ĐIỆN THOẠI CỦA TA
THÔNG TAM GIỚI

EM SOM NHAT TREN
NSIEUHAY.COM
MTRUYEN.COM

WECHAT CỦA TA KẾT NỐI THÔNG TAM GIỚI

Tác giả: Lang Yên

Thể loại: Huyền Ảo, Đô Thị

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

(*WeChat hay còn có tên gọi Weixin tại Trung Quốc, là ứng dụng di động cho phép người dùng chat bằng video, âm thanh hoặc văn bản trực tiếp trên smartphone…)

Lâm Hải vốn là một sinh viên phổ thông, sau khi Wechat của hắn được đổi mới, bị kéo vào trong vòng bằng hữu của Thiên Đình, từ đó sinh hoạt càng trở nên nhiều màu nhiều sắc.

Vương Mẫu nương nương dùng xong mặt nạ rồi sao? Lấy mười quả bàn đào tới đổi, không trả giá.

Thái Thượng Lão Quân muốn hút thuốc lá sao? Mười khỏa Thiên Địa Tạo Hóa Đan, không cho ký sổ.

Hồng Hài Nhi muốn uống Coca ? Lấy Tam Muội Chân Hỏa tới, nhanh lên.

Hằng Nga muốn mặc tình thú nội y? Ai nha, cái này không dễ làm, để ta tự mình đi qua một chuyến, đo đạc kích thước xong rồi lại nói.

Tần Nghiễm Vương muốn chiếc xe đua kiểu mới? Chờ một chút, đây là kết nối đến Địa Phủ sao? Lấy Sổ Sinh Tử ra, đem tên của ca ra xem trước...

Chương 1: Bọn đậu bỉ (*nhà quê) này là thần tiên?

Đại học Giang Nam, trước cửa ký túc xá nữ sinh.

“Chúng ta chia tay đi.” Ngữ khí của Vương Đình băng lãnh, không mang theo một chút tình cảm nào nói.

Lâm Hải đứng đối diện một mặt ngơ ngẩn, hơn nửa ngày mới cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Đình Đình, đừng nháo.”

“Người nào cùng ngươi nháo, nói thật cho ngươi biết đi, ta đi cùng với ngươi, chỉ vì là muốn tìm một cái phiếu cơm dài hạn mà thôi, thế nhưng ngươi thì sao? Hừ, đến làm cái phiếu cơm cũng không hợp cách, ta lúc đầu thật sự là mắt mù!”

“Đình Đình, cái trò đùa này không buồn cười gì cả, ta...”

“Đủ rồi!” Lời nói của Lâm Hải, bị tiếng nói bén nhọn của Vương Đình cắt ngang.

“Ta sẽ không lãng phí thanh xuân của mình, ở trên thân một cái tiểu tử nông thôn nghèo.”

“Về sau không cần quấy rầy ta nữa!”

Nhìn thân ảnh Vương Đình quay người rời đi, Lâm Hải đứng một chỗ mà tan nát cõi lòng.

Trở lại ký túc xá, mấy tên bạn bè cùng phòng đang xả thân quên mình mà chơi LOL (*Viết tắt của cụm từ “League of Legends”

– Liên Minh Huyền Thoại)

Lâm Hải nằm ở trên giường, hai mắt vô thần, nhìn trần nhà ngẩn người.

“Leng keng!”

Thanh âm của Wechat.

Lâm Hải cầm điện thoại di động lên nhìn một chút.

Wechat cập nhập phiên bản mới, bạn có muốn đổi mới không?

Đổi mới!

Lâm Hải hữu khí vô lực ấn đồng ý.

“Ừm?”

Vừa đổi mới xong, tin tức đã thông báo, có một người gọi là Thái Thượng Lão Quân mời Lâm Hải gia nhập vào quầy giao dịch Thiên Đình.

Đồng thời được mời, còn có Thái Bạch Kim Tinh, Nhị Lang Thần, Lôi Công, Điện Mẫu, Đông Hải Long Vương, Thiết Quải Lý, Cự Linh Thần, Cửu Thiên Huyền Nữ, Hằng Nga, Thác Tháp Thiên Vương...

Người vật bên trong Thần thoại Cố sự, cái gì cần có đều có.

Lâm Hải không khỏi ung dung cười một tiếng, đến một đám đậu bỉ như vậy, này là do xem nhiều kịch thần thoại a.

Vừa mới chuẩn bị rời khỏi, trong đám liền có người nói chuyện.

Nhị Lang Thần: Ai là chủ nhóm a, phát cái hồng bao trước, không phát ta có thể thả chó cắn người á. (phía sau gửi theo một cái biểu lộ cười xấu xa)

Hạo Thiên Khuyển: Gâu Gâu!

Dạ Du Thần: Trước đừng ngủ vội, ngồi đợi hồng bao (phía sau gửi kèm một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Thái Thượng Lão Quân: Ta là chủ nhóm, bất quá đây là quầy giao dịch, không phải quầy hồng bao, muốn hồng bao, @ Thần Tài.

Thần Tài: Liên quan đến ta cái rắm ấy, người nào bầy quầy người ấy phát. (phía sau đi theo một cái biểu lộ liếc mắt)

Hồng Hài Nhi: @ Thần Tài, đừng nói nhiều, tranh thủ thời gian, nếu không ta phun lửa đốt ria mép của ngươi.

Thái Bạch Kim Tinh: Đúng vậy, phát nhanh lên @ Thần Tài

Ngộ Không: Lão quỷ, phát nhanh, phát nhanh, hay muốn ăn đòn! @ Thần Tài

Thái Thượng Lão Quân: Đồng ý Thần Tài Phát hồng bao, đánh ＋1

Nhị Lang Thần: ＋1

Điện Mẫu: ＋1

Lôi Công: ＋1

Hằng Nga: ＋1

Ma Lễ Thanh: ＋1

…

Cả đám trong nháy mắt đều bị xoát bình phong.

Lâm Hải có chút im lặng, thật là một đám gia hỏa nhàm chán.

Thần Tài: Được rồi, ta phát còn không được à, một đám tiện nhân (phía sau kèm theo một cái biểu lộ nổi nóng)

“Leng keng!”

Bỗng nhiên, một cái hồng bao to lớn xuất hiện tại trên màn hình điện thoại di động.

Lâm Hải vô ý thức ấn xuống.

“Ngươi nhận được hồng bao của Thần Tài.”

Một điểm Công đức?

Điểm Công đức? Cái đồ vật gì vậy? Lâm Hải có chút mộng bức.

Ấn mở túi tiền, thấy bên trong quả nhiên có thêm một dòng chữ “Công đức”, số dư phía sau còn lại là 1.

Khẳng định là đạo cụ trò chơi, đoán chừng là chức năng mới sau khi đổi mới Wechat đi.

Lâm Hải chỉ có thể hiểu như vậy.

Lúc này, trong đám lại vỡ tổ.

Nguyệt Lão: Dựa vào, không phẩy một điểm Công đức, ngươi có thể hẹp hòi thêm chút nữa hay không @ Thần Tài

Cửu Thiên Huyền Nữ: Tay ta có vận may tốt nhất, cũng chỉ mới được một phẩy một, quỷ hẹp hòi @ Thần Tài

Cự Linh Thần: @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi ＋1

Nhị Lang Thần: @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi ＋2

Phong Bá: @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi ＋3

…

Lão Thọ Tinh: @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi ＋ 10086

Thần Tài: Các ngươi mới là quỷ hẹp hòi, cả nhà các ngươi cũng là quỷ hẹp hòi, phốc…

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt một trăm năm!

Nhị Lang Thần: Ha ha, chẳng những xuất thủ hẹp hòi, độ lượng cũng hẹp hòi @ Thần Tài

Đông Hải Long Vương: Cũng đúng cũng đúng, máu này nôn không ít a, đem cả Đông Hải của ta cũng nhuộm thành một mảnh đỏ, nhanh phát tư bao cho ta, như vậy ta se không tố cáo ngươi làm ô nhiễm hoàn cảnh (phía sau đi theo một cái biểu lộ cười trên nỗi đau của người khác).

Lôi Thần: @ Thần Tài, người đần độn đi, phát thêm chút điểm hồng bao thì còn sẽ có việc này sao (phía sau theo một cái biểu lộ khinh bỉ)

Na Tra: @ Thần Tài, đần độn ＋1

Ngọc Diện Hồ Ly: @ Thần Tài, đần độn ＋2

…

Trong đám gia hoả này, nhất thời lại là một trận cười trên nỗi đau của người khác, xếp thành hàng.

“Ha ha, thật có ý tứ.”

Tâm tình thất lạc của Lâm Hải, ở dưới ảnh hưởng của cái đám đậu bỉ này, nhẹ nhõm hơn không ít.

Thái Thượng Lão Quân: Tốt, trở lại chuyện chính, xây cái quầy này, là vì để cho mọi người dễ dàng giao dịch các loại đồ vật, công pháp và thiên tài địa bảo, mọi người có cái đồ chơi gì mới mẻ, đều có thể lấy ra bán, ta mang hàng ra trước.

Thái Thượng Lão Quân tranh thủ thời gian cắt ngang đám đậu bỉ này, nếu không phải vậy, Thần Tài chỉ sợ lại phải thổ huyết nữa.

Thái Thượng Lão Quân: Một mai Cửu Khiếu Kim Đan, công hiệu: Sau khi phục dụng, gia tăng một trăm năm đạo hạnh, mời trả giá.

Nhị Lang Thần: Năm mươi điểm Công đức!

Ngộ Không: Một trăm điểm Công đức!

Thái Bạch Kim Tinh: Một trăm năm mươi!

Ngộ Không: @ Thái Bạch Kim Tinh, lão quỷ, ngươi theo lão Tôn ta phân cao thấp có phải không? Cùng đi nhà ngươi tìm ngươi!

Thái Bạch Kim Tinh: A, Đại Thánh, không dám không dám, ta còn có việc, ta xuống dưới trước.

“Ha ha, cái Ngộ Không này, mô phỏng tính cách còn rất giống.” Lâm Hải cầm điện thoại di động xem náo nhiệt.

Thái Thượng Lão Quân: @ Ngộ Không, ngươi cái con khỉ này, đừng có quấy rối!

Nhị Lang Thần: Hai trăm!

Ngộ Không: Ba trăm!

Nhị Lang Thần: Bốn trăm!

Ngộ Không: Năm trăm!

Nhị Lang Thần: Sáu trăm!

…

Hai người này so kè, những người khác trong đám rất ăn ý không tiếp tục nhảy ra.

Thần Tài: Một ngàn!

Đột nhiên, một cái hắc mã giết tới.

Nhị Lang Thần: Dựa vào, đại gia ngươi! @ Thần Tài

Ngộ Không: Ngươi cái lão quỷ này, có phải ngứa da hay không, còn muốn ói thêm máu @ Thần Tài

Hằng Nga: @ Thần Tài, oa, thổ hào! Ta muốn vì ngươi sinh khỉ con (phía sau theo ba cái biểu lộ ngượng ngùng)

Ngộ Không: @ Hằng Nga, muốn sinh khỉ con đến tìm lão Tôn ta a, một hồi gặp dưới cây Bàn Đào (phía sau theo ba cái biểu lộ thông đồng)

Điện Mẫu: Thổ hào, ta là manh muội tử, biết làm ấm giường, cầu bao dưỡng @ Thần Tài (phía sau đi theo ba cái biểu lộ chảy nước miếng)

Lôi Công: @ Điện Mẫu, A Điện, ta thương tâm (phía sau đi theo một cái biểu lộ khóc rống)

“Đậu móa, lỗ lớn.” Thần Tài không để ý tới những đậu bỉ này, trực tiếp cùng Thái Thượng Lão Quân giao dịch, rồi rời đi.

Lão phải nắm chắc đem đạo hạnh vừa mới tổn thất do thổ huyết bù lại.

Sau đó, bọn đậu bỉ này bắt đầu nhao nhao bán ra đồ vật.

Cái gì thức ăn cho chó của Hạo Thiên Khuyển, nhật ký tư mật của Vương Mẫu Nương Nương, sử sách yêu đương vụng trộm của Đường Tam Tạng, cố sự không thể không nói của bảy nam một nữ trong Bát Tiên, các loại không đáng tin cậy, khiến cho trong nhóm chướng khí mù mịt.

Đặc biệt là Trư Bát Giới, lại đem quần lót mà Hằng Nga vừa mới thay hôm qua cầm tới đấu giá, nghe nói đã đang trên đường chạy trốn.

Vui cười giận mắng, một mực náo nhiệt suốt cả một buổi tối, trong nhóm mới an tĩnh lại.

Tâm tình Lâm Hải đã tốt hơn nhiều, có một cái nhóm như thế, tựa hồ rất sung sướng vui vẻ.

“Leng keng!”

Thỏ Ngọc muốn thêm ngài làm bạn tốt.

Đồng ý!

Lâm Hải đối với đám người đậu bỉ này, vẫn còn có chút hảo cảm.

“Đại tiên, ‘Nguyệt Cung Tiên m’, có muốn hay không, chỉ cần mười điểm Công đức.” Vừa mới đồng ý, tin tức của Thỏ Ngọc liền phát tới.

“Ta chỉ có một điểm Công đức, vẫn là vừa rồi mới đoạt được.”

“Thành giao!”

WTF! (*“WTF” là viết tắt của cụm từ cảm thán tiếng Anh “What The Fuck !”. Là một câu chửi tục trong tiếng Anh, có thể hiểu nôm na là “Cái quái quỷ gì thế? Hoặc được sử dụng để tỏ sự ngạc nhiên, kinh ngạc, hay đơn giản chỉ là một câu hỏi kiểu như, có chuyện gì vậy, thế là sao)

Thỏ Ngọc đáp ứng thống khoái như vậy, nhất thời để Lâm Hải có loại cảm giác bị mắc lừa.

Thu được bản chép tay ‘Nguyệt Cung Tiên m’ ×1, tại túi tiền – mời xem xét trong túi càn khôn.

Mở túi càn khôn ra, bên trên giao diện là từng dãy ô vuông nho nhỏ.

Ở ngăn chứa trên cùng của góc trái, có để một bản thư tịch có trang bìa màu lam nhạt.

Bản chép tay (Nguyệt Cung Tiên m): Do Thỏ Ngọc chép tay những kiểu hát độc nhất vô nhị của Nguyệt Cung tiên tử Hằng Nga lúc nhàm chán.

Có muốn rút ra không?

Rút ra!

“Tin tức đặc biệt lớn, tin tức đặc biệt lớn!”

Cửa túc xá phanh một tiếng bị đẩy ra, Bàn tử Vương Bằng xông tới.

“Hoa khôi của trường học chúng ta, Liễu Hinh Nguyệt hệ âm nhạc, đang hát tại quán bar Bánh Kẹo!”

“WTF, thật hay giả!”

“Không thể nào, Liễu Hinh Nguyệt thanh thuần như vậy, làm sao lại qua loại địa phương như quán bar kia?”

“Hinh Nguyệt thế nhưng là nữ thần trong mộng của ta a, chẳng lẽ nàng luân hãm?”

Hoa khôi vĩnh viễn là điều mà các nam sinh chú ý nhiều nhất, vừa nhắc tới Liễu Hinh Nguyệt, mấy tên trong túc xá, nhất thời buông xuống đại nghiệp LOL, lao nhao nghị luận lên.

Nếu là thường ngày, Lâm Hải khẳng định cũng gia nhập.

Nhưng bây giờ, Lâm Hải lại một câu cũng không nói nên lời.

Vì hắn còn đang lâm vào trong chấn kinh cực lớn!

Nhìn ‘Nguyệt Cung Tiên m’ từ trong trống rỗng liền xuất hiện trong tay, trong lòng Lâm Hải dời sông lấp biển.

Run run rẩy rẩy mở ra quầy Thiên Đình nói chuyện phiếm, Lâm Hải lướt từ đầu tới đuôi, lại đem những cái tên trong đám đậu bỉ này lần lượt nhìn lại một lần.

Sau đó, một cái suy nghĩ mười phần hoang đường, mà ngay cả hắn cũng không thể tin được đã xuất hiện.

“Đám đậu bỉ trong này, sẽ không thật sự là thần tiên của Thiên Đình a?”

Chương 2: Nguyệt Cung Tiên m

Thảo luận trong túc xá đối với Liễu Hinh Nguyệt, vẫn còn tiếp tục.

Nhưng Lâm Hải đã hoàn toàn không nghe được gì nữa.

Có muốn học tập ‘Nguyệt Cung Tiên m’ không?

Học tập!

Lâm Hải vô ý thức điểm đồng ý.

Sau một khắc, quyển ‘Nguyệt Cung Tiên m’ trong tay liền tiêu thất vào trong hư không.

Trong đầu Lâm Hải, đột nhiên nắm giữ một loại phương pháp phát ra tiếng kỳ lạ, mà lại dị thường thuần thục, tựa như một dạng bẩm sinh.

“Uy, Hải tử, làm gì ngẩn ra vậy, khó được lúc lão ngũ mời khách, nhanh lên.”

Lão ngũ gọi là Lưu Lượng, là một cái phú nhị đại, bất quá lại không có cái tính hư hỏng gì của con nhà giàu, bình thường cùng mấy người trong phòng ngủ cũng không tệ.

Lúc cuộc thảo luận về Liễu Hinh Nguyệt tiến hành đến chỗ kịch liệt, Lưu Lượng vỗ đùi, quyết định mời đoàn người qua quán bar Bánh Kẹo, đến quan sát hiện trường một chút.

Lưu Lượng quyết định, tự nhiên khiến đoàn người trong phòng reo hò một trận.

Một đường đến quán bar, Lâm Hải vẫn là ngơ ngơ ngác ngác, hết thảy vừa mới phát sinh, thật sự là quá bất khả tư nghị.

“WTF, thật sự là Liễu Hinh Nguyệt!” Vừa mới tiến vào quán bar, Lưu Lượng kinh hô một tiếng.

Lâm Hải cũng ngẩng đầu nhìn lại.

Trên võ đài, khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt thanh thuần mỹ lệ, tại phía dưới ánh đèn chiếu rọi, lộ ra phá lệ kiều diễm.

Một thân cách ăn mặc của sinh viên, cùng hoàn cảnh ồn ào hỗn loạn, chướng khí mù mịt trong quán bar không hợp nhau, phảng phất như một đóa hoa sen ở bên trong nước bùn.

Lúc này, Liễu Hinh Nguyệt đang hát một bài tên ‘Nếu như mây biết rõ’, nàng mang theo tiếng nói khàn khàn, đem ưu thương bên trong ca khúc, diễn dịch phát huy đến vô cùng tinh tế.

“Hay!”

“Hát hay!”

“Lại tới một bài nữa!”

Một khúc hát xong, tiếng khen, tiếng huýt sáo dưới đài, vang lên liên miên.

Các nam nhân hơi rượu ngút trời, ánh mắt như sói đói, không che giấu chút nào du tẩu tại trên thân thể có lồi có lõm của Liễu Hinh Nguyệt.

“Tiểu muội muội (em gái nhỏ), hát không tệ, mau xuống đây nghỉ ngơi một chút, bồi ca ca uống chén rượu.” Một nam nhân trung niên đầu trọc mang sợi dây chuyền vàng, lắc lắc người, đi đến trước sân khấu.

“Ta, ta không biết uống rượu.” Liễu Hinh Nguyệt liên tục khoát tay, trên mặt lộ ra bối rối.

“Không biết uống? Không quan hệ, ca ca miệng đối miệng dạy muội.” Đầu trọc cười dâm, hướng phía cánh tay trắng nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt chộp tới.

“A!” Liễu Hinh Nguyệt kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng lui lại hai bước né tránh.

“WTF, Liễu Hinh Nguyệt có phiền phức.” Mấy người Vương Bằng liền muốn vọt qua, lại bị Lưu Lượng một tay ngăn lại.

“Đừng xúc động, tên đầu trọc kia ta đã gặp qua, ngoại hiệu gọi là Cường đầu trọc, lăn lộn một vùng tại phố Nam, lần trước ta nhìn thấy gã giống như con chó xù, đi theo phía sau Diệp thiếu gia, nói không chừng đã trèo lên người Diệp thiếu gia rồi.”

“Diệp thiếu gia? Cái Diệp thiếu gia nào?”

“Diệp Tử Minh!”

Mấy người Vương Bằng nhất thời ỉu xìu.

Diệp Tử Minh, không phải người mà bọn họ chọc nổi!

“Này, vậy cũng không thể nhìn Liễu Hinh Nguyệt ăn thiệt thòi a.” Vương Bằng gấp đến giậm chân một cái.

Lúc này, tên đầu trọc đã chạy đến trên đài, trái đuổi phải truy chạy theo Liễu Hinh Nguyệt.

“Thế nào, không cho ca ca mặt mũi có đúng hay không? Có tin ta để cho ngươi không đi ra khỏi cái quán bar này không!”

“Vị đại ca này, ta thật không biết uống.” Liễu Hinh Nguyệt gấp đến sắp khóc.

“Hay a, cho thể diện mà không cần!” Đầu trọc gấp, rượu trong chén, hướng phía trên mặt Liễu Hinh Nguyệt giội qua.

“A!” Liễu Hinh Nguyệt bị dọa đến rít lên một tiếng, vội vàng nâng cánh tay lên, đem mặt che lại.

Thế nhưng là, chờ nửa ngày, một giọt rượu cũng không có rơi xuống người.

Nghi hoặc ngẩng đầu, chỉ thấy một cái thân thể không cao lớn lắm, lại dị thường thẳng tắp, cản ở trước mặt mình.

Lâm Hải đưa tay lau rượu trên mặt một cái, cười nói: “Vị đại ca này, nàng thật không biết uống rượu, nếu như ngài muốn uống, ta bồi ngài uống!”

“Con mẹ nó ngươi là ai vậy, có quan hệ gì tới ngươi, cút sang một bên!” Đầu trọc hung dữ đẩy Lâm Hải một cái.

“WTF, Hải tử có phải điên hay không, anh hùng cứu mỹ cũng không thể không cần mệnh a!”

Dưới đài, mấy người Vương Bằng, thấy Lâm Hải đột nhiên xuất hiện trên đài, liền bị dọa sợ.

“Đậu móa, một hồi vạn nhất vừa đánh nhau, đoàn người cùng tiến lên, cứu Hải tử cùng Liễu Hinh Nguyệt ra rồi nhanh chóng chạy!”

Lưu Lượng cắn răng một cái, nắm chặt nắm tay.

“Ta là bạn trai nàng.” Lời nói của Lâm Hải, để Liễu Hinh Nguyệt sững sờ, đồng thời có một cỗ cảm giác khác thường xông lên đầu.

Nếu quả thật có một người bạn trai, đứng trước người vì chính mình che gió che mưa như thế, tựa hồ cũng không tệ.

“Cút mẹ mày đi, ta quản là bạn trai ả hay là nam pháo hữu (bạn tình nam) của ả, ả không bồi ca ca uống rượu, cũng đừng nghĩ đi, ngươi mau tránh ra cho ta.” Đầu trọc đem chén rượu trong tay quẳng cái vỡ nát.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Trong lòng Lâm Hải một mảnh lo lắng.

Hắn ở dưới đài nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt bị đầu trọc bức bách, một cái nhịn không được, liền chạy tới.

Về phần sau khi lên, thì làm sao để giải cứu Liễu Hinh Nguyệt, căn bản là không thể kịp suy nghĩ.

Đột nhiên, trong đầu lóe lên linh quang.

Lâm Hải vỗ tay một cái, đem Cường đầu trọc đang không rõ ràng cho lắm giật mình.

“Ngươi, ngươi, ngươi là Cường đầu trọc phố Nam, Cường ca?” Lâm Hải đưa tay chỉ Cường đầu trọc, tay chỉ kích động thẳng đến run run.

“Ngươi biết ta?” Cường đầu trọc sờ sờ đầu, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, nghĩ không ra đã gặp qua Lâm Hải ở đâu.

“WTF, một vùng tại phố Nam, người nào không biết Cường ca ngươi a, ngay thẳng phóng khoáng, nghĩa bạc vân thiên, vì huynh đệ cởi mở, không tiếc mạng sống, huynh đệ trên đường nhấc lên Cường ca, ai mà không giơ ngón tay cái lên, nói một tiếng: Phục!”

“A, Ha ha, quá khen quá khen, đều là các huynh đệ nâng đỡ!”

Cường đầu trọc bị Lâm Hải thổi đến hai mắt tỏa sáng hừng hực, gã ở phố Nam chỉ là một cái tiểu côn đồ không vào được cả tầng chót, lúc nào nghe qua loại lời nịnh nọt này, lập tức có điểm lâng lâng.

“Huynh đệ là cùng cái đại ca nào lăn lộn a, ta làm sao nhìn nhìn cũng không quen mặt?” Bây giờ Cường đầu trọc nhìn Lâm Hải, đặc biệt thuận mắt, nói chuyện cũng khách khí không ít.

“Ai!” Lâm Hải thở dài một hơi, tiếp tục nịnh nọt nói.

“Cường ca ngươi khả năng không biết, người trẻ tuổi ở một vùng phố Nam chúng ta, trong suy nghĩ chỉ có một cái đại ca, người kia, cũng là huynh!” Lâm Hải đột nhiên đề to giọng.

“A, Ha ha, điệu thấp, điệu thấp!” Cường đầu trọc liên tục khoát tay, trên mặt lại vui vẻ đến nở hoa.

“Cho nên, hôm nay có thể gặp được Cường ca, thật sự là vinh hạnh của đệ, Cường ca xin hãy thỏa mãn tâm nguyện suốt đời của đệ, thu đệ làm tiểu đệ đi.”

“Ha ha, tốt, hôm nay liền nhận ngươi.” Cường đầu trọc sớm bị dao động tìm không ra nam bắc.

“Yes!” Lâm Hải nắm một quyền, đậu móa, chính mình quả thực chính là cá thiên tài, dăm ba câu liền đem cái ngốc bức này hốt đi.

Bạn gái của tiểu đệ ngươi, ngươi cũng không thể động đi.

Lâm Hải vừa mới chuẩn bị cầu tình cho Liễu Hinh Nguyệt, không nghĩ, Cường đầu trọc lại mở miệng trước.

“Nếu ngươi đã đi theo ta lăn lộn, bạn gái này của ngươi, cho ca ca mượn chơi một đêm được chứ.” Chân mày Cường đầu trọc vẩy một cái, hướng phía Lâm Hải làm một cái biểu lộ tiện tiện.

“Em gái ngươi!” Lời nói cầu tình của Lâm Hải bị sinh sinh nghẹn trở về, “Nữ nhân của tiểu đệ ngươi mà cũng phải lên, quá vô sỉ a!”

“Chờ một chút!” Lâm Hải đưa tay đem microphone ở bên cạnh bắt tới.

Trước chỉ có thể đem lực chú ý của Cường đầu trọc dời đi, rồi lại nghĩ biện pháp.

“Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút.” Đám người xem náo nhiệt dưới đài, nhất thời an tĩnh lại.

“Mọi người có khả năng không biết, vị này, cũng là Nhất Ca của phố Nam, Cường ca!” Lâm Hải đưa một tay chỉ vào Cường đầu trọc.

“Các bằng hữu, các ngươi khỏe không?”

Trước mắt bao người, được người xưng là Nhất Ca, Cường đầu trọc sắp bay lên trời rồi.

Gã thế mà đem mình làm ngôi sao, một dạng đần độn, không ngừng hướng phía dưới đài phất tay chào hỏi.

“Đồng thời, Cường ca cũng là thần tượng của ta.” Lâm Hải tiếp tục nói nói.

“Hôm nay, ta mượn cơ hội này, đặc biệt hướng Cường ca dâng lên một ca khúc, để diễn tả tình cảm sâu sắc của ta đối với Cường ca.”

“Động Lực Hỏa Xa (Diêu Lam Khúc), hiến cho Cường ca!”

“Diêu Lam Khúc?” Không đợi Cường đầu trọc kịp phản ứng, âm nhạc đã vang lên.

“Bảo bối ngoan ngoãn thân ái muốn chìm vào giấc ngủ, ta là an ủi ấm áp nhất của con” . Lâm Hải trong lúc bất tri bất giác đã dùng tới kiểu hát của ‘Nguyệt Cung Tiên m’.

Âm thanh tự nhiên phảng phất như từ trên trời giáng xuống, Lâm Hải vừa mới mở miệng, quán bar ồn ào lập tức yên tĩnh.

‘Ba ba nhẹ nhàng canh giữ ở bên cạnh con, con đừng sợ đêm tối

Bảo bối của ta không cần rơi lệ, con phải học lấy nỗ lực không sợ bóng tối

Tương lai con phải tự mình đi đối mặt, sinh mệnh trong đêm…

Bảo bảo ngủ đi, hảo hảo chìm vào giấc ngủ, ba ba vĩnh viễn bồi tại bên cạnh con

Vui sướng cùng bi thương, không cần phải sợ hãi đối mặt, dũng cảm lên bảo bối của ba’

Thanh âm nhẹ nhàng mà giàu có tình cảm, bay vào lỗ tai của mỗi người.

Giờ khắc này, cả cái quầy rượu, mặc kệ già trẻ nam nữ, trong nội tâm cũng có một khỏa thần kinh yếu ớt nhất bị kích động, phảng phất như trở lại khi còn bé bi bô tập nói, tập tễnh học bước lúc trước.

Nụ cười từ ái của phụ thân, thân thể như núi, bàn tay ấm áp, ngồi tại trên đầu vai phụ thân, khoái lạc vui đùa hạnh phúc, dưới ánh đèn tối tăm, có phụ thân làm bạn bên người mà ấm áp ngủ, từng màn lần lượt xông lên đầu.

Mà bây giờ, phụ thân đã già, thân thể không còn thẳng tắp, lẻ loi hiu quạnh thủ trong nhà, ngày đêm ngóng trông con cái trở về, trông mòn con mắt...

Trong lúc bất tri bất giác, người trong cả cái quầy rượu, đắm chìm trong tiếng ca, lệ rơi đầy mặt!

“Ta muốn về nhà, ta muốn vấn an cha ta!”

“Uy, cha, con nhớ ngài, con hiện tại liền trở về.”

“Cha, ngày mai con liền đón ngài tới nhà của con ở, Tiểu Lệ lại dám phản đối, ta con mẹ nó bỏ nàng ta a.”

Không biết qua bao lâu, mọi người lần lượt tỉnh lại, đối với phụ thân của mình tràn ngập áy náy.

Cường đầu trọc đưa tay đem nước mắt xoa đi, “Hay a, vậy mà nhớ tới lão ba đã chết nhiều năm của ta.”

“Nhị Cẩu, bài hát này hát không tệ đi, đây chính là đặc biệt hát cho Cường ca ta.”

Nhớ tới một ca khúc sinh động như thế, lại là đặc biệt hát cho mình, Cường đầu trọc nhất thời cảm thấy đặc biệt có mặt mũi.

“Cường ca, bài hát này là ba ba hát cho nhi tử nghe.” Nhị Cẩu co đầu rụt cổ, nhỏ giọng nói.

Cường đầu trọc vỗ vào cái ót của Nhị Cẩu một bàn tay.

“Cút mẹ mày đi, bài hát này...” Cường đầu trọc nói được một nửa, liền sinh sinh ngừng lại.

“Thao, hắn dám đùa nghịch ta a!” Cường đầu trọc kịp phản ứng lại, gầm lên giận dữ.

Nhưng khi quay đầu nhìn lại, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, đã sớm chạy mất tăm.

Chương 3: Hồng bao của Thái Thượng Lão Quân

“Sư phụ, đại học Giang Nam, nhanh!”

Tại thời khắc mọi người say mê, Lâm Hải đã sớm lôi kéo tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, một đường phi nước đại, ra khỏi quán bar, đón xe chạy trốn.

Trên xe taxi, Liễu Hinh Nguyệt có chút mất tự nhiên thu tay trở về.

“Có lỗi a, lại giả mạo bạn trai của bạn, lại kéo tay bạn nữa.”

Lâm Hải xấu hổ cười một tiếng, có chút buồn buồn buông ra tay nhỏ mềm mại không xương của Liễu Hinh Nguyệt.

Hắc hắc, thật mượt, thật mềm a.

“Không sao.” Mặt Liễu Hinh Nguyệt hơi đỏ lên, “Vừa rồi, cảm ơn bạn.”

“Không cần khách khí, hành hiệp trượng nghĩa chính là việc chúng ta đáng phải làm!” Lâm Hải học khẩu khí của nhân sĩ võ hiệp mà nói, còn không quên ở trong không gian thu hẹp của Taxi mà bày cái POSS.

Liễu Hinh Nguyệt nhìn bộ dáng buồn cười của Lâm Hải, phốc phốc cười ra tiếng.

“Thật đẹp.” Lâm Hải không khỏi ngẩn ngơ.

“Đúng, bài bạn vừa mới ca, hát thật hay, đặc biệt cảm động, mình khóc ào ào.”

“Đúng không, ta cũng cảm thấy đặc biệt hay, đem cả chính ta cũng cảm động.” Lâm Hải rất tán đồng gật gật đầu.

“Khanh khách, da mặt bạn thật dày, nào có tự mình khen chính mình như vậy.”

Xuống xe, Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên có chút kỳ quái nhìn Lâm Hải.

“Không đúng, bạn làm sao biết mình ở đại học Giang Nam.”

“Bởi vì ta biết Đọc Tâm Thuật a.” Lâm Hải giương một bản mặt nghiêm túc nói nói.

“Có quỷ mới tin.” Cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt nhếch lên, một đường trò chuyện cùng Lâm Hải, nàng đã nhìn ra, Lâm Hải nói chuyện không có nghiêm túc.

Nghiêng đầu nghĩ, Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên nói: “Bạn sẽ không phải cũng là ở đại học Giang Nam đi? Bạn đã sớm nhận ra mình?”

“Còn không tính quá ngốc.”

“Này cũng không đúng a, vì cái gì mình đối với bạn một chút ấn tượng cũng đều không có?” Liễu Hinh Nguyệt một mặt không hiểu.

Dựa vào, anh em không có cảm giác tồn tại như vậy sao?

Lâm Hải đen mặt lại.

Tốt xấu gì cũng ở trường học lăn lộn hơn ba năm, coi như trước kia không biết, nhưng gặp mặt chí ít cũng sẽ nhìn quen mắt đi.

“Đúng rồi, bạn tại sao phải chạy tới quán bar ca hát a?” Lâm Hải cuối cùng đem vấn đề đã nghẹn một đêm, hỏi ra.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt lập tức không còn nụ cười, tâm tình có chút sa sút.

“Hôm nay cảm ơn bạn, mình nên trở về.”

“Ách... Để ta đưa.” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, lắm miệng.

Vừa đưa Liễu Hinh Nguyệt về xong, điện thoại của Vương Bằng liền đánh tới, thanh âm rất là lo lắng.

“Hải tử, ngươi ở đâu? Tuyệt đối đừng đi ra ngoài, Cường đầu trọc đang tìm ngươi khắp nơi.”

“Yên tâm đi, ta cùng Liễu Hinh Nguyệt, đều đã về đến trường học.” Trong lòng Lâm Hải ấm áp nói.

“WTF, nhanh như vậy!” Mấy người Vương Bằng thả lỏng một hơi.

“Ta nói, ngươi thật tài a, quá ngưu bức a, thế mà chơi trò anh hùng cứu mỹ, đem Cường đầu trọc đùa nghịch sửng sốt một chút, thế nào, Liễu Hinh Nguyệt có lấy thân báo đáp không? Đúng, trước kia đi hát Karaoke không thấy ngươi ca hát thế nào a, hôm nay làm sao hát tốt như vậy, ta con mẹ nó cũng khóc...”

Lâm Hải trực tiếp tắt điện thoại, nếu không mập mạp này có thể một mực lảm nhảm xuống dưới.

Nằm ở trên giường, hồi tưởng sự tình đêm nay, Lâm Hải cảm giác giống như đang nằm mơ.

Hiệu quả của ‘Nguyệt Cung Tiên m’, tuyệt đối cao hơn tưởng tượng của Lâm Hải, tại thời khắc mấu chốt, cứu mình cùng Liễu Hinh Nguyệt.

Giờ phút này, Lâm Hải đã xác định, cái đám đậu bỉ trong điện thoại kia, là thần tiên không thể nghi ngờ.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vội vàng cầm điện thoại di động lên, mở ra Wechat.

Quầy giao dịch Thiên Đình vẫn còn đó, bạn tốt Thỏ Ngọc cũng vẫn còn ở đó.

Đây hết thảy, đều không phải là mộng!

Lâm Hải trở nên kích động.

Quỹ tích của cuộc đời mình, tuyệt đối sẽ vì vậy mà cải biến.

Chỉ chốc lát sau, mấy người Vương Bằng cũng trở về đến, tự nhiên không thiếu nói dài nói dai đối với sự tình đêm nay, một mực nói cho tới nửa đêm mới hưng phấn quá sức.

Ngày thứ hai.

“Ừm?” Lâm Hải vừa vào phòng học, chỉ thấy Vương Đình ngồi tại trên ghế ngồi, đang tập trung tinh thần chơi một cái máy tính bảng mới tinh.

Mà bên cạnh nàng ta, ngồi một cái nam sinh, một thân hàng hiệu, một cái tay rất không thành thật mà vuốt ve trên cái đùi trần trụi của Vương Đình.

Nam sinh này hắn nhận biết, là ở lớp bên cạnh, tên gọi Triệu Lỗi, nghe nói trong nhà là mở công ty, rất có tiền, mỗi ngày đều chạy BMW ra vào trường học.

Không nghĩ tới, mới chia tay một ngày, Vương Đình liền đã thông đồng cùng người khác.

“U, Đình Đình, đây không phải là bạn trai của em sao?” Thấy Lâm Hải tiến đến, Triệu Lỗi lập tức âm dương quái khí nói.

“Là bạn trai cũ, một con quỷ nghèo, người ta mới sẽ không coi trọng hắn, chỉ là cùng hắn chơi đùa mà thôi, hôm qua người ta đã ném hắn rồi, bây giờ trong lòng người ta chỉ có Lỗi ca ngươi.” Vương Đình ôm lấy cánh tay Triệu Lỗi, cọ một hồi.

“Ha ha, đúng thế, nhìn một thân hàng vỉa hè dế nhũi như hắn này, liền xem như heo mẹ cũng sẽ không thích.”

“Đúng, heo mẹ thích dạng như ngươi này.” Lâm Hải trả về một câu, tìm cái chỗ ngồi xuống.

“Đó là đương nhiên...” Triệu Lỗi đắc ý lắc đầu, lời nói nói được một nửa liền nghẹn lại.

“Phì ~” Các học sinh trong phòng học cười vang.

Mặt Vương Đình, nhất thời biến thành màu gan heo.

Lúc này, thầy giáo tiến đến, các học sinh mới an tĩnh lại.

Lâm Hải đối với cái lớp này không hề có hứng thú gì.

Mở ra Wechat, quầy giao dịch Thiên Đình lại náo nhiệt lên.

Đông Hải Long Vương: Thông báo tìm vật: Bản Long cung trong đêm qua mất đi một khỏa Dạ Minh Châu, có ai nhặt được xin liên hệ cùng Quy Thừa tướng (*thừa tướng rùa), tất có thâm tạ.

Nhị Lang Thần: Phát thông báo tìm vật cái cọng lông ấy, mất đồ, trực tiếp tìm con khỉ kia, tuyệt đối là y trộm.

Ngộ Không: @ Nhị Lang Thần, con ta, dám oan uổng lão Tôn, muốn ăn đòn a.

Nhị Lang Thần: Sợ ngươi a, không phục thì đơn đấu!

Ngộ Không: Xem ra ngươi là ngứa da, báo tọa độ!

Nhị Lang Thần: Đến, không đến là tôn tử (*cháu trai)!

Nhị Lang Thần phát một cái hình ảnh cực kỳ phức tạp, ở vị trí trung tâm tấm ảnh, có một cái chấm đỏ.

Ngộ Không: Tốt, lão Tôn đến ngay!

Trong đám lại an tĩnh.

Hai tên cuồng nhân chiến đấu này, đoán chừng là đến cái chỗ chấm đỏ bên trong hình ảnh kia ước đấu đi.

Leng keng!

Qua không bao lâu, Wechat lại vang.

Táo Vương Gia: Thông báo tuyển dụng một Đồng Tử Nhóm Lửa, giới tính tuổi tác không hạn chế, có thể huấn luyện, đãi ngộ hạng ưu, người có ý định thì liên hệ với Bản tiên để phỏng vấn.

Nhật Du Thần: Cầu một người công tác về đêm, có thể kiêm chức phụ trách tuần tra ban đêm.

Hằng Nga: Bằng hữu vòng thứ nhất, hỗ trợ điểm xuống tán, cảm tạ!

Thác Tháp Thiên Vương: Con ta Na Tra tham gia hoạt động "Nhi Đồng Xinh Đẹp Nhất Thiên Đình", xin mọi người đầu quân cho số mười bốn một chút phiếu.

Na Tra: Sai, xin mọi người đầu quân cho số mười ba, số mười bốn là Hồng Hài Nhi.

Hồng Hài Nhi: Mọi người thuận tiện cũng giúp ta đầu quân một chút thôi (phía sau là một cái biểu lộ manh manh)

“Ha ha ha, nguyên lai thường ngày của đám thần tiên này, cùng phàm nhân không có gì khác biệt a.”

Lập tức, Lâm Hải cảm giác những thần tiên cao không thể chạm này, liền bắt đầu vô cùng thân thiết.

“Khụ khụ...” Thái Thượng Lão Quân thực sự nhìn không được nữa.

Thái Thượng Lão Quân: Mọi người chú ý, đây là quầy giao dịch, nói chuyện phiếm đánh cái rắm đều có thể, nhưng không được phát quảng cáo, không yêu cầu tán, không cầu bỏ phiếu.

Thất Tiên Nữ: Tiệm trái cây Bàn Đào Viên khai trương bán đại hạ giá, ưu đãi toàn bộ hết thảy đều giảm còn tám mươi phần trăm trong ngày.

Ma Lễ Hải: Lớp huấn luyện tỳ bà của Ma Lễ Hải, để cho hài tử của ngài có một nghề thành thạo, báo danh đường dây nóng: 2B 2B 22 B.

...

Các loại quảng cáo lấp đầy màn hình, phát biểu của Thái Thượng Lão Quân trong nháy mắt đã bị dìm ngập.

Căn bản không ai để ý đến lão.

“Ha ha, có ý tứ.” Lâm Hải tâm huyết dâng trào, trực tiếp tại trong đám @ Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Thái Thượng Lão Quân, có thể sử dụng hồng bao để giải quyết vấn đề, tận lực đừng nói chuyện (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Thái Thượng Lão Quân: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, (ba cái biểu lộ giơ ngón tay cái)

“Ta dựa vào, tình huống như thế nào?” Thái Thượng Lão Quân @ Lâm Hải một cái, Lâm Hải mới chú ý tới, danh thiếp của mình tại trong đám, lại có tên là Tiểu Hồ Đồ Tiên.

Leng keng!

Bỗng nhiên, một cái hồng bao to lớn, xuất hiện ở trên màn ảnh.

Lâm Hải nhanh tay lẹ mắt, ấn xuống.

“Ngươi lấy được hồng bao của Thái Thượng Lão Quân.”

Cướp được!

Chương 4: Hiến Thân Vì Nghệ Thuật?

“Độn Hình Đan?”

Lâm Hải vội vàng mở túi càn khôn ra xem xét thuyết minh.

Độn Hình Đan: Ẩn hình giấu dấu vết, Thần Quỷ không tra được, thời gian kéo dài hai canh giờ.

“Móa, cái này không phải tục xưng là Ẩn Thân Thuật sao?”

Lâm Hải kinh hỉ một trận.

“Đậu móa, cái này nếu để cho tên mập mạp chết bầm Vương Bằng kia biết rõ, tuyệt đối lập tức ăn, xông vào nhà tắm nữ, nhìn nữ nhân tắm rửa.”

“A? Phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ: Phía dưới Kim Tiên phục dụng thì vô hiệu.”

Em gái ngươi! Hố cha a! Lâm Hải nhất thời nhụt chí.

Không cần hỏi, hắn là một cái phàm nhân, khẳng định nằm trong hàng ngũ phục dụng vô hiệu.

Lâm Hải cũng lười rút ra, rời khỏi túi càn khôn, trong đám nói chuyện phiếm của Thiên Đình lại loạn.

Cửu Thiên Huyền Nữ: Cái hồng bao này phát rất đẹp! (phía sau một cái biểu lộ chỉ hướng phía bên trên)

Lôi Thần: Lão bản (biểu lộ quỳ xuống đất dập đầu)

Nhật Du Thần: Dựa vào, vì cái gì lại phát hồng bao vào thời điểm ta trực ban, lông cũng không thể cướp (biểu lộ khóc lớn)

Dạ Du Thần: Ta đang ngủ bù thì làm sao nói (biểu lộ khóc rống)

Xích Cước Đại Tiên: @ Trương Quả Lão, cái Nguyên Linh Đan ngươi đoạt được kia có bán hay không?

Trương Quả Lão: Đã phục dụng (biểu lộ cười to)

Xích Cước Đại Tiên: @ Trương Quả Lão, móa! (biểu lộ khinh bỉ)

Nhị Lang Thần: @ Thái Thượng Lão Quân, ngươi, sớm không phát, muộn không phát, phát lúc này... Ai u, ngươi thế mà làm một chiêu Hầu tử Thâu Đào này, thật âm hiểm a!

Ngộ Không: Ha ha, con ta, cảm giác nhức cả trứng như thế nào? @ Thái Thượng Lão Quân, lão quỷ, phát tiếp, phát tiếp!

Cái hai hàng này, đánh nhau cũng không quên đoạt hồng bao, phát Wechat, Lâm Hải biểu thị rất chịu phục.

Thái Thượng Lão Quân: @ toàn thể thành viên, về sau mỗi ngày ta sẽ phát hồng bao tại trong quầy một lần, nếu như người nào tại trái với quy định mà phát quảng cáo trong quầy, liền hủy bỏ hồng bao cấp cho cùng ngày.

Thiết Quải Lý: Kiên quyết đả kích hành vi loạn phát quảng cáo!

Thái Bạch Kim Tinh: Chống lại quảng cáo, từ bên người làm lên, ta phải theo luật thôi!

Hằng Nga: Hết thảy hành vi loạn miếng quảng cáo, đều là lưu manh.

Nhị Lang Thần: Người nào dám phát quảng cáo, liền để cho Hạo Thiên Khuyển qua nhà đó ăn cơm.

Hạo Thiên Khuyển: Gâu Gâu!

Ngộ Không: Người nào còn dám phát quảng cáo, lão Tôn ta tìm kẻ đó cướp đồ!

...

Trong lúc nhất thời, những thần tiên đậu bỉ này đều nhao nhao tỏ thái độ, liền cả mấy người vừa mới đi phát quảng cáo, cũng rất vô sỉ mà gia nhập vào.

Không có cách, hồng bao của Thái Thượng Lão Quân, có sức hấp dẫn quá lớn.

Tiết thứ hai là tự học.

Thời điểm Lâm Hải đang cắm đầu chơi điện thoại di động, trong phòng học bỗng nhiên bắt đầu loạn, các học sinh châu đầu ghé tai, giống như đang hưng phấn nghị luận cái gì đó rất lợi hại.

Lâm Hải ngẩng đầu một cái, vừa vặn trông thấy Liễu Hinh Nguyệt đứng tại cửa ra vào, đang hết nhìn đông tới nhìn tây.

Liễu Hinh Nguyệt cũng nhìn thấy Lâm Hải, ngòn ngọt cười, cộc cộc cộc đi tới.

“WTF! Hoa khôi thanh thuần Liễu Hinh Nguyệt, nàng làm sao tới lớp chúng ta, tới tìm ai?”

“Nàng không phải là thầm mến ta, đến thổ lộ cùng ta a?”

“Lăn ngươi nha, nhìn ngươi mặt con cóc này, cùng ta thổ lộ còn tạm được.”

Lũ gia súc nam tính trong lớp, bắt đầu chảy nước bọt ý dâm.

Con mắt Triệu Lỗi cũng thẳng, đặc biệt là khi thấy Liễu Hinh Nguyệt lại đang hướng tới phương hướng của chính mình mà đi tới, mà trên mặt nàng lúc này lại mang theo nụ cười mê người, xương cốt toàn thân của Triệu Lỗi cũng xốp giòn.

“Ha ha, Liễu Hinh Nguyệt là tới tìm ta!”

“Ngẫm lại cũng thế, trừ ta, một phòng này đều là đồ nghèo bức, cái nào xứng với loại mỹ nữ như Liễu Hinh Nguyệt này.”

“Tới đi, nữ thần, đến trong vòng ôm ấp của ta đi!”

Hai mắt Vương Đình nhìn chằm chằm vào Liễu Hinh Nguyệt, sắc mặt âm trầm, một mặt tức giận.

Hôm nay trên người Liễu Hinh Nguyệt mặc một chiếc áo lụa ôm người màu trắng, thân dưới là một chiếc quần bò ngắn, phác hoạ ra dáng người hoàn mỹ, theo thân thể đi lại, một cỗ khí tức thanh xuân đập vào mặt, mười phần mê người.

Đương nhiên, đối Vương Đình mà nói, cái này đều không phải là chủ yếu.

Để Vương Đình cơ hồ điên mất là, nàng ta thế mà cùng Liễu Hinh Nguyệt, đụng hàng!

Đúng, là đụng hàng!

Lúc đầu, tư sắc của Vương Đình cũng coi như trung thượng, phối hợp với cái y phục thời thượng trên thân thể này, càng lộ ra thanh xuân tịnh lệ, bản thân Vương Đình cũng hết sức hài lòng.

Nhưng cùng một loại y phục, sau khi mặc ở trên thân Liễu Hinh Nguyệt, Vương Đình nhất thời ảm đạm phai mờ.

Đặc biệt là khi có người bắt đầu đem ánh mắt không ngừng mà chuyển đổi qua trên thân nàng ta và Liễu Hinh Nguyệt, Vương Đình cảm thấy mình tựa như một tên hề, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

“Liễu Hinh Nguyệt...” Cách Liễu Hinh Nguyệt còn có ba bước, Triệu Lỗi liền đứng lên, mang theo nụ cười nịnh nọt, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt chào hỏi.

Cử động của Triệu Lỗi, kém chút đem lá gan của Vương Đình cũng tức điên, ngay trước mặt nàng ta còn dám thông đồng với nữ hài khác, đây là muốn nháo loại nào.

Bất quá Vương Đình cũng không dám nổi giận, chỉ có thể đem cơn tức hướng vào trong bụng nuốt xuống, nếu không cái loại cậu ấm như Triệu Lỗi này, vài phút sau liền sẽ đem nàng ta ném đi.

Liễu Hinh Nguyệt làm như không thấy Triệu Lỗi, trực tiếp từ bên cạnh gã vượt qua, đặt mông ngồi tại bên người Lâm Hải.

“Ta dựa vào, tình huống như thế nào?”

“Liễu Hinh Nguyệt lại là đến tìm Lâm Hải, cái này, cái này không khoa học a...”

“Vừa nãy Vương Đình nói nàng ta đem Lâm Hải ném đi, hiện tại xem ra, chỉ sợ không phải là chuyện như vậy đi.”

“Đúng đấy, Lâm Hải người ta có Liễu Hinh Nguyệt, sẽ còn hiếm có nàng ta sao? Đoán chừng là nàng ta bị quăng đi.”

“Các ngươi có chú ý đến y phục của Vương Đình hay không, thế mà cùng một dạng với Liễu Hinh Nguyệt a, trong này nhất định có cố sự.”

Trong lúc nhất thời, phòng học vỡ tổ.

Vương Đình thấy Liễu Hinh Nguyệt lại là đến tìm Lâm Hải, cũng sửng sốt.

Sau đó, không khỏi có một cỗ cảm giác nhục nhã xông tới.

Nhất là khi nghe được nghị luận của mọi người đối với mình, Vương Đình đằng một cái liền đứng lên.

Nàng ta không có mặt mũi mà đợi tiếp nữa.

Triệu Lỗi hung dữ trừng Lâm Hải một chút, cũng theo ra ngoài.

Bị Liễu Hinh Nguyệt phơi ở nơi đó, gã cũng không có mặt mũi mà đợi.

“Bạn làm sao lại tới đây?” Lâm Hải rất kinh ngạc mà hỏi.

“Bạn có thể giúp mình một việc hay không?” Liễu Hinh Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Nói đi, lên núi đao xuống biển lửa, nghĩa bất dung từ, liền xem như bán thân thể, cũng tuyệt không hai lời.” Lâm Hải hiên ngang lẫm liệt nói.

“Bớt lắm mồm.” Liễu Hinh Nguyệt cười khúc khích, sau đó nghiêm mặt nói, “Hôm qua trở về mình đã suy nghĩ thật lâu, ca khúc của bạn hôm qua sở dĩ có hiệu quả tốt như vậy, hẳn là đã áp dụng một loại phương thức phát âm rất đặc biệt.”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút liền từ trên ghế ngã xuống.

WTF, cái này đều có thể đoán được?

Không hổ là học âm nhạc, chỉ nghe một lần liền tìm đến nơi mấu chốt.

“Không sai, đúng là một loại phương thức phát âm đặc biệt.”

“Vậy bạn có thể dạy mình hay không?” Liễu Hinh Nguyệt một mặt chờ đợi.

“Nói cái gì đó?” Lâm Hải một mặt buồn bực tức giận, “Ca ca ta đường đường là nam nhi bảy thước, bán mình không bán nghề!”

“Chán ghét, nhanh nói có thể hay không!”

“Có thể!”

“Thật?”

“Nhưng mình có một cái điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Làm bạn gái của mình.”

“Cút!” Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng đánh Lâm Hải một quyền.

“WTF, lại là xì xào bàn tán, lại là liếc mắt đưa tình, xem ra Liễu Hinh Nguyệt thật bị Lâm Hải cầm xuống rồi.”

Cử chỉ nhìn như thân mật của hai người, để cho người ta lại là một phen miên man bất định.

“Nói nghiêm túc, đến cùng có dạy không?”

"Mình có chỗ tốt gì?"

"Bạn muốn cái chỗ tốt gì?"

"Vừa rồi đã nói." Hai tay Lâm Hải đưa ra.

Liễu Hinh Nguyệt khẽ cắn môi, đôi mắt đẹp mang theo buồn bực trợn lên giận dữ nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải xem xét, trò đùa không thể tiếp tục nữa, nếu không Liễu Hinh Nguyệt thật sự sẽ giận.

Nhưng Lâm Hải còn chưa mở miệng, Liễu Hinh Nguyệt đã nói chuyện trước.

"Tốt, mình đáp ứng bạn!"

"Cái gì!" Lần này lại là Lâm Hải mộng bức.

"Bạn, bạn đây coi như là hiến thân vì nghệ thuật sao?"

Liễu Hinh Nguyệt không nói chuyện, vành mắt lại hồng.

"WTF, tình huống như thế nào?" Lâm Hải hoảng, "Mình là nói đùa với bạn, mình sẽ dạy cho bạn vô điều kiện."

"Bảy giờ tối, mình ở phòng luyện giọng của hệ âm nhạc chờ bạn."

Nói xong, không đợi Lâm Hải trả lời, Liễu Hinh Nguyệt đã đứng dậy rời khỏi phòng học.

Chương 5: Tấm mộc đưa tới cửa

Lâm Hải một mực ở vào trạng thái mộng bức.

Một câu nói đùa, Liễu Hinh Nguyệt thế mà coi là thật.

Đương nhiên, làm giả hoá thật thế này, đối với Lâm Hải mà nói, cao hứng còn không kịp đây.

Làm bạn trai của hoa khôi, đoán chừng không có một cái nam sinh nào là không nguyện ý.

Nhưng mấu chốt là, Liễu Hinh Nguyệt khóc, nơi này khẳng định có vấn đề a.

Đậu móa, chính mình không phải là thành ngụy quân tử lợi dụng lúc người ta gặp gặp khó khăn mà ép buộc chữ.

Lâm Hải phiền đến không được.

Leng keng!

Có người thêm chính mình làm bạn tốt.

Ấn mở sổ truyền tin xem xét, ta dựa vào, Ngộ Không!

Lâm Hải kích động đến mức kém chút là nhảy dựng lên, hắn chính là nhìn Tây Du Ký mà lớn lên, đối với Ngộ Không ưa thích đến không được.

Đồng ý! Không có nói gì.

“Ngươi vừa mới cướp được Độn Hình Đan sao? Không bằng bán cho lão Tôn ta thế nào?” Vừa mới được chấp nhận, tin tức của Ngộ Không liền phát tới.

“Ha ha, một viên thuốc mà thôi, tặng cho Đại Thánh lại như thế nào.” Lâm Hải trực tiếp đem Độn Hình Đan phát cho Ngộ Không.

Dù sao chính mình cũng không dùng được, không bằng đưa cho Ngộ Không, xin một cái nhân tình.

“A, đa tạ, đa tạ!” Ngộ Không phát một chuỗi biểu lộ ôm quyền.

“Ngươi rất hợp với khẩu vị của lão Tôn ta, ngày sau lão Tôn nhất định sẽ có hồi báo.”

Phòng luyện giọng của hệ âm nhạc

Triệu Lỗi cúi đầu khom lưng đứng tại trước người một cái nam tử trẻ tuổi.

“Hồ ca, đây là bạn gái của ta, Vương Đình, Đình Đình, nhanh gọi Hồ ca.”

“Hồ ca khỏe.”

Hồ Vi bắt chéo hai chân, dùng khóe mắt liếc nhìn Vương Đình một cái.

“Ta nói Triệu Lỗi, cô bạn gái này của ngươi khẩu vị rất khá a, bất quá chất lượng lại kém xa.”

Mặt Vương Đình đằng một cái liền hồng.

Triệu Lỗi ngượng ngùng cười một tiếng.

“Hồ ca, ngươi cùng Diệp thiếu gia có quan hệ tốt, nhìn xem có thể nói nói cùng Diệp thiếu gia hay không, tháng sau là giải đấu lớn của ca sĩ thanh niên thành phố, Đình Đình cũng muốn...”

“Hinh Nguyệt!” Còn chưa nói xong, Hồ Vi liền nhanh chóng đứng lên, hướng phía cửa đi đến.

Triệu Lỗi xấu hổ một trận, lời đến khóe miệng, lại nuốt xuống.

“Hinh Nguyệt, ngươi tới.”

Liễu Hinh Nguyệt nhướng mày.

“Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ta cùng ngươi không có quen như vậy, không được gọi thân thiết như vậy.”

“Hinh Nguyệt, ta đã nói qua cùng Diệp thiếu gia, chỉ cần ngươi đáp ứng làm bạn gái của ta, thì quán quân của giải đấu lớn ca sĩ thanh niên thành phố tháng sau, chính là ngươi.” Hồ Vi không có chú ý chút nào đối với thái độ của Liễu Hinh Nguyệt, cười nói.

“Không cần, ta đã có bạn trai, mà ta sẽ dựa vào thực lực của mình, thắng được quán quân.”

“Có bạn trai?” Sắc mặt Hồ Vi, xoát cái trầm xuống.

“Không có khả năng, ngươi nói cho ta biết, là ai?”

“Hinh Nguyệt.” Đúng lúc này, Lâm Hải đúng hẹn mà tới.

“Hắn là ai?” Hồ Vi nhìn về phía Lâm Hải, con mắt tràn ngập địch ý.

“Ta không phải là đã nói cùng ngươi sao, ta có bạn trai, chính là hắn.” Liễu Hinh Nguyệt đi đến bên người Lâm Hải, nói.

“Ta dựa vào!” Gặp cảnh tượng này, Lâm Hải lập tức liền hiểu rõ.

Đậu móa, bạn trai có làm được hay không thì chưa có nói, nhưng cái tấm mộc đưa tới cửa này là đã làm trước tiên rồi.

“Ngươi khỏe, ta là bạn trai của Hinh Nguyệt.” Lâm Hải vươn tay, nắm lấy vòng eo mềm mại tinh tế của Liễu Hinh Nguyệt.

Đã định phải làm tấm mộc, thì trước phải vơ vét điểm lợi tức rồi lại nói.

Cảm nhận được bên hông truyền đến nhiệt độ, thân thể Liễu Hinh Nguyệt cứng đờ, quay đầu liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Bạn trai ta, Lâm Hải.”

Sắc mặt Hồ Vi âm trầm đến đáng sợ.

“Hinh Nguyệt, không nên tùy tiện tìm a miêu a cẩu đến gạt ta, quán quân thành phố Thanh Tái, ngươi không muốn sao?”

Thân thể Liễu Hinh Nguyệt rõ ràng run lên, tựa hồ đối với cái chức quán quân này, mười phần để ý.

“Quán quân ta sẽ đi tranh thủ, hơn nữa, có bạn trai ta phụ đạo ta, ta đối với quán quân rất có lòng tin.”

“Ha ha, hắn phụ đạo ngươi? Thật sự là trò cười.” Lúc này, Vương Đình cùng Triệu Lỗi cũng đi tới.

“Hồ ca, cái Lâm Hải kia chính là tiểu tử nghèo đến từ nông thôn, ca hát ngũ âm cũng không được đầy đủ, còn muốn phụ đạo người khác đâu.”

Vương Đình nóng lòng biểu hiện tại trước mặt Hồ Vi, liền đi qua đem nội tình của Lâm Hải tung ra.

Lâm Hải chau mày, nữ nhân này, tốt xấu gì cũng ở chung với nhau một năm, làm gì phải theo chính mình đối nghịch đây.

“Hinh Nguyệt, ngươi còn nói không phải là đang gạt ta sao?” Hồ Vi nghe xong, cười lạnh một tiếng, càng thêm xác nhận, Lâm Hải là tên giả mạo mà Liễu Hinh Nguyệt lâm thời tìm đến.

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt rất ăn ý mà không nhìn Hồ Vi, bắt đầu thảo luận kỹ xảo phát ra tiếng.

“Đúng, đem khí tồn ở giữa xương sườn thứ ba cùng thứ thư, dùng hai sườn phát âm.”

“Ha ha, chết cười ta.” Vương Đình rất khoa trương mà cười rộ lên.

“Tuy ta không phải chuyên môn ca hát, nhưng cũng biết, muốn chát vang thì phải đem khí lưu giữ ở đan điền, dùng ổ bụng phát âm, chứ chưa từng nghe nói dùng hai sườn phát âm.”

“Đúng đấy, đem khí tồn ở giữa xương sườn, này không trực tiếp liền đau đến sốc hông sao.” Triệu Lỗi cũng đi theo phụ họa.

“Tốt, Hinh Nguyệt, không nên nháo.” Hồ Vi cau mày nói.

“Là thế này phải không? A ~ nha ~” Liễu Hinh Nguyệt trực tiếp đem Hồ Vi coi thành không khí, dựa theo phương pháp của Lâm Hải, luyện ra âm thanh.

“Đúng, chính là như vậy.” Không thể không nói, Liễu Hinh Nguyệt rất có thiên phú ca xướng, chỉ trong chốc lát, liền đem vị trí phát ra tiếng tìm đúng ra.

“Liễu Hinh Nguyệt, Hồ thiếu đối ngươi là một tấm chân tình, ngươi hẳn là cảm thấy vinh hạnh mới đúng, tại sao phải tìm một cái rác rưởi như thế đi ra, làm mất mặt xấu hổ đâu?”

Bỗng nhiên, một cái nam sinh hơi đẹp trai, đi tới nói.

“Lưu Tuấn, chuyện của ta không cần ngươi quản.” Nam sinh này, gọi là Lưu Tuấn, cũng là hệ âm nhạc, người đẹp trai, ca xướng cũng tốt.

Người trong hệ âm nhạc, cũng cảm thấy y cùng Liễu Hinh Nguyệt, là một đôi trời sinh, Lưu Tuấn cũng đã truy cầu Liễu Hinh Nguyệt một đoạn thời gian rất dài.

Thế nhưng Liễu Hinh Nguyệt đối với y một mực rất lãnh đạm, đặc biệt là sau khi Hồ Vi cũng bắt đầu truy cầu Liễu Hinh Nguyệt, y đành phải từ bỏ.

Lưu Tuấn lúc đầu đang thông đồng với một cái học muội, thấy Liễu Hinh Nguyệt đem một cái người ngoài nghề là Lâm Hải đến làm buồn nôn Hồ Vi, lập tức đứng ra, vì Hồ Vi mà hát đệm.

Y cũng là muốn tham gia thi đấu Thanh Ca của thành phố, đem Hồ Vi vỗ mông ngựa tốt, bằng quan hệ giữa Hồ Vi cùng Diệp thiếu gia, không dám nói hạng nhất hạng hai, nhưng một cái thứ hạng tốt tuyệt đối không thoát khỏi.

“Liễu Hinh Nguyệt, nghe ta khuyên một câu, chớ chọc Hồ thiếu tức giận, để cái rác rưởi này cút ngay.”

Lâm Hải không cao hứng.

“Rác rưởi để người nào xéo đi?”

“Rác rưởi để ngươi xéo đi!”

Phốc!

“Già đầu như vậy, ngươi thế mà còn có thể mắc lừa, IQ thật sự là đáng lo a.” Lâm Hải xem thường lắc đầu.

“Ngươi...” Mặt Lưu Tuấn đỏ bừng lên, đậu móa, chủ quan.

“Tiểu tử, năng lực sính miệng lưỡi rất giỏi, nếu ngươi đã nói ngươi cũng hiểu âm nhạc, vậy hiện tại có dám cùng ta tỷ thí một chút hay không, để ta nhìn xem ngươi có bản lãnh gì mà đòi phụ đạo cho Liễu Hinh Nguyệt.”

“Tốt.” Lâm Hải cười lạnh, đậu móa, cái này không phải đem mặt duỗi đến tìm đánh sao?

Lưu Tuấn khinh thường cười một tiếng, thật đúng là dám đáp ứng , đợi lát nữa ngươi sẽ biết tay.

“Các vị đồng học!” Lưu Tuấn quay đầu, hướng phía các học sinh trong phòng luyện giọng hô nói.

“Cái gia hỏa không biết xuất hiện từ nơi nào này, không biết lấy tới dũng khí từ đâu, muốn cùng ta ở chỗ này so một khúc, Lưu Tuấn ta, muốn mời mọi người hỗ trợ làm trọng tài.”

“Tốt, Lưu Tuấn, ta yêu ngươi, ta yêu ngươi!”

“Tuấn ca, ta là fan của ngươi, cố lên, ngược chết hắn!”

Mấy nữ nhân mê trai mắt bốc ánh tim, điên cuồng thét chói tai.

Lưu Tuấn đắc ý ngẩng đầu lên, quay đầu hướng phía Lâm Hải nhìn lại, nụ cười nhất thời ngưng kết.

Chỉ thấy Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, đang cúi đầu cười nói, căn bản không hề phản ứng đến cái gốc rạ này.

“Uy, tiểu tử, ngươi đến cùng có dám so hay không?” Lưu Tuấn đầy vẻ khinh bỉ.

“Há, ngươi hát trước, hát trước đi.” Lâm Hải hững hờ phất phất tay, tiếp tục cùng Liễu Hinh Nguyệt nói thầm cái gì đó, còn thỉnh thoảng phát ra trận trận tiếng cười.

Mặt Lưu Tuấn đều đen.

Đây là trần trụi không nhìn a.

Chờ đó, ngươi sẽ biết tay!

“Tốt, vậy ta hát trước, chờ ta hát xong, ngươi đoán chừng đến dũng khí đứng ra đều không có.”

“Chờ một chút!” Hồ Vi bỗng nhiên đứng ra.

“So ca hát không thì có ý gì, dù sao cũng phải ra chút tiền đặt cược đi.”

Hồ Vi vừa dứt lời, Lâm Hải còn đang cúi đầu nói giỡn, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn qua Hồ Vi, hai mắt phát sáng lấp lánh.

“Đậu phộng, thân nhân a!”

Chương 6: Không cẩn thận thành Ca Vương

“Nói đi, mặc kệ đánh cược cái gì, ta cũng phụng bồi. Đúng, tiền đặt cược tốt nhất lớn một chút, nếu quá hẹp hòi, thì làm trò cười cho người khác.”

Đậu móa, cơ hội ăn hôi tốt a, Lâm Hải cũng sẽ không bỏ qua.

Cái mũi Hồ Vi kém chút tức điên, gã đường đường là một trong tứ công tử của đại học Giang Nam, gã lúc nào đã hẹp hòi qua?

“Vậy thì liền tùy tiện chơi đùa, đánh cược mười cái đi.” Hai tay Hồ Vi ôm ngực, ngạo mạn nói nói.

“Mười cái? Cái gì mười cái?” Lâm Hải sững sờ.

“Cũng là mười vạn, đồ nhà quê.” Triệu Lỗi ở bên cạnh xem thường nói.

“A, không có vấn đề, không có vấn đề.” Đầu Lâm Hải có chút giống như gà con mổ thóc.

Mười vạn nha, thật vui vẻ!

“Hồ ca, hắn chỉ là một cái quỷ nghèo, một hồi nữa thua một trăm ngàn, có là một ngàn cũng không nhất định cầm ra được, ngươi đừng theo hắn làm chi.” Vương Đình vội vàng nhắc nhở nói.

“Không bỏ ra nổi? Hừ hừ.” Hồ Vi cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên hung quang, “Không bỏ ra nổi thì có biện pháp không bỏ ra nổi.”

“Bắt đầu đi.” Hồ Vi hướng phía Lưu Tuấn nháy mắt một cái.

“Chờ một chút.” Lâm Hải vội vàng ngăn cản.

“Thế nào, sợ hãi, muốn đổi ý?”

“Ta muốn thêm một thứ nữa.”

Lâm Hải quét mắt một vòng nhìn Triệu Lỗi, Vương Đình cùng Lưu Tuấn, trêu tức nói nói: “Nhìn chúng cẩu quấn quanh bên cạnh ngươi, không bằng lại thêm một thứ, nếu như ta thắng, mỗi người các ngươi, lại học ba tiếng chó sủa.”

“Ngươi nói ai là chó!” Triệu Lỗi liền muốn vọt qua, nhưng lại bị Hồ Vi ngăn lại.

“Nếu như ngươi thua thì sao?”

“Ta thua thì ta học chứ sao.” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Hừ, tự rước lấy nhục mà thôi. Bắt đầu đi.”

“Các vị đồng học, một bài ‘Nhất Tiễn Mai (một cành mai)’, xin tặng cho mọi người.”

“Một kéo? WTF, đây là muốn làm thái giám sao? Ngươi đây là có bao nhiêu nghĩ quẩn?”

Một câu của Lâm Hải, để cho Lưu Tuấn vừa đem khí tức điều chỉnh tốt, kém chút đau sốc hông.

Liễu Hinh Nguyệt phốc phốc cười ra tiếng, liếc Lâm Hải một chút, “Lưu manh!”

“Chân tình, giống như thảo nguyên rộng lớn...”

Không thể không nói, bản lĩnh diễn xướng của Lưu Tuấn vẫn là rất lợi hại, tình cảm phong phú, vững chắc, rõ ràng, đem cảm xúc trong lời ca của bài hát này, diễn dịch vừa đúng.

“Lưu Tuấn, chúng ta yêu ngươi!”

“Lưu Tuấn, ngươi quá hay rồi, hát so ban đầu còn dễ nghe hơn, ngưu a!”

Các học sinh vây xem, lớn tiếng hoan hô, tựa hồ bị tiếng ca của Lưu Tuấn chinh phục.

Một khúc hát hết, Lưu Tuấn đối với biểu hiện của mình cũng rất hài lòng, khiêu khích hướng phía Lâm Hải nhếch nhếch mi.

“Thôi đi, trách không được muốn nhập cung, nguyên lai là cái nương pháo (loại thích giả nữ).” Lâm Hải bĩu môi một cái.

Phốc!

Lưu Tuấn tức giận đến kém chút thổ huyết.

“Bớt nói châm chọc đi, đợi lát nữa sẽ có người khóc, đến lượt ngươi!”

“Hát cái gì mới được đây?” Lâm Hải đi đến giữa bục, xoa cằm, nhíu mày nói thầm.

“Có.” Lâm Hải vỗ tay một cái, “Liền hát bài ‘Cầu vồng’ đi.”

‘Yêu cũng đừng ngụy trang, mất tích cũng đừng bàng hoàng

Mặc kệ tương lai như thế nào, em đều phải bảo trì kiên cường

Nếu như ngày mai tâm của em, y nguyên còn tại nơi này

Anh sẽ nguyện ý tiếp nhận phần yêu này, bồi tiếp em chế tạo một phiến trời đất

Thế giới của anh từ nay về sau sẽ có thêm một người, mỗi ngày đều là vui đùa cười nói

Vô luận tình tiết lãng mạn hoặc ly kỳ, chủ của nơi này vẫn là em

Thế giới của anh từ nay về sau sẽ có thêm một người, có khi sáng sủa có khi mưa

Đến thời điểm cầu vồng xuất hiện anh sẽ nói cho em biết, anh yêu em, vượt qua cả cầu vồng mỹ lệ’

Lâm Hải vừa mới mở miệng, toàn bộ phòng luyện giọng đều an tĩnh lại.

Không có người nói chuyện, cũng không có người reo hò.

Tất cả mọi người, cũng bị kéo vào ý cảnh ở trong tiếng ca.

Trên mặt mỗi người, đều treo nụ cười hạnh phúc, phảng phất như trong tiếng ca này có một cái người yêu nguyện ý vì mình tiếp nhận hết thảy, chế tạo một phiến trời đất cho riêng mình, ở ngay tại bên cạnh mình, nhẹ giọng nói yêu đối với mình.

Liễu Hinh Nguyệt đã si mê, nhìn qua Lâm Hải, tựa như nhìn thấy người yêu của chính mình, trên mặt treo đầy hạnh phúc cùng ngọt ngào.

“Thế giới của anh từ nay về sau sẽ có thêm một người, bài hát này, là hát cho ta đúng không?”

“Xoạt!” Phòng luyện giọng sôi trào.

Các học sinh đã tỉnh táo lại liền điên cuồng.

“Hát quá hay, ta cho tới bây giờ chưa từng nghe qua tiếng ca dễ nghe như vậy.”

“Nghe hắn ca xong, ta rất muốn có một cái người yêu, làm bạn với ta a.”

“Không được, ta muốn yêu đương.”

Sắc mặt Lưu Tuấn tái xanh, thầm mắng một tiếng, chính mình làm sao cũng bị tiếng ca này cảm nhiễm.

“Thế nào, bắt đầu biểu quyết đi.” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Cái này...” Lưu Tuấn có chút do dự, y thực sự không nghĩ tới Lâm Hải lại hát tốt như thế, tốt đến mức cả niềm tin của y cũng dao động.

Lưu Tuấn không khỏi hung hăng trừng Vương Đình một cái.

Cái này cũng là do ngươi nói hắn ngũ âm không được đầy đủ sao?

“Thế nào, không dám đối mặt với hiện thực?”

Lâm Hải xùy cười một tiếng, hướng phía các học sinh nói nói, “Các vị đồng học, hiện tại nên công bố kết quả, vị Lưu Tuấn này, nhấc tay!”

Lưu Tuấn vội vàng khẩn trương hướng phía đám người nhìn lại, lưa thưa lôi kéo, mấy chục người chỉ có ba bốn người nhấc tay, cộng thêm Hồ Vi, Triệu Lỗi cùng Vương Đình, cũng bất quá mới có sáu, bảy người.

Xong! Lưu Tuấn một trận bất lực.

“Tốt, tiếp đó, ta, nhấc tay!”

Bạch!

Đám người nhao nhao giơ tay lên, nhìn Lâm Hải, một mặt sùng bái.

“Cảm ơn, mọi người.”

“Kết quả đã ra, thực hiện tiền đặt cược đi.” Lâm Hải hướng phía Hồ Vi nhún vai nói.

“Hừ! Sẽ không quịt của ngươi, một trăm ngàn mà thôi, đối với thứ quỷ nghèo như ngươi này mà nói, là khoản tiền lớn, đối ta mà nói, mưa bụi.”

“Ba!” Một tấm thẻ chi phiếu hướng phía Lâm Hải ném tới, “Mật mã là sáu số không.”

“Thanks!” Lâm Hải tiếp được, đem thẻ giơ lên, một mặt đắc ý.

“Hừ, đi!” Hồ Vi không tiếp tục chờ được nữa.

“Chờ một chút!” Lâm Hải bỗng nhiên tiến lên, đem Hồ Vi cản lại.

“Hình như còn có một hạng tiền đặt cược, không có thực hiện đi.” Lâm Hải vừa mới nói xong, sắc mặt Hồ Vi mạnh mẽ biến.

“Đúng đấy, còn không có học chó sủa đâu!”

“Đúng, nhanh học chó sủa đi!”

Sinh viên vây xem, bắt đầu ồn ào.

“Tiểu tử, không nên quá phận!” Hai mắt Hồ Vi nhíu lại, lạnh lùng nói.

“Có chơi có chịu, thiên kinh địa nghĩa, làm sao, muốn chơi xấu?”

Lâm Hải không có tránh né, cùng Hồ Vi nhìn thẳng.

“Tốt, có dũng khí!” Hồi lâu, Hồ Vi gật gật đầu.

“Ba người các ngươi, mỗi người học ba tiếng chó sủa!”

“Hồ ca, chúng ta...”

“Hồ thiếu...”

Sắc mặt của ba người Triệu Lỗi hoàn toàn thay đổi.

“Đậu móa, nhánh chóng sủa cho ta!” Hồ Vi một mặt hung tướng, rống nói.

“Thao, ngươi chờ đó cho ta!” Triệu Lỗi hướng phía Lâm Hải phát câu ngoan thoại, sau đó...

“Uông uông uông!”

“Uông uông uông!”

“Uông uông uông!”

Ba người không dám không học, mỗi người sủa ba tiếng, trên mặt đỏ bừng, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

“Hống!” Các học sinh vây xem, lại là cười vang một trận.

“Tiểu tử, ta nhớ kỹ ngươi!” Hồ Vi mắt lộ hung quang, cất bước chuẩn bị rời đi.

“Chậm đã!” Lâm Hải lần nữa tiến lên, đem gã cản lại.

“Ngươi thật giống như còn không có sủa đâu?”

“Ngươi...” Con mắt Hồ Vi cơ hồ trừng ra máu.

“Tiểu tử, làm người phải lưu lại một con đường, ngươi biết ta là ai không?”

“Ta chẳng cần biết ngươi là ai, ta chỉ biết ngươi đã thua, liền phải học tiếng chó sủa.”

Dù sao đã đem Hồ Vi đắc tội, không cho gã sủa, là gã có thể buông tha mình sao?

Lâm Hải dứt khoát lưu manh đến cùng.

“Tốt, rất tốt!” Hồ Vi hồng hộc thở hổn hển.

“Ta sủa mẹ ngươi ấy!” Hồ Vi một tay đẩy Lâm Hải ra, hướng phía cửa đi đến.

Mấy người Triệu Lỗi, đến đầu cũng không ngẩng lên được, vội vàng xám xịt đi theo ra ngoài.

“Thôi đi, thua không nổi thì đừng học người đánh cược.” Lâm Hải hướng phía bóng lưng Hồ Vi, dựng thẳng ngón giữa.

“Sự tình hôm nay, cảm tạ mọi người.” Sau khi mấy người Hồ Vi rời đi, Lâm Hải lần nữa hướng phía các học sinh phất phất tay.

“Lâm Hải, Ca Vương!”

“Lâm Hải, Ca Vương!”

“Lâm Hải, Ca Vương!”

…

Không biết người nào bắt đầu, nhất thời, phòng luyện giọng lại là một mảnh reo hò.

Ngạch, không cẩn thận thành Ca Vương?

Lâm Hải có chút ngượng ngùng sờ mũi một cái.

“Cường đầu trọc!” Bên ngoài phòng luyện giọng, Hồ Vi sắc mặt âm trầm gọi điện thoại, “Thu thập một người cho ta!”

Chương 7: Tâm sự của Liễu Hinh Nguyệt

Trên đường trở về, Liễu Hinh Nguyệt nhiều lần muốn nói rồi lại thôi.

“Thế nào, bạn có lời muốn nói?”

“Mình... Không có việc gì.”

Thần sắc Liễu Hinh Nguyệt có chút ảm đạm.

Dù sao cùng Lâm Hải mới có một ngày nhận biết, làm sao lại có ý tứ hướng hắn vay tiền đây.

“Đúng, thắng đến mười vạn khối tiền, hai chúng ta chia đi, mỗi người một nửa.” Lâm Hải vỗ ót một cái, “Kém chút liền đem việc này quên mất.”

“Cái gì!” Liễu Hinh Nguyệt mãnh liệt quay đầu, mím môi nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Lâm Hải, mình liền không khách khí với bạn, mình hiện tại rất cần rất cần tiền, năm vạn này, coi như mình mượn bạn.” Sau một phen giãy dụa, Liễu Hinh Nguyệt trịnh trọng nói nói.

“Có thể nói cho mình biết, tại sao không?”

Tiếp xúc một ngày, Lâm Hải đã cảm giác được, Liễu Hinh Nguyệt là loại nữ hài rất truyền thống, nếu như không phải đặc biệt thiếu tiền, nàng không có khả năng qua loại địa phương như quán bar kia trú hát.

Chính vì vậy, hắn mới chủ động đưa ra yêu cầu, muốn cùng Liễu Hinh Nguyệt chia đều mười vạn khối tiền này.

“Mình thiếu tiền, là bởi vì...”

Đang nói, điện thoại của Liễu Hinh Nguyệt vang lên.

“Tiểu Nguyệt a, con ở đâu a, bọn họ muốn đuổi ba ba của con xuất viện a.” Trong điện thoại, một nữ nhân mang theo tiếng khóc nói.

“Cái gì! Mẹ, người đừng vội, con lập tức tới ngay.” Liễu Hinh Nguyệt một mặt lo lắng, chạy đến ven đường đón xe.

“Mình đi cùng bạn.” Lâm Hải tuy không biết đang phát sinh chuyện gì, nhưng cũng biết chắc đã xảy ra chuyện, vội vàng đuổi theo cùng Liễu Hinh Nguyệt lên xe.

Trong bệnh viện Nhân Dân Đệ Nhất của thành phố Giang Nam, phòng bệnh của khoa nội thần kinh.

“Bác sĩ Vương, ta van cầu ngài, lại thư thả thêm hai ngày đi, chúng ta nhất định sẽ đem tiền giao trả.” Triệu Phương lôi kéo tay áo của một cái thầy thuốc trung niên, đau khổ cầu khẩn.

“Xin thư thả hai ngày? Các ngươi đã thiếu bệnh viện hơn mười nghìn khối tiền, nếu không phải ta, các ngươi đã sớm bị ném ra ngoài, hôm nay nhất định phải đem tiền nợ trả đủ, nếu không liền rời đi đi!” Vương Dũng từng bước từng bước đem Triệu Phương đẩy ra.

“Mẹ!” Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Liễu Hinh Nguyệt xông tới.

“Tiểu Nguyệt a, con nhanh van cầu bác sĩ Vương đi, đừng đuổi chúng ta xuất viện, nếu không ba ba của con liền không sống được.” Triệu Phương vừa thấy Liễu Hinh Nguyệt, liền lớn tiếng khóc rống lên.

“U, Tiểu Nguyệt a, không phải là con người của ta vô tình, thật sự là các ngươi thiếu quá nhiều, ta cũng không có cách nào a.” Vương Dũng vừa thấy Liễu Hinh Nguyệt, hai con mắt nhỏ, lập tức sắc sắc nheo lại.

“Ta sẽ trả.” Liễu Hinh Nguyệt có chút chán ghét chau mày.

“Trả? Lấy cái gì trả? Mấy tháng này, ngươi đem bằng hữu thân thích có thể mượn cũng mượn một lượt đi, muốn trả, ngươi trả thế sao?” Miệng Vương Dũng nhếch lên, xem thường nói.

“Nhưng mà, con người của ta tâm mềm nhất, cũng không thể thấy chết không cứu a, nếu không đêm nay, ngươi đến trong phòng ta, chúng ta suy nghĩ thật kỹ, có cái biện pháp tốt gì để giải quyết?”

“Muốn bà nội ngươi!”

Lâm Hải nghe không vô, bác sĩ này cũng là cái Tần thú a.

Liễu Hinh Nguyệt thế nhưng đã đáp ứng làm nữ nhân của chính mình, đây không phải là ở ngay trước mặt mình, chụp cho mình cái nón xanh lớn sao?

Vương Dũng ngay từ đầu cũng chú ý tới Lâm Hải, nhưng nhìn một thân Lâm Hải là cách ăn mặc của sinh viên, đoán chừng là loại hình đồng học của Liễu Hinh Nguyệt, nên trực tiếp đem hắn không nhìn tới.

Không nghĩ tới, tiểu tử này thế mà một lời bất hòa liền mắng người.

“Ngươi, ngươi làm sao mắng chửi người?”

“Mắng mẹ ngươi ấy!”

“Ngươi là ai nha ngươi, cút ra ngoài cho ta!”

“Lăn mẹ ngươi đi!”

“Thằng nhãi con, ngươi muốn chết đi…”

“Tìm mẹ ngươi á!”

“Tức chết ta, bảo an, bảo đảm…”

“Bảo đảm bà nội ngươi!”

Vương Dũng che ngực, kém chút thì ngất đi.

“Ba!” Lâm Hải trực tiếp đem thẻ ngân hàng ném vào trên mặt Vương Dũng.

“Đây là mười vạn khối tiền, mật mã là sáu số không, đem người chiếu cố tốt cho ta, có một chút sai lầm, ta giết chết ngươi!”

“Cái này…” Vương Dũng có chút mộng.

Xuất thủ cũng là mười vạn, hơn nữa còn nói cuồng như thế, tiểu tử này có lai lịch gì?

“Đậu móa, không phải là kẻ ngốc bị cái tiểu tiện hóa Liễu Hinh Nguyệt này câu a? Loại hình con ông cháu cha, phú nhị đại?”

“Hừ! Mười vạn khối tiền nhiều lắm là phí dụng một tháng, một tháng sau, đừng trách ta không nể tình.”

Vương Dũng bị Lâm Hải cường thế hù dọa, trong lúc nhất thời cũng không dám nói cái gì, cầm thẻ xám xịt rời đi.

“Tiểu Nguyệt, vị này là?” Triệu Phương thấy Lâm Hải vừa ra tay cũng là mười vạn, liền nhận định thân phận của Lâm Hải khẳng định không tầm thường, không khỏi có chút câu nệ.

“Hắn là… Đồng học của con, Lâm Hải.” Liễu Hinh Nguyệt do dự một chút, nói nói.

Ai, còn tưởng rằng sẽ nói ta là bạn trai ngươi đây.

Lâm Hải có chút ít thất lạc.

“Tiểu Lâm a, a di cảm ơn con, tiền của con, chúng ta sẽ trả.” Triệu Phương mặt mũi tràn đầy cảm kích.

“A di, ngài đừng khách khí, tiền của ta cũng là tiền của Hinh Nguyệt.”

“A?”

Đem phụ thân thu xếp tốt, cùng mẫu thân chào hỏi, Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Hải cũng không hề đón xe, một đường đi bộ, hướng trường học mà đi.

“Hinh Nguyệt, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu, hai hàng thanh lệ, chậm rãi chảy xuống.

“Mình từ nhỏ đã có một cái gia đình đặc biệt hạnh phúc, ba ba mụ mụ của mình vô cùng yêu thương mình, nhưng tại năm ngoái, hết thảy cũng đã thay đổi...”

Liễu Hinh Nguyệt chậm rãi kể rõ, tâm tình Lâm Hải, cũng đi theo mà biến đổi thành vô cùng nặng nề.

Nguyên lai, năm ngoái Liễu Hinh Nguyệt vừa tham gia thi đấu Thanh Ca trong thành phố, Liễu Sơn vừa xong ca tối, không để ý tới nghỉ ngơi, liền cưỡi xe qua góp phần trợ uy cho nữ nhi.

Lại không nghĩ, bởi vì mệt nhọc quá độ, nửa đường xảy ra tai nạn xe cộ, trở thành người thực vật, mỗi ngày đều phải dựa vào truyền dịch để duy trì sinh mệnh.

Một năm trôi qua, bồi thường tất cả tích súc của Liễu gia, tất cả đều tiêu hết, thân thích có thể mượn tất cả cũng đều mượn một lượt.

Không có cách nào khác, Liễu Hinh Nguyệt đành phải chạy tới quán bar làm thuê, đến kiếm tiền thuốc men cho phụ thân, nhưng dù cho như thế, vẫn thiếu bệnh viện hơn mười vạn khối tiền.

“Thời điểm cha mình còn tỉnh táo, thích nhất là chuyển cái ghế, nghe mình ca hát, tâm nguyện lớn nhất, cũng là hi vọng mình có thể đoạt được quán quân thi đấu Thanh Ca của thành phố.”

Lâm Hải đưa cho Liễu Hinh Nguyệt tờ khăn giấy, “Hinh Nguyệt, yên tâm đi, quán quân thi đấu Thanh Ca của thành phố, cứ bao tại trên người của mình.”

“Lâm Hải, cảm ơn bạn, vì phụ thân, mình nhất định phải đoạt giải quán quân!”

Liễu Hinh Nguyệt ngữ khí kiên định nói.

Nhưng sau đó, tâm tình lại thấp xuống.

“Thế nhưng là, coi như mình đoạt giải quán quân, thì có ích lợi gì, phụ thân căn bản là không nhìn thấy.” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên nằm ở trên bờ vai Lâm Hải, nước mắt rơi như mưa.

“Ai.” Lâm Hải vươn tay, nhè nhẹ vỗ lên lưng Liễu Hinh Nguyệt.

Nghĩ không ra, một cái nữ tử yếu đuối như Liễu Hinh Nguyệt này, vậy mà phải thừa nhận áp lực lớn như vậy.

“Có lẽ, mình có thể giúp ba ba bạn tỉnh lại.” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng nói.

“Cái gì?” Liễu Hinh Nguyệt giật mình, một phát bắt được tay Lâm Hải, “Bạn có biện pháp? Bạn thật có biện pháp?”

“Mình cũng không dám xác định, cho mình chút thời gian, mình suy nghĩ một chút.”

“Lâm Hải, chỉ cần có thể để cha mình tỉnh lại, mình, mình làm cái gì cũng nguyện ý.” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên cúi đầu xuống, thanh âm nhỏ giống như con muỗi vo ve.

“Ngốc nha đầu, chuyện em cần làm, cũng là hảo hảo luyện tập phương pháp phát ra tiếng mà anh dạy cho em, tại bên trên cuộc thi đấu Thanh Ca của thành phố mà đoạt giải quán quân.” Lâm Hải có chút trìu mến xoa xoa mái tóc của Liễu Hinh Nguyệt.

“Ừm, em sẽ.”

Đem Liễu Hinh Nguyệt đưa trở về, Lâm Hải vừa về ký túc xá, liền vội vàng mở ra Wechat.

Có thể cứu được phụ thân Liễu Hinh Nguyệt hay không, liền nhìn đám thần tiên đậu bỉ này.

Chương 8: Trúc Cơ Đan

Lôi Thần: Một viên Lôi Nguyên Châu, tụ tập mười tám đường Cửu Thiên Thần Lôi, có thể ném mạnh để mà đả thương địch thủ, mời trả giá.

Vừa vào quầy, chỉ thấy Lôi Thần đang bán ra đồ vật.

Thác Tháp Thiên Vương: Tám mươi điểm Công đức

Na Tra: Một trăm tám mươi điểm Công đức

Thác Tháp Thiên Vương: @ Na Tra, hai trăm tám mươi điểm (một cái biểu lộ nổi nóng)

Na Tra: Ba trăm tám mươi

Thác Tháp Thiên Vương: @ Na Tra, ngươi đần độn a, người một nhà còn nhấc giá cái cọng lông (phía sau là một chuỗi biểu lộ nổi nóng)

Lôi Thần: Ha ha, cười chết ta, nhanh chóng lên, giao tiền giao tiền (một cái biểu lộ cười to)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cầu mua đan dược có thể hồi tỉnh người thực vật.

Lâm Hải đem tin tức phát ra ngoài.

Nhị Lang Thần: Người thực vật? Là cái đồ vật gì, thực vật tu luyện thành tinh sao?

Hằng Nga: Không biết a, lần đầu nghe nói.

Trư Bát Giới: Đối phó với thực vật, tìm nhân sĩ chuyên nghiệp @ Ngô Cương

Ngô Cương: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, nói đi, chặt người nào, trước chặt rồi thu phí.

Lâm Hải: ...

Đám gia hoả Thiên Đình này, căn bản cũng không biết rõ cái gì gọi là người thực vật.

“Đúng, ta có bạn tốt Ngộ Không đâu? Có thể hỏi y một chút a.”

“Đại Thánh, có ở đây không? Xin cho hỏi một chuyện.” Lâm Hải phát qua cho Ngộ Không một cái tin.

Một phút đồng hồ qua, không ai trả lời.

Năm phút đồng hồ trôi qua, vẫn là không ai trả lời.

Mười phút đồng hồ.

Hai mươi phút.

...

“Ai, đoán chừng Ngộ Không không ở đi.” Lâm Hải đành phải thu điện thoại di động.

Dạ dày có chút đói, Lâm Hải tới trong hẻm nhỏ phía sau trường học, ăn bát mì, sau đó chẳng có mục đích mà đi dạo.

Đang đi dạo, Lâm Hải ngẩng đầu một cái, phía trước có một người đầu trọc đầu cao to, mang theo mấy tiểu côn đồ ăn mặc loè loẹt, đang hướng phía bên mình đi tới.

“WTF, Cường đầu trọc!” Lâm Hải giật mình.

Cách quá gần, muốn chạy đã không còn kịp.

Đậu móa, đánh cược một lần, Lâm Hải cắn răng một cái.

“Oa! Cường ca! Chúng ta lại gặp mặt!” Lâm Hải nhảy ra, làm Cường đầu trọc giật mình.

“Ngươi a có bị bệnh không! WTF, là ngươi a...” Cường đầu trọc nhận ra Lâm Hải, nhanh chóng giơ tay bắt lấy cổ áo Lâm Hải.

“Giỏi a, tại trong quán bar dám trêu chọc ta! Ta con mẹ nó a giết chết ngươi!”

“Chờ một chút!” Lâm Hải vội vàng hô nói: “Trêu đùa? Cái này từ đâu nói đến a, Cường ca, ta sùng bái ngươi còn đến không kịp đâu!”

“Đừng có không thừa nhận, bài hát ngươi hiến cho ta kia, là lão cha hát cho nhi tử nghe!”

“Đúng a, có vấn đề gì không?” Lâm Hải giả vờ ngây ngốc.

“Hắc a, cái này không phải liền đang nói, lão tử là con của ngươi sao!”

“WTF, oan uổng a, Cường ca!” Lâm Hải bày làm ra một bộ biểu lộ so với Đậu Nga còn oan hơn.

“Trên đường người nào không biết, Cường ca ngươi vì huynh đệ, phóng khoáng, không tiếc mạng sống, bảo vệ huynh đệ mình, liền giống phụ thân bảo vệ nhi tử, ý tứ mà ta muốn biểu đạt, là ý tứ này a.” Lâm Hải lại bắt đầu lừa dối.

“Đậu móa, là ý tứ này?” Cường đầu trọc hồ nghi liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Đúng a, ngươi nghĩ a, Cường ca, nếu như ta thật sự trêu đùa ngươi, vậy ngươi nói hôm nay ta gặp ngươi, phản ứng đầu tiên hẳn là cái gì?”

“Nói nhảm, khẳng định là chạy a! Nếu không lão tử không đánh chết ngươi sao!”

“Chính là thế, ngươi nhìn thấy ta chạy sao? Nếu ta thật sự muốn trêu đùa ngươi, ta sẽ chủ động nhảy ra cùng ngươi chào hỏi sao? Ta khờ a.” Hai tay Lâm Hải giơ lên, biểu hiện trên mặt càng thêm ủy khuất.

“Đậu móa, giống như cũng đúng a.” Cường đầu trọc như có điều suy nghĩ sờ sờ cái đầu trọc nói.

“Vốn chính là chuyện như vậy a, Cường ca, lui một bước mà nói, coi như ngươi không tin ta, thì còn không tin IQ của chính ngươi sao? Trên đời này, có mấy cái có thể lừa Cường ca ngươi a?”

“Có đạo lý!” Cường đầu trọc tán đồng gật gật đầu rất lợi hại, cái tay bắt lấy Lâm Hải cũng buông ra.

Sau đó, một bàn tay liền tát lên trên ót Nhị Cẩu.

“Ngươi a, kém chút để cho ta hiểu lầm huynh đệ của ta.”

Nhị Cẩu cổ co rụt mặt lại, mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

“WTF, có thể tính là vượt qua kiểm tra”, Lâm Hải thở dài ra một hơi, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Cường ca, ngươi đây là mang các huynh đệ đi đâu a?”

“Qua đại học Giang Nam, thu thập một cái tiểu tử gọi là Lâm Hải.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun.

“A, rẽ ngoặt phía trước chính là đại học Giang Nam, ta còn có chút sự tình, sẽ không quấy rầy Cường ca.”

“Được, đi thôi, đi thôi.” Cường đầu trọc hướng phía Lâm Hải phất phất tay, mang người đi.

Hắn meo, tình huống như thế nào? Cường đầu trọc tìm tới cửa?

Xem ra trường học là trước không thể trở về.

Leng keng!

Thanh âm của Wechat.

Mở ra xem, là tin tức mà Thỏ Ngọc phát tới.

Thỏ Ngọc: Đại tiên, ta thấy ngươi tại trong đám cầu mua đan dược hồi phục cho người thực vật?

“Đúng, ngươi có?” Lâm Hải vui vẻ.

“Xin hỏi Đại tiên, cái gì là người thực vật?”

Lâm Hải nhịn không được trợn mắt trừng một cái.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, đám thần tiên ngưu bức phần phật kia cũng không biết, nó Thỏ Ngọc một cái sủng vật có thể biết cái búa á.

“Người thực vật, cũng là nói, một người còn sống, nhưng cũng không cách nào tỉnh lại.” Lâm Hải lời ít mà ý nhiều nói.

“Há, cái kia hẳn là thân thể cùng linh hồn tách rời, ta thường xuyên chơi đùa cùng Dược Đồng của Lão Quân, quay đầu ta sẽ hỏi một chút cho ngươi, ăn đan dược gì thì có tác dụng.”

“Tốt, đa tạ!” Lâm Hải vui vẻ, nghĩ không ra một cái Thỏ Ngọc nho nhỏ, còn có nhân mạch cỡ này.

Xem ra tiểu nhân vật, có đôi khi cũng có thể thông thiên a.

“Đúng, ngươi có cái đồ vật gì, có thể đề cao tố chất thân thể của một người trong thời gian ngắn không?”

Lâm Hải chợt nhớ tới việc Cường đầu trọc tới gây chuyện với mình, vội vàng hỏi.

“Không có a, ta chỉ là một sủng vật, nào có loại bảo bối kia.” Thỏ Ngọc phát cái biểu lộ không vui.

Ai! Lâm Hải thở dài một tiếng.

“Kim Hoa Dược Đồng ngược lại có đưa cho ta một viên Trúc Cơ Đan mà y luyện chơi, bất quá liền cái mức độ của y kia, đồ chơi luyện được, cho phàm nhân ăn còn tạm được, không có một chút trứng dùng.”

“Cái gì !” Lâm Hải nhảy lên cao bao nhiêu, “Thao, chỉ là để cho phàm nhân ăn.”

Thật sự là phong hồi lộ chuyển a.

“Cái Trúc Cơ Đan này ta muốn, phát tới.”

“Đại tiên, ngươi muốn loại rác rưởi này làm gì?”

“Đừng nói nhảm, nhanh lên.”

“A.”

Leng keng!

Thỏ Ngọc hướng ngươi gửi tới một viên Trúc Cơ Đan.

“Ha ha, đa tạ đa tạ.”

Thỏ Ngọc: Đại tiên, mười điểm Công đức (phía sau là ba cái biểu lộ thẹn thùng)

Lâm Hải: ...

Thỏ Ngọc: Tốt a, năm điểm cũng được (phía sau đi theo ba cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Lâm Hải: Một điểm cũng không có

Thỏ Ngọc: Đại tiên, ngươi không thể khi dễ một con thỏ (phía sau là ba cái biểu lộ khóc lớn)

Lâm Hải bạo mồ hôi, vừa hay nhìn thấy bên cạnh có một quầy đồ ăn bày ra, có bán cả cà rốt, linh cơ nhất động.

Lâm Hải: Cho ngươi một củ cà rốt, được không?

Thỏ Ngọc: Cà rốt là cái ý tứ gì?

Lâm Hải: ...

Móc ra một khối tiền, mua một củ cà rốt, Lâm Hải tiếp tục nói.

Lâm Hải: Con thỏ các ngươi bình thường đều không ăn cà rốt sao?

Thỏ Ngọc: Đại tiên nói giỡn, chúng ta là người Thiên Đình, đều là ăn đan dược, uống Thanh Lộ a, từ Kim Tiên trở lên, hàng năm còn có thể ăn vào Bàn Đào của Vương Mẫu Nương Nương, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua cái loại đồ vật cà rốt này a?

Ta dựa vào, nguyên lai Thiên Đình không có cà rốt a, vậy liền dễ làm.

Lâm Hải: Cái cà rốt này, là một loại thực vật có thể cùng sánh ngang với Bàn Đào, đảm bảo ngươi ăn khen không dứt miệng, đúng, làm sao phát đồ vật cho ngươi a?

Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, hắn không biết làm cách nào gửi cho người ta đồ trong hiện thực đâu.

Thỏ Ngọc: Dùng quét hình trực tiếp quét qua là được, Đại tiên, vấn đề của ngươi thật quái a.

Tìm địa phương hẻo lánh không ai, Lâm Hải quét qua củ cà rốt trong tay.

Ngươi hướng Thỏ Ngọc gửi đi một củ cà rốt!

Thành công!

Trong tay Lâm Hải trống trơn.

Lâm Hải: Trước tắm một cái, rồi hãy ăn!

Thỏ Ngọc: Đại tiên, ngươi thế mà đưa cho ta một dạng đồ vật quý giá ngang cùng Bàn Đào, ta, ta rất cảm động, ta sẽ nhớ kỹ ngươi tốt với ta (phía sau là một loạt biểu lộ khóc lớn)

Da thịt Lâm Hải tê dại một hồi.

Lâm Hải: Được rồi, nhanh đi ăn đi

Đậu móa, Lâm Hải đột nhiên cảm giác được chính mình thật tồi tệ, thế mà lừa gạt cảm tình của một con thỏ.

Mở ra túi càn khôn, Lâm Hải tra nhìn một chút giới thiệu của Trúc Cơ Đan.

Trúc Cơ Đan: Đan dược do Kim Hoa Đồng Tử dưới trướng Thái Thượng Lão Quân luyện chế, phẩm chất thấp kém, không có gì trứng dùng, sau khi phàm nhân phục dụng, có thể đạt tới đến mức độ Tiên Thiên sơ kỳ.

Rút ra!

Một viên đan dược màu vàng kim tản ra trận trận mùi thơm ngát, xuất hiện tại trong tay Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi dám gạt ta, đứng lại cho ta!” Cách đó không xa, truyền đến thanh âm gầm lên giận dữ.

Lâm Hải quay đầu đi.

“A, Cường đầu trọc sao đã đi mà quay lại?” Lâm Hải nhếch miệng lên, “Đến thật là đúng lúc!”

Chương 9: Gặp được khắc tinh

Lâm Hải không chút hoang mang đem Trúc Cơ Đan thả vào bên trong miệng.

Đan dược vào miệng liền tan ra, một dòng nước ấm trong nháy mắt đã đi khắp toàn thân Lâm Hải, dễ chịu không nói nên lời.

Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng khổng lồ, điên cuồng sinh trưởng tại thể nội của Lâm Hải.

Mấy giây ngắn ngủn, Lâm Hải liền phát sinh biến hóa kinh người.

Giờ phút này, các giác quan của Lâm Hải liền biến đến vô cùng nhạy bén, chung quanh bất luận cái gió thổi cỏ lay gì, tựa hồ cũng ở bên trong chưởng khống của chính mình, thậm chí ngay cả không khí, tựa hồ cũng thay đổi vô cùng thân thiết, phảng phất như có sinh mệnh, vây quanh Lâm Hải, vui sướng nhảy lên.

Biến hóa trên thân càng thêm rõ ràng, Lâm Hải có cảm giác, mình bây giờ cường tráng tựa như một đầu trâu, toàn thân có lực lượng dùng không hết, hắn thậm chí vững tin, một quyền của mình đánh xuống dưới, tuyệt đối có thể nhẹ nhõm đánh xuyên bức tường lấp kín.

Ta dựa vào, giây lát biến siêu phàm a!

Trong lòng Lâm Hải kinh hỉ dị thường.

“Con mẹ nó a, giết chết hắn cho ta!” Cường đầu trọc đi tới bên người Lâm Hải, phất tay nói.

“Chờ một chút!” Một người nam tử từ sau lưng đám lưu manh đi tới.

“Triệu Lỗi?” Lâm Hải hơi híp tròng mắt, bên người Triệu Lỗi, là một Vương Đình mang nụ cười lạnh.

“Cường ca, người ở đây quá nhiều...” Triệu Lỗi quét mắt một vòng nhìn đám lái buôn đang xem náo nhiệt chung quanh.

“A, đúng thế, đậu móa không thể chú ý.” Cường đầu trọc sờ sờ cái đầu to, “Đem hắn mang đi.”

Ở khu náo nhiệt, Cường đầu trọc cũng không dám quá phách lối.

“Các ngươi muốn mang ta đi đâu?” Lâm Hải cố ý giả ra biểu lộ sợ hãi.

“Đến nơi ngươi liền biết rõ, đi mau!” Nhị Cẩu tiến lên, đẩy Lâm Hải một cái.

Sau mười mấy phút, Lâm Hải bị đám người Cường đầu trọc mang tới một nơi yên tĩnh.

“Đậu móa, kém chút bị ngươi lừa gạt, may mắn bạn gái của Triệu công tử có cho ta nhìn ảnh chụp của ngươi!” Tới chỗ, Cường đầu trọc chỉ vào Lâm Hải, hung ác nói nói.

Tâm lý Lâm Hải lạnh lẽo, lại là Vương Đình?

Lúc này, Triệu Lỗi cười một tiếng quái dị, ngậm lấy điếu thuốc, một bước ba lắc đi đến trước mặt Lâm Hải.

Vương Đình khoác lấy cánh tay Triệu Lỗi, bên trong đắc ý mang theo dữ tợn.

“Hô ~” Triệu Lỗi há miệng, đem khói thuốc nhả ra, mười phần phách lối thổi tới trên mặt Lâm Hải.

“Tiểu tử, ngươi rất lợi hại rất phách lối a, dám để lão tử học chó sủa.” Nói xong, Triệu Lỗi giơ tay lên, hướng vào trên mặt Lâm Hải đánh tới.

“Ba!” Lâm Hải trực tiếp đem cổ tay Triệu Lỗi bắt lấy, sau đó vặn một cái.

“A nha, WTF, đau, đau, đau chết ta.” Triệu Lỗi nhất thời khom lưng xuống, kêu rên nói.

Vương Đình biến sắc, lớn tiếng hô nói: “Lâm Hải, buông Lỗi ca ra!”

Lâm Hải liếc mắt nhìn Vương Đình một cái, bên trong ánh mắt tất cả đều là lạnh lùng.

“Nhanh, buông Triệu công tử ra.” Cường đầu trọc cũng gấp, nhưng Triệu Lỗi tại trong tay Lâm Hải, gã sợ ném chuột vỡ bình, cũng không dám xông lên.

Lâm Hải bĩu môi một cái, “Nếu như còn muốn cái tay này, lại học ba tiếng chó sủa cho ca ca nghe một chút.”

“Lâm Hải, ngươi a...”

“Ừm?” Trên tay Lâm Hải bỗng nhiên dùng lực, “Có sủa hay không?”

“Có ~” Triệu Lỗi một tiếng rú thảm, “Sủa, ta sủa còn không được sao?”

“Uông uông uông!”

“Đậu phộng, sủa còn rất giống, thật là có tiềm chất làm chó a.” Lâm Hải nói móc nói.

“Nàng ta, cũng phải sủa .” Lâm Hải lại đem ánh mắt chuyển dời đến trên thân Vương Đình.

Nữ nhân này, chẳng những một điểm tình cũ không nói, còn khắp nơi theo chính mình xỉa xói không ngừng.

Lâm Hải không muốn buông tha Vương Đình!

“Lâm Hải, ngươi có bị bệnh không!” Vương Đình điên cuồng nói.

“Không sủa? Tốt.” Lâm Hải gật gật đầu, trên tay lần nữa tăng lực.

“Ai u, ta con mẹ ngươi, ngươi cái gái điếm thúi, nhanh sủa a!” Triệu Lỗi đau đến mức đều sắp gục trên mặt đất.

“Uông uông uông!”

Lời nói của Triệu Lỗi, Vương Đình không dám không nghe, hung dữ trừng Lâm Hải một chút, tức giận đến giậm chân một cái, rất không tình nguyện học ba tiếng chó sủa.

“Rất tốt.” Lâm Hải đưa tay vỗ vỗ cái mặt bởi vì đau đớn mà vặn vẹo của Triệu Lỗi.

“Nhớ kỹ, không có thực lực, về sau không nên tùy tiện trang bức!” Nói xong, một tay đẩy Triệu Lỗi xuống mặt đất.

“Con mẹ ngươi, giết chết hắn!” Triệu Lỗi từ dưới đất bò dậy, vội vàng trốn đến sau lưng Cường đầu trọc.

Một cái đầu vàng nóng lòng biểu hiện, xông lên, đánh một quyền vào mặt Lâm Hải, vừa vội lại nhanh, hiển nhiên là cái đánh nhau lâu năm.

Nếu là người thường, tuyệt đối sẽ bị một quyền này đánh ngã, đáng tiếc, tại trong mắt Lâm Hải, động tác của cái đầu vàng này, lại không hề khác gì động tác chiếu chậm trong phim.

Miệng Lâm Hải nhếch lên, không tránh không né, chiếu vào cái đầu vàng này cũng là một quyền.

"Răng rắc!" Tiếng xương vỡ vụn truyền đến, thân thể cái đầu vàng này bay thẳng ra xa hơn ba mét, ngã quẳng xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

"Đậu phộng, không nắm giữ tốt cường độ, không có ý tứ a." Lâm Hải một mặt áy náy khoát khoát tay.

"Cái này..."

Tất cả mọi người bị một màn này chấn trụ.

"Thao, cùng tiến lên!" Bọn côn đồ kịp phản ứng lại, cùng một chỗ nhào lên.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên bên tai không dứt, không tới một phút, tất cả lưu manh đều ngã trên mặt đất, trước ngực mỗi người ấn bốn mươi hai cái dấu chân, thống khổ rên rỉ.

Thống khoái!

Nhìn bản thân ngược được một đám côn đồ, Lâm Hải lúc này cảm thấy vô cùng sảng khoái!

Mãnh liệt ngẩng đầu một cái, ánh mắt Lâm Hải lạnh lùng, rơi vào trên thân Cường đầu trọc.

"WTF, Phật Sơn Vô Ảnh Cước!" Cường đầu trọc chẳng những không có sợ hãi, trong hai mắt ngược lại toát ra quang mang hưng phấn.

"Vô ảnh em gái ngươi a, vô ảnh!" Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, chính mình chẳng qua là động tác nhanh lên mà thôi.

“Hải ca, thu ta làm đồ đệ đi.” Cường đầu trọc bỗng nhiên đi gấp hai bước, phù phù quỳ xuống.

“Cái gì ?” Lâm Hải miệng há to miệng, “WTF, tên Cường trọc đầu này ni mã không đi đường thường a!”

“Hải ca, ta từ nhỏ đã ưa thích võ thuật, còn là fan của Hoàng Phi Hồng, van cầu ngươi, nhất định phải thu ta à.” Cường đầu trọc một mặt chờ mong.

“Chuyện của ngươi, đợi lát nữa lại nói!” Quá đột ngột, Lâm Hải có chút mộng bức.

Ngẩng đầu, Lâm Hải lại đưa ánh mắt đặt ở trên thân Triệu Lỗi vừa mới chạy ra khỏi “Ma trảo”.

Triệu Lỗi sớm đã bị một màn trước mắt dọa sợ, thấy Lâm Hải hướng mình trông lại, liền bị dọa đến toàn thân khẽ run rẩy.

“Lâm Hải, đừng, đừng đánh ta, ta sai.”

Lâm Hải không nói một lời, trực tiếp hướng phía Triệu Lỗi đi tới.

Triệu Lỗi hoảng, vừa nghiêng đầu, vừa hay nhìn thấy Vương Đình đồng dạng bị dọa sợ.

Phảng phất như bắt được cây cỏ cứu mạng, Triệu Lỗi một tay tóm lấy Vương Đình, hướng phía Lâm Hải đẩy đi.

“Hải ca, đều là cái tiện hóa Vương Đình này châm ngòi, ngươi tìm nàng ta, đừng tìm ta à, ta đem nàng ta trả lại cho ngươi.”

Lâm Hải đưa tay đem Vương Đình gạt sang một bên, bước nhanh đến phía trước, khẽ vươn tay, đem Triệu Lỗi bắt tới.

“Hải ca, ta sai, tha ta đi.” Hai chân Triệu Lỗi cách mặt đất, sắc mặt nghẹn đến đỏ bừng, không ngừng giãy dụa.

“Tha cho ngươi?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng.

“Vừa rồi ta ngược lại thật sự đã tha cho ngươi, nhưng ngươi đứng lên liền để cho nhóm người này giết chết ta à.”

Nhìn nụ cười vô hại với súc vật nở rộ trên mặt Lâm Hải lúc này, Triệu Lỗi lại cảm thấy còn đáng sợ hơn so với ma quỷ.

“Hải ca, ta thật biết sai, cái này, đây đều là Hồ thiếu phân phó a.”

“Hồ Vi?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Trở về mang câu nói cho gã, đừng có luôn muốn giở trò, không giống cái nam nhân a.”

“Vâng, vâng, vâng, lời nói của Hải ca ta nhất định sẽ đưa đến.” Triệu Lỗi kìm nén đến sắp không thở ra nổi.

“Cút đi.” Đem Triệu Lỗi ném xuống đất, Lâm Hải hướng phía Triệu Lỗi phất phất tay giống như hống con ruồi.

“Đa tạ Hải ca, đa tạ Hải ca.” Triệu Lỗi cúi đầu khom lưng một trận, mang theo Vương Đình té cứt té đái mà chạy.

“Sư phụ!” Cường đầu trọc từ phía sau hô nói.

“Trước đừng kêu sư phụ.” Lâm Hải quay đầu lại, trừng mắt.

“Vâng, sư phụ.” Cường đầu trọc một mặt tôn kính đáp nói.

“Im, nói đừng kêu.” Lâm Hải đi lên cho bên trên cái đầu trọc kia một bàn tay.

“Đậu móa, có nên thu hay không?” Lâm Hải mâu thuẫn một trận.

Đến cùng vẫn là người trẻ tuổi, Lâm Hải cũng là rất có lòng hư vinh.

"Bất quá IQ của gia hỏa này đáng lo a, cũng bị ta lừa dối hai lần."

"IQ thiếu thì không thể nhận, sẽ có nhục sư môn."

"Đúng, kiên quyết không thể thu!"

Lâm Hải quyết định.

"Ngươi và ta không có duyên phận sư đồ, xuống núi đi." Lâm Hải học bộ dáng cao nhân đắc đạo trong TV.

"Xuống núi? Sư phụ, mình không ở trên núi a?" Cường đầu trọc một mặt mộng bức.

"Em gái ngươi, chính là để ngươi xéo đi a!" Cái mũi Lâm Hải cũng tức điên.

"Há, sư phụ, môn phái chúng ta dùng xéo đi gọi là xuống núi sao?"

"Đậu móa, chính là không muốn thu ngươi!"

"Há, biết rõ, sư phụ."

"Đừng gọi ta sư phụ."

"Vâng, sư phụ."

"Đậu móa, nói đừng kêu!"

"Ta không gọi, sư phụ."

Phốc!

Lâm Hải cảm thấy, hắn đã gặp được khắc tinh.

Chương 10: Hồi báo của Tôn Đại thánh

Đại học Giang Nam, các học sinh lui tới, hiếu kỳ nhìn lên một màn quái dị trước mặt.

Một sinh viên thở phì phì vừa đi phía trước, đi theo phía sau là một cái đại hán đầu trọc mặt mũi hung ác.

“Ngươi a, đừng đi theo ta.”

“Vâng, sư phụ.” Đầu trọc một bên đáp ứng, một bên tiếp tục đi theo, một tấc cũng không rời.

“Đậu phộng, ta muốn về túc xá.”

“Tốt, sư phụ.”

“Nói N lượt, ta con mẹ nó không phải sư phụ của ngươi a.”

“Há, biết rõ, sư phụ.”

“Ngươi a có bị bệnh không.”

“Ta rất khỏe mạnh a, sư phụ.”

Lâm Hải sắp điên.

“Ngươi a đến cùng muốn thế nào?” Lâm Hải quay đầu cho Cường đầu trọc một chân, thở phì phì chất vấn hỏi.

“Muốn theo sư phụ học Phật Sơn Vô Ảnh Cước.”

“Học em gái ngươi!” Lâm Hải nắm lấy tóc cào một hồi, đậu móa, chẳng những não tàn, vẫn là cái không có tâm nhãn.

“Tốt a, ngươi hãy nghe cho kỹ.” Lâm Hải thực sự không có cách nào, “Trước làm tiểu đệ của ta, khảo sát ba tháng, sau ba tháng, nếu như khảo sát hợp cách, ta liền dạy ngươi, không hợp cách, liền lăn bao xa được thì lăn bấy xa cho ta!”

“Sư phụ, ngài đáp ứng a, quá tốt!” Cường đầu trọc một mặt kích động.

“Hiện tại, ta liền tuyên bố giao cho ngươi nhiệm vụ thứ nhất: Rời khỏi trường học, không cần đi theo nữa ta!”

“Được rồi!” Cường đầu trọc quay đầu bước đi, không mang theo một điểm do dự.

“Đậu phộng! Lúc này mới đi?” Cường đầu trọc đi dứt khoát như vậy, ngược lại đem Lâm Hải làm cho sững sờ.

Bất kể nói thế nào, cuối cùng cũng đã giải thoát.

“Hải tử đã trở về.”

“Hải tử, ngươi nổi danh nha.”

Vừa về tới túc xá, mấy người Vương Bằng liền đem Lâm Hải vây quanh.

“Nổi danh cái gì?” Lâm Hải một mặt mộng bức.

“Ngươi còn nói không biết? Mau lên mạng nhìn bài viết của trường học chúng ta!”

Lưu Lượng mở bài viết ra, đưa điện thoại di động cầm tới trước mặt Lâm Hải.

“Ca Vương Lâm Hải hoành không xuất thế, Hinh Nguyệt nữ thần danh hoa có chủ!”

Cái gì ?

Lâm Hải vội vàng tiếp điện thoại di động qua.

Ta đi, không biết người nào đem chuyện tình trong phòng luyện giọng ngày hôm qua ghi hình lại rồi phát đến trên Internet.

Bình luận phía sau đã tới gần ngàn đầu, mà bên trong còn đang không ngừng tăng trưởng.

Lâm Hải lật qua, đủ loại, nói cái gì cũng có, nhưng tuyệt đại đa số đều là đang biểu đạt ý sùng bái đối với mình.

Ngẫu nhiên có mấy cái nói mình không tốt, cũng lập tức liền bị bao phủ bên trong đám dân mạng dùng ngòi bút làm vũ khí.

Thậm chí còn có người đào sâu ra qua lại giữa Lâm Hải cùng Vương Đình, Vương Đình nhất thời thành mũi tên của chúng nhân, bị đánh thành cặn bã.

Bình luận đối với Liễu Hinh Nguyệt, đám dân mạng rất lý trí, phần lớn người cảm thấy nàng tìm tới một cái kết cục tốt, nhao nhao chúc phúc, dù sao Liễu Hinh Nguyệt lấy thanh thuần mà trứ danh, danh tiếng trong trường học, rất là không tệ.

Ba người Hồ Vi, Triệu Lỗi, Lưu Tuấn, xem như triệt để thối, bị dân mạng mắng đến vô cùng thê thảm, gần bằng với Vương Đình.

“Đậu phộng, không cẩn thận, thành võng hồng (tiểu điểm chú ý trên mạng).” Trong lòng Lâm Hải có điểm đắc ý nho nhỏ.

Leng keng!

Tin tức của Liễu Hinh Nguyệt.

“Nhìn thấy bài viết không?”

“Thấy.”

“Chúc mừng Ca Vương Lâm Hải, hoành không xuất thế!”

Lâm Hải mỉm cười, “Chúc mừng nữ thần Hinh Nguyệt, danh hoa có chủ!”

“Chán ghét! Tám giờ tối, tới nhà của em.”

“Cái này, có phải phát triển quá nhanh hay không, người ta còn không có chuẩn bị tư tưởng đây.” Lâm Hải phát ba cái biểu lộ xấu hổ.

“Nghĩ gì thế, mẹ em muốn mời anh ăn cơm!” Liễu Hinh Nguyệt một bên mang theo ba cái biểu lộ đánh đầu.

“Nguyên lai là mẹ vợ có lệnh a, tiểu tế (con rể) nhất định đến đúng giờ!”

“Ba hoa! Bảy rưỡi, em ở cửa trường học chờ anh, cùng một chỗ trở về.”

Nhà của Liễu Hinh Nguyệt, là ở khu gia quyến của xưởng luyện thép tại thành phố Giang Nam, là nhà trọ mà đơn vị Liễu Sơn phân phối.

“Tiểu Hải, tới rồi, nhanh ngồi.” Vừa vào nhà, Triệu Phương vội vàng nhiệt tình chào mời Lâm Hải ngồi xuống.

“A di mạnh khỏe.” Lâm Hải có chút lễ phép gật đầu.

“Ngươi ngồi trước a, cùng Tiểu Nguyệt tâm sự, cơm lập tức liền xong.” Triệu Phương nói xong, lại chạy vào phòng bếp bận rộn.

“Không đúng.” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Liễu Hinh Nguyệt hỏi nói, “ Em cùng a di đều ở nhà, vậy thúc thúc tại bệnh viện, người nào chiếu cố?”

“Đây không phải là do mẹ em muốn cảm tạ anh một chút nha, nên giờ để muội muội em đi bệnh viện một hồi.”

“Em còn có muội muội?” Lâm Hải mắt trợn trừng.

“Em làm sao lại không thể có muội muội?” Liễu Hinh Nguyệt liếc Lâm Hải một cái.

“Ha ha, tốt, có muội muội tốt, có muội muội tốt.” Lâm Hải cười ngây ngô một trận.

Đậu móa, kiếm bộn, cưới vợ còn đưa tặng cô em vợ a.

Liễu Hinh Nguyệt hồ nghi nhìn Lâm Hải, “Làm sao anh lại cười kỳ quái như thế?”

“A, không có việc gì, không có việc gì.” Lâm Hải vội vàng thu hồi nụ cười thô bỉ.

Đồ ăn chuẩn bị rất đơn giản, sáu món đồ ăn một chén canh, nhưng khẩu vị lại không tệ.

“Tiểu Hải a, lần này thật là nhờ con, vốn nên là mời con đi nhà hàng ăn một bữa, thế nhưng là tình huống nhà ta này...”

“A di, nhìn ngài nói kìa, qua nhà hàng, sao có thể ăn vào đồ ăn thơm như vậy?”

Lâm Hải tam hạ lưỡng hạ cầm chén cơm ăn sạch sẽ, rất bất nhã mà đánh cái ợ no nê.

Phốc phốc, Liễu Hinh Nguyệt bật cười.

“Anh không thể ăn chậm một chút sao.” Đưa tay rút ra một tờ giấy, đem một hột cơm bên miệng Lâm Hải lau đi.

Lâm Hải nhìn Liễu Hinh Nguyệt, tâm lý ấm áp, thật ấm áp a.

“Hai đứa trò chuyện, ta xuống lầu tản bộ.” Triệu Phương là người từng trải, thu thập xong bát đũa, mượn cớ rời đi.

Triệu Phương vừa đi, bầu không khí trong phòng, lập tức mập mờ lên.

“Anh, anh uống nước.” Liễu Hinh Nguyệt rót cốc nước cho Lâm Hải, sau đó ngồi ở trên ghế sa lon, cúi đầu loay hoay góc áo của chính mình, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

“A.” Trái tim nhỏ của Lâm Hải cũng phanh phanh nhảy lên cổ họng.

Lại là một trận trầm mặc.

“Em, em đi rửa chút hoa quả chho anh.” Liễu Hinh Nguyệt thực sự ngồi không yên, đứng dậy qua nhà bếp.

“Hô ~” Liễu Hinh Nguyệt vừa rời đi, Lâm Hải thở dài ra một hơi, “Đậu móa, làm sao lại khẩn trương như vậy đâu?”

Leng keng!

Wechat vang.

Lâm Hải mở ra xem, mắt liền thẳng!

Ngộ Không, hồi âm tin tức cho mình.

Vội vàng mở ra.

Ngộ Không: Ngươi tìm lão Tôn ta?

Không đợi Lâm Hải trả lời, lại phát tới một cái tin tức.

Ngộ Không: Lão Tôn ta ăn Độn Hình Đan của ngươi, đi một vòng qua các nơi trong Thiên Đình, điện thoại di động không có mở tiếng, chớ trách, chớ trách!

Phốc!

Mẹ nó, nguyên lai cái con khỉ này đi trộm đồ vật, điện thoại di động để chế độ yên lặng, trách không được không phát tin tức trở về.

Lâm Hải: Không biết Đại Thánh thu hoạch như thế nào?

Lâm Hải phát một cái biểu lộ “Ngươi hiểu được”.

Ngộ Không: A, còn tốt, còn tốt.

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi bí kíp Thiên Nhãn Thần Thông ×1.

WTF, Thiên Nhãn Thần Thông!

Lâm Hải vội vàng tiếp nhận.

Ngộ Không: Đây là thứ Lão Tôn ta thuận tay lấy từ chô Nhị Lang Thần, tặng cho ngươi, cảm tạ ân tình tặng đan của ngươi.

Lâm Hải: Đa tạ Đại Thánh.

Lâm Hải vội vàng mở túi càn khôn ra, một bản thư tịch phong cách cổ xưa tản ra khí tức màu vàng kim, nằm tại trong ô túi.

Rút ra!

Học tập!

Lâm Hải chỉ cảm thấy trong mắt hiện lên một tia sáng, sau đó trong đầu xuất hiện một đạo tin tức:

Học được Thiên Nhãn Thần Thông, đẳng cấp trước mắt: cấp một.

“A? Cũng không có gì đặc biệt a.” Lâm Hải bưng chén nước lên, uống một ngụm.

“Ăn trái cây.” Liễu Hinh Nguyệt đem hoa quả bưng lên.

“Được, ... Phốc!” Lâm Hải ngẩng đầu một cái, nước vừa uống xong liền phun hết ra ngoài.

“Đậu phộng! Tình huống là như thế nào?”

Liễu Hinh Nguyệt thế mà chỉ mặc một bộ nội y màu đen gợi cảm, đứng ở trước mặt mình.

Chỉ là, cái số đo này, căn bản không che được thân thể đầy đặn mềm mại này a.

“Anh làm sao vậy?” Liễu Hinh Nguyệt một mặt kỳ quái.

“A? Không có việc gì, uống nước bị nghẹn.”

Lâm Hải xoa xoa con mắt, lại nhìn Liễu Hinh Nguyệt, hình ảnh lại khôi phục bình thường, mặc trên người Liễu Hinh Nguyệt vẫn là quần áo trước đó.

WTF, Thiên Nhãn Thần Thông, ngưu bức a!

Lâm Hải rất nhanh liền kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra.

“Uống nước cũng có thể bị nghẹn sao?” Liễu Hinh Nguyệt cảm giác Lâm Hải hôm nay là lạ.

Leng keng!

Ngộ Không: Trước ngươi tìm lão Tôn có chuyện gì?

Ngộ Không lại phát tin tức tới.

WTF, kém chút đem chính sự quên mất, Lâm Hải vội vàng hồi âm cho Ngộ Không.

Lâm Hải: Là có một chuyện, xin hướng Đại Thánh chỉ giáo. Ta có một bằng hữu, có vẻ như thân thể cùng hồn phách bị tách ra, người còn sống, nhưng lại không tỉnh lại, không biết Đại Thánh có biện pháp nào, có thể giải cứu không?

Ngộ Không: A, cái này đơn giản, Hoàn Hồn Đan của lão đầu nhi Thái Thượng Lão Quân liền có thể giải quyết vấn đề này.

Leng keng

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi một khỏa Hoàn Hồn Đan.

Ngộ Không: Vừa vặn trộm được một khỏa tại chỗ lão đầu nhi này, tặng cho ngươi.

Lâm Hải: Đa tạ Đại Thánh!

Lâm Hải kích động đến hỏng, đậu móa, viên Độn Hình Đan này đưa đi, thật là có ích a.

“Hinh Nguyệt.”

“Ừm?”

“Cha em khả năng có thể cứu.”

Chương 11: Dạ Ngự Bách Nữ Đồ

“Thật?” Liễu Hinh Nguyệt kích động bắt lấy cánh tay Lâm Hải, hai tay cũng có một chút phát run.

“Hẳn là thế, em chờ một lát.” Lâm Hải tránh đi ánh mắt của Liễu Hinh Nguyệt, đem túi càn khôn mở ra.

Hoàn Hồn Đan: Thánh dược hoàn hồn.

Giới thiệu đơn giản trực tiếp, nhưng phía sau lại có một hàng chữ nhỏ, để Lâm Hải kém một chút thì cắm đầu xuống đất.

Phía dưới Thiên Tiên phục dụng vô hiệu!

Vô hiệu em gái ngươi!

Trên mặt Lâm Hải rất khó coi, thật rất giống chó Nhật.

Thái Thượng Lão Quân con hàng này, là trần trụi kỳ thị đối với phàm nhân a.

“Làm sao?” Thấy thần sắc Lâm Hải không đúng, Liễu Hinh Nguyệt có chút khẩn trương hỏi.

“Không có việc gì, sự tình cứu thúc thúc, không phải sự tình ngày một ngày hai, nhưng biện pháp anh đã có, em không cần lo lắng.” Lâm Hải trấn an Liễu Hinh Nguyệt nói.

“A.” Liễu Hinh Nguyệt nhu thuận gật gật đầu.

“Đại Thánh, có Hoàn Hồn Đan mà phàm nhân có thể phục dụng hay không?” Lâm Hải ngẫm lại, lại phát qua cho Ngộ Không một cái tin.

“Không có!” Ngộ Không giây lát đã đáp về, chỉ là nội dung trả lời, để tâm Lâm Hải mát lạnh một trận.

Đậu móa, phải làm sao mới ổn đây?

Lại ngồi một hồi, hai người Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt liền trở về trường học.

Lâm Hải nằm ở trên giường, ngẫm lại, tại trong đám @ Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Thái Thượng Lão Quân, có Hoàn Hồn Đan mà phàm nhân có thể phục dụng hay không?

Thái Thượng Lão Quân: Phàm nhân dùng? Không luyện thứ đồ chơi kia, hàm lượng kỹ thuật quá thấp.

Em gái ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thế nhưng ta muốn mua một khỏa

Thái Thượng Lão Quân: Tốt, mười ngàn điểm Công đức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: ...

Nhị Lang Thần: Lão Quân không thành thật, thần tiên dùng mới năm trăm điểm Công đức giá thị trường, làm sao phàm nhân lại đắt như thế?

Thái Thượng Lão Quân: @ Nhị Lang Thần, ngươi biết cái gì, ta luyện đan vừa luyện cũng là một lò, hắn liền muốn một khỏa, phần còn lại ta bán cho ai đi? Bán ngươi ngươi muốn a?

Nhị Lang Thần: Phàm nhân dùng, ta muốn thứ đồ chơi kia làm gì?

Thất Tiên Nữ: ý tứ Lão Quân, hẳn là muốn nói khỏa cùng muốn một lô đều là cái giá này, dù sao cũng là cho phàm nhân dùng, không hề có nguồn tiêu thụ.

Thái Thượng Lão Quân: @ Thất Tiên Nữ, chính xác!

Thất Tiên Nữ: Ai, nhấc lên phàm nhân, lại muốn hạ phàm, đáng tiếc Tiên Phàm vĩnh cách cũng ba ngàn năm...

Lâm Hải rời khỏi Wechat, thở dài trong lòng, tìm Lão Quân mua là không thể nói rồi, không nói đến mười ngàn điểm Công đức, chính mình đến một điểm Công đức cũng không bỏ ra nổi, cũng không thể lại nắm cà rốt tìm Thái Thượng Lão Quân đổi đi, này không phải để cho Thái Thượng Lão Quân đánh bay ra ngoài sao.

Rạng sáng ngày thứ hai, Lâm Hải liền mở ra quầy Wechat, hai con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, một hồi cũng không dám rời đi.

Thái Thượng Lão Quân thế nhưng đã nói, mỗi ngày sẽ phát hồng bao một lần, cũng không thể bỏ qua.

Thái Thượng Lão Quân: Đều ở đi, phát hồng bao.

Rốt cục đợi được.

Leng keng!

Một cái hồng bao to lớn, xuất hiện ở trên màn ảnh.

Ta ngất!

Lâm Hải đã sớm chuẩn bị, nhanh chóng điểm xuống.

Ngươi nhận được hồng bao của Thái Thượng Lão Quân.

A! Cướp được!

Vội vàng mở ra nhìn một chút.

Thanh Tâm Đan: Thánh dược khu trừ tâm ma. Phía dưới Thiên Tiên phục dụng vô hiệu.

Vô hiệu em gái ngươi!

Ý kiến của Lâm Hải đối với Thái Thượng Lão Quân một đi không trở lại.

Ma Lễ Thanh: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đạo hữu, ngươi cướp được Thanh Tâm Đan, bán hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bán!

Đậu móa, dù sao giữ lại cũng vô dụng.

Ma Lễ Thanh: Bao nhiêu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chính mình ra giá đi.

Quỷ mới biết rõ giá thị trường của cái Thanh Tâm Đan này là bao nhiêu.

Leng keng!

Tin tức của Ngộ Không.

“Cái Ma Lễ Thanh này gần đây muốn độ Tam Cửu Thiên Kiếp, có nhu cầu cấp bách với Thanh Tâm Đan, ít hơn một nghìn điểm Công đức thì đừng bán.”

“Tạ Đại Thánh!” Lâm Hải hoan hỉ một trận.

Ma Lễ Thanh: Ba trăm thì như thế nào?

Lâm Hải trực tiếp tại trong đám cho y cái mắt trắng.

Đậu móa, Tôn Đại Thánh đã lộ chân tướng, dám khi dễ lão tử không hiểu chuyện có phải không?

Ma Lễ Thanh: Năm trăm, không thể nhiều hơn (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đùa ta đấy à?

Ma Lễ Thanh không lên tiếng.

Ta dựa vào, cái mua bán này sẽ không hỏng đi.

Lại chờ một lát.

Leng keng!

Ma Lễ Thanh muốn thêm ngươi làm bạn tốt.

Đồng ý.

“Đạo hữu, nhiều nhất sáu trăm, không thể nhiều hơn.”

“Một nghìn, thiếu một điểm cũng không bán.” Lâm Hải đối với lời nói của Ngộ Không thế nhưng là tin tưởng không nghi ngờ.

“Ta dựa vào, Thái Thượng Lão Quân mới bán tám trăm.”

“Vậy ngươi tìm Thái Thượng Lão Quân mua đi thôi.”

“...”

Hao tổn thôi, xem ai sốt ruột, Lâm Hải không chút hoang mang nhìn quầy của các thần tiên đậu bỉ.

“Đạo hữu, thương lượng thì thế nào?” Ma Lễ Thanh rốt cục nhịn không được.

“Trong tay của ta chỉ có sáu trăm, bốn trăm còn lại, có thể dùng đồ vật khác thay thế hay không?”

“Ngươi muốn dùng cái gì để thay thế?”

“Ta tại Địa Phủ có một người bằng hữu, y đưa qua cho ta một bức tranh, ngài nhìn có thể lấy ra trao đổi hay không?”

“Bằng hữu kia của ngươi gọi là gì?”

“Đường Bá Hổ.”

Phốc!

“Gọi, gọi, gọi là gì?”

“Đường Bá Hổ a, làm sao, ngươi biết?”

Đâu chỉ nhận biết, người này a, Hoa Hạ có mấy cái không biết Đường Bá Hổ.

Thật sự là nhân sinh khắp nơi đều có kinh hỉ a.

Đổi, ngu ngốc mới không đổi!

Bất quá, Lâm Hải còn muốn giả trang ra một bộ dáng rất không tình nguyện.

Lâm Hải: Chưa nghe nói qua, đoán chừng là cái vô danh tiểu tốt gì đi.

Ma Lễ Thanh: Này, đạo hữu có thể đổi hay không a, ta thật muốn có Thanh Tâm Đan để cần dùng gấp a.

Lâm Hải: Tính toán, nhìn ngươi cũng không dễ dàng, ta liền ăn thiệt thòi một lần đi, ai kêu ta người này tâm địa mềm đâu.

Ma Lễ Thanh: Ngươi đáp ứng? Cảm tạ Đạo hữu, cảm tạ đạo hữu!

Ma Lễ Thanh mang ơn một hồi.

Leng keng!

Ma Lễ Thanh hướng ngươi chuyển khoản sáu trăm điểm Công đức.

Ma Lễ Thanh hướng ngươi gửi đi bút tích thực của Đường Bá Hổ ‘Dạ Ngự Bách Nữ Đồ’.

Ma Lễ Thanh: Hắc hắc, đạo hữu, bản vẽ này đảm bảo ngươi hài lòng u. (phía sau là cái biểu lộ “Ngươi hiểu được”)

Phốc! Lâm Hải nhìn thấy tên của bức họa này, trực tiếp phun.

Em gái ngươi, cảm tình là một bức xuân cung đồ a, cái Đường Bá Hổ này quả nhiên phong lưu danh bất hư truyền a.

Ta liền nói một lão đại hán râu ria xồm xoàm thô cuồng như Ma Lễ Thanh, làm sao lại cùng cái loại phong lưu tài tử như Đường Bá Hổ này trở thành bằng hữu đâu, nguyên lai là tại một phương diện khác có cùng yêu thích a.

Đem Thanh Tâm Đan phát cho Ma Lễ Thanh, Ma Lễ Thanh lại là một phen thiên ân vạn tạ, buồn nôn đến không được.

Lâm Hải tìm địa phương không có ai, lấy điện thoại di động ra.

Rút ra!

“Ầm!” Một cái hộp tản ra hương khí của đàn mộc xuất hiện tại trong tay.

WTF, lớn như vậy!

Cái hộp này, dài chừng hơn một mét.

Mở hộp ra, bên trong để một quyển trục phong cách cổ xưa, từ màu sắc trang giấy đến xem, đã có chút lâu năm.

Nhẹ nhàng mở ra, mới nhìn một chút, Lâm Hải nhất thời cảm thấy nơi bụng có một cỗ nhiệt khí bốc lên, có phản ứng.

WTF, ngưu bức lớn!

Cảnh tượng vẽ bên trong sinh động như thật, để cho người ta nhìn, lại có một loại cảm giác thân lâm vào kỳ cảnh.

Không hổ là bút tích thực của Đường Bá Hổ a, trực tiếp miểu sát điện ảnh của tiểu đảo quốc!

“Bán nó!” Lâm Hải không có hứng thú đối với tranh chữ, đổi thành tiền mới là vương đạo.

Đem tranh vẽ sắp xếp gọn, lại tìm một cái túi đen lớn bọc lại, Lâm Hải gọi điện thoại cho Lưu Lượng.

“Lượng tử, biết rõ nơi nào có thể bán tranh chữ cổ vật không?” Trong vòng bằng hữu của Lâm Hải, chỉ có nhà Lưu Lượng là có tiền, đoán chừng có chút hiểu về giá thị trường.

“Phảng Cổ Nhai chứ sao.”

“Tranh Đường Bá Hổ vẽ bán được bao nhiêu tiền?”

“Tao không hiểu lắm về chuyện này, nhưng tuyệt đối không rẻ.”

“Ngươi ở đâu? Theo giúp ta đi một chuyến.” Lưu Lượng có xe, Lâm Hải cũng không muốn ôm qua đó.

Chỉ chốc lát, một chiếc Audi A4 màu trắng đứng ở dưới lầu túc xá.

Lâm Hải mới vừa lên xe, Wechat lại vang.

“Lâm Hải, em ở trên lầu nhìn thấy anh, anh đi đâu?” Liễu Hinh Nguyệt phát tới.

“Phảng Cổ Nhai, có đi hay không?”

“Đi, chờ em một chút, vừa vặn em cũng không có lớp.”

“Qua ký túc xá nữ sinh, đem Liễu Hinh Nguyệt đón tới đã.” Lâm Hải hướng phía Lưu Lượng nói.

“Đậu phộng, Hải tử, ngươi thật đem Liễu Hinh Nguyệt đoạt tới tay?” Lưu Lượng quay đầu, một mặt hâm mộ.

“Em gái ngươi, lo lái xe đi!” Lưu Lượng vừa quay đầu lại, xe kém chút đụng người đi lại bên trên đường cái.

Đậu móa, có chút hối hận ngồi xe của con hàng này.

Tới chỗ Liễu Hinh Nguyệt, một đường đèn xanh, mười mấy phút, liền đến Phảng Cổ Nhai.

Trên đường, Lâm Hải đã lên mạng tra một chút, cửa hàng tranh chữ cổ vật lớn nhất thành phố Giang Nam, gọi Vạn Cổ Đường, đã có gần một trăm năm lịch sử.

Lưu Lượng còn có việc, sau khi đem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đặt ở cửa của Vạn Cổ Đường thì liền đi.

Vừa vào cửa, có cái tiểu nhị vội vàng chào đón, nhưng sau khi dò xét trên dưới Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt một phen, mặt lập tức lạnh xuống.

“Mua tranh a.” Trong giọng nói lộ ra không kiên nhẫn.

“Bán tranh!” Trong lòng Lâm Hải thầm mắng, mắt chó coi thường đồ vật của người khác.

“Bán Tranh?” Tiểu nhị này xùy cười một tiếng, “Muốn bán tranh thì qua nhà khác đi, chúng ta cũng không phải cái đồ rác rưởi gì cũng thu.”

“Tranh do Đường Bá Hổ vẽ, có thu hay không?” Sắc mặt Lâm Hải có chút lạnh.

“Đường Bá Hổ?” Tiểu nhị sững sờ, sau đó nhìn Lâm Hải như nhìn một thằng ngốc, “Tác phẩm của Đường Bá Hổ lưu giữ đến giờ, đã sớm là hoa rơi vào các nhà, ngươi tìm cái người lăn lộn trong nghề này như ta giở trò sao? Ra ngoài ra ngoài!”

Tiểu nhị phất tay liền muốn đuổi người.

“Ba!” Lâm Hải lấy túi đen xuống, trực tiếp đem hộp gỗ đàn tử đặt ở trên quầy.

“Cút sang một bên, để lão bản của các ngươi đi ra!”

Chương 12: Tranh này, ta muốn

“Làm sao lại nhao nhao như thế?” Một cái âm thanh có chút uy nghiêm vang lên.

Chỗ lầu hai, một cái lão giả năm sáu mươi tuổi, chậm rãi thong thả bước xuống.

“Lão bản, có tên tiểu tử tới trong tiệm quấy rối, ta đang cùng hắn lý luận đây.” Tiểu nhị vội vàng gật đầu cúi người đáp nói.

“Tới quấy rối?” Tròng mắt lão giả hơi híp, “Tiểu hỏa tử, Vạn Cổ Đường cũng không phải địa phương tùy tiện để cho người ta tới quấy rối.”

“Hừ!”

Lâm Hải có chút không cao hứng.

“Ngươi liền tin tưởng lời nói của y như vậy? Đối đãi khách hàng liền có cái thái độ này, tiệm này của ngươi, đoán chừng cách lúc đóng cửa cũng không xa.”

“Hinh Nguyệt, đi thôi, chúng ta đổi một nhà khác, tranh Đường Bá Hổ vẽ, còn sợ không bán được sao.” Lâm Hải lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt, liền muốn rời khỏi.

“Chờ một chút.” Lão giả đem Lâm Hải gọi lại, “Ngươi là nói, ngươi muốn bán tranh do Đường Bá Hổ vẽ?”

Không đợi Lâm Hải trả lời, tiểu nhị đã xen vào nói: “Lão bản, tranh vẽ lưu giữ đến giờ của Đường Bá Hổ, cũng đã sớm có chủ, hắn hiện tại chạy tới nói bán tranh do Đường Bá Hổ vẽ, không phải quấy rối thì là cái gì? Ta nhìn, hắn tám thành là phường lường gạt."

Sắc mặt lão giả cũng đen lại.

"Tiểu hỏa tử, tuổi còn trẻ làm chút gì không tốt, nhất định phải học người ta đi lừa gạt, coi Vạn Cổ Đường ta là dễ khi dễ sao?"

Lâm Hải khó thở mà cười, thật sự là có ý tứ, tranh vẽ cũng còn không có lấy ra đâu, trước đã thành tên lừa đảo.

"Không sai, hắn liền là tên lường gạt."

Lúc này, một đường âm điệu âm dương quái khí, từ ngoài cửa vang lên.

Hồ Vi đi tới, sau lưng còn đi theo Triệu Lỗi cùng Vương Đình.

"Lâm Hải, ngươi giả trang cái gì, một cái quỷ nghèo, có thể xuất ra cái đồ chơi đáng tiền gì, không phải hãm hại lừa gạt thì là cái gì?" Trong mắt Vương Đình mang theo nồng đậm khinh bỉ.

"A..., Hồ thiếu tới rồi." Tiểu nhị thấy Hồ Vi tiến đến, liền vội vàng cúi đầu khom lưng một trận, cùng lúc Lâm Hải đi vào tưởng như hai người.

"Hinh Nguyệt, ngươi cũng ở đây a." Hồ Vi căn bản không phản ứng với cái gốc rạ kia, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt đi qua.

"Ta cùng ngươi rất quen sao?" Sắc mặt Liễu Hinh Nguyệt cũng lạnh xuống, nhiều người như vậy đều nói Lâm Hải là tên lừa đảo, nàng tự nhiên không cao hứng.

"Chúng ta đi thôi." Liễu Hinh Nguyệt cũng không muốn đợi, kéo cánh tay Lâm Hải liền muốn rời khỏi.

“Chớ vội đi a”, Hồ Vi đưa tay ngăn lại, “Không phải tới bán tranh vẽ à, còn là bút tích thực của Đường Bá Hổ, thực ngưu bức a, không bằng đem tranh vẽ mở ra, để mọi người mở mắt một chút, thế nào?”

Hồ Vi một mặt mỉa mai nói nói.

Lúc này, trong tiệm đã có một số người tới xem náo nhiệt, nghe xong Lâm Hải tới là bán bút tích thực của Đường Bá Hổ, nhất thời liền như vỡ tổ.

“Ông trời a, người trẻ tuổi hiện tại cũng có thể thổi ngưu bức như thế sao?”

“Ai, đi lừa gạt cũng không điều tra thêm tư liệu trước, bút tích thực của Đường Bá Hổ, đều đã sớm có kết cục, hắc, thực có can đảm nói.”

“Đến Vạn Cổ Đường chơi lừa gạt, tiểu tử này hôm nay quá sức a.”

Hồ Vi nghe chúng nhân nghị luận, cười đắc ý, “Thế nào, có dám lấy ra hay không?”

Lâm Hải lạnh lùng liếc nhìn Hồ Vi một chút, mẹ, xem ra giáo huấn lần trước ở phòng luyện âm thanh còn chưa đủ a.

“Cho ngươi xem một chút thì có thể, nhưng nếu như là thật, ngươi làm sao nói?”

“Ha ha ha ha...” Hồ Vi khoa trương cười to một trận , “Ngươi nhìn hắn cái dạng kia, có bao nhiêu nghiêm túc a, giống như trong tay hắn cầm thật sự là bút tích thực của Đường Bá Hổ không bằng.”

Mọi người cũng đều cười rộ lên, hiển nhiên, không ai tin tưởng trong tay Lâm Hải là bút tích thực của Đường Bá Hổ.

“Bớt nói nhảm, nếu như là thật, ngươi làm sao nói?” Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Hồ Vi nói.

“Hừ! Nếu như là thật, lão tử theo họ ngươi!”

“Đừng, tuyệt đối đừng!” Lâm Hải vội vàng khoát tay, “Ta nếu có phải đứa con trai như ngươi, mười tám đời tổ tông nhà ta đoán chừng đều phải từ dưới đất bò lên, tươi sống đem ta bóp chết.”

“Hống!” Người vây xem nhất thời cười to một trận.

Mặt Hồ Vi tái nhợt, tức đến mức kém chút thổ huyết.

“Đậu móa, nếu tranh vẽ của ngươi là thật, đồ vật trong Vạn Cổ Đường này, tùy ngươi chọn một kiện, lão tử đưa cho ngươi!”

“Tốt, mặt khác, vẫn phải thêm một chút, ba người các ngươi, giống như lần trước, mỗi người vẫn phải học ba tiếng chó sủa, lần này không cho chơi xấu nha.” Lâm Hải trêu tức nói.

“Có thể, nhưng nếu như là giả, ngươi liền phải rời khỏi Hinh Nguyệt, còn phải giống như chó, từ nơi này leo ra!”

“Thành giao!” Lâm Hải đánh cái búng tay, cầm hộp tranh vẽ đi đến trước cái bàn dài mảnh ở giữa đại sảnh.

“Không biết vị nào có nghiên cứu qua đối với tranh chữ của Đường Bá Hổ, có thể hỗ trợ giám định một chút không?” Lâm Hải hướng phía đám người vây xem hỏi.

“Đỗ lão bản của Vạn Cổ Đường cũng là người trong nghề, để ông ta giám định là được.” Có người nói.

“Ông ta?” Lâm Hải liếc mắt nhìn lão giả một cái, lão giả ngạo mạn hất cằm lên, “Yên tâm đi, thật hay giả, lão phu vẫn có thể phân ra.”

“Hứ!” Lâm Hải khinh thường cười một tiếng, “Mức độ phân biệt của Đỗ lão bản, ta ngược lại thật sự tin được.”

“Đã như vậy, vậy liền đem tranh vẽ mở ra đi.” Đỗ lão bản không kiên nhẫn liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Bất quá mà”, Lâm Hải ngừng dừng một cái, “Đối với nhân phẩm của Đỗ lão bản, ta có chút cầm thái độ hoài nghi.”

“Ngươi!” Đỗ lão bản tức tới mức toàn thân phát run, “Tốt tốt tốt, đợi lát nữa nếu như giám định ra là giả, ta liền để cho ngươi không đi ra khỏi Vạn Cổ Đường được!”

“Hứ!” Lâm Hải chẳng thèm để ý đến ông ta, sau khi phục dụng Trúc Cơ Đan, ca ca sẽ sợ cái Vạn Cổ Đường của ngươi sao?

“Không biết vị nào có thể giúp giám định một tay?” Lâm Hải lần nữa hướng phía đám người nói.

“Lão phu tới giúp ngươi giám định.” Nơi cửa truyền tới một thanh âm.

“A..., đây không phải là Vương lão sao?”

“Có Vương lão tại liền tốt, tuyệt đối là thật không phải giả, là giả thì không phải thật.”

“Đúng vậy a, mức độ giám định của Vương lão, ở trong nước thế nhưng là số một số hai.”

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái lão giả khoảng bảy mươi mấy tuổi, tinh thần sáng láng đi tới, bên cạnh còn đi theo một người trẻ tuổi khoảng chừng ba mươi tuổi.

“Diệp đại thiếu, ngài cũng tới.” Ngay tại thời điểm mọi người đều mở miệng lấy lòng Vương lão, Hồ Vi lại một đường chạy chậm, đi đến bên cạnh người trẻ tuổi kia, một dạng như con chó xù, ưỡn lấy vẻ mặt vui cười, ti tiện chào hỏi.

“Ngươi khỏe, Hồ công tử.” Diệp Tử Vũ rất có phong độ hướng Hồ Vi gật gật đầu, lại làm cho Hồ Vi một trận thụ sủng nhược kinh, nụ cười trên mặt càng thêm ti tiện.

“Vương lão, quang lâm tệ quán này, thật sự là bồng tất sinh huy (nhà tranh rực rỡ/phát sáng (lời khách sáo)) a.” Vương lão vừa tiến đến, Đỗ lão bản cũng buông xuống giá đỡ ngưu bức hống hống, chủ động chào hỏi.

Hiển nhiên, thân phận của cái Vương lão này không đơn giản.

Vương lão khách khí cùng mọi người đánh một vòng chào hỏi, sau đó hướng phía Lâm Hải cười cười.

“Người trẻ tuổi, đem tranh vẽ của ngươi mở ra đi, lão phu đối với việc giám định bút tích thực của Đường Bá Hổ, vẫn có một ít tâm đắc.”

“Không biết ngài là?” Ngữ khí Vương lão khách khí, Lâm Hải tự nhiên cũng biểu hiện ra tôn trọng cần phải có.

“Vương lão là Phó Chủ Tịch của hiệp hội Thư Họa Gia Hoa Hạ, bên trong những tác phẩm lưu giữ đến hiện nay của Đường Bá Hổ, có ba bức là do Vương lão làm giám định.” Không chờ Vương lão mở miệng, Diệp Tử Vũ ở bên cạnh liền hướng Lâm Hải giới thiệu nói.

“Ta dựa vào, lão nhân này ngưu bức a, thế mà giám định qua ba bức tranh chữ của Đường Bá Hổ.” Lâm Hải yên tâm.

“Nếu như thế, Vương lão mời xem.” Nói xong, Lâm Hải mở ra hộp gỗ, đem tranh vẽ xuất ra, mười phần cẩn thận trải rộng ra tại trên bàn dài.

Mọi người cũng đều an tĩnh lại, lấy đầu hướng phía trên bàn dò xét nhìn lại.

“Phốc! Ha ha ha, chết cười ta, cái gì cẩu thí bút tích thực của Đường Bá Hổ, cái này rõ ràng là xuân xung đồ a.” Tiếng cười của Triệu Lỗi dẫn đầu vang lên.

“Cái này, cái này cũng quá không ra gì.”

“Hừ, hiện tại người trẻ tuổi a, thật sự là quá thấp kém.”

Liễu Hinh Nguyệt cũng đang chăm chú nhìn, nàng đối với Lâm Hải là trăm phần trăm tín nhiệm, tuyệt không tin Lâm Hải sẽ cầm cái tranh vẽ giả gì đi lừa gạt người.

Nhưng khi thấy nội dung bên trong bức vẽ, khuôn mặt nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt đằng cái liền hồng.

“Cái Lâm Hải này, thật sự là quá hồ nháo.” Tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt đặt tại trên cánh tay của Lâm Hải, hung hăng bóp một cái.

Vương lão không có chút nào để ý đến ngoại giới quấy nhiễu, đeo lên kính lão, toàn bộ gương mặt cơ hồ liền ghé vào trên tranh vẽ, tử tử tế tế giám định.

Chỉ là, người có ánh mắt lại chú ý tới, sắc mặt của Vương lão, đang không ngừng biến đổi, càng ngày càng khiếp sợ hơn.

Hồi lâu, Vương lão chậm rãi ngồi thẳng lên, lấy kính lão xuống.

“Vương lão, ngài đừng nóng giận, người trẻ tuổi hiện tại, luôn không biết tốt xấu, luôn muốn đi chút bàng môn tà đạo, một đêm chợt giàu.”

“Đúng vậy a, ngài đừng tìm hắn so đo, mau để cho Đỗ lão bản đem hắn đuổi ra đi.”

Mọi người tựa hồ cũng nhận định, bức họa này là giả.

“Hừ, Lâm Hải, ngươi còn có cái gì tốt để nói, chuẩn bị như chó bò ra ngoài đi, Ha ha ha…” Hồ Vi cùng Triệu Lỗi cất tiếng cười to, sắc mặt Vương Đình cũng treo nụ cười âm ngoan.

Đỗ lão bản hướng phía tiểu nhị nháy mắt, chỉ cần Vương lão vừa nói ra tranh vẽ là giả, lập tức liền gọi người, đem Lâm Hải đánh ra.

Lâm Hải đối với đám người vây xem là mắt điếc tai ngơ, nhìn qua Vương lão, cười cười không nói.

“Ai.” Hồi lâu, Vương lão khẽ than thở một tiếng, mọi người cũng đều an tĩnh lại.

“Người trẻ tuổi, cho một cái giá đi, tranh này, ta muốn.”

“Cái gì!” Lời nói của Vương lão như thạch phá thiên kinh, cả phòng người đều ngốc.

“Vương lão, ngài…”

“Ta nói, tranh này, ta muốn!”

Chương 13: Kim Hoa Đồng Tử

Tất cả mọi người mắt trợn tròn.

Lời nói của Vương lão, không thể nghi ngờ là đã nói rõ một sự thật, bức tranh mà Lâm Hải lấy ra, thật sự là bút tích thực của Đường Bá Hổ.

“Nếu Vương lão đã muốn, ta liền bán một cái giá nhân tình, mười triệu đi, xem như đáp tạ Vương lão đã giúp đỡ giám định.”

“Cái gì! Lâm Hải, ngươi cái quỷ nghèo này muốn tiền muốn điên đi, cái bức tranh rách rưới như vậy, ngươi lại muốn mười triệu, không sợ gió lớn cắt đầu lưỡi sao.” Vương Đình phảng phất như nghe được chuyện cười lớn nhất trên đời này.

“Ngươi câm miệng cho ta!” Triệu Lỗi hung hăng trừng Vương Đình một cái, đậu móa, lúc trước làm sao không phát hiện, nữ nhân này thế mà lại không có kiến thức như thế, thật mẹ nó mất mặt.

“Ta nói không đúng sao? Cái bức tranh rách rưới như vậy...” Vương Đình còn muốn tranh luận, nhưng khi thấy tất cả mọi người hướng nàng ta quăng tới ánh mắt như nhìn một đứa ngốc, nhất thời liền không có sức lực.

“Ai.” Vương lão thở dài, “Người trẻ tuổi, bức họa này có kích thước ngang bằng với kích thước bức ‘Giang Đình Đàm Cổ Đồ’ của Đường Bá Hổ, nhưng tấm ‘Dạ Ngự Bách Nữ Đồ’ này lại chưa từng hiện thế, thủ pháp thi họa cũng phức tạp hơn nhiều, giá cả ít nhất phải gấp hai ‘Giang Đình Đàm Cổ Đồ’ trở lên, mà giá sau cùng của ‘Giang Đình Đàm Cổ Đồ’ là mười một phẩy năm triệu, mà bức họa này ngươi lại chỉ cần của ta mười triệu, đây chính là một nhân tình cực lớn a.”

Cái gì ? Tròng mắt Lâm Hải kém chút rơi ra tới.

Thảm, hố cha a!

Lâm Hải trước đó đã đặc biệt lên mạng điều tra, kích thước của ‘Dạ Ngự Bách Nữ Đồ’ cùng ‘Giang Đình Đàm Cổ Đồ’ không sai biệt lắm, cho nên hắn liền cho rằng giá cả của hai bức tranh này, cũng sẽ không kém nhau bao nhiêu.

Thật không nghĩ đến, mẹ nó thế mà kém hơn một nửa, thật sự là nhật chó.

Lâm Hải hối hận đến phát điên.

Bất quá lời nói đã nói ra, như nước chảy giội đi, Lâm Hải cũng chỉ đành đánh rụng hàm răng rồi nuốt vào trong bụng.

“Vương lão nói giỡn, chỉ là hơn một nghìn vạn, có thể cùng ngài kết một cái thiện duyên, có vẻ như là tiểu tử kiếm được.” Lâm Hải vỗ mông ngựa một cái.

“Ha ha, ngươi cái tiểu bằng hữu này, có chút ý tứ.” Vương lão tựa hồ rất được lợi.

“Đúng rồi, đem số thẻ ngân hàng của ngươi nói cho ta biết đi.”

Lâm Hải vội vàng báo số thẻ.

Vương lão gọi điện thoại, chỉ chốc lát, Lâm Hải thu đến tin nhắn của ngân hàng, doanh thu trong thẻ có thêm mười triệu.

“Trời ạ, lão tử cũng thành thổ hào!” Lâm Hải rất kích động nghĩ.

“Hừ! Đậu móa, thật sự là giẫm vận cứt chó.” Cái mũi Hồ Vi hừ một cái, quay người liền muốn rời khỏi.

“Chờ một chút!” Lâm Hải đem gã ngăn lại, có chút trêu tức nói “Thế nào, Hồ đại thiếu, thua không nổi, lại muốn chạy trốn a?”

“Ai muốn trốn, có cái gì thua không nổi.”

“Há, đã như vậy, vậy liền thực hiện tiền đặt cược đi.” Lâm Hải tại trong Vạn Cổ Đường bắt đầu nghiêm túc chọn lựa.

Hồ Vi đi theo cước bộ của Lâm Hải, khẩn trương từng đợt, đậu móa, tuyệt đối đừng chọn thứ quá đắt a.

“Liền nó đi!” Khi Lâm Hải đem một bức tranh cổ từ trong một cái góc không đáng chú ý lấy ra, Hồ Vi thở dài ra một hơi.

Đồ nhà quê chính là đồ nhà quê, chọn cũng sẽ không chọn thứ đáng tiền.

Hồ Vi từ vị trí thả bức họa kia, đã dự đoán ra, giá trị tuyệt đối không bao nhiêu tiền.

“Nhãn quang của tiểu hữu (anh bạn nhỏ) tựa hồ rất đặc biệt a.” Vương lão cũng là ngạc nhiên một trận, không biết vì sao Lâm Hải hết lần này tới lần khác lại chọn một bức họa không đáng chú ý như thế.

“Đỗ lão bản, bức họa này bao nhiêu tiền?” Hồ Vi sợ Lâm Hải đổi ý, vội vàng hỏi.

“Đây là một bức tranh cổ, thời gian ước chừng tại đầu những năm Thanh Triều, người vẽ tranh vô pháp khảo cứu, hình ảnh cũng khá là thô ráp, Hồ công tử xin trả cho hơn một trăm ngàn đi.” Đỗ lão bản thấy Lâm Hải chọn một bức họa như thế, cũng là xem thường một trận.

“Tốt, một trăm ngàn liền một trăm ngàn!” Hồ Vi tranh thủ thời gian trả tiền, tốc độ kia phảng phất như chính mình đã kiếm được một cái tiện nghi to lớn.

“Hồ đại thiếu, cảm tạ.” Lâm Hải thu tranh vẽ, khiêu khích hướng phía Hồ Vi thiêu thiêu mi.

“Tiếp đó, còn có một ván cược, cần thực hiện nha.”

Sắc mặt Hồ Vi, Triệu Lỗi cùng Vương Đình, bá cái liền biến sắc.

“Lâm Hải, ngươi không nên quá phận!” âm thanh Vương Đình hô nói.

“Quá phận? Chỗ nào quá phận? Có chơi có chịu mà thôi.” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Ngươi...” Hồ Vi gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Thế nào, Hồ đại thiếu, lại định giống như lần trước, chơi xấu hay sao?”

“Đậu móa, ta liền đi, ngươi có thể làm gì ta?”

Dù sao cũng đã mất mặt, Hồ Vi liền dứt khoát đùa nghịch vô lại tới.

“Hồ công tử, ngươi dạng này không tốt lắm đâu.” Bỗng nhiên, Diệp Tử Vũ cắm câu nói.

“Diệp đại thiếu, ta...” Sắc mặt Hồ Vi nhất thời trở nên so với khóc còn khó nhìn hơn.

Diệp Tử Vũ căn bản cũng không nhìn gã, vẫn như cũ đứng ở nơi đó, phong đạm khinh vân, giống như người vừa mới nói căn bản là không phải là y vậy.

Thế nhưng người hiểu biết Diệp Tử Vũ lại biết rõ, câu nói mới vừa rồi kia, chính là mệnh lệnh, không cho phép kháng cự.

Hồ Vi, trùng hợp thuộc về một trong những người hiểu biết Diệp Tử Vũ.

Cho nên, Hồ Vi nhanh khóc.

“Đậu móa, đại trượng phu co được dãn được, Lâm Hải, sớm muộn cũng có một ngày, để ngươi trả lại cả gốc lẫn lãi!”

“Tốt, ta có chơi có chịu!” Hồ Vi cắn răng một cái.

“Uông uông uông!” Gã liền hướng phía Lâm Hải hung ác sủa ba tiếng.

“Ai u ngọa tào, vẫn là con chó điên.” Lâm Hải vội vàng hướng ra sau nhảy ra, vỗ ngực một cái, giả trang một bộ dáng rất sợ hãi, nhất thời rước lấy một trận cười to.

Sắc mặt Hồ Vi cũng tức đến xanh, không có chỗ trút giận, liền hướng phía Triệu Lỗi cùng Vương Đình rống to một hồi.

“Mau a, đứng ngốc đấy làm gì, lão tử cũng học chó sủa, các ngươi còn không mau học!”

Triệu Lỗi cùng Vương Đình một mặt không tình nguyện trừng Lâm Hải một cái.

“Uông uông uông!”

“Uông uông uông!”

“Ha ha, không tệ, có tiến bộ, so với lần trước sủa học giống hơn nhiều, lần sau tiếp tục cố gắng.” Lâm Hải hướng phía Triệu Lỗi cùng Vương Đình dựng thẳng ngón tay cái.

“Lần sau? Lần sau em gái ngươi!” Triệu Lỗi cùng Vương Đình thề, sẽ không tiếp tục lẫn vào sự tình đánh cược giữa Hồ Vi cùng Lâm Hải nữa.

Ba người Hồ Vi xám xịt rời đi.

Vương lão cho Lâm Hải số điện thoại, nói chuyện, rồi cùng Diệp Tử Vũ rời khỏi Vạn Cổ Đường.

“Mình cũng đi thôi.” Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt sóng vai đi ra Phảng Cổ Nhai.

“Lâm Hải, bức họa mà anh vừa mới bán kia, thật sự là bút tích thực của Đường Bá Hổ?”

Cho tới bây giờ, Liễu Hinh Nguyệt còn có chút không thể tin được.

“Đương nhiên là thật, nếu không ai nguyện ý bỏ ra mười triệu để mua.”

“Vậy cái bức họa này anh lấy từ đâu đến?”

“Gia truyền!” Lâm Hải nói nhảm.

Nâng lên gia truyền, trong lòng nhất Lâm Hải động, hiện tại chính mình thế nhưng là có tiền, cũng nên để cho cha mẹ qua ngày tốt rồi.

Về trường học, Lâm Hải bồi tiếp Liễu Hinh Nguyệt luyện phát âm, rồi liền về túc xá.

“Ừm, có tin nhắn?” Lâm Hải vừa mở Wechat ra, điện thoại di động liền vang.

Thỏ Ngọc: Đại tiên, có ở đó hay không?

Lâm Hải: Ở đây

Thỏ Ngọc: Ta đã hỏi Kim Hoa Dược Đồng giùm ngài, y nói loại tình huống mà ngài nói này, dùng Hoàn Hồn Đan là có thể chữa trị.

Lâm Hải: Hoàn Hồn Đan ta có, thế nhưng người ta muốn trị liệu là phàm nhân, Hoàn Hồn Đan căn bản là không có cách phục dụng a.

Thỏ Ngọc: A? Phàm nhân? Tiên Phàm không phải vĩnh cách sao?

Trong lòng Lâm Hải hơi động, chợt nhớ tới, trước đó tại trong đám, Thất Tiên Nữ có vẻ như cũng đã nói, giữa Tiên Phàm đã ngăn cách ba ngàn năm.

Thế nhưng, chính mình làm sao lại có thể xuất hiện tại trong cùng một cái nhóm với đám thần tiên này vậy?

Lâm Hải cảm thấy rất ngờ vực, thậm chí có loại dự cảm, chuyện này, tựa hồ không đơn giản như vậy.

Lâm Hải: Chuyện không nên biết rõ thì ngươi không nên hỏi.

Thỏ Ngọc: A? Vâng.

Đúng!

Lâm Hải chợt nhớ tới, cái Trúc Cơ Đan gì gì đó mà bản thân phục dụng, giống như cũng là do Kim Hoa Đồng Tử kia luyện chế, này có phải là nói rõ, Kim Hoa Đồng Tử có thể luyện chế ra đan dược để phàm nhân phục dụng hay không?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải liền đưa ra tin nhắn.

Lâm Hải: Ngươi hỏi Kim Hoa Đồng Tử một chút, xem y có thể luyện chế ra Hoàn Hồn Đan cho phàm nhân phục dụng hay không.

Thỏ Ngọc: Tốt.

Một lát sau.

Thỏ Ngọc: Đại tiên, Kim Hoa Đồng Tử nói với ta muốn nick Wechat của ngài, để thêm ngài làm bạn tốt.

Leng keng!

Thỏ Ngọc vừa nói xong, tin tức Kim Hoa Đồng Tử cầu thêm bạn tốt liền phát tới.

Đồng ý!

Kim Hoa Đồng Tử: Ngài khỏe, Đại tiên, ngươi cần Hoàn Hồn Đan cho phàm nhân phục dụng sao?

Lâm Hải: Đúng, ngươi có thể luyện chế sao?

Kim Hoa Đồng Tử: Có thể.

Lâm Hải trở nên kích động.

Kim Hoa Đồng Tử: Nhưng là có điều kiện!

Lâm Hải hít sâu một hơi.

Lâm Hải: Nói!

Chương 14: Mắt chó coi thường người khác

Kim Hoa Đồng Tử: Cái này... Thực sự có chút khó mà mở miệng (phía sau là một cái vẻ mặt bối rối)

Khó mà mở miệng? Sự tình thuộc về phạm vi gì mà khó mở miệng?

Tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, Lâm Hải bỗng nhiên giật mình.

Em gái ngươi, không phải là muốn tìm ca ca chơi Gay đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nõi rõ trươc a, định hướng giới tính của bản tiên rất bình thường.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên đang nói cái gì? Vì sao kêu định hướng giới tính?

Phốc! Cái này cũng đều không hiểu?

Không hiểu thì tốt, không hiểu mà nói, thì cái điều kiện kia khẳng định không phải cái này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vấn đề định hướng giới tính này nha, quá mức thâm ảo , bình thường ta đều là cùng Hằng Nga Tiên Tử, Cửu Thiên Huyền Nữ, Thất Tiên Nữ các nàng nghiên cứu thảo luận cùng một chỗ, nói ngươi cũng không hiểu. Ngươi trước nói nói điều kiện của ngươi đi.

Kim Hoa Đồng Tử: Này, vậy ta liền nói. (phía sau là một cái biểu lộ đổ mồ hôi lạnh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói đi, lớn mật nói.

Kim Hoa Đồng Tử: Cái kia, Đại tiên có thể cũng thưởng cho ta một cây cà rốt hay không? (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Phốc!

“Ha ha, em gái ngươi, khiến cho ca ca khẩn trương quá sức, mẹ nó thứ quan trọng lại là cà rốt, ngươi a coi chính mình cũng là con thỏ sao?”

Đoán chừng là sợ Lâm Hải không cao hứng, Kim Hoa Đồng Tử vội vàng lại phát tới một cái tin tức.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, ta biết rõ cà rốt là tiên phẩm có thể sánh ngang cùng Bàn Đào, vô cùng quý giá, nếu không, ngươi thưởng ta nửa củ cũng được, cầu ngươi.

Ha ha ha ha, quá khôi hài a, khẳng định là gia hỏa Thỏ Ngọc đã theo cái đồng tử này chơi thổi ngưu bức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đem bản tiên coi thành người nào, nửa củ há không có nhục thân phận của ta, yên tâm đi, cho ngươi nguyên một củ!

Kim Hoa Đồng Tử: Cảm tạ, Đại tiên!

Kim Hoa Đồng Tử một trận cảm động đến rơi nước mắt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chớ nóng vội cảm tạ, luyện không thành công cũng không cho ngươi. Ngươi có bao nhiêu nắm chắc?

Kim Hoa Đồng Tử: Một thành!

Phốc!

Em gái ngươi! Một thành cùng mẹ nó đụng đại vận có cái gì khác nhau!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi là đang chơi ta sao?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên lời này bắt đầu nói từ đâu? Thân thể người phàm yếu ớt, không chịu đựng nổi Tiên Đan, luyện chế vật cho phàm nhân sử dụng, cần cẩn thận khống chế dược lực, một thành đã là không thấp rồi.

Không thấp cái bộ ngực ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Còn có những biện pháp khác hay không? Xác xuất thành công tương đối cao.

Lâm Hải ủ rũ, ôm hi vọng vạn nhất, lại hỏi một câu.

“Có!”

A? Có chuyển cơ!

“Nếu như Đại tiên có thể cung cấp một khỏa Hoàn Hồn Đan, ta có thể đem nó phân giải, pha loãng dược lực, để đạt tới hiệu quả mà phàm nhân có thể phục dụng, dạng này có thể tăng lên tỷ lệ thành công rất nhiều, bất quá Hoàn Hồn Đan thế nhưng là hơi đắt.”

Ha ha, cái này tốt!

Quý mình không sợ a, mình đã có sẵn a.

Thật sự là phong hồi lộ chuyển a.

“Nắm chắc mấy thành?”

“Năm thành.”

“Tốt!” Lâm Hải vỗ đùi, nắm chắc năm thành, có thể đánh cược một lần.

“Phân giải Hoàn Hồn Đan, cần dùng đến Băng Tủy Ngàn Năm, cái này ngài có thể tìm Đông Hải Long Vương để mua sắm, giá thị trường là sáu trăm điểm Công đức.”

Lâm Hải: …

Lâm Hải: Ngươi có phải có quen biết cùng Ma Lễ Thanh hay không?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên nói giỡn, ta chỉ là một đồng tử, nào có cơ hội nhận biết Tăng Trường Thiên Vương đại nhân a.

Đậu móa, không biết làm sao lại giống như tính toán kỹ vậy, thật vất vả mới kiếm được sáu trăm điểm Công đức, giờ một điểm cũng không chừa cho lão tử a.

“Chờ một lát.” Lâm Hải mở quầy giao dịch Thiên Đình ra, trực tiếp @ Đông Hải Long Vương.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Đông Hải Long Vương, cầu mua một khỏa Băng Tủy Ngàn Năm.

Đông Hải Long Vương: Sáu trăm điểm Công đức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thành giao!

Leng keng!

Tin tức Đông Hải Long Vương thêm bạn làm bạn tốt.

Đồng ý!

Vừa đồng ý xong, Đông Hải Long Vương liền trực tiếp đem Băng Tủy phát tới.

Ngươi hướng Đông Hải Long Vương chuyển khoản sáu trăm điểm Công đức.

Giao dịch xong, Lâm Hải đem Hoàn Hồn Đan cùng Băng Tủy Ngàn Năm, hợp cùng một chỗ chuyển qua cho Kim Hoa Đồng Tử.

Đến, lại rỗng tuếch, một cây lông cũng không thừa.

Lâm Hải cười khổ một trận.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên yên tâm, ít thì nửa tháng, nhiều thì một tháng, liền sẽ có kết quả.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngày thành công, sẽ đưa ngươi cà rốt.

Kim Hoa Đồng Tử: Tạ Đại tiên!

Lâm Hải thở dài một hơi, có thể thành hay không, liền nhìn cái Kim Hoa Đồng Tử này.

Thấy đám bạn trong phòng ngủ không trở về, Lâm Hải liền đem bức vẽ mà mình đã chọn trong Vạn Bảo kia lấy ra.

Bên trong bức vẽ là một cái đình viện cổ hương cổ sắc, trong sân, trồng các loại kỳ hoa dị thảo, một cái thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, một mình đứng ở trong lương đình trong viện, khuôn mặt đẹp đến xuất sắc, treo một tia sầu lo khó nói lên lời.

Hai con mắt Lâm Hải gắt gao nhìn chằm chằm vào con mắt của thiếu nữ bên trong bức vẽ, đồng thời mặc niệm một tiếng: Thiên Nhãn, mở!

Trong nháy mắt, hai mắt Lâm Hải lóng lánh màu xanh, chỉ là thường người vô pháp phát giác mà thôi.

“Kỳ quái, vừa rồi tại Vạn Bảo đường, rõ ràng nhìn thấy thiếu nữ này nháy con mắt, lúc này làm sao lại không có động tĩnh rồi?”

Nhìn trọn vẹn đến năm phút đồng hồ, Lâm Hải cũng không thể phát hiện có cái gì dị thường.

Chẳng lẽ mình hoa mắt?

Lại nhìn thêm năm sáu phút, Lâm Hải cảm thấy đầu một trận u ám.

Xem ra cái Thiên Nhãn Thần Thông này cũng là có thời hạn.

Lắc đầu, Lâm Hải đem bức vẽ thu lại, chỉ có thể chờ đợi về sau chậm rãi nghiên cứu.

“Đều ở đi, bắt đầu phát hồng bao.” Sáng ngày hôm sau, Thái Thượng Lão Quân rất đúng giờ xuất hiện tại trong đám.

Lâm Hải từ sớm liền mở ra Wechat chờ đã lâu.

Hắn hiện tại nghèo rớt mồng tơi a, mỗi ngày liền ngóng trông vào việc đoạt hồng bao của Lão Quân.

Đồ vật cướp được coi như không thể dùng, cũng có thể đem ra bán a.

Leng keng!

Một cái hồng bao to lớn, xuất hiện ở trên màn ảnh.

Ta ngất!

Ngài chậm tay, hồng bao đã bị cướp mất!

Ta qua, không thể nào!

Hai mắt Lâm Hải trợn thật lớn, đây là lần thứ nhất hắn ở trong cái đám này không có cướp được hồng bao.

Ấn mở nhìn một chút, ta dựa vào, Lão Quân phát ra hai mươi cái hồng bao, thế mà tại bên trong không phẩy chín giây liền bị cướp sạch.

Xem ra đám thần tiên này, nhất định cũng đã từ sớm cầm điện thoại di động chờ lấy.

Trong lòng Lâm Hải phiền muộn một trận, chính mình là một cái phàm nhân, tốc độ khẳng định không sánh bằng đám gia hoả này, nếu như về sau mỗi ngày đám gia hoả này cũng nhìn chằm chằm vào hồng bao của Lão Quân, vậy sau này mình tuyệt đối không có để mà chơi.

Lại nhìn đám đậu bỉ thần tiên này một hồi, điện thoại di động bỗng nhiên vang.

“Thời gian cũng qua đâu, còn không hảo hảo cảm thụ tuổi trẻ, liền đã già...”

Đây là tiếng chuông đặc biệt thiết trí cho cha mẹ, Lâm Hải vội vàng nhận.

“Mẹ, làm sao?” Trong lòng Lâm Hải xiết chặt.

Cha mẹ trừ cuối tuần, bình thường sẽ không gọi điện thoại cho hắn.

“Hải tử a, con có thể trở về một chuyến hay không a, cái này đều sắp thi đại học, Vân Vân nó nói cái gì cũng không đi học, hai huynh muội các con từ nhỏ đã thân, con trở về khuyên nhủ nó đi.”

Thanh âm của Tống Cần, lộ ra một cỗ thương tâm.

“Có phải Nhị thẩm lại qua nhà hay không?” Thanh âm Lâm Hải có chút lạnh.

“Ai.” Tống Cần thở dài, tuy không nói, nhưng Lâm Hải đã hoàn toàn minh bạch.

“Mẹ, ngày mai con liền trở về.”

Lâm Hải tắt điện thoại, tâm lý đã có quyết định.

Ngày mai, hắn chẳng những muốn trở về, còn muốn cho cha mẹ ở trong thôn tân tân khổ khổ nửa đời người, hảo hảo phong quang một phen.

Đồng thời, cũng hung hăng đánh sắc mặt của một ít người ghê tởm một trận.

Ngẫm lại, Lâm Hải liền phát qua một cái tin tức cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, có rảnh hay không?”

“Ừm, buổi sáng là khóa thưởng thức nghệ thuật, em không muốn đi.”

“Xuống lầu, theo giúp anh đi ra ngoài một chút.”

Hoa Lâm Tân Thiên Địa là khu mua sắm thương mại cao sang nhất thành phố Giang Nam, người tới nơi này mua sắm không phú thì quý, khu mua sắm thương mại này sửa sang cực kỳ xa hoa, để cho người bình thường căn bản không có dũng khí đi vào.

“Lâm Hải, anh dẫn em tới nơi này làm gì?” Liễu Hinh Nguyệt vừa tiến đến, liền cảm nhận được mấy đường ánh mắt dị dạng, nhất thời cảm thấy toàn thân cũng không được tự nhiên.

“Mua quần áo.” Lâm Hải thở ra một hơi, tuy trong túi quần cất khoản tiền lớn một ngàn vạn, nhưng lớn như vậy, lần đầu tiến vào loại trung thâm thương mại này, hắn vẫn là có vẻ hơi câu thúc.

“A, y phục nơi này đều quá sang quý.” Liễu Hinh Nguyệt nhăn lại lông mày.

“Không sợ, mình hiện tại cũng là thổ hào!” Lâm Hải đem thẻ lấy ra, lắc lắc tại trước mặt Liễu Hinh Nguyệt.

“Liền đắc ý đi!” Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng đánh Lâm Hải một quyền, cái miệng nhỏ nhắn hơi vểnh, trong lòng ngọt ngào một trận.

“Hinh Nguyệt, em xem một chút kiểu dáng nào tương đối thích hợp cho lão nhân chừng năm mươi tuổi mặc.” Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt đưa đến khu phục trang cấp cao.

“Lão nhân mặc?”

“Đúng, mua cho cha mẹ anh, ta đối với y phục không thông thạo, em giúp anh lựa chọn đi.”

“A.” Trong lòng Liễu Hinh Nguyệt có chút thất lạc nho nhỏ, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, hướng phía phục trang bên trong mặt tiền cửa hàng, đảo qua từng kiện từng kiện.

“Món kia có kiểu dáng hoa không tệ, hẳn là thích hợp cho a di mặc.” Liễu Hinh Nguyệt đưa tay liền hướng phía y phục chọn trúng mà sờ soạng.

“Bộ y phục này là một vạn chín ngàn tám!” Một cái thanh âm không kiên nhẫn từ bên cạnh vang lên.

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, một cô gái trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng, quần đen, vẽ đầy son phấn, một bên tu sửa móng tay, một bên hướng bọn họ quăng tới ánh mắt khinh thường.

Tay Liễu Hinh Nguyệt, vừa đưa ra một nửa, lại rụt trở về.

Lâm Hải chau mày, thiên a, làm sao khắp nơi đều là gia hỏa mắt chó coi thường người khác.

“Hinh Nguyệt, lấy xuống nhìn xem.” Lâm Hải không để ý tới cái nhân viên bán hàng kia.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt lần nữa đưa tay.

“Ta nói các ngươi xảy ra chuyện gì a? Cùng các ngươi nói một vạn chín ngàn tám, không mua chớ đụng lung tung.”

Nhân viên bán hàng trực tiếp đi tới, xem thường liếc nhìn Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt một chút, đưa tay vỗ đập bộ y phục này, phảng phất như bộ y phục này, còn không có bị Liễu Hinh Nguyệt sờ đến, liền đã bị làm bẩn.

Lửa giận của Lâm Hải đằng một cái liền bốc lên.

Chương 15: Sư nương khỏe

“Khách hàng tôn kính, ngài khỏe chứ, hoan nghênh sử dụng điện thoại ngân hàng của Ngân Hàng Công Thương Trung Quốc...”

Lâm Hải một mặt băng lãnh, ở ngay trước mặt nhân viên bán hàng, mở ra điện thoại, gọi số điện thoại phục vụ khách hàng của Ngân Hàng Công Thương.

“Số dư còn lại bên trên thẻ của ngài trước mắt, là một ngàn vạn năm trăm bốn mươi bảy nguyên.”

“Có đủ mua bộ y phục này của ngươi hay không?” Lâm Hải ngữ khí băng lãnh nói.

Nhân viên bán hàng này cũng ngốc, nàng ta làm sao cũng không nghĩ tới, cái người một thân hàng vỉa hè trước mắt, bộ dáng sinh viên này, lại là cái phú hào ngàn vạn.

“Tiên sinh, thật xin lỗi, thật là có lỗi.” Nhân viên bán hàng liên tục xin lỗi, vội vàng chủ động đem bộ y phục này đưa tới trước mặt Liễu Hinh Nguyệt.

“Tiểu thư, ngài từ từ xem, có mua hay không cũng không quan hệ.”

Liễu Hinh Nguyệt không có nhận, quay đầu nhìn qua Lâm Hải.

“Xem một chút đi, ta cảm thấy cái này cũng không tệ.” Lâm Hải bĩu môi một cái.

Nhân viên bán hàng nghe xong, trên mặt lập tức cười như nở hoa.

“Tiểu thư, ngài đây là mua quần áo cho trưởng bối trong nhà đi, ai nha, ngài chẳng những xinh đẹp, mà lại rất tinh mắt, bộ y phục này của chúng ta, là hàng Italy chế tác thuần thủ công...”

Nhân viên bán hàng đi rồi đi a, không ngừng giới thiệu, quả thực đem bộ y phục này nói thành trân phẩm thế gian khó được, một dạng giống như hôm nay nếu không mua lại, liền sẽ bị thua thiệt nhiều.

“Ừm, rất tốt, rất không tệ, bộ y phục này quả thực là hoàn mỹ.” Lâm Hải gật gật đầu, biểu hiện trên mặt lộ ra vẻ rất hài lòng.

“Vậy ta bọc lại cho ngài?” Nhân viên bán hàng một mặt chờ đợi.

“Bọc lại đi.”

“Được rồi.”

Nhân viên bán hàng cao hứng đến hỏng, đồng thời thầm mắng mình một câu, kém chút đuổi đi cái Thần Tài, phải biết, một bộ y phục này, phần trăm trích cho nàng ta liền có hơn ba nghìn, đuổi qua một tháng tiền lương của một cái công nhân bình thường.

“Ai, cái này cũng rất tốt.”

“Còn có cái này, còn có món bên kia...”

Lâm Hải rất nghiêm túc qua lại trong tiệm chọn lựa, mà trên mặt nhân viên bán hàng cũng cười ra hoa, mỗi khi Lâm Hải chọn một kiện, trái tim nhỏ của nhân viên bán hàng liền rung động theo một chút, tay gói y phục cũng bởi vì hưng phấn mà hơi hơi phát run.

Chọn lựa trọn vẹn nửa giờ, Lâm Hải mới dừng lại.

“Lâm Hải.” Liễu Hinh Nguyệt kéo góc áo Lâm Hải một chút, nàng cảm giác Lâm Hải có phải bị điên hay không, cái này khoảng chừng hơn hai mươi bộ a.

Lâm Hải hướng phía nàng nháy mắt mấy cái, lộ ra một cái nụ cười nghiền ngẫm.

“Tiên sinh, đã gói xong hết cho ngài, tổng cộng là năm trăm mười bảy ngàn chín trăm khối tiền, ta tự mình làm chủ, đem số lẻ xóa đi cho ngài, ngài trả tiền năm trăm mười bảy ngàn khối tiền là được.”

Nhân viên bán hàng đem hóa đơn đưa tới trước mặt Lâm Hải, nụ cười trên mặt so với khi thấy cha mình còn muốn thân thiết hơn.

Không thể không thân thiết a, những cái này mà tính tới, phần trăm được trích cho nàng ta cũng chừng bảy, tám vạn, bằng với nửa năm đi làm của nàng ta.

Nếu không phải Liễu Hinh Nguyệt ở bên cạnh, nàng ta cũng nhịn không được muốn hỏi Lâm Hải có muốn ước hẹn một chút hay không.

Chỉ là, lời nói của Lâm Hải, để cho nụ cười của nhân viên bán hàng trong nháy mắt ngưng kết lại.

“Ngươi đưa hóa đơn cho ta làm gì? Người nào nói ta muốn mua?” Lâm Hải một mặt kinh ngạc.

“Tiên sinh...” Nhân viên bán hàng mộng, nhất thời đều không kịp phản ứng.

“Ngài, ngài không phải bảo ta đều gói lại sao?” Nhân viên bán hàng gượng cười nói nói.

“Đúng vậy a, ta là để cho ngươi gói lại.” Lâm Hải một mặt buồn bực gật gật đầu.

“Vậy ngài…”

“Nhưng ngươi không phải mới vừa nói, có mua hay không cũng không quan hệ sao?” Lâm Hải kỳ quái nhìn nàng ta.

Liễu Hinh Nguyệt nghe đến nơi này, thực sự nhịn không được, thổi phù một tiếng cười ra tiếng.

“Tiên sinh ngài, ngài quá hài hước, ngài là giao tiền mặt hay là quét thẻ?” Nhân viên bán hàng cố nặn ra vẻ tươi cười, chỉ là nụ cười này thấy thế nào cũng càng giống như khóc.

Trong nội tâm nhân viên bán hàng vẫn cố ôm lấy một tia ảo tưởng.

Nhưng cái ảo tưởng này rất nhanh liền bị đánh nát.

“Ngươi cho rằng ta đang đùa giỡn với ngươi?” Ngữ khí của Lâm Hải có chút lạnh.

“Liền cái thái độ ban đầu này của ngươi, còn muốn để cho ta mua đồ vật của ngươi sao? Chính ngươi đần độn, còn coi người khác cũng đều là đần độn sao?”

“Ngay cả việc ta đang đùa ngươi cũng nhìn không ra, thật sự là không thể ngu xuẩn hơn.” Lâm Hải ném một câu tiếp theo, sau đó quay đầu liền cùng Liễu Hinh Nguyệt vừa nói vừa cười đi ra ngoài.

Hơn nửa ngày, nhân viên bán hàng kia mới kịp phản ứng mà tức giận rít lên một tiếng.

Lấy điện thoại cầm tay ra, nàng ta phát điện thoại.

“Cường ca, muội muội bị người ta khi dễ, ô ô ô…”

“Lâm Hải, anh quá xấu.” Đi ra ngoài khá xa, Liễu Hinh Nguyệt liền che miệng cười không ngừng.

“Ai bảo nàng ta mắt chó coi thường người khác.” Lâm Hải bĩu môi một cái.

Đi dạo gần một giờ, Lâm Hải mua một bộ quần áo cho cha mẹ cùng muội muội, không sai biệt lắm mất hơn mười vạn.

Đổi lại trước kia, Lâm Hải nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng bây giờ không giống nhau, hơn mười vạn khối tiền, Lâm Hải tiêu bớt thì mắt cũng không nháy.

“Tốt, tiếp đó, đi mua cho chính chúng ta, đi, mua cho em trước.”

“A, không cần, không cần, y phục nơi này quá đắt, em cũng không cần.” Liễu Hinh Nguyệt liên tục khoát tay, tâm lý lại là một trận ngọt ngào.

“Vậy sao được? Đi, đi mua, bạn trai em hiện tại cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu tiền.”

“Chán ghét, người nào nói anh là bạn trai em?” Liễu Hinh Nguyệt cắn môi, cúi đầu.

Cảm tình hiện tại của nàng đối với Lâm Hải, rất là phức tạp.

Lúc trước, đáp ứng làm bạn gái Lâm Hải, hoàn toàn là tình thế bức bách, vì học tập Nguyệt Cung Tiên m, đoạt được quán quân thi đấu Thanh Ca, để thỏa mãn tâm nguyện của phụ thân.

Nhưng tiếp đó, Lâm Hải chẳng những dạy mình ca hát, còn giúp cha mình ứng ra tiền thuốc men, thậm chí nói có biện pháp để cha mình tỉnh lại.

Trừ cái đó ra, tại trong quán rượu, Lâm Hải đã giả làm bạn trai của chính mình một lần, lúc ở phòng luyện âm thanh, cũng lấy thân phận bạn trai mà xuất hiện tại trước mặt các bạn học, đuổi đi

Hồ Vi đang truy cầu chính mình.

Từng kiện từng kiện sự tình tính xuống, liền để Liễu Hinh Nguyệt hết sức cảm động, đặc biệt là mấy ngày ở chung này, thậm chí ở trong thoáng chốc, nàng thật đem Lâm Hải xem như bạn trai của chính mình.

Chỉ là, thời gian quen biết cùng Lâm Hải, dù sao cũng quá ngắn, trong tiềm thức của nàng, còn có chút không thể tiếp nhận.

“A? Đây chính là em đáp ứng, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy a.” Lâm Hải quái khiếu nói nói.

“Em lại không phải là quân tử gì, em chỉ là một cái tiểu nữ nhân mà thôi, hừ.” Liễu Hinh Nguyệt đắc ý nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra hai cái lúm đồng tiền thật sâu.

Một phen tuyển chọn tỉ mỉ, lúc lại từ cửa hàng đi ra, bộ dáng của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đã hoàn toàn biến đổi.

“Thật sự là người dựa vào y phục ngựa dựa vào cái yên a, thế nào, Hinh Nguyệt, mặc vào cái trang phục Armani này, bạn trai của em cũng là dạng chó hình người đi” .

Lâm Hải đi một bước lắc ba bước, rất là đắc ý.

“Khanh khách, nào có dạng ví von chính mình như vậy.” Liễu Hinh Nguyệt vì chính mình chọn lựa một chiếc váy đầm màu xanh biển, đem khuôn mặt nguyên bản đã kiều mỹ, phụ trợ càng thêm mê người, nhanh chóng trở thành một phong cảnh xinh đẹp trong khu thương mại này.

“Cường ca, bọn họ đi ra rồi, chính là tên hỗn đản kia.” Vừa ra cửa, một tiếng thét chói tai của nữ nhân liền truyền đến.

Lâm Hải chau mày, chỉ thấy đang đứng tại cách đó không xa là cái nhân viên bán hàng trước đó, đang hung dữ nhìn mình lom

lom.

Mà bên cạnh nàng ta, là một cái đầu trọc bóng lưỡng, tại dưới ánh mặt trời chiếu xuống, lóe lên điểm điểm quang mang, mười phần loá mắt.

“Đậu phộng, đây không phải là Cường đầu trọc sao?”

“Đi mau!” Lâm Hải nhẹ nhàng nói một tiếng, nếu bị Cường đầu trọc trông thấy, lại muốn chết muốn sống đi theo gọi chính mình là sư phụ.

“Dừng lại!” Nhân viên bán hàng thấy kia vừa thấy, liền đuổi bước lên phía trước đem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt cản lại.

“Đắc tội lão nương, còn muốn chạy! Có chút tiền bẩn liền không nổi a, hôm nay lão nương không để cho người ta đánh ngươi ra cứt thì không được.” Nữ nhân này một tay chống nạnh, rất có mấy phần tiềm chất bát phụ (* người đàn bà đanh đá chanh chua).

“Ồ? Ngươi chuẩn bị để người nào, đánh ta ra cứt a.” Đã trốn không thoát, Lâm Hải dứt khoát hai tay ôm ngực một cái, nhìn nhân viên bán hàng có chút hăng hái kia, nói nói.

“Hừ, nếu bây giờ ngươi chịu nhận lỗi với lão nương, nói không chừng lão nương tâm tình tốt, còn có thể cùng Cường ca nói tốt, nếu không phải vậy...” Nhân viên bán hàng vừa nói vừa hướng phía Cường đầu trọc nghiêng mắt nhìn qua, nhưng chỉ nhìn một chút, liền sửng sốt.

Chỉ thấy Cường đầu trọc, lúc này chính là một mặt cười ngượng ngùng, cúi đầu khom lưng hướng bên này chạy bước nhỏ tới, một dạng tựa như tôn tử gặp gia gia.

Mà đám tiểu đệ phía sau y kia, càng thêm không chịu nổi, biểu lộ trên mặt từng tên giống như mẹ chết, có tên thậm chí bắp chân cũng bắt đầu run rẩy.

Không có cách nào không sợ a, lần trước họ đều bị đánh thảm, đặc biệt là cái tên tóc vàng- người đầu tiên xuất thủ kia, xương sườn bị gãy năm cái, bây giờ còn đang nằm bệnh viện đây.

“Cường ca, ngươi...” Nhân viên bán hàng có chút mộng.

“Cường mẹ ngươi ấy!”

“Sư, sư phụ, ngươi đừng nóng giận, ta không biết là ngươi.” Cường đầu trọc cũng rơi xuống giọt mồ hôi lớn.

“Có thể a, Cường đầu trọc, quan hệ thế nào?” Lâm Hải nghiền ngẫm hướng phía nhân viên bán hàng nhếch nhếch cái cằm.

“Đây là Tiểu Lệ, ta, là một cái nhân tình của ta.”

“Nhân tình của ngươi?” Lâm Hải bật cười một trận, thế giới thật kỳ diệu a, dạng như Cường đầu trọc này cũng có nhân tình.

Nụ cười này của Lâm Hải, liền khiến Cường đầu trọc hiểu lầm.

“Sư phụ, ngươi nếu là coi trọng, liền cho mượn ngươi chơi hai ngày, đừng nhìn dáng người Tiểu Lệ, nhưng nàng ta làm việc lão luyện, đồ đệ không lừa ngươi.”

Cường đầu trọc đem ngực vỗ ba ba ầm ầm, làm ra một bộ dáng rất đại khí.

Chát!

Lâm Hải chiếu vào cái đầu trọc của Cường đầu trọc là một bàn tay.

“Đậu móa, nói gì thế!” Cái hàng này, thật là một cái kỳ hoa.

Cường đầu trọc kêu đau một phát, sau đó, nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt đứng phía sau Lâm Hải, tựa hồ đã gặp qua a.

Đột nhiên, nhãn tình Cường đầu trọc sáng lên, nhớ tới.

Sau đó, sờ sờ cái đầu trọc, có chút xấu hổ cười nói: “Nguyên lai sư nương cũng ở đây a, sư nương xinh đẹp như vậy, khẳng định là làm việc càng tốt hơn, sư phụ tự nhiên chướng mắt Tiểu Lệ, sư phụ ngươi thật có phúc khí.”

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp phun.

“Tốt đại gia ngươi, cút cho ta!”

Chương 16: Lão giả thần bí

Cường đầu trọc lời nói không che đậy miệng, làm Lâm Hải xấu hổ một trận, Liễu Hinh Nguyệt cũng là xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Sư phụ, sư nương, các ngươi đi đâu, ta lái xe đưa các ngươi.” Tựa hồ cũng thấy lời nói của bản thân có vấn đề, Cường đầu trọc vội vàng nói sang chuyện khác, đem các túi to to nhỏ nhỏ trong tay Liễu Hinh Nguyệt nhận lấy, lại chào hỏi các tiểu đệ rồi giúp Lâm Hải xách đồ vật.

Lâm Hải tưởng tượng, mua nhiều đồ vật như vậy, xách về xác thực phiền phức.

“Tốt, đưa chúng ta về trường học.”

Cường đầu trọc đem đám tiểu đệ kia đuổi đi, tự mình lái chiếc xe tải rách, đem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đưa đến đại học Giang Nam.

“Ngươi có biết chỗ nào bán xe hay không?” Đem Liễu Hinh

Nguyệt đưa lên lầu, Lâm Hải liền hướng Cường đầu trọc hỏi.

“Sư phụ, ngươi là mua xe mới hay là xe second-hand?”

“Xe second-hand đi.” Lâm Hải ngẫm lại, mua xe mới mà nói, biển số xe còn phải đợi mấy ngày mới có thể lấy tới, mà chính mình ngày mai sẽ phải về nhà, không bằng xe second-hand cho thuận tiện.

“Ta biết một bằng hữu, cũng là chuyên bán xe second-hand, ta mang ngài qua.”

Cửa hàng Ánh sáng của xe second-hand.

“Cường ca.” Cường đầu trọc vừa xuống xe, một cái nam nhân xấu xí liền ra đón.

“Hầu tử, gần nhất có cái xe gì tốt, giới thiệu cho sư phụ ta một cỗ.”

“Sư phụ?” Hầu tử sững sờ, “Có có có, ngài đi theo ta.”

Hầu tử rất thông minh, cũng là người lăn lộn vùng này với Cường đầu trọc, bọn họ những người làm ăn này, tùy thời đều phải biết biến hóa, thấy Cường đầu trọc gọi Lâm Hải là sư phụ, thái độ của Hầu tử cũng càng thêm cung kính.

“Cường ca, vị lão bản này, những xe ở trong tiệm của ta này đều là trân tàng, nếu không phải Cường ca ngài ra mặt, ta còn thực sự không nhất định bỏ được mà lấy ra đâu.”

Hầu tử đem Lâm Hải cùng Cường đầu trọc đưa đến một sân bãi ở phía sau, chỉ lên một loạt xe trước mặt nói nói.

Lâm Hải quét một lần, Bảo Mã, Land Rover, Audi... Tất cả đều là xe sang trọng.

“Chiếc Land Rover kia bao nhiêu tiền?” Lâm Hải trực tiếp chọn trúng một chiếc Land Rover Range Rover Cực Quang màu trắng ở vị trí trung tâm.

“Vị lão bản này có ánh mắt thật tốt, chiếc Land Rover đỉnh phối này là chuẩn xe mới, mở không đến hai năm, chặng đường cũng mới chạy hơn hai vạn cây số, các phương diện tính năng vô cùng tốt, nếu không phải cần dùng gấp tiền, chủ xe ban đầu căn bản không có khả năng bán.”

“Ngươi liền nói bao nhiêu tiền đi.” Lâm Hải lười nhác nghe y dông dài.

“Nếu lão bản thành tâm muốn mà nói, hai trăm sáu mươi vạn.”

“Qua đại gia ngươi, Hầu tử, sư phụ của Cường đầu trọc ta, ngươi cũng dám rao giá trên trời.” Cường đầu trọc tiến lên một bước, đem Hầu tử đẩy cái lảo đảo.

“Cường ca, cái này đã rất rẻ.” Hầu tử toét miệng nói.

“Không được, lại giảm xuống cho ta.”

Hầu tử cắn răng một cái, “Hai trăm năm mươi vạn, không thể ít hơn.”

Lâm Hải trợn trắng mắt, con số này, quá là điềm xấu a.

“Hai trăm hai mươi vạn đi, được ta liền lấy.” Lâm Hải nhàn nhạt nói.

“Cái này...” Hầu tử có chút khó khăn.

“Đậu móa, cho ngươi mặt mũi ngươi không nhận có đúng hay không?” Cường đầu trọc đang định xông về phía trước, lại bị Lâm Hải cản lại.

“Lão bản, lại cho thêm một trăm ngàn đi, hai trăm ba mươi vạn, ngài lái đi.” Hầu tử cũng không dám đắc tội Cường đầu trọc quá ác, chỉ có thể kiếm thêm chút ít.

Giao tiền, Lâm Hải trực tiếp đem lái xe đi, về phần muốn làm các loại thủ tục, có trọc đầu Cường ở, căn bản không cần hắn quan tâm.

Lái xe, cảm thụ được hoàn cảnh thoải mái dễ chịu cùng đồ vật hào hoa bên trong xe, Lâm Hải cảm thán một trận, thật không nghĩ tới, chính mình cũng có một ngày lái lên loại xe sang trọng này.

Nửa đường, Lâm Hải lại qua lội Wal-Mart siêu thị, mua một đống lớn thuốc ngon rượu tốt cùng các loại quà tặng, đem cốp sau rộng rãi của Land Rover, nhét tràn đầy.

"Ta ngất, Land Rover đỉnh phối!"

"Đây là công tử nhà nào đó, chạy đến trường học chúng ta tán gái sao."

"Đậu móa, đời này nếu ta cũng có thể lái lên một chiếc xe như thế, thì chết cũng đáng."

Lâm Hải vừa vào trường học, liền dẫn tới mọi người hâm mộ một trận.

Dừng xe ở dưới lầu, Lâm Hải vừa mới tiến vào túc xá, Vương Bằng liền nhào tới.

"Trời ạ, cút sang một bên cho ta, lão tử không Gay." Lâm Hải phí sức lực thật lớn, mới đem thân thể mập mạp của Vương Bằng đẩy ra.

"Hải tử, ta vừa mới từ cửa sổ trông thấy, tiểu tử ngươi là lái Land Rover trở về."

"Đúng a." Lâm Hải cũng là người trẻ tuổi, chân mày vẩy một cái, trên mặt đắc ý một trận.

“WTF, thật hay giả?”

“Hải tử, ngươi mở đường hổ trở về, mượn người nào?”

Vài người khác trong ký túc xá nghe xong, cũng vây quanh bốn phía, nhao nhao hỏi.

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, “Vì sao kêu mượn người nào, anh em tự mình mua.”

“Hứ, có quỷ mới tin ngươi.” Đều là huynh đệ sinh hoạt cùng một chỗ trong ba năm, điều kiện gia đình Lâm Hải thế nào, đám gia hoả này biết rõ nhất thanh nhị sở.

Chỉ có một mình Lưu Lượng mặt mày cổ quái, sau đó hơi kinh ngạc nói nói: “Hải tử, ngươi ngày ấy, sẽ không thực sự là...”

“Ừm, bán được mười vạn!” Đối với huynh đệ mình, Lâm Hải cũng không có giấu diếm gì.

“Đậu phộng, ngưu bức a!” Tròng mắt Lưu Lượng kém chút thì rơi ra.

Mọi người thấy vậy, liền nhao nhao hướng Lưu Lượng nghe ngóng chuyện gì đã xảy ra, Lưu Lượng liền đem sự tình ngày đó đưa Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt qua Vạn Cổ Đường nói một lần.

Mọi người lập tức vỡ tổ.

“Đậu móa, một ngày không thấy, Hải tử thật thành thổ hào.”

“Thao, đưa chìa khoá cho ta, để ca mượn đi hai ngày trước.”

“Ta đề nghị, đem xe trưng dụng, làm xe tán gái chuyên dụng của phòng ba lẻ một chúng ta!”

“Chúng ta đi ăn hôi, Hải tử nhất định phải mời khách, sống phóng túng một lần!”

Chúng huynh đệ sau khi đã hết khiếp sợ, lại đem Lâm Hải vây quanh.

“Ta ngày mai muốn về nhà, chờ ta trở lại, mời mọi người đến Vàng Son Lộng Lẫy ăn!”

Lâm Hải vung tay lên, đối với huynh đệ, hắn từ trước đến nay sẽ không keo kiệt.

“Tốt nha!” Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại gây nên một trận reo hò.

“Anh ngày mai phải về nhà.” Lâm Hải phát một cái tin tức cho Liễu Hinh Nguyệt.

“A.”

“Đoán chừng khoảng một tuần lễ, em tốt nhất cứ theo phương pháp anh đã dạy, luyện tập phát âm đi.”

“A.”

“A cái gì, hay là nói không nỡ để anh đi?”

“Ít mơ đẹp a, trên đường chú ý an toàn.”

Liễu Hinh Nguyệt ngồi ở trên giường, tâm lý vắng vẻ một chút, chẳng lẽ mình thật không nỡ để hắn đi?

Nhà Lâm Hải, cách thành phố Giang Nam hơn ba trăm cây số, từ sáng sớm, Lâm Hải liền xuất phát.

Buổi sáng là giờ đi làm cao điểm, chỉ là đi ra khỏi khu vực thành thị, liền dùng gần một giờ.

Lâm Hải dừng xe ở cửa vào của đường cao tốc.

Sau đó, lấy điện thoại di động ra, mở quầy giao dịch Thiên Đình, gắt gao nhìn chằm chằm vào màn hình.

Thời gian Thái Thượng Lão Quân phát hồng bao sắp đến.

Quả nhiên, qua không tới năm phút đồng hồ.

Leng keng!

Một cái hồng bao to lớn xuất hiện ở trên màn ảnh.

Ta ngất!

Ngài chậm tay, hồng bao đã bị cướp sạch!

Shit! Lâm Hải tức giận đến vỗ tay lái.

Hồng bao không thể cướp được, đành phải tiếp tục mở xe chạy đi.

Trên đường cao tốc, xe rất ít, Lâm Hải trực tiếp đem xe lái đến một trăm năm mươi, xe vẫn rất vững vàng mà chạy trước, những ổ gà nhỏ cơ hồ có thể xem nhẹ.

Lâm Hải không khỏi thầm than, xe tốt đúng là không giống nhau a.

“Ừm?” Đang chạy xe, Lâm Hải liền thấy phía trước không xa có một chiếc Audi A8 màu đen đang ngừng lại bên vệ đường.

Một cái nam tử tuổi trẻ, mặt mũi tràn đầy lo lắng, đang không ngừng hướng xe phía đường trên vẫy vẫy tay.

Chỉ bất quá, xe trên đường, từng chiếc gào thét mà qua, căn bản không có dừng lại.

“Đoán chừng là xe hết dầu hoặc bị hỏng đi.” Lâm Hải thả chậm tốc độ.

Ai cũng có thời điểm khó khăn, cũng có thể giúp đỡ một tay, đây là ý nghĩ của Lâm Hải.

“Làm sao?” Đem xe ngừng ở bên cạnh, Lâm Hải xuống xe, hỏi.

“Ai nha, ngài khỏe, xe của ta xảy ra chút vấn đề, lão bản của chúng ta có việc gấp, muốn đi trấn Lan Thành gần huyện Ngọc Điền, không biết ngài có tiện đường hay không...”

Nam tử trẻ tuổi còn chưa nói xong, cửa xe của chiếc xe Audi liền mở ra, một lão giả khoảng bảy mươi tuổi, tinh thần tráng kiện đi tới.

“Người trẻ tuổi, có thể mang lão đầu ta đi một đoạn đường hay không?”

Lâm Hải ngẩng đầu một cái, thân thể mạnh mẽ chấn động!

Sau đó, một đường màu lam mà thường người vô pháp phát giác xuất hiện tại phía trên đồng tử của hắn.

Thiên Nhãn Thần Thông, vậy mà tự động mở ra!

Chương 17: Về nhà

Trong lòng Lâm Hải khiếp sợ không gì sánh nổi.

Thiên Nhãn Thần Thông, từ sau khi hắn học được, đây vẫn là lần đầu tiên tự mình khởi động.

Lão đầu trước mắt này tuyệt không đơn giản.

Giương mắt nhìn lên, quả nhiên, toàn thân lão giả, vậy mà bị hai đoàn quang mang một đỏ một trắng bao quanh.

“Huyết Sát Chi Khí!”

“Hạo Nhiên Chính Khí!”

Tên của hai đoàn quang mang này đột nhiên xuất hiện ở trong đầu hắn, tựa như Lâm Hải vốn là nhận biết hai cái đoàn quang mang này vậy.

“Người này có Huyết Sát Chi Khí nồng hậu dày đặc như thế, dưới tay tuyệt đối có hơn nghìn mệnh người.” Lâm Hải không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ bất quá, Huyết Sát Chi Khí mặc dù nồng, nhưng Hạo Nhiên Chính Khí lại càng nhiều hơn, đem Huyết Sát Chi Khí bao vây chặt chẽ lấy, căn bản là không có lộ ra một tia nào.

Có Hạo Nhiên Chính Khí dày đặc như vậy, hiển nhiên lão giả này không phải cái hạng người âm tà gì, thế nhưng lại có Huyết Sát Chi Khí mãnh liệt như vậy, trong lòng Lâm Hải nhất động, thân phận của lão nhân này đã được miêu tả sinh động.

Một cỗ sùng kính tự nhiên không khỏi xuất phát từ nội tâm mà sinh ra.

“Có thể cùng trưởng giả đồng hành, thật sự là vinh hạnh của vãn bối, lão nhân gia, mời lên xe.”

Lâm Hải đem cửa sau của Land Rover kéo ra, hướng phía lão giả làm tư thế mời.

“Ha ha, ngươi cái tiểu bằng hữu này, có chút ý tứ, tốt, lão đầu tử này liền cọ xe của ngươi.”

“Lão gia tử, ta trước kiểm tra...” Sau lưng lão đầu, một người trẻ tuổi để tóc húi cua, thân thể thẳng tắp, đứng ra.

“Ai, không cần, tên tiểu tử này, rất không tệ.” Lão giả cắt ngang lời nói của người trẻ tuổi, trực tiếp ngồi vào trên xe.

Người trẻ tuổi thấy thế, vội vàng kéo cửa của tay lái phụ ra, ngồi lên, một mặt cảnh giác đem trong xe quét qua một lần.

“Tiểu Vương, ngươi ở lại chờ xe kéo đi, ta cùng Tiểu Ngô qua là được rồi.” Lão giả nói với tài xế một câu, liền ra hiệu cho Lâm Hải lái xe.

“Lão gia tử, ngài ngồi vững.” Lâm Hải đạp cần ga, xe rất bình ổn mà khởi động.

“Tiểu hỏa tử, ngươi muốn đi chỗ nào a, chúng ta sẽ không chậm trễ ngươi hành trình của ngươi chứ?”

“Nói đến thật khéo a, nhà ta ở ngay tại trấn Lan Thành cạnh huyện Ngọc Điền, mang ngài đi, vừa vặn tiện đường.”

Lâm Hải một bên lái xe một bên nói nói.

“Ồ?” Lão giả sững sờ, sau đó có chút vội vàng hỏi: “Này, ta hỏi thăm ngươi một người, chỗ các ngươi vậy có một người gọi là Lâm Mậu Thành hay không?”

“Lâm Mậu Thành?” Lâm Hải lắc đầu.

“Ai.” Lão giả thở dài, có vẻ hơi thất lạc.

“Đúng, còn không biết tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào?”

“Ta gọi Lâm Hải, Thụ Lâm Lâm, Hải Dương Hải, ngài gọi ta Tiểu Lâm là được.”

“Ngươi cũng họ Lâm?” Lão giả sững sờ, “Ta họ Tiêu, ngươi liền gọi ta Tiêu lão đi.”

Trên đường đi, cùng Tiêu lão trò chuyện Thiên Nam Hải Bắc, Lâm Hải cũng là không tịch mịch, bất tri bất giác, liền đến trấn Lan Thành.

“Tiểu hỏa tử, ngươi ở cái quảng trường phía trước kia cho ta xuống là được.”

“Được.”

Tiêu lão xuống xe, đưa cho Lâm Hải một tấm danh thiếp.

Lâm Hải nhìn xem, bên trên viết “Tiêu Thanh Sơn”, sau đó là số điện thoại, mười phần ngắn gọn.

“Tiểu Lâm a, lần này nhờ có ngươi, có cơ hội qua Yến Kinh, nhớ gọi điện thoại cho lão đầu tử này.”

“Nhất định!”

Leng keng!

Wechat vang.

Lâm Hải mở ra xem, tròng mắt liền thẳng.

“Làm việc thiện giúp người, thu hoạch được một trăm điểm Công đức!”

Cái gì ? Điểm Công đức!

“Yes!” Lâm Hải phản ứng lại, cao hứng vung quyền đầu.

Tuy một trăm điểm Công đức không nhiều, nhưng Lâm Hải coi trọng không phải cái này, làm cho hắn cao hứng nhất là, cái điểm Công đức này là đại biểu cho tiền tệ giao dịch cơ bản ở Thiên Đình, hắn rốt cục biết rõ làm sao có thể thu hoạch được rồi.

Nhà Lâm Hải tại thôn Vịnh Lâm trấn Lan Thành, cách trong trấn còn có không đến mười dặm lộ trình.

Nhìn hai bên đường, tràng cảnh vô cùng quen thuộc, tâm lý Lâm Hải có chút kích động, gần nửa năm không thể về nhà, lập tức liền gặp được cha mẹ cùng tiểu muội của mình.

Lúc này, đã là giữa trưa, mọi người lao động cho tới trưa, cũng bắt đầu về nhà nghỉ ngơi ăn cơm.

Lâm Hải vừa vào thôn, liền thấy mấy cái nông dân bốn mươi năm mươi tuổi, khiêng cái cuốc, đi bên trên đường đất trong thôn, vừa đi vừa tán gẫu.

Tựa hồ là nghe thấy tiếng xe phía sau, mấy cái nông dân nhao nhao quay đầu, sau đó rất chủ động nhường ra một con đường.

“C-K-Í-T..T...T!” Thân hình khổng lồ của Land Rover, dừng ở bên người mấy cái nông dân.

“Vương thúc, ngươi đây là về nhà a?” Lâm Hải mở cửa sổ xe, hướng phía một người nam tử có mái tóc rối tung hô.

Nam tử này gọi là Vương Trụ, cùng nhà Lâm Hải ở cách một nhà, khi còn bé thường xuyên mang theo Lâm Hải chơi, khi cha mẹ Lâm Hải không ở nhà, cũng không ít lần đi sang nhà Vương Trụ ăn cơm.

Vương Trụ sững sờ, liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó có chút không thể tin được nói nói: “Nha, cái này không phải Tiểu Hải sao? Ngươi đây là...”

“Ta về thăm nhà cha mẹ một chút.” Lâm Hải xuống xe, cùng người quen biết chào hỏi, tuy cũng không quen thế nào, nhưng dù sao cũng là cùng một cái thôn làng, gặp mặt cũng nhận biết.

“Tiểu Hải, ngươi không phải đang đi học sao? Làm sao lại lái xe trở về? Xe này làm sao cũng phải hơn mười vạn a?” Vương Trụ nhìn Land Rover bên cạnh, một mặt hâm mộ.

“Ha ha, vừa đến trường vừa làm việc, kiếm được chút tiền.”

“Tiểu Hải đứa nhỏ này, từ nhỏ ta liền thấy hắn có tiền đồ.”

“Đúng vậy a, cặp vợ chồng lão Lâm có phúc a.”

"Ai, tiểu tử thúi nhà chúng ta kia, nếu là có một nửa không chịu thua kém như Tiểu Hải, ta liền thắp nhang cầu nguyện."

Các hương thân không ngừng lấy ánh mắt đánh giá Land Rover, nhao nhao khích lệ Lâm Hải, khiến cho Lâm Hải thẳng không có ý tứ.

"Cái kia, Vương thúc, lên xe đi, ta đem ngươi đưa trở về."

"Không cần, không cần, chính ta đi trở về là được, lại không có bao xa."

"Lên xe đi, dù sao cũng là một đường."

Vương Trụ có chút do dự, ông ta cũng rất muốn ngồi cái xe hơi nhìn rất bá khí lợi hại trước mắt này một chút.

Nhưng nhìn nhìn chính mình người đầy bùn đất, Vương Trụ lắc đầu.

"Vẫn là quên đi, ta vừa từ dưới ruộng đi ra, sẽ đem xe ngươi làm bẩn a."

"Hành, Vương thúc, bẩn lại rửa là được rồi."

Lâm Hải mở cửa, đem Vương Trụ đẩy lên.

"Cái cuốc của ta này..." Vương Trụ ngồi vào trong xe, cái cuốc quá dài, căn bản không đóng được cửa.

"Ai, Nhị Đản, trước cầm về nhà ngươi đi, buổi chiều làm việc mang tới cho ta." Vương Trụ dứt khoát đem cái cuốc ném cho Nhị Đản.

Xe tại trong ánh mắt hâm mộ của các hương thân, lái đi.

Vương Trụ ngồi ở trong xe, câu thúc đến không được, nhìn xem cái này, nhìn xem cái kia, không dám nhúc nhích, sợ đem xe này làm hư làm bẩn.

“Tiểu Hải a, xe này của ngươi thật tốt, ta trước đó từng ở bên cửa sổ nhìn qua chiếc BYD S6 của nhà Nhị thẩm ngươi kia, bên trong giống như cũng không có tốt như xe của ngươi a.” Vương Trụ chậc chậc nói nói.

“BYD S6?” Lâm Hải lắc đầu, cái xe này của mình, nếu là đổi thành BYD S6, cũng có thể đem đường của thôn làng chặn kín.

“Vương thúc, có rảnh tới nhà của ta ngồi a.” Lúc Vương Trụ xuống xe, Lâm Hải lại từ cốp sau xuất ra một bao thuốc lá Trung Hoa, ném cho Vương Trụ.

“Cái này...” Vương Trụ cầm bao thuốc trong tay, xem xét nhãn hiệu, nhất thời giật mình.

Trong lòng không khỏi thở dài, xem ra Tiểu Hải là thật có tiền đồ.

Vừa về đến nhà, Lâm Hải chỉ thấy trong sân đang có một chiếc BYD S6 màu bạc đỗ lại.

Trong lòng Lâm Hải không khỏi lạnh lẽo.

Trong phòng, tựa hồ cũng nghe đến tiếng xe, coi là khách đến thăm người.

“Tiểu Hải?” Một nữ nhân năm mươi tuổi, tóc có chút hoa râm từ trong phòng đi ra, trông thấy Lâm Hải, lại nhìn xem xe, một mặt kinh ngạc.

“Mẹ, con trở về.” Trong lúc nhất thời, thanh âm của Lâm Hải có chút nghẹn ngào.

Bao nhiêu tháng không gặp, nếp nhăn trên mặt mẫu thân lại nhiều thêm rất nhiều, từng tia từng tia tóc trắng trên đầu, cũng càng thêm rõ ràng.

“Tiểu Hải trở về á.” Bên cạnh mẫu thân Tống Cần, một cái lão nhân làn da ngăm đen, có chút lưng còng, nhìn thấy Lâm Hải, nếp nhăn như đao khắc trên mặt, cười lên liền nhét chung vào một chỗ.

“Cha!” Nước mắt Lâm Hải bá cái chảy xuống.

Cha mình Lâm Văn, bất quá cũng mới hơn năm mươi a, nhưng bây giờ, thấy thế nào, đều giống như lão nhân hơn sáu mươi tuổi.

Lâm Hải không nói, nhưng tâm lý hiểu rõ, lão nhân này cũng là vì không giỏi ăn nói, bị sinh hoạt ép xoay người, vì chính mình cùng muội muội, đã ăn quá nhiều khổ.

“Ngươi đứa nhỏ này, làm sao còn khóc?” Tống Cần dỗ Lâm Hải một chút, “Nhanh đi vào nhà, Nhị thẩm ngươi cũng ở đây.”

Nghe thấy tên Nhị thẩm, tâm Lâm Hải nhất thời lạnh xuống tới.

“U, cái này không phải là sinh viên của thôn chúng ta trở về sao?” Còn không có vào nhà, một thanh âm âm dương quái khí liền chui vào lỗ tai Lâm Hải.

Chương 18: Sắc mặt của bát phụ

Lâm Hải không cần nhìn, cũng biết là ai.

“Nhị thẩm.”

Dù sao cũng là trưởng bối, nói chuyện có khó nghe hơn, Lâm Hải cũng phải chủ động lên tiếng chào hỏi.

Tôn Quế Chi hơn bốn mươi tuổi, một thân ăn mặc của bà ta tại nông thôn mà này, không chỉ không thời thượng, ở nhà mình còn mở cái nhà máy, cũng coi là một người tài ba xa gần nghe

tiếng.

Đương nhiên, âm thanh làm người cũng là xa gần nghe tiếng, thối không ngửi được.

“Chậc chậc, cái tiếng gọi Nhị thẩm này, giống như có bao nhiêu không tình nguyện a, xem ra khi còn bé ta yêu thương ngươi là thừa.”

Lâm Hải hừ lạnh trong lòng, khi còn bé đến một mao tiền kem cũng không nỡ mua cho ta, còn yêu thương ta sao?

“U, cái xe này là ngươi lái trở về sao? Mượn đồng học? Ngươi đứa nhỏ này thật sự là, xe là loại gia đình như các ngươi này có thể mượn à, cho người ta chạm hư thì làm sao bây giờ, bồi thường nổi sao?”

Tôn Quế Chi lớn tiếng trách cứ lấy.

“Nhị thẩm, hài tử vừa về nhà, trước hết để cho hài tử vào nhà rồi lại nói.” Lâm Văn nghe không vô.

“Ai, đại ca”, Tôn Quế Chi không cao hứng.

“Ta cái Nhị thẩm này, nói hắn hai câu thì làm sao, nói hắn cũng là vì tốt cho hắn, ngươi nói đại ca ngươi cả một đời uất uất ức ức không có bản sự, cùng đại tẩu tử ta đào đất ruộng cũng coi như cả một đời, cái Tiểu Hải này thật vất vả thi được đại học, có lẽ tốt nghiệp có thể tìm lớp học, một tháng giãy trên hai ba ngàn, nhưng nếu như thật đem xe của người ta đụng hỏng, thì làm sao bây giờ, ngươi lấy cái gì bồi thường, bán nhà cửa a? Lại nói cái phòng ở rách này, là thời điểm hai ngươi kết hôn dựng đi, cũng hơn hai mươi năm, có thể bán mấy đồng tiền?”

“Có thể bán mấy đồng tiền, cũng không cần ngươi quan tâm.” Tống Cần cũng không thích nghe, mặt lão dài ra.

“Ha ha, ngươi nói toàn gia các ngươi này, không biết nói lời tốt xấu có phải hay không, được được được, thích thế nào thì thế ấy, ta cũng mặc kệ đây.” Tôn Quế Chi khinh thường liếc nhìn Tống Cần một chút.

Đoán chừng là nói đến khát nước, liền tự mình vào nhà rót cốc nước uống, Tôn Quế Chi lại chỉ Lâm Hải nói: “Ngươi nói ngươi đến trường học làm gì, Nhị thẩm ngồi tại chỗ này, ngươi cũng không biết rót cho cốc nước, không biết còn tưởng rằng đến trường ngồi ngốc đây.”

Lâm Hải cố nén lửa giận trong lòng, cười nói: “Nhị thẩm, ta này vừa trở về, theo cha mẹ ta còn có thật nhiều lời muốn nói, nếu không ngài về trước đi, ta ngày mai qua nhà ngươi nhìn ngươi cùng Nhị thúc.”

“Ô ô u, đây là có ý tứ gì a, coi ta nghe không hiểu a.” Tôn Quế Chi dựng lông, chống nạnh đối với Lâm Hải rống lớn: “Thêm mấy ngày học liền không nổi a, cái này cũng bắt đầu biết đuổi người ra bên ngoài, khá lắm, cái này còn không có tốt nghiệp đâu, nếu là tốt nghiệp, còn không lục thân bất nhận a.”

“Đủ rồi!” Lâm Văn mãnh liệt đứng lên, cái hán tử một mực trầm mặc ít nói này, rốt cục không nhịn được nữa rồi.

“Nhị thẩm, có việc thì nói đi, hài tử vừa trở về, đừng có tìm hài tử gây phiền phức.” Lâm Văn vung tay, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ.

“Ha ha, ta nói đại ca, ngươi cùng ta quát lớn thì có cái gì giỏi a, có bản lĩnh ngươi cho con của ngươi khuê nữ của ngươi kiếm tiền mà sống a, giãy đến đồng tiền lớn vậy mới coi như bản sự của ngươi, ngươi cùng ta cùng ta quát lớn như vậy, tính toán là cái năng lực gì a.”

Tôn Quế Chi là một bát phụ điển hình, căn bản không đem người một nhà của Lâm Hải để vào mắt.

“Nhị thẩm, đủ rồi, cái gì cũng đừng nói, ngươi hôm nay tới, hẳn là đến đòi tiền đi.”

“Ai, Tiểu Hải a, không phải Nhị thẩm vô tâm, ta cũng biết trong nhà người phải nuôi dưỡng hai đứa bé, thời gian trôi qua căng thẳng, thế nhưng là ngươi cũng biết...”

“Được, thiếu ngươi bao nhiêu?” Lâm Hải trực tiếp cắt ngang lời nói của bà ta.

“Ba vạn năm.”

“Nhị thẩm, ngươi đây không phải mở to mắt nói lời bịa đặt sao? Lão Lâm năm ngoái nằm viện, Nhị thúc rõ ràng cho ta mượn ba vạn a.” Tống Cần gấp đến đứng lên.

“Lời này của đại tẩu tử ngươi nói sai rồi, người nào cho ngươi vay tiền mượn không a, nếu như ngươi mượn ngân hàng, ngân hàng không cần tiền lời a, như thế ngân hàng nên sớm đóng cửa.”

“Ngươi, ngươi...” Tống Cần bị tức đến nói không ra lời.

“Ầm!” Buồng trong bị đẩy cửa ra, Lâm Vân một mặt đầy nước mắt chạy đến.

“Mụ, đem tiền trả nhị thẩm đi, con không đi học lên nữa, ngày mai con liền đi làm thuê kiếm tiền.”

“Vân Vân...” Lâm Hải nhìn muội muội khóc thành dòng nước mắt, trong lòng tê rần.

“Ca!” Lâm Vân nhào vào trong ngực Lâm Hải, khóc lớn lên.

“Hừ, muốn ta nói a, Vân Vân học lên cao thật đúng là không có gì dùng, một cái nữ hài lớn lên, sớm muộn gì cũng là của nhà người khác, tiêu nhiều tiền cho nàng ta như vậy làm gì?” Tôn Quế

Chi bĩu môi một cái.

“Hô!” Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, ngăn chặn lửa giận trong lòng.

“Nhị thẩm, hết thảy là ba vạn năm đúng không?” Lâm Hải hướng phía Tôn Quế Chi hỏi.

“Đúng.”

“Tốt, ngươi chờ một lát.” Lâm Hải quay đầu đi ra ngoài, từ trên xe lấy ra một cái túi nhựa màu đen.

“Một, hai, ba!” Lâm Hải xuất ra ca cọc tiền, đặt ở trước mặt Tôn Quế Chi.

“Đây là ba vạn, Nhị thẩm ngươi đếm xem?”

“Cái này...” Tôn Quế Chi sững sờ, không nghĩ ra Lâm Hải này kiếm đâu đến nhiều tiền như vậy.

Lâm Hải không để ý tới bà ta, lại lấy ra một chồng, đếm từng tờ từng tờ.

“Đây là năm ngàn, hết thảy ba vạn năm, ngươi đếm xem đủ hay không?”

“Tiểu Hải a, con sao có nhiều tiền như vậy?” Tống Cần có chút bận tâm hỏi.

“Mẹ, quay đầu lại con cùng người nói sau, trước hết để cho Nhị thẩm đếm xem.”

Tôn Quế Chi mới mặc kệ tiền từ nơi nào, hướng trên tay nôn một ngụm nước bọt, nghiêm túc đếm đếm.

“Vừa vặn, ba vạn năm, ta liền lấy đi.” Tôn Quế Chi tìm cái túi, đem tiền cất vào.

“Vậy được, Nhị thẩm hôm nào lại tới ngồi.” Lâm Hải là một khắc cũng không muốn nhìn thấy bà ta.

“U, cái này lại bắt đầu đuổi ta , được, ta đi còn không được sao?” Tôn Quế Chi quay người liền đi ra ngoài.

“Tiểu Hải, đưa tiễn Nhị thẩm ngươi đi.” Tống Cần tâm lý có khí, ngồi tại trên giường động cũng không động.

“Thôi đi, ta nào dám để sinh viên đưa tiễn a.” Tôn Quế Chi âm dương quái khí, đi ra ngoài.

“Ai, Tiểu Hải, ngươi mượn xe này vẫn còn lớn a, cái này cũng không có nhãn hiệu a, là loại gì đây?” Tôn Quế Chi chạy một vòng quanh Land Rover.

“Land Rover.”

“Land Rover? Chưa từng nghe qua, hỗn tạp đi, muốn mua xe liền phải mua hàng hiệu, ngươi nhìn xe của Nhị thẩm này, BYD, nói ra ai cũng biết rõ.” Tôn Quế Chi đắc ý chỉ chỉ cái chữ B đánh trên đầu mui xe.

“Vâng, người nói rất đúng, xe này rất xứng đôi với khí chất của Nhị thẩm.” Lâm Hải mượn cơ hội tổn hại bà ta một câu.

“Cuối cùng đã nói được lời nói hiểu chuyện.” Tôn Quế Chi khinh thường liếc Lâm Hải một chút, lên xe rời đi.

Lâm Hải trong lòng cười thầm, bị mắng liền khen ta hiểu chuyện, cái này mẹ nó không phải phạm tiện sao?

“Lão Tống a, ngươi cũng đừng nóng giận, Nhị thẩm nhà các ngươi, không phải là người như vậy sao?”

“Tôn Quế Chi người này vô tâm a, thời điểm lúc trước kết hôn, mua không nổi đồ dùng trong nhà, là hai người các ngươi không nói hai lời, đem đồ dùng trong nhà cùng đồ điện gia dụng trong nhà cũng chuyển nhà người ta, kết quả hiện tại ngươi xem một chút, người ta đã sớm quên.”

“Đúng vậy a, Nhị thúc các ngươi cũng là quá thành thật, chuyện của lão Lâm lần trước, mệnh đều sắp không còn, bà ta cũng không nói cho mượn một phân tiền a, là Nhị thúc nhà ngươi vụng trộm lấy ra ba vạn khối tiền, trở về lại để cho bà ta cào mặt.”

Tôn Quế Chi vừa đi, các hàng xóm xung quanh, liền nhao nhao tiến lên an ủi Tống Cần cùng Lâm Văn.

“Các vị thúc thúc thẩm thẩm, đại gia đại nương, thời điểm ta không ở nhà, cảm tạ các ngươi đã giúp đỡ chiếu cố cha mẹ ta.” Lâm Hải từ trong xe ôm ra một đống lớn rượu, thuốc lá cùng các loại hộp quà, đặt ở trên giường.

“Đến, nhị đại gia, ngươi yêu hút thuốc, hộp thuốc Trung Hoa này ngươi cầm.”

“Triệu thúc, ngươi thích uống rượu, về nhà nếm thử cái chai Mao Đài ta mang đến này.”

“Tam Tẩu tử, những đồ ăn vặt này, lấy về cho tiểu chất tử của ta ăn.”

...

Lâm Hải ào ào, đem nửa đồ vật trong xe cũng phân ra.

“Cái này...” Nhóm láng giềng cũng ngốc, đồ vật mà Lâm Hải cho bọn họ, đều không rẻ a.

“Tiểu Hải để cho các ngươi cầm thì cứ cầm đi.” Tống Cần thấy các bạn hàng xóm cũng mắt trợn tròn, từng cái đứng xoa xoa tay không dám động, vội vàng đứng dậy khuyên nói.

“Cầm, cũng đều cầm đi.” Lâm Văn cũng ra mặt nói chuyện.

“Này, vậy chúng ta liền không khách khí.” Các hàng xóm nhao nhao nói lời cảm tạ, vô cùng cao hứng đem đồ vật cầm lên.

“Tiểu Hải trở về một chuyến cũng không dễ dàng, người một nhà các ngươi hảo hảo trò chuyện đi.” Đều là người có ánh mắt, cầm đồ vật, các hàng xóm liền từng cái vô cùng cao hứng mà rời đi.

“Không được a, cái Tiểu Hải này xem ra là có tiền đồ.”

“Liền đúng vậy a, mà cách làm người của Tiểu Hải này, cùng cha của hắn là một dạng.”

“Ừm, đứa nhỏ Tiểu Hải này có tâm a, chúng ta những láng giềng này, cũng sẽ được nhờ Tiểu Hải đi.”

Nghe các hàng xóm nghị luận, nụ cười trên mặt Lâm Văn, cười đến miệng không khép lại.

Cái hán tử giản dị này, sinh hoạt hơn nửa đời người, coi trọng nhất cũng là mặt mũi.

Năm đó Lâm Hải thi lên đại học, ông ở trong thôn phong quang nửa năm, gặp ai cũng muốn dừng lại, cùng người tâm sự về con của hắn.

Hôm nay, nhi tử trở về, lại cho ông tăng thêm thể diện.

Chương 19: Ngươi phạm tội

“Hải tử, con nói thật với mẹ, con có nhiều tiền như vậy, không phải là đi làm cái việc gì không nên làm đi.” Thấy hàng xóm cũng đi hết, Tống Cần mới đem nghi ngờ trong lòng hỏi ra.

“Nói cái gì đó, con trai mình, chính mình không hiểu sao? Hải tử không phải người như thế.” Lâm Văn hoành cổ, răn dạy nói.

“Ngươi cái lão già đáng chết, vậy ngươi nói nhiều tiền như vậy là từ đâu tới?”

“Ta nào biết nói, bà hỏi Hải tử.” Lâm Văn nghiêng đầu qua một bên

“Cha, mẹ, các ngươi yên tâm, tiền này không hề có một chút vấn đề nào.” Lâm Hải đuổi bước lên phía trước nói nói.

“Con ở trên sạp hàng của Phảng Cổ Nhai, bỏ bốn trăm khối tiền mua một bức tranh cổ, không nghĩ tới, đó là bút tích thực của Đường Bá Hổ thời Đại Minh, bị một cái lão gia tử tới từ Kinh thành, bỏ mười triệu mua đi.”

“Cái gì, mười triệu? Cái này...” Người một nhà toàn mộng.

Đây chính là số tiền mà bọn họ mấy cái đời cũng không kiếm được a.

“Một, một bức vẽ liền bán mười triệu?” Lâm Văn nói chuyện cũng là cà lăm.

“Đúng vậy a, cha, con trai của ngài hiện tại là phú ông ngàn vạn á.”

“Tốt, tốt.” Lâm Văn kích động đi tới đi lui ở trong phòng.

“Ngươi cái lão già đáng chết, nhanh ngồi này, đem ta chuyển cũng choáng.” Tống Cần buông lỏng một hơi, đồng thời cũng là vui mừng nhướng mày.

“Ca, ngươi nói đều là thật?” Lâm Vân há to mồm, một mặt kinh hỉ.

“Đúng vậy a, không thể giả được.”

“Quá tốt, có tiền, cha mẹ rốt cuộc không cần khổ cực như vậy.”

Lời nói của Lâm Vân, để cho tâm lý Lâm Hải chua chua.

Đúng vậy a, vì hai huynh muội bọn họ, cha mẹ ăn quá nhiều khổ.

“Cha, mẹ, trong nhà cũng không cần làm nữa, về sau nhi tử nuôi các ngươi.”

“Vậy sao được, tiền kia con vẫn phải giữ lại mà cưới vợ đâu, tiết kiệm một chút, ta cũng nghe nói, cưới vợ ở trong thành, cũng phải tốn không ít tiền đâu.” Lâm Văn dựng râu, răn dạy nói.

“Ngươi cái lão già đáng chết, liền không thể nói chuyện thật tốt sao, cùng nhi tử dậy cái gì mà dậy, Hải tử, đừng để ý đến lão, nhìn cái đức hạnh này của lão.” Tống Cần cười liếc mắt trừngLâm Văn một cái.

Lâm Hải mỉm cười, tâm lý vô cùng ấm áp.

Hắn cũng là tại bên trong cái loại cãi lộn ngày qua ngày của cha mẹ này mà lớn lên, thời gian ở trong trí nhớ, tuy kham khổ, nhưng thật thật hạnh phúc a.

Lâm Hải lại đem quần áo mua cho cha mẹ cùng Lâm Vân lấy ra, chỉ là không dám nói cho bọn họ biết giá cả, nếu không, cha mẹ tuyệt đối sẽ xếp đến chỉnh chỉnh tề tề mà cất đi, mặc cũng không nỡ mặc.

“Cha, mẹ, con muốn ngày mai đến nhà hàng trong trấn, mời cac láng giềng ăn một bữa cơm, cảm tạ bọn họ những năm này, đối nhà chúng ta chiếu cố một chút.” Lại nói thêm một hồi, Lâm Hải liền hướng cha mẹ trưng cầu ý kiến.

“Hẳn là vậy, làm người không thể quên cội nguồn, ta đi qua thông tri bọn họ.” Lâm Văn nghe xong, lập tức ngồi không yên, đi ra ngoài liền đi thông tri mọi người.

“Tử lão đầu chết tiệt này, liền thích ra cái danh tiếng, ra ngoài một bên còn không biết thổi nói sao cùng người khác đây.”

Lâm Hải cười cười, không nói chuyện.

Làm con gái, làm cho cha mẹ làm tự hào, cũng là chỉ hiếu.

“Đi, Vân Vân, theo ca đi đặt nhà hàng trước.”

“Ừm.” Lâm Vân đã sớm muốn ngồi vào trong xe nhà mình, vô cùng cao hứng đi theo Lâm Hải vào trong trấn.

“Hải tử ngày mai muốn mời khách ở nhà hàng trong trấn, nhất định phải đi a, ta để Hải tử lái xe đến đón các ngươi.”

Lâm Văn thông tri một nhà lại một nhà, trên mặt tràn đầy nụ cười tự hào, tựa hồ cả người cũng trẻ trung hơn rất nhiều.

Không bao lâu, toàn bộ thôn làng liền đều biết, tiểu tử nhà lão Lâm phát đạt, muốn tốn nhiều tiền mời mọi người vào trong trấn ăn cơm.

Tôn Quế Chi ở nhà cũng nghe đến tin tức này, ngồi tại trên giường, thở phì phì hổn hển.

“Tốt, cái Lâm Hải này, không biết dựa vào cái đường bàng môn tà đạo gì làm ra chút tiền bẩn, liền dám không coi lão nương ra gì, mời khách này, cũng không cho ta biết, ta đối tốt với nhà bọn hắn, cũng quên à, thật sự là không có lương tâm!”

“Ngươi chừng nào thì đối tốt với nhà đại ca ta?” Lâm Vũ nhỏ giọng thầm thì một tiếng.

“Ngươi đang nói thầm cái gì đó? Cháu ngươi mời khách, đều không gọi ngươi, ngươi còn có thể ngồi ở đây sao? Ngươi cái kẻ bất lực, ta làm sao lại mắt mù, tìm thứ rác rưởi như ngươi vậy.”

“Không được, muốn lật trời rồi, nếu ta không cho nhà bọn hắn chút dạy dỗ, nếu còn tiếp tục như vậy, ngày nào còn không phải cưỡi đến trên cổ ta sao.” Tôn Quế Chi càng nghĩ càng giận, phanh cái đóng cửa lại, chạy đến buồng trong gọi điện thoại.

“Ca, ngươi biết không, Nhị thẩm cũng quá phận đâu, tháng trước, chất tử nhà mẹ bà ta đầy tháng, thông tri mẹ cùng Tam thẩm qua mừng tiệc, mẹ cùng Tam thẩm cùng nhà họ lại không quen, liền theo hai trăm, kết quả Nhị thẩm ở ngay trước mặt mọi người, nói mẹ cùng Tam thẩm làm cho bà ta mất mặt, buộc các nàng mỗi người theo năm trăm, kết quả thời điểm nhập tọa, nói có quá nhiều người, để mẹ cùng Tam thẩm cùng những phục vụ viên kia ngồi cùng một chỗ ăn, không cho vị trí ngồi vào, ngồi ở bên trong, tất cả đều là người nhà mẹ bà ta, sau khi mẹ trở về cũng tức đến phát khóc.”

“Còn có, lần kia càng quá phận...” Lâm Vân phảng phất tìm được chỗ tháo nước, đem một ít chuyện thất đức mà Tôn Quế Chi làm mấy năm này, tất cả đều tiết lộ đi ra.

Lâm Hải mặt không biểu tình nghe, lại là đau lòng cha mẹ, lại là tức giận Tôn Quế Chi không phải cái thứ tốt gì.

“Yên tâm đi, Vân Vân, cái loại người này, sớm muộn cũng có một ngày, sẽ gặp báo ứng.”

Ban đêm, Lâm Hải ở chung một chỗ cùng cha mẹ nói chuyện cho tới khuya mới ngủ, ngủ bên trên giường đất trong nhà, Lâm Hải cảm thấy vô cùng an tâm.

Ngày thứ hai, Lâm Hải lại không ngoài suy đoán không cướp được hồng bao, khiến hắn tức giận đến mức kém chút đem di động quẳng.

Hôm nay còn phải đưa đón các bên hàng xóm, lúc đầu Lâm Hải muốn thuê một chiếc xe buýt, đem người một xe toàn bộ kéo qua, nhưng Lâm Văn khăng khăng muốn Lâm Hải tự mình lái xe, một xe lại một xe hướng trên trấn mà đi.

Lâm Hải không lay chuyển được, mà cũng hiểu rõ tâm tư của cha mình, đi hơn mười chuyến, mới đem toàn bộ người kéo qua.

Người đều tề tựu trong tiệm cơm, Lâm Hải chợt nhớ tới một chuyện.

Đi tới cửa, Lâm Hải phát điện thoại.

“Ngươi khỏe, xin hỏi là vị nào?”

“Là Tiêu lão sao? Ta là Tiểu Lâm a.”

“Chờ một lát.”

“Tiểu Lâm a, ha ha.” Chỉ chốc lát, trong điện thoại vang lên tiếng cười cởi mở.

“Tiêu lão, ngài còn tại trấn Lan Thành a?”

“Ừm, ở đây.”

“Buổi trưa hôm nay, ta tại nhà hàng Minh Châu trên trấn, làm một bữa cơm ăn với láng giềng, không biết ngài có rảnh hay không, tới cùng ngồi một chút, để cho ta làm tận tình nghĩa chủ nhà một chút?”

“Ồ? Ha ha, ngươi cái tiểu bằng hữu này, có ý tứ, tốt, ta một hồi liền qua.”

Tắt điện thoại, Tiêu Thanh Sơn hướng một cái nam tử trẻ tuổi tất cung tất kính phía sau lưng nói: “An bài giữa trưa hủy bỏ, ta muốn đi nhà hàng Minh Châu.”

“Thủ trưởng, cái này...”

“Cái này cái gì cái này?”

“Thủ trưởng, lãnh đạo trong tỉnh, trong thành phố còn có trong huyện đều đã trên đường.”

“Người nào để cho bọn họ tới?” Tiêu Thanh Sơn bỗng nhiên nổi giận lên, người trẻ tuổi sau lưng lập tức đổ mồ hôi đầm đìa.

“Để bọn họ đều cút trở về cho ta, người nào đến lão tử xử bắn kẻ đó!”

“Vâng vâng vâng.” Nam tử trẻ tuổi liên tục gật đầu, không ngừng lau mồ hôi trên đầu.

“Ai, thôi đi.” Tiêu Thanh Sơn thở dài, “Vẫn là để Tiểu Ngô qua nói đi.”

“Thủ trưởng thông cảm.” Trong lòng nam tử trẻ tuổi cảm động một hồi.

Nếu thật để y qua nói, các đại lão trong tỉnh thị kia vừa sốt ruột, dời cơn giận sang y, y liền phế.

“Tốt, Hoàng Trấn trưởng, giữa trưa ngươi theo giúp ta đi, những người khác, nên làm gì thì đi làm đi.”

Nhãn tình Hoàng Ba sáng lên, “Vâng, Thủ trưởng.”

Nhà hàng Minh Châu, trong đại sảnh đã ngồi đầy người, hối hả, đều đang nghị luận Lâm Hải làm sao làm sao có tiền đồ, nói cặp vợ chồng lão Lâm có phúc các loại.

Lâm Văn cùng Tống Cần nhiệt tình chào mời các hương thân, chưa từng có vui vẻ qua như vậy.

Lâm Hải đứng ở cửa nhà hàng, không ngừng nhìn chung quanh.

“Hải tử, các hương thân cũng ngồi nửa ngày, còn không bắt đầu đi.” Lại thêm một lát nữa, Lâm Văn từ một bên đi tới.

“Cha, lại chờ thêm một lát.”

“Con đang đợi ai vậy?”

“Chờ một vị khách quý!”

Lâm Hải vừa dứt lời, một chiếc xe cảnh dụng, kéo còi cảnh sát, gào thét lên đứng ở trước mặt Lâm Hải.

“Ai là Lâm Hải!” Trong xe, một cảnh sát ăn mặc không ngay ngắn, mặt mũi tràn đầy hơi rượu đi tới.

Lâm Hải sững sờ, “Là ta, có chuyện gì sao?”

“Tiểu tử, ngươi phạm tội, mau đi với ta một chuyến!”

Chương 20: Tin ta giết chết ngươi hay không

Cảnh sát vừa dứt lời, Lâm Văn lập tức liền hoảng.

“Ai nha, vị lãnh đạo này, Tiểu Hải nhà chúng ta thế nhưng là hài tử trung thực a, ngài nhìn có phải tính sai hay không a?” Lâm Văn vừa nói, một bên móc ra điếu thuốc đưa qua, cười rạng rỡ nói nói.

Người trong đại sảnh, cũng phát hiện động tĩnh ngoài cửa, thấy cảnh sát đến bắt Lâm Hải, lập tức vỡ tổ, bắt đầu châu đầu ghé tai nghị luận.

“Không thể tính sai, trước cùng ta về trong sở rồi lại nói.” Cảnh sát đánh cái nấc đầy mùi rượu, hướng phía Lâm Hải chộp tới.

“Chờ một chút”, Tống Cần vội vàng chạy đến.

“Ai nha, đây không phải tiểu cữu (cậu nhỏ) của Tiểu Hạo sao?”

Tiểu Hạo trong miệng Tống Cần, là nhi tử của Tôn Quế Chi, Lâm Hải nghe xong, liền minh bạch mấy phần.

“Quế Chi tỷ của ngươi là Nhị thẩm của chúng ta, tháng trước con của ngươi đầy tháng, ta từng đi qua, ngươi nhớ rõ không?”

Tống Cần vội vàng lôi kéo làm quen.

Tôn Quế Cường trong lòng hừ lạnh một tiếng, còn không biết xấu hổ nhắc đến tỷ ta, chính là tỷ ta để cho ta tới.

“Ta bất kể là ai, cho dù là Thiên Vương lão tử phạm pháp, ta cũng chiếu theo bắt không lầm.”

“Cái này, cái này...” Tống Cần lần này thật hoảng.

“Ngươi chờ một chút, ta gọi điện thoại cho Quế Chi.”

Nói xong, Tống Cần vội vội vàng vàng lấy điện thoại di động ra.

“Quế Chi a, ngươi gọi điện thoại cho tiểu đệ ngươi đi, gã hiện tại ở cửa nhà hàng Minh Châu trong trấn, muốn bắt Tiểu Hải đây.”

Tôn Quế Chi cầm điện thoại, sắc mặt lo lắng.

“Quế Cường hiện tại là cảnh sát nhân dân, sự tình của cảnh sát, ta có thể quản không.”

Ba cái tắt điện thoại, miệng Tôn Quế Chi nhếch lên, để cho các ngươi mời khách không gọi ta, không phải có chút tiền liền đắc chí à, thu thập không chết ngươi!

“Quế Chi, ngươi để Quế Cường đi bắt Tiểu Hải? Ngươi, ngươi làm cái gì vậy a.” Lâm Vũ ở bên cạnh gấp đến độ giậm chân một cái.

“Thế nào, người nào để cho bọn hắn không coi lão nương ra gì!” Tôn Quế Chi trừng liếc Lâm Vũ một chút.

“Không được, ta cũng phải đi qua một chuyến.”

Ngồi đây ngẫm lại, Tôn Quế Chi liền đi ra ngoài, lái xe thẳng đến trong trấn.

“Quế Chi a, theo Quế Cường nói chuyện, nhất định đừng để Tiểu Hải chịu ủy khuất a.” Lâm Vũ vội vàng đuổi theo thét lên.

“Đừng để hắn chịu ủy khuất sao?” Tôn Quế Chi hừ lạnh một tiếng.

Ngươi cho rằng lão nương là đi cứu hắn?

Lão nương chẳng qua là cảm thấy, đó là cái thời cơ làm náo động rất tốt mà thôi.

“Tranh thủ thời gian, đừng nói nhảm, tự mình lên xe đi.”

Cửa nhà hang, Tôn Quế Cường chính là một mặt không kiên nhẫn thúc giục Lâm Hải.

“Ngươi muốn bắt ta, dù sao cũng nên để cho ta biết rõ ta phạm cái sai gì đi.”

“Chúng ta hoài nghi ngươi, có quan hệ cùng một án ăn cướp tại thành phố Giang Hạ, có liên quan đến vụ án kim ngạch cực lớn, cho nên muốn dẫn ngươi về trong sở điều tra.”

Lâm Hải tức thì nóng giận mà cười, thật sự là muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do.

“Được, ta đi với các ngươi.” Không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ kêu cửa.

“Ta trước gọi điện thoại cho bằng hữu của ta.” Chính mình đi, dù sao cũng phải cùng Tiêu Thanh Sơn người ta nói một tiếng.

“Ha ha, Tiểu Lâm a, ta đã trên đường.” Điện thoại kêu một trận, tiếng cười cởi mở của Tiêu Thanh Sơn liền truyền tới.

“Tiêu lão a, thật có lỗi, ta khả năng không có cách nào chiêu đãi ngài, đồng chí của sở cảnh sát hoài nghi ta cướp bóc, ta phải cùng bọn họ đi một chuyến.”

Trong điện thoại trầm mặc một trận.

Cũng không lâu lắm.

“Ngươi chờ ta một chút, nhiều nhất mười phút đồng hồ!” Thanh âm của Tiêu lão, lộ ra một cỗ phẫn nộ.

“Hoàng Trấn trưởng, trong vòng mười phút, đuổi tới nhà hàng Minh Châu cho ta!”

“Vâng!” Hoàng Ba cũng cảm thấy Tiêu Thanh Sơn phẫn nộ, không dám hỏi nhiều, thúc giục tài xế tăng thêm tốc độ.

“C-K-Í-T..T...T!” Một chiếc BYD đứng ở cửa nhà hàng Minh Châu.

“Quế Chi tới.” Tâm lý Tống Cần vui vẻ, nghĩ thầm, đến cùng là thân thích nhà mình, ngoài miệng thì nói mặc kệ, nhưng vẫn là chạy tới.

Tôn Quế Chi vừa xuống xe, Tống Cần vội vàng nghênh đón.

“Quế Chi a, ngươi nhanh nói nói cùng Quế Cường...”

“Quế Cường a, ngươi thân là cảnh sát, nhất định phải giải quyết việc chung, không cần cố kỵ ta, nhưng Tiểu Hải tốt xấu gì cũng là cháu ta, có thể nhốt ít mấy ngày liền nhốt ít mấy ngày đi.”

Tôn Quế Chi trực tiếp cùng Tống Cần sát vai đi qua, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Tống Cần một chút.

“Cái gì, còn muốn nhốt mấy ngày?” Lâm Văn cũng bị dọa sợ.

Tâm Lâm Hải từng chút một trở nên băng lãnh.

Đến bây giờ, hắn chỗ nào còn nhìn không ra, là Tôn Quế Chi đang âm hắn?

“Nhị thẩm, ta hôm nay gọi ngươi một tiếng Nhị thẩm sau cùng, từ giờ trở đi, nhà chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ gì cùng ngươi nữa.”

“Hải tử, ngươi nói cái gì đó!” Tống Cần vội vàng ngăn cản lời nói của Lâm Hải.

Hiện tại, thế nhưng là cần xin xin Tôn Quế Chi đấy.

“Ai u a, được a, Tiểu Hải, ra ngoài học thêm mấy ngày, liền học được lục thân bất nhận à nha?” Tôn Quế Chi vừa đưa ra kình.

“Đoàn người cũng nghe thấy đi, lúc đầu a, ta còn muốn theo đệ đệ ta cầu xin tha, bất kể nói thế nào, Tiểu Hải là cháu ta, con người của ta so sánh lại càng giảng cảm tình, nhưng bây giờ, là người ta không nhận ta cái Nhị thẩm này.”

“Người ta cũng không nhận, ta cũng không thể mặt nóng thiếp mông lạnh của người ta đi, đã dạng này, Quế Cường a, ngươi nên làm cái gì liền làm thế nào ấy, ta cũng mặc kệ đây.”

Tôn Quế Chi nói xong, liền đứng ở một bên, một mặt cười lạnh nhìn náo nhiệt tới.

“Quế Chi a, Tiểu Hải cũng là đứa bé, ngươi nhìn mặt mũi chị dâu, chớ cùng hắn so đo.” Tống Cần tiến lên cầu khẩn nói.

“Nhìn mặt mũi ngươi? Con của ngươi có bản lãnh như vậy, còn không nhận ta cái Nhị thẩm này, ta còn có thể nhận ngươi cái chị dâu này sao? Ngươi nếu không phải là chị dâu ta, vậy ngươi tính toán là cái đồ vật gì, ngươi ở trước mặt ta, có cái mặt mũi rắm chó gì?”

Mặt Tống Cần đằng cái liền hồng.

“Mẹ, đừng để ý tới bà ta, loại người này ngươi càng cho bà ta mặt mũi, bà ta lại càng phách lối.”

Nếu mặt cũng đã xé rách, Lâm Hải nói chuyện cũng không khách khí.

“Thế nhưng là...”

“Yên tâm đi, mẹ, con cái gì cũng chưa làm qua, không sợ bọn họ.”

“Hứ, ngây thơ, đến bên trên trường ngốc đi.”

“Đi thôi, đừng nói nhảm!” Tôn Quế Chi nháy mắt với Tôn Quế Cường, Tôn Quế Cường hướng phía Lâm Hải chộp tới.

“Buông ra, chính ta sẽ đi!” Lâm Hải hơi vung tay, kém chút đem Tôn Quế Cường vung cái té ngã.

“Ngọa tào, ngươi a dám đánh lén cảnh sát, có tin ta giết chết ngươi hay không!”

“Tiểu Lâm a, ta làm sao nghe được có người muốn lộng chết ngươi?”

Một chiếc xe Passat màu đen đứng ở ven đường, Tiêu Thanh Sơn đi tới, phía sau đi theo Hoàng Ba cùng Tiểu Ngô.

“Tiêu lão, ngài cũng nhìn thấy, hôm nay không có cách nào mời ngài ăn cơm.” Lâm Hải nhún nhún vai, đồng thời cũng buông tâm ra.

Lâm Hải đã sớm đoán được thân phận của Tiêu Thanh Sơn, vừa rồi gọi điện thoại cho ông ta, cũng không phải không có ý tứ cầu viện binh.

“Làm sao lại không có cách nào? Đi, theo giúp ta đi vào, ta nhìn ai dám ngăn cản?”

Nói xong, Tiêu Thanh Sơn liền chào hỏi Lâm Hải rồi đi vào trong.

“Mẹ, lão già kia, không thấy được cảnh sát đang phá án sao? Không muốn gây phiền toái, liền cút xa một chút cho ta!” Tôn Quế Cường thấy Tiêu Thanh Sơn cũng dám không nhìn mình, lập tức buồn bực.

Tiểu Ngô trừng mắt, liền muốn xông ra qua, lại bị Tiêu Thanh Sơn cản lại.

“Ngươi vừa mới, gọi ta là lão già kia?” Tiêu Thanh Sơn một mặt kinh ngạc.

“Ha ha, Hoàng Ba, cái cảnh sát này gọi ta là lão già kia?” Tiêu Thanh Sơn khí gấp mà cười.

Mồ hôi lạnh trên thân Hoàng Ba bá cái liền rơi xuống tới.

Hoàng Ba tức đến run rẩy bờ môi, chỉ Tôn Quế Cường nói: “Ngươi, ngươi tên là gì!”

Không đợi Tôn Quế Cường nói chuyện, Tôn Quế Chi liền nhảy ra.

“Ngươi là ai a ngươi, dám theo cảnh sát nói chuyện, có phải cũng muốn đi vào ngồi xổm hai ngày hay không?”

“Làm càn!” Hoàng Ba đều sắp tức giận đến không được.

Tôn Quế Cường lúc đầu cũng một mặt phách lối nhìn Hoàng Ba, cũng không biết làm sao, càng xem càng cảm thấy nhìn quen mắt.

Vô ý quét mắt một vòng vừa mới dừng lại trên chiếc Passat, khi thấy bảng số xe, Tôn Quế Cường sững sờ, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu.

“Ông!”

Đầu Tôn Quế Cường oanh minh một trận, bị dọa đến tỉnh hẳn cả rượu.

Mà lúc này, Tôn Quế Chi còn đang chống nạnh, dạy dỗ Hoàng Ba.

“Ngươi cho rằng lái cái xe rách kia liền không nổi a, liền dám theo cảnh sát phách lối a, nói cho ngươi biết, lão nương muốn thu thập ngươi, cũng là sự tình một câu nói, đệ đệ ta tại trong toàn bộ Lan Thành này đều không có ai dám trêu chọc, sở cảnh sát giống như của nhà lão nương đây mở, muốn nhốt ngươi bao nhiêu ngày, liền nhốt ngươi mấy ngày!”

“Tỷ, ngươi bớt nói đi.” Tôn Quế Cường bị dọa đến sắp tè ra quần, đưa tay kéo kéo y phục của Tôn Quế Chi.

“Ngươi túm ta làm gì, ta cho Cường tử ngươi biết, đối phó với loại không phục này, ngươi liền phải hung ác lên một chút, trước làm cho y bị nhốt mấy ngày, y liền trung thực.”

Tôn Quế Cường hận không thể bịt miệng bà chị này, lại nhìn mặt Hoàng Cường đã thành màu gan heo, trong lòng kêu rên một trận.

“Mẹ nó, xong!”

Cắn răng một cái, Tôn Quế Cường phù phù quỳ xuống.

“Cường tử, ngươi thế nào lại quỳ xuống?” Tôn Quế Chi một mặt buồn bực.

“Hoàng Trấn trưởng, ta sai, ta biết rõ ta sai, cầu ngài bỏ qua cho ta đi.”

“Hoàng Trấn trưởng?” Tôn Quế Chi sững sờ, sau đó mới kịp phản ứng.

“Ngươi, ngươi là Trấn trưởng?”

Không đợi Hoàng Ba nói chuyện, Tiêu Thanh Sơn cười lành lạnh nói: “Hoàng Ba, cái trấn Lan Thành này, ngươi quản lý coi như không tệ a, ta nhìn, hoàn toàn có thể lưu nhiệm thêm một kỳ nha.”

“Tiêu lão...” Hoàng Ba nghe xong, mồ hôi lạnh trên mặt xoát cái liền chảy xuống, tâm đều lạnh một nửa.

“Hừ!”

Tiêu Thanh Sơn nhìn cũng không nhìn ông ta, quay đầu nhìn về phía Lâm Hải cười nói: “Tiểu Lâm a, chúng ta đi vào, lão đầu tử ta hôm nay ăn chắc cơm của ngươi rồi, ha ha.”

Bị Tiêu Thanh Sơn phơi ở chỗ này, Hoàng Ba liền biết rõ, mình muốn tiến thêm một bước, khó.

Quay đầu nhìn chị em Tôn Quế Chi, Hoàng Ba hận không thể nuốt sống hai người bọn họ, móc ra điện thoại, điện qua.

“Người nào nha?” Sở trưởng Sở cảnh sát Trương Phàm, đang nhún nhún trên thân thể trắng như tuyết của nữ cảnh viên mới phân phối đến, bị điện thoại vang lên làm hỏng hào hứng, một mặt không kiên nhẫn.

“Trương Phàm!”

Hoàng Ba gầm lên giận dữ!

Nghĩ đến con đường làm quan của chính mình có khả năng liền muốn đến đây là kết thúc, vị Trấn trưởng luôn luôn lấy nho nhã trứ danh này, lại cũng không đoái hoài tới cái phong độ gì nữa.

“Ngươi là ai vậy a?” Trương Phàm bên kia, bị người cắt ngang chuyện tốt, hỏa khí cũng không nhỏ.

“Ta... Ta con mẹ ngươi!”

Chương 21: Có thể thật dễ nói chuyện hay không

“Tốt, tất cả mọi người tranh thủ thời gian ăn cơm đi.”

Lâm Văn hiện tại thần thái phi dương, tinh thần tăng lên rất nhiều.

Một bên kêu gọi các hương thân ăn cơm, một bên liếc trộm cái Tiêu lão gì kia đang nói nói cười cười cùng nhi tử.

Tự hào trong lòng Lâm Văn cũng không cần nhắc đến nữa, cảnh sát thế nào, Trấn trưởng thế nào, lão đầu cùng nhi tử ta ăn cơm kia, nói một câu, tất cả đều trung thực.

Các hương thân vừa ăn cơm, một bên vừa khe khẽ bàn luận, sự tình hôm nay, cũng đem bọn họ đều trấn trụ, liền cả một số người bình thường hay lớn giọng, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, sợ kinh hãi đến đại nhân vật bên bàn Lâm Hải kia.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Hải phải lái xe đưa các hương thân trở về, các hương thân lại chết sống không cho, ba năm người một đám, kết bạn đón xe đi.

Nơi cửa, Trương Phàm cười đứng tại trước mặt Hoàng Ba, tay phải không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Hoàng, Hoàng Trấn trưởng, là ta công tác không làm tốt, để trong đội ngũ công an trà trộn vào con sâu làm rầu nồi canh.”

Sắc mặt Hoàng Ba lạnh lùng như băng, hướng phía trên trời chỉ chỉ, cười lạnh một tiếng.

“Trương Phàm, ta nói thật cho ngươi biết, vị bên trong kia, thế nhưng là nhân vật thông thiên, nếu như ngươi xử lý không tốt, chẳng những ta xong, ngươi cũng sớm cuốn gói cho ta, về nhà trồng trọt đi!”

“Cái gì!”

Trương Phàm lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Trời a, ánh mắt Trương Phàm lạnh lẽo.

“Ta tiếp được báo cáo của quần chúng, dân cảnh Tôn Quế Cường, thân là một cảnh sát, bình thường ức hiếp nhỏ yếu, hoành hành quê nhà, ác ý chấp pháp, lạm dụng tư hình, vì du côn lưu manh mà cung cấp ô dù, tính chất ác liệt mười phần, mang về cho ta, chặt chẽ thẩm vấn!”

Tôn Quế Cường nghe xong, cũng ngốc, thân là cảnh sát, gã là rõ ràng nhất thủ đoạn bên trong đó, cái này nếu là đi vào, không phải vứt xuống nửa cái mạng thì không thể.

“Sở trưởng, sở trưởng, ta sai, ta biết rõ sai rồi.”

Mấy cái cảnh sát xông lên, móc ra còng tay, đem Tôn Quế Cường nhấc đứng lên, áp tiến vào trong xe.

Tôn Quế Chi ngồi dưới đất, nhìn đệ đệ bị mang đi, bờ môi run rẩy hai lần, bị dọa đến một câu cũng không dám nói.

Tại sau khi biết rõ Hoàng Ba là Trấn trưởng của trấn Lan Thành, Tôn Quế Chi liền bị dọa đến co quắp trên mặt đất.

Lúc này, Lâm Hải bồi tiếp Tiêu Thanh Sơn đi tới.

“Tiêu lão…” Hoàng Ba dùng sức gạt ra cái nụ cười tới.

“Hừ!” Tiêu Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên đang tức giận.

Trương Phàm nào còn nhìn không ra, lão giả này chính là nhân vật thông thiên trong miệng Hoàng Ba.

Nhưng Trương Phàm biết rõ, chính mình cái cấp bậc này, căn bản cùng Tiêu Thanh Sơn không thể dựng lên lời nói, chỉ có thể đứng nghiêm một cái, kính cho Tiêu Thanh Sơn cái lễ, thân thể nhỏ bé thẳng tắp này, tựa như một tân binh.

“Tiểu Lâm a, ta liền đi về trước, hôm nay đa tạ ngươi khoản đãi.”

Hoàng Ba nghe xong, vội vàng chạy đến trước Pastor, đem cửa sau của xe mở ra.

“Hừ, xe của trấn Lan Thành các ngươi, ta cái lão già này có thể không ngồi nổi rồi.”

Tiêu Thanh Sơn căn bản không muốn cho Hoàng Ba thời cơ, quay đầu nhìn về Lâm Hải nói: “Tiểu Lâm a, nếu không ngươi đưa lão đầu tử đi một chuyến?”

“Này là vinh hạnh của tiểu tử.” Lâm Hải vội vàng đem Land Rover của chính mình lái tới.

“Tiểu Hải, Tiểu Hải, ngươi mau cứu Nhị thẩm, mau cứu đệ đệ của ta a.”

Thấy Lâm Hải, Tôn Quế Chi phảng phất như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng, nhào lên, ôm lấy hai chân của Lâm Hải.

Lâm Hải chau mày, lạnh lùng nói nói: “Ta trước đó đã nói, người nào đó cùng nhà chúng ta đã không có bất cứ quan hệ nào.”

“Tiểu Hải, ngươi không thể tuyệt tình như vậy a.”

“Thả ca ta ra!” Lâm Vân cũng đã gặp qua rất nhiều lần tràng cảnh Tôn Quế Chi khi dễ cha mẹ, trong lòng sớm đem Tôn Quế Chi hận thấu.

Đi lên trước, trực tiếp đem tay Tôn Quế Chi kéo ra.

“Đại ca, đại tẩu tử, van cầu các ngươi, theo giúp ta cùng đệ đệ ta van nài Hoàng Trấn trưởng đi, ta van cầu các ngươi.”

“Cầu ta? Ta ở trước mặt ngươi, có cái rắm chó mặt mũi?” Tống Cần lạnh hừ một tiếng, trực tiếp đem lời nói trước đó của Tôn Quế Chi trả trở về.

Về phần Lâm Văn, sớm ngửa đầu nhìn trên trời, nhìn cũng không liếc nhìn Tôn Quế Chi một chút.

Ông ta chưa bao giờ thoải mái qua như hôm nay.

“Lâm Hải, ngươi cái gia hỏa lục thân bất nhận, toàn gia các ngươi sẽ gặp báo ứng!”

Tôn Quế Chi thấy không ai để ý đến mình, bỗng nhiên nổi điên, hướng phía Lâm Hải hô nói.

“Ừm?” Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, trong mắt lóe lên hàn mang.

Nữ nhân này, thế mà nguyền rủa người một nhà của mình, thực sự đáng giận!

Quay đầu nhìn Hoàng Ba một chút, Lâm Hải nhàn nhạt nói nói: “Ngài là Trấn trưởng a?”

“A, đúng đúng, ta là.” Đối với Lâm Hải, Hoàng Ba cũng không dám thất lễ, ông ta nhìn ra, Lâm Hải tại trong mắt Tiêu Thanh Sơn, có địa vị rất nặng.

“Nhà bà ta mở một cái nhà máy làm cầu thang.” Lâm Hải nói xong, cười nhạt một tiếng, chở Tiêu Thanh Sơn rời đi.

Lâm Hải cảm thấy, nếu như Hoàng Ba là người thông minh, hẳn là biết phải làm sao.

“Uy? Chỗ Công Thương sao? Ta là Hoàng Trấn trưởng, để Sở trưởng các ngươi nghe...”

Lâm Hải vừa đi, Hoàng Ba liền móc ra điện thoại, thông qua.

“Tiêu lão, hôm nay thật sự là cảm tạ ngài.” Trên xe, Lâm Hải thành khẩn nói cảm tạ.

“Ngươi không cần cám ơn ta, đám người này thật sự là quá không ra gì, nếu tiếp tục như vậy, giang sơn mà thế hệ trước đổ máu chảy mồ hôi đánh xuống, nói không chừng ngày nào đó đều phải để cho đám hỗn đản kia đánh mất!”

Trong lòng Lâm Hải hơi động, giả bộ như hững hờ hỏi: “Tiêu lão hẳn là người đánh trận a?”

“Ừm?” Tiêu Thanh Sơn sững sờ, sau đó thở dài, “Sự tình quá khứ, không đề cập tới.”

“Đúng, không biết người mà Tiêu lão muốn tìm, đã tìm được chưa?”

“Không có.” Tâm tình Tiêu Thanh Sơn lập tức trở nên hạ thấp, Lâm Hải thấy vậy, cũng không dám tiếp tục nói cái gì nữa.

Đem Tiêu Thanh Sơn đưa về nhà khách trong trấn, Lâm Hải lái xe về nhà hàng, chuẩn bị đón cha mẹ cùng Lâm Vân về nhà.

Xa xa, chỉ thấy phụ thân cùng Hoàng Ba đang trò chuyện cái gì đó, bộ dáng tựa hồ rất vui vẻ, thỉnh thoảng bạo ra trận trận tiếng cười.

Lâm Hải nói thầm một tiếng, những kẻ làm quan này, giao thiệp thật cao a, đến phụ thân một người không giỏi nói chuyện như thế, cũng có thể hống cho nói giỡn liên tục.

Bất quá, hắn cũng không cho rằng đường đường là Trấn trưởng một trấn, sẽ không có việc gì mà nhàn nhức cả trứng, buông xuống giá trị con người cùng một lão nông nói nhăng nói cuội.

Rất hiển nhiên, ông ta là đang chờ mình.

Quả nhiên, Lâm Hải vừa xuống xe, Hoàng Ba liền chào đón.

“Tiểu Lâm a, thật sự là xin lỗi, tại dưới chỗ của ta, thế mà lại có dạng con sâu làm rầu nồi canh như Tôn Quế Cường này, thật sự là để cho người ta xấu hổ nha, ta đại biểu cho đảng ủy cùng nhân dân toàn trấn, cùng ngươi nói tiếng xin lỗi.”

Ta dựa vào, cái chỗ đứng này, quá cao à nhà, đem cả người dân cũng dời ra ngoài.

Bất quá, Hoàng Ba đến cùng vẫn là Quan phụ mẫu, có quan hệ tốt cùng ông ta, tự nhiên là chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu.

“Hoàng Trấn trưởng, ngươi quá khách khí, loại u ác tính xã hội như Tôn Quế Cường này, tại dưới quyết định anh minh của ngài, đã bị nhổ, tin tưởng tại dưới ngài chỉ huy, nhân dân toàn trấn nhất định sẽ sớm ngày khá giả.”

Thiên a, quá ác tâm, Lâm Hải bị một phen nói chuyện của chính mình kém chút nôn ra.

“Ha ha, Tiểu Lâm quá khen, ai, chỉ là Tiêu lão tựa hồ đối với công tác ở trấn Lan Thành chúng ta có chút hiểu lầm a, không biết

Tiểu Lâm ngươi thấy thế nào?”

Lâm Hải không còn gì để nói, những người làm quan này, nói chuyện thật mệt mỏi a, ngươi không phải liền là muốn để cho ta theo Tiêu lão nói lời nói tốt hơn sao, trực tiếp nói không phải được sao.

“Hoàng Trấn trưởng, Lâm Hải ta chỉ là một sinh viên, không dám ngông cuồng thảo luận chính sự, ta cảm thấy, chỉ cần nhân dân hài lòng, người nào có hiểu lầm gì đó, có ý kiến gì, đều không gọi là chuyện gì.”

Ánh mắt Hoàng Hải sáng lên, sau đó một mặt kích động nắm tay Lâm Hải, nói nói: “Tiểu Lâm ngươi yên tâm, ta nhất định cho nhân dân toàn trấn một cái giao phó hài lòng.”

Lâm Hải không còn gì để nói, chính mình chỉ là thuận miệng nói nhảm một câu, ngươi kích động cái cọng lông a, cần thiết hay không?

Nhưng Hoàng Ba cũng không nghĩ như vậy, ông ta cho rằng Lâm Hải là đang ám chỉ cho mình, chỉ cần làm cho Lâm Hải hài lòng, Tiêu lão bên kia, không phải là chuyện gì.

Tiêu lão trước đó thế nhưng là cơ bản đem ông ta chụp chết, hiện tại lại xuất hiện chuyển cơ, Hoàng Ba có thể không kích động sao?

“Đúng, vừa rồi , Công Thương, Thuế Vụ, các nghành ôm vòng, liên hợp đối tiến hành kiểm tra đột kích với một số xí nghiệp tư doanh cùng xưởng nhỏ trong toàn trấn, tình huống rất không lạc quan a, những người bọn họ này, thật phải theo chế tài của pháp luật, từ phạt tiền, ngừng kinh doanh chỉnh đốn, đến thủ tiêu cho đến hình phạt ngồi tù, xử lý trên loại nào cũng có không ít a.”

Lâm Hải trợn trắng mắt, không phải là muốn hỏi ta, xử lý Tôn

Quế Chi, là phạt tiền, ngừng kinh doanh chỉnh đốn, hay là thủ tiêu hoặc là hình phạt ngồi tù sao?

Về phần nói lao lực như vậy à, não tử chậm một chút cũng nghe không hiểu.

“Ta cảm thấy đi, đối với một số loại không hợp lý, không hợp quy, ảnh hưởng nghiêm trọng đến kiến thiết đại cục phát triển kinh tế của toàn trấn, hẳn là kiên quyết đả kích, giúp thủ tiêu, dạng này có thể xúc tiến toàn trấn xây dựng kinh tế khỏe mạnh tiếp tục phát triển.”

“Ha ha, Tiểu Lâm nói rất có đạo lý a, đây đối với toàn trấn chúng ta chính là bước kế tiếp để chuyên mục chỉnh đốn nắm chắc lĩnh vực kinh tế, rất có ý nghĩa chỉ đạo a.”

Phốc!

Chỉ đạo em gái ngươi!

Lâm Hải thực sự chịu không nỗi, cũng không phối hợp xuống được nữa.

“Cái kia”, Lâm Hải xoa xoa đầu, “Hoàng Trấn trưởng, chúng ta có thể thật dễ nói chuyện hay không?”

Chương 22: Hứa hẹn của Lâm Hải

Sau khi Hoàng Ba rời đi, Lâm Hải kéo cha mẹ cùng Lâm Vân, cũng rời khỏi nhà hàng.

Trên đường, lúc đi qua nhà máy làm cầu thang của Tôn Quế Chi, Lâm Hải thấy trên cửa chính đã dán lên giấy niêm phong, xem ra hành động của Hoàng Ba vẫn rất nhanh chóng.

Lâm Hải đối với việc hạ tràng Tôn Quế Chi, tuyệt không đồng tình, nếu không phải xem ở trên mặt mũi Nhị thúc, hắn cũng đã muốn cho Tôn Quế Chi đi ngồi tù.

“Hải tử, cái Tiêu lão kia là ai? Các ngươi tại sao biết nhau?” Trên đường, Lâm Văn hướng Lâm Hải hỏi.

Dù sao, hôm nay lật bàn, toàn bộ cũng là nhờ Tiêu lão.

“Trên đường về nhà, con mang hộ ông ấy một đoạn, liền nhận biết, về phần Tiêu lão là ai, con không có hỏi, nhưng con suy đoán, hẳn là một quân nhân.”

Ban đêm, Lâm Hải cùng cha mẹ lại trò chuyện cho tới đã khuya, mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Leng keng!

Lâm Hải vừa nằm xuống, Wechat lại vang.

“Trong nhà vẫn tốt chứ.”

Là tin tức của Liễu Hinh Nguyệt.

“Mọi chuyện đều tốt,!”

“Lúc nào anh trở về?”

“Thế nào, nhớ anh?”

“Bớt tưởng bở đi.”

Vài câu đơn giản, để trong lòng Lâm Hải ngọt ngào một trận.

Cảm giác có người nhớ, thật tốt a.

Ngày thứ hai, Lâm Hải từ sáng sớm, liền lại bắt đầu nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, chờ hồng bao.

Đáng tiếc, vẫn không có cướp được, Lâm Hải lần này thật có chút nhụt chí.

Ăn xong điểm tâm, Lâm Hải lái xe, đem Lâm Vân đưa tới trường học.

Có tiền, tiểu nha đầu này tự nhiên vô cùng cao hứng đến trường gọc.

Về đến nhà, chỉ thấy Lâm Văn cau mày ngồi trên giường, mẫu thân ở bên cạnh xoa chân cho ông.

“Cha, chân ngươi vẫn không ổn sao?” Lâm Hải lo lắng hỏi.

“Ai, năm trước sau khi té gãy chân ở công trường, tuy sau khi chữa cho tốt thì không ảnh hưởng đến bước đi, nhưng mỗi khi trời mưa, liền đau đến không được.”

“Nếu không con mang ngài đi bệnh viện xem một chút?”

“Vô dụng.” Lâm Văn phất phất tay, “Mỏi lưng đau chân căn bản cũng không phải là bệnh, cho nên cũng không cách nào trị hết.”

Tống Cần cũng thở dài, “Lưu thẩm ở sát vách, cũng đau chân a, dán cái cao thuốc liền có chút đỡ, mẹ cũng xin cho cha con dán một cái, nhưng một chút hiệu quả đều không có, mẹ nhìn a, là lưu lại mầm bệnh.”

“Cao thuốc?” Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động.

Đậu móa, có biện pháp.

Mở ra Wechat, Lâm Hải tiến vào quầy giao dịch Thiên Đình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Thiết Quải Lý, thuốc cao da chó của ngươi trước khi thành Tiên có còn hay không? Cầu mua một tấm.

Cái Thiết Quải Lý này thế nhưng có danh xưng là Dược Vương a, chuyên trị các loại nghi nan tạp chứng, phát minh ra thuốc cao da chó, cơ hồ nổi tiếng.

Leng keng!

Thiết Quải Lý còn chưa đáp tin, mà chính là trực tiếp kết làm bạn tốt.

Đồng ý!

Thiết Quải Lý: Đạo hữu, ngươi làm sao biết ta trước khi thành Tiên, đã chế tác qua thuốc cao da chó, sau Bát Tiên chúng ta, Nhân gian thế nhưng là không có người nào phi thăng nữa a (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Lâm Hải bĩu môi một cái, nói nhảm, bởi vì ca ca ta ở ngay tại Nhân gian chứ sao.

Bất quá Lâm Hải đương nhiên sẽ không nói như thế.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chuyện nào có đáng gì, bản tiên bấm ngón tay tính toán liền biết rõ. Không chỉ có như thế, bản tiên còn biết rõ, bộ dáng trước đó của ngươi vốn không phải là cái bộ dáng hiện tại này, là Thái Thượng Lão Quân mời linh hồn ngươi xuất du, để ngươi bảy ngày sau trở về, nhưng đồng tử trông coi lại cho là ngươi đã chết, đưa nhục thể của ngươi hỏa táng, đợi linh hồn ngươi trở về, đành phải tìm một cái thân thể có bộ dáng như khất cái sắp chết hiện tại này.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên thần thông quảng đại, tại hạ bội phục ngươi! (phía sau lại là một loạt biểu lộ chấn kinh)

U a, ca ca nói khoác một phen, xưng hô này cũng đổi, từ đạo hữu biến thành Thượng tiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, bản tiên không dông dài cùng ngươi, đồ vật có còn hay không?

Thiết Quải Lý: Có ngược lại là còn có vài tấm, bất quá đây là thứ mà ta trước khi phi thăng, lưu lại làm kỷ niệm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi liền nói bán bao nhiêu đi.

Thiết Quải Lý: Không bán.

Phốc!

Em gái ngươi a, không bán nói nửa ngày như vậy làm cái gì a.

Thiết Quải Lý: Bất quá, nếu như Thượng tiên có thể giúp ta làm một chuyện mà nói, ta có thể đưa miễn phí cho Thượng tiên.

A? Có cái chuyện tốt này?

“Nói đi, chuyện gì?”

Thiết Quải Lý: Nếu Thượng tiên có thể bấm tay tính toán đến chuyện trước khi ta thành Tiên, vậy người cũng sẽ biết rõ, ta có một vợ cùng một đứa con, ta muốn biết rõ, trằn trọc qua mấy đời, bọn họ bây giờ, người ở phương nào, trôi qua được chứ?

Ta dựa vào, cái Thiết Quải Lý này lấy vợ sinh con? Lâm Hải thật đúng là không biết rõ ràng.

Vội vàng lên Baidu một chút, nhưng tư liệu xuất hiện rất ít, cơ bản không có tác dụng gì.

Đậu móa, phải làm sao mới ổn đây?

Nhiều năm như vậy cũng đã qua, Thiết Quải Lý vẫn còn băn khoăn vợ con, rõ ràng là cái người trọng cảm tình, Lâm Hải thực sự không đành lòng lừa y.

Nhưng không có thuốc cao da chó, cái chân đau của phụ thân phải làm sao bây giờ?

Ngay tại lúc Lâm Hải khó xử.

Leng keng!

Thiết Quải Lý hướng ngươi gửi một tấm thuốc cao da chó.

Ta dựa vào, là tình huống gì?

Lúc này, Thiết Quải Lý lại nói.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên, ta biết rõ yêu cầu này, có thể có chút ép buộc, dù sao Tiên Phàm vĩnh cách đã ba ngàn năm, ngài hết sức liền tốt, mặc kệ kết quả như thế nào, cao dược đưa ngài.

Ngọa tào, tâm Lâm Hải lập tức ngưng trọng lên.

Thiết Quải Lý đối với mình, đủ ý tứ!

Đã như vậy, nhất định phải để sự tình của người ta được làm tốt đi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta hiện tại xác thực không có cách nào tra được, nhưng ngươi yên tâm, việc này, ta sẽ để tâm.

Thiết Quải Lý: Này liền đa tạ thượng tiên, đúng, trên mông nhi tử ta, có ấn ký hoa sen, ấn ký này, là ta trước khi phi thăng, dùng pháp lực in dấu lên, vô luận trải qua bao nhiêu chuyển thế, cũng sẽ không biến mất.

Phốc! Lâm Hải kém chút thì phun.

Ta dựa vào, in cái dấu hoa sen?

Chơi rất cao cấp a, đây là học Quỳnh Dao a di in dấu hoa sen sao?

Chỉ là ngươi đem dấu hoa sen in lên trên mông một cái nam nhân, là muốn nháo loại nào, cũng không thể để anh em gặp qua cái nam nhân nào, liền đi lên tuột quần người ta đi.

“Thượng tiên, làm phiền.” Thiết Quải Lý lại nói thêm một câu, rồi logout.

Bất kể nói thế nào, trước tiên đem thuốc cao da chó cho phụ thân dán rồi lại nói.

Đi ra ngoài, Lâm Hải ngồi vào trên xe, đem thuốc cao da chó lấy ra.

Thuốc cao da chó: Do Thiết Quải Lý đứng đầu Bát Tiên trước khi phi thăng luyện chế, trị được hết thảy chứng bệnh thương hàn đau nhức phong thấp của Nhân gian.

Ngọa tào, ngưu bức, lại là hồi máu hết thảy đau xót.

Xuống xe, Lâm Hải lại vào nhà.

“Cha, con có cái thuốc cao da chó này, ngài dán lên thử một chút.”

“Này, dán cái gì a, căn bản không cần dùng.”

“Cái thuốc cao da chó này là do một người bạn của con đưa, đây là tổ truyền của nhà y, nghe nói là truyền thừa của Thiết Quải Lý bên trong Bát Tiên.”

“Hiện tại người bán cao da chó, có cái nào không nói là đời sau của Thiết Quải Lý, đều là gạt người.” Lâm Văn khoát khoát tay.

“Cha, có tác dụng hay không, ngươi liền thử một lần đi, đây là ta mang từ thật xa đến đấy.”

“Lão Lâm a, nếu không ông liền thử một chút đi, nói làm sao, đây cũng là một mảnh hiếu tâm của nhi tử a.” Tống Cần cũng đi theo khuyên một câu.

“Được thôi, vậy ta liền dán lên, nhìn xem hiệu quả.” Lâm Văn không lay chuyển được, đành phải đáp ứng.

Lâm Hải vừa đem thuốc cao da chó bóc ra, nhất thời một mùi cao dược nồng đậm, xen lẫn với một mùi thối nhàn nhạt, phát ra.

"Hải tử, đây là cái cao dược gì a, ngửi mùi này cũng không giống như cái đồ vật tốt gì." Lâm Văn che mũi, chau mày.

"Yên tâm đi, cha, đừng quản nó mùi vị như thế nào, có được hay không, mình phải xem hiệu quả trị liệu." Lâm Hải đối với thuốc cao da chó của Thiết Quải Lý, thế nhưng là lòng tin mười phần.

Đưa tay ấn ấn chỗ khớp nối trên chân Lâm Văn, Lâm Hải nhẹ nhàng, đem cao dược dán lên.

Cao dược vừa tiếp xúc với chân Lâm Văn, nhất thời một cỗ khí nóng, mười phần nhu hòa đi vào bắp thịt cùng cốt tủy của Lâm Văn.

"Thật thoải mái a." Lâm Văn một mặt kinh ngạc, dùng qua nhiều cao dược như vậy, còn là lần đầu tiên có loại cảm giác này.

Chỉ chốc lát, cỗ mùi thối nhàn nhạt trong cao dược kia, liền không biết đã chạy đến đâu, một tia cũng không ngửi thấy.

"Cảm giác thế nào, cha?" Lâm Hải cười hỏi.

Lâm Văn sờ sờ khớp nối trên chân của mình, lại đứng lên đi hai bước.

Sau đó, một mặt hưng phấn nói: "A Cần, Tiểu Hải, chân ta, chân ta, thế mà tốt!"

Nhìn phụ thân cao hứng giống như tiểu hài tử, Lâm Hải cũng là một trận vui mừng, đối với Thiết Quải Lý càng là tràn ngập cảm kích.

Đồng thời, bên trong tâm vang lên một cái ý niệm.

"Thiết Quải Lý, Lâm Hải ta nhận nhân tình của ngươi, mặc kệ ngàn khó vạn hiểm, nhất định sẽ không buông tha cho việc tìm kiếm vợ con của ngươi, cái này, là hứa hẹn của Lâm Hải ta đối với ngươi!”

Chương 23: Có thể đi ngang

Cùng cha mẹ ở vài ngày, lại lưu cho cha mẹ mấy vạn khối tiền, Lâm Hải chuẩn bị quay về.

Gọi điện thoại cho Tiêu Thanh Sơn, Tiêu Thanh Sơn cũng muốn đi, vừa vặn theo xe Lâm Hải trở về.

Trên đường đi, Lâm Hải cùng Tiêu Thanh Sơn vừa nói vừa cười, không khí rất là hài hòa.

“Ừm?” Dưới tốc độ cao, chỉ vừa thấy ở cửa xa lộ, một cỗ xe Jeep treo quân bài ngừng ở đó, bên cạnh xe, có một quân nhân trung niên trên vai là quân hàm với bốn ngôi sao.

“Dừng xe!” Xe của Lâm Hải bị cản lại.

Quân nhân trung niên chạy bộ mấy bước, đem cửa xe mở ra.

“Chào thủ trưởng! Tư lệnh Chiến Hướng Vinh quân đội phân khu Giang Nam hướng ngài báo cáo.”

Chiến Hướng Vinh chào một cái, thân thể đứng thẳng tắp.

Lúc này, tài xế Tiểu Vương bên cạnh xe Audi A8 cũng chạy tới.

“Thủ trưởng, ta đã theo Chiến Tư lệnh nói qua, không được qua đây, thế nhưng là...”

“Được, nếu y có thể nghe ngươi, mới là lạ.” Lời nói của Tiểu Vương còn chưa dứt lời, liền bị Tiêu Thanh Sơn cắt ngang.

“Hắc hắc, vẫn là Thủ trưởng hiểu biết ta, mời Thủ trưởng dời bước, xe đã chuẩn bị kỹ càng cho ngài.” Chiến Hướng Vinh cười toe toét miệng rộng cười nói.

“Không cần, ta cùng Tiểu Lâm còn không có trò chuyện đã đâu, ta sẽ an vị trên xe của Tiểu Lâm.” Tiêu Thanh Sơn khoát khoát tay.

“Cái này…”

Chiến Hướng Vinh sững sờ, sau đó đem cửa xe tay lái phụ của Lâm Hải kéo ra.

“Ngươi, xuống dưới!”

“Thật xin lỗi, chức trách của là bảo vệ Thủ trưởng.” Tiểu Ngô cũng không có động.

“Đậu móa, lúc lão tử làm cảnh vệ viên cho thủ trưởng, tiểu tử ngươi còn đang mặc tã đâu, ngươi tránh ra, chỉ cần lão tử còn một hơi, thủ trưởng liền vạn vô nhất thất.”

“Tốt, Tiểu Ngô, để y lên đây đi.” Tiêu Thanh Sơn lên tiếng, Tiểu Ngô mới một mặt không tình nguyện xuống xe.

Chiến Hướng Vinh cười ha ha một tiếng, cọ cái liền lẻn đến bên trên ghế lái phụ.

“Đều đã làm Tư lệnh, làm sao còn nôn nôn nóng nóng như thế.” Tiêu Thanh Sơn chau mày, răn dạy nói.

“Hắc hắc, làm Tư lệnh thì sao, nếu như ngày nào chiến hỏa tái khởi, ta vẫn như cũ từ cái chức Tư lệnh này, đi đỡ đạn cho thủ trưởng.”

Lâm Hải lái xe, nghe lời nói của Chiến Hướng Vinh, lại không cảm giác thấy một tia vị đạo vỗ mông ngựa nào, ngược lại có một cỗ chân tình nồng đậm.

“Bất quá thủ trưởng, Tiểu Chiến hôm nay rất không cao hứng, ngài đến thành phố Giang Nam, thế mà không có cho ta biết, ngài cũng biết, Tiểu Chiến cũng đã hơn mười năm chưa thấy qua ngài.”

Sau đó, một màn để Lâm Hải khó có thể tin xuất hiện.

Cái quân hán tử tùy tiện như Chiến Hướng Vinh này, thế mà giống như một đứa bé, ủy khuất mân mê miệng, hai vành mắt đỏ lên, oa oa khóc lên cái mũi.

“Khóc cái gì mà khóc, ngươi đều đã lớn bao nhiêu, còn ở chỗ này khóc nhè, cho mình còn là tên tiểu quỷ năm đó sao? Ngươi có mất mặt hay không!”

Tiêu Thanh Sơn lớn tiếng khiển trách, nhưng xuyên qua kính chiếu hậu, Lâm Hải phát hiện, trong mắt Tiêu Thanh Sơn, cũng bịt kín một tầng hơi nước.

Lâm Hải cảm khái không thôi, có lẽ, đây chính là cái gọi là tình chiến hữu đi.

Xe lái thẳng tiến đến khu đại viện của quân khu Giang Nam.

“Tiểu Lâm a, thật là nghĩ không ra, Tiêu Thanh Sơn ta tuổi đã cao, còn có thể kết giao với cái tiểu bằng hữu hợp ý như ngươi, ta thật cao hứng a.”

“Có thể cùng Tiêu lão quen biết đã lâu, thật sự là vinh hạnh của tiểu tử.”

Tiêu Thanh Sơn vỗ vỗ bả vai Lâm Hải, lại quay đầu nói nói với Chiến Hướng Vinh: “Tiểu Chiến a, Giang Nam là trụ sở của ngươi, về sau Tiểu Lâm có chuyện gì, ngươi cần phải giúp hắn nhiều a.”

Chiến Hướng Vinh đứng nghiêm một cái, vỗ bộ ngực nói: “Thủ trưởng yên tâm, về sau chuyện của Tiểu Lâm chính là chuyện của ta, ai dám làm Tiểu Lâm không thoải mái, lão tử mang binh diệt kẻ đó!”

"Lời nói hỗn trướng!" Tiêu Thanh Sơn trừng mắt, "Tác phong thổ phỉ, nhiều năm như vậy, một chút cũng không thể đổi!"

"Bất quá, nếu Tiểu Lâm tại địa bàn của ngươi chịu ủy khuất, đời này, ngươi cũng không cần gặp lại ta."

Lâm Hải ở một bên nghe, trong lòng vô cùng cảm động.

Cái trưởng giả mới nhận biết mấy ngày này, đối với mình thật sự là yêu mến có thừa a, một câu nói như thế, chỉ sợ toàn bộ thành phố Giang Nam, chính mình cũng có thể đi ngang.

Từ biệt Tiêu Thanh Sơn cùng Chiến Hướng Vinh, Lâm Hải liền về trường học.

Bọn Vương Bằng đoán chừng cũng đi ra ngoài chơi, trong phòng ngủ không có một người.

"Anh trở về rồi."

Lâm Hải mở Weachat ra, phát qua một cái tin tức cho Liễu Hinh Nguyệt.

Chờ rất lâu, Liễu Hinh Nguyệt cũng không hề đáp lại.

Ngẫm lại, Lâm Hải lại phát cái tin tức cho Cường đầu trọc.

"Chuyện phòng trọ, có tin tức không?"

Trước khi Lâm Hải đi, đã để cho Cường đầu trọc hỏi thăm một chút, trong thành phố Giang Nam, chỗ nào có phòng trọ tương đối tốt.

Qua một tháng nữa, Vân Vân liền muốn thi đại học, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cũng sẽ tới thành phố Giang Nam học đại học.

Lâm Hải chuẩn bị, mua ngôi biệt thự, đến lúc đó, đem cha mẹ tiếp vào trong thành phố, người một nhà ở cùng một chỗ, cũng làm cho cha mẹ hưởng thanh phúc.

“KTV Thần Thoại, sư nương gặp nguy hiểm.”

Cường đầu trọc rất nhanh đáp lời, chỉ là nội dung lại làm cho Lâm Hải đột nhiên giật mình.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải lao xuống lầu, lái xe thẳng đến KTV Thần Thoại.

KTV Thần Thoại, trong một gian phòng tối tăm, Liễu Hinh Nguyệt cùng mấy cái bạn tốt ngủ chung phòng, đứng ở trong góc nhỏ, một mặt phẫn nộ.

“Hồ thiếu, cho Cường đầu trọc ta cái mặt mũi...”

“Cút mẹ mày đi, ngươi có cái lông mặt mũi gì? Cút sang một bên cho ta!” Không đợi Cường đầu trọc nói xong, Hồ Vi đi lên một chân, đem Cường đầu trọc đạp cái lảo đảo.

Hung quang trong mắt Cường đầu trọc lóe lên, nhưng rất nhanh lại che giấu.

Hồ gia, cũng không phải một cái tiểu lưu manh như y chọc nổi.

“Hồ thiếu, đừng làm rộn, hôm nay coi như Cường đầu trọc ta mời khách, để ta tìm cho Hồ thiếu mấy cái Công chúa xinh đẹp...”

“Ba!” Hồ Vi quơ lấy một cái chai bia, nện ở trên đầu Cường đầu trọc.

Trong nháy mắt, máu liền theo mặt y chảy xuống.

“Lăn hay không lăn?” Hồ Vi lại quơ lấy một cái bình nhỏ, hung ác nói.

Cường đầu trọc lè lưỡi liếm liếm, thấy máu một lần, khí bạo lệ trong lòng liền bị kích phát ra.

“Hồ thiếu, hôm nay trừ phi ngươi giết chết ta, nếu không việc này Cường đầu trọc ta nhất định quản…”

“Ba!” Hồ Vi vung cái bình, lại đánh một cái.

“A a a a…” Cường đầu trọc bỗng nhiên cười rộ lên.

“Ta con mẹ nó a để ngươi cười!”

“Ba!” Lại là một cái đánh.

“Hồ thiếu, người bùn còn có ba phần hỏa khí đâu, Cường đầu trọc ta chỉ có một cái mạng mục, không thể tôn quý bằng ngươi, chết cũng liền chết, nhưng cái này vạn nhất trước khi chết, cũng khiến ngươi một thân tung tóe máu…”

“Tung tóe mẹ ngươi bức!”

“Ba!” Lại một cái bình nhỏ nát.

“Ta cút mẹ mày đi!” Cường đầu trọc gấp, một chân đem Hồ Vi đạp cái té ngã.

“Con mẹ ngươi, dám động Hồ thiếu! Giết chết hắn!”

Nói bừa là một đám người hầu, xông lên cùng Cường đầu trọc đánh nhau.

Cường đầu trọc trái phải cũng đánh, đi lên liền đánh ngã hai cái, nhưng đối phương quá nhiều người, một chút thời gian, liền bị đối phương đánh ngã trên mặt đất.

“Đậu móa, đánh đến chết cho ta, xảy ra chuyện ta phụ trách!”

Hồ Vi từ dưới đất bò dậy, nôn ngụm nước bọt, hung hăng nói

nói.

“Ầm!”

Cửa phòng bỗng nhiên bị đá văng.

Lâm Hải một mặt phẫn nộ xông tới.

“Lâm Hải!” Liễu Hinh Nguyệt thấy Lâm Hải tiến đến, trong lòng vui vẻ.

Đồng thời, không biết vì sao, một cỗ ủy khuất ở trong lòng không khỏi xông lên đầu, nước mắt ào ào chảy xuống.

Hôm nay, vốn là sinh nhật Lưu Tĩnh ngủ chung phòng, mấy người cơm nước xong xuôi, liền hẹn nhau đến KTV Thần Thoại ca hát.

Hát đến một nửa, Liễu Hinh Nguyệt ra ngoài nhận cú điện thoại, bị Triệu Lỗi đồng dạng đến đây ca hát nhìn thấy.

Triệu Lỗi cũng tham gia ca hát Thanh Tái, hôm nay vừa vặn tại KTV Thần Thoại ca hát cùng một nhóm người Hồ Vi, thấy Liễu Hinh Nguyệt, nhãn tình Triệu Lỗi sáng lên, vội vàng nói cho Hồ Vi.

Nói xong liền có mấy người tới đem Liễu Hinh Nguyệt chặn ở trong phòng.

Trùng hợp, Cường đầu trọc trước kia có trộn lẫn với một cái huynh đệ làm bảo an tại KTV Thần Thoại, Cường đầu trọc đến tìm người huynh đệ này có chút việc, vừa vặn nhìn thấy Hồ Vi mang theo một nhóm người xông vào phòng mấy người Liễu Hinh Nguyệt.

Tâm lý Cường đầu trọc đã nhận định người sư phụ Lâm Hải này, sao có thể nhìn thấy sư nương Liễu Hinh Nguyệt ăn thiệt thòi a.

Vừa muốn theo qua, liền nhận đến tin tức của Lâm Hải, vội vàng đáp trả một câu, liền vọt vào phòng.

Hồ Vi đang cưỡng ép lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt uống rượu, Cường đầu trọc tiến lên đem Hồ Vi đẩy ra, ngăn tại trước mặt mấy người Liễu Hinh Nguyệt.

Lâm Hải không biết những việc này, thấy Liễu Hinh Nguyệt không có việc gì, tâm lý liền thở phào.

Lại nhìn trong phòng, một đám người đang vây quanh một người cuồng đánh, còn không kịp phản ứng, Liễu Hinh Nguyệt liền nói.

“Lâm Hải, nhanh cứu Cường đầu trọc, y vì bảo vệ em, sắp bị bọn họ đánh chết rồi!”

“Cái gì!”

Trách không được tiến đến liền không thấy được Cường đầu trọc, nguyên lai chính là cái đang bị đánh kia.

Thân hình lóe lên, Lâm Hải liền xông qua.

Binh binh bang bang một hồi loạn kêu, thời gian nháy mắt, nhóm người mà Hồ Vi mang đến này, tất cả đều ngã trên mặt đất, thống khổ rên rỉ.

Lúc này, Lâm Hải mới nhìn thấy, Cường đầu trọc máu me đầy mặt nằm trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, hai cái đồng tử cũng bắt đầu khuếch tán.

“Chết tiệt!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, đem Cường đầu trọc vác lên vai liền chạy ra ngoài.

“Lâm Hải, ngươi dám...”

“Ta qua mẹ nó!” Lâm Hải một chân đem Hồ Vi đá ra xa.

“Cường tử, ngươi chịu đựng cho ta!” Lâm Hải đem Cường đầu trọc đặt ở bên trên chỗ ngồi phía sau xe, một bên lái xe một bên hô nói.

Liễu Hinh Nguyệt ngồi ở vị trí kế bên tài xế, không ngừng chảy nước mắt, dù sao Cường đầu trọc là bởi vì cứu nàng, mới bị đánh thành dạng này.

“Sư phụ, thật xin lỗi, ta không thể bảo vệ tốt sư nương, ta...” Cường đầu trọc nói còn chưa dứt lời, liền bất tỉnh.

“Cường tử, ngươi tỉnh a, ngươi không phải muốn bái ta làm thầy à, lão tử đáp ứng ngươi, ngươi nhanh tỉnh lại cho lão tử!”

Đáng tiếc, Lâm Hải có hô thêm thế nào, Cường đầu trọc cũng không có một chút phản ứng nào.

“C-K-Í-T..T...T!”

Xe đừng ở cửa bệnh viện Nhân Dân Đệ Nhất.

Lâm Hải xuống xe, ôm Cường đầu trọc hướng phía phòng Cấp Cứu chạy tới.

Trong lòng Lâm Hải chỉ có một cái ý niệm: Nếu như Cường đầu trọc có việc, hắn nhất định phải làm cho Hồ Vi nợ máu phải trả bằng máu!

Chương 24: Là cái đàn ông ngươi liền đến

“Đầu nhận nhiều lần trọng kích, rất có thể tạo thành xuất huyết bên trong sọ, nhất định phải tranh thủ thời gian cứu giúp.”

Phòng Cấp Cứu căn bản không xử trí được, trực tiếp đưa đến khoa Ngoại Thần Kinh.

“Đưa đến phòng phẫu thuật.” Thầy thuốc trực ban chỉ nhìn một chút, liền biết rõ tình huống khẩn cấp, thay đổi y phục liền tiến vào phòng phẫu thuật.

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt tại bên ngoài lo lắng chờ đợi, trọn vẹn hơn hai giờ, bác sĩ mới đi tới, một mặt mỏi mệt.

“Thế nào, bác sĩ?”

“Mệnh tạm thời bảo trụ, nhưng trong đầu chảy máu rất nhiều, tình huống rất không lạc quan, liền nhìn thêm hai ngày nữa, nếu như có thể gắng gượng qua, mệnh liền có thể bảo trụ, nếu không được mà nói, ta cũng bất lực.”

“Cường ca, ngươi cũng không thể có việc a!”

“Bỏ mẹ hắn, ta qua chặt tên vương bát đản Hồ Vi kia.”

“Đậu móa, chúng ta cùng đi!”

Đang đứng giám hộ bên ngoài, các tiểu đệ chạy đến nghe được tin của Cường đầu trọc, khí thế hung hung liền muốn đi tìm Hồ Vi báo thù.

“Tất cả trở lại cho ta!”

Lâm Hải gầm lên giận dữ, hai con mắt hiện ra hung quang.

“Đều lưu lại chỗ này cho ta, chiếu cố Cường đầu trọc cho tốt!”

Nói xong, Lâm Hải ra khỏi bệnh viện, vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Lưu Lượng.

“Lượng tử, làm sao mới có thể tìm được Hồ Vi?” Ngữ khí Lâm Hải băng lãnh, không mang theo một chút tình cảm nào.

“Thao, ngươi trở về? Tìm gã làm gì?”

“Ngươi đừng quản, liền nói cho ta biết làm sao tìm được gã.”

“Chờ một chút, ta giúp ngươi hỏi một chút.”

Một lát nữa, điện thoại của Lưu Lượng liền đánh trở lại.

“Ngươi nhớ số điện thoại...”

Lâm Hải chiếu theo số mà Lưu Lượng cho, phát qua điện thoại.

“Người nào nha?” Trong điện thoại, thanh âm Hồ Vi rất bực bội.

“Lâm Hải.”

“Lâm Hải? Ta con mẹ ngươi...”

“Bớt nói nhảm, rừng cây nhỏ Thành Nam, ta chờ ngươi, là cái đàn ông ngươi liền đến, cũng đừng làm con rùa đen rút đầu!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp tắt điện thoại.

Cường đầu trọc tốt xấu cũng gọi mình một tiếng sư phụ, hiện tại sinh tử chưa biết, chính mình cần phải giúp y thu chút lợi tức trước.

Xuống xe, Lâm Hải điểm điếu thuốc.

“Hồ Vi, hi vọng ngươi đừng để ta chờ quá lâu.”

Hồ Vi không để cho Lâm Hải thất vọng, chỉ chốc lát, một đám đại hán áo đen cầm trong tay gậy gộc liền xuất hiện tại trong tầm mắt của Lâm Hải.

“Đậu móa, Lâm Hải, dám động đến lão tử, ta con mẹ nó a hôm nay giết chết ngươi, ngươi không phải có thể đánh sao? Lão tử đặc biệt từ Hắc Ưng Hội tìm đến ba mươi huynh đệ, không đánh cho ngươi tàn phế, lão tử sẽ theo họ ngươi!”

Lâm Hải một câu cũng không nói, lẳng lặng hút xong điếu thuốc lá, sau đó quăng tàn thuốc ra.

“Sưu!”

Trong không khí lôi ra một chuỗi tàn ảnh, Lâm Hải như là mãnh hổ lọt vào bầy dê, vọt thẳng vào trong đám đại hán áo đen.

Tiếng kêu thảm thiết tại trong ban đêm liên tiếp quanh quẩn trên không của khu rừng cây nhỏ, khiến người nghe rùng mình.

Những đại hán áo đen này, lực chiến đấu so với đám côn đồ đầu đường Cường đầu trọc xác thực cao hơn không chỉ một bậc, nhưng so sánh cùng Lâm Hải mức độ Tiên Thiên sơ kỳ, vẫn là kém quá xa.

Không đến năm phút đồng hồ, ba mươi người, không còn một mống, tất cả đều ngã trên mặt đất.

Lâm Hải dưới cơn thịnh nộ, ba mươi người này, thụ thương không nhẹ, tất cả đều đã hôn mê.

Lâm Hải tuy cũng chịu mấy đòn, nhưng đối với cường độ thân thể hiện tại của hắn mà nói, cùng gãi ngứa không có gì khác biệt.

Hồ Vi cũng dọa sợ, một người đánh ba mươi, cái này me nó còn là người sao?

Lâm Hải cũng mặc kệ gã ngốc hay không ngốc, xông qua một cái vả miệng, đem Hồ Vi đánh ngã trên mặt đất, sau đó một chân giẫm tại trên lồng ngực Hồ Vi.

“Lâm Hải, ngươi không muốn chết liền buông ta ra!”

“Còn dám mạnh miệng!” Lâm Hải chiếu vào xương sườn Hồ Vi cũng là một chân, tiếng xương nứt thanh thúy sinh ra, tại trong ban đêm lộ ra phá lệ rõ rệt.

“Ngao!”

Hồ Vi khi nào đã nhận qua cái tội này, nhất thời đau đến gào khóc thảm thiết.

“Lâm Hải, ta con mẹ ngươi, ngươi dám đánh ta, ngươi biết rõ ba ba ta là người nào không?”

“Rắc!”

Lâm Hải cũng không nói chuyện, trực tiếp lại là một chân.

Lại một cây xương cốt gãy.

Nói bừa vì lần này thật sợ, kịch liệt đau đớn, để cho thanh âm nói chuyện của Hồ Vi cũng biến đổi.

“Lâm Hải, ta sai, van cầu ngươi, tha ta đi.” Hồ Vi rốt cục chịu thua.

“Tha cho ngươi?” Lâm Hải ngồi xổm xuống.

“Cường đầu trọc hiện nằm tại bệnh viện, sinh tử chưa biết, ngươi để cho ta tha cho ngươi?”

Lời nói của Lâm Hải, lạnh lẽo đến mức để toàn thân Hồ Vi đánh một cái rùng mình.

“Tiền thuốc men của y ta tới trả, ta còn có thể cho ngươi cùng y rất nhiều rất nhiều tiền, số tiền cả một đời cũng xài không hết.”

“Tiền?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Các ngươi những người có tiền này, có phải hay không luôn cảm thấy, tiền có thể giải quyết hết thảy các vấn đề? Đáng tiếc, ca ca ta hiện tại không thiếu tiền.”

Lâm Hải bỗng nhiên đem tay Hồ Vi bắt lại.

“Nghe nói tay đứt ruột xót, ngươi nói có đúng là thật hay không?”

“Rắc!”

“Ngao!”

Lâm Hải trực tiếp bẻ gãy một ngón tay của Hồ Vi, Hồ Vi đau đến thét lên một tiếng, bất tỉnh nhân sự.

“Hi vọng Cường đầu trọc sẽ không có sao, nếu không, kết cục của ngươi, tuyệt sẽ không đơn giản như gãy một ngón tay đâu.”

Có tiểu đệ của Cường đầu trọc trông coi, Lâm Hải cũng không có ở lại bệnh viện.

Ngày thứ hai, Lâm Hải đến hồng bao cũng chẳng muốn đoạt, dù sao so tốc độ tay cùng đám thần tiên này, chính mình căn bản không thể đùa.

Đi bệnh viện một vòng, Cường đầu trọc có vẻ ổn định hơn, tâm tình Lâm Hải thoáng hòa hoãn một chút.

Lâm Hải ăn cơm trưa xong, vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi một hồi, điện thoại lại vang.

“Hải ca sao?” Là tiểu đệ Cường đầu trọc, Nhị Đản.

“Hải ca, ngươi nhanh đến bệnh viện đi, Cường ca giống như sắp không được rồi.”

“Cái gì!” Lâm Hải tắt điện thoại, lái xe liền chạy bệnh viện, một đường không biết đường xông qua bao nhiêu đèn đỏ.

“Bác sĩ!” Lâm Hải một mặt khẩn trương.

“Ta cũng không có cách nào.” Bác sĩ lắc đầu.

Thân thể Lâm Hải mềm nhũn.

Hắn đối với Cường đầu trọc, tuy cũng không có cảm giác quá sâu sắc gì, nhưng Cường đầu trọc đối với hắn cái gọi là sư phụ này, cũng là thật tâm.

Nếu như Cường đầu trọc thật không cứu được, Lâm Hải đoán chừng phải áy náy chết.

“Bác sĩ Lưu, Đỗ Viện trưởng mới vừa từ khai hội Yến Kinh trở về, nghe nói chúng ta có cái bệnh nhân tình huống nguy cấp, đến nhà cũng không về, đã hướng chỗ này chạy tới.” Một tiểu y tá vội vã chạy tới nói.

“Đỗ Viện trưởng trở về?” Nhãn tình bác sĩ Lưu sáng lên.

“Nhanh, mau đem bệnh nhân đẩy vào phòng giải phẫu, làm tốt hết thảy chuẩn bị, chờ Đỗ Viện trưởng tới phẫu thuật.”

Giao phó xong, bác sĩ Lưu mới cười hướng Lâm Hải nói nói: “Coi như y gặp may mắn, thế mà bắt kịp Đỗ Viện trưởng khai hội trở về, có lẽ, cái mạng này nói không chừng có thể bảo trụ.”

“Đỗ Viện trưởng?”

“Đỗ Viện trưởng là chuyên gia khoa Thần kinh số một số hai của toàn bộ Hoa Hạ, nếu như ngay cả ông ấy cũng nói không cứu được, như vậy, trên cái thế giới này, đoán chừng cũng không có người nào có bản lĩnh cứu y.”

Lâm Hải nghe xong, cũng là tinh thần chấn động, xem ra, hi vọng toàn rơi tại trên thân vị Đỗ Viện trưởng này.

“Bệnh nhân ở chỗ nào?” Chỉ chốc lát sau, một cái lão giả hơn năm mươi tuổi, xuất hiện tại trong phòng bệnh.

“Đỗ Viện trưởng, biết rõ ngài tới, bệnh nhân đã đưa vào phòng phẫu thuật.” Bác sĩ Lưu vội vàng nói nói.

Đỗ Viện trưởng liếc nhìn bác sĩ Lưu khen ngợi một chút, “Rất tốt, ngươi cùng ta tiến vào, phụ giúp ta làm việc.”

Nói xong, không có một câu nói nhảm, trực tiếp tiến vào phòng phẫu thuật.

Lâm Hải nhìn thấy, không khỏi thầm khen trong lòng, thật sự là một vị bác sĩ tốt y đức cao thượng.

Tựa hồ là biết rõ tin tức Đỗ Viện trưởng trở về, khu chờ bên ngoài phòng giải phẫu đã tụ tập rất nhiều người, đều chú ý tới trận đánh cược cùng Tử Thần này.

Qua trọn vẹn một giờ, cửa phòng phẫu thuật mở ra, Đỗ Viện trưởng một mặt mỏi mệt đi tới.

Lâm Hải thấy vậy, trái tim lập tức liền kéo căng, vội vàng đi qua.

“Đỗ Viện trưởng, thế nào?”

Chương 25: Kim Châm Độ Hồn

“Ngươi là thân nhân của bệnh nhân?”

“Đúng, ta là bạn y.” Lâm Hải vội vàng đáp.

“Trong đầu y có nhiều chỗ mạch máu bị rạn nứt, đã vô lực xoay chuyển.”

“Cái gì!” Lâm Hải sững sờ một chút.

“Thật có lỗi.” Đỗ Viện trưởng lắc đầu, cất bước rời đi.

“Đậu móa, không được, ta phải cứu Cường đầu trọc.”

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, mở ra quầy giao dịch Thiên Đình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Người nào có Đan thuốc giúp phàm nhân ăn có thể khởi tử hồi sinh, cần dùng gấp!!!

Hơn nửa ngày, cũng không ai trả lời.

Thao!

Bình thường từng cái nói chuyện phiếm đánh cái rắm, nói đến không xong, vừa nhắc đến chính sự thì một cái cũng không nhìn thấy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Thái Thượng Lão Quân, có hay không, vô cùng khẩn cấp!

Chỉ có thể tìm lão đầu tử này.

Thái Thượng Lão Quân: Mười vạn điểm Công đức!

Em gái ngươi! Há miệng liền mười vạn, lão đầu tử này cho ngươi trộm qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể trước thiếu hay không, cam đoan trả lại ngươi.

Chờ chừng mười phút đồng hồ, Thái Thượng Lão Quân trực tiếp không đáp về.

Mụ cái bức, Lâm Hải gấp đến hỏng.

Ngẫm lại, lại trực tiếp phát tin tức cho bầy bạn tốt thần tiên đã thêm chính mình.

“Vị đạo hữu nào đó xin giúp đỡ chút, giúp ta làm một cái Đan thuốc khởi tử hồi sinh cho phàm nhân, tất có thâm tạ!”

Rất nhanh.

Ngộ Không: Phàm nhân dùng, địa phương để trộm đều không có mà trộm.

Thỏ Ngọc: Không có nha.

Ma Lễ Thanh: Bên trong Độ kiếp... (tự động hồi phục)

Kim Hoa Đồng Tử: Cần thời gian mười ngày, nhưng tài liệu rất đắt, hơn nữa xác xuất thành công lại rất thấp, cần sao?

Thiết Quải Lý: Kim Châm Độ Hồn, có thể dùng để khởi tử hồi sinh người sắp chết, chỉ là đại giới lớn hơn.

Ta dựa vào, thật là có cái đáng tin, thế nào lại quên Thiết Quải Lý thế chính là Dược Vương a.

Lâm Hải vội vàng nói chuyện riêng với Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể nói nói cụ thể hay không.

Thiết Quải Lý: Có thể, cụ thể mà nói, chính là...

Lâm Hải nghe hai câu liền phiền muộn.

Mẹ nó, căn bản nghe không hiểu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nghe không hiểu, làm sao bây giờ?

Thiết Quải Lý: Không bằng ta đem ta y thuật truyền thừa bán cho ngươi?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt!

Lâm Hải nghe xong liền lên tinh thần.

Thiết Quải Lý: Hai mươi vạn điểm Công đức.

Lâm Hải kém chút ngã quỵ.

Đậu móa, làm sao một cái so một cái còn muốn đắt hơn?

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, tin tức của Thiết Quải Lý lại phát tới.

Thiết Quải Lý: Vì thượng tiên đang giúp ta tra tìm nơi vợ con hạ lạc, ta có thể đánh chiết khấu giảm còn tám mươi phần trăm cho ngươi.

Giảm còn tám mươi phần trăm sao? Giảm còn một cái chiết khấu ta cũng không mua nổi a.

Chính mình liền chỉ có một trăm điểm Công đức, nghèo đinh đương vang.

Ngẫm lại, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng.

“Có thể trả tiền từng đợt một hay không?”

Thiết Quải Lý: Ý gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mỗi tháng cho ngươi một trăm điểm Công đức, đánh chiết khấu giảm còn tám mươi phần trăm là mười sáu vạn, phân thành một ngàn sáu trăm tháng, cũng chính là hơn một trăm ba mươi năm liền trả hết nợ, thế nào?

Thiết Quải Lý: Thượng tiên nói giỡn, một tháng một vạn còn tạm được, xem ở phân thượng thượng tiên giúp ta tìm vợ con, ta ngược lại thật ra có thể cân nhắc.

Một vạn? Đậu móa chính mình làm sao qua a?

Tựa hồ là nhìn ra Lâm Hải rất nghèo, Thiết Quải Lý liền giúp đỡ Lâm Hải nghĩ biện pháp.

Thiết Quải Lý: Nếu như điểm Công đức của thượng tiên không đủ, cũng có thể lấy vật thay thế.

Lấy vật thay thế? Đậu móa, chính mình có cái gì có thể thay thế đây?

Minh tư khổ tưởng nửa ngày, trong đầu Lâm Hải lóe sáng linh quang.

Chợt nhớ tới sự tình phát cà rốt cho Thỏ Ngọc.

Có lẽ đồ vật rất phổ thông của Nhân gian, đến Thiên Đình cũng là vật hiếm có đây.

Mặc kệ, thử một chút.

Lâm Hải trở lại trên xe, từ trong cốp sau cầm đến một bao thuốc lá Trung Hoa, trực tiếp quét qua.

Ngươi hướng Thiết Quải Lý gửi đi một bao thuốc lá Trung Hoa.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên, cái này là vật gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này gọi thuốc lá, chưa từng nghe qua một câu sao? Sau khi hút xong một điếu thuốc, đấu sống cả thần tiên!

Thiết Quải Lý: A? Sử dụng như thế nào?

Lâm Hải xem xét có hy vọng, vội vàng đem cách làm sao hút thuốc giảng một lần cho Thiết Quải Lý, sau đó lại gửi đi một cái cái bật lửa.

Một lát sau.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên, các loại bảo vật này ngươi là chiếm được ở đâu? (phía sau là một loạt biểu lộ sợ hãi thán phục)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có được từ một chỗ bí cảnh.

Xem xét Thiết Quải Lý xưng hô thuốc lá là bảo vật, Lâm Hải liền biết rõ sự tình không sai biệt lắm đã thành.

Nói khoác thôi, nói càng mơ hồ, mới càng dễ mặc cả.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thế nào, nhìn có thể chống đỡ bao nhiêu điểm Công đức?

Thiết Quải Lý: Bảo vật tuy tốt, nhưng dù sao cũng là vật tiêu hao, một đầu nhiều nhất chỉ chống đỡ được năm ngàn điểm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đạo hữu, các loại bảo vật này, là thế gian ít có, Ngọc Đế ở bên trên ra tám ngàn điểm mua một đầu với ta, ta còn không bán.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên còn có lui tới cùng Ngọc Đế sao? (phía sau lại là một loạt chấn kinh)

Lâm Hải âm thầm cười trộm, cái Thiết Quải Lý này kể từ khi cùng chính mình nói chuyện phiếm, cũng chấn kinh qua bao nhiêu lần a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngẫu nhiên cùng ngồi chung một chút.

Thổi thôi, dù sao Lâm Hải đoán chừng, bực thần tiên như Thiết Quải Lý này, đoán chừng cũng không thể có tư cách gặp mặt cùng Ngọc Đế, cũng không sợ lộ tẩy.

Thiết Quải Lý: Nếu Ngọc Đế cũng thiên vị bảo vật này như thế, vậy liền chống đỡ lên mười ngàn đi.

A!

Lâm Hải cao hứng nắm một quyền.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đã như vậy, bản tiên liền mỗi tháng phát cho ngươi một đầu, đến đầu mỗi tháng liền chuyển theo giai đoạn.

Leng keng!

Thiết Quải Lý hướng ngươi gửi đi truyền thừa của Dược

Vương.

Thiết Quải Lý hướng ngươi gửi đi một bộ kim châm.

Thiết Quải Lý: Coi thượng tiên là nóng lòng cứu người, bộ kim châm này cùng nhau đưa ngươi đi.

“Đa tạ!” Lâm Hải nói lời cảm tạ, vội vàng mở ra túi càn khôn.

Rút ra!

Học tập!

Ngươi học được Phàm Nhân Thiên của truyền thừa Dược Vương.

Tiên Nhân Thiên của truyền thừa Dược Vương học tập thất bại.

Quỷ Quái Thiên của truyền thừa Dược Vương học tập thất bại.

Hả? Còn phân Phàm Nhân, Tiên Nhân cùng Quỷ Quái?

Học tập thất bại là cái tình huống gì?

Tính toán, chẳng quản nhiều nữa, Cường đầu trọc vẫn chờ cứu mạng đây.

Vội vàng chạy lên lầu, thấy nhân viên y tế chuẩn bị đem Cường đầu trọc đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật.

Tuy Cường đầu trọc còn không tắt thở, nhưng lời nói của Đỗ Viện trưởng đã phán tử kỳ cho y, làm tiếp bất luận cái hồi sức gì đều đã không còn có ý nghĩa.

Điều duy nhất có thể làm, cũng là chờ chết.

“Chờ một chút!” Lâm Hải đem nhân viên y tế cản lại.

“Y còn có thể cứu.”

Nhân viên y tế trợn mắt trừng một cái, “Chúng ta rất hiểu tâm tình của thân nhân bệnh nhân các ngươi, nhưng Đỗ Viện trưởng vừa rồi đã nói, không cứu được.”

“Ông ta không cứu sống được không có nghĩa là ta cũng không cứu sống được, các ngươi đi ra ngoài trước.”

“Uy, ngươi người này chuyện gì xảy ra, phòng phẫu thuật là trọng địa, người không có phận sự không thể tiến vào.”

Lâm Hải vội vã cứu người, nào lo lắng để ý đến bọn họ, đẩy nhóm người kia đi ra, phanh cái giữ cửa khóa trái.

“Tính toán tiểu tử ngươi mạng lớn!” Lâm Hải xem mạch cho Cường đầu trọc, không khỏi thở phào, nếu chậm một chút nữa, coi như hắn học được Kim Châm Độ Hồn, cũng không làm nên chuyện gì.

Phanh phanh phanh!

“Mở cửa, nhanh mở cửa ra!”

Nhân viên y tế ở bên ngoài, một bên đấm vào cửa phòng phẫu thuật, một bên sắp xếp người, chạy đi tìm bảo an.

Thời điểm thực hiện phép thuật, tối kỵ bị quấy rầy.

Sau khi học được truyền thừa của Dược Vương Thiết Quải Lý, Lâm Hải đối với huyệt đạo các nơi trên toàn thân đều đã rõ như lòng bàn tay.

Hướng một điểm huyệt vị ẩn nấp phía trên đầu, Lâm Hải trực tiếp phong bế lỗ tai của chính mình.

“Thời gian cấp bách, bắt đầu đi.” Lâm Hải hít sâu một hơi, lấy ra kim châm, xuất thủ như điện, đâm xuống.

“Ông!”

Tại trong nháy mắt khi kim châm tiến vào trong cơ thể Cường đầu trọc, Lâm Hải chỉ cảm thấy trong đầu có một cỗ đau đớn tới tim.

Trong thoáng chốc, linh hồn của chính mình tựa hồ cũng muốn thoát thể mà ra.

Kim châm trong tay, thế mà không bị khống chế run rẩy lên, phảng phất như có một cỗ lực lượng, đang ngăn cản kim châm tiếp tục đâm vào.

“Đậu móa, đi vào cho lão tử!” Lâm Hải cắn răng một cái, Tiên Thiên chân khí trong cơ thể, theo kinh mạch trên cánh, nhanh chóng du tẩu, rót vào bên trong kim châm.

Tựa hồ muốn cùng Lâm Hải so sánh cao thấp, cỗ lực lượng ngăn cản này, cũng bỗng nhiên tăng lớn, kim châm tựa như gặp được một cái nam châm từ tính, mỗi khi vào trong một chút, đều muốn hao phí đại lượng chân khí của Lâm Hải.

Không biết qua bao lâu, lúc ý thức của Lâm Hải cũng bắt đầu mơ hồ, kim châm mới đâm vào toàn bộ, cỗ lực lượng ngăn cản này, cũng đột nhiên biến mất.

Lâm Hải phù phù ngồi dưới đất, miệng lớn thở phì phò.

“Đậu móa, rốt cục thành công, trách không được Thiết Quải Lý nói đại giới lớn hơn, cái này không phải lớn hơn a, kém chút đem cả mạng nhỏ góp đi vào a.”

Đưa tay giải khai lỗ tai của chính mình, dù sao giống như một kẻ điếc, thật sự là không thoải mái.

“Ầm!”

Vừa đem lỗ tai giải phong, cửa phòng phẫu thuật liền bị phá tan, mấy cái bảo an xông tới, phía sau là nhân viên y tế khoa Thần kinh.

“Ta nói ngươi người này có chuyện gì xảy ra a, có mao bệnh đi...”

Một cái bác sĩ xông lại rống một hồi với Lâm Hải, nhưng lời còn chưa nói hết, đã bị một người ở sau lưng đẩy ra.

Đỗ Viện trưởng đi gấp hai bước, nhìn chằm chằm vào chỗ kim châm huyệt vị trên thân Cường đầu trọc , một mặt rung động cùng khó có thể tin.

“Kim Châm Độ Hồn!”

Đỗ Viện trưởng bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Lâm Hải, trên mặt tất cả đều là kinh hãi!

Chương 26: Tranh cổ thần bí

Đỗ Viện trưởng cưỡng ép kiềm chế chấn kinh trong lòng, hung hăng nuốt ngụm nước bọt.

“Vị tiên sinh này...” Thế nhưng vừa mở miệng, liền bị Lâm Hải cắt ngang.

“Nhanh nhanh nhìn xem bệnh nhân đi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ không có chuyện gì, đúng, tuyệt đối không nên động vào những cái kim châm kia.”

Lâm Hải nói xong, ráng chống đỡ lấy thân thể mỏi mệt, thất tha thất thểu đi ra khỏi bệnh viện.

Hắn hiện tại, đau đầu cơ hồ muốn nứt ra, thậm chí cảm giác được rõ ràng linh hồn của chính mình đang tồn tại, mà linh hồn của chính mình tựa hồ mười phần uể oải, tùy thời cũng có nguy hiểm bị chôn vùi.

Hắn cần tìm một cái địa phương không ai, hảo hảo hỏi Thiết Quải Lý một chút, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Lên xe, Lâm Hải mở ra Weachat, tìm tới Thiết Quải Lý, đi thẳng vào vấn đề đem tình huống bây giờ của mình nói một lần.

Thiết Quải Lý ngạc nhiên một trận.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên, Kim Châm Độ Hồn nói trắng ra, cũng là cướp đoạt linh hồn cùng Sứ Giả Câu Hồn của Địa Phủ, bình thường Sứ Giả Câu Hồn của Địa Phủ đều là trình độ Tiên Thiên sơ kỳ, chỉ so với phàm nhân mạnh hơn một chút, làm sao lại làm cho linh hồn của thượng tiên thụ thương đâu?

Lâm Hải phiền muộn một trận, đậu móa, lão tử vốn chính là một phàm nhân, có được hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lúc thi châm ra điểm tình huống, linh hồn tổn thương thì làm sao chữa được?

Thiết Quải Lý: Trong truyền thừa ta cho Thượng tiên, phần Quỷ Quái Thiên có Trị Liệu Thuật.

Lâm Hải trợn trắng mắt, đây không phải là phần hắn học tập thất bại nha.

Thiết Quải Lý: Bất quá, Tinh Hồn Thảo thực sự quá thưa thớt, dù cho có Trị Liệu Thuật, cũng chưa chắc có đủ tài liệu, phương pháp tốt nhất, là dùng pháp bảo tiến hành tẩm bổ đối với linh hồn.

“Pháp bảo này ngươi có sao?”

“Không có.”

“Người nào có?”

“Chưa nghe nói qua người nào có.”

Em gái ngươi, cái này theo không thể nói có cái gì khác nhau?

Đau đầu càng ngày càng lợi hại, mồ hôi trên đầu Lâm Hải lớn như hạt châu, không ngừng mà rơi xuống, trong miệng không ngừng gào thét, ý thức cũng bắt đầu bắt đầu mơ hồ.

Đậu móa, sẽ cứ như vậy mà treo sao?

Nhưng hắn quá không cam tâm a.

Ngay tại thời điểm Lâm Hải sắp tuyệt vọng, bỗng nhiên một đường quang mang màu trắng cực kỳ yếu ớt, từ bên trong cốp sau của xe phiêu tán ra, đem toàn bộ thân hình Lâm Hải bao vây lại.

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ khí lưu ấm áp, tiến vào trong não hải của chính mình, sau đó giống như mẫu thân đang vuốt ve trẻ sơ sinh, cẩn thận che chở lấy linh hồn đang thụ thương của chính mình.

Đau đớn tuy vẫn rất kịch liệt, nhưng rõ ràng có được làm dịu, tinh thần uể oải cũng lấy một loại tốc độ nhỏ bé không thể nhận ra mà khôi phục.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Lâm Hải sững sờ, sau đó liền kịp phản ứng, trong lòng không khỏi vui vẻ.

“Đậu móa, ta đã nói rồi, quả nhiên không phải là vật phàm!”

Nhảy xuống xe, Lâm Hải mở cốp sau của xe ra, đem bức tranh cổ đánh cược thắng Hồ Vi từ chỗ Vạn Cổ Đường kia lấy ra, gắt gạo ôm vào trong ngực.

Có thể cứu mạng hay không, liền nhìn ngươi.

Trong bệnh viện.

Đỗ Viện trưởng tự mình lần nữa tiến hành kiểm tra cho Cường đầu trọc, sau đó chấn kinh phát hiện, chảy máu bên trong sọ não cũng đã hoàn toàn ngừng, hon nữa mười phần hoàn mỹ, liền đến một điểm hậu di chứng cũng sẽ không lưu lại.

“Quá thần kỳ, quá thần kỳ, nguyên lai ghi chép trên sách cổ, đều là thật!”

Đỗ Viện trưởng cả người cũng ngốc.

Trên không trung giường bệnh của Cường đầu trọc, một cái nữ hài khuôn mặt mỹ lệ, dáng người ngạo nghễ ưỡn lên, phảng phất như u linh đang trôi nổi lơ lửng.

Chỉ là hai cái nắm tay nhỏ nắm chặt cùng đôi mi nhíu lại này, đã bại lộ buồn bực tức giận trong lòng Sở Lâm Nhi.

“Tức chết ta, thật sự là tức chết ta! Không nghĩ tới lần thứ nhất làm nhiệm vụ liền thất bại, nếu biết là tên hỗn đản nào giở trò quỷ, cô nãi nãi tuyệt không tha hắn!”

Cùng một thời gian, Địa Phủ.

Sở Giang Vương đang híp hai mắt, nghe hai viên Can Tương Ngưu Đầu Mã Diện ở trước mặt hồi báo công tác gần đây.

“Một tháng này, ở Hoa Hạ số Quỷ Hồn mới tăng là bảy ngàn một trăm chín mươi hai tên, Cô Hồn lưu tại Dương Gian mười bảy tên, Lệ Quỷ ba tên, chuyển thế đầu thai...”

“Ừm?” Sở Giang Vương bỗng nhiên mở hai mắt ra, đứng lên.

Ngưu Đầu đang báo cáo công tác không biết vì sao, giật mình, lời nói trong miệng cũng dừng lại.

“Không có việc gì, ngươi tiếp tục nói.” Qua rất lâu, Sở Giang Vương mới chậm rãi ngồi xuống, hướng phía Ngưu Đầu ra hiệu nói tiếp.

“Chuyển thế đầu thai là bảy ngàn ba trăm sáu mươi lăm tên, cơ bản bảo trì thăng bằng ra vào bên trong Địa Phủ…”

Ngưu Đầu tất cung tất kính hồi báo, chỉ là Sở Giang Vương không còn có nghe vào một câu.

Lúc này, trong lòng của ông ta đã sớm sông cuộn biển gầm.

“Kim Châm Độ Hồn! Lại là Kim Châm Độ Hồn lại hiện ra! Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Lâm Hải nằm trên xe, hai tay gắt gao ôm chặt lấy bức tranh cổ, ngủ thật say, trên mặt vẫn mang theo một tia biểu lộ thống khổ.

Lúc hắn lần nữa tỉnh lại, sắc trời đều đã tối xuống.

Lâm Hải xoa xoa cái đầu cơ hồ muốn vỡ ra, tuy vẫn là vô cùng đau đớn, nhưng không giống khó có thể chịu đựng như ban đầu nữa.

Chậm rãi ngồi xuống, thở dài ra một hơi, Lâm Hải biết rõ, cái mạng này xem như đã kiếm về.

Quá đáng sợ a, về sau cũng không thể tuỳ tiện sử dụng Kim Châm Độ Hồn nữa.

Đem bức tranh kia cầm tới trước mắt, Lâm Hải mặc niệm một câu: Thiên Nhãn, mở!

Nhìn khoảng chừng năm sáu phút, thẳng đến khi tinh thần Lâm Hải thiếu thốn một trận, cũng không có nhìn ra bên trong bức vẽ có bất cứ dị thường nào.

“Thật sự là kỳ quái, thế nào liền nhìn không ra cái nguyên cớ đâu, ngày đó lúc chọn bức vẽ, rõ ràng nhìn thấy cô gái trong tranh động.”

Lâm Hải lắc đầu, nhưng bất kể như thế nào, bức tranh này là một kiện bảo vật không thể nghi ngờ, chính mình vừa rồi có thể là do dựa vào bức tranh này mới nhặt được cái mạng trở về.

“Ùng ục ục...” Dạ dày Lâm Hải gọi một trận, ngủ trên xe một ngày, đã sớm đói đến không được.

Mở cửa xe, Lâm Hải xuống xe.

“Ngọa tào, cái quỷ gì!”

Lâm Hải giật mình, vừa xuống xe, một gương mặt cười tủm tỉm liền lại gần, cơ hồ là dán tại trên mặt mình.

“Vị tiên sinh này, ta là Viện trưởng của bệnh viện Nhân Dân Đệ Nhất, tên gọi Đỗ Thuần.”

Lâm Hải lúc này mới nhìn rõ vị lão gia hỏa cười đến giống như bà ngoại sói ở trước mắt mình này, không phải liền là Đỗ Viện trưởng sao?

“Ngươi khỏe, Đỗ Viện trưởng, bằng hữu của ta không có sao chứ?” Lâm Hải vội vàng hỏi, tuy hắn rất có lòng tin đối với Kim Châm Độ Hồn mà mình thi triển, nhưng vẫn là hỏi một chút thì càng yên tâm hơn một chút.

“Không có việc gì, đoán chừng mấy ngày nữa liền có thể xuất viện.” Đỗ Thuần do dự một chút, mở miệng nói nói: “Cách mà tiên sinh sử dụng để cứu bằng hữu ngài, có phải là Kim Châm Độ Hồn mà trong cổ tịch có ghi chép hay không?”

Lâm Hải sững sờ, lạ lùng liếc nhìn Đỗ Thuần một chút.

“Ngươi thế mà biết rõ Kim Châm Độ Hồn?”

“Cái gì! Thật sự là Kim Châm Độ Hồn!” Đỗ Thuần khiếp sợ không gì sánh nổi.

Trước đó, ông ta nhìn thấy huyệt vị mà Lâm Hải thi châm cho Cường đầu trọc, vẫn chỉ là suy đoán, hiện tại, vậy mà từ trong miệng Lâm Hải thật sự tìm được chứng minh, Đỗ Thuần cảm thấy, sở học cả đời của chính mình cũng bị phá vỡ.

Hồi lâu, Đỗ Thuần mới không lưu loát nuốt ngụm nước bọt, mang theo cung kính nói: "Tiên sinh, này, bên trong thân thể con người, thật sự có linh hồn sao?"

"Linh hồn? Hẳn là tồn tại đi." Lâm Hải ngẫm lại, nói nói.

Lúc trước, hắn có thể là chân thật cảm nhận được linh hồn của chính mình tồn tại, huống chi, trong Weachat của chính mình còn có một đám thần tiên đây này.

Thần tiên đều là thật, trong thân thể tồn tại linh hồn, tựa hồ cũng không phải cái sự tình khó mà tiếp nhận gì.

Lời này, nếu đổi lại thành một người khác đến nói, Đỗ Thuần tuyệt đối sẽ khịt mũi coi thường, thậm chí sẽ ở ngay trước mặt răn dạy đối phương phong kiến mê tín.

Đỗ Thuần chính là luận giả theo thuyết tuyệt đối vô thần, theo nghề thuốc hơn nửa đời người, nhìn quen người sinh sinh tử tử, bất luận lúc còn sống là đạt quan hiển quý, hay là người nghèo khất cái, đều là người chết như đèn tắt, nào có cái linh hồn gì để mất.

Nhưng hôm nay, kiến thức thấy Cường đầu trọc khởi tử hồi sinh, Đỗ Thuần cảm giác tín ngưỡng của mình, cũng dao động.

"Tốt, Đỗ Viện trưởng, nếu ngươi không có việc gì, ta phải đi, cái dạ dày của ta đây, thế nhưng là kháng nghị nửa ngày."

Đỗ Viện trưởng do dự một chút, sau đó tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn, trịnh trọng nói: “Tiên sinh, ta muốn bái ngài làm thầy, cầu ngài nhận lấy tên đồ đệ là ta đi.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun!

Cái gì cái gì? Bái sư?

Em gái ngươi, thế nào lại tới một cái bái sư!

Lâm Hải phiền muộn một trận, bộ dạng ca ca giống sư phụ như thế sao?

Chương 27: Uy hiếp của mặt thẹo

Lâm Hải trực tiếp cự tuyệt, quay đầu bước đi.

Thật không nghĩ đến, lão nhân Đỗ Thuần này quá bướng bỉnh, một đường đi theo phía sau cái mông của Lâm Hải.

“Ngươi nếu không đáp ứng, ta vẫn đi theo phía sau ngươi.”

“Tùy tiện.” Lâm Hải mới không nhận uy hiếp của ông ta đâu.

Tìm quán ven đường, Lâm Hải gọi một bát mì thịt bò.

Đỗ Thuần ngồi đối diện Lâm Hải, cũng phải một bát, ăn so với Lâm Hải còn chậm hơn, sau cùng, còn muốn Lâm Hải thanh toán.

Lâm Hải tức a, cái này cũng là người nào a.

Cơm nước xong xuôi, Đỗ Thuần quả nhiên thực hiện lời hứa, đi theo Lâm Hải, một tấc cũng không rời.

Lâm Hải một trận dở khóc dở cười, Đỗ Viện trưởng ngươi nói sao cũng là nhân vật, làm sao lại theo một dạng vô lại giống Cường đầu trọc lúc trước a.

A? chờ một chút, Cường đầu trọc?

Trong đầu Lâm Hải linh quang lóe sáng, có!

“Ngươi đi bệnh viện tìm Cường đầu trọc đi, a, chính là người ta vừa cứu kia, đó là đại đồ đệ của ta, ngươi liền nói ta nói, để y thay sư thu đồ đi.”

“A, nguyên lai đó là đại sư huynh a, hảo hảo, sư phụ, vậy ta sẽ không quấy rầy ngươi, ta qua tìm đại sư huynh.” Đỗ Thuần cao hứng hấp tấp rời đi.

Lâm Hải thở phào, cuối cùng đã đuổi đi, về phần phiền phức phía sau, giao cho Cường đầu trọc đi xử lý đi, hắn mới lười quản.

Lâm Hải lái xe, về trường học.

“Ừm?” Vừa tới dưới lầu, chỉ thấy ở cửa túc xá đã có hai chiếc BMW đỗ lại.

Lâm Hải vừa xuống xe, mỗi chiếc xe lập tức đều bước xuống bốn người áo đen, đem Lâm Hải cản lại.

“Ngươi chính là Lâm Hải?” Người áo đen cầm đầu, trên mặt có một đường đao sẹo dài hẹp, giống như đầu con giun, từ giữa hai lông mày một mực kéo dài đến bờ môi, nhìn qua dữ tợn khủng bố.

“Là ta.” Lâm Hải từ trên thân mặt thẹo, cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm.

Người này, trên tay tuyệt đối từng thấy máu!

Lâm Hải không khỏi đề phòng.

“Mau theo chúng ta đi một chuyến.”

“Các ngươi là ai? Đi nơi nào?”

“Đến liền biết rõ.” Mặt thẹo hướng người phía sau lưng bĩu môi, nhất thời, hai người áo đen khí thế hung hung xông lên.

Lâm Hải thấy kẻ đến không thiện, dứt khoát tiên hạ thủ vi cường, ba ba hai cước, đem hai cái người áo đen đạp bay ra ngoài.

“Thao, còn dám động thủ!” Mặt thẹo há mồm đem đầu mẩu thuốc lá trong miệng phun ra xa, hướng phía mặt Lâm Hải, nhanh như điện chớp, cũng là một quyền.

Hai tròng mắt Lâm Hải đột nhiên co rụt lại.

Cao thủ!

Lập tức cúi đầu xuống, Lâm Hải khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi một quyền của mặt thẹo, vừa muốn đánh trả, không nghĩ một chân phía dưới của mặt thẹo, đã đá tới.

Ngọa tào!

Lâm Hải giật mình, vội vàng đem thân thể hướng ra sau một bên.

Một chân của mặt thẹo, mang theo một luồng kình phong, từ trước ngực Lâm Hải sượt qua người.

“Nguy hiểm thật!” Lâm Hải thầm hô may mắn.

Đáng tiếc, Lâm Hải cao hứng quá sớm, một chiêu này của mặt thẹo dùng là đá liên hoàn, một chân vừa đá trật, chân tiếp theo liền theo sát tiến đến.

“Shit, có hết hay không!”

Lâm Hải mắt thấy một cước này đến trước ngực, lại không biết tránh qua như thế nào.

“Tiểu tử này xong, một cước này của Đao Ba ca xuống dưới, xương sườn ít nhất phải gãy đến ba, bốn cái.”

“Gãy ba, bốn cái đều là tốt, ta đã từng tận mắt thấy, Đao Ba ca dùng một chân đá chết một đầu ngựa.”

“Hừ, ai bảo hắn không biết điều đâu, hảo hảo thúc thủ chịu trói không phải liền không sao sao.”

Trên mặt mấy cái người áo đen mang một nụ cười lạnh lùng, đã bắt đầu tưởng tượng ra thảm trạng của Lâm Hải.

“Ầm!”

Mặt thẹo nhe răng cười, một chân hung hăng đá vào trên ngực Lâm Hải.

Đăng đăng đăng đăng!

Lâm Hải bị đá liên tiếp lui ba bốn bước.

“Shit, thật mẹ nó đau!”

Lâm Hải toét miệng, xoa một hồi trên ngực.

“Ngọa tào, tình huống như thế nào!”

Mấy cái người áo đen đang vui vẻ chờ ở một bên xem kịch vui cũng là mắt trợn tròn.

Chịu một đá nặng tựa vạn cân của mặt thẹo, thế mà chỉ là rút lui mấy bước, cái lông sự tình đều không có?

Cái này không khoa học a cái này!

Chờ đem mặt nhìn lại mặt thẹo, mấy cái người áo đen này càng mộng bức.

Chỉ thấy khóe miệng mặt thẹo không ngừng co quắp, chân phải ở trên mặt đất không ngừng ép ép xoa xoa cái gì đó.

Đao Ba ca cái tình huống này là như thế nào? Ép tàn thuốc sao?

Cái này là muốn chuẩn bị tham gia mô phỏng Dương Khôn xuất sắc sao?

Mấy người ngươi ngó ngó ta, ta ngó ngó ngươi, đều là không hiểu ra sao.

Mặt thẹo hiện tại là có nỗi khổ mà không nói được, một cước vừa rồi kia, vốn cho rằng trực tiếp liền đem Lâm Hải giải quyết.

Nhưng không nghĩ, một chân xuống dưới, liền giống như đá trúng vào bên trên một tấm sắt, Lâm Hải không có chuyện gì, nhưng toàn bộ chân của mặt thẹo lại bị chấn động đến lại đau lại đau nha, cũng sắp không có cảm giác.

“Thiên a, tiểu tử này hẳn là đã luyện qua một loại công phu hộ thể?”

Hoạt động một hồi lâu, chân mặt thẹo mới khôi phục bình thường.

Lúc này, dưới lầu ký túc xá đã tụ tập một nhóm sinh viên.

Nhìn thấy tình huống bên này, các sinh viên nhao nhao ngừng chân quan sát, nghị luận ầm ĩ.

“Đây là đang đóng phim sao? Vừa rồi cái diễn viên mặt thẹo kia, thân thủ không tệ a, ngay cả liên hoàn cước cũng biết, vừa nhanh lại vừa đẹp.”

“Quay cọng lông điện ảnh a, ngươi nhìn nào có máy quay Video?”

“Người đối diện kia tựa như là người của trường học chúng ta, đúng, không sai, là Ca Vương Lâm Hải!”

“Ca Vương Lâm Hải? Làm sao chưa nghe nói qua?” Một người nam sinh mang kính mắt yếu ớt hỏi.

“Ca Vương Lâm Hải cũng không nhận ra? Đây chính là danh nhân mới quật khởi của trường học chúng ta, ngươi bình thường cũng không lên Internet sao?” Nam sinh này nhất thời lọt vào một trận xem thường.

Mà mấy cái nữ hài nhận ra Lâm Hải, càng thêm điên cuồng.

“Ca Vương Lâm Hải, ta là fan của ngươi!”

“Lâm Hải, ta yêu ngươi, ta muốn vì ngươi sinh khỉ con!”

“Lâm Hải, 1867 4852736, đây là dãy số của ta, lúc cần, liền gọi đến cho ta.”

Lâm Hải vừa nghe, liền một trận cuồng mồ hôi.

Em gái ngươi, ca ca này cũng bị người ngăn ở cửa, ngươi mù lên hống cái gì a.

Nếu hắn a có cần gì gọi các ngươi giúp, các ngươi chơi thắng tên này a.

Nếu thật là fan của ca ca, tranh thủ thời gian hô nhau mà lên, giúp ca ca đem mấy cái hàng trước mắt này đánh nằm xuống, vậy mới là chân ái của hắn a.

Mặt thẹo đối diện có chút nhíu mày, thấy người càng tụ càng nhiều, biết rõ hôm nay là không có cách nào đem Lâm Hải mang đi.

“Tiểu tử, hôm nay coi như số ngươi gặp may.”

Hai chiếc xe BMW gào thét lên rồi rời khỏi trường học.

Lâm Hải cũng không ngừng lại, trực tiếp lên lầu về túc xá.

“Hải tử, vừa rồi dưới lầu đã xảy ra chuyện gì?” Vừa vào túc xá, mấy người Vương Bằng liền vây quanh.

Hiển nhiên, sự tình vừa mới phát sinh dưới lầu, bọn họ từ trên cửa sổ đã thấy.

“Không có việc gì.” Mặt thẹo không rõ lai lịch, Lâm Hải không muốn để cho mấy cái huynh đệ của mình dính vào.

“Hải tử, nếu có phiền phức liền nói một tiếng, cha ta ở trên đường vẫn có một ít bằng hữu.” Lưu Lượng lại gần, rất trịnh trọng nói.

“Thật không có sự tình gì, yên tâm đi, qua qua qua, nên làm gì thì làm đi.” Lâm Hải rất cảm động, đưa tay đem mấy người Lưu Lượng đẩy trở lại trước máy vi tính.

Nằm ở trên giường, Lâm Hải hồi tưởng đến sự tình vừa mới phát sinh.

Hắn ẩn ẩn đã đoán được, cái mặt thẹo này, hẳn là cùng một đám với Hồ Vi.

Lúc trước hắn cùng Hồ Vi ước hẹn, Hồ Vi liền mang đến ba mươi người áo đen, nói là cái Hắc Ưng gì đó, cùng mấy cái người áo đen hôm nay ăn mặc giống như đúc.

Chính mình sau khi thu thập Hồ Vi, khoái đao mặt thẹo liền tìm tới cửa, hiển nhiên là vì Hồ Vi mà tới báo thù.

“Đậu móa, cái mặt thẹo này thế nhưng so với ba mươi người áo đen kia thì lợi hại hơn nhiều.”

Lâm Hải xoa xoa ngực còn có chút thấy đau, cảm thấy mình trước đó có chút khinh thường.

Vốn cho rằng mình đã phục dụng Trúc Cơ Đan, đạt tới cái trình độ Tiên Thiên sơ kỳ gì đó, chính mình liền thiên hạ vô địch, không nghĩ tới tùy tiện toát ra cái mặt thẹo, chính mình liền không phải là đối thủ.

Mặt thẹo hôm nay chẳng qua là đá mình một chân, nếu như ngày nào đó cầm lên cây đao, vậy mình há không ợ ra rắm.

Lâm Hải càng nghĩ càng thấy nghĩ mà sợ.

Đậu móa, không được, quản đạt tới cái cẩu thí Tiên Thiên sơ kỳ thì có cái lông tác dụng gì, nhất định phải học võ công a.

Thế nhưng là, tìm ai học đâu?

Lâm Hải trầm tư suy nghĩ một trận, đột nhiên, liền vỗ đùi!

“Thao, ta con mẹ nó a làm sao đem y quên mất!”

Chương 28: Rất sâu sao, sâu bao nhiêu?

Lâm Hải cầm điện thoại di động lên, tìm tới Weachat của Ngộ Không.

Ngộ Không thế nhưng là Đấu Chiến Thắng Phật, là nhân tuyển học võ công có một không hai a, cùng Ngộ Không học hai chiêu, mình không cần ra tay liền có thể đem mặt thẹo thổi thành trang giấy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có ở đó hay không?

Lâm Hải tràn đầy kích động phát một cái tin tức cho Ngộ Không.

Ngộ Không: Tìm lão Tôn ta có chuyện gì?

Cái con khỉ này trực tiếp đáp trả, đoán chừng cũng đang chơi điện thoại di động.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Tiểu tiên muốn cùng ngươi cầu một phần võ công bí tịch (phía sau là ba cái biểu lộ chảy nước miếng)

Ngộ Không: Lão Tôn ta chỉ có tiên pháp, lấy từ đâu tới vật nhỏ như võ công bí tịch này?

Ngạch... Lâm Hải cuồng mồ hôi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh có cái tiên pháp gì, mà Tiên Thiên sơ kỳ có thể học tập không?

Ngộ Không: Tiên Thiên sơ kỳ? Đây không phải là phàm nhân sao? Lão Tôn ta tại sao có thể có? Kim Tiên trở lên ngược lại có không ít, ngươi có học hay không?

Lâm Hải phiền muộn một trận, đậu móa, ta ngược lại thật ra muốn học, nhưng ta là cái phàm nhân a.

Xem ra muốn học bản lĩnh từ cái Ngộ Không này, là không thể rồi.

Leng keng!

Hả? Kim Hoa Đồng Tử!

Lâm Hải giật mình, bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Mở ra tin tức.

Kim Hoa Đồng Tử: Thượng tiên, Hoàn Hồn Đan đã phân giải thành công, ta còn cần điều hoà một chút dược lực một lần nữa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai là có thể bàn giao cho ngài.

“A!” Lâm Hải kích động vung quyền, rốt cục có thể cứu phụ thân của Hinh Nguyệt.

Trước không nói cho Hinh Nguyệt, ngày mai cho nàng niềm vui bất ngờ!

“Thao, lại không thể cướp a.” Lưu Hâm ở dưới giường Lâm Hải, đưa di động ném qua một bên, phiền muộn nói nói.

“Đoạt cái gì đó?” Vương Bằng ở một bên đánh trò chơi, một bên hỏi.

“Hồng bao thôi, ta cần thêm cái hồng bao tiếp sức, đậu móa, mười cái có chín cái đoạt không đến.”

“Thao, ngươi là heo a, download cái hack chứ sao.”

“Cái đoạt hồng bao này còn có hack?” Lưu Hâm một mặt kinh ngạc.

“Ngọa tào, ta con mẹ nó a làm sao không nghĩ tới hạ cái hack đâu!” Lâm Hải nghe được lời nói của Vương Bằng, kích động vỗ ót một cái.

Vội vàng mở ra Baidu, tìm tòi hack đoạt hồng bao.

Chỉ chốc lát, hack đã tải xuống, lắp đặt xong, Lâm Hải hướng phía dưới giường hô.

“Lưu Hâm, phát cho ca cái hồng bao coi.”

“Phát em gái ngươi, ngươi cũng lái xe lên đường rồi, còn xin bóc lột tiểu dân như ta.”

“Đừng nói nhảm, nhanh lên, có việc gấp đâu!”

“Chờ lấy.”

Leng keng!

Hồng bao!

Không đợi Lâm Hải đâm xuống màn hình.

"Xoạt!" Thanh âm hồng bao vào túi.

Ngươi nhận được hồng bao của Lưu Hâm.

"Ha ha, quá tốt." Lâm Hải hận không thể nhảy xuống giường, hôn cái mặt béo của Vương Bằng một cái.

Lần này tốt, có người phát hồng bao, hack liền tự động đoạt.

Đậu móa, ta cũng không tin, đám kia thần tiên có thể nhanh hơn được hack.

"A? Chờ chút!" Lâm Hải nhìn xem kim ngạch mà Lưu Hâm phát.

Không phẩy không một!

"Em gái ngươi a, có thể lại móc điểm hay không, mới phát có một phân tiền."

"Một phân thì thế nào, một phân cũng là tiền." Lưu Hâm nhỏ giọng thầm thì.

Linh hồn bị thương, tuy được tẩm bổ một ngày, nhưng đầu Lâm Hải vẫn còn có chút ẩn ẩn bị đau.

Không đến mười giây, Lâm Hải liền cảm thấy một trận mệt mỏi, nằm trên giường ngủ mất.

Ngày hôm sau vừa lên, Lâm Hải mở ra Weachat, gắt gao nhìn chằm chằm vào quầy giao dịch Thiên Đình.

Trong lòng hắn vẫn là có chút không chắc, muốn đích thân nghiệm chứng một chút, hack cùng thần tiên so tay nhanh, đến tột cùng cái nào càng ngưu bức hơn.

Leng keng!

Một cái hồng bao to lớn xuất hiện ở trên màn ảnh.

“Đến!” Lâm Hải nhất thời khẩn trương lên, thành bại ở nhất cử đây.

“Xoạt!”

Ngươi nhận được hồng bao của Thái Thượng Lão Quân!

“Yes!”

Nhìn nhắc nhở trên màn ảnh, Lâm Hải hưng phấn hoa chân múa tay.

Đậu móa, thần tiên ngưu bức a, tốc độ tay nhanh không nổi a, ca ca ta có hack, vài phút giây giết các ngươi.

Không thèm quan tâm đến đám thần tiên đậu bỉ này nữa, Lâm Hải liền mở ra túi càn khôn.

Dương Nguyên Đan: Thêm trăm năm dương thọ.

WTF, đồ vật tốt, cái này là gia tăng một trăm năm thọ mệnh a.

“Nhìn xem là cái cấp bậc nào mới có thể phục dụng?” Lâm Hải vô ý thức qua tìm hàng chữ nhỏ này.

Nhưng tìm nửa ngày, cũng không tìm được, trừ câu giới thiệu đơn giản phía trước kia, lại cũng không hề có thêm một chữ nào.

“Tình huống như thế nào?” Lâm Hải có chút mộng bức.

Sau đó, bỗng nhiên kịp phản ứng.

“Ha ha, không nói rõ có cấp độ nào, đây chẳng phải là phàm nhân cũng có thể dùng sao?”

Đậu móa, cái lão đầu tử Thái Thượng Lão Quân này, rốt cục có điểm đáng tin.

Vì xác nhận suy đoán của chính mình có chính xác hay không, Lâm Hải lại ở trong đám @ Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Thái Thượng Lão Quân, cái Dương Nguyên Đan này, có phải phàm nhân cũng có thể dùng hay không?

Thái Thượng Lão Quân: Nói nhảm!

Ngạch...

Lâm Hải tức thì xạm mặt lại.

Đậu móa, cái nói nhảm này, đến cùng là chỉ có thể sử dụng hay là không thể dùng a.

Hằng Nga: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Dương Nguyên Đan là cái thứ gà mờ, không có gì dùng, thọ mệnh của thần tiên đều là dùng ngàn năm để tính, nhiều một trăm năm hay ít một trăm năm, cũng không có gì khác nhau, phàm nhân dùng cũng không tệ, nhưng Tiên Phàm vĩnh cách, muốn dùng cũng không dùng được.

Ha ha, vẫn là Hằng Nga tỷ tỷ tốt, lão tiểu tử Thái Thượng Lão Quân kia thực sự quá đáng giận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Hằng Nga, đa tạ tỷ tỷ, lần sau mời ngươi ăn cơm.

Rời khỏi Weachat, Lâm Hải ngẫm lại, cái Dương Nguyên Đan này, thực sự quá trân quý, vẫn là không nên rút ra mới tốt, để phòng ném mất.

Tạm thời đặt ở trong Weachat, về sau giữ lại cho cha mẹ dùng đi.

Buổi sáng không có lớp, Lâm Hải ngẫm lại, phát cái tin tức cho

Liễu Hinh Nguyệt.

“Luyện giọng như thế nào rồi?”

Liễu Hinh Nguyệt rất nhanh liền đáp lại.

“Trên cơ bản em đã nắm giữ phương pháp phát ra tiếng mà anh dậy, nhưng không biết vì cái gì, cũng là hát không ra loại hiệu quả như của anh, nếu không anh tới giúp em xem một chút, có phải em có chỗ nào phạm sai lầm hay không.”

“Tốt, anh một hồi liền đến.”

Phòng luyện giọng của hệ âm nhạc, các học sinh đang a ấy da da treo cuống họng.

Lâm Hải đi vào, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của các sinh viên ở bên trong.

“Oa! Ca Vương tới rồi!”

“Ca Vương, chúng ta yêu ngươi!”

“Ca Vương, có thể đơn độc phụ đạo ta một chút hay không, để cho ta làm cái gì cũng đều có thể nha.”

Các nữ sinh từng cái hoa si mê trai, nhìn qua Lâm Hải liền thét chói tai lên.

Lâm Hải xoa xoa cái mũi, đậu móa, thật là có điểm không thích ứng.

“Nhìn xem Ca Vương của chúng ta, được nhiều nữ sinh hoan nghênh a, lần trước ở chỗ này, thế nhưng là được cả danh và lợi.” Khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt mỉm cười nói nói.

“Này đều là phù vân, ca thế nhưng là cái người có nội hàm.” Lâm Hải đắc ý khoát tay chặn lại.

Liễu Hinh Nguyệt bật cười, “Thôi đi, hai chữ nội hàm này cùng anh đến nửa xu quan hệ đều không có.”

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Lâm Hải nghiêm mặt nói: “Em hát một bài, anh nghe một chút.”

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt đáp ứng một tiếng, sau đó hàm răng khẽ mở, hát bài tình ca ưu thương.

Lâm Hải tử tế nghe, tiếng mà Liễu Hinh Nguyệt phát ra rất thuần chủng, xác thực không có vấn đề gì, mặc dù đã vô cùng dễ nghe, nhưng Lâm Hải luôn cảm giác thiếu một chút gì đó, tựa hồ thiếu khuyết một dạng linh hồn.

Một khúc hát xong, Liễu Hinh Nguyệt lẳng lặng nhìn Lâm Hải, chờ lấy lời bình của Lâm Hải.

Lâm Hải nhíu mày suy tư một hồi.

“Em hát bài hát này, đã rất hoàn mỹ, nhưng lại không cách nào đánh động nhân tâm, anh cảm giác, bên trong thiếu khuyết một phần tình cảm chân thực.”

“Là thế phải không?” Đôi mi của Liễu Hinh Nguyệt cau lại, nàng cảm giác mình đã rất dung nhập cảm tình vào lời ca.

“Hẳn là vậy, anh đề nghị em...”

“U, đây không phải Ca Vương gần nhất danh tiếng đang thịnh sao? Làm sao, thật cùng hoa khôi thanh thuần Liễu Hinh Nguyệt của chúng ta câu đáp thành gian à nha?” Lời nói của Lâm Hải, bị một cái thanh âm rất không hài hòa cắt ngang.

Quay đầu nhìn lại, một cái nữ nhân dáng người yêu kiều, ăn mặc gợi cảm chậm rãi đi tới.

“Trịnh Sảng, ngươi nói chuyện chú ý một chút.” Liễu Hinh

Nguyệt chán ghét một trận.

Người tới lờ đi Liễu Hinh Nguyệt, hướng phía Lâm Hải ném cái mị nhãn, giọng dịu dàng nói: “Soái ca, ta gọi Trịnh Sảng, không biết ngươi đã nghe nói qua người ta chưa?”

“Trịnh Sảng? Cửu ngưỡng đại danh.” Lâm Hải đương nhiên nghe nói qua.

Trịnh Sảng cũng là sinh viên hệ âm nhạc, cùng một dạng với Liễu Hinh Nguyệt, là một trong bốn đóa hoa khôi của đại học Giang , người xưng hoa khôi yêu kiều.

Đồng thời, cũng là nữ nhân mà nam sinh trong túc xá nằm đàm luận tới nhiều nhất.

Không vì cái gì khác, bởi vì Trịnh Sảng chẳng những gợi cảm xinh đẹp, mà còn phong lưu thành tính, tên mập mạp Vương Bằng chết bầm kia cũng không có ít lần tưởng tượng đến thân thể mềm mại của Trịnh Sảng mà xóc lọ.

Liễu Hinh Nguyệt thấy Trịnh Sảng chủ động nói chuyện cùng Lâm Hải, chẳng biết tại sao, trong lòng một trận khó chịu.

“Trịnh Sảng, chúng ta còn muốn luyện ca, ngươi không nên quấy rầy chúng ta.”

“Luyện ca? Ha ha, Hinh Nguyệt a, ta khuyên ngươi vẫn là quên đi, còn có nửa tháng, cũng là thi đấu Thanh Ca của thành phố, lần này ta cũng dự thi, ngươi cảm thấy ngươi tranh qua ta sao?”

“Chỉ bằng ngươi?” Liễu Hinh Nguyệt cười lạnh một tiếng, “Chút trình độ của ngươi này, người khác không biết, trong hệ chúng ta còn không rõ ràng lắm sao?”

“Thật sao? Này liền chờ xem đi.” Trịnh Sảng khanh khách một tiếng, lưu cho Liễu Hinh Nguyệt một cái nụ cười ý vị thâm trường, lắc lắc vòng eo gợi cảm, tại trong ánh mắt nóng bỏng của các nam sinh, rời khỏi phòng luyện giọng.

“Đúng.” Đi tới cửa, Trịnh Sảng bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Lâm Hải ném cái mị nhãn.

“Ta nói Ca Vương, có thời gian, có thể cũng giúp ta phụ đạo một chút hay không? Loại rất sâu kia ấy!”

“Rất sâu? Sâu bao nhiêu?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười nói.

Chương 29: Hai tên dở hơi

“Sâu bao nhiêu, ngươi tự mình đo đo một cái, không phải biết sao?” Lời nói của Trịnh Sảng càng phát ra mập mờ phóng đãng.

“A.” Lâm Hải nhàn nhạt ứng một tiếng, “Thật có lỗi, ta không có hứng thú ngồi xe buýt.”

Liễu Hinh Nguyệt sững sờ, còn không có kịp phản ứng.

Gương mặt của Trịnh Sảng bá cái liền biến sắc.

“Hừ! Cho thể diện mà không cần!” Ném câu kế tiếp, Trịnh Sảng thở phì phì mà rời đi.

“Vì sao khi anh nói không ngồi xe buýt, nàng ta liền tức giận như vậy?” Sau khi Trịnh Sảng đi, Liễu Hinh Nguyệt một mặt ngây thơ hỏi.

Ngạch...

Lâm Hải kinh ngạc nhìn Liễu Hinh Nguyệt, “Em nghe không hiểu?”

Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu.

Ai, trách không được người xưng hoa khôi thanh thuần đây.

Lâm Hải bám vào bên tai Liễu Hinh Nguyệt, nhẹ giọng nói vài lời.

Mặt Liễu Hinh Nguyệt đằng cái liền đỏ.

“Lưu manh!”

Dựa vào, vậy cũng là lưu manh, Lâm Hải không còn gì để nói.

“Này, vậy em tính là xe gì a?”

Phốc!

Khụ khụ khụ khụ...

Một câu của Liễu Hinh Nguyệt, kém chút đem Lâm Hải nghẹn chết.

“Em tính là xe riêng, xe riêng của Lâm Hải anh, trừ anh, người nào cũng không thể lái.”

Bên trên gương mặt của Liễu Hinh Nguyệt, nhất thời dâng lên một mảnh ráng hồng.

Đem Liễu Hinh Nguyệt đưa trở về, Lâm Hải vừa mới đi tới ký túc xá, điện thoại liền vang.

Nhìn biểu hiện trên điện báo, là Cường đầu trọc gọi tới.

“Cường đầu trọc, thế nào, ngươi có tốt không?”

“Sư phụ, ta không có việc gì, chỉ là gặp được người điên, đem ta phiền đến không được.”

“Người điên? Cái người điên gì?”

“Một cái lão đầu, tự xưng là cái Viện trưởng gì đó, giống như con ruồi, vây quanh ta không ngừng gọi đại sư huynh, đậu móa, lão có phải đem mình làm Bát Giới hay không.”

Phốc!

“Ha ha ha ha…”

Lâm Hải trực tiếp cười phun.

Cái Đỗ lão đầu này quá khôi hài a, thế mà thật sự chạy đi tìm Cường đầu trọc.

“Ngươi chờ ta một chút, ta một hồi liền qua đó.”

Tắt điện thoại, Lâm Hải lái xe, đi bệnh viện.

Vừa vào phòng bệnh, Lâm Hải lại một lần nữa cười phun.

Tràng cảnh bên trong, quá sung sướng a.

“Đại sư huynh, thật sự là sư phụ để cho ta tới tìm ngươi!”

“Ngươi là Bát Giới sao?”

“Ta là Đỗ Viện trưởng.”

“Vậy ngươi tìm ta làm gì?”

“Tìm ngươi học kim châm a.”

“Kim châm ta sẽ không biết, Kim Cô Bổng ngươi có học hay không?”

“Đại sư huynh, đừng làm rộn, thật sự là sư phụ để cho ta tới tìm ngươi.”

“Ngươi là Bát Giới sao?”

“Ta là Đỗ Viện trưởng.”

…

Em gái ngươi, cái này quả thực là hai tên dở hơi a.

Nhìn hai người lại một lần nghiêm túc tái diễn lời nói phía trên, Lâm Hải cảm thấy, nếu là thật thu hai đồ đệ như thế, sớm tối hắn sẽ đến cười bể cả bụng mà chết.

“Sư phụ, ngài tới.” Đỗ Thuần nhìn Lâm Hải tới cửa, con mắt lập tức sáng lên.

Chạy chậm tiến lên, kéo cánh tay Lâm Hải.

“Ngài nhanh cùng đại sư huynh nói nói, ta muốn cùng y học kim châm, y nhất định phải dạy ta Kim Cô Bổng, có phải ngài không trị triệt để cho y hay không, y thành ngu ngốc, đem mình làm Ngộ Không?”

“Chờ một chút, để cho ta trước cười một hồi.” Nhìn bộ dáng Đỗ Thuần một mặt nghiêm túc, Lâm Hải ôm bụng, cười đau tới sốc hông.

“Sư phụ, ngươi biết lão nhân này?” Cường đầu trọc sờ sờ cái đầu trọc, nghi hoặc hỏi.

“Ông ta là Viện trưởng của bệnh viện này.” Lâm Hải giải thích nói.

“Cũng là đồ đệ của sư phụ ngài” Đỗ Thuần vội vàng bù một câu.

“Cái kia, sư phụ a, ta còn không biết ngài tên gì đâu?” Đỗ Thuần xoa xoa tay, không có ý tứ nói nói.

Lâm Hải trợn trắng mắt, cảm tình lão a nhận sư phụ nửa ngày, cũng còn không biết sư phụ là ai.

Cũng là kỳ hoa.

“Sư phụ gọi Lâm Hải, ta gọi Cường đầu trọc.” Không đợi Lâm Hải trả lời, Cường đầu trọc cướp lời nói.

“Cường đầu trọc? Có phải thường xuyên đốn cái cây kia hay không?”

Lâm Hải: ...

“Được, có chuyện phải tuyên bố trước a, ta còn không có chính thức đáp ứng thu hai ngươi làm đồ đệ, đừng có há miệng sư phụ ngậm miệng sư phụ.”

Lâm Hải cảm thấy phải phủi sạch quan hệ cùng hai cái hàng này.

“Cái gì? Sư phụ, y không phải là đồ đệ chính thức của ngài?”

Đỗ Thuần sững sờ, sau đó vội vàng hỏi: “Vậy y có thể biết Kim Châm Độ Hồn hay không?”

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái.

“Y là muốn theo ta học Phật Sơn Vô Ảnh Cước, biết Kim Châm Độ Hồn cái cọng lông a.”

“Ta dựa vào, làm nửa ngày, y lại không biết Kim Châm Độ Hồn a, mà cũng không phải là đồ đệ chính thức, thật sự là tức chết lão phu, lừa gạt ta kêu y đại sư huynh lâu như vậy.”

Đỗ Thuần tức đến ria mép cũng nhếch lên.

“Người nào lừa ngươi, rõ ràng là chính ngươi chủ động gọi ta là đại sư huynh, bất quá ngươi gọi cũng đúng, ta tcùng sư phụ nói chuyện bái sư trước, vị trí đại sư huynh này, tự nhiên là ta.”

“Ngươi ít tại cái chỗ này nói vớ nói vẩn, tuổi tác lão phu cũng đủ làm cha ngươi, ngươi còn muốn làm đại sư huynh của ta, ta cho ngươi biết, vị trí đại sư huynh này, ta dự định trước.”

“Ta so với ngươi nhập môn sớm hơn, ta là đại sư huynh!”

“Ta so với ngươi tuổi tác lớn hơn, ta là đại sư huynh!”

“Ta là đại sư huynh!”

“Ta!”

“Lão đầu, có tin ta đánh ngươi hay không!”

“Đến a, sợ ngươi a!”

Lâm Hải che mặt, quá muốn mạng hắn a, không đành lòng nhìn thẳng a.

Cường đầu trọc còn nói tốt, lúc đầu IQ liền có chút thiếu, nhưng cái Đỗ Thuần này...

Lâm Hải bắt đầu suy nghĩ, chức Viện trưởng này lão là lên làm thế nào.

“Đỗ Viện trưởng, Đỗ...” Một tiểu y tá vội vã chạy vào, nhưng thấy trận thế này, nhất thời mộng bức.

“Khụ khụ, chuyện gì?” Đỗ Thuần một mặt nghiêm túc hỏi.

Lâm Hải thấy vậy, cái cằm kém chút rơi xuống mặt đất, ta dựa vào, cái mặt này lão lật cũng cũng quá nhanh đi.

“Đỗ Viện trưởng, nhiều thân nhân bệnh nhân nghe nói ngài đã trở về, đều tụ tại cửa bệnh viện.”

“Ồ?” Đỗ Thuần sững sờ, “Đi, đi ra xem một chút.”

Lâm Hải không biết vì sao, cũng theo ra ngoài.

“Đỗ Viện trưởng đi ra.”

Trên đất trống trước cửa bệnh viện, một đám thân nhân của bệnh nhân, thấy Đỗ Thuần đi ra, lập tức vây quanh.

“Đỗ Viện trưởng, tạ ân cứu mạng của ngài a, nếu không phải ngài, ta cái mạng này liền xong.”

“Đỗ Viện trưởng, lão đầu tử nhà ta đặc biệt dặn dò ta, để cho ta tới đưa cho ngài một ít Cẩm Kỳ, đến biểu thị cảm tạ của một nhà chúng ta đối với ngài.”

“Đỗ Viện trưởng, mệnh nữ nhi của ta là ngài cứu được, đây là trứng gà ta mà ta đặc biệt mang từ nhà ở Sơn Đông đến, ngài lấy về nếm thử.”

“Đỗ Viện trưởng, ngài đã cứu ta cha, trong nhà của ta nghèo, không có gì cảm tạ ngài, ta, ta dập đầu cho ngài đi.”

…

“Mọi người, mọi người, chăm sóc người bị thương là thiên chức của mỗi một cái thầy thuốc, ta chỉ là làm chuyện ta nên làm, mọi người không cần dạng này, thật không cần dạng này.”

Đỗ Thuần lôi kéo tay của các thân nhân bệnh nhân, nụ cười hòa ái, dặn dò từng người, bệnh nhân nên hộ lý như thế nào, cùng hình tượng trước đó quả thực tưởng như hai người, nào còn có một tia bộ dạng tranh chấp ngu xuẩn như mới rồi cùng Cường đầu trọc?

Lâm Hải nhìn trước mắt một màn, một cỗ cảm giác khác thường lóe lên trong đầu.

Nghĩ không ra Đỗ Thuần được nhiều người yêu mến như thế, xem ra ông ta cũng là một cái y thuật cao siêu, thầy thuốc có y đức cao thượng a.

Đem thân nhân của bệnh nhân đưa đi, Đỗ Thuần vui vẻ chạy đến trước mặt Lâm Hải.

“Sư phụ, thế nào, những người nhà bệnh nhân này đều là đến xem ta, quá có mặt mũi đi.”

Phốc!

Ấn tượng của Lâm Hải đối với Đỗ Thuần vừa có chỗ đổi mới, lại trực tiếp bị một câu nói này của lão đánh về nguyên hình.

Nhìn bộ dáng Đỗ Thuần nở nụ cười chân thành, Lâm Hải thật sự là có chút dở khóc dở cười.

Ngươi chính là cảm thấy có mặt mũi, ngươi cũng đừng nói ra a.

Chậc chậc chậc, cảm xúc này, thật sự là hơi sợ hãi a.

Lâm Hải đột nhiên cảm giác được chính mình số khổ a.

Nhìn hai cái muốn bái chính mình làm sư này, đều là những người nào a?

Một cái cảm xúc thấp dưới, một cái thiếu IQ.

Chẳng lẽ nói ca ca chỉ có thể lăn lộn ở trong quần thể của hai loại người này sao?

Quá bi ai.

Chương 30: Quá khi dễ quỷ

Năm giờ sáng.

Lâm Hải đang ngủ say, điện thoại di động liền kêu.

“Ta dựa vào, người nào gọi sớm như vậy a.” Trong mộng bị đánh thức, Lâm Hải bực bội một trận.

“Uy?”

“Lâm Hải, cha em không được rồi.” Tiếng khóc của Liễu Hinh Nguyệt truyền tới.

“Cái gì!” Lâm Hải lập tức ngồi dậy, “Anh lập tức tới ngay!”

Mặc xong quần áo, Lâm Hải lái xe, thẳng đến bệnh viện.

Vừa lái xe, Lâm Hải một bên gửi tin tức cho Kim Hoa Đồng Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sự tình Hoàn Hồn Đan thế nào? Nhìn thấy mau gửi tin tức trở về!

Chờ một lát, tin tức Kim Hoa Đồng Tử đã trở lại.

Kim Hoa Đồng Tử: Buổi tối hôm nay, không sai biệt lắm liền tốt.

Ban đêm? Chờ không nổi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta hiện tại liền muốn, nhiều nhất mười phút đồng hồ!

Kim Hoa Đồng Tử: Nếu thượng tiên vội vã muốn có như vậy, ta chỉ có thể đem đan dược phân làm mấy phần, cho bệnh nhân phục dụng từng nhóm, làm như vậy, sau cùng có thể tỉnh lại hay không, liền muốn xem vận khí.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cứ làm như thế đi!

Hiện tại cứu mạng quan trọng hơn, nếu như sau cùng không tỉnh lại, thì lại nghĩ biện pháp khác, tìm một viên Hoàn Hồn Đan khác.

Trong phòng cấp cứu, Liễu Sơn yên tĩnh nằm tại trên giường bệnh, trên dụng cụ, số liệu về các hạng sinh mệnh đang cấp tốc yếu đi.

Đỗ Thuần một mặt nghiêm túc, đang khẩn cấp cứu chữa.

“Viện trưởng, bệnh nhân trên cơ bản đã không thể cứu, chúng ta cũng không cần tiếp tục uổng phí sức lực a?” Bác sĩ chủ trị cho Liễu Sơn là Vương Dũng, ở một bên nói.

“Im miệng, chỉ cần bệnh nhân còn có một hơi thở, chúng ta làm thầy thuốc, liền không thể buông tha!”

“Vâng vâng vâng, Viện trưởng thật sự là thầy thuốc nhân tâm a.” Vương Dũng tuy trong miệng ứng bừa, bên trong ánh mắt lại lộ ra một tia khinh thường.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng cấp cứu rối loạn một trận.

Đỗ Thuần chau mày, “Đi xem một chút, chuyện gì xảy ra?”

Vương Dũng vội vàng đi ra ngoài.

“Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo, có biết đây là bệnh viện hay không!” Vương Dũng vừa ra tới, liền hướng phía đám người răn dạy nói.

Lâm Hải thấy là Vương Dũng, nhất thời chán ghét một trận.

“Người thế nào?”

“Thế nào?” Vương Dũng cười nhạo một tiếng, lão giờ phút này cũng nhận ra Lâm Hải.

“Còn có thể thế nào, chờ nhặt xác đi.”

“Oa!” Vương Dũng vừa dứt lời, Liễu Hinh Nguyệt liền ngồi chồm hổm trên mặt đất, khóc rống lên.

Chân mày Lâm Hải nhướn một cái, liền cất bước đi vào trong.

“Uy, ngươi làm gì! Nơi này là phòng cấp cứu có biết không? Người không có phận sự không thể tiến vào.”

Lâm Hải không để ý tí nào tới lão, một tay đem Vương Dũng đẩy qua một bên.

“Ngươi, ngươi đứng lại đó cho ta, chết người ngươi gánh chịu trách nhiệm sao?” Vương Dũng gấp gáp chạy hai bước, đuổi theo.

“Ầm!”

Lâm Hải trực tiếp đem cửa phòng cấp cứu đẩy ra.

Đỗ Thuần vừa mới đưa tay lấy xuống, số liệu kiểm tra mạng sống con người cơ bản đã biến mất.

Lúc đầu bởi vì cứu giúp thất bại, trong lòng Đỗ Thuần có chút bực bội, thấy có người thế mà xâm nhập vào phòng cấp cứu, lập tức buồn bực xoay đầu lại.

“Viện trưởng, người này quá không ra gì, ta hết lời ngon ngọt, hắn nhất định phải đi đến cùng, cản cũng ngăn không được!” Vương Dũng vội vàng hướng Đỗ Thuần giải thích.

“Ra ngoài!” Đỗ Thuần gầm thét một tiếng.

“Có nghe hay không, để ngươi ra ngoài!” Vương Dũng hướng phía Lâm Hải phách lối rống lên.

“Ta là để ngươi ra ngoài!”

“Để, để cho ta...” Vương Dũng ngốc một chút, “Viện trưởng, ta...”

“Ngươi nghe không hiểu tiếng người sao? Đi ra ngoài cho ta!”

“Tốt, tốt, tốt, ta ra ngoài, ta cái này ra ngoài.” Vương Dũng cúi đầu khom lưng ra khỏi phòng cấp cứu.

“Sư phụ, ngươi có phải lại phải thi triển Kim Châm Độ Hồn, tới cứu người hay không.” Vương Dũng vừa đi ra ngoài, Đỗ Thuần lập tức hấp tấp chạy đến trước mặt Lâm Hải.

Uể oải trước đó bởi vì cứu người thất bại mà sinh ra, sớm liền chạy tới vô ảnh vô tung.

Nghĩ đến rất có thể liền muốn tận mắt nhìn thấy Lâm Hải thi triển Kim Châm Độ Hồn, trái tim nhỏ của Đỗ Thuần kích động đến run rẩy.

Độ em gái ngươi a, Lâm Hải trợn mắt trừng một cái.

Loại thống khổ không phải cho người lần trước kia, Lâm Hải thế nhưng là khắc sâu trong đầu, không phải vạn bất đắc dĩ, Lâm Hải là sẽ không bao giờ lại thi triển Kim Châm Độ Hồn.

Nhìn Liễu Sơn trên giường một chút, Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng tử, tốt không, nhanh lên một chút.

Kim Hoa Đồng Tử: Lập tức, đợi thêm một phút đồng hồ.

Đỗ Thuần ở bên cạnh cũng nhìn ngốc.

Sư phụ cũng là không tầm thường a, bệnh nhân đều là không khí, sư phụ cũng không nóng nảy, còn có rảnh rỗi chơi đùa điện thoại di động đây này.

Phía trên Liễu Sơn, một cái thân ảnh như u linh đang trôi nổi lơ lửng.

Chính là Sứ Giả Câu Hồn lần trước câu hồn Cường đầu trọc thất bại - Sở Lâm Nhi.

“Lần trước câu hồn thất bại, may mắn lão cha giúp đỡ giấu diếm, mới trốn qua xử phạt, lần này nhất định không thể thất bại.”

Tay phải Sở Lâm Nhi khẽ vẫy, một sợi dây xích tím liền xuất hiện trong tay, hướng phía cổ Liễu Sơn quấn lấy.

“Đi thôi.” Cái miệng nhỏ nhắn của Sở Lâm Nhi đắc ý nhếch lên.

“Ta dựa vào, muốn hỏng việc!” Lâm Hải đang cầm điện thoại di động chờ đan dược, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ linh hồn rung động.

“Sư phụ, làm sao?” Thấy sắc mặt Lâm Hải không đúng, Đỗ Thuần vội vàng hỏi.

Lâm Hải không thể trả lời, trong ý nghĩ lại dị thường rõ ràng.

“Không sai, trong ghi chép truyền thừa của Dược Vương, loại tình huống này liền là linh hồn lìa khỏi thân thể.”

“Đậu móa, không kịp.” Nhìn điện thoại di động, bên Kim Hoa Đồng Tử kia vẫn không có động tĩnh.

Lâm Hải cắn răng một cái, không có cách nào, chỉ có thể lần nữa thi triển Kim Châm Độ Hồn, chính mình tổng không thể nhìn phụ thân Hinh Nguyệt chết đi a.

Nhanh chóng xuất ra kim châm, Lâm Hải hướng phía một chỗ yếu huyệt trên thân Liễu Sơn mà đâm vào.

“Kim Châm Độ Hồn!” Đỗ Thuần tận mắt thấy Lâm Hải thi châm, kích động toàn thân cũng run rẩy lên.

“Hừ!” Lâm Hải bỗng cảm giác một hồi đau đầu đánh tới.

“Ừm?” Sở Lâm Nhi đang nắm hồn phách Liễu Sơn rời đi, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ lực kéo cường đại mà quen thuộc.

“Lại tới? Thật sự là tức chết ta!” Sở Lâm Nhi lập tức hiểu được, lại là gia hoả lần trước kia, đang cùng mình đối nghịch.

Lần này, nhất định phải cho cái tên đáng ghét kia một bài học mới được.

Nghĩ đến chỗ này, Sở Lâm Nhi lập tức xuất hết khí lực, lôi kéo Liễu Sơn đi về phía trước.

Leng keng!

Thời khắc mấu chốt, Weachat của Lâm Hải lại vang.

Lâm Hải một bên nhịn đau khổ thi châm, một bên rảnh tay nhìn một chút.

“Đậu móa, rốt cục đến.”

Vội vàng mở ra túi càn khôn, thấy bên trong đã nhiều hơn một viên thuốc đen sì.

Rút ra!

Lâm Hải bởi vì hai cánh tay đều có đồ vật, nên viên thuốc trực tiếp rơi trên mặt đất, lăn ra ngoài xa.

“Cái đồ vật gì!” Đỗ Thuần đang tập trung tinh thần nhìn Lâm Hải thi châm, giật mình.

“Đem cái dược hoàn kia nhặt lên, nhanh lên!” Lâm Hải lo lắng phân phó nói.

Hắn hiện tại, đau đầu đã cơ hồ khó có thể chịu đựng.

“A.” Đỗ Thuần vội vàng đem viên thuốc nhặt lên, tuy không biết dùng để làm gì, nhưng nhìn sắc mặt Lâm Hải, cũng có thể đoán được viên thuốc này hẳn là rất trọng yếu.

“Tranh thủ thời gian nhét vào trong miệng bệnh nhân!”

“Cái gì? Sư phụ, cái này cũng rơi xuống mặt đất, không vệ sinh.”

“Đậu móa, nhanh lên! Này nói nhảm nhiều như vậy!”

“Há, nha!” Đỗ Thuần thấy Lâm Hải thật gấp, vội vàng chiếu theo lời nói của Lâm Hải, đem viên thuốc nhét vào trong miệng Liễu Sơn.

Viên thuốc vừa vào miệng liền tan, trong nháy mắt biến thành dược thủy đen sì.

Cùng một thời gian, Lâm Hải thông qua bí pháp trong truyền thừa Dược Vương, minh mẫn cảm nhận được, linh hồn Liễu Sơn đang từ từ trở về thân thể.

Mặc dù không có dung hợp toàn bộ, nhưng ít ra sẽ không bị lôi đi.

“Vụt!” Lâm Hải nhanh chóng rút kim châm ra.

“Hô, cũng may thời gian hơi ngắn, không có cái loại đau đớn sống không bằng chết như lần trước, bất quá cái này cũng vẫn phải chịu.” Lâm Hải dùng sức xoa xoa đầu, trong lòng cuối cùng thở phào.

“Cái này, cái này, số liệu của sinh mệnh lại khôi phục!” Đỗ Thuần nhìn lên biểu hiện trên các dụng cụ, mặc dù bản thân đã tận mắt nhìn thấy quá trình Lâm Hải cứu người, nhưng vẫn cảm thấy có chút khó tin.

Đồng thời, trong lòng đối với Lâm Hải lại càng thêm sùng bái.

“Người nào, đến cùng là ai, tức chết cô nãi nãi!” Giữa không trung, Sở Lâm Nhi nhìn xiềng xích rỗng tuếch trong tay, bộ ngực sung mãn không ngừng phập phồng.

Liễu Sơn kiểm tra lại có dấu hiệu triệu chứng sinh mệnh, tuy linh hồn cùng thân thể còn không có hoàn toàn dung hợp, nhưng đã thuộc về người sống, nàng không thể đem linh hồn khóa đi.

Ý vị này, nhiệm vụ của nàng lại thất bại!

“Ô ô ô ô... Quá khi dễ quỷ.” Sở Lâm Nhi lăng không ngồi xuống, cái miệng nhỏ nhắn xẹp xuống, khóc lóc.

Chương 31: Có âm mưu

Đi ra khỏi phòng cấp cứu, Lâm Hải lập tức bị vây quanh.

“Lâm Hải, cha em thế nào?” Liễu Hinh Nguyệt một phát bắt được tay Lâm Hải, lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi, thúc thúc không có việc gì.” Lâm Hải vỗ vỗ tay nhỏ mịn màng của Liễu Hinh Nguyệt, an ủi nói.

“Quá tốt, cảm ơn anh, Lâm Hải.”

“Hừ! Thật sự là mở to mắt nói lời bịa đặt, hiện tại đoán chừng người đều chết hết đi.” Một âm thanh rất không hài hòa vang lên.

Vương Dũng một mặt cười lạnh đi tới.

“Ta nói Tiểu Nguyệt a, ngươi cũng đừng bị tiểu tử này lừa gạt, tình huống của cha ngươi kia, đã không thể cứu được nữa.”

Vương Dũng ngắm liếc bộ ngực sung mãn của Liễu Hinh Nguyệt một chút, âm thầm nuốt ngụm nước bọt.

Thiên a, nếu có thể đem cái tiểu tao hóa này cưỡi lên thoải mái một đêm, sống ít đi một năm cũng được a.

“Lâm Hải...” Liễu Hinh Nguyệt quan tâm sẽ bị loạn, vừa nghe Vương Dũng nói như thế, tâm lại treo lên.

“Yên tâm đi, Hinh Nguyệt, nghe người ta nói, cứ coi như nghe chó đánh rắm a.”

“Ngươi nói ai là chó đâu?”

“Chó tự mình biết nói.”

“Ngươi...”

Lúc này, Đỗ Thuần cũng từ phòng cấp cứu đi tới, một mặt chấn kinh đi tới trước mặt Lâm Hải.

“Thế nào?” Thanh âm Lâm Hải có chút lạnh.

“Ta vừa mới cẩn thận tra một chút, xác thực lượng thuốc dùng tối hôm qua, so với bình thường lớn hơn gấp đôi.”

“Hừ!” Trong mắt Lâm Hải nhất thời toát ra hai đường hung quang.

“Lâm Hải, làm sao?” Liễu Hinh Nguyệt tựa hồ cũng nghe ra có chút không đúng.

“Không cần ta nói, ngươi nên biết rõ phải làm thế nào chứ.” Lâm Hải quay đầu, hướng phía Đỗ Thuần lạnh lùng nói nói.

“Uy, ngươi là ai a, tại sao cùng Viện trưởng của chúng ta nói chuyện như vậy đâu!” Một cái thầy thuốc trẻ tuổi đứng ra, hướng phía Lâm Hải rống lên.

“Im miệng!” Đỗ Thuần gào to một tiếng, “Trước tiên đem bệnh nhân đẩy trở về phòng bệnh, dùng thuốc giống như ngày thường.”

“Bệnh, bệnh nhân? Viện trưởng, bệnh nhân không phải đã?” Cái thầy thuốc trẻ tuổi này liền sửng sốt.

“Ta nói chuyện, các ngươi nghe không hiểu sao!” Đỗ Thuần nổi giận.

“Tốt, Viện trưởng, chúng ta lập tức qua.” Thầy thuốc trẻ tuổi vội vàng kêu gọi mấy người y tá, tiến vào phòng cấp cứu.

“Đậu móa, lão nhân này chịu cái kích thích gì vậy.” Những người này cũng cảm thấy, Đỗ Thuần có chút khác thường.

Đều là bác sĩ, ai cũng có thể nhìn ra, Liễu Sơn là không thể cứu được.

Nhưng Đỗ lão đầu nhất định phải đem bệnh nhân đẩy ra tiếp tục cứu chữa, đây không phải là hồ nháo sao?

Không có cách, ai bảo người ta là Viện trưởng đâu? Mấy người này tâm lý có oán khí, lại không dám biểu lộ ra một điểm nào.

Chỉ chốc lát, thầy thuốc trẻ tuổi mang theo mấy người y tá, đem Liễu Sơn đẩy ra.

Chỉ là, biểu lộ trên mặt mỗi người, so sánh cùng lúc đi vào, cũng trở nên mười phần đặc sắc.

Bọn họ đi vào, lúc nhìn thấy trên dụng cụ số liệu sinh mệnh của Liễu Sơn hết thảy đều bình thường, cũng cho là mình con mắt hoa.

Nhưng sau khi cẩn thận kiểm tra một phen, không thể không chấn kinh phát hiện, Liễu Sơn cái người vốn nên đã chết này, thế mà còn sống!

Thật là gặp quỷ sống mà!

Sau khi đem Liễu Sơn đẩy đi, Đỗ Thuần nhìn y tá trưởng trực ban một chút.

“Qua, đem lời dặn của bác sĩ đêm qua lấy tới.”

“Vâng.” Y tá trưởng tựa hồ cũng nhận ra không khí có chút không đúng, vội vàng tự mình đi lấy lời dặn của bác sĩ hôm qua

tới.

“A, cái kia, Đỗ Viện trưởng, ta chợt nhớ tới, lâm thời có chút việc, ta liền đi trước.” Vương Dũng thấy y tá trưởng đi lấy lời dặn của bác sĩ, lập tức trở nên nôn nóng bất an, mượn cớ liền muốn rời đi.

“Chờ một chút, ngươi là bác sĩ chủ trị của Liễu Sơn, chờ xem hết lời dặn của bác sĩ rồi đi cũng không muộn!”

“A? Vậy thì tốt, vậy thì chờ một hồi.” Vương Dũng có chút cà lăm đáp nói, trên trán toát ra một tầng mồ hôi tinh tế.

“Viện trưởng, đây là lời dặn của bác sĩ đêm qua.”

Đỗ Thuần nhận lấy, chỉ nhìn một chút, liền đem lời dặn của bác sĩ ném tại trên mặt Vương Dũng.

“Ngươi làm chuyện tốt!”

“Viện trưởng, ta cũng là nhất thời sơ sẩy, mới khai sai lượng thuốc, ta...”

Nói còn chưa dứt lời, Lâm Hải nhấc chân đem lão đạp một cái ngã nhào.

“Đậu móa, nhất thời sơ sẩy? Ngươi cái này là cố ý giết người có biết hay không!”

Lâm Hải mới không tin lời nói dối cũa Vương Dũng, Liễu Sơn cũng đã nằm viện một năm, mỗi ngày đều là dùng thuốc giống nhau, còn có thể phạm sai lầm sao?

Chỗ này tuyệt đối có âm mưu!

“Tiểu tử, ngươi cũng không nên ngậm máu phun người!” Vương Dũng nhãn châu xoay động, vội vàng cãi lại nói, lão cũng không dám gánh chịu cái tội danh này.

“Từ giờ trở đi, ngươi đã bị khai trừ!” Đỗ Thuần ở bên cạnh lạnh lùng nói.

“Cái gì? Không muốn a, Viện trưởng, ta thế nhưng là tại bệnh viện chúng ta cần cù chăm chỉ công tác hai mươi năm, cũng bởi vì điểm sai sót nhỏ như thế, ngươi liền khai trừ ta?”

“Sai sót nhỏ? Hừ!” Đỗ Thuần hừ lạnh một tiếng, “Chẳng những bệnh viện muốn khai trừ ngươi, mà vừa rồi, ta đã báo án, có lời gì, đi cùng cảnh sát nói đi.”

Lúc này, vừa vặn bên ngoài bệnh viện vang lên tiếng còi cảnh sát.

Vương Dũng nghe xong, bắp chân mềm nhũn, nhất thời lăn quay trên mặt đất.

“Đỗ Viện trưởng!” Một cái cảnh quan vóc người khôi ngô đi tới, cùng Đỗ Thuần chào hỏi.

“U, ngươi đường đường là Cục trưởng, còn tự thân đến đây a?” Hiển nhiên, Đỗ Thuần cùng cái cảnh sát này rất quen thuộc.

“Ha ha, ngài tự mình gọi điện thoại báo án, ta nào dám không tự mình đến đây a.”

“Đem gã mang đi!”

Phía sau bước lên hai cảnh sát, đem Vương Dũng đã hoảng sợ co quắp mang ra ngoài.

“Sư...” Đỗ Thuần vừa muốn gọi là Lâm Hải sư phụ, lại bị con mắt của Lâm Hải quét ngang, hoảng sợ thu trở về.

Nói đùa, ngươi là Viện trưởng một viện, ở ngay trước mặt nhiều người như vậy gọi mình là sư phụ, này là chuyện gì?

“A, Tiểu Lâm a, ta giới thiệu cho ngươi một chút.” Đỗ Thuần hiểu rõ ý tứ của Lâm Hải, chỉ là cái thanh âm Tiểu Lâm này, gọi thế nào cũng đều có cảm giác khó chịu.

“Vị này là Bành Cục trưởng của Cục Công An thành phố, Bành Đào!”

“Tiểu Bành a, vị này là Lâm Hải, sinh viên đại học Giang Nam, cùng ta xem như là bạn vong niên.”

“Há, ngươi khỏe.” Bành Đào cùng Lâm Hải bắt tay, trong lòng kinh ngạc một trận.

Có thể làm cho Đỗ Thuần trịnh trọng giới thiệu như vậy, cái Lâm Hải này, tuyệt đối sẽ không chỉ là một cái sinh viên đại học đơn giản bình thường như vậy.

“Các ngươi trò chuyện, ta đi xuống trước.” Cùng mọi người lên tiếng chào hỏi, Lâm Hải liền ra khỏi bệnh viện.

Đậu móa, hiện đau đầu muốn chết, cũng không có lòng dạ thanh thản cùng bọn họ ở chỗ này nói mò nói nhạt.

Lên xe, Lâm Hải vội vàng đem bức tranh cổ kia lấy ra, ôm vào trong ngực, tẩm bổ linh hồn bị thụ thương.

Phòng làm việc của Viện trưởng.

Đỗ Thuần cùng Bành Đào đang ngồi đối diện nhau.

“Đỗ Viện trưởng, bệnh của cha ta, khoảng cách giữa các lúc phát tác càng lúc càng ngắn.” Bành Đào uống miếng nước, thần sắc trên mặt rất lo lắng.

“Ai, cái bệnh của cha ngươi này, mười phần cổ quái, các bệnh viện lớn trên toàn thế giới, cũng đã kiểm tra, căn bản tra không ra vấn đề gì tới.” Đỗ Thuần lắc đầu, cũng là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Thế nhưng là, cứ theo đà này, ta lo lắng, cha ta đến tháng này cũng sống không qua.”

“Ai, lão Bành cũng là vận mệnh nhiều thăng trầm a.”

“Đỗ Viện trưởng, ngài cùng phụ thân ta là bạn bè cũ, ngài có thể giúp nghĩ một chút biện pháp hay không?”

Đỗ Thuần lắc đầu.

“Biện pháp có thể nghĩ, đều đã sớm nghĩ qua, danh y trong nước hay quốc ngoại, cũng đều nhìn qua, thế nhưng tất cả kiểm tra đều là hết thảy bình thường, có thể làm gì?”

Bành Đào một mặt bi thương.

“Nhưng, phụ thân ta cứ như vậy…”

“Không đúng!” Đỗ Thuần ba một cái vỗ bàn, đem Bành Đào hoảng sợ kém chút trượt chân ngã xuống mặt đất.

“Có lẽ, có người có thể cứu phụ thân ngươi!”

“Cái gì!” Bành Đào mãnh liệt đứng lên.

Chương 32: Cảm giác hôn môi

“Đỗ Viện trưởng, đến cùng người nào có thể cứu phụ thân ta?”

“Cũng là Tiểu Lâm mà ta vừa mới giới thiệu cho ngươi biết, Lâm Hải.”

“Hắn?” Bành Đào sững sờ.

Vốn cho rằng Đỗ Thuần sẽ nói ra vị tiền bối đức cao vọng trọng nào đó trong giới Y Học, vậy mình sẽ lập tức lên đường đi mời.

Nhưng vạn vạn không nghĩ đến, lại là cái sinh viên đại học trẻ tuổi vừa mới gặp qua này.

Bệnh của phụ thân thế nhưng là danh y trên toàn thế giới cũng thúc thủ vô sách (*bó tay chịu trói), hắn một cái mao đầu tiểu tử mới hai mươi tuổi, có thể có biện pháp nào.

“Đỗ Viện trưởng, coi như ngươi nghĩ không ra biện pháp cứu phụ thân ta, ta cũng sẽ không trách cứ ngươi, dù sao bệnh của phụ thân ta cũng rất kỳ quái, nhưng ngươi cũng không cần đến cầm một sinh viên đến gạt ta đi.”

“Ha ha, Tiểu Bành a, ta cùng ngươi nói, người trẻ tuổi này, thật không đơn giản a.”

Đỗ Thuần đem sự tình Lâm Hải cứu sống Cường đầu trọc cùng Liễu Sơn, không chút nào che lấp cùng Bành Đào tự thuật một lần.

“Cái này, đây là thật?” Bành Đào ở một bên nghe, cũng ngốc, làm sao cảm giác như đang nghe một dạng cố sự.

“Thiên chân vạn xác, mà ta còn muốn lấy bái người ta làm sư đâu, chỉ là, người ta tựa hồ không quá nguyện ý thu a.” Đỗ Thuần thất vọng lắc đầu.

“Cái gì! Ngài muốn bái sư, muốn bái một cái người trẻ tuổi hai mươi tuổi làm sư?”

Lần này, Bành Đào càng ngốc.

Đỗ Thuần là ai? Là Ủy Viên Phó chủ nhiệm Hội y học của Hoa Hạ, là chuyên gia Khoa Nội thần kinh số một số hai!

Ông ta muốn bái sư? Đối phương lại còn là một người sinh viên đại học?

Cái này nếu truyền đi, toàn bộ giới y học Hoa Hạ có lẽ sẽ đều phải oanh động.

“Ta đi tìm hắn!” Tuy vẫn là bán tín bán nghi, nhưng dù sao cũng là liên quan đến sinh mệnh của cha mình, Bành Đào không thể buông tha bất cứ cơ hội nào.

Địa Phủ.

Sở Giang Vương chắp tay sau lưng, bước chân thong thả đi đi lại lại ở trên đại điện.

Ngưu Đầu Mã Diện ở phía dưới, khẩn trương đến mức thở mạnh cũng không dám.

“Lại là Kim Châm Độ Hồn! Mà lần này lại còn có một cỗ lực lượng đan dược, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!”

“Bệ hạ, thuật Kim Châm Độ Hồn, từ khi Thiết Quải Lý phi thăng, đã thất truyền tại Nhân gian, về phần Luyện Đan Thuật, từ sau Tần Triều Lý Tư, càng là không người học tập được, ngài có phải là lầm hay không.”

Ngưu Đầu cả gan nói.

“Không có khả năng!” Sở Giang Vương vung tay lên, “Ta ở trên thân Lâm nhi có lưu Ấn Phù, sự tình phát sinh trên người nàng, ta đều biết nhất thanh nhị sở, tuyệt sẽ không sai.”

“Vậy liền kỳ quái.” Hai người Ngưu Đầu Mã Diện, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Tốt, các ngươi đi xuống đi.” Sở Giang Vương bực bội phất phất tay.

“Chuyện này, nhất định phải làm rõ ràng!”

Thành phố Giang Nam, Sở Lâm Nhi du đãng ở trên bầu trời thành phố, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên cao.

“Tức chết ta, tức chết ta! Sớm biết liền không đến làm cái Sứ Giả Câu Hồn gì này, thật sự là một chút ý tứ cũng không có.”

“Thật nhàm chán a, tất cả đều là đen không thấy ngón tay, cái gì cũng không nhìn thấy, so với Địa Phủ còn đen hơn.”

“Lâm nhi!” Weachat của Sở Lâm Nhi vang, là tin tức do Sở Giang Vương phát đến.

“Phụ vương.” Sở Lâm Nhi vụng về xuất ra một cái điện thoại di động.

“Phụ vương, ta không muốn làm cái Sứ Giả Câu Hồn này nữa, vừa sinh khí vừa tẻ nhạt, lại không nhìn thấy cảnh tượng Nhân gian, thật sự là không có ý nghĩa.” Sở Lâm Nhi nũng nịu nói.

“Tốt, vậy cũng khỏi làm nữa.” Sở Giang Vương trả lời chắc chắn nói.

Leng keng!

Sở Lâm Nhi làm nhiệm vụ thất bại, bị thủ tiêu thân phận Sứ Giả Câu Hồn.

“Phụ vương.” Nhìn điện thoại di động bày ra dòng chữ này, Sở Lâm Nhi nhảy cẫng hoan hô.

Sau đó, trước mắt Sở Lâm Nhi mạnh mẽ phát sáng, ánh sáng phồn hoa, cao ốc cao ngất, đám người náo nhiệt, xuất hiện tại giữa tầm mắt nàng.

Không bị chức vụ Sứ Giả Câu Hồn trói buộc, tu vi của Sở Lâm Nhi cũng cấp tốc khôi phục, từ Tiên Thiên sơ kỳ trực tiếp nhảy lên đến Quỷ Tiên sơ kỳ.

“Oa, lần đầu đến Nhân gian lại đẹp như thế!” Sở Lâm Nhi bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn lấy, hai con mắt không kịp nhìn.

“Phụ vương, vì cái gì Sứ Giả Câu Hồn khi đi ra chấp hành nhiệm vụ, đều phải đem thị giác (*con mắt) phong bế đâu? Cảnh tượng Nhân gian này, so với Địa Phủ đẹp hơn vạn lần, sao không để tất cả mọi người nhìn xem.”

“Hài tử ngốc, ngươi coi sứ giả đi ra ngoài là du lịch sao? Sau khi đem thị giác phong bế, Sứ Giả Câu Hồn chỉ có thể nhìn thấy linh hồn người sắp chết, dạng này là vì phòng ngừa bọn họ lợi dụng chức quyền, mà làm ra sự tình thương tổn tới phàm nhân.”

“A.” Sở Lâm Nhi cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Phụ vương, con có thể dừng lại ở Nhân gian lâu thêm một canh giờ hay không?” Sở Lâm Nhi biết rõ, người của Địa Phủ không thể ở Nhân gian quá lâu, nhưng với tính cách của tiểu cô nương như nàng, lại thực sự không nỡ rời cảnh đẹp Nhân gian này.

“Ha ha, từ giờ trở đi, con trước hết không cần về Địa Phủ, lưu tại Nhân gian, giúp phụ vương tra một việc.”

“Việc gì?”

“Kim Châm Độ Hồn lại hiện ra, linh dược Tiên gia lại xuất thế, đến cùng là chuyện gì xảy ra!”

Nhấc lên việc này, cái mũi Sở Lâm Nhi kém chút tức điên.

“Hừ, yên tâm đi, phụ vương, con nhất định giúp ngươi tra rõ ràng!”

Một lát nữa, Sở Lâm Nhi có chút bận tâm lại gửi tin tức nói: “Phụ vương, con thời gian dài không trở về Địa các thúc bá còn lại này...”

“Yên tâm đi, phụ vương sẽ đi nói.”

A! Giải phóng!

Sở Lâm Nhi cao hứng đến mức con mắt cũng híp lại.

Lâm Hải nằm trên xe, ôm bộ tranh cổ thần kỳ kia, chậm rãi tu dưỡng linh hồn.

Lần này thời gian thi châm rất ngắn, linh hồn không phải bị thương rất nghiêm trọng, ngắn ngủi một hồi thời gian, đã khôi phục rất nhiều.

Leng keng!

Thanh âm của Weachat.

Lâm Hải mở ra xem, Kim Hoa Đồng Tử lại phát tới ba viên thuốc.

Kim Hoa Đồng Tử: Cách mỗi bảy ngày, phục dụng một khỏa.

Lâm Hải nói lời cảm tạ, nhắm mắt lại, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Leng keng!

Lại một cái tin.

“Lâm Hải, anh ở đâu?” Là Liễu Hinh Nguyệt phát tới.

“Dưới lầu, trên xe.”

Chỉ chốc lát, Liễu Hinh Nguyệt từ trong bệnh viện đi tới, nhìn thấy xe Lâm Hải, liền mở cửa, ngồi lên.

“Thúc thúc thu xếp tốt chưa?”

“Ừm.” Mặt Liễu Hinh Nguyệt đỏ bừng, tựa hồ có chút không bình thường.

“Lâm Hải, anh!”

“Này, cùng anh khách khí cái gì, nếu thật là... Ngô!”

Lâm Hải còn chưa nói xong, Liễu Hinh Nguyệt mãnh liệt ôm lấy cổ Lâm Hải, một cái bờ môi ướt át mềm mại dính sát lên.

Con mắt Lâm Hải mãnh liệt trợn to, trong nháy mắt phảng phất có một cỗ điện lưu mát lạnh du tẩu toàn thân, thân thể toàn bộ cũng thẳng băng.

“Đây chính là cảm giác hôn môi sao? Quá mỹ diệu a!”

Lâm Hải cùng Vương Đình nói chuyện yêu đương gần một năm, cũng chỉ là ngẫu nhiên lôi kéo tay mà thôi, cái này còn là lần đầu tiên cùng nữ nhân hôn môi.

Đậu móa, có tiện nghi không chiếm, là vương bát đản a!

Lâm Hải ôm chặt lấy Liễu Hinh Nguyệt, đầu lưỡi thô bạo cạy mở hàm răng của nàng, tại trong cái miệng nhỏ thơm ngọt của Liễu Hinh Nguyệt, điên cuồng cướp lấy.

“Đông đông đông!”

Có người gõ cửa sổ xe.

“A!”

Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, vội vàng đẩy Lâm Hả ra, sột sột soạt soạt sửa sang y phục có chút lộn xộn.

“Em gái ngươi! Đại gia ngươi! Tổ tông ngươi!”

Thời khắc mấu chốt bị quấy rầy, Lâm Hải quả thực là tức điên!

Đậu móa, bất kể là ai, nếu không cho lão tử một cái lý do phù hợp, lão tử chém sống ngươi!

“Phanh” đẩy cửa xe ra, Lâm Hải hướng người phía ngoài xe, trợn trừng mắt to.

“Ách?” Bành Đào kỳ quái một trận, vừa mới rồi còn rất tốt, làm sao hiện tại thấy mình lại giống như thấy cừu nhân vậy.

“Chuyện gì?” Lâm Hải giống như ăn phải thuốc súng, nói chuyện không hòa nhã được.

Gặp người gõ cửa xe là Bành Đào, Lâm Hải càng tức giận, ngươi a một Cục trưởng Cục Công An, còn tự thân đi quản chuyện xe chấn sao?

Huống chi chính mình đến chấn động cũng chưa kịp chấn động đâu!

Nếu không phải nhìn ngươi là Cục trưởng, lão tử không dám đánh ngươi, sớm đã cho một chân qua a.

Bành Đào lúc này mới chú ý tới, Liễu Hinh Nguyệt cũng ở trên xe, hơn nữa là một mặt ửng hồng, đến đầu cũng không dám ngẩng lên, nhất thời minh bạch vừa mới rồi trong xe đã phát sinh cái gì.

Trách không được người ta nổi giận đâu, nguyên lai mình làm người xấu phá chuyện tốt nhà người ta.

Hiện tại người trẻ tuổi a, thật sự là phóng khoáng, vừa sáng sớm, liền trong xe làm việc.

“Cái kia, Tiểu Lâm a, ta nghe Đỗ Viện trưởng nói, ngươi biết trị bệnh?”

“Đúng vậy a, làm sao?”

“Vậy ngươi có thể, giúp phụ thân ta nhìn một chút hay không?”

“Mặc kệ, không rảnh!”

Ầm!

Cửa xe đóng lại.

Chương 33: Thiên Nhãn Thần Thông thăng cấp rồi

Bị Lâm Hải một chút mặt mũi cũng không cho còn phơi tại ngoài xe, trong lòng Bành Đào đằng cái mà bốc lên một cơn lửa giận.

Chính mình dù sao cũng là Cục trưởng Cục Công An, toàn bộ thành phố Giang Nam, ai dám không nể mặt chính mình.

Không phải chính mình là đến có chút không phải lúc sao? Ngươi có cần đến mức một điểm thể diện cũng không lưu lại sao?

Ngẫm lại, Bành Đào tiến lên, chuẩn bị lần nữa qua gõ cửa sổ xe.

“Hô!”

Không nghĩ tới, Lâm Hải trực tiếp nổ máy xe, sát qua thân thể Bành Đào, chạy như bay mà qua.

“Tiểu tử hỗn trướng!” Bành Đào kém chút bị xe quét đến, nhìn theo đằng sau đuôi xe Land Rover, hung hăng chửi một câu.

“Lâm Hải, vừa rồi anh làm sao không lễ độ đối với Bành Cục trưởng như vậy a?” Trước đó Bành Đào đến bắt Vương Dũng, nên Liễu Hinh Nguyệt cũng biết ông ta là Cục trưởng Cục Công An.

Cái mũi Lâm Hải hừ một cái, “Đậu móa, làm hỏng chuyện tốt của lão tử, không đánh ông ta cũng không tệ rồi.”

“Chán ghét!” Trên mặt Liễu Hinh Nguyệt lập tức bay lên hai đóa mây đỏ, nàng đương nhiên biết rõ sự tình mà Lâm Hải nói là cái gì.

“Đúng, Hinh Nguyệt, nụ hôn đầu anh bảo trì hơn hai mươi năm, liền bị em cực đoan bá đạo cướp đi, em cũng phải phụ trách với anh a.”

“Phi! Không biết xấu hổ.” Liễu Hinh Nguyệt tức giận đánh Lâm Hải một chút.

Nhìn bộ dáng Liễu Hinh Nguyệt khẽ cáu giận, trong người Lâm Hải nhất thời dâng lên một dòng nước nóng.

Dừng xe ở ven đường, Lâm Hải ôm chặt lấy Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, em nhìn anh cái này ăn nói vụng về, nếu không cho anh cái cơ hội, để cho anh lại rèn luyện một chút?” Lâm Hải sắc mị mị trừng mắt nhìn bờ môi gợi cảm sung mãn của Liễu Hinh Nguyệt nói.

“Anh ăn nói vụng về? Rõ ràng là miệng lưỡi trơn tru, so với ai khác cũng có thể nói...” Lời nói nói được một nửa, Liễu Hinh Nguyệt liền ngừng.

“Lưu manh, không biết xấu hổ!” Liễu Hinh Nguyệt kịp phản ứng, tay nhỏ nhẹ nhàng nện tại trước ngực Lâm Hải.

Lâm Hải một tay nắm lấy tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, trực tiếp hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

“Tít tít tít!” Phía sau xe có thanh âm ấn còi.

Tít bà nội ngươi!

Lâm Hải mới không để ý tới.

Liễu Hinh Nguyệt nghe được tiếng còi xe hơi, liền muốn giãy dụa đẩy Lâm Hải ra, lại bị Lâm Hải một tay đè lại.

“Đông đông đông!”

Thanh âm vội vã gõ cửa sổ xe.

“Ta xxx đại gia ngươi!” Lâm Hải kém chút bạo tẩu.

Làm sao hắn hôn miệng một cái, liền có người tới gõ cửa sổ xe!

Phanh cái đẩy cửa xe ra, Lâm Hải nhảy xuống.

“Đường cái là của nhà ngươi a, có biết không nói...” Lâm Hải vừa xuống xe, liền có một chập mắng từ một người nam tử đổ ập xuống.

Nhưng mắng một nửa, liền tắt lửa.

“Lâm, Lâm ca, là, là ngài a.”

Triệu Lỗi vừa rồi còn là bộ dáng vô cùng phách lối, nhất thời lại biến thành khổ qua.

“WTF mô phỏng sao!” Lâm Hải đi lên cũng là một chân, đem Triệu Lỗi đá trên mặt đất, sau đó một trận đấm đá!

Quá khi dễ người a!

Lão tử thân cái miệng nhỏ kia dễ dàng sao!

Cục trưởng Cục Công An tới quấy rối cũng liền thôi, ngươi cũng cùng đi theo thêm phiền a!

Vương Đình thấy thế, vội vàng từ một chiếc xe BMW phía sau chạy xuống.

“Lâm Hải, ngươi dừng tay cho ta!”

Lâm Hải không để ý tí nào, lại đánh một hồi, mới dừng lại.

Cũng may Lâm Hải không có sử dụng chân khí, nếu không phải vậy, cái trận bỗng nhiên cuồng đánh này, Triệu Lỗi không phải phế thì không thể.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Lỗi mới từ dưới đất bò dậy, xoay người đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm ca, thật xin lỗi, ta sai, ta thật không biết đây là xe của ngươi.”

Triệu Lỗi hiện tại thế nhưng là cũng không dám lại đắc ý với Lâm Hải.

Sự tình Hồ Vi bị người bẻ xương cốt, bẻ gãy ngón tay, tại trong hội bọn họ này, đã truyền ra.

Người khác có lẽ không biết là ai làm, nhưng Triệu Lỗi lại dám đánh một trăm cái cam đoan, tuyệt đối là do người trước mặt này xuất thủ.

“Đậu móa, cút!” Lâm Hải đánh xong Triệu Lỗi, khí cũng ra không ít, phất phất tay hướng phía Triệu Lỗi như vung con ruồi.

“Ai ai, lăn, ta cái này lăn.” Triệu Lỗi lại là một trận cúi đầu khom lưng, mang theo Vương Đình xám xịt rời đi.

Ngồi tại trong xe BMW, Vương Đình nhìn Lâm Hải mở Land Rover ra, bên người đi theo Liễu Hinh Nguyệt, mà nam nhân tốt của chính mình, tại trước mặt Lâm Hải lại giống như cái tôn tử, cái rắm cũng không dám thả một cái, nhất thời trong lòng Vương Đình nổi lên một trận tức giận.

Đồng thời với tức giận, không khỏi còn có một cỗ hối hận xông lên đầu.

Trở lại trên xe, Lâm Hải muốn tiếp tục làm một số việc yêu đương, nhưng Liễu Hinh Nguyệt lại chết sống không chịu.

Khiến cho Lâm Hải phiền muộn một trận, hận không thể đem Triệu Lỗi bắt trở lại, lại đánh một trận!

Đem Liễu Hinh Nguyệt đưa về túc xá, Lâm Hải lại mở ra Weachat.

Trước đó thời điểm cùng Liễu Hinh Nguyệt thân mật, Weachat liền truyền tới thanh âm tiền tệ nhập vào cái túi.

Lâm Hải biết rõ, đó là hack đoạt hồng bao, lại giúp mình cướp được hồng bao của Thái Thượng Lão Quân.

Chỉ bất quá, loại tình huống vừa rồi đó, đừng nói hồng bao, cho dù Thái Thượng Lão Quân đem toàn bộ lò luyện đan phát tới, Lâm Hải cũng lười nhìn một chút.

Mở ra túi càn khôn, một cái đan dược màu lam nhạt, xuất hiện tại trong ô túi.

Kinh Nghiệm Đan: Gia tăng mười nghìn điểm kinh nghiệm cho bất kỳ cái công pháp gì.

Kinh Nghiệm Đan? Lâm Hải có chút mộng bức, mẹ nó, là chơi trò chơi đâu? Đây là?

Thấy đằng sau đồng dạng cũng không có yêu cầu về cảnh giới, Lâm Hải trực tiếp trước rút ra rồi lại nói!

Có muốn sử dụng không?

Sử dụng!

Lựa chọn công pháp: Một. Nguyệt Cung Tiên m, Hai. Thiên Nhãn Thần Thông

Cái gì ! Nguyệt Cung Tiên âm cũng có thể đề bạt kinh nghiệm, đây chẳng phải là cũng có thể thăng cấp sao?

Lâm Hải thế nhưng là nhớ kỹ, sau khi học được Nguyệt Cung Tiên m, thì không có biểu hiện đẳng cấp a?

Mà Thiên Nhãn Thần Thông, sau khi học được trong đầu xác thực có cái tin tức, nhắc nhở cấp bậc trước mắt của Thiên Nhãn Thần Thông là cấp 1.

Đây là có chuyện gì?

Nhất thời không hiểu rõ, Lâm Hải cũng lười suy nghĩ.

Lựa chọn hai.

Không có gì do dự, Lâm Hải trực tiếp lựa chọn sử dụng Kinh Nghiệm Đan cho Thiên Nhãn Thần Thông.

Nói đùa, Thiên Nhãn Thần Thông thế nhưng là công pháp của Nhị Lang Thần, tuyệt đối muốn ngưu hơn so với Nguyệt Cung Tiên m!

Kinh Nghiệm Đan tiêu thất trong hư không, đồng thời, trong đầu Lâm Hải cho thấy một cái tin tức.

Điểm kinh nghiệm của Thiên Nhãn Thần Thông gia tăng mười nghìn điểm.

Đẳng cấp của Thiên Nhãn Thần Thông thăng làm cấp hai.

Ta dựa vào, thăng cấp!

Lâm Hải sảng khoái một trận!

Không biết sau khi thăng cấp xông, sẽ có cái hiệu quả gì.

Lâm Hải mặc niệm một câu: Thiên Nhãn, mở!

Sau đó, ở trong bốn phía sân trường quét hình một chút.

Phốc!

Phía trước Lâm Hải đúng lúc là nhà tắm nữ sinh.

Bên trong, mấy nữ sinh đang ở dưới vòi phun vui cười đùa giỡn, rõ ràng đến mức Lâm Hải kém chút máu mũi phi nước đại.

Đậu phộng, ngưu bức đại!

Vừa mới chuẩn bị lại nhìn thêm hai mắt, điện thoại liền vang.

Sau khi Lâm Hải kết nối, là Đỗ Thuần đánh tới.

“Sư phụ, Cục Công An bên kia có tin tức, Vương Dũng là bị người sai sử, muốn hại chết Liễu Sơn.”

Trong lòng Lâm Hải lạnh lẽo, quả nhiên có chuyện ẩn giấu ở bên trong.

“Chịu người nào sai sử?”

“Cái này thì bản thân Vương Dũng cũng không rõ ràng, theo gã khai báo, tối hôm qua lúc sắp tan tầm, có người hướng thẻ ngân hàng gã chuyển vào một trăm ngàn khối tiền, sau đó phát cho gã cái tin nhắn ngắn, để gã gia hại Liễu Sơn.”

“Biết rõ.” Lâm Hải có loại dự cảm, chính mình đắc tội với Hồ Vi, không phải là Hồ Vi dời tức giận đến trên người phụ thân Liễu Hinh Nguyệt đi.

“Đúng, sư phụ...” Ngôn ngữ Đỗ Thuần có chút do dự.

“Chuyện gì? Ngươi nói!”

Lâm Hải hiện tại vẫn rất có hảo cảm đối với Đỗ Thuần, mặc kệ là người nhà bệnh nhân tập thể đến cảm tạ Đỗ Thuần, hay là Đỗ Thuần tại bệnh viện cứu giúp Liễu Sơn, không đến một khắc cuối cùng cũng không buông bỏ, loại trách nhiệm này, đều khiến

Lâm Hải cảm thấy, Đỗ Thuần là một cái người thật đáng kính.

“Trước đó Bành Đào đi tìm ngươi đi?”

“Đúng!” Nhấc lên Bành Đào, Lâm Hải liền phát hỏa, bất quá Lâm Hải cũng biết, Bành Đào cũng không phải cố ý làm hỏng chuyện tốt của chính mình, ngược lại cũng không muốn cùng ông ta so đo.

“Này, ngài có thể tìm chút thời gian, giúp phụ thân y nhìn một chút hay không, ta cùng phụ thân y là lão bằng hữu nhiều năm.” Thanh âm của Đỗ Thuần mang theo một tia thương cảm, hiển nhiên là một cái người rất trọng tình cảm.

“Phụ thân y bệnh gì? Đến ngươi cũng không trị được sao?” Lâm Hải hơi kinh ngạc, nếu như ngay cả Đỗ Thuần cũng thúc thủ vô sách, bệnh này tuyệt đối không nhẹ.

“Nào chỉ là trị không được, căn bản liền bệnh gì cũng không tra được.” Đỗ Thuần thở dài ở trong điện thoại.

Lâm Hải nghĩ một hồi, “Tốt a, có thời gian ta đi qua nhìn một chút.”

Đỗ Thuần vui vẻ, “Vậy ngài nhìn thời gian nào thì phù hợp?”

“Vậy liền...” Lâm Hải vừa muốn nói chuyện, con mắt mạnh mẽ trừng lên!

“Ta bên này có chút việc, quay đầu cùng ngươi nói sau!”

Tắt điện thoại, ánh mắt Lâm Hải hiện lên một đạo hàn mang!

Chương 34: Tìm lại mặt mũi

“Chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải đi gấp hai bước, đi đến trước mặt Lưu Lượng cùng Vương Bằng.

“Hải tử, bọn Hoàng Thiện quá khi dễ người!” Vương Bằng cùng Lưu Lượng mặt mũi bầm dập, hướng Lâm Hải phẫn nộ nói.

Nguyên lai, Vương Bằng đi theo Lưu Lượng qua Phẳng Cổ Nhai, đi ngang qua phố cược thạch, hai người hiếu kỳ liền vào xem.

Trong đó, có một khối đá bề ngoài rất tốt, Lưu Lượng có chút ít tiền, nhất thời ngứa tay, liền chuẩn bị vỗ xuống chơi chơi.

Không nghĩ, Hoàng Thiện đồng dạng là sinh viên đại học Giang Nam cũng chọn trúng tảng đá kia, Lưu Lượng cũng muốn, liền theo nhấc mấy lần giá.

Thẳng đến khi cảm giác được Hoàng Thiện quăng tới ánh mắt hung ác, Lưu Lượng mới ý thức không tốt, vội vàng từ bỏ.

Hoàng Thiện thế nhưng là cùng Diệp Tử Minh, Triệu Khôn, Hồ Vi được xưng là Tứ Công Tử của đại học Giang Nam, không phải người mà Lưu Lượng y chọc nổi.

Khối đá không có gì bất ngờ xảy ra bị Hoàng Thiện mua lại, nhưng khi qua giải thạch, bên trong đến cái lông cũng không có, trực tiếp thành một đống gạch đá vô dụng.

Hoàng Thiện phía dưới tức giận, cảm thấy Lưu Lượng cố tình nâng giá với mình, để gã không duyên cớ tổn thất thêm không ít tiền, liền trực tiếp tới chào hỏi người, đem Lưu Lượng cùng Vương

Bằng đánh một hồi tơi bời.

Lưu Lượng cùng Vương Bằng giận mà không dám nói gì, chỉ có thể nghẹn đầy bụng tức giận trở về.

Lâm Hải nghe xong, trong lòng lạnh lẽo.

Vương Bằng cùng Lưu Lượng cũng là hảo huynh đệ của mình, nhất là Lưu Lượng, chính mình ba năm này gia cảnh khó khăn, Lưu Lượng mỗi lần mua ăn mặc cái gì, cũng không thiếu một phần cho chính mình, nghỉ đông và nghỉ hè cũng không quên mua chút quà tặng, để mình mang cho cha mẹ.

Lâm Hải ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại cũng nhớ kỹ.

Nếu là lúc trước, huynh đệ bị khinh bỉ, chính mình không có năng lực cũng liền thôi a.

Nhưng bây giờ, xưa đâu bằng nay, huynh đệ bị khi dễ, hắn Lâm Hải nhất định phải ra mặt!

“Đi, chúng ta qua phố cược thạch!” Trong giọng nói Lâm Hải mang theo một tia lệ khí!

“Qua phố cược thạch? Đi làm gì?”

“Tìm lại mặt mũi!”

Lưu Lượng cùng Vương Bằng một mặt mộng bị ép lên xe của Lâm Hải.

Phố cược thạch nằm tại bên trong cùng của Phảng Cổ Nhai.

Trong một cái sân rộng lớn, bày đầy những hòn đá màu sắc hình dáng lớn nhỏ khác nhau.

Có mấy cái già trẻ nam nữ, tại trước mặt những hòn đá này nghiêm túc chọn lựa.

Mà bên cạnh máy cắt đá, cũng tụ tập một đám người.

“Tăng! Tăng! Tăng!” Một cái trung niên mập lùn, hai mắt phát hồng nhìn chằm chằm vào máy cắt đá, khẩn trương nắm quyền đầu, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Soạt!” Hòn đá vỡ vụn, cọng lông đều không có.

“Xong!” Người lùn mập phù phù ngồi xuống dưới đất, con mắt đảo một vòng, trực tiếp ngất xỉu.

Bên cạnh một cái máy cắt đá khác.

“Ha ha, ra lục á! Đậu móa, không nghĩ tới lão tử cũng có một ngày phát tài!” Một lão giả dơ bẩn vừa mới cắt ra một khối phỉ thúy lớn, cao hứng hoa chân múa tay, gần như điên cuồng.

Lâm Hải vừa vào phố cược thạch, liền gặp được hai cái tràng diện hoàn toàn tương phản, không khỏi lắc đầu.

Trách không được có chút tiểu thuyết đều viết nói, Đổ Thạch, một mặt là Thiên Đường, một mặt là Địa Ngục.

Trước mắt, cái này chẳng phải là ví dụ sống sờ sờ sao?

“Hải tử, Hoàng Thiện đang ở chỗ đó kìa.” Vương Bằng mắt sắc, liếc mắt liền phát hiện ra Hoàng Thiện ngồi tại cách đó không xa.

“Ừm?” Lâm Hải cũng nhìn thấy Hoàng Thiện, chỉ là không nghĩ tới, ở chỗ này cũng gặp được một vị cố nhân.

Sở dĩ nói là cố nhân, là bởi vì Lâm Hải cùng người này cũng không quen biết, chỉ có duyên gặp mặt một lần mà thôi.

Đang lo lắng có muốn đi qua chào hỏi hay không, không nghĩ tới đối phương đã đi tới đây trước.

“Lâm huynh đệ, thật là khéo a, tới chơi đùa đá sao?” Diệp Tử Vũ mặt mỉm cười hướng phía Lâm Hải chào hỏi.

Lâm Hải đối Diệp Tử Vũ vẫn còn có chút hảo cảm, dù sao đánh cược tại Vạn Cổ Đường vài ngày trước, là vì Diệp Tử Vũ nói một câu, Hồ Vi mới không dám chơi xấu.

“Diệp đại thiếu cũng ở đây a.” Lâm Hải không biết tên của Diệp Tử Vũ, ngày đó thấy Hồ Vi xưng hô y là Diệp đại thiếu, cũng liền gọi theo như vậy.

“Cái gì đại thiếu tiểu thiếu, ta lớn hơn ngươi, nếu không ngươi cứ kêu ta một tiếng Diệp ca, ta gọi ngươi Tiểu Hải đi.” Diệp Tử Vũ hướng phía ghế trống bên cạnh liếc mắt một cái.

“Vậy thì tốt, Diệp ca!” Lâm Hải cũng không khách khí, chào hỏi Lưu Lượng cùng Vương Bằng rồi ngồi xuống cùng một chỗ.

“Hoàng thiếu gia, bọn Lưu Lượng lại tới, muốn lại qua thu thập bọn họ một hồi hay không.” Một cái người hầu hướng phía Hoàng Thiện nói.

“Ừm?” Hoàng Thiện nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa hay nhìn thấy bọn Lâm Hải ngồi tại bên người Diệp Tử Vũ.

“Bọn họ tại sao lại ngồi cùng một chỗ với Diệp đại thiếu?” Hoàng Thiện sững sờ, “Trước chờ xem đã, đợi lát nữa lại nói.”

“Tiểu Hải a, Vương lão đối với bức họa kia của ngươi, thế nhưng là thích vô cùng a, nghe nói từ khi về Yến Kinh, mỗi lúc trời tối đều muốn xuất ra nghiên cứu một lần.” Diệp Tử Vũ mở miệng nói.

Phốc!

Lâm Hải ngồi xuống vừa uống miếng nước, lập tức phun toàn bộ ra ngoài.

"Ưa thích liền tốt, ưa thích liền tốt, xem ra Vương lão bảo đao chưa lão a." Lâm Hải hướng phía Diệp Tử Vũ đưa cái ánh mắt ngươi hiểu được, nhưng trong lòng thầm mắng cái Vương lão này thật là một cái lão đầu tử bất chính.

Mẹ nó, ưa thích cái cọng lông a ưa thích, cái đó dù gì cũng là một bức xuân cung đồ a.

Lão đầu tử này thế mà mỗi đêm lấy ra nghiên cứu, xem ra lão già này cũng là gia hỏa ra vẻ đạo mạo, không phải kẻ tốt lành gì a.

"A? Ha ha ha ha..." Minh bạch ý tứ trong lời nói của Lâm Hải, Diệp Tử Vũ cười to một trận.

Nhất thời, giữa hai người giống như lại thân cận không ít.

"Đi, Tiểu Hải, cùng Diệp ca ngươi chọn tảng đá chơi đùa." Lại rảnh rỗi kéo một hồi, Diệp Tử Vũ chào hỏi Lâm Hải, đi đến trong đống đá trong sân kia.

"A? Khối này không tệ!" Chỉ chốc lát, Diệp Tử Vũ đã chọn được một khối đá có bề ngoài vô cùng tốt.

"Tiểu Hải a, hôm nay khó được ngẫu nhiên gặp, tảng đá này, Diệp ca tặng cho ngươi, thế nào?" Diệp Tử Vũ cởi mở nói nói.

Lâm Hải sững sờ, chính mình cùng cái Diệp Tử Vũ này căn bản là không có giao tình gì, không nghĩ tới đối phương đối với mình lại hào phóng như vậy.

Nhất thời, hảo cảm của Lâm Hải đối với Diệp Tử Vũ lại tăng thêm không ít.

Lâm Hải ngó ngó tảng đá kia, trong lòng nhất động.

Vừa vặn thử một chút Thiên Nhãn Thần Thông của chính mình có hiệu quả hay không.

Mặc niệm một câu: Thiên Nhãn, mở!

Chỉ một thoáng, hai mắt Lâm Hải bịt kín một tầng ánh sương màu lam mà người thường vô pháp phát giác.

“Diệp ca, nếu như ngươi thật muốn đưa tặng ta một tảng đá, không bằng để cho chính ta chọn lựa một khối như thế nào?” Lâm Hải nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng phía Diệp Tử Vũ mỉm cười nói.

“Ha ha, đương nhiên không có vấn đề, bất quá cũng phải tiết kiệm tiền cho Diệp ca ngươi a.” Diệp Tử Vũ nghĩ là Lâm Hải sợ tảng đá kia quá quý giá, dù sao từ bên trên bề ngoài nhìn vào, trong sân này hẳn là không có tảng đá nào có giá cả cao hơn tảng đá này.

Diệp Tử Vũ không khỏi, đối với Lâm Hải hiểu chuyện không tham lam như thế rất là yêu thích.

Lâm Hải hơi hơi gật gật đầu, dùng Thiên Nhãn Thần Thông, tùy ý quét qua mấy tảng đá.

“Liền nó đi!” Lâm Hải đi đến trước mặt một khối đá nhỏ thô ráp có kích cỡ như nắm tay.

Diệp Tử Vũ sững sờ, sau đó nghẹn cười nói: “Ta nói Tiểu Hải, bảo ngươi tiết kiệm tiền cho Diệp ca, nhưng cũng không phải thế này a?”

Lâm Hải lắc đầu, “Diệp ca ngươi quá nhạy cảm, tảng đá này, so sánh với tảng đá vừa rồi của ngươi kia đáng tiền hơn nhiều.”

“Ồ?” Diệp Tử Vũ nhìn Lâm Hải biểu lộ chắc chắn như thế, nhất thời có chút không nghĩ ra.

“Hứ, đần độn!” Hoàng Thiện ở cách đó không xa, khinh bỉ cười một tiếng, đi tới.

“Diệp đại thiếu, nếu như tảng đá trước đó ngài không muốn, vậy tiểu đệ ta liền mua xuống.”

Diệp Tử Vũ vừa muốn mở miệng, Lâm Hải vội vàng giả trang ra một bộ biểu lộ nịnh nọt nói nói: “Nếu Hoàng thiếu gia coi trọng, vậy liền để cho Hoàng thiếu gia lấy đi.”

“Hừ!” Tâm lý Hoàng Thiện càng thêm khinh thường, “Vậy liền không khách khí.”

“Tiểu Hải, cái này...” Sau khi Hoàng Thiện rời đi, Diệp Tử Vũ hơi kinh ngạc nhìn sang Lâm Hải.

Tảng đá lúc nãy kia, nếu Lâm Hải không muốn, thì chính y cũng muốn mua xuống.

Chơi đá nhiều năm như vậy, Diệp Tử Vũ xem xét liền biết rõ, xác suất tảng đá kia ra lục phi thường lớn.

Cái này tương đương với nhặt tiền a.

“Chờ một chút liền biết rõ.” Lâm Hải lộ ra một cái biểu lộ sâu xa khó hiểu.

Chọn tốt đá, Diệp Tử Vũ liền thay Lâm Hải giao tiền.

Tảng đá Lâm Hải chọn kia, mất sáu ngàn khối tiền, mà khối của Hoàng Thiện, cũng mất bốn mươi tám ngàn khối tiền.

“Đi, đi qua cắt đi.” Diệp Tử Vũ cũng muốn nhìn một chút, trong hồ lô của Lâm Hải đến cùng bán thuốc gì.

Hai tảng đá của Lâm Hải cùng Hoàng Thiện, để cùng một chỗ vận chuyển đến bên cạnh hai cái máy cắt đá.

“Mở cho ta a!” Hoàng Thiện khinh thường liếc mắt vào khối đá nhỏ xấu xí của Lâm Hải mấy cái, hướng phía sư phụ cắt đá nói nói.

“Ta khối này, cũng cắt.” Lâm Hải không cam lòng yếu thế.

Thấy lại có người cắt đá, nhất thời bốn phía vây đến một đám người.

“Ai nha, tảng đá kia, khả năng ra lục cơ hồ là trăm phần trăm a!”

“Đúng đấy, nhìn cái bề ngoài này, phỉ thúy bên trong tuyệt đối không nhỏ.”

“Vị bằng hữu này, có thể đem tảng đá kia chuyển nhường cho ta hay không? Ta ra năm vạn.”

Mọi người chỉ là nhìn một chút, liền nhao nhao vây quanh ở bên người Hoàng Thiện, nhìn chằm chằm vào tảng đá của Hoàng Thiện kia, nghị luận ầm ĩ.

Thậm chí, cũng có người ra giá cao cầu mua.

Nghe mọi người nghị luận, trong lòng Hoàng Thiện đắc ý một trận, ngoẹo đầu liếc mắt một cái sang tảng đá của Lâm Hải bên cạnh kia.

Trừ ba người bọn Lâm Hải cùng Diệp Tử Vũ ra, đến cái người xem đều không có.

“Hừ, ngu ngốc!” Trong lòng Hoàng Thiện hừ lạnh một tiếng.

“Tăng!” Không biết người nào hô một tiếng, mọi người nhao nhao đem ánh mắt tập trung ở trên tảng đá của Hoàng Thiện.

Chương 35: Không làm sẽ không phải chết

Tảng đá của Hoàng Thiện kia, vừa xuống một đao nhàn nhạt, liền lộ ra một mảnh lục sắc.

Đám người vây xem nhất thời hưng phấn lên, giống như cái tảng đá này là của bọn họ.

Hoàng Thiện sắc mặt vui vẻ, “Nhanh giải a!”

Sư phụ cắt đá, múc một gáo nước giội lên qua, nhất thời màu lục càng thêm rõ ràng.

Diệp Tử Vũ ở bên cạnh nhìn lấy, nói thầm một tiếng đáng tiếc.

Đồng thời, nhìn tảng đá trước mặt Lâm Hải một chút, một đao hạ xuống, đến cọng lông đều không có, nhất thời lắc đầu.

Lâm Hải vẫn không chút hoang mang, nhìn chằm chằm vào tảng đá trước mắt kia.

“Sư phụ, tiếp tục cắt.”

“Vị huynh đệ kia, ta ra mười vạn, mua tảng đá của ngươi, thế nào?”

“Ta ra mười lăm vạn, anh em, ngươi bây giờ bán cho ta, thế nhưng là thuần kiếm lời hơn mười vạn a, không có bất kỳ cái mạo hiểm gì.”

Người vây xem, đã bắt đầu nhao nhao ra giá, muốn mua tảng đá của Hoàng Thiện.

“Không bán, bao nhiêu tiền cũng không bán!” Hoàng Thiện cao hứng đến mức miệng đều sắp ngoác đến lỗ tai.

Lâm Hải bên này, lại là một đao hạ xuống, vẫn là một lớp bụi sắc, nhìn không đến bất luận cái hi vọng gì.

“Tăng, tăng, tăng lớn cho ta!” Bên Hoàng Thiện kia, con mắt cũng lục, gắt gao nhìn chằm chằm vào tảng đá của chính mình.

“Rắc!” Lại là một đao hạ xuống.

“WTF, tình huống như thế nào!” Người vây xem lập tức toàn bộ đều sửng sốt.

Tảng đá của Hoàng Thiện kia, cũng không có giống như tưởng tượng của mọi người, xuất hiện màu lục, tương phản, lại là một mảnh màu xám.

Tia lục trước đó kia, hoàn toàn là giả tượng, mỏng không khác gì cọng tóc.

“Đậu móa, chuyện gì đã xảy ra?” Hoàng Thiện phảng phất như bị tưới một chậu nước lạnh, tâm một chút liền mát lạnh một nửa.

“Tiếp tục cho ta a!” Hoàng Thiện không cam tâm hô nói.

Lại là mấy đao hạ xuống, vẫn như cũ là một mảnh u ám.

Thẳng đến một đao sau cùng hạ xuống, tảng đá biến thành một đống đá vụn.

“Xuỵt!” Mọi người vây xem, nhất thời một mảnh im ắng.

“Đậu móa, còn tưởng rằng phải tăng lớn đây.”

“May mắn anh em này không bán cho ta, nếu không còn không phải thua thiệt chết!”

Trên mặt Hoàng Thiện là một mảnh tái nhợt, thiên a, nhìn bề ngoài rõ ràng là tăng, như thế nào lại là một khối rác rưởi?

Quay đầu lại nhìn Lâm Hải, bên trên cũng đều là màu đen xám, không có một tia dấu hiệu tăng.

Tâm lý Hoàng Thiện thoáng thăng bằng một chút.

Cái khối này của chính mình đều không ra, đần độn này chọn khối kia nếu có thể ra, liền như thấy quỷ.

“WTF, tăng!” Hoàng Thiện đang nghĩ ngợi, sau lưng liền có một cuống họng, đem gã dọa đến khẽ run rẩy.

Mọi người phần phật một tiếng, tất cả đều vây quang tảng đá của Lâm Hải.

Ta dựa vào, một mảnh lục lớn như vậy!

Loại tảng đá rác rưởi này cũng có thể ra lục? Gã thật không thể tin!

“Huynh đệ, bán cho ta đi, hai mươi vạn!”

“Ta ra ba mươi vạn!”

Hai người trước đó muốn mua tảng đá của Hoàng Thiện, lại tới chỗ của Lâm Hải ra cái giá này.

Trên mặt Lâm Hải, cũng bắt đầu lộ ra một tia mỉm cười hiểu ý.

Hoàng Thiện tức đến cái mũi cũng lệch ra.

“Hừ, bây giờ đã cao hứng còn có chút quá sớm đi.”

Không ai để ý tới lời nói không âm không dương của gã, lực chú ý của mọi người đều đã tập trung đến trên tảng đá của Lâm Hải.

Rắc!

Theo một đao sau cùng rơi xuống, một khối phỉ thúy lớn chừng bàn tay, hiện ra ở trước mặt mọi người.

“WTF, một khối thật to!”

“Anh em, bán hay không, ra cái giá đi!”

“Huynh đệ, ta là công ty Châu Báu Trăn Mỹ, khối phỉ thúy này chúng ta muốn thu mua, giá cả nói tốt.”

Lâm Hải hướng phía mọi người mỉm cười ra hiệu, nói nói: “Mọi người trước không vội, ta còn muốn chọn thêm mấy tảng đá, đến lúc đó liền cùng bán.”

“Hứ, nói giống như mỗi tảng đá đều có thể ra lục vậy.” Tâm lý Hoàng Thiện khó chịu, xem thường nói.

Lâm Hải nhìn Hoàng Thiện một chút, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Lão tử là đến xuất khí cho huynh đệ, không hung hăng hố ngươi một trận, chẳng phải là tiện nghi cho ngươi sao?

Diệp Tử Vũ hơi kinh ngạc nhìn hai tảng đá đã thành khối vụn trên mặt đất, lại nhìn Lâm Hải.

“Tiểu Hải, xem ra ngươi đối với cái này chơi rất sâu a.”

“Diệp ca quá khen, ta là lần đầu tiên chơi cái này.”

Diệp Tử Vũ trực tiếp cho Lâm Hải cái mắt trắng, lần thứ nhất chơi? Đùa ta đấy à!

Lâm Hải nhún nhún vai, cái này nói thật, tại sao không ai tin.

“Đi, Diệp ca, chúng ta lại chọn mấy khối.”

Diệp Tử Vũ cũng rất tò mò, Lâm Hải đến cùng là hiểu thật, hay là may mắn.

Bồi tiếp Lâm Hải đến trong sân đá đi một vòng, Lâm Hải lại chọn ba khối đá.

Lâm Hải vừa mới chuẩn bị thanh toán, liền bị Diệp Tử Vũ ngăn lại.

“Đợi chút nữa, Tiểu Hải, tiền này ta tới trả, tăng tính cho ngươi, bồi coi như cho ta.”

Ba khối đá mà Lâm Hải chọn này, có hai khối Diệp Tử Vũ cũng không coi trọng, nhưng vẫn là chủ động muốn thay Lâm Hải trả tiền.

Đối một cái bằng hữu vừa mới quen như thế, cũng xác thực không thể nói.

Lâm Hải sao có thể để Diệp Tử Vũ xuất tiền a, hôm nay mới là lần gặp mặt thứ hai, người ta đã đủ ý tứ.

Thế nhưng là nhìn ánh mắt kiên quyết của Diệp Tử Vũ, Lâm Hải biết rõ, nếu không đáp ứng, Diệp Tử Vũ khẳng định không đồng ý.

“Như vậy đi, Diệp ca, tiền ngươi ra, tăng hai chúng ta chia đều, bồi tính toán cho Diệp ca ngươi.”

“Ha ha, tốt, cứ định như vậy đi!”

Đem ba khối đá vận chuyển đến bên cạnh máy cắt đá, mọi người lại nhao nhao vây quanh bốn phía.

“Cắt đi.” Lâm Hải nhàn nhạt phân phó.

“Hứ, trang giống như trúng hai trăm năm mươi tám vạn vậy, coi là mỗi lần vận khí của người cũng tốt như vậy a.”

Hoàng Thiện bĩu môi một cái, khinh thường nói thầm một câu, nhưng cũng theo người khác lại gần vây xem.

“Đậu phộng, tăng!”

“Khối bên này cũng tăng!”

“Còn có khối này, khối này cũng tăng!”

Chỉ chốc lát, đám người liền oanh động.

Diệp Tử Vũ miệng há to, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải giống như nhìn quái vật.

“Hải tử, ngươi không phải là từ trong khe đá nhảy ra đi, đối với tảng đá liền tinh thông như vậy!”

“Nói gì thế, Diệp ca, từ trong khe đá đi ra, đó là Hầu Tử (*Ngộ Không)!”

Tâm tình Lâm Hải cũng tốt, tính cả khối phỉ thúy trước đó để cùng một chỗ, bán ra hơn ba trăm vạn.

Lúc chia tiền, Diệp Tử Vũ chết sống không muốn, tại dưới Lâm Hải kiên trì, miễn cưỡng thu một trăm vạn.

Lâm Hải ngẫm lại, lại chuyển cho Lưu Lượng cùng Vương Bằng mỗi người năm mươi vạn.

Người gặp có phần mà!

Lâm Hải hào phóng, để những cái vây xem kia mắt cũng hồng, từng cái chạy tới cùng Lâm Hải lôi kéo làm quen, cầu kết giao.

Đậu móa, có người bằng hữu như thế, trở thành thổ hào cũng ở trong tầm tay a.

“Cảm tạ, Hải tử!” Năm mươi vạn không phải số lượng nhỏ, Lưu Lượng tuy có tiền, nhưng cũng rất cảm động.

Vương Bằng thì càng đừng đề cập đến, trực tiếp ngốc, cầm điện thoại di động một lần lại một lần tra số dư còn lại, thì thầm trong miệng cái gì đó, không ai có thể nghe hiểu được.

“Hải tử, hôm nay Diệp ca có thể là theo chân ngươi được nhờ.”

“Ha ha, hảo huynh đệ, có tiền cùng một chỗ kiếm lời nha.”

Hoàng Thiện ở một bên nhìn bộ dáng đắc ý của mấy người Lâm Hải, tức giận đến phổi đều sắp nổ.

“A?” Lâm Hải bỗng nhiên nghiêng đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào một khối tảng đá cao lớn.

Mọi người không rõ ràng cho lắm, nhao nhao an tĩnh lại.

Lâm Hải bước nhanh đi đến phía trước tảng đá, sờ sờ chỗ này sờ sờ chỗ kia, trên mặt càng ngày càng vui vẻ.

“Lão bản, tảng đá này ta muốn, năm mươi vạn!”

Xoạt!

Một câu của Lâm Hải, mọi người nhất thời sôi trào lên.

Một khối đá, trực tiếp ra giá 50 vạn, trước đó chưa từng có!

Bất quá liên tưởng đến bốn khối trước đó của Lâm Hải đều liên tiếp ra lục, mọi người rất nhanh liền kịp phản ứng, Lâm Hải trực tiếp giá cao mua tảng đá kia, nói rõ phỉ thúy bên trong tảng đá kia, tuyệt đối vô cùng trân quý.

“Ta ra năm mươi năm vạn!” Nhất thời có người nhịn không được, bắt đầu cố tình nâng giá.

“Ta ra sáu mươi vạn!”

“Sáu mươi năm vạn!”

“Một trăm vạn!” Lâm Hải trực tiếp hô nói.

Xoạt!

Mọi người lại là một trận ồn ào.

Bất quá đến cùng cũng không biết phỉ thúy bên trong có thể đáng giá bao nhiêu tiền, mọi người cũng không dám tùy tiện hô cao hơn nữa.

Thấy không ai hô, Lâm Hải hớn hở ra mặt.

“Lão bản, tính tiền!”

“Chậm đã!”

Hoàng Thiện đứng ra.

“Ta ra một trăm mười vạn!”

Mặt Lâm Hải bá cái liền biến.

“Một trăm hai mươi vạn!”

“Một trăm năm mươi vạn!” Hoàng Thiện thấy Lâm Hải biến sắc mặt, trong lòng nhận định, bên trong tảng đá kia, tuyệt đối có bảo vật!

“Hoàng thiếu gia, có thể cho chút thể diện hay không, tảng đá này thế nhưng là ta chọn trước.” Lâm Hải cố nặn ra vẻ tươi cười, năn nỉ nói.

“Hừ, cái này phân cái gì tới trước tới sau, mua đồ vật tự nhiên là người trả giá cao là được!”

“Cái này...” Mặt Lâm Hải lộ vẻ gian nan, sau đó chợt cắn răng một cái, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn.

“Đậu móa, ta ra năm trăm vạn!”

Xoạt!

Mọi người lại một lần nữa sôi trào.

Lông cũng còn chưa có thấy, liền trực tiếp kêu giá năm trăm vạn, xem ra tảng đá kia nói không chừng có thể ra Đế Vương Lục a.

Hoàng Thiện cũng sững sờ một chút, không nghĩ tới Lâm Hải lại hô lên giá cao như vậy.

Bất quá nghĩ lại, càng là như thế, càng nói rõ tảng đá kia đáng tiền a.

Cắn răng một cái, Hoàng Thiện tiến lên một bước.

“Sáu trăm vạn!”

“WTF, quá điên cuồng a.”

“Đây thật là mua một khối đá còn không có cắt sao?”

Hoàng Thiện báo xong giá, Lâm Hải không lên tiếng.

Diệp Tử Vũ thấy thế, coi là Lâm Hải không đủ tiền.

“Bảy...” Y vừa muốn thay Lâm Hải báo giá, lại bị Lâm Hải kéo lại.

Diệp Tử Vũ một mặt kỳ quái.

“Tiểu Hải, không có mang đủ tiền, Diệp ca ra cho ngươi, tảng đá kia mình không thể buông tha a.”

Chuyện khi trước, để cho Diệp Tử Vũ đối với ánh mắt chọn lựa tảng đá của Lâm Hải, thế nhưng là tin tưởng không nghi ngờ, Lâm Hải coi trọng tảng đá kia như vậy, khẳng định có lý do coi trọng, không thể để cho người khác chiếm tiện nghi a.

Lâm Hải không nói chuyện, hướng phía Diệp Tử Vũ nháy mắt mấy cái.

Diệp Tử Vũ sững sờ, sau đó hiểu được, một mặt cổ quái nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải không để ý tới y, quay đầu nhìn về phía Hoàng Thiện vẻ mặt đau khổ nói: “Đậu móa, không có mang đủ tiền, đành phải tiện nghi Hoàng thiếu gia.”

“Ha ha, vậy ta liền không khách khí á.” Hoàng Thiện thấy Lâm Hải không tiếp tục kêu giá, lập tức cao hứng đến mặt mày hớn hở.

Giá tiền nếu lại cao hơn nữa, gã cũng là chịu không được.

Nhanh chóng tính tiền cho lão bản đang choáng váng, Hoàng Thiện hướng phía công nhân vận chuyển đá hét lớn một tiếng: “Thất thần làm gì, nhanh vận đi cắt.”

Lâm Hải ở một bên, cười thầm một trận.

Có câu nói nói xong, thật sự là không làm sẽ không phải chết a!

Chương 36: Thần Tài đen đủi

“Nhanh lên, nhanh lên a!” Hoàng Thiện ở một bên không ngừng thúc giục.

Bỏ sáu trăm vạn mua tảng đá kia, trong lòng của gã cũng khẩn trương đến không được.

“Xì!” Lão sư cắt thạch nôn ngụm nước bọt vào lòng bàn tay, dùng sức xoa xoa.

Trong lòng của lão khẩn trương không ít hơn bao nhiêu so với Hoàng Thiện, cắt đá nửa đời người, vẫn là lần đầu cắt thứ quý giá như vậy.

Có là đồng nghiệp trong cả nước cộng lại, đoán chừng cũng không có người nào.

Đem tảng đá đặt xong, máy cắt đá đã khoác lên trên tảng đá, ánh mắt lão sư phụ lộ ra quang mang hưng phấn.

Đậu móa, một đao kia xuống dưới, mặc kệ kết quả như thế nào, về sau đủ để kể chuyện huyền diệu đối với con cháu rồi.

“Này!” Lão sư phụ hơi dùng sức, cắt xuống dưới.

Mọi người vây xem, từng cái nín thở ngưng thần, con mắt trợn thật lớn, đến nháy cũng không dám nháy một chút, sợ bỏ lỡ đánh cược có lẽ đời này cũng sẽ không gặp lại.

Nhìn lưỡi đao hạ xuống, tim Hoàng Thiện cũng nhảy lên đến cuống họng.

Xoạch!

Một đao hạ xuống xong!

Mọi người đều gắt gao nhìn chằm chằm vào mặt của tảng đá.

“Không tăng!”

Hoa một tiếng, chung quanh liền loạn.

Hoàng Thiện chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, cưỡng ép đứng vững gót chân, hướng phía đám người rống to một tiếng.

“Đậu móa, đừng ầm ĩ nữa! Cắt nữa!”

Trên đầu lão sư phụ cũng đổ mồ hôi.

Đây chính là tảng đá bỏ sáu trăm vạn để mua được a, nếu không cắt ra, ngẫm lại cũng sẽ đau lòng muốn chết.

Xoạch!

Lại là một đao!

Không tăng!

Hoàng Thiện chỉ cảm thấy đầu hống một tiếng.

“Lại thêm mẹ nó một đao cho ta a!”

Một đao hạ xuống, không thể tăng!

Lại một đao, không tăng!

Lại là một đao, vẫn là không tăng!

…

Người vây xem cũng đã chết lặng, nhìn một chỗ đá vụn, vậy mà không ai nói ra lời.

“Nữa a, cắt a, khối đá này còn lớn như thế, cắt nữa đi!”

“Còn có khối này, cắt một lần nữa đi.”

Hoàng Thiện giống như phát điên, nhặt những miếng đá vụn hơi lớn trên mặt đất, không ngừng ném cho lão sư phụ.

Lại là mấy đao, y nguyên không thấy một điểm lục sắc.

“Cắt a, ngươi cắt nhanh cho ta a!” Hoàng Thiện cơ hồ điên cuồng hết lên.

“Vị lão bản này, thực sự không có cách nào cắt nữa, cái này cũng cắt thành đá vụn rồi.” Lão sư phụ bất đắc dĩ nói.

“Cái gì!” Hoàng Thiện nhìn chằm chằm một đống đá vụn, sau đó mãnh liệt xoay đầu lại.

“Ngươi dám đùa ta!” Hoàng Thiện chỉ Lâm Hải, một mặt phẫn nộ.

“Hoàng thiếu gia, lời này làm sao nói? Là chính ngươi nhất định phải mua a?” Lâm Hải buông tay, vô tội nói.

“Ngươi, là ngươi cố ý cho thiết lập ván cục này cho lão tử!”

“Trò cười, ta cũng không biết tảng đá kia ra hay không ra, làm sao thiết lập cho ngươi ván cục này được?”

“Ngươi...” Hoàng Thiện tức đến kém chút ngất đi.

Lưu Lượng cùng Vương Bằng tại phía sau nhìn lấy, tâm lý cái này hả giận nha.

Đậu móa, để ngươi cuồng, dám đánh lão tử, huynh đệ của lão tử vài phút liền đùa chơi chết ngươi!

Qua hơn nửa ngày, Hoàng Thiện mới chậm rãi hạ hỏa khí xuống.

“Rất tốt, ta nhớ kỹ các ngươi!” Hoàng Thiện một mặt hung ác gật gật đầu.

“Hôm nay lão tử nhận thua, tiểu tử, chúng ta còn nhiều thời gian!”

Diệp Tử Vũ ở đây, mượn mấy cái lá gan thì Hoàng Thiện cũng không dám động thủ, đành phải lưu lại câu ngoan thoại, mang theo một đám chó săn, xám xịt rời đi.

“Ha ha, Tiểu Hải a, chiêu này của ngươi cũng đủ tổn hại a.” Diệp Tử Vũ ở một bên cười rộ lên.

“Ai bảo hắn khi dễ huynh đệ của ta.” Miệng Lâm Hải nhếch lên, khinh thường nói nói.

Lưu Lượng cùng Vương Bằng nghe xong, trong lòng một hồi cảm động.

Cùng Diệp Tử Vũ lại trò chuyện thêm một hồi, Lâm Hải cùng Lưu Lượng, Vương Bằng ra khỏi phố cược thạch.

“Hải tử, anh em ngươi, bất quá, ngươi hôm nay đắc tội với Hoàng Thiện, nhớ coi chừng a, người này đặc biệt thích sĩ diện, trong nhà lại có chút thế lực, cùng một dạng với Hồ Vi, là một trong Tứ Công Tử của trường học chúng ta...”

Lưu Lượng còn chưa nói xong, Lâm Hải liền đem lời nói tiếp nhận qua.

“Tứ Công Tử thế nào, sợ cái búa á!”

Lâm Hải miệng nhếch lên, đậu móa, Tứ Công Tử lão tử ngược lại là đắc tội hai tên.

Về tới trường học, Lâm Hải mở Weachat ra, gặp đám thần tiên đậu bỉ kia lại đang vây công Thần Tài.

Ngộ Không: @ Thần Tài, lão quỷ, trong lúc rảnh rỗi, phát cái hồng bao vui a vui a.

Na Tra: Đúng thế, Thần Tài gia đã lâu lắm không phát hồng bao a.

Lôi Thần: @ Thần Tài, ra đi, biết rõ ngươi ở!

Nhị Lang Thần: Ta phái Hạo Thiên Khuyển qua nhà lão, đem lão đuổi ra!

Hạo Thiên Khuyển: Gâu Gâu!

...

Thần Tài: Có phiền hay không a, các ngươi!

Điện Mẫu: Nha, ra ngoài rồi, nhanh phát, nhanh phát!

Đông Hải Long Vương: Ngồi đợi hồng bao.

Thái Bạch Kim Tinh: @ Thần Tài, ngươi liền phát một cái đi, của đi thay người.

Thần Tài: Phục đám vô lại các ngươi này!

Leng keng!

Đậu phộng, hồng bao!

Lâm Hải còn chưa kịp đi đoạt.

"Xoạt!"

Thanh âm tiền vàng nhập cái túi.

Thảo!

Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, chính mình đã cài hack đoạt hồng bao, vừa rồi gặp hồng bao liền kích động, cũng đã quên.

Vội vàng mở ra túi tiền nhìn một chút.

Cái gì!

Đậu phộng!

Con mắt Lâm Hải lập tức liền thẳng.

Chín nghìn chín trăm chín mươi chín điểm Công đức!

Ha ha, lão nhân này hôm nay làm sao lại hào phóng như vậy a, nhớ được ngày ấy bản thân mới vừa vào bầy, vận may tốt nhất bất quá cũng mới một phẩy một điểm a.

Lúc này, trong đám đã lộn xộn.

Hằng Nga: @ Thần Tài, hoàn toàn hẹp hòi như trước đây, mới không phẩy không một, quỷ hẹp hòi.

Mộc Tra: @ Thần Tài, ta cũng là không phẩy không một, quỷ hẹp hòi ＋1

Vũ Bá: @ Thần Tài, không phẩy không một, quỷ hẹp hòi ＋2

Đông Hải Long Vương: @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi ＋3

Xích Cước Đại Tiên: @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi ＋4

...

Trận hình lại bắt đầu xếp hàng.

Thần Tài: Đậu móa, tất cả câm miệng! Lão tử phát mười nghìn điểm Công đức đâu!

Nhị Lang Thần: Phát bao nhiêu ta mặc kệ, dù sao ta liền cướp được không phẩy không một, @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi ＋5

Ngộ Không: @ Thần Tài, lão Tôn ta cũng là không phẩy không một, quỷ hẹp hòi ＋6

Thất Tiên Nữ: @ Thần Tài, ta cũng chỉ cướp được không phẩy không một a, quỷ hẹp hòi ＋7

...

Thần Tài: Tức chết ta, các ngươi mới là quỷ hẹp hòi, cả nhà các ngươi cũng là quỷ hẹp hòi!

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt một trăm năm!

Phốc!

Ha ha ha ha...

Lâm Hải trực tiếp cười phun, quá mẹ nó sung sướng, đây quả thực là hôm qua lại hiện ra a.

Leng keng!

Có người thêm chính mình làm bạn tốt.

Lâm Hải kết nối thông tin nhìn ghi chép một chút.

“Đậu phộng, Thần Tài!”

Nhớ tới cái vị xui xẻo này, Lâm Hải lại là một trận cuồng tiếu, ôm bụng điểm đồng ý.

Một trận thông qua, Thần Tài trực tiếp phát tới một chuỗi biểu lộ buồn bực tức giận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thế nào, quỷ hẹp hòi!

Đậu phộng, tin tức vừa phát qua, Lâm Hải liền hối hận.

Đậu móa, nhìn đám đậu bỉ kia nói chuyện phiếm thành hàng lên thuận mồm, trực tiếp đem quỷ hẹp hòi đánh lên.

Thần Tài: Em gái ngươi...

Nhắc nhở: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt một trăm năm!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: ...

Lâm Hải một trận dở khóc dở cười, ca ca thật không phải cố ý.

Thần Tài: Người khác nói ta quỷ hẹp hòi cũng coi như xong, ngươi cướp được chín nghìn chín trăm chín mươi chín điểm, chẳng những không ở trong đám giúp ta nói một câu, thế mà cũng giống như bọn họ, gọi ta quỷ hẹp hòi, ngươi ngươi ngươi ngươi... (phía sau liên tiếp là biểu lộ phẫn nộ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật có lỗi thật có lỗi, thấy bọn họ gọi, liền gọi thuận mồm.

Thần Tài: (biểu lộ buồn bực liên tiếp), giúp ta qua trong đám nói một chút đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt tốt tốt, ta liền qua.

Lâm Hải mở ra Thiên Đình quầy giao dịch, trực tiếp @ toàn thể thành viên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, thanh minh một chút a, hồng bao của Thần Tài, ta vừa mới cướp được chín nghìn chín trăm chín mươi chín điểm Công đức, cho nên Thần Tài không phải là quỷ hẹp hòi.

Thần Tài: Hừ, các ngươi cũng nhìn thấy đi.

Thần Tài vừa phát nói, trong đám lúc đầu đã an tĩnh lại, lại náo nhiệt lên.

Trư Bát Giới: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ngươi cướp được bao nhiêu, có liên quan cái lông đến lão Trư ta á, dù sao lão Trư chỉ cướp được không phẩy không một, cho nên @ Thần Tài, là quỷ hẹp hòi!

Cự Linh Thần: Đúng thế, người khác cướp được có nhiều hơn cũng không có phần của ta, ta còn không phải chỉ cướp được không phẩy không một sao, @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +1

Dạ Du Thần: Giống như trên, @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +2

Lam Thải Hòa: Ta cũng chỉ cướp được không phẩy không một, @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +3

Lão Thọ Tinh: @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +4

…

Lâm Hải nhìn lấy trong đám bắt đầu lại dựng đội hình, cười đến dạ dày đều đau.

Thần Tài: A a a a a, các ngươi…

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt một trăm năm!

Đến, lại một trăm năm đạo hạnh về không!

Lâm Hải đều nhanh cười đến đau sốc hông.

Phát cái hồng bao, liền bồi lên ba ngụm máu, cái Thần Tài này, không phải đen đủi sao?

Chương 37: Như thấy quỷ

Buổi chiều, Đỗ Thuần lại gọi điện thoại tới cho Lâm Hải.

“Sư phụ, không biết ngài bận rộn xong chưa, Bành Đào đang ở chỗ ta chờ đây.”

“Vậy được rồi, vừa vặn ta rảnh, một hồi liền qua.”

Lâm Hải lái xe, đến bệnh viện, đi thẳng đến phòng làm việc của Viện trưởng.

“Sư phụ, ngươi tới.” Lâm Hải vừa tiến đến, Đỗ Thuần vội vàng đứng dậy đón lấy, mang trên mặt nụ cười nịnh nọt.

Bành Đào thấy vậy, liền trợn cả mắt lên.

Buổi sáng Đỗ Thuần cùng ông ta nói, muốn bái Lâm Hải làm sư, ông ta còn có chút không quá tin tưởng.

Hiện tại thấy một lần, kém chút cả kinh đem tròng mắt rơi xuống đất.

Không khỏi, trong lòng đối với việc Lâm Hải trị liệu cho cha mình, lại nhiều thêm một phần lòng tin.

Lâm Hải trực tiếp tìm chỗ ngồi ngồi xuống.

“Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ta còn không có đồng ý thu ngươi làm đồ đệ, cho nên không cần loạn gọi sư phụ.” Lâm Hải một mặt không kiên nhẫn.

Nghĩ tới hai cái hàng là Đỗ Thuần cùng Cường đầu trọc, Lâm Hải liền đau đầu.

Đậu móa, một cái không có cảm xúc, một cái không có IQ, ngày sau chỉ định có nhục sư môn a.

“Đúng, đúng vay, còn đang trong kỳ khảo nghiệm, ta hiểu.” Đỗ Thuần cười theo, gật đầu một trận.

Bành Đào một mặt mộng bức.

Đậu móa, Đỗ Thuần là người thế nào a, muốn bái sư, người ta giống như còn không quá nguyện ý.

Cái này nếu là nói ra, ai mà tin?

“A, Tiểu Lâm a, chuyện buổi sáng, không có ý tứ.” Bành Đào cảm giác mình xưng hô Lâm Hải là Tiểu Lâm, cũng đều có chút mất tự nhiên.

“Không có việc gì.” Lâm Hải rất hào phóng khoát tay chặn lại.

“Đi thôi, đi xem bệnh nhân đi, chẳng lẽ ngươi còn định mời cơm hay sao?”

“Đúng đúng đúng, đi xem bệnh nhân.” Đỗ Thuần cùng Bành Đào vội vàng phụ họa nói.

Trên đường đi, Lâm Hải ở phía trước một bên ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới, Đỗ Thuần cùng Bành Đào lùi lại nửa bước, theo sát phía sau.

“Đậu phộng, người này có thân phận gì a, Viện trưởng cùng Cục trưởng Cục Công an, tự mình cùng đi.”

“Không rõ ràng, nhìn tuổi tác còn trẻ như vậy, hẳn không phải là cái gì lãnh đạo a? Đoán chừng là loại hình con cái của vị đại lãnh đạo nào đó.”

“Nhưng làm cho Viện trưởng cùng Cục trưởng Cục Công an cẩn thận xu nịnh, tuyệt đối là đại nhân vật!”

Mặc kệ là nhân viên công tác của bệnh viện, hay là đến bệnh nhân cùng gia thuộc đến khám bệnh, gặp phải tràng cảnh này, cũng đối với Lâm Hải có cái nhìn khác, nhao nhao suy đoán thân phận của Lâm Hải.

Lâm Hải tự nhiên không biết những cái này, lái xe, đi theo xe cảnh sát của Bành Đào, một đường đi vào một mảnh khu biệt thự ở Đông Giao.

“Đậu phộng, Bành Cục trưởng, thật hoành tráng a, tham được bao nhiêu?” Nhìn cái biệt thự trước mắt, Lâm Hải không che đậy miệng nói nói.

Bành Đào đang ở phía trước dẫn đường, nghe được cái quan điểm thì suýt cắm đầu xuống đất.

Em gái ngươi, có thể nói chuyện phiếm thật tốt hay không a.

Hiện tại muốn cầu cạnh Lâm Hải, Bành Đào chỉ có thể hít sâu một hơi, nhẫn.

“Tiểu Lâm nói giỡn, lão gia giỡ nhà ta còn có chút cơ nghiệp, chỉ dựa vào ta, nào mua nổi cái biệt thự a.”

Lâm Hải một đường nhìn mảng lớn khu xanh sạch hóa cùng phong cảnh như tranh vẽ của khu biệt thự, trong lòng liền cảm khái không thôi.

Đậu móa, kẻ có tiền đúng là biết hưởng thụ a.

Cũng quên hỏi Cường đầu trọc, cái chuyện phòng trọ của mình đã nghe ngóng thế nào rồi.

Mình bây giờ hẳn là cũng xem như có chút tiền, hôm nào cũng mua một căn biệt thự để ở, sau đó đem cha mẹ đón tới, hảo hảo hưởng hưởng thanh phúc.

“Đến rồi.” Bành Đào dừng lại trước một căn biệt thự nằm ở gần phía trong cùng.

Vừa vào nhà, Lâm Hải nhất thời bị sửa sang hào nhoáng trong căn phòng cùng các loại đồ dùng cao cấp ở trong nhà làm chấn kinh.

Mẹ nó a, trách không được người người đều ưa thích tiền, có tiền me nó đúng là tốt.

Nhìn xem người ta ăn ở, dùng thế này, Lâm Hải cảm giác hai mươi năm sinh sống của mình quả thực quá uổng phí.

“Hứ, đồ nhà quê!”

“Ừm?” Lâm Hải đang ngửa đầu đánh giá chung quanh, liền bị một cái thanh âm chói tai cắt ngang.

Đưa mắt nhìn lại, một cái nữ hài hơn mươi tuổi, ăn mặc thời thượng, từ trên thang lầu đi xuống.

“Tam muội, nói chuyện kiểu gì thế? Ngươi!” Bành Đào hướng phía nữ hài răn dạy nói.

“Đại ca, đừng tưởng đây là chỗ cái Cục rách của anh, muốn giáo huấn người nào thì giáo huấn người đó, còn có, đừng có cái loại người gì cũng đều mang về nhà, ngươi xem một chút cái đức hạnh kia, hết nhìn đông tới nhìn tây, không phải đồ nhà quê thì là cái gì?”

“Im miệng! Ngươi đối với Tiểu Lâm khách khí một chút, hắn là ta mời đến chữa bệnh cho cha!”

“Chữa bệnh? Liền hắn?” Bành Tuyết phảng phất nghe được chuyện cười cực lớn, liền cười khanh khách.

“Ngươi đừng làm rộn, đại ca, nhìn cách ăn mặc của hắn, chính là tên ăn mày a?”

Đậu móa, ăn mày em gái ngươi a ăn mày!

Người bùn còn có ba phần hỏa khí, Lâm Hải nhất thời không nhịn được!

“Cái đần độn này là ai vậy? Muội muội của ngươi?” Lâm Hải hướng phía Bành Đào hỏi.

“Ngươi nói người nào đần độn! Ngươi nói người nào là đần độn đâu!” Lâm Hải nói một câu, để Bành Tuyết nhất thời dựng lông.

“Đại ca, ngươi xem một chút, ngươi mang đến là ai a, nói chuyện có bao nhiêu thô tục a, nhanh chóng cút ra ngoài cho ta!

“Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo!” Lúc này, một cái nữ nhân hình thể hơi mập, đi xuống.

“Mụ, ngươi xem đại ca của ta a, loại người nào cũng đều lĩnh vào trong nhà!” Bành Tuyết vừa thấy nữ nhân này, lập tức chạy qua qua nũng nịu nói.

“Tuyết nhi chớ hồ đồ, ngươi thường xuyên ở nước ngoài, nên có khả năng không biết, vị này là Đỗ Viện trưởng của bệnh viện thành phố Nhân Dân Đệ Nhất, nhanh gọi Đỗ bá bá.” Chu Hiểu vội vàng chỉ vào Đỗ Thuần giới thiệu nói.

“Hừ! Coi như thôi đi, ta không với cao nổi!” Cái mũi của Đỗ Thuần hừ một cái, nghiêng đầu sang một bên.

Đỗ Thuần hiện tại đối với Lâm Hải có thể nói là đã đến cấp độ sùng bái, thấy Bành Tuyết đối với Lâm Hải bất kính, cái lão đầu bướng bỉnh này nhất thời đùa nghịch lên tính khí.

“Viện trưởng thế nào, còn không phải không chữa khỏi bệnh cho cha ta sao.” Bành Tuyết nhỏ giọng thầm thì một câu.

“Ngươi đứa nhỏ này.” Chu Hiểu vỗ nhè nhẹ Bành Tuyết một chút, “Đỗ Viện trưởng, thật sự là thật có lỗi a, đều tại ta quá nuông chiều Tuyết nhi.”

Chu Hiểu mỉm cười hướng Đỗ Thuần xin lỗi, từ đầu tới đuôi đều không liếc nhìn Lâm Hải một chút nào.

“Đỗ Viện trưởng, Bành Cục trưởng, xem ra ta tại cái chỗ này không quá được hoan nghênh a, ta nhìn ta vẫn là đi thôi, miễn cho chọc người ghét.” Chủ nhân có thái độ này, Lâm Hải thật tức giận.

“Đã sớm nên đi, lại không ai muốn lưu ngươi lại!” Bành Tuyết trợn mắt trừng một cái.

“Tiểu Tuyết, ngươi im miệng!” Bành Đào trừng Bành Tuyết một chút, quay đầu nhìn qua Chu Hiểu nói: “Mụ, vị này là Lâm Hải, là ta mời tới xem bệnh cho cha ta.”

Chu Hiểu nhướng mày, “Tiểu Đào, ngươi làm sao cũng bắt đầu hồ nháo.”

“Không phải, mẹ…”

“Được rồi, ngươi không cần nói nữa, Tiểu Tuyết đã tới Viện Y học ở đại học Stanford của nước Mỹ để mời Smith giáo sư, hiện tại ông ấy đang ở trong phòng chẩn trị cho cha ngươi đâu, tin tưởng rất nhanh liền có biện pháp.”

Đậu móa, Lâm Hải thầm mắng mình một tiếng, thật sự là phạm tiện, dư thừa tới một chuyến.

Quay người, Lâm Hải liền muốn rời khỏi.

“Smith giáo sư, cha ta thế nào?” Một cái người nước Mỹ từ gian phòng lầu hai đi tới, Bành Tuyết vội vàng nghênh đón.

“Rất kỳ quái, thật rất kỳ quái!” Smith lấy tiếng Trung cứng nhắc, nói nói.

“Này, vậy ngài có thể trị hay không?” Bành Tuyết vội vàng hỏi.

“Ai.” Smith lắc đầu.

“Cái gì! Liền ngài cũng không trị được? Ngài thế nhưng là chuyên gia chữa bệnh ưu tú nhất nước Mỹ thậm chí là trên toàn thế giới a.”

“A? Đỗ Viện trưởng, làm sao ngươi lại cũng ở đây a?” Smith không có trả lời vấn đề của Bành Tuyết, ngược lại nhìn sang Đỗ Thuần, một mặt kinh ngạc.

“Ha ha, Smith, nhoáng một cái đã năm sáu năm không gặp đi.” Gặp lão bằng hữu, Đỗ Thuần cũng thật cao hứng.

Smith quay đầu hướng Bành Tuyết nói nói: “Có Đỗ Viện trưởng ở dây, ngươi làm gì phải đem ta từ nước Mỹ đến đâu? Y thuật của Đỗ Viện trưởng, thế nhưng là ở trên ta a.”

“Cái này...” Bành Tuyết nhất thời á khẩu không trả lời được.

“Bành lão tiên sinh bệnh, tha thứ ta bất lực.” Smith lắc đầu, xuống lầu, liền muốn rời khỏi.

“Chúng ta cũng đi thôi, chẳng lẽ còn ở lại đây , chờ người ta đuổi ra ngoài sao.” Lâm Hải chào hỏi Đỗ Thuần một tiếng, quay người cũng đi ra ngoài.

“Chờ một chút!” Bành Đào thấy thế, vội vàng đem Lâm Hải cản lại.

“Tiểu Lâm, thật xin lỗi, là muội muội ta không hiểu chuyện, ngươi cho ta cái mặt mũi, giúp cha ta xem một chút đi?”

Bành Đào năn nỉ nói, y biết rõ, Lâm Hải là hy vọng cuối cùng.

“Đại ca, ngươi nói cái gì đó? Ta chỗ nào không hiểu chuyện.”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Bành Đào gấp, cô muội muội này, thật sự là thành sự không có bại sự có thừa.

“Ta mệt mỏi, Tiểu Tuyết, giúp ta đưa tiễn Smith tiên sinh cùng Đỗ bá bá của ngươi đi.” Chu Hiểu quay người tiến vào phòng ngủ lầu hai.

Ngụ ý không cần nói cũng biết, đây là đang tiễn khách.

Lâm Hải khó thở mà cười, mặc kệ Bành Đào ngăn cản, mang theo Đỗ Thuần cũng một mặt đầy nộ khí, rời khỏi biệt thự.

“Ừm?” Vừa ra đến cửa, Lâm Hải nheo mắt.

Đồng thời, Thiên Nhãn Thần Thông, lại một lần nữa tự động mở ra.

“Quỷ a!” Lâm Hải hú lên quái dị, tóc gáy toàn thân đều dựng lên.

Chương 38: Bị lừa đảo

Lâm Hải thề, chính mình đã lớn như vậy, chưa từng có sợ hãi giống như hiện tại.

Trước mặt, một cái nữ tử thiếu một cái tay, một chân, ăn mặc phục sức cổ đại, ánh mắt băng lãnh nhìn mình chằm chằm, lộ ra âm u khủng bố.

"Quỷ? Cái quỷ gì?" Đỗ Thuần kinh ngạc hỏi.

Không đợi Lâm Hải trả lời, bàn chân Nữ quỷ cách mặt đất, hướng thẳng đến phía Lâm Hải thổi qua tới.

"Đậu phộng, không được qua đây!" Lâm Hải hoảng sợ oa oa kêu to, không ngừng lùi lại.

Tiếc rằng, tốc độ của Lâm Hải, căn bản không sánh bằng Nữ quỷ, nháy mắt, Nữ quỷ liền đến trước mặt.

"Ta xxx đại gia ngươi!" Dưới sự kinh hãi, Lâm Hải hướng phía Nữ quỷ cũng là một quyền.

"Ừm?" Không nghĩ tới, một quyền tựa như đánh trong không khí, Nữ quỷ trực tiếp xuyên qua thân thể Lâm Hải, bay vào trong biệt thự.

"Sư phụ, ngươi không sao chứ?" Đỗ Thuần đỡ lấy Lâm Hải, một mặt quan tâm hỏi.

"Không có việc gì." Lâm Hải thở hổn hển, trợn mắt hốc mồm.

"Đại ca, ngươi mau tới, cha lại phát bệnh!" Lúc này, Bành Tuyết đột nhiên từ trong biệt thự chạy đến, hướng phía Bành Đào đang đưa tiễn Lâm Hải cùng Đỗ Thuần hô nói.

"Cái gì?" Bành Đào giật mình, giữ chặt Lâm Hải, "Tiểu Lâm, van cầu ngươi, xem cho cha ta một chút đi."

"Nhìn con em ngươi!" Lâm Hải trực tiếp đem Bành Đào hất ra, vắt chân lên cổ mà chạy.

“Quá mẹ nó đáng sợ, quá mẹ nó đáng sợ!” Lâm Hải một bên vừa lái xe, một bên trong miệng không tự chủ được nói thầm lấy.

Tuy từ khi biết rõ trong đám đùa bức kia rất thật sự có khả năng là thần tiên, Lâm Hải liền đã nghĩ qua, trên cái thế giới này nếu đã có thần tiên, như vậy quỷ khẳng định cũng là tồn tại.

Chỉ là không nghĩ tới là, chính mình thế mà nhanh như vậy liền gặp được.

Làm một cái phàm nhân, đối với Quỷ luôn có một loại cảm giác sợ hãi tự nhiên.

Lâm Hải mặc dù đã tiên đoán được Quỷ Quái tồn tại, nhưng bỗng nhiên thấy một cái, thì vẫn là hoảng sợ gần chết.

“Sư phụ, ngươi thật không cứu ba của Bành Đào sao?” Đỗ Thuần tuy cũng rất tức giận với thái độ của Bành gia, nhưng ông ta từ trước đến nay trạch tâm nhân hậu, không đành lòng thấy chết mà không cứu.

“Cứu muội ngươi, về sau mẹ nó đừng đề cập chuyện Bành gia với ta!” Lâm Hải đánh chết cũng sẽ không lại đi Bành gia.

Cả ngày, Lâm Hải liền mặt ủ mày chau, bên người chỉ cần hơi có chút động tĩnh, đều có thể hoảng sợ khẽ run rẩy.

“Ngươi nha không có sao chứ, nhất kinh nhất sạ.” Vương Bằng một mặt kỳ quái hỏi.

“Bàn Tử, nếu như ngươi nhìn thấy một cái Nữ quỷ, ngươi sẽ như thế nào?”

“Nữ quỷ? Khà khà khà khà!” Vương Bằng sờ lên cằm, cười dâm đãng một trận.

“Này còn phải hỏi, đương nhiên là trước gian sau gian, gian xong lại gian! Oa Cáp Cáp…”

Lâm Hải quay đầu, lạnh lùng nhìn Vương Bằng một chút, không nói gì.

“Đậu phộng, Hải tử, ngươi mẹ nó đừng cầm loại ánh mắt này nhìn ta, ta sợ hãi.” Vương Bằng đánh cái rùng mình, quay đầu đi.

Ban đêm, Lâm Hải nằm thẳng đến rất khuya, mới mơ mơ màng màng ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, Lâm Hải bỗng nhiên cảm giác có người đang nhìn mình chằm chằm, khiến hắn nhất thời rùng mình một trận.

Mở to mắt vừa nhìn!

“Má ơi!” Lâm Hải kêu lên một tiếng quái dị, hù đến vụt cái liền ngồi dậy.

“Ngươi, ngươi, ngươi muốn làm gì?” Lâm Hải toàn thân run rẩy nói nói.

Trước giường, Nữ quỷ mà ban ngày hắn thấy ở Bành giá, thế mà theo tới.

Ánh mắt Nữ quỷ lạnh lùng, bờ môi ngọ nguậy, tựa hồ đang nói cái gì đó.

Chỉ là, Lâm Hải thanh âm gì cũng không nghe được.

“Ngươi đang nói cái gì? Ta không nghe được!” Lâm Hải cả gan nói nói.

Nữ quỷ đối diện một mặt mờ mịt.

Đậu móa, Lâm Hải nhìn ra, Nữ quỷ cũng không nghe được chính mình nói chuyện.

Hai người diễn kịch câm, nói nửa ngày, ai cũng không thể hiểu rõ ai muốn làm gì.

Sau cùng, Nữ quỷ một trận tức giận, hướng phía Lâm Hải đánh tới!

“Má ơi!” Lâm Hải tỉnh lại, ga giường cũng bị mồ hôi làm ướt nhẹp.

“Đậu phộng, lại là giấc mộng!” Lâm Hải chà chà mồ hôi trên đầu.

Mặc dù là giấc mộng, nhưng tràng cảnh trong mộng quá chân thực, trái tim Lâm Hải phanh phanh, đều nhanh từ cổ họng nhảy ra.

Nhìn xem thời gian, vừa vặn vừa qua khỏi mười hai giờ đêm.

Lâm Hải hiện tại là vừa kinh vừa sợ, tỉnh cả ngủ.

Đậu móa, một màn trước đó kia, không phải là cái gọi là báo mộng đi.

Em gái ngươi, ta lại không biết ngươi, tại sao phải tìm tới ta à.

Lâm Hải sắp khóc.

Không được, dạng này không phải là biện pháp, nhất định phải tìm đồ vật để trừ tà.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cầm điện thoại di động lên, mở Weachat ra.

Cái thứ nhất, Lâm Hải nghĩ đến Ngộ Không, đây chính là hộ hàng yêu bắt quái chuyên nghiệp a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có ở đó không?

Ngộ Không: Tìm lão Tôn ta có chuyện gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có một chuyện xin được chỉ giáo, Tiểu tiên gặp được một Quỷ Quái giao xoa, không biết nên làm như thế nào cho phải?

Ngộ Không: Cái này dễ nói, một gậy đánh chết là xong.

Lâm Hải không còn gì để nói, tốt a, coi như ta không có hỏi.

Ngẫm lại, Lâm Hải vẫn là trực tiếp mở quầy giao dịch Thiên Đình ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cầu một bảo vật trừ tà, yêu cầu có thể loại trừ Quỷ Quái cùng một số đồ vật không sạch sẽ.

Nhị Lang Thần: Phí việc này làm gì, gặp được Quỷ Quái, trực tiếp làm chết liền xong.

Lâm Hải một trận cuồng mồ hôi, con hàng này cũng là bạo lực cuồng a.

Đông Hải Long Vương: Quỷ Quái chi vật, chờ nhìn thấy ta, đã sớm chạy mất tăm, còn cần loại trừ?

Thất Tiên Nữ: Liền đúng vậy a, huống chi hiện tại Thiên Đình cùng Địa Phủ từ lâu đã không thông, nào còn gặp được Quỷ Quái a.

Đến, hỏi không! Thật sự là sầu chết!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải thất vọng, leng keng một tiếng, lại có người phát biểu.

Trương Thiên Sư: Vì sao muốn loại trừ a, gặp Quỷ quái , có thể bắt lại nuôi chơi a (phía sau là ba cái biểu lộ chảy nước miếng)

Hằng Nga: Thật buồn nôn, nuôi đồ chơi kia làm gì, vẫn là Thỏ Ngọc của tốt.

Thỏ Ngọc: Chít chít chít chít.

Nhị Lang Thần: @ Hằng Nga, hôm nào ngươi để Thỏ Ngọc, cùng Hạo Thiên Khuyển của ta phối đôi thử thôi, nhìn xem có thể sinh ra cái gì?

Hằng Nga: Mới không cần, thứ sinh ra còn phải nghĩ sao, tự nhiên là cẩu tạp chủng!

Nếu là thường ngày, Lâm Hải nhìn thấy đám hàng này nói chuyện phiếm, đã sớm cười phun.

Nhưng là bây giờ, hắn lại không để ý tới.

Hắn hiện tại, đang theo dõi ảnh chân dung của Trương Thiên Sư, kích động kém chút nước mắt cũng rơi ra.

Xoa, ca ca hoảng sợ cũng quên, trong đám mẹ nó có cái hộ bắt quỷ chuyên nghiệp a!

Hắn vội vàng hướng Trương Thiên Sư gửi đi cái tin tức xin tăng thêm bạn tốt.

Leng keng!

Weachat vừa vang, Trương Thiên Sư đã cho thông qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thiên Sư, cứu mạng a.

Trương Thiên Sư: Đạo hữu, chuyện gì mà kinh hoảng như thế (một chuỗi biểu lộ kinh ngạc)

Lâm Hải lại đem sự tình gặp quỷ lại là báo mộng, cùng Trương Thiên Sư nói một lần.

Trương Thiên Sư: Đạo hữu tại Thiên Đình thế nào lại gặp Quỷ quái? Còn có, ngươi vì sao lại sợ quỷ quái? Còn có, ngươi vì cái gì lại không thể câu thông cùng Quỷ quái...

Trương Thiên Sư tựa như cái bảo bảo hiếu kỳ, phát tới một chuỗi vấn đề.

Lâm Hải im lặng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Những sự tình này đợi lát nữa lại nói, ngươi liền nói cho ta biết, nếu như là cái phàm nhân, gặp được loại tình huống này, phải làm gì?

Trương Thiên Sư: Phàm nhân? Không có cách nào, chờ chết đi!

Em gái ngươi!

Lâm Hải bị một câu của Trương Thiên Sư, kém chút làm hoảng sợ khóc.

Bất quá, ngay sau đó, lại có một cái tin tức phát tới.

Trương Thiên Sư: Trừ phi hắn có thể tìm tới một vị cao thủ bắt quỷ giống như bổn thiên sư, nếu không khẳng định ngỏm củ tỏi.

Lâm Hải xem xét, lại lên tinh thần.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi có biện pháp nào khác không?

Trương Thiên Sư: Biện pháp khác! Kỳ thực cái Quỷ quái này, là hình thành như thế, tại trong cơ thể người, cũng tồn tại linh hồn, ở vào chỗ vị trí cổ họng...

Lâm Hải trở nên đau đầu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Xin nhờ, nói điểm chính!

Trương Thiên Sư: A, tốt a! Ngươi nói, chuẩn bị xử trí cái quỷ này như thế nào đi!

Xử trí như thế nào, còn có thể xử trí như thế nào? Đương nhiên là đuổi đi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chỉ cần không tiếp tục đến quấy rối ta là được.

Trương Thiên Sư: Cái này đơn giản, ngươi cùng nó hỏi rõ ràng nguyên nhân là được, kỳ thực quỷ chính là người sau khi chết, bọn họ cũng là giảng đạo lý.

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, không phải đã nói rồi sao, căn bản là không có cách nào câu thông.

Trương Thiên Sư: Như vậy đi, ta cho ngươi một dạng bảo vật, bảo quản loại bỏ phiền não của ngươi, đáng giá.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, bảo vật gì? Phát tới!

Trương Thiên Sư không có gửi đi bảo vật, mà chính là phát tới một chuỗi cười gian biểu lộ.

Trương Thiên Sư: Nghe nói, lúc trước ngươi ở chỗ Thần Tài đoạt được chín ngàn chín trăm chín mươi chín điểm Công đức? Thật là khéo, bảo bối này của ta liền bán cái giá nàyl

Em gái ngươi!

Lâm Hải kém chút khóc.

Không chơi theo cái dạng này a, cái này mẹ nó không phải là lừa đảo nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao?

Chương 39: Kiếm gỗ đào phiên bản bỏ túi

“Có thể chiết khấu một chút hay không?”

Lâm Hải quá không cam lòng tâm, chín ngàn chín trăm chín mươi chín điểm Công đức này mẹ nó còn không co cầm nóng tay đây.

“Không trả giá a, thân!”

Em gái ngươi!

Trong lòng Lâm Hải có một vạn đầu thảo nê mã lao nhanh qua.

Lão tiểu tử Trương Thiên Sư này, quá mẹ nó hung ác, có thể xưng là Chu Bái Bì bản hiện thực a.

Bất quá không có cách nào, người nào để mình bây giờ có nhu cầu cấp bách cần bảo vật khu quỷ đây.

Đậu móa, nhận!

Sớm muộn cũng có một ngày, lão tử sẽ đòi lại từ ngươi cả gốc lẫn lãi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt a, phát bảo vật tới!

Trương Thiên Sư: Trước trả khoản sau chuyển hàng a, thân.

Phốc!

Ông Nội Nhà Ngươi!

Mở ra túi tiền!

Ngươi hướng Trương Thiên Sư chuyển khoản chín ngàn chín trăm chín mươi chín điểm Công đức.

Nhật, mẹ nó lại chỉ còn một trăm điểm, vẫn là lúc trước để Tiêu Thanh Sơn đi nhờ xe, đần độn u mê mà kiếm tới.

Trương Thiên Sư hướng ngươi gửi đi một cây Kiếm gỗ đào.

Cái gì ?

Thứ đồ gì, Kiếm gỗ đào!

Đại gia ngươi, hố cha a!

Lâm Hải còn tưởng rằng đưa cho mình cái bảo bối gì, mẹ nó lại là thanh Kiếm gỗ đào.

Cái này còn chơi cái cọng lông a.

Chính mình cũng không thể mỗi ngày đều cõng thanh kiếm gỗ đào ra ra vào vào đi, cái này mẹ nó còn không bị người xem như đần độn a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể trả hàng hay không?

Lâm Hải có chút hối hận.

Trương Thiên Sư: Bảo vật bán ra, không thể đổi. (phía sau là ba cái biểu lộ cười xấu xa)

Được, ngươi lợi hại!

Ngươi nha chờ đó cho ta!

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, đồ vật đều đã mua, hối hận cũng vô dụng, xem trước một chút rồi nói sau.

Mở ra túi càn khôn, một thanh Kiếm gỗ đào tinh xảo xuất hiện tại bên trong ô vuông.

Kiếm gỗ đào: Pháp bảo khu quỷ đỏ Trương Thiên Sư chế tạo, Thiên Tiên trở lên đều có thể sử dụng.

Phốc!

Ta làm đại gia ngươi!

Thật sự là Nhật chó, mẹ nó Thiên Tiên trở lên mới có thể sử dụng! Sớm mẹ nó không nói!

Vậy mình chẳng phải là mua cái Thiêu Hỏa Côn! Có cái cái búa dùng?

Không được, nhất định phải trả hàng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thiên Sư, bảo bối này của ngươi Thiên Tiên trở lên mới có thể sử dụng, thế nhưng ta là muốn thứ cho phàm nhân có thể sử dụng a.

Trương Thiên Sư: Trên Thiên Đình chúng ta thấp nhất đều là Thiên Tiên a, ngươi tại sao phải cần đồ cho phàm nhân? (một cái biểu lộ kinh ngạc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta thân đang ở bên trong một cái bí cảnh, pháp lực bị hạn chế, bây giờ cũng không khác phàm nhân a.

Trương Thiên Sư: WTF, ngươi cũng quá khổ bức đi. Bất quá không quan hệ, cái Kiếm gỗ đào này, phàm nhân cũng có thể dùng, chỉ là công năng bị hạn chế mà thôi, nếu như ngươi chỉ là vì khu trừ quỷ mị, cũng đủ dùng, mang lên nó, quỷ mị bình thường không thể tiếp cận ngươi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật sao? Cũng không thể gạt ta!

Lâm Hải cảm thấy lão tiểu tử Trương Thiên Sư này cũng là cái lão hồ ly, đối với lời nói của lão cầm thái độ rất hoài nghi.

Trương Thiên Sư: Ngươi thử một chút chẳng phải sẽ biết sao. Nếu như không dùng được, ta sẽ chế tác cho ngươi một thanh cho phàm nhân dùng.

Cái này còn tạm được!

Hơn nửa đêm, người trong phòng ngủ cũng đã ngủ hết.

Lâm Hải trực tiếp điểm rút ra!

Hả?

Nhìn Kiếm gỗ đào trong lòng bàn tay, dài hai ba centimet, chỗ chuôi kiếm còn có cái lỗ nhỏ, phổi của Lâm Hải cũng tức điên.

Em gái ngươi! Rõ ràng là cái món trang sức, khu cái búa quỷ a!

Hố cha a, cái này mẹ nó tuyệt đối là cái hàng giả mạo phi pháp, sản phẩm ba không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Trương Thiên Sư, ngươi đi ra cho ta (phía sau là ba cái phẫn nộ biểu lộ)

Trương Thiên Sư: Thế nào?

Lâm Hải trực tiếp chụp ảnh thành Kiếm gỗ đào bỏ túi trong tay lại, rồi phát quà.

Trương Thiên Sư: Có vấn đề gì không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi cảm thấy nó có thể khu quỷ sao? (phía sau là ba cái biểu lộ phẫn nộ).

Trương Thiên Sư: Ai nha, ta cũng đã nói, công năng sẽ bị hạn chế, chỉ có khi rót vào Tiên Khí, mới sẽ lại biến thành Kiếm gỗ đào chân chính, bất quá bây giờ thành cái dạng này, khu quỷ là không có vấn đề, ngươi coi nó là vật trang sức đeo trên cổ là được, yên tâm đi.

Đậu móa, tuyệt đối đừng gạt ta!

Lâm Hải phiền muộn một trận, cảm thấy mình giống như lỗ lớn.

Đem trang sức hàng vỉa hè trên cổ mình xuống, dùng dây đỏ xuyên qua Kiếm gỗ đào đeo vào trên cổ.

Trước đeo lên, nhìn xem hiệu quả rồi nói sau.

Khi thanh Kiếm gỗ đào nhỏ đó tiếp xúc với ngực, Lâm Hải nhất thời cảm thấy một cỗ mát lạnh đánh tới, đầu thư thái đi không ít.

A? Nói không chừng thật là có chút hiệu quả đâu?

Không biết qua bao lâu, Lâm Hải mới ngủ thật say.

Ngày thứ hai tỉnh lại, thái dương cũng đã lên rất cao, Lâm Hải dứt khoát cũng không đi học nữa.

Mở ra túi càn khôn trước, nhìn một chút hack đoạt hồng bao hôm nay đã đoạt cho mình cái gì.

Linh Thú Đan: Đồ cho Linh thú ăn.

Thảo, không có tác dụng gì a, chính mình chẳng lẽ đi đút trộm cho Linh Thú ăn sao a? Ma cho dù muốn trộm đút cũng không có địa phương để trộm a.

Lâm Hải cũng lười rút ra, trực tiếp ném bỏ mặc kệ ở trong túi càn khôtro

Ngẫm lại, Lâm Hải lại phát cái tin tức cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, em đang làm gì?”

“Em đang ở bệnh viện đâu, tới đón cha em về nhà, Đỗ Viện trưởng nói bệnh tình của cha em ổn định, không cần tiếp tục nằm viện, có thể đón về nhà, mỗi ngày tự mình mua rồi truyền nước muối sinh lí để duy trì sinh cơ là được, dạng này có thể tiết kiệm rất nhiều tiền.”

“Móa, vậy sao em không gọi anh?”

“Mẹ em nói đã làm phiền anh đủ nhiều rồi.”

“Lời này là nói sao, con rể nhà mình, sợ phiền phức cái gì?”

“Chán ghét, ngươi mới không phải con rể nhà ta.”

Lâm Hải mặc xong quần áo, đơn giản rửa mặt xong, xuống lầu lái xe, liền chạy tới bệnh viện.

Vừa vào bệnh viện, chỉ thấy có mấy người nam nữ, đẩy giường băng ca khóc lóc đi tới.

Trên giường băng ca, có một người, trên thân phủ vải trắng, rất rõ ràng, người này đã chết.

Lâm Hải cũng không để ý, bệnh viện có ngày nào mà không có mấy người chết đây.

Lúc cùng những người này gặp thoáng qua, Lâm Hải trong lúc vô tình vừa nghiêng đầu.

“Ừm? Cái dây xích trên cổ lão nhân này là để làm gì?”

Lại hướng bên cạnh lão đầu xem xét!

Ngọa tào!

Lông tơ toàn thân Lâm Hải cũng đứng lên.

Chỉ thấy một người năm nhân mặc trường bào màu đen, mang theo cái mũ ống nhọn màu đen, sắc mặt trắng bệch, trong tay cũng đang mang theo một sợi dây xích, bên đầu kia của xích sắt, liền là trên cổ của cáu lão đầu lúc trước kia.

Mẹ nó, cái này không phải một con quỷ cùng dạng với Hắc Vô Thường trong TV sao!

Lại như thấy quỷ a!

Giữa ban ngày, Lâm Hải liền cảm thấy gió lạnh sưu sưu thổi qua cột sống.

Dọa đến vội vàng hướng sang bên cạnh để né tránh.

Nhưng cái Hắc Vô Thường này liền giống như đặc biệt theo Lâm Hải đối nghịch, trực tiếp hướng phía Lâm Hải mà đến.

Em gái ngươi a! Lâm Hải phiền muộn đến hỏng.

Muốn tránh cũng không được, tránh cũng không thể tránh!

“Ông!”

Ngay tại thời điểm Lâm Hải cảm giác Hắc Vô Thường cũng sẽ đụng tới trên người mình, bỗng nhiên có một tia sáng tỏa ra từ trên ngực, đem Lâm Hải bao ở bên trong.

Hắc Vô Thường cùng lão đầu kia tựa hồ cực kỳ hoảng sợ đối với cái ánh sáng này, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, thân thể trực tiếp bị đẩy lùi, ngã quẳng xuống đất.

Sau khi bò dậy, hai người trừ hoảng sợ, còn có một mặt mờ mịt, tựa hồ căn bản không biết vừa rồi đã phát sinh cái gì.

“Ngọa tào, thoải mái a!” Lâm Hải biết rõ, là cái kiếm gỗ đào nhỏ ở ngực kia có tác dụng.

“Ha ha, không nghĩ tới Trương Thiên Sư hàng này, thật không có lừa gạt mình.”

Có kiếm gỗ đào hộ thể, lá gan Lâm Hải cũng lớn chút, vươn tay ở trước mắt Hắc Vô Thường lắc lắc.

“A? Y không thấy mình?”

Lâm Hải kỳ quái một trận, hôm qua tên Nữ quỷ đó tuyệt đối là có thể nhìn thấy chính mình.

Đúng, Thiên Nhãn Thần Thông của chính mình giống như không có mở ra, làm sao mình lại nhìn thấy quỷ?

Đậu móa, toàn là quái sự!

Nghĩ mãi mà không rõ, Lâm Hải cũng lười suy nghĩ.

Tiếp tục lên lầu, trước tiên đem cha vợ tương lai tiếp về nhà rồi lại nói.

Địa Phủ, Sở Giang Vương!

Cầm điện thoại di động lên, phát một cái tin tức cho Sở Lâm Nhi.

“Lâm nhi, Sứ Giả Câu Hồn số bảy, vừa nhận phải công kích, con tranh thủ thời gian đi qua nhìn một chút!”

Sở Lâm Nhi tra mấy ngày, cũng không có tra ra một tia manh mối liên quan tới người thi triển Kim Châm Độ Hồn, đang ở trên đường gần chỗ bệnh viện buồn bực ngán ngẩm tung bay.

Thu được tin tức của Sở Giang Vương, con mắt của Sở Lâm Nhi nhất thời sáng lên.

“Ha ha, có chuyện để làm rồi a, rốt cục không cần lại nhàm chán như vậy.”

Chương 40: Ta so với ta tỷ còn lớn hơn

Lâm Hải trực tiếp tìm Đỗ Thuần muốn lấy một chiếc xe, đem Liễu Sơn đưa đến trên xe.

Về sau, Lâm Hải lại bận trước bận sau, giúp đỡ xử lý thủ tục xuất viện, để mẹ con Liễu Hinh Nguyệt cảm động một hồi.

“Tiểu Nguyệt a, con cùng mẹ nói, Tiểu Hải có phải đang theo đuổi con hay không a?”

“Nói cái gì đó, mẹ.” Liễu Hinh Nguyệt thẹn thùng cúi đầu xuống, nhưng trong lòng một trận ngọt ngào.

Biết con gái không ai bằng mẹ, Triệu Phương xem xét biểu lộ của nữ nhi, liền đoán được tám chín phần mười.

“Tiểu Nguyệt a, những ngày này mẹ đã quan sát, đứa nhỏ Tiểu Hải này không tệ, lại giúp nhà mình bận bịu nhiều như vậy, nếu như con cũng có ý mà nói, mẹ sẽ nghe con.”

“Ta mới không có ý đâu với hắn đâu, hắn chính là cái đại lưu manh, đại bại hoại!”

“Ai là đại lưu manh, đại bại hoại a?” Đúng lúc, Lâm Hải đi tới.

“Ai hỏi thì là người đó.” Liễu Hinh Nguyệt lườm hắn một cái.

Lâm Hải không còn gì để nói, đây là chọc ai gây người nào a.

Bọn Lâm Hải vừa rời đi, Sở Lâm Nhi liền xuất hiện tại giữa không trung của bệnh viện.

“Công chúa điện hạ?” Hắc Vô Thường vừa gặp, liền vội vàng hành lễ.

“Là ngươi bị tập kích? Có thấy rõ là ai làm hay không?”

“Thuộc hạ cũng không rõ ràng, lúc đầu thuộc hạ đang khóa linh hồn đi lại bình thường, bỗng nhiên toát ra một tia sáng, đem ta bắn ra, về sau đường ánh sáng này liền biến mất không thấy gì nữa.”

“Ngươi là nói, trừ ánh sáng, ngươi cái gì cũng không thấy được?”

“Đúng.”

Sau khi Hắc Vô Thường rời đi, Sở Lâm Nhi nắm vuốt cái cằm nho nhỏ, một trận suy tư.

“Kỳ quái, vì sao từ trong trống rỗng lại xuất hiện ánh sáng đâu? Cái gì cũng không thấy được, chẳng lẽ là phàm nhân gây nên?”

Trong mơ hồ, Sở Lâm Nhi có loại dự cảm, cái đường ánh sáng này, nói không chừng có quan hệ cùng cái người thi triển Kim Châm Độ Hồn kia.

Tại trên không của toàn bộ bệnh viện xoay quanh một vòng, lại không có phát hiện bất cứ dị thường nào, Sở Lâm Nhi liền không có cách nào.

Đem Liễu Sơn đưa về nhà, Triệu Phương đem Liễu Sơn dàn xếp trên giường.

Trước kia Triệu Phương đã làm qua y tá tại phòng khám bệnh tư nhân, truyền dịch là không thành vấn đề, trực tiếp đem nước muối sinh lí truyền vào trong cơ thể Liễu Sơn.

Lâm Hải ngồi tại bên giường Liễu Sơn.

“Ừm? Tại sao có thể có bóng chồng?” Lâm Hải coi là hoa mắt, xoa xoa con mắt, lại nhìn.

Ta dựa vào, thật có bóng chồng!

Đây là cái tình huống gì?

Trên giường thế mà nằm hai cái Liễu Sơn, chỉ bất quá hai cái Liễu Sơn này, là chồng chồng lên nhau.

Thật kỳ quái a?

Bỗng nhiên, Lâm Hải nhớ tới tràng cảnh gặp quỷ trước đó tại bệnh viện.

WTF, cái bóng chồng này không phải là linh hồn của Liễu Sơn đi.

Không sai, khẳng định là vậy!

Ngộ Không cùng Thỏ Ngọc cũng nói, người thực vật kỳ thực chính là nhục thể cùng linh hồn tách rời sao?

Nếu như hai cái này đều là Liễu Sơn, một cái là nhục thể, một cái là linh hồn, lại vừa lúc không có hoàn toàn trùng hợp, thì không phải là triệu chứng người thực vật sao?

Vì nhìn rõ ràng hơn một chút, Lâm Hải cúi người xuống, mặc niệm một tiếng: Thiên Nhãn, mở!

Chỉ một thoáng, hai mắt Lâm Hải, bốc lên làn sương xanh.

Quả nhiên là, một cái là linh hồn, một cái là nhục thể!

Lần này Lâm Hải nhìn thật sự rõ ràng.

“Lâm Hải, anh nhìn chằm chằm vào cha em làm gì đấy?” Liễu Hinh Nguyệt đi tới, buồn bực nói nói.

“A? Không có gì, anh...”

Phốc!

Con mắt Lâm Hải lập tức thẳng, nuốt từng ngụm từng ngụm nước bọt.

Đậu phộng, thật trắng, thật lớn, rất muốn sờ a!

“Uy, anh nhìn cái gì đấy?” Thấy Lâm Hải nhìn chằm chằm vào bộ vị mẫn cảm của mình, khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt liền đỏ lên.

Đi tới, thẹn thùng đập nhẹ một chút vào bả vai của Lâm Hải.

Một dòng nước nóng lao thẳng đến bụng dưới của Lâm Hải, hận không thể nhào tới, hung hăng bóp hai cái mới đã nghiền!

"Ầm!" Lúc này, cửa bị mở ra, một cái nữ hài tết tóc đuôi ngựa, cùng Liễu Hinh Nguyệt giống nhau đến bảy phần đi tới.

"Mẹ, cha đã đón trở lại chưa!" Nữ hài vào nhà, để cặp sách xuống, liền chạy vào phòng ngủ.

"Tỷ, cha thật không có chuyện?" Nữ hài vừa vào phòng ngủ, thấy Liễu Sơn nằm ở trên giường, liền nắm lấy tay Liễu Hinh Nguyệt, kinh hỉ hỏi.

"Không có việc gì, chỉ là tạm thời còn không thể tỉnh lại."

"Đúng, Lâm Hải, đây là em gái em, Liễu Hinh Tình, Hinh Tình, đây là Lâm Hải, em gọi Hải ca đi."

Liễu Hinh Tình quay đầu, chuẩn bị cười theo Lâm Hải chào hỏi.

Nhưng xem xét cái dạng kia của Lâm Hải, liền sinh sinh đem lời nuốt trở về.

Chỉ thấy Lâm Hải, miệng há thật to, hai mắt căng tròn, ánh mắt không ngừng du đãng ở trước ngực hai tỷ muội các nàng.

"Đậu phộng, cái này quy mô tương xứng a!" Lâm Hải một bộ trư ca, nước bọt đều nhanh chảy xuống.

"Tỷ, ta cảm giác hắn không giống người tốt!" Liễu Hinh Tình cảnh giác hướng Liễu Hinh Nguyệt nhỏ giọng nói nói.

Liễu Hinh Nguyệt cũng tức giận, cái Lâm Hải này, ngay trước mặt muội muội mình, sao có thể thất thố như vậy.

"Uy, nhìn đủ chưa!"

“Chưa đủ đâu.” Lâm Hải vô ý thức đáp một câu, lời vừa ra khỏi miệng, liền biết rõ hỏng.

Quả nhiên, Liễu Hinh Tình hừ một tiếng, đi ra ngoài.

WTF, hỏng, làm sao liền đem cô em vợ đắc tội rồi.

“Lưu manh!” Liễu Hinh Nguyệt trừng Lâm Hải một chút, cũng ra khỏi phòng.

Lâm Hải xấu hổ một trận, đậu móa, lão cha người ta còn nằm tại trước mặt đâu, chính mình lại nhìn hết chị em gái người ta, giống như có chút cầm thú a.

Bất quá làm cầm thú chí ít so với không bằng cầm thú còn tốt một chút.

Lâm Hải làm xấu cười cười.

Triệu Phương làm cơm đã chín, liền gọi Lâm Hải cùng hai tỷ muội Liễu Hinh Nguyệt ra ăn cơm.

“Hừ!” Liễu Hinh Tình lấy ánh mắt liếc nhìn Lâm Hải ngồi đối diện một chút, cầm chén đũa lên cúi đầu bắt đầu ăn.

“Tiểu Hải a, đến nếm thử cái này.” Triệu Phương cho Lâm Hải thêm khối thịt, cười cười nói nói.

“A di, ân, ăn ngon.” Lâm Hải một trận ăn như hổ đói.

“Ăn ngon liền ăn nhiều một chút.” Triệu Phương nhìn bộ dáng ăn cơm của Lâm Hải, thân thiết đến không được.

“Nếu như Hinh Nguyệt có thể cùng Tiểu Hải ở cùng một chỗ, cũng coi là một cái kết cục không tệ.” Triệu Phương nhìn Lâm Hải, càng xem càng hài lòng.

Thật sự là ứng câu nói kia, mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng thuận mắt.

Lâm Hải cũng biết nói, thỉnh thoảng khích lệ Triệu Phương vài câu, hoặc là kể chuyện cười, nhắm trúng tiếng cười của Triệu Phương liền không từng đứt đoạn.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí hòa hợp, trò chuyện vui vẻ.

Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu ăn cơm, nhìn Lâm Hải cùng mẫu thân mình ở chung tốt như vậy, trong lòng cũng là ngọt đến không được.

“Hừ! Miệng lưỡi trơn tru, khẳng định có ý đồ gì đó.” Chỉ có Liễu Hinh Tình, thỉnh thoảng lấy ánh mắt liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Tiểu Tình a, Hải ca của con, thế nhưng là giúp nhà ta không ít việc a.” Trên bàn cơm, Triệu Phương thấy Liễu Hinh Tình một mực lãnh đạm với Lâm Hải, liền mở miệng nói nói.

“Hừ, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo (*khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp. ý nói sự manh nha của những kẻ mưu mô lấy lòng kẻ khác để thực hiện mưu đồ của mình)!” Cái mũi tiểu nha đầu hừ một tiếng.

“Ngươi đứa nhỏ này, làm sao nói vậy đâu? Tiểu Hải a, Tiểu Tình còn nhỏ, ngươi chớ để ý a.”

“Ha ha, không có việc gì a di, Tiểu Tình xác thực còn nhỏ nha.” Lâm Hải cố ý đem chữ “nhỏ” cắn rất nặng.

Liễu Hinh Tình vừa vặn ngẩng đầu, nhìn thấy tia cười xấu xa không dễ dàng phát giác nơi khóe miệng Lâm Hải, liền nhớ tới Lâm Hải trước đó có nhìn bộ ngực chằm chằm của mình cùng tỷ tỷ, nhất thời minh bạch ý tứ bên trong lời nói của Lâm Hải.

“Hừ! Người nào nhỏ, ta không có nhỏ chút nào!” Liễu Hinh

Tình tức giận ưỡn thẳng bộ ngực lên.

Phốc!

Lâm Hải kém chút đem cơm phun ra ngoài.

Tiểu nha đầu này, quá có ý tứ a.

“Ngươi đứa nhỏ này, hôm nay là chuyện gì xảy ra a.” Triệu Phương không rõ ràng cho lắm.

“Vâng, ngươi không nhỏ, chỉ so với tỷ tỷ ngươi thì nhỏ hơn một chút.” Lâm Hải hướng phía Liễu Hinh Tình vụng trộm nhướn chân mày.

“Hai đứa chúng nó kém nhau ba tuổi.” Triệu Phương không biết ý tứ trong lời nói của Lâm Hải, ở một bên chen vào nói.

“Nói bừa, ta so với tỷ ta lớn hơn, lớn hơn!”

Phốc!

Một câu thạch phá thiên kinh của Liễu Hinh Tình, khiến Lâm Hải trực tiếp đem cơm phun ra ngoài.

Cơm này, không có cách nào ăn!

Chương 41: Vì tình hữu nghị cạn ly

Trở lại túc xá, thấy Vương Bằng cùng Lưu Lượng đang chơi trò chơi.

“Bàn tử, triệu tập hạ nhân, hôm nay thứ năm, ban đêm ta mời mọi người qua Vàng Son Lộng Lẫy.”

Lâm Hải về nhà trước đó liền thuyết khách, một mực chứng thực xem mọi người có việc hay không.

Vừa vặn hôm nay là cái cuối tuần, mời các huynh đệ trong phòng ngủ ra ngoài một chút.

Sự tình đáp ứng, liền phải làm được, Lâm Hải rất giảng chữ tín.

“Đậu phộng, quá tốt, còn tưởng rằng ngươi quên đâu?” Mọi người reo hò một trận.

“Có thể mang người nhà gia thuộc hay không?” Triệu Huy đẩy đẩy kính mắt trên mũi, yếu ớt hỏi.

“Có thể a, ngươi tốt nhất mang bạn gái người khác, nàng dâu người khác đến, như thế mới tốt.”

Thông tri mọi người, giao cho Vương Bằng, đặt phòng có Lưu Lượng phụ trách, Lâm Hải trực tiếp vung tay làm chưởng quỹ, đến lúc đó phụ trách tính tiền là được.

Mở điện thoại di động ra, Lâm Hải phát một cái tin tức cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Ban đêm anh mời bạn bè cùng phòng đi Vàng Son Lộng Lẫy ăn cơm, em cùng đi với anh đi.”

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt đáp ứng.

“Tốt, buổi tối bảy giờ, anh đi đón em.”

“Trực tiếp tới trong nhà em đón em đi, em hôm nay không đi trường học.”

Vừa phát xong tin tức, điện thoại của Đỗ Thuần lại đánh tới.

“Sư phụ, hôm nay Bành Đào lại tìm đến ta, để ta cầu ngươi chữa bệnh cho phụ thân y.”

“Mặc kệ!” Lâm Hải trực tiếp tắt điện thoại.

Trị muội ngươi a trị! Không muốn sống sao?

Lại nói, liền với thái độ của người nhà Bành Đào này, dù cho không có cái sự tình Nữ quỷ kia, Lâm Hải cũng sẽ không quản.

Hơn sáu giờ tối một chút, Lâm Hải dừng xe ở dưới lầu nhà Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, em xuống lầu đi.” Lâm Hải gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt.

Chỉ chốc lát, Liễu Hinh Nguyệt từ bên trong nhà đi ra tới.

Chỉ là, sau lưng, còn đi theo một cái bóng đèn cực lớn.

“Nhìn cái gì vậy, sợ ngươi có ý đồ đối với tỷ của ta, nên ta qua bảo hộ tỷ của ta, không được a!” Liễu Hinh Tình liếc trắng Lâm Hải một chút.

Được, ta có thể nói không được sao?

“Lâm Hải, Tiểu Tình nói sắp thi đại học, muốn đi theo thả lỏng một ít, giảm bớt áp lực.” Liễu Hinh Nguyệt sợ Lâm Hải không cao hứng, vội vàng giải thích nói.

Liễu Hinh Tình không quan tâm những chuyện đó, tỷ tỷ nàng còn chưa nói xong, tiểu nha đầu đã mở cửa xe, ngồi vào.

Lâm Hải nhún nhún vai, cùng Liễu Hinh Nguyệt tuần tự lên xe.

“Uy, thối lưu manh, xe này của ngươi gọi là Land Rover đi, nghe nói hơn mấy trăm vạn?” Lên xe, Liễu Hinh Tình đông ngó ngó tây sờ sờ trên xe, lộ ra rất khá kỳ.

Mặt Lâm Hải xạm lại, chính mình làm sao lại thành thối lưu manh.

“Tiểu Tình, gọi Hải ca, cái gì thối lưu manh hay không thối lưu manh?” Liễu Hinh Nguyệt không cao hứng nói.

“Tỷ, ta cùng ngươi nói, hắn chính là cái thối lưu manh, ngươi không phát hiện, hắn ngày đó nhìn chằm chằm vào bộ ngực của hai ta, còn kém chút là chảy nước miếng đây.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút quỳ cho cái tổ tông này!

Hết chuyện khác để nói rồi hay sao.

Cái xú nha đầu này, thật sự là không che đậy miệng a.

Mặt Liễu Hinh Nguyệt cũng hồng, hung hăng trừng Lâm Hải một chút, sự tình kia, nàng cũng nhớ kỹ đây.

“Ta cùng ngươi nói, tỷ, hắn giúp cha, khẳng định là có ý đồ đối với ngươi, ngươi cũng phải cẩn thận, đừng để hắn cho lừa gạt.” Liễu Hinh Tình ghé vào bên tai Liễu Hinh Nguyệt nói nói.

Chỉ là, thanh âm kia, dù cách xa, Lâm Hải cũng đều có thể nghe được.

“Uy, thối lưu manh, ngươi mua được cái xe rách này, đã lừa gạt qua bao nhiêu nữ hài?”

Lâm Hải cái này tức a, con bé này, xem ra là cùng mình đối nghịch đây.

Xem ra cái này là ấn tượng đầu tiên, thật rất trọng yếu a.

Lâm Hải lúc nào có bị thua thiệt bên trên trận chiến miệng lưỡi a.

Quay đầu lại, hướng phía Liễu Hinh Tình lộ ra cái biểu lộ làm xấu.

“Nhìn cái gì vậy, hảo hảo lái xe của ngươi đi!” Liễu Hinh Tình hướng phía Lâm Hải nắm nắm nắm tay nhỏ.

“Ca ca ta lớn lên anh tuấn tiêu sái, nhất biểu nhân tài, lại có thể múa bút thành văn, bụng đầy Kinh Luân, phất phất tay, liền có vô số mỹ nữ tre già măng mọc, mãnh liệt mà đến, ca ca còn cần lừa gạt sao?” Lâm Hải bĩu môi một cái.

“Phi, không biết xấu hổ! Còn nhất biểu nhân tài đâu, rõ ràng là cái cóc ghẻ.”

“A? Ngươi làm sao biết ta nhũ danh là Cóc ghẻ? Chẳng lẽ ngươi thầm mến ta? Ta có thể nói cho ngươi a, ngươi quá nhỏ, ta không muốn.” Lâm Hải quay đầu lại, sắc sắc ngắm liếc một chút vào bộ ngực của Liễu Hinh Tình.

“Ngươi mới nhỏ, thối lưu manh!”

“A? Ta là cực kỳ nhỏ, ngươi làm sao biết? Chẳng lẽ ngươi nhìn lén ta?”

“Phi! Thật vô sỉ!”

“Vô sỉ là lời răn của ta, ngươi đây đều biết nói, còn nói không có thầm mến ta nha?”

“Thiếu tưởng bở, bản cô nương mới chướng mắt ngươi!”

…

Liễu Hinh Nguyệt sắp điên, hai cái hàng trên xe này, là một đôi oan gia sao?

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Tình đấu miệng một đường, thẳng đến cửa lớn của khách sạn Vàng Son Lộng Lẫy, mới yên tĩnh xuống.

Xuống xe, Lưu Lượng cùng Vương Bằng đã chờ ở cửa.

“Đi thôi, Hải tử, người đều đến, liền chờ ngươi.”

Vương Bằng hướng phía sau lưng Lâm Hải ngắm ngắm, một mặt hâm mộ.

Đậu móa, thật sự là người so với người càng làm người ta tức chết, anh em liền cái bạn gái cũng không có, Hải tử lại một lần mang hai, còn đều là cực phẩm, quá không có thiên lý a.

“Hải tử, vị này là?”

Vương Bằng nhận biết Liễu Hinh Nguyệt, nhưng Liễu Hinh Tình còn là lần đầu tiên gặp.

“Nàng a, muội muội của Hinh Nguyệt, cô em vợ của ta.” Lâm Hải thuận miệng nói nói.

“Ai là cô em vợ của ngươi, thối lưu manh, muốn cưới tỷ tỷ của ta, trước tiên cần phải qua cửa ải của ta đã.”

“Tốt, Tiểu Tình, đừng làm rộn, mau vào đi thôi.” Liễu Hinh Nguyệt đỏ mặt, chặn Liễu Hinh Tình một tiếng.

Vương Bằng tại phía sau nhìn trợn cả mắt lên.

Em gái ngươi, Hải tử ngưu bức a, đây là tỷ muội ăn sạch a!

Phòng tại lầu ba của Vàng Son Lộng Lẫy, gian phòng rộng rãi, có thể dung nạp mấy chục người, cửa cung điện màu vàng kim theo phong cách cổ đại lấp lánh tại dưới ánh đèn chiếu rọi xuống, xác thực xứng với bốn chữ Vàng Son Lộng Lẫy.

Lâm Hải vừa tiến đến, tất cả mọi người liền đứng lên.

Đến Vàng Son Lộng Lẫy ăn cơm, nghe nói chỉ phí phòng liền một vạn tám, thức ăn càng là quý đến không hợp thói thường.

Nếu không phải Lâm Hải mời khách, bọn họ rất nhiều người đời này đoán chừng cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Bởi vậy, đối với Lâm Hải, bọn họ trừ cảm kích, trong lúc bất tri bất giác cũng nhiều ra một phần tôn kính.

Loại tôn kính này khác biệt với tôn kính thân phận bề trên kia.

“Tất cả mọi người ngồi đi.” Lâm Hải chào hỏi mời mọi người ngồi xuống, nhìn xem, người tới thật không ít.

Trừ năm cái huynh đệ trong phòng ngủ cũng đến đông đủ, mỗi người cũng còn mang bạn gái.

Đương nhiên, ngoại trừ cái cẩu độc thân đại học Bàn tử Vương Bằng này.

Cộng thêm ba người bên Lâm Hải, đúng lúc là mười hai người.

Phục vụ viên đem Menu mang lên.

“Đến, mọi người nhìn xem muốn ăn cái gì.” Lâm Hải đem Menu đưa đến trước mặt mọi người.

“Hải tử, ngươi điểm là được.”

“Đúng, đúng, vẫn là ngươi chọn đi, chúng ta ăn cái gì đều được.”

Mấy cái bạn cùng phòng chỉ là lấy ánh mắt nghiêng qua nhìn một chút giá cả phía trên Menu, liền một trận hãi hùng khiếp vía.

Tùy tiện một món đồ ăn, cũng bằng với một tháng sinh hoạt phí của bọn họ.

Không khỏi, đều có chút bắt đầu câu nệ.

“Đến, Lượng tử, ngươi chọn đi.” Lâm Hải cũng không hỏi, trực tiếp đem Menu ném cho Lưu Lượng.

Lưu Lượng cười một tiếng, lật qua Menu, điểm vài món thức ăn.

Lưu Lượng điểm xong, Lâm Hải lại điểm mấy cái món ăn nóng, muốn mấy cái kết bia.

Phục vụ viên xuống dưới an bài nhà bếp mang thức ăn lên.

Không thể không nói, nhà hàng cấp cao hiệu suất cũng là cao, chỉ chốc lát, thịt rượu liền lần lượt dâng đủ.

Lâm Hải dẫn đầu đem rượu đổ đầy.

Mọi người xem xét, cũng vội vàng đem cái chén của chính mình rót đầy.

“Các vị huynh đệ”, Lâm Hải nâng cốc bưng lên.

“Chén rượu thứ nhất này, ta cái gì cũng không nói, liền một câu, vì tình hữu nghị cạn ly!”

Chương 42: Kích tình trong xe

Đề nghị của Lâm Hải, lập tức đạt được hưởng ứng.

“Đến, cạn nào!”

Một chén rượu vào trong bụng, mọi người một bên dùng bữa, một bên trò chuyện một số chuyện lý thú phát sinh trong trường học.

Đảo mắt, mỗi người cũng đã uống hai ba bình.

“Hải tử, thật không ngờ tiểu tử ngươi là chân nhân bất lộ tướng a, ca hát thế mà tốt như vậy, chẳng những quang vinh lấy được xưng hào Ca Vương, mà lại còn ôm được mỹ nhân bằng này về a.”

Vương Hải vỗ bả vai Lâm Hải, liếc mắt Liễu Hinh Nguyệt đang ngồi tại bên cạnh Lâm Hải một cái, nói nói.

Liễu Hinh Nguyệt ở bên cạnh nghe thấy, hôm nay nàng cũng uống chút rượu, khuôn mặt nhỏ lộ ra càng thêm đỏ nhuận.

“Uy, ngươi biết ca hát sao?” Liễu Hinh Tình hiếu kỳ hỏi.

“Ngươi không biết?” Vương Bằng lập tức hăng hái, đem hành động vĩ đại ngày đó của Lâm Hải, thêm mắm thêm muối lại ở trước mặt người khác nói một lần.

“Thật hay giả vậy?” Liễu Hinh Tình nghe sửng sốt một chút.

“Không tin? Không tin để Lâm Hải ở hiện trường hát một khúc thôi, mọi người nói thế nào?”

“Tốt, tới một bài!”

“Ca Vương, cho đoàn người một bài đi.”

Tất cả mọi người đi theo ồn ào lên, các nữ sinh ở đây, cũng từng cái sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, con mắt có chút mê ly nhìn Lâm Hải.

“Hải tử, nhanh lên, đều chờ đợi đây.” Thấy Lâm Hải bất động nửa ngày, Vương Bằng thúc giục nói.

“Tốt, vậy liền bêu xấu.”

Mượn hơi rượu, Lâm Hải đứng lên.

“Các vị huynh đệ, mọi người chúng ta ở cùng nhau ba năm, ba năm này, từng có sung sướng, cũng có qua mâu thuẫn, nhưng, là huynh đệ ở giữa hỗ trợ, đặc biệt là Lâm Hải ta, điều kiện gia đình ở bên trong các huynh đệ, hẳn là một cái kém cỏi nhất, các huynh đệ đã không ít lần trợ giúp ta, hôm nay, mượn cơ hội này, Lâm Hải ta hướng mọi người ngỏ ý cảm ơn, một bài ‘Huynh đệ tốt của ta’, hát cho toàn thể thành viên túc xá ba không hai chúng ta.”

“Tốt!” Lưu Lượng dẫn đầu nâng tay lên, Vương Bằng theo đó trực tiếp chạy đến trong phòng bên cạnh tìm máy phát nhạc, bấm bật âm nhạc.

‘Tại thời khắc ngươi huy hoàng, để cho ta vì ngươi hát một bài

Huynh đệ tốt của ta, trong lòng ngươi có nỗi khổ gì hãy nói với ta’

Lâm Hải vừa mới mở miệng, mọi người nhao nhao an tĩnh lại, dụng tâm thưởng thức ý vị trong bài hát này.

‘Phía trước đường lớn cùng đi, cho dù là bờ sông cũng qua cùng một chỗ, khổ chút mệt mỏi lại có thể tính là gì chứ

Tại thời điểm ngươi cần ta, ta đến bồi ngươi cùng một chỗ vượt qua

Huynh đệ tốt của ta, trong lòng ngươi có nỗi khổ gì hãy nói với ta

Nhân sinh khó được lên lên xuống xuống, vẫn là phải kiên cường sinh hoạt

Khóc qua cười qua chí ít ngươi còn có ta’

Hát đến cao trào, mấy cái nam sinh nhao nhao động tình, đứng dậy cùng một chỗ hát lên.

‘Tình nghĩa bằng hữu nha còn cao hơn trời còn bao la hơn đất

Những năm tháng kia chúng ta nhất định sẽ nhớ kỹ

Tình nghĩa bằng hữu nha chúng ta kiếp này là thứ khó được lớn nhất

Giống một chén rượu giống một bài lão ca'

Có lẽ là do tình hoài trong tiếng ca, có lẽ là do rượu cồn gây mê, mấy cái đại nam nhân, gắt gao ôm cùng một chỗ.

Các nữ sinh lẳng lặng nhìn, cũng vì loại tình nghĩa ở giữa các nam nhân trong tiếng ca kia làm xúc động thật sâu.

"Bàn tử, ngươi có nhớ hay không, vừa khai giảng năm nhất, ta ra ngoài liền bị rớt mất tiền, đi theo ngươi cọ một tháng cơm, sau đó trả lại ngươi tiền, ngươi a chết sống không muốn, còn đem ta mắng một trận."

"Lưu Lượng, đại gia ngươi, nghỉ đông năm hai, ngươi để cho ta mang về Doanh Dưỡng Phẩm cho phụ thân nhà ta, căn bản cũng không phải là người khác đưa cho lão gia tử nhà ngươi, trong nhà chồng chất đến không có chỗ để, ta con mẹ nó a rõ ràng trông thấy ngươi là mới từ trong tiệm mua được!"

"Triệu Huy, ngươi cái hàng keo kiệt này, bình thường một phân tiền tách ra thành hai nửa để tiêu, nhưng lần ta sinh bệnh năm ngoái kia, ngươi thật đúng là xuất huyết lớn a, thế mà bỏ hai trăm đồng tiền mua đồ cho ta ăn, kết quả chính mình gặm bánh bao khô một tháng."

...

Lâm Hải nói từng cái chuyện tốt của các huynh đệ đối với mình, từng li từng tí ở chung ba năm với các huynh đệ, không ngừng bị lật ra đến, xúc động thật sâu tâm của mỗi người.

"Cho nên, Lâm Hải ta hiện tại là có chút ít tiền, có thể lái nổi Land Rover, tiến vào nhà hàng, nhưng các ngươi nhớ kỹ cho ta!"

Lâm Hải điểm tên mỗi một cái huynh đệ.

"Các ngươi, là huynh đệ của Lâm Hải ta, là huynh đệ tại thời điểm ta nghèo khó, vô tư trợ giúp ta, cho nên, hôm nay, Lâm Hải ta phát đạt, các ngươi không nên cùng ta câu nệ, không nên cùng ta khách khí!”

“Lâm Hải ta, không phải người quên gốc, đồng thời, Lâm Hải ta càng không hi vọng, bởi vì tiền tài, thân phận, địa vị có biến hóa, liền bị xa lánh thậm chí mất đi huynh đệ ta đã từng có!”

“Tốt! Nói xong!”

“Đậu móa, ta trước đó có cố kỵ, Hải tử hiện tại có tiền, có thể xem thường chúng ta hay không, ta thật sự là hỗn đản a!”

“Mặc kệ bần hàn phú quý, chúng ta vĩnh viễn là huynh đệ!”

“Phục vụ viên, lại cho ta bình rượu ngon!”

Khó có lúc cao hứng, mấy người cũng uống nhiều.

Một đường thẳng đến mười một giờ tối, mới nhờ vào bạn gái của mình, đỡ lấy rời đi.

Vương Bằng là cái cẩu độc thân, lúc đầu Lâm Hải muốn cho y lên bên xe của mình, kết quả lại bị Lưu Lượng lôi đi.

“Hinh Nguyệt, em biết lái xe không?” Lâm Hải uống không ít rượu, hiển nhiên không thể lái xe.

“Không biết.” Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu, “Mà em cũng uống rượu.”

“Vậy làm sao bây giờ, nếu không gọi người chở dùm đi.”

“Uy!” Liễu Hinh Tình ở bên cạnh chống nạnh, trợn mắt nhìn đối với Lâm Hải.

“Thế nào, cô em vợ?”

“Hừ, ngươi cũng quá không coi ai ra gì đi, ta một người sống sờ sờ đứng tại chỗ này, ngươi liền không hỏi xem ta có biết lái xe hay không?”

“Ngươi?” Lâm Hải cười khẽ, “Tỷ tỷ ngươi không biết, ngươi có thể biết sao?”

“Ta làm sao lại không thể biết, ta năm ngoái đi theo dượng hai của ta học một kỳ nghỉ hè đâu, lên xe!”

Nói xong, không chờ Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt kịp phản ứng, Liễu Hinh Tình đã ngồi vào vị trí lái, khởi động xe.

“Ta dựa vào, nàng có được hay không?” Lâm Hải hướng Liễu Hinh Nguyệt hỏi.

“Hinh Tình năm ngoái đúng là ở nhà dì hai em ở một nghỉ hè, có biết hay không em liền không biết.”

“Các ngươi nhanh lên a!” Liễu Hinh Tình không kiên nhẫn.

“Tốt a, lên xe!” Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt ngồi vào bên trên phía sau xe.

“Ngồi vững vàng!” Liễu Hinh Nguyệt giao một câu, xe chậm rãi cất bước, đi rất bình ổn.

“Không nghĩ tới a, cô em vợ, ngươi thế mà còn biết lái xe.”

“Hứ, điều ngươi không nghĩ tới nhiều lắm.” Liễu Hinh Tình cũng là lần đầu tiên lái xe trên đường, dù sao cũng hơi khẩn trương, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước, không dám nói thêm nữa.

Trong xe một chút liền an tĩnh lại.

Mượn ánh đèn đường yếu ớt chiếu vào, Lâm Hải nhìn Liễu Hinh Nguyệt bên cạnh một chút.

Bởi vì nguyên nhân uống chút rượu, Liễu Hinh Nguyệt nằm ngửa tại bên trên chỗ ngồi, khuôn mặt nhỏ hơi hồng, diện mạo ngậm xuân, bộ ngực sung mãn không ngừng phập phồng, mười phần mê người.

Một cỗ xúc động bắt đầu, từ trong lòng Lâm Hải bay lên.

Lâm Hải vụng trộm đưa tay qua, bắt lấy tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt hoảng hốt, muốn rút ra, lại không rút được, vội vàng nhìn Liễu Hinh Tình đang lái xe một chút.

Thấy lực chú ý của Liễu Hinh Tình cũng đang bên trên lái xe, mới thở phào, sau đó hung hăng bóp mu bàn tay của Lâm Hải một chút.

Nhưng Lâm Hải chưa vừa lòng với cái này, lúc này, đầy trong đầu hắn đều là tràng cảnh hôn môi trong xe cùng Liễu Hinh Nguyệt ngày đó.

Rượu làm người lớn gan!

Lâm Hải cũng không lo được trong xe còn có người khác.

Một tay kéo lấy Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt quá sợ hãi, cũng không dám lên tiếng, dùng sức đem Lâm Hải đẩy ra phía ngoài.

Nào nghĩ đến, cứ như vậy, càng thêm kích phát dục vọng của Lâm Hải.

Miệng Lâm Hải lại gần, trực tiếp che lên trên cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt.

“Ô!”

Liễu Hinh Nguyệt muốn giãy dụa, lại không dám giãy dụa, sợ bị muội muội đang lái xe phát hiện, trong lúc nhất thời vừa tức vừa gấp, tay nhỏ dùng sức bóp lấy mu bàn tay của Lâm Hải.

Lâm Hải lúc này nào còn có thấy đau a.

Đầu lưỡi giống như một con cá linh hoạt, tại trong cái miệng nhỏ nhắn thơm ngọt của Liễu Hinh Nguyệt không ngừng thăm dò.

Hai đầu đầu lưỡi rốt cục không thể tránh né, quấn quanh cùng một chỗ.

Liễu Hinh Nguyệt chỉ cảm thấy đầu hống một tiếng, một cỗ cảm giác khác thường chảy khắp toàn thân, cũng bất chấp gì khác, duỗi ra hai tay, ôm chặt lấy cổ Lâm Hải.

“Két!” Ngay tại trong lúc hai người đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời vô pháp tự kềm chế, xe liền mãnh liệt dừng lại.

“Uy, hai ngươi có thể chú ý một chút ảnh hưởng hay không a, chỗ này còn có cái Vị Thành Niên đâu?”

Liễu Hinh Tình quay đầu lại, vừa thẹn lại tức.

Liễu Hinh Nguyệt lúc này mới giật mình tỉnh lại, xấu hổ đến đầu cũng không ngẩng lên được.

Ngạch...

Lâm Hải cũng là một trận xấu hổ.

Đậu móa, một cái không thể khống chế lại, liền ngay tại trước mặt cô em vợ mà phát sóng trực tiếp.

Vừa muốn nói gì, Lâm Hải bỗng nhiên có cảm giác là lạ ở chỗ nào, hướng phía chỗ ngồi kế bên tài xế liếc một chút!

“Ta làm muội ngươi!” Cổ họng Lâm Hải phát ra một tiếng gào thét, dọa đến hơi rượu tỉnh sạch.

Chương 43: Nữ quỷ Hàn Tú Nhi

“Phi! Ngươi cái thối lưu manh!” Một câu của Lâm Hải, liền đem Liễu Hinh Tình kém chút giận mà ngất đi.

Muội muội của Liễu Hinh Nguyệt là ai, không phải chính là mình sao?

Cái thối lưu manh này, không những ở trước mặt chính mình cùng tỷ tỷ chơi kích tình, còn cùng tỷ tỷ nói muốn, muốn làm ta!

Liễu Hinh Tình cảm thấy Lâm Hải quả thực là quá vô sỉ.

Liễu Hinh Nguyệt cũng sửng sốt, bởi vì mặt Lâm Hải là hướng về phía chỗ ngồi kế bên tài xế mà nói, thế nhưng là chỗ ngồi kế bên tài xế lại không có người, cứ như vậy, dĩ nhiên chính là đang cùng muội muội mình nói.

Cái hỗn đản này, chẳng những theo chính mình, còn nhớ thương bên trên muội muội của mình.

Lâm Hải nào còn có dư thời gian để giải thích, vội vàng đem kiếm gỗ đào nhỏ ở trước ngực móc ra.

“Đậu móa, làm sao lại mất đi hiệu lực, cái này cách gần như thế, cũng không có hiệu quả?”

Bên trên tay lái phụ, Nữ quỷ thiếu một cái cánh tay một cái chân mà hắn nhìn thấy tại nhà Bành Đào kia, đang quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Hai người xuống xe, đón xe về nhà, nhanh lên!” Lâm Hải hung hăng nuốt ngụm nước bọt, hướng phía hai tỷ muội Liễu Hinh Nguyệt nói nói.

“Cái gì? Ngươi muốn đuổi chúng ta xuống xe? Ngươi có còn lương tâm hay không, vừa mới còn cùng tỷ tỷ của ta...”

“Thôi, ta xuống xe!” Hơn nửa đêm, Lâm Hải cũng sợ hai tỷ muội Liễu Hinh Nguyệt đón xe sẽ xảy ra chuyện.

Cả gan, Lâm Hải đẩy cửa xuống xe, đồng thời hướng phía Nữ quỷ đó nháy mắt.

Hắn biết rõ, cái Nữ quỷ này có thể nhìn thấy hắn.

Mà giờ, nàng ta khẳng định là đến tìm mình, không thể liên lụy đến hai tỷ muội Liễu Hinh Nguyệt.

Quả nhiên, hắn vừa xuống xe, Nữ quỷ đó cũng theo xuống.

“Ngươi người này có bị bệnh không? Ngay trước mặt ta cùng tỷ ta lại thân lại gặm, còn không cho nói a?” Liễu Hinh Tình hiểu lầm, còn tưởng rằng Lâm Hải bởi vì sự tình vừa rồi nên không cao hứng.

“Đừng nói nhảm, ta không kịp giải thích với ngươi, nhanh đi đi!”

“Hinh Nguyệt, nhanh cùng muội muội của em về nhà, anh hiện tại có chuyện phải làm, em tin tưởng anh đi!”

Thuyết phục không được Liễu Hinh Tình, Lâm Hải lại hướng phía Liễu Hinh Nguyệt nói.

Nhìn vẻ mặt Lâm Hải biểu lộ thành thật, Liễu Hinh Nguyệt cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Vậy chính anh cẩn thận.”

“Biết rõ, đi mau!”

“Có mao bệnh đi.” Liễu Hinh Tình lại nói thầm một câu, lái xe đi.

“Rất phong lưu nha.” Nữ quỷ hướng phía Lâm Hải mở miệng, lộ ra hàm răng âm u, nói nói.

Lâm Hải sững sờ, sau đó mắt trợn trừng.

“Đúng, đúng là ngươi đang nói chuyện sao?”

“Không phải ta, còn có ai?” Nữ quỷ mở miệng nói nói.

“Đậu phộng, hai ta không phải là ai cũng nghe không được ai nói chuyện sao?” Lâm Hải có chút mộng bức.

Nữ quỷ nhìn kiếm gỗ đào trên cổ Lâm Hải một chút, đưa tay chỉ chỉ.

“Có lẽ, nguyên nhân là nó.”

“Đậu phộng, cái kiếm gỗ đào này còn có chức năng này.”

“Ta nói, vị này, vị này...” Lâm Hải suy nghĩ hồi lâu, cũng không biết nên xưng hô Nữ quỷ này như thế nào.

“Ta gọi là Hàn Tú Nhi.” Nữ quỷ mở miệng nói.

“Há, Hàn, Hàn nữ sĩ, ta người này kính già yêu trẻ, hiếu kính cha mẹ, không có việc gì thường đỡ lão nãi nãi băng qua đường, chưa bao giờ làm qua bất luận cái sự tình thương thiên hại lý gì, ngươi làm gì luôn tìm ta a?” Lâm Hải đè nén hoảng sợ trong lòng, nói nói.

“Thôi ba hoa đi! Tìm ngươi là bởi vì ngươi cùng người khác không giống nhau, người khác cũng không nhìn thấy ta, mà ngươi có thể.”

Ta dựa vào, cũng bởi vì cái này?

Lâm Hải phiền muộn một trận, em gái ngươi, Nữ quỷ này không phải vì bản thân chờ đợi nhàm chán, liền muốn tìm một người bạn đi.

Lâm Hải vội vàng hai tay ôm ngực, làm chuẩn bị tốt tư thế thề sống chết không theo.

“Ta là nhân sĩ những năm cuối của Minh Triều, đã phiêu đãng trên đời này ba trăm chín mươi chín năm.” Hàn Tú Nhi liếc nhìn Lâm Hải một chút, phối hợp nói nói.

“Ta có một sợi oán niệm không rời, nên hồn liền không thể về tới Địa Phủ, nếu tiếp qua một tháng, thời điểm đầy bốn trăm năm, ta liền sẽ đánh mất ý thức, trở thành Lệ Quỷ.”

Lâm Hải nghe tới đây, chỗ cổ liền sưu sưu bốc thẳng lên khí lạnh.

Đậu móa, nếu thành Lệ Quỷ, đi theo mình nữa, vậy mình há không chết queo vểnh lên sao.

Hàn Tú Nhi chậm khẩu khí, tiếp tục nói nói.

“Muốn tiêu trừ oán niệm của ta, cần phải hoàn thành một kiện tâm nguyện chưa thành của ta lúc còn sống, mà trên cái thế giới này, chỉ có ngươi mới có thể nhìn thấy ta, hơn nữa hiện tại lại có thể cùng ta giao lưu, không biết ngươi có nguyện ý giúp ta hay không?”

“Cái kia, Hàn nữ sĩ a, ngài nhìn ta chính là một người bình thường, nào có năng lực giúp đỡ ngài a, ta nhìn ngài vẫn là tìm người khác đi.”

Giúp ngươi muội a giúp, vấn đề mà ngươi gần bốn trăm năm đều không thể giải quyết, thì ca lấy cái gì giúp cho ngươi a.

“Ai.” Hàn Tú Nhi thở dài, “Nếu như ngươi không giúp ta, vậy ta một tháng sau, liền biến thành Lệ Quỷ, đến lúc đó...”

Gương mặt tái nhợt của Hàn Tú Nhi lập tức trở nên dữ tợn khủng bố, máu tươi từ thất khiếu chảy ra, bộ dáng cùng Lệ Quỷ bên trong phim ma không có gì khác biệt, vô cùng doạ người.

Đậu phộng! Lâm Hải bị hù đến thiếu chút té ngã.

“Ta giúp ngươi, ta giúp ngươi còn không được sao?” Lâm Hải lớn tiếng nói.

Lâm Hải vừa dứt lời, Hàn Tú Nhi lại khôi phục bộ dáng như cũ, trên mặt lộ ra nụ cười âm mưu đã đạt được.

“Nói đi, giúp thế nào?” Lâm Hải sắp khóc, cái này hơn nửa đêm, quá dọa người a.

Đậu móa, có chuyện gì, nhanh giúp nàng ta giải quyết, để nàng ta cứ suốt ngày lẽo đẽo theo ca ca, sớm muộn cũng có một ngày bị nàng ta hù chết.

“Ngày mai, ngươi đến Bành gia đi.” Hàn Tú Nhi nói xong, xoay người, bay vào trong bóng đêm.

Mụ cái bức, không có cách nào sinh hoạt!

Sau khi Hàn Tú Nhi đi, Lâm Hải tức giận ngồi chồm hổm trên mặt đất, mặt buồn rười rượi.

Liên tiếp đụng quỷ, Lâm Hải đều có chút hối hận vì đã học tập Thiên Nhãn Thần Thông.

Gọi cái xe trở lại ký túc xá.

Trong đầu Lâm Hải một mực hiện lên bộ dáng khủng bố của Hàn Tú Nhi này, căn bản là không có cách nào chìm vào giấc ngủ.

“Đúng, trước tìm lão già Trương Thiên Sư kia tính sổ sách!”

Lâm Hải mở ra Weachat, tìm tới Trương Thiên Sư.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đi ra cho ta! (phía sau là ba cái biểu lộ phẫn nộ)

Trương Thiên Sư: Chuyện gì? Hỏa khí rất lớn?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Em gái ngươi, ngươi không phải nói, đeo cái kiếm gỗ đào này lên, quỷ mị bình thường đều không thể đến gần thân thể ta sao?

Trương Thiên Sư: Đúng a, có vấn đề gì không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy tại sao cái Nữ quỷ đó, vẫn là tới gần thân thể ta, cái kiếm gỗ đào rắm chó này một chút tác dụng đều không có?

Trương Thiên Sư: Này còn phải hỏi, khẳng định là tên Nữ quỷ đó không tầm thường chứ sao.

Phốc!

Lâm Hải nhìn Trương Thiên Sư giải thích, kém chút phun!

Nhật đại gia ngươi, quỷ mị bình thường không thể tới gần người, tới gần người, này chính là cái quỷ mị không tầm thường.

Ngươi a cái này là nói thế nào, làm sao cũng là có lý a.

Đây quả thực là lưu manh mà!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi cái không biết xấu hổ, nhanh chóng lùi hàng cho ta.

Trương Thiên Sư: Không thể lui nha.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhất định phải lui!!!

Đậu móa, cái đồ chó hoang này.

Lâm Hải các loại nửa ngày, Trương Thiên Sư trực tiếp không đáp lời.

Làm ngươi muội, ngươi cái lão tiểu tử, chờ đó cho ta.

Lâm Hải khí quá sức.

Ngày thứ hai, Lâm Hải cơ hồ là một đêm không ngủ, đỉnh lấy cái mắt quầng thâm, rời giường úp bát mì, mở ra Weachat, nhìn xem hôm nay hack giúp đỡ cướp được cái gì.

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

Trong túi càn khôn cái gì cũng không có thêm, chẳng lẽ Thái Thượng Lão Quân còn không có phát tới đâu?

Không đúng, lão tiểu tử này luôn luôn rất đúng giờ a.

Không phải là hack xảy ra vấn đề đi.

Lâm Hải vội vàng mở quầy giao dịch xem xét.

Một mực xem ghi chép nói chuyện phiếm hôm qua, tại tối hôm qua thời điểm hơn chín điểm, rốt cuộc tìm được một tin tức.

Thái Thượng Lão Quân: Bản thân có việc công phải ra ngoài giải quyết, hồng bao tạm dừng cấp cho, đi công tác trở về sẽ khôi phục lại.

Thảo, lão tiểu tử đi công tác.

Lâm Hải phiền muộn đến không được, nơi phát ra thu nhập của hắn chủ yếu cũng đều dựa vào hồng bao của Thái Thượng Lão Quân a.

“Ừm? Điện thoại vang?” Lâm Hải xem xét, là cái số xa lạ.

Từ chối không tiếp! Khẳng định không phải chào hàng bảo hiểm, cũng là đề cử cổ phiếu dầu thô.

Vừa treo, điện thoại lại vang, vẫn là số điện thoại kia.

Đậu phộng, rất chấp nhất a.

Lâm Hải lại treo.

Treo không đến mười giây, lại vang.

Em gái ngươi a, có hết hay không!

Lâm Hải treo, sau đó trực tiếp kéo vào sổ đen.

Lần này không vang, rốt cục yên tĩnh.

Lâm Hải vừa thở phào, kế tiếp thanh âm tức hổn hển liền truyền đến.

“Lâm Hải, ngươi cái thối lưu manh, cút xuống đây cho ta!”

Chương 44: Cái phòng này của ngươi, có quỷ nháo!

Liễu Hinh Tình này tức a.

Vừa sáng sớm, chạy tới trả xe cho Lâm Hải, kết quả một gọi điện thoại Lâm Hải liền treo, sau cùng dứt khoát liền treo đến chẳng muốn treo, thẳng đến không tiếp luôn.

Nếu nàng biết rõ Lâm Hải đã đem điện thoại của nàng kéo vào sổ đen, đoán chừng càng là tức điên đến không thể tức hơn.

“Cô em vợ, ngươi không nên mang theo dạng này, vừa mới sáng sớm đi tìm ta đã ở dưới lầu hô thối lưu manh, người không biết đường còn tưởng rằng ta đem ngươi cái kia đây.” Lâm Hải xuống lầu, bất đắc dĩ nói nói.

“Cái gì cái kia là cái gì, ngươi nghĩ đẹp quá đi! Làm gì cúp điện thoại của ta?”

“Ta nào biết đó là điện thoại của ngươi, ta coi là điện thoại quấy rầy đây.” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Phi, ta quấy rối ngươi? Mắt của ta lại không mù! Trả ngươi!” Nói xong, Liễu Hinh Tình đem chìa khóa xe ném cho Lâm Hải, thở phì phì rời đi.

Nhìn bóng lưng của Liễu Hinh Tình, Lâm Hải một trận khóc không ra nước mắt.

Đậu móa, vì sao cô em vợ nhà khác, đều là cùng tỷ phu ẩn ý đưa tình, ôn nhu hiền lành, đến chính mình cái này, cùng hắn a lại giống như thùng thuốc nổ.

Cái này không khoa học a.

Lâm Hải lần nữa cảm nhận được tầm quan trọng của ấn tượng đầu tiên.

Qua không bao lâu, Cường đầu trọc gọi điện thoại tới cho Lâm Hải, nói mình đã xuất viện.

Lâm Hải nói tiếng biết rõ, liền treo.

Đậu móa, hôm nay vẫn phải lội qua Bành gia, cái này liền khiến Lâm Hải trở nên đau đầu.

Hắn thực sự không muốn đối mặt với cái Nữ quỷ Hàn Tú Nhi này.

Nhưng hắn lại không không dám đi.

Ngẫm lại, Lâm Hải liền gọi điện thoại cho Đỗ Thuần.

“Ngươi nói một tiếng cho Bành Đào, ta có thể xem bệnh cho cha y, phí xem bệnh năm trăm vạn!”

Đậu móa, nếu đã nhất định phải qua, vậy dứt khoát thừa cơ giết Bành gia một lần, người nào để bọn họ mắt chó coi thường người khác đây.

“Sư phụ, ngài đáp ứng? Tốt, ta lập tức đi nói cùng Bành Đào ngay!”

Chỉ chốc lát, điện thoại của Đỗ Thuần đã đánh trở lại.

“Sư phụ, Bành Đào đáp ứng, nói chỉ cần có thể chữa cho tốt phụ thân y, năm trăm vạn không thành vấn đề!”

WTF, thống khoái như vậy!

Lâm Hải vỗ đùi, đậu móa, muốn thiếu!

“Được, ngươi cùng ta cùng đi!”

Lái xe đi bệnh viện đón Đỗ Thuần, đến đó mới phát hiện, cái Smith Mỹ quốc kia cũng đang ở đó.

“Sư phụ, ta cùng Smith là lão bằng hữu, lần này Smith chuẩn bị ở tại Hoa Hạ nhiều thêm vài ngày, cùng ta ôn chuyện.”

“Ngươi khỏe, ngươi là sư phụ của Đỗ Viện trưởng?” Smith một mặt kinh ngạc.

“Đừng nói loạn, ta còn không có đáp ứng đâu.”

“Há, MY GOD!” Smith quả thực là không tin tưởng vào lỗ tai của mình.

“Được, đi nhanh lên đi.” Lâm Hải lên xe, hắn hiện tại phiền đến không được.

Mặc cho ai bị buộc phải gặp mặt cùng quỷ, tâm tình cũng không tốt gì.

Đến Bành gia, Bành Đào đã chờ ở cửa.

Lâm Hải vừa xuống xe, Bành Đào vội vàng nghênh đón.

“Tiểu Lâm a, ngươi có nắm chắc chữa tốt bệnh cho cha ta không?”

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, ta con mẹ nó a đến bây giờ đến mặt cha ngươi cũng chưa thấy qua, ta nói có nắm chắc ngươi tin a.

“Trước hết để cho ta xem bệnh nhân một chút.”

“Tốt, mời vào.” Bành Đào mang theo ba người Lâm Hải, Đỗ Thuần cùng Smith vào nhà.

“Ngươi tại sao lại đến?” Vừa mới vào nhà, một cái âm thanh chói tai lại vang lên.

Lâm Hải không cần nhìn cũng biết, là muội muội của Bành Đào, Bành Tuyết.

Mẹ nó, người nào muốn đến làm tôn tử nhà ngươi chứ!

“Không muốn ảnh hưởng đến phụ thân ngươi xem bệnh, liền để cái đần độn này im miệng đi!”

Lâm Hải phiền muốn mạng, nói chuyện tuyệt không khách khí.

“Ngươi nói ai là đần độn đâu, đến nhà chúng ta còn phách lối như vậy! Tin hay không...”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Bành Đào hung hăng trừng Bành Tuyết một chút.

“Đại ca, ngươi làm sao...”

“Im miệng!” Lúc này Bành Đào thật gấp, đậu móa, chính mình thật vất vả mới đem Lâm Hải mời đến, phụ thân có thể chữa cho tốt hay không toàn bộ đều nhờ vào người ta, cái muội muội của chính mình này làm sao lại không hiểu chuyện như thế đây.

“Hừ!” Bành Tuyết quay người vào bên trong phòng, phanh cái đóng cửa lại.

Chu Hiểu nghe được động tĩnh, cũng đi ra, thấy lại là Lâm Hải, nhướng mày, tuy không nói cái gì, nhưng biểu lộ chán ghét trên mặt nhìn một cái liền không sót gì.

“Được, đại gia ngươi!” Lâm Hải cái này khí a.

Mẹ nó chính mình bị quỷ buộc tới đây liền đầy đủ phiền muộn, còn phải xem sắc mặt của người ta, ca ca lúc nào nhận qua cái uất khí này?

Đậu móa, tìm một cơ hội không thu thập các ngươi một trận thật tốt thì không được.

Tiến vào phòng ngủ, phụ thân của Bành Đào, đang nằm ở trên giường, hai mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào trần nhà.

Lão gia tử này gọi Bành Hòa Lâm, năm nay vừa đầy sáu mươi tuổi, chỉ là, bị bệnh ma tra tấn, giờ bộ dạng nhìn tựa như lão nhân hơn bảy mươi tuổi.

“Tiểu Lâm a, phụ thân ta bắt đầu từ đầu năm nay, ở giữa lúc nằm nghỉ liền bị bệnh liệt nửa người, có đôi khi đang hảo hảo đi đường, liền sẽ té lăn trên đất một cái, tay trái cùng chân trái mất đi tri giác, nhưng chờ thêm một hồi, liền lại khôi phục, lặp đi lặp lại, lão gia tử không biết đã té ngã qua bao nhiêu lần, sau cùng đem lão gia tử đều sắp tức giận đến điên, dứt khoát nằm ở trên giường, không nhúc nhích.”

Bành Đào vô kế khả thi nói nói.

“Cái này còn không phải là quan trọng, chủ yếu nhất là tinh thần của lão gia tử, càng ngày càng kém hơn, cả người lập tức tựa hồ già đi hơn mười tuổi, không ăn không uống, cũng không nói chuyện, hai ngày này càng là hôn mê bất tỉnh, ta lo lắng, nếu tiếp tục như vậy...”

Tay trái chân trái mất đi tri giác?

Lâm Hải lập tức liền liên tưởng đến bộ dáng của Hàn Tú Nhi.

Nàng ta không phải liền là thiếu cánh tay trái cùng chân trái sao?

“Xem ra là Hàn Tú Nhi giở trò quỷ không thể nghi ngờ”, Lâm Hải thầm nghĩ nói.

“Không sai, là ta làm.” Trong đầu Lâm Hải, một thanh âm vang lên.

“Ừm?” Lâm Hải giật mình, ngẩng đầu một cái, vừa vặn nhìn thấy Hàn Tú Nhi bay vào.

“Không tệ, ngươi rất giữ chữ tín.” Hàn Tú Nhi rất khó được hướng phía Lâm Hải cười cười.

Chỉ là, nụ cười này, lộ ra miệng rộng huyết hồng cùng hàm răng âm u, để Lâm Hải nhịn không được khẽ run rẩy.

“Đậu móa, cười em gái ngươi a, so với không cười còn khủng bố hơn.” Lâm Hải ở trong lòng chửi một câu.

“Tốt, vậy liền không cười.” Hàn Tú Nhi thu liễm nụ cười, lại khôi phục thành bộ dáng mặt không biểu tình.

“WTF, con hàng này làm sao biết trong lòng ta đang suy nghĩ cái gì?” Lâm Hải trực tiếp mộng bức.

“Đây là ý thức câu thông, ngươi không hiểu sao?”

Nhật, thật có thể biết rõ ý nghĩ của ta!

Lâm Hải khổ bức một trận, ở trước mặt cái Nữ quỷ này, chính mình a há không phải là không có bí mật.

“Ý thức câu thông là ý gì?”

“Ý thức câu thông, cũng là dùng tinh thần câu thông, không cần thông qua ngôn ngữ để giao lưu, bình thường chỉ khi đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ liền có thể làm được.”

“Tiên Thiên hậu kỳ? Ta nhớ được ta là Tiên Thiên sơ kỳ a?” Tâm lý Lâm Hải rất buồn bực.

“Nguyên nhân hẳn là thanh kiếm gỗ đào trên cổ ngươi này đi, thanh kiếm kia, ẩn chứa lực lượng phi thường khủng bố, đối với quỷ mị có tác dụng khắc chế phi thường cường đại, ngay cả ta muốn tiếp cận ngươi cũng có khó khăn không nhỏ, nhưng tựa hồ là bị phong ấn lại.”

Ta qua, nhãn tình Lâm Hải sáng lên!

Nói như thế, lão gia hỏa Trương Thiên Sư kia không có lừa gạt mình?

“Tiểu Lâm, Tiểu Lâm.”

Thấy Lâm Hải bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào vách tường trong phòng mà ngẩn người, hơn nửa ngày cũng không có phản ứng, Bành Đào vội vàng vươn tay đụng hắn một chút.

“A? A, các ngươi trước tới bên ngoài chờ một chút, ta kiểm tra cho lão gia tử một chút.” Lâm Hải đem bọn họ đuổi ra ngoài.

“Nói đi, tìm ta hỗ trợ cái gì?” Nếu có thể dùng ý thức để giao lưu, Lâm Hải dứt khoát cũng không nói chuyện.

“Cái kia trước không vội, ngươi trước tiên đem cánh tay cùng chân ta nối liền lại đã.”

Cái gì, Lâm Hải trực tiếp mộng.

Tuy ca ca có học được trong truyền thừa của Dược Vương, xác thực có ghi phương pháp nối chân nối tay gãy, nhưng đây chẳng qua là nhằm vào phàm nhân, Quỷ Quái Thiên ca ca học tập thất bại a.

“Cái này, cái này không dễ làm đi.”

“Rất đơn giản, ngươi đi với ta tới hoa viên trước cửa biệt thự, liền biết rõ.”

Đẩy cửa ra, Lâm Hải đi tới.

Bành Đào đuổi bước lên phía trước.

“Tiểu Lâm, phụ thân ta thế nào?”

“Phụ thân ngươi không phải bệnh, mà chính là cái phòng này của ngươi, có quỷ nháo!”

“Cái gì!” Bành Đào trực tiếp mộng.

“Hừ! Ít tại chỗ này nói vớ nói vẩn, rải phong kiến mê tín, ta nhìn ngươi liền là lường gạt, tranh thủ thời gian cút cho ta!” Bành Tuyết lại từ trong nhà đi tới, đối với Lâm Hải lạnh giọng nói nói.

Em gái ngươi, nói thật ra lại không ai tin a!

Lâm Hải chớp mắt, đậu móa, có!

Để cho các ngươi xem thường ca ca, để cho các ngươi mắt chó coi thường người khác, lập tức liền để cho các ngươi ăn chút đau khổ!

Chương 45: Bạch cốt dưới hoa viên

“Hù dọa nàng ta một chút đi!” Lâm Hải dùng ý thức giao lưu nói với Hàn Tú Nhi.

Hàn Tú Nhi toét miệng cười một tiếng, bay tới sau lưng Bành Tuyết, hướng phía cổ nàng ta thổi một ngụm khí.

Bành Tuyết chỉ cảm thấy sau lưng có một cỗ âm phong, nhất thời cả người nổi lên da gà, có chút bối rối quay đầu lại, lại cái gì cũng không có.

“Hừ!” Trong lòng Bành Tuyết run rẩy một trận, lại về trong phòng.

“Tiểu Lâm, trên thế giới này nào có quỷ a? Cha ta đến cùng xảy ra chuyện gì?” Bành Đào cũng có chút không cao hứng, cảm thấy Lâm Hải thực sự là hồ nháo.

Chỉ có Đỗ Thuần đối với Lâm Hải là mù quáng tín nhiệm, sắc mặt cũng ngưng trọng lên.

“Đỗ Viện trưởng, cái sư phụ trẻ tuổi của ngươi này nói nơi này có quỷ nháo? Úc, my god! Quá điên cuồng.” Smith cũng là một mặt không tin.

“Qua hoa viên.” Lâm Hải lười nhác giải thích, dẫn đầu ra khỏi phòng.

Dựa theo phương vị mà Hàn Tú Nhi nói, Lâm Hải liền dừng lại.

“Nơi này, đào hướng xuống hai mét.” Lâm Hải chỉ một khối địa phương nở đầy hoa tươi trong hoa viên nói.

“Cái này…” Bành Đào có chút không rõ, “Đào nơi này làm gì?”

Lâm Hải chau mày, hơi không kiên nhẫn.

“Muốn trị tốt bệnh cho cha ngươi, liền nghe ta, cái gì cũng không cần hỏi.”

“Tốt!” Bành Đào cắn răng một cái, đậu móa, đã lựa chọn tin tưởng Lâm Hải, liền dứt khoát tin tưởng đến cùng, xem hắn đến cùng làm ra dạng gì.

Tìm cái xẻng, Bành Đào tự mình đào lên.

“Làm gì, các ngươi đang chơi cái gì!” Chu Hiểu từ trong biệt thự sốt ruột bận bịu hoảng hốt chạy đến.

“A! Hoa của ta a!” Thấy hoa viên đã bị đào ra một cái hố to, hoa mà chính mình vất vả trồng ra, tất cả đều bị móc ra, ném qua một bên, Chu Hiểu nhất thời gấp.

“Tiểu Đào, ngươi làm gì, mau đem cái hỗn đản này đuổi đi ra cho ta a!” Chu Hiểu chỉ vào cái mũi của Lâm Hải, khàn cả giọng rống lớn.

Bành Tuyết cũng đi ra theo, thấy thế cũng bị kinh ngạc, cái hoa viên này có thể nói là mệnh căn của mẫu thân a.

“Ca, ngươi quá phận đi, nhìn người đem mẹ tức giận đến mức nào! Hắn tuyệt đối là lường gạt, tại chỗ này nói vớ nói vẩn muốn lừa gạt tiền, không tin ngươi đem hắn bắt lại, lại dùng hình một lát, hắn khẳng định sẽ hiện hình.”

Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

“Đào hay không đào, chính ngươi quyết định đi!”

Khởi công rồi nào có cách quay đầu lại? Bành Đào quyết tâm liều mạng, đậu móa, đào!

“Mẹ, các ngươi không cần quản.” Nói xong, Bành Đào vung xẻng, lại muốn đào.

“Ngươi dừng tay cho ta!” Chu Hiểu một phát bắt được xẻng, liền đoạt về phía mình, cùng Bành Đào lôi kéo nhau.

Đến lúc này, Bành Đào cũng không thể đào được nữa.

“Vẫn phải do ngươi xuất thủ a.” Lâm Hải nhún nhún vai, dùng ý thức giao lưu với Hàn Tú Nhi đang ở giữa không trung nói.

Hàn Tú Nhi nhìn chằm chằm vào Chu Hiểu, con mắt biến đến vô cùng lạnh lẽo.

Hàn Tú Nhi trực tiếp liền bay tới trước mặt Chu Hiểu, cơ hồ là mặt dán mặt.

“A!” Chu Hiểu chỉ cảm thấy một cỗ âm phong quấn quanh, toàn thân không thoải mái, bị dọa đến rít lên một tiếng.

“Mau mau tránh ra đi, cùng ngươi nói, nơi này có quỷ nháo.” Lâm Hải ở bên cạnh quệt miệng nói.

Chu Hiểu tin tưởng buông xẻng ra, cỗ âm phong băng lãnh thấu xương vừa mới này, để cho bà ta không thể không tin lời nói của Lâm Hải.

Không có trở ngại, rất nhanh, Bành Đào liền đào ra một cái hố to.

“Ngừng!” Lâm Hải đem Bành Đào ngăn lại, đến gần phía trước, tiếp nhận xẻng, đem phần đất trong hố gảy một chút sang bên cạnh.

Nhất thời, một bộ bạch cốt (*xương trắng) xuất hiện tại trong hố.

Bành Đào chỉ cảm thấy một trận khí lạnh, từ gót chân thăng lên, trong hai mắt tất cả đều là kinh hãi.

Làm Cục trưởng Cục Công An, ông ta không phải là không gặp qua bạch cốt, coi như một số khối thịt nát bét khủng bố, ông ta gặp cũng sẽ không sợ sệt.

Nhưng hôm nay khác biệt a, trước đó không ai biết rõ nơi này có bộ bạch cốt này, nhưng Lâm Hải lại chỉ huy ông ta, móc ra được.

Điều này không khỏi làm cho Bành Đào có chút tin tưởng vào lời nói của Lâm Hải.

Cái thế giới này, thật chẳng lẽ có quỷ sao?

“OH, MY GOD!” Smith cũng là một mặt giật mình.

Chỉ có Đỗ Thuần là ngoại lệ, hưng phấn nhìn qua Lâm Hải, hai mắt tất cả đều là sùng bái.

Chu Hiểu cùng Bành Tuyết liền thảm hơn một chút.

Hai người trước đó không lâu có thể là do vừa vặn cảm thụ qua âm phong tồn tại, bắt đầu còn tưởng rằng là tác dụng tâm lý, hiện tại vừa thấy được bộ bạch cốt này, trực tiếp hoảng sợ đến mức co quắp trên mặt đất, run lẩy bẩy.

“Tiểu Lâm, cái này... Ta lập tức thông tri Cục Công An, điều tra thân phận người chết.” Bành Đào lấy điện thoại ra, liền muốn đánh.

“Không cần.” Lâm Hải đem ông ta cản lại, “Đây là một cỗ cổ thi, không phải người hiện đại.”

“Cái gì...” Bành Đào mắt trợn tròn.

Cái này đều có thể nhìn ra?

“Vậy làm sao bây giờ? Ngươi nhanh nói a! Còn thất thần làm gì?” Bành Tuyết ôm Chu Hiểu, một mặt kinh hoảng hướng phía Lâm Hải hô nói.

“Làm sao bây giờ? Ta nào biết nói xử lý làm sao? Ta chỉ là một tên lừa đảo, nếu không ngươi để ca ngươi đem ta bắt lại, sử dụng hình, hỏi ta một chút làm sao bây giờ?” Lâm Hải một mặt khinh thường mỉa mai nói.

“Ngươi...” Bành Tuyết bị dọa đến sắp khóc.

“Lâm Hải, cha ta bị bệnh, có phải có quan hệ cùng cái bộ bạch cốt này hay không? Đây rốt cuộc nên làm cái gì?” Bành Đào cũng không biết nên như thế nào cho phải.

“Chờ một chút.” Lâm Hải bỗng nhiên quay người, hướng phía ổ chó cách đó không xa mà đi đến.

“Gâu! Gâu!” Lúc Lâm Hải đi tới, chó săn cao cỡ nửa người kia, lập tức điên cuồng kêu lên.

Chỉ là, bên trong đôi mắt chó, thế mà lộ ra cảm giác sợ hãi rất nhân tính hóa, thân thể cũng hướng về phía sau mà lui.

“Cái này...” Tất cả mọi người sững sờ, không biết vì cái gì con chó săn hung mãnh này, lại sẽ sợ Lâm Hải.

“Ngươi xác định nó sẽ không cắn ta?” Lâm Hải hiện tại ở trong lòng còn sợ hơn, nếu bị con chó săn này nhào lên cắn một cái, còn không phải rơi một khối thịt to sao.

“Yên tâm đi, nó có thể cảm nhận được ta tồn tại, căn bản không dám loạn động.” Hàn Tú Nhi tung bay ở sau lưng Lâm Hải, nhàn nhạt nói nói.

Quả nhiên, Lâm Hải lại đi lên phía trước mấy bước, con chó săn kia bỗng nhiên kêu rên một tiếng, trực tiếp nằm trên mặt đất, ngoan như cái cẩu bảo bảo.

“Quá bất khả tư nghị.” Bành Đào trợn cả mắt lên, chó nhà mình có bao nhiêu hung, ông ta so với ai khác cũng càng rõ ràng.

Lâm Hải trực tiếp đem tay vươn vào ổ chó, lấy ra hai cục xương.

Bành Đào vừa kinh ngạc, xem xét liền biết rõ, đây là xương tay cùng xương đùi của người.

“Ta nói ngươi lăn lộn cũng quá thảm đi, xương cốt đều bị chó tha đi?” Lâm Hải thông qua ý thức trao đổi cùng Hàn Tú Nhi.

“Hừ!” Hàn Tú Nhi rất tức giận, “Còn không phải do nữ nhân Chu Hiểu kia!”

“Một năm trước, nhất định phải mở rộng hoa viên, lúc tìm người thi công, đem xương tay cùng xương đùi của ta móc ra, kết quả bà ta trực tiếp để cho công nhân ném cho con chó kia.”

“Cái kia nói như thế, bộ dáng thiếu một cái cánh tay một cái chân như của ngươi bây giờ, là do Chu Hiểu tạo thành?”

“Không phải bà ta thì còn có thể là ai?”

“Này, ngươi vì cái gì không tìm đến Chu Hiểu hoặc những người khác, hết lần này tới lần khác lại tìm tới phụ thân Bành Đào đâu?”

Lâm Hải đem không hiểu trong lòng hỏi ra.

“Tìm Chu Hiểu? Bà ta cũng xứng, ngươi cho ta là quỷ mị bình thường sao?”

Hàn Tú Nhi lộ ra cái ánh mắt khinh thường.

“Nhà họ hiện tại có bốn chiếc người, Chu Hiểu cùng Hàn Tuyết đều là nữ nhân, tính thuần âm, nếu như ta tìm tới hai người đó, sẽ trực tiếp muốn mệnh bọn họ.”

“Bành Đào người này, so sánh chính trực, trên người có một tầng Hạo Nhiên Chính Khí nhàn nhạt, nếu tìm y để gây sự, ta cũng sẽ phải đánh đổi một số thứ.”

“Không có cách nào, đành phải tìm cha y rồi.”

Thảo, Lâm Hải nhất thời đối với Bành lão nhân này đồng tình một trận, nguyên lai là thay người chịu tội.

Dựa theo yêu cầu của Hàn Tú Nhi, Lâm Hải trực tiếp đưa xương tay cùng xương đùi thả lại địa phương bàn đầu.

Trong nháy mắt, thân thể Hàn Tú Nhi liền hoàn chỉnh.

Ta dựa vào, thật thần kỳ!

Có thân thể hoàn chỉnh, Lâm Hải nhất thời cũng cảm thấy Hàn Tú Nhi không có đáng sợ như trước đó nữa, tương phản, vẫn là cái mỹ nữ rất có tư sắc.

Chỉ là, gương mặt tái nhợt như giấy trắng kia, vẫn là để người ta mang theo một chút sợ hãi.

“Cha ngươi không có việc gì rồi.” Lâm Hải quay đầu nhìn về Bành Đào nói.

“Thật sự, cảm tạ ngươi.” Bành Đào cũng có chút kích động.

Hành động trước đó của Lâm Hải, đã để Bành Đào hoàn toàn tin tưởng.

Nếu không, một người cho tới bây giờ chưa từng tới nhà mình, làm sao có thể tìm ra cỗ bạch cốt mà ngay cả mình cũng không biết này?

Còn có biểu hiện của chó săn sau đó, cùng xương người ở bên trong ổ chó, đều bị Bành Đào kết luận, cái Lâm Hải này, tuyệt đối không phải là người bình thường.

"Bất quá", Lâm Hải đưa mắt quét quét đến Chu Hiểu cùng Bành Tuyết vừa mới đỡ nhau từ mặt đất đứng lên.

"Hai bọn họ liền phiền phức."

Phù phù!

Chu Hiểu cùng Bành Tuyết còn không có đứng vững, liền bị một câu của Lâm Hải, trực tiếp lại quẳng ngã xuống đất.

Chương 46: Giống như chơi lớn rồi

"Hai người họ làm sao?" Lâm Hải vừa nói như thế, Bành Đào cũng khẩn trương, dù sao cũng là mẫu thân cùng muội muội của mình a.

Lâm Hải ở trong lòng cười thầm, đậu móa, dám xem thường ca ca, không hảo hảo trêu cợt hai cái đần độn này thì không thể.

"Ai." Lâm Hải thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lần này, cũng làm Chu Hiểu cùng Bành Tuyết bị dọa sợ.

"Uy, ngươi nhanh nói nói, ta cùng mẹ ta đến cùng có chuyện gì?"

"Ngươi nhanh nói a!" Thấy Lâm Hải giữ im lặng, Bành Tuyết hướng phía Lâm Hải hô nói.

Ta qua, gọi kẻ này là gái ngốc đần độn thật sự là không có oan chút nào, hiện tại muốn cầu cạnh mình lại còn dám ngang như vậy, đổ nước vào não đi.

"Hai người các ngươi, có từng làm quá nhiều chuyện trái lương tâm, kích nộ Quỷ Thần, báo ứng sau đó liền đến, việc này, có chút khó khăn.” Lâm Hải cau mày, giả vờ giả vịt nói nói.

“Ngươi nói bừa, chúng ta lúc nào làm qua chuyện trái lương tâm!”

Lâm Hải bỗng nhiên nhấc tay chỉ trời, nghiêm túc nói: “Ngửa đầu ba thước có Thần Minh, làm qua hay chưa làm qua, tự có trời mới biết !”

“Chúng ta không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ kêu cửa.” Chu Hiểu cũng ở một bên nói nói, chỉ là nhìn làm sao, cũng cảm thấy lời này có chút dối lòng.

“Đúng hay không?” Lâm Hải bỗng nhiên nhìn chằm chằm Chu Hiểu, âm trầm cười một tiếng.

“Ta có thể phụ trách nói cho ngươi biết, Quỷ Thần đã ở trên đỉnh đầu các ngươi, thật sự nếu không nói ra các ngươi cũng đã từng làm những sự tình trái lương tâm gì, lúc báo ứng đến, có là ngay cả ta, cũng không có cách nào.”

“Sư phụ, đỉnh đầu bọn họ, hiện tại thật có thần minh?” Đỗ Thuần ở một bên hỏi một câu, một mặt hiếu kỳ.

“Thiên chân vạn xác!” Lâm Hải liếc mắt nhìn Hàn Tú Nhi ở trên đỉnh đầu Chu Hiểu cùng Bành Tuyết một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Có cái lông Thần a, quỷ ngược lại là có một cái.”

“Hừ, ngươi bớt hù dọa chúng ta đi.” CáiCái mũi Bành Tuyết hừ một cái, chỉ là nhìn biểu tình kia, đều nhanh bị hoảng sợ đến khóc.

“Không tin? Cái này dễ thôi.” Lâm Hải hướng phía Hàn Tú Nhi nháy mắt.

Hàn Tú Nhi vươn tay, trực tiếp bắt lấy một cái cánh tay của hai người Chu Hiểu cùng Bành Tuyết.

“Mẹ, cánh tay trái của con không động đậy được.” Bành Tuyết hoảng sợ đến liên tục kêu lên sợ hãi.

Chu Hiểu cũng là sắc mặt trắng bệch, bờ môi không ngừng run rẩy, bà ta phát hiện, cánh tay phải của mình cũng không động đậy được.

“Tiểu Lâm, nhanh cứu mẹ ta cùng muội ta!” Bành Đào thấy thế, vội vàng cầu tình nói.

Lâm Hải tiến lên một bước, giả ra một bộ dáng lo lắng.

“Các ngươi đến cùng đã làm qua cái sự tình trái lương tâm gì, nhanh nói đi, nếu không liền thật không kịp!”

“Ta nói!”

“Ta cũng nói!”

Chu Hiểu cùng Bành Tuyết hiện tại nào còn có một chút hoài nghi, tranh nhau chen lấn cướp nói chuyện.

“Không nên gấp, từng người từng người đến! Ngươi nói trước!” Lâm Hải chỉ Bành Tuyết nói.

“Ta, ta trộm một cái dây chuyền của chị dâu ta.”

“Không phải cái này!”

“Ta, lúc nãi nãi ta sinh bệnh, ta chê bà bẩn, vụng trộm đánh bà.”

Đậu phộng, thật cầm thú a!

Lâm Hải chửi một câu.

“Cũng không phải cái này, tiếp tục!”

…

Bành Tuyết liên tiếp nói mười mấy chuyện thất đức, đem những người đứng ngoài quan sát nghe mà nhíu thẳng mày.

“Còn không phải, còn muốn giấu! Nhanh lên, sắp không kịp!”

“Ta, lúc ta ở nước ngoài đọc sách, cùng bạn trai ta, và một người da đen hai cái người da trắng, bốn người cùng một chỗ…” Lời nói của Bành Tuyết bỗng nhiên dừng lại.

“Cùng một chỗ cái gì, nhanh nói!”

“Cùng một chỗ chơi 4P.” Nói xong, Bành Tuyết cũng là vừa thẹn vừa xấu hổ, lại thêm sợ hãi, oa cái liền khóc.

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun, đậu móa, khẩu vị thật nặng a.

Bành Đào ở bên cạnh nghe, xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Đậu móa, đây mới gọi là mất mặt ném về tận nhà.

“Không sai biệt lắm.” Lâm Hải cũng không muốn quá phận, hơi trừng phạt một chút là được.

Hướng phía Hàn Tú Nhi nháy mắt, Hàn Tú Nhi đem Bành Tuyết buông ra.

“Xoa, chính là cái này! Thần Minh gặp ngươi thẳng thắn, tựa hồ tha thứ ngươi, ngươi hoạt động thử một chút đi.”

Bành Tuyết nghe xong, vội vàng hoạt động cánh tay của chính mình.

“Ha ha, ta có thể cử động, ta thật có thể động.” Bành Tuyết cao hứng cất tiếng cười to, giống như người điên.

“Nhớ kỹ, về sau tuyệt đối không nên tiếp tục làm việc trái với lương tâm.” Lâm Hải làm bộ căn dặn nói.

“Không dám, cũng không dám nữa.” Bành Tuyết vội vàng khoát tay.

“Đến lượt bà.” Lâm Hải quay đầu, chuyển hướng sang Chu Hiểu.

Chu Hiểu thấy Bành Tuyết nói xong, thật có thể động, trong lòng không khỏi cũng dâng lên một chút hi vọng.

“Ta, lúc ta tuổi còn trẻ, có khi dễ qua bà bà ta, thường xuyên, thường xuyên nhéo bà.”

Nhật! Điều thứ nhất liền để Lâm Hải kém chút tức giận.

Thật đúng là hai mẹ con ruột a.

Một cái đánh, một cái nhéo, lão thái thái này cũng thật là không may.

“Không phải cái này, tiếp tục!”

“Năm trước, có một lần tìm dân công đến làm việc, thiếu bọn họ một vạn khối tiền, khi bọn họ đến đòi tiền, ta để bảo an, đem bọn họ chặn trước nhà.”

WTF! Lâm Hải xuất thân cùng khổ càng thêm phẫn nộ, làm dân công dễ dàng à, ngươi a lại không thiếu chút tiền này, bẫy người ta, còn đánh người ta!

Thật mẹ nó a cầm thú!

“Cũng không phải cái này, tiếp tục!”

Lâm Hải ngược lại muốn nhìn một chút, nữ nhân này, đến cùng làm bao nhiêu chuyện thất đức.

Từng kiện từng kiện chuyện cũ năm xưa bị lật ra, Lâm Hải càng nghe càng tức giận, nữ nhân này, chuyện xấu làm qua thật không ít a.

“Tiếp tục, còn không phải!”

Mặt Chu Hiểu trắng một chút, tựa hồ có chút do dự.

“Nhanh lên, còn không nói liền thật không kịp.” Lâm Hải làm bộ hướng phía bầu trời liếc mắt một cái, kinh hoảng nói ra.

“A, ta nói, ta nói!”

“Ta, ta có lỗi với lão công của ta! Từ khi cùng lão công ta kết hôn đến bây giờ, ta hết thảy từng có hơn ba mươi lần ngoại tình.”

Móa! Tròng mắt Lâm Hải kém chút lồi ra! Hơn ba mươi lần, thật kinh a.

“Ta, ta còn ở bên ngoài nuôi hai cái nam nhân, đều là sinh viên đại học Giang Nam.”

Phốc! Lâm Hải kém chút phun, mẹ nó, trâu già gặm cỏ non a!

“Lại nói, những cái này cũng không phải!”

“Tuyết nhi, Tuyết nhi là do ta cùng nam nhân khác sinh.” Nói xong, toàn thân Chu Hiểu tựa hồ đã mất đi lực khí, co quắp ngã trên mặt đất, khóc lên.

“Mẹ, ngươi nói cái gì đó…” Bành Tuyết ngốc.

Bành Đào cũng ngốc.

Đầy sân người đều ngốc.

Cái gì! Tròng mắt Lâm Hải kém chút xuất hiện.

Đậu móa, giống như chơi lớn a!

Cái này làm không cẩn thận muốn chết người a!

Tranh thủ thời gian ra hiệu cho Hàn Tú Nhi buông tay.

“Khụ khụ...” Có chút xấu hổ ho khan hai tiếng, Lâm Hải tiến lên nói.

“Xem ra cũng là cái này, Thần Minh đã đi, biết sai liền tốt, về sau đừng có lại phạm.”

“Bành Cục trưởng, ngươi đi giúp ta tìm cái túi, đem bộ bạch cốt này thu lại cho ta, ta sẽ dùng phương pháp đặc thù để xử lý sạch.”

“A.” Bành Đào thất hồn lạc phách đi làm.

“Bệnh của Bành lão gia tử, đêm nay liền sẽ tốt, sẽ không bao giờ tái phát nữa, cho ông ăn nhiều một chút đồ vật, khôi phục dinh dưỡng.” Nói xong, Lâm Hải mang theo Đỗ Thuần cùng Smith liền rời đi.

Bành Đào một mặt ngốc trệ đem Lâm Hải đưa tới cửa, một câu cũng không thể nói.

Sự tình hôm nay, đặc biệt là một ít lời nói của muội muội cùng mẫu thân, đối với Bành Đào có đả kích quá lớn.

Ông ta cần phải yên lặng một chút thật tốt, để hấp thu những tin tức này.

“Đậu móa, có phải có chút quá phận hay không?” Lâm Hải có chút hối hận vì đã trừng phạt hai người kia như thế.

Này, quản nó chi!

Sự tình đều là do bọn họ làm, lão tử phiền lòng cọng lông, lại nói, ca ca cũng đã dặn dò bọn họ, về sau không cho phép tái phạm, đây cũng là đang khuyên người từ thiện, là làm việc tốt!

Nghĩ như vậy, tâm lý Lâm Hải nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ra khỏi Bành gia, lên trên xe, Smith một mực lấy ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Uy, ngươi lão già này nhìn ta chằm chằm làm gì, nói cho ngươi, ta cũng không Gay a.” Lâm Hải bị cái bộ mặt người nước ngoài râu ria này, nhìn chằm chằm đến hoảng sợ.

Hơn nửa ngày, Smith nói chuyện.

“Ta quyết định!”

“Quyết định cái gì?”

“Ta muốn bái ngươi làm thầy!”

Phốc!

Lâm Hải kém chút đem xe lái vào trong lê đường.

Đậu móa, có hết hay không!

Có hai cái hàng Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần này liền đã đủ phiền, thế nào lại tới một cái!

“Lăn, không thu!” Thanh âm của Lâm Hải kém chút đem đỉnh xe lật tung lên.

Chương 47: Kiếp sau nấu rượu đợi quân về

Thành phố Nhạn Vân, ở vào tỉnh Sơn Tây lớn nhất Bắc Bộ, từ xưa đến nay chính là vùng đất mà binh gia tất phải tranh.

Những năm cuối Minh Triều, quan binh ở đây ra sức chống cự quân Thanh nhập quan, đem đại quân của Đa Nhĩ Cổn chống cự tại bên ngoài thành tường suốt hơn chín tháng.

Sau khi phá thành, Đa Nhĩ Cổn hạ lệnh đồ thành, đến tường thành cũng bị mở ra năm xích (*một xích = 33,33cm).

Nhìn toà danh thành lịch sử trước mắt này, Lâm Hải phảng phất cảm nhận được cái loại chiến tranh kia, trong lúc nhất thời bùi ngùi mãi thôi.

Từ xưa đến nay, có bao nhiêu tướng sĩ, vì bảo vệ gia viên, ném vợ bỏ con, da ngựa bọc thây, cũng không trở về nữa.

Bọn họ, đều là anh hùng!

Giữa không trung, Hàn Tú Nhi nhìn chung quanh, toàn thân không ngừng run rẩy, nước mắt như nước chảy, ào ào chảy xuống tới.

“Mạc lang, Tú nhi tới thăm ngươi.”

“Ai, đi thôi.” Lâm Hải thở dài, trong ngực ôm hũ tro cốt của Hàn Tú Nhi, cất bước đi thẳng về phía trước.

Trên tường thành, có rất nhiều du khách từ các nơi, kết bạn thành đàn cười đùa, vui chơi, cùng tường của toà thành cổ sớm đã không nhìn ra một tia chiến tranh dấu vết, chụp ảnh lưu niệm.

Tâm tình Lâm Hải có chút nặng nề!

Hòa bình cùng phồn hoa hôm nay, đều là do chúng tướng sĩ thật đáng kính của chúng ta, ném bỏ gia nghiệp, vô tư phụng hiến đổi lấy.

Thế nhưng, khi đang hưởng thụ hòa bình, hưởng thụ sinh hoạt, đồng thời lại có mấy người nghĩ đến bọn họ đâu, thậm chí, đến tôn trọng tối thiểu cũng sẽ không bố thí cho bọn họ.

Tựa như trượng phu của Hàn Tú Nhi, ngày thứ ba sau khi cưới, liền theo quân xuất chinh, đi vào Nhạn Vân, bảo vệ gia viên.

Hàn Tú Nhi ở nhà, ngày nhớ đêm mong trông mong lang quân về, không nghĩ, lại trông được tin tức trượng phu tử chiến sa trường.

Ở thời khắc cực kỳ bi thương, công tử của lão gia châu phủ tại địa phương, coi trọng mỹ mạo của Hàn Tú Nhi, càng trắng trợn đem Hàn Tú Nhi cướp đoạt về nhà, ý muốn vũ nhục.

Hàn Tú Nhi liều chết không theo, gặp trở ngại mà chết, bị vứt xác hoang dã, sau đó bị người đốn củi hảo tâm mai táng.

Lâm Hải thầm nghĩ, nếu như trượng phu của Hàn Tú Nhi biết rõ, chính mình sau khi vì nước tử chiến, những cái quan lão gia mà chính mình cầm sinh mệnh đến bảo vệ kia, chẳng những không có cho người nhà mình một cái đền bù tổn thất hậu đãi, ngược lại còn ngày ngày hoan ca, cưỡng ép bức tử vợ mình, không biết y lại sẽ có cảm tưởng thế nào.

Mọi người trên tường thành, thấy Lâm Hải trong tay bưng hũ tro cốt, đều dùng ánh mắt quái dị nhìn sang hắn.

Loại đồ vật như tro cốt này, rất nhiều người đều kiêng kỵ, chỉ chốc lát, du khách chung quanh Lâm Hải, đã đi không còn một mảnh.

“Mạc lang của ta, liền chôn xương ở chỗ này sao?” Hàn Tú Nhi dùng tay vuốt ve thành tường, vô cùng ôn nhu, tựa như vuốt ve khuôn mặt của lang quân mình.

“Ừm?” Bỗng nhiên, Lâm Hải cảm giác được một cỗ âm phong, vô cùng mãnh liệt.

Sau một khắc, đồng tử của hắn mạnh mẽ co lại.

Trên tường thành, chẳng biết lúc nào, xuất hiện một nam tử trẻ tuổi mặc khải giáp.

“Tú nhi, là nàng sao?” Thanh âm của nam tử, không lưu loát bên trong còn mang theo nghẹn ngào.

Hàn Tú Nhi sững sờ, sau đó mãnh liệt trừng to mắt.

“Mạc lang, Mạc lang của ta!”

“Tú nhi!”

Hai cái hồn phách gắt gao ôm cùng một chỗ, hận không thể đem đối phương dung nhập vào trong thân thể của mình.

Lâm Hải mộng.

Cái này, nam tử này chính là trượng phu của Hàn Tú Nhi?

Linh hồn của y thế mà cũng không có đi về Địa Phủ?

Hồi lâu, hai người mới lưu luyến không rời mà tách ra.

Mạc Cuồng vô cùng yêu thương vuốt ve gương mặt tràn đầy nước mắt của Hàn Tú Nhi.

“Tú nhi, làm sao nàng tới đây? Hồn phách của nàng vì sao không có đi Địa Phủ? Những năm này, nàng qua được không?”

“Thiếp là đặc biệt tới thăm chàng. Sau khi chàng chiến tử, ta ngày đêm tư niệm, cực kỳ bi thương, sau khi chết liền bị một cỗ chấp niệm lưu giữ tại thế gian, liền muốn đến địa phương chàng chiến tử, dù chỉ là được sờ hài cốt của chàng một chút, Tú nhi thật sự là không nỡ bỏ chàng a, Mạc lang.”

Hàn Tú Nhi lại là một hồi khóc rống.

“Tiếc rằng, thiếp chưa bao giờ đi xa qua, căn bản không biết đường đến chỗ Nhạn Vân chàng đi ở phương nào, mắt thấy phải hóa thành Lệ Quỷ, đánh mất ý chí, không ngờ lại gặp Lâm Hải huynh đệ, là hắn mang thiếp lại tới đây."

"Hắn?" Mạc Cuồng lúc này mới chú ý tới, Lâm Hải tựa hồ đang một mực nhìn vào bọn họ.

"Hắn có thể nhìn thấy chúng ta?"

"Vâng, mà cũng có thể cùng chúng ta giao lưu, nếu không, thiếp chỗ nào có thể tìm tới chàng a."

"Mạc lang, phu thê chúng ta còn có thể gặp mặt một lần, đều nhờ vào Lâm Hải huynh đệ."

Mạc Cuồng nghe vậy, mạnh mẽ vén vạt áo, bịch một tiếng, quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

Hàn Tú Nhi thấy thế, cũng quỳ xuống theo.

"Lâm Hải huynh đệ, đại ân đại đức của ngươi, Mạc Cuồng ta xin dập đầu tạ ơn ngươi!"

Đông đông đông!

"Anh hùng, mau mau đứng lên!" Lâm Hải cũng không lo được đối phương là quỷ, vội vàng vươn tay nâng.

Không nghĩ, lúc cánh tay sắp tiếp xúc đến Mạc Cuồng, kiếm gỗ đào ở ngực bỗng nhiên tách ra một tia sáng.

"Ừm?" Mạc Cuồng sững sờ, thân thể đăng đăng đăng liền lùi lại mấy bước, một mặt kinh ngạc.

"Ách, không có ý tứ a." Lâm Hải có chút xấu hổ cười cười.

Đậu móa, cái kiếm gỗ đào này tại sao lại linh?

Lúc này, Hàn Tú Nhi nói chuyện.

“Mạc lang, cái thanh kiếm gỗ đào này của Lâm Hải huynh đệ rất là lợi hại, ngay cả chúng ta cũng chỉ có thể lại gần Lâm Hải huynh đệ, lại không cách nào tiếp xúc với hắn.”

“Ồ?” Mạc Cuồng kinh ngạc một trận, “Trên đời này, ở bên trong Du Hồn Lệ Quỷ, hẳn là có rất ít loại quỷ còn lợi hại hơn chúng ta đi.”

“Vâng, Lâm Hải huynh đệ có cái thanh kiếm gỗ đào này hộ thân, cơ hồ lại không có quỷ mị nào có thể thương tổn đến hắn.”

Cái gì! Tròng mắt Lâm Hải liền thẳng.

“Cái kia, cắt ngang một chút, các ngươi là nói, cái kiếm gỗ đào này không phải là rác rưởi sao? Tựa hồ còn có chút tác dụng? Hoặc là nói, đến các ngươi cũng đều không thể tiếp xúc với ta?”

“Vâng.” Mạc Cuồng cùng Hàn Tú Nhi song song gật đầu nói.

“Yes!” Lâm Hải kích động một nắm quyền, đậu móa trước đó chính mình chẳng phải là sợ hãi không a, nguyên lai không có quỷ có thể tổn thương đến ta à.

Vừa nói như thế, ngược lại là còn có chút oan uổng lão già Trương Thiên Sư kia.

“Lâm Hải huynh đệ, hôm nay ta cùng Mạc lang gặp nhau, trong lòng đã không còn chấp niệm, sau đó không lâu, chúng ta liền sẽ tiêu tán ở trong trời đất, xin ngươi giúp ta đem tro cốt vẩy khắp nơi ở chỗ này, để ta cùng Mạc lang vĩnh viễn ở cùng một chỗ đi.”

“Tốt!” Lâm Hải mở hũ tro cốt ra, đứng tại bên trên tường thành, giơ tay lên.

Tro cốt theo gió lượn lên không, yên lặng bay khắp nơi.

“Lâm Hải huynh đệ, Mạc Cuồng ta sở dĩ lưu giữ lưu lại tại thế gian này, cũng là vì lòng có Tú nhi, lại không thể về nhà, hôm nay nhìn thấy Tú nhi, ta rốt cục có thể cùng một chỗ với Tú nhi, hồn quy Địa Phủ.”

“Đại ân đại đức của ngươi, Mạc Cuồng ta không thể báo đáp, bản ‘Phân Cân Thác Cốt Thủ’ này, là võ học cả đời của ta, hơi có chút uy lực, thời khắc sắp chia tay, liền tặng cho ngươi đi.”

Nói xong, từ trong ngực Mạc Cuồng xuất ra một bản sách cổ màu xanh nhạt, giao cho Lâm Hải.

“Đa tạ Mạc huynh.” Lâm Hải vừa đem sách cổ nhận lấy, sau đó sách cổ liền biến mất.

“Ừm? Chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải sững sờ.

Sau đó, Weachat vang.

Lâm Hải mở ra xem.

Thu được ‘Phân Cân Thác Cốt Thủ’ × 1 quyển

Ngạch, chạy tới trong Weachat.

Mặc kệ nó, chỉ cần không phải không thể lấy là được.

“Lâm huynh đệ, hai vợ chồng ta phải đi, đương thời vô duyên cùng ngươi cùng một chỗ uống rượu hát vang, đúng là việc đáng tiếc, chỉ mong kiếp sau, ngươi ta cùng làm huynh đệ, nâng cốc ngôn hoan!”

“Tốt! Mạc huynh, Hàn tỷ, các ngươi lên đường bình an, huynh đệ có kiếp sau, sẽ nấu rượu đợi quân về!”

“Ha ha ha ha, gặp lại, huynh đệ!”

“Gặp lại.”

Mạc Cuồng cùng Hàn Tú Nhi mỉm cười, hướng phía Lâm Hải phất phất tay.

Sau đó, thân thể hai người, chậm rãi hóa thành những điểm sáng, tiêu tán giữa trời đất.

“Ai!” Lâm Hải thở dài.

“Khả liên vô định hà biên cốt, do thị xuân khuê mộng lý nhân (*Thương bờ Vô-Định xương tàn, Người còn trong giấc mộng vàng phòng xuân... Bài thơ Lũng Tây Hành của Trần Đào).” Trong bất tri bất giác, trong lòng Lâm Hải tiếc hận một trận.

Chương 48: Tiêu gia, xảy ra chuyện

Leng keng!

Trong nháy mắt khi thân hình Mạc Cuồng cùng Hàn Tú Nhi tiêu tán, Weachat của Lâm Hải vang lên.

Mở ra nhìn xem, là tin tức từ hệ thống.

Siêu độ vong hồn, khen thưởng mười nghìn điểm âm đức.

A? Lại có khen thưởng, còn nhiều như thế?

Lâm Hải vừa mới còn vì chuyện Mạc Cuồng cùng Hàn Tú Nhi tiêu tán, mà tâm tình có chút sa sút, hiện tại, thấy mười nghìn điểm Công đức, những cái ưu thương kia, lập tức không hề để tâm.

Không khỏi chửi một câu, đậu móa, chính mình thật là một cái tham tiền a.

A, không đúng?

Lâm Hải bỗng nhiên kịp phản ứng, lần này khen thưởng tựa như là âm đức, không phải Công đức?

Lâm Hải vội vàng mở ra túi tiền, quả nhiên, số liệu Công đức một trăm điểm, âm đức mười nghìn điểm.

Thảo, âm đức lại là cái quỷ gì?

Lâm Hải không hiểu ra sao.

Đậu móa, quản chi nó, có dù sao cũng tốt hơn không có.

Đối với cái hệ thống khen thưởng này, Lâm Hải cũng có chút kỳ quái.

Trợ giúp Tiêu Thanh Sơn có khen thưởng, trợ giúp Hàn Tú Nhi có khen thưởng, vì cái gì cứu Cường đầu trọc cùng Liễu Sơn liền không có khen thưởng đâu?

Suy nghĩ hồi lâu, trong lòng Lâm Hải liền có suy đoán.

Cường đầu trọc cùng Liễu Sơn, cũng là cùng mình có quan hệ, mà Tiêu Thanh Sơn cùng Hàn Tú Nhi, có thể nói là người xa lạ, cùng mình không có chút liên hệ nào.

Xem ra hẳn là trợ giúp người không có quan hệ gì với chính mình, mới có khen thưởng.

Đúng, khẳng định là như thế này.

Sự tình đã xử lý xong, Lâm Hải cũng không có lưu lại, trực tiếp leo lên đoàn tàu trở về.

Nằm bên trên xe giường nằm, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, đem Weachat mở ra.

Nhìn xem túi càn khôn, bên trong quả nhiên có nhiều thêm một quyển sách.

Phân Cân Thác Cốt Thủ: Võ công bí tịch, đẳng cấp: Hoàng Giai cao đẳng.

“A? Cái võ công này còn phân cấp?”

Rút ra!

Có muốn học tập không?

Học tập!

Học được Phân Cân Thác Cốt Thủ.

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ tin tức tràn vào trong đầu.

Sau một khắc, Lâm Hải đã hoàn toàn nắm giữ các chiêu thức của Phân Cân Thác Cốt Thủ cùng các khớp xương trên cơ thể người.

Tựa như đã khổ luyện mấy chục năm, khi thi triển ra, tuyệt đối thuận buồm xuôi gió.

Lăng không khoa tay mấy lần, trong lòng Lâm Hải vui vẻ một trận.

Cái nam sinh nào ở thuở thiếu thời không có cái mộng võ hiệp đâu, Lâm Hải đã từng nhìn tiểu thuyết võ hiệp, đem chính mình ảo tưởng thành hiệp khách thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. (*Cứ mười bước, giết một người, Nên nghìn dặm, chẳng đi nơi chốn nào)

Cảm giác đó là uy phong cỡ nào, tiêu sái cỡ nào a.

Bây giờ, chính mình học được cái Phân Cân Thác Cốt Thủ này, hẳn là cũng tính toán là cái võ lâm cao thủ đi.

“Hứ, bệnh thần kinh.” Có một thanh âm trực tiếp xen vào, từ bên trái phía trên chỗ Lâm Hải nằm, nhỏ giọng thầm thì truyền đến.

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, một cái nữ nhân chừng ba mươi tuổi, đang hướng mình quăng tới ánh mắt xem thường.

Thấy Lâm Hải hướng mình trông lại, nữ nhân này lập tức trừng mắt.

“Nhìn cái gì vậy! Chưa thấy qua mỹ nữ a?” Nói xong, liếc trắng Lâm Hải một chút, đầu nghiêng vào bên trong.

“Hứ, một cái xấu xí, còn dám tự xưng mỹ nữ, mặt thật mẹ nó lớn!” Lâm Hải mắng trong lòng, một nữ nhân, Lâm Hải cũng lười đi theo so đo.

Vươn tay, tiếp tục khoa tay học lấy Phân Cân Thác Cốt Thủ, thích thú.

Leng keng!

Weachat vang.

Lâm Hải cầm lên xem xét, đậu phộng, Ngộ Không phát tới.

Ngộ Không: Lão Tôn ta hôm qua đến chỗ Thiết Quải Lý làm khách, lão đầu nhi này xuất ra một cái bảo vật gọi là thuốc lá Trung Hoa để chiêu đãi lão Tôn, bảo vật này mười phần thần kỳ, nghe lão đầu nhi này nói, là lấy được từ chỗ ngươi?

Ta dựa vào, Ngộ Không cũng hút thuốc lá.

Lâm Hải tưởng tượng bộ dáng Ngộ Không ngậm thuốc lá, nhất thời cảm thấy một trận buồn cười.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vâng, Đại Thánh.

Ngộ Không: Không biết ngươi còn có bảo vật này hay không, có thể hay không bán cho lão Tôn ta một ít.

Muốn thuốc a, Lâm Hải móc túi của chính mình, còn có nửa hộp thuốc lá Trung Hoa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh làm sao lại khách khí như thế, chuyện Đại Thánh năm đó đại náo Thiên Cung, để tiểu tiên bội phục đầu rạp xuống đất, từ đó về sau liền xem Đại Thánh làm thần tượng, Đại Thánh cần đồ vật gì, nói thẳng là được, đừng nói chuyện gì có mua hay không.

Lâm Hải biết rõ sự tình Ngộ Không đắc ý nhất cũng là đại náo Thiên Cung, không gặp trong TV, y gặp người liền nói lão Tôn ta chính là Tề Thiên Đại Thánh Ngộ Không năm trăm năm trước đại náo Thiên Cung sao?

Cho nên Lâm Hải trực tiếp đập qua một cái mông ngựa trước.

Quả nhiên, Ngộ Không bên kia thật cao hứng.

Ngộ Không: Hắc hắc, nhớ năm đó, thời điểm lão Tôn ta đại náo Thiên Cung, mười vạn thiên binh thiên tướng, cũng không thể cầm lão Tôn ta như thế nào.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đó là đương nhiên, thần thông của Đại Thánh, thế nhưng là toàn bộ Thiên Đình cũng khó gặp địch thủ, đếnNgọc Hoàng Đại Đế không phải cũng bị Đại Thánh dọa đến chui vào dưới đáy bàn hay sao?

Ngộ Không: Ha ha, Ngọc Đế lão nhi kia, hiện tại gặp lão Tôn ta, cũng vẫn còn phát run đây.

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đến một hồ lô Hầu Nhi Tửu.

Ngộ Không: Các con cất rượu, đưa cho lão đệ nếm thử.

Đậu phộng, thoải mái a!

Lâm Hải cao hứng một trận, đậu móa, cái mông ngựa này đập tốt a, cái con khỉ này vừa cao hứng, liền trực tiếp đưa đồ vật a.

Xem ra sau này không có việc gì, liền vỗ vỗ mông ngựa Ngộ Không nhiều chút, nhất định có rất nhiều chỗ tốt!

Bất quá yêu thích của Lâm Hải đối với Ngộ Không cũng là thật tâm, tự nhiên không thể để cho Ngộ Không ăn thiệt thòi.

Leng keng!

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi nửa hộp thuốc lá Trung Hoa.

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi một cái cái bật lửa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, tiểu tiên trước mắt đang du lịch ở bên ngoài, trên thân chỉ có nhiều như vậy, đợi sau khi trở về, lại phát thêm một số cho ngươi.

Ngộ Không: A, đa tạ, đa tạ! Cần bao nhiêu điểm Công đức? Lão Tôn ta mua xuống.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hừ, Đại Thánh, nói vậy không phải xem thường tiểu tiên hay sao? Nếu như nhắc lại mua, này cũng không cần liên hệ với tiểu tiên nữa, trực tiếp xóa bạn tốt đi.

Lâm Hải cố ý giả trang ra một bộ dáng tức giận.

Ngộ Không: Không nên tức giận, không nên tức giận, là lão Tôn ta sai, này lão Tôn ta liền không khách khí nữa, huynh đệ về sau có chuyện gì, cứ việc tìm lão Tôn ta.

A! Lâm Hải cao hứng phất phất quyền.

Nửa hộp thuốc lá, tìm được cái hậu trường cường ngạnh, cái mua bán này, hắn kiếm lớn a!

Ngộ Không là ai a, đây chính là Đấu Chiến Thắng Phật, một lời không hợp liền náo chủ Thiên Cung.

Chính mình cùng y tạo mối quan hệ, về sau ai dám gây sự với chính mình.

Lâm Hải càng nghĩ, trong lòng càng đẹp.

Mở ra túi càn khôn, Lâm Hải nhìn Hầu Nhi Tửu ở bên trong.

Hầu Nhi Tửu: Rượu do hầu tử ở Hoa Quả Sơn nhưỡng, có hiệu quả cường thân kiện thể, đề khí tụ thần, kéo dài tuổi thọ.

Đồ vật tốt! Lâm Hải ở trong lòng thầm khen một câu.

Từ thành phố Nhạn Vân về thành phố Giang Nam, cần ở Yến Kinh thay đổi xe một lần.

Lâm Hải xuống xe, chợt nhớ tới, Tiêu Thanh Sơn cũng là người Yến Kinh.

Lần trước tại quê nhà, Tiêu Thanh Sơn người ta thế nhưng là giúp mình không ít việc.

Trở lại thành phố Giang Nam, lại để cho Chiến Tư lệnh quân phân khu chiếu cố chính mình, đây coi như là đối với mình có ân tình a.

Lâm Hải người này, từ trước đến nay là có ân báo ân, có cừu báo cừu.

Trước khi đến, bởi vì ôm hũ tro cốt, không tiện tiến đến bái phỏng Tiêu Thanh Sơn, lúc này, nếu như về nhà mà không vào, vậy thì có điểm không hiểu chuyện.

Móc ra điện thoại, Lâm Hải liền gọi cho Tiêu Thanh Sơn.

“Ha ha, Tiểu Lâm a, nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho ta cái lão nhân này?” Thanh âm Tiêu Thanh Sơn sang sảng, xem ra tâm tình không tệ.

“Tiêu lão, ta có việc qua lội qua Nhạn Vân, lúc trở về lại đi ngang qua Yến Kinh, chuẩn bị đi xem ngài một chút đây.”

“Ồ? Ngươi đang ở Yến Kinh?” Tiêu Thanh Sơn rất kinh ngạc.

“Ừm, vừa xuống xe lửa.”

“Tốt, ngươi ở nhà ga chờ một chút, ta lập tức để cho người đi đón ngươi.”

Chỉ chốc lát, một chiếc xe Audi A8 màu đen đứng đứng ở quảng trường Yến Kinh.

Hai người trẻ tuổi bước xuống xe.

Lâm Hải nhìn qua, đều là người quen, tài xế cùng cảnh vệ của Tiêu Thanh Sơn, Tiểu Vương cùng Tiểu Ngô.

“Vương ca, Ngô ca, lại gặp mặt.” Lâm Hải tiến lên, khách khí chào hỏi.

Tuy hai người này chỉ là tài xế cùng cảnh vệ, nhưng Lâm Hải ẩn ẩn biết rõ, thân phận Tiêu Thanh Sơn không đơn giản, như vậy hai người này cũng tuyệt đối đi theo nước lên thì thuyền lên, nếu như phóng tới bên ngoài Yến Kinh, đoán chừng cấp bậc Thị trưởng Huyện trưởng, đều phải đối với người ta tôn kính như gia gia.

Nói không chừng, người ta còn mặc xác ngươi!

Bởi vậy, Lâm Hải đem tư thái của chính mình thả xuống rất thấp.

“Tiểu Lâm a, lên xe đi, Tiêu lão sau khi hồi kinh, đã nhắc tới ngươi hai lần.” Tiểu Ngô kêu gọi Lâm Hải lên xe.

Xe đi được nửa đường, Tiểu Ngô nhận một cú điện thoại.

Sau đó, trên gương mặt không sợ hãi, bỗng nhiên biến sắc.

“Vương Bác, quay đầu, qua bệnh viện tổng bộ, nhanh!”

Lâm Hải giật mình, vội vàng hỏi nói: “Ngô ca, làm sao?”

Tiểu Ngô dừng một cái, phun ra một câu: “Tiêu gia, xảy ra chuyện!”

Chương 49: Tri ân đồ báo

Bệnh viện tổng bộ, giờ phút này đã loạn tung tùng phèo.

Lâm Hải đi theo Tiểu Ngô cùng Tiểu Vương vừa tiến đến, Tiểu Ngô liền trực tiếp bắt lấy cổ tay y tá trưởng.

“Thủ trưởng thế nào?”

Lâm Hải phát hiện, con mắt Tiểu Ngô, giờ phút này cũng trở nên đỏ như máu.

Y tá trưởng há miệng, hiển nhiên bị bắt có chút đau.

“Tiêu lão chỉ là cấp hỏa công tâm, mới có thể té xỉu, hiện tại đã tỉnh lại, đang nghỉ ngơi trong phòng bệnh.”

“Nhanh dẫn chúng ta qua đó!”

Còn không có tiến vào phòng bệnh, Lâm Hải liền nghe thấy thanh âm của Tiêu Thanh Sơn.

“Ra ngoài, ta còn không chết, đều đi ra ngoài cho ta!”

Một đám quân nhân trên vai khiêng các loại quân hàm, bị hống đi ra từ trong phòng bệnh.

Lâm Hải mắt sắc, thế mà phát hiện hai ba cái nhân vật lớn thường xuyên xuất hiện tại bên trên bản tin thời sự.

Trong lòng không khỏi bỗng nhiên giật mình, xem ra, chính mình trước đó vẫn là đánh giá thấp thân phận của Tiêu lão.

“Thủ trưởng, ngươi thế nào?” Tiểu Ngô là người thân cận của Tiêu Thanh Sơn, vọt thẳng vào phòng bệnh.

Lâm Hải theo sát phía sau, Tiêu Thanh Sơn thế nhưng là đối với mình không tệ, chính mình kế thừa truyền thừa của Thiết Quải Lý, đối với y thuật mà nói, trên cái thế giới này, đoán chừng không có người nào có thể so sánh với chính mình, nếu như Tiêu Thanh Sơn có chuyện gì, chính mình cũng có thể giúp đỡ bận bịu.

“Hừ, không chết.” Tiêu Thanh Sơn hừ một tiếng, sau đó đầu chuyển hướng sang phía Lâm Hải.

“Tiểu Lâm a, thật sự là thật có lỗi, ngươi thật vất vả tới Yến Kinh một lần, xem ra lão già ta không cách nào chiêu đãi ngươi rồi.”

“Tiêu lão khách khí, ta lần này chủ yếu là đến xem ngài, nhìn thấy ngài liền thật cao hứng.”

Lâm Hải một bên nói, một bên ngồi tại bên người Tiêu Thanh Sơn, đưa tay khoác lên trên mạch của Tiêu Thanh Sơn mạch.

Tiêu Thanh Sơn sững sờ, “Thế nào, Tiểu Lâm, ngươi còn hiểu y thuật?”

“Hiểu sơ một chút.” Lâm Hải đem tay lấy ra, có chút kỳ quái nhìn Tiêu Thanh Sơn, “Tiêu lão, thân thể của ngài bảo trì rất tốt, nhưng tựa hồ có một cỗ lửa tích tụ ở trong lòng, nếu như không nhanh chóng loại trừ, sợ là gặp nguy hiểm a.”

Ngẫm lại, Lâm Hải lại hỏi: “Có phải đã phát sinh cái sự tình gì để ngài gấp đến phát hỏa hay không, cùng ta nói nói, nói không chừng ta có thể giúp đỡ ngài bận rộn.”

“Này, ta có thể có chuyện gì? Yên tâm, thân thể của ta, chính ta rất rõ ràng.” Tiêu Thanh Sơn vừa dứt lời, một cái bác sĩ liền vội vã chạy vào.

“Tiêu lão, Tiêu thiếu y...” Bác sĩ mặt hốt hoảng, muốn nói lại thôi.

Tiêu Thanh Sơn mãnh liệt ngồi dậy, một cỗ khí thế của người sống bên trên trong nháy mắt bao phủ cả căn phòng bệnh, liền cả Lâm Hải cũng cảm giác được một cỗ cảm giác ngạt thở mãnh liệt.

Bác sĩ hung hăng nuốt ngụm nước bọt, đến đầu cũng không dám ngẩng lên nói nói: “Tiêu thiếu y, y có khả năng không được...”

“Tiêu lão!” Bác sĩ vừa dứt lời, hai mắt Tiêu Thanh Sơn hoa lên, liền ngất đi.

Tiểu Ngô cùng y tá bên cạnh vội vàng đập trước ngực đập phía sau lưng một trận, hơn nửa ngày, Tiêu Thanh Sơn mới chậm rãi tỉnh lại.

Đưa tay đem Tiểu Ngô đẩy ra.

“Ta không sao, không cần phải để ý đến ta.”

“Tiêu lão, ngài, ngài có muốn đi qua nhìn một chút hay không, gặp, gặp Tiêu thiếu, một lần, một lần cuối...” Bác sĩ cũng mồ hôi tí tách xuống tới.

“Không cần, có cái gì tốt mà gặp! Quân nhân, vì nước hi sinh, chiến tử sa trường, là kết cục tốt nhất, Dật nhi là chết có ý nghĩa, ta vì nó mà cảm thấy tự hào!” Tiêu Thanh Sơn nói một phen, khí thế bàng bạc, hiên ngang lẫm liệt, để cho người ta nghe mà vẻ mặt biến đổi.

Chỉ là, Lâm Hải lại từ khóe mắt không ngừng mà nhảy lên của Tiêu Thanh Sơn, cảm nhận được nội tâm của ông đang cực độ áp chế bi ai cực lớn.

“Tiêu thiếu là ai?” Lâm Hải nhỏ giọng hướng phía Tiểu Ngô hỏi.

“Là đứa cháu nhỏ nhất mà Tiêu lão thương yêu nhất, năm nay vừa đầy hai mươi ba tuổi, phục vụ trong bộ ngành đặc biệt của Hoa Hạ.”

Đứa cháu Tiêu lão thương yêu nhất? Cái người này nếu là chết, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, Tiêu lão cũng quá khổ a.

Trong lòng Lâm Hải một trận mâu thuẫn.

Tiêu lão đối với mình không tệ, bây giờ tính mạng cháu của lão đang như ngàn cân treo sợi tóc, chính mình bất luận nói làm sao, cũng hẳn phải lên xuất thủ cứu giúp.

Nhưng, nếu như thời gian cho phép còn tốt nói, nhưng nếu như lập tức sẽ tắt thở, chính mình chỉ có thể thi triển một cái biện pháp Kim Châm Độ Hồn này.

Nhưng nghĩ tới loại đau khổ khi thi triển Kim Châm Độ Hồn, Lâm Hải không khỏi một trận bỡ ngỡ.

Đến cùng làm sao bây giờ?

Một hồi lâu, Lâm Hải quyết định.

Đậu móa, mặc kệ, được người tích thủy chi ân, thì phải dũng tuyền chi báo (*Tích thủy chi ân, đương dũng tuyền tương báo: ơn bằng giọt nước, cũng coi bằng suối tuôn mà đáp đền - nhận một chút ân huệ nhỏ, phải báo đáp gấp bội)!

Hiện tại, cũng là thời khắc tốt nhất để báo đáp ân tình của Tiêu Thanh Sơn.

“Dẫn ta đi gặp Tiêu thiếu!” Lâm Hải hướng phía bác sĩ tới báo tin kia nói.

“Cái này...” Thầy thuốc không biết Lâm Hải, trong lúc nhất thời có chút do dự.

“Nhanh lên, một hồi liền không kịp thời gian nữa.”

“Tiểu Lâm a, lão đầu tử ta cảm ơn ngươi, vết thương Dật nhi chịu là đạn bắn, tất cả đều là chỗ yếu hại, ngươi tuy hiểu chút y thuật, nhưng căn bản vô lực xoay chuyển.” Tiêu Thanh Sơn lắc đầu, thần sắc lộ ra rất cô đơn.

“Tiêu lão, Lâm Hải ta không phải người hồ nháo, ngài tin tưởng ta, ta có thể cứu tôn tử của ngài, nhưng chậm thêm liền thật không kịp!” Lâm Hải lo lắng nhìn chằm chằm vào Tiêu Thanh Sơn, trong ánh mắt toàn là chân thành.

“Cái này...” Tiêu Thanh Sơn không biết Lâm Hải lấy lòng tin từ nơi nào đến, đây chính là vết thương đạn bắn trí mạng a, đến chuyên gia của bệnh viện tổng bộ cũng không có cách nào.

“Tiêu lão!” Lâm Hải lại kêu một tiếng.

“Tốt! Mang Tiểu Lâm qua!” Tiêu Thanh Sơn cũng không phải là người không quả quyết, nếu Lâm Hải nói có nắm chắc như vậy, vậy liền để hắn thử một lần, liền xem như lấy ngựa chết làm ngựa sống.

Lâm Hải đi theo bác sĩ kia, vội vã tới ngoài cửa phòng giải phẩu.

“Người liền ở bên trong.” Bác sĩ kia hướng phía Lâm Hải nói một câu.

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, đẩy cửa liền tiến vào trong.

“Uy, dừng lại, ngươi là làm gì!” Mấy cái quân nhân trẻ tuổi máu me khắp người, trên mặt mang đầy nước mắt, đem Lâm Hải đẩy ra.

“Tránh ra, ta là đi cứu người!”

“Cứu người? Đậu móa, chuyên gia bệnh viện đều ở bên trong, ngươi nói ngươi là tới cứu người? Ít tại chỗ này thêm phiền cho ta.”

“Không tốt!”

Cách cánh cửa, Lâm Hải đã cảm giác được một cỗ linh hồn rung động.

Đó là một loại cảm ứng đặc thù khi linh hồn con người muốn tách rời khỏi thân thể.

“Tránh ra, chớ cản đường!” Lâm Hải thật gấp, chậm một chút nữa, coi như hắn dùng Kim Châm Độ Hồn cũng không làm nên chuyện gì.

“Tiểu tử, còn dám động thủ!” Một người lính đẩy cánh tay Lâm Hải ra, một cái tay vươn ra, hướng phía xương bả vai Lâm Hải chộp tới.

Lâm Hải giật mình, nghĩ không ra cái quân nhân này lại có tốc độ nhanh như vậy, vội vàng khẽ lực đẩy, đồng thời Phân Cân Thác Cốt Thủ rất tự nhiên mà dùng đến.

“Ba!” Lâm Hải trực tiếp đem một cái cánh tay của quân nhân đối diện tháo xuống.

“Hừ!” Quân nhân đối diện hừ lạnh một tiếng, lại không lui lại, một chân ở phía dưới lại lần nữa hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Dừng tay!” Một cái quân nhân khác, đuổi bước lên phía trước cản lại.

“Sơn Tử, đừng xúc động, hắn là do Vương bác sĩ mang tới.”

Lâm Hải cũng không để ý tới bọn họ nữa, cách đó không xa, hắn đã thấy một cái thân ảnh mặc trường bào màu đen, hướng phía bên này thổi qua.

“Phanh” Cửa phòng bị đẩy ra, Lâm Hải liền vọt vào.

“Ngươi là ai? Ai bảo ngươi tiến vào!” Một cái bác sĩ hình dạng uy nghiêm, hướng phía Lâm Hải rống to.

Lúc này, Hắc Vô Thường cũng đã tới cửa.

Mệnh của Tiêu thiếu nguy cơ sớm tối!

Lâm Hải nào còn có dư thời gian đáp lời bác sĩ, liền trực tiếp đem ông ta đẩy ra.

Sau đó, trong tay chẳng biết lúc nào, nhiều thêm một cây kim châm, liền hướng phía người quân nhân máu me khắp người nằm trên bàn giải phẫu đâm xuống!

“Đậu móa, tới đi!” Lâm Hải nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón cái thống khổ khó có thể chịu đựng này.

Chương 50: Cái mông Nữ quỷ không sờ được

Hả? Chuyện gì xảy ra?

Qua một hồi lâu, Lâm Hải một điểm cảm giác khó chịu đều không có.

Đậu phộng, sẽ không châm sai đi.

Đưa tay xoa bóp, a, thật mềm mại, thật thoải mái a.

Thân thể quân nhân, không phải nên cứng rắn sao?

Lâm Hải mở to mắt, WTF, tình huống như thế nào? Trước mắt là một mảnh màu đen.

Em gái ngươi, Hắc Vô Thường!

Lâm Hải giật mình!

Nhìn kỹ, một cái tay của chính mình, thế mà chính đặt ở trên mông Hắc Vô Thường.

Mà kim châm trong tay kia, cũng đã đâm vào trên mông Hắc Vô Thường.

Nhật, Lâm Hải một trận buồn nôn.

Đậu móa, vừa rồi chính mình thế mà còn bóp hai lần.

Ngẫm lại thật buồn nôn a.

“Ngươi cái thối hỗn đản này, mau đưa móng vuốt thối của ngươi lấy ra cho ta!” Một cái thanh âm tức hổn hển của nữ nhân, truyền vào não hải của Lâm Hải.

Cái gì? Tình huống như thế nào!

Lâm Hải nhìn chung quanh, căn bản không có nữ nhân a, từ đâu tới thanh âm nữ nhân.

“A, tức chết ta, còn không lấy tay ra, ta sẽ để ngươi xuống Mười Tám Tầng Địa Ngục!” Thanh âm phẫn nộ của nữ nhân lại một lần nữa truyền đến.

Đậu phộng, không phải là cái Hắc Vô Thường này a?

Em gái ngươi, cái Hắc Vô Thường này là nữ?

Lâm Hải kịp phản ứng, thanh âm này là từ trong ý thức truyền đến, vậy nói rõ, đối phương hẳn là một con quỷ.

Thế nhưng nói đến quỷ, trước mắt liền chỉ có một mình Hắc Vô Thường, không thể có người khác.

Thảo, không phải đâu, chính mình sờ cái mông của Nữ quỷ sao?

Lâm Hải thầm nghĩ, tay trong lúc bất tri bất giác lại bóp hai cái.

“Hỗn đản, ta muốn giết ngươi!” Thanh âm của nữ nhân càng thêm phẫn nộ.

“Nhanh đưa cái người bị bệnh thần kinh này đẩy ra cho ta!” Trước đó Lâm Hải xuất hiện quá đột ngột, người trong phòng giải phẫu lúc này mới phản ứng được.

Sau khi Lâm Hải đẩy Viện trưởng ra, liền hóp lưng lại như mèo, cầm kim châm trong tay, lại ngẩn người, mọi người nhất thời cũng tức điên.

Hiện tại là đang cứu giúp đứa cháu mà Tiêu lão thương yêu nhất, lại có thể có người tiến tới quấy rối, cái này nếu truyền đến trong lỗ tai Tiêu lão, bọn họ ai cũng không thoát khỏi can hệ.

Mấy người y tá nhân viên, liền tới chuẩn bị đem Lâm Hải đuổi đi ra.

“Chờ một chút, ta là tới cứu người, là Tiêu lão để cho ta tới.” Lâm Hải vội vàng đem Tiêu lão dời ra ngoài.

“Cái này...” Nhân viên y tế trong lúc nhất thời, không biết phải làm như thế nào cho phải.

“Viện trưởng, Tiêu thiếu không có khí tức sinh mệnh!” Đúng lúc này, một cái bác sĩ lo lắng hô nói.

“Cái gì! Nhanh cứu giúp!” Các bác sĩ cũng không lo đuổi Lâm Hải nữa, nhao nhao đi tới trước bàn giải phẫu.

“Đậu phộng, mau tránh ra!” Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, chính mình thế nhưng là tới cứu người.

Mắt thấy linh hồn Tiêu Dật, đã muốn rời khỏi thân thể.

Vụt một cái, Lâm Hải đem kim châm từ trên mông Hắc Vô Thường rút ra.

Một bước đi nhanh qua, đem bác sĩ trước mắt đẩy cái té ngã, chiếu vào huyệt vị mà đâm xuống.

Kim châm nhập thể, linh hồn Tiêu Dật liền bị định trụ, không thể phiêu đãng xuất khỏi thân thể, máy móc ban đầu đã không còn phản ứng, lại tích tích vang lên.

Thấy người đã cứu lại được, Lâm Hải cũng thở phào.

“A? Lần này thi triển Kim Châm Độ Hồn, tại sao không có loại cảm giác sống không bằng chết kia?”

Lâm Hải cũng đã làm tốt chuẩn bị chịu tội, kết quả chuyện gì cũng không có, nhất thời tâm tình tốt đến mức không cách nào hình dung.

Hắn nào biết, Sở Lâm Nhi lần này căn bản cũng không có tới cùng hắn tranh đoạt linh hồn, nên hắn tự nhiên không cần chịu loại khổ kia.

Không phải là không muốn đoạt, thật sự là Sở Lâm Nhi bị tức!

“Người tạm thời không chết, về phần cứu giúp phía sau, không cần ta nói nhiều đi.”

Lâm Hải chắp tay sau lưng, giả bộ như rất lợi hại rất khốc nói nói.

A? Thế nào không ai để ý đến ta?

Chẳng lẽ bộ dáng ca ca quá khốc, bọn họ cũng nhìn ngốc?

Ngẩng đầu, xem xét, ta dựa vào, thật sự cũng ngốc.

Chỉ là, không phải nhìn mình mà ngốc.

Mà chính là nhìn chằm chằm vào Tiêu Dật ở trên giường, ngốc.

“Viện trưởng, cái này, cái này...”

“Mạng sống như treo trên sợi tóc, ngay tại biên giới tắt thở, hết lần này tới lần khác lại không đoạn, thật sự là quá thần kỳ!”

Đại gia ngươi, làm sao một cái lên nói lời nói lấy lòng cũng đều không có, làm hắn quá không có cảm giác thành tựu.

Lâm Hải đột nhiên cảm giác được, những thầy thuốc quân đội này, rất không biết làm người.

“Cái kim châm kia, ngàn vạn không thể động a!” Lâm Hải rất khó chịu giao lại một câu.

“A? Làm sao lại lạnh như vậy?” Lâm Hải quay đầu, chỉ thấy một cái nữ nhân yêu diễm đến cực hạn, cơ hồ dán vào mặt chính mình, đang dùng ánh mắt giết người nhìn mình chằm chằm.

Đậu phộng, cái quỷ gì!

Lâm Hải bị dọa đến vội vàng lui lại một bước!

Hai mắt Sở Lâm Nhi tóe lửa, hồng hộc thở hổn hển, ngực bởi vì tức giận, mà không ngừng phập phồng!

Lúc đầu Sở Lâm Nhi đang tại thành phố Giang Nam, một bên tìm người thi triển Kim Châm Độ Hồn, một bên du lãm cảnh đẹp của Nhân gian.

Đây chính là du lịch bằng chi phí chung a, Sở Lâm Nhi mười phần hưởng thụ sinh hoạt hiện tại.

Nhưng hết lần này tới lần khác, ở ngoài ngàn dặm Yến Kinh, một cái người hùng đột nhiên tử vong.

Sống làm người hùng, chết thành Lệ Quỷ!

Loại người hùng này khi tử vong, dùng Sứ Giả Câu Hồn phổ thông, đến hơn trăm cái đều là cho không.

Thế nhưng sứ giả đẳng cấp cao, vốn lại ít, nhân thủ căn bản phân phối không đủ.

Nhưng nếu như không câu hồn ngay, đem hồn phách của người hùng sau khi chết khóa lại, về sau còn muốn bắt lại, liền khó.

Ở thời khắc bất đắc dĩ, Sở Giang Vương vừa vặn nhớ tới, con gái Sở Lâm Nhi của mình đang ở Nhân gian.

Thế là, liền gửi tin tức cho Sở Lâm Nhi, để cho nàng tạm thời kiêm chức, giúp đỡ đem hồn phách của người hùng kia khóa tới.

Sở Lâm Nhi đối với cái này ngược lại không có ý kiến gì, phủ thêm trang phục Hắc Vô Thường rồi liền xuất phát.

Coi như đến Yến Kinh du lịch một vòng chứ sao.

Nhưng vạn vạn không nghĩ đến là, chính mình vừa đứng tại trước mặt người hùng kia, vừa mới chuẩn bị xuất ra dây xích sắt tỏa hồn.

Kết quả chỗ mông tựa hồ bị kim đâm một chút, sau một khắc, chính mình thế mà bị định trụ.

Ngay tại thời khắc cực đoan hoảng sợ này, phân nửa cái mông bên trái của chính mình, vậy mà bị người dùng sức bóp hai cái.

Tại sau khi chính mình phát ra thanh âm phẫn nộ, đối phương thế mà rất vô sỉ, lần nữa bóp hai cái.

Tuy thân thể không động đậy, nhưng Sở Lâm Nhi cũng hiểu được là chuyện gì đang xảy ra.

Nơi này, khẳng định có cái người thông linh, có thể nhìn thấy chính mình, trước thi triển bí pháp, đem chính mình định trụ, sau đó lại trắng trợn bỉ ổi chính mình.

Đường đường là Công chúa của Địa Phủ, thế mà tại Dương Gian bị người sờ vuốt cái mông, trong lòng Sở Lâm Nhi là vừa tức vừa sợ.

Hiện tại chính mình thế nhưng là không thể nhúc nhích a, vạn nhất cái hỗn đản này nếu là cái Sắc Trung Ngạ Quỷ, đem chính mình cho...

Vậy mình còn sinh hoạt thế nào a.

Sở Lâm Nhi cũng cuống đến phát khóc.

Bất quá còn may, thời gian không dài, Lâm Hải liền đem châm rút ra, Sở Lâm Nhi liền khôi phục tự do.

Lần này, Sở Lâm Nhi tức giận, trong lòng thề, bất kể là ai, liền xuống dưới Mười Tám Tầng Địa Ngục cho lão nương đi!

Quay đầu nhìn, chỉ thấy Lâm Hải đang giơ một cây kim châm, đâm vào thân thể Tiêu Dật.

Thấy tình cảnh này, Sở Lâm Nhi còn chỗ nào không rõ, Lâm Hải chính là đang thi triển Kim Châm Độ Hồn!

Dùng gót chân cũng có thể nghĩ đến, người trước mắt này, chính là cái người mà mình đang tìm, là tên hỗn đản hai lần làm hỏng chuyện tốt của chính mình kia.

Đây thật là oan gia kiếp trước, cừu nhân đương thời a!

Đến, thù mới hận cũ cùng tính một lượt đi!

“Hỗn đản, nạp mạng đi!” Sở Lâm Nhi quát một tiếng, vươn tay, hướng phía cổ Lâm Hải, hung ác chộp tới.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật mình, cách quá gần, tốc độ của Sở Lâm Nhi lại nhanh đến vô cùng tuyệt luân, với thực lực bây giờ của Lâm Hải, căn bản là trốn không thoát.

Ầm!

Muốn tránh cũng không được, tránh cũng không thể tránh, Lâm Hải trực tiếp bị buộc đến góc tường.

“Đậu móa, xong!”

Trong lòng Lâm Hải một trận tuyệt vọng, nhắm mắt lại.

Chương 51: Hầu Nhi Tửu

“Ừm?” Chờ nửa ngày, chỗ cổ cũng không có cảm giác bị bắt lại.

Lâm Hải mở to mắt, chỉ thấy cái nữ Hắc Vô Thường này, chính là một mặt dữ tợn đứng ở trước mặt mình.

Tay phải, biến chưởng thành trảo, chính là đang liều mạng hướng phía cổ mình mà tiến lên.

Chỉ là, tại địa phương cách cổ mình không đến hai centimét, lại bị một tia sáng ngăn trở.

Mặc cho Nữ quỷ này dùng lực như thế nào, cũng không thể lại tiến về phía trước thêm mảy may.

“A? Là cái kiếm gỗ đào phiên bản bỏ túi này có tác dụng?” Lâm Hải kinh hỉ một trận, đột nhiên cảm giác được, lão già Trương Thiên Sư này, cũng không phải quá hố.

Sở Lâm Nhi thấy căn bản bắt không được Lâm Hải, càng là giận không chỗ phát tiết.

“Đi chết đi!” Đưa tay thu hồi, một chân phía dưới hướng phía hạ bộ Lâm Hải đá tới.

“Đậu phộng, Đoạn Tử Tuyệt Tôn Cước!” Lâm Hải kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng hướng sau khẽ khom người, hai tay hộ háng.

“Đậu móa, quá ác!” Sở Lâm Nhi ra chân quá nhanh, căn bản không phải cấp bậc mà Lâm Hải này có thể tới.

Nhìn thấy cái ủng nhỏ của Sở Lâm Nhi, liền muốn cùng mệnh căn tử của mình tiếp xúc thân mật, trong lòng Lâm Hải mát lạnh, cơ hồ cũng nghe được thanh âm trứng nát của chính mình.

“Ông!” Lại là một tia sáng, đem chân nhỏ của Sở Lâm Nhi đỡ được.

“Ha ha!” Lâm Hải sống sót sau tai nạn, cao hứng đến kém chút nhảy dựng lên.

Trương Thiên Sư, ca ca a yêu chết ngươi!

Lại lần nữa thất thủ, Sở Lâm Nhi vừa tức vừa gấp.

Lại là một trảo, hướng phía trước ngực Lâm Hải chộp tới.

“Nhật, Trảo Nãi Long Trảo Thủ!”

Đậu móa, ca ca không thể đứng tại chỗ này để bị đánh a, cũng phải đánh trả a, dù sao ngươi cũng đánh không đến ta, sợ ngươi cái búa á!

“Ngươi bắt, ta cũng bắt!” Lâm Hải quyết định chắc chắn, lần này không tránh, đồng dạng một chiêu, hướng phía Sở Lâm Nhi chộp tới.

Trong nháy mắt, yên tĩnh!

Đầu óc Sở Lâm Nhi trống rỗng.

Lâm Hải một mặt mộng bức.

“A!!!”

Hơn nửa ngày, hai người đồng thời rít lên một tiếng!

Sở Lâm Nhi sưu một tiếng, trực tiếp biến mất nguyên chỗ.

“Đậu phộng, cái tay sờ này của ta, thế mà cho một cái Nữ quỷ?” Lâm Hải cúi đầu nhìn bàn tay của mình, không biết nên khóc hay nên cười.

“Bất quá ngẫm lại, cái Nữ quỷ này cũng thật yêu diễm a, so với cái kia nữ minh tinh xinh đẹp trong TV kia còn có vị đạo hơn.”

Lâm Hải bỗng nhiên có chút hối hận, vì sao không sờ nhiều thêm một hồi.

“Viện trưởng, người này, hẳn là một cái người bị điên rồi?”

“Ừm, ta nhìn tinh thần hắn cũng có chút thất thường, hẳn không phải là người bình thường.”

Lâm Hải cử động quái dị, khiến mấy cái bác sĩ trong phòng phẫu thuật nghị luận ầm ĩ.

Hiện tại, mệnh của Tiêu Dật đã được bảo trụ, bọn họ cũng buông lỏng một hơi.

Còn lại, cũng là làm một số xử lý ngoại thương thường quy, đem đầu đạn lấy ra, liền OK .

“Ngươi mới không phải người bình thường, các ngươi đều là bệnh thần kinh!”

Các bác sĩ nghị luận vừa vặn bị Lâm Hải nghe được, Lâm Hải cho bọn họ cái liếc mắt trắng.

"Uy, huynh đệ, bên trong thế nào?" Lâm Hải vừa ra, mấy cái quân nhân liền vây quanh.

"Không chết." Lâm Hải nhàn nhạt nói một câu.

"Quá tốt!" Mấy cái quân nhân kích động đến lệ nóng doanh tròng.

"Ừm? Rất kiên cường a, là chân hán tử!" Lâm Hải gặp cái quân nhân trước đó bị mình gỡ cánh tay kia, đang cắn răng đứng ở một bên, mồ hôi lạnh trên đầu đang không ngừng tí tách nhỏ xuống, hiển nhiên đang chịu đựng thống khổ cực lớn.

Nhưng dù là như thế, thế mà vẫn không rên một tiếng.

"Huynh đệ, vừa mới ta cũng là sốt ruột cứu người, xin lỗi." Lâm Hải từ trước đến nay luôn bội phục những con người kiên cường trong quân này, giữ chặt cánh tay Sơn Tử, đẩy đưa tới.

Sơn Tử hừ lạnh một tiếng, cánh tay liền nối liền.

"Cảm tạ! Có cơ hội lại đọ sức một trận!" Ánh mắt Sơn Tử lại lộ ra một cỗ quật cường.

Đọ sức cọng lông, ca ca cũng không có lòng dạ thanh thản để chơi với ngươi.

Trở lại phòng bệnh của Tiêu lão, Lâm Hải vừa tiến vào, Tiêu lão liền đem ánh mắt đưa tới, tuy không có nói chuyện, nhưng Lâm Hải cảm nhận được cỗ khẩn trương trong nội tâm Tiêu lão.

"Yên tâm đi, Tiêu lão, mệnh cháu trai của ngươi, đã bảo trụ!"

"Thật?" Nhãn tình Tiêu Thanh Sơn sáng lên.

"Là thật, Tiêu lão, hiện tại Trương Viện trưởng đang cho lấy đầu đạn ra cho Tiêu thiếu, mất không bao lâu, liền sẽ khôi phục." Bác sĩ trước đó đến báo tin kia, kính nể liếc nhìn Lâm Hải một chút, nói nói.

"Ha ha ha, Tiểu Lâm a, nghĩ không ra ngươi còn có bản sự bực này, ân tình lớn như vậy, ngươi để cho lão đầu tử ta này lấy cái gì cám ơn ngươi a." Biết cháu trai của mình đã không có việc gì, trong lòng Tiêu Thanh Sơn liền thoải mái hơn.

"Tiêu lão khách khí, ngài là tiền bối ta kính trọng, cháu trai của ngài, tòng quân báo quốc, cũng là anh hùng quốc gia, anh hùng thì đáng được thế nhân tôn trọng, chúng ta mỗi người, cũng có nghĩa vụ, là vì anh hùng làm vài việc!"

"Nói đúng!" Tiêu Thanh Sơn vỗ bàn một cái, hiển nhiên có chút kích động.

"Nói đúng a, Tiểu Lâm, một cái dân tộc, cần có nhất cũng là anh hùng, nếu như nhân dân đối với anh hùng cũng không biết đạo tôn trọng, thì dân tộc này cũng là bệnh trạng, mà người dân Trung Hoa chúng ta những năm này..." Tiêu Thanh Sơn lắc đầu, hơi có vẻ thất lạc.

"Tiêu lão, không đề cập tới những thứ này." Lâm Hải chợt nhớ tới, chính mình vội vàng đến, cái gì cũng không mua cho Tiêu lão.

Tuy biết rõ Tiêu lão cái gì cũng không thiếu, nhưng đối diện xem nhìn, tay không hiển nhiên cũng không thích hợp.

Linh cơ nhất động, có!

Lâm Hải chợt nhớ tới, lúc tại trên xe lửa, Ngộ Không có đưa cho mình Hầu Nhi Tửu.

"Đem Hầu Nhi Tửu đưa cho Tiêu lão đi, dù sao quan hệ với Ngộ Không hiện tại không tệ, về sau còn có thể cùng y xin."

“Ta qua nhà vệ sinh.” Lâm Hải đến tìm địa phương không ai, mở điện thoại lấy ra.

Chỉ chốc lát, Lâm Hải trở về, trong tay đã xách một cái hồ lô rượu.

“Tiêu lão, ta lần này vội vàng đến, cũng không mang cho ngài cái lễ vật gì, cái hồ lô rượu này liền hiếu kính cho ngài đi.”

“Ngươi làm sao đi qua nhà vệ sinh, vừa ra thì trong tay liền nhiều thêm một cái hồ lô rượu?”

Phốc!

Một câu của Tiêu lão, Lâm Hải kém chút phun.

Đậu móa, lời nói này, quá dễ dàng để cho người ta liên tưởng a.

“Không, trước đó ta để trong túi, ta đặc biệt cầm từ trong túi ra.”

“Ha ha, tốt, nếu là Tiểu Lâm đưa, rượu này ta nhận, lấy tới, ta hiện tại liền nếm thử.” Tiêu Thanh Sơn không thèm để ý, đưa tay đem hồ lô rượu nhận lấy.

“Gia gia, ông không thể uống rượu!” Đúng lúc này, một cô gái trẻ tuổi mặc quân phục, đi tới.

Lâm Hải liếc nhìn nữ tử này một chút, liền sửng sốt một cái.

Tư thế hiên ngang oai hùng, khí khái anh hùng hừng hực, một nữ cường nhân xinh đẹp không giống bình thường!

Quá mê người!

“Nhìn cái gì vậy!” Nữ quân nhân hướng phía Lâm Hải trừng liếc một chút.

Sau đó quay đầu đối với Tiêu lão rất hung nói: “Bác sĩ bảo vệ sức khoẻ cũng nói không cho ngài uống rượu nữa, làm sao ngài lại đòi uống! Mà rượu này, cầm hồ lô chứa, đến cái nhãn đều không có, ai biết có sạch sẽ hay không sạch sẽ!”

Ta dựa vào, cô nàng, có mấy cái ý tứ?

Lâm Hải nhất thời không cao hứng.

Không đợi Tiêu lão mở miệng, Lâm Hải đem lời nhận lấy.

“Tiêu lão, rượu này ngài yên tâm uống, ngưng thần tụ khí, linh hoạt bổ huyết, kéo dài tuổi thọ, có thể so với rượu Tiên, bình thường người ta xin ta còn không cho uống đây.”

“Hừ, nói mơ hồ như thế, ngươi cho ngươi là ai a.” Nữ quân quan trừng Lâm Hải một chút.

“Tiêu tiểu thư, ca ca ngươi cũng là Tiểu Lâm cứu.” Tiểu Ngô ở bên cạnh ngắt lời nói.

“Cái gì!” Tiêu Thiến sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, làm sao cũng đều có chút không quá tin tưởng.

Mà liền tại thời khắc Tiêu Thiến ngây người, Tiêu lão đã đem cái nắp của hồ lô rút ra.

Nhất thời, một cỗ mùi rượu nồng đậm bay ra.

Ánh mắt Tiêu lão mạnh mẽ sáng lên!

“Rượu ngon!”

Chương 52: Bị khiêu chiến tôn nghiêm

Tiêu lão trực tiếp đối miệng với hồ lô uống lên.

“Gia gia, ngài chậm một chút!” Tiêu Thiến vội vàng đem Tiêu lão cản lại, đồng thời không quên hung hăng liếc trừng Lâm Hải một chút.

“Ha ha, rượu ngon, rượu ngon a, lão đầu tử ta sinh hoạt nhiều năm như vậy, còn là lần đầu tiên uống rượu ngon đến như vậy!”

Mấy ngụm rượu vào trong bụng, Tiêu lão nhất thời cảm thấy sảng khoái tinh thần, một cỗ cảm giác sảng khoái nói không nên lời, chảy khắp toàn thân, phảng phất cả người cũng trẻ lại không ít.

Trước đó, tích tụ bởi vì Tiêu Dật trọng thương mà sinh ra, cũng theo Hầu Nhi Tửu vào trong bụng, mà được quét sạch.

“Tiểu Ngô, ngươi qua đây.” Tiểu Ngô vội vàng chạy qua.

Tiêu lão đem cái nắp hồ lô đậy kín, hết sức trịnh trọng giao cho Tiểu Ngô.

“Nhớ kỹ cho ta, rượu này một chút cũng không thể thiếu, ta muốn giữ lại, chậm rãi uống!”

Tại dưới Tiêu lão giữ lại, Lâm Hải liền lưu lại ở Yến Kinh một đêm.

Khi xe tiến vào trong cái Tứ Hợp Viện phong cách cổ xưa mà Tiêu lão ở kia, trong lòng Lâm Hải không khỏi nhất động.

Nơi này, có cỗ khí tức đặc biệt, rất quen thuộc, nhưng lại không nói ra được.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày thứ hai, khi Lâm Hải đang cùng Tiêu lão nói chuyện phiếm, Tiêu Thiến liền vô cùng lo lắng chạy vào.

“Gia gia, gia gia, không tốt!”

“Sự tình gì, Tiểu Thiến, không sợ Tiểu Lâm cười ngươi sao?”

Tiêu lão răn dạy nói.

Lâm Hải sờ mũi một cái, ta trò cười cọng lông a.

Chờ chút, có chút không đúng, Tiêu lão đây là cái ánh mắt gì?

Thấy con mắt Tiêu lão không ngừng ở bên trên thân thể của chính mình cùng Tiêu Thiến chuyển đổi qua lại, cùng ánh mắt lúc trước khi Triệu Phương nhìn chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt, hơi có chút giống nhau.

Đậu phộng, lão già này sẽ không đáp cầu dắt mối cho ca ca đi.

Lâm Hải đánh đo nhìn Tiêu Thiến một thân quân phục một cái.

Có vẻ như cũng không tệ a!

“Ngồi xuống trước, chậm rãi nói!” Tiêu lão hướng phía cái ghế bên cạnh vừa chỉ.

“Gia gia, ca ca y hôm qua vừa mới lấy viên đạn ra, hôm nay liền vụng trộm chạy, bệnh viện bên kia vừa gọi điện thoại tới...”

“Được, ta biết, chạy liền chạy, có cái gì phải làm lớn.” Tiêu lão trực tiếp đem lời nói của Tiêu Thiến cắt ngang.

“Gia gia ngươi năm đó thân trúng tám vết thương, còn cùng địch nhân kịch chiến một ngày một đêm cũng không xuống khỏi tuyến đầu đâu, nó bị thế thì tính là gì? Chỉ cần không chết, nó thích làm gì thì làm đi thôi.”

“Thế nhưng là...”

“Không có thế nhưng là gì nữa!” Tiêu Thanh Sơn vung tay lên, “Đúng, Tiểu Lâm đến Yến Kinh không dễ dàng, một hồi, ngươi bồi Tiểu Lâm ra đi ngoài vòng vòng đi.”

“Hừ!” Tiêu Thiến chu miệng, hừ một tiếng.

Lời nói của Tiêu lão, nàng không dám không nghe.

Vào bên trong phòng đổi một bộ thường phục, lúc trở ra, con mắt Lâm Hải lại thẳng!

Thân trên của Tiêu Thiến là một chiếc áo thun màu trắng, phía dưới là một chiếc quần bò màu lam, trên đầu tết tóc đuôi ngựa, lộ ra mười phần thanh xuân già dặn, căn bản chính là một nữ hài lấp lánh ánh sáng mặt trời, cùng nữ quân nhân dáng dấp hiên ngang tư thế oai hùng trước đó, tưởng như hai người khác nhau.

“Đi thôi.” Hai người một trước một sau, ra khỏi Tứ Hợp Viện.

Có thể là bởi vì nguyên nhân Lâm Hải đã cứu Tiêu Dật, nên Tiêu Thiến đối với Lâm Hải coi như nhiệt tình, thỉnh thoảng đi qua mỗi một chỗ còn giới thiệu cho Lâm Hải.

Hai người vừa nói vừa cười, cũng là mười phần hòa hợp.

“Ừm?” Phía trước cách đó không xa, có rất nhiều người.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, tựa như là một đám tham gia quân ngũ, đang cùng người nào đó cãi lộn.

“@ $% $% $...*@ $!” Thanh âm của một người nam nhân.

Thảo, tất cả đều là tiếng chim a, Lâm Hải một câu cũng nghe không hiểu.

“@ $%@ $% $*”, tiếng chim tại tiếp tục.

“Bát dát nha đường!”

“Ừm?” Câu này Lâm Hải nghe hiểu.

Bà ngươi cái chân, nguyên lai là tiểu quỷ tử của Đảo Quốc a.

“Đi, đi qua nhìn một chút.” Lâm Hải gọi Tiêu Thiến, liền đi

qua.

Trong đám người, Tiêu Dật cùng bọn Triệu Sơn, đang cùng một đám du khách đến từ Đảo Quốc, lạnh nhạt nhìn nhau.

“Mấy tên thối tham gia quân ngũ các ngươi này, đây chính là khách nhân tôn quý đến từ Đảo Quốc, các ngươi không biết đường né tránh một chút hay sao!” Một cái thanh âm nữ nhân Hoa Hạ truyền tới.

Chỉ là, trường hợp này nghe, lộ ra phá lệ chói tai.

“Ta là không cẩn thận dẫm lên chân gã, mà ta cũng đã xin thứ lỗi, xin nhận lỗi rồi!” Tiêu Dật lạnh lùng liếc nhìn nữ nhân này một chút, nói nói.

“Xin lỗi liền xong sao? Đôi giày của Tỉnh Khẩu Thức Chu tiên sinh này, thế nhưng là hơn mười ngàn đô đâu, mấy tên thối tham gia quân ngũ các ngươi, giẫm bẩn, các ngươi bồi thường được sao?”

“@ % $%@ $”, Tên tiểu quỷ tử này lại quang quác quang quác không biết đang nói cái gì.

Nữ nhân nghe được, lập tức cười theo, đối với tiểu quỷ tử một trận cúi đầu khom lưng.

Chờ quay sang, lại biến thành một người khác.

Diện mục cực đoan đáng ghét đáng giận!

“Các ngươi nghe, Tỉnh Khẩu Thức Chu tiên sinh đại nhân đại lượng, liền không cùng những tên thối tham gia quân ngũ các ngươi so đo, chỉ cần ngươi quỳ xuống, dùng quân phục của ngươi, đem giày của Tỉnh Khẩu Thức Chu tiên sinh lau sạch sẽ, việc này liền qua!”

Nữ nhân ngẩng lên lỗ mũi, một mặt cao cao tại thượng.

“Không có khả năng!”

“Thả ngươi nương cái rắm!”

“Ngươi a có còn là người Hoa hay không!”

Cái này vừa nói ra, lập tức khiến mấy cái quân nhân ẩn nhẫn trước đó nổi giận!

Quân phục là cái gì? Đó là tôn nghiêm của một quốc gia, của một quân đội, làm sao có thể dùng để lau giày cho một tên tiểu quỷ tử!

Đây là vũ nhục trần trụi đối với toàn bộ Hoa Hạ!

“Mấy tên thối tham gia quân ngũ các ngươi, cho thể diện mà không cần, Tỉnh Khẩu tiên sinh đã rất khoan hồng độ lượng.”

Nữ nhân không ngừng kêu gào.

“Cút mẹ mày đi tiểu quỷ tử!”

“Cút ra khỏi chúng ta Hoa Hạ!”

“Đậu móa, binh ca ca, đừng nhẫn, diệt nó đi!”

“Ngươi a đồ chó Hán Gian, làm sao lại giúp đỡ tiểu quỷ tử kia!”

Lúc này, quần chúng vây xem không đứng yên nữa, nhao nhao lòng đầy căm phẫn bắt đầu chỉ trích.

“Lăn tăn cái gì, lăn tăn cái gì, liên quan quái gì đến các người, đây chính là khách đến thăm người từ Đảo Quốc, phá hư hữu nghị quốc tế, có tin hay không ta báo động đem các ngươi bắt lại.”

Nữ nhân cũng có chút hoảng, vội vàng dữ tợn nghiêm mặt đe dọa nói.

“@ $ $ ” Tiểu quỷ tử thấy tình thế muốn mất khống chế, vội vàng không biết nói câu gì đó.

Nữ nhân lại là một trận cúi đầu khom lưng, hướng phía mấy người Tiêu Dật hừ lạnh một tiếng.

“Các ngươi thật sự là vận khí tốt, Tỉnh Khẩu tiên sinh lên tiếng, điều kiện có thể biến một chút, chỉ muốn các ngươi quỳ xuống, lấy tay đem giày của Tỉnh Khẩu tiên sinh lau sạch sẽ, là được!”

“Còn đứng ngây ra đó làm gì! Tỉnh Khẩu tiên sinh bề bộn nhiều việc!”

Mấy người Tiêu Dật, song quyền nắm thật chặt, lửa giận trong lồng ngực bốc cao.

“Đậu móa, Dật ca, XXX mẹ nó đi!”

“Đúng đấy, đánh cho nó tàn phế, sau đó nhanh chóng chạy!”

Tiêu Dật gắt gao nhìn chằm chằm vào tiểu quỷ tử trước mặt, không nói câu nào.

Cái cằm của tiểu quỷ tử dương rất cao, khóe môi nhếch lên cười lạnh, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“@ $%@% $% $%”, Lại là một trận tiếng chim.

Nữ nhân kia lại nhảy đến phía trước.

“Tỉnh Khẩu tiên sinh nói, nếu như các ngươi không làm theo lời Tỉnh Khẩu tiên sinh nói, tiên sinh liền muốn khiếu nại đến Bộ Ngoại Giao cùng Đại Sứ Quán, đến lúc đó tạo thành ảnh hưởng quốc tế không tốt gì, cũng không phải là mấy cái thối tham gia quân ngũ các ngươi này đảm đương lên được.”

Tiêu Dật nghe xong, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Làm nhân viên của ngành đặc biệt, y biết rõ, tình thế hiện tại xung quanh thật không tốt, khắp nơi đều là minh thương ám tiễn, nếu như làm lớn chuyện này, đối với Hoa Hạ sẽ rất bất lợi.

Suy tư thật lâu, Tiêu Dật cắn răng một cái.

Đậu móa, vì đại cục, nhẫn!!!

“Nói cho gã biết, ta đáp ứng!” Lời nói của Tiêu Dật băng lãnh thấu xương.

“Cái gì! Dật ca, không thể đáp ứng gã!”

“Đúng vậy a, Dật ca, đậu móa, trực tiếp XXX mẹ gã, nếu không không mặc kệ cái chuyện này a!”

Quần chúng vây xem cũng đi theo phẫn nộ gầm hét lên.

“Tham gia quân ngũ, đừng lau cho nó!”

“Đậu móa, đây là thổ địa của Hoa Hạ, tiểu quỷ tử cút ra ngoài cho ta!”

“Các ngươi a có thể có chút cốt khí hay không, người dân đóng thuế nuôi các ngươi là làm gì, kẻ bất lực!”

“Đúng đấy, chơi bọn nó đi!”

Khóe miệng tiểu quỷ tử mang theo nhe răng cười, đem cái giày bị giẫm bẩn kia, đưa qua.

“Nhanh lên, thời gian của Tỉnh Khẩu tiên sinh là rất quý giá!” Nữ nhân ở bên cạnh đắc ý nghểnh đầu, thúc giục nói.

Hai tay Tiêu Dật siết chặt, hướng về phía trước gian nan bước ra một bước.

“Đừng a!”

“Đậu móa, đừng đáp ứng gã!”

“Quân nhân huynh đệ, chúng ta ủng hộ các ngươi, đánh chết bọn họ, ai dám bắt các ngươi, chúng ta liền cùng kẻ đó nói chuyện!”

Quần chúng vây xem đã sôi trào.

Tiêu Dật quay đầu nhìn quần chúng lòng đầy căm phẫn, trong lòng không khỏi vui mừng một trận.

Cảm giác tự hào dân tộc của người dân Hoa không có phai mờ, Hán Gian chung quy là số ít!

“Ta ở chỗ này xin lỗi mọi người, nhưng là, ta là một quân nhân, quân nhân vì Hoa Hạ, vì đại cục, đến mệnh đều có thể không muốn, huống chi chỉ là chịu một số ủy khuất đâu, mọi người đừng khuyên nữa.”

Nói xong, Tiêu Dật cái quân hán tử vì Hoa Hạ, thân trúng vô số thương, cơ hồ suýt chết, hôm qua mới đưa đầu đạn lấy từ trong người ra này, chậm rãi cúi người.

“Ai!” Triệu Sơn tức đến vung quyền đầu, nghiêng đầu đi, không đành lòng nhìn tiếp.

Cái con người kiên cường hôm qua bị Lâm Hải gỡ cánh tay, cũng không kêu một tiếng, tại thời khắc này, trong hốc mắt, che kín nước mắt.

Ngay tại thời khắc Tiêu Dật sắp ngồi xuống.

“Ba!” Một cái tay duỗi ra, đem Tiêu Dật kéo lên.

Chương 53: Đừng làm bẩn bùn đất của Hoa Hạ

Lâm Hải đem Tiêu Dật nâng đỡ lên.

“Là ngươi!” Triệu Sơn ở phía sau nhận ra Lâm Hải.

“Dật ca, mạng ngươi, cũng là hắn cứu trở về.”

Tiêu Dật sững sờ, vừa muốn nói chuyện, liền bị Lâm Hải đẩy qua một bên.

Quay đầu, Lâm Hải đầu tiên là nhìn một chút cái nữ nhân Hoa Hạ kia.

“Thật xúi quẩy, tại sao lại là ngươi.” Lâm Hải làm ra cái biểu lộ chán ghét.

Nữ nhân cũng là sững sờ, nàng ta là thật không nhớ rõ ở đâu đã gặp qua Lâm Hải.

“Tại trên xe lửa, chỉ biết người là kẻ xấu xí, hôm nay gặp mặt, mới biết, ngươi còn có tiềm chất làm Hán Gian.”

“Ngươi, ngươi nói ai là xấu xí!” Nữ nhân càng xấu, càng kiêng kỵ người khác nói mình xấu, nữ nhân lập tức liền gấp.

Lâm Hải không thèm để ý nàng ta.

Tại thời điểm mọi người cũng không có chú ý, Lâm Hải rất đột nhiên, trực tiếp vả miệng một cái, quất vào trên mặt Tỉnh Khẩu Thức Chu.

“Ngươi rất phách lối a, tiểu quỷ tử!”

Một tát này, trực tiếp đem Tỉnh Khẩu Thức Chu đánh lật mặt sang một bên, hơn nửa ngày đều không kịp phản ứng.

“Tốt, đánh thật hay!”

“Đánh nó, đánh chết tên tiểu quỷ tử này đi!”

Trong đám người lập tức truyền đến âm thanh ủng hộ.

“ $…”

Ba!

Lâm Hải lại là một cái vả miệng.

“Đây là đang ở Hoa Hạ, đừng nói tiếng chim với ta!”

“Ngươi dựa vào cái gì…”

Ba!

Lại một cái vả miệng!

“Tiếng Hoa của ngươi quá cứng nhắc a, nghe lỗ tai ta đau!”

“…”

Ba!

Tỉnh Khẩu Thức Chu vừa há mồm, lời còn chưa nói ra, Lâm Hải lại là một cái vả miệng đánh qua.

“Xoa, miệng thiệt thối a, ngươi mau ra đem cái rãnh nước bẩn này đóng lại đi!” Lâm Hải chán ghét phất phất tay.

“Hống!” Đám người vây xem nhất thời cười rộ lên, từng cái hai mắt tỏa ánh sáng.

Thật hả giận a!

Bốn cái vả miệng, Tỉnh Khẩu Thức Chu tức đến toàn thân run rẩy, cũng không dám mở miệng nói chuyện nữa.

Đành phải quay đầu, một mặt phẫn nộ trừng mắt với nữ nhân kia.

“Ngươi, ngươi lại dám đánh Tỉnh Khẩu tiên sinh, ta muốn đại biểu Đảo Quốc, qua Bộ Ngoại Giao khiếu nại ngươi!”

Nữ nhân tức hổn hển hướng phía Lâm Hải rống lên.

“Đậu phộng, lặp lại lần nữa, ngươi muốn đại biểu cái gì? Ta không có nghe rõ.”

“Đại biểu Đảo Quốc!” Nữ nhân âm thanh hét nói, “Ta là người Hoa ở Đảo Quốc!”

“Đậu phộng, náo nửa ngày, ngươi là nhị quỷ tử, Hán Gian phiên bản chung cực a.”

“Ai da da...” Lâm Hải lắc đầu.

“Liền ngươi tấm mặt hàng này, tại Đảo Quốc không rất lưu hành đi, hay là nói khẩu vị của đám tiểu quỷ tử này rất nặng? Tiện thể hỏi một chút, ngươi đập một bộ điện ảnh nhỏ, cát-sê cao bao nhiêu?”

“Hống!” Đám người lại là một trận cười vang.

“Ngươi...” Nữ nhân tức đến miệng mở lớn thở hổn hển.

“@ $ $...” Tỉnh Khẩu Thức Chu hướng một người nam nhân phía sau lưng, không biết đang nói câu gì.

Ba!

Nói còn chưa dứt lời, bàn tay của Lâm Hải liền đến, đem Tỉnh Khẩu Thức Chu đánh cái lảo đảo.

“Hắc a, ta nói chuyện ngươi nghe không hiểu a, nói cho ngươi, đây đang là Hoa Hạ, đừng nói tiếng chim với ta.”

Tỉnh Khẩu Thức Chu một mặt phẫn nộ nhìn Lâm Hải, bờ môi động động, đến cùng cũng không dám lên tiếng nữa.

“Huynh đệ, quên đi, bọn họ là người ngoại quốc, khiếu nại lên, đối với đại cục liền bất lợi.” Tiêu Dật từ phía sau, cùng Lâm Hải nhỏ giọng nói nói.

“Đại cục?” Lâm Hải nghe xong liền bốc hỏa.

Cẩu thí đại cục, cũng bị người cưỡi trên cổ đi ị, còn giảng cái cọng lông đại cục a.

“Ngươi là quân nhân, ngươi tuân thủ kỷ luật, giảng chính trị, chú ý đại cục, nhưng ta con mẹ nó a liền là một cái dân chúng bình thường, ta giảng cọng lông đại cục? Nói cho ngươi, cái này vẫn chưa xong đâu!”

Lâm Hải nói, trực tiếp đem Tỉnh Khẩu Thức Chu đạp lăn trên mặt đất.

Theo sát lấy, một chân, đạp ở trên mặt Tỉnh Khẩu Thức Chu.

“Tiểu quỷ tử, ngươi không phải muốn khiếu nại à, qua a, qua khiếu nại gia, gia chờ ở đây!” Lâm Hải ở trên cao nhìn xuống, một mặt phách lối.

Mặt của Tỉnh Khẩu Thức Chu, gắt gao dán sát mặt đất, muốn ngẩng đầu, nhưng làm thế nào cũng không nhấc lên nổi, bên trong ánh mắt tất cả đều là oán độc.

“Ngươi làm gì, nhanh thả Tỉnh Khẩu tiên sinh ra!” Nữ nhân thấy thế, vội vàng liền hướng phía Lâm Hải vọt tới!

Lâm Hải đưa tay liền đem nàng ta đẩy trên mặt đất.

“Ta không đánh nữ nhân, nhưng không bao gồm nhị quỷ tử! Không muốn chết cũng đừng lại gần lão tử, mẹ nó, thật là bẩn a.”

Lâm Hải nói xong, vẫy vẫy tay.

“Ngươi!” Lâm Hải hướng phía một cái người Đảo Quốc khác chỉ vào.

Người Đảo Quốc bị chỉ đến bị dọa đến khẽ run rẩy, không biết cái gia hỏa dã man trước mắt này, chỉ mình làm gì.

“Qua, đem cái giày kia của gã cởi xuống cho ta!” Lâm Hải lại chỉ lên cái giày trên một chân của Tỉnh Khẩu Thức Chu, lúc nãy đã bị Tiêu Dật giẫm một chút.

Người kia thật đúng là nghe hiểu được tiếng Hoa, không dám không nghe theo, vội vàng chạy qua, đem giày của Tỉnh Khẩu Thức Chu cởi ra.

“Đậu phộng, bệnh phù chân đủ nặng a, cái này a, cũng thối tới tám trăm dặm a.” Lâm Hải che mũi, phất phất tay.

“Hống!” Mọi người toàn cười.

Mấy cái tham gia quân ngũ như Triệu Sơn cũng cười, bọn họ nhìn ra, Lâm Hải cái này là cố ý làm bọn tiểu quỷ tử này khó coi đấy.

Lâm Hải đem chân giẫm trên mặt Tỉnh Khẩu Thức Chu lấy xuống, đổi đến ngực.

“Qua, đem bùn đất bên trên giày, toàn bộ lau sạch đến trên mặt gã cho ta!”

“A?” Tên tiểu quỷ tử này có chút do dự.

“Đậu móa, có đi hay không!” Lâm Hải hướng phía tên này vung quyền.

Người kia bị dọa đến giật mình, vội vàng chạy đến trước mặt Tỉnh Khẩu Thức Chu, ngồi xổm xuống.

“ $”, Một trận tiếng chim, không biết đang cùng Tỉnh Khẩu Thức Chu nói cái gì đó.

Lâm Hải chiếu vào cái mông gã cũng là một chân, cho đạp chó gặm bùn!

“Đậu móa, còn để lão tử nói mấy lần, tại bên trên thổ địa Hoa Hạ, không được nói tiếng chim a!”

Người kia đứng lên, một mặt khổ bức gật gật đầu, sau đó lại ngồi xổm ở trước mặt Tỉnh Khẩu Thức Chu.

Tỉnh Khẩu Thức Chu một mặt phẫn nộ, nhưng có vết xe đổ, cũng là không dám phát một lời nào.

Tên tiểu quỷ tử này cũng ngoan tâm, cầm lấy giày, bắt đầu cọ lên trên mặt Tỉnh Khẩu Thức Chu.

Tỉnh Khẩu Thức Chu một mặt thống khổ, một mặt xấu hổ tức giận nhắm mắt lại.

“Tiếp tục lau, không cho phép ngừng!” Lâm Hải vừa phân phó, vừa móc ra điếu thuốc, điểm, hút.

Thẳng đến khi thuốc lá hút xong, Lâm Hải phun đầu thuốc lá tại trên thân Tỉnh Khẩu Thức Chu.

“Được rồi.” Lâm Hải phát lời nói, tên tiểu quỷ tử kia mới dám dừng lại.

Lại nhìn mặt của Tỉnh Khẩu Thức Chu, đỏ một mảng lớn, cũng thấy cả tia máu.

Oa, tiểu quỷ tử này cũng là thực nặng tay a, bất quá, ca ưa thích!

Giơ chân lên, đem Tỉnh Khẩu Thức Chu đá qua một bên.

“Đậu móa, cuối cùng cũng lau sạch sẽ, kém chút để cái giày rách của tiểu quỷ ngươi này, làm bẩn bùn đất của Hoa Hạ chúng ta!”

“Các ngươi nhớ kỹ cho ta, đây là lãnh thổ của Hoa Hạ, không phải là địa phương chó có thể phách lối của Đảo Quốc các ngươi! Người dân Hoa yêu quý hòa bình, nhưng cũng không sợ hãi chiến tranh, bằng hữu đến, chúng ta có rượu ngon, nhưng nếu như là sài lang đến, nghênh đón nó, có súng săn!”

Lâm Hải lời nói khí thế bàng bạc, hào khí ngất trời, chẳng những khiến đám quân nhân Tiêu Dật này nghe được nhiệt huyết sôi trào, đến quần chúng vây xem, tình kết ái quốc trong lòng cũng bị kích phát ra.

“Đậu móa, tiểu quỷ tử còn dám phách lối, liền diệt gã!”

“Nếu là đánh tiểu quỷ tử, ta quyên một năm tiền lương!”

“Nếu có chiến, tất tham quân!”

“Đưa ta qua Đảo Quốc, ta muốn đơn đấu toàn bộ nữ nhân Đảo Quốc, để cho tử tôn của ta vẩy khắp mỗi một góc của Đảo Quốc, trở thành đội quân không đánh mà thắng!”

Phốc!

Lâm Hải nghe, bắt đầu còn lòng đầy căm phẫn, làm sao sau đó lại bắt đầu biến vị rồi?

Con xin đơn đấu toàn bộ nữ nhân của Đảo Quốc? Nhìn tiểu tử gào thét câu kia đoán chừng đến tám mươi cân cũng chưa tới đi, liền cái thân thể nhỏ bé này?

“Nhường một chút, nhường một chút!” Bỗng nhiên, phía ngoài đoàn người rối loạn một trận

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, có mấy cái cảnh sát xông tới.

Chương 54: Cảnh sát thúc thúc tốt lắm

“Người nào báo động?” Một cảnh quan trên vai là quân hàm ba cánh hoa, hướng phía đám người hỏi.

“ $”, Tên tiểu quỷ tử mà Tỉnh Khẩu Thức Chu trước đó phân phó đứng ra nói câu này.

“Ba!”

Lâm Hải đi lên liền một cái vả miệng.

“Đậu móa, ta chưa có nói với các ngươi a, tại thổ địa Hoa Hạ, đừng có giảng tiếng chim của các ngươi a, quá ô nhiễm lỗ tai.”

Tên tiểu quỷ tử này hiển nhiên cũng nghe được hiểu tiếng Hoa, lập tức im miệng.

Người vây xem càng hưng phấn.

“Tiểu tử này là ai vậy, thật ngưu bức a, ngay trước mặt cảnh sát cũng dám đánh người!”

“Không thấy hắn cùng những cái tham gia quân ngũ kia giống như quen biết sao, nói không chừng cũng là quân đội, quân đội sợ cái bóng cảnh sát a.”

Cái cảnh quan kia cũng sững sờ, y chẳng hề nghĩ tới, Lâm Hải ở ngay trước mặt bọn họ, vẫn dám động thủ.

“Đến cùng xảy ra chuyện gì?” Lập tức, vẫn là trước biết rõ ngọn nguồn sự tình rồi lại nói.

“Cảnh quan, là như thế này.” Trong đám người, mấy cái bác gái nói chuyện tốt đứng ra.

Bala Bala, đem tiểu quỷ tử trước đó làm sao làm sao vô lý, làm sao làm sao phách lối, làm sao làm sao khi dễ người, trên đời không có, thêm mắm thêm muối nói một lần, đem tiểu quỷ tử trực tiếp nói thành người thập ác bất xá, để người nào nghe, cũng hận không thể đi lên cuồng đánh một hồi như Lâm Hải.

Lâm Hải ở bên cạnh nghe, cái cổ bốc lên từng đợt khí lạnh.

Nhật đại gia hắn a, về sau có thể ngàn vạn không thể đắc tội với bác gái Hoa Hạ a, quá hung ác a, cái miệng này đơn giản giết người không thấy máu a.

Quả nhiên, người cảnh sát kia một mặt phẫn nộ.

“Đồng chí cảnh sát, ngươi đừng nghe mấy bà ấy nói bừa, sự thật căn bản không phải dạng này, là cái thối tham gia quân ngũ kia giẫm lên giày của Tỉnh Khẩu tiên sinh, chẳng những không xin lỗi, còn ỷ thế hiếp người, người kia, càng là vả miệng Tỉnh Khẩu tiên sinh mấy cái, ta cùng ngươi nói, đây chính là phá hư nghiêm trọng quan hệ giữa Hoa Hạ cùng Đảo Quốc, nếu như không nghiêm trừng phạt, chúng ta nhất định sẽ hướng Bộ Ngoại Giao kháng nghị.” Cái nữ nhân xấu kia vội vàng đứng ra nói nói.

“Là chuyện như vậy sao?” Cảnh sát một mặt hoài nghi hỏi.

“Đồng chí cảnh sát, đừng nghe cái nhị quỷ tử này nói bừa, rõ ràng là mấy cái quỷ tử kia không nói đạo lý!”

“Đúng đấy, nam hài kia xem xét liền ôn tồn lễ độ, sức trói gà không chặt, làm sao có thể đánh người đâu?”

“Đúng, hắn căn bản là không có đánh người, là tiểu quỷ tử kia chính mình té một cái.”

Mọi người nhao nhao đứng ra, tranh nhau chen lấn làm chứng giả cho Lâm Hải.

Đậu phộng, có thể a!

Lâm Hải một trận vui vẻ, người dân Đại Hoa ta, lúc nhất trí đối ngoại, vẫn là rất đoàn kết mà!

“Nói bừa, các ngươi ngậm máu phun người!” Nữ nhân xấu gấp.

“Ngươi mới ngậm máu phun người, chúng ta cũng nhìn thấy, căn bản là không có đánh người!”

“Này, một cái tát vừa rồi kia, các ngươi cũng không thể không thừa nhận đi, mấy vị đồng chí cảnh sát này, vừa rồi cũng nhìn thấy.”

“Thấy cái gì? Ngươi đừng nói loạn, ta cái gì cũng không thấy được!” Không đợi quần chúng nói chuyện, cái cảnh quan kia đã mở miệng trước.

“Ngươi...” Nữ nhân xấu ngốc, nàng ta làm sao cũng không nghĩ tới, đến cả cảnh sát đều đi theo làm chứng giả.

“Ta cảnh cáo các ngươi, nơi này là Hoa Hạ, Hoa Hạ hoan nghênh bạn bè quốc tế, nhưng có một chút chuyện, các ngươi nhớ kỹ cho ta, tại thổ địa Hoa Hạ, liền phải tuân thủ pháp luật của Hoa Hạ, nếu như phạm pháp, chẳng cần biết ngươi là ai, cảnh sát Hoa Hạ chúng ta, chiếu bắt không lầm!”

“Cho nên, không cần vu hãm vị tiên sinh này, nếu không, ta liền phải lấy tội danh phỉ báng, chính thức bắt các ngươi!”

Cảnh sát một mặt nghiêm khắc, lạnh lùng nói.

“Tốt! Cảnh sát thúc thúc tốt lắm!”

“Nhất trí đối ngoại, khu trừ quỷ tử!”

“Hoa Hạ uy vũ! Quân nhân uy vũ! Cảnh sát uy vũ!”

Nhóm tiểu quỷ tử toàn ngốc.

Thiên a, cảnh sát cũng đứng ở phía bên kia.

Cái này còn chơi cọng lông a.

Tỉnh Khẩu Thức Chu vẫy tay một cái, nhóm tiểu quỷ tử xám xịt rời đi.

Không thể không đi a, lưu lại nữa, không chừng còn phát sinh cái gì đâu?

Như thế một hồi, chẳng những bị đánh, tội phỉ báng cũng sắp ra đây.

“Ha ha, tiểu quỷ tử xéo đi đi!”

“Đậu móa, mau mau cút về nhà đi, Hoa Hạ không chào đón heo Đảo Quốc!”

“Đào hát - AV thì ngoại trừ!” Không biết người nào bổ sung một câu, nhất thời lại là một trận tiếng cười.

Đám người rất sung sướng mà tán đi.

“Đồng chí, cảm ơn ngươi!” Tiêu Dật đi lên trước, hướng phía cảnh sát kính cái lễ.

Cảnh sát vội vàng đáp lễ, mỉm cười.

“Đừng tưởng rằng, chống cự nỗi nhục bên ngoài chỉ là chức trách của quân nhân các ngươi, cảnh sát chúng ta, đồng dạng không thể đổ cho người khác!”

Nhìn mấy cảnh quan rời đi, Lâm Hải bĩu môi.

“Xem ra trong cảnh sát, cũng là có người tốt.”

“Ngươi tựa hồ có ý kiến rất lớn đối với cảnh sát?” Tiêu Thiến có chút hiếu kỳ hỏi.

Nàng hiện tại có chút xem không hiểu Lâm Hải.

Không chỉ có y thuật thần kỳ, đem ca ca của mình từ chỗ Tử Thần đoạt lại.

Mà còn, trước mắt bao người, lại dám đập người của Đảo Quốc, dù là cảnh sát đến, cũng chiếu đánh không lầm.

Hắn, đến cùng là lấy lực lượng từ đâu tới?

“Không phải là ta có ý kiến đối với cảnh sát, chủ yếu hiện tại cảnh sát một lòng vì dân mà xem xét, quá ít.”

“Ha ha ha ha, huynh đệ, vừa mới thật sự là quá hả giận!”

Mấy cái tham gia quân ngũ cũng vây quanh, đối với Lâm Hải cười cợt mười phần thân mật.

Những hán tử trong quân này, rất ít khi phục một người, nhưng là hôm nay, đối với Lâm Hải xem như hoàn toàn phục.

Lâm Hải mỉm cười.

“Mấy người các ngươi, ăn mặc quân phục, đại biểu cho Hoa Hạ, có một số việc không tiện làm, ta không thể làm gì khác hơn là làm thay, cũng không thể để con chó tiểu quỷ tử, tại bên trên thổ địa của Hoa Hạ chúng ta giương oai đi.”

“Ha ha, nói đúng, huynh đệ, chúng ta cùng ngươi thật sự là hận gặp nhau quá muộn a, đi, tìm một chỗ, chúng ta hảo hảo uống hai chén.” Tiêu Dật cười nói nói.

“Tốt, vui lòng phụng bồi.” Lâm Hải đối với mấy cái hán tử nhiệt huyết này rất có hảo cảm, cũng nguyện ý kết giao.

Hội sở thương vụ Bích Thủy Vân Thiên, tại toàn bộ Yến Kinh đều là số một số hai, đám người tới nơi này tiêu phí, không phải đạt quan hiển quý, cũng là nhân vật ngôi sao, người bình thường căn bản đến phí vào cửa cũng chưa đóng nổi.

Tiêu Dật trực tiếp đem Lâm Hải đưa đến một cái gian phòng ở lầu hai.

“Lên trước mười thùng Mao Đài!” Tiêu Dật đối với nhân viên phục vụ phân phó nói.

Nhật, Lâm Hải vừa ngồi xuống, bị một câu Tiêu Dật, kém chút ngã vào dưới đáy bàn.

Đếm xem, tính cả Tiêu Thiến, cũng mới bất quá bảy người.

Cái này mẹ nó một người uống một rương cũng uống không hết a.

“Có phải quá nhiều hay không?”

“Ha ha, huynh đệ, ngươi cũng đừng quản, có thể uống bao nhiêu thì uống, sẽ không có người rót cho ngươi.”

Lâm Hải lúc này mới thở phào, nếu không liền chính mình cái tửu lượng kém này, còn thật không dám hướng trên bàn ngồi.

Chỉ chốc lát, thịt rượu tất cả đều lên.

“Đến, hôm nay cao hứng phi thường a, hôm qua, Lâm huynh đệ cứu mệnh ta, hôm nay, Lâm huynh đệ lại hiểu biết công việc của chúng ta, cái gì cũng không nói, đây chính là duyên phận, chúng ta vì phần duyên phận này, cạn ly!”

Tiêu Dật giơ lên chén rượu lớn, hướng lên cái cổ, trực tiếp một cái liền xuống qua.

“Đậu phộng!” Lâm Hải đang chuẩn bị lấy ly rượu nhỏ mời ngược lại đây.

Cái này mời ngược lại cọng lông a ngược lại, người ta uống chén lớn, chính mình cũng không thể bưng ly nhỏ đi.

Kết giao bằng hữu cũng không phải giao như thế!

“Đến, uống! Uống!” Mấy cái tham gia quân ngũ, cụng chén lẫn nhau, tất cả đều là một chén lớn vào trong bụng.

“Lâm huynh đệ, ngươi không cần phải để ý đến chúng ta, ngươi cùng Tiêu Thiến, uống ly nhỏ là được.” Tiêu Dật toét miệng cười nói.

Em gái ngươi! Lâm Hải một trận nổi giận!

Cái này mẹ nó không phải xem thường người ta sao?

Cùng nữ nhân uống một loại? Ca ca gánh không nổi người này!

Lâm Hải cũng không nói chuyện, bưng lên phần đồ uống của mình, uống một hơi cạn sạch!

Chương 55: Chinh phục

Một chén lớn vào trong bụng, Lâm Hải nhất thời cảm thấy ruột gan như bị thiêu đốt, mặt trực tiếp liền hồng.

“Lâm huynh đệ, tốt lắm!” Tiêu Dật hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái, sau đó đem cốc của Lâm Hải rót đầy.

“Đến, chúng ta chuyện tốt thành đôi, lại thêm một ly!” Tiêu Dật đến thời cơ ngừng lại đều không cho, lại đem rượu giơ lên.

“Ca, vết thương của ngươi còn chưa tốt, uống ít một chút!” Tiêu Thiến ở một bên khuyên nói.

“Không có việc gì, điểm thương tổn ấy tính toán cái búa gì, đến, Lâm huynh đệ, ta uống trước rồi nói!” Tiêu Dật trực tiếp đem chén thứ hai nâng lên.

“Lâm huynh đệ, chúng ta cũng mời ngươi.”

Em gái ngươi! Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cái chén thứ nhất này xuống dưới, còn không có hòa hoãn xuống, chén thứ hai lại bắt đầu.

Đậu móa, uống thì uống, ai sợ ai!

Lâm Hải cũng là thiếu niên có tính cách, há có thể tuỳ tiện chịu thua!

Giơ chén lên, hướng lên cái cổ, chén thứ hai liền xuống.

Lần này, Lâm Hải trực tiếp liền choáng, cảm giác có chút trời đất quay cuồng.

“Ha ha, không tệ, giống cái nam nhân!” Tiêu Dật cởi mở cười một tiếng.

“Đến, tất cả mọi người đem chén thứ ba rót đầy!”

Đậu phộng, còn tới, Lâm Hải lúc này thật có điểm sợ hãi!

“Lâm huynh đệ, tại trong quân chúng ta, uống rượu có cái quy củ, ba chén đầu mọi người cùng nhau làm, sau ba chén, tự do phát huy, đến chúng ta đem chén thứ ba cạn!”

“Cạn!” Đám hán tử này tất cả đều đứng lên, chén rượu đụng vào nhau.

Nhật! Lâm Hải nói thầm một tiếng, bảo bảo tâm lý khổ a.

Đậu móa, liều!

Nhắm mắt lại, hướng lên cái cổ, Lâm Hải đem chén thứ ba liền xuống bụng.

“Ọe!” Lâm Hải nhất thời cảm thấy trong dạ dày quay cuồng một hồi, kém chút phun ra.

Ngồi tại vị trí trước, cả người nhanh chóng cũng bắt đầu lắc.

Đậu móa, cũng không thể phát sóng trực tiếp ở hiện trường a, như thế mất mặt liền ném lớn.

“Ha ha, dùng bữa dùng bữa!” Tiêu Dật ngồi xuống, kêu gọi mọi người dùng bữa.

Đậu móa, rốt cục đã dùng bữa!

Lâm Hải vội vàng kẹp hai miếng đồ ăn, cưỡng ép muốn đem cảm giác nôn mửa kia đè xuống.

Đại gia, về sau cũng không tiếp tục theo đám tham gia quân ngũ này uống rượu nữa, cái này mẹ nó a quá muốn mạng, còn không đến năm phút đồng hồ, đều đã uống xuống nửa cân.

Chính mình nếu là có bản sự như Đoàn Dự liền tốt, trực tiếp dùng nội lực đem rượu từ ngón tay bức ra, nói như vậy, còn không uống chết cái đám này sao.

A? Nội lực!

Đầu Lâm Hải lóe sáng linh quanh.

Đậu móa, anh em đã ăn Trúc Cơ đan, còn không phải là đạt tới cái mức độ Tiên Thiên sơ kỳ gì đó sao?

Thể nội kia là cái đồ bỏ Tiên Thiên chân khí gì đó, có phải cùng nội lực không sai biệt lắm hay không a.

Thảo, thử một lần!

Lâm Hải nghĩ đến là làm, vội vàng điều tức chân khí trong cơ thể, ý đồ khống chế rượu cồn trong thân thể.

Đậu phộng! Thành công!

Không nghĩ tới, chân khí trong cơ thể, vậy mà thật có thể thúc giục rượu cồn chảy tới phương hướng mình muốn.

“Yes!” Lâm Hải kinh hỉ một trận.

Đậu phộng, vẫn chưa được a!

Đoàn Dự biết Lục Mạch Thần Kiếm a, cho nên mới có thể đem rượu từ trong huyệt vị của ngón tay thả ra ngoài.

Chính mình làm sao bây giờ a? Rượu này không có lối ra, coi như có thể khống chế, thì có cái lông tác dụng gì?

Đi đâu để tìm lối ra đây? Lâm Hải nhíu mày suy tư?

Bỗng nhiên, hai mắt tỏa sáng, có!

Lâm Hải lộ ra nụ cười xấu xa, đậu móa, không phải là chỉ có lối ra à, trên đầu ngón tay không có, nơi khác liền có a!

Lâm Hải vội vàng thúc giục chân khí, đem rượu cồn trong thân thể hướng nơi bụng bức tới.

Nhất thời, một cỗ mắc tiểu đánh tới.

“Không có ý tứ a, đến cái phòng vệ sinh!” Lâm Hải đến phòng vệ sinh, bắt đầu kéo quần ra xả rượu.

“Ha ha, thoải mái a!” Đi tiểu xong, Lâm Hải nào giống như vừa uống rượu xong, chẳng những sắc mặt khôi phục bình thường, trên thân đến một chút mùi rượu cũng đều không có.

Tiểu tử, lúc này nhìn xem ca ca không đem các ngươi uống toàn gục không.

Lúc này Lâm Hải đắc ý.

Trở lại bàn rượu, Lâm Hải vừa ngồi xuống, Tiêu Dật liền đem chén rượu giơ lên.

Vẫn là ly lớn!

“Lâm huynh đệ, dựa theo quy củ uống rượu của chúng ta, nửa đường qua phòng vệ sinh, là muốn phạt một chén rượu, như vậy đi, trước ngươi không rõ ràng, nhưng quy củ không thể hỏng, phạt ngươi một chén, ta bồi tiếp, thế nào?”

Đến thôi! Ai sợ ai a!

Lâm Hải hiện tại nắm chắc, đừng nói một chén, một bình đều không sợ ngươi.

Hướng lên cái cổ, Lâm Hải liền đem rượu uống cạn.

“Ha ha, Lâm huynh đệ, tửu lượng giỏi a!” Tiêu Dật lại đem trong chén rót đầy.

“Đến, Lâm huynh đệ, một chén này ta kính ngươi, cảm tạ ân cứu mạng hôm qua của ngươi.”

“Đến, Lâm huynh đệ, một chén này, cảm tạ ngươi hôm nay giúp ta giáo huấn tiểu quỷ tử.”

“Đến, Lâm huynh đệ, một chén này, cảm tạ ngươi hôm nay để người dân Hoa dương mi thổ khí!”

Chỉ chốc lát, Tiêu Dật cùng Lâm Hải lại uống liền ba ly lớn.

Lâm Hải ai đến cũng không có cự tuyệt, yên lặng dùng nội lực đem rượu thúc đến nơi bụng.

“Đến, Lâm huynh đệ, ta mời ngươi một chén!”

“Đến, Lâm huynh đệ, ta và ngươi cạn một chén!”

“Đến, Lâm huynh đệ, hai ta đụng một cái!”

…

Ngay sau đó, mấy cái tham gia quân ngũ này, lần lượt nâng chén, không ngừng hướng Lâm Hải mời rượu.

Bên cạnh Lâm Hải, rất nhanh liền bày ba cái bình.

Bất tri bất giác, ba bình rượu trắng, đã vào trong bụng.

Mấy cái tham gia quân ngũ đưa đổi cái ánh mắt sang lẫn nhau, sau cùng đều nhìn về phía Tiêu Dật.

Tiêu Dật hiện tại cũng có chút nóng mặt, dưới lòng bàn chân y, cũng bày hai cái bình.

Nhìn bộ dáng Lâm Hải mặt không đổi sắc, trong lòng Tiêu Dật một trận bội phục.

“Ha ha, Lâm huynh đệ, thật sự là tửu lượng lớn a!” Tiêu Dật từ đáy lòng tán thành nói.

“Đâu có đâu có, cùng mấy vị huynh đệ so sánh, còn kém xa đâu, đến, Lâm Hải ta kính mọi người một chén.” Nói xong, Lâm Hải đứng dậy đứng lên, hướng lên cái cổ, lại một chén xuống dưới.

Mấy người nhìn sang lẫn nhau, đành phải đổ đầy rượu, cũng uống một chén.

Lâm Hải lấy ánh mắt quét một vòng, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Tiểu tử, vừa mới rồi một đám người các ngươi thay nhau rót ta, làm sao, hiện tại không được?

Hắc hắc, vậy liền không có ý tứ, giờ đến phiên ca ca ta phản công!

Lâm Hải trực tiếp rót cho Tiêu Dật đầy một chén.

“Đến, Tiêu huynh đệ, ta kính ngươi là anh hùng, cái chén này, kính anh hùng!” Lâm Hải hướng lên cái cổ, cạn.

“Ha ha, cẩu thí anh hùng, nhưng cầu xứng đáng với quốc gia, xứng đáng với nhân dân!” Tiêu Dật ngửa đầu đem rượu uống hết.

Lâm Hải lại rót cho Triệu Sơn.

“Triệu Sơn huynh đệ, ta lại kính ngươi một cái, tranh tranh thiết cốt, hảo hán tử!” Lâm Hải lại cạn một cái.

“Ha ha, cạn!” Triệu Sơn cũng cạn.

Lâm Hải từng cái kính qua, mặc kệ đến người nào này, đều là một trận buồn bực.

Song phương ngươi tới ta đi, đấu cái này đến cái khác hội hợp.

Không biết qua bao lâu, mười thùng rượu lại bị mấy cái đàn ông này sinh sinh uống sạch!

“Phục vụ viên, lại đến rượu!” Lâm Hải lớn tiếng hô nói.

“Chờ một chút! Không được, không được!” Tiêu Dật vội vàng cản lại.

“Tiêu huynh đệ, đây là ý gì? Ta thế nhưng là còn không có uống thống khoái đâu?”

Lâm Hải trong lòng một trận đắc ý, đậu móa, bắt đầu thì rót chính mình mạnh như vậy, làm sao, hiện tại sợ?

Tiêu Dật rõ ràng uống hơi nhiều, nói chuyện đến đầu lưỡi cũng vuốt không thẳng.

“Lâm huynh đệ, ta như thế theo ngươi nói đi.” Tiêu Dật đánh cái nấc rượu.

“Tại trong quân chúng ta, cho dù là ngươi người này có bản lãnh đi nữa, có giảng nghĩa khí hơn nữa, nhưng nếu như ngươi không thể uống rượu, các huynh đệ chưa hẳn liền để mắt đến ngươi.”

“Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi? (*Say khướt sa trường anh chớ mỉa, Xưa nay chinh chiến mấy ai về?) Chúng ta những người tham gia quân ngũ này, không phải là tửu quỷ, chỉ là đầu thắt ở bên trên lưng quần, qua hôm nay, ai biết sẽ nhìn thấy thái dương ngày mai hay không?”

Lời nói của Tiêu Dật, nhất thời để Lâm Hải cảm khái không thôi, hôm qua, hắn chính là tận mắt nhìn thấy, Tiêu Dật cho dù xuất thân hiển hách thì lại như thế nào, từ khi y lựa chọn con đường làm binh này, sinh mệnh còn không phải yếu ớt như bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi như vậy sao?

“Lâm huynh đệ, ban đầu chúng ta cùng ngươi uống như thế, hi vọng ngươi bỏ qua cho, chúng ta là thực tình đem ngươi trở thành huynh đệ, xuất phát từ nội tâm đã bội phục ngươi, nhưng nếu như ngươi tại bên trên bàn rượu, lại đem chúng ta chinh phục mà nói, chúng ta liền triệt triệt để để không đem ngươi trở thành người ngoài!”

Lâm Hải cười ha ha một tiếng, “Vậy không biết, tửu lượng của huynh đệ đây, có vào tới pháp nhãn của các vị hay không?”

“Lâm huynh đệ nói giỡn, mấy người chúng ta, tự hỏi ở bên trên uống rượu, thật đúng là chưa sợ qua người nào, nhưng là hôm nay, chúng ta phục, chúng ta năm người, đối với ngươi một người, thế mà chiếm không được thượng phong!”

“Không cần nói nữa, về sau, Lâm Hải chính là huynh đệ của chúng ta.”

Trên bàn rượu, nhất thời là một trận reo hò.

Mấy người thông báo thời đại ra đời, sau cùng phát hiện, Lâm Hải lại là hai mươi hai tuổi, tuổi tác lớn nhất.

Tiêu Dật cũng là hai mươi hai tuổi, nhưng so với Lâm Hải lại nhỏ hơn ba tháng, xếp tại vị trí lão nhị.

“Tốt!” Tiêu Dật đứng lên, “Nếu Lâm Hải hiện tại đã là huynh đệ của chúng ta, như vậy về sau, mọi người cùng nhau gọi Hải ca!”

“Hải ca!” Năm cái hán tử trong quân, rống to một tiếng, chấn hám nhân tâm.

Lâm Hải thật có điểm cảm động.

Vừa mới chuẩn bị đứng lên, nơi bụng lại nghẹn trướng một trận!

Đậu phộng, hỏng!

Chương 56: Gặp lại tiểu quỷ tử

Lâm Hải trước đó uống rượu, cũng là mang theo tính chất hờn dỗi.

Bởi vậy, nửa đường một lần WC cũng không có lại đi, đem rượu toàn bộ bức tại trong bọng đái.

Bọng đái có thể lớn bao nhiêu a, đã sớm nghẹn đầy, nhưng

Lâm Hải một mực đang chịu đựng.

Hiện tại Lâm Hải nhất động, lập tức có điểm khống chế không nổi.

“Nhường một chút!” Lâm Hải chỉ Tiêu Thiến ngồi bên cạnh.

Tiêu Thiến vội vàng đứng dậy, Lâm Hải sát qua cái mông Tiêu Thiến đi qua.

“Lưu manh!” Trong lòng Tiêu Thiến khẽ gắt một tiếng.

Nhưng nàng cũng biết Lâm Hải không phải cố ý, đành phải cúi đầu, giấu cái mặt đỏ thẫm.

“Ha ha, đi thôi, chúng ta cùng đi.” Mấy người Tiêu Dật dắt dìu nhau, ngã trái ngã phải cũng đi WC.

Mấy người đứng một loạt nhường, tất cả mọi người thả xong, ở cửa chờ Lâm Hải.

Nhưng chờ hai ba phút, cũng không thấy Lâm Hải đi ra.

Triệu Sơn thăm dò nhìn sang.

Đậu phộng, thần nhân a!

Lâm Hải đi lâu như vậy, vậy mà cứ như vừa mới bắt đầu, căn bản không có ý tứ dừng lại.

“Các ngươi về trước đi, đừng chờ ta.” Lâm Hải cũng có chút ngượng ngùng.

“Ha ha, Hải ca, ngươi chẳng những uống rượu để cho người ta bội phục, cái đi tiểu này, các huynh đệ cũng theo không kịp a.” Ngoài phòng vệ sinh, nhất thời truyền đến một trận tiếng cười.

Lại qua hai ba phút, Lâm Hải mới kết thúc.

“Dễ chịu a, đậu móa kém chút nghẹn bạo!”

Lâm Hải kéo quần lên, đi tới.

Mới ra khỏi WC, chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp chừng hai mươi, vội vội vàng vàng hướng phía bên mình đi tới.

Lâm Hải không muốn nhiều chuyện, liền chuẩn bị rời đi.

Ai nghĩ đến, nữ tử kia gấp đi hai bước, kéo lại cánh tay Lâm Hải.

“Đại ca, giúp ta một chút.” Nữ tử một mặt cầu khẩn.

“Ừm?” Lâm Hải xem xét, nữ tử này mười phần nhìn quen mắt, luôn cảm thấy gặp qua ở đâu, lại nghĩ mãi không ra.

Vừa mới chuẩn bị hỏi, một cái nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi lúc trước ở một bên nói chuyện đi ra, hai bên nhìn sang, sau đó liền phát hiện nữ tử này.

“A Dĩnh, đừng làm rộn, mau cùng ta trở về, Mạnh thiếu vẫn chờ đây.” Nam tử trung niên đi tới, nhíu mày nói nói.

“Vương tổng, ta cùng Mạnh thiếu là không thể nào.”

Mặt nam tử trung niên mãnh liệt liền trầm xuống.

“Thế nào, cánh cứng rắn rồi có phải hay không? Có chút ít danh khí, liền dám không nghe lời ta? Ta cho ngươi biết, Triệu Dĩnh, Vương Long ta có thể nâng ngươi lên, cũng liền có thể hủy ngươi!”

“Triệu Dĩnh?” Lâm Hải nghe xong cái tên, nhất thời nhớ tới.

Trách không được nhìn nhìn quen mắt như thế, trước mắt đây không phải là cái ngôi sao ca nhạc nóng nhất kia sao?

Năm ngoái, bằng vào một bài ‘Trong mộng có ngươi’ đã hỏa khắp Đại Giang Nam Bắc, muội muội mình giống như chính là fan hâm mộ của nàng ta đây.

“Vương tổng, ngươi không nên ép ta.” Triệu Dĩnh cầu khẩn nói.

Đúng lúc này, một đám người từ phương hướng của Vương Long đi tới.

Vương Long thấy một cái, lập tức hấp tấp chạy qua.

“Mạnh thiếu, A Dĩnh nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, ta đang khuyên nàng ta đây.”

Vương Long đối với một người cầm đầu trẻ tuổi, cười theo nói nói.

“A Dĩnh không hiểu chuyện? Ngươi dám nói A Dĩnh của ta không hiểu chuyện?” Mạnh Húc liền bão nổi tại chỗ, chiếu vào Vương Long cũng là một chân.

Sau đó, cười đùa tí tửng đi đến trước mặt Triệu Dĩnh.

“A Dĩnh a, đừng làm rộn, đi, chúng ta trở về uống rượu đi.”

Triệu Dĩnh chau mày, “Mạnh thiếu, van cầu ngươi bỏ qua cho ta đi, ta thật không thích ngươi.”

Mạnh Húc nhất thời biến thành mặt khổ qua.

“A Dĩnh, ngươi đến cùng không thích ta ở chỗ nào? Ta đổi còn không được sao?”

Triệu Dĩnh khóc không ra nước mắt.

“Mạnh thiếu, ngươi đến cùng thích ta ở chỗ nào? Ta cũng đổi còn không được sao?”

Phốc!

Lâm Hải ở bên cạnh nghe, một cái nhịn không được, bật cười.

Quá khôi hài a, đây không phải là lời kịch trong tiết mục ngắn sao?

Mẹ nó thế mà nhìn thấy bản hiện thực.

Lâm Hải cười một cái không quan trọng, nhưng lập tức chọc giận Mạnh Húc.

“Đậu móa, ngươi cười cái gì mà cười? A, không đúng, ngươi làm sao lại cách A Dĩnh gần như vậy, ngươi là ai?”

Lâm Hải thực sự nhìn không được.

“Ta nói anh em, không sai biệt lắm a, người ta không thích ngươi, ngươi làm gì quấy rối người ta đây.”

“Ngươi là ai vậy a, dám quản sự tình của lão tử? Có tin ta để ngươi đi không ra khỏi nơi này hay không!”

Mạnh Húc giương cao cổ, phách lối nói nói.

“Ta là ai không trọng yếu, trọng yếu là ta hiện tại không muốn nhìn thấy ngươi, thừa dịp ta còn không tức giận, tranh thủ thời gian cút cho ta!” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Thao, đũng quần còn không cài gấp, còn dám nhảy ra a, dám cùng ta mạo xưng đầu to, các huynh đệ, cho tiểu tử này chút giáo huấn!”

Mạnh Húc vừa mới nói xong, mấy cái người hầu sau lưng liền muốn động thủ.

“Chờ một chút!” Thanh âm của một nữ nhân vang lên.

Sau đó, một đám người trùng trùng điệp điệp đi tới.

Lâm Hải xem xét, đậu phộng, người quen a, cái này a không phải là đám con chó tiểu quỷ tử ban ngày kia sao?

“Mạnh thiếu, lão bản của chúng ta cùng tiểu tử này có chút ân oán, nếu thuận tiện, để cho chúng ta giải quyết một cái trước hay không?” Nữ nhân xấu nói nói cùng Mạnh Húc.

“Ồ? Có việc này? Vậy các ngươi tới trước.” Mạnh Húc né qua một bên, ôm cánh tay, nhiều hứng thú nhìn náo nhiệt tới.

Tỉnh Khẩu Thức Chu dùng ánh mắt oán độc, nhìn Lâm Hải một chút, sau đó hướng phía một cái nam tử trung niên vóc người cao lớn ở bên cạnh, nói một trận tiếng chim.

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, thân thể không có bất kỳ cái dấu hiệu gì liền nhảy lên, chớp mắt liền đến trước mặt Tỉnh Khẩu Thức Chu.

Ba!

Một cái tát tay hung hăng quất vào trên mặt Tỉnh Khẩu Thức Chu.

“Đậu móa, người Đảo Quốc các ngươi đều là heo à, nói tại chúng ta Hoa Hạ, đừng có giảng tiếng chim của ngươi a, chịu đánh mà vẫn không nhớ được, thật sự là không có đầu óc a.”

Cử động của Lâm Hải quá đột ngột, đem tất cả mọi người làm cho cứng đờ.

Tỉnh Khẩu Thức Chu kịp phản ứng, lập tức một mặt phẫn nộ trừng mắt với Lâm Hải, há mồm liền muốn mắng chửi người.

Ba!

Chỉ là, lời nói còn không ra khỏi miệng, liền bị Lâm Hải lại tát cho trở về.

“Đậu móa, có giỏi lại nói!” Lâm Hải chỉ vào Tỉnh Khẩu Thức Chu, một mặt phách lối nói.

“Hừ!” Bỗng nhiên, nam tử trung niên bên cạnh Tỉnh Khẩu Thức Chu hướng về phía trước bước một bước, đứng tại trước mặt Lâm Hải, một mặt khiêu khích.

“Đậu phộng, ngươi làm sao cao như vậy?” Lâm Hải phát hiện, tên tiểu quỷ này chết tiệt này, thế mà còn cao hơn chính mình một cái đầu, chừng hơn 1m9.

“Tiểu Quỷ Tử không phải đều là loại chân ngắn cấp ba tàn phế sao? Không lẽ ngươi là cái tạp chủng a?”

Phốc!

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, bên đám người Mạnh Húc đều cười rộ lên theo.

Nhất là Mạnh Húc, cười càng thêm khoa trương, cơ hồ cũng nằm rạp trên mặt đất.

Nam tử trung niên, sắc mặt tái xanh, hiển nhiên cũng là nghe hiểu được tiếng Hoa.

“Heo Hoa Hạ, Đông Á Bệnh Phu (*người Đông Á bệnh tật, tình trạng “bệnh tật” của Đông Á) là một hình tượng đặc biệt nổi bật trong văn học duy tân (một biểu hiện của phong trào Duy Tân)), sẽ chỉ biết sính miệng lưỡi, hừ!” Tiểu quỷ tử hướng phía Lâm Hải dựng thẳng cái ngón tay cái, sau đó đem ngón tay cái chỉ xuống bên dưới.

Đậu phộng, Lâm Hải không vui.

Đậu móa, dám nói người Hoa chúng ta là Đông Á Bệnh Phu, ngươi a còn tưởng rằng đây là trong năm Dân Quốc đấy à.

Lúc này, nữ nhân xấu hăng hái.

“Hừ, nói cho ngươi biết, Tùng Hạ Nhật Cẩu tiên sinh, thế nhưng là cao thủ đai đen thất đoạn Không Thủ Đạo, đánh heo Hoa Hạ các ngươi, một người là có thể đánh mười cái!”

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp cười phun.

“Ngươi nói gã kêu cái gì?”

“Gọi là Tùng Hạ Nhật Cẩu a, làm sao?” Nữ nhân xấu có chút buồn bực.

“Buông ra chó Nhật? Oa Cáp Cáp, đúng, y gọi xuống giếng là heo? Văn hóa đặt tên của người Đảo Quốc các ngươi, thật sự bác đại tinh thâm a.” Lâm Hải trực tiếp ôm bụng cười rộ lên.

Tại thời điểm nói Lâm Hải chuyện, còn đặc biệt đem chó Nhật cùng là heo, tăng thêm ngữ khí, cứ như vậy, mặc cho ai cũng nghe ra hàm nghĩa trong lời nói đó.

Bọn Mạnh Húc lại là cười một trận ngửa tới ngửa lui.

Mà đám tiểu Nhật Bản này, sắc mặt theo đó liền tái nhợt, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Heo Hoa Hạ, bớt chơi miệng lưỡi đi, có dám cùng ta tỷ thí một trận hay không?” Tùng Hạ Nhật Cẩu sắc mặt âm trầm như nước, lạnh lùng nói nói.

“Tỷ thí?” Lâm Hải lắc đầu, “Ngươi không xứng!”

Tùng Hạ Nhật Cẩu cười nhạo một tiếng, vừa định mở miệng mỉa mai Lâm Hải không dám ứng chiến, Lâm Hải lại nói.

“Bất quá nha, giáo huấn các ngươi những tiểu quỷ tử tự cho là đúng này một chút, ta ngược lại thật ra là cực kỳ vui lòng!”

Chương 57: Không chịu nổi một kích

“Muốn đánh nhau a? Lên lầu ba, lầu ba có quán Không Thủ Đạo.” Có xem náo nhiệt liền không chê chuyện lớn, Mạnh Húc vội vàng nhảy ra, hết sức ân cần ở phía trước dẫn đường.

“Không cần.” Lâm Hải khoát khoát tay.

“Sự tình vài phút, đừng phiền toái như vậy, liền chỗ này đi.”

“Hừ, heo Hoa Hạ, đề nghị này của ngươi, ngược lại là rất phù hợp tâm ý của ta, ta cũng cho rằng, đánh ngã ngươi chỉ là sự tình vài phút.” Tùng Hạ Nhật Cẩu lộ ra một cái nụ cười âm ngoan.

Lúc này, bọn người Tiêu Dật thấy Lâm Hải đi phòng vệ sinh, nửa ngày còn không ra, đang chuẩn bị đi qua nhìn một chút.

Kết quả vừa ra khỏi phòng, chỉ thấy Lâm Hải cùng đám tiểu quỷ tử ban ngày gặp kia đối đầu.

“Đậu phộng, tên tiểu quỷ tử này là đai đen thất đoạn, đừng để Hải ca ăn thiệt thòi, ta đi qua giải quyết gã.” Nói xong, Tiêu Dật liền muốn đi qua.

“Chờ một chút.” Triệu Sơn đem Tiêu Dật cản lại, “Một cái đai đen thất đoạn mà thôi, đều là nghệ nhân trồng hoa, Hải ca đánh gã giống như chơi thôi.”

Tiêu Dật sững sờ, có chút không hiểu nhìn Triệu Sơn.

Triệu Sơn mặt đỏ lên, “Ngày cứu ngươi ấy, Hải ca vừa đối mặt, liền đem cánh tay ta gỡ xuống.”

“Cái gì!” Con mắt Tiêu Dật trợn thật lớn, “Ngươi là nói, Hải ca đem cánh tay ngươi gỡ? Không phải ngươi đem cánh tay hắn gỡ?”

Triệu Sơn trực tiếp cho Tiêu Dật cái mắt trắng.

“Ta dựa vào, ngưu bức a, Sơn Tử, ngươi thế nhưng là người am hiểu cầm nã cách đấu nhất trong huynh đệ chúng ta, đến ngươi tại trước mặt Hải ca, cũng không đối mặt được sao?” Tiêu Dật quả thực không thể tin được.

“Không được!” Triệu Sơn lắc đầu.

“Đậu phộng, nhìn không ra a, liền cái thân thể nhỏ bé này của Hải ca, lại vẫn là cao thủ, chân nhân bất lộ tướng a.”

Lâm Hải duỗi duỗi tay chân, hướng phía Tùng Hạ Nhật Cẩu câu câu ngón tay.

“Đến đây đi, nhanh lên a, thời gian của ta đang gấp.”

Con mắt Tùng Hạ Nhật Cẩu phát lạnh, gã cảm nhận được cái loại khinh thị phát ra từ thực chất bên trong Lâm Hải kia, nhất thời một trận lửa giận xông tới.

“Đi chết đi, heo Hoa Hạ!” Tùng Hạ Nhật Cẩu tăng nhanh cước bộ, hướng phía Lâm Hải vọt tới.

“Bạch!” Hai tay mang theo một luồng kình phong, hướng phía hai cái bả vai của Lâm Hải chộp tới, chuẩn bị cho Lâm Hải một cái ném qua vai.

Miệng Lâm Hải nhếch lên, liền tốc độ này, chỉ so với cái mặt thẹo lúc trước kia nhanh hơn một chút mà thôi.

Bất quá, lúc trước khi đối phó với mặt thẹo, Lâm Hải chỉ có chân khí, không có chiêu thức, tự nhiên ăn thiệt thòi.

Nhưng bây giờ khác biệt, Phân Cân Thác Cốt Thủ, Lâm Hải thế nhưng là lô hỏa thuần thanh.

Hơi bước một bước, liền đem một chiêu của Tùng Hạ Nhật Cẩu tránh thoát qua.

Hai tay Lâm Hải cùng duỗi ra, đặt lên bên trên khớp khuỷu tay của Tùng Hạ Nhật Cẩu, hơi vừa dùng lực, xương cốt của Tùng Hạ Nhật Cẩu liền trực tiếp sai chỗ.

Đến kêu thảm cũng không kịp, Lâm Hải nâng lên một chân, hung hăng đá vào trước ngực tiểu quỷ tử.

Một trận thanh âm xương vỡ vụn thanh thúy truyền đến, Tùng Hạ Nhật Cẩu bay thẳng ra ngoài, rơi trên mặt đất.

“Hứ, không chịu nổi một kích!” Lâm Hải vỗ vỗ tay, cong miệng lên, nói nói.

“Cái gì!” Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Tùng Hạ Nhật Cẩu, này cũng không phải là người bình thường a, đây chính là đai đen thất đoạn a!

Cứ như vậy, bị Lâm Hải một chiêu cho phế?

Cái này cũng quá bất khả tư nghị.

Tiêu Dật ở một bên, nhìn mà hai mắt tỏa ánh sáng.

Đậu phộng, Hải ca quá ngưu bức, đổi lại là ta, cũng không nhất định làm được xinh đẹp như vậy.

“Xong, xong?” Mạnh Húc vừa tìm người chuyển ghế, chuẩn bị xem hí, hạt dưa thuốc lá nước khoáng cũng đã chuẩn bị kỹ càng, kết quả bên này liền kết thúc.

“Xoa, gã thật không biết đánh!” Mạnh Húc đối với Tùng Hạ Nhật Cẩu có ý kiến cực lớn.

Lâm Hải vươn tay chỉ, quét một lần qua nhóm tiểu quỷ tử.

“Cái nào còn không phục? Đứng ra!”

Nhóm tiểu quỷ tử hai mặt nhìn nhau, không dám lên tiếng.

“Còn có ai!” Lâm Hải gào to một tiếng.

Tiểu quỷ tử bị dọa đến tất cả đều khẽ run rẩy, bên trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

“Đậu móa, liền cái này đức hạnh, còn dám gọi chúng ta là Đông Á Bệnh Phu, nhìn nhìn chính cái bóng dạng của các ngươi kia.” Lâm Hải lớn tiếng mắng nói.

Nhóm tiểu quỷ tử nhao nhao tránh đi ánh mắt của Lâm Hải, không dám cùng hắn đối mặt.

“Nhanh mang cái Nhật Cẩu gì gì này, tranh thủ thời gian cút cho ta, nếu không có việc gì liền đừng chạy ra làm mất mặt xấu hổ.”

Nhóm tiểu quỷ tử như được đại xá, vội vàng đỡ Tùng Hạ Nhật Cẩu lên, xám xịt rời đi.

“Anh em, làm không tệ a.” Sau khi nhóm tiểu quỷ tử đi, Mạnh Húc đi đến trước mặt Lâm Hải, dựng thẳng ngón tay cái.

“Quá khen.” Lâm Hải nhàn nhạt nói.

“Tốt, chuyện này cho qua, nên nói chuyện chính sự.” Mạnh Húc lại đem ánh mắt chuyển tới trên thân Triệu Dĩnh.

“A Dĩnh, đừng làm rộn, đi theo ta đi, ta là thật rất thích rất thích ngươi nha.” Lời nói của Mạnh Húc, để Lâm Hải nổi lên một trận da gà.

“Ta nói ngươi người này xảy ra chuyện gì vậy, vừa rồi cũng nói, đừng quấy rối người ta a.” Lâm Hải chịu không nổi liền nói.

“Uy, ta nói anh em!” Mạnh Húc nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút, “Nhìn ngươi vừa rồi vì nước làm vẻ vang, lúc đầu ta dự định không so đo với ngươi, nhưng ngươi a còn không biết dừng có đúng hay không?”

“Ồ? Ta không biết dừng, ngươi có thể làm gì?” Việc này đã quản, Lâm Hải liền chuẩn bị làm đến nơi đến chốn.

“Ai u ngọa tào!” Mạnh Húc giống như nghe được chuyện cười cực lớn, sắc mặt biểu lộ khoa trương không cách nào hình dung.

“Bao nhiêu năm, trong thành Yến Kinh không ai dám cùng ta lên mặt, hôm nay a thật sự là mặt trời mọc từ hướng tây, tốt tốt tốt, hôm nay thiếu gia liền chơi với ngươi.”

“Ừm?” Mạnh Húc hướng phía bọn người hầu nháy mắt.

Đám người hầu lập tức minh bạch, cùng nhau tiến lên, hướng phía Lâm Hải nhào tới.

“Ta cho ngươi biết tiểu tử, tuy ngươi rất biết đánh nhau, nhưng ngươi nhớ kỹ, có câu lại nói, hảo hán không chịu nổi nhiều người, ngươi chỉ có một người, ngươi nhìn nhìn lại bên ta này, ta bên này...” Lời nói của Mạnh Húc còn không có nói dứt, liền nói không được nữa.

Miệng há thật to, ngốc, nhìn Lâm Hải, lại nhìn nhóm người hầu nằm trên mặt đất.

Không có khả năng!

Mạnh Húc dùng sức xoa xoa mắt, lại nhìn một lần.

Đậu móa, là thật!

“Ta qua, ngưu bức a.” Mạnh Húc chẳng những không có một điểm ý tứ sợ hãi, ngược lại lộ ra cảm giác hưng phấn.

Đưa tay đánh cái búng tay.

Một cái nhân viên phục vụ ở bên cạnh vội vàng chạy tới.

“Qua, gọi tất cả nhân viên bảo an, trong vòng ba phút, tới chỗ này cho ta, tới chậm, trực tiếp cuốn gói biến đi.”

Một đám lại một đám, thống nhất ăn mặc chế phục bảo an màu đen, từ mỗi cái tầng lầu tụ tập tới, đứng tại sau lưng Mạnh Húc.

“Đậu phộng, cái này mẹ nó có chừng hơn hai trăm người a.” Lâm Hải nhìn một mảnh đen kịt trước mắt, trong lòng cũng có chút bỡ ngỡ.

“Ha ha, ngươi không phải có thể đánh sao? Ta đem toàn bộ bảo an đều gọi đến, thế nào, có đủ chơi với ngươi hay không?” Mạnh Húc đắc ý cười nói.

“Dật ca, chúng ta đi qua đi!” Triệu Sơn thấy thế, liền muốn vọt qua, dù Lâm Hải có thể đánh hơn, thế nhưng đối diện là hơn hai trăm bảo an được huấn luyện nghiêm chỉnh, mà từ trên thân những người bảo an này, bọn họ cảm nhận được khí tức quân lữ.

Những người này, tuyệt đối có nhiều hơn một nửa, là lính giải ngũ.

Tiêu Dật gật gật đầu, nhưng vừa muốn đi qua, Lâm Hải bên kia lại động trước.

Chỉ thấy chân mày Lâm Hải vẩy một cái, một cái lướt nhanh, liền xông qua.

Tại lúc mọi người cũng còn không có kịp phản ứng, liền đến trước mắt Mạnh Húc.

Vươn tay, một tay nắm lấy cổ áo Mạnh Húc cầm lên.

“Đậu phộng, buông Mạnh thiếu ra!”

“Mau đem Mạnh thiếu thả ra, nếu không ngươi không có quả ngon để ăn đâu!”

Chúng bảo an liền đứng bốn phía, Lâm Hải đem Mạnh Húc quét ngang trước người.

“Bảo bọn họ lùi ra sau cho ta!”

“Cái này...” Chúng bảo an sợ ném chuột vỡ bình, từng cái nhìn chằm chằm, cũng không dám tới gần.

“Uy uy uy, ngươi lầm, là bọn họ cùng ngươi đánh, ngươi bắt ta làm gì a?” Mạnh Húc dắt cuống họng hô nói.

Lâm Hải đưa tay, đập vào ót y một bàn tay.

“Nói nhảm, ngươi không đọc qua sách a, không biết bắt giặc phải bắt vua trước sao?”

“Ai u, ta nhận thua, có được hay không? Ngươi có thể trước thả ta ra hay không, ta cũng không thở nổi.” Hai chân Mạnh Húc cũng cách mặt đất, tứ chi không ngừng run lên.

“Thả ngươi ra? Ngươi coi ta ngốc a?” Lâm Hải lại cho y một bàn tay.

“Đậu phộng, ta...” Mạnh Húc đang giãy dụa,, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

“Dật ca, Dật ca cứu ta a!” Mạnh Húc giống như nhìn thấy cứu tinh.

Chương 58: Gọi ta Tiểu Mạnh là được

Tiêu Dật sững sờ, cái Mạnh thiếu này, nhận biết ta sao?

Mấy người đi qua.

“Dật ca, ta là Mạnh Húc a, trước kia có đi theo Lưu Tinh Lưu thiếu lăn lộn.” Mạnh Húc vội vã nói nói.

“Mạnh Húc? Thiếu gia tập đoàn Mạnh thị?” Nhấc lên Lưu Tinh, Tiêu Dật liền có chút ấn tượng.

Tiêu Dật trước khi tham gia quân ngũ, cũng là người bất cần đời, cộng thêm làm người lại cực trọng nghĩa khí, các thiếu gia thái tử trong thành Yến Kinh, đều là lấy Tiêu Dật làm chủ.

Đương nhiên, chính yếu nhất, vẫn là phía sau Tiêu Dật, là Tiêu gia, là Tiêu lão gia tử!

Cái Lưu Tinh này, cũng là Hồng Tam Đại, trước kia đi theo phía sau Tiêu Dật lăn lộn, trong hoảng hốt Tiêu Dật nhớ kỹ, phía sau Lưu Tinh, là có cái gọi Mạnh Húc, là thiếu gia của gia tộc tập đoàn Mạnh thị tại Yến Kinh.

“Là ta à, Dật ca, chính là ta, cứu mạng a, Dật ca.” Mạnh Húc trong lòng cao hứng đến hỏng.

Đậu móa, có Tiêu Dật tại, chính mình liền có thể cứu.

Tiêu Dật người này y biết rõ, đó là cực trọng nghĩa khí, chính mình lúc trước tốt xấu cũng coi như là một cái tiểu đệ gián tiếp của y, y thấy mình gặp nạn, không có khả năng mặc kệ.

Chỉ cần Tiêu Dật chịu ra tay, vậy liền vạn sự đại cát.

Tiêu Dật là ai a? Đó là Nhất Ca trong thế hệ trẻ tuổi của thành Yến Kinh!

Tiêu Dật phát câu nói, toàn bộ thành Yến Kinh, từ Thái tử đảng, cho tới tiểu côn đồ, cái nào dám không nể mặt mũi.

Huống chi, hai năm này Tiêu Dật bị Tiêu gia lão gia tử buộc đi tham gia quân ngũ, nghe nói hai tay dính đầy máu tươi, so với trước kia càng thêm dữ dội.

Mạnh Húc cũng không tin, nếu như Tiêu Dật ra mặt, tiểu tử trước mắt này sẽ dám nói một chữ không sao.

Quả nhiên, bị Mạnh Húc đoán đúng.

Tiêu Dật người này, rất nhớ tình cũ, thật tiến lên cầu tình.

“Hải ca, quên đi, là một cái huynh đệ trước kia.” Tiêu Dật tiến lên, hướng phía Lâm Hải nói nói.

Mạnh Húc nghe, cao hứng một trận, đậu móa, nghe được không, Dật ca xưng ta là huynh đệ, cái này muốn truyền đi, còn không phải tiện sát một đám người!

A? chờ một chút, giống như không đúng.

Mạnh Húc mãnh liệt kịp phản ứng, Dật ca gọi tiểu tử này là cái gì?

Gọi Hải ca? Đậu phộng, Dật ca thế mà gọi hắn là ca?

Mạnh Húc có chút mộng bức.

“Nếu A Dật đã lên tiếng, liền lăn đi.” Lâm Hải đem Mạnh Húc ném ra.

Mạnh Húc phù phù quẳng cái rắm rồi ngồi xổm.

Vừa lộc cộc đứng lên, nhìn lấy Lâm Hải, một câu cũng nói không nên lời.

Dật ca gọi hắn là Hải ca, hắn gọi Dật ca là A Dật?

Ta thảo a, cái này rất rõ ràng, Dật ca hiện tại là lấy tiểu tử này làm chủ a.

Mụ mụ cái chân, gia hỏa này này là tôn Đại Phật nào a?

Làm sao cho tới bây giờ chưa nghe nói qua?

Rất nhanh, trong đầu Mạnh Húc hiệu nghiệm nhất động, một cái suy nghĩ đáng sợ xuất hiện.

Đậu phộng, không phải là…

Đậu móa, tuyệt đối không sai, nếu không toàn bộ Hoa Hạ, còn có ai làm cho Dật ca tự hạ thấp chính mình, xưng được một tiếng ca?

Mạnh Húc lập tức thay đổi một bộ vẻ mặt vui cười, một dạng chó xù chạy đến trước mặt Lâm Hải.

“Vị này, Hải ca đúng không, ai nha, vừa rồi thật sự là xin lỗi a, đã đắc tội nhiều, ngài đại nhân đại lượng, cũng đừng cùng tiểu nhân vật như ta này so đo.”

A? Lâm Hải kinh ngạc một trận, tiểu tử này rất hiểu chuyện sao?

Mạnh Húc nói, lại từ trong túi quần móc ra một cái thẻ màu vàng tối, hai tay đưa qua qua.

“Hải ca, chỗ hội sở này là sản nghiệp của Mạnh gia ta, tiêu phí hôm nay, coi như tính cho ta, đây là thẻ VIP Chí Tôn của tập đoàn Mạnh thị chúng ta, tiêu phí tại sản nghiệp Mạnh gia trong phạm vi cả nước, đều có thể miễn phí, tính là một điểm tâm ý của huynh đệ, xin Hải ca vui vẻ nhận.”

Tình huống như thế nào? Làm sao một chút liền trở nên ân cần như thế?

Đậu móa, có tiện nghi không chiếm là vương bát đản a!

“Vậy cảm tạ Mạnh thiếu.” Lâm Hải đưa tay đem tấm thẻ nhận lấy.

“Ai u, ngài có thể đừng gọi ta là Mạnh thiếu không, đây không phải chiết sát ta sao? Hải ca ngươi gọi ta Tiểu Mạnh là được.”

Ta dựa vào, bày tư thái thấp như vậy?

Lâm Hải cũng có chút không thích ứng a.

“Dạng này, Hải ca, ta lại an bài một bàn, vừa vặn Dật ca cũng tại đây, ta cùng Dật ca cũng đã nhiều năm không gặp, chúng ta mấy ca hôm nay không say không về.”

Thảo, tiểu tử này thực biết giải quyết, hơn nữa còn có điểm như quen thuộc a.

Bất quá, nhấc lên uống rượu, Lâm Hải không quan trọng, nhưng mấy người Tiêu Dật nhất thời cũng có chút buồn nôn.

Đậu móa, đã lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa sợ qua uống rượu, hôm nay còn là lần đầu tiên nghe được chữ rượu liền đau đầu.

“Tốt, Tiểu Mạnh, rượu thì thôi, hôm nào đi.”

“Hải ca, không còn sớm, nếu không hôm nay liền đến đây thôi?” Tiêu Dật hướng Lâm Hải hỏi ý kiến hỏi.

“Tốt a, về đi.” Lâm Hải cũng không muốn uống, cảm giác nghẹn bạo bọng đái, cũng không dễ chịu a.

“Vị này... Hải ca…” Thấy Lâm Hải muốn đi, Triệu Dĩnh mở miệng nói nói.

“Há, không có việc gì.” Lâm Hải tùy tiện đáp ứng một câu, xoay người rời đi.

“Ai...” Triệu Dĩnh sững sờ.

Từ khi thành ngôi sao, người nam nhân nào thấy mình, không phải đủ kiểu xum xoe, làm mọi thứ để có thể tiếp cận chính mình, người này, từ đầu đến cuối lại ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn chính mình một chút.

“Há, đúng.” Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu lại.

Triệu Dĩnh giật mình, trong lòng lại dâng lên một chút hi vọng.

Hắn không phải là muốn phương thức liên lạc của mình a?

Nếu là thật, chính mình có nên cho hay không đâu?

Tâm lý Triệu Dĩnh bỗng nhiên ngòn ngọt, đã có đáp án.

“Cái kia Tiểu Mạnh a, nếu người ta đã không nguyện ý, về sau cũng đừng quấy rối nàng ta nữa.”

Lâm Hải cùng Mạnh Húc nói một câu, rồi quay đầu đi.

Tâm tình có chút hưng phấn của Triệu Dĩnh, lập tức ngã xuống thung lũng.

Không biết tại sao, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ tức giận.

“Hải ca, ngươi ngày mai liền về thành phố Giang Nam?”

“Ừm, sáng mai liền về.”

Lâm Hải cùng Tiêu Dật vừa đi, một bên vừa trò chuyện.

Triệu Dĩnh lúc đầu ở một bên tâm tình sa sút nghe được, trước mắt bỗng nhiên sáng lên.

Vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, phát qua cho người đại diện của mình.

“Hồng tỷ, ta đổi chủ ý, ngươi nói cho thành phố Giang Nam bên kia, giám khảo thi đấu Thanh Ca tháng sau, ta tham gia.”

Lâm Hải về lại Tứ Hợp Viện của Tiêu gia ở một đêm.

Ngày thứ hai, cáo biệt cùng Tiêu lão, mấy người Tiêu Dật có nhiệm vụ, trước liền rời đi, Tiêu Thiến lái xe, đem Lâm Hải đưa đến trạm xe.

Mấy ngày nay tiếp xúc, để Tiêu Thiến đối với người thanh niên tên Lâm Hải này tràn ngập hiếu kỳ.

Hiểu y thuật, có đảm lược, có thể uống rượu, lại có thể đánh, thật là một cái nam tử kỳ lạ.

Không biết vì cái gì, Tiêu Thiến khi ở cùng một chỗ với Lâm Hả, thế mà nhiều thêm một tia câu nệ, tựa hồ càng thêm quan tâm tới hình tượng của chính mình.

“Tiểu Thiến, có rảnh đến thành phố Giang Nam chơi, đến lúc đó Hải ca hảo hảo chiêu đãi ngươi.”

“Ừm, có rảnh nhất định sẽ qua, tìm Hải ca chơi.”

Lâm Hải lên xe, nhìn lấy đoàn tàu chậm rãi lái đi, trong lòng Tiêu Thiến, bỗng nhiên có chút thất vọng mất mát.

Rất đột nhiên, lại có một loại, xúc động lập tức đi theo đến thành phố Giang Nam.

Trên xe lửa, Lâm Hải mở ra quầy giao dịch Thiên Đình, nhìn xem, lão tiểu tử Thái Thượng Lão Quân này vẫn là không ở.

Lâm Hải thầm mắng một trận, lão tiểu tử này không ở, không có ai có thể phát hồng bao a.

Sau đó, lại phát cái tin tức cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, anh đã lên xe, buổi tối hôm nay đến.”

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt hồi âm rất đơn giản, cũng nhìn không ra tâm tình như thế nào.

Sát vách trong xe của Lâm Hải.

Sở Lâm Nhi ngồi tại trên đỉnh kệ hành lý, vắt vẻo hai đầu bắp chân gợi cảm, bờ môi vểnh lên rất cao.

“Hừ! Thật sự là tức chết ta! Cái gia hỏa đáng giận kia, thế mà sờ người ta, sờ người ta nơi đó…”

“Phụ vương còn ghê tởm hơn, không phải nói tên hỗn đản kia là người có đại phúc duyên, còn muốn ta tiếp cận hắn để điều tra ngọn nguồn, thật sự là tức chết ta!”

“Hừ, mặc kệ, về thành phố Giang Nam trước, lần sau gặp phải hắn, phải cho hắn đẹp mặt!”

“Mà cái đồ vật xe này, thật thần kỳ a, thế mà không cần dùng linh lực thôi động, liền có thể hành tẩu, chỉ là tốc độ chậm một chút…”

Xuống xe, Lâm Hải mới từ trạm xe đi ra.

“Ừm? Là hắn!” Cách đó không xa, một cái ánh mắt âm ngoan đưa tới.

Chương 59: Nửa đường ngăn cản

“Hoàng thiếu gia, đây không phải là tiểu tử mà chúng ta gặp ở phố cược thạch sao? Chúng ta xông qua qua, XXX mẹ hắn.” Một cái tiểu côn đồ ăn mặc loè loẹt nói nói.

“Cứ từ từ đã.” Hoàng Thiện vội vàng cản lại.

“Từ phố cược thạch trở về, ta liền nghe qua, tiểu tử này cũng là ở đại học Giang Nam, gọi là Lâm Hải, hơn nữa, cũng là hắn đã bẻ gãy ngón tay của Hồ Vi, thân thủ rất lợi hại.”

“Là hắn? Này, vậy cũng không thể cứ như vậy mà buông tha hắn a.” Sự tình Hồ Vi bị người bẻ gãy ngón tay, tại trong vòng của bọn chúng, mọi người đã đều biết.

“Buông tha? Làm sao có thể?” Hoàng Thiện cười lạnh một tiếng, lấy điện thoại cầm tay ra.

“Hồ thiếu, ta là Hoàng Thiện...”

Lâm Hải mới ra nhà ga không bao xa, chỉ thấy một cái đầu trọc bóng loáng, đang ở phía trong đám người ra khỏi nhà ga nhìn quanh.

“Sư phụ, nơi này! Các người tránh ra a!” Cường đầu trọc thấy Lâm Hải, hưng phấn một bên phất tay, một bên xua đuổi đám người.

Người chung quanh nhao nhao lẫn mất xa xa, đồng thời hướng phía Lâm Hải quăng tới ánh mắt dị dạng.

Lâm Hải cái này khí a, đi lên, hướng phía cái trọc đầu kia liền là một bàn tay.

“Ngươi a, hô cái gì mà hô, ngươi xem một chút đem mọi người đều dọa đến, người không biết còn cho là ta cùng một loại người với ngươi đâu, thật ảnh hưởng hình tượng của ta a.”

“Sư phụ, hai ta vốn chính là kẻ giống nhau a.” Cường đầu trọc sờ sờ cái đầu trọc lớn.

Phốc!

Giống nhau em gái ngươi!

Lâm Hải thật có điểm hối hận vì để Cường đầu trọc tới đón mình.

Đi vào cái xe trước mặt, Cường đầu trọc vội vàng đem cửa tay lái phụ của xe mở ra.

“Sư phụ, lên xe.”

Sau khi Lâm Hải lên xe, Cường đầu trọc liền nhảy đến vị trí lái, xe sưu cái liền chạy ra ngoài.

“Trời ạ, đại gia ngươi, lái chậm một chút.” Thân thể Lâm Hải bị quăng nghiêng một cái, đầu kém chút đụng vào bên trên kính, tức đến cho cái đầu trọc lớn kia lại là một cái tát.

“Hắc hắc, gần mười năm lái xe rách, lần đầu lái loại xe sang trọng này, hưng phấn.” Cường đầu trọc toét miệng cười nói.

Xe lái ra khỏi nhà ga, chỉ chốc lát liền tiến vào phố tiếp khách.

Chung quanh phố tiếp khách là vùng mới khai phá giải phóng của thành phố Giang Nam, đường rất rộng lớn, lại cơ hồ không có chút dấu vết của con người.

Phía trước là một cái giao lộ, hai chiếc BMW màu trắng, chum đầu vào nhau, đứng ở ven đường.

Thấy xe Lâm Hải bắn tới, lập tức có tám cái người áo đen từ trong xe đi xuống, từng cái cầm ống thép trong tay, đứng tại giữa đường.

“C-K-Í-T..T...T!” Cường đầu trọc đem xe dừng lại.

“Xuống xe!” Một người áo đen hung ác gào lên.

Cường đầu trọc “Ba” một tiếng, đem cửa xe khóa lại.

“Sư phụ...”

Người tới chính là gây chuyện, cũng đều có vũ khí, phía bên mình chỉ có hai người, tình thế rất không lạc quan.

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, lần nữa đối IQ của Cường đầu trọc biểu thị lo lắng.

Em gái ngươi, khóa cửa xe có cái lông tác dụng a, điệu bộ này, ngươi cho rằng người ta sẽ không nện xe sao?

Xuống dưới XXX mẹ hắn là được.

“Mở cửa xe, xuống xe.” Lâm Hải phân phó nói.

Xuống xe, Cường đầu trọc một mặt cảnh giác, đem Lâm Hải cản tại sau lưng.

“Ừm? Không tồi, vẫn rất hiểu chuyện.” Lâm Hải hài lòng gật gật đầu.

Ngẩng đầu nhìn lại, đậu phộng, cũng là người quen a.

Lần trước ở trường học, cũng là mấy cái hàng này, cầm đầu, chính là cái mặt thẹo kia.

“Thế nào, mấy ca? Lần trước vẫn không chơi chán sao?” Lông mày Lâm Hải nhướn lên, nói nói.

“Hừ, đậu móa, lần trước trường học nhiều người, để ngươi trốn qua một kiếp, hôm nay, ngươi chết chắc!” Mặt thẹo dương dương ống thép trong tay, vô cùng phách lối.

Lần trước đá Lâm Hải một chân, đem chính mình đau quá sức, lên lần này, Đao Ba mọc tâm nhãn, mang theo ống thép tới.

“Sư phụ, hỏng, cái mặt thẹo này là Tứ đương gia của Hắc Ưng Hội, công phu quyền cước rất lợi hại, danh xưng Tuyệt Mệnh Cước, nghe nói một chân xuống dưới, có thể đá gãy một cây gỗ lớn.”

Cường đầu trọc nắm chặt song quyền, có chút khẩn trương nhỏ giọng nói nói.

“Tuyệt Mệnh Cước? Hừ, ca ca hôm nay để hắn biến thành Què Mệnh Cước!”

Đậu móa, lần trước để gã đá một chân, mình mẹ nó cũng đau a, đang lo không có địa phương báo thù, thế mà gã lại tự mình đưa tới cửa.

“Sư phụ, ta qua trước, nói nói tốt, nếu như vô dụng, ta ở phía trước một bên chặn hậu, còn ngươi mau trốn đi.” Cường đầu trọc rất trịnh trọng nói xong, đi thẳng về phía trước.

“Đây không phải Đao Ba ca của Hắc Ưng Hội à, ta là Cường đầu trọc lăn lộn ở phố Nam, đến, Đao Ba ca, rút tí hơi khói.” Cường đầu trọc đưa lên điếu thuốc, cười nói nói.

“Rút ra bà nội ngươi.” Mặt thẹo trực tiếp phất rơi thuốc lá, “Ngươi a là cái thá gì, cút sang một bên cho ta!”

Trong mắt Cường đầu trọc lóe lên hàn quang, cưỡng ép nhịn xuống phẫn nộ trong lòng.

“Ha ha, Đao Ba ca, đều là huynh đệ trên đường, nếu có cái gì đắc tội, ngày khác, Cường đầu trọc ta tự thân lên bồi tội, lại đi Vàng Son Lộng Lẫy mang lên một bàn, hướng Đao Ba ca bồi tội, thế nào.”

Mặt thẹo miệng nhếch lên, ống thép trong tay vỗ vỗ vào cái đầu trọc lớn của Cường đầu trọc.

“Bồi tội? Ngươi tính là cái gì a, ngươi có tư cách gì hướng ta bồi tội?” Ngữ khí của mặt thẹo vô cùng phách lối.

Sắc mặt Cường đầu trọc cũng lạnh xuống.

“Đao Ba ca, nói như thế, sự tình hôm nay, không có cách nào dễ nói rồi?”

“Dễ bà nội ngươi!” Mặt thẹo nhếch cao cái cằm, từ trong hàm răng gạt ra mấy chữ, nói nói.

Tròng mắt Cường đầu trọc hơi híp, sau đó không có dấu hiệu nào, hướng phía hạ bộ mặt thẹo đá qua một chân.

“Ta qua bà nội ngươi đi!”

Đồng thời đá ra một chân, Cường đầu trọc cũng quay đầu hướng phía Lâm Hải hô to: “Sư phụ, chạy mau!”

Lâm Hải ở phía sau nhìn, trong lòng sinh ra một tia cảm động.

Tên đầu trọc này, ở thời điểm then chốt, đối với mình vẫn rất trung tâm.

“Mẹ, mày a lại còn dám động thủ!” Mặt thẹo né thân thể qua một bên, liền đem một chân của Cường đầu trọc tránh thoát qua.

Sau đó, ống thép trong tay, mang theo một luồng kình phong, hướng cái đầu trọc lớn của Cường đầu trọc, hung hăng đánh tới.

“Xong!” Cường đầu trọc nhắm mắt lại, tốc độ của mặt thẹo quá nhanh, chính mình căn bản trốn không thoát.

“Ừm?” Chờ đợi nửa ngày, trên đầu cũng không có cái cảm giác khó chịu gì.

Đậu phộng, chẳng lẽ đánh lệch, hay không muốn đánh nữa?

Đầu trọc gắng gượng mở mắt, nhất thời sửng sốt.

Chỉ thấy Lâm Hải đang đứng tại giữa chính mình cùng mặt thẹo, tay phải lập tức đem ống thép nắm trong tay.

Trên cánh tay tráng kiện của mặt thẹo, nổi gân xanh, trên mặt Đao Ba bởi vì dùng lực mà vặn vẹo dữ tợn.

“Đậu móa, buông tay!” Mặt thẹo đến cả sức lực để bú sữa cũng xuất ra, nhưng ống thép làm thế nào cũng không rút ra được.

“Sư phụ?” Cường đầu trọc trợn con mắt thật lớn, hắn biết rõ Lâm Hải có thể đánh nhau, nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, Lâm Hải thế mà mạnh đến mức có thể đối phó với nhân vật đẳng cấp như mặt thẹo này.

“Mấy con chó cũng không thu thập xong, mất mặt xấu hổ! Lăn ra phía sau đi!” Lâm Hải chửi một câu.

“Ai!” Cường đầu trọc hấp tấp chạy ra phía sau xem trò vui.

“Ngươi buông tay cho ta!” Nửa ngày cũng không đoạt ống thép về được, mặt thẹo gấp, dứt khoát hai cánh tay để cùng một chỗ, bắt lấy ống thép, liều mạng rút trở về.

“Sát, thật mẹ nó hẹp hòi a, một cái ống vỡ, còn cần liều mạng như vậy sao? Ngươi muốn, trả cho ngươi là được.” Lâm Hải khinh thường bĩu môi, sau đó nhẹ nhàng buông tay.

Mặt thẹo hiện tại xuất ra lực khí toàn thân, đều dùng để đoạt ống thép trở về.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải đột nhiên buông tay.

Kết quả, đối diện không còn lực, mặt thẹo nhất thời lui lại mấy bước, bịch một tiếng, quẳng cái ngửa mặt hướng lên trời.

“Ha ha ha, cái ngốc bức này!” Cường đầu trọc tại phía sau nhìn thấy, cười vang một trận.

Mặt thẹo tức đến mặt đều xanh, từ dưới đất bò dậy, ống thép cũng không cần.

“Đậu móa, lão tử hôm nay phải đem ngươi đá cho thành cặn bã!”

Chương 60: Nối xương là cái việc cần kỹ thuật

Mặt mũi mặt thẹo tràn đầy sắc mặt giận dữ, khí thế hung hung xông lên.

Cũng không đoái hoài tới chuyện có thể chân sẽ đau hay không, chiếu vào trước ngực Lâm Hải, cũng là một cái Liên Hoàn Cước, vừa nhanh vừa độc.

“Mẹ, có thể có chút ý tưởng mới hay không!” Thân thể Lâm Hải nhoáng một cái, liền tránh thoát cước thứ nhất.

Chờ cước thứ hai của mặt thẹo đến, hai tay Lâm Hải đột nhiên duỗi ra, bắt lấy cổ chân cùng đầu gối của mặt thẹo.

“Rắc” một tiếng.

Mặt thẹo phát ra một tiếng rên thảm, toàn bộ chân lập tức liền không ra sức được.

“Đậu phộng mẹ ngươi!” Mặt thẹo cũng là nhân vật hung ác, cố nén đau đớn, hướng phía Lâm Hải vung ra một quyền.

Lâm Hải không vội không chậm, một bên nghiêng đầu, lại bắt lấy cánh tay của mặt thẹo, đẩy đưa tới!

“Rắc!”

Lại là một tiếng vang giòn!

Cánh tay của mặt thẹo cũng lủng lẳng rơi xuống.

Một cái tay một cái chân bị gỡ, mặt thẹo nhất thời mất đi thăng bằng, bịch một tiếng té lăn trên đất.

“Cùng tiến lên cho ta, phế hắn!” Mặt thẹo ngã xuống đất, chịu đựng đau đớn, ra lệnh.

Bảy người áo đen khua ống thép trong tay, liền xông lên.

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, đối phó với những tiểu lâu la này, cũng quá dễ dàng.

Lốp bốp một hồi vang, một chút thời gian, bảy người áo đen liền hoàn toàn bị đánh ngã.

Lâm Hải vỗ vỗ tay, đi đến trước mặt mặt thẹo.

“Ta nói này Què Mệnh Cước.”

“Đậu móa, lão tử là Tuyệt Mệnh Cước.”

“Tuyệt em gái ngươi a tuyệt, hiện tại ngươi rõ ràng là cái người thọt.” Lâm Hải đi lên cho cái vả miệng.

“Nói đi, hai lần này, đều là do ai bảo ngươi tới.”

“Hừ.” Cái mũi mặt thẹo hừ một cái, đầu nghiêng sang một bên.

“Ngươi không nói ta cũng biết, là Hồ Vi sai sử.” Lâm Hải nhàn nhạt nói.

“Lần trước tại rừng cây nhỏ, Hồ Vi liền mang theo ba mươi người Hắc Ưng Hội các ngươi, ta không biết Hồ Vi cùng Hắc Ưng Hội các ngươi là có quan hệ như thế nào, nhưng ta khuyên các ngươi một câu, không cần cùng ta đối nghịch, nếu không, hậu quả không phải là các ngươi có thể gánh chịu nổi.”

Nói xong, Lâm Hải quay người, trở lại trên xe.

“Sư phụ, ngươi quá ngưu bức, đến Tuyệt Mệnh Cước tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, cũng bị ngươi làm tàn, khá lắm, cái này...”

"Ngươi xuống xe!" Cường đầu trọc còn chưa nói xong, Lâm Hải liền đem y cắt ngang.

"Xuống, xuống xe? Sư phụ ta..." Cường đầu trọc còn tưởng rằng Lâm Hải không hài lòng đối với biểu hiện của y, nhất thời có chút kinh hoảng.

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, hướng phía cái đầu trọc lớn lại đến một bàn tay.

"Ngươi a trước đó không phải nói hơn mười năm đều lái xe rách, không có lái qua xe sang trọng sao?"

Lâm Hải chỉ chỉ hai chiếc BMW ngừng lại bên ven đường.

"Đi thôi, chọn một cái, coi trọng chiếc nào, chiếc đó liền thuộc về ngươi."

"Thật, thật?" Cường đầu trọc có chút mơ hồ.

"Muốn liền xuống mà lái đi, không muốn liền thôi." Lâm Hải một mặt không kiên nhẫn.

"Muốn, muốn, ta muốn!" Cường đầu trọc cao hứng đến hỏng, nhảy xuống xe, nhảy lên nhảy tiến vào một chiếc BMW trong đó.

Hai chiếc xe một trước một sau lái vào khu vực thành thị.

Cường đầu trọc ngồi tại trong xe BMW hào hoa, miệng cười sắp khéo đến lỗ tai, y thật không nghĩ tới, chính mình có một ngày, cũng có thể lái lên cấp bậc xe này.

"Đậu móa, về sau nhất định phải đi theo sư phụ, làm rất tốt!"

Tổng bộ Hắc Ưng Hội, ba cái gia chủ nhìn bộ dáng mặt thẹo thống khổ, một mặt phẫn nộ.

"Đậu móa, việc này không xong đâu, ta mang theo mấy người, qua báo thù cho lão tứ.”

“Lão tam, trở về! Đối phương thân thủ rất cao minh, đừng có làm bừa, vẫn là để nhị ca ngươi, trước tiên đem cánh tay cùng chân của lão tứ nối liền lại rồi nói.”

Nhị đương gia Đỗ Đào một mặt lo lắng, miệng nhếch lên.

“Hứ, điêu trùng tiểu kỹ, chỉ là trật khớp mà thôi, việc rất nhỏ.”

Đỗ Đào vừa nói như thế, mấy người cũng buông lỏng một hơi.

Cái Đỗ Đào này, am hiểu nhất cũng là cầm nã cách đấu (*cách thế võ đánh tay gần), không có việc gì liền gỡ tay chân người khác, nếu gã đã nói như thế, khẳng định là có thể đem tay chân của lão tứ nối tốt.

Đỗ Đào đi qua, đem cánh tay mặt thẹo bắt lấy.

“Lão tứ, có một chút đau, kiên nhẫn một chút.”

“Yên tâm đi, nhị ca, ta có thể nhịn được.”

Đỗ Đào gật gật đầu, sau đó đẩy đưa tới!

“Hừ!” Mặt thẹo kêu đau một tiếng.

“Rắc!”

“Được rồi.” Đỗ Đào buông cánh tay mặt thẹo ra.

“Loại tiểu thủ đoạn gỡ tay chân người ta này, đều là thứ Đỗ Đào ta chơi thừa, căn bản không có hàm lượng kỹ thuật gì...”

“Rắc!”

“Ừm?”

“Nhị ca, giống như không có nối tốt, lại rơi.”

Mặt thẹo đau đến nhe răng, yếu ớt nói nói.

Mặt Đỗ Đào biến đổi, đưa tay đem cánh tay mặt thẹo bắt lại.

“Đậu móa, thật lại rơi?” Trong lòng Đỗ Đào thầm mắng một tiếng.

“Không có việc gì, ta một lần nữa nối cho ngươi.”

“Rắc!”

“Hừ!”

“Được.”

Lần này Đỗ Đào rất xác định, tiếp xong còn đặc biệt kiểm tra lại một chút.

“Chuyện nối xương này là cái việc cần kỹ thuật, nói khó cũng khó, nói dễ dàng...”

“Rắc!”

“Hừ!”

“Nhị ca, giống như lại rơi!”

Mặt Đỗ Đào đỏ lên, nhất thời trở nên khó coi.

“Ta xem một chút.”

“Sát, gặp quỷ, thật lại rơi.”

“Rắc!” Đỗ Đào lại nối liền lại.

Lần này, Đỗ Đào càng thêm cẩn thận kiểm tra một lần, trăm phần trăm nắm chắc bảo đảm không có việc gì, mới buông tay ra.

“Lần này yên tâm đi, Đỗ Đào ta lấy nhân cách ra đảm bảo, tuyệt đối sẽ không lại…”

“Rắc!”

“Hừ!”

Mặt Đỗ Đào cũng xanh!

“Ta xxx muội ngươi!”

Đỗ Đào nắm lấy cánh tay của mặt thẹo, cũng không đoái hoài tới việc mặt thẹo có đau hay không.

“Rắc!”

“Hừ!”

Nối liền.

Không đến một phút đồng hồ.

“Rắc!”

“Hừ!”

Rơi.

Đậu móa, ta làm lại!

Không đến một phút đồng hồ, lại rơi!

Thảo, ta cũng không tin, ta lại nối!

Vẫn là không đến một phút đồng hồ, lại rơi!

Nhật, ta nối!

Rơi!

Ta nối tiếp!

Rơi!

Ta nối tiếp!

Lại rơi!

…

Đỗ Đào xanh mặt, cùng cánh tay của mặt thẹo so kè.

Mặt thẹo bị giày vò đến dục tiên dục tử, một bộ đáng thương khóc không ra nước mắt, sau cùng gã thực sự nhịn không được.

“Nhị ca, nhị ca, không nối, không nối nữa, ta cảm thấy, dạng leng keng thế này rất tốt, ngươi nhìn, còn có thể chuyển biến ba trăm sáu mươi độ đâu, dạng này rất tốt, rất tốt.”

Đậu móa, lại nối tiếp, cánh tay không biết có nối được không, nhưng đau đến chết thì không phải là không thể.

Sau khi Lâm Hải trở về, liền đi một chuyến sang nhà Liễu Hinh Nguyệt, nhìn tình huống của Liễu Sơn.

Trước khi đi Nhạn Vân, Lâm Hải đã đem một viên Hoàn Hồn Đan bản dành cho phàm nhân giao cho Liễu Hinh Nguyệt, phân phó nàng cho Liễu Sơn ăn.

Lâm Hải mở Thiên Nhãn Thần Thông, phát hiện bóng chồng giữa linh hồn cùng thân thể Liễu Sơn đã nhỏ hơn một chút, chiếu theo cái hiệu quả này, vừa vặn đem hai khỏa còn lại ăn xong, liền có khả năng hoàn toàn trùng hợp.

Một khi trùng hợp, Liễu Sơn liền có khả năng tỉnh lại.

Trong lúc đó, Đỗ Thuần đã gọi điện thoại cho Lâm Hải, nói cho Lâm Hải biết, phụ thân của Bành Đào đã khỏi hẳn, dựa theo ước định trước đó, Bành Đào đã chuyển đến năm trăm vạn khối tiền, để Đỗ Thuần chuyển giao.

Lâm Hải để Đỗ Thuần giúp đỡ chuyển tiền vào trong thẻ của chính mình, nhìn tin nhắn nhắc nhở, trong thẻ của chính mình lại nhiều thêm năm trăm vạn, Lâm Hải thầm kêu một tiếng, thoải mái!

"Sư phụ, ngươi ở đâu?" Cường đầu trọc gọi điện thoại tới.

"Chuyện gì?"

"Trước ngươi không phải để cho ta nghe ngóng sự tình phòng trọ sao? Hiện tại vừa vặn có một nhà bán ra giá thấp, so với giá thị trường thấp hơn khoảng chừng mười phần trăm, ưu đãi rất lớn."

"Đậu phộng, ngươi ở đâu, ta qua tìm ngươi."

Trong lòng Lâm Hải kích động một trận, rốt cục có được phòng trọ của chính mình sao?

Lái xe, cùng Cường đầu trọc hướng phía phương hướng phía nam mà đi.

Lâm Hải vừa lái xe, vừa cảm thấy càng ngày càng quen thuộc.

Chờ tới chỗ, Lâm Hải phốc phốc cười.

Đậu phộng, thật mẹ nó xảo a!

Chương 61: Mua phòng ốc

"Sư phụ, chính là nhà này." Cường đầu trọc chỉ một dãy biệt thự nói nói.

Lâm Hải gật gật đầu.

Trước khi đến, Cường đầu trọc liền gọi điện thoại cho chủ nhân biệt thự, là một nữ nhân trung niên.

"Tiên sinh, căn biệt thự này, ta vừa sửa sang xong, một ngày cũng chưa ở, nếu không phải cần dùng tiền gấp, ta căn bản không nỡ bán, ngươi tiến vào xem, cái bố cục này, cái sửa sang này...”

Nữ nhân miệng lưỡi dẻo quẹo, nổ đến tanh bành, đem căn biệt thự này nói, quả thực là hoàn mỹ vô khuyết.

Lâm Hải phất phất tay, cắt ngang lời nói của nữ nhân.

“Được, ngươi liền nói, bao nhiêu tiền a?”

“Tiên sinh, căn biệt thự này, thời điểm mua là mười tám triệu, sửa sang mất hơn hai trăm vạn, đồ dùng trong nhà...”

“Đến cùng bán bao nhiêu tiền?” Lâm Hải biểu hiện rất không kiên nhẫn.

“Ách...”

Nữ nhân lúc đầu nghĩ kỹ nói tốt giá trị của căn biệt thự này, một hồi nói tốt giá mã, không nghĩ tới đối phương tuổi còn trẻ, lại rất lợi hại, căn bản không cho nàng ta thời cơ để nói.

“Ta hiện tại cần dùng tiền gấp, nếu như ngài thành tâm muốn, mười tám triệu, sửa sang cùng đồ dùng trong nhà, coi như ta đưa, còn có...”

“Tám triệu!” Lâm Hải trực tiếp cắt ngang lời nói của nữ nhân.

“Cái gì?” Nữ nhân sửng sốt, sau đó khó thở mà cười, “Ngươi nói đùa đâu? A?”

Cường đầu trọc ở một bên, tròng mắt kém chút trừng ra ngoài.

“Đậu phộng, sư phụ cũng quá hung ác đi, cái giá trả này, trực tiếp xin qua nhà bà ngoại.”

“Không có nói đùa chút nào.” Lâm Hải lắc đầu.

“Như vậy đi, nếu như ngươi thực tình muốn, mười sáu triệu, đây là phòng tuyến cuối cùng của ta.”

“Đi thôi.” Lâm Hải nói một tiếng cùng Cường đầu trọc, quay đầu bước đi.

“Ai ai ai, chờ một chút, khoan hãy đi a, như vậy đi, mười năm triệu, thế nào, thật không thể ít hơn nữa, không tin ngươi nghe ngóng phòng trọ xung quanh đi, căn bản không thể dưới cái giá mười năm triệu này.”

Lâm Hải dừng lại, nhếch miệng lên.

“Mười triệu, được thì được, không được liền là xong.”

“Cái này, đây cũng quá ít đi, mười triệu, làm sao có thể.”

Lâm Hải cười cười, quay đầu liếc nhìn căn biệt thự bên cạnh kia một chút, sau đó rất có thâm ý hướng phía nữ nhân kia nói nói: “Nơi này làm sao có cảm giác âm trầm?”

Nữ nhân nghe xong, mặt bá cái liền biến.

“Lại hai ngày nữa, coi như cái giá tiền này của ngươi phía sau thiếu đi một số không, ngươi nói sẽ có người mua hay không?”

Nữ nhân gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hận không thể đem Lâm Hải nuốt sống.

“Cường đầu trọc, chờ nàng ta đem phòng này bán cho ta xong, cái hoa viên phía trước này, ngươi san bằng cho ta, lật toàn bộ lên một lần nữa, đến lúc đó lật sâu một chút, vạn nhất bên dưới chôn cái bộ xương, không đem ca ca hoảng sợ tiểu sao.”

“A.” Cường đầu trọc hững hờ đáp ứng.

Tâm nói sư phụ ngươi nghĩ quá nhiều, liền cái giá cả mà ngươi ra kia, người ta trừ phi là cái đần độn, nếu không chỉ thấy quỷ mới bán cho ngươi.

Lâm Hải nói một phen, để cho sắc mặt nữ nhân kia lại là biến đổi.

Giãy dụa rất lâu, cắn răng một cái.

“Tốt, mười triệu liền mười triệu, tiện nghi ngươi!”

“Cái gì cái gì cái gì?” Cường đầu trọc trực tiếp mộng bức, “Ngươi nói bao nhiêu tiền?”

“Hừ, mười triệu!”

Đậu phộng, Cường đầu trọc nhất thời cảm giác, cái thế giới này, y nhìn có chút không hiểu.

Lâm Hải nhếch miệng lên, đem thẻ ngân hàng ném cho Cường đầu trọc.

Việc xử lý thủ tục này, tự nhiên không cần đến chính mình, có chân chạy Cường đầu trọc đây.

Lâm Hải rất vui vẻ.

Vấn đề phòng trọ cũng giải quyết, hơn nữa phi thường hài lòng.

Cuối tuần Vân Vân liền thi đại học, chờ thi đại học xong, liền đem người một nhà cũng tiếp vào trong thành phố đi.

Đến lúc đó, ở biệt thự, lái xe sang, để cha mẹ vất vả nửa đời người, cũng hưởng hưởng phúc của nhi tử.

Suy nghĩ một chút, Lâm Hải cũng cảm thấy rất ấm áp, rất hạnh phúc.

Lâm Hải vừa đi một hồi, ở giữa không trung, Sở Lâm Nhi thổi qua, đứng ở trước biệt thự nhà Bành Đào.

“Nơi này âm khí rất nặng, trước đó hẳn là có cái Quỷ Hồn rất lợi hại ở lại qua, mà nơi này tựa hồ có khoảng chừng một tuần lễ không có người ở, không tệ, từ giờ trở đi, nơi này liền làm chỗ ở của bản Công chúa tại Nhân gian đi.”

Lâm Hải đang nhàm chán đi bộ trên đường, Weachat lại vang.

“Buổi tối tới trong nhà ăn cơm.” Liễu Hinh Nguyệt phát tới một cái tin tức.

“Thế nào, nhớ anh?” Phía sau tin tức của Lâm Hải, mang một cái biểu lộ chảy nước miếng.

“Nhớ cái đại đầu quỷ ngươi, ngươi cái thối lưu manh này!”

Ngạch... Lâm Hải mặt xạm lại, không đúng, em gái ngươi, giọng điệu này làm sao giống như là Liễu Hinh Tình?

Quả nhiên, chỉ chốc lát tin tức lại phát tới.

“Lâm Hải, không có ý tứ, vừa rồi em ra ngoài mua thức ăn, không mang điện thoại di động, mẹ để Tiểu Tình thông tri cho anh, nó gọi điện thoại cho anh thì không ai nhận, liền dùng Weachat của em gửi tin tức cho anh.”

Đậu phộng, quả nhiên là cô em vợ a! Quá nóng bỏng a.

Liễu Hinh Nguyệt vừa nói như thế, Lâm Hải mới nhớ tới, số điện thoại của Liễu Hinh Tình, còn đang nằm trong sổ đen của chính mình.

Vội vàng khôi phục, lưu.

Ngẫm lại, tên người liên hệ là “Cô nàng dã man!”

Ai bảo nha đầu này đối với mình dã man như vậy đâu, Lâm Hải cười xấu xa.

“Tiểu Hải đến a, trước ngồi đi, cơm một hồi liền tốt.” Vừa vào cửa, Triệu Phương liền từ phòng bếp nhô đầu ra nói nói.

“A di mạnh khỏe.” Lâm Hải cười chào hỏi.

“Hừ, thối lưu manh!” Liễu Hinh Tình liếc trắng Lâm Hải một cái, liền vào bên trong phòng.

Ai, Lâm Hải thở dài, cái ấn tượng đầu tiên này, thật là khó sửa đổi a.

“Lâm Hải, Tiểu Tình còn nhỏ, không hiểu chuyện, anh chớ để ý a.” Liễu Hinh Nguyệt mang theo áy náy nói nói.

“Nhất định phải chú ý!” Lâm Hải làm bộ buồn bực tức giận nói nói.

“A?”

“Cho nên...” Lâm Hải cười xấu một tiếng, thấy phòng khách chỉ có hai người là hắn cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Anh muốn trừng phạt em cái làm tỷ tỷ này.” Lâm Hải nói, một bàn tay đập vào bên trên mông của Liễu Hinh Nguyệt.

“A!” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng.

“Tỷ, cái đề bài này...” Vừa vặn, Liễu Hinh Tình cầm quyển sách từ giữa phòng đi ra, vừa hay nhìn thấy thủ chưởng của Lâm Hải rơi vào trên mông Liễu Hinh Nguyệt.

“Hừ, quả nhiên là cái thối lưu manh.”

“Tiểu Tình, làm sao?” Liễu Hinh Nguyệt xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, hung hăng trừng Lâm Hải một chút.

“Tỷ, cái đề lý này muội không hiểu, tỷ giúp muội xem một chút.”

Liễu Hinh Nguyệt tiếp nhận sách, cầm giấy bút vẽ nửa ngày, cũng không thể hiểu ra.

“Hỏi Hải ca ngươi một chút đi, tỷ là học âm nhạc, đồ vật khoa lý không am hiểu.”

Liễu Hinh Tình nghe xong, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên.

“Liền hắn? Một cái thối lưu manh, đoán chừng trừ tán gái ra cái gì cũng không biết.”

Lâm Hải nghe xong liền không vui.

Ta dựa vào, nói ta thối lưu manh còn có thể, nhưng ngươi không thể vũ nhục IQ của ta.

Ca ca trước mắt, trong khoa lý thế nhưng là hạng nhất toàn trường.

“Lấy ra, ta xem một chút.” Lâm Hải đưa tay liền đem sách đoạt lấy.

Sau đó trực tiếp ở trên giấy múa bút.

“Xong.” Không đến mười phút đồng hồ, Lâm Hải đem đề giải trình tự đặt ở trước mắt Liễu Hinh Tình, sau đó cân nhấc chân, một mặt trang bức ngồi huýt sáo.

Liễu Hinh Tình cầm tới nhìn một chút, trình tự mạch lạc, mạch suy nghĩ rõ ràng, thật sự rất dễ hiểu.

Không khỏi kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Nghĩ không ra ngươi tên lưu manh này, cũng không phải là không còn gì khác? Trên thân thật là có ưu điểm.”

Lâm Hải trợn trắng mắt, cái gì gọi là thật là có ưu điểm, ưu điểm của ca ca có rất nhiều, chẳng những có ưu điểm, còn có sở trường đây.

Chỉ bất quá cái sở trường này tiểu nha đầu ngươi là không có cơ hội để kiến thức, tỷ tỷ ngươi ngược lại là có thể.

Lâm Hải làm xấu muốn nói.

“Cơm chín, đi ra bưng thức ăn.” Triệu Phương tại nhà bếp hô nói.

Chỉ chốc lát, cái bàn liền đầy bày.

“Tiểu Tình a, cuối tuần liền thi đại học, ăn nhiều thịt một chút, bồi bổ thân thể.” Triệu Phương dặn dò nói.

“Vâng.” Liễu Hinh Tình đáp một tiếng.

“Mẹ, nhiều đồng học của con đều nói chuyện phiếm với nhau, ngày thi đại học ấy, cha mẹ cũng chuẩn bị toàn bộ hành trình đi cùng, mẹ nói cha mẹ bọn họ cũng không thể nghĩ hộ cái gì, lại càng không thể thay thế con cái khảo thí, đi theo có làm được cái gì?” Đang ăn cơm, Liễu Hinh Tình nói nói.

Người nói vô ý, người nghe hữu tâm.

Sắc mặt Triệu Phương nhất thời ảm đạm.

“Tiểu Tình a, tình huống nhà chúng ta con cũng biết, cha con hôn mê bất tỉnh, mẹ phải toàn tâm toàn ý chiếu cố lấy, tỷ tỷ con lại sắp tham gia trận đấu...”

“Ai nha, mẹ, ngươi nói cái gì đó? Con không có ý kia...” Liễu Hinh Tình gấp, nàng không nghĩ tới chính mình thuận miệng nói một câu, liền để mụ mụ suy nghĩ nhiều.

“Ai, hai người các con từ nhỏ đến lớn, mẹ cũng không thể làm gì nhiều, đồ vật nhà hài tử khác có, các con không có...”

“Mẹ, người đừng nói thế, con thật không phải là ý kia...” Liễu Hinh Tình cũng cuống đến phát khóc.

“Tốt, a di, thi đại học ngày ấy, ta liền bồi Tiểu Tình đi!” Lâm Hải bỗng nhiên nói nói.

Chương 62: Hạn mức cao nhất của bạn tốt Thiên Đình

Lâm Hải vừa rời giường, như cũ vẫn là xem xét quầy giao dịch Thiên Đình, nhìn xem cái lão tiểu tử Thái Thượng Lão Quân kia trở lại chưa.

Rất nhanh, Lâm Hải lại thất vọng.

Thái Thượng Lão Quân vẫn không có ở đây, đồng dạng, vẫn không có hồng bao.

Trong đám đậu bị giống như in hồ này cũng có ý kiến.

Nhị Lang Thần: Thái Thượng Lão Quân đi lần này, không biết phải mất bao lâu, cũng không có ai phát hồng bao.

Thất Tiên Nữ: Đúng thế, cũng không biết lúc nào mới trở về, người ta cũng nhớ lão.

Đông Hải Long Vương: Đậu phộng, có gian tình! @ Đổng Vĩnh, mau ra đây, vợ ngươi cùng người chạy.

Thất Tiên Nữ: Đừng nói loạn, Vĩnh ca tính khí lớn, cẩn thận chạy tới chỗ ngươi náo Long Cung.

Na Tra: Ai muốn náo Long Cung, tính ta một người!

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, đừng đề cập đến náo Long Cung, tiểu bức tử!

Na Tra: @ Đông Hải Long Vương, lão già kia, muốn chết có phải không? Tin ta đem da rồng của ngươi lột ra hay không!

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, sợ ngươi a, đến! Chơi không chết ngươi!

Na Tra: @ Đông Hải Long Vương, được, ngươi chờ đó cho ta.

Đậu phộng, Lâm Hải xem xét, lần này náo nhiệt.

Đông Hải Long Vương cùng Na Tra, đây là muốn xé bức a.

Trong đám người này, tựa hồ đã sớm nhìn thành quen, chẳng thấy một tiếng ngăn cản cái quái gì cả, tiếp tục nước lấy bầy.

Chỉ chốc lát.

Na Tra: Bán vảy rồng, thịt rồng, máu rồng, gân rồng, sừng rồng ngàn năm, hiện trường giết mổ, cam đoan tươi mới, mời trả giá (phía sau là một tấm ảnh Thần Long đẫm máu)

Lâm Hải xem xét, Đậu phộng, cái Na Tra này quá dữ dội a.

Công phu lớn hơn cái rắm một chút như thế, trực tiếp làm đến cả một con rồng.

Đông Hải Long Vương: @ Thác Tháp Thiên Vương, có quản tiểu bức tử nhà ngươi hay không! (phía sau là một chuỗi biểu lộ phẫn nộ)

Thác Tháp Thiên Vương: @ Na Tra, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!

Phốc!

Lâm Hải kém chút cười phun, cái Thác Tháp Thiên Vương này không phải cùng Na Tra không hợp nhau sao? Lúc nào cũng học được bao che cho con.

Bên trong Thiên Đình, Thác Tháp Thiên Vương cầm trong tay một cái chân rồng nướng chín, một bên gặm, một bên không ngừng mà gật đầu.

“Ăn ngon, ăn ngon thật.”

Đông Hải Long Vương nửa ngày không nói chuyện, đoán chừng là tức đến logout.

Thái Bạch Kim Tinh: Cái này không ai phát hồng bao, cũng không phải chuyện gì tốt a.

Lôi Thần: Nếu không ngươi phát cái chứ sao.

Thái Bạch Kim Tinh: Chính ta cũng đang nghèo đinh đương, phát hồng bao phải đến tìm nhà giàu, tỉ như @ Thần Tài.

Nhị Lang Thần: Đúng thế, @ Thần Tài, đi ra, phát cái hồng bao.

Hằng Nga: Đồng ý, @ Thần Tài, phát cái thôi, soái ca.

Điện Mẫu: @ Thần Tài, ngồi đợi hồng bao.

…

Trong lúc nhất thời, trong đám đều hướng Thần Tài xoát cái tin tức bình phong cầu hồng bao.

Lâm Hải nhìn, một trận muốn cười, Thần Tài lần nào phát hồng bao cũng đều xui xẻo, trở ra phát mới là lạ.

Quả nhiên, hơn nửa ngày, Thần Tài đều không phản ứng.

Giọng nói trong đám, bắt đầu biến đổi.

Sao Tai Họa: Cái quỷ hẹp hòi Thần Tài kia, các ngươi còn ngóng trông lão chủ động phát hồng bao sao?

Dạ Du Thần: Chính là, Thần Tài thế nhưng là thiết công kê (*con gà sắt ~ keo kiệt), mọi người đừng nghĩ nữa, tán đi.

Hằng Nga: Thần Tài là kẻ hẹp hòi nhất mà ta đã gặp qua, không có cái thứ hai.

Trư Bát Giới: Đúng, Thần Tài đúng là cái quỷ hẹp hòi dưới đường hầm.

Ma Lễ Hải: @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +1

Lôi Thần: @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +2

Xích Cước Đại Tiên: @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +3

Nguyệt Lão: @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +4

...

Lâm Hải xem xét, đến, lại xếp hàng hàng a.

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt một trăm năm!

Phốc!

Cái gì? Lâm Hải trực tiếp cười phun.

Ha ha, nguyên lai Thần Tài một mực đang ở đây a, không những ở đây, lão a cũng đang nhìn đám đậu bỉ này nói chuyện phiếm.

Lâm Hải ngẫm lại cũng là say, cái này cũng là kẻ xui xẻo nha, nhìn người nói chuyện phiếm cũng có thể nhìn đến thổ huyết, ngẫm lại cũng thật sự là không thể tốt nha.

Lôi Thần: Ta qua, nguyên lai Thần Tài cũng ở đây a, ở cũng không ra phát hồng bao, quả nhiên là cái quỷ hẹp hòi!

Na Tra: @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +1

Cửu Thiên Huyền Nữ: @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +2

…

“Ha ha Ha ha!” Lâm Hải nhìn đều muốn điên.

Cái này mẹ nó, Thần Tài sẽ không xách thái đao, chịu tìm tới cửa nhà liều mạng a.

Bất quá còn tốt, không có tin tức Thần Tài lần thổ huyết nữa, đoán chừng là tức đến trực tiếp logout.

Leng keng!

Có người thêm chính mình làm bạn tốt.

Lâm Hải kết nối thông tin xem xét ghi chép.

Đậu phộng, Na Tra!

Đồng ý, không có gì để nói!

Tam Thái Tử Na Tra a, cũng là một cái nhân vật ngưu bức mà Lâm Hải ưa thích.

Nhắc nhở: Bạn tốt Weachat của ngươi đã đạt hạn mức cao nhất.

Đậu phộng, cái quỷ gì!

Sau khi đồng ý thêm Na Tra xong, Weachat không khỏi toát ra một cái tin tức nhắc nhở.

Lâm Hải sững sờ, Weachat không phải đến ba nghìn bạn tốt mới là hạn mức cao nhất sao?

Chính mình mẹ nó đến ba trăm đều không có a, làm sao lại đến hạn mức cao nhất.

Vội vàng mở ra ghi chép thông báo, nhìn một chút.

Hả? Lâm Hải chợt phát hiện, sổ truyền tin của chính mình, không biết từ khi nào, liền gia tăng thêm một cái phân tổ, mà tên phân tổ, lại gọi là "Thiên Đình."

Mở ra xem, bên trong có đến mười cái bạn tốt: Thỏ Ngọc, Kim Hoa Đồng Tử, Ngộ Không, Đông Hải Long Vương, Ma Lễ Thanh, Thiết Quải Lý, Thần Tài, Trương Thiên Sư, Thái Thượng Lão Quân, Na Tra.

A, chính mình lúc nào thêm Thái Thượng Lão Quân? Lâm Hải một chút ấn tượng đều không có.

Đậu móa, lại thêm cái bạn tốt thử một chút.

Lâm Hải tùy tiện tìm một người gần đó, gửi đi tin tức.

Chỉ chốc lát.

Muội Muội Thật Tịch Mịch đồng ý thêm ngươi làm bạn tốt, hiện tại các ngươi có thể nói chuyện phiếm.

Cái này không phải là có thể thêm sao?

Sát, không phải là thêm bạn tốt của Thiên Đình đã đạt tới hạn mức cao nhất đi.

Lâm Hải lại thử hướng Hằng Nga gửi đi tin tức thêm bạn tốt.

Nhắc nhở: Bạn tốt trong Weachat của ngươi đã đạt đến hạn mức cao nhất, không thể tăng thêm.

Nhật!

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, đậu móa, nói như thế, về sau há không phải là không thể lại thêm đám thần tiên còn lại làm bạn tốt sao.

Không được, xem ra chính mình hết thảy liền chỉ có thể thêm mười cái thần tiên làm bạn tốt, vậy mười cái danh ngạch này, liền vô cùng trân quý.

Không thể lãng phí!

Lâm Hải mở ra quần tổ Thiên Đình, ngẫm lại.

Đem Đông Hải Long Vương xóa đi, dù sao trừ giao dịch, liền một câu cũng đều không tán gẫu qua.

Lâm Hải điểm xóa bỏ!

Nhắc nhở: Quần tổ bạn tốt vô pháp xóa bỏ!

Nhật đại gia ngươi! Mẹ nó a, cái này không ngu ngốc sao.

Đang buồn bực, tin tức của Na Tra liền phát tới.

Na Tra: Đạo hữu, có muốn Long Lân Giáp hay không?

Long Lân Giáp? Cái đồ vật gì?

Vội vàng phát cái tin tức, hỏi thăm Na Tra.

Na Tra: Vừa rồi ta có đồ một con rồng nha, thứ còn lại cũng đã bán xong, liền thừa một chiếc vảy rồng, ta dùng gân rồng nối, làm thành bộ dáng y phục, mặc lên người có thể làm áo giáp, từ Thần Binh trở xuống, đều là không thể gây tổn thương.

Đậu phộng, ngưu bức như vậy!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Giá cả bao nhiêu?

Na Tra: mười nghìn điểm Công đức.

Đậu phộng, Lâm Hải thầm mắng một tiếng, thật quý a, chính mình hết thảy mới có mười nghìn lẻ một trăm điểm Công đức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có chút quý.

Na Tra: Không có quý chút nào, ta cùng ngươi nói, cha ta vừa mới gặm xong móng rồng liền đem ta đánh một trận, để cho ta hứa về sau cũng không tiếp tục giết rồng nữa, cho nên, cái Long Lân Giáp này có lẽ cũng sẽ không xuất bản nữa.

Ta qua, thật hay giả?

Lâm Hải có chút tâm động.

Đậu móa, đây chính là Long Lân Giáp a, vạn nhất cái tiểu Na Tra này về sau thật không giết rồng nữa, sau này mình muốn, hướng đi đâu mua đây?

Sát, mua đi, dù sao điểm Công đức tự mình cũng biết làm sao để kiếm được, khi không có việc gì thì ra ngoài làm nhiều việc tốt liền sẽ có.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt a, ta muốn.

Ngươi hướng Na Tra chuyển khoản mười nghìn điểm Công đức.

Na Tra: Ừ, thu đến, lập tức phát cho ngươi.

Na Tra hướng ngươi gửi đi một kiện Long Lân Giáp.

Ha ha, Lâm Hải cao hứng một trận, đậu móa, toàn bộ thế gian, có ai từng thấy Thần Long?

Không có.

Thế nhưng ca ca không giống nhau, ca ca a mặc đều là áo giáp làm từ vảy rồng!

Nghĩ đến, Lâm Hải cũng trở nên kích động.

Đem túi trữ vật của Weachat mở ra.

Rút ra!

Phốc!

Lâm Hải nhìn lên cái Long Lân Giáp trước mặt này, nhất thời tức giận một trận!

Em gái ngươi Na Tra, lão tử muốn trả hàng!!!

Chương 63: Yếm Hồng

Lâm Hải nhìn cái gọi là Long Lân Giáp trước mắt này, khóc không ra nước mắt.

Em gái ngươi, tiểu Na Tra!

Ngươi a làm thành cái bộ dáng gì không tốt, mẹ nó không phải là làm thành bộ dáng cái yếm a.

Không phải ngươi mỗi ngày đều mặc cái yếm chạy khắp nơi, liền để cho người khác cũng đều mặc yếm đi.

Hơn nưa còn là màu hồng, ngươi để ca ca một cái đại lão gia làm sao mặc?

Trách không được chủ động tìm tới ta, làm thành cái dạng này, khẳng định mẹ nó không ai mua nha.

Không được, kiên quyết trả hàng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Na Tra, ta muốn trả hàng! (một cái biểu lộ phẫn nộ)

Na Tra: Đang đi giết rồng, có việc quay đầu lại nói!

Em gái ngươi!

Lâm Hải nhìn tin đáp trả, càng tức giận.

Vừa rồi người nào cùng hắn nói, về sau cũng không tiếp tục đi giết rồng nữa?

Người nào nói cái Long Lân Giáp này có thể là không xuất bản nữa!

Tuyệt ngươi cái đại gia!

Lâm Hải nhất thời cảm thấy bị hố thảm!

Nhìn cái yếm trong tay, Lâm Hải phát sầu một trận.

Cái này mẹ nó cũng không thể thả ra ngoài a, túi càn khôn giống như chỉ có thể rút ra, không thể thu trở về.

Phải làm sao mới ổn đây?

Đúng, không được thì đưa Hinh Nguyệt.

Ttrong đầu Lâm Hải, hiện ra hình ảnh Liễu Hinh Nguyệt ăn mặc yếm hồng, thẹn thùng nhìn chính mình.

“Khà khà khà khà.” Lâm Hải cười dâm đãng một trận.

Được a, cứ định như vậy đi!

Nghĩ đến là làm, Lâm Hải phát cái tin tức cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, đang làm gì? Anh tặng em một kiện lễ vật!”

Chỉ trong chốc lát, tin tức của Liễu Hinh Nguyệt liền phát trở lại.

“Em đang luyện ca, ban đêm lại nói.”

Sau đó, liền không có gì nữa.

Mẹ nó, quan trọng là cái yếm này để ở chỗ nào a?

Lâm Hải phiền muộn một trận.

Đang nghĩ ngợi, phanh một tiếng, cửa bị đẩy ra, Vương Bằng đi tới.

“A? Hải tử, ngươi làm sao lại không đi học... Phốc!” Vương Bằng vừa nói một nửa, trực tiếp liền phun.

“Ha ha ha ha ha...” Vương Bằng chỉ yếm hồng trong tay Lâm Hải, ôm bụng cười một hồi.

Lâm Hải mặt đen giống như cái đáy nồi.

“Cười em gái ngươi a cười!”

“Ai nha, chết cười ta, chết cười ta.” Vương Bằng hơn nửa ngày mới bớt cười đi.

“Ta nói Hải tử, ngươi nha từ chỗ nào lấy ra cái yếm hồng này a? Không phải là từ ký túc xá nữ sinh thuận tay lấy tới đi?”

“Thuận em gái ngươi!”

“Ha ha, còn không thừa nhận, chẳng lẽ là chính ngươi chuẩn bị mặc hay sao?”

Lâm Hải nghe lời này, càng phiền muộn a.

Thảo, ca ca mua thật đúng là chuẩn bị tự mình mặc, nhưng người nào nghĩ tới nó lại là cái yếm a.

Vương Bằng lấy điện thoại di động ra, “Tách” một tiếng, chụp một tấm cho Lâm Hải.

“WTF, ngươi chụp ảnh làm gì a?”

“Nói nhảm, sự tình thú vị như vậy, tự nhiên là phát lên vòng bằng hữu!”

“Đại gia ngươi...”

Lâm Hải phiền muộn đến hỏng, chỉ chốc lát, trong vòng bằng hữu của Vương Bằng, liền nhiều thêm một tấm ảnh chụp Lâm Hải tay nâng yếm hồng.

Không thể không nói, tốc độ về lời đồn tin tức trong vòng bằng hữu thật sự là quá nhanh, chỉ chốc lát, tấm hình này liền ngươi truyền cho ta, ta truyền cho ngươi, truyền khắp toàn bộ đại học Giang Nam.

Thậm chí, cũng có người treo lên bên trên bài viết, mà hơn nữa, phối từ càng tuyệt hơn.

Vạch trần độc nhất vô nhị ——Tiểu sinh thanh tú thật ra là nam biến thái, Ca Vương Lâm Hải yêu quý yếm hồng

Đến a, hắn lại nổi danh a.

Lâm Hải nhìn bên trên bài viết, những cái thêm mắm thêm muối kia, đơn thuần tạo ra cái gọi là tin tức độc nhất vô nhị, hắn phiền muộn hận không thể đem cái Vương Bằng mập mạp chết bầm này ngược hơn một trăm lần.

Leng keng!

Tin tức của Liễu Hinh Nguyệt.

“Anh, anh thích mặc yếm?”

Phốc!

Truyền quá nhanh a.

“Hinh Nguyệt, nếu như anh nói cái yếm này, chính là quà anh đang muốn tặng cho em, em tin không?”

Chờ một hồi, Liễu Hinh Nguyệt mới phát tới tin tức.

“Thật đáng ghét, anh làm sao biết người ta thích mặc yếm?”

Cái gì!

Tròng mắt Lâm Hải kém chút lồi ra!

Liễu Hinh Nguyệt thích mặc yếm? Còn có việc này?

“Người ta cùng em tâm hữu linh tê chứ sao.” Lâm Hải nói nhảm.

“Em mỗi ngày đi ngủ cũng mặc yếm, coi như là áo ngủ.”

Ta sát, đây thật là chó ngáp phải ruồi a!

“Ban đêm, anh đem qua cho em, đến lúc đó mặc cho anh xem một chút”, Lâm Hải treo ở phía sau một cái biểu lộ chảy nước miếng.

“Mới không cần!” Liễu Hinh Nguyệt phát cái biểu lộ thẹn thùng.

Đang trò chuyện, điện thoại vang.

“Ừm?” Lâm Hải xem xét cái tên gọi tới, Cô nàng dã man!

Là Liễu Hinh Tình đánh tới.

Tiểu nha đầu này tìm ta làm gì?

Nhận điện thoại, thanh âm Liễu Hinh Tình tựa hồ có chút gấp rút.

“Ngươi đến cửa nhất trung một chút, nhanh lên.” Nói xong, điện thoại liền treo.

Ta dựa vào, không có sao chứ.

Lâm Hải xuống lầu, lái xe liền chạy qua nhất trung.

Nhất trung Giang Nam cách đại học Giang Nam không xa, năm phút đồng hồ liền đến.

Vừa xuống xe, Lâm Hải chỉ thấy Liễu Hinh Tình bị một đám nữ hài tử mái tóc nhiễm đến xanh xanh đỏ đỏ vây vào giữa.

Nữ hài cầm đầu kia, có mái tóc màu đỏ, miệng ngậm điếu thuốc, đang không ngừng xô đẩy Liễu Hinh Tình.

Đậu phộng, tình huống như thế nào!

Lâm Hải vội vàng xuống xe, xông qua.

“Các ngươi đang làm gì!” Lâm Hải một tay kéo Liễu Hinh Tình đến phía sau mình.

“Đậu phộng, ngươi là ai vậy, Liễu Hinh Tình, tiểu tử này không phải là dã hán tử của ngươi đi.” Nữ tử tóc hồng mười phần phách lối hướng Lâm Hải thổi ra luồng khói.

Đậu phộng, Lâm Hải không thể tin được!

Chính mình giống như rời trường cấp ba không mấy năm đi, làm sao nữ sinh cao trung hiện tại cũng trở nên điên cuồng như vậy a.

“Hồng lão đại, ngươi đừng nói bừa, đây là tỷ phu (*anh rể) của ta!” Liễu Hinh Tình tại sau lưng Lâm Hải nói.

Ngọa tào, tiểu nha đầu rốt cục đổi giọng gọi tỷ phu á!

Không gọi thối lưu manh á!

Đậu móa, liền vì cái âm thanh tỷ phu này, việc này ca liền thay ngươi khiêng!

“Nói đi, tìm Tiểu Tình có chuyện gì?” Lâm Hải làm ra một bộ dáng cà lơ phất phơ, điểm cho mình điếu thuốc.

Tiểu hài tử trường cấp ba các ngươi không phải hướng tới bộ dáng xã hội đại ca sao? Vậy ca ca liền làm ra cái bộ dáng cho các ngươi nhìn xem.

Chỉ là, Lâm Hải không biết, cái bộ dáng này của chính mình, nào có một chút phong phạm đại ca, căn bản chính là hình tượng của cái tiểu côn đồ đầu đường.

“Đậu móa, cái tiểu tao hóa Liễu Hinh Tình này dám theo lão nương đoạt nam nhân, lão nương hôm nay không phá nát cái gương mặt này là không được!”

Cái gì!

Tròng mắt Lâm Hải kém chút rơi ra!

Trời ạ, quá điên cuồng a!

Tiểu nha đầu này thế mà lại học theo người khác đoạt nam nhân, năm nay mới bao nhiêu lớn a!

Lâm Hải nhất thời cảm thấy, một đường khoảng cách đã nằm ngang ở giữa chính mình cùng đám sinh viên cấp ba này.

Ai, Lâm Hải thầm than một tiếng, già a!

“Tỷ phu, ngươi đừng nghe nàng ta nói bừa!” Liễu Hinh Tình vội vàng giải thích nói.

“Lưu Chí Cường hôm nay chỉ là tới cùng ta hỏi một đề bài, tan học nàng ta liền nói hai ta, hai ta...”

“Được, ta biết rõ!” Lâm Hải lập tức liền hiểu rõ.

Chỉ là hiểu thì hiểu, nên làm cái gì, Lâm Hải có chút đau đầu a.

Cái này nếu là một đám nam sinh, nói cái gì đều dễ xử lý, nếu không thì đánh bọn họ một hồi, mang theo Liễu Hinh Tình rời đi liền được.

Nhưng hết lần này tới lần khác vây quanh mình cùng Liễu Hinh Tình, là một đám nữ hỗn tử a!

Phải làm sao mới ổn đây, căn bản không có chỗ xuống tay a.

Đúng lúc này, một cái nữ sinh ngậm điếu thuốc, đem một cái tiểu nam sinh có chút gầy tiến vào vòng vây.

“Hồng lão đại, ta đem Lưu Chí Cường mang tới.”

Lâm Hải nghe xong, vội vàng chăm chú nhìn qua, muốn kiến thức một chút cái tiểu tử để vị đại tỷ trước mặt này tranh giành tình nhân, đến cùng là thần thánh phương nào

Ta qua, một mặt râu quai nón này, nhìn qua rất thô cuồng nha.

Chỉ là râu quai nón này nếu như sinh trưởng ở trên thân một cái mãnh nam, cái kia ngược lại là có thể tăng thêm mấy phần khí khái nam nhân.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại sinh trưởng ở trên thân Lưu Chí Cường còm nhom như một con gà con, liền có chút dở dở ương ương.

Lâm Hải nhất thời cảm thấy, nhãn quang của cái Hồng lão đại này, thật mẹ nó không tầm thường.

Lúc này, Lưu Chí Cường nói chuyện.

“Hồng lão đại, ngươi tha ta đi, ta thật sự là tìm Liễu Hinh Tình hỏi bài mà.”

Phốc! Ha ha Ha ha...

Không mở miệng nói còn tốt, Lưu Chí Cường cái này vừa nói, Lâm Hải trực tiếp cười phun!

Em gái ngươi, hóa ra là cái nương nương khang, ngươi a xứng đáng với một mặt râu quai nón này của ngươi sao?

“Thảo! Dám cười Cường Cường nhà ta, bọn tỷ muội, đánh hắn cho ta!”

Chương 64: Teddy cỡ lớn

Lâm Hải lôi kéo Liễu Hinh Tình, rất chật vật mới chạy trốn tới trên xe.

Lái xe, nhanh như chớp liền chạy, như là chó mất chủ.

Cúi đầu nhìn y phục của chính mình, bị xé thành một đám rèm cửa, trên mặt còn bị cào mấy vết.

Thiên a, chuyện này là sao, bị một đám nữ nhân vây công.

Tâm lý Lâm Hải cái này biệt khuất a.

Nếu mình đánh không lại cũng coi như thôi, nhưng hết lần này tới lần khác chính mình ngược lại cũng là cao thủ a.

Nhưng cao thủ cũng không thể ở trên đường cái đánh nữ nhân a, hơn nữa còn là một đám nữ nhân.

Ai, Lâm Hải cảm giác nhân sinh của mình chưa từng có u ám qua như thế.

“Uy, ngươi.” Liễu Hinh Tình nhìn hình dạng của Lâm Hải một chút, mang theo áy náy nói.

Lâm Hải phất phất tay, hắn bây giờ đến tâm tình nói chuyện đều không có.

“Thế nhưng là, Hồng lão đại nói, tan học ngày mai, nàng ta sẽ còn tìm ta...”

“Hai ngày này lão sư còn cho áp đề đâu, ta lại không thể không tới...”

Thanh âm Liễu Hinh Tình rất nhỏ, sắp khóc.

Thảo, Lâm Hải chau mày.

Cái này a đúng là cái vấn đề.

Nếu không chính mình mỗi ngày tới đón nàng?

Nhưng coi như mình đến thì có cái lông tác dụng a, trừ để đám nữ vô lại kia lại cào thêm mấy cái móng vuốt, còn có thể làm cái gì?

Thật phiền chết a!

WTF! Bỗng nhiên, Lâm Hải “C-K-Í-T..T...T” một tiếng đem xe phanh lại.

Hỏng, giống như đụng vào cái đồ vật gì đó!

Vội vàng xuống xe, Lâm Hải chạy đến trước một bên đầu xe.

Là một con chó Teddy màu trắng, đã ngã vào trong vũng máu.

Nhật, đụng phải chó, cũng tự trách mình vừa rồi lái xe thất thần.

Bốn phía nhìn sang, cũng không thấy chủ nhân của chó, mắt nhìn cái con chó Teddy nho nhỏ này liền muốn tắt thở.

Liễu Hinh Tình cũng xuống xe.

“A!” Thấy Teddy nho nhỏ bị đâm đến thành cái dạng kia, nước mắt Liễu Hinh Tình bá cái liền rớt xuống.

Vội vàng chạy qua, ngồi xổm người xuống, nhẹ khẽ vuốt vuốt thân thể của cẩu cẩu nho nhỏ này.

“Cẩu cẩu thật đáng thương.”

Teddy nho nhỏ hai con mắt tròn căng, nhìn qua Liễu Hinh Tình, vậy mà toát ra một tia thống khổ cùng cầu khẩn rất nhân tính hóa.

“Ngươi nhanh cứu nó a!” Liễu Hinh Tình quay đầu, lo lắng hướng phía Lâm Hải nói.

Tâm tình Lâm Hải cũng thật không tốt, mắt thấy cái con chó Teddy này liền không sống được nữa.

Dù sao cũng là do tự mình lái xe đụng phải, mặc dù chỉ là một con chó, nhưng dầu gì cũng là một sinh mệnh a.

Đưa đến bệnh viện sủng vật khẳng định không kịp, chính mình tuy y thuật thần kỳ, nhưng cũng là trị cho người, bản thân cũng không phải là thú y a.

Phải làm sao mới ổn đây?

A? Có!

Lâm Hải bỗng nhiên nghĩ đến, trong túi càn khôn của chính mình còn có một viên Linh Thú Đan đây.

Tuy đây là đồ vật để nuôi nấng Linh Thú, nhưng dù sao cũng là xuất phẩm của Tiên giới a, nói không chừng sẽ có cái kỳ hiệu gì đây.

Đậu móa, mặc kệ, dù sao cái con chó Teddy này đã không thể cứu, lấy ngựa chết làm ngựa sống, vạn nhất cái Tiên khí trong Linh Thú Đan này có thể cứu mạng thì sao.

“Ngươi chờ ta một chút.” Lâm Hải trở lại trong xe, đóng cửa lại.

Mở ra Weachat, túi càn khôn.

Rút ra!

Sau một khắc, Linh Thú Đan xuất hiện trong tay.

Lâm Hải xuống xe, đi đến ngồi xuống trước mặt con chó Teddy, dùng cái lưng ngăn trở ánh mắt của Liễu Hinh Tình ở phía sau.

“Teddy, ngươi có thể được cứu sống hay không, liền nhìn tạo hóa của ngươi.”

Lâm Hải đẩy miệng của con chó Teddy ra, đem Linh Thú Đan nhét vào.

“Uy, ngươi cho nó ăn cái gì?”

“Uống thuốc.”

Linh Thú Đan vừa tiến vào trong miệng con chó Teddy, liền tan ra.

Sau một khắc, mắt nhỏ của con chó Teddy này, đột ngột trừng thẳng.

Lâm Hải rất gấp gáp, gắt gao nhìn chằm chằm vào phản ứng của con chó Teddy.

Rất nhanh, một cỗ khí tức sinh mệnh cường đại, từ trên thân của con chó Teddy phóng xuất ra.

Nhãn tình Lâm Hải sáng lên, thành công!

Nhưng sau đó, thần kinh Lâm Hải lại kéo căng.

Phản ứng của con chó Teddy này, có chút không thích hợp a.

Con chó Teddy nằm trên mặt đất, toàn thân không ngừng run rẩy, bên trên cái mặt chó nho nhỏ, lộ ra biểu lộ thống khổ giãy dụa rất nhân tính hóa.

Lảo đảo, con chó Teddy thế mà đứng lên.

"Rống, rống!" Trong miệng của con chó Teddy, thế mà phát ra tiếng gầm như dã thú.

Ngay sau đó, Thiên Nhãn Thần Thông của Lâm Hải tự động mở ra.

Hắn rõ ràng nhìn thấy, trong thân thể của con chó Teddy này, lại có một cỗ khí lưu màu xanh, đang nhanh chóng du tẩu.

Mà thân thể của con chó Teddy, đang từng chút biến lớn, tuy chậm chạp, nhưng Lâm Hải lại thấy rõ ràng.

"Đậu phộng, cái này là biến dị sao a."

Lâm Hải giật mình, vội vàng đem con chó Teddy này ôm lấy, bỏ vào trong xe.

Cái này nếu để cho người nhìn thấy, này không phải, sẽ thành sự kiện linh dị sao?

Lâm Hải đem con chó Teddy đặt ở trên ghế sau, hai con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào thân thể đang không ngừng biến lớn của nó.

Liễu Hinh Tình cũng tới trong xe.

“A? Cái con chó Teddy bảo bảo này, tựa hồ biến lớn hơn một chút đây.” Liễu Hinh Tình có chút buồn bực nói.

Lâm Hải không nói gì, chỉ là càng ngày càng kinh ngạc!

Nhìn điệu bộ này, cái con chó Teddy này trong một chốc sẽ không dừng trưởng thành được.

Cái này là một con con chó Teddy bảo bảo xinh xắn, đợi lát nữa nếu là biến thành một con chó săn lớn, chính mình nên giải thích thế nào a.

“A, cái này cái này cái này cái này... Nó làm sao biến lớn như vậy?” Sau mười mấy phút, Liễu Hinh Tình chỉ thấy con chó Teddy trước mắt đã kinh biến đến mức cao gần nửa người, phảng phất nhìn thấy sự tình khó có thể tin tưởng nhất trên đời này, nói chuyện cũng cà lăm.

“Ngươi hỏi ta ta đi hỏi ai đây?” Lâm Hải chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

“Gâu Gâu!” Chó Teddy rốt cục tựa hồ đã ngừng trưởng thành, hướng phía Lâm Hải vui sướng gọi hai tiếng.

Thế nhưng lại dọa Lâm Hải đến giật mình.

“Đậu phộng, người nào đang kêu ba ba?”

“Là ta a, ba ba.” Con chó Teddy hướng phía Lâm Hải lung lay cái đuôi, trên mặt vậy mà mang ra cái nụ cười.

“Đậu phộng, ngươi a thành tinh?”

Lâm Hải rốt cục biết là ai đang kêu ba ba, thế nhưng mà lại là cái con chó Teddy loại cực lớn trước mắt này a.

Không nghĩ tới ăn Linh Thú Đan, thế mà lại giống như Quỷ Hồn, có thể cùng mình dùng ý thức giao lưu.

"Không có a, ba ba, ta cách thành tinh còn kém xa đâu, hiện tại chỉ là thân thể trở nên cường tráng, hơn nữa lại có thêm một tia linh trí, mới có thể cùng ba ba giao lưu."

Mặt Lâm Hải xạm lại.

"Ta nói, ngươi a có thể đừng kêu ba ba hay không, ngươi một con chó há miệng ngậm miệng kêu ba ba với ta, vậy ta a là cái gì?"

"Nhưng ngươi là người cho ta sinh mệnh thứ hai a, linh trí cũng là ngươi cho, ngươi đương nhiên là cha ta."

Ngữ khí của con chó Teddy cỡ lớn, tựa như một đứa bé.

Lâm Hải vừa trừng mắt, "Ta nói không được kêu ba ba thì không được kêu ba ba, có nghe hay không!"

Con chó Teddy cỡ lớn thấy Lâm Hải giận, lập tức nước mắt rưng rưng, đáng thương trên cái mặt kia cũng đừng nhắc đến.

"Uy, ngươi trừng mắt với nó làm gì a, nhìn nó sắp khóc, thật đáng thương."

Liễu Hinh Tình thấy thế, vội vàng vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của con chó Teddy cỡ lớn.

Con chó Teddy cỡ lớn quá tinh, vội vàng đem đầu thiếp tới, tại trước ngực Liễu Hinh Tình, thân mật cọ lấy.

Hai cái mắt nhỏ tròn căng, cũng không quên để ý hướng phía Lâm Hải thoáng nhìn.

"Ai u WTF, còn không trị được ngươi sao." Lâm Hải đi lên cho cái con chó Teddy cỡ lớn này một bàn tay.

"Đem đầu chó của ngươi lấy ra, ngươi a là chó lưu manh." Lâm Hải quét mắt một vòng qua địa phương mà con chó Teddy cỡ lớn cọ cọ, nhất thời có loại cảm giác người không bằng chó.

“Chủ nhân của ngươi đâu? Không có việc gì thì xéo đi nhanh lên đi.”

Lâm Hải chuẩn bị đuổi nó đi.

“Không có chủ nhân, người ta là rời nhà trốn đi.”

Trốn đi em gái ngươi!

“Được, ngươi từ đâu tới thì về tới đó đi, nhanh chóng lên.”

“Ba ba, đừng vứt bỏ ta.” Nước mắt của con chó Teddy cỡ lớn lại phải xuống tới.

“Ta không phải ba ba của ngươi!”

“Không phải ba ba, hơn hẳn ba ba!”

“Nhanh đi, không đi ta đánh ngươi a!”

“Ngươi đánh ta, ta liền đi cọ nàng!”

“Ngươi là con chó lưu manh!”

“Chó lưu manh giống ba ba! Ngươi là cha ta!”

“Ta con mẹ nó a không phải ba ba của ngươi.”

…

Một người một chó, mắt lớn trừng mắt nhỏ, thông qua ý thức, tại chỗ này đấu trí đấu dũng không ngừng.

Liễu Hinh Tình ở bên cạnh nhìn sửng sốt một chút.

“Uy, ngươi có phải bị ngốc hay không?” Liễu Hinh Tình khoát khoát tay tại trước mắt Lâm Hải.

“Ngươi mới ngốc.” Lâm Hải cho nàng cái mắt trắng.

Đậu móa, cái con chó lưu manh ngu xuẩn này xem ra là đuổi không đi rồi.

“Ngươi tên là gì?” Đã đuổi không đi, dù sao cũng phải có cái tên để xưng hô với nó đi.

“Ta không có tên, ba ba cho một cái đi.” Con chó Teddy cỡ lớn điềm đạm đáng yêu nói.

“Đậu móa, đã nói đừng kêu ba ba.” Lâm Hải cho nó một bàn tay.

“Kêu cái gì đâu?” Lâm Hải sờ lên cầm nghĩ một hồi.

Con chó Teddy cỡ lớn trông mong chờ lấy, một mặt chờ mong.

“Thao, dứt khoát gọi A Hoa đi, ân, cứ định như vậy!”

Con chó Teddy cỡ lớn nghe xong, sắc mặt lập tức biến thẩm!

Đồng thời, một tiếng kêu rên cực kỳ bi thảm, truyền vào não hải của Lâm Hải.

“Đừng a! Người ta là đực!!!”

*Chó teddy : Sở hữu bộ lông dài và xoăn tít, teddy đã và đang trở thành những chú chó đáng yêu nhất trên thế giới. Teddy không chỉ đáng yêu mà chúng còn không hề kén ăn, rất dễ bảo. Nếu bạn dành một chút thời gian cho việc chăm sóc bộ lông chúng mỗi ngày, bạn sẽ có một chú cún thật cưng, thật yêu đó.

Chương 65: Cách vách ngươi ở có con quỷ

“Đông đông đông!” Có người gõ cửa sổ xe.

Lâm Hải đem cửa xe hạ xuống.

“Có đi hay không a, không đi thì đừng cản đường!” Một cái nam nhân đầu hói có chút buồn bực nói nói.

Đậu phộng, quên xe còn đang ngừng lại giữa đường đây.

Lâm Hải áy náy cười một tiếng, liền lái xe rời đi.

Nào nghĩ đến.

“Rống!” Một tiếng gầm lên, A Hoa thò đầu ra, trực tiếp cắn y phục của đầu hói.

Bộ dáng một mặt hung ác, hận không thể đem đầu hói nuốt xuống.

“Ai u đậu phộng!” Đầu hói bị dọa đến ngao một tiếng, lộn nhào liền chạy.

“Ba ba, thế nào, ta biểu hiện tạm được đi.” A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi, lấy công nói.

Lâm Hải hướng phía đầu nó cho một bàn tay.

“Được em gái ngươi a được, cắn người không được tìm ta a, ngươi a nhớ kỹ, ngươi chỉ là con chó Teddy, là chú chó sủng vật có được hay không, đừng theo người ta học làm chó săn.”

Lâm Hải vừa nói, vừa nổ máy xe.

A Hoa một mặt ủy khuất, chạy đến trước ngực Liễu Hinh Tình, giả bộ đáng thương cọ qua.

“Thiên a, chó lưu manh!” Lâm Hải tâm lý mắng một tiếng.

“A? Đậu phộng, có biện pháp!” Trong đầu Lâm Hải chợt lóe linh quang.

Nhìn ban nãy, với A Hoa lúc này một chút, bỗng nhiên xem xét, thật đúng là rất đáng sợ.

Nếu không ngày mai lúc chính mình đi đón Liễu Hinh Tình, thì đem A Hoa đi theo.

Đến lúc đó để A Hoa hướng phía đám nữ vô lại kia rống hai lần, không phải lập tức sẽ đem các nàng dọa đến té cứt té đái sao.

Đúng, cứ làm như thế.

Có biện pháp, Lâm Hải lập tức cao hứng.

Bên trên ghế sau, A Hoa đem đầu gối ở trước ngực Liễu Hinh Tình, một mặt say mê hưởng thụ tay nhỏ của Liễu Hinh Tình vuốt ve.

“Uy, ngươi nói nó làm sao một chút liền biến lớn như vậy, quá không thể tin tưởng đi.”

Lâm Hải nói thầm một tiếng, nha đầu này tâm thật to lớn, một cái con chó Teddy đột nhiên biến lớn như vậy, chẳng những không sợ, còn đang hiếu kỳ.

“Ta đoán chừng là thuốc cho nó uống có vấn đề, xã hội hiện tại này ngươi cũng biết, thuốc a đồ ăn a cái gì, cũng không an toàn a.”

“Ngươi chưa có xem một cái tin tức à, nói có một cái nông dân, dùng một loại thuốc trừ sâu nào đó, trồng ra trái dưa hấu cao cỡ một người.”

“Ta đoán chừng ta cái thuốc ta vừa mới cho A Hoa ăn kia, cũng có loại hiệu quả này.”

Lâm Hải nói khoác một hồi.

“Có đạo lý nha.” Liễu Hinh Tình cái hiểu cái không gật gật đầu.

Lôi kéo một con chó lớn như vậy, tự nhiên không thể trở về ký túc xá.

Lâm Hải đem Liễu Hinh Tình đưa về nhà, trực tiếp về tòa biệt thự vừa mua.

“Ngươi liền ở bên ngoài, tùy tiện tìm một chỗ nằm sấp đi.” Lâm Hải phanh cái đóng chặt cửa lại, đem Tiểu Hoa đóng tại bên ngoài.

“Đừng a, ba ba, ta là chó sủng vật, ta muốn ở trong phòng.” Tiểu Hoa đối với cửa cào một hồi.

“Hừ, ba ba thật đáng ghét.” Cào nửa ngày, thấy Lâm Hải cũng không phản ứng, Tiểu Hoa rũ cụp đầu lắc lư tại trong sân nhỏ.

“A? Trong sân của nhà bên cạnh có cái ổ chó.” Tiểu Hoa hấp tấp chạy qua.

Lúc một nhà Bành Đào dọn đi, cũng đem chó mang đi.

Tiểu Hoa nằm tại trong ổ chó, rất nhân tính hóa mà duỗi người một cái.

Ngẩng đầu nhìn một cái, một cái nữ nhân yêu diễm đến cực hạn, đang tò mò nhìn mình chằm chằm.

Tiểu Hoa bỗng nhiên giật mình, sau đó giả trang ra một bộ dáng đáng yêu, lúc lắc cái đuôi.

Nhìn chằm chằm một hồi lâu, Sở Lâm Nhi mới quay người bay đi.

“Thật là một con chó kỳ quái.” Đôi mi của Sở Lâm Nhi cau lại, một bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Sau khi Sở Lâm Nhi bay vào biệt thự, Tiểu Hoa liền từ ổ chó xông tới, chạy đến cửa nhà Lâm Hải, điên cuồng cào cửa.

“Ba ba, ba ba, cách vách ngươi có ở một cái Nữ quỷ!”

Lâm Hải hoàn toàn không nghe thấy, hiện tại, hắn đang nằm trên giường, cùng Liễu Hinh Nguyệt phát tin tức.

“Hinh Nguyệt, cái yếm lúc nào đưa cho em?” Lâm Hải phát một cái biểu lộ sắc sắc.

“Chán ghét! Sắp thi đấu, em còn luyện ca thêm một hồi, buổi tối bảy giờ, anh đến phòng luyện giọng đón em đi.”

Lâm Hải một mình nhàm chán, mở ra Weachat, nhìn các thần tiên đậu bỉ trong quầy giao dịch Thiên Đình nói chuyện phiếm đánh cái rắm.

Ngộ Không: Lại nói cái lão đầu nhi Thái Thượng Lão Quân này đi đâu, không về nữa, lão Tôn ta qua đem Đâu Suất Cung của lão lật lên đi.

Nhị Lang Thần: @ Ngộ Không, thổi ngưu bức, chỉ mượn cái gan của ngươi!

Ngộ Không: @ Nhị Lang Thần, con ta, da lại ngứa đúng có hay không?

Cự Linh Thần: @ Ngộ Không, Đại Thánh, thừa dịp Thái Thượng Lão Quân không tại, qua cho mọi người chút điểm phúc lợi thôi (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Nhị Lang Thần: @ Cự Linh Thần, ngươi suy nghĩ nhiều, cái con khỉ này cũng chỉ thổi ngưu bức là giỏi, lần trước kém chút để Thái Thượng Lão Quân đóng trong lò đan nướng chín, nào còn có gan đi?

Ngộ Không: A!!! @ Nhị Lang Thần, con ta, lại dám xem thường lão Tôn ta, tốt tốt tốt, lão Tôn ta cái này qua vậy!

“Ta qua, Đại Thánh đều thành Phật, vẫn còn cái tính khí này, rõ ràng bị Nhị Lang Thần chọc.”

Lâm Hải một trận lắc đầu.

Ngẫm lại, Lâm Hải lại gọi điện thoại cho cha mẹ.

“Mẹ, chân đau của ba, có tái phát hay không a?”

“Yên tâm đi, Tiểu Hải, cái cao dược dán của con, quả thực rất có hiệu quả, sau khi cha con dán, một lần cũng không còn đau nữa, thật nhiều người trong thôn cũng đến nghe ngóng mua ở đâu đây.”

Lâm Hải nghe, một trận vui mừng.

Đồng thời, một cái ý niệm xông tới trong đầu.

Mình có thể mở công ty Dược Phẩm, chuyên môn sản xuất cái thuốc cao da chó này a, đã có thể trị bệnh cứu người, lại có thể kiếm tiền, sao lại không làm a.

Bất quá Lâm Hải cũng chỉ là suy nghĩ một chút, mở công ty cũng không phải việc nhỏ, không thể đơn giản như vậy, vẫn là chờ lúc sau có thời gian, suy nghĩ thêm chuyện này đi.

Lâm Hải lại hỏi một chút tình huống chuẩn bị thi đại học của Lâm Vân, liền nói với Tống Cần: “Mẹ, con ở trong thành phố đã mua một cái biệt thự, chờ Vân Vân thi đại học xong, con liền đem mẹ cùng ba ba tiếp lên, người một nhà chúng ta liền ở cùng nhau.”

“Con đứa nhỏ này, lại xài tiền bậy bạ, ta và cha con ở cái gì biệt thự a, ở trong thôn đợi là được.” Tống Cần tuy oán giận, nhưng Lâm Hải cũng nghe ra vui vẻ trong lời nói.

Làm nhi nữ, hiếu thuận lớn nhất không phải liền là để cha mẹ vui vẻ sao?

Cái này liền đầy đủ.

Lâm Hải tắt điện thoại, nhìn nhìn thời gian, nên trở về trường học.

Vừa mở cửa ra, chỉ thấy Tiểu Hoa áp sát trên cửa, dùng sức cào.

“Cào em gái ngươi a, cửa này rất đắt!” Lâm Hải nhẹ nhàng đá một chân.

“Ba ba, cách vách ngươi ở có Nữ quỷ.” Tiểu Hoa hoảng sợ nói nói.

“Ở cái đại đầu quỷ ngươi á, xem nhà thật kỹ, ta đi ra ngoài một chuyến.” Hàn Tú Nhi đã sớm tan thành mây khói, Lâm Hải mới không tin con chó này mù nói.

“Ba ba, ta nói là thật, ba ba...”

Lâm Hải lái xe liền đi.

Tới trường học, Lâm Hải dừng xe ở cửa phòng luyện giọng.

“Ừm?” Dưới một gốc đại thụ rậm rạp cách đó không xa, một nam một nữ đang ôm nhau lăn cùng một chỗ, thỏa thích gặm.

Đậu phộng, quá tổn thương phong hoá a.

Hiện tại trời vẫn là sáng rõ đây, coi như có đói khát hơn, có thể chú ý ảnh hưởng hay không a.

Lâm Hải vừa muốn tiến vào phòng luyện giọng, đôi cẩu nam nữ kia lại nói chuyện.

“Diệp thiếu gia, người ta cũng tham gia thi đấu Thanh Ca của thành phố a, đến cùng có thể cầm quán quân hay không a?” Thanh âm nữ nhân vừa ỏn ẻn vừa lượn sóng, để da thịt Lâm Hải tê dại một hồi.

“Ha ha, ngươi cái tiểu tao hóa, quả thực tao đến bên trong bản chất, đậu móa tối hôm qua đem bản thiếu giày vò, đến buổi trưa hôm nay chân vẫn còn mềm, đêm nay ta ước hẹn thêm hai bằng hữu, chuẩn bị Tam Anh chiến Lữ Bố, chỉ cần ngươi có thể đem ba người chúng ta hầu hạ tốt, sự tình quán quân, chút lòng thành!”

“Chán ghét a, Diệp thiếu gia, người ta sao có thể một lần đối phó với ba người a, ngươi không có thương tiếc người ta chút nào.”

“Ha ha, ngươi cái tiểu tao hóa, đừng nói ba cái, ta nhìn mười cái cũng không nhất định có thể thỏa mãn ngươi.”

Hai người ôm nhau cùng một chỗ, cười phóng đãng leo lên bên trên một cỗ xe sang trọng ở bên cạnh.

Lâm Hải lúc này mới nhìn rõ ngay mặt của hai người này.

“Hoa khôi yêu kiều, Trịnh Sảng!”

“Đứng đầu Tứ thiếu gia, Diệp Tử Minh!”

Chương 66: Bị chó kỳ thị

Lâm Hải tiến vào phòng luyện giọng, thấy Liễu Hinh Nguyệt đang luyện phát ra tiếng, liền không có quấy rầy.

Nghe một chút, Liễu Hinh Nguyệt trên cơ bản đã nắm giữ phương thức phát ra tiếng của Nguyệt Cung Tiên m, nhưng không biết vì cái gì, cũng là hát không ra cái loại cảm giác như của Lâm Hải.

Có thể là bởi vì ta là trực tiếp thông qua Weachat học được đi.

Lâm Hải chỉ có thể nghĩ như vậy.

“Hinh Nguyệt.” Thấy Liễu Hinh Nguyệt đã luyện xong, Lâm Hải liền tiến lên chào hỏi.

Lâm Hải xuất hiện, tự nhiên tránh cho không ít trận oanh động, hắn tại hệ âm nhạc, thế nhưng là có không ít fan đây.

Đón Liễu Hinh Nguyệt ra ngoài, Lâm Hải hỏi: “Hinh Nguyệt, cuộc thi đấu Thanh Ca này, có phải có quan hệ gì cùng Diệp Tử Minh hay không?”

“Diệp Tử Minh? Em cũng không biết, bất quá giống như nghe nói, nhà tài trợ chủ yếu của thi đấu Thanh Ca lần này cũng là họ Diệp, làm sao?” Liễu Hinh Nguyệt ngoẹo đầu, hỏi.

“Há, không có việc gì, tùy tiện hỏi một chút.” Lâm Hải không có đem một màn nhìn thấy trước đó nói cho Liễu Hinh Nguyệt, sợ gia tăng áp lực thêm cho nàng.

Xem ra, cái thi đấu Thanh Ca này, không hề đơn giản như trong tưởng tượng a.

Ngồi lên xe, Lâm Hải đem lái xe đến một chỗ địa phương không người.

Sau đó, đem Long Lân Giáp lấy ra.

“Hinh Nguyệt, cho, nhìn xem có ưa thích không?” Lâm Hải đưa tới trước mặt Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt có chút thẹn thùng nhận lấy, sờ sờ.

“Ừm, nhìn qua không tệ.”

“Ha ha, này muốn mặc vào cho anh xem một chút không?” Lâm Hải sắc sắc nói nói.

“Chán ghét!” Liễu Hinh Nguyệt đánh Lâm Hải một quyền, sau đó nhỏ giọng nói nói: “Sẽ có một ngày để cho nhìn.”

“Thật?” Lâm Hải hưng phấn một trận, sau đó trong đầu hiện ra hình ảnh vừa rồi của Diệp Tử Minh cùng Trịnh Sảng.

“Hinh Nguyệt.” Thanh âm khẩn trương của Lâm Hải có chút run rẩy.

“Ừm?” Liễu Hinh Nguyệt không rõ ràng cho lắm.

“Em bây giờ, đến cùng có tính là bạn gái của anh không?”

Mặt Liễu Hinh Nguyệt đỏ lên, khẽ gật nhẹ đầu một cái.

“Này, vậy chúng ta có phải nên nắm chặt làm chút việc mà bạn trai bạn gái nên làm hay không?” Lâm Hải một phát bắt được tay nhỏ mềm mại không xương của Liễu Hinh Nguyệt.

Mặt Liễu Hinh Nguyệt đỏ lên, đưa tay rút ra ngoài mấy lần, không thể rút, cũng liền mặc cho Lâm Hải nắm.

Lâm Hải thấy thế, một tay kéo Liễu Hinh Nguyệt đến trong ngực.

Sau đó, hôn lên đôi môi của Liễu Hinh Nguyệt.

“Ô...” Liễu Hinh Nguyệt trở tay đem cổ Lâm Hải ôm lấy, kịch liệt đáp lại.

Cảm giác thật tuyệt vời a.

Lâm Hải cảm giác sắp bay lên trời.

Hai bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng Liễu Hinh Nguyệt, chậm rãi di động hướng lên trên.

“Không muốn!”

Ngay tại thời điểm đầu ngón tay Lâm Hải tiếp xúc đến biên giới, liền bị Liễu Hinh Nguyệt một phát bắt được.

“Hinh Nguyệt...” Lâm Hải có chút ủy khuất nhìn Liễu Hinh Nguyệt.

“Không muốn, không muốn ở chỗ này, em sợ bị phát hiện.” Liễu Hinh Nguyệt nhỏ giọng nói nói.

Lâm Hải trong lòng vui vẻ.

“Hinh Nguyệt, em là nói, nơi này không được, tại nơi khác, có thể sờ chỗ này?” Hai mắt Lâm Hải hiện ra quang mang sắc sắc nói nói.

“Ừm.” Thanh âm Liễu Hinh Nguyệt, giống như con muỗi vo ve.

“Ha ha ha, quá tốt!” Lâm Hải cất tiếng cười to.

“Chán ghét! Nhỏ giọng một chút...”

Đem Liễu Hinh Nguyệt đưa về nhà, Lâm Hải không thể về túc xá, trực tiếp qua biệt thự.

“Ba ba, ba ba, cách vách ngươi, thật có Nữ quỷ.” Lâm Hải vừa xuống xe, Tiểu Hoa liền nhào tới.

“Nữ quỷ em gái ngươi, cút sang một bên.” Lâm Hải trực tiếp đem Tiểu Hoa đá qua một bên, nhốt ở ngoài cửa.

Nằm ở trên giường, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, mở ra quầy giao dịch Thiên Đình.

Hắn nhớ kỹ Ngộ Không thế nhưng là đi qua chỗ Thái Thượng Lão Quân trộm đồ vật, không biết hiện tại đã trở lại chưa.

“Đậu phộng, náo nhiệt như vậy!” Lâm Hải xem xét, tin tức chưa đọc đã tới chín mươi chín cái

Mở ra nhìn xem, nhất thời dở khóc dở cười, mẹ nó, trách không được nhiều tin tức như vậy, nguyên lai đám hàng này thấy Thái Thượng Lão Quân không ở, lại bắt đầu loạn phát quảng cáo.

Ma Lễ Hải: Lớp huấn luyện Tỳ Bà của Ma Lễ Hải, tiếp tục hỏa nhiệt chiêu sinh, báo danh theo đường dây nóng 2B 2B 22 B.

Cự Linh Thần: Tiếp nhận các loại hạng mục khuân vác, ưu tiên mang đi, yêu cầu kết toán tiền lương trong ngày. (huynh đệ nông dân công không dễ, đừng khất nợ tiền lương)

Na Tra: Bán ra các loại bộ phận của Thần Long, hiện trường chém giết, số lượng nhiều xin đặt trước.

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, tiểu bức tử, có hết hay không?

…

"Ai!" Lâm Hải thở dài, thời gian không có hồng bao, thật sự là chướng khí mù mịt a.

Ngộ Không một mực không có nổi lên ở trong đám, đoán chừng là trộm đồ vật còn chưa có trở lại, xem ra trộm đồ vật của Thái Thượng Lão Quân này, cũng là việc cần kỹ thuật a.

Lâm Hải chợt nhớ tới, chính mình trước đó tại trên xe lửa, đáp ứng trở về liền đưa cho Ngộ Không thêm chút thuốc lá đâu, kém chút quên, ngày mai đi mua một ít.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Lâm Hải liền lái xe đi mua một đống lớn thuốc lá, đem nửa cái cốp sau cũng thả đầy.

Một ngày lên khóa rất buồn tẻ, Lâm Hải nhìn nhìn thời gian, về biệt thự đem A Hoa đón lên, qua cửa nhất trung Giang Nam, chờ Liễu Hinh Tình tan học.

Không sai biệt lắm chờ khoảng nửa giờ, Liễu Hinh Tình từ trong trường học vội vội vàng vàng đi ra.

"Uy, đi mau, các nàng liền tại phía sau."

"Không có việc gì, yên tâm a, sơn nhân tự có diệu kế." Lâm Hải rất trang bức sờ sờ cằm.

“Liễu Hinh Tình, ngươi đứng lại đó cho ta, đậu phộng, đây không phải là cái đần độn ngày hôm qua sao?” Hồng lão đại mang theo mấy cái nữ lưu manh, sôi nổi lao ra, vừa ra tới nơi liền phát hiện Lâm Hải.

“Tiểu tử, rất giỏi a, còn dám tới?” Hồng lão đại đưa tay liền đi câu cái cằm của Lâm Hải.

Lâm Hải vội vàng lui lại một bước, em gái ngươi, ca ca đối với dân Smart cũng không có hứng thú a.

Sau đó, Lâm Hải một tay lấy cửa xe mở ra, dùng ý thức giao lưu với A Hoa nói: “Những gì ta nói cùng ngươi, cũng nhớ kỹ đi.”

“Yên tâm đi, ba ba, vài phút là ta giải quyết các nàng.”

Vụt! A Hoa cao cỡ nửa người, từ trong xe xông tới.

“A!” Đột nhiên thấy một con chó lớn như vậy nhào tới, mấy cái cô gái Hồng lão đại, nhao nhao bị dọa đến rít lên một tiếng.

“Khà khà khà khà.” Lâm Hải cười gian một trận, đậu móa, để cho các ngươi hôm qua cào ca ca, hôm nay không để các ngươi hoảng sợ đến tiểu thì không được.

“Ách...” Lâm Hải vừa cười không đến hai tiếng, liền sinh sinh ngừng.

Sau đó, mặt xạm lại.

Chỉ gặp đám nữ hỗn tử kia, như một trận gió, tất cả phần phật đều nhào lên vây quanh A Hoa.

“Oa, con chó Teddy nhà ai, thật đáng yêu a.”

“Các ngươi nhìn vóc dáng của nó thật lớn a, thật đặc biệt.”

“Mau nhìn lông nó, thật nhiều a, nhiều mượt a, thật muốn ôm lấy nó.”

Lại nhìn A Hoa, hai cái mắt nhỏ híp lại, biểu hiện trên mặt đặc biệt ngốc manh, một hồi nhìn xem cái này, một hồi nhìn xem cái kia, cái đuôi nhỏ đong đưa rất có tiết tấu, còn thỉnh thoảng hừ hừ với các nàng, khiến đám nữ hỗn tử kia cười khanh khách không ngừng.

Lâm Hải ở một bên, hận không thể qua đó đá nó hai cước.

Đại gia ngươi, ca ca là để ngươi qua đây hù dọa người, ngươi thế mà tại cái chỗ này bán manh sao.

“Hù dọa các nàng, làm bộ cắn các nàng!” Lâm Hải dùng ý thức hướng phía A Hoa thúc giục nói.

A Hoa cầm mắt nhỏ nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút, tiếp tục nhảy đi nhảy lại, cùng nữ lưu manh chơi bảo bối vui đùa, căn bản không để ý tới cái gốc rạ Lâm Hải kia.

Đậu phộng, Lâm Hải tức!

Ca ca cái này một thân hùng bá chi khí, chẳng lẽ mẹ nó không chinh phục được cái đầu chó ngươi này sao!

“Ngươi nghe cho ta, nhanh chóng dọa các nàng sợ chạy, nếu không xéo ngay cho ta, tự chọn đi.” Lâm Hải hướng A Hoa phát ra tối hậu thư.

A Hoa có chút oán trách liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ba ba, ngươi thật là thô lỗ, đối đãi với nữ sinh không thể như thế, phải dùng trí tuệ, trí tuệ, ngươi hiểu không? Ngươi xem hiện tại một chút, các nàng từng cái đối với ta có bao nhiêu hữu hảo, bao nhiêu ưa thích, làm việc không nên luôn đi đường cực đoan, còn phải động não, còn như vậy ta sẽ kỳ thị ngươi.”

Phốc!

Em gái ngươi!

Lâm Hải phiền muộn một trận, ngươi a một con chó, thế mà cùng ta đàm trí tuệ!

Lại còn dám kỳ thị ta!

Ngẫm lại thật sự là say!

Đang chuẩn bị qua đá cho nó một chân, một cái thanh âm rất ỏn ẻn từ phía sau truyền đến.

“Oa, một con chó Teddy thật lớn a, Khôn ca, ta muốn.”

Chương 67: Chó này thuộc về ngươi

“Muốn liền đi qua dắt về đi, Khôn ca ngươi làm chủ.” Một cái thanh âm mười phần phách lối vang lên.

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, chỉ gặp một cái nam tử mũi vểnh lên trời, ôm một người nữ tử ăn mặc hở hang, đang đứng ở phía sau.

“U, đây không phải Ca Vương Lâm Hải sao.” Không nghĩ tới, nữ tử này, lại nhận biết Lâm Hải.

“A Mai, ngươi biết hắn? Không phải là cùng ngươi có một chân a?”

“Nói cái gì đó, Khôn ca, hắn cũng là người ở trường học chúng ta, ta tại trong trường học có gặp qua.” A Mai ôm cánh tay Triệu Khôn cọ hai lần, nị nị thanh nói.

“Ồ? Cũng là đại học Giang Nam? Này càng dễ làm hơn.” Triệu Khôn nhếch miệng lên.

“Chó này là của ngươi?”

“Của ta.” Lâm Hải đáp nói.

“Chó này của người A Mai coi trọng, ngươi nói cái giá đi.” Triệu Khôn nghểnh đầu nói.

“Nàng ta có coi trọng hay không đâu có liên quan gì tới ta!” Lâm Hải rất chán ghét bộ dáng cao cao tại thượng này của Triệu Khôn, mở miệng lạnh lùng nói.

“U, có cá tính nha, Lâm Hải đúng không, ta gọi Triệu Khôn, nếu như ngươi không phải quá cô lậu quả văn (*thiếu kiến thức) mà nói, hẳn là biết rõ tên của ta.”

“Triệu Khôn? Rất nổi danh sao?” Lâm Hải xùy cười một tiếng, “Chưa nghe nói qua.”

Sắc mặt Triệu Khôn lạnh lẽo.

“Tiểu tử, đừng cho thể diện mà không cần a. Đây là một vạn khối tiền, chó là của ta.” Triệu Khôn móc ra một xấp tiền, ném ở trên thân Lâm Hải.

“Hổ Tử, qua đem chó dắt qua tới.” Triệu Khôn hướng một người nam tử phía sau lưng nói.

“Vâng, Triệu thiếu!” Hổ Tử đáp một tiếng, liền muốn tiến lên.

Con mắt Lâm Hải lạnh lẽo, liền muốn ngăn cản.

Không nghĩ tới, có người còn nhanh hơn hắn.

Hồng lão đại trực tiếp đụng tới, một tay đẩy Hổ Tử lảo đảo.

“Hay a, có tiền liền không nổi a, có tiền liền có thể ép mua ép bán a, ta xem ai dám đem chó dắt đi!”

“Bọn tỷ muội, đem cái bé Teddy đáng yêu này bảo vệ.”

Phần phật! Một đám nữ lưu manh nhất thời đem A Hoa ngăn ở phía sau.

Đậu phộng, Lâm Hải sững sờ, đậu móa A Hoa con hàng này có thể a, thật có duyên với nữ nhân a.

“Uy, ngươi ngược lại cũng nên nói một câu a, có phải là cái đàn ông hay không?”

Lâm Hải đang ngây người, Hồng lão đại hướng phía hắn hô nói.

Lâm Hải trợn trắng mắt, ngươi a cho ta thời cơ nói chuyện sao?

Vừa muốn mở miệng, thanh âm của A Hoa liền xuất hiện trong đầu.

Lâm Hải sững sờ, sau đó kinh ngạc nhìn A Hoa.

“Ngươi thật sự là một con chó sao? Biện pháp tổn hại như thế cũng có thể nghĩ đến.”

A Hoa rất khinh thường cười xùy một tiếng.

“Ba ba, đừng lấy IQ của ngươi để nói với ta, ở giữa IQ của hai ta, là có khoảng cách.”

Em gái ngươi!

Nét mặt Lâm Hải đầy vẻ giận dữ, đậu móa, cái con chó chết này, dám nhiều lần kỳ thị IQ của chính mình, chờ việc này qua, nhìn xem ta không hảo hảo thu thập ngươi!

“Bán cho ngươi cũng có thể.” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, mấy người Hồng lão đại nhao nhao sửng sốt.

“Đậu phộng, ngươi có thể có chút cốt khí hay không, có phải là nam nhân hay không?”

“ Đồ đần độn thấy tiền liền sáng mắt, cẩu cẩu đáng yêu như thế cũng bỏ mà bán được.”

“Đậu móa, bán lấy tiền giữ lại mua quan tài đi thôi.”

Nhất thời, nhóm nữ hỗn tử lấy Hồng lão đại cầm đầu, hướng phía Lâm Hải phun một hồi.

Móa! Lâm Hải cái này biệt khuất, đậu móa có thể xem hết đại kết cục rồi hãy phát biểu bình luận hay không?

“Ồ?” Triệu Khôn chế nhạo một tiếng, “Ta liền nói không ai không qua được tiền mà.”

“Nếu như nhớ không lầm, ngươi ở trường học hẳn là danh xưng cái gì một trong Tứ Công Tử a?” Lâm Hải cười nói.

“Sát, ta đã nói rồi, đại học Giang Nam làm sao có thể có người không biết danh hào của bổn công tử?” Triệu Khôn nhìn Lâm Hải càng khinh bỉ.

“Đã dám xưng công tử, ngươi nhất định rất có tiền a?”

“Khôn ca ta cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu tiền.”

“Vậy thì tốt, chó này nếu như ngươi muốn, năm trăm vạn, ngươi dắt đi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Bao nhiêu? Năm trăm vạn, ngươi a muốn tiền muốn điên a?” Triệu Khôn trực tiếp bị tức cười.

Lâm Hải khinh thường cười một tiếng, sau đó lắc đầu.

“Cẩu thí Tứ Công Tử, đến năm trăm vạn cũng không bỏ ra nổi, còn không biết xấu hổ tại chỗ này mà thổi ngưu bức.”

“Ta qua đại gia ngươi, năm trăm vạn đối với bổn công tử là cái lông, nhưng cầm năm trăm vạn mua một con chó của ngươi, ngươi coi bổn công tử là đần độn đâu?” Triệu Khôn một mặt phách lối nói.

“Bớt nói nhảm, năm trăm vạn, ra thì đem chó dắt đi, không ra được thì xéo đi nhanh lên, đừng ở chỗ này làm mất mặt xấu hổ!” Lâm Hải như phất con ruồi, hướng phía Triệu Khôn phất phất tay.

“Mẹ a, người nào nói bổn công tử không ra được...”

“Vậy ngươi ra a!”

“Ngươi coi ta ngốc a!”

“Không ngốc thì ngươi ra a!”

“Ta con mẹ nó ra mới ngốc đây.”

“Ra không nổi liền xéo đi nhanh lên!”

“Ta con mẹ nó làm sao ra không nổi chứ?”

“Xuất ra nổi thì ngươi ra a.”

“Ngươi coi ta ngốc a!”

“Không ngốc ngươi ra a.”

…

Hai người quây cái vòng lời nói đến không xong.

“Ngươi câm miệng cho ta!” Triệu Khôn nhanh bị quấn choáng, liền ngăn cản nói tiếp.

“Bớt nói nhảm, năm trăm vạn, mua nổi liền ra, mua không nổi thì đừng ở chỗ này trang bức, đồ mất mặt xấu hổ.”

“Vậy mà còn tự xưng Tứ Công Tử đâu, mặt thật lớn a!”

“So với bọn Hồ Vi Hoàng Thiện người ta còn kém xa, rõ ràng là cái quỷ nghèo, lại còn thích khoe khoang, da mặt đoán chừng so thành tường còn dày hơn.”

Lâm Hải ngoài miệng thao thao bất tuyệt, không ngừng kích thích Triệu Khôn.

“Ngươi, ngươi...” Triệu Khôn nhanh bị tức điên.

“Năm trăm vạn, ca ca hôm nay liền cùng ngươi so sánh cái gan này, có gan ngươi a liền tiếp chiêu! Không thể liền lăn đi! Có nghe hay không!”

Lâm Hải đi đến trước mặt Triệu Khôn, mặt hai người đến mười cm cũng chưa tới, từng chữ từng chữ từ trong hàm răng đụng tới, khiêu khích nói.

“Ta qua đại gia ngươi, chẳng phải năm trăm vạn thôi sao, bổn công tử xuất ra nổi!” Triệu Khôn một tay đẩy vào trước ngực Lâm Hải, tức giận nói nói.

“Hổ Tử, chuyển cho hắn năm trăm vạn, sau đó ở trước mặt mọi người đem con chó này đánh chết tươi cho ta!” Triệu Khôn hướng phía Hổ Tử điên cuồng hô nói.

“Số thẻ của ta là... , đúng, ngươi thật có thể xuất ra năm trăm vạn? Ta cầm thái độ hoài nghi.” Lâm Hải lắc đầu.

“Thiếu dùng mắt chó coi thường người khác đi, nhanh chuyển cho hắn, để hắn nhìn xem, thế mà dám hoài nghi bổn công tử đến năm trăm vạn cũng không bỏ ra nổi, thảo!”

Chỉ chốc lát, Lâm Hải thu đến tin nhắn nhắc nhở, trong thẻ ngân hàng đã gia tăng năm trăm vạn.

Tâm lý Lâm Hải cao hứng một trận.

Đậu móa, tiền này lấy đến, cũng rất dễ dàng đi.

Nếu mỗi ngày có thể đụng tới hai loại này đần độn thì tốt biết bao nhiêu, dùng không bao lâu, ca ca cũng là Thủ Phú thế giới.

“U, tiền thu đến a, nghĩ không ra Triệu thiếu thật đúng là xuất ra nổi năm trăm vạn a, được, chó này về ngươi.” Lâm Hải nói ngồi châm chọc tại chỗ.

“Ta cút mẹ mày đi, tiền cho ngươi, chó này chính là của ta, đậu móa, đánh chết nó cho ta!”

“Triệu công tử, chó này cũng trị giá năm trăm vạn đâu, ngươi thật sự muốn đánh chết nó?” Lâm Hải làm một mặt nỗi buồn nói nói.

“Đậu móa, năm trăm vạn thì làm sao, bổn công tử có tiền, tùy hứng!”

“Được rồi, vậy ngươi chậm rãi đánh, ca ca ta đi trước.” Lâm Hải kéo Liễu Hinh Tình, lái xe liền đi.

“Uy, ngươi thật mặc kệ A Hoa.” Liễu Hinh Tình còn tưởng rằng Lâm Hải đang nói đùa, thấy hắn thật đem A Hoa lưu lại rồi lái xe đi, lập tức liền gấp.

“Nhanh dừng xe, ngươi đem tiền trả cho người ta, đem A Hoa đổi lại.” Liễu Hinh Tình dùng sức lôi kéo cánh tay Lâm Hải.

“Không cần.” Lâm Hải nín cười nói nói.

“Làm sao không cần, A Hoa sẽ bị bọn họ đánh chết.”

Đánh chết?

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

Đậu móa, ngươi bây giờ hẳn là cầu nguyện, tên Triệu Khôn ngu xuẩn kia, đừng bị A Hoa đùa chơi chết liền tốt.

Chương 68: A Hoa âm hiểm

“Đậu móa, đem chó này đánh chết cho ta!” Lâm Hải vừa đi, Triệu Khôn liền gào thét nói.

“Khôn ca, không muốn nha, người ta ưa thích cái con chó Teddy này mà.” A Mai vội vàng nói nói.

“Thích muội ngươi, đánh không chết nó, lão tử ra không được một hơi này, đánh cho ta!”

Hổ Tử mang theo mấy người liền xông qua.

“Uông uông uông!” A Hoa nhanh chân liền chạy.

Chạy thì chạy, nhưng con hàng này hết lần này tới lần khác đều hướng tới những cái sạp hàng của tiểu thương bên ven đường kia mà chạy.

“Lốp bốp!”

Cái gì trái cây lê đào, rau xanh hoa quả trứng gà, đều là lăn khắp nơi, một trận người ngã ngựa đổ, khắp nơi đều là bừa bộn.

“Đậu phộng, cái này là chó nhà ai, bồi thường đồ vật cho ta!”

“Người kia là chủ nhân của chó, đừng để gã chạy.”

Nhóm người bán hàng rong một loạt cùng lên, đem Triệu Khôn vây quanh.

“Bồi thường hoa quả cho ta!”

“Trả tiền rau xanh cho ta!”

"Bồi thường hải sản của ta!"

"Bồi thường tâm hồn thiếu nữ của ta!"

"Bồi thường trứng cho ta, trứng của ta nát hết!"

Em gái ngươi, thế nào còn có bồi thường tâm hồn thiếu nữ?

Còn có ngươi, đừng kéo a, ngươi là bác gái hơn năm mươi tuổi, ngươi a nói ngươi trứng nát là sao?

Lừa bịp người cũng không có dạng lừa bịp này đi.

Triệu Khôn sắp tức điên, trên đỉnh đầu có một mảnh đám cải trắng không biết từ đâu bay tới, cổ áo bị một cái em gái mập mạp nặng chừng hai trăm cân gắt gao nắm chặt.

"Ta bảo tồn thân thể thuần khiết hơn hai mươi năm, bị chó của ngươi bỉ ổi, thương tổn tâm hồn thiếu nữ của ta thật sâu, ngươi phải phụ trách với ta, ta muốn gả cho ngươi." Em gái mập mạp chỉ ấn hình vuốt chó trước ngực, toét miệng nói nói.

"Phụ trách em gái ngươi, muốn gả thì gả cho con chó kia." Triệu Khôn từng bước từng bước đẩy em gái mập mạp kia ra, sau đó từ trong bọc móc ra một đống tiền.

"Đậu móa, lão tử có là tiền, bồi cho các ngươi, đều cút ngay cho ta!"

Triệu Khôn đem tiền hướng không trung ném lên.

"Nhanh đoạt a!" Nhóm bán hàng rong lập tức dốc sức đuổi theo.

"Đậu móa, cái con chó chết này, lão tử không lột da ngươi ra nướng ăn thì không được!"

"Ừm? Tình huống như thế nào, sao có nhiều khất cái như vậy?”

Triệu Khôn xoa xoa con mắt, một đám người đầy bụi đất, y phục đều thành nát từng cái từng cái, đang hướng phía chính mình chạy tới.

“Triệu thiếu, chạy mau a, con chó kia quá hung dữ a!”

Nam nhân cầm đầu còn thừa một cái ống quần, hướng phía Triệu Khôn hô to nói.

“Đậu phộng, ngươi là Hổ Tử?” Triệu Khôn nhận ra.

“Rống!” Một tiếng gầm lên giận dữ truyền đến, như là dã thú.

Mẹ nó, tình huống như thế nào, dã thú trong vườn bách thú chạy đến sao?

Triệu Khôn tập trung nhìn vào.

“Má ơi!” Một đầu dã thú hung mãnh, đang há to hàm răng, hướng phía chính mình đánh tới, tốc độ nhanh đến không kịp phản ứng.

Cờ-rắc!

A Hoa một ngụm đem áo mặc của Triệu Khôn xé mở, lộ ra da thịt trắng nõn như nữ nhân.

“A, mau tránh ra!” Nhìn cái mồm như chậu máu gần trong gang tấc trước mắt, Triệu Khôn bị dọa đến quay đầu liền chạy.

“Rống!”

A Hoa lại là gầm lên giận dữ.

Nhào tới, xoẹt một tiếng, đem một đầu ống quần của Triệu Khôn kéo xuống tới.

“Ai u WTF!” Triệu Khôn lảo đảo hai bước, nhất thời ngã xuống đất gặm bùn.

“Hống!” Đám người chung quanh một trận cười vang.

A Hoa duỗi ra đầu lưỡi ẩm ướt, liếm liếm cái chân trắng lọt để trần của Triệu Khôn.

Lần này, nhưng lại làm Triệu Khôn dọa sợ.

“Đậu móa, đừng cắn ta!” Triệu Khôn nhảy dựng lên liền chạy, tốc độ tuyệt đối phá kỷ lục ghi chép trăm mét của chính mình.

“Rống!” A Hoa đi lên lại là một ngụm, lại một đầu ống quần bị kéo xuống tới.

Quần của Triệu Khôn lập tức biến thành quần đùi.

“Đừng đuổi ta nữa a.” Triệu Khôn sắp khóc.

Mẹ nó, đây thật là con chó Teddy sao?

“Rống!” A Hoa mới không để ý tới gã, đi lên lại là một ngụm.

Lần này thì tốt, cả cái quần liền bị kéo xuống.

“Đậu phộng, người anh em này bên trong mặc quần trong của nữ nhân.”

“Quá biến thái a.”

A Mai nhìn cái nội y màu đen quen thuộc này, sắc mặt nhất thời đỏ bừng một trận.

Trên mặt Triệu Khôn so với khóc còn khó coi hơn, thiên a cái con chó chết này, để lão tử mất hết mặt mũi.

Đáng tiếc, A Hoa còn không có ý buông tha cho gã.

Bỗng nhiên nhào tới, lại là một cái cắn.

Xoẹt!

Nội y màu đen cũng bị kéo xuống, lộ ra cặp mông trắng như tuyết.

“Làm ngươi muội! Lão tử không muốn sống nữa!!!”

Triệu Khôn ngửa mặt lên trời kêu rên một tiếng, cực kỳ bi ai!

Trên mặt A Hoa lộ ra một nụ cười xấu xa rất nhân tính hóa, ngoắt ngoắt cái đuôi chạy mất.

Triệu Khôn không biết tìm từ chỗ nào ra khối vải rách, ngăn trở vị trí then chốt, nhìn thân ảnh A Hoa rời đi, răng đều sắp cắn nát.

“Đậu móa, chỉ trách cái Lâm Hải đáng chết kia, bổn công tử không tha cho ngươi!”

Lâm Hải đem xe lái rất chậm, chỉ chốc lát sau, A Hoa liền đuổi theo.

“A Hoa, ngươi không sao chứ.” Liễu Hinh Tình lo lắng kiểm tra trên thân A Hoa.

A Hoa hướng trước ngực Liễu Hinh Tình nằm sấp, thân mật cọ lấy.

“Em gái ngươi, thật là đầu chó lưu manh a, tùy thời tùy chỗ đều chấm mút.”

“Yên tâm đi, nó có việc mới là lạ.” Lâm Hải một bàn tay đem đầu chó của A Hoa từ trước ngực Liễu Hinh Tình đẩy ra.

“Ba ba, ta cùng ngươi nói...” A Hoa đem sự tình sau khi Lâm Hải đi nói một lần.

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp cười phun.

Em gái ngươi, thật là đầu chó tổn hại a, cái này khiến Triệu Khôn về sau làm sao đi ra ngoài gặp người?

“Ba ba, cái Triệu Khôn kia sau cùng có nói, tuyệt đối không tha cho ngươi nha.”

A Hoa cười trên nỗi đau của người khác nói nói.

“Thao, sợ gã cái quỷ!” Lâm Hải bĩu môi một cái.

Đậu móa, cái gọi là Tứ Đại Công Tử của đại học Giang Nam này, đã để cho ca ca đắc tội ba cái, Diệp Tử Minh là người duy nhất không có đắc tội, đoán chừng bởi vì biến cố Hinh Nguyệt tham gia Thanh Ca, làm không cẩn thận sau cùng cũng phải đối đầu.

Lâm Hải ngẫm lại cũng là say, chính mình thật ra là một tay kéo cừu hận thật tốt a.

Đem Liễu Hinh Tình đưa về nhà, Lâm Hải lái xe về biệt thự.

“Ba ba, ba ba, cách vách ngươi thật có một cái Nữ quỷ đang ở, ngươi tin tưởng ta.” Vừa vào khu biệt thự, A Hoa liền tại bên tai Lâm Hải nói nói.

“Nữ quỷ em gái ngươi!” Lâm Hải cho nó một bàn tay, “Trước kia là có Nữ quỷ, bất quá giờ đã không còn.”

Lâm Hải nhớ tới Hàn Tú Nhi.

“Ở bên ngoài đợi đi.” A Hoa vừa muốn cùng Lâm Hải vào nhà, liền bị một chân của Lâm Hải đá ra.

“Hừ, chán ghét ba ba, người ta là chó sủng vật, có đặc quyền ngủ trong phòng có được hay không.”

A Hoa oán trách, cúi đầu đi đến ổ chó ở biệt thự bên cạnh.

“Má ơi!” Sở Lâm Nhi vô thanh vô tức xuất hiện tại trước mặt A Hoa, kém chút đem trái tim nhỏ của A Hoa dọa bay ra ngoài.

“Mới vừa rồi là ngươi đang nói chuyện sao?” Sở Lâm Nhi kỳ quái nhìn chằm chằm vào A Hoa hỏi.

A Hoa giống như cái gì cũng không thấy được, tiếp tục hướng phía ổ chó đi đến, tiến vào ổ chó, nhắm mắt lại.

“Thật kỳ quái, rõ ràng nghe được có người đang dùng ý thức giao lưu.” Lại nhìn chằm chằm một hồi, Sở Lâm Nhi mang theo một mặt lo nghĩ tung bay trở về.

“Ai nha, má ơi, hù chết bản bảo bảo.” Sở Lâm Nhi vừa đi, A Hoa rất nhân tính hóa vỗ ngực một cái.

“Không được, khi gặp lại ba ba, nhất định phải cùng hắn nói rõ ràng, bên cạnh thật có một Nữ quỷ.”

Lâm Hải từ trên xe cầm xuống hai bao thuốc lá Trung Hoa, trở về trong phòng.

Lấy điện thoại di động ra, mở Weachat, tìm tới Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có ở đó hay không?

Ngộ Không: Ở đây, ở đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh qua nơi đó của Lão Quân, tình hình chiến đấu như thế nào? (một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Đậu móa, lấy hiểu biết của chính mình đối với Ngộ Không, nếu là trộm được Tiên Đan, cái con khỉ này tuyệt đối sẽ không keo kiệt, khẳng định sẽ đưa cho mình một số.

Tâm lý Lâm Hải rất chờ mong.

Ngộ Không: Này, đừng đề cập, cái lão đầu nhi kia không biết sử dụng loại pháp bảo nào, đem cả cái Đâu Suất Cung che đậy lại, lão Tôn ta căn bản là không có cách đi vào.

Ngạch... Tốt a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng, Đại Thánh, Tiểu tiên lại làm chút thuốc lá, cái này đưa cho Đại Thánh.

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi hai bao thuốc lá Trung Hoa.

Ngộ Không: A, đa tạ, đa tạ!

Ngộ Không nói cám ơn liên tục.

Ngộ Không: Lão Tôn ta cũng không thể bạc đãi ngươi, để cho ta ngẫm lại, đưa ngươi kiện bảo vật gì.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Thánh!

Ha ha, Ngộ Không muốn đưa chính mình bảo vật, này còn có thể kém sao.

Một lát nữa.

Ngộ Không: Hắc hắc, lão Tôn ta nghĩ đến đưa ngươi vật gì rồi!

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, muốn đưa tiểu tiên vật gì?

Chương 69: Cô nãi nãi làm chết ngươi

Ngộ Không: Hắc hắc, vật mà lão Tôn ta đưa, tại Tam Giới gần như đều không tồn tại, duy nhất chỉ có một nhà là ta này!

Lâm Hải cái này kích động a, đậu móa độc hữu Tam Giới a, cái này là bảo vật ngưu bức cỡ nào, hiếm có cỡ nào a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh mau mau phát tới (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Ngộ Không: A, đừng vội đừng vội, cái này phát cho ngươi.

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi một sợi lông khỉ.

Nhìn tin tức nhắc nhở trên màn hình điện thoại di động, Lâm Hải xạm mặt lại.

Em gái ngươi, đây chính là cái gọi là độc hữu Tam Giới a?

Cái đồ chơi này trên người ngươi đến có vài vạn sợi còn chưa hết đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, nghĩ không ra Đại Thánh cũng hài hước như thế.

Ngộ Không tựa hồ cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Lâm Hải, vội vàng giải thích nói.

Ngộ Không: Lão Tôn ta nói thế nhưng là lời nói thật, trong Tam

Giới, chỉ có lão Tôn ta là một con Khỉ đá, lông khỉ của lão Tôn ta này, há không phải liền là độc hữu Tam Giới sao, A ha ha ha...

Em gái ngươi, tính ngươi nói có lý!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này Đại Thánh, cái lông khỉ này có tác dụng gì?

Ngộ Không: A, tác dụng lớn, có thể thi triển Chưởng Nhãn Thuật, biến ra ba trăm con khỉ.

Phốc!

Em gái ngươi!

Ca ca không có việc gì thì biến ra ba trăm con khỉ để làm gì? Khỉ để làm xiếc a!

Lâm Hải đột nhiên cảm giác được, cái Đại Thánh này có đôi khi cũng hố hắn a.

Ngộ Không: Đạo hữu, lão Tôn ta trước đi rút điếu thuốc thơm đã, đã có chút chờ không nổi, về trò chuyện về trò chuyện.

Thảo, Lâm Hải mở túi trữ vật ra, muốn nhìn một chút cái lông khỉ này, trừ biến ra khỉ, còn có tác dụng khác hay không.

Vừa vừa mở ra, mặt Lâm Hải đều đen.

Em gái ngươi, thối Hầu Tử, ngươi nói cho ta biết cái lông này là nhổ từ chỗ nào a, vì sao lại là quăn xoắn, ngươi nói thật cho ta, ca ca ta tuyệt không đánh chết ngươi!

Thật hố cha hắn a!

Lông khỉ của Ngộ Không: Có thể biến hóa ra ba trăm người, thực lực có thể thi triển ra bằng một phần ngàn của ngươi.

Đậu phộng, cái này không phải tương đương với việc hắn có ba trăm cái phân thân sao?

Lâm Hải cao hứng! Bảo bối tốt a!

Mẹ nó, kém chút bị thối Hầu Tử kia trêu đùa.

Ngươi cho là mình là Hầu Tử, người khác cũng là Hầu Tử a.

Nhìn xem dùng như thế nào.

Phương pháp sử dụng: Trong đầu tưởng tượng bộ dáng người muốn biến thành là đủ.

A? Không phải chỉ có thể biến thành chính mình sao? Đây chẳng phải là muốn biến người nào thì biến người đó sao?

Nếu như mình nghĩ đến bộ dáng Liễu Hinh Nguyệt không mặc quần áo, khà khà khà khà...

Lâm Hải cười một trận xấu xa.

Đang nghĩ ngợi đến Liễu Hinh Nguyệt, điện thoại bỗng nhiên vang, đem Lâm Hải giật mình.

“Cô nàng dã man?” Là Liễu Hinh Tình gọi đến.

“Uy, vừa rồi Hồng lão đại gọi điện thoại cho ta, để ngươi ngày mai lúc tan học đến đón ta, thì đem A Hoa theo, Hồng lão đại nói không gặp được chó, liền đem ngươi đánh thành chó.”

Phốc!

Mẹ nó, ta con mẹ nó a chọc ai gây người nào.

Bất quá chó này có thể a, bán cái manh liền đem đám nữ lưu manh chinh phục.

Còn muốn đuổi theo cùng chó này gặp mặt một chút a.

“Ta nói cô em vợ, ta tốt xấu cũng có cái tên ngươi có thể gọi cái khác hay không.”

“Tốt, thối lưu manh!”

Đến, đậu móa, còn không bằng gọi là Uy đâu.

Tắt điện thoại, Lâm Hải nhàn đến nhàm chán.

Nhìn người xung quanh, có cái loại hình xinh đẹp gì không.

Vừa tìm, không thể nói, thật có một cái.

“Sở Lâm Nhi, khoảng cách mười hai mét.”

Đậu phộng, cái này không phải liền là ở sát vách sao?

Bên trái lúc trước là nhà của Bành Đào, hiện tại là không có ai.

Cái kia hẳn là nhà bên phải đi.

Nhìn xem, là một người mặc váy dài cổ trang màu lục, tóc kéo lên, là một mỹ nữ tướng mạo cực kỳ yêu diễm.

Chỉ là nhìn một chút, liền để cho Lâm Hải có một cỗ cảm giác tim đập thình thịch.

Thật là cái vưu vật a.

A? Làm sao cảm giác nhìn quen mắt như thế đâu? Giống như gặp qua ở đâu rồi.

Đoán chừng là cái diễn viên đi, lúc đóng cổ trang, tự mình nhìn lại nhìn quen mắt, khẳng định là gặp qua ở đâu trong TV đi.

Lại nhìn cá tính kí tên: Diêm Vương muốn ngươi canh ba chết, ta dám lưu ngươi đến canh năm!

Đậu phộng, cái ngưu bức này thổi đến, phần phật ầm ầm.

Lúc còn đang nhìn.

Sở Lâm Nhi ở phụ cận hướng ngươi chào hỏi.

U, cô nàng này vẫn rất chủ động.

Lâm Hải nhìn tin tức chào hỏi.

“Thêm ta, nhanh lên!”

Đậu phộng, tình huống như thế nào, vội như vậy, không phải muốn cùng ca hẹn lên một pháo đi.

“Tại sao?” Lâm Hải không đồng ý, mà chính là trực tiếp nhắn lại một câu.

“Làm!”

Phốc, Sở Lâm Nhi đáp, kém chút để Lâm Hải phun máu.

Cái này mẹ nó, ca ca không phải có ý kia!

Bất quá cô nàng này cũng quá trực tiếp, đây là có bao nhiêu đói khát?

Lâm Hải tuy cũng rất sắc, nhưng còn không phải loại bụng đói ăn quàng kia, để điện thoại di động xuống không có ý định để ý đến nàng.

“Ngươi không phải muốn làm sao? Thêm ta, cô nãi nãi làm chết ngươi!”

Sở Lâm Nhi lại phát tới một tin tức chào hỏi.

Đậu phộng, cực kỳ mãnh liệt!

Lâm Hải nói thầm một tiếng.

“Uy, có gan liền đồng ý cho ta! Cô nãi nãi tìm ngươi rất lâu!”

Cái gì cái gì cái gì? Tìm ta rất lâu? Lâm Hải có chút mộng!

Không lẽ cô nàng này đã sớm thầm mến chính mình?

“Nhanh đồng ý cho cô nãi nãi, nếu không để ngươi xuống Mười Tám Tầng Địa Ngục!”

Lâm Hải bĩu môi một cái, còn Mười Tám Tầng Địa Ngục, ngươi cho rằng ngươi là Diêm Vương gia a?

“Ngươi có phải là nam nhân hay không a, thêm cái bạn tốt cũng không dám, loại không có hàng à!”

Đậu phộng, Lâm Hải không thể nhịn!

Mẹ nó, cái này đều lên tới có phải là nam nhân hay không, còn là loại độ cao không có hàng.

Chẳng lẽ trong giới ước pháo (*giới tình một đêm~ 419) hiện tại, nữ nhân đều điên cuồng như vậy sao?

Đồng ý!

Lâm Hải vừa mới đồng ý, tin tức của Sở Lâm Nhi liền phát tới.

Sở Lâm Nhi: Cuối cùng để cho ta tìm được ngươi, ta không chặt móng vuốt của ngươi là không thể! (phía sau là ba cái biểu lộ nổi nóng)

Cái gì? Tình huống như thế nào, hiện tại ước pháo đều là lái như vậy sao?

Lâm Hải có chút mộng bức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đây là muốn chơi SM sao?

Sở Lâm Nhi: Vì sao kêu SM? (phía sau là một cái biểu lộ nghi vấn)

Trang (*giả bộ), ngươi liền trang cho ta!

Lâm Hải bĩu môi một cái.

Sở Lâm Nhi: Bớt nói nhảm, ngươi ở đâu, cô nãi nãi qua tìm ngươi! (phía sau là một chuỗi biểu lộ phẫn nộ)

Đậu phộng, cô nàng này cái này quá chủ động đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Muội muội ngươi có phải quá mau hay không, nhìn thấy vẫn chưa thấy qua, ca ca ta sẽ không thích ứng.

Sở Lâm Nhi: Chưa thấy qua? Dù lột da ta cũng nhận ra xương cốt của ngươi! Cái ảnh chân dung này của ngươi, cô nãi nãi nhìn lần đầu tiên liền nhận ra!

Ảnh chân dung?

Ảnh chân dung Lâm Hải, năm ngoái có đoàn điện ảnh đi sửa đổi một bộ tiểu thuyết tiên hiệp, có tìm diễn viên quần chúng tại trường học của bọn họ, lúc Lâm Hải có tham gia vai khách mời thì đã chụp hình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi xác định nhận biết ta?

Lâm Hải cũng có chút không xác định.

Không lẽ cái Sở Lâm Nhi này, cũng là diễn viên năm ngoái cùng một chỗ quay phim với mình?

Rất có khả năng này!

Trước đó Lâm Hải đã đem Sở Lâm Nhi coi thành người muốn trở thành diễn viên, có cảm giác này làm chủ trước, càng ngày càng cảm thấy mình cùng Sở Lâm Nhi có khả năng nhận biết thật.

Thế nhưng là cái Sở Lâm Nhi này, vì cái gì giống như theo chính mình có bao nhiêu cừu hận vậy.

Sở Lâm Nhi: Nhanh nói, ngươi ở đâu! Còn không nói, ta liền qua tìm từng cái phòng trọ, đào sâu ba thước cũng phải đem ngươi lật ra đến!!!

Sở Lâm Nhi phát xong tin tức, không đợi Lâm Hải đáp lại, liền mang nét mặt đầy vẻ giận dữ từ trong biệt thự bay ra, tiến vào cùng một dãy biệt thự ngược với phương hướng của Lâm Hải.

A Hoa đang nhàm chán nằm sấp trong ổ chó, bỗng nhiên thấy Sở Lâm Nhi bay ra, bị dọa đến giật mình.

Bỗng nhiên nó nhảy lên, A Hoa chạy đến trước cửa Lâm Hải, bắt đầu dùng sức cào.

“Đại gia ngươi, chó chết này, lại còn tiếp tục cào cửa nữa.”

Lâm Hải cái này tức a, làm sao lại có cái tật xấu như thế!

Phanh cái đem cửa mở ra, Lâm Hải tức giận đá A Hoa một chân.

“Cào em gái ngươi a cào!” Lâm Hải rống nói.

“Ba ba, cách vách ngươi thật có con quỷ, nàng đã đi ra, chính...”

A Hoa chợt phát hiện, Lâm Hải giống như căn bản là không có nghe nó nói, cả người tựa như thấy cái sự tình gì rất kinh ngạc, nên ngốc ở nơi đó.

Một mặt buồn bực quay đầu, sau đó mắt nhỏ của A Hoa bỗng nhiên trợn tròn!

“Quỷ a!!!”

Chương 70: Đụng Minh duyên

Nhìn Sở Lâm Nhi hai chân cách mặt đất, trôi nổi ở trước mặt mình, hai mắt phun lửa, Lâm Hải rốt cục biết rõ, vì cái gì nhìn quen mắt như thế.

Mẹ nó, cái này không phải là Hắc Vô Thường mà ngày ấy khi cứu Tiêu Dật, để cho mình hết sờ cái mông lại tập ngực sao?

“Tiểu tặc, để mạng lại cho ta!” Sở Lâm Nhi nhớ tới sự tình ngày đó, nhất thời quát một tiếng, mang theo hừng hực lửa giận nhào lên.

“Đậu phộng, chạy a!” Lâm Hải hú lên quái dị, quay đầu liền chạy trở về trong phòng.

“Ngươi đứng lại đó cho ta!” Sở Lâm Nhi theo sát phía sau không bỏ.

“A? Không đúng, Nữ quỷ này lần trước giống như đánh không đến chính mình a!” Lâm Hải bỗng nhiên kịp phản ứng.

Thảo, này còn sợ cái cái búa a!

Nàng đánh không đến chính mình, chính mình lại có thể đánh đến nàng, hẳn là nàng sợ chính mình mới đúng a.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, bỗng nhiên quay đầu, mang trên mặt nụ cười xấu xa.

“A!” Sở Lâm Nhi đang gấp rút đuổi tới, căn bản không nghĩ tới Lâm Hải bỗng nhiên sẽ dừng lại, lập tức không hãm lại được.

“Ầm!” Trực tiếp liền đâm vào trong ngực Lâm Hải.

Kiếm gỗ đào trên ngực Lâm Hải đột nhiên tách ra một tia sáng, đem Sở Lâm Nhi cùng Lâm Hải ngăn cách, nhưng khoảng cách này vẻn vẹn không đến một cm, để cho người ta nhìn, với dính vào cùng nhau, căn bản không có gì khác biệt.

Lực bắn ngược cực lớn, để cho thân thể của Lâm Hải ngửa ra sau một chút, theo bản năng đưa tay, muốn tóm lấy chút gì đó.

Hả? Thật mềm, thơm quá!

Lâm Hải cúi đầu xem xét, đậu phộng, thế nào lại đem Nữ quỷ này ôm vào trong ngực?

Giờ phút này, thân thể có lồi có lõm Sở Lâm Nhi, đang gắt gao dán tại lồng ngực của Lâm Hải, ánh sáng của kiếm gỗ đào, bởi vì Lâm Hải chủ động xuất thủ, nên tự động biến mất.

“Ngươi...” Một cỗ khí tức nam tính mãnh liệt đánh tới, để toàn thân Sở Lâm Nhi rã rời, lại có một loại cảm giác muốn cứ bị Lâm Hải ôm như vậy, cũng không muốn nhúc nhích.

Lâm Hải cũng mộng bức.

Hắn ôm Sở Lâm Nhi hoàn toàn là vô ý thức, nhưng sau khi đem thân thể mềm mại của Sở Lâm Nhi ôm vào trong ngực, trong lòng vậy mà dâng lên một cỗ cảm giác khác thường, lại có chút không nỡ buông ra.

“Đậu phộng, ba ba, ngươi liền phao cả quỷ, ngưu bức quá!”

Thanh âm của A Hoa truyền vào trong ý thức của Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi.

“A!” Sở Lâm Nhi đột nhiên bừng tỉnh!

“Đi chết đi, ngươi tên hỗn đản!” Phanh một tiếng, đầu gối hung hăng định tại hạ bộ của Lâm Hải.

“Ai u móa!” Lâm Hải hét thảm một tiếng, bưng bít lấy chỗ kia liền ngồi xổm xuống.

Thiên a, thật đau a, Lâm Hải cảm giác trứng đều nhanh nát.

“Tiểu tặc, để mạng lại!” Sở Lâm Nhi nhớ tới vừa rồi bị Lâm Hải ôm lấy, trong lòng càng là buồn bực, liều lĩnh, hướng phía Lâm Hải một trảo chộp tới.

“Ông!” Kiếm gỗ đào lần nữa tách ra ánh sáng, chủ động hộ chủ, đem tay của Sở Lâm Nhi nằm cách bên ngoài cái cổ của Lâm Hải một cm.

Sở Lâm Nhi cắn răng, xuất ra cả sức lực để bú sữa, cũng không thể tiến thêm mảy may.

“Hừ!” Sau cùng Sở Lâm Nhi tức đến ngồi xuống dưới đất, miệng lớn thở hổn hển, hai con mắt như đao trừng nhìn Lâm Hải.

Một hồi lâu, Lâm Hải mới chậm rãi đi tới.

“Uy, ta nói, giữa hai ta đều là hiểu lầm, ngươi không cần đến ngàn dặm truy sát, từ Yến Kinh đuổi tới Giang Nam đi.”

“Hừ!” Sở Lâm Nhi hừ một tiếng, không phản ứng lại Lâm Hải.

Lâm Hải trợn trắng mắt, xa cách.

“Uy, ta muốn đi ngủ, ngươi chạy nhanh đi a.”

“Nghĩ đẹp thật, cô nãi nãi không chặt móng vuốt của ngươi, tuyệt không rời đi!” Bộ mặt Sở Lâm Nhi tức giận, hung ác nói nói.

Chỉ là, bộ dáng phẫn nộ này, phối hợp với khuôn mặt vô cùng yêu diễm của Sở Lâm Nhi, lại có một loại mỹ cảm nói không nên lời.

Lâm Hải không khỏi nuốt ngụm nước bọt.

Thiên a, cái Nữ quỷ này, thật câu hồn người a.

“Ngươi không đi đúng không, vậy ngươi ở trên mặt đất ngồi đi, ta ngủ.” Dù sao nàng cũng không bắt được chính mình, Lâm Hải dứt khoát chạy vào buồng trong.

Ba lần hai lượt, Lâm Hải cởi quần áo chỉ còn thừa cái quần cộc.

“Uy, ngươi đi ra cho ta!” Sở Lâm Nhi theo vào trong.

“A!” Nhìn thấy bộ dáng của Lâm Hải, Sở Lâm Nhi nhất thời rít lên một tiếng, che mắt lại.

“Ngươi tên hỗn đản, mau đem y phục mặc vào!” Sở Lâm Nhi quay đầu nói.

“Ta muốn đi ngủ, mặc quần áo làm gì!” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Hỗn đản, nhanh mặc vào, ta có lời hỏi ngươi!” Sở Lâm Nhi tức đến dậm chân.

“Được rồi, ngươi hỏi đi.” Lâm Hải đối với cái Nữ quỷ này cũng rất tò mò.

Âm Tào Địa Phủ cùng Quỷ Hồn, đối với phàm nhân, vĩnh viễn là sự vật vừa sợ hãi, lại vừa hiếu kỳ.

Sở Lâm Nhi nghe vậy, xoay đầu lại.

“A, hỗn đản, ngươi cái đồ lừa gạt, ngươi căn bản không hề mặc xong quần áo!”

“Được, ngươi nhìn đều đã nhìn hết, lại nhìn nhiều thêm hai mắt thì có thể làm sao?” Lâm Hải lại thoải mái nói nói.

“Hừ!” Lâm Hải vừa nói như thế, không nghĩ tới Sở Lâm Nhi thật sự quay lại.

“Ách... Cái này nghĩ thông suốt rồi sao.” Lâm Hải hơi kinh ngạc.

“Nghĩ thông suốt.” Sở Lâm Nhi lộ ra nụ cười điềm đạm, để tâm thần Lâm Hải ngây ra một trận.

Thế nhưng lời nói mà nàng nói ra, lại để Lâm Hải rùng mình một trận.

“Dù sao ta sớm muộn gì cũng sẽ giết ngươi, để ngươi vĩnh viễn rơi vào Địa Ngục Luân Hồi, muôn đời không được siêu sinh, cùng một kẻ hấp hối sắp chết, ta còn phải nghĩ cái gì đâu?”

Em gái ngươi!

Lâm Hải cuồng mồ hôi!

Đậu móa, hai ta sầu cái gì oán niệm a, không phải chỉ là sờ sờ cái mông, tập dưới ngực à, cần thiết hay không?

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, dứt khoát nằm trên giường quay đầu đi, không để ý tới nàng.

“Uy, ngươi vì cái gì có thể nhìn thấy ta? Còn có thể cùng ta giao lưu? Là âm Dương Nhãn trời sinh, hay là học được loại thần thông nào?”

Một lát sau, Sở Lâm Nhi đột nhiên hỏi.

“Năm ngoái lúc đi đường ban đêm, té một cái, tỉnh lại đã cứ như vậy.” Lâm Hải nói nhảm.

Dù sao cũng là muốn giết mình, mới sẽ không nói thật cho nàng đâu.

“Ồ? Nguyên lai là đụng Minh duyên.” Sở Lâm Nhi sững sờ, như có điều suy nghĩ nói.

“Cái gì? Minh duyên?”

Lâm Hải sững sờ, đậu phộng, không nghĩ tới chính mình tùy tiện nói nói, thật đúng là nói đến chỗ.

“Vậy con chó này thì sao? Là chuyện gì xảy ra?” Sở Lâm Nhi lại chỉ chỉ A Hoa.

“Cùng một chỗ té một cái với ta chứ sao.”

“Chó cũng có thể đụng Minh duyên?” Lâm Hải đem Sở Lâm Nhi nói đến sững sờ.

“Kim Châm Độ Hồn lại là chuyện gì xảy ra?” Sở Lâm Nhi tiếp tục hỏi.

“Đần, cũng là lần kia biết chứ sao.” Lâm Hải thuận miệng nói nói.

“Cái gì!!!” Nào nghĩ đến, một câu của Lâm Hải, để trong lòng Sở Lâm Nhi dâng lên sóng cuộn biển gầm.

Sau đó, Sở Lâm Nhi bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Đậu phộng, còn tới!” Lâm Hải vội vàng giơ hai tay hộ háng, đau đớn trước đó, để hắn đời này cũng không quên.

Sở Lâm Nhi cơ hồ cùng Lâm Hải mặt dính vào nhau, kích động hỏi: “Nơi đó ở đâu? Mau nói cho ta biết, nhanh a!”

Lâm Hải kỳ quái một trận, cần phải kích động như vậy sao?

Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, yêu diễm đến cực hạn của Sở Lâm Nhi kia, cổ họng Lâm Hải khô khốc một hồi, đậu móa, nếu đối phương không phải là quỷ, thật nghĩ hôn một cái.

“Ngươi muốn biết rõ?”

“Đúng, ngươi nhanh nói, chuyện này phi thường trọng yếu, trọng yếu đến mức ngươi căn bản là không có cách nào tưởng tượng.”

Đậu phộng!

Sở Lâm Nhi nói trịnh trọng như vậy, ngược lại đem Lâm Hải mộng.

Đậu móa, ca ca ăn nói là bịa chuyện có được hay không?

“Uy, ngươi nhanh lên a, nơi này đến cùng là ở nơi nào?” Sở Lâm Nhi thúc giục nói.

“Tốt a, nói thật với ngươi, vừa rồi đó là ca ca lừa ngươi, căn bản không có cái chỗ kia.”

Lâm Hải ngẫm lại, đối phương thế nhưng là quỷ a, nói không chừng thật có cái chuyện lớn gì, chính mình cũng đừng nói bậy, nhóm lửa trên thân.

“Lừa ta? Ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?” Sở Lâm Nhi lạnh lùng nói.

“Ta nói là thật, không hề lừa ngươi!”

“Hừ, ít ngụy biện. Nhanh nói!”

“Nói cái gì a, ta thật sự là nói bừa!”

“Không nói đúng không?”

“Không phải không nói, là thật không có để mà nói.”

“Tốt, ngươi không nói, vậy ta liền không đi, về sau hai mươi bốn giờ đi theo ngươi.”

Nói xong, Sở Lâm Nhi trực tiếp nằm tại bên cạnh Lâm Hải.

Lâm Hải một mặt khóc không ra nước mắt.

“Em gái ngươi, hố cha a, tại sao nói thật ra thế nào lại không ai tin?”

Chương 71: Thông đạo của Tam Giới

Sở Lâm Nhi nói được thì làm được, vậy mà thật đợi tại chỗ này của Lâm Hải không đi.

Lâm Hải nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy khuôn mặt vô cùng yêu diễm của Sở Lâm Nhi, mỗi lần Lâm Hải quay sang, Sở Lâm Nhi đều sẽ vũ mị hướng phía Lâm Hải cười cười, mười phần câu hồn đoạt phách.

Nếu là cái người sống sờ sờ, Lâm Hải đoán chừng đã sớm nhào tới.

Nhưng quan trọng là dù có xinh đẹp hơn, có câu hồn hơn, đối phương cũng là cái quỷ a.

Chơi tình yêu người quỷ gì đó? Lâm Hải tạm thời còn không có can đảm đó.

Suốt cả đêm, Lâm Hải đều không an tâm để ngủ.

A Hoa dính ánh sáng của Sở Lâm Nhi, không có bị Lâm Hải đuổi ra, rốt cục thư thư phục phục ở trong phòng nguyên cả một đêm.

Trời vừa sáng, Vương Bằng liền gọi điện thoại tới, nói có người tìm Lâm Hải, đang chờ ở ký túc xá, nói xong cũng treo.

Lâm Hải không biết là ai, ra khỏi phòng liền chuẩn bị đi trường học.

Vừa đem chiếc xe khởi động, tay lái phụ vốn trống trơn, đột nhiên lòi ra thêm một người.

“Đậu phộng, ngươi có thể hay không đừng đột nhiên xuất hiện như thế này, hù chết ca ca.”

Lâm Hải vỗ ngực một cái, hướng phía Sở Lâm Nhi nói nói.

“Hừ!” Sở Lâm Nhi hừ một tiếng, không để ý tới hắn.

“Uy, thật sự phải như vậy a, ngươi thật đúng là suốt ngày lẽo đẽo theo ta à?”

“Ta đã nói, trừ phi ngươi đem cái chỗ kia nói cho ta biết, nếu không ta liền một mực đi theo ngươi.”

“Ta cũng đã nói, đó là ta nói bừa...” Sở Lâm Nhi trực tiếp nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ, căn bản không nghe hắn nói.

“Được, kệ ngươi tin hay không, muốn theo ngươi liền theo đi.” Lâm Hải lái xe liền đi.

Sở Lâm Nhi lấy điện thoại cầm tay ra, phát cái tin tức cho Sở Giang Vương.

Sở Lâm Nhi: Phụ vương, cái Lâm Hải kia hôm qua đã để lộ một cái tin tức, một năm trước, hắn thế mà tại cùng một nơi tìm được Tiên duyên cùng Minh duyên, Kim Châm Độ Hồn cùng âm Dương Nhãn của hắn, cũng là học được ở lần kia.

Trong Địa Phủ, Sở Giang Vương đang nhàn nhã uống trà.

Sau khi nhìn thấy tin tức của Sở Lâm Nhi.

“Ba!” Chén trà trực tiếp rơi trên mặt đất, vỡ nát.

Sở Giang Vương sững sờ một chút, sau đó vồ mạnh lên điện thoại di động.

Sở Giang Vương: Lâm nhi, con là nói, hắn tại cùng một nơi tìm được Tiên duyên cùng Minh duyên!!!

Sở Lâm Nhi: Vâng, là hắn nói như thế.

Sở Giang Vương: Vậy con tnhanh chóng hỏi hắn một chút, nơi này đến cùng ở nơi nào!

Sở Lâm Nhi: Con đã hỏi, nhưng hắn lại không thừa nhận

Sở Giang Vương: Cái này... Lâm nhi con hãy nghe cho kỹ, trong khoảng thời gian này con cũng không cần về Địa Phủ, một mực đi theo bên người cái Lâm Hải này đi, Diêm Vương các điện nơi đó ta sẽ đi nói rõ, còn có, chuyện này, nhất định không cần cùng người thứ hai nói ra, nhớ lấy nhớ lấy!

Sở Lâm Nhi: Yên tâm đi, phụ vương, con biết rõ tầm quan trọng của sự tình này.

Cùng một thời gian, Tây Thiên Lôi âm Tự.

Thái Thượng Lão Quân: Phật Tổ, cái chỗ Tiên Minh chồng lên này, rất có thể cũng là địa phương liên thông duy nhất trong Tam Giới, chỉ là, lấy hợp lực của hai người chúng ta, những ngày này, cũng chỉ là cảm ứng được nó tồn tại, lại không cách nào xác định vị trí của nó.

Như Lai Phật Tổ: Đạo Tổ nói đúng. Nơi đây xem ra cực kỳ thần bí, không phải người Đại phúc duyên thì không thể xem xét. Ngươi cùng ta yên lặng xem kỳ biến đi, đợi đến thời cơ thích hợp, tự có phán đoán suy luận. Không đàm luận những chuyện này nữa, ngươi vạn năm khó được đến Tây Thiên của ta một chuyến, ta mang ngươi đi chu du các nơi ở Tây Thiên, ngắm cảnh luận đạo.

...

“Ừm?” Lâm Hải vừa vào ký túc xá, liền thấy một đôi nam nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi.

Nhìn cách ăn mặc của hai người, không phải cái người phú quý gì, đều là một mặt lo lắng cùng bi thương.

“Hải tử, ngươi trở về, hai vị thúc thúc a di này đã chờ ngươi nửa ngày.” Vương Bằng thấy Lâm Hải tiến đến, vội vàng nói nói.

“Các ngươi là?” Trong ấn tượng của Lâm Hải, chưa thấy qua hai người này.

“Ngươi chính là Lâm Hải của đại học Giang Nam sao?” Nam tử trung niên mang theo một cỗ chờ mong hỏi.

“Là ta.” Lâm Hải gật gật đầu.

Phù phù!

Nam tử trung niên trực tiếp quỳ xuống cho Lâm Hải.

“Lâm thần y, ta van cầu ngài, mau cứu nhi tử ta đi.” Nam nhân ôm chân Lâm Hải liền khóc lên.

Nữ nhân thấy nam nhân quỳ xuống, cũng vội vàng quỳ xuống trước mặt Lâm Hải.

“Lâm thần y, ta chỉ có một đứa con trai, ta van cầu ngài, mau cứu nó đi.”

Nước mắt trong mắt nữ nhân bá cái liền rơi xuống, phanh phanh phanh không ngừng khấu đầu cho Lâm Hải.

Lâm Hải trực tiếp mộng bức.

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

“Hai vị, các ngươi trước đứng lên, đứng lên rồi lại nói!” Lâm Hải vội vàng đem hai người dìu dắt đứng lên, ngồi vào trên giường.

“Thúc thúc a di, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải không hiểu ra sao hỏi.

"Đều tại ta a." Thấy Lâm Hải hỏi một chút, nam nhân trực tiếp rơi lệ.

Nguyên lai, hai người này đều là ở khu nông dân ngoại ô thành phố Giang Nam, nam gọi Vương Việt, nữ gọi Lưu Mai.

Một tháng trước, phòng trọ nhà Vương Việt được xếp vào phạm vi phá dỡ.

Cái này vốn là chuyện tốt, nhưng khoản bồi thường mà nhà đầu tư cho lại ít đến thương cảm.

Đám nông dân tự nhiên không nguyện ý, tuyển ra đại biểu cùng nhà đầu tư tiến hành đàm phán, Vương Việt cũng là một trong đám đại biểu.

Nhà đầu tư mặt ngoài đáp ứng đàm phán cùng đại biểu, không nghĩ tới vào lại lúc ban đêm, một đám người không rõ lai lịch, cầm gậy gộc, xông vào trong nhà mấy cái đại biểu, hết đánh lại nện!

Vương Việt vừa lúc bởi vì thân thể lão mẹ khó chịu, đêm đó qua nhà chiếu cố lão mẹ, trong nhà liền chỉ còn nhi tử Vương Lỗi.

Vương Lỗi là cái binh lính xuất ngũ, gặp một nhóm người xông tới, gặp cái gì nện cái đó, lập tức nổi giận, xông lên liền cùng nhóm người này động thủ.

Vương Lỗi tại trong bộ đội là thuộc nhóm trinh sát, thân thủ không bình thường, liên tiếp thả lật bốn năm người.

Nhưng cái này cũng chọc giận nhóm người này, trực tiếp hạ tử thủ đối với Vương Lỗi, hảo hán không chịu nổi nhiều người, cuối cùng Vương Lỗi vẫn bị đánh ngã trên đất.

Chờ buổi sáng sau khi vợ chồng Vương Việt trở về, mới phát hiện con trai đã ngã trong vũng máu, phía dưới hoảng sợ, vội vàng đưa đi bệnh viện lân cận, tiếc rằng, bởi vì đưa tới quá chậm, thương thế lại quá nặng, đã vô lực xoay chuyển.

Ngay tại thời khắc tuyệt vọng, trong lúc vô tình nghe được mấy người nhân viên y tá nghị luận, nói trước đây không lâu, tại bệnh viện thành phố Nhân Dân Đệ Nhất đã phát sinh hai chuyện lạ.

Một cái sinh viên đại học Giang Nam gọi là Lâm Hải, dùng y thuật thần kỳ, tuần tự cứu sống một người bị thương xuất huyết não ở bên trong cùng một người thực vật, mà hai người này đều là đã bị Thái Đẩu trong Y giới - Đỗ Thuần phán án tử hình.

Nghe được tin tức này, hai người Vương Việt phảng phất như bắt được cây cỏ cứu mạng, một đường hỏi thăm, tìm tới Đại học Giang Nam, túc xá của Lâm Hải.

“Lâm thần y, ta van cầu ngài, mau cứu nhi tử ta đi, chỉ cần có thể cứu sống nhi tử ta, cho dù để ta làm trâu làm ngựa cho ngài, ta cũng nguyện ý a.” Lưu Mai một bên chảy nướcc mũi một bên rớt nước mắt cầu khẩn nói.

Lâm Hải vốn là người thiện tâm, bị hai vợ chồng Vương Việt vừa khóc, nhất thời ngồi không yên, liền phải đáp ứng.

Bỗng nhiên, Sở Lâm Nhi xuất hiện từ phía sau.

“Lâm Hải, nếu như ngươi còn dám đoạt mệnh cùng Sứ Giả Câu Hồn của Địa Phủ, cũng đừng trách ta không khách khí!”

“Hừ, không khách khí thì phải làm thế nào đây? Nhìn xem Địa Phủ các ngươi làm được cũng là chuyện gì? Người tốt sống không lâu, người xấu vạn vạn năm, ta nhìn trên đời này, đáng chết nhất, liền là Phán Quan của Địa Phủ các ngươi!”

“Ngươi…” Sở Lâm Nhi bị lời nói của Lâm Hải nói nghẹn.

“Thúc thúc a di, chúng ta đi mau.” Lâm Hải không để ý tới nàng, đứng dậy liền đi ra ngoài.

Vương Việt cùng Lưu Mai sững sờ, chờ phản ứng lại Lâm Hải đây là muốn đi qua cứu con của bọn họ, lập tức nín khóc mà cười, theo sát lấy Lâm Hải đi tới.

“Lên xe!” Lâm Hải lái xe, thẳng đến bệnh viện thành phố.

Hơn mười phút về sau, Lâm Hải dừng xe ở cửa lầu của bệnh viện, đi theo Vương Việt cùng Lưu Mai đang vô cùng lo lắng chạy vào phòng bệnh.

“Y tá, con của ta đâu?” Vương Việt vào phòng xem xét, giường bệnh trống không, đầu ông một tiếng, vội vàng hỏi.

“Con của ngươi? Đã đưa đi nhà xác.”

Chương 72: Nhà xác quỷ dị

Y tá nói xong, Vương Việt cùng Lưu Mai liền trực tiếp khuỵu xuống.

“Con của ta a!” Hơn nửa ngày, chân Lưu Mai mềm nhũn, phù phù co quắp ngã trên mặt đất, trong miệng phát ra một tiếng kêu rên cực kỳ bi ai.

Vương Việt cả người cũng ngốc, thân thể lắc hai lắc, hai hàng lão lệ theo gương mặt chảy xuống.

Nhìn bộ dáng thương tâm của hai người, chân mày Lâm Hải nhíu một cái.

“Nhà xác ở đâu? Mang ta đi nhìn xem.”

“Ngươi là ai a, nhà xác có thể tùy tiện đi vào sao?” Y tá liếc trắng Lâm Hải một chút, vừa muốn đi ra.

Lâm Hải một tay bắt lấy cánh tay của y tá.

“Mang ta đi nhà xác, nhanh lên!”

Lúc này, Vương Việt bỗng nhiên kịp phản ứng.

“Y tá, hắn là Lâm thần y, ta đem Lâm thần y mời đến, con của ta, nói không chừng còn có thể cứu!”

“Cái gì là Lâm thần y?” Y tá sững sờ.

“Cũng là Lâm thần y tại bệnh viện thành phố Nhân Dân Đệ Nhất, cứu sống bệnh nhân xuất huyết bên trong sọ cùng người thực vật kia a.” Vương Việt vội vàng nói nói.

Tiểu y tá sững sờ, sau đó hơi kinh ngạc nhìn Lâm Hải một chút.

Rất hiển nhiên, hai chuyện này, nàng ta cũng đã nghe nói.

Không riêng gì nàng ta, toàn bộ giới y học trong thành phố Giang Nam, cơ bản không có ai không biết chuyện này.

Chỉ là tiểu y tá không nghĩ tới, Lâm thần y trong truyền thuyết kia, thế mà còn trẻ như vậy.

“Chờ một lát, ta đi gọi lãnh đạo của chúng ta.” Nói xong, tiểu y tá bước nhanh ra ngoài.

“Không kịp, Sứ Giả Câu Hồn đã đến.” Bỗng nhiên, Sở Lâm Nhi xuất hiện, mặt không biểu tình nói nói.

“Cái gì!” Lâm Hải mạnh mẽ kinh hãi!

“Bọn họ ở đâu? Ngươi nói cho ta biết!” Lâm Hải vội vàng nói.

Sở Lâm Nhi kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi cùng bọn họ không thân cũng chẳng quen, vì sao nhiệt tâm muốn trợ giúp bọn họ như thế?”

Lâm Hải trong lòng nhất ảm, nhẹ giọng nói: “Nếu có một ngày, ngươi chết, ngươi cảm thấy cha mẹ ngươi sẽ như thế nào?”

Sở Lâm Nhi sững sờ.

“Nếu như ta chết, chỉ sợ phụ vương cả người đều sẽ điên mất đi.”

“Ngươi mới có thể chết ấy, hừ!” Sở Lâm Nhi hừ lạnh một tiếng, nhưng tâm lý lại hiện lên một tia gợn sóng.

“Sở Lâm Nhi, coi như Lâm Hải ta cầu ngươi, lần này ngươi giúp ta một chút đi.” Lâm Hải cầu khẩn nói.

Sở Lâm Nhi chớp mắt.

“Có thể, nhưng là ngươi nhất định phải nói cho ta biết, cái chỗ ngươi đụng phải Minh duyên kia, đến cùng ở nơi nào.”

“Đậu móa, ta nói là ta nói bừa, ngươi làm sao còn hỏi, mau nói cho ta biết, hồn phách Vương Lỗi ở đâu?”

Lúc này, một người bác sĩ trung niên mang kính mắt đi tới, trên mặt mang một tia cao ngạo.

“Ngươi chính là cái Lâm thần y gì kia?” Gã đeo kính đánh đo trên dưới Lâm Hải một cái.

Lâm Hải chau mày, từ trong giọng nói của gã đeo kính, hắn nghe ra một tia khinh thường.

Bất quá bây giờ không còn thời gian để cùng gã so đo những thứ này.

“Mang ta đi nhà xác, nhanh lên!”

“Hứ, ngươi cho rằng ngươi là ai a, ngươi nói dẫn ngươi đi ta liền phải dẫn ngươi đi a?”

“Bác sĩ, ta van cầu ngài, mang Lâm thần y qua nhà xác, mau cứu nhi tử ta đi.” Lưu Mai cũng tới cầu khẩn nói.

“Ta nói các ngươi có bị bệnh không, con của ngươi đã chết, để hắn đi cứu? Một cái sinh viên đại học lông còn chưa mọc đủ, các ngươi thật đúng là tin những cái truyền ngôn kia a, ấu trĩ.” Gã đeo kính hướng phía Vương Việt cùng Lưu Mai răn dạy.

“Cút ngay!” Lâm Hải một tay đẩy gã đeo kính ra, đậu móa, ngươi không dẫn đường, ta không sẽ tự mình đi được sao?

“Nhà xác ở đâu?” Lâm Hải tùy tiện tìm người y tá hỏi.

“Dưới mặt đất một tầng.”

Lâm Hải một đường chạy qua, hướng phía tầng hầm mà đi.

“Người vừa rồi kia đã đi nơi nào?” Lâm Hải vừa đi, gã đeo kính liền đuổi theo ra, bắt lấy cái tiểu y tá mà Lâm Hải đã hỏi đường kia, hỏi.

“Hắn hỏi ta nhà xác đi như thế nào.” Tiểu y tá đáp chi tiết.

“Đậu móa, hỏng!” Gã đeo kính thầm mắng một tiếng, móc ra điện thoại, thông qua.

“Dừng lại!” Vừa đến cửa phòng dưới đất, bốn cái người áo đen liền đem Lâm Hải cản lại.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, cách ăn mặc của bốn cái người áo đen này, giống như đã từng quen biết a.

“Làm gì, không có việc gì thì mau mau cút đi!” Một người áo đen rất hung ác nói.

Lâm Hải mặc kệ bọn họ, hướng thẳng đến bên trong liền tiến.

“Đậu móa, muốn chết!” Người áo đen xông lên, muốn đem Lâm Hải ngăn lại.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Lâm Hải một người một chân, trực tiếp đem bốn cái người áo đen kia đạp bay.

“Các ngươi tại bên ngoài chờ ta!” Lâm Hải đem Vương Việt cùng Lưu Mai đã theo tới ngăn lại.

Vừa mở cửa ra, nhất thời một cỗ khí tức âm trầm đập vào mặt.

Lâm Hải không khỏi đánh cái rùng mình.

Đậu móa, nơi này đều là người chết a, tâm lý Lâm Hải run rẩy một trận.

Mặc dù ngay cả quỷ đều đã gặp mấy cái, phàm là người đều có khái niệm sợ quỷ, điều này đã ghim thâm căn cố đế tại trong đầu Lâm Hải, tùy tiện xông đến nơi đây, trái tim Lâm Hải vẫn là phanh phanh trực nhảy.

“Ừm? Không đúng, nơi này tại sao có thể có mùi máu tươi? Thật quỷ dị!” Lâm Hải nhíu nhíu cái mũi.

“Người nào ở bên trong, đi ra cho ta!” Bỗng nhiên, một đám bảo an bệnh viện xông tới.

“Ngươi là làm gì, tại sao phải đến bệnh viện quấy rối, người chết thì đã chết rồi, ngươi liền không thể để bọn họ hảo hảo yên nghỉ sao?” Một cái bảo an vóc người khôi ngô hướng phía Lâm Hải răn dạy nói.

“Lý đội trưởng, đừng cùng hắn phí lời làm gì, nhanh đưa hắn đuổi ra đi!” Gã đeo kính cũng theo tới, hướng phía Lý đội trưởng thúc giục nói.

“Ừm?” Lâm Hải đột nhiên từ sắc mặt của gã đeo kính, bắt được một chút khí tức hoảng hốt.

Lại liên tưởng đến bốn cái nam tử áo đen chắn ở trước cửa này, Lâm Hải nhất thời cảm thấy, nơi này khả năng có vấn đề.

Lâm Hải đưa ánh mắt về phía gã đeo kính, dị thường băng lãnh.

“Nhìn cái gì vậy, đuổi hắn ra mau đi, Lý đội trưởng, các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì!” Gã đeo kính thấy Lâm Hải hướng mình trông lại, ánh mắt lập tức né tránh, không dám cùng Lâm Hải nhìn thẳng.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, trực tiếp chạy qua phía gã đeo kính.

“Ngươi, ngươi làm gì? Lý đội trưởng, nhanh ngăn hắn lại!” Gã đeo kính nhất thời hoảng.

“Tiên sinh, ngài ra ngoài đi, đừng nhiễu loạn trật tự nơi này.” Lý đội trưởng nói, đưa tay hướng phía bả vai Lâm Hải chộp tới.

Lâm Hải cước bộ không ngừng, trên vai khẽ đẩy lực, chuẩn bị quẳng y té ngã.

Nào nghĩ đến, cái Lý đội trưởng kia chẳng những không bị Lâm Hải đẩy ngược ra, ngược lại mượn lực sử dụng lực, sinh sinh đem Lâm Hải ngăn trở tại nguyên chỗ.

“Ừm? Cao thủ!” Con mắt Lâm Hải vẩy một cái, đưa tay hướng phía cánh tay Lý đội trưởng chộp tới.

Lý đội trưởng thuận thế kéo một cái, đồng thời cổ tay khẽ đảo, phản bắt lấy khuỷu tay Lâm Hải.

Lâm Hải nhân thể rút về, hóa chưởng thành chỉ, phản kích uy hiếp của Lý đội trưởng, lại bị một cái trửu kích xảo diệu của Lý đội trưởng hóa giải.

Trong chớp mắt, hai người qua lại tầm mười chiêu, vậy mà không phân thắng thua.

Lần này, Lâm Hải ngạc nhiên!

Phân Cân Thác Cốt Thủ của chính mình, thế nhưng là học được từ Mạc Cuồng tại thời kỳ của những năm cuối Minh Triều a, liền cả hán tử trong quân như Triệu Sơn cũng không phải địch thủ của mình.

Cái đội trưởng bảo an nho nhỏ này, làm sao lại cùng mình đánh đến không phân cao thấp.

Xem ra thật là cao thủ tại dân gian a.

Lâm Hải không khỏi đối với cái Lý đội trưởng này, sinh ra một tia hiếu kỳ.

Nhưng thời gian cấp bách, Lâm Hải không có thời gian cùng y tiếp tục chơi.

Nếu bên trên chiêu thức đã không thắng được, vậy liền dựa vào thực lực đi.

Lâm Hải không duyên cớ không có chiêu thức đẩy ra một chưởng, lại âm thầm đem Tiên Thiên chân khí quán thâu tại phía trên toàn bộ cánh tay này.

Lý đội trưởng trở tay liền muốn chế trụ khuỷu tay trên cánh tay này của Lâm Hải, nào nghĩ đến, Lâm Hải không trốn không né, trực tiếp để y bắt lấy.

Nhãn tình Lý đội trưởng sáng lên, cổ tay vừa dùng lực, muốn dùng thuật bắt trói đem Lâm Hải chế phục

“Ừm?” Nào nghĩ đến cánh tay Lâm Hải lại rắn như cương thiết, chính mình sử xuất lực lượng toàn thân, cũng không thể rung chuyển mảy may.

“Đắc tội!” Lâm Hải vừa dùng lực, liền đem Lý đội trưởng đẩy ra xa hơn ba mét, liền bạch bạch bạch lùi lại mấy bước, mới khó khăn lắm đứng vững được.

Mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Hải, khắp khuôn mặt Lý đội trưởng đều là kinh hãi.

Một chiêu bức lui Lý đội trưởng, Lâm Hải đưa tay đem cái cổ của gã đeo kính bắt lấy, kéo lại gần.

“Uy, ngươi thả ta ra! Ngươi muốn làm gì?” Gã đeo kính giãy dụa gào thét nói.

“Nói, thi thể của Vương Lỗi, ở đâu?”

Chương 73: Mạc Trứ Thiên Đỗ Thiên

“Ta làm sao biết, ta lại không chịu trách nhiệm vận chuyển thi thể.” Ánh mắt gã đeo kính lấp lóe, bất an giải thích nói.

“Ừm?” Bỗng nhiên, Lâm Hải nhìn thấy ở chỗ sâu trong nhà xác, tựa hồ có hai bóng người lóe lên một cái rồi biến mất.

Mà một người trong đó, có mặc trường bào màu đen cùng cái mũ ống tròn nhọn cao cao, để Lâm Hải đột nhiên giật mình.

“Hắc Vô Thường!”

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải đem gã đeo kính đẩy ra, mở hết mã lực hướng phía Hắc Vô Thường đuổi theo.

Lý đội trưởng thấy thế, hít sâu một hơi.

“Các ngươi giữ cửa, ta theo vào xem.”

Chúng bảo an không thể không cho bọn họ tiến vào, phần phật một tiếng phân tán ra, giữ vững cửa nhà xác.

Tốc độ của Hắc Vô Thường, so với Lâm Hải nhanh hơn quá nhiều, truy một hồi, chẳng những không có đuổi kịp, ngược lại khoảng cách càng ngày càng xa.

Đậu móa, làm sao bây giờ!

Trong lòng Lâm Hải khẩn trương!

“Hừ, ta khuyên ngươi vẫn là đừng đuổi, Sứ Giả Câu Hồn lần này tới là trung cấp, lấy tốc độ của ngươi, căn bản đuổi không kịp.” Sở Lâm Nhi ở bên cạnh, quệt miệng đắc ý nói.

“Thảo!” Lâm Hải bất đắc dĩ dừng lại, tức khí giậm chân một cái.

Hắn cũng biết, Sở Lâm Nhi nói là lời nói thật, chính mình muốn đuổi theo, đã không có khả năng.

“A? Cái Hắc Vô Thường này làm sao lại hướng phía chính mình đi đến?” Thời khắc đang thất vọng, Lâm Hải chợt phát hiện, Hắc Vô Thường đang nhanh chóng hướng phía chính mình đến gần.

Nháy mắt, Hắc Vô Thường đã khóa lại một người trẻ tuổi, liền đến gần đó.

Lâm Hải đang buồn bực, Hắc Vô Thường đột nhiên quỳ chân sau xuống.

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

Lâm Hải trực tiếp mộng bức.

“Thuộc hạ, Sứ Giả Câu Hồn cấp trung - Đỗ Thiên, tham kiến Công chúa.”

Cái gì? Tham kiến Công chúa?

Em gái ngươi, Lâm Hải tại chỗ liền nộ!

Đậu móa ca ca là một thuần đàn ông, ngươi thế mà cùng ta gọi Công chúa, cái này mẹ nó a không phải là đang mắng chửi người sao?

Vừa mới chuẩn bị đi lên cho y một chân, sau lưng liền lên tiếng.

“Bình thân đi.”

“Ừm?” Lâm Hải quay đầu, chỉ thấy Sở Lâm Nhi vô cùng đoan trang đứng ở phía sau, trên thân phóng xuất ra một cỗ khí thế của thượng vị giả (*người cấp trên), cùng trước đó quả thực tưởng như hai người.

“Cái Sở Lâm Nhi này còn là Công chúa sao?” Lâm Hải có chút ngoài ý muốn.

“Tạ Công chúa!” Đỗ Thiên đứng lên, Lâm Hải mới phát hiện, cái Đỗ Thiên này cao chừng hơn hai mét.

“Đỗ Thiên?” Bỗng nhiên, Lâm Hải nhớ tới một người.

“Đậu phộng, ngươi không phải là Thủy Bạc Lương Sơn Mạc Trứ Thiên Đỗ Thiên a?” Lâm Hải mở miệng hỏi nói.

“Ừm? Ngươi biết ta?” Đỗ Thiên sững sờ.

Đậu phộng, thật đúng vậy là a.

Lâm Hải hưng phấn, trong truyện Thủy Hử thế nhưng là có rất nhiều anh hùng hắn ưa thích a.

“Uy, anh hùng đả hổ Võ Tòng Võ Nhị Lang ở đâu?” Lâm Hải vội vàng mở miệng hỏi thăm nơi hạ lạc của một cái anh hùng mà hắn thích nhất.

“Võ nhị ca ngươi cũng nhận biết? Y là Thiên Thương Tinh, tự nhiên ở trên Thiên Đình, ngươi là ai? Vì sao nhận biết bọn ta?” Đỗ Thiên nhìn Lâm Hải từ trên xuống dưới.

Bỗng nhiên, đồng tử của Đỗ Thiên bỗng nhiên co vào.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi không phải hồn phách, ngươi là người! Công chúa, cái này...” Đỗ Thiên khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Sự tình hắn có thể nhìn thấy ngươi và ta, trở lại Địa Phủ, không nên cùng bất luận kẻ nào nói, nếu không cẩn thận xuống Mười Tám Tầng Địa Ngục, có nghe hay không!” Ánh mắt Sở Lâm Nhi bỗng nhiên biến đến vô cùng sắc bén.

Trong lòng Đỗ Thiên run lên, lần nữa chấn kinh liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Thuộc hạ hiểu rõ.”

“Tốt, nơi này không có sự tình của ngươi, đi xuống đi.” Sở Lâm Nhi phất phất tay.

“Vâng.” Đỗ Thiên đáp ứng một tiếng, liền muốn rời khỏi.

“Ai ai ai, chờ một chút.” Lâm Hải vội vàng ngăn lại.

Đậu móa, vừa mới truy nửa ngày còn không đuổi kịp, cái Hắc Vô Thường này thật vất vả mới tự mình đi tới, sao có thể để y dễ dàng đi như vậy

“Uy, ngươi có phải gọi là Vương Lỗi hay không?” Lâm Hải hướng phía người trẻ tuổi mà Đỗ Thiên đã khóa lại hỏi.

Kết quả người trẻ tuổi kia một mặt mờ mịt, giống như không thấy được Lâm Hải.

“Ngươi không nên hỏi, y là quỷ mới sinh, không nhìn thấy ngươi, cũng nghe không thấy ngươi nói chuyện.” Sở Lâm Nhi ở bên cạnh xen vào nói.

“Không nhìn thấy? Cũng không nghe được?” Lâm Hải có chút kỳ quái.

“Đừng nói là y, liền là Sứ Giả Câu Hồn sơ cấp, trừ có thể nhìn thấy linh hồn người cần câu hồn ra, cũng không nhìn thấy bất luận cái đồ vật gì, Quỷ Hồn bình thường chỉ có bảy ngày đầu sau khi chết, là có thể nhìn thấy hết thảy, nhưng khi bảy ngày này vừa qua, liền không cách nào lại vào Dương Gian một bước.”

“A.” Lâm Hải cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Chỉ có Sứ Giả Câu Hồn trung cấp trở lên, hoặc là đạt tới tu vi Quỷ Tiên sơ cấp, mới có khả năng nhìn thấy cảnh tượng thế gian, cũng giao lưu cùng người thông linh. Đương nhiên, ngoại trừ Du Hồn Lệ Quỷ lưu tại Dương Gian.”

Sở Lâm Nhi tiếp tục nói nói.

“Thì ra là thế, trách không được cái Hắc Vô Thường lần thứ nhất nhìn thấy kia lại không thấy mình, đoán chừng đó cũng là cái gọi là Sứ Giả Câu Hồn sơ cấp đi.”

“Còn có Hàn Tú Nhi, Mạc Cuồng, hẳn là thuộc về liệt kê Du Hồn Lệ Quỷ.”

Lâm Hải cuối cùng đối với những loại hình quỷ hồn này có cái hiểu biết đại khái.

“Y xác thực gọi là Vương Lỗi, cũng có thực lực nhất định, nếu không cũng không cần ta tự mình đến đây.” Đỗ Thiên trả lời vấn đề của Lâm Hải.

“Quả nhiên là y!” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng.

“Cái kia, Đỗ đại ca, không biết có thể đánh cái thương lượng hay không?” Lâm Hải ngượng ngùng hướng Đỗ Thiên nói nói.

“Ngài nói.” Thấy Lâm Hải là cùng Sở Lâm Nhi cùng một chỗ, Đỗ Thiên cũng không dám thất lễ, biểu hiện rất khách khí.

“Ta đã đáp ứng cha mẹ Vương Lỗi, phải cứu sống y, ngươi nhìn có thể thả y hay không, để cho ta mang về a?” Lâm Hải nói xong, thấp thỏm trong lòng nhìn Đỗ Thiên.

“Cái này...” Đỗ Thiên có chút khó khăn, “Diêm Vương để cho người ta canh ba chết, ai dám lưu người đến canh năm? Dương thọ của y đã hết, tha thứ tại hạ bất lực.”

Thảo, Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

“Đỗ đại ca, ngươi nhìn ngươi ra bên ngoài làm việc, liền không thể tùy cơ ứng biến một chút sao.”

“Bằng hữu nói giỡn, Phán Quan nơi nào cũng có ghi chép kỹ càng, đừng nói để cho người ta sống lại, coi như chênh lệch bên trên thời gian một tơ một hào, ta cũng phải chịu trách nhiệm không tầm thường, huống chi ta cũng không có bản sự này, cáo từ.”

Đỗ Thiên liền ôm quyền, lại muốn rời khỏi.

“Ai ai ai, đừng nóng vội nha, chờ thêm chút nữa!” Lâm Hải lại đem Đỗ Thiên cản lại.

Đậu móa, làm sao bây giờ a? Phải làm sao mới ổn đây?

Lâm Hải sốt ruột một trận.

“A? Nhớ tới!” Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại di động ra, mở ra Weachat, tìm tới Sở Lâm Nhi.

Sau đó lật ra tư liệu, điều ra đến cá tính kí tên của Sở Lâm Nhi.

“Hắc hắc hắc.” Lâm Hải chê cười tiến đến trước mặt Sở Lâm Nhi.

“Cái kia, Công chúa đúng không, cá tính kí tên của ngươi này viết Diêm Vương đòi người chết canh ba, ta dám lưu người đến canh năm, là thật sao, hay vẫn là ngươi đang khoác lác trang bức?”

Đôi mi của Sở Lâm Nhi vẩy một cái, “Tự nhiên là thật.”

“Quá tốt, vậy ngươi có thể để y chết lúc khác hay không?” Lâm Hải một mặt chờ đợi nhìn Sở Lâm Nhi.

Sở Lâm Nhi kỳ quái liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi ngốc sao? Ta chỉ là làm cho người đó chết muộn hai canh giờ, sao có thể cứu sống được?”

Ngạch... Lâm Hải tức đến xạm mặt lại.

“Này, này để y chết muộn hai canh giờ cũng được a.” Lâm Hải vội vã nói.

Hồn phách ly thể, Kim Châm Độ Hồn đã không có hiệu quả, nếu như có thể chết muộn hai canh giờ, chính mình liền có thể thi triển Kim Châm Độ Hồn cứu người.

“Ngươi có phải thật ngốc hay không a, y đã chết a, ta làm sao để y chết muộn hai canh giờ được?” Sở Lâm Nhi nhìn Lâm Hải, đầy vẻ khinh bỉ.

Phốc!

Em gái ngươi!

Lâm Hải phiền muộn một trận.

“Vậy ngươi nói, ngươi đến cùng có thể làm cái gì a?” Lâm Hải tức giận nói.

“Ta có thể để cho Đỗ Thiên mang y đi muộn hai canh giờ.”

Tinh thần Lâm Hải chấn động.

“Tốt tốt tốt, vậy ngươi liền để Đỗ Thiên mang y đi muộn hai canh giờ.” Lâm Hải vội vàng nói nói.

Chỉ cần hồn phách không bị mang đi trước, chính mình tranh thủ thời gian tìm đám đậu bỉ Thiên Đình kia nghĩ biện pháp, nói không chừng liền có thể cứu sống y.

“Ta hiện tại dám khẳng định, ngươi tuyệt đối là ngốc thật! Ta một cái Công chúa Địa Phủ, lại muốn giúp ngươi ngăn cản người Địa Phủ câu hồn, ta có bệnh a?” Sở Lâm Nhi cho Lâm Hải cái mắt trắng cực lớn.

Ngạch...

Đậu móa, chẳng lẽ thật không có cách nào.

Nếu Sở Lâm Nhi không quản, chính mình thật đúng là không có cách.

“Còn nữa, y thuộc loại đã bị khóa bên trên cổ, đã không có khả năng sống lại, coi như ta giúp ngươi lưu lại hai canh giờ, cũng không làm nên chuyện gì.”

Sở Lâm Nhi nhẹ nhàng lắc đầu.

Tâm Lâm Hải đều lạnh.

Nhớ tới bộ dáng thương tâm tuyệt vọng của cặp vợ chồng Vương Việt này, Lâm Hải rất lo lắng.

“A, không đúng!” Đôi mi của Sở Lâm Nhi bỗng nhiên nhíu lên.

“Giống như còn có một loại biện pháp.”

Lâm Hải vốn đã tuyệt vọng, nghe được thân thể liền chấn động mạnh một cái.

“Biện pháp gì?”

Chương 74: Khởi tử hồi sinh

“Trừ phi có thể gia tăng dương thọ của y, dạng này, dương thọ chưa hết, Địa Phủ đương nhiên sẽ không thu, bất quá vật để gia tăng dương thọ, chỉ có Thiên Đình mới có, cho nên biện pháp này, cùng không có cách nào, không có gì khác biệt.”

Sở Lâm Nhi lắc đầu.

Không có gì khác biệt? Thảo, khác nhau lớn nha!

Lâm Hải một chút liền cao hứng.

Đồ vật gia tăng dương thọ, ca ca có a.

Trong túi càn khôn của Lâm Hải, hiện tại liền có một khỏa Dương Nguyên Đan.

Vốn là giữ lại chuẩn bị cho cha mẹ dùng, bất quá cha mẹ hiện tại niên kỷ không tính là quá lớn, chờ sau này cũng có thể lại nghĩ biện pháp khác.

Hiện tại, vẫn là lấy ra trước cứu người đi.

“Cái kia Công chúa, ngươi giúp đỡ chút, để Đỗ đại ca mang y đi muộn hai canh giờ, ta có biện pháp cứu y.”

“Ngươi có biện pháp?” Sở Lâm Nhi giật mình, sau đó tựa hồ nghĩ đến cái gì.

“Tốt, ta giúp ngươi! Đỗ Thiên, toàn lực phối hợp với hắn!”

Ngạch... Lâm Hải có chút choáng váng.

Cái Sở Lâm Nhi này không phải cùng mình có chút không hợp nhau sao?

Làm sao đáp ứng thống khoái như vậy? Còn để Đỗ Thiên toàn lực phối hợp?

Trong mơ hồ, Lâm Hải cảm thấy nơi này khả năng có điểm gì là lạ.

Đậu móa, chẳng cần quản nhiều, trước cứu người quan trọng hơn.

“Thi thể của y ở đâu?” Lâm Hải hướng phía Đỗ Thiên nói.

“Ngay tại phía trước, đi theo ta.” Đỗ Thiên quay người, đi phía trước dẫn đường.

“Vị bằng hữu này, ngươi đến cùng muốn làm gì?”

Lý đội trưởng đã đứng bên cạnh Lâm Hải nửa ngày, thấy Lâm Hải như mất thần đứng nguyên tại chỗ ngẩn người, hiện tại lại bước nhanh đi vào trong, liền đuổi bước đi lên phía trước ngăn lại.

“Lý đội trưởng đúng không?” Lâm Hải nghe cái gã đeo kính kia xưng hô người này là Lý đội trưởng, cũng đi theo xưng hô như vậy.

“Ta hiện tại muốn đi cứu người, hi vọng ngươi không cần ngăn cản ta.” Lâm Hải một mặt trịnh trọng nói.

“Cứu người?” Lý đội trưởng sững sờ, có chút hồ nghi liếc nhìn

Lâm Hải một chút.

Lâm Hải trước đó ra tay, để y giật nảy cả mình, Lý đội trưởng đã nhận định, Lâm Hải tuyệt không phải là người thường.

Mà ngẫm lại, đôi phu thê ở cửa kia tựa hồ gọi hắn là Lâm thần y, xem ra người này hẳn là một cái thầy thuốc.

“Không ngăn cản ngươi có thể, nhưng ta nhất định phải đi theo bên cạnh ngươi.”

“Được!”

Lâm Hải hướng phía Đỗ Thiên nháy mắt, Đỗ Thiên nhanh chóng hướng phía trước lướt tới.

Lâm Hải vội vàng cất bước đuổi theo.

Lại đi đến trước khoảng năm trăm mét, Đỗ Thiên liền dừng lại.

“Ừm? Vừa rồi ở ngay chỗ này.” Đỗ Thiên một mặt kinh ngạc.

Lâm Hải dừng bước, nhất thời một cỗ mùi máu tươi mãnh liệt truyền đến.

Nhìn mặt đất, rỗng tuếch, nhưng Lâm Hải mượn Thiên Nhãn Thần Thông, tuy ở đây tối tăm, nhưng hắn cũng phát hiện ra từng tia từng tia vết máu trên mặt đất.

“Chuyện gì xảy ra?” Lý đội trưởng nhăn nhăn cái mũi, cũng ngửi được mùi máu tanh mãnh liệt.

“Đừng nói chuyện.” Lâm Hải lắc đầu, nhìn lại bốn phía.

“Ừm?” Bỗng nhiên, cách đó không xa một cái tủ đựng thi thể gây nên chú ý của Lâm Hải.

Lâm Hải bước nhanh về phía trước, thấy cái tủ đựng thi thể này không có đậy kín, có một khối nhỏ vải liệm bị kẹp lấy.

Hơn nữa, bên trên vải liệm, còn có vài vết máu chưa khô.

Hiển nhiên, là vội vàng mà làm.

Lâm Hải chau mày, vừa định tiến lên.

Không có nghĩ tới, Lý đội trưởng trực tiếp bước qua, đem tủ đựng thi thể lôi ra.

Một cái thi thể cứng ngắc hiện ra ở trước mắt, đây là một nữ tử, không phải Vương Lỗi.

Quái dị là, chỗ bụng nữ thi, nơi quấn vải liệm tất cả đều là máu tươi, mà còn đang không ngừng chảy ra bên ngoài.

Lâm Hải không để ý tới những cái này, thấy không phải Vương Lỗi, liền chuẩn bị đi tìm chỗ kế tiếp.

“Đi phía trái đi, cái thứ ba, thời gian hồn phách ly thể không dài, hẳn là người ngươi muốn tìm.” Đỗ Thiên bỗng nhiên nói nói.

Lâm Hải trực tiếp đi đến tủ đựng thi thể mà Đỗ Thiên nói kia, đưa tay lôi ra.

“Quả nhiên là y.” Lâm Hải thấy người chết bên trong, cùng hồn phách mà Đỗ Thiên khóa lại, giống nhau như đúc.

“Vị bằng hữu này, ngươi qua đây nhìn xem.” Bỗng nhiên, Lý đội trưởng hướng phía Lâm Hải thét lên.

“Ừm?” Lâm Hải vừa nghiêng đầu, thấy cách đó không xa, Lý đội trưởng đã đem vải liệm của cái nữ thi vừa rồi kia quấn xốc lên, đang theo dõi chỗ bụng nữ thi, một mặt kinh hãi.

Sở Lâm Nhi cùng Đỗ Thiên cũng bị thanh âm của Lý đội trưởng hấp dẫn qua, hai người này liền hướng phía bên kia lướt tới.

Lâm Hải thấy thế, cơ hội tốt!

Đang lo làm sao tránh đi ánh mắt của hai người này đây.

Vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, mở ra túi càn khôn của Weachat.

Rút ra!

Dương Nguyên Đan xuất hiện trong tay!

Lâm Hải thả lỏng một hơi.

Cất bước đi đến trước mặt nữ thi, hướng phía bụng nữ thi nhìn lại.

“Ừm?” Lâm Hải một mặt kinh hãi, đồng thời một cỗ khí lạnh xuất hiện từ chỗ cổ.

“Nội tạng của nữ thi này, thế mà bị móc sạch?”

Lâm Hải không khỏi cảm thấy rùng cả mình.

“Những thi thể này, hẳn là đã cùng gia quyến gặp mặt, bước kế tiếp liền muốn đưa đi nhà hỏa táng.”

Lý đội trưởng nhíu mày, tựa hồ đang suy tư điều gì.

Sau đó, lại kéo ra mấy cái tủ đựng thi thể, đồng dạng, thi thể bên trong, nội tạng toàn bộ đều bị móc sạch!

Thậm chí, có thi thể của một đứa bé, liền cả con mắt cũng bị đào qua.

“Những súc sinh này!” Lý đội trưởng phát ra một tiếng gầm nhẹ đầy phẫn nộ.

“Mấy bộ thi thể này, hồn phách đều là bị câu đi không lâu trước đây, toàn bộ đều chết ở hôm nay.” Sở Lâm Nhi thổi qua, nhàn nhạt nói nói.

Thảm trạng của thi thể, để Lâm Hải bỗng cảm giác khó chịu một trận, kém chút nôn mửa ra tại chỗ.

“Đậu móa, đi nhanh lên, đem Vương Lỗi cứu sống, nhanh rời đi nơi này, ọe...”

Mấy bước liền đi đến trước mặt Vương Lỗi, Lâm Hải đem Dương Nguyên Đan trong lòng bàn tay, để vào trong miệng Vương Lỗi.

Khi thấy Dương Nguyên Đan trong tay Lâm Hải, Sở Lâm Nhi bỗng nhiên há to mồm, kích động đến toàn thân cũng run rẩy lên.

Dương Nguyên Đan vào miệng liền tan đi, thi thể đã cứng ngắc của Vương Lỗi, liền lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, bắt đầu trở nên mềm mại.

Đồng thời, xích sắt trong tay Đỗ Thiên, tự động biến mất, hồn phách của Vương Lỗi, chậm rãi hướng phía thân thể đi đến.

Trọn vẹn mất một giờ, Vương Lỗi đang nằm trong tủ đựng thi thể, ngón tay liền hơi hơi động một cái.

Lâm Hải thở dài ra một hơi, cuối cùng đã cứu sống được.

“Đây là nơi nào?” Vương Lỗi chẳng những chết rồi sống lại, liền cả những thương tổn trước đó, cũng hoàn toàn khôi phục.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi thế mà còn sống?” Không đợi Lâm Hải trả lời, Lý đội trưởng vừa mới đi tới, biểu lộ một bộ như thấy quỷ nói nói.

“Cái này, đây là nhà xác?” Nhìn cảnh vật chung quanh, Vương Lỗi cũng phát hiện không hợp lý.

“Đi thôi, cha mẹ ngươi còn đang ở cửa chờ ngươi đây.” Lâm Hải thực sự không muốn tiếp tục chờ đợi, dẫn đầu đi ra ngoài.

Vương Lỗi không rõ ràng cho lắm, cũng cùng đi theo ra ngoài.

Chỉ có Lý đội trưởng, lại ở trước mấy cái bộ thi thể lúc trước ngừng chân một hồi, trong hai mắt, hiện lên một đạo hàn quang.

Sau đó, đem tủ đựng thi thể để trở về hình dáng ban đầu, tựa như cho tới bây giờ cũng không có người động qua.

Đỗ Thiên thấy sự tình nơi này đã xong, liền cùng Sở Lâm Nhi cáo từ, quay về Địa Phủ.

“Vị bằng hữu này.” Lý đội trưởng đuổi theo, đem Lâm Hải ngăn lại.

“Ừm?” Lâm Hải không rõ ràng cho lắm.

“Vừa rồi nhìn đến những thi thể này, ngươi không cảm thấy có chút quỷ dị sao?” Lý đội trưởng đột nhiên hỏi.

“Quỷ dị?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Đâu chỉ quỷ dị, bệnh viện này khẳng định có vấn đề.”

“Vậy ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?” Lý đội trưởng nhìn chằm chằm vào con mắt Lâm Hải nói.

“Đi ra ngoài trước, sau đó báo động!”

“Tốt, ta để cho ngươi làm...” Lý đội trưởng còn chưa nói dứt lời, thân thể ưỡn lên, ngã xuống.

WTF, Lâm Hải mạnh mẽ kinh hãi!

Chỉ thấy một bóng người, nhanh như thiểm điện, vừa đem Lý đội trưởng đánh bại, lại hướng phía Vương Lỗi đánh tới.

Vương Lỗi chỉ tới hai chiêu, cũng bị một chưởng đánh vào trên cổ, bất tỉnh quá khứ.

Bóng đen liên tiếp đánh bại hai người, cũng chính là sự tình hai ba giây, Lâm Hải muốn cứu cũng không kịp!

Sau đó, bóng đen bỗng nhiên quay đầu, khuôn mặt bị miếng vải đen che kín, chỉ lộ ra hai con mắt như điện, lóe hung quang.

Lông tơ toàn thân Lâm Hải cũng bị nổ đứng lên, nhìn một đôi con mắt của bóng đen, lập tức có một loại cảm giác bị Ác Lang để mắt tới.

“Ngươi là ai?” Lâm Hải ngưng thần đề phòng.

Chương 75: Bóng đen thần bí

“Khặc khặc khặc khặc...” Cổ họng bóng đen tựa hồ bị kẹt lại, thanh âm cười rộ lên âm u khủng bố.

Bỗng nhiên, thân hình bóng đen lóe lên, nhanh chóng xuất hiện tại trước mắt Lâm Hải, một cái móng vuốt đen sẫm hướng phía mặt Lâm Hải chộp tới.

Đậu phộng!

Lâm Hải vội vàng nghiêng đầu sang một bên, một trảo mang theo kình phong của bóng đen, dán sát qua lỗ tai Lâm Hải.

Nguy hiểm thật! Lâm Hải kinh hãi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người!

Tốc độ của bóng đen này, quá nhanh a!

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải không ngừng bước, nhanh chóng lui về, muốn cùng bóng đen kéo dài khoảng cách.

Tiếc rằng, tốc độ của bóng đen, so với Lâm Hải tựa hồ nhanh hơn rất nhiều, biến trảo thành quyền, mắt thấy là phải đánh vào ngực Lâm Hải.

Lâm Hải quá sợ hãi!

Đậu móa, trốn không thoát!

Lâm Hải trong lòng quyết tâm, đại gia ngươi, đánh trúng ca ca, ngươi cũng đừng hòng tốt!

Đã trốn không thoát, Lâm Hải dứt khoát không tránh, vung cánh tay cũng là một quyền, hướng phía trước ngực bóng đen đập tới.

Hoàn toàn là đấu pháp lưỡng bại câu thương!

Ánh mắt bóng đen rõ ràng sững sờ, hiển nhiên, cũng là không nghĩ tới Lâm Hải sẽ cực đoan như vậy, muốn cùng gã một quyền đổi một quyền.

Hai người gần trong gang tấc, bóng đen muốn biến chiêu thì đã không kịp.

Ầm! Ầm!

Hai âm thanh trầm đục truyền lại, bóng đen cùng Lâm Hải đều chịu của đối phương một quyền.

Lâm Hải bạch bạch bạch liên tiếp lui về phía sau năm, sáu bước, mới đứng vững thân hình, ở ngực một trận đau nóng bỏng.

Đưa mắt nhìn lại!

A? Lâm Hải một trận kinh hỉ!

Đậu móa, cái bóng đen này, thế mà bị một quyền của mình đánh ngồi bệt xuống đất, che ngực, ho khan một trận.

Hiển nhiên, thụ thương không nhẹ!

Ha ha, Lâm Hải lập tức liền minh bạch.

Đậu móa, nguyên lai cái bóng đen này chỉ là có tốc độ nhanh hơn chính mình rất nhiều mà thôi, luận thực lực, căn bản cũng không bằng chính mình.

Này tại sao phải sợ gã cái búa!

Đậu móa, thừa dịp ngươi bệnh, đòi mạng ngươi!

Lâm Hải huy quyền liền xông lên.

Oanh!

Bỗng nhiên, bóng đen hướng phía Lâm Hải dưới chân, không biết ném ra cái đồ vật gì.

Lập tức, khói bụi hoàn toàn trắng xóa dâng lên, mười phần sặc người.

Hụ khụ khụ khụ...

Lâm Hải ho khan một trận, chờ sau khi khói bụi tán đi lại nhìn, bóng đen sớm đã chạy mất tăm.

Đậu móa, ném thứ đồ gì?

Để bóng đen chạy, Lâm Hải tiếc hận một trận.

Đi qua, gặp Lý đội trưởng cùng Vương Lỗi, vẫn đang hôn mê bất tỉnh nằm đó, Lâm Hải vươn tay, tại nơi cổ bọn họ đột nhiên điểm một cái huyệt vị, hai người rất nhanh cũng tỉnh lại.

“Chuyện gì xảy ra?” Lý đội trưởng vừa tỉnh lại, liền hoảng sợ hỏi.

“Chúng ta bị một người áo đen thần bí tập kích.” Vương Lỗi mở miệng nói.

“Người đâu?” Lý đội trưởng kinh hãi.

“Chạy.” Lâm Hải nói xong, hướng phía bên ngoài đi đến.

“Đi nhanh đi, cha mẹ ngươi còn ở bên ngoài chờ ngươi đấy.” Lâm Hải cũng không quay đầu lại nói một câu.

Vương Lỗi nghe vậy, bước nhanh đuổi theo Lâm Hải, hướng ra ngoài vừa đi qua.

Lý đội trưởng sững sờ một hồi, mới hướng phía bên ngoài đi đến, sắc mặt như có điều suy nghĩ.

Ngoài cửa, bốn cái người áo đen trước đó đã không biết tung tích, cặp vợ chồng Vương Việt cùng Lưu Mai, đang một mặt lo lắng vừa ngóng nhìn vào trong, trong lòng vừa chờ mong lại vừa sợ.

Gã đeo kính giờ phút này đang hướng phía một đám bảo an mà khiển trách.

“Các ngươi là làm gì ăn gì a! Bệnh viện nuôi không các ngươi sao? Đợi lát nữa cái gia hỏa quấy rối kia vừa ra, các ngươi lập tức lên cho ta đem hắn đuổi đi, hiểu chưa!”

“Trang bức đi!” Mấy cái bảo an khúm núm, nhưng trong lòng đem tổ tông gã đeo kính đều mắng mấy lần.

“Đi ra rồi!” Không biết người nào hô một tiếng, mọi người nhao nhao hướng phía trong nhà xác nhìn lại.

Gã đeo kính nhìn qua, chỉ có hai bóng người, nhất thời cười lạnh một tiếng.

“Xem một chút đi, ta nói cái gì, còn tìm thần y tới cứu con trai của các ngươi, con của các ngươi sớm đã chết, hắn có thể cứu liền gặp quỷ, hai cái thứ đần độn.”

Tâm lý của Vương Việt cùng Lưu Mai bỗng nhiên siết chặt, song song co quắp ngã trên mặt đất.

Trước đó đi vào là hai người Lâm Hải cùng Lý đội trưởng, hiện tại đi ra cũng là hai người, này không cần hỏi, con của bọn họ, đã không thể cứu.

“Con của ta a.” Lưu Mai nằm rạp trên mặt đất khóc lên.

“Mẹ!” Vương Lỗi từ thật xa, liền thấy cha mẹ, vội vàng lớn tiếng hô nói.

Vương Việt cùng Lưu Mai sững sờ, tiếng khóc bỗng nhiên ngừng lại.

Thanh âm này, bọn họ quá quen thuộc!

Mãnh mẽ ngẩng đầu, chỉ thấy Lâm Hải đi tới, mà sau lưng, không phải đứa con trai đã chết của bọn họ, thì còn có thể là ai?

“Tiểu Lỗi!”

“Tiểu Lỗi con còn sống!”

“Tiểu Lỗi a, ngươi cũng hù chết mụ mụ!”

Vương Việt cùng Lưu Mai nhào tới, liền cùng Vương Lỗi ôm cùng một chỗ.

“Cha, mẹ, để cho các ngươi lo lắng.” Vương Lỗi nhìn bộ dáng thương tâm của cha mẹ, nước mắt cũng chảy xuống.

Tròng mắt gã đeo kính kém chút cách mắt kính mà nhảy ra, cái này mẹ nó, làm sao có thể?

Vương Lỗi cũng là do chính gã tự mình an bài đưa vào nhà xác a, tuy trước khi đưa đi, còn có một hơi thở, nhưng tuyệt đối sống không quá nửa giờ.

Nhưng cái này mẹ nó cũng sắp đi qua hai giờ, tại sao y lại nhảy nhót tưng bừng chạy đến?

Mãnh liệt, một cái ý tưởng hoang đường nhảy ra.

Cái Vương Lỗi này, mẹ nó không phải là cái quỷ a?

Lúc này, Lý đội trưởng cũng đi tới, một mặt bình tĩnh, không có bất kỳ cái biểu lộ gì.

“Vị Lâm thần y này, đem Vương Lỗi cứu sống, hắn xác thực không phải tới quấy rối, thu đội đi.” Nói xong, không có cùng bất luận kẻ nào nói thêm câu nào, mang theo bảo an rời đi.

“Lâm thần y, thật là ngươi.”

“Tạ ân cứu mạng a!”

Vương Việt cùng Lưu Mai, bỗng nhiên quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

Vương Lỗi cũng quỳ theo xuống, y đã từ chỗ cha mẹ, biết rõ chuyện đã xảy ra.

“Lâm thần y, cái mạng của Vương Lỗi ta này là do ngươi cứu, về sau nếu có chỗ cần, xông pha khói lửa, quyết không chối từ!”

“Mau dậy đi, mau dậy đi! Không cần đến dạng này.” Lâm Hải vội vàng đem ba người dìu lên.

Ba người lại là một hồi thiên ân vạn tạ, mới mang theo nụ cười rời đi.

“Hừ!” Sau khi ba người đi, gã đeo kính lạnh hừ một tiếng, quay người cũng muốn rời khỏi.

“Thế nào, ngươi cũng muốn đi?” Lâm Hải bỗng nhiên đem gã cản lại.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Gã đeo kính có chút sợ hãi nói.

“Không có việc gì, chỉ là muốn mang ngươi lại đi vào một chuyến, bên trong có mấy cái hảo bằng hữu, nói là nhớ ngươi.” Lâm Hải mãnh mẽ bắt lấy cổ gã đeo kính, mang theo gã liền đi vào trong.

“A! Ngươi làm gì? Mau buông ta ra, ta không đi vào!” Gã đeo kính một mặt hoảng sợ thét lên nói.

“Không đi vào, như vậy sao được? Những cái người không còn nội tạng cùng con mắt kia cũng đã nói, nếu ngươi không đi vào, bọn họ đêm nay liền đi nhà ngươi tìm ngươi đây.” Lâm Hải tiến đến bên tai gã đeo kính, âm trầm nói nói.

Gã đeo kính nghe vậy, bị dọa đến rít lên một tiếng, sau đó hai mắt lật một cái, trực tiếp ngất xỉu qua.

WTF, vậy mà đã choáng a, lá gan này cũng quá nhỏ đi.

Lâm Hải vội vàng hướng phía cái huyệt vị nào đó trước ngực gã đeo kính điểm một ngón tay.

Không đến nửa phút, gã đeo kính lại tỉnh lại.

“A! Không phải ta làm, thật không phải ta làm, ta cũng là bị ép buộc! Đừng đến tìm ta a!”

Vừa mới tỉnh lại, gã đeo kính tựa như gặp quỷ một dạng, kinh hoảng khủng bố gào lên.

Con mắt Lâm Hải lật một cái, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên bị chính mình đoán đúng, người nam đeo mắt kính này, không đánh đã khai.

“Có phải là ngươi làm hay không, tìm cảnh sát qua rồi nói đi!” Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, gọi 110.

Cục Công An rất nhanh đã tới hiện trường, đám cảnh sát đội Hình Cảnh khi trở ra, cả đám đều bị một màn cực kỳ bi thảm này kinh ngạc đến ngây người.

Lâm Hải đem gã đeo kính giao cho cảnh sát, lại làm một chút ghi chép, liền rời đi.

Rất nhanh, thị cục thành lập tổ chuyên án, từ Cục trưởng Bành Đào tự mình chỉ huy, hạn trong một tháng, triệt để phá án và bắt giam án này!

Trong một cái văn phòng rộng rãi sáng ngời nào đó, trong điện thoại không ngừng truyền đến tiếng gầm gừ tức giận, một người nam tử trung niên nắm trong tay điện thoại, không ngừng lau mồ hôi lạnh trên đầu.

“Sứ giả yên tâm, ta lập tức an bài, nhất định khiến Lâm Hải phải trả giá đắt!”

Chương 76: Giải trí thiếu thốn ở Địa Phủ

Trở lại biệt thự, Lâm Hải nằm ở trên giường, nghĩ đến sự tình hôm nay.

Những người kia không biết đem nội tạng của người đào đi để làm gì, tóm lại quá tàn nhẫn, liền đến thi thể cũng không buông tha.

Tốt nhất là để cảnh sát thúc thúc bắt bọn họ lại, nam cắt JJ, nữ cắt bộ ngực, hảo hảo trừng phạt đám súc sinh này.

Sở Lâm Nhi đứng ở bên cạnh Lâm Hải, cầm trong tay điện thoại di động, đang phát Weachat cho Sở Giang Vương.

Sở Lâm Nhi: Phụ vương, hôm nay cái Lâm Hải kia, xuất ra một khỏa tựa như là Dương Nguyên Đan của Tiên Giới, cho một cái người chết đi, gia tăng một trăm năm dương thọ, hiện tại con dám khẳng định, sự tình lúc trước hắn nói tìm được Tiên duyên cùng Minh duyên ở chỗ nào đó, tuyệt đối là thật.

Sở Giang Vương: Chuyện này là thật (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Sở Lâm Nhi: Thiên chân vạn xác! Phụ vương, có cần hay không...

Sở Giang Vương: Lâm nhi, tuyệt đối đừng, con nhớ kỹ, trong Tam Giới, mọi thứ đều có định số, việc này thuận theo tự nhiên, yên lặng xem kỳ biến liền tốt, cái Lâm Hải này, chính là người có Đại phúc duyên, mặc dù không cần nịnh bợ, nhưng cũng không cần cùng hắn trở mặt, cũng là tốt.

Sở Lâm Nhi: Hài nhi biết rõ.

“Uy, điện thoại di động này của ngươi tại sao lại vừa cũ vừa xấu vậy, đồ hàng nhái a?” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Sở Lâm Nhi nói nói.

“Hừ, ngươi bớt nói bừa đi, của bản Công chúa đây chính là điện thoại di động xa hoa nhất của Địa Phủ, mất một trăm ngàn điểm âm đức đây.”

“Đậu phộng, thật hay giả? Ngươi lấy ra cho ta xem một chút.” Lâm Hải có chút không tin.

“Ngươi cẩn thận một chút a, cũng đừng làm hư của ta.” Sở Lâm Nhi đặc biệt cẩn thận đưa điện thoại di động cho Lâm Hải.

Lâm Hải lấy tới nhìn một chút, phốc phốc liền cười.

Em gái ngươi, cái này không phải là máy dành cho người già sao?

Lâm Hải cũng mua qua cho cha mẹ mỗi người một máy điện thoại dành cho người già, chính là cái bộ dáng này.

Trên màn hình điện thoại di động hẹp nhỏ, quả thực chỉ có hai cái trình tự, một cái là Weachat, một cái là Máy chụp ảnh.

Lâm Hải lấy tay kích thích màn hình, chuẩn bị kéo sang trang khác.

“A? Đậu phộng, không có gì sao?”

“Đúng a, điện thoại di động chẳng phải là một cái Weachat, một cái máy chụp hình sao?” Sở Lâm Nhi một mặt kỳ quái nói nói.

Đậu phộng, Lâm Hải cổ quái liếc nhìn Sở Lâm Nhi một chút.

Địa Phủ các ngươi còn ở vào xã hội nguyên thủy đi.

“Tới tới tới, nhìn đồ của ca xem.” Lâm Hải lần này đắc chí, cầm điện thoại di động của mình ra, tại trước mặt Sở Lâm Nhi khoe khoang.

“Thấy không? Weachat, QQ, Micro Blog, Kinh Đông mua sắm, NetEase tin tức, Chưởng duyệt ireader, Mỹ đồ Tú Tú, Đấu Địa Chủ, các loại ứng dụng đều có, so với của ngươi này mạnh hơn nhiều.” Lâm Hải đắc ý bĩu môi một cái.

“Nhiều công năng như vậy sao?” Lần này Sở Lâm Nhi liền mộng bức, “Liền đến điện thoại di động của bọn phụ vương, cũng không thể cao cấp như vậy, bọn họ mới chỉ có ba cái công năng mà thôi.”

“Ồ? Bọn họ nhiều hơn ngươi cái công năng gì?” Lâm Hải cũng rất tò mò.

"Nhiều thêm cái trò chơi, so lớn nhỏ, phụ vương ta mỗi ngày chơi điện thoại di động cũng không nỡ rời tay."

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp phun, em gái ngươi, người Địa Phủ các ngươi là có bao nhiêu nhàm chán a.

"Cha ngươi là ai a?" Lâm Hải muốn hỏi một chút, cái kỳ hoa cả ngày không có việc gì đều chơi so lớn nhỏ, đến cùng là ai.

"Sở Giang Vương a."

Hụ khụ khụ khụ...

Sở Lâm Nhi nói một câu, kém chút đem Lâm Hải sặc chết.

"Người nào người nào người nào? Ngươi nói cha ngươi là ai?" Lâm Hải cả kinh trở mình một cái từ trên giường ngồi dậy.

"Sở Giang Vương a, làm sao?" Sở Lâm Nhi một mặt kỳ quái.

Làm sao? Ngươi nói hắn a làm sao!

Sở Giang Vương là ai a? Mẹ hắn là một trong Thập Điện Diêm Vương a!

Cô nàng này lại là con gái của Diêm Vương gia? Thật sự là không nhìn ra!

Trách không được Đỗ Thiên cũng gọi nàng là Công chúa đây.

Đậu phộng, chính mình thế mà theo con gái của Diêm Vương gia trộn lẫn lên, Lâm Hải ngẫm lại, nhất thời có chút ít kích động.

Phải giữ gìn mối quan hệ, nhất định phải làm mọi thứ để có thể giữ gìn mối quan hệ!

Trong lòng Lâm Hải yên lặng khuyên bảo chính mình.

“Cái kia, Lâm Nhi a.” Hai con mắt của Lâm Hải híp lại, cười nói.

“Làm gì?” Sở Lâm Nhi nhìn một mặt tiện dạng này của Lâm Hải, nhất thời cảnh giác lên.

“Ngươi nhìn ngươi, chớ khẩn trương nha.” Lâm Hải cười đến càng tiện.

“Uy, ngươi có việc liền nói chuyện a, ngươi cái dạng này, ta toàn thân cũng nổi da gà.” Sở Lâm Nhi vội vàng cùng Lâm Hải kéo ra một khoảng cách.

Mặt Lâm Hải tối sầm.

Em gái ngươi, cường điệu đến vậy ư!

Xem ra ca ca quả nhiên là chính nghĩa lẫm nhiên, chính trực vô tư, chính nhân quân tử, làm không nổi việc vuốt mông ngựa này a.

Lâm Hải đầu nhất chuyển, con mẹ nó người Địa Phủ thiếu thốn giải trí như thế, nếu cho bọn họ một chút hoạt động có ý tứ giải trí, này bọn họ có phải sẽ đối với mình thiên ân vạn tạ hay không?

Thảo, thử một lần!

“Lâm Nhi a, để ca ca cho điện thoại di động của ngươi thứ đồ chơi vui.”

“Cái gì chơi vui?” Sở Lâm Nhi hiếu kỳ đưa đầu lại gần, đột nhiên cảm giác được này có chút không đúng.

“Uy, ta cùng ngươi rất quen sao? Đừng có gọi Lâm Nhi Lâm Nhi, có được hay không? Lại có, ngươi bảo ai là ca ca? Muốn chết phải không?” Sở Lâm Nhi chống nạnh giận dữ mắng mỏ nói.

Lâm Hải xạm mặt lại.

Em gái ngươi! Sớm muôn gì cũng để ngươi gọi ta là ca ca!

“Thao, cái mục điện thoại di động này đến cả cái trình duyệt đều không có, muốn tải trò chơi cũng không có chỗ mà làm.”

Lâm Hải đem quản lý văn kiện trong điện thoại di động của mình mở ra.

“Ừm? Bao lắp đặt cờ caro, cái này tựa như là đồ mình chơi lúc nhàm chán.”

Lâm Hải đem bao lắp đặt phóng tới trong sưu tầm của mình, sau đó thông qua sưu tầm của mình phát cho Sở Lâm Nhi.

Sau khi tiếp nhận, giúp Sở Lâm Nhi lắp đặt tốt, liền mở ra thử xuống.

Thảo, thật đúng là có thể chơi!

Sở Lâm Nhi ở một bên nhìn, con mắt cũng trừng thẳng.

“Uy, điện thoại di động của ta thăng cấp? Lên tới một cái cấp bậc cùng với phụ vương sao?”

“Ừm, xem như thế đi, chỉ cần ca ca cao hứng, còn có thể đem điện thoại di động của ngươi nâng lên tới cấp bậc càng cao.”

Lâm Hải miệng nói, tâm lý cái này tốt a, cô nàng ngốc này, thăng cọng lông cấp a, cũng là trang cái App đơn giản mà thôi.

“Ba ba, ba ba!” Đúng lúc này, A Hoa chạy tới.

Từ khi Sở Lâm Nhi ở tại chỗ Lâm Hải không đi, đãi ngộ của A Hoa cũng tới, không cần đi ổ chó ở bên ngoài.

“Thao, nói bao nhiêu lần, đừng kêu mẹ nó ba ba.” Lâm Hải nhảy xuống giường cho A Hoa một chân

“Ba ba, nên đi đón Tiểu Tình a di a.” A Hoa một mặt ủy khuất nói nói.

Lâm Hải vừa nhìn thời gian, ta dựa vào, kém chút quên, còn cách giờ tan học có năm phút đồng hồ.

Đi ra ngoài, lái xe liền chạy trường học.

Đến cửa trường học, thấy Liễu Hinh Tình đã bị các nàng Hồng lão đại vây quanh.

“Liễu Hinh Tình, nhanh gọi điện thoại, để tên ngu xuẩn kia đem chó đưa tới, nhanh lên!”

Lâm Hải vừa xuống xe, nghe được câu này, nhất thời mặt tối sầm.

Em gái ngươi, kêu người nào đần độn đâu?

“Uông uông uông!” A Hoa nhảy xuống xe, chạy qua.

“Oa, cẩu cẩu đến!”

“Cẩu cẩu ngươi hôm qua có sao không nha!”

“Cẩu cẩu chớ ở cùng cái đần độn này, theo tỷ tỷ đi thôi.”

A Hoa vừa xuất hiện, lập tức nhận được hoan nghênh cực lớn.

Con hàng này một bên bán manh, một bên cố ý hướng phía mấy cái bộ vị nhạy cảm trên người các cô gái này cọ lấy.

Lâm Hải nhìn mà mắt trợn trắng, mẹ hắn lưu manh chó!

Nhìn A Hoa đang đắc ý không ngừng, Lâm Hải tức không để ý đến nó tí nào, kéo Liễu Hinh Tình, trực tiếp lái xe liền đi.

“Uy, ba ba, chờ ta một chút a.” A Hoa tại phía sau truy một đường, mắt thấy Land Rover của Lâm Hải biến mất trong tầm mắt.

“Hừ, ba ba thối.” A Hoa phàn nàn một tiếng.

Đem Liễu Hinh Tình đưa về nhà, Lâm Hải liền lái xe về biệt thự.

Ở đầu đường phía trước, một cái xe tải chở đầy hàng hóa, lẳng lặng đậu ở chỗ đó.

Trên xe, một cái nam tử trẻ tuổi, mang theo khẩu trang to, nhìn chằm chằm xe cộ lui tới.

Bỗng nhiên, nam tử lông mày nhướn lên, đến!

Khởi động xe, mãnh mẽ gia tốc, xe tải lấy tốc độ vô cùng nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lâm Hải thấy giao lộ phía trước là cái đèn xanh, đang muốn đi qua, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí lưu cường đại mãnh liệt, đè ép tới.

Nghiêng mặt xem xét, đậu phộng!

Xe tải đã đến trước mặt.

Đại gia ngươi!

Lâm Hải thầm hô một tiếng, xong!

Chương 77: Vụ mất tích ly kỳ

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, xe tải lớn cùng Land Rover của Lâm Hải trực tiếp đụng vào nhau.

Lực trùng kích cực lớn, đem Land Rover trực tiếp đụng bay, lăn vòng vòng ra ngoài hơn mười mét, nện lật một đám đường người đi đường và một số lượng xe.

Tính năng của xe Land Rover vô cùng tốt, trong nháy mắt khi va chạm, túi khí đã mở ra toàn bộ.

Tiếc rằng, xe bị đâm đến thực sự quá ác, túi khí vừa mới bắn ra, đã trực tiếp bị đè nổ.

Đầu Lâm Hải lọt vào va chạm liên tiếp, nhất thời mất đi ý thức.

Rất nhiều máu tươi từ bên trong thân thể Lâm Hải chảy ra.

“Ông!”

Ngay tại lúc máu tươi chảy tới trong một góc khác, một tia sáng liền hiện lên.

Sau một khắc, một màn quỷ dị liền xuất hiện!

Thân thể Lâm Hải lóe lên, lại ở nguyên tại chỗ tiêu thất trong hư không!

Tài xế lái xe tải, cười gằn đi xuống, hướng phía trong xe Land Rover đã bị đụng nghiêm trọng đến biến hình nhìn sang.

“Ừm?” Chỉ nhìn một chút, ánh mắt nam tử liền ngưng lại.

Mẹ, tại sao lại không có ai!

Chỉ thấy trong xe, trống trơn, liền cái quỷ ảnh cũng đều không có, chỉ có một mảng vết máu lớn.

Thật là gặp quỷ sống, cửa xe cũng bị đụng đến biến hình, căn bản chưa từng được mở ra, người mẹ nó a chạy đi đâu.

Không phải là do lực trùng kích quá lớn, nên trực tiếp đụng cho vỡ tan a?

Chỉ là cái lý do này, đến chính nam tử cũng không tin.

Thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, nam tử cũng không dám dừng lại thêm, quay người lên một chiếc Santana không có bảng số ở bên đường, lái nhanh rời đi hiện trường.

Ban đêm, đài truyền hình Giang Nam liền đưa lên bản tin về một vụ tai nạn giao thông ly kỳ.

Tại ngã tư đường Chấn Hoa Nhai, một chiếc xe vận tải quá tải nghiêm trọng, cùng một cỗ Land Rover màu trắng chạm vào nhau.

Theo người chứng kiến ở hiện trường nói, tài xế xe vận tải mang theo khẩu trang, thấy không rõ gương mặt, sau khi phát sinh sự cố, xuống xe nhìn tình huống của Land Rover một chút, liền ngồi lên một chiếc Santana màu đen không có bảng số rồi bỏ trốn.

Cái này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là, người trên xe Land Rover, đã biến mất.

Nhìn từ kết quả thăm dò, sau khi xe Land Rover bị đụng, chưa từng được mở ra, mà từ vết máu trên xe, nói rõ lúc ấy trên xe là có người.

Mà hỏi lại, cũng có người đi đường chứng minh, lúc chuyện xảy ra, xác thực có một nam tử trẻ tuổi, đang điều khiển Land Rover.

Nhưng vấn đề là, sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, người đi đâu?

Trong lúc nhất thời, đoạn sự kiện ly kỳ này, đã thành đề tài đứng đầu để đàm luận trong những lúc rảnh rỗi tại thành phố Giang Nam.

Cục Công An thành phố Giang Nam, Bành Đào nhìn tin tức của chủ xe Land Rover, mà ngẩn người từng đợt.

“Cục trưởng, va chạm thảm liệt như vậy, người tuyệt đối không có hi vọng gì, thế nhưng là vì cái gì liền không tìm được thi thể đâu? Thật sự là kỳ quái!” Một cái nữ cảnh ngũ quan tinh xảo, dáng người cân xứng, một mặt mê hoặc nói nói.

Bành Đào không có trả lời, mà chính là nhíu mày suy tư điều gì đó.

Hồi lâu.

“Tiểu Hứa, nếu như ta nói, tài xế của xe Land Rover có khả năng không chết, ngươi có tin hay không?”

Bành Đào mắt nhìn phía trước, mặt không biểu tình nói nói.

“Cái gì!” Hứa Điềm trợn mắt hốc mồm.

Đúng lúc này, một cái cảnh sát gõ cửa tiến đến.

“Cục trưởng, chúng ta đã hỏi thăm đội trưởng bảo an Lý Chí Dũng của bệnh viện năm, y lúc ấy cũng tại hiện trường, theo lời y nói, là một cái người gọi là Lâm Hải, đến nhà xác cứu sống một người đã chết, bọn họ cũng là bên trong quá trình cứu người, phát hiện thi thể bị móc sạch nội tạng.”

“Đúng, cái người báo án kia cũng gọi Lâm Hải, là cùng một người.” Vị cảnh sát kia lại bổ sung một câu.

“Cái gì? Lâm Hải!” Bành Đào mãnh liệt quay người, một mặt kinh hãi.

“Đúng, Lâm Hải, nếu không chúng ta lại cẩn thận kiểm tra xuống, cái Lý Chí Dũng này ngôn từ khẳng định có phần khoa trương, người chết làm sao lại sống lại đươc?”

Cảnh viên bị phản ứng của Bành Đào làm giật mình, vội vàng nói nói.

“Lại là Lâm Hải báo án! Vì cái gì Lâm Hải vừa phát hiện sự tình trộm lấy bộ phận thân thể, liền xảy ra tai nạn xe cộ? Hai chuyện này, tuyệt đối có liên quan.”

Liên tưởng đến sự tình Lâm Hải vì phụ thân mình khu quỷ chữa bệnh, Bành Đào có loại dự cảm, cái Lâm Hải này, tuyệt đối rất có thể còn sống.

Ầm!

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, một cái cảnh sát vội vội vàng vàng chạy vào.

“Cục trưởng, không tốt, cái bác sĩ mang về kia, khi đang tra hỏi thì đột nhiên chết.”

“Cái gì!” Bành Đào chợt đứng lên.

Phòng thẩm vấn, gã đeo kính đang nằm sấp trên bàn tra hỏi, sớm đã không còn khí tức.

Một dòng máu màu đen, từ trong miệng gã ục ục toát ra, mang theo một mùi tanh hôi.

Hai cái pháp y, đang mang theo khẩu trang, cẩn thận kiểm tra.

Bành Đào đứng ở nơi đó, một mặt nổi nóng.

“Cục trưởng, người này là trúng độc bỏ mình, từ kiểm tra, là do phục dụng một loại độc dược kỳ quái, cần theo thời gian định kỳ phục dụng giải dược mới có thể còn sống, cụ thể là cái độc dược gì, còn cần tiến hành một bước giám định.”

Bành Đào phất phất tay, để pháp y đem thi thể dọn đi.

Thở ra một hơi thật dài, Bành Đào cảm giác, chuyện này, càng ngày càng phức tạp.

Triệu Phương chuyền dịch dinh dưỡng cho Liễu Sơn xong, liền ngồi ở trên ghế sa lon, cùng một chỗ với Liễu Hinh Tình xem tivi.

“Tiểu Tình a, ngày mai liền thi đại học, con không đi ôn tập lại một chút sao?”

Liễu Hinh Tình nhét cọng khoai tây phóng tới trong miệng.

“Yên tâm đi mẹ, nên ôn tập con cũng đã ôn tập qua, cũng không thiếu một đêm này.”

“Ngày mai mẹ không thể đi tới trường với con, Tiểu Hải không phải đáp ứng cùng con đi thi sao? Nếu như ngày mai hắn có rảnh, liền để hắn đi một chuyến đi.”

Nhấc lên Lâm Hải, trên mặt Triệu Phương nhất thời lộ ra nụ cười.

“Hứ, con mới không cần hắn đây.”

“Tiểu Tình a, con nói nếu đứa nhỏ Tiểu Hải này, theo tỷ tỷ con ở cùng một chỗ, thì thế nào?” Triệu Phương lại gần, nhỏ giọng nói nói.

“Hắn? Một tên thối lưu manh, đoán chừng không phải là người tốt lành gì.” Liễu Hinh Tình thấy mẫu thân bỗng nhiên nhấc lên Lâm Hải cùng tỷ tỷ mình, miệng nhếch lên, nói nói.

“Ngươi đứa nhỏ này, nói mò gì đâu? Tiểu Hải thế nhưng là giúp nhà chúng ta ân tình lớn, ta nhìn Tiểu Hải liền rất tốt.” Triệu Phương một mặt oán trách nói.

“Bất quá nhìn Tiểu Hải cùng tỷ tỷ con, hai người đều là rất có ý tứ kia, nếu như hai người thật có thể thành, ta cũng liền thỏa mãn."

"Ai nha mẹ, người cứ nhắc đến bọn họ có thấy phiền hay không a." Liễu Hinh Tình chẳng biết tại sao, tâm lý bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác buồn bực.

"Ngươi đứa nhỏ này..."

"A? Mẹ, ngươi nhìn, ngươi mau nhìn, kia có phải là xe của Lâm Hải hay không!" Bỗng nhiên, Liễu Hinh Tình chỉ tin tức đang phát ra trên TV nói nói.

"Lâm Hải xảy ra tai nạn xe cộ!" Một túi khoai tây của Liễu Hinh Tình liền rơi hết trên mặt đất.

"A!!!" Rít lên một tiếng, Liễu Hinh Tình run rẩy lấy điện thoại di động ra, gọi dãy số của Lâm Hải.

"Ngài khỏe chứ, dãy số ngài gọi không tại khu phục vụ."

Liễu Hinh Tình tức giận đem di động quăng ra ghế sa lon.

"Mẹ, mẹ, Lâm Hải xảy ra tai nạn xe cộ, làm sao bây giờ a!"

Triệu Phương cũng ngốc, bà cũng nhận ra, cái xe Land Rover bị đâm đến không còn hình dạng kia, cũng là chiếc mà Lâm Hải mỗi ngày đều lái đến đây.

"Sẽ không, Tiểu Hải không có việc gì, người tốt như vậy..." Nói còn chưa dứt lời, Triệu Phương liền không nói được nữa, nước mắt ào ào chảy xuống.

Két!

Thanh âm cửa đẩy ra.

"Mẹ, con trở về rồi."

“Mẹ, hôm nay trên đường trở về, con nhìn thấy một bộ y phục đặc biệt đẹp đẽ, liền mua trở về cho ngươi, ngươi...”

Liễu Hinh Nguyệt chợt phát hiện có chút không đúng.

Mụ mụ làm sao khóc? Sắc mặt Tiểu Tình cũng thật cổ quái!

Mạnh mẽ kinh hãi.

“Mẹ, có phải cha xảy ra chuyện hay không, Lâm Hải không phải nói...”

Đột nhiên, Liễu Hinh Nguyệt nhìn thấy trên TV, cái xe Land Rover này có biển số xe thật quen thuộc.

“Lâm Hải!!!” Đầu Liễu Hinh Nguyệt ông một tiếng.

Chương 78: Nguyệt Hồ Thánh Cảnh

“Đây là nơi nào?” Không biết qua bao lâu, Lâm Hải từ từ mở mắt, đầu truyền đến một trận đau đớn.

“Ngươi tỉnh?” Một cái thanh âm nhu nhu, điềm điềm, kinh hỉ nói nói.

“Ngươi là?” Lâm Hải sững sờ, lúc này mới phát hiện chính mình đang nằm trong một căn phòng cổ hương cổ sắc, trước giường, là một cái mỹ nữ cổ điển ngũ quan tinh xảo, đang một mặt kinh hỉ nhìn lấy chính mình.

“A? Nữ nhân này nhìn thật quen mắt a.” Lâm Hải cảm giác nữ nhân này, mình đã gặp qua ở đâu đó.

“Nô tỳ Tiên Nhi tham kiến chủ nhân.” Đột nhiên, mỹ nữ cổ điển hướng phía Lâm Hải dịu dàng cúi đầu, thi cái đại lễ.

“Nô tỳ? Chủ nhân?”

Em gái ngươi, đây là đang chơi trò chơi dưỡng thành người hầu gái sao?

“Chủ nhân, vết thương trên người ngài, nô tỳ đã dùng Thánh Cảnh Chi Thủy thanh tẩy qua, đã không còn đáng ngại, chỉ có đầu bị thụ thương quá nặng, phải cần một khoảng thời gian mới có thể khôi phục.”

“Chờ một chút, đợi lát nữa, ngươi đừng nói chuyện, để ta sắp xếp trước.” Lâm Hải có chút mộng bức.

“Cái gì là Thánh Cảnh Chi Thủy? Cái gì là thanh tẩy qua toàn thân?”

Lâm Hải một mặt mờ mịt ngồi dậy, chợt phát hiện, chính mình thế mà đang ăn mặc một thân quần áo cổ trang.

Cổ trang cũng là thôi, mẹ nó thế nào lại là y phục nữ nhân đâu?

Quá hố cha hắn đi a!

Cái này là chuyện gì xảy ra a?

“Chủ nhân, nô tỳ thanh tẩy cho ngài xong, bởi vì không có quần áo nam nhân để đổi, liền, liền đem y phục của chính mình mặc vào cho ngài.” Tựa hồ phát hiện biểu lộ của Lâm Hải có chút quái dị, Tiên Nhi vội vàng giải thích nói.

Phốc!

Mẹ nó, nguyên lai quần áo mình hiện đang mặc, là của mỹ nữ trước mắt này a.

Cúi đầu nhìn xem, đậu phộng, từ trong ra ngoài đã toàn thay một lượt, liền cả quần lót cũng đổi!

Nhìn mỹ nữ người ta đang ở trước mắt, chính mình thế mà từ trong ra ngoài ăn mặc y phục của người ta, Lâm Hải nhất thời cảm thấy quá sức xấu hổ.

“A? Không đúng!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải nhớ tới chuyện gì đó!

“Ngươi ngươi ngươi vừa mới nói cái gì? Ngươi thanh tẩy thân thể cho ta? Y phục cũng tất cả đều là ngươi đổi?”

“Đúng a, toàn thân cao thấp, mỗi cái bộ vị, ta cũng thanh tẩy qua cho chủ nhân, y phục cũng là ta từng cái từng cái mặc cho chủ nhân, có vấn đề gì không?” Tiên Nhi nghiêng cái đầu nhỏ, kỳ quái nói nói.

Nhật! Trả lại hắn a toàn thân cao thấp! Trả lại hắn a mỗi cái bộ vị!

Mẹ, vậy thân thể trắng noãn như ngọc của ca ca, chẳng phải là bị ngươi nhìn hết sạch?

Thảo, lỗ lớn a! Ca ca bảo trì thân đồng tử hơn hai mươi năm, thế nhưng mà ngay cả Hinh Nguyệt nhà ta cũng chưa có xem đây.

Đậu móa, ca ca lúc nào nếm qua cái thua thiệt này a? Không được, nhất định phải tìm một cơ hội, nhìn về mới được!

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào dáng người có lồi có lõm Tiên Nhi, tà ác nghĩ nghĩ.

“Đúng, nơi này đến tột cùng là nơi nào a? Ngươi là ai? Vì cái gì gọi ta là chủ nhân đâu?” Lâm Hải đem nghi vấn trong lòng nói ra.

“Chủ nhân, nơi này là Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, Tiên Nhi là Thánh Cảnh chi linh, ngài là chủ nhân của Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, dĩ nhiên chính là chủ nhân của Tiên Nhi.”

“Nguyệt Hồ Thánh Cảnh? Thứ đồ gì?” Vẻ mặt Lâm Hải vô cùng nghi hoặc.

“Chủ nhân, ngoài phòng cũng là Thánh Cảnh.” Tiên Nhi tất cung tất kính nói nói.

“Ồ? Vậy ra ngoài nhìn một cái.”

Xuống giường, Lâm Hải tính nhìn xem mình bây giờ đang ở đâu.

Em gái ngươi, hắn a thuần túy là đồ khôi hài trong phim ảnh, còn là loại nam giả nữ trang kia nha, áo không thể mặc, nút thắt cũng không thắt được, nhỏ đến mức đều sắp bung ra, quá ảnh hưởng hình tượng của hắn a.

Đi ra ngoài phòng, Tiên Nhi cũng tranh thủ thời gian đi theo.

“A? Cái viện này ta giống như cũng đã gặp qua?” Lâm Hải nhíu mày nói nói.

“Không đúng, để ta suy nghĩ thật kỹ.” Lâm Hải nhìn chung quanh một cái.

Sau đó, đột nhiên trợn to mắt.

Đậu phộng!

Quay đầu, chỉ Tiên Nhi, giật mình nói nói: “Ta biết rõ đã gặp qua ngươi ở đâu rồi, ngươi ngươi ngươi, ngươi là nữ tử trong bức tranh cổ kia!”

Em gái ngươi! Lâm Hải điên cuồng!

Cái sân viện này, không phải cũng là cái đình viện trong bức tranh mà hắn lấy ra từ Vạn Cổ Đường kia sao?

Đậu phộng đại gia ngươi, ca ca đây là đi vào trong tranh a?

Tiên Nhi thấy bộ dáng của Lâm Hải gần như điên cuồng, liền giật mình.

“Chủ nhân, Tiên Nhi chính là cô gái trong tranh, Nguyệt Hồ Thánh Cảnh cũng là bị phong ấn ở bên trong tranh vẽ nha? Bất quá phàm nhân xem, cảnh tượng vẽ bên trong chỉ là Tiên Nhi cùng chỗ mà Tiên Nhi ở, Thánh Cảnh chính thức, dùng đôi mắt của người phàm là không nhìn thấy.”

Lâm Hải ngốc, đối với lời nói của Tiên Nhi, là mắt điếc tai ngơ.

“Chủ nhân, muốn Tiên Nhi mang ngài đi du lãm Thánh Cảnh một chút hay không?”

Du lãm em gái ngươi!

Đậu móa, thế mà mạc danh kỳ diệu chạy ý tới trong tranh.

Quỷ mới quan tâm ngươi là cái Thánh Cảnh cẩu thí gì, ca ca hiện tại quan tâm nhất là mẹ nó a còn có thể ra ngoài hay không.

“Cái kia, Tiên Nhi đúng không, ta còn có thể từ trong tranh ra ngoài hay không?” Lâm Hải nuốt ngụm nước bọt, vô cùng khẩn trương chờ Tiên Nhi trả lời.

Đậu móa, cái này nếu là không thể đi ra ngoài, ca ca không phải sẽ giống như Tiên Nhi, bị người treo trên tường đi.

Treo trên tường không quan trọng, quan trọng là lối ăn mặc này của ca ca...

Em gái ngươi, cái này hắn a không phải sẽ thành trò cười vạn năm a.

“Chủ nhân ngài muốn đi ra ngoài?” Tiên Nhi bỗng nhiên có chút thất lạc.

“Đúng a, có thể đi ra ngoài hay không, nhanh nói đi.” Lâm Hải thúc giục nói.

“Có thể ra ngoài.”

“Thật! Quá tốt! Ha ha!” Lâm Hải cao hứng đến hoa chân múa tay.

“Chỉ là...”

Tiên Nhi nói một cái chỉ là, để Lâm Hải kém chút một phát cắm đầu xuống mặt đất.

“Có phải có điều kiện gì hay không?” Lâm Hải hỏi.

“Vâng, cần thông qua khảo hạch của Hàn Sơn Tứ Hữu, chỉ cần thông qua khảo hạch, về sau chủ nhân liền có thể tự do xuất nhập.”

“Hàn Sơn Tứ Hữu? Cái đồ vật gì?” Lâm Hải hỏi.

“Hàn Sơn Tứ Hữu, là bốn vị thủ vệ của Thánh Cảnh, chủ nhân đời trước đã định ra quy củ, chủ nhân của Thánh Cảnh ở sau người, nếu muốn xuất nhập, thì cần phải đi qua khảo hạch của thủ vệ.” Tiên Nhi giải thích nói.

Ta dựa vào! Lâm Hải không làm.

Cái này mẹ nó không phải là trần trụi kỳ thị người mới sao?

“Dựa vào cái gì a, nàng ta là chủ nhân, hiện tại ta cũng là chủ nhân, tại sao phải tuân thủ quy củ mà nàng ta định ra a?”

Tiên Nhi mỉm cười.

“Bởi vì chủ nhân đầu tiên, là vị chủ nhân đầu não của Thánh Cảnh, chính là người, thông qua pháp lực vô thượng, đem Thánh Cảnh phong ấn tại bên trong tranh vẽ, tại bên trong Thánh Cảnh, nếu như không tuân thủ ý chỉ của người, cho dù là chủ nhân, cũng sẽ bị Thần Lôi từ trên trời rơi xuống, bổ đến hồn phi phách tán, có một vị chủ nhân tiếp nhiệm, cũng là ngày đầu tiên tiến đến, bởi vì trái với quy định, nên bị đánh chết.”

Tiên Nhi hướng phía cách đó không xa, chỉ một cái thi thể bị dán khét lẹt nói nói.

WTF, ác như vậy!

Lâm Hải bị dọa đến co rụt lại cái cổ.

Đậu móa, tính toán, vẫn là thành thành thật thật tuân thủ quy định đi, ai bảo người ta ngưu bức đây.

“Chủ nhân, hiện tại liền muốn đi khảo hạch sao?”

“Thi là cái nội dung gì a?” Tâm lý Lâm Hải hơi sợ hãi.

“Cái này... Tiên Nhi cũng nói không chính xác, đều xem tâm tình của Hàn Sơn Tứ Hữu, ai.”

Cái gì? Nhìn tâm tình?

Lâm Hải hôn mê rồi.

Đậu phộng, cái Hàn Sơn Tứ Hữu gì này a cũng quá không chịu trách nhiệm đi, thế mà dựa vào tâm tình đến để định khảo hạch nội dung?

Vậy nếu là bắt kịp bọn họ tâm tình không tốt, ca ca há không phải chết queo vểnh lên sao?

“Nhìn tâm tình là như thế nào? Có thể lấy một thí dụ trước hay không?” Lâm Hải cái này hỏi một chút, cảm giác tâm lý càng không cơ sở.

“Ví dụ? Được a, tỉ như có chủ nhân tiền nhiệm, ải thứ nhất gặp được Cầm Ma, Cầm Ma thế mà, thế mà...” Tiên Nhi bỗng nhiên có chút ấp a ấp úng.

“Thế mà cái gì?” Lâm Hải một mặt trịnh trọng hỏi.

“Thế mà cùng y so ai đánh rắm vang hơn.” Tiên Nhi nói xong, khuôn mặt nhỏ đỏ lên.

Phốc!

Ha ha ha ha ha...

Lâm Hải trực tiếp cười phun.

Em gái ngươi, cái Cầm Ma gì này, quá kéo hắn đi a.

Đây chính là khảo hạch chủ nhân của Thánh Cảnh a, mẹ nó liền không thể đáng tin chút.

“Ai, tóm lại tính khí của Hàn Sơn Tứ Hữu, một cái so một cái còn quái hơn, từ sau chủ nhân thủ nhậm (*chủ nhân chính thức, người xây dựng), đã trải qua mười tám vị chủ nhân mới, nhưng không có một cái nào thông qua khảo hạch.”

Đậu phộng, ác như vậy!

Tâm lý Lâm Hải bồn chồn một trận.

Đậu móa, phải làm sao mới ổn đây?

Vạn nhất chính mình cũng không thông qua khảo hạch, há không phải là ở trong tranh vẽ ngốc cả một đời?

“Cái kia, nếu như không thông qua khảo hạch, có thể mỗi ngày đều đến thi hay không?”

Lâm Hải nghĩ kỹ, đậu móa nếu như không thông qua khảo hạch, ca ca liền mỗi ngày đến thi, thi đến khi được mới thôi.

Tiên Nhi sững sờ, sau đó có chút thê lương lắc đầu.

“Chủ nhân, ngài suy nghĩ nhiều, thời cơ khảo hạch, chỉ có một lần, nếu như không quá được, đồng dạng cũng sẽ có Thần Lôi từ trên trời rơi xuống, đánh cho hồn phi phách tán!”

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp ngồi dưới đất.

Em gái ngươi, ca ca không chơi, ta muốn về nhà!

Chương 79: Lục Chỉ Cầm Ma

Lâm Hải khóc không ra nước mắt.

Cái khảo hạch cẩu thí này a, thật sự là hố cha a!

Ai biết là cái Hàn Sơn Tứ Hữu gì kia sẽ đưa ra nội dung khảo hạch gì a, vạn nhất chính mình không qua được, há không phải trực tiếp ngỏm củ tỏi sao?

Thảo, phải làm sao mới ổn đây?

Thế nhưng nếu như không tham gia khảo hạch, đây không phải là đợi cả một đời ở trong tranh vẽ a.

Thật sự là chó Nhật a!

Lâm Hải ngồi dưới đất, ủ rũ một trận.

“Chủ nhân, ngài cho đến bây giờ, tiến vào Thánh Cảnh đã được mười canh giờ, dựa theo quy định, ở trong mười hai canh giờ, nhất định phải thông qua khảo hạch, nếu không sau khi mười hai canh giờ đi qua một cái, liền tính toán là khảo hạch thất bại, cũng sẽ là hồn phi phách tán.”

WTF! Không phải đâu!

Lâm Hải cọ cái liền đứng lên.

Em gái ngươi, ngươi thế nào còn không nói sớm, cái Thánh Cảnh rắm chó này thật sự là hố cha hắn a.

Chủ nhân thủ nhậm, ta con mẹ nó a Nhật tổ tông ngươi!

Lâm Hải trong lòng chửi một câu.

“Vậy còn chờ gì, mau dẫn ta đi qua đi.” Lâm Hải tức giận nói nói cùng Tiên Nhi.

Đậu móa, mạng nhỏ của mình, nói không chừng nhiều nhất chỉ còn có thể sống hai canh giờ.

Không muốn a, chính mình vẫn là cái xử nam đâu!

“Ta nói Tiên Nhi a, cái Hàn Sơn Tứ Hữu này đều là ai vậy? Ngươi trước giới thiệu cho ta đi, để trong lòng ta có cái cơ sở.” Trên đường đi, Lâm Hải hướng Tiên Nhi nghe ngóng.

“Hàn Sơn Tứ Hữu, phân biệt là Cầm Ma, Kỳ Thánh, Thư Tiên, Họa Vương, phân biệt am hiểu bốn cái lĩnh vực Cầm Kỳ Thư Họa.” Tiên Nhi giới thiệu nói.

“Cầm Kỳ Thư Họa? Đậu phộng, ca ca một cái cũng đều không hiểu, tất cả đều là tay nghiệp dư a, coi như hiểu sơ một điểm, cũng là mức độ hai thanh đao.”

“Này, vậy tâm tình của bọn họ hôm nay như thế nào a?” Lâm Hải cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Tâm tình?” Tiên Nhi lắc đầu, “Nói không chính xác, đều là quái nhân.”

Chỉ chốc lát, Tiên Nhi đem Lâm Hải đưa đến một mảnh rừng trúc rậm rạp.

Phía trước rậm rạp, là một mảnh đất trống rộng lớn.

Trên đất trống, một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào màu lục, tóc đen rủ xuống vai, tướng mạo âm ngoan, đang khép hờ hai mắt, nhẹ nhàng vỗ về một thanh cổ cầm ở trước mắt.

“Đăng, đăng, đăng...” Dây đàn mỗi khi vang lên một tiếng, trái tim Lâm Hải liền kịch liệt nhảy một cái, sau vài tiếng đàn, Lâm Hải đã một trận phập phồng không yên.

“Cầm Ma đại nhân, có chủ nhân mới tới, qua để tham gia khảo hạch.” Tiên Nhi nói nói.

“Đăng, đăng, đăng...” Cầm Ma tiếp tục gẩy gẩy dây đàn, phảng phất như không có nghe được lời nói của Tiên Nhi.

Tiên Nhi phảng phất như nhìn nhiều thành quen, mỉm cười, cũng không thèm để ý, đứng chờ ở một bên.

Nàng ta có thể đợi, nhưng Lâm Hải lại không thể.

Theo tiếng đàn từng tiếng lọt vào tai, trái tim Lâm Hải phanh phanh, đều sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Một cỗ cảm giác ngạt thở khó mà chịu đựng nổi mãnh liệt đánh tới, ép tới ngực Lâm Hải không thở nổi.

“Uy, có thể đừng đàn nữa hay không?” Lâm Hải thực sự chịu không nổi, mở miệng hô nói.

“Ừm?” Trên tay Cầm Ma hơi dừng, con mắt mãnh liệt mở ra, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Lâm Hải chỉ cảm thấy, phảng phất như có một tia chớp đâm vào con mắt của chính mình, vô cùng đau nhức.

Thẳng đến khi Thiên Nhãn Thần Thông tự động mở ra, mới miễn cưỡng chống đỡ ánh mắt sắc bén của Cầm Ma.

“Hừ!” Cầm Ma cười lạnh một tiếng, đưa tay phải ra, hướng phía Lâm Hải vừa chỉ.

“Đã tới khảo hạch, vậy liền nghe một khúc của ta đi.”

Đậu phộng, Lục Chỉ Cầm Ma!

Lâm Hải đột nhiên nhớ tới một bộ điện ảnh mà hắn đã xem qua từ rất nhiều năm trước.

Trên tay cái Cầm Ma này, thế mà lại có đến sáu cái ngón tay.

“Ông!” Đang nghĩ ngợi, tay của Cầm Ma liền gảy gảy dây đàn.

Đầu Lâm Hải một trận mê muội.

Em gái ngươi, lại tới.

“Đăng, đăng, đăng, ông, ông, ông...”

Tay Cầm Ma không ngừng nhảy múa, gảy gảy dây đàn, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Lâm Hải nhất thời hoa mắt chóng mặt, ở bên trong ngực, một cỗ cảm giác ngạt thở mãnh liệt, kìm nén đến mức trái tim Lâm Hải đều muốn nổ tung.

“A!” Lâm Hải hét dài một tiếng, muốn đem khí tích tụ ở ngực thả ra ngoài.

“Ông!” Nào nghĩ đến, Cầm Ma cũng là bắn ra một chỉ (*chỉ ở đây là ngón tay vừa lúc gảy ra một nốt nhạc), trực tiếp đem tiếng quát của Lâm Hải đè xuống.

“Oa!” Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, kém chút té ngã.

“Hứ!” Khóe miệng Cầm Ma lộ ra một tia cười lạnh.

Đồng thời, tốc độ trên tay lại lần nữa tăng tốc.

“Ta xxx đại gia ngươi!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

Đậu móa, không thể xúc động, vừa rồi chính mình định hô lên một tiếng, thì vừa vặn bắt kịp y bắn ra một chỉ, đem chính mình áp chế đến thổ huyết.

Thế nhưng nếu như không dựa vào la to để phóng thích, trái tim của chính mình tuyệt đối sẽ bị đè nát, chỉ có một con đường chết!

Làm sao bây giờ? Lâm Hải lo lắng một trận!

Có!

Nhất định phải tìm đúng thời cơ, chờ y bắn ra một chỉ, trước khi chỉ thứ hai chưa vang lên thì hét ra, dạng này mới sẽ không va chạm cùng tiếng đàn của y.

“A!” Lâm Hải tìm đúng khe hở, lại là hét lớn một tiếng!

Tiếc rằng, thời gian vẫn là sớm một chút, vẫn tiếp xúc cùng tiếng đàn của Cầm Ma, bị áp chế lại là phun ra một ngụm máu.

Ta xxx đại gia ngươi!

Lâm Hải nỗ lực tập trung tinh lực, tìm kiếm lấy khe hở.

“A!” Lại tìm một thời cơ, Lâm Hải liền hô lên.

“Hừ!” Lâm Hải rên lên một tiếng, lại là một ngụm máu tươi lớn.

Bất quá, khóe miệng Lâm Hải lại lộ ra vẻ tươi cười.

Đậu móa, liền kém một chút.

Lâm Hải lần nữa cố nén thống khổ như trái tim đều muốn nhảy ra, gắt gao tìm kiếm lấy thời cơ.

“A!” Tìm đúng thời cơ, Lâm Hải rống gấp một tiếng ngắn ngủi.

Tại khi Cầm Ma đàn xong một chỉ, trước khi chỉ tiếp theo vang lên, Lâm Hải lại vội vàng đem thanh âm thu trở về.

“Ừm?” Cầm Ma sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ha ha! Thành công!” Giờ phút này, tâm lý Lâm Hải là một mảnh vui mừng, kích động đến tột đỉnh.

Đậu móa, tâm lý cuối cùng dễ chịu một điểm.

“A!” Theo tiếng đàn của Cầm Ma, Lâm Hải lại là hô lên một tiếng.

YES! Lại tránh thoát qua!

Lâm Hải mừng rỡ như điên.

“Hừ! Cao hứng quá sớm đi!” Tay đàn của Cầm Ma bỗng nhiên gia tốc!

Đậu phộng, đại gia ngươi!

Lâm Hải liên tiếp hô vài tiếng, cùng tiếng đàn của Cầm Ma đụng vào nhau, lại là phun mấy ngụm máu ra ngoài.

Vội vàng lần nữa tập trung chú ý lực, tìm kiếm khe hở rất nhỏ ở giữa tiếng đàn.

“A! A! A!” Lâm Hải không dám phân ra một tia chú ý, cuối cùng lại tìm đúng thời cơ.

Tiếng đàn tốc độ nhanh hơn, thì tần suất tiếng rống của Lâm

Hải cũng nhanh hơn không ít.

Trong bất tri bất giác, tiếng đàn của Cầm Ma cùng tiếng rống của Lâm Hải tựa hồ nối thành một mảnh, cũng không biết là Lâm Hải tìm kiếm khe hở của Cầm Ma, hay là Cầm Ma tìm kiếm khe hở của Lâm Hải.

Lâm Hải đã quen thuộc với tần suất của tiếng đàn, trong lòng thở dài ra một hơi.

Thấy Cầm Ma không hề tăng tốc độ của tiếng đàn, trong lòng Lâm Hải vui vẻ, đậu móa, cuối cùng đã sống qua.

Đồng thời một cái ý niệm trong đầu xuất hiện, chính mình sẽ không phải cứ như vậy mà qua cửa đi.

Tâm lý vừa cao hứng, Lâm Hải liền bắt đầu đắc ý.

Đậu móa, một mực a a a, quá khó nghe a.

Dứt khoát ca ca cho ngươi nghe một khúc đi!

Lâm Hải chợt nhớ tới, thần khúc ‘Thảm Thắc’ mấy năm trước, ca từ của nó không phải liền là a a a sao?

Vừa vặn ứng với tình cảnh lúc này!

“A nha! A a ấy! A tê đắc a tê đắc! A tê đắc lạc đắc lạc run! A tê đắc a tê đắc lạc run! A nha...”

Đậu móa, tốc độ này, phối với tâm thần bất định của bài hát này, quả thực vừa vặn a.

Lâm Hải trực tiếp đem bài Thảm Thắc hát đi ra, dùng để phát tiết đè nén trong ngực.

Vừa ca hát, Lâm Hải ở trong bất tri bất giác, liền dùng tới kiểu hát của Nguyệt Cung Tiên m.

“Ừm?” Tiếng ca vừa ra, trong lòng Cầm Ma giật mình, sau đó hai mắt mãnh liệt trợn to.

Trong tiếng ca của Lâm Hải, vậy mà ẩn ẩn mang ra một cỗ cảm giác va chạm, có một tia cảm giác đem tiếng đàn của y áp chế.

“Điều đó không có khả năng!” Sắc mặt Cầm Ma ngưng trọng, tốc độ gẩy dây đàn của hai tay đột nhiên tăng tốc.

Mà Lâm Hải này, cũng là càng hát càng nhanh!

Trong lúc nhất thời, tiếng đàn cùng tiếng ca, xen lẫn hỗn hợp lại cùng với nhau, trong lúc bất tri bất giác cũng mang lên một lực lượng trùng kích mãnh liệt, không khí giữa hai người phảng phất cũng bị đè ép xuống.

Ba!

Không biết qua bao lâu, dây đàn của Cầm Ma đột nhiên đứt phựt!

Phốc!

Một ngụm máu tươi, từ trong miệng Cầm Ma phun ra.

Cầm Ma đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Hải, một mặt kinh hãi!

Chương 80: Đánh cược một lần

Lâm Hải thấy Cầm Ma mạc danh kỳ diệu thổ huyết, tâm lý đột nhiên giật mình.

Em gái ngươi, con hàng này làm sao lại thụ thương?

Đúng lúc này, trong đầu Lâm Hải, truyền đến một cái tin tức.

Đẳng cấp của Nguyệt Cung Tiên âm được tăng lên, đẳng cấp trước mắt: cấp hai.

Gia tăng đặc hiệu phản kích, có thể phản kích hết thảy công kích bằng âm ba.

Đậu phộng! Lâm Hải đầu tiên là giật mình, sau đó mạnh mẽ vui sướng!

Đậu móa, thật sự là nhân sinh khắp nơi đều có kinh hỉ a, không nghĩ tới Nguyệt Cung Tiên âm lại mạc danh kỳ diệu thăng cấp.

Nhớ kỹ thời điểm vừa học được Nguyệt Cung Tiên m, thì không hề có nhắc nhở đẳng cấp a?

Chẳng lẽ bởi vì lúc trước mình học là bản chép tay của Thỏ Ngọc, là bản hàng nhái sao?

Cái gia tăng hiệu quả phản kích này không tệ a, người nào công kích ca ca, thì tương đương với là đang công kích mình a.

A? Nói như thế, cái Cầm Ma kia thụ thương, là do Nguyệt Cung Tiên âm tạo thành phản kích sao?

Đậu phộng! Lần này Lâm Hải hoảng.

Em gái ngươi, đừng bởi vì ta đem y làm cho thổ huyết, liền tính cho ta không thông qua khảo hạch đi.

Này mẹ nó liền đần độn rồi.

“Vị bằng hữu này, tại hạ có một chuyện không rõ, mới vừa rồi cùng các hạ đọ sức, vì sao ta lại bị tiếng đàn của chính mình gây thương tích?” Cầm Ma mang theo một tia khiêm nhường, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Hừ, tự nhiên là vì trong tiếng đàn của ngươi tồn tại thiếu hụt.” Lâm Hải cũng không dám nói là do mình gây thương tổn, nhìn Cầm Ma này sinh trưởng một bộ mặt âm ngoan, ai biết là không phải cái người hẹp hòi?

“Thiếu hụt? Mong chỉ giáo cho!” Cầm Ma sững sờ, sau đó cung kính hướng phía Lâm Hải thi lễ một cái.

Đậu phộng, tròng mắt Lâm Hải kém chút xuất hiện, cái này thật sự kính sợ sao?

“Khụ khụ!” Lâm Hải rất trang bức ho khan hai tiếng.

“Nói về đánh đàn, thứ trọng yếu nhất là cái gì?” Lâm Hải biết cái gì về đàn a, trước giả vờ giả vịt, hù y một phen rồi lại nói.

“Trọng yếu nhất?” Cầm Ma cúi đầu suy tư một phen.

“Là cảm giác?” Cầm Ma thử thăm dò nói nói.

“Cảm giác sao?” Lâm Hải lộ ra một cái mỉm cười sâu xa khó hiểu.

Nhưng hắn thì đang suy nghĩ, đậu móa phía sau làm sao nói khoác a?

Không có nghĩ rằng, Cầm Ma hiểu lầm, cho là mình nói không đúng đây.

“Này, là chỉ pháp (*cách gẩy đàn)?”

“Chỉ pháp?” Lâm Hải tiếp tục mỉm cười.

Đậu móa, không có cách nào a, ca ca đối với cầm rắm chó không kêu, muốn nói khoác cũng không thể nào hạ thủ a.

Gặp Lâm Hải vẫn là một phó biểu tình như thế, Cầm Ma có chút không giữ được bình tĩnh.

“Vậy rốt cuộc là cái gì? Mong ngài chỉ giáo cho!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, em gái ngươi, gấp cái cọng lông a, không thấy ca ca cái này đang muốn bí sao?

Thật là cái đồ trứng thối, cái tâm lý tố chất gì a, một hồi như thế cũng không chờ được, ngươi để ca ca trả lời ngươi thế nào a?

A? Chờ chút!

Con mắt Lâm Hải bỗng nhiên sáng lên!

Đậu móa, đúng a, tâm lý tố chất!

“Khụ khụ!” Lâm Hải ra vẻ cao thâm ho khan hai tiếng.

“Nếu ngươi đã thực tình thỉnh giáo, vậy ta liền chỉ điểm ngươi một phen.”

“Mời các hạ giảng!” Cầm Ma nhanh chóng cung kính nói.

“Tâm tính!”

“Tâm tính? Chỉ giáo cho?” Cầm Ma không hiểu ra sao.

“Cái gọi là tâm tính, cũng là thái độ mà ngươi đối đãi với vạn vật thế gian. Thế gian vạn vật, nhân quả luân hồi, hỗ trợ lẫn nhau, thái độ của ngươi đối với vạn vật, chính là thái độ của vạn vật đối với ngươi, vạn vật có ngươi, làm theo gieo gió gặt bão!” Lâm Hải nói khoác một hồi.

“Thái độ của ngươi đối với vạn vật, chính là thái độ của vạn vật đối với ngươi,?” Cầm Ma sững sờ.

Thời điểm đánh đàn trước đó, đúng là thời khắc bực bội mỗi ngày của y, gặp Lâm Hải đến đây khảo hạch, ý niệm đầu tiên cũng là dùng tiếng đàn đánh giết Lâm Hải.

“Vạn vật có ngươi, làm theo gieo gió gặt bão?”

Nghĩ đến chỗ này, Cầm Ma mãnh liệt kinh hãi đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Trách không được, trách không được mình lại bị tiếng đàn của chính mình gây thương tích. Chính mình cũng là một trong vạn vật, thái độ với đối đãi vạn vật, tức là thái độ đối đãi với mình, mình muốn giết trước mắt người, chẳng phải là không khác cùng tự sát sao?”

Trong lúc nhất thời, trong lòng Cầm Ma rộng mở trong sáng, thậm chí, y ẩn ẩn cảm thấy, chính mình tựa hồ đã đụng chạm đến một đại đạo vô cùng thâm ảo.

“Cầm Ma cảm tạ ân chỉ điểm của tiền bối!”

Chẳng ai ngờ rằng, Cầm Ma vậy mà phù phù một tiếng, chân sau quỳ xuống đất, hướng phía Lâm Hải thi hành đại lễ.

Đậu phộng! Cái ý tứ gì đây?

Cử động của Cầm Ma đem Lâm Hải hoảng sợ kêu to một tiếng.

Ca ca chẳng qua là mở miệng nói vớ nói vẩn vài câu, ngươi liền cho quỳ?

“Cái kia, khảo hạch cửa này của ngươi...” Lâm Hải mới lười quản y quỳ hay không quỳ, hắn quan tâm nhất, vẫn là sự tình khảo hạch.

“Tiền bối nói giỡn, khảo hạch tự nhiên tính cho ngài thông qua.” Cầm Ma một mặt sợ hãi nói nói.

“Hô.” Lâm Hải cuối cùng thở ra một hơi.

Đậu móa, liền lừa gạt được rồi, rốt cục lừa gạt qua được một cửa.

“Chúc mừng chủ nhân thông qua ải khảo hạch thứ nhất, mời theo Tiên Nhi tiến vào cửa thứ hai." Thẳng đến lúc này, Tiên Nhi mới cười cười đi tới, dẫn dắt Lâm Hải hướng đến cửa thứ hai mà đi.

"Tiền bối, nếu như có thời gian, xin đến chỉ đạo cầm nghệ cho Cầm Ma!" Đi ra xa, liền nghe Cầm Ma hướng phía Lâm Hải hô một tiếng.

Lâm Hải đang đi lên phía trước, nghe được liền lảo đảo một cái, kém chút nằm trên đất.

Chỉ đạo em gái ngươi a chỉ đạo! Ca ca ngươi a đến cầm có mấy cây dây đàn cũng không biết.

Đi lên phía trước khoảng chừng một cây số, đi vào ở trong một cái đình viện dựa vào núi, ở cạnh sông.

Ở giữa đình viện, có bày một cái bàn đá, trên bàn đá, là một cái bàn cờ tướng.

Một lão giả tóc trắng râu bạc trắng, đang ngồi ở trước bàn đá, trong tay cầm một quân cờ tướng, nhíu mày suy tư.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, nhất thời không còn gì để nói.

Lão nhân này ngưu bức a, thế mà lão a đang cùng chính mình đánh cờ, đây là nhàm chán đến mức nào.

Tiên Nhi đuổi bước lên phía trước, hướng phía lão giả thi lễ một cái.

"Kỳ Thánh tiền bối, có chủ nhân mới tới, xin tới tham gia khảo hạch."

Lão giả giống như không nghe thấy, vẫn như cũ cầm cờ tướng suy tư.

"Chủ nhân chờ một lát, Kỳ Thánh tiền bối có đôi khi đánh một quân cờ, có thể nghĩ đến bốn năm ngày thậm chí còn dài hơn, chúng ta chậm rãi chờ là được.” Tiên Nhi hướng phía Lâm Hải mở miệng nói nói.

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun.

Mẹ nó hạ một con cờ còn muốn bốn năm ngày, còn vẫn là theo chính mình đánh cờ, đây là có bị bệnh không!

Thế nhưng là không có cách, chính mình là đến khảo hạch, cũng không dám đắc tội với người ta.

Chậm rãi chờ thôi, thảo!

Chờ nửa giờ, cũng không thấy Kỳ Thánh có động tác gì, vẫn như cũ giống hệt với lúc vừa mới bắt đầu, cầm cờ tướng, nhìn chằm chằm vào bàn cờ, suy tư.

Em gái ngươi nha! Ngươi có thể tại chỗ này chờ thêm mấy ngày, thế nhưng là ca ca hắn a chờ không nổi a.

Tiên Nhi đã nói, nếu qua hai canh giờ nữa, mặc kệ thông hay không thông qua, cũng coi như là ca ca khảo hạch thất bại.

Thất bại mà nói, ca ca coi như ợ ra rắm.

Hai canh giờ, cũng là bốn giờ, cái này mẹ nó chờ ngươi cũng chờ nửa giờ.

Không được, không thể đợi thêm.

“Kỳ Thánh tiền bối, thời gian của vãn bối hữu hạn, có thể khảo hạch trước, rồi ngài hãy tự hỏi hay không a?”

Kỳ Thánh vẫn giống như không nghe thấy, liền một dạng cũng không thay đổi.

“Vô dụng, thời điểm Kỳ Thánh tiền bối đang tự hỏi bước đi, coi như trời sập, ông ấy cũng không nghe được.” Tiên Nhi ở bên cạnh lắc đầu.

WTF, vậy hắn a làm sao xử lý a?

Vạn nhất lão gia hỏa này, lại muốn tự hỏi lên mấy giờ, đều không cần mấy ngày, ca ca liền treo a.

“Đậu móa, không được thì ta, đem bàn cờ trên bàn của lão, lật hết xuống mặt đất, ta nhìn xem lão còn có thể nghe thấy hay không!” Lâm Hải cắn răng một cái, nói nói.

“Tuyệt đối đừng!” Tiên Nhi vội vàng ngăn Lâm Hải lại.

“Kỳ Thánh tiền bối, lúc đánh cờ tối kỵ người khác quấy rầy, nếu như ngươi làm như vậy, ông ấy sẽ trực tiếp giết ngươi, khảo hạch cũng ngừng.”

“Cái này...” Lâm Hải một trận bất đắc dĩ.

Vậy hắn a làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ chờ đợi như vậy rồi chết sao?

Lâm Hải trong lòng phiền não, đi đi lại lại bước chân đi thong thả.

Bỗng nhiên, bước chân của Lâm Hải dừng lại, có một cái ý nghĩ xuất hiện.

“Đậu móa, chỉ có thể đánh cược một lần!”

Chương 81: Tàn cục

Tại lúc Lâm Hải ra ngoài, liền đã phát hiện, điện thoại di động của mình đang ở trên người, đựng ở trong túi quần của cái bộ quần áo nữ này.

“Nhất định phải có tín hiệu, nhất định phải có tín hiệu!” Lâm Hải yên lặng cầu nguyện.

Lấy điện thoại di động ra xem xét, cầm đại gia ngươi, một ô tín hiệu đều không có!

Tâm Lâm Hải đều lạnh.

A? Chờ chút! Lâm Hải chợt phát hiện, tín hiệu trò chuyện mặc dù không có, nhưng bên trên lại có cái 4G.

“Ha ha, nơi này có Internet, còn là 4G a!” Nhìn biểu hiện trên ô biểu tượng số liệu ở phía trên điện thoại di động, Lâm Hải kích động đến hỏng.

“Ta yêu ngươi, di động Hoa Hạ!”

“Ta yêu ngươi, tiểu thư 10086 phục vụ khách hàng!”

Lâm Hải cao hứng cũng nói năng lộn xộn.

Vội vàng mở ra trình duyệt, tại cột tìm kiếm của trình duyệt, Lâm Hải đưa vào bốn chữ “Tàn cục cờ tướng”.

Nhất thời, đi ra một mảng lớn Website.

Lâm Hải tìm một cái điểm vào.

Mới vừa đi vào, một cái nữ nhân ăn mặc bại lộ, mặt lộ vẻ đói khát nhảy ra.

“Nhắc nhở: Kiểm trắc điện thoại di động của ngài chưa lắp đặt máy chiếu phim sắc tình, click để download lắp đặt, quan sát điện ảnh tư mật.”

Xem con em ngươi! Nói tàn cục của cờ tướng đâu?

Lâm Hải trực tiếp đóng Website, lại ấn mở một cái.

“Đông đông đông! Bạn tốt QQ của ngươi phát đến tin tức cho ngươi, mời ấn để xem xét.” Một cái khung chat to lớn, đem nội dung Website hoàn toàn ngăn trở.

Ta xxx đại gia ngươi!

Lâm Hải trực tiếp điểm bỏ qua, nào nghĩ đến, Website trực tiếp nhảy, chuyển đến một cái Website ONS giao hữu (*ONS là một từ viết tắt cho biết hiện tượng hẹn hò phổ biến One Night Stand-tình một đêm).

Mẹ cái bức, có thể dựa vào điểm phổ hay không!

Lâm Hải nhanh điên, cái này khiến hắn càng sốt ruột càng thêm phiền a.

Đóng lại, lại ấn mở một cái, thanh tiến độ đọc Website một mực đang động, nhưng chính là hắn a mở không ra.

“A a a! Đại gia Baidu Search nhà ngươi!” Lâm Hải phát điên.

Qua trọn vẹn nửa cái đến giờ, Lâm Hải mới tìm được một cái diễn đàn Cờ Tướng đáng tin chút.

Nhìn dân mạng phát từng cái tàn cục cờ tướng ở phía trên, Lâm Hải cẩn thận lựa chọn.

Không thể không cẩn thận a, cái này quan hệ đến mạng nhỏ của mình a.

Mức độ cờ tướng của Lâm Hải tuy rất thối, nhưng nhìn hiểu vẫn là không có vấn đề.

Chỉ chốc lát, Lâm Hải liền sàng chọn ra ba bốn cái tàn cục.

“Liền nó, đậu móa thành bại liền ở một lần này!” Cuối cùng, Lâm Hải chọn một cái tàn cục có nhiều bình luận nhất.

“Đại gia ngươi, mạng nhỏ của ca ca toàn bộ nhờ ngươi, hi vọng ngươi xứng đáng với cái xưng hào tàn cục khó khăn nhất trong lịch sử kia!”

Quyết định, Lâm Hải cất bước hướng phía Kỳ Thánh mà đi đến.

Tiên Nhi ở bên cạnh thấy thế, bỗng nhiên giật mình.

“Chủ nhân ngươi muốn...” Không đợi Tiên Nhi nói xong, Lâm Hải hoa một tiếng, quân cờ trên bàn cờ tướng, tất cả đều rơi đến trên mặt đất.

Kỳ Thánh cầm quân cờ, vẫn không có phản ứng.

Đậu phộng, cái này đều không được!

Lâm Hải xem như hoàn toàn phục.

“Ừm?” Qua chừng hai phút đồng hồ, Kỳ Thánh mới ngẩng đầu lên.

Lâm Hải xem xét, mẹ nó, phản ứng này là có bao nhiêu chậm a.

Kỳ Thánh quái dị liếc nhìn Lâm Hải một chút, lại nhìn một đám quân cờ trên mặt đất kia, bỗng nhiên phẫn nộ đến râu tóc đều dựng đứng.

“Tiểu tử hỗn trướng, dám phá hư lão phu đánh cờ, muốn chết!” Nói xong, một cỗ khí thế cường đại nhất thời xuất hiện tại trên thân Kỳ Thánh, Lâm Hải phát hiện mình ngay cả động cũng không động đậy được.

Đậu móa, thật mạnh!

“Tiền bối, chờ một chút.” Lâm Hải vội vàng thét lên.

“Hừ, ảnh hưởng ta đánh cờ, có lời gì để nói nữa? Chịu chết đi!”

“Ta cũng không phải là cố ý quấy rầy tiền bối đánh cờ, ta là có nguyên nhân!” Lâm Hải cảm thấy mình đến hô hấp cũng khó khăn.

“Hừ, không phải liền là đến xin khảo hạch sao? Phá hư ván cờ của lão phu, còn muốn khảo hạch? Thật sự là nằm mơ!”

Kỳ Thánh duỗi tay ra, hướng phía đầu Lâm Hải đánh tới.

“Kỳ Thánh tiền bối, thủ hạ lưu tình!” Tiên Nhi thấy thế, kinh hô một tiếng, vội vàng thét lên.

Tiếc rằng, Kỳ Thánh không để ý tí nào, mắt nhìn thấy bàn tay liền phải rơi vào đỉnh đầu của Lâm Hải.

“Ta là tới tìm ngươi tỷ thí tài đánh cờ!” Thời khắc mấu chốt, Lâm Hải hô to một tiếng, đồng thời nhắm mắt lại.

Đậu móa, sống hay chết, liền nhìn câu nói này!

Lâm Hải đang đánh cược!

Lúc trước hắn thấy Kỳ Thánh thế mà tự mình cùng chính mình đánh cờ, cái này đủ để chứng minh hai vấn đề.

Thứ nhất, cái này Kỳ Thánh, đối với đánh cờ đã si mê đến mức nhất định, nếu không người bình thường, sẽ cùng chính mình đánh cờ sao?

Thứ hai, cái Kỳ Thánh này, cũng nhàm chán đến mức độ nhất định, phàm là có một người cùng lão đánh cờ, dù là kẻ hạ cờ có tệ hơn đi nữa, cũng mạnh hơn là so cùng chính mình đi.

Xuất phát từ hai điểm cân nhắc này, Lâm Hải cảm thấy, nếu như mình chủ động đưa ra lý do cùng Kỳ Thánh đánh cờ, lão rất có khả năng sẽ đáp ứng.

“Ồ? So đánh cờ với ta? Ngươi?” Quả nhiên, lời vừa ra khỏi miệng Lâm Hải, Kỳ Thánh đem một chưởng đang rơi xuống sinh sinh dừng lại, cách đỉnh đầu Lâm Hải, chỉ có không đến một cm.

Lâm Hải chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, khe khẽ than một hơn.

Đậu móa, thành công, cuối cùng tạm thời đem mệnh bảo trụ.

Bất quá cuối cùng có thể sống tiếp hay không, vẫn phải nhìn phía sau a.

“Không sai, không biết Kỳ Thánh tiền bối có dám cùng vãn bối tỷ thí hay không?” Lâm Hải vội vàng nói nói.

“Ha ha ha, tiểu tử khẩu khí không nhỏ a?” Kỳ Thánh phóng ra một tiếng cười, đồng thời, cỗ khí thế khiến người ngạt thở trên thân này, cũng tản mát.

“Liền nhìn tiền bối có dám hay không.” Con mắt Lâm Hải nhìn thẳng vào Kỳ Thánh nói nói.

Kỳ Thánh giữ im lặng, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải một hồi lâu, thẳng đến khi Lâm Hải đều sắp không có lòng tin, mới mở miệng nói chuyện.

“Đã như vậy, lão phu liền chơi với ngươi.”

“Tốt!” Lâm Hải đáp ứng một tiếng.

Cái này liên quan đến khảo hạch, có thành công hay không, liền nhìn phía sau.

“Làm sao cái so, liền do ngươi đến định, bớt cho sau này nói lão phu lấy lớn hiếp nhỏ.” Kỳ Thánh một bộ không thèm để ý chút nào nói nói.

“Thời điểm tại hạ nhàm chán, đã từng thiết kế một bàn tàn cục, không biết Kỳ Thánh tiền bối có dám thử nghiệm, phá giải một chút hay không?”

“Tàn cục? Ha ha ha ha, trên đời liền không có tàn cục nào mà lão phu không phá giải được.”

Lâm Hải nghe được, tâm lý lộp bộp một tiếng.

Đậu móa, thật hay giả, nếu nói như vậy, ca ca há không phải là ngỏm củ tỏi.

Không được, phải thiết trí chút lực cản cho lão gia hỏa này.

“Kỳ Thánh tiền bối nói giỡn, trên đời vốn là không có tàn cục khó giải, coi như có tàn cục khó giải, cho ta tám mươi năm hoặc một trăm năm, cũng liền có thể giải khai, ngài nói có đúng hay không?” Lâm Hải cố ý đem tám mươi năm hoặc một trăm năm nói cực nặng.

“Hừ, tiểu tử, ít tại chỗ này kích thích lão phu, lão phu đương nhiên sẽ không cùng ngươi chơi xấu tại bên trên vấn đề thời gian, thời gian phá giải, cũng do ngươi định tốt.” Kỳ Thánh thở phì phì nói nói.

“Tốt, nếu như thế, vậy liền mười phút đồng hồ, không biết tiền bối có dám hay không?" Lâm Hải đem cái cằm giương lên, cố ý làm ra một bộ dáng khinh thị.

"Mười phút đồng hồ?" Kỳ Thánh sững sờ một chút, phải biết, nếu đã dám xưng tàn cục, thì tự có nó chỗ tinh diệu, coi như mình là Kỳ Thánh, nếu như ngay từ đầu mạch suy nghĩ sai, cũng rất dễ dàng thất bại.

Hoặc là nói, thời cơ chỉ có từ một đến hai lần, một khi mạch suy nghĩ ban đầu xuất hiện sai lầm, liền đem thời gian lãng phí hết.

Nhưng ngẩng đầu thấy biểu lộ khinh thị trên mặt Lâm Hải, Kỳ Thánh nhất thời phát cáu.

Đậu móa, chính mình lúc nào ở bên trên đánh cờ bị người khinh thị qua?

"Tốt, lão phu đáp ứng!" Kỳ Thánh lớn tiếng nói.

Lâm Hải nghe vậy, trong lòng vui vẻ.

"Kỳ Thánh tiền bối chắc hẳn cũng biết, vãn bối tới đây là vì khảo hạch, không bằng liền đem khảo hạch cùng lần cược cờ này hợp lại cùng nhau, không biết tiền bối ý như thế nào?"

"Hừ, nếu như ta thua, coi như ngươi khảo hạch thông qua." Kỳ Thánh hừ lạnh một tiếng.

"Ha ha, tốt!" Lâm Hải cười lớn một tiếng!

Sau đó, từ bên trong những quân cờ dưới đất, chọn lựa mấy cái, dựa theo vị trí trong trí nhớ ba ba ba mấy cái, bày lên trên bàn cờ.

"Kỳ Thánh tiền bối, mời." Lâm Hải hướng phía Kỳ Thánh ra hiệu nói.

“Tốt, nhìn lão phu phá tàn cục của ngươi.”

Nói xong, Kỳ Thánh lập tức đi vào một loại trạng thái, tựa hồ đem toàn bộ tinh thần, cũng vùi đầu vào ở trong tàn cục trước mắt.

Lâm Hải cẩn thận nhìn chăm chú vào mỗi một cái biểu tình biến hóa Kỳ Thánh của, trong lòng bất ổn đánh trống.

Đậu móa, tuyệt đối đừng phá được a, mạng nhỏ của ca ca cũng toàn bộ nhờ vào cái tàn cục này.

Không biết qua bao lâu.

“Ha ha ha ha, cái tàn cục này quả nhiên tinh diệu, nhưng lão phu đã có phương pháp phá giải!”

Bỗng nhiên, Kỳ Thánh ba ba ba, di chuyển nhanh chóng mấy con cờ, tàn cục liền dễ dàng giải quyết!

“Hừ, lúc này, ngươi có lời gì có thể nói!”

Chương 82: Thư Tiên là cái vô lại

Lâm Hải mỉm cười, nhưng trên mặt không có một chút hoảng hốt nào.

“Kỳ Thánh tiền bối, quả nhiên danh bất hư truyền, tại hạ bội phục!”

Khóe miệng Kỳ Thánh nhếch lên, mặt lộ vẻ tự mãn.

“Chỉ là một cái tàn cục, có thể nào làm khó được lão phu sao, bây giờ tàn cục đã phá, khảo hạch của ngươi cũng coi như thất bại, tự có thiên lôi phạt hàng thân ngươi, cũng là bớt để lão phu tự mình xuất thủ trừng phạt ngươi.”

“Khảo hạch thất bại?” Lâm Hải cười lắc đầu, “Tiền bối có phải tính sai hay không?”

“Tính sai? Chỗ nào tính sai? Cái này tàn cục rõ ràng đã phá, người trẻ tuổi, cũng không nên ở trước mặt lão phu chơi xấu a.” Trong mắt Kỳ Thánh bỗng nhiên phát ra một đường quang mang sắc bén.

“Vãn bối sao dám chơi xấu, tàn cục xác thực đã phá, chỉ là, chúng ta ước định thời gian phá cục là dài bao lâu?” Lâm Hải nhìn thẳng vào Kỳ Thánh, nói nói.

“Thời gian? Cái này...”

Kỳ Thánh lúc này mới nhớ lại, ước định cùng Lâm Hải trước đó, là trong vòng mười phút phải phá giải tàn cục, nhưng trước đó toàn thân mình đều vùi đầu vào bên trong tàn cục, sớm đã không để ý đến khái niệm thời gian, thời điểm phá giải, đã qua đến hai mươi phút đồng hồ rồi.

“Kỳ Thánh tiền bối, lấy thân phận của ngài, hẳn là sẽ không cùng một tên tiểu bối quỵt nợ chứ?” Lâm Hải cố ý đem hai chữ quỵt nợ cắn rất nặng.

“Hừ! Lão phu há lại quỵt nợ người, cửa này, tính ngươi qua!” Kỳ Thánh tức, nói xong cũng xoay người sang chỗ khác.

A! Hắn lại qua một cửa a!

Lâm Hải cao hứng quá sức.

“Như thế, vãn bối tạ Kỳ Thánh tiền bối!” Lâm Hải hướng phía Kỳ Thánh vái chào.

“Hừ!” Kỳ Thánh nhìn cũng chưa từng nhìn Lâm Hải, không kiên nhẫn phất phất tay.

“Tiên Nhi, đi, cửa ải tiếp theo!” Lâm Hải cao hứng kêu gọi

Tiên Nhi hướng cửa ải tiếp theo đi đến.

Nhìn lấy bóng lưng rời đi của Lâm Hải, Kỳ Thánh than nhẹ một tiếng, nghĩ không ra chính mình si mê đánh cờ, cả đời chưa gặp được bại một lần, hôm nay lại thua một chiêu dưới tay người trẻ tuổi này.

“Hi vọng ngươi có thể sống mà đi ra khỏi Thánh Cảnh, bất quá một cửa ải của lão tam kia... Ai!”

“Ha ha, Tiên Nhi, thế nào, chủ nhân nhà ngươi lợi hại a?” Liền qua hai cửa, Lâm Hải phi thường cao hứng, không khỏi bắt đầu đắc ý cùng Tiên Nhi.

Chỉ là, Tiên Nhi tựa hồ có chút rầu rĩ không vui.

“A? Tiên Nhi, ngươi làm sao vậy?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Chủ nhân, từ khi Thánh Cảnh mở ra đến nay, có thể qua liền hai cửa chỉ có hai người, mỗi cái đều là bộc lộ tài hoa, là kỳ tài chấn cổ thước kim (*Vang động thời xưa, chói lọi đời nay), ngài là cái thứ ba!”

Đậu phộng! Ca ca ngưu bức như vậy đâu!

Lâm Hải nghe, trong lòng càng đẹp đến không được.

“Chỉ là...” Tiên Nhi muốn nói lại thôi.

“Chỉ là cái gì?” Lâm Hải sững sờ.

“Chỉ là có thể qua cửa thứ ba, một cái cũng không có.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút ngã xuống đất.

“Cái gì cái gì cái gì? Ngươi nói hai người phía trước này, cũng thất bại tại cửa thứ ba?” Lâm Hải lập tức khẩn trương.

“Vâng, tất cả đều là ở tại cửa thứ ba, khảo hạch thất bại, bị Thần Lôi bổ đến thịt nát xương tan, hồn phi phách tán!”

Ta xxx ngươi nãi nãi cái bố khỉ!

Lâm Hải lần này sốt ruột.

“Tiên Nhi, nhanh cùng ta nói nói, tình huống cái cửa thứ ba này là như thế nào!” Lâm Hải thúc giục nói.

“Người trấn giữ cửa thứ ba, là Thư Tiên tiền bối, Thư Tiên tiền bối người này, đặc biệt, đặc biệt coi trọng mặt mũi.”

“Thích sĩ diện?” Lâm Hải không rõ ràng cho lắm.

“Vâng, phi thường coi trọng mặt mũi.” Sắc mặt Tiên Nhi có chút cổ quái.

“Có thể nói nói cụ thể hay không?”

“Kỳ thực mỗi lần Thư Tiên tiền bối khảo hạch, đều không phải là rất khó, thậm chí vô cùng đơn giản, chỉ là...”

“Ai nha, chỉ là cái gì? Ngươi nói nhanh lên a!” Lâm Hải gấp hỏng.

“Chỉ là, nếu như thất bại, tự nhiên khó thoát khỏi cái chết.”

“Đó là đương nhiên.” Lâm Hải gật đầu đáp nói.

“Nhưng nếu như thắng mà nói...”

“Thắng thì thế nào?”

“Thắng ông ấy thì ông ấy sẽ cảm thấy thật mất mặt.”

Phốc! Thật là cái kỳ hoa a!

“Sau đó thì sao?” Lâm Hải hỏi.

“Thư Tiên tiền bối cảm thấy thật mất mặt, liền sẽ không nhận nợ, sau đó phán ngươi khảo hạch thất bại!”

Phốc!

Em gái ngươi!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống dưới đất.

Cái này mẹ nó còn chơi thế nào?

Là mặc kệ có thể thắng hay không, cũng tính toán là khảo hạch thất bại sao?

Đậu phộng, cái này là cái cẩu thí Thư Tiên gì, mẹ nó đơn giản không phải liền là cái vô lại sao?

Phải làm sao mới ổn đây?

Lâm Hải trực tiếp liền nhụt chí.

“Chủ nhân, thời gian khảo hạch còn lại không nhiều, chúng ta nắm chặt đi qua đi.” Tiên Nhi sâu kín nói nói.

Thật hố cha hắn a!

Lâm Hải cảm thấy lời nói của Tiên Nhi, làm sao nghe cũng giống như là đang thúc giục chính mình lên đường.

Chẳng lẽ liền treo ở cái này?

Lâm Hải chết lặng đi theo Tiên Nhi đi tới, trong lòng một trận không cam lòng!

Cầm đại gia ngươi, mệnh ta do ta không do trời!

Ta cũng không tin, qua không nổi cái cửa thứ ba kia?

Lại đi đại khái hơn một ngàn mét, đi vào một cái viện tử yên lặng, trong sân chim hót hoa nở, tràn ngập khí tức sinh mệnh.

Chỉ là, Lâm Hải tâm lại trầm xuống.

Một chỗ giàu có sinh cơ như thế, chẳng lẽ sẽ trở thành nơi mai táng xương cốt của chính mình sao?

Hướng phía trong sân nhìn lại.

Chỉ gặp một cái thư sinh áo trắng, đang phủ thân tại phía trước một cái bàn dài mảnh, trong tay nắm bút lông, như nước chảy mây trôi viết lấy cái gì đó.

“Thư Tiên tiền bối, chủ nhân mới tới, xin được khảo hạch.” Tiên Nhi nhẹ giọng nói nói.

“Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo! Có tin ta trực tiếp coi như hắn khảo hạch thất bại hay không?”

Em gái ngươi! Lâm Hải xạm mặt lại!

Đậu móa, chính mình đến thế nhưng là cả câu nói cũng còn không có nói sao, cái này có thể coi là chính mình thất bại sao?

Nghĩ lại, cái Thư Tiên này không phải cực thích sĩ diện sao?

Vậy mình liền cho đủ lão mặt mũi, nói không chừng còn sẽ có một tia chuyển cơ.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải liền tiến lên một bước.

“Coi như ta thất bại? Lời này nếu là để người khác nói, ta trực tiếp đá bể trứng gã!”

Tiên Nhi nghe được, khẽ gắt một tiếng, khuôn mặt nhỏ đằng một cái liền đỏ.

Chủ nhân mới này, làm sao nói thô tục như thế?

“Ừm?” Bút trong tay Thư Tiên dừng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu.

“Bất quá”, Lâm Hải vội vàng tiếp tục nói nói.

“Lời này nếu như là xuất phát miệng từ Thư Tiên tiền bối, tiểu tử dù có mượn một trăm cái gan, cũng không dám không tin!”

“Ồ? Cái này là vì sao?” Thư Tiên lúc đầu cũng chuẩn bị phát nộ, nghe vậy sững sờ, nhiều hứng thú nhìn Lâm Hải hỏi.

“Ha ha, vãn bối đối với Diện Tướng Chi Thuật (*coi tướng mạo bóc quẻ) hơi có nghiên cứu, xem diện mạo của tiền bối, giữa trán đầy đặn, mày kiếm rõ ràng, bên trong khí khái hào hùng lộ ra một tia quả cảm, thuộc về loại quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói là làm!”

Lâm Hải đem những từ hay có thể nghĩ đến, một mạch đội lên trên đầu Thư Tiên.

Đậu móa, không phải thích sĩ diện sao? Đại ca tâng bốc đập chết ngươi.

“Ha ha, ta là quân tử?” Lời nói của Lâm Hải, trực tiếp đem Thư Tiên cười lớn.

“Đậu phộng!” Thư Tiên cúi đầu xuống, chợt phát hiện, chỉ lo nghe Lâm Hải nói chuyện, một giọt mực đen trên bút lông của chính mình, vậy mà nhỏ xuống, rơi trên giấy.

“Đậu móa, viết cho tới trưa, hỏng hết! Cũng là trách ngươi a!” Thư Tiên nhìn qua Lâm Hải, trợn mắt nhìn hắn.

“Đậu phộng, muốn hỏng!” Trong lòng Lâm Hải thầm kêu không tốt.

Hướng phía trang giấy trên bàn sách nhìn lại, chỉ thấy Thư

Tiên viết là bốn chữ Thiết Huyết Đan Tâm.

Chỉ là, cái chữ Tâm cuối cùng, còn kém một điểm cuối cùng.

Kết quả, một giọt mực nước này, vừa vặn nhỏ tại bên cạnh chữ Tâm.

Thành quả cho tới trưa, đến một bước cuối cùng, sắp thành lại bại, phí công nhọc sức.

Thư Tiên nổi trận lôi đình, hận không thể đem Lâm Hải chém sống!

“Đậu móa, lão tử tuyên bố, khảo hạch của ngươi...”

Lâm Hải được nghe, mạnh mẽ kinh hãi.

“Thư Tiên tiền bối, chờ một chút!” Vội vàng đem lời nói của Thư Tiên cắt ngang.

Đậu móa, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ liền treo ở chỗ này hay sao?

“Hừ, phá hư giai tác của ta, nói cái gì cũng không được, khảo hạch của ngươi, mất...”

“Ai nha!” Lâm Hải bỗng nhiên một mặt chấn kinh, hướng phía bàn đọc sách đi đến.

Chương 83: Đoán hòn đá

“Ai da da”, Lâm Hải vây quanh chữ trên bàn sách, một trận sợ hãi thán phục.

“Chữ đẹp! Chữ đẹp! Có thể xưng thiên cổ giai tác (tác phẩm đẹp ngàn năm) a!” Lâm Hải hướng phía Thư Tiên dựng thẳng ngón tay cái.

“Hừ, cái này còn cần ngươi nói, chỉ là giai tác như thế, lại hủy tại trong tay ngươi!” Thư Tiên hừ lạnh một tiếng, hỏa khí trong lòng lại lớn hơn.

“A? Lời này của tiền bối là bắt đầu nói từ đâu? Điểm này, ta cảm thấy chẳng những không có hủy bức họa này, ngược lại có hiệu quả vẽ rồng điểm mắt.” Lâm Hải nói nhảm nói.

“Hừ, nói bậy nói bạ!”

“Tiền bối không tin, vậy mời nhìn!” Nói xong, Lâm Hải rất trang bức hất lên vạt áo.

Ngạch... Mẹ nó, quên chính mình mặc là y phục của Tiên Nhi.

Vốn là một động tác rất tiêu sái, phối hợp với bộ quần áo này, lại càng giống tên hề.

“Tiền bối, chữ của ngài cứng cáp hữu lực, đại khí bàng bạc, có thể nói thiết họa ngân câu (*nghĩa là vừa mạnh mẽ vừa mềm mại), phong mang tất lộ, biểu dương ý chí cường đại cùng hung hoài rộng lớn của ngài, có thể nói là tinh khí thần tràn trề!” Lâm Hải hiểu cái rắm chó thư pháp a, liền tại chỗ này nói một trận nói vớ nói vẩn.

“Hừ, tính ngươi có chút nhãn lực!” Lâm Hải nói một phen, để Thư Tiên đắc ý một trận.

“Bất quá nha, chữ này của ngài cũng có khuyết điểm, cũng là quá cương liệt, tựa như ngài làm người một dạng, ngay thẳng cởi mở, cương trực công chính, phải biết, cứng quá dễ gãy a.” Lâm Hải lắc đầu.

“Hừ, không tệ, Thư Tiên ta từ trước đến nay làm người ngay thẳng, không thích hư ngụy, mọi thứ một là một, hai là hai, từ trước tới giờ không làm cái gì cong cong quấn quấn.” Thư Tiên hơi ngửa đầu, làm ra bộ dáng rất cao ngạo.

Đậu phộng, lão thật không biết xấu hổ a!

Lâm Hải đều sắp nôn, chính mình vì mạng sống mà tại chỗ này nói vớ nói vẩn cũng liền thôi, cái Thư Tiên này thế mà mặt dày mày dạn ở chỗ này phối hợp một cái gọi là hăng hái.

“Tiền bối lời ấy sai rồi, cái gọi là khi nắm khi buông, đạo của văn võ, cương nhu hoà hợp, mới hiển lộ ra bản sắc anh hùng, liền lấy điểm vừa mới rơi này mà nói, bức Thiết Huyết Đan Tâm này của tiền bối, tuy hào khí vân thiên, lại thiếu một tia nhân tình.”

“Nhân tình? Hừ, ta còn là lần đầu tiên nghe bên trong thư pháp còn muốn có nhân tình.”

“Đúng, cũng là nhân tình, Thiết Huyết Đan Tâm, biểu đạt là một cỗ hào khí anh hùng vì nước vì dân, nhưng anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường, chỉ có hào hùng không có nhu tình, chẳng lẽ không phải tàn khuyết? Nhưng tăng thêm điểm này liền không giống như vậy, ngươi đến xem!”

Lâm Hải giả vờ giả vịt, như cái người trong nghề nhất chỉ cả tờ thư pháp.

“Sau khi có điểm này, toàn bộ phong cách vô cùng cương trực của thư pháp, lập tức đạt được mềm mại, cả hai hòa làm một thể, hoàn mỹ thể hiện tiền bối hiệp cốt nhu tràng, há không hoàn mỹ?”

“Cái này...” Thư Tiên nhíu mày suy tư, “Tựa hồ như vậy cũng có một chút đạo lý.”

Lâm Hải nghe vậy, trong lòng vui vẻ, đậu móa, cuối cùng đem cái đần độn này nói khoác rồi, lại nói tiếp nữa, chính mình cũng không có gì để nói.

“Hừ, tốt a, coi như ngươi qua cửa.” Thư Tiên vung tay áo một cái.

A, quá tốt!

“Này, tiền bối, khảo hạch của cái cửa thứ ba này có phải hay không coi như qua?” Lâm Hải một mặt chờ đợi hỏi.

“Khảo hạch?” Thư Tiên sững sờ, “Ngươi nghĩ gì thế? Khảo hạch còn chưa bắt đầu đây.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun, em gái ngươi, vậy là vừa rồi coi như nói trắng rồi.

“Nghe nói ở hai cửa trước, ngươi cũng là tại trong lĩnh vực am hiểu của Cầm Ma cùng Kỳ Thánh, đánh bại bọn họ, có phải cũng muốn so thư pháp với ta hay không a?” Thư Tiên nhiều hứng thú nói nói.

So thư pháp? So em gái ngươi!

Ca ca này hai bút nhện bò, liền chính hắn a cũng không nhận ra, ngược lại sao dám lấy ra tỷ thí?

Đây không phải là muốn chết sao?

“Đậu móa, nếu như Thư Tiên thật muốn so thư pháp, vậy mình tuyệt đối liền treo.”

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, Thư Tiên liền nói chuyện.

“Ha ha, ngươi muốn so thư pháp, ta hết lần này tới lần khác không cho ngươi như ý, khảo hạch hôm nay của chúng ta, cùng thư pháp không có một chút quan hệ nào, ha ha, thế nào, có phải rất thất vọng hay không a?” Trên mặt Thư Tiên mang đắc ý cười, phảng phất như mọi việc đã nằm tại trong lòng bàn tay mình.

Thất vọng? Thất vọng đại gia ngươi!

Lâm Hải cao hứng đến hỏng.

Đậu móa, muốn ta so thư pháp? Người nào muốn so thư pháp thì là tôn tử của hắn a!

Bất quá mặt ngoài của Lâm Hải, lại giả trang ra một bộ dáng giật nảy cả mình, sau đó lại một mặt thất vọng.

Thư Tiên thấy thế, tâm lý càng đắc ý.

“Hừ, tâm tư của Thư Tiên ta, há là ngươi lại có thể đoán được, nội dung khảo hạch hôm nay là...”

Trong lòng Lâm Hải xiết chặt, đậu móa tuyệt đối đừng thi thứ mà chính mình không hiểu a.

Thư Tiên một mặt tự đắc nhấc cao cái cằm nói, “Nội dung khảo hạch chính là, đoán tảng đá!”

“Ha ha, thế nào, không nghĩ tới a? Ha ha ha ha!” Nói xong, Thư Tiên cười to lên.

Lâm Hải trực tiếp mộng bức.

Đậu móa, xác thực không nghĩ tới!

Em gái ngươi, đây chính là khảo hạch quan hệ đến sống chết của ca ca, xin ngươi có thể nghiêm túc chút hay không?

Thế mà cầm loại trò chơi trẻ con đoán tảng đá này đến để quyết định sao?

Quá không đáng tin cậy a.

Thư Tiên trực tiếp từ dưới đất nhặt lên một khối đá nhỏ.

Đem khối đá nhỏ đặt lên bàn, sau đó hai tay Thư Tiên bỗng nhiên động.

Lâm Hải hoa mắt một trận, tốc độ của Thư Tiên thực sự quá nhanh.

“Ba!” Hai tay Thư Tiên đặt trên bàn, dừng lại.

“Đoán đi, đoán ra được hòn đá ở trong tay nào, coi như ngươi thắng.” Khóe miệng Thư Tiên lộ ra một nụ cười không dễ phát giác.

“Thao, cái này mẹ nó làm sao đoán, tốc độ vừa rồi kia, chính mình cái lông cũng không thấy rõ a.” Lâm Hải đần độn.

“A? Không đúng, chính mình không phải là có Thiên Nhãn Thần Thông đó sao? Thảo, thế nào kém chút lại đem cái gốc rạ này quên mất.”

Tâm lý Lâm Hải mặc niệm một câu: Thiên Nhãn, mở!

Một tầng sương mù màu lam che kín hai mắt Lâm Hải, sau một khắc, hai tay Thư Tiên, trực tiếp biến thành trong suốt.

“Ha ha, Thiên Nhãn Thần Thông quả nhiên có hiệu quả!” Tâm lý Lâm Hải kinh hỉ một trận.

Nhưng khi tập trung nhìn vào, Lâm Hải trực tiếp mộng bức.

“Uy, đã nghĩ tốt chưa, nghĩ kỹ liền tranh thủ thời gian đoán đi.” Thư Tiên một mặt cười xấu xa thúc giục.

Đoán em gái ngươi a đoán!

Tâm lý Lâm Hải nổi giận!

Đậu móa, theo ca ca chơi tâm nhãn có phải hay không? Chơi tâm nhãn ca ca là tổ tông của ngươi!

“Thư Tiên tiền bối, không bằng ngươi đoán trước, ngươi đoán được, liền coi như ta thua, ngươi đoán không được, coi như ta thắng, như thế nào?” Lâm Hải cười cười, nói nói.

Tiên Nhi ở bên cạnh nghe xong, nhất thời thất kinh.

“Chủ nhân...”

Lâm Hải khoát tay chặn lại, ngăn cản Tiên Nhi nói tiếp.

“Ai!” Tiên Nhi gấp đến độ giậm chân một cái.

Cái chủ nhân mới tới này, nhìn qua thì là một người cơ linh, làm sao đột nhiên biến ngốc rồi?

Hòn đá kia vốn nằm trong tay Thư Tiên, ngươi sao lại để ông ta đoán trước?

Thư Tiên há có thể không biết, hòn đá nằm tại trong tay nào của chính mình sao?

Cái này cùng trực tiếp nhận thua có khác nhau ở chỗ nào?

Thư Tiên nghe vậy, trên mặt sững sờ, sau đó có chút bật cười hỏi: “Ngươi có phải ngốc hay không? Để chính ta đoán? Ngươi dứt khoát nói ngươi tính từ bỏ khảo hạch đi.”

Lâm Hải một mặt bình tĩnh, cười nói nói: “Tiền bối cứ việc đoán đi, nếu như ta thua, tuyệt không hai lời.”

“Hừ, ta há có thể khi dễ cái tiểu bối như ngươi, ngươi đoán trước!”

“Không, tiền bối đoán trước!”

“Ngươi đoán trước!”

“Tiền bối đoán trước!”

...

Tiên Nhi ở bên cạnh cũng nhìn ngốc.

Hai người này tình huống là như thế nào?

“Tốt!” Thư Tiên rốt cục không nhịn được, “Quy củ này là ta định, ngươi nhất định phải đoán trước, nếu như ngươi không đoán, coi như ngươi thua!”

Em gái ngươi!

Lâm Hải chửi một câu.

Cái này không phải là vô lại sao?

“Đoán nhanh lên, ta đếm đến mười, nếu như ngươi còn không đoán, coi như ngươi thua!” Thư Tiên một mặt nghiêm khắc nói nói.

Đậu móa, đoán liền đoán!

Lâm Hải quyết định chắc chắn.

“Ta đoán... Tay trái!”

Chương 84: Ca ca không Gay

“Ha ha!” Thư Tiên cười lớn một tiếng, liền muốn đem tay trái mở ra.

“Không có!” Tại trước một giây khi Thư Tiên đem tay trái mở ra, Lâm Hải lại toát ra hai chữ.

“Ách...” Nụ cười trên mặt Thư Tiên nhất thời ngưng kết, thế nhưng tay trái cũng đã mở ra.

Rỗng tuếch!

“Ha ha, quả nhiên tay trái không có, ta đoán đúng.” Lâm Hải cao hứng nói nói.

Sắc mặt Thư Tiên tái xanh, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

Rất nhanh, sắc mặt lão liền khôi phục bình thường, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Đoán đúng lại như thế nào?

Có tính thông qua khảo hạch hay không, còn không phải do lão nói mới tính sao?

Lâm Hải trên mặt tuy cười, nhưng ánh mắt lại một mực lưu ý biểu lộ của Thư Tiên.

Tiên Nhi đã giới thiệu qua với hắn, con hàng này thế nhưng là cái người một lời không hợp liền chơi xấu, chính mình cũng không thể khinh thường.

Quả nhiên, thấy khóe miệng Thư Tiên vừa xuất hiện nụ cười tàn nhẫn, Lâm Hải liền biết rõ muốn hỏng.

“Ai nha, Thư Tiên tiền bối, vãn bối cũng không biết nên nói cái gì cho phải.” Lâm Hải nhãn châu xoay động, một mặt cảm kích chạy đến trước mặt Thư Tiên.

“Tiền bối thật sự là trách trời thương dân, đối với vãn bối ưu ái chiếu cố có thừa a, nếu như tiền bối đoán trước, vãn bối sớm đã thất bại, nhưng tiền bối hết lần này tới lần khác đều kiên trì để vãn bối đoán trước, không chịu chiếm tiện nghi của vãn bối, cái này, cái này thật sự là thật là làm cho người ta cảm động.”

Lâm Hải giả mù sa mưa lau lau nước mắt.

“Đúng, cái hòn đá kia không thể ở bên tay trái của tiền bối, vậy chính là ở bên tay phải đi.” Lâm Hải trước tiên đem Thư Tiên nói khoác một hồi, sau đó đột nhiên hỏi.

“A? A, tự nhiên là ở tay phải tay!” Thư Tiên có chút chột dạ đem phải tay co lại sau lưng.

“Ta nghĩ, tiền bối nhất định là cho rằng vãn bối có thể thông qua hai cửa phía trước, đúng là không dễ, thực sự không muốn để vãn bối nửa đường chết yểu, mới có ý chiếu cố, đại ân của tiền bối, vãn bối thực sự khó có thể quên a.”

“A, cái kia, cũng đúng cũng đúng, có thể thông qua hai cửa trước, quả thật có chút bản sự, ta cũng không muốn để thiên tài gãy chết trong tay ta, như thế liền đáng tiếc.”

Thư Tiên tâm lý phiền muộn a, Lâm Hải trước chụp mũ đeo lên cho mình, nên chính mình chỉ có thể theo lời nói của Lâm Hải mà nói.

“Tiền bối thật sự là trưởng giả từ tâm, không biết tới cửa thứ tư, tiền bối có đề nghị gì đối với vãn bối? Mong tiền bối vui lòng chỉ giáo!”

“Cửa thứ tư nha, Họa Vương làm người khiêm tốn, sẽ không làm khó ngươi, ngươi yên tâm qua là được.”

“Nếu như thế, đa tạ tiền bối, vãn bối cáo từ.”

“Tiên Nhi, đi thôi.” Lâm Hải hướng phía Thư Tiên thi cái lễ, vội vàng cùng Tiên Nhi cất bước rời đi.

“Ách...” Hơn nửa ngày, Thư Tiên mới phản ứng được.

Đậu móa, giống như bị tiểu tử này đùa nghịch.

Bất quá tiểu tử này, thật sự là rất cơ linh a, chẳng những không có mắc lừa, còn để cho mình trong lúc bất tri bất giác, liền cho hắn qua kiểm tra.

Nhưng may mắn thay, tiểu tử này ngược lại còn biết rõ lưu chút mặt mũi cho mình, còn không có vạch trần chính mình.

Thư Tiên đem tay phải trải mở ra, đồng dạng cũng là rỗng tuếch.

Hai cánh tay, căn bản đều là không có hòn đá.

Trên đường đi, Tiên Nhi một mặt kỳ quái nhìn Lâm Hải.

"Uy, ngươi cũng nhìn nửa ngày, làm sao, nhìn ca ca dáng dấp đẹp trai, liền có ý tứ đối với ca ca sao?" Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi trêu chọc nói.

Đã qua ba cửa ải, tâm tình hiện tại của Lâm Hải vô cùng tốt.

"Nô tỳ sao dám có ý nghĩ xấu?" Khuôn mặt nhỏ của Tiên Nhi đỏ lên, cúi đầu.

"Hắc hắc, cái này có thể có." Lâm Hải trong lòng nói nói.

Lại đi không sai biệt lắm khoảng một cây số, đi vào bên một bờ sông xinh đẹp gợn sóng.

Một cái nam tử trung niên miệng đầy râu mép, tay trái cầm một con cá nướng gặm gặm, tay phải cầm một cái bút vẽ, đang vẽ cái gì đó.

Lâm Hải xem xét, ta dựa vào, rất thô kệch nha, rất có điểm phong cách hiện đại!

"Họa Vương tiền bối, có chủ nhân mới tới, trước tới tham gia khảo hạch." Tiên Nhi thi cái lễ, uyển chuyển nói nói.

Họa Vương bỗng ngẩng đầu, một mặt kinh ngạc.

"Ta dựa vào, thật là có người qua một cửa ải của tên Thư Tiên biến thái kia a? Đây là cái tồn tại thứ nhất đến nay của Thánh

Cảnh a?”

Họa Vương đánh giá Lâm Hải trên dưới một cái, tựa hồ muốn nhìn một chút, có thể qua một cửa ải của Thư Tiên kia, đến tột cùng có cái gì không giống bình thường.

“Vãn bối Lâm Hải, bái kiến Họa Vương tiền bối!” Lâm Hải có bao nhiêu thông minh a, từ cách nói chuyện liền có thể nhìn ra, cái Họa Vương này là người tính cách ngay thẳng.

Đối với loại người này, ngươi càng tôn kính y, y cũng liền càng tôn kính ngươi.

Quả nhiên, lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Họa Vương vội vàng đáp lễ.

“Tiểu hữu khách khí, tới tới tới, tới cùng một chỗ ăn cá đi.” Họa Vương nhiệt tình mời nói.

“Ha ha, tiểu tử liền không khách khí.” Lâm Hải đi qua, từ bên trên giá nướng cầm con cá, bắt đầu ngồm ngoàm ăn.

Thấy biểu hiện của Lâm Hải thoải mái tự nhiên, ấn tượng của Họa Vương đối với Lâm Hải càng tốt hơn.

“Ừm?” Thịt cá vừa vào miệng, Lâm Hải nhất thời cảm thấy có điểm gì đó là lạ.

Một cỗ khí lưu rất nhỏ, vậy mà đột nhiên xuất hiện trong thân thể, cùng Tiên Thiên chân khí của mình dung hợp lại cùng nhau.

Sau khi dung hợp vớiTiên Thiên chân khí, lại có tăng cường trên trình độ nhất định.

“Con cá này, không tầm thường a!” Lâm Hải nói thầm một tiếng.

Bất quá, thời gian cấp bách, vẫn là chính sự quan trọng hơn.

Lâm Hải ăn xong cá, hướng phía Họa Vương cung kính nói: “Họa Vương tiền bối, ngài cũng biết, vãn bối là vì khảo hạch mà đến, hiện tại thời gian còn thừa không nhiều, xin tiền bối ra đề mục!”

“Ha ha, dễ nói dễ nói, ta cũng không làm khó tiểu hữu, liền vẽ một bức tranh cho ta đi, chỉ cần có bảy thành tương tự liền tốt.” Họa Vương hướng phía Lâm Hải phất phất cá nướng.

“Bảy thành?” Lâm Hải cuồng đổ mồ hôi.

Đậu móa, chính mình nào biết hội họa a, lúc ở trường cấp ba có học qua một năm phác hoạ, hiện tại đã sớm quên.

Không có cách, bất đắc dĩ đi.

Bốn phía nhìn xem, chỗ này cũng không có giấy không có bút chì a, bút lông chính mình lại không dùng được, phải làm sao mới ổn đây?

Mắt nhìn thời gian cũng nhanh đến, Lâm Hải một trận lo lắng.

“Ừm? Có!”

Đột nhiên, Lâm Hải từ phía dưới giá nướng, xuất ra một khối than đen.

Nhìn sang bốn phía, Lâm Hải hướng phía một khối đá màu trắng cách đó không xa đi đến.

“Ừm?” Họa Vương cùng Tiên Nhi cũng không biết Lâm Hải muốn làm gì, tất cả đều một mặt hiếu kỳ nhìn qua.

Lâm Hải đi đến trước khối đá, quay đầu nhìn chằm chằm Họa Vương cả buổi.

Sau đó, quay đầu, dùng than đen thay thế bút chì, tại bên trên khối đá vẽ ra.

Bá bá bá...

Chỉ chốc lát, một bức phác hoạ hình dáng liền đi ra.

“A? Thú vị, đây cũng là một nhà họa pháp (*người vẽ tranh chuyên nghiệp)?” Nhãn tình Họa Vương sáng lên, nhiều hứng thú nhìn Lâm Hải vẽ tranh.

Lâm Hải cứ vẽ mấy bút, liền hướng Họa Vương nhìn thêm hai mắt, đồng thời tâm lý thầm than một tiếng, thiên a, quả nhiên lạnh nhạt, lúc trước mức độ phác hoạ của ca ca tại trong lớp thế nhưng là trung thượng!

Mà Họa Vương bên kia, theo hình người trên khối đá từng bước từng bước thành hình, đã sớm đem cá nướng ném qua một bên, chạy đến sau lưng Lâm Hải, chăm chăm chú chú nhìn Lâm Hải vẽ tranh.

Lại một lát nữa, Lâm Hải cuối cùng hoàn thành phác hoạ nửa người của Họa Vương.

Đem than đen tiện tay quăng ra, Lâm Hải thở dài một hơi.

Đậu móa, cuối cùng đã hoàn thành, tuy vẫn là không hài lòng lắm, nhưng cũng đạt tới bảy tám phần đỉnh cao lúc trước của chính mình.

Được hay không, cũng là nó.

Quay đầu đi, chuẩn bị để Họa Vương nhìn một chút.

Đậu phộng!

Vừa quay đầu lại, Lâm Hải liền hoảng sợ kêu to một tiếng.

Chỉ thấy Họa Vương không ngừng xoa xoa tay, một mặt cười bỉ ổi, hai mắt bốc lên lục quang nhìn mình chằm chằm, tựa như lưu manh nhìn chằm chằm vào một tiểu cô nương khỏa thân.

Lâm Hải bị dọa đến vội vàng nhảy ra phía sau một bước, sau đó hai tay ôm ngực.

“Ngươi muốn làm gì? Ta có thể nói cho ngươi a, ca ca không Gay!”

Chương 85: Đừng nói chuyện, hôn em

“Cái kia, tiểu huynh đệ a, ngươi đây là họa pháp của lưu phái nào a? Lại thần kỳ như thế!” Họa Vương như đứa bé con phát hiện đồ chơi âu yếm, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Đây là phác hoạ, là họa pháp do chính ta phát minh.” Lâm Hải một mặt trang bức nói nói.

“Cái gì? Còn là do tiểu huynh đệ phát minh!” Họa Vương cực kỳ chấn kinh.

“Ai nha, tiểu huynh đệ thật sự là khoáng thế kỳ tài a! Phát minh loại phác hoạ này tuy đơn giản, nhưng lại có thể đem người vật khắc hoạ sinh động như thật, thật sự là kỳ tài a!”

Họa Vương nhìn bức vẽ của Lâm Hải, đơn giản khen không dứt miệng.

Thảo, có thể nói chính sự hay không a, đừng nói những thứ vô dụng này!

Gặp Họa Vương nửa ngày không đề cập tới sự tình khảo hạch, Lâm Hải nhịn không được.

“Khụ khụ... Cái kia Họa Vương tiền bối a, cửa thứ tư của ta này, đến cùng có tính thông qua hay không a.”

“A?” Họa Vương sững sờ, sau đó kịp phản ứng, “ Thông qua a, nhất định phải thông qua, cửa ải của ta, ngươi thông qua, ai nha, cái phác hoạ này thật sự là không tồi a.”

A! Lâm Hải cao hứng nhảy lên cao bao nhiêu!

Đậu móa rốt cục qua cửa, chẳng những bảo trụ được mạng nhỏ, mà cũng không cần lo lắng bị người treo trên tường nữa.

Không để ý tới Họa Vương đang ở trước khối đá không ngừng tán thưởng, Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi hỏi: “Tiên Nhi, ta hiện tại có có thể ra ngoài hay không?”

“Vâng, chủ nhân, xin đi theo ta.” Tiên Nhi đem Lâm Hải đưa đến trước một tấm bia đá cao cỡ một người.

Lâm Hải chăm chú nhìn, trên tấm bia đá dùng thể triện khắc lấy bốn cái chữ lớn màu hồng: Nguyệt Hồ Thánh Cảnh.

“Chủ nhân, đây chính là hồn bia của Thánh Cảnh giới, có thể khống chế hết thảy sự vật trong toàn bộ Thánh Cảnh.” Tiên Nhi hướng Lâm Hải giới thiệu.

“Ồ? Làm sao khống chế?”

“Chủ nhân thông qua khảo hạch, Giới Hồn Bia đã biết được, chủ nhân chỉ cần đưa bàn tay dán ở trên Giới Hồn Bia là đủ.”

Lâm Hải dựa theo Tiên Nhi nói, đưa tay dán lên.

“Ông!” Một tia sáng hiện lên.

Giới Hồn Bia tiêu thất trong hư không, sau một khắc, liền xuất hiện ở trong đầu mình.

Lâm Hải nhất thời cảm thấy, mình cùng Giới Hồn Bia lại có một loại cảm giác huyết mạch tương liên, tựa như là tay chân của mình.

Cùng lúc đó, toàn bộ phương pháp khống chế Thánh Cảnh, cũng nằm tại trong đầu của chính mình, vô cùng quen thuộc, liền như chính mình đã sớm biết được.

Đồng thời, chính mình hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hết thảy sự vật bên trong Thánh Cảnh cũng nằm bên trong chưởng khống của chính mình, bao gồm cả Hàn Sơn Tứ Hữu trước đó.

Lâm Hải có loại cảm giác, chỉ cần mình có một cái ý niệm trong đầu, liền có thể để bất cứ người nào trong Hàn Sơn Tứ Hữu, biến mất trong cái thế giới này.

“Quá cường đại a!” Lâm Hải cảm giác mình lần này thật sự là nhặt được bảo bối.

“Tiên Nhi, ta muốn đi ra ngoài.”

Thần sắc Tiên Nhi đột nhiên biến đến vô cùng cô đơn cùng ưu thương.

“Chủ nhân, ngươi có thể giống như chủ nhân thủ nhậm, vừa đi liền sẽ không bao giờ quay lại hay không?”

“Ha ha, làm sao lại thế, ta sẽ thường xuyên trở về.” Địa phương tốt như vậy, Lâm Hải cũng không bỏ được mà không trở lại.

“Thật? Vậy nô tỳ cung kính bồi tiếp chủ nhân trở về.” Tiên Nhi hướng phía Lâm Hải thi lễ.

“Ừm, lần sau đến sẽ mang cho ngươi đồ vật tốt.” Nói xong, thân ảnh của Lâm Hải tiêu thất trong hư không.

Ngã tư đường của Chấn Hoa Nhai, Hứa Điềm đang có thứ tự mà chỉ huy giao thông.

Xoay người một cái, chỉ thấy một cái mặt to của nam nhân, cơ hồ dán tại trên mặt mình.

“A!” Hứa Điềm bị dọa đến rít lên một tiếng, đầu gối dưới ý thức hướng phía hạ bộ Lâm Hải mà đánh tới.

“Đậu phộng!” Lâm Hải mới từ trong Thánh Cảnh ra ngoài, còn không có minh bạch chuyện gì đang xảy ra, liền chịu tội rồi.

“Em gái ngươi!” Lâm Hải bưng bít lấy háng ngồi xổm xuống.

Đậu móa, nếu không phải mình đạt tới Tiên Thiên sơ kỳ, mệnh căn tử cũng rắn chắc hơn nhiều, thì lần này không phế cũng không được.

Thảo, đám nữ nhân này, làm sao cũng đều không có việc gì liền thích làm nơi này của nam nhân a!

Đầu tiên là Sở Lâm Nhi, sau là cái tiểu nữ cảnh này, ca ca cũng là chịu qua hai lần a.

“Ngươi, ngươi là làm gì?” Hứa Điềm thấy Lâm Hải ăn mặc quái dị, lại đột nhiên xuất hiện như vậy, liền nghiêm nghị nói.

“Tản bộ trên đường cái, không được a?” Lâm Hải nhịn đau đứng lên, tức giận nói nói.

“A? Ngươi ngươi ngươi, ngươi là Lâm Hải?” Hứa Điềm bỗng nhiên há to mồm, phảng phất như nhìn thấy một dạng sự tình chấn kinh cỡ nào.

“Ngươi biết ta?” Lâm Hải không nhớ rõ ở đâu đã gặp qua vị nữ cảnh xinh đẹp này.

“Ngươi thật sự là Lâm Hải? Ngươi không chết?” Nữ cảnh kích động.

Lâm Hải trợn trắng mắt, đậu móa ngươi cứ như vậy là hi vọng ca ca chết sao?

“Đồng chí cảnh sát, ngươi nếu không có việc gì, ta liền đi trước.” Lâm Hải hiện tại vẫn còn mặc y phục của Tiên Nhi đâu, quá khác loại a, hắn phát hiện đã có xe dừng lại mà hướng bên này nhìn sang.

“Ai ai ai, ngươi đừng đi a.” Hứa Điềm tiến lên túm lấy y phục của Lâm Hải.

Lâm Hải mặc y phục của Tiên Nhi vốn đã nhỏ, Hứa Điềm cái này vừa kéo liền rách.

Chỉ nghe “Xoẹt xẹt” một tiếng, cái áo Lâm Hải mặc trực tiếp bị xé mở, lộ ra lồng ngực.

“Đậu phộng, mau nhìn tình huống nơi đó là như thế nào?”

“Người kia ăn mặc một thân y phục nữ nhân liền thôi, đoán chừng là cái đồ biến thái.”

“Các ngươi nhìn nữ cảnh sát kia a, làm sao lại xé y phục của người ta, chỗ này làm không cẩn thận là có cố sự a.”

“Đậu phộng, đây là muốn ở bên đường trình diễn cuồng biến thái sắc tình đại chiến nữ cảnh sát hoa khôi gợi cảm sao?”

Nhất thời, tạo nên vô số người vây xem.

“Uy, nhanh chỉ huy giao thông của ngươi đi, lộn xộn rồi.” Lâm Hải hất Hứa Điềm ra, lên một chiếc xe taxi liền chạy.

“Uy, Cục trưởng, ta là Tiểu Hứa, ta vừa mới gặp được Lâm Hải, hắn thật không chết...”

Ba ngày này Liễu Hinh Nguyệt có thể nói một ngày bằng một năm, không biết đã khóc bao nhiêu lần.

Từ sau khi biết rõ tin tức Lâm Hải mất tích, cả người Liễu Hinh Nguyệt cũng sụp đổ.

Nàng giờ mới biết rõ, chính mình là yêu Lâm Hải cỡ nào.

Lâm Hải biến mất đã hơn ba ngày, ba ngày này, Liễu Hinh Nguyệt không biết đã đánh cho Lâm Hải bao nhiêu cuộc điện thoại, thế nhưng lúc nào cũng là không nằm trong khu phục vụ.

Tuy tạm thời không có tin tức Lâm Hải đã tử vong, nhưng từ hiện trường tai nạn xe cộ mà phân tích, cơ hội còn sống cơ hồ là không.

“Lâm Hải, ngươi cái người xấu, đến cùng chạy đi đâu, ngươi để người ta làm nữ nhân của ngươi, chính ngươi lại cả ngày không thấy bóng dáng, ngươi quá phận.”

Liễu Hinh Nguyệt một bên chảy nước mắt, một bên lặp đi lặp lại việc gọi điện thoại di động cho Lâm Hải.

Ba ngày này, nàng vẫn luôn là thế này mà vượt qua.

“Bí bo... Bí bo...” Liễu Hinh Nguyệt sững sờ, sau đó!

“A! A a a a!” Liễu Hinh Nguyệt kích động đến toàn thân cũng run rẩy.

“Thông, thông, thế mà thông!”

“Uy? Hinh Nguyệt a, nhớ ca ca à nha?” Thanh âm vô cùng quen thuộc của Lâm Hải, từ trong điện thoại truyền tới.

“Ô ô ô ô...” Liễu Hinh Nguyệt che miệng chỉ là khóc, một câu cũng nói không nên lời.

“Uy? Hinh Nguyệt, làm sao? Có phải có người khi dễ em hay không, em nói cho ca ca, ca ca giúp em đánh nổ đầu nó!”

Lâm Hải tại đầu điện thoại bên kia lo lắng thét lên.

“Anh bây giờ ở nơi nào?” Hơn nửa ngày, Liễu Hinh Nguyệt mới dừng tiếng khóc.

“Anh à? Về biệt thự của anh chứ sao.” Lâm Hải vội vàng về đến nhà đổi bộ y phục trước.

“Chờ em, em đến ngay!” Liễu Hinh Nguyệt nói xong, liền tắt điện thoại.

“Nha đầu này, xem ra mấy ngày không gặp, muốn ca ca rồi.” Lâm Hải đắc ý bĩu môi một cái.

“Ta trở về.” Vừa vào nhà, Lâm Hải thét lên.

“Ừm? Làm sao không phản ứng?”

Ngẩng đầu một cái, liền thấy Sở Lâm Nhi tập trung tinh thần cầm điện thoại di động ngồi ở trên giường, chính mình tiến vào đến mí mắt đều không nhấc lên một chút.

A Hoa cũng ghé vào trên giường mình, đầu chó thò dài ra, cũng đang ngó vào điện thoại di động của Sở Lâm Nhi, nháy mắt một cái cũng không nháy.

“Đậu phộng, hai cái hàng này đang làm gì chứ? Nghiêm túc như vậy!” Lâm Hải đi qua qua xem xét.

Phốc!

Mẹ nó, Lâm Hải kém chút phun.

Một Quỷ một chó này chuyên chú như thế, hóa ra lại là đang cùng máy móc chơi cờ caro đâu!

Các ngươi đến có bao nhiêu nhàm chán a.

Ai u, Đậu phộng!

Lâm Hải giờ mới phản ứng được, cái con chó chết A Hoa này, làm sao lên giường mình được?

Đậu móa, Hinh Nguyệt của ta còn chưa lên qua đây.

Lâm Hải đi lên một chân, đem A Hoa đạp xuống dưới.

“A..., ba ba trở về?” A Hoa vội vàng chạy đến bên người Lâm Hải, thân mật cọ lấy.

“Lăn, chó chết, ta lại không phải là nữ nhân, cọ cái gì mà cọ?” Lâm Hải một chân đưa nó đá văng ra.

“A? Ba ba, ngươi thế nào lại mặc một thân nữ trang, rất độc đáo a?”

Độc đáo em gái ngươi!

Lâm Hải vội vàng chạy vào buồng trong, cầm quần áo đổi.

“Lâm Hải, em đang ở cửa!” Liễu Hinh Nguyệt phát tới một đầu Weachat cho Lâm Hải.

Lâm Hải vui vẻ, vội vàng mở cửa.

“Hinh Nguyệt, em...”

Lâm Hải còn chưa nói xong, liền bị Liễu Hinh Nguyệt trực tiếp đẩy ngã xuống giường.

Ta dựa vào, tình huống như thế nào?

Lâm Hải mộng bức.

“Uy, Hinh Nguyệt...”

“Đừng nói chuyện, hôn em đi!”

Chương 86: Tổ tông, ngươi đừng đi a

Liễu Hinh Nguyệt trực tiếp đem Lâm Hải đẩy ngã xuống giường, bờ môi mềm nhẵn ướt át dán đi lên, duỗi ra chiếc lưỡi thơm tho chủ động du tẩu trong miệng Lâm Hải.

“Ngô...” Lâm Hải Bị Liễu Hinh Nguyệt làm trở tay không kịp.

Nha đầu này bình thường ở phương diện này luôn luôn thẹn thùng ngại ngùng, hôm nay cái này là thế nào, khiến cho chủ động như thế?

Đổi lại thường ngày, Lâm Hải đã sớm chủ động xuất kích, phản thủ làm công.

Nhưng hôm nay không được a, cái này mẹ nó bên cạnh còn có hai người xem đây.

“Hinh Nguyệt, chờ một chút, chờ một chút.” Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt đẩy ra.

“Em cái này là thế nào?” Lâm Hải giờ mới phát hiện, Liễu Hinh Nguyệt đã là lệ rơi đầy mặt, vội vàng vươn tay lau sạch khuôn mặt kiều nộn của Liễu Hinh Nguyệt.

“Em, em còn tưởng sẽ không còn được gặp lại anh nữa.” Liễu Hinh Nguyệt nhào vào trong ngực Lâm Hải, lên tiếng khóc lên.

“Ngốc nha đầu, anh đây không phải trở về rồi sao?” Lâm Hải nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng vô cùng thương tiếc.

Hắn hiện tại cũng biết, chính mình sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, cũng đã mất tích ba ngày.

Ba ngày này, thật không biết Liễu Hinh Nguyệt là tại sao tới đây.

Nhìn bộ dáng lê hoa đái vũ của Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải thật muốn hung hăng đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực, hảo hảo yêu thương một phen.

“Uy, hai ngươi có thể có chút ánh mắt hay không?” Lâm Hải thông qua ý thức, hướng phía Sở Lâm Nhi cùng A Hoa nói nói.

Sở Lâm Nhi liếc nhìn Lâm Hải một chút, tiếp tục cúi đầu chơi cờ caro, không có ý tứ rời đi chút nào.

A Hoa ác hơn, trực tiếp chạy đến dưới chân Lâm Hải.

“Ba ba, ngươi nên làm gì cứ làm đi, coi ta như không tồn tại là được.”

Em gái ngươi!

Lâm Hải hận chết hai cái bóng đèn loại cực lớn này.

Đậu móa, mặc kệ, thích xem thì cứ xem đi, dù sao một cái là quỷ một cái là chó, lại không phải là nhân loại, ca ca liền đem hai ngươi coi thành động vật.

“Hinh Nguyệt...”

“Ừm.”

“Nếu không chúng ta tiếp tục?”

“Tiếp tục cái gì?”

Lâm Hải không nói chuyện, mà chính là trực tiếp đem Liễu Hinh Nguyệt lật ngược ngã xuống giường, dùng hành động làm trả lời.

Liễu Hinh Nguyệt lần này đặc biệt phối hợp, chủ động nghênh hợp với Lâm Hải, hai người một trận ý loạn tình mê.

Tay của Lâm Hải chạy qua trên thân Liễu Hinh Nguyệt.

“A...” Liễu Hinh Nguyệt phát ra một tiếng tiếng rên rỉ tiêu hồn.

“Cảm giác này, sảng khoái a.”

‘Ta không làm đại ka thật nhiều năm…’ Đang nghĩ ngợi hảo hảo cảm thụ thăm dò một phen, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

“Anh nghe trước đi.” Khuôn mặt nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt đỏ bừng, vội vàng sửa sang y phục.

“Đậu móa, ai vậy?” Lâm Hải hận chết người gọi điện thoại, thật biết chọn thời điểm a.

“Sư phụ, ha ha, ngươi thật không có chết, ta còn tưởng rằng ngươi chết đâu, ngươi còn sống ta yên tâm…” Cường đầu trọc ở trong điện thoại cười ha ha nói.

Lâm Hải trực tiếp đem điện thoại treo.

Đậu móa, gọi điện thoại cũng không biết chọn thời điểm.

“Hinh Nguyệt…” Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt ôm ở trong ngực.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu, chơi vạt áo của chính mình.

Trái tim Lâm Hải cấp tốc nhảy lên.

‘Ta không làm đại ka thật nhiều năm…’

Điện thoại lại vang.

Đậu phộng đại gia ngươi!

Lâm Hải phiền, căn bản không muốn tiếp.

“Nhanh nghe!” Liễu Hinh Nguyệt lại đem tay Lâm Hải đẩy ra.

Lâm Hải bất đắc dĩ, tức giận đem điện thoại lấy tới.

“Sư phụ, ngươi quả nhiên không chết, ha ha, ta liền nói ngươi không chết, Cường đầu trọc còn nói ngươi khẳng định chết, đối với sư phụ không có lòng tin như thế, còn muốn làm đại sư huynh, ta là cái thứ nhất không phục…”

Không phục đại gia ngươi!

Lâm Hải trực tiếp đem điện thoại của Đỗ Thuần treo.

Thiên a thật sự là nghiệp chướng a, thế nào liền bắt kịp hai tên dở hơi như thế, thời khắc mấu chốt chỉ biết quấy rối, mẹ nó thương lượng xong rồi có phải không?

“Hinh Nguyệt…” Lâm Hải lại đem Liễu Hinh Nguyệt ôm chầm tới.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu, trên mặt một mảnh ráng hồng.

“Không có ý tứ a, anh có điện thoại quấy rầy.” Lâm Hải nói, tay lớn lần nữa hướng mục tiêu mà chạy đi.

‘Ta không làm đại ka thật nhiều năm…’

Điện thoại lại vang!

Mụ cái so, chẳng cần biết ngươi là ai, không cho ca ca cái lý do, ta con mẹ nó a chém sống ngươi!

Lâm Hải bốc hỏa!

“Uy!” Lâm Hải nhận điện thoại, ngữ khí không nặng bình thường!

Đầu bên kia điện thoại sững sờ, không biết Lâm Hải vì sao bốc hỏa lớn như vậy.

“Lâm tiên sinh, ta là Bành Đào.” Đầu bên kia điện thoại tự giới thiệu.

“Bành Đào?” Lâm Hải sững sờ, không biết ông ta tìm chính mình có chuyện gì.

“Tìm ta làm gì?” Lâm Hải tức giận nói nói.

Bành Đào bên kia ngữ khí trì trệ, đây là lại thế nào chọc tới vị cao nhân này rồi?

“Lâm tiên sinh, án bệnh viện năm trộm cướp bộ phận thi thể là do ngươi báo án đi, ta cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc, ngươi có thể tới một chuyến hay không, chúng ta...”

“Không rảnh!” Lâm Hải trực tiếp đem điện thoại treo.

Đậu móa, báo đáp của báo vụ án đặc biệt xảy ra liền có chuyện đến, có phiền hay không!

“Hinh Nguyệt...” Lâm Hải lại đem Liễu Hinh Nguyệt ôm.

‘Ta không làm đại ka thật nhiều năm...’

Ngọa tào nê mã lặc qua bích!

Lâm Hải điên.

“Ngươi a có hết hay không!” Lâm Hải nhận điện thoại liền mắng.

Mặc cho ai ở trong loại trường hợp này bị quấy rầy một lần lại một lần, tâm tình cũng không tốt gì, Lâm Hải cũng không đoái hoài tới ngươi có phải Cục trưởng hay không phải Cục trưởng.

“Tê...” Bành Đào hít sâu một hơi, cưỡng ép đem lửa giận trong lòng đè xuống.

Đậu móa, chính mình tốt xấu gì cũng là một Cục trưởng Cục Công An, toàn bộ thành phố Giang Nam, có mấy cái thấy mình không phải là tất cung tất kính? Hiện tại thế mà bị một cái tiểu tử mao đầu chừng hai mươi tuổi đối xử như thế.

Nếu không phải nhìn Lâm Hải người này sâu không lường được, lại đã cứu cha mình, thì Bành Đào tuyệt đối đem điện thoại quẳng.

“Lâm tiên sinh, sau khi ngươi báo án liền xảy ra tai nạn xe cộ, ta hoài nghi hai chuyện này có liên quan, hi vọng ngươi phối hợp với chúng ta để điều tra.” Bành Đào tận lực đem ngữ khí chậm lại, nói nói.

“Lâm Hải, anh liền đi qua một chuyến đi, chính sự quan trọng hơn.” Liễu Hinh Nguyệt đã đem quần áo chỉnh lý tốt, ở bên cạnh nói nói.

“Tốt a, ta một hồi liền qua.” Bành Đào dù sao cũng là Cục trưởng Cục Công An, Lâm Hải cũng không dễ đắc tội quá ác.

“Đậu móa, thật sự là Nhật chó.” Tắt điện thoại, Lâm Hải chửi một câu.

“Ba ba, ngươi Nhật qua chó?” A Hoa bỗng nhiên khiếp sợ không gì sánh nổi nói nói.

Phốc!

Nhật em gái ngươi!

“Cút!” Lâm Hải đi lên một chân đem nó đá sang một bên.

“Ba ba, nhìn ngươi sinh khí, bớt giận, kỳ thực ta đặc biệt hiểu tâm tình của ngươi, có một lần ta cùng một cái chó cái cũng thế, ta con mẹ nó a cũng nằm sấp trên mông nó, kết quả...”

“Kết quả đại gia ngươi!” Lâm Hải càng tức giận, có so sánh như thế sao? Trực tiếp đem A Hoa đá qua ngoài phòng.

Hiện tại xe cũng không còn, Lâm Hải gọi cái xe, trước tiên đem

Liễu Hinh Nguyệt đưa về nhà.

“Tiểu Hải, ngươi không có việc gì? Thật sự là hù chết a di.” Triệu Phương thấy Lâm Hải còn sống, cũng là rất kích động, nhanh chóng chảy hai hàng nước mắt.

Liễu Hinh Tình thấy Lâm Hải, cũng là đặc biệt cao hứng, nhưng sau đó liền đem mặt trầm xuống.

“Hừ, còn nói theo giúp ta thi đại học đâu, nói chuyện không tính toán gì hết!”

“Ách...” Lâm Hải một trận xấu hổ, “Đây không phải ra chút ngoài ý muốn sao?”

“Ta mặc kệ, dù sao ngươi là thất tín với ta.”

“Vậy ta đền bù tổn thất cho ngươi thôi, ngươi có thể ra cái yêu cầu, ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

“Tốt, đây chính là ngươi nói a!”

“Ta nói, ra đi.” Lâm Hải vỗ bộ ngực nói nói.

“Hừ, ta bây giờ còn chưa nghĩ kỹ đâu? Chờ ta nghĩ ra sẽ nói cho ngươi biết.”

Lâm Hải lại trò chuyện một hồi cùng Triệu Phương, rồi đi ra ngoài gọi xe, đi thẳng đến Công An Cục.

“Uy, làm gì!” Vừa vào cửa, gác cổng liền đuổi bước lên phía trước, đem Lâm Hải ngăn lại.

“Tìm Cục trưởng của các ngươi!” Lâm Hải nói nói.

“Tìm Cục trưởng?” Bảo vệ xem thường liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Cục trưởng thì ai muốn gặp là gặp sao? Đi đi đi, đi ra ngoài hóng mát mà đợi đi!” Nói xong, liền đẩy Lâm Hải ra phía ngoài.

Lâm Hải vốn là không nguyện ý đến, gặp gác cổng có cái thái độ này, nhất thời hỏa.

“Tốt, đây là ngươi để cho ta đi, đợi lát nữa ngươi có mời ca ca trở về, ca ca cũng không tới.” Lâm Hải nói xong, quay đầu bước đi.

“Ngươi? Ngươi tính là cái gì a?” Gác cổng khinh thường bĩu môi.

“Không tin liền chờ xem.” Lâm Hải quay đầu bước đi.

“Chờ xem liền chờ xem, ta còn không tin, lão tử làm tại chỗ này hơn mười năm, người nào mà chưa thấy qua? Xem xét liền chỉ là một cái dế nhũi đi ra từ nông thôn, lão tử sợ ngươi sao? Đậu móa, nếu thật có một ngày này, lão tử bảo ngươi tổ tông!”

Lâm Hải không nói lời nào, trực tiếp phát một cuộc điện thoại ra ngoài.

“Đinh linh linh!” Chỉ chốc lát, điện thoại của phòng gác cửa vang lên.

Gác cổng xem xét dãy số, biến sắc, vội vàng chó xù nhận lấy.

“Bành Cục trưởng ngài khỏe chứ, ta là gác cổng Tiểu Cẩu!” Gác cổng đối với điện thoại là một trận cúi đầu khom lưng, mang trên mặt nụ cười ti tiện.

Nhưng rất nhanh, nụ cười kia liền biến dạng, trở nên so với khóc còn khó coi hơn.

“Tổ tông, ngươi đừng đi a!” Hơn nửa ngày, gác cổng phát ra một tiếng bi thương hò hét!

Chương 87: Xe của ta người nào bồi thường?

“Lâm tiên sinh, thật là có lỗi với a, ta không biết ngài là khách quý của Bành Cục trưởng, Tiểu Cẩu tại chỗ này bồi tội với ngài?” Gác cổng một đường chạy chậm đuổi kịp Lâm Hải, cười theo một hồi xin lỗi.

“Tiểu Cẩu?” Lâm Hải sững sờ.

“A, ta họ Cẩu Thả, ngài gọi ta Tiểu Cẩu là được.” Gác cổng vội vàng giải thích nói.

Phốc!

Mẹ nó, còn có cái này họ?

“Cái kia, Tiểu Cẩu a, ngươi cái họ này theo thân phận khí chất của ngươi rất xứng đôi nha.” Lâm Hải nói móc nói.

“A? Ha ha, làm còn chưa đủ, còn chưa đủ, còn cần phải tiếp tục cố gắng.” Gác cổng mang nụ cười trên mặt, liên tục khoát tay.

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái.

Em gái ngươi, ngươi cho rằng đây là khen ngươi sao?

Lười cùng loại tiểu nhân vật này so đo, Lâm Hải đi vào văn phòng của Bành Đào.

“Ngươi tốt, Lâm tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt!” Bành Đào đứng dậy đón lấy nói.

“Bành Cục trưởng, lão gia tử tốt a.” Lâm Hải cùng Bành Đào nắm tay, nói nói.

“Tốt, vẫn rất tốt, cái này còn may mà có Lâm tiên sinh a.”

“Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, mẫu thân ngươi cùng muội muội của ngươi cũng còn khỏe đi.” Lâm Hải cố ý hỏi.

Bành Đào mặt đỏ lên, đậu móa, cái này không phải là cố ý để cho mình khó chịu sao?

"Các nàng xuất ngoại." Bành Đào mập mờ nói nói.

"Há, xuất ngoại tốt, sinh hoạt quốc ngoại nhiều màu nhiều sắc, muội muội của ngươi liền thích ứng được, một người có thể cùng ba người..."

"Cái kia, Lâm tiên sinh a, tìm ngươi qua đây, chủ yếu muốn kỹ càng cởi xuống sự tình phát sinh trong nhà xác của bệnh viện năm." Bành Đào vội vàng đem đề tài chuyển hướng.

Đậu móa, cái Lâm Hải này quá tổn hại a, hết chuyện để nói!

"Nên nói, ta đã nói hết bên trên bản ghi chép a." Lâm Hải buông tay.

"Lâm tiên sinh, ngươi không cảm thấy ngươi đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ rất có khả nghi sao?" Bành Đào mở miệng hỏi nói.

Đậu phộng!

Nhấc lên tai nạn xe cộ, Lâm Hải gấp.

Mụ mụ, đến bây giờ, còn không người nhắc đến bồi thường tổn thất cho chính mình đây.

"Ta nói Bành Cục trưởng, chủ xe đụng ta có bắt được không? Tiền thuốc men ta chưa kể tới, nhưng xe của ta người nào bồi thường? Hơn hai trăm vạn đây." Lâm Hải mở miệng liền hỏi.

Bành Đào chau mày, cái này là đang cùng ngươi đàm án kiện đâu, ngươi thế nào lại cùng ta nói đến bồi thường.

"Chủ xe cũng là người bị hại, y ngày đó bị người đánh ngất xỉu, giấu ở trong đống hàng hóa, lái xe đụng ngươi, là một người hoàn toàn khác."

“Đừng nói những thứ vô dụng này, ngươi liền nói xe của ta người nào bồi thường?” Lâm Hải vẫn tương đối quan tâm đến vấn đề bồi thường.

“Trách nhiệm là do xe vận tải toàn trách, nhưng chỉ cần bắt được hung thủ liền có thể bồi thường, loại tình huống này, công ty bảo hiểm cũng sẽ không bồi thường.”

Đậu phộng, cái này mẹ nó không phải liền là không có ai bồi sao?

Lâm Hải nổi nóng một trận.

“Lâm tiên sinh, ta cảm giác ngươi xảy ra tai nạn xe cộ không phải ngẫu nhiên, mà chính là một trận mưu sát, không biết ngươi có cái cừu nhân gì không?”

Cừu nhân? Lâm Hải ngẫm lại, có thể tính là cừu nhân, đoán chừng cũng chỉ có Hồ Vi, dù sao mình đem đã đem ngón tay y bẻ gãy.

“Còn có, tai nạn xe của ngươi, rất có thể có quan hệ với vụ án trộm cướp bộ phận thi thể ở bệnh viện năm.”

Hả? Trong đầu Lâm Hải có một cái ý niệm xông tới.

“Bành Cục trưởng, không biết ngươi có biết rõ về một cái tổ chức gọi là Hắc Ưng Hội không?”

“Hắc Ưng Hội?” Bành Đào chau mày, “Là một cái tổ chức mang tính chất xã hội đen.”

Đậu phộng, nguyên lai gia hỏa này biết rõ a, biết rõ còn để Hắc Ưng Hội tồn tại, xem ra Cục trưởng này cũng qua quít bình thường đi, Lâm Hải muốn nói.

“Ngươi nhắc đến Hắc Ưng Hội làm cái gì?” Bành Đào nghi hoặc hỏi.

“Ta nghĩ, mặc kệ là sự tình ở bệnh viện năm, hay là sự tình tai nạn xe cộ xảy ra với ta, bàn tay đen sau màn kia, đều có thể là, Hắc Ưng Hội!”

“Ồ? Có chứng cứ gì?” Bành Đào nhãn tình sáng lên.

“Chứng cứ ta không có, bất quá trước khi ta tiến vào nhà xác của bệnh viện, từng gặp được bốn người áo đen ngăn cản, y phục của bọn họ, cùng thành viên Hắc Ưng Hội mà ta trước đó gặp được giống nhau như đúc.”

“Còn có, ta cùng Hắc Ưng Hội, xác thực tính toán có thù, bởi vì một kẻ gọi là Hồ Vi, ta cùng bọn họ đã giao thủ qua nhiều lần, còn đả thương của bọn họ một tên Tứ đương gia gì đó.”

“Ồ? Còn có việc này?” Bành Đào một trận kinh ngạc.

“Đúng a, cho nên ta dám khẳng định là Hắc Ưng Hội, ngươi liền phái người bắt bọn họ đi.” Lâm Hải cười toe toét nói nói.

“Nào có đơn giản như vậy.” Bành Đào lắc đầu.

“Hắc Ưng Hội là xưng hô trên đường, bên ngoài, bọn họ là công ty Bảo An cấp dưới của tập đoàn Hồ thị, mà tập đoàn Hồ thị tại thành phố Giang Nam có ảnh hưởng rất lợi hại, dưới tình huống không có đầy đủ chứng cứ, chúng ta cũng không thể tùy tiện động thủ.”

“Móa, đây chẳng phải là không có cách bắt bọn họ sao?” Lâm Hải một trận thất vọng.

“Chỉ có thể nói, thời cơ còn chưa chín muồi.”

Hai người đang nói chuyện, một trận tiếng đập cửa gấp rút vang lên.

“Báo cáo!” Một thanh âm thanh thúy của nữ nhân vang lên.

“Tiến đến!” Bành Đào mang theo uy nghiêm nói nói.

Cửa phòng bị đẩy ra, Hứa Điềm đi tới.

“Cục trưởng, ta cùng ngươi nói, Lâm Hải thật không có chết, thời điểm ta vừa mới tới phiên trực...”

Hứa Điềm nói một nửa, liền dừng.

“A! Lâm Hải! Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Bành Đào một mặt bất đắc dĩ, chờ ngươi đến báo cáo, rau cúc vàng đều nguội.

Lâm Hải thấy Hứa Điềm tiến đến, nhất thời cảm thấy một trận nhức cả trứng.

Đậu móa, tiểu nha đầu này dáng dấp ngọt như vậy, làm sao ra tay lại ác như thế?

“Ngươi còn hỏi ta đây? Ngươi cái tiểu cảnh sát giao thông, không ở trên đường cái trực phiên, chạy tới chỗ Cục trưởng các ngươi làm gì?” Lâm Hải nghiến ngẫm nói nói.

“Hừ, ai cần ngươi lo! Ta đã bị điều vào tổ chuyên án sáu chấm sáu, hiện tại ta là thành viên của tổ chuyên án, có quyền tùy thời hướng Cục trưởng báo cáo tình huống.” Hứa Điềm ưỡn ngực lên, ánh mắt tràn ngập kiêu ngạo.

“Hừ, tổ chuyên án hay không tổ chuyên án, ta mặc kệ, ngươi bây giờ vẫn là cảnh sát giao thông đi, xe của ta bị đụng hư thì nói làm sao?”

“Cái này, chờ chúng ta phá án, để hung thủ bồi thường cho ngươi.”

Lâm Hải trợn trắng mắt, đậu móa, làm sao lại cùng một cái lí do thoái thác với cCục trưởng các ngươi, chờ các ngươi phá án, ngày tháng năm nào.

Xem ra chính mình cần phải lại đi mua chiếc xe.

“Ai, đúng, ngươi ngày đó là từ trong xe trốn đi như thế nào, nói cho ta một chút thôi? Ngươi không biết, cái này đều thành một cái truyền thuyết trong đội cảnh sát giao thông chúng ta a.” Thiên tính bát quái của nữ nhân trong Hứa Điềm, đột nhiên bạo lộ ra.

“Cái này sao, ta vận dụng khu quỷ đại pháp, để tiểu quỷ đem ta dọn ra ngoài, tất cả đều là tiểu quỷ thật hung.” Lâm Hải hướng phía Hứa Điềm làm cái mặt quỷ.

“Hứ, nói vớ nói vẩn.” Hứa Điềm bĩu môi một cái.

Bành Đào cũng là cười một tiếng, nhưng sau đó, bỗng nhiên giật mình.

“Lâm tiên sinh, ngươi nói, là thật?” Bành Đào một mặt kinh hãi.

Nghĩ không ra cái Lâm Hải này, lợi hại như thế, lại có thể khu động cả Quỷ Thần.

“Cục trưởng, ngươi đừng nghe hắn nói bừa, trên đời này nào có quỷ? Lại nói, cho dù là có, cũng sẽ không nghe hắn sai khiến a.” Hứa Điềm hướng phía Lâm Hải nhún nhún cái mũi nhỏ đáng yêu.

“Trên đời này không có quỷ sao?” Bành Đào lắc đầu.

Đổi lại trước đó, ông ta cũng tin tưởng vững chắc, thuyết Quỷ Thần đều là sản phẩm của phong kiến mê tín.

Nếu là có người ở trước mặt Bành Đào, giả thần giả quỷ, ông ta tuyệt đối sẽ khịt mũi coi thường, thậm chí còn tiến hành răn dạy!

Nhưng từ sau khi gặp được Lâm Hải, cái nhìn của Bành Đào đã hoàn toàn biến đổi.

Chuyện phát sinh với phụ thân cùng trong nhà ông ta, không thể không khiến Bành Đào không tin, trên đời này, thật có quỷ thần tồn tại.

Liên tưởng tới sự mất tích ly kỳ vô pháp giải thích của Lâm Hải sau khi tai nạn xe cộ xảy ra, Bành Đào không khỏi, đối với lí lẽ mà Lâm Hải nói ra, hoàn toàn tin tưởng!

Trừ Quỷ Thần, người nào có thể làm được?

“Lâm tiên sinh, cái phương pháp khu quỷ này, thần kỳ như vậy?” Ngữ khí của Bành Đào, trong lúc bất tri bất giác, mang lên một chút cung kính.

“Cục trưởng, ngươi nói cái gì đó?” Hứa Điềm một mặt kinh ngạc.

“Tiểu Hứa, Lâm tiên sinh không phải người bình thường.” Bành Đào không có nói nhiều, có mấy lời, chạm đến là thôi liền được.

“Nhưng hắn rõ ràng...” Hứa Điềm còn chưa dứt lời, một cái cảnh sát mặt này ngưng trọng đi tới.

“Cục trưởng, lại có một cái đại án!”

Chương 88: Bắt người bên đường

“Chuyện gì xảy ra?” Bành Đào nghe xong, sắc mặt lập tức kéo căng.

“Bắt đầu từ hôm qua, sở cảnh sát ở các khu quản hạt liên tiếp nhận được báo án, đã có nhiều nam nữ trẻ tuổi mất tích, có người thậm chí là bị bắt đi ở bên đường.”

“Cái gì?” Bành Đào giật mình, “Có đầu mối gì không có?”

“Không có một tia manh mối, duy nhất có thể xác định chính là, tuổi tác của các nam nữ mất tích là từ mười tám đến hai mươi năm tuổi, mà những người bị bắt đi kia, cũng đều là người bình thường, không có lịch sử kết thù kết oán cùng người khác.”

“Lập tức an bài cảnh lực, toàn lực điều tra!”

“Vâng!” Vị cảnh sát này kính cái lễ, đi ra ngoài.

Bành Đào xoa xoa đầu, một mặt thần sắc lo lắng.

Thật sự là thời buổi rối loạn a.

“Lâm tiên sinh, nếu không hôm nay chỉ tới đây thôi, án kiện kia một khi có cái gì tiến triển, ta sẽ thông tri ngươi. Đồng thời, nếu bên ngươi phát hiện ra cái động tĩnh gì, xin cũng kịp thời cho chúng ta biết.”

“Tốt, này liền cáo từ.”

Sau khi Lâm Hải ra ngoài, tâm lý có chút bất an, hắn tổng cảm giác, án thanh niên nam nữ mất tích mà vị cảnh sát trước đó đã nói kia, không thể đơn giản như vậy.

Ngẫm lại, Lâm Hải gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt, muốn dặn dò nàng một chút, gần nhất phải tận lực ít đi ra ngoài, chú ý an toàn.

Thế nhưng là gọi nửa ngày, điện thoại cũng không ai tiếp.

Tâm Lâm Hải không khỏi lập tức kéo căng.

Lâm Hải lại gọi điện thoại cho Liễu Hinh Tình.

“Uy, gọi điện thoại cho ta làm gì?” Liễu Hinh Tình rất nhanh liền kết nối, hoàn cảnh tựa hồ có chút ồn ào.

“Tỷ tỷ ngươi có ở cùng với ngươi không?”

“Không có a, làm sao?”

“Không có việc gì, hai ngày này thành phố Giang Nam không yên ổn, ngươi chú ý không nên chạy loạn.”

“Biết rõ, ta đang cùng các bạn học tiến hành liên hoan tốt nghiệp, treo a.”

Tắt điện thoại, bất an trong lòng Lâm Hải càng ngày càng mãnh liệt.

Gọi cái xe, Lâm Hải đi thẳng đến nhà Liễu Hinh Nguyệt.

“Tiểu Hải, làm sao con lại tới? Nhanh vào nhà.” Triệu Phương vội vàng chào hỏi để Lâm Hải đi vào.

“A di, Hinh Nguyệt đâu?” Lâm Hải vội vàng hỏi.

“Hinh Nguyệt ra ngoài mua thức ăn, ai nha, cái này ra ngoài cũng đã một hồi, đáng lẽ cũng nên trở về.”

Tâm Lâm Hải mạnh mẽ chìm xuống, một cỗ dự cảm không tốt xông tới.

“Con trước tiến vào ngồi đi, ta đi gọi điện thoại cho Hinh Nguyệt, đứa nhỏ này thật sự là, mua cái đồ ăn mà lâu như vậy...”

“A di, Hinh Nguyệt đi chỗ nào mua thức ăn?” Lâm Hải không có vào nhà, vội vã hỏi.

“Là khu buôn bán ở phố Ngênh Trạch a? Con làm sao vậy Tiểu Hải, sắc mặt làm sao khó coi như vậy?”

“Không có việc gì a di, con qua khu buôn bán tìm Hinh Nguyệt.” Nói xong, không chờ Triệu Phương trả lời, Lâm Hải liền chạy ra ngoài.

“Tiểu Hải, buổi tối tới trong nhà ăn a, a di làm đồ ăn ngon cho con.”

Khu buôn bán ở phố Ngênh Trạch, cách nhà Liễu Hinh Nguyệt cũng khoảng hơn mười phút đi bộ.

Lâm Hải vừa đến, chỉ thấy một đám người đang đứng ven đường, châu đầu ghé tai nghị luận cái gì đó.

Lâm Hải thấy thế, vội vàng đi qua.

“Ai, cô gái tốt bao nhiêu a, tuổi trẻ lại xinh đẹp, để đám hỗn đản kia coi như cướp đi.”

“Hi vọng cảnh sát nhanh phá án đi, nếu không một cô gái xinh đẹp như vậy, rơi vào hỏng trong tay người, ai, hậu quả khó mà lường được a!”

“Nữ hài kia vẫn là sinh viên đại học đâu, mỗi lần đều ở chỗ ta mua thức ăn, đặc biệt có lễ phép...”

Đầu Lâm Hải ông một tiếng.

Đuổi bước lên phía trước.

“A di, nữ hài các ngươi nói kia, dung mạo ra sao, mặc quần áo gì?”

“Dáng dấp cũng xinh đẹp đâu, giống như minh tinh truyền hình, mặc một bộ lụa sam màu xanh sẫm...”

Lời phía sau Lâm Hải đã không nghe được nữa.

Trong đầu chỉ có một thanh âm, Hinh Nguyệt đã xảy ra chuyện!

Hắn rõ ràng nhớ kỹ, bộ đồ mà Liễu Hinh Nguyệt mặc hôm nay, cũng là lụa sam màu xanh sẫm.

Hinh Nguyệt, Hinh Nguyệt, em ở đâu?

Đầu óc Lâm Hải trống rỗng.

Bỗng nhiên, tựa hồ nhớ tới cái gì, hắn vội vàng lấy điện thoại di động ra.

“Bành Cục trưởng, bạn gái của ta bị người bắt đi, ta muốn hết thảy tư liệu của vụ án này!”

Bên kia Bành Đào trầm mặc một hồi.

“Lâm tiên sinh, ta hiểu tâm tình của ngươi, ngươi tin tưởng chúng ta...”

“Đừng có nói nhảm a, ta muốn hết thảy tư liệu của vụ án này!!!” Lâm Hải gào thét nói.

Chân mày Bành Đào nhảy một cái, cưỡng ép đem nộ khí đè xuống.

“Lâm tiên sinh, cái này không hợp quy củ, chúng ta có kỷ luật...”

“Vậy ngươi liền đợi để phụ thân ngươi tiếp tục bị quỷ nhập vào người đi!” Lâm Hải đã không để ý tới lý trí.

“Ngươi...” Bành Đào phổi cũng tức điên.

Toàn bộ thành phố Giang Nam, có ai dám uy hiếp chính mình?

Cái Lâm Hải này quá phận.

Thế nhưng là ngẫm lại cảnh tượng đáng sợ của phụ thân trước đó cùng thủ đoạn không thể tưởng tượng của Lâm Hải, Bành Đào thở phào một hơi.

“Tốt a, ngươi ở đâu? Ta phái người đưa qua cho ngươi.”

“Phố Nghênh Trạch!” Lâm Hải nói xong cũng treo.

Chỉ chốc lát sau, một xe cảnh sát bắn tới, Lâm Hải thấy thế, vội vàng nghênh đón, mở cửa ngồi vào trong xe.

“Người đã cùng Cục trưởng chúng ta nói cái gì? Cục trưởng chúng ta tức đến mức cũng quẳng cả đồ vật.” Hứa Điềm đang ngồi ở vị trí điều khiển, kỳ quái hỏi.

“Bớt nói nhảm, đồ đâu?” Lâm Hải mới lười nhác quản ông ta có quẳng hay không quẳng đồ đâu.

“Hừ, người ta từ thật xa đưa đồ vật tới cho ngươi, ngươi nhìn ngươi có thái độ gì?” Hứa Điềm tức giận đem một túi hồ sơ ném cho Lâm Hải.

“Ngươi tranh thủ thời gian nhìn a, xem hết ta vẫn phải lấy về đây.”

Lâm Hải không để ý tới nàng, nhanh chóng đem hồ sơ mở ra.

Từng cái vụ án, đều là bị nam tử mang theo khẩu trang, dùng một chiếc xe Santana màu đen không có bảng số bắt đi.

Trừ cái đó ra, không còn có manh mối khác.

Lâm Hải tức đến mức trực tiếp đem hồ sơ vụ án ném cho Hứa Điềm.

“Cơ quan công an các ngươi, hiệu suất làm việc thật thấp.”

“Uy, ngươi nói cái gì đó? Ta...” Lời nói của Hứa Điềm bỗng nhiên dừng lại.

“Mau nhìn nơi đó!” Hứa Điềm chỉ về đằng trước, rít lên một tiếng.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, một chiếc xe nhỏ không có bảng số màu đen bỗng nhiên dừng lại, cửa xe mở ra, một cái nam tử mang mặt nạ, đem một cô gái ven đường mãnh mẽ kéo lên xe.

Mà nữ hài kia, lại là Liễu Hinh Tình!

“Mau đuổi theo!” Lâm Hải gào thét một tiếng.

Không cần Lâm Hải nói, Hứa Điềm đã khởi động xe.

“Dám ở dưới mí mắt cảnh sát cướp người, quá càn rỡ! Ngồi vững vàng!” Hứa Điềm đạp cần ga, xe sưu cái liền thoát ra ngoài.

Xe màu đen phía trước, tựa hồ cũng phát hiện có xe cảnh sát đuổi theo, đột nhiên gia tốc, nhanh chóng lái rời.

“Muốn chạy? Cô nãi nãi cho ngươi mượn cái cánh!”

Xe cảnh sát lần nữa gia tốc, tả xung hữu đột trong đám người, vô cùng nguy hiểm.

“Đậu phộng!” Lâm Hải ở trên xe bị quăng ngã trái ngã phải, vội vàng đem dây an toàn buộc lên.

Đồng thời nhìn một mặt hung ác của Hứa Điềm một chút.

Thật sự là nhìn người không thể xem bề ngoài a, tiểu nha đầu này, vừa tiến vào trạng thái, nào còn có một chút hình tượng tiểu nữ cảnh thanh thuần động lòng người trước đó, hoàn toàn là giây lát biến hóa thành hãn phụ (*người phụ nữ cường hãn) mà!

Xe phí khí lực thật lớn, mới lái ra khỏi phố Ngênh Trạch, tiến vào đường cái lớn.

“Tiểu tử, ta để ngươi chạy!” Hứa Điềm lần nữa gia tốc, khoảng cách cùng xe phía trước, lần nữa rút ngắn.

Thời điểm nhìn thấy liền phải đuổi tới, không nghĩ tới nảy sinh biến cố!

Chỉ thấy xe phía trước, mãnh mẽ thắng gấp một cái, đột nhiên dừng lại.

“Đậu phộng! Muốn tông vào đuôi xe!” Hứa Điềm trong lòng giật mình, đến nói tục cũng tuôn ra.

Nàng vội vàng cũng là thắng gấp một cái!

Nhưng khoảng cách giữa hai xe, cuối cùng vẫn là quá gần.

“Ầm!” Hai chiếc xe đến cùng vẫn là đụng vào nhau.

Còn may Hứa Điềm phanh lại kịp thời, nàng cùng Lâm Hải đều không bị thương.

Vội vàng nhảy xuống xe, Hứa Điềm hô to một tiếng: “Cảnh sát, nhanh đầu hàng!”

Cửa xe phía trước bỗng nhiên mở ra, một cái nam tử mang theo khẩu trang to đi xuống, khóe mắt mang theo một tia âm ngoan.

Sau khi nam tử xuống xe, một câu không nói, trực tiếp xuất thủ, hướng phía cái cổ Hứa Điềm chộp tới.

Lâm Hải thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại!

“Là y!”

Chương 89: Bí quá hoá liều

Hứa Điềm còn không có kịp phản ứng, công kích của nam tử mang khẩu trang đã đến trước mắt.

Lâm Hải thấy thế, vội vàng xuất thủ, một quyền hướng phía nam tử mang khẩu trang đánh tới!

Tốc độ của kẻ này quá nhanh, cứu Hứa Điềm căn bản là không kịp, Lâm Hải chỉ có thể vây Nguỵ cứu Triệu!

Quả nhiên, một chiêu này rất có hiệu quả.

Nam tử mang khẩu trang bỗng nhiên biến chiêu, đem công kích hướng về Hứa Điềm, chuyển hướng sang Lâm Hải.

"Ầm!"

Quyền chưởng tương giao, Lâm Hải bị chấn động đến rút lui hai bước, nam tử mang khẩu trang cũng rút lui liên tiếp lui năm, sáu bước, bên trong ánh mắt là một mảnh kinh ngạc.

"Ừm?" Lâm Hải sững sờ, "Không phải tên kia?"

Vừa thấy tốc độ xuất thủ của nam tử mang khẩu trang, Lâm Hải còn tưởng rằng là gặp được cái bóng đen tại nhà xác kia.

Nhưng qua một chiêu này, Lâm Hải mới phát hiện, người trước mặt này, thực lực so với cái bóng đen kia còn phải mạnh hơn hai phần.

Bất quá, tốc độ như quỷ mị này, đã để Lâm Hải xác định, cái nam tử mang khẩu trang trước mắt này, cùng cái bóng đen trong nhà xác kia, tuyệt đối là một đám.

Liên tưởng đến những cái thi thể bị móc sạch nội tạng trong nhà xác kia, Lâm Hải càng thêm lo lắng.

Hinh Nguyệt, em tuyệt đối không nên có việc a.

Nếu không, ta tuyệt đối lăng trì đám người này!

“Ngươi là ai? Nhanh thúc thủ chịu trói, tranh thủ xử lý khoan dung!” Hứa Điềm lúc này mới phản ứng được, cuống quít bày làm ra một bộ tư thế đọ sức.

“Khặc khặc kiệt...” Nam tử mang khẩu trang nhìn cũng chưa từng nhìn Hứa Điềm, ngược lại hướng phía Lâm Hải phát ra trận trận tiếng cười để người ta tê cả da đầu.

“Ngươi chính là cái Lâm Hải kia a? Thế mà không thể đem ngươi đâm chết?”

Lâm Hải sững sờ, sau đó sắc mặt trở nên âm u đáng sợ.

“Nguyên lai là ngươi làm!”

“Không tệ, bất quá ngươi trốn qua một mệnh, lại không biết trân quý bao nhiêu a, lúc này, ta nhìn ngươi làm như thế nào để thoát khỏi qua!”

Nói, thân ảnh của nam tử mang khẩu trang lần nữa nhoáng một cái, vô cùng nhanh chóng hướng phía mặt Lâm Hải xuất một kích!

Tốc độ quá nhanh, Lâm Hải căn bản là không có cách nào né tránh!

Cắn răng một cái, Lâm Hải lần nữa lập lại chiêu cũ, cũng là một quyền hướng phía ngực nam tử mang khẩu trang đảo tới.

“Hừ, điêu trùng tiểu kỹ!” Nam tử mang khẩu trang nghiêng thân thể sang một bên, tránh thoát một quyền của Lâm Hải, đồng thời, một chiêu trước đó cũng thay đổi thành hư chiêu.

Lâm Hải vừa mới chuẩn bị đổi chiêu, bỗng nhiên cảm thấy sau đầu có gió!

Hơi chút do dự, chỗ cổ đã chịu một chút trọng kích, hai mắt lật một cái, chậm rãi ngã xuống.

Nam tử mang khẩu trang thấy thế, vội vàng hướng phía Hứa Điềm cũng là một kích.

Hứa Điềm còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, liền ngất xỉu.

“Ngươi không nên xuất thủ, vạn nhất bại lộ...” Nam tử mang khẩu trang trách cứ nói.

“Không sao, thời gian cấp bách, chúng ta mau đi trở về.” Người thần bí kia nói nói.

“Ừm.” Nam tử mang khẩu trang đem Lâm Hải cùng Hứa Điềm cũng nhét vào trên xe, lái xe nhanh chóng rời đi.

Trên xe, Lâm Hải hơi hơi mở hai mắt ra, một đạo hàn quang hiện lên.

“Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con? Vạn nhất tên đẹp khẩu trang này chạy, manh mối liền đoạn, còn muốn tìm được Hinh Nguyệt liền càng khó, chính mình chỉ có bị bọn họ bắt, mới có thể nhìn thấy Hinh Nguyệt, đêm dài lắm mộng, chỉ có thể bí quá hoá liều.”

Lâm Hải vụng trộm quét xuống hai bên của chính mình.

Bên trái là Liễu Hinh Tình, bên phải là Hứa Điềm, hai người cũng đã hôn mê, thân thể mềm mại ngược lại dán trên người mình.

Theo xe lắc lư, thân thể kiều nhuyễn của hai người, không ngừng ma sát trên người hắn, để tâm lý Lâm Hải ngứa ngáy, giống như mọc cỏ vậy.

Thiên a, ca ca đây cũng là trái ôm phải ấp, tiện sát đám người, chỉ là trường hợp này, có chút quá không đúng lúc, căn bản không có cách nào phát huy a.

Lâm Hải chỉ có thể từ từ nhắm hai mắt, yên lặng hưởng thụ lấy phần hạnh phúc dày vò này.

Xe đi chừng hơn nửa giờ, liền dừng lại tại trước một cái nhà xưởng quy mô lớn.

Xe dừng lại, nhất thời có mấy cái người áo đen tiến lên, đem ba người Lâm Hải kéo xuống xe, đồng thời từ trong cốp sau xe, lôi ra hai cái nam nữ trẻ tuổi.

“Trước mang vào.” Nam tử mang khẩu trang phân phó xong, liền đem đầu chuyển hướng sang người thần bí bị trường bào che kín ở phía sau lưng.

“Ngươi bây giờ nhanh chóng về cương vị của mình, đừng bại lộ thân phận.”

“Tốt, vậy các ngươi cẩn thận.” Người thần bí do dự một chút, “Cái Lâm Hải kia, thật không đơn giản, các ngươi chú ý nhiều hơn đi!”

“Yên tâm, tuyệt đối không sai lầm!”

Sau khi người thần bí đi, khóe miệng của nam tử mang khẩu trang nhếch lên.

“Lâm Hải? Chỉ thường thôi!”

“Thiếu gia, lại chộp tới năm cái!” Người áo đen đem đám người Lâm Hải dẫn tới trước mặt một cái nam tử tuổi trẻ.

“Ồ? Ha ha, làm rất tốt, dạng này chẳng phải là đủ sao? Dẫn đi đi!”

“Vâng!” Mấy cái người áo đen chuẩn bị quay người rời đi.

“A? Chờ chút!” Người trẻ tuổi bỗng nhiên đứng lên, đi một vòng vây quanh Lâm Hải, sau đó lên tiếng cuồng tiếu.

“Ha ha ha ha, Lâm Hải? Thật là nghĩ không ra, lại là ngươi!”

“Đây thật là oan gia ngõ hẹp a! Đem hắn đưa đến phòng bên cạnh, treo ngược lên cho ta!” Nam tử trẻ tuổi hung ác nói nói.

“Được”, Hai cái nam tử áo đen kéo lấy Lâm Hải liền đi.

“Còn có cái nữ cảnh sá này t, cũng treo ngược lên cho ta, đậu móa, một hồi thiếu gia còn có thể chơi đùa SM+ đồng phục hấp dẫn, thoải mái a.”

Hứa Điềm cũng bị kéo đi.

“A? Người này là ai? Làm sao giống Hinh Nguyệt như vậy đâu?” Người trẻ tuổi lại tiếp cận Liễu Hinh Tình.

“Đậu móa, không phải là muội muội Hinh Nguyệt sao, ha ha, thiếu gia ta hôm nay quá có phúc khí, đem cô nàng này giam chung một chỗ với Hinh Nguyệt cho ta, chiếu cố thật tốt, ban đêm thiếu gia ta muốn song phi cùng chị em gái này, ha ha ha...”

Trong một cái phòng trống trải, Lâm Hải cùng Hứa Điềm, bị trói chặt hai cổ tay, treo ngược lên.

Kịch liệt đau đớn chỗ cổ tay, để cho Hứa Điềm tỉnh lại.

“Uy, các ngươi là ai, nhanh đem ta thả ra.”

Mấy cái người áo đen nhìn Hứa Điềm bởi vì bị treo ngược lên, lộ ra bụng dưới trắng noãn bằng phẳng cùng cái rốn nhỏ nhắn xinh xắn gợi cảm, lộc cộc nuốt nước bọt.

“Chậc chậc, tốt a! Nếu không phải thiếu gia chuẩn bị cùng cái tiểu nữ cảnh này hảo hảo chơi đùa, lão tử thật nghĩ thượng nàng, đã lớn như vậy, còn chưa từng làm qua nữ cảnh sát đâu, không biết ở trên giường, có phải còn một bản nghiêm túc như thế hay không.”

Lâm Hải cũng mở to mắt, đánh giá chung quanh một chút, âm thầm tự hỏi phương pháp thoát thân.

“Ầm!” Cửa lớn đạp mạnh mở.

“Ha ha ha ha, Lâm Hải, không nghĩ tới sao, ngươi cũng có một ngày rơi xuống trong tay bản thiếu gia.” Một cái âm thanh phách lối bên trong mang theo cừu hận vang lên.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, một mặt chấn kinh!

“Lại là ngươi!”

“Không sai, chính là bản thiếu gia, ngươi không nghĩ tới a? Đậu móa, thù mới hận cũ, lão tử hôm nay cùng ngươi cùng tính một lượt!”

“Ngươi muốn thế nào?” Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Thế nào? Đợi lát nữa ngươi liền biết rõ, bản thiếu gia đảm bảo ngươi sẽ hài lòng!” Nam tử trẻ tuổi đem ánh mắt chuyển dời đến trên thân Hứa Điềm.

“Chậc chậc chậc, cái cảnh phục này vừa mặc trên thân, thật mẹ nó có vị đạo a , chờ bản thiếu gia chơi nữ cảnh sát này trước, sau đó ta sẽ ở ngay trước mặt ngươi, để ngươi nhìn Hinh Nguyệt hầu hạ dưới người thiếu gia, ha ha, ngươi có phải rất chờ mong hay không a?”

Nhãn tình Lâm Hải sáng lên, Hinh Nguyệt quả nhiên ở chỗ này.

Nam tử trẻ tuổi nói xong, sắc mặt mạnh mẽ lạnh xuống.

“Đậu móa, chờ chơi Liễu Hinh Nguyệt xong, bản thiếu gia sẽ đích thân đưa ngươi moi tim đào bụng, nghiền xương thành tro!”

Lời nói của nam tử trẻ tuổi vô cùng âm ngoan, để da đầu tê dại một hồi.

Nói xong, nam tử đem ánh mắt sắc mị mị đưa tới chỗ Hứa Điềm.

“Chơi nữ cảnh, cảm giác nhất định là rất khác đi, cô nàng, một hồi ngươi liền phải mặc bộ cảnh phục này, tại dưới người bản thiếu gia trằn trọc triền miên, suy nghĩ một chút có phải rất kích thích hay không a?”

“Ngươi dám!” Hứa Điềm nghe vậy, sắc mặt từng chút biến thành vô cùng trắng bệch.

“Ha ha ha!” Thấy sắc mặt của Hứa Điềm, nam tử trẻ tuổi càng thêm đắc ý, “Đem nàng thả xuống cho ta!”

Chương 90: Địa Ngục Nhân gian

Hứa Điềm một trận tuyệt vọng, nước mắt không khỏi trượt xuống.

“Thiếu gia!” Bỗng nhiên, một người áo đen chạy vào.

“Lão gia thông tri tất cả mọi người qua tập hợp.”

Nam tử trẻ tuổi nghe xong hai chữ lão gia, nhất thời đánh cái rùng mình, dục hỏa bị tưới không còn một mảnh.

“Đậu móa, đều không nghe thấy sao? Nhanh qua!” Nói xong, nam tử trẻ tuổi sợ đi trễ, liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Gã vừa đi, những người áo đen này, cũng hốt hoảng chạy theo.

“Ừm? Đi hết rồi.” Lâm Hải thở phào.

Vừa rồi, nếu như Hứa Điềm thật gặp nạn, hắn thật không có biện pháp gì tốt.

“Uy, chúng ta cũng tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp chạy trốn.” Lâm Hải hướng phía Hứa Điềm nói nói.

“Ta đây cũng biết, thế nhưng hai tay chúng ta bị treo, căn bản không lấy sức nổi, làm sao trốn a?” Vẻ mặt Hứa Điềm buồn thiu.

Lâm Hải ngẫm lại, bỗng nhiên thân thể lắc đi, nhấc chân thẳng phía bờ mông cong cong đàn hồi của Hứa Điềm đạp một chân.

“A, ngươi làm gì!” Hứa Điềm giật mình, thân thể bị đạp lắc đi, khi lắc trở về, kém chút đâm vào trên thân Lâm Hải.

“Dùng chân ngươi cuốn lấy eo ta, sau đó đem dây thừng trên tay ngươi cởi bỏ, nhanh lên!” Lâm Hải nói, theo đó lại là một chân đạp vào cái mông của Hứa Điềm.

“Uy, ngươi liền không thể chuyển sang nơi khác đá sao!” Hứa Điềm buồn bực nói nói.

Phốc!

Lâm Hải cái này tức a.

Lúc này, nào còn muốn nghĩ nhiều như vậy!

“Nhanh lên, bằng không bọn họ trở về, hai ta cũng chơi xong!” Lâm Hải quát khẽ nói.

Hứa Điềm mãnh mẽ tỉnh táo lại, biết rõ hiện tại cũng không phải là lúc so đo những cái này.

Sự cấp tòng quyền (*Việc gấp phải tùy cơ), Hứa Điềm cũng không đoái hoài tới xấu hổ hay không, chờ thân thể lắc về phía Lâm Hải, hai cặp đùi thon dài đẹp đẽ vừa dùng lực, liền quấn ở trên lưng Lâm Hải.

Thân thể treo ở trên thân Lâm Hải, dây thừng không có sức giãn, Hứa Điềm vội vàng hoạt động, cố gắng đem tay rút ra bên ngoài.

Một cỗ u hương nhàn nhạt tiến vào lỗ mũi Lâm Hải, kích thích thần kinh của hắn, toàn thân Lâm Hải liền giống như bị điện giật, tê dại một trận.

Đậu phộng, Lâm Hải một trận xấu hổ, cái bản tính này, thật sự là hắn a không phân thời gian trường hợp a.

“Cái đồ vật gì?” Hứa Điềm cảm thấy chỗ mông đít có chút khó chịu.

Vội vàng xê dịch cái mông.

Đậu phộng!

“Đừng nhúc nhích, tranh thủ thời gian cởi dây thừng đi!” Thanh âm nói chuyện của Lâm Hải cũng phát run.

“Phi, lưu manh!” Hứa Điềm sững sờ, sau đó liền kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Được chưa, ngươi tại sao lại nặng giống như lợn vậy, tay ta đều sắp bị cắt đứt!” Lâm Hải thúc giục nói.

“Ngươi mới nặng như lợn ấy!” Hai tay Hứa Điềm bị buộc chặt, chỉ có thể buồn bực dùng hai chân hung hăng kẹp Lâm Hải một chút.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật mình.

Đậu móa, chớ lộn xộn, ca ca cũng sắp cầm giữ không được rồi!

Dây thừng của Hứa Điềm cuối cùng đã được cởi ra, nhưng vấn đề mới lại tới.

“Cao như vậy, ta làm sao xuống dưới a?” Hứa Điềm cuộn tại trên thân Lâm Hải, hai cái cánh tay gắt gao ôm cổ Lâm Hải, liếc mắt xuống phía dưới một cái, sợ hãi nói nói.

Lúc này, đầu Lâm Hải lại một trận lắc lư.

“A, ngươi loạn động cái gì! Thối lưu manh!” Cảm thấy bộ vị nhạy cảm truyền đến cảm giác khác thường, Hứa Điềm buồn bực vỗ xuống đầu Lâm Hải.

“Đậu phộng, xin nhờ, ta cũng không muốn động a, nhưng ngươi ôm ta chặt như thế, ta đều sắp chết ngạt rồi.” Lâm Hải một mặt ủy khuất.

“A? Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Hứa Điềm lúc này mới phát hiện, thật không trách được Lâm Hải.

“Được, đừng nói những cái này, ngươi nhanh xuống dưới, nếu không tay ta liền đứt!” Hai người rơi cùng một chỗ, cổ tay Lâm Hải cũng bị ghìm chảy ra máu.

“Thế nhưng là, quá cao, ta không dám nhảy a.” Hứa Điềm nhìn xuống một chút, sợ hãi nói nói.

“Ai, nữ nhân thật phiền phức a.” Lâm Hải chửi một câu.

“Thế này, ngươi khi còn bé từng trèo cây đi, ngươi liền coi ta thành cái cây, theo thân thể ta, trượt xuống đi!” Lâm Hải thúc giục nói.

“A?”

“A cái gì, còn không đi xuống, bọn họ trở về, chuyện thứ nhất cũng là cưỡng gian ngươi, trước cưỡng gian, lại luân gian, gian xong lại giết, giết hết lại gian!” Lâm Hải một mặt hung ác hù dọa nói.

“A!” Hứa Điềm quả nhiên sợ hãi, theo Lâm Hải thân thể, liền trượt chân xuống tới.

“Ai u, đậu phộng!” Lâm Hải bỗng nhiên hét thảm một tiếng, hai chân cong lên.

Sau khi hai tay Hứa Điềm bắt được cổ chân Lâm Hải, đã cách mặt đất không tới hai mét, nàng cắn răng một cái, buông tay nhảy xuống.

“A! Thành công! A? Ngươi làm sao?” Hứa Điềm nhìn biểu lộ thống khổ của Lâm Hải, một mặt kinh ngạc.

“Không có việc gì, nhanh buông ta xuống!” Lâm Hải nhịn đau nói nói.

“A.” Hứa Điềm vội vàng chạy đến chỗ khống chế cơ quan, đem Lâm Hải buông ra.

Lâm Hải vừa rơi xuống đất, vội vàng che háng ngồi dưới đất.

“Uy, ngươi không sao chứ?” Hứa Điềm một mặt vô tội.

Lâm Hải khoát khoát tay, tâm nói ngươi a thật sự là khắc tinh của ta.

Hơn nửa ngày, Lâm Hải mới đứng lên.

“Đi, chúng ta đi cứu người.” Lâm Hải dẫn đầu, cẩn thận từng li từng tí đi ra ngoài.

“Ừm?” Bên ngoài không có bất kỳ ai.

Đoán chừng cũng bị cái lão gia gì kia kêu qua đi.

“Đi, bên này!” Lâm Hải hướng một mảng nhà xưởng lớn phía trước mà đi đến.

Cửa phòng đang khóa, thời gian cấp bách, Lâm Hải cũng không lo được kinh hãi thế tục, bắt lấy ổ khóa, trên tay hơi dùng sức, trực tiếp đem ổ khóa bẻ gãy.

“Uy, ngươi là Thủy Thủ Popeye sao? Ăn rau cải xôi mà lớn lên?” Hứa Điềm cả kinh miệng há to miệng.

Đẩy cửa ra, một cỗ mùi máu tươi nhất thời truyền đến, Lâm Hải cùng Hứa Điềm cũng bị một màn trước mắt trấn trụ.

“Ọe...” Hai người gần như đồng thời, ôm bụng nôn mửa ra ngoài.

Thật đáng sợ, quá huyết tinh!

Trong phòng, quả thực chính là một cái tràng Đồ Tể, một cái Địa Ngục Nhân gian.

Trên trăm nam nam nữ nữ trẻ tuổi, bị trói tại trên cây cột, thân trên xích lõa, hoặc hôn mê, hoặc ngốc trệ, hoặc hoảng sợ, hiển nhiên đã nhận phải kích thích cực lớn.

Bên trong cùng, hai nam một nữ đã bị móc sạch bụng, ruột bị ném trên bàn, máu chảy một chỗ, vẫn tí tách chảy xuống đất.

Càng làm cho Lâm Hải rùng mình là, một cái nam nhân bên trong đó, hắn thế mà cũng nhận biết!

Triệu Lỗi!

Trong lòng Lâm Hải phát lạnh một trận.

Tuy Triệu Lỗi cướp đi bạn gái của mình trước, cùng mình cũng có chút không hợp nhau, nhưng nói cho cùng, hai người cũng không có thâm cừu đại hận gì.

Hơn nữa, Triệu Lỗi người này, trừ một chút hoàn khố, thật cũng không làm qua cái gì ác, không nghĩ tới hôm nay lại rơi xuống một cái kết cục bi thảm như thế.

Đậu móa, đám súc sinh này, trộm cướp bộ phận người chết cũng coi như thôi, thế mà liền người sống cũng không buông tha.

Lâm Hải không khỏi nắm chặt song quyền, đem răng cắn gắt gao, lửa giận trong lồng ngực liền bốc lên.

Chính mình tuyệt sẽ không tha cho đám hỗn đản kia, không vì cái gì khác, liền vì bản tính làm người tối thiểu nhất!

Mấy tên khốn kiếp này, đã đánh mất tư cách làm người cơ bản!

“Lâm Hải, cứu ta a! Ta không muốn chết a!” Bỗng nhiên, một cái thanh âm nữ nhân quen thuộc, mang theo tiếng khóc, bén nhọn vang lên.

Chương 91: Biến thái thụ ngược cuồng

“Vương Đình?” Lâm Hải nhanh chóng phát hiện, Vương Đình thế mà cũng ở trong những người này.

Chỉ là Vương Đình của giờ phút này, sớm đã không có bộ dáng trước đó.

Vương Đình bị trói tại chỗ cách Triệu Lỗi không xa, tóc tai bù xù, thân trên xích lõa, trên mặt bởi vì hoảng sợ, mà vặn vẹo kịch liệt.

“Lâm Hải, cứu ta, nhanh cứu ta a, bọn họ đều là ma quỷ, ngươi dẫn ta đi, dẫn ta đi a!” Vương Đình kịch liệt giãy dụa, hướng phía Lâm Hải gào khóc.

“Đừng hô!” Lâm Hải gầm nhẹ nói.

Nữ nhân ngốc này, có phải không có não hay không? La to như thế, là muốn đem người đưa tới sao?

Vương Đình sững sờ, sau đó càng thêm điên cuồng.

“Lâm Hải, ta biết rõ trước kia là ta sai, ta van cầu ngươi mau cứu ta, mau cứu ta a, chỉ cần ngươi cứu ta, để cho ta làm cái gì đều được, ta có thể cùng ngươi hòa hảo, có thể để ngươi chơi ta, ngươi bây giờ liền có thể chơi ta, đến a, chỉ cần ngươi cứu ta, ta cái gì cũng đáp ứng.”

Lâm Hải tức đến xạm mặt lại!

Cái gì loạn thất bát tao vậy!

Ca ca có đói khát như vậy sao?

Vương Đình vừa hô như vậy, nhất thời kéo theo một số nam nữ coi như là thanh tỉnh.

“Người tốt, van cầu ngươi cứu lấy chúng ta đi.”

“A, ta một khắc cũng không muốn ngốc ở đây nữa, van cầu ngươi mau cứu ta, ta cũng cái gì cũng nguyện ý làm!”

“Thả chúng ta đi, van cầu các ngươi.”

Tiếng kêu cứu, tiềng ồn ào, vang lên liên miên.

“Im miệng, các ngươi còn hô nữa, người xấu đến, chúng ta ai cũng không sống nổi!” Lâm Hải tức đến hỏng, vội vàng hô to một tiếng, ngăn cản bọn họ.

Quả nhiên, mọi người nghe xong, đều an tĩnh lại.

Chỉ là bởi vì tâm lý sợ hãi, từng cái nhỏ giọng khóc kêu.

“Lâm Hải, chúng ta cứu bọn họ trước đi.” Hứa Điềm nhỏ giọng nói nói.

Tràng cảnh trước mắt quá thảm quá kinh khủng, nàng không nhìn được nữa.

“Trước không thể cứu, nếu như đem bọn họ thả ra, bọn họ khẳng định sẽ bỏ chạy tứ tán, ngược lại sẽ kinh động người ở đây, sau cùng ai cũng không chạy thoát.” Lâm Hải lắc đầu.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Thế này, ngươi gọi điện thoại báo động, sau đó ngươi lưu tại nơi này, chờ đợi cảnh sát tới cứu viện.”

“Vậy còn ngươi?”

Lâm Hải hít sâu một hơi, “Ta tiếp tục đi tìm những người khác.”

“Vậy chính ngươi cẩn thận.” Hứa Điềm cũng biết mình không giúp đỡ được cái gì, trước mắt xem ra, chỉ có thể như thế.

Lâm Hải ra khỏi phòng, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Vừa rồi hắn đã đem mọi người nhìn qua một lần, không có Liễu Hinh Nguyệt, hắn nhất định phải nhanh chóng tìm tới địa phương giam giữ Liễu Hinh Nguyệt.

“Người nào, dừng lại!”

Đi không bao xa, Lâm Hải liền đụng độ cùng mấy cái người áo đen.

“Đậu phộng, bị phát hiện!” Lâm Hải thấy thế, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, xông qua, chuẩn bị nhanh chóng giải quyết mấy người này.

Mấy cái người áo đen thấy Lâm Hải chẳng những không chạy, còn chủ động đưa tới cửa, nhất thời trên mặt nhe răng cười, vung cây gậy liền hướng phía Lâm Hải đập tới.

Lâm Hải làm sao đem mấy cái con tôm nhỏ này để vào mắt, thuần thục, liền giải quyết toàn bộ, từng cái gỡ cánh tay gỡ chân, tất cả đều nằm trên mặt đất không dậy nổi.

Nếu như đã bị phát hiện, Lâm Hải cũng không có ý định ẩn tàng, đi đến phía trước cửa, phanh một chân, đá văng cửa ra.

“Ừm?” Trong phòng, một cái nam tử sắc mặt âm ngoan mãnh liệt quay đầu lại.

“Ngươi là ai?” Thanh âm nói chuyện, lộ ra một tia âm lãnh, để cho người ta mười phần không thoải mái.

Phần phật! Mười cái người áo đen trong phòng trong nháy mắt liền đem Lâm Hải vây quanh.

Lâm Hải lạnh nhạt liếc nhìn một phen, cũng không có cái gì để nói, xông lên, chỉ chốc lát, liền đem toàn bộ những người áo đen quật ngã.

“U a, được a?” Nam tử âm ngoan hơi kinh ngạc nhìn Lâm Hải.

“Bớt nói nhảm, mau chạy tới đây, đừng lãng phí thời gian.” Lâm Hải hướng phía nam tử âm ngoan câu câu tay.

“Ta là Phân Cân Thác Cốt Thủ Đỗ Đào, dưới tay không giết kẻ vô danh, ngươi báo danh ra đi.”

Phốc!

“Ngươi ngoại hiệu gọi là cái gì? Phân Cân Thác Cốt Thủ?” Lâm Hải bật cười một trận.

Đỗ Đào nhếch miệng lên.

“Không sai, ta người này, bình sinh yêu thích lớn nhất, cũng là hủy đi mỗi một cái khớp xương trên thân thể, mỗi lần ta nhìn kẻ bị ta biến thành một bãi bùn nhão, nằm trên mặt đất, thê thảm tru lên, cái loại cảm giác này, thật tiêu hồn a.”

Đỗ Đào nhắm mắt lại, làm ra một bộ biểu lộ say mê hưởng thụ.

Đậu móa, biến thái!

Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

“Thật sự là không khéo, ta Lâm Hải am hiểu nhất, cũng là Phân Cân Thác Cốt Thủ, hôm nay, ta ngược lại muốn xem xem, hai ta người nào lại biến thành một bãi bùn nhão!”

“Lâm Hải?” Biểu lộ của Đỗ Đào biến đổi, đồng tử bỗng nhiên co vào.

“Tay chân của lão tứ, cũng là ngươi gỡ?”

Lão tứ? Cái gì lão tứ?

Lâm Hải có chút mộng bức.

“Cũng là mặt thẹo.” Đỗ Đào hừ lạnh một tiếng.

“Há, ngươi nói tên ngu xuẩn kia a, không sai, là ta gỡ.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Rất tốt”, Đỗ Đào liếm liếm bờ môi, “Một hồi, ta muốn đem khớp xương trên toàn thân ngươi, từng bước từng bước, bóp nát từng cái, sau đó nhìn ngươi, thống khổ đến chết, Oa Cáp Cáp ha...”

Đỗ Đào cười quái dị, mãnh liệt tiến lên, hướng phía xương bả vai Lâm Hải chộp tới.

Lâm Hải giật mình, tốc độ thật là nhanh!

Bất quá, trước đó đã kiến thức qua tốc độ của bóng đen cùng kẻ đeo khẩu trang, động tác của Đỗ Đào mặc dù nhanh, lại rõ ràng không đáng chú ý.

Lâm Hải hơi nghiêng người một cái, liền tránh thoát công kích của Đỗ Đào, đồng thời phản bắt khớp xương trên khuỷu tay của Đỗ Đào.

Đỗ Đào biến sắc, hai tay rút về, dưới chân đá mạnh vào đầu gối của Lâm Hải.

Này nghĩ đến, bị Lâm Hải đồng dạng một chân đá tới, đi sau mà đến trước, trực tiếp đem đầu gối của Đỗ Đào, đá cái vỡ nát.

“Ah...” Đỗ Đào phát ra một tiếng tiêu hồn, té ngã trên đất.

Lâm Hải mặt tối sầm, em gái ngươi, có thể kêu văn minh một chút hay không, mẹ nó thế này dễ để cho người ta hiểu lầm.

Tiến lên một chân, dẫm ở trước ngực Đỗ Đào, sau đó ngồi xổm người xuống.

“Ngươi vừa mới nói cái gì? Muốn bóp nát khớp xương trên toàn thân ta sao?” Lâm Hải một chân đem xương sườn của Đỗ Đào đá rơi xuống tận mấy cái.

“Đậu móa, bản sự không lớn, nhưng ngưu bức lại thổi không nhỏ.”

“Ah...” Đỗ Đào bưng lấy chỗ xương sườn, lại là một tiếng kêu tiêu hồn thực cốt.

“Đậu phộng, ngươi a nói nhỏ chút, hảo hảo gọi.” Lâm Hải chịu không nổi.

“A a a...” Đỗ Đào bỗng nhiên kỳ quái cười lên, tiếng cười kia, để cho người ta thẳng nổi da gà.

Lâm Hải xoa xoa cánh tay, “Đậu móa, cười cái quỷ a ngươi!”

“Bạn gái của ngươi có phải gọi là Liễu Hinh Nguyệt hay không?” Đỗ Đào bỗng nhiên nói nói.

Trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ siết chặt, một phát bắt được cổ áo của Đỗ Đào, đem gã xách lên.

“Hinh Nguyệt ở đâu? Nhanh nói!” Lâm Hải một mặt lo lắng.

“A a a a…” Đỗ Đào không nói gì, lại một lần nữa âm trầm cười rộ lên.

“Ta liền thích xem bộ dáng phẫn nộ tuyệt vọng của người khác, bộ dáng bây giờ của ngươi, rất không tệ nha.”

Đậu móa, biến thái chết tiệt!

Lâm Hải rắc một tiếng, tháo bỏ xuống một cái cánh tay của Đỗ Đào.

“Nói hay không nói!” Tròng mắt của Lâm Hải đều sắp lồi ra rồi.

“Ah!” Đỗ Đào lại là một tiếng kêu hưởng thụ, bên trong ánh mắt lộ ra quang mang hưng phấn.

“Ha ha ha… Nếu như biểu hiện của ngươi lại phẫn nộ thêm một chút, thì càng hoàn mỹ.”

“Ngươi cái biến thái chết tiệt, nhanh lên nói cho ta!” Lâm Hải đưa tay cho Đỗ Đào mấy cái vả miệng.

Khóe miệng Đỗ Đào chảy máu, trên mặt lại mang theo nụ cười rực rỡ.

“Còn chưa đủ a, bất quá ta có thể giúp ngươi, để ngươi đạt tới phẫn nộ đỉnh phong. Cái Liễu Hinh Nguyệt kia, là do ta đích thân chộp tới, Ha ha ha ha…”

Ha mẹ ngươi ấy!

Lâm Hải lần này thực sự nổi giận.

Rắc! Lại gỡ một cái cánh tay của Đỗ Đào.

“Nói hay không nói!”

“Ha ha ha, ta từ ánh mắt của ngươi, nhìn thấy vô cùng phẫn nộ, thật say mê a!”

Say mê đại gia ngươi!

Rắc! Lại một chỗ khớp xương của Đỗ Đào bị bóp nát.

“Ngươi a đến cùng nói hay không nói!”

“Ngươi phẫn nộ, đừng có ngừng, ta đã sắp đạt cao trào rồi!”

Ta xxx ngươi đại gia, ngươi cái biến thái chết tiệt, thụ ngược cuồng!

Lâm Hải kềm nén không được nữa phẫn nộ trong nội tâm, tay chân đều xuất hiện, chỉ chốc lát liền bóp nát khớp xương trên toàn thân của Đỗ Đào.

“Sảng khoái a, a a a a...”

A mẹ ngươi ấy!

Lâm Hải một chân, đem cái cằm của Đỗ Đào đá xuống.

Nhìn Đỗ Đào đã biến thành một đống bùn nhão, Lâm Hải một trận ác hàn, rùng mình một cái.

Mẹ ngươi, thật là có loại biến thái thích ngược đãi thành nghiện này, quá để cho người ta không chịu được a.

Lâm Hải tiếp tục cất bước hướng về phía trước, đi vào một cái đình viện sơn cửa màu hồng.

“Ầm!” Lâm Hải trực tiếp đá văng cánh cửa!

Chương 92: Ba trăm lẻ một bào thai

Lâm Hải đá văng cánh cửa, tràng cảnh bên trong lại làm cho hắn sửng sốt.

Chỉ thấy hai nam một nữ, giờ phút này đang làm sự tình để cho người ta khó mà mở miệng.

“Đậu móa, ngươi là ai? Làm sao tiến vào được!” Một gã béo mập ở ngực có xăm một con rồng, hùng hùng hổ hổ đi tới.

Đậu phộng, thật ô nhiễm con mắt của hắn a.

Lâm Hải nhìn thấy bộ vị không nên nhìn, nhất thời buồn nôn một trận.

“Lăn đại gia ngươi!” Lâm Hải hướng phía ngực tên béo kia cũng là một chân.

Nào nghĩ đến, tên béo này lại rất linh hoạt, một cái nghiêng người né tránh, liền hướng phía bên hông Lâm Hải ôm tới.

Đậu phộng, đây là muốn chơi đô vật a.

Lâm Hải vội vàng nhảy sang bên cạnh.

“Sưu!” Vừa đứng vững thân thể, Lâm Hải liền nghe thấy một luồng kình phong, hướng đến cái ót của chính mình.

Đậu phộng, có người đánh lén!

Lâm Hải giơ cánh tay ra sau cản, đồng thời xoay người lại.

Phốc!

Em gái ngươi!

Tròng mắt Lâm Hải kém chút rơi ra.

Đánh lén mình, chính là nữ nhân ở giữa kia.

Một nam một nữ, phối hợp lại hết sức ăn ý, Lâm Hải vì vội vàng, nhất thời có chút luống cuống tay chân.

“Lão tam, lão ngũ, động tác nhanh nhẹn chút.” Một cái nam tử khác, một bên mặc quần áo, một bên thúc giục nói.

“Đại ca yên tâm.” Tên béo cùng nữ nhân lập tức tăng thêm tốc độ.

Đậu móa, nữ nhân này trần truồng thật đúng là không tiện hạ thủ, trước tiên đem tên béo này giải quyết rồi lại nói.

Lâm Hải trong lòng suy nghĩ, lập tức tăng tốc độ công kích đối với tên béo, tên béo kia lập tức luống cuống tay chân một trận.

“Ầm!” Một cái không thể tránh ra, tên béo bị một chân của Lâm Hải đá vào trên bụng, thân thể mập mạp bay ra xa hơn ba mét, quẳng xuống đất, cảm giác cả viện cũng rung động lên.

Đồng thời, một quyền của nữ nhân cũng đến sau đầu Lâm Hải.

Lâm Hải một bên che đầu, chặn được nắm đấm của nữ nhân kia, cũng không quản nữ nhân kia có mặc quần áo hay không, một phát bắt được cánh tay, đem nữ nhân kia ném ra, đụng ở trên tường, ngã xuống trên mặt đất không dậy nổi.

Giải quyết hai người, Lâm Hải mãnh mẽ quay đầu lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cái nam nhân cuối cùng.

“Ba, ba, ba!” Nam tử nở nụ cười, vỗ vỗ tay.

“Không tệ, coi như không tệ, có thể một người đối phó với hai vị gia chủ của Hắc Ưng Hội ta, chắc hẳn ngươi cũng không phải cái vô danh tiểu tốt gì a?”

“Hừ, Lâm Hải!”

“Ồ? Ngươi chính là Lâm Hải?” Nam tử dò xét nhìnLâm Hải một phen.

“Ta gọi là Hoàng Kiến Nhân, là Đại đương gia của Hắc Ưng Hội, chết ở trong tay ta, ngươi cũng coi như không uổng công đời này.” Hoàng Kiến Nhân phối hợp nói nói.

Phốc!

“Cái gì cái gì cái gì? Ngươi nói ngươi gọi là cái gì?” Lâm Hải kém chút phun.

“Hoàng Kiến Nhân a? Làm sao, ngươi đã nghe qua tên của ta? Không thể nào, ta làm người rất điệu thấp a?” Hoàng Kiến Nhân một mặt kỳ quái.

“Được, bớt nói nhảm đi, Hinh Nguyệt ở đâu?” Lâm Hải không thèm phí lời với gã.

“Nguyên lai là muốn cứu người a, bất quá có chút khó a.” Hoàng Kiến Nhân lắc đầu, sau đó vung tay lên.

Rầm rập!

Đột nhiên từ các địa phương trong viện xông ra một đám người, một mảnh đen kịt, chừng hai ba trăm người.

Lâm Hải thấy vậy, đậu phộng, ca ca a chưa từng phục qua người nào, những đối với cái Hoàng Kiến Nhân này xem như thật sự phục.

Mẹ nó, vừa rồi ba người ở trong sân làm sự tình cẩu thả, vụng trộm thế mà có ẩn núp nhiều người xem như vậy, cái này quả thực là phát sóng trực tiếp ở hiện trường a.

Lúc này, Hoàng Kiến Nhân cười, cười đến rất vui vẻ.

“Ngươi không phải rất biết đánh nhau sao? Biết đánh có cái rắm để dùng a? Ngươi có thể đánh hơn, thì có nhiều người để dùng hơn ta sao?”

Lâm Hải nhìn đám người đen nghịt trước mắt, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Đậu móa, song quyền khó địch bốn tay a, hai, ba trăm người này nếu là cùng nhau tiến lên, chính mình dù có thể đánh, cũng quá sức a.

Phải làm sao mới ổn đây?

Đại não Lâm Hải cấp tốc vận chuyển.

A? Có!

Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, lấy điện thoại cầm tay ra.

“Ha ha, làm sao, muốn báo động?” Hoàng Kiến Nhân bỗng nhiên vung tay lên, một người áo đen xuất ra một cái trang bị điều khiển, ấn xuống.

“Báo đi, tùy tiện báo, tín hiệu đã bị quấy nhiễu, mặc kệ ngươi gọi điện thoại gì, cũng đánh không ra, ha ha.”

Gọi điện thoại? Báo động? Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một trận.

“Ngươi có phải cảm thấy nhiều người, ta liền không có cách nào hay không?” Khóe miệng Lâm Hải lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Ngươi có biện pháp nào? Ngươi trừ giương mắt nhìn ra, có thể có biện pháp nào? Ha ha, ta chính là nhiều người a, ta nhiều người khi dễ ít người, làm sao, ngươi tức giận a? Ta tức chết ngươi! Ha ha ha ha...” Hoàng Kiến Nhân một mặt tiện cười bỉ ổi.

“So nhiều người đúng không, tốt.” Lâm Hải gật gật đầu, đem sợi lông khỉ ở bên trong lòng bàn tay phóng tới bên miệng thổi.

“Tất cả vào đi.” Sau đó, Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha...” Hoàng Kiến Nhân ôm bụng liền cười rộ lên.

“Các ngươi mau nhìn, hắn tại chỗ này phô trương thanh thế, giả có bao nhiêu giống a, giống như bên ngoài thực sự có người a, ha ha ha, chết cười ta, này có ai không, ngạch...”

Lời nói của Hoàng Kiến Nhân im bặt mà dừng.

Sau đó, đầy sân người đều trợn to tròng mắt, một mặt thật không thể tin nhìn lấy, bỗng nhiên tràn vào đến một đám người.

“A! Mẹ ta nha! Ai u mẹ ruột ta nha!” Hoàng Kiến Nhân dùng sức xoa xoa con mắt, nói chuyện cũng có chút nói năng lộn xộn.

Lâm Hải rất đắc ý điểm lấy chân, khóe môi nhếch lên một vòng đường cong.

“Ta nói tiện nhân huynh a, ngươi không phải đòi nhiều người khi dễ ít người sao? Ta mang đến cái này ba trăm cái tiện nhân, ngươi giúp ta khi dễ khi dễ chứ sao.”

Một người đầu lĩnh áo đen giống như gặp quỷ tiến đến bên người Hoàng Kiến Nhân.

“Lão đại, cái này, ba trăm người này từ đâu xuất hiện, làm sao toàn bộ đều giống ngươi như đúc a, đến quần áo mặc cũng đều như thế, thật gặp quỷ a.”

Hoàng Kiến Nhân đi lên cho tên này một bàn tay.

“Cái gì gặp quỷ a? Ngươi mới là quỷ đâu!”

Hoàng Kiến Nhân dò xét qua từng cái, càng xem càng sợ hãi.

“Uy, ngươi là từ đâu tìm đến nhiều mô phỏng xuất sắc như vậy, chẳng lẽ ta đã nổi danh đến loại trình độ này sao?”

Phốc! Tên này còn coi là mô phỏng xuất sắc, quá tự luyến đi.

Lâm Hải lắc đầu.

“Tiện nhân huynh a, mô phỏng xuất sắc hơn nữa sao có thể mô phỏng đến loại tình trạng này, ngươi nhìn kỹ một chút, đây là ba trăm bào thai.”

“Ba trăm bào thai? Ngươi a lừa dối quỷ đâu? Cái dạ dày phải to đến cỡ nào có thể sinh ra ba trăm bào thai.”

U, xem ra còn không ngốc nha.

“Ai, tiện nhân huynh a, nói thật với ngươi nói đi, kỳ thực, ngươi không là thân sinh của mẹ ngươi, ngươi là do mẹ ngươi nhặt được từ WC.”

“Thả mẹ ngươi cái rắm!” Hoàng Kiến Nhân mở miệng mắng nói.

“Ngươi nhìn, ngươi làm sao không tin đâu? Kỳ thực đi, bọn họ là ba trăm lẻ một bào thai, thế nhưng là, cái nhỏ nhất kia, gã không phải là đồ vật, gã quá phạm tiện a, ngươi đoán gã làm gì?”

“Làm gì?” Hoàng Kiến Nhân vô ý thức hỏi.

“Ai, ngươi nói gã có bao nhiêu tiện đi, chuyện thứ nhất gã làm sau khi sinh ra, cũng là quay đầu liếc mắt nhìn cái địa phương sinh ra gã một cái, đến tiện nghi của mẹ ruột mình cũng chiếm a, mẹ gã sao có thể nhẫn nha, trong cơn tức giận liền đem gã ném ra WC.”

“Sau đó thì sao, liền bị một người nhà họ Hoàng nhặt được, sau khi nghe ngóng, đậu phộng, đứa nhỏ này hèn như vậy a, vậy dứt khoát gọi là Hoàng Kiến Nhân.”

Phốc! Phốc! Phốc...

Đám người áo đen sau lưng Hoàng Kiến Nhân, từng cái nín cười, bắp thịt trên mặt không ngừng co quắp.

“Ha ha ha...” Không biết người nào là cái thứ nhất nhịn không được, bật cười.

Như thế rất tốt, có dẫn đầu, đám người áo đen nhất thời cười thành ngửa tới ngửa lui.

“Không khí sung sướng hài hòa cỡ nào a, tiện nhân huynh, cái này đều dựa vào ngươi a.” Lâm Hải một mặt chân thành nói nói.

“Hài hòa em gái ngươi, cũng mẹ nó đừng cười!”

Hoàng Kiến Nhân tức giận, hướng phía Lâm Hải chỉ, hét lớn một tiếng!

“Đánh hắn cho ta!”

Chương 93: Tử vong uy hiếp

Hoàng Kiến Nhân vừa phát lời nói, đám người áo đen không dám cười nữa.

Thế nhưng khi vừa định xông đi lên, cước bộ lại dừng lại, từng cái đều nhìn chằm chằm ba trăm cái Hoàng Kiến Nhân này không rõ thế nào.

Mẹ nó, giống như đúc với lão đại của mình, cái này làm sao ra tay a.

“Đậu phộng, cũng đánh cả chúng a!” Hoàng Kiến Nhân thấy cả đám đều bất động, xông lên lần lượt đạp cái mông rống lớn.

“Đậu móa, xông lên a!” Đám người áo đen lúc này mới như ong vỡ tổ xông lên.

Lâm Hải thấy thế, trong lòng cũng hạ mệnh lệnh cho ba trăm người do lông khỉ biến hóa.

“Lên!”

Ba trăm cái Hoàng Kiến Nhân không nói một lời, xông lên, cùng người áo đen đánh nhau.

Trong lúc nhất thời, tràng diện lập tức loạn.

“Đậu phộng, ngươi mù a, dám đánh ta!” Một cái Hoàng Kiến Nhân hướng người áo đen trước mặt rống nói.

“A? Lão đại, ngươi, ngươi là thật?” Người áo đen mộng bức.

“Thật mẹ ngươi ấy!” Hoàng Kiến Nhân một chân đem người áo đen đạp lăn, một hồi bạo đánh.

“Hừ hừ, ngươi này chính là giả.” Một người áo đen bên cạnh cười gằn, hướng một cái Hoàng Kiến Nhân bên người xông qua.

“Ba!” Hoàng Kiến Nhân đối diện cho một cái vả miệng, đem người áo đen đánh quay một vòng lớn.

“Đánh rắm, gã nói thật thì là thật a, ta con mẹ nó a mới là thật.”

…

Trong viện, các nơi cũng đang diễn ra tràng cảnh tương tự.

Bọn người áo đen này, từng cái vẻ mặt đau khổ, tâm lý quả thực buồn bực chết.

Đậu móa, bộ này không có cách nào đánh.

“Đậu phộng, các ngươi cũng ngu như nó sao, ta mới là thật, nhanh lên cho ta!” Một cái Hoàng Kiến Nhân vừa từ dưới đất bò dậy, cái mũi cũng tức điên.

“Thật ngươi cái bố khỉ!” Một người áo đen bên cạnh, một chân lại đem Hoàng Kiến Nhân này đạp té xuống đất, “Đậu móa, cái nào không nói mình là thật, nhưng ngươi tuyệt đối là giả, nhìn ngươi cái bộ dạng này.”

Người áo đen đầy vẻ khinh bỉ nói.

Phốc!

Hoàng Kiến Nhân tức đến mức kém chút máu cũng phun ra ngoài.

Chiến đấu một mực tiếp tục hơn nửa giờ, mới kết thúc.

Lúc đầu Lâm Hải biến ra ba trăm cái phân thân, lực chiến đấu chỉ có bằng một phần ngàn của Lâm Hải, đến người bình thường cũng không sánh nổi.

Nếu thật muốn một đối một, vài phút liền sẽ bị bọn người áo đen này diệt.

Nhưng hết lần này tới lần khác Lâm Hải lại nghĩ đến bộ dáng của Hoàng Kiến Nhân rồi biến hóa, cứ như vậy, lúc đám người áo đen động thủ, sợ đầu sợ đuôi, có chỗ cố kỵ, lực chiến đấu giảm xuống rất nhiều.

Cuối cùng, tất cả người áo đen đều ngã trên mặt đất, cái mũi hừ hừ lấy, dậy không nổi.

Mà bên Lâm Hải này, mới tổn thất không đến một trăm người.

Đại hoạch toàn thắng!

Tâm lý Lâm Hải lúc này vui sướng a!

“Tiện nhân huynh, ngươi không phải đòi nhiều người khi dễ ít người sao? Người của ngươi thế nào toàn nằm trên đất?” Lâm Hải mỉa mai nói.

Hoàng Kiến Nhân một mặt kinh hoảng, sự tình phát sinh trước mắt, có chút quá mức không thể tưởng tượng.

Những người trước mặt này, mặc kệ là một số động tác động thủ vừa rồi, hay là loại ngữ khí biểu lộ lúc nói chuyện kia, cũng cùng mình không khác nhau chút nào.

Hoàng Kiến Nhân hiện tại có loại cảm giác, đám người trước mắt này, tuyệt đối không phải là mô phỏng, mà chân thực chính là mình!

Nhưng cái này sao có thể?

Nhưng nếu như không phải, cái này lại giải thích thế nào?

Hoàng Kiến Nhân thậm chí cảm thấy mình có phải là tinh thần thác loạn hay không.

Sau cùng, một cái ý tưởng vô cùng hoang đường xuất hiện.

Chuyện mà Lâm Hải nói, không phải tất cả đều là thật a?

Ta cùng những người này, là ba trăm lẻ một bào thai sao?

“Đại ca, ta đem hai cái tiểu cô nương này mang đến, lúc nào đưa qua cho thiếu gia, đại ca, đại...”

Mặt thẹo vừa tiến đến, liền mộng bức.

Đậu phộng, mẹ nó làm sao một phòng đều là đại ca a?

Mặt thẹo cho là mình xuất hiện ảo giác, dùng sức xoa xoa con mắt.

Đậu móa, vẫn là một phòng đại ca!

“Đại, đại ca, đây đều là huynh đệ của ngươi sao?” Mặt thẹo cảm thấy đầu có chút không đủ dùng,

Mà lúc này, Lâm Hải đột nhiên chú ý tới hai nữ hài mà mặt thẹo nắm trong tay.

“Hinh Nguyệt!” Lâm Hải một cái bước xa liền đi tới.

Mặt thẹo giật mình, giờ mới phát hiện bên trong đám đại ca này, còn cất giấu cái người ngoài.

“Lâm Hải!” Chờ thấy rõ người trước mắt là Lâm Hải, trong lòng mặt thẹo sinh ra một cỗ cảm giác sợ hãi mãnh liệt.

Không thể không hoảng sợ a, trước đó bị Lâm Hải gỡ một cái tay một cái chân, kém chút đem gã hành hạ chết.

Đỗ Đào tiếp nối cho vô số lần, cũng tiếp không thành công, cũng chạy một lượt qua các khoa chỉnh hình của các bệnh viện lớn trong thành phố, hoàn toàn cũng không có cách nào.

Loại toàn tâm đau đớn mỗi thời mỗi khắc kia, để mặt thẹo đều nhanh sụp đổ, nếu không phải cuối cùng lão gia tự mình ra mặt tiếp xương cho gã, thì mặt thẹo cũng chuẩn bị cắt.

“Đem Hinh Nguyệt buông xuống!” Lâm Hải nổi giận gầm lên một tiếng, sau lưng liền hướng phía bả vai mặt thẹo chộp tới.

“Đậu phộng, cho ngươi!” Mặt thẹo cũng bị Lâm Hải dọa sợ, gặp điệu bộ này, là lại phải gỡ cánh tay của chính mình a, vội vàng đem Liễu Hinh Nguyệt đẩy ra.

“Hinh Nguyệt!” Lâm Hải một tay ôm Liễu Hinh Nguyệt vào trong ngực.

“Lâm Hải!” Nước mắt của Liễu Hinh Nguyệt bá cái liền rơi xuống.

“Uy, còn có ta đây!” Liễu Hinh Tình thấy Lâm Hải cùng tỷ tỷ vừa quấn lên, liền mặc kệ chính mình, vội vàng thét lên.

Lâm Hải giật mình, thầm mắng mình một tiếng, nhìn thấy Hinh Nguyệt rất cao hứng, thế nào liền đem cô em vợ quên.

Đem Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng đẩy ra, Lâm Hải như là mãnh hổ, lần nữa hướng phía mặt thẹo phóng đi.

“Đem người thả cho ta!”

“Đậu phộng, thả thả thả, lập tức thả!” Mặt thẹo đem Liễu Hinh Tình đẩy về phía Lâm Hải, xoay người liền chạy.

Lâm Hải duỗi cánh tay, đem Liễu Hinh Tình ôm ở trong ngực, đồng thời chân phải đá ra, trực tiếp đem mặt thẹo đá ngất.

“Ừm? Cái đồ vật gì, mềm như thế?” Lâm Hải xoa bóp.

“Ngươi cái thối lưu manh!” Liễu Hinh Tình một tay đẩy Lâm Hải ra, cảm giác trên bầu ngực truyền đến cảm giác tê dại giác, trên mặt Liễu Hinh Tình nóng bỏng một trận.

“Cái kia, không cẩn thận, không cẩn thận...” Lâm Hải ngượng ngùng cười nói.

Hắn hiện tại cũng biết, vừa rồi chính mình trong lúc vô tình đã sờ ở đâu.

“Hừ, thối lưu manh.” Liễu Hinh Tình hướng phía Lâm Hải nhún nhún cái mũi nhỏ, chạy đến bên người Liễu Hinh Nguyệt.

“Cái kia, Hinh Nguyệt...” Lời nói của Lâm Hải im bặt mà dừng.

Sau đó, Lâm Hải cảm thấy lông tơ trên toàn thân mình cũng nổ đứng lên.

Sau lưng, một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, đột nhiên khóa chặt chính mình, Lâm Hải đây là lần thứ nhất cảm giác được vị đạo của tử vong.

Vô cùng gian nan quay đầu, chỉ thấy một cái họng súng tối om, đang băng lãnh dán vào người mình.

“Lâm Hải...” Liễu Hinh Nguyệt cùng Liễu Hinh Tình cũng hoảng.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha...” Hoàng Kiến Nhân cười to một trận.

Sau đó sắc mặt dữ tợn nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Có thể đánh hơn nữa thì có thể thế nào? Nhiều người lại có thể thế nào? Ngươi mạnh hơn, mạnh đến mức vượt qua nó sao?” Hoàng Kiến Nhân một mặt dương dương đắc ý giơ súng trong tay.

Lâm Hải không nói một lời, nhưng trong lòng cháy gấp như lửa đốt.

Đối mặt với họng súng, hắn hiện tại động cũng không dám động, Lâm Hải dù có tự tin đi nữa, cũng không có tự tin đến cấp độ có thể tránh né viên đạn.

“Ngươi muốn thế nào?” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Thế nào? Ha ha ha ha...” Hoàng Kiến Nhân cười to một trận.

“Ngươi không cảm thấy cái vấn đề này, hỏi rất ngu xuẩn sao?”

“Ngươi nói một súng này xuống dưới, sẽ như thế nào? Phanh...” Hoàng Kiến Nhân một mặt cười bỉ ổi hướng phía Lâm Hải khoa tay súng lục trong tay một chút.

Lâm Hải hít sâu một hơi.

“Tất cả mọi chuyện, nguyên nhân đều là bắt nguồn từ ta, cùng với hai người các nàng không quan hệ, để cho hai nàng đi, mệnh của ta, ngươi cầm lấy đi!”

“Lâm Hải! Không muốn...” Liễu Hinh Nguyệt nghe được, khóc lớn thét lên.

Liễu Hinh Tình kéo cánh tay Liễu Hinh Nguyệt, cũng là một mặt nước mắt.

“Oa cáp cáp, thật sự là mối tình thắm thiết a, bất quá, ta tại sao phải thả các nàng? Ta không thả hai nàng đi, còn không phải cũng lấy được cái mạng nhỏ của ngươi sao?”

Hoàng Kiến Nhân nói, mãnh mẽ bóp cò!

Chương 94: Nhiều người đánh nhau cũng là thoải mái

“Lâm Hải, đừng!” Liễu Hinh Nguyệt gào thét một tiếng.

“Xong.” Lâm Hải yên lặng nhắm mắt lại.

“Ầm!” Một tiếng súng vang.

“A...” Một tiếng nữ nhân kêu thảm.

“Ừm?” Lâm Hải mãnh liệt mở to mắt, nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt ngược lại lại ở trước mặt mình, trong lòng như gặp phải trọng kích, đầu óc trống rỗng.

“Tỷ!” Liễu Hinh Tình tê tâm liệt phế hò hét một tiếng, nhào về phía Liễu Hinh Nguyệt đang ngã xuống đất.

Lâm Hải như là ngốc, đứng tại chỗ.

“Hinh Nguyệt chết, vì cứu ta, mà chết!”

“Oa!” Một ngụm máu tươi chợt phun ra, nước mắt của Lâm Hải, như nước chảy im ắng trượt xuống.

Bỗng nhiên, Lâm Hải ngẩng đầu, hai con mắt như là dã thú, gắt gao nhìn vào Hoàng Kiến Nhân.

Hoàng Kiến Nhân bị ánh mắt của Lâm Hải nhìn đến, dọa đến toàn thân giật mình.

“Đậu móa, ta nhìn xem một súng này ai giúp ngươi cản!” Hoàng Kiến Nhân đem họng súng nhắm ngay Lâm Hải.

Nhưng sau một khắc, sắc mặt Hoàng Kiến Nhân mạnh mẽ biến đối, giống như gặp Quỷ, thất kinh.

“Người đâu? Đậu móa, đi ra!” Hoàng Kiến Nhân hoảng sợ đến điên, Lâm Hải một người sống sờ sờ, vậy mà tại trước mắt gã tiêu thất vào hư không!

Cái này đã hoàn toàn vượt qua phạm vi nhận biết của gã.

Thứ không biết, là đáng sợ nhất.

Hoàng Kiến Nhân cầm súng trong tay, không ngừng tìm kiếm khắp nơi, sợ Lâm Hải đột nhiên xuất hiện tại phía sau mình.

“Má ơi!” Đột nhiên, một gương mặt để gã đã quen thuộc lại sợ hãi, đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, cách gã cũng chưa tới hai centimet.

Vừa định giơ súng, liền bị một bàn tay của Lâm Hải đem súng đập bay.

Sau đó!

Ầm! Ầm! Ầm! Phanh...

Nắm đấm của Lâm Hải, như là mưa rơi rơi vào trên mặt Hoàng Kiến Nhân, đem thân thể của Hoàng Kiến Nhân đánh toàn bộ bay lên, không ngừng lui về.

“A a a a!!!!” Lâm Hải cuồng hống một trận, phát tiết bi ai cực kỳ lớn ở trong lòng.

Không qua mấy lần, Hoàng Kiến Nhân liền không có hơi thở, khuôn mặt bị Lâm Hải đánh đến hoàn toàn thay đổi, thành một bãi thịt nát.

Dù vậy, Lâm Hải vẫn không có dừng tay, không rên một tiếng, mặt như tro tàn, một bên ào ào chảy nước mắt, một bên toàn lực khua quyền đầu.

“Uy, ngươi đừng đánh, gã đã chết.” Liễu Hinh Tình nhìn bộ dáng của Lâm Hải, một trận sợ hãi, đuổi bước lên phía trước kéo Lâm Hải.

Lâm Hải một tay đem Liễu Hinh Tình đẩy ra.

Sau đó, bi thương trong nội tâm rốt cuộc áp chế không nổi nữa.

“Ta con mẹ ngươi, ngươi trả Hinh Nguyệt cho ta, trả Hinh Nguyệt cho ta a...” Lâm Hải bỗng nhiên lên tiếng khóc lớn, như là điên, hai tay cũng đánh ra máu, vẫn không ngừng đập nện xuống.

“Khụ khụ... Lâm Hải...” Bỗng nhiên, một âm thanh yếu ớt vang lên.

Thân thể Lâm Hải cứng đờ, cánh tay vung vẩy quyền đầu đột nhiên dừng lại.

Sau đó, mãnh mẽ quay người.

“Hinh Nguyệt!” Lâm Hải chạy qua, một tay đẩy Liễu Hinh Tình ra, đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực.

“Hinh Nguyệt, em, em không chết?” Lâm Hải vui mừng quá đỗi.

Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu, “ Không có, nhưng đau, đau quá.”

“Quá tốt, quá tốt.” Lâm Hải gắt gao đem Liễu Hinh Nguyệt ôm chặt, nước mắt ào ào chảy.

Chỉ cần Liễu Hinh Nguyệt không có tử vong ngay tại chỗ, dù là chịu thương tổn nặng hơn nữa, dựa vào y thuật của bản thân, cũng có thể đem nàng cứu lại.

“Hinh Nguyệt, để anh xem thương thế thế nào một chút?” Dù sao cũng là vết thương bị đạn bắn, Lâm Hải cũng không dám khinh thường.

“Ừm?” Nhưng khi xem xét, Lâm Hải mãnh liệt sửng sốt.

Chỉ thấy trước ngực Liễu Hinh Nguyệt, một điểm vết máu cũng đều không có.

Đây là có chuyện gì?

Nhìn kỹ lại, y phục trước ngực Liễu Hinh Nguyệt, bị viên đạn đánh vỡ ra một cái lỗ, từ cái lỗ đó, lộ ra yếm hồng tươi đẹp ở bên trong, bên trên yếm hồng, là một cái điểm trắng nhàn nhạt, chính là địa phương mà viên đạn đánh trúng.

“Ha ha!” Lâm Hải nhất thời minh bạch.

Đậu móa, tiểu Na Tra, ca ca quả thực yêu chết ngươi.

Lâm Hải kích động lấy điện thoại di động ra, phát cho Na Tra biểu lộ hôn lên liên tiếp.

Na Tra: Đạo hữu, ngươi đây là có ý gì?

Na Tra rất nhanh liền phản hồi tin tức trở lại.

Na Tra: Đạo hữu, ngươi là nam hay nữ?

Không đợi Lâm Hải đáp, Na Tra lại phát tới một cái tin tức.

Na Tra: Đạo hữu, ngươi khẳng định là nữ a? Thế nhưng cha ta nói ta còn nhỏ, không cho ta nói chuyện yêu đương.

Tiểu Hồ Đồ Tiên:...

Mẹ nó, cái tiểu Na Tra này, nói cái gì đó?

Na Tra: Tốt a, tuy cha ta không cho yêu sớm, nhưng nếu như dung mạo ngươi đẹp mắt, chúng ta cũng là có thể vụng trộm, ngươi trước phát tấm hình cho ta xem một chút.

Phốc!

Phát em gái ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiểu bằng hữu, sự tình không cần yêu sớm, cẩn thận ta báo cáo cùng cha ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Na Tra: Đừng a, đạo hữu, ta vừa rồi chỉ là nói bừa thôi (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Ha ha, Lâm Hải đùa giỡn tiểu Na Tra, cộng thêm Liễu Hinh Nguyệt cũng không có việc gì, tâm tình nhất thời thật tốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yên tâm đi, không cáo trạng ngươi, ta còn muốn cảm tạ ngươi.

Na Tra: Cảm tạ ta cái gì? (một cái biểu lộ trên mặt mang dấu chấm hỏi)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Quay đầu cùng ngươi nói.

Thu hồi điện thoại di động, Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt giao cho Liễu Hinh Tình.

“Ừm?” Ánh mắt Lâm Hải rơi vào bên trên cây súng lục của Hoàng Kiến Nhân.

Đậu móa, đây chính là đồ vật tốt a, thời khắc mấu chốt có thể dùng để cứu mạng.

Lâm Hải đem súng lục nhặt lên, ngẫm lại, đưa lưng về phía hai tỷ muội Liễu Hinh Nguyệt, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đưa súng vào trong Nguyệt Hồ Thánh Cảnh.

Cái đồ chơi này, tại Hoa Hạ thế nhưng là đồ nghiêm cấm, nhất định phải giấu kỹ.

Nhìn súng lục tiêu thất trong hư không, rồi xuất hiện ở trong đầu mình, Lâm Hải cao hứng một trận.

Cái Thánh Cảnh này, thật là một cái đồ vật tốt a, quả thực chính là một cái bảo tàng ẩn biết di động.

Chính mình vừa rồi, khi đối mặt với họng súng của Hoàng Kiến Nhân, cũng là trốn vào Thánh Cảnh, lại đột nhiên đi ra, xuất kỳ bất ý, mới giết chết được gã.

Duy nhất không được, cũng là Thánh Cảnh chỉ có thể đưa vật chết vào, trừ chính mình, hết thảy sự vật có sinh mệnh đều không thể đưa vào.

Bất quá chính mình, biểu hiện hiện tại là, chủ nhân Thánh Cảnh cấp một, có lẽ sau khi thăng cấp, sẽ có công năng khác đi.

“Thiếu gia, tiếng súng là bên kia truyền đến.” Bỗng nhiên, cách đó không xa có người nói chuyện.

Lâm Hải giật mình, lại có người đến.

Vội vàng cùng hai tỷ muội Liễu Hinh Nguyệt trốn đến sau lưng một đám Hoàng Kiến Nhân giả.

Vừa mới tránh xong, liền có ba người chạy vào.

“Hừ, cũng là người quen a.” Lâm Hải hừ lạnh trong lòng.

Vừa tiến đến, ba người kia toàn mộng bức.

“Các ngươi, các ngươi ai là Hoàng Kiến Nhân?” Nam nhân đeo khẩu trang nhìn chằm chằm vào hơn hai trăm Hoàng Kiến Nhân mà hỏi.

“Chúng ta tất cả đều là Hoàng Kiến Nhân.” Hơn hai trăm người cùng một chỗ đáp nói, thanh âm vừa chỉnh tề lại rõ to.

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

Ba người này gặp qua sự tình không thể tưởng tượng như thế, trong lúc nhất thời không biết phải làm như thế nào cho phải.

“Ừm? Lâm Hải! Lâm Hải ở phía sau, bắt tới cho ta!” Ba người chợt phát hiện ra Lâm Hải núp ở một bên phía sau.

Nam nhân đeo khẩu trang cùng bóng đen liếc mắt nhìn nhau, lấy tốc độ cực nhanh xông qua.

“ Lên, giết chết bọn chúng!” Lâm Hải thấy bị phát hiện, cũng gửi đi mệnh lệnh đối với hơn hai trăm Hoàng Kiến Nhân.

Nhóm Hoàng Kiến Nhân cùng nhau tiến lên, đem nam nhân đeo khẩu trang cùng bóng đen quấn thành sủi cảo.

Nam nhân đeo khẩu trang cùng bóng đen nhất thời hoảng, tốc độ bọn họ mặc dù nhanh, nhưng cùng lúc đối phó với nhiều người như vậy, căn bản cũng là không có khả năng.

Huống chi bọn Hoàng Kiến Nhân này, từng cái hung hãn không sợ chết, giống như không muốn sống, tất cả đều là đấu pháp lưỡng bại câu thương.

Chỉ chốc lát, nam nhân đeo khẩu trang cùng bóng đen, liền bị bao phủ tại trong đại quân tiện nhân, bị đánh thành cặn bã.

“Đậu móa, trách không được Hoàng Kiến Nhân hàng này ưa thích nhiều người khi dễ ít người, dạng này nói đến đánh nhau, quả nhiên rất thoải mái a!”

Lâm Hải một trận đắc ý, tiêu diệt hai cái đối thủ cường hãn là nam nhân đeo khẩu trang cùng bóng đen, phía bên mình bất quá chỉ tổn thất ba mươi, bốn mươi người mà thôi.

Bỗng nhiên, Lâm Hải đem ánh mắt rơi vào trên thân người cuối cùng, nhanh chân đi qua!

“Đậu móa, nợ mới nợ cũ, chúng ta cùng tính một lượt đi!”

Chương 95: Thần tiên khó tránh nhanh như chớp

“Ngươi ngươi ngươi muốn làm gì!” Thấy Lâm Hải khí thế hung hung đi tới, Hồ Vi triệt để hoảng.

Ầm!

Lâm Hải một chân đem Hồ Vi đạp bay ra ngoài ba bốn mét, quẳng xuống đất.

“Khụ khụ khụ...” Hồ Vi ôm bụng, thống khổ đứng lên.

“Hừ! Dám bắt cóc Hinh Nguyệt của, lại làm ra nhiều sự tình thương thiên hại lý như vậy, hôm nay ta liền diệt trừ ngươi cái bột phấn này!” Lâm Hải nói, lại một lần nữa nhào lên.

Hồ Vi thấy Lâm Hải lại nhào lên, bị dọa đến toàn thân phát run.

“Lâm Hải, ngươi không nên ép ta!” Bỗng nhiên, Hồ Vi móc ra một khỏa đan dược màu đen từ trong ngực, cuồng loạn kêu to.

“Ừm?” Lâm Hải đột nhiên dừng lại.

Hắn từ bên trong viên đan dược này, vậy mà ngửi được một cỗ khí tức nguy hiểm tà ác.

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải liền lại động!

Đừng nói một viên thuốc, hôm nay cho dù là Thiên Vương lão tử đến, cũng không cứu được ngươi!

Hồ Vi thấy thế, ánh mắt lộ ra một cỗ tuyệt vọng, sau đó tựa hồ giống như đã hạ quyết tâm rất lớn, há miệng ra, đem đan dược nuốt vào.

“Ừm?” Lâm Hải bỗng nhiên cảm thấy, một cỗ khí tức tà ác to lớn, đang tại trong thân thể Hồ Vi điên cuồng sinh trưởng.

“A a a a...” Hồ Vi bỗng nhiên phát ra một tiếng cười khủng bố phảng phất như tới từ địa ngục.

Mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt mang theo cừu hận vô cùng.

“Rất tốt, thật là nghĩ không ra, ngươi một cái dế nhũi đến từ nông thôn, thế mà đem bổn công tử bức đến cấp độ nhất định phải phục dụng Phong Ma Đan, coi như một hồi nữa mà ngươi chết, cũng đủ để người kiêu ngạo!”

Đột nhiên, y phục Hồ Vi bành cái nổ tung, bắp thịt trên thân lại lấy tốc độ mắt trần có thể thấy được, nhanh chóng tăng cường.

Mà biến hóa trên đầu, càng khủng bố hơn!

Mái tóc ngắn lúc đầu không dài đến hai cm, thế mà nhanh chóng sinh trưởng, trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi, thế mà rủ xuống tới bả vai, màu sắc cũng từ màu đen biến thành đỏ như máu, không gió mà tung bay, quỷ dị đến nói không nên lời.

“Tỷ, gã là ma quỷ sao?” Liễu Hinh Tình bị dọa đến khuôn mặt nhỏ tái nhợt, gắt gao bắt lấy cánh tay Liễu Hinh Nguyệt, không ngừng run rẩy.

“Tiểu Tình, đừng sợ, có Lâm Hải ở đây, chúng ta sẽ không có việc gì.” Liễu Hinh Nguyệt an ủi Liễu Hinh Tình, ánh mắt lại chuyển qua trên thân Lâm Hải, một mặt lo lắng.

Lâm Hải cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người, dù hắn gặp qua các loại quái sự, thậm chí ngay cả quỷ đều gặp, nhưng lần đầu nhìn thấy sự tình quỷ dị như vậy, trong lòng vẫn là giật mình, có chút chột dạ.

“Khặc khặc kiệt... Làm sao, sợ sao?” Ánh mắt Hồ Vi vô cùng âm u đáng sợ, thanh âm giống như đến từ Cửu U Địa Ngục.

“Sợ cái đại đầu quỷ nhà ngươi!” Lâm Hải quyết định chắc chắn, vọt mạnh qua, đem lực lượng toàn thân cũng tập trung ở bên trên nắm tay phải, hướng phía trước ngực Hồ Vi đánh tới.

“Ba!” Hồ Vi bỗng nhiên vươn tay, đem một quyền tấn mãnh như sấm của Lâm Hải, chộp ở trong tay.

Lâm Hải giật mình, sử xuất lực lượng toàn thân, muốn đem nắm tay rút về.

Tiếc rằng, tay của Hồ Vi, tựa như một cái kềm sắt, mặc cho Lâm Hải dùng sức thế nào, cũng không nhúc nhích tí nào.

“Ha ha ha, ngươi cũng có hôm nay!” Hồ Vi ngửa mặt lên trời cười dài, giơ chân lên đem Lâm Hải trực tiếp đạp bay, té ra xa bảy, tám mét.

Lâm Hải oa phun ra một ngụm máu tươi.

“Lâm Hải!” Liễu Hinh Nguyệt kêu một tiếng sợ hãi, khắp khuôn mặt đều là lo lắng.

Lâm Hải vung tay lên, vịn tường chậm rãi đứng lên.

“U, thổ huyết à nha? Ngươi không phải rất ngưu bức sao? Không phải muốn diệt trừ bổn công tử sao? Ha ha ha, có bản lĩnh ngươi đến a.” Hồ Vi đắc ý cất tiếng cười to.

“Khụ khụ...” Lâm Hải lại khục ra hai ngụm máu, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Hồ Vi.

Thực lực chênh lệch quá lớn, lại xông qua, căn bản là không làm nên chuyện gì, nhất định phải nghĩ ra kế sách khác.

Thấy Lâm Hải không dám tới, Hồ Vi càng thêm càn rỡ.

“Thế nào, có phải sợ hay không? Nếu là sợ mà nói, liền tựa như con chó, bò đến dưới chân bổn công tử, đến liếm đầu ngón chân cho bổn công tử đi, Ha ha ha...”

“Ách...” Đang cười, sắc mặt Hồ Vi mạnh mẽ biến.

Đậu móa, nhanh như vậy, tác dụng phụ của Phong Ma Đan liền muốn phát tác.

Hai con mắt Hồ Vi, bỗng nhiên trở nên đỏ như máu.

Lâm Hải thấy thế, nói thầm một tiếng không tốt!

Có được truyền thừa của Dược Vương Thiết Quải Lý, hắn đối với biến hóa khác thường của các bộ phận trong thân thể người, cũng có nắm giữ rõ ràng.

Con mắt đột nhiên trở nên đỏ như máu, nói rõ Hồ Vi muốn mất đi lý trí.

Quả nhiên.

Sắc mặt Hồ Vi đột nhiên trở nên dữ tợn khủng bố.

Sau đó, thân thể tung bay, chạy đánh tới chỗ Lâm Hải.

“Đậu phộng! Nhóm tiện nhân, ngăn gã lại cho ta!” Lâm Hải thông qua ý thức, hướng nhóm Hoàng Kiến Nhân ra lệnh.

Hơn hai trăm Hoàng Kiến Nhân như ong vỡ tổ dốc sức chạy qua, nào nghĩ đến, căn bản không chịu nổi một kích, trong mấy hơi thở liền bị tiêu diệt sạch sẽ.

Một sợi lông khỉ màu vàng óng tung bay rơi trên mặt đất.

“Lâm Hải, chịu chết đi!” Hồ Vi cười gằn, hướng phía Lâm Hải cổ chộp tới.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời trở nên hô hấp khó khăn, hai con mắt cũng lồi ra tới.

“Ha ha ha, ngươi không phải rất lợi hại nha, hiện tại làm sao lại sợ? Ừm! Có phải rất tuyệt vọng hay không? Có phải rất hối hận, hối hận vì không nên theo bổn công tử đối nghịch hay không? Ta cho ngươi biết, muộn, tất cả đều muộn!” Khuôn mặt Hồ Vi vặn vẹo lên, hướng phía Lâm Hải gào thét nói.

“Hiện tại, ai cũng không cứu được ngươi, ngươi hôm nay chết chắc! Thực lực bây giờ của bổn công tử, là thiên hạ vô địch! Trên thế giới này, liền y hệt như là thần tiên! Thần tiên, ngươi hiểu không? Bổn công tử hiện tại cũng là thần tiên! Ha ha ha ha...” Hồ Vi ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

“Ầm!”

“Ách...” Nụ cười của Hồ Vi bỗng nhiên đình chỉ, cánh tay bắt lấy Lâm Hải cũng chầm chậm buông ra.

Chậm rãi cúi đầu xuống, khó có thể tin nhìn về phía ngực mình.

Một cái động khẩu lớn bằng ngón cái, xuyên từ trước ngực đến phía sau lưng của chính mình, dòng máu màu đen đang cuồn cuộn chảy ra bên ngoài.

Lâm Hải nhấc chân đem Hồ Vi đá trên mặt đất, thổi một chút họng súng còn đang bốc khói.

“Đậu phộng, còn mẹ nó thần tiên, thần tiên thì làm sao? Thần tiên liền ngưu bức a, chưa từng nghe qua câu thần tiên khó tránh nhanh như chớp sao?”

“Ngươi, ngươi, ngươi thế mà dùng súng...” Hồ Vi nhấc tay chỉ vào Lâm Hải, mặt đầy oán hận.

Lâm Hải đi lên lại cho gã một chân.

“Làm sao, dùng súng thì làm sao, người nào quy định không cho phép dùng súng? Ngươi a còn đang cắn thuốc đâu!”

Hồ Vi vừa muốn nói chuyện, sắc mặt bỗng nhiên mạnh mẽ biến đổi.

“A a a a...” Một cỗ tiếng cười làm cho người ta sợ hãi từ trong miệng Hồ Vi phát ra.

Lâm Hải lập tức cả người nổi da gà, đi lên lại cho Hồ Vi một chân.

“Mẹ nó, có thể đừng cười như thế hay không, giống như con gà trống bị bóp cái cổ, ngươi cho rằng cười dạng này thì rất lợi hại rất khốc sao?”

“Khặc khặc kiệt, Lâm Hải, ta coi như làm quỷ, cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Hồ Vi nói xong, thân thể mạnh mẽ nằm thẳng, khí tuyệt thân vong.

Đậu phộng, nói chết thì chết?

Lâm Hải duỗi ra cước đá hai lần, thấy Hồ Vi không nhúc nhích, xem ra là treo thật.

“Đậu móa, chết thì chết, còn cầm quỷ đến uy hiếp ca ca, không biết ca ca không sợ nhất cũng là quỷ sao?” Lâm Hải bĩu môi.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, chuẩn bị hướng phía Liễu Hinh Nguyệt mà đi đến.

Đột nhiên, sau lưng có một cỗ âm phong đánh tới, tất cả lông tơ của Lâm Hải nhất thời đều dựng đứng lên.

Đậu phộng, tình huống như thế nào!

Lâm Hải vội vàng quay đầu, liền thấy Hồ Vi lại mãnh mẽ đứng lên.

Cái gì? Lại mẹ nó còn sống?

Tròng mắt Lâm Hải kém chút thì trừng ra ngoài, mẹ nó, vừa rồi rõ ràng đều chết hết có được hay không?

“Ừm? Không đúng!” Lâm Hải chợt phát hiện, sau khi Hồ Vi đứng lên, trên mặt nước đất vẫn còn nằm một cái Hồ Vi.

“Đậu phộng! Là Quỷ Hồn của Hồ Vi!” Lâm Hải trong nháy mắt liền kịp phản ứng.

“Khặc khặc kiệt...” Quỷ Hồn của Hồ Vi, toét miệng âm u cười rộ lên.

“Lâm Hải, ta đã nói qua, coi như làm quỷ, cũng sẽ không bỏ qua ngươi, hiện tại, ta đã thành Lệ Quỷ, để ta mang ngươi đi cùng một chỗ, qua Mười Tám Tầng Địa Ngục đi!”

Nói, Hồ Vi biến thành Lệ Quỷ, giương nanh múa vuốt hướng phía Lâm Hải đánh tới, tốc độ so lúc còn sống còn nhanh gấp ngừng mười lần!

“Đậu phộng đại gia ngươi!” Lâm Hải muốn tránh, nhưng căn bản là không kịp.

Mắt thấy quỷ trảo của Lệ Quỷ Hồ Vi liền bắt được cổ, trước ngực Lâm Hải ông một tiếng bắn ra một đạo sáng trắng, đem móng vuốt ngăn tại trước người Lâm Hải.

“Ha ha.” Lâm Hải cao hứng một trận, đậu móa, lão già Trương Thiên Sư này, thật cho mình một kiện bảo bối tốt a.

“Phốc!” Bỗng nhiên, Lệ Quỷ Hồ Vi phun ra một vật ô trọc, chiếu xuống trên ánh sáng trắng.

“Đậu phộng!” Lâm Hải quá sợ hãi!

Chỉ thấy ánh sáng trắng bị ô nhiễm, lập tức trở nên yếu đi mấy phần, mắt thấy liền ngăn không được quỷ trảo của Lệ Quỷ Hồ Vi.

“Khặc khặc kiệt... Thật không nghĩ tới, ngươi thế mà còn có vật trừ tà lợi hại như vậy, chỉ bất quá, một hớp nước miếng của Lệ Quỷ, chuyên môn ô uế thánh vật trừ tà, ngươi hôm nay, tai kiếp khó thoát!”

Lệ Quỷ Hồ Vi bỗng nhiên tăng sức mạnh trên tay, ánh sáng trắng trong nháy mắt uốn lượn xuống dưới, sau đó phanh một tiếng, tiêu tán trong không khí.

“Khặc khặc kiệt... Lần này xem ngươi còn có lá chắn gì nữa, chịu chết cho ta đi!”

Lâm Hải lạnh cả tim, không cam lòng nhắm mắt lại.

Trong lòng nói thầm một tiếng, xong!

Chương 96: Huyết Trì nội tạng

“Ừm?” Lâm Hải đợi nửa ngày, cũng không có phản ứng.

Vừa mở mắt ra, nhất thời vui mừng quá đỗi.

Chỉ gặp một khuôn mặt yêu diễm đến cực hạn, đang vô cùng u oán nhìn mình chằm chằm.

Không phải Sở Lâm Nhi còn có thể là ai?

“Làm sao ngươi lại tới? Mà tại sao lại đem bộ quần áo này mặc vào?” Lâm Hải nhìn Sở Lâm Nhi ăn mặc một thân Hắc Vô Thường, mở miệng nói nói.

“Hừ, ngươi cho rằng ta nguyện ý đến a.” Sở Lâm Nhi tức giận run run dây xích sắt trong tay, đầu dây xích kia chính là Lệ Quỷ Hồ Vi, nhất thời kêu thảm một trận.

“Hừ, ta liền kỳ quái, làm sao ngươi đến đâu, chỗ đó liền có Lệ

Quỷ xuất hiện? Ngươi thật đúng là cái đồ sao chổi! Bản Công chúa đang chơi cờ caro đến thời khắc mấu chốt, mắt thấy muốn thắng, lại bị phụ vương buộc đến làm cái việc đồ bỏ phải làm này, đơn giản phiền chết.”

“Ách...” Lâm Hải xạm mặt lại, mẹ nó, Lệ Quỷ xuất hiện hay không, có liên quan cái lông đến ta a.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa a, chính sự nên làm vẫn phải xử lý, cũng không thể mê muội đến mất cả ý chí a.” Lâm Hải cảm thấy rất cần phải cứu vãn cái thanh thiếu niên trầm mê ở trong trò chơi này một chút.

“Lâm Hải, anh không sao chứ.” Thấy Lâm Hải vừa rồi bỗng nhiên đứng tại chỗ, hô hấp khó khăn, bộ dáng tựa hồ rất thống khổ, Liễu Hinh Nguyệt vội vàng chạy tới.

“Không có việc gì, Hinh Nguyệt, yên tâm đi, trên đời này ai có thể làm gì đến ca ca ta à.” Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt kéo đến.

Miệng Sở Lâm Nhi nhếch lên.

“Hừ, liền chỉ biết thổi ngưu bức.”

“Cảnh sát đây, không được nhúc nhích, giơ tay lên!” Lúc này, một đám cảnh sát bỗng nhiên phá cửa mà vào, xông tới.

Lâm Hải trợn trắng mắt, mẹ nó, chờ các ngươi đến, rau cúc vàng đều nguội.

“Lâm Hải, ngươi không sao chứ, Bành Cục trưởng tự mình dẫn người tới.” Hứa Điềm vừa thấy Lâm Hải, vội vàng chạy tới, quan tâm hỏi.

“Ừm? Nàng là ai?” Thấy Lâm Hải Chính đang lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt, không biết vì cái gì, tâm lý Hứa Điềm bỗng nhiên cảm thấy rất không thoải mái.

Tựa hồ xuất phát từ tâm lý đề phòng trời sinh ở giữa nữ nhân, không đợi Lâm Hải nói chuyện, Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên đem đầu tựa trên bờ vai Lâm Hải.

“Ngươi tốt, ta là bạn gái của Lâm Hải, Lâm Hải hắn rất tốt, cảm tạ quan tâm của ngươi đối với bạn trai ta.”

“Thật sao? Thật đúng là không có nghe Lâm Hải nói qua, hắn có bạn gái đây.” Chân mày Hứa Điềm nhảy lên một cái, đối chọi gay gắt nói.

“Lâm Hải hắn cứ như vậy, bình thường không cùng người ngoài nói chuyện của chúng ta.” Liễu Hinh Nguyệt không hề nhượng bộ chút nào.

Ta dựa vào, tình huống như thế nào?

Lâm Hải làm sao cảm giác, bỗng nhiên có cỗ mùi thuốc súng?

“Lâm tiên sinh, sự tình nơi này chúng ta đã biết hết, những người này quá tàn nhẫn, quá đáng giận, chúng ta nhất định phải dùng pháp luật nghiêm trị không tha!” Bành Đào cũng đi tới nói nói.

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái.

“Bành Cục trưởng đến thật đúng giờ a, chúng ta mới đem địch nhân giải quyết hết, các ngươi liền đến, quả thực một phút đồng hồ cũng không kém, tố chất của cảnh sát nhân dân cũng là cao.”

“Ách... Chúng ta vừa mới nhận được điện thoại của Hứa Điềm, liền lập tức chạy tới.” Bành Đào nghe ra châm chọc trong lời nói của Lâm Hải, nhất thời mặt đỏ lên.

“Ai, không quan trọng, dù sao ta đối với cảnh sát các ngươi cũng không thể có cái hi vọng gì.” Lâm Hải khoát khoát tay.

“Uy, ngươi làm sao dám nói chuyện như vậy với Cục trưởng của chúng ta, có tin ta đem ngươi bắt lại hay không!” Một cái cảnh sát xấu xí, tiến lên một bước rống nói.

Lâm Hải một trận bật cười, trên dưới dò xét cảnh sát này một phen.

“Thật ngưu bức a, làm gì? Đây là muốn đập mông ngựa Cục trưởng các ngươi a? Ngươi vuốt mông ngựa ta mặc kệ, nhưng đừng giẫm lên trên bờ vai của ca ca a! Biết rõ không? Dạng này rất dễ dàng đập tới trên đùi ngựa!”

“Ngươi chú ý một chút cho ta, tại sao cùng cảnh sát nói chuyện như vậy, ta hoài nghi ngươi...”

“Im ngay!” Bành Đào hung hăng trừng liếc cái cảnh sát kia một chút.

“Cục trưởng, hắn...”

“Ta con mẹ nó a để ngươi im ngay!” Bành Đào rống nói.

Lúc đầu để Lâm Hải nói móc một hồi, Bành Đào liền đủ phiền muộn, cái cảnh sát không có mắt này, lại nhảy ra tìm kích thích, Bành Đào nhất thời liền hỏa.

“Đúng, đúng.” Cảnh sát kia bị dọa đến co rụt lại cái cổ, không dám nói nữa.

Lâm Hải miệng nhếch lên, “Ngươi nhìn, ta nói cái gì? Thật đúng là vỗ mông ngựa lại vỗ lên trên đùi a?”

Bành Đào nhíu nhíu mày.

“Lâm tiên sinh, chúng ta đã đem nơi này vây quanh, người trước đó bị giam lại, cũng đã cứu ra, hiện tại chúng ta muốn tiến hành phong tỏa đối với nơi này, các ngươi cũng rời đi đi.”

“Được.” Lâm Hải đã sớm không muốn đợi tại địa phương quỷ quái này, đáp ứng một tiếng, mang theo tỷ muội Liễu Hinh Nguyệt chuẩn bị rời đi.

“Cục trưởng, nơi này có cái thông đạo xuống lòng đất!” Bỗng nhiên, một người cảnh sát thét lên.

“Ừm?” Bành Đào đi qua, cúi đầu xem xét, một cái thông đạo chỉ cho một người thông qua, bên trong ẩn ẩn lộ ra ánh sáng.

“Hứa Điềm lưu lại, mang theo người giải cứu rời đi, những người khác, cùng ta xuống dưới.” Bành Đào móc súng lục ra, cẩn thận từng li từng tí dẫn đầu đi xuống.

“Ừm?” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên hướng phía cái thông đạo trên mặt đất nhìn lại kia, trên mặt như có điều suy nghĩ.

“Làm sao?” Lâm Hải sững sờ.

“Ta muốn đi qua nhìn một chút.” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên đem dây xích sắt cắm xuống dưới lòng đất, chính mình bay vào thông đạo trong lòng đất.

“Hinh Nguyệt, em mang theo Hinh Tình, cùng Hứa Điềm đi trước, anh đi theo xuống xem một chút.” Lâm Hải thế nhưng là biết rõ thân phận của Sở Lâm Nhi, thấy Sở Lâm Nhi đột nhiên chạy xuống, nhất thời cảm thấy trong cái thông đạo này không tầm thường, lòng hiếu kỳ cũng kéo lên.

“Này, chính anh phải cẩn thận.”

Lâm Hải đáp ứng một tiếng, đi theo cùng một chỗ với đám cảnh sát này, đi xuống.

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

Đi không bao xa, chỉ thấy đám cảnh sát này, xếp thành một hàng, hóp lưng lại như mèo, từng ngụm từng ngụm nôn mửa lấy, gọi là một cái chỉnh tề.

Lâm Hải đi ra phía trước, chỉ nhìn một chút, cũng đi theo nôn mửa ra ngoài.

Chỉ thấy ngay phía trước, trong một cái ao lớn bán kính chừng bốn năm mét, nổi lềnh bềnh toàn nội tạng người, dòng máu nồng đậm sền sệt cùng một chỗ, tản ra khí tức khiến người buồn nôn.

Quá khủng bố, coi như là Địa Ngục cũng không gì hơn cái này a?

Soạt!

Bỗng nhiên, trong hồ vang lên một thanh âm, một bóng người từ bên trong xuất hiện, đưa lưng về phía bọn người Lâm Hải.

“Những người chộp tới lúc trước kia, đã giết xong đi, nội tạng làm sao còn không có chở tới đây? Các ngươi không biết, hôm nay là thời khắc mấu chốt nhất sao?”

Bóng người lộ ra thanh âm âm ngoan, vậy mà nghe không ra nam nữ.

“Ừm?” Tựa hồ cảm giác không đúng, bóng người mãnh mẽ quay đầu lại.

“Cảnh sát?” Bóng người giật mình, liền từ trong ao nhảy ra, mang theo một đống ngũ tạng trên người.

“Hồ Lai? Tại sao là ngươi!” Sau khi Bành Đào nhận ra người này, trên mặt khiếp sợ không gì sánh nổi, quả thực là không tin vào sự thật trước mắt.

“A a a, Bành Cục trưởng, thật sự là không nghĩ tới, lại gặp mặt tại cái chỗ này, bất quá đã đến, cũng đừng đi, ta vừa vặn còn thiếu một số nội tạng, liền bắt các ngươi bổ sung cũng tốt.”

“Hồ Lai, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Ngươi thế nhưng là xí nghiệp nổi tiếng tại thành phố Giang Nam chúng ta a, muốn tiền có tiền, muốn địa vị có địa vị, ngươi vì cái gì...” Bành Đào một mặt đau lòng nhức óc.

“Tiền? Địa vị?” Hồ Lai cười lạnh một tiếng, “Đồ vật mà những người bình thường kia truy cầu, trước đây không lâu có khả năng còn có chút sức hấp dẫn đối với ta, nhưng từ khi ta đi vào Tiên đạo, há có thể lại vào pháp nhãn của ta?”

“Tiên đạo?” Bành Đào cười khổ một trận, chỉ cái Huyết Trì nội tạng để cho người ta buồn nôn này nói nói: “Ngươi thế này sao lại là Tiên đạo, rõ ràng là Ma đạo a!”

“Đủ rồi!” Hồ Lai đột nhiên trở mặt, lạnh lùng nói nói: “Thời gian không còn nhiều, ta lười nói nhảm cùng các ngươi, hôm nay, các ngươi liền cũng lưu lại, chứng kiến một khắc Tiên đạo của ta đại thành đi!”

Vừa mới nói xong, nhất thời một cỗ âm phong dâng lên, thổi người đến con mắt cũng không mở ra được.

Lâm Hải thấy thế, vội vàng mở Thiên Nhãn Thần Thông, nhưng đợi sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời quá sợ hãi!

Chương 97: Hóa Huyết Ma Công

Thân ảnh của Hồ Lai, liền như là một cái quỷ mị, xuyên qua ở giữa những cảnh sát này.

Đến chỗ nào, thì những cảnh sát kia từng cái co quắp ngã trên mặt đất, không rõ sống chết!

Đậu móa, thật đáng sợ!

Lâm Hải nhìn ra, thân pháp của cái Hồ Lai này, cùng bóng đen, cùng nam nhân đeo khẩu trang kia tuyệt đối là đồng môn, chỉ là, còn nhanh hơn hai người kia gấp mấy lần.

Lâm Hải tin tưởng, nếu như kế tiếp Hồ Lai là ra tay với mình, mình tuyệt đối trốn không thoát.

Thảo, thật không nên đi theo Sở Lâm Nhi xuống tới xem náo nhiệt.

Giờ phút này, coi như tỉnh táo, cũng chỉ có Bành Đào.

Bành Đào hai tay cầm súng, bưng ở trước ngực, hai con mắt mặc dù không cách nào thấy vật, nhưng như cũ cảnh giác cảm ứng đến hết thảy chung quanh.

“Đến!” Lông mày Bành Đào bỗng nhiên nhướn lên, đem họng súng nhắm ngay một cái góc độ, bóp cò.

Cùng thời khắc đó, Hồ Lai mang theo khuôn mặt nhe răng cười, xuất hiện tại trước mắt Bành Đào.

“Hừ.” Bành Đào hừ lạnh một tiếng, trong lòng có chút đắc ý.

Tuy nguyên nhân vì âm phong, Bành Đào nhìn không thấy đồ vật bên ngoài một mét, nhưng chỉ bằng trực giác, liền hoàn toàn khóa kín Hồ Lai, khoảng cách gần như vậy, một súng xuống dưới, Hồ Lai tuyệt khó thoát mệnh.

Nhưng sau một khắc, con mắt Bành Đào chợt trợn tròn.

Chỉ thấy Hồ Lai lấy một cái góc độ căn bản không có khả năng, vặn vẹo hạ thân, viên đạn vậy mà sượt qua người!

“Cái này, cái này sao có thể!” Sự tình phát sinh trước mắt, hoàn toàn phá vỡ nhận biết của Bành Đào.

“Bành Cục trưởng, thế mà hạ tử thủ đối với lão bằng hữu, vậy liền xin lỗi!” Thân ảnh của Hồ Lai bỗng nhiên xuất hiện tại bên trái Bành Đào, đưa tay chạy tới nơi trung tâm trái tim của Bành Đào mà chộp tới.

Bành Đào thất kinh, sững sờ ngay tại chỗ.

“Mau tránh ra!” Lâm Hải từ phía sau, bay lên một chân, đem Bành Đào đá sang một bên.

Từ dưới đất bò dậy xong, Bành Đào hoảng sợ một trận.

Đưa mắt nhìn lại, Lâm Hải đã đánh nhau cùng Hồ Lai.

Chỉ là, tình thế không được lạc quan cho lắm.

Hồ Lai một quyền tiếp một quyền đập nện tại trên thân Lâm Hải, mà Lâm Hải căn bản không thể chống đỡ một chút nào.

“Tiểu tử, cũng là ngươi đá gãy xương sườn của nhi tử ta, bẻ gãy ngón tay của nó đi, hại ta tiêu hao nguyên khí mới giúp nhi tử của ta phục hồi như cũ, hôm nay, ta sẽ không giết ngươi, ta muốn đem ngươi đánh cho tàn phế, giao cho nó đi báo thù.”

Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, toét miệng cười nói: “Con của ngươi? Ha ha, con của ngươi vừa rồi đã bị ta xử lý, ngươi còn không biết sao? Thật sự là đáng tiếc a, còn muốn gặp con của ngươi, chỉ có thể qua Địa Phủ mà gặp.”

“Cái gì!” Hồ Lai giật mình, sau đó buồn bực xấu hổ thành tức giận.

“Đậu móa, dám giết con ta, ta muốn đem ngươi ngàn đao bầm thây!” Hồ Lai biết được tin tức Hồ Vi đã chết, bi phẫn đan xen, lập tức bạo tẩu.

Thấy Hồ Lai một mặt sát cơ hướng phía chính mình đánh tới, Lâm Hải biết rõ, nếu tiếp tục cứng rắn gánh vác, mạng nhỏ tuyệt đối chơi xong.

Quay đầu nhìn Sở Lâm Nhi ngồi xổm ở bên cạnh, hết sức chăm chú rơi cờ caro một chút, Lâm Hải nhất thời tức đến không chỗ để đánh.

“Vụt” đoạt lấy điện thoại di động của Sở Lâm Nhi, Lâm Hải trực tiếp cất vào trong túi quần của chính mình.

Sở Lâm Nhi bị cướp điện thoại di động, nhất thời giật mình.

“Uy, ngươi làm gì!” Sở Lâm Nhi hướng phía Lâm Hải trợn mắt nói.

“Đậu móa, ngươi cái gái ngốc, nhất định phải xuống tới xem náo nhiệt, ca ca cùng ngươi xuống, mạng nhỏ đều sắp không còn, ngươi thế mà còn có rảnh rỗi ngồi ở đây đánh cờ? Có tin ta lập tức đem trò chơi của ngươi xóa hay không?”

“Ngươi nói người nào là gái ngốc đâu? Ta lại không để ngươi xuống cùng, là chính ngươi theo tới có được hay không?” Sở Lâm Nhi đấu miệng lưỡi cùng Lâm Hải, nhưng đồng thời cũng xuất thủ.

Chỉ thấy tay áo của Sở Lâm Nhi vung lên, công kích cường thế của Hồ Lai lập tức nhận lực cản, cuồn cuộn bay ra ngoài.

“Quỷ Tiên!” Đồng tử của Hồ Lai bỗng nhiên co rụt lại, gã thế mà cũng nhìn thấy Sở Lâm Nhi.

“Nếu như ngươi luyện thành cái Hóa Huyết Ma Công này, có lẽ ta còn có chút cố kỵ, nhưng hiện tại nha...” Sở Lâm Nhi khinh thường lắc đầu.

Hồ Lai đứng tại chỗ, con ngươi nhanh chóng quay ngược trở lại.

Gã biết rõ, đối phương có một cái cao thủ cấp bậc Quỷ Tiên, sự tình này muốn thành đã khó.

Đã như vậy, không bằng tạm thời thối lui, ngày khác gom góp nội tạng con người, tu luyện có thành tựu xong, lại đến tìm Lâm Hải, báo thù cho con trai cũng không muộn.

Nghĩ đến chỗ này, Hồ Lai liền thông qua ý thức hướng Sở Lâm Nhi nói nói: “Nếu Quỷ Tiên tiền bối đã ở đây, vậy hôm nay liền cho tiền bối cái mặt mũi, tại hạ còn có việc, trước xin cáo từ.”

Nói xong, Hồ Lai liền muốn rời khỏi.

“Ai bảo ngươi đi!” Sở Lâm Nhi quát một tiếng, hướng phía Hồ Lai cũng là một chân.

Ầm!

Hồ Lai bay thẳng ra xa, đụng ở trên tường.

Bành Đào ở một bên nhìn thấy một màn này, nhất thời sững sờ.

Tình huống như thế nào? Cái Hồ Lai này thế nào tự mình lại quẳng chính mình đi?

Bỗng nhiên, tựa hồ nghĩ đến cái gì, Bành Đào liền tranh thủ thời gian quay đầu hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Chỉ thấy Lâm Hải giờ phút này đang ngồi dưới đất, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Hồ Lai.

“Nhất định là, nhất định là Lâm Hải xuất thủ! Chỉ là cái phương thức xuất thủ này, căn bản không phải thường nhân có thể hiểu được.” Bành Đào lập tức đối với Lâm Hải bắt đầu càng thêm kính sợ.

Sở Lâm Nhi tức giận Lâm Hải đã đoạt điện thoại di động của mình, còn uy hiếp muốn xóa trò chơi, nhất thời đem tất cả nộ khí đều rơi tại trên thân Hồ Lai.

“Đều tại ngươi! Đều tại ngươi! Đều tại ngươi...”

Hồ Lai sắp sụp đổ, thân thể bị đánh bay lên rồi rơi xuống, mặt đầy tro bụi, muốn bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu chật vật.

Lâm Hải ở một bên, nhìn gọi là một cái đắc ý.

“Đậu móa, để ngươi cuồng, đánh không nát ngươi sao!” Lâm Hải nói thầm.

Không nghĩ tới, câu nói này lại rơi vào trong lỗ tai Bành Đào.

Bành Đào kinh hãi nhìn Lâm Hải một chút, lại nhìn Hồ Lai một mình đánh không khí này, không khỏi nói thầm một tiếng, quả nhiên là hắn gây nên, cái Lâm Hải này, thật đáng sợ!

Bên Hồ Lai kia, tựa hồ cũng bị đánh ra hỏa khí.

“Quỷ Tiên tiền bối, ngươi có hết hay không, còn tiếp tục như vậy nữa, cũng đừng trách ta trở mặt!”

“Trở mặt? Ngươi trở cái ta xem một chút!” Sở Lâm Nhi đi lên trực tiếp cho gã hai cái vả miệng.

“A!!! Đây là ngươi bức ta!” Hồ Lai đoán chừng là thực sự chịu đủ.

Vồ mạnh ra một khỏa đan dược màu đen, nhét vào trong miệng.

“Phong Ma Đan!” Lâm Hải kinh hô một tiếng.

Trước đó Hồ Vi phục dụng, hắn cũng là được chứng kiến, đó là khá lợi hại a.

“Phong Ma Đan? Cái đồ vật gì?” Bành Đào ở bên cạnh nghe mà một mặt buồn bực.

Nhưng chờ đến một lát sau, lông tơ của Bành Đào cũng bị dọa đến nổ đứng lên.

Chỉ thấy Hồ Lai, cả người tựa hồ cũng phồng lên một vòng to, y phục phá rách, bắp thịt nhô lên, tóc dài màu đỏ hồng bay múa, phảng phất như một cái Tu La Địa Ngục.

“Cái này, cái này còn là người sao?” Bành Đào hung hăng nuốt ngụm nước bọt.

“Lại là Phong Ma Đan?” Sở Lâm Nhi cũng rất sững sờ, trên mặt không khỏi ngưng trọng lên.

“Khặc khặc kiệt... Nguyên lai chỉ là cái Quỷ Tiên sơ kỳ, nếu như là trung kỳ, có lẽ ta còn không có cách bắt ngươi, bất quá sơ kỳ nha, liền chịu chết cho ta đi!”

Nói xong, Hồ Lai giương nanh múa vuốt, hướng phía Sở Lâm Nhi đánh tới.

Sở Lâm Nhi chau mày, hai tay vung vẩy, nghênh đón.

Hai người càng đánh càng nhanh, Lâm Hải nhìn mà một trận hoa mắt.

Nhìn thấy Hồ Lại ở đây tự mình khoa tay lấy, người không biết, tuyệt đối cho là gã là người bị bệnh thần kinh.

Nhưng Bành Đào khác biệt, ông ta cho rằng, nhất định là Lâm Hải lại lấy đại thần thông cùng Hồ Lai đấu tay đôi.

Ánh mắt liếc về phía Lâm Hải, kính sợ của Bành Đào đối với Lâm Hải lại tăng thêm mấy phần.

“Lâm Nhi Công chúa, tình huống như thế nào?” Thấy Sở Lâm Nhi tựa hồ cùng Hồ Lai đánh ngang tay, Lâm Hải có chút ngồi không yên.

“Gã phục dụng Phong Ma Đan, lấy việc đánh mất lý trí trong thời gian ngắn ngủi làm đại giá, tu vi bạo tăng, ta không phải là đối thủ của gã.” Thanh âm của Sở Lâm Nhi truyền tới.

Phốc!

Lâm Hải kém chút ngã ngay tại chỗ.

“Cái gì cái gì cái gì? Ngươi không phải là đối thủ?” Lâm Hải có một chút mộng bức.

Mẹ nó, cái này cũng toàn là dựa vào ngươi đây!

Ngươi còn không phải là đối thủ, vậy ca ca há không phải lập tức chơi xong sao?

Vừa muốn nói chuyện, thanh âm của Sở Lâm Nhi lại truyền tới.

“Tuy không phải là đối thủ, nhưng ta cũng không ngăn được gã nữa, đúng, qua năm phút đồng hồ nữa ta liền phải rút lui, phải đi đem việc Sứ Giả Câu Hồn bàn giao trước, nếu không liền quá thời hạn.”

“Cái gì cái gì cái gì? Em gái ngươi, đừng rút lui a, ngươi rút lui thì ca ca làm sao bây giờ?” Lâm Hải nhất thời gấp.

“Ngươi làm sao bây giờ đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Còn có bốn phút!”

Phốc!

Ta xxx đại gia ngươi!

Lâm Hải hoảng một chút.

Chương 98: Dẫn Lôi Phù

Lâm Hải cũng không cho rằng nếu Sở Lâm Nhi đi, chính mình còn có thể giữ lại mạng sống dưới tay của Hồ Lai.

Trời a, vậy phải làm sao bây giờ?

Giống như giết Hồ Vi, dùng súng bắn?

Không được, không thấy Bành Đào ở gần như vậy cũng đánh không đến sao?

Trốn vào Nguyệt Hồ Thánh Cảnh?

Cũng không được a, mẹ nó vừa mới nhắc nhở, chủ nhân của mình đẳng cấp quá thấp, mỗi ngày chỉ có thể vào một lần a.

Thảo, chỉ có thể tìm đám thần tiên đậu bỉ kia nghĩ biện pháp.

Lâm Hải mở Weachat ra, ngẫm lại, vẫn là tìm Ngộ Không đi, dù sao cùng Ngộ Không tính toán tương đối quen.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, vô cùng khẩn cấp, cứu mạng a!!!

Ngộ Không: Đạo hữu, chuyện gì mà kinh hoảng vậy?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiểu tiên gặp được một con Yêu Ma cường đại, không biết phải làm như thế nào cho phải?

Ngộ Không: Hắc hắc, chuyện nào có đáng gì? Giáng một gậy chết tươi chính là được.

Đánh chết ngươi cái chùy chùy! Lâm Hải mặt xạm lại.

Mẹ nó, nếu là có thể đánh được, còn cần tìm ngươi sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh quên sao? Tiểu tiên đã nói cùng ngươi, ta hiện tại đang ở trong một cái bí cảnh, pháp lực bị phong, thực lực chỉ tương đương với phàm nhân, căn bản không phải đối thủ của Yêu Ma a.

Ngộ Không: Cái này khó làm, nếu không ngươi nói nói đặc thù của cái Yêu Ma này, lão Tôn ta xem nó có nhược điểm gì.

Lâm Hải vội vàng đem tình huống bây giờ của Hồ Lai nói một lần, đặc biệt là tình hình thông qua nội tạng con người để luyện công, nói đến cẩn cẩn thận thận.

Ngộ Không: A, cái này không phải cái Yêu Ma gì, rõ ràng là một số Bàng Môn Tiểu Đạo của phàm nhân, dễ nói dễ nói.

Lâm Hải thấy một lần, mừng rỡ trong lòng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, phá giải như thế nào?

Ngộ Không: Nếu như lão Tôn ta ở đó, thổi khẩu khí gã liền hóa, khà khà khà khà...

Lâm Hải mặt xạm lại, em gái ngươi, ngươi không phải không ở nha, nói cái búa!

Lúc này Ngộ Không lại phát tới tin tức.

Ngộ Không: Đối phó loại kẻ xấu này, căn bản không cần lão Tôn ta xuất thủ, hạ giá, hạ giá!

Lâm Hải nhanh khóc, em gái ngươi Đại Thánh, có thể nói điểm hữu dụng hay không?

Ca ca cái này càng sốt ruột, ngươi làm sao càng không nói vào chính đề đâu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, thời gian cấp bách, đến cùng có kế sách tốt gì không?

Ngộ Không: Ngươi đi tới chỗ Lôi Thần này lấy một tờ Dẫn Lôi

Phù là được, loại kẻ xấu này, sợ nhất là Thiên Lôi!

Mẹ nó, cuối cùng nói được câu hữu dụng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Thánh!

Lâm Hải vội vàng mở quầy giao dịch Thiên Đình ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên:@ Lôi Thần, đạo hữu, cầu gấp một tờ Dẫn Lôi Phù!

Lôi Thần: Năm trăm điểm Công đức.

Ngạch...

Mẹ nó, Lâm Hải giờ mới nhớ tới, chính mình nghèo giống như cái quỷ đối, hết thảy mới có một trăm điểm Công đức.

Đậu móa, đáp ứng trước rồi lại nói, đến lúc đó nhìn có thể ký sổ hay không!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thành giao!

Leng keng!

Lôi Thần cầu thêm ngươi làm bạn tốt!

Đồng ý!

Leng keng!

Số lượng bạn tốt của ngài đã đạt hạn mức cao nhất, không thể tăng thêm!

Thảo, Lâm Hải tức đến giậm chân một cái, thế nào đem cái gốc rạ này quên mất, phải làm sao mới ổn đây?

Lúc này, Lôi Thần tại trong đám @ Lâm Hải.

Lôi Thần:@ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đạo hữu, hạn mức bạn tốt của ngươi đã cao nhất, ngươi khuếch trương số lượng bạn tốt một chút, nếu không ta không thể tăng thêm a.

Cái gì? Còn có thể khuếch trương?

Lâm Hải cao hứng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm sao khuếch trương?

Lôi Thần: Ngươi không biết? (phía sau là một cái biểu lộ kinh ngạc)

Lâm Hải mắt trợn trắng, mẹ nó cái này không phải nói nhảm sao? Biết rõ còn hỏi ngươi?

Lại nói cái đám Thiên Đình đậu bỉ, thế nào một cái so một cái còn nói nhảm nhiều vậy?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiểu tiên rất ít khi dùng Weachat, xác thực không biết.

Lôi Thần: Điểm dưới góc phải sổ truyền tin của Weachat, có cái ô biểu tượng hai người nhỏ, cũng là tuyển hạng cho khuếch trương.

Lâm Hải vội vàng dựa theo lời nói Lôi Thần, tìm tới ô biểu tượng hai người nhỏ.

Lựa chọn số lượng khuếch trương.

Một cái!

Điểm Công đức của ngài không đủ, khuếch trương thất bại!

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

Lâm Hải xem xét nhắc nhở, em gái ngươi!

Khuếch trương cho một cái bạn tốt, mẹ nó cần một trăm ngàn điểm Công đức.

Hố cha a!

Lần này Lâm Hải đần độn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên:@ Lôi Thần, điểm Công đức không đủ khuếch trương a.

Lôi Thần: Vậy liền không có cách, ta cũng không thể vì kiếm lời năm trăm Điểm Công đức, liền bỏ một trăm ngàn giúp ngươi khuếch trương cái bạn tốt a?

Vậy phải làm sao bây giờ a, Lâm Hải lúc này thật gấp hỏng.

Ngộ Không:@ Lôi Thần, đem Dẫn Lôi Phù của ngươi phát tới cho lão Tôn ta, lão Tôn ta chuyển cho huynh đệ của ta!

Lâm Hải xem xét, nhất thời nhãn tình sáng lên.

Đậu móa, đúng a, có thể để Ngộ Không giúp đỡ chuyển đồ a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên:@ Lôi Thần, đúng vậy, đúng vậy, ngươi phát cho Đại Thánh là được.

Lôi Thần:@ Ngộ Không, cái kia, Đại Thánh a, Tiểu Thần cái này vốn là sinh ý nhỏ, trong nhà bên trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có trẻ sơ sinh gào khóc đòi ăn, đều chờ đợi tiểu tiên kiếm tiền ăn cơm đây...

Phốc! Lâm Hải kém chút phun.

Mẹ nó, cái Lôi Thần này rất biết kéo a, nhìn cái đoạn từ này, khẳng định đã lăn lộn qua ở Nhân gian a.

Ngộ Không:@ Lôi Thần, này! Tiểu tiểu mao thần, sợ lão Tôn ta lại không trả tiền cho ngươi sao!

Lôi Thần: Cái kia, Đại Thánh a, kinh tế đình trệ, thật sự là khó kiếm tiền a!

Ngộ Không: Tức chết lão Tôn ta! Thật sự là muốn đánh! Tiền chuyển cho ngươi, đồ vật phát tới! Nhanh lên, nhanh lên!

Lôi Thần:@ Ngộ Không, đa tạ Đại Thánh, đa tạ Đại Thánh!

Lôi Thần nhất thời thụ sủng nhược kinh.

Đậu phộng! Lâm Hải thấy vậy, đoán chừng cái con khỉ này trước kia mua đồ vật cũng không trả tiền đi, nếu không Lôi Thần không đến mức sợ thành dạng này.

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi một tờ Dẫn Lôi Phù.

Đậu phộng! Lâm Hải trong lòng vui vẻ!

Ngươi hướng Ngộ Không chuyển khoản một trăm điểm Công đức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, Tiểu tiên chỉ còn một trăm điểm Công đức, còn lại, ngày sau lại hồi báo Đại Thánh.

Ngộ Không: Huynh đệ nói chỗ nào thế, lần trước ngươi đưa lão Tôn ta thuốc lá, thế nhưng là không hề lấy một cái điểm Công đức nào, cũng không hề hướng lão Tôn ta đòi qua, lão Tôn ta không phải là người vô tình vô nghĩa, sự tình điểm Công đức, đừng có nhắc lại!

Lâm Hải nhìn, tâm lý cái này thoải mái a.

Đậu móa, Ngộ Không cũng là đủ ý tứ, là cái người có thể kết giao, nhìn xem, người ta căn bản cũng không để cho mình nhắc đến sự tình trả tiền.

Ngộ Không: Huynh đệ, hôm nào lại cùng ngươi nói chuyện phiếm, lão Tôn ta đi trước lội nhà Lôi Thần, hắc hắc, dám muốn năm trăm điểm Công đức của lão Tôn ta, thì lão Tôn ta trộm của gã gấp mười lần trở về! Lão Tôn qua vậy!

Phốc!

Lâm Hải kém chút cười phun!

Mẹ nó, cái con khỉ này quá hung ác đi a!

Lâm Hải bắt đầu vì Lôi Thần mà mặc niệm, cái này mẹ nó căn bản chính là cái mua bán thâm hụt tiền a, mà lại còn phải bồi lớn.

Có Dẫn Lôi Phù, tâm lý Lâm Hải liền nắm chắc.

Điểm rút ra, một cái phù lục màu xanh lam xuất hiện trong lòng bàn tay.

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn lại.

Vừa vặn, Sở Lâm Nhi đã bỏ xuống Hồ Lai, hướng phía Lâm Hải bay tới.

“Thời gian đến, ta đi trước!” Sở Lâm Nhi ném câu nói lại xong, trực tiếp cùng Lâm Hải gặp thoáng qua.

Đậu phộng, Lâm Hải cái này tức a!

Mẹ nó, thật đúng là nói đi là đi, mặc kệ ca ca chết sống a.

Cái nha đầu chết tiệt này, quá vô tình a, chờ ca ca trở về chuyện thứ nhất liền đem cờ caro của ngươi xóa đi.

Hồ Lai thấy Sở Lâm Nhi rời đi, cũng là sững sờ.

Bất quá, gã cũng biết, chính mình căn bản không cản được Sở Lâm Nhi.

Bất quá, Sở Lâm Nhi vừa đi, Lâm Hải cũng là vật trong bàn tay.

“Khặc khặc kiệt...” Hồ Lai âm âm cười hướng Lâm Hải đi tới.

Lâm Hải vội vàng đem Dẫn Lôi Phù nắm chặt, tuy Ngộ Không nói cái đồ chơi này đối phó với kẻ xấu là hữu hiệu nhất, nhưng dù sao Lâm Hải cũng chưa bao giờ dùng qua, trong lòng vẫn là khẩn trương nói không nên lời.

Đang muốn dẫn động chú ngữ, bỗng nhiên, Sở Lâm Nhi lại tung bay trở về.

A? Nhãn tình của Lâm Hải lại sáng lên.

Đậu móa, xem ra nha đầu này ít nhiều vẫn giảng cảm tình a, đến cùng vẫn không yên lòng ca ca!

Hồ Lai thấy Sở Lâm Nhi đã đi mà còn quay lại, cũng là sững sờ, ngừng tại nguyên chỗ, yên lặng xem kỳ biến.

“Ha ha, ta liền biết rõ, ngươi không nỡ...”

“Đưa điện thoại di động cho ta.” Sở Lâm Nhi khẽ vươn tay, trực tiếp đem lời nói của Lâm Hải cắt ngang.

Ngạch... Em gái ngươi!

Lời nói phía sau của Lâm Hải trực tiếp bị nghẹn trở về.

Sở Lâm Nhi trực tiếp đem tay vươn vào trong túi quần của Lâm Hải, đem điện thoại di động của nàng móc ra.

Sau đó, cũng không quay đầu lại mà bay đi, một cái gọi là kiên quyết!

Đại gia ngươi! Ca ca nguyền rủa bộ ngực của ngươi càng ngày càng nhỏ!

Lâm Hải tức hỏng.

“Khặc khặc kiệt...” Hồ Lai thấy Sở Lâm Nhi lại đi, nhất thời âm u cười rộ lên.

“Lâm Hải, lúc này ta nhìn xem còn có ai có thể cứu ngươi!”

Lâm Hải gắt gao nhìn chằm chằm vào Hồ Lai, toàn thân cũng bởi vì khẩn trương mà căng thẳng, trong lòng bàn tay nắm chặt Dẫn Lôi Phù, tất cả đều là mồ hôi.

Đậu móa, sống hay chết, liền nhìn lần này!

Chương 99: Đừng trang bức, trang bức sẽ gặp sét đánh

Lâm Hải hướng phía Hồ Lai cười lạnh một tiếng.

“Đối phó với ngươi loại mặt hàng này, còn cần lấy người khác tới cứu ta sao? Ca ca vài phút liền bãi bình ngươi!”

Hồ Lai sững sờ, sau đó phảng phất như nghe được truyện cười cực lớn, cười lên ha hả.

“Ta nói Lâm Hải, ngươi có thể đừng không biết xấu hổ một chút hay không, chỉ bằng ngươi?”

Thảo, xem thường ca ca là sao?

Lâm Hải nhất thời không vui.

“Đậu móa, ngươi không phục a? Không phục thì tới, tới tới tới, tới.” Lâm Hải hướng phía Hồ Lai câu câu tay, một mặt khinh thường.

“Ừm?” Hồ Lai thấy Lâm Hải không có sợ hãi như thế, nhất thời cảnh giác lên.

Tiểu tử này sẽ không có hậu chiêu gì đi.

“Hừ, tiểu tử, ta cho ngươi biết, đừng có đùa nghịch hoa chiêu gì, tại trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy đều là phí công!”

“Thao, ý tứ của ngươi là ngươi rất có thực lực sao? Có thực lực ngươi quay lại đây a nha, sợ cái cọng lông a?”

Con ngươi của Hồ Lai không ngừng chuyển động, Lâm Hải càng nói như vậy, hắn càng cảm thấy trong đó có trá.

Lâm Hải thấy thế, dứt khoát hướng mặt đất ngồi xuống.

“Ta nói Bành Cục trưởng, ngươi nhìn cái đần độn này, giống như cái cọc gỗ, cắm tại chỗ động cũng không dám động, thật con mẹ nó mất mặt a, ngươi nói có đúng hay không?”

“A? Đúng vậy a, đúng vậy a.” Bành Đào máy móc gật gật đầu, hết thảy trước mắt, ông ta đã sớm nhìn ngốc.

Hồ Lai nghe được, trong mắt bốc lên lửa giận.

“Tiểu súc sinh, ngươi nói người nào đần độn?”

“Ai hỏi thì nói người đó thôi?” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái.

“Tức chết ta! Đậu móa, ta mặc kệ ngươi có cái âm mưu gì, trên cái thế giới này, ta sớm đã không có đối thủ, dù ngươi đang đùa hoa dạng gì, đối với ta đều vô dụng!”

“A?” Lâm Hải một mặt ngạc nhiên.

“Lời này của ngươi nghe rất quen thuộc a? Nha! Nhớ rồi, trước khi Hồ Vi chết cũng là nói như thế, ta nói phụ tử hai người các ngươi còn rất giống nhau a, xem ra không phải lão Vương sát vách hỗ trợ rồi (*ý tứ của câu này tức là 2 người này đúng là cha con ruột).”

Nâng lên Hồ Vi tử, Hồ Lai lập tức lại điên cuồng.

“Đậu móa, ta hiện tại liền vì con ta báo thù, bằng vào thực lực thiên hạ vô địch của ta, ngươi căn bản không có khả năng còn mạng sống, chuẩn bị chịu chết đi!”

“Ai.” Lâm Hải lắc đầu.

“Ta khuyên ngươi một câu, đừng nhắc lại cái gì thiên hạ vô địch, chưa từng nghe qua thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân sao? Ngươi nhìn ca ca ta, ngưu bức như vậy, nhưng lúc nào ta đã nói qua như vậy? Nhớ kỹ, đừng trang bức, trang bức sẽ gặp sét đánh!”

“Ha ha ha!” Hồ Lai cất tiếng cười dài, sau đó âm ngoan nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Đừng trang bức? Ta hôm nay liền trang bức a, làm gì? Lão tử có thực lực! Lão tử cũng là trang! Ngươi có thể làm gì? Ngươi...”

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, bầu trời vang lên một tiếng thật mãnh mẽ.

Sắc mặt Hồ Lai đột biến, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ là bầu trời vừa mới vẫn là sáng sủa, đột nhiên bịt kín một tầng mây đen.

Đậu phộng, làm sao tà môn như vậy?

Hồ Lai đột nhiên có chút tâm hỏng.

“Ha ha, trang a, tiếp tục giả vờ a, đậu móa đánh chết ngươi cái hàng trang bức này!” Lâm Hải lập tức bắt đầu đắc ý.

Lâm Hải vừa dứt lời, ầm một tiếng tới!

Một đường sấm sét giữa trời quang từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bổ vào đỉnh đầu Hồ Lai.

Bành Đào nhìn mà khẽ run rẩy, hai cái đồng tử bỗng nhiên co vào!

Cái này, cái này sao có thể?

Mãnh liệt quay đầu, nhìn Lâm Hải một bộ dáng phong đạm khinh vân, Bành Đào nhất thời cảm giác đến vô cùng cao thâm khó lường.

“Lâm Hải người này, bất luận cái thời điểm gì, tuyệt đối không thể trêu chọc!” Bành Đào âm thầm khuyên bảo chính mình.

“Ách, ngạch...” Hồ Lai trực tiếp bị sét đánh thành than cốc, trong cổ họng phát ra hai tiếng lẩm bẩm không lưu loát, rồi thẳng tắp ngã xuống.

Đồng thời khi ngã xuống, Lâm Hải chợt thấy, linh hồn Hồ Lai, chợt xông tới.

Vừa muốn ngưng thần đề phòng, linh hồn Hồ Lai lại lộ ra một mặt hoảng sợ, sau đó từ từ tan ra, tiêu tán giữa thiên địa.

“Hình thần đều diệt!” Trong đầu Lâm Hải toát ra một cái từ ngữ này.

Không khỏi thầm than một tiếng, cái Hồ Lai này, vì luyện cái cẩu thí ma công gì đó, không biết đã giết hại bao nhiêu người, hôm nay vừa chết, đến linh hồn cũng không thể đào thoát, cũng coi là báo ứng xác đáng, trừng phạt đúng tội!

“Ừm?” Đột nhiên, trong thân thể Hồ Lai, không ngừng toát ra từng cái từng cái vong hồn, mỗi cái vong hồn, chỗ bụng đều bị móc sạch, vô cùng thê thảm khủng bố.

Những vong hồn này, đột nhiên, nhao nhao hướng phía Lâm Hải quỳ xuống mà lạy.

“Cái này, làm cái gì vậy?” Lâm Hải mộng bức, hắn thậm chí từ trong những vong hồn kia, nhìn thấy Triệu Lỗi.

“Tu luyện Hóa Huyết Ma Công, chẳng những cần nội tạng trong cơ thể người làm vật dẫn, đến cả linh hồn người cũng bị nhốt, cung cấp thúc đẩy cho chủ nhân ma công, trừ phi chủ nhân ma công tử vong, nếu không những linh hồn này, vạn thế không được siêu sinh!”

Chẳng biết từ lúc nào, Sở Lâm Nhi đã trở lại bên người Lâm Hải, nhàn nhạt nói nói.

Lâm Hải nghe xong, cái gáy bốc thẳng lên khí lạnh, quá tàn nhẫn a, vạn thế không được siêu sinh, ma công kia thật sự là âm hiểm đến cùng cực a.

“Bành Cục trưởng, việc nơi này đã xong, ta liền đi trước.”

Lâm Hải có chút không muốn đợi tại chỗ này nữa.

“Lâm tiên sinh dừng bước.” Bành Đào vội vàng ngăn lại.

“Lâm tiên sinh, những huynh đệ này của ta hiện tại sống chết không rõ, ngài nhìn...” Bành Đào nhìn một chút đám cảnh sát đang nằm dưới đất.

“Há, cái này dễ nói, ta xem một chút.”

Lâm Hải ngồi xổm người xuống, kiểm tra bên trong một chút cho một cái cảnh sát.

“Không có việc gì, bị đánh ngất xỉu mà thôi, cái Hồ Lai này thế mà không hạ tử thủ.”

Bành Đào nghe được, tâm lập tức buông ra.

Nếu những cảnh sát này chết hết, tổn thất kia coi như lớn.

Lâm Hải hướng phía một chỗ huyệt vị trước ngực mỗi cảnh sát điểm một chút, những cảnh sát này từng cái liền hồi tỉnh lại.

“Cục trưởng, cái này...” Sau khi tỉnh lại, đám cảnh sát nhao nhao hoảng sợ một trận, sự tình trước đó, thật sự là quá quỷ dị.

“Tốt, thủ phạm Hồ Lai đã chết, đem nơi này điều tra triệt để một phen, chuẩn bị phong tỏa hiện trường.”

“Chết? Chết như thế nào?” Đám cảnh sát kinh ngạc một trận, cái nhân vật nhìn như là Yêu Ma kia, cứ như vậy mà chết sao?

Khóe miệng Bành Đào co quắp một trận, “Bị sét đánh chết!”

“Cái gì? Bị sét đánh chết?”

“Làm sao có thể, hiện tại là ngày nắng a?”

“Cục trưởng, ngươi có phải nói giỡn hay không.”

Sắc mặt Bành Đào đen giống như đáy nồi.

“Được a, đừng nói các ngươi không tin, lão tử thấy tận mắt, cũng là không tin a, nhưng sự thật chính là như thế!” Bành Đào dùng khóe mắt liếc Lâm Hải một cái, thật sự là kỳ nhân a.

Cứu xong những cảnh sát này, Lâm Hải cùng Bành Đào chào hỏi, từ thông đạo dưới lòng đất đi ra.

“Ngươi làm xong việc rồi?” Lâm Hải lạnh lùng hướng phía sau lưng Sở Lâm Nhi hỏi.

“Đúng a.” Sở Lâm Nhi một bên chơi cờ caro, một bên hững hờ đáp nói.

Em gái ngươi!

Lâm Hải một tay đem điện thoại di động đoạt tới.

“Ngươi quá không có suy nghĩ, vừa mới thế mà thấy chết không cứu!” Lâm Hải thở phì phì nói.

“Đưa điện thoại di động cho ta! Ngươi không phải không chết sao!” Sở Lâm Nhi đưa tay liền đem di động đoạt lại.

Lâm Hải cái này tức a, ca ca hắn a nếu là chết, nói những cái này còn có ích lợi gì?

Vừa mới chuẩn bị mở miệng mắng Sở Lâm Nhi một hồi, bỗng nhiên.

Leng keng!

Thanh âm của Weachat.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét, là tin tức của hệ thống.

“Siêu độ vong linh, khen thưởng một trăm vạn điểm âm đức.”

Đậu phộng! Lâm Hải vươn đầu ngón tay, đếm xem những số không đằng sau số một.

“Sáu số không, đậu móa, một trăm vạn! Ha ha, phát tài!” Lâm Hải cao hứng hoa chân múa tay.

“Uy, cái điểm âm đức này có thể làm gì?” Có tâm tình tốt, Lâm Hải cũng lười so đo cùng Sở Lâm Nhi.

“Điểm âm đức?” Trong lòng Sở Lâm Nhi, xuất hiện một ý kiến.

“Điểm âm đức chủ yếu là dùng để thăng cấp quan giai ở Địa Phủ.”

“Quan giai ở Địa Phủ? Là cái ý tứ gì?” Lâm Hải một mặt mộng bức.

“Ngươi nhìn bên dưới điểm âm đức của ngươi.”

Lâm Hải vội vàng mở ra xem xét.

“Có muốn thăng cấp làm âm Ti Nhị phẩm hay không?”

“Uy uy uy, cái này âm Ti Nhị phẩm là cái đồ chơi gì a? Thăng cấp có chỗ tốt gì?”

“Chỗ tốt tự nhiên nhiều hơn, cụ thể ngươi thăng cấp liền biết rõ.”

“Vậy ý tứ của ngươi, là ta nên thăng cấp?” Lâm Hải thử thăm dò hỏi.

“Ngu ngốc mới không thăng.” Sở Lâm Nhi cho Lâm Hải cái mắt trắng.

“Thao, ca ca cũng không phải người ngu, vậy liền thăng cấp!”

Lâm Hải điểm xuống thăng cấp.

“Chúc mừng ngài thăng cấp làm âm Ti Nhị phẩm, khấu trừ phí dụng thăng cấp là một trăm vạn điểm.”

Đậu phộng, mẹ nó chụp nhiều như vậy.

Lâm Hải vừa muốn mở miệng hỏi một chút, chợt phát hiện khóe miệng Sở Lâm Nhi lộ ra một nụ cười âm mưu đã đạt được.

“Đại gia ngươi, ca ca mắc lừa!” Lâm Hải thầm hô một tiếng.

Chương 100: Hố cha Quỷ Soa

“Uy, cái âm Ti Nhị phẩm này, đến cùng là làm gì?” Lâm Hải buồn bực hỏi.

“m Ti Nhị phẩm, là đẳng cấp của Quỷ Soa, ngươi thành âm Ti

Nhị phẩm, tại Địa Phủ sẽ là có chức vụ, là chuyện tốt.” Con mắt của Sở Lâm Nhi cũng cười theo.

“Bớt nói vô dụng, ngươi liền nói, cái âm Ti Nhị phẩm này đến cùng có thể làm gì a?”

“m Ti Nhị phẩm a, có rất nhiều hữu dụng a, tỉ như, có thể giao lưu cùng Quỷ Hồn a.” Sở Lâm Nhi làm một bộ dáng cơ linh đáng yêu.

Em gái ngươi! Lâm Hải mặt đều đen.

“Ca ca ta hiện tại liền có thể giao lưu cùng Quỷ Hồn có được hay không?” Lâm Hải cảm thấy bị hố.

“Giao lưu bình thường thì có ý gì a, thành âm Ti Nhị phẩm, liền có thể thành Quỷ Soa a.”

“Quỷ Soa? Cái đồ vật gì?” Lâm Hải mặt đen lên hỏi.

“Quỷ Soa a? Tỉ như Sứ Giả Câu Hồn cũng là Quỷ Soa, có thể Trảo Quỷ, chơi vui biết bao nhiêu a.” Sở Lâm Nhi sôi nổi lượn quanh, nhìn cực kỳ vui vẻ.

Đậu móa, nếu có thể bắt mà nói, cái thứ nhất mà ca ca bắt chính là ngươi cái nha đầu chết tiệt này!

Lâm Hải chửi thầm một câu.

“A? chờ một chút, Sứ Giả Câu Hồn? Thảo, đó không phải là Hắc Vô Thường sao?” Lâm Hải bỗng nhiên kịp phản ứng.

“Đúng a, mà ngươi lại là âm Ti Nhị phẩm, trực tiếp liền có thể ở trong Sứ Giả Câu Hồn trung cấp, tỉ như có Lệ Quỷ xuất hiện, vậy liền đều là nguồn sống của ngươi, ha ha.” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên cười khanh khách.

“Cái gì cái gì? Vì sao kêu có Lệ Quỷ chính là nguồn sống của ta?” Lâm Hải cảm giác càng ngày càng không thích hợp.

“Ý tứ chính là...” Sở Lâm Nhi nói được một nửa, điện thoại di động bỗng nhiên vang.

“Ngươi chờ một chút.” Sở Lâm Nhi mở ra xem, là đồ vật mà Sở Giang Vương phát tới.

Sở Lâm Nhi cười càng rực rỡ.

“Uy, ngươi đang cười cái quỷ gì vậy?” Lâm Hải bỗng nhiên có loại dự cảm bất tường.

“Chúc mừng ngươi, quan bào cùng ấn tín của ngươi đã đến.”

Leng keng!

Weachat của Lâm Hải vang.

Mở ra xem.

Sở Lâm Nhi hướng ngươi gửi đi một bộ thường phục Sứ Giả Câu Hồn màu đen.

Sở Lâm Nhi hướng ngươi gửi đi một bộ thường phục Sứ Giả Câu Hồn màu trắng.

Sở Lâm Nhi hướng ngươi gửi đi một cái Tỏa Hồn Liên (*xích trói hồn).

Phốc!

Em gái ngươi!

Ca ca thật thành Hắc Bạch Vô Thường!

Lâm Hải đến tâm tình khóc cũng có.

“Ha ha, về sau lại có Lệ Quỷ xuất hiện, cũng không cần bản

Công chúa tự mình đi bắt, rốt cục có thể an tâm chơi cờ caro đi.” Sở Lâm Nhi lanh lợi bay đi.

Lâm Hải ngây ngốc sững sờ nguyên tại chỗ, hơn nửa ngày mới rú thảm một tiếng!

“Hố cha a!!!”

Leng keng!

Weachat của điện thoại di động lại vang.

Lâm Hải ủ rũ mở ra nhìn một chút.

“Ừm?”

Mã Diện cầu thêm ngài làm bạn tốt!

Đậu phộng, Mã Diện? Không phải là Ngưu Đầu Mã Diện trong Địa Phủ a?

Lâm Hải điểm đồng ý.

Mã Diện: Mới tới?

Lâm Hải cuồng mồ hôi, mẹ nó, cái gì mới tới hay không mới tới?

Mã Diện: Kéo đến tận âm Ti Nhị phẩm? Ta mặc kệ ngươi là có quan hệ với ai, về sau làm việc dưới tay ta, liền quy củ chút cho ta, hiểu không?

Hiểu bà ngươi cái chân!

Lâm Hải đang nổi nóng về việc này đây.

Thấy cái Mã Diện này vừa lên đến, liền ngưu bức hống hống, một bộ khẩu khí giáo huấn người, Lâm Hải nhất thời tức khí liền đánh tới một chỗ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cút!

Trong Địa Phủ, Mã Diện bắt chéo hai chân, cầm điện thoại di động, sau lưng là một Nữ quỷ đang ân cần nắm vuốt bả vai, trên mặt một bộ dáng hưởng thụ.

Nhưng khi nhìn đến Lâm Hải đáp lời, mặt y bá cái liền trầm xuống.

“Giỏi a, một cái mới tới, ỷ có chút quan hệ, liền dám không đem lão tử để vào mắt, hừ, về sau để xem ngươi có ngày sống dễ chịu không!”

Lâm Hải trở lại biệt thự, đầu tựa vào trên giường.

Một ngày này, trải qua quá nhiều sự tình, mà lại cùng cha con Hồ Lai giao thủ, bị nội thương không nhẹ, mặc dù sau khi mình điều trị đã không có gì đáng ngại, nhưng Lâm Hải vẫn là mỏi mệt đến không được.

Chỉ chốc lát, Lâm Hải liền ngủ thật say.

Một giấc ngủ này, Lâm Hải không biết đã ngủ bao lâu.

Trong mộng, Lâm Hải đang cùng Liễu Hinh Nguyệt làm sự tình xấu hổ.

Liễu Hinh Nguyệt thân không mảnh vải, ghé vào trên thân Lâm Hải, đầu lưỡi linh xảo, nhẹ khẽ liếm lấy gương mặt Lâm Hải.

Lâm Hải một trận ngứa, tỉnh lại.

“Đậu phộng! Cái quỷ gì!” Lâm Hải vừa mở mắt, chỉ thấy một cái lưỡi dài lớn hồng hồng, đang liếm láp trên mặt mình, làm đến trên mặt mình ẩm ướt.

“Ba ba, ngươi rốt cục đã tỉnh.”

Lâm Hải lúc này mới nhìn rõ, cái cái lưỡi dài lớn này là của ai, nhất thời một trận ác tâm.

“Đậu móa, chó chết, cút ngay!” Lâm Hải một chân đem A Hoa đạp xuống giường.

“Thao, về sau còn dám liếm ta, ca ca hầm ngươi!” Lâm Hải đi vào phòng vệ sinh, dùng sức rửa nước bọt trên mặt.

“Ba ba, ba ba, điện thoại của ngươi vang.” A Hoa tại ngoài phòng vệ sinh thét lên một tiếng.

Lâm Hải cầm điện thoại di động lên, thấy có hơn hai mươi cuộc điện thoại lỡ, tất cả đều là Liễu Hinh Nguyệt gọi tới.

“Thảo!” Lâm Hải chợt nhớ tới, hôm qua quá mệt mỏi, trở về liền quên gọi điện thoại báo bình an cho Liễu Hinh Nguyệt.

Nha đầu này, khẳng định gấp hỏng.

Quả nhiên, vừa tiếp điện thoại, thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, mang theo tiếng khóc liền truyền tới.

“Lâm Hải, anh hù chết em, anh trở về làm sao không gọi điện thoại cho em? Em gọi điện thoại anh cũng không tiếp.”

“Ách... Hôm qua quá mệt mỏi, nên quên.” Lâm Hải có chút xấu hổ sờ mũi một cái.

“Hừ!” Liễu Hinh Nguyệt hừ một tiếng, rõ ràng đang tức giận.

“Tốt, anh sai, Hinh Nguyệt ngoan, không nên tức giận a, chờ gặp mặt, ca ca hảo hảo thương em, cái loại thương kia, em hiểu.” Lâm Hải làm xấu nói nói.

“Mới không cần đâu, đồ quỷ sứ chán ghét.” Liễu Hinh Nguyệt thẹn thùng đáp nói, nhưng trong giọng nói rõ ràng không còn tức giận.

Hai người lại trò chuyện một hồi, liền tắt điện thoại.

Lâm Hải không có việc gì, thấy Sở Lâm Nhi nằm tại trên giường mình chơi cờ caro, nhớ tới sự tình hôm qua, nhất thời lại tức.

Vụt một cái, đưa điện thoại di động đoạt đi.

“Uy, ngươi có bệnh a, đưa di động đưa ta!”

“Trả lại ngươi muội, ngươi hôm qua đem ca ca hố thảm, đem một trăm vạn điểm âm đức trả lại cho ca ca, ca ca không cần cái cẩu thí âm Ti Nhị phẩm này.”

Khuôn mặt yêu diễm của Sở Lâm Nhi, lộ ra cùng một nụ cười đắc ý.

“Cái này sao...” Sở Lâm Nhi cố ý đem thanh âm kéo đến dài.

Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, chính mình chẳng qua là nói nhảm một hồi, nhưng nhìn giọng điệu này của Sở Lâm Nhi, tựa hồ có sự tình a?

Lâm Hải vội vàng chạy qua, vô cùng ân cần đấm bóp hai chân cho Sở Lâm Nhi.

“Cái kia Lâm Nhi Công chúa a, ngươi cũng là Công chúa a, cái này còn không phải liền là sự tình một câu của ngươi sao? Van cầu ngươi, đừng để ta làm cái cẩu thí âm Ti gì kia.”

Nói xong, Lâm Hải lại đem cánh tay Sở Lâm Nhi kéo lên, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Nơi này nơi này, đúng, chính là chỗ này, làm mạnh chút.” Sở Lâm Nhi một mặt hưởng thụ nhắm hai mắt lại.

Đại gia ngươi, thật biết sai sử người a, Lâm Hải chửi thầm một câu.

Hầu hạ một hồi cho Sở Lâm Nhi, Lâm Hải mệt mỏi đến mức trên đầu cũng đổ mồ hôi.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa a, ngươi nhìn chuyện ta vừa mới nói này...” Lâm Hải cười theo nói nói.

“Vừa rồi? Chuyện gì?” Sở Lâm Nhi một mặt mờ mịt.

Em gái ngươi! Lâm Hải tối sầm mặt.

“Đúng, cũng là chuyện đừng để ta làm Quỷ Soa này.”

“Há, ngươi nói chuyện này a.” Sở Lâm Nhi bừng tỉnh đại ngộ.

“Đúng đúng đúng, cũng là chuyện này, Lâm Nhi Công chúa ngươi nhìn...” Lâm Hải một mặt chờ mong.

“Ngươi đã nhập vào quan tịch của Địa Phủ, đừng nói là ta, chính là phụ vương ta cũng không có cách nào nha.” Sở Lâm Nhi nhún nhún vai.

Đại gia ngươi!

Lâm Hải trực tiếp đem cánh tay đang nắm vuốt của Sở Lâm Nhi ném qua một bên.

Không có cách nào còn bày cái dạng gì a, mẹ nó hại ca ca làm xoa bóp nửa ngày cho ngươi.

“Hắc hắc, người lãnh đạo trực tiếp của ngươi là Mã Diện a?” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên nói nói, chỉ là nụ cười trên mặt, để cho người ta có cảm giác rùng mình.

“Là có cái Mã Diện thêm ta làm bạn tốt, làm sao?”

“Không có việc gì, không có việc gì, ta liền tùy tiện hỏi một chút.” Sở Lâm Nhi cười khanh khách khoát khoát tay.

Cười em gái ngươi a!

Lâm Hải nhất thời cảm thấy nơi này nhất định là có chuyện.

Bất quá Lâm Hải nhìn ra, cái Sở Lâm Nhi quỷ tinh linh này rất lợi hại, cho dù là hỏi nàng, nàng cũng sẽ không nói, nên Lâm Hải dứt khoát cũng lười hỏi.

Lúc này, điện thoại lại vang, Lâm Hải xem xét, vẫn là Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt a, lúc này mới vài phút, liền lại nhớ ca ca sao?” Lâm Hải cười xấu xa nói nói.

“Chán ghét, người nào nhớ anh, thiếu tưởng bở đi.” Liễu Hinh Nguyệt thẹn thùng nói nói.

“Vừa rồi chỉ chú ý tức giận, nên em quên nói cùng anh, buổi tối tới trong nhà ăn cơm.” Liễu Hinh Nguyệt nói xong, liền tắt điện thoại.

“Nha đầu này, hôn môi cũng đã làm qua, còn thẹn thùng như thế.” Lâm Hải cười lắc đầu.

“A? Đúng!” Nhớ tới chuyện buổi tối sang ăn cơm, Lâm Hải chợt nhớ tới một chuyện quan trọng.

Chương 101: Tấm mộc chuyên dụng của hoa khôi

Lâm Hải đi đến trước mặt Sở Lâm Nhi.

“Uy, nữ nhân các ngươi thích đồ vật gì?”

Đôi mắt Sở Lâm Nhi sáng lên.

“Đương nhiên là quần áo xinh đẹp, ngươi muốn mua cho ta không?” Sở Lâm Nhi không ngừng nháy mắt, làm bộ dạng đáng yêu.

“Ngươi suy nghĩ nhiều, ta chỉ là hỏi một chút.” Lâm Hải nhàn nhạt nói một câu, ra khỏi biệt thự.

Vừa vặn lần trước lấy một bộ quần áo của Tiên Nhi người ta mặc, lúc đi ra đã đáp ứng Tiên Nhi lần sau sẽ mang cho nàng đồ vật tốt, vậy dứt khoát liền mua cho Tiên Nhi một bộ y phục đẹp đi.

Lâm Hải gọi cái xe, đi thẳng đến Hoa Lâm Tân Thiên Địa.

Hiện tại Lâm Hải là kẻ có tiền, cũng có thể thường xuyên xuất nhập vào những trụ sở cấp cao này.

Một phen chọn lựa, Lâm Hải dừng lại ở phía trước một kiện sườn xám màu vàng.

“Tiên Nhi là mỹ nữ cổ điển, cái sườn xám này, đã hiện thân tài, lại rất xứng đôi với khí chất của Tiên Nhi.”

Lâm Hải quyết định liền mua cái sườn xám này.

Sườn xám thuộc về y phục bó thân, béo gầy nhìn rất khó coi, Lâm Hải lần này lại sầu muộn.

Phải làm sao mới ổn đây? Cũng không thể để Tiên Nhi từ trong Thánh Cảnh đi ra để cho chính mình thử đi.

“Ừm?” Bỗng nhiên, một cái nữ hài vóc người cao gầy, tướng mạo tuyệt mỹ, giữa hai hàng lông mi có nốt ruồi mỹ nhân, đi ngang qua cửa tiệm, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của Lâm Hải.

Nữ hài tuy ăn mặc phổ thông, không thi phấn trang điểm, nhưng lại khó nén cỗ khí chất xuất chúng này, nhất là trên mặt phát ra từng tia u buồn như từ bên trong thực chất khiến người ta yêu thương, đối với nam nhân lại càng tràn ngập sức hấp dẫn.

“Hoa khôi u buồn, Lăng Sở Sở!” Lâm Hải nhận ra nữ hài này.

Đây là một trong bốn hoa khôi nổi danh cùng Liễu Hinh Nguyệt trong đại học Giang Nam, trước kia tại trong ký túc xá nam sinh của bọn họ, cũng đã không ít lần đàm luận qua.

“Lâm Hải?” Lăng Sở Sở cũng phát hiện ra Lâm Hải, mà lại còn hướng phía Lâm Hải đi tới.

“Ngươi biết ta?” Lâm Hải kinh ngạc một trận, chính mình giống như không có gặp mặt gì cùng Lăng Sở Sở a?

Lăng Sở Sở uyển chuyển cười một tiếng, “Ca Vương của trường đại học chúng ta, có mấy cái không biết?”

“Ách... Cũng là nhóm đồng học nâng đỡ.” Lâm Hải gãi gãi đầu, không có ý tứ cười cười.

“A?” Lâm Hải chợt phát hiện, dáng người của Lăng Sở Sở cùng Tiên Nhi, phi thường giống nhau.

“Cái kia, Lăng Sở Sở học tỷ, có thể nhờ ngươi giúp một chút hay không?” Lâm Hải có chút xấu hổ nói nói, dù sao trước giờ không có gì lui tới, nhưng giờ lại tùy tiện nhờ người ta hỗ trợ, Lâm Hải vẫn là có chút xấu hổ.

“Giúp cái gì? Ngươi nói đi.” Lăng Sở Sở mỉm cười, lộ ra hai cái lúm đồng tiền.

“Cái kia, ngươi có thể giúp ta thử cái sườn xám màu vàng này một chút hay không?” Lâm Hải đưa tay chỉ vào cái sườn xám màu vàng kia, nói nói.

Lăng Sở Sở có thâm ý khác liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Là mua cho Hinh Nguyệt đi, dáng người của Hinh Nguyệt cùng ta gần như giống nhau đây.”

“Ách... Đúng vậy a.” Lâm Hải có chút chột dạ gật gật đầu.

“Tốt, ta giúp ngươi thử.” Lăng Sở Sở gật gật đầu, đưa tay liền đi cầm cái sườn xám này.

“Sở Sở? Trùng hợp như vậy? Đang mua quần áo a? Coi trọng bộ nào, ngươi tùy ý chọn, bản thiếu đưa cho ngươi!” Thanh âm của một người nam nhân, mang theo kinh hỉ thét lên.

Lăng Sở Sở nhất thời chau mày.

“Cảm tạ, không cần.”

“Sở Sở, ngươi cùng ta còn khách khí cái gì, không phải cùng ngươi thổi, nhà ta...”

“Ừm? Được a, là ngươi?” Triệu Khôn chợt thấy Lâm Hải cũng ở trong tiệm, nhất thời nhớ tới sự tình tại cửa nhất trung Giang Nam ngày đó.

“U, đây không phải là Triệu thiếu sao? Thế nào, bỏ năm trăm vạn mua con chó kia, ngài có hài lòng không a? A? Hôm nay mặc quần cộc hoa a, rất độc đáo nha.” Lâm Hải một mặt châm chọc nói móc.

“Độc đáo em gái ngươi!” Triệu Khôn nhớ tới con chó kia, phổi cũng tức điên.

Đồng thời, hai chân bỗng nhiên kẹp lại.

“Đậu móa, hắn làm sao biết chính mình hôm nay mặc quần cộc hoa?” Triệu Khôn hung hăng liếc trừng Lâm Hải một chút.

“Sở Sở, chúng ta đổi một nhà đi, rời xa cái người này một chút, hắn quá đáng giận.” Nói xong, Triệu Khôn đưa tay liền muốn kéo Lăng Sở Sở đi ra.

“Triệu Khôn, ta và ngươi không quen, không được lôi kéo.” Lăng Sở Sở vội vàng trốn đến sau lưng Lâm Hải.

“Sở Sở, ngươi…”

“Mau mau cút đi, chẳng lẽ còn muốn người ta đem mấy chữ chán ghét ngươi viết lên trên mặt, ngươi mới hiểu a? Đầu óc heo!” Lâm Hải liếc trắng Triệu Khôn một chút.

“Ngươi, ngươi a nói người nào đầu óc heo!”

“Ai, nói ngươi đầu óc heo thật không oan, ta nói cũng đã rõ ràng như thế, ngươi còn nghe không hiểu là đang nói người nào sao?” Lâm Hải cười nhạo mà lắc đầu.

“Ngươi a có phải muốn chết hay không!” Triệu Khôn mặt lộ hung ác.

“U a, ta tìm chết, thì làm sao? Tới tới tới, có bản lĩnh ngươi qua đây!” Lâm Hải câu câu ngón tay.

“Ta, ta, ta quân tử động khẩu không động thủ!” Sau lưng không có chó săn đi theo, Triệu Khôn có mượn mấy cái gan cũng không dám theo Lâm Hải động thủ a, ta nửa ngày, không nghĩ tới lại toát ra một câu như vậy.

Phốc phốc! Lăng Sở Sở một cái nhịn không được, che miệng cười rộ lên.

Lâm Hải một mặt cổ quái nhìn chằm chằm vào Triệu Khôn.

Mẹ nó, quá kỳ hoa đi a, người thật có thể vô sỉ đến loại tình trạng này sao?

Thấy Lăng Sở Sở cười, Triệu Khôn lập tức lại liếm láp mặt đụng qua.

“Sở Sở, ngươi liền cho ta một cơ hội đi, ta đối với ngươi là thật tâm, ta...”

“Khôn ca!” Bỗng nhiên, từ cửa truyền tới một thanh âm thương tâm của nữ nhân.

Lâm Hải xem xét, đậu phộng, đây không phải là A Mai lần trước cùng một chỗ với Triệu Khôn này sao? Cái quần lót nữ nhân mà Triệu Khôn mặc lần trước kia chính là của nàng ta a?

Mẹ nó, con hàng này thật sự là vô sỉ không có hạn cuối a, thế mà mang theo nữ nhân đi tán gái, phục!

“Ngươi câm miệng cho ta! Sở Sở, ta cùng nàng ta chỉ là chơi đùa, trong lòng ta chỉ có ngươi, ta...”

“Ta đã có bạn trai, ngươi đừng có tiếp tục quấy rối ta.” Lăng Sở Sở bỗng nhiên nói.

“Có, có bạn trai? Người nào?” Triệu Khôn sững sờ, sau đó chỉ thấy tay nhỏ của Lăng Sở Sở khoác lên trên cánh tay của Lâm Hải.

“Sở Sở ngươi...” Con mắt Triệu Khôn trợn thật lớn, quả thực là không thể tin được.

Lâm Hải cũng mộng bức.

Cảm thụ được cánh tay chỗ truyền đến cảm giác mát lạnh trơn nhẵn cùng u hương nhàn nhạt thỉnh thoảng truyền vào lỗ mũi, Lâm Hải cảm giác thân thể đều đã cứng ngắc.

“Đậu móa, trước có Liễu Hinh Nguyệt, sau có Lăng Sở Sở, ca ca là tấm mộc chuyên dụng của hoa khôi sao?” Lâm Hải lập tức liền hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Ngươi, ngươi a buông Sở Sở ra!” Triệu Khôn kịp phản ứng, chỉ vào Lâm Hải gầm thét một tiếng.

Lâm Hải trợn trắng mắt, đậu móa, xin nhờ thấy rõ ràng, hiện tại là ai đang nắm lấy người nào có được không nào?

“Con mẹ ngươi, ta cho ngươi thêm một cơ hội, buông Sở Sở ra, nếu không ta giết chết ngươi!”

“Ba!” Lâm Hải đi lên cho Triệu Khôn một cái vả miệng.

“Cút!” Lâm Hải nhìn ra, đối với loại hàng này, liền phải cho chút cứng rắn.

“Ngươi, ngươi dám đánh ta?” Triệu Khôn bụm mặt, một mặt không thể tin được.

“Ba!” Lâm Hải lại là một cái vả miệng.

“Lăn hay không!” Lâm Hải tức giận nói.

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Triệu Khôn chỉ vào Lâm Hải, bờ môi cũng run rẩy.

Lâm Hải lại đem tay giơ lên, chuẩn bị đánh qua.

“Má ơi.” Triệu Khôn bị dọa đến vội vàng che mặt.

“Hứ, sợ chưa.” Lâm Hải lại đem tay lấy về, khinh thường nói nói.

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Triệu Khôn tựa hồ cảm giác nhận phải vô tận khuất nhục, hai cái vành mắt cũng hồng.

“Hỏi ngươi một lần nữa, lăn hay không!” Lâm Hải vừa trừng mắt, tay lại giơ lên.

“Ngươi, ngươi, ngươi...”

“Đậu phộng, ngươi a có thể nói cái khác hay không, cũng đã ngươi ngươi nửa ngày.”

“Ta, ta, ta…”

“Ai da.” Lâm Hải vỗ ót một cái, hắn sầu muốn chết.

“Câm miệng cho ta, còn ngươi ngươi ngươi ta ta ta, ta quất ngươi a!” Lâm Hải sắp sụp đổ rồi.

“Oa!” Chẳng ai ngờ rằng, Triệu Khôn lại oa một tiếng, khóc lên.

“Ngươi chờ, ta về nhà nói cho mẹ ta biết. Oa… Mụ mụ…” Triệu Khôn khóc lớn bỏ chạy.

Lâm Hải cùng Lăng Sở Sở cùng một chỗ mộng bức.

“Chúng ta vừa rồi, có phải đã khi dễ tiểu bằng hữu hay không?” Hơn nửa ngày, Lâm Hải mới vượt qua chuyện này.

“Gã, gã sẽ không mới là vị thành niên đi a?” Lăng Sở Sở cũng là một mặt dở khóc dở cười.

Bỗng nhiên, hai người giờ mới phát hiện, cánh tay của hai người vẫn còn quấn cùng một chỗ đấy.

Lăng Sở Sở vội vàng buông ra.

“Thật có lỗi a, lấy ngươi làm bia đỡ đạn, chủ yếu ta bị Triệu Khôn làm phiền đến thật sự không chịu nổi.” Mặt Lăng Sở Sở đỏ lên, mang theo áy náy nói nói.

“Không có việc gì, loại tấm mộc này, đoán chừng nam sinh trong toàn trường chúng ta, cũng sẽ tranh đoạt đi.”

Lăng Sở Sở mỉm cười, không nói thêm nữa, quay đầu đem cái sườn xám màu vàng kia lấy xuống.

“Ta đi giúp ngươi thử một chút đi.”

“Ừm.” Lâm Hải gật gật đầu.

Đợi không đến mười phút đồng hồ, cửa phòng thử áo bị đẩy ra.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, nhất thời ngây ngốc.

Chương 102: Đỏ xanh vàng

Cái sườn xám màu vàng, đem dáng người thẳng tắp cân xứng, có lồi có lõm của Lăng Sở Sở, phác hoạ thành hình chữ S hoàn mỹ, chỗ xẻ tà, bắp đùi sung mãn trắng nõn như ẩn như hiện, vô cùng mê người.

Phối hợp với khuôn mặt tinh xảo ưu nhã tuyệt mỹ của Lăng Sở Sở, quả thực chính là một tiên tử ở giữa Nhân gian.

“Thật đẹp a!” Lâm Hải nhịn không được nuốt nước bọt.

“Ngươi thấy có được không?” Lăng Sở Sở đi hai bước, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Há lại chỉ có được? Quả thực hoàn mỹ! Tựa như đặc biệt vì ngươi mà làm ra.” Lâm Hải từ đáy lòng ca ngợi.

Lăng Sở Sở mỉm cười, không nói gì, mà lại tiến vào phòng thử đồ, cởi chiếc sườn xám ra.

“Không bằng ta tặng ngươi một chiếc đi.” Lâm Hải bỗng nhiên nói nói.

Hắn cũng không có ý tứ gì khác, chẳng qua là cảm thấy, cái sườn xám này, nếu như Lăng Sở Sở không mặc, giống như thật đáng tiếc.

“Không cần, ta còn có việc, đi trước.” Lăng Sở Sở lắc đầu, rời đi.

“Cảm tạ.” Đi ra thật xa, Lâm Hải mới lớn tiếng thét lên.

Lăng Sở Sở không có dừng lại, mà là quay đầu cho Lâm Hải một cái mỉm cười.

“Tiểu thư, giúp ta gói lại đi.”

Lâm Hải đột nhiên cảm giác được, cái sườn xám này quả thực chính là phục sức phụ trợ cho vẻ đẹp của nữ nhân nhất.

Nha đầu Tiên Nhi kia, cũng là mỹ nhân, mặc vào cái sườn xám này, cũng sẽ không hề kém Lăng Sở Sở.

Nàng nhất định sẽ ưa thích đi.

Lâm Hải mang theo y phục, vừa mới chuẩn bị rời đi, lại dừng lại.

Y phục xinh đẹp như vậy, sao có thể không mua cho Hinh Nguyệt nhà ta a?

Vừa rồi không phải đã Lăng Sở Sở nói sao? Dáng người của Hinh Nguyệt cùng Lăng Sở Sở, gần như giống nhau đấy.

“Tiểu thư, cùng số đo này, lại lấy cho ta một chiếc màu xanh.”

Liễu Hinh Nguyệt là loại nữ hài tử thanh thuần, mặc màu xanh sẽ càng lộ ra thanh xuân tịnh lệ, thuần khiết vô hại.

Thảo, cái hàng trong nhà kia có nên mua hay không?

Lâm Hải bỗng nhiên lại nghĩ đến Sở Lâm Nhi.

Tuy hắn cảm thấy Sở Lâm Nhi là cái đồ phá hoại, nhưng nha đầu kia cũng là tuyệt thế mỹ nữ a.

Mấu chốt nhất là, gia hỏa này mỗi ngày đều ỷ lại trong phòng của chính mình không đi, mặc vào cũng đẹp mắt nha.

Dứt khoát mua một cái nữa đi.

“Tiểu thư, chiếc màu đỏ kia cũng gói lại cho ta đi.”

Sở Lâm Nhi nóng bỏng yêu diễm, mặc màu đỏ thì không thể thích hợp hơn.

Lâm Hải mang theo y phục trở về, trong lòng thì nghĩ, nếu như để cho ba nữ nhân Liễu Hinh Nguyệt, Tiên Nhi cùng Sở Lâm Nhi, mặc vào cái bộ sườn xám này, cùng một chỗ ở trước mặt mình làm điệu làm bộ, tựa hồ cũng rất tốt đây.

Nghĩ đến chuyện tốt này, trên mặt Lâm Hải cười rất bỉ ổi.

A? Không đúng!

Liễu Hinh Nguyệt màu xanh, Sở Lâm Nhi màu đỏ, Tiên Nhi màu vàng!

Mẹ nó, Lâm Hải nhất thời xạm mặt lại!

Đỏ xanh vàng, ba người này nếu quả thật đứng cùng một chỗ, không phải là thành cái đèn tín hiệu giao thông à?

Trở lại biệt thự, Lâm Hải trực tiếp đem chiếc sườn xám màu đỏ ném ở trên người Sở Lâm Nhi.

“Cái gì đây?” Sở Lâm Nhi hỏi.

“Đưa quần áo cho ngươi a, rất xinh đẹp a!”

Sở Lâm Nhi tức giận trừng Lâm Hải một chút.

“Ngươi đưa cho ta như thế, ta làm sao mặc a?” Sở Lâm Nhi hướng phía y phục khẽ vươn tay, trực tiếp từ trên quần áo xuyên qua.

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

Lâm Hải trợn tròn mắt.

“Ngươi vì cái gì không đụng tới y phục được?”

“Đồ vật của Nhân gian, chúng ta cũng không đụng tới được.”

“Vậy sao ngươi có thể đụng tới giường của ta? Còn cả ngày nằm tại bên trên giường của ta?”

“Không đụng tới, ta là dùng pháp lực để trôi nổi lơ lửng mà thôi.”

Dựa vào, cái này cũng được?

“Vậy ngươi vì cái gì có thể đụng tới ta?” Lâm Hải hỏi tiếp.

“Quỷ mới biết rõ.” Sở Lâm Nhi trợn mắt trừng một cái.

“Ngươi không phải là Quỷ sao?”

“Lăn, không muốn nói chuyện cùng ngươi.”

“Vậy rốt cuộc làm sao đưa cho ngươi? Đốt cho ngươi được không!”

“Đốt em gái ngươi a, đốt không phải là thành tro sao?” Sở Lâm Nhi đột nhiên cảm giác được Lâm Hải rất ngu ngốc.

“Ách... Ta thấy người ta viếng mồ mả, không phải đều là đốt sao?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Đó cũng là phong kiến mê tín, là người sống tìm an ủi tâm lý thôi, ngươi cũng tin? Uổng cho ngươi vẫn là sinh viên đại học!” Sở Lâm Nhi một mặt xem thường.

Phốc!

Em gái ngươi, đây là cái thế đạo gì?

Thế mà bị một con quỷ châm chọc chính mình phong kiến mê tín, trời ạ, cái thế giới này làm sao vậy?

“Vậy ngươi nói, đến cùng làm sao đưa cho ngươi a?” Lâm Hải tức giận nói nói.

“Ngươi là heo a, quét Weachat qua không phải là được sao, cái trí thông minh này...” Sở Lâm Nhi rất khinh bỉ mà lắc đầu.

Đại gia ngươi!

Mặt Lâm Hải cũng tức xanh.

Lại dám khinh bỉ IQ của chính mình, thật không nên mua cho nàng a.

Mở ra khung chat cùng Sở Lâm Nhi, quả nhiên có một cái công năng quét quét qua.

Lâm Hải đem y phục quét qua.

Leng keng!

Ngươi hướng Sở Lâm Nhi gửi đi một kiện sườn xám.

Sở Lâm Nhi vừa lấy ra, sắc mặt liền biến!

“Trời ạ, thật xinh đẹp a! Ta rất thích a! Ta muốn mặc, ta lập tức liền mặc!”

Sưu một tiếng, Sở Lâm Nhi trực tiếp chạy vào buồng trong.

Tròng mắt Lâm Hải một lồi, đậu phộng, cái sườn xám này quả nhiên rất có lực sát thương đối với nữ nhân a, liền cả Nữ quỷ thấy cũng sẽ điên cuồng như vậy!

Lâm Hải lại đem chiếc màu vàng kia cầm lên, một cái ý niệm trong đầu, liền tiến vào ở trong Thánh Cảnh.

“Nô tỳ cung nghênh chủ nhân.” Thấy Lâm Hải tiến đến, Tiên Nhi vội vàng thi lễ nói.

“Ha ha, mau dậy đi, Tiên Nhi, nhìn xem ta mang cho ngươi lễ vật gì này?” Lâm Hải liền lấy sườn xám ra.

“Trời ạ, thật xinh đẹp!” Con mắt Tiên Nhi trực tiếp liền thẳng.

“Chủ nhân, cái này, đây thật là cho Tiên Nhi?” Tiên Nhi không thể tin được hỏi.

“Đương nhiên là cho ngươi, cầm đi đi.” Lâm Hải đưa tay hướng phía trước duỗi ra.

“Tạ chủ nhân ban thưởng!” Tiên Nhi tiếp nhận sườn xám, một mặt mừng rỡ.

“Mặc vào cho ta nhìn xem.” Lâm Hải nói nói.

“Ừm.” Tiên Nhi đáp ứng một tiếng.

Sau đó, Tiên Nhi ở ngay trước mặt Lâm Hải, bắt đầu từng cái từng cái, cởi áo nới dây lưng.

Ngạch... Con mắt Lâm Hải thẳng.

Mẹ nó, nha đầu này làm sao không tị hiềm chính mình?

Chính mình thế nhưng là cái đàn ông a!

Nhìn Tiên Nhi ở trước mặt mình thoát sạch giống như một con cừu non, Lâm Hải nhất thời nhìn ngốc.

“Chủ nhân, có đẹp hay không?” Tiên Nhi thay xong y phục, liền ở tại chỗ xoay chuyển hai vòng.

“Ách, chủ nhân, ngươi không sao chứ? Mặt làm sao hồng như vậy?” Tiên Nhi sững sờ.

“A, không có việc gì, hơi nóng.” Tiên Nhi vừa nói, Lâm Hải mới phản ứng được, vừa hung ác nuốt mấy ngụm nước bọt, vừa đáp nói.

Lâm Hải nhìn một chút, Tiên Nhi mặc vào sườn xám, loại xinh đẹp cổ điển đoan trang kia, được thể hiện phát huy càng thêm vô cùng tinh tế.

Tuy cùng Lăng Sở Sở là hai cái phong cách khác biệt, nhưng nói đến mỹ lệ, tuyệt không kém hơn Lăng Sở Sở.

Nếu Tiên Nhi đi ra ngoài, cũng là cấp bậc hoa khôi a, Lâm Hải nghĩ đến.

“Cái kia, Tiên Nhi a, về sau tại trước mặt nam nhân, không thể tùy tiện cởi quần áo, hiểu không?” Lâm Hải giống như đang dạy dỗ một cô gái nhỏ nói nói.

Mặt Tiên Nhi đỏ lên.

“Người ta chỉ tại trước mặt chủ nhân mới có thể như vậy.”

Ngạch... Tốt a.

Lâm Hải chợt phát hiện, chính mình giống như cũng không phản đối.

Đậu móa, quả nhiên nam nhân đều là sắc lang a.

Lâm Hải lắc đầu thán nói.

“Tốt, Tiên Nhi, ngươi đi làm việc trước đi, ta qua chỗ Họa Vương.”

“A.” Thấy Lâm Hải muốn đi, tâm tình nguyên bản vui vẻ của Tiên Nhi, nhất thời trở nên có chút sa sút.

“Họa Vương tiền bối.” Từ thật xa, Lâm Hải liền thấy Họa

Vương đang vẽ tranh.

“U, chủ nhân đến!” Họa Vương vội vàng đứng dậy đón lấy.

“Ngươi đây là... Phốc!” Lâm Hải trực tiếp cười phun.

“Ha ha ha ha, Họa Vương tiền bối, ngươi đây là đang vẽ chính ngươi sao?” Lâm Hải chỉ vào một bức họa mà Họa Vương đang vẽ.

“A, đúng vậy a, đúng vậy a, chủ nhân chê cười.” Mặt mo của Họa Vương đỏ ửng.

“Hôm nào vẫn là ta tới dạy cho ngươi vẽ đi.” Lâm Hải lắc đầu.

Họa Vương dùng phác hoạ để vẽ chính mình, nhưng mẹ nó trừ ria mép có thể nhìn ra là y, còn lại thấy thế nào, cũng giống như đống cứt!

“Thật? Vậy quá tốt, cái phác hoạ này tuy nhìn thì đơn giản, nhưng khi bắt đầu tự mình tìm tòi, vẫn là thật quá khó khăn, cũng đã vài ngày, ta cũng tìm không thấy một tia đầu mối.”

Lâm Hải lắc đầu, muốn nói bằng cơ sở của Họa Vương, sờ không tới đầu mối, là không thể nào, kỳ thực nguyên nhân chủ yếu nhất, vẫn là vấn đề của công cụ.

Mẹ nó, cầm bút lông để vẽ phác hoạ, có thể vẽ ra bức họa thì là gặp quỷ.

“Không nói mấy chuyện này nữa, Họa Vương tiền bối, ta hôm nay tới đây, là có chuyện muốn nhờ.”

Họa Vương nghiêm sắc mặt.

“Chủ nhân mời nói!”

Chương 103: Các ngươi chừa chút cho ta

Họa Vương một mặt trịnh trọng, không biết Lâm Hải cái chủ nhân Thánh Cảnh này muốn để cho mình làm cái gì.

“Cái kia Họa Vương tiền bối, cá nướng mà lần trước chúng ta ăn này, là từ nơi nào đến?”

“Cá nướng? Liền bắt ở trong hồ a!” Họa Vương chỉ hồ nước trước mặt.

“Há, vậy có thể giúp ta bắt hai con hay không?”

Họa Vương sững sờ.

“Sự tình mà chủ nhân muốn nói, cũng là bắt cá?”

“Đúng a, có vấn đề gì không?”

“Không, không có.” Họa Vương liên tục khoát tay, đồng thời trong lòng cũng thở phào.

Ban đầu còn tưởng rằng Lâm Hải muốn để cho mình xử lý cái sự tình cấp cứu hiểm trọng gì đâu, tâm lý còn khẩn trương từng cái, không nghĩ tới chỉ là sự tình đơn giản như bắt cá thôi.

“Ta hiện tại liền bắt cho chủ nhân.” Họa Vương nói, đi đến trước Hồ Bạc.

Hai con mắt nháy mắt cũng không nháy nhìn chằm chằm vào Hồ Bạc, sau đó tay phải vươn ra, mãnh liệt nắm một cái trong không trung, sau đó kéo lên.

“Phịch phịch! Phịch phịch...” Một đầu cá không biết tên dài hơn hai mươi centimet từ bên trong nước bay ra, rơi trên mặt đất, không ngừng mà đập bành bạch.

Đậu phộng, ngưu bức a!

Bắt cá còn có thể bắt như thế? Con mắt Lâm Hải cũng nhìn thẳng.

Họa Vương tiếp tục lăng không bắt cá, chỉ chốc lát, liền bắt được bốn năm con.

“Đủ đủ!” Lâm Hải vội vàng ngăn lại.

Tìm túi lưới, Lâm Hải đem cá chứa vào.

“Cái kia, Họa Vương tiền bối a, một chiêu bắt cá vừa rồi của ngươi kia, là dùng công phu gì a?” Lâm Hải một mặt sốt ruột hỏi.

“Há, đó là một môn công phu thô thiển, gọi Trích Tinh Thủ, có thể lăng không lấy vật.”

“Trích Tinh Thủ? Vậy có thể dạy ta hay không a?” Lâm Hải xoa xoa tay hỏi.

“Có thể a, cái này cũng không phải là cái công phu hiếm lạ gì.” Họa Vương nói xong, liền đi vào phòng.

Lâm Hải vội vàng đi theo vào.

“Để chỗ nào?” Họa Vương lật một hồi trong phòng, sau cùng rốt cục tại dưới một cái chân bàn, lôi ra một cuốn sách vô cùng bẩn.

“Lấy ra làm đệm cho chân bàn, kém chút không thể tìm được.” Họa Vương phủi một chút bụi trên sách, đưa cho Lâm Hải.

“Đậu phộng, thật quá xa xỉ a, cầm bí tịch để đệm chân bàn.”

Lâm Hải nhận lấy, thấy phía trên ghi ba chữ to, Trích Tinh Thủ!

Vừa mới tiếp xúc đến sách, quyển bí tịch này vậy mà tại dưới mí mắt của hai người tiêu thất trong hư không.

“Chủ nhân, cái này…” Họa Vương một mặt kinh hãi.

“Không có việc gì, là ta dùng bí pháp thu lại.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

Họa Vương tâm lý giật mình, chủ nhân quả nhiên thần thông quảng đại a, tại dưới mí mắt của chính mình đem sách thu hồi, chính mình thế mà không có phát hiện ra!

“Tốt, Họa Vương tiền bối, ta còn có việc, đi trước, lần sau tới, sẽ dạy ngươi phác hoạ.”

“Cung tiễn chủ nhân!” Họa Vương vội vàng liền ôm quyền.

Lâm Hải cầm túi lưới lên, thân ảnh liền biến mất.

Sau một khắc, thân ảnh của Lâm Hải liền xuất hiện tại trong biệt thự.

Phốc!

Mới vừa xuất hiện, tròng mắt Lâm Hải liền thẳng.

Mẹ nó, cái trắng bóng trước mắt này là ai?

Chỉ là một cái thân ảnh trắng bóng, đang quay lưng đối với mình, trên giường chồng lên một bộ sườn xám.

“Bộ y phục này quả thực thật xinh đẹp, ta muốn trân giấu đi, giữ lại đến tết Trung Nguyên lại mặc. Tiểu tử Lâm Hải này cũng không biết đi lúc nào, hẳn là để hắn lại đi mua…”

“Ừm?” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên cảm thấy, phía sau tựa hồ có con mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Mãnh liệt quay đầu!

“A!!!”

Một tiếng thét vang lên vang tận mây xanh.

“Lâm Hải, dám nhìn thân thể của bản Công chúa, ta muốn đào ánh mắt ngươi!!!”

Lâm Hải lộn nhào chạy ra khỏi biệt thự, một trận hãi hùng khiếp vía.

Mẹ nó, nha đầu này đã bạo tẩu, quá khủng bố a.

Chính ngươi ở trong phòng ca ca không mặc quần áo, còn trách ca ca nhìn ngươi, quả thực quá không nói lý.

Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, nha đầu này thực có tư sản a, quả thực là cực phẩm mà.

Lâm Hải xoa cằm, tà tà cười rộ lên.

Đánh cái xe, Lâm Hải đến dưới nhà Liễu Hinh Nguyệt.

“A di mạnh khỏe.” Lâm Hải hướng phía Triệu Phương chào hỏi.

“Tiểu Hải a, nhanh vào phòng ngồi, ai nha, ngươi con đến lại còn mang cái đồ vật gì a?”

“A di, con cá này ngài làm hôm nay đi, ăn cực kỳ ngon, cộng thêm thủ nghệ của ngài, vị đạo tuyệt đối là số một.”

“Ngươi đứa nhỏ này, miệng thật ngọt, được, a di làm cho ngươi!” Triệu Phương cười tiếp nhận cá, qua nhà bếp.

“Hinh Nguyệt, anh mua cho em bộ y phục, em mặc vào thử một chút.” Lâm Hải lại đem chiếc sườn xám màu xanh kia, đưa cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt nhận lấy, qua buồng trong.

“Hừ.” Liễu Hinh Tình hướng phía Lâm Hải quyệt miệng một cái.

“U, cái này là thế nào, cô em vợ?” Lâm Hải mở miệng nói nói.

“Cần ngươi để ý.” Liễu Hinh Tình về phòng của mình, phanh cái đóng cửa lại.

“Ách...” Lâm Hải không hiểu ra sao, mẹ nó, hắn không trêu chọc tiểu tổ tông này a.

Liễu Hinh Tình nằm lỳ ở trên giường, cái miệng nhỏ nhắn tức giận.

“Hừ, đồ quỷ sứ chán ghét, chỉ mua y phục cho tỷ tỷ, không mua cho mình. ” Liễu Hinh Tình nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả mình cũng sửng sốt.

Trời ạ, Liễu Hinh Tình! Ngươi đang suy nghĩ gì a? Hắn là bạn trai của tỷ tỷ ngươi a!

Làm sao mình lại ăn dấm với tỷ tỷ?

Tâm tình thiếu nữ trẻ tuổi của Liễu Hinh Tình, lập tức hoảng.

“Lâm Hải.” Liễu Hinh Nguyệt từ trong gian phòng đi tới, nhỏ giọng kêu một tiếng.

Lâm Hải vừa quay đầu lại, nhất thời liền ngốc.

Liễu Hinh Nguyệt một thân sườn xám màu xanh, sắc mặt thanh tú, đứng ở nơi đó, tươi mát thoát tục, thanh nhã tú lệ, phảng phất như tiên tử xuất trần, không dính khói lửa trần gian.

“Hỏi vị tiên tử này, vì sao buông xuống Nhân gian? Chẳng lẽ là vì rình rập tình lang mà đến?” Lâm Hải làm ra biểu lộ khoa trương nói nói.

“Phốc phốc”, Liễu Hinh Nguyệt bị lời nói của Lâm Hải chọc cười.

“Ba hoa.” Liễu Hinh Nguyệt liếc trắng Lâm Hải một chút, nhưng trên mặt ngọt ngào, là người thì đều có thể nhìn ra.

“Ầm!” Liễu Hinh Tình từ trong cửa phòng cũng đi tới, lúc nhìn về phía Lâm Hải, bỗng nhiên có một tia mất tự nhiên.

“Oa! Tỷ tỷ, ngươi thật xinh đẹp a!” Khi thấy Liễu Hinh Nguyệt, Liễu Hinh Tình mới một mặt khoa trương chạy tới, nhìn từ trên xuống dưới, không ngừng đưa tay sờ sờ chiếc sườn xám trơn nhẵn.

“Tiểu Tình, nếu là ngươi mặc vào, khẳng định so với tỷ tỷ càng xinh đẹp.” Liễu Hinh Nguyệt cười nói.

Liễu Hinh Tình nghe được, sắc mặt nhất thời ảm đảm, nhưng không khỏi rất nhanh liền khôi phục lại.

“Nào có, tỷ tỷ là xinh đẹp nhất.”

“Hừ! Tỷ tỷ của ta dạng này là một cái đại mỹ nhân, thật sự là tiện nghi cho ngươi.” Liễu Hinh Tình hướng phía Lâm Hải nhún nhún cái mũi.

“Ách...” Lâm Hải gãi gãi đầu, lời này hắn thật không biết làm sao mà tiếp.

“Ăn cơm.” Lúc này, Triệu Phương tại nhà bếp hô một tiếng.

Mấy người vội vàng tiến vào nhà bếp, giúp đỡ bưng thức ăn.

“A di, ngài nếm thử con cá này, con nói ngài biết, con cá này cũng không phải cá bình thườn, chẳng những vị đạo tươi ngon, hơn nữa làm đẹp dưỡng nhan, còn có thể kéo dài tuổi thọ, chuyên trị các loại nghi nan tạp chứng.” Lâm Hải mở miệng nói nhảm.

Hắn lần trước sau khi ăn con cá này, liền biết rõ con cá này không đơn giản, nhưng có những cái công hiệu mà hắn nói hay không kia, hắn liền không biết, nhưng người ăn, tuyệt đối có chỗ tốt là thật.

“Bớt khoác lác, thật sự thần như vậy, đó còn là cá sao?” Liễu Hinh Tình liếc trắng Lâm Hải một chút.

Triệu Phương cùng Liễu Hinh Nguyệt cười cười không nói chuyện.

Bất quá Lâm Hải cực lực đề cử con cá này như thế, hai người rất là hiếu kỳ kẹp một khối thịt cá, thả vào trong miệng.

Vừa ăn một miếng, mắt hai người lập tức liền thẳng.

Vội vàng lại kẹp một khối, nhét vào trong miệng.

“Làm sao lại ngon như thế?” Hai người cũng không đoái hoài tới rụt rè, ngươi một đũa ta một đũa, bắt đầu ăn.

Liễu Hinh Tình nhìn mụ mụ cùng tỷ tỷ, bộ dáng không phong độ chút nào, nhất thời có chút sửng sốt.

“Thật ăn ngon như vậy sao?” Nhỏ giọng thầm thì một tiếng, Liễu Hinh Tình cũng đem đũa đưa qua.

Kẹp khối thịt cá thả ở trong miệng, thân thể Liễu Hinh Tình mạnh mẽ thẳng.

“Mụ, tỷ, các ngươi chừa chút cho ta!”

Chương 104: Tiểu bá vương trường học

Lâm Hải vừa trở lại biệt thự, A Hoa một thân liền vết thương liền chạy tới.

“Đậu phộng, ngươi nha không phải là vì đoạt chó cái, nên cùng con chó khác vật lộn đi?” Lâm Hải giật mình.

A Hoa dùng ánh mắt u oán liếc nhìn Lâm Hải một chút, mang theo tiếng khóc nức nở nói nói: “Ba ba, ngươi bớt ngồi nói châm chọc đi, còn không phải ngươi nhìn lén thân thể Nữ quỷ này, sau đó chính mình chạy, kết quả nàng liền lấy ta ra trút giận, ngươi nhìn nàng đem ta đánh cũng không còn đẹp trai nữa.”

Phốc!

Mẹ nó cái gì gọi là nhìn lén, rõ ràng là chính nàng không mặc quần áo chạy đến có được hay không?

Bất quá nghĩ đến bộ dáng nổi giận của Sở Lâm Nhi này, Lâm Hải vẫn còn có chút rụt rè.

Quan tâm nàng đâu, dù sao có kiếm gỗ đào ở đây, nàng cũng đánh không được chính mình.

“Lâm Hải, ngươi cái tiểu tặc này!” Vừa vào nhà, thanh âm phẫn nộ của Sở Lâm Nhi liền truyền tới.

“Uy, hô cái gì mà hô? Chính ngươi chủ động để thân thể trần truồng đi lại trong phòng của ta, còn oán niệm ta nhìn a!” Lâm Hải một bộ dáng không có sợ hãi.

“Ngươi, ngươi...” Sở Lâm Nhi tức đến ngực không ngừng phập phồng.

“Ngươi cái gì mà ngươi? Không phục a? Không phục đánh ta a, tới tới tới, hướng chỗ này mà đánh! Đánh được thì cho ngươi đánh nha?” Lâm Hải một mặt đắc ý vỗ bộ ngực.

“Ầm!” Vừa mới dứt lời, trước ngực Lâm Hải liền bị một đá, bay thẳng lên đụng vào tường.

“Đậu phộng! Tình huống như thế nào?” Lâm Hải mộng bức.

Mẹ nó, ca ca có kiếm gỗ đào, cái Sở Lâm Nhi này trước đó không phải là đánh không đến chính mình sao?

Đúng, kiếm gỗ đào làm sao không thể phát ra đạo ánh sáng trắng kia a?

Bỗng nhiên, Lâm Hải nhớ tới.

Thảo, kiếm gỗ đào trước đó đã bị Hồ Vi làm ô nhiễm, làm sao mình lại đem cái gốc rạ này quên mất!

“Ngươi không phải để ta đánh ngươi sao? Bản Công chúa hôm nay đem ngươi đánh thành trang giấy!” Sở Lâm Nhi tiếp liền xuất thủ, đánh Lâm Hải một hồi tơi bời.

Lâm Hải ôm đầu, tâm lý cái kia khổ a.

Em gái ngươi, rốt cục biết rõ, cái gì gọi là không làm thì sẽ không phải chết.

Ngươi nói mình kích thích cái cô nãi nãi này làm gì a.

“Hồ Vi, đậu phộng đại gia ngươi!!!”

Nhớ tới bỗng nhiên mình bị đánh tơi bời, toàn là bởi vì Hồ Vi làm ô nhiễm kiếm gỗ đào của chính mình, mới không thể tránh miễn, Lâm Hải biệt khuất giận mắng một tiếng.

“Ầm!” Lại đánh một hồi lâu, Sở Lâm Nhi một chân đem Lâm Hải đá vào trong góc, cùng A Hoa đụng vào nhau.

“Các ngươi một người một chó, thành thành thật thật ngồi xổm ở chỗ này tỉnh lại cho ta!” Sở Lâm Nhi cuối cùng đã xả giận, ném lại câu nói, rồi đi.

Lâm Hải ngồi xổm ở góc tường, cùng A Hoa ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tất cả đều là một mặt khổ bức.

“Ba ba, bằng vào kinh nghiệm duyệt vô số chó cái của ta, ta cho ngươi ra cái chủ ý, tìm cơ hội làm nàng, biến nàng thành nữ nhân ngươi, nàng cũng không dám đắc ý nữa.”

“Làm muội ngươi!” Lâm Hải một chân đem cái chó chết không đáng tin cậy này đá sang một bên.

Thảo, cùng cái Nữ quỷ có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng này ở chung một phòng, không thể không có chút đồ phòng thân a.

Lâm Hải ngẫm lại, mở ra Weachat, liên hệ với Trương Thiên Sư.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Trương Thiên Sư, kiếm gỗ đào bị ô nhiễm, làm sao bây giờ?

Trương Thiên Sư rất nhanh liền đáp tin lại.

Trương Thiên Sư: Bị cái gì ô nhiễm?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Một hớp nước miếng của Lệ Quỷ.

Trương Thiên Sư: Cái này dễ nói, dùng Long Tiên (*nước bọt của rồng) tẩy một chút liền tốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Long Tiên nơi nào có?

Trương Thiên Sư: Tìm Long Vương a (phía sau là một cái biểu lộ quái dị)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kiếm gỗ đào của ngươi này không có tam bao sao? (một cái biểu lộ gâu gâu hai mắt đẫm lệ)

Đến, Trương Thiên Sư trực tiếp không để ý tới hắn.

Mẹ nó, lão già!

Lâm Hải dựng thẳng cái ngón giữa.

Trong bạn tốt của chính mình là có Đông Hải Long Vương, nhưng liệu có thể cùng y xin chút Long Tiên hay không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Long Vương, có thể cho chút Long Tiên hay không? Cảm tạ, cảm tạ! (phía sau là một cái biểu lộ quỳ bái)

Đông Hải Long Vương: Một nghìn điểm Công đức, không nói giá!

Lâm Hải trợn trắng mắt, đậu móa, đừng nói một nghìn điểm, ca ca ta một cái điểm Công đức đều không có.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể thiếu trước hay không? (phía sau là một cái biểu lộ đáng thương)

Đông Hải Long Vương: Đi nhanh đi, không mua đừng quấy rối.

Phốc!

Em gái ngươi! Tâm lý Lâm Hải phỉ báng một trận.

Đậu móa, chỉ xin ngươi một chút nước bọt thôi a, quý lắm nha, nếu không cần dùng, tặng không hắn a cũng chẳng cần, ca ca ngược lại còn chê ngươi bẩn đây.

Lâm Hải ngẫm lại, bỗng nhiên linh quang lóe sáng.

Thảo, coi là Long Tiên chỉ có ngươi mới có a, đậu móa, ca ca đi qua tìm tiểu Na Tra!

Tiểu Na Tra thế nhưng là một lời không hợp liền Đồ Long a, xin chút Long Tiên không phải là chuyện nhỏ sao?

Nhớ tới Na Tra, Lâm Hải lại nghĩ tới cái yếm đã cứu một mạng của Liễu Hinh Nguyệt kia .

Trước đó chính mình đã nói, muốn cảm tạ tiểu Na Tra, Lâm Hải cảm thấy mình không thể nuốt lời.

Ra khỏi biệt thự, Lâm Hải vừa đi vừa nghĩ, nên đưa Na Tra lễ vật gì đâu?

Cũng đưa cà rốt? Thảo, rõ ràng không thích hợp.

Nhấc lên cà rốt, Lâm Hải chợt nhớ tới, chính mình còn thiếu Kim Hoa Đồng Tử một cây cà rốt đâu, chính mình đã đáp ứng y, chỉ cần cứu được Liễu Sơn liền cho y.

Nếu không cũng đưa tiểu Na Tra thuốc lá?

Không được!

Lâm Hải trong đầu nghĩ đến bộ dáng tiểu chính thái (*bé trai) của Na Tra ngậm thuốc lá, lập tức lắc đầu.

Đậu móa, làm hư nhi đồng, Thác Tháp Thiên Vương còn không phải sẽ hạ giới truy sát chính mình a?

Đến cùng đưa cái gì mới tốt đâu?

Lâm Hải vừa đi, vừa nhìn mặt tiền của các cửa hàng ven đường.

“Ừm? Anime (phim hoạt hình) One Piece (Đảo hải tặc)?” Lâm Hải chợt phát hiện một cái quầy sách.

Dựa vào, tiểu hài tử không phải đều ưa thích anime sao?

Lâm Hải lập tức có chủ ý, đem một bộ One Piece ba mươi tập, toàn bộ mua lại.

Trở lại biệt thự, Lâm Hải gửi tin tức cho Na Tra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có ở đó hay không?

Hả? Không hề phản ứng?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Người đâu người đâu, không thì đi đàm phán yêu đương thôi? (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Lúc này, Na Tra rất nhanh liền đáp về.

Na Tra: Đừng nói loạn, ta đang học khóa ở trên lớp Tiểu Thần Tiên đây.

Phốc!

Đi học? Còn lại là lớp học cho Tiểu Thần Tiên a?

Lâm Hải nhất thời cảm thấy có chút kéo.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bên trên khóa dạy gì đâu?

Na Tra: Học ‘Đạo Đức Kinh’ của lão quỷ gì đó đâu, nhàm chán muốn chết. (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

“Ha ha ha...” Lâm Hải một trận buồn cười.

Ngẫm lại tiểu Na Tra, hoạt bát hiếu động như vậy, lại ngồi trong lớp học, gật gù đắc ý cõng ‘Đạo Đức Kinh’, nhất thời cảm thấy vui sướng mười phần.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đưa ngươi đồ vật tốt.

Ngươi hướng Na Tra gửi đi Manga (*truyện tranh) ‘One Piece’ tập một.

Na Tra: ‘One Piece’? Là cái đồ vật gì vậy? Lúc ta đại náo biển Đông chưa từng nghe qua a?

Lâm Hải toát mồ hôi.

Mẹ nó không nên vì nó mang chữ biển, liền kéo cùng một khối với chuyện ngươi đại náo biển Đông có được hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi xem một chút liền biết rõ.

Một lát sao.

Na Tra: Đạo hữu, quyển sách này ta rất ưa thích!

Lâm Hải xem xét, thời cơ đã đến.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, Tam Thái Tử a, Tiểu tiên có một chuyện, muốn ngươi giúp đỡ chút.

Na Tra: Chuyện gì? Ngươi nói!

Ta dựa vào, nhìn giọng điệu này, thì vấn đề không lớn a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiểu tiên cần một số Long Tiên, nhưng bây giờ đến một cái điểm Công đức đều không có, ngươi nhìn...

Na Tra: Ngươi chờ chút, Thập Thái Tử của Tây Hải Long Cung, cùng một lớp với ta.

Lâm Hải giật mình, đậu phộng, cái tiểu Na Tra này không phải sẽ qua đem cái Thập Thái Tử gì kia đồ sát tại chỗ a?

Nếu thật như vậy, Tây Hải Long Vương không thể trêu vào Na Tra, mẹ nó còn không phải tìm chính mình liều mạng a?

Mặc dù mình thân tại Nhân gian, nhưng người nào biết rõ những thần tiên này, có cái thủ đoạn gì, giết chính mình ở ngoài ngàn dặm hay không a.

Đang nghĩ ngợi dặn dò Na Tra hai câu, Weachat lại vang.

Mở ra xem.

Na Tra hướng ngươi gửi đi một thùng Long Tiên.

Na Tra: Nhìn xem có đủ hay không, không đủ ta lại đi cho y hai cái vả miệng, để y nôn ra nhiều chút.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đủ, đủ!

Mẹ nó, cái tiểu Na Tra này quả thực chính là tiểu bá vương siêu cấp của trường học a, muốn đồ vật gì trực tiếp dựa vào tát vào miệng lấy là xong a!

Đang chuẩn bị đem Long Tiên lấy ra, A Hoa liền chạy tới.

“Ba ba, ba ba, ngươi nhanh đi xem TV!”

“Xem TV?” Lâm Hải đi đến phòng khách, nhìn một chút liền sửng sốt.

Chương 105: Thanh niên thập đại kiệt xuất

“Thanh niên thập đại kiệt xuất của thành phố Giang Nam? Cái đồ vật gì?”

Lâm Hải xem bên trên TV, đang phát hình tin tức, ảnh chụp của chính mình đang treo ở phía trên, phía dưới còn có giới thiệu vắn tắt về bản thân.

Lâm Hải nhất thời có chút mộng bức.

‘Ta không làm đại ka thật nhiều năm...’

Đang nghĩ ngợi chuyện gì xảy ra, thì điện thoại vang.

Lâm Hải xem xét, là Bành Đào đánh tới.

Nhận điện thoại, thanh âm mang theo cung kính của Bành Đào vang lên.

“Lâm tiên sinh, ngươi có đang xem TV không? Lần này thủ tiêu tổ chức tập đoàn Hồ thị tà ác, công lao của ngươi không thể bỏ qua, ta tự tiện làm chủ, hướng báo Thị Ủy đưa ngươi vào thanh niên thập đại kiệt xuất, cũng có mười vạn tiền thưởng.”

Lâm Hải giờ mới hiểu được tới, nguyên lai là Bành Đào giở trò quỷ.

Bất quá xem ra Bành Đào cũng là có ý tốt, tuy không nói sớm cùng mình, nhưng mình ngược lại cũng không thể trách cứ ông ta.

“Đúng, xe của ta làm sao bây giờ?” Lâm Hải lại nghĩ tới sự tình xe cộ.

Trước kia mua không nổi xe thì vẫn không cảm giác được, mới lái xe mấy ngày, bỗng nhiên không còn xe, Lâm Hải nhất thời cảm giác xuất hành đặc biệt không tiện.

“Hiện tại đã điều tra rõ, người điều khiển xe vận tải là nhân viên của tổ chức tập đoàn Hồ thị tà ác, hiện tại tất cả tài sản của tập đoàn Hồ thị đã bị Chính Phủ tra xét, ít ngày nữa liền đưa vào đấu giá, nhìn ngươi là muốn tiền, hay là muốn xe?”

Lâm Hải ngẫm lại, vẫn là muốn xe đi, bớt việc.

“Nếu muốn xe, ngươi bây giờ có thể đến tổng bộ của tập đoàn Hồ thị, chọn lựa một chiếc xe có giá trị tương xứng, chúng ta liền cấp thủ tục cho ngươi tại hiện trường.”

“Tốt, một hồi liền đến.” Lâm Hải tắt điện thoại.

Cùng lúc đó, trong một cái phòng ở một chỗ khác.

Một người nam tử đang xem TV, trực tiếp đem điều khiển từ xa bóp nát.

“Lâm Hải, lại là ngươi! Làm hỏng chuyện lớn của ta, một ngày nào đó, ta sẽ để ngươi chết không yên lành!”

Lâm Hải không vội vã đi lấy xe, mà chính là mở ra Weachat, túi càn khôn, chuẩn bị đem thanh kiếm gỗ đào tẩy trước rồi lại nói.

“Ừm?” Chợt phát hiện, bên cạnh Long Tiên, còn có một quyển sách.

Trích Tinh Thủ: Bí tịch võ công, Huyền Giai sơ cấp.

Thảo, đem cái gốc rạ này cũng quên.

Lâm Hải bỗng nhiên cảm giác mình gần đây rất dễ dàng quên chuyện.

Rút ra!

Học tập!

Một đạo tin tức truyền vào trong não hải: Học được Trích Tinh Thủ, đẳng cấp trước mắt: Cấp một.

Đồng thời, chiêu thức tâm pháp của Trích Tinh Thủ, cũng nhớ kỹ trong lòng, phảng phất như đã khổ luyện mấy chục năm.

“Không tệ, lại thêm một môn võ công, uy lực so với Phân Cân Thác Cốt Thủ còn lớn hơn.” Lâm Hải rất hài lòng.

Sau đó, Lâm Hải lại đem Long Tiên lấy ra.

“Oa, ba ba, đây là cái đồ vật gì? Thơm quá a?” A Hoa ngửi

ngửi cái mũi chạy tới.

Thơm em gái ngươi a! Lâm Hải nghĩ đến cả một thùng lớn này đều là nước bọt, liền ác tâm một trận.

Đem kiếm gỗ đào từ trên cổ lấy xuống, cầm theo cả dây, nhúng vào bên trong Long Tiên.

Kiếm gỗ đào vừa mới tiếp xúc với Long Tiên, Long Tiên nhất thời sôi trào lên, tầng ô trọc màu đen bên mặt ngoài kiếm gỗ đào, liền bị thanh tẩy sạch sẽ.

“Đại công cáo thành!” Lâm Hải đem kiếm gỗ đào lấy ra lau sạch sẽ, một lần nữa đeo lên trên cổ.

Leng keng!

Weachat vang.

Lâm Hải mở ra xem, nhất thời chau mày.

Mã Diện (sở): Ngươi mặc dù là Quỷ Soa mới, nhưng đã là âm Ti Nhị phẩm, cho nên có một số nhiệm vụ nhỏ, ta liền giao cho âm Ti Nhất phẩm đi làm, đương nhiên, nếu như ngươi muốn nhận nhiệm vụ, cũng có thể đơn độc tìm ta.

Mã Diện phát xong Weachat, khóe miệng nhếch lên.

Đậu móa, ỷ có chút quan hệ, dám để cho mình lăn, lão tử thu thập không chết ngươi, một cái nhiệm vụ ngươi cũng đừng hòng tiếp được!

Đương nhiên, lão tử trong lời nói cũng đã nhắc nhở ngươi, nếu như muốn nhận nhiệm vụ, liền đến tìm lão tử đi, đương nhiên, có thể tiếp hay không, liền nhìn thành ý của ngươi.

Trên mặt Mã Diện lộ ra một nụ nụ cười âm hiểm.

Lâm Hải không rõ ràng cho lắm, xem xét tin tức, đậu phộng, cái Mã Diện này vẫn rất chiếu cố chính mình nha.

Xem ra chính mình trước đó có chút hiểu lầm người ta, đồng chí Mã Diện người ta vẫn là một cái đồng chí tốt nha.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, đa tạ!

Ngữ khí của Lâm Hải, không khỏi cũng khách khí một chút.

Bên Địa Phủ kia, Mã Diện lại trực tiếp mộng bức.

Tình huống như thế nào? Làm sao lại cảm tạ chính mình?

Mẹ nó, là nói mát đi.

Thảo, không phục liền chờ xem! Lão tử mà để ngươi tiếp vào một cái nhiệm vụ, thì liền theo họ ngươi!

Lâm Hải đánh cái xe, trực tiếp chạy tổng bộ của Tập đoàn Hồ thị.

Tập đoàn Hồ thị hiện tại đã lộn xộn, tất cả công ty mà tập đoàn sở hữu đều đã ngừng kinh doanh, bị Chính Phủ tiếp quản.

Chủ tịch của tập đoàn Hồ thị Hồ Lai, bị nhận định là thủ lĩnh của tổ chức tà ác, tình huống cụ thể bởi vì sợ làm cho xã hội khủng hoảng, nên không có công bố ra ngoài, chỉ là nói cha con Hồ Lai, bị tà ác tẩy não, nhao nhao tự sát.

Trong bệnh viện năm từ Viện trưởng đến bác sĩ y tá, cũng có mấy chục người bị xét xử, nhận định là thành viên của tổ chức tà ác, cũng cùng xử lý với vụ án trộm cướp bộ phận thi thể.

Lâm Hải làm người trọng yếu trong báo cáo, cũng nhận được xưng hào thanh niên thập Đại kiệt xuất cùng mười vạn tiền mặt khen thưởng.

Bên ngoài nhao nhao đối với chuyện này cảm thấy cực kỳ chấn động kinh hãi, làm sao cũng nghĩ không thông, đang êm đẹp làm một cái Chủ tịch, làm gì không tốt, nhất định phải đi làm tà ác, hại người hại mình.

Đồng thời cũng đối với Lâm Hải vừa hâm mộ lại ghen ghét, một cái báo cáo, liền có mười vạn tiền thưởng, quả thực may mắn đến chết.

Đương nhiên, cũng có một chút người tư duy mẫn cảm, cảm thấy sự tình khẳng định không phải chuyện đơn giản như vậy, cái Lâm Hải này, cũng tuyệt không phải là người đơn giản như trong báo cáo.

Đặc biệt là một số người biết rõ mâu thuẫn giữa Lâm Hải cùng Hồ Vi, nhìn tập đoàn Hồ thị to như vậy, trong khoảnh khắc liền sụp đổ, trong lòng nhao nhao dâng lên một cái suy nghĩ đáng sợ mà chính bọn họ cũng không muốn tin tưởng.

Lâm Hải cũng không biết nhóm người kia nghĩ như thế nào, hắn hiện tại quan tâm nhất, là mình có thể lái về chiếc xe gì.

“U, đây không phải là Hứa cảnh quan sao?” Lâm Hải đi vào, liền thấy Hứa Điềm đang ở chỗ niêm phong xe cộ này, liền tiến lên cười chào hỏi.

Đi qua chuyện trước đó, ấn tượng của Lâm Hải đối với cái tiểu nữ cảnh Hứa Điềm này, còn rất không tệ.

Một cái nữ hài tử, xông pha chiến đấu tại tuyến đầu, tràng diện khủng bố như vậy cũng không hề lùi bước, đây cũng không phải là chuyện mà mỗi người cũng có thể làm.

“Hừ, nhanh chọn xe của ngươi đi, chọn xong ta liền kết thúc công việc, chỉ còn chờ ngươi.” Hứa Điềm hướng phía Lâm Hải thè cái đầu lưỡi.

Lâm Hải nhìn sang một loạt xe trong sân.

Tuy đều là xe sang trọng, nhưng từ bên ngoài nhìn vào, toàn loại nhiều năm rồi, Lâm Hải không quá hài lòng.

“Ừm?” Cách đó không xa, một cỗ Porsche Cayenne màu vàng kim hấp dẫn ánh mắt của Lâm Hải.

Lâm Hải trực tiếp đi qua, mở cửa ngồi vào trong xe.

Đỉnh phối xe hình, nhựa plastic chụp bên trên ghế dựa còn không có lấy xuống, hẳn là chiếc xe mới.

Lâm Hải rất hài lòng.

“Là chiếc này đi.” Nhảy xuống xe, Lâm Hải hướng phía Hứa Điềm thét lên.

Hứa Điềm đi tới, liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Ngươi thật là biết chọn! Chiếc này không được!”

“Vì cái gì không được?”

“Đây là chiếc xe mới, mới để hai ngày, giá mua xe là hai trăm tám mươi vạn, sau khi trừ hao mòn còn hai trăm bảy mươi lăm vạn, chiếc xe của ngươi kia, chúng ta nhìn hóa đơn, có hai trăm ba mươi vạn mua, kém nhau bốn mươi lăm vạn đây.”

Phốc!

Lâm Hải phiền muộn.

“Ta nói cảnh sát a di, hai ta tốt xấu cùng chung hoạn nạn qua, ngươi không cần chi li đến như thế đi.”

“Vì sao kêu chi li? Ta đây là phụ trách đối với tài sản của quốc gia!” Lông mày Hứa Điềm nhướn lên.

“Ngừng ngừng ngừng!” Lâm Hải vội vàng khoát tay.

Mẹ nó, cái này thế nào lại đem quốc gia dời ra ngoài, làm như bản thân hắn là đang ngầm chiếm tài sản của quốc gia vậy.

“Đúng, ngươi vừa mới gọi ta là cái gì? Cảnh sát a di?” Hứa Điềm bỗng nhiên kịp phản ứng, lập tức nổi bão.

“Ánh mắt ngươi có phải mù hay không a, ta có già như vậy sao?” Hứa Điềm chống nạnh, trợn mắt nhìn Lâm Hải.

“Nam kêu thúc thúc, nữ gọi a di, đây không phải là lộ ra thân thiết sao?” Lâm Hải yếu ớt nói nói.

“Hừ, ngươi bớt lắm mồm, nhanh một lần nữa chọn đi, chiếc này không được.”

“Một chút thể diện cũng không nói, thật sự là, uổng công ngày đó làm cây cho ngươi bò một hồi.” Lâm Hải nhỏ giọng thầm thì nói.

Hứa Điềm được nghe, nhất thời nhớ tới tràng diện mập mờ giữa hai người ngày đó, mặt đằng cái liền đỏ.

Vừa muốn nói chuyện, một cái tiếng nói như vịt đực vang lên tại sau lưng.

“Tiểu Hứa a, công tác vất vả, sau khi tan việc, ta với ngươi đi ăn cơm, khao ngươi một chút.”

Hứa Điềm biến sắc, bỗng nhiên đưa tay, kéo cánh tay Lâm Hải lại.

Chương 106: Hùn vốn hố người

“Vương đội trưởng, không cần, ban đêm ta muốn cùng bạn trai ta ra ngoài.” Khóe mắt Hứa Điềm hiện lên một tia chán ghét, hướng phía người tới áy náy cười một tiếng.

Lâm Hải trực tiếp mộng bức.

Đậu phộng, tình huống như thế nào? Bạn trai?

Mẹ nó, dáng dấp ca ca giống tấm mộc như vậy sao?

Lâm Hải hiểu được, nhất thời phiền muộn, cái này cũng đã là ba lần rồi a.

“Bạn trai?” Người lùn mập đối diện mặt bá cái liền trầm xuống, một đôi mắt tam giác rất bất thiện đánh giá qua Lâm Hải.

“Đúng, bạn trai ta, Lâm Hải.” Hứa Điềm cười gật gật đầu.

Thấy Lâm Hải không hề có một điểm phản ứng nào, Hứa Điềm liền dùng sức bóp cánh tay Lâm Hải một cái.

“Lâm Hải, đây là Vương Đại đội trưởng của Đại đội hai cảnh sát giao thông chúng ta -Vương Xuân Trụ.”

“Há, ngươi khỏe.” Lâm Hải mất mặt nói nói.

Bị người đần độn u mê kéo tới làm bia đỡ đạn, Lâm Hải tự nhiên không có sắc mặt gì.

Vương Xuân Trụ ở đối diện nghe xong tên của Lâm Hải, tựa hồ rất quen thuộc, giống như đã nghe qua ở đâu, nhưng khi thấy thái độ này của Lâm Hải, nhất thời hỏa.

Hướng phía Lâm Hải khinh thường bĩu môi một cái, quay đầu liền đối với Hứa Điềm nói nói.

“Ta nói Tiểu Hứa a, ngươi còn trẻ, lần này lại lập đại công, ta còn chuẩn bị kế tiếp hảo hảo cho ngươi gánh thêm chút việc, ngươi lúc này kết giao bạn trai, có phải rất không thích hợp hay không a, vẫn là muốn lấy sự nghiệp làm trọng a.”

“ Cảm tạ Vương đội trưởng quan tâm, ta tâm lý nắm chắc.”

Tâm lý Hứa Điềm chán ghét, nhàn nhạt nói nói.

“Hừ, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!” Vương Xuân Trụ vung tay, liền muốn rời khỏi.

Đi hai bước, lại lật trở lại.

“Tiểu Hứa a, ta còn muốn nói với ngươi hai câu, hiện tại là thời gian làm việc, đừng có mang người không quan hệ đến công tác hiện trường, cái a miêu a cẩu gì cũng đều hướng chỗ này mang đến, làm hư đồ vật thì làm sao bây giờ? Một điểm quy luật. Không có!”

Lâm Hải nghe xong, không vui.

A miêu a cẩu? Đậu phộng, đây là chỉ ca ca sao?

“Ta nói cái đồ con lợn đội trưởng kia, lời này của ngươi ta làm sao có chút nghe không hiểu? Ai là người không quan hệ? Ai là a miêu a cẩu?” Lâm Hải cố ý giả trang ra một bộ tướng du côn nói nói.

“Ngươi kêu người nào là đồ con lợn!” Vương Xuân Trụ nghe xong liền gấp, nước bọt phun ra xa.

“A? Ngươi không phải gọi Vương Xuẩn Trư sao?” Lâm Hải kỳ quái.

Hứa Điềm ở bên cạnh nghe, phốc phốc liền cười ra tiếng.

Vương Xuân Trụ tức đến mặt đều xanh.

“Ta gọi là Vương Xuân Trụ!”

“Đúng a, Vương Xuẩn Trư a.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Là Vương, Xuân, Trụ! Xuân của mùa xuân, Trụ Tử Trụ!” Vương Xuân Trụ từng chữ từng chữ nói ra.

“Há, Vương Xuân Trụ a.” Lâm Hải làm ra một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ.

“Ta nói tên của ngươi là người nào cho ngươi a?”

“Cha ta, làm sao?” Vương Xuân Trụ mặt đen lên nói nói.

“Há, cha ruột sao?”

“Thừa lời nói a!”

Lâm Hải lắc đầu.

“Cái kia Xuẩn Trư huynh a, ta đề nghị ngươi trở về hảo hảo hỏi mẹ ngươi một chút, tốt nhất là làm giám định con cái gì đó đi.” Lâm Hải một bộ khẩu khí quan tâm.

“Làm cái này để làm gì?” Vương Xuân Trụ bị Lâm Hải nói sững sờ.

“Ta cảm thấy cha ngươi khẳng định không phải là cha ruột ngươi.”

“Ngươi đánh rắm!”

“Ngươi đừng không tin, ngươi nghĩ a, nếu là con ruột, người nào sẽ cho cái tên này a?”

Hứa Điềm cũng nhịn không được nữa, bắt đầu ôm bụng cười ha ha.

“Ngươi đùa nghịch ta?” Vương Xuân Trụ chỉ cái mũi Lâm Hải gầm lên.

“Đậu phộng, ngươi giờ mới phản ứng được a?” Lâm Hải lắc đầu, “Xem ra gọi ngươi là đồ con lợn thật không oan a.”

“Ngươi, ngươi, có tin ta đem ngươi bắt lại hay không!” Vương

Xuân Trụ ngoài mạnh trong yếu hô nói.

“Đến a, người nào không bắt thì là tôn tử.” Lâm Hải khiêu khích hướng phía Vương Xuân Trụ thổi cái huýt sáo.

“Chuyện gì xảy ra?” Bỗng nhiên, một âm thanh uy nghiêm vang lên.

Bành Đào mang theo mấy cái cảnh sát đi tới.

Vừa thấy Bành Đào, Vương Xuân Trụ lập tức lộ ra một vẻ mặt vui cười của cháu trai, bước nhanh qua nghênh đó.

“Cục trưởng, ngài làm sao còn tự thân đến, có chuyện gì thì giao cho Tiểu Vương ta một tiếng là được, ta sẽ làm được ổn thỏa cho ngài.”

Bành Đào không để ý tí nào, một mặt cung kính hướng phía Lâm Hải đi đến.

Vương Xuân Trụ vừa thấy, nhất thời vui mừng nhướng mày.

Cục trưởng cái này là chuẩn bị tự mình ra mặt, thay mình giáo huấn cái tiểu tử thất đức này a.

Vương Xuân Trụ nào sẽ vứt bỏ cơ hội biểu hiện tốt như vậy? Một cái đi nhanh, vượt qua Bành Đào, dẫn đầu đi tới trước mặt Lâm Hải.

“Tiểu tử, đây là Bành Cục trưởng của chúng ta, dám ở dưới mí mắt công an quấy rối, hôm nay ta phải đem ngươi bắt về!” Vương Xuân Trụ một bộ dáng tiểu nhân đắc chí nói nói.

“Ngươi nghe không hiểu tiếng người à, ta cũng nói, người nào không bắt thì là tôn tử.” Lâm Hải một bộ dáng cà lơ phất phơ.

“Bành Cục trưởng, ngươi xem hắn một chút, có bao nhiêu phách lối, đậu móa, hôm nay ta không phải…” Vương Xuân Trụ còn chưa nói dứt lời, liền bị Bành Đào một tay đẩy qua một bên.

"Lâm tiên sinh, xe chọn tốt chưa?" Bành Đào một mặt cung kính cười nói.

"Cục trưởng, hắn, hắn..." Vương Xuân Trụ sững sờ một chút, Cục trưởng làm sao khách khí đối với hắn như vậy?

"Ngươi câm miệng cho ta!" Bành Đào quát lạnh một tiếng.

"Chọn là chọn xong, thế nhưng là không lái đi được a." Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu.

"Không lái đi được?" Bành Đào bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Vương Xuân Trụ, nghiêm nghị nói: "Chuyện gì xảy ra!"

Lúc trước ông ta từ phía xa xa đã thấy Lâm Hải cùng Vương Xuân Trụ tựa hồ có tranh chấp gì đó, liền cho rằng là do Vương Xuân Trụ ở trong đó giở trò.

Vương Xuân Trụ kém chút bị một tiếng quát của Bành Đào dọa cho chảy nước tiểu.

"Ta, ta không biết a, Cục trưởng." Vương Xuân Trụ vẻ mặt cầu xin nói nói.

"Hừ, Lâm tiên sinh tới lấy xe, ngươi cũng dám cố ý làm khó dễ, ta nhìn ngươi là không muốn làm đi!" Bành Đào càng nói càng tức, Lâm Hải đó là nhân vật có đại thần thông a, ngươi một cái Đội trưởng đội cảnh sát giao thông nho nhỏ cũng dám đắc tội sao?

"Cục trưởng, thật, chuyện thật không liên quan tới ta a." Nước mắt của Vương Xuân Trụ cũng mau nhỏ xuống.

Cái này mẹ nó, là cái nào cùng cái nào a, chính mình liền người này là tới làm gì cũng không biết, làm sao làm khó dễ a?

"Hừ, còn không thừa nhận, từ giờ trở đi, ngươi tạm thời cách chức bị, chức vụ Đại đội trưởng, liền do Hứa Điềm tiếp nhận!” Bành Đào trực tiếp đem mũ quan của Vương Xuân Trụ lột xuống.

“Cục trưởng, không muốn a, Cục trưởng!” Vương Xuân Trụ lôi kéo cánh tay của Bành Đào, cầu khẩn một hồi.

“Bành Cục trưởng anh minh a, vừa rồi con hàng này còn chuẩn bị mượn chức vụ để quy tắc ngầm với Hứa Điềm đâu, may mắn ngươi tới kịp lúc.” Lâm Hải vội vàng ở một bên thêm mắm thêm muối nói.

Mặt Hứa Điềm đỏ lên, cái gì gọi là quy tắc ngầm, thật khó nghe!

“Còn có việc này?” Bành Đào càng tức giận, lần này phá được đại án tổ chức tập đoàn Hồ thị tà ác, Hứa Điềm thế nhưng là công thần a, nghĩ không ra, cái Vương Xuân Trụ này đáng giận như thế, cũng dám giở trò xấu đối với công thần.

“Cục trưởng, oan uổng a, ngươi đừng nghe cái hỗn đản này nói bừa, hắn...”

“Mang về cho ta, để đồng chí kiểm tra kỷ luật hảo hảo điều tra thêm!” Bành Đào vung tay lên, mấy cái công an từ phía sau đi lên, liền đem Vương Xuân Trụ kéo đi.

“Cục trưởng, ta oan uổng a ta...”

Sau khi Vương Xuân Trụ bị đưa đi, Bành Đào mới một mặt cung kính hướng phía Lâm Hải cười cười.

“Lâm tiên sinh, không biết nhìn trúng chiếc xe nào, hiện tại, không ai làm khó ngươi đi.”

“Thật sao?” Lâm Hải đắc ý liếc nhìn Hứa Điềm một chút.

“Hừ!” Hứa Điềm trực tiếp nghiêng đầu đi.

“Bành Cục trưởng, chiếc Porsche Cayenne kia, ta thật thích đây.”

“Ưa thích, Lâm tiên sinh lái đi là được.” Bành Đào đáp nói.

“Chờ một chút.” Hứa Điềm vội vàng ngăn lại, “Cục trưởng, cái xe kia sau khi quy ra tiền, so với xe của Lâm Hải còn đắt hơn bốn mươi lăm vạn đấy.”

“Uy uy uy, cảnh sát a di, hai ta vừa mới cùng hoàn mỹ hố người, tốt xấu gì cũng tính toán là chiến hữu cùng một cái chiến hào ngươi sao lại đến làm hỏng chuyện tốt của ta?” Lâm Hải kỳ quái nói nói.

“Người nào cùng ngươi hố người?” Hứa Điềm có chút chột dạ nói nói.

Nàng cũng là thực sự chán ghét Vương Xuân Trụ mỗi ngày đều quấy rối chính mình, cho nên vừa rồi lúc Bành Đào hỏi sự tình làm khó dễ Lâm Hải, nàng cũng chưa hề đi ra nói rõ tình huống.

Gián tiếp, cũng xem như cùng một chỗ với Lâm Hải hố Vương Xuân Trụ một trận.

Bành Đào ở một bên cũng nghe được.

“Cái gì là cùng một chỗ hố người?”

“A, không có việc gì không có việc gì, là ám ngữ giữa ta cùng Hứa Điềm, ngươi hiểu được.” Lâm Hải hướng phía Bành Đào làm một cái ánh mắt nam nhân đều hiểu.

“A...” Bành Đào có thâm ý khác gật gật đầu.

“Cái kia Bành Cục trưởng, sự tình xe...”

“Không có vấn đề, Lâm tiên sinh ưa thích, lái đi là được.” Bành Đào rất đại khí nói nói.

“Cục trưởng, bốn mươi lăm vạn này...”

“Tiểu Hứa a, có đôi khi mặc kệ làm người hay là làm việc, đầu não đều phải linh hoạt một chút...”

“Bành Cục trưởng, cảm tạ.” Lâm Hải ở hiện trường làm tốt thủ tục, rồi chậm rãi nổ máy xe.

Lúc đi qua bên người Hứa Điềm, Lâm Hải nhô đầu ra.

“Theo Cục trưởng của các ngươi học tập một chút đi, cảnh sát a di!”

“Ngươi câm miệng cho ta, còn dám gọi ta là a di, ta liền xé nát miệng ngươi...”

Đáng tiếc, lời nói của nàng Lâm Hải một câu cũng không nghe thấy, trực tiếp lưu cho nàng một cái đuôi xe.

Chương 107: Ngậm cái miệng chó của ngươi lại

Lâm Hải đem xe lái về biệt thự, hiện tại có xe, cũng nên chuẩn bị đi đón cha mẹ cùng Vân Vân thôi.

Ngẫm lại, Lâm Hải gọi điện thoại cho mẫu thân.

“Mẹ, mọi người thu thập một chút, ngày mai con trở về đón mọi người.”

“Sớm đã thu thập xong, cha con cái lão già chết tiệt kia, từ lần trước con nói xong, mỗi ngày đều thúc giục ta thu thập đồ vật, hận không thể lập tức liền dọn vào trong thành phố ở...”

Lâm Hải tắt điện thoại, ngẫm lại ngày mai cha mẹ liền muốn đến, trong lòng cũng là rất kích động.

Vừa vào nhà.

Đậu phộng! Cái quỷ gì!

Lâm Hải giật mình.

Chỉ thấy trước mắt, có một cái quái vật cao hơn nửa người, vừa giống sư tử vừa giống chó, trên đầu còn có hai cái sừng, đang lườm mắt to như chuông đồng nhìn chính mình.

“Ba ba, ta hủy dung nhan, ô ô ô…” Quái vật vừa thấy Lâm Hải, liền lao ra tới.

“Ngừng, ngừng, ngừng!” Lâm Hải vội vươn tay ngăn lại.

Quan sát tỉ mỉ một chút.

“Đậu phộng, ngươi là A Hoa?” Lâm Hải quả thực không thể tin được con mắt của chính mình.

Mẹ nó, chính mình chỉ ra cửa một chuyến, trở về A Hoa thế nào lại biến thành Tứ Bất Tượng?

“Nó miệng tiện, đem cả thùng Long Tiên uống hết.” Trên giường lớn, thanh âm của Sở Lâm Nhi thổi qua.

“Thao, ngươi cái ăn hàng này, lần này tốt, thật quá xấu a.” Lâm Hải một chân đem A Hoa đá sang một bên.

“Ba ba, ba ba, tuy ta biến dạng, nhưng bản lĩnh của ta rất lớn.” A Hoa tựa hồ là sợ Lâm Hải ghét bỏ nó, vội vàng lại chạy qua.

“Ồ? Cái bản lĩnh gì?” Lâm Hải dừng lại, trong lòng cũng có chút hiếu kỳ.

“Ta có thể bắt quỷ, ta giống như đối với hết thảy những vật ô uế, đều có thể khắc chế.” A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi nói nói.

“Thật?” Lâm Hải một mặt kinh hỉ.

“Thật!” A Hoa gật gật đầu chó.

“Qua, đem nàng bắt trước!” Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi vừa chỉ.

A Hoa theo tay của Lâm Hải chỉ qua mà nhìn, nhất thời nhụt chí.

“Ba ba, ta còn không muốn chết.”

“Hứ, còn không phải vô dụng giống như trước đây sao.” Lâm Hải lại đem A Hoa đá qua một bên.

“Ba ba, ta thật sự học được bản lĩnh, chỉ cần ta ở trong phòng, hết thảy quỷ mị cùng vật ô uế đều không thể tới gần.” A Hoa lại đi theo.

“Ồ? Vậy nàng sao có thể tiến vào?” Lâm Hải lại chỉ chỉ Sở Lâm Nhi.

“Nàng, nàng là ngoại lệ.” A Hoa lại nhụt chí.

Lâm Hải không có nhìn nó nữa, mà lại hướng phía Sở Lâm Nhi đi đến.

“Uy, cùng ngươi nói chuyện.”

Sở Lâm Nhi cũng không ngẩng đầu, chuyên chú chơi cờ caro.

Lâm Hải trợn trắng mắt, trực tiếp đem di động của nàng đoạt đi.

“Uy, lại đoạt điện thoại di động ta, cẩn thận ta đánh ngươi a!” Sở Lâm Nhi đưa tay đoạt lại.

“Có thể trước hết nghe ta nói hay không.” Lâm Hải thở phì phì nói, hắn đối với cái Sở Lâm Nhi này, thật đúng là một điểm biện pháp cũng không có.

“Ngươi nói đi, ta nghe đây.” Sở Lâm Nhi chơi điện thoại di động nói nói.

“Cha mẹ ta bọn họ ngày mai liền đến, ngươi có thể dọn đi hay không?”

Cha mẹ đến, trong nhà còn có quỷ, Lâm Hải luôn cảm thấy không phải chuyện tốt gì.

Tay Sở Lâm Nhi run lên, mãnh mẽ ngẩng đầu.

“Ngươi muốn đuổi ta đi?”

“Cái kia, người nhà của ta tới, ngươi còn ở đây mà nói, có phải không tiện lắm hay không?” Lâm Hải có chút xấu hổ nói nói.

“Biết rõ.” Sở Lâm Nhi nhàn nhạt nói.

Nói xong, Sở Lâm Nhi tiếp tục cúi đầu xuống, chơi cờ caro, chỉ bất quá, không đi tới hai bước, liền thua.

“Không chơi, không có ý nghĩa.” Sở Lâm Nhi trực tiếp đem điện thoại di động ném lên giường.

Ngạch...

Không biết vì cái gì, Lâm Hải bỗng nhiên sinh ra một tia áy náy đối với Sở Lâm Nhi.

“Cái kia...”

Lâm Hải vừa mới mở miệng, Sở Lâm Nhi trực tiếp quay đầu, bay đi.

“Ai.” Lâm Hải thở dài.

Sở Lâm Nhi tâm tình không tốt, hắn cũng nhìn ra.

Trước đó cùng một chỗ vẫn không cảm giác được, nhưng lúc này lại muốn tách ra, mới phát hiện, rõ ràng ở cùng nhau đã sinh ra cảm tình rồi.

Lâm Hải đem mỗi cái gian phòng nhìn một lần, kiểm tra một chút dụng cụ thường ngày.

Tự mình một người ở, ngược lại vẫn không cảm giác được gì, nhưng ngày mai cha mẹ vừa đến, Lâm Hải chợt phát hiện, còn thiếu rất nhiều đồ vật.

Hôm nay đã quá muộn, xem ra ngày mai trước khi đi, trước tiên cần phải mua chút đồ vật trở về.

Sáng ngày thứ hai, Lâm Hải phát Weachat cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, có rảnh rỗi không?”

“Ừm, vừa luyện ca xong.”

“Vậy anh đi đón em, em đi với anh mua chút đồ vật.”

Lâm Hải ra khỏi phòng, lái xe đi trường học.

“Đậu phộng, Hải tử, lại đổi xe?” Trên đường, vừa vặn đụng với một đám Lưu Lượng Vương Bằng, cùng đám gia hoả này tán gẫu một hồi.

“Đúng, Hải tử, tập đoàn Hồ thị xong, còn là do ngươi báo cáo, ngưu bức a.” Lưu Lượng bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Cùng ta quan hệ không lớn, bọn họ tự chịu diệt vong mà thôi.”

“Đúng, sản nghiệp dưới cờ tập đoàn Hồ thị chuẩn bị đấu giá, nhà ta cũng nhìn trúng một cái, nếu như đấu giá thành công, đến lúc đó mời ngươi ăn cơm.” Lưu Lượng cao hứng nói nói.

“Đấu giá?” Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động.

Lại trò chuyện một hồi, Lâm Hải lái xe đi đến Phòng luyện giọng.

“Hinh Nguyệt, luyện thế nào?”

“Vẫn là tìm không thấy cái loại cảm giác như anh nói, nhưng các phương diện khác cơ bản đã định hình, luyện thêm ý nghĩa cũng không lớn.” Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu.

“Vậy cũng đừng luyện nữa, hảo hảo buông lỏng một chút, chuẩn bị nghênh đón quán quân giải đấu lớn đi.” Lâm Hải bày cái tạo hình thắng lợi.

“Không dễ dâu, nghe nói lần này có mấy cái đối thủ, rất cường thế.” Trên mặt Liễu Hinh Nguyệt có chút lo lắng.

“Yên tâm đi, Hinh Nguyệt, em nhất định sẽ làm được.” Lâm Hải cổ động nói.

Lái xe, đi thẳng đến siêu thị Wal-Mart.

“Hinh Nguyệt, ngày mai anh đi đón cha mẹ anh, trong nhà còn thiếu một số đồ dùng sinh hoạt, em giúp anh chọn lựa một chút.”

“Ừm.”

Hai người đẩy xe, tại trong siêu thị tuyển chọn tỉ mỉ.

“Hinh Nguyệt, ngày mai cùng anh trở về đi.” Lâm Hải bỗng nhiên nói nói.

“Về đâu?” Liễu Hinh Nguyệt còn không có kịp phản ứng.

“Về nhà anh a.”

“Nhà anh? A...” Nai con trong lòng Liễu Hinh Nguyệt nhất thời phanh phanh nhảy dựng lên.

“Cái này, cái này thích hợp sao?” Liễu Hinh Nguyệt khẩn trương hỏi.

“Có cái gì không thích hợp, nàng dâu xấu dù sao cũng phải gặp mặt cha mẹ chồng a, huống chi Hinh Nguyệt nhà ta chẳng những không xấu, còn xinh đẹp như hoa.” Lâm Hải nhẹ nhàng xoa bóp khuôn mặt của Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên cúi đầu xuống.

“Lâm Hải, nếu như cha mẹ anh, không thích em thì làm sao xử lý?”

“Làm sao lại thế, em vừa xinh đẹp, lại hiểu chuyện, làm sao có thể không thích em?”

“Thế nhưng là, thế nhưng là gia đình em...” Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu xuống, cắn môi, vành mắt bỗng nhiên phun lên nước mắt.

Lâm Hải vừa thấy, thương tiếc đem Liễu Hinh Nguyệt kéo lại.

“Hinh Nguyệt, đừng nghĩ lung tung, nhà anh cũng là gia đình bình thường, cha mẹ anh, đều là nông dân sống với ruộng đất, nếu biết rõ tình huống nhà em, khẳng định đến thương em cũng còn không kịp đây.”

“Huống chi, thúc thúc đã dùng thuốc hai lần, đoán chừng đã sắp tỉnh lại, đến lúc đó hai nhà chúng ta cùng ở một chỗ, trò chuyện vui vẻ, tràng diện kia, sẽ là ấm áp cỡ nào a.”

“Lâm Hải...” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên quay đầu, ôm lấy cổ Lâm Hải.

“Gặp được anh, thật sự là phúc phận của em, cả một đời này em sẽ đối tốt với anh.”

“Nha đầu ngốc, gặp được em, mới là phúc phận của anh đâu, chúng ta đời này cũng cùng một chỗ, người nào cũng không thể chia rẽ chúng ta.” Lâm Hải xoa xoa mái tóc của Liễu Hinh Nguyệt.

“U, cái này là ở trước mặt mọi người diễn ân ái đâu? Có thể chú ý hoàn cảnh môt chút hay không a? Các ngươi không biết xấu hổ, người khác còn sợ ô mắt đây.” Một đạo thanh âm cực kỳ không hài hòa truyền đến.

“Hoàng Thiện?” Lâm Hải liếc mắt một chút liền nhận ra.

“Hứ, đều nói Liễu Hinh Nguyệt là hoa khôi thanh thuần của trường học chúng ta, hôm nay gặp mặt, ha ha, cẩu thí! Ta thấy cũng những cái tao phong lãng điệp kia cũng không có gì khác biệt nha...”

Ba!

Một tiếng tát tai giòn cái, trực tiếp đem Hoàng Thiện đánh một cái lảo đảo.

“Ngậm cái miệng chó của ngươi lại!” Một cái thanh âm phẫn nộ vang lên.

Chương 108: Đánh tới khi ngươi phục mới thôi

Lâm Hải không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục Liễu Hinh Nguyệt, bởi vậy khi ra tay, không nương tay chút nào.

Hoàng Thiện há miệng, phun ra hai cái răng, máu tươi theo khóe miệng liền chảy xuống.

“Giỏi a, ngươi dám đánh ta!”

“Ba!”

Lâm Hải lại là một cái vả miệng đi lên.

“Đủ!” Bỗng nhiên, sau lưng Hoàng Thiện đi ra một người trẻ tuổi, bước lên trước, sắc mặt khó coi đứng tại phía trước Hoàng Thiện.

“Bằng hữu, có phải có chút quá mức hay không.” Ngữ khí của người trẻ tuổi băng lãnh, một cỗ khí thế liền phát ra.

“Nhị ca, tiểu tử này quá phách lối, ngươi giúp ta hung hăng giáo huấn hắn một chút!” Hoàng Thiện tại phía sau hung ác kêu gào, chỉ là vừa nói, trong miệng liền hở, để cho người ta nghe mà vô cùng buồn cười.

Hoàng Vũ khoát tay chặn lại, ngăn cản Hoàng Thiện nói tiếp.

“Vừa rồi đệ đệ ta, là nói năng lỗ mãng, ta thay nó xin lỗi ngươi.” Nói xong, Hoàng Vũ hướng phía Lâm Hải cúi người.

Đậu phộng, cái này mẹ nó là ra bài không theo phương pháp a.

Hoàng Vũ làm thành như vậy, làm cho Lâm Hải không ra tay được.

“Nhị ca, ngươi làm sao...” Hoàng Thiện tại phía sau cũng sững sờ.

Đổi lại thường ngày, mượn mấy cái gan gã cũng là không dám khiêu chiến cùng Lâm Hải, vết xe đổ của Hồ Vi cũng vẫn đang ở trước mắt đây.

Nhưng hôm nay không giống, nhị ca của gã trở về, có nhị ca ở đây, gã còn sợ cái búa?

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, nhị ca chẳng những không vì mình ra mặt, ngược lại còn hướng Lâm Hải xin lỗi.

Lần này Hoàng Thiện thật là đần độn.

“Hừ, để gã quản tốt cái miệng này đi, nếu không sớm muộn cũng có một ngày, sẽ làm cho người ta rút sạch răng.”

Đưa tay không đánh mặt người tươi cười, Hoàng Vũ đều đã làm như vậy, Lâm Hải cũng không dễ nói thêm cái gì.

“Tốt, đã như vậy, việc này liền cho qua.” Hoàng Vũ nói nói.

“Ừm.” Lâm Hải gật gật đầu, liền muốn cùng Liễu Hinh Nguyệt rời khỏi đây.

“Người nào nói để cho các ngươi đi?” Hoàng Vũ bỗng nhiên đưa tay, đem Lâm Hải cản lại.

“Nếu việc này đã cho qua, thì chuyện ngươi đánh đệ đệ ta, tính như thế nào?” Hoàng Vũ lạnh lùng nói nói.

“Ha ha! Ta đã nói rồi, nhị ca làm sao lại tuỳ tiện buông tha Lâm Hải!”

Sắc mặt Lâm Hải đen kịt lại.

Mẹ nó, thiệt thòi vừa rồi còn đem cái Hoàng Vũ này coi thành người tốt, nguyên lai chờ ở tại đây.

Lâm Hải nhất thời cảm thấy bị đùa nghịch.

“Hừ, đậu móa, dám đánh lão tử, hôm nay không phế ngươi thì không thể!” Hoàng Thiện tiến lên một bước, lập tức lấy lại tinh thần.

“Ba!”

Ai cũng không nghĩ tới, Lâm Hải bỗng nhiên xuất thủ, lại là một cái vả miệng, đem Hoàng Thiện kém chút đập ngã xuống đất.

“Tính như vậy được không? Hài lòng không?” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Muốn chết!” Hoàng Vũ làm sao cũng không nghĩ tới Lâm Hải sẽ càn rỡ như thế, nói động thủ liền động thủ.

Hỏa khí trong lòng cũng bốc lên.

Tiến lên một bước, hướng phía Lâm Hải là một cái khóa cổ, chuẩn bị đem Lâm Hải đánh ngã.

Lâm Hải liền nghiêng đầu sang một bên.

“Ừm?” Nào nghĩ đến, bàn tay của Hoàng Vũ đưa ra, nửa đường liền đổi chiêu, lại chạy tới bả vai Lâm Hải chộp lại.

“Ba” một tiếng, bả vai cùng cánh tay Lâm Hải đều bị chế trụ.

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, tuy bị chế trụ, nhưng trong lòng lại không hề khẩn trương.

Cái Hoàng Vũ này ra chiêu, vừa nhanh vừa chuẩn, coi trọng một chiêu chế địch, tựa hồ là phương pháp trong quân đội a.

Hoàng Vũ bên kia, thấy Lâm Hải bị chế trụ, nhất thời cười lạnh một tiếng.

Hai tay vừa dùng lực, eo bên trên ra sức, liền chuẩn bị cho Lâm Hải một đòn ném qua vai.

“Ngươi thử cái này đi!” Hoàng Vũ gầm lên giận dữ.

Ánh mắt Hoàng Thiện sáng lên, khóe miệng lộ ra nụ cười ngoan độc.

Đậu móa, chờ nhị ca đem Lâm Hải quẳng xuống đất, bản thiếu gia không đi lên hung hăng đập mạnh hắn mấy cước, hảo hảo hả giận thì không được!

“Ừm?” Đang nghĩ ngợi, Hoàng Thiện chợt phát hiện có chút không đúng a.

Mẹ nó, thế nào lại không giống gã nghĩ a?

Chỉ thấy nhị ca Hoàng Vũ, đem cánh tay Lâm Hải khoác lên trên vai của chính mình, thân thể nghiêng, bắp thịt trên mặt run rẩy, phảng phất như cả sức lực bú sữa cũng đã xuất ra.

Lại nhìn Lâm Hải, sắc mặt bình tĩnh, dưới chân giống như đã mọc rễ, mặc cho Hoàng Vũ dùng sức thế nào, cũng là không nhúc nhích tí nào.

Hoàng Vũ giờ phút này tâm đều lạnh, gã chỗ nào xin không biết, đây là gặp được cao thủ.

Khóe mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, chuẩn bị biến chiêu.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải căn bản không cho gã cơ hội này.

Giơ chân lên, một cước đạp ở trên mông Hoàng Vũ.

Hoàng Vũ nhất thời buông tay, một cái không đứng vững, quẳng ngã cắm đầu như chó gặm phân.

Lâm Hải lắc đầu.

“Một chút sức lực đều không có, làm sao lại giống như đệ đệ ngươi, giống như đàn bà vậy?”

“Đi thôi, Hinh Nguyệt, chớ cùng hai cái đàn bà này lãng phí thời gian.” Lâm Hải lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt liền đi.

“Nhị ca, không thể thả bọn họ như thế!” Hoàng Thiện vội vàng đem Hoàng Vũ đỡ dậy, âm ngoan nói nói.

“Hừ, cái này còn cần ngươi nói sao.” Hoàng Vũ cũng cảm giác mất mặt ném lớn.

Lấy điện thoại di động ra, thông qua.

“Thông tri tất cả, trong vòng mười phút, cửa Wal-Mart, chờ lệnh!”

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt lại chọn lựa một hồi, đồ vật mua cũng không sai biệt lắm, tính toán tiền trả, liền hướng đến cửa siêu thị đi đến.

“Ừm?” Vừa tới cửa, Lâm Hải liền cảm giác có chút không đúng.

Chỉ thấy ở cửa, lại có hai người mặc trang phục sặc sỡ, đi giày tác chiến của quân nhân đang trấn giữ, cách đó không xa, còn có hơn mười cái quân nhân, cảnh giác hướng phía nơi cửa nhìn chăm chú.

Mà Hoàng Vũ đứng chắp tay sau lưng, đứng tại bên trong những quân nhân này, một mặt cao ngạo.

“Đi ra!” Bỗng nhiên, Hoàng Thiện hướng phía Lâm Hải vừa chỉ, mặt lộ vui mừng.

“Hừ, qua!” Hoàng Vũ cất bước đi qua, mười cái quân nhân liền theo sát phía sau.

Hai cái quân nhân đứng cửa khẽ vươn tay, đem Lâm Hải cản lại.

“Làm gì?” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Chấp hành quân vụ!” Hoàng Vũ đi tới, trừng mắt nói nói.

Mọi người ra ra vào vào, vừa thấy loại tình huống này, liền nhao nhao ngừng chân vây xem, khe khẽ bàn luận, nhất thời gây nên một trận rối loạn.

“Tiểu tử này là ai a? Làm sao phái người của quân đội tới bắt a?”

“Không phải là phần tử khủng bố a?”

“Nhìn không giống a, nhìn giống như một học sinh, bất quá gây hấn với quân đội, là khẳng định là không có quả ngon để ăn.”

“Nhanh nhường một chút, cảnh sát tới.”

“Chuyện gì xảy ra?” Cách đó không xa, một cái cảnh sát trung niên, thấy có biến, một mặt phách lối đi tới.

“Quân đội làm việc, người không quan hệ tránh ra!” Một cái binh lính trẻ tuổi, tiến lên một bước, xòe bàn tay ra chống tại trước ngực cảnh sát, lạnh lùng nói nói.

“Ách... Vậy các ngươi bận bịu, các ngươi bận bịu đi.” Cảnh sát thấy là quân đội, vội vàng thu hồi phách lối trên mặt, cái rắm cũng không dám thả một cái, rời đi.

Chuyện của quân đội, cũng không phải một người lính cảnh sát như mình có thể lẫn vào.

Hoàng Thiện thấy vậy, càng đắc ý, đậu móa quân đội cũng là ngưu bức a.

Một bước ba lắc đi đến trước mặt Lâm Hải, khóe miệng cũng kéo đến lỗ tai.

“Ngươi a ngược lại là phách lối a, ngươi ngược lại là cuồng a, đậu móa, còn dám đánh ta? Đến a, ngươi lúc này lại đánh cái ta xem một chút...”

“Ba!”

Hoàng Thiện còn chưa nói xong, liền bị Lâm Hải trực tiếp cho một cái vả miệng, đánh qua một bên.

“Thật tiện a, còn có loại chủ động lên cầu đánh.” Lâm Hải một mặt xem thường lắc đầu.

“Con mẹ ngươi, còn dám đánh ta, không muốn sống đúng không? Diệt hắn cho ta!” Hoàng Thiện bụm mặt, hướng phía những binh lính kia ra lệnh nói.

Những binh lính kia đứng tại chỗ động cũng không động, nhìn cũng không nhìn gã.

“Các ngươi...” Hoàng Thiện tức khí giậm chân một cái, đem đầu chuyển hướng sang Hoàng Vũ.

“Ca, ngươi nhanh hạ mệnh lệnh a!”

Sắc mặt Hoàng Vũ âm trầm, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi ỷ có điểm vũ lực, nhiều lần khi dễ đệ đệ ta, không biết thu liễm, vậy cũng đừng trách ta không khách khí.”

“Bớt nói lời đường hoàng đi, không phục liền phóng ngựa tới, ca ca hôm nay, đánh tới khi ngươi phục mới thôi!”

Chân mày Hoàng Vũ nhảy một cái.

“Chính ngươi muốn chết, liền trách không được ta.”

Nói, Hoàng Vũ hướng phía các binh sĩ vung tay lên.

“Lên!”

Chương 109: Theo lão tử đi đánh nhau

Hoàng Vũ vừa ra mệnh lệnh, các binh sĩ nghe lệnh mà động, hướng phía Lâm Hải nhào lên.

“Hinh Nguyệt, đi vào trong!” Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt đẩy vào trong cửa, chủ động nghênh đón.

Binh binh bang bang!

Lâm Hải cùng những binh lính này đánh nhau.

Càng đánh, lông mày Lâm Hải nhăn càng chặt.

Những binh lính này, tuy ra tay đều không phải là thật cao minh, nhưng phối hợp lại vô cùng ăn ý, mà từng cái lại xuất thủ trực tiếp tàn nhẫn, chiêu chiêu trí mạng, tất cả đều là thủ đoạn giết địch trong quân.

Còn có một điểm đáng sợ nhất, những người này tất cả đều hung hãn không sợ chết, dù cho bị Lâm Hải đánh ngã, chỉ cần không chết, liền sẽ tiếp tục nhịn đau chịu khổ, lần nữa nhào lên.

Thậm chí, mỗi khi Lâm Hải đả thương một người địch thủ, chính mình cũng lại nhận phản công, một hồi như thế, trên thân cũng đã chịu mấy quyền mấy chân.

Thiên a, bộ này thì không có cách nào để đánh! Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

Muốn đánh thắng, trừ phi mình ra tay độc ác, đem bọn họ phế hết.

Nhưng cứ như vậy, chính mình liền thật sự gặp rắc rối.

Phải làm sao mới ổn đây?

Ngẫm lại, Lâm Hải vừa ngoan tâm.

Mẹ nó a, mặc kệ, là bọn họ tìm tới chính mình, chính mình còn khách khí làm gì?

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt Lâm Hải liền lạnh lẽo.

Nhìn đúng một sĩ binh vừa đánh ra một ra, Lâm Hải nhắm kĩ khớp xương, răng rắc một tiếng, liền đem cánh tay của binh lính này tháo xuống.

Binh lính rên lên một tiếng, vậy mà không lùi, nhịn đau, tại trên đùi Lâm Hải đá một chân, hoàn toàn là đấu pháp lưỡng bại câu thương.

“Đậu phộng, thật khó chơi a!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

Phí khí lực thật lớn, Lâm Hải mới dùng Phân Cân Thác Cốt Thủ, đem tay chân của những binh lính này gỡ hết, từng cái từng cái ngã trên mặt đất, mặt lộ vẻ thống khổ, lại không rên một tiếng, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

Lâm Hải cũng không tốt gì, một thân toàn là dấu chân, y phục cũng bị xé chỗ này chỗ kia, muốn bao nhiêu chật vật liền có bấy nhiêu chật vật.

Lâm Hải nhìn lối ăn mặc bây giờ của mình này, tâm lý cái kia tức a.

Mẹ nó, cái này đều thành khất cái.

Đáng giận nhất là, cái mông hắn vậy mà cũng bị xé ra một miếng, cũng lộ ra cả quần lót của hắn a.

Một cơn tức giận phun lên lồng ngực, Lâm Hải đem ánh mắt nhắm ngay Hoàng Vũ cùng Hoàng Thiện.

Hoàng Vũ giờ phút này cũng ngốc, nhìn mười mấy tên thủ hạ của chính mình, thế mà toàn bộ đều bị Lâm Hải đánh ngã, tròng mắt đều nhanh trừng ra ngoài.

Hoàng Thiện liền càng ngốc hơn, nhìn ánh mắt đáng sợ của Lâm Hải, vậy mà không thể khống chế mà run rẩy lên.

Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, nhanh chân hướng phía Hoàng Vũ cùng Hoàng Thiện đi qua.

Hoàng Vũ thấy thế, quyết định chắc chắn, bày ra tư thế, xông qua!

Biết rõ núi có hổ, cũng vẫn phải leo lên núi. Dù cho biết rõ đi qua có là chết, cũng không thể có chút lùi bước nào.

Đây là giáo dục mà Hoàng Vũ từ ngày nhập ngũ, liền phải tiếp nhận.

Từ một điểm này mà nói, Hoàng Vũ coi như là một cái quân nhân hợp cách.

Nhưng Lâm Hải mới mặc kệ ngươi hợp cách hay không hợp cách đâu, Lâm Hải hiện tại chỉ muốn hung hăng đánh gã!

Răng rắc một tiếng, trước tiên đem cánh tay Hoàng Vũ gỡ xuống một bên, sau đó một chân đem gã đá ngã.

Lâm Hải nhào tới, cưỡi tại trên thân Hoàng Vũ.

“Ta con mẹ nó a để ngươi ở không đi gây sự! Để ngươi dẫn người chặn ta! Để ngươi đem y phục ca ca xé thành vải!”

Trong miệng Lâm Hải mắng liên tục, quyền đầu như mưa rơi rơi vào trên mặt Hoàng Vũ, trong nháy mắt biến Hoàng Vũ thành đầu heo.

“Ngươi thả nhị ca ta ra!” Hoàng Thiện thấy thế, run rẩy thét lên.

“Ừm?” Lâm Hải mãnh mẽ ngẩng đầu, hướng phía gã vừa trừng mắt.

“Buông ra, thả, thả...” Hoàng Thiện bị dọa đến khẽ run rẩy, vội vàng tránh đi ánh mắt của Lâm Hải, không dám lên tiếng nữa.

“Lâm Hải, đừng đánh nữa.” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng đi ra, ngăn Lâm Hải lại.

“Hô...” Lâm Hải thở ngụm khí, bỗng nhiên đánh tơi bời một trận, cơn tức của Lâm Hải cũng ra không sai biệt lắm, liền từ trên thân thể Hoàng Vũ đứng lên.

“Đi thôi, Hinh Nguyệt, đậu móa, ta phải nhanh đi thay quần áo khác.”

Lâm Hải bưng bít lấy cái mông đi lên phía trước.

“Ừm?” Đi hai bước, Lâm Hải lại quay ngược trở lại, đến trước mặt Hoàng Thiện.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Hoàng Thiện hoảng sợ đến mức nói chuyện cũng cà lăm.

“Ba!” Lâm Hải cho gã một cái vả miệng.

“Đậu móa, ca ca ngươi thay ngươi ra mặt, nhưng tại lúc ca ca ngươi bị đánh, ngươi động cũng không dám động, thật không xứng là nam nhân a, khinh bỉ ngươi!” Lâm Hải hướng phía Hoàng Thiện dựng thẳng ngón giữa.

“Hinh Nguyệt, em nhìn đồ trong của ca ca hôm nay, hình vẽ có xinh đẹp không?”

“Chán ghét!”

Lâm Hải bưng lấy cái mông cùng Liễu Hinh Nguyệt rời khỏi siêu thị.

Chỗ cửa, đám người vây xem, soạt một tiếng, tất cả đều mang trên mặt kính sợ, chủ động tránh ra một con đường.

Làm cho quân đội ăn thiệt thòi, bọn họ đã lớn như vậy, nhưng cũng còn là lần đầu tiên gặp đây.

Trở lại biệt thự, Lâm Hải lại đem một ít đồ vật chứa lên trên xe, gọi điện thoại cho Cường đầu trọc, để y lái xe tới.

Về nhà mà nói, Lâm Hải sợ chính mình một cái xe cũng chở không hết đồ.

Dứt khoát để Cường đầu trọc đi cùng mình, giúp đỡ chở chút đồ vật.

Quân phân khu, văn phòng Tư lệnh.

Ấm trà cầm trong tay Chiến Hướng Vinh ba cái rơi vỡ nát.

Khoa trưởng khoa Tác chiến cùng Hoàng Vũ bị đánh thành đầu heo đứng ở đối diện, bị dọa đến toàn thân khẽ run rẩy, vội vàng đem thân thể ưỡn đến càng thẳng.

Chiến Hướng Vinh chắp tay sau lưng, đi tới đi lui.

Bỗng nhiên, đi qua qua, cho mỗi người một chân.

“Thiên a, phi! Về sau ra ngoài đừng nói là binh do lão tử mang! Lão tử gánh không nổi người này!”

“Đánh nhau ta không phản đối, không đánh nhau nào có sĩ khí? Nhưng a cả một đội cảnh vệ, a, còn có cả Đại đội trưởng cảnh vệ là ngươi này tự mình dẫn đội, còn bị người ta một người thanh niên đánh cho gục hết!”

“Trời của ta ơi, ngươi a làm sao còn có mặt mũi mà còn sống trở về!” Chiến Hướng Vinh càng nói càng tức, đi lên lại cho Hoàng Vũ một chân.

Hoàng Vũ đỏ bừng cả khuôn mặt cúi thấp đầu, một tiếng cũng không dám kêu lên.

“Còn có ngươi, ngươi cái Khoa trưởng khoa Tác chiến này là làm sao là được a? Huấn luyện binh lính đến cả dân chúng cũng đánh không lại? Ngươi bình thường cũng là đang làm gì? Có phải mỗi ngày đều đang ăn phân a hay không?”

Khoa trưởng khoa Tác chiến cũng là không dám thốt một tiếng, lấy tay không ngừng lau mồ hôi trên đầu.

Chiến Hướng Vinh tức giận đi đi về về hai vòng.

“Đậu móa, không được, lão tử nhẫn không xuống khẩu khí này!”

Vươn tay, một tay bắt lấy cổ áo của Khoa trưởng khoa Tác chiến.

“Đi, thông tri toàn thể cảnh vệ tập hợp, để các chỉ đạo viên dẫn đội, sau năm phút đồng hồ nữa, theo lão tử đi đánh nhau!”

“Còn tên Đại đội trưởng này, giam lại cho ta!”

“Vâng!” Khoa trưởng khoa Tác chiến đứng nghiêm một cái, đi ra ngoài.

“Tư lệnh, ta...”

“Cút!” Chiến Hướng Vinh trực tiếp đem Hoàng Vũ đạp đến ngoài cửa.

Sau năm phút đồng hồ, Chiến Hướng Vinh thay một thân trang phục sặc sỡ, ngồi xe jeep quân dụng, phía sau là hai xe tải vũ trang đầy đủ binh lính, kéo còi cảnh báo, trùng trùng điệp điệp mở ra đại viện của quân phân khu.

Lâm Hải chờ hơn mười phút, Cường đầu trọc liền lái chiếc BMW cướp từ chỗ mặt thẹo tới, đi vào biệt thự.

“Sư phụ tốt, sư nương tốt.” Cường đầu trọc cười ha hả chào hỏi.

Cường đầu trọc đối sinh hoạt bây giờ của mình, vô cùng thỏa mãn.

Từ khi đi theo Lâm Hải, mặc dù mình vẫn là cái tiểu côn đồ, nhưng cái xe ngồi dưới đáy mông lại không giống nhau a.

Hiện tại Cường đầu trọc mặc kệ đi đâu, đều muốn dùng chiếc BMW bảy trăm sáu mươi li này để lái đi, xe gần hai trăm vạn, để Cường đầu trọc cảm thấy có mặt mũi.

Vừa rồi, Cường đầu trọc lái xe, đang ở đầu đường thông đồng với một cái muội tử, chuẩn bị đi mướn phòng.

Kết quả Lâm Hải đánh điện thoại tới.

Cường đầu trọc không nói hai lời, đẩy em gái xuống xe, liền đến.

Tại trong mắt Cường đầu trọc, chuyện của vị sư phụ Lâm Hải này, tuyệt đối là xếp vị trí số một.

Đừng nói vừa hẹn lên, coi như quần cũng thoát, cũng phải vội vã kéo lên mặc lại, sau đó chạy tới.

“Đi thôi, cùng ta về dọn nhà.” Lâm Hải cũng không nhiều nói, lái xe ở phía trước dẫn đường.

Cường đầu trọc vội vàng lái xe đi theo phía sau.

Ra khỏi khu vực thành thị, vừa tới gần cửa xa lộ, chỉ thấy mấy cái chiếc xe quân dụng đang đem đường phong kín.

Lâm Hải không khỏi chau mày.

Vừa định xuống xe hỏi một chút chuyện gì xảy ra, phần phật, một đám binh lính vũ trang đầy đủ, liền đem cả người và xe vây quanh.

“Xuống xe!” Một vị Thượng úy, mạnh mẽ đập nắp động cơ đầu xe!

Chương 110: Xem náo nhiệt không chê chuyện lớn

“Mẹ nó!” Lâm Hải chau mày, két một tiếng, đem xe khóa cửa lại.

Không cần đoán cũng biết, cái này là hướng về phía chính mình mà đến, dù sao mình trước đây không lâu vừa theo quân đội có xung đột.

Lâm Hải nhìn hai cái xe tải binh lính trước mắt này, từng cái vũ trang đầy đủ, sát khí đằng đằng.

Xuống xe? Đần độn mới xuống!

Trước không nói có đánh thắng được hay không, coi như đánh thắng, sự tình chính mình về nhà đón cha mẹ cũng sẽ ngâm nước nóng.

Ầm! Ầm! Ầm!

“Nhanh xuống xe, tranh thủ thời gian!” Cái Thượng úy ở bên ngoài kia lại dùng sức đập xe mấy lần.

“U, quân gia, hút điếu thuốc, chuyện này là thế nào?” Cường đầu trọc từ trong xe xuống, vội vàng đưa lên điếu thuốc cho Thượng úy kia, cười theo nói nói.

Thượng úy liếc nhìn Cường đầu trọc một chút, đem y đẩy ra.

“Không có chuyện của ngươi, liền qua một bên đợi đi! Còn có, cái gì quân gia hay không quân gia, ngươi cho rằng bây giờ là xã hội xưa a.”

“Vâng vâng vâng, đồng chí, gọi đồng chí.” Cường đầu trọc gật đầu cười theo, con mắt vụng trộm liếc mắt nhìn Lâm Hải ở trong xe một cái, làm ra cái biểu lộ không thể làm gì.

“Ai, đậu móa, xem ra chỉ có thể gọi điện thoại cầu viện.”

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, tìm tới số điện thoại của Chiến Hướng Vinh.

Lần trước khi đưa Tiêu lão trở về, Tiêu lão thế nhưng đã nói qua cùng Chiến Hướng Vinh, nếu như mình tại thành phố Giang Nam chịu ủy khuất, liền cũng không cần nhìn thấy Chiến Hướng Vinh nữa.

Chính mình tại cái thời điểm này đi tìm ông ta, ông ta cũng không thể mặc kệ đi.

Điện thoại thông qua, vang hai lần liền thông.

“Ha ha, Tiểu Lâm a, nghĩ như thế nào liền gọi điện thoại cho ta?”

Lâm Hải nghe xong giọng nói kia của Chiến Hướng Vinh, nhất thời liền yên tâm.

“Chiến Tư lệnh, không có việc gì cũng không dám quấy rầy ngươi a, hiện tại có cái sự tình, có khả năng cần ngươi giúp một chút.” Lâm Hải khách khí nói nói.

“Chuyện gì ngươi cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được, tuyệt không hai lời!” Chiến Hướng Vinh cởi mở nói.

“Ta trước đó có cùng người trong quân đội phát sinh chút xung đột, hiện tại bọn họ đang đem ta chặn giữa đường.”

“Cái gì, quân đội đem ngươi chặn giữa đường? Đậu móa, bộ đội nào? Dẫn đội là ai? Ngươi đưa điện thoại cho gã!” Chiến Hướng Vinh mang theo nộ khí nói nói.

“Tốt, ngươi chờ chút.” Nói xong, Lâm Hải liền muốn xuống xe.

“Ai ai ai, chờ một chút!” Chiến Hướng Vinh lại đem Lâm Hải cản lại, ông ta đột nhiên cảm giác được có điểm gì là lạ.

“Tiểu Lâm a, ngươi bị ngăn lại ở đâu?”

“Tại cửa xa lộ.”

“Cửa xa lộ? Lâm Hải? Tiểu Lâm? Thảo, Tiểu Lâm a, đại danh (*tên đầy đủ) của ngươi có phải gọi là Lâm Hải hay không?” Chiến Hướng Vinh ở trong điện thoại hỏi.

Lâm Hải bạo mồ hôi!

Đậu móa, làm nửa ngày Chiến Tư lệnh người ta ngay cả mình tên gọi là gì cũng không biết nói.

“Đúng, ta gọi là Lâm Hải.”

“Thao, ha ha ha! Quả là lũ cuốn trôi miếu Long Vương a, dẫn người chặn ngươi trên đường cao tốc, cũng là bản Tư lệnh, ha ha ha ha...”

Phốc!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống.

Cái này mẹ nó xin làm lông a, chính mình lại trực tiếp cầu viện đối phương đi.

“Tiểu Lâm a, tiểu tử ngươi được a, một mình lật ngược cả một đội cảnh vệ của ta a!”

“Chiến Tư lệnh, ta cũng không biết đó là người của ngươi a.” Lâm Hải ngượng ngùng nói nói.

Đánh người của người ta, lại tìm người ta hỗ trợ hòa giải, bản thân Lâm Hải cũng cảm thấy thẹn đến hoảng.

“Ha ha, đánh tốt, để đám tiểu tử này bình thường không coi ai ra gì, cũng coi như cho bọn họ cái giáo huấn, xuống xe đi, đừng có tiếp tục nói trong điện thoại nữa.” Chiến Hướng Vinh liền tắt điện thoại.

Lâm Hải cuối cùng đã thở phào, nhìn bộ dạng này, Chiến Hướng Vinh là không có trách chính mình.

Đã Chiến Hướng Vinh đã ở đây, Lâm Hải liền không có cái gì lo lắng nữa.

Mở cửa xe, Lâm Hải liền xuống xe.

Vừa xuống xe, mấy cái chiếc xe cảnh sát cũng đã bắn tới, Bành Đào một mặt khẩn trương đi tới.

Ông ta vừa mới tiếp nhận điện thoại, nói quân đội vô cớ phong tỏa cửa vào của đường cao tốc, cái này cũng làm cho Bành Đào sợ hãi.

Quân đội có động tĩnh lớn như vậy, trong thành phố lại không có chút biết rõ nào, vội vàng điện thoại cho phòng trực ban ở quân phân khu, bên kia chỉ nói là chỗ cảnh vệ ở bên kia có chuyện, cụ thể chuyện gì thì cũng không rõ ràng.

Bành Đào sợ ra loạn gì, vội vàng mang theo một đám cảnh sát chạy tới.

Vừa đến đã gặp Lâm Hải từ trong xe đi xuống, Bành Đào nhất thời trở nên đau đầu.

Nếu là Lâm Hải cùng quân đội nổi lên xung đột, chính mình coi như khó làm.

Thiên a hai bên ai ông ta cũng không đắc tội nổi a.

Hướng phía Lâm Hải gật đầu, Bành Đào tiến lên, đi đến trước mặt cái Thượng úy kia.

“Đồng chí Thượng úy, ta là Cục trưởng Cục Công An Bành Đào, xin hỏi quân đội là có hành động gì sao?” Bành Đào không kiêu ngạo không tự ti nói.

Quách Phi nhìn Bành Đào một chút, đưa tay cho Bành Đào cái lễ.

“Đồng chí Cục trưởng, chúng ta đang thi hành quân vụ, nội dung cụ thể, không tiện lộ ra với ngươi.”

“Ách...” Một câu của Thượng úy, trực tiếp đem Bành Đào nghẹn lại.

Nói xong, con mắt Quách Phi lạnh lẽo, bỗng nhiên hướng về phía Lâm Hải xuất thủ.

Quách Phi cũng là kìm nén nổi giận trong bụng, làm chỉ đạo viên của cảnh vệ, binh lính của chính mình thế mà bị tiểu tử trước mắt này đánh ngã cả một đội, nói ra đều không đủ mất mặt.

Thấy Lâm Hải vừa xuống xe, y lập tức chuẩn bị cho Lâm Hải đến chút giáo huấn trước.

“WTF!” Lâm Hải giật mình, hắn cũng không nghĩ tới Quách Phi đột nhiên xuất thủ, mà còn lại nhanh lại mãnh liệt như vậy.

Một cái lắc mình liền tránh thoát qua, vừa muốn nói chuyện, phía dưới một chân lại hướng phía chính mình đá tới.

Nhật! Lâm Hải vội vàng bước một bước, khó khăn lắm mới né tránh qua.

Mẹ nó, ca ca cũng đã gọi điện thoại cho Tư lệnh của các ngươi, ngươi tốt xấu cũng để cho ta nói một câu a.

Quách Phi xuất thủ càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nặng, trong chớp mắt liền cùng Lâm Hải qua mấy chiêu.

Lâm Hải cái này biệt khuất a.

Nhắc tới cái Quách Phi này, tại trong mắt người bình thường, đúng là cao thủ trong cao thủ, nhưng cùng Lâm Hải so, thì vẫn là kém một đoạn.

Nếu như Lâm Hải muốn đánh ngã y, cũng chỉ là sự tình của vài phút.

Nhưng hiện tại đã biết rõ, đây là người của Chiến Hướng Vinh a, mà Chiến Hướng Vinh lại ở trong xe phía đối diện đây.

Lúc này nếu như đem Quách Phi đánh ngã, đây không phải là tương đương với việc ở trước mặt đánh mặt Chiến Hướng Vinh à.

Lâm Hải còn không đến mức không hiểu chuyện như thế.

Nhưng nếu như không ra chút ngoan chiêu, đối phó với cái Thượng úy trước mắt này, thật đúng là không phải có thể tùy tiện giải quyết.

Cái này chính là điều làm Lâm Hải sầu lo, một bên đánh lấy một bên hướng phía xe quân đội phía kia nhìn lại.

Hiện tại, hắn chỉ hy vọng Chiến Hướng Vinh nhanh chóng xuất hiện, ngăn cản binh lính của ông ta tiếp tục ra tay với mình.

Thế nhưng cái nhìn này, kém chút đem cái mũi của Lâm Hải tức điên.

Cái Chiến Hướng Vinh này, sớm đã từ trên xe bước xuống, hiện tại đang trừng hai tròng mắt, một mặt hiếu kỳ nhìn chính mình cùng Quách Phi động thủ đây.

Thảo! Quá đáng giận a!

Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

Lúc này, Bành Đào cũng phát hiện ra Chiến Hướng Vinh, vội vàng chạy qua.

“Chiến Tư lệnh!” Bành Đào kính cái lễ cho Chiến Hướng Vinh, “Ngài đây là...”

“A, Bành Cục trưởng a.” Chiến Hướng Vinh hững hờ chào hỏi, “Không có việc gì, ngươi đi theo xem náo nhiệt là được.”

Mặt mũi Bành Đào tối sầm.

Xem náo nhiệt? Nhìn con em ngươi a nhìn!

Thật đúng là ứng với câu nói kia, xem náo nhiệt không chê chuyện lớn a.

Ngươi a vô duyên vô cớ đem đường phong kín, điện thoại của đội cảnh sát giao thông cũng bị đánh nổ, đến cả bí thư của Thị trưởng cũng tự mình gọi điện thoại cho mình, chất vấn là chuyện gì xảy ra, ngươi lại cùng ta nói xem náo nhiệt là được?

Cái này không phải hồ nháo sao?

Bất quá Bành Đào cũng không dám khiêu chiến với Chiến Hướng Vinh, chỉ có thể nhẫn nại tính tình nói: “Chiến Tư lệnh, cái này đột nhiên đem đường phong kín, thị dân cũng có ý kiến, ngài nhìn...”

“Há, không có việc gì, lại nhìn một hồi, lập tức liền tốt.” Chiến Hướng Vinh hướng phía bên Lâm Hải kia dương dương cái cằm.

Không có việc gì em gái ngươi!

Bành Đào cái này tức a.

Tức thì tức, nhưng gặp gỡ Chiến Hướng Vinh, thì Bành Đào cũng không có biện pháp nào.

Lâm Hải bên kia cũng tức hỏng, Chiến Hướng Vinh ngươi cũng đã xuống tới, còn không mau chạy tới đây ngăn cản, thế mà còn đứng nhìn náo nhiệt, cái này không phải là đang nhìn khỉ làm xiếc đó sao?

Đã như vậy, cũng đừng trách ta không lưu mặt mũi cho ngươi.

Trong lòng suy nghĩ, đúng lúc một chân của Quách Phi đá tới trên mặt Lâm Hải.

Lâm Hải quyết định chắc chắn, chính diện nghênh tiếp, một cái nghiêng người, cầm cái chân đá lên bả vai của Quách Phi giữ lại.

Đồng thời, chân phải duỗi ra hướng phía chân trụ của Quách Phi quét tới.

Quách Phi tâm lý giật mình, thầm hô không tốt!

Thế nhưng là muốn tránh đã không còn kịp.

Mắt thấy liền muốn bị quẳng xuống đất, Lâm Hải lại đột nhiên đưa tay, lấy tốc độ cực nhanh đem y kéo lên, ở trong mắt người bên ngoài, tựa như Quách Phi tự mình xoay người một cái liền đứng lên.

“Đa tạ!” Lâm Hải vừa thu tay lại, vội vàng ôm quyền nói.

Quách Phi trừng mắt, lại muốn vọt qua.

“Dừng tay!” Chiến Hướng Vinh hô to một tiếng, đi tới.

Chương 111: Một đường bão táp

Lâm Hải rốt cục buông lỏng một hơi, cái thứ xem náo nhiệt này, cuối cùng là đã tới.

“Ha ha ha, Tiểu Lâm a, ban đầu ta còn không tin là ngươi đem đám binh lính kia của ta đánh ngã, vừa rồi cái xem xét này, ngươi ra tay rất không tệ nha.”

“Chiến Tư lệnh quá khen.” Lâm Hải liên tục khoát tay.

“Khiêm tốn cái gì? Ngươi cho rằng đám cảnh vệ của ta này đều là hạng bất tài sao? Có thể đem bọn chúng chơi ngã, nói rõ ngươi xác thực có bản lĩnh.” Chiến Hướng Vinh vung tay lên.

“Thủ hạ huynh đệ của Chiến Tư lệnh cũng đều không kém a.” Lâm Hải vội vàng đáp lễ một câu.

“Chiến Tư lệnh, ngài cùng Lâm tiên sinh có quen biết?” Bành Đào lại gần, một mặt kinh ngạc nói.

“Ha ha, đúng vậy a, ta cùng Tiểu Lâm đã sớm nhận biết.”

Bành Đào nghe xong, nhất thời thở phào, dạng này rất tốt, chính mình này cũng không cần đắc tội bên nào.

Nhưng khi nghĩ lại, không đúng?

Nếu hai ngươi sớm đã nhận biết, hơn nữa nhìn bộ dáng giống như vẫn rất quen, có chuyện gì mẹ nó tìm một chỗ ngồi xuống hảo hảo nói không được sao? Chặn đường cọng lông a, cái này để yên người sao?

Nghĩ đến chỗ này, Bành Đào liền tiến lên một bước.

“Chiến Tư lệnh, có phải trước cho đi hay không a, ngươi nhìn xe này cũng chặn ra ngoài rất lâu rồi.”

“Há, đúng, trước tiên đem trạm canh gác cảnh giới rút lui, đừng cho Bành Cục trưởng người ta thêm phiền phức.” Chiến Hướng Vinh vội vàng lên tiếng nói.

Thảo, còn đừng cho ta thêm phiền phức? Phiền phức thêm lão đại ngươi.

“Chiến Tư lệnh, Lâm tiên sinh, ta sẽ không quấy rầy các ngươi ôn chuyện, trong cục còn có việc, ta liền đi trước.”

Bành Đào chào hỏi xong, liền mang theo một nhóm cảnh sát rời đi.

“Tiểu Lâm a, ngươi đây là muốn về nhà a? Ta trước đó đã để Khoa Tình báo điều tra qua, lộ tuyến ngươi chạy là chuẩn bị lên cao tốc a?” Chiến Hướng Vinh hỏi.

Lâm Hải nghe, không còn gì để nói.

Mẹ nó, có cần thiết hay không? Vì đối phó với ta, liền cả Khoa Tình báo đều dùng tới, ca ca là nên thụ sủng nhược kinh đâu, hay nên khóc cười không được đâu?

“Chiến Tư lệnh, ta là chuẩn bị về nhà, đem cha mẹ cùng muội muội cũng tiếp vào trong thành phố ở.” Lâm Hải chi tiết đáp nói.

“Há, đây là cả nhà đều chuyển vào trong thành a.” Chiến Hướng Vinh gật gật đầu.

“Tiểu Quách!” Chiến Hướng Vinh bỗng nhiên quay người, hướng Quách Phi hô nói.

“Có!” Quách Phi đứng nghiêm một cái.

“Đội hai thu đội, theo ta trở về, ngươi mang theo đội ba, đi theo Tiểu Lâm, trở về dọn nhà.” Chiến Hướng Vinh bỗng nhiên lên tiếng nói.

“Vâng!” Quách Phi chào một cái, an bài những binh lính kia qua.

Cái gì cái gì cái gì? Lâm Hải lại sững sờ.

Đây là ý gì? Để cho mình mang một xe tải binh lính trở về dọn nhà?

Mẹ nó, muốn hưng sư động chúng như vậy hay không a?

“Chiến Tư lệnh, không cần làm phiền...”

“Tiểu Lâm a, cùng ta còn khách khí làm gì, ngươi đừng quản, để bọn họ đi qua, làm ổn thỏa cho ngươi.” Chiến Hướng Vinh vung tay lên, về bên trên xe chỉ huy.

“Về nhà dọn tốt cho cha mẹ ngươi, lần sau, ta mời lão ca lão đại tẩu ăn cơm.”

“Ai, Chiến Tư lệnh...” Không đợi Lâm Hải nói xong, cái mông của xe chỉ huy liền bốc khói, nhanh chóng chạy đi.

“Ai.” Lâm Hải thở dài, chuyện này là sao a?

Về cái nhà, mẹ nó mang theo một đống binh lính, không biết còn tưởng rằng là đi diệt phỉ đây.

Bất quá Chiến Hướng Vinh cũng là có ý tốt, Lâm Hải cũng không thể để nhóm người này trở về a, làm như thế ai biết Chiến Hướng Vinh có thể cho là mình không nể mặt ông ta hay không?

“Thủ trưởng, chúng ta lúc nào thì xuất phát?” Đang nghĩ ngợi, Quách Phi đi tới, hướng Lâm Hải bày lễ nói.

Phốc!

Mẹ nó, ca ca làm sao một hồi như thế, lại biến thành thủ trưởng rồi?

“Cái kia, Quách chỉ đạo viên đúng không?” Lúc Lâm Hải cùng Chiến Hướng Vinh nói chuyện trời đất đã biết rõ chức vụ của Quách Phi.

“Ngươi nhìn ta còn nhỏ hơn ngươi mấy tuổi, mà ta còn chính là một học sinh, ngươi đừng gọi ta thủ trưởng, gọi ta Tiểu Lâm hoặc là Hải tử đều được.”

“Ha ha, tốt, vậy liền gọi ngươi Hải tử đi.” Quách Phi cũng cảm thấy gọi Lâm Hải là thủ trưởng có chút khó chịu, chỉ là người ta theo Chiến Tư lệnh quen thuộc như vậy, y chỉ có thể đi theo xưng hô thủ trưởng.

“Quách chỉ đạo viên, sự tình đả thương huynh đệ của ngươi, xin lỗi.” Đã hoà giải, Lâm Hải cũng biểu thị một chút áy náy của chính mình.

“Không sao, đi qua việc này, ta tin tưởng bọn họ về sau huấn luyện sẽ khắc khổ hơn, đây là chuyện tốt!” Tính cách của Quách Phi cũng rất cởi mở, mà lại thấy Lâm Hải cùng Chiến Hướng Vinh có quan hệ chặt chẽ, nhưng đối với nhóm người mình lại không có vẻ kiêu ngạo gì, cảm giác tốt đối với Lâm Hải lập tức cũng là gia tăng mãnh liệt.

“Thời gian không còn sớm, vậy chúng ta lên đường đi.” Lâm Hải lên xe, phía trước một bên dẫn đầu nói.

Cường đầu trọc lái BMW đi theo phía sau Lâm Hải, nhìn phía sau này một xe tải binh lính, nhất thời cảm giác chóng mặt.

Đậu phộng, sư phụ thế mà theo Tư lệnh có quan hệ bền chắc như thế, trực tiếp phái một xe binh đi giúp dọn nhà, coi như toàn bộ thành phố Giang Nam, đoán chừng cũng không có người nào có thể như thế đi.

Đậu móa, ta thế nhưng là đại đồ đệ của sư phụ a, vậy một xe tải binh lính này, có phải hay không lão tử nói chuyện cũng dễ làm a?

Nếu là ngày nào đó lão tử xem ai không vừa mắt, vung tay lên, đám binh này còn không phải nhanh chóng đi lên diệt kẻ đó cho mình sao?

Oa cáp cáp, quá thoải mái a.

Cường đầu trọc lái xe, làm một đường mơ giữa ban ngày, Lâm

Hải lại tiếp điện thoại của mẫu thân.

“Hải tử, con sắp đến nhà chưa?” Trong lời nói của mẫu thân rất lo lắng.

Tâm Lâm Hải bỗng nhiên xiết chặt.

“Đoán chừng còn một giờ nữa, làm sao vậy mẹ?”

“Ai, bởi vì sự tình mảnh đất đầu phía đông kia, cha con cùng nhà của Lý Nhị Lăng phát sinh chút mâu thuẫn, đang muốn qua tìm người nhà họ Lý lý luận qua, mẹ cản nhưng không thể cản lại a, cái lão già đáng chết này, thật không khiến người ta bớt lo a...”

“Mẹ, ngươi đi qua nhìn cha, nhất định đừng tìm người xung đột, có chuyện gì, chờ con về rồi lại nói!” Lâm Hải tắt điện thoại, tâm lập tức nhấc đến cổ họng.

Nếu là cùng người khác có mâu thuẫn, Lâm Hải còn không lo lắng, nhưng cái Lý Nhị Lăng này liền khác biệt.

Trong thôn nhà Lâm Hải, tuy gọi Tiểu Lâm Thôn, nhưng họ Lâm cũng không nhiều, ngược lại có rất nhiều họ Lý.

Từ khi Lâm Hải biết chuyện, thôn trưởng của Tiểu Lâm Thôn, cũng là người nhà họ Lý thay phiên làm, cứ như vậy, người họ Lý ở trong thôn, luôn có một loại cảm giác tài trí hơn người.

Không biết từ lúc nào bắt đầu, thế hệ trẻ tuổi của Lý gia, bắt đầu tập hợp một chỗ, ở trong thôn chơi bời lêu lổng, chuyên làm một số hoạt động trộm đạo, hiếp đáp đồng hương.

Trong thôn, rất nhiều hộ gia đình cũng bị nhóm người này xâm chiếm qua lợi ích, nhưng nhóm người này ngang ngược bá đạo, động một tí thì đối với thôn dân không phải là đánh thì là mắng, không có một tia đạo lý có thể giảng.

Đã từng có người bẩm báo vào trong trấn, kết quả trong trấn cũng là lấy dẹp an làm chủ, dù sao đó cũng là nơi của nhà họ Lý, trong trấn cũng không tiện xử lý, cuối cùng đều là sự tình cảnh cáo một phen.

Cứ như vậy, càng cổ vũ nhóm người này phách lối khí diễm, không những tiến hành trả đũa đối với thôn dân cáo trạng, còn tuyên bố, người nào còn dám đối nghịch với Lý gia, liền để nhà đó cút ra khỏi Tiểu Lâm Thôn.

Các thôn dân giận mà không dám nói gì, về sau phàm là người cùng Lý gia có mâu thuẫn gì đó, cơ bản cũng lựa chọn lặng yên không lên tiếng, làm người câm ăn thua thiệt để bảo đảm bình an.

Hôm nay, cái Lý Nhị Lăng này mà mẫu thân nhắc đến này, cũng là lực lượng nòng cốt trong nhóm người này, mà phụ thân tính khí lại bướng bỉnh, Lâm Hải thật sự sợ phụ thân cùng bọn họ nổi lên xung đột, ăn thiệt thòi!

Nghĩ đến chỗ này, lòng Lâm Hải nóng như lửa đốt, dưới chân đạp cần ga, trực tiếp đạp đến tốc độ cao nhất, bắn tới trên đường cao tốc.

Cường đầu trọc ở phía sau xem xét, đậu phộng, sư phụ đây là muốn đua xe hay sao?

Làm đồ đệ, tự nhiên phải theo kịp tốc độ của sư phụ, tốc độ xe của Cường đầu trọc cũng đề lên.

Hai chiếc xe sang trọng trực tiếp đem tốc độ xe mở ra tới hai trăm bước, lần này coi như bỏ xa xe tải phía sau.

“Chỉ đạo viên, làm sao bây giờ? Không theo kịp a.” Tài xế hướng phía Quách Phi ở tay lái phụ hỏi.

Quách Phi chau mày, không biết Lâm Hải vì cái gì đột nhiên gia tốc, mà lại còn nhanh như thế.

Nhưng y lại biết mình là đến làm gì, nếu là người đều mất dấu, còn giúp chuyển nhà cái búa a?

Nếu như không thể giúp được chút gì, với tính khí của Chiến Tư lệnh, trở về còn không đem chính mình chém sống sao.

Đậu móa, Quách Phi cắn răng một cái.

“Đạp cần ga hết mức, đuổi theo cho ta!”

Lộ trình một giờ, Lâm Hải trực tiếp kéo thành hai mươi phút đồng hồ.

Dưới tốc độ cao, tốc độ xe của Lâm Hải không giảm, chạy vội trên đường nhựa về quê.

Hai mắt Lâm Hải đỏ hồng, tim cũng nhảy lên đến cuống họng.

“Phụ thân không nên gặp chuyện xấu, tuyệt đối không nên có việc, chờ ta trở lại, nhất định phải chờ ta trở về!”

Chương 112: Chống lên một mảnh bầu trời

Trên đất ruộng của nhà Lâm Hải, đã tụ tập một đống người.

Lý Nhị Lăng ngoài ba mươi, hai tay để trần, ôm ngực, một mặt khinh thường nhìn chằm chằm vào Lâm Văn.

“Ta nói lão Lâm a, ngươi cũng đừng không biết tốt xấu a, chẳng phải chiếm của ngươi một chút đất à, có cái gì không được sao?”

“Đúng đấy, còn cần đến cái dạng này sao, một chút đất thì có cái gì tốt mà so đo.”

“Tử lão đầu này, cũng là tự tìm phiền phức.”

“Đậu móa, một hồi lão tử đem nhà của lão đập hết, lão già kia!”

Mấy người du côn trong thôn ăn mặc loè loẹt sau lưng Lý Nhị Lăng âm dương quái khí nói nói.

“Lão Lâm, quên đi.”

“Đúng đấy, quên đi, đám người này mình không thể trêu vào.”

“Ăn thiệt thòi bảo đảm bình an đi, lão Lâm, ngươi nhìn đám người này, giống như là người có thể bồi thường cho ngươi sao?”

Mấy cái thôn dân nhao nhao khuyên Lâm Văn.

Lâm Văn nhấc cao đầu, một mặt quật cường, nếp nhăn trên mặt cũng đang run nhè nhẹ, đối mặt với Lý Nhị Lăng cao hơn mình cả một đầu, không sợ chút nào.

“Lý Nhị Lăng, ta cho ngươi biết, hôm nay nếu ngươi dám không bồi thường, ta không để yên cho ngươi đâu!”

“Không để yên? Hứ!” Lý Nhị Lăng một mặt khinh thường, “Lão gia hỏa, đừng cho thể diện mà không cần a.”

“Ta cho ngươi biết, Lý Nhị Lăng, người khác sợ ngươi, ta không sợ ngươi! Tiểu Hải nhà ta cũng nhận biết Hoàng trấn trưởng, ngươi hôm nay không bồi thường cho ta, cẩn thận ta để cho con của ta đi bẩm báo cho Hoàng trấn trưởng này!”

Lý Nhị Lăng biến sắc, đoạn thời gian trước, giống như thật là có nghe đồn, cái nhi tử lên học đại học của nhà lão già này, có nhận biết Hoàng trấn trưởng.

Nếu là đổi lại là trước kia, Lý Nhị Lăng cũng không sợ, nhưng hôm qua nghe thôn trưởng Nhị thúc của chính mình nói, cái Hoàng trấn trưởng này hình như muốn làm bí thư.

Làm bí thư, vậy coi như là người đứng đầu trong trong trấn, đắc tội người đứng đầu, tổng không phải cái sự tình sáng suốt gì.

Đậu móa, tiện nghi cái lão già kia.

Lý Nhị Lăng thầm chửi một câu, từ trong túi quần móc ra một tờ hai mươi nguyên dúm dó.

“Thao, hương thân hương lý, đừng nói Lý Nhị Lăng ta không nể tình, hai mươi khối tiền này cầm lấy đi, bồi thường cho ngươi.” Lý Nhị Lăng trực tiếp đem hai mươi khối tiền ném lên bên trên khuôn mặt đen kịt của Lâm Văn.

“Hai mươi khối tiền?” Lâm Văn trực tiếp tức đến cười, “Ngươi đuổi ăn mày đấy à.”

“Uy, lão già kia, đừng không biết đủ a, chỉ có hai mươi khối tiền, ngươi có muốn nhận hay không.” Lý Nhị Lăng phách lối trừng Lâm Văn một chút, quay đầu liền muốn đi.

Lâm Văn sao có thể để gã đi a.

“Ngươi đứng lại đó cho ta, hôm nay không cho ta cái bồi thường hợp lý, ngươi cũng đừng nghĩ rời đi.” Lâm Văn một phát bắt được cánh tay của Lý Nhị Lăng nói.

“Ngươi buông tay cho ta!” Lý Nhị Lăng vung tay, đem Lâm Văn vung cái lảo đảo.

“Đậu móa, cho ngươi mặt mũi người không cần có đúng hay không?” Lý Nhị Lăng hướng phía trước ngực Lâm Văn đẩy một cái, đem Lâm Văn đẩy đến lui lại mấy bước.

“Nhị Lăng a, cái bồi thường này chúng ta không muốn a, lão đầu tử, cùng ta về nhà.” Tống Cần vội vàng chạy tới.

“Bà tránh sang một bên cho tôi!” Tính bướng bỉnh của Lâm Văn lại tới, một tay đẩy Tống Cần ra.

“Lý Nhị Lăng, hôm nay ngươi nếu không bồi thường, ta không để yên cho ngươi đâu!” Lâm Văn lại xông lại.

“Ta cút mẹ mày đi!” Lý Nhị Lăng lại đem Lâm Văn đẩy cái lảo đảo.

“Không đi ngươi có thể làm gì?” Lý Nhị Lăng tiếp tục xô đẩy Lâm Văn.

“Tin hay không lão tử giết chết ngươi, cái lão bất tử!” Lâm Văn còn không có đứng vững, Lý Nhị Lăng lại đẩy tới một cái.

Lâm Văn đụng một tiếng, ngửa mặt ngã sấp xuống, nện ở bên trên ruộng hoa màu của chính mình.

“Cha!!!” Lâm Hải tê tâm liệt phế gào thét một tiếng.

Hắn lái xe, từ thật xa đã thấy một cái người cao to, đang từng bước một xô đẩy lão phụ thân của chính mình.

Gương mặt tang thương, làn da đen thui, thân thể lam lũ, tóc muối tiêu của phụ thân, đang ở trước mắt, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần!

Thế nhưng là, tâm Lâm Hải lại càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng!

Nhi tử gần trong gang tấc, lại nhìn thấy lão phụ thân của chính mình, bị một tên tráng hán, một bước đẩy đẩy, trực tiếp đẩy ngã trên mặt đất.

Vành mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền hồng.

“C-K-Í-T..T...T!” Một âm thanh thắng gấp chói tai vang lên.

Lâm Hải mở cửa xe liền nhảy xuống.

“Cha!” Lâm Hải xông qua, đem Lâm Văn ngã trên mặt đất đỡ lấy.

“Cha, nhi tử tới chậm!” Nước mắt của Lâm Hải, liền chảy xuống.

“C-K-Í-T..T...T!” Lại là một tiếng thắng gấp!

Cường đầu trọc từ trong xe BMW xuống tới, chạy tới chỗ Lý Nhị Lăng.

Tình huống, y ở trong xe cũng nhìn thấy, này còn không rõ chuyện gì đang xảy ra sao.

“Ta cút mẹ mày đi!” Lý Nhị Lăng còn không kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, trực tiếp bị Cường đầu trọc nện một quyền vào trên mặt, sau đó đạp cái ngửa mặt hướng lên trời.

“Cường tử, đánh đến chết cho ta!” Lâm Hải gầm thét một tiếng!

Cường đầu trọc này còn cần Lâm Hải phân phó sao, đã sớm nhào tới, một hồi bạo đạp!

“Đậu phộng, ngươi mẹ nó là ai vậy? Buông Nhị Lăng ca ra!”

“Đừng đánh nữa a, có nghe thấy không!”

Mấy cái tên côn đồ sau lưng Lý Nhị Lăng, vội vàng chỉ vào Cường đầu trọc rống lên.

Bắt đầu, còn có mấy cái lưu manh muốn vọt qua đến, đem Lý Nhị Lăng cứu ra ngoài.

Nhưng vừa nhìn hình tượng của Cường đầu trọc, hình xăm đầu trọc còn mang theo dây chuyền vàng lớn, xem xét cũng là lăn lộn trên đường.

Bọn họ những tên côn đồ này, ở trong thôn khi dễ nông dân trung thực vẫn được, thật đụng tới cọng rơm cứng, nào còn dám lên a, lập tức liền sợ.

Bởi vậy, trừ ở bên cạnh phô trương thanh thế kêu lên hai câu, lại không có một cái nào dám lên trước.

Lần này, Lý Nhị Lăng liền xui xẻo, chỉ chốc lát, liền bị Cường đầu trọc đánh cho miệng mũi phun máu, toàn thân co quắp.

Có cái tiểu côn đồ khá cơ linh, vội vàng vụng trộm gọi điện thoại cho mấy người trẻ tuổi của Lý gia.

Lúc này, Liễu Hinh Nguyệt cũng vội vàng từ bên trong xe đi tới.

“Thúc thúc, ngài không có sao chứ?” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng nâng Lâm Văn lên, quan tâm hỏi.

Lâm Văn sững sờ, không biết sao lại có một đại cô nương giống như Tiên Nữ chạy đến, gọi mình là thúc thúc.

Nhưng Tống Cần thì nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, cái cô nương này là từ trong xe Lâm Hải xuống tới, trong lòng nhất thời sáng lên.

Nhưng không đợi bà kịp hỏi, đối diện, một đám người trẻ tuổi hai tay để trần, cầm trong tay gậy gộc, khí thế hung hung chạy tới.

Lý Nhị Lăng nằm trên mặt đất thấy những người này đến, nhất thời lên tinh thần.

“Lão tam, mau tới đây cứu ta!”

“Cứu bà nội ngươi!” Cường đầu trọc một chân đá vào trên miệng gã, trực tiếp đá cả một bộ răng rơi xuống.

Tống Cần thấy một lần liền đến nhiều như vậy người, nhất thời bị dọa sợ.

“Tiểu Hải, nhanh để bằng hữu của con chạy mau, còn có con, mang theo cái cô nương này, nhanh chạy lên xe đi.”

Ánh mắt Lâm Hải băng lãnh nhìn đám người xông lại, lắc đầu.

“Mẹ, đừng sợ, nhi tử của các người trở về, trước kia, ngươi cùng cha là là đại thụ của nhi tử, hôm nay, nhi tử muốn vì nhị lão chống lên một mảnh bầu trời!”

Nói xong, trong đôi mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, cất bước tiến lên.

“Cường tử, đến đằng sau ta!” Lâm Hải đem Cường đầu trọc gọi đến bên người.

Tuy dưới tay Cường đầu trọc cũng thật sự có tài, nhưng đối phương dù sao cũng quá nhiều người, cũng đều có vũ khí, đối đầu hai ba cái vẫn còn được, nếu nhiều hơn, Cường đầu trọc cũng tuyệt đối phải ăn thiệt thòi.

Cường đầu trọc là đang vì người sư phụ là mình này mà ra mặt, Lâm Hải đương nhiên sẽ không để y mạo hiểm.

Cường đầu trọc cũng có tự mình hiểu lấy, vừa hung ác đá Lý Nhị Lăng hai cước, liền trốn đến sau lưng Lâm Hải.

Y đối với Lâm Hải không có chút lo lắng nào, sư phụ đây chính là võ lâm cao thủ đây.

“Con mẹ ngươi, dám đánh nhị ca ta! Ta hôm nay giết chết ngươi a!” Đám người này xông lại, trước tiên đem Lý Nhị Lăng nâng dậy, một người trẻ tuổi cầm đầu liền hướng phía Lâm Hải kêu gào.

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, cách đó không xa, bỗng nhiên vang lên tiếng ầm ĩ do loại xe cỡ lớn đang phóng đến, đồng thời một cỗ bụi đất giống như cát bay đầy trời, hướng phía bên này nhanh chóng cuốn tới.

Mọi người nhao nhao quay đầu nhìn lại, không biết trong tro bụi là cái đồ vật gì.

“C-K-Í-T..T...T!” Một tiếng thắng xe chói tai vang lên.

Chờ bụi đất tán đi, sau khi thấy rõ hình ảnh bên trong, tất cả mọi người đều ngốc.

Chương 113: Ta và ngươi rất quen nhau sao?

Bụi đất tán đi, một chiếc xe tải quân đội màu xanh liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Những thôn dân này cũng mộng bức, nhìn tư thế vừa rồi kia, cái này cần phóng bao nhanh a.

Mẹ nó, đó là phi cơ chạy đi.

Ầm! Ầm! Phanh...

Không ngừng có người từ trên xe nhảy xuống.

Soạt!

Một đám binh lính ăn mặc trang phục sặc sỡ, đi giày tác chiến, cầm trong tay súng nhỏ loại M95, xếp thành một hàng, đem Lâm Hải ngăn ở phía sau.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc...

Một trận âm thanh thanh thúy đều đặn vang lên, hung hăng nện lên trên trái tim của mỗi một cái thôn dân.

Nạp đạn lên nòng, mười cái họng súng tối om, nhắm ngay đám người trẻ tuổi phách lối của Lý gia.

Đám người đối diện này khi nào đã gặp qua điệu bộ này a? Đối diện với mấy cái binh lính súng ống đầy đủ này, bị dọa đến bắp chân cũng mềm.

“Tam Lăng, cái này, đây là quốc gia muốn ra tay với bọn mình sao?” Một cái Khỉ Ốm rụt cổ lại, run run rẩy rẩy hướng Lý Tam Lăng cầm đầu nhỏ giọng hỏi.

Lý Tam Lăng đưa tay cho Khỉ Ốm một bàn tay.

“So mẹ ngươi a, liền ngươi cái bộ dạng này, cần phải đến bộ đội động thủ sao?”

Trái tim Lý Tam Lăng cũng phịch phịch nhảy lên, gã cũng không biết đám binh lính đột nhiên xuất hiện này, là có ý gì.

Lúc này, Quách Phi ngẩng đầu ưỡn ngực từ trên xe nhảy xuống.

Lý Tam Lăng xem xét, đoán chừng đó là cái làm đầu lĩnh.

Gã vội vàng hấp tấp chạy tới, móc ra điếu thuốc đưa qua.

“Lãnh đạo, đến hút điếu thuốc, đây là có chuyện gì a?”

Quách Phi không để ý tí nào đến gã, một mặt nghiêm túc chạy bộ đến trước mặt Lâm Hải, ba một cái đứng nghiêm.

“Đồng chí thủ trưởng, lưu manh phải chăng đánh chết tại chỗ, xin chỉ thị!”

“Cái gì cái gì cái gì? Đánh chết?” Lý Tam Lăng bị dọa đến kém chút tè ra quần.

“Lãnh đạo, lãnh đạo, chúng ta đều là thôn dân của thôn này, không phải lưu manh a, ta...”

Nhưng khi Lý Tam Lăng nhìn thấy người mà sĩ quan này xưng hô là thủ trưởng, nhất thời mộng bức.

Lâm Hải!

Bịch!

Chân Lý Tam Lăng nhất thời mềm nhũn, ngồi dưới đất.

Đậu móa, xong!

Lâm Hải cũng bị Quách Phi làm cho sững sờ, Thủ trưởng? Đánh chết? Thứ đồ gì?

Nhưng khi hắn nhìn thấy Quách Phi không ngừng hướng phía mình nháy mắt, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Đây là Quách Phi đang ở trước mặt mọi người, nâng lên thân phận cho mình, uy hiếp đám người này đây.

“Ai dám loạn động, giết chết bất luận tội!” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Vâng!” Quách Phi cúi chào đáp nói.

Xoạt!

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều lộn xộn.

“Đậu phộng, đứa nhỏ nhà lão Lâm này không phải đang đi học sao? Làm sao đám tham gia quân ngũ này cũng nghe hắn?”

“Ngươi không có nghe cái làm thủ lĩnh kia gọi tiểu tử nhà lão Lâm là thủ trưởng sao? Thủ trưởng là cái cấp bậc gì a? Coi như Huyện trưởng hay Thị trưởng đến, cũng không đủ tư cách gọi là thủ trưởng a?”

“Lý Nhị Lăng, Lý Tam Lăng xem như đá trúng thiết bản, đậu móa, tốt nhất đem lũ khốn kiếp này toàn bộ khai hỏa hết đi.”

Các thôn dân hai mắt sáng lên, lại hưng phấn lại mới lạ nhìn sự tình trước mắt.

Đám người trẻ tuổi Lý gia ở đối diện kia đã sớm hoảng sợ chết lặng, cặp chân đứng tại chỗ kia run lẩy bẩy, một cử động nhỏ cũng không dám, sợ không cẩn thận liền bị ăn đạn.

Càng có kẻ nhát gan, quần cũng ẩm ướt đầy nước tiểu.

“Ai nha, lão Lâm a, đây là có chuyện gì a?” Bỗng nhiên, một cái nam nhân bọc đầu, hơn năm mươi tuổi, vội vội vàng vàng chạy tới.

Ba!

Một binh sĩ mãnh liệt quay người, đem họng súng nhắm ngay người đến.

“Dừng lại, lại hướng về phía trước liền nổ súng!”

“Đừng, đừng nổ súng, ta là thôn trưởng Lý Sở Sinh của thôn này, ngươi trước tiên đem súng dời đi, đừng nổ súng.” Lý Sở Sinh vội vàng tránh khỏi nòng dúng, vội vã nói nói.

“Để ông ta đến đây đi.” Lâm Hải phát một lời nói, binh lính mới đem khẩu súng dời đi.

“U, Tiểu Hải trở về á.” Lý Sở Sinh liếm láp vẻ mặt vui cười hướng phía Lâm Hải nhiệt tình chào hỏi nói.

“Đừng kêu thân thiết như vậy, ta và ngươi rất quen sao?” Lâm Hải một chút mặt mũi cũng không cho ông ta.

Đậu móa, ngày trước ca ca chủ động đánh chào hỏi với ngươi, ngươi còn vểnh mũi lên trời không thèm để ý, hiện tại chạy tới làm bộ thân thiết cái gì?

Lý Sở Sinh nhất thời xấu hổ một trận, ông ta ở trong thôn luôn luôn làm mưa làm gió, ai dám cho ông ta cái sắc mặt này?

Bất quá địa thế còn mạnh hơn người, hiện tại đối đầu với nhiều họng súng như vậy, Lý Sở Sinh chỉ có thể đem buồn bực giấu ở trong lòng, quay đầu lại chạy qua chỗ Lâm Văn.

“Cái kia lão Lâm a, ngươi nhìn cũng đều là hương thân hương lý, làm cái gì vậy a?”

“Hừ!” Lâm Văn quét ngang cổ, “Hỏi ta làm gì? Hỏi cháu ngươi Lý Nhị Lăng đi!”

“Lý Nhị Lăng?” Lý Sở Sinh còn thật không biết đến tột cùng đã phát sinh cái gì, vội vàng quay đầu tìm Lý Nhị Lăng.

“Thúc, ta ở chỗ này đây.” Một cái đầu heo hở răng nói chuyện, mang theo tiếng khóc nức nở đáp nói.

“Đậu phộng!” Lý Sở Sinh giật mình, cái này mẹ nó, bị đánh quá thảm đi, cũng không còn hình người.

“Nhị Lăng, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Thúc, ta không cẩn thận chiếm một chút đất của nhà bọn hắn, kết quả bọn hắn liền không buông tha đem ta đánh thành dạng này.”

Lâm Hải mãnh liệt trừng hai mắt, mẹ nó, cũng đã tới lúc này, còn dám miệng lưỡi dẻo quẹo!

“Bắt gã mang tới đây cho ta!” Lâm Hải phát một lời nói, hai người lính đi lên, đem Lý Nhị Lăng bắt tới.

Hai người trẻ tuổi đang đỡ lấy Lý Nhị Lăng, bị dọa đến vội vàng buông tay, căn bản không dám ngăn trở.

“Ai nha, làm cái gì vậy a, cái này...”

Ba! Ba! Ba! Ba...

Lâm Hải không để ý tí nào tới Lý Sở Sinh, giơ tay lên, ánh mắt băng lãnh, hung hăng quất vào miệng rộng của Lý Nhị Lăng.

Lý Sở Sinh nhìn thấy, lập tức gấp.

“Lão Lâm, nhanh để con của ngươi dừng tay!”

“Hừ, có lời gì, ngươi trực tiếp nói với nhi tử của ta đi.” Lâm Văn trực tiếp đem đầu nghiêng sang bên khác.

Lý Sở Sinh gấp đến hỏng, đậu móa, hôm nay nếu không xử lý tốt việc này, chính mình ở trong thôn cũng không có cái uy tín gì nữa.

“Dừng tay cho ta!” Ngẫm lại, Lý Sở Sinh cũng không thèm đếm xỉa, chạy qua trực tiếp ngăn tại trước người Lý Nhị Lăng.

“Lâm Hải, ngươi dừng tay cho ta, nói cho ngươi biết, hiện tại là xã hội pháp chế, đừng tưởng rằng mang theo một bang tham gia quân ngũ trở về liền ngưu bức, còn dám hồ nháo, ta, ta liền báo động!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên.

“Báo động? Tốt, ngươi báo, hiện tại liền báo đi!”

“Ngươi, ngươi đừng cho là ta không dám!” Lý Sở Sinh nói, thở phì phì lấy điện thoại cầm tay ra, thật sự gọi đi.

“Lý thôn trưởng, lại tìm ta uống rượu a?” Trương Phàm cười nói nói.

“Trương Sở trưởng, ta, ta muốn báo cảnh!”

“Báo cảnh?” Một câu của Lý Sở Sinh, trực tiếp đem Trương Phàm làm sững người.

Mẹ nó, bình thường không phải đều là thôn dân báo cảnh Lý gia các ngươi sao?

Hôm nay làm sao mặt trời lại mọc từ hướng tây, Lý gia các ngươi lại đi báo cảnh sao? Còn là ngươi người thôn trưởng này tự mình đi báo?

Nghĩ một hồi, Trương Phàm hiểu rõ, đậu móa đây nhất định là chuẩn bị lên tiếng với thôn dân nhà ai, để cho ta qua hù dọa một chút đây.

“Tốt, lập tức đến!” Đối với loại sự tình này, Trương Phàm vẫn là rất nguyện ý đi qua, vừa có thể thể hiện uy phong của mình, sau đó lại có thể đạt được chỗ tốt từ Lý gia, ngu ngốc mới không đi.

Lại dùng sức bóp hai cái tại trong quần áo của nữ cảnh, Trương Phàm mang theo mấy cái cảnh sát liền xuất phát.

Trong đất Lâm gia, Lý Sở Sinh tắt điện thoại.

“Hừ, Trương Sở trưởng lập tức tới ngay!”

Lâm Hải bĩu môi một cái, nếu sở cảnh sát đã muốn tới, vậy thì chờ một chút thôi, hắn ngược lại muốn nhìn một chút, sở cảnh sát có thể đem hắn thế nào.

Lý Tam Lăng hiện tại đã run rẩy hai chân, bò lại vào trong đội ngũ, trong mắt vừa sợ lại sợ.

“Tam Lăng ca, đậu móa, không được thì mình gọi người đi, nếu không hôm nay khẳng định ăn thiệt thòi a.” Khỉ Ốm lại lại gần, nhỏ giọng nói nói.

“Kêu người nào?” Lý Tam Lăng sớm bị dọa đến không còn suy nghĩ.

“Phí Dương Dương ở thôn Dương bên cạnh, Phí lớn mật! Bọn họ nhóm người kia, thế nhưng là dám cầm đao chém người.” Khỉ Ốm mắt lộ hung quang nói nói.

“Tốt, ngươi nhanh gọi điện thoại, sau đó cho bọn họ một vạn khối tiền!”

“Được rồi!” Khỉ Ốm đáp ứng một tiếng, gọi điện thoại qua.

Chỉ chốc lát, hơn mười chiếc xe gắn máy gào thét lên hướng bên này chạy như bay tới.

Khỉ Ốm vừa thấy, ánh mắt liền sáng lên.

“Tam Lăng ca, Phí Dương Dương bọn họ đến!”

Chương 114: Cái bồi thường này rất hợp lý

Lâm Hải cũng phát hiện một đội xe gắn máy đang chạy như bay tới, liền hướng phía Quách Phi nháy mắt một cái.

Quách Phi đi đến ven đường, từ trong tay binh lính tiếp nhận một khẩu súng tiểu liên.

“Pằng pằng pằng...” Hướng phía đoạn đất trống phía trước xe gắn máy, điểm xạ một trận.

Tiếng súng vừa vang, toàn bộ người Lý gia đều bị dọa đến giật mình.

Đinh đinh đang đang! Cây gậy trong tay rơi cùng một chỗ, có mấy người, trực tiếp ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm đầu run lẩy bẩy.

Đậu móa, đám tham gia quân ngũ này, thật dám nổ súng a.

“Đậu phộng!” Người lái xe gắn máy cầm đầu thắng gấp té lăn trên đất, phía sau cũng vội vàng dừng lại.

“Làm gì!” Quách Phi ghìm súng, hét lớn một tiếng.

“Đường, đi ngang qua.” Một cái đại hán cầm đầu để trần cánh tay đầy hình xăm, đầy bụi đất đứng lên, cúi đầu khom lưng nói nói.

“Đúng vậy a, đi ngang qua, đi ngang qua.” Một đám thanh niên cưỡi xe gắn máy phía sau, cũng vội vàng cười theo sủa bậy nói.

“Đi ngang qua?” Lông mày Quách Phi nhướn lên, “Đi ngang qua thì mỗi người các ngươi cầm thanh đao làm gì?”

“A, về nhà nấu cơm, dùng để thái thịt, thái thịt.”

“Thái thịt? Thái thịt mà còn phải dùng dao bầu sao? Đều cút cho ta!” Quách Phi hướng phía bọn họ chĩa súng.

“Đừng, đừng nổ súng, lăn, chúng ta lập tức lăn.”

Đám lái xe máy này, đến nhanh, đi cũng càng nhanh, bị Quách Phi làm giật mình, té cứt té đái mà chạy.

Chạy ra rất xa, tên lái xe gắn máy cầm đầu mới dừng lại, Phí Dương Dương lấy điện thoại cầm tay ra, đánh qua cho Khỉ Ốm.

“Phí lão đại, các ngươi làm sao vừa tới liền đi...”

“Đậu phộng mẹ ngươi!” Khỉ Ốm còn chưa nói xong, Phí Dương Dương liền bão nổi.

“Ngươi a chính mình muốn chết coi như thôi đi, kéo thêm lão tử làm gì! Con mẹ ngươi, dọa đến lão tử tiểu ướt cả quần! Đậu móa, quay đầu lại tính sổ với ngươi!”

Tắt điện thoại, Khỉ Ốm một mặt khổ bức đi đến trước mặt Lý Tam Lăng.

“Tam Lăng ca, Phí Dương Dương sợ, nói mình vừa rồi cũng tè ra quần.”

Lý Tam Lăng lườm Khỉ Ốm một cái, mẹ nó, ngươi cho rằng chỉ có gã là chảy nước tiểu à, vừa rồi khi súng vừa vang, lão tử cũng bị dọa chảy nước tiểu a.

Lúc này, một chiếc xe tải cảnh sát, gào thét lên bắn tới.

“Chuyện gì xảy ra? Người nào làm...” Trương Phàm vừa xuống xe, liền phách lối hống lên.

Chỉ là, lời nói nói được một nửa, liền phát hiện không hợp lý.

Khi phát hiện trước mặt là những binh lính vũ trang đầy đủ, đầu Trương Phàm ông một tiếng.

“Mẹ ta nha, đây là cái tình huống gì?”

Vội vàng chạy nhanh hai bước, đi đến trước mặt Quách Phi.

“Cái kia, đồng chí Thượng úy, ta là Sở trưởng sở cảnh sát của trấn, các ngươi đây là...”

“Sở trưởng sở cảnh sát?” Quách Phi dùng khóe mắt nghiêng mắt liếc nhìn Trương Phàm một chút.

“Được, nơi này không có chuyện gì của ngươi, nên làm gì thì làm đi thôi.”

Quách Phi hướng phía Trương Phàm phất phất tay, một cái Sở trưởng sở cảnh sát của hương trấn, y mới sẽ không đặt tại trong mắt.

“Cái này...” Trương Phàm lần này khó khăn, tại khu quản hạt của chính mình, toát ra một nhóm binh lính súng ống đầy đủ như thế, rõ ràng là cùng dân chúng có cái xung đột gì, ngươi không thể nói ta không có chuyện gì?

Cái này nếu thật muốn phát sinh chuyện gì, lão tử là cái thứ nhất liền bị mất chức!

Thế nhưng là Trương Phàm cũng không dám khiêu chiến cùng đám quân nhân này a, hai cái mắt nhỏ nhìn chung quanh.

“Ừm?” Khi thấy Lâm Hải, con mắt Trương Phàm mạnh mẽ sáng lên, sau đó hấp tấp chạy tới.

“Ai nha, Trương Sở trưởng, ngươi cũng đã đến a!” Lý Sở Sinh còn tưởng rằng Trương Phàm là chạy đến chỗ mình, nên vội vàng chào đón.

“Trương Sở trưởng, ngươi xem một chút đám người này, quả thực là thổ phỉ a, hiện tại là pháp...”

“Ha ha, Tiểu Lâm trở về á.” Trương Phàm không để ý tí nào đến Lý Sở Sinh, trực tiếp cùng ông ta gặp thoáng qua, đi vào trước mặt Lâm Hải, nhiệt tình chào hỏi.

Trương Phàm vẫn nhớ kỹ, lần trước vị đại nhân vật thông thiên kia, cùng cái Lâm Hải trước mắt này có quan hệ rất mật thiết a, liền cả Hoàng trấn trưởng cũng phải đuổi tới đập mông ngựa nhà lão Lâm đây.

Mà bây giờ, nghe nói Hoàng trấn trưởng không còn bao lâu nữa, liền sẽ tiến thêm một bước, thăng làm Hoàng bí thư, nghe người ta nói, nếu như không phải là bởi vì thông qua nhà lão Lâm, trèo lên vị đại nhân vật thông thiên kia, bí thư rất có thể không làm được, căn bản là không tới phiên ông ta.

Trương Phàm tưởng tượng chính mình cũng đã ở tại cái nơi thâm sơn cùng cốc này đợi bốn năm năm, nếu như cũng có thể trèo lên cái cây to Lâm gia này mà nói, nói không chừng cũng có thể tiến thêm một bước, qua trong huyện làm cái Cục trưởng gì đây.

Bởi vậy, vừa thấy Lâm Hải, Trương Phàm liền hấp tấp chạy tới, gọi là một cái nhiệt tình.

“Trương Sở trưởng, cái này...” Lý Sở Sinh trực tiếp ngốc.

Không có nghe nói Trương Phàm cùng nhà lão Lâm có cái gì giao tình gì a, tại sao cùng tiểu tử nhà lão Lâm giống như rất quen?

“Trương Sở trưởng, ngươi qua đây là có chuyện gì sao?” Ấn tượng của Lâm Hải đối Trương Phàm không thể nói là tốt, cũng không thể nói xấu, bởi vì trước kia, nhà mình căn bản là không có tư cách cùng người ta tiếp xúc.

Trương Phàm tại cơ sở sờ soạng lần mò nhiều năm, đầu đã sớm luyện thành nhân tinh.

Ông ta xem xét nét mặt Lâm Văn đầy vẻ giận dữ, bị Lâm Hải cùng một cô nương xinh đẹp đỡ lấy, trên thân còn dính đầy bùn đất.

Mà đối diện, tất cả đều là đám du côn thôn làng của Lý gia, bị một đám binh lính cầm súng chỉ vào, mặt đất còn rơi một xuống cây gậy, Trương Phàm chỗ nào còn không rõ chuyện gì đang xảy ra?

“Tiểu Lâm a, ta đây không phải là tiếp nhận báo cáo của quần chúng nha, nói một nhóm người Lý gia, cầm gậy cầm gộc, chuẩn bị khi dễ phụ thân ngươi đâu, ta nghe xong liền gấp, đậu móa cái này vẫn là chỗ Trương Phàm ta bảo vệ, nào có thể chứa đựng cái đám hỗn đản kia giương oai, nên ta đành phải tự mình chạy tới.”

Trương Phàm mở to mắt, tại chỗ này nói lời bịa đặt.

“Trương Sở trưởng, ngươi...” Lý Sở Sinh trực tiếp bị sự vô sỉ của Trương Phàm chấn kinh.

“Ngươi cái gì mà ngươi, ta cho ngươi biết Lý thôn trưởng, hảo

hảo quản lý những hậu sinh này nhà ngươi đi, tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn có ngày ta đem bọn chúng toàn bộ bắt lại!” Trương Phàm nghĩa chính ngôn từ, lớn tiếng răn dạy nói.

Lâm Hải một trận buồn cười, cái Trương Phàm này, thật đúng là cái nhân tinh, gặp người gì thì nói lời ấy a.

Lâm Hải cũng không vạch trần, hướng phía Trương Phàm cười cười.

“Trương Sở trưởng, nếu ngươi đã đến, vậy chuyện này liền giao cho ngươi xử lý a.”

“Ngươi yên tâm, Tiểu Lâm, việc này để ta đến xử lý, đậu móa ai dám ỷ vào người đông thế mạnh, tùy ý khi dễ người thành thật, lão tử nổ súng đánh chết kẻ đó.” Trương Phàm đem bộ ngực đập ầm ầm, một bộ dáng đảm nhiệm nhiều việc.

“Lâm thúc, đến cùng là chuyện gì xảy ra? Ngươi cùng ta nói nói, không cần sợ, ta làm chủ cho ngươi!” Trương Phàm đem đầu chuyển hướng sang Lâm Văn.

“Hừ, Trương Sở trưởng, cái này Lý Nhị Lăng, chiếm đất của nhà ta, ta tìm gã lý luận, thì gã không thèm nói đạo lý, còn đem ta đạp ngã, đoàn người cũng nhìn thấy.” Lâm Văn thở phì phì nói nói.

“Hỗn trướng!” Trương Phàm tựa hồ nghe đến sự tình thương thiên hại lý cỡ nào, đau lòng nhức óc xoay đầu lại.

“Ách... Lý Nhị Lăng đâu! Chết chỗ nào rồi?” Nhìn nửa ngày, sửng sốt vì không thể tìm được Lý Nhị Lăng.

“Trương Sở trưởng, ta, ta liền ở chỗ này đây nha.” Lý Nhị Lăng trong miệng để lọt gió, yếu ớt nói một câu.

Đậu phộng, yêu quái phương nào!

Nhìn cái đầu heo trước mắt này, Trương Phàm giật mình.

“Ngươi, ngươi là Lý Nhị Lăng?”

Trương Phàm nói thầm một tiếng, đánh thật hung ác a, đoán chừng liền mẹ gã cũng nhận không ra.

“Ngươi vì cái gì đi chiếm đất của nhà lão Lâm? A! Người ta tìm ngươi lý luận, ngươi còn rất vô lý, động thủ đả thương người, ngươi phản rồi! Chiếm đất của người ta, không biết đường bồi thường sao!” Trương Phàm dựng râu trừng mắt răn dạy nói.

“Người nào nói ta không bồi thường, ta, ta bồi?” Lý Nhị Lăng nhỏ giọng thầm thì nói.

“Bồi?” Lần này làm cho Trương Phàm sững sờ.

Lý Sở Sinh đang vô kế khả thi (không còn cách gì có thể đem ra dùng được), nghe được Lý Nhị Lăng đã bồi thường, trong lòng vui vẻ, vội vàng chạy tới.

“Nhị Lăng, ngươi nói ngươi đã bồi thường?”

“Bồi, bồi thường rồi.” Lý Nhị Lăng có chút chột dạ.

“Bồi thường bao nhiêu?”

“Liền, liền ở đàng kia.” Lý Nhị Lăng hướng hai mươi đồng tiền nằm trên mặt đất mà chỉ chỉ.

Phốc!

Lý Sở Sinh nhìn chằm chằm hai mươi đồng tiền dúm dó trên mặt đất này, chớp mắt một cái.

“Liền, liền chỉ có hai mươi đồng tiền này?” Lý Sở Sinh một mặt mộng bức hỏi.

“Đúng, đúng a.” Lý Nhị Lăng rủ xuống cái đầu nói nói.

Em gái ngươi!

Lý Sở Sinh hận không thể xông lên tát cho gã hai cái.

Đậu móa, vốn cho rằng sự tình có chuyển cơ, mẹ nó này cũng tốt, giờ lại thành chứng cứ cho nhà người ta.

Một mẫu đất lại bồi thường cho người ta hai mươi đồng tiền, đần độn đều có thể nhìn ra, ngươi đây là đang khi dễ người.

Trương Phàm đem hai mươi đồng tiền này nhặt lên, trực tiếp khí cười.

“Ta nói Lý Nhị Lăng, ngươi a này là đem người coi thành khỉ mà đùa nghịch đi, một mẫu đất mà bồi thường hai mươi đồng tiền, này sao bằng được giá thị trường a!” Trương Phàm trực tiếp đem tiền ném tại trên mặt Lý Nhị Lăng.

“Một mẫu đất là hai mươi đồng tiền, ta nhìn cái bồi thường này ngược lại là rất hợp lý nha.” Một cái thanh âm, lại vang lên sau lưng.

Chương 115: Gặp được họ Lâm thì trốn đi

“Người nào dám ở chỗ này nói bừa, ngạch... Tiểu Lâm?” Trương Phàm quay đầu, thấy người nói chuyện là Lâm Hải, nhất thời sững sờ.

“Tiểu Lâm, ngươi...” Lâm Hải khoát tay chặn lại, ngăn cản Trương Phàm nói tiếp.

Lý Nhị Lăng nghe được, con mắt mạnh mẽ sánglên.

“Trương Sở trưởng, Nhị thúc, còn có vị lãnh đạo quân nhân này, các ngươi cũng nghe thấy, chính hắn đều đã nói, ta bồi thường là hợp lý, ta không có khi dễ Lâm lão đầu.”

Lý Nhị Lăng đuổi bước lên phía trước một bước, cướp giọng nói nói.

“Tiểu Hải?” Lâm Văn cũng sửng sốt, không biết nhi tử đây là định làm cái gì.

Lâm Hải cúi eo, đem hai mươi đồng tiền dúm dó kia nhặt lên.

“Hai mươi đồng tiền bồi thường này, ta nhận lấy.”

“Nhận lấy liền tốt, nhận lấy liền tốt.” Lý Nhị Lăng vội vàng bồi cười, một trận gật đầu.

Cái tiểu tử nhà lão Lâm này, đến trường học đến ngốc a? Lý Sở Sinh sững sờ tại chỗ này, hơn nửa ngày mới phản ứng được.

“Ai nha, cái này là xong nha, đều là hương thân hương lý, làm gì náo cương như vậy đâu, Nhị Lăng a, ngươi quay đầu liền tự thân đến cửa, xin lỗi Lâm thúc của ngươi đi!” Lý Sở Sinh cuối cùng thả lỏng một hơi, vội vàng hoà giải nói.

“Xin lỗi? Này cũng không cần thiết.” Lâm Hải lắc đầu.

“Như vậy sao được! Nói xin lỗi là tất...”

“Bên cạnh là đất nhà ngươi a?” Lâm Hải căn bản không có nghe Lý Sở Sinh lải nhải, quay đầu nhìn về phía Lý Nhị Lăng hỏi.

“Đúng, đúng là của ta.” Lý Nhị Lăng không biết vì sao, gật đầu đáp nói.

“Hết thảy là bao nhiêu mẫu?”

“Năm, năm mươi mẫu.” Lý Nhị Lăng co đầu rụt cổ lại.

“Cường tử!” Lâm Hải quay đầu lại.

“Sư phụ.” Cường đầu trọc vội vàng chạy tới.

“Đừng, đừng đánh ta, ta biết rõ ta sai rồi.” Lý Nhị Lăng bị Cường đầu trọc đánh tới sợ, thấy Cường đầu trọc lại tới, bị dọa đến kém chút khóc.

“Quay về trên xe, lấy một vạn khối tiền tới đây.” Lâm Hải phân phó nói.

Chỉ chốc lát, Cường đầu trọc liền cầm một xấp tiền, giao cho Lâm Hải.

“Một mẫu đất là hai mươi đồng, năm mươi mẫu này cũng là một vạn, ta không tính toán sai a?”

Lâm Hải nói xong, không đợi Lý Nhị Lăng nói chuyện, ba cái đem tiền ném vào trên mặt Lý Nhị Lăng.

“Quách chỉ đạo viên, đem năm mươi mẫu đất này, san bằng cho ta!” âm thanh mạnh mẽ của Lâm Hải gầm thét lên.

“Vâng!” Quách Phi đứng nghiêm một cái, tự mình ngồi vào ghế lái xe tải, nổ máy xe.

“Đừng a, hoa màu của ta!!!” Thẳng đến khi xe tiến vào trong ruộng, Lý Nhị Lăng mới phản ứng được.

Một tiếng thê thảm tru lên, Lý Nhị Lăng liền xông lại ngăn xe.

Bốp!

Một sĩ binh, đi lên gõ cho một gậy, nện ở khóe mắt của Lý Nhị Lăng.

Lý Nhị Lăng đau đến ngao một tiếng, bụm mặt ngồi chồm hổm trên mặt đất, máu tươi nơi khóe mắt ào ào chảy ra.

Lý Sở Sinh vốn còn muốn xông qua, nhưng thấy vậy thì cước bộ liền mãnh liệt ngừng lại, nhìn một chút những cái binh lính mặt không biểu tình kia, cuối cùng vẫn là không có dũng khí phóng ra một bước này.

Xe tải quả thực bị Quách Phi biến thành xe đẩy đất, một đường phóng qua, toàn bộ hoa màu bị ép ngã trên mặt đất, không chết thì cũng đừng nghĩ có thu hoạch tốt.

Đám người vây xem, trong cổ họng không ngừng nuốt nước bọt, từng cái đều bị một màn trước mắt này dọa sợ, không ai dám đứng ra nói chuyện.

Lâm Hải cũng không đi, điểm điếu thuốc, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Quách Phi, từng bước từng bước nghiền ép những hoa màu mọc rất tốt này.

“Xong, xong hết rồi.” Lý Nhị Lăng đặt mông ngồi dưới đất, chảy ra nước mắt hối hận.

Năm mươi mẫu đất, mất trọn vẹn hơn một giờ, mới san bằng toàn bộ.

Trong thời gian này, không một ai rời đi, tất cả đều mang tâm tình khác nhau, thưởng thức cái kỳ cảnh ngàn năm khó gặp một lần này.

“Báo cáo Thủ trưởng, năm mươi mẫu đất, toàn bộ đã san bằng!” Quách Phi từ trên xe tải nhảy xuống, hướng Lâm Hải báo cáo nói.

Lâm Hải gật gật đầu.

“Cha, mẹ, chúng ta về nhà đi.” Lâm Hải liền như chuyện gì cũng không có phát sinh, hướng phía cha mẹ nói nói.

“Về nhà.” Lâm Văn vung tay lên, trên mặt khỏi cần đề cập đến có bao nhiêu tự hào, nhìn người cả thôn cũng một dạng biểu lộ ngu ngốc, ông cảm thấy đời này còn chưa từng phong quang qua như thế.

“Tránh ra!” Cường đầu trọc vội vàng đem một cái người trẻ tuổi của Lý gia kéo ra, chạy chậm hai bước, đem cửa xe Cayenne mở ra, còn đợi ở bên cạnh.

“Sư gia, sư nãi nãi, xin mời nhị lão.”

Lâm Văn trực tiếp ngồi vào chỗ ngồi kế bên tài xế, cái này là xe của con trai mình, ông ta cảm thấy, ngồi tay lái phụ mới phong quang, đợi lát nữa vào trong thôn, các thôn dân mới có thể thấy rõ, là ai đang ngồi trên xe.

Liễu Hinh Nguyệt mỉm cười, đỡ Tống Cần, ngồi vào ghế sau.

“Lên xe!” Bên Quách Phi này, cũng hạ lệnh, các binh sĩ nhanh chóng có thứ tự leo lên xe tải.

Thẳng đến khi ba chiếc xe trùng trùng điệp điệp lái đi, khí tức bị kiềm chế tán đi, các thôn dân mới thở dài một hơi, châu đầu ghé tai nghị luận.

“Hừ!” Lý Sở Sinh tức đến giậm chân một cái, “Còn đứng tại chỗ này để làm gì, không ngại mất mặt sao? Cũng chạy về nhà hết cho ta đi!”

Đám người trẻ tuổi của Lý gia, lúc này mới từng cái ỉu xìu cúi đầu đỡ nhau, đi trở về nhà.

“Lý thôn trưởng.” Trương Phàm đem Lý Sở Sinh gọi lại, “Là bằng hữu nhiều năm, ta khuyên ngươi một câu, đem bọn tiểu bối của nhà ngươi này ước thúc tốt đi, Lâm gia, không phải là người mà ngươi đắc tội nổi.”

Lý Sở Sinh sững sờ, ông ta đối với Trương Phàm rất có hiểu biết, đó là loại người còn tinh hơn cả khỉ.

Đến cả Trương Phàm cũng như thế nói, nói rõ bối cảnh của Lâm gia, tuyệt đối so với chính mình tưởng tượng còn muốn lớn hơn.

Lý Sở Sinh không khỏi đem dự định về sau còn muốn trả thù nghĩ trong đầu vừa rồi, ném ở sau ót.

Cắn răng một cái, Lý Sở Sinh hướng phía những người trẻ tuổi của Lý gia hô nói.

“Tất cả, đều nhớ kỹ cho ta, về sau, gặp được họ Lâm, đều đi trốn hết cho ta!”

Trên xe, Lâm Văn một mặt đắc ý, nhớ tới chuyện vừa rồi kia, cảm thấy hả giận không được, cỗ tự hào trong tâm lý nâng cao, trong một lát đoán chừng là không thể đi xuống.

Mà Tống Cần, lại lôi kéo tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, hai người thấp giọng thì thầm, không biết đang nói cái gì đó.

Tới nhà, Lâm Văn từ trong nhà xuất ra bao thuốc lá Trung Hoa mà lần trước Lâm Hải mang về.

“Đến, bọn tiểu tử, cũng vào nhà uống chén nước, hút điếu thuốc.” Lâm Văn nhiệt tình chào mời các binh sĩ đi từ trên xe xuống.

“Không cần, cảm ơn ngươi, thúc thúc.” Các binh sĩ cũng thẹn thùng cười khoát tay, không còn có một chút cảm giác hung thần ác sát vừa rồi.

Lâm Văn trừng mắt, “Còn khách khí cái gì! Nếu là bằng hữu của Tiểu Hải, thì chỗ này chính là nhà mình, ai cũng đừng khách khí với ta, cầm!”

“Cái này...” Các binh sĩ khó xử nhìn sang Quách Phi.

“Thúc thúc, ngài, chúng ta có kỷ luật, không thể...”

“Cái gì kỷ luật hay không kỷ luật!” Lâm Văn mặt một rồi, “Các ngươi nói ta hiểu, không phải liền là Tam Đại Kỷ Luật và Bát Hạng Chú Ý nha, cha ta cũng là người tham gia quân ngũ! Nhưng kỷ luật kia, là nói ở giữa quân dân, bây giờ không phải, hiện tại là trong nhà mình, là thân thúc thúc của các ngươi cho, đều cầm lấy cho ta!”

“Cái này…” Quách Phi cười lắc đầu.

“Được, đều cầm đi.”

Quách Phi vừa phát lời nói, những binh lính này, mới từng cái cao hứng nhận lấy điếu thuốc, trong miệng không ngừng nói cảm tạ.

“Cái này mới đúng!” Lâm Văn cái này mới cười, “Cũng là đám hài tử giản dị a.”

Đem bọn Quách Phi dàn xếp đến một gian phòng ốc nghỉ ngơi, Lâm Văn mới nhìn Liễu Hinh Nguyệt cùng Cường đầu trọc, rồi hướng phía Lâm Hải hỏi: “Hải tử, hai vị này là?”

“Ngươi cái lão già đáng chết, hiện tại mới nhớ tới hỏi.” Tống Cần lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt tay, hung hăng liếc trắng Lâm Văn một chút.

“Hừ, ngươi quản ta hỏi lúc nào.” Lâm Văn quét ngang cổ.

“Sư gia, sư nãi nãi, con trai của các ngươi là sư phụ ta, ta là đồ tôn của các ngươi, các ngươi gọi ta Cường đầu trọc là được.” Cường đầu trọc toét miệng cười nói.

Lâm Vân ở bên cạnh phốc phốc liền cười.

“Cường đầu trọc, ngươi thế nào lại gọi ca ca ta là sư phụ, là định theo hắn học đốn cây sao?”

“Đốn cây ta không học, chém người còn tạm được.” Cường đầu trọc sờ sờ cái đầu trọc lớn, đần độn cười nói nói.

“Nói cái gì đó!” Lâm Hải chiếu vào cái đầu trọc lớn cho y một tát.

Lúc này, Liễu Hinh Nguyệt đứng thẳng người lên, có chút thẹn thùng đi đến trước mặt Lâm Văn.

“Thúc thúc tốt, con gọi là Liễu Hinh Nguyệt, là, là bạn gái của Lâm Hải.”

“Cái gì?” Đầu Lâm Văn ông một tiếng, trực tiếp ngốc.

Chương 116: Dọn nhà

Liễu Hinh Nguyệt xem xét biểu tình kia của Lâm Văn, nhất thời khẩn trương lên.

Phụ thân Lâm Hải, đây là không thích chính mình sao?

“Lão đầu tử, ngươi ngốc a.” Tống Cần tức giận cho Lâm Văn một cánh tay.

“A, a, bạn gái của Tiểu Hải a, tốt, tốt a!” Lâm Văn lúc này mới phản ứng được, liên tiếp nói mấy chữ tốt.

“Kia cái gì, lão bà tử, ngươi đi mua nhiều đồ ăn chút, hôm nay ta muốn đích thân xuống bếp, hảo hảo chiêu đãi Tiểu Nguyệt!” Lâm Văn lập tức cười không khép lại.

Con trai có bạn gái! Con trai có bạn gái a!

Lâm Văn đứng ở nơi đó, cảm giác tay chân đều không có chỗ thả, hưng phấn liền đi ra ngoài, xong một hồi lại quay vào.

“Ta nói ngươi liền không thể ngồi yên tại chỗ sao, ra ra vào vào làm gì a, không chê phiền nha.” Tống Cần cười mắng, bà cũng biết, đây là đem lão đầu tử cao hứng đến hỏng.

“Cha, mẹ, cơm cũng đừng ăn trong nhà, còn có một xe chiến sĩ đâu, cái này cần làm bao nhiêu a, chúng ta đi thẳng đến trong trấn ăn đi.” Lâm Hải vội vàng nói nói.

“Vậy sao được? Tiểu Nguyệt lần đầu tiên tới, sao có thể ra bên ngoài ăn đây.” Lâm Văn vừa trừng mắt.

“Được rồi, ngươi cái lão già đáng chết, về sau sẽ có cơ hội cho ngươi biểu hiện.” Tống Cần cũng cảm thấy ăn trong nhà, không tiện lắm.

“Thúc thúc, liền nghe Lâm Hải đi.” Liễu Hinh Nguyệt vừa nói, Lâm Văn mới hầm hừ đáp ứng.

Ba chiếc xe đi thẳng đến nhà hàng Minh Châu trong trấn minh châu, hiện tại Lâm Hải cũng có tiền, tự nhiên không thiếu rượu cùng thức ăn ngon chiêu đãi các chiến sĩ.

Các chiến sĩ đều biết khi phải ra ngoài làm việc, rượu cơ bản không thể dính tới, sau cùng Lâm Hải còn cho bê lên xe hơn mười rương rượu Mao Đài, Quách Phi chết sống không muốn, thẳng đến lúc Lâm Hải sắp trở mặt, mới không có cách nào mà đáp ứng.

Về đến nhà, Tống Cần liền đem đồ vật sớm đã thu thập xong lấy ra.

Lâm Hải xem xét, nhất thời lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

“Mẹ, những thứ như bồn chậu bát này, cũng đừng mang đi, nhà con cũng có đây. Còn có cái bàn kia, khi còn bé còn đã dùng đi, cũng đừng chuyển.”

“Vậy sao được, cái này cũng còn dùng tốt đây, còn có thể dùng thêm nhiều năm, cứ như vậy ném, không lãng phí sao?” Tống Cần một bên chỉ huy các chiến sĩ chuyển đồ vật, một bên nói.

Lâm Hải che trán, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

“Nhưng những đồ vật này mang qua kia cũng không có chỗ để a?” Lâm Hải buông tay.

Tống Cần sững sờ, “Không có chỗ để sao? Không phải nói biệt thự cũng rất lớn đó sao?”

“Cực kỳ lớn, thế nhưng là trong phòng cũng bày đầy a.” Lâm

Hải bất đắc dĩ cười cười.

“A? Vậy làm sao bây giờ a, cái này cũng không thể ném a, cũng còn có thể sử dụng đây, rất đáng tiếc a.” Tống Cần lúc này mới để cho các chiến sĩ dừng lại.

Lâm Hải cũng biết, cha mẹ cần kiệm cả một đời, để bọn họ lập tức đem những đồ vật này đều vứt xuống, khẳng định không nỡ.

Nhưng nếu muốn mang về toàn bộ, xác thực cũng không thực tế.

Trong lúc nhất thời, thật đúng là đem Lâm Hải làm khó.

“Đại ca, các ngươi cái này là muốn dọn đi a.” Đúng lúc này, một cái nam nhân trung niên có chút nhếch nhác đi tới.

“Đúng vậy a, theo Tiểu Hải vào ở biệt thự trong thành a.” Lâm Văn lớn tiếng nói nói, giống như sợ người khác không nghe được.

“Ai nha, Tiểu Hải này là thật là có tiền đồ.”

“Tam thúc, ngươi qua đây, ta cái này còn không có quan tâm đi xem ngươi đây.” Lâm Hải vội vàng đi tới, đưa cho Lâm Quý điếu thuốc.

Khi Lâm Hải còn bé, Lâm Quý thường xuyên mang theo hắn đi chơi, cảm tình của hai chú cháu rất tốt, thẳng đến sau khi Lâm Quý kết hôn, bề bộn nhiều việc kinh doanh của gia đình mình, Lâm Hải lại đến trường ở ngoài thành phố, mới chậm rãi có chút lạnh nhạt.

Bất quá khi nhìn thấy Tam thúc, Lâm Hải vẫn là cảm thấy đặc biệt thân thiết.

“Được rồi, loại thuốc này của ngươi, Tam thúc hút không quen, ta vẫn là quất loại thuốc ba khối tiền một bao này đi.” Lâm

Quý từ trong túi quần của chính mình lôi ra một hộp thuốc lá dúm dó, rút điếu thuốc trong đó, đốt lên.

“Lão tam a, ta nói ngươi không có việc gì cũng nên quản quản hai nhi tử nhà các ngươi đi, đừng chỉ biết chơi trò chơi, cái này không đi học cho giỏi, về sau làm sao làm việc, trồng trọt qua a?” Lâm Văn một bộ giáo huấn giọng điệu nói nói.

“Này, ta cái này không phải là cũng không quản được sao, thích làm gì làm gì đi, về sau có thể tự mình nuôi sống chính mình là được, ta nhìn bọn chúng sao có thể có một dạng tiền đồ như Tiểu Hải a?” Lâm Quý thở dài.

“Ta nói cũng là để cho cặp vợ chồng các ngươi biết, đứa nhỏ này, quản liền phải quản, bất kể có thể có tiền đồ thế nào, ngươi nhìn Tiểu Hải khi còn bé...” Lâm Văn kéo Lâm Quý giáo huấn một chầu.

Lâm Hải cúi đầu xuống cười trộm, phụ thân chính là người như vậy, luôn yêu thích giáo huấn người khác một chút, khiến cho mấy cái huynh đệ đều sợ phải nhìn thấy ông.

“Được, Tiểu Hải đây không phải là có tiền đồ nha, về sau để Tiểu Hải chiếu ứng hai đứa bọn chúng một chút là được.” Lâm Quý biết tính cách của đại ca mình, cũng không để ý.

“Chiếu ứng là khẳng định phải chiếu ứng, nhưng cũng phải để hai người bọn chúng không chịu thua kém a, liền cái dạng hiện tại của hai cái đứa kia, muốn chiếu ứng đều không cách nào chiếu ứng.” Lâm Văn một hồi dựng râu trừng mắt.

“Được, ta trở về cùng hai đứa nó nói nói.” Lâm Quý đoán chừng cũng là bị Lâm Văn nói đến phiền, vội vàng hướng phía bên trong đi đến.

“U, đây là?” Lâm Quý lúc này mới chú ý tới, trong phòng còn có một cái cô nương xinh đẹp đây.

“Tam thúc tốt, con là bạn gái của Lâm Hải, gọi Liễu Hinh Nguyệt.” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng đứng đến, hướng phía Lâm Quý hạ thấp người.

“U, bạn gái của Tiểu Hải a, cái khuê nữ này, thật xinh đẹp!” Lâm Quý nói, liền đem bàn tay mò vào trong túi quần, tìm tòi một trận, móc ra hai trăm khối tiền đưa tới.

“Đến, Hinh Nguyệt, Tam thúc đi gấp, cũng không biết ngươi qua đây, cái gì cũng không chuẩn bị, cho ngươi hai trăm khối tiền làm lễ gặp mặt, chính mình mua bộ y phục đi.” Nói xong, Lâm Quý liền đem tiền nhét vào trong tay Liễu Hinh Nguyệt.

“Không cần, Tam thúc.” Liễu Hinh Nguyệt liên tục khoát tay.

“Tam thúc cho ngươi liền cầm lấy đi.”

“Ta thật không muốn, Tam thúc.”

“Thế nào, ngại ít a?” Lâm Quý đem mặt kéo xuống, Liễu Hinh Nguyệt nhất thời không biết lên như thế nào cho phải.

“Cầm đi, Hinh Nguyệt, đó là tấm lòng thành của Tam thúc.” Lâm Hải ở bên cạnh nói nói.

“Cảm ơn Tam thúc.” Liễu Hinh Nguyệt lúc này mới đem tiền nhận lấy.

“Được, hai người các ngươi trò chuyện, ta đi giúp lấy dọn dẹp đồ vật một chút.” Lâm Quý nói xong, chạy tới cùng Tống Cần thu thập đồ vật.

Tống Cần đang lo những thứ loạn thất bát tao này phải xử lý như thế nào đâu, thấy Lâm Quý tiến đến, nhất thời có chủ ý.

“Tam thúc, những này đồ vật, chúng ta cũng mang không đi được, nếu không ngươi liền mang về nhà ngươi đi thôi.”

“A? Các ngươi bỏ đi sao? Cái này cũng còn tốt đây?” Lâm Quý đảo qua những đồ vật kia đáp nói.

“Ai bảo nói không phải đâu, nhưng Tiểu Hải cũng mua đã mua đồ mới, mấy cái cũ này còn muốn làm gì.” Tống Cần không biết vì cái gì, lúc nói những lời này, tâm lý vậy mà sinh ra vẻ đắc ý.

“Được, dù các ngươi có muốn hay không, cũng liền cho ta đi.” Lâm Quý cũng cao hứng.

“Mẹ, con thấy dứt khoát đem chìa khoá trong nhà cũng cho Tam thúc một cái đi, phòng ở thời gian dài không có người ở, dễ dàng bẩn, để Tam thúc lúc rảnh rỗi, còn có thể giúp đỡ quét dọn quét dọn.” Lâm Hải đi tới nói nói.

“Đúng, đưa chìa khóa cho lão Tam, để nó giữ nhà cho.” Lâm Văn cũng nói nói.

“Được, ta sẽ trông nhà cho các ngươi.” Lâm Quý cũng thống khoái đồng ý.

Vừa mới giao chìa khóa cho Lâm Quý, ngoài cửa liền truyền đến một tiếng còi xe.

Một chiếc BYD S6 gào thét lái vào sân, kém chút cùng chiếc Cayenne của Lâm Hải đụng vào nhau.

Lâm Hải vừa thấy chiếc xe kia, đầu mày không khỏi nhăn lại.

Chương 117: Nện cũng không cho bà ta

“U, đây là Tiểu Hải lại trở về, trở về cũng không biết nói một tiếng, để người ta khi ta cái Nhị thẩm này cũng không biết.” Tôn Quế Chi bước xuống xe.

Lâm Hải mặt lạnh lẽo, “Ta lần trước đã nói, nhà chúng ta cùng ngươi đã không có quan hệ.”

Tôn Quế Chi cũng không để ý, “Ngươi đứa nhỏ này, người một nhà làm sao còn nhớ thù? Ta một cái trưởng bối cũng không cùng đứa bé như ngươi so đo a, ngươi nói có đúng hay không a đại ca.”

“Hừ.” Lâm Văn hừ một tiếng, không để ý tới bà ta.

“Quế Chi đến a.” Tống Cần mất mặt, rất không tình nguyện cùng Tôn Quế Chi lên tiếng chào hỏi.

“Đúng vậy a, đại chất tử của ta có tiền đồ, bây giờ trở về đều không đi nhìn Nhị thẩm của hắn, vậy ta đến xem hắn là được rồi đi.” Tôn Quế Chi âm dương quái khí nói nói.

“U, lần này còn mang bạn gái trở về? Xuất thân từ cái gia đình nào a? Làm sao gặp người lại không biết đường chào hỏi a?” Tô Quế Chi lại đem đầu mâu chỉ hướng Liễu Hinh Nguyệt.

Mặt Liễu Hinh Nguyệt đằng cái liền hồng.

Lâm Hải chau mày, quay người lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt vào bên trong phòng.

“Chị dâu, ngươi đừng để ý tới bà ta, bà ta rất đáng ghét đây. Lần trước sau khi anh ta đi, Hoàng trấn trưởng để cho người ta đem nhà máy làm cầu thang của bà ta phong lại, bà ta lại không đi vào trong trấn, mỗi ngày chạy đến nhà ta làm bừa, đem cha mẹ cho phiền, về sau lại buộc Nhị thúc đến tìm cha, cha mới cùng Hoàng trấn trưởng nói một tiếng, lại làm cho nhà máy của bà ta khai trương lại.” Lâm Vân thấy sắc mặt Liễu Hinh Nguyệt không đúng, đuổi bước lên phía trước khuyên nhủ.

“Thôi, mắt không thấy tâm không phiền, dù sao mình cũng muốn dọn đi.” Lâm Hải thở dài, hắn cũng không thể đem bà ta đuổi đi ra, dù sao không nhìn mặt bà ta, thì vẫn phải nhìn mặt mũi Nhị thúc đây.

“U, ta nói đại tẩu tử, những đồng nát sắt vụn này ngươi còn giữ nó làm cái gì a, còn có cái bàn này, cái ghế, đồ chơi bao nhiêu năm trước, ngươi còn tưởng là cái bảo bối a.” Tôn Quế Chi không ngừng đem đồ vật vừa chỉnh lý tốt, cũng đều lật ra.

“Ừm? Tam thúc cũng ở đây a?” Tôn Quế Chi trông thấy Lâm Quý.

“Nhị tẩu tử.” Lâm Quý ăn nói vụng về, có chút sợ hãi Tôn Quế Chi.

“Đại tẩu tử, những đồ vật này cũng đừng muốn nữa, người đều chuyển vào trong thành, mang theo còn không đủ mất mặt sao, vừa vặn Tam thúc cũng ở đây, một hồi để Tam thúc giúp mang lên xe của ta, ta kéo trở về, nói không chừng ngày nào đó còn có thể dùng tới a.” Tôn Quế Chi một bên lật lật đồ vật, một bên nói nói.

“Cái này...” Lâm Quý đau lòng một trận, đại tẩu tử vừa nói cho ông xong a.

“Ngươi nhìn ngươi, để ngươi giúp thân chị dâu của ngươi làm chút sinh hoạt, khó như vậy a? Còn không vui lòng sao? Nhanh giúp ta mang lên xe đi!” Tôn Quế Chi thúc giục nói.

Lâm Quý vẻ mặt đau khổ, cũng không dám nói gì, liền chuẩn bị giúp đỡ chuyển đồ vật.

Bỗng nhiên, Lâm Hải đi tới, cầm trong tay năm cọc tiền.

“Tam thúc, thời gian hôm nay gấp, chúng ta một hồi liền xuất phát, liền không đi qua nhìn Tam thẩm nữa, năm vạn khối tiền này thúc cầm đi, trong nhà thiếu cái gì thì mua chút cái đó đi, cũng đừng dùng thứ cũ.”

Không đợi Lâm Quý kịp phản ứng, Lâm Hải trực tiếp đem tiền nhét vào trong tay Lâm Quý.

“Cái này...” Lâm Hải lập tức cho ông ta nhiều tiền như vậy, Lâm Quý nhất thời ngốc.

Tôn Quế Chi vừa thấy, lập tức cười đến nhướn đuôi lông mày.

“Ngươi ngốc a, Tam thúc, cháu ngươi cho ngươi tiền hiếu kính đấy, còn không nhanh cất đi.”

Nói xong, Tôn Quế Chi lại đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải.

“Nhị thúc ngươi hôm nay đi ra ngoài, không ở nhà, chỗ các ngươi hôm nay bận bịu liền đi trước đi, cũng không cần đi qua nhìn ông ta, cái đức hạnh kia, cũng coi không vừa mắt.”

Lâm Hải không để ý tí nào đến bà ta, cúi đầu bốn phía tìm đồ vật.

Tôn Quế Chi thấy thế, có chút không giữ được bình tĩnh.

“Cái kia, Tiểu Hải a, tuy ngươi không cần đi nhìn Nhị thúc của ngươi, nhưng là tiền a cái gì, ta có thể giúp ngươi mang về, trở về nói cùng Nhị thúc ngươi, là đại chất tử của ông ta hiếu kính ông ta, ngươi nói Nhị thúc ngươi có phải sẽ cao hứng hỏng hay không?”

“Tiền?” Lâm Hải sững sờ, “Người nào nói muốn cho bà tiền.”

Hô hấp của Tôn Quế Chi trì trệ, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

“Cái kia Tam thúc cùng Tam thẩm này, ngươi không phải mới vừa...”

Lâm Hải không để ý tới bà ta, mà chính là trực tiếp từ dưới đất nhặt lên một cây gậy lớn.

Tại lúc mọi người cũng còn không có kịp phản ứng, Lâm Hải ba một gậy, đem bồn chậu bát, nện đến vỡ tanh bành.

“Tiểu Hải, ngươi đây là làm gì?” Tống Cần giật mình, vội vàng chạy tới.

Lâm Hải đem cây gậy quăng ra.

“Không có việc gì, ta chính là nện, cũng không cho bà ta!”

Mặt Tôn Quế Chi bá cái liền biến, cho dù da mặt bà ta có dày hơn, cũng không ở đây được nữa.

“Thật giỏi a, quả nhiên để cho ta nói đúng, cái này đến trường đại học, cũng học được lục thân bất nhận, đại ca đại tẩu tử, đừng trách ta nói, chính các ngươi xem một chút đi, đem hài tử cũng giáo dục thành dạng gì, liền thế này còn cả ngày gặp ai cũng cùng người đó khen đâu, cũng không ngại mất mặt.”

Tôn Quế Chi đập cửa xe cái rầm, khởi động xe chạy ra khỏi nhà.

“Hừ, nhi tử của ta làm sao? Ta nhìn nó làm liền đúng! Ta liền khen, cũng là tốt hơn con của ngươi!” Lâm Văn hướng phía đằng sau đuôi xe mắng một trận.

“Ai, lần này tốt, nện vỡ hết, cũng khỏi cần mang đi, cái Tiểu Hải này a, cũng thật sự là, coi như không muốn cho bà ta, cũng không cần nện hết a.” Tống Cần cầm trong tay những cái bát nát vỡ kia, đau lòng một trận.

“Mẹ, ta cũng là nhìn bà ta khi dễ Tam thúc, tâm lý tức giận, nhịn không được.” Lâm Hải cũng cảm thấy mình xúc động, mang theo áy náy nói nói.

“Được rồi, không phá thì không xây được, cái này cũng là chuyện tốt.” Tống Cần rất nhanh cũng nghĩ thoáng ra.

“Tiểu Hải a, tiền này quá nhiều, nếu không các ngươi giữ lại, lúc cùng Tiểu Nguyệt kết hôn lại dùng đi.” Lâm Quý là người thành thật, Lâm Hải một chút lại cho ông nhiều tiền như vậy, Lâm Quý có chút không nhận nổi.

“Được, Tam thúc, ngươi liền cầm lấy đi.” Lâm Hải lại đem tiền đẩy trở về.

“Không phải, đây cũng quá nhiều đi.”

“Tiểu Hải để ngươi cầm thì cứ cầm, lằng nhà lằng nhằng, chút tiền này còn gọi nhiều sao? Tiểu Hải hiện tại có là tiền!” Lâm Văn ở bên cạnh lại bắt đầu giáo huấn.

“Ngươi cái lão già đáng chết, liền sẽ không biết nói chuyện dễ nghe hơn sao.” Tống Cần tới đánh Lâm Văn một cái.

“Được, hắn Tam thúc, ngươi liền lấy đi, cháu ngươi cho ngươi, ngươi khách khí cái gì.” Tống Cần cũng khuyên nói.

“Ai, ai, được, vậy ta trước hết cầm, ngày nào Tiểu Hải kết hôn cần dùng tiền, lại theo Tam thúc nói, Tam thúc cho ngươi thêm chút.” Lâm Quý mang theo cảm động nói nói.

“Tiểu Hải còn cần đến tiền của ngươi sao? Chút tiền ấy của ngươi, giữ lại cho hai nhi tử của ngươi dùng đắp phòng đi.” Lâm Văn hoành cổ nói nói.

“Ngươi cái lão già kia, cùng ngươi thân đệ đệ hoành cái gì đó? Nhìn Tiểu Hải đưa ít tiền liền đem ngươi đắc ý, một mảnh hảo tâm đến bên trên cái miệng thúi của ngươi lại biến vị, nếu không phải Tam thúc cũng hiểu biết ngươi, đổi thành người khác, sẽ vì mấy cái lời này của ngươi mà liền cùng ngươi tuyệt giao, ngươi nói ngươi bởi vì cái miệng này, đã đắc tội bao nhiêu người rồi hả? Nhanh sửa đổi một chút đi!” Tống Cần ở một bên răn dạy nói.

Lâm Hải lắc đầu, phụ thân cứ như vậy, nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, thường xuyên làm sự tình tốt rồi không nói, làm cũng hơn nửa đời người, muốn cho phụ thân đổi, này còn sửa đổi được sao?

“Được rồi mẹ, không sai biệt lắm chúng ta lên đường đi.” Lâm Hải nhìn nhìn thời gian, hướng phía Tống Cần nói nói.

“Được, vậy thì đi thôi.” Tống Cần vây quanh trong phòng lại đi một vòng.

“Con nói bình thường ta hay phàn nàn, người khác đều đắp căn phòng lớn, liền nhà ta vẫn là lúc ta và cha con kết hôn, gia gia con cho đắp lên, vừa nhỏ lại vừa thấp, làm sao lúc này đột nhiên vừa rời đi, lại có chút không nỡ đâu?”

“Có cái gì không nỡ, ta nhìn bà chính là không có mệnh hưởng phúc, không nỡ bỏ thì bà một mình lưu lại đi, ta đi theo nhi tử ta vào thành hưởng phúc.” Lâm Văn ở một bên nhướn cổ nói nói.

“Ngươi nói ngươi cái lão đầu tử, ngươi có hết hay không, nhiều hài tử bộ đội như vậy ở chỗ này, ngươi đừng để ta đánh ngươi a!”

“Hừ!” Lâm Văn là cái người thích sĩ diện, thật đúng là sợ Tống Cần tại trước mặt đám tiểu chiến sĩ này mà mắng mình, liền hừ không rên một tiếng

“Tam thúc a, chúng ta liền đi, ngươi vất vả chút, giúp đỡ nhìn xem nhà, nói không chừng ngày nào đó trong thành ở không quen, chúng ta liền lại trở về.” Tống Cần có chút thương cảm nói nói.

“Yên tâm đi, đại tẩu tử.” Lâm Quý đáp nói.

“Ai, đi thôi.”

“Chờ một chút!” Xe vừa khởi động, còn không có ra khỏi sân, Lâm Văn bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải hô lên.

“Thế nào, cha?” Lâm Hải sững sờ.

“Kém chút để quên món đồ quan trọng!” Lâm Văn nhảy xuống xe, chạy vào trong phòng.

Chương 118: Tin tức của gia gia

Lâm Văn chạy vào phòng, chỉ chốc lát sau, liền mang ra một cái tay nải quân dụng cũ kỹ.

“Đi thôi.” Lên xe, tâm tình Lâm Văn bỗng nhiên có chút sa sút.

“Ai, ông lại nghĩ tới cha đi?” Tống Cần ở phía sau thở dài, hỏi.

“Đây là đồ vật duy nhất mà lão gia tử lưu lại. Nếu là lão gia tử vẫn còn, đi theo Hải tử vào trong thành hưởng phúc, thật là có bao nhiêu vui mừng a.” Lâm Văn vuốt ve tay nải, một trận khổ sở.

Lâm Hải cũng trầm mặc xuống.

Lão gia tử mà phụ thân nói, cũng là gia gia của Lâm Hải, Lâm Hối.

Ấn tượng sâu nhất mà Lâm Hối cho Lâm Hải, cũng là lão gia tử rất hòa ái, thích nhất là đem Lâm Hải ôm ở trên đùi, nói cho hắn nghe cố sự chính mình tác chiến năm đó.

Chỉ là, năm Lâm Hải bảy tuổi, Lâm Hối đột nhiên rời nhà trốn đi.

Cha mẹ cùng nhóm thúc thẩm, trừ Tôn Quế Chi, tất cả đều ra ngoài tìm hơn mười ngày, cũng không tìm được người.

Từ đó về sau, Lâm Hối liền bặt vô âm tín, liền sống hay chết cũng không biết.

Lâm Hải khi đó còn nhỏ, chỉ nhớ rõ sau khi cha mẹ cùng nhóm thúc thẩm trở về, liền chạy đến nhà Nhị thúc, cùng Tôn Quế Chi náo lớn một trận, thậm chí còn kém chút động thủ.

Về phần gia gia vì sao rời nhà trốn đi, Lâm Hải lại không có ấn tượng.

“Cha, gia gia lúc trước vì sao rời nhà trốn đi a?” Lâm Vân đem vấn đề này hỏi ra.

“Hừ, còn không phải là bởi vì cái Tôn Quế Chi kia!” Nhấc lên việc này, Lâm Văn nhất thời lại phát cáu.

“Lại là bà ta?” Nhấc lên Tôn Quế Chi, Lâm Vân bỗng cảm giác một trận chán ghét.

“Không phải bà ta thì còn có thể là ai?” Lâm Văn tức đập lan can một cái.

“Cha, đến cùng là chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải cũng muốn biết rõ nguyên do trong chuyện này.

“Ai.” Lâm Văn thở dài.

“Một năm kia, Nhị thúc của con kết hôn, trong nhà không phải là mua không nổi đồ dùng trong nhà sao, ta và mẹ của con vừa thương lượng, liền đem đồ mới trong nhà chúng ta, cũng dời qua đó, để bọn họ kết hôn không đến mức quá khó khăn như vậy.”

“Kết quả con đoán xem? Dời qua đó đến ngày thứ hai, bà ta liền để người nhà mẹ bà ta cho em trai bà ta tới dọn đi, sau đó tìm gia gia con lại muốn một bộ mới, còn muốn bốn món lớn, nếu không cũng không cùng Nhị thúc của con kết hôn.”

“Gia gia con nào có tiền a, lão gia tử cũng ngoan tâm, đem phòng ở bán đi, kiếm tiền mua cho bọn họ bộ đồ mới, Nhị thúc con lúc này mới kết hôn được.”

“Cưới xong, nhưng gia gia cùng Tam thúc con, liền không nhà để ở a, ta và Nhị thúc con thương lượng, vậy liền mỗi nhà nửa năm, thay phiên ở đi.”

“nửa năm đầu tại nhà chúng ta, không có việc gì, nửa năm sau đến phiên qua nhà Nhị thúc con, kết quả Tôn Quế Chi chết sống không cho, ta cùng Tam thúc còn có cô cô con, cùng bà ta nháo lớn một trận, các hàng xóm cũng nhìn qua, đều đi ra nói Tôn Quế Chi, bà ta mới miễn cưỡng đồng ý, để gia gia con qua ở, nhưng Tam thúc con thì bà ta nói cái gì cũng mặc kệ, không có cách, Tam thúc con liền qua ở nhà cô cô.”

“Nào nghĩ đến, đây là hại gia gia con a, sớm biết như vậy, thì cho dù chúng ta khổ một chút, thì cũng để cho gia gia con đi theo nhà ta ở cùng nhau xuống dưới.” Lâm Văn thanh âm nghẹn ngào nói.

“Cái Tôn Quế Chi này quá đáng giận, sau đó thì sao?” Lâm Vân hỏi.

“Tiếp đó, ai! Gia gia con ở không đến một tháng, lại đột nhiên rời nhà trốn đi, chúng ta về sau cũng là nghe hàng xóm của Nhị thúc nói, Tôn Quế Chi đối với gia gia con là không có một chút sắc mặt tốt a, một lão nhân sáu mươi tuổi, mỗi ngày không phải đánh, cũng là mắng, một ngày một mực chỉ một bữa cơm, ban đêm còn ở cùng một chỗ với con lừa a...” Lâm Văn thực sự không nói được nữa, cái hán tử cứng rắn này, nghẹn ngào khóc rống lên.

“Đáng thương lão phụ thân của ta a, ba huynh đệ chúng ta cùng cô cô của con, đều không phải là thân sinh của gia gia con, tất cả đều là gia gia con thu dưỡng a, kết quả người tốt không thể có hảo báo a, Nhị thúc con là cái kẻ bất lực, để Tôn Quế Chi đem gia gia con hại thảm a!”

“Cái gì!” Trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ chấn động, hắn đến bây giờ mới biết, mấy huynh đệ phụ thân, thế mà đều không phải là thân sinh của gia gia.

n tình của gia gia đối với mấy huynh đệ phụ thân, coi như đủ nặng.

Lấy hiểu biết của Lâm Hải đối với tính cách của phụ thân cùng hai cái thúc thúc, bọn họ đều không phải là người bất hiếu, gia gia vốn nên tại bên người con cái an hưởng tuổi thọ, nhưng hết thảy, toàn bởi vì cái Tôn Quế Chi này...

Lâm Hải càng nghĩ càng giận, bỗng nhiên, đem xe mãnh liệt phanh lại.

“Ngươi làm sao, Tiểu Hải.” Tống Cần thấy tình huống có chút không đúng, vội vàng quan tâm hỏi.

“Con muốn trở về, phế Tôn Quế Chi.” Lâm Hải hai mắt huyết hồng, nhớ tới gia gia khi còn bé đối với mình yêu thương, liền triệt để nổi giận.

“Quên đi, nhiều năm như vậy cũng qua, lại nói, con đem bà ta phế đi, thì Nhị thúc con làm sao bây giờ?” Tống Cần lắc đầu.

“Nhị thúc làm sao lại uất ức như thế!” Lâm Hải tức giận đập tay lái.

Nghe xong sự tình của gia gia Lâm Hải, trong xe bầu không khí lập tức trở nên ngột ngạt đè nén.

Thẳng đến khi tới dưới cao tốc tiến vào khu vực thành thị của thành phố Giang Nam, cũng không có người nói thêm câu nào.

“C-K-Í-T..T...T!” Lâm Hải dừng xe ở cửa xa lộ, đi xuống.

Xe tải phía sau cũng dừng lại.

Quách Phi từ trên xe nhảy xuống, cùng Lâm Hải bắt tay thật chặt.

“Hải tử, chúng ta chia tay ngay ở chỗ này đi, vốn là giúp ngươi qua dọn nhà, kết quả cái đồ vật gì cũng không thể chuyển, ngược lại còn để cho ngươi chuyển cho chúng ta mười thùng rượu, khiến cho ta cũng có chút ngượng ngùng.”

“Ha ha, Quách ca còn nói khách khí như thế, lần này về nhà, tuy không thể chuyển thành, nhưng các ngươi lại giúp ta đại ân, thay ta chấn nhiếp kẻ xấu, ta vẫn còn muốn cảm tạ các ngươi.” Lâm Hải cười nói.

“Được, cái gì cũng không nói, về sau có địa phương cần dùng Quách ca ngươi, thì cứ mở miệng.”

“Ừm, tốt, Quách ca sau khi trở về, thay ta hướng Chiến Tư lệnh vấn an!”

Sau khi cùng Quách Phi chia tay, hai chiếc xe của Lâm Hải cùng Cường đầu trọc, trực tiếp lái về biệt thự.

Vừa vào biệt thự, miệng Lâm Văn liền cười toét ra.

“Tiểu Hải, nhà chúng ta liền ở chỗ này a, giống như lầu của phương Tây, thật khí phái.”

“Ai nha, hoàn cảnh nơi này thật tốt a, cũng còn có cả sân vườn đâu, ta nhàm chán có thể trồng một mảnh vườn rau xanh a.” Tống Cần cũng cảm thán một trận.

“Lại nói vườn gì đấy, bà cho rằng đây là trong thôn a, bà có mất mặt hay không!” Lâm Văn răn dạy nói.

“Ta thích, cần ngươi để ý à!” Hai người lại ầm ĩ lên.

“Oa, ca, chỗ này còn có cái hồ bơi ngoài trời đâu? Ca, có thể tiến vào bơi lội sao?” Lâm Vân một mặt hưng phấn hỏi.

“Có thể a, tùy thời đều có thể.” Lâm Hải cười đáp nói.

Nhìn thấy phản ứng của người nhà, trong lòng Lâm Hải cũng rất vui vẻ.

Xe dừng lại trước biệt thự của Lâm Hải, Cường đầu trọc vội vàng xuống xe, chạy tới giúp đỡ Lâm Văn mở cửa.

Lâm Văn tựa hồ rất hưởng thụ loại đãi ngộ này, nhìn Cường đầu trọc gật đầu một trận.

“Cái kia Cường tử a, ngươi cứ theo Tiểu Hải gọi sư phụ sư phụ, ngươi đến cùng theo Tiểu Hải học cái gì a?”

“Học đánh nhau!”

Phốc!

Em gái ngươi!

Thiên a có biết nói chuyện hay không!

Lâm Hải kém chút xuống dưới đá y hai cước.

“Học đánh nhau?” Lâm Văn chau mày, nhìn nhìn lại cái tướng mạo cùng cách ăn mặc của Cường đầu trọc, tâm lý không khỏi hơi hồi hộp một chút.

“Tiểu Hải, ngươi xuống đây!” Mặt Lâm Văn kéo xuống.

Lâm Hải hung hăng trừng Cường đầu trọc một chút.

“Cha, con theo một lão sư phụ ở trường học của con học một chút quyền cước, y là muốn theo ta học công phu đó.”

Lâm Hải vội vàng hướng phía Cường đầu trọc chớp mắt một cái.

“Há, đúng vậy a đúng vậy a, ta là mê võ hiệp, muốn cùng sư phụ học Phật Sơn Vô Ảnh Cước! Mới vừa rồi là theo ngài nói đùa đây.”

Cường đầu trọc nói, còn bày ra cái tạo hình của Hoàng Phi

Hồng, chỉ là phối hợp với hình tượng của y, thấy thế nào cũng buồn cười.

Lâm Văn một chút liền bị chọc cười.

“Này vậy con phải dạy tốt người ta a, con người Cường tử không tệ.”

Một câu của Lâm Văn, kém chút đem Cường đầu trọc cảm động phát khóc.

Đậu móa, rốt cục có người nói lão tử tốt.

“Đó là tự nhiên.” Lâm Hải đáp ứng, trong lòng cũng đang nghĩ, nên tìm cái thời điểm, chỉ giáo Cường đầu trọc chút thứ.

Dù sao gọi mình là sư phụ trong thời gian dài như vậy, mà Lâm Hải cũng nhìn ra được, Cường đầu trọc đối với mình là thực tình.

“Ta không quản các ngươi học cái gì, chỉ cần không đi đường quanh co là được.”

“Yên tâm đi cha, con của ngươi ngươi còn không hiểu sao.” Lâm Hải vừa nói, một bên đem cửa biệt thự mở ra.

“A!!!” Cửa vừa mở ra, Lâm Vân rít lên một tiếng cực lớn.

Chương 119: Thời gian này không có cách nào qua

“Ca, cái quái vật này là cái đồ vật gì a!” Lâm Vân ôm cánh tay Lâm Hải, một mặt sợ hãi nhìn qua trong phòng.

Lâm Hải còn không có kịp phản ứng, A Hoa vụt xông tới.

Em gái ngươi!

Lâm Hải đi lên một chân đem nó đá sang một bên.

"Cút sang một bên, biến thành xấu như vậy, còn dám chạy đến dọa người a."

"Vân Vân đừng sợ, đây là sủng vật mà ca ca nuôi, dịu dàng ngoan ngoãn, thời điểm ngươi không có việc gì, có thể lấy nó ra đánh chơi."

Phốc!

A Hoa kêu rên một tiếng, "Không muốn đi, ba ba!"

Lâm Hải không để ý tới nó, mang theo cha mẹ vào nhà.

Tống Cần nhìn chằm chằm vào A Hoa nhìn, càng xem càng kỳ quái.

"Tiểu Hải a, đây là cái động vật gì a, ta làm sao cho tới bây giờ chưa thấy qua?"

"Thứ bà chưa thấy qua còn rất nhiều, đồ chơi trong thành phố, bà một lão thái thái nông thôn gặp qua ở chỗ nào? Ngạc nhiên!" Lâm Văn trừng mắt nói nói.

"Cần ông để ý! Ta đang hỏi nhi tử ta, cũng không hỏi ông." Tống Cần liếc trắng Lâm Văn một chút.

Lâm Hải lắc đầu, một trận bật cười, cha mẹ thật sự là đi đến chỗ nào thì nhao nhao đến chỗ đó a.

"Mẹ, đây chính là một con chó Teddy, gọi là A Hoa, không biết ăn phải cái gì nên bị biến dị, cho nên bộ dáng tương đối kỳ quái."

"Chó Teddy? Chó Teddy trong TV cũng không phải như vậy a, biến hóa này cũng quá lớn đi."

A Hoa có bao nhiêu thông minh a, nghe xong xưng hô này của Lâm Hải, nguyên lai lão thái thái trước mắt này là nãi nãi a.

Lập tức chạy đến trước mặt Tống Cần, vây quanh Tống Cần lại là lắc đầu, lại là vẫy đuôi, không ngừng cọ lấy chân Tống Cần, hung hăng nũng nịu.

“U, chó này cũng thật đáng yêu a.” Yêu chó đoán chừng cũng là thiên tính của nữ nhân, Tống Cần vội vàng ngồi xổm người xuống, vuốt ve đầu A Hoa, ưa thích cỡ nào cũng không cần nhắc.

Lâm Hải một trận mắt trợn trắng, cái con chó chết này, thật biết vuốt mông ngựa a.

“Uy, Nữ quỷ đó đâu?” Lâm Hải không biết lần trước cùng Sở Lâm Nhi nói xong, nàng đến cùng là đi hay không.

“Ở trong phòng ngươi.” A Hoa vừa cùng Tống Cần đùa cợt, một bên nói nói.

Phốc!

Em gái ngươi, cái này là mặt dầy, đuổi cũng đuổi không đi.

Trước tiên đem cha mẹ bọn họ thu xếp tốt, xong việc lại tìm nàng tính sổ sách.

Dẫn cha mẹ đến phòng ngủ lầu hai.

“Cha, mẹ, các ngươi liền ở cái phòng này đi.”

“Ai nha, cái nhà này thật là tốt a, so với nhà của những người có tiền trong TV kia còn tốt hơn.” Tống Cần nhìn bốn phía, sờ sờ cái này, sờ sờ này, mừng rỡ đến không được.

“Hừ, nhìn chút tiền đồ của bà này, cái gì cũng chưa thấy qua.” Lâm Văn ở bên cạnh nhướn cổ nói nói.

“Ta liền chưa thấy qua, làm sao rồi? Ngươi cái lão già đáng chết, hôm nay tâm tình của ta tốt, ngươi chớ cùng ta kiếm chuyện a.”

“Ai”, Lâm Hải lắc đầu, cái này lại bắt đầu.

“Gâu Gâu!” A Hoa đột nhiên hướng phía Lâm Văn gọi hai tiếng, đem Lâm Văn làm giật mình.

Lâm Hải vừa định qua đá nó, kết quả A Hoa lập tức chạy tới vòng quanh chân Tống Cần làm nũng.

Lần này lại làm Tống Cần cao hứng đến hỏng.

“Ai u, cái A Hoa này thật là linh a, nhanh như vậy liền phân rõ người tốt người xấu, rất là ưa thích ta đi.” Tống Cần ngồi xổm người xuống, ôm đầu A Hoa vuốt ve một trận.

“Ngô, ngô...” Trong miệng A Hoa phát ra thanh âm mười phần hưởng thụ.

Mẹ nó, chó này thành tinh đi!

Lâm Hải cả kinh đến há to cả miệng.

Cha mẹ vừa mới đến, nó liền nhìn ra trong cái nhà này người nào có tiếng nói lớn, trước tiên liền nhảy ra cho thấy lập trường.

Không cần đoán, nhìn Tống Cần biểu lộ một mặt cao hứng liền biết rõ, con hàng này đã thành công, tuyệt đối có vị trí tại trong lòng Tống Cần.

“Ca, ta ở đâu a.” Lâm Vân nhìn phòng của cha mẹ xinh đẹp như vậy, nhất thời đối với gian phòng của mình cũng mong đợi.

“Tại sát vách, ta mang ngươi qua đi.” Liễu Hinh Nguyệt lôi kéo tay nhỏ của Lâm Vân đi qua.

“Oa! Thật xinh đẹp, ta cảm giác mình cũng là Công chúa a!” Lâm Vân vừa vào phòng, nhìn trong phòng trang trí màu hồng nhạt, cực kỳ cao hứng.

Gối lên hai tay nằm tại trên giường lớn mềm mại, Lâm Vân cảm giác giống như nằm mơ.

Nhìn bộ dáng của cha mẹ cùng muội muội đều rất cao hứng, trong lòng Lâm Hải cũng một trận ấm áp, làm cho người nhà sinh hoạt vui vẻ, Lâm Hải cảm thấy so với cái gì cũng có giá trị hơn.

Lúc này, Cường đầu trọc đi tới.

“Sư phụ, đồ vật cũng cất kỹ, nếu không trước mang sư gia bọn họ đi ăn cơm đi.”

Cường đầu trọc bây giờ nhìn Lâm Văn thế nhưng là phá lệ thân thiết, âm thanh sư gia này gọi, cũng là vô cùng tự nhiên.

Sư gia cũng đã nói, Cường tử làm người không tệ, muốn để sư phụ hảo hảo dạy mình đây.

Cường đầu trọc ngẫm lại, tâm lý cũng đẹp đến mức hoảng.

“Đi thôi, cha mẹ, mình ăn cơm trước.” Lâm Hải cũng có chút đói.

Lâm Văn đang ngồi ở trên giường tìm cảm giác, Lâm Hải vừa nói, liền vội vàng đứng dậy.

Kết quả mạnh mẽ đứng lên, kém chút đụng vào người Tống Cần.

“Ngươi liền không thể chậm một chút sao, đã bao lớn rồi, còn xúc động như thế.” Tống Cần cau mày nói nói.

“Ta nào biết cái giường này mềm như thế?” Lâm Văn rướn cổ.

“Gâu Gâu!” A Hoa thấy thế, xông tới phía Lâm Văn sủa inh ỏi một hồi.

Tống Cần lập tức liền cười như nở hoa.

“A Hoa ngoan, cắn cái lão già chán ghét kia cho ta!”

Tống Cần còn chưa nói xong, Cường đầu trọc lại xông qua, một chân đem A Hoa đạp qua một bên.

“Đậu móa ngươi cái chó chết, lại cùng sư gia của ta sủa lớn nữa, ta liền hầm ngươi!”

“Cường tử, ngươi đạp A Hoa làm gì, ai u A Hoa của ta, mau tới đây, nãi nãi nhìn xem có đau hay không?” Tống Cần oán trách nói một câu, vội vàng đem A Hoa ôm lấy, quá sức đau lòng.

Lần này, miệng Lâm Văn cũng lệch ra rồi.

“Cường tử, nếu cái con chó chết này còn dám sủa bậy, ngươi liền đánh nó cho ta!”

“Vâng ạ!” Cường đầu trọc toét miệng cười nói.

“Cường tử, ngươi đừng nghe cái lão già đáng chết này.” Tống Cần vội vàng nói nói.

“Ách...” Cường đầu trọc sờ lấy cái đầu trọc lớn, có chút không biết nên như thế nào cho phải.

“Uông uông uông!” Lúc này, A Hoa khiêu khích, hướng phía Cường đầu trọc sủa một trận.

“Cường tử, đánh nó!” Lâm Văn ở một bên nói nói.

“Chó chết, để cho ngươi kêu!” Cường đầu trọc lại muốn vọt qua.

A Hoa oạch cái liền chạy tới sau lưng Tống Cần.

“Gặp lần nữa ta đánh ngươi!” Cường đầu trọc hung dữ nói nói.

“Uông uông uông!” A Hoa trốn ở sau lưng Tống Cần, lại là một trận sủa inh ỏi.

“Đậu móa, có gan ngươi đi ra, chớ núp phía sau sư nãi nãi.” Cường đầu trọc chỉ vào A Hoa mắng nói.

“Uông uông uông!” A Hoa mới không ra đâu, trốn ở phía sau Tống Cần, không ngừng kêu.

“Ha ha, ta cái này bạo tính khí, ngươi đi ra cho ta!”

“Uông uông uông!”

“Ngươi đi ra!”

“Uông uông uông!”

“Đại gia ngươi, còn là chó đực liền đi ra cho ta!”

“Uông uông uông!”

...

“Ai da...” Lâm Hải sầu đến che trán, mẹ nó, có hai cái hàng tại đây, nhà này không có cách nào ở.

Lâm Văn thế nhưng là cười hỏng.

“Ha ha, Cường tử, đừng nghe lão bà tử kia nói, chó chết này dám ra đây, ngươi liền đánh nó cho ta!”

“Còn có, ngươi muốn theo Tiểu Hải học cái gì? Đều để hắn dạy ngươi, nếu hắn không hảo hảo dậy, ngươi nói cho ta biết, ta giúp ngươi đánh hắn!”

Cường đầu trọc nghe xong, càng hăng hái.

“Chó chết, ngươi đi ra cho ta, dám sủa sư gia của ta, ta con mẹ nó a đánh chết ngươi!”

“Uông uông uông!”

“Đậu móa, đi ra!”

“Uông uông uông!”

…

Đang lúc lộn xộn, bỗng nhiên có một bóng người từ trong phòng ngủ của Lâm Hải thổi qua.

Lâm Hải xem xét, chính là Sở Lâm Nhi.

“Đây chính là cha mẹ ngươi a, ta có cần cùng bọn họ chào hỏi hay không?” Khóe miệng Sở Lâm Nhi giống như cười mà không phải cười nói nói.

Đánh ngươi muội chào hỏi a, ngươi là một con quỷ, làm sao cùng người chào hỏi? Thổi âm phong a?

Nếu vậy còn không đem cha mẹ mình dọa sợ a.

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, đôi mắt của Sở Lâm Nhi sáng lên, bỗng nhiên bay tới chỗ A Hoa, cưỡi lên trên thân A Hoa.

“A Hoa, lên, cắn cái đầu trọc kia!” Khuôn mặt nhỏ của Sở Lâm Nhi mang theo hưng phấn, như cái kỵ sĩ chỉ huy A Hoa.

“Chó chết, ngươi có gan đi ra cho ta!”

“Uông uông uông!”

“A Hoa, nhanh lên cắn!”

…

Lâm Hải trợn mắt hốc mồm, một mặt khóc không ra nước mắt.

Em gái ngươi, cũng loạn thành một bầy, lại tới một cái thêm phiền.

Lâm Hải trong lòng kêu rên một tiếng, thời gian này không có cách nào qua!

Chương 120: Này muốn như thế nào ngươi mới hài lòng?

Hai chiếc xe của Lâm Hải cùng Cường đầu trọc, một trước một sau ra khỏi biệt thự, đi thẳng đến Vàng Son Lộng Lẫy.

Vàng Son Lộng Lẫy sửa sang cao cấp xa hoa, hoàn cảnh thanh nhã yên tĩnh cùng phục vụ nhiệt tình chu đáo, cũng lưu lại cho Lâm Hải ấn tượng rất sâu.

Lần trước sau khi cùng các bạn học nếm qua một lần, Lâm Hải còn không có quay lại, hôm nay cha mẹ đến, cái thứ nhất nghĩ đến cũng là mang theo cha mẹ qua chỗ này ăn bữa cơm.

Không đến hai mươi phút, xe liền đến cửa Vàng Son Lộng Lẫy.

“Ừm?” Vừa xuống xe, Lâm Hải trực tiếp mộng bức.

Cái này mẹ nó, làm sao lại bị niêm phong rồi? Trên cửa giấy niêm phong cũng đã dán lên.

“Anh em, đây là có chuyện gì a?” Lâm Hải cản một người đi đường hỏi.

“Ngươi còn không biết đường? Tập đoàn Hồ thị là sào huyệt của tổ chức tà ác, đã bị Chính Phủ tiêu diệt, cái Vàng Son Lộng Lẫy này là sản nghiệp của tập đoàn Hồ thị, cái này không phải cũng bị niêm phong theo nha.”

Đậu phộng, Vàng Son Lộng Lẫy lại là của tập đoàn Hồ thị.

Lâm Hải vẫn thật không nghĩ tới, một quán rượu kinh doanh tốt như vậy, lại là do đám Hồ Lai nhìn không đáng tin cậy kia làm

ra.

Đã bị niêm phong, vậy khẳng định là không ăn được, Lâm Hải đành phải lại tìm một nhà hàng ăn cao cấp khác.

Sau khi cơm nước xong, Lâm Hải để Cường đầu trọc đem Liễu Hinh Nguyệt đưa về nhà, chính mình thì lôi kéo cha mẹ cùng Lâm Vân về biệt thự.

Vừa về biệt thự, A Hoa liền ngoắt ngoắt cái đuôi, vây quanh Tống Cần thân mật đổi tới đổi lui, đem Tống Cần hống đến cao hứng không được.

Lâm Văn cái mũi hừ một cái, ngồi ở phòng khách xem TV qua.

Ngồi xe một ngày, cha mẹ cùng muội muội cũng mệt mỏi, tắm rửa, nhìn truyền hình một hồi, liền cũng trở về phòng ngủ.

Lâm Hải cũng trở về đến phòng ngủ của mình, thấy Sở Lâm Nhi nằm tại trên giường mình, đang tập trung tinh thần chơi cờ caro.

“Uy, ngươi cái này cả ngày cùng ta cùng giường chung gối, đuổi cũng không đi, có phải hay không nhìn ca ca lớn lên tương đối đẹp trai, lại người gặp người thích, nên đối với ca ca có ý đồ a?”

Lâm Hải ngã xuống giường, gối lên cánh tay nói nói.

“Bớt tưởng bở, liền ngươi tấm hàng này, còn không vào nổi pháp nhãn của bản Công chúa.” Sở Lâm Nhi con mắt đều không rời đi điện thoại di động, hừng hờ nói nói.

“Hứ, mồm không ứng với tâm.” Lâm Hải lườm một cái, trực tiếp thoát đến còn thừa một cái quần cộc.

“Uy, ngươi có thể mặc quần áo vào hay không!” Sở Lâm Nhi cọ cái ngồi dậy.

“Ta ở trong phòng của chính ta, tại sao phải mặc quần áo?”

“Ngươi…”

“Ngươi cái gì mà ngươi? Không phục ngươi cũng thoát a? Tới tới tới, thoát cho nhau đi a.” Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi duỗi ra hai tay.

“Hừ, lưu manh!” Sở Lâm Nhi tức đến nghiêng đầu qua một bên.

Lâm Hải nằm xuống, chợt nhớ tới chuyện Lưu Lượng nói sản nghiệp của tập đoàn Hồ thị gần đây muốn đấu giá.

Đậu móa, nếu Vàng Son Lộng Lẫy bị niêm phong, vậy khẳng định cũng phải đấu giá, không bằng ca ca đem chỗ đó mua xuống, chính mình làm lão bản đi.

Cứ như vậy, này mỗi ngày chẳng phải là muốn ăn cái gì liền ăn cái đó, muốn ăn mấy trận liền ăn mấy trận, oa cáp cáp, ngẫm lại cũng đẹp lắm đây.

Nghĩ đến liền làm, Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, đánh qua cho Bành Đào.

“Ngươi tốt, Lâm tiên sinh.” Ngữ khí của Bành Đào rất khách khí.

“Bành Cục trưởng, có cái sự tình muốn hỏi ngươi một chút, sản nghiệp của tập đoàn Hồ thị có phải gần đây muốn đấu giá hay không?” Lâm Hải cũng không dài dòng, đi thẳng vào vấn đề mà hỏi.

“Đúng, đại khái là ngay tại tuần sau đi.”

“Ồ? Vậy nhà hàng Vàng Son Lộng Lẫy, có ở bên trong phạm vi đấu giá hay không?”

“Vàng Son Lộng Lẫy? Có, đây là sản nghiệp đứng đầu của tập đoàn Hồ thị, rất nhiều người đang chú ý đây.”

“Ồ? Ta muốn cầm xuống cái Vàng Son Lộng Lẫy này, không biết cần bao nhiêu tiền?” Lâm Hải lập tức ngồi dậy.

“Ngươi muốn Vàng Son Lộng Lẫy?” Ngữ khí của Bành Đào hơi kinh ngạc, “Cái này cụ thể là do Đường Thị trưởng trong thành phố phụ trách, từ Pháp Viện đấu giá, phương diện giá tiền hay các phương diện khác ta cũng không rõ lắm.”

Lâm Hải chau mày, người trên quan trường, hắn có nhận biết cũng chỉ có mình Bành Đào, nếu như Bành Đào không giúp được gì, việc này liền không dễ làm.

“Lâm tiên sinh nếu có ý mà nói, ta có thể giúp ngươi hẹn gặp Đường Thị trưởng một lần, nhưng vị Đường Thị trưởng này, cũng không phải quá dễ nói chuyện.” Bành Đào dừng một cái, lại nói nói.

“Ồ?” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, “Vậy liền phiền phức Bành Cục trưởng, giúp ta hẹn một chút, mặc kệ Đường Thị trưởng có dễ nói chuyện hay không, chỉ cần có thể gặp mặt một lần, liền có cơ hội.”

“Vậy được, công việc của Đường Thị trưởng cũng khá bề bộn, cụ thể lúc nào có thời gian, ta cũng không xác định, chờ có tin tức, ta sẽ điện thoại cho ngươi đi.”

“Đa tạ.” Tắt điện thoại, đầu mi của Lâm Hải lại khóa lại.

Chính mình mặc dù bây giờ cũng coi là kẻ có tiền, nhưng muốn cầm xuống loại nhà hàng có quy mô như Vàng Son Lộng Lẫy, vẫn là kém có chút xa.

Đậu móa, giờ lấy tiền ở đâu đây?

Leng keng!

Đang nghĩ ngợi, Weachat bỗng nhiên vang.

Lâm Hải mở ra xem, là Thiết Quải Lý phát tới.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên, khoản trả tháng này đến chưa (phía sau là một loạt biểu lộ chảy nước bọt)

Thảo, đem việc này cũng quên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chờ một chút.

Lâm Hải không phải người quỵt nợ, huống chi đối với Thiết Quải Lý cũng là có kính trọng, ra khỏi phòng, qua trong xe gỡ xuống một bao thuốc lá, phát qua cho Thiết Quải Lý.

Thiết Quải Lý: Đa tạ thượng tiên. Đúng rồi, thượng tiên, lần trước Nam Cực Tiên Ông đến chỗ ta làm khách, đối với thuốc lá này cảm thấy cực kỳ hứng thú đâu, còn nói cùng ta muốn Weachat của ngươi.

A? Nam Cực Tiên Ông? Đây không phải là lão Thọ Tinh sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, biết rõ.

Lâm Hải khép điện thoại di động lại, nằm ở trên giường, tiếp tục suy nghĩ sự tình tiền bạc.

“A? WTF, thế nào đem cái này quên mất.” Bỗng nhiên, trong đầu Lâm Hải lóe lên linh quang.

Mở ra điện thoại di động, lại phát cái tin tức cho Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cách điều chế thuốc cao da chó của người còn có đó hay không?

Thiết Quải Lý: Cách điều chế? Trong truyền thừa Dược Vương của ta cũng bao quát a? Cũng là cái Cốt Linh Cao kia a.

Ngạch... Lâm Hải cuồng mồ hôi, đậu móa, nguyên lai chính là cái Cốt Linh Cao kia a, chính mình còn tưởng phải là thuốc cao da chó đây.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, cách điều chế Cốt Linh Cao liền xuất hiện trong đầu.

“Giống như cũng không phải loại hiếm lạ gì?” Lâm Hải nhìn một chút, đều là một số trung dược phổ biến.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chỉ những thứ trung dược này phối cùng một chỗ sao? Đơn giản như vậy?

Lâm Hải cảm thấy cần phải lại xác nhận một chút.

Thiết Quải Lý: Cách điều chế tuy đơn giản, nhưng khó ở nắm giữ hỏa hầu cùng tỉ lệ phối hợp lượng dược, chỉ cần hơi có sai lệch, liền sẽ trở thành độc dược.

Đậu phộng, khủng bố như vậy?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy thì tốt, ta thử làm một cái nhìn xem.

Ngày thứ hai, Lâm Hải hẹn Liễu Hinh Nguyệt, bồi tiếp cha mẹ cùng Lâm Vân đi dạo một ngày, hai cái lão nhân cũng rất vui vẻ.

Trên đường đi, Liễu Hinh Nguyệt kéo cánh tay Tống Cần, cười cười nói nói, thỉnh thoảng đem Lâm Văn cũng dẫn tới bên trong đề tài, không đến mức vắng vẻ ông, cái này khiến cặp vợ chồng Lâm Văn đối Liễu Hinh Nguyệt ưa thích không được, ban đêm nhất định phải lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt đến trong nhà ăn cơm.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Hải lái xe đưa Liễu Hinh Nguyệt về nhà.

Liễu Hinh Nguyệt ngồi ở vị trí kế bên tài xế, trong miệng bất tri bất giác hừ hừ tiểu khúc.

“U, cô gái nhỏ tâm tình không tệ a?” Lâm Hải ở bên cạnh trêu ghẹo nói.

“Hừ, đương nhiên!” Cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt nhếch lên, lộ ra cái biểu lộ đắc ý.

“Uy, em sẽ không cảm thấy qua cửa này của công công bà bà, liền an gối không lo đi.”

Liễu Hinh Nguyệt sững sờ, sau đó một mặt khẩn trương bắt lấy cánh tay Lâm Hải.

“Lâm Hải, đừng nói Vân Vân đối với em không hài lòng đi? Em nhìn không giống a?”

Lâm Hải buồn cười một trận, “Sức tưởng tượng của em quá phong phú đi.”

“Không phải Vân Vân? Này...”

“Ai”, Lâm Hải lắc đầu, “Em đã đem một người mấu chốt nhất quên mất nha.”

“Mấu chốt nhất?” Liễu Hinh Nguyệt sững sờ, nhưng sau đó, nhìn thấy khóe miệng Lâm Hải nở nụ cười xấu xa, nhất thời hiểu được.

“Chán ghét.” Liễu Hinh Nguyệt giận cười đánh Lâm Hải một quyền.

“Anh nói thế nhưng là nghiêm túc a.” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng nghiêm túc.

“Này, này muốn như thế nào anh mới hài lòng?” Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu, nhỏ giọng nói nói.

Lâm Hải nhìn bộ dáng thẹn thùng của Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng nhất thời rung động.

“Hắc hắc hắc...” Lâm Hải không nói chuyện.

“A, đừng làm rộn, lo lái xe đi.” Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng đẩy Lâm Hải đi.

“Không có việc gì, anh...”

“Cẩn thận!” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng.

Lâm Hải C-K-Í-T..T...T một tiếng, đem xe phanh lại, kinh hãi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người!

Chương 121: Đào Hoa Kiếp

“Đậu phộng, đụng người!” Lâm Hải vội vàng nhảy xuống xe, nhìn xem người thế nào.

Vừa xuống xe, chỉ thấy tại vị trí đầu xe, có một người thanh niên mặc âu phục ngồi dưới đất, một mặt thất thần chán nản.

“Anh em, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải cẩn thận hỏi.

“A?” Thanh niên ngẩng đầu, trên mặt có chút ngốc trệ.

“Ta nói, có muốn ta đưa ngươi đi bệnh viện nhìn xem thế nào hay không?” Lâm Hải sắc mặt lo lắng hỏi.

“Há, không cần, ngươi không hề đụng vào ta, là chính ta hoảng hốt, ngã sấp xuống.” Thanh niên lắc đầu.

Lâm Hải trong lòng ấm áp, nhìn xem vẫn là nhiều người tốt a, người anh em này tuy nhìn biểu tình có chút ngốc trệ, nhưng tâm lại không xấu, không có thừa cơ lừa bịp chính mình một trận a.

Lâm Hải không khỏi sinh ra một tia hảo cảm đối với người này, vội vàng đem y nâng dậy.

“Chuyện gì xảy ra?” Bỗng nhiên, một cỗ chiếc moto cảnh sát từ phía sau bắn tới.

Xe gắn máy dừng lại, một cái nữ cảnh vóc người cao gầy, tướng mạo tuấn mỹ đi tới.

“Là ngươi?” Hứa Điềm nhìn thoáng qua một cái, liền nhận ra Lâm Hải, “Thế nào, đụng người? Có nặng lắm không?”

“Không đụng vào, bất quá người anh em này bị té một cái.” Lâm Hải nói nói.

Hứa Điềm có chút hoài nghi, đem đầu chuyển hướng sang nam tử được Lâm Hải đỡ.

“Ừm? Ngươi, ngươi là thư ký của Đường Thị trưởng?” Hứa Điềm một mặt kinh ngạc.

Thư ký của Đường Thị trưởng? Lâm Hải sững sờ.

“Ngươi là?” Thanh niên không nhớ rõ lúc nào gặp qua cái mỹ nữ cảnh sát trước mắt này.

“Thật đúng là ngươi, đầu tuần ngươi cùng Đường Thị trưởng, đến thị sát chi đội cảnh sát giao thông của chúng ta, ta đã gặp qua ngươi.”

“A.” Thanh niên buồn bã ỉu xìu gật gật đầu.

“Ngươi không sao chứ? Nhìn ngươi trạng thái không tốt lắm?” Hứa Điềm nghi hoặc hỏi.

“Không có việc gì, các ngươi không cần phải để ý đến ta, còn có, hắn cũng không hề đụng vào ta, ngươi đừng làm khó hắn.” Thanh niên lại chỉ chỉ Lâm Hải, sau đó cúi đầu, một mặt sa sút mà đi.

“Cái kia, Tiểu Điềm Điềm…”

“Ngươi kêu người nào là Tiểu Điềm Điềm!” Hứa Điềm vừa trừng mắt.

“Tốt a, cảnh sát a di…”

“Không được kêu cảnh sát a di!”

Lâm Hải trợn trắng mắt, mẹ nó, cùng ngươi nói một câu làm sao lao lực như vậy đâu?

“Đồng chí cảnh sát, ngươi nói người vừa rồi kia, là thư ký của Đường Thị trưởng sao?”

“Đúng a.” Hứa Điềm gật gật đầu.

“Cái kia, thành phố Giang Nam chúng ta có mấy cái Đường Thị trưởng?”

“Liền một cái a, Đường Sâm Đường phó Thị trưởng, phân công quản lý Chính Pháp.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun.

“Cái gì cái gì? Đường Tăng?” Con mắt Lâm Hải trợn thật lớn.

Hứa Điềm trợn mắt trừng một cái, tức giận nói nói.

“Đường Sâm, là rừng rậm dày đặc! Cái lỗ tai gì!”

Mẹ nó, danh tự được, Lâm Hải buồn cười một trận.

“Này không cần hỏi, bí thư của ông ta, không phải họ Tôn chứ, hay là họ Hầu?” Lâm Hải mang theo trêu tức nói nói.

“Đúng a, họ Hầu, gọi Hầu Tiên Phẩm, ngươi làm sao biết?” Hứa Điềm một mặt kinh ngạc.

Phốc!

“Ha ha ha ha...” Lâm Hải thực sự nhịn không được, cười rộ lên.

Mẹ nó, thật sự xảo như vậy a.

“Ngươi cười cái gì?” Hứa Điềm một mặt kỳ quái.

“Không có việc gì, không có việc gì, ta chẳng qua là cảm thấy, Đường Thị trưởng quá biết chọn thư ký, dùng họ Hầu làm bí thư, tuyệt đối là tri nhân thiện nhậm (*biết người khéo dùng) a!” Lâm Hải nín cười, giơ ngón tay cái lên.

A? Thảo, chính mình không phải vừa vặn muốn cầu cạnh Đường Thị trưởng sao? Cái thư ký Đường Thị trưởng này đang ở trước mắt, đó là cái thời cơ a!

Lâm Hải bỗng nhiên kịp phản ứng.

Hắn tuy không ở quan trường, nhưng cũng biết thư ký là người thân mật nhất bên người lãnh đạo, nếu như có thể đem cái Hầu thư ký này giải quyết, này liền không thành vấn đề.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vội vàng chạy theo.

“Hầu ca! Hầu ca...” Lâm Hải một bên chạy, một bên hô.

Hô hào hô hào, Lâm Hải đã cảm thấy có điểm gì là lạ.

Mẹ nó, Đường Thị trưởng gọi là Đường Sâm, chính mình lại hô hào Hầu ca Hầu ca, làm sao hắn lại có loại cảm giác thành Bát

Giới?

“Ngươi đang gọi ta?” Hầu Tiên Phẩm quay đầu.

“Đúng vậy a, Hầu ca, bất kể như thế nào, là ta lái xe đem ngươi hù đến, không bằng tìm một chỗ uống hai chén, để huynh đệ an ủi cho ngươi một chút, nói lời xin lỗi, ngươi thấy thế nào.”

“Không cần.” Hầu Tiên Phẩm lắc đầu, tiếp tục quay đầu đi lên phía trước.

Thảo, này làm sao xử lý a? Lâm Hải lại một hồi sầu.

Nhìn biểu lộ của Hầu thư ký, một bộ dáng thất hồn lạc phách, tựa hồ gặp được chuyện gì a, đoán chừng coi như mình tìm y, y cũng không có tâm tình giúp mình làm việc đi.

Lâm Hải không khỏi có chút thất vọng.

“Ừm?” Đột nhiên, Lâm Hải phát hiện, Thiên Nhãn Thần Thông của chính mình vậy mà tự động mở ra.

“Có biến?” Lâm Hải sững sờ, liếc nhìn bốn phía một vòng, không có phát hiện bất cứ dị thường nào.

“Kỳ quái.” Lâm Hải buồn bực một trận.

“A?” Bỗng nhiên, Lâm Hải phát hiện, phía trước cách đó không xa, trên đầu Hầu Tiên Phẩm, lại ẩn ẩn có một tầng hào quang màu hồng đào nhàn nhạt.

“Đậu phộng, Đào Hoa Kiếp!” Trong đầu Lâm Hải, trực tiếp nhận ra tầng hào quang màu hồng đào này.

Lâm Hải trong lòng, lập tức có chủ ý.

“Hầu ca, chờ một chút.” Lâm Hải đi gấp hai bước, theo sau.

“Còn có việc?” Hầu Tiên Phẩm nhướng mày, hơi không kiên nhẫn.

“Hầu ca, ta lúc ở nông thôn, từng cùng một cái lão tiên sinh, học qua một chút thuật coi tướng, nếu như ta đoán không sai, ngươi bây giờ, tựa hồ tại phạm Đào Hoa Kiếp a.” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng sâu xa khó hiểu.

Hầu Tiên Phẩm được nghe, mạnh mẽ kinh hãi, bộ dáng chán nản trên mặt trong nháy mắt được rút đi.

“Ngươi nói cái gì?” Hầu Tiên Phẩm mang theo khẩn trương nói nói.

“Ta nói, Hầu ca ngươi phạm Đào Hoa Kiếp, mấy ngày nay, hẳn là bị nữ nhân quấy nhiễu, nếu như xử lý không tốt, chẳng những quan hệ đến con đường làm quan của ngươi, thậm chí sẽ thân bại danh liệt a.”

Tinh quang trong mắt Hầu Tiên Phẩm lóe lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

Lâm Hải cũng không nói chuyện, mặt mỉm cười, không sợ chút nào cùng Hầu Tiên Phẩm nhìn nhau.

Hồi lâu.

“Hô...” Hầu Tiên Phẩm thở dài ra một hơi.

“Ngươi thật hiểu thuật coi tướng?”

“Ta biết hay không, tin tưởng Hầu ca hiện tại, tâm lý đã nắm chắc.” Lâm Hải từ biểu lộ của Hầu Tiên Phẩm, đã biết rõ, chính mình nói đến đúng chỗ.

“Này, có phương pháp phá giải hay không?” Ngữ khí của Hầu Tiên Phẩm có chút vội vàng.

"Lên xe rồi nói!" Lâm Hải gặp thời cơ đến, trước tiên đem Hầu Tiên Phẩm mang lên xe của mình rồi lại nói.

"Tốt!" Hầu Tiên Phẩm gật đầu một cái, đi theo Lâm Hải lên xe.

"Đồng chí cảnh sát, chúng ta đi trước." Lâm Hải hướng phía Hứa Điềm phất phất tay, nổ máy xe.

"Hầu ca, đây là bạn gái của ta, Liễu Hinh Nguyệt, Hinh Nguyệt, gọi Hầu ca."

"Hầu ca tốt." Liễu Hinh Nguyệt nhu thuận cùng Hầu Tiên Phẩm chào hỏi.

"Ngươi tốt." Hầu Tiên Phẩm rất có phong độ gật gật đầu.

"Hinh Nguyệt, anh trước đưa em về nhà, sau đó anh cùng Hầu ca có chút việc muốn làm." Lời nói của Lâm Hải cũng là nói cho Hầu Tiên Phẩm nghe.

Dù sao loại sự tình như Đào Hoa Kiếp này, đổi thành người nào cũng không muốn để cho người ta biết rõ.

Huống chi, Hầu Tiên Phẩm còn là loại người trên quan trường đâu.

Đem Liễu Hinh Nguyệt đưa lên nhà, Lâm Hải trở lại trong xe.

Vừa lên xe, Hầu Tiên Phẩm liền lại gần.

"Bằng hữu, Đào Hoa Kiếp này, có phương pháp phá giải hay không?"

"Hầu ca, ta gọi Lâm Hải, ngươi bảo ta Tiểu Lâm hoặc là Tiểu Hải đi." Lâm Hải trước tự giới thiệu mình một chút.

"Về phần cái Đào Hoa Kiếp này phá giải như thế nào, ngươi nhất định phải trước nói cho ta biết, trên người ngươi đến cùng xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải một mặt trịnh trọng nói.

“Cái này...” Hầu Tiên Phẩm có chút do dự.

“Hầu ca, đừng có giấu bệnh sợ thầy a.”

Hầu Tiên Phẩm cắn răng một cái, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn.

“Tốt! Tiểu Lâm, Hầu ca tin tưởng ngươi, liền cùng ngươi nói nói, nguyên do của chuyện này!”

Chương 122: Đủ vô sỉ, ta thích

Nguyên lai, mấy tháng trước, Hầu Tiên Phẩm tại trong hôn lễ của một cái đồng học, nhận biết một cô gái xinh đẹp gọi là Đào Đào.

Trên thân Đào Đào phảng phất có một loại ma lực, Hầu Tiên Phẩm lần đầu tiên gặp, liền bị nàng ta hấp dẫn thật sâu, mà Đào Đào tựa hồ cũng có ý đối với Hầu Tiên Phẩm, hai người liền trao đổi số điện thoại.

Kết giao một đoạn thời gian, cảm giác mà Đào Đào cho Hầu Tiên Phẩm là ôn nhu lại xinh đẹp, còn biết quan tâm người, quả thực giống như nữ hài bên trong lý tưởng của mình.

Trong lòng Hầu Tiên Phẩm đều đã nhận định, cả đời này, không phải Đào Đào là không lấy.

Nhưng gần nhất một tuần lễ này, Hầu Tiên Phẩm phát hiện không hợp lý.

Cho dù là trong lúc đi làm, không cùng Đào Đào một chỗ, thì đầy trong đầu chính mình cũng đều là bóng dáng của Đào Đào, có đôi khi một cuộc điện thoại của Đào Đào, cũng làm cho Hầu Tiên Phẩm ngơ ngác cười ngây ngô đến mấy phút.

Hầu Tiên Phẩm không phải loại người không có tự chủ, y bắt đầu cảm thấy, chuyện này có chút khác thường, tâm trí của chính mình giống như bị người khống chế.

Thế là, Hầu Tiên Phẩm thử tận lực không nghĩ tới Đào Đào, sau đó, một màn đáng sợ liền xuất hiện.

Đào Đào vậy mà lại thường cách một đoạn thời gian, liền sẽ chủ động xuất hiện tại trong đầu Hầu Tiên Phẩm, dù xua đi thế nào cũng sẽ không xua tan, mà đoạn thời gian Đào Đào xuất hiện ở trong đầu kia, chính mình phảng phất như bị người khống chế, làm đều là làm một số sự tình khácthường.

Hôm nay, thư ký Vương Diễm của chủ tịch tập đoàn Triệu thị, tìm tới Hầu Tiên Phẩm, nghe ngóng sự tình đấu giá sản nghiệp của tập đoàn Hồ thị.

Hầu Tiên Phẩm làm thư ký nhiều năm, đương nhiên biết rõ cái gì nên nói cái gì không nên nói, liền chuẩn bị đem nàng ta đuổi đi.

Ngay tại lúc này, Đào Đào đột nhiên xuất hiện tại trong đầu Hầu Tiên Phẩm, không ngừng ám chỉ y, đem tất cả những gì mình biết rõ đều nói cho Vương Diễm.

Hầu Tiên Phẩm ý thức được bản thân có thể nói cái gì, hay không thể nói cái gì, nhưng hết lần này tới lần khác, miệng của chính mình thế mà không bị mình khống chế, đem tất cả những gì mình biết đều nói ra.

Mà vừa lúc, Đường Thị trưởng đi ngang qua cửa phòng, mắt cũng thấy hết thảy.

Phía dưới tức giận, Đường Thị trưởng liền đem Hầu Tiên Phẩm thóa mạ một chầu, cũng đuổi ra ngoài.

Hầu Tiên Phẩm du đãng cả ngày tại trên đường cái.

Hồi tưởng đến những chuyện phát sinh trong khoảng thời gian này, y càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng hãi!

Kinh hãi là, sự tình của Đào Đào đã hoàn toàn vượt qua phạm vi nhận biết của y, tựa như một cái đồng thoại về phù thủy, khống chế thần chí của chính mình, quả thực suy nghĩ tỉ mỉ thì cực kỳ đáng sợ!

Sợ là, Đường Thị trưởng có thể hay không bởi vì việc này, sẽ không tiếp tục trọng dụng chính mình.

Ngẫm lại chính mình từ một cái thanh niên nông thôn, thông qua phấn đấu, nỗ lực so với người thường vất vả gấp trăm lần, mới đi cho tới vị trí hôm nay này, nếu như cũng bởi vì mấy câu nói trái lương tâm hôm nay mà hủy hoại chỉ trong chốc lát, vậy y liền hối hận chết.

Phía dưới hoảng sợ, Hầu Tiên Phẩm càng nghĩ càng tuyệt vọng, liền giống như thất hồn lạc phách, cảm giác mình cả đời này, xem như triệt để xong.

Cũng chính là dưới loại tình huống này, Hầu Tiên Phẩm mới kém chút bị xe của Lâm Hải đụng vào, mới có sự tình về sau.

Lâm Hải nghe xong, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Từ miêu tả của Hầu Tiên Phẩm mà xem, thì cái Đào Đào này khẳng định không phải là người bình thường, nhưng tri thức của Lâm Hải ở phương diện này, thật sự là thiếu thốn đến ác, trừ mạc danh kỳ diệu biết rõ trên đỉnh đầu Hầu Tiên Phẩm là Đào Hoa Kiếp ra, còn lại hoàn toàn không biết.

“Tiểu Lâm a, tình huống chính là như vậy, ngươi nhìn, có biện pháp nào phá giải hay không?” Hầu Tiên Phẩm mang theo khẩn trương hỏi.

“Hầu ca a, tình huống này của ngươi quá phức tạp, để cho ta ngẫm lại đi, ngày mai nói cho ngươi đáp án a.” Lâm Hải chỉ có thể kéo dài trước, chờ đi về hỏi hỏi đám thần tiên đậu bỉ kia rồi lại nói.

“Còn muốn ngày mai a.” Ánh mắt Hầu Tiên Phẩm rõ ràng ảm đạm, nhưng không khỏi nhanh chóng liền khôi phục lại.

“Tốt, Tiểu Lâm, vậy liền nhờ ngươi, đây là danh thiếp của, ngươi có tin tức, liền gọi điện thoại cho ta.”

“Ừm.” Lâm Hải lái xe đem Hầu Tiên Phẩm đưa trở về, rồi mới lái xe về nhà.

Về đến nhà, cha mẹ bọn họ đã sớm ngủ, Lâm Hải trực tiếp về trong phòng của chính mình.

Vừa vào phòng, chỉ thấy Sở Lâm Nhi đang nâng điện thoại di động, tập trung tinh thần chơi cờ caro, ngay cả mình đi vào, cũng không ngẩng đầu đến một chút.

Lâm Hải không khỏi cảm thán một trận.

Lại là một cái thanh niên tốt si mê tại trong trò chơi a.

Nếu như bị ba nàng biết rõ, con gái của ông ta bị chính mình biến thành thiếu niên nghiện net, sai, là thiếu niên không thể rời khỏi máy, không biết có thể hay không trực tiếp đem chính mình bắt tới Địa Phủ, ném vào trong chảo dầu, chiên trước mười lần tám lần rồi tính.

Lâm Hải nằm ở trên giường, lấy điện thoại di động ra, ngẫm lại, vẫn là gửi tin tức cho Ngộ Không trước.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, làm sao phá giải được Đào Hoa Kiếp, ngươi biết không?

Tin tức của Ngộ Không rất nhanh liền phát tới.

Ngộ Không: Huynh đệ, ngươi phạm phải Đào Hoa Kiếp sao? A ha ha, phá giải cái gì, hảo hảo hưởng thụ là được.

Ngạch... Lâm Hải tức xạm mặt lại.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, là một bằng hữu của ta phạm phải Đào Hoa Kiếp a, hiện tại đang cực kỳ thống khổ, nhu cầu cấp bách cần phương pháp phá giải a.

Ngộ Không: Cái này dễ nói, tìm tới chủ Đào Hoa Kiếp, vơ đũa cả nắm, một đòn chết chắc là được.

Ai u ta qua, Lâm Hải nhanh điên, mỗi lần theo cái con khỉ này hỏi sự tình gì, đều là bạo lực như vậy, ngươi a cho rằng ca ca ta là ngươi hay sao?

Từ chỗ Ngộ Không đây là không hỏi ra cái gì, Lâm Hải ngẫm lại, đi hỏi Thiết Quải Lý đi, Thiết Quải Lý nhìn đáng tin hơn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi biết rõ cách nào để phá giải Đào Hoa Kiếp sao?

Thiết Quải Lý: Đào Hoa Kiếp! (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Trời ạ, thật mẹ nó phục! Lâm Hải chửi thầm một câu.

Cái Thiết Quải Lý này lúc nào cũng mình nói chuyện phiếm, có thể không khiếp sợ a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ý gì?

Lâm Hải có chút không kiên nhẫn.

Thiết Quải Lý: Ai, đào trong hoa viên đào hoa kiếp, hoa ở trong vườn kiếp trong lòng a.

Mẹ nó, Lâm Hải lúc này tức a, vừa rồi còn nói ngươi đáng tin, làm sao lại ngâm bên trên thơ rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói chuyện đơn giản đi!

Thiết Quải Lý: Tam đệ Lữ Đồng Tân của ta, là Đào Hoa Kiếp mấy đời, đều do tâm lên, tình cảm không ngừng, hoa đào khó giải a.

Lâm Hải lần này hiểu.

Thảo, ý tứ này chính là, Đào Hoa Kiếp không cách nào phá giải?

Này nhưng phải làm sao bây giờ a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Liền thật không có cách nào?

Thiết Quải Lý: Nếu không có tình cảm chỉ có kiếp, thì có thể thông qua ngoại lực để phá giải.

Thảo, Lâm Hải trợn trắng mắt.

Vậy là phía trước nói đều là nói nhảm a, chờ cũng là câu này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái ngoại lực gì?

Thiết Quải Lý: Hoa đào, còn có tên là Hàm Trì, bất quá Hàm Trì là cách gọi của phàm nhân, kỳ thực cũng là Thiên Đình Dao Trì của chúng ta, ngươi chỉ cần tìm Dao Trì Tiên Tử, lấy một bầu nước Dao Trì, giội ở chính giữa bên trên đầu người trúng kiếp, thì Đào Hoa Kiếp tự giải, bất quá, người chủ Đào Hoa Kiếp cùng người có tình cảm trong kiếp, cũng sẽ bị chặt đứt trọn thế.

Lâm Hải lần này liền hiểu rõ, không phải liền là tìm Dao Trì Tiên Tử nha.

Lâm Hải mở ra quầy giao dịch Thiên Đình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Dao Trì Tiên Tử, có ở đó hay không?

Chờ một lát.

Dao Trì Tiên Tử: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ở đây, đạo hữu có chuyện gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể hướng Tiên tử xin một bầu nước Dao Trì hay không?

Câu nói này của Lâm Hải này vừa phát ra, nhất thời kích thích ngàn cơn sóng.

Ngộ Không: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, huynh đệ, thật là nghĩ không ra, ngươi còn có cái yêu thích này (phía sau là một chuỗi biểu lộ cười xấu xa)

Ma Lễ Thanh: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, oa cáp cáp, người trong đồng đạo a, nghĩ không ra ngươi dám ở trong đám công khai muốn, đủ vô sỉ, ta thích!

Hằng Nga: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, chán ghét, ngươi có phải nhìn thấy người ta mới ra đến hay không? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Thất Tiên Nữ: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, soái ca, chân nhân bất lộ tướng a, ẩn tàng thật sâu a. (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Trư Bát Giới: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ha ha, lão Trư ta hôm qua mới vụng trộm đi qua Dao Trì, nơi đó, thơm quá a.

...

Mẹ nó, tình huống như thế nào?

Lâm Hải nhìn lấy đám thần tiên đậu bỉ này từng cái @ chính mình, nói lời nói mạc danh kỳ diệu, nhất thời mộng bức.

Đậu móa, nơi này giống như có vấn đề a.

Lâm Hải vội vàng lại phát một cái tin tức cho Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tình huống trong đám là như thế nào? Nước Dao Trì đến cùng là cái gì?

Thiết Quải Lý rất nhanh liền đáp tin lại.

Chỉ là, Lâm Hải xem xét nội dung của cái tin này, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

Mẹ nó, hố cha a!

Nhìn trong đám vẫn còn tiếp tục @ chính mình, Lâm Hải tru lên một tiếng bi thảm.

“Xin trả hình tượng tốt đẹp của lão tử lại đây!!!”

Chương 123: Mặt nạ dưỡng da bảo đảm giữ ẩm Mỹ Mỹ Đát

Lâm Hải nhìn tin tức màThiết Quải Lý phát tới, tức giận đến hận không thể xuyên qua điện thoại, tại bên trên cái chân què, lại hung hăng đá lên hai cước.

Thật hố cha hắn a, ngươi a làm sao không nói sớm, Dao Trì là địa phương mà các tiên nữ tắm rửa a.

Cái này mẹ nó tại trong đám ở trước mặt mọi người muốn nước tắm của các tiên nữ, còn không phải để đám thần tiên đậu bỉ kia chế giễu đến chết sao?

Xong, danh dự của ca ca tại trong đám, hoàn toàn bị hủy a, đoán chừng trực tiếp có thể sóng vai cùng hai anh em Trư Bát Giới, và Ma Lễ Thanh này.

Lúc này, lại có người @ chính mình.

Lâm Hải xem xét, là Dao Trì Tiên Tử.

Dao Trì Tiên Tử: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đạo hữu, đừng có nhàm chán như vậy! (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Thảo, cái này cần tranh thủ thời gian vãn hồi cục diện a, nói thật đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Dao Trì Tiên Tử, Tiên tử đừng hiểu lầm, ta là có một cái bằng hữu, đang ở trong Đào Hoa Kiếp, nhu cầu cấp bách cần nước Dao Trì, đến phá giải kiếp số, bởi vậy mới đặc biệt hướng Tiên tử đòi hỏi một bầu Nước Dao Trì, xin Tiên tử thành toàn.

Không đợi Dao Trì Tiên Tử trả lời, đám thần tiên đậu bỉ kia lại nhao nhao phát biểu, chỉ là cái nội dung phát biểu này, để Lâm Hải hận không thể cho mỗi người bọn họ hai cái tát tai.

Ma Lễ Thanh: @ Dao Trì Tiên Tử, Tiên tử đừng hiểu lầm, ta là có một cái bằng hữu, đang ở trong Đào Hoa Kiếp, nhu cầu cấp bách cần nước Dao Trì, đến phá giải kiếp số, bởi vậy mới đặc biệt hướng Tiên tử đòi hỏi một bầu Nước Dao Trì, xin Tiên tử thành toàn.

Lôi Thần: @ Dao Trì Tiên Tử, Tiên tử đừng hiểu lầm, ta là có một cái bằng hữu, đang ở trong Đào Hoa Kiếp, nhu cầu cấp bách cần nước Dao Trì, đến phá giải kiếp số, bởi vậy mới đặc biệt hướng Tiên tử đòi hỏi một bầu Nước Dao Trì, xin Tiên tử thành toàn.

Trư Bát Giới: @ Dao Trì Tiên Tử, Tiên tử đừng hiểu lầm, ta là có một cái bằng hữu, đang ở trong Đào Hoa Kiếp, nhu cầu cấp bách cần nước Dao Trì, đến phá giải kiếp số, bởi vậy mới đặc biệt hướng Tiên tử đòi hỏi một bầu Nước Dao Trì, xin Tiên tử thành toàn.

...

Mẹ nó, Lâm Hải cái này tức a, cái đám vô sỉ này, thế mà trực tiếp phục chế phát biểu của chính mình!

Cái này không phải là theo chân thêm phiền mà!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Dao Trì Tiên Tử, Tiên tử, ta nói đều là thật! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Kết quả, tin tức vừa phát ra, đám hàng này lại đuổi tới.

Trư Bát Giới: @ Dao Trì Tiên Tử, Tiên tử, ta nói đều là thật! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Nhị Lang Thần: @ Dao Trì Tiên Tử, Tiên tử, ta nói đều là thật! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Thái Bạch Kim Tinh: @ Dao Trì Tiên Tử, Tiên tử, ta nói đều là thật! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

...

Phốc! Đại gia ngươi!

Lâm Hải sắp điên!

Đám Trư Bát Giới Ma Lễ Thanh đùa bức này đi theo quấy rối cũng coi như thôi đi, mẹ nó Thái Bạch Kim Tinh, ngươi cũng cao tuổi rồi, đi theo lẫn vào cọng lông a!

Lâm Hải lúc này thật không biết làm như thế nào cho phải.

Đúng lúc này, Dao Trì Tiên Tử nói chuyện.

Dao Trì Tiên Tử: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ta không biết ngươi là đang hồ nháo, hay là nói thật, như vậy đi, dùng điểm Công đức đến mua đi, nếu như ngươi là hồ nháo, ta tin tưởng, số điểm Công đức ta muốn, sẽ để cho ngươi thịt đau đến mức khi nghe đến hai chữ Dao Trì liền phát run.

Ta xxx ngươi nhóm đùa bức đại gia này!

Lâm Hải phiền muộn đến hỏng.

Mẹ nó, rõ ràng có thể xin tốt, kết quả để nhóm đùa bức này vừa quấy rối, nhất định phải dùng điểm Công đức để mua.

Mà hơn nữa, nghe khẩu khí của Dao Trì Tiên Tử kia, số lượng điểm Công đức kia, tuyệt đối không phải con số nhỏ a.

Nhưng mình bây giờ liền đến một cái điểm Công đức cũng đều không có, phải làm sao mới ổn đây a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Dao Trì Tiên Tử, có thể lấy vật đổi vật hay không?

Lâm Hải nghĩ đến, chỉ có đem đồ vật tới đổi.

Dao Trì Tiên Tử: Có thể.

Lâm Hải thả lỏng một hơi, chỉ cần có thể dùng đồ vật tới đổi là được.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Dao Trì Tiên Tử, có thể để cho Đại Thánh giúp đỡ truyền lại cùng chuyển giao hay không, hạn mức bạn tốt của ta đã đến mức cao nhất.

Chờ một lát, tin tức của Dao Trì Tiên Tử liền trở lại, chỉ là khi Lâm Hải nhìn, tâm đều lạnh.

Dao Trì Tiên Tử: Ta trừ Thái Thượng Lão Quân ra, không có thêm Weachat bất kỳ người nào, ngươi muốn mà nói, liền thêm ta làm bạn tốt đi, người khác, ta không thêm.

Ai nha, thật mẹ nó có cá tính, sầu chết bảo bảo.

Leng keng!

Lúc đang nghĩ ngợi nên làm cái gì, Lâm Hải bỗng nhiên thu đến một cái tin tức tăng thêm bạn tốt.

“Thêm bạn muội ngươi a thêm, ca ca cũng nói đến hạn.” Lâm Hải tùy ý mở ra nhìn một chút.

Một cái ảnh chân dung cực lớn, để Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra.

Lão Thọ Tinh, Nam Cực Tiên Ông!

Số lượng bạn tốt của ngài đã đạt hạn mức cao nhất, không thể tăng thêm!

Lâm Hải thở dài, liền phải đem Weachat đóng lại.

Leng keng!

Lại là một tiếng tin tức nhắc nhở.

Nam Cực Tiên Ông vì ngươi khuếch trương cho số lượng một cái bạn tốt, tốn hao một trăm vạn điểm Công đức.

Cái gì! Con mắt Lâm Hải trực tiếp liền thẳng.

Nam Cực Tiên Ông có phải bị rút não hay không? Bỏ ra cái giá lớn như vậy, khuếch trương cho mình sao?

Cái này là có cái ý tứ gì nha?

Lâm Hải nhất thời mộng bức.

Thảo, mặc kệ, có số lượng bạn tốt, trước dùng rồi lại nói.

Lâm Hải trực tiếp tăng thêm Dao Trì Tiên Tử làm bạn tốt.

Vừa mới tăng thêm, liền trực tiếp thông qua, trong nhóm bạn tốt của Lâm Hải lại tăng thêm một cái ảnh chân dung Tiên Nữ đẹp đến quá mức.

“Ha ha, quá tốt!” Lâm Hải trở nên kích động.

Leng keng!

Lại là một cái âm thanh tin tức đến.

Lâm Hải mở ra xem.

Nam Cực Tiên Ông cầu tăng thêm ngươi làm bạn tốt.

Số lượng bạn tốt của ngài đã đạt hạn mức cao nhất, không thể tăng thêm.

Ngạch... Lâm Hải gãi gãi đầu, nhất thời có chút xấu hổ.

Lúc này, Nam Cực Tiên Ông trực tiếp @ Lâm Hải tại trong đám.

Nam Cực Tiên Ông: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, (phía sau trực tiếp là một chuỗi biểu lộ khóc lớn)

Nam Cực Tiên Ông: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đạo hữu, không cần chơi như vậy a (phía sau là một cái biểu lộ ủy khuất rơi nước mắt)

Nam Cực Tiên Ông: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đạo hữu, ngươi làm như thế, cũng không quá phúc hậu a.

Nam Cực Tiên Ông: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đạo hữu...

Lâm Hải xem xét, đậu phộng, tất cả đều là Nam Cực Tiên Ông @ chính mình.

Đậu móa, trước mặc kệ.

Lâm Hải có chút chột dạ, trực tiếp đem tin tức nhóm đóng lại.

Sau đó, mở ra khung chat với Dao Trì Tiên Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, tại hạ là thật cần Nước Dao Trì.

Dao Trì Tiên Tử: n, một trăm ngàn diểm Công đức, để ta nhìn thấy thành ý của ngươi.

Đậu phộng, đủ hung ác!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, ta chuẩn bị lấy vật đổi vật.

Dao Trì Tiên Tử: A? Có thể, lấy cái gì đổi?

Đậu móa, lấy cái gì đổi a, lấy cái gì đổi đây?

Lâm Hải lại sốt ruột.

Cà rốt khẳng định không được, thuốc lá mẹ nó cũng không được a, người ta Dao Trì Tiên Tử là một cô nàng xinh đẹp như thế, làm sao có thể mỗi ngày đi ra ngoài đều điểm điểm thuốc a, quá phá hủy hình tượng a.

Lâm Hải đi ra khỏi phòng ngủ, tìm kiếm khắp nơi vật có thể trao đổi.

“Ừm?” Trên ghế sa lon của phòng khách, một cái hộp hấp dẫn ánh mắt của Lâm Hải.

Lâm Hải bước nhanh đi qua qua.

“Mặt nạ dưỡng da bảo đảm giữ ẩm? Ha ha, liền nó!” Lâm Hải cao hứng một chút.

Đậu móa, nữ nhân có mấy cái không cần mặt nạ dưỡng da, đây nhất định là Vân Vân sử dụng nên để đây, nếu đem cái này phát cho Dao Trì Tiên Tử, nàng ta nhất định sẽ ưa thích.

Lâm Hải mở ra Weachat, đối với mặt nạ dưỡng da quét qua, mặt nạ dưỡng da liền tiêu thất trong hư không.

Ngươi hướng Dao Trì Tiên Tử gửi đi vừa kề sát mặt nạ dưỡng da bảo đảm giữ ẩm Mỹ Mỹ Đát.

“Mặt nạ dưỡng da bảo đảm giữ ẩm? Cái đồ vật gì đây?” Dao Trì Tiên Tử rất nhanh liền đem tin tức phát tới.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử có chỗ không biết, đây là thứ mà Tiểu tiên đoạt được trong một cái bí cảnh, đối với da thịt trên mặt nữ nhân, có hiệu quả thần kỳ không gì sánh nổi, chính là Thánh vật trú dung dưỡng nhan, vô cùng trân quý.

Lâm Hải lừa dối một trận, sau đó lại đem phương pháp sử dụng mặt nạ dưỡng da nói cho Dao Trì Tiên Tử.

Dao Trì Tiên Tử: Thật có thần kỳ như vậy sao? Nếu như thế, đêm nay ta liền thử một lần.

Leng keng!

Dao Trì Tiên Tử hướng ngươi gửi đi một bầu nước Dao Trì.

Dao Trì Tiên Tử: Nếu ngươi đã nguyện ý cầm bảo vật đến trao đổi, thì cũng coi như cùng những hạng người nhàm chán kia có khác biệt, là thật sự cần nước Dao Trì cứu người, nếu như thế, đồ vật trước hết phát cho ngươi.

Lâm Hải đại hỉ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tạ tiên tử!

Nhìn trong túi càn khôn có một bầu nước Dao Trì, tâm lý Lâm Hải cuối cùng đã an tâm.

Sáng mai, tìm Hầu Tiên Phẩm, hóa giải Đào Hoa Kiếp cho y vậy!

Chương 124: Giội cho ngươi một mặt nước tắm

Vừa rạng sáng hôm sau, Lâm Hải liền gọi điện thoại cho Hầu Tiên Phẩm, kết quả bị từ chối không tiếp.

“Đang họp, sau đó liên hệ ngươi.” Một hồi, Hầu Tiên Phẩm ngắn gọn đáp trở lại.

Xuống lầu, Tống Cần đã đem điểm tâm làm tốt, Lâm Hải ăn một chút, liền lái xe thẳng đến nhà Liễu Hinh Nguyệt.

Hôm nay, lại đến thời gian cho Liễu Sơn uống thuốc, Liễu Hinh Nguyệt từ hôm nay trở đi, đang toàn lực chuẩn bị cho thi đấu Thanh Ca, ăn ở cũng ở trường học, Lâm Hải cũng không thể quấy rầy nàng.

Theo tiếng chuông cửa vang lên, hơn nửa ngày, cửa mới mở ra.

Liễu Hinh Tình mặc đồ ngủ, mắt buồn ngủ không tỉnh táo, đứng tại cửa ra vào.

“Ngươi tới chậm, tỷ ta đã đi trường học.” Liễu Hinh Tình xoa mắt, một bộ dáng chưa tỉnh ngủ.

“A di đâu?” Lâm Hải len lén liếc hai mắt, nuốt nước bọt.

“Đi mua thức ăn.”

“Ta đi vào cho thúc thúc dùng thuốc, dùng xong thuốc liền đi.”

“A.” Liễu Hinh Tình ngáp một cái, đem cửa tránh ra.

Lâm Hải đi đến gian phòng của Liễu Sơn, nhìn Liễu Sơn hô hấp đều đều, cùng ngủ không có gì khác biệt, mặc cho ai cũng nhìn không ra, đây là một cái người thực vật.

Lâm Hải lấy ra đan dược, đem viên thuốc cho Liễu Sơn ăn vào.

Sau đó, dưới Thiên Nhãn Thần Thông, nhìn thấy rất rõ ràng, linh hồn cùng thân thể của Liễu Sơn, đã tiến thêm một bước dung hợp, cơ hồ đều sắp nhìn không ra tách rời.

“Cha ta thế nào?” Liễu Hinh Tình ở sau lưng hỏi.

“Dùng thêm thuốc lần nữa, hẳn là liền tỉnh lại.”

“Quá tốt.” Liễu Hinh Tình cao hứng khua khua tay nhỏ.

“Cái kia, ta đi trước.” Lâm Hải cảm thấy mình không thể đợi tiếp nữa.

Lúc đi ngang qua bên cạnh Liễu Hinh Tình, Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, chỉ chỉ nàng.

“Cô em vợ, ngươi lộ hàng.”

Liễu Hinh Tình giật mình, vội vã cúi đầu.

“A! Thối lưu manh! Thối lưu manh...”

Lâm Hải sớm chạy.

Văn phòng Thị trưởng, Đường Sâm đang hồi báo công việc đấu giá cụ thể sản nghiệp của tập đoàn Hồ thị mà Pháp Viện đưa ra.

Hầu Tiên Phẩm ngồi ở hàng ghế nhỏ phía sau, nghiêm túc ghi chép bút ký.

Bỗng nhiên, đầu ông một tiếng, sau đó, một gương mặt như hoa đào, thân ảnh gợi cảm yêu mị xuất hiện ở trong đầu.

“Đậu móa, lại tới!” Hầu Tiên Phẩm mạnh mẽ kinh hãi, kiệt lực muốn đem Đào Đào đuổi ra khỏi đầu, nhưng căn bản không có hiệu quả gì.

Tay hắn, không bị khống chế, lấy điện thoại cầm tay ra, ấn xuống nút thu âm.

Hội nghị vừa kết thúc, Hầu Tiên Phẩm sắc mặt thống khổ đi vào văn phòng của Đường Sâm.

“Đường Thị trưởng, có chuyện ta phải hồi báo cùng ngươi một chút.” Toàn bộ thân thể Hầu Tiên Phẩm đều đang run rẩy.

“Chuyện gì?” Đường Sâm có chút không cao hứng, tựa hồ còn đang vì sự tình hôm qua mà tức giận.

“Đường Thị trưởng, hôm qua ta không phải cố ý đem sự tình đấu giá nói ra, ta, ta là đang ở bên trong Đào Hoa Kiếp.”

“Đào Hoa Kiếp?” Đường Sâm trực tiếp tức cười, “Nguyên lai là bị nữ nhân hôm qua kia mê hoặc? Ngươi còn không biết xấu hổ nói ra!”

Đường Sâm tức giận vỗ bàn một cái, trên mặt hiển hiện một vẻ thất vọng.

Đường Sâm đối với Hầu Tiên Phẩm vẫn là rất coi trọng, tiểu hỏa tử có thể chịu được cực khổ, lại chịu khó, năng lực làm việc cũng mạnh, Đường Sâm còn dự định, tiếp qua một hai năm, liền phóng y tới một cái đơn vị tốt.

Không nghĩ tới, cuối cùng anh hùng không qua nổi ải mỹ nhân, bị cắm đến trong tay nữ nhân.

“Đường Thị trưởng, không phải như ngươi nghĩ, thần trí của ta tựa hồ bị người khống chế, chính ta...”

“Đủ rồi!” Đường Sâm càng nghe càng tức giận, “Tiểu Hầu a, phạm sai lầm thì không đáng sợ, nhưng nếu như không dám gánh chịu...”

Không chờ Đường Sâm nói xong, sắc mặt của Hầu Tiên Phẩm mạnh mẽ biến đổi, trong đầu của Hầu Tiên Phẩm, đang tiếp nhận mệnh lệnh để y đưa đoạn di động thu âm phát cho Đào Đào.

“Đường Thị trưởng, ta đi ra ngoài một chút.” Hầu Tiên Phẩm nói xong, liền chạy ra khỏi phòng.

“Thật sự là càng ngày càng không thể lễ phép!” Đường Sâm tức đến toàn thân cũng run rẩy.

Nếu không phải Hầu Tiên Phẩm đã làm việc cùng ông ta nhiều năm, có cảm tình rất sâu sắc, thì Đường Sâm hận không thể hiện tại lập tức đổi người.

Trở lại văn phòng, Hầu Tiên Phẩm vội vàng gọi điện thoại cho Lâm Hải.

“Tiểu Lâm a, tình huống thế nào? Cái Đào Đào kia lại khống chế ta làm việc không nên làm.” Ngữ khí Hầu Tiên Phẩm rất nóng lòng.

Lâm Hải giật mình, “Ta có phương pháp phá giải, ngươi ở đâu?”

“Phủ Thị Chính, ngươi mau chạy tới đây, ta đã nói chuyện với bảo vệ, ngươi đến đi thẳng đến phòng làm việc của ta. Nhanh!!!”

Hầu Tiên Phẩm nói chuyện điện thoại xong, tâm thần bỗng nhiên trở nên hoảng hốt, ma xui quỷ khiến đem phần thu âm bên trong máy, phát ra ngoài.

Mười mấy phút sau, Lâm Hải liền đến, hỏi bảo vệ vị trí văn phòng của Hầu Tiên Phẩm, Lâm Hải trực tiếp chạy lên lầu.

Từ ngữ khí của Hầu Tiên Phẩm, Lâm Hải cũng biết, tình huống bây giờ khẩn cấp, nhất định phải giành giật từng giây.

“Ngươi ở bên bộ nghành nào, nôn nôn nóng nóng!” Đi qua một cái cửa, Lâm Hải bởi vì chạy quá mau, kém chút đụng vào Đường Sâm vừa lúc đi ra khỏi văn phòng.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Lâm Hải vội vàng nói lời xin lỗi, rồi chạy vào văn phòng Hầu Tiên Phẩm.

“Ừm?” Đường Sâm lúc đầu coi là Lâm Hải đến tìm cái lãnh đạo nào, không nghĩ tới lại tiến vào văn phòng của thư ký mình.

Đường Sâm chau mày, theo qua.

Vừa mới vào phòng, liền gặp được một màn kỳ quái.

Chỉ thấy Hầu Tiên Phẩm, ngồi tại trước bàn làm việc, một mặt si ngốc, phảng phất như bị ngốc.

Mà Lâm Hải không biết từ chỗ nào xuất ra một cái bầu nước lớn.

Không đợi Đường Sâm kịp phản ứng, Lâm Hải liền đem một bầu nước giội tại trên mặt Hầu Tiên Phẩm.

“Ca ca giội cho ngươi một mặt nước tắm!”

“Uy, ngươi làm gì!” Đường Sâm giật mình, nghĩ không ra còn có người dám đến phủ Thị Chính náo sự.

Lâm Hải không trả lời, mà là mở Thiên Nhãn Thần Thông, hướng phía đỉnh đầu Hầu Tiên Phẩm nhìn lại.

“Thành!” Thấy tầng hào quang màu hồng đào nhàn nhạt kia chậm rãi tán đi, Lâm Hải buông lỏng một hơi.

“Vị lãnh đạo này, ta là bằng hữu của Hầu ca, y đang bị trúng Đào Hoa Kiếp, ta là đang cứu y.” Lâm Hải vội vàng giải thích nói.

Thế nhưng là, lời còn chưa nói hết, sau lưng bịch một tiếng, Hầu Tiên Phẩm ngã xuống đất.

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

Lâm Hải cầm trong tay bầu nước, trực tiếp mộng bức.

“Người tới, đưa đi bệnh viện...”

Chỉ chốc lát, Hầu Tiên Phẩm liền được đưa đến trong bệnh viện thành phố Nhân dân Đệ Nhất, mà Lâm Hải, cũng bị bảo vệ khống chế.

Lâm Hải ngồi tại văn phòng của Hầu Tiên Phẩm, nhìn bộ dáng hai cái bảo vệ đứng ở cửa nhìn chằm chằm vào mình, nhất thời phiền muộn một trận.

Mẹ nó, chuyện này là sao?

Ca ca là đang cứu người có được hay không?

Thấy thư ký của Đường Thị trưởng, hôn mê bất tỉnh bị đưa tới, mà lại là Đường Thị trưởng tự mình đưa tới, các bác sĩ trong bệnh viện thành phố Nhân dân Đệ Nhất nào dám không coi trọng?

Một bên làm các hạng kiểm tra cho Hầu Tiên Phẩm, một bên có người gọi điện thoại cho Đỗ Thuần.

Lúc Đỗ Thuần chạy tới, kết quả của các hạng kiểm tra đều đã đi ra.

“Tình huống như thế nào?” Đỗ Thuần một bên đổi y phục, một bên hỏi.

“Đỗ Viện trưởng, tình huống rất kỳ quái. Kết quả kiểm tra của Hầu thư ký, hết thảy cũng rất bình thường, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Đỗ Thuần một bên hướng phía khu bệnh đi đến, một bên hỏi.

“Chỉ là, số liệu sinh mệnh thể, lại đang từng bước yếu bớt, cứ theo tốc độ này, nhiều nhất chỉ ba ngày...”

“Cái gì?” Đỗ Thuần cũng là sững sờ, kiểm tra hết thảy đều bình thường, nhưng số liệu sinh mệnh thể lại đang từng bước từng bước yếu bớt, thật đúng là cái quái sự.

“Mang ta đi qua nhìn một chút.” Đỗ Thuần tăng tốc cước bộ.

“Đỗ Viện trưởng, nhanh giúp Tiểu Hầu nhìn xem.” Thấy Đỗ Thuần đến, Đường Sâm vội vàng nói nói.

“Ừm.” Đỗ Thuần không có bởi vì đối phương là Thị trưởng thành phố, liền dừng bước lại, đáp một tiếng, trực tiếp tiến vào phòng kiểm tra.

Qua hơn nửa giờ, Đỗ Thuần mới đi ra khỏi phòng.

“Đỗ Viện trưởng, Hầu thư ký thế nào?” Tài xế Tiểu Sa của Đường Sâm vội vàng chạy tới hỏi.

Đỗ Viện trưởng không nói chuyện, lại lộ ra một cái biểu lộ quái dị.

Chương 125: Sống không quá ba ngày

Đỗ Thuần theo nghề thuốc hơn nửa đời người, vẫn là lần đầu gặp được người mắc loại bệnh này.

Không có bất kỳ cái dấu hiệu sinh bệnh gì, nhưng số liệu sinh mệnh thể lại đang nhanh chóng tan biến, muốn cứu chữa, căn bản không có chỗ xuống tay.

“Đỗ Viện trưởng, có tình huống gì, ngươi liền nói thẳng đi.” Đường Sâm cũng đứng lên, sắc mặt uy nghiêm nói nói.

Đỗ Thuần lắc đầu, “Đường Thị trưởng, Hầu thư ký không hề có bệnh.”

“Không thể bệnh? Vậy y...”

“Ta cũng không biết rõ.” Đỗ Thuần cau mày nói nói.

“Không biết? Không biết là cái lời nói gì? Ngươi liền nói có thể trị hay không thể trị, các ngươi những thứ này...” Tài xế Tiểu Sa ở một bên gấp.

“Im ngay!” Đường Sâm vừa trừng mắt, đem Tiểu Sa ngăn lại.

Nếu là bác sĩ khác nói như thế, khả năng Đường Sâm cũng sẽ tức giận, nhưng Đỗ Thuần là ai a, là nhân vật cấp chuyên gia nổi danh cả nước, làm sao có thể tại cái chỗ này cố tình gây sự đâu?

“Đỗ Viện trưởng, hiện tại tình huống của Tiểu Hầu này?” Đường Sâm thử thăm dò hỏi.

“Sống không quá ba ngày.”

“Cái gì!” Đường Sâm trực tiếp sững sờ.

“Cái này, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?” Đường Sâm cũng không giữ bình tĩnh nổi.

Một cái ý niệm Đỗ Thuần xuất hiện trong đầu.

“Đường Thị trưởng, nếu như ta nói, Hầu thư ký có khả năng không phải bệnh, mà chính là trúng tà, ngươi sẽ tin sao?”

“Trúng tà?” Đồng tử Đường Sâm mạnh mẽ co lại.

Nếu như Đỗ Thuần mà cùng người khác nói những lời này, khả năng người đó sẽ cho là ông đang nói bừa nói, nhưng Đường Sâm thì không phải vậy.

Đường Sâm mấy năm này được phân công quản lý công tác Chính Pháp trong thành phố, gặp qua các loại án kiện ly kỳ cùng sự tình vô cùng kỳ quặc, rất nhiều điều dùng khoa học đều vô pháp giải thích, thuyết Quỷ Thần, Đường Sâm không phải là không tin.

Bỗng nhiên, Đường Sâm bỗng nhiên nhớ tới, Hầu Tiên Phẩm cùng người trẻ tuổi nhìn thấy trước đó kia, giống như cũng đã nói với ông ta, Hầu Tiên Phẩm là đang trúng phải Đào Hoa Kiếp.

Chẳng lẽ nói, đây là thật?

Hít sâu một hơi, Đường Sâm ngắm nhìn Đỗ Thuần.

“Đỗ Viện trưởng, ngươi liền nói, có biện pháp nào a?” Nói bóng gió, tức là đã tiếp nhận câu chuyện trúng tà của Đỗ Thuần.

Đỗ Thuần trầm mặc một hồi, sau đó nói nói: “Ta không có biện pháp gì, nhưng là có một người, cũng có thể cứu y, nhưng liền nhìn hắn có nguyện ý xuất thủ hay không.”

“Người nào?” Ánh mắt Đường Sâm bỗng nhiên sáng lên.

“Sư phụ ta!”

“Sư phụ ngươi?” Một câu của Đỗ Thuần, đem Đường Sâm nói cho sững sờ.

Đỗ Thuần tại trong phạm vi cả nước đều là chuyên gia đã nổi danh, sư phụ của ông ta, là thần thánh phương nào?

“Sư phụ ngươi lão nhân gia ông ta hiện ở đâu?” Đường Sâm không khỏi mang ra một cỗ kính ý.

“Hẳn là ngay tại tthành phố Giang Nam, để ta gọi điện thoại cho hắn.”

“Tại thành phố Giang Nam?” Đường Sâm càng sửng sốt, chưa nghe nói qua ở thành phố Giang Nam còn có cái bác sĩ nào, mà có danh khí tại phía trên Đỗ Thuần a, mà huống chi còn là sư phụ của Đỗ Thuần.

Đỗ Thuần bên kia, đã cầm điện thoại lên, gọi qua cho Lâm Hải.

Lâm Hải đang ngồi ở văn phòng của Hầu Tiên Phẩm mà buồn bực, gặp điện thoại vang, liền nhận.

Hai cái bảo vệ nhận được mệnh lệnh, chỉ là coi chừng Lâm Hải, thật cũng không hạn chế hắn nghe điện thoại.

“Sư phụ, ngươi tại thành phố Giang Nam à, có cái sự tình muốn nhờ ngươi ra mặt.” Đỗ Thuần ở trong điện thoại khách khí nói nói.

“Chuyện gì?”

“Có cái bệnh nhân kỳ quái, bỗng nhiên té xỉu, không có bất kỳ triệu chứng sinh bệnh gì, nhưng số liệu sinh mệnh thể đang trôi qua nhanh chóng, ta hoài nghi, người này có phải là trúng tà hay không.” Đỗ Thuần chi tiết nói nói.

Lâm Hải giật mình, làm sao triệu chứng giống của Hầu Tiên Phẩm như vậy?

“Bệnh nhân kêu cái gì?” Lâm Hải vội vàng hỏi nói.

“Hầu Tiên Phẩm.” Đỗ Thuần sau đó lại thêm một câu, “Thư ký của Đường Thị trưởng.”

Thảo, thật đúng là vậy a.

Đại gia ngươi, vừa mới đem lão tử khống chế tại chỗ này, hiện tại lại muốn cho lão tử đi cứu người, nghĩ gì thế?

Lâm Hải tức giận trả hết tới.

“Không cứu!” Lâm Hải ba cái đưa điện thoại cho treo.

“Ách...” Đỗ Thuần nghe thanh âm truyền đến trong điện thoại, nhất thời ngốc.

“Đỗ Viện trưởng, thế nào?”

Đường Sâm ở bên cạnh thấy biểu lộ của Đỗ Thuần không đúng, lập tức khẩn trương hỏi.

“Sư phụ ta nói, không cứu.” Đỗ Thuần có chút xấu hổ.

“Cái gì!” Đường Sâm lập tức hỏa.

“Sư phụ ngươi là ai? Đem số điện thoại của hắn cho ta, ta tự mình gọi điện thoại cho hắn, một cái bác sĩ, thế mà thấy chết không cứu, còn có y đức hay không.” Đường Sâm một bên phẫn nộ nói, một bên cùng Đỗ Thuần lấy số điện thoại của Lâm Hải.

Lâm Hải hiện tại đắc ý, ngồi trong phòng, chân bắt chéo cũng nhếch lên cao.

Để ngươi không hỏi rõ trắng đen liền đem ca ca nhốt lại, lúc này tốt a, còn không phải đến cầu ca ca sao?

‘Ta không làm đại ka thật nhiều năm…’ Điện thoại lại vang.

Lâm Hải xem xét, là cái số xa lạ.

“Ai vậy?” Lâm Hải nhận.

“Ngươi là sư phụ của Đỗ Viện trưởng?” Bên trong thanh âm lộ ra một tia phẫn nộ.

“Đúng, ngươi là ai a?” Lâm Hải cố ý làm ngữ khí lộ ra sinh lạnh.

Đường Sâm hít sâu một hơi, “Ta là Phó Thị trưởng Đường Sâm của thành phố Giang Nam, hiện tại bệnh viện Nhân Dân Đệ Nhất có một bệnh nhân, ta hi vọng ngươi căn cứ vào nhân tâm của bác sĩ, tới cứu chữa một chút.”

“Nhân tâm của bác sĩ?” Lâm Hải xùy cười một tiếng, “Ta cũng không phải bác sĩ, muốn cái gì nhân tâm của bác sĩ?”

Lâm Hải ba cái đem điện thoại treo.

Đường Sâm cầm điện thoại di động sửng sốt, mẹ nó, dám treo điện thoại của mình?

Cho dù là bí thư của Thị trưởng cũng sẽ không làm như thế a?

Còn có, hắn nói hắn không phải là bác sĩ? Sư phụ của Đỗ Thuần, không phải là bác sĩ thì là cái gì?

“Đỗ Viện trưởng, sư phụ ngươi rốt cuộc là ai? Còn có, hắn làm sao nói mình không phải là bác sĩ?” Đường Sâm đè ép lửa giận, hỏi.

“Đường Thị trưởng, sư phụ ta xác thực không phải là bác sĩ, hắn là sinh viên đại học Giang Nam.”

Phốc!

“Ngươi nói cái gì!” Đường Sâm triệt để mộng bức.

Sư phụ của Đỗ Thuần, thế mà còn là sinh viên đại học?

Đường Sâm dùng sức xoa xoa đầu, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

“Đường Thị trưởng, sư phụ ta tính khí tương đối kỳ quái, ngươi tốt nhất là khách khí với hắn một điểm, lần trước Bành Cục trưởng mời hắn xem bệnh cho phụ thân, cũng là phí khí lực rất lớn, bỏ ra rất nhiều mới động được.” Đỗ Thuần ở một bên nói nói.

Đường Sâm sững sờ, “Bành Đào cũng mời hắn nhìn qua bệnh?”

“Vâng, hơn nữa không chỉ một lần, phụ thân Bành Đào, bệnh đã tốt, mà hơn nữa, cũng hẳn là trúng tà.”

Đầu mi Đường Sâm mạnh mẽ nhăn lại.

“Tốt, ta lại gọi điện thoại cho hắn.” Đường Sâm lại phát điện thoại qua.

Sau khi điện thoại kết nối, ngữ khí của Đường Sâm khách khí đi rất nhiều.

“Ngươi tốt, vừa rồi là do ta quá lo lắng cho tình huống của bệnh nhân, cho nên ngữ khí có chút gấp, hi vọng ngươi bỏ qua cho.”

“Há, là như thế này a.” Lâm Hải bây giờ còn có việc phải nhờ Đường Sâm, vừa rồi làm như thế, cũng là vì để Đường Sâm càng coi trọng chính mình hơn mà thôi.

Hiện tại thấy ngữ khí của Đường Sâm mềm xuống, hắn tự nhiên cũng liền thấy tốt thì dừng.

Đường Sâm nghe giọng nói kia của Lâm Hải, xem ra là có hy vọng, nhất thời tâm lý vui vẻ.

“Này, không biết giờ ngươi có rảnh không, có thể tới nhìn một chút cho bệnh nhân, ta có thể phái xe đi đón ngài.”

“Ai.” Lâm Hải thở dài.

“Đường Thị trưởng a, không phải ta không muốn đi, thật sự là ta không đi được.” Lâm Hải ở trong điện thoại thở dài nói nói.

“Không đi được, đây là vì cái gì?” Tâm Đường Sâm lập tức lại khẩn trương lên.

“Thực không dám giấu giếm a, Đường Thị trưởng, vừa rồi, ta qua phủ Thị Chính của các ngươi, đi cứu một cái anh em, kết quả người còn không thể cứu thành, lại bị giữ lại, ta hiện tại đến tự do thân thể đều không có.” Lâm Hải đáng thương nói nói.

“Ngươi tại phủ Thị Chính? Còn bị giữ lại?” Đường Sâm sững sờ, sau đó mãnh liệt kịp phản ứng.

“Ngươi, ngươi chính là người trẻ tuổi trong văn phòng của Hầu thư ký kia?”

“A? Đường Thị trưởng, ngươi làm sao biết, ta đang ở văn phòng của Hầu thư ký?” Lâm Hải cố ý nói nói.

“Này, người hạ lệnh để cho người ta trông coi ngươi, chính là ta!” Đường Sâm vỗ đùi, đậu móa, cái này đúng là sự kiện ô lông mà.

“Ách... Nguyên lai ngươi chính là Đường Thị trưởng a.” Lâm Hải giả vờ giả vịt nói, tâm nói, ca ca sớm đoán được là ngươi a.

“Thật xin lỗi, ta lúc ấy cũng là quá gấp, ngươi cứ ở văn phòng chờ, ta lập tức để tài xế trở về tiếp ngươi.” Đường Sâm tắt điện thoại, để Tiểu Sa tranh thủ thời gian lái xe, qua đem Lâm Hải tiếp đến.

Lâm Hải nhàn nhã ngồi tại trên ghế của Hầu Tiên Phẩm, run chân bắt chéo.

Hiện đang quyền chủ động, đã ở trong tay của chính mình, đợi lát nữa, cũng phải đàm luận điều kiện thật tốt với Đường Thị trưởng.

“Đây chính là cái người đến phủ Thị Chính hồ nháo sao?” Lâm Hải đang mơ đẹp, một c thanh âm chói tai vang lên ở ngoài cửa.

Chương 126: Cùng nhau chơi đùa đại phiếu

Lâm Hải ngẩng đầu một cái, chỉ thấy một cái trung niên tai to mặt lớn đi tới.

“Chu Khoa trưởng.” Hai cái bảo vệ, vội vàng chào hỏi.

“Ừm.” Chu Đại Xương từ trong lỗ mũi hừ một tiếng.

“Tiểu tử, đầu ngươi có phải bị lừa đá hay không, dám chạy đến phủ Thị Chính quấy rối.” Chu Đại Xương ngẩng lên lỗ mũi, ở trên cao nhìn xuống nói nói.

“Ngươi là cái rễ hành nào a?” Lâm Hải lấy chân bắt chéo, hiện tại Đường Thị trưởng thế nhưng là đang phái người đến đón chính mình, chính mình sẽ còn sợ ngươi cái gì Khoa trưởng gì a?

“Làm sao nói đâu? Ngươi! Ta gọi là Chu Đại Xương, là tài xế của Ngưu Bí thư trưởng trong phủ Thị Chính, ngươi gọi ta là Chu Khoa trưởng là được.” Chu Đại Xương một mặt đắc ý nhìn Lâm Hải nói.

Phốc!

“Ngươi gọi là cái gì?” Lâm Hải đem chân bắt chéo buông ra, nháy mắt nói nói.

“Chu Đại Xương a, làm sao?”

“Ha ha, không có việc gì, trư ruột già, danh tự lấy được rất tốt.” Lâm Hải hướng phía Chu Đại Xương dựng thẳng ngón tay cái.

“Tiểu tử, Đường Thị trưởng thế nhưng là quản Chính Pháp, ngươi phạm vào trong tay ông ta, chỉ sợ không dễ làm a.” Chu Đại Xương ý vị thâm trường nói nói.

Lâm Hải không để ý tí nào đến gã, ngồi trên ghế khẽ hát.

“Uy, ta cùng tài xế Sa ca của Đường Thị trưởng có quan hệ không tệ, có cần ta giúp cho ngươi hai câu lời hữu ích hay không a?” Chu Đại Xương hướng phía Lâm Hải se se ngón tay, nhỏ giọng nói nói.

Mẹ nó, Lâm Hải nhìn động tác của gã liền minh bạch, đây là muốn chỗ tốt của mình đây.

“Cái kia Chu Khoa trưởng a, ngươi tốt bụng, ngươi thật sự là người tốt a, ta phải làm như thế nào cảm tạ ngươi a?” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng yếu ớt.

Chu Đại Xương nhãn tình sáng lên, tiểu tử này rất hiểu ý người nha.

“Ta người này cũng là mềm lòng, lại ưa thích giúp người làm niềm vui, lần trước có người tìm ta hỗ trợ, sau đó nếu không phải cho ta một vạn khối tiền, ta nói cái gì đều không muốn.” Chu Đại Xương một bộ dáng nghĩa chính ngôn từ nói nói.

Mẹ nó, thật là hắc a, liền chỉ là một tài xế, nói một câu liền muốn một vạn a.

“Cái kia, Chu Khoa trưởng a, trong nhà của ta rất nghèo, cũng không có tiền gì, thế nhưng đâu, nếu không cảm tạ ngươi một chút, tâm lý ta cái này lại băn khoăn.” Lâm Hải giả trang ra một bộ khó xử bộ dáng.

“Nếu không như vậy đi.” Lâm Hải bỗng nhiên nhãn tình sáng lên, “Nhà ta hôm qua vừa giết một con heo, nếu không ta đem một chút ruột heo đưa cho ngươi đi, bất quá cái ruột heo này a, cũng là vừa bẩn vừa buồn nôn, để cho người ta nhìn mà buồn nôn.”

Phốc!

Chu Đại Xương còn không có kịp phản ứng, hai gác cổng đã không nín được, trực tiếp bật cười.

“WTF, ngươi đang đùa nghịch ta a!” Chu Đại Xương một chút liền tạc.

Lâm Hải lại bắt chéo chân lên cao.

“Ngươi giờ mới nhìn ra ta đùa nghịch ngươi a? Thảo, ngươi thật không nên gọi là trư ruột già, phải gọi trư đại não mới đúng.”

“Hỗn đản, ngươi có phải muốn chết hay không!” Chu Đại Xương tức đến mặt đều xanh.

Hai cái bảo vệ tại cửa ra vào, hung hăng nín cười.

“Người kia còn ở đây không?” Bỗng nhiên, âm thanh của một người trẻ tuổi từ ngoài cửa vang lên.

Chu Đại Xương vội vàng quay đầu, sau đó hấp tấp chạy qua.

“Ai nha, Sa ca, ngươi trở về, ta cùng ngươi nói, tiểu tử này rất không thành thật, ngươi vẫn lên theo Đường Thị trưởng nói nói, không thể tùy tiện tha cho hắn, tốt nhất là để Cục Công An nhốt thêm mấy ngày.”

Tròng mắt Lâm Hải kém chút lồi ra tới.

Mẹ nó, người mới tiến đến này cũng chỉ hơn hai mươi tuổi đi, ngươi Chu Đại Xương nhìn sao cũng đã hơn bốn mươi a, lại cùng người ta gọi ca?

Thật đủ vô sỉ a.

Sa Vô Cảnh không để ý tí nào đến Chu Đại Xương, trực tiếp đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm tiên sinh, ta là tài xế Tiểu Sa của Đường Thị trưởng, ta tới đón ngài.” Sa Vô Cảnh một mặt cung kính nói nói.

“Sa ca, hắn...” Chu Đại Xương trực tiếp sửng sốt.

“Tiểu Sa đúng không, cái ruột già huynh này đang hướng ta quy tắc đâu, ta một cái tiểu dân chúng này, cũng không dám đắc tội gã, gã không phát lời nói, ta không dám đi theo ngươi a.” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng sợ hãi.

“Sa ca, ngươi đừng nghe hắn nói bừa nói, hắn...” Chu Đại Xương nghe xong, lập tức bị dọa sợ.

“Ồ? Lâm tiên sinh yên tâm, ta sẽ như thực cùng Đường Thị trưởng báo cáo.” Sa Vô Cảnh lạnh lùng nói nói.

Nhìn lấy Lâm Hải cùng Sa Vô Cảnh một trước một sau đi ra ngoài, Chu Đại Xương trực tiếp co quắp trên mặt đất.

Xe rất nhanh liền đến bệnh viện thành phố Nhân Dân Đệ Nhất.

Lâm Hải vừa xuống xe, Đỗ Thuần liền tới nghênh đón.

“Sư phụ…”

“Đi trước nhìn Hầu thư ký.” Cái tình huống của này Hầu thư ký, cùng mình cũng không thoát khỏi quan hệ, cho nên Lâm Hải vẫn rất để ý.

Tiến vào phòng bệnh, Lâm Hải đưa tay khoác lên trên cổ tay của Hầu Tiên Phẩm, sau đó nhắm mắt lại.

“Kỳ quái.” Lâm Hải dùng y thuật trong truyền thừa Dược Vương, xem bệnh lấy mạch cho Hầu Tiên Phẩm, lại phát hiện hết thảy như thường, căn bản nhìn không ra có vấn đề gì.

“Sư phụ, thế nào?” Đỗ Thuần vội vàng nói nói, Đường Sâm cũng là một mặt khẩn trương nhìn Lâm Hải.

“Không phải vấn đề bệnh lý.” Lâm Hải lắc đầu.

“Vậy thì thật là trúng tà?” Đỗ Thuần có chút giật mình.

“Tìm cho ta một gian phòng không có ai.”

Đỗ Thuần nghe được, vội vàng đem Lâm Hải trực tiếp đưa đến phòng làm việc của mình, sau đó đóng cửa lại.

Cái triệu chứng này của Hầu Tiên Phẩm, Lâm Hải hoài nghi, vẫn là có quan hệ cùng Đào Hoa Kiếp.

Đã như vậy, cũng chỉ có thể hỏi những cái thần tiên kia.

Lâm Hải trực tiếp cho gửi tin tức Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có ở đây không? Ta dùng nước Dao Trì, giúp người phá giải Đào Hoa Kiếp, thế nhưng khi Đào Hoa Kiếp biến mất, nhưng người lại hôn mê bất tỉnh, mà sinh mệnh thể lại đang không ngừng trôi đi.

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Em gái ngươi! Lâm Hải thật phục, mỗi lần cùng chính mình nói chuyện phiếm cũng là vẻ mặt này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ý gì? Có chuyện thì nói thẳng!

Thiết Quải Lý: Thượng tiên, dựa theo miêu tả của ngươi, đây cũng là Đào Hoa Sát Kiếp a.

Đào Hoa Sát Kiếp? Lâm Hải vừa nghe cái tên, liền cảm thấy không ổn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có ý tứ gì?

Thiết Quải Lý: Đào Hoa Sát Kiếp, là một loại đặc biệt bên trong Đào Hoa Kiếp, Đào Hoa Kiếp bị phá, ba ngày tất vong!

Lâm Hải mạnh mẽ kinh hãi, sinh mệnh của Hầu Tiên Phẩm, xác thực chỉ còn lại có ba ngày.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có biện pháp nào phá giải không?

Thiết Quải Lý: Có.

Lâm Hải buông lỏng một hơi, chỉ cần có thể phá giải liền tốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm sao để phá giải?

Thiết Quải Lý: Đào Hoa Sát Kiếp, bình thường đều là khống chế người làm, bản thân Kiếp Chủ cũng là người bị hại, ngươi cần làm hai chuyện, thứ nhất, tìm tới bản thân Kiếp Chủ, giội lên một bầu Nước Dao Trì, lúc này Kiếp Chủ cũng sẽ hôn mê, thứ hai, tìm tới người khống chế, phá bản vị hoa đào của gã là đủ.

Lâm Hải vừa đọc hết, cái thứ nhất này ngược lại dễ làm, tìm Dao Trì Tiên Tử lấy thêm một bầu nước Dao Trì, sau đó tìm tới cái Đào Đào kia giội vào là được.

Nhưng cái thứ hai liền có chút khó khăn, trước không nói có tìm được người khống chế hay không, bản vị hoa đào này là cái thứ đồ gì, Lâm Hải liền không hiểu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Phá giải bản vị hoa đào, cái này làm sao làm được?

Thiết Quải Lý: Cái này tùy từng người mà khác nhau, cần ngày sinh tháng đẻ của người khống chế, chỉ có thế mới có khả năng tìm đúng bản vị hoa đào của gã. Nhớ kỹ, tất cả mọi thứ, chỉ có thời gian ba ngày.

Lâm Hải khép lại điện thoại di động, thời gian cấp bách, trước làm từng cái đã.

Tìm tới Dao Trì Tiên Tử đánh Weachat.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, có ở đó hay không, Tiểu tiên còn cần một bầu nước Dao Trì.

Leng keng!

Dao Trì Tiên Tử hướng ngươi gửi đi một bầu nước Dao Trì.

Ta dựa vào, thống khoái như vậy!

Dao Trì Tiên Tử: Cái mặt nạ dưỡng da hôm qua ngươi phát cho ta kia còn nữa không?

Lâm Hải xem xét liền hiểu rõ, nguyên lai là mặt nạ dưỡng da có tác dụng a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử dùng thấy như thế nào?

Lâm Hải không thể nói có hay không, mà chính là hỏi trước hiệu quả sử dụng của Dao Trì Tiên Tử một chút, dạng này mói có khả năng treo giá a.

Lâm Hải đột nhiên cảm giác được chính mình rất có tiềm chất làm gian thương.

Dao Trì Tiên Tử: Không có gì đáng dùng.

Phốc!

Không phải đâu? Lâm Hải mộng bức!

Nhưng rất nhanh Dao Trì Tiên Tử lại phát tới một cái tin tức, lại làm cho hai mắt Lâm Hải tỏa sáng.

Dao Trì Tiên Tử: Bất quá, cái mặt nạ dưỡng da này chế tác rất lợi hại rất kỳ lạ, địa phương thất bại chủ yếu tại dịch tinh hoa, thành phần của dịch tinh hoa tất cả đều là vật cực kỳ bình thường, không có bất kỳ cái hiệu quả gì, nhưng nếu như dùng nước Dao Trì của ta thay thế, vậy liền hoàn mỹ. Đạo hữu, có hứng thú hợp tác hay không, đem mặt nạ dưỡng da cải tiến một chút để bán cho Thiên Đình, hai ta cùng nhau chơi đùa đại phiếu?

Cái gì? Lâm Hải nhìn chằm chằm vào tin tức của Dao Trì Tiên Tử, tròng mắt kém chút lồi ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có vấn đề!

Đần độn mới không hứng thú! Lâm Hải nhanh chóng đem tin tức phát qua.

Dao Trì Tiên Tử: Vậy thì tốt, tiếp đó, chúng ta nói chuyện làm ăn đi.

Chương 127: Thổ hào ca

Lâm Hải xem xét, ta dựa vào, cái Dao Trì Tiên Tử này, ngược lại là người nóng tính.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, chúng ta có thể hay không ngày khác bàn lại, bằng hữu của ta còn đang bên trong Đào Hoa Kiếp, chờ ta cứu mạng đây.

Dao Trì Tiên Tử: Vậy được rồi, có rảnh thì ngươi tìm ta, ta chờ tin tức của ngươi.

Từ văn phòng đi ra, Đỗ Thuần liền chào đón.

“Sư phụ…”

“Đường Thị trưởng đi rồi?” Lâm Hải hỏi.

“Không, ở phòng nghỉ bên cạnh.” Đỗ Thuần hướng phía một gian phòng gần nhất bên cạnh mà chỉ.

Lâm Hải không khỏi thầm than, cái Đường Thị trưởng này cũng là người giảng cảm tình a, thư ký vào bệnh viện, ông ta đường đường một cái Thị trưởng, thế mà một mực chờ ở bên cạnh, lãnh đạo có thể làm được điểm này, tuyệt đối là phượng mao lân giác.

Bất quá Đường Sâm ở đây, có một số việc liền dễ làm.

Lâm Hải đẩy cửa đi vào phòng nghỉ.

Đường Sâm đang ngồi ở trên ghế sa lon nhắm mắt nghỉ ngơi, thấy Lâm Hải tiến đến, vội vàng đứng lên.

“Lâm tiên sinh, thế nào?”

“Đường Thị trưởng, hiện tại có hai chuyện, cần ngươi ra mặt trợ giúp giải quyết.” Sắc mặt Lâm Hải có chút ngưng trọng.

Đường Sâm hít sâu một hơi, “Ngươi nói.”

“Thứ nhất, lập tức phái người tìm tới cái Đào Đào kia, cũng mang tới nơi này.”

“Tốt, ta lập tức liền xử lý!” Đường Sâm đáp ứng rất nhanh chóng.

“Thứ hai, Đào Đào hẳn là bị người ở phía sau thao túng, nàng ta cũng là người bị hại, ta cần ngươi tìm ra người điều khiển ở phía sau.”

“Không có vấn đề!”

“Nhớ kỹ, thời gian chỉ có ba ngày!” Lâm Hải vô cùng trịnh trọng giao lời.

“Qua Cục Công An.” Đường Sâm không nói nhảm, trực tiếp mang theo Sa Vô Cảnh liền đi.

Sau khi Đường Sâm đi, Lâm Hải lưu tại nơi này, tạm thời cũng không có cái gì để làm, cùng Đỗ Thuần chào hỏi, cũng rời đi.

Gọi điện thoại cho cha mẹ, bọn họ đang bị Cường đầu trọc lôi kéo đi dạo phố.

Trong nhà không có ai, Lâm Hải cũng lười trở về, trực tiếp lái xe đi trường học.

Ngẫm lại chính mình, gần nhất giống như bận bịu làm liên tục không nghỉ suốt ngày đêm, rất lâu đều không có đến trường học rồi.

“Thao, các ngươi hai cái hàng này, lại trốn học!” Lâm Hải vừa vào túc xá, chỉ thấy Vương Bằng cùng Lưu Lượng, nằm sấp tại máy vi tính chơi LOL.

“Còn không biết xấu hổ nói chúng ta, hai ta chí ít mỗi ngày còn lộ mặt ở trường học đâu, nào giống ngươi, bóng người cũng không thấy.” Vương Bằng cũng không quay đầu lại mà nói nói.

“Ai, đúng, Lượng tử, nhà các ngươi cũng tham gia sự tình đấu giá, có kết quả gì sao?” Lâm Hải chợt nhớ tới Lưu Lượng đã nói qua nhà y cũng muốn tham gia đấu giá.

“Ai, đừng đề cập, cha ta đã hẹn Phó Viện trưởng của Pháp Viện phụ trách việc này nhiều lần, nhưng đều không thành, Hải tử ngươi khả năng không biết, đấu giá của Chính Phủ, sự tình bên trong có rất nhiều, cha ta nói sẽ lại nghĩ biện pháp đi.”

“A.” Lâm Hải đối với sự tình đấu giá, thật đúng là không hiểu nhiều, nhưng hắn cũng biết, Hoa Hạ là cái xã hội nhân tình, chuyện gì tìm người xem, khẳng định so không tìm kĩ.

Leng keng!

Weachat vang.

Lâm Hải mở ra xem, là một cái tin nhắc nhở.

Nam Cực Tiên Ông vì ngươi khuếch trương dung lượng cho một cái bạn tốt, tiêu hao một trăm ngàn điểm Công đức.

Ta dựa vào, thổ hào a!

Lâm Hải mắt cũng thẳng.

Leng keng!

Tựa hồ là sợ Lâm Hải lại đem cái dung lượng bạn tốt này cũng dùng mất, tin tức nhắc nhở vừa qua, thì tin tức Nam Cực Tiên Ông cầu thêm ngươi làm bạn tốt cũng đến.

Lâm Hải chợt nhớ tới, hôm qua, chính mình giống như xem như là hố lão nhân này một cái a.

Đồng ý!

Nam Cực Tiên Ông: Đạo hữu, sự tình ngươi xử lý ngày hôm qua, thật là có chút hố người a.

Nam Cực Tiên Ông phát tới tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sự tình ngày hôm qua? Chuyện gì?

Lâm Hải mở to mắt giả bộ hồ đồ.

Nam Cực Tiên Ông: Đạo hữu, ngươi làm thế này không có ý nghĩa, hôm qua lão phu vừa khuếch trương cho ngươi dung lượng cho một cái bạn tốt, ngươi vậy mà liền dùng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A, ngươi nói chuyện này a. Khuếch trương dung lượng bạn tốt, không phải liền là dùng để thêm bạn tốt sao? Ta đã thêm, không có lãng phí a.

Một chỗ trên Thiên Đình, Nam Cực Tiên Ông kém chút ngã xuống đất.

Mẹ nó, ngươi là không có lãng phí, thế nhưng là lão phu khuếch trương cho ngươi, là để cho ngươi thêm người khác sao?

Nam Cực Tiên Ông: Đạo hữu, ngươi dạng này là nghĩ minh bạch giả bộ hồ đồ, không tốt a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Giả bộ hồ đồ? Ta liền gọi là Tiểu Hồ Đồ Tiên a, hồ đồ là thiên tính của ta, ta còn cần giả trang sao? Ngươi nói ngươi theo một cái Hồ Đồ Tiên đàm hồ đồ, là ngươi hồ đồ hay vẫn là ta hồ đồ a, hồ đồ đến hồ đồ đi, không hồ đồ cũng bị ngươi nói hồ đồ.

Lâm Hải cùng lão nói đến nhiễu khẩu lệnh.

Nam Cực Tiên Ông: ... (phía sau là một loạt biểu lộ đổ mồ hôi)

Nam Cực Tiên Ông: Tốt a, đạo hữu, sự tình ngày hôm qua, ta nhận thua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi khác mơ hồ nhận thua, sự tình mình người hồ đồ hay không hồ đồ, lại chuyện hồ đồ gặp được người hồ đồ vậy khẳng định hồ đồ, không phải người hồ đồ lại gặp được chuyện hồ đồ cũng sẽ không hồ đồ.

Nam Cực Tiên Ông: Im ngay, có thể nói chính sự hay không!

Nam Cực Tiên Ông sắp điên, mẹ nó a đầu to đều sắp bị quấn choáng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngạch... Thổ hào ca, ngươi nói.

Thổ hào ca? Nam Cực Tiên Ông lăng một chút.

Nam Cực Tiên Ông: Ta tại chỗ Thiết Quải Lý này, hút qua một lần thuốc lá Trung Hoa, nghe nói là có từ chỗ của ngươi này?

Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, u, sinh ý tới.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không sai, là ta có được từ một chỗ bí cảnh.

Nam Cực Tiên Ông: Còn có hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có a.

Nam Cực Tiên Ông: Mười nghìn điểm Công đức một đầu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói cái gì đó? (phía sau là một cái biểu lộ kinh ngạc)

Nam Cực Tiên Ông: Ta nghe Thiết Quải Lý nói a, ngươi là lấy mười nghìn điểm Công đức một đầu, trả tiền từng đợt một cho y.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi người này liền không hiểu sự tình, ta đây không phải là muốn cầu cạnh Thiết Quải Lý nha, nếu như không phải như vậy, mười nghìn điểm Công đức một đầu ta có thể bán sao? Huống chi, thuốc lá số lượng hữu hạn, hút một đầu liền thiếu đi một đầu.

Lâm Hải có thể nhìn ra đến, cái Nam Cực Tiên Ông này tuyệt đối đại thổ hào, gặp thổ hào không hung hăng giết một đao, đạo trời không tha a.

Nam Cực Tiên Ông: Vậy rốt cuộc bao nhiêu tiền một đầu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Một trăm ngàn điểm Công đức một đầu.

Nam Cực Tiên Ông: Ngay tại chỗ lên giá gấp mười lần, đạo hữu ngươi đây là đe doạ a, coi ta là kẻ coi tiền như rác sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vật hiếm thì quý, tha thứ không nói giá.

Nam Cực Tiên Ông không có lên tiếng, hơn nửa ngày đều không tin tức hồi âm.

Lần này, Lâm Hải hoảng.

Đậu phộng, không phải là muốn quá ác, đem thổ hào ca dọa cho chạy đi, dạng này có thể là được không bù mất.

Leng keng!

Weachat vang, Lâm Hải vội vàng cầm điện thoại di động lên, nhìn xem có phải là Nam Cực Tiên Ông đến trả giá hay không.

“Ừm?” Lâm Hải xem xét ảnh chân dung, là tiểu Na Tra.

Na Tra: Đạo hữu, Manga ‘One Piece’ của ngươi này quá đẹp đẽ, lúc nào phát cho ta tập thứ hai a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tập thứ hai còn không có vẽ ra đâu? Ngươi chờ một chút đi.

Lâm Hải nhớ Nam Cực Tiên Ông sự tình đâu, này có tâm tư nói chuyện của tiểu hài tử?

Na Tra: Này lúc nào có thể vẽ ra a, ta cùng nhóm bạn học của ta cũng chờ tới mức trà không nhớ cơm không nghĩ.

Đậu phộng, Lâm Hải xem xét, mẹ nó thế nào mà lại cùng một cái đức hạnh với chính mình thời điểm lúc trước theo dõi truyện vậy?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mau mau, chờ một chút, vẽ ra đến ta liền phát cho ngươi.

Na Tra: A, ngươi nói Luffy ở trên biển bước kế tiếp sẽ gặp được sự tình gì? Gặp được Đông Hải Long Vương sao? Sẽ đồ sát lão sao?

Phốc!

Mẹ nó, sức tưởng tượng của cái tiểu Na Tra này quá phong phú đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta cũng không biết a, được, nội dung cốt truyện này vẫn là ngươi đi thảo luận cùng đồng học đi, ta đang vội vàng đây.

Na Tra: A, chờ ra tập thứ hai, nhất định phát ta trước tiên à, cầu ngươi (phía sau là một loạt biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Đậu phộng, Lâm Hải nhất thời có một loại cảm giác tội lỗi, giống như chính mình đã lừa gạt cảm tình của tiểu hài tử ngây thơ thuần khiết.

Lại chờ thêm nửa ngày, tin tức của Nam Cực Tiên Ông vẫn là không có tới, Lâm Hải không khỏi có chút hối hận vì đã muốn quá cao.

Lúc này, bỗng nhiên điện thoại di động kêu, Lâm Hải vội vàng nhận.

“Lâm tiên sinh, Đào Đào tìm được rồi!” Lại là Bành Đào đánh tới, xem ra Thị trưởng tự mình ra mặt, nên ông ta cái Cục trưởng này cũng chỉ đành tự thân xuất mã.

“Ở đâu?” Tinh thần Lâm Hải chấn động!

“Tại một cái phòng cho thuê, bất quá, người đã chết!”

“Cái gì!” Lâm Hải sững sờ!

Chương 128: Đây là bệnh, cần phải trị!

“Ta lập tức chạy qua.”

Tắt điện thoại, Lâm Hải lần này ngây ra.

Người này chết, Đào Hoa Sát Kiếp còn phá giải thế nào, Hầu Tiên Phẩm sẽ không vĩnh viễn đều không tỉnh lại đi.

Vội vàng mở ra Weachat, gửi tin tức cho Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái người Đào Hoa Kiếp kia chết, làm sao bây giờ? Đào Hoa Sát Kiếp còn có phương pháp phá giải sao?

Thiết Quải Lý: Chết? (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Em gái ngươi! Lâm Hải hiện tại xem xét cái biểu lộ chấn kinh này, cũng muốn ói!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đến cùng có thể phá hay không?

Thiết Quải Lý: Cái này khó, nếu chết mà nói, Đào Hoa Sát Kiếp sẽ cùng theo linh hồn mà đi, trừ phi tìm tới linh hồn nàng ta, đem nước Dao Trì giội đến phía trên linh hồn, nhưng là, cái này cơ bản là không thể nào, trước không nói có thể tìm tới linh hồn hay không, cho dù tìm tới, người bình thường cũng vô pháp tiếp xúc đến linh hồn a. Cái này, khó a, khó a!

Khó em gái ngươi! Ha ha, người khác không thể, ca ca có thể a!

Không phải liền là linh hồn sao? Trong phòng ca ca thế nhưng có cái Công chúa quỷ, tìm một cái linh hồn còn không phải là sự tình vài phút sao?

Lâm Hải đang chuẩn bị đi trở về tìm Sở Lâm Nhi hỗ trợ.

Vừa mới chuẩn bị đi, Weachat lại vang.

“Ừm?” Lâm Hải mở ra xem, lại là Mã Diện phát tới.

Đậu móa, gã tìm chính mình làm gì? Lâm Hải đối với Mã Diện không có cảm tình gì.

Mã Diện (sở): Hiện tại có một cái nhiệm vụ giao cho ngươi, thành phố Giang Nam xuất hiện một tên quỷ mới, ngươi đi đem nó câu trở về, đừng nói ta không chiếu cố ngươi, tọa độ là (S, B).

Phát xong tin tức, Mã Diện nhe răng cười một trận.

Ngươi không phải là có quan hệ sao? Không phải không đem lão tử đưa vào mắt sao? Rất tốt, nhiệm vụ đơn giản lão tử một cái cũng không đưa cho ngươi, để ngươi không kiếm được điểm âm đức, nhiệm vụ nguy hiểm, tất cả đều đưa cho ngươi, giày vò không chết ngươi sao!

Cái tên quỷ mới này, đỉnh đầu thế nhưng là có Đào Hoa Sát Kiếp, ngươi một cái dựa vào quan hệ lên được đến âm Ti Nhị phẩm, tuyệt đối là không bắt được, chờ lấy xui xẻo đi.

Lâm Hải nhìn tin tức Mã Diện phát tới, phiền muộn một trận.p

Mẹ nó, không phải đã nói không phân nhiệm vụ cho lão tử sao?

“A? Địa điểm này?” Lâm Hải chợt phát hiện, tọa độ mà Mã Diện phát cho mình, vậy mà cùng địa phương mà Bành Đào nói Đào Đào đã tử vong, cơ bản là ăn khớp.

“Đậu phộng, sẽ không xảo như thế a?”

“Đậu móa, vậy liền tới xem xem, ca ca còn không có câu qua hồn đâu, nhìn xem là cái cảm giác gì.”

Lâm Hải ra khỏi túc xá, ngồi vào trong xe, mở ra túi càn khôn trong Weachat.

“Cái thường phục của Sứ Giả Câu Hồn này, một bộ trắng một bộ đen, hẳn là thường nói Hắc Bạch Vô Thường.” Lâm Hải ngẫm lại, đem màu trắng lấy ra.

Sứ Giả Câu Hồn mà hắn gặp qua đều là Hắc Vô Thường, Lâm Hải cảm thấy thật không có ý mới, chính mình thử bộ trắng một chút.

Vừa lấy ra, trang phục màu trắng xuất hiện trong lòng bàn tay, lại là ẩn hình, Lâm Hải cũng cần phải mở Thiên Nhãn Thần Thông mới có thể trông thấy.

Phải chăng muốn mặc?

Mặc!

Sau một khắc, toàn bộ người Lâm Hải đều biến dạng.

Một thân trường bào màu trắng, cơ hồ kéo trên mặt đất, đỉnh đầu là một cái ống mũ nhọn rất lớn, phải tay nắm lấy xích câu hồn.

Lâm Hải từ trên kính xe soi soi.

Thảo, cái vóc người đẹp trai này, quả thực mặc gì cũng đẹp, Lâm Hải hướng phía kính bày cái pose, đối với tạo hình của mình thật hài lòng.

Xuất phát!

Lâm Hải đẩy cửa xe ra.

Đậu phộng!

Cánh tay Lâm Hải trực tiếp từ cửa xe xuyên qua, một cái không đứng vững, trực tiếp quẳng cái chó gặm phân.

Em gái ngươi!

Lâm Hải chật vật từ dưới đất bò dậy, chỉnh y phục một chút, phiền muộn trong này cũng khỏi cần nói.

Thảo, xuất sư bất lợi a!

“A? Chờ một chút?” Lâm Hải sững sờ, “Đậu phộng, chính mình thế mà có thể xuyên thấu qua xe hơi?”

Lâm Hải giờ mới phản ứng được, chính mình sở dĩ sẽ ngã sấp xuống, là bởi vì căn bản cũng không có đụng phải cửa xe, trên tay không thể chèo chống, nên mới từ trên xe rơi xuống.

Lâm Hải mang lòng hiếu kỳ, từng bước một hướng phía xe hơi tiếp cận.

Khi thân thể của mình thật xuyên qua xe hơi, không có phát sinh một tia va chạm, Lâm Hải cao hứng một trận!

“Oa cáp cáp, thật sự là không nghĩ tới, mặc vào bộ quần áo này, thế mà có thể mặc kệ chướng ngại vật, xem ra cái âm Ti Nhị phẩm đồ bỏ này, cũng không phải là không còn gì khác nha.”

“Ừm, không tệ, xuất phát!” Lâm Hải tính tình trẻ con lên, cũng không đi đường, hướng thẳng đến phía tường lấp kín trước mặt mà xuyên qua.

“Chơi thật vui, ha ha.” Lâm Hải cao hứng đến không được.

“Ừm? Tốc độ của chính mình lúc này, tựa hồ cũng nhanh hơn rất nhiều đây.” Lâm Hải lại có một cái phát hiện kinh người, tốc độ bước đi của chính mình, thế mà vượt qua xe hơi ở trên đường.

Không cần đến năm phút đồng hồ, Lâm Hải liền đến nơi.

Vừa tiến đến, Lâm Hải liền cảm thấy một trận âm phong.

“Ừm?” Hướng phía trước nhìn lại, Bành Đào mang theo mấy cái cảnh sát, đang vây quanh một cái nữ thi, nói cái gì đó.

Lâm Hải tiến lại gần, a? Hứa Điềm?

Lâm Hải một trận kỳ quái, Hứa Điềm không phải là cảnh sát giao thông sao? Làm sao cũng chạy tới.

Thật sự là chuyện gì cũng không thiếu cái nha đầu này a.

“Cục trưởng, không thì chúng ta trước hết để cho Pháp Y kiểm tra đi, đừng chờ cái Lâm Hải kia, hắn chính là cái bại hoại không đáng tin cậy.” Hứa Điềm nhíu lại cái mũi nhỏ nói nói.

“U a!” Lâm Hải liền không vui, “Ngươi cái tiểu nha đầu, thế mà sau lưng nói xấu ca ca, tưởng ca ca không biết sao?”

Lâm Hải trực tiếp liền thổi qua, mãi cho đến khi cùng khuôn mặt Hứa Điềm hầu như đều dính vào nhau, mới dừng lại.

“Ngươi trông thấy ta sao? Ngươi trông thấy ta sao?” Lâm Hải rất tiện hướng phía Hứa Điềm gật gù đắc ý.

Hứa Điềm căn bản không cảm giác được Lâm Hải tồn tại, tiếp tục cùng Bành Đào đưa ra đề nghị.

“Cục trưởng, nguyên nhân cái chết của nữ nhân này rất ly kỳ, không giống tự sát, nhưng cũng nhìn không ra dấu hiệu bị giết.”

“Chờ Lâm tiên sinh đến rồi nói sau, Lâm tiên sinh là cái kỳ nhân, tin tưởng sẽ có biện pháp.” Bành Đào cau mày nói nói.

“Nhìn xem, nhìn xem người ta làm Cục trưởng, nói chuyện có mức độ cỡ nào, lời này ta thích nghe!” Lâm Hải rất phối hợp nói

nói.

Leng keng!

Đang cười, Weachat bỗng nhiên vang.

Đậu phộng! Lâm Hải giật mình, vội vàng xem xét phản ứng của mọi người.

Hả? Lâm Hải phát hiện, biểu lộ của đám cảnh sát này cũng vẫn giống như trước đó, căn bản là không có nghe được thanh âm.

“Ha ha, thật thần kỳ a.” Lâm Hải lần này yên tâm.

Lấy điện thoại cầm tay ra xem xét, là Mã Diện phát tới.

Mã Diện (sở): Ngươi đến tột cùng đang làm gì? (phía sau là một nhóm biểu lộ phẫn nộ lớn)

Làm ngươi muội! Làm gì?

Lâm Hải thấy Mã Diện liền phiền.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm sao? Có chuyện gì liền nói!

Mã Diện nhìn giọng nói của Lâm Hải, kém chút tức điên.

Mã Diện (sở): Ta gọi ngươi đi làm cái gì? (phía sau lại là một chuỗi biểu lộ phẫn nộ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi hay quên a? Hay là người già si ngốc? Ngươi muốn ta làm gì, chính ngươi cũng không biết sao? Ta cùng ngươi nói, đây là bệnh, cần phải trị!

Mã Diện tại Địa Phủ tức đến sắp động kinh.

Mẹ nó, cái gì hay quên? Cái gì người già si ngốc? Cái tên mới tới này ỷ có điểm quan hệ, quá càn rỡ a, quá không coi ai ra gì a.

Mã Diện (sở): Ta để ngươi đi bắt hồn phách đâu!!!

“Hồn phách? Ai u đậu phộng!” Lâm Hải giật mình.

Mẹ nó, vừa phát hiện cái công năng của bộ y phục Bạch Vô Thường này, liền thể nghiệm mới mẻ, liền đem chính sự cho quên a.

Vội vàng hướng cỗ nữ thi trên mặt đất kia nhìn lại.

A? Không có linh hồn a? Tình huống này là như thế nào?

Lâm Hải lại đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, nhìn kỹ một chút.

Còn có linh hồn hay không a?

Cái này quái.

Lâm Hải trăm mối vẫn không có cách giải.

Ngẫm lại, Lâm Hải phát cái tin tức cho Mã Diện.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi có phải lầm hay không, người này cũng đã chết, nhưng không thấy linh hồn a?

Mã Diện cảm giác mình đều sắp thổ huyết.

Mã Diện (sở): Ta lúc nào thông tri ngươi đi hả?

Lâm Hải trợn trắng mắt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta trịnh trọng nói cho ngươi biết, không có việc gì đi dò tra, có phải hay không là bệnh quên hay người già si ngốc, đây thật là bệnh, cần phải trị!

“Tức chết ta, tức chết ta.” Trong Địa Phủ, Mã Diện che ngực, tức đến sắp không thở nổi.

Mã Diện (sở): Ta hiện tại trịnh trọng nói cho ngươi biết, cái hồn phách kia, đã thành Lệ Quỷ, đã chạy! Nếu như ngươi không bắt trở lại được, xảy ra chuyện gì, liền đợi xuống Mười Tám Tầng Địa Ngục đi!

“Đậu phộng! Chạy?” Lâm Hải giật mình, mẹ nó, xem ra chính mình trên đường chơi quá nhiều, tới chậm.

Còn có, cái Mã Diện này nói cái gì? Nếu như không bắt trở lại mà xảy ra chuyện, chính mình liền phải xuống Mười Tám Tầng Địa Ngục?

Ta cái ai da, đây cũng không phải là đùa giỡn, tranh thủ thời gian hảo hảo tìm một chút đi.

Lâm Hải lần này hoảng, vội vàng tìm nhìn qua bốn phía.

“Ngươi đang tìm ta sao?” Bỗng nhiên, sau lưng có một cái thanh âm nữ nhân âm u vang lên.

Lâm Hải vừa quay đầu lại.

“Mẹ ta, quỷ a!!!”

Chương 129: Bạch Vô Thường bắt quỷ

Lâm Hải vừa quay đầu lại, chỉ thấy một cái Nữ quỷ thất khiếu chảy máu, răng nanh mọc dài, phun ra đầu lưỡi dài, đứng tại phía sau mình, muốn bao nhiêu khủng bố thì có bất nhiêu khủng bố.

Lâm Hải hú lên quái dị, dọa đến quay đầu liền chạy, trái tim nhỏ đều sắp từ cuống họng nhảy ra.

“A, chờ một chút, không đúng.” Chạy hai bước, Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại.

Thảo, ca ca hiện tại là Bạch Vô Thường a, là tới câu hồn a, hẳn là quỷ thấy mình sợ hãi mới đúng a, chính mình chạy cọng lông a.

Lúc xoay đầu lại, trên mặt Lâm Hải, phủ lên nụ cười đắc ý.

“Uy, tuy hôm nay là ca ca lần thứ nhất làm việc, nhưng ca ca rất mạnh, ngươi có sợ hay không a?” Lâm Hải một mặt bộ dáng cần ăn đòn, chảnh đến không được.

Nữ quỷ nhìn chằm chằm vào cái Sứ Giả Câu Hồn trước mắt vừa thấy mặt liền bị chính mình dọa cho hoảng sợ chạy, hiện tại lại chạy về trang bức, sững sờ hơn nửa ngày, sau đó bật cười một trận.

“Cái gì lần thứ nhất? Ngươi là đùa bức sao?” Nữ quỷ một mặt quái dị nói.

Đậu phộng, dám nói ca ca là đùa bức!

Lâm Hải tại chỗ liền không thể nhẫn.

“Này! Nữ quỷ nho nhỏ, gặp bản Sứ giả, không chủ động chạy tới qùy liếm cũng liền thôi, còn dám nói bản Sứ giả là đùa bức, đầu gỉ ở đâu sao?” Lâm Hải run run Tỏa Hồn Liên trong tay, tận lực giả trang ra một bộ dáng hung ác.

“Hứ, đần độn.” Nữ quỷ nói thầm một câu, liền muốn bay đi.

Đậu phộng, muốn đi? Quá không nhìn ca ca a.

“Ngươi đứng lại đó cho ta!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, mang theo Tỏa Hồn Liên liền chuẩn bị tiến lên.

“Ba!” Nữ quỷ mãnh mẽ quay đầu, hướng phía Lâm Hải hôn gió một cái.

“Móa! Có ý tứ gì? Muốn sắc dụ ca ca? Liền ngươi cái bộ dạng này, ai u đậu phộng...” Lâm Hải đang nói, bỗng nhiên thấy một cánh hoa đào bay đến trước mặt mình.

Lâm Hải vội vàng hướng bên cạnh nhảy tới.

“Đào Hoa Sát Kiếp!” Lâm Hải trong lòng giật mình.

“Ba! Ba! Ba...” trong miệng Nữ quỷ không ngừng, từng đoá từng đoá hoa đào, lấy tốc độ cực nhanh hướng phía Lâm Hải bay tới.

“Ta tránh, ta tránh, ta tránh một chút tránh...” Lâm Hải biến thành Bạch Vô Thường, tốc độ thế nhưng là nhanh hơn nhiều so với trước kia, nhưng dù là như thế, vẫn là bị làm đến luống cuống tay chân.

“Hô, cuối cùng đã né tránh hết.” Lâm Hải vừa thở phào, lại phát hiện một cỗ âm phong đến gần.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật mình, mãnh liệt đưa Tỏa Hồn Liên trong tay hướng phía đầu Nữ quỷ ném qua.

Nào biết Nữ quỷ nhẹ nhàng tung bay, liền né tránh qua.

Sau đó, mọc ra móng tay vừa dài vừa nhọn, còn tại lộp bộp chảy xuống máu tươi, mãnh liệt phóng đến cổ Lâm Hải.

Đậu phộng, xong!

Lâm Hải thầm kêu một tiếng.

Ông!

Bỗng nhiên, một tia sáng từ trước ngực Lâm Hải toát ra, đem Quỷ Trảo ngăn tại địa phương cách Lâm Hải ba bốn cm.

Kiếm gỗ đào!

Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, cuối cùng thở phào.

Nhìn quang mang của kiếm gỗ đào, cũng bị ép có chút run rẩy, Lâm Hải đột nhiên hiểu ra.

Đậu phộng đại gia ngươi a Mã Diện, ngươi cái này là cố ý hố ca ca a, lần tỏa hồn thứ nhất liền an bài cho ca ca cái Lệ Quỷ, nếu không phải ca ca có bảo vật hộ thân, hắn a nói không chừng liền treo.

“Ngươi cũng là quỷ, sao có thể đeo bảo vật khu quỷ?” Nữ quỷ đối diện cũng có chút mộng bức.

“Ca ca dáng dấp đẹp trai, không được a.” Lâm Hải bị ép đến mức muốn động cũng khó khăn, vô cùng phí sức lấy điện thoại di động ra, mở Weachat.

“Hứ, muốn cầu viện binh sao?” Nữ quỷ lộ ra cái biểu lộ khinh thường, cường độ trên tay liền lớn hơn.

“Ta cầu em gái ngươi!” Trong tay Lâm Hải bỗng nhiên xuất hiện một cái bầu lớn, Lâm Hải dùng hết khí lực toàn thân, hướng phía Nữ quỷ giội qua.

“Ca ca giội cho ngươi một mặt nước tắm!”

“A!” cái bầu lớn xuất hiện quá đột ngột, Nữ quỷ có muốn tránh, thì đã không kịp.

“Xoạt!” Một bầu nước Dao Trì lớn, tất cả đều giội ở trên mặt Nữ quỷ.

Ông!

Hào quang hoa đào trên đỉnh đầu Nữ quỷ trong nháy mắt liền tiêu tán, mà Nữ quỷ cũng té ngã trên đất, biến thành một cô gái thanh tú xinh đẹp.

Lâm Hải sợ có biến, soạt một tiếng, đem Tỏa Hồn Liên bọc tại trên cổ nữ hài.

Nữ hài nhất thời lộ ra một tia biểu lộ thống khổ.

“Ngươi chính là Đào Đào a?” Lâm Hải nhìn nữ hài cùng Đào Đào nằm trên mặt đất giống nhau như đúc, lập tức liền nhận ra.

“Là ta.”

Hả? Không đúng, nếu nàng ta là Đào Đào, vì cái gì bị giội nước Dao Trì, Đào Hoa Sát Kiếp đã phá, nhưng không có bị bất tỉnh?

“Uy, làm sao Hầu Tiên Phẩm lại choáng, còn ngươi lại không biết choáng?” Lâm Hải đem nghi vấn trong lòng hỏi ra.

“Ta cũng đã chết, còn choáng cái gì mà choáng a.” Đào Đào nhìn Lâm Hải như nhìn một thằng ngốc.

“Ách...” Lâm Hải xoa xoa cái mũi, vấn đề này hỏi là có chút ngu ngốc.

“Hầu ca y, y còn tốt đó chứ?” Đào Đào bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Tốt cái gì mà tốt, sắp bị ngươi hại chết rồi.” Lâm Hải liếc trắng Đào Đào một chút.

Đào Đào lập tức khẩn trương lên.

“Van cầu ngươi mang Hầu ca đi đi, y là người tốt, ta cũng là bị người khống chế, tại dưới tình huống không biết rõ tình hình mới hại Hầu ca, là ta có lỗi với Hầu ca.” Đào Đào bỗng nhiên cúi đầu xuống, anh anh khóc lên.

“Ừm?” Lâm Hải không nghĩ tới, cái Đào Đào này, cảm tình đối với Hầu Tiên Phẩm lại là thật.

“Ngươi là bị người nào khống chế?” Lâm Hải vội vàng hỏi, muốn cứu Hầu Tiên Phẩm, tìm tới người khống chế, cũng là việc quan trọng.

“Ta không biết gã là ai, nhưng ta biết rõ gã ở đâu?” Đào Đào ngẩng đầu nói nói.

Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, “Mang ta qua!”

“Ta tại sao phải mang ngươi qua?” Đào Đào thê lương cười một tiếng, chính mình cũng đã chết, còn quản những cái kia làm gì?

Lâm Hải sững sờ, sau đó một mặt tức giận nói nói: “Ngươi còn nói không phải cố ý hại Hầu Tiên Phẩm, ta bây giờ muốn cứu y, ngươi lại một điểm cũng không phối hợp, nếu như thế, vậy liền để y chờ chết đi.”

“Cái gì!” Đào Đào mạnh mẽ kinh hãi, “Hầu ca còn có thể cứu?”

“Chỉ cần nhanh chóng tìm tới người khống chế phía sau, liền có thể cứu.” Lâm Hải một mặt trịnh trọng nói nói.

“Vậy còn chờ gì, ta hiện tại liền dẫn ngươi đi!” Đào Đào đứng lên, trở nên còn vội vàng hơn so với Lâm Hải.

Hai người một trước một sau, bay ra khỏi phòng cho thuê.

“Cục trưởng, ngươi nhìn, ta đã nói cái Lâm Hải hỗn đản này không đáng tin cậy đi, cũng đã lâu, còn chưa tới.”

Bành Đào nhíu mày nhìn xem thời gian.

“Chờ một chút đi, Lâm tiên sinh là cao nhân.”

“Không được, ta gọi điện thoại cho hắn.” Hứa Điềm chu miệng, gọi qua cho Lâm Hải.

“Số điện thoại ngươi gọi không nằm trong khu phục vụ, xin hãy gọi lại sau!”

“Hừ, tức chết ta. Cục trưởng ngươi nghe!” Hứa Điềm đưa điện thoại di động tới bên tai Bành Đào.

“Cái này…” Mày Bành Đào nhíu lại càng sâu.

Lâm Hải cùng Đào Đào đang tung bay về phía trước, Weachat bỗng nhiên vang lên.

Lâm Hải xem xét, là Mã Diện phát tới, nhất thời hỏa khí lại dâng lên.

Đậu móa, dám âm ca ca, còn có mặt mũi gửi tin tức cho ca ca sao!

Mở ra nhìn một chút.

Mã Diện (sở): Ngươi không chết? Còn đem Lệ Quỷ bắt được? Vận khí thật tốt!

Ta xxx đại gia ngươi! Lâm Hải càng tức.

Cái Mã Diện này quả nhiên biết rõ, chính mình bắt là Lệ Quỷ, đậu móa, nhìn giọng nói kia, đối với việc mình không chết, rất là thất vọng đây.

Ca ca a cùng ngươi có cái thù gì cái oán niệm gì a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có rất nhiều tên đần độn cũng muốn ca ca chết, thế nhưng là bọn họ cũng đều phải thất vọng, sau khi thất vọng, bình thường cũng trở nên càng ngu ngốc hơn.

Mã Diện biết rõ Lâm Hải là đang chửi mình, nhưng lại không thể nổi giận, nếu không cũng là thừa nhận mình đang hại hắn.

Cứ như vậy, Mã Diện kém chút liền bị nội thương.

Mã Diện (sở): Đã như vậy, dựa theo thời hạn giao nộp đi, còn có hai phút đồng hồ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Giao nộp cái gì?

Mã Diện (sở): Nói nhảm, đương nhiên là đem hồn phách giao về Địa Phủ, thời gian không nhiều, nắm chặt!

Giao em gái ngươi! Lâm Hải trực tiếp đưa di động ném vào trong túi quần.

Chính mình còn muốn dựa vào Đào Đào để tìm người điều khiển sau hậu trường đâu, làm sao có thể đem nàng ta giao cho Địa Phủ.

Mã Diện (sở): Thời gian lập tức đến, làm sao còn chưa giao!

Mã Diện (sở): Nhanh lên giao, không còn hời gian!

Mã Diện (sở): Đậu móa, ngươi ở đâu, không chết đáp một câu xem!

Mã Diện (sở): Ngươi điên! Bắt lấy Quỷ Hồn, thời gian đến, không về giao nộp, sẽ xuống Địa Ngục.

Mã Diện (sở): Đậu móa, ngươi muốn chết thì chính mình đi chết đi, hại lão tử làm gì! Ngươi là tên hỗn đản! Vương bát đản!

...

Trong Weachat tất cả đều là tin tức phẫn nộ của Mã Diện, đáng tiếc Lâm Hải căn bản ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn.

“Đến.” Đào Đào bỗng nhiên dừng lại trước một dãy biệt thự.

Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, “Đi vào!”

Chương 130: Lão đạo sĩ

Lâm Hải cùng Đào Đào trực tiếp bay vào biệt thự.

“Chính là gã.” Tiến vào biệt thự, Đào Đào chỉ vào một cái nam tử trẻ tuổi ngồi trên ghế sa lon nói nói.

“Đậu phộng, thế nào lại là gã?” Lâm Hải sững sờ, người này hắn nhận biết.

Chính là một trong Tứ Công Tử của đại học Giang Nam -Triệu Khôn!

Mẹ nó, Lâm Hải có chút không hiểu rõ.

Cái Triệu Khôn này, cũng là cái nhị bức cộng thêm nhược trí a, lần trước tại trung tâm mua sắm cũng là bị chính mình đánh khóc phải chạy về nhà tìm mụ mụ.

Này làm sao nhìn cũng không giống cái người có thể khống chế Đào Hoa Sát Kiếp a.

“Ngươi xác định không nhầm chứ?” Lâm Hải một mặt hoài nghi hướng phía Đào Đào hỏi.

“Tuyệt đối không có.” Đào Đào rất kiên định đáp nói.

Chẳng lẽ Triệu Khôn trước đó đều là giả bộ? Thằng cháu trai này là cái Ảnh Đế a?

“Cái kia là điện thoại di động của ta!” Bỗng nhiên, Đào Đào hướng phía một cái điện thoại di động trong tay Triệu Khôn chỉ qua.

“Đem cái đoạn thu âm rách nát này giao cho cha ta, cha ta thật sự có thể đối với ta lau mắt mà nhìn sao?” Triệu Khôn loay hoay chiếc điện thoại di động nhỏ nhỏ ở trong tay, lẩm bẩm một mình nói.

“Bất quá cái đóa hoa đào mà người thần bí kia cho ta, thật rất linh a, ta đưa nó ném tại trên người cái cô gái gọi là Đào Đào kia, hoa đào lập tức héo tàn, sau đó, cái Đào Đào kia giống như thật cái gì cũng nghe chính mình.”

“Đậu móa, nếu biết linh như vậy, lão tử đã lấy đi ném vào trên thân Lăng Sở Sở rồi, nếu là làm như vậy, hiện tại Lăng Sở Sở đã sớm ở dưới thân lão tử hầu hạ rồi.” Nghĩ đến Lăng Sở Sở, trên mặt Triệu Khôn nhất thời lộ ra một nụ cười dâm đãng.

“Lại có cái người thần bí ở sau lưng thao túng nữa?” Nghe Triệu Khôn tại chỗ này lẩm bẩm nói một mình, Lâm Hải không khỏi nhăn mày lại.

Sự tình giống như càng ngày càng phức tạp.

Tính toán, mặc kệ, người thần bí hay không thần bí, cứ mặc kệ mấy cái sự tình xâu chuỗi này đi?

Hiện tại việc cấp bách, là lấy tới ngày sinh tháng đẻ của Triệu Khôn, sau đó phá bản vị hoa đào của gã, đem Hầu Tiên Phẩm cứu sống lại rồi nói.

“Đậu móa, thử một chút, hiện tại liền đưa di động cho cha ta đi, bớt cho lão lúc nào cũng nói ta làm cái gì cũng không thành, lúc này ta không để lão giật nảy cả mình thì không được.” Triệu Khôn đứng lên, cầm điện thoại di động đi ra ngoài.

WTF! Gã muốn đi, này làm sao xử lý?

Lâm Hải lập tức chuẩn bị đem y phục Bạch Vô Thường cởi bỏ, hiện thân cùng Triệu Khôn nói cứng, bức bách gã nói ra ngày sinh tháng đẻ của bản thân.

Nhưng nghĩ lại, không được!

Vạn nhất cái Triệu Khôn này nói bừa cho mình thì làm sao bây giờ, chính mình cũng không biết phân thật giả, như thế chẳng phải là hại Hầu Tiên Phẩm.

Thảo, vẫn phải dùng biện pháp cá nhân a.

Lúc này, Triệu Khôn đã ra khỏi biệt thự, lái xe hướng phía tổng bộ tập đoàn Triệu thị mà đi.

Lâm Hải cùng Đào Đào vội vàng đuổi theo, Lâm Hải một bên tung bay, vừa nghĩ biện pháp.

Mắt thấy phía trước không xa cũng là tổng bộ của tập đoàn Triệu thị, Lâm Hải có chút nóng nảy.

Thảo, mặc kệ, trước hiện thân, sau đó tùy cơ ứng biến đi.

Lâm Hải đem một đầu của Tỏa Hồn Liên, trực tiếp cắm vào trên mặt đất.

“Nếu như ngươi thật muốn cứu Hầu Tiên Phẩm, cũng không cần chạy, mà lại nói, ngươi coi như chạy, ta cũng có thể bắt ngươi trở về.” Lâm Hải hướng phía Đào Đào lạnh lùng nói nói.

“Ngươi yên tâm, chỉ cần có thể cứu Hầu ca, ta sẽ không chạy.”

Lâm Hải không để ý tới còn lại, tìm ngõ hẻm không có ai, đem y phục của Bạch Vô Thường thu lại, hiện ra thân hình.

“Thiếu niên, lão phu chính là đạo sĩ của núi Võ Đang, muốn cùng ngươi kết một phần thiện duyên.” Lâm Hải vừa hiện ra thân hình, một lão đạo sĩ liền đi vào ngõ hẻm.

Đậu phộng, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, đậu móa, có biện pháp.

Lâm Hải bước nhanh đi lên.

“Thiếu niên, lão phu nhìn ngươi cốt cách thanh kỳ…”

“Được, đừng nói nhiều, áo cùng quần của ngươi ca ca muốn mua, bao nhiêu tiền?” Lâm Hải trực tiếp cắt ngang lời nói của lão.

“Thiếu niên, lão phu…”

“Thao, ngươi liền thẳng nói bao nhiêu tiền.” Lâm Hải không kiên nhẫn vung tay lên.

“Ngươi thiếu niên này...”

“Một nghìn khối tiền bán hay không?”

“Đây không phải sự tình tiền, đây là...”

“Mười nghìn! Được thì được, không được liền...”

Không đợi Lâm Hải nói xong, lão đạo sĩ trực tiếp đem một thân đạo bào cởi ra, đưa cho Lâm Hải, gọi là một cái nhanh nhẹn.

Tròng mắt Lâm Hải kém chút lồi ra, mẹ nó, trước sau tương phản cũng quá lớn đi.

“Sớm dạng này chẳng phải xong.” Lâm Hải đưa tay đem đạo bào nhận lấy.

Dù sao trong ngõ hẻm cũng không có ai, Lâm Hải trực tiếp đem y phục cởi một cái, thay đổi thành đạo bào.

Trên dưới dò xét một phen, Lâm Hải luôn cảm thấy thiếu chút gì đó.

“Ừm?” Ngẩng đầu một cái, trông thấy lão đạo sĩ đeo kính của người mù.

“Uy, đem kính râm của ngươi cũng đưa cho ta đi.”

“Được, cũng cho ngươi.” Lão đạo sĩ trực tiếp đem kính lấy xuống, đưa cho Lâm Hải.

Lâm Hải đeo lên kính râm, giả vờ giả vịt nhìn sang bốn phía.

n, lúc này liền có chút cái cảm giác kia.

“Anh em, cái này có muốn hay không?”

Lâm Hải vừa nghiêng đầu, bỗng nhiên nhảy ra sau một bước.

“Đậu phộng, các hạ là vị nào?”

“Ta chính là lão đạo sĩ vừa rồi a.” Tiểu tử trẻ tuổi con mắt cũng híp lại, đem ria mép giả vừa thu xuống từ trên cằm cùng trên môi đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“Mẹ nó, thật chuyên nghiệp a?” Lâm Hải hướng phía tiểu tử kia dựng thẳng ngón tay cái, đem ria mép nhận lấy, dính lên.

Lấy điện thoại cầm tay ra, Lâm Hải tự chụp cho mình tấm hình.

Chụp xong xem xét, đậu phộng, chính mình thật có tiềm chất làm thần côn a, nghiễm nhiên chính là một cái lão đạo sĩ tiên phong đạo cốt nha.

“Anh em, không mang tiền mặt, Weachat chuyển ngươi đi.” Lâm Hải tại bên trên Weachat đem tiền chuyển cho tiểu tử, tiểu tử thiên ân vạn tạ rời đi.

Cửa của tổng bộ tập đoàn Triệu thị, Triệu Khôn xuống xe, vừa mới chuẩn bị đi vào.

“Dừng!” Một cái lão đạo sĩ bỗng nhiên xông tới.

“Đậu phộng, cái quỷ gì!” Triệu Khôn giật mình.

“Thiếu niên, tại hạ là cao tăng đắc đạo trên núi Võ Đang, hôm nay xuống núi, chính là vì ngươi mà đến.” Lão đạo sĩ giả ra một cái tạo hình rất trang bức.

“Cao tăng đắc đạo?” Triệu Khôn sững sờ, “Ngươi mẹ nó a không phải là đạo sĩ sao?”

Ngạch... Thảo, nói thuận miệng.

“Cái kia, nửa đường đổi nghề. Thiếu niên, ta nhìn ngươi giữa trán đầy đặn, cốt cách kỳ lạ, định sẵn không phải là kẻ tầm thường a.” Lão đạo sĩ bày ra một phần biểu lộ chấn kinh.

“Bớt ở chỗ này lừa phỉnh ta đi, tránh ra.” Triệu Khôn mới không tin mấy lời nói bừa của lão, liền đoạn từ ngữ này, ở trong phim ảnh cũng nhìn bao nhiêu lần rồi.

“Chờ một chút!” Lão đạo sĩ bỗng nhiên hô to một tiếng.

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Lão đạo sĩ tay run run chỉ, chỉ vào Triệu Khôn, biểu hiện trên mặt càng ngày càng khiếp sợ hơn, càng ngày càng khó tin.

“Ta, ta làm sao?” Triệu Khôn bị lão đạo sĩ dọa sợ, sờ sờ mặt vội vàng hỏi.

“Có thể mượn một bước nói chuyện không?” Trên mặt lão đạo sĩ biểu hiện vô cùng ngưng trọng.

“A, tốt.” Triệu Khôn bị lão đạo sĩ này làm cho vừa kinh vừa sợ, làm tâm lý run rẩy, đi theo lão đạo sĩ đến một chỗ vắng bên đường cái, ngồi xuống.

“Uy, ta đến cùng làm sao?”

Lão đạo sĩ không nói lời nào, chỉ là một bên lắc đầu, một bên gắt gao nhìn chằm chằm vào Triệu Khôn, phảng phất như thấy cái sự tình gì đó thật không thể tin nổi.

“Uy, ngươi ngược lại là nói chuyện a?” Triệu Khôn gấp.

Lão đạo sĩ bỗng nhiên đứng lên, hướng phía Triệu Khôn khom người thật sâu vái chào.

“Đậu phộng, ngươi là có ý gì?”

“Nghĩ không ra lại là Tiên nhân chuyển thế, lão đạo hữu lễ.”

“Tiên, tiên nhân chuyển thế?” Triệu Khôn trực tiếp mộng bức, “Ngươi là nói ta?”

“Trừ ngươi, còn có ai?” Lão đạo sĩ một mặt tôn sùng nói nói.

“Bớt nói lời vô nghĩa a.” Triệu Khôn đứng dậy muốn đi, trên đời này sao có cái Tiên nhân a.

“Chờ một chút! Tiên nhân là không tin nhãn lực của tại hạ a? Không phải cùng ngươi thổi, tại hạ nhìn người, chưa từng có nhìn lầm qua, ngươi không tin mà nói, ta có thể chứng minh cho ngươi xem.”

“Chứng minh như thế nào?” Triệu Khôn dẫm chân xuống.

Lão đạo sĩ mãnh liệt quay đầu, nhìn hướng về một cái chỗ ngoặt phía trước, hai con mắt bỗng nhiên bịt kín một tầng sương mù màu lam.

“Thượng tiên nhìn, cái góc rẽ kia, chẳng mấy chốc sẽ có một cái nam nhân hói đầu, trên cánh tay còn khoác tay của một cái nữ tử nóng bỏng mặc váy đỏ đi qua.”

“Thật hay giả?” Triệu Khôn nghiêng đầu qua, cũng nổi lên hứng thú.

Dù sao, người đi ra từ góc rẽ là ai, cũng không phải có thể tùy tiện sắp xếp.

“Thật hay giả, lập tức thấy rõ ràng. Ba, hai, một! Nhìn!”

“Đậu phộng!” Triệu Khôn đưa mắt nhìn lại, con mắt nhất thời thẳng!

Chương 131: Tìm chuồng heo mà vào ở đi

Triệu Khôn nhìn một nam một nữ đi ra từ góc rẽ, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Cái này…” Thế mà giống như đúc cùng miêu tả của lão đạo sĩ!

Lão đạo sĩ gặp biểu tình kia của Triệu Khôn, liền biết rõ tiểu tử này đã tin, nhưng lý do an toàn, vẫn phải tăng cường thêm một chút.

“Thượng tiên, có lẽ lần này, ngươi có thể sẽ cảm thấy là trùng hợp, như vậy chúng ta thử một lần nữa.”

Lão đạo sĩ nói, lần nữa hướng chỗ ngoặt nhìn lại.

“Tiếp đó, là một đôi ăn mặc giáo phục học sinh, hai người lại ôm lại thân đi tới. Ba, hai, một! Xuất hiện!”

Lão đạo sĩ vừa dứt lời, hai cái học sinh trung học quả nhiên từ trong góc rẽ đi ra.

“Đậu phộng!” Tròng mắt Triệu Khôn kém chút rơi mặt đất, lúc này gã thật mộng bức.

Hung hăng nuốt ngụm nước bọt, Triệu Khôn đem đầu chuyển hướng qua lão đạo sĩ.

“Thượng tiên, nếu như ngươi còn không tin, chúng ta đoán tiếp, kế tiếp là…”

“Ngừng ngừng ngừng, ta tin, ta thật sự tin.” Triệu Khôn vội vàng đem lão đạo sĩ ngăn lại.

“Cái kia, ngươi nói ta thật sự là tiên nhân chuyển thế?” Hai cái mắt nhỏ của Triệu Khôn bắt đầu sáng lên.

“Không sai.” Lão đạo sĩ nặng nề gật gật đầu.

“Này, vậy ta là vị tiên nhân nào chuyển thế?”

“Vị tiên nhân nào?” Lão đạo sĩ nhãn châu xoay động, “Ngươi tại trong sinh hoạt, liền không có phát hiện, chính là ngươi tại phương diện nào đó cùng người khác không giống nhau sao?”

“Cùng người khác không giống nhau?” Triệu Khôn cau mày suy nghĩ hồi lâu, “Không có a.”

“Thao, thật không có đặc điểm sao, ngươi để ca ca làm sao biên xuống dưới cho ngươi a.” Lão đạo sĩ thầm mắng một tiếng.

“Không có khả năng, ngươi suy nghĩ thật kỹ, dù là một chút xíu khác biệt, cũng coi như được.”

Triệu Khôn lại cau mày nghĩ một lát.

“Nếu phải nói cùng người khác có cái gì khác biệt, cái kia chính là, ta giống như so người khác ăn được ngủ được tốt hơn chút.”

“Ốc Nhật, ăn được ngủ được, cái này mẹ nó không phải là heo sao?”

“A?” Ánh mắt lão đạo sĩ sáng lên, “Có!”

“Ngươi đừng nhúc nhích, để cho ta xem thật kỹ một chút!” Lão đạo sĩ bỗng nhiên giật mình, nhìn chằm chằm vào Triệu Khôn một trận.

“Ai nha, ai nha nha!” Lão đạo sĩ bỗng nhiên chấn động la hoảng lên.

“Uy, làm sao? Ngươi thét lên cái gì a?” Lúc đó, đem Triệu Khôn gọi cho hoảng.

“Thì ra là thế, thì ra là thế.” Lão đạo sĩ một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ.

“Thao, ngươi liền đừng thừa nước đục thả câu, nhanh lên nói

a.”

“Thượng tiên, ngươi kiếp trước thế nhưng là tiếng tăm lừng lẫy a, nhấc lên ngươi, cơ hồ là không ai không biết, không người không hay a.”

Triệu Khôn nghe xong liền cao hứng.

“Ha ha, thật hay giả, vậy ngươi nhanh nói, ta đến cùng là ai chuyển thế?”

“Ngươi chính là này Tướng quân chưởng quản tám vạn Thủy quân của Thiên Đình, Thiên Bồng Nguyên Soái!”

Phốc!

“Người nào người nào người nào? Thiên Bồng Nguyên Soái?” Triệu Khôn kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

“Ngươi giỏi a lão đạo sĩ, ngươi dám đùa ta?” Triệu Khôn tức giận.

“Ai nha, Thiên Bồng Nguyên Soái, lời này của ngươi bắt đầu nói từ đâu a?” Lão đạo sĩ làm ra một bộ sợ hãi.

“Thảo. Ngươi cho rằng ca ca không xem qua Tây Du Ký sao? Ca ca đến hôm nay vẫn còn nhớ rõ, này Thiên Bồng Nguyên Soái cũng là Trư Bát Giới, ngươi a không phải đang mắng ta là heo sao!”

“Thiên Bồng Nguyên Soái, lời này của ngươi liền không đúng.” Lão đạo sĩ lắc đầu.

“Không đúng chỗ nào? Thảo, ngươi nếu là nói không ra cái lý do hợp lý, thì xem ta có tha ngươi hay không!”

“Trư Bát Giới đây chẳng qua là một đời đầu thai của ngươi, không có nghĩa là ngươi đời đời đời đời đều là heo a.”

“Ách... Là thế này phải không?” Triệu Khôn gãi gãi đầu.

“Khẳng định a, tỉ như nói một thế này, ngươi cảm thấy ngươi là heo sao?”

“Thao, ta khẳng định không phải heo a.” Triệu Khôn trừng mắt.

“Này chẳng phải là đúng nha.” Lão đạo sĩ thầm nói, ngươi xác thực không phải heo, nhưng ngươi a so với heo còn ngu xuẩn hơn.

“Tựa như là có chút đạo lý a.” Triệu Khôn nháy nháy mắt, đầu có chút không đủ dùng.

“Này, vậy ta làm sao không có pháp lực?” Triệu Khôn chợt nhớ tới một cái vấn đề rất quan trọng.

“Đó là bởi vì Thượng tiên còn không có giác tỉnh trí nhớ kiếp trước của ngươi.” Lão đạo sĩ bám sát theo chuyện nói nói.

“Làm sao mới có thể giác tỉnh?” Triệu Khôn vội vã hỏi.

Mụ, nếu như giác tỉnh pháp lực, vậy lão tử còn sợ ai a?

Thảo, đến lúc đó việc làm đầu tiên là đem Lăng Sở Sở cướp tới, không, là đem tất cả mỹ nữ đều cướp tới, cung cấp cho một mình lão tử hưởng dụng.

Oa cáp cáp! Triệu Khôn suy nghĩ một chút liền thật hưng phấn đến không được.

“Uy, hỏi ngươi đó, nhanh nói a.” Thấy lão đạo sĩ nhíu mày không nói, Triệu Khôn ở một bên thúc giục nói.

Lão đạo sĩ thở dài, sau đó lắc đầu.

“Đậu phộng, ngươi đây là ý gì?” Triệu Khôn có chút gấp.

“Thiên Bồng Nguyên Soái a, lúc đầu khôi phục pháp lực, không phải việc khó gì, nhưng bây giờ xem ra, lại có chút không dễ a.”

Triệu Khôn trực tiếp đần độn, mẹ nó, nếu như không khôi phục được pháp lực, còn chơi cái búa a.

“Đến cùng làm sao mới được, ngươi nhanh nói a.”

“Tha thứ ta nói thẳng.” Lão đạo sĩ bỗng nhiên làm ra một bộ dáng nghiêm túc.

“Nguyên Soái có một cái Túc địch (*kẻ địch cả đời), một thế này cũng đã chuyển thế, cũng là gã, đang ra sức ngăn cản ngươi khôi phục pháp lực! Nếu để cho gã thành công, Nguyên Soái không chỉ là vấn đề vô pháp hồi phục pháp lực, chỉ sợ cả tánh mạng cũng đáng lo a.”

“Đậu phộng, là ai? Lão tử để cho cha ta đi diệt gã!” Triệu Khôn lần này đã khẩn trương.

“Cái này bần đạo cũng không biết, nhưng, người này đã bắt đầu hành động, cũng lộ ra đã một tia dấu vết để lại.”

Lão đạo sĩ nói, bỗng nhiên tiến đến Triệu Khôn bên tai.

“Nguyên Soái, nếu như ta đoán không lầm, đoạn thời gian gần nhất, hẳn là có một cái người rất kỳ quái, cho ngươi một loại thực vật, để ngươi đi hại người, mà ngươi cũng lấy được một loại đồ vật nào đó!”

Triệu Khôn giật mình, “Ta ngẫm lại.”

Lão đạo sĩ trợn trắng mắt, mẹ nó, ca ca cũng đã nhắc nhở rõ ràng như vậy, còn cần nghĩ? Thật là heo a.

“A! Ta nhớ ra rồi!” Triệu Khôn một mặt sợ hãi.

“Nhớ tới cái gì? Nhanh nói!” Lão đạo sĩ vội vàng nói nói.

“Đoạn thời gian trước, là có một người, mang theo mặt nạ, rất kỳ quái. Cho ta một đóa hoa đào, để cho ta ném ở trên người một cái cô gái gọi là Đào Đào, ném xong hoa đào liền héo rũ.”

“Cái gì? Ai! Xong!” Lão đạo sĩ hối hận giậm chân một cái.

“Cái gì xong, ngươi nói rõ một chút!” Triệu Khôn sợ hãi.

“Ai, người kia cũng là Túc địch của ngươi!”

“Cái gì!” Triệu Khôn trực tiếp liền ngốc.

“Nếu như ta không đoán sai, trên tay ngươi hẳn là có một loại đồ vật, gã sẽ để cho ngươi tặng cho người nhà ngươi, dạng này, cả nhà ngươi liền cũng xong, quá ác!”

“Đậu phộng!” Triệu Khôn nghe xong, vội vàng đem điện thoại di động của Đào Đào lấy ra.

Lão đạo sĩ thấy một lần, một mặt sợ hãi.

“Nguyên Soái, chính là cái điện thoại di động này! Ngươi, ngươi đừng nhúc nhích, nhanh lấy tới, nhanh, chậm thêm liền trễ!” Lão đạo sĩ một mặt lo lắng rống lên.

“A? A, cho ngươi.” Triệu Khôn vội vội vàng vàng đưa di động qua.

Lão đạo sĩ đưa di động hướng vào trong túi quần giấu đi, Ha ha! Tin tức đấu giá đã tới tay!

“Vậy làm sao bây giờ a?” Triệu Khôn sốt ruột hỏi.

Lão đạo sĩ cau mày.

“Nguyên Soái a, hiện tại đã trễ, có thể thành công hay không, ta cũng không có nắm chắc, chỉ có thể thử một lần.”

“Cái gì? Đã trễ? Không muốn a, ngươi có thể nhất định phải cứu ta a.” Một câu của lão đạo sĩ kém chút đem Triệu Khôn hoảng sợ đến khóc.

“Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có một biện pháp.” Lão đạo sĩ tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn.

“Nguyên Soái, ngươi đem ngày sinh tháng đẻ một thế này của ngươi nói cho ta biết, nhớ kỹ, một chút lầm lỗi cũng không thể có, nếu không, cho dù là Ngọc Đế đến, cũng không cứu được ngươi.”

“Ngày sinh tháng đẻ? Ta con mẹ nó cũng không rõ ràng a.”

Triệu Khôn vội vội vàng vàng lấy điện thoại di động ra.

“Mẹ, ngày sinh tháng đẻ của ta là bao nhiêu?”

“Ai nha, ngươi đừng quản, nhanh lên nói cho ta biết!”

“Mẹ, ngươi xác định không sai a? Chân thật xác định đi? Tốt, ta biết rõ.”

Chỉ chốc lát, Triệu Khôn đem kết quả hỏi tốt nói cho lão đạo sĩ.

Tâm lý lão đạo sĩ cái này đẹp a, ha ha, cái ngốc bức này, dễ dàng như vậy liền bị ca ca đem ngày sinh tháng đẻ lừa gạt tới tay.

“Lão đạo sĩ, làm sao bây giờ?”

“Nguyên Soái, việc này không nên chậm trễ, bần đạo giờ liền trở về làm phép.”

“A, tốt, vậy ngươi nhanh đi, nhất định hảo hảo làm a.”

Lão đạo sĩ đi hai bước, lại quay đầu.

“Nguyên Soái, lần này thật vô cùng nguy hiểm, ta cũng không có nắm chắc có thể cứu ngươi, vì kế hoạch hôm nay, vẫn là phải dựa vào chính ngươi.”

“Dựa vào ta?” Triệu Khôn sững.

“Vâng! Nguyên Soái, ngươi ở kiếp trước chính là Trư Bát Giới, cho nên, tiếp đó, ngươi tốt nhất là phải tìm một cái chuồng heo để vào ở qua, mỗi ngày cùng heo cùng ăn cùng ở cùng giải trí, chỉ cần kiên trì hơn một tuần lễ, pháp lực một đời Trư Bát Giới kia của ngươi liền có thể tỉnh lại. Dạng này, trên đời lại cũng không có người là đối thủ của ngươi, ngươi có thể an gối không lo.”

“Cái gì, ngươi để cho ta theo heo ở cùng một chỗ sao?”

“Ai, Nguyên Soái, sự cấp tòng quyền (*việc gấp phải tùy cơ), là muốn mệnh hay là muốn mặt mũi, chính ngươi quyết định đi.”

Nói xong, lão đạo sĩ lắc đầu, phiêu nhiên mà đi.

Triệu Khôn sững sờ nguyên tại chỗ, hơn nửa ngày, mới cắn răng, móc ra điện thoại.

“Đậu móa, Cẩu tử, liên hệ cho thiếu gia ta một cái chuồng heo a!”

Chương 132: Bắt lưu manh a

Lâm Hải tìm địa phương không ai, đem y phục lại đổi lại.

“Ha ha ha, Triệu Khôn cái ngốc bức này, thật đúng là tin chính mình là Trư Bát Giới.”

“Ừm?” Xem xét Đào Đào, vẫn thành thành thật thật đứng nguyên tại chỗ đợi, Lâm Hải cũng là một trận cảm thán, xem ra cái Đào Đào này, đối với Hầu Tiên Phẩm cũng là thật lòng.

Đi qua, Lâm Hải soạt một tiếng, đem Tỏa Hồn Liên rút lên.

“Ngươi, ngươi lại là người?” Đào Đào há miệng thật to.

“Được, có phải người hay không ngươi cũng đừng quản, hiện tại phải đi cứu Hầu Tiên Phẩm.” Lâm Hải đánh cái xe, đi thẳng đến bệnh viện.

“Sư phụ...” Đỗ Thuần một mực đang chờ ở bệnh viện đây.

“Qua văn phòng của ngươi đi.” Lâm Hải đến văn phòng của Đỗ Thuần ngồi xuống, mà Đào Đào trực tiếp qua phòng bệnh của Hầu Tiên Phẩm.

Lâm Hải mở ra Weachat, tìm tới Thiết Quải Lý, trực tiếp đem ngày sinh tháng đẻ của Triệu Khôn phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm sao phá bản vị hoa đào của gã?

Thiết Quải Lý: Nhanh như vậy đã tìm đến (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Đại gia ngươi! Lâm Hải đối với cái biểu lộ chấn kinh của Thiết Quải Lý này, cũng không đủ sức đậu đen rau muống gì nữa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhanh nói.

Thiết Quải Lý: Chờ ta thôi diễn một chút.

Một lát nữa.

Thiết Quải Lý:(một loạt biểu lộ chấn kinh)

Lâm Hải đều sắp điên, ngươi suốt ngày chấn kinh cái cọng lông a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có chuyện nhanh nói!

Thiết Quải Lý: Thượng tiên, bản vị hoa đào của tiểu tử này quá suy, mà nếu như ta đoán không lầm, người Đào Hoa Kiếp đã tử, cũng là bởi vì bản vị hoa đào của tiểu tử này quá mức kỳ hoa, hoa đào sau khi chọn xong Kiếp Chủ, cũng bởi vì bị gã sờ qua, mà xấu hổ nên trực tiếp héo tàn.

Phốc!

Mẹ nó, đến hoa đào cũng còn biết xấu hổ mà chết, Lâm Hải rất ngạc nhiên với bản vị hoa đào của Triệu Khôn, kỳ hoa này phải đến cái cấp độ gì.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Trước đừng nói những cái này, ngươi liền nói làm sao phá a?

Thiết Quải Lý: Cái này ngược lại không khó, ngươi chỉ cần dùng một chậu cây xương rồng, đặt ở chỗ bản vị hoa đào của gã là được, cây xương rồng toàn thân là gai, hoa đào vô pháp quy vị, Sát Kiếp tự phá.

Lâm Hải xem xét, thở phào, nguyên lai chỉ đơn giản như vậy.

Thiết Quải Lý: Ta đem bản vị hoa đào phát cho ngươi, ngày sinh tháng đẻ là do ngươi cung cấp, nên ngươi nhất định phải tự mình đi thả, nhớ lấy!

Thiết Quải Lý nói xong, liền phát cho Lâm Hải cái tọa độ.

Lâm Hải ra khỏi bệnh viện, trước đi mua bồn xương rồng, sau đó dựa theo tọa độ mà Thiết Quải Lý phát đi tìm qua.

Cách vị trí này càng gần, Lâm Hải càng cảm thấy một cỗ mùi vị khó ngửi đánh tới.

“Mẹ, làm sao thúi như vậy đâu, giống như WC vậy.” Lâm Hải vừa nói thầm xong, ngẩng đầu một cái.

“Đậu phộng, nhà vệ sinh công cộng!”

Em gái ngươi, Lâm Hải cái này phiền muộn a.

Trách không được Thiết Quải Lý nói, bản vị hoa đào của Triệu Khôn suy đến lợi hại, mẹ nó có thể không suy à, cái này cũng cho cả WC tới.

Lâm Hải nắm lỗ mũi đi vào, chờ tới lúc lập tức tiếp cận tọa độ, Lâm Hải mắt trợn tròn.

“Ta xxx đại gia ngươi, lại còn là nhà vệ sinh nữ a!”

Lâm Hải mộng bức.

Quá hố cha hắn a, chính mình là một cái nam nhân, làm sao đi vào a?

Lâm Hải lập tức sững sờ tại cửa nhà WC.

Mọi người ra ra vào vào nhà vệ sinh nữ, đều dùng ánh mắt quái dị, nhìn Lâm Hải đứng ở cửa, tay nâng cây xương rồng, Lâm Hải nhất thời toàn thân một trận không được tự nhiên.

“Chờ người, chờ người đâu.” Lâm Hải ngượng ngập chê cười.

Thao mẹ hắn, đây cũng không phải là sự tình a.

Lâm Hải ngẫm lại, trong đầu lóe lên linh quang, có.

Bên cạnh nhà cầu cũng là một trung tâm mua sắm, Lâm Hải đi vào, tìm một cửa hàng bán đồ dùng cho tóc.

“Bán cho ta một bộ tóc giả.”

Mua xong tóc giả, Lâm Hải tìm địa phương không ai, ý nghĩ hơi chuyển động một chút, người liền biến mất.

“Tiên Nhi cung nghênh chủ nhân.”

“Tốt Tiên Nhi, thời gian cấp bách, không nói nhiều nữa…” Lâm Hải tiến đến liền bắt đầu cởi quần áo.

Tiên Nhi sững sờ, sau đó mặt mạnh mẽ hồng.

Yên lặng xoay người sang chỗ khác, âm thanh thoát y sột sột soạt soạt truyền đến.

“Ngươi đi cầm cho ta một kiện... Phốc!” Lâm Hải ngẩng đầu một cái, chỉ thấy Tiên Nhi thoát sạch giống như con cừu non, đứng ở trước mặt mình.

“Chủ nhân, Tiên Nhi là lần đầu tiên, ngươi phải thương tiếc người ta...”

Lâm Hải rầm rầm nuốt nước bọt, tên tiểu yêu tinh này a.

Tiên Nhi thấy vậy, vội vàng cúi đầu xuống, mặt xấu hổ càng đỏ.

“Ai u ta qua!” Lâm Hải bưng lấy trán, không còn gì để nói, ca ca không phải là ý tứ này được không?

Sắc đẹp phía trước, muốn nói Lâm Hải không có điểm ý tưởng gì đó là giả, nhưng quan trọng hiện tại là bên ngoài còn có người chờ cứu mạng đây.

Nếu Tiên Nhi cũng đã thoát, cũng bớt để cho nàng cầm qua cho hắn một bộ khác.

Lâm Hải cưỡng ép bỏ đi suy nghĩ lưu lại cùng Tiên Nhi thoải mái một trận, đem y phục của Tiên Nhi cởi xuống, nhặt lên mặc lên người.

“Chủ nhân ngươi...”

“Ừm, vẫn rất thơm. Quay đầu cùng ngươi nói.” Lâm Hải mặc quần áo tử tế, thân hình lóe lên, liền biến mất.

Tiên Nhi sững sờ tại chỗ, thấy Lâm Hải căn bản không hề có loại ý tứ kia, nhất thời xấu hổ hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Lâm Hải ăn mặc nữ phục cổ trang phiên bản thu nhỏ của Tiên Nhi, trên đầu mang theo tóc giả, uốn éo cái mông bãi xuống bãi xuống đi vào cửa nhà WC nữ.

Trái tim nhỏ của Lâm Hải phanh phanh nhanh nhảy ra.

Mẹ, đã lớn như vậy, nhưng còn là lần đầu tiên làm chuyện này đâu, cũng tuyệt đối đừng bị người nhìn ra a.

Lâm Hải hít sâu một hơi, cố giả bộ trấn định đi vào.

Cái phục trang quái dị này, nhất thời gây nên chú ý của các nữ nhân đang ở bên ngoài tấm ngăn chờ đi nhà xí.

“Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ a.” Lâm Hải làm điệu làm bộ, dùng thanh âm nữ nhân nói nói.

Lâm Hải nói chưa dứt lời, một câu nói này, các nữ nhân liền nhao nhao đi qua.

“Muội tử, bộ phục cổ trang mà ngươi đang mặc trên người này là mua từ chỗ nào a, thật xinh đẹp a.”

“Đúng đấy, cái vải vóc này cũng tốt, kiểu dáng cũng mới lạ, mặc trên người rất độc đáo đây.”

“Đậu phộng, nhìn thì nhìn, đừng sờ loạn có được hay không.” Lâm Hải một bên trốn tránh các nữ nhân dây dưa, một bên đem cây xương rồng, đặt ở trên bệ cửa sổ của WC.

“Hô...” Lâm Hải thở dài ra một hơi, cuối cùng thành công.

“Ai nha, muội tử, cái kiểu tóc này của ngươi cũng không tệ, làm ở đâu a?” Một nữ nhân hướng phía tóc giả của Lâm Hải sờ tới.

“Đậu phộng, đầu nam nhân, eo nữ nhân, đó là chỗ không thể sờ loạn a.” Lâm Hải vội vàng hướng bên cạnh lóe lên.

Nào nghĩ đến, tóc giả lập tức từ trên đầu đến rơi xuống, lộ ra diện mục thật sự.

Ốc Nhật, hỏng! Lâm Hải thầm kêu hỏng bét!

“Này, các ngươi tốt sao?” Lâm Hải chê cười khoát khoát tay.

Các nữ nhân toàn bộ sửng sốt.

Sau đó, trong mắt từng cái dần hiện ra quang mang hưng phấn cuồng dã.

“Bắt lưu manh a, bắt tên lưu manh nam giả nữ trang tiến vào nhà vệ sinh nữ nhìn trộm a.”

Đông đảo nữ nhân cùng nhau tiến lên, hướng phía Lâm Hải nhào lên.

Lâm Hải thật vất vả mới trốn đi, nhìn một đầu y phục trên thân, nhất thời cười khổ một trận.

Em gái ngươi, nữ nhân không dễ chọc a.

Lâm Hải một ngày chỉ có thể vào Thánh Cảnh một lần, đành phải đánh cái xe, về biệt thự thay quần áo.

Còn may, cha mẹ bọn họ cũng chưa trở lại, nếu không nhìn chính mình mặc đồ này, còn thật không biết nên giải thích như thế nào.

“A? Cải tà quy Chính?” Lâm Hải trở lại biệt thự, phát hiện Sở Lâm Nhi, thế mà không có ở chơi cờ caro.

Sở Lâm Nhi mặt như băng sương, lạnh lùng nhìn Lâm Hải.

“Ngươi xông đại họa, ngươi không biết sao?”

“Đại họa? Họa lớn cỡ nào?” Lâm Hải một mặt không thèm để ý chút nào.

“Hừ, họa lớn cỡ nào, chính ngươi biết rõ, Địa Phủ đã có người qua đây bắt ngươi.”

“Tới thì tới thôi, có Lâm Nhi Công chúa tại đây, ca ca sợ ai vậy?” Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi nháy nháy mắt.

“Hừ, ngươi cho rằng ta sẽ quản ngươi sao? Tự mình đa tình!” Sở Lâm Nhi hướng phía Lâm Hải nhún nhún cái mũi nhỏ.

“Không muốn đi, Lâm Nhi Công chúa, tốt xấu cũng ở chung một trận, thời khắc mấu chốt phải cứu mệnh a.” Lâm Hải khoa trương hô nói.

“Cứu mạng? Cứu mệnh ngươi có trọng yếu hơn chơi cờ caro không?” Sở Lâm Nhi nói xong, quay người bay đi.

Nhật, cái này so sánh quá phận! Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi dựng thẳng ngón giữa.

Lời nói của Sở Lâm Nhi, Lâm Hải cũng không thể coi ra gì, không phải chỉ là không có đúng hạn đem Đào Đào giao cho Địa Phủ à, dù sao Đào Đào cũng không chạy, hậu quả có thể nghiêm trọng đến mức nào?

Đúng lúc này, bỗng nhiên một trận âm phong thổi qua, một Hắc Vô Thường cao lớn, đột nhiên xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Là ngươi!” Lâm Hải bỗng nhiên giật mình.

Chương 133: Đại giới

Hắc Vô Thường vừa thấy Lâm Hải, cũng sửng sốt.

“Ngươi chính là cái âm Ti Nhị phẩm trái với điều lệ câu hồn thứ ba mươi mốt kia?”

“Đúng vậy a, Đỗ Thiên đại ca, ngươi không phải là đến bắt ta đi?” Lâm Hải há to mồm nói nói.

“Huynh đệ, xin lỗi, Quỷ Soa trái với điều lệ câu hồn, nhất định phải mang về Địa Phủ, chịu nỗi khổ của Địa Ngục.”

“Ốc Nhật, không muốn đi, Đỗ đại ca.” Lâm Hải làm ra một bộ đáng thương.

“Ai, ta cũng không có cách nào, trước mặt điều lệ câu hồn, tất cả Quỷ Soa cũng phải đối xử như nhau.”

“Thật không thể dàn xếp?”

“Không thể.” Đỗ Thiên kiên định lắc đầu.

“Ngươi chắc chắn chứ?”

“Xác định!”

“Đậu phộng, ngươi đùa hay thật?” Lâm Hải buồn bực.

“Tốt, không dàn xếp đúng không.” Lâm Hải gật gật đầu, đưa di động lấy ra.

Mở túi càn khôn của Weachat, rút ra!

Bịch!

Lâm Hải trực tiếp đem y phục Hắc Bạch Vô Thường cùng Câu Hồn Liên ném ở trước mặt Đỗ Thiên.

“Cái Quỷ sai này, ca ca không làm nữa, xong chưa.”

Đỗ Thiên lắc đầu.

“Đừng tưởng rằng không làm, liền có thể trốn thoát xử phạt, Quỷ Soa tự mình rời chức, tại Địa Phủ cũng không nơi sống yên ổn.”

“Không quan trọng, dù sao ca ca cũng không có ý định đặt chân tại Địa Phủ a.” Lâm Hải miệng nhếch lên, đi.

“Nếu như thế, cũng đừng trách ta không khách khí.” Đỗ Thiên nói, Tỏa Hồn Liên soạt hướng phía cổ Lâm Hải trói tới.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật mình.

Mẹ nó, cái Đỗ Thiên này quá không nói nhân tình, một lời không hợp liền động thủ a.

Lâm Hải muốn tránh, lại phát hiện, thế mà làm sao cũng trốn không thoát.

“Lâm Nhi Công chúa, cứu mạng a.” Thời khắc nguy cơ, Lâm Hải kêu to một tiếng.

“Ừm?” Ngay tại lúc xích sắt bao lấy cổ Lâm Hải, thế mà trực tiếp xuyên qua thân thể Lâm Hải, rơi trên mặt đất.

Đỗ Thiên cùng Lâm Hải cũng sững sờ.

“Ha ha.” Lâm Hải kịp phản ứng, “Đần độn đi, ca ca căn bản cũng không phải là linh hồn, Tỏa Hồn Liên của ngươi đối với ca ca liền vô hiệu.”

“Cái này…” Đỗ Thiên còn là lần đầu tiên gặp được loại tình huống này, một chút cũng không biết làm như thế nào cho phải.

“Ừm? Bái kiến Công chúa!” Lúc này, Sở Lâm Nhi bay ra, Đỗ Thiên vội vàng hành lễ.

“Đứng lên đi.”

“Công chúa, thuộc hạ lần này đến đây…”

“Không cần nói.” Sở Lâm Nhi đem lời nói của Đỗ Thiên cắt ngang.

“Tình huống của hắn so sánh đặc thù, ngươi không cần phải để ý đến, chỗ phụ vương ta đã qua nói, ngươi đi đi.”

“Cái này... Thuộc hạ tuân mệnh.” Đỗ Thiên quay người liền muốn rời khỏi.

“Chờ một chút.” Sở Lâm Nhi lại đem Đỗ Thiên gọi lại.

“Trừng phạt của hắn, cùng tính một lượt đến trên đầu Mã Diện đi.”

Phốc!

Câu nói sau cùng của Sở Lâm Nhi, Lâm Hải cao hứng kém chút lao qua hôn nàng hai cái.

Hay a, ngươi cái mặt ngựa chết, để ngươi theo ca ca ngưu bức hống hống, lần này tốt a?

Cũng không nhìn ca ca là được người nào bảo bọc.

Đỗ Thiên vừa đi, Lâm Hải một mặt cảm động hướng phía Sở Lâm Nhi ôm tới.

“Vẫn là Lâm Nhi Công chúa nhà ta thương ta, đến, ôm một cái.”

Sở Lâm Nhi đứng bất động, khóe miệng lại móc ra một cái đường cong.

“Ầm!” Ngay tại thời điểm Lâm Hải sắp ôm lấy, Sở Lâm Nhi trực tiếp biến mất, Lâm Hải ôm mũ áo ở trên kệ, đem mặt đập đến đau nhức.

“Ai u ta qua.” Lâm Hải xoa cái mũi, phát ra tiếng.

“Úc, quá mất mặt.” A Hoa nằm sấp ở bên cạnh, đầu chó lay động một trận.

“Ném em gái ngươi! Ngươi cái chó chết!” Lâm Hải đi lên cho nó một chân.

“Hứ, chỉ biết hung dữ với ta.” Trong tâm A Hoa một trận rủa thầm.

Sở Lâm Nhi bay vào phòng ngủ, lấy điện thoại cầm tay ra.

Sở Lâm Nhi: Phụ vương, con đã để Đỗ Thiên trở về. Các thúc bá còn lại có thể trách người hay không?

Sở Giang Vương: Yên tâm, không có việc gì, còn có, bên con kia, theo sát là được, còn lại không nên nhúng tay.

Lâm Hải thay y phục xong, lái xe thẳng đến bệnh viện.

“Hầu thư ký đã tỉnh lại chưa.” Lâm Hải tràn đầy tự tin hướng phía Đỗ Thuần hỏi.

“Không có a, sư phụ.” Đỗ Thuần một mặt buồn bực.

“Cái gì?” Lần này đến phiên Lâm Hải giật mình.

Vội vàng chạy mau hai bước, đến phòng bệnh, xem xét Hầu Tiên Phẩm, cùng trước đó không có gì khác biệt.

Đào Đào hiện tại cũng đang ở cạnh giường, thâm tình chậm rãi nhìn Hầu Tiên Phẩm, bên trong ánh mắt tất cả đều là tình thâm ý nồng.

Chỉ là đáng tiếc, dù tình thâm ý nồng thế nào, cũng đã âm dương lưỡng cách.

Đây là chuyện gì?

Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại di động ra, phát tin tức qua cho Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bản vị hoa đào đã phá, người vì cái gì còn không có tỉnh?

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Tốt a, Lâm Hải đã không muốn lại nói cái gì nữa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đến cùng là nơi nào xảy ra vấn đề?

Thiết Quải Lý: Thượng tiên có nhớ hay không, ta đã từng nói, muốn bài trừ Đào Hoa Kiếp, nhất định phải chặt đứt tình cảm?

Lâm Hải ngẫm lại, tựa như là có chuyện như vậy.

Lúc này, Thiết Quải Lý lại phát tới tin tức.

Thiết Quải Lý: Người ứng kiếp còn không có tỉnh lại, chỉ có một khả năng, cái kia chính là tình cảm chưa đứt!

Tình cảm chưa đứt? Lâm Hải lại nhìn một chút bộ dáng ẩn ý đưa tình của Đào Đào, trong lòng nhất thời ngưng trọng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bây giờ người Đào Hoa Kiếp đã tử, linh hồn đang ở ngay trước giường người ứng kiếp, đang mối tình thắm thiết nhìn y.

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Ai! Lâm Hải hiện ở trong lòng thật rất muốn đánh người! Đặc biệt muốn.

Thiết Quải Lý: Nghĩ không ra người tình cảm chưa ngừng, lại là người Đào Hoa Kiếp? Thiên Cổ kỳ văn a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói điểm chính, tiếp theo nên làm cái gì?

Thiết Quải Lý: Tiếp theo, không dễ xử lý lắm.

Thảo, không dễ làm cũng phải xử lý a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đến cùng có biện pháp nào, ngươi liền thẳng nói đi.

Thiết Quải Lý: Đương nhiên là Trảm Tình Ti. Bất quá, hiện tại hai người âm dương lưỡng cách, tình dắt hai giới, thật sự là khó làm a. Trừ phi...

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng thừa nước đục thả câu, trừ phi cái gì?

Thiết Quải Lý: Trừ phi tìm được một thanh Thần khí, có thể vượt qua hàng rào hai giới, vượt biên chặt đứt tơ tình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Dạng Thần khí này người nào có?

Thiết Quải Lý: Không có nghe nói người nào có.

Phốc!

Lâm Hải hận không thể đạp lão hai cước, không có nghe nói người nào có, thì ngươi tại chỗ này nói cái lông a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ý kia cũng là không thể cứu thôi?

Lâm Hải có chút thất vọng, mẹ nó a giày vò đến giày vò đi, kết quả là bận rộn toi công.

Thiết Quải Lý: Ngược lại là còn có một biện pháp, bất quá cùng không có cũng không khác biệt nhiều.

Lâm Hải xem xét, đây là còn có biện pháp a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Còn có biện pháp nào, nói một chút đi.

Thiết Quải Lý: Trừ phi người Đào Hoa Kiếp nguyện ý thân thể hóa hoa đào, linh hồn tiêu vong ở trong trời đất, nhập Địa Ngục muôn đời trầm luân, dùng tình cảm cả đời để tỉnh lại người ứng kiếp. Đại giới lớn như thế, có ai chịu nỗ lực?

Muôn đời trầm luân!

Lâm Hải nhìn Đào Đào một chút, lông mày không khỏi nhăn lại.

Đại giới lớn như thế, nàng ấy có nguyện ý hay không đâu?

Ngẫm lại, Lâm Hải hít sâu một hơi.

“Đào Đào, nếu có một cái biện pháp, có thể cứu sống Hầu Tiên Phẩm, nhưng, lại cần ngươi nỗ lực trả đại giới cực lớn, ngươi, nguyện ý không?” Lâm Hải nhìn chằm chằm vào con mắt Đào Đào nói.

Đào Đào nghe vậy, bỗng nhiên ngẩng đầu.

“Ngươi là nói, ngươi có biện pháp cứu sống Hầu ca? Ta nguyện ý! Cái đại giới gì ta cũng nguyện ý!” Trong ánh mắt Đào Đào lóe ra quang mang nóng rực.

“Nếu như phải cứu y...”

Lâm Hải đem cái giá đắt mà Đào Đào cần phải trả nói hết một lần.

“Cứu, hoặc không cứu, chính ngươi quyết định đi.”

Đào Đào ngốc một chút, nàng ta làm sao cũng không nghĩ tới, để cứu sống Hầu Tiên Phẩm, cần phải bỏ ra đại giới thảm trọng như vậy.

Chăm chú nhìn khuôn mặt ngủ say của Hầu Tiên Phẩm, trong lòng Đào Đào kịch liệt đấu tranh.

Chậm rãi, thời gian cùng Hầu Tiên Phẩm từ khi quen biết đến khi ở chung, thời gian tuy không dài nhưng tình cảm ngọt ngào qua lại, từng màn xông tới.

Ánh mắt mâu thuẫn giãy dụa của Đào Đào, bỗng nhiên trở nên nhu tình như nước.

“Ta quyết định...”

Chương 134: Tình này đã đọng thành hồi ức

Lông mày Lâm Hải nhướn lên, con mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào Đào Đào.

Hắn biết rõ, Hầu Tiên Phẩm sống hay chết, lập tức liền muốn công bố.

“Quỷ Soa đại nhân, sau khi Hầu ca tỉnh lại, xin ngươi nói cho y biết, Đào Đào cũng là nửa đường bị người khống chế, cũng không phải là có ý hại y, Đào Đào đối với Hầu ca là thật tâm, Đào Đào yêu y.”

Nói xong, Đào Đào chậm rãi đứng lên, mang trên mặt nụ cười.

“Muôn đời trầm luân lại như thế nào, chỉ cần có thể cứu Hầu ca, Đào Đào nguyện hóa hoa đào, hồn rơi xuống Địa Ngục!”

Biểu lộ của Đào Đào bỗng nhiên biến đến vô cùng kiên định.

“Hầu ca, Đào Đào đi, tình này đã đọng thành hồi ức, đời về sau, ngươi ta lại gặp nhau!”

Nói xong, thân thể Đào Đào bỗng nhiên biến thành lấm ta lấm tấm.

“Hầu ca, Hầu ca...” Đào Đào vươn tay, muốn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Hầu Tiên Phẩm, chỉ là âm dương tương cách, tay của Đào Đào lại xuyên qua, ngay cả nguyện vọng cuối cùng này, cuối cùng cũng không thể thực hiện.

Theo thân ảnh Đào Đào chậm rãi biến mất, phía trên Hầu Tiên Phẩm, bỗng nhiên rơi xuống từng mảnh hoa đào, vô cùng thê mỹ.

Hoa đào vậy mà không gió tung bay, đặc biệt vây quanh thân thể của Hầu Tiên Phẩm, thật lâu không rời.

Tựa hồ, đang đợi người trong lòng thức tỉnh.

Lâm Hải khẽ than thở một tiếng, "Lạc hồng bất thị vô tình vật, Hoá tác xuân nê cánh hộ hoa (*Đâu phải vô tình làm hoa rụng, Hoá mùn dành để giúp xuân tươi), Đào Đào đối với Hầu Tiên Phẩm là một mảnh chân tình, coi như hồn tiêu thần tán, cũng nguyện cho y thêm một tia thủ hộ a."

"Đây là nơi nào?" Bỗng nhiên, Hầu Tiên Phẩm ở trên giường bệnh từ từ mở mắt.

"Hầu ca, ngươi tỉnh, nơi này là bệnh viện." Lâm Hải vui vẻ, vội vàng lại gần.

"Tiểu Lâm? Ta làm sao lại ở bệnh viện? Còn có, trước mắt ta làm sao có một mảnh hoa đào đang bay xuống?"

"Hoa đào? Hầu ca ngươi vừa tỉnh lại, chắc là hoa mắt đi." Lâm Hải nhìn từng mảnh hoa đào bay xuống trước mắt, tâm lý thở dài.

Bỗng nhiên, Hầu Tiên Phẩm mạnh mẽ che ngực, mặt lộ vẻ thống khổ.

"Tiểu Lâm, vì cái gì trong lòng ta, đau nhức như thế? Hơn nữa, ta làm sao bỗng nhiên nghĩ đến Đào Đào như vậy?"

"Hầu ca, không có việc gì, chẳng mấy chốc sẽ tốt, ngươi nhìn, Đường Thị trưởng cũng ở đây."

"Tiểu Hầu, ngươi tỉnh?" Đường Sâm lúc này cũng đi tới.

“Đường Thị trưởng, ngươi nhìn, hoa đào này tựa hồ là vây quanh ta, không muốn tán đi đâu, thế nhưng là, vì cái gì ta nhìn những hoa đào này, tâm lý lại khó chịu như vậy đâu?”

Đường Sâm quan tâm nhìn Hầu Tiên Phẩm một chút.

“Tiểu Hầu a, ngươi vừa tỉnh lại, nghỉ ngơi thật tốt đi, đoạn thời gian trước, có lẽ là quá cực khổ.” Đường Sâm than nhẹ một tiếng, Tiểu Hầu tuy tỉnh, thế nhưng cũng là xuất hiện ảo giác, đoán chừng muốn khôi phục, vẫn phải một đoạn thời gian a.

Thẳng đến khi mọi người cũng đã rời đi, Lâm Hải mới xích lại gần Hầu Tiên Phẩm.

“Đào Đào chết rồi.”

“Cái gì?” Hầu Tiên Phẩm mạnh mẽ che ngực, trong lòng lại một cỗ đau đến tê tâm liệt phế.

“Đào Đào để cho ta chuyển lời với ngươi, nàng ấy là yêu ngươi.” Lâm Hải bị lây bệnh, tâm tình cũng có chút sa sút.

Hầu Tiên Phẩm ngẩn người, nước mắt lăn xuống.

Từ bệnh viện đi ra, Lâm Hải lên xe, gọi điện thoại cho Bành Đào.

“Nguyên nhân cái chết của nữ nhân kia, ngươi đừng tra nữa, tra cũng tra không ra, coi như ly kỳ tử vong đi.”

“Cục trưởng, hắn nói sao?” Hứa Điềm nhìn sắc mặt Bành Đào có chút quái dị, vội vàng hỏi nói.

“Lâm tiên sinh nói, đừng tra nữa, tra cũng tra không ra.”

“Cái gì? Chúng ta đợi hắn lâu như vậy, hắn không đến coi như thôi, hiện tại ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn, liền không để cho chúng ta tra, hắn coi chính mình là...”

“Được.” Bành Đào cắt ngang Hứa Điềm phàn nàn, “Thu đội đi, ấn theo tử vong bình thường mà xử lý.”

Tại một chỗ khác.

“Đào Hoa Sát Kiếp bị phá? Lại là cái Lâm Hải kia!” Nam tử ba một tiếng, trực tiếp cầm cái chén trong tay bóp nát.

“Vốn muốn thông qua Triệu Khôn khống chế lão tử của gã, không nghĩ tới Triệu Khôn cái ngốc bức này, không thành sự như thế, xem ra chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn.”

Lâm Hải đem điện thoại di động của Đào Đào lấy ra, tìm tới thu âm mà Hầu Tiên Phẩm phát cho nàng ta.

Lâm Hải tử tử tế tế nghe một lần, rốt cục đối với sự tình đấu giá sản nghiệp của tập đoàn Hồ thị, có hiểu biết đại khái rồi.

Cách thời gian đấu giá, còn có nửa tháng, giá khởi đầu của Vàng Son Lộng Lẫy, là năm mươi triệu, tiền đặt cọc đấu giá tám trăm vạn.

Tin tức hữu dụng đối với mình, cũng chỉ những thứ này.

Lâm Hải chau mày, tiền đặt cọc lời nói, không thành vấn đề, lần trước dùng A Hoa, tại chỗ tên ngu xuẩn Triệu Khôn kia hố đến năm trăm vạn, tăng thêm trước đó còn lại, đụng đi đụng đi, cũng có thể kiếm ra đến tám trăm vạn.

Nhưng năm mươi triệu làm giá khởi đầu này thì làm sao bây giờ? Chính mình cũng không thể giao tám trăm vạn tiền đặt cọc, liền vì vào xem náo nhiệt chứ.

Thời gian chỉ có ba ngày, Lâm Hải nhất định phải nắm chặt kế hoạch trước đó.

Lái xe, Lâm Hải tìm một tiệm thuốc khá lớn, dựa theo cách điều chế của thuốc cao da chó, mua ba bộ thảo dược trung tề cùng da chó.

Lâm Hải về đến nhà, thấy cha mẹ bọn họ còn chưa có trở lại, đoán chừng là theo Cường đầu trọc chơi vui.

Lâm Hải không nhìn đến Sở Lâm Nhi đang trầm mê tại bên trong cờ caro, đem thảo dược cùng da chó cầm tới nhà bếp.

Đun sôi một nồi nước sôi, Lâm Hải cẩn thận từng li từng tí, dựa theo liều thuốc cùng thứ tự trước sau, bắt đầu đem thảo dược bỏ vào bên trong nước sôi.

“Đậu phộng!” Lâm Hải một cái không chú ý, đem thừa một loại thảo dược bỏ vào trong nồi.

Nước sôi trong nồi nhất thời biến thành màu xanh sẫm, phát ra một cỗ mùi thơm ngát nhàn nhạt.

“Đậu móa, phế!” Lâm Hải phiền muộn một trận, tuy vị đạo dễ ngửi, nhưng Lâm Hải biết rõ, cái nồi thuốc này, đã không có hiệu quả.

Lâm Hải đành phải đem một siêu nước cùng thảo dược đổ hết đi, lại đến một lần nữa.

Lần thứ hai, Lâm Hải càng cẩn thận e dè hơn, rốt cục, sau khi lại để vào loạidược tài lớn nhất sau cùng, một cỗ mùi thối khó ngửi xuất hiện.

Lâm Hải ngửi được cỗ này vị, không lo ngược lại còn mừng.

“Thành!” Hắn nhớ rất kỹ, chính mình lúc trước khi thiếp thuốc cho phụ thân, cũng là cỗ vị đạo này.

Lâm Hải chăm chú nhìn dược vật biến hóa, cẩn thận quan sát hỏa hầu, khi nước trong nồi cơ hồ bị sấy khô, dược tài bị luộc thành một đống sền sệt màu đen giống như cháo, Lâm Hải vội vàng tắt lửa.

Lửa vừa diệt, đống sền sệt màu đen giống như cháo, bỗng nhiên phảng phất mất đi hơi nước, nhanh chóng dán sát vào bên trên đáy nồi.

“Ốc Nhật!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, kém chút tức chết.

“Mẹ nó, một bước cuối cùng lại thất bại, thất bại trong gang tấc a.”

Nhìn trong tay, liền còn thừa một phần thảo dược sau cùng.

Đậu móa, có được hay không liền nó.

Lâm Hải lại đổi một siêu nước, lần nữa bắt đầu nấu lại.

Lần này, Lâm Hải vô cùng cẩn thận, có kinh nghiệm của hai lần thất bại trước, ngược lại thuận lợi hơn nhiều.

Khi Lâm Hải đem cháo thuốc nấu xong bôi đều đều lên trên da chó, cùng sử dụng một tầng màng mềm phong kín xong, rốt cục thở dài ra một hơi.

Tuy phi thường thô ráp, nhưng cuối cùng đã đại công cáo thành.

Bất quá, Lâm Hải cuối cùng vẫn lắc đầu.

Hắn vốn là muốn thử một chút, nhìn có thể đại lượng sản xuất hay không, nhưng thử một lần này, căn bản không có khả năng.

Liền tốc độ cùng độ khó khăn này, tin tưởng không có một công ty Dược Phẩm nguyện ý hợp tác với mình, chính mình cũng không thể đem phương pháp sản xuất dược bán ra đi.

Ý nghĩ muốn thông qua thuốc cao da chó kiếm tiền liền sụp đổ, nếu như thế, Lâm Hải chỉ có thể nghĩ sang cách khác.

Ngẫm lại, Lâm Hải gọi điện thoại cho Lưu Lượng.

“Lượng tử, ngươi có biết, công ty sản xuất mỹ phẩm hóa trang lớn nhất ở thành phố Giang Nam chúng ta là nhà nào không?”

“Công ty sản xuất mỹ phẩm hóa trang lớn nhất?” Lưu Lượng nghĩ một hồi, “Hẳn là công ty trách nhiệm hữu hạn đồ trang điểm Mỹ Mỹ Đát của tập đoàn Diệp thị đi.”

“Mỹ Mỹ Đát? Bọn họ có phải có sản phẩm mặt nạ dưỡng da, cùng danh tự hay không?” Lâm Hải chợt nhớ tới mặt nạ dưỡng da đã từng phát cho Dao Trì Tiên Tử.

“Đúng, đó là sản phẩm tiêu thụ chính của công ty bọn họ.”

Tắt điện thoại, tâm lý Lâm Hải đã có quyết định.

Mở ra Weachat, Lâm Hải tìm tới Dao Trì Tiên Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, có ở đây không?

Dao Trì Tiên Tử: n, nô gia một mực chờ đợi ngươi, ngươi rốt cục nhớ tới nô gia a.

Phốc!

Mẹ nó, Lâm Hải xem xét hồi âm của Dao Trì Tiên Tử lúc này, kém chút phun.

Muốn khiến cho mập mờ như thế hay không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đã như vậy, chúng ta nói chuyện sự tình hợp tác đi.

Chương 135: Tiện đến vô địch

Dao Trì Tiên Tử: Tốt tốt, ta cũng nghĩ kỹ, ngươi nhìn dạng này được hay không? Ta cung cấp nước Dao Trì cho ngươi, ngươi phụ trách chế tác mặt nạ dưỡng da, sau đó ta sẽ tiêu thụ tại Thiên Đình, đến lúc đó phân thành tám hai.

Lâm Hải xem xét, đậu phộng, cái Dao Trì Tiên Tử này cũng thật coi trọng a, biết rõ đem đầu to phân cho chính mình.

Nhưng ca ca cũng là coi trọng ngươi a, cũng không thể để ngươi một nữ nhân xem thường đúng không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sự tình làm thế có ổn không, ta há có thể chiếm tiện nghi của nữ nhân ngươi? Nhất định phải lại phân cho ngươi nhiều thêm một thành, ta muốn bảy thành là được. Ngươi cũng không cần quá cảm động, ca ca luôn luôn đều là đại lượng như vậy.

Lâm Hải rất trang bức nói nói.

Dao Trì Tiên Tử: Nói cái gì đó? Là ngươi hai a!

Đậu phộng! Có ý tứ gì?

Lâm Hải không hiểu rõ, chính mình phân nàng ta thêm một thành đã là chuyện tốt a, cô nàng này thế nào còn mắng đến trên người?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Uy, nói thì cứ nói a, đừng mắng người có được hay không, nếu không ca ca nóng giận, thế nhưng là ngay cả chính ta đều sợ hãi a!

Dao Trì Tiên Tử: Người nào mắng chửi ngươi?

Lâm Hải mặt tối sầm, đậu móa cô nàng này vừa nói xong cũng quỵt nợ a, xem ra cùng với nàng ta hợp tác thật đúng là phải cẩn thận một chút, không cẩn thận liền bị nàng ta cho hố.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi không phải mới vừa nói ta hai sao? Đừng nói là ngươi không mắng chửi người! (phía sau là một cái biểu lộ tức giận)

Dao Trì Tiên Tử: Khanh khách, ta nói là phân chia có được hay không, ta tám ngươi hai!

Ốc Nhật! Lâm Hải lúc này mới hiểu rõ.

Mẹ nó, thiệt thòi bản thân vừa rồi còn cảm thấy coi trọng nàng ta, coi trọng cái búa a, cái này mẹ nó rõ ràng cũng là cái gian thương!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Dựa vào cái gì ngươi tám ta hai, không được!

Lâm Hải nhất thời liền không vui.

Dao Trì Tiên Tử: Ngươi nói dựa vào cái gì, không có nước Dao Trì của ta, mặt nạ dưỡng da của ngươi này cũng là cái rác rưởi!

Lâm Hải xem xét, đậu phộng, hăng hái có phải không? Ca ca còn không chơi được ngươi sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có kỹ thuật chế tác của ca ca, nước Dao Trì của ngươi này, cũng là nước tắm của cái nhà tắm lớn đấy, nói không chừng bên trong còn có toàn đại di mụ (*bà dì cả, ở đây là nói ngày đó của nữ nhân) không thể chảy khô đi!

Dao Trì Tiên Tử: Đại di mụ (*chỗ này là bà dì cả thật sự)? Người nào là đại di mụ? Ngươi đang nói Nhị Lang Thần sao? Đại di mụ của Nhị Lang Thần xác thực vừa đi, ngươi làm sao biết? Ngươi sẽ không ở đây nhìn trộm a?

Phốc!

Mẹ nó, đại di mụ của Nhị Lang Thần vừa đi?

Lâm Hải kém chút cười phun, Nhị Lang Thần là một cái đàn ông, từ đâu tới đại di mụ?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, không cùng ngươi nói nhảm, chia đôi, mỗi bên kiếm lời một nửa, được rồi đi?

Dao Trì Tiên Tử: Đương nhiên không được, ta còn phụ trách tiêu thụ đâu, bảy ba, ta bảy ngươi ba.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sáu bốn, được thì được, không được nhất phách lưỡng tán (*giống như nhất đao lưỡng đoạn, mỗi người một ngả)!

Lâm Hải nhếch miệng lên, tiểu tử, còn không trị được ngươi sao.

Dao Trì Tiên Tử: Tốt a, vốn chính là nhàm chán, muốn làm tới chơi chơi, đã không thể đồng ý, cái kia coi như thôi rồi.

Cái gì?

Lâm Hải mộng bức.

Đậu phộng, trong chuyện xưa không phải viết như thế có được hay không, mẹ nó cái Dao Trì Tiên Tử này làm sao thật muốn nhất phách lưỡng tán?

Lần này Lâm Hải cũng gấp, mẹ nó Dao Trì Tiên Tử là nhàm chán chơi đùa, nhưng chính mình không phải như vậy a, chính mình mẹ nó cần gấp lấy tiền để đấu giá đây.

Lâm Hải học ngữ khí của một cái diễn viên gọi là tiểu ước ước tướng thanh (*hát hài hước châm biếm), tranh thủ thời gian lại đem tin tức phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta nói tiên tử nha, ngươi thế nào như thế không có cảm giác hài hước đâu, nhìn không ra người ta là đang đùa giỡn với ngươi nha.

Dao Trì Tiên Tử: Khanh khách, còn muốn vui đùa, thịt ngon tê dại (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chán ghét, không cho cười người ta a, ngươi nói bảy ba liền bảy ba thôi, ngươi bảy ta ba, ai bảo người ta thích ngươi đâu? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Lâm Hải phát xong, chính mình cũng một trận ác hàn.

Mẹ nó, ca ca thế nhưng là liền tiện vô địch đến mức cả ngữ khí của tiểu ước ước thức đều dùng tới, cái Dao Trì Tiên Tử này có thể tuyệt đối đừng không chơi.

Dao Trì Tiên Tử: Thích ta? Ngươi lá gan không nhỏ sao? Vậy ngươi đến tìm người ta lạc đi (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Phốc!

Lâm Hải kém chút ngã quỵ, mẹ nó, chả lẽ nói những tiên tử này cũng dễ thông đồng như vậy sao?

Leng keng!

Dao Trì Tiên Tử hướng ngươi gửi đi mười thùng gỗ nước Dao Trì.

Dao Trì Tiên Tử: Làm đi thôi, làm xong thì phát cho ta! Chớ có biếng nhác nha.

Ốc Nhật! Lâm Hải nhất thời cảm thấy một trận khó chịu.

Vốn chính mình là muốn làm lão bản, mẹ nó hiện tại làm sao có loại cảm giác làm nhân công rồi.

Nhưng bất kể nói thế nào, chính mình cái này một đùa nghịch tiện, cuối cùng là thành công.

Lâm Hải trực tiếp rút ra một thùng, tìm bình nước suối khoáng đã hết, đổ đầy một bình, sau đó đem một thùng nước thu hết vào trong Thánh Cảnh.

Lâm Hải cầm cái bình, lái xe, đi thẳng đến công ty trách nhiệm hữu hạn đồ trang điểm Mỹ Mỹ Đát.

“Ngài khỏe chứ, tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì không?” Vừa tiến vào đại sảnh công ty, một cô gái trẻ tuổi mặc bộ váy chức nghiệp màu trắng đi tới, nhiệt tình chào hỏi.

“Ách...” Lâm Hải còn thật không biết, loại đàm nghiệp sự tình này hẳn là nên tìm ai.

“Là như thế này, ta muốn tìm công ty các ngươi hợp tác sản xuất mặt nạ dưỡng da, ngươi nhìn hẳn là tìm ai?” Lâm Hải hỏi.

“Ngài là muốn nói tới cung cấp nguyên vật liệu sao?” Trên mặt cô gái thủy chung mang theo mỉm cười.

“Đúng, cũng là ý tứ này.” Lâm Hải khen ngợi liếc nhìn nữ hài một chút.

“Ngài chờ một chút, ta liên lạc cho ngài giám đốc của chúng ta.” Nữ hài đem Lâm Hải dẫn đến trên ghế sa lon của đại sảnh ngồi xuống, lại rót một ly nước, sau khi hỏi tính danh Lâm Hải, thân thể mềm mại nhẹ nhàng đi gọi điện thoại.

“Ngươi tốt, Bạch quản lý, ta là Tiểu Trần - Trần Nghiên của bên tiếp tân, có một vị tiên sinh họ Lâm, muốn cùng công ty đàm một chút sự tình cung ứng tài liệu.” Thanh âm của Trần Nghiên bên trong nhu mềm mang ngọt ngào, để cho người ta nghe hết sức thoải mái.

“Há, là Tiểu Trần a, tan ca không có việc chứ, ta có người bằng hữu mới mở một gian quán bar, nếu không chờ hết ca liền cùng đi ngồi một chút?” Trong điện thoại, Bạch Trì nghe xong thanh âm của Trần Nghiên, xương cốt cũng xốp giòn, trong tay không khỏi dùng sức bóp ngực của nữ nhân viên văn phòng đang cởi truồng đứng cạnh.

“Bạch quản lý, ta tan ca còn có việc, có thể để vị Lâm tiên sinh này đi lên sao?” Trần Nghiên thủy chung mặt mang mỉm cười, ngữ khí lại là một bộ dáng giải quyết việc chung.

“Ai nha, cũng là qua ngồi một chút, uống hai chén rượu, không chậm trễ bao lâu thời gian của ngươi...” Trong điện thoại Bạch Trì còn không hết hi vọng.

“Có thể để Lâm tiên sinh đi lên hay không?” Trần Nghiên trực tiếp cắt ngang lời nói của Bạch Trì, ngữ khí cũng biến thành có chút lãnh đạm.

“Không cần, ngươi để hắn chờ ở đại sảnh, ta sẽ xuống dưới.” Bạch Trì nói xong, liền tắt điện thoại.

“Hay a, đồ tiểu kỹ nữ, giả thanh cao gì, sớm muộn cũng có một ngày, để ngươi xin lão tử chơi ngươi.” Bạch Trì chửi một câu, một tay lật nữ nhân viên văn phòng kia qua, đẩy lên trên tường, tiến thẳng lên.

“Lâm tiên sinh, chờ một lát, Bạch quản lý lập tức đến ngay.” Trần Nghiên tuy thủy chung mang theo mỉm cười, nhưng lúc nâng lên Bạch quản lý, Lâm Hải vẫn là tại trên mặt của nàng ta, phát hiện một tia phiền chán.

Lâm Hải lắc đầu, xem ra người dung mạo xinh đẹp, cũng sẽ rước lấy không ít phiền não a.

Ngồi uống cốc nước, Lâm Hải lại chờ thêm rất lâu, thì một cái trung niên có chút hói đầu, mới nâng cao dạ dày đi xuống.

“Bạch quản lý, Lâm tiên sinh ở chỗ này, xin đi theo ta.” Trần Nghiên mang theo mỉm cười chức nghiệp, hướng phía Bạch Trì dẫn đường nói.

Bạch Trì đi theo sau lưng Trần Nghiên, hai con mắt híp thành một đầu, thủy chung không rời cặp mông ngạo nghễ ưỡn lên được váy bọc lại của Trần Nghiên, còn theo đi lại mà không ngừng lắc lư.

“Thiên a, thật là một cái cực phẩm a, cái này nếu sờ lên sẽ có bao nhiêu thoải mái a.” Bạch Trì nuốt nước bọt, đi gấp hai bước, đuổi theo Trần Nghiên.

Cơ hồ cùng lúc sóng vai đi tới với Trần Nghiên, một cái tay của Bạch Trì rất vô sỉ mà hướng phía cái mông của Trần Nghiên sờ soạng.

Liền tại lúc sắp sờ lên cái mông của Trần Nghiên, tay mập của Bạch Trì thậm chí cũng cảm nhận được một tia ngạo nghễ ưỡn lên cùng nhiệt độ của Trần Nghiên này.

“Ba!”

Một cái tay lớn bỗng nhiên duỗi ra, đem tay của Bạch Trì nắm ở trong tay.

Chương 136: Không phục ngươi cắn ta a

“Ai nha, ngài chính là Bạch quản lý a?” Lâm Hải đưa một tay kém chút đem Bạch Trì xô ngã xuống đất, trên mặt lại lộ ra nụ cười nịnh nọt.

Trần Nghiên thấy thế giật mình, sau đó liền kịp phản ứng, mang theo cảm kích liếc nhìn Lâm Hải một chút, đồng thời đối với Bạch Trì trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau.

“Chính là ngươi, muốn theo công ty đàm sự tình cung ứng tài liệu?” Bạch Trì bị hỏng chuyện tốt, đương nhiên sẽ không cho Lâm Hải sắc mặt tốt, ngẩng lên lỗ mũi nói nói.

“Đúng a, xin Bạch quản lý chiếu cố nhiều hơn a.” Lâm Hải cười nói.

“Chúng ta bây giờ có thương nghiệp cung ứng cố định, không cần tài liệu của ngươi, ngươi đi đi.” Bạch Trì không kiên nhẫn vung tay lên.

Đậu móa, không có ngươi, lão tử đều đã sờ đến cái mông kia, hiện tại còn muốn cùng mình nói chuyện làm ăn, nghĩ quá đẹp đi.

Trần Nghiên ở một bên, há hốc mồm, muốn nói lại thôi.

Nàng mặc dù chỉ là nhân viên tiếp tân, nhưng cũng biết, trước công ty có cái thương nghiệp cung ứng, nhưng bởi vì trong nhà có việc, đoạn thời gian trước vừa mới về nhà, công ty hiện tại cũng đang tìm thương nghiệp cung ứng mới để tiếp nhận.

Hiện tại Bạch Trì lại ngay cả hỏi cũng không hỏi, liền để Lâm Hải đi, Trần Nghiên tưởng tượng liền hiểu rõ, khẳng định là Lâm Hải mới vừa rồi giúp chính mình, nên đã chọc giận Bạch Trì, chịu liên luỵ.

“Bạch quản lý, tài liệu mà ta cung cấp, cùng người khác cũng không đồng dạng, ta dám cam đoan, để lượng tiêu thụ của công ty các ngươi tăng lên gấp bội, ta cái này...”

“Cũng đã nói để ngươi đi, nghe không hiểu tiếng người sao? Cút!” Bạch Trì ngang ngược đem lời nói của Lâm Hải cắt ngang.

“Bạch quản lý, công ty chúng ta không phải đang tìm thương nghiệp cung ứng sao?” Trần Nghiên rốt cục nhịn không được, ở bên cạnh xen vào nói.

Bạch Trì kinh ngạc liếc nhìn Trần Nghiên một chút.

“Chuyện của công ty, ta nói ngươi một cái nhân viên tiếp tân nho nhỏ, đi theo chen miệng làm gì? Là không muốn làm việc đúng không? Nên làm gì thì đi làm đi!”

Lâm Hải trong lòng cũng phát cáu.

“Bạch quản lý, ngươi đến nghe cũng không nghe ta nói là tài liệu gì, ngươi liền để ta đi, có phải là quá không chịu trách nhiệm với công ty hay không?” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Đậu móa, ngươi tính toán là cái đồ vật gì? Ngươi có tư cách gì để giáo huấn ta? Ta Bạch Trì mới là giám đốc của cái công ty này, có không chịu trách nhiệm với công ty hay không còn cần ngươi phải đến nói nhảm sao? Nhanh chóng cút đi cho ta!”

“Không phải, ngươi, ngươi gọi cái gì?” Lâm Hải có chút không thể kịp phản ứng.

“Lão tử gọi là Bạch Trì, làm sao?” Bạch Trì trừng mắt rống nói.

Phốc!

“Ngươi a quả nhiên là thằng ngu, danh tự lấy được, xứng đáng với lương tâm a!” Lâm Hải hướng phía Bạch Trì dựng thẳng ngón tay cái, xoay người rời đi.

Thành phố Giang Nam cũng không phải chỉ có một nhà trang điểm của công ty ngươi, ca ca đưa Thần Tài đến cửa cho ngươi, ngươi đã không cần, ca ca cũng không cần cố làm quen với ngươi a.

“Ngươi mắng người nào là ngu ngốc?” Lâm Hải muốn đi, Bạch Trì lại không theo.

“Chỗ này trừ ngươi, còn có cái ngu ngốc thứ hai sao?” Lâm Hải xùy cười một tiếng.

“Con mẹ ngươi, ngươi dám...”

“Ba!” Lâm Hải tiến lên cũng là một cái vả miệng, đem Bạch Trì tát một cái lảo đảo.

“Nhắm cái miệng thối của ngươi lại!”

“Ngươi, ngươi a dám đánh người?” Bạch Trì che miệng, tru lên một trận.

“Ba!” Lâm Hải lại là một cái vả miệng, “Đánh ngươi thì làm sao? Không phục a? Không phục ngươi cắn ta a?”

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Bạch Trì giơ tay lên ngươi nửa ngày, nhưng xem xét nhãn thần hung ác của Lâm Hải, sửng sốt đến không dám động thủ.

“Bảo an, bảo an! Đều chết đi đâu cả rồi?”

“Trần Nghiên, ngươi cái lẳng lơ này sao còn đứng ngu ở đấy làm gì, người chết rồi hả! Không nhìn thấy hắn đánh ta sao? Nhanh gọi bảo an a!”

“Ba!”

“Ngươi kêu người nào lẳng lơ đâu? Nhắm cái miệng thúi của ngươi lại!” Trần Nghiên trực tiếp cho Bạch Trì một cái vả miệng.

Bạch Trì triệt để mộng bức.

“Ngươi, ngươi điên rồi sao? Ngươi cái gái điếm thúi, dám đánh ta? Tin hay không lão tử hôm nay liền khai trừ ngươi!”

“Không cần ngươi khai trừ, ta nghỉ việc!” Trần Nghiên trực tiếp đem bảng hiêu của công ty ở trước ngực lấy xuống, ném xuống đất.

“Ngươi...” Bạch Trì che miệng, sửng sốt.

Đậu phộng! Mắt Lâm Hải sáng lên, cô nàng này chẳng những xinh đẹp, còn rất có cá tính nha.

Lúc này, phần phật một tiếng, mấy cái bảo an cầm cảnh côn chạy vào.

“Còn thất thần làm gì, đều là heo a? Tiểu tử này dám đánh ta, đánh hắn cho ta!”

Bạch Trì thấy bảo an tiến đến, uy phong lại tới.

Mấy cái bảo an một trận chán ghét, nhưng không có cách, người ta là giám đốc, chỉ có thể đem Lâm Hải vây quanh.

“Bằng hữu, nơi này không phải địa phương để ngươi nháo sự, thức thời mà nói, đi nhanh lên đi.” Một cái bảo an cầm đầu, hướng phía Lâm Hải nháy mắt một cái.

Lâm Hải sững sờ, sau đó kịp phản ứng.

Mẹ nó, cái Bạch quản lý cẩu thí gì này, ở công ty quả thực là không được ưa chuộng a, liền bảo an cũng không hướng về gã.

“Mẹ nó a, các ngươi là kẻ điếc a, người nào nói để hắn đi, ta con mẹ nó a là để cho các ngươi đánh hắn!”

“Đánh bà nội ngươi!” Lâm Hải một cái lắc mình, lại đến bên cạnh Bạch Trì.

Giơ tay lên, “Ba” lại một cái vả miệng, trực tiếp đem Bạch Trì đánh té xuống đất.

“Đậu móa, dám để cho người đánh ca ca? Ca ca trước tiên đem ngươi đánh thành đầu heo rồi lại nói!” Lâm Hải nhào tới, cũng là một trận đấm đá.

Bạch Trì nhất thời gào khóc thảm thiết một trận.

Mấy cái bảo an nháy mắt lẫn nhau, đi ra phía trước.

“Dừng tay, dừng tay a!”

“Đậu phộng, đừng đánh!”

“Ngươi muốn chết a, thả giám đốc của chúng ta ra!”

Miệng mấy cái bảo an tuy rất hung ác, nhưng trên tay lại chỉ là giả vờ giả vịt lôi kéo Lâm Hải, căn bản không ra sức, có người thậm chí còn đi theo vụng trộm đá hai cước.

“Phi!” Đánh tốt một hồi, Lâm Hải hướng phía trên thân Bạch Trì nhổ một ngụm nước bọt, rồi mới dừng lại.

“Ngươi gọi là, Trần Nghiên đúng không?” Lâm Hải quay đầu hướng phía Trần Nghiên hỏi.

“Vâng, Lâm tiên sinh.” Trần Nghiên gật gật đầu, lộ ra mỉm cười rất rực rỡ.

Không thể công tác, tâm lý Trần Nghiên ngược lại nhẹ nhõm một trận, rốt cuộc không cần chịu cái Bạch Trì hỗn đản này quấy rối.

“Nếu ngươi đã từ bỏ công tác, vậy cùng ta đi đi.” Lâm Hải nhìn Bạch Trì một chút, lại nhìn mấy cái bảo an, nói nói.

Trần Nghiên rất thông tuệ, lập tức liền hiểu rõ ý tứ của Lâm Hải.

Chính mình vừa rồi cũng là đã đánh Bạch Trì, Lâm Hải đây là sợ sau khi hắn đi, Bạch Trì sẽ khó xử chính mình.

“Cảm tạ ngươi, Lâm tiên sinh.” Trần Nghiên hướng phía Lâm Hải gật đầu mỉm cười, sau đó đứng tại sau lưng Lâm Hải.

“Đậu móa, đánh người còn muốn đi?” Bạch Trì giãy dụa lấy đứng lên.

“Ta nói mấy người bảo an các ngươi, là đớp cứt sao? Nhanh bắt hắn lại cho ta a, đưa đến Cục Công An, ta muốn cáo ngươi thương tổn thân thể của người khác!”

Mấy cái bảo an ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không ai động.

“Con mẹ ngươi, công ty nuôi không các ngươi sao, còn không động thủ bắt người cho ta, lão tử hôm nay đem các ngươi toàn bộ đều khai trừ!” Bạch Trì chỉ các nhân viên an ninh kêu gào nói.

Bảo an cầm đầu chau mày, mang theo áy náy liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Vị tiên sinh này, chúng ta cũng là có nhà có nhân khẩu, cần phần công tác này nuôi sống gia đình, xin lỗi.”

Nói xong, bảo an cầm đầu hướng phía những bảo an còn lại nháy mắt một cái.

Mấy cái bảo an tiến lên, hữu khí vô lực khua tay quyền đầu, hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Ha ha, mấy vị bảo an huynh đệ, chỗ chức trách, không cần khó xử, cứ tới đi.” Lâm Hải cũng là xuất thân cùng khổ, đối với mấy cái bảo an có chút tinh thần chính nghĩa này, đương nhiên sẽ không khó xử.

Thân hình lóe lên, nhẹ nhàng đẩy ra một cái bảo an, Lâm Hải lại đến trước mắt Bạch Trì.

“Đậu móa, ngươi cái hàng cần ăn đòn, ngươi không phải gọi là Bạch Trì sao? Ca ca hôm nay nếu không đem ngươi đánh thành ngu ngốc, thật có lỗi với cái tên của ngươi a.” Lâm Hải nói, giơ tay lên ba ba ba cũng là mấy cái vả miệng, sau đó một chân đem Bạch Trì đạp bay ra ngoài.

“Ngao!” Bạch Trì rú thảm một tiếng, quẳng xuống đất, không động đậy.

Lúc này, bảo an đã nhào tới.

Lâm Hải tay chân tề động, chỉ là thoáng dùng lực, liền đem mấy cái bảo an, nhẹ nhàng cũng thả ngã trên mặt đất.

Mấy cái bảo an cũng là nhân tinh, căn bản không thèm đứng lên, lại nằm trên mặt đất, không ngừng hừ hừ.

Lâm Hải vỗ vỗ tay, liền muốn đi ra ngoài.

“Dám đến Diệp gia náo sự, còn muốn đi.” Bỗng nhiên, một thanh âm trầm thấp truyền đến, sau đó một luồng kình phong liền đến trước mắt Lâm Hải.

“Đậu phộng, cao thủ!” Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

Chương 137: Ta muốn có cổ phần danh nghĩa

Lâm Hải vội vàng nghiêng đầu né sang bên cạnh, né tránh một quyền thế tới hung mãnh này.

Đưa mắt nhìn lại, một lão giả mặc y phục vải thô đang đứng ở trước mặt mình, dáng người thẳng tắp, ánh mắt như điện, rất có một tia phong phạm cao thủ.

“Hừ!” Lão giả hừ lạnh một tiếng, làm dáng lại muốn động thủ.

“Vương lão, dừng tay!” Một thanh âm từ nơi cửa vang lên.

Lâm Hải theo thanh âm nhìn lại, một cái nam nhân ba mươi tuổi khoảng chừng đi tới.

“Là y?” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên.

Bạch Trì vừa mới từ dưới đất bò dậy, thấy nam tử tiến đến, vội vàng té cứt té đái chạy qua.

“Diệp tổng, ngươi đến vừa vặn, người này tới công ty quấy rối, ta cùng hắn hảo ngôn nói chuyện, lại bị hắn đánh, mà còn đem bảo an cũng đều đánh, ngươi nhanh để Vương lão đem hắn bắt lấy đi.”

“Ngươi là đang ra mệnh lệnh cho ta sao?” Biểu lộ của nam tử bỗng nhiên lạnh xuống.

“A? Không, không, Diệp tổng, ta là nói...” Nam tử căn bản không nghe Bạch Trì nói cái gì, hướng thẳng đến phía Lâm Hải đi đến.

“Ha ha ha, Tiểu Hải a, từ biệt ở phố cược đá, hai anh em ta cũng đã mấy hôm không gặp.” Diệp Tử Vũ trực tiếp ôm bả vai Lâm Hải.

“Uy, ta cũng không Gay a.” Lâm Hải vội vàng tránh thoát bàn tay của Diệp Tử Vũ.

“Diệp tổng, ngươi, các ngươi...” Thấy Diệp Tử Vũ cùng Lâm Hải thế mà quen thuộc như vậy, Bạch Trì nhất thời kinh hãi.

Diệp Tử Vũ liếc gã một chút, quay đầu nhìn về phía Lâm Hải.

“Tiểu Hải, vừa rồi đến cùng xảy ra chuyện gì a?”

Lâm Hải cũng không giấu diếm, liền đem chuyện trước đó nói một lần.

Diệp Tử Vũ càng nghe, sắc mặt càng khó nhìn, trong hai mắt, lửa giận thiêu đốt.

Quay người lại, mạnh mẽ hướng tới trên bụng Bạch Trì đá một cước, quẳng Bạch Trì ngã ngửa mặt lên trời.

“Thật là nghĩ không ra, ở trước mặt ta, một bộ dáng cẩn trọng, sau lưng lại là loại đồ rác rưởi này, từ giờ trở đi, ngươi bị đuổi việc.”

“Cái gì? Diệp tổng, không muốn a, Diệp tổng!” Bạch Trì vội vàng bò qua, ôm lấy bắp đùi Diệp Tử Vũ cầu khẩn nói.

Gã thật vất vả mới leo đến vị trí người quản lý này, bây giờ muốn tiền có tiền, muốn nữ nhân có nữ nhân, làm sao cam lòng mất đi a.

Diệp Tử Vũ phảng phất như đang đá một con chó, đem Bạch Trì đá văng ra.

“Đem gã đuổi ra ngoài!” Mấy cái bảo an tới, xô xô đẩy đẩy, trong miệng chửi rủa, đem Bạch Trì đuổi ra, tốc độ kia, so với lúc đối phó Lâm Hải còn tích cực hơn nhiều.

“Diệp tổng, ta sai rồi, lại cho ta một cơ hội đi.” Bạch Trì kêu thảm, đáng tiếc Diệp Tử Vũ ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn gã một chút.

“Tiểu Hải a, mặc dù công ty trang điểm này trên danh nghĩa là sản nghiệp của ta, nhưng ta luôn luôn rất ít đến quản lý, hôm nay xuất hiện dạng sự tình này, thật sự là thật có lỗi.” Diệp Tử Vũ mang theo áy náy nói nói.

“Được, ở giữa hai ta còn cần nói những cái này sao?” Lâm Hải rộng lượng khoát tay chặn lại.

“Ha ha, hảo huynh đệ, đủ ý tứ. Đúng, ngươi hôm nay tới, là tìm công ty nói chuyện hợp tác sao?”

Lâm Hải nghe xong cái này, lập tức lên tinh thần.

“Đúng đúng đúng, công ty ngươi không phải là sản xuất mặt nạ dưỡng da sao? Ta muốn nhập cổ?”

“Nhập cổ?” Diệp Tử Vũ sững sờ, làm sao một hồi như thế lại thành nhập cổ?

Lâm Hải tựa hồ cũng nhìn ra lo nghĩ của Diệp Tử Vũ, nhẹ nhàng đẩy đẩy bả vai y.

“Ta trước đó nào biết cái công ty này là của ngươi a? Hiện tại biết rõ, đương nhiên là muốn nhập cổ.”

“Ồ? Cái kia không biết Tiểu Hải chuẩn bị đầu quân bao nhiêu tiền để đi nhập cổ đây?” Diệp Tử Vũ cũng trịnh trọng lên, dù sao thân huynh đệ cũng phải tính rõ sổ sách đấy.

“Người nào nói ta muốn đầu nhập tiền?” Lâm Hải một mặt kỳ quái, “Ta muốn chính là cổ phần danh nghĩa.”

“Hụ khụ khụ khụ...” Diệp Tử Vũ kém chút bị nghẹn lấy.

“Ta nói Tiểu Hải a, ngươi là đến lừa ta a? Được, đừng làm rộn.” Diệp Tử Vũ cười lắc đầu.

“Người nào cùng ngươi nháo, ta là nghiêm túc.” Lâm Hải một bản nghiêm túc nói nói.

“Ha ha. Ngươi cái tên này, giả còn rất giống...”

“Uy, ta nói Diệp ca, ta cùng ngươi nói thật đâu, nhờ ngươi nghiêm túc chút có được hay không?” Lâm Hải một trận bất đắc dĩ.

“Tốt tốt tốt, ta nghiêm túc, ta nghiêm túc.” Diệp Tử Vũ ngoài miệng nói, nhưng trên mặt rõ ràng một bộ dáng không thèm để ý chút nào.

Trời ạ, nếu là không xuất ra đồ thật, ngươi vẫn còn coi ca ca đây là đang trêu đùa ngươi chơi đâu? Đúng hay không?

Lâm Hải cọ cái từ trong túi quần, đem bình nước suối khoáng đổ đầy nước Dao Trì lấy ra.

“Thấy không?” Lâm Hải tại lắc lắc trước mặt Diệp Tử Vũ.

“Nhìn thấy.” Diệp Tử Vũ gật gật đầu, y không biết Lâm Hải muốn làm gì?

“Bình nước này, ngươi cầm đi làm mặt nạ dưỡng da, coi như ta nhập cổ, ta cũng không muốn nhiều, cũng không đoạt làm đại cổ đông của ngươi, đều là hảo huynh đệ, ngươi cho ta bốn mươi phần trăm cổ phần là được.” Lâm Hải rất tùy ý nói nói.

Phốc!

“Ngươi nói bao nhiêu?” Diệp Tử Vũ cho là mình nghe lầm.

“Bốn mươi phần trăm a? Ta cùng ngươi nói trước, đừng cho thêm a, cho thêm là ta nổi nóng với ngươi!” Lâm Hải vừa trừng mắt hạt châu.

Diệp Tử Vũ cho hắn cái mắt trắng cực lớn, mẹ nó còn nghĩ muốn ta cho thêm, đừng nói cho thêm, coi như cho ngươi một phần trăm, cũng tính toán là chính mình đần độn.

“Tiểu Hải a, ngươi hôm nay là thật nhàn a, liền lấy Diệp ca ngươi ra chơi, được, qua phòng làm việc của ta, uống chén trà, trò chuyện cả ngày đi.”

“Vậy sao được? Ta thật vất vả mới bắt được ngươi cái đại lão bản này, không đem mua bán đàm thành, sao có thể thả ngươi đi? Cổ phần này, ngươi nhất định phải cho ta!” Lâm Hải vội vàng đem Diệp Tử Vũ ngăn lại.

“Tiểu Hải a, còn chơi như vậy, liền không có ý nghĩa.” Hai người quen thuộc thì quen thuộc, nhưng cũng mới gặp mặt hai lần, còn không tới cấp độ tặng không cổ phần.

“Người nào cùng ngươi chơi, ta nói Diệp ca, Diệp đại thiếu của ta, ta là nói thật với ngươi đây.”

“Nói thật? Ngươi cầm cái một bình nước khoáng, đổi bốn mươi phần trăm cổ phần công ty của ta?”

“Đúng a.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Ngươi...” Diệp Tử Vũ có chút im lặng, nếu không phải tại phố cược đá lần kia, biết rõ Lâm Hải không phải là người bình thường, Diệp Tử Vũ cũng muốn bão nổi rồi.

“Diệp ca, ta nói thật với ngươi đi, nước này không phải nước bình thường, ngươi có thể dùng nó thay thế cho dịch tinh hoa trong mặt nạ dưỡng da của công ty của các ngươi, nhìn xem hiệu quả liền biết rõ.”

“Ồ?” Lâm Hải vừa nói như thế, Diệp Tử Vũ mới coi trọng, dù sao y cũng cảm thấy loại người có năng lực đặc thù như Lâm Hải này, không có khả năng hồ nháo như vậy.

“Vậy thì tốt, ngươi đi với ta tới xưởng.”

“Diệp tổng!”

“Diệp tổng tốt!”

Vừa vào xưởng, các công nhân nhao nhao hướng Diệp Tử Vũ chào hỏi.

“Đem Lưu Tổng công gọi tới.” Diệp Tử Vũ hướng một người phía sau lưng phân phó nói.

Chỉ chốc lát, một người phụ nữ trung niên mặc quần áo lao động màu lam đi tới.

“Diệp tổng, tìm ta có chuyện gì?” Lưu Tổng công xem xét cũng là loại người rất kiệm lời nói, gặp lão bản nhà mình, liền câu nói mang tính hình thức đều không có.

Diệp Tử Vũ không nói gì, mà chính là dùng ánh mắt nhìn nhìn

Lâm Hải.

“Ngươi tốt, Lưu Tổng công có đúng không?” Lâm Hải tiến lên một bước, biết rõ hôm nay có thể thành hay không, liền nhìn cái Lưu Tổng công này.

“Ừm, chuyện gì?” Lưu Tổng công gật gật đầu.

“Ta có một loại nước, nếu như dùng nó thay thế dịch tinh hoa trong mặt nạ dưỡng da của các ngươi, có thể rất đề cao rất mạnh hiệu quả mặt nạ dưỡng da của các ngươi...”

“Điều đó không có khả năng!” Lâm Hải còn chưa nói xong, liền bị Lưu Tổng công trực tiếp cắt ngang.

“Ách... Ngươi hãy nghe ta nói hết.”

“Không cần.” Lưu Tổng công trực tiếp khoát tay chặn lại, “Nghe lời này của ngươi, ngươi chính là kẻ ngoài nghề, tinh hoa của dịch tinh hoa là ở trong tinh hoa thảo mộc trong đó, cùng nước không có nửa xu quan hệ.”

“Diệp tổng, nếu như không có chuyện gì, ta đi trước.” Lưu Tổng công cùng Diệp Tử Vũ lên tiếng chào hỏi, liền muốn rời khỏi.

“Chờ một chút!” Lâm Hải vội vàng ngăn lại, mẹ nó, cái này muốn đi, ca ca còn chơi cọng lông a.

“Lưu Tổng công, lời nói đừng nói chắc chắn như vậy nha, nước này của ta...”

“Ngươi không cần nói, ta có hơn mười năm kinh nghiệm, chẳng lẽ còn không biết nước hữu dụng hay vô dụng sao?”

“Nhưng nước này của ta không phải nước bình thường, nó...”

“Mấy cái nước gì cũng đều vô dụng!”

“Ngươi không thử một chút sao...”

“Không cần thiết thử, tinh hoa của mặt nạ dưỡng da, không quan hệ với nước.”

Em gái ngươi! Có thể để cho ta đem một câu nói xong hết hay không!

Lâm Hải hỏa.

“Được, nói nhiều cũng vô ích, nước của ta có hữu dụng hay không, ngươi có dám thử một chút hay không!”

“Không phải không dám, mà chính là không có ý nghĩa.” Lưu Tổng công lắc đầu.

Đậu phộng! Lâm Hải nếu không phải nhìn bà ta là nữ nhân, thì cũng muốn đi lên đập mạnh cho hai cước.

“Thao, ta còn không tin, ngươi dùng nước của ta thử một chút, nếu như không có hiệu quả, ca ca ở tại chỗ đem cái mặt nạ dưỡng da làm được ăn hết.”

“Căn bản không cần thiết...”

“Ngươi liền nói có dám hay không!” Lâm Hải tính khí cũng tới tới.

“Tốt, xem ra không cho ngươi tận mắt chứng kiến một chút, ngươi cũng là chưa từ bỏ ý định, đi theo ta.”

Tính bướng bỉnh của Lưu Tổng công cũng tới, mang theo Lâm Hải hướng phía dây chuyền sản xuất mà đi đến.

Diệp Tử Vũ hiện tại cũng nổi hứng thú, đứng dậy đi theo qua.

“Đem nước đổ vào đi.” Đi tới trước một cái máy cơ khí, Lưu Tổng công nhất chỉ nói nói.

Lâm Hải cũng không nói nhảm, đem nắp bình vặn một cái, đem nước đổ vào.

“Bắt đầu đi.” Lưu Tổng công vừa mới nói xong, máy cơ khí ầm ầm vận chuyển.

Tâm Lâm Hải, kéo căng một chút.

Chương 138: Thiếu phụ biến thiếu nữ

Mặt nạ dưỡng da là dây chuyền sản xuất làm ra, trọn vẹn cơ khí vận hành, không tới một phút, một tấm mặt nạ dưỡng da liền làm tốt.

Một cái nữ công đem mặt nạ dưỡng da lấy tới.

“Ta nhìn ngươi vẫn là trực tiếp ăn đi.” Lưu Tổng công nhận lấy, nhìn cũng chưa từng nhìn liền đối với Lâm Hải nói nói.

Thảo, Lâm Hải trực tiếp đem mặt nạ dưỡng da túm qua.

“Đại tỷ, ngươi chờ một chút.” Lâm Hải đem nữ công chuẩn bị rời đi ngăn lại.

“Lão bản, ngươi gọi ta?” Nữ công hơn ba mươi tuổi, có chút ngại ngùng.

“Cái kia, có thể hay không làm phiền ngươi, giúp ta thử hiệu quả của mặt nạ dưỡng da này?”

“Cái này…” Nữ công không dám lên tiếng, mà lại đem đầu chuyển hướng sang Lưu Tổng công.

“Hắn để ngươi thử, ngươi liền thử đi.” Lưu Tổng công cau mày, tức giận nói nói.

“Tốt, vậy ta đi thử, thử xong liền đi ra.” Nữ công cầm mặt nạ dưỡng da, đi vào phòng nghỉ ngơi.

“Lưu Tổng công, một bình nước như vừa rồi, có thể làm ra mấy tấm mặt nạ dưỡng da?” Lâm Hải hỏi.

“Nước tiến vào máy móc cũng là cần tinh luyện, cho nên một bình nước chỉ có thể làm ra hai tấm.”

Đậu phộng, chỉ làm được hai tấm?

Lâm Hải tròng mắt trừng thẳng.

Cái này mẹ nó muốn đại lượng sản xuất, thì phải cần bao nhiêu nước Dao Trì a, đừng có khởi công được mấy ngày, nước Dao Trì liền ngừng lại.

Đến lúc đó nếu các Tiên nữ tỷ tỷ không có chỗ tắm rửa, toàn đến nhà ca ca tắm rửa thì phải làm sao xử lý? Ca ca nên để họ tắm? Hay là không tắm đâu?

Tắm rửa thì không sao, vạn nhất xin để ca ca chà lưng, ca ca nên là đáp ứng chứ, hay là không đáp ứng đây?

Lâm Hải cảm thấy rất cần phải hướng Dao Trì Tiên Tử hỏi hỏi rõ ràng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi mỗi ngày có thể cung cấp bao nhiêu Nước Dao Trì?

Dao Trì Tiên Tử: Mỗi ngày? Ngươi suy nghĩ nhiều, mỗi tháng mười thùng.

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun.

Thảo, liền mười thùng a? Còn lại là mỗi tháng!

Mẹ nó, liền cái thùng nhỏ này, một thùng cũng chỉ tầm mười bình, mười thùng cũng liền mới đến gần hai trăm bình a.

Đậu móa, máy móc vừa chuyển liền sử dụng hết, cái này còn chơi cọng lông a, căn bản không có cách nào đại lượng sản xuất a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể cho thêm chút hay không a?

Dao Trì Tiên Tử: Không thể, lại nhiều ngươi muốn để cho nhóm tiên tử mỗi ngày chỉ tới tẩy rửa cái chân sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nước quá ít, căn bản không sản xuất được mấy tấm a?

Dao Trì Tiên Tử: Ngươi không hiểu vật hiếm thì quý sao? (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Ngạch, thảo! Liền đúng a!

Lâm Hải chợt nhớ tới, Vương Bằng mập mạp chết bầm kia, lần trước không thể xông về phía trước đoạt cái mỗ điện thoại nào đó, liền tức đến giậm chân đấm ngực, sau cùng phải tăng giá hơn hai trăm mới mua được một cái mỗ bảo bối kia.

Cái này mẹ nó tiếp thị nghèo đói, cũng là không biết dùng tại bên trên mặt nạ dưỡng da có thể được hay không.

Nhắc đến chỗ này, Lâm Hải quay đầu nhìn về phía Diệp Tử Vũ nói nói: “Diệp ca, ta mỗi tháng chỉ có thể cung cấp cho ngươi lượng nước dùng để làm hai trăm tấm mặt nạ dưỡng da ...”

“Bao nhiêu?” Lâm Hải còn chưa nói xong, liền bị Lưu Tổng công cắt ngang.

“Hai trăm tấm a! Làm sao?”

Lưu Tổng công khó thở mà cười.

“Diệp tổng, ta không biết ngươi từ chỗ nào tìm đến người này, trước không nói nước của hắn có hữu dụng hay không, liền cái lượng cung cấp mỗi tháng này, ta trăm phần trăm khẳng định, hắn là tới quấy rối, ta đề nghị...”

“Diệp tổng, Lưu Tổng công.” Một cái thanh âm sợ hãi bỗng nhiên vang lên tại sau lưng.

“Ngươi là ai?” Lưu Tổng công đang nói chuyện bị người cắt ngang, có chút tức giận, quay đầu lại cau mày nói nói.

“Lưu Tổng công, ta là Tiểu Yến a.”

“Tiểu Yến? Cái Tiểu Yến nào? Ta làm sao chưa gặp...” Lời nói của Lưu Tổng công nói được một nửa liền dừng lại.

Sau đó, mãnh liệt lao qua, một phát bắt được cánh tay của Tiểu Yến.

“A! A! Ai u mẹ ta nha!” Mắt của Lưu Tổng công càng trừng càng lớn, sau cùng dứt khoát giống như phát điên mà kêu lên.

“Lưu Tổng công? Nàng ta là?” Diệp Tử Vũ thấy Lưu Tổng công thất thố như vậy, nhất thời chau mày.

“Nàng ta, nàng ta là Lưu Yến a, là cái nữ công vừa mới thử cái mặt nạ dưỡng da kia.” Lưu Tổng công cũng không quay đầu lại, bộ dáng kích động run rẩy muốn sờ sờ mặt Lưu Yến, lại có chút không dám.

“Người nào người nào người nào? Nàng ta là nữ công vừa mới thử cái mặt nạ dưỡng da kia?” Lần này, chẳng những Diệp Tử Vũ ngốc, liền cả Lâm Hải đều đi theo ngốc lên.

Lâm Hải tuy biết rõ, cái nước Dao Trì này khẳng định có hiệu quả, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ biến thái đến loại tình trạng này.

Cái này mẹ nó vẫn còn là cái nữ công trung niên hơn ba mươi tuổi vừa mới kia sao? Nhìn da kia, rõ ràng là cái thiếu nữ thanh xuân hai mươi tuổi a.

Nữ công nhất thời hoảng, trong xưởng không có gương, nàng ta cũng không biết mình đã biến thành cái bộ dáng gì, sẽ để cho Lưu Tổng công chấn kinh như thế.

“Không phải là ta hủy dung nhan đi a?” Một cái suy nghĩ đáng sợ xuất hiện, Lưu Yến kém chút liền khóc.

“Đem nước này cầm đi kiểm trắc!” Sau khi chấn kinh, Lưu Tổng công vội vàng đem cái chai lúc trước đoạt tới, thấy dưới đáy còn có chút nước, lập tức phân phó một cái công nhân lấy đi kiểm tra.

“Trên mặt ngươi, có cái gì khó chịu sao?” Lưu Tổng công cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Hỏi lên như vậy, Lưu Yến càng khẩn trương.

“Không có a.” Lưu Yến lắc đầu, “Cảm giác da thịt rất ướt át, rất căng tràn, phi thường dễ chịu. Lưu Tổng công, mặt ta, không phải là...”

Lưu Yến méo miệng, nước mắt liền muốn xuống tới.

“Chính ngươi xem đi.” Lưu Tổng công từ trong túi quần móc ra một cái gương nhỏ, đưa cho Lưu Yến.

Lưu Yến tiếp nhận cái gương nhỏ, nơm nớp lo sợ soi một chút.

Vừa soi một cái, con mắt Lưu Yến lập tức trừng thẳng!

“A!” Hơn nửa ngày, Lưu Yến rít lên một tiếng.

“Lưu Tổng công, cái này, trong gương đây là ta sao?” Lưu Yến một phát bắt được cánh tay của Lưu Tổng công, kích động đến toàn thân cũng run rẩy.

Nữ nhân trong gương kia, da thịt bôi trơn lộng lẫy, trắng nõn thủy nộn, vô cùng mịn màng, liền mấy cái nếp nhăn nơi khóe mắt cũng biến mất vô tung không còn tăm hơi, nào còn có cái làn da ngăm đen khô ráo ban đầu của chính mình kia a?

“Không phải ngươi, chẳng lẽ là ta hay sao?” Lưu Tổng công cưỡng ép kiềm chế chấn kinh trong lòng nói nói.

“Ta, ta làm sao lại biến thành bộ dáng của mười năm trước? Cái này, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?” Lưu Yến hai tay sờ sờ khuôn mặt của chính mình, cũng có chút nói năng lộn xộn, cảm giác giống như nằm mơ.

“Lưu Tổng công, kiểm trắc xong.” Lúc này, người công nhân vừa rồi kia đi tới.

“Thế nào?” Tâm lý Lưu Tổng công khẩn trương lên một chút.

Hiệu quả của mặt nạ dưỡng da, thực sự quá ngạc nhiên, Lưu Tổng công hoài nghi, trong nước này có phải có cái vật chất hóa học có hại gì hay không, mới sẽ đạt tới loại hiệu quả thần kỳ này.

Nếu thật là dạng này, thì hiệu quả cho dù tốt, cũng không thể dùng, loại sự tình hố người kia, Lưu Tổng công không làm được.

“Lưu Tổng công, chúng ta đã tiến hành kiểm trắc kỹ càng đối với nước này, khoáng vật chất bên trong, thế mà phong phú đến mức để cho người ta khó mà tin được, mà tất cả đều là loại có ích đối với nhân loại, hoàn toàn có thể yên tâm sử dụng.”

“Cái gì!” Lưu Tổng công lần nữa chấn kinh, “Lão Vương, ngươi chắc chắn chứ?”

“Lưu Tổng công, ta lão Vương từ ngày vào xưởng, cũng là làm kiểm trắc, đến mười năm gần đây, còn không có làm sai một lần nào đâu, đây là báo cáo kiểm trắc, ngươi có thể tự mình nhìn một chút.”

Lưu Tổng công đưa tay liền đem báo cáo kiểm trắc đoạt lấy, bà ta không phải là không tin được lão Vương, thật sự là kết quả này thật là làm cho người ta không thể tưởng tượng.

“Cái này, cái này...” Nhìn lấy các hạng chỉ tiêu biểu hiện trên báo cáo, Lưu Tổng công quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

Lâm Hải ở bên cạnh cũng nghe bọn họ đối thoại, lại nhìn hiệu quả trên mặt Lưu Yến, Lâm Hải nhất thời nắm chắc tâm lý.

Đậu móa, chỉ một chút nước này, cũng đã thần kỳ như vậy, để thiếu phụ biến thiếu nữ, đám Tiên tử suốt ngày tắm rửa tại Dao Trì kia, da thịt sẽ tốt thành bộ dáng gì a. Chậc chậc chậc, nếu là sờ một cái, xúc cảm tuyệt đối siêu cấp tốt a!

Hắc hắc hắc, có cơ hội nhất định phải tìm Tiên nữ đến kiểm tra, Lâm Hải làm xấu nghĩ đến.

“Diệp tổng, nước này rất thần kỳ, mà lại không có một chút vấn đề, chúng ta muốn có!” Lưu Tổng công đi tới trước mặt Diệp Tử Vũ, một mặt kích động.

Diệp Tử Vũ đã sớm bị biến hóa của nữ công trước mắt làm sững sờ, vừa thấy Lưu Tổng công nói chuyện, lập tức kịp phản ứng.

“Tiểu Hải a, ngươi nước này...”

“Chờ một chút!” Lâm Hải vội mở miệng.

“Ách...” Diệp Tử Vũ sững sờ.

“Cái điều kiện hợp tác trước đó, ta quyết định phải đổi một chút.”

Chương 139: Ngươi là muốn bao dưỡng ta sao

“Đổi một chút? Làm sao đổi?” Lúc này đến phiên Diệp Tử Vũ khẩn trương.

Ban đầu cũng là đã muốn bốn mươi phần trăm cổ phần, hiện tại hiệu quả đã tìm được chứng minh, tiểu tử này sẽ không lên giá ngay tại chỗ, muốn làm đại cổ đông đi.

Vậy mình là chắc chắn sẽ không đáp ứng.

“Diệp ca, hai anh em ta tuy kết giao không nhiều, nhưng lần tại phố cược đá kia, xác thực rất hợp duyên, ngươi đối với Lâm Hải ta cũng rất đủ ý tứ.”

“Ha ha, Tiểu Hải quá khen, đây cũng là bởi vì ngươi có tư cách trở thành bằng hữu của Diệp Tử Vũ ta, người bình thường ta còn thực sự khinh thường kết giao.” Diệp Tử Vũ khoát khoát tay.

“Nếu như thế, ta càng không thể hố bằng hữu.” Ánh mắt Lâm Hải rất kiên định.

“Trước đó nói chuyện cổ phần, ta không thể muốn như vậy, dù sao ta chỉ cung cấp lượng nước hữu hạn, cho nên, ta chỉ cần bốn mươi phần trăm lợi nhuận của mặt nạ dưỡng da dùng nước của ta làm ra, mà không phải bốn mươi phần trăm của toàn bộ công ty ngươi.”

“Ồ?” Diệp Tử Vũ có chút kỳ quái nhìn Lâm Hải, không hiểu rõ Lâm Hải vì cái gì phải làm như vậy.

Phải biết, cái này hoàn toàn là hai khái niệm a, lợi nhuận trong đó, kém một đi không trở lại, dù sao công ty y cũng không phải chỉ sản xuất một loại sản phẩm là mặt nạ dưỡng da.

“Diệp tổng, đáp ứng hắn đi, giá trị của cái mặt nạ dưỡng da này, tuyệt đối không thể đo lường.” Lưu Tổng công ở một bên, con mắt hỏa nhiệt thúc giục nói.

“Vậy ta có phải có chút chiếm tiện nghi của huynh đệ hay không?” Diệp Tử Vũ từ chối cho ý kiến nói nói.

“Nếu như ngươi như thế nói, vậy ta liền lại đưa ra một điều kiện đi.”

“Ngươi nói.” Diệp Tử Vũ mở miệng nói nói.

“Mỗi tháng hai trăm tấm mặt nạ dưỡng da, ta muốn không ràng buộc lấy đi một trăm tấm, còn lại một trăm tấm, mới là công ty lấy ra bán ra, thế nào?”

“Ngươi không cảm thấy ngươi quá phận sao?” Không đợi Diệp Tử Vũ nói chuyện, Lưu Tổng công liền gấp.

Mặt nạ dưỡng da có hiệu quả tốt như vậy, nếu như làm tốt tuyên truyền, tuyệt đối có thể bán đi với giá trên trời, người này động động miệng liền muốn trực tiếp lấy đi một trăm tấm, Lưu Tổng công ngẫm lại cũng cảm thấy thịt đau.

“Tiểu Hải, ngươi lần này liền lấy đi một nửa...” Diệp Tử Vũ cũng nhíu mày.

“Diệp ca, ta cũng chẳng còn cách nào khác, một trăm tấm này, là giao cho người cung cấp nước cho ta.” Lâm Hải nhún nhún vai.

Xác thực, nơi Dao Trì Tiên Tử đó, còn cần một nhóm hàng qua Thiên Đình để tiêu thụ đây.

“Vậy được rồi, theo ý ngươi.” Diệp Tử Vũ cũng là người thông minh, nếu như không thể đồng ý cùng Lâm Hải, hắn không cung cấp nước cho, đừng nói một trăm tấm, có là một tấm đều không có.

“Ha ha, tốt, vậy liền cầu chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!” Lâm Hải cao hứng cùng Diệp Tử Vũ vỗ tay một cái.

“Đi, chúng ta qua ký hợp đồng.” Hai người ra khỏi xưởng, quay về văn phòng công ty.

“Ừm?” Vừa tới đại sảnh công ty, chỉ thấy Trần Nghiên, thay đổi một bộ y phục phổ thông của nữ hài, có chút sa sút đi tới.

“Diệp tổng, Lâm tiên sinh.” Nhìn thấy Diệp Tử Vũ cùng Lâm Hải, Trần Nghiên cười gật gật đầu, dưới chân không có dừng lại, chỉ là nụ cười trên mặt càng thêm miễn cưỡng.

Trần Nghiên vừa mới qua Bộ Nhân sự xử lý thủ tục từ chức, tuy Bạch Trì đã bị khai trừ, nhưng mình dù sao cũng đã nói không làm, còn đem thẻ ngực của công ty ném xuống đất, cũng không cách nào tiếp tục chờ đợi tại chỗ này nữa.

Nhìn lấy bộ dáng quen thuộc của Lâm Hải cùng Diệp Tử Vũ, tâm lý Trần Nghiên sinh ra một tia hối hận.

Nếu biết cái Lâm tiên sinh này cùng lão tổng quen như vậy, chính mình đi theo can thiệp lẫn vào cái gì a, cái Bạch Trì kia có thể đem bằng hữu của lão tổng làm thế nào?

Lần này tốt, công tác cũng không còn, phải biết, đãi ngộ của công ty vẫn còn rất cao, gia cảnh nhà mình cũng không phải rất tốt, lần này vừa từ chức, về sau còn không biết xử lý sao đây.

“Ngươi chờ một chút.” Lâm Hải bỗng nhiên đem Trần Nghiên gọi lại.

“Lâm tiên sinh, ngài có việc? Có chuyện xin tìm người khác đi, ta đã từ chức, không thể vì ngài mà phục vụ, thật có lỗi.” Trần Nghiên tuy tâm tình sa sút, nhưng vẫn để cho mình duy trì nụ cười, rất có lễ phép nói nói.

“Ngươi thật đúng là từ chức?” Lâm Hải sững sờ, vừa rồi Trần Nghiên đối với hắn chào hỏi rất nhiệt tình chu đáo, hắn vốn còn muốn cùng Diệp Tử Vũ nói hai câu lời hữu ích cho nàng ta đâu, không nghĩ tới nha đầu này thật là có cá tính, lí do thoái thác liền từ a.

Bỗng nhiên, một cái ý niệm trong đầu xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

“Ha ha, từ chức thật tốt a.” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên.

Trần Nghiên chau mày, không biết Lâm Hải nói lời này là có ý tứ gì.

“Diệp tổng, Lâm tiên sinh, nếu như không có việc gì, ta liền đi.”

“Đừng vội đi a.” Lâm Hải vội vàng ngăn lại, “Ngươi sau khi từ chức, có tính toán gì hay không?”

“Dự định?” Trần Nghiên bất đắc dĩ cười một tiếng, “Tự nhiên là lại đi tìm việc làm.”

“Đừng tìm.” Lâm Hải búng tay cái chóc.

Trần Nghiên sững sờ, không biết Lâm Hải có ý tứ gì.

“Diệp ca, ngươi cho nàng bao nhiêu tiền lương?”

“Ách... Cái này ta còn thật không biết.” Diệp Tử Vũ đến công ty cũng rất ít đến, nào biết cụ thể về những này sự tình a.

“Tiền lương của chúng ta mỗi tháng là năm ngàn.” Trần Nghiên vẻ mặt vô cùng nghi hoặc đáp trả.

“A!” Lâm Hải gật gật đầu, “Diệp ca, nếu mặt nạ dưỡng da kia được sản xuất ra, ngươi cảm thấy lợi nhuận sẽ có bao nhiêu?”

Diệp Tử Vũ chau mày, tuy y mặc kệ sự vụ cụ thể của công ty, nhưng cũng không có nghĩa là không có đầu óc buôn bán, tương phản, Diệp Tử Vũ vẫn là cái kỳ tài trong thương nghiệp.

“Cái mặt nạ dưỡng da này có hiệu quả thần kỳ, định vị của chúng ta đối với nó không phải là hàng hóa dùng hàng ngày, mà là mặt hàng xa xỉ, quần thể khách hàng cũng cần phải là danh viện quý phụ, ban đầu, chúng ta vì cần đánh ra danh khí, nên giá cả không thể quá cao, tạm định là khoảng chừng một triệu.”

Phốc!

“Anh vừa nói không thể quá cao là bao nhiêu?” Lâm Hải nghe xong kém chút nằm trên đất, hắn đã tận khả năng hướng đánh giá cao, nhưng dù vậy, cũng cảm thấy một ngàn một tấm liền không sai biệt lắm, cũng không nhất định có người mua.

Nhưng không có đến, Diệp Tử Vũ còn ác hơn, mở miệng cũng là một triệu, còn là bởi vì ban đầu không thể có danh tiếng, nên đã định thấp rồi.

Trần Nghiên khẽ nhếch miệng, trực tiếp ngốc.

“Một triệu một tấm? Bọn họ thật sự là đang nói mặt nạ dưỡng da sao?” Trần Nghiên đột nhiên cảm giác được, thế giới của kẻ có tiền, nàng ta rất khó mà hiểu được.

“Ta nói Diệp ca, một triệu một tấm, trừ phi là đần độn mới có thể mua a?”

“Ha ha ha.” Một câu của Lâm Hải, đem Diệp Tử Vũ chọc cười.

“Tiểu Hải a, tuy ở phương diện đổ thạch, Diệp ca ngươi có vỗ mông ngựa cũng không đuổi kịp ngươi, nhưng nói đến hiểu biết tâm lý đối với người giàu, ngươi coi như cũng không đuổi kịp ta.”

Diệp Tử Vũ bỗng nhiên nhướn lông mày lên, lộ ra một biểu lộ đắc chí vừa lòng.

“Ta cùng ngươi nói, Tiểu Hải, một triệu là chỉ vì mở ra thị trường cho giới quý tộc, chờ có danh tiếng nhất định, cho dù là mười triệu một tấm, bọn họ cũng phải xin chúng ta, vẫn còn phải nhìn tâm tình chúng ta có quyết định bán hay không đây.”

“Ốc Nhật, có khoa trương như vậy hay không?” tròng mắt Lâm Hải trợn thật lớn.

“Hừ hừ, ngươi yên tâm đi, bất quá ban đầu, cần thời gian nhất định để quảng bá cùng vận hành, cái này ngươi không cần phải để ý đến, công ty có đoàn đội chuyên môn, ngươi liền đợi đến lấy tiền là được đây.”

Nhất thời trong hai con mắt của Lâm Hải tất cả đều là dây xâu tiền.

“Một tấm là một triệu, một trăm tấm cũng là một trăm triệu, bốn mươi phần trăm cũng là bốn ngàn vạn? Nếu như Diệp Tử Vũ không có thổi ngưu bức, về sau mười triệu một tấm, ca ca mỗi tháng liền có thể phân đến bốn triệu!”

“Ta lặc cái chà chà, một tháng bốn triệu!!!” Lâm Hải đếm đầu ngón tay tính toán, đem chính mình cũng dọa sợ.

“Mẹ nó, không mất bao lâu, ca ca cũng là Thủ Phú thế giới a?”

“Ngươi đừng tìm công việc gì, ca ca ta mỗi tháng cho ngươi mười vạn, cho ngươi thêm một chiếc xe nữa!” Lâm Hải quay đầu, hướng phía Trần Nghiên đắc ý hỏi.

“Mỗi tháng mười vạn? Còn thêm xe!” Trần Nghiên cũng nghe ngốc.

Hơn nửa ngày, Trần Nghiên tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, yếu ớt nói nói: “Ngươi, ngươi là muốn bao nuôi ta sao?”

Chương 140: Có việc thư ký làm

Phốc!

Lời Trần Nghiên vừa ra khỏi miệng, Lâm Hải kém chút ngã xuống đất.

Mẹ nó, cái đầu dưa nhỏ của cô nàng này đang nghĩ cái gì đâu?

Trần Nghiên giương một đôi mắt to ngập nước, có chút cảnh giác nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

Trừ lý do này, nàng ta thực sự nghĩ không ra nguyên nhân khác.

Mỗi tháng mười vạn tiền tiêu vặt, lại thêm một chiếc xe, đây không phải là phối trí tiêu chuẩn cho tiểu tam ở trong truyền thuyết sao?

Lâm Hải nhìn Trần Nghiên nghiêng cái đầu, đôi mi cau lại, bộ dáng giống như phòng lang nhìn mình chằm chằm, tâm lý buồn cười một trận.

Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, cô nàng này muốn dáng người có dáng người, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, thật bao như thế cái tiểu tam, tựa hồ cũng không tệ nha.

Lâm Hải tà ác nghĩ đến.

“Khụ khụ... Ngươi suy nghĩ nhiều, ta hiện tại cùng Diệp tổng có hợp tác một bút sinh ý, ngươi vừa vặn đối với công ty của Diệp tổng có quen thuộc, ngươi cũng đừng đi tìm công tác mới, liền tới làm thư ký cho ta, chuyên phụ trách nghiệp vụ tới lui cùng công ty của Diệp tổng đi.”

Lâm Hải đem dụng ý của chính mình nói ra.

“Chỉ, chỉ những thứ này? Không cần làm gì khác?” Trần Nghiên có chút không dám tin tưởng.

Lâm Hải trợn trắng mắt, ngươi còn muốn làm chút gì khác hay sao?

“Đương nhiên, sau khi làm việc, nếu như ngươi muốn cùng lão bản của ngươi có chút tiếp xúc càng sâu hơn, ta cũng sẽ không phản đối.” Lâm Hải hướng phía Trần Nghiên nhướn nhướn chân mày.

Mặt Trần Nghiên nhất thời đỏ một trận, bất quá nàng ta cũng nhìn ra, Lâm Hải đây là đang cùng nàng nói đùa đây.

Nhưng đãi ngộ cao như vậy, Trần Nghiên vẫn cảm thấy có chút không thể tin được.

Một tháng mười vạn, người bình thường cũng là vất vả một năm, cũng không nhất định có thể kiếm được a, cái Lâm tiên sinh này dựa vào cái gì mà coi trọng chính mình như vậy?

Không phải là đang cùng mình nói đùa sao?

“Lâm tiên sinh, thật mỗi tháng, mười vạn?” Trần Nghiên yếu ớt hỏi.

“Diệp tổng ở chỗ này, ta còn có thể gạt ngươi sao? Ngươi bây giờ liền theo bọn ta, tiền lương tháng này, một hồi cùng Diệp tổng ký xong hợp đồng, liền phát cho ngươi.” Lâm Hải tùy tiện nói nói.

“Đi thôi, Diệp đại thiếu, chúng ta đi ký hợp đồng.” Lâm Hải hướng phía Diệp Tử Vũ khoát tay chặn lại.

“Tốt, Tiểu Hải làm việc, cũng là có bá lực, không dây dưa dài dòng!” Diệp Tử Vũ có thâm ý khác liếc nhìn Trần Nghiên một chút, lại hướng Lâm Hải đưa cái ánh mắt nam nhân đều hiểu.

Trời ạ, cũng nghĩ gì thế, nghĩ nghĩ cũng không nên xấu xa như vậy a, ca ca thật sự là vì công tác có được hay không?

Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói

Đi lên lầu được hai bước, Lâm Hải bỗng nhiên phát hiện không hợp lý.

Nhìn lại, Trần Nghiên vẫn ngốc không sững sờ trèo lên mà đứng yên tại chỗ, căn bản là không có theo hắn đi cùng.

“Uy, đi, còn ngây ngốc ở đó làm gì?” Lâm Hải hướng phía Trần Nghiên vẫy tay một cái.

Trần Nghiên sững sờ, có chút khó có thể tin nhìn Lâm Hải.

“Lâm, Lâm tiên sinh, ngươi vừa mới nói tất cả đều là thật? Không phải là cùng ta nói đùa sao?”

“Ai nha.” Lâm Hải che đầu, tâm lý cái này sầu a.

“Cái kia, Diệp ca, có tiền mặt hay không, trước cho ta mượn mười vạn?”

“Chuyện nhỏ.” Diệp Tử Vũ hướng phía sau lưng vẫy tay một cái, một người nam tử chỉ chốc lát sau liềm cầm đến mười vạn tiền mặt đưa cho Lâm Hải.

“Đừng cho ta, trực tiếp cho nàng ta đi.” Lâm Hải chỉ sang Trần Nghiên.

“Lâm tiên sinh, cái này...” Trần Nghiên ôm mười bó tiền trong ngực, càng thêm mộng bức.

“Ta nói, ngươi sẽ không tiền cũng đã thu còn không đi kiếm sống đi, nhanh lên theo ta lên đây.” Lâm Hải nói xong, cùng Diệp Tử Vũ đi lên lầu.

Trần Nghiên kịp phản ứng, tâm lý kinh hỉ một trận, vội vàng theo sau.

Ngồi xuống trong văn phòng rộng rãi sáng ngời của Diệp Tử Vũ, rất nhanh liền có nhân viên phục vụ, đem nước trà bưng lên.

“Diệp ca, hợp đồng ở đâu?” Lâm Hải ngồi ở trên ghế sa lon, hỏi.

“Tiểu Hải a, ngươi đây cũng quá sốt ruột đi, hợp đồng còn không có mô phỏng đâu, ngươi uống trước chén nước, chờ một hồi.” Diệp Tử Vũ cười lắc đầu.

“Ách... Vậy được rồi, vừa vặn thời gian này, ta liền tâm sự cùng ngươi một chuyện khác.”

“Ồ? Còn có chuyện tốt gì?” Diệp Tử Vũ cũng tới hứng thú.

“Cái kia, Trần Nghiên ngươi trước ngồi xuống có được hay không?” Lâm Hải thấy Trần Nghiên ôm tiền, cục kỳ bất an đứng tại bên cạnh mình, vội vàng hướng phía bên cạnh mình chỉ chỉ.

“Lâm tiên sinh, ta, ta đứng đây là được.” Trần Nghiên vội vàng lắc đầu.

Trong ngực có mười vạn khối tiền, khiến cho lúc Trần Nghiên đối mặt với Lâm Hải, trong lòng đột nhiên nhiều thêm một tia câu nệ cùng bất an.

Từ một cái tiểu bạch lĩnh mỗi tháng chỉ cầm năm ngàn tiền lương, biến thành một cái cao cấp kim lĩnh tiền lương mười vạn, Trần Nghiên cảm giác giống như đang mộng, sợ không cẩn thận, mộng tỉnh, đây hết thảy toàn thành bọt nước.

“Để ngươi ngồi thì ngồi đi, ca ca có đáng sợ sao như vậy?” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng tức giận.

Trần Nghiên lúc này mới nơm nớp lo sợ ngồi tại bên người Lâm Hải, thở mạnh cũng không dám.

“Diệp ca, sự tình đấu giá sản nghiệp của tập đoàn Hồ thị, ngươi hẳn là biết rõ a?”

“Đương nhiên biết rõ, ta còn coi trọng một cái hộp đêm đâu, ngươi không phải cũng có hứng thú đối với đấu giá đi a?” Diệp Tử Vũ có bao nhiêu thông minh, một chút liền đoán được dụng ý của Lâm Hải.

“Không tệ, ta muốn cầm xuống Vàng Son Lộng Lẫy, nhưng phương diện tiền bạc nha...”

“Ồ? Tiểu Hải đây là bên trên tiền bạc không giàu có sao? Cần bao nhiêu, cứ mở miệng!” Diệp Tử Vũ rất đại khí nói nói.

“Ha ha, vậy liền không khách khí.” Lâm Hải cười lớn, “Ta hiện tại còn không biết phải cần bao nhiêu tiền, nhưng ta đoán chừng phải quá trăm triệu, vì lý do an toàn, Diệp ca cho ta mượn một trăm năm mươi triệu đi, sau đó lại từ trong phần doanh thu mặt nạ dưỡng da của ta trừ là được.”

Lâm Hải nói xong, trong lòng cũng có chút tâm thần bất định.

Một trăm năm mươi triệu, cái này mẹ nó thế nhưng đều là tiền a.

Nào nghĩ đến, con mắt Diệp Tử Vũ đều không nháy một chút, vung tay lên.

“Không có vấn đề, chuyện này, Diệp ca giúp ngươi!”

“Ha ha, vậy liền cảm ơn!” Sự tình Vàng Son Lộng Lẫy đã tạm ổn, một khối đá trong lòng Lâm Hải đã rơi xuống đất, trong lòng cũng rất vui vẻ.

“Diệp tổng, đây là hợp đồng cùng Lâm tiên sinh.” Lúc này, một nữ nhân đi tới, đem văn kiện đã đánh tốt đặt ở trước mặt Diệp Tử Vũ.

Diệp Tử Vũ nhìn một lần, sau đó đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“Tiểu Hải a, ngươi cũng nhìn xem, nếu có địa phương cần phải sửa đổi, ngươi liền nói ra, nếu không có, mình liền ký.”

“Không cần nhìn, ta còn không tin được Diệp ca ngươi sao?” Lâm Hải trực tiếp lật đến một trang cuối cùng, kí lên tên của chính mình.

“Cái này...” Diệp Tử Vũ sững sờ hơn nửa ngày, đồng thời một hồi cảm động xông lên đầu.

Tiền đồ của cái mặt nạ dưỡng da này, chính mình thế nhưng đã phân tích qua cho Lâm Hải, có thể nói về sau lợi nhuận là giá trên trời cũng không đủ, nhưng Lâm Hải thế mà liền nhìn cũng không liếc nhìn một chút, liền ký tên của chính mình lên, phần tín nhiệm này, để trong lòng Diệp Tử Vũ vô cùng ấm áp.

“Tiểu Hải a, ngươi liền không sợ Diệp ca hố ngươi?” Diệp Tử Vũ có chút kỳ quái nhìn Lâm Hải.

“Diệp ca nói giỡn, mắt cũng không chớp cái nào, liền đáp ứng cho ta mượn một trăm năm mươi triệu, liền xem như thân huynh đệ, có thể làm được cũng không nhiều đi, Diệp ca đối với ta như vậy, coi như ngươi thật sự lừa ta, ta cũng nhận.” Bên trong ánh mắt của Lâm Hải mang theo một cỗ chân thành.

Diệp Tử Vũ cùng Lâm Hải cứ như vậy nhìn nhau.

Hồi lâu.

“Ha ha ha...” Hai người đồng thời cất tiếng cười to.

Đứng lên, bốn cái bàn tay nắm thật chặt cùng một chỗ.

Một cỗ tình nghĩa khó nói lên lời, sinh sôi lan tràn tại trong lòng hai người.

“Tốt, Diệp ca, sự tình đã nói xong, vậy ta liền đi trước.” Lại cùng Diệp Tử Vũ nói chuyện phiếm hai câu, Lâm Hải đứng dậy cáo từ.

“Đi?” Diệp Tử Vũ sững sờ, “Ta nói huynh đệ, ngươi cho rằng ký hợp đồng liền xong, còn có thật nhiều thủ tục cùng chi tiết cần làm đâu?”

“Sự tình về sau, ngươi trực tiếp tìm nàng ta, nàng ta sẽ toàn quyền đại biểu cho ta.” Lâm Hải chỉ về phía Trần Nghiên.

“Tìm nàng ta? Thế nhưng là...” Diệp Tử Vũ cảm thấy Lâm Hải có chút đùa giỡn rồi.

“Diệp ca, ngươi chưa từng nghe qua một câu sao?”

“Câu gì?”

“Có việc thư ký làm! Ha ha, ta đi đây!” Lâm Hải khoát khoát tay, cũng không quay đầu lại đi.

“Ách...” Diệp Tử Vũ không còn gì để nói, quay đầu nhìn Trần Nghiên, “Ngươi nói cái này là vung tay làm chưởng quỹ sao, đúng, ngươi đã nghe qua câu nói mà hắn vừa nói kia chưa?”

Khuôn mặt nhỏ của Trần Nghiên đằng cái liền đỏ, không có âm thanh lên tiếng.

Nàng ta không chỉ từng nghe qua, mà còn biết rõ, phía sau câu nói này, tựa hồ còn có một câu đây.

Chương 141: Cao thủ tịch mịch

Lâm Hải còn chưa tỉnh ngủ, điện thoại liền vang.

“Lão bản, có cái sự tình muốn cùng ngươi hồi báo một chút, hôm qua ta đã cùng công ty đồ trang điểm Mỹ Mỹ Đát...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Lâm Hải vội vàng đem lời nói của Trần Nghiên ngừng lại, “Về sau loại sự tình này không nên cùng ta báo cáo, ngươi trực tiếp làm chủ là được.”

Lâm Hải đối với làm ăn dốt đặc cán mai, mới lười đi cầm cái tâm này.

“Này, lão bản còn có chuyện, liên quan tới sự tình phí tuyên truyền của mặt nạ dưỡng da kiểu mới...”

“Ai nha, được rồi được rồi, ngươi nhớ kỹ một điểm, trừ thời điểm chia tiền, lúc khác cũng đừng tìm ta, chuyện tình công việc ngươi quyết định liền tốt.”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp tắt điện thoại.

Chờ lấy chia tiền là được thôi, còn lại, quản cái cọng lông a, chỉ cần lúc mình cùng Diệp Tử Vũ chia lợi nhuận, y kiếm lời thì chính mình liền kiếm lời, y tổn thất, ngạch... Chính mình giống như cũng không thể tổn thất.

Xoay người, Lâm Hải chuẩn bị ngủ tiếp.

“Đậu phộng!” Lâm Hải vừa mới quay đầu lại, nhất thời liền giật mình.

Chỉ thấy Sở Lâm Nhi hai tay nâng cằm lên, ẩn ý đưa tình nhìn chính mình, mắt to yêu diễm, trong nháy mắt, nhu tình như nước.

“Ngươi muốn làm gì, ta cho ngươi biết, coi như ngươi dùng sức mạnh, ca ca cũng sẽ không thuận theo ngươi.” Lâm Hải hai tay bảo vệ ngực, giả trang ra một bộ dáng sợ hãi.

“Chán ghét.” Sở Lâm Nhi chẳng những không buồn bực, ngược lại hướng phía Lâm Hải ném một cái mị nhãn mê người.

Ốc Nhật, sự tình ra khác thường tất có yêu a!

“Uy, ngươi đến cùng muốn làm gì, ta cho ngươi biết, cũng không nên theo ca ca đùa nghịch âm mưu quỷ kế gì a!”

“Lâm Hải ca ca.” Cái miệng nhỏ nhắn của Sở Lâm Nhi mở ra, ỏn à ỏn ẻn gọi nói.

“Ai u má ơi, lạnh chết ta.” Lâm Hải bị kêu đến cả người nổi da gà.

“Uy, ngươi có thể nói chuyện bình thường hay không, bộ dáng như hiện tại rất đáng sợ.”

“Lâm Hải ca ca, ngươi có thể giúp người ta một chuyện hay không?” Sở Lâm Nhi làm nũng nói nói.

“Gấp cái gì? Nếu như cần hi sinh nhan sắc mà nói, liền miễn mở tôn khẩu đi.” Lâm Hải một mặt cảnh giác nói nói.

“Ngươi có cái cái rắm nhan sắc a!” Tâm lý Sở Lâm Nhi tức đến mức hàm răng trực ngứa ngáy, nhưng bây giờ xác thực muốn cầu cạnh Lâm Hải, chỉ có thể trước chịu đựng.

“Lâm Hải ca ca, người ta không muốn chơi cờ caro nữa, ngươi có thể thay cái trò chơi cho ta hay không?”

“Đậu phộng, ngươi thế mà cũng có một ngày chơi chán.” Lâm Hải chấn kinh, hôm qua còn trầm mê thành cái quỷ dạng kia, hôm nay liền ngán.

“Chủ yếu là người ta không có đối thủ, cao thủ tịch mịch a.” Sở Lâm Nhi lắc đầu.

Phốc!

Em gái ngươi, còn không có đối thủ? Còn cao thủ tịch mịch?

Trước khi nói lời này, ngươi đã hỏi qua ca ca chưa?

Lâm Hải lập tức liền không vui.

Ca ca tại trong lớp thế nhưng là danh xưng Tiểu Vương Tử cờ caro, vô địch thủ giết hết nữ sinh của toàn lớp, đến ca ca cũng không dám nói cao thủ gì tịch mịch, ngươi a mới chơi có mấy ngày?

Huống chi ngươi vẫn là theo Robot chơi, đều là tuyển thủ não tàn, nhiều lắm xem như là tướng quân trong đám não tàn.

“Uy, thật cuồng a, cô nàng?” Lâm Hải cũng không ngủ, trực tiếp ngồi dậy.

“Ta nói là thật, bắt đầu từ ngày chơi thứ hai, ta một ván đều không thua qua.” Sở Lâm Nhi tự hào ưỡn bộ ngực nhỏ một cái.

“Này có dám cùng ca ca chơi một ván hay không?” Lâm Hải khiêu khích phải chơi một ván cùng Sở Lâm Nhi.

“Cùng ngươi chơi? Chơi như thế nào?” Sở Lâm Nhi một mặt buồn bực.

“Lên mạng Internet chơi a?” Lâm Hải như nhìn thằng ngốc mà nói nói.

“Cái gì gọi là mạng Internet?” Sở Lâm Nhi càng mê man.

Phốc!

“Ngươi, ngươi không biết cái gì gọi là mạng Internet?” Con mắt Lâm Hải trợn thật lớn.

Sở Lâm Nhi lắc đầu, một mặt mê mang.

Mẹ nó, trách không được con hàng này mỗi ngày liền cùng Robot chơi như thế này đâu, nguyên lai là căn bản cũng không hiểu cái gì là mạng Internet a.

“Đem di động lấy ra.” Lâm Hải khẽ vươn tay.

“A.” Sở Lâm Nhi còn tưởng rằng Lâm Hải muốn vì lắp đặt trò chơi mới cho mình, vội vàng nhu thuận đưa di động qua.

Lâm Hải trực tiếp mở ra cờ caro, sau đó xây cái gian phòng.

“Cầm.” Lâm Hải đưa điện thoại di động ném cho Sở Lâm Nhi, sau đó lấy tới điện thoại di động của mình, mở ra cờ caro, đi vào phòng.

“Đến, bắt đầu đi.” Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi nói nói.

“A? Cái Tiểu Hồ Đồ Tiên này, không phải là ngươi sao?” Sở Lâm Nhi nhìn tên người đối chiến cùng mình kia, một trận ngạc nhiên.

Lâm Hải trợn trắng mắt, “Nói nhảm, đã nói ta đùa với ngươi một ván, không phải ta thì là ai?”

“Ai u, chờ một chút, ta nhìn ngươi kêu cái gì?” Lâm Hải chợt phát hiện ra đại lục mới.

“Ôn nhu khả ái manh manh đát Lâm Nhi?”

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp cười phun.

“Ha ha ha, chết cười ta. Ta nói đại tỷ, ngươi điểm nào theo ôn nhu khả ái dựng vào một bên? Còn manh manh đát, đậu đen rau muống, gầy mặc xác...”

“Uy, ngươi có hết hay không? Bản Công chúa chỗ nào không ôn nhu, chỗ nào không đáng yêu? Người ta vốn là manh manh đát nha.” Sở Lâm Nhi một chống nạnh, vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, tức giận nói nói.

“Tốt tốt tốt, ngươi manh manh đát, manh manh đát...” Lâm Hải một bên nói, một bên cười.

“Hừ, đồ quỷ sứ chán ghét!” Sở Lâm Nhi hướng phía Lâm Hải dựng thẳng cái mũi nhỏ, “Ngươi không phải muốn cùng bản Công chúa đối chiến à, nhanh lên bắt đầu nha!”

Lâm Hải nhãn châu xoay động, cái Sở Lâm Nhi này chỉ theo Robot chơi qua, chính mình thắng nàng tuyệt đối mười phần chắc chín, nếu không đến chút tiền đặt cược, há không đáng tiếc sao?

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi không phải danh xưng vô địch sao? Trước khi bắt đầu, nếu không chúng ta hạ chút tiền đặt cược?” Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, hướng dẫn từng bước, tươi sống như cái bà ngoại sói.

“Tốt tốt, đánh cược gì?” Sở Lâm Nhi nghe xong, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, hưng phấn đến không được.

Lâm Hải xem xét, mẹ nó, xem ra đây là một con ma bài bạc a.

“Như vậy đi, nếu như ta thắng, ngươi liền đưa ta một kiện bảo vật của Địa Phủ các ngươi.”

“Vậy nếu là ta thắng đâu?” Sở Lâm Nhi nghiêng cái đầu nhỏ nói nói.

“Ngươi thắng?” Lâm Hải lắc đầu, “Hài tử, ngươi suy nghĩ nhiều.”

“Uy, ngươi có ý tứ gì? Xem thường bản Công chúa có đúng hay không? Bản Công chúa thế nhưng là thắng liền hơn mấy trăm cục đều không thua qua, sao có thể không thắng được cái tên vừa nhìn liền biết là thiếu thông minh như ngươi này sao.”

Lâm Hải tối sầm mặt, mẹ nó, người nào nói ca ca vừa nhìn liền biết là thiếu thông minh?

“Tốt a, nếu như ngươi thắng, nói rõ ngươi chơi cờ caro đã đến trình độ đại sư, ta sẽ thay mới trò chơi cho ngươi.”

“A, quá tốt! Bắt đầu, bắt đầu!” Sở Lâm Nhi vội vàng hưng phấn thúc giục nói.

Không tới năm phút.

Lâm Hải: Ngươi thua.

Sở Lâm Nhi: Hừ, ván này không tính, lại đến!

Lại không tới năm phút.

Lâm Hải: Ngươi lại thua.

Sở Lâm Nhi: Bản Công chúa không chú ý, ván này cũng không tính, lại đến!

Vẫn là không đến năm phút đồng hồ.

Lâm Hải: Lúc này ngươi không thể nói lời nói kia đi?

Sở Lâm Nhi: A, tức chết ta, ngươi quá giảo hoạt, cho nên ván này không tính, lần nữa tới.

Lâm Hải cuồng mồ hôi!

Mẹ nó, cái này không phải là chơi xấu sao? Vừa thua liền chơi lại, thế này thì bao giờ mới kết thúc.

…

Một giờ trôi qua.

Lâm Hải nằm ở trên giường, ngáp.

Lâm Hải: Ta nói Lâm Nhi Công chúa, lúc này là lý do gì?

Sở Lâm Nhi: Ta, ta bỗng nhiên nhớ mẹ ta, cho nên thất thần, cho nên ván này không tính, làm lại.

“Ai nha.” Lâm Hải sầu đến che trán, mẹ nó cái này cũng được.

“Thao, tới thì tới, chả lẽ lại sợ ngươi? Ca ca không phải đem ngươi thắng đến không nói chuyện thì không được!” Tính bướng bỉnh của Lâm Hải cũng tới tới.

Chỉ chốc lát.

“Ta vừa mới lại nhớ cha ta, không tính.”

“Ta vừa mới nhớ cô cô ta, làm lại!”

“Ta, ta lại nhớ di di của ta, ván này cũng không tính.”

...

“Ta, ta nhớ Tứ thẩm Nhị cô Tam cữu Thất ca cô em vợ...”

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp thổ huyết cuồng phun.

Mẹ nó, không có cách nào chơi nữa.

Chương 142: Uẩn Linh Châu

“Uy, nhanh bắt đầu a.” Thấy Lâm Hải không chơi, Sở Lâm Nhi một mặt sốt ruột thúc giục nói.

“Không chơi, vô lại!” Lâm Hải tức giận đến nghiêng đầu sang một bên.

“Tốt tốt tốt, là ta sai, ta nhận thua còn không được à, nhưng ngươi nhất định phải chơi với ta, có được hay không?” Thân thể Sở Lâm Nhi tung bay, lại bay tới đối diện Lâm Hải.

“Không tốt.” Lâm Hải tính khí lên.

Lâm Hải vừa nói xong, một cỗ khí âm u liền đem chính mình bao vây lại.

Lâm Hải giật mình, vội vàng ngẩng đầu.

Chỉ thấy Sở Lâm Nhi đứng ở trên giường, trên gương mặt yêu diễm không buồn không vui, lạnh lùng dị thường, một cỗ khí thế của thượng vị giả phát ra, lộ ra cao quý lại lãnh diễm.

“Bản Công chúa mệnh lệnh cho ngươi, chơi với ta!” Sở Lâm Nhi phảng phất hoàn toàn biến thành người khác, trong giọng nói mang theo một cỗ lực lượng không cho phép kháng cự.

Trong lòng Lâm Hải không khỏi sinh ra một cỗ uy áp cường đại, bỗng nhiên cảm giác bản thân vào một khắc này liền vô cùng nhỏ bé.

Hung hăng nuốt nước bọt, Lâm Hải vừa muốn nói chuyện.

Sở Lâm Nhi bỗng nhiên lại bổ nhào vào bên người Lâm Hải.

“Ngươi liền lại bồi người ta chơi đùa nha, van cầu ngươi.”

Phốc!

Hình tượng uy nghiêm mà Sở Lâm Nhi vừa mới dựng lên tại trong lòng Lâm Hải, liền ầm vang sụp đổ.

Mẹ nó, con hàng này cũng là cái Yêu Nữ bách biến a.

Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói.

Thấy Lâm Hải không có phản ứng, cổ tay Sở Lâm Nhi khẽ đảo, một hạt châu màu vàng đất xuất hiện ở trong lòng bàn tay của nàng.

“Uy, vừa rồi coi như ta thua, món bảo vật này tặng cho ngươi, ngươi theo giúp ta tiếp tục chơi có được hay không vậy.”

“Ừm?” Lâm Hải nghe xong bảo vật hai chữ, cọ cái ngồi dậy.

“Trước tiên đem bảo vật phát tới xem một chút.” Hai mắt Lâm Hải sáng lên nói nói.

“Há, phát cho ngươi thì ngươi cần phải cùng ta chơi a.” Sở Lâm Nhi nói, cầm điện thoại quét qua.

Leng keng!

Sở Lâm Nhi hướng ngươi gửi đi một viên Uẩn Linh Châu.

“Uẩn Linh Châu? Cái đồ vật gì?” Lâm Hải mở ra túi càn khôn của Weachat, nhìn một chút.

Uẩn Linh Châu: Có tác dụng tiến hành tẩm bổ đối với linh hồn.

“Ý gì?” Lâm Hải không thể hiểu rõ.

“Đần độn, cũng là sau khi ngươi chết, có thể đi vào trong hạt châu, tiến hành tẩm bổ.”

Phốc!

Mẹ nó, ca ca đang sinh hoạt tốt đẹp, muốn cái đồ chơi này thì có tác dụng quái gì a?

“Uy, bảo vật cũng cho ngươi, nhanh chơi với ta.” Sở Lâm Nhi lại ở một bên thúc giục nói.

“Phanh phanh phanh!” Lúc này, truyền đến tiếng đập cửa.

“Quay lại sẽ chơi với ngươi.” Lâm Hải vội vàng mặc quần áo đi ra mở cửa.

“Hừ, chán ghét.” Sở Lâm Nhi tức đến phất phất nắm tay nhỏ.

“Tiểu Hải a, rời giường ăn cơm.” Tống Cần ở cửa ra vào nói nói.

“Há, biết rõ, mẹ.” Lâm Hải qua rửa qua mặt mũi, đến bên cạnh bàn ăn.

“Tiểu Hải, hai ngày này Hinh Nguyệt làm sao không đến?” Lâm Văn đột nhiên hỏi nói, ông ta đối với người con dâu tương lai Liễu Hinh Nguyệt này, vẫn là rất hài lòng.

“Hinh Nguyệt đang chuẩn bị cho thi đấu Thanh Ca, cuối tuần liền bắt đầu.” Lâm Hải một bên ăn một bên nói nói.

“Ai nha, Hinh Nguyệt muốn tham gia trận đấu a, này đến lúc đó chúng ta cũng qua, tới cổ vũ cho Hinh Nguyệt.” Tống Cần nghe xong, cũng hưng phấn lên.

Lâm Hải cơm nước xong xuôi, lái xe đi trường học.

Trên đường đi, bên trên hộp đèn của cán đèn đường đã thay đổi thành tuyên truyền thi đấu Thanh Ca của thành phố, thậm chí ngay cả trên thân xe buýt, cũng bị thay đổi thành tin tức về thi đấu Thanh Ca.

Lâm Hải tới trường học, các học sinh tốp năm tốp ba cũng bắt đầu thảo luận sự tình về thi đấu Thanh Ca, không khí lập tức trở nên nóng nẩy.

Lâm Hải gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt, biết rõ nàng đang luyện âm thanh ở phòng luyện ca, Lâm Hải liền dừng xe ở cửa phòng luyện giọng, đi vào.

“Lâm Hải.” Liễu Hinh Nguyệt chạy tới.

“Luyện được thế nào? Không nên quá vất vả a.” Lâm Hải xoa xoa tóc của Liễu Hinh Nguyệt.

“Không kém bao nhiêu đâu, mấy ngày nay chủ yếu là củng cố cùng quen thuộc ca từ.” Tâm tình của Liễu Hinh Nguyệt tựa hồ rất tốt.

“Xem ra rất có lòng tin nha.” Lâm Hải thấy trạng thái của Liễu Hinh Nguyệt rất tốt, trong lòng cũng rất vui vẻ.

“Chí ít trong tuyển thủ dự thi của trường học chúng ta, em vẫn có niềm tin thắng.” Liễu Hinh Nguyệt bĩu cái miệng xinh xắn, lộ ra hai cái núm đồng tiền nhỏ bé.

“U, khẩu khí không nhỏ a?” Thanh âm của một nữ nhân từ phía sau vang lên.

Lâm Hải quay đầu lại, chỉ thấy Trịnh Sảng giống như cười mà không phải cười đi tới.

Liễu Hinh Nguyệt chau mày, mấy ngày nay Trịnh Sảng cũng đang luyện ca, mỗi ngày đều chạy tới đối với mình châm chọc khiêu khích hai câu, thật sự là phiền chán.

“Chí ít so với ngươi, ta còn không để vào mắt.” Liễu Hinh Nguyệt đối chọi gay gắt nói nói.

“Thật sao?” Trịnh Sảng lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, “Xem ra có Ca Vương của chúng ta ở bên cạnh, lực lượng cũng là đủ a.”

“Trịnh hoa khôi quá khen, muốn nói lực lượng, nào có người so ngươi đủ a? Ngươi quả thực chính là Lữ Bố của thời kỳ Tam Quốc a!” Lâm Hải hướng phía Trịnh Sảng giơ ngón tay cái lên.

“Lữ Bố?” Trịnh Sảng chau mày, vô ý thức đã cảm thấy đây không phải là ví von tốt.

“Tiểu tử, ngươi tại chỗ này nói nhăng nói cuội gì đấy? Trịnh đại hoa khôi của chúng ta, người đẹp ca cũng hay, thật muốn ví von, cũng là so với Điêu Thuyền, theo Lữ Bố có quan hệ gì? Không học thức!”

Một cái nam tử vừa nhìn cũng biết không phải là học sinh, không biết từ lúc nào đi đến phía sau Trịnh Sảng, đưa tay khoác lên bên trên eo nhỏ của Trịnh Sảng, giễu cợt nói.

“Ngươi chớ xen mồm!” Trịnh Sảng luôn cảm giác Lâm Hải có ý riêng, vội vàng đem nam tử quát bảo ngưng lại.

“Chớ xen mồm? Vậy sao được a, Trịnh đại hoa khôi.” Lâm Hải lắc đầu.

“Lữ Bố tuy rất mãnh mẽ, nhưng Tam Anh chiến Lữ Bố, hắc hắc...” Lâm Hải cười xấu xa, hướng phía Trịnh Sảng ném cái biểu lộ ngươi hiểu được.

Trịnh Sảng hiện tại nào còn không rõ, Lâm Hải là đang chỉ cái gì, coi như da mặt đủ dày, cũng không nhịn được, đằng một chút, trực tiếp hồng đến cổ.

“Cái gì loạn thất bát tao, còn Tam Anh chiến Lữ Bố, ta con mẹ nó a còn biết thuyền cỏ mượn tên đây.” Nam tử một trận xem thường.

“Đừng nói nữa, chúng ta đi.” Trịnh Sảng biết rõ, khẳng định lời nói của Diệp Tử Minh ngày đó, đã bị Lâm Hải nghe lén đến, còn nam tử bên cạnh này, vừa lúc lại là một trong ba cái đêm đó.

Chuyện xấu của Trịnh Sảng bị nói ra trước mặt mọi người, tuy vẫn nói mịt mờ, nhưng nàng ta vẫn là cảm thấy ngượng đến không được, không còn mặt mũi tiếp tục chờ đợi.

“Lâm Hải, anh đến cùng là nói có ý gì a, Trịnh Sảng thế nào lại đỏ mặt bỏ đi?” Liễu Hinh Nguyệt không rõ ràng cho lắm hỏi.

Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt kéo qua một bên.

“Hinh Nguyệt a, cái Tam Anh chiến Lữ Bố này, là chuyện như vậy...” Lâm Hải đem sự tình nghe được ngày đó nói một lần cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Phi, thật không biết xấu hổ, tại sao có thể đồng thời...” Liễu Hinh Nguyệt hiểu được, nhất thời xấu hổ mặt đỏ tới mang tai.

Lâm Hải nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Liễu Hinh Nguyệt, nhất thời tâm thần rung động.

Lâm Hải từ phía sau, một tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, khi không có ai, hai ta có thể hay không làm, làm chuyện này a.” Lâm Hải có chút khẩn trương nói nói.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu, thanh âm so với con muỗi còn nhỏ hơn.

“Thật!” Lâm Hải kích động đến hỏng.

Đậu móa, Hinh Nguyệt đáp ứng!

Ha ha, ca ca chẳng phải là lập tức sẽ cáo biệt kiếp sống xử nam sao.

“Em muốn luyện ca, anh đi học a?” Thấy Lâm Hải là cái dạng kia, Liễu Hinh Nguyệt càng xấu hổ đến không được, đỏ mặt, tại dưới ánh mắt chú mục của các bạn học, đem Lâm Hải đẩy ra.

Lâm Hải một đường cũng chóng mặt, nghĩ đến chính mình chỉ cả gan hỏi một chút, Hinh Nguyệt thế mà đáp ứng, Lâm Hải nhất thời có chút không kịp chờ đợi.

“Đậu móa, nhất định phải tìm cái thời gian, càng nhanh càng tốt, ca ca nghẹn hơn hai mươi năm, đã đợi không kịp á!”

“Ừm?” Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Hải vang, cầm lên xem xét.

“Là ông ta?”

Chương 143: Bị leo cây

“Lâm tiên sinh, ta đã cùng Đường Thị trưởng hẹn xong, tám giờ tối nay, quán rượu Duyệt Long.” Bành Đào ở trong điện thoại nói nói.

“Quán rượu Duyệt Long? Tốt, ta sẽ đến đúng giờ.” Lâm Hải tắt điện thoại.

Sự tình Hầu Tiên Phẩm trước đó, chính mình cùng Đường Thị trưởng đã có một cái bắt đầu rất tốt đi, Đường Sâm coi như có không dễ nói chuyện hơn, thì cũng phải cho mình chút mặt mũi đi.

Buổi tối bảy giờ, Lâm Hải liền đến quán rượu Duyệt Long, ăn cơm với Thị trưởng, chính mình đến sớm một chút, cũng coi là một loại lễ phép.

Lâm Hải đem xe ngừng xong, liền đứng tại cửa quán rượu Duyệt Long, một bên chờ đợi, một bên không có việc gì mà chơi điện thoại di động.

“Ừm?” Một chiếc Audi A4 màu trắng bắn tới.

Lâm Hải xem xét, đây không phải xe của Lưu Lượng sao?

Quả nhiên, Lưu Lượng mở cửa từ trong xe đi xuống, cùng một chỗ xuống, còn có một cái nam nhân chừng năm mươi tuổi

Nam nhân.

“Cha, tám giờ mới bắt đầu, chúng ta có cần phải tới sớm như thế sao?” Lưu Lượng vừa xuống xe, liền bắt đầu hướng phía Lưu Hồng Cử phàn nàn.

“Ngươi thì biết cái gì? Đến sớm, đại biểu là một loại tôn kính, một loại thái độ, ngươi mời người khác ăn cơm, vạn nhất người khác đến ngươi còn chưa tới, này tính là cái gì?” Lưu Hồng Cử giáo huấn nói.

“Vậy cũng không cần tới sớm như thế đi, con còn có thể chơi thêm hai ván trò chơi đây.” Lưu Lượng rũ cụp lấy đầu, một mặt không cao hứng.

“Ta nói ngươi liền không thể có chút tiến thủ sao, cả ngày chỉ biết chơi, lập tức đã tới năm thứ tư đại học, sang năm vừa tốt nghiệp liền phải tiếp nhận sinh ý trong nhà, ngươi nói ngươi biết cái gì!”

“Đến lúc đó lại học chứ sao.” Lưu Lượng một mặt không thèm để ý chút nào.

“Ai.” Lưu Hồng Cử đối với nhi tử này của mình, thật sự là không có biện pháp nào.

“Cha cùng con nói, Tiểu Lượng, đợi lát nữa gặp Cung Phó Viện trưởng, con nhất định phải có lễ phép, lưu cho người ta cái ấn tượng tốt, biết không, chúng ta buôn bán, cùng những này trên quan trường người đánh cái kết giao tốt, sẽ có ích lợi rất lớn, về sau con...”

“Hải tử?” Không đợi Lưu Hồng Cử nói xong, Lưu Lượng liền hướng phía Lâm Hải đi qua qua.

Lưu Hồng Cử tức đến hận không thể đi lên đạp cho Lưu Lượng hai cước, cái nhi tử không biết tranh dành này, chính mình còn đang truyền thụ kinh nghiệm cho nó đâu, nó đến tốt, trực tiếp chạy.

“Lượng tử, trùng hợp như vậy?” Lâm Hải cười cùng Lưu Lượng chào hỏi.

“Ai, lúc đầu ta cũng đang cùng mập mạp chết bầm Vương Bằng này chơi đâu, kết quả bị cha ta chộp tới, tiếp khách ăn cơm, phiền chết.” Lưu Lượng hướng phía sau bĩu môi một cái.

“Có cái gì phiền, Cung Phó Viện trưởng thế nhưng là người đứng thứ hai ở Pháp Viện, ngươi cho rằng ai cũng có tư cách cùng ông ta ăn cơm sao, không biết bao nhiêu người hâm mộ còn hâm mộ không đến đây.”

Lúc Lưu Hồng Cử nói đến Cung Phó Viện trưởng, trên mặt không tự chủ được toát ra một tia cảm giác ưu việt cao cao tại thượng.

“Ai nha, cha đừng giáo huấn con nữa, bạn học con còn ở chỗ này đâu, chừa cho con chút mặt mũi có được hay không.” Lưu Lượng rất không vui nói nói.

“Thúc thúc ngươi tốt, ta là đồng học của Lưu Lượng, gọi Lâm Hải.” Quan hệ giữa Lâm Hải cùng Lưu Lượng không tệ, vội vàng cùng Lưu Hồng Cử lễ phép chào hỏi.

“Há, ngươi tốt.” Lưu Hồng Cử dò xét Lâm Hải một phen, thấy Lâm Hải ăn mặc phổ thông, bên trong khóe mắt hiện lên một tia khinh miệt, có chút qua loa nói nói.

“Hải tử, ngươi ở chỗ này làm gì, nếu là không có việc gì, đợi lát nữa cùng nhau ăn cơm đi.” Lưu Lượng nhiệt tình nói nói.

Lưu Hồng Cử chau mày, đứa nhỏ này làm sao không hiểu chuyện như thế đây.

“Tiểu Lâm a, lúc đầu ngươi cùng Lưu Lượng là đồng học, cùng một chỗ ăn bữa cơm cũng không có gì, nhưng hôm nay, chúng ta là đang chờ một vị khách quý, nếu không lần sau...”

“Thúc thúc, không cần, ta cũng là đang đợi người đây.” Lâm Hải còn không đến mức không có ánh mắt như thế.

“Được, Tiểu Lâm lần sau có cơ hội về đến trong nhà chơi a, chúng ta đi vào trước.” Lưu Hồng Cử hiển nhiên không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian nữa, hướng phía Lâm Hải vung tay lên, mang theo Lưu Lượng liền đi.

“Ai nha, cha gấp cái gì a, con đang cùng Hải tử trò chuyện...”

“Có cái gì tốt mà trò chuyện, trước cùng ta đi vào, nhìn xem phòng có chuẩn bị kỹ càng không, Cung Phó Viện trưởng cũng không phải người bình thường...”

Nhìn hai người lôi kéo tiến vào nhà hàng, Lâm Hải một trận lắc đầu.

“Tiểu Lượng a, cha cùng con nói, muốn sinh tồn ở trong xã hội, nhân mạch cũng rất trọng yếu, cha nghe nói công tử của tập đoàn Diệp thị, tập đoàn Triệu thị cũng ở trong trường học các con, con không bận rộn theo những người này tìm cách thân mật, đối với con sẽ có chỗ tốt, đừng theo loại hài tử nhìn cũng là biết từ trong thôn đến mà lui tới, có làm được cái gì a.”

“Ngươi nói cái gì cha, chúng ta là bạn tốt nhất.”

“Hừ, bạn tốt nhất có thể coi như ăn cơm sao, ta cùng con nói...” Lưu Hồng Cử ngồi tại phòng, lại đối với Lưu Lượng bắt đầu một vòng giáo dục mới.

“Lâm tiên sinh, tới sớm như thế?” Khoảng chừng bảy rưỡi, Bành Đào đến.

“Nhàn rỗi không chuyện gì, liền đến, Bành Cục trưởng, lần này cảm ơn ngươi.” Lâm Hải mỉm cười.

“Chuyện này, bởi vì sự tình của Hầu thư ký, Đường Thị trưởng đối với ngươi rất cảm kích đâu, nếu không, chỉ bằng vào mặt mũi của ta, chưa hẳn có thể mời tới Đường Thị trưởng.” Bành Đào vội vàng khoát tay.

Hai người ta một câu ngươi một câu mà tán gẫu, thời gian rất nhanh liền trôi qua.

“Tiểu Lượng, chênh lệch thời gian không còn nhiều, đi với ta ra cửa chờ thôi.” Trong phòng, Lưu Hồng Cử nhìn xem thời gian, đã bảy giờ năm mươi, vội vàng kéo Lưu Lượng ra ngoài.

“Ta cùng ngươi nói Tiểu Lượng, những người làm lãnh đạo này, bình thường đều là tới sớm một chút, hoặc là đến chậm vài phút, như vậy mới có thể để lộ ra có thân phận, nhưng chúng ta, nhất định phải sớm ở cửa ra vào chờ đón, nếu không...”

Lưu Hồng Cử vừa nói, vừa đi ra ngoài, điện thoại bỗng nhiên vang.

Cúi đầu xem xét biểu hiện điện báo, eo của Lưu Hồng Cử lập tức hạ xuống dưới.

“Ai nha, Cung Viện trưởng...” Lưu Hồng Cử một trận cúi đầu khom lưng.

“Cái gì! Trong nhà có việc nên ngài không đến được?” Lưu Hồng Cử biến sắc.

“A, không quan hệ, không quan hệ, Cung Viện trưởng ngài quá khách khí, tốt, tốt, vậy lần sau...” Lưu Hồng Cử còn chưa nói xong, điện thoại bên kia liền treo.

Lưu Hồng Cử một chút liền ỉu xìu đi.

“Cha, làm sao?”

“Cung Phó Viện trưởng có việc, không đến được.” Lưu Hồng Cử uể oải một trận.

“Cái gì, không đến được? Thảo, không đến được còn không sớm nói a, đồ ăn cũng đã điểm tốt, cái này mẹ nó không phải cho người leo cây sao?” Lưu Lượng nhất thời một trận tức giận.

“Được rồi, đừng nói nữa, người ta có thể gọi điện thoại nói một tiếng, cũng không tệ.” Lưu Hồng Cử cau mày nói nói.

“Này, một cái bàn đồ ăn này thì làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao? Đậu móa, hai ta chính mình ăn! Ăn không hết thì ôm về đi!” Lưu Hồng Cử thở phì phì nói nói.

“Chính mình ăn, ăn bể bụng cũng ăn không hết a.” Lưu Lượng mất mặt nói thầm.

“Ừm? Chờ chút!” Lưu Hồng Cử bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, vội vàng đem Lưu Lượng kéo qua.

“Tiểu Lượng, người bên kia, có phải là đồng học vừa rồi ngươi cùng nói chuyện hay không?” Lưu Hồng Cử hướng phía Lâm Hải chỉ chỉ.

Lưu Lượng theo cánh tay Lưu Hồng Cử nhìn qua, nhất thời trợn trắng mắt.

“Ta nói cha, người là cái trí nhớ gì a, đó không phải là Hải tử sao vừa rồi hắn còn cùng người bắt chuyện qua, lập tức liền không nhớ rõ.”

“Ta đây không phải cùng ngươi xác nhận một chút sao!” Lưu Hồng Cử lập tức kích động lên.

“Cha nói Tiểu Lượng a, con cùng ngươi cái đồng học này có quan hệ thế nào a?” Lưu Hồng Cử bỗng nhiên có chút kích động.

“Rất tốt a, bạn bè thân thiết!” Lông mày Lưu Lượng nhướn lên.

“Thật, vậy quá tốt, chúng ta qua đó!” Lưu Hồng Cử lôi kéo Lưu Lượng liền đi.

“Ai nha, ngươi làm gì a cha, ngươi thả ta ra, chính ta đi.” Lưu Lượng đem cánh tay Lưu Hồng Cử hất ra.

“Lưu thúc, Lượng tử.” Lâm Hải gặp cha con Lưu Lượng đã đi mà quay lại, trên mặt có chút kỳ quái.

“Tiểu Lâm a, thúc thúc đã gọi bàn cơm, nếu ngươi không có việc gì, chúng ta cùng một chỗ ăn đi, ngươi cùng Tiểu Lượng là bạn tốt nhất, vừa vặn lại thắt sâu thêm cảm tình.”

“Thúc thúc, không cần, ta còn đang chờ người.” Lâm Hải lắc đầu, không biết Lưu Hồng Cử có ý tứ gì.

Họ không phải đang chờ người sao? Tại sao lại tới gọi mình ăn cơm, còn biểu hiện nhiệt tình như vậy.

“Ai nha, đây không phải Bành Cục trưởng sao?” Bộ dáng Lưu Hồng Cử như vừa phát hiện ra Bành Đào, một mặt kích động.

Lâm Hải nhất thời hiểu được, thảo, nguyên lai người ta là vì Bành Đào mà chạy tới.

“Ngươi tốt, ngươi là...” Bành Đào hiển nhiên không biết Lưu Hồng Cử.

“Ta là...”

Lưu Hồng Cử còn chưa nói hết lời, Bành Đào bỗng nhiên hướng phía ven đường chỉ chỉ.

“Tới.”

“Người nào đến?” Lưu Hồng Cử vô ý thức hỏi.

“Khách của ta.” Lâm Hải cất bước hướng về phía chiếc Audi màu đen vừa mới dừng lại mà đi đến.

Lưu Hồng Cử xem xét xe bảng số của xe Audi, trái tim mạnh mẽ rút lại.

“Xe của Đường Thị trưởng!”

Chương 144: Ta cạn ngươi tùy ý

“Tiểu Lâm a, đến sớm đi.” Đường Sâm rạng rỡ cùng Lâm Hải nắm chắc tay.

“Cũng là vừa tới một hồi, Đường Thị trưởng, mời vào bên trong.” Lâm Hải khẽ vươn tay, lại hướng phía Hầu Tiên Phẩm cùng Sa Vô Cảnh sau lưng Đường Sâm gật gật đầu.

Mấy người cười nói đi vào trong.

Lưu Hồng Cử ở bên cạnh con mắt cũng nhìn thẳng, hung hăng nuốt nước bọt, chuẩn bị tiến lên chào hỏi.

Nhưng cỗ vũ dũng khí nhiều lần, cuối cùng cũng không dám hướng về phía trước phóng ra một bước.

Nhìn mấy người Đường Sâm cùng mình gặp thoáng qua, Lưu Hồng Cử thở dài một tiếng.

Chính mình chỉ là một cái thương nhân nho nhỏ, có tư cách gì cùng Thị trưởng người ta chào hỏi a.

“Lượng tử.” Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại.

“Các ngươi ở phòng nào, một hồi ta qua kính chén rượu cho thúc thúc.”

Lưu Hồng Cử nghe xong, mãnh mẽ đến tinh thần.

“Chúng ta tại Mẫu Đơn Đình.” Không đợi Lưu Lượng nói chuyện, Lưu Hồng Cử vội vàng cướp lời nói, trên mặt trong bất tri bất giác, mang lên một nụ cười hèn mọn.

Lâm Hải cười gật gật đầu, đi vào.

“Lượng tử, đi, chúng ta qua phòng, ta có lời muốn nói cùng con.” Hai mắt Lưu Hồng Cử sáng lên, lôi kéo Lưu Lượng tiến vào phòng.

Lâm Hải cùng mấy người Đường Sâm, Bành Đào, theo thứ tự ngồi xuống, đồ ăn đã sớm gọi lên, mấy người nâng ly cạn chén, không khí mười phần hòa hợp.

“Đường Thị trưởng, ta người này không thích dông dài, có chuyện ta liền thẳng nói.” Sau vài chén rượu, Lâm Hải lại bưng một chén rượu, đứng lên.

“Ha ha, ta liền ưa thích người bụng dạ thẳng thắn, Tiểu Lâm a, có chuyện gì ngươi nói.”

“Đường Thị trưởng, ta nhìn trúng Vàng Son Lộng Lẫy của tập đoàn Hồ thị, không biết Đường Thị trưởng có thể giúp một chút bận bịu hay không?”

Đường Sâm nghe được, nhướng mày, tay nâng cốc chén cũng đã buông ra.

“Tiểu Lâm a, không phải ta không giúp ngươi, nếu là những sản nghiệp khác, ta trực tiếp định cho ngươi cũng không có vấn đề gì, thế nhưng là cái Vàng Son Lộng Lẫy này, tập đoàn Triệu thị cũng coi trọng.”

“Tập đoàn Triệu thị?” Lâm Hải chau mày.

“Đúng vậy a, tập đoàn Triệu thị thế nhưng là cái quái vật khổng lồ a, coi như ta ra mặt, bọn họ cũng chưa chắc đã chịu từ bỏ, cho nên, trừ việc đấu giá cùng bọn họ, chỉ sợ không có những biện pháp khác.” Đường Sâm lắc đầu.

“Bất quá, tính công chính khi đấu giá, ta có thể cam đoan với ngươi, sẽ không để cho bất luận kẻ nào đùa bỡn thủ đoạn.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi, cảm tạ Đường Thị trưởng.” Lâm Hải hướng lên cái cổ, đem rượu uống một hơi cạn sạch.

Hắn vốn cũng không nghĩ, để Đường Sâm trực tiếp chỉ định cho chính mình, chỉ cần Đường Sâm có thể bảo chứng đấu giá công bình liền đầy đủ.

Dù sao mình là người ngoài ngành, nếu như phía sau không có ai, đến lúc đó để cho người ta hố cũng không biết nói.

“Đường Thị trưởng, các ngươi trước ngồi, ta có cái đồng học cùng phụ thân y đang ở phòng bên cạnh, ta qua kính họ chén rượu.”

Trong Mẫu Đơn Đình, Lưu Hồng Cử đang một mặt sốt ruột dặn dò Lưu Lượng.

“Lượng tử a, cha cùng con nói, cái nam nhân trắng trắng mập mập ở cùng một chỗ với đồng học của con kia, đây chính là Thị trưởng chủ quản Chính Pháp của chúng ta a, con chờ chút liền nhờ bạn học con, để hắn nói hai câu lời hữu ích, chuyện của nhà chúng ta liền thành, có biết hay không...”

“Ai nha, cha có phiền hay không a, con không muốn lẫn vào những sự tình loạn thất bát tao này.”

“Ngươi đứa nhỏ này, ngươi làm sao...”

Lưu Hồng Cử còn chưa nói dứt lời, cửa phòng bị đẩy ra, Lâm

Hải đi tới.

“Lưu thúc, Lượng tử…” Lâm Hải vừa tiến đến, liền sửng sốt.

“Làm sao lại chỉ có hai người các ngươi?” Lâm Hải nhớ kỹ, Lưu Hồng Cử không phải nói có cái Cung Phó Viện trưởng gì sao?

“A, khách nhân lâm thời có việc, vừa đi, làm lãnh đạo nha, cũng bận bịu, cũng bận bịu…” Lưu Hồng Cử một trận xấu hổ.

“Cái gì vừa đi, căn bản là không có tới.” Lưu Lượng ở một bên nói thầm.

“Ngươi câm miệng cho ta.” Bị vạch trần ại chỗ, mặt mo của Lưu Hồng Cử nhất thời đỏ ửng.

“Đến, thúc thúc, ta cùng Lượng tử là bạn bè thân thiết, ngươi chính là trưởng bối của ta, ta kính ngươi một chén.” Lâm Hải xem xét đồ ăn trên bàn đều không được động đến, liền hiểu rõ.

Vì ngăn ngừa Lưu Hồng Cử xấu hổ, Lâm Hải liền đem chén rượu giơ lên.

Lưu Hồng Cử thấy thế, vội vàng đem chén rượu cũng rót đầy, có chút thụ sủng nhược kinh đứng lên.

Vừa nghiêng đầu, thấy Lưu Lượng vẫn ngồi ở kia, động đều không động, Lưu Hồng Cử cái này tức a.

Giơ chân đá ghế của Lưu Lượng một cái, “Ngươi đứa nhỏ này, làm sao không lễ phép như vậy, người ta Tiểu Lâm đến mời rượu, ngươi không nhìn thấy a! Nâng cốc bưng lên mau!”

Lưu Lượng trợn trắng mắt, liếc nhìn cha của mình một chút.

“Đần độn mới cùng hắn uống, hắn chính là cái vạc rượu.” Lưu Lượng lắc lắc đầu.

“Ngươi cái tiểu tử hỗn đản!” Lưu Hồng Cử cái này khí a, mẹ nó cái lời nói này kêu là gì, chính mình còn đang giơ chén rượu chuẩn bị cùng Lâm Hải uống đâu, con hàng này lại nói đần độn mới cùng hắn uống.

Cái này a không phải mắng lão tử ngươi là đần độn đó sao?

“Ha ha, thúc thúc, chén này là ta kính ngươi, đừng quản Lượng tử, hai anh em chúng ta, thời cơ uống rượu vẫn là có.” Lâm Hải vội vàng hoà giải.

“Tên tiểu tử thúi này, thật sự là tức chết ta, Tiểu Lâm a, ngươi cùng Lượng tử có quan hệ tốt, về sau phải chiếu cố nó nhiều hơn a.” Lưu Hồng Cử vội vàng cùng Lâm Hải chạm cốc.

“Lượng tử trước kia đã chiếu cố ta không ít đây. Đến, thúc thúc, ta kính ngươi.”

“Ai nha, không dám không dám, Tiểu Lâm a, ta cạn ngươi tùy ý.” Lưu Hồng Cử nói, hướng lên cái cổ, liền đem cạn rượu.

Phốc! Lâm Hải kém chút phun.

Mẹ nó, cái này kêu là cái lời nói gì a? Ngươi một một trưởng bối nói như thế, để tiểu bối làm sao uống a?

“Thúc thúc, ngươi là trưởng bối, ngươi cạn, ta cái này làm vãn bối, sao có thể không uống cạn?” Lâm Hải cũng chuẩn bị đem rượu uống cạn.

“Ai nha, Tiểu Lâm, ý tứ liền tốt rồi, đừng cạn, đừng cạn!” Lưu Hồng Cử vội vàng đem Lâm Hải ngăn lại, một mặt cười lấy lòng không cho hắn uống nhiều.

“Thúc thúc, ngươi đây là?” Lâm Hải có chút mộng bức, làm sao cảm giác mình giống như là trưởng bối.

“Ha ha, Tiểu Lâm, nhanh ngồi xuống, dùng bữa, dùng bữa.” Lưu Hồng Cử vội vàng chào hỏi Lâm Hải ngồi xuống.

“Cái kia, Tiểu Lâm a...” Lưu Hồng Cử có chút muốn nói lại thôi.

“Thế nào, thúc thúc có việc?”

“Ngươi, ngươi cùng Đường Thị trưởng...”

“U, cái này không lão Lưu sao?” Lưu Hồng Cử còn chưa nói xong, một nam tử trung niên vóc người khôi ngô đi tới.

“Vương Lợi?” Lưu Hồng Cử chau mày.

Cái Vương Lợi này cũng là thương nhân, chỉ là làm ăn có chút không từ thủ đoạn, Lưu Hồng Cử cũng rất không ưa thích người này.

Nhất là một đoạn thời gian gần đây, rất nhiều sinh ý của Lưu Hồng Cử cũng gặp được cạnh tranh ác tính, mà hậu trường phía sau chính là do cái Vương Lợi này đang làm trò quỷ.

“U, thật phong phú a, cái này là chuẩn bị cho ai vậy?” Vương Lợi mang theo chế giễu, nhìn một bàn thịt rượu không được động chút nào, trêu tức nói nói.

“Người nào liền không cần ngươi quản, không có việc gì mà nói, ngươi ra ngoài, đừng ảnh hưởng chúng ta ăn cơm.” Lưu Hồng Cử lạnh lùng nói nói.

“U, hỏa khí không nhỏ nha.” Vương Lợi không những không đi, ngược lại còn đi tới.

“Ta nói lão Lưu a, ngươi nói ngươi có tư cách gì đấu cùng ta? A? Mời ăn một bữa cơm, người ta cũng không tới, biết tại sao không?”

Vương Lợi vươn tay, vỗ vỗ mặt chính mình.

“Mặt mũi! Biết hay không? Ngươi lão Lưu, tại trong mắt người ta, liền cùng con chó không sai biệt lắm, mặt mũi cẩu thí, đều không có!”

“Hừ! Có mất mặt, cũng không cần đến ngươi quản, ngươi nhanh đi ra ngoài, nơi này không chào đón ngươi!” Lưu Hồng Cử buồn bực tức giận hướng phía ngoài cửa chỉ chỉ.

“Ha ha, tốt, tốt, ta đi, ta đi còn không được sao?” Vương Lợi đứng lên.

“Đúng, lão Lưu, nghe nói ngươi đang đánh chủ ý lên Phượng Lâm Các? Ta khuyên ngươi, vẫn là tỉnh lại đi, ha ha...”

“Lão bản, ngươi ở chỗ này a, Cung Viện trưởng đang tìm ngươi đây.” Lúc này, một người có bộ dáng tài xế, nhìn chung quanh, phát hiện ra Vương Lợi.

“Ồ?” Ánh mắt Vương Lợi sáng lên, hướng phía Lưu Hồng Cử đắc ý bĩu môi một cái, “Lão Lưu a, ngươi biết rõ Cung Viện trưởng là ai a? Hiện tại đang theo ăn cơm với ta đâu, ngươi cảm thấy ngươi còn có hy vọng sao? Ha ha ha ha...”

Vương Lợi cười lớn đi ra ngoài.

Lưu Hồng Cử nghe được tên Cung Viện trưởng, liền ngốc ra một chút ở nơi đó.

Chương 145: Người nào cũng đừng hòng đi ra ngoài

“Cha, ông ta nói cái Cung Viện trưởng kia, cùng người chúng ta chờ không phải là một người đi?” Lưu Lượng ở bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng.

Lưu Hồng Cử không nói gì, đặt mông ngồi ở kia, vô cùng thất lạc.

Lưu Lượng chỗ nào còn nhìn không hiểu.

“Ta thao mẹ nó! Lão không nói trong nhà có chuyện gì sao? Đùa nghịch chúng ta đi? Có phải hay không?” Lưu Lượng cọ cái đứng lên, liền ra khỏi phòng.

“Lượng tử, trở về.” Lưu Hồng Cử mạnh mẽ kinh hãi, liền muốn đuổi theo qua.

“Thúc thúc, ngươi ngồi, ta đi theo nhìn một chút.” Lâm Hải đem Lưu Hồng Cử đè lại, liền đi theo.

“Vương lão bản a, hôm nay chỉ tới đây thôi, thân thể của ta này cũng có chút mệt.” Cung Chấn Hưng mở miệng nói nói.

Vương Lợi lập tức liền hiểu rõ.

“Cung Viện trưởng, trên lầu đã mở tốt gian phòng, Tiểu Hà, nhanh đỡ Cung Viện trưởng lên bên trên nghỉ ngơi đi, nhất định phải đem Cung Viện trưởng phục thị tốt.” Vương Lợi hướng phía cô gái bên cạnh Cung Chấn Hưng nháy mắt một cái.

Cô gái vội vàng vịn Cung Chấn Hưng đứng lên, đem thân thể mình dựa vào gần.

“Ha ha, Vương lão bản, vậy ta liền đi trước một bước.”

Ầm!

Cung Chấn Hưng vừa dứt lời, cửa phòng liền mãnh mẽ bị người đá văng.

Người bên trong giật mình, nhao nhao hướng phía cửa nhìn lại.

“Ai là Cung Viện trưởng?” Lưu Lượng đứng tại cửa ra vào, khí thế hung hăng hỏi.

“Ngươi là ai vậy a?”

“Muốn chết a, có đúng hay không?”

Có mấy người liền muốn vọt qua.

“Chờ một chút.” Cung Chấn Hưng đem người cản lại, nhìn Lưu Lượng vài lần.

“Ta chính là Cung Chấn Hưng, ngươi là ai? Tìm ta có chuyện gì?” Cung Chấn Hưng vừa mới mở miệng, một khí thế của người sống trên cao liền phát ra.

“Ngươi, ngươi chính là?” Lưu Lượng vừa rồi hoàn toàn là bởi vì một cỗ tức giận trong lòng, mới chạy tới.

Hiện tại vừa thấy được Cung Chấn Hưng cùng một phòng toàn người này, nhất thời có chút e sợ.

“Ngươi, ngươi không phải nói trong nhà có chuyện gì sao? Vì cái gì lại tới đây ăn cơm?”

“Ừm?” Cung Chấn Hưng bị Lưu Lượng nói cho sửng sốt.

“Cung Viện trưởng, đây là con trai của Lưu Hồng Cử, bọn họ ở ngay phòng cách đây không xa.” Vương Lợi tiến đến bên tai Cung Chấn Hưng nói nói.

“Con trai của Lưu Hồng Cử?” Cung Chấn Hưng nhất thời yên lòng.

“Hừ, ta đi nơi nào, còn cần phải báo cho ngươi sao?” Cung Chấn Hưng hơi ngửa đầu, ngạo mạn nói nói.

“Thế nhưng là, thế nhưng là ngươi cũng đã đồng ý với cha ta, chúng ta cũng đã gọi xong đồ ăn, ngươi lại không đến, ngươi đây không phải là đùa nghịch chúng ta sao?”

“Đùa nghịch các ngươi?” Cung Chấn Hưng cười lạnh một tiếng, “Ta liền đùa nghịch các ngươi, ngươi có thể làm sao nào?”

“Ta...” Cung Chấn Hưng thuận miệng nói một câu, thật đúng là đem Lưu Lượng hỏi khó.

Đúng vậy a, người ta cũng đã nói, cũng là đùa nghịch ngươi, nhưng chính mình lại có thể làm gì đâu?

Người ta là ai, là Phó Viện trưởng Pháp Viện, có quyền có thế, nhà mình đâu, mặc dù nói có chút tiền, nhưng cùng những người có quyền này so sánh, tiền lại tính toán là cái gì đâu?

“Chúng ta không thể làm gì, nhưng ngươi ít nhất phải nói lời xin lỗi đi.” Bỗng nhiên, một thanh âm từ phía sau lưng Lưu Lượng phát ra.

“Hải tử!” Lưu Lượng quay đầu lại, hai mắt tỏa sáng.

“Xin lỗi, ngươi a hẳn là ngu bức đi!”

“Còn dám xuất hiện a, cần ăn đòn có phải hay không!”

Người trong phòng lại nhao nhao mắng lên.

“Để cho ta xin lỗi?” Cung Chấn Hưng trực tiếp bị một câu của Lâm Hải chọc cười.

“Tiểu tử, ngươi biết ta là ai không?” Cung Chấn Hưng ở trên cao nhìn xuống hỏi.

“Ta chẳng cần biết ngươi là ai, đã không giữ lời hứa, liền phải nói xin lỗi với người ta, nhanh chóng làm !” Lâm Hải không kiên nhẫn nói nói.

“Nói xong chưa, lúc đầu, ta còn không có muốn trách các ngươi vì đã tự tiện xông tới, nếu ngươi đã đưa ra sự tình xin lỗi này, thì hai người các ngươi, liền cho mỗi người trong phòng chúng ta, dập đầu nói xin lỗi đi.”

Sắc mặt Cung Chấn Hưng bỗng nhiên biến đổi, “Nếu không muốn nói, người nào cũng đừng hòng đi ra khỏi cái căn phòng nhỏ này!”

Soạt!

Lời nói của Cung Chấn Hưng vừa dứt, mấy người trong phòng liền đem Lâm Hải cùng Lưu Lượng vây quanh.

“Ai nha, Cung Viện trưởng, không có ý tứ, không có ý tứ, nhi tử ta tuổi tác còn nhỏ, không hiểu chuyện, chọc ngươi tức giận, ta cái này liền dẫn nó đi.”

Lưu Hồng Cử thấy Lâm Hải đã đi qua nửa ngày, nhưng cũng không thể đem Lưu Lượng tìm về, nhất thời hoảng, cũng vội vàng chạy tới.

Vừa đến nơi này, chỉ thấy đám người này vén tay áo, muốn cùng hai người Lâm Hải động thủ.

Lưu Hồng Cử bị dọa sợ, vội vàng chạy tới, một bên xin lỗi, một bên chuẩn bị đem hai người lôi đi.

“Nó không hiểu chuyện, ngươi cũng không hiểu chuyện sao?” Tròng mắt Cung Chấn Hưng hơi híp, lộ ra quang mang âm lãnh.

“Cung Viện trưởng, ta...” Lưu Hồng Cử sững sờ, sau đó biểu hiện trên mặt, trở nên so với khóc còn khó coi hơn.

“Hừ, lời ta đã nói ra, liền không có khả năng thu hồi, chính ngươi nhìn rồi xử lý đi.” Cung Chấn Hưng lạnh lùng nói nói.

“Ta, ta...” Trong lòng Lưu Hồng Cử buồn bực tức giận, lại tuyệt không dám biểu hiện ra ngoài, ông ta cũng biết, đám làm quan này, tùy tiện nói một cái lý do, cũng có thể làm cho mình táng gia bại sản.

Từ xưa dân không đấu với quan, trước mặt cường quyền, Lưu Hồng Cử không thể không khuất phục.

“Tốt, Cung Viện trưởng, ta thay hai đứa bé, xin lỗi ngươi.”

“Liền đứng như vậy, nói tiếng xin lỗi liền xong? Ngươi là đần độn a?” Một nam tử trung niên ở bên cạnh, lạnh giọng cười nói.

Lưu Hồng Cử chau mày, ánh mắt ảm đạm xuống.

“Tốt, ta quỳ xuống xin lỗi với Cung Viện trưởng.” Nói xong, hai đầu gối của Lưu Hồng Cử uốn lại, liền muốn quỳ xuống.

“Cha, không muốn a.” Lưu Lượng thấy thế, mãnh liệt xông lại, muốn đỡ lấy Lưu Hồng Cử.

“Cút mẹ mày đi, cút ngay!” Vương Lợi ở bên cạnh, đi lên một chân, đem Lưu Lượng đạp một cái lảo đảo, ngửa mặt hướng lên trời quẳng xuống đất.

Phanh một tiếng, đầu Lưu Lượng va vào bên trên tay ghế, xoát cái máu liền chảy xuống.

“Tiểu Lượng!” Lưu Hồng Cử thấy thế, một trận đau lòng, liền muốn chạy qua.

“Ừm?!” Một cái nam tử trẻ tuổi cản ở trước mặt ông ta.

“Ai!” Lưu Hồng Cử trong lòng chua chua, hai mắt nhắm lại, chậm rãi quỳ xuống.

Bọn người Cung Chấn Hưng thấy thế, trên mặt nhao nhao lộ ra nụ cười đắc ý.

“Chờ một chút.” Ngay tại lúc hai đầu gối Lưu Hồng Cử sắp rơi xuống đất, một bàn tay hữu lực, đem ông ta kéo lên.

“Tiểu Lâm?” Lưu Hồng Cử sững sờ.

“Con mẹ nó!” Vương Lợi thấy thế, một đấm hướng phía Lâm Hải đập tới.

Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, bắt lấy cánh tay Vương Lợi, một cái đẩy tới, trực tiếp đem cánh tay của ông ta gỡ xuống.

“Ngao!” Vương Lợi rú thảm một tiếng, đau đến mức giọt mồ hôi cũng chảy xuống.

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên vừa nhấc chân, đá mạnh tại chỗ đầu gối của Vương Lợi.

Một tiếng xương nứt thanh thúy truyền đến, Vương Lợi bịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Ai u má ơi, đau chết ta!!!” Vương Lợi nhất thời gào khóc thảm thiết một trận.

Lâm Hải cũng không nhìn qua cái nào, dùng ánh mắt âm ngoan đem mọi người trước mắt đảo qua từng cái.

Người trong phòng, đều có chút không rõ, vừa rồi nhìn Lâm Hải, vẫn còn đang vô thanh vô tức, làm sao đột nhiên liền động thủ, mà lại còn tàn nhẫn như vậy.

Khi đối đầu với ánh mắt đáng sợ của Lâm Hải, đám quan lão gia quen sống an nhàn sung sướng này, từng cái tâm lý bắt đầu bồn chồn.

“Ngươi là ai, dám có ý định đả thương người, chờ ngồi tù đi!” Một người nam tử trung niên hướng phía Lâm Hải ngoài mạnh trong yếu rống nói.

Lâm Hải không nói chuyện, mà là quay người đem Lưu Lượng nâng lên.

“Không có sao chứ, Lượng tử.” Lâm Hải quan tâm hỏi.

“Không sao.” Lưu Lượng một tay bưng lấy vết thương, nhịn đau nói nói.

Lâm Hải đem tay Lưu Lượng lấy ra nhìn một chút, nhất thời chau mày.

Một đường vết rách rất sâu!

Lửa giận của Lâm Hải đằng cái liền lên đến!

Vươn tay ở trên thân Lưu Lượng điểm một cái, trong nháy mắt liền đem máu ngừng lại.

Sau đó, Lâm Hải quay đầu, ánh mắt lạnh lùng, mặt như băng sương.

“Con mẹ ngươi, có biết trong phòng này đều là người nào không? Muốn chết có phải hay không!”

Gặp Lâm Hải đánh người còn lãnh tĩnh như vậy, người trong phòng không biết vì cái gì, liền xuất hiện một chút hoảng hốt.

Lâm Hải cũng không nói chuyện, nhấc chân hướng về sau đá một cái, đem cửa phòng phanh cái đá lại.

“Các ngươi là ai, ta không biết, ta chỉ biết, các ngươi hôm nay, người nào cũng đừng hòng đi ra ngoài được!”

Chương 146: Đánh chó liền muốn đánh ra cứt

“Đậu móa, ngươi cho rằng ngươi là ai a?”

“Thao, ngươi điên a? Xuất khẩu cuồng ngôn!”

“Thằng nhãi con, liền vì câu nói này của mày, mày liền chờ ngồi xổm mấy năm trong đại lao cho ta đi!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, mọi người trong phòng liền nhao nhao mở miệng quở trách.

Mà Lưu Lượng thì là hai mắt tỏa sáng mang, trong lồng ngực ẩn ẩn dâng lên một cỗ nhiệt huyết.

“Hải tử lời này, nói bá khí a!”

Lâm Hải không để ý đến bọn họ, một cái đi nhanh xông qua, đến bên người một người nam tử trung niên, một tay bắt lại cổ áo người đó.

“Thằng nhãi con, ngươi thả ta ra! Ngươi biết ta là ai không?” Nam tử bị dọa sợ.

“Ta chẳng cần biết ngươi là ai!” Lâm Hải giơ chân lên, phanh cái đá vào trên đầu gối của nam tử.

Nam tử ngao một tiếng hét thảm, quỳ trên mặt đất.

“Không phải ngươi ưa thích để cho người ta quỳ xuống sao? Hôm nay, các ngươi hết thảy cũng quỳ xuống cho ca ca!”

Lâm Hải nói xong, lại nhào về phía một cái nam tử trẻ tuổi.

“Ngươi, ngươi làm gì? Ta cho ngươi biết, ta là đại đội trị an...”

“Ầm!” Không chờ người này nói xong, Lâm Hải đồng dạng là một chân đá vào trên đầu gối, nam tử trẻ tuổi này lập tức cũng quỳ.

“Thao, cùng tiến lên!” Gặp Lâm Hải dữ dội như thế, không biết người nào hô một câu, mấy nam nhân còn lại cùng nhau nhào lên.

Nhóm người này, mượn quyền lực công khi dễ cá nhân thì còn được, thật nói đến đánh nhau, thì đến cái lưu manh phổ thông cũng không sánh nổi, không phải là đối thủ của Lâm Hải a?

Một trận gào khóc thảm thiết qua đi, tất cả đều quỳ trên mặt đất, ôm lấy đầu gối dậy không nổi.

“Ừm?” Giải quyết mấy người này, Lâm Hải chợt phát hiện, Cung Chấn Hưng thế mà không thấy.

“Đậu phộng, cái quỷ gì?” Lâm Hải cúi đầu xuống, đột nhiên phát hiện, cái bàn ăn xoay trước mắt thế mà lay động.

“Hải tử, lão tiểu tử kia chui xuống dưới đáy bàn qua.” Lưu Lượng lớn tiếng hô nói.

Phốc! Lâm Hải một trận bật cười.

Mẹ nó, con hàng này dù sao cũng là cái Phó Viện trưởng Pháp Viện a, thế mà chui gầm bàn, thật mất mặt a.

Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, lăng không hướng phía cái bàn giơ lên.

“Trích Tinh Thủ!”

Hoa một tiếng! Cái bàn liền bị nhấc lên, cơm thừa rượu cặn phía trên bàn ăn văng ra khắp nơi.

“A!” Mấy cái nữ tử bồi rượu bị dọa đến rít lên một tiếng.

“A, không nên đánh ta, không nên đánh ta!”

Vén lên cái bàn, Cung Chấn Hưng nằm sấp trên mặt đất, cái mông vểnh lên rất cao, đến đầu cũng không dám ngẩng lên, đang run lẩy bẩy.

Lâm Hải đi qua, chiếu vào cái mông cho Cung Chấn Hưng một chân, sau đó nắm lấy cổ áo đem lão nhấc lên.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Cung Chấn Hưng gặp qua trận thế này, cũng bị dọa sợ.

“Ba!” Lâm Hải đánh qua một cái vả miệng.

“Ngươi không phải thích ngưu bức sao?”

“Ta...”

“Ba!” Lâm Hải lại là một cái vả miệng.

“Ta cái gì mà ta? Uy phong vừa rồi của ngươi đâu?”

“Ngươi...”

“Ba!” Lâm Hải lại một bàn tay, đánh tại trên mặt Cung Chấn Hưng.

“Ngươi cái gì mà ngươi? Ca ca đánh ngươi, ngươi không phục a?”

Cung Chấn Hưng bị đánh đến sắp khóc, mẹ nó, làm sao nói cái gì cũng bị đánh a?

“Tiểu Lâm a, nhanh dừng tay, vị này chính là Cung Viện trưởng của Pháp Viện a.” Lúc này, Lưu Hồng Cử lại gần, vội vàng đem Lâm Hải ngăn lại, bên trong ánh mắt mang theo một cỗ khiếp ý.

Lưu Hồng Cử tại trong thương nghiệp xông xáo nửa đời người, cùng không ít những quan viên này đánh giao tình, thế nên cũng biết rõ những người này sẽ thu tính sổ sách lợi hại đến mức nào.

Ông ta không nghĩ tới chính mình một cái không thể ngăn lại, sự tình liền phát triển đến loại tình trạng này, trong lòng không khỏi thầm than, Lâm Hải vẫn là tuổi còn rất trẻ a.

Hiện tại là thống khoái, xuất khí, thế nhưng là cũng phải ngẫm lại hậu quả a, đây đều là người nào a, tùy tiện một cái đều có thể đem hắn xoay đến chết đi sống lại.

Bởi vậy, thấy Lâm Hải lại mang theo Cung Chấn Hưng bắt đầu và miệng, Lưu Hồng Cử vội vàng chạy tới khuyên nhủ.

Lâm Hải xem xét biểu tình của Lưu Hồng Cử, liền hiểu rõ.

Chính mình tuy không sợ, nhưng Lưu Hồng Cử chỉ là một cái thương nhân bình thường, đám người này ông ta vẫn là không đắc tội nổi.

Bất quá Lâm Hải nhưng không có dự định buông tha Cung Chấn Hưng.

“Lưu thúc, ta hiểu rõ ý tứ của ngươi, nhưng thù này đã kết xuống, ngươi cảm thấy ta hiện tại thả cái ngốc bức này ra, lão liền sẽ bỏ qua cho ngươi sao?”

“Cái này...” Lưu Hồng Cử cũng là người thông minh, Lâm Hải vừa nói, ông ta nào còn nghĩ không ra.

“Ai!” Lưu Hồng Cử không khỏi thở dài, nói thầm một tiếng, hơn hai mươi năm cơ nghiệp của Lưu gia xem như xong, hôm nay sau khi trở về, liền tranh thủ thời gian bán sản nghiệp thành tiền, qua thành thị khác, mưu cầu phát triển đi.

Lưu Hồng Cử thoáng đi cầu tình qua một cái, lập tức nhắc nhở Cung Chấn Hưng.

Đậu móa, lão tử là Phó Viện trưởng của Pháp Viện a, trong tại toàn bộ thành phố Giang Nam cũng tính toán là cái nhân vật, ai dám đánh chính mình?

“Tiểu tử, ta thế nhưng là Phó Viện trưởng Pháp Viện, nếu như ngươi không muốn nửa đời sau vượt qua ở trong tù, liền tranh thủ thời gian buông tay cho ta!” Cung Chấn Hưng lên tinh thần, hướng phía Lâm Hải uy hiếp nói.

“Ta thả bà nội ngươi!” Lâm Hải đưa tay lại cho lão một vả.

“Ai u, ta cũng nói ta là pháp...”

“Ba!”

“Phó Viện trưởng Pháp Viện liền ngưu bức a?” Lâm Hải lại cho hắn một bàn tay.

“Thằng nhãi con, nhanh thả Cung Viện trưởng ra, nếu không hôm nay sau khi rời khỏi đây, ta con mẹ nó a tìm người đến giết chết ngươi!”

Trên mặt đất, thanh niên trẻ tuổi trước đó kêu gào chính mình là đại đội trị an kia bỗng nhiên hô nói.

“Đậu phộng, nhóm ca ca rất có đạo đức nghề nghiệp a, lúc này cũng không quên vuốt mông ngựa.” Lâm Hải hướng phía thanh niên trẻ tuổi kia dựng thẳng cái ngón tay cái.

Sau đó, thật đúng là đem Cung Chấn Hưng thả ra.

Cung Chấn Hưng đại hỉ, tán thưởng nhìn người trẻ tuổi kia một chút, trên mặt người trẻ tuổi kia lập tức nhịn đau, đổi sang nụ cười nịnh nọt.

“Tiểu tử, tính ngươi thức thời.” Cung Chấn Hưng tưởng Lâm Hải sợ, sửa sang lại y phục, lại bày ra một phần biểu lộ đắc ý.

“Ba!” Lâm Hải một cái vả miệng kém chút đem hàm trên của lão đánh bay ra.

“Thức cái mẹ ngươi thời a.” Lâm Hải giơ chân lên, phanh một tiếng, cho đầu gối của Cung Chấn Hưng một chân.

“Ai u, chân ta gãy.” Cung Chấn Hưng phù phù quỳ trên mặt đất, ôm lấy chân gào lên.

“A? Vừa rồi luôn mồm muốn Lưu thúc ta quỳ xuống nói xin lỗi cho các ngươi, hiện tại làm sao từng cái chính mình cũng quỳ xuống luôn? Thật là phạm tiện a.” Lâm Hải ở trên cao quét mắt nhìn xuống mấy người quỳ trên mặt đất, khóe mắt lộ ra một tia khinh thường.

“Thằng nhãi con, ngươi chờ đó cho ta, hôm nay thù này, chúng ta tính toán kết xuống rồi!” Người trẻ tuổi trước đó kia lần nữa hung dữ nói nói.

Lâm Hải đi lên một chân, đạp tại trên mặt người trẻ tuổi kia.

“Ngươi a thích khoe khoang có đúng hay không? Không phải muốn giết chết ta sao? Được!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Đi, gọi người qua, đem người ngươi có thể gọi tới đều gọi đi, đừng nói ca ca không cho ngươi thời cơ a.” Lâm Hải hướng phía cửa chỉ chỉ, lạnh lùng nói nói.

“Tốt, đây là ngươi nói!” Trên mặt người trẻ tuổi lộ ra hung quang, liền muốn đứng dậy đứng lên.

Nào nghĩ đến, vừa đứng lên, bịch một tiếng, lại quỳ đi xuống.

“A!” Người trẻ tuổi lại là một tiếng rú thảm, mẹ nó, đầu gối bị Lâm Hải đá một chân, căn bản không đứng dậy nổi.

Không có cách nào, người trẻ tuổi liền lấy điện thoại cầm tay ra.

“Uy, Vương Sở trưởng sao? Ngươi nhanh dẫn người đến quán rượu Duyệt Long, nơi này có đám côn đồ đánh người.”

Tắt điện thoại, người trẻ tuổi lộ ra một nụ cười âm ngoan.

“Vương Sở trưởng của sở cảnh sát, lập tức tới ngay, ngươi chờ đó cho ta đi!”

Lâm Hải trực tiếp kéo cái ghế, ngồi tại trước mặt đám người này.

“Tốt, ca ca ta liền đợi, đúng, còn có người nào, các ngươi cùng một chỗ đều gọi tới đi, bớt phiền phức.”

“Tiểu Lâm, chúng ta đi nhanh đi.” Lưu Hồng Cử thấy người kia báo động, còn là trực tiếp tìm Sở trưởng, lập tức hoảng.

Cái này nếu là bị cảnh sát chặn trong phòng, tuyệt đối ai cũng chạy không được, đến lúc đó vừa vào sở cảnh sát, chỗ đó chính là thiên hạ của đám người này, xin không giết hết bọn họ ở bên trong a.

Lưu Hồng Cử nghĩ đến chỗ này, bị dọa đến bắp chân cũng mềm.

“Lưu thúc, ngươi cũng đừng đứng nữa, ngươi cùng Lượng tử cũng cầm cái ghế ngồi, ta cùng ngươi nói, đánh chó liền phải đánh ra cứt, ngươi đừng nhìn đám người này từng cái là dạng chó hình người, ngươi nếu không một lần đem bọn chúng đánh sợ, về sau bọn chúng liền sẽ giống như chó điên, nói không chừng ngày nào đó liền cắn ngươi một cái, có thể đem ngươi cắn chết, ta nói có đúng hay không a, nhóm chó điên?”

Mấy người trên mặt đất từng cái trợn mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lại không dám nói lời nào, trong lòng cũng ngóng trông cảnh sát sớm một chút đến, chơi chết cái tiểu tử đáng giận này.

“Ầm!” Bỗng nhiên, cửa phòng, bị đạp mạnh mở ra.

“Cảnh sát, tất cả không được động đậy!”

Chương 147: Đần độn hay là ngưu bức

Một đám cảnh sát xông tới, đem cửa ra vào ngăn chặn.

Một người cảnh sát cầm đầu, khí thế hung hung đi tới.

“Ách...” Mới vừa vào đến, Vương Sở trưởng liền mộng bức.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi, bắt chéo hai chân ngồi trên ghế, ngoài miệng huýt sáo, một mặt tiêu sái đắc ý.

Bên cạnh hắn, còn đứng một già một trẻ, người tuổi trẻ bộ dáng khinh cuồng, đắc ý đến không được, chỉ có già, nhìn qua là lo lắng.

Mà đối diện, liền khoa trương hơn nhiều, một đám nam nhân không cùng tuổi tác, tất cả đều quỳ gối trước mặt nam tử trẻ tuổi, biểu lộ khác nhau, mang theo thống khổ.

Mẹ nó, đây là đang làm triều bái sao?

Vương Sở trưởng có chút không hiểu rõ.

“Vương Sở trưởng, ngươi rốt cục đến, nhanh đem tên vương bát đản này bắt lại.” Thấy cảnh sát đến, thanh niên trẻ tuổi trước đó lập tức dâng cao tinh thần.

“Lưu đội phó, ngươi quỳ xuống đất làm gì?” Vương Sở trưởng lúc này mới nhìn đến, Phó Đội trưởng đại đội trị an Lưu Mang cũng đang quỳ ở đây.

“Thiếu nói lời vô ích, ngươi cho rằng lão tử nguyện ý quỳ a?” Lưu Mang thầm mắng một tiếng.

“Vương Sở trưởng, ngươi trước đừng quản ta, tiểu tử này vô có đánh nhân viên công chức của quốc gia, ngươi mau đưa hắn bắt lại.” Lưu Mang hướng phía Lâm Hải hung dữ chỉ chỉ.

“Bắt bà nội ngươi!” Lâm Hải bỗng nhiên nhảy qua, cánh tay xoay tròn liền cho Lưu Mang một cái bạt tai.

“Ba!” Thanh âm vả miệng thanh thúy, phá lệ vang dội, cả căn phòng nhỏ trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người ngốc.

Chẳng ai ngờ rằng, ngay trước mặt một phòng cảnh sát, Lâm Hải lại dám động thủ.

“Vương Sở trưởng, ngươi cũng nhìn thấy đi, tiểu tử này có bao nhiêu phách lối, bao nhiêu càn rỡ! Ngươi còn đứng ngây đó làm gì, mau đưa hắn bắt lại a.” Hơn nửa ngày, Lưu Mang mới phản ứng được, tức đến oa oa kêu to.

“Ba!”

“Ta con mẹ nó a liền phách lối thì làm sao?”

“Ba!”

“Ta con mẹ nó a liền càn rỡ thì làm sao?”

Lâm Hải trái phải hỏi hai câu, lại là hai cái tát tay, trực tiếp đem Lưu Mang đánh cho sững sờ.

Cứ như vậy, ngược lại đem Vương Sở trưởng ở bên cạnh trấn trụ.

Vương Sở trưởng tại Sở cảnh sát cơ sở pha trộn nhiều năm, đủ hạng người, người nào còn chưa thấy qua a?

Người bình thường gặp phải cảnh sát, đừng nói là động thủ đánh người, cảnh sát chỉ nhìn, chính mình liền hoảng sợ tè ra quần rồi.

Nhưng hôm nay cái tình thế này, tựa hồ khá là quái dị a?

Người trẻ tuổi trước mắt này, ngay trước mặt chính mình, không có sợ hãi còn cuồng vả miệng Phó Đội trưởng đại đội trị an, cái kia chỉ có hai loại khả năng.

Người trẻ tuổi này, nếu không phải là cái đần độn, thì người ta cũng là thực ngưu bức a!

Không thể hành động thiếu suy nghĩ, trước thấy rõ tình thế rồi lại nói, Vương Sở trưởng cũng không muốn đem chính mình dính líu vào.

“Vương Sở trưởng, ngươi thất thần làm gì a? Còn chưa động thủ bắt người?” Thấy Lâm Hải tại chỗ kia ra sức đánh người, Vương Sở trưởng cũng còn bất động, Cung Chấn Hưng lập tức nổi giận.

“Đậu phộng, cái đầu heo này là ai?” Vương Sở trưởng nhìn Cung Chấn Hưng bị Lâm Hải quất sưng thành cái mặt béo một chút, căn bản là không có nhận ra.

Bất quá, dù sao cũng là Sở trưởng Sở cảnh sát, há lại chấp nhận một người có thể la lối om sòm đối với mình?

Nhìn đầu heo cũng bị đánh thành cái dạng này, đoán chừng cũng không phải cái nhân vật cường thế gì, thân thể nhỏ bé củaVương Sở trưởng lập tức cứng.

“Ngươi là cái đồ vật gì, cảnh sát làm việc thế nào, còn chưa tới phiên ngươi khoa tay múa chân, còn có, nói chuyện sao dám chỉ vào mặt ta, nếu không ta quất ngươi a!” Vương Sở trưởng trợn to tròng mắt, hung ác nói nói.

Cung Chấn Hưng cái này khí a, mẹ nó, tìm ngươi là đi cầu viện binh, làm sao lại ngang ngược với bên mình, đến cùng ngươi là đứng bên nào a?

“Vương Sở trưởng, đó là Cung Phó Viện trưởng của Pháp Viện!” Lưu Mang ở một bên, bụm mặt vội vàng nói nói.

“Đậu phộng, ngươi là Cung Phó Viện trưởng?” Vương Sở trưởng nghe được, mạnh mẽ kinh hãi, cẩn thận phân biệt, mẹ nó, thật đúng là vậy!

Việc này cũng không dễ xử lý!

Tâm lý Vương Sở trưởng hơi hồi hộp một chút, đường đường là Phó Viện trưởng Pháp Viện cồn bị đánh thành cái dạng này, nếu như xử lý không tốt, chính mình nói không chừng cũng phải chịu liên luỵ a.

Thế nhưng người dám đem Phó Viện trưởng Pháp Viện đánh thành đầu heo, có thể là người dễ trêu sao?

Cái này mẹ nó nên làm như thế nào cho phải?

Vương Sở trưởng không khỏi hung hăng trừng Lưu Mang một chút, cái ngốc bức này, sự tình khó giải quyết như thế, đánh điện thoại cho mình có cái lông gì a, cái này là không có việc gì liền đi gây sự sao?

Bất quá Vương Sở trưởng dù sao cũng là kẻ già đời, ngẫm lại, vẫn là trước tiên đem thân phận của cái người trẻ tuổi đánh người này làm rõ ràng rồi lại nói, xem hắn đến cùng là đần độn hay là ngưu bức, rồi mới quyết định.

“Cảnh sát chúng ta phá án, từ trước đến nay đều là công chính nghiêm minh, mặc kệ ngươi là quan viên bao lớn, hay là bình dân phổ thông, chúng ta cũng đối xử như nhau.” Vương Sở trưởng trước ném ra một bộ lời nói đường hoàng tới.

“Hai bên các ngươi trước đều đem chứng minh nhân dân lấy ra.” Vương Sở trưởng hướng phía cảnh sát bên người bĩu môi.

“Đem chứng minh nhân dân đều lấy ra, nhanh lên!”

“Ta nói Vương Sở trưởng, ngươi a có bị bệnh không?” Lưu

Mang thực sự nhìn không nổi, há mồm mắng.

Vương Sở trưởng còn đang hận gã đem chính mình liên luỵ vào đâu, hiện tại lại còn chửi mình, nhất thời buồn bực.

“Ta nói Lưu đội phó, ngươi cũng là cảnh sát, hẳn là biết rõ trình tự cảnh sát phá án, ta trước đem chứng minh nhân dân thu lại, xác minh thân phận của hai bên, cái này có vấn đề sao?”

“Cái này...” Lưu Mang một chút bị hỏi khó, thật muốn giải quyết việc chung mà nói, trình tự của Vương Sở trưởng người ta, thật đúng là không có vấn đề gì.

“Vương Sở trưởng, có cần thiết này sao? Ngươi trực tiếp bắt người liền được.” Lưu Mang chau mày, thấp giọng nói nói.

Vương Sở trưởng trực tiếp xem như không nghe thấy, đầu nghiêng qua bên.

Còn có cần thiết này sao? Quá mẹ nó có a! Vương Sở trưởng tâm nói, không nhìn chứng minh nhân dân, ta con mẹ nó a làm sao suy đoán người trẻ tuổi trước mắt này, đến cùng là tôn Phật nào a?

Thấy Vương Sở trưởng nghiêng đầu sang bên khác, Lưu Mang cái này tức a, được, ngươi giỏi lắm a Vương đầu to, ngươi chờ ta, tìm một cơ hội, không phải tại trước mặt lãnh đạo nói xấu cho ngươi thì không được!

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn lấy, một trận kinh ngạc.

Mẹ nó, không thích hợp a?

Theo bình thường mà nói, cái Vương Sở trưởng này không phải là đồng lõa mà nhóm người này gọi tới sao?

Hẳn là vừa tiến đến, không hỏi phải trái đúng sai, trước tiên đem chính mình cùng cha con Lưu Lượng bắt lại, đánh một trận tơi bời rồi lại nói mới đúng a.

Trong tiểu thuyết không phải đều là viết như thế sao?

Nhưng cái Vương Sở trưởng gì này, làm sao lại ra bài không theo phương pháp a?

Chẳng lẽ cái Vương Sở trưởng này là người tốt? Nhưng nhìn cái mặt dữ tợn hung ác kia, nếu thật là người tốt, cũng có lỗi với cái mặt người xấu điển hình này a.

“Ngươi, chứng minh nhân dân!” Lúc này, một người cảnh sát đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Không mang.” Lâm Hải ăn thật nói thật.

“Không mang? Vì cái gì không mang?”

“Không có việc gì người nào mang theo chứng minh nhân dân làm gì?” Lâm Hải kỳ quái liếc nhìn cảnh sát một chút.

“Uy, ngươi thành thật một chút cho ta, tranh thủ thời gian...”

Cảnh sát còn chưa nói xong, Vương Sở trưởng vội vàng đi tới.

“Được, qua thu người khác đi, ta tự mình đến hỏi hắn.” Vương Sở trưởng vội vàng đem cảnh sát đuổi đi.

Mẹ nó, vị này rất có thể là cái tổ tông, sao có thể theo đối đãi giống như người bình thường a.

“Đồng chí, nếu như ngươi không mang theo chứng minh nhân dân, thì đem tên ngươi, chức nghiệp cùng địa chỉ gia đình báo một chút, chúng ta cần làm ghi chép.” Vương Sở trưởng một mặt nghiêm túc hướng Lâm Hải kính cái lễ.

Mấy cái cảnh sát ở cửa thấy thế, cũng không thể tin được xoa xoa con mắt của chính mình.

Mẹ nó, cái này vẫn là Sở trưởng mà bọn họ nhận biết à, cái tác phong này, quả thực liền giống như cảnh sát a.

Ngạch... Thảo, Sở trưởng của bọn họ hình như cũng là cảnh sát a.

Vương Sở trưởng cũng chú ý tới biểu lộ của thủ hạ, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Những thằng nhãi con này còn non a, đối đãi với người thân phận không rõ lại cực độ phách lối, liền phải tiên lễ hậu binh.

Nếu quả thật có hậu đài, dạng giải quyết việc chung này, không đến mức đắc tội với người.

Nếu như là cái hàng trang bức, thì chờ sau khi lòi đuôi liền giết hết vào trong, đem mát mặt làm trầm trọng trước đó tìm trở về là được.

Khi người Sở trưởng này làm nhiều năm như vậy, một mực vững chắc như núi, thật coi chính mình toàn bộ đều là nhờ vào vận khí sao?

“Ta gọi...”

Lâm Hải còn chưa nói xong, bỗng nhiên một người xuất hiện tại phòng cửa.

Vương Sở trưởng vô ý thức ngẩng đầu một cái, sau đó hai con mắt chợt trợn tròn.

Chương 148: Ai khi dễ ai vậy

Vương Sở trưởng bỗng nhiên chạy chậm đến cửa, tới ba cảnh sát ở cửa đứng nghiêm một cái, nhấc tay cúi chào.

“Báo cáo Cục trưởng, Sở trưởng sở cảnh sát Vương Mãnh đường Tân Kiến có mặt, xin chỉ thị.”

Mẹ nó, thế mà tại chỗ này đụng đến lão đại, may mắn mới vừa rồi không có vừa lên đến liền chấp pháp thô bạo, Vương Mãnh không khỏi may mắn một trận.

“Lâm tiên sinh, chuyện gì xảy ra?” Bành Đào tùy ý chào hỏi, ngược lại hướng phía bên trong đi đến.

“Lâm tiên sinh?” Vương Mãnh sững sờ, theo tốc độ Bành Đào xoay người sang chỗ khác, sau đó con mắt liền mãnh liệt trừng thẳng.

Chỉ thấy Bành Đào đứng tại trước mặt Lâm Hải, hơi hơi cúi người, thần thái vô cùng cung kính, tựa như một cái cấp dưới đang đối đãi với lãnh đạo.

Ốc Nhật, tình huống như thế nào? Một phòng toàn người đều ngốc.

Lại nhìn Lâm Hải, đường đường Cục trưởng đứng tại trước mặt, mí mắt đều không nhấc một chút, vẫn như cũ ngồi tại bên trên cái ghế kia động đều không động, chân bắt chéo rung rung.

Mẹ nó, Vương Mãnh giờ còn nhìn không hiểu sao, làm cho Cục trưởng Cục Công An phải tất cung tất kính, người trẻ tuổi trước mắt này, thân phận tuyệt đối không tầm thường a.

Trách không được người ta kiêu ngạo như vậy, dám ở ngay trước mặt cảnh sát đánh người, người ta đó là có lực lượng, là thực sự ngưu bức a.

Cái này nếu vừa rồi đem người ta coi thành đần độn mà đối đãi, vậy mình liền thật ngốc bức.

Vương Mãnh may mắn đồng thời, trong lòng cũng dâng lên vẻ đắc ý.

Đậu móa, chính mình thế nào liền thông minh như vậy đâu?

Nhìn người thế nào cứ chuẩn như vậy đâu?

“Bành Cục trưởng, cũng không có chuyện gì, cũng là gặp được một đám đần độn, nhất định phải khóc hô hào quỳ xuống cho ca ca, chết sống cũng không nổi a, cái này khiến ta sầu a, ngươi nhìn, đến bây giờ cũng không đứng lên.”

Phốc!

Đám người Cung Chấn Hưng này, kém chút tức hộc máu.

Mẹ nó, người nào khóc hô hào phải quỳ ngươi a? Ngược lại dù có muốn đứng lên, vấn đề là lên được sao?

“Bành Cục trưởng, ta là Cung Chấn Hưng ở Pháp Viện a, chúng ta tại chỗ này ăn cơm, tất cả đều bị tiểu tử này vô cớ đánh cho một trận, ngươi phải làm chủ cho chúng ta a.” Cung Chấn Hưng hướng phía Bành Đào kêu rên một tiếng.

“Cung Chấn Hưng?” Bành Đào sững sờ, cẩn thận phân biệt một chút, cái đầu heo này không phải liền là Cung Chấn Hưng sao?

“Lâm tiên sinh, đây là?”

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Lưu Hồng Cử liền chạy tới.

“Bành Cục trưởng ngươi đừng nghe ông ta nói bừa nói, sự tình là như thế này...”

Lưu Hồng Cử cũng không thèm đếm xỉa, ông ta nhìn ra được, Bành Cục trưởng tựa hồ rất kính sợ đối với cái đồng học của con trai mình này, dù sao thù này cùng Cung Chấn Hưng đã là kết lên, ông ta cũng không cần thiết phải cố kỵ cái gì nữa.

“Bành Cục trưởng, sự tình chính là thế này, Cung Chấn Hưng bọn họ hùng hổ dọa người, ức hiếp những tiểu dân chúng chúng ta này, còn đả thương con trai ta, Tiểu Lâm không có cách nào, mới đánh trả.” Lưu Hồng Cử đem chuyện đã xảy ra, thêm mắm thêm muối nói một lần.

“Cung Viện trưởng, là thế này phải không?” Bành Đào nghe xong, ngữ khí lạnh xuống.

Trên mặt Cung Chấn Hưng có chút mất tự nhiên, dù sao sự tình hôm nay, xác thực sai tại bên mình, ai bảo mình bình thường khi dễ người khi dễ đến quen đây.

“Bành Cục trưởng, bất kể nói thế nào, tiểu tử này xuất thủ đả thương người là sự thật, ngươi không thể thả hắn như thế! Nếu không, cũng đừng trách ta bẩm báo với Đường Thị trưởng!”

Lâm Hải ở bên cạnh nghe xong, không khỏi cười thầm, cái Cung Chấn Hưng này cái đồ đần độn a.

Nhiều người như vậy cũng ở chỗ này đây, ngươi thế mà công khai uy hiếp một cái Cục trưởng Cục Công An, ngươi định để mặt mũi Bành Đào thả ở chỗ nào?

Đừng nói Bành Đào sẽ không giúp ngươi, coi như muốn giúp, liền vì câu nói này của ngươi, cũng không cách nào giúp, nếu không truyền đi, còn tưởng rằng Bành Đào người Cục trưởng này, sợ ngươi cái Phó Viện trưởng này đây.

Quả nhiên, lời của Cung Chấn Hưng vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Bành Đào lập tức trầm xuống.

“Hừ, Vương Mãnh, đem đám tụ tập dân chúng nháo sự này, đều mang về cho ta, hảo hảo kiểm tra!”

“Vâng!” Vương Mãnh đáp ứng một tiếng, con mắt lóe quang mang hưng phấn, mang theo cảnh sát liền nhào tới.

Đậu móa, lão tử thế mà cũng có một ngày tự mình bắt Phó Viện trưởng Pháp Viện, ngẫm lại liền thật kích thích a.

Cung Chấn Hưng vừa thấy, nhất thời hoảng.

“Bành Cục trưởng, ngươi làm cái gì vậy, chúng ta đều là một cái hệ thống, nhanh để bọn họ buông tay a.”

“Một cái hệ thống? Vậy ngươi càng hẳn là tuân thủ pháp luật đi, lần này dạy cho ngươi một bài học, về sau đừng có đi gây sự! Mang đi!”

Một người cảnh sát tới, nhấc cánh tay Cung Chấn Hưng lên, liền hướng phía bên ngoài mà kéo.

“Bành Đào, ngươi đừng quá mức, mau buông ta ra, nếu không ta liền tìm Đường Thị trưởng tố cáo ngươi!” Cung Chấn Hưng không đứng dậy nổi, hai cái đùi kéo lê trên mặt đất, hướng phía Bành Đào la to.

“Bành Cục trưởng, đây là ai muốn tới chỗ Đường Thị trưởng cáo ngươi a?” Lúc này, ở cửa lại có một thanh âm vang lên.

Mọi người nhao nhao nhìn lại, một người trẻ tuổi đi tới.

“Ai nha, đây không phải là Hầu bí thư sao? Ta là Cung Chấn Hưng của Pháp Viện a, ngươi đến vừa vặn, ngươi...”

“Tiểu Lâm, còn không xử lý xong sao? Đường Thị trưởng vẫn chờ đây.” Hầu Tiên Phẩm căn bản không để ý tới Cung Chấn Hưng, đi thẳng tới trước mặt Lâm Hải.

“Cái này...” Cung Chấn Hưng lúc này thật ngốc.

Bành Đào đối với tiểu tử này rất tôn kính, làm sao Hầu bí thư đối với hắn cũng khách khí như vậy, mà lại nghe lời này, Đường Thị trưởng còn đang chờ hắn?

Mẹ nó, người này đến cùng là làm gì?

Cung Chấn Hưng có ngốc bức hơn, thì hiện tại cũng nhìn ra, cái người trẻ tuổi đánh chính mình này, có bối cảnh sâu không lường được, chính mình lúc này là đá trúng bên trên thiết bản rồi.

Trách không được người ta ra tay với mình không lưu tình chút nào, nguyên lai người ta căn bản là có chỗ dựa yên tâm vững chắc a.

Trong lòng Cung Chấn Hưng, bỗng nhiên dâng lên một cỗ hối hận mãnh liệt.

“Hầu ca, ta cũng muốn mau trở về, tìm Đường Thị trưởng uống rượu, thế nhưng người ta nói, trừ phi quỳ xuống nói xin lỗi, nếu không đừng nghĩ đi ra ngoài a.” Lâm Hải chỉ chỉ Cung Chấn Hưng, bất đắc dĩ nhún nhún vai.

“Ồ? Là thế này phải không? Cung Phó Viện trưởng?” Hầu Tiên Phẩm ngữ khí bình thản, nhìn không ra buồn vui trong lòng.

Nhưng Cung Chấn Hưng cũng không nghĩ như vậy, ông ta biết rõ, những người làm thư ký này, tuy cấp bậc không cao, nhưng căn bản không phải chính mình có thể đắc tội nổi.

Vạn nhất ngày nào đó để y tùy tiện tại trước mặt Đường Thị trưởng nói xấu chính mình hai câu, làm không cẩn thận chính mình cái Phó Viện trưởng này coi như làm không được mấy ngày.

“A, Hầu bí thư, không có không có, khách của Đường Thị trưởng, ta nào dám ép ở lại a, hắn tùy thời đều có thể rời đi, tùy thời đều có thể rời đi.” Cung Chấn Hưng vội vàng nói nói.

Hầu Tiên Phẩm mỉm cười, xoay đầu lại hướng phía Lâm Hải gật đầu.

“Đi thôi, Cung Phó Viện trưởng người ta cũng đã lên tiếng, ngươi tùy thời đều có thể rời đi.”

Lâm Hải lúc này mới đứng người lên, đi đến trước mặt Cung

Chấn Hưng.

“Cung Viện trưởng, ta thật có thể đi? Ta còn không có quỳ xuống xin lỗi đâu?” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng sợ hãi.

Xin lỗi em gái ngươi a! Cung Chấn Hưng hận không thể cắn Lâm Hải một cái.

“Không cần nói xin lỗi, đều là hiểu lầm, đều là hiểu lầm.” Cung Chấn Hưng liên tục khoát tay.

“Há, nguyên lai là hiểu lầm a.” Lâm Hải bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu.

“Ai, Lưu thúc”, Lâm Hải bỗng nhiên đem đầu chuyển hướng Lưu Hồng Cử, “Ngươi nói sau chuyện này, ngươi có thể lọt vào trả thù hay không a, dù sao Cung Phó Viện trưởng người ta cũng là quan viên lớn như vậy, hơn nữa nhìn cũng không giống cái người rộng lượng a?”

Cung Chấn Hưng nghe xong, kém chút tức hộc máu, mẹ nó, lão tử làm sao nhìn liền không giống người rộng lượng?

“Không có, việc này coi như qua, lão Lưu a, ngươi cũng đừng để trong lòng, chúng ta về sau làm như thế nào liền cứ như thế ấy đi.”

“A, tốt.” Lưu Hồng Cử chất phác gật gật đầu.

“Há, ta đây cứ yên tâm.” Lâm Hải nói xong, quay đầu liền cùng Hầu Tiên Phẩm, Bành Đào đi ra ngoài.

“Ai, chờ một chút.” Cung Chấn Hưng vội vàng đem bọn họ ngăn lại.

Mẹ nó, các ngươi nói đi là đi thẳng dứt khoát, nhưng đám cảnh sát này vẫn còn đang vây lấy nhóm người chính mình đây

này.

“Thế nào, còn có việc?” Lâm Hải buồn bực một trận.

“Cái kia, Bành Cục trưởng a, nếu là hiểu lầm, đều đã nói xong, có phải nên để các huynh đệ cũng rút lui đi hay không a?”

Không đợi Bành Đào nói chuyện, Lâm Hải đi tới.

“Ba!” Một cái vả miệng trực tiếp đánh lên trên mặt Cung Chấn Hưng.

“Ngươi ngu bức sao a, việc này là nói xong, nhưng sự tình các ngươi đả thương Lượng tử vẫn chưa xong đâu, ngươi coi đánh người là đánh không a? Các ngươi quá khi dễ người a.”

Cung Chấn Hưng bụm mặt, lồng ngực đều sắp tức giận đến nổ tung.

Mẹ nó, ngươi không nhìn ngươi đem đám người chúng ta này đánh thành cái dạng gì, ngược lại nói chúng ta khi dễ người, đây rốt cuộc ai khi dễ ai vậy.

Lâm Hải mới mặc kệ Cung Chấn Hưng nghĩ như thế nào, nghênh ngang đi ra ngoài.

“Lượng tử.” Vừa ra cửa, Lâm Hải bỗng nhiên đem Lưu Lượng kêu đến.

Chương 149: Cung cấp độc quyền cho Thiên Đình

“Lượng tử, còn có Lưu thúc, ta nhìn cơm các ngươi cũng còn ăn chút gì, nếu không qua cùng một chỗ với ta ăn chút đi?” Lâm Hải dừng lại, hướng phía cha con Lưu Lượng nói nói.

“Ai nha, không cần, không cần, các ngươi ăn liền tốt, các ngươi ăn liền tốt.” Lưu Hồng Cử cuống quít khoát tay.

Nói đùa, cũng không nhìn bên Lâm Hải kia đều là người nào sao?

Hiện tại liền có một cái Cục trưởng Cục Công An cùng một cái thư ký Thị trưởng, mà nghe ý tứ trong lời nói của bọn họ, Đường Thị trưởng cũng đang ở bên kia chờ đây này.

Để ông ta một cái thương nhân nho nhỏ đi cùng ăn cơm những lãnh đạo lớn này? Mượn thêm mấy cái lá gan thì Lưu Hồng Cử cũng không dám a.

“Được rồi, thúc thúc, ta cùng Lượng tử đều là bạn bè thân thiết, liền chớ khách khí với ta, đi thôi.” Lâm Hải liền lại khuyên, đem Lưu Hồng Cử cùng Lưu Lượng kéo vào phòng.

“Tiểu Lâm a, hai vị này là?” Đường Sâm thấy có hai cái người xa lạ tiến đến, mở miệng hỏi nói.

“Đường Thị trưởng, ngài khỏe chứ, ta là Lưu Hồng Cử của công ty thương mậu Hồng Cử, đây là con trai của ta.” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Lưu Hồng Cử vội vàng gật đầu cúi người tự giới thiệu nói.

“Ồ? Ngươi tốt!” Đường Sâm căn bản là không có nghe nói qua, nhưng vẫn là theo lễ phép chào hỏi

Hơi hạ thấp người, đưa tay qua.

Lưu Hồng Cử thấy vậy, vội vàng đem eo hạ thấp xuống, duỗi ra hai tay nắm lấy tay Đường Sâm, tâm lý một trận thụ sủng nhược kinh.

“Đường Thị trưởng, Lưu Lượng là bạn bè thân thiết của ta, Lưu thúc coi trọng một nhà sản nghiệp trong tập đoàn Hồ thị, cho nên xin ngài giúp đỡ cho.” Lâm Hải cũng không vòng vèo, đi thẳng vào vấn đề nói nói.

“Ồ? Không biết là nhà nào?”

“Là Phượng Lâm Các.” Lưu Hồng Cử làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình còn chưa mở miệng, Lâm Hải thế mà trực tiếp hướng Đường Thị trưởng nói chuyện cho chính mình như vậy, trong lòng một trận kinh hỉ, vội vàng đáp nói.

“Phượng Lâm Các a, cái này dễ nói.” Đường Sâm thở phào, Phượng Lâm Các là cái nhà hàng quy mô trung đẳng, người nhìn chằm chằm không có nhiều.

“Như vậy đi, nếu là bằng hữu của Tiểu Lâm, vậy liền dự định tốt cho ngươi, các ngươi trả năm trăm vạn đi, có được hay không?”

“Năm trăm vạn?” Lưu Hồng Cử sững sờ, sau đó trên mặt cười nở hoa.

“Được, được, Đường Thị trưởng, cảm tạ ngài!” Lưu Hồng Cử cao hứng đến hỏng, ông a đoán chừng, muốn cầm xuống Phượng Lâm Các, ít nhất cũng phải cần khoảng chừng tám trăm vạn, không nghĩ tới một câu của Đường Thị trưởng, trực tiếp giảm cho ông ta ba trăm vạn.

“Đường Thị trưởng, cảm tạ.” Lâm Hải hướng phía Đường Sâm cười cười cảm tạ.

Ăn cơm xong, Đường Sâm cùng Bành Đào lần lượt rời đi.

“Tiểu Lâm a, sự tình hôm nay thật là cảm ơn ngươi, thúc thúc cũng không biết nói cái gì cho phải.” Lưu Hồng Cử một mặt cảm kích.

“Được, Lưu thúc, cái gì cũng đừng nói, ta cùng Lượng tử là quan hệ gì, về sau có việc ngươi nói chuyện là được.” Lâm Hải cùng Lưu Lượng chào hỏi, lái xe rời đi.

“Lượng tử a, Tiểu Lâm đứa nhỏ này không tệ a, ngươi về sau cần phải cùng hắn tạo mối quan hệ a.”

“Hứ, bắt đầu cũng không biết là người nào, để cho ta đừng có tiếp tục lãng phí thời gian trên người những người vừa nhìn cũng biết là từ trong nông thôn tới này?” Lưu Lượng bĩu môi một cái.

“Ai nha, ngươi đứa nhỏ này, ta đây không phải là không biết sao...”

Lâm Hải về nhà, vừa vào cửa liền giật mình.

“Ta dựa vào, cái quỷ gì!”

“Ba ba, đây là tạo hình mà nãi nãi mới làm cho ta, mua quần áo mới, thế nào, khốc không khốc không?”

A Hoa ăn mặc một thân y phục làm từ vải hoa, ngồi xổm tại cửa ra vào, sợi râu như sư tử trên mặt cũng cho được cạo qua, trên đầu còn bọc một khối khăn trùm đầu, vừa vặn đem hai cái sừng nhỏ bao trùm lại.

“Tiểu Hải a, hình tượng của A Hoa quá quái lạ, ta cũng không dám dẫn nó ra ngoài, cho nên thay đổi cách ăn mặc cho nó một chút, con thấy thế nào? Trừ vóc dáng lớn một chút, cùng Teddy bình thường không có gì khác biệt a?” Tống Cần đi tới, đem đầu chó của A Hoa kéo tới, cười hỏi.

“Không tệ, rất tốt, mặc loè loẹt, giống chó lưu manh, rất phù hợp với khí chất của nó.”

“Nói cái gì đó? Người nào nói A Hoa nhà chúng ta là lưu manh.” Tống Cần liếc trắng Lâm Hải một chút, “A Hoa nhà chúng ta có bao nhiêu đáng yêu a, có phải hay không a, bảo bối A Hoa của ta.”

“Ô, ô...” A Hoa đắc ý liếc nhìn Lâm Hải một chút, hướng phía

Tống Cần nũng nịu một trận.

Trở lại phòng, Lâm Hải cởi quần áo, vừa nằm trên giường, Sở Lâm Nhi liền thổi qua.

“Theo giúp ta đánh cờ.” Sở Lâm Nhi lấy điện thoại cầm tay ra.

“Không rảnh.” Lâm Hải xoay người sang chỗ khác.

Sưu! Một trận âm phong!

Sở Lâm Nhi lại thổi qua.

“Liền bồi người ta chơi một hồi nha.” Sở Lâm Nhi lắc eo nhỏ, một hồi nũng nịu.

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, trực tiếp không để ý tới nàng.

“Hừ, đồ quỷ sứ chán ghét!” Sở Lâm Nhi tức giậm chân một cái, nằm một chỗ đem máy ôm lấy.

Leng keng!

Bỗng nhiên, Weachat của Lâm Hải vang.

Lâm Hải mở ra xem, Nam Cực Tiên Ông?

Ha ha, nguyên lai là cái thổ hào ca này a, thảo, còn tưởng rằng lão sẽ không lại đi tìm chính mình đây.

Vội vàng đem tin tức mở ra.

Nam Cực Tiên Ông: Đạo hữu, điếu thuốc của ngươi kia, có thể bớt thêm chút nữa hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật không thể bớt nữa, cái này đồ vật vừa thưa thớt lại trân quý, không dối gạt đạo hữu, sau này dù có là giá tiền này, ngươi đoán chừng cũng không mua được.

Lâm Hải lại bắt đầu lừa dối.

Đối phó với loại khách hàng quen này, nguyên tắc của Lâm Hải rất rõ ràng, kiên quyết không hạ giá!

Nếu đã phải quay đầu lại đi tìm chính mình, đã nói lên, ông ta đã suy nghĩ qua, vẫn là muốn đồ vật của chính mình.

Nam Cực Tiên Ông: Vậy nếu như ta muốn nhiều thì sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể muốn bao nhiêu?

Nam Cực Tiên Ông: Một nghìn đầu!

Phốc!

Nhiều ít hơn bao nhiêu? Một nghìn đầu!

Lâm Hải kém chút bị hoảng sợ đến nằm xuống, mẹ nó, cái lão Thọ Tinh này lại là cái quỷ nghiện thuốc a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Duy nhất một lần muốn một nghìn đầu, có thể giảm cho ngươi một chút, chín mươi tám nghìn điểm Công đức một đầu.

Nam Cực Tiên Ông: Chỉ tiện nghi chút ấy?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đã không tệ, muốn liền muốn, không muốn coi như thôi!

Nam Cực Tiên Ông: Vậy được rồi, ba tháng sau, là ngày mừng thọ của Vương Mẫu Nương Nương, ta dự định lấy một nghìn đầu thuốc lá này, đến lúc đó dùng để chiêu đãi khách nhân, nếu như có tiếng vọng hữu ích, ta có thể đem thuốc lá định thành thương phẩm cung cấp độc quyền cho Thiên Đình.

Cái gì cái gì cái gì? Cung cấp độc quyền cho Thiên Đình? Ta qua, cái này tốt!

Nếu quả thật thành cung cấp độc quyền, vậy coi như là nguồn tiêu thụ lâu dài a, mà giá cả cũng không thấp, chính mình há lại không phát tài?

Ha ha, Lâm Hải lập tức cũng lên tinh thần.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có vấn đề, nếu quả thật có thể đem thuốc lá làm thương phẩm cung cấp độc quyền cho Thiên Đình, mỗi đầu có thể trích cho ngươi năm phần trăm.

Nam Cực Tiên Ông: Thật? Vậy thì tốt, ta liền sẽ hết sức hướng Ngọc Đế đề cử (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Leng keng!

Nam Cực Tiên Ông hướng ngươi chuyển khoản một triệu điểm Công đức.

Nam Cực Tiên Ông: Đây là tiền đặt cọc của một nghìn đầu thuốc lá, sau ba tháng ta liền tìm đến đạo hữu lấy hàng, cũng đừng quên a.

Trời ạ, Lâm Hải nhìn một hàng số không ở phía sau kia, con mắt cũng có chút choáng.

Cẩn thận đếm xem, sáu số không, một triệu!

Đậu phộng, thổ hào ca đúng là thổ hào ca a, cái này xuất thủ thật là xa hoa a.

Lâm Hải cao hứng đến không được, có nhiều điểm công đức như vậy, đoán chừng có thể mua rất nhiều đồ vật tại Thiên Đình.

“Ngươi cười cái quỷ gì vậy?” Sở Lâm Nhi chợt bay tới mà hỏi.

“WTF!” Lâm Hải giật mình.

“Uy, ngươi có thể hay không đừng nhìn lén như vậy, đây là xâm phạm quyền riêng tư có biết hay không?” Lâm Hải vội vàng đưa điện thoại di động che lại.

“Ngươi đang cùng người nào nói chuyện phiếm?” Sở Lâm Nhi một mặt chấn kinh, “Ngươi lấy tay ra, ta xem một chút.”

Nói xong, Sở Lâm Nhi đưa tay liền muốn lấy đi điện thoại di động của Lâm Hải.

“Uy, ngươi làm gì!” Lâm Hải hoảng hốt, quang mang của kiếm gỗ đào đột nhiên nở rộ.

Sở Lâm Nhi cau lại đôi mày, trên tay dùng lực, dùng sức áp súc quang mang.

“Ngươi liền cho ta nhìn một chút nha.”

“Thảo! Trong điện thoại di động đều là tiểu tình nhân của ca ca, ngươi nhìn cọng lông a?” Lâm Hải cũng bị quang mang của chính mình ép tới cũng không thể động đậy.

“Lấy tới, ta liền nhìn một chút sao? Quỷ hẹp hòi!”

“Liền không cho ngươi xem, ngươi mau dậy đi!”

Lâm Hải dùng sức giãy dụa, một người một quỷ cách một đạo quang mang, tranh đoạt điện thoại lăn cùng một chỗ.

“C-K-Í-T..T...T.” Cửa mở từ bên ngoài, A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi đi tới.

“Ba ba, ta hôm nay...” A Hoa chưa nói xong, mắt chó liền thẳng.

Chỉ gặp giờ phút này, Lâm Hải mặc cái quần cộc nằm ở trên giường, bị Sở Lâm Nhi bắt lấy hai tay, cưỡi tại trên bụng, tay chân đang không ngừng phản kháng.

“Nhanh lên, chính ngươi chủ động chút!” Sở Lâm Nhi uy hiếp nói.

“Không có khả năng!” Lâm Hải cắn răng, ra sức phản kháng.

“Hừ, ngươi phản kháng là vô dụng, vẫn là nghe ta đi!”

“Nghe ngươi cái cái búa a, nhanh buông ca ca ra!”

Xoạch!

A Hoa miệng to miệng, nước bọt cũng rơi xuống mặt đất.

“Trời ạ, mù mắt chó của ta, ba ba, ngươi đây là bị bá vương ngạnh thương cung sao?”

Chương 150: Quỷ áp thân

Lâm Hải có chút bội phục sự kiên quyết của Sở Lâm Nhi, duy trì cái tư thế mập mờ này, đã trọn vẹn một giờ.

“Uy, tiền hí của các ngươi có phải có chút quá dài hay không, có thể chiếu cố cho cảm thụ của người xem hay không, lúc nào mới tiến vào giai đoạn súng thật đạn thật a?” A Hoa ghé vào đất, ngáp ngáp nói nói.

Tiền hí em gái ngươi a! Lâm Hải nếu không phải không động đậy được, thì tuyệt đối đã nhào tới hung hăng đá cái con chó chết này hai cước.

“Uy, ngươi cái chó chết này, đừng ở này xem giỡn nữa, nhanh giúp ta đem nữ nhân này đuổi đi a.” Lâm Hải hướng về phía A Hoa rống nói.

A Hoa nghe xong, đầu to nhất thời dao động giống như cái trống bỏi.

“Ba ba, các ngươi chơi SM của các ngươi, điên cuồng thế nào đều có thể, nhưng đừng hố chó!”

Lâm Hải cái này khí a, em gái ngươi, SM cái đầu chó ngươi a, chó chết này hiểu được thật đúng là nhiều a!

“Nhanh lên, hôm nay ngươi giúp ta, ngày mai ta liền tìm cho ngươi một đầu chó cái.” Lâm Hải lại bắt đầu lợi dụ nói.

Quả nhiên, nhấc lên chó cái, đôi mắt của A Hoa lập tức toát ra ngôi sao nhỏ.

“Ba ba, ngươi nói thật?”

“Thật, ngươi mau đưa nàng từ trên người ta lôi xuống dưới, ta sáng mai liền tìm cho ngươi!” Lâm Hải thấy A Hoa động tâm, vội vàng lại hô nói.

Khuôn mặt nhỏ của A Hoa lóe ra quang mang hưng phấn, từ dưới đất đứng lên.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa...”

“Ngươi nếu là dám động, ta buổi tối hôm nay liền thiến ngươi, sau đó mỗi ngày tìm một trăm con chó cái, chổng mông lên lắc ở trước mặt ngươi, không tin có thể thử một chút nha.” Sở Lâm Nhi nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng về phía A Hoa lộ ra một cái mỉm cười ngọt ngào.

A Hoa nhìn thấy nụ cười mê người này của Sở Lâm Nhi, không biết làm sao, từ bên trong đều cảm thấy thấy lạnh cả người, không khỏi giật nảy mình rùng mình một cái.

“Cái kia, ba ba, A Hoa ta thế nhưng là một đầu chó chính trực, ngươi đừng dùng sắc đẹp đến dẫn dụ ta, này không dùng được.” A

Hoa làm ra một bộ dáng ra vẻ đạo mạo.

Chính nghĩa đại gia ngươi! Lâm Hải đối với cái con chó chết này, thật sự là im lặng.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa a, ngươi nhìn hai chúng ta dạng này, có bao nhiêu bất nhã a, để cho người ta nhìn thấy, đối với danh tiếng của ngươi cũng không dễ a, đừng làm rộn, nhanh từ trên người ta xuống đi, ngoan a.” A Hoa không dám lên, Lâm Hải đành phải lại từ trên thân Sở Lâm Nhi nghĩ biện pháp.

“Không sao a, ta đều không để ý, ngươi sợ cái gì? Lại nói, trừ ngươi, cũng không ai có thể nhìn thấy ta à?” Sở Lâm Nhi cười tủm tỉm nói nói, căn bản cũng không để ý tới lý do của Lâm Hải.

“Người nào nói không ai nhìn thấy, này không phải còn có con chó chết kia sao? Cũng đã nhìn một giờ.” Lâm Hải hướng phía A Hoa giương lên cái cằm.

“Nó a? Không có việc gì, đợi lát nữa đem ánh mắt nó đào ra là được.” Sở Lâm Nhi cười càng ngọt.

A Hoa lúc đầu đang thoải mái nằm sấp, nghe xong lời này, vụt cái liền đứng thẳng dậy.

“Kia là cái gì, Công chúa a, ta cái gì cũng không thấy được, a, làm sao lại có thanh âm của chuột? Ta đi bắt chuột nha.” A Hoa nói xong, liền chớp mắt đã bỏ chạy.

“Trời ạ, ngươi cái gia hỏa không có nghĩa khí!” Lâm Hải hướng phía cái mông A Hoa chửi một câu.

“Hiện tại, coi như chỉ còn hai ta.” Sở Lâm Nhi diện mạo ngậm xuân, cười nhẹ nhàng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Đậu phộng, ngươi muốn làm gì, ta cho ngươi biết a, ngươi coi như đạt được người của ta, cũng đừng mong lấy được tâm của ta.”

Lâm Hải hoảng sợ nói nói.

“Phi! Thối lưu manh, bớt tưởng bở đi.” Sở Lâm Nhi giận chửi một câu.

“Nhanh lên đưa di động giao ra, ta nhìn ngươi là đang cùng người nào nói chuyện phiếm.”

“Uy, cái này không được đâu, trong điện thoại di động của ca ca đều là mỹ nhân, nội dung trò chuyện tất cả đều là không thích hợp với thiếu nhi, ngươi nhìn sẽ ngủ không yên.” Lâm Hải khoa trương nói nói.

“Bớt nói nhảm, ta rõ ràng nhìn thấy, ngươi thật giống như đang tán gẫu cùng một cái gọi là Nam Cực Tiên Ông, nói, có phải Nam Cực Tiên Ông của Thiên Đình hay không!” Đôi mi của Sở Lâm Nhi vẩy một cái, khuôn mặt yêu diễm cơ hồ dán tại trên mũi Lâm Hải.

“A? Lâm Nhi Công chúa, ta phát hiện da thịt ngươi không tốt lắm a, cũng có chấm đen rồi.” Lâm Hải bỗng nhiên nói nói.

“A, đi chết đi!” Sở Lâm Nhi tức đến phát điên một trận, nếu không phải đánh không đến người Lâm Hải, nàng không đem hắn đánh thành đầu heo thì không được.

“Đừng ngắt lời, nhanh nói, có phải đang nói chuyện phiếm cùng Nam Cực Tiên Ông của Thiên Đình hay không!”

Đậu móa, chính mình quá không cẩn thận, Lâm Hải rốt cục biết rõ vì cái gì Sở Lâm Nhi lại nhất định phải nhìn điện thoại di động của mình.

Có thể cùng thần tiên trên trời câu thông, đây chính là bí mật lớn nhất của chính mình a, khẳng định không thể để cho người thứ hai biết a.

Huống chi, Sở Lâm Nhi vẫn là Công chúa của Địa Phủ, ai biết sau khi bị nàng biết rõ chuyện này, có thể có hậu quả gì hay không.

Không thể thừa nhận, kiên quyết không thể thừa nhận!

“Lâm Nhi Công chúa a, lực tưởng tượng của ngươi cũng quá phong phú đi.” Lâm Hải làm một cái biểu tình cổ quái.

“Thế nào, chẳng lẽ không đúng sao?” Sở Lâm Nhi nghiêng cái đầu nhỏ, một mặt hoài nghi nhìn chằm chằm Lâm Hải.

“Này, cái Nam Cực Tiên Ông này, là Nick name của Cường đầu trọc, Cường đầu trọc, ngươi biết a, cũng là cái tên đần độn đến mức đều có thể ầm ĩ lên với một con chó như A Hoa, người như thế, có đặt ra một hai cái tên như thế, hẳn là cũng không khó lý giải a?” Lâm Hải đem Cường đầu trọc cho bán.

“Thật?” Sở Lâm Nhi có chút không tin.

“Ngươi nhìn, thế nào còn không tin đâu? Nếu không ta ngày mai đem y kêu đến, để ngươi tự mình kiểm hàng?”

“Tốt, vậy ngươi ngày mai để y tới một chuyến.” Sở Lâm Nhi nghiêm túc nói nói.

Phốc!

Em gái ngươi, không đến mức đi, chính mình cứ nói như vậy, thế nào thật đúng là kêu đến?

Lâm Hải đột nhiên cảm giác được cái Sở Lâm Nhi này cũng quá nhị bức, một cái Nick name mà thôi, còn không phải nói đổi liền đổi, kêu đến thì có tác dụng quái gì a?

A, không đúng!

Lâm Hải chợt nhớ tới, trong nhóm bạn tốt Thiên Đình của chính mình kia, Nick name giống như cũng là mình tên thật, Sở Lâm Nhi cũng thế.

Trời ạ, đám gia hoả này sẽ không phải đều là thẳng thắn như vậy đi, tên thật là cái gì, Nick name cũng là cái đó sao?

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa a, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề hay không?”

“Vấn đề gì?” Sở Lâm Nhi chớp chớp mắt to.

“Người ở Địa Phủ các ngươi, Nick name cùng tên thật có phải hay không đều là một a?”

“Ngươi cái này không phải nói nhảm sao?” Sở Lâm Nhi có chút cổ quái liếc nhìn Lâm Hải một chút, cảm giác nhìn hắn tựa như nhìn một thằng ngốc.

“Ách...” Lâm Hải mặt tối sầm.

Mẹ nó, nói nhảm là ý gì a? Là mình nói đúng, hay là không đúng a?

“Đến cùng có phải hay không?” Lâm Hải lại hỏi một câu.

“Weachat cùng thân phận chân thật của mỗi người đều là trói chặt, tên thật cùng Nick name đương nhiên là nhất trí, nếu không căn bản là không có cách đăng nhập a? Ngươi không phải là ngốc a?” Sở Lâm Nhi một mặt lại hỏi.

Ngốc em gái ngươi a ngốc, ca ca so ngươi tinh hơn nhiều!

Lâm Hải giờ mới hiểu được tới, trách không được Sở Lâm Nhi thật sự đòi để cho Cường đầu trọc tới đây chứ, nguyên lai tại trong nhận thức của ngươi, Nick name cùng tên thật là nhất trí, là không thể đổi.

Thảo, Weachat của Địa Phủ này, thật là đủ lạc hậu.

Đậu móa, nếu ca ca đem Nick name đổi thành Sở Giang Vương, Sở Lâm Nhi này thấy mình, còn không phải gọi cha a?

Lâm Hải nghĩ đến đây, nhìn gương mặt yêu diễm của Sở Lâm Nhi kia, nhất thời cười ra tiếng.

“Ngươi cười cái gì?” Sở Lâm Nhi nhìn bộ dángLâm Hải không có ý tốt, trong lòng nhất thời cảnh giác lên.

“Không có gì, không có gì.” Lâm Hải vội vàng lắc đầu, “Cái kia Lâm Nhi Công chúa, Cường đầu trọc ngày mai liền đến cho ngươi nghiệm Nick name của y, ngươi bây giờ có thể trước thả ta ra hay không?”

“Thả ngươi? Tại sao phải thả ngươi?” Sở Lâm Nhi một mặt kinh ngạc.

Phốc!

Em gái ngươi, có một chút cảm giác Logic hay không a.

“Ngươi đến cùng làm sao mới có thể thả ta ra?” Lâm Hải tức giận nói nói.

“Theo giúp ta đánh cờ.”

Phốc!

Thật sự là tác nghiệt a, chính mình lúc trước sao phải cho nàng ta cái chít chít trò chơi gì a?

Tải trò chơi cho nàng cũng coi như thôi, chính mình tại sao phải cùng nàng lên mạng Internet đối chiến a?

Thật sự là đào hố, chính mình nhảy a.

“Còn có, về sau mỗi ngày đều phải chơi với ta, nếu không ta mỗi lúc trời tối đều đến ép trên người ngươi, ngươi cái gì cũng đừng hòng làm.”

Phốc!

Mẹ nó, đây chính là quỷ áp giường trong truyền thuyết sao?

Lần này tốt, cái cô nàng tiểu quỷ trầm mê trò chơi này, lại từ tiểu siêu nhân máy tính, biến thành tiểu bá vương võng du a.

Phải làm sao mới ổn đây, chính mình cũng không thể mỗi ngày về nhà cái gì cũng không làm, liền bồi quỷ đánh cờ a?

Lại còn là cờ caro mà trẻ con yêu nhất, quá hạ thấp hạn cuối IQ của hắn rồi.

Thật nhật chó nó a.

Không được, phải nghĩ biện pháp, dạng này cũng không phải chuyện tốt gì.

Lâm Hải nhướng mày, trong đầu nhanh chóng suy tư.

“Uy, ta cho ngươi biết, cũng đừng đùa nghịch hoa chiêu gì a? Bản Công chúa thế nhưng là người thông minh lại lanh lợi, ngươi lừa gạt không được ta đâu.” Sở Lâm Nhi nhìn tròng mắt Lâm Hải trực chuyển, vội vàng mở miệng cảnh cáo nói.

“Ha ha, có!” Một ý kiến xuất hiện tại trong lòng Lâm Hải.

Chương 151: Đều là mò mẫm ví dụ mà gây tai họa

Lâm Hải chớp mắt, liền có chủ ý.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa a, ngươi nhìn ngươi mỗi ngày liền cùng ta một người đánh cờ, có bao nhiêu nhàm chán a, mà ta cũng không có nhiều thời gian ở nhà, không bằng ngươi tìm một người khác, cùng ngươi đánh cờ có được hay không?” Lâm Hải tựa như cái bà ngoại sói, tuần tự dẫn dắt nói nói.

“Tìm ai?”

“Đương nhiên tìm Địa Phủ các ngươi, ngươi nghĩ a, ngươi chính là Công chúa a, ngươi muốn đánh cờ, ai dám không chơi với ngươi a, coi như không ăn cơm không ngủ nghỉ, cũng phải cùng ngươi đánh cờ a.”

“Người Địa Phủ chúng ta, vốn là không ăn cơm không ngủ nghỉ a?” Sở Lâm Nhi trừng mắt to, một mặt mờ mịt nói nói.

Phốc!

Mẹ nó, đầu óc của cô nàng này là chết như thế nào vậy?

“Ta chỉ là lấy cho ngươi một thí dụ.” Lâm Hải không còn gì để nói.

“Ví dụ là cái gì?” Sở Lâm Nhi một mặt ngốc manh hỏi.

Ta qua, cô nàng này bình thường không phải là cơ linh nha, làm sao đột nhiên ngốc.

“Ta cũng chỉ là muốn nói, ngươi nếu là tìm bọn ho, cho dù là chuyện trọng yếu như ăn cơm ngủ nghỉ của bọn họ, họ cũng đều phải buông xuống, cùng ngươi đánh cờ!” Lâm Hải từng chữ nói ra nói nói.

“Ngươi đần độn a? Ta cũng đã nói, người Địa Phủ chúng ta, không ăn cơm cũng không ngủ được, ngươi làm sao còn nói ăn cơm ngủ nghỉ là chuyện quan trọng?” Sở Lâm Nhi nhìn Lâm Hải, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Thảo, ngươi mới đần độn đây.

Lâm Hải một trận phiền muộn, làm sao lại nói không thông rồi.

“Ta biết rõ các ngươi không ăn cơm không ngủ được, ta nói, ta chỉ là lấy một thí dụ!”

“Cái gì là ví dụ?”

Lâm Hải che đầu, đến, lại vòng trở về a.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa a, sự tình ví dụ mình liền đừng nhắc lại nữa...”

“Vì cái gì không đề cập tới? Không được! Ngươi phải nói rõ với ta a!” Sở Lâm Nhi còn lấn tới.

Lâm Hải cái này tức a, ta con mẹ nó a ngược lại là muốn nói rõ với ngươi a.

“Nói như vậy đi”, Lâm Hải ngẫm lại, “Chỉ cần ngươi tìm người Địa Phủ hạ cờ, không người nào dám không chơi với ngươi, tuyệt đối đều là gọi liền theo tới, ta nói như vậy ngươi hiểu chưa?”

Sở Lâm Nhi giống nhìn thằng ngốc nhìn vào Lâm Hải một chút.

“Ngươi đây không phải là nói nhảm à, ta chính là Công chúa, Công chúa tìm người đánh cờ, ai dám không chơi với ta?” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên có chút khinh bỉ IQ của Lâm Hải.

Phốc!

Mẹ nó, đây không phải là hiểu sao, này còn cùng ca ca phí nhiều lời như vậy làm gì?

“Đúng đúng đúng, cũng là chuyện như vậy.” Lâm Hải cũng không muốn lại cùng nàng quấn xuống dưới.

“Há, vậy ví dụ ngươi nói đâu?”

Phốc!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống đất, mẹ nó, còn có hết hay không?

“Cái này về sau lại nói, mình trước nói chính sự có được hay không?” Lâm Hải vội vàng đem lời thoại chuyển hướng.

“Không được, ta hiện tại liền muốn biết rõ cái ví dụ mà ngươi nói này.” Hai mắt Sở Lâm Nhi vụt sáng lên, lắc đầu.

Trời ạ, ta sắp điên á!

Lâm Hải thầm kêu một tiếng, đều là mò mẫm ví dụ mà gây tai họa a!

“Sự tình ví dụ quá mức thâm ảo, ngươi còn nhỏ, chờ ngươi lớn lên là liền nhắc lại cho ngươi a, ngoan.”

“Hừ! Ta mới không nhỏ đâu, ta cũng đã lớn như vậy!” Sở Lâm Nhi không cao hứng hừ một tiếng.

“Cái kia, Công chúa ngươi có thí sinh thích hợp, cùng ngươi chơi cờ caro hay không?” Lâm Hải vội vàng tiến vào chính đề, nếu không con hàng này còn không biết sẽ ngắt lời tới khi nào đâu.

“Tạm thời không, Địa Phủ không có ai, ta vẫn là nhìn xem người nào đang ở gần đây đi.”

Sở Lâm Nhi nói, mở ra Weachat, tìm tòi người xung quanh.

“Ừm? Đỗ Thiên!” Hai mắt Sở Lâm Nhi tỏa sáng.

“Tới, nhanh lên!” Sở Lâm Nhi phát cho Đỗ Thiên cái tin nhắn Weachat.

“Gâu Gâu!” Chỉ chốc lát, ngoài cửa vang lên tiếng kêu của A Hoa.

“Công chúa, ngoài cửa có đầu chó kỳ quái, giống như có tác dụng khắc chế rất mạnh đối với chúng ta, ta vào không được a.”

Tin tức của Đỗ Thiên phát tới.

“Hừ, khẳng định là cái con chó A Hoa kia!” Sở Lâm Nhi lầm bầm một tiếng.

“Uy, Đỗ Thiên đến, ngươi để A Hoa chết đi, Đỗ Thiên không vào được.”

“Đậu phộng, thật hay giả?” Lâm Hải bắt đầu còn kỳ quái A Hoa hơn nửa đêm đột nhiên sủa cái gì, nguyên lai là đang chặn Đỗ Thiên tại cửa ra vào.

Lâm Hải chợt nhớ tới, lần trước sau khi A Hoa uống xong thùng Long Tiên, tựa hồ cùng mình nói qua nó có thêm chút bản lãnh, nhưng chính mình lại không coi ra gì.

Hôm nay thấy một lần, con hàng này vẫn có chút tác dụng nha.

Lâm Hải ra khỏi phòng, vừa vặn đụng tới Tống Cần cũng đi ra.

“Tiểu Hải a, hơn nửa đêm A Hoa còn kêu cái gì a, có phải có trộm đến hay không?”

Trộm cắp? Này thật không có, quỷ ngược lại là tiến tới một cái!

“Mẹ, không có việc gì, ngươi tranh thủ thời gian đi ngủ đi, A Hoa đây là phát xuân đâu, cho nó hai cước liền tốt.”

“Ngươi đứa nhỏ này, về sau bớt đánh A Hoa a, mẹ thế nhưng là coi nó là đệ đệ con mà đối đãi đâu.” Tống Cần cau mày oán trách nói.

Phốc!

Mẹ nó, đệ đệ mình là chó, vậy mình thành cái gì!

“Mẹ, mình đừng ví von như thế có được hay không?” Lâm Hải một bộ dở khóc dở cười.

“Thế nào, con còn không vui a, mẹ cùng con nói a Tiểu Hải, xã hội hiện tại này a, có đôi khi, chó so với người còn giảng cảm tình hơn, nhiều người không bằng chó, mẹ đã gặp nhiều.”

“Ai nha, được được, mẹ tiến nhanh đi ngủ đi.” Lâm Hải vội vàng đem Tống Cần tiến vào trong phòng ngủ, cái này đã hơn nửa đêm, làm sao còn muốn nghe giảng đạo.

“Không tệ lắm, còn không phải không có tác dụng gì.” Lâm Hải đi tới cửa, hướng phía A Hoa tán dương nói.

“Đó là đương nhiên, ta...”

“Được, cút sang một bên.” A Hoa đắc ý nghểnh đầu, vừa mới chuẩn bị tự mình nói khoác một phen, liền bị Lâm Hải đá qua một bên.

“Đỗ đại ca, lại gặp mặt.” Lâm Hải hướng phía Đỗ Thiên cười cười.

“Ách... Đúng vậy a.” Đỗ Thiên có chút xấu hổ, dù sao lần trước y chính là muốn bắt Lâm Hải.

“Vào đi, Lâm Nhi Công chúa chờ ngươi đấy, có chuyện tốt nha.” Lâm Hải hướng phía Đỗ Thiên nhướn nhướn mày.

Đỗ Thiên không biết vì cái gì, nhìn thấy biểu lộ vô sỉ này Lâm Hải, nhất thời trong lòng dâng lên thấy lạnh cả người.

“Cái kia, có thể lộ ra chút hay không, Công chúa tìm ta có chuyện gì?” Đỗ Thiên nuốt nước bọt, có chút tâm thần bất định hỏi.

“Tự nhiên là chuyện tốt, ngươi đi liền biết rõ.” Lâm Hải nói, đem Đỗ Thiên đưa đến phòng ngủ.

“Sứ Giả Câu Hồn Đỗ Thiên, tham kiến Công chúa.” Thấy Sở Lâm Nhi, Đỗ Thiên lập tức bái lễ.

“Đứng lên đi.” Sở Lâm Nhi biểu lộ đoan trang, khẽ nhấc tay một cái, uy nghiêm nói nói.

Lâm Hải thấy vậy, đậu phộng, cô nàng này giả trang rất giống nha, bộ dáng nghiêm túc cỡ này, theo bình thường quả thực giống như hai người a.

Diễn viên, vẫn là cấp Ảnh Đế!

Lâm Hải cho Sở Lâm Nhi một cái đánh giá.

“Không biết Công chúa, tìm thuộc hạ có chuyện gì? Thuộc hạ phụng mệnh câu hồn, đi ngang qua nơi đây, không thể trì hoãn quá lâu.”

“Sứ giả vất vả, bản Công chúa tìm ngươi, xác thực có một chuyện.” Sở Lâm Nhi mang trên mặt một bộ mỉm cười đoan trang.

“Xin Công chúa chỉ rõ.” Đỗ Thiên thấy nụ cười câu hồn của Sở Lâm Nhi, trong lòng rung động, vội vàng cúi đầu.

“Việc này nhắc tới cũng không khó, làm tốt, đối với phát triển của Địa Phủ ...” Sở Lâm Nhi nói nói, bỗng nhiên dừng lại.

“Ai nha, phiền chết. Bản Công chúa liền nói thẳng cùng ngươi đi, ngươi mang điện thoại di động không, bồi bản Công chúa chơi cái trò chơi!” Sở Lâm Nhi không giả bộ được, trực tiếp bại lộ bản tính.

Phốc!

“Ha ha ha ha...” Lâm Hải cười to một trận.

Mẹ nó, vừa rồi còn giả vờ giả vịt, nhìn qua rất giống như có chuyện lớn vậy, cái này mới qua bao lâu a, liền đã bại lộ tính tình.

“Chơi, chơi trò chơi?” Đỗ Thiên trực tiếp mộng bức.

“Ai nha, ngươi đừng quản, trước đưa di động lấy ra!” Sở Lâm Nhi hướng phía Đỗ Thiên khẽ vươn tay.

“Há, vâng!” Đỗ Thiên không biết Sở Lâm Nhi muốn làm gì, vội vàng đưa di động qua.

“Uy, nhanh lắp đặt cho y!” Sở Lâm Nhi đem điện thoại di động của Đỗ Thiên, đưa cho Lâm Hải.

Mẹ nó, rốt cục có tiếp ban!

Lâm Hải tiếp điện thoại di động, trước thêm bạn tốt cho Đỗ Thiên, sau đó đem cờ caro phát cho y, cũng lắp đặt tốt.

“Cho.” Lâm Hải đưa điện thoại di động đưa cho Đỗ Thiên.

Đỗ Thiên một mặt kinh ngạc đem điện thoại di động nhận lấy, chỉ nhìn một chút, sau đó quá sợ hãi!

Chương 152: Ngươi dùng biểu lộ chinh phục ta

Lâm Hải nhìn sắc mặt của Đỗ Thiên bỗng nhiên biến, tâm lý run lên.

Đậu phộng, con hàng này sẽ không phải không muốn làm cái tiếp ban này đi.

Không đợi Lâm Hải kịp phản ứng, Đỗ Thiên bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải, cúi rạp người.

“Tạ đại ân của quỷ hữu (*bạn quỷ), Đỗ Thiên đời này khó quên.”

Phốc!

Quỷ hữu ngươi cái cái búa! Rõ ràng biết rõ ca ca là người, còn gọi quỷ hữu, thảo!

Lâm Hải tâm lý hung hăng khinh bỉ Đỗ Thiên một trận.

Bất quá con hàng này nói đại ân là cái ý tứ gì? Lâm Hải có chút mộng bức.

“Tốt, đừng nói nhảm, nhanh bắt đầu đi.” Ánh mắt Sở Lâm Nhi lộ ra quang mang hưng phấn.

“Đến, ta giúp các ngươi thuê phòng.” Lâm Hải lão tích cực, cầm điện thoại di động của Đỗ Thiên qua, xây cho cái gian phòng.

Đậu móa, con hàng này một hồi đổi ý liền hỏng, đến mau để cho hai người bọn họ chơi.

Vừa xây xong, Sở Lâm Nhi liền thêm vào.

“Bắt đầu bắt đầu.” Sở Lâm Nhi khua tay nhỏ, thúc giục nói.

“Ách, Công chúa, ta vẫn phải chấp hành nhiệm vụ, có thể trở về rồi lại chơi hay không?”

“Không cần, coi như thất bại thôi, cùng lắm quay về thì xuống vạc dầu, ngươi lại không chết được.” Sở Lâm Nhi không thèm để ý chút nào nói nói.

Phốc! Đỗ Thiên nghe xong, kém chút khóc.

Mẹ nó, là không chết, nhưng hắn a cảm giác kia còn không bằng chết đây.

“Nhưng là Công chúa…”

“Ai nha, ngươi thế nào còn nói nhảm nhiều như vậy, đúng, hắn không phải cũng là âm Ti Nhị phẩm sao? Nếu không thì để hắn đi giúp ngươi làm việc, ngươi theo giúp ta đánh cờ.” Sở Lâm Nhi hướng phía Lâm Hải chỉ chỉ.

Lâm Hải đang ở bên cạnh một mặt cười trên nỗi đau của người khác, một câu của Sở Lâm Nhi, lập tức để sắc mặt hắn đại biến.

Mẹ nó, thế nào lại nhấc lên chính mình?

Bất quá nghĩ lại, mình đã đem này cái âm Ti Nhị phẩm rắm chó này từ, còn bắt cái cọng lông quỷ a?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lại đắc ý.

“Cái kia Công chúa, thực sự không phải ta không nguyện ý giúp a, ta trước đó đã đem cái nghề âm Ti Nhị phẩm ngốc bức này cho từ, ta…”

Leng keng!

Lâm Hải còn chưa nói xong, Weachat vang.

Mở ra xem, Đậu phộng!

Sở Lâm Nhi hướng ngươi gửi đi một bộ thường phục Sứ Giả Câu Hồn màu đen.

Sở Lâm Nhi hướng ngươi gửi đi một bộ thường phục Sứ Giả Câu Hồn màu trắng.

Sở Lâm Nhi hướng ngươi gửi đi một đầu Tỏa Hồn Liên.

Phốc!

Đại gia ngươi, Lâm Hải xem hết, hận không thể lao qua đạp nàng hai cước.

Ca ca mẹ nó đã từ chức có được hay không?

“Đi làm việc đi.” Sở Lâm Nhi hướng phía Lâm Hải vung tay lên.

Làm ngươi muội! Lâm Hải nét mặt đầy vẻ giận dữ.

“Uy, ca ca đã đem cái rắm chó Quỷ Soa này từ, ngươi còn phát ta những cái đồ quỷ này, làm cái lông a?”

“Ta biết rõ ngươi từ a, nhưng ngươi là do ta trực tiếp phụ trách a, ta cũng không phê chuẩn a.”

Sở Lâm Nhi vừa nói, vừa đem Đỗ Thiên kéo đến bên người.

“Nhanh lên nhanh lên, còn không bắt đầu, ta sẽ để quỷ đem ngươi ném vào trong chảo dầu, để ngươi lặn một vòng rồi trở lại.” Sở Lâm Nhi nắm nắm tay nhỏ, hướng Đỗ Thiên uy hiếp nói.

“A, Công chúa nhưng ta không biết chơi a.”

“Không có việc gì, ta dạy cho ngươi, quy tắc là như thế này...”

Hai cái quỷ này ngồi xổm tại bên cạnh giường, một mặt hưng phấn chơi.

Ta xxx ngươi đại gia!

Lâm Hải sắp tức điên.

Cái này mẹ nó ngược lại tốt, người ta hai người chơi thẳng cánh, để cho mình đi làm việc a, quá không công bằng.

Leng keng!

Weachat vang.

Lâm Hải mở ra xem, là Mã Diện phát đến một cái tọa độ nhiệm vụ.

Leng keng!

Lâm Hải còn chưa kịp nhìn, Mã Diện lại phát tới một cái tin tức.

Mã Diện (sở):(một nhóm lớn biểu lộ phẫn nộ)

Đậu phộng, Lâm Hải xem xét liền không cao hứng.

Mẹ nó, vừa lên liền chơi chiêu này, là có ý gì? Ca ca trong lòng mẹ nó cũng đầy một bụng đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên:(một nhóm lớn biểu lộ chửi rủa)

Mã Diện (sở):(một nhóm lớn biểu tình tức giận)

Ốc Nhật, hăng hái có phải không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên:(một nhóm lớn biểu lộ nôn mửa)

Mã Diện (sở):(một nhóm lớn biểu lộ phẫn nộ, so với cái thứ nhất còn rất dài)

Mẹ nó, còn không xong? Còn dám phát biểu tình, muốn cùng ca ca đấu đồ có đúng hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chờ ta có tiền, liền dẫn ngươi đi Bệnh Viện Tâm Thần tốt nhất trên toàn thế giới (biểu lộ đồ)

Mã Diện (sở):(lại là một chuỗi phẫn nộ biểu lộ)

Thảo, liền sẽ không phát cái khác sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tới, ta cam đoan sẽ đánh không chết ngươi (biểu lộ đồ)

Mã Diện (sở):(vẫn là một nhóm lớn biểu lộ phẫn nộ)

Mẹ nó, ngươi liền chỉ có một loại biểu lộ này sao? Này còn đấu cái rắm a, ca ca vài phút liền ngược chết ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi chờ, lão tử đi học trước, tan học lại thu thập ngươi! (biểu lộ đồ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhìn ngươi ngốc thành dạng này, ta liền muốn cho ngươi một đao (biểu lộ đồ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Heo nhà ta mang thai, có phải là ngươi làm hay không? (biểu lộ đồ)

...

Lâm Hải một hơi phát qua mười mấy cái biểu lộ, bên Mã Diện kia một chút động tĩnh liền không có.

Thảo, dám theo ca ca đấu đồ, ca ca còn có rất nhiều hình ảnh chung cực không thích hợp với thiếu nhi còn không có phát đâu, ngươi liền tắt lửa.

Thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Lâm Hải đang đắc ý, chợt nhớ tới, tọa độ còn không có nhìn đây.

Mẹ nó, cái này lại phải bắt đầu lật lên từ dưới đáy tận cùng, chính mình xoát bình phong chính mình lật, thật sự là Nhật chó.

Vừa tìm tới tọa độ, còn chưa kịp nhìn.

Leng keng!

Mã Diện lại tới một cái tin tức.

Đậu phộng! Còn không phục có phải không? Không phải là muốn buộc ca ca ra đại chiêu có phải hay không?

Lâm Hải đem tọa độ ghi lại xong, lại đem tin tức lật đến trên cùng.

Mã Diện (sở): Tiếp tục nha?

Phốc!

Em gái ngươi, khiêu khích có phải hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi xấu như vậy, ngươi dám ở Hoa Hạ đỡ lão nhân sao (biểu lộ đồ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Loại người như ngươi này, tại trong tiểu thuyết sống tối đa chỉ tới hai chương (biểu lộ đồ)

...

Lâm Hải lại là phát qua một nhóm biểu lộ.

“Thao, đần độn, lại tắt lửa đi.” Gặp Mã Diện không có động tĩnh, Lâm Hải đắc ý bĩu môi một cái.

Mã Diện (sở): Còn gì nữa không (phía sau là một cái biểu lộ yếu ớt)

Phốc!

Đại gia ngươi, có bị bệnh không?

Muốn đấu biểu lộ ngươi ngược lại là phát đi a?

Ca ca phát một nhóm lớn, ngươi đến cái rắm đều không có, còn ở lại chỗ này khiêu khích cái cọng lông a.

Lâm Hải đưa di động hướng trong túi quần thăm dò một cái, dứt khoát không để ý tới gia hỏa này nữa.

“Uy, ngươi tại sao còn chưa đi, lần này còn không làm xong, không ai có thể cứu ngươi a, đến lúc đó ta để Đỗ Thiên trực tiếp đem ngươi bắt về.”

Gặp Lâm Hải nửa ngày không chuyển ổ, Sở Lâm Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, kéo căng khuôn mặt nhỏ uy hiếp nói.

“Ta...”

“Ha ha, ngươi lại thua a, ván kế tiếp!” Không đợi Lâm Hải đem lời nói ra, Sở Lâm Nhi vỗ tay nhỏ reo hò một trận, trực tiếp lại đem lực chú ý chuyển tới trên cờ caro.

Ốc Nhật! Ca ca a chúc bộ ngực ngươi càng ngày càng nhỏ!

Lâm Hải đều sắp tức giận đến điên.

Cái này mẹ nó, là chuyện gì a?

Hai người các ngươi tại chỗ này vui chơi, ca ca lại phải giúp hai ngươi đi làm việc, không làm xong còn muốn bắt ca ca, cái này ngược lại có thiên lý hay không a?

Thảo, ngươi chờ đó cho ta, tìm một cơ hội, ca ca không phải đem cờ caro của ngươi tháo dỡ là không được!

Lâm Hải một mặt phiền muộn chuẩn bị rút ra y phục.

Leng keng!

Weachat lại vang.

Mã Diện (sở): Hồ đồ huynh, tái phát chút đi, cầu ngươi (phía sau là một cái biểu lộ rưng rưng nước mắt)

Ốc Nhật, có ý tứ gì? Mẹ nó thụ ngược cuồng sao?

Lâm Hải không định để ý đến hắn.

Mã Diện (sở): Hồ đồ huynh, lần trước ngươi không thể hoàn thành nhiệm vụ, ta thế nhưng là thay ngươi vào chảo dầu đâu, cái mông cũng nóng khoan khoái da, nhìn ở cái mặt tình cảm này, ngươi lại phát cho ta chút đi (phía sau vẫn là một cái biểu lộ rưng rưng nước mắt)

Bị xuống vạc dầu? Ha ha!

Lâm Hải bỗng nhiên nhớ lại, lần trước Sở Lâm Nhi tựa như đã nói qua cùng Đỗ Thiên, trừng phạt của chính mình, tính toán ở trên đầu Mã Diện.

Lâm Hải cảm thấy một trận hả giận, đậu móa, ai bảo ngươi theo ca ca ngưu bức hống hống, tự làm tự chịu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi ngược lại là cùng ca ca đắc ý a? Nói cho ngươi, nhiệm vụ hiện tại của ca ca này, cũng không có ý định hoàn thành, ngươi chuẩn bị tiếp tục xuống vạc dầu đi.

Mã Diện (sở): Hồ đồ huynh, ngươi đừng làm rộn, đây cũng không phải là lúc đùa giỡn, lần này nếu như kết thúc không thành, ngươi chính là lần thứ hai, ngươi cũng phải cùng theo xuống một lúc.

Đậu phộng, thật hay giả?

Lâm Hải đối với quy tắc Địa Phủ lại không hiểu, Mã Diện vừa nói như thế, hắn cũng không dám không xem ra gì.

Mẹ nó, chính mình là thân thể phàm nhân, thật muốn rơi vào chảo dầu, vậy còn không bằng bị đun sôi sao?

“Lý do an toàn, trước đem nhiệm vụ làm rồi lại nói.” Lâm Hải có quyết định.

Leng keng!

Mã Diện lại phát tới tin tức.

Mã Diện (sở): Hồ đồ huynh, ngươi vừa rồi đã dùng biểu lộ chinh phục ta, nếu như ngươi có thể lại phát cho ta một nhóm biểu lộ khôi hài kia, ta con mẹ nó a liền liều, có thể thay ngươi xuống chảo dầu lần nữa!

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun, mẹ nó, cái Mã Diện này bị điên a?

Chương 153: Phật Sơn Vô Ảnh Cước

Lâm Hải trực tiếp đem một bộ biểu lộ “Đầu nấm tiện tiện” phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ca bề bộn nhiều việc, không có thời gian đi làm nhiệm vụ, cầm đồ, thay ca xuống vạc dầu đi thôi.

Nếu một bộ biểu lộ liền có thể giải quyết vấn đề, Lâm Hải mới lười nhác đi một chuyến.

Mã Diện (sở): Tốt, vì biểu lộ! (phía sau là một cái biểu lộ phấn đấu)

Đuổi Mã Diện xong, Lâm Hải nằm uỵch xuống giường.

“Ha ha, ngươi lại thua á!”

“Lại đến, lại đến! Công chúa, cái cờ caro này chơi thật vui!”

Hai cái hàng Sở Lâm Nhi cùng Đỗ Thiên này, là càng chơi càng hăng hơn.

“Uy, hai ngươi có thể nhỏ giọng một chút hay không? Người ta còn buồn ngủ đây.” Lâm Hải một mặt phàn nàn.

“Nhanh lên nhanh lên, đến ngươi đi!”

“Ngươi đừng vội, ta suy nghĩ thật kỹ.”

Hai người nhìn chằm chằm điện thoại di động của mình, căn bản nghe cũng không nghe thấy Lâm Hải nói.

Thảo, hai cái Tần thú!

Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

“Ta nói, hai ngươi ngồi xổm thế không mệt mỏi sao? Các ngươi hiện tại là chơi trò chơi trên mạng Internet, coi như Đỗ Thiên về Địa Phủ, cũng không ảnh hưởng tới các ngươi chơi.”

“Ách... Cũng đúng a.” Sở Lâm Nhi lúc này mới phản ứng được.

“Được ngươi trở về đi, điện thoại di động khởi động chờ máy hai mươi bốn giờ, tùy thời chờ lệnh, nhớ chưa!” Sở Lâm Nhi lại khôi phục bộ dáng uy nghiêm.

“Vâng, Công chúa!” Đỗ Thiên thi lễ, quay người đi.

“Hô...” Lâm Hải thở dài ra một hơi, mẹ nó, cuối cùng đã giải tán.

“Uy, Lâm Nhi Công chúa, chủ ý này của ta không tệ đi, ngươi không khen thưởng ta một chút sao?” Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi nhướn chân mày.

“Hừ, nghĩ đến đẹp, không phải liền là chê ta phiền ngươi, mới khiến cho ta đi tìm Đỗ Thiên sao? Thật coi ta là khờ a?” Sở Lâm Nhi hướng phía Lâm Hải nhún nhún cái mũi nhỏ đáng yêu.

Ngạch... Bị nhìn xuyên sao? Lâm Hải xấu hổ một trận.

“Đúng, sáng mai liền để Cường đầu trọc tới, ta muốn đích thân nghiệm Nick name của y.”

Thảo, chơi cờ nửa ngày như thế, còn không có quên đâu?

Xem ra ngày mai thật đúng là phải để cho Cường đầu trọc đến một chuyến.

Leng keng!

Weachat của Lâm Hải vang.

Cầm điện thoại di động lên xem xét, lại là Đỗ Thiên phát tới.

Con hàng này vừa mới đi, tìm chính mình làm gì?

Đỗ Thiên: Quỷ hữu, tại không?

Mẹ nó, thế nào lại gọi mình quỷ hữu, Lâm Hải đối với xưng hô thế này rất không hài lòng?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Uy, ca ca là người có được hay không?

Đỗ Thiên: Nhân hữu (*bạn người), toàn bộ Địa Phủ, trừ Thập Điện Diêm Vương, bất kỳ người nào đều không có trò chơi trong điện thoại di động, hôm nay ân nhân hữu tặng trò chơi, Đỗ Thiên đời này khó quên!

Phốc!

Nhân hữu? Mẹ nó, có vẻ như còn không có nghe hay như quỷ hữu đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Dễ nói dễ nói, bất quá cũng đừng nói không ân tình như vậy, ngươi tùy tiện đưa lên một hai kiện bảo bối, biểu đạt một chút lòng biết ơn là được.

Đỗ Thiên: Nhân hữu, tại hạ chức vị thấp, bây giờ không có bảo vật đem ra tặng được, nếu như nhân hữu không chê, ta đem bí tịch võ công 'Phục Hổ Quyền' của ta đưa ngươi thì như thế nào?

Thứ đồ gì? Phục Hổ Quyền?

Thảo, nghe thấy danh tự liền biết là hàng nhập lậu, mà võ công của Đỗ Thiên vốn là thường thường, học bí tịch võ công của y thì có cái lông tác dụng a?

Không được, không thể nhận, dù sao hắn cũng đâu có dùng được.

A? Đúng, Cường đầu trọc không phải vẫn muốn học Phật Thân Vô Ảnh Cước sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi biết Hoàng Phi Hồng không?

Đỗ Thiên: Nhận biết a, chúng ta là đồng sự, y cũng là âm Ti Nhị phẩm.

Ha ha, trùng hợp như vậy?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi có thể lấy tới bí tịch Phật Sơn Vô

Ảnh Cước của y hay không?

Leng keng!

Đỗ Thiên hướng ngươi gửi đi bí tịch võ công ‘Phật Sơn Vô Ảnh Cước’.

Ta dựa vào, hiệu suất này rất cao.

Đỗ Thiên: Thường xuyên cùng một chỗ luận bàn, nên y có cho ta một bản.

Lâm Hải mở túi càn khôn ra nhìn một chút.

Phật Sơn Vô Ảnh Cước: Cước pháp do Hoàng Phi Hồng sáng tạo. Đẳng cấp: Hoàng Giai cao cấp.

Cùng một cái cấp bậc với Phân Cân Thác Cốt Thủ sao? Học rồi lại nói.

Lâm Hải điểm rút ra, vừa muốn học tập, lại dừng lại.

Không được, vừa học tập, sách này sẽ không còn, Cường đầu trọc cũng đang muốn học, chỉ có thể để chính mình lại đi dạy y, nhưng mình nào có chút thời gian này a?

Tính toán, dứt khoát ngày mai trực tiếp đưa cho Cường đầu trọc, để y tự mình tìm tòi đi.

Rạng sáng hôm sau, Lâm Hải liền trốn đến WC, gọi điện thoại qua cho Cường đầu trọc.

“Sư phụ, sớm như vậy?” Cường đầu trọc ngáp nói nói.

“Cường tử, ngươi đến chỗ ta một chuyến, trước khi đến, trước tiên đem Nick Name cùng ảnh chân dung Weachat thay đổi, ta đem nội dung đổi phát cho ngươi.”

Lâm Hải tắt điện thoại, đem ảnh chân dung cùng tên của Nam Cực Tiên Ông phát cho Cường đầu trọc.

“Sư phụ, vì sao muốn đổi Nick Name? Ngươi nhìn Nick Name của ta hiện tại đi, Tiểu Vương Tử ngây thơ u buồn, có bao nhiêu bá khí, bao nhiêu nội hàm a, hoàn toàn phù hợp với khí chất bên trong của ta a.” Cường đầu trọc phàn nàn nói.

Phốc!

Phù hợp em gái ngươi khí chất a!

Mẹ nó dáng dấp xem xét liền không giống người tốt, còn Tiểu Vương Tử ngây thơ u buồn đâu, ca ca nhìn, gọi Tiểu lưu manh dã man du côn còn tạm được.

“Bớt nói nhảm, hàng vạn hàng nghìn phải sửa đổi rồi hãy đến, nhớ kỹ!” Lâm Hải liên tục căn dặn nói.

“Há, tốt a.” Chỉ chốc lát, Cường đầu trọc đem ảnh chân dung cùng Nick Name cũng đổi.

Lâm Hải lúc này mới yên tâm.

Tám giờ hơn một chút, Cường đầu trọc liền lái xe tới.

“A..., Cường tử đến, đã chưa ăn cơm đi, vừa vặn cùng một chỗ ăn đi.” Lâm Văn thấy Cường đầu trọc, phá lệ cao hứng.

“Không cần, sư gia, ta ở ven đường đã ăn một chút rồi.” Cường đầu trọc một câu sư gia kia gọi rất thân thiết.

“Uông uông uông!” A Hoa bỗng nhiên nhào tới, hướng phía Cường đầu trọc sủa một hồi.

“U a, ngươi cái chó chết, có bản lĩnh ngươi đi ra cho ta.” Cường đầu trọc hướng phía A Hoa vừa trừng mắt.

“Uông uông uông!” A Hoa lại là một hồi sủa.

“Đậu móa, có bản lĩnh ngươi đừng trốn sau lưng sư nãi nãi, tới tới tới, không phục ngươi qua đây.”

“Uông uông uông!”

“Ngươi đi ra cho ta!”

“Uông uông uông!”

“Ngươi cái chó chết, còn sủa ta đánh ngươi a!”

“Uông uông uông!”

...

Lâm Hải vội vàng chạy đến, đem Cường đầu trọc kéo vào gian phòng của mình.

Mẹ nó, cái này một người một chó, mỗi lần gặp gỡ đều như vậy, vừa sáng sớm liền không để người ta yên tĩnh a.

“Đưa di động lấy ra.” Lâm Hải hướng phía Cường đầu trọc khẽ vươn tay.

“A.” Cường đầu trọc rất ngoan ngoãn đưa điện thoại di động qua.

“Ngươi không phải không tin sao? Qua đến chính mình nhìn đi.” Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi ở trên giường nói nói.

Sở Lâm Nhi lười biếng duỗi người một cái, thổi qua tới.

“Y thật sự là Nam Cực Tiên Ông?” Sở Lâm Nhi nhìn ảnh chân dung cùng Nick Name Weachat của Cường đầu trọc, một mặt khó có thể tin.

“Ta còn có thể gạt ngươi sao?” Lâm Hải cố ý giả ra bộ dáng tức giận.

“Trời ạ.” Sở Lâm Nhi bay tới trước mặt Cường đầu trọc, quan sát tỉ mỉ từ đầu đến chân một lần.

“Ông ta, lúc ông ta từ trên Thiên Đình xuống, có phải là người đầu tiên hay không?”

“Ngươi quản người ta xuống đầu tiên hay không làm gì, ngươi liền nói ta lừa gạt hay không lừa ngươi đi?” Lâm Hải làm ra một bộ dáng hiên ngang lẫm liệt.

“Hừ.” Sở Lâm Nhi không để ý tới hắn, trực tiếp bay đi.

Tìm nơi hẻo lánh, Sở Lâm Nhi lấy điện thoại di động ra.

Sở Lâm Nhi: Phụ vương, Nam Cực Tiên Ông ở Thiên Đình đã chuyển thế, con vừa mới gặp qua thân phận chuyển thế của ông ta.

Sở Giang Vương: Chuyện này là thật (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Sở Lâm Nhi: Hoàn toàn chính xác, con đã nghiệm qua Weachat của ông ta.

Sở Giang Vương: Đừng có đả thảo kinh xà (vì răn đe A mà đồng thời cũng khiến cho B đề phòng, cảnh giác. Về sau chỉ việc đưa các biện pháp không chính xác, làm cho đối phương có ý thức cảnh giác, phòng bị), tìm thời cơ phù hợp, nghĩ biện pháp hỏi rõ ràng phương pháp mà ông ta xuống được.

Lâm Hải bên kia, đã đem bí tịch Phật Sơn Vô Ảnh Cước lấy ra.

“Gọi sư phụ lâu như vậy, cũng không thể gọi không, cầm đi đi.” Lâm Hải hướng phía Cường đầu trọc ném đi.

“Cái đồ vật gì?” Cường đầu trọc sững sờ, vội vàng tiếp được.

Khi thấy vài cái chữ to trên bìa sách, con mắt của Cường đầu trọc chợt trợn tròn.

“Phật Sơn Vô Ảnh Cước, ha ha ha, thật sự là Phật Sơn Vô Ảnh Cước!!” Cường đầu trọc nắm chặt bí tịch, lập tức kích động đến hỏng.

“Sư phụ, sư phụ!” Cường đầu trọc hướng phía Lâm Hải, hung hăng cúi đầu.

“Được, trở về hảo hảo luyện tập đi.” Lâm Hải cười phất phất tay.

“Sư phụ, ta quá kích động, ta, ta có thể gọi điện thoại trước sao?” Ánh mắt Cường đầu trọc mang theo chờ đợi.

“Đánh đi.” Lâm Hải hòa ái nói nói.

Có tin tức tốt, ai cũng muốn cùng thân cận người chia sẻ, đây cũng là chuyện thường tình, Lâm Hải cũng muốn nhìn một chút, cú điện thoại này của Cường đầu trọc, là chuẩn bị gọi cho người nào.

Cường đầu trọc cầm điện thoại lên, chỉ chốc lát liền bấm.

“Ha ha, Đỗ Thuần ngươi cái lão già kia, sư phụ đã chính thức truyền võ công của ta, ngươi nhanh nhanh gọi đại sư huynh đi.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống đất, mẹ nó, hắn chẳng thể nghĩ tới, cú điện thoại này của Cường đầu trọc, lại là gọi cho Đỗ Thuần.

“Cường đầu trọc, ngươi ít tại chỗ này đánh rắm đi, ở lúc nào, ta cũng đều là đại sư huynh, ngươi liền làm ngàn năm lão nhị của ngươi đi thôi.” Bên Đỗ Thuần kia, hỏa khí cũng không nhỏ.

“Uy, ngươi cái lão già, có thể giảng chút đạo lý hay không a, có cái thứ tự tới trước tới sau hay không a?”

“Tới trước tới sau cái rắm a, đã sớm cùng ngươi nói, ấn tuổi tác đến!”

“Tuổi tác lớn không nổi a, dám tranh cùng ta, có tin ta đánh ngươi hay không!”

“Đến a, sợ ngươi a, ngươi cái đầu trọc lớn!”

“Thao, ngươi dám công kích thân nhân! Lão tiểu tử ngươi chờ ta!”

…

Cái này hai hàng trực tiếp ầm ĩ lên ở trong điện thoại.

“Ai u ta qua.” Lâm Hải sầu che trán, mẹ nó, hai cái hàng này, thật muốn mệnh a.

Đang muốn để Cường đầu trọc nhanh chóng đem điện thoại treo rồi xéo đi, cửa bỗng nhiên mãnh mẽ bị đẩy ra.

“Ca!” Lâm Vân một mặt hưng phấn xông tới.

Chương 154: Truy Tinh Tộc điên cuồng

“Làm sao vậy Vân Vân?” Lâm Hải một trận kinh ngạc, chính mình còn chưa thấy qua muội muội hưng phấn như thế này.

“Ca! Thần tượng Tần Thụ của ta muốn tới thành phố Giang Nam a, a a a a, ta thật kích động.” Lâm Vân nắm chặt nắm tay nhỏ, hưng phấn thét lên một trận.

Phốc!

Người nào người nào người nào? Tần thú? Mẹ nó còn có người gọi cái tên này?

“Cái kia, Vân Vân a, cái Tần thú này là cái vườn thú nào?”

“Nói cái gì đó, ca, chán ghét! Không cho phép ngươi lấy thần tượng của người ta để nói đùa!” Lâm Vân vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Tần Thụ? Có phải là cái diễn viên thường xuyên có lời đồn cái kia cùng Fan hay không?” Cường đầu trọc ở bên cạnh bỗng nhiên nói nói.

“Uy, ngươi không biết thì đừng nói mò, đó cũng là do Paparazi nói bừa loạn tạo có được hay không, chỉ biết phá hư hình tượng của thần tượng ta, hừ!”

“Sư cô, ta thế nào cảm giác là thật? Nghe nói cái Tần Thụ này, chuyên tìm Fan để ra tay đâu, ta nhớ được có một lần trên TV nói...”

“Uy!” Cường đầu trọc còn chưa nói xong, liền bị Lâm Vân thô bạo cắt ngang, “Không cho phép lại nói nói xấu thần tượng của ta!!!”

“Tốt tốt tốt, sư cô, ta không nói, nhanh thu Sư Tử Hống của ngươi đi.” Màng nhĩ của Cường đầu trọc đều sắp bị phá vỡ.

“Còn có, không được kêu ta là cô! Ta có già như vậy sao?” Lâm Vân chống bờ eo thon, tức giận nói nói.

“Tốt, ta không gọi, sư cô.”

“Nói không gọi, còn gọi!”

“Ta không gọi a, sư cô?”

“A, ngươi còn nói không gọi!!!”

“Ta thật không có gọi a, sư cô!”

“A...”

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn, nhịn không được phốc phốc cười ra tiếng.

Mẹ nó, tràng cảnh rất quen thuộc a.

“Tốt, đừng tranh cãi cái này nữa.” Lâm Hải cố gắng ôm bụng, nín cười ngăn cản.

Mẹ nó, theo con hàng Cường đầu trọc này tranh luận, không đem ngươi tức chết thì không thể.

“Không phải, sư phụ, sư cô nàng không nói đạo lý...”

“Ngươi còn gọi...”

“Sư cô ta không... Ô ô...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Lâm Hải vội vàng đem Cường đầu trọc miệng che, mẹ nó, không xong, tại tiếp tục như thế, cho tới trưa cái gì cũng đừng làm.

“Ca, hôm nay Tần Thụ liền đến, ngươi dẫn ta đi sân bay nghênh đón y đi, có được hay không?” Lâm Vân kéo lại cánh tay Lâm Hải, nũng nịu nói.

“Còn nghênh đón?” Lâm Hải thật không biết muội muội loại Truy Tinh Tộc này, trong đầu cũng đang suy nghĩ cái gì, một cái diễn viên mà thôi, có cần thiết hay không?

“Ai nha, ngươi liền mang ta đi nha, van cầu ngươi, đó là thần tượng của người ta nha, có được hay không vậy, ca ~” Lâm Vân nắm lấy cánh tay Lâm Hải lay lay một hồi.

“Ai nha, đừng lắc, còn lắc nữa liền tan ra thành từng mảnh.”

“Vậy ngươi dẫn ta đi.”

“Tốt tốt tốt, ta dẫn ngươi đi, dẫn ngươi đi còn không được sao?” Dù sao buổi sáng Lâm Hải cũng không có chuyện gì.

“A, quá tốt!!!” Lâm Vân cao hứng nhảy lên cao bao nhiêu.

Chạy đến phòng của mình, Lâm Vân lại chăm chú cách ăn mặc một phen, mới lanh lợi đi ra.

“Đi thôi, ca.”

“U, Vân Vân chúng ta đều thành đại mỹ nữ.” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, hắn một mực đem Vân Vân coi như hài tử, không nghĩ tới mặc cái bộ trang phục này, đã thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

“Sư phụ, các ngươi qua sân bay, vậy ta liền về nhà luyện công qua.” Cường đầu trọc trong lòng còn nhớ thường Phật Sơn Vô Ảnh Cước đâu, đã sớm đợi không được.

Lâm Hải phất phất tay, Cường đầu trọc nhanh như chớp liền chạy.

Lái xe, Lâm Hải lôi kéo Lâm Vân, thẳng đến sân bay quốc tế của thành phố Giang Nam.

Vừa đến sân bay, Lâm Hải liền bị trận thế trước mắt chấn trụ.

“Đậu phộng! Sức ảnh hưởng của một cái diễn viên, thế mà lớn như vậy sao?”

Chỉ gặp cửa ra của sân bay, đã hoàn toàn bị người đông tấp nập phủ kín, từng dãy cảnh sát, đang chạy khắp nơi để duy trì trật tự, hiện trường hỗn loạn đến không được.

“Tần Thụ Tần Thụ, chúng ta yêu ngươi! Tần Thụ Tần Thụ, chúng ta yêu ngươi...”

Một đoàn tiểu cô nương tuổi tác không sai biệt lắm so với Lâm Vân, mặc váy ngắn gợi cảm, trong tay giơ thẻ bài huỳnh quang viết tên Tần Thụ, gần như điên điên cuồng la lớn.

Lâm Hải nhìn lấy, một trận bật cười, mẹ nó người đều còn chưa tới đâu? Có được hay không, có cần kích động như vậy hay không?

“Đậu phộng, Vân Vân ngươi chậm một chút.” Lâm Hải đem xe tấp vào lề, còn không có dừng hẳn, Lâm Vân liền không kịp chờ đợi mà mở cửa xe, đi ra ngoài.

“Ai.” Lâm Hải một trận lắc đầu, thật không hiểu rõ những minh tinh này sao lại có sức hấp dẫn lớn đến như vậy, không phải liền là diễn mấy cái bộ phim truyền hình à, thế mà có thể khiến người ta điên cuồng sùng bái như vậy.

“Ca, chúng ta tới chậm, đều không còn vị trí tốt.” Lâm Vân một bên dùng sức hướng phía trước gạt ra, một bên phàn nàn nói.

“Được, ngay tại chỗ này đi, dựa vào gần như vậy làm gì?” Lâm Hải thật sự là không nghĩ ra, không phải liền là người ta đi ngang qua lúc nhìn một chút à, ở đâu nhìn còn không giống nhau?

Hai người một mực từ buổi sáng đợi đến giữa trưa, lại từ buổi trưa đợi đến xế chiều, Lâm Hải cũng ngủ một giấc trong xe, tỉnh lại liền cái bóng quỷ cũng chưa có thấy.

“Vân Vân, cái Tần Thụ gì kia có phải không đến hay không?” Lâm Hải xuống xe, hướng phía Vân Vân hỏi.

“Đến a.”

“Vậy làm sao đến bây giờ còn chưa gặp?”

“Năm giờ chiều Tần Thụ mới xuống phi cơ a.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống đất, mẹ nó, năm giờ chiều đến, thế mà ngươi để cho ta vừa sáng sớm liền mang ngươi qua đây.

Lâm Hải ngẫm lại cũng là say.

Lại chờ thêm khoảng một giờ.

“Oa, mau nhìn, phi cơ đến!” Không biết là ai kêu lê một tiếng, mọi người nhao nhao ngẩng đầu, hướng phía phi cơ đang hạ xuống nhìn lại.

“A!!! Tần Thụ, ta lập tức liền muốn gặp được ngươi á!!!”

“Tần Thụ, ta yêu ngươi, ta vì ngươi, làm cái gì cũng đều có thể!!”

“Tần Thụ, Tần Thụ, oa...”

Những Fan đang chờ đợi này, nhất thời điên cuồng, có người thậm chí còn kích động oa oa khóc lớn lên.

“Tần Thụ, Tần Thụ...” Lâm Vân cũng ở một bên, nhướn chân, hướng phía phi cơ la to.

“Điên, đều điên rồi.” Lâm Hải cảm giác đám người này, có phải cũng bị tẩy não hay không.

Đám người từ phi cơ hạ xuống liền lâm vào điên cuồng, vô số nữ hài hướng phía lối ra chen chúc mà đi, cảnh sát cùng các nhân viên an ninh tranh thủ thời gian xếp thành bức tường người, dùng sức ngăn trở.

“Ra ngoài rồi, ra ngoài rồi!” Lại là một mảnh tiếng thét chói tai đinh tai nhức óc, đám người càng điên cuồng hơn.

“Tránh ra, tránh hết ra!” Mấy người đại hán mặc áo đen mang kính râm màu đen, mười phần thô lỗ xô đẩy đám người, hộ tống một cái nam tử trẻ tuổi mặc sơmi hoa ở chính giữa, từ lối ra của khách quý đi tới.

“A!!! Tần Thụ, Tần Thụ!!!!”

“Tần Thụ, ta yêu ngươi!!!”

“Tiểu Thụ Thụ, ta muốn vì ngươi sinh khỉ con!!!”

Một đoàn nữ hài, dùng sức xông về phía trước, cản cũng đỡ không nổi.

“Lui về sau, đều lui về sau!” Nhóm hộ vệ áo đen đối với những Fan nữ này, không phải cái mũi không phải mặt, dùng sức hướng về sau đẩy một cái.

“Tiểu Thụ Thụ, ôm ta một cái, ôm ta một cái a...”

“Tiểu Thụ Thụ, van cầu ngươi ký cái tên cho ta đi...”

Lâm Hải ở bên cạnh nghe, một trận bạo mồ hôi, nhìn bọn nữ hài này, cũng rất thanh xuân rất chói lọi, thế nhưng là mẹ nó mặt mũi đều đi đâu rồi?

“Tiểu Thụ Thụ, ôm ta a!” Bỗng nhiên một cái giọng cao âm nữ từ vang lên sau lưng Lâm Hải.

“Trời ạ, thật ngay thẳng, thật là hán tử hào sảng!” Lâm Hải quay đầu, một nữ tử mập mạp, xông mở đám người đến phía trước, một tay kéo xuống cái áo mà chính mình đang mặc.

“Tiểu Thụ Thụ, tới đi, thô lỗ một chút.”

Nữ tử mập mạp còn chưa nói xong, liền bị một bàn tay của bảo tiêu đẩy trên mặt, quẳng xuống đất, còn thuận thế nện vào hai cái.

“Lui ra phía sau, lui ra phía sau, cẩn thận dẫm lên người!” Cảnh sát xem xét, hỏng.

Vội vàng chạy tới, đem nữ tử mập mạp cùng người ngã sấp xuống liều mạng ngăn ở phía sau, nếu không người phía sau xông lại, không dẫm chết cả hai thì không được.

Mặ dù cảnh sát xử trí quả quyết, nhưng có mấy cái thằng xui xẻo vẫn là bị giẫm mấy chân, trên thân mỗi người là một mảnh dấu chân lớn.

Nữ tử mập mạp vừa ra, tràng diện liền loạn một chút.

Bỗng nhiên, một người bộ dáng học sinh, gạt mở đám người vọt tới phía trước nhất.

“Thụ Thụ thân ái, người ta tới rồi.”

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lên, đậu phộng, lại là người này!

Chương 155: Người may mắn cuối cùng

Một cái nam sinh mọc đầy râu quai nón, điên cuồng vọt tới phía trước nhất của đám người.

“Tiểu Thụ Thụ, người ta yêu ngươi, yêu chết ngươi!”

Chỉ là cái này mới mở miệng, tiếng nói so nữ nhân còn bén nhọn hơn, để Lâm Hải không khỏi nổi da gà cả người.

Đậu phộng, cái nương pháo này, mẹ nó xứng đáng với một mặt đầy râu quai nón của ngươi sao?

“Cường Cường, ngươi trở lại cho ta, cái Tần Thụ này có cái gì tốt, so với lão nương còn kém xa!” Một cái nữ sinh có kiểu tóc quái dị, nhéo lỗ tai Lưu Chí Cường, liền kéo y lại.

“Ai u, Hồng lão đại, ngươi buông người ta ra, người ta muốn cùng Thụ Thụ ôm một cái á.” Lưu Chí Cường không ngừng giãy dụa.

“Ôm em gái ngươi, muốn ôm thì ôm ta, đến a, ta so với tên kia còn mềm hơn nhiều.” Hồng lão đại đưa tay cho Lưu Chí Cường một cái vỗ vào ót.

“Ha ha, cặp đôi dở hơi.” Lâm Hải cười rộ lên.

“A? Ngươi cái đần độn này cũng ở đây sao?” Hồng lão đại phát hiện ra Lâm Hải, níu lấy lỗ tai Lưu Chí Cường chen qua.

“Đậu phộng, ngươi muốn làm gì?” Lâm Hải vội vàng bày ra tư thế, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Ngươi kích động cái cọng lông a, ngươi cho rằng tại trong mắt lão nương, ngươi có thể mạnh hơn một con chó a?” Hồng lão đại khinh bỉ bĩu môi một cái.

Nhật! Lâm Hải mặt xạm lại, mẹ nó, thế mà bị khinh bỉ.

“Con chó kia của ngươi đâu, lúc nào mang ra cho lão nương chơi đùa?”

“Thật muốn mang ra, người nào chơi người nào còn chưa nhất định đây.” Lâm Hải bĩu môi một cái.

“Này tốt, lão nương còn không có bị chó chơi qua đâu, thật đúng là muốn thử xem đây.”

Phốc! Quá bưu hãn a, đây là nữ nhân sao?

Lâm Hải trực tiếp im lặng.

“Các Fan hâm mộ thân ái của ta, các ngươi tốt à, ta yêu các ngươi!” Lúc này, Tần Thụ tại phía dưới che chở của một đám bảo tiêu, đi tới, mỉm cười hướng phía Fan không ngừng hôn gió, vô cùng phong tao (*lẳng lơ).

“Tần Thụ, Tần Thụ! Ta yêu chết ngươi á!”

“Tiểu Thụ Thụ, đây là quần lót ta tự tay làm cho ngươi, ngươi nhanh thử một chút đi.”

“Tiểu Thụ Thụ, gian phòng 438 quán rượu Hán Đình, ta chờ ngươi nha!!!”

Nhất cử nhất động của Tần Thụ, cũng dẫn động tâm của đám nữ hài này, nhẹ nhàng hôn gió một trận, lần nữa để đám người điên cuồng lên.

“Ừm?” Lâm Hải chợt phát hiện, ở lối ra phổ thông sân bay, có một đám ăn mặc trang phục binh lính Duy Hòa, đang có thứ tự đi tới.

Chỉ là, chung quanh bọn họ, lại có vẻ phá lệ quạnh quẽ.

Trừ mấy cái quân quan thân thể mặc quân trang cùng nữ binh ôm lấy hoa tươi nghênh đón, bên cạnh còn dựng thẳng một bức hoành phi “Hoan nghênh dũng sĩ Duy Hòa khải hoàn trở về” ra, cũng chỉ có mấy cái lão nhân cao tuổi, ngừng chân ở đó xem xét.

Lâm Hải không khỏi thở dài một tiếng, mẹ nó, một cái diễn viên mà thôi, thế mà so với anh hùng khải hoàn còn muốn được hoan nghênh hơn nhiều.

Dân tộc này, đến cùng làm sao vậy?

“Vì ngỏ ý cảm ơn với sự nhiệt tình của mọi người, các Fan thân ái của ta, ta quyết định, hiện trường chọn lựa mười Fan, đêm nay cùng ta đi ăn tối cùng một chỗ.”

Tần Thụ vừa mới nói xong, đám Fan hâm mộ hoàn toàn điên cuồng.

“Tiểu Thụ Thụ. Chọn ta chọn ta!!!”

"Tiểu Thụ Thụ, nơi này, ta biết thổi sáo đàn hát, mọi thứ tinh thông..."

"Tiểu Thụ Thụ, lưng eo của ta đặc biệt tốt, chọn ta ngươi sẽ không hối hận!!!"

...

Phốc!

Lâm Hải một trận lắc đầu, cái này mẹ nó đều là cái gì a, còn lưng eo tốt, ngươi coi là tuyển tiểu thư sao?

"Tần Thụ, chọn ta, chọn ta!!!"

"Ai u ta qua!" Bên tai Lâm Hải rít lên một tiếng, kém chút đem màng nhĩ bị phá vỡ.

Quay đầu nhìn Lâm Vân ánh mắt bốc lửa, Lâm Hải cảm giác muội muội của mình có phải mê muội hay không.

"Cái Fans này, ngươi rất may mắn, thành mỹ nữ đầu tiên có thể cùng ta đi ăn tối." Tần Thụ bỗng nhiên hướng phía một mỹ nữ ăn mặc bại lộ gợi cảm nhướn chân mày.

"A, là ta sao? Ta được tuyển chọn, ta được tuyển chọn a!" Mỹ nữ hai tay che miệng, kích động đến không xong.

Một cái bảo tiêu đưa tay đem mỹ nữ kéo vào phạm vi, Tần Thụ nắm bả vai trần trụi của mỹ nữ, nhẹ khẽ vuốt vuốt, mỹ nữ hạnh phúc đến mức ở tại chỗ chảy nước mắt, kém chút thì ngất xỉu.

"Chúc mừng ngươi, là người thứ hai!"

"Ngươi, người thứ ba!"

"Vị mỹ nữ kia, ngươi rất may mắn a, người thứ tư!"

…

Tần Thụ không ngừng điểm người trong đám Fan, mỗi khi điểm đến một cái bên trong, người bị điểm trúng đều rít lên một tiếng, hạnh phúc đến nước mắt chảy ròng.

Mà người không bị điểm trúng, theo danh ngạch càng ngày càng ít, từng cái khẩn trương đến mức thân thể cũng run rẩy lên, thở mạnh cũng không dám.

“Ngươi, là người thứ tám.”

“Vị mỹ nữ kia, danh ngạch thứ chín là về ngươi nha.”

“Còn lại một cái danh ngạch, nhìn xem con đó may mắn cuối cùng này, sẽ rơi vào trên thân vị mỹ nữ nào.” Tần Thụ dừng lại, hai con mắt hướng phía đám người nhìn lại.

“Chọn ta à, Tiểu Thụ Thụ!!”

“Tiểu Thụ Thụ, chọn ta đi, van cầu ngươi á!”

“Tiểu Thụ Thụ, ta buổi sáng đã đặc biệt tắm rửa sạch sẽ, nhanh chọn ta à.”

Chỉ còn thừa thời cơ sau cùng, đám Fan hâm mộ cũng điên cuồng, từng cái cầm ánh mắt khát vọng nhìn qua Tần Thụ, điên cuồng hét to.

“Ừm?” Ánh mắt của Tần Thụ, bỗng nhiên dừng lại tại trên thân Lâm Vân.

“Chúc mừng ngươi, Nữ thần may mắn của ta, trở thành người sở hữu danh ngạch cuối cùng.”

“A! A a a a! Ngươi là nói ta sao?” Lâm Vân che miệng, kích động không thể tin được.

“Không sai, chính là ngươi! Người may mắn cuối cùng.” Tần Thụ mỉm cười.

“Ca, ta được tuyển chọn, ta được tuyển chọn a, ngươi nghe được không, ca!!!” Lâm Vân phảng phất như phát điên, lôi kéo cánh tay Lâm Hải, khuôn mặt nhỏ cũng hồng.

“Ai.” Lâm Hải thở dài một tiếng, chẳng phải là cùng một chỗ ăn một bữa cơm à, cần thiết như vậy hay không?

“Này liền đi đi.” Lâm Hải hướng phía Lâm Vân khoát tay chặn lại, bất kể nói thế nào, nhiều Fan như vậy, Lâm Vân lại được tuyển chọn, cũng coi là may mắn đi.

Mười cái Fan, cùng Tần Thụ cùng một chỗ, bị bảo tiêu vây quanh, tại trong ánh mắt hâm mộ đố kỵ hận của vô số Fan mà rời đi sân bay, đi đến bên trên một chiếc xe Casta, lái đi.

“Tiểu Thụ Thụ, vì cái gì không chọn người ta, người ta là thật tâm yêu ngươi, quá thương tâm, ô ô ô...”

“Khóc cái quỷ gì mà khóc, không nhìn người ta chọn đều là mỹ nữ sao? Đi, theo lão nương qua phòng trò chơi.” Lưu Chí Cường một thanh nước mũi một thanh nước mắt, bị Hồng lão đại nhéo lấy lỗ tai lôi đi.

Nói người nói vô tâm, người nghe hữu ý, một câu của Hồng lão đại, để Lâm Hải bỗng nhiên tỉnh táo.

Đậu móa, mười người mà cái Tần Thụ này chọn, xác thực đều là mỹ nữ a, một cái nam nhân hoặc nữ nhân bình thường dáng dấp đều không có, tiểu tử này không phải là có ý đồ gì a?

Như thế Vân Vân chẳng phải là muốn ăn thiệt thòi?

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải lại lắc đầu.

Tần Thụ nói sao cũng coi như cái nhân vật công chúng, huống chi cũng không phải chỉ có một mình Vân Vân đi, sẽ không có chuyện gì.

Lại nói, chọn mỹ nữ cùng nhau ăn cơm, cũng là chuyện thường tình, đổi thành chính mình, cũng sẽ không chọn mấy cái đại lão gia hoặc là gái xấu, như thế còn chưa đủ ngán sao.

Vừa nghĩ như thế, Lâm Hải cũng yên lòng, lái xe rời đi sân bay.

Khách sạn Thiên Hối Quốc Tế, trước cửa giăng đèn kết hoa, bên trên đèn Led của đại sảnh, đang hiện ra những chữ đỏ lớn “Nhiệt liệt hoan nghênh giám khảo của thi đấu Thanh Ca lần thứ sáu của thành phố Giang Nam vào ở khách sạn Thiên Hối Quốc Tế”, mấy cái bảo an cẩn thận tỉ mỉ đứng tại cửa ra vào, thần sắc vô cùng khẩn trương.

“C-K-Í-T..T...T!” Tiếng thắng xe vang lên, chiếc Casta dừng lại, một cái bảo an vội vàng chạy qua mở cửa.

“Các mỹ nữ, đến gian phòng nghỉ ngơi, chúng ta ban đêm gặp.” Tần Thụ cùng mười cái Fan chào hỏi, tại dưới chỉ huy của nhân viên công tác, rời đi.

Lâm Vân cùng các nữ hài kia ở cùng một chỗ, bị một cái nhân viên phục vụ đưa đến gian phòng nghỉ ngơi, rất nhanh, mấy cái cô gái líu ríu, thật hưng phấn trò chuyện, nội dung câu câu không rời khỏi Tần Thụ.

Tần Thụ đi theo nhân viên công tác, một mực lên lầu bốn, ra khỏi thang máy, chỗ góc rẽ kém chút cùng một người trẻ tuổi đụng vào nhau.

“Đậu phộng, ngươi bị mù a, ngươi...” Tần Thụ há mồm mắng được một nửa, lời nói liền nghẹn trở về, sau đó thay đổi thành một nụ cười ti tiện.

“Mạnh, Mạnh thiếu, ngài cũng ở đây a?”

Chương 156: Mấy người các ngươi cùng lên đi

“Đậu phộng, là tiểu tử ngươi? Tối nay không phải lại muốn cùng Fan nữ chơi vật lộn a?” Mạnh Húc nghiền ngẫm nói nói.

“A, Mạnh thiếu, bị chê cười, bị chê cười.” Tần Thụ có chút xấu hổ cúi đầu khom lưng nói.

“Thao, ta nói ngươi về sau có thể chơi cao đoan một chút hay không, cùng người bình thường chơi, có ý gì?” Mạnh Húc bĩu môi một cái.

“Vâng vâng vâng, Mạnh thiếu giáo huấn đúng, Mạnh thiếu lần này, là bồi Triệu Dĩnh đến?”

“Ba!” Mạnh Húc trực tiếp cho Tần Thụ một bạt tai, đem Tần Thụ đánh vang.

“Cút mẹ mày đi, Triệu Dĩnh là để ngươi gọi sao? Về sau gọi Nữ thần, có nghe hay không!”

“Vâng vâng vâng, Nữ thần, Nữ thần.” Tần Thụ bụm mặt, cười theo nói.

“Hứ.” Cái mũi Mạnh Húc hừ một cái, nghênh ngang rời đi.

“Mẹ nó, trước kia đều là trực tiếp gọi Triệu Dĩnh có được hay không, lúc nào lại đổi thành Nữ thần.” Không duyên cớ chịu một bàn tay, phiền muộn của Tần Thụ cũng đừng nói đến.

Nhân viên phục vụ trực tiếp đem Tần Thụ đưa đến cửa phòng yến hội, đi vào, Tần Thụ liền chạy chậm đến phía một người nam nhân trung niên mà đi.

“Ai nha, Vương tổng, ngài đã sớm đến.” Tần Thụ một trận cúi đầu khom lưng.

“Ừm, Tiểu Tần a, ngồi đi.” Vương Long hướng phía bên cạnh giương lên cái cằm.

“U, Vương tổng, vị này chính là cái áo mũ Tần thú gì kia a?” Bên cạnh Vương Long, Diệp Tử Minh ngạo mạn nhấc mắt lên.

Tần Thụ nghe xong, liền muốn nổi giận.

Nào nghĩ đến, Vương Long mở miệng trước.

“Ha ha, Diệp thiếu gia thật sự là hài hước, y là Tần Triều Tần, còn gọi làThụ Thụ, danh tự quả thật có chút để cho người ta dễ dàng sinh ra hiểu lầm.”

Nói xong, Vương Long lại đem đầu chuyển hướng sang Tần Thụ.

“Tiểu Tần a, vị này là Diệp thiếu gia Diệp Tử Minh của tập đoàn Diệp thị thành phố Giang Nam, cũng là nhà tài trợ độc nhất vô nhị của lần thi đấu Thanh Ca này, mau chạy tới đây chào hỏi.”

Tần Thụ nghe xong, đậu phộng, cảm tình đây là Thần Tài a, vậy cũng không thể tùy tiện cùng người ta nổi giận.

“Nguyên lai là Diệp thiếu gia a, hạnh ngộ hạnh ngộ.” Tần Thụ lại là một trận cúi đầu khom lưng.

“Ha ha, đi một bên chơi đi, nơi này mỹ nữ như mây, cũng đừng có lỗi với danh tự của ngươi a?” Diệp Tử Minh cực độ khinh thị phất phất tay.

“Ai, tốt, vậy Diệp thiếu gia cùng Vương tổng, các ngươi bận bịu, ta qua bên kia ngồi một chút.” Tần Thụ hướng phía hai người hạ eo, rời đi.

Trong phòng yến hội, cơ bản đều là giám khảo của lần thi đấu Thanh Ca này, mười cái ngôi sao, giữa mọi người coi như chưa quen thuộc, cũng đều biết, trong lúc nhất thời, chào hỏi lẫn nhau, không khí mười phần hòa hợp.

“Diệp thiếu gia, yến hội chừng nào thì bắt đầu?” Một cái nhân viên phục vụ đi tới, hướng Diệp Tử Minh cúi đầu nói.

“Chờ một chút, Mạnh thiếu còn chưa có trở lại.” Diệp Tử Minh phất tay đem nhân viên phục vụ đuổi đi.

“Ta nói Vương tổng, cái Triệu Dĩnh này, mặc dù là ngôi sao ca nhạc đang hot, nhưng giá đỡ cũng không trở thành lớn như vậy đi, liền ngươi cũng không với tới nàng?” Diệp Tử Minh nghiền ngẫm hướng phía Vương Long hỏi.

“Ai.” Vương Long thở dài, “Diệp thiếu gia ngươi có chỗ không biết, cái Triệu Dĩnh này, là người mà Mạnh thiếu coi trọng, hết lần này tới lần khác Mạnh thiếu lại không thích dùng sức mạnh, nhất định phải dựa vào thủ đoạn bình thường đuổi tới Triệu Dĩnh, cứ như vậy, ngược lại thành Hộ Thân Phù của Triệu Dĩnh, có Mạnh thiếu ở đây, ai cũng không dám bắt nàng thế nào, nếu không, ta làm sao tha cho nàng ta càn rỡ như thế.”

“Há, nguyên lai là chuyện như vậy.” Diệp Tử Minh nhướng mày, gật gật đầu.

“Vậy ngươi xem Mạnh thiếu có thể đem nàng cầm đến hay không?”

“Ta nhìn quá sức.” Vương Long lắc đầu.

Quả nhiên, Vương Long vừa dứt lời, chỉ thấy Mạnh Húc ủ rũ đi tới.

“Mạnh thiếu.” Vương Long vội vàng ưỡn lấy vẻ mặt vui cười nghênh đón.

“Thế nào, Mạnh thiếu?” Diệp Tử Minh cũng đứng dậy nghênh tới, nụ cười trên mặt có chút hèn mọn.

“Thao, đừng đề cập, đậu móa, không cần đợi nữa, bắt đầu đi.” Mạnh Húc không ngừng bước, trực tiếp ngồi vào trên ghế sa lon ở giữa.

Diệp Tử Minh vội vàng kêu lên một cái nhân viên phục vụ, phân phó yến tiệc bắt đầu.

“Mạnh thiếu, ta đại biểu cho Diệp gia chúng ta, hoan nghênh ngươi đến thành phố Giang Nam, ngươi tại thành phố Giang Nam, có gì cần, cứ việc cùng ta nói, không phải Diệp Tử Minh ta nói ngoa, tại thành phố Giang Nam, còn không có sự tình mà ta không làm được.” Diệp Tử Minh bưng lên ly rượu vang đỏ, hướng phía Mạnh Húc nâng nâng.

“Nói hay, nói hay.” Mạnh Húc mặt ủ mày chau cùng Diệp Tử Minh chạm cốc.

“Thế nào, Mạnh thiếu tâm tình không tốt a?” Một cái nữ nhân bộ dáng thanh thuần, bưng chén rượu đi tới, đặt mông ngồi tại bên cạnh Mạnh Húc, đem thân thể dựa vào gần.

Nhìn thấy nữ nhân này, mấy cái phục vụ sinh phục thị bên cạnh, tâm tình liền trở nên kích động.

Đậu móa, ngôi sao điện ảnh Tô Thất đang hot a, một mực lấy hình tượng Nữ thần thanh thuần xuất hiện tại bên trong màn ảnh, là Nữ thần trong lòng vô số nam nhân a.

Mạnh Húc một tay kéo lấy Tô Thất.

“Đậu móa, bản thiếu gia rất không vui, đêm nay phải phát tiết thật tốt một phen.” Mạnh Húc vừa nói, tay liền không ở yên.

“Chán ghét!” Tô Thất diện mạo ngậm xuân liếc Mạnh Húc một chút.

Mấy cái phục vụ sinh cũng nhìn ngốc, cái này, đây là cái Nữ thần thanh thuần trong TV kia sao?

Rầm rầm, các phục vụ nuốt nước bọt, nhao nhao tưởng tượng lấy, nếu nam nhân kia là mình, tốt biết bao nhiêu a.

“A, Mạnh thiếu, ta xin lỗi không tiếp được một chút, qua bên kia chào hỏi với những người trong ban giám khảo đã.” Diệp Tử Minh rất có nhãn lực mà đứng lên.

“Đi thôi đi thôi.” Mạnh Húc không ngẩng đầu phất phất tay, miệng rộng trực tiếp dán lên cổ Tô Thất.

“Mạnh thiếu, ta cũng xin lỗi không tiếp được một chút.” Vương Long nhìn bộ dáng hưởng thụ củaTô Thất, tâm lý ngứa một trận, đậu móa, cái cô nàng này mình cũng còn không có chơi qua đây.

“Các vị đại minh tinh, ăn được chơi tốt.” Diệp Tử Minh bưng chén rượu, không ngừng hướng phía những minh tinh trong ban giám khảo nói nói.

“Diệp thiếu gia.” Một nữ nhân trẻ tuổi ăn mặc bại lộ, trang điểm dày đặc giữ chặt cánh tay Diệp Tử Minh, “Đừng quên ngươi đã đáp ứng người ta.”

Nữ nhân nói xong, trực tiếp dán tại trên thân Diệp Tử Minh.

“Thao, ngươi cái tiểu tao hóa, không quên, đi theo ta.” Diệp Tử Minh đưa nàng ta ôm ở trong ngực, đưa đến trước mặt mấy cái ngôi sao đang tụ cùng một chỗ nói chuyện.

“Các vị đại minh tinh, nghệ thuật gia, quấy rầy một chút.”

“U, Diệp thiếu gia, nhanh ngồi.” Mấy cái diễn viên tuổi hơn năm sáu mươi tuổi vươn tay, vội vàng nhường ra cái vị trí cho Diệp Tử Minh.

Diệp Tử Minh cũng không khách khí, đặt mông ngồi ở kia.

“Cái này là bằng hữu của ta, gọi là Trịnh Sảng, cũng là tuyển thủ dự thi của thi đấu Thanh Ca lần này, các vị ngôi sao nghệ thuật gia, nên làm như thế nào, không cần ta nói nhiều đi.”

“Trịnh Sảng xin nhờ các vị nghệ thuật gia tiền bối.” Diệp Tử Minh giới thiệu xong, Trịnh Sảng vội vàng hướng phía mấy cái lão minh tinh hiển lộ nụ cười ngọt ngào mê người.

“A, dễ nói, dễ nói, nhanh ngồi xuống, ngồi xuống rồi nói.” Tên tuổi hoa khôi yêu diễm của Trịnh Sảng không phải là nói không, tùy tiện một nụ cười, một ánh mắt, liền đem mấy cái lão sắc quỷ trước mắt này mê đến thần hồn điên đảo.

“Cảm tạ các vị tiền bối.” Trịnh Sảng lắc lắc bờ eo thon, ngồi xuống sát bên một cái lão minh tinh.

Cảm nhận được bên người truyền đến mùi nước hoa, xương cốt của lão minh tinh nhất thời cũng xốp giòn.

“Ta nói, ngươi ngồi ở chỗ này, có thể được hạng nhất a?” Diệp Tử Minh ở bên cạnh âm dương quái khí nói nói.

“Diệp thiếu gia, người ta là lần thứ nhất gặp được đại minh tinh, đây không phải khẩn trương nha.” Trịnh Sảng ỏn ẻn ỏn ẻn nói, sau đó nâng lên cái mông, một chút liền ngồi ở trên đùi của lão minh tinh bên người.

“Ai u, ai u...” Lão minh tinh này cũng ngốc, hai cánh tay luống cuống, cũng không biết thả ở chỗ nào.

“Lý lão, đến lúc đó ngươi cũng phải chiếu cố người ta nhiều hơn a.” Trịnh Sảng khẽ cắn vành tai của Lý lão, hướng phía trong lỗ tai nhẹ nhàng thổi khí.

“A, dễ nói, dễ nói.” Thanh âm Lý lão cũng run rẩy.

“Ha ha, chán ghét.” Trịnh Sảng hờn dỗi một tiếng, ôm lấy cổ Lý lão.

Mấy cái lão minh tinh bên cạnh, nhìn trợn cả mắt lên, từng cái nóng bỏng nhìn chằm chằm vào Lý lão cùng Trịnh Sảng đang triền miên, nuốt nước bọt rầm rầm.

“Lưu lão, đến lúc đó ngươi cũng phải giúp ta nha.” Trịnh Sảng chú ý tới dị thường ở bên này, quay đầu lại, cánh tay nhỏ và dài mảnh vỗ lên bên trên mặt mo của một lão minh tinh đeo kính bên cạnh Lý lão.

“Đó là nhất định, nhất định giúp, nhất định giúp.” Lưu lão vội vàng đem tay nhỏ của Trịnh Sảng nắm lấy trong tay, không ngừng xoa nắn.

“Được, các ngươi chậm rãi câu thông đi.” Diệp Tử Minh thấy không sai biệt lắm, đứng dậy liền đi.

“Diệp thiếu gia đi thong thả a.”

“Diệp thiếu gia đi thong thả.”

Mấy cái lão minh tinh vội vàng cười theo, hạ thấp người đưa tiễn.

Diệp Tử Minh vừa đi, diện mục chân thật của đám lão già này liền lộ ra.

“Tiểu Sảng a, bên trên thi đấu Thanh Ca, một phiếu của ta cũng rất quan trọng a.”

“Ta cũng vậy a, trước đó còn có cái nữ tuyển thủ đánh chào hỏi với ta, ta đang lo lắng muốn giúp nàng ta hay không đây.”

…

Trịnh Sảng chỗ nào còn không hiểu ý nghĩ của những lão gia hỏa này.

Nghiêng đầu sang chỗ khác hướng phía bốn năm cái lão đầu này liếm liếm bờ môi.

“Các vị nghệ thuật gia tiền bối, hiện tại cũng không còn người ngoài, từng cái cũng đừng giả trang nữa, mấy người các ngươi cùng lên đi.”

Chương 157: Điên, toàn bộ đều điên!

Lời nói của Trịnh Sảng, lập tức đem thú dục trong lòng mấy lão già kích thích tới.

Hiện tại nào còn có dư cái thân phận ngôi sao gì a, tại trước mặt tiểu yêu tinh Trịnh Sảng này, tất cả đều là cẩu thí.

Từng cái tranh nhau chen lấn, hoàn toàn không có hình tượng gì có thể nói.

Tràng diện hỗn loạn, để mấy cái phục vụ sinh bên cạnh, ngốn từng ngụm nước bọt lớn, trong lòng hâm mộ đến không được.

“Lão Lý, lão Vương, chúng ta vẫn là tìm cái gian phòng đi.” Một cái lão đầu gầy trơ, có chút nhịn không được, chuẩn bị đến súng thật đạn thật.

“Tốt, chúng ta qua nói một chút cùng Diệp thiếu gia đi.”

“Lão Vương, ngươi đi nói đi.”

“Thao, các ngươi mấy lão già này.” Vương Đại Vĩ buồn bực đứng lên, hướng phía Diệp Tử Minh cách đó không xa đi đến.

“Cái áo mũ Tần thú kia a, bản thiếu gia lần này cho ngươi năm mươi triệu phí xuất tràng, cũng không thể cho không ngươi a?” Diệp Tử Minh đang ôm một cái nữ hầu hạ, cà lơ phất phơ cùng trò chuyện Tần Thụ ở bên cạnh.

“Không, không, giá cả đã rất cao, Diệp thiếu gia.” Tần Thụ cười theo nói nói.

“Được, hiểu được thỏa mãn, không tệ, hảo hảo phát triển, có tiền đồ.” Diệp Tử Minh vừa nói, vừa móc ra một điếu thuốc.

“Ha ha, Diệp thiếu gia khích lệ.” Tần Thụ vội vàng đứng lên đến, thân thủ giúp Diệp Tử Minh đốt thuốc.

“Diệp thiếu gia.” Vương Đại Vĩ vừa vặn đi đến trước mặt, nghe được đối thoại trước đó, trong lòng nhất thời một trận không thoải mái.

“U, cái này không phải là Vương lão nghệ thuật gia sao? Làm sao, chơi không thoải mái? Trên mặt giống như cha chết vậy?” Con mắt Diệp Tử Minh nhếch lên, bắt chéo hai chân nói nói.

Lời nói của Diệp Tử Minh, kém chút đem Vương Đại Vĩ tức đến té ngã, thật sâu hút hai cái, mới đem hỏa khí trên đầu trái tim đè xuống.

“Diệp thiếu gia, vừa rồi ngài nói, cho Tần Thụ năm mươi triệu phí xuất tràng? Vậy tại sao mấy cái chúng ta, đều là mỗi người hai triệu? Đều là giám khảo, chênh lệch này cũng quá lớn a?” Vương Đại Vĩ một mặt bất mãn nói nói.

Diệp Tử Minh nghe xong, cọ cái liền đứng lên, phun ra một làn sương thuốc lá tại trên mặt Vương Đại Vĩ.

“Khụ khụ khụ... Diệp thiếu gia ngươi làm cái gì vậy?” Vương Đại Vĩ bị hun đến ho khan một trận.

“Thao, cho các ngươi mặt mũi mà còn không cần đúng không? Hai triệu vẫn còn chê ít? Một đám lão già hơn mấy chục năm kia, thật đúng là vẫn đem mình làm bảo à, đừng nói hai triệu, trừ ta, hai mươi vạn cũng không ai cho các ngươi, thích làm liền làm, không thích làm liền cút!”

“Diệp thiếu gia, ngươi nhìn ngươi đừng vội a, ta liền tùy tiện hỏi một chút, kia cái gì, mấy người chúng ta hơi mệt, về phòng nghỉ ngơi trước.” Vương Đại Vĩ thấy Diệp Tử Minh nổi giận, vội vàng xoay người cười cười, xám xịt rời đi.

“Đi thôi, trở về phòng hảo hảo chơi!” Vương Đại Vĩ trở về, hướng phía mấy lão già còn lại cùng Trịnh Sảng hất đầu.

Nhìn Trịnh Sảng uốn éo uốn éo cái mông nhỏ, trong lòng Vương Đại Vĩ thầm mắng.

Đậu móa, để tên hỗn đản Diệp Tử Minh kia mắng một trận, đêm nay không ở trên thân cái tiểu tao hóa này tìm trở về thì không được.

Mấy lão già vừa đi, phòng yến hội rộng rãi nhiều chức năng, chỉ còn lại vụn vặt lẻ tẻ một số người.

Mạnh Húc đã đem Tô Thất đè xuống ghế sa lon, y phục trên người lộn xộn không chịu nổi.

“Mạnh thiếu, Mạnh thiếu.” Gặp Mạnh Húc vừa chuẩn bị đưa tay xé y phục, Tô Thất vội vàng cản lại.

“Làm sao?” Mạnh Húc không biết vì sao.

“Mạnh thiếu, người ta tốt xấu gì cũng là cái ngôi sao, cũng coi như nhân vật công chúng đâu, ở chỗ này không tốt lắm đâu, ngươi nhìn phía sau.” Tô Thất dùng thanh âm ngọt nị dính dính nói nói.

Mạnh Húc ngẩng đầu xem xét, đậu phộng, con mắt của mấy cái phục vụ sinh phía sau thẳng tăm tắp nhìn chằm chằm vào thân thể Tô Thất, nước miếng cũng chảy ra.

“Thao, một bọn sắc lang. Đi, Thất Thất, chúng ta qua gian phòng, không cho bọn chúng nhìn.” Mạnh Húc chửi một câu, ôm Tô Thất đi.

“Nhật, ngươi tại chỗ này chơi thoải mái đến không được, chúng ta ngay tại nhìn chỗ này một chút, qua xem qua nghiện, liền chửi chúng ta là lưu manh, quá không có lương tâm a.” Mấy cái phục vụ sinh đối với Mạnh Húc xem thường một trận.

“Diệp thiếu gia, thời gian không còn sớm, ta cũng đi nghỉ ngơi, Tiểu Tuyết, đêm nay ngươi bồi Diệp thiếu gia.” Lại một lát nữa, Vương Long hướng phía Diệp Tử Minh chào hỏi, lưu lại một gọi ngôi sao hạng ba gọi là Lý Tuyết, chính mình ôm một cái khác cũng đi.

“Ha ha, ngươi khỏi cần nói nói, bổn công tử đã lớn như vậy, cái nữ nhân gì đều đã chơi qua, vẫn thật là chưa từng chơi qua ngôi sao, đi, để bổn công tử nếm thử, ngôi sao đến tột cùng là cái mùi vị gì.” Diệp Tử Minh ôm Lý Tuyết vóc người nóng bỏng cũng rời đi.

Tần Thụ quét mắt một vòng nhìn bốn phía, người trên cơ bản đã đi hết, liền thừa lại chính mình.

“Thao, một đám sắc quỷ.” Tần Thụ nói thầm một tiếng, lại uống chút rượu, mới lảo đảo về phòng của mình.

“Đi, đem mười cô gái ta mang đến gọi tới phòng ta.” Trở về phòng, Tần Thụ hướng phía phục vụ sinh hầu hạ mình phân phó nói.

Chỉ chốc lát, mười cô gái vừa hưng phấn vừa kích động đi tới.

“Tiểu Thụ Thụ...” Thấy Tần Thụ cởi giày, nằm tại trên giường lớn rộng rãi thoải mái dễ chịu, trong lòng các cô gái khuấy động một trận.

“A..., nhanh như vậy liền đến?” Tần Thụ mãnh mẽ từ trên giường nhảy dựng lên.

“Các mỹ nữ Fan thân ái của ta, còn đang chờ cái gì? Mau đến ôm ấp của ta đi, oa cáp cáp...” Tần Thụ đột nhiên đem áo xé rách ra, một mặt điên cuồng.

“A!!!” Mấy cô gái sững sờ, sau đó điên cuồng kêu lên.

“Thụ Thụ, ta tới rồi!” Một cô gái dẫn đầu dốc sức lao qua.

“Ngao!” Ánh mắt Tần Thụ lộ ra quang mang hưng phấn, ở trên giường điên cuồng uốn éo.

Nữ hài cơ hồ dán tại trên thân Tần Thụ, cùng Tần Thụ mặt đối mặt, tóc mai kề tóc mai, một số động tác cảm thấy khó xử, nhìn mấy cô gái mặt đỏ tới mang tai.

“Tiểu Thụ Thụ, đêm nay ngươi là của ta!” Lại một cô gái điên cuồng.

“Tiểu Thụ Thụ, ta tới.”

“Tiểu Thụ Thụ, yêu ta đi, hung hăng yêu ta!”

Có hai cái dẫn đầu, các nữ hài còn lại cũng không đoái hoài tới cái gì ngượng ngùng, đối mặt với thần tượng, các nàng hoàn toàn điên.

Lâm Vân đứng ở nơi đó, cũng nhìn ngốc.

Không phải tới cùng thần tượng Tần Thụ đi ăn tối sao?

Làm sao từng cái...

Tràng cảnh khó coi, để Lâm Vân xấu hổ vội vàng đem đầu nghiêng sang bên, hai tay dùng sức che mặt.

“Uy, mỹ nữ bên kia, come on (*tới đây)!” Tần Thụ ở trên giường, điên cuồng hô nói.

“Ta, ta đi trước.” Lâm Vân bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, cúi đầu nói một tiếng, liền chuẩn bị kéo cửa ra rời đi.

“Ừm?” Kéo hai lần, Lâm Vân chợt phát hiện, cửa thế mà bị khóa trái.

Bỗng nhiên, trong lòng hơi hồi hộp một chút.

“Ha ha, mỹ nữ, ngươi ra không được a, ngươi không phải cũng giống như các nàng đến yêu ta sao? Đến a, cởi sạch quần áo của ngươi, mọi người cùng nhau điên cuồng đi.” Tần Thụ nắm gối đầu trên giường, hướng phía Lâm Vân ném tới.

“A!” Lâm Vân căn bản không dám quay đầu, bị gối đầu nện ở trên người, dọa đến rít lên một tiếng.

“Điên, toàn bộ đều điên, các nàng đều là biến thái.” Lâm Vân hiện đang hối hận muốn chết.

“Mỹ nữ, ngươi còn đang chờ cái gì? Chẳng lẽ nói ngươi thẹn thùng, chờ ta tự mình qua cởi đồ cho ngươi sao?” Tần Thụ ở sau lưng, cười quái dị nói nói.

Lời nói của Tần Thụ, dọa đến toàn thân Lâm Vân khẽ run rẩy.

Vội vàng lấy điện thoại ra, phát cho Lâm Hải cái tin.

“Ca, ngươi mau tới khách sạn Thiên Hối Quốc Tế, tới cứu ta a!”

Chương 158: Đạp một gian lại một gian

Lâm Hải đang ở bên trong nhà, cùng cha mẹ trò chuyện.

Tiếp điện thoại của Lâm Vân xong, trong lòng đột nhiên giật mình.

Vừa định cẩn thận hỏi hỏi rõ ràng, điện thoại bỗng nhiên đoạn.

Lâm Hải vội vàng lại đánh điện qua, điện thoại nhắc nhở máy đã tắt máy.

“Thảo!” Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng.

“Thế nào, Tiểu Hải.” Tống Cần thấy sắc mặt Lâm Hải không đúng, có chút bận tâm hỏi.

“Không có việc gì, mẹ, con đi ra ngoài một chút.” Hiện tại còn không rõ ràng lắm là tình huống gì, Lâm Hải cũng không dám nói với cha mẹ, bớt để bọn họ lo lắng.

Đi ra ngoài, Lâm Hải lái xe, một đường bão táp, thẳng đến khách sạn Thiên Hối Quốc Tế.

“C-K-Í-T..T...T!” Xe dừng lại, Lâm Hải liền nhảy xuống, chạy cửa trước cửa khách sạn.

“Dừng lại, làm gì!” Hai bảo vệ tiến lên liền muốn đem Lâm Hải ngăn lại.

“Cút!” Lâm Hải một chân một cái, trực tiếp đem bảo an đạp sang một bên.

“Tiên sinh, khách sạn của chúng ta đã bị tập đoàn Diệp thị bao hết, trong lúc diễn ra thi đấu Thanh Ca cũng sẽ không mở cửa buôn bán.” Một tiểu thư tiếp tân phục vụ không biết chuyện gì đang xảy ra, vội vàng tới cùng Lâm Hải nói nói.

Lâm Hải một tay lấy bắt lấy cánh tay của nàng ta.

“Ta hỏi ngươi, cái Tần Thụ kia ở cái gian phòng nào? Nhanh lên nói cho ta biết!” Con mắt Lâm Hải cũng hồng.

Lúc đi trên đường, hắn chợt nhớ tới Cường đầu trọc đã từng nói chuyện, cái Tần Thụ kia giống như đặc biệt ưa thích tìm Fan nữ để ra tay.

Mà Vân Vân liền là theo chân cái Tần Thụ này đi tới đây, không phải là bị tên vương bát đản Tần Thụ kia...

Lâm Hải không dám nghĩ tiếp.

“Ta chỉ biết tại lầu bốn.” Nữ tiếp tân phục vụ bị sắc mặt dữ tợn của Lâm Hải hù sợ, vội vàng run run rẩy rẩy nói.

Lâm Hải một tay đẩy nàng ta ra, thẳng đến lầu bốn chạy tới.

“Uy, Lưu quản lý sao? Vừa rồi có người xông tới...” Nhân viên lễ tân vội vàng phát điện thoại ra ngoài.

Lâm Hải vừa lên lầu bốn, liền bị hai cái bảo tiêu mặc áo đen mang kính râm cản lại.

“Làm gì? Lăn xuống!” Một cái bảo tiêu thô lỗ rống nói.

“Ta lăn mẹ ngươi ấy!” Lâm Hải một tay đẩy tên này ra, liền hướng phía trong xông tới.

“Muốn chết!” Hai cái bảo tiêu thấy thế, khua quyền đầu, liền nhào lên.

“Thảo!” Thời gian khẩn cấp, Lâm Hải ra tay cũng không lo được nặng nhẹ.

Một quyền một cước, hai cái bảo tiêu liền nằm trên mặt đất, hôn mê.

Lâm Hải nhanh chân hướng phía trước phóng đi.

“Dừng lại!” Một người trung niên đeo kính xuất hiện ở phía trước, đem Lâm Hải cản lại.

Sau lưng người này, là hơn mười cái bảo an của khách sạn cầm trong tay gậy cao su.

“Bằng hữu, ta là giám đốc Lưu Hữu, nơi này không phải địa phương để ngươi quấy rối, bây giờ rời đi, ta coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra.” Lưu Hữu đẩy đẩy kính mắt, nghểnh đầu nói nói.

“Tần Thụ ở phòng nào?” Lâm Hải căn bản không để ý tới gã, hướng phía Lưu Hữu lạnh lùng nói nói.

“Bằng hữu, ngươi đây là không nể mặt ta?”

“Ta cho mụ ngươi bức, mau nói cho ta biết, Tần Thụ ở phòng nào!” Lâm Hải lòng nóng như lửa đốt, nếu như Vân Vân có nguy hiểm, đây chính là sự tình hối hận cũng không kịp, làm sao có thời giờ cùng cái tên này khua môi múa mép đấu khẩu với nhau.

“Thao, cho thể diện mà không cần! Phế hắn cho ta!” Lưu Hữu trừng mắt, hướng phía bảo an sau lưng vung tay lên.

Trong miệng các nhân viên an ninh hùng hùng hổ hổ, khua gậy gậy cao su trong tay liền xông lại.

“Đậu móa, cũng không hỏi thăm một chút, khách sạn Thiên Hối Quốc Tế là do nhà ai mở liền tới quấy rối, thật sự là tìm...” Lưu Hữu lời còn chưa nói hết, liền sửng sốt.

“Cái này...” Lưu Hữu lấy mắt kính xuống, dùng sức xoa xoa con mắt.

“Mẹ nó, làm sao có thể?” Lưu Hữu chợt phát hiện, trong thời gian nháy mắt, các nhân viên an ninh làm sao cũng đã nằm trên mặt đất rồi?

“Ai u, đau đau đau!” Lưu Hữu còn đang ngây ngốc, chỗ cánh tay bỗng nhiên một trận đau đớn đến tim, chính là bị Lâm Hải vặn chặt.

“Tần Thụ ở phòng nào, nhanh nói cho ta!” Từ lúc Lâm Vân gọi điện thoại, đã qua chừng mười phút đồng hồ, trong lòng Lâm Hải càng ngày càng lo lắng.

“Ta cũng không biết a, gian phòng bọn họ ở đều là do Triệu tổng tự mình an bài, ai u, ngươi trước buông tay!” Lưu Hữu đau đến không được.

“Triệu tổng ở đâu?”

“Hẳn là ở nhà đi, cái này ta lại càng không biết.”

“Thảo!” Lâm Hải một tay đẩy Lưu Hữu ra.

Đậu móa, xem ra chỉ có thể tự mình tìm từng gian từng gian.

“Uy, 110 sao? Nơi này là khách sạn Thiên Hối Quốc Tế...” Lâm Hải vừa rời đi, Lưu Hữu thất kinh vội vàng báo động.

Lâm Hải dọc theo hành lang hướng bên trong phóng đi.

Đi ngang qua một cái phòng, Lâm Hải phanh một tiếng, đá văng cửa phòng.

“A!” Bên trong truyền đến mấy tiếng kêu hoảng sợ của mấy nam nhân.

Lâm Hải xem xét, trời ạ, thật ô con mắt hắn a!

Trong phòng là mấy cái lão nam nhân năm sáu mươi tuổi cùng một nữ nhân, tràng diện khó coi.

“Ừm? Nữ nhân kia lại là Trịnh Sảng!” Lâm Hải sững sờ, bất quá bây giờ hắn cũng không lo được cái này, thấy Vân Vân không ở, phanh cái đóng cửa lại, thẳng đến gian phòng tiếp theo.

“Ầm!” Lâm Hải một chân, lại đá mở một phòng.

“Người nào?” Vương Long gầm lên giận dữ, ngôi sao nhỏ dưới thân thể gã, vội vàng cầm chăn mền đem mặt che lại.

“Ách... Ngươi là?” Vương Long cảm thấy Lâm Hải mười phần quen mặt, nhưng còn không nhớ đã gặp qua ở đâu, cửa phòng phanh cái lại bị đóng lại.

Tìm hai cái gian phòng, đều không phải, tâm Lâm Hải đều nhanh chìm đến đáy cốc.

Đậu móa, hai cái gian phòng, đều là đang làm loại chuyện đó, vậy Vân Vân...

Lâm Hải không dám nghĩ.

“Ầm!” Lại một cái cửa phòng bị đá văng.

“Con mẹ ngươi, người nào?” Thanh âm phẫn nộ của Diệp Tử Minh vang lên.

Lý Tuyết rít lên một tiếng, đem mặt che lại.

“Đậu móa, cũng không phải.” Lâm Hải phanh cái đóng cửa lại.

“Con mẹ ngươi, vị ngôi sao cái gì còn không có nếm đến, người đều bị dọa sợ, lão tử hôm nay giết chết ngươi!” Diệp Tử Minh tức đến run rẩy liền bắt đầu mặc quần áo.

“Vân Vân ngươi ở đâu, ngươi cũng tuyệt đối không nên có việc a.” Lâm Hải sắp điên.

Phanh phanh phanh phanh! Lâm Hải đạp một gian lại một gian, toàn không phải.

Ầm!

Lại một cửa phòng bị đá văng.

“A!!!” Một nữ nhân trùm khăn tắm, hoảng sợ gào thét lên.

Nào nghĩ đến, nữ nhân này vừa sợ hãi, trên tay buông lỏng, khăn tắm trượt xuống.

“Thật xin lỗi!” Lâm Hải hiện tại đang lo lắng nên không có tâm tình thưởng thức a, cúi đầu nói câu xin lỗi liền khép cửa lại.

Nữ nhân bên trong, sau khi thấy rõ diện mạo của Lâm Hải, lập tức sững sờ.

Hơn nửa ngày, cũng không có nhớ tới phải đem khăn tắm ở dưới chân cầm lên, liền trần truồng như thế đứng đấy, trong đầu suy nghĩ bay xa.

“Là hắn, lại là hắn! Ta đến thành phố Giang Nam, chính là vì gặp hắn a, hắn vừa mới, thế mà nhìn thấy thân thể ta!” Triệu Dĩnh hiện tại ngay cả mình thế nào cũng không biết, trong lòng đến tột cùng là ngọt ngào, hay là ngượng ngùng, hoặc là buồn bực.

“Thế nhưng là, thế nhưng là hắn giống như liền nhận cũng không nhận ra ta a, mà hơn nữa, đối với thân thể ta, liền nhìn nhiều thêm cũng đều không có, chính mình trong mắt hắn, liền thật kém như vậy sao?” Tâm lý của Triệu Dĩnh, bỗng nhiên lại sinh ra một chút cảm giác mất mác.

Lâm Hải cũng không biết những cái này, giờ phút này, hắn đã đá văng cánh cửa của một gian phòng khác.

Ầm!

Cửa bị đá văng, bên trong lại chưa từng xuất hiện bất kỳ kinh hoảng lạ thường nào.

“Này, anh em, muốn cùng nhau chơi đùa hay không?” Mạnh Húc thấy có người xông tới, không có một chút hoảng hốt, vẫn ở nơi đó, liên tục làm vận động đều đều không ngừng.

Chỉ là, y vừa mới dứt lời, sắc mặt lập tức đại biến.

“Hải, Hải, Hải ca?”

“Ừm? Gia hỏa này nhận biết mình?” Lâm Hải nhìn Mạnh Húc cũng thấy quen mắt, chỉ là nghĩ không ra đã gặp qua ở đâu.

Bất quá bây giờ cũng không có thời gian nhớ lại người này là ai, thấy không có Vân Vân, Lâm Hải quay người lại muốn đi.

“Ừm?” Vừa nghiêng đầu, cước bộ Lâm Hải lại bỗng nhiên dừng lại.

Sau đó, hai cái đồng tử bỗng nhiên co rụt lại!

Chương 159: Ca ca thế nhưng là có chứng nhận thân phận

Lâm Hải thực sự nghĩ không ra, thế mà lại phát hiện ra manh mối dưới loại tình huống này.

Bất quá bây giờ cũng không có thời gian quản những thứ này, vẫn là trước cứu Vân Vân quan trọng hơn.

Gian phòng của Tần Thụ, giờ phút này đã loạn cả một đoàn.

Chín cô gái, giống như kẻ điên, đem Tần Thụ dốc sức đẩy ngã xuống giường, thanh âm liên tiếp vang lên, có thể so với tiểu điện ảnh của Đảo Quốc.

Lâm Vân tại trước khi bọn họ bắt đầu, sau khi thấy không ra được, liền chạy tới phòng vệ sinh, khóa trái cửa, tuy không biết tình huống như thế nào, nhưng nghĩ đến cũng không tốt gì.

Muốn lại gọi điện thoại cho Lâm Hải, để hắn nhanh nhanh đến cứu mình ra ngoài, lại phát hiện điện thoại di động không có sóng, Lâm Vân tránh ở bên trong, gấp đến độ sắp khóc.

Ầm!

Cửa phòng mãnh liệt bị đá văng.

“A!” Chín cái nữ nhân đã trầm mê, đột nhiên tỉnh táo lại, nhao nhao kéo chăn mền, muốn che chắn thân thể.

Tiếc rằng, một giường chăn mền che chín người, nào có che hết a, chín người tranh đến đoạt đi, ai cũng không thể che kín, từng cái bị dọa đến bụm mặt, cuộn thành một đoàn.

Tần Thụ đang nằm ở trên giường hưởng thụ, thình lình bị âm thanh đạp cửa vang lên, dọa đến vụt cái liền bật dậy.

Còn không có chờ gã có phản ứng lại, Lâm Hải liền lẻn đến trên giường, tóm lấy cổ Tần Thụ liền nhấc lên.

“Hải ca!” Gian phòng của Mạnh Húc cách gần nhất, con hàng này mặc cái quần lót liền chạy tới.

“Đậu phộng mẹ ngươi!” Lâm Hải hiện tại đã điên, hắn vào phòng thấy các cô gái đều trần truồng, rất tự nhiên liền nghĩ đến Vân Vân cũng ở bên trong.

“Ca ca phế ngươi a.” Lâm Hải bỗng nhiên vươn tay, lăng không nắm chặt.

“Trích Tinh Thủ!”

Phốc!

“A!!!” Tần Thụ rú thảm một tiếng, bưng lấy đũng quần co quắp, co giật hai lần liền đau đến hôn mê.

“Đậu phộng!” Mạnh Húc tại cửa ra vào, nhìn lấy Lâm Hải chỉ là nắm một quyền, Tần Thụ liền nát trứng tại chỗ, bị dọa đến đũng quần mạnh mẽ mát lạnh, vội vàng kẹp chặt.

“Hải ca, ngươi cái này là thế nào?” Mạnh Húc vội vàng chạy tới.

Lâm Hải hiện tại đã đỏ mắt, thấy có người tới, trực tiếp liền xách lên.

“Hải ca, đừng động thủ, đừng động thủ, ta là Tiểu Mạnh a!” Mạnh Húc đều hoảng sợ đến sắp khóc, vội vàng đem đũng quần bảo vệ, gấp giọng nói nói.

“Tiểu Mạnh?” Lâm Hải tỉnh táo lại, đem Mạnh Húc ném sang một bên, con mắt hướng phía chín cô gái kia nhìn lại.

“Ừm? Không có Vân Vân?” Lâm Hải sững sờ, sau đó trong lòng vui vẻ.

Ha ha, không có là chuyện tốt a!

“Nữ hài đi cùng các ngươi cùng đâu?” Lâm Hải đột nhiên hỏi nói.

“Tại, trong phòng vệ sinh, nàng đem chính mình khóa trái.” Một cô gái ngẩng đầu, run rẩy nói nói.

“Vân Vân không có việc gì?” Lâm Hải nghe xong, vui mừng quá đỗi, đồng thời cũng buông lỏng một hơi.

“Nhanh đem y phục mặc tốt, về sau tự trọng một chút đi.” Lâm Hải hướng những cô bé này nói một tiếng, liền chạy tới phòng vệ sinh.

Vừa muốn gõ cửa, cửa liền phần phật xông tới một đám bảo tiêu.

“Ừm?” Lâm Hải ánh mắt ngưng tụ.

Mạnh Húc ở bên cạnh thấy thế, vội vàng đứng ra.

“Lăn, đều lăn cho ta, nên làm gì thì đi làm đi!”

“Mạnh thiếu cái này…” Vương Long giờ phút này cũng nhìn thấy Tần Thụ nằm trên mặt đất, trong đũng quần máu thịt be bét, ông ta biết rõ, khẳng định đã xảy ra chuyện.

“Thao, ta nói chuyện nghe không hiểu a, để cho các ngươi lăn, đúng, đem con hàng này cũng kéo đi.” Mạnh Húc hướng Tần Thụ ở trên mặt đất chỉ chỉ.

“Vâng.” Vương Long vội vàng phân phó bảo tiêu, đem Tần Thụ đẩy ra ngoài, đưa đến bệnh viện.

“Mạnh thiếu, có cần hay không lưu mấy người cho ngươi...” Vương Long cũng nhìn thấy Lâm Hải, mặc dù có chút nhìn quen mắt, nhưng nháo sự hôm nay cũng là do Lâm Hải, ông ta sợ Mạnh Húc ở một mình vạn nhất có sai lầm, đó cũng không phải là chuyện mà ông ta tiếp nhận được.

“Lưu em gái ngươi a lưu, đều lăn!” Mạnh Húc không kiên nhẫn vung tay lên.

“Tốt, Mạnh thiếu.” Vương Long lại liếc nhìn Lâm Hải một chút, mới mang theo cảnh giác quay người rời đi.

Vừa đi hai bước, thân thể Vương Long chợt run lên, ông ta rốt cục nhớ tới, đã gặp qua Lâm Hải ở đâu.

May mắn mới rồi không có xung động, để bảo tiêu đi lên đem Lâm Hải đánh ngã, nếu không, hôm nay đoán chừng liền phải bò ra ngoài.

Vương Long trong lúc bất tri bất giác, chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Hải ca, có gì cần ta hỗ trợ sao?” Sau khi bọn bảo tiêu đi, Mạnh Húc hấp tấp chạy đến trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải lo lắng cho Vân Vân, không có phản ứng đến y, mà là gõ gõ cửa phòng vệ sinh.

“Vân Vân, ta là ca ca ngươi, ta tới đón ngươi.”

Lâm Vân thấy có người gõ cửa, bị dọa đến đột nhiên giật mình, đợi nghe rõ là thanh âm của Lâm Hải xong, kích động vội vàng mở cửa ra.

“Ca!” Lâm Vân lập tức bổ nhào vào trong ngực Lâm Hải.

“Vân Vân, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải vội vàng đem Lâm Vân đỡ dậy, thấy y phục vẫn còn chỉnh tề, Lâm Hải mới thở phào.

“Ca, ngươi nhanh dẫn ta đi, ngươi không biết, cái Tần Thụ này quá buồn nôn, ta về sau cũng không tiếp tục ưa thích gã nữa.”

Lâm Hải tâm nói, ta không biết mới là lạ, ca ca thế nhưng là tận mắt nhìn tuồng hay đây.

Bất quá muội muội mình không có việc gì, Tần Thụ lại bị chính mình phế, Lâm Hải đột nhiên cảm giác được, có chút oan uổng Tần Thụ.

Nhưng nghĩ lại, chính mình đây cũng là làm việc thiện, không phế cái Tần thú này, về sau nói không chừng còn có bao nhiêu nữ hài gặp nạn đây.

“Mụ cái bức, là ai tại chỗ này náo sự!” Lâm Hải vừa định mang theo Lâm Vân rời đi, Diệp Tử Minh liền thở phì phì xông tới.

“Lâm Hải?” Vừa tiến vào, Diệp Tử Minh liền sửng sốt.

Diệp Tử Minh làm sao cũng không nghĩ ra, người vừa mới náo sự, lại là đồng học trong trường học của chính mình.

Bất quá cái đồng học này, cũng chỉ đại biểu cho hai người học trong cùng một trường học mà thôi, một người là cậu ấm, một cái nghèo bức, căn bản không có một điểm giao tiếp.

Nếu không phải Lâm Hải hát một ca khúc bị thả tới trong bài viết của trường học, thành võng hồng, thì Diệp Tử Minh làm sao biết tới loại tiểu nhân vật này.

Bởi vậy, cái gọi là đồng học này, đối với Diệp Tử Minh cùng Lâm Hải mà nói, đều không có bất kỳ cái ý nghĩa gì.

“Con mẹ ngươi, Lâm Hải, dám chạy tới đây quấy rối, chán sống đi.” Diệp Tử Minh vừa lên liền hướng phía Lâm Hải mắng nói.

Lâm Hải còn chưa lên tiếng, Mạnh Húc đã đi lên cho Diệp Tử Minh một cái vả miệng.

“Diệp Tử Minh, ta nhìn ngươi mới là chán sống a?”

Một cái vả miệng của Mạnh Húc, trực tiếp đem Diệp Tử Minh đánh cho mộng bức.

“Mạnh thiếu, cái này...” Diệp Tử Minh che miệng. Một mặt kinh ngạc.

“Chuyện gì xảy ra?” Lúc này, một đội cảnh sát, tại dưới sự chỉ huy của Lưu Hữu, xông tới.

“Vương Sở trưởng, chính là hắn đến khách sạn của chúng ta nháo sự, lại đánh người lại quấy rối, ngươi mau đưa hắn bắt...”

“Im miệng!” Lưu Hữu còn chưa nói xong, liền bị Vương Mãnh gầm lên giận dữ, dọa đến khẽ run rẩy, không dám lên tiếng.

“Lâm thiếu là người có thân phận, làm sao có thể đến chỗ các ngươi nháo sự, còn dám phỉ báng, cẩn thận ta bắt ngươi!”

“Cái này...” Lưu Hữu triệt để đần độn.

“Vương Sở trưởng, hắn có cái rắm thân phận ấy, chỉ là cái học sinh nghèo bức, ta cùng hắn học một trường còn không biết sao, nhanh lên đem hắn bắt lại, nhốt đến chết đi!” Diệp Tử Minh ở một bên bỗng nhiên hô nói.

“Chỉ là một cái học sinh? Ngươi mẹ nó lừa gạt quỷ đâu?” Vương Mãnh trong lòng đối với Diệp Tử Minh khinh bỉ một trận.

Lâm Hải hai ngày trước còn cùng Bành Cục trưởng và Hầu bí thư ở cùng một chỗ, chính mình thế nhưng là tận mắt nhìn thấy, tên này a căn bản chính là tôn Đại Phật có được hay không?

“Diệp thiếu gia, cảnh sát chúng ta từ trước đến nay đều chấp pháp theo lẽ công bằng, từ trước tới giờ không lấy quyền mưu tư, càng sẽ không để cho người khác khoa tay múa chân, hi vọng ngươi đừng có quấy nhiễu chúng ta!” Vương Mãnh một mặt chính nghĩa nói nói.

Phốc!

Diệp Tử Minh kém chút nôn.

Cút mẹ mày đi đi, trang giống như kẻ nào ấy, mẹ nó lúc lão tử ngươi chơi gái chơi kỹ nữ, thế nào không nói như thế?

“Vân Vân, đi thôi.” Người càng tụ càng nhiều, Lâm Hải cảm thấy vẫn là trước tiên đem Vân Vân đưa về nhà rồi lại nói.

“Dừng lại!” Diệp Tử Minh đem Lâm Hải ngăn lại, Lâm Hải cũng đã đem gã hù đến, gã cũng không muốn để cho Lâm Hải dễ dàng rời đi như vậy.

“Thế nào, ngươi còn muốn lưu ta ăn cơm hay sao?” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, nói nói.

“Hừ, náo xong liền muốn đi, nào có sự tình dễ dàng như vậy?” Diệp Tử Minh cứng cổ nói.

“Nháo sự? Thảo, ngươi không có nghe Vương Sở trưởng nói sao? Ca ca thế nhưng là có chứng nhận thân phận!”

“Ta nhìn ngươi…”

“Diệp thiếu gia, ta tới rồi! Ta ngược lại muốn xem xem, là cái đần độn nào dám náo sự!” Diệp Tử Minh chưa nói xong, một cái thanh âm nhị bức hô hô từ ngoài cửa vang lên.

Chương 160: Đạo Đức Kinh

“Thảo a, ta ngược lại muốn xem xem, là ai dám đến khách sạn nhà chúng ta náo sự! Đứng ra cho ta!” Triệu Khôn mang theo một nhóm người, diệu võ dương oai đi tới.

“Đứng ra ngươi có thể thế nào?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng, tiến lên một bước.

“Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi làm sao lại ở chỗ này?” Triệu Khôn liếc một chút liền nhận ra là Lâm Hải, tâm lý không khỏi run lên, nhất thời liền ỉu xìu.

Mẹ nó, làm sao lại đụng tới cái tổ tông này.

Cái Lâm Hải này cũng không dễ chọc a, Triệu Khôn cũng nghe nói, lần trước ca ca Đại đội trưởng quân phân khu cảnh vệ của Hoàng Thiện mang theo một hàng chiến sĩ bảo vệ, đều không thể làm người ta thế nào, ngược lại toàn quân còn bị người ta đánh ngã.

Mà sau đó lại nghe Hoàng Thiện nói, Lâm Hải cùng Chiến Tư lệnh giống như có chút quan hệ, đậu móa, không thể trêu vào a.

“Ngươi không phải đang tìm người náo sự sao?” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Triệu thiếu, nhanh để cho người chơi với hắn, chính là hắn ở chỗ này náo sự!” Diệp Tử Minh thấy Triệu Khôn dẫn người đến, vội vàng nói nói.

Chơi hắn? Ta đ-t mẹ ngươi ấy! Triệu Khôn mới không thò đầu ra đâu.

“Uy, muốn động thủ liền tranh thủ thời gian, không động thủ liền tránh ra, chó ngoan không chặn đường!” Lâm Hải không kiên nhẫn nói nói.

“A? Đều tránh ra a, để cho Lâm thiếu con đường, nhanh lên nhanh lên.” Triệu Khôn hướng phía mọi người sau lưng vung tay lên, người hầu phía sau vội vàng hướng hai bên tản ra.

“Triệu thiếu, ngươi...” Diệp Tử Minh một mặt không thể tin được.

Triệu Khôn không để ý tới gã, ngược lại hướng phía Lâm Hải khẽ vươn tay.

“Ngài đi, Lâm thiếu.” Triệu Khôn mang theo nụ cười nịnh nọt nói nói.

“Ừm, rất hiểu chuyện nha.” Lâm Hải gật gật đầu, mang theo Lâm Vân liền đi.

“Đúng”, vừa đi hai bước, Lâm Hải lại quay đầu lại, hướng phía Triệu Khôn giơ ngón tay cái lên.

“Chó ngoan!”

Phốc!

Triệu Khôn tức đến kém chút thổ huyết, quá khi dễ người a.

Nếu không phải biết rõ không thể trêu vào Lâm Hải, thì không để cho người ta đem Lâm Hải đánh ị ra shit thì không được.

“Lâm thiếu đi thong thả.” Triệu Khôn biệt khuất đến hỏng, chẳng những không dám nổi giận, ngược lại còn phải đi lên cười theo, ngẫm lại cũng để cho người ta buồn bực.

Đợi a, ngươi chờ đó cho ta, chờ ca ca ở trong chuồng heo thêm mấy ngày, khôi phục pháp lực của Thiên Bồng Nguyên Soái, đến lúc đó thu thập không chết ngươi!

Triệu Khôn nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lâm Hải, hung dữ thầm nghĩ.

“Mình cũng kết thúc công việc đi.” Gặp Lâm Hải đi, Vương Mãnh mang theo một nhóm người, cũng nghênh ngang rời đi.

“Triệu thiếu, ngươi có ý tứ gì?” Diệp Tử Minh gặp người cũng đi, mới mang theo buồn bực hướng Triệu Khôn hỏi.

“Diệp thiếu gia, ngươi cho rằng ta không muốn gọt hắn sao? Cái này a không phải là đánh không lại sao?” Tâm lý Triệu Khôn thế nhưng so với Diệp Tử Minh còn phiền muộn hơn nhiều.

“Đánh không lại?” Diệp Tử Minh nhìn một đám bảo an nằm im trong hành lang, có chút chất phác gật gật đầu, thân thủ của cái Lâm Hải này, xác thực hung ác a.

“Ai nha, ngài chính là Mạnh thiếu của tập đoàn Mạnh thị kinh thành a? Ta là Triệu Khôn của tập đoàn Triệu thị Giang Nam, khách sạn này này chính là nhà ta...” Triệu Khôn từ sớm liền thấy Mạnh Húc, thấy Mạnh Húc muốn rời khỏi, vội vàng chạy tới chuẩn bị chắp nối.

Tập đoàn Mạnh thị kinh thành, đây chính là cả nước cũng phải tính đến a, nếu thật có thể cùng bọn họ mở ra hợp tác, quy mô của tập đoàn Triệu thị tuyệt đối có thể vượt lên mấy lần so với hiện tại.

Triệu Khôn tuy nhị bức hô hô, nhưng xuất thân trong loại gia đình này, mưa dầm thấm đất, vẫn là hiểu được tầm quan trọng của nhân mạch quan hệ, nào sẽ vứt bỏ loại cơ hội này?

Diệp Tử Minh ở bên cạnh nhìn mà bĩu môi một cái, chính mình trước đó đã sớm thử qua, Mạnh thiếu người ta căn bản chướng mắt xí nghiệp bản thổ ở thành phố Giang Nam, nếu không nào đến phiên Triệu Khôn ngươi?

“Mạnh thiếu, ngày mai có rảnh rỗi không, ta mang ngươi hảo hảo chơi đùa tại thành phố Giang Nam.” Triệu Khôn đi theo phía sau cái mông Mạnh Húc, nịnh nọt nói nói.

“Hứ, cái rắm thành phố Giang Nam, có thể có cái gì tốt mà chơi?” Mạnh Húc đầu cũng không quay lại, quệt miệng nói nói.

“Mạnh thiếu, không biết ngươi có thích hay không…” Triệu Khôn ghé vào bên tai Mạnh Húc, nhỏ giọng thầm thì lấy.

Con mắt Mạnh Húc đột nhiên sáng lên, mặt mũi tràn đầy hưng phấn bắt lấy Triệu Khôn.

“Ha ha, tốt, ngày mai mang ta đi!”

“Được rồi, ta sáng mai sẽ tới đón Mạnh thiếu.” Thấy Mạnh Húc đáp ứng, Triệu Khôn cao hứng đến con mắt cũng híp lại.

“Ách…” Diệp Tử Minh tại cách đó không xa sửng sốt, “Thao, Triệu Khôn thế nhưng ở trong cái vòng này nổi danh nhị bức, y cùng Mạnh thiếu nói cái gì, làm sao đem Mạnh thiếu dỗ đến cao hứng như vậy?”

Suy nghĩ hồi lâu, Diệp Tử Minh cũng không thể nghĩ rõ ràng.

Đậu móa, mặc kệ nó, Triệu Khôn cái bức dạng kia, coi như đem Mạnh thiếu hống tốt, đoán chừng cũng không làm thành chuyện gì, chính mình không có gì đáng lo lắng, vẫn là mau đi trở về, tiếp tục ôm nữ minh tinh đi thôi.

Lại nói những nữ minh tinh này, tại trên màn hình từng cái ra vẻ đạo mạo, lên giường lại thật là tao lãng a, Diệp Tử Minh ngẫm lại hình dáng trên giường vừa rồi của Lý Tuyết kia, nhất thời lòng ngứa ngáy khó nhịn một trận, vội vội vàng vàng lại chạy trở về phòng.

Lâm Hải lái xe lôi kéo Lâm Vân về nhà, tâm lý lại nghĩ đến sự tình của Mạnh Húc.

“Thật không nghĩ tới, thế mà lại là y, bất quá hôm nào vẫn phải tìm y nghiệm chứng một chút cho tốt, đây chính là chuyện lớn, đừng để tính sai.”

Lâm Vân ngồi trên xe, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên đến độ có thể buộc đầu con lừa.

“Ca, ngươi nói Tần Thụ thế nào lại là loại người như vậy đâu? Thiệt thòi ta trước kia còn thích gã như vậy, hừ!”

Lâm Hải cười cười, không nói chuyện.

Những minh tinh này, trước màn hình cùng sau màn hình sao có thể có cùng một cái bộ dáng? Sùng bái những này cái gọi là thần tượng, chỉ có thể nói là chính mình quá đơn thuần.

Về đến nhà, Lâm Hải cùng Lâm Vân đều không nói cho cha mẹ sự tình hôm nay, sợ cha mẹ lo lắng.

Lâm Hải trở về phòng, thấy Sở Lâm Nhi nằm ở trên giường, cầm điện thoại di động chơi chơi.

Lâm Hải nhô đầu ra nhìn một chút, chính là đang cùng Đỗ Thiên đánh cờ đây.

“Xong, ván này ngươi thua.”

“Nhắm lại cái miệng quạ đen của ngươi đi!” Sở Lâm Nhi hờn dỗi một tiếng.

Ngạch... Sở Lâm Nhi vừa nói xong, quân trắng của Đỗ Thiên vừa hạ xuống, năm quân nối hàng, Sở Lâm Nhi thua.

“Hừ, toàn do ngươi!” Sở Lâm Nhi tức giận, đưa tay liền cho Lâm Hải một bàn tay.

“Ai u, đậu phộng!” Kiếm gỗ đào trước ngực Lâm Hải lóe lên bạch quang, tuy ngăn trở âm phong, nhưng lại bị lực phản chấn quẳng xuống dưới giường.

“Uy, ngươi có thể giảng chút đạo lý hay không a?” Lâm Hải cái này phiền muộn a.

“Theo nữ nhân nói giảng đạo lý? Ngươi là đần độn sao?” Sở Lâm Nhi nhìn Lâm Hải, một mặt kinh ngạc.

Phốc!

Đậu móa, được, xem như ngươi lợi hại!

Lâm Hải từ dưới đất bò dậy, vừa nằm lại trên giường.

Leng keng!

Weachat vang.

Mở ra xem, hả? Tiểu Na Tra.

Na Tra: Thượng tiên, tập thứ hai của ‘One Piece’ ra chưa, tập thứ nhất cũng bị ta lật đến mọc lông rồi.

Phốc! Cái tiểu hài tử này, không hảo hảo học Đạo Đức Kinh, xem Anime thành nghiện.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chờ một lát, phát cho ngươi.

Lâm Hải từ trên tủ đầu giường, đem ‘One Piece’ quyển hai tìm ra.

Mở ra Weachat quét quét qua.

Leng keng!

Ngươi hướng Na Tra gửi đi ‘One Piece’ tập hai.

Na Tra: Thượng tiên, cảm tạ thượng tiên. (phía sau là một cái biểu lộ quỳ xuống đất dập đầu)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không cần khách khí, về sau có đồ vật tốt, nhớ kỹ ta nha. (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày cười xấu xa)

Na Tra: Đó là tự nhiên, đến mà không trả lễ thì không hay, ta đáp lễ Thượng tiên một kiện bảo vật.

Cái gì? Bảo vật!

Đậu phộng, bị Na Tra xưng là bảo vật, vậy tuyệt đối không phải là vật phàm a.

Đậu móa, cái tiểu bằng hữu Na Tra này đủ ý tứ!

Lâm Hải một chút liền đến tinh thần.

Leng keng!

Na Tra hướng ngươi gửi đi một bản ‘Đạo Đức Kinh’.

Phốc! Lâm Hải nhìn tin tức nhắc nhở, kém chút liền từ trên giường rơi xuống.

Em gái ngươi a! Đây chính là bảo vật mà ngươi nói?

Trên Internet cũng có đủ các loại phiên bản có được hay không? Còn cần đến ngươi phát?

Na Tra: Thế nào, Thượng tiên, hài lòng hay không?

Vui vẻ em gái ngươi a, Lâm Hải mặt cũng tức xanh.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái thứ đồ chơi rách nát này, ca ca ở trên Internet cũng tìm được một đống lớn, ai mà thèm (một cái biểu lộ buồn bực)

Na Tra: Thượng tiên, ngươi đây liền sai, trên Internet tìm đều là bản đạo, ngươi phải nhớ kỹ, phải nhìn nguyên bản, đối với ngươi tuyệt đối có chỗ tốt nha.

Có cái búa chỗ tốt? Ca ca thế nào không nhìn ra.

Lâm Hải một trận phiền muộn.

Na Tra: Mặc kệ ngươi hài lòng hay không, dù sao ta hiện tại là rất vui vẻ, đem ‘Đạo Đức Kinh’ phát cho ngươi, một hồi tan học về nhà, ta liền nói ném, dạng này ta cũng không cần làm bài tập, Oa cáp cáp...

Phốc!

Đại gia ngươi, Lâm Hải hiện tại mới hiểu rõ.

Cẩu thí có qua có lại a, cái tiểu Na Tra này căn bản chính là vì trốn làm việc a!

Lâm Hải cái này tức a!

Ngươi đồ chó hoang tiểu Na Tra, mau đi ra cho ta, ca ca cam đoan đánh không chết ngươi!

Chương 161: Tiên Thiên hậu kỳ

Lâm Hải ủ rũ mở ra túi càn khôn trong Weachat.

Nếu tiểu Na Tra đã phát cho mình, vậy mình ngược lại muốn xem xem, ‘Đạo Đức Kinh’ mà đám này thần tiên nhìn, cùng những cái bản có thể tìm tới ở khắp nơi trên Internet kia, có cái gì khác biệt.

Bên trong ô vuông, một quyển sách có trang bìa màu lam vô cùng đơn giản, lẳng lặng đặt ở chỗ đó.

Đạo Đức Kinh: Do Đạo Tổ Thái Thượng Lão Quân sở hữu, tâm pháp tu tiên của Đạo Gia. Đẳng cấp: Thần Cấp.

Phốc!

Cái gì cái gì? Tâm pháp tu tiên, còn là Thần Cấp?

Lâm Hải kém chút từ trên giường nhảy dựng lên!

Mẹ nó, thật hay giả a? Cái này nếu là thật, vậy ca ca há không phát đạt?

Lâm Hải thế nhưng cũng là khi không có việc gì thì sẽ đi nhìn tiểu thuyết trên mạng, những tu chân giả trong tiên hiệp kia, không phải đều là từ công pháp Tu Tiên đạt được ngưu bức, sau đó bắt đầu đi đến con đường thành tiên ngưu bức phần phật sao?

Vậy cái ‘Đạo Đức Kinh’ này, nếu như cũng là cái loại gọi là công pháp trong tiểu thuyết kia, này chẳng phải mang ý nghĩa ca ca cũng có thể thành Tiên sao?

Quá phấn chấn nhân tâm a!

Lâm Hải trực tiếp đem ‘Đạo Đức Kinh’ lấy ra.

Có muốn tu tập không?

Tu tập!

Ánh sáng xanh lóe lên, ‘Đạo Đức Kinh’ biến mất tại trong tay Lâm Hải.

“Đạo Khả Đạo, Phi Thường Đạo. Danh Khả Danh, Phi Thường Danh. Vô Danh Thiên Địa Chi Thủy. Hữu Danh Vạn Vật Chi Mẫu. Cách Cũ Vô Dục Nhãn Kỳ Diệu...”

Một đám văn tự thể triện màu vàng kim xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải, kỳ quái nhất là, Lâm Hải thế mà hoàn toàn hiểu được ý tứ trong đó, phảng phất như những văn tự này, chính là do mình tạo ra.

Trong bất tri bất giác, Lâm Hải ngồi xếp bằng, lòng bàn tay hướng lên, mũi hướng miệng, miệng hướng tâm, tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Ánh trăng tinh khiết, từ cửa sổ chiếu rọi tại trên thân Lâm Hải, phảng phất như hóa thành những hạt tròn vui vẻ, vô cùng tinh khiết tràn vào các huyệt vị lớn của Lâm Hải.

“Ừm? Tinh Hoa Chi Nguyệt thật nồng hậu!” Sở Lâm Nhi đang chơi cờ caro, đột nhiên giật mình.

Quay đầu nhìn lại, thấy Lâm Hải ngồi ở chỗ đó, nhưng lại có một cỗ thần thánh trang nghiêm nói không nên lời.

Mà ánh sáng mặt trăng lấm ta lấm tấm, phảng phất như gặp được một khối nam châm cực lớn, tranh nhau chen lấn tràn vào thân thể Lâm Hải.

“Thật kỳ quái, hắn là đang tu luyện sao?” Đôi mi của Sở Lâm Nhi cau lại, như có điều suy nghĩ.

Lâm Hải ngồi xuống lần này, phải mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau, mới khoan thai tỉnh lại.

Từ từ mở mắt, một đạo tinh quang lóe lên một cái rồi biến mất, phảng phất như phù quang lược ảnh.

“Tiên Thiên hậu kỳ!” Lâm Hải chấn động trong lòng!

Tu luyện một đêm, chính mình thế mà từ Tiên Thiên sơ cấp trực tiếp nhảy lên đến Tiên Thiên hậu kỳ!

Cái ‘Đạo Đức Kinh’ này, quả nhiên là bảo vật vô giá!

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải lại lắc đầu, trong lòng một trận cười khổ.

Trách không được Nhân gian đã nhiều năm như vậy nhưng không thể có thần tiên, thậm chí ngay cả những cao thủ võ lâm cổ đại kia cũng rất ít khi xuất hiện.

Công pháp thất truyền tất nhiên cũng là một cái phương diện, nhưng linh khí thiên địa mỏng manh, chỉ sợ mới là nguyên nhân chủ yếu nhất.

Lý giải của Lâm Hải hiện tại đối với Đạo Đức Kinh, có thể nói hoàn toàn không có chênh lệch so với Thái Thượng Lão Quân, nếu như đổi lại vào thời cổ đại, Lâm Hải trong vòng một đêm, hẳn là có thể đột phá Tiên Thiên kỳ, tiến vào Ngưng Khí kỳ.

Nhưng bây giờ, tâm pháp cấp Thần nơi tay, còn là lĩnh ngộ trăm phần trăm, nhưng bất quá cũng chỉ vừa vặn đến Tiên Thiên hậu kỳ mà thôi.

“Thực lực của ngươi giống như đã tăng lên?” Sở Lâm Nhi quái dị liếc nhìn Lâm Hải một chút, “Làm sao làm được?”

“Hứ, thực lực của ca ca ngày nào mà không tăng lên, có cái gì ngạc nhiên?” Lâm Hải trực tiếp rời giường rửa mặt.

“Lão đầu tử, ta đi ra ngoài dạo phố, ông có đi hay không a?” Ăn xong điểm tâm, Tống Cần hướng phía Lâm Văn đang ở trên ghế sa lon xem báo chí hỏi.

“Không đi, có cái gì tốt mà đi dạo.” Lâm Văn há miệng, cả tiếng nói nói.

“Ngươi cái lão già đáng chết, không thể nói chuyện thật tốt a, A Hoa, cắn cái lão già kia đi!” Tống Cần nhìn cái dạng kia của Lâm

Văn liền tức giận.

“Gâu Gâu!” A Hoa ăn mặc một thân áo bông, hướng phía Lâm Văn cũng là hung ác sủa hai tiếng.

“Ngươi cái chó chết! Quay đầu chờ Cường tử đến, đánh một trận chết ngươi!” Lâm Văn tức đem báo ném sang một bên, người khi dễ chính mình thì thôi, chó này cũng khi dễ chính mình.

“Đến a đến a, A Hoa chúng ta mới không sợ y, y đến liền cũng cắn cho y một cái, có phải hay không a, A Hoa.” Tống Cần ngồi xổm xuống ôm A Hoa đầu, thân mật nói nói.

“Ô ô...” Con hàng A Hoa này, thấy lấy được niềm vui của Tống Cần, lập tức hướng phía Tống Cần làm nũng.

“Hừ, ta cũng không tin, Tiểu Hải, con gọi điện thoại cho đồ đệ con, để Cường tử tới một chuyến!” Lâm Văn thở phì phì nói nói.

“Quên đi, cha.”

“Không được, mẹ ngươi cùng chó chết này ra ngoài, chính ta cũng rất nhàm chán, ngươi để đồ đệ ngươi qua đi theo ta.”

Lâm Hải không còn gì để nói, đây không phải là lão ngoan đồng sao?

Không có cách nào, Lâm Hải gọi điện thoại cho Cường đầu trọc.

“Sư phụ, ha ha, ta đã luyện thành thức thứ nhất của Phật Sơn Vô Ảnh Cước, ha ha ha!” Lâm Hải còn chưa lên tiếng, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng cười hưng phấn Cường đầu trọc.

Đậu phộng, thật hay giả?

Lời nói của Cường đầu trọc, làm cho Lâm Hải mộng bức.

Tiểu tử này cũng không phải cũng giống như chính mình đi, vừa học tập một chút liền học được, muốn học võ công, khẳng định là phải làm từng bước học a, làm sao lại nhanh như vậy?

Đậu móa, chẳng lẽ con hàng này thật ra là một cái kỳ tài luyện võ?

Lâm Hải cũng dậy một chút lòng hiếu kỳ.

“Lái xe tới một chuyến.” Lâm Hải tắt điện thoại, không mất bao lâu, Cường đầu trọc liền đến.

“Sư phụ! Ha ha ha... Ai u!” Cường đầu trọc vừa xuống xe, còn không có kịp phản ứng, một quyền của Lâm Hải liền vung qua.

Cường đầu trọc vô ý thức cúi đầu xuống, thân thể uốn éo, đùi phải thuận thế liền phóng đến, thẳng đến trước ngực Lâm Hải, vừa nhanh vừa độc.

“Đậu phộng, có thể a!” Lâm Hải nhảy về phía sau, một mặt khó có thể tin.

Một cước này của Cường đầu trọc, mặc kệ là cường độ hay là tốc độ, gần như sắp bắt kịp chính mình trước ngày hôm nay.

“Ách... Ánh mắt ngươi là xảy ra chuyện gì a, còn có chân ngươi?” Lâm Hải chợt phát hiện, Cường đầu trọc có điểm gì là lạ a.

Chỉ thấy hai mắt Cường đầu trọc có hai vòng to, đen nhánh đen nhánh, chợt nhìn giống như Cảnh trưởng Mèo Đen.

Hai cái đùi thì càng thêm kỳ lạ.

Chân trái cao đùi phải thấp, bước đi chân thấp chân cao, mẹ nó sinh hoạt cũng chẳng khác gì người thọt.

“Ách... Sư phụ, hôm qua quá hưng phấn, chiếu theo bí tịch luyện một ngày một đêm, liền thành bộ dáng như hiện tại.” Cường đầu trọc có chút xấu hổ sờ sờ cái đầu to.

Phốc!

Mẹ nó, con hàng này cũng quá liều đi, thế mà một ngày một đêm đều không nghỉ ngơi.

“Sư phụ, ngươi nhìn nhìn lại, một cước này của ta thế nào? Kya!!!” Chân trái Cường đầu trọc của hơi cong, chân phải nâng lên, liên tiếp đá ba cái, vừa nhanh vừa có lực!

“Thao, Phật Sơn Vô Ảnh Cước là công phu của Hoàng Phi Hồng, ngươi học Lý Tiểu Long thét lên làm cái gì?” Lâm Hải trong miệng thì khiển trách, nhưng tâm lý lại sinh ra một tia bội phục đối với Cường đầu trọc.

Khổ luyện một ngày một đêm a, đây cũng không phải là mỗi người cũng có thể làm đến, xem ra con hàng Cường đầu trọc này, vẫn có chút kiên trì.

“Rất không tệ, tính toán là cái võ lâm cao thủ!” Lâm Hải từ đáy lòng tán dương một câu.

“Ha ha, thật?” Nào nghĩ đến, một câu tán dương của Lâm Hải, đem Cường đầu trọc kích động đến hỏng, một người hơn bốn mươi tuổi người, lại cao hứng nhảy nhót như một đứa bé!

“Ai u!” Lần này, nhạc cực sinh bi (*vui quá hoá buồn), lúc hai chân chạm đất, chân trái bỗng nhiên mềm nhũn, Cường đầu trọc phù phù ngã xuống đất.

“Ách... Lời vừa mới nói, coi như ta chưa nói đi.” Lâm Hải đen mặt lại, mẹ nó, tùy tiện nhảy một cái đều có thể ngã xuống đất, nào có dạng võ lâm cao thủ này, tiểu hài tử cũng không bằng.

Cường đầu trọc cũng là quá sức xấu hổ.

“Sư phụ, thật sự là do luyện tập quá lâu, chân trái là chân chống, phụ trọng quá lớn, nên luyện sưng.” Cường đầu trọc nói, đem ống quần kéo lên.

“Đậu phộng!” Lâm Hải kinh ngạc, chân trái của Cường đầu trọc, sưng giống như cây cột, phía trên tất cả đều là tụ huyết.

Mẹ nó, dạng này mà còn luyện tiếp, đừng nói thành võ lâm cao thủ, thì cái chân này đã trực tiếp phế a!

Thảo, còn muốn làm Hoàng Phi Hồng, cái này mẹ nó trực tiếp cũng luyện thành Quỷ Cước Thất.

“Ừm? Chờ chút!” Nói lên Quỷ Cước Thất, Lâm Hải bỗng nhiên nhớ đến một chuyện!

Chương 162: Nói cho ngươi một cái bí mật

“Cường tử, loại cường độ khổ luyện giống hôm qua này, ngươi còn có thể kiên trì bao lâu?” Sắc mặt Lâm Hải có chút ngưng trọng.

“Hẳn là còn có thể kiên trì cái một ngày đi, không phải ta không kiên trì được, mà chính là thân thể có chút không chịu được.” Cường đầu trọc sờ sờ cái đầu trọc lớn.

“Qua hôm nay, lại kiên trì thêm một ngày nữa đi!”

Cường đầu trọc thấy sắc mặt Lâm Hải ngưng trọng, trong lòng giật mình, sau đó trịnh trọng gật đầu.

“Tốt!”

Lâm Hải ngẫm lại, bỗng nhiên xuất ra một cây kim châm, hướng phía cái chân trái đang sưng lên của Cường đầu trọc đâm xuống.

“Nhớ kỹ, sau khi trở về, tuyệt đối không nên động vào cái kim châm này.” Lâm Hải vô cùng trịnh trọng dặn dò nói.

"Yên tâm đi, sư phụ!"

Cường đầu trọc đến phòng cũng không tiến vào, liền lái xe liền trở về.

"Tiểu Hải, ngươi làm sao lại để Cường tử đi?" Lâm Văn thấy Cường đầu trọc cửa cũng không vào, một mặt không vui.

"Được rồi, cha, y còn có việc đâu, chính ngài chơi đi, a." Lâm Hải nói xong, cũng lái xe, đi trường học.

Khách sạn Thiên Hối Quốc Tế, Triệu Khôn từ sớm liền đứng tại cửa chờ Mạnh Húc.

Một mực chờ đến gần mười giờ, Mạnh Húc mới ngáp dài đi ra.

"Mạnh thiếu, rất mãnh liệt a?" Triệu Khôn vội vàng cười theo chào đón, khóe mắt có chút hâm mộ liếc nhìn cặp chân trắng nõn ở trên giường trong phòng một cái.

"Được rồi, đừng nói nhảm, đi thôi."

"Được rồi, Mạnh thiếu, xe của tại hạ đang chờ một bên." Triệu Khôn vội vàng đi phía trước dẫn đường.

Ngồi lên xe, Mạnh Húc bỗng nhiên nhăn lại cái mũi, dùng sức ngửi ngửi.

"Triệu Khôn, bên trên xe của ngươi làm sao có một cỗ mùi thối a?"

"Có sao? Ta làm sao không ngửi thấy nhỉ?" Triệu Khôn vừa lái xe, vừa nói nói.

"Không đúng." Mạnh Húc đem cái mũi xích lại gần cánh tay Triệu Khôn, dùng sức ngửi.

"Ai u ta qua!" Mạnh Húc khục khặc ọe một hồi, kém chút nôn.

“Thao, ngươi a hôm qua không phải là ngủ trong chuồng heo đi, trên thân thế nào lại thúi như vậy?” Mạnh Húc vội vàng cùng Triệu Khôn kéo dài khoảng cách, dùng sức lấy tay quạt quạt gió.

“A? Mạnh thiếu, cao nhân nha!” Triệu Khôn một mặt kinh ngạc hướng phía Mạnh Húc dựng thẳng ngón tay cái.

“Ngươi thế nào biết rõ ta hôm qua là ngủ tại chuồng heo?”

Phốc!

Một câu của Triệu Khôn, kém chút để Mạnh Húc phun ra tại chỗ.

Có chút khó có thể tin nhìn lấy Triệu Khôn, mẹ nó, con hàng này không phải là đang nói thật a?

Bỗng nhiên, Triệu Khôn có chút thần bí hạ giọng.

“Mạnh thiếu, ta cho ngươi biết một cái bí mật, ngươi tuyệt đối không nên nói cho bất luận kẻ nào a.”

“Ồ? Bí mật gì?” Mạnh Húc đối với bí mật của người khác cảm thấy rất hứng thú, lập tức liền lên tinh thần.

“Kỳ thực đi, ta không phải là người bình thường.”

“Đúng, cái này ta biết, người bình thường nào dám ở trong chuồng heo a.”

“Ngươi lại biết rõ?” Triệu Khôn đối Mạnh Húc quả thực kinh động như gặp người trời.

“Thao, nói điểm chính!” Mạnh Húc chửi một câu.

“Kỳ thực, ta là Thiên Bồng Nguyên Soái ở trên trời!”

Phốc!

Mẹ nó, Mạnh Húc cảm thấy mình bình thường liền đã không đủ đáng tin cậy, không nghĩ tới Triệu Khôn con hàng này lại càng hơn.

“Ngươi là Bát Giới? Thảo, ta là Hầu ca của ngươi a.” Mạnh Húc khoa trương hô nói.

“Hầu ca?” Triệu Khôn C-K-Í-T..T...T thắng gấp, một mặt chấn kinh.

Mạnh Húc không có thắt giây an toàn, xe mãnh liệt dừng lại, đầu kém chút đập vào bàn điều khiển phía trước.

Đại gia ngươi! Mạnh Húc cái này tức a.

“Ngươi, ngươi thật sự là Hầu ca?” Triệu Khôn có chút kích động.

“Đúng a, ngươi thật sự là Bát Giới?” Mạnh Húc trợn trắng mắt, đậu móa, chơi thôi, xem ai chơi thật hơn.

“Hầu ca!”

“Bát Giới!”

Hai người gắt gao ôm cùng một chỗ.

“Trời ạ, lăn, ngươi quá thúi a.” Vừa mới ôm, Mạnh Húc liền đem Triệu Khôn đẩy ra.

“Hầu ca, ta hiện tại còn không có giác tỉnh trí nhớ kiếp trước, pháp lực cũng không thể khôi phục, cho nên có cái đạo sĩ chỉ điểm ta, ở trong chuồng heo mấy ngày, chẳng mấy chốc sẽ khôi phục pháp lực, pháp lực của ngươi giác tỉnh chưa?”

Phốc!

Mạnh Húc có chút khó tin nhìn Triệu Khôn.

“Không phải chứ, ngươi đang đùa hay thật? Thật đúng là ở chuồng heo sao?”

“Đúng a, ta cũng ở vài ngày rồi.” Triệu Khôn nghiêm túc gật gật đầu.

Trời ạ, con hàng này a đầu có bị bệnh không, về sau đến cách xa y một chút mới được.

“Đến, phía trước chính là nó.” Triệu Khôn đậu xe ở một cửa quán rượu.

“Hoan nghênh quang lâm.” Hai nữ tiếp tân đứng ở cửa, mỉm cười khẽ khom người.

“Chậc chậc, rất có tư sản nha.” Mạnh Húc liếc mắt một cái.

Ngồi lên thang máy, đi thẳng đến tầng cao nhất.

“Đậu phộng, nhiều người như vậy!” Vừa ra thang máy, Mạnh Húc liền giật mình.

Chỉ thấy trong đại sảnh trên đỉnh lầu, lít nha lít nhít tất cả đều là người, có nam có nữ, tựa hồ cũng đang hưng phấn chờ đợi cái gì đó.

“Cái này, cái này tất cả đều là?” Mạnh Húc có chút chấn kinh.

“Đúng vậy, chúng ta đến sớm, cái này coi như còn ít đây.” Triệu Khôn ở bên cạnh nói nói.

“WTF, ngươi đừng nói cho ta, còn phải xếp hàng a.”

“Sao có thể để Mạnh thiếu ngươi xếp hàng đâu? Ngươi ngồi ở kia, ta đi tìm lão bản của bọn họ.” Triệu Khôn nói, hướng phía bên trong chen vào.

“Nhường một chút, nhường một chút!” Nam nữ chờ đợi tại cửa ra vào, chợt thấy một cỗ mùi thối khó ngửi đánh tới, liền nhìn lại, nhao nhao che mũi hướng sang hai bên tránh ra.

Triệu Khôn một chút cũng không để ý, liền chen vào.

Một lát sau, Triệu Khôn lại đi ra.

Lúc này mọi người học thông minh, vừa thấy là Triệu Khôn, liền nhao nhao che mũi, tự động nhường ra một con đường.

Triệu Khôn xem xét, đậu phộng, trên thân ca ca đây là có vương bá khí a!

“Mạnh thiếu, ta đã nói tốt hết rồi, tổ kế tiếp cũng là hai chúng ta, đi thôi.”

“Nhanh như vậy? Tốt tốt tốt!” Mạnh Húc một mặt hưng phấn đi theo Triệu Khôn tiến vào gian phòng.

“Ừm, a...” Vừa tiến vào gian phòng, trận trận thanh âm tiêu hồn thực cốt, liền truyền vào lỗ tai.

“Đậu phộng, rất kịch liệt a.” Con mắt Mạnh Húc bắt đầu sáng lên.

“Mạnh thiếu, đi bên này.” Triệu Khôn ở phía trước một bên dẫn đường.

Đi vào cửa của một căn phòng, Triệu Khôn cùng Mạnh Húc ngồi xuống.

“Mạnh thiếu, chờ một chút, rất nhanh liền đến chúng ta.”

“Đậu móa, ngươi đừng nói, bây giờ còn có điểm hơi khẩn trương.” Mạnh Húc gãi gãi đầu.

Đúng lúc này, ầm một tiếng, cửa mở.

“Ra ngoài, ngươi a là tới quấy rối có đúng hay không?” Hai người áo đen, đem một cái lão đầu sáu bảy mươi tuổi, gầy trơ cả xương ném ra.

“Người nào nói ta là tới quấy rối, để cho ta đi vào, đừng nhìn ta lớn tuổi, thân thể ta vô cùng tốt, ăn mà hương, ta yêu quý nghệ thuật, ta nguyện ý hiến thân vì nghệ thuật!” Lão già run rẩy đứng lên, hai cái chân gầy mảnh run rẩy nói.

Phốc!

Triệu Khôn ở bên cạnh nhìn mà cười ra tiếng.

“Ta nói lão đầu, ngươi nhanh tỉnh lại đi, liền cái thân thể nhỏ bé của ngươi này, đi vào vài phút liền bị người ăn đến không còn sót cả xương.”

“Tiểu hỏa tử, ta cho ngươi biết, chớ xem thường người, đừng nhìn ta lớn tuổi, nhưng ta ngược lại có thể tiểu tám trăm mét, mỗi lúc trời tối cũng mộng tinh...”

Phốc!

“Ngươi đừng ở chỗ này thổi ngưu bức, cút nhanh lên đi.” Triệu Khôn thực sự nghe không vô.

“Tổ kế tiếp.” Lúc này, một người áo đen hướng phía cửa hô nói.

Triệu Khôn hai mắt tỏa sáng.

“Mạnh thiếu, đến chúng ta!”

Chương 163: Số hiệu 9527

Mạnh Húc đi theo Triệu Khôn, một mặt mới lạ đi vào.

“Đến bên trong cái phòng kia đi.” Một cái nhân viên công tác hướng phía một cái phòng bên trong cùng chỉ chỉ.

Mạnh Húc cùng Triệu Khôn đẩy cửa đi vào.

“Này.” Vừa vào phòng, đối diện với một cái mỹ nữ Đảo quốc ăn mặc bại lộ, hướng phía hai người liếc mắt đưa tình.

“Ai u, quan phỏng vấn thế mà còn là cô nàng nước ngoài.” Mạnh Húc cười bỉ ổi nói nói.

“Đến bên này.” Thanh âm của một người nam nhân, mang theo vẻ không kiên nhẫn vang lên.

“Hạ đạo diễn, vị này là Mạnh thiếu, đi thử sức cùng với ta.” Triệu Khôn mang theo nụ cười nịnh nọt đi qua.

“Thử sức? Thảo, thử cọng lông ấy, làm nghề này, chỉ cần ngươi có tư sản, cho dù lớn lên giống heo cũng không có vấn đề gì.” Một cái nam tử trung niên mọc đầy râu quai nón cười toe toét nói nói.

“Qua cho hai người này thử một chút.” Râu quai nón hướng phía một nữ nhân bên cạnh gật gật đầu.

Nữ nhân lắc eo nhỏ đi qua.

“Cái nam nhân bỉ ổi thối hoắc này, đào thải.” Nữ nhân che cái mũi, mang theo ánh mắt khi dễ, hướng phía Triệu Khôn chỉ chỉ.

Phốc!

“Ha ha ha, nam nhân bỉ ổi!” Mạnh Húc ở bên cạnh nghe xong, ôm bụng kém chút cười đau sốc hông.

Sắc mặt Triệu Khôn đằng cái liền hồng.

“Tiểu tao hóa, mẹ nó nói người nào là nam nhân bỉ ổi đâu? Ca ca dáng vẻ phi phàm, giống như Phan An, danh xưng... Hey, ngươi đừng kéo ta a...” Triệu Khôn còn chưa nói xong, liền bị một cái nam tử áo đen kéo ra ngoài.

“Ai u, chết cười ta, còn giống như Phan An, ha ha ha...” Mạnh Húc cũng cười không dừng được.

Nữ nhân đi đến phía trước Mạnh Húc, bắt đầu quan sát tỉ mỉ.

“Uy, cô nàng, thế nào, có bị bề ngoài anh tuấn cùng thể phách cường tráng của ca ca mê hoặc ngược lại hay không a?” Mạnh Húc hướng phía nữ nhân nhướn nhướn đôi mi.

Nữ nhân cười cười không nói chuyện, mà chỉ mang theo hài lòng gật gật đầu.

“Ta cho cái này qua, qua cửa thứ hai đi.” Nữ nhân Đảo quốc kia nhướn cái cằm nhọn lên rồi gật đầu xuống.

“Come on, suy ca ~” Nữ nhân Đảo quốc cầm tiếng Hoa cứng nhắc, hướng phía Mạnh Húc câu câu ngón tay.

Phốc!

“Nói cái gì đó, cô nàng, là soái ca, không phải suy ca!” Mạnh Húc một bên uốn nắn, vừa đi qua.

“Nâng một trăm cái tạ tay đi.” Mỹ nữ Đảo quốc hướng phía Mạnh Húc phóng cái mị nhãn.

Phốc!

Mẹ nó, đây là chọn diễn viên đâu, hay là chọn vận động viên đâu?

Mấy phút đồng hồ sau.

“Có thể, y được chọn!” Râu quai nón vỗ tay một cái, hài lòng nói nói.

Nữ nhân trước đó kia, đem một cái huy chương treo ở trước ngực Mạnh Húc.

“Đây là số hiệu của ngươi, soái ca, năng lực không tệ, có cơ hội chúng ta luận bàn một chút nha.”

“Ha ha, dễ nói dễ nói, tùy thời phụng bồi.”

Cúi đầu xem xét số hiệu của chính mình.

“Đậu phộng, 9527!”

“Đem số điện thoại lưu lại, về sau sẽ thông tri cho ngươi, trước khi bắt đầu bấm máy, sẽ thông báo cho ngươi.” Râu quai nón hướng phía Mạnh Húc nói nói.

“Tốt tốt tốt, ta nói đạo diễn, nhớ an bài thêm cho anh em chút phần diễn a.”

Mạnh Húc nghênh ngang đi tới, quay đầu đắc ý nhìn thẻ bài trên tường một chút.

“Chỗ chiêu mộ nam diễn viên!”

“Oa cáp cáp, từ hôm nay trở đi, ca ca chính thức gia nhập hàng ngũ chức nghiệp mà tất cả nam nhân tha thiết ước mơ, số hiệu 9527!”

“Ừm?” Mạnh Húc ngẩng đầu một cái, thấy Triệu Khôn ở cách đó không xa, một bộ dáng ỉu xìu đầu cúi xuống đất, trên mặt càng rầu rĩ.

“Ta nói Triệu Khôn a, ngươi cũng không cần tự ti, bỉ ổi cũng là một loại khí chất ở bên trong nha, rất hiếm có, rất đặc biệt.”

Phốc!

Triệu Khôn nhìn Mạnh Húc, một mặt khóc không ra nước mắt.

Không thấy bản thiếu gia là bị thương tổn tự tôn sao? Còn chạy tới nói châm chọc, quá mẹ nó khi dễ người!

Hai người một cái mặt mày hớn hở, một cái ủ rũ đi tới, Triệu Khôn lái xe, cũng không có tâm tình nói chuyện.

Hôm nay, lời nói của nữ nhân kia, thật sự là đã đem y đả kích hỏng.

“Ừm?” Lái xe ra không xa, Triệu Khôn bỗng nhiên đem xe dừng ở ven đường.

“Đậu phộng, là con chó chết này!” Triệu Khôn đẩy ra xe liền nhảy xuống.

“Làm sao?” Mạnh Húc còn không rõ ràng cho lắm, cũng đi theo qua.

“Này, này con chó chết, mau dừng lại cho bản thiếu gia!”

Tống Cần đang dắt theo A Hoa, đi dạo trên đường, bị Triệu Khôn đột nhiên nhảy ra, làm giật mình.

“Ngươi muốn làm gì?” Tống Cần có chút khẩn trương hỏi.

“Hừ, chó chết, đừng tưởng rằng mặc xong quần áo, thiếu gia liền không biết ngươi.” Triệu Khôn không để ý tới Tống Cần, ngược lại chỉ vào A Hoa hét lớn một tiếng.

Phốc!

Một câu của Triệu Khôn, trực tiếp đem Mạnh Húc chọc cười.

Mẹ nó, nói gì vậy a? Chẳng lẽ trước kia lúc ngươi theo con chó này, đều là không mặc quần áo mà giao lưu sao?

“Uy, Triệu Khôn, giữa các ngươi đến tột cùng đã phát sinh cái gì?” Mạnh Húc cười xấu xa hỏi hỏi.

“Nó, nó tại trên đường cái, xé sạch y phục của ta!” Triệu Khôn nhớ tới khuất nhục ngày đó, vành mắt cũng hồng, hiển nhiên như một cái tiểu cô nương bị ác bá lăng nhục.

“Phốc! Ha ha ha ha...” Mạnh Húc thực sự chịu không nổi, cười ôm bụng ngồi xổm xuống.

“Mạnh thiếu, ngươi, ngươi còn cười!” Triệu Khôn sắp tức chết.

“Bệnh thần kinh.” Tống Cần liếc trắng hai cái tên rõ ràng quá không bình thường này một chút, liền kéo A Hoa đi.

“Dừng lại, không cho phép đi!” Triệu Khôn lại nhảy qua tới.

“Ngươi muốn thế nào?” Tống Cần cũng đen mặt xuống.

“Ta, ta...” Triệu Khôn vừa rồi cũng là nhận ra A Hoa, nhất thời phẫn nộ xông lại, nhưng chạy tới đây để làm gì, y còn thật không có nghĩ qua, hiện tại bị Tống Cần hỏi một chút, thật đúng là hỏi cho khó.

Trong lòng của Triệu Khôn hận không thể đem con chó này đánh chết, nhưng chỉ bằng y cùng Mạnh Húc? Này căn bản là không có khả năng, huống chi, cùng chó đánh nhau, Mạnh Húc cũng không có khả năng giúp y a.

Nhưng thật vất vả mới đụng phải, lại cứ như vậy mà buông tha cho nó, bản thân Triệu Khôn cũng không thuyết phục được mình.

“Ta, ta, ta muốn đem y phục của nó cũng cởi sạch!” Triệu Khôn nghẹn nửa ngày, biệt khuất xuất ra một câu như vậy.

Mạnh Húc vừa mới bắt đầu đem tiếng cười ngừng lại, nghe xong lời này, nhất thời lại ôm bụng ngồi xổm xuống.

“Ai u, ai u, chết cười ta, Triệu Khôn a, ta đến thành phố Giang

Nam các ngươi, thu hoạch lớn nhất, cũng là nhận biết ngươi cái đùa bức này a!”

Bị Mạnh Húc nói như thế, trên mặt Triệu Khôn càng không nhịn được.

“Chó chết, bản thiếu gia hôm nay ở trước mặt mọi người liền lột sạch ngươi.” Triệu Khôn cắn răng một cái, liền hướng phía A Hoa xông qua.

“Uông uông uông!” A Hoa càng không yếu thế, tránh ra khỏi dây thừng trong tay Tống Cần, hướng phía Triệu Khôn dốc sức lao qua.

“Ai u WTF!” Gặp một con chó lớn như A Hoa nhào tới, Triệu Khôn vừa rồi hãy còn hung ác, lập tức liền mềm xuống.

Phanh một tiếng, Triệu Khôn liền bị A Hoa ấn ngã nhào xuống bên trên mặt đất.

Một người một chó ở trước mặt mọi người liền trình diễn.

“Tiểu tử, chớ cùng Cẩu gia của ngươi đắc ý, lần trước xem ra là không thu thập được ngươi a.” Miệng chó của A Hoa hơi mở, xoạt một tiếng, liền đem một đầu tay áo đang mặc của Triệu Khôn giật xuống.

“Ai u Đậu phộng, ngươi cái chó chết, đừng xé y phục của thiếu gia.”

Triệu Khôn còn chưa nói xong, xoạt một tiếng, một đầu tay áo khác cũng bị giật xuống.

Tống Cần ở bên cạnh bị dọa sợ, chó này nếu là đả thương người, mình cũng phải gánh trách nhiệm a.

Nghĩ đến chỗ này, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Lâm Hải.

“Tiểu Hải a, ngươi mau tới đường Vân Trung một chuyến, A Hoa đang đánh nhau cùng người khác.”

Chương 164: Hiến cúc hoa phấn nộn cho ngươi

“Tốt, mẹ, con lập tức qua!” Lâm Hải đang ở trường học bồi tiếp Liễu Hinh Nguyệt luyện ca, tiếp được điện thoại của Tống Cần, vội vàng lái xe chạy qua.

Chờ sau khi tới chỗ, thấy đã có lít nha lít nhít một đám người, từng cái trong đám người vây xem còn mang trên mặt quang mang vừa hiếu kỳ lại vừa hưng phấn, nhìn không chớp mắt vào bên trong.

Còn có mấy người, cầm điện thoại di động trong tay, không ngừng chụp ảnh quay phim, giống như bên trong đang diễn ra trò vui nào đó.

Lâm Hải tách đám người ra rồi đi vào.

Phốc!

Mới vừa đi vào, Lâm Hải liền cười phun.

Mẹ nó, tràng cảnh bên trong, quá sung sướng a.

Chỉ thấy Triệu Khôn gào khóc thảm thiết nằm trên mặt đất, y phục trên người bị xé thành từng mảnh từng mảnh, hiển nhiên đã biến thành một tên ăn mày.

A Hoa cưỡi ở trên đùi Triệu Khôn, hai chân trước khoác lên trước ngực Triệu Khôn, đầu chó đang dùng lực xé rách quần lót của Triệu Khôn.

“Ngươi cái chó chết, mau mau tránh ra cho ta!” Triệu Khôn sắp khóc, cái này mẹ nó nếu như quần lại bị giật xuống đến, chính mình coi như nổi danh, không thấy nhiều người như vậy, đang lấy thêm điện thoại di động ra chụp hình sao?

Cái này tuyệt đối là tiết tấu muốn thả ra trên Internet a.

"Oa cáp cáp, cố lên, đem quần lót của y giật xuống đi!"

"Cẩu Cẩu, ta xem trọng ngươi!"

"Đều nói Teddy ngày qua ngày chỉ biết ăn không khí làm cảnh, hôm nay có dám trước mặt mọi người chơi y hay không!"

Quần chúng vây xem, xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, cũng ở một bên toét miệng, vừa cười vừa ồn ào lấy.

"Uy, Triệu Khôn, ngươi cũng đừng phản kháng, để thiếu gia ta xem chút đặc sắc." Mạnh Húc ở một bên, con mắt cũng sáng lên, chẳng những không giúp đỡ, còn chạy qua qua đè hai chân của Triệu Khôn lại.

"Móa! Mạnh thiếu, ngươi đừng hố ta a!" Triệu Khôn đều sắp điên.

Lâm Hải cười một trận, nhìn người càng tụ càng nhiều, còn tiếp tục như vậy sẽ không được.

"A Hoa, buông y ra!"

"Chờ một chút, ba ba, ta còn không có chơi chán đây." Mắt nhỏ của A Hoa hưng phấn chớp chớp.

"Chơi cái đầu chó ngươi!" Lâm Hải đi lên một chân đem A Hoa từ trên thân Triệu Khôn đá xuống.

Nào nghĩ đến, A Hoa vừa vặn dùng miệng ngậm lấy quần lót của Triệu Lỗi, tuy cú đá này của Lâm Hải không nặng, nhưng quần lót mà Triệu Khôn bảo vệ rất lâu, liền trực tiếp bị A Hoa mang theo mà bay ra ngoài.

“Ách… Ta không phải cố ý.” Lâm Hải xấu hổ khoát khoát tay.

“A!!! Ta không sống được nữa!!!” Triệu Khôn phát ra một tiếng rít lên, nhanh chóng bưng lấy đũng quần, tiến vào xe, nhanh như chớp liền lái đi.

“Uy, uy, ngươi chờ ta một chút a, WTF!” Mạnh Húc nhìn Triệu Khôn đem xe lái đi, trực tiếp liền trợn tròn mắt.

“Ừm?” Lâm Hải lúc này mới phát hiện Mạnh Húc cũng ở chỗ này, vừa vặn còn chuẩn bị đi tìm y đây.

“Ngươi, tới.” Lâm Hải hướng phía Mạnh Húc chỉ chỉ.

“Hải, Hải ca.” Mạnh Húc thấy Lâm Hải gọi mình, vội vàng đi chầm chậm, đến trước mặt Lâm Hải, một mặt cười lấy lòng.

“Ngươi thế nào lại chạy đến thành phố Giang Nam?”

“Ta là cùng Triệu Dĩnh tới.”

“Triệu Dĩnh?” Lâm Hải nhớ tới, “Ta lần trước không phải đã nói, không cho ngươi quấy nhiễu người ta sao?”

“Không, không, tuyệt đối không có quấy rối.” Mạnh Húc bị dọa đến giật mình, vội vàng liên tục khoát tay.

“Hải ca, ta hiện tại là ở đang dùng mị lực nhân cách của mình để theo đuổi Triệu Dĩnh, tuyệt đối không có quấy rối a.”

Phốc!

Lâm Hải buồn cười một trận, còn mị lực nhân cách, ngươi có cái cái rắm mị lực nhân cách a.

Bất quá Lâm Hải cùng Triệu Dĩnh cũng chỉ là gặp mặt một lần, lời nói nói đến nước này, cũng đã đủ.

“A di, chó này ngài là điều giáo thế nào? Quá linh!”

“Đúng vậy a, chó này quá tinh, cũng không sai biệt lắm so với người a.”

“Các ngươi mau nhìn nó đắc ý kìa, giống như nghe hiểu được chúng ta nói chuyện a, ai nha quá đáng yêu.”

Lúc này, đám người nhao nhao vây quanh Tống Cần cùng A Hoa.

A Hoa con hàng này vốn là làm đủ náo động, thấy nhiều người khen nó như vậy, càng đắc ý, một hồi lăn tròn, một hồi lắc cái cái đuôi, một hồi lại chạy tới trên đùi tiểu cô nương xinh đẹp cọ cọ hai lần, đem đám người vây xem chọc cho cười ha ha không ngừng.

Tống Cần thấy A Hoa biết điều như vậy, lại có nhiều người ưa thích nó như vậy, cũng là cao hứng đến không miệng khép được.

“Cái chó lưu manh này, liền yêu thổi đắc ý!” Lâm Hải khinh bỉ một trận.

“Ngươi, đi lên trên xe của ta đi!” Lâm Hải hướng phía Mạnh Húc vẫy tay một cái.

“Lên xe? Không cần, Hải ca, ta gọi cái xe đi về là được, nào dám để Hải ca đưa ta à?” Mạnh Húc nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh.

“Người nào nói muốn đưa ngươi về a?” Lâm Hải kỳ quái liếc y một cái, “Bớt nói nhảm, mau lên xe.”

“A? Không phải đưa ta đi à?” Mạnh Húc một mặt mê mang leo lên xe Lâm Hải.

“Ai bảo người ngồi chỗ tay lái phụ? Ra phía sau!”

“Há, a, phía sau, phía sau.” Mạnh Húc kéo ra cửa khoang xe phía sau, ngồi vào.

Vừa ngồi xuống, Lâm Hải cũng theo vào, phanh cái đóng cửa xe lại.

“Cởi quần ra.”

Phốc!

Mạnh Húc kém chút từ trên chỗ ngồi trượt chân ngã xuống dưới.

Ngẩng đầu, một mặt khóc nhìn vào Lâm Hải, cái kia vô cùng đáng thương, tựa như một tiểu cô nương bị ác bá trắng trợn cướp đoạt.

“Không, không muốn đi, Hải ca.”

“Thao, để ngươi cởi liền cởi đi, nhanh lên!” Lâm Hải không kiên nhẫn thúc giục nói.

“Hải ca...” Mạnh Húc đem hai tay thả ở trong miệng, đáng thương, đến nước mắt cũng sắp chảy xuống.

“Cởi hay không cởi, không cởi thì để ta cởi cho ngươi!” Lâm Hải vừa trừng mắt.

Mạnh Húc nước mắt rưng rưng nhìn Lâm Hải, nội tâm đi qua một trận thống khổ dày vò, chợt cắn răng một cái.

“Ta cởi, ta cởi còn không được sao?”

Nói xong, Mạnh Húc tam hạ lưỡng hạ liền đem quần cởi ra.

“Quần lót cũng phải cởi.”

“Không muốn đi, Hải ca...”

“Bớt nói nhảm, nhanh lên.”

“Ai!” Mạnh Húc giậm chân một cái, đem quần lót cũng cởi ra.

“Thao, đừng để cái thứ đồ vật xấu xí kia đối mặt với ta, xoay người sang chỗ khác.”

Mạnh Húc một mặt khóc không ra nước mắt xoay người, đem cái mông nhắm ngay vào Lâm Hải.

“Hải ca, cúc hoa phấn nộn của ta liền hiến cho ngươi, ngươi đối với người ta, cũng phải ôn nhu chút, ai!”

Phốc!

Lâm Hải kém chút nôn.

Ôn nhu ngươi cái búa a ôn nhu!

Não của ngươi là nghĩ gì thế, hướng giới tính của ca ca mười phần bình thường có được hay không.

Nhìn chằm chằm vào cái mông của Mạnh Húc một trận, càng xem tâm lý của Lâm Hải càng khẳng định.

“Không sai, hẳn là y.”

Bất quá, vì lý do an toàn, Lâm Hải cảm thấy vẫn là nên chụp hình lại, xác minh một chút mới tốt.

“Vểnh cao lên, đừng nhúc nhích a.” Lâm Hải nói, liền móc điện thoại di động ra.

Mở máy chụp hình, Lâm Hải đem Cameras nhắm ngay vào cái mông của Mạnh Húc.

Mạnh Húc thấy một lần, nhất thời hoảng.

“Không muốn đi, Hải ca, ngươi còn có cái yêu thích này, mớ hình ảnh ướt át của Trần lão sư, thế nhưng là vết xe đổ a.”

Vết xe đổ a em gái ngươi vết xe đổ!

“Chớ lộn xộn, nằm sấp cho tốt.”

Lâm Hải nói, tách tách một tiếng, ấn xuống cửa chớp.

“Đổi tư thế, lại đến một tấm!”

Tách tách, Lâm Hải lại chụp thêm một tấm.

“Hải ca, thực không dám giấu giếm, ta vừa mới nhận lời mời làm nam diễn viên của thể loại kia, ngươi nếu là cảm thấy hứng thú đối với cái mông của người ta, đến lúc đó ta sẽ để đạo diễn đặc biệt chụp cho ngươi nhiều thêm mấy tấm, bọn họ chụp cái kia so với ngươi còn chuyên nghiệp hơn.”

Phốc!

Cái gì cái gì? Ngươi nhận lời mời làm nam diễn viên của thể loại kia?

Lâm Hải nhìn Mạnh Húc bật cười một trận, mẹ nó thật là một cái kỳ hoa a, đường đường là đại thiếu gia Yến Kinh, thế mà đi làm nam diễn viên của thể loại kia, ngẫm lại thật sự là không có người nào sánh bằng a.

“Tốt, mặc xong quần áo liền đi xuống đi.”

“A? Cái này là xong sao? Nếu như chỉ là chụp ảnh, Hải ca ngươi có thể chụp nhiều thêm mấy tấm, ta không ngại.”

Phốc!

Thảo, ngươi không ngại nhưng ca ca chú ý a, người nào thích xem cái mông mập của ngươi a.

Mạnh Húc ngồi xuống, cầm lấy quần lót bắt đầu mặc vào.

Vừa đem quần lót mặc vào, cửa xe bỗng nhiên bị kéo ra từ bên ngoài.

“Lâm Hải, ngươi làm sao lại loạn dừng xe, cẩn thận ta...” Hứa Điềm đứng tại bên ngoài cửa xe, kéo căng khuôn mặt nhỏ nói nói.

Chỉ là, lời còn chưa nói hết, liền sửng sốt, sau đó nhìn chằm chằm Mạnh Húc đang kéo quần lên, con mắt bỗng nhiên trợn to.

“Cái kia, không phải như ngươi nghĩ đâu...”

“Thối biến thái!” Hứa Điềm gầm thét một tiếng, phanh cái đóng cửa xe lại.

Chương 165: Hai ngươi muốn đi mướn phòng?

Lâm Hải từ trên xe bước xuống, thấy Hứa Điềm đang sơ tán đám người.

A Hoa con hàng này một sái bảo, kết quả người càng tụ càng nhiều, toàn chạy tới xem náo nhiệt, cũng gây nên giao thông hỗn loạn.

Thật vất vả đem đám người sơ tán, Lâm Hải liền tiến đến bên người Hứa Điềm.

“Cái kia, Tiểu Điềm Điềm...” Hứa Điềm mãnh liệt vừa trừng mắt.

“A, không phải không phải, cảnh sát a di...”

“Ngươi kêu người nào là a di đâu?” Hứa Điềm quát một tiếng.

“Tốt tốt tốt, đồng chí cảnh sát.” Lâm Hải vội vàng khoát khoát tay, “Ta muốn nói là, chuyện vừa rồi ngươi thấy, không phải là như ngươi nghĩ...”

“Tử biến thái, cút!” Không đợi Lâm Hải nói xong, Hứa Điềm thở phì phì cưỡi lên môtơ cảnh dụng liền đi.

Lâm Hải nhìn thân ảnh Hứa Điềm rời đi, mặt xạm lại.

“Đậu móa, chỉ tại ngươi!” Lâm Hải cho cái mông của Mạnh Húc một cái đá chân.

“Hải ca, cái này có thể trách ta sao? Ta cũng là người bị hại, có được hay không?” Mạnh Húc ủy khuất đến không được.

Tống Cần cùng A Hoa vừa lên xe, Lâm Hải đạp cần ga liền đi.

Mạnh Húc chính mình đứng ở nơi đó, khóc không ra nước mắt.

“Hải ca, cái mông cũng cho ngươi xem, ngươi liền đưa người ta đi một chút cũng không được sao? Thật đau lòng.” Mạnh Húc che mặt mà khóc.

Xong việc, Lâm Hải liền trở về phòng.

“Ừm?” Vừa vào nhà, Lâm Hải chỉ thấy Sở Lâm Nhi diện mạo ngậm xuân nhìn chính mình, muốn bao nhiêu ôn nhu liền có bấy nhiêu ôn nhu.

“Đậu phộng, ngươi muốn làm gì?” Lâm Hải vội vàng ôm chặt hai tay, cảnh giác lên.

Mỗi lần Sở Lâm Nhi lộ ra cái biểu tình này, cũng đều không phải là chuyện tốt

“Tiểu Hải Hải, tới ngồi nha.” Sở Lâm Nhi hướng phía Lâm Hải nháy mắt, câu câu ngón tay.

“Đậu phộng, có thể đứng đắn một chút hay không, ngươi dạng này ta sợ hãi.” Lâm Hải toàn thân rùng mình một cái.

“Hừ, chán ghét a, không có chút hiểu phong tình nào.” Sở Lâm Nhi chu miệng, thở phì phì nói nói.

Phốc!

Ta cùng ngươi một cái Nữ quỷ, hiểu biết phong tình cái cọng lông a.

“Nói đi, lúc này là chuyện gì?” Lâm Hải cười toe toét ngồi ở trên giường.

“Cái Đỗ Thiên kia đánh cờ quá lợi hại, từ khi y học được, ta một ván cũng không thắng qua, ta không muốn cùng Đỗ Thiên chơi nữa, hừ!” Sở Lâm Nhi thở phì phì hừ một cái.

Phốc!

“Ngươi nói Đỗ Thiên một mực chơi thắng ngươi?” Lâm Hải có chút không tin hỏi.

“Đúng vậy a, thắng rồi còn chế giễu ta, nói ta là cái dở chơi cờ, tức chết ta.”

Lâm Hải một mặt khó có thể tin.

Mẹ nó, cái Đỗ Thiên này nhìn cũng là hạng người cơ linh a, làm sao không biết làm người như thế?

Cùng Công chúa đánh cờ, đó là để ngươi theo nàng chơi, hống nàng vui vẻ, ngươi ngược lại tốt, một ván cũng không cho người ta thắng, cảm xúc này cũng quá thấp a?

May mắn Sở Lâm Nhi cũng là tính cách trẻ con, không có cái ý đồ xấu gì, nếu đổi thành người như Mã Diện, còn không từng phút đồng hồ liền đem ngươi ném vào trong chảo dầu sôi sao?

“Không có việc gì, ngươi đừng vội, ta xuất khí cho ngươi.” Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, tìm tới Weachat của Đỗ Thiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi là Lý Cương sao?

Đỗ Thiên: Không đúng a, ta là Đỗ Thiên a (phía sau là một cái biểu lộ kinh ngạc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cha ngươi là Lý Cương sao?

Đỗ Thiên: Không đúng vậy a, cha ta là Đỗ Tử Đằng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi có bằng hữu gọi là Lý Cương hay không?

Đỗ Thiên: Không có a, nhưng ta theo Lý Quỳ có quan hệ cũng không tệ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi không phải là Lý Cương, cha ngươi cũng không phải là Lý Cương, trong đám bằng hữu của ngươi cũng không có Lý Cương, vậy là ai cho ngươi gan chó, đánh cờ một ván đều không cho Lâm Nhi Công chúa thắng?

Đỗ Thiên: Đó là kỹ thuật của ta tốt.

Tốt em gái ngươi a, Lâm Hải cảm thấy cái Đỗ Thiên này cũng là cái đầu gỗ.

Lâm Hải cũng không thèm phí lời với y, thấy đầu giường mình vừa vặn có quyển ‘Hậu Hắc Học’, vẫn là lần trước mua ‘One Piece’ thì thuận tiện cầm một cuốn.

Lâm Hải cầm điện thoại quét qua, trực tiếp liền phát qua cho Đỗ Thiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hảo hảo học một ít, bảo đảm ngươi thăng quan phát tài.

Đỗ Thiên: Thật? Không đối gạt quỷ hữu, Thất Thập Nhị Địa Sát (*bảy mươi hai Địa Sát- trong 108 tinh tú Lương Sơn Bạc) chúng ta, hiện tại cũng đã là âm Ti tam phẩm trở lên, chỉ có ta vẫn là Nhị phẩm, ta con mẹ nó a hiện tại nằm mộng cũng muốn thăng quan.

Phốc!

Ta đã nói rồi, cảm xúc cỡ này làm sao có thể lẫn vào đến đây? Quả nhiên, y ở trong Thất Thập Nhị Địa Sát thì lăn lộn kém cỏi nhất.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, nhanh xem một chút đi thôi, học tập cho giỏi, mỗi ngày tiến về phía trước.

Đỗ Thiên: n, đa tạ quỷ hữu, chờ ta thăng quan, nhất định sẽ hảo hảo cảm tạ ngươi!

“Ngươi phát cho Đỗ Thiên cái gì?” Sở Lâm Nhi thấy Lâm Hải phát cho Đỗ Thiên một quyển sách, một mặt hiếu kỳ.

“Tự nhiên là pháp bảo.”

“Hứ, chẳng phải là một quyển sách nát nha, còn pháp bảo, có quỷ mới tin ngươi.” Sở Lâm Nhi bĩu môi một cái.

“Ngươi không phải liền là quỷ sao? Cho nên ngươi đến tin a.” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Uy, ngươi bồi người ta chơi một ván cờ nha.” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên lấy điện thoại di động ra.

“Không rảnh.”

“Chán ghét a, mau lại đây à, người ta gian phòng cũng mở tốt, ngươi liền cùng người ta chơi đùa đi?” Sở Lâm Nhi hướng phía Lâm Hải nũng nịu một trận.

Lúc này, A Hoa dùng mũi giữ cửa đẩy ra, đi tới, vừa vặn nghe được lời nói của Sở Lâm Nhi.

“Hai ngươi muốn mướn phòng đi?” A Hoa một mặt chấn kinh.

Phốc!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

“Mở em gái ngươi a mở, ngươi lưu manh chó, một đầu bẩn thỉu.” Lâm Hải đi lên cho nó một chân.

“Ba ba, ngươi không cần giấu diếm, ta cũng nghe được.” A Hoa vẫn như cũ là một mặt chấn kinh.

Nghe được đại gia ngươi a, Lâm Hải hận không thể hầm cái con chó chết này.

“Nhanh lên nha, người ta cũng không chờ nổi nổi.” Sở Lâm Nhi ở bên cạnh, lại một mặt kiều mị thúc giục nói.

“Ngươi nhìn, ba ba, ngươi còn không thừa nhận!” A Hoa chấn kinh mắt chó đều nhanh trừng ra ngoài

Phốc!

Mẹ nó, một Quỷ một chó này, thật muốn mạng hắn a.

“Liền chơi một ván a.” Lâm Hải khuất phục.

“Tốt, tốt.” Sở Lâm Nhi vội vàng nâng điện thoại di động lên, “Nhanh lên tiến đến, nhanh lên.”

Hai phút đồng hồ sau.

“Ngươi thua.” Lâm Hải lui ra khỏi phòng.

“Uy, ván này không tính, chơi thêm một ván nha.” Sở Lâm Nhi lại bay tới trước mặt Lâm Hải.

“Không chơi, vừa nói chỉ chơi một ván.”

“Van cầu ngươi, lại chơi cùng ta một ván sau cùng nha.” Sở Lâm Nhi ỏn à ỏn ẻn nũng nịu một trận.

Lâm Hải trực tiếp không để ý tới nàng.

“Hừ, chán ghét, cùng một dạng chán ghét với Đỗ Thiên, không để ý tới ngươi nữa.” Sở Lâm Nhi thở phì phì bay đi, cầm điện thoại rời đi.

Lâm Hải mở ra Weachat, tìm tới Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Dấu ấn hoa sen của con trai ngươi là ở bên trái cái mông hay là bên phải cái mông?

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Thảo, Lâm Hải kém chút đem di động ném.

Mẹ nó, mỗi lần cùng cái hàng này nói chuyện phiếm, đều là không nói lời nào liền tới trước một loạt chấn kinh, ngươi chấn kinh cái cọng lông a chấn kinh.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nếu còn muốn biết rõ tin tức của con ngươi, cũng đừng lại phát cho ta cái vẻ mặt này nữa. (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực)

Thiết Quải Lý: Dấu hoa sen là ở bên phải cái mông, Thượng tiên, ngươi có tin tức của nhi tử ta? (phía sau vẫn là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Ai, Lâm Hải hiện tại đối với cái biểu lộ chấn kinh này cũng có chút quá nghiện, thấy một lần liền muốn bão nổi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Xác thực phát hiện một người bên phải cái mông có dấu hoa sen, bất quá có phải là nhi tử của ngươi hay không, ta còn không dám xác nhận.

Thiết Quải Lý: Thật? (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Em gái ngươi! Lâm Hải nhìn cái biểu tình này nhìn đều sắp muốn nôn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đậu móa, còn phát tiếp cái biểu tình này, cũng đừng nghĩ tìm con trai của ngươi.

Thiết Quải Lý: Ta không phát, không phát, Thượng tiên ngươi nhanh nói.

Lần này con hàng này thật đúng là không có phát.

Lâm Hải thấy vậy, miệng nhếch lên, thảo, cũng không tin không để ngươi đổi được.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhìn xem có phải hay không?

Lâm Hải trực tiếp đem ảnh chụp cái mông của Mạnh Húc, phát qua.

Thiết Quải Lý: (đầy bình phong chấn kinh)

Phốc!

Ta làm muội ngươi!

Lâm Hải trực tiếp sụp đổ.

Chương 166: Cao nhân ở ngay tại trước mắt ngươi

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có phải là nhi tử của ngươi hay không, thống khoái chút, đừng ở chỗ này chấn kinh nữa.

Thiết Quải Lý: Là nhi tử của ta a, chính là nhi tử của ta a, Thượng tiên, nhi tử ta ở đâu? Sinh hoạt được chứ? (phía sau là một loạt biểu lộ kích động)

Lâm Hải xem xét tin tức, buông lỏng một hơi.

Vẫn thật không nghĩ tới, trong lúc vô tình liền đem nhi tử của Thiết Quải Lý tìm được, lúc trước chính mình thế nhưng là hứa hẹn qua với Thiết Quải Lý, cứ như vậy, cũng coi như hoàn thành một kiện tâm sự.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Y bây giờ đang ở Nhân gian, là một cái công tử bột, áo cơm không lo, ngươi cứ yên tâm đi.

Thiết Quải Lý: Công tử bột? Ha ha, vậy ta đã yên tâm, đa tạ Thượng tiên.

Lâm Hải ngẫm lại, nhi tử đã giúp Thiết Quải Lý tìm được, còn thiếu lão bà của y nữa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão bà ngươi có cái đặc thù gì, bước kế tiếp ta giúp ngươi tìm xem.

Thiết Quải Lý: Ha ha, Thượng tiên không cần phí tâm, vợ con ta có duyên mẹ con muôn đời, mẫu thân hiện tại của con ta, liền là thê tử của ta, nếu nhi tử của ta đã là cậu ấm, thê tử của ta tự nhiên cũng là phu nhân quyền quý.

Duyên mẹ con muôn đời? Ta dựa vào, duyên phận này có bao nhiêu sâu a, bất quá cái này cũng lược bớt khó khăn cho Lâm Hải.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, về sau nếu có chuyện sai khiến, tuyệt không hai lời. (phía sau là một loạt biểu lộ ôm quyền)

Leng keng!

Giúp người làm niềm vui, khen thưởng mười nghìn điểm Công đức.

Đậu phộng, còn có thu hoạch ngoài ý muốn đâu!

Bất quá, Lâm Hải hiện tại thế nhưng là thổ hào, trong ví tiền đã có một triệu tiền đặt cọc cho thuốc lá của Nam Cực Tiên Ông, mười nghìn điểm Công đức này, cũng là kích động không nổi.

Sự tình của Thiết Quải Lý xem như buông xuống, Lâm Hải khoanh chân ngồi ở trên giường, dựa theo tâm pháp tu tiên ghi chép trong Đạo Đức Kinh, bắt đầu tu luyện.

Thẳng đến sáng ngày hôm sau, Lâm Hải mới mở to mắt, cảnh giới lại có một tia đề bạt.

Ăn cơm sáng xong, Lâm Hải vừa mới chuẩn bị đi trường học, điện thoại liền vang.

Cầm lên xem xét, là Đỗ Thuần đánh tới.

“Sư phụ, ngươi hôm nay có rảnh không?”

“Thế nào, có việc?”

“Ta có cái lão bằng hữu, thê tử của ông ta có chút vấn đề về trái tim, là bệnh cũ nhiều năm, mấy ngày nay tim đau càng ngày càng lợi hại, cho nên ngài nhìn xem có thời gian hay không, muốn ngài hỗ trợ đi xem một chút.”

“Tốt a, ta đi bệnh viện tìm ngươi.” Đỗ Thuần tốt xấu cũng gọi mình là sư phụ lâu như vậy, đối với mình cũng rất tôn trọng, giúp ông ta một chút cũng không có gì.

Lái xe, Lâm Hải đến bệnh viện đem Đỗ Thuần đón đi, hai người đến một gian biệt thự.

“Đỗ lão đệ, ngươi đến, nhanh ngồi.” Vào nhà, một cái lão giả hơn sáu mươi tuổi vội vàng chào hỏi Đỗ Thuần ngồi xuống, đồng thời hướng phía Lâm Hải gật gật đầu.

Đỗ Thuần xem xét liền biết cùng lão giả này khá thân, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon xong, liền tự mình rót trà.

“Đỗ lão đệ a, cao nhân mà ngươi nói, không biết có đến hay không?” Diệp Phong ngồi tại đối diện, có chút tâm thần bất định hỏi.

Đỗ Thuần không có trả lời, mà ngược lại đem nước trà đã rót xong, đặt tại trước mặt Lâm Hải.

“Sư phụ, ngài uống trà.”

“Sư phụ?” Diệp Phong sững sờ.

“Diệp lão ca, cao nhân ở ngay tại trước mắt ngươi a, sư phụ ta chính là cao nhân ta nói.” Đỗ Thuần hướng phía Lâm Hải chỉ chỉ.

“Cái gì!” Diệp Phong trực tiếp mộng bức.

Ông ta nhìn Lâm Hải còn trẻ như vậy, còn tưởng rằng là vãn bối, hoặc là loại hình nghiên cứu sinh của Đỗ Thuần, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, hắn thế mà chính là cao nhân trong miệng Đỗ Thuần.

Mà hơn nữa, cái Đỗ Thuần này còn luôn miệng gọi hắn là sư phụ, nhìn ông ta bưng trà cung kính cho người trẻ tuổi này, thật đúng là không giống như là giả ra.

“Đỗ lão đệ, ngươi không phải là đang cùng ta nói đùa chứ.”

“Ha ha, Diệp lão ca, nhìn lời nói này của ngươi, loại sự tình này, ta có thể tùy tiện đùa giỡn hay sao?”

Diệp Phong một mặt hồ nghi nhìn Lâm Hải, ông ta làm sao cũng không cách nào tin tưởng, một người trẻ tuổi như thế, có thể là cái cao nhân gì.

“Ai, tuổi trẻ cũng là sai lầm a.” Trong lòng Lâm Hải một trận phiền muộn.

“Diệp lão gia tử, ngươi gần đây thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không?” Lâm Hải cảm thấy cần phải chứng minh một chút cho chính mình.

“Không thoải mái? Thân thể ta rất tốt đây.” Diệp Phong bị Lâm Hải hỏi đến sững sờ.

“Ồ? Vậy ngươi đưa tay ấn vào, chỗ xương sườn thứ tư bên trái xem.” Lâm Hải nâng chung trà lên uống một ngụm, nhàn nhạt nói nói.

“Ấn vào nơi đó để làm gì?” Diệp Phong một mặt kỳ quái, bất quá vẫn là dựa theo lời Lâm Hải nói, ấn xuống dưới.

“Hừ.” Một cỗ đau đớn đến tim đánh tới, Diệp Phong rên lên một tiếng, đau đến há miệng.

Vội vàng đem tay buông lỏng ra ra, đau đớn kịch liệt trước đó, cũng theo đó mà đi.

“Cái này...” Diệp Phong một mặt kinh hãi.

“Đi thôi, chúng ta đi lên lầu nhìn xem bệnh nhân.” Thấy biểu tình kia của Diệp Phong, Lâm Hải biết rõ thời cơ đã không sai biệt lắm, đem chén trà trong tay đặt ở trên bàn trà, đứng dậy.

“A, Đỗ lão đệ, còn có vị... Tiên sinh này!” Chiêu này của Lâm Hải, thật đem Diệp Phong chấn trụ, nơi nào còn dám có một chút khinh thị đối với Lâm Hải.

“Tiểu Hải?” Vừa đi lên lầu hai, một người nam tử liền nhận ra Lâm Hải.

“Ừm? Diệp ca?” Lâm Hải cũng là sững sờ, nam tử trước mặt, lại là Diệp Tử Vũ.

“Các ngươi?” Lâm Hải nhìn Diệp Phong cùng Diệp Tử Vũ.

“Đây là cha ta.” Diệp Tử Vũ vội vàng nói nói.

“Tiểu Vũ, ngươi cùng vị... Tiên sinh này nhận biết?” Diệp Phong cũng sửng sốt.

“Cha, ta cùng Tiểu Hải là bạn tốt, Tiểu Hải thế nhưng là cái kỳ nhân.”

“Kỳ nhân?” Diệp Phong đối với con trai mình vẫn là rất hiểu biết, nếu chính miệng Diệp Tử Vũ đã nói Lâm Hải là cái kỳ nhân, Đỗ Thuần lại luôn mồm nói đây là sư phụ của ông ta, nói không chừng người trẻ tuổi này, thật có thể trị hết bệnh cho lão thê của chính mình đấy.

Trong lòng Diệp Phong nhất thời dâng lên một cỗ hi vọng.

“Vẫn là xem trước bệnh cho bá mẫu một chút đi.” Có cái tầng quan hệ này với Diệp Tử Vũ, Lâm Hải cũng lên tâm hơn nhiều so với vừa rồi.

“Lâm tiên sinh, mời.” Diệp Phong vội vàng đi phía trước dẫn đường, đem Lâm Hải dẫn tới phòng ngủ.

“Ừm?” Vừa vào phòng ngủ, Lâm Hải chỉ thấy một nữ nhân sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, chau mày, hai tay gắt gao che ngực, hiển nhiên đang chịu đựng thống khổ cực lớn.

“Lão đại tẩu (*chị dâu già), ngươi có tốt hơn chút nào không? Ta mang sư phụ ta đến trị bệnh cho ngươi.” Đỗ Thuần tiến lên một bước, nhẹ giọng nói nói.

Nữ nhân từ từ mở mắt. Hướng phía Đỗ Thuần mỉm cười.

“Đỗ lão đệ, thật sự là làm phiền ngươi, bất quá ta đây là bệnh cũ, đã qua vô số bệnh viện, trị bao nhiêu năm cũng không chữa khỏi, ta đã sớm không ôm cái hi vọng gì.”

“Lão đại tẩu, lúc này không giống nhau, sư phụ ta thế nhưng là cao nhân tiền bối, đến người chết hắn cũng có thể cứu sống, đừng nói cái bệnh nhẹ này của ngươi.”

Đỗ Thuần nói xong, vội vàng chuyển người.

“Sư phụ, ngài nhanh xem một chút cho lão đại tẩu đi, lão đại tẩu thế nhưng là người tốt a, lúc tuổi còn trẻ không ít lần đã làm món ngon cho ta, cũng là mạng này quá khổ.”

Lâm Hải hơi hơi gật gật đầu, không có lên tiếng.

Hắn từ lúc đi vào liếc mắt liền nhìn ra, trái tim của lão thái thái này, cơ hồ đều đã kiệt sức, đau thắt tim chỉ là tính theo từng giây đồng hồ, tiếp tục như vậy nữa, không cần tới một tháng, lão thái thái này liền xong.

Thấy Lâm Hải không rên một tiếng, Đỗ Thuần cùng cha con Diệp Tử Vũ, cũng không khỏi đến khẩn trương lên.

“Sư phụ, tình huống lão đại tẩu thế nào?” Đỗ Thuần có chút lo lắng hỏi.

“Không phải rất lạc quan, hoặc là nói, sống không quá một tháng.”

“Cái gì?” Lời nói của Lâm Hải, giống như sấm sét giữa trời quang, Diệp Phong cùng Diệp Tử Vũ lúc ấy liền sững sờ.

“Cha, ca, đừng nghe cái hỗn đản này ở chỗ này nói vớ nói vẩn!” Bỗng nhiên, một người nam tử xông tới.

Chương 167: Một châm nhập mộng

“Cha, ca, các ngươi cũng đừng bị hắn lừa gạt, hắn biết cái gì mà xem bệnh a, hắn chính là một học sinh nghèo, hai chúng ta học cùng một trường học.” Diệp Tử Minh bỗng nhiên chạy vào.

“Tiểu Minh, ngươi cùng vị tiên sinh này là đồng học?” Diệp Phong cũng là một trận kinh ngạc, cái này thật đúng là quá xảo, hai đứa con trai mình, thế mà cũng cùng nhận biết Lâm Hải.

“Hứ, hắn có tư cách gì làm đồng học cùng ta.” Diệp Tử Minh nhếch miệng lên, quay đầu nhìn sang Lâm Hải.

“Ngươi a lá gan không nhỏ a, đi lừa gạt cũng lừa gạt đến nhà ta đến? Coi nhà chúng ta là dễ khi dễ sao?”

“Diệp thiếu gia, thật xin lỗi, ta trước đó thật không biết đây là nhà ngươi.” Lâm Hải cười theo nói nói.

Diệp Tử Minh sững sờ, Lâm Hải hôm qua ở khách sạn Thiên Hối Quốc Tế, thế nhưng là ngưu bức phần phật, hôm nay làm sao một chút liền sợ?

Chẳng lẽ là trên người mình có khí vương bá, lập tức chinh phục được hắn?

Nghĩ đến chỗ này, Diệp Tử Minh đắc ý một trận.

Thế nhưng một câu phía dưới của Lâm Hải, liền để Diệp Tử Minh kém chút thổ huyết.

“Nếu biết rằng đây là nhà ngươi, cho dù ngươi đem kiệu tám người nâng đến mời ta, ta cũng không tới.”

“Ngươi cuồng cái gì a? Còn kiệu tám người nâng, có tin ta để cho người đem ngươi đánh đi ra hay không.” Diệp Tử Minh trừng tròng mắt rống nói.

“Tử Minh, ngươi làm gì, đối với Tiểu Hải khách khí một chút.” Diệp Tử Vũ ở bên cạnh chau mày, lạnh giọng nói.

“Ca, hắn thật là lường gạt, ngươi đừng nghe hắn...”

“Im ngay!” Diệp Tử Vũ thế nhưng là biết rõ, Lâm Hải tuyệt đối không phải là người bình thường, mặc kệ là một lần ở phố cược đá kia, hay là loại nước thần bí lần trước lấy ra để làm mặt nạ dưỡng da, đều đủ để chứng minh.

“Tốt, Tử Minh, ngươi đừng làm rộn, để Lâm tiên sinh xem trước một chút cho mẹ ngươi rồi lại nói.” Diệp Phong ở một bên cũng mở miệng nói nói.

“Cha, ca, các ngươi, các ngươi làm sao đều không tin ta đây?” Gặp phụ thân cùng ca ca cũng đều giúp đỡ Lâm Hải nói chuyện, Diệp Tử Minh quả là sắp tức điên.

“Tốt, tốt, Lâm Hải, ta không biết ngươi là thế nào lừa gạt được cha ta cùng ca ca ta, ngươi đến nhà chúng ta, nhất định là vì tiền a? Được, Diệp gia chúng ta cái gì cũng thiếu, chính là không thiếu tiền, ngươi nói cái giá đi, sau đó cầm tiền rồi xéo đi nhanh lên!”

Lâm Hải nhướng mày, thật muốn xoay người rời đi, nhưng xem ở trên mặt Đỗ Thuần cùng Diệp Tử Vũ, cưỡng ép liền nhịn xuống.

“Diệp ca, nếu như muốn cứu mệnh mẹ ngươi, liền để cái ngốc bức này câm miệng cho ta!”

“Ngươi a nói người nào đần độn, ngươi tin hay không...”

“Câm mồm!” Diệp Phong bỗng nhiên hét lớn một tiếng, Diệp Tử Minh bị dọa đến khẽ run rẩy, nhìn bộ mặt tức giận của cha mình, nhất thời ỉu xìu đi.

“Lâm tiên sinh.” Diệp Phong đi đến trước mặt Lâm Hải, “Ngươi vừa mới nói, bà nhà của ta sống không quá một tháng, này, vậy rốt cuộc là còn có thể cứu hay không?”

Diệp Phong nói xong, một mặt khẩn trương nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, sợ Lâm Hải nói ra hai chữ không thể cứu.

"Cứu là có thể cứu." Lời nói của Lâm Hải để trong lòng Diệp Phong vui vẻ.

"Bất quá..."

"Bất quá cái gì?" Diệp Phong vừa hạ được tâm, lập tức lại nhấc đến cổ họng.

"Cần chịu đựng thống khổ cực lớn, ta lo lắng, thê tử của ngươi không nhất định có thể chịu đựng được."

"Cái này..." Diệp Phong quay đầu nhìn trên giường bệnh một chút, lão thê bị ốm đau tra tấn đến gầy trơ cả xương, trong lòng một trận ai thán.

"Lão Diệp a, nếu vị Tiểu tiên sinh này nói có thể trị, vậy liền để hắn chữa trị cho tốt, thống khổ đối với ta mà nói, đã là chuyện thường ngày, ta còn sẽ quan tâm sao?" Trên giường, thê tử của Diệp Phong bỗng nhiên mở miệng nói nói.

"A Phương, ta thật sự là không đành lòng..."

"Tốt, lão Diệp, ngươi đừng nói nữa." A Phương lại đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải, "Tiểu hỏa tử, ngươi buông tay trị cho lão bà tử này đi, đừng có cái gì lo lắng."

"Nếu như thế, vậy được rồi." Lâm Hải gật gật đầu, bỗng nhiên từ trong túi quần xuất ra một bao kim châm.

"Uy, ngươi cầm châm làm gì?" Diệp Tử Minh ở bên cạnh bỗng nhiên gọi nói.

"Nói nhảm, cầm châm đương nhiên là ghim kim cho bệnh nhân."

“Cái gì! Ghim kim? Ngươi lại dùng một thứ đồ chơi Trung y lừa gạt quỷ này để chữa bệnh cho mẹ ta sao?”

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Hải lần này không thích nghe, truyền thừa Dược Vương mà hắn đạt được từ Thiết Quải Lý này, đều là Trung y, càng là hiểu biết nhiều đối với Trung y, Lâm Hải càng là cảm thấy Trung y bác đại tinh thâm, so với Tây y thịnh hành hiện tại, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

“Ta nói không đúng sao? Trung y vốn chính là đồ chơi gạt người, căn bản là...”

“Oa nóng nảy!” Lâm Hải cầm lấy một cây kim châm, trực tiếp đâm vào huyệt vị ẩn nấp ở trước đầu Diệp Tử Minh.

Thanh âm Diệp Tử Minh im bặt mà dừng, sau đó, con mắt chậm rãi nhắm lại, trên mặt lại lộ ra biểu lộ cực kỳ khủng bố, giống như phát hiện ra một dạng sự tình đáng sợ gì đó.

Diệp Phong cùng Diệp Tử Vũ đột nhiên giật mình.

“Lâm tiên sinh, Tử Minh nó...”

“Không có việc gì.” Lâm Hải lắc đầu, “Chỉ là để gã ngủ một giấc, làm một giấc mộng đẹp mà thôi.”

“Ngủ, ngủ một giấc.” Hai người trực tiếp mộng bức, “Cái này đứng cũng có thể ngủ sao?”

Lâm Hải đi đến trước mặt A Phương, vươn tay xuất ra một cây ngân châm.

“A di, châm này đâm xuống, ngươi sẽ phải đối mặt với thống khổ mà người thường không thể chịu đựng được, trọn vẹn mười hai giờ, ngươi khẳng định muốn trị sao?” Biểu lộ của Lâm Hải vô cùng trịnh trọng.

A Phương mỉm cười, lộ ra một cái biểu lộ lạc quan.

“Tiểu hỏa tử, ngươi cứ yên tâm châm đi, lão bà tử này cũng chịu đựng thống khổ nhiều năm như vậy, còn sợ mười hai giờ này nữa hay sao?”

“Tốt, nếu như thế, vậy ta liền châm.”

Lâm Hải nói, ánh mắt mạnh mẽ ngưng tụ, sau đó xuất thủ như điện, một châm đâm vào trái tim A Phương.

“Hừ!” A Phương đau đến hừ lạnh một tiếng, sau đó lông mày nhướn lên, cắn chặt hàm răng, hai tay không ngừng xé rách ga trải giường, mồ hôi to như hạt đậu, tí tách từ trên đầu rơi xuống, hiển nhiên đang chịu đựng thống khổ cực lớn.

“A Phương!”

“Mẹ!”

Diệp Phong cùng Diệp Tử Vũ một trận đau lòng, sắc mặt lo lắng vạn phần.

Lâm Hải bỗng nhiên mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, con mắt trong nháy mắt nhìn thấu nội tạng của A Phương.

Chỉ thấy trong thân thể của A Phương, kim châm đang tụ tập huyết dịch quanh thân, cấp tốc hướng về trái tim đã kiệt sức mà tụ lại, không ngừng thúc đẩy sinh trưởng sinh cơ của trái tim.

Phá cũ sinh mới, đây là một cái quá trình cực kỳ thống khổ, lấy y thuật mà Lâm Hải được truyền thừa từ Dược Vương, cũng không thể hóa giải.

Hết thảy, liền nhìn A Phương có thể chịu qua được hay không.

“Nhớ kỹ, tuyệt đối không nên động vào kim châm trên người a di, đợi qua mười hai giờ, ta sẽ đi qua giúp a di lấy ra.” Lâm Hải dặn dò một tiếng, khẽ vươn tay, đem kim châm trên thân Diệp Tử Minh rút ra.

“A!!! Mau cút đi, các ngươi bọn lợn chết này, ai u đậu phộng, không được!”

Đũng quần Diệp Tử Minh mạnh mẽ ẩm ướt, sau đó đánh cái giật mình, tỉnh lại.

“Ai u đậu phộng, quá tốt, lại là giấc mộng, thiên a, thế mà mộng thấy bị một đám heo mẹ luân gian, thật đáng sợ, thật đáng sợ, ngạch...”

Diệp Tử Minh còn chưa nói xong, liền phát hiện Diệp Phong cùng Diệp Tử Vũ, đang dùng một bản mặt quái dị nhìn chính mình.

Diệp Tử Minh cúi đầu xem xét, “Ai u đậu phộng, cha, ta trở về phòng đổi cái quần.”

Nói xong, Diệp Tử Minh đỏ bừng cả khuôn mặt chạy vào phòng ngủ, phanh cái đóng cửa lại.

Tận mắt nhìn thấy tao ngộ của Diệp Tử Minh, lúc Diệp Phong cùng Diệp Tử Vũ lại nhìn về phía Lâm Hải, thì đã không còn giống với lúc ban đầu.

Thật đáng sợ, thật sự là thật đáng sợ!

Một cây kim châm, thế mà để cho người ta lập tức lâm vào mộng cảnh, mà nhìn từ tình huống Diệp Tử Minh vừa mới thất thố, thì chính Diệp Tử Minh căn bản là không có cách nào phân ra hiện thực cùng ảo cảnh.

Đây là cái thủ đoạn gì?

Diệp Phong cùng Diệp Tử Vũ không khỏi, bỗng nhiên sinh ra một tia kính sợ thật sâu đối với Lâm Hải.

Chương 168: Nếu không ta cũng làm cái đầu trọc?

Diệp Phong cùng Diệp Tử Vũ tự mình đem Lâm Hải cùng Đỗ Thuần, tất cung tất kính đưa tới cửa.

Lâm Hải lên xe, chợt nhớ tới một chuyện, lại đem đầu thò ra tới.

“Diệp thúc, nếu như không có việc gì, đi bệnh viện làm kiểm tra đi, còn không trị, coi như muộn.”

“Cái gì!” Nhìn Lâm Hải nhanh chóng lái xe đi, Diệp Phong lập tức ngẩn người.

“Tiểu Vũ, ở nhà chiếu cố mẹ ngươi, ta muốn tới bệnh viện.” Diệp Phong đột nhiên nhớ tới cái chỗ mà Lâm Hải để ông ta ấn xuống kia, vô cùng lo lắng lái xe liền chạy tới bệnh viện.

“Sư phụ...” Trên xe, Đỗ Thuần muốn nói lại thôi.

“Có lời gì liền nói, đừng có dông dài.”

“Cái kia, Cường đầu trọc gọi điện thoại cho ta, nói ngài đã chính thức thu y làm đệ tử, còn đặc biệt truyền thụ cho y Phật Sơn Vô Ảnh Cước, cùng ta khoe khoang một hồi lâu, không biết có phải là thật hay không?”

Phốc!

Mẹ nó, tên đầu trọc này giỏi, làm sao chuyện gì cũng thích theo Đỗ Thuần đắc ý một chút sao?

Xem ra hai cái hàng này đến bây giờ, vẫn còn đang so kè sự tình ai là đại sư huynh đây.

“Phật Sơn Vô Ảnh Cước là truyền cho y, nhưng ta cũng không có đáp ứng thu y làm đồ đệ, y vẫn còn đang trong kỳ khảo sát đâu, làm sao?”

“Cái kia, cái kia…” Đỗ Thuần giống tiểu cô nương, bỗng nhiên xoa xoa tay.

“Uy, ngươi tốt xấu cũng là một cái Viện trưởng, có thể đừng nhăn nhăn nhó nhó hay không, có chuyện liền nói.”

“Vậy ta liền nói, sư phụ, ngươi lúc nào có thể dạy ta y thuật a?” Đỗ Thuần nói xong, một mặt chờ đợi nhìn Lâm Hải.

“Ách…” Lâm Hải dừng lại một chút.

Đậu móa, cái này thật đúng là cái vấn đề.

Người ta Đỗ Thuần làm sao nói cũng gọi mình là sư phụ lâu như vậy, không vì cái gì khác, liền vì cái số tuổi này của người ta, nếu như chính mình không dạy người ta chút gì đó, giống như cũng có chút nói không lại.

Thế nhưng là cái đồ chơi y thuật này, cùng những thứ kia không giống nhau a, không phải một hai câu liền có thể giải thích cho rõ, chủ yếu vẫn là dựa vào thực tế a.

Thảo, phải làm sao mới ổn đây?

Gặp Lâm Hải nửa ngày không nói lời nào, Đỗ Thuần lập tức hoảng.

“Sư phụ, có phải hay không ta gần nhất biểu hiện không tốt bằng Cường đầu trọc? Nếu như ta làm không tốt, ngươi có thể phê bình ta, ta nhất định sẽ đổi, nếu không, nếu không ta cũng đổi cái đầu trọc?”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun.

Mẹ nó, cái này theo đầu trọc hay không đầu trọc, có cái lông quan hệ a?

“Không phải có chuyện như vậy.” Lâm Hải ngẫm lại cũng là say.

“Như vậy đi.” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, “Chờ sự tình thi đấu Thanh Ca đi qua, ngươi tại bệnh viện các ngươi, an bài cho ta thời gian ngồi xem bệnh, mỗi tuần một lần, thời điểm ta ngồi xem bệnh, ngươi ở bên cạnh nhìn mà học, ta cũng tiện căn cứ theo tình huống thực tế để chỉ đạo cho ngươi, ngươi thấy thế nào?”

Đỗ Thuần nghe xong, kích động đến lông mày cũng giật lên.

“Sư phụ, ngươi, ngươi muốn ngồi xem bệnh? Ha ha ha ha, quá tốt, quá tốt!”

Đỗ Thuần hưng phấn đến hỏng, bắt lấy cánh tay Lâm Hải lay động một trận.

“Ai u đậu phộng, ngươi cái tử lão đầu, mau buông tay, ta con mẹ nó a còn đang lái xe đâu!”

Đem Đỗ Thuần đưa về bệnh viện, Lâm Hải cũng không về nhà, trực tiếp đi trường học.

Tới trường học, Lâm Hải trực tiếp đem xe lái tới cửa phòng luyện giọng.

Thời gian này, không cần hỏi cũng biết, Liễu Hinh Nguyệt khẳng định ở chỗ này, vì thi đấu Thanh Ca làm chuẩn bị sau cùng.

“Ừm?” Đi vào, Lâm Hải liền phát hiện, tình huống có chút không đúng.

Chỉ thấy hai người Liễu Hinh Nguyệt cùng Trịnh Sảng, đang đứng ở giữa phòng luyện âm thanh, tựa hồ đang so kè nhau.

Xung quanh, học sinh nam nam nữ nữ, cũng đều không luyện ca, từng cái tụ cùng một chỗ xem náo nhiệt.

“Ta nói Hinh Nguyệt a, ta thật rất bội phục kiên trì của ngươi, mỗi ngày đều tới luyện ca, nhưng ta đã nói với ngươi rồi, có Trịnh Sảng ta ở đây, cái quán quân này ngươi không lấy được, ngươi làm sao lại không tin đâu?”

Trịnh Sảng cách ăn mặc bạo lộ gợi cảm, quệt miệng một mặt khinh thường.

“Trịnh Sảng, có thể cầm tới quán quân hay không, ta bằng là thực lực, không giống ngươi, chuyên môn đi một số đường bàng môn tả đạo.” Liễu Hinh Nguyệt từ chỗ Lâm Hải biết rõ một số chuyện xấu xa của Trịnh Sảng, đối với nàng ta cũng là buồn nôn nói không nên lời.

“Thực lực? Ha ha ha...” Trịnh Sảng phảng phất nghe được cái chuyện cười to lớn gì, lên tiếng cười to một trận.

“Hinh Nguyệt a, ngươi thật đơn thuần.” Trịnh Sảng khinh bỉ lắc đầu.

“Đơn thuần thì làm sao? Đơn thuần rất tốt, ngươi cho rằng chính ngươi dơ bẩn, thì người khác liền cũng phải giống như ngươi?” Lâm Hải bỗng nhiên đi tới.

“Ngươi nói người nào dơ bẩn?” Mặt Trịnh Sảng, bá cái liền biến.

“A ~ một cỗ mùi khai.” Lâm Hải chán ghét khoát khoát tay, “Ngươi ngày đó từ chỗ khách sạn Thiên Hối Quốc Tế trở về, không hề đánh răng sao?”

“Ngươi...” Trịnh Sảng sau khi nghe được cái tên khách sạn Thiên Hối Quốc Tế, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Ngày đó Lâm Hải đạp cửa mà vào, bởi vì trong hành lang tương đối đen tối, Trịnh Sảng thật đúng là không thấy rõ ràng đó là ai, sau đó càng là không dám đi ra ngoài.

Nhưng bây giờ Lâm Hải nhấc lên tên của khách sạn kia, Trịnh Sảng chỗ nào còn có thể nghĩ không ra, người ngày đó kia, chính là Lâm Hải.

“Ngươi cái gì mà ngươi, mau mau cút đi!” Lâm Hải như đuổi con ruồi mà phất phất tay.

“Hừ, cái phòng luyện giọng này cũng không phải là của nhà ngươi, là nơi công cộng của trường học, ta nguyện ý ở chỗ này, ngươi quản được sao?”

“U, không lăn đúng không? Tốt.”

Lâm Hải bỗng nhiên lớn tiếng vỗ vỗ tay.

“Mọi người chú ý một chút, ta hôm nay kể chuyện xưa cho mọi người, chuyện phát sinh ở trên khách sạn Thiên Hối Quốc Tế, lại nói có ban đêm một ngày...”

“Im ngay!” Trịnh Sảng bị dọa đến vội vàng đem Lâm Hải ngăn lại.

“A? Nhiều chuyện tại trên mặt ta, dựa vào cái gì ngươi để cho ta im ngay ta liền im ngay, ngươi cho rằng miệng ta cũng giống như ngươi, là cái nhà vệ sinh công cộng a?”

“Hống!” Lời nói của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, học sinh vây xem liền nhao nhao cười rộ lên.

Cũng tại trong một trường học, đối với tác phong sinh hoạt của Trịnh Sảng, đám học sinh này hoặc nhiều hoặc ít cũng nghe nói qua, Lâm Hải vừa nói như thế, bọn họ sao có thể không hiểu có ý tứ gì?

“Ngươi...” Khuôn mặt nhỏ của Trịnh Sảng cũng trắng bệch.

“Ngươi cái gì ngươi? Nhanh lên lăn, không lăn ta tiếp tục kể cho mọi người a.”

“Hừ! Liễu Hinh Nguyệt, ngươi chờ đó cho ta, quán quân thi đấu Thanh Ca, nhất định là ta!” Trịnh Sảng cũng không dám để cho Lâm Hải nói tiếp, cùng Liễu Hinh Nguyệt ném câu ngoan thoại tiếp theo, liền uốn éo cái mông xám xịt rời đi.

“Anh vừa rồi cũng thật là xấu, thế mà nói miệng người ta là nhà vệ sinh công cộng.” Thấy Lâm Hải giúp mình đuổi Trịnh Sảng đi, tâm lý Liễu Hinh Nguyệt ngòn ngọt.

“A? Hinh Nguyệt nhà chúng ta thế mà nghe hiểu? Đến, nói nói cho ca ca nghe, cái miệng nhà vệ sinh công cộng kia, là có ý gì?” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng giật mình.

“Chán ghét chết anh!” Mặt Liễu Hinh Nguyệt đỏ lên, nhẹ nhàng đánh Lâm Hải một quyền.

Lúc này, một số học sinh hệ âm nhạc, lại gần.

“Ca Vương Lâm Hải, ta là Fan của ngươi đâu, lần thi đấu Thanh Ca này, ngươi tham gia hay không tham gia a?”

“Đúng vậy a, Ca Vương Lâm Hải, nếu ngươi tham gia, chúng ta chính là không còn hy vọng gì, chỉ có thể qua phất cờ hò reo cho ngươi.”

“Ca Vương Lâm Hải, ngươi đi tham gia đi, ta cảm thấy ngươi nhất định có thể cầm thứ nhất.”

Lâm Hải tại trong đám học sinh hệ âm nhạc, vẫn rất có chút nhân khí, đặc biệt là một ít nữ sinh, nhìn thấy Lâm Hải, con mắt cũng bắt đầu bốc lên ngôi sao nhỏ, nếu không phải Liễu Hinh Nguyệt ở bên cạnh, nói không chừng đều phải chạy tới muốn điện thoại Weachat cái gì đó.

“Ha ha, các vị đồng học quá đề cao ta, ta cái tài nghệ này, tự sướng một chút vẫn còn được, lên sân khấu sao được a, thi đấu Thanh Ca ta liền không đi bêu xấu, bất quá Hinh Nguyệt nhà chúng ta sẽ tham gia, đến lúc đó mọi người phải ủng hộ nhiều hơn a.” Lâm Hải trực tiếp kéo phiếu cho Liễu Hinh Nguyệt.

“A? Ngươi thật không tham gia a, quá đáng tiếc.”

“Bất quá Hinh Nguyệt tỷ hát cũng rất tốt đâu, cầm quán quân hẳn là không có vấn đề gì.”

“Đúng đấy, mà Hinh Nguyệt tỷ cũng còn luyện tập khổ cực như vậy, mỗi ngày ta đều gặp Hinh Nguyệt tỷ đang luyện giọng ở phòng âm thanh đây.”

“Hinh Nguyệt tỷ, chúng ta đến lúc đó sẽ ủng hộ cho ngươi.”

Liễu Hinh Nguyệt nhìn nhiều bạn học như vậy đều ủng hộ chính mình, trong lòng cũng một trận vui vẻ.

“ Cảm tah mọi người, cảm tạ mọi người, mặc kệ có cầm quán quân hay không, ta cũng sẽ cố gắng.”

Sau khi đám đồng học vây xem tán đi, Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên thâm tình liếc mắt nhìn Lâm Hải một cái.

“A? Hinh Nguyệt, nhìn ca ca ẩn ý đưa tình như thế làm gì? Chẳng lẽ là muốn...” Lâm Hải lộ ra một cái nụ cười xấu xa.

“Chán ghét, anh đang suy nghĩ cái gì đấy.”

“Lâm Hải, anh biết rõ ca khúc em dự thi là cái gì không?” Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên hỏi nói.

Chương 169: Các ngươi xin mời người cao minh khác đi

“Đoán không được.” Lâm Hải lắc đầu.

Liễu Hinh Nguyệt thâm tình nhìn Lâm Hải, không nói gì, ngược lại mở miệng hát lên.

‘Sự tình lãng mạn nhất mà em có thể nghĩ đến, chính là cùng một chỗ với anh chậm rãi già đi, trên đường đi thu thập từng li từng tí vui cười, lưu đến về sau ngồi trên xích đu, chậm rãi trò chuyện...”

“Lâm Hải, em muốn cùng anh ở cùng một chỗ, chậm rãi già đi, đây cũng là sự tình lãng mạn nhất, mà em có thể nghĩ đến.”

“Hinh Nguyệt.” Lâm Hải một tay kéo lấy Liễu Hinh Nguyệt, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Bồi tiếp Liễu Hinh Nguyệt một mạch luyện ca cho đến lúc tan học, đem Liễu Hinh Nguyệt đưa về ký túc xá, Lâm Hải mới lái xe chuẩn bị trở về nhà.

Đi đến hơn nửa đường, điện thoại của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên.

Cầm điện thoại di động lên xem xét, là Diệp Tử Vũ đánh tới.

“Diệp ca, chuyện gì?”

“Tiểu Hải, ngươi ở đâu? Mẹ ta đột nhiên hô hấp khó khăn, sắp không được rồi!” Thanh âm Diệp Tử Vũ rất lo lắng.

“Cái gì!” Lâm Hải giật mình, “Ta lập tức chạy qua.”

Lâm Hải đạp cần ga, đem tốc độ xe đề lên cao.

Lâm Hải một bên lái xe, một bên kỳ quái, sau khi chính mình thi châm, bệnh nhân nhiều lắm chỉ là vô tận đau đớn, thân thể mẫu thân Diệp Tử Vũ không còn có chứng bệnh khác, căn bản không có khả năng xuất hiện triệu chứng hô hấp khó khăn.

Trừ phi...

Lâm Hải nghĩ đến một loại khả năng.

Mười mấy phút sau, Lâm Hải liền đuổi tới trong nhà Diệp Tử Vũ.

“Tiểu Hải...” Diệp Tử Vũ vội vội vàng vàng chào đón.

“Trước đi xem bệnh nhân một chút.” Cước bộ của Lâm Hải không có dừng lại, trực tiếp lên lầu tiến vào phòng ngủ của A Phương.

“Ừm?” Lâm Hải đi vào, chỉ thấy A Phương nằm ở trên giường, hô hấp dồn dập, xanh cả mặt, ngực không ngừng phập phồng, con mắt không ngừng trợn trắng mắt châu, mắt thấy là phải tắt thở.

“Thảo!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, kim châm trước ngực A Phương, quả thực đã bị nhổ qua.

Một bước xông nhanh qua, Lâm Hải móc ra kim châm, tại các đại yếu huyệt quanh thân A Phương liên tiếp đâm xuống.

Diệp Tử Vũ chỉ cảm thấy một trận hoa mắt, sau đó lại nhìn mẫu thân mình, trên thân đã cắm đầy kim châm, sắc mặt dần dần hồng nhuận, hô hấp cũng chầm chậm khôi phục bình thường.

“Thần y a.” Diệp Tử Vũ ngạc nhiên một trận.

“Hô...” Lâm Hải thở dài ra một hơi, thân thể hư thoát một trận.

Nhanh chóng thi châm với số lượng lớn như thế, cần hao phí tinh thần lực cực lớn, cho dù Lâm Hải đã đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ, cũng có chút không chịu đựng nổi.

“Thật là nguy hiểm, chậm thêm một hồi, liền cứu không được.” Lâm Hải một trận may mắn.

“Tiểu Hải, cuối cùng...”

Diệp Tử Vũ nói còn chưa dứt lời, Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu lại, hàn quang trong mắt bức người, đem lời nói phía sau của Diệp Tử Vũ, sinh sinh hoảng sợ nuốt về trong bụng.

“Thật xin lỗi, người Diệp gia ngươi quá cao quý, đau thắt tim của mẹ ngươi ta trị không được, ngươi mời người cao minh khác đi.” Lâm Hải vung tay lên, đem kim châm trên thân A Phương bắt đầu thu sạch.

“Tiểu Hải, ngươi đây là có ý gì?” Một câu của Lâm Hải đem Diệp Tử Vũ nói cho sững sờ.

“Có ý tứ gì?” Lâm Hải cười lạnh một trận, “Ta trước đó đã trịnh trọng thông báo, không được gỡ kim châm xuống, nhưng các ngươi nghe sao? Nếu ta nói chuyện các ngươi đã coi thành gió thoảng bên tai, này còn muốn ta chạy tới chữa bệnh cho mẹ ngươi nữa? Ta con mẹ nó phạm tiện a.”

Lâm Hải nói xong, quay đầu bước đi.

Chính mình trước đó đã trịnh trọng dặn dò qua như vậy, nhưng người ta căn bản là không có để trong lòng, Lâm Hải lúc này thế nhưng là thật sự tức giận.

“Tiểu Hải, Tiểu Hải...”

Nhìn Lâm Hải thở phì phì rời đi, Diệp Tử Vũ ảo não giậm chân một cái.

“Kim châm?” Diệp Tử Vũ đột nhiên kịp phản ứng, lấy điện thoại cầm tay ra, đánh qua cho Diệp Tử Minh.

“Tử Minh, kim châm trên thân mẹ, có phải là ngươi nhổ ra hay không?”

“Đúng a, ta nhổ, ta nhìn...”

“Ngươi hiện tại liền lăn trở về cho ta!” Không đợi Diệp Tử Minh nói rõ, Diệp Tử Vũ tức đến trực tiếp đem di động treo.

“Cái hỗn đản này!” Ngẫm lại bộ dáng tức giận vừa rồi của Lâm Hải, Diệp Tử Vũ hận không thể hung hăng cho Diệp Tử Minh hai cái tát.

“Ca, chuyện gì a?” Diệp Tử Minh vừa vào nhà, liền hơi không kiên nhẫn nói.

“Chuyện gì? Ngươi kém chút hại chết mẹ ta, ngươi có biết hay không!” Diệp Tử Vũ hướng phía Diệp Tử Minh gào thét một trận.

“Ta hại chết mẹ? Ngươi nói cái gì đó, ca, ta là nhìn thấy mẹ thống khổ đến không được, mới giúp mẹ đem châm nhổ ra.”

“Ngươi còn nói! Ngươi có biết rõ không, vừa rồi mẹ ta kém chút xong!” Diệp Tử Vũ gầm thét, đem triệu chứng vừa rồi của A Phương nói một lần.

“Cái gì!” Diệp Tử Minh cũng sững sờ, sau đó một mặt âm ngoan nói nói: “Đậu móa, ta liền nói Trung y đều là quỷ đồ chơi lừa gạt, khẳng định là tên hỗn đản Lâm Hải kia, loạn ghim kim cho mẹ, kém chút đem mẹ hại chết!”

“Im ngay!” Diệp Tử Vũ kém chút tức đến ngất đi, cái hỗn đản này, đến bây giờ còn chưa nhận thức sai lầm của chính mình, thế mà còn trách Lâm Hải người ta.

“Ngươi bây giờ liền đi, đi xin lỗi với Lâm Hải, nếu như người ta không tha thứ cho ngươi, ngươi cũng không cần quay lại nữa!” Diệp Tử Vũ hướng phía ngoài cửa chỉ chỉ.

“Cái gì? Ngươi điên đi ca, ngươi để cho ta qua xin lỗi Lâm Hải?” Diệp Tử Minh một mặt khó có thể tin.

“Ta nhìn ngươi mới là điên, ngươi nếu còn muốn cứu mẹ ta, liền tranh thủ thời gian đi qua cho ta!” Diệp Tử Vũ xông lại, một phát bắt được cổ áo của Diệp Tử Minh, hung ác rống lên.

“Ta đi, ta đi còn không được sao?” Thấy con mắt Diệp Tử Vũ cũng hồng, Diệp Tử Minh cũng có chút sợ hãi.

Diệp Tử Minh ra khỏi biệt thự, lái xe hùng hùng hổ hổ rời đi.

Trong túc xá, Lâm Hải nằm ở trên giường, nhàm chán chơi điện thoại di động.

“Hải tử, ngươi cùng Liễu Hinh Nguyệt đã phát triển đến mức nào rồi?” Vương Bằng một bên đánh LOL, một bên mở miệng hỏi.

“Phát triển bình thường đi.” Nhắc tới Liễu Hinh Nguyệt, trên mặt Lâm Hải không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười.

Ngẫm lại sự tình trong khoảng thời gian này, thật sự là giống như nằm mơ, chính mình một cái sinh viên nghèo, vậy mà cùng hoa khôi nổi danh tiến tới với nhau.

Phóng tới trước kia, quả thực là nằm mơ cũng không dám nghĩ.

“Phát triển bình thường?”

“Hải tử, nói nói thật cho anh em đi.” Vương Bằng cũng không đánh trò chơi nữa, ghé vào bên giường Lâm Hải, trong hai đôi mắt nhỏ bốc lên dâm quang nói nói.

“Nói cái gì?”

“Có hay không hôn qua miệng đây?? Có hay không...”

“Lăn ngươi nha.” Lâm Hải một bàn tay đẩy tại bên trên cái mặt béo bỉ ổi của Vương Bằng.

“Nhìn ngươi dạng bẩn thỉu này.” Lâm Hải cười mắng nói.

“Thao, chó độc thân cũng là không có nhân quyền, chính mình không có, muốn nghe xem người khác đều không được.” Vương Bằng ục ục thì thầm, lại ngồi trở lại đi chơi trò chơi.

Lâm Hải mở ra Weachat, phát cái tin tức cho Cường đầu trọc.

“Cường tử, thế nào, có thể kiên trì sao?”

Qua rất lâu, tin tức của Cường đầu trọc mới hồi phục lại.

“Sư phụ, quá thống khổ a, quả thực sống không bằng chết, bất quá ngươi yên tâm, ta có thể chịu đựng!”

Lâm Hải vui mừng một trận, tên đầu trọc này, kiên trì thật đúng là không phải là giả.

“Cái kim châm kia, ngươi không có đụng vào a?”

“Không, còn tại trên đùi ta đâu, ta sợ không cẩn thận đụng phải, còn đặc biệt để Nhị Đản ở bên cạnh, cách mỗi mười giây liền hô một tiếng, Cường ca, cẩn thận kim châm.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun.

Mẹ nó, tên Cường trọc đầu này cũng quá kỳ hoa đi, qua hai ngày hai đêm, Phật Sơn Vô Ảnh Cước của ngươi có thể luyện thành hay không cũng không dễ nói, nhưng cuống họng của con hàng Nhị Đản này là tuyệt đối phế.

“Tốt, chịu đựng, ngươi cách thành công không xa, buổi chiều sáu giờ tới tìm ta.”

“Ừm ân, sư phụ, ta đến lúc đó sẽ liên hệ với ngươi.”

“Ầm!” Lúc này, cửa túc xá bỗng nhiên Bị đẩy ra.

“Lâm Hải có phải ở cái phòng này hay không?” Một cái âm thanh ngạo mạn vang lên.

Chương 170: Huyết Sát Thất Tinh Cước

Lâm Hải ngẩng đầu một cái, chỉ thấy Diệp Tử Minh một mặt kiêu căng xông tới.

“Thao, giống như một cái chuồng heo, cũng chỉ cái loại nghèo bức như các ngươi này mới ở túc xá tập thể.” Diệp Tử Minh che cái mũi, hướng phía trong túc xá liếc mắt một cái, một mặt ghét bỏ.

Mấy người Vương Bằng nghe xong lời này, nhất thời giận dữ, cọ cái liền đứng lên.

“Ngươi nói cái gì hả , ngươi...” Nhưng sau khi thấy rõ người tới là ai, lời nói phía sau, cũng đều sinh sinh ngừng lại.

Diệp Tử Minh, cũng không phải là bọn họ có thể trêu vào.

Lâm Hải cũng không chiều cái mao bệnh của gã, cọ cái từ giường trên nhảy xuống.

“Ba!”

Lâm Hải xông qua qua, trực tiếp cho Diệp Tử Minh một cái vả miệng.

“Chúng ta đều là nghèo bức, vậy ngươi a chạy tới đây làm gì? Phạm tiện a, cút!”

“Ngươi… Ngươi dám đánh người!” Diệp Tử Minh che miệng, sững sờ hơn nửa ngày, mới phản ứng được.

Vương Bằng mấy người cũng sững sờ.

Đậu phộng, Hải tử cũng quá mãnh liệt đi, làm sao nói động thủ liền động thủ, hơn nữa đánh đó cũng không phải là người khác, là Diệp Tử Minh a.

“Đánh ngươi thì làm sao, không phục a.” Diệp Tử Minh ngạo, Lâm Hải so với gã càng ngạo hơn.

“Thao, ngươi a chờ đó cho ta!” Tại đại học Giang Nam, ai dám không cho Diệp Tử Minh gã mặt mũi a, Lâm Hải thế mà ở trước mặt mọi người vả miệng gã, Diệp Tử Minh sao có thể nhịn được cái khẩu khí này.

Đặt xuống câu ngoan thoại tiếp theo, Diệp Tử Minh liền chạy ra khỏi phòng, sự tình Diệp Tử Vũ phân phó gã đi tìm Lâm Hải xin lỗi, Diệp Tử Minh đã sớm quên mất không còn một mảnh.

Lâm Hải bĩu môi một cái, đậu móa chả lẽ lại sợ ngươi!

“Đậu phộng, Hải tử, ngươi thế nào lại đem Diệp Tử Minh đánh, y cũng không phải dễ trêu.”

“Đúng vậy a, ta nghe nói, y chính là quen biết người trong hắc đạo.”

Diệp Tử Minh vừa đi, bọn Vương Bằng nhao nhao lại gần, có chút lo lắng nhìn Lâm Hải.

“Không có việc gì, yên tâm đi, trong lòng ta có nắm chắc.” Lâm Hải mới mặc kệ gã quen là hắc đạo hay bạch đạo đây.

Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn chứ sao.

Lâm Hải giữa trưa ngủ một giấc nhỏ, buổi chiều lại bồi tiếp Liễu Hinh Nguyệt luyện ca mấy giờ.

Thời điểm năm rưỡi chiều, Cường đầu trọc gọi điện thoại tới.

“Sư phụ ngươi ở đâu? Ta qua tìm ngươi.”

“Đến trường học đi.”

Vừa mới qua khỏi sáu giờ, một chiếc BMW màu trắng liền đứng ở lầu dưới ký túc xá của Lâm Hải.

Cường đầu trọc lại gọi điện thoại cho Lâm Hải, Lâm Hải từ túc xá đi xuống.

“Lâm thiếu.” Lâm Hải vừa đi ra, Nhị Đản vội vàng hấp tấp chạy tới.

“Ừm? Làm sao ngươi tới, Cường đầu trọc đâu?”

“Cường ca đang trên xe đâu, chân Cường ca không động đậy được, nên ta lái xe đưa y tới.”

Lâm Hải gật gật đầu, đi tới cửa sau xe BMW, thấy Cường đầu trọc một mặt thống khổ nằm tại phía sau.

“Sư phụ, ta chịu đựng.” Thấy Lâm Hải, Cường đầu trọc cười rộ toe toét miệng rộng lên, chỉ là trên cái đầu trọc lớn không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, để cho người ta xem xét liền biết rõ, Cường đầu trọc giờ phút này đang phải chịu lấy thống khổ cực lớn.

“Cường tử, tốt lắm.” Ánh mắt Lâm Hải ngưng trọng, rơi vào trên chân trái của Cường đầu trọc.

Chỉ thấy chân trái của Cường đầu trọc, đã sưng gấp đôi ban đầu, làn da tất cả đều là tơ máu, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị tụ huyết bên trong phá rách.

“Huyết dịch dành dụm không sai biệt lắm.” Lâm Hải vươn tay, đem kim châm trên đùi Cường đầu trọc rút ra.

“Hừ!” Cường đầu trọc đau đến nhất thời hừ lạnh một tiếng.

Lâm Hải lúc này cũng leo lên trên xe ngồi, phanh cái đem cửa xe đóng lại.

“Nhắm mắt lại.” Lâm Hải phân phó nói.

“A.” Cường đầu trọc rất nghe lời liền làm theo.

Lâm Hải nhanh chóng từ trên thân lấy ra bao châm, tay ảnh chớp liên tục, chỉnh một chút bảy cái kim châm, dựa theo phương vị Bắc Đẩu Thất Tinh, đâm vào trên đùi Cường đầu trọc.

Một màn quỷ dị liền xuất hiện, chỗ bảy cái châm rơi xuống, vậy mà nhanh chóng dâng lên bảy cái bọc máu, to chừng cỡ nắm tay.

Trong tay Lâm Hải lần nữa lấy ra một cây kim châm, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào biến hóa của bảy cái bọc máu.

“Ừm?” Con mắt Lâm Hải phút chốc một cái chớp mắt, kim châm trong tay mãnh liệt hướng phía một cái bọc máu sắp nứt vỡ đâm xuống.

“Xùy ~” Bọc máu tựa như bóng da bị xì hơi, huyết dịch cấp tốc chảy ngược trở về, hướng phía kinh mạch giữa hai chân Cường đầu trọc mà phóng đi.

“Hừ!” Cường đầu trọc đau đến hừ lạnh một tiếng, giọt mồ hôi tí tách chảy xuôi xuống.

“Chịu đựng!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng.

“Đậu móa, không chết, yên tâm đi sư phụ!” Cường đầu trọc từ từ nhắm hai mắt, cắn răng nói.

Lâm Hải không nói chuyện, mà tiếp tục nhìn chằm chằm vào sáu cái bọc máu còn thừa trên đùi Cường đầu trọc, tùy thời mà động.

Trọn vẹn nửa giờ, máu trong bảy cái bọc máu trên đùi Cường đầu trọc, toàn bộ đã chảy trở về, đánh thẳng vào kinh mạch trong chân của Cường đầu trọc.

“Ách!!!” Cường đầu trọc hiện tại, đã đau đến sắp bất tỉnh rồi.

“Cường tử, chịu đựng, đau đớn rất nhanh liền qua, nhiều lắm là khoảng mười phút, chờ đợi ngươi, chính là một phiến thiên địa khác.”

“Yên tâm sư phụ, ta có thể kiên trì, ta sẽ không để ngươi mất mặt.” Cường đầu trọc từ trong hàm răng rặn ra một câu, đủ thấy đã đau đến mức nào.

Mười phút rất ngắn, thời gian nháy mắt liền qua, nhưng đối với Cường đầu trọc mà nói, liền không có gì khác biệt với việc đi qua Địa Ngục một lần.

Quá mẹ nó đau a! Cường đầu trọc đã lớn như vậy, nhưng cũng chưa từng gặp gỡ qua loại thống khổ này, nếu không phải tuyệt đối tín nhiệm đối với Lâm Hải, Cường đầu trọc cũng hoài nghi cái chân này của mình có phải đã phế hay không.

“Mở mắt ra đi.” Lâm Hải đem toàn bộ kim châm thu hồi, mở miệng nói nói.

Đau đớn của Cường đầu trọc lúc này đã biến mất, mở mắt ra trước tiên, Cường đầu trọc liền đưa ánh mắt nhìn về phía cái chân kia của chính mình.

“Cái này...” Cường đầu trọc chỉ nhìn một chút, liền sửng sốt.

“Sư phụ, chân ta, tốt như vậy, không có chút sưng nào?” Cường đầu trọc một mặt kinh hãi, cái này cũng quá bất khả tư nghị đi.

“Nào chỉ là tốt, ngươi còn được đến một lần thiên đại tạo hóa.” Lâm Hải mỉm cười nói nói.

“Thiên đại tạo hóa?” Cường đầu trọc sững sờ.

“Xuống xe.”

Lâm Hải cùng Cường đầu trọc từ trên xe nhảy xuống.

“Qua, dùng trái chân của ngươi, đá vào tảng đá kia, hung hăng đá!” Lâm Hải hướng phía một khối đá cao cỡ nửa người trong bụi cỏ nói.

“Đá, đá tảng đá kia?” Cường đầu trọc nhất thời ngốc, mẹ nó, lấy chân đá tảng đá, đây không phải là tìm kích thích sao?

“Sư phụ, ta có phải có chỗ nào làm không tốt hay không, ngài muốn trừng phạt ta à?” Cường đầu trọc vẻ mặt đau khổ nói nói.

Lâm Hải trợn trắng mắt, trừng phạt ngươi muội a!

“Để ngươi đá thì ngươi liền đi đá, nói nhảm nhiều như vậy làm gì!” Lâm Hải đưa tay cho cái đầu trọc của y một bàn tay.

“A.” Cường đầu trọc toét miệng đi đến trước mặt tảng đá kia.

Lâm Hải nói chuyện, y không dám không nghe a, nhìn lên tảng đá lớn cứng rắn trước mặt, nước mắt của Cường đầu trọc đều sắp rơi xuống.

Đậu móa, chân này vừa tiêu sưng, lập tức liền lại bị gãy xương.

Thảo, mệnh ta thế nào khổ như vậy đâu.

Đậu móa, mặc kệ, lão tử liều.

Nghĩ đến chỗ này, Cường đầu trọc cắn răng một cái, hai mắt nhắm lại, nâng lên chân trái, hướng phía tảng đá hung hăng đá qua.

“Ầm!”

Một tiếng vang thật lớn.

“Ừm? Làm sao không đau?” Cường đầu trọc cũng đã làm tốt chuẩn bị nghênh đón thống khổ gãy chân, thế nhưng là hơn nừa ngày, cũng không có cảm giác gì.

Vừa mở mắt nhìn.

Đậu phộng! Cường đầu trọc lập tức ngốc.

Chỉ gặp khối đá lớn trước đó kia, thế mà bị chính mình đá phân thành mấy khối.

Cường đầu trọc cúi người, một mặt không thể tin được sờ sờ đá vụn, sau đó mãnh liệt xoay người lại.

“Sư phụ, cái này...” Cường đầu trọc một mặt kinh hãi, căn bản không thể tin được, cái này là do mình làm.

“Huyết Sát Thất Tinh Cước, thành!” Lâm Hải cũng là hai mắt tỏa sáng.

“Huyết Sát Thất Tinh Cước?” Cường đầu trọc sững sờ, vừa định hảo hảo hỏi một chút, bỗng nhiên có mấy chiếc xe phi tốc lái tới, két một tiếng, ngừng tại trước mặt bọn hắn.

Một đám đại hán hung thần ác sát, từ trong xe đi xuống.

“Lâm Hải, lão tử hôm nay giết chết ngươi a!”

Chương 171: Một chiêu ra, ăn khắp trời

Diệp Tử Minh diện mục dữ tợn từ trên xe bước xuống, đi ở phía trước đông đảo đại hán.

“Lâm Hải, ngươi a dám đánh ta, hôm nay ta giết chết ngươi!”

Lâm Hải quét mắt một vòng qua những người trước mặt này, không khỏi cười nhạo một tiếng.

“Chỉ bằng những tiểu lâu la này?”

“Con mẹ ngươi, nói ai là tiểu lâu la!”

“Chúng ta là Thiên Hà Bang, ngươi mẹ nó chán sống a?”

Không đợi Diệp Tử Minh nói chuyện, những đại hán này từng cái khí thế hung hung la ầm lên.

“Thiên Hà Bang!” Đồng tử của Cường đầu trọc bỗng nhiên co rụt lại.

“Sư phụ, cái này Thiên Hà Bang cũng không bình thường, là một trong bốn đại thế lực ngầm của thành phố Giang Nam, bang chúng không dưới vạn người, cũng không phải loại tiểu bang phái như Hắc Ưng Hội kia có thể so sánh.”

“Thiên Hà Bang?” Lâm Hải bĩu môi một cái, quản ngươi tìm Thiên Hà Bang hay là địa hà bang tới giúp, đã tìm tới cửa, ca ca còn khách khí với ngươi hay sao?

“Được, đừng lải nhải dông dài nữa, giống như đám đàn bà vậy, không phải liền là đến đánh nhau à, má nó, đem các ngươi đánh ngã xong ta còn có việc đây.” Lâm Hải không kiên nhẫn câu câu tay.

“Thao, ngươi rất ngông cuồng sao? Cũng không biết, một hồi bị đánh ngã, còn có thể cuồng được hay không, lên!” Một cái nam tử cầm đầu đeo kính râm khoát tay chặn lại, một đám đại hán liền xông qua.

“Mạc ca, tiểu tử này thân thủ rất lợi hại, một người có thể đối phó hơn mười cái bảo an của khách sạn.” Diệp Tử Minh vội vàng ở bên cạnh nhắc nhở nói.

“Hứ, bảo an của khách sạn là cái gì chứ, có thể cùng huynh đệ của ta so sao?” Mạc Dư bĩu môi một cái.

“Con mẹ ngươi, dám đánh sư phụ ta, trước qua cửa của ta này đã!” Cường đầu trọc gặp đám người xông lại chỗ Lâm Hải, nhất thời liền gấp, khoa trương vung cước dốc sức nhào đến.

“Đừng dùng chân trái!” Lâm Hải vội vàng phân phó một câu.

Đậu móa, Cường đầu trọc cái hàng ngớ ngẩn này, vạn nhất dùng chân trái đá một trước, này không chết người thì không thể a.

Cường đầu trọc vốn là có nội tình võ công, chỉ là khổ vì không có võ công giỏi để tu luyện.

Hiện đã khổ luyện Phật Sơn Vô Ảnh Cước ba ngày, hơn nữa còn là nguyên bản của Hoàng Phi Hồng, bên trên còn có giảng giải cùng tâm đắc của Hoàng Phi Hồng đối với từng chiêu thức, nên y đã đem thức thứ nhất luyện đến lô hỏa thuần thanh.

“Ba ba ba!” Chân phải của Cường đầu trọc liền nhấc, trong nháy mắt đã đá ra mấy chân ảnh, mấy người đại hán xông đến trước nhất, trực tiếp bị đá té xuống đất.

“Thao, Phật Sơn Vô Ảnh Cước!” Mạc Dư ở phía sau mạnh mẽ kinh hãi, con mắt kém chút trừng ra ngoài.

“Dừng tay cho ta!” Mạc Dư hét lớn một tiếng.

Bọn đại hán không biết vì sao, nhao nhao dừng lại.

Bọn họ ngừng, Cường đầu trọc cũng không ngừng a.

Con hàng này vẫn lần thứ nhất dùng Phật Sơn Vô Ảnh Cước đối địch, đánh quá thoải mái đây, cơn nghiện này còn không có qua đâu, sao có thể dừng lại?

Phanh phanh phanh!

Lại là mấy cước đá qua, trong nháy mắt lại là mấy người đại hán bị té xuống đất.

“Đậu phộng, cũng đã nói dừng tay, ngươi còn đánh?” Cái mũi của Mạc Dư kém chút tức điên.

“Thao, ngươi nói dừng tay liền dừng tay a, lão tử làm gì phải nghe ngươi?” Cường đầu trọc vừa nói, một bên lại xông tới trước mặt mấy cái đại hán khác.

Phanh phanh phanh!

“Ai u, WTF, ngươi a đánh lén.”

Trong nháy mắt, lại mấy người đại hán bị đá té xuống đất.

“Ngươi, ngươi quá bỉ ổi!” Mạc Dư nhìn bốn phía một cái, thảo, thật bi kịch a.

Một hồi như thế, người mà chính mình mang đến, toàn bị đá ngược lại.

Em gái ngươi, nếu biết là dạng này, chính mình hô dừng tay làm cái quỷ gì a.

Tên đầu trọc trước mắt này, căn bản là ra bài không theo phương pháp a.

“Ha ha ha ha, thật thoải mái a!” Cường đầu trọc nhìn đám đại hán bị chính mình đá ngã vào một chỗ, cao hứng kia cũng đừng nói đến.

“Uy, bọn họ cũng nằm xuống, ngươi thế nào còn không qua đây?” Cường đầu trọc mười phần đắc ý lăng không đá mấy cước, hướng phía Mạc Dư giương lên cái cằm khiêu khích.

Mạc Dư lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Cường đầu trọc, chau mày, như có điều suy nghĩ.

“Ngươi cùng Băng ca, là quan hệ như thế nào?” Hơn nửa ngày, Mạc Dư mở miệng hỏi nói.

“Băng ca? Làm gì, bán băng côn sao?”

Phốc!

Mạc Dư kém chút thổ huyết, mẹ nó, con hàng này thế mà nói Băng ca đứng đầu Ngũ Hổ của Thiên Hà Bang, là bán băng côn?

“Ngươi không biết Băng ca?” Mạc Dư trên mặt hoài nghi hỏi.

“Cái cẩu thí Băng ca hay không Băng ca gì, ngươi đến cùng còn muốn đánh nữa hay không a, cơn nghiện của lão tử thế nhưng là bị ngươi câu lên, không đánh không thể được a.” Cường đầu trọc sờ sờ đầu to, nói nói.

“Ngươi xác định, ngươi thật sự không biết Băng ca?” Mạc Dư một mặt không tin.

“Thao, ngươi a có bị bệnh không, ta cũng nói không biết, lại vẫn còn hỏi a.”

“Vậy Phật Sơn Vô Ảnh Cước của ngươi, là cùng người nào học?” Mạc Dư kỳ quái hỏi.

“Ngươi là đần độn sao? Làm đồ đệ, đương nhiên là theo sư phụ học.” Cường đầu trọc đột nhiên tại bên trên IQ, cảm thấy cảm giác ưu việt cao cao tại thượng.

“Theo sư phụ học? Sư phụ ngươi là ai?”

“Ngay tại chỗ này đi.” Cường đầu trọc chỉ chỉ Lâm Hải.

“Hắn là sư phụ của ngươi?” Mạc Dư xem xét Lâm Hải, làm sao cũng không giống cái người luyện võ a.

“Thao, ngươi a còn muốn đánh nữa hay không?” Cường đầu trọc cũng chờ không nổi, “Ngươi không đánh, ta liền động thủ trước!”

Nói xong, Cường đầu trọc bỗng nhiên lao qua, nhấc chân cũng là một đá.

“Đậu phộng!” Mạc Dư không nghĩ tới con hàng Cường đầu trọc này, nói động thủ liền động thủ, mà một cước này, vừa nhanh vừa độc, chính mình căn bản không kịp phản ứng, liền đến trước mặt.

Muốn tránh đã tránh không kịp, Mạc Dư vội vàng nâng lên cánh tay, ngăn trở trước mặt chính mình.

“Ầm!”

Một chân của Cường đầu trọc, đá vào trên cánh tay Mạc Dư, Mạc Dư liền bạch bạch bạch liên tiếp rút lui bốn năm bước mới đứng vững được, trong mắt một mảnh kinh hãi.

“Đậu phộng, không có ngã? Lại tới!” Cường đầu trọc phóng ra chiêu số giống như đúc, lại là một chân.

“Thao, còn tới!” Mạc Dư không kịp tránh, lần nữa đem cánh tay nâng lên.

“Ầm!”

Mạc Dư lại bạch bạch bạch lui mấy bước, cánh tay tê dại một hồi.

“U, còn không có ngã sao? Lại đến!” Cường đầu trọc lại đá tới một chân.

“Đậu phộng, ngươi a liền không thể thay cái chiêu thức sao!”

Mạc Dư tức đến kém chút thổ huyết.

Vội vàng nâng lên cánh tay, lần nữa ngăn trở.

“Nhật, lại ngăn trở, ta đá!”

“Ta cản!”

“Ta lại đá!”

“Ta lại cản!”

“Ta còn đá!”

“Ta vẫn cản!”

Cường đầu trọc cùng Mạc Dư so kè, một chân tiếp một chân, một mực đem Mạc Dư đá vào trong góc tường.

Mạc Dư cái này tức a, cái tên đầu trọc này, tới tới đi đi liền chỉ là một chiêu này, thế nhưng là hết lần này tới lần khác lại vừa nhanh vừa độc, chính mình muốn tránh căn bản không kịp, sống sờ sờ để cho y bức cho đến loại tình trạng này, nói ra đều không đủ mất mặt.

“Ta tiếp tục đá!”

“Ta tiếp tục cản!”

Rắc!

Một tiếng xương nứt thanh thúy truyền đến.

Mạc Dư đau đến hừ lạnh một tiếng, cánh tay bỗng nhiên không còn khí lực, bị một chân của Cường đầu trọc đá vào trên lồng ngực, liền theo chân tường trượt xuống dưới.

Mạc Dư cái này hận a, mẹ nhà nó, một thân võ công chiêu thức, lại vẫn luôn không có cơ hội dùng, còn sinh sinh bị con hàng này đem cánh tay đá gãy xương.

“Ngươi a liền không thể thay cái chiêu thức sao? Tới tới lui lui liền chỉ có một cước này, có ý tứ sao?” Mạc Dư ngồi dưới đất, một mặt tức giận.

“Bớt mẹ nó lời nói a, lão tử chỉ biết một chiêu này, không dùng chiêu này thì dùng chiêu nào?” Cường đầu trọc chiếu vào cái mông Mạc Dư lại đá một chân.

Phốc!

“Ngươi liền chỉ biết một chiêu này? Ta xxx đại gia ngươi!” Mạc Dư tức đến kém chút ngất đi.

Thật mẹ nó oan a, chính mình nóng lạnh khổ luyện bao nhiêu năm, thế mà bị một tên nhị bức chỉ biết dùng một chiêu, sống sờ sờ đá nằm xuống.

Quá mất mặt a, không có cách nào sống nữa a.

Cường đầu trọc thấy Mạc Dư này một mặt khổ bức, trong lòng càng đắc ý.

“Chỉ biết một chiêu thì thế nào, ngươi chưa nghe nói qua sao? Một chiêu ra, ăn cả trời!” Cường đầu trọc đắc ý nhón chân lên.

“Được, ngươi ngưu!” Mạc Dư rất im lặng dựng thẳng ngón tay cái, trong lòng cũng tức điên nồi.

Lâm Hải nhìn, cũng là một trận buồn cười, không thể không nói, đám người này có chút quá khổ bức.

Nếu như trước đó, cái Mạc Dư kia không kêu dừng tay, đám người này cùng nhau tiến lên, Cường đầu trọc coi như có thể đá ngã mấy người, nhưng kết quả cuối cùng cũng là bị đánh ngã.

Nhưng hết lần này tới lần khác, cái Mạc Dư này lại tự mình tìm đường chết, nhất định phải hô dừng tay, mà vừa lúc lại gặp được Cường đầu trọc cái hàng không tuân theo quy củ này, kết quả một nhóm người tất cả đều gặp bi kịch.

Lâm Hải đang cười, bỗng nhiên ánh mắt chớp một cái, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

“Muốn đi, nào dễ dàng như vậy?”

Chương 172: Đi xin lỗi với Lâm tiên sinh

Lâm Hải thấy Diệp Tử Minh co đầu rụt cổ muốn chạy trốn, một cái đi nhanh qua, túm lấy cổ áo đem gã ném xuống đất, bàn chân lớn đạp lên.

“Lâm Hải, ngươi thả ta ra!” Diệp Tử Minh nằm trên mặt đất, một mặt hung ác.

Lúc này, đã tụ tập không ít học sinh vây xem, có người nhận ra Diệp Tử Minh, nhất thời bị dọa đến giật mình.

“Đậu phộng, đây không phải Diệp thiếu gia sao? Lại có thể có người dám đánh Diệp thiếu gia, đây cũng là vị nhân vật hung ác nào a?”

“Hắn ngươi cũng không nhận ra, là Ca Vương Lâm Hải của trường học chúng ta a.”

“Ca Vương Lâm Hải? Thảo, hắn làm sao dám đánh Diệp thiếu gia, chán sống a?”

Các học sinh nhao nhao ngừng chân xem chuyện, nghị luận ầm ĩ.

“Ngươi không phải muốn giết chết ta sao? Đến a!” Lâm Hải cũng chiếu vào cái mông Diệp Tử Minh là một chân.

“Ai u đậu phộng.” Diệp Tử Minh đau đến há miệng, “Ngươi mẹ nó dám đánh ta!”

“Đánh ngươi thì làm sao?” Lâm Hải chiếu vào cái mông Diệp Tử Minh lại là một chân.

“Ngươi cắn ta a!”

“Không phục thì đến a!”

“Cũng đã mẹ nó nằm trên đất, ngươi còn phách lối cái quỷ a!”

Lâm Hải phanh phanh phanh, chiếu vào cái mông Diệp Tử Minh liên tiếp đá mấy chân, đem Diệp Tử Minh đau đến gào khóc thảm thiết một trận.

Các học sinh cũng nhìn ngốc, Diệp Tử Minh ở trường học phách lối bá đạo, đây chính là chuyện mà ai ai cũng biết.

Năm mới vừa vào học, một cái sinh viên năm tư, cũng bởi vì không cẩn thận giẫm chân Diệp Tử Minh, sau khi xin lỗi, vẫn bị Diệp Tử Minh triệu tập người, đánh đến thổ huyết, cái này cũng chưa hết, bắt đầu từ ngày đó, mãi cho đến khi tốt nghiệp, người học sinh này không hề có một ngày không bị đánh, quá thực chính là thành ác mộng.

Cũng chính là từ đó trở đi, hung danh của Diệp Tử Minh, vang vọng toàn bộ đại học Giang Nam, mặc kệ là học sinh hay là lão sư, không ai dám trêu chọc đến gã.

Nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, cái Lâm Hải không có danh tiếng gì này, chỉ là gần nhất bởi vì hát một bài, mà thành võng hồng trên mạng trường, lại dám ở trước mặt mọi người cuồng đánh Diệp Tử Minh.

Hắn là ăn gan hùm mật báo sao? Hay là đầu bị gỉ sét ở đâu?

Các học sinh trong lúc nhất thời kinh ngạc đến không thôi.

Lâm Hải lại đá mấy cước, sau đó cúi người, xách cổ áo của Diệp Tử Minh nhấc lên.

“Xem ở trên mặt mũi của ca ca ngươi, hôm nay ta tha cho ngươi, lần sau còn dám tìm đến ta gây sự, ta con mẹ nó a bẽ gãy xương cốt của ngươi, cút!” Lâm Hải đẩy một cái, đem Diệp Tử Minh đẩy ngã trên mặt đất.

“Con mẹ ngươi, việc này không xong đâu, ngươi chờ đó cho ta.” Diệp Tử Minh quẳng xuống câu ngoan thoại, cũng không đoái hoài tới bọn Mạc Dư, tiến vào xe, đạp cần ga liền đi.

Nhiều học sinh như vậy, mặt mũi Diệp Tử Minh này là ném lớn, gã chính là một khắc cũng không tiếp tục chờ ở đây được nữa.

Lúc Diệp Phong từ bệnh viện đi ra, liền cảm thấy một trận sợ hãi khôn cùng.

Quá may mắn a, chính mình đây là kiếm về một cái mạng a.

Trước đó, Diệp Phong dựa theo lời Lâm Hải nói, đi bệnh viện làm một cái kiểm tra.

Cái kiểm tra này không quan trọng, nhưng vị trí mà Lâm Hải chỉ cho ông ta, thế mà mọc một cái u ác tính, tất phải lập tức cắt bỏ.

Bác sĩ thế nhưng còn nói, nếu như chậm thêm một hai ngày rồi mới phát hiện, tế bào khối u kia một khi khuếch tán, cái kia chính là thời kỳ cuối, đến lúc đó nói cái gì cũng muộn.

Diệp Phong là lại may mắn lại nghĩ mà sợ, trực tiếp tại bệnh viện làm hết tất cả thủ tục phẫu thuật loại bỏ, sau khi lại tìm bác sĩ bảo đảm vạn vô nhất thất (*Tuyệt đối không có sai lầm), mới lái xe về nhà.

Vừa về đến nhà, chỉ thấy Diệp Tử Vũ một mặt uể oải ngồi ở phòng khách, sắc mặt mặt ủ mày chau.

“Tiểu Vũ, làm sao?” Diệp Phong sững sờ.

“Cha, mẹ ta...”

“Mẹ ngươi làm sao?” Tinh thần của Diệp Phong lập tức liền căng thẳng.

“Kim châm trên thân mẹ, bị Tử Minh nhổ lên.”

“Cái gì!” Diệp Phong nghe được, như bị sét đánh, nhất thời liền sững sờ.

“Cái hỗn trướng này!” Diệp Phong tức giận gầm lên giận dữ, trước khi Lâm Hải đi, thế nhưng đã đặc biệt dặn dò không được đụng vào cái kim châm kia a.

“Vậy còn chờ gì? Nhanh gọi điện thoại cho Lâm tiên sinh a!”

Diệp Tử Vũ lắc đầu.

“Ta đã sớm gọi điện thoại cho Tiểu Hải...” Diệp Tử Vũ đem sự tình sau đó nói một lần, nhất là lúc nói đến đoạn Lâm Hải để cho bọn họ đi tìm cao nhân khác, tức giận rời đi, Diệp Phong tức đến kém chút ngất đi.

“Cái thằng nhãi con này, thật sự là tức chết ta!” Diệp Phong tức đến giương tay lên, trực tiếp đem đồ vật trên bàn trà quẳng hết xuống đất.

“Tiểu Vũ a, ta cùng ngươi nói, cái Lâm tiên sinh này, thế nhưng là cao nhân a, là cao nhân có thể cứu mạng a!” Diệp Phong cũng là vừa vặn là được nhận thức chỗ thần kỳ của Lâm Hải.

Diệp Tử Vũ cười khổ một trận, chính mình từ lúc ở phố cược đá kia liền nhìn ra Lâm Hải không phải là người bình thường, chỗ nào còn cần cha đến nhắc nhở?

“Không được, Tiểu Vũ, nhất định phải đem Lâm tiên sinh mời trở về, có thể cứu mẹ ngươi hay không, toàn bộ đều nhờ Lâm tiên sinh.” Diệp Phong vội vàng nói nói.

“Cha, chờ một chút đi, con đã để Tiểu Minh qua xin lỗi Lâm Hải, Lâm Hải không phải là loại người nhỏ mọn, nói không chừng một hồi liền theo Tử Minh đồng thời trở về.”

“Ai, chỉ hy vọng như thế đi.” Diệp Phong lo lắng thở dài.

Hai người đang nói, cửa phanh cái bị đẩy ra.

“Đậu phộng mẹ hắn, chờ lấy cho lão tử, một ngày nào đó... Ngạch, cha, ca, các ngươi cái này là thế nào?” Diệp Tử Minh vừa vào nhà, chỉ thấy Diệp Phong cùng Diệp Tử Vũ đứng ở phòng khách, một mặt sốt ruột nhìn mình chằm chằm, nhất thời có chút mộng bức.

“Tử Minh, ngươi đã nói xin lỗi cùng Lâm Hải chưa?” Diệp Tử Vũ ngữ khí bức thiết hỏi.

Không đề cập tới Lâm Hải còn tốt, nhấc lên Lâm Hải, Diệp Tử Minh càng tức giận.

Mẹ nó a, tại đại học Giang Nam khi nhắc đến bản thân, cái nào không được kính sợ a, chính mình tằng hắng một cái, toàn bộ trường học đều phải run a run.

Kết quả đâu, anh danh cả đời của chính mình, toàn bộ mẹ nó bị cái hỗn đản Lâm Hải này hủy hết.

Thế mà ở ngay trước mặt nhiều đồng học như vậy, đem chính mình đánh một trận tơi bời, không ra một hơi này, chính mình này còn có mặt mũi xuất hiện trong trường học sao a?

“Tử Minh, ca ca ngươi đang hỏi ngươi đâu!” Thấy sắc mặt Diệp Tử Minh khó coi, không nói một lời, Diệp Phong không khỏi sốt ruột thúc giục nói.

Diệp Tử Minh liền trở mặt tại chỗ.

“Cha, ca, ta nói các ngươi làm sao? Làm gì quan tâm cái Lâm Hải kia như thế? Hắn cũng chỉ là một học sinh nghèo bức đến từ nông thôn, có cái gì không được sao?”

“Im ngay, ta liền hỏi ngươi, có xin lỗi Lâm Hải hay không!” Diệp Phong tức giận đến vỗ đùi, hướng phía Diệp Tử Minh rống lên.

“Xin lỗi? Ta mới sẽ không nói xin lỗi với hắn đâu! Đậu móa, vừa rồi ta mang theo người cuả Thiên Hà Bang đi thu thập hắn, không nghĩ tới bị Cường đầu trọc quấy rối, may mà cái tên đầu trọc này lúc trước còn muốn cùng ta lăn lộn, hại ta ngược lại bị Lâm Hải đánh một trận, bất quá cứ như vậy, Lâm Hải cũng coi như đắc tội với Thiên Hà Bang, hắn cũng không có kết cục tốt!” Diệp Tử Minh một mặt âm ngoan nói nói.

“Cái gì!” Diệp Phong tức đến tay cũng run rẩy, “Ngươi ngươi ngươi, ngươi chẳng những không đi xin lỗi, còn dẫn người qua đánh Lâm tiên sinh? Ngươi cái súc sinh!”

“Uy, cha, ta có phải là con của ngươi hay không a, ta thế nhưng là bị Lâm Hải đánh, ngươi làm sao cònmắng ta a?”

“Ba!”

Diệp Phong xông lại, đưa tay liền cho Diệp Tử Minh một cái bạt tai.

Diệp Tử Minh bụm mặt, một cái liền bị đánh cho choáng váng.

“Cha, ngươi đánh ta?” Diệp Tử Minh một mặt khó có thể tin, chính mình đã lớn như vậy, phụ thân thế nhưng là một cái ngón tay cũng không có động qua chính mình a.

Hôm nay, chỉ vì một cái Lâm Hải, phụ thân thế mà động thủ đánh chính mình?

“Ngươi tên hỗn đản, đi, lại đi xin lỗi Lâm tiên sinh, nếu như Lâm tiên sinh không tha thứ cho ngươi, ngươi liền vĩnh viễn cũng đừng quay lại nữa!”

“Cái gì?” Diệp Tử Minh nhìn Diệp Phong nổi giận, trực tiếp liền ngốc.

“Còn thất thần làm gì a? Đi cho ta!” Diệp Phong nâng lên một chân, đá vào trên mông Diệp Tử Minh.

“Ta, ta đi còn không được sao?” Diệp Tử Minh nhìn ánh mắt ăn thịt người của Diệp Phong, bị dọa đến chân cũng mềm, quay người lại, vắt chân lên cổ mà chạy.

Đi ra ngoài, Diệp Tử Minh càng tức giận.

“Thảo mẹ hắn, cái Lâm Hải này đến cùng đã cùng cha ta nói xấu cái gì, khiến cha ta tức đến mức cũng động thủ đánh ta, đậu móa, ngươi chờ đó cho ta, việc này không xong đâu.”

Chương 173: Cởi chuông phải do người buộc chuông

Diệp Tử Minh thở phì phì về lại trường học, đi thẳng đến túc xá của Lâm Hải.

“Diệp, Diệp thiếu gia?” Thấy Diệp Tử Minh xông tới, bọn Vương Bằng cũng đứng dậy.

Lâm Hải dám to mồm ba ba đánh mặt Diệp Tử Minh, nhưng bọn họ cũng không dám a, chẳng những không dám, gặp Diệp Tử Minh, vẫn phải cung cung kính kính.

“Lâm Hải đâu?” Diệp Tử Minh tức giận hỏi.

“Về nhà, hắn không ở tại túc xá.” Vương Bằng vội vàng đáp nói.

“Về nhà? Thảo! Số điện thoại của hắn là bao nhiêu?”

“153...” Vương Bằng vội vàng đem số điện thoại của Lâm Hải báo ra.

“Thảo.” Diệp Tử Minh ghi lại số điện thoại, nghênh ngang đi ra ngoài.

“Hứ, ngưu bức cái gì, còn không phải để cho Hải tử chúng ta tát mặt đến một điểm tính khí cũng không có sao.” Thấy Diệp Tử Minh xuống lầu, Vương Bằng mới bĩu môi khinh thường một cái.

Lâm Hải vừa mới vào nhà, mẫu thân liền lại gần.

“Tiểu Hải a, thời gian Hinh Nguyệt tham gia trận đấu sắp đến rồi a?”

“Ừm, còn có hai ba ngày.”

“Vậy con cũng đừng quên mua cho mẹ vé vào cửa a, ta phải đi hò hét trợ uy cho con dâu của ta đây.”

“Ha ha, yên tâm đi mẹ, chuyện vé vào cửa con sẽ nghĩ biện pháp.”

Tống Cần vừa nói như thế, thật đúng là đã nhắc nhở Lâm Hải.

Ngẫm lại, cái thi đấu Thanh Ca này là do tập đoàn Diệp thị làm nhà tài trợ duy nhất, đến lúc đó chỗ phiếu này liền trực tiếp tìm Diệp Tử Vũ lấy là được.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại của Lâm Hải vang lên, lấy điện thoại di động ra xem xét, là cái số xa lạ.

“Uy? Vị nào?” Lâm Hải nhận, hỏi.

“Ngươi là Lâm Hải a?” Thanh âm bên kia điện thoại, mang theo một số ngạo mạn.

“Là ta, ngươi là ai a?” Ngữ khí của đối phương, để Lâm Hải có chút bất mãn.

“Thao, ta con mẹ nó a Diệp Tử Minh!”

Diệp Tử Minh? Con hàng này tìm chính mình có chuyện gì, vừa rồi ăn đánh còn không thấy đủ sao?

“Có chuyện liền nói, có rắm thì phóng!” Lâm Hải mới lười nhác khách khí với gã.

Diệp Tử Minh nghe xong cái giọng nói này của Lâm Hải, tâm lý cái này hận đây.

“Lâm Hải, ngươi bớt phách lối với ta đi, ngươi đến cùng đã nói cái gì với cha ta cùng ca ca ta? Ta cho ngươi biết, đừng tưởng rằng nhận biết anh ta liền không tầm thường, bản thiếu gia... Uy, uy, con mẹ ngươi, dám treo điện thoại của bản thiếu gia!”

Diệp Tử Minh nói còn chưa dứt lời, Lâm Hải liền đem điện thoại cho treo, khiến Diệp Tử Minh tức đến kém chút quẳng di động đi.

Lại đánh qua, Lâm Hải trực tiếp cúp máy, đem số điện thoại của Diệp Tử Minh kéo vào sổ đen.

“Đậu phộng!” Lâm Hải vừa mở cửa phòng ngủ ra, nhất thời một cỗ âm phong đánh tới.

Một khuôn mặt vô cùng yêu diễm, cơ hồ dán tại trên mặt Lâm Hải, cười đến vô cùng rực rỡ.

Lâm Hải trực tiếp cho Sở Lâm Nhi cái mắt trắng lớn, mẹ nó, dạng này rất dễ dàng hù đến người có được hay không?

“Uy, áp sát như thế làm gì? Chẳng lẽ ngươi muốn phi lễ ta?” Lâm Hải tức giận nói nói.

“Phi, nghĩ đẹp nhỉ.” Sở Lâm Nhi đắc ý nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, “Ta cho ngươi biết a, ta hôm nay cùng Đỗ Thiên đánh cờ cả một ngày, thế mà sức đánh tương đương, cuối cùng vẫn là ta thắng nhiều hơn mấy trận đấy.”

Đậu phộng!

Lâm Hải nghe mà ánh mắt sáng lên.

Cái Đỗ Thiên này được a, hôm qua mới phát cho y quyển ‘Hậu Hắc Học’, hôm nay liền dùng tới.

“Ngươi thắng tất cả mấy trận?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Chúng ta chơi tổng cộng hai trăm năm mươi tám trận, Đỗ Thiên thắng một trăm hai mươi mốt trận, ta thắng một trăm ba mươi bảy trận, thoáng dẫn trước, thế nào, ta tiến bộ rất nhanh đi, bất quá Đỗ Thiên cũng rất lợi hại đâu, mỗi lần thắng được y, ta cũng phí khí lực thật lớn đây.” Sở Lâm Nhi dao động cái đầu dưa, cao hứng nói nói.

Mẹ nó, nhân tài a!

Lâm Hải không khỏi có chút bội phục Đỗ Thiên, cái tiêu chuẩn nắm chắc này, tuyệt đối được a.

Chẳng những để Sở Lâm Nhi thắng, còn có thể làm cho nàng thắng được cảm giác mười phần thành tựu, nhìn không ra một tia dấu hiệu Đỗ Thiên đã nhường cho nàng, cái Đỗ Thiên này thật sự là khai khiếu a.

“Cố lên, hảo hảo ngược Đỗ Thiên!” Lâm Hải hướng phía Sở

Lâm Nhi dựng thẳng ngón tay cái.

“Hừ hừ, đó là nhất định.” Sở Lâm Nhi hưng phấn nắm chặt nắm tay nhỏ.

Lâm Hải nằm ở trên giường, mở ra Weachat, phát qua cho Đỗ Thiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Anh em, được a, học rất nhanh, đem Lâm Nhi Công chúa dỗ đến miệng không khép lại.

Đỗ Thiên: Ha ha, nhờ có ân ban thưởng sách của quỷ hữu a, bản ‘Hậu Hắc Học’ này quả thực là thiên cổ kỳ tác a, có nó, Đỗ Thiên ta thăng quan phát tài, ở trong tầm tay, đến lúc đó, nhất định hậu báo đại ân của quỷ hữu.

Lâm Hải hài lòng gật đầu một cái, tri ân đồ báo, như vậy cũng tốt.

Diệp gia.

Diệp Tử Minh thở phì phì về nhà, vừa vào phòng khách, thấy Diệp Phong cùng Diệp Tử Vũ đều không đi nghỉ ngơi, vẫn còn ở kia ngồi chờ gã đâu, tâm lý không khỏi rụt rè một trận.

“Tử Minh, lần này thế nào?” Vừa vào nhà, Diệp Phong liền khẩn trương hỏi.

“Ta qua tìm hắn nói xin lỗi, thế nhưng là hắn không ở trường học.”

“Không ở trường học? Cái này, vậy phải làm sao bây giờ? Ngươi không thể gọi điện thoại cho hắn sao?” Diệp Phong nhất thời hoảng.

“Gọi, sau khi hắn nghe xong là ta, liền treo, lại gọi liền không tiếp.” Diệp Tử Minh có chút chột dạ nói nói.

“Ngươi, ngươi...” Diệp Phong tức đến sắp không tức được nữa rồi.

“Cha, ta cùng ngươi nói, lần này cũng không nên trách ta a, thật sự là hắn không có nghe, ta có biện pháp nào?” Diệp Tử Minh ngôn từ lấp lửng nói nói.

“Ngươi thật sự là tức chết ta, ai!”

“Cha, nếu không ngươi gọi điện thoại cho Đỗ Viện trưởng đi.” Diệp Tử Vũ ở bên cạnh nhắc nhở nói.

“A? Đúng đúng, ngươi nhìn ta, cái này vừa sốt ruột, cũng hồ đồ.” Diệp Phong vội vàng cầm điện thoại lên gọi qua cho Đỗ Thuần.

“Diệp lão ca, muộn như vậy còn gọi điện thoại, có chuyện gì sao?” Bên Đỗ Thuần kia, nghe thanh âm thì là đã ngủ.

“Đỗ lão đệ a, lão ca có việc cầu ngươi a.” Diệp Phong đem chuyện trước đó, rõ ràng rành mạch nói một lần cùng Đỗ Thuần.

“Đều do Tử Minh không hiểu chuyện a, hiện tại Lâm tiên sinh tức giận, ta không biết làm như thế nào cho phải, cái này mới muốn để cho lão đệ giúp một chút nha.”

Đỗ Thuần bên kia, nửa ngày không nói chuyện.

“Đỗ lão đệ...” Thấy Đỗ Thuần không có phản ứng, tâm lý Diệp Phong lập tức hoảng.

“Ai, ta nói Diệp lão ca a, con của ngươi cũng là cái đồ ngốc!”

“Ách... Đúng vậy a, đúng vậy a.” Diệp Phong tuy nghe lời này thẳng chói tai, nhưng bây giờ có việc cầu người, cũng chỉ có thể gật đầu một trận.

“Ta gọi điện thoại cho sư phụ ta đi, bất quá ta cũng không dám hứa chắc, hắn còn có quản hay không.”

Diệp Phong nghe xong, lập tức lên tinh thần.

“Tốt tốt tốt, vậy liền phiền phức Đỗ lão đệ.”

Tắt điện thoại, Đỗ Thuần ngẫm lại, vẫn là phát qua cho Lâm Hải.

“Sư phụ...” Đỗ Thuần muốn nói lại thôi.

“Sự tình Diệp gia a?” Thấy Đỗ Thuần muộn như vậy vẫn gọi điện thoại cho mình, lại ấp a ấp úng, Lâm Hải vừa đoán liền đoán tám chín phần mười.

“Sư phụ thật sự là thần nhân a, vừa đoán liền chuẩn!” Đỗ Thuần vội vàng vỗ mông ngựa qua một cái.

“Được rồi, tức giận thì tức giận, mặt mũi ngươi ta vẫn phải cho, huống chi, ta cùng Diệp Tử Vũ cũng còn có chút giao tình.”

“Sư phụ, ngươi đáp ứng?” Đỗ Thuần kinh hỉ một trận.

“Không đáp ứng thì còn có thể thế nào, ngươi cái làm đồ đệ này hơn nửa đêm còn đánh điện thoại tới, ta còn có thể bác bỏ mặt mũi của ngươi a?” Lâm Hải tức giận nói nói.

“Hắc hắc hắc, sư phụ ngươi thật tốt, ngươi là sư phụ tốt nhất trên đời này.”

“Được, bớt nịnh hót, ngươi cùng Diệp gia nói, cởi chuông phải do người buộc chuông, kim châm là Diệp Tử Minh nhổ, vậy liền để Diệp Tử Minh ngày mai tới tìm ta đi.”

“Được rồi.”

Đỗ Thuần tắt điện thoại, đem tin tức nói cho Diệp Phong.

Diệp Phong nghe xong, cao hứng đến hỏng, đối với Đỗ Thuần cảm tạ một trận.

“Cha, thế nào?” Diệp Tử Vũ vội vàng hỏi nói.

Diệp Phong không nói chuyện, mà chính là đem đầu chuyển sang Diệp Tử Minh.

“Ngày mai, ngươi đi mời Lâm tiên sinh, nếu không mời được, ta liền thân thủ phế ngươi!”

Chương 174: Ngực to mà không có não

Diệp Tử Minh nhìn ánh mắt ăn người này của Diệp Phong, nhất thời sững người.

Gã đã lớn như vậy, cũng chưa từng gặp qua Diệp Phong phẫn nộ thành cái dạng này.

“Tử Minh, nghe lời cha nói, Lâm Hải không phải người bình thường, có thể cứu mẹ hay không, toàn bộ đều nhờ hắn.” Diệp Tử Vũ đem tiền căn hậu quả chuyện phụ thân đến bệnh viện kiểm tra, nói cho Diệp Tử Minh.

“Cái gì!” Diệp Tử Minh cũng nghe đến ngốc, gã chẳng thể nghĩ tới, y thuật của Lâm Hải thế mà thần kỳ như vậy.

“Ta, ta sáng mai liền đi xin lỗi.” Diệp Tử Minh rốt cục biết rõ, chính mình đã đắc tội một cái nhân vật ngưu bức bao nhiêu.

Vừa rạng sáng hôm sau, Lâm Hải liền đi trường học.

Buổi sáng không có lớp, Lâm Hải đem xe lái ra, chuẩn bị đi đến phòng luyện âm thanh tìm Liễu Hinh Nguyệt.

“U, đây không phải đại Ca Vương sao? Làm sao, lại đến chỉ đạo Hinh Nguyệt a? Nói cho ngươi, ngươi cũng đừng tốn sức, có Trịnh Sảng ta ở đây, quán quân ai cũng không cầm được, ta thấy thay vì lãng phí thời gian trên thân Liễu Hinh Nguyệt, còn không bằng tiết kiệm khí lực, giúp ta cố lên đâu, ngươi cứ nói đi, đại Ca Vương?” Vừa tới cửa phòng luyện giọng, vừa vặn gặp được Trịnh Sảng, hướng phía Lâm Hải liếc mắt đưa tình nói nói.

“Giúp ngươi cố lên? Làm sao tính thêm đây?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng.

Trịnh Sảng sững sờ, sau đó liền hiểu rõ hàm nghĩa bên trong lời nói của Lâm Hải.

“Chán ghét, ngươi thật là hư hỏng! Đương nhiên là ngươi muốn làm sao thêm, liền làm thế thêm, khanh khách...” Trịnh Sảng khanh khách cười rộ lên.

Lâm Hải khinh thường lắc đầu.

“Lâm Hải, ngươi đừng cho thể diện mà không cần!” Lại một lần nữa bị Lâm Hải vạch khuyết điểm, mặt Trịnh Sảng đằng cái liền hồng.

“Hứ, không muốn tìm kích thích, về sau liền cách ta xa một chút, ca ca vẫn phải theo giúp Hinh Nguyệt nhà ta luyện ca đây.”

“Hừ, Lâm Hải, ta nói thật cho ngươi biết, các ngươi luyện thêm cũng vô dụng, quán quân đã sớm dự định, Diệp thiếu gia đã đáp ứng ta...”

Trịnh Sảng còn chưa nói hết lời, một chiếc Porsche 911bản số lượng có hạn, đột nhiên bắn tới.

“Diệp thiếu gia!” Hai mắt Trịnh Sảng tỏa sáng, hướng phía Lâm Hải khinh thường bĩu môi một cái, vội vàng chạy qua nghênh đón.

Diệp Tử Minh từ trong xe vội vội vàng vàng đi xuống.

“Diệp thiếu gia, ngươi là đến tìm người ta sao?” Trịnh Sảng liền đem thân thể thiếp lại gần.

“Tránh ra!” Diệp Tử Minh một tay đẩy Trịnh Sảng ra.

“Diệp thiếu gia, ngươi...” Trịnh Sảng mới vừa nói được một nửa lời, liền sửng sốt.

Chỉ thấy Diệp Tử Minh, hấp tấp chạy đến trước mặt Lâm Hải, mang theo một nụ cười nịnh nọt.

“Lâm thiếu, ta...”

“Dừng, mau ngừng lại.” Lâm Hải vội vàng đem lời nói của Diệp Tử Minh ngừng lại, “Ta chính là một cái nghèo bức ở túc xá tập thể, không đảm đương nổi ngươi xưng hô như vậy.”

“Lâm thiếu, ngươi nhìn, đây không phải là trước đó nói đùa với ngươi sao?” Diệp Tử Minh cười ngượng ngùng một trận.

“Nói đùa? Ta và ngươi rất quen sao?” Lâm Hải trên dưới dò xét Diệp Tử Minh một phen, “Đừng không có việc gì lôi kéo làm quen với ta a.”

“Ách...” Diệp Tử Minh nghẹn lời một trận, lửa giận trong lòng bốc lên

Đậu móa, nếu không phải nhìn y thuật của ngươi rất ngưu bức, có thể cứu mẹ ta, cha ta lại hạ mệnh lệnh chết, lão tử a đáng giá cùng ngươi lôi kéo làm quen sao?

Bất quá, Diệp Tử Minh hiện tại muốn cầu cạnh Lâm Hải, đành phải đem nộ khí trong lòng đè xuống.

“Lâm thiếu, trước đó là ta không đúng, ta sai, ngươi liền tha thứ cho ta đi.” Diệp Tử Minh hướng phía Lâm Hải liên tục thở dài.

“Cái này...” Trịnh Sảng ở một bên cũng nhìn ngốc, đây là cái

Diệp Tử Minh Diệp thiếu gia hung hăng càn quấy, không ai bì nổi kia sao?

Làm sao gặp Lâm Hải, lại giống như cháu trai vậy?

“Nói như thế, ngươi biết rõ ngươi sai?” Lâm Hải hai tay ôm ngực, ngẩng lên cái cằm, một mặt trang bức nói nói.

Phốc!

Diệp Tử Minh kém chút bị cái tư thế này của Lâm Hải tức nôn.

Mẹ nó, thật có thể trang a.

“Đúng vậy a, Lâm thiếu, ta biết sai.” Diệp Tử Minh chê cười nói nói.

“Ồ? Vậy ngươi nói nói, ngươi sai ở chỗ nào?”

Ta sai em gái ngươi! Diệp Tử Minh cái này tức a!

“Ta sai ở chỗ, không nên nhổ cây kim châm kia?” Diệp Tử Minh có chút buồn bực nói nói.

“Còn có gì nưã?” Lâm Hải trợn mắt nói nói.

“Còn có? Còn có không nên đắc tội Lâm thiếu.”

“Ừm, câu nói phía sau này mới là trọng điểm.” Lâm Hải gật gật đầu.

Phốc!

Diệp Tử Minh kém chút ngã xuống đất.

Cái Lâm Hải này, cảm giác bản thân cũng quá tốt đẹp đi, nếu không phải vì cứu mẹ ta, đắc tội ngươi tính là cái gì chứ a!

“Lâm thiếu, vậy bệnh của mẹ ta...”

“Ngươi thật biết sai?” Lâm Hải không có trả lời, ngược lại mở miệng hỏi.

“Thật, thật biết sai.” Diệp Tử Minh vội vàng liên tục gật đầu.

“Vậy sau này phải thay đổi, biết không?”

“Đổi, ta nhất định đổi.”

“Ừm! Biết sai liền đổi là hảo hài tử, ngoan a.” Lâm Hải giống như đối đãi với tiểu bằng hữu, vỗ vỗ đầu Diệp Tử Minh.

Phốc!

Phổi Diệp Tử Minh cũng kém chút tức điên.

Ta xxx đại gia ngươi, đem lão tử coi thành tiểu hài tử ba tuổi sao.

“Này Lâm thiếu, ngươi nhìn thời gian nào...”

Diệp Tử Minh còn chưa nói xong, Lâm Hải trực tiếp quay đầu, tiến vào phòng luyện giọng.

“Ai...” Diệp Tử Minh cái này tức a.

Không có cách, hiện tại đàng cần xin Lâm Hải đâu, Diệp Tử Minh cất đầy bụng tức giận, đi vào theo.

“Diệp thiếu gia, ngươi chờ ta một chút.” Trịnh Sảng thấy thế, vội vàng cũng theo vào.

“Hinh Nguyệt, hôm nay luyện được thế nào?” Lâm Hải trực tiếp đi đến trước mặt Liễu Hinh Nguyệt.

“Còn tốt, em cũng vừa mới tới không bao lâu.”

“Lâm thiếu, Lâm thiếu...” Trong lòng Diệp Tử Minh nổi nóng, nhưng trên mặt lại không thể không mang lên nụ cười.

“A? Diệp thiếu gia, ngươi làm sao còn đi theo ta a? Nên đi làm gì thì là đi thôi, a.”

Diệp Tử Minh kém chút tức điên, người nào nguyện ý đi theo ngươi a, đây không phải để ngươi giúp mẹ ta chữa bệnh sao?

“Lâm thiếu, bệnh của mẹ ta...”

“Há, ngươi nói chuyện này a, nhìn ta cái trí nhớ này, cũng quên mất a, được, ta hiện tại liền đi theo ngươi.” Lâm Hải giả bộ như bừng tỉnh đại ngộ.

Quên em gái ngươi a, ngươi a căn bản chính là cố ý.

“Tốt tốt tốt, Lâm thiếu.”

Lâm Hải đi hai bước, cước bộ bỗng nhiên lại dừng lại.

“Đúng, Diệp thiếu gia, thi đấu Thanh Ca lần này, là nhà ngươi tài trợ a?”

“A, đúng, tập đoàn Diệp thị chúng ta là nhà đầu tư độc nhất vô nhị, thi đấu Thanh Ca lần này, vừa vặn là do ta phụ trách.” Diệp Tử Minh không biết Lâm Hải có ý gì, gật đầu nói nói.

“Há, là ngươi phụ trách a.” Lâm Hải gật gật đầu, “Bất quá ngươi người này thật ngu xuẩn a, vừa rồi Trịnh Sảng đã nói, quán quân đều đã định ra.”

Lời kia của Lâm Hải vừa thốt ra, nhất thời giống như ném trái boom tấn, các học sinh trong phòng luyện giọng, nhao nhao lại gần.

“Diệp thiếu gia, thật định trước rồi sao?”

“Trời ạ, không thể nào!”

“Móa, vậy chúng ta mỗi ngày còn ở lại chỗ này luyện cái gì a?”

Nơi này thật nhiều người đều là muốn chuẩn bị tham gia thi đấu Thanh Ca, nghe Lâm Hải vừa nói như thế, nhất thời kích thích bi phẫn.

“Không, không hề có chuyện, mọi người đừng nghe tin lời đồn.” Diệp Tử Minh vội vàng khoát tay liên tục, đồng thời hung hăng trừng Trịnh Sảng một chút.

“Mẹ nó, cái tao lãng này, thật là ngực to mà không có não a, làm sao lời gì đều hướng ra bên ngoài nói!”

“Thật không có định trước?” Lâm Hải một mặt không tin.

“Thiên chân vạn xác, ta lấy nhân cách của Diệp Tử Minh ta ra đảm bảo, mọi người phải tin tưởng ta!”

Phốc!

“Ngươi nói muốn lấy nhân cách của ngươi ra đảm bảo?” Lâm Hải một mặt quái dị.

“Đúng vậy a, như thế vẫn chưa đủ sao?” Diệp Tử Minh sững sờ.

Lâm Hải một trận buồn cười.

“Diệp đại thiếu, người sống phải tự biết lấy mình, chẳng lẽ ngươi không biết, nhân cách của Diệp đại thiếu ngươi, sớm đến cả số dư cũng không có sao?”

Chương 175: Ngươi tính toán là cái đồ vật gì

Diệp Tử Minh tại trong tiếng chất vấn mãnh liệt của các học sinh, chật vật chạy ra khỏi phòng luyện giọng.

“Thảo mẹ hắn, Trịnh Sảng cái ngốc bức này, thật sự là thành sự không có bại sự có dư!"

Diệp Tử Minh hùng hùng hổ hổ, vừa mới chuẩn bị lái xe rời đi, lại vòng trở lại.

Mẹ nó, Lâm Hải không thể không đi a!

Bất quá, hiện tại Diệp Tử Minh cũng không dám về lại phòng luyện giọng, nhìn bốn phía một chút.

"Ngươi, tới!" Diệp Tử Minh hướng phía một gã đeo kính dáng dấp có chút bỉ ổi đang đi ngang qua chỉ chỉ.

Gã đeo kính sững sờ, sau đó nhận ra là Diệp Tử Minh, bị dọa đến toàn thân giật mình.

Diệp Tử Minh ở trường học, thế nhưng là hung danh bên ngoài a, chính mình không phải là chọc tới vị tổ tông này ở chỗ nào a?

"Diệp, Diệp thiếu gia..." Gã đeo kính nơm nớp lo sợ đi tới, một mặt hèn mọn cười nịnh.

"Qua, đến phòng luyện giọng, đem Lâm Hải kêu đi ra cho ta." Ngữ khí của Diệp Tử Minh mang theo một tia phiền chán.

"Tốt, tốt." Gã đeo kính thấy Diệp Tử Minh không phải muốn tìm chính mình gây phiền phức, nhất thời buông lỏng một hơi, mặt mày hớn hở chạy vào phòng luyện giọng.

Có thể vì Diệp thiếu gia làm việc, đây chính là vinh hạnh a, gã đeo kính đột nhiên cảm giác được thân phận của mình lập tức nâng lên không ít.

Mà hơn nữa, nghe giọng điệu này của Diệp thiếu gia, cái Lâm Hải này đoán chừng là chọc tới Diệp thiếu gia, đợi lát nữa khẳng định phải không may a.

Nếu là kẻ thù Diệp thiếu gia, vậy mình cũng không thể khách khí với hắn, mà chính mình còn có thể mượn cơ hội ở trước mặt người khác đùa nghịch ngưu bức một trận, ha ha, thật sự là quá thoải mái!

“Ai kêu Lâm Hải, đứng ra cho ta!” Gã đeo kính xông vào phòng luyện giọng, dắt tiếng nói vịt đực, vênh váo tự đắc hô nói.

Vì Diệp thiếu gia làm việc, vậy thì phải ngưu bức phần phật, cũng không thể làm hỏng tên tuổi của Diệp thiếu gia.

Lâm Hải sững sờ, nhìn một gã đeo kính đần độn nghểnh đầu, nhón chân, giống như không biết a?

“Ta chính là Lâm Hải, ngươi tìm ta?”

“Thao, ngươi chính Lâm Hải a, theo ta ra ngoài một chuyến.” Gã đeo kính một mặt hung hăng càn quấy nói.

“Cùng ngươi ra ngoài? Ngươi là ai a?” Lâm Hải một mặt buồn bực.

“Bớt nói nhảm, có đại nhân vật muốn gặp ngươi, nhanh lên!”

Đại nhân vật? Một câu của gã đeo kính đem Lâm Hải nói cho sững sờ.

“Đại nhân vật gì, ngươi có thể nói rõ chút hay không.”

“Hừ, ngươi giờ có thể đứng vững, đợi lát nữa ta nói, sẽ đem ngươi dọa đến tè ra quần.” Gã đeo kính ngạo mạn bĩu môi một cái.

Lâm Hải trợn trắng mắt, mẹ nó, cái nhị bức này từ đâu đến vậy a.

“Yên tâm, ca ca không nhát gan như vậy.”

“Hừ hừ, vậy ngươi đứng vững nghe kỹ, vị đại nhân vật muốn gặp ngươi kia, chính là Diệp Tử Minh, Diệp thiếu gia!” Gã đeo kính một mặt đắc ý giơ ngón tay cái, cái hình dáng tự hào kia, giống như gã mới chính là Diệp Tử Minh.

Phốc!

“Người nào người nào người nào?” Lâm Hải một trận buồn cười.

“Thế nào, bị dọa sợ a? Diệp Tử Minh, Diệp thiếu gia!” Nhìn phản ứng của Lâm Hải, gã đeo kính còn tưởng rằng Lâm Hải bị tên tuổi của Diệp Tử Minh chấn trụ, nhất thời càng đắc ý.

Dọa sợ đại gia ngươi a!

Lâm Hải lắc đầu, bật cười một trận.

“Vậy ta có thể hay không hỏi một chút, ngươi là ai a?” Lâm Hải bỗng nhiên rất muốn biết rõ, cái nhị bức trước mắt này là nhân vật thế nào.

“Ta? Ta, ta là sứ giả của Diệp thiếu gia, Đậu Bích!”

“Đậu bỉ? Ha ha ha...” Các học sinh cũng cười rộ lên.

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp cười phun.

Danh tự lên được, thật sự thiết thực a, quả nhiên là đậu bỉ, liền mẹ nó sứ giả cũng lôi ra đến, nhìn nhiều tiểu thuyết võ hiệp a?

“Ngươi cười cái cọng lông a, Diệp thiếu gia còn đang chờ ngươi đấy, nhanh lên!”

“Tốt tốt tốt...” Lâm Hải ôm bụng khoát khoát tay.

“Hinh Nguyệt, em trước luyện đi, anh vừa mới đáp ứng Diệp

Tử Minh đi chữa bệnh cho mẫu thân gã, anh đi qua đó một chuyến.” Lâm Hải nắm nắm tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt.

“Ừm, anh đi đi.”

“Đi thôi, sứ giả.” Lâm Hải đến bên người gã đeo kính, nín cười nói nói.

“Hừ, theo sát a, đừng lằng nhà lằng nhằng.” Gã đeo kính ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài.

“Diệp thiếu gia, để ngươi đợi lâu, người ta đã mang đến cho ngươi.” Vừa ra khỏi phòng luyện giọng, gã đeo kính chạy chậm đến trước người Diệp Tử Minh, cười híp mắt nói nói.

Diệp Tử Minh đã thấy Lâm Hải, kinh ngạc liếc nhìn gã đeo kính một chút.

Được a, con hàng này tuy dáng dấp bỉ ổi chút, không nghĩ tới vẫn rất có thủ đoạn, thật đem Lâm Hải đi ra đây được, chính mình ban đầu còn sợ Lâm Hải không ra đây.

Được, về sau có thể bồi dưỡng một chút để làm cái tiểu đệ, làm chân chạy cái gì đó cho mình ở trường học.

Diệp Tử Minh hướng phía gã đeo kính hài lòng gật gật đầu.

Gã đeo kính nhất thời kích động, WTF, Diệp thiếu gia đối với ta gật đầu, mẹ nó, không được, ca ca muốn lên trời, cái này về sau ở trường học, anh em cũng có thể đi ngang, ai còn dám chọc ta a?

Thảo, trở về liền cùng em gái mập kia chia tay, quá làm hỏng hình tượng của anh em, Diệp thiếu gia cũng đã hướng về phía chính mình gật đầu, nói cái gì cũng phải tìm cấp bậc hoa khôi, mới phối hợp với thân phận của mình.

Gã đeo kính lập tức hưng phấn lên làm nằm mơ ban giữa ngày.

“Diệp Tử Minh? Ngưu bức a, sứ giả cũng phái ra?” Lâm Hải đi tới, một mặt đùa cợt nhìn Diệp Tử Minh.

“ Sứ, sứ giả?” Diệp Tử Minh bị Lâm Hải hỏi sững sờ.

“Diệp, Diệp thiếu gia, chính là ta.” Gã đeo kính vội vàng gật đầu cúi người cười lấy lòng nói.

“Lâm Hải!”

Không đợi hiểu được, gã đeo kính bỗng nhiên quay người, ngao cuống họng một cái, dọa đến Diệp Tử Minh khẽ run rẩy.

“Ngươi tính toán là cái đồ vật gì, dám gọi thẳng tên của Diệp thiếu gia!”

Gã đeo kính tay trái chống nạnh, ngón trỏ phải dựng thẳng lên, nhướn ngang mày nhìn hầm hầm vào Lâm Hải, trong lòng cảm giác cái tư thế này của mình, quả thực đẹp trai đến ngây người.

“Ba!”

Một bàn tay của Diệp Tử Minh đem gã đeo kính tát sang một bên.

“Ngươi tính toán là cái đồ vật gì, dám gọi thẳng tên Lâm thiếu!”

“Lâm, Lâm thiếu?” Gã đeo kính trực tiếp mộng bức, ngay sau đó, gã nhìn thấy một màn để gã làm sao cũng không thể tin được.

Chỉ thấy Diệp Tử Minh như một con chó xù, chạy đến trước mặt Lâm Hải.

“Cái kia Lâm thiếu, chúng ta đi thôi.” Diệp Tử Minh một mặt nịnh nọt, sợ Lâm Hải lật lọng lúc này.

“Ừm, đi a.” Lâm Hải gật gật đầu, sự tình đáp ứng, sao có thể đổi ý.

Diệp Tử Minh cao hứng đến hỏng, vội vàng chạy chậm hai bước, đem cửa xe mở ra.

“Diệp thiếu gia, ngồi ta xe đi.” Diệp Tử Minh cúi đầu khom lưng, đứng tại bên cạnh cửa xe đợi lấy.

Gã đeo kính ở bên cạnh, thấy vậy tròng mắt kém chút từ sau tròng kính xuất hiện.

“Ta Nhật cái bố khỉ, như thấy quỷ, cái Lâm Hải này làm sao giống như nhìn so với Diệp thiếu gia lại còn ngưu hơn?”

“Tốt, liền ngồi xe của ngươi đi.” Xe của Lâm Hải đậu tại lầu dưới của túc xá, đi qua còn phải cần một khoảng thời gian, dứt khoát trực tiếp lên bên trên xe của Diệp Tử Minh.

Sau khi Lâm Hải ngồi xuống, Diệp Tử Minh nịnh nọt cười cười, phanh cái đóng kỹ cửa, chính mình lại chạy đến vị trí lái, đạp cần ga, xe liền bay ra ngoài.

“Cái này...” Gã đeo kính nhìn bộ dáng cung kính nịnh nọt của Diệp Tử Minh đối với Lâm Hải kia, nhất thời cảm thấy, cái thế giới này, gã có chút xem không hiểu.

Xe lái thẳng đến Diệp gia.

Diệp Tử Minh đem xe dừng lại, vội vàng chạy xuống, giúp Lâm Hải đem cửa xe mở ra.

“Lâm thiếu, đến.”

“Ừm.” Lâm Hải xuống xe, cất bước hướng phía trong phòng đi đến.

Diệp Tử Minh thấy thế, lại đi gấp hai bước, giúp Lâm Hải đem cửa phòng mở ra, làm tư thế mời.

Lâm Hải vừa vào nhà, Diệp Tử Minh cũng theo vào, sau đó dắt cuống họng liền hô mở.

“Cha, ca, ta đem Lâm thiếu đến!”

Chương 176: Đánh chết ngươi cái hàng hố mẹ

Nghe được thanh âm, Diệp Phong cùng Diệp Tử Vũ, vội vàng chạy đến.

“Lâm tiên sinh, trước đó đều là khuyển tử không tốt, không có nghe ngài phân phó.” Diệp Phong một mặt áy náy nói nói.

“Được, đừng nói những cái này nữa, nhanh nhanh nhìn xem bệnh nhân đi!” Lâm Hải khoát khoát tay.

“A, mời Lâm tiên sinh.” Diệp Phong vội vàng đi ở phía trước dẫn đường.

“A?” Lâm Hải vừa đi hai bước, bỗng nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn Diệp Phong.

“Vấn đề trên người ngươi đã giải quyết được?”

Diệp Phong nghe xong, trong lòng bỗng nhiên giật mình.

Chính mình ban ngày mới làm giải phẫu a, Lâm Hải thế mà liếc mắt liền nhìn ra được.

Lòng kính sợ của Diệp Phong đối với Lâm Hải không khỏi, càng sâu thêm một tầng.

“Cái này còn may mà có Lâm tiên sinh nhắc nhở, ta ban ngày đã đi bệnh viện làm kiểm tra toàn diện, phát hiện trong thân thể mọc một khối u ác tính, bác sĩ nói nếu như lại trễ một chút, ta này liền xong, thật sự là cảm tạ Lâm tiên sinh.” Diệp Phong cảm thán một trận.

Lâm Hải cười cười, không nói gì.

Vừa vào phòng ngủ, Lâm Hải liền thấy A Phương cau mày nằm ở trên giường, giống như đã ngủ.

“Lâm tiên sinh, bệnh đau thắt tim của A Phương vừa phát tác xong, mới vừa thiếp đi, bất quá lần này đau so với trước kia lại lợi hại hơn nhiều.” Diệp Phong nhớ tới thống khổ mà bạn già phải chịu, liền đau lòng một trận.

“Trị liệu trước đó bị cưỡng ép gián đoạn, kích thích đến trái tim, đau đớn tự nhiên sẽ tăng thêm rất nhiều.”

“Tên súc sinh này!” Diệp Phong nghe xong, quay đầu hung hăng trừng liếc Diệp Tử Minh một chút.

Diệp Tử Minh bị dọa đến co rụt lại cái cổ, trốn đến sau lưng Diệp Tử Vũ.

“Này Lâm tiên sinh...” Diệp Phong mang theo ánh mắt chờ đợi, nhìn qua Lâm Hải.

“Hô...” Lâm Hải thở dài một hơi, “Ta sẽ tiếp tục dùng kim châm chữa trị cho a di, bất quá thống khổ phải chịu trước đó, thời gian phải kéo dài gấp đôi.”

“Cái gì!” Diệp Phong nghe xong, trợn mắt hốc mồm.

Lúc Lâm Hải thi châm cho A Phương trước đó, bộ dáng thống khổ của A Phương, Diệp Phong thế nhưng là tận mắt nhìn ở trong mắt.

Hiện tại, thời gian này lại để kéo dài hơn gấp đôi!

Diệp Phong bỗng nhiên xoay người, hai bước đi đến Diệp Tử Minh trước người.

“Ta đánh chết ngươi cái hàng hố mẹ này!” Diệp Phong nổi giận, hướng phía Diệp Tử Minh, đổ ập xuống cũng là một hồi đánh tơi bời.

Diệp Tử Minh ôm đầu, ngồi chồm hổm trên mặt đất, gào khóc thảm thiết một trận.

Nháo trò như thế, A Phương ở trên giường nghe được vang động, liền tỉnh lại.

“Cha, đừng đánh nữa, mẹ tỉnh rồi.” Diệp Tử Vũ lúc này mới đem Diệp Phong ngăn lại.

“A Phương, bà thế nào rồi?” Diệp Phong nghe được, vội vàng chạy đến trước giường.

A Phương không có khí lực mà lắc đầu.

“A Phương, chúng ta lại đem Lâm tiên sinh mời trở về, chỉ là...” Diệp Phong nói một hồi, không đành lòng đem sự tình thời gian thống khổ kéo dài gấp đôi nói cho A Phương.

“Phong ca, ngươi đừng lo lắng, nếu Lâm tiên sinh đã đến, liền để Lâm tiên sinh buông tay chữa trị đi.” A Phương mặt lộ mỉm cười, lộ ra mười phần lạc quan.

Lúc này, Lâm Hải tiến lên một bước.

“A di, Diệp thúc không đành lòng nói cho ngươi, nhưng ta phải nói rõ với ngươi, lần thi châm này, thời gian thống khổ so với lần trước phải kéo dài gấp đôi.” Lâm Hải sắc mặt ngưng trọng nói nói.

“Ha ha, không quan hệ, Lâm tiên sinh ngươi cứ việc châm đi, ta có thể chịu được.” Trên mặt A Phương, nhìn không ra một vẻ bối rối.

“Vậy thì tốt, đã như vậy, ta động thủ.” Lâm Hải cũng có chút bội phục nữ nhân này, móc ra kim châm, đâm xuống.

“Hừ!” Trong miệng A Phương phát ra một tiếng hừ lạnh, thống khổ kịch liệt, để khuôn mặt của bà vặn vẹo một trận.

“Ai, Tiểu Vũ, chiếu cố tốt mẹ của ngươi đi.” Diệp Phong không đành lòng nhìn nữa, quay đầu đi ra ngoài.

“Ca, ta cũng ra ngoài.” Diệp Tử Minh co đầu rụt cổ, gã cũng không muốn đợi tại chỗ này.

“Tiểu Hải, Diệp ca cảm tạ ngươi.” Sau khi Diệp Phong cùng Diệp Tử Minh đi, Diệp Tử Vũ hướng phía Lâm Hải mỉm cười, nói nói.

“Được, Diệp ca, hai ta liền không nói những thứ này.” Lâm Hải lắc đầu.

“Đúng, Diệp ca, ngươi có vé vào cửa thi đấu Thanh Ca hay không, lấy giúp ta mấy tấm.” Lâm Hải chợt nhớ tới, sự tình mẫu thân để cho mình đi mua vé.

“Vé vào cửa? Đây là chuyện Tử Minh đang một mực phụ trách, ngươi trực tiếp tìm nó lấy là được.”

“Vậy thì tốt, ta ra ngoài tìm gã.”

Lâm Hải vừa đến phòng khách, nhất thời giật mình.

Đậu phộng, Gấu Mèo từ đâu tới đây?

Chỉ gặp Diệp Tử Minh đỉnh lấy hai vòng mắt to màu xanh đen, đứng tại trước mặt Diệp Phong, một bộ dáng muốn khóc lại không dám khóc, mười phần buồn cười.

“Hừ, ngươi tên súc sinh này, thật sự là tức chết ta, nhìn xem ngươi đem mẹ ngươi đau đến cỡ nào, người ta cũng hố cha, ngươi là chuyên hố mẹ a!”

Diệp Tử Minh quệt miệng liếc nhìn Diệp Phong một chút, tâm nói hố mẹ cũng bị đánh thành dạng này, nếu là hố ngươi cái cha này một chút, còn có đường sống hay không?

Thấy Lâm Hải xuống tới, Diệp Phong vội vàng đứng lên, khuôn mặt mang theo cung kính.

Lâm Hải hướng Diệp Phong cười cười, đem đầu chuyển hướng Diệp Tử Minh.

“Diệp thiếu gia, vé vào cửa thi đấu Thanh Ca, có thể đưa ta mấy tấm hay không?”

“Có thể, bất quá không thể có vị trí tốt gì.” Diệp Tử Minh mới không muốn đem vị trí tốt ở hàng phía trước cho Lâm Hải đâu.

Nào nghĩ đến, nói còn chưa dứt lời, liền bị một chân của Diệp Phong đạp sang một bên.

“Ngươi tên hỗn đản, Lâm tiên sinh tìm ngươi muốn vé vào cửa, đó là để mắt đến ngươi, đem hàng thứ nhất, toàn bộ đều lấy ra, đưa cho Lâm tiên sinh, ngươi một tấm cũng không được lưu lại!”

“Cha, cái này sao có thể...”

“Hiện tại liền đi cho ta, cầm không đến, ta đánh chết ngươi!”

Lâm Hải ở bên cạnh xấu hổ một trận, đậu móa, ca ca liền chỉ muốn mấy tấm, không cần lấy hết ra a.

“Cái kia, Diệp thúc, không cần phải...”

“Lâm tiên sinh ngươi đừng quản, vé ở cái hàng thứ nhất này, tất cả đều là của ngươi, ngươi dùng liền dùng, không dùng ném đi cũng không quan hệ.” Diệp Phong vung tay lên, trực tiếp cắt ngang lời nói của Lâm Hải.

“Sao còn đứng đây? Hiện tại liền đi!” Diệp Phong thấy Diệp Tử

Minh đứng bất động tại chỗ, xông qua lại muốn động thủ.

“Ta đi, ta đi còn không được sao?” Diệp Tử Minh bị dọa đến, té cứt té đái chạy.

“Lâm tiên sinh, ngươi ngồi, chờ ở đây một hồi, Tử Minh rất nhanh liền trở về.” Diệp Tử Minh vừa đi, Diệp Phong vội vàng chào mời Lâm Hải ngồi xuống.

“Ách... Không cần, ngươi để Diệp thiếu gia trực tiếp cầm đến trường học cho ta thôi, còn có, ta thật không dùng đến nhiều vé như vậy, không cần cho ta hết.”

“Vậy sao được, Lâm tiên sinh là ân nhân của Diệp gia ta, đừng nói là vé ở hàng thứ nhất, nếu như Lâm tiên sinh muốn, có là vé của toàn trường đều đưa cho Lâm tiên sinh, cũng không có vấn đề gì.” Diệp Phong vỗ bộ ngực nói nói.

Phốc!

Mẹ nó, ta muốn nhiều vé như vậy làm gì? Ăn thay cơm a!

Lâm Hải cũng là say!

Bất quá chính mình thuận miệng nói nói, Diệp Phong liền đem toàn bộ vé của hàng thứ nhất đều đưa cho chính mình, cũng làm cho tâm lý Lâm Hải cảm thấy rất dễ chịu.

“Diệp Phong người này, đủ ý tứ.”

Sau khi Lâm Hải đi, trên mặt Diệp Phong, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười của lão hồ ly.

“Tử Minh vẫn là tuổi trẻ a, cái Lâm Hải này, hiển nhiên là một cái Thần y, cùng hắn có quan hệ tốt, về sau sinh mệnh của người Diệp gia coi như nhiều thêm một phần bảo hộ a, so sánh cùng sinh mệnh, chỉ là mấy tấm vé, lại tính được là cái gì đâu?”

Ngẫm lại, Diệp Phong lại móc ra điện thoại, gọi qua cho Diệp Tử Minh.

“Tử Minh, lấy được vé lập tức đưa tới trường học cho Lâm tiên sinh, nhớ kỹ, một tấm cũng không cho lưu!”

Chương 177: Lời thô tục khó nghe nhất

Lâm Hải đi ra ngoài, mới nhớ tới bản thân vừa rồi là ngồi xe của Diệp Tử Minh tới.

“Thao, chỉ có thể đi trở về thôi.”

Lâm Hải một bên đi dạo, một bên lấy điện thoại di động ra, mở quầy giao dịch Thiên Đình.

Gần đây tựa như luôn có sự tình bận bịu không xong, Lâm Hải đã lâu lắm không thấy nước bầy của đám thần tiên đùa bức này.

Vừa mở ra, đậu phộng, mấy ngàn cái tin tức!

Lâm Hải vừa định lật qua, bỗng nhiên có người nói chuyện.

Nguyệt Lão: Có người ở đây không?

Nguyệt Lão: Ở thì chiiii một tiếng đi.

Chờ hơn nửa ngày, cũng không một người nói chuyện.

Nguyệt Lão: Thần Tài phát hồng bao á!

Xích Cước Đại tiên: Nào có hồng bao?

Dạ Du Thần: Phát à, ta thế nào không thấy được?

Lôi Thần: Hồng bao ở đâu? Hồng bao ở đâu?

Hằng Nga: Thần Tài ca ca, người ta thật mong muốn hồng bao.

…

Những đùa bức này, từng cái tất cả đều xuất hiện.

Nguyệt Lão: Tốt, các ngươi cũng toàn lặn xuống nước, hỏi các ngươi người nào ở, cũng không nói lời nào, quá không trượng nghĩa.

Trong đám lại yên tĩnh.

Nguyệt Lão: Hỏi mọi người chuyện này cái?

Chờ nửa ngày, không ai đáp lại.

Nguyệt Lão: Uy, người đâu?

Năm phút đồng hồ qua.

Nguyệt Lão: Các ngươi quá đáng giận (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực)

Vẫn là không ai để ý đến lão.

Nguyệt Lão: A a a a! Tức chết lão phu, muốn hồng bao đúng không? Tốt!

Leng keng!

Một cái hồng bao to lớn xuất hiện ở trên màn ảnh.

“Đậu phộng, hồng bao!” Lâm Hải còn chưa kịp điểm.

Soạt!

Thanh âm tiền vàng nhập túi.

Hack đoạt hồng bao trực tiếp đem hồng bao đoạt.

Lâm Hải còn chưa kịp nhìn đoạt được là cái gì, trong đám liền náo nhiệt.

Lôi Thần: @ Nguyệt Lão, thảo, chỉ phát một cái hồng bao, quá thiếu đạo đức, so với Thần Tài còn keo kiệt hơn!

Nhị Lang Thần: @ Nguyệt Lão, đúng vậy, phát một lần nữa đi, đừng để ta khinh bỉ ngươi, đem ngươi cùng Thần Tài đặt ở bên trên cùng một cấp độ.

Hằng Nga: @ Nguyệt Lão, thật đáng ghét a, theo Thần Tài một dạng keo kiệt.

Ma Lễ Thanh: @ Nguyệt Lão, thật không còn lời nào để nói, Thần Tài thứ hai.

Trư Bát Giới: @ Nguyệt Lão, xem thường ngươi, hẹp hòi cùng Thần Tài một dạng!

Na Tra: @ Nguyệt Lão, hẹp hòi cùng Thần Tài một dạng +1

Hồng Hài Nhi: @ Nguyệt Lão, hẹp hòi cùng Thần Tài một dạng +2

Đông Hải Long Vương: @ Nguyệt Lão, hẹp hòi cùng Thần Tài một dạng +3

Cự Linh Thần: @ Nguyệt Lão, hẹp hòi cùng Thần Tài một dạng +4

...

Lâm Hải mắt thấy đội hình lại bắt đầu xếp hàng, nhất thời một trận muốn cười.

Mẹ nó, đám hàng này, làm sao vừa có sự tình liền ưa thích kéo Thần Tài lên, Thần Tài cái này không phải là nằm cũng trúng đạn sao?

Không biết Thần Tài thằng xui xẻo này có đang nhìn bầy hay không a, nếu như nhìn thấy, đoán chừng lại tức đến hộc máu.

Thần Tài: Nguyệt Lão phát hồng bao, có cái lông sự tình liên quan đến ta a! Im miệng, tất cả im miệng cho ta (phía sau là một dãy lớn biểu lộ phát điên)

Phốc!

Lâm Hải một trận buồn cười.

Mẹ nó, con hàng này thế mà thật đúng là đang ở đây, bất quá lúc này được a, thế mà không hề thổ huyết, xem ra có tiến bộ.

Nguyệt Lão: @ Toàn thể thành viên, các ngươi có thể văn minh chút hay không, không cho phép mắng chửi người! Nói ta hẹp hòi cùng Thần Tài một dạng, là lời thô tục khó nghe nhất mà ta nghe được đời này!

Nhắc nhở nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm.

Phốc!

“Ha ha ha ha...” Lâm Hải nhất thời cười rộ lên.

Mẹ nó, Thần Tài này thì xui xẻo thôi rồi luôn, đến cùng vẫn là không thể tránh thoát một kiếp này a, câu này của Nguyệt Lão, quá có lực sát thương a.

Thần Tài: @ Nguyệt Lão, ta làm đại gia ngươi! (phía sau là một dãy lớn biểu lộ phẫn nộ)

Ngộ Không: @ Nhị Lang Thần, con ta, ngươi hẹp hòi cùng Thần Tài một dạng.

Nhị Lang Thần: @ Ngộ Không, đậu phộng, Tử Hầu Tử, ngươi thật là ác độc, thế mà dùng câu thô tục khó nghe nhất mắng ta, ta muốn cùng ngươi đơn đấu!

Trư Bát Giới: @ Hằng Nga, tỷ tỷ, quần lót thay hôm qua, đưa lão Trư ta thôi, nếu không lão Trư ta có thể mắng ngươi hẹp hòi cùng Thần Tài một dạng nha. (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Hằng Nga: @ Trư Bát Giới, ngươi đây là đang bức ta, ngươi thật là ác độc!!! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Hồng Hài Nhi: @ Na Tra, đem 'One Piece' tập hai cho ta mượn nhìn hai ngày, không cho mượn ta liền nói ngươi hẹp hòi cùng Thần Tài một dạng.

Na Tra: @ Hồng Hài Nhi, đừng đừng đừng, lời này quá khó nghe, tan học ta liền cho ngươi.

...

Phốc!

Lâm Hải xem xét, đậu phộng, câu này hẹp hòi cùng Thần Tài một dạng, mẹ nó trực tiếp thành từ ngữ lưu hành trên Internet rồi.

Nhắc nhở nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm.

"Thao, lại giảm nữa a." Lâm Hải cũng cười rút ra.

Thần Tài: @ Toàn thể thành viên, không cho phép lại nói hẹp hòi cùng Thần Tài một dạng, người nào nói ta cùng kẻ đó đánh nhau!!! (phía sau là một dãy lớn biểu tình phẫn nộ nện đồ)

Nguyệt Lão: @ Thần Tài, được rồi nha, ta đều không nói gì nữa, thật là hẹp hòi quỷ.

Hằng Nga: Đúng thế, có cái gì tốt nha, @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +1

Trư Bát Giới: Hằng Nga tỷ tỷ nói đúng, @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +2

Lôi Thần: Các ngươi cũng không phải ngày đầu tiên biết rõ Thần Tài hẹp hòi, @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +3

Nam Cực Tiên Ông: Ta luôn cảm giác Thần Tài hiện tại so với trước kia còn keo kiệt hơn, @ Thần Tài, quỷ hẹp hòi +4

...

“Sắp hỏng, sắp hỏng, cái này mẹ nó đội hình lại xếp hàng rồi, Thần Tài làm không cẩn thận vẫn phải nôn.” Lâm Hải bắt đầu lo lắng cho Thần Tài.

Nhắc nhở nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm.

Phốc!

Mẹ nó, ta nói cái gì thì cái đó tới, quả nhiên lại nôn.

Lâm Hải cười đến dạ dày đều đau.

“Ai u.” Mải nhìn điện thoại di động, Lâm Hải không cẩn thận, cùng một người đụng vào nhau.

“Thật xin lỗi, là ta không...” Lâm Hải vội vàng xin lỗi, nhưng lời nói nói được một nửa, liền dừng lại.

“Là ngươi?” Lâm Hải chau mày.

“Lâm Hải?” Vương Đình sững sờ, sau đó con mắt bỗng nhiên liền biến đến vô cùng bức thiết.

“Lâm Hải, chúng ta cùng quay lại đi a.” Vương Đình một phát bắt được cánh tay Lâm Hải.

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên đau xót, sẹo cũ lại bị lộ ra.

“Thật xin lỗi, ta đã có bạn gái.” Lâm Hải lắc đầu, chuẩn bị đem tay Vương Đình đẩy ra.

“Lâm Hải, ta sai, ta biết là ta sai, ngươi liền tha thứ cho ta đi, lại cho ta một cơ hội, ta biết rõ ngươi là yêu ta, trong lòng ngươi khẳng định còn có ta, ta van cầu ngươi, chúng ta quay lại đi.” Vương Đình gắt gao ôm lấy Lâm Hải, như phát điên hô nói.

Hai người nháo trò như thế, nhất thời gây nên thật nhiều người vây xem.

“Không có khả năng, ngươi thả ta ra.” Lâm Hải đạm mạc nói.

“Ta không thả, ta liền không thả, ngươi không đáp ứng ta quay, ta cứ như vậy một mực ôm ngươi.” Vương Đình bỗng nhiên nước mắt đều chảy xuống, ngược lại đem Lâm Hải ôm càng chặt hơn.

“Uy, tiểu hỏa tử, cô nương này đối với ngươi có bao nhiêu si tâm a, đủ rồi liền quay lại đi.”

“Đúng vậy a, tiểu tình lữ có cái gì tốt mà náo, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa thuận.”

“Đúng vậy a, anh em, tha thứ bạn gái của ngươi đi, không gặp ta nàng ta đều khóc sao.”

Đám người vây xem không biết tình huống, nhìn Vương Đình đáng thương, cũng mở miệng khuyên Lâm Hải.

“Nam nhân tốt sẽ không để cho nữ nhân yêu mến, chịu một chút xíu thương tổn...” Một nhóm hát còn khoa trương hơn, trực tiếp xướng ca lên.

Lâm Hải trợn trắng mắt, thảo, liền chuyện gì xảy ra cũng không rõ ràng, từng cái liền đi theo mù trộn lẫn cái gì a?

“Thật xin lỗi, chúng ta không có khả năng, ngươi đừng đi theo dây dưa với ta nữa.” Lâm Hải tâm hung ác, đem Vương Đình mãnh liệt đẩy ra, cất bước rời đi.

“Lâm Hải...” Vương Đình nhất thời khóc thành lệ nhân (*người nước mắt).

Nhìn bóng lưng Lâm Hải đi xa, Vương Đình ngốc trệ một trận, hối hận cực lớn tràn ngập ở trong lòng, để Vương Đình hận không thể quất miệng mình hai cái.

“Ta có thể làm cho hắn một lần nữa trở lại bên cạnh ngươi.” Bỗng nhiên, một thanh âm vang lên tại sau lưng Vương Đình.

Chương 178: Ta quất ngươi cái tiểu biểu nện

Lâm Hải về trường học, đi thẳng đến phòng luyện giọng tìm tới Liễu Hinh Nguyệt.

“Lâm Hải, ngày kia cũng là thi đấu Thanh Ca rồi, em thật khẩn trương.” Hai người tới cửa rừng cây nhỏ, Liễu Hinh Nguyệt bắt lấy tay Lâm Hải, cái miệng nhỏ lanh lợi nói nói.

“Khẩn trương cái gì, Hinh Nguyệt chúng ta là giỏi nhất.” Lâm Hải yêu thương sờ sờ mái tóc của Liễu Hinh Nguyệt.

“Em là sợ em không lấy được quán quân, không hoàn thành được tâm nguyện của cha em.” Vừa nhắc tới phụ thân, tâm tình của Liễu Hinh Nguyệt lại thấp xuống.

“Lâm Hải, cha em đến cùng còn có thể tỉnh lại hay không?”

“Yên tâm đi, tối ngày mai, anh sẽ cho thúc thúc phục dụng một viên thuốc cuối cùng, sau đó, thúc thúc liền sẽ tỉnh lại.”

“Thật?” Liễu Hinh Nguyệt trở nên kích động.

“Nha đầu ngốc, anh lúc nào đã lừa qua em.” Lâm Hải đưa tay nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt.

“Lâm Hải, cảm ơn anh.” Liễu Hinh Nguyệt vô cùng cảm động nằm ở trong ngực Lâm Hải.

“Lâm thiếu, Lâm...” Diệp Tử Minh nhìn thấy người giống như là Lâm Hải, trách trách hô hô đi tới, nhất thời một trận xấu hổ.

“Chuyện gì?” Lâm Hải chau mày.

“Há, ta là tới đưa phiếu cho ngươi.” Diệp Tử Minh nhanh chóng đi tới trước, mang theo nụ cười nịnh nọt, đem một tấm thẻ từ màu tím đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“Trừ những phần dự lưu cho lãnh đạo nên không tiêu thụ ra ngoài kia, toàn bộ vé của hàng thứ nhất, đều đã lấy ra, bao quát cả phần sẽ dự bán ra ngoài, tất cả cũng đều bị hủy bỏ.”

“Ta cần là vé, ngươi cho ta tấm thẻ làm gì?” Lâm Hải một mặt kỳ quái.

“Lâm thiếu không biết, vé hiện đang khóa lại trong tủ dự bán của Cung Văn Hóa đâu, ngươi cầm tấm thẻ này, tìm lão tổng của bọn họ liền có thể lấy vé, hết thảy là hơn một trăm tấm đấy.” Diệp Tử Minh nói đến số lượng vé, liền thịt đau một trận.

“Há, dạng này a.” Lâm Hải đem thẻ nhận lấy.

“Thật có hơn một trăm tấm? Rất hào phóng nha.” Lâm Hải vỗ vỗ bả vai Diệp Tử Minh, “Cảm tạ a, Diệp thiếu gia.”

Hào phóng em gái ngươi! Diệp Tử Minh trong lòng một trận thầm mắng.

Tâm ca ca cũng đổ máu a, tuy tiền không quan tâm, nhưng nhiều vé đều là khách nhân trọng yếu của gã a, lần này tốt, đều đắc tội toàn bộ.

Thật không biết phụ thân mình trúng cái gió gì, nhất định phải đưa hết cho hắn, có cần thiết thế sao?

“Lâm thiếu ngươi còn bận, ta không quấy rầy ngươi nữa.” Diệp Tử Minh bây giờ thấy Lâm Hải liền phiền đến không được.

“Uy, chờ một chút.” Lâm Hải lại đem gã gọi lại.

“Lâm thiếu còn có việc?”

“Cái thi đấu Thanh Ca này, không có cái chuyện khuất tất gì ở bên trong a?” Lâm Hải giống như cười mà không phải cười hỏi, hắn nhưng là còn nhớ rõ lời nói kia của Trịnh Sảng đây.

“Chuyện khuất tất ở bên trong? Làm sao lại thế? Giám khảo thi đấu Thanh Ca lần này có ngôi sao điện ảnh ngôi sao ca nhạc đang hot, lại có các lão nghệ thuật gia thành danh đã lâu, tuyệt đối công bình công chính.” Diệp Tử Minh vội vàng cam đoan nói.

“Thật sao? Hi vọng như thế đi.” Lâm Hải vậy mới không tin lời nói dối của gã, cái Tần Thụ kia cũng là được mời tới làm giám khảo, liền loại mặt hàng kia, ngươi để gã công bình công chính cho ngươi sao?

Có quỷ mới tin đây.

Bất quá Lâm Hải vẫn rất có lòng tin đối với Liễu Hinh Nguyệt, học tập kiểu hát ‘Nguyệt Cung Tiên m’, tuy không biết vì cái gì không đạt được loại tiêu chuẩn như của chính mình, nhưng cầm cái quán quân của thi đấu Thanh Ca vẫn là không thành vấn đề.

Tuyển thủ dự thi khác cho dù muốn thu mua người, cũng không có khả năng đem đại bộ phận giám khảo đều thu mua a?

“Cái phiếu gì a, hơn một trăm tấm?”

Sau khi Diệp Tử Minh đi, Liễu Hinh Nguyệt hiếu kỳ hỏi.

“Vé vào cửa thi đấu Thanh Ca a, cũng đều là hàng thứ nhất đây.” Lâm Hải hướng phía Liễu Hinh Nguyệt lắc lắc tấm thẻ.

“A!” Liễu Hinh Nguyệt kêu một tiếng.

“Làm sao?”

“Tiểu Tình hôm nay còn đi xếp hàng mua vé cho mẹ em cùng chính nó, có nhiều như vậy, còn mua cái gì a?”

“Mua vé?” Lâm Hải chau mày, “Hinh Nguyệt, a di cần mua vé thì nói cùng anh là được, làm gì còn phải để Tiểu Tình đi mua?”

“Đây không phải là do mẹ em luôn cảm giác làm phiền anh quá sao.” Liễu Hinh Nguyệt vểnh cái miệng nhỏ nhắn nói nói.

“Cùng con rể nhà mình, có cái gì phiền phức?”

“Chán ghét, người nào nói anh là con rể nhà chúng ta.”

“Còn không phải?” Lâm Hải bỗng nhiên tiến đến bên tai Liễu Hinh Nguyệt, “Có phải hay không chúng ta cái kia xong, mới xem như phải a?”

“Chán ghét.” Liễu Hinh Nguyệt cảm nhận được lỗ tai truyền đến một trận nhiệt khí, toàn thân nhất thời giống bị điện giật, tê dại một hồi.

Lâm Hải nhìn khuôn mặt thẹn thùng của Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng một trận ngứa ngáy, bỗng nhiên bắt lấy tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, chúng ta lúc nào mới có thể cái kia a?” Lâm Hải có chút hưng phấn nói nói.

“Chờ, chờ một chút, sau trận đấu đi.” Liễu Hinh Nguyệt đầu chôn xuống thấp, thanh âm nhỏ giống như con muỗi vo ve.

“Ha ha, đây chính là em nói a, ngày kia liền tranh tài xong, xong việc sau đó anh muốn...” Lâm Hải làm xấu cười, nhướn nhướn chân mày.

“Chán ghét!” Liễu Hinh Nguyệt xấu hổ vội vàng đem đầu chuyển qua bên.

Lâm Hải thấy vậy liền gấp, từ sau một bên dùng một tay ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt.

“Chán ghét là được hay là không được a?”

“Được rồi!” Liễu Hinh Nguyệt xấu hổ giậm chân một cái, thanh âm ngay cả mình cũng nghe không được.

“Ha ha, quá được rồi, a! Muốn cáo biệt xử nam á!”

“Uy, anh nói nhỏ chút a!” Liễu Hinh Nguyệt tức nghiêng đầu sang chỗ khác, cho Lâm Hải một hồi nắm tay nhỏ.

Hai người lại ngọt ngào một hồi, Liễu Hinh Nguyệt giật mình.

“Ai nha, đều tại anh, em cũng quên, không phải mới nói Tiểu Tình đi mua vé sao? Để em tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho nó, để nó đừng mua nữa, lãng phí tiền.”

Liễu Hinh Nguyệt nói xong, lấy điện thoại cầm tay ra phát tin tức cho Liễu Hinh Tình.

“Tắt máy? Khẳng định điện thoại di động không thể điện, vậy phải làm sao bây giờ? Hơn mấy trăm khối tiền đây.” Liễu Hinh Nguyệt tưởng tượng liền đau lòng đến không được.

“Nếu không anh qua tìm Hinh Tình đi, vừa vặn đem phiếu lấy ra” Lâm Hải về dưới lầu túc xá, lái xe liền đi.

Ở cửa Cung văn hóa Công Nhân, trước cửa bán vé đã kéo thật dài mấy cái đội ngũ.

Nhóm nam nam nữ nữ, một bên oán trách tốc độ chậm chạp, một bên lo lắng chờ đợi.

“Nhiều người thích xem thi đấu Thanh Ca như vậy sao?” Liễu Hinh Tình kinh ngạc một trận, nàng vẫn thật không nghĩ tới thi đấu Thanh Ca sẽ được hoan nghênh như vậy.

“Hứ, thi đấu Thanh Ca có cái gì tốt mà nhìn, những người xếp hàng mua vé này, đều là vào xem những minh tinh giám khảo a, ta chính là vậy này.” Xếp tại bên trái Liễu Hinh Tình là một cái nữ hài trẻ tuổi nói nói.

“A.” Liễu Hinh Tình gật gật đầu, “Cũng đúng a, một cái thi đấu Thanh Ca cấp một thành phố, làm sao lại có nhiều người xem như vậy.”

Trọn vẹn xếp hàng hơn nửa giờ, phía trước Liễu Hinh Tình rốt cục chỉ còn một người.

“Uy, ngươi chuẩn bị mua hàng thứ mấy a?” Bên trong quá trình xếp hàng, nữ hài bên cạnh đã theo Liễu Hinh Tình trò chuyện rất quen thuộc.

“Ta mua gần về sau một chút.” Liễu Hinh Tình nhỏ giọng nói nói.

“Mua gần về sau không có ý nghĩa a, ta mua hàng thứ nhất, nhìn như vậy mới rõ ràng, bất quá chỉ là không nhất định có thể mua được, hàng thứ nhất giống như cũng đã dự bán ra ngoài.”

“A.” Liễu Hinh Nguyệt có chút sa sút, nàng không phải là không muốn để mụ mụ cùng mình nhìn tỷ tỷ ca hát ở khoảng cách gần, chỉ là điều kiện gia đình, căn bản không cho phép.

Người phía trước rốt cục đã mua xong vé, Liễu Hinh Tình vừa mới chuẩn bị tiến lên, một cánh tay liền từ bên cạnh vươn qua nói, luồn vào trong cửa sổ.

“Ta muốn hai tấm ở giữa hàng thứ nhất.” Một cái nữ nhân mập mạp, chen đến phía trước Liễu Hinh Tình.

“Uy, ngươi làm sao lại chen ngang a?” Liễu Hinh Tình tức giận nói nói, chính mình thế nhưng đã xếp hàng cũng hơn nửa giờ.

“Nhanh lên.” Nữ nhân mập mạp căn bản không thèm để ý đến Liễu Hinh Tình, ngược lại hướng về phía người bán vé thúc giục nói.

“Uy, cắm cái đội gì a? Ra phía sau đi!”

“Đúng đấy, không thấy bọn ta cũng đang xếp hàng sao, có thể có chút tố chất hay không!”

“Ra phía sau xếp hàng đi, nhanh đi.”

“Hô cái gì mà hô, ta liền không xếp hàng thì làm được gì, một đám đần độn?” Nữ nhân mập mạp chẳng những không xếp hàng, ngược lại phách lối hướng phía đám người hô nói.

“Ngươi không xếp hàng còn mắng chửi người, có phải hay không tìm...” Một người nam nhân phía sau còn chưa nói hết lời, chợt phát hiện một cái đại hán xăm hình xăm mang dây chuyền vàng hung ác hướng mình trừng liếc một chút, dọa đến vội vàng đem miệng ngậm lại.

Mọi người lúc này mới chú ý tới, sau lưng nữ nhân mập mạp kia, còn đi theo cái nam nhân vừa nhìn cũng biết không phải là hạng người lương thiện đâu.

“Hừ, thật không có tố chất!” Liễu Hinh Tình tức đến giậm chân một cái.

“Ngươi nói người nào không có tố chất đâu!” Nào nghĩ đến, nữ nhân mập mạp ở phía trước mãnh liệt quay đầu trở lại.

“Đậu móa, dám mắng lão nương không có tố chất, ta quất ngươi cái tiểu biểu nện!”

Nữ nhân mập mạp giơ tay lên, chiếu vào trên mặt Liễu Hinh Tình liền quất tới.

“Ba!”

“A!” Một tiếng nữ nhân thét lên, đại sảnh ồn ào, trong nháy mắt liền yên tĩnh.

Chương 179: Trên mặt ngươi có bệnh phù chân à nha?

Liễu Hinh Tình không nghĩ tới nữ nhân mập mạp nói động thủ liền động thủ, bị dọa đến rít lên một tiếng, nhắm mắt lại.

“Ừm?” Tiếng vang của cái tát thanh thúy vang lên, Liễu Hinh Tình lại không cảm thấy một điểm đau đớn nào.

Kinh ngạc mở to mắt, chỉ thấy cái nữ nhân mập mạp trước đó kia, đang bụm mặt ngồi dưới đất, một mặt giật mình nhìn cái giày vải mỏng đột nhiên bay tới trước mắt.

Sau đó, một cái thân ảnh quen thuộc liền tiến vào ánh mắt của mình.

“Hắn làm sao lại tới đây?” Ánh mắt Liễu Hinh Tình sáng lên.

“Nhường một chút, nhường một chút.” Lâm Hải chân sau chạm đất, nhảy qua.

“Thiên Ngoại Phi Hài! Ha ha, cuối cùng tìm được ngươi á.” Lâm Hải kêu lên quái dị, đem giày trước mặt nữ nhân mập mạp kia nhặt lên.

“Ai u WTF.” Bỗng nhiên, Lâm Hải rất khoa trương nhíu cái mũi một cái, sau đó đặc biệt lắc lắc cái giày như quạt gió.

“Mẹ nó, thế nào biến thúi như vậy, uy, ta nói a mập đại thẩm, trên mặt ngươi mọc bệnh phù chân à nha? Đem Thiên Ngoại Phi Hài của ta cũng bị ô nhiễm, bồi thường tiền đi!” Lâm Hải chán ghét hướng nữ nhân mập mạp trên mặt đất khẽ vươn tay.

Phốc!

“Ha ha ha ha...” Đám người xếp hàng nhất thời cười thành một đoàn.

Mẹ nó, con hàng này ai vậy? Quá biết đùa a.

Những người này vốn là đối với hành vi chen ngang của nữ nhân mập mạp rất thống hận, khổ cái ở bên cạnh nữ nhân kia còn có cái đại hán hung thần ác sát, nên đều giận mà không dám nói gì.

Hiện tại lại đột nhiên toát ra một cái đậu bỉ đến, rõ ràng là đang trêu đùa nữ nhân mập mạp, từng cái trong lòng hả giận, nhao nhao hiếu kỳ tới nhìn náo nhiệt.

“Phốc phốc!” Liễu Hinh Tình nhìn bộ dáng sái bảo của Lâm Hải, nhất thời cũng bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên.

Nữ nhân mập mạp bị cái giày bay vừa rồi bất thình lình nện trúng, hiện tại mới phản ứng được, ngao một tiếng liền nhảy dựng lên.

“Con mẹ ngươi, thằng nhãi con, ngươi kêu người nào là đại thẩm mập! Lão nương năm nay mới hai mươi hai! Dám lấy cái giày thối của ngươi nện lão nương, Bưu Tử, phế hắn cho ta!”

Trong mắt đại hán hình xăm ở bên cạnh lóe lên hung quang, hướng phía Lâm Hải cũng là một chân.

“Ai u ta qua!” Giày trong tay Lâm Hải còn không đi vào đâu, dọa đến quái khiếu một tiếng.

“WTF!” Tâm của đám người vây xem cũng một chút đem nhấc đến cổ họng, đồng thời tiếc hận một trận, tuy hành vi của Lâm Hải để cho bọn họ nhìn lấy mà hả giận, nhưng rất hiển nhiên, chuyện cái Lâm Hải này bị đánh tơi bời, là không tránh khỏi.

Ngay tại thời điểm một cước này của Bưu Tử cơ hồ đạp đến trên thân Lâm Hải.

“Ta tránh!” Lâm Hải thét lên một tiếng, bỗng nhiên chân sau hướng phía bên cạnh nhảy một cái, đồng thời giày trong tay cũng quơ múa.

“Ba!”

Âm thanh cái tát thanh thúy truyền đến, đế chiếc giày trong tay Lâm Hải trực tiếp quất vào trên mặt Bưu Tử, đem mặt mũi tràn đầy dữ tợn của Bưu Tử cũng bị đánh run lên, thất tha thất thểu hướng phía bên cạnh ngã xuống.

“Ngao!” Nữ nhân mập mạp ở trên mặt đất, bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

“A? Đại thẩm mập, gã đạp ta, ngươi kêu quỷ cái cọng lông a? Dọa đến ca ca cũng đứng không vững.” Lâm Hải giữ thế Kim Kê Độc Lập (*đứng bằng một chân), thân thể không ngừng lung lay.

“Ngươi giẫm lên chân ta á!” Nữ nhân mập mạp đau sắp khóc, rú thảm một tiếng như giết heo.

“Có sao?” Lâm Hải nghi hoặc cúi đầu xem xét, “WTF, thật sự dẫm lên? Cũng sưng thành móng heo, không có ý tứ, không có ý tứ.”

Lâm Hải lại dùng sức bóp hai lần, mới nhảy xuống.

Nữ nhân mập mạp đau đến nhất thời lại là một trận kêu thảm.

“A? Lại nói chân ngươi sưng như vậy rất tốt, ta chợt phát hiện, cùng hình thể của ngươi lại càng xứng, cái này tương đương với sửa mặt a, đương nhiên, ngươi cũng không cần nói lời cảm tạ, ta người này luôn luôn yêu thích giúp người làm niềm vui.”

Lâm Hải đem giày đi vào, một mặt khiêm tốn nói nói, một dạng giống như vừa làm chuyện gì tốt vậy.

“Hống!” Đám người nhất thời hống cười rộ lên, vừa rồi còn thay Lâm Hải lo lắng, đã sớm tan thành mây khói.

Lúc này người nào còn nhìn không ra a, cái hàng đậu bỉ này, rõ ràng cũng là đang đùa bỡn cái nữ nhân mập mạp này a.

Nữ nhân mập mạp đều sắp tức điên, cảm tạ em gái ngươi a! Lại còn tương đương với sửa mặt, nhà ngươi sửa mặt là sửa cả chân a?

“Vương bát đản, dám đắc tội lão nương, lão nương tìm người giết chết ngươi!” Chân của nữ nhân mập mạp sưng đến mức cũng không đứng lên nổi, ngồi dưới đất dùng ánh mắt âm ngoan nhìn chằm chằm Lâm Hải, hận không thể đem Lâm Hải ăn sống nuốt tươi.

“Chuyện gì xảy ra?” Lúc này, bảo an của Cung văn hóa Công Nhân đi tới.

Nữ nhân mập mạp vừa thấy, nhất thời lại dũng cảm.

“Các ngươi những chó giữ nhà này là đớp cứt sao? Không thấy có người quấy rối a, mau đưa hắn đánh ra đi!” Nữ nhân mập mạp hướng phía Lâm Hải chỉ chỉ, điên cuồng rống nói.

Mấy cái bảo an chau mày, nữ nhân này nói chuyện, quá khó nghe.

Bọn họ mặc dù là bảo an, thuộc về hạ tầng xã hội, nhưng cũng cần tôn trọng, cũng có tôn nghiêm làm người.

“Con mẹ ngươi, không nghe thấy a, còn đứng ngây ra đó làm gì!” Bưu Tử cũng bưng bít lấy cái mặt sưng đỏ đứng lên, lại cũng không dám tự mình xông lên, chỉ có thể hướng phía các nhân viên an ninh rống lớn một hồi.

Người trong nghề khẽ vươn tay, liền biết rõ có giỏi hay không, một đế giày vừa mới rồi của Lâm Hải, nhìn như luống cuống tay chân, tựa như là vô ý, nhưng không giấu giếm được Bưu Tử cái hỗn tử thường xuyên đánh nhau ẩu đả này.

Bưu Tử dám khẳng định, tiểu tử trước mắt này, tuyệt đối có chút công phu, nên gã cũng không dám lại đụng tới, ăn cái thiệt thòi trước mắt này.

“Bảo an đại ca, đừng nghe bọn họ nói bừa nói, ngươi nhìn ta cái bộ dáng yếu đuối này, mà hai người kia dáng dấp tựa như hai cái đầu heo một đực một cái, ta làm sao có thể đánh thắng được họn họ?” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng đáng thương, yếu ớt nói nói.

“Ngươi yếu đuối? Yếu em gái ngươi a!” Trong lòng nữ nhân mập mạp cùng Bưu Tử thầm mắng một trận, quá không biết xấu hổ a.

“Ta nói các ngươi còn ngây ngốc ở đấy làm gì? Còn không động thủ, ta để cho lão tổng các ngươi đem các ngươi toàn bộ khai trừ!” Nữ nhân mập mạp dữ tợn nghiêm mặt, kêu gào nói.

Nghe xong lời này, bảo an có chút do dự, bọn họ dù sao cũng cần kiếm tiền nuôi sống gia đình, nghe khẩu khí của nữ nhân này, tựa hồ có nhận biết cùng lão tổng của bọn họ.

Vạn nhất thật để cho nữ nhân này cáo một trận với lão tổng của bọn họ, đem công tác của bọn họ hủy bỏ, trong nhà sẽ không còn cách sinh hoạt.

Nghĩ đến chỗ này, một cái bảo an cầm đầu liền muốn tiến lên.

Thấy bảo an dao động, quần chúng vây xem nhao nhao không chịu.

“Bảo an đại ca, đừng nghe bọn họ!”

“Đúng đấy, là cái nữ nhân mập mạp kia chen ngang trước!”

“Động thủ trước cũng là bọn họ! Cái nữ nhân mập mạp kia còn muốn đánh tiểu cô nương phía trước kia đây.”

“Đem hai bọn họ đuổi ra đi, loại rác rưởi này, không tuân thủ đạo đức công cộng, bại loại!”

Đám người vây xem nhao nhao hướng phía nữ nhân mập mạp cùng Bưu Tử lên tiếng phê phán.

“Cái này...” Mấy cái bảo an lập tức khó xử.

Nếu quả thật đuổi người, đây là phạm phải tức giận của quần chúng a.

“Gọi hô cái gì? Đều im miệng cho lão nương! Đều muốn chết a!”

Nữ nhân mập mạp thấy đám người cũng giúp đỡ nói chuyện cho Lâm Hải, nhất thời hung ác hô nói, diện mục cực kỳ ghê tởm.

“Hàn quản lý, ngươi nhanh tới xem một chút đi, đại sảnh lộn xộn, vé cũng không cách nào bán ra.” Lúc này, một người bán vé liền gọi điện thoại ra ngoài.

“Làm gì chứ? Kêu loạn!” Chỉ chốc lát, một cái thanh âm uy nghiêm từ cửa vang lên.

Mọi người nhao nhao quay đầu, chỉ gặp một cái nam tử trung niên ăn mặc âu phục, tóc chải bóng loáng, ngưu bức hống hống đi tới.

Bảo an đang không biết phải làm sao vừa thấy người này, nhất thời thở phào.

“Hàn quản lý, hai người kia...”

Bảo an còn chưa nói xong, trên mặt Hàn Cẩn Ngôn hốt nhiên biến đổi, lập tức phủ lên một nụ cười hèn mọn, chạy chậm đi qua.

Chương 180: Đầu bị lừa đá qua

“U, đây không phải Bàng tỷ sao? Ngài làm sao lại ngồi ở chỗ này?” Hàn Cẩn Ngôn vội vàng mang theo khuôn mặt cung kính, chuẩn bị đem nữ nhân mập mạp nâng dậy.

Nào biết, gã đánh giá quá thấp phân lượng của nữ nhân mập mạp kia, vừa đỡ được một nửa, liền không đỡ được nữa, mà một chân của nữ nhân mập mạp bị Lâm Hải dẫm đến sưng lên rất to, cũng không cách nào tự gắng sức, chính mình căn bản không đứng dậy nổi.

Lần này, liền xấu hổ.

Hàn Cẩn Ngôn toét miệng, đem hết sức lực bú sữa cũng xuất ra, trong lòng kêu khổ một trận.

Mẹ nó, cái này đã đỡ được một nửa, cũng không thể lại đem bà ta buông xuống a, thế nhưng nếu không để xuống, chính mình mắt thấy liền không còn lực nữa.

“Đậu phộng, anh em thần lực, có thể so với Bá Vương cử đỉnh, Cao Lãm chọn xe, Lỗ Trí Thâm nhổ bật gốc dương liễu a, huynh đệ bội phục, bội phục!” Lâm Hải ở bên cạnh một mặt chấn kinh giơ ngón tay cái lên.

Phốc!

Hàn Cẩn Ngôn vốn là đang kìm nén một cỗ kình lực, bị Lâm Hải đùa cợt, nhất thời nhụt chí.

Ầm!

Nữ nhân mập mạp treo thân thể lơ lửng giữa trời, nhất thời lại quẳng ngã cái ngửa mặt hướng lên trời.

“Ai u, cái mông ta!” Nữ nhân mập mạp tru lên, trong nháy mắt khi ngã sấp xuống, cũng thuận tay bắt lấy cánh tay Hàn Cẩn Ngôn.

Cái thân thể nhỏ bé của Hàn Cẩn Ngôn, sao chịu được sức kéo này a, một cái quán tính, trực tiếp đem Hàn Cẩn Ngôn cũng kéo gã theo.

“A a a a, Bàng tỷ mau tránh ra!”

Nữ nhân mập mạp nào tránh được a, Hàn Cẩn Ngôn phanh cái nện ở trên người nữ nhân mập mạp.

“Hống!” Đám người chờ lấy mua vé, tất cả đều cười rộ lên.

Hàn Cẩn Ngôn một mặt chật vật đứng lên, hướng phía nữ nhân mập mạp không ngừng cười theo.

“Bàng tỷ, ta, ta không phải cố ý...”

Nữ nhân mập mạp cái này tức a, hung hăng lấy ánh mắt đào liếc Hàn Cẩn Ngôn một chút.

“Bưu Tử, ngươi là người chết a, vừa rồi còn không biết ra tay giúp ta sao?”

“A, Bàng tỷ, ta ta ta thấy Hàn quản lý đỡ ngài, cho nên ta liền...” Bưu Tử bị nữ nhân mập mạp vừa hô, dọa đến có chút không biết làm sao.

Nữ nhân mập mạp hận không thể đứng lên tát cho gã hai cái, mẹ nó, cái phân lượng của chính mình này, là một người có thể đỡ được lên sao?

“Còn không đi mua vé!” Nữ nhân mập mạp cũng không muốn đứng lên nữa, đứng lên thì cặp chân sưng phù này cũng đứng không vững.

“A, ta đến ta đến.” Hàn Cẩn Ngôn nghe xong, vội vàng chạy đến cửa sổ bán vé.

“Cho Bàng tỷ lấy hai tấm vé ở giữa hàng thứ nhất, nhanh lên.”

“Hàn quản lý, hàng thứ nhất không có phiếu.” Người bán vé mở miệng nói nói.

“Ngươi ngu sao a, không phải cũng có phần dự lưu cho khách nhân trọng yếu sao?” Hàn Cẩn Ngôn hung hăng trừng người bán vé một chút, làm sao không có nhãn lực như thế đâu?

“Dự lưu cũng không có.”

“Không có khả năng, ngươi không muốn làm có đúng hay không?” Hàn Cẩn Ngôn một chút liền gấp.

“Thật không có, vé của hàng thứ nhất tại trước đây không lâu đã bị hệ thống bên trên xóa bỏ, đến phần dự bán ra ngoài, cũng bị thu hồi.” Nhân viên bán vé ủy khuất mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

“Ách...” Hàn Cẩn Ngôn lập tức sửng sốt, cái này sao có thể?

“Uy, có mua hay không, không mua nhường một chút, phía sau vẫn đang chờ đâu?” Lúc này, đám người phía sau lại nhao nhao ầm ĩ lên.

Hàn Cẩn Ngôn một mặt mộng bức tránh ra khỏi cửa sổ bán vé.

“Hàn quản lý, không có vé sao?” Nữ nhân mập mạp trừng cặp mắt tam giác, có chút hoài nghi nhìn Hàn Cẩn Ngôn.

“Hừ, ngươi không phải là không muốn bán cho ta đi? Ta cho ngươi biết, lão nương có là tiền, ngươi nếu không bán cho ta, ta con mẹ nó tìm người đánh gãy chân ngươi a!”

Hàn Cẩn Ngôn nghe được, bị dọa đến khẽ run rẩy.

“Bàng tỷ, ngài chờ một lát, ta gọi điện thoại hỏi một chút...” Hàn Cẩn Ngôn vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra.

Điện thoại vừa thông, sắc mặt Hàn Cẩn Ngôn lập tức lộ ra nụ cười hèn mọn, thân thể cũng cong xuống.

“Trương tổng, ta muốn hỏi một chút, vé của hàng thứ nhất kia...”

“Không có.” Bên kia trực tiếp cúp điện thoại.

“Ách...” Hàn Cẩn Ngôn nghe thanh âm truyền đến trong điện thoại, nhất thời ngây người.

“Cho ta lấy hai tấm ở giữa hàng gần sau.” Lúc này, Liễu Hinh Tình đi đến cửa sổ.

“Không được bán cho cái tiểu biểu nện kia!” Nữ nhân mập mạp ngồi dưới đất, bỗng nhiên hô nói.

“Không có vé, người kế tiếp.” Nữ nhân mập mạp vừa phát lời nói, Hàn Cẩn Ngôn giống như đạt được thánh chỉ, vội vàng chạy đến bên cửa sổ bán vé, hướng phía Liễu Hinh Tình thô lỗ nói nói.

“Hàn quản lý, nàng phải có... Có đây.” Người bán vé yếu ớt nói nói.

“Cái gì có đâu, ta nói không có là không có, kế tiếp.”

“Ngươi dựa vào cái gì không bán cho ta?” Liễu Hinh Tình sao còn nhìn không ra, Hàn Cẩn Ngôn cái này là cố ý không bán cho chính mình a.

“Dựa vào cái gì? Hừ!” Nữ nhân mập mạp ngồi dưới đất hừ lạnh một tiếng, “Ngươi cái tiểu biểu nện, lão nương nhìn ngươi khó chịu, liền để ngươi có tiền cũng không mua được, làm gì!”

“Ngươi…” Liễu Hinh Tình đều sắp tức đến khóc.

“Uy, các ngươi quá khi dễ người, có phiếu làm gì không bán cho người ta!” Nữ hài bên cạnh Liễu Hinh Tình kia nhìn không nổi, mở miệng nói nói.

“Tiểu lãng hàng, chuyện gì đến ngươi, câm miệng cho ta, nếu không một hồi, ngươi cũng đừng hòng mua được!” Nữ nhân mập mạp hướng phía nữ hài gầm lên giận dữ.

“Ta liền không quen nhìn loại người như ngươi, ỷ vào…”

“Ngừng ngừng ngừng.” Lâm Hải vội vàng đem nữ hài ngăn lại.

“Mỹ nữ, cảm tạ, mình không chấp nhặt với bà ta.” Lâm Hải sợ liên luỵ đến nữ hài.

“Cô em vợ, đừng để ý tới hai cái đần độn này, tỷ phu cho ngươi hai tấm hàng thứ nhất.” Lâm Hải lôi kéo Liễu Hinh Tình liền đi.

“Hàng thứ nhất?” Liễu Hinh Tình một chút sững sờ, vừa rồi cái giám đốc gì kia là không phải là vừa nói, hàng thứ nhất là không có à.

“Hứ, đồ trang bức, còn hàng thứ nhất, lão tử để ngươi đến hàng cuối cùng cũng không lấy được!” Hàn Cẩn Ngôn bĩu môi một cái, khinh thường nói nói.

Lâm Hải không để ý tới gã, mà là trực tiếp xuất ra tấm thẻ từ màu tím mà Diệp Tử Minh đưa cho hắn kia.

“ Nơi này của các ngươi là do người nào phụ trách?” Lâm Hải hướng một cái bảo an bên cạnh hỏi.

Bảo an sững sờ, sau đó đưa tay chỉ chỉ Hàn Cẩn Ngôn.

Phốc!

Lâm Hải quái dị liếc nhìn Hàn Cẩn Ngôn một chút, mẹ nó, cái cẩu thí giám đốc này, thế mà còn là cái người phụ trách.

Hàn Cẩn Ngôn thấy Lâm Hải là tìm người phụ trách nơi này, đầu tiên là sững sờ, sau đó bắt đầu cười ha ha.

“Ha ha ha, ngươi không phải là nắm quan hệ với người nào, muốn tìm ta làm hai tấm vé hàng thứ nhất đi? Nói cho ngươi biết, đừng nói không có, có cũng không cho ngươi, người nào nói cũng không được đâu!”

Hàn Cẩn Ngôn bắt đầu đắc ý, thảo, vừa rồi ngưu bức hống hống, còn tưởng rằng có quan hệ với người nào đâu, náo nửa ngày, là tìm chính mình a.

Thật là một cái đần độn!

Lâm Hải chau mày, đem tấm thẻ màu tím đưa qua.

“Nếu ngươi là đã người chịu trách nhiệm, thì tấm thẻ này hẳn là nhận biết đi, đem vé của hàng thứ nhất, đều lấy ra cho ta!”

Hàn Cẩn Ngôn sững sờ, tiếp nhận tấm thẻ nhìn xem.

“Ngươi điên đi a, cái đồ chơi rác rưởi gì, liền muốn lấy vé.” Hàn Cẩn Ngôn trực tiếp đem tấm thẻ ném ra.

“Ừm?” Lúc này, một người nam nhân trung niên vừa vặn đi tới, tấm thẻ vừa vặn rơi vào dưới chân người này.

Nam tử cúi người, đem tấm thẻ nhặt lên, xem xét, trên mặt lập tức biến sắc.

“Hàn Lăng Tử!” Nam tử hướng phía Hàn Cẩn Ngôn đang đắc ý hô to một tiếng.

“Người nào dám gọi ngoại hiệu của ta, tin hay không...” Lời nói của Hàn Cẩn Ngôn mới nói một nửa, liền bị nghẹn trở về.

Sau đó, mang theo một mặt cười rực rỡ, chạy đến trước mặt nam tử kia.

“Ai nha, Trương tổng, ngài làm sao tới? Nơi này có ta, ngài có chuyện gì, trực tiếp gọi điện thoại phân phó là được, làm sao còn làm phiền ngài tự mình đi một chuyến?”

Hàn Cẩn Ngôn một trận cúi đầu khom lưng, dạng như vậy so với thấy cha mình còn thân hơn.

Trương Uy Thắng không để ý tới cái gốc rạ kia của gã, mà chính là đem tấm thẻ từ kia đưa ra.

“Tấm thẻ này, từ đâu tới?” Sắc mặt Trương Uy Thắng mang theo một tia bức thiết.

“Ách... Ngài nói tấm thẻ này a? Có cái đần độn cầm thẻ này tới, nói muốn đem vé hàng thứ nhất đều lấy hết ra, ta đang chuẩn bị hảo hảo giáo huấn hắn một trận đâu, ngài nói loại đần độn này...”

“Ngươi a đầu có phải bị lừa đá qua hay không!” Không đợi Hàn Cẩn Ngôn nói xong, Trương Uy Thắng trực tiếp nổi giận.

“Ách...” Hàn Cẩn Ngôn sững sờ, sau đó một mặt kinh ngạc, “Trương tổng thật sự là thần nhân nha, liền cái này đều biết sao, năm ta mười hai tuổi, đầu xác thực bị lừa đá qua hai cước.”

Phốc!

Lâm Hải nhịn không được, trực tiếp cười rộ lên.

“Đần độn, ngươi a cười cái gì?” Hàn Cẩn Ngôn hướng phía Lâm Hải giận dữ mắng mỏ một tiếng.

“Trương tổng, chính là tên ngu xuẩn kia, cầm tấm thẻ tới, muốn...”

Hàn Cẩn Ngôn chưa nói xong, Trương Uy Thắng một mặt chấn kinh chạy qua.

“Ngươi là, Lâm tiên sinh?”

Chương 181: Đây quả thực là cực hình a

“Ngươi chính là lão tổng ở đây a?” Lâm Hải lập tức liền đoán được thân phận của Trương Uy Thắng.

“Vâng, ta gọi Trương Uy Thắng.” Trương Uy Thắng một mặt cung kính gật gật đầu.

“Ừm, tấm thẻ này ngươi hẳn là nhận biết đi, cũng đừng có đần độn như cái tên đầu bị lừa đá qua kia, lại ném cho ta.” Lâm Hải trêu tức hướng phía Hàn Cẩn Ngôn giương lên cái cằm.

“Ngươi a nói người nào đần độn đâu?” Hàn Cẩn Ngôn vừa trừng mắt hạt châu.

Phốc!

Lâm Hải một trận lắc đầu, nói ngươi đần độn thật đúng là không oan, không thấy lão tổng các ngươi đối với ca ca cũng khách khí như vậy sao? Ngươi đắc ý cái cọng lông a, cái này không phải là tìm kích thích sao?

Quả nhiên, Trương Uy Thắng nghe vậy, mãnh mẽ quay đầu.

“Hàn Lăng Tử, ngươi làm sao dám theo Lâm thiếu nói chuyện như vậy!”

“Không phải, Trương tổng, hắn…”

“Hắn cái gì mà hắn, gọi Lâm thiếu! Còn không qua đây xin lỗi Lâm thiếu!”

“Lâm, Lâm thiếu?” Hàn Cẩn Ngôn trực tiếp liền mộng bức, người này chẳng lẽ có bối cảnh gì đó hay sao?

Trương Uy Thắng thấy Hàn Cẩn Ngôn đứng ngốc một chỗ, trong lòng cái này tức a.

“Ngươi bị điếc á!” Trương Uy Thắng nổi giận rống lên.

Hàn Cẩn Ngôn bị dọa đến giật mình, gã đã gặp qua Trương Uy Thắng phát hỏa lớn như vậy, nhất thời liền hiểu rõ.

Đậu móa, cái Lâm thiếu gì đó trước mắt này, là nhân vật mà đến cả Trương tổng cũng không thể trêu vào a.

Hàn Cẩn Ngôn bị dọa đến bắp chân cũng mềm, trong lòng hận không thể dùng sức quất miệng mình hai cái.

Mẹ nó, chính mình làm gì phạm tiện, muốn đi đập mông ngựa lão bà tiểu đầu mục Thiên Hà Bang một cái a, lần này tốt a, ngược lại đắc tội một tôn đại Phật.

“Lâm thiếu, thật xin lỗi, ta có mắt như mù, ta…”

“Được, cút sang một bên đi.” Lâm Hải phất phất tay như vung con ruồi, hắn mới lười nhác so đo cùng loại tiểu nhân vật này.

“Ai, ai, ta cái này liền lăn.” Hàn Cẩn Ngôn như được đại xá, hướng phía Lâm Hải cúi đầu khom lưng một trận, xám xịt rời đi.

“Lâm thiếu, bọn thủ hạ không hiểu chuyện, thật sự là không có ý tứ.” Sau khi Hàn Cẩn Ngôn đi, Trương Uy Thắng một mặt áy náy nói nói.

“Được, Trương tổng, không đề cập tới tên ngu xuẩn kia nữa, nếu ngươi đã biết tấm thẻ này, vậy vé hàng thứ nhất, có không a?”

“Có, có, hơn một trăm tấm, tất cả ở đây, ngài đi theo ta.” Trương Uy Thắng vội vàng liên tục gật đầu, sau đó đi phía trước dẫn đường.

“Cái gì!” Tất cả mọi người nghe được câu này, toàn bộ đều sững sờ.

“Đi thôi, cô em vợ, còn ngây ngốc ở đó làm gì?” Lâm Hải chào hỏi Liễu Hinh Tình, đi theo phía sau Trương Uy Thắng, lên lầu hai.

“Uy, ông ta nói là thật sao? Thật có hơn một trăm tấm vé hàng thứ nhất sao?” Liễu Hinh Tình ở sau lưng Lâm Hải, nhỏ giọng nói nói.

“Chờ một chút nhìn xem liền biết rõ.” Lâm Hải nhún nhún vai.

Trương Uy Thắng tiến vào phòng xép trong phòng làm việc của mình, đi đến trước chiếc tủ sắt hình vuông, cầm tấm thẻ tại khe cảm ứng quét một cái.

Đích một tiếng.

Tủ sắt hình vuông mở ra, Trương Uy Thắng đem một chồng vé bên trong lấy ra.

“Lâm thiếu, hết thảy là một trăm mười hai tấm, toàn bộ đều ở chỗ này đây.” Trương Uy Thắng hai tay đưa cho Lâm Hải.

Lâm Hải run run nhận lấy, tiện tay rút ra tầm mười tấm, đưa cho Trương Uy Thắng.

“Trương tổng, ai cũng có cái thân bằng bạn tốt, những tấm vé này ngươi cầm đi.”

“Không không không, Lâm thiếu, Diệp thiếu gia đã phân phó, phải đưa hết cho ngài một tấm cũng không thiếu!” Trương Uy Thắng cũng không dám muốn, vội vàng khoát tay liên tục.

“Cho ngươi ngươi liền cầm lấy, ta muốn nhiều như vậy cũng không dùng a!” Lâm Hải trực tiếp đem vé nhét vào trong tay Trương Uy Thắng.

“Cái này…” Trong lòng Trương Uy Thắng cảm kích một trận.

Con gái của mình, cũng tham gia thi đấu Thanh Ca lần này, trước đó ông ta cũng đã lưu cho mình cùng lão bà mỗi người một chỗ tốt, thật không nghĩ đến một câu của Diệp Tử Minh, liền đem phiếu thu hết trở về.

Lúc Trương Uy Thắng đem tin tức này nói cho lão bà, liền bị lão bà hung hăng mắng một trận, khóc nháo muốn hàng thứ nhất phiếu, vì nữ nhi góp phần trợ uy.

Trương Uy Thắng bực bội không được, tức đến trực tiếp quẳng điện thoại, đồng thời cũng đối với Lâm thiếu trong miệng Diệp Tử Minh hận đến chết.

Nhưng ông ta cũng biết, người làm cho Diệp Tử Minh phải đem toàn bộ phiếu đều đưa hết ra ngoài, tuyệt đối không phải là người mà mình có thể trêu chọc, bởi vậy, sau khi nhìn thấy Lâm Hải, Trương Uy Thắng một mực biểu hiện rất khiêm tốn, không dám biểu lộ bất mãn trong lòng chút nào.

Nhưng khiến Trương Uy Thắng vạn vạn không nghĩ đến là, Lâm Hải thế mà lập tức đưa cho ông ta hơn mười tấm vé.

Không những vé của mình cùng lão bà phiếu có, thậm chí còn dư đi ra mấy tấm nữa.

Hiện tại, vé của hàng thứ nhất, đều ở trong tay Lâm Hải, trên thị trường căn bản không mua được, cứ như vậy, giá trị của mấy tấm vé này, coi như lớn.

“Lâm thiếu, cảm tạ.” Cái âm thanh này của Trương Uy Thắng, thế nhưng là phát ra từ thực tình.

“Được rồi, vé đã lấy hết, vậy chúng ta liền đi.” Lâm Hải hướng phía Trương Uy Thắng khoát tay chặn lại.

“A, Lâm thiếu, ta tiễn ngài!” Trương Uy Thắng vội vàng đưa ra cửa.

Lâm Hải vừa ra ngoài, ánh mắt của mọi người trong đại sảnh cũng đồng loạt tụ tới.

Khi thấy trong tay Lâm Hải cầm một chồng vé, nhất thời cũng như vỡ tổ.

“Đậu phộng, lại là thật à, ngươi nhìn trong tay hắn, thật nhiều vé a.”

“Thao, người này có bối cảnh gì a, đem vé của hàng thứ nhất bao hết, thật ngưu bức!”

“Ai, dù sao khẳng định không phải là người bình thường.”

Không khỏi, mọi người đối với Lâm Hải bỗng nhiên sinh ra một tia kính sợ.

“Chờ một chút.” Ngay tại lúc Lâm Hải cùng Liễu Hinh Tình sắp đi ra ngoài, một cái nữ hài trẻ tuổi đi đến trước mặt Liễu Hinh Tình.

“Cái kia, trong tay hắn thật đều là vé của hàng thứ nhất sao?” Nữ hài có chút sợ hãi nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Đúng vậy a.” Liễu Hinh Tình xem xét, là nữ hài mới vừa rồi cùng chính mình xếp hàng cùng một chỗ kia.

“Có thể chuyển nhượng cho ta một tấm hay không a?” Nữ hài có chút tâm thần bất định nói nói.

“Bên cạnh cũng được.” Tựa hồ là sợ Lâm Hải sẽ không đồng ý, nữ hài lại vội vàng bổ sung một câu.

Liễu Hinh Tình đem đầu quay về phía Lâm Hải, dù sao vé cũng là Lâm Hải làm tới.

Lâm Hải trực tiếp rút ra một tấm vé, nhét vào trong tay Liễu Hinh Tình.

“Có cho hay không chính ngươi quyết định.”

“Cảm ơn!” Liễu Hinh Tình tiếp nhận vé, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Nữ hài thấy Lâm Hải đem phiếu cho Liễu Hinh Tình, nhất thời lộ ra ánh mắt tha thiết.

“Cho ngươi!” Liễu Hinh Tình đem phiếu đưa cho nữ hài.

“A, cảm ơn, cảm ơn!” Nữ hài tiếp nhận phiếu, kích động nói cám ơn liên tục.

“Không cần cám ơn.” Liễu Hinh Tình mỉm cười, lộ ra hai cái núm đồng tiền nhỏ bé.

“A, kém chút quên, bao nhiêu tiền?” Nữ hài vội vàng đem ví mở ra, rút tiền ra bên ngoài.

Liễu Hinh Tình quay đầu lại, nhìn sang Lâm Hải.

Lâm Hải nhún vai, ý kia, chính ngươi quyết định đi.

“Không cần tiền, trước đó hai ta trò chuyện hợp ý như thế, tặng cho ngươi đi.” Liễu Hinh Tình nắm tay nhỏ nói nói.

“A? Không nên không nên, này sao có thể.” Nữ hài liên tục khoát tay.

“Ai nha, ngươi liền cầm lấy đi, vừa rồi ngươi còn giúp ta đây.” Liễu Hinh Tình đem tiền mà nữ hài đưa qua, lại nhét về.

“Cái này... Cái này làm sao có ý tứ a?” Nữ hài một hồi cảm động.

“Được rồi, liền đừng khách khí á.”

“Này, vậy ngươi cho ta số điện thoại đi, có rảnh ngươi tìm đến ta chơi, ta mời ngươi ăn cơm.” Nữ hài bỗng nhiên lấy điện thoại di động ra.

“Tốt.” Hai người lưu số điện thoại của nhau, nữ hài mới thiên ân vạn tạ rời đi.

“Được a, rất hào phóng a.” Lâm Hải hơi kinh ngạc nhìn Liễu Hinh Tình.

“Ngươi biết cái gì? Người ta cái này gọi là tri ân đồ báo!” Liễu Hinh Tình đắc ý nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn.

“Uy, cho ta hai tấm phiếu!” Bỗng nhiên, một cái thanh âm nổi giận đùng đùng, từ bên cạnh vang lên.

Lâm Hải vừa quay đầu lại.

Phốc! Trực tiếp cười phun.

Mẹ nó, tràng diện trước mắt này, quả thực quá sung sướng.

Chỉ thấy cái nữ nhân mập mạp gặp trước đó kia, giờ phút này đang ở trên lưng Bưu Tử đọc, thân thể cường tráng của Bưu Tử này, cũng bị ép tới cúi thật thấp, trên mặt không ngừng nhe răng trợn mắt, nhẫn chịu lấy thống khổ Thái Sơn Áp Đỉnh, hai cái đùi cũng bắt đầu run lên.

Mẹ nó, đây quả thực là cực hình a!

Lâm Hải đột nhiên, sinh ra một tia đồng tình thật sâu đối với Bưu Tử.

“Uy, ngươi ngốc a, nhanh cho ta hai tấm, ngươi nói giá a?”

Lâm Hải vô cùng kinh ngạc liếc nhìn nữ nhân mập mạp một chút.

Nữ nhân này là đần độn sao? Trước đó liền có mâu thuẫn, hiện tại lại có thái độ này, còn muốn có vé sao?

Đổ nước vào não đi.

Lâm Hải khinh thường liếc nữ nhân mập mạp một cái, không để ý tí nào, liền đi ra ngoài.

“Uy, ngươi đứng lại đó cho ta! Lão nương có là tiền, ngươi đem vé lưu lại!”

Chương 182: Dám uy hiếp cô em vợ của ta sao?

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Hải mãnh liệt quay đầu.

“Ta nói lão nương có là tiền, chẳng phải hai tấm vé rách sao, ngươi nói cái giá đi, con mắt lão nương cũng sẽ không mang nháy một chút.” Nữ nhân mập mạp phách lối nói.

“Thật hay giả?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng.

“Hứ, nói nhảm, lão nương chính là có tiền, cũng là tùy hứng, nói đi, bao nhiêu tiền?” Nữ nhân mập mạp khinh bỉ liếc nhìn Lâm Hải một chút, lão nương có tiền, còn không giải quyết được ngươi sao?

“Đã như vậy, vậy có bán cho nàng ta hai tấm không?” Hai mắt Lâm Hải sáng lên hướng phía Liễu Hinh Tình hỏi.

“Hừ!” Liễu Hinh Tình chu miệng, quay mặt đi, hiển nhiên rất không tình nguyện.

Lâm Hải không để ý tới nàng, hướng phía nữ nhân mập mạp có chút câu nệ xoa xoa tay.

“Cái kia, mỹ nữ a, ngươi thật muốn mua a? Vé của hàng thứ nhất rất đắt.” Lâm Hải một mặt hèn mọn, liền mỹ nữ đều gọi.

Nữ nhân mập mạp xem xét cái dạng kia của Lâm Hải, trong lòng càng đắc ý.

“Quý? Lão nương liền ưa thích quý, lão nương có là tiền, ngươi còn sợ lão nương mua không nổi a? Nói đi, bao nhiêu tiền!” Nữ nhân mập mạp một mặt phách lối.

“Này, vậy ta liền nói?” Lâm Hải cẩn thận từng li từng tí hỏi, nụ cười trên mặt càng thêm khiêm tốn.

Quần chúng vây xem nhao nhao lắc đầu một trận.

Vẫn là có tiền tốt, nhìn tiểu tử này, vừa rồi còn ngưu bức phần phật trêu đùa nữ nhân mập mạp kia đâu, hiện tại nhấc lên tiền, còn không phải cũng mềm xuống sao.

“Nói nha, không phải liền là tiền sao? Lão nương cũng là không thiếu tiền nhi!” Nữ nhân mập mạp đem cái cằm hất lên rất cao.

Lâm Hải co đầu rụt cổ, có chút khiếp đảm duỗi ra một ngón tay.

“Một ngàn?” Khóe miệng nữ nhân mập mạp khinh thường nhếch lên.

Lâm Hải vội vàng lắc đầu.

“Mười ngàn?” Nữ nhân mập mạp sững sờ nói nói.

Lâm Hải vẫn lắc đầu.

“Ngươi không phải muốn một trăm ngàn a?” Nữ nhân rít lên một tiếng.

Lâm Hải lắc đầu càng nhanh.

“Cái gì? Chẳng lẽ ngươi muốn một triệu? Ngươi a muốn tiền muốn điên rồi a?” Nữ nhân mập mạp cuồng loạn rống nói.

“Không phải một triệu, không phải một triệu.” Lâm Hải liên tục khoát tay, sợ hãi nói nói.

Nữ nhân mập mạp cuối cùng buông lỏng một hơi, chính mình khoác lác cũng đã nói ra, nếu Lâm Hải thật là muốn một triệu, nàng ta liền đần độn.

“Vậy rốt cuộc bao nhiêu, ngươi ngược lại là thả cái rắm a? Không phải là một trăm khối tiền a?”

Khóe miệng nữ nhân mập mạp cũng đã kéo đến lỗ tai, những mở đầu một chính mình cũng đều đã nói qua, một triệu cũng đã đem cái đần độn này hoảng sợ thành như thế, mười triệu khẳng định càng không khả năng.

Một khối tiền, mười khối tiền, vậy thì ngay cả chính nữ nhân mập mạp cũng cảm thấy không có khả năng, duy nhất còn lại, liền là một trăm khối tiền vẫn chưa có nói.

Nữ nhân mập mạp không khỏi càng thêm khinh thị đối với Lâm Hải, thật là một cái đồ nhà quê chưa thấy qua tiền.

“Này, vậy ta nói?” Lúc này, Lâm Hải khiếp đảm nói nói.

“Nói, yên tâm lớn mật nói đi, lão nương cũng là có tiền, còn sợ không trả nổi cho ngươi sao!”

“Một, một trăm triệu.” Lâm Hải lắp bắp nói nói.

Phốc!

Nữ nhân mập mạp bị dọa đến kém chút từ trên thân Bưu Tử té xuống.

“Nhiều hơn nhiều hơn bao nhiêu?” Nữ nhân mập mạp cho là lỗ tai mình nghe lầm.

“Một, một trăm triệu a?” Lâm Hải lại nói một lần nữa.

“Ngươi a tại sao không đi cướp bóc đi, muốn tiền muốn đến điên a?” Nữ nhân mập mạp tức đến thịt mỡ toàn thân run rẩy, ép tới Bưu Tử nhe răng nhếch miệng một trận.

“Ngươi, ngươi sẽ không muốn giựt nợ chứ?” Lâm Hải đáng thương nói nói.

“Cái gì quỵt nợ, lão nương lúc nào thiếu sổ sách của ngươi?”

“A? Vừa rồi mọi người cũng đều nghe được, là ngươi để ta ra giá, ngươi không phải nói ngươi có là tiền sao? Ngươi không phải nói ngươi có tiền liền tùy hứng sao? Ngươi không nói ánh mắt ngươi cũng không nháy một chút sao? Lấy ra nha?” Lâm Hải hướng phía nữ nhân mập mạp khẽ vươn tay.

“Ngươi, ngươi đây là rao giá trên trời, ngươi đây là đe doạ.” Nữ nhân mập mạp cuồng loạn thét lên.

“Uy, đừng nói nhảm, ngươi đến cùng có mua hay không? Mua thì nhanh chút lấy tiền ra!” Lâm Hải rút ra hai tấm vé, tại trước mặt nữ nhân mập mạp lắc lắc.

Nữ nhân mập mạp kém chút giận đến ngất đi, mẹ nó lão nương ngược lại là muốn mua, nhưng cái giá này người nào mua nổi a?

“Đần độn mới mua!” Nữ nhân mập mạp tức đến kêu to một tiếng.

“Há, nguyên lai ngươi lại không mua a?” Khóe miệng Lâm Hải lộ ra nụ cười khinh thường.

“Mẹ nó, còn tưởng rằng gặp được phú bà, ca ca muốn phát đạt đâu, mẹ nó kết quả là là cái hàng trang bức, thật mất hứng a.”

“Ngươi nói ai là hàng trang bức!” Nữ nhân mập mạp một chút liền gấp.

“Đần độn, cái này cũng nghe không hiểu, đương nhiên là nói ngươi a, mẹ nó IQ còn có vấn đề?”

“Ngươi mới là hàng trang bức!”

“Hứ, không phải hàng trang bức, ngươi ngược lại là mua a, đưa tiền đây a? Ngưu bức phê bình rồi ầm ầm, vừa đến chỗ bỏ tiền liền đần độn, không phải hàng trang bức thì là cái gì.” Lâm Hải hướng phía nữ nhân mập mạp dựng thẳng cái ngón giữa.

“Ngươi, ngươi... Ai u!” Nữ nhân mập mạp tức đến toàn thân cũng run rẩy, cái khẽ run rẩy này liền hỏng, Bưu Tử ở phía dưới đã không chịu được, chân mềm nhũn, hai người phù phù ngã xuống đất.

“Ha ha ha ha...” Quần chúng vây xem nhất thời cười to một trận.

Hiện tại, bọn họ sao còn nhìn không ra, Lâm Hải trước đó cũng là giả bộ, nguyên lai hắn vẫn luôn đùa bỡn cái nữ nhân mập mạp này đâu.

“Uy, về sau không có việc gì thì bớt đi ra trang bức đi, quá mất mặt a.” Lâm Hải xem thường lắc đầu một trận.

“Ngươi, ngươi chờ đó cho ta! A Bưu, ngươi nhanh dìu ta đứng dậy a.”

“Bàng tỷ, ngươi ép trên người của ta, chính ta cũng không dậy nổi, làm sao dìu ngươi a?” A Bưu tại dưới đáy cái mông của nữ nhân mập mạp, sắp khóc.

“Hống!” Mọi người trong đại sảnh lại là một trận cười to.

“Uy, anh em, vé của ngươi này đến cùng bán bao nhiêu tiền a? Có thể chuyển nhượng cho ta một tấm hay không?” Một người nam nhân ở bên cạnh, cười hướng Lâm Hải hô nói.

“Ngươi muốn, bán ngươi giá gốc.” Lâm Hải suy nghĩ, nhiều vé như vậy, dù sao cũng không dùng, không bằng bán đi, nếu không cũng lãng phí.

“Thật? Ai nha, cảm tạ ngươi, huynh đệ!” Nam nhân vô cùng cao hứng, cùng Lâm Hải tiến hành giao dịch.

“Anh em, cảm tạ a!” Nam nhân cầm vé, vừa lòng thỏa ý rời đi.

Mọi người nhìn thấy, con mắt toàn sáng, lập tức cũng xúm lại.

“Anh em, bán ta một tấm!”

“Soái ca, ta cũng muốn một tấm!”

“Ta muốn hai tấm!”

…

Đại sảnh lập tức liền lộn xộn.

“WTF, cũng chớ đẩy a, từng cái đến, trời ạ, người nào sờ ta a!

Uy, cô nàng, ngươi dám thừa cơ tập ngực ta...” Lâm Hải luống cuống tay chân một trận.

Hơn nửa ngày, mọi người mới tán đi, từng cái cầm phiếu, trên mặt mày cao hứng hớn hở.

Lâm Hải xem xét trong tay, còn thừa lại đến hai mươi tấm vé.

Được, còn lại không thể bán, nếu không đến lúc đó chính mình cũng không đủ.

“Cô em vợ, về nhà a?” Lâm Hải hướng phía Liễu Hinh Tình vẫy tay một cái.

“Dừng lại!” Nữ nhân mập mạp thở phì phì lại đem Lâm Hải gọi lại.

“A? Hàng trang bức, còn có việc?”

“Ngươi, ngươi vì cái gì bán cho họ đều là giá gốc, bán cho ta chính là giá trên trời!” Nữ nhân mập mạp tức giận chất hỏi.

Lâm Hải không còn gì để nói, thật có điểm bội phục IQ của cái mập đại thẩm này.

“Ta nói ngươi ngu sao a? Ngươi nhìn không ra ca ca là đang đùa ngươi sao? Ca ca căn bản không có ý định bán cho ngươi có được hay không?”

“Thằng nhãi con, ngươi không bán, ta con mẹ nó a còn không mua được sao!” Sắc mặt nữ nhân mập mạp bỗng nhiên dữ tợn.

“Ta cho ngươi biết, lão công ta thế nhưng là Tiểu đội trưởng của Thiên Hà Bang, ngươi hôm nay đem phiếu lưu lại hết cho ta, sau đó xéo đi, nếu không, ta để lão công ta dẫn người chặt ngươi!”

Quần chúng trong đại sảnh nghe xong cái tên Thiên Hà Bang, nhất thời bị dọa đến khẽ run rẩy, đối với cái nữ nhân mập mạp này, nhao nhao sinh ra một chút sợ hãi.

Nữ nhân mập mạp chú ý tới phản ứng của quần chúng, trong lòng càng đắc ý.

Thiên Hà Bang? Lâm Hải khinh thường bĩu môi, trước đó đám hàng mà Cường đầu trọc hảo hảo dậy dỗ, giống như chính là cái Thiên Hà Bang gì a?

Thấy Lâm Hải không nói lời nào, nữ nhân mập mạp coi là Lâm Hải cũng sợ, trên mặt cười đến càng thêm dữ tợn.

“Hừ, con điếm nhỏ bên cạnh ngươi này, lão nương cũng không tha cho, đến lúc đó sẽ để các huynh đệ trong tiểu đội của lão công ta, thay phiên hầu hạ nàng, để cho nàng dám theo lão nương cuồng!”

Lúc đầu Lâm Hải đang chuẩn bị muốn đi, nghe xong lời này, cước bộ mãnh liệt dừng lại!

Trong mắt lóe lên hàn quang, Lâm Hải cởi giày, đáy giày “Ba” cái quất vào trên mặt nữ nhân béo.

“Dám uy hiếp cô em vợ của ta! Đi, đem người ngươi có thể gọi đều gọi tới đi, đừng nói ca ca không để cho ngươi có cơ hội!”

Chương 183: Ngươi có phải đã có hay không?

“Lão công, ngươi nhanh dẫn người đến Cung văn hóa Công Nhân, ta sắp bị người đánh chết á!” Nữ nhân mập mạp móc ra điện thoại thông qua.

“Hừ, lão công ta lập tức tới ngay, có bản lĩnh ngươi cũng đừng chạy!” Nói chuyện điện thoại xong, nữ nhân mập mạp hướng phía Lâm Hải âm ngoan nói nói.

“Tốt, ta chờ!” Lâm Hải dứt khoát tìm cái ghế dựa ở đại sảnh, ngồi xuống.

“Lâm tiên sinh, ngài vẫn là rời đi trước đi, Thiên Hà Bang không phải là dễ trêu.” Trương Uy Thắng có chút hoảng, nếu cái Lâm thiếu này xảy ra chuyện gì ở chỗ của mình, thì chính mình cũng không cách nào hướng Diệp thiếu gia giao lời a.

Nhưng Trương Uy Thắng cũng không biết, Diệp Tử Minh còn ước gì Lâm Hải xảy ra chuyện gì đây.

“Không có việc gì, Trương tổng, ngươi đừng quản.” Lâm Hải không thèm để ý chút nào phất phất tay.

“Cái này... Ai.” Trương Uy Thắng gấp đến giậm chân một cái, chạy tới cửa gọi điện thoại qua.

“Vương sở sao? Có người muốn đến Cung văn hóa Công Nhân nháo sự, ngươi có tiện tới đây một chút hay không? Tốt tốt tốt, cảm tạ Vương sở, hôm nào ta mời ngươi ăn cơm.”

Nói chuyện điện thoại xong, Trương Uy Thắng cuối cùng thở phào, hi vọng người của sở cảnh sát, có thể đuổi tới trước một bước.

“Uy, cái nữ nhân mập mạp kia gọi người, ngươi không sợ sao?” Liễu Hinh Tình thọc Lâm Hải một chút, nhỏ giọng nói nói.

“Sợ cái quỷ ấy!” Lâm Hải bĩu môi một cái.

“Ngươi không sợ, vậy ta cũng không sợ.” Liễu Hinh Tình đắc ý lay động cái đầu dưa nhỏ.

“U a, tin tỷ phu ngươi như thế sao?” Lâm Hải nháy nháy mắt.

Liễu Hinh Tình dò xét Lâm Hải từ trên xuống dưới một phen.

“Lấy quan sát hiểu biết của ta đối với ngươi, ngươi người này vừa bỉ ổi lại nhát gan, còn rất tham sống sợ chết, loại người sợ chết như ngươi này, hiện tại còn dám ngồi tại chỗ này, nói rõ ngươi không có sợ hãi, khẳng định có cái gì đó ỷ vào, cho nên ta cũng không cần thiết sợ đi.”

Phốc!

“Nói cái gì đó, cô em vợ!” Lâm Hải kém chút trượt chân ngã xuống đất, người nào bỉ ổi lại nhát gan, người nào tham sống sợ chết!

Mẹ nó, cái nha đầu chết tiệt này quá đáng giận a, ca ca thế nào lại thành hình tượng này?

“Uy, cô em vợ, ngươi nói chuyện có thể thành thật chút hay không, ca ca rõ ràng là anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, hùng tài vũ lược, có gan có trí…”

“Ọe, ọe… Quá ác tâm.” Lâm Hải còn chưa nói xong, Liễu Hinh Tình bưng lấy cuống họng, khoa trương làm dáng nôn mửa.

Lâm Hải xem xét, mặt cũng tức đen.

Mẹ nó, chẳng lẽ ca ca nói không đúng sao? Thật sự là không có ánh mắt, so với ánh mắt của tỷ tỷ ngươi còn kém xa!

Thảo, ca ca cũng không tin, còn trị không được ngươi cái nha đầu chết tiệt kia.

“A? Cô em vợ, ngươi cái này là thế nào?” Lâm Hải bỗng nhiên ra vẻ quan tâm nói nói, sau đó đột nhiên che miệng, giả trang ra một bộ dáng chấn kinh.

“Ngươi, ngươi, ngươi không phải là…”

Liễu Hinh Tình bị bộ dáng của Lâm Hải làm cho phát mộng, một mặt mờ mịt ngẩng đầu lên.

“Không phải là cái gì?”

“Tiểu Tình, ngươi nói thật cho tỷ phu, ngươi có phải đã có rồi hay không?” Lâm Hải thần thần bí bí tiến đến bên tai Liễu Hinh Tình, nhỏ giọng nói nói.

Phốc!

Liễu Hinh Tình kém chút bạo tẩu!

“Nói cái gì đó? Ngươi mới có đâu!” Liễu Hinh Tình đưa tay liền cho Lâm Hải một đấm.

“Ngươi cũng không cần giấu diếm tỷ phu, tuy ngươi yêu sớm, hiện tại còn... Nhưng tỷ phu sẽ không nói ra.” Lâm Hải một mặt đau lòng nói nói.

“A a a a a! Ngươi bớt nói vớ nói vẩn a, người nào yêu sớm á!” Liễu Hinh Tình tức giận đến sắp điên, đứng thẳng lên dậm chân.

“Đừng có không thừa nhận, ta cũng không có quên Hồng lão đại vì cái gì ở cửa trường học chặn ngươi đâu, nói cho tỷ phu, có phải là cái râu quai nón Lưu Chí Cường kia hay không?” Lâm Hải một mặt lo lắng nói nói.

“A a a a, ta sắp điên a, ai coi trọng tên đó? Tên đó còn không bằng ngươi đây!” Liễu Hinh Tình bắt lấy tóc mình, một trận kéo!

Trời ạ, thế mà lấy chính mình so sánh cùng Lưu Chí Cường, Lâm Hải xạm mặt lại.

“Còn có, ngươi thiếu vu hãm ta, người ta là bị lời nói của ngươi làm buồn nôn đến, mới không phải, mới không phải...” Liễu Hinh Tình nói, chợt phát hiện khóe miệng Lâm Hải, lộ ra một nụ cười trêu tức, nhất thời hiểu được.

“Tốt a, nguyên lai ngươi là cố ý chọc tức ta, ngươi cái thối lưu manh, đồ quỷ sứ chán ghét, tức chết ta rồi!” Liễu Hinh Tình nhào tới, nắm tay nhỏ chiếu vào Lâm Hải một hồi nện xuống.

“Ai u, cứu mạng a, cô em vợ mưu sát thân tỷ phu á.” Lâm Hải ôm đầu tru lên một trận.

Hai người cãi nhau ầm ĩ, đang tới lúc động tay chân, bỗng nhiên, một đám nam nhân hung thần ác sát xông tới.

Đám người chờ đợi mua vé thấy thế, trong lòng nhao nhao run lên, vội vàng nhường ra một lối đi.

“Lão bà, ngươi ở đâu!” Một cái nam nhân cầm đầu mập mạp thấp bé mặt mũi tràn đầy dữ tợn, tiến đến liền rống lên một tiếng.

“Lão công!” Nữ nhân mập mạp ngồi tại trên thân Bưu Tử, phát ra một thanh âm nhơn nhớt.

“Lão bà!”

“Lão công!”

Nam nhân mập mạp thấp bé chạy qua, cũng đặt mông ngồi tại trên thân Bưu Tử, ôm lấy nữ nhân mập mạp.

Phốc!

Con mắt của Bưu Tử ở dưới đáy đảo một vòng, kém chút ngất đi.

Mẹ nó, bảo bảo tâm lý khổ a.

Lâm Hải xem xét, trời ạ, tuyệt phối a?

Hai người này hình thể cũng cùng một dạng a.

“Lão bà, là tên vương bát đản nào dám khi dễ ngươi? Nói cho lão công, lão công đặt mông ngồi chết hắn!” Nam nhân mập mạp thấp bé nhướn lông mày nói nói.

“Là hắn, chính là hắn!” Nữ nhân mập mạp bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải chỉ chỉ, hung dữ nói.

“Con mẹ ngươi, dám khi dễ lão bà của ta!” Nam nhân mập mạp thấp bé đứng lên, đi đến trước mặt Lâm Hải, nghểnh đầu, một mặt hung tướng.

Lâm Hải cúi đầu xuống, nhìn cái Bàn Tử này so với chính mình thấp hơn cả một cái đầu, thổi phù một tiếng, bật cười.

“Cười bà nội ngươi a, cười, dám khi dễ lão bà của ta, biết rõ lão tử là ai chăng?”

“Không biết.” Lâm Hải nhìn buồn cười bộ dáng của gã, nín cười lắc đầu.

“Hừ, nói cho ngươi biết, ta gọi là Chu Đồ! Ta là người của Thiên Hà Bang, tại Thiên Hà Bang đảm nhiệm chức Tiểu đội trưởng, không có việc gì ra ngoài hỏi thăm một chút!” Chu Đồ một mặt cuồng ngạo.

“WTF, ngươi chính là Tiểu đội trưởng đầu heo đại danh đỉnh đỉnh?” Tròng mắt Lâm Hải kém chút lồi ra tới.

“Thế nào, ngươi đã nghe nói qua ta?” Ánh mắt Chu Đồ sáng lên.

“Cửu ngưỡng đại danh a, Tiểu đội trưởng đầu heo, ai không biết, ai không hiểu a?”

“Thao, biết rõ tên tuổi của lão tử, còn dám khi dễ lão bà của ta!” Chu Đồ càng phách lối, nhảy dựng lên hướng phía Lâm Hải liền phát một bàn tay.

“Ta quất ngươi nha!”

Lâm Hải khẽ vươn tay, trực tiếp bóp lấy cổ Chu Đồ.

“Ta quất ngươi, ta quất chết ngươi!” Hai cái cánh tay ngắn ngủn của Chu Đồ không ngừng khua khoáng, đáng tiếc liền đến thân thể Lâm Hải cũng với không tới.

Phốc!

“Ha ha ha ha...” Tràng diện buồn cười, để tất cả người ở đại sảnh đều cười rộ lên.

“Đậu móa, còn thất thần làm gì, lên cho ta a!” Chu Đồ tức giận hướng phía đám người mang đến vung tay lên.

Mười cái bang chúng Thiên Hà Bang, khí thế hung hăng liền muốn vọt qua tới.

Trương Uy Thắng ở bên cạnh xem xét, nhất thời kinh hãi, nếu cái Lâm thiếu này bị thụ thương, chính mình có thể làm sao để gánh vác lên a.

Đúng lúc này, cửa bỗng nhiên vang lên tiếng còi cảnh sát, một xe cảnh sát dừng lại.

Trương Uy Thắng vừa thấy, ánh mắt nhất thời sáng lên, đậu móa, rốt cục tới.

Vội vàng đi gấp hai bước, nghênh đón.

“Vương sở a, ngươi cũng đến a”, Thấy Vương Mãnh vênh váo tự đắc từ trên xe bước xuống, Trương Uy Thắng cuối cùng buông lỏng một hơi.

“Chuyện gì xảy ra a? Trương tổng!” Vương Mãnh một bên đi vào trong, vừa mở miệng hỏi.

“Là Thiên Hà Bang muốn tại chỗ này náo sự.” Trương Uy Thắng vội vàng nói nói.

Vương Mãnh đang ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới, nghe được liền kém chút té ngã cắm xuống bên trên đất.

“Người nào người nào người nào náo sự?” Vương Mãnh một mặt chấn kinh.

“Thiên, Thiên Hà Bang a?” Trương Uy Thắng không rõ ràng cho lắm, vội vàng đáp nói.

“Ta làm ngươi muội!” Vương Mãnh quay đầu liền đi trở về.

Mẹ nó, đây không phải hố lão tử sao?

Thiên Hà Bang là một cái Sở trưởng sở cảnh sát nho nhỏ như lão tử chọc nổi sao? Nếu là không có chút bối cảnh, bọn họ có thể phát triển lớn đến như vậy sao?

“Vương Sở trưởng! Làm sao vừa tới liền đi?” Bỗng nhiên, một thanh âm vang lên sau lưng Vương Mãnh.

Chương 184: Ta muốn theo ngươi lăn lộn

Bước chân Vương Mãnh dừng lại, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Mẹ nó, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi a.

Vương Mãnh quay đầu.

“Người nào nói ta đi? Ta chỉ là...” Lời nói của Vương Mãnh nói được một nửa, liền sửng sốt, sau đó miệng bỗng nhiên mở lớn, một mặt giật mình.

Chỉ gặp mấy người bang chúng mặc y phục Thiên Hà Bang, bị một người trẻ tuổi lốp ba lốp bốp, trong thời gian nháy mắt toàn bộ đều đánh ngã trên mặt đất, trong miệng không ngừng rên hừ hừ.

“Vương Sở trưởng, đến rất kịp thời a.” Lâm Hải vỗ vỗ tay, hướng phía Vương Mãnh nói nói.

“Lâm thiếu!” Đồng tử Vương Mãnh mạnh mẽ co lại, vừa muốn đi qua, một cái người lùn mập mạp lại chạy tới.

“Vương Sở trưởng, ngươi đến vừa lúc, nhanh đem cái hỗn đản này bắt lại, hắn a dám đánh lão bà của ta, còn đả thương huynh đệ của ta, lúc này người nào cũng cứu...” Lời của Chu Đồ còn chưa nói hết, liền bị Vương Mãnh một tay đẩy qua một bên.

“Lâm thiếu, ngươi cũng ở đây a?” Vương Mãnh bước nhanh đi đến trước mặt Lâm Hải, một mặt nịnh nọt cười nói.

“Vương Sở trưởng, ngươi...” Chu Đồ một chút mộng.

“Ngươi cái gì ngươi? Lấy chứng minh nhân dân ra, tụ tập dân chúng nháo sự, có tin ta đem ngươi bắt về giam lại hay không!” Sắc mặt Vương Mãnh lập tức biến đổi, gấp giọng quát chói tai.

“Chứng minh nhân dân?” Chu Đồ càng mộng bức, mẹ nó hôm trước còn dính tại một chỗ uống rượu đâu, hôm nay liền muốn chứng minh thư của ta? Không biết làm sao thế?

“Không phải, Vương Sở trưởng, ta là Chu Đồ của Thiên Hà Bang a?”

“Ta quản ngươi là đầu heo hay là đầu chó, thành thật một chút cho ta!” Vương Mãnh lớn tiếng răn dạy nói.

“Thảo!” Lần này Chu Đồ cũng gấp, “Vương Mãnh, ngươi bị điên đi! Ta là Tiểu đội trưởng của Thiên Hà Bang, Chu Đồ!”

“Ta chẳng cần biết ngươi là ai, thân là cảnh sát nhân dân, ta có trách nhiệm cùng nghĩa vụ bảo vệ an toàn tài sản sinh mệnh của nhân dân, ngươi hôm nay dám dẫn người tụ tập dân chúng đánh Lâm tiên sinh, nếu ta không bắt ngươi, làm sao hướng nhân dân toàn thành phố giao phó? Người tới, đều mang về trong sở cho ta!”

Vương Mãnh vung tay lên, một đám cảnh sát phần phật xông tới, đem mười mấy người ở trên mặt đất vừa dựng dậy, còn có nữ nhân mập mạp cùng Bưu Tử xô xô đẩy đẩy mang ra ngoài.

"Tốt! Cảnh sát thúc thúc làm tốt lắm!" Cử động của cảnh sát, lập tức thắng được một trận tiếng vỗ tay.

"Vương Mãnh, ngươi bị điên đi, ngươi dám đắc tội với Thiên Hà Bang chúng ta?" Chu Đồ một mặt không thể tin được.

"Hừ, cảnh sát nhân dân vì nhân dân, vì bảo vệ an toàn của nhân dân, đừng nói Thiên Hà Bang của ngươi, cho dù là Thiên Vương lão tử giúp, ta cũng chiếu bắt không lầm! Mang đi!"

Vương Mãnh vừa dứt lời, hai cái cảnh sát đem Chu Đồ dựng lên, kéo ra ngoài.

"Vương Mãnh, ta là Tiểu đội trưởng của Thiên Hà Bang, ngươi dám bắt ta, Thiên Hà Bang sẽ không bỏ qua cho ngươi..."

Chu Đồ nói còn chưa dứt lời, liền bị nhét vào xe cảnh sát, cửa sau xe phanh cái đóng lại.

Nhìn Chu Đồ Bị mang đi, khóe miệng Vương Mãnh nhếch lên.

Đậu móa, lão tử không thể trêu vào là mấy cái lão đại của Thiên Hà Bang ngươi, nhưng ngươi một tên Tiểu đội trưởng, tính là cái gì chứ a!

Huống chi, vị bên cạnh mà ngươi đắc tội này, đây chính là Chân Thần a.

Hậu trường Thiên Hà Bang của ngươi nhiều nhất cũng chẳng qua chỉ là Phó Cục trưởng Thường Vụ trong thị cục, nhưng vị này, thế nhưng là người có thể cùng Đường phó Thị trưởng, Bành Cục trưởng nâng cốc nói cười.

Giúp ngươi bắt hắn? Ngươi coi ta là ngốc a!

“Lâm thiếu, ngươi không có bị thương chứ, đều tại ta tới chậm.” Vương Mãnh đối mặt với Lâm Hải, lập tức lại biến cái mặt, cười so với gặp cha còn rực rỡ hơn.

“Ngươi thấy ta giống bị thương sao?” Lâm Hải cười nhún nhún vai, cùng Liễu Hinh Tình đi ra ngoài, Vương Mãnh vội vàng một đường chạy chậm, đi theo phía sau cái mông Lâm Hải.

“Cái kia, Lâm thiếu, không biết ban đêm ngươi có thời gian hay không, ta...” Ra cửa, Vương Mãnh xoa xoa tay, có chút nhăn nhó nói nói.

“Thế nào, có việc?” Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Vương Mãnh một chút.

Vương Mãnh ngẫm lại, tâm bỗng nhiên quét ngang.

“Cái kia, ta muốn mời Lâm thiếu ăn một bữa cơm, không biết Lâm thiếu có chịu nể mặt hay không?” Vương Mãnh nói xong, có chút tâm thần bất định nhìn Lâm Hải.

Vương Mãnh nói ra câu nói này, thế nhưng cũng phải nổi lên dũng khí rất lớn, dù sao Lâm Hải đây chính là hạng người có thể cùng nhau ăn cơm với Thị trưởng Cục trưởng, ai biết người ta có thể coi trọng chính mình cái tiểu Sở trưởng này hay không.

“Ăn cơm?” Lâm Hải nhướng mày, chính mình cùng cái Vương Mãnh này chỉ có gặp mặt vài lần, cũng không phải rất quen, có cái gì ăn ngon?

Thấy mày Lâm Hải nhăn lại, trong lòng Vương Mãnh nhất thời mát lạnh, không khỏi một tiếng thầm than.

Chính mình tiểu nhân vật này, chung quy vẫn là không vào được pháp nhãn của người ta a.

Một cỗ cảm giác cực độ mất mát, phun lên trong lòng Vương

Mãnh, trên mặt cũng ông ta không khỏi ảm đạm xuống.

“Ừm?” Lâm Hải thấy thế, không khỏi sững sờ.

“Vương Sở trưởng, ngươi có phải tìm ta có việc hay không? Nếu là có sự tình, ngươi liền nói thẳng.”

“Cái này...” Vương Mãnh nhìn Trương Uy Thắng đồng dạng cũng cung cung kính kính đứng ở một bên một chút, muốn nói lại thôi.

Trương Uy Thắng là người thông minh, xem xét liền biết mình ở chỗ này, Vương Mãnh có mấy lời không tiện nói.

“Lâm thiếu, ta còn có chút việc, sẽ không tiễn ngài.” Thấy Vương Mãnh cũng đối với Lâm Hải một mặt cung kính cùng nịnh nọt, Trương Uy Thắng càng thêm kết luận Lâm Hải không phải là người bình thường, kính sợ đối với Lâm Hải, không khỏi lại càng sâu sắc thêm một chút, trong giọng nói cũng càng thêm cung kính khách khí.

“Đến trên xe ta nói đi.” Lâm Hải trực tiếp mang theo Liễu Hinh Tình đến bên trên xe của mình.

Trong lòng Vương Mãnh vui vẻ, vội vàng đi theo qua.

“Vương Sở trưởng, đây là cô em vợ của ta, cũng không phải người ngoài, có lời gì ngươi cứ nói đi.” Lâm Hải ngồi trên xe, cầm bình nước khoáng uống.

Vương Mãnh hít sâu mấy hơi, đậu móa, đánh cược một lần!

“Lâm thiếu, ta muốn theo ngươi lăn lộn.”

Phốc!

Vương Mãnh nói một câu, để Lâm Hải đem nước vừa uống vào trực tiếp phun tại trên mặt Vương Mãnh.

“Hụ khụ khụ khụ… Thật xin lỗi, thật xin lỗi”, Lâm Hải sặc đến ho khan một trận.

“Ngươi, ngươi nói cái gì?” Lâm Hải quái dị nhìn Vương Mãnh.

“Ta nói, ta muốn theo ngươi lăn lộn.” Vương Mãnh khẩn trương, đến nước trên mặt cũng không để ý tới xoa đi.

“Thao, ngươi nha một cảnh sát, cùng ta lăn lộn cái cọng lông a?” Lâm Hải buồn cười một trận.

Vương Mãnh suy tư một lát, sau đó quyết định.

“Lâm thiếu, ta nói thật với ngươi đi.”

“Ngài cũng biết, lăn lộn ở trong quan trường, không có ai bảo bọc là không lăn lộn ngoài đời nổi, Vương Mãnh ta xuất thân từ tham gia quân ngũ, không có hậu trường gì, dựa vào kiên trì cùng liều mạng, ngồi vào vị trí người Sở trưởng này, nhưng không nghĩ tới một lần cũng sắp mười năm, mỗi lần đề bạt cũng không tới phiên ta.” Thần sắc Vương Mãnh có chút cô đơn.

“Kỳ thực ta đều hiểu, tuy ta phá được không ít đại án, nhận qua vô số lần thương tổn, cũng lập qua vô số công lao, nhưng bên trên nếu không có ai thay ta nói chuyện, thì những cái này toàn bộ đều vô dụng.” Trong lời nói của Vương Mãnh, để lộ ra một tia không cam lòng.

“Người nha, ai không muốn tiến tới a, Vương Mãnh ta cũng không muốn đời này chỉ làm cái Sở trưởng, trời có mắt rồi, để ta may mắn nhận biết Lâm thiếu, cho nên, hôm nay ta cả gan, muốn Lâm thiếu kéo ta một cái.” Vương Mãnh nói xong, ánh mắt sốt ruột nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, trái tim phanh phanh phanh cũng nhảy đến cổ họng.

Có lẽ một giây sau, cũng là thời khắc quyết định tiền đồ vận mệnh của chính mình!

Lâm Hải nghe xong, hồi lâu không nói gì.

Vương Mãnh lời nói khẩn thiết, lộ ra chân thành, hắn nghe ra được, nói đều là thật.

Thế nhưng là, cái này dù sao cũng là sự tình trên quan trường, chính mình tuy nhận biết Đường Sâm cùng Bành Đào, nhưng không có giao tình quá sâu sắc, tùy tiện tìm tới bọn họ, tựa hồ có chút rất không thích hợp.

Nhưng trước mắt Vương Mãnh đã cầu đến trên đầu mình, lời nói lại nói khẩn thiết như vậy, mà Vương Mãnh mặc kệ là vì nguyên nhân gì, mỗi lần có việc đều là đứng tại bên phía chính mình, nếu như mình không giúp mà nói, tâm lý lại cảm thấy băn khoăn.

Đậu móa, đến cùng giúp hay là không giúp đâu? Lâm Hải trở nên đau đầu.

Chương 185: Một cây cà rốt liền có thể thỏa mãn ta

“Như vậy đi, ngươi lưu số điện thoại của ta đi.” Lâm Hải ngẫm lại, vẫn là đem số điện thoại của mình cho Vương Mãnh lưu đi, nếu như về sau thật có sự tình cần chính mình hỗ trợ, chính mình giúp ông ta một lần là được.

Vương Mãnh lập tức thụ sủng nhược kinh lấy điện thoại di động ra, trong lòng một trận kinh hỉ.

“Lâm thiếu, ngươi nói.”

“186...” Lâm Hải đem số điện thoại của mình báo ra.

Vương Mãnh bận bịu đưa vào trong điện thoại di động, cẩn thận từng li từng tí lưu giữ tốt, trái tim nhỏ hưng phấn cũng phanh phanh nhanh nhảy ra.

“Được, về sau nếu như có chuyện, có thể gọi điện thoại cho ta.” Lâm Hải hướng phía Vương Mãnh khoát khoát tay.

“Cảm tạ Lâm thiếu, ngài đi thong thả”, Vương Mãnh hướng phía Lâm Hải hạ eo, rất có ánh mắt mở cửa xuống xe.

Nhìn xe Lâm Hải nhanh chóng rời đi, Vương Mãnh lại mở ra điện thoại di động, một lần lại một lần nhìn trong sổ truyền tin có số điện thoại của Lâm Hải, tâm tình kích động lộ rõ trên mặt.

“Ha ha ha, đậu móa, lão tử cũng là người có chỗ dựa a, rốt cục muốn phát đạt rồi!”

Lâm Hải lái xe, chợt phát hiện, Liễu Hinh Tình đang một mực len lén liếc nhìn chính mình.

“Uy, cô em vợ, làm gì phải nhìn lén ta à, có phải ca ca quá đẹp trai, lại mị lực tứ xạ, ngươi có chút không cầm giữ được hay không nha?” Lâm Hải làm xấu cười nói.

“Phi! Bớt tưởng bở!” Liễu Hinh Tình trợn trắng mắt, “Ta là muốn lái xe, có thể để cho ta lái một chút hay không, ta sau khi học thì lần trước chỉ lái qua một lần.”

“Há, nguyên lai là nghĩ lái xe a, có thể a, gọi tiếng êm tai trước.” Lâm Hải đắc ý bĩu môi một cái.

“Hừ, thối lưu manh, mơ tưởng!” Miệng nhỏ của Liễu Hinh Tình cong lên.

“Uy, có thể đừng gọi ta là thối lưu manh hay không, ca ca rất thuần khiết có được hay không?” Lâm Hải một mặt không vui, chẳng phải là lần đầu tiên gặp mặt, không cẩn thận nhìn thấy đại bạch thỏ của ngươi à, cần phải mang thù như thế sao?

“Đúng, ngươi rất thuần khiết, thuần khiết giống như Bát Giới.” Liễu Hinh Tình nói xong, chính mình bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên.

Phốc!

Lâm Hải phiền muộn một trận.

Mẹ nó, ngươi đây là khen ta đâu, hay là tổn hại ta đâu?

Bát Giới cùng thuần khiết a tám đời cũng kéo không đến quan hệ có được hay không?

Nếu Bát Giới cũng thuần khiết, trên đời này còn có ô long sao?

“Uy, nhanh chóng dừng xe, để cho ta lái một hồi, cho đã nghiền nha.” Liễu Hinh Tình ngưng cười, bắt lấy Lâm Hải cánh tay, lay động một trận.

“Đậu phộng, cô em vợ, ngươi có thể có chút quan niệm an toàn hay không, ca ca đang lái xe đây.” Lâm Hải vội vàng dừng xe ở ven đường.

“Phi, miệng đầy thô tục!” Khuôn mặt nhỏ của Liễu Hinh Tình đỏ lên, lời kia của Lâm Hải, nói ra liền có một nghĩa khác a.

“Xuống xe.” Liễu Hinh Tình đem Lâm Hải đuổi sang tay lái phụ, một mặt hưng phấn chính mình mở lái.

Lâm Hải ban đầu còn có chút khẩn trương, về sau nhìn Liễu Hinh Tình lái rất tốt, cũng liền buông lỏng.

Lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị lật qua Weachat.

Vừa đem Weachat mở ra.

Leng keng!

Có người phát tin tức cho mình.

Lâm Hải mở ra xem, a? Kim Hoa Đồng Tử!

Rất lâu không cùng y liên hệ, đều sắp đem y quên mất rồi.

Đem tin tức mở ra.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, ngày mai nhớ kỹ cho bệnh nhân phục dụng một viên đan dược cuối cùng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: n, nhớ kỹ.

Chuyện của Liễu Sơn, Lâm Hải một mực nhớ kỹ, coi như Kim Hoa Đồng Tử không nhắc nhở, hắn cũng không quên.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, ngày mai bệnh nhân tỉnh, cái sự tình cà rốt kia...

Phốc!

Mẹ nó, con hàng này còn băn khoăn cà rốt đâu, chính mình cũng quên.

Bất kể nói thế nào, Kim Hoa Đồng Tử này cũng coi như giúp mình đại ân, một cây cà rốt, Lâm Hải còn không muốn cùng người ta quỵt nợ.

“Dừng xe bên đường.” Vừa vặn, ven đường có người bán hàng rong bày quầy bán đồ ăn, Lâm Hải liền để Liễu Hinh Tình dừng xe lại.

“Làm gì a, ta còn không có lái đủ đây.” Liễu Hinh Tình cho là Lâm Hải không cho nàng lái nữa, nhất thời mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

Lâm Hải không để ý tới nàng, nhảy xuống xe đi thẳng tới trước gian hàng.

“Cho ta một cây cà rốt, không, lấy hai cây đi.”

“Lái xe đi.” Mua xong cà rốt, Lâm Hải lần này ngồi vào phía sau xe.

Liễu Hinh Tình thấy Lâm Hải vẫn là để cho nàng lái, tiểu nha đầu cao hứng đến hỏng, đạp cần ga, xe bình ổn khởi động.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hiện tại liền đem cà rốt phát cho ngươi, cảm ơn ngươi.

Ngươi hướng Kim Hoa Đồng Tử gửi đi một cây cà rốt.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, vạn phần cảm tạ, về sau có địa phương cần dùng đến tiểu Đồng, ngài cứ mở miệng. (phía sau là một dãy lớn biểu lộ quỳ xuống đất dập đầu)

Lâm Hải cười cười, lại tìm đến Thỏ Ngọc Weachat.

Thỏ Ngọc cũng là cái bạn tốt thứ nhất của mình a, mà chính mình có thể cùng Liễu Hinh Nguyệt tiến tới với nhau, nói cho cùng, vẫn là bắt đầu từ việc Thỏ Ngọc bán cho mình quyển bản chép tay ‘Nguyệt Cung Tiên m’ kia.

Từ trình độ nào đó mà nói, Thỏ Ngọc đều có thể tính là bà mối của chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt.

Đã như vậy, đụng phải bán cà rốt, thuận tiện phát một cái cho Thỏ Ngọc, cũng coi là biểu đạt một phen lòng biết ơn.

Leng keng!

Ngươi hướng Thỏ Ngọc gửi đi một cây cà rốt.

Rất nhanh, tin tức của Thỏ Ngọc liền hồi phục lại.

Thỏ Ngọc: Đại tiên, ngươi lại đưa ta lễ vật quý giá như vậy, ta rất cảm động a (phía sau là một loạt biểu lộ khóc lớn)

Lâm Hải cười thầm một trận, quý giá cọng lông a, một cây cà rốt liền khóc thành dạng này, cảm tình của con thỏ này thật đúng là đủ phong phú.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cầm lấy đi ăn đi, trước khi ăn tắm một cái a, tắm một cái liền khỏe mạnh hơn.

Thỏ Ngọc: Đại tiên, ngươi chờ ta một chút.

Hả? Chờ nó một chút, có ý tứ gì?

Một lát sau.

Leng keng!

Thỏ Ngọc: Đại tiên, ngươi ở đâu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ở đây.

Leng keng!

Thỏ Ngọc hướng ngươi gửi đi một phần thức ăn cho chó của Hạo Thiên Khuyển.

Thỏ Ngọc: Đại tiên, hôm qua Hạo Thiên Khuyển tới tìm ta chơi, đưa ta một phần thức ăn cho chó, nó nói ăn rất ngon đâu, nhưng ta nếm nếm, không quá hợp khẩu vị của ta, cho nên, tặng cho ngươi ăn đi.

Phốc!

Lâm Hải cái này tức a.

Mẹ nó, con thỏ chết, thế mà đưa ca ca thức ăn cho chó ăn, ngươi coi ca ca là chó sao?

Ngươi nha đi ra cho ta, ca ca cam đoan đánh không chết ngươi!

Mở ra túi càn khôn, xem xét, quả nhiên nhiều thêm một phần thức ăn cho chó.

Thảo! Tính toán, ngẫm lại cũng là một phen hảo tâm của Thỏ Ngọc, Lâm Hải cũng không tiện nói gì.

"Ừm?" Lâm Hải bỗng nhiên chú ý tới, trong túi càn khôn, nhiều thêm một cây dây đỏ mảnh mai.

"Thứ đồ gì?" Lâm Hải điểm một cái.

Chỉ Nhân Duyên: Đem hai đầu của chỉ trói chặt mắt cá chân của người nào đó, thành tựu nhân duyên.

Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, chính mình trước đó còn đoạt một cái hồng bao của Nguyệt Lão đâu, cũng đã quên.

Leng keng!

Bỗng nhiên, có người thêm chính mình làm bạn tốt?

Lâm Hải mở ra xem, con mắt nhất thời trừng lớn.

"Đậu phộng, Hằng Nga Tiên Tử!" Lâm Hải trở nên kích động.

Mẹ nó, Hằng Nga thế nhưng có danh xưng là đệ nhất mỹ nữ của Thiên Cung a, thế mà chủ động thêm chính mình, là có ý tứ gì?

Cô nàng này không phải là coi trọng ca ca, muốn chủ động ôm ấp yêu thương a?

Lâm Hải trong lòng suy nghĩ, trên mặt một trận cười xấu xa.

Đồng ý!

Leng keng!

Số lượng bạn tốt của ngươi đã đạt hạn mức cao nhất, không thể tăng thêm.

Thảo! Lâm Hải đã đem cái gốc rạ này quên mất.

Đậu móa, hạn mức cao nhất không nổi a, hạn mức cao nhất thì ca ca khuếch trương một cái là được.

Chẳng phải chỉ là một trăm ngàn điểm Công đức sao? Điểm Công đức của ca ca hiện tại còn nhiều, rất nhiều, một trăm ngàn là cái lông?

Đây chính là Hằng Nga Tiên Tử a, đừng nói một trăm ngàn, có mất một triệu, ca ca cũng phải thêm!

Leng keng!

Ngươi vì Tiểu Hồ Đồ Tiên khuếch trương dung lượng cho một cái bạn tốt, tốn hao một trăm ngàn điểm Công đức.

Đồng ý!

Vừa khuếch trương xong, Lâm Hải lần nữa điểm đồng ý.

Vừa mới thông qua, tin tức của Hằng Nga liền phát tới.

Hằng Nga Tiên Tử: Ngươi đang ở Nhân gian? (phía sau là một dãy lớn biểu lộ chấn kinh)

Đậu phộng, Lâm Hải giật mình, mẹ nó, nàng làm sao biết? Sẽ không bại lộ đi!

Không đợi Lâm Hải đáp lời, tin tức của Hằng Nga lại phát tới.

Hằng Nga Tiên Tử: Cà rốt mà ngươi vừa mới phát cho Thỏ Ngọc ta đã nhìn thấy, cái này là vật của Nhân gian, ta lúc ở Nhân gian đã gặp qua.

Thảo, nguyên lai là cà rốt bại lộ.

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, nếu biết liền không phát cho Thỏ Ngọc, cái này không phải là tìm phiền toái sao?

Bất quá Lâm Hải cũng không dám thừa nhận, đám thần tiên đùa bức kia cũng đã nói, tiên phàm vĩnh cách, vạn nhất để cho bọn họ biết mình ở tại Nhân gian, ai biết sẽ có phiền toái gì không?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải biên tập tốt tin tức, phát qua cho Hằng Nga.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử nói giỡn, Tiên Phàm đã vĩnh cách, ta làm sao có thể tại Nhân gian?

Hằng Nga Tiên Tử: Vậy sao ngươi sẽ có cà rốt?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta hiện tại đang ở trong một cái bí cảnh, nơi này mọc đầy cà rốt a.

Hằng Nga Tiên Tử: Cái bí cảnh này ở đâu? Ta cũng đi xem một chút.

Phốc! Mẹ nó, ca ca cũng muốn để ngươi đến, mấu chốt là ngươi tới được sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, ta là mất tích tại bên trong bí cảnh, căn bản không biết mình đang ở chỗ nào a.

Hằng Nga Tiên Tử: Dạng này a, này trừ cà rốt, còn có cái gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không, cái gì cũng đều không có.

Lâm Hải cũng không dám loạn nói, vạn nhất bị phát hiện dấu vết để lại, thì làm sao bây giờ?

Hằng Nga Tiên Tử: A, thật thất vọng a, còn tưởng rằng đồ vật Nhân gian cũng có đây. Vậy ngươi có thể cũng phát chút cà rốt cho ta hay không, ta thật hoài niệm vị đạo của thực vật Nhân gian a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hằng Nga Tiên Tử, cà rốt thế nhưng là cực kỳ vật trân quý, có thể so với Bàn Đào, cùng Nhân gian hoàn toàn khác biệt, bên trong bí cảnh cũng không có nhiều a.

Lâm Hải cố ý lẫn lộn nhận biết đối với cà rốt, dạng này Hằng Nga khẳng định liền không sẽ hoài nghi mình đang ở Nhân gian.

Hằng Nga Tiên Tử: Không cần rất nhiều, nếu không ngươi cũng phát cho ta một cây thôi, ta rất dễ thỏa mãn, một cây cà rốt liền có thể thỏa mãn ta. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Phốc!

Lâm Hải nhìn cái tin này của Hằng Nga, kém chút phun.

Mẹ nó, ta nói Hằng Nga tỷ tỷ, lời này của ngươi, giống như có nghĩa khác a.

Chương 186: Ngươi là muốn hình tư mật của ta sao?

Đối với một cây cà rốt liền có thể thỏa mãn Hằng Nga tỷ tỷ, Lâm Hải nào có thể làm cho nàng đói khát khó nhịn đâu?

“Cô em vợ, dừng ở chỗ quầy cà rốt phía trước kia, ta muốn mua một cây.”

“Không phải mới rồi ngươi đã mua hai cây sao?”

“Ăn rồi.”

Liễu Hinh Tình dừng xe, Lâm Hải lại mua một cây cà rốt.

“Uy, ngươi làm sao thích ăn cà rốt như thế, ngươi là đại bạch thỏ sao?” Liễu Hinh Tình vừa lái xe, vừa kỳ quái hỏi.

Phốc! Ngươi mới là đại bạch thỏ, ngươi toàn thân đều là đại bạch thỏ!

“Chẳng lẽ chỉ có đại bạch thỏ mới thích ăn cà rốt sao?” Lâm Hải tức giận nói nói.

“Đúng a, đại bạch thỏ đều thích ăn cà rốt a.” Liễu Hinh Tình ngây thơ đáp nói.

Lâm Hải trực tiếp đem cà rốt đưa qua.

“Ầy, trước ngực ngươi không phải có hai bé thỏ trắng sao, có cần ta cho chúng nó ăn hay không?”

“A, đi chết đi, ngươi cái thối lưu manh!” Liễu Hinh Tình tức giận tới mức đập tay lái.

“Ai u ta qua, ngươi cái gái ngốc, lo lái xe đi có được hay không!” Liễu Hinh Tình đập tay lái một cái, kém chút cùng một chiếc xe bên cạnh cọ vào nhau.

Thôi, đây chính là người mới lên đường, lại là nữ tài xế, vẫn là thành thành thật thật đi, đừng đùa nàng.

Leng keng!

Weachat của Lâm Hải lại vang.

Lâm Hải xem xét, nguyên lai là thấy chính mình nửa ngày không có đáp lại, nên Hằng Nga lại thúc giục chính mình.

Hằng Nga Tiên Tử: Đại tiên, ngươi thế nào không để ý tới ta? Ngươi liền cho ta một cây cà rốt đi, có được hay không? Ô ô ô... (phía sau là một cái biểu lộ thút thít)

Thảo, ca ca đây không phải mua cho ngươi rồi sao?

Lâm Hải vừa muốn gửi đi, Hằng Nga lại phát qua một cái tin tức.

Hằng Nga Tiên Tử: Đại tiên, nếu như cả một cây mà quá trân quý, thì cho ta nửa cây cũng được, ta không chê ngắn, nhưng cho ta nửa phần thô một chút, van cầu ngươi, người ta mấy ngàn năm đã không thể hưởng qua tư vị cà rốt, lòng cũng ngứa ngáy khó nhịn. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Phốc!

“Ha ha ha…” Nhìn tin tức mà Hằng Nga phát đến, Lâm Hải trực tiếp cười phun.

Mẹ nó, ta nói Hằng Nga tỷ tỷ, ngươi còn có thể có chút mặt mũi hay không a, lời nói này, quá để cho người ta miên man bất định a.

“Uy, ngươi cười ngây ngô cái gì đâu?” Liễu Hinh Tình mở miệng hỏi nói.

“Không có gì, có cái nữ nhân nói nàng cũng ưa thích cà rốt, còn ưa thích thô một chút, uy, cô em vợ, ngươi ưa thích cà rốt thô một chút, vẫn là cà rốt dài một chút?” Lâm Hải nín cười, lại không khỏi tự do đùa giỡn với Liễu Hinh Tình.

“Ta mới không thích cà rốt đâu, người ta chỉ thích dưa leo.”

Phốc!

Một câu của Liễu Hinh Tình kém chút đem Lâm Hải nghẹn chết.

“Khụ khụ khụ… Ngươi nói ngươi ưa thích dưa leo?”

Lâm Hải kém chút cười đến rút ra, cô em vợ này quá đáng yêu, mẹ nó câu trả lời này, quả thực quá tuyệt.

“Đúng a, tỷ tỷ ta cũng ưa thích dưa leo, ngươi không biết sao? Uy, ngươi làm sao lại cười không ngừng a, có cái chuyện gì cao hứng sao?” Liễu Hinh Tình một trận kỳ quái.

“Không có việc gì, không có việc gì”, Lâm Hải ôm bụng, vội vàng khoát khoát tay, “Tỷ tỷ ngươi thêm hai ngày nữa liền sẽ không thích dưa leo.”

“Hai ngày nữa liền không thích? Vì cái gì!” Liễu Hinh Nguyệt nghiêng cái đầu dưa nhỏ một cái, kỳ quái hỏi.

“Bởi vì tỷ tỷ ngươi càng ưa thích ta à” .

Lâm Hải trong lòng lại thêm một câu, “Càng ưa thích nơi đó của ta, oa cáp cáp...”

“Hứ, bớt tưởng bở, ngươi cho rằng ngươi tốt hơn dưa leo a?” Miệng Liễu Hinh Tình nhếch lên, khinh thường nói nói.

Phốc!

Lâm Hải xạm mặt lại.

Mẹ nó, nói cái gì đó! Ca ca chẳng lẽ còn không bằng quả dưa leo, quá vũ nhục người a!

“Thao, ca ca so với dưa leo còn mạnh hơn, không tin ngươi thử một chút!” Lâm Hải một mặt nổi nóng nói nói.

“Thử một chút? Làm sao thử a, dưa leo vừa giòn lại non, bắt đầu ăn liền có bao nhiêu ngon miệng, nhìn nhìn lại ngươi, da thịt giống như vỏ cây già, đoán chừng chó đều không ăn!”

“Uy, nói cái gì đó? Ca ca cũng rất non có được hay không, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của ca ca này, vô cùng mịn màng, đều có thể nhéo ra nước, còn có cái tay nhỏ này, so với nữ hài tử còn non còn mềm hơn, làm sao để ngươi nói một chút cũng không khác vỏ cây già, không tin ngươi cắn một cái nếm thử!” Lâm Hải một mặt không vui, hờn dỗi đưa tay ngả vào bên miệng Liễu Hinh Tình.

Liễu Hinh Tình cũng không khách khí với hắn, trực tiếp cắn xuống một cái.

“Ai u WTF, ngươi là chó a, thật đúng là cắn!” Lâm Hải đau đến mức vội vàng nắm tay rút về.

“Phi phi phi, quả nhiên là vỏ cây già, vừa dai vừa chát.” Khóe mắt Liễu Hinh Tình lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

Leng keng!

Weachat của Lâm Hải lại vang, cúi đầu xem xét, Hằng Nga lại sốt ruột.

Hằng Nga Tiên Tử: Đại tiên, nhanh lên nha, ta muốn, ta muốn a… (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Phốc!

Lâm Hải kém chút từ bên trên ghế xe ngã xuống.

Mẹ nó, cái Hằng Nga này nói chuyện quá có nghĩa khác, ngươi muốn cái gì a, có thể nói rõ hay không!

Ca ca rất dễ dàng hiểu lầm có được hay không?

Lâm Hải ngẫm lại, không có vội vã phát cho nàng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Muốn cà rốt thì có thể, nhưng là, ta có hai điều kiện.

Hằng Nga Tiên Tử: Điều kiện gì người ta cũng đáp ứng ngươi (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Cái gì? Thật hay giả! Con mắt Lâm Hải lập tức hoa đào đóa đóa.

Vậy nếu như ca ca là muốn cùng Hằng Nga ngươi… Hắc hắc, Lâm Hải cười xấu xa một trận.

Bất quá Lâm Hải cũng chính là ngẫm lại mà thôi, đừng nhìn Hằng Nga Tiên Tử nói như thế, nếu như mình thực có can đảm có chút ý khác, đoán chừng trực tiếp bị đánh thành tro cặn bã.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thứ nhất, ta muốn ngươi giúp ta chỉ đạo ca hát cho bằng hữu của ta một chút.

Liễu Hinh Nguyệt học kiểu hát của Nguyệt Cung Tiên m, lại một mực hát không ra cái loại cảm giác này, Lâm Hải vừa vặn chớp thừa cơ để Hằng Nga giúp đỡ nhìn nhìn vấn đề ở đâu.

Hằng Nga Tiên Tử: Cái này dễ nói, hoàn toàn không có vấn đề.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thứ hai nha, hắc hắc, tiên tử thế nhưng là mỹ nữ Thiên Đình, có thể phát tấm hình, để ta mở mang kiến thức một chút hay không?

Ảnh chân dung của Hằng Nga là cái bóng lưng đang nhảy múa, Lâm Hải rất muốn nhìn ngay mặt cái mỹ nữ nổi danh nhất Thiên Đình này một chút.

Hằng Nga: Ngươi là muốn hình tư mật của ta sao? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Phốc!

Ca ca tuy trong lòng là nghĩ như vậy, nhưng ngươi cũng đừng nói ra a, người ta thật xấu hổ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hình tư mật đương nhiên càng được hơn rồi (phía sau là một cái biểu lộ sắc sắc)

Hằng Nga Tiên Tử: Chán ghét, trước tiên đem cà rốt cho người ta, nếu không người ta mới không cho ngươi ảnh chụp đâu. (phía sau vẫn là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Thảo, không phải chỉ là một cây cà rốt nha, nếu quả thật có thể nhìn thấy hình tư mật của Hằng Nga, cho ngươi một xe tải cũng được.

Leng keng!

Ngươi hướng Hằng Nga Tiên Tử gửi đi một cây cà rốt.

Hằng Nga Tiên Tử: Oa, thật dài thật thô, người ta rất thích, đa tạ Đại tiên. (phía sau là một cái biểu lộ cảm kích)

Lâm Hải che trán, mẹ nó, cái Hằng Nga này, nói chuyện thật muốn mệnh a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sự tình phụ đạo bằng hữu của ta ca hát, tối nay lại nói, hiện tại trước tiên đem ảnh chụp phát tới thôi (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Hằng Nga Tiên Tử: Ngươi chưa thấy qua ta sao? Vì sao nhất định phải là ảnh chụp?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiểu tiên tiên vị thấp, chỉ nhìn qua tiên tử ở xa xa vài lần, chưa đủ nghiền a.

Hằng Nga Tiên Tử: Ha ha, ngươi chờ một lát a, ta hiện tại liền đi chụp.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt tốt tốt, tiên tử nhanh lên.

Lâm Hải trở nên kích động, đậu móa, chẳng mấy chốc sẽ nhìn thấy diện mạo chân thực của Hằng Nga Tiên Tử trong truyền thuyết.

Thế nhưng là, một cái chờ, chờ đến hết nửa giờ, bên Hằng Nga kia một điểm động tĩnh đều không có.

Mặt Lâm Hải không khỏi đen, mẹ nó, cái Hằng Nga này sẽ không vì một cây cà rốt, mà quỵt nợ cùng mình chứ.

“Uy, cô em vợ, nữ nhân các ngươi nếu như muốn chụp tấm hình phát cho một cái nam sinh, đại khái cần phải mất bao nhiêu thời gian?” Lâm Hải hướng phía Liễu Hinh Tình hỏi.

“Ít nhất một hai giờ đi, ngươi hỏi cái này làm gì?”

Phốc!

“Bao nhiêu thời gian?” Lâm Hải cảm giác mình có phải nghe lầm hay không.

“Một hai giờ a, làm sao?”

“Vì sao muốn thời gian dài như vậy, chụp tấm hình một phút đồng hồ đều không đến có không được?” Lâm Hải một mặt kinh ngạc.

“Hứ, ngươi cho rằng cùng một dạng với nam sinh các ngươi sao, nữ sinh chụp ảnh đưa cho nam sinh, khẳng định phải trang điểm trước, bày các loại POSS, tu bổ gì đó... Ai nha, dù sao cũng rất lằng nhằng, một hai giờ cũng không nhất định sẽ xong.”

Lâm Hải nghe xong cũng ngốc, mẹ nó, muốn phiền toái như vậy hay không!

“Uy, ngươi không phải là có tỷ tỷ ta sao, sao lại muốn ảnh chụp của nữ hài khác a?” Liễu Hinh Tình bỗng nhiên một mặt cảnh giác nói nói.

“Nào có, ta chính là tùy tiện hỏi một chút, hảo hảo lái xe của ngươi đi.” Lâm Hải chột dạ một trận.

Leng keng!

Weachat của Lâm Hải vang.

Cúi đầu xem xét, là tin tức hình ảnh mà Hằng Nga phát tới.

Ha ha, hiệu suất của thần tiên cũng là cao, Hằng Nga Tiên Tử người ta này đâu cần dùng một hai giờ, cái này mới hơn nửa giờ một chút liền phát tới.

Lâm Hải vội vàng cao hứng mở ra xem xét.

“Điều đó không có khả năng!” Chỉ nhìn một chút, Lâm Hải liền ngốc tại chỗ!

Chương 187: Cái bớt Hồ Điệp

Lâm Hải nhìn ảnh chụp mà Hằng Nga phát tới, cả người cũng ngốc.

Trên tấm ảnh, thân thể uyển chuyển của Hằng Nga đang đưa lưng về phía Lâm Hải, lụa mỏng màu lam nhạt hơi hơi trượt xuống, lộ ra một đoạn vai trơn mềm trắng như tuyết, ngoái nhìn cười một tiếng, mắt ngọc mày ngài, mị thái trăm sinh, mê nhân tâm phách.

Chỉ là, những cái này đều không phải là trọng điểm, để Lâm Hải vạn phần kinh hãi là, khuôn mặt tuyệt mỹ của Hằng Nga kia, lại là gương mặt mà hắn quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa.

Cái này căn bản là Liễu Hinh Nguyệt bản cổ trang a!

“Cô em vợ, dừng xe!” Lâm Hải vội vàng hô nói.

“Làm gì, sẽ không phải lại ăn sạch cà rốt đi a?” Liễu Hinh Tình dừng xe ở ven đường.

“Ngươi nhìn tấm hình này là ai?” Lâm Hải không để ý tới nàng, mà chính là trực tiếp đem ảnh chụp của Hằng Nga tải xuống, cầm tới trước mặt Liễu Hinh Tình, một mặt chấn kinh nói nói.

Liễu Hinh Tình nhìn xem ảnh chụp, lại kinh ngạc nhìn Lâm

Hải, duỗi ra tay nhỏ để tại trước mặt Lâm Hải lắc lắc.

“Ngươi ngốc a? Cái này là tỷ tỷ ta a.”

Tâm Lâm Hải lộp bộp một tiếng.

“Thật là tỷ tỷ ngươi? Ngươi chắc chắn chứ?” Thanh âm Lâm Hải cũng có chút run rẩy.

Liễu Hinh Tình nhìn Lâm Hải biểu lộ quái dị, không khỏi lại nhìn kỹ một chút.

“Không sai a, chính là tỷ tỷ ta, ngươi nhìn cái hình Hồ Điệp trên lưng này, cái này là cái bớt trên người tỷ tỷ ta a.”

Đầu Lâm Hải ông một tiếng.

Sau đó, Liễu Hinh Tình lại nói cái gì đó, Lâm Hải cũng không nghe được nữa.

Trong đầu hắn, hiện tại chỉ có một thanh âm: Hinh Nguyệt cũng là Hằng Nga, Hằng Nga cũng là Hinh Nguyệt!

Cái này đến cùng là xảy ra chuyện gì a?

Bỗng nhiên, Lâm Hải nghĩ đến cái ấn hoa sen trên mông Mạnh Húc, lại thế nào nhìn xem cái bớt Hồ Điệp trên bả vai Hằng Nga kia.

Một cái ý niệm xuất hiện trong đầu!

Hinh Nguyệt, chẳng lẽ là Hằng Nga chuyển thế?

Không đúng, không có khả năng!

Hằng Nga rõ ràng còn ở trên Thiên Đình, làm sao có thể chuyển thế đến Nhân gian đâu?

Chẳng lẽ chỉ là Hinh Nguyệt cùng Hằng Nga lớn lên giống nhau? Dù sao trên cái thế giới này, người không có một tia liên hệ máu mủ, lại lớn lên hoàn toàn tương tự, cũng là có tồn tại.

Nhưng coi như là có dáng dấp giống nhau, cũng không có khả năng đến trên lưng đều có cái bớt Hồ Điệp như thế a?

Đại não Lâm Hải hỗn loạn tưng bừng, nhưng trong tiềm thức, hắn vẫn cảm thấy giữa Liễu Hinh Nguyệt cùng Hằng Nga, nhất định có quan hệ gì đó.

“Uy, ngươi không sao chứ.” Liễu Hinh Tình thấy ánh mắt Lâm Hải đờ đẫn, giống như phát ngốc, đến cả khi xe dừng lại cũng không có một điểm phản ứng, không khỏi có chút bận tâm nói nói.

“A? Không có việc gì.” Lâm Hải lắc đầu, trên mặt dần dần khôi phục bình thường.

Thảo, không nghĩ ra liền không nghĩ nữa, ca ca chỉ nên biết rằng Hinh Nguyệt là bạn gái của mình là được, còn lại, quản cái cọng lông a?

“Chính ngươi lên lầu đi, ta qua tìm tỷ tỷ ngươi.” Lâm Hải lái xe, liền chạy qua trường học.

“Hinh Nguyệt, em ra đây.” Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt kêu ra, ngồi vào trên xe.

Đậu móa, muốn nghiệm chứng một chút hay không?

Lâm Hải tuy nghĩ thông suốt, nhưng không biết nói sao, trong lòng giống như luôn luôn có cái kết.

“Anh làm sao? Biểu lộ là lạ.” Liễu Hinh Nguyệt cau lại đôi mày, nhìn sang Lâm Hải.

“Cái kia, Hinh Nguyệt, em, em có thể đem áo mặc cởi ra hay không?” Lâm Hải cuối cùng vẫn không có chiến thắng được khúc mắc của chính mình.

Mặt Liễu Hinh Nguyệt đằng cái liền hồng.

“Chán ghét, đây chính là trong xe, nhưng nếu anh thực sự muốn... Chúng ta ra, ra bên ngoài tìm cái gian phòng...” Liễu Hinh Nguyệt thẹn thùng cúi đầu.

Phốc!

Trái tim nhỏ của Lâm Hải phanh phanh nhảy loạn một trận, mẹ nó, cô nàng này hiểu lầm.

Hiểu lầm cũng tốt, ca ca a hưng phấn chết, oa cáp cáp!

“Tốt tốt tốt, chúng ta bây giờ liền xuất phát.” Đậu móa, chó ngáp phải ruồi a, Lâm Hải kích động đến không được.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt cũng không dám ngẩng đầu lên.

Lâm Hải tâm lý cái kia đẹp a, thảo, thật sự là không nghĩ tới a, ca ca hôm nay liền muốn cáo biệt thân xử nam.

YES! Lâm Hải kích động cũng không tự chủ được mà run rẩy lên.

Luống cuống tay chân đem xe khởi động, vừa muốn xuất phát.

“Chờ một chút.” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên đem Lâm Hải ngăn lại.

“Thế nào, Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của ta?” Lâm Hải hai mắt bốc lên tiểu hoa đào nói nói.

“Em, em vừa rồi quá khẩn trương, nên quên mất một chuyện?” Khuôn mặt của Liễu Hinh Nguyệt đỏ bừng, thấp giọng nói nói.

“Chuyện gì?” Lâm Hải sững sờ.

“Em, em hôm qua có chuyện tới?” Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt như tiếng muỗi vo ve.

“Giải quyết, đến chuyện gì?” Lâm Hải còn không có kịp phản ứng.

“Chán ghét, cũng là đến cái kia chứ sao?” Liễu Hinh Nguyệt buồn bực quyệt miệng một cái.

“Đến cái nào a, em ngược lại là nói rõ ràng a!” Lâm Hải một mặt mộng bức.

“Ai nha, cũng là cái mà nữ hài tử mỗi tháng đều đến kia!” Liễu Hinh Tình tức giận đến dứt khoát nói thẳng ra.

Phốc!

Lâm Hải kém chút từ trên xe rơi xuống.

Mẹ nó, hố cha a, thế nào lúc này lại tới.

Lâm Hải phiền muộn kém chút thổ huyết.

“Thôi, vậy liền tại chỗ này thoát đi.” Lâm Hải ủ rũ nói nói.

“A? Em cũng nói, em đến cái kia.” Liễu Hinh Tình có chút không vui.

“Anh là muốn nhìn phía sau lưng của em một chút, nghe cô em vợ của anh nói, phía sau lưng em có cái bớt hình Hồ Điệp?”

“Xì, cái nha đầu chết tiệt kia, làm sao cái gì đều hướng bên ngoài nói?” Liễu Hinh Tình khẽ gắt một tiếng, khuôn mặt nhỏ đỏ lên.

“Thật sự là chỉ nhìn cái bớt?”

“Thật.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Này, vậy được rồi.” Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu, nhẹ nhàng cởi nút thắt áo ngoài.

Theo nút áo cởi ra, một mảng lớn trắng như tuyết ở bên trong dần dần lộ ra, áo ngực nhỏ màu đen, căn bản không che được cặp đồi trước ngực Liễu Hinh Nguyệt, hơn phân nửa bán cầu cũng được miêu tả sinh động ra bên ngoài.

Lâm Hải rầm rầm, liên tiếp nuốt mấy ngụm nước bọt, trợn cả mắt lên.

Liễu Hinh Tình nghe được thanh âm, xấu hổ hung hăng liếc trừng Lâm Hải một chút, vội vàng đem thân thể chuyển qua.

“Xem đi.”

Ánh mắt Lâm Hải gắt gao nhìn chằm chằm vào dưới bờ vai của Liễu Hinh Nguyệt, một cái bớt Hồ Điệp màu đỏ nhạt, đường vân rõ ràng, sinh động như thật, cùng ảnh chụp mà Hằng Nga phát cho mình, mặc kệ vị trí, hay là hình dáng, cũng không có không khác biệt!

“Cái này...” Con mắt Lâm Hải một chút liền trừng lớn.

“Có thấy không?” Thân thể Liễu Hinh Tình bại lộ, cảm giác đặc biệt không được tự nhiên, vội vàng thúc giục Lâm Hải nói.

Lâm Hải không nói chuyện, mà là một tay đem thân thể Liễu Hinh Nguyệt quay lại.

“A.” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, còn không có kịp phản ứng, đại thủ của Lâm Hải liền rơi vào trên người.

“Tiểu bảo bối Hinh Nguyệt của ta, tuy em đến cái kia, nhưng bên trên không ảnh hưởng a, ca ca trước thu chút lợi tức, hắc hắc

hắc...”

“Chán ghét chết.” Liễu Hinh Tình rất nhanh liền một mặt ửng hồng.

‘Ta không làm đại ka thật nhiều năm...’ Lúc này, điện thoại của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên.

Liễu Hinh Nguyệt giật mình, vội vàng đem Lâm Hải đẩy ra, vội vàng hấp tấp sửa sang lại y phục lộn xộn.

“Thao, ai vậy, thật chán ghét a!” Lâm Hải chửi thầm một câu.

Lâm Hải cầm điện thoại lên xem xét, là cái số điện thoại lạ lẫm, tâm lý càng tức giận.

Cái này không phải là làm hỏng chuyện tốt của chính mình sao?

Không tiếp!

Lâm Hải trực tiếp đem điện thoại cho treo.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại lại đánh tới, vẫn là cái số vừa rồi kia.

Lâm Hải cái này tức a, mẹ nó, vẫn rất chấp nhất.

“Ngươi là ai a?” Lâm Hải thở phì phì nói nói.

“Là, là Lâm thiếu sao? Ta là Vương Mãnh.” Bên kia nghe được ngữ khí của Lâm Hải, rõ ràng sững sờ, có chút tâm thần bất định nói nói.

“Vương Mãnh?” Lâm Hải sững sờ, thảo, con hàng này thật là đồ phá hoại a, nhìn cái thời cơ chọn để gọi điện thoại này.

“Chuyện gì?” Lâm Hải có chút không thoải mái.

“Có một người gọi là Lâm Văn, có phải là phụ thân ngươi hay không?”

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên giật mình!

“Cha ta làm sao!”

Chương 188: Ta rất không cao hứng

Lâm Hải lái xe, thẳng đến sở cảnh sát.

“Uy, ngươi làm gì?” Cảnh sát trực ban ở Sở cảnh sát, thấy Lâm Hải thở phì phì liền muốn xông trong, vội vàng ngăn lại.

“Cút ngay, để Sở trưởng các ngươi đi ra!” Lâm Hải một tay đem cảnh sát kia kém chút đẩy ngã.

“Ngươi a dám đến sở cảnh sát nháo sự, có phải muốn chết hay không a?” Cảnh sát trực ban kia liền muốn động thủ.

“Tiểu Trương, dừng tay!” Vương Mãnh vội vàng từ một bên đi tới, “Ngươi đi xuống đi, nơi này không có chuyện của ngươi nữa.”

Vương Mãnh phất phất tay, cảnh sát trực ban kia giật mình, không nghĩ tới Lâm Hải thế mà biết Sở trưởng của bọn họ.

Vội vàng cười ha ha hạ eo, lui ra ngoài.

“Vương Sở trưởng, cha ta ở đâu?” Lâm Hải một phát bắt được Vương Mãnh, vội vàng hỏi.

“Thúc thúc tại trong phòng làm việc của ta...” Vương Mãnh còn chưa nói xong, Lâm Hải vụt cái liền xông vào.

“Cha, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải vừa tiến đến, chỉ thấy Lâm Văn ngồi tại trên ghế ngồi của Vương Mãnh, nhàn nhã uống trà.

“Ách...” Mặt Lâm Hải xạm lại, mẹ nó, cái này không phải đang rất thảnh thơi sao?

Cái Vương Mãnh hỗn trướng này, thế mà ở trong điện thoại nói, phụ thân xảy ra chút ít tình huống, đem Lâm Hải cũng hù chết.

“Tiểu Lâm a, ta không sao, cũng là quá giận thôi, hừ!” Lâm Văn nhớ tới sự tình trước đó, nhất thời tức giận đến đem chén trà đặt mạnh lên trên bàn.

“Cha, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải quan tâm hỏi.

“Hừ, ta hôm nay qua siêu thị Thuận Phát, mua chút đồ vật, thời điểm đi ra tính tiền, bọn họ thế mà hoài nghi ta trộm đồ vật, muốn lục soát thân thể của ta, ta tức giận liền cùng bọn họ ầm ĩ lên, bị giám đốc của bọn họ đạp một chân, bọn họ liền báo cảnh sát để cảnh sát bắt ta, may mắn Vương Sở trưởng đi ngang qua, cùng đám cảnh sát kia tranh chấp, sau cùng đem ta tiếp đến nơi này.”

“Ta là thấy Lâm thúc cùng ngươi lớn lên tương đối giống nhau, liền lên trước hỏi một chút, không nghĩ tới là phụ thân ngươi, nên ta liền đem Lâm thúc mang về.” Vương Mãnh ở bên cạnh tranh thủ thời gian nói nói.

“Tiểu Lâm a, Vương Sở trưởng thế nhưng là người tốt a, cảnh sát đối phương tựa như là cái đội trưởng gì đó, quan viên so với Vương Sở trưởng giống như còn lớn hơn, cảnh sát đối phương còn uy hiếp Vương Sở trưởng, ai, Vương Sở trưởng cũng là vì cứu ta, mới đắc tội với người a.”

“Kỳ thực ta cũng sợ cho con thêm phiền phức, nên không muốn nói với con, đạp một chân liền đạp một chân, dù sao cũng không chết, chỉ là con cũng biết, cha con cả đời này, xem trọng nhất là cái mặt mũi, kết quả hôm nay tại trước mặt nhiều người như vậy, bị xem như ăn trộm, cái mặt mo của ta này, thật sự là mất hết a.” Tâm lý Lâm Văn một trận thương tâm.

“Chuyện ở siêu thị Thuận Phát, ta cũng có nghe thấy, năm nay đã không ngừng phát sinh mấy lần rồi.” Vương Mãnh ở bên cạnh bỗng nhiên nói nói.

“Bọn họ tựa hồ cùng đội trưởng đại đội trị an có chút cấu kết, chuyên môn hố một ít lão nhân hoặc công nhân viên từ nông thôn vào thành, lấy lý do vu hãm trộm đồ vật để bắt người, rồi thông báo người nhà gia thuộc lấy tiền đến chuộc người, chỉ là, siêu thị Thuận Phát không nằm trong khu quản hạt của ta, ta cho dù biết rõ, cũng không có quyền hỏi đến.”

Lâm Hải ở một bên nghe, trong lòng đã lửa giận bốc lên.

Cha mình là một cái nông dân trung thực, trong thôn, liền đến một cái hạt gạo cũng sẽ không chiếm tiện nghi của người ta, làm sao có thể trộm đồ vật.

Mà cái siêu thị Thuận Phát cẩu thí gì này, chuyên hố những này quần thể yếu thế như lão nhân cùng công nhân viên từ nông thôn vào thành, thật sự là đáng giận!

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, phụ thân chịu ủy khuất, làm con trai sao có thể khoanh tay đứng nhìn!

Nhất là, cái giám đốc siêu thị cẩu thí kia, thế mà đạp phụ thân một chân, bất kỳ một cái nào người làm con nào, đoán chừng cũng nuốt không trôi khẩu khí này.

Nhìn lão phụ thân một mặt tang thương, gương mặt che kín nếp nhăn, ánh mắt Lâm Hải càng ngày càng lạnh.

Móc ra điện thoại, Lâm Hải ngẫm lại, gọi qua cho Hầu Tiên Phẩm.

“Tiểu Lâm, nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho Hầu ca?”

Thanh âm của Hầu Tiên Phẩm từ bên kia lộ ra có chút sa sút, đoán chừng là còn không có thoát khỏi từ trong bi thương Đào Đào đã rời nhân thế.

“Hầu ca, Lâm Hải ta rất ít khi cầu người, nhưng hôm nay, ta muốn trịnh trọng cầu ngươi một chuyện.” Ngữ khí của Lâm Hải có chút băng lãnh.

“Ngươi nói!” Thấy Lâm Hải nói chuyện trịnh trọng như vậy, trong lòng Hầu Tiên Phẩm cũng coi trọng.

“Lão bản của siêu thị Thuận Phát, để cho ta rất không cao hứng.” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Tốt, ta biết rõ.” Hầu Tiên Phẩm cái gì cũng không hỏi, liền tắt điện thoại.

Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, hàn quang trong ánh mắt lóe lên, dám đạp cha mình, việc này không xong đâu!

Vương Mãnh ở bên cạnh nuốt ngụm nước bọt, trong lòng không ngừng suy đoán Hầu ca trong miệng Lâm Hải là ai.

“Khẳng định là thư ký của Đường Thị trưởng, Lâm thiếu quả nhiên thần thông quảng đại.” Trong lòng Vương Mãnh bỗng nhiên dâng lên một cỗ hâm mộ.

Chính mình lúc nào, mới có thể giống như Lâm thiếu, tùy tiện liền có thể cùng đại nhân vật như Hầu bí thư trò chuyện a.

“Cha, mình về nhà đi.” Lâm Hải nói chuyện điện thoại xong, liền hướng phía Lâm Văn nói nói.

“Tốt, về nhà.” Lâm Văn cùng Vương Mãnh chào hỏi, cùng Lâm Hải một trước một sau ra khỏi sở cảnh sát.

Vương Mãnh vội vàng cười theo, tự mình đưa tới cửa, lúc sắp đến trước xe, liền vội vàng chạy gấp hai bước, giúp đỡ đem cửa xe kéo ra.

Mấy cái cảnh sát nhỏ đi ngang qua bên cạnh cũng nhìn ngốc, có thể để để Sở trưởng bọn họ tự mình đi mở cửa, còn một mặt tất cung tất kính, một già một trẻ này, đến tột cùng là nhân vật nào?

Lâm Hải lên xe, liền khởi động xe.

“Lâm thúc, Lâm thiếu, các ngươi đi thong thả a.” Vương Mãnh cười khoát khoát tay.

“Ừm.” Lâm Hải đáp một tiếng, xe liền chạy đi.

Trên mặt Vương Mãnh tuy cười, nhưng trong lòng không biết vì sao, lại có chút thất lạc.

Ngay tại lúc ông ta quay người chuẩn bị đi trở về, xe của Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại.

“Vương sở.” Lâm Hải hạ cửa kính xe xuống, nhô đầu ra.

Vương Mãnh sững sờ, sau đó vội vàng chạy tới.

“Lâm thiếu, còn có cái gì phân phó?”

Lâm Hải cười lắc đầu.

“Phân phó ngược lại là không có, sự tình hôm nay, cảm tạ!” Lâm Hải thành khẩn nói nói.

“Không cần cám ơn, không cần cám ơn, đây là việc ta phải làm.” Vương Mãnh vội vàng khoát tay.

“Về sau có chuyện gì, gọi điện thoại.” Lâm Hải hướng phía Vương Mãnh gật gật đầu, đạp cần ga, xe nhanh chóng chạy đi.

Một câu của Lâm Hải, phảng phất như tiêm cho Vương Mãnh một liều thuốc trợ tim, thất lạc trước đó, lập tức liền tan thành mây khói.

Giờ phút này, trong lòng của Vương Mãnh vô cùng thư sướng, nụ cười trên mặt không khép lại được.

“Ha ha, ha ha ha...”

Đám cảnh sát bên cạnh, nhìn Sở trưởng luôn luôn uy nghiêm của bọn họ, giờ lại giống như người điên, ở chỗ cười ngây ngô, cả đám đều sợ mất mật, không biết làm sao.

“Sở trưởng, ngươi, ngươi không sao chứ?” Một cái cảnh sát cả gan hỏi.

“Ha ha, lão tử không có chuyện gì, thông tri tất cả mọi người, sáu giờ tối, trừ trực ban, những người khác, Làng chài Đông Hải, lão tử mời khách!” Vương Mãnh cao hứng vung tay lên.

“A, quá tốt!” Mấy cái cảnh sát cao hứng bừng bừng đi thông tri mọi người.

Lâm Hải đem Lâm Văn đưa về nhà, lại lái xe đi trường học.

Hắn phải tranh thủ thời gian tìm Liễu Hinh Nguyệt, để Hằng Nga hảo hảo chỉ điểm cho một chút.

“Hinh Nguyệt, em đi ra ngoài một chút.” Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt kêu ra khỏi phòng luyện giọng.

“Đến trên xe.”

Khuôn mặt nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt nhất thời đỏ ửng.

“Chán ghét a, người ta không muốn, anh liền đợi thêm hai ngày nha, rất nhanh cái kia liền sạch sẽ.” Liễu Hinh Nguyệt lôi kéo tay Lâm Hải, thẹn thùng nói nói.

Phốc!

Mẹ nó, cảm tình Hinh Nguyệt hiểu lầm, coi là ca ca bảo nàng lên xe, vẫn là làm chuyện mới vừa rồi kia đây.

“Em cái đầu dưa nhỏ này đang nghĩ gì thế? Nhanh lên xe, anh có chuyện quan trọng muốn nói cùng em.”

Chương 189: Hằng Nga cũng là Liễu Hinh Nguyệt

Vẻ mặt Liễu Hinh Nguyệt vô cùng nghi hoặc cùng Lâm Hải lên xe.

“Cái chuyện quan trọng gì a?” Liễu Hinh Nguyệt nghiêng cái đầu nhỏ hỏi.

“Anh tìm cho em lão sư phụ đạo phi thường ngưu bức.” Lâm Hải nói, đưa điện thoại di động lấy ra.

“Hinh Nguyệt, trước em đem ca khúc định dự thi hát vài câu.”

“A.” Liễu Hinh Nguyệt không biết Lâm Hải muốn làm gì, nhu thuận gật gật đầu, thuận miệng răng trắng khẽ mở, ngọt ngào hát lên.

‘Dựa lưng vào nhau ngồi ở trên thảm, nghe một chút tâm sự nguyện vọng của em cùng anh...” Liễu Hinh Tình mặt mày mỉm cười, thanh âm ngọt ngào dễ nghe, đem ca khúc diễn dịch đến mười phần hoàn mỹ.

“Em chờ một lát.” Lâm Hải buông ra khóa ‘thu âm’, gửi đi cho Hằng Nga.

Leng keng!

Vừa gửi đi qua, bên Hằng Nga kia liền lập tức trả lời.

Hằng Nga Tiên Tử: Ngươi sao có thể gửi đi tin tức giọng nói?

(phía sau là một cái biểu lộ kinh ngạc)

Ngạch... Mẹ nó, chức năng này không phải là do Weachat tự mang sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi không thể gửi đi giọng nói sao?

Hằng Nga Tiên Tử: Không thể! Weachat không có chức năng này a.

Thảo, Lâm Hải một trận phiền muộn, Weachat của Thiên Đình thật lạc hậu, không có chức năng này, đây chẳng phải là đoạn thu âm chính mình vừa mới gửi đi, Hằng Nga cũng không nghe được sao?

Hằng Nga Tiên Tử: Nhưng là, vì cái gì tin tức giọng nói ngươi phát ta lại có thể nghe được?

Phốc!

Có thể nghe được? Thật mẹ nó là quái sự, có thể thu lại không thể phát sao?

Mặc kệ, Lâm Hải mới lười nhác quản những cái này, đã có thể nghe được, vậy liền quá tốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, đoạn giọng nói này liền là khúc hát mà bằng hữu ta ca, xin tiên tử hỗ trợ chỉ đạo một chút.

Hằng Nga Tiên Tử: Bài hát này giai điệu thật đẹp a, mà ca từ viết cũng rất tốt, người ta cũng muốn có người bồi tiếp cùng một chỗ chậm rãi già đi, như thế chính là sự tình lãng mạn cỡ nào a. (phía sau là một cái biểu lộ say mê)

Phốc!

Mẹ nó, để ngươi chỉ đạo cơ mà, phát cái cảm khái gì a, có thể nói chính sự hay không a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, bài hát này có thiếu hụt không, có thể hỗ trợ chỉ đạo một chút hay không, bằng hữu ta luôn luôn có cảm giác không đạt được hiệu quả lý tưởng.

Hằng Nga Tiên Tử: Tiên hữu, tại sao ta cảm giác bài hát này, là dùng kiểu hát Nguyệt Cung Tiên âm của ta để hát, thật kỳ quái.

Ngạch... Mẹ nó, bị phát hiện.

Hằng Nga Tiên Tử: Bằng hữu của ngươi là ai? Vì sao lại có kiểu hát độc nhất vô nhị của ta?

Cái này...

Lâm Hải khó xử một chút, đậu móa, có muốn nói thật hay không?

Leng keng!

Đúng lúc này, Weachat của Lâm Hải lại vang.

Mở ra xem, là Thỏ Ngọc phát tới.

Thỏ Ngọc: Đại tiên, ta nhìn thấy tin tức mà ngươi đang cùng chủ nhân nói chuyện phiếm, tuyệt đối không nên nói là ta bán cho ngươi, xin nhờ xin nhờ. (phía sau là một nhóm lớn biểu lộ thở dài)

Ngạch... Lâm Hải xem xét liền hiểu rõ, xem ra Thỏ Ngọc này là giấu Hằng Nga, vụng trộm sao chép Nguyệt Cung Tiên m, sau đó đưa bán ra bên ngoài.

Thỏ Ngọc đối giúp mình có giúp đỡ không nhỏ, Lâm Hải không phải loại người bán bằng hữu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yên tâm, ta biết rõ phải nói sao.

Lâm Hải ngẫm lại, lại phát cho Hằng Nga cái tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thực không dám giấu giếm, Tiểu tiên cùng bằng hữu đã từng từ xa xa lắng nghe Tiên tử ca hát, cực kỳ cực kỳ hâm mộ giọng ca của Tiên tử, liền tự mình nghiên cứu một chút kiểu hát của Tiên tử, chỉ là khổ vì không ai chỉ điểm, kiểu hát lại quá mức thâm ảo, cho nên bây giờ nghe lại, còn có rất nhiều khiếm khuyết, hi vọng Tiên tử chỉ điểm một chút.

Hằng Nga Tiên Tử: A, thì ra là thế, ta liền nói, cái kiểu hát này rất giống kiểu hát Nguyệt Cung Tiên âm của, nhưng lại chỉ được bề ngoài, không có tinh túy.

“Không có tinh túy? Thảo, đồ giả chính là đồ giả, sách đạo bản hố cha a.” Lâm Hải chửi thầm một câu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này xin Tiên tử chỉ điểm một chút.

Hằng Nga Tiên Tử: Như vậy đi, ta đem ‘Nguyệt Cung Tiên m’ của ta đưa ngươi, ngươi để bằng hữu của ngươi hảo hảo nghiên cứu một chút, hẳn là sẽ có trợ giúp rất lớn.

Đậu phộng! Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, mẹ nó, cái Hằng Nga này rất hào phóng a.

Leng keng!

Hằng Nga Tiên Tử hướng ngươi gửi đi một bản ‘Nguyệt Cung Tiên m’.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Tiên tử!

Lâm Hải ngẫm lại, lần này mình trước không học, trực tiếp đưa cho Hinh Nguyệt đi.

Hinh Nguyệt trực tiếp học, dù sao cũng so với cách tầng trung gian là chính mình này, sẽ thuận tiện hơn nhiều.

“Hinh Nguyệt, nhắm mắt lại, anh đưa em một kiện lễ vật.”

Lâm Hải bỗng nhiên thần bí nói nói.

“Lễ vật gì a?” Liễu Hinh Nguyệt hiếu kỳ nói nói.

“Em trước nhắm mắt lại, rất nhanh liền biết rõ.”

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt nhu thuận nhắm mắt lại.

Lâm Hải vội vàng mở ra túi càn khôn, tìm tới ‘Nguyệt Cung Tiên m’.

Rút ra!

Một quyển sách màu lam nhạt xuất hiện trong tay.

Có muốn học tập không?

Không!

“Tốt, mở mắt ra đi.”

Liễu Hinh Nguyệt đem con mắt mở ra, chỉ thấy Lâm Hải đem một quyển sách màu lam nhạt đưa tới trước mặt mình.

“Đây là cái gì?”

“Đây chính là lão sư phụ đạo mà anh đã nói với em a.” Lâm Hải thần bí nói nói.

Liễu Hinh Nguyệt kinh ngạc nhìn một chút, đem sách nhận lấy.

“Lật ra nhìn xem đi.” Lâm Hải ở bên cạnh, thần bí cười.

Liễu Hinh Nguyệt gật gật đầu, đem sách lật ra một tờ.

Phốc!

Lâm Hải xem xét trong sách, kém chút từ trên ghế xe trượt chân xuống dưới.

Mẹ nó, hố cha a, cái này là tiếng chim nước nào a?

Lâm Hải xem bên trên sách lít nha lít nhít chữ, nhưng chính mình thế mà không biết cái nào.

Thảo, đây rốt cuộc là tình huống như thế nào a, mẹ nó, chẳng lẽ nói Hằng Nga là cái dân đi thuyền vượt biển đến đây?

“Hinh Nguyệt, sách này...”

“Thật kỳ quái.” Không đợi Lâm Hải nói xong, đôi mi Liễu Hinh Nguyệt cau lại, nhìn chằm chằm vào văn tự trên sách, lâm vào trầm tư.

“Xác thực thật kỳ quái, cái văn tự này...” Lâm Hải gãi gãi đầu, một mặt xấu hổ.

“Cái văn tự này em cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua, nhưng vì cái gì từng chữ em đều biết đâu?” Liễu Hinh Nguyệt như có điều suy nghĩ nói nói.

“Cái gì cái gì cái gì!” Lời nói của Liễu Hinh Nguyệt, để Lâm Hải giật nảy cả mình.

“Hinh Nguyệt, em nói cái chữ bên trên này, em đều biết sao?” Lâm Hải trợn mắt hốc mồm.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt cau mày gật gật đầu, “Chẳng những biết hết, mà nội dung bên trong, em cũng hoàn toàn lý giải thấu triệt, so với lúc anh dạy em, lý giải còn muốn sâu hơn nhiều.”

Đậu phộng! Lâm Hải lần này càng giật mình.

“Còn có một điểm kỳ quái hơn, em đối với quyển sách này, tựa hồ hết sức quen thuộc, thật giống như...” Liễu Hinh Nguyệt nghiêng cái đầu, suy tư một trận.

“Thật giống như cái gì?” Tâm của Lâm Hải bỗng nhiên nhấc

lên.

“Thật giống như, cái quyển sách này nguyên bản là do em sáng tác ra vậy.”

Phốc!

Lâm Hải quá sợ hãi!

Suy nghĩ trước đó vừa bị đè xuống, lập tức lại điên cuồng xông tới.

Mẹ nó, chẳng lẽ, chẳng lẽ đây đều là thật?

Lâm Hải có chút không bình tĩnh, run rẩy lấy điện thoại di động ra, tìm tới ảnh chụp mà Hằng Nga phát cho mình.

“Hinh Nguyệt, em xem một chút đây là ai?”

Liễu Hinh Nguyệt ngoái đầu lại xem xét, không khỏi a một tiếng kêu lên sợ hãi.

“Anh, anh lúc nào chụp hình này cho em?”

“Cái này là em sao?” Tim Lâm Hải cũng nhảy lên đến cuống họng.

“Đương nhiên là em rồi, chẳng lẽ em ngay cả đến mình còn không biết a.” Liễu Hinh Nguyệt liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Uy, cái ảnh chụp này đến cùng là từ đâu tới, em tuyệt đối không mặc qua bộ y phục này, hơn nữa, hơn nữa còn đem phía sau lưng lộ ra nhiều như vậy.” Liễu Hinh Nguyệt kỳ quái nhìn Lâm Hải, thẹn thùng nói nói.

“Ha ha, em đương nhiên chưa từng mặc qua bộ này, bởi vì đây là anh PS.” Lâm Hải ha ha một trận lớn, để mà che giấu song to gió lớn trong lòng.

Hiện tại, Lâm Hải đã có thể trăm phần trăm khẳng định, Liễu Hinh Nguyệt cũng là Hằng Nga, mà Hằng Nga cũng là Liễu Hinh Nguyệt!

Chương 192: Liên hợp kiểm tra

“Tiểu Lâm, sự tình đã làm tốt.”

“Cảm tạ, Hầu ca!”

Lâm Hải tắt điện thoại, ánh mắt một trận băng lãnh.

Dám khi dễ cha mình, liền chuẩn bị gánh chịu hậu quả đi.

Lầu ba của siêu thị Thuận Phát, Nguyên Anh Ngữ ngồi tại trên ghế lão bản thoải mái dễ chịu, đang hưởng thụ mỹ nữ thư ký phục vụ thân mật.

Bỗng nhiên, một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

“Thao, người nào lại vào lúc này tìm ta a?” Nguyên Anh Ngữ đem nữ thư ký đẩy ra, kéo quần lên.

“Tiến vào.”

Một cái nam tử trẻ tuổi đẩy cửa ra, bước nhanh đi tới.

“Lão bản, hôm nay đụng phải một cái lão thái thái nông thôn đần độn, là đến trong thành phố chiếu cố con dâu trong tháng của mình, vừa mới mua đồ vật, mình lấy lý do trộm đồ vật đem bà ta bắt lại, đại đội trị an vừa đến, con của bà ta kém chút sợ đến đái ra quần, trực tiếp giao ba vạn để giải quyết riêng.” Nam tử trẻ tuổi mặt mày hớn hở hồi báo.

“Ồ? Ba vạn a! Ha ha, làm không tệ!” Nguyên Anh Ngữ cười đến mức cũng híp mắt cùng một chỗ.

“Còn có một cái, là cái nông dân công, vừa mới...” Nam tử tiếp tục hồi báo sự kiện hố người của bọn họ.

“Ầm!” Nam tử đang nói, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Một cái nam nhân viên vội vội vàng vàng chạy vào.

“Ngươi a có hiểu quy củ hay không, không biết gõ cửa sao?” Nguyên Anh Ngữ thấy thế, một trận tức giận hống lên.

“Lão bản, không tốt, xảy ra chuyện.” Nhân viên một mặt kinh hoảng nói nói.

“Xảy ra chuyện?” Nguyên Anh Ngữ cũng là sững sờ, “Xảy ra chuyện gì?”

“Người bên Công Thương, muốn kiểm tra thủ tục buôn bán cùng thương phẩm của chúng ta.”

“Thao, cái này mẹ nó a cũng gọi là sự tình? Hoảng cái gì, lăn ra ngoài!” Nguyên Anh Ngữ khí cầm lấy quyển sách trên bàn, quẳng quá khứ.

“Đám Công Thương đần độn này, ăn no căng a?”

Trong miệng Nguyên Anh Ngữ thì nói thế, nhưng vẫn là đứng dậy, đi ra ngoài.

Vừa đến siêu thị, chỉ thấy mười mấy người mặc chế phục của Công Thương, khí thế hung hăng, đang chia ra kiểm tra, đem đồ vật bốc lên tới loạn thất bát tao.

Dân đang mua sắm trong siêu thị thấy thế, không biết tình huống như thế nào, nhao nhao ngừng chân quan sát.

“Cái này, mang về kiểm nghiệm, ta hoài nghi là xuất phẩm của xưởng nhỏ đen tối nào đó.”

“Còn có cái này, xem xét cũng là không an toàn, cũng mang về...”

“Tiểu Lưu, thủ tục buôn bán của bọn họ tra ra chưa, nhất định phải thấy rõ ràng, tử tử tế tế mà tra.”

Một cái nam tử sắc mặt lạnh lùng, đang không ngừng phân phó nhân viên Công Thương làm việc.

“Đây là có chuyện gì a, làm sao Công Thương đến nhiều người kiểm tra như vậy?”

“Không biết, nghe ý tứ của cái làm thủ lĩnh kia, giống như đồ vật cũng có vấn đề a.”

“Đậu phộng, vậy cái siêu thị này cũng quá hố người a, không được, ta không mua nữa.”

“Ta cũng không mua.”

Những cái thị dân đang chuẩn bị mua đồ vật kia, bắt đầu nhao nhao châu đầu ghé tai, sau đó, đem đồ vật mua sắm trong xe, toàn bộ móc hết ra.

“Đậu phộng, cái này là muốn làm gì a!” Nguyên Anh Ngữ nổi giận tại chỗ, còn làm như vậy, khách hàng cũng bị dọa chạy.

“Các ngươi ai là người dẫn đội?” Nguyên Anh Ngữ một mặt phách lối đi tới.

“Là ta, có việc?” Nam tử dẫn đội sắc mặt lạnh lùng nói nói.

“Các ngươi làm cái gì vậy, làm thành như vậy, siêu thị chúng ta còn làm ăn thế nào?” Nguyên Anh Ngữ tức giận chất vấn hỏi.

“Làm sinh ý thế nào là chuyện của ngươi, chúng ta chỉ là đang thực hiện chức trách, ngươi đừng có quấy nhiễu chúng ta. Tiểu Giang, qua đem bên kia nhìn xem!” Nam tử trực tiếp không để ý tới gã.

“Ngươi...” Nguyên Anh Ngữ tức giận một trận, “Bằng hữu, ngươi đừng quá mức, nói thật cho ngươi biết, ta cùng Lưu Khoa trưởng của các ngươi có quan hệ cũng không tệ.”

“Có quan hệ với người nào đều vô dụng.” Nam tử nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Nguyên Anh Ngữ một chút, nói nói.

“Hứ!” Nguyên Anh Ngữ trực tiếp bị tức cười, “Thật cuồng a, được, vô dụng đúng không, ngươi chờ!”

Nguyên Anh Ngữ cũng không thèm phí lời với nam tử dẫn dội kia, trực tiếp móc ra điện thoại gọi đi.

Điện thoại vang một trận, Nguyên Anh Ngữ vừa rồi còn ngưu bức hống hống, lập tức thay đổi thành một nụ cười hèn mọn.

“Quấy rầy, Lưu Khoa trưởng, ta là Nguyên Anh Ngữ a, hôm nay có nhóm huynh đệ tới chỗ ta này, ngươi nhìn... Cái gì!” Sắc mặt Nguyên Anh Ngữ mạnh mẽ biến.

“Lưu Khoa trưởng, ngài nói, trong cục cũng đang họp, ngài không thể phái người tới? Này...” Nguyên Anh Ngữ lúc này thật ngốc.

“Lão bản, lão bản.” Lúc này, lại một cái nhân viên vội vội vàng vàng chạy tới.

“Lại chuyện gì?” Nguyên Anh Ngữ hiện tại bực bội đến không được.

“Thuế, người Thuế Vụ tới, muốn kiểm tra...”

Nhân viên lời còn chưa nói hết, mười người thân thể mặc đồ Thuế Vụ đi tới.

“Ai là lão bản, đem tất cả sổ sách của các ngươi lấy ra, chúng ta muốn kiểm tra.” Một người nam tử trung niên, lạnh lùng nói

nói.

“Ai nha, vị lãnh đạo này, vất vả, trước ngồi một hồi, đúng, Hồ Khoa trưởng gần nhất vẫn tốt chứ, chúng ta thường xuyên cùng uống trà.” Nguyên Anh Ngữ sứt đầu mẻ trán một trận, vội vàng đem chỗ dựa trong Cục Thuế Vụ của chính mình dời ra ngoài.

“Phí lời làm gì, để ngươi cầm sổ sách lại đây.” Nam tử trung niên mới tới liền trừng mắt.

“Ách...” Nguyên Anh Ngữ một chút liền nghẹn, cái này mẹ nó kẻ đến đều không thiện a.

Đang rầu vì phải ứng đối như thế nào đâu, cửa lại phanh một tiếng.

Nguyên Anh Ngữ vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, một đội quan binh Phòng Cháy xông tới.

“Các vị khách hàng bằng hữu, công trình phòng cháy của siêu thị này không hợp cách, tồn tại tai hoạ ngầm về an toàn hoả hoạn cực lớn, vì an toàn tài sản sinh mệnh của mọi người, xin mọi người nhanh chóng rời đi.”

Quan binh Phòng Cháy càng trực tiếp, vừa đến liền trực tiếp đem tất cả người đến mua đồ vật đều đuổi đi.

“Đậu phộng!” Nguyên Anh Ngữ sắp khóc, “Cái này mẹ nó làm sao, còn kết bạn cùng đến là thế nào, các người là thương lượng xong rồi có đúng hay không?”

Gặp dẫn đội Phòng Cháy là một cái Thượng úy một gạch ba sao, ánh mắt Nguyên Anh Ngữ sáng lên, mẹ nó có thể tính là gặp được cái người quen, gã vội vàng hấp tấp chạy qua.

“Ai nha, Phùng đội trưởng, cái này là tình huống thế nào, đem ta cũng lôi cả ra được, đến, hút điếu thuốc, để các huynh đệ nghỉ một lát.” Nguyên Anh Ngữ vội vàng móc ra điếu thuốc, đưa qqua.

Phùng đội trưởng trực tiếp đưa tay đem thuốc lá đẩy ra, trên mặt không mang theo vẻ tươi cười.

“Nguyên lão bản, thuốc một hồi lại rút ra, trước để cho chúng ta làm tốt công việc đã.”

“Một tốp, qua lầu hai nhìn xem.” Phùng đội trưởng vừa phát lời nói, mười mấy cái quan binh lập tức chạy lên lầu hai.

“Thông đạo phòng cháy không hợp cách!”

“Thiết bị phòng cháy quá thời hạn!”

…

Một đường kiểm tra thanh âm không hợp cách liên tục truyền đến, tựa như thiết chùy, nện ở trong lòng Nguyên Anh Ngữ.

Gã cũng là có ngốc hơn, thì hiện tại cũng nhìn ra, đây là đặc biệt nhằm vào chính mình a.

“Đậu móa, không biết là tên vương bát đản nào, gây khó dễ cùng lão tử a.” Trong lòng Nguyên Anh Ngữ thầm mắng một tiếng, lại chạy đến trước mặt Phùng đội trưởng.

“Phùng đội trưởng, cái này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào a?” Nguyên Anh Ngữ ưỡn lấy vẻ mặt vui cười hỏi.

“Kiểm tra theo thông lệ!” Phùng đội trưởng lạnh lùng đáp về một câu.

Thông lệ em gái ngươi!

Nguyên Anh Ngữ tức giận một trận, lão tử chưa thấy qua kiểm tra theo thông lệ sao? Có như hôm nay hay không a?

Ngẫm lại, Nguyên Anh Ngữ vẫn là nhịn không được, gọi điện thoại cho Hồ Khoa trưởng của Cục Thuế Vụ.

“Hồ Khoa trưởng a, ta là Nguyên Anh Ngữ a, có cái tình huống như thế, hôm nay bên Công Thương Thuế Vụ cùng Phòng Cháy, đều đến chỗ ta này làm kiểm tra, ta muốn hỏi hỏi... Cái gì? Thuế Vụ không hề phái người tới? Này? Ngài tới xem một chút? Vậy thì tốt, vậy thì tốt!”

Nguyên Anh Ngữ tắt điện thoại, tâm lý cuối cùng nhẹ nhõm hơn không ít.

Chờ Hồ Khoa trưởng đến, bọn họ chung quy cũng sẽ cho chút thể diện đi.

Chờ gần hai mươi phút, siêu thị cũng bị đám người này giày vò đến không ra bộ dáng, một người nam tử trung niên mới chậm rãi đi tới.

Nguyên Anh Ngữ vừa thấy, cái mặt lúc đầu đều muốn khóc, lập tức tách ra nụ cười.

“Ai u, ta Hồ Khoa trưởng, ngươi cũng đã tới.” Nguyên Anh Ngữ một đường chạy chậm đến trước mặt nam tử.

Chương 193: Chuyện của ngươi ta quản không nổi

Hồ Khoa trưởng vừa tiến đến, trên mặt cũng lập tức mang lên nụ cười gió xuân hiu hiu.

Nguyên Anh Ngữ vừa thấy, cảm động đến kém chút khóc.

Mẹ nó, thời điểm then chốt vẫn là Hồ Khoa trưởng người ta a, chẳng những cười ấm áp như vậy, còn chủ động vươn tay muốn cùng mình nắm tay, nào giống đám người đang kiểm tra kia, từng cái lạnh như băng.

“Hồ Khoa trưởng, ngươi cũng đã đến, ngươi mau nhìn xem...” Nguyên Anh Ngữ mang theo tiếng khóc nức nở cũng hướng Hồ Khoa trưởng vươn tay.

“Ai u, Vương Trưởng phòng, thật sự là quá khéo, thế mà tại chỗ này đụng phải ngài.” Nguyên Anh Ngữ nói còn chưa dứt lời, Hồ Khoa trưởng trực tiếp cùng gã gặp thoáng qua, hai tay nắm tay người dẫn đội Thuế Vụ, thân thể cong nửa đoạn, trên mặt phủ lên nụ cười hèn mọn.

“Cái này...” Nguyên Anh Ngữ liền ngốc tại chỗ này.

“Há, Tiểu Hồ a, qua đây làm gì? Không phải là đến nói tốt cho bọn họ đi?” Vương Trưởng phòng không để lại dấu vết đem tay rút về, nhàn nhạt nói nói.

“Không có không có.” Hồ Khoa trưởng nghe xong, liên tục khoát tay, “Ta là tới mua đồ vật, đúng, là đến mua đồ vật.”

Phốc!

Nguyên Anh Ngữ ở bên cạnh nghe xong, kém chút đem cái mũi tức điên.

Mẹ nó, ngươi là đến mua đồ vật? Ngươi có cái đồ vật gì cần chính mình đi mua, còn không phải toàn là lão tử đưa qua à!

“Mua đồ vật a? Vậy ta khuyên ngươi đổi một nhà khác đi, siêu thị này không tiếp tục mở được nữa.” Vương Trưởng phòng nhàn nhạt nói nói.

“Cái gì!” Nguyên Anh Ngữ ở bên cạnh nghe, nhất thời như là ngũ lôi oanh đỉnh.

Hồ Khoa trưởng cũng là sững sờ, cái Nguyên Anh Ngữ này hàng năm thế nhưng là hiếu kính chính mình không ít a, đậu móa nếu cái siêu thị Thuận Phát này sập, khẳng định sẽ ảnh hưởng đến thu nhập của chính mình a?

“Vương Trưởng phòng, cuối cùng là vì cái gì a?” Hồ Khoa trưởng một mặt kinh ngạc.

Nguyên Anh Ngữ nghe Hồ Khoa trưởng hỏi một chút, vội vàng cũng đem lỗ tai dựng thẳng lên tới.

Gã hiện tại so với ai khác càng muốn biết rõ, cái chuyện này đến cùng là bởi vì cái gì.

Vương Trưởng phòng không nói chuyện, mà chính là trên dưới dò xét Hồ Khoa trưởng một cái, đem Hồ Khoa trưởng nhìn đến run rẩy một trận.

“Tiểu Hồ a, có một số việc, không biết so với biết rõ còn tốt hơn.”

Hồ Khoa trưởng nghe xong, trong lòng mạnh mẽ kinh hãi.

“Vâng vâng vâng, đa tạ Vương Trưởng phòng nhắc nhở.” Đều là lăn lộn trong quan trường, Vương Trưởng phòng tùy tiện nói một câu, Hồ Khoa trưởng dĩ nhiên là đã hiểu rõ.

“Vương Trưởng phòng, ta sẽ không quấy rầy ngài, nếu nơi này đã không mua được, ta liền qua một nhà khác mua đồ.” Hồ Khoa trưởng hướng phía Vương Trưởng phòng cười gật gật đầu, quay đầu bước đi.

“Ai ai ai, Hồ Khoa trưởng, cái này...” Nguyên Anh Ngữ thấy thế, vội vàng đuổi theo.

“Nguyên lão bản, chuyện này ta không giúp ngươi được, chính ngươi tự giải quyết cho tốt đi.” Hồ Khoa trưởng lắc đầu, cũng không quay đầu lại rời khỏi siêu thị.

Nhìn bóng lưng rời đi của Hồ Khoa trưởng, Nguyên Anh Ngữ ngẩn người từng đợt, sau cùng tức đến giậm chân một cái.

Thiên Sát, cái này mẹ nó đến cùng là xảy ra chuyện gì a?

Ba nhóm nhân mã một mực giày vò bốn, năm tiếng, mới lần lượt rời đi.

Chỉ là, trước khi đi, cửa siêu thị, lại nhiều thêm mấy tấm giấy niêm phong.

Đứng tại cửa ra vào, nhìn siêu thị của chính mình bị niêm phong, Nguyên Anh Ngữ trở nên thất thần chán nản.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Ai có thể nói cho ta biết, cái này đến cùng là xảy ra chuyện gì a!!!”

“Lão bản, điện thoại của ngươi vang.” Lúc này, một cái nhân viên có chút sợ hãi nhắc nhở nói.

Nguyên Anh Ngữ một mặt ngốc trệ lấy điện thoại cầm tay ra.

“Uy?” Thanh âm nói chuyện, hữu khí vô lực.

“Lão bản, không tốt, nhà hàng Lư Giang của chúng ta, bị niêm phong.”

“Ngươi nói cái gì!” Nguyên Anh Ngữ rít lên một tiếng!

“Đậu móa, lái xe, qua nhà hàng Lư Giang!” Nguyên Anh Ngữ hướng phía tài xế rống to một tiếng.

Sau mười mấy phút, xe đứng ở cửa nhà hàng Lư Giang.

Nguyên Anh Ngữ nhìn giấy niêm phong đã dán lên nhà hàng Lư Giang, kém chút một phát té ngã.

“Vì cái gì, đây là vì cái gì!”

Nguyên Anh Ngữ một tay bắt lấy cổ áo của tài xế, “Ngươi nói, cái này a đến cùng là vì cái gì!”

“Lão bản, ngươi, điện thoại của ngươi lại vang.” Tài xế yếu ớt nói nói.

Nguyên Anh Ngữ nghe được, trong lòng bỗng nhiên có cỗ dự cảm bất tường.

“Uy?” Nguyên Anh Ngữ run rẩy tiếp điện thoại.

“Lão bản, KTV Cùng Một Ca Khúc của chúng ta bị phong.”

Phù phù!

Nguyên Anh Ngữ trực tiếp ngồi dưới đất.

“Xong, toàn bộ xong rồi!” Nguyên Anh Ngữ ngồi dưới đất, hai mắt vô thần, như là ngốc.

Ba khu sản nghiệp, thế mà bị phong tại cùng một ngày, Nguyên Anh Ngữ trực tiếp bị đánh gục.

“Đến cùng là bởi vì cái gì? Đến cùng là bởi vì cái gì a!” Nguyên Anh Ngữ nhịn không được khóc lên.

“Không được, ta nhất định phải hỏi rõ ràng, cho dù chết, cũng phải là cái chết rõ ràng!”

Nguyên Anh Ngữ run run rẩy rẩy từ dưới đất bò dậy, lại đem điện thoại đánh qua cho Hồ Khoa trưởng.

“Hồ Khoa trưởng, ta là Nguyên Anh Ngữ a, ta...”

“Chuyện của ngươi ta không quản được!”

“Không phải, ta chỉ muốn hỏi một chút... Uy, Hey...” Hồ Khoa trưởng bên kia trực tiếp đưa điện thoại cho treo.

“Ta con mẹ ngươi!” Nguyên Anh Ngữ tức đến kém chút đem điện thoại quẳng đi.

“Lão bản, nếu không, gọi điện thoại cho Lưu Đại đội đi a?” Lúc này, tài xế ở bên cạnh nhắc nhở nói.

“Lưu Đại đội? Đúng đúng đúng, ta làm sao lại quên?” Trước mắt Nguyên Anh Ngữ nhất thời sáng lên, vội vàng run run rẩy rẩy, lật ra số điện thoại của Lưu Đại đội, thông qua.

“Uy?” Một hồi lâu, điện thoại mới kết nối, một âm thanh nam nhân có chút bất mãn truyền tới.

“Lưu Đại đội a, ta là Nguyên Anh Ngữ a.” Điện thoại vừa tiếp thông, Nguyên Anh Ngữ lập tức cong eo, cố gắng đem vẻ mặt vui cười nói nói.

“Há, chuyện gì?” âm thanh nam nhân lộ ra không kiên nhẫn.

“Lưu Đại đội, ba sản nghiệp của ta đều bị niêm phong, cầu Lưu Đại đội mau cứu ta à.” Nguyên Anh Ngữ nói, nước mắt nhịn không được mà rơi xuống.

“Đều bị niêm phong? Sự tình lúc nào?” Lưu Đại đội hiển nhiên cũng thật bất ngờ.

“Lưu Đại đội...” Một cái thanh âm nũng nịu của nữ nhân từ trong điện thoại truyền tới.

“Cút sang một bên!” Lưu Đại đội quát lớn một tiếng.

“A?” Nguyên Anh Ngữ sững sờ.

“Ta không nói ngươi, đến cùng là chuyện gì xảy ra?” Lưu Đại đội cùng Nguyên Anh Ngữ có hợp tác, hàng năm vơ vét không ít chỗ tốt từ trên thân Nguyên Anh Ngữ, nếu như Nguyên Anh Ngữ sụp đổ, thu nhập của gã khẳng định cũng nhận ảnh hưởng rất lớn.

Bởi vậy, Lưu Đại đội nghe nói sản nghiệp của Nguyên Anh Ngữ bị niêm phong, cũng là bực bội một trận.

“Ta cũng không biết vì cái gì, sự tình là như thế này…” Nguyên Anh Ngữ đem chuyện đã xảy ra, từ đầu tới đuôi nói một lần.

Lưu Đại đội tại đầu bên kia điện thoại lẳng lặng nghe, sau khi nghe xong, hồi lâu không nói gì.

Nguyên Anh Ngữ thấy Lưu Đại đội không lên tiếng, cũng không dám hỏi, tim cũng nhảy lên đến cuống họng, lo lắng chờ đợi đáp án.

Hồi lâu, Lưu đại đội thở ra một hơi thật dài.

“Lão Nguyên a, chuyện này, rất rõ ràng, là có người cố ý nhằm vào ngươi a.” Lưu Đại đội chậm rãi nói nói.

“Nhằm vào ta? Vì cái gì a, đến tột cùng là ai nhằm vào ta?” Nguyên Anh Ngữ một trận không nghĩ ra.

Tự mình làm sinh ý đã vô cùng cẩn thận, phàm là trong nhà có một chút tiền, có chút bối cảnh, mình bình thường đều là do gia gia cung cấp, dù trong nhà có cái họ hàng thân thích làm cái quan viên phổ thông tại trong Chính Phủ, chính mình cũng sẽ không đi đắc tội.

Chính mình hố đắc tội, đều là những lão nông kia cùng công nhân viên ở hạ tầng xã hội mới vào thành phố a, đều là một số người không tạo được uy hiếp đối với mình a.

“Người nào nhằm vào ngươi, ta cũng không biết, nhưng có một chút chuyện ta có thể khẳng định, có thể làm cho ba nhà Công Thương Thuế Vụ cùng Phòng Cháy liên hợp xuất thủ, nói rõ ngươi đã đắc tội với một cái người phi thường ngưu bức!”

Chương 194: Con mẹ nó ta đến cùng là đắc tội ai a!

“Này, vậy làm sao bây giờ a?” Lưu Đại đội vừa nói như thế, Nguyên Anh Ngữ càng hoảng.

“Ngươi trước hết nghĩ nghĩ, ngươi đến cùng đã đắc tội người nào.”

“Ta, ta không có đắc tội cái người không tầm thường gì a.” Nguyên Anh Ngữ trước đó đã sớm nghĩ tới, thế nhưng là đầu đều nhanh muốn vỡ, cũng không nghĩ tới mình rốt cuộc đắc tội ai vậy.

“Đúng, có phải là cái Vương Sở trưởng sở cảnh sát kia hay không?” Nguyên Anh Ngữ bỗng nhiên nói nói.

“Không có khả năng, Vương Mãnh tính là cái gì chứ, nào có loại năng lực này, mà hơn nữa, lúc y làm hỏng sự tình của chúng ta, ta đã cùng báo cáo qua cùng Hách cục trưởng, Vương Mãnh người Sở trưởng này cũng tự thân khó đảm bảo.” Lưu Đại đội lạnh lùng nói nói.

“Này, vậy còn có người nào a?” Nguyên Anh Ngữ thực sự không nhớ nổi, gã lúc nào đã đắc tội qua đại nhân vật gì.

“Được, ta giúp ngươi hỏi thăm một chút.” Lưu Đại đội bực bội một trận, nói xong cũng tắt điện thoại.

Nguyên Anh Ngữ thất thần chán nản ngồi về trên xe, phảng phất giống như nằm mơ, không thể tin được hết thảy đã phát sinh hôm nay.

Thật sự là người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống, mình rốt cuộc đã đắc tội tôn Đại Phật nào a, bị chỉnh thành cái dạng này, cho dù chết, cũng để cho cái chết của mình rõ ràng a.

Bỗng nhiên, điện thoại di động của Nguyên Anh Ngữ kêu lên, đem gã dọa đến giật mình.

Cầm lên xem xét, là Lưu Đại đội đánh tới, Nguyên Anh Ngữ vội vàng nhận.

“Lưu Đại đội...”

“WTF mẹ ngươi, Nguyên Anh Ngữ, ngươi a chính mình muốn chết, cũng đừng kéo lão tử theo, người nào ngươi cũng dám đắc tội, ngươi ăn gan hùm mật báo sao? Lúc này người nào a cũng không cứu được ngươi!” Lưu Đại đội đổ ập xuống cũng là một chập mắng, mắng xong ba cái liền đem điện thoại treo.

“Này này, Lưu Đại đội...” Nguyên Anh Ngữ nghe thanh âm truyền đến trong điện thoại, triệt để ngốc.

Ông trời a, đến cùng là chuyện gì xảy ra? Đến cùng là chuyện gì xảy ra a?

Nguyên Anh Ngữ đều nhanh sụp đổ, đắc tội với người không đáng sợ, gã không phải là không có đắc tội với người, nhưng chỉ sợ là, liền là người đắc tội là ai cũng không biết, coi như muốn xin lỗi, muốn cứu vãn, cũng tìm không thấy phương pháp!

“Không được, nhất định phải hỏi rõ ràng! Sau đó dùng trọng lễ đến nhà xin lỗi, nếu không chính mình liền xong đời.” Nguyên Anh Ngữ cầm điện thoại di động lên, lại đánh qua cho Lưu Đại đội.

“Lưu Đại đội...”

“Ta con mẹ nó a cũng đã nói, ai cũng không cứu được ngươi, ngươi a đem bầu trời đều chọc thủng! Còn gọi điện thoại cho ta gì, muốn đem lão tử cũng dính líu vào sao?” Lưu Đại đội một trận bạo hống.

“Lưu Đại đội, Nguyên Anh Ngữ ta cho dù chết cũng muốn cái chết rõ ràng, ngươi có thể nói cho ta biết, ta con mẹ nó a đến cùng là đắc tội người nào hay không?” Nguyên Anh Ngữ cũng gấp.

“Ngươi đến bây giờ còn không biết sao? Lão Nguyên a, ngươi để cho ta làm sao nói ngươi đây.” Lưu Đại đội là vừa tức vừa hận.

“Lưu Đại đội, đến cùng là ai muốn chỉnh ta... Cái gì!” Nguyên Anh Ngữ trực tiếp liền ngốc.

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng, ta đến thấy cũng đều chưa thấy qua người đó, làm sao có thể đắc tội với người đó?”

“Lão Nguyên a, có đôi khi đắc tội với người, cũng không nhất định là đắc tội với bản thân người đó, cũng có thể là là đắc tội với loại hình bằng hữu thân thích của người đó, chính ngươi suy nghĩ thật kỹ đi, tìm không thấy căn nguyên, ai cũng không cứu được ngươi.” Lưu Đại đội thở dài, tắt điện thoại.

“Bằng hữu thân thích?” Lời nói của Lưu Đại đội, để Nguyên Anh Ngữ càng mộng bức.

Hai tay ôm đầu ngồi xổm ở bên trên đường cái, tinh thần Nguyên Anh Ngữ đều nhanh sụp đổ.

“Ta con mẹ nó a đến cùng đắc tội với ai vậy, làm sao dẫn xuất đại nhân vật như Hầu bí thư này ra tay với ta a.”

“Tiểu Trương, đi lấy một trăm ngàn nguyên tiền mặt đến.” Nguyên Anh Ngữ bỗng nhiên đứng lên, hướng phía tài xế phân phó nói.

Chuyện cho tới bây giờ, Nguyên Anh Ngữ cũng nghĩ không ra biện pháp nào khác, hiện tại chỉ có một con đường có thể đi, cái kia chính là đến nhà bái kiến Hầu bí thư, hảo hảo hỏi một chút cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì!

Thăm dò được chỗ ở của Hầu Tiên Phẩm, Nguyên Anh Ngữ để tài xế đem xe lái đến dưới nhà Hầu Tiên Phẩm.

“Lão bản, hiện tại đi lên sao?” Tài xế đem xe dừng lại hỏi.

Nguyên Anh Ngữ tức giận trừng tài xế một chút, bây giờ người ta cũng không có tan ca đâu, đi lên làm gì? Khóa đầu a!

“Chờ ở đây, chờ lấy Hầu bí thư trở về.”

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, một mực chờ đến hơn mười giờ tối, Hầu Tiên Phẩm mới kéo theo thân thể mỏi mệt, xuất hiện tại cửa tiểu khu.

“Tới.” Nguyên Anh Ngữ nhìn chằm chằm đến con mắt cũng mệt, gặp Hầu Tiên Phẩm vừa xuất hiện, vội vàng nhảy xuống xe, hấp tấp chạy qua.

“Ai nha, Hầu bí thư, tan ca à nha?”

“Ngươi là?” Hầu Tiên Phẩm bị cái nam nhân đột nhiên từ chỗ tối tăm nhảy ra này, là giật mình, nhìn kỹ một chút, đối với người này không có một chút ấn tượng nào.

Nguyên Anh Ngữ không nói chuyện, mà chính là trực tiếp trái phải, cho mình hai cái tát tai.

“Hầu bí thư, ta đáng chết, ta không phải là đồ vật, ngài đại nhân đại lượng, coi như thả cái rắm, xin tha cho ta đi.” Nguyên Anh Ngữ vẻ mặt cầu xin, khẩn cầu nói.

“Ngươi làm cái gì vậy?” Hầu Tiên Phẩm một mặt mộng bức.

Nguyên Anh Ngữ không trả lời, trực tiếp đem một cái túi màu đen cầm trong tay đưa qua.

“Hầu bí thư, một chút lòng thành, không thành kính ý.” Nguyên Anh Ngữ một mặt nịnh nọt cười nói.

“Đem đồ vật lấy về! Ngươi đến cùng là ai, tìm ta làm gì?” Hầu Tiên Phẩm nghiêm khắc trách cứ nói.

“Ta, ta...” Nguyên Anh Ngữ trong lòng chua chua, phù phù quỳ

xuống.

“Hầu bí thư, ta là lão bản của siêu thị Thuận Phát, ta gọi là Nguyên Anh Ngữ, lúc trước không biết đắc tội Hầu bí thư ở nơi nào, xin Hầu bí thư đại nhân đại lượng, tha cho ta đi.”

“Lão bản của siêu thị Thuận Phát?” Hầu Tiên Phẩm trong nháy mắt hiểu được, nguyên lai là thằng xui xẻo này.

Ngươi nói ngươi đắc tội người nào không được, đắc tội loại nhân vật sinh hoạt giống như thần tiên Lâm Hải kia.

“Cầu ta cũng vô ích, ta chỉ là người làm việc.” Ngữ khí Hầu Tiên Phẩm lạnh xuống, xoay người rời đi.

“Cái gì!” Một câu của Hầu Tiên Phẩm, đem Nguyên Anh Ngữ dọa đến kém chút tè ra quần.

“Đại nhân vật như Hầu bí thư vậy, thế mà vẫn chỉ là người làm việc, vậy mình đắc tội chẳng phải là...” Một cái ý niệm xông tới trong đầu, Nguyên Anh Ngữ như rơi vào hầm băng, một cỗ khí lạnh từ phía sau lưng xông tới.

“Hầu bí thư, ta đến cùng đắc tội Đường Thị trưởng chỗ nào, van cầu ngài chỉ điểm một chút a.” Nguyên Anh Ngữ quỳ bò hai bước, ôm lấy bắp đùi Hầu Tiên Phẩm.

“Người nào nói ngươi đắc tội với Đường Thị trưởng?” Hầu Tiên Phẩm một mặt kinh ngạc.

“Không, không phải Đường Thị trưởng sao?” Nguyên Anh Ngữ cái này càng sững sờ, làm cho Hầu Tiên Phẩm phải đi làm việc, trừ Đường Thị trưởng, còn có thể có người khác sao?

Hầu Tiên Phẩm xùy cười một tiếng, “Người ngươi đắc tội này, so sánh với Đường Thị trưởng còn đáng sợ hơn nhiều.”

Kinh lịch qua một chuyện Đào Hoa Sát Kiếp, Hầu Tiên Phẩm đã sớm nhận định, cái Lâm Hải này, tuyệt đối không phải người bình thường, khẳng định là loại kỳ nhân dị sĩ áp đảo phía trên thế tục kia.

“Cái gì!” Lời nói của Hầu Tiên Phẩm, để Nguyên Anh Ngữ như gặp phải trọng kích!

Một cái Đường Thị trưởng, liền đã đem Nguyên Anh Ngữ dọa đến té cứt té đái, hiện tại Hầu Tiên Phẩm thế mà nói, chính mình đắc tội với một cái nhân vật so với Đường Thị trưởng còn đáng sợ hơn.

“Cái này, cái này...” Nguyên Anh Ngữ cũng hoảng sợ đến chết lặng.

“Hầu bí thư, cầu ngài chỉ điểm, ta đắc tội, đến cùng là vị đại nhân vật nào?”

Hầu Tiên Phẩm sững sờ.

“Ngươi đến bây giờ còn không biết, ngươi đến tột cùng đắc tội với người nào sao?”

“Không biết.” Đầu to của Nguyên Anh Ngữ lay động một trận.

Hầu Tiên Phẩm nhất thời im lặng.

Mẹ nó, cũng bị cả đến nước này, thế mà liền người đắc tội là ai cũng không biết, cái Nguyên Anh Ngữ này cũng là nhị bức.

“Ta chỉ cho ngươi con đường sáng đi, nhưng người ta có tha thứ hay không tha thứ cho ngươi, liền xem chính ngươi.”

Nguyên Anh Ngữ nhất thời tinh thần chấn động!

“Xin Hầu bí thư giảng!”

Chương 195: Đền bù tổn thất tinh thần cho ta

Buổi sáng trời còn chưa sáng, trước cửa tiểu khu nhà biệt thự của Lâm Hải, liền ngừng một chiếc xe.

Nguyên Anh Ngữ ngồi trên xe, mặc dù bây giờ trong khu cư xá của biệt thự liền một cái ra vào đều không có, nhưng đôi mắt nhỏ của gã vẫn là gắt gao nhìn chằm chằm, sợ bỏ lỡ cái gì.

“Lão bản, cái Hầu bí thư kia chỉ nói chúng ta đến đây đợi, cũng không thể nói là đợi người nào, chúng ta làm sao biết cái nào mới là người chúng ta muốn tìm?” Tài xế cẩn thận hỏi.

“Ta con mẹ nó a làm sao biết, bất quá trừ cái đó ra, còn có biện pháp khác sao?” Nguyên Anh Ngữ phàn nàn một tiếng, dưới mắt, chỉ có thể chờ ở tại đây đâu, nói không chừng nhìn thấy người, chính mình liền có thể nhớ ra.

“Cha, hôm nay là cuối tuần, ta bồi ngài đi tản bộ đi.” Ăn xong điểm tâm, Lâm Hải thấy Lâm Văn rầu rĩ không vui, đoán chừng còn đang vì sự tình mất mặt hôm qua mà phiền muộn, vội vàng tới nói nói.

“Ai, tốt a.” Lâm Văn vừa vặn cũng nghĩ ra ngoài hít thở không khí, hai cha con ra khỏi biệt thự, một bên nói chuyện phiếm một bên ra khỏi tiểu khu biệt thự.

“Lão bản, lại có người đi ra!” Tài xế vội vàng nhắc nhở.

Nguyên Anh Ngữ đều đã sắp tuyệt vọng, buổi sáng đã đi có rất nhiều người ra ngoài, mỗi lần có người đi ra, gã cũng treo lên mười hai phần tinh thần để phân biệt, nhưng kết quả mỗi lần đều là như thế, những người đi ra kia, gã căn bản là không có gặp qua, liền một chút ấn tượng đều không có.

Thấy tài xế nhắc nhở, Nguyên Anh Ngữ mặt ủ mày chau ngẩng đầu, hướng cửa nhìn lại.

“Ừm?” Nguyên Anh Ngữ trông thấy Lâm Văn, bỗng nhiên sững sờ, “Đây không phải là cái lão đầu nông thôn trước đó Bị Vương Mãnh mang đi kia sao? Lão làm sao lại từ trong khu biệt thự đi ra?”

“Thảo!” Sau một khắc, Nguyên Anh Ngữ bỗng nhiên kịp phản ứng.

“Mẹ nó, lại là lão ta, trách không được Vương Mãnh chịu ra mặt đắc tội với Lưu Đại đội vì một cái lão già đến từ nông thôn kia, nguyên lai lão nhân này là giả heo ăn thịt hổ a!”

Vừa hiểu được, Nguyên Anh Ngữ đẩy cửa xe ra, liền xông lại.

Lâm Văn đang cùng Lâm Hải vừa nói vừa cười đi tới, liền thấy một người nam nhân như gió hướng phía chính mình vọt tới, nhất thời giật mình.

Chờ thấy rõ mặt nạ mũi người tới xong, con mắt Lâm Văn bỗng nhiên trừng lên tới.

“Tốt, hôm qua oan uổng ta, còn đạp ta một chân, hôm nay vẫn chưa xong có đúng hay không? Cái này cũng ngăn tới cửa rồi!” Lâm Văn tức đến phổi đều nhanh nổ.

Vừa muốn vọt qua cùng Nguyên Anh Ngữ đánh nhau, nào nghĩ đến phù phù một tiếng, Nguyên Anh Ngữ vậy mà quỳ ở trước mặt mình.

“Ách...” Lâm Văn lập tức sửng sốt, đây là muốn náo loại nào?

Nguyên Anh Ngữ cũng không nói chuyện, lên liền lốp ba lốp bốp trước cho mình mấy cái vả miệng.

“Lão nhân gia, ta không phải người, ta là vương bát đản, ta tới chịu nhận lỗi với ngài.” Nguyên Anh Ngữ lần này là thật dốc hết vốn liếng, hai cái mặt cũng bị chính mình quất sưng.

“Nói xin lỗi ta?” Lâm Văn một chút liền sững sờ, người lão bản này, hôm qua nhìn cũng không giống như người dễ nói chuyện như vậy a?

“Lão nhân gia, hôm qua là ta không đúng, ta nhất thời hồ đồ, khiến ngài tức giận, ta về sau cũng không dám nữa, cầu ngài tha thứ ta một lần đi, van cầu ngài.” Nguyên Anh Ngữ nói, nhớ tới nơm nớp lo sợ từ hôm qua đến bây giờ, tâm lý bỗng nhiên dâng lên một cỗ ủy khuất, nước mắt soạt cái liền chảy xuống.

“Hừ!” Không đề cập tới hôm qua sự tình còn tốt, Nguyên Anh Ngữ nhấc lên, Lâm Văn trực tiếp nghiêng đầu qua một bên.

Tâm lý Lâm Văn, thế nhưng là với Nguyên Anh Ngữ còn ủy khuất hơn nhiều đây.

Gặp cái dạng này của Lâm Văn, Nguyên Anh Ngữ lập tức hoảng, vội vàng quỳ bò hai bước, ôm lấy bắp đùi Lâm Văn.

“Lão nhân gia, lão nhân gia, van cầu ngài, liền tha thứ ta lần này đi, chỉ cần ngài tha thứ ta, để cho ta làm cái gì đều được a.” Nguyên Anh Ngữ một thanh nước mũi một thanh nước mắt khẩn cầu nói.

“Thật làm cho ngươi làm cái gì đều được?” Lâm Văn bỗng nhiên quay đầu, nghi hoặc hỏi.

“Thật, so với trân châu còn thật hơn!” Nguyên Anh Ngữ thấy có hy vọng, trong lòng vui vẻ, vội vàng liên tục gật đầu.

“Hừ, sự tình đạp ta một cước kia coi như xong, bất quá, sự tình ngươi vu hãm ta là kẻ trộm, việc này không xong, ngươi nhất định phải đền bù tổn thất tinh thần cho ta.” Lâm Văn thở phì phì nói nói.

“Tốt tốt tốt, không có vấn đề, bao nhiêu tiền ngài cứ nói.” Nguyên Anh Ngữ vội vàng cười theo nói nói.

“Hừ, ta không cần tiền, ta muốn ngươi ở trước mặt người khác khôi phục danh dự cho ta.” Lâm Văn quét ngang cổ, nói nói.

“Sao, làm sao khôi phục?” Nguyên Anh Ngữ bị Lâm Văn nói cho sững sờ.

“Hừ, phải tới trước cửa siêu thị của ngươi, ngươi đem sự tình nói rõ cho ta ở trước mặt mọi người.”

Nhắc tới siêu thị của bản thân, lòng Nguyên Anh Ngữ nhất thời chua xót một trận, mẹ nó, siêu thị của ta đang tốt đẹp, cũng bởi vì ngươi cái lão già kia, cũng mẹ nó a đóng cửa.

“Được được được, không có vấn đề, chúng ta bây giờ liền có thể qua.” Tâm lý Nguyên Anh Ngữ tuy oán hận, nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, vội vàng mở miệng nói nói.

“Đi, Tiểu Hải, ngươi theo giúp ta qua.”

“Tốt, cha.” Lâm Hải gật gật đầu.

Nguyên Anh Ngữ thấy thế, vội vàng chạy đến trước xe của mình, mở cửa xe.

“Lão nhân gia, ngồi ta xe đi.” Nguyên Anh Ngữ đứng tại cửa xe, cúi đầu khom lưng nói nói.

“Hừ, chính nhi tử của ta cũng có xe, so với ngươi còn tốt hơn nhiều, Tiểu Hải, qua đem xe của con lái ra.” Lâm Văn khinh thường liếc Nguyên Anh Ngữ một chút.

Lâm Hải giống như cười một tiếng, cái tính cách này của phụ thân a, với ai cũng ưa thích khoe khoang một chút.

“Tốt, cha, ngươi chờ ta ở đây một chút.”

Chỉ chốc lát, Lâm Hải đem chiếc Porsche Cayenne kia lái ra.

“Thế nào, có phải so với ngươi còn mạnh hơn nhiều hay không?” Lâm Văn khinh thường nhìn một chút chiếc Audi A6 của Nguyên Anh Ngữ, đắc ý kéo cửa tay lái phụ của xe Cayenne ra ngồi lên.

“Đúng đúng vậy, là mạnh hơn.” Nguyên Anh Ngữ chỉ có thể ở trên mặt cười theo nói nói.

“Đi thôi, phía trước dẫn đường.” Lâm Hải cũng lên xe, hướng phía Nguyên Anh Ngữ nói nói.

“Tốt tốt tốt, ta ở phía trước dẫn đường.” Nguyên Anh Ngữ cũng vội vàng leo lên bên trên xe của mình, sau đó phân phó tài xế lái xe.

Hai chiếc xe một trước một sau, không đến nửa giờ, liền đến cửa siêu thị Thuận Phát.

Lâm Văn vừa xuống xe, nhất thời liền sửng sốt.

“Siêu thị của ngươi bị niêm phong sao? Ha ha, phong tốt!” Trong lòng Lâm Văn một trận thoải mái.

“Tốt em gái ngươi!” Trong lòng Nguyên Anh Ngữ phiền muộn một trận, “Cái này chẳng phải là các ngươi tìm người làm gì? Giả trang cái gì mà trang!”

“Lão nhân gia, tiếp theo ngươi nhìn làm sao bây giờ?” Nguyên Anh Ngữ hiện tại chỉ muốn tận lực để Lâm Văn hài lòng, như thế thì ba cái sản nghiệp của gã mới có thể khai trương một lần nữa.

Nếu không, cơ nghiệp mà dốc sức làm ra nửa đời người, coi như xong.

“Làm sao bây giờ, đương nhiên là triệu tập người, sau đó khôi phục danh dự cho ta.” Cái mũi của Lâm Văn quét ngang, thở phì phì nói nói.

“Tốt tốt tốt, ta lập tức làm theo.” Nguyên Anh Ngữ cúi đầu khom lưng cười cười.

Sau đó, thân thể thẳng tắp, Nguyên Anh Ngữ đi tới trung ương trước cửa siêu thị.

“Các vị đi ngang qua, xin chiếm dụng một chút thời gian của mọi người!” Nguyên Anh Ngữ vỗ vỗ tay, hướng phía đám người qua đường lớn tiếng hô nói.

Cửa siêu thị là khu náo nhiệt, nhân khẩu lưu động vẫn tương đối nhiều, Nguyên Anh Ngữ vừa gọi như thế, lập tức có thật nhiều người náo nhiệt dừng lại.

Chỉ chốc lát, cửa liền tụ tập mấy chục người.

Nguyên Anh Ngữ thấy đã không sai biệt lắm, vội vàng chạy chậm đến trước mặt Lâm Văn.

“Lão nhân gia, ngài nhìn số lượng người không kém bao nhiêu đâu?” Sắc mặt Nguyên Anh Ngữ mang theo cười ngượng ngùng nói nói.

“Hừ, cũng tạm được đi, vậy thì bắt đầu đi.” Cái mũi Lâm Văn hừ một cái, nói nói.

“Tốt, tốt.” Nguyên Anh Ngữ đáp ứng một tiếng, quay người đối mặt với đám người.

“Ta, là lão bản của siêu thị Thuận Phát, triệu tập mọi người, là vì một việc!”

Chương 196: Một cước này, cũng là trả lại ngươi

“Nói cái gì sự tình gì a, là chuyện tốt hay là chuyện xấu?”

“Có phải muốn phát quà tặng cho mọi người hay không a?”

“Siêu thị của ngươi làm sao bị phong, không phải là làm cái chuyện thất đức gì a?”

Đám người nhao nhao hiếu kỳ mở miệng hỏi nói.

“Mọi người yên lặng một chút, hãy nghe ta nói hết.” Nguyên Anh Ngữ vội vàng ngăn cản mọi người.

“Lão nhân gia này.” Nguyên Anh Ngữ hướng phía Lâm Văn chỉ chỉ, Lâm Văn lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, đem thân thể đứng đến thẳng tắp, sắc mặt một trận tốt đẹp.

“Lão nhân gia này, hôm qua mua đồ vật tại siêu thị của chúng ta, bảo an của chúng ta, bởi vì công tác sai lầm, nghĩ lầm lão nhân gia trộm đồ vật, oan uổng lão nhân gia, đối với cái này, ta làm lão bản siêu thị, cảm giác sâu sắc áy náy, cho nên hôm nay, đặc biệt ở chỗ này, xin chịu nhận lỗi với lão nhân gia.”

Nguyên Anh Ngữ nói xong, liền xoay người, hướng phía Lâm Văn cúi người thật sâu.

“Lão nhân gia, thật xin lỗi, để ngài chịu ủy khuất.” Thời điểm Nguyên Anh Ngữ nói lời này, trong lòng chua chua, mẹ nó, lão tử thế nhưng so với ngươi còn ủy khuất hơn nhiều.

“Hừ, về sau hảo hảo quản quản bảo an của các ngươi, tùy tùy tiện tiện hủy danh dự của người ta, đây không phải là hại người sao?” Trên mặt Lâm Văn cuối cùng lộ ra nụ cười vui vẻ, nghĩa chính ngôn từ răn dạy nói.

“Vâng vâng vâng, ta nhớ kỹ, về sau nhất định chú ý.” Nguyên Anh Ngữ không dám phản bác, chỉ có thể cười theo, gật đầu một trận.

“Uy, lão bản, ngươi gọi chúng ta lại liền chỉ vì việc này?” Lúc này, trong đám người lại có người hô nói.

“Đúng a, chính là vì việc này, mọi người.” Nguyên Anh Ngữ hướng phía đám người chắp tay một cái.

“Hứ, có bị bệnh không.”

“Nhàm chán, còn tưởng vì sự tình gì đây.”

“Đúng đấy, chuyện có lớn lao gì đâu, lãng phí thời gian của ta.”

Đám người bỗng cảm giác một trận không thú vị, nhao nhao oán trách tản ra.

Nguyên Anh Ngữ ở một bên nghe, rất tán thành.

Xác thực con mẹ nó nhàm chán a, nhưng mình là không dám không làm như vậy a, không đem lão già này hống đến cao hứng, ta con mẹ nó a liền phải phá sản a.

“Lão gia tử, dạng này ngài đã hài lòng a?” Nguyên Anh Ngữ lại hấp tấp chạy đến trước mặt Lâm Văn, xoay người nói nói.

“Hừ, cũng tạm được đi.” Khóe miệng Lâm Văn nhếch lên, lộ ra nụ cười hài lòng.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, chỉ cần lão gia tử vui vẻ, trong lòng ta cũng sẽ không áy náy như vậy, này...”

Ầm!

“Ai u!”

Nguyên Anh Ngữ còn chưa nói xong, Lâm Hải bỗng nhiên nâng lên một chân, đá vào bên trên bụng gã.

Nguyên Anh Ngữ phù phù một tiếng, quẳng ngã ngửa mặt hướng lên trời, ôm bụng nhe răng trợn mắt một trận, hơn nửa ngày cũng không đứng dậy nổi.

“Một cước này, cũng là trả lại ngươi.” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Vâng vâng vâng, hôm qua đều là ta không tốt, không nên đánh lão nhân gia a.” Nguyên Anh Ngữ đau đến mồ hôi lạnh cũng chảy xuống, một cước này của Lâm Hải, thật là không nhẹ a.

“Cha, chúng ta đi thôi.” Gặp sự tình nơi này đã xong, sắc mặt phụ thân cũng đã khôi phục nụ cười vui vẻ, tâm Lâm Hải cũng coi như buông ra.

“Tốt, chúng ta về nhà.” Lâm Văn cất bước liền muốn lên xe.

“Về, về nhà?” Nguyên Anh Ngữ ngồi dưới đất, nhất thời mộng bức.

Mẹ nó, sự tình các ngươi là xong, nhưng chuyện của ta này làm sao xử lý a?

“Lão nhân gia, chờ một chút, chờ một chút.” Nguyên Anh Ngữ nhanh chóng ôm bụng, cố nén đau đớn đứng lên, đem Lâm Văn ngăn lại.

“Còn có chuyện gì?” Lâm Văn đối với cái Nguyên Anh Ngữ này rất có phản cảm.

“Cái kia, lão nhân gia, ngài nhìn ta cũng đã nói xin lỗi ngài, cũng khôi phục danh dự cho ngài, vậy sự tình siêu thị của ta đây...” Nguyên Anh Ngữ một mặt nịnh nọt hỏi.

“Sự tình siêu thị? Cái gì sự tình siêu thị?” Nguyên Anh Ngữ đem Lâm Văn lập tức hỏi cho sững sờ.

“Bà nội ngươi, giả trang cái gì mà trang a?” Trong lòng Nguyên Anh Ngữ thầm mắng một trận.

“Lão nhân gia, ngài nhìn, ta còn trông cậy vào cái siêu thị này để nuôi sống gia đình đâu, nếu một mực bị niêm phong lại như thế này…”

“Ngươi nuôi hay không nuôi gia đình, có sống hay không sống được đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Siêu thị của ngươi cũng không phải do ta niêm phong!” Lâm Văn một trận kỳ quái.

“Ách…” Trong lòng Nguyên Anh Ngữ đều mắng nương, mẹ nó xác thực không phải ngươi niêm phong, nhưng là ngươi gọi người niêm phong a.

“Lão nhân gia, ta là thật biết sai, ngài hãy bỏ qua cho ta đi, ta về sau thật cũng không dám tái phạm nữa.” Nguyên Anh Ngữ phù phù liền quỳ xuống, trên mặt sắp khóc.

“Được, đứng lên đi, nhớ kỹ, về sau đừng có lại hố người.” Lâm Hải ở một bên, bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Cái này…” Nguyên Anh Ngữ quỳ yên không dám động, người trẻ tuổi trước mắt kia, là con trai của lão gia hỏa này, ai biết hắn nói chuyện có làm được hay không a.

Lâm Hải thấy Nguyên Anh Ngữ không nhúc nhích, không khỏi lắc đầu, móc điện thoại ra.

“Hầu ca, chuyện này cho qua, đem giấy niêm phong của chỗ gã bóc đi.”

“Cha, chúng ta đi thôi.” Tắt điện thoại, Lâm Hải lên xe.

“Ai, lão nhân gia, cửa hàng của ta…” Nguyên Anh Ngữ lại sốt ruột.

“Yên tâm đi, hôm nay liền sẽ giải phong.” Lâm Hải ném câu nói tiếp theo, đạp cần ga, xe nhanh chóng rời đi.

“Thật giả?” Nguyên Anh Ngữ lập tức sửng sốt.

“Tiểu Hải, ngươi không có nghe Vương Sở trưởng nói sao, cái siêu thị rách này chuyên hố dân quê, niêm phong thì vừa vặn, ngươi làm gì tìm người giúp gã giải phong?” Trên xe, Lâm Văn một mặt không cao hứng.

“Cha, ngươi cho rằng ta nguyện ý dạng này buông tha cho gã sao?” Lâm Hải cười cười.

“Vậy ngươi vừa rồi ...” Lâm Văn sững sờ, không biết Lâm Hải là có ý gì.

“Vương Sở trưởng trước đó thế nhưng là giúp ngài, chúng ta đem công lao này lưu cho ông ta đi.”

“Lưu cho ông ta? Làm sao lưu cho ông ta?” Lâm Văn kinh ngạc nói nói.

“Cái này ngài cũng đừng quản.” Lâm Hải lắc đầu.

“Hừ, thần thần bí bí.” Cái mũi Lâm Văn hừ một cái, đầu nghiêng qua bên.

Tại một chỗ khác, trong một khu biệt thự rộng rãi, một đôi nam nữ thần bí đang ôm nhau nằm trên giường.

“A Phượng, ngày mai sẽ là thi đấu Thanh Ca, ngươi thật muốn đi tham gia?” Một người nam nhân sắc mặt có chút ngưng trọng hướng phía nữ nhân bên cạnh hỏi.

“Dũng ca, ta học nghệ nhiều năm, còn chưa kịp trở nên nổi bật, liền theo ngươi phiêu bạt giang hồ, ta mặc dù không oán không hối, nhưng cũng không muốn không có tiếng tăm gì như thế, ta muốn khiến mọi người điên cuồng sùng bái ta, qùy liếm ta, ta thích loại cảm giác được vạn chúng chú mục kia.” Bên trong mắt nữ nhân, lộ ra một cỗ điên cuồng.

“Thế nhưng là, ngươi liền không sợ bại lộ sao?” Nam nhân vẫn còn có chút lo lắng.

“Bại lộ? Ha ha ha...” Nữ nhân một trận cuồng tiếu.

“Dũng ca, ngươi quá cẩn thận, bọn họ coi như suy nghĩ nát óc, cũng không có khả năng nghĩ đến, chúng ta thế mà phát hiện ra thông đạo thông hướng Phàm Gian Giới, chạy trốn tới thế giới phàm nhân đi.” Khóe miệng nữ nhân lộ ra một tia khinh thường.

“Lời tuy như thế, nhưng vạn nhất...”

“Tốt, Dũng ca, ngươi không cần lo lắng ta, ngươi vẫn là đem tâm tư dùng tại việc chiếm lấy quyền tài Nhân gian đi, trước đó Hồ gia khiến chúng ta mất khí lực lớn như vậy, lại mạc danh kỳ diệu thất bại, sự tình Triệu gia càng thêm hoang đường, vừa thông qua tên ngu xuẩn Triệu Khôn kia, khống chế Hầu Tiên Phẩm, còn chưa kịp động thủ với toàn bộ Triệu gia cùng Đường Sâm, liền lại thất bại, chúng ta cũng không có nhiều thời cơ để lãng phí như vậy.” Trong mắt nữ nhân kia lóe lên một tia lệ khí.

“Hừ!” Nhấc lên việc này, nam tử tức đến vỗ ván giường, “Đều là do cái hỗn đản gọi là Lâm Hải kia, ta sớm muộn cũng không tha cho hắn!”

“Tốt, Dũng ca, chuyện cho tới bây giờ, cũng đừng phàn nàn, kế hoạch lần này, chúng ta nhất định phải vạn vô nhất thất, một khi thất bại, lại muốn tìm cơ hội, coi như khó.”

“Ngươi yên tâm, lần trù tính này, rất nghiêm mật, ta tuyệt đối sẽ không để xuất hiện một tia sơ suất.” Khóe mắt nam nhân, mang ra một tia nhe răng cười.

“Ta không chỉ có muốn lấy được tài phú của Diệp gia cùng Triệu gia, ta còn muốn đem Lâm Hải, chém thành muôn mảnh!”

Chương 197: Linh hồn ấn ký

Lâm Hải đem Lâm Văn đưa về nhà, vừa ngồi xuống, điện thoại lại vang.

Cầm điện thoại di động lên xem xét, là Diệp Tử Vũ đánh tới.

“Diệp ca, chuyện gì?”

“Tiểu Hải a, bệnh của mẹ ta đã tốt, bà nói cho tới bây giờ cũng chưa từng thư thái giống như bây giờ, cảm tạ ngươi.” Bên trong lời nói của Diệp Tử Vũ tràn ngập cảm giác biết ơn.

“Diệp ca, khách khí.” Lâm Hải cười cười.

“Cái kia, kim châm trên thân mẹ ta...”

“Ách... Ta hiện tại liền qua.” Lâm Hải vỗ ót một cái, đem việc này cũng quên.

Lâm Hải lái xe, đến nhà Diệp Tử Vũ.

“Lâm tiên sinh.” Lâm Hải vừa đến, Diệp Phong cùng Diệp Tử Vũ liền nghênh đón, trên mặt vô cùng cung kính.

Bệnh đau thắt tim làm A Phương đau đớn nửa đời người, thế mà chỉ trong thời gian hai ngày ngắn ngủi, liền khỏi hẳn, cái này khiến Diệp Phong cùng Diệp Tử Vũ, hiểu thêm về chỗ lợi hại của Lâm Hải, cùng dạng người này có quan hệ tốt, tuyệt đối là một phần bảo hộ đối với sinh mạng.

“Đi vào đi.” Lâm Hải cười khoát khoát tay.

“Lâm tiên sinh, đa tạ ngài.” A Phương đã có thể đứng dậy, thần sắc trên mặt so trước đó nhẹ nhõm nhiều thêm một phần, nhìn ra được tinh thần rất không tệ.

“A di, không cần khách khí, sự lạc quan của ngài để cho người ta rất khâm phục.” Lâm Hải vừa nói, một bên đem kim châm trên người bà lấy xuống.

“Lâm tiên sinh, bệnh của A Phương này, về sau…” Diệp Phong muốn nói lại thôi.

“Yên tâm đi, đã trị tận gốc, sẽ không lại tái phạm.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Ai nha, quá tốt.” Diệp Phong cùng A Phương một mặt mừng rỡ, hai tay nắm thật chặt cùng một chỗ, trong lòng kích động đến không được.

Cái bệnh này, thế nhưng là có từ lúc tuổi còn trẻ, liền luôn giày vò A Phương, Diệp Phong nhìn ở trong mắt, đau ở trong lòng, là tâm bệnh cả một đời của hai người.

Không nghĩ tới, bị một châm nhẹ nhàng của Lâm Hải, liền đem cái bệnh dữ để cho bác sĩ trên toàn thế giới cũng phải bó tay chịu trói được loại trừ, hai người có thể nào không cao hứng?

“Lâm tiên sinh, về sau có địa phương dùng đến Diệp gia ta, xin cứ mở miệng, Diệp Phong quyết không chối từ!” Diệp Phong một mặt thành khẩn nói nói.

“Diệp tiên sinh khách khí, ta còn có việc, liền cáo từ.” Lâm Hải hướng phía một nhà Diệp Phong, gật gật đầu, quay người liền muốn ly khai.

“Ừm?” Vừa đi hai bước, Lâm Hải đột nhiên cảm thấy một trận kỳ quái.

“Diệp thúc, hai ngày này có phải tinh thần không tốt lắm hay không?” Lâm Hải nhìn qua Diệp Phong, kỳ quái hỏi.

“Không có a, Lâm tiên sinh, tinh thần ta có vấn đề gì không?” Diệp Phong sững sờ, đồng thời bị lời nói của Lâm Hải làm giật mình.

Lâm Hải thế nhưng là Thần Y danh phó kỳ thực (*Danh tiếng và sự thật đúng như nhau (= Danh bất hư truyền)) a, không lẽ thân thể của mình lại có tình huống gì, bị hắn phát hiện đi.

“Không có gì, ta chỉ là tùy tiện hỏi một chút.” Lâm Hải cau mày, lắc đầu.

“Há, vậy là tốt rồi.” Diệp Phong buông lỏng một hơi.

Lâm Hải ra khỏi Diệp gia, mở xe rời đi.

Đi không bao xa, Lâm Hải đem xe dừng lại bên cạnh đường, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền ở trong xe biến mất tại chỗ.

“Tiên Nhi cung nghênh chủ nhân!”

Trong Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, Tiên Nhi ăn mặc sườn xám, nụ cười dịu dàng hướng phía Lâm Hải thi lễ.

“Tiên Nhi, mới vừa rồi là ngươi đang triệu hoán ta?” Lâm Hải mở miệng hỏi nói.

“Vâng, chủ nhân.” Tiên Nhi gật gật đầu.

“Ngươi nói linh hồn ấn ký, là tình huống như thế nào?”

“Ngài biết rõ, Thánh Cảnh chúng ta, đối với linh hồn đặc biệt mẫn cảm, tại trước khi ngài không có trở thành chủ nhân của Thánh Cảnh, liền tự chủ trị liệu qua hai lần tổn thương linh hồn cho ngài.”

“Đúng, đó là hai lần ta thi triển Kim Châm Độ Hồn để cứu người.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Ừm, ngay tại vừa rồi, ta cảm thấy một cỗ sao động linh hồn kỳ quái, người mà ngài vừa đối mặt, linh hồn tựa hồ bị người động tay chân, cho nên Tiên Nhi mới nhắc nhở ngài cẩn thận một chút.”

“Linh hồn bị động tay chân!” Lâm Hải được nghe, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

“Cái gì gọi là linh hồn bị người động tay chân?”

“Liền là linh hồn bị người lấy thủ đoạn nào đó để khống chế lại, Tiên Nhi chỉ là có cảm ứng, tình huống cụ thể ta cũng nói không rõ ràng, tóm lại, người kia có thể sẽ gặp nguy hiểm.” Thần sắc Tiên Nhi mang lo lắng nói nói.

“Tốt, ta biết rõ.” Lâm Hải trịnh trọng gật gật đầu.

“Chủ nhân, Thánh Cảnh chúng ta đối với các loại pháp thuật linh hồn cũng có tác dụng phá giải, nếu như chủ nhân gặp được công kích loại hình linh hồn, Thánh Cảnh sẽ tự động giúp chủ nhân hóa giải, chủ nhân có thể yên tâm.”

“Tốt, ta biết rõ.”

Ra khỏi Thánh Cảnh, Lâm Hải một trận kỳ quái, khống chế linh hồn đó cũng không phải là người bình thường có thể làm được, chẳng lẽ Diệp Phong đã đắc tội cái kỳ nhân dị sĩ gì?

Lái xe, Lâm Hải đi trường học.

Vừa vào túc xá, mấy người Vương Bằng liền nhào tới.

“Hải tử, ngày mai Liễu Hinh Nguyệt liền muốn tham gia thi đấu Thanh Ca, mấy ca ca trong túc xá thương lượng một chút, đi hết đến hiện trường hò hét trợ uy cho Liễu Hinh Nguyệt!”

“Đúng, chúng ta cũng qua, giúp đệ muội cầm quán quân!”

“Lưu Lượng sẽ phụ trách mua vé, khó được lúc tiểu tử này hào phóng một lần.”

“Nói cái gì đó, anh em một mực rất hào phóng có được hay không?” Lưu Lượng cười mắng nói nói.

Lâm Hải trong lòng ấm áp, “Cảm ơn các ngươi.”

“Này, khách khí cái gì, các ngươi trước trò chuyện, ta đi mua vé đã.” Lưu Lượng quay người liền muốn đi ra ngoài.

“Mua vé? Không cần đi.” Lâm Hải đem Lưu Lượng cản lại.

“Hải tử, ngươi đây là không đúng, ngươi lần kia thế nhưng là giúp nhà ta một đại ân, ta đi mua mấy tấm vé, cùng nhóm huynh đệ cùng đi trợ uy thêm cho chị dâu, ngươi tổng không thể không cho cơ hội đi.”

“Ngươi hiểu lầm, Lượng tử.” Lâm Hải lắc đầu, đưa tay từ trong túi quần xuất ra mấy tấm vé.

“Vé ta đã chuẩn bị kỹ càng, lần này cũng là đặc biệt tới đưa vé cho các huynh đệ.” Lâm Hải lắc lắc vé bên trong tay.

“Ngươi, ngươi làm sao cũng mua xong rồi?” Lưu Lượng vỗ đùi, “Ta để cho cha ta tìm người, đặc biệt dự lưu vé hàng thứ hai, nếu không phải hàng thứ nhất không biết bị cái nhân vật ngưu bức nào ôm hết, anh em đã mua luôn vé của hàng thứ nhất.”

“Ngươi nhìn của ta đây là hàng thứ mấy?” Lâm Hải nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

“Ngươi sẽ không mua hàng thứ hai đi, ngươi cái này quá tốn kém, mấy ca là thật tâm...” Lưu Lượng tiếp nhận vé, lời còn chưa nói hết, liền sửng sốt, sau đó miệng há to, một mặt giật mình nhìn Lâm Hải.

“Thế nào, Lượng tử, ngươi biết rõ hay không, vẻ mặt của ngươi lúc này giống như một tên đần độn.” Vương Bằng giơ tay lên, lắc lắc ở trước mắt Lưu Lượng.

“Lăn ngươi cái mập mạp chết bầm đi, ngươi mới giống như tên đần độn ấy.” Lưu Lượng đá Vương Bằng một chân, sau đó thật không thể tin nhìn Lâm Hải.

“Đậu phộng, Hải tử, nguyên lai, cái nhân vật ngưu bức kia, cũng là ngươi a?” Lưu Lượng một mặt quái dị nói nói.

“Cái gì ngưu bức hay không ngưu bức, đem vé phân cho mọi người đi, đến lúc đó đem cả bạn gái cũng mang lên.” Lâm Hải cười lắc đầu.

Lúc này, mọi người mới từ bốn phía, tranh nhau chen lấn nhìn mười mấy tấm vé trong tay Lưu Lượng.

“WTF, tất cả đều là hàng thứ nhất!”

“Không phải nói hàng thứ nhất căn bản không mua được sao?”

“Đúng a, nghe nói là bị một đại nhân vật bao hết.”

“Đậu phộng, các ngươi nhìn còn không hiểu a, Hải tử chúng ta chính là cái đại nhân vật kia a.”

“Ngưu bức a, Hải tử.” Mấy người nhao nhao bốn phía, hướng phía Lâm Hải hỏi lung tung này kia một trận.

“Ta đi tìm Hinh Nguyệt, các ngươi ngày mai cũng đều phải qua a.” Lâm Hải tìm cái lý do, vội vàng chạy trốn.

“Tiểu Lệ a, ngày mai chúng ta đi xem thi đấu Thanh Ca, ừ, phiếu ta đã chuẩn bị kỹ càng, ha ha, lần này ngươi khẳng định không đoán được, đến lúc đó ta cho ngươi niềm vui bất ngờ.”

“Uy, Thiết Chùy muội muội a, ngươi muốn phiếu hàng thứ hai của thi đấu Thanh Ca a, người ta không có hàng thứ hai a, cái gì? Hàng thứ ba cũng được? Thế nhưng hàng thứ ba người ta cũng không có a, hey, ngươi chớ mắng ca ca a, người ta có là vé hàng thứ nhất, chán ghét, người ta là nói thật...”

Mấy cái huynh đệ trong túc xá, nhao nhao gọi điện thoại báo tin vui cho bạn gái.

Chỉ có Vương Bằng nắm vuốt hai tấm phiếu, trong lòng phiền muộn một trận.

“Mẹ nó, cẩu độc thân thật khổ bức, cái phiếu này anh em nên cho ai đâu?” Vương Bằng tùy ý hướng phía dưới lầu nhìn một cái, sau đó, con mắt mãnh liệt liền thẳng.

Chương 198: Cẩu độc thân cũng có mùa xuân

Một cái nữ hài ăn mặc bình thường, trên mặt lộ ra một cỗ linh khí, đang cầm hộp cơm đi qua dưới lầu, vui sướng giống như một con chim nhỏ.

Nữ hài không phải mỹ nữ, nhưng cho người ta cảm giác rất khó nén lòng mà nhìn, nhất là cỗ lanh lợi thực chất phát ra từ bên trong này, khiến người ta mười phần yêu thích.

Trái tim Vương Bằng phanh phanh phanh lập tức nhảy tới cổ họng.

“Ngoan ngoãn không được, anh em muốn yêu đương!”

Không biết vì cái gì, nữ hài xuất hiện, tựa như một đạo sấm sét, đánh trúng tâm linh yên lặng chừng hai mươi năm của Vương Bằng.

Vương Bằng như kẻ điên, chạy vội xuống lầu.

“Nhật, ngươi a đâm chết ta.” Lưu Lượng chửi một câu, không biết tên mập mạp chết bầm Vương Bằng này nổi điên làm gì.

“Đậu phộng, mau nhìn dưới lầu, Vương heo mập phát tình!” Không biết là người nào hô một câu, mấy người ở ký túc xá nhao nhao hướng phía dưới lầu nhìn lại.

Vương Bằng đứng tại đối diện nữ hài, không ngừng xoa xoa hai cái tay béo, khẩn trương đến mức thịt mỡ trên mặt đều đang run rẩy.

Nữ hài cầm hộp cơm, một mặt mộng bức nhìn cái Bàn Tử đột nhiên lao ra này, không biết y muốn làm gì.

“Đồng học, ngươi có chuyện gì sao?” Nữ hài nghiêng cái đầu, kỳ quái hỏi.

“Thanh âm thật đẹp.” Vương Bằng say mê một trận.

“Ta, ta có thể mời ngươi ngày mai cùng với ta đi xem thi đấu Thanh Ca sao?” Vương Bằng cả gan đem lời nói ra.

Nói xong, trái tim nhỏ cũng run rẩy lên, một mặt chờ đợi nhìn nữ hài, sợ nữ hài nói ra cái chữ “không”.

“Thi đấu Thanh Ca a? Ta vốn là chuẩn bị đi đâu, phiếu cũng đã mua xong, ta ở hàng thứ năm, ngươi tại hàng thứ mấy, đều là một trường học, cái kia ngược lại là cùng đi chứ.” Nữ hài cười ngòn ngọt, lộ ra hai núm đồng tiền nhỏ bé đáng yêu.

Vương Bằng nghe xong, chỉ cảm thấy đầu oanh một tiếng.

“Nàng ta không có cự tuyệt ta, nàng ta thật không có cự tuyệt ta!” Tâm lý Vương Bằng cũng vui vẻ đến nở hoa.

“Uy, ngươi không sao chứ?” Nữ hài thấy Vương Bằng một mình ở chỗ này, toét miệng cười ngây ngô, không khỏi quan tâm hỏi.

“Đây là vé, ngươi cầm, ngày mai cùng đi.” Vương Bằng khẩn trương đem một tấm vé nhét vào trong tay nữ hài, sau đó xoay người chạy về túc xá qua.

Nữ hài một mặt kinh ngạc, không biết cái nam sinh đột nhiên xuất hiện này, vì sao ngại ngùng như thế.

Mà hơn nữa, chính mình cũng nói, đã mua xong vé, y làm gì còn phải đưa chính mình một tấm a.

Cúi đầu nhìn tấm vé trong tay một chút, sắc mặt nữ hài mạnh mẽ biến đổi.

“Hàng thứ nhất!”

Qua rất lâu, nữ hài mới phản ứng được.

“Uy, đồng học, ta còn không biết ngươi là ai đâu?” Đáng tiếc, Vương Bằng sớm chạy mất tăm.

“Đậu phộng, Bàn Tử được a, đều học xong cách trêu chọc muội muội rồi.”

“Nhãn quang không tệ a, cô nàng kia nhìn rất có vị đạo.”

“Uy, ngươi vừa rồi chạy cái gì a, người ta có phải cự tuyệt ngươi hay không?”

Vương Bằng vừa về đến, mấy cái huynh đệ nhao nhao vây quanh, hiếu kỳ hỏi.

“Ha ha ha, tránh ra, đều tránh ra một bên, giỏi a, anh em cũng phải yêu đương á.”

Vương Bằng đặt mông ngồi tại bên cạnh máy tính, đem ổ D mở ra.

“Đậu phộng, ngươi cái mập mạp chết bầm, không phải là gặp thấy người ta rồi liền không chịu nổi đi, hiện tại thế nhưng là ban ngày.”

Mấy người thấy Vương Bằng mở ra ổ D, nhao nhao lộ ra biểu lộ bỉ ổi.

Trong ổ D kia thả hơn mấy trăm G cái gì, huynh đệ toàn ký túc xá đều biết rõ.

“Ít tại chỗ này nói bừa đi, anh em muốn yêu đương a, anh em cũng phải có bạn gái a, những đồ vật này đã không dùng được, oa cáp cáp...” Vương Bằng cười đến điên cuồng, điểm xuống xóa bỏ.

“Trời ạ, ngươi cũng xóa, đối với mình quá ác a?” Mấy người giật mình một trận.

“Hứ, anh em lập tức sẽ đi đến giai đoạn thực tế, còn muốn dùng những cái này làm gì?” Vương Bằng chẳng những xóa, còn vô cùng đắc ý nói lớn khoe khoang.

“Vương mập mạp, cô bé đó thật đáp ứng ngươi, làm bạn gái của ngươi?”

“Ách...” Vương Bằng sững sờ.

“Cô bé đó tên gọi là gì, ở cái hệ nào, lớp mấy a?”

“Ách...” Vương Bằng mộng bức.

“Các ngươi trao đổi số điện thoại chưa?”

“Ách...” Mồ hôi lạnh củaVương Bằng chảy xuống.

“Tên cũng không có hỏi, điện thoại cũng không có lưu, người ta cũng không nói đáp ứng ngươi, ngươi cao hứng cái cọng lông a?” Mấy người kinh ngạc nhìn Vương Bằng, tựa như nhìn một kẻ ngu ngốc.

“WTF, trân tàng của ta a!” Vương Bằng rú thảm một tiếng tê tâm liệt phế, run rẩy tay đánh mở ổ D, nhìn một chút, nhất thời đau thấu tim gan!

“Mẹ nó, toàn bộ mất sạch!”

“Ha ha ha, chết cười ta, cái Vương mập mạp này.” Mấy người dỗ đến cười rộ lên.

“Đông đông đông!” Bỗng nhiên, tiếng đập cửa vang lên.

Mấy người nhao nhao quay đầu, khi thấy rõ đứng ở cửa là ai, từng cái nhao nhao kinh ngạc đến ngây người.

“Đồng học, có thể lưu cái Weachat sao?” Nữ hài đứng tại cửa ra vào, nghiêng cái đầu nói nói.

“Có thể có thể có thể, ngươi cũng nhớ Weachat của ta một chút.” Mấy người rất không nghĩa khí nhào tới.

“Tránh ra, đều tránh ra cho ta a.” Vương Bằng xông lại, đem đám gia hỏa quấy rối này tất cả đều đẩy ra.

Nữ hài phốc một tiếng, che miệng cười rộ lên.

“Người ký túc xá các ngươi thật hài hước.”

“A, đúng vậy a, bọn họ đều là đùa bức, đương nhiên đùa.” Vương Bằng xoa xoa tay, ngây ngô cười nói.

“Ha ha, ngươi thật hài hước, Weachat của ngươi là bao nhiêu a?” Nữ hài dừng cười, hướng phía Vương Bằng hỏi.

“Weachat của ta là...” Vương Bằng vội vàng đem Weachat của chính mình báo ra.

Leng keng!

Tiểu ma nữ cầu thêm ngươi làm bạn tốt.

Vương Bằng vội vàng điểm đồng ý.

“Quay lại liên hệ Weachat nhé.” Nữ hài lắc lắc điện thoại di động, hướng phía Vương Bằng mỉm cười, chuyển tay đi.

Con mắt Vương Bằng nhìn chằm chằm vào ảnh chân dung Weachat của nữ hài trong sổ truyền tin, cười đến không khép miệng được.

“Thao, cái này mẹ nó làm sao vẫn là đuổi ngược a?”

“Cô bé này nhìn thì rất đẹp a, làm sao ánh mắt lại kém như vậy?”

“Cẩu độc thân cũng có mùa xuân a, thế đạo này muốn thay đổi rồi.”

“Các ngươi nhìn Vương mập mạp, mơ đẹp đến mức nước miếng cũng chảy xuống, để y mời khách đi!”

“Đúng, Vương mập mạp mời khách!”

Mấy người nhao nhao đi theo bắt đầu ồn ào.

“Mời, khẳng định mời, ban đêm, ta mời mọi người ăn dê Hạt Tử.” Vương Bằng cao hứng vung tay lên.

Trong túc xá nhất thời reo hò một trận.

Phòng luyện giọng, Liễu Hinh Nguyệt đang nhẹ giọng ca xướng, các bạn học bốn phía, từng cái ánh mắt si mê, tất cả đều đắm chìm trong ý cảnh của tiếng ca.

Thẳng đến rất lâu sau khi Liễu Hinh Nguyệt hát xong, các học sinh mới nhao nhao kịp phản ứng.

“Tốt, hát quá tốt!”

“Hinh Nguyệt tỷ, ngươi hát quá hay rồi a, ta cũng bị tiếng ca của ngươi cảm nhiễm.”

“Đúng vậy a đúng vậy a, cảm giác bài hát này của Hinh Nguyệt tỷ, cũng đã bắt kịp Ca Vương Lâm Hải lúc trước.”

“Quán quân ngày mai, nhất định là Hinh Nguyệt tỷ!”

Liễu Hinh Nguyệt nghe các bạn học tán dương, trong lòng cũng một trận hưng phấn.

Học tập bản ‘Nguyệt Cung Tiên m’ này, mức độ ca xướng của chính mình, thật sự là đề cao đến quá cao, cùng trước đó quả thực chính là một trời một vực.

Nếu như trước đó, Liễu Hinh Nguyệt đối với việc cầm quán quân là có tám thành lòng tin, như vậy hiện tại, nàng đã tin tưởng, cái quán quân này, tuyệt đối là vật trong lòng bàn tay của chính mình.

“Hừ, thật sự cho rằng hát tốt liền có thể cầm quán quân sao? Ấu trĩ!” Nơi cửa, Trịnh Sảng cũng bị tiếng ca của Liễu Hinh Nguyệt cảm nhiễm, sau khi tỉnh lại, nhất thời tức giận một trận.

Nhỏ giọng thầm thì một câu, Trịnh Sảng uốn éo cái mông, rất khó chịu mà rời đi.

“Hinh Nguyệt, hát phi thường hoàn mỹ.” Lâm Hải lúc này cũng đi tới.

“Anh, Lâm Hải, có thể có tiến bộ lớn như vậy, đều là nhờ có anh, ngày mai, em nhất định phải làm cho cha em nhìn thấy, em đã lấy đến cái chức quán quân này.” Trong ánh mắt Liễu Hinh Nguyệt tràn ngập kiên định.

Nâng lên Liễu Sơn, chân mày Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái.

“Hinh Nguyệt, giờ là thời điểm để thúc thúc, tỉnh lại!”

Liễu Hinh Nguyệt nghe được, thân thể run lên bần bật!

Chương 199: Người hạnh phúc nhất trong thế giới này

Liễu Hinh Nguyệt kích động, một phát bắt được cánh tay của

Lâm Hải.

“Lâm Hải, anh là nói, cha em đêm nay liền có thể tỉnh lại sao?”

“Hẳn là vậy đi.” Lâm Hải cũng thật không dám khẳng định, dù sao lúc trước Kim Hoa Đồng Tử cũng đã nói qua, dạng đan dược tách ra phục dụng này, cũng không phải là trăm phần trăm có thể tỉnh lại.

“Vậy chúng ta bây giờ liền trở về đi.” Liễu Hinh Nguyệt đã có chút không kịp chờ đợi.

“Tốt, chúng ta đi!” Lâm Hải lái xe, trực tiếp lái qua nhà Liễu Hinh Nguyệt.

Trên đường, Liễu Hinh Nguyệt đã gọi điện thoại cho mẫu thân, vừa về đến nhà, Triệu Phương cùng Liễu Hinh Tình cũng một mặt hưng phấn chào đón.

“Tiểu Hải, thúc thúc của ngươi, hôm nay thật có thể tỉnh lại?” Triệu Phương vừa khẩn trương lại kích động hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ta thử một chút đi.” Lâm Hải cũng không dám đem lời nói nói quá vẹn toàn.

Mấy người ở cùng một chỗ, tiến vào phòng ngủ của Liễu Sơn.

Lâm Hải đầu tiên là vươn tay, cầm tay bắt mạch cho Liễu Sơn.

Hết thảy bình thường, cùng trước đó không có cái gì khác biệt.

“Các ngươi chờ một lát.” Lâm Hải quay người lại, tiến đến bên cạnh phòng ngủ.

“Uy, ngươi tiến vào phòng ta làm gì!” Liễu Hinh Tình thấy thế, vội vàng muốn ngăn cản, kết quả Lâm Hải đã bước đi vào.

“Ách...” Lâm Hải đi vào, liền thấy trên giường có một đống xanh xanh đỏ đỏ, nhất thời có chút xấu hổ.

“Ra ngoài, ra ngoài!” Liễu Hinh Tình đỏ mặt, đem Lâm Hải đẩy ra, đồ mà chính mình thay ra, đều còn chưa kịp thu thập đây.

Lâm Hải đành phải chạy đến một gian phòng khác, mở ra Weachat, đem một viên Hoàn Hồn Đan cuối cùng lấy ra.

Nắm Hoàn Hồn Đan trong tay, Lâm Hải đi đến Liễu Sơn trước mặt, trong lòng cũng có chút khẩn trương.

“Thành bại, thì ở lần hành động này!” Lâm Hải thở phào một hơi, đem viên thuốc cho Liễu Sơn ăn xuống.

Viên thuốc vào miệng liền lập tức tan ra, Lâm Hải cùng người một nhà Liễu Hinh Nguyệt, tim cũng nhảy lên đến cuống họng, nhìn chằm chằm không chuyển mắt vào Liễu Sơn.

“Thiên Nhãn, mở!” Lâm Hải mặc niệm một câu, sau đó một tầng sương mù màu lam bịt kín con mắt Lâm Hải.

Lâm Hải không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào Liễu Sơn, quan sát linh hồn của Liễu Sơn biến hóa.

“Trùng khớp rồi!” Lâm Hải trong lòng vui vẻ, linh hồn cùng thân thể của Liễu Sơn, đã hoàn toàn hòa làm một thể, không còn có một tia bóng chồng.

“Rốt cục đã thành công!” Gánh nặng trong lòng Lâm Hải liền được giải khai.

“Lâm Hải, thế nào?” Thấy Lâm Hải lộ ra biểu lộ nhẹ nhõm, bên trong tâm Liễu Hinh Nguyệt vui vẻ, vội vàng hỏi nói.

“Hẳn là không có vấn đề gì.” Trên mặt Lâm Hải cũng thật cao hứng.

“A, quá được rồi!” Liễu Hinh Tình cao hứng nhảy lên cao cao.

“Quá tốt, quá tốt, rốt cục muốn tỉnh rồi.” Triệu Phương vui đến phát khóc, nước mắt lộp bộp nhỏ giọt xuống.

“Mẹ.” Liễu Hinh Nguyệt đi tới, đem Triệu Phương kéo lại, vành mắt cũng hồng.

Trong lúc nhất thời, trong phòng an tĩnh lại.

Bốn người rất có ăn ý, người nào cũng không có nói chuyện, tất cả đều đem ánh mắt, tụ tập tại trên thân Liễu Sơn, lẳng lặng chờ đợi Liễu Sơn tỉnh lại.

Mười phút đồng hồ trôi qua.

Hai mươi phút trôi qua.

Nửa giờ trôi qua.

Một giờ trôi qua...

Thời gian từng chút xíu trôi qua, Liễu Sơn lại vẫn lẳng lặng nằm ở nơi đó, một điểm dấu hiệu tỉnh lại đều không có.

Biểu lộ Lâm Hải trở nên có chút khó coi, mà ba người mẹ con Liễu Hinh Nguyệt, tâm tình cũng từ mừng rỡ ban đầu, chậm rãi biến đến lo lắng cùng sợ hãi.

“Lâm Hải, cha em?” Liễu Hinh Nguyệt một mặt lo lắng bắt lấy cánh tay Lâm Hải.

“Các ngươi chờ ta một chút.” Lâm Hải bỗng nhiên trở nên rất nôn nóng, cất bước ra khỏi phòng, lấy điện thoại cầm tay ra, phát cái tin tức cho Kim Hoa Đồng Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng tử, đan dược đã cho bệnh nhân phục dụng xong toàn bộ, thế nhưng bệnh nhân lại không có tỉnh lại dấu hiệu, chuyện gì đã xảy ra?

Tin tức của Kim Hoa Đồng Tử rất nhanh liền trở lại tới.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên cho bệnh nhân phục dụng bao lâu rồi?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cũng một giờ.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên cũng quá sốt ruột, coi như có thể tỉnh lại, cũng cần mười hai giờ.

Mười hai giờ? Lâm Hải thở dài ra một hơi, thảo, hù chết bảo bảo.

Còn tưởng rằng thất bại đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, biết rõ.

Lâm Hải lần nữa trở lại gian phòng Liễu Sơn, tâm tình nhẹ nhõm không ít.

“A di, Hinh Nguyệt, các ngươi đừng lo lắng, từ khi uống thuốc đến lúc tỉnh lại, cũng cần mười hai giờ, cũng chính là, khoảng chừng tám giờ sáng ngày mai, thúc thúc mới có thể tỉnh lại.”

“Ai u, hù chết ta, còn tưởng rằng thuốc này không dùng được đây.” Liễu Hinh Tình thở phào một hơi dài, đưa tay vỗ ngực một cái.

“Còn phải đợi đến ngày mai?” Ánh mắt Triệu Phương hiện lên một chút mất mác.

“Mẹ, ngươi đều chờ đợi lâu như vậy, còn thiếu một buổi tối sao?” Liễu Hinh Tình thấy Liễu Sơn không thể tỉnh lại, nhưng chỉ là vấn đề thời gian, tâm tình khẩn trương không khỏi cũng trầm tĩnh lại, vịn Triệu Phương an ủi nói.

“Ai, chỉ cần có thể tỉnh lại, đừng nói đợi một buổi tối, coi như đợi thêm một năm đều được.” Trên mặt Triệu Phương cũng lộ ra nụ cười.

“Tiểu Hải a, ngươi ngồi một hồi, a di nấu đi cơm cho ngươi ăm.”

“Không cần, a di, con hôm nay về nhà ăn.” Lúc Lâm Hải đi ra, Tống Cần đã giao phó xong.

“Được, hôm nào lại đến nhà a di, a di làm đồ ăn ngon cho con.”

“A di, không có việc gì con liền đi về trước, sáng mai con lại tới.” Lâm Hải nói, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Em đưa anh đi.” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng theo ra.

Dưới lầu, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt leo lên xe.

“Lâm Hải, cha em ngày mai thật có thể tỉnh lại sao? Cha em thật có thể đi xem em tham gia Thanh Ca thi đấu sao?” Bên trong tâm Liễu Hinh Nguyệt vẫn còn có chút tâm thần bất định.

“Yên tâm a, Hinh Nguyệt, chẳng lẽ nói em còn chưa tin anh sao?” Lâm Hải cười xoa xoa cái mũi nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt.

“Không phải là không tin anh, chỉ là tâm lý có chút bận tâm, cha em ngủ một giấc này, thế nhưng đã ngủ quá lâu.” Bên trong lòng Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên dâng lên một cỗ ưu thương, chậm rãi tựa ở trên thân Lâm Hải.

“Yên tâm đi, Hinh Nguyệt, có anh ở đây, thúc thúc sẽ không có việc gì.” Lâm Hải có chút thương tiếc đem Liễu Hinh Nguyệt ôm ở trong ngực.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt gật gật đầu.

Hai người lẳng lặng ôm cùng một chỗ, người nào cũng không nói gì, yên lặng hưởng thụ giờ khắc ấm áp này.

Sau một hồi.

“Lâm Hải, em cảm thấy em thật hạnh phúc.” Trên mặt Liễu Hinh Nguyệt hốt nhiên lộ ra một nụ cười ấm áp.

“Ồ? Vì cái gì đây?” Lâm Hải nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Liễu Hinh Nguyệt.

“Bởi vì em gặp được anh! Trước khi không có gặp được anh, em chỉ là một cái nữ hài bình thường vì tiền thuốc men của phụ thân, trú trận tại quán Bar, chẳng những áo cơm đáng lo, an toàn tự thân đều khó mà cam đoan.” Trong đầu Liễu Hinh Nguyệt nhớ lại hình ảnh trước đó.

“Thế nhưng sau khi gặp được anh, liền hoàn toàn thay đổi, chẳng những phụ thân xuất viện, mà còn chẳng mấy chốc sẽ tỉnh lại, anh còn đưa cho em ‘Nguyệt Cung Tiên m’, để cho em có trăm phần trăm nắm chắc thắng được quán quân, bình thường, lại phi thường sủng em yêu em, ta cảm thấy mình tựa như cái Công chúa.”

“Ha ha, em vốn chính là Công chúa, là Công chúa của Lâm Hải ta.” Bàn tay của Lâm Hải xoa nắn khuôn mặt kiều nộn của Liễu Hinh Nguyệt, thâm tình ngắm nhìn đôi mắt của nàng.

“Lâm Hải, ở trên cái thế giới này, em thật sự là người hạnh phúc nhất!” Đôi con ngươi của Liễu Hinh Nguyệt nhu tình như nước, tràn ngập hạnh phúc ấm áp.

“Sai, người hạnh phúc nhất trên cái thế giới này, không phải em!” Lâm Hải lắc đầu.

“Không phải em?” Liễu Hinh Nguyệt sững sờ.

“Em nhiều nhất chỉ xem như người hạnh phúc thứ hai trên thế giới, người hạnh phúc nhất, là anh, bởi vì anh, đã gặp được em!” Lâm Hải nói, nhẹ nhàng hôn qua qua.

“Lâm Hải.” Liễu Hinh Nguyệt mãnh mẽ ôm cổ Lâm Hải, đưa lên cặp môi thơm.

Trong xe, một mảnh hương diễm.

Chương 200: Ta mời ngươi ăn phân

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, ở trong xe triền miên một hồi lâu, thẳng đến lúc sắp cầm giữ không được, mới lưu luyến chia tay.

Lâm Hải về nhà, Tống Cần vừa vặn đem cơm làm xong, vừa vặn bắt kịp giờ ăn cơm.

“Tiểu Hải a, vé xem thi đấu Thanh Ca, con chuẩn bị cho mẹ chưa a? Ngày mai mẹ còn phải đi nhìn con dâu thi đấu đây.” Trên bàn cơm, Tống Cần hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ta cũng đi.” Lâm Văn cúi đầu ăn cơm, vừa ăn một bên vừa nói nói.

“Ca, còn có ta, ta nghe nói Triệu Dĩnh cũng tới đâu, nàng thế nhưng là thần tượng của ta đâu, ta thích nghe nàng ca nhất.” Lâm Vân cũng ở một bên nói nói.

“Đều có, đều có.” Lâm Hải đem vé móc ra, đặt ở trên bàn cơm.

Lâm Vân một tay lấy vé tới.

“Oa! Hàng thứ nhất, quá được rồi! Ta có thể ở khoảng cách gần nhìn thần tượng của ta.” Lâm Vân kích động reo hò một trận.

“Uy, ta nói Vân Vân, ngươi ngày mai đến cùng là đi cổ vũ cho Hinh Nguyệt, hay là đi nhìn thần tượng của ngươi a?” Lâm Hải xạm mặt lại.

“Hai cái cũng đều sẽ làm.” Cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Vân nhếch lên, đắc ý nói nói.

“Thần tượng của ngươi cũng thật nhiều.” Lâm Hải nói thầm một câu.

“Ba ba, ba ba, ta cũng muốn đi xem thi đấu Thanh Ca, bên trên thi đấu Thanh Ca có nhiều chó cái không?” A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi chạy tới.

Phốc!

Mẹ nó, cái con chó chết này, lúc nào cũng nghĩ đến chó cái.

“Xéo đi!” Lâm Hải một chân đem A Hoa đá sang một bên.

“Tiểu Hải ngươi đứa nhỏ này, lại khi dễ A Hoa làm gì, A Hoa có bao nhiêu đáng yêu a.” Tống Cần lập tức không vui, vươn tay đâm đâm trán Lâm Hải một chút.

“A Hoa không sợ a, hắn còn đá ngươi ta liền đánh hắn!” Tống Cần nói, kẹp khối thịt, ném cho A Hoa.

“Ô ô ô...” A Hoa hướng phía Tống Cần nũng nịu một trận, đem Tống Cần dỗ đến cười không ngừng.

“Ừm?” Thấy Tống Cần cho A Hoa ăn, Lâm Hải chợt nhớ tới chuyện gì đó.

Đứng dậy về phòng ngủ mình, mở ra túi càn khôn trong Weachat.

Bên trong còn có một phần thức ăn cho chó của Hạo Thiên Khuyển mà Thỏ Ngọc đưa cho chính mình đây.

Rút ra!

Lâm Hải đem thức ăn cho chó lấy ra.

Phốc!

“Thỏ Ngọc, ta xxx đại gia ngươi!” Lâm Hải rú thảm một tiếng!

Nhìn mấy cái đồ vật thối hoắc còn bốc hơi nóng, vàng vàng sền sệt không ra hình dạng trong tay này, Lâm Hải nhất thời buồn nôn một trận.

Cái này mẹ nó không phải phân, thì còn có thể là cái gì?

Con chó Thỏ Ngọc, mẹ nó còn phải đưa cho mình ăn, ta ăn ngươi cái đại đầu quỷ!

Quá buồn nôn a, Lâm Hải cảm thấy nhất định phải tranh thủ thời gian để xử lý sạch, nếu không chính mình không nôn tại chỗ thì không được.

Vừa mới chuẩn bị qua tắm một cái, A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi, một mặt kinh hỉ chạy vào.

“Oa, thơm quá a, ba ba, ngươi đang ăn vụng cái món ngon gì vậy?”

Ta ăn vụng em gái ngươi!

Cái đồ chơi này có thể ăn sao?

“Ba ba, trên tay ngươi là cái đồ vật tốt gì vậy?” A Hoa rốt cuộc tìm được nơi phát ra mùi vị, mắt nhỏ không khỏi sáng lên.

“Đây là đặc biệt chuẩn bị cho ngươi, tới, ta mời ngươi ăn phân.” Lâm Hải tức giận hướng phía A Hoa vẫy tay.

“Thật? Quá tốt, ba ba!” A Hoa một mặt hưng phấn nhào tới.

Lâm Hải nhanh chóng đem bàn tay đưa qua.

“Đến, liếm sạch sẽ cho ta, nhanh lên.”

Không cần Lâm Hải nói, A Hoa đã sớm nhào tới, đem cánh tay Lâm Hải ngậm vào.

“Ăn ngon, ăn quá ngon!” A Hoa hai cái ba cái liền ăn sạch sẽ, về sau lại dùng đầu lưỡi lớn ướt sũng, đem cả khe hở ngón tay Lâm Hải cũng liếm một lần.

“Ba ba, còn nữa không?” Sau khi ăn xong, A Hoa tội nghiệp nhìn Lâm Hải, hiển nhiên còn không có ăn đủ.

“Thao, ngươi còn muốn ăn? Có muốn hiện tại ta cho ngươi ăn đòn hay không?” Lâm Hải tức giận đem A Hoa đá qua một bên, tiến vào phòng vệ sinh rửa tay qua.

“Ba ba, ba ba.” A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi cũng theo vào tới.

“Thao, ngươi vào làm chi, thật chờ ta cho ngươi ăn đòn a?”

“Không phải, ba ba, ta muốn ra thịch thịch.” A Hoa vội vã nói nói.

“Thao, ngươi ra thịch thịch thì lăn đến bên ngoài rồi đi, tiến vào chỗ này làm gì a.” Lâm Hải vội vàng đá nó một chân.

“Không kịp rồi, ba ba.”

Phốc!

Một trận mùi thối truyền tới, đem Lâm Hải hun đến kém chút liền lảo đảo.

“Ta xxx ngươi cái chó chết, quá đáng giận a!” Lâm Hải tức đến kém chút bạo tẩu.

“Sảng khoái a, ba ba, ngươi tự thu dọn đi a, ta bỗng nhiên muốn ngủ.” A Hoa ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài.

Ta thu thập ngươi muội a! Ta con mẹ nó a hầm ngươi!

Nhìn một đống lớn mà A Hoa lưu lại trên mặt đất, Lâm Hải tức khí đuổi theo lại cho nó hai cước.

Mẹ nó, đây không phải là đen đủi à, làm một tay không nói, cái này lại làm một chỗ, Nếu biết liền không cho nó ăn.

Nắm lỗ mũi đem phòng vệ sinh thu thập sạch sẽ, Lâm Hải một mặt phiền muộn trở lại phòng ngủ.

“Hừ!” Vừa nằm trên giường, Sở Lâm Nhi liền hừ lạnh một tiếng, đầu nghiêng qua bên, không nhìn Lâm Hải.

“U, thế nào a, Lâm Nhi Công chúa.” Lâm Hải cười cười nói nói.

“Hừ!” Sở Lâm Nhi lại hừ một tiếng.

“Hứ, tính khí vẫn còn lớn.” Thấy Sở Lâm Nhi không để ý tới chính mình, Lâm Hải cũng lười để ý đến nàng, trực tiếp đưa di động lấy ra.

Leng keng!

Vừa mở ra Weachat, liền thấy mấy cái tin.

Lâm Hải xem xét, tất cả đều là do Dao Trì Tiên Tử phát tới.

Dao Trì Tiên Tử: Tiên hữu, sự tình mặt nạ dưỡng da thế nào rồi?

Dao Trì Tiên Tử: Tiên hữu, có ở đó hay không?

Dao Trì Tiên Tử: Người đâu?

Lâm Hải xem xét, đều là nửa giờ trước, vừa muốn đáp lại, tin tức của Dao Trì Tiên Tử lại phát tới.

Dao Trì Tiên Tử: Có thiệt nhiều tiên tử cũng đến tắm rửa, ngươi có muốn nhìn hay không?

Đậu phộng, còn có cái chuyện tốt này?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhìn, đương nhiên nhìn. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Dao Trì Tiên Tử: Phi, bỉ ổi vô sỉ hạ lưu!

Ngạch... Em gái ngươi!

Lâm Hải phiền muộn một trận, mẹ nó, rõ ràng là ngươi gửi tin tức, chủ động hỏi ca ca có muốn nhìn hay không có được không?

Dao Trì Tiên Tử: Trước đó gọi thế nào ngươi cũng không hồi âm, hiện tại vừa nói đến Tiên Nữ tắm rửa, lập tức liền đáp trả, thật sự là không biết xấu hổ.

Thảo, ca ca trước đó cũng không ở đây có được hay không? Lâm Hải cảm giác mình oan uổng đến chết.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói đi, chuyện gì?

Lâm Hải phiền muộn quá sức, thế nào hôm nay cái gì cũng không thuận như thế đâu?

Dao Trì Tiên Tử: Ta hỏi ngươi, sự tình mặt nạ dưỡng da như thế nào rồi?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Còn chưa làm tốt đâu? Cứ chờ lấy đi.

Mười thùng nước Dao Trì còn ném trong Thánh Cảnh đây, ai biết bên Diệp Tử Vũ kia, lúc nào bắt đầu sản xuất?

Lâm Hải không hiểu thương nghiệp, mới lười đi cầm cái vòng này.

Dao Trì Tiên Tử: Chậm như vậy? (phía sau là một cái biểu lộ kinh ngạc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng vậy a, chế tác cái mặt nạ dưỡng da này phi thường rườm rà, không đơn giản như ngươi tưởng tượng đâu, ngươi chậm rãi chờ đi, làm tốt ta sẽ thông báo cho ngươi.

“Hừ, hưm hưm hừ hừ!” Bỗng nhiên, Sở Lâm Nhi liên tiếp hừ hừ.

“Đậu phộng, đầu heo ở đâu đến?” Trên mặt Lâm Hải làm ra một cái biểu lộ khoa trương.

“Phi, ngươi mới là heo! Đồ con lợn đại sắc trư!” Sở Lâm Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, thở phì phì trừng mắt với Lâm Hải.

“U, nguyên lai là Lâm Nhi Công chúa a, ngươi nhìn ngươi không có việc gì thì hừ hừ làm gì, ta còn tưởng rằng có đầu heo chạy vào đây.” Lâm Hải cười xấu xa nói nói.

“Ta hừ hừ là bởi vì ta tức giận á.” Sở Lâm Nhi trừng mắt to, thở phì phì nói nói.

“Tức giận, ai dám chọc Lâm Nhi Công chúa chúng ta, nói cho ca ca, ca ca thay ngươi đánh nó!” Lâm Hải làm ra một bộ biểu lộ lòng đầy căm phẫn.

“Người chọc ta tức giận, cũng là ngươi!”

“Ta, ta làm sao lại chọc tức ngươi?” Lâm Hải một trận kinh ngạc.

“Cái bộ biểu lộ mà ngươi phát cho ta kia, tên liền không nói a, nội dung bên trong, cũng quá tiện á!!!”

Chương 201: Dấu hiệu đột phá

Lâm Hải nhìn bộ dáng thở phì phì của Sở Lâm Nhi, trong lòng cười đến không được, nhưng biểu hiện trên mặt lại là một bộ dáng oan uổng người tốt.

“Lâm Nhi Công chúa, oan uổng a, biểu lộ ta phát cho ngươi thế nhưng là bộ biểu lộ Công chúa đần độn lưu hành lớn nhất, vang dội vạn thiên thiếu nữ a.” Lâm Hải làm ra một bộ biểu lộ khoa trương.

“Phi, rõ ràng là cái nữ hài ngây ngốc tiện tiện, dựa vào cái gì mà gọi là Công chúa, loại vẻ mặt này ngươi để người ta làm sao phát?”

“Ai, ngươi thật sự là thẩm mỹ có vấn đề.” Lâm Hải lắc đầu.

“Hừ, ta mặc kệ, một lần nữa phát ta một bộ khác.” Sở Lâm Nhi chống nạnh, thở phì phì nói nói.

“Không thể.” Lâm Hải gối lên cánh tay, cà lơ phất phơ nằm ở trên giường.

“Ai nha, ngươi liền lại cho ta một bộ nha.” Sở Lâm Nhi lắc lắc người, nũng nịu một trận.

“A? Không tức giận?” Lâm Hải bội phục một trận, cái này mẹ nó trở mặt trở thật nhanh a.

“Hừ, ngươi nếu không cho ta, ta liền tiếp tục sinh khí.”

“Sinh thôi, hiện tại liền sinh đi.” Lâm Hải bĩu môi một cái.

“Ba ba, các ngươi phát triển thật nhanh, hài tử đều muốn sinh?” A Hoa đi tới, một mặt chấn kinh.

Phốc!

Mẹ nó, cái chó chết này, trong đầu cũng nghĩ gì thế?

Ầm!

Lâm Hải vừa mới chuẩn bị đi qua đạp cho nó hai cước, nhưng hắn còn không có động thủ, thân thể A Hoa liền bay lên, phanh cái đụng ở trên tường.

Sở Lâm Nhi đứng tại trước mặt A Hoa, một mặt hung tướng.

“Ai u, bờ eo thon của ta, Lâm Nhi Công chúa, ngươi quá ác.” A Hoa toét miệng kêu rên nói.

“Ha ha, để ngươi cái chó chết còn dám loạn nói bừa nói đi.” Lâm Hải nhìn, cười to một trận.

“Uy, ngươi không phải đi ngủ rồi sao?” Sau khi cười xong, Lâm Hải hướng phía A Hoa hỏi.

Nhấc lên cái này, A Hoa lập tức dậy tinh thần, cụp đuôi chạy tới.

“Ba ba, ta cùng ngươi nói, ăn đồ vật mà ngươi vừa mới cho ta ăn xong, ta phát hiện ta lại học được bản sự.” A Hoa một mặt thần bí nói nói.

“Ồ? Thêm bản lãnh gì?” Lâm Hải nổi hứng tò mò.

“Ta phát hiện mị lực của ta được tăng cao, so với trước kia càng thêm đẹp trai, sức hấp dẫn đối với động vật giống cái tăng lên gấp bội, Ta tin tưởng, hiện tại nếu là có chó cái nhìn thấy ta, tuyệt đối cũng không đi nổi được.”

Phốc!

“Mẹ nó, chết đi cho ta!” Lâm Hải một chân đưa nó đá sang một bên.

Cái con chó không đáng tin cậy này, thật mẹ nó a tự luyến!

“Ba ba, ngươi thế nào lại không tin ta đây?” A Hoa một mặt ủy khuất.

“Thật sự gia tăng sức hấp dẫn đối với động vật khác giới?”

“Thật, A Hoa ta tuyệt không nói láo.” A Hoa dùng sức gật gật đầu chó.

“Vậy thì tốt, qua, đem Lâm Nhi Công chúa câu dẫn thử coi.” Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi giương lên cái cằm.

“Phi! Nói cái gì đó!” Sở Lâm Nhi tức đến chống nạnh, hung dữ trừng mắt với Lâm Hải.

A Hoa nghe xong, đang nhìn nhìn cái dạng kia của Sở Lâm Nhi, nhất thời toàn thân rùng mình một cái.

“Ba ba, hố chó cũng không thể hố như thế đi, ngươi coi như ta chưa từng nói đi.” A Hoa xám xịt đi ra ngoài.

“Uy, ngươi liền phát cho người ta một bộ biểu lộ nha.” A Hoa vừa đi, Sở Lâm Nhi lại thổi qua đến, hướng phía Lâm Hải nũng nịu nói.

“Tốt tốt tốt, ta phát cho ngươi là được.” Lâm Hải nhìn ra, nếu như không cấp cho nàng một bộ, hôm nay chính mình đoán chừng thậm chí đi ngủ đều ngủ không ngon.

Tại trong phần biểu lộ tùy tiện tìm một bộ, Lâm Hải phát cho Sở Lâm Nhi.

Sở Lâm Nhi đầu tiên là cẩn thận kiểm tra một lần, sau đó mới vô cùng cao hứng cùng quỷ môn Địa Phủ đắc ý.

Lâm Hải khoanh chân ngồi xuống, dựa theo phương pháp tu luyện của Đạo Đức Kinh, bắt đầu buổi tu luyện của đêm nay.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thời điểm sắc trời tảng sáng, Lâm Hải mãnh mẽ mở to mắt.

Khí tức trong thể nội, đi qua một đêm hấp thu, vậy mà hình thành năm cái vòng xoáy nhỏ, nhanh chóng xoay tròn.

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, đây là dấu hiệu muốn đột phá a.

Khí lưu một mực xoay tròn hơn một giờ, mới chậm rãi dừng lại.

Lâm Hải kiểm tra cảnh giới của chính mình một chút, Tiên Thiên hậu kỳ đỉnh phong!

Chỉ kém một cái cơ duyên, liền có thể triệt để đột phá Tiên Thiên kỳ, tiến vào Luyện Khí kỳ, chính thức đạp vào con đường tu hành.

Từ từ mở mắt, một khuôn mặt cực kỳ yêu diễm, cơ hồ dán tại trên mặt mình.

“Đậu phộng, cái quỷ gì!” Lâm Hải giật mình.

“Uy, Lâm Nhi Công chúa, nhờ ngươi lần sau có thể đừng lại gần ta như vậy hay không, sẽ hù chết người đó.” Lâm Hải trợn trừng mắt một cái.

Sở Lâm Nhi không để ý tới hắn, mà chính là cau mày, như có điều suy nghĩ.

“Ngươi, ngươi đang tu luyện?” Sở Lâm Nhi đột nhiên hỏi.

“Đúng a, không thấy ta đang ngồi sao?”

Sở Lâm Nhi lắc đầu.

“Ta nói tu luyện, không phải là loại tu luyện của phàm nhân các ngươi, mà là nói cái loại kia, ngươi hiểu được!” Trong mắt Sở Lâm Nhi bỗng nhiên lóe ra một tia tinh quang, nháy cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

Lâm Hải bị nàng nhìn khiến trong lòng hoảng hốt.

"Cái gì loạn thất bát tao, tu luyện còn phân phàm nhân hay không phàm nhân sao, ta ra ngoài luyện thể dục buổi sáng đây." Lâm Hải mặc xong quần áo đi ra ngoài, còn tiếp tục đợi ở trong phòng, hắn sợ Sở Lâm Nhi sẽ nhìn ra cái điểm gì đó.

Dù sao cũng là Địa Phủ Công chúa, khẳng định kiến thức rộng rãi, ai biết khi bị nàng phát hiện, sẽ là chuyện tốt hay chuyện xấu?

Lâm Hải hô hấp lấy không khí mát mẻ của buổi sáng sớm, cảm thấy một trận sảng khoái tinh thần.

Hắn trước kia thế nhưng là cái đồ đại lười, đã có một đoạn thời gian rất dài, không biết thái dương trước sáu giờ sáng có dáng dấp ra sao.

Một đường chạy chậm đến, đi vào một chỗ công viên.

Trong công viên, mọi người đã lục tục ngo ngoe xuất hiện để luyện thể dục buổi sáng, chạy bộ, đánh quyền, đùa nghịch kiếm, cái gì cần có đều có.

Lâm Hải đi bộ chẳng có mục đích, thưởng thức cảnh đẹp sáng sớm trong công viên.

"Ừm?" Bỗng nhiên, bên hồ cách đó không xa, một lão giả đang đánh quyền, hấp dẫn sự chú ý của Lâm Hải.

Lão giả nhìn qua đã bảy tám mươi tuổi, râu bạc tóc trắng, ăn mặc một thân quần áo luyện công màu trắng, đang đánh một bộ Thái Cực Quyền, động tác nhẹ nhàng, như nước chảy mây trôi, mười phần cảnh đẹp ý vui.

Chỉ là, trong lòng Lâm Hải, vẫn không khỏi sững sờ.

Bởi vì cái lão đầu này, đánh quyền pháp nhìn qua chỉ là một loại quyền pháp đẹp mắt, nhưng Lâm Hải lại từ bên trong đó cảm nhận được một cỗ khí thế kéo dài như nước chảy, ẩn chứa công lực rất sâu.

“Cao thủ!” Lâm Hải trước tiên liền hạ cái định nghĩa cho lão giả.

Nếu như hắn không nhìn lầm mà nói, cảnh giới của lão giả này, phải tương tự với chính mình, cũng là Tiên Thiên hậu kỳ đỉnh phong, cách đột phá đến Luyện Khí kỳ, chỉ kém khoảng cách một tầng cửa sổ giấy.

Chỉ là, nhìn một hồi, Lâm Hải không khỏi một trận lắc đầu.

“Đáng tiếc, lão giả này chỉ sợ đời này, phải dừng bước tại đây, không chỉ có như thế, tình trạng cơ thể của ông ta, tựa hồ cũng đáng lo a.”

“Có nên đi qua, nhắc nhở ông ta một câu hay không?” Lâm Hải ngẫm lại, vẫn là hướng phía lão giả đi đến.

Tuy vốn không quen biết, nhưng gặp được, Lâm Hải cũng không để ý giúp ông ta một chút.

“Lão nhân gia, đang luyện quyền a?” Lâm Hải cười đi qua qua, chào hỏi.

Lão giả nghe vậy, dừng lại.

“Ha ha, đúng vậy a tiểu hỏa tử, người còn trẻ giống như ngươi còn đi ra luyện tập sớm như vậy, cũng không nhiều a.” Lão giả cười vuốt vuốt ria mép.

“Lão nhân gia...” Lâm Hải nói còn chưa dứt lời, điện thoại bỗng nhiên vang.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét, là Liễu Hinh Nguyệt gọi tới.

Lâm Hải hướng phía lão giả mang theo áy náy gật gật đầu, nhận điện thoại.

“Lâm Hải, cũng gần sáu giờ, cha em còn không có tỉnh, em thật lo lắng a.” Trong giọng nói của Liễu Hinh Nguyệt Thanh mang theo một tia lo nghĩ.

“Nha đầu ngốc, đừng nóng vội, không phải còn có hai giờ sao?” Lâm Hải an ủi nói.

“Ừm, hi vọng cha em nhanh tỉnh dậy. Em đi trang điểm, không nói chuyện với anh nữa.”

Liễu Hinh Nguyệt tắt điện thoại, Lâm Hải lại quay đầu, lão giả đã không thấy.

Ngạch... Lâm Hải sững sờ, lời nói của chính mình còn không có nói sao, lão giả này liền đi.

Không khỏi lắc đầu, đã như vậy, vậy liền xem tạo hóa của bản thân lão giả đó đi.

Lại tản bộ một hồi, Lâm Hải trở về nhà, lái xe, thẳng đến nhà của Liễu Hinh Nguyệt.

Cách tám giờ đã không đến một giờ, Lâm Hải muốn đuổi qua đó, tận mắt nhìn thấy Liễu Sơn tỉnh lại.

Chương 202: Chờ Online, gấp

Đến nhà Liễu Hinh Nguyệt, ba mẹ con Liễu Hinh Nguyệt tất cả đều ngồi vây quanh trước giường Liễu Sơn, trên mặt là chờ đợi cùng lo lắng.

“Lâm Hải, lập tức liền tám giờ, cha em một điểm phản ứng cũng còn không có, em thật khẩn trương thật sợ hãi.” Liễu Hinh Nguyệt gấp đến siết chặt tay Lâm Hải, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

“Không có việc gì, Hinh Nguyệt, chờ một chút, tin tưởng ta.” Lâm Hải sờ sờ mái tóc của Liễu Hinh Nguyệt, mở lời an ủi nói.

“Sơn ca, ngươi nhất định phải tỉnh lại a, Hinh Nguyệt một lát nữa liền muốn đi tham gia trận đấu, ngươi không phải thích nghe nhất là nữ nhi ca hát sao, chờ ngươi tỉnh lại, chúng ta cũng qua hiện trường nghe.” Tống Cần nắm lấy tay Liễu Sơn, tràn đầy sâu sắc kể lể.

Liễu Hinh Tình đã ngồi không yên, không đứng ở trong phòng đi tới đi lui, đi một hồi liền lấy di động ra nhìn nhìn thời gian, trên mặt là hưng phấn lại nôn nóng.

Thời gian một giây lại một giây cực nhanh, mấy người trong phòng lại cảm thấy một ngày bằng một năm, mấy mươi phút ngắn ngủi, thật giống như qua mấy chục năm dài dằng dặc.

“Tám giờ rồi á.” Liễu Hinh Tình hưng phấn gọi một tiếng, Lâm Hải cùng ba mẹ con Liễu Hinh Nguyệt toàn thân chấn động, tất cả đều đem ánh mắt tụ tập tại trên thân Liễu Sơn.

Từng cái ánh mắt lộ ra quang mang hưng phấn chờ đợi, chờ đợi Liễu Sơn tỉnh lại.

Năm phút đồng hồ trôi qua.

Mười phút đồng hồ trôi qua.

Hai mươi phút trôi qua.

…

Liễu Sơn tựa như đứa trẻ say ngủ, một điểm phản ứng đều không có.

Tống Cần bỗng nhiên hô hấp dồn dập, có chút không bình tĩnh.

“Tiểu Hải, cái này, cái này…” Nước mắt Tống Cần bá cái liền rơi xuống.

Hai người Liễu Hinh Nguyệt cùng Liễu Hinh Tình, như gặp phải trọng kích, trên mặt tất cả đều mang lên biểu lộ nồng đậm thất vọng, nước mắt bên trong vành mắt đã lăn xuống, tuy ngoài miệng không nói, nhưng tâm lý dĩ nhiên cũng đã hiểu rõ.

Trong lòng Lâm Hải nhất thời dâng lên một cỗ bực bội, sắc mặt cũng biến thành vô cùng khó coi.

“A di, Hinh Nguyệt, các ngươi đừng nóng vội, có lẽ còn cần một chút thời gian, chúng ta chờ một chút đi.” Lâm Hải nói xong, vụt cái đứng dậy, đi đến một căn phòng khác.

Lấy điện thoại cầm tay ra, Lâm Hải phát tin tức cho Kim Hoa Đồng Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mười hai giờ đã qua, người vì cái gì còn không thể tỉnh? (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, lúc trước ta liền cùng ngươi nói, tách ra phục dụng mà nói, có thể tỉnh lại hay không hoàn toàn là dựa vào vận khí. (phía sau là một cái vẻ mặt vô tội)

Thảo, Lâm Hải phiền muộn một trận, lúc trước Kim Hoa Đồng Tử xác thực có nói như vậy, chỉ là khi đó nóng lòng cứu người, thật sự là không có biện pháp khác.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thế hiện tại còn có biện pháp nào không?

Kim Hoa Đồng Tử: Hiện tại chỉ có thể để ta luyện chế cho Đại tiên một lần nữa, bất quá xác xuất thành công trước đó cũng đã cùng Đại tiên nói qua, không phải thấp bình thường, một loại biện pháp khác, cũng là lại tìm thêm một viên Hoàn Hồn Đan, để ta tiến hành phân giải lần nữa.

Đậu móa, chỉ có thể như thế.

Lâm Hải mở ra quầy giao dịch Thiên Đình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cầu mua một khỏa Hoàn Hồn Đan, chờ online, gấp!

Qua hơn nửa ngày, liền một cái người đáp lại đều không có.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Giá cao cầu mua một khỏa Hoàn Hồn Đan, chờ online, gấp gấp gấp!

Vẫn là không có ai đáp lại.

Thảo, đám đậu bỉ này bình thường nói chuyện phiếm đánh cái rắm không phải là thật sống động à, làm sao vừa đến chính sự toàn bộ đều không nổi lên a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Giá siêu cao cầu mua một khỏa Hoàn Hồn Đan, người nào có a, thật rất gấp!

Lúc này, rốt cục có người đáp lời, chỉ là nội dung lại làm cho tâm Lâm Hải một trận mát lạnh.

Ngộ Không: Huynh đệ, loại đồ chơi Hoàn Hồn Đan này, rất thưa thớt, bởi vì làm căn bản cũng không có tác dụng gì, cho nên không ai sẽ lưu trong tay.

Thất Tiên Nữ: Đúng vậy a, trừ phi tìm Thái Thượng Lão Quân hiện giờ luyện cho ngươi, ta đoán chừng trên tay người nào đều không có nha.

Lôi Thần: Thế nhưng Thái Thượng Lão Quân cái hàng này, cũng đều biến mất rất lâu, không biết chạy đến chỗ nào lêu lổng rồi.

Nhị Lang Thần: @ Hồng Hài Nhi, Lão Quân có phải đã trốn đi với mẹ ngươi hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ bỉ ổi)

Hồng Hài Nhi: @ Nhị Lang Thần, con mẹ ngươi! Đừng có ném loạn cái rắm a!

Nhị Lang Thần: @ Hồng Hài Nhi, mắng ai đây, ngươi cái đồ tạp chủng, điểm phá sự này của nhà ngươi, ai chẳng biết rõ là một dạng gì. (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Hồng Hài Nhi: @ Nhị Lang Thần, biết rõ mẹ ngươi bức, tin hay không ta phun lửa nướng ngươi. (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Nhị Lang Thần: Thảo, còn không biết xấu hổ nói, có bản lĩnh ngươi nói coi Tam Muội Chân Hỏa của ngươi là từ đâu tới? Đừng nói cho ta biết, là Ngưu Ma Vương di truyền cho ngươi!

Hồng Hài Nhi: @ Nhị Lang Thần, bà nội ngươi, không phục đi ra đơn đấu!

Nhị Lang Thần: Thảo, đến a, sợ ngươi cái thằng con hoang!

Ngộ Không: Oa cáp cáp a, chơi vui chơi vui, đánh, tranh thủ thời gian đánh đi!

Hồng Hài Nhi trực tiếp ném cái tọa độ đến trong đám.

Hồng Hài Nhi: @ Nhị Lang Thần, ta chờ ngươi!

Trong đám yên tĩnh một chút, đoán chừng tất cả đều bây giờ đều đi nhìn náo nhiệt rồi.

Thảo, Lâm Hải một trận thầm mắng, mẹ nó, thời khắc mấu chốt, một cái cũng không đáng tin cậy!

Lâm Hải chỉ có thể thử tìm Thái Thượng Lão Quân một cái.

Từ trong sổ truyền tin tìm tới Wechat của Thái Thượng Lão Quân, Lâm Hải phát qua tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, cầu mua một khỏa Hoàn Hồn Đan.

Lâm Hải phát xong, liền đứng chờ tin tức của Lão Quân, kết quả chờ một lần, cũng chờ qua nửa giờ, cũng chưa lấy được tin đáp của Thái Thượng Lão Quân.

Thảo, bán hay không nói một câu a, thật mẹ nó đau trứng a!

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào màn hình, một trận tức giận.

“Lâm Hải.” Sau lưng, bỗng nhiên có người gọi mình.

Lâm Hải quay đầu lại, chỉ gặp Liễu Hinh Nguyệt đứng tại phía sau mình, lê hoa đái vũ, hiển nhiên mới rồi đã khóc.

“Hinh Nguyệt, em đừng vội, anh sẽ nghĩ biện pháp.” Lâm Hải vội vàng mở lời an ủi.

“Ừm, không quan hệ, dù sao cha em đã ngủ lâu như vậy, chờ nhiều thêm một chút cũng không có gì.” Liễu Hinh Nguyệt cố gắng giữ nét mặt tươi cười nói nói.

“Lâm Hải, đã chín giờ, em phải tiến đến hiện trường.”

“Anh đưa em đi!”

“Lâm Hải, cha em thích nghe em ca hát nhất, tâm nguyện của ông cũng là để cho em đoạt được quán quân của thi đấu Thanh Ca, cho nên em muốn đưa cha em tới hiện trường nghe em ca hát, nhìn thấy em lấy được quán quân, anh có thể giúp em, đưa cha ta mang tới đó hay không.” Liễu Hinh Nguyệt ngẩng đầu nói nói.

“Thế nhưng là thúc thúc...”

“Em tin tưởng, cha em có thể nghe được tiếng ca của em.” Trong mắt Liễu Hinh Nguyệt phát ra ánh sáng khẩn cầu nói nói.

“Được!” Lâm Hải gật đầu đáp ứng.

Cung văn hóa Công Nhân của thành phố Giang Nam, đã là người đông tấp nập, mọi người hối hả, tụ tập tại cửa ra vào, chờ đợi vào lấy ghế, tràng diện mười phần náo nhiệt hỗn loạn.

Cục Công An thành phố cùng chi đội cảnh sát quan binh võ trang, cơ hồ xuất động toàn bộ, duy trì trật tự tại hiện trường, mấy cái đặc công cầm súng ống vũ trang đầy đủ, cảnh giác đề phòng nhìn bốn phía, bốn chiếc xe cứu hỏa, dừng sát ở hai bên Cung văn hóa, khẩn trương chờ lệnh.

“Mở cửa rồi, mở cửa rồi!” Chín giờ rưỡi, không biết người nào hô một tiếng, cửa lớn của Cung văn hóa Công Nhân từ từ mở ra, mấy nhân viên công tác xuất hiện tại cửa ra vào.

Đám người lập tức chen chúc mà tới, hướng phía bên trong xông vào.

“Mọi người xếp thành hàng, không được chen chúc, có thứ tự vào trong.” Mấy nhân viên công tác vội vàng ngăn chặn cửa xét vé, đem đám người ngăn lại.

Mọi người lúc này mới kiềm chế lại tâm tình kích động hưng phấn, nhao nhao móc ra phiếu, theo thứ tự tiến vào.

“C-K-Í-T..T...T!” Cách đó không xa, một cỗ Porsche Cayenne cùng một chiếc BMW 730li dừng lại.

Xe sang trọng xuất hiện, lập tức gây nên chú ý của đám người chờ đợi xét vé, nhao nhao hiếu kỳ quay đầu hướng bên này nhìn tới.

Cửa xe mở ra, một cái nam tử trẻ tuổi cùng một đại hán đầu trọc phân biệt từ hai xe bước xuống.

Sau đó một màn khiến cho mọi người trợn mắt hốc mồm xuất hiện.

Chỉ thấy gã đại hán đầu trọc đánh lái cốp sau xe, vậy mà từ bên trong cầm ra một chiếc cáng cứu thương đuộc gấp gọn.

Mà người nam tử trẻ tuổi kia lại từ ghế sau xe bế ra một nam tử trung niên, đặt tới trên cáng cứu thương.

Hai người một trước một sau, đem cáng cứu thương nâng lên, hướng phía cửa vào đi đến.

“Thúc thúc, đi, chúng ta đi xem thi đấu Thanh Ca!”

Chương 203: Ngươi xem đó mà làm thôi

Lâm Hải cùng Cường đầu trọc xuất hiện, liền lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Mọi người nhao nhao khoa tay múa chân, bắt đầu nghị luận ầm ĩ, dù sao đem cáng cứu thương đến xem thi đấu Thanh Ca, thật sự là quá quái dị.

Lâm Hải một mặt lạnh nhạt đứng xếp hàng, không quản ánh mắt của người khác chút nào, chỉ có trọc đầu Cường là không có việc gì, cầm ánh mắt hung ác đáp lễ những người nhìn sang kia, dọa đến mọi người nhao nhao đem ánh mắt né tránh, sợ tự rước lấy họa.

Xếp hàng hơn mười phút, rốt cục đã sắp đến Lâm Hải.

“Cha, mẹ, a di, các ngươi cùng Vân Vân, Tiểu Tình đi vào trước, tìm vị trí tốt đi.” Lâm Hải hướng phía cha mẹ cùng Triệu Phương mấy người ở phía trước nói nói.

“Được, Tiểu Hải, con nhớ đem Liễu thúc của con chiếu cố tốt a.” Tống Cần kéo Triệu Phương, mấy người xét vé đi vào trước.

“Ba người.” Lúc đến Lâm Hải, Lâm Hải đem ba tấm phiếu đưa cho nhân viên công tác.

“Không cho phép mang cáng cứu thương vào.” Cô gái xét vé trẻ tuổi đến mí mắt đều không nhấc lên một chút, không kiên nhẫn nói nói.

“Tiểu thư, không mang theo cáng cứu thương, chúng ta làm sao mang bệnh nhân đi vào?” Lâm Hải chau mày nói nói.

“Ngươi kêu người nào là tiểu thư? Ngươi mới là tiểu thư đâu, đến cùng có vào hay không? Không vào liền đi ra phía sau!” Cô gái trẻ tuổi một chút liền gấp.

“Ngươi làm sao lại nói thế, có tin ta quất ngươi hay không!” Cường đầu trọc ở phía sau nổi giận, nếu không phải đang nâng Liễu Sơn, thì đã tới cho cô ta hai cái bàn tay rồi.

Nào nghĩ đến, cô gái trẻ tuổi này so với Cường đầu trọc còn phách lối hơn.

“Dám dọa lão nương sao, ngươi a thử một chút coi? Đừng tưởng rằng cạo cái đầu trọc mang theo dây chuyền vàng rách liền giả trang cái xã hội đen gì, ai biết cái dây xích rách của ngươi này nếu dính nước có thể phai màu, hay không đần độn.”

“Ta tiên sư cha mày, ngươi lặp lại lần nữa!” Mặt Cường đầu trọc đỏ lên, tức đến kém chút bạo tẩu, dây chuyền y mang đúng là dây xích, thật đúng là phai màu a.

“Nói ngươi có thể làm gì, đến cùng có vào hay không, không vào thì đừng cản trở người phía sau!” Cô gái trẻ tuổi xem thường nhìn Cường đầu trọc một chút.

“Uy, phía trước nhanh lên a.”

“Đến cùng có vào hay không a, chúng ta vẫn đang chờ đây.”

“Đúng đấy, đừng bởi vì các ngươi ảnh hưởng chúng ta vào sân a.”

Đám người xếp hàng phía sau, nhao nhao không kiên nhẫn kêu lên.

Lâm Hải chau mày, vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên một thân ảnh từ giữa đi tới.

“Chuyện gì xảy ra? Sao ồn ào như thế!” Một cái Thượng úy một gạch ba sao đi tới.

“Quách Phi?” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên.

“Lâm Hải? Ha ha, tại sao là ngươi!” Quách Phi cũng nhận ra Lâm Hải, cười đi tới.

“Ngươi đây là tới xem thi đấu Thanh Ca sao?”

“Đúng, ngươi tại chỗ này làm cái gì? Chấp hành nhiệm vụ?” Lâm Hải nhìn bên hông Quách Phi còn ghim vũ trang, liền mở miệng suy đoán.

“Đúng vậy a, quá nhiều người, cảnh sát cùng vũ trang không đủ dùng, Thị ủy cùng Chiến Tư lệnh phối hợp, phái quân cảnh vệ chúng ta tới, hỗ trợ giữ gìn trật tự.” Quách Phi cười nói nói.

“Uy, người phía sau vẫn chờ xét vé đâu, các ngươi muốn nói chuyện phiếm thì đi sang một bên đi, đừng ảnh hưởng tới người khác.” Lúc này, cô gái trẻ tuổi xét vé một mặt chán ghét nói nói.

“Đi vào trước, đi vào rồi trò chuyện tiếp.” Quách Phi một trận xấu hổ, vội vàng đem đường tránh ra, cùng Lâm Hải nói nói.

“Ta thật ra cũng muốn đi vào, nhưng người ta không cho a.” Lâm Hải cười khổ một tiếng.

“Chuyện gì xảy ra?” Quách Phi sững sờ.

Lâm Hải đem sự tình nói một lần, Quách Phi nhất thời chau mày.

Quay đầu, Quách Phi hướng phía cô gái trẻ tuổi khách khí kính cái lễ.

“Đồng chí, tình huống bọn họ khá đặc thù, có bệnh nhân đâu, liền để cho bọn hắn đi vào đi, hơn bọn họ cũng đã đều mua vé, ngươi nhìn...”

“Ngươi tính là cái đồ vật gì?” Không đợi Quách Phi nói xong, cô gái trẻ tuổi khinh thường bĩu môi một cái.

“Ngươi tới đây làm gì, chính ngươi không biết a, đứng vững cương vị của ngươi là được, chuyện của chúng ta, cần ngươi phải quản sao?”

Mặt Quách Phi đằng một cái đỏ lên, song quyền không khỏi nắm chặt.

“Ngươi cái đồng chí này...” Lông mày Quách Phi nhíu lại, liền muốn đi lên cùng cô gái trẻ tuổi kia lý luận một phen.

Lâm Hải thấy thế, vội vàng đem y giữ chặt.

“Thôi, đừng nói nữa, theo loại đần độn này nói chuyện, làm mất thân phận.”

“Ngươi nói người nào đần độn đâu? Con mẹ ngươi!”

Nữ nhân soát vé xông lại, liền muốn động thủ, liền bị Quách Phi vội vàng cản lại.

“Lão nương nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi a cũng đừng nghĩ đi vào, có vé lão nương cũng không cho ngươi vào!” Nữ nhân soát vé nhảy dựng chân kêu gào nói.

“Được, không cho ta tiến vào đúng không, tốt!” Lâm Hải tức đến gật gật đầu.

“Cường tử, trước tiên đem cáng cứu thương mang sang bên cạnh, chúng ta đừng ảnh hưởng tới người phía sau.” Lâm Hải cùng Cường đầu trọc đem Liễu Sơn mang sang bên cạnh.

“Lâm Hải, thật có lỗi, không thể giúp ngươi.” Trong lòng Quách Phi cũng một trận tức giận, nhưng y chỉ là tới phụ trách duy trì trật tự, gặp được loại sự tình này, không có biện pháp nào.

“Không có việc gì.” Lâm Hải khoát khoát tay.

“Quách chỉ đạo, bên thông đạo khách quý kia, có chút tình huống, ngươi đi qua nhìn một chút.” Lúc này, một cái nhân viên công tác đầu đầy là mồ hôi chạy tới, hướng phía Quách Phi vội vã nói nói.

“Lâm Hải, ta trước qua bên kia.” Quách Phi giật mình, vội vàng cùng Lâm Hải chào hỏi, đi theo nhân viên công tác rời đi.

“Sư phụ, có muốn ta qua tát chết cái tiểu biểu nện kia hay không!” Đem cáng cứu thương buông xuống xong, Cường đầu trọc một mặt nộ khí nói nói.

“Không cần, ngươi không chê tay bẩn sao?” Lâm Hải cũng tức giận, lấy điện thoại cầm tay ra, thông qua.

“Diệp đại thiếu, ta hiện tại đang ở cửa ra vào của thi đấu Thanh Ca, nhưng có vé lại không vào được, ngươi xem đó mà làm thôi.” Lâm Hải nói xong cũng đem điện thoại treo.

Đầu bên kia điện thoại, Diệp Tử Vũ còn đang họp, nghe thanh âm truyền đến trong điện thoại di động, đờ ra một lúc.

“Thế nào, Tiểu Vũ?” Diệp Phong đang đọc diễn văn, thấy biểu lộ của Diệp Tử Vũ khác thường, liền dừng lại thấp giọng hỏi.

“Cha, Lâm Hải đi xem thi đấu Thanh Ca, thế nhưng hắn nói hắn có vé lại không vào được, để ta nhìn mà xử lý, nói xong cũng đem điện thoại treo, nghe ngữ khí, tựa hồ phi thường tức giận.”

“Cái gì!” Diệp Phong giật mình, trong lòng ông ta, đã sớm đem Lâm Hải xem như một dạng nhân vật thần tiên, ông ta còn hận không thể đem Lâm Hải chuyển về nhà để cúng bái, sợ ở chỗ nào đắc tội Lâm Hải.

Cho nên trước đó Lâm Hải vừa nói muốn phiếu, Diệp Phong không nói hai lời, để Diệp Tử Minh đem toàn bộ vé của hàng thứ nhất đưa cho Lâm Hải, cũng là vì có thể cùng Lâm Hải kết một cái thiện duyên.

Thật không nghĩ đến, hiện tại Lâm Hải có vé thế mà không vào được, mà lại còn tức giận.

“Tử Minh cái hỗn đản này! Làm ăn thế nào vậy!” Diệp Phong trực tiếp cho hội nghị tạm ngừng, đi ra khỏi phòng họp, móc ra điện thoại, đánh qua cho Diệp Tử Minh.

“Cha, chuyện gì a, ta hiện đang bận bịu đây.” Bên Diệp Tử Minh kia rất ồn ào, đang vì thi đấu Thanh Ca mà làm những chuẩn bị sau cùng.

“Ngươi bận bịu cái rắm! Ngươi vì cái gì không cho Lâm tiên sinh vào sân? Lâm tiên sinh trọng yếu bao nhiêu, ta hôm qua kể cho ngươi còn chưa đủ rõ ràng sao? Ngươi còn dám đắc tội hắn, ngươi có phải không muốn cho Diệp gia chúng ta tốt hay không?” Diệp Phong đổ ập xuống cũng là mắng một chập.

Diệp Tử Minh cầm điện thoại, trực tiếp mộng bức.

“Cha, ta lúc nào không cho Lâm Hải vào sân?” Diệp Tử Minh một trận ủy khuất.

Tối hôm qua lúc gã về nhà, Diệp Phong biết rõ gã cùng Lâm Hải tựa hồ có chút qua lại, còn đặc biệt tìm gã nói chuyện một giờ, đem chỗ đáng sợ cùng tầm quan trọng của Lâm Hải đối với Diệp gia giảng giải kỹ càng cho gã một lần.

Diệp Tử Minh tuy có chút nhị, nhưng lại không ngốc, Diệp Phong vừa nói, gã lập tức liền biết rõ, Lâm Hải người này, về sau chỉ có thể nịnh nọt, không thể đắc tội.

Hiện tại, gã còn ước gì chạy đến trước mặt Lâm Hải đập vuốt mông ngựa đâu, nói không chừng về sau liền có thể cứu mệnh mình, làm sao có thể lại đi đắc tội hắn a?

“Hừ, Lâm tiên sinh bây giờ đang ở cửa xét vé, hơn nữa tựa hồ rất tức giận, ngươi bây giờ tranh thủ thời gian đi qua cho ta, nếu như không thể để cho Lâm tiên sinh nguôi giận, ngươi liền cút ra khỏi Diệp gia cho ta, đừng trở về nữa.” Diệp Phong nói xong, ba cái tắt điện thoại.

Diệp Tử Minh nghe vậy, bỗng nhiên giật mình.

Lâm Hải tại cửa xét vé? Lâm Hải tức giận?

“Ta xxx mẹ ngươi, người nào lại chọc tới vị tổ tông này a!” Cơn giận của Diệp Tử Minh cọ cái liền bốc lên.

“Vương Đắc Tiêu, ngươi hiện tại liền cút qua cửa xét vé cho ta!” Diệp Tử Minh tức giận đánh ra một cuộc điện thoại, sau đó chính mình cũng hướng phía cửa xét vé mà chạy tới.

Chương 204: Làm sao dám theo Lâm thiếu nói chuyện đâu?

Diệp Tử Minh vội vã hỏa tốc đuổi tới cửa xét vé.

“Sư phụ, Diệp Tử Minh tới.” Cường đầu trọc mắt sắc, từ thật xa liền thấy Diệp Tử Minh.

Lâm Hải mí mắt đều không nhấc một chút, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh.

Lúc đầu Liễu Sơn không có dựa theo dự đoán tỉnh lại, Lâm Hải liền đã rất phiền muộn, kết quả hiện tại lại tới chuyện này, Lâm Hải hiện tại thật sự là vô cùng khó chịu.

“Lâm thiếu ở đâu?” Diệp Tử Minh vừa đến cửa xét vé, liền hướng phía mấy người đang xét vé rống lớn.

“Cái gì Lâm Nhiều Lâm thiếu, ngươi là ai a, tại chỗ này hô to gọi nhỏ cái gì, kéo xong vé liền tranh thủ thời gian đi vào, không muốn đi vào liền lăn ra ngoài đi!” Cái nữ nhân soát vé trước đó kia quay đầu lại, không kiên nhẫn trừng liếc Diệp Tử Minh một chút.

Diệp Tử Minh sững sờ, sau đó kinh ngạc nhìn cái nữ nhân soát vé này một chút.

“Ngươi để cho ta lăn ra ngoài?” Diệp Tử Minh chỉ cái mũi của mình, một mặt khó có thể tin.

“Nói nhảm, lỗ tai điếc ngươi a?” Biểu hiện trên mặt nữ nhân soát vé muốn có bao nhiêu chán ghét liền có bấy nhiêu chán ghét.

“A, ha ha...” Diệp Tử Minh trực tiếp bị tức đến cười.

“Thúy Hoa, Thúy Hoa, ngươi đừng nói...” Một người soát vé khác ở bên cạnh, một mặt hoảng sợ, vội vàng ở bên dưới thọc thọc cái nữ nhân soát vé này một chút.

“Ngươi thọc ta làm gì, kéo vé của ngươi đi, ta chỉ thấy không quen cái loại ở trước mặt người khác hô to gọi nhỏ, cho là mình là cái đồ vật gì, một bộ...” Nữ nhân soát vé quay đầu lại hướng phía người soát vé bên cạnh nói nói, nhưng lời còn chưa nói hết, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

“Vương, Vương tổng?” Nữ nhân soát vé hướng phía một người nam tử bên cạnh, gạt ra một cái nụ cười.

Vương Đắc Tiêu hiện tại mặt đều xanh, gã vừa mới tiếp được điện thoại của Diệp Tử Minh, cái gì cũng không rõ ràng liền bị Diệp Tử Minh nổi giận chửi mắng cho một trận, vội vàng vô cùng lo lắng chạy tới.

Nào nghĩ đến vừa đến nơi này, chỉ thấy cái nữ nhân soát vé này, đang gào thét lớn để Diệp Tử Minh lăn ra ngoài, dọa Vương Đắc Tiêu kém chút ở tại chỗ tè ra quần.

“Trương Thúy Hoa, ngươi đang làm gì!” Vương Đắc Tiêu nổi gân xanh, hướng phía nữ nhân soát vé gầm lên giận dữ.

“Vương tổng, người này thật không có tố chất, tại cửa xét vé hô to gọi nhỏ, nhiễu loạn trật tự, ta, ta đang dạy dỗ y.” Trương Thúy Hoa thấy Vương Đắc Tiêu bỗng nhiên phát hỏa lớn như vậy, bị dọa đến toàn thân khẽ run rẩy, nơm nớp lo sợ nói nói.

Phốc!

Vương Đắc Tiêu bị dọa đến kém chút nằm trên đất.

Giáo dục em gái ngươi a! Ngươi a cũng không mở mắt chó ra, nhìn xem đó là ai, còn dám nói người ta không có tố chất, ngươi a nếu không muốn làm việc, cũng đừng liên luỵ lão tử a.

Vương Đắc Tiêu tức giận, đi lên trực tiếp cho một cái vả miệng, đáng tại trên mặt Trương Thúy Hoa.

“Cút! Ngươi bị khai trừ!” Vương Đắc Tiêu hướng phía Trương Thúy Hoa gầm lên giận dữ.

“Khai, khai trừ?” Trương Thúy Hoa bụm mặt, bị Vương Đắc Tiêu trực tiếp đánh cho sững sờ.

“Đừng a, Vương tổng, đừng khai trừ ta a.” Hơn nửa ngày, Trương Thúy Hoa mới phản ứng được.

Cái công tác nhẹ nhõm này, thế nhưng là một tháng trước, nàng ta mới sai người bỏ ra mười vạn khối tiền để mua được, cái này đến một tháng tiền lương còn không có cầm đến, liền bị khai trừ, Trương Thúy Hoa bị dọa đến khóc ở tại chỗ.

Vương Đắc Tiêu không để ý tới Trương Thúy Hoa tí nào, mà chính là chạy đến trước mặt Diệp Tử Minh, một mặt sợ hãi.

“Diệp thiếu gia, cái người soát vé này là mới tới, không biết ngài…” Vương Đắc Tiêu nhìn mặt Diệp Tử Minh tái nhợt, liền bị dọa đến sắp khóc, đưa tay không ngừng sát mồ hôi lạnh trên đầu.

“Ta cút mẹ mày đi!” Diệp Tử Minh trực tiếp dùng một chân đá vào trên bụng Vương Đắc Tiêu, “Trước đừng quản cái ngốc bức này, ta hỏi ngươi, Lâm thiếu ở đâu?”

“Lâm, Lâm thiếu?” Vương Đắc Tiêu bị đạp kém chút ngã xuống đất, bị Diệp Tử Minh hỏi một chút, nhất thời không hiểu ra sao.

“Mụ bức.” Diệp Tử Minh thầm mắng một tiếng, cái Vương Đắc Tiêu này cũng là mình gọi điện thoại rồi mới phát hiện mà chạy tới, đoán chừng chuyện khi trước ông ta cũng không biết để mà nói.

“Ta hỏi các ngươi, mới vừa rồi không phải là có cái người trẻ tuổi tuổi tác cùng ta không sai biệt lắm, bị các ngươi ngăn cản không cho vào, giờ hắn ở đâu?” Diệp Tử Minh mắt lộ ra hung quang, hướng phía mấy cái người soát vé rống lớn.

Mấy cái người soát vé cũng bị dọa đến không biết làm sao, gặp lão tổng của bọn họ bị cái Diệp thiếu gia trước mắt gì đó này đạp một chân mà cũng không dám lên tiếng, còn ở chỗ nào nhìn không ra, đây là cái người không thể trêu vào?

“Đúng, đúng có người trẻ tuổi, cùng một người đầu trọc dùng cáng cứu thương nâng theo một người, bị Trương Thúy Hoa ngăn cản không cho tiến vào.” Một cái người soát vé cả gan nói nói.

“Giờ hắn ở đâu?” Diệp Tử Minh nghe xong, vội vàng hỏi.

“Chúng ta cũng không rõ ràng.” Mấy cái người soát vé vội vàng xét vé, thật đúng là không thể chú ý đến bọn họ Lâm Hải đã đi đâu.

Mọi người đang đợi xét vé, cũng bị tình huống đột phát trước mắt này làm cho sững sờ, bất quá những người này cũng nhìn ra, cái Diệp thiếu gia này tuyệt đối là cái nhân vật không thể trêu vào, cho nên, tuy xét vé đột nhiên bị bỏ dở, thì cũng không ai dám đứng ra nháo sự, nhao nhao hiếu kỳ nhìn náo nhiệt.

“Uy, các ngươi nói có đúng hay không là người kia?” Bỗng nhiên, trong đám người có một người nam tử, hướng phía ven đường cách đó không xa nhất chỉ.

Diệp Tử Minh theo tiếng kêu nhìn lại, nhất thời ánh mắt liền sáng lên.

Bên cạnh đường cái, đang ngồi dưới đất yên lặng hút thuốc, không phải chính là Lâm Hải sao?

“Lâm thiếu!” Diệp Tử Minh đẩy đám người ra, liền xông qua.

Vương Đắc Tiêu thấy thế, cũng là cả kinh, vội vàng cũng đi theo phía sau cái mông.

“Lâm, Lâm thiếu...” Diệp Tử Minh đứng tại trước mặt Lâm Hải, cẩn thận hô nói.

Lâm Hải yên lặng hút thuốc, ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn gã một chút nào.

Diệp Tử Minh nhất thời xấu hổ một trận.

“Lâm thiếu, làm sao không đi vào a?” Diệp Tử Minh chê cười nói nói.

Thế nhưng nói xong, Diệp Tử Minh liền hối hận, hận không thể quất miệng chính mình hai cái.

Mẹ nó, chính mình khẩn trương cái cọng lông a, nhìn lời hỏi này, rõ ràng biết là người soát vé không để cho hắn tiến vào, chính mình còn ở chỗ này hỏi, cái này a không phải là tìm kích thích sao?

Quả nhiên, Lâm Hải nghe xong, nhất thời liền bị tức cười.

“Ngươi a hỏi ta, làm sao không đi vào? Ngươi là ngốc thật a, hay là cùng ta ở chỗ này giả ngu a?”

Vương Đắc Tiêu ở bên cạnh nghe, thấy Lâm Hải đối với Diệp Tử Minh như thế lãnh đạm, nói chuyện lại khó nghe như vậy, ánh mắt nhất thời sáng lên.

Vừa rồi bọn thủ hạ đã khiến Diệp Tử Minh tức giận, ai biết Diệp Tử Minh sau đó có thể tìm chính mình tính sổ sách hay không a, mà bây giờ, Vương Đắc Tiêu cảm thấy đây chính là thời cơ để ra mặt, có thể hảo hảo vỗ vỗ mông ngựa của Diệp Tử Minh, đền bù một chút sai lầm trước đó.

Nghĩ đến chỗ này, Vương Đắc Tiêu mãnh mẽ tiến lên một bước.

“Thao, ngươi a làm sao dám theo Diệp thiếu nói chuyện đâu!”

Nào nghĩ đến, cái vỗ mông ngựa này trực tiếp đập lên bên trên vó ngựa.

“Ba!”

Diệp Tử Minh quay người liền cho Vương Đắc Tiêu một bạt tai.

“Thao, ngươi a làm sao dám theo Lâm thiếu nói chuyện đâu?”

Diệp Tử Minh trực tiếp đem lời nói của Vương Đắc Tiêu trả lại.

“Diệp thiếu gia, ta...” Vương Đắc Tiêu bụm mặt, trực tiếp mộng bức.

“Mụ bức, tranh thủ thời gian xin lỗi Lâm thiếu mau!” Diệp Tử Minh hướng phía Vương Đắc Tiêu nộ hống nói.

Vương Đắc Tiêu bị dọa đến thân thể run lên, có chút ủy khuất liếc nhìn Diệp Tử Minh một chút, sau đó đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm thiếu, thật xin lỗi, ta...”

Lâm Hải khoát tay chặn lại, cắt ngang lời nói của Vương Đắc Tiêu.

“Xin lỗi coi như thôi, Diệp Tử Minh, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ta hôm nay muốn mang theo cáng cứu thương đi vào, ngươi để ta vao, hay là không cho vào!” Lâm Hải nói xong, ánh mắt bỗng nhiên trở nên băng lãnh.

Nào nghĩ đến, có người so với hắn còn nhanh hơn!

“Đều tránh ra, đều tránh ra!” Trương Thúy Hoa như một kẻ điên, hướng phía Lâm Hải liền xông qua.

“Đậu phộng, cái đàn bà thúi này muốn làm gì!” Đám người xếp hàng giật mình.

Trương Thúy Hoa chạy đến trước mặt Lâm Hải, phù phù một tiếng liền quỳ xuống.

“Lâm thiếu, Lâm thiếu, ta sai, ta sai.” Trương Thúy Hoa hướng phía Lâm Hải nói một hồi

Chương 205: Nước mắt ủy khuất

Diệp Tử Minh ngẩng đầu đối diện với ánh mắt băng lãnh của Lâm Hải, bị dọa đến toàn thân giật mình một cái.

“Để vào, để vào, người nào không cho Lâm thiếu vào ta con mẹ nó a chém sống kẻ đó!” Diệp Tử Minh vội vàng tỏ thái độ.

"Vậy thì tốt, Cường tử, chúng ta đi." Lâm Hải gật gật đầu, vội vàng cúi người xuống, chuẩn bị đem cáng cứu thương nâng lên.

Diệp Tử Minh thấy thế, vội vàng chạy qua.

"Lâm thiếu, sao có thể để ngươi làm loại việc nặng này, ta tới, ta tới!" Diệp Tử Minh nhu thuận đoạt tại phía trước Lâm Hải, đem cáng cứu thương nâng lên.

Vương Đắc Tiêu ở bên cạnh cũng nhìn ngốc, hơn nửa ngày mới phản ứng được.

Mẹ nó, cái Lâm thiếu này là người thế nào a, xem ra, so với Diệp thiếu gia còn muốn ngưu bức hơn nhiều a, làm sao cho tới bây giờ ông ta cũng chưa nghe nói qua đâu? Cái miệng rộng này chịu, thật mẹ nó oan a.

Nhìn Diệp Tử Minh cũng chạy qua qua nhấc cáng cứu thương, Vương Đắc Tiêu nào còn dám ở bên cạnh nhìn ngóng a.

Nhãn châu xoay động, vội vàng chạy đến bên Cường đầu trọc kia.

"Đại ca, đại ca, ngươi nghỉ một lát, ta đến nhấc." Vương Đắc Tiêu cũng mặc kệ Cường đầu trọc có đồng ý hay không, trực tiếp cùng Diệp Tử Minh là thành một nhóm, đem cáng cứu thương nâng lên.

"Vương Đắc Tiêu, ngươi a nhấc vững vàng." Diệp Tử Minh tại phía sau toét miệng lên, hướng phía Vương Đắc Tiêu rống lớn.

"Yên tâm đi, Diệp thiếu gia." Vương Đắc Tiêu nào đã làm qua loại chuyện lặt vặt này a, đi mấy bước mồ hôi liền xuống tới.

Lâm Hải cùng Cường đầu trọc mừng rỡ nhàn nhã, ở bên cạnh chậm rãi đi theo, dương dương tự đắc.

Trước đó Diệp Tử Minh cùng Vương Đắc Tiêu tại cửa xét vé xuất hiện cao điệu, liền gây nên chú ý của mọi người, bây giờ nhìn hai cái nhân vật ngưu bức này, thế mà tự mình chạy qua chỗ hai người bị đuổi đi ra để nhấc cáng cứu thương, nhất thời kinh hãi đến tròng mắt đều sắp rơi xuống.

“WTF, trên cáng cứu thương này là ai a, thật ngưu bức a.”

“Còn phải hỏi, khẳng định là đại nhân vật, cái người soát vé trước đó kia có mắt không tròng a.”

“Ai, không thấy đã bị khai trừ sao? Đắc tội với người không nên đắc tội a.”

Trương Thúy Hoa thất hồn lạc phách nhìn Diệp Tử Minh cùng Vương tổng mà mình kính như thần minh, hai người giờ như một cái dân công cùng đi nâng cáng cứu thương, chân nhất thời mềm nhũn, ngồi dưới đất.

Nàng ta hiện tại, thế nhưng là đã hối hận đến phát điên, rốt cục biết rõ, chính mình đã đắc tội là nhân vật ngưu bức dường nào.

“Uy, ngươi chạy đi đâu vậy a!” Diệp Tử Minh tại phía sau mệt mỏi nhe răng trợn mắt, bỗng nhiên hướng phía Vương Đắc Tiêu rống lớn.

“Diệp thiếu gia, hướng, hướng cửa xét vé a?” Vương Đắc Tiêu mồ hôi nóng chảy ròng ròng, thở hồng hộc nói nói.

“Ngươi bức ngốc a, Lâm thiếu còn cần đi cửa xét vé phổ thông sao? Qua thông đạo khách quý đi!”

“A? Tốt tốt tốt!” Vương Đắc Tiêu phát miệng cái, đậu móa, thông đạo khách quý cách chỗ này hơn mấy trăm mét đâu, cái này không phải là mệt chết a?

Hai người thở hồng hộc, lại nâng lên cáng cứu thương hướng phía thông đạo khách quý đi đến.

“Dừng lại, tiếp thu kiểm tra!” Thật vất vả đi đến thông đạo khách quý, một cái tiểu chiến sĩ trên vai mang theo vũ trang đi tới, kính cái lễ.

“Cảm tạ đã phối hợp.” Tiểu chiến sĩ đem mấy người kiểm tra một lần, trên mặt lộ ra nụ cười ngại ngùng, cúi chào cho đi.

“Ca, nơi này!” Lâm Vân thấy Lâm Hải hơn nửa ngày cũng không vào đến nơi, đã sớm gấp đến nhìn xung quanh, vừa thấy Lâm Hải từ một cái cửa khác tiến đến, vội vàng hô lớn.

“Diệp thiếu gia, Vương tổng, cái này, cái này...” Nhân viên công tác đang bận việc ở bên trong, thấy Diệp Tử Minh cùng lão tổng của bọn họ nâng theo một người vào đây, toàn bộ lập tức sững sờ, đứng tại chỗ này không biết làm sao.

“Đều bị ngu sao, nhanh chóng lại đây phụ một tay a.” Vương Đắc Tiêu hướng phía mấy người tức giận hét lớn.

Thật không có ánh mắt a, chính mình nâng đi xa như vậy, cánh tay cũng phát run, mệt mỏi chút ngược lại là chuyện nhỏ, cái này vạn nhất đợi lát nữa không nhấc được nữa, đem người té, cái Lâm thiếu gì kia còn không phải tươi sống lột da chính mình a.

Mấy nhân viên công tác lúc này mới phản ứng được, đuổi bước lên phía trước đem Diệp Tử Minh cùng Vương Đắc Tiêu thay thế.

Một số người đã vào sân, nhìn thấy có cáng cứu thương mang tới một người, nhất thời nghị luận ầm ĩ, nhưng sau khi thấy người kia là bị mang lên hàng thứ nhất, liền nhao nhao im miệng.

Có thể ngồi tới đó, không phú thì quý, không phải người mà bọn họ có thể tùy tiện nghị luận.

Đừng bởi vì u câu miệng, đợi lát nữa mà tự rước lấy họa, vậy liền đần độn.

“Lâm thiếu, trước khi bắt đầu còn có chút thời gian, ngài nghỉ ngơi một chút, ta bên kia còn có chút việc.” Diệp Tử Minh tới, xoay người cùng Lâm Hải lên tiếng chào hỏi, sau đó liền rời đi.

“Ai, ngươi lão đầu tử này a, nữ nhi đều muốn lên sân khấu, ngươi thế nào liền không tỉnh lại đây.” Triệu Phương nhìn Liễu Sơn lẳng lặng nằm ở nơi đó, tâm lý lại là một trận khổ sở.

“Con ở kia có người bằng hữu, nên qua đó chào hỏi.” Nghe lời nói của Triệu Phương, trong lòng Lâm Hải cũng bực bội một trận, tìm cái lý do, đứng dậy rời đi.

Lâm Hải hướng phía Quách Phi cách đó không xa đi đến.

“Nhìn ngươi vẫn rất bận bịu a.” Lâm Hải cùng Quách Phi chào hỏi.

“Này, mò mẫm bận bịu chứ sao.” Quách Phi cười cười.

“Thân thể Chiến Tư lệnh vẫn tốt chứ.”

“Tốt rất tốt, hôm trước còn cùng tiểu chiến sĩ chúng ta chạy thi bốn trăm mét chướng ngại đâu, thật sự là càng già càng dẻo dai.” Nhấc lên Chiến Hướng Vinh, Quách Phi hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái, một mặt khâm phục.

“Ồ? Có thời gian...”

“Ngươi mau tránh ra cho ta!” Lâm Hải còn chưa nói dứt lời, chỗ lối đi của khách quý, đột nhiên truyền đến một tiếng nói bén nhọn mang theo phẫn nộ.

“Ừm?” Quách Phi giật mình, cửa vào của thông đạo khách quý, cũng đang là người khác đang phụ trách, “Ta đi qua nhìn một chút.”

Nói xong, nhanh chân hướng phía cửa vào của thông đạo khách quý đi đến.

“Ta đi chung với ngươi.” Lâm Hải trong lúc rảnh rỗi, đi theo Quách Phi cùng đi qua.

Ở cửa, tiểu chiến sĩ ngại ngùng trước đó, đang giữ một mặt nghiêm túc, đem một cô gái trẻ tuổi mặc áo đỏ cản tại cửa ra vào.

Nữ tử áo đỏ bộ mặt tức giận, cùng tiểu chiến sĩ trợn mắt nhìn nhau.

“Ngươi biết ta là ai không?” Nữ tử áo đỏ nghiêm nghị hỏi.

“Đồng chí, đây là quy định của Tổ ủy hội, bất kỳ người nào tiến vào, đều phải tiếp nhận kiểm tra.” Tiểu chiến sĩ kiên nhẫn giải thích nói.

“Ta là Lý Tuyết! Ngươi chưa có xem truyền hình sao?” Lý Tuyết một mặt ngạo mạn, khinh thường trừng tiểu chiến sĩ một chút.

“Đồng chí, ta đã nói, bất kể là ai, đều phải tiếp nhận kiểm tra.”

“Phi, ngươi cái đại binh ngốc này, ngươi làm lính làm đến ngốc a? Ta là ngôi sao, biết rõ hay không, là ngôi sao!” Lý Tuyết chỉ vào mình kêu gào nói.

Tiểu chiến sĩ trực tiếp bước dài một cái, giữ cửa lấp kín, không để ý tới nàng ta.

“Tức chết ta, các ngươi qua, bắt y đẩy sang một bên cho ta!” Lý Tuyết thở phì phì hướng hai cái hộ vệ áo đen phía sau lưng hô nói.

Hai cái bảo tiêu áo đen kính râm, tiến lên liền hướng phía tiểu chiến sĩ chộp tới.

Tiểu chiến sĩ vươn cánh tay, đẩy đưa tới, đem hai cái bảo tiêu đẩy liên tiếp lui về phía sau mấy bước mới đứng vững.

“Đồng chí, ta là đang thực hiện ta chức trách, nếu như các ngươi còn dám xông vào, ta cũng không khách khí.”

“Ba!”

Tiểu chiến sĩ còn chưa nói xong, Lý Tuyết trực tiếp một cái vả miệng, quất vào trên mặt tiểu chiến sĩ.

“Phi, không khách khí thì ngươi có thể thế nào, thật đem mình làm cái nhân vật gì sao? Ngươi cái chó giữ nhà! Chúng ta người đóng thuế nuôi các ngươi, liền là chủ tử của các ngươi, gặp chủ tử còn không nhanh chóng nằm xuống, vẩy đuôi chó mừng chủ, còn dám ở chỗ này sủa bậy, làm chó cũng làm đến không có giác ngộ như thế sao?”

Lý Tuyết nói một phen, nói đến mặt tiểu chiến sĩ đằng cái liền hồng, sau đó trên mặt nổi gân xanh, song quyền nắm thật chặt, hàm răng trong miệng cắn chặt vang lên khanh khách, hiển nhiên đang cực lực khống chế phẫn nộ trong lòng.

“Nhìn cái gì vậy, ngươi chính là đầu chó giữ nhà, tranh thủ thời gian mau tránh ra cho ta!”

Thân thể tiểu chiến sĩ, bởi vì phẫn nộ, khẽ run rẩy, từ hán tử trong quân không rơi nước mắt, bên trong vành mắt bỗng nhiên bịt kín một tầng hơi nước.

Đó là nước mắt ủy khuất!

“Đồng chí, thật xin lỗi, tuy ta tham gia quân ngũ vẫn chưa tới một năm, nhưng ta biết rõ một cái chiến sĩ, cho dù chết, cũng không thể rời đi cương vị của mình, còn có, chúng ta là vệ sĩ của nhân dân, không phải là chó giữ nhà, ngươi có thể không tôn trọng ta, nhưng ngươi phải tôn trọng chức nghiệp của ta!”

“Nói rất hay!” Một cái thanh âm rất to từ sau lưng vang lên.

Chương 206: Lương tâm của ngươi để chó ăn sao

Quách Phi ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới.

“Chỉ đạo viên.” Tiểu chiến sĩ nhìn thấy Quách Phi, phảng phất như hài tử ở bên ngoài chịu phải khi dễ đã nhìn thấy gia trưởng, nước mắt còn kìm nén trước đó, bá cái liền chảy xuống.

Quách Phi vỗ vỗ bả vai y, tuy một câu không thể nói, nhưng trong lòng lo lắng tê rần.

Cái tiểu chiến sĩ này năm ngoái mới mười tám tuổi nhập ngũ, trong huấn luyện, vô luận chịu thương tổn nhiều cỡ nào, cũng chưa từng chảy qua một giọt nước mắt, hôm nay lại ở trước mặt mọi người nước mắt rơi như mưa, tâm lý của đứa nhỏ này ủy khuất a.

“Hứ, người đã bao lớn, còn khóc, liền cái này còn nghĩ là binh đâu, về nhà bú sữa đi thôi.” Lý Tuyết ở bên cạnh bĩu môi một cái, lời nói lạnh nhạt nói.

Quách Phi nghe, ánh mắt mạnh mẽ ngưng trọng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lý Tuyết.

“Nhìn cái gì vậy, ngươi là lãnh đạo của y a? Y không hiểu chuyện chẳng lẽ nói ngươi cũng không hiểu chuyện sao? Nhanh lên tránh ra.” Lý Tuyết một mặt phách lối.

“Ngươi biết rõ động đất tháng ba năm nay không?” Quách Phi bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Động đất?” Lý Tuyết sững sờ, không biết Quách Phi có ý gì.

“Thời điểm động đất, cái tiểu chiến sĩ này mới nhập ngũ hơn ba tháng, cấp trên ra lệnh một tiếng, liền theo bộ đội đến hiện trường cứu tai, phấn đấu suốt bảy ngày đêm đều không xuống khỏi hỏa tuyến.” Quách Phi lẳng lặng nói.

“Hừ, đó là việc các ngươi phải làm, nếu không quốc gia nuôi các ngươi làm gì?” Trên mặt Lý Tuyết hốt nhiên có chút mất tự nhiên.

Quách Phi không để ý tới nàng ta, tiếp tục mỗi chữ mỗi câu nói.

“Dân chúng địa phương, cũng đối với y vừa đau lòng lại cảm tạ, nói y là con trai ngoan của nhân dân, thế nhưng không ai biết rõ, nhà y, lại ở ngay tại chỗ y cứu tai cách năm cây số.”

“Hừ, trách không được cứu tai tích cực như vậy, nguyên lai cứu là người của nhà mình.” Khóe miệng Lý Tuyết nhếch lên, hừ lạnh nói.

Chân mày Quách Phi mạnh mẽ nhíu lại, tức giận tràn đầy trong lòng trong đầu, âm thanh run rẩy chỉ vào tiểu chiến sĩ, tiếp tục nói nói.

“Y là con trai độc nhất trong nhà, tình cảm cùng cha mẹ thâm hậu, thế nhưng là vì cứu vãn nhân dân, biết rõ cha mẹ ở ngay tại bên ngoài năm cây số, nhưng chưa bao giờ rời khỏi đại quân, thẳng đến khi nhiệm vụ cứu tai hoàn thành, y mới giả đi đến ngoài năm cây số, để vấn an cha mẹ của y.” Thanh âm Quách Phi bỗng nhiên trở nên có chút nghẹn ngào.

“Thế nhưng là, chờ lúc y về đến nhà, nhìn thấy lại là một vùng phế tích, cha mẹ thương yêu của y, đã vĩnh viễn rời khỏi y.”

“Cũng là dưới loại tình huống này, y cũng không kịp đem cha mẹ an táng, ngày thứ hai liền theo đại bộ đội xuất phát, bởi vì, một chỗ khác, còn có quần chúng gặp tai hoạ, đang chờ y qua cứu vãn, y, đem lệ rơi ở trong lòng, nghĩa bất dung từ (*những việc nghĩa cử cao đẹp không thể dung chứa tình cảm trong đó ,việc nghĩa là việc lớn ,không cho tình cảm nhỏ nhen vào để làm lấn loát được) lên đường."

Lâm Hải ở một bên nghe, trong lòng ẩn ẩn một trận đau đớn, đồng thời, đối với cái tiểu chiến sĩ này nổi lên lòng tôn kính.

Con em binh lính của chúng ta, đều là người đáng yêu nhất!

"Chính là như vậy một cái tiểu chiến sĩ thật đáng yêu thật đáng kính, hôm nay chẳng qua là nghiêm túc thực hiện chức trách của chính mình, ngươi lại đối với y vừa là vũ nhục, lại là đánh chửi, ta thật muốn hỏi hỏi ngươi, lương tâm của ngươi, bị chó ăn sao?" Thanh âm của Quách Phi, mãnh mẽ nghiêm nghị lại.

Sắc mặt Lý Tuyết mạnh mẽ biến đổi.

"Y làm những này, đều là việc y cần phải làm, cầm tiền đóng thuế của người dân, liền nên vì nhân dân làm việc, có cái gì hay mà nói?" Lý Tuyết diện mục dữ tợn nói nói.

"Tốt tốt tốt, nếu ngươi đã nói như thế, ta cũng không muốn nói nhảm nữa." Quách Phi tức đến gật gật đầu, từ trong túi quần móc ra mấy trăm khối tiền, ba cái ném tại trên mặt Lý Tuyết.

"A! Ngươi làm gì!" Lý Tuyết bị dọa đến rít lên một tiếng.

"Đây là sáu trăm khối tiền, là trợ cấp một tháng của tiểu chiến sĩ này, lão tử hiện tại cho ngươi sáu trăm này, không cần ngươi đi cứu tai, lão tử liền để ngươi đứng gác tại chỗ này, ngươi làm được không?"

"Không nên đem mỗi người cũng đều nghĩ giống như ngươi, rất nhiều việc, không phải là bởi vì tiền mà đi làm, mà là bởi vì trách nhiệm, bởi vì tâm hướng nhân dân! Không có bọn họ thủ vệ, các ngươi có thể thanh thản ổn định hưởng thụ sinh hoạt hôm nay sao? Đối những chiến sĩ thủ vệ cho an bình của các ngươi này, các ngươi liền không thể nhiều tôn trọng một ít sao!”

“Ngươi ít tại chỗ này giáo huấn ta đi!” Lý Tuyết bỗng nhiên dữ tợn rống lớn, “Ta hiện tại liền hỏi ngươi có mau tránh ra không!”

“Tiếp nhận kiểm tra, nếu không ngươi khỏi cần đi vào!” Ánh mắt Quách Phi ngưng tụ, lạnh lùng nói nói.

“Ngươi...” Lý Tuyết tức đến ngực không ngừng chập trùng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Quách Phi.

Quách Phi không hề nhượng bộ chút nào, một mặt lạnh lùng cùng nàng ta nhìn nhau.

“Hừ, đem túi đưa cho y, để y tra, để y nhìn!” Lý Tuyết nhìn ánh mắt kiên quyết của Quách Phi, biết rõ không cho tra là không thể nào, tức đến hướng trợ lý phía sau lưng hô to một tiếng, sau đó chính mình thì nghiêng đầu đi.

“Hứ, trang bức.” Trợ lý khinh thường đích nói thầm một câu, tức giận đem túi hướng phía trước đưa qua.

“Tiểu Giang, kiểm tra!” Quách Phi hướng phía tiểu chiến sĩ phân phó nói.

“Vâng!” Tiểu Giang đáp ứng một tiếng, đem túi nhận lấy.

“Uy, đây chính là LV của ta đấy, làm hư các ngươi có thể không bồi thường nổi đâu.” Lý Tuyết bỗng nhiên quay đầu, khinh bỉ nói nói.

Tiểu Giang không để ý tới nàng ta, mở túi cẩn thận kiểm tra một phen, sau đó đem túi trả lại cho trợ lý.

“Hết thảy bình thường, không có đồ vật vi phạm lệnh cấm.”

Trợ lý đưa tay, một tay lấy túi đoạt lại.

“Vẽ vời ra cho thêm chuyện, hiện tại còn chưa tránh ra!” Lý Tuyết một mặt chán ghét nói nói.

“Tránh ra?” Quách Phi bỗng nhiên cười, cười đến rất rực rỡ.

“Công sự xong xuôi, chúng ta nên nói chuyện việc tư.”

“Việc tư?” Lý Tuyết sững sờ, sau đó miệng nhếch lên, “Ngươi một cái thối tham gia quân ngũ, nếu không phải làm chó giữ nhà tại chỗ này, ngươi đến tư cách nhìn thấy ta đều không có, ta và ngươi có thể có cái việc tư gì có thể nói? Ngươi không phải là muốn kí tên a?”

“Chó giữ nhà? Ta nhìn bà nội ngươi!” Quách Phi bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Ngươi cái thối tham gia quân ngũ, ngươi làm sao mắng chửi người!” Lý Tuyết một chút liền gấp.

“Mắng chửi người? Lão tử còn muốn đánh người đâu!” Quách Phi nói, bỗng nhiên đem quân hàm một gạch ba sao trên bả vai giật xuống.

“Chỉ đạo viên!” Tiểu Giang thấy thế, quá sợ hãi.

Tiểu Giang cũng biết, quân hàm này tại trong bộ đội, có ý vị như thế nào.

Quách Phi giương một tay lên, đem quân hàm ném cho Tiểu Giang.

“Dám đánh binh lính của ta, dám vũ nhục người thủ vệ quốc gia chúng ta, lão tử coi như thoát cái quân phục này, cũng phải rút ra bỏ cái miệng thúi của ngươi!”

Quách Phi nói, hướng phía trên mặt Lý Tuyết cũng là một bàn tay!

“A!” Lý Tuyết bị đánh đến quay tròn một vòng, sững sờ đứng tại chỗ.

“Ngươi ngươi ngươi cái thối tham gia quân ngũ, ngươi dám động thủ!” Trợ lý ở bên cạnh trực tiếp hoảng sợ đến chết lặng.

Hai cái bảo tiêu thấy thế, nháy mắt với nhau liền nhào lên.

Cái mũi Quách Phi hừ một cái, một quyền nhất cước, không tốn sức chút nào liền đem hai cái bảo tiêu đánh ngã.

“Tố cáo ngươi, ta muốn cáo ngươi!” Lý Tuyết kịp phản ứng, bụm mặt kêu to lên.

“Muốn tố cáo ai vậy, Lý Tuyết, ngươi coi như muốn làm, nửa đêm vụng trộm làm là được, tại chỗ này hô cái gì a?” Một cái thanh âm tiện tiện, bỗng nhiên vang lên tại phía sau.

Lý Tuyết nghe được, vội vàng quay đầu, sau đó oa một tiếng, khóc liền dốc sức chạy qua.

“Mạnh thiếu, ngươi phải làm chủ cho người ta a, cái thối tham gia quân ngũ này đánh ta.” Lý Tuyết nhào vào trong ngực Mạnh Húc, liền khóc lên.

“Đậu phộng, tham gia quân ngũ còn dám đánh ngươi? Ăn gan hùm mật báo, theo thiếu gia qua, nhìn thiếu gia không đào da tên đó ra thì không được!” Mạnh Húc một mặt phách lối đi tới.

“Ngươi muốn đào da của người nào a?” Bỗng nhiên, một cái thanh âm vang lên.

“Ta con mẹ nó a đào...” Lời nói của Mạnh Húc nói được một nửa, liền mãnh liệt dừng lại, trong lòng mạnh mẽ kinh hãi.

Chương 207: Có việc nên làm có việc không nên làm

Lâm Hải hai tay ôm ngực, hướng phía Mạnh Húc nói nói.

“Đậu phộng, Hải ca!” Trong lòng Mạnh Húc giật mình, Lâm Hải cũng không phải người mà y chọc nổi, vội vàng thay đổi một bộ vẻ mặt vui cười, liền chuẩn bị qua vấn an.

Chỉ là, không đợi Mạnh Húc đi qua, Lý Tuyết liền mở miệng trước.

“Hừ, đương nhiên là đào da hai cái thối tham gia quân ngũ này, ngươi không có việc gì thì ít tại lẫn vào chỗ này đi, cút sang một bên.” Thấy Gặp Mạnh Húc đến, Lý Tuyết lập tức có lực lượng.

Lời nói của Lý Tuyết, kém chút đem Mạnh Húc dọa đến nằm trên đất.

Mẹ nó tệ, nói chuyện trước có thể nhìn trước đối phương là ai một chút hay không a, đó là người mà ngươi chọc nổi sao?

Đừng nói là ngươi, bản thiếu gia nhìn thấy người ta, cũng phải hấp tấp chạy qua, cung cung kính kính hô người ta một tiếng ca.

Ba!

Mạnh Húc trực tiếp một cái vả miệng đánh Lý Tuyết quay sang một bên.

“Ta cút mẹ mày đi, làm sao dám theo Hải ca nói chuyện đâu, nhanh chóng xin lỗi Hải ca đi!” Mạnh Húc một mặt hung ác nói nói.

“Hải, Hải ca?” Lý Tuyết bụm mặt, nhất thời sững sờ.

“Ngươi ngu sao a, đi nha!” Mạnh Húc giương một tay lên, lại muốn quất nàng ta.

“A, ta đi ta đi.” Lý Tuyết bị dọa đến vội vàng chạy đến phía trước Lâm Hải.

“Hải, Hải ca, thật xin lỗi, ta có mắt như mù, không nên mạo phạm ngài.” Lý Tuyết hướng phía Lâm Hải liên tục xin lỗi.

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, hắn đối với cái Lý Tuyết gì đó này, phản cảm nói không nên lời.

“Thế nào, một hồi liền chịu hai cái tát như thế, cảm giác như thế nào?” Lâm Hải trêu tức nói nói.

“Cảm giác, cảm giác...” Lý Tuyết sắp khóc, Lâm Hải hỏi cái lời nói này, nàng ta thực sự không biết nên trả lời như thế nào.

“Ngươi bị điếc a, Hải ca đang hỏi ngươi đâu! Hỏi ngươi cảm giác như thế nào?” Mạnh Húc tại phía sau lớn tiếng hô nói.

Trong lòng Lý Tuyết thầm mắng một tiếng, còn cảm giác như thế nào, cái này mẹ nó a còn phải hỏi sao?

Bất quá, Mạnh Húc lên tiếng, nàng ta cũng không dám không đáp.

“Cảm giác, rất đau.” Vẻ mặt Lý Tuyết cầu xin, nhỏ giọng nói nói.

“Lớn tiếng chút!” Lâm Hải bỗng nhiên rống to một tiếng, đem Lý Tuyết làn giật mình.

“Cảm giác, rất đau!” Lý Tuyết lớn tiếng nói nói.

“Ngươi cũng biết đau a? Vậy thời điểm ngươi vừa rồi đánh vị tiểu huynh đệ này, như thế nào không suy nghĩ người ta có đau hay không đâu?” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Đừng tưởng rằng ngươi là cái cẩu thí ngôi sao gì liền không tầm thường, nói trắng ra, cũng là cái diễn viên bán rẻ tiếng cười mà thôi, ngươi có cái gì không được sao?”

“Chúng ta những chiến sĩ này, mười tám mười chín tuổi liền rời đi cha mẹ, đồng dạng đều là tuổi hoa xuân, các ngươi ở dưới hoa tiền nguyệt hạ, ăn chơi đàng điếm, mà bọn họ, lại tay cầm súng ống, phụng hiến thanh xuân của chính mình đến bảo vệ nhân dân an bình, ngươi có tư cách gì mắng bọn họ?”

“Không có bọn họ thủ vệ, quốc gia nhân dân đã sớm xong, mà ngươi?” Cái mũi Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, “Nói không chừng đang nằm tại bên trên giường gỗ của Đảo Quốc đây.”

Lời nói của Lâm Hải, để Lý Tuyết khó chịu một trận, thế nhưng, đến Mạnh thiếu tựa hồ cũng không thể trêu vào người ta, trong nội tâm nàng ta có buồn bực hơn, thì một câu cũng không dám nói.

Đem lời nói trong lòng nói ra, cơn tức của Lâm Hải cuối cùng tiêu tan một chút.

“Đi, qua chỗ vị tiểu chiến sĩ thật đáng kính này của chúng ta, xin lỗi đi!” Lâm Hải hướng phía Tiểu Giang nhất chỉ.

“Nói xin lỗi với y?” Lý Tuyết một mặt không tình nguyện, một cái nghèo hèn tham gia quân ngũ mà thôi, chính mình thế nhưng đường đường là ngôi sao, y xứng sao?

Nhìn Lý Tuyết không nhúc nhích, mặt Lâm Hải bỗng nhiên lạnh xuống tới.

“Thật sự là cho thể diện mà không cần, không đi đúng không? Được!” Lâm Hải gật gật đầu, đem đầu chuyển hướng sang Quách Phi.

“Quách chỉ đạo, ngươi tiếp tục đi.”

Ánh mắt Quách Phi lạnh lẽo, chính mình thế nhưng đến quân hàm cũng xé xuống, đã làm xong dự định xấu nhất, há có thể tuỳ tiện buông tha cho Lý Tuyết.

“Lý Tuyết đúng không? Ta biết rõ ngươi là diễn viên, có rất nhiều Fan, cùng chết với ngươi ăn thiệt thòi khẳng định là ta. Nhưng tôn nghiêm của quân nhân, không chấp nhận có khi nhục, ta đã đem quân hàm xé bỏ, đại biểu người sĩ quan như ta này coi như không thích đáng, lão tử cũng phải cùng ngươi cái đại minh tinh này đụng một chầu!”

Quách Phi nói, một tay tóm lấy cổ Lý Tuyết, ba một cái vả miệng liền đánh ra.

“Trong mắt quân nhân, không hề có nam nhân cùng nữ nhân, chỉ có địch nhân, cho nên, đừng tưởng rằng ngươi là nữ nhân, ta liền sẽ không đánh ngươi! Hôm nay, nếu như ngươi không cho chiến sĩ của ta lời xin lỗi, ta liền đánh tới khi ngươi xin lỗi mới thôi!”

“Chỉ đạo viên, ta không cần nàng ta xin lỗi, ta không sao, ngươi mau thả nàng ta ra.” Tiểu Giang thấy thế, vội vàng chạy tới, giữ chặt Quách Phi, vội vã nói nói.

Tiểu Giang biết rõ, nếu tiếp tục như vậy nữa, sự tình liền nghiêm trọng.

Bộ đội thế nhưng là có kỷ luật, chỉ đạo viên làm như vậy, là giúp chính mình hả giận, thế nhưng là, tiền đồ của chỉ đạo viên liền xong.

Cùng tiền đồ của chỉ đạo viên so sánh, chút ủy khuất mà chính mình phải nhận ấy, lại tính là cái gì đâu?

Quách Phi mỉm cười, lắc đầu.

“Tiểu Giang, ta hiểu rõ ý tứ của ngươi, nhưng là nam tử hán đại trượng phu, có việc nên làm có việc không nên làm, ngươi là huynh đệ của ta, nếu như huynh đệ của ta ở ngay trước mặt ta, bị người nhục nhã, mà ta lại bởi vì tiền đồ của chính mình mà lựa chọn bo bo giữ mình, ngươi cảm thấy ta còn có mặt mũi tiếp tục làm cái chỉ đạo viên này sao?”

Quách Phi nói, lại là một cái vả miệng, quất vào trên mặt Lý Tuyết.

“Không có nói xin lỗi!”

Lý Tuyết a rít lên một tiếng.

“Mạnh thiếu, nhanh cứu ta a!”

Mạnh Húc thấy thế, trong lòng giật mình, Lý Tuyết nói làm sao cũng là người một nhà, hiện tại bị cái tham gia quân ngũ này đánh như vậy, trên mặt mình cũng khó nhìn a?

Thế nhưng là, cái tham gia quân ngũ này tựa hồ quen biết với Hải ca a, chính mình nào dám đắc tội?

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể để Lý Tuyết vội vàng chịu thua xin lỗi thôi.

Nghĩ đến chỗ này, Mạnh Húc tiến lên một bước, đem Quách Phi giữ chặt.

“Vị quân nhân huynh đệ này, ngươi trước buông nàng ta ra, ta cam đoan để cho nàng ta xin lỗi các ngươi.”

“Ngươi?” Quách Phi hoài nghi nhìn Mạnh Húc một chút.

Thấy Quách Phi không tin được chính mình, Mạnh Húc vội vàng hướng phía Lý Tuyết rống to một tiếng.

“Lý Tuyết, ngươi còn không nhanh xin lỗi hai vị quân nhân huynh đệ này đi!”

“Mạnh thiếu, ta...”

“Mụ cái bức, ta nói chuyện ngươi nghe không hiểu sao?” Mạnh Húc mắng to một tiếng.

Quách Phi thấy thế, hừ lạnh một tiếng, đưa tay lại muốn quất tới.

“A, ta nói xin lỗi, thật xin lỗi thật xin lỗi!” Lý Tuyết bị dọa đến vội vàng hô nói.

“Hừ.” Quách Phi cái này mới đem nàng ta buông ra, hướng phía Tiểu Giang nhất chỉ.

“Đi, đi qua hảo hảo xin lỗi, thành khẩn một chút.”

Lý Tuyết trong lòng oán hận, lại không dám không nghe theo, cất bước đi đến trước mặt Tiểu Giang.

“Tiểu đồng chí, thật xin lỗi, trước đó là ta không tốt, ta xin lỗi ngươi.”

“Không có việc gì không có việc gì, ta đã không tức giận.” Tiểu Giang liên tục khoát tay, mang trên mặt một vẻ không đành lòng.

Lâm Hải thấy thế, trong lòng thở dài, hài tử thiện lương bao nhiêu a, vừa rồi người ta vẫn còn đang đánh y, khi nhục y, hiện tại, y ngược lại thay người ta cảm thấy không đành lòng.

“Hừ, tốt, Tiểu Giang, tiếp tục chấp hành nhiệm vụ đi.” Quách Phi nói xong, chuẩn bị cùng Lâm Hải rời đi.

“Ngươi quay đầu tìm mấy ký giả viết một bài báo, ta không lột da của hai cái thối tham gia quân ngũ này thì không được.”

“Ừm?” Thanh âm Lý Tuyết tuy nhỏ, nhưng không giấu giếm được Lâm Hải lúc này.

Bước chân của Lâm Hải dừng lại, mãnh mẽ quay đầu, ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm vào Lý Tuyết.

Lý Tuyết bị hoảng sợ đến kêu to một tiếng, ánh mắt có chút mất tự nhiên hướng phía Lâm Hải cười cười.

“Hải ca, còn có việc sao?”

Lâm Hải không để ý tới nàng ta, mà chính là hướng phía Mạnh Húc nhìn lại.

“Hải ca.” Mạnh Húc không biết Lâm Hải có ý tứ gì, bị ánh mắt băng lãnh của hắn nhìn một chút, nhất thời kinh hoảng một trận.

“Ngươi cùng cái Lý Tuyết này có quan hệ thế nào?” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Ách... Nàng ta là diễn viên mà công ty giải trí Hoa Hạ Tinh đã ký kết, cái công ty này, là sản nghiệp của nhà ta.” Mạnh Húc thành thành thật thật đáp nói.

“Cùng nàng ta huỷ bỏ hiệp ước đi, cái này đối với ngươi có chỗ tốt.” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

Chương 208: Muốn chơi liền chơi với ngươi đến cùng

Một câu của Lâm Hải, nhất thời để Mạnh Húc mịt mờ.

Cái Lý Tuyết này đã xin thứ lỗi, còn nhận lỗi, đối phương cũng đã tha thứ, sự tình không phải đã xong sao?

“Mạnh thiếu.” Lý Tuyết nghe được, sắc mặt xoát cái biến đổi, sau đó khẩn trương nhìn về phía Mạnh Húc.

“Hải ca, cái này...”

“Hừ, nếu chuyện này nàng ta đã không muốn cho qua như vậy, vậy ta liền bồi nàng ta chơi tới cùng, Mạnh thiếu, ngươi xem đó mà làm thôi.” Lâm Hải nói xong, quay đầu liền bước đi.

“Nàng, nàng ta không muốn cho qua đi?” Mạnh Húc càng thêm mộng bức.

Mà Lý Tuyết nghe được lời nói của Lâm Hải, trong lòng mạnh mẽ kinh hãi, chẳng lẽ câu nói vừa rồi của chính mình, đã bị hắn nghe được?

Nhưng thanh âm của mình là rất nhỏ rồi a, liền Mạnh Húc cách mình không xa, cũng không nghe thấy, hắn làm sao lại nghe được?

“Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Ngươi thế nào lại khiến Hải ca tức giận?” Mạnh Húc càng không biết rõ tình huống, trong lòng càng là tức giận, hướng phía Lý Tuyết lớn tiếng gào thét nói.

“Ta, ta...” Lý Tuyết gặp bộ dáng tức giận của Mạnh Húc, vừa sợ hãi, liền đem lời vừa mới nói nói cho Mạnh Húc.

“Thao, ngươi là đầu heo sao!” Mạnh Húc tức giận đến mức đánh Lý Tuyết một cái vả miệng, đem nàng ta đánh một cái lảo đảo.

“Mạnh thiếu, ta biết rõ sai, van cầu ngươi tha thứ cho ta một lần đi.” Lý Tuyết khóc nói.

“Tha thứ cho ngươi? Không thấy Hải ca nói, muốn chơi với ngươi đến cùng sao? Ngươi a ngưu bức, ngươi dám bồi Hải ca chơi, lão tử không có cái can đảm của ngươi đó, ngươi chờ bị Hải ca đùa chơi đến chết đi.” Mạnh Húc tức giận một tay đẩy Lý Tuyết ra, sau đó móc điện thoại ra.

“Hợp đồng của Lý Tuyết cùng công ty lúc nào thì đến kỳ?” Mạnh Húc nổi giận đùng đùng nói.

“Mạnh thiếu, hợp đồng với Lý Tuyết còn có năm năm.” Đầu bên kia điện thoại, Vương Long nghe ra Mạnh Húc nổi giận, nên cẩn thận từng li từng tí trả lời.

“Lập tức giải trừ, để cho nàng ta xéo đi!”

“Cái này... Mạnh thiếu, dạng này cần công ty chúng ta bồi thường không ít tiền bồi thường hợp đồng a!” Bên Vương Long kia có chút do dự.

“Bồi! Bao nhiêu cũng bồi, bồi xong để cho nàng ta cút nhanh lên!” Mạnh Húc nói xong cũng tắt điện thoại.

“Mạnh thiếu, không muốn a, ta biết rõ sai, ta thật biết sai, cầu ngươi bỏ qua ta một lần đi!” Lý Tuyết một phát bắt được cánh tay Mạnh Húc, điên cuồng cầu xin tha thứ nói.

Nàng ta hiện tại là thật sự sợ hãi.

Lý Tuyết nhiều nhất cũng chỉ là một cái tiểu diễn viên hạng ba, dựa vào việc ngủ cùng với Vương Long, mới ký được vào bá chủ giải trí trong nước - Hoa Hạ Tinh để vô số ngôi sao ca nhạc ngôi sao điện ảnh chen vỡ đầu cũng muốn vào này.

Mắt thấy sự nghiệp của mình phát triển không ngừng, giá trị con người cũng không ngừng đề cao, Vương Long thậm chí cũng đã hứa hẹn, cuối năm an bài một vai nữ chính để cho nàng ta biểu diễn, cách đại hồng đại tử cũng chỉ còn là một bước xa.

Không nghĩ tới thời khắc mấu chốt, lại xảy ra sự tình như thế, một chút liền đem mộng đẹp của nàng ta đánh nát.

Lý Tuyết từ tầng chót từng bước từng bước một leo lên, nàng ta thật sự biết rõ, một hàng nước này sâu bao nhiêu, nếu như bị Hoa Hạ Tinh cưỡng ép huỷ bỏ hiệp ước, sự nghiệp diễn nghệ của nàng ta liền kết thúc, nàng cuối cùng chỉ có thể luân lạc tới bước giống như lúc trước, dựa vào ngủ cùng người và đi đón một số vai phụ không có chỗ xếp hạng.

“Cút sang một bên.” Mạnh Húc chán ghét đem Lý Tuyết đẩy lên mặt đất, cất bước đi.

“Tiểu Hiên, làm sao bây giờ, chúng ta nên làm cái gì?” Lý Tuyết thất thần chán nản, bắt lấy cánh tay người đại diện, vội vàng hỏi.

Người đại diện trước đó còn đối với nàng cung kính giống như chủ tử, bây giờ lại thay đổi thành một gương mặt lạnh như băng.

“Lý Tuyết, không phải chúng ta nên làm cái gì, mà chính là ngươi nên làm cái gì?” Người đại diện Tiểu Hiên đem Lý Tuyết nhẹ nhàng đẩy ra, móc ra điện thoại.

“Uy, Phỉ tỷ, ta Tiểu Hiên a, lần trước ngươi giới thiệu cho ta vị nghệ nhân nào? Đúng đúng đúng, ta cân nhắc tốt rồi, cuối tuần? Tốt tốt tốt, cuối tuần này ta qua tìm ngài.” Tiểu Hiên mang trên mặt nụ cười hèn mọn, chờ đến khi đối phương tắt điện thoại, mới lại thay đổi một bộ gương mặt cao ngạo.

“Tiểu Hiên, ngươi...” Lý Tuyết một mặt kinh ngạc.

“Ngươi đã phế, ta lại đi theo ngươi để uống gió tây bắc sao? Ngươi cho ta bị ngốc a!” Tiểu Hiên lộ ra một cái ánh mắt khinh thường, miệng nhếch lên, nghênh ngang rời đi.

“Ngươi...” Lý Tuyết tức giận đến kém chút ngất đi.

“Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy? Ta không phải liền là đánh một cái đại binh ngốc sao? Cái này có cái gì lớn sao?” Lý Tuyết trở nên hoảng hốt, tinh thần đều sắp sụp đổ.

Bỗng nhiên, điện thoại trong túi vang lên.

Lý Tuyết bị dọa đến giật mình, sau đó một cỗ hi vọng dâng lên.

“Nhất định là Mạnh thiếu đánh tới, nhất định là có chuyển cơ, khẳng định là Mạnh thiếu tha thứ cho ta.” Lý Tuyết run rẩy lấy điện thoại cầm tay ra, lại phát hiện là cái số xa lạ.

“Cái này…” Lý Tuyết sững sờ, nhưng vẫn mang theo một tia hi vọng tiếp nhận điện thoại.

“Ngươi tốt, xin hỏi ngươi là Lý Tuyết sao?” Trong điện thoại, âm thanh rất có từ tính của một cái nam nhân truyền tới.

“Ta là Lý Tuyết, ngươi là?” Trái tim Lý Tuyết phanh phanh trực nhảy, cũng nhấc lên đến cổ họng.

“Ta là Hồng đại luật sư của Sở Luật sư sự vụ tại Yến Kinh, nhận ủy thác của công ty giải trí Hoa Hạ Tinh, đại diện toàn bộ hành trình chuyện huỷ bỏ hiệp ước cùng ngươi…”

Điện thoại di động của Lý Tuyết ba cái rơi trên mặt đất.

“Uy, uy, Lý Tuyết nữ sĩ, ngươi đang nghe à…”

Lý Tuyết một mặt ngốc trệ ngốc ở nơi đó.

“Xong, toàn bộ đều xong.” Lý Tuyết chân mềm nhũn, phù phù té lăn trên đất.

“Đồng chí, ngươi không sao chứ?” Tiểu Giang đang ở cách đó không xa làm phiên trực, gặp Lý Tuyết bỗng nhiên ngã sấp xuống, vội vàng chạy mau mấy bước, đưa nàng ta đỡ dậy.

“Ha ha, ha ha, ha ha ha ha…” Lý Tuyết bỗng nhiên giống như một kẻ điên, cười ha hả.

Nhìn Tiểu Giang vẻ mặt lo lắng đỡ lấy chính mình, lại ngó ngó bốn phía chính mình không còn có một ai, nước mắt trên mặt Lý Tuyết lại chảy xuống.

“Ta có phải mười phần buồn cười hay không? Ngươi nói cho ta biết, ta có phải mười phần buồn cười hay không?” Lý Tuyết bắt lấy cánh tay Tiểu Giang, điên cuồng lay động một trận.

“Đồng chí, ngươi không sao chứ, ta dìu ngươi qua bên kia nghỉ ngơi.” Tiểu Giang đỡ lấy Lý Tuyết đã có chút thất thường, tiến đến giữa một gian khách quý nghỉ ngơi ở bên cạnh.

“Ha ha, ha ha, thật là nghĩ không ra, đến cùng, người duy nhất còn quản ta, lại là ngươi.” Lý Tuyết đột nhiên cảm giác được mười phần buồn cười.

Bằng hữu đồng sự của mình, thấy mình bị huỷ bỏ hiệp ước, cả đám đều lạnh như băng rời đi, không niệm một điểm tình cũ, đi không có chút lưu luyến nào.

Mà cái tiểu chiến sĩ bị chính mình vũ nhục, bị chính mình tát vào miệng này, lại tại thời điểm chính mình mất mác nhất, đem chính mình nâng đỡ.

Cái này không thể không nói, là một loại châm chọc lớn lao a.

“Ngươi vì cái gì quản ta? Ngươi không hận ta sao?” Lý Tuyết nhìn chằm chằm vào Tiểu Giang, yên lặng nói nói.

Tiểu Giang lộ ra một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, hơi hơi lắc đầu.

“Nói thật, ta hận ngươi, nhưng cái hận này không phải là bởi vì ngươi đánh ta, mà là bởi vì ngươi vũ nhục quân nhân Hoa Hạ, ta tuy tham gia quân ngũ thời gian không dài, nhưng ta thật sâu cảm nhận được những quân nhân Hoa Hạ vừa đáng yêu lại thật đáng kính, những cái kia, không phải là các ngươi có thể lý giải.”

“Nhưng là, ta vẫn là thương hại ngươi.”

“Thương hại ta? Ngươi có tư cách gì thương hại ta, ta là ngôi sao, đại minh tinh, mà ngươi, chỉ là cái thối tham gia quân ngũ!” Lý Tuyết sững sờ, sau đó phảng phất như bị xúc động cái dây thần kinh nào đó, liền như một kẻ điên, hướng phía Tiểu Giang bạo hống nói.

“Ha ha.” Tiểu Giang lắc đầu.

“Cầm cái gương chiếu chiếu bộ dáng bây giờ của ngươi đi, đây chính là địa phương mà ta thương hại ngươi.”

Nói xong, Tiểu Giang quay người nghênh ngang rời đi, lưu lại Lý Tuyết một mình ngẩn người.

“Bộ dáng hiện tại của ta?” Lý Tuyết bỗng nhiên như phát điên, chạy đến trước gương của phòng vệ sinh.

Bên trong, là một nữ nhân, diện mục dữ tợn!

Chương 209: Hán tử có huyết tính

Lý Tuyết ngơ ngác nhìn qua chính mình ở trong gương, bỗng nhiên thê thảm cười một tiếng.

“Tiểu chiến sĩ người ta nói đúng a, nhìn chính mình hiện tại xem, hiển nhiên là một cái bà điên, nơi nào còn có một điểm nghi dung cùng phong độ của minh tinh?”

Ầm!

Bỗng nhiên, cửa phòng nghỉ ngơi bị người đẩy ra.

Lý Tuyết giật mình, bỗng nhiên quay đầu lại, sau đó con mắt nhất thời sáng lên.

“Diệp thiếu gia, cứu ta, mau cứu ta à!” Lý Tuyết khóc rồi liền bổ nhào vào trong ngực Diệp Tử Minh.

Bất kể thế nào nói, nàng ta và Diệp Tử Minh cũng coi là có duyên tình một đêm, đêm hôm ấy, nàng ta đã xuất ra tất cả vốn liếng, cũng là đem Diệp Tử Minh hầu hạ đến thư thư phục phục.

Hiện tại Diệp Tử Minh bỗng nhiên xuất hiện, có phải hay không là nhớ tới tình cũ đêm đó, đến cứu vớt mình?

Ánh mắt Lý Tuyết, tràn ngập sốt ruột cùng hi vọng.

Chỉ là, lời nói của Diệp Tử Minh, trong nháy mắt đem hi vọng vừa mới dấy lên trong nội tâm nàng ta, tươi sống giội tắt.

“Đây là hợp đồng huỷ bỏ hiệp ước làm giám khảo thi đấu Thanh Ca lần này, ngươi ký tên đi.” Thanh âm băng lãnh của Diệp Tử Minh, không mang theo một chút tình cảm nào.

“Cái gì!” Lý Tuyết tiếp nhận hợp đồng, hai tay cũng run rẩy lên.

“Diệp thiếu gia, ta van cầu ngươi, không nên cùng ta huỷ bỏ hiệp ước, ta có thể không cần tiền, một phân tiền cũng không, chỉ cầu xin ngươi để cho ta xuất hiện ở bên trên ghế giám khảo, ta chỉ muốn lộ cái kính, còn lại ta cái gì cũng không cần, Diệp thiếu gia…”

“Đừng nói nhảm, ta còn bề bộn nhiều việc, tranh thủ thời gian ký đi!” Không đợi Lý Tuyết nói xong, Diệp Tử Minh đem một cây bút ném ở trên thân Lý Tuyết.

“Diệp thiếu gia, không muốn a, Diệp thiếu gia…” Lý Tuyết khóc lóc khẩn cầu nói.

Diệp Tử Minh chau mày, trên mặt bỗng cảm giác phiền chán.

Lý Tuyết bỗng nhiên chớp mắt, bỗng nhiên dốc sức lao qua, bắt lấy tay Diệp Tử Minh, sau đó nhét vào trong vạt áo của chính mình.

Đồng thời, hai cái tay cầm thật chặt nơi đó của Diệp Tử Minh, đôi môi đỏ dán lên cái cổ của gã.

“Diệp thiếu gia, van cầu ngươi, chỉ cần ngươi có thể cứu ta lần này, ta sau này sẽ là của ngươi, ta sẽ làm tiểu tam, làm tình nhân cho ngươi, tùy thời ngươi cần, thì ta tùy thời sẽ xuất hiện tại bên cạnh ngươi, có được hay không, ta van cầu ngươi Diệp thiếu gia, kỹ thuật của ta ngươi biết rõ, sẽ khiến ngươi hài lòng.”

Lý Tuyết một bên điên cuồng hôn hít Diệp Tử Minh, một bên giở trò, khiến cho Diệp Tử Minh nhất thời nhiệt huyết sôi trào.

“Thao, ngươi thật là mắt mù, nói ngươi có cái gì tốt, cái Lâm Hải kia là người ngươi đắc tội nổi sao?” Diệp Tử Minh bị Lý Tuyết công kích một trận, khiến cho có chút dung động, hai bàn tay to cũng bắt đầu không ở yên.

Lý Tuyết thấy thế, trong lòng mạnh mẽ vui vẻ, chỉ cần Diệp Tử Minh có thể nghe thấy lời nói của nàng ta, vậy thì có hy vọng.

Thế là, Lý Tuyết liên thủ mang miệng, ngực, động càng điên cuồng hơn.

“Diệp thiếu gia, ngươi liền giúp người ta một chút nha, van cầu ngươi.”

“Tốt a, tốt a, ta qua tìm Lâm Hải nói nói cho ngươi, bất quá có tác dụng hay không, ta cũng không biết, tên ngu xuẩn Lâm Hải kia, không nhất định mua sổ sách của ta.” Diệp Tử Minh đến cùng không có chống lại được tấn công điên cuồng mạnh mẽ của Lý Tuyết, rốt cục mềm xuống tới.

Bên cạnh thông đạo kết nối thông đạo khách quý với Cung văn hóa Công Nhân, Quách Phi hút thuốc, ánh mắt một trận cô đơn.

“Lâm Hải, có lẽ qua hôm nay, ta liền phải cởi bỏ cái bộ quân phục này.” Quách Phi cầm quân hàm Thượng úy trong tay, một mặt buồn bã.

“Cũng bởi vì đánh nữ nhân ngu xuẩn kia?” Lâm Hải một trận không hiểu.

“Đúng vậy a.” Quách Phi thở dài, “Người ta là ngôi sao, trở về tùy tiện lẫn lộn một chút, liền có thể mang đến áp lực rất lớn cho quân đội, quân đội vì tiêu trừ ảnh hưởng, đưa ta ra làm hi sinh đã là chuyện tất nhiên.”

“Bất quá!” Ánh mắt Quách Phi bỗng nhiên mãnh liệt, “Dám vũ nhục quân nhân, dám đánh huynh đệ của ta, lão tử coi như không làm cái binh này, cũng không thể nuốt xuống khẩu khí này!”

“Không hối hận?” Lâm Hải quái dị hỏi.

“Chỉ là khá là đáng tiếc, chưa bao giờ ra trận giết địch, lại bị hủy ở trong tay một cái diễn viên, nhưng muốn nói hối hận...” Quách Phi lắc đầu, “Nếu như lại tới một lần, ta vẫn sẽ làm y nguyên như vậy!”

“Tốt lắm, là cái hán tử có huyết tính!” Lâm Hải hướng phía Quách Phi dựng thẳng ngón tay cái.

“Bên Chiến Tư lệnh kia, có cần ta gọi điện thoại nói giúp ngươi hay không?” Lâm Hải thử thăm dò hỏi.

“Không cần, việc này một khi bắt đầu lẫn lộn, cái kia chính là sự kiện của cả nước, Chiến Tư lệnh không ép được, mà nói không chừng sẽ còn liên luỵ đến ông ấy!” Quách Phi lắc đầu.

Lâm Hải nhướng mày, Quách Phi là cái hán tử, lần trước về nhà lại giúp mình không ít việc, mình không thể cứ như vậy trơ mắt nhìn Quách Phi cởi quân phục, tiếc nuối mà bị loại.

Thực sự không được, chỉ có thể gọi điện thoại cho Tiêu Thanh Sơn.

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, vừa muốn thông qua, thì Diệp Tử Minh lại chạy tới.

“Ai nha, Lâm thiếu, ngươi tại chỗ này a?”

“Tìm ta có việc?” Tuy Diệp Tử Minh hiện tại đối với mình so sánh cũng khách khí, nhưng ấn tượng trước đó đã vào trước là chủ, Lâm Hải theo bản năng có chút phiền chán đối với gã.

“Lâm thiếu, có thể thương lượng với ngươi một chuyện hay không?” Diệp Tử Minh liếc nhìn Quách Phi một chút, thần thần bí bí nói nói.

“Quách chỉ đạo viên là huynh đệ của ta, có chuyện gì ngươi cứ nói đi, không cần khiêng kỵ y.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Ách...” Diệp Tử Minh vô cùng khó xử, mẹ nó, sự tình quan trọng muốn nói, cùng bọn họ có quan hệ a.

“Cái kia Lâm thiếu, cái diễn viên Lý Tuyết trước đó kia, có phải đã đắc tội ngươi hay không?” Diệp Tử Minh cẩn thận nói nói.

“Lý Tuyết? Hứ!” Lâm Hải nhất thời khinh thường bĩu môi một cái.

“Lâm thiếu, cái Lý Tuyết này đã cùng chúng ta ký kết, là một trong những giám khảo thi đấu Thanh Ca lần này, ngươi nhìn có thể hay không cho ta cái mặt ngoài...”

“Loại người có phẩm hạnh này cũng có thể làm giám khảo? Lúc các ngươi tìm giám khảo, liền không điều tra nhân phẩm sao? Để loại đần độn kia làm giám khảo, người khác làm sao có thể tin phục?” Lời Diệp Tử Minh còn chưa nói hết, liền bị Lâm Hải cắt ngang.

“Vâng vâng vâng, đây là chúng ta sơ sẩy.” Diệp Tử Minh cười theo gật đầu một trận.

Nhưng trong lòng lại đem Lâm Hải mắng thảm.

Mẹ nó, lão tử làm sao tuyển giám khảo, còn cần ngươi phải quản sao?

“Thế nhưng là Lâm thiếu, ngươi xem hợp đồng này chúng ta cũng đã ký xong, nếu không lần này coi như thôi đi, ngươi đại nhân không chấp tiểu nhân, cùng với nàng ta một cái diễn viên, so đo cái gì đâu?”

Lâm Hải cười lạnh một trận.

“Không phải ta muốn cùng người ta so đo, hiện tại là người ta chuẩn bị tìm ký giả, muốn thu thập chúng ta đây.”

Phốc!

Diệp Tử Minh kém chút cắm mặt xuống, cái nữ nhân ngốc bức này, cái này không phải muốn mình chết sao?

Đậu móa, trước đó cũng không theo lão tử nói rõ ràng, lão tử cũng không biết còn có việc này, hiện liền khiến cho có bao nhiêu bị động?

“Lâm thiếu, sẽ không, cho gan nàng ta cũng không dám!” Diệp Tử Minh nói, lấy điện thoại cầm tay ra đánh qua cho Lý Tuyết.

“Ngươi lăn tới đây cho ta!”

Chỉ chốc lát, Lý Tuyết xám xịt đi tới, sắc mặt mang theo một chút hoảng hốt.

“Đậu móa, Lâm thiếu trước đó đều đã buông tha ngươi, ngươi còn dám tìm ký giả? Ngươi a làm sao không biết tốt xấu như thế!” Diệp Tử Minh đổ ập xuống cũng là mắng một chập.

“Diệp thiếu gia, ta sai, đều là ta nhất thời hồ đồ, ta không tìm, ta tuyệt đối không tìm!” Lý Tuyết vẻ mặt cầu xin nói nói.

“Thao, ngươi ngu sao a, cùng ta nhận cái gì sai a, lăn qua, nhận lỗi với Lâm thiếu đi!” Diệp Tử Minh tức đến mắng một tiếng.

Lý Tuyết giật mình, lúc này mới phản ứng được.

Vội vàng lại chạy đến trước mặt Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải cúi sâu một cái.

“Lâm thiếu, ta sai, ta về sau cũng không dám nữa, van cầu ngươi tha cho ta đi.” Lý Tuyết đáng thương nói nói.

Lâm Hải để cầm mí mắt liếc nhìn một chút, khóe miệng nhếch lên.

“Ngươi không chuẩn bị tìm ký giả?”

“Không tìm, không tìm, tuyệt đối sẽ không tìm.” Lý Tuyết bi dọa đến vội vàng khoát tay.

Lâm Hải lắc đầu.

“Khó mà làm được, người phóng viên này, ngươi vẫn phải tìm!”

“Cái gì!” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, người ở đây, tất cả đều sửng sốt!

Chương 210: Ngươi thật muốn luận bàn một chút?

Lời nói của Lâm Hải, để người ở đây đều sửng sốt.

“Lâm thiếu, ngươi đây là...” Diệp Tử Minh không hiểu hỏi.

Lâm Hải mỉm cười, không để ý tới gã, chuyển hướng nhìn về phía Lý Tuyết, tinh quang trong mắt nhanh chóng lướt qua.

“Lý Tuyết đúng không, ta hiện tại có thể cho ngươi một cơ hội, để Mạnh Húc không cùng ngươi huỷ bỏ hiệp ước.”

“Thật, cảm tạ Lâm thiếu, cảm tạ Lâm thiếu!” Con mắt Lý Tuyết bỗng nhiên sáng lên, kích động đến kém chút nhảy dựng lên.

“Bất quá nha...” Lâm Hải đem thanh âm ra kéo dài.

“Lâm thiếu, ngài có yêu cầu gì, ngài cứ việc nói, bất luận ngươi để cho ta làm cái gì, ta đều sẽ đáp ứng.” Lý Tuyết hướng phía Lâm Hải làm một cái ánh mắt ám chỉ.

Phốc!

Lâm Hải kém chút thay đổi chủ ý ở tại chỗ, mẹ nó, đem ca ca coi thành loại người nào?

“Ngươi nhìn vị huynh đệ kia của ta a, thế nhưng mà vì đánh ngươi, mà y liền đem quân hàm cũng xé, làm không cẩn thận lại bởi vậy mà bị liên lụy a.” Lâm Hải chỉ chỉ Quách Phi, ra vẻ lo lắng nói nói.

“Đánh ta? Không có a, Lâm thiếu ngươi nghĩ sai đi, ta trước đó cũng chưa thấy qua y, ylàm sao lại đánh ta được?” Lý Tuyết cười nịnh, dùng sức lắc đầu.

“Ách...”Quách Phi ở bên cạnh nhìn, một mặt mộng bức.

WTF, chính mình không phải vừa rồi đã đem nàng ta đánh thành đồ đại ngốc a?

“Thông minh! Rất hiểu chuyện a?”

Hai mắt Lâm Hải thì là tỏa sáng, hài lòng gật gật đầu.

“Nhưng vị tiểu chiến sĩ ở trước cửa kia, thế nhưng là chịu không ít ủy khuất a, đúng, trước đó ngươi muốn tìm ký giả đúng không?” Lâm Hải đột nhiên hỏi nói.

“Tìm ký giả? Đúng đúng đúng, ta muốn tìm ký giả!” Lý Tuyết vội vàng gật đầu.

Diệp Tử Minh nghe xong, hận không thể đi qua quất cho nàng ta hai bàn tay, tại sao lại nhắc tới cái chuyện tìm ký giả này rồi?

“Đúng, ký giả nhất định phải tìm!” Lâm Hải khẳng định gật

gật đầu.

“Ách...” Diệp Tử Minh cùng Quách Phi ở bên cạnh một mặt mộng bức, hai người cũng không làm rõ ràng được, Lâm Hải cùng Lý Tuyết đây là muốn làm gì.

“Ngươi tìm ký giả định nói gì?” Lâm Hải lại mở miệng hỏi nói.

“Ta tìm ký giả, là muốn sám hối sai lầm của ta, ta trước đó có kỳ thị đối với chiến sĩ của chúng ta, đây là một loại tư tưởng phi thường sai lầm, ta muốn công khai kiểm điểm, bọn họ thật đáng kính đáng yêu, hẳn là phải nhận được tôn trọng của toàn xã hội, ta còn muốn quyên tiền, nguyện vọng quốc phòng, cống hiến một phần lực lượng của chính mình cho chiến sĩ của chúng ta.” Lý Tuyết khẳng khái sôi sục nói nói.

“Quá cảm động, Lý Tuyết nữ sĩ, ngươi là một cái diễn viên tốt!” Lâm Hải cố ý đem hai chữ diễn viên cắn rất nặng.

Lý Tuyết mặt đỏ lên, biết rõ Lâm Hải đây là đang châm chọc chính mình đâu, nhưng là vì tiền đồ vận mệnh, nàng ta nào còn chú ý đến nhiều như vậy, chỉ có thể giả bộ như nghe không hiểu.

Quách Phi cùng Diệp Tử Minh ở một bên cũng nghe ngốc, mẹ nó, hai người này đang làm gì, làm sao trợ giúp quốc phòng cũng chỉnh ra rồi.

Bất quá hai người rất nhanh liền hiểu rõ, hai người này là đang lấy loại phương thức này, đạt thành một loại hiệp nghị.

Chỉ cần Lý Tuyết không truy cứu sự tình Quách Phi đánh nàng ta, đồng thời còn tại trường hợp công khai hướng tiểu chiến sĩ kia xin lỗi, như vậy Lâm Hải liền có thể tha cho nàng ta một lần, không cho Mạnh Húc huỷ bỏ hiệp ước cùng Lý Tuyết.

Quách Phi ở một bên nghe, cảm động một hồi, biết rõ Lâm Hải đây là vì y, mới làm ra nhượng bộ.

“Rất tốt, hi vọng ngươi không muốn nuốt lời, nếu không, để cho ngươi thân bại danh liệt, ta chỉ cần một câu, không biết ngươi có tin hay không?” Ánh mắt Lâm Hải nhìn chầm chầm vào Lý Tuyết, lạnh lùng nói nói.

“Ta tin, ta tin, ngươi yên tâm Lâm thiếu, ta Lý Tuyết nói được thì làm được, quyết không nuốt lời, cảm tạ Lâm thiếu đã cho ta cơ hội lần này.” Lý Tuyết vội vàng gật đầu, không ngừng cầu khẩn nói.

Lâm Hải không nói chuyện, mà chính là lấy điện thoại cầm tay ra, phát qua cho Mạnh Húc.

“Hải ca.” Điện thoại rất nhanh liền thông, trong giọng nói của Mạnh Húc mang theo nịnh nọt.

“Sự tình Lý Tuyết, trước đừng tìm nàng ta huỷ bỏ hiệp ước, nhìn biểu hiện sau đó đi.”

“Ai u, bà cô này thật sự là gặp may mắn, hợp đồng huỷ bỏ hiệp ước ta đều để người mô phỏng tốt, vậy ta thay nàng ta cảm tạ Hải ca.” Mạnh Húc cao hứng nói nói.

“Ừm.” Lâm Hải tắt điện thoại.

Lý Tuyết ở bên cạnh đã nghe được, thấy Lâm Hải thật không cho Mạnh Húc cùng mình huỷ bỏ hiệp ước, kích động đến toàn thân cũng run rẩy lên.

“Cảm tạ Lâm thiếu, cảm tạ Lâm thiếu!” Lý Tuyết hung hăng hướng phía Lâm Hải cúi đầu.

“Được, đừng quên lời ngươi đã nói.” Lâm Hải khoát khoát tay.

“Sẽ không, ta sẽ không quên, Lâm thiếu, ta sẽ không quấy rầy ngài nữa.” Lý Tuyết vội vàng lại cúi người, vô cùng cao hứng mà rời đi.

“Lâm Hải, ngươi để cho ta nói cái gì cho phải?” Quách Phi cười khổ một trận.

“Không biết nói cái gì cho phải, vậy cũng chớ nói, ngươi cho rằng chỉ có ngươi, mới có thể vì huynh đệ mà ra mặt a? Ca ca tuy không có mặc quân phục trên người, nhưng huyết tính trong thân thể chưa hẳn đã kém hơn ngươi.” Lâm Hải cười bĩu môi một cái.

“Ngươi cái tên này!” Quách Phi nhẹ nhàng đánh Lâm Hải một quyền, đem một phần cảm giác chôn dưới đáy lòng.

Đều là hán tử huyết tính, có mấy lời, căn bản không cần nói.

“Được, không cùng ngươi trò chuyện nữa a, ta đi vào bồi cha mẹ ta.” Lại nói chuyện tào lao một hồi cùng Quách Phi, Lâm Hải cáo từ tiến vào Cung văn hóa Công Nhân.

“Lâm Hải, ngươi đi đâu, chúng ta tiến vào cũng không thấy ngươi.” Thoáng qua một cái, Lâm Hải liền bị mấy người bbạn cùng phòng Vương Bằng cùng bạn gái của bọn họ vây quanh.

“U, cũng tới.” Lâm Hải cười chào hỏi.

“Hải tử, ta phát hiện cái hàng thứ nhất này, cơ hồ tất cả đều là người của chúng ta a, thực ngưu!” Một tên bạn đeo kính hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái.

“Đúng thế, Hải tử của chúng ta là ai a, muốn ngồi vậy khẳng định ngồi hàng thứ nhất!” Vương Bằng đắc ý ngẩng đầu một cái.

“Hải tử, ngươi không phát hiện, đám gia hoả này hôm nay đều rất đắc ý sao?” Lưu Lượng ở một bên nhỏ giọng nói nói.

Lâm Hải nhìn lại, mấy cái bạn cùng phòng này xác thực cùng ngày thường có chút khác biệt, từng cái ngẩng đầu ưỡn ngực, thần thái phi dương, bạn gái của bọn họ, từng cái y như là chim non nép vào người, nhu tình như nước kéo bạn trai của mình, mang trên mặt nụ cười ngọt ngào.

“Ách... Tình huống là như thế nào, ta nhớ được đám gia hoả này, lúc cùng bạn gái ở cùng một chỗ, cũng rất không có địa vị a?” Lâm Hải kinh ngạc một trận.

“Ha ha, còn không phải là bởi vì vé mà ngươi cho, đó cũng đều là hàng thứ nhất a, người khác có tiền cũng không mua được, bạn gái của mấy tên này, cầm vé hung hăng đắc ý một trận trước mặt bạn cùng phòng, lòng hư vinh của đám bạn gái được thỏa mãn, địa vị của mấy cái hàng ở túc xá chúng ta tự nhiên cũng liền theo nước lên thì thuyền lên.”

“Đậu phộng, còn có cái hiệu quả này?” Lâm Hải nhìn từng đôi ngọt ngào này, nhất thời ngạc nhiên một trận.

“A? Lượng tử, nữ hài bên cạnh Vương mập mạp kia là ai a? Ngươi đừng nói với ta, liền Vương mập mạp cũng có bạn gái?” Lâm Hải lúc này mới chú ý tới, bên cạnh Vương Bằng thế mà cũng có theo một cô gái, nhất thời cả kinh đến cái cằm cũng kém chút rơi xuống.

“Cô bé này cũng là học ở trường mình, Vương mập mạp đối với người ta có ý tứ, ta cùng ngươi giảng...” Lưu Lượng đem quá trình Vương Bằng cùng nữ hài kia nhận biết giảng một lần cho Lâm Hải nghe.

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút cười phun.

Mẹ nó, cái Vương mập mạp này, thật sự là kỳ hoa a, đưa vé cho người ta xong, cái gì cũng không có hỏi liền chạy trở về, còn đem trân tàng nhiều năm cũng đều xóa.

May mắn nữ hài người ta còn coi trọng, nếu không thì liền là tiền mất tật mang a.

“Uy, hai ngươi lén lén lút lút, có phải nói xấu ta hay không?” Thấy Lâm Hải cùng Lưu Lượng một mặt cười xấu xa một mặt nhìn chính mình, Vương Bằng nhất thời cảnh giác.

“Không, không, chúng ta thuần khiết như thế, sao có thể nói xấu phía sau lưng người, chúng ta chỉ là đang nghị luận, động tác chiêu thức trân tàng trong mấy trăm G, ngươi cũng nhớ kỹ trong lòng, không biết hiện tại đã dùng thử mấy chiêu?” Lâm Hải nín cười nói nói.

“Động tác chiêu thức gì a?” Vương Bằng còn chưa lên tiếng, nữ hài bỗng nhiên một mặt hiếu kỳ hỏi.

“Ngươi đừng nghe bọn họ nói bừa, bọn họ không phải người tốt, về sau mình cách xa bọn họ một chút.” Vương Bằng mặt đen lên nói nói.

“Không phải, đến cùng là cái chiêu thức gì a? Võ thuật sao? Ta cũng ưa thích võ thuật đâu, có cơ hội hai ta luận bàn một chút.” Nữ hài ngây thơ nói nói.

Phốc!

Vương Bằng nghe xong kém chút phun.

“Cái gì, luận bàn một chút?” Vương Bằng lắp bắp nói nói.

“Đúng a.” Nữ hài gật gật đầu.

Tròng mắt Vương Bằng nhất thời toát ra đóa đóa hoa đào, trên mặt lộ ra nụ cười thô bỉ.

“Ngươi thật muốn luận bàn một chút?”

Chương 211: Thi đấu Thanh Ca khai mạc

Nữ hài nhìn nụ cười thô bỉ trên mặt Vương Bằng, nhất thời sinh lòng cảnh giác.

“Vương Bằng, ngươi nhanh chóng đi chết đi, đừng khi dễ Hà Vận nhà chúng ta.” Bạn gái Lưu Lượng lấy một tay đẩy Vương Bằng đi sang một bên.

Mấy cái bạn xấu trong ký túc xá nhất thời cười lên ha hả.

“Không phải sao, bọn họ đang cười gì vậy?” Hà Vận một mặt mộng bức.

Bạn gái Lưu Lượng bám vào bên tai Hà Vận nhẹ giọng nói vài lời, khuôn mặt nhỏ của Hà Vận nhất thời đỏ bừng.

“Tốt, Vương Bằng, chiêu thức ngươi nói lại là loại chiêu thức kia, luận bàn là loại luận bàn kia, ngươi thật là một cái đại lưu manh.” Hà Vận phun ra đầu lưỡi, hướng phía Vương Bằng làm cái mặt quỷ.

“Ha ha, ngươi giờ mới biết a, Vương Bằng thế nhưng là tên muộn tao lớn nhất của túc xá chúng ta.” Mấy cái tên cùng phòng nhất thời lại là một trận cười to.

“Cười cái gì mà cười, tất cả câm miệng, đám gia hỏa không có nghĩa khí các ngươi này, nhìn xem Hải tử người ta cũng chính trực, cái gì cũng không nói, nào giống các ngươi, liền theo ồn ào.” Vương Bằng nhảy chân, cùng mấy cái bạn cùng phòng đùa giỡn một trận.

“Đúng đấy, ai nói Vương Bằng của bọn ta là tên muộn tao, không biết không cần loạn giảng, cái kia, ngươi gọi là Hà Vận đúng không?” Lâm Hải hướng phía nữ hài hỏi.

“Đúng, Hà Vận, ta, ta... Bằng hữu, thế nào, cái tên này tốt a?” Không đợi Hà Vận nói chuyện, Vương Bằng dẫn đầu nói nói, chỉ là đến cùng không dám đem ba chữ bạn gái nói ra.

“Ừm, rất êm tai.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Bạn thân của ta, Lâm Hải, trong đám bạn cùng phòng chỉ có hắn thành thật, ngươi vừa rồi đã nghe được đi, hắn cũng nói, ta căn bản không muộn tao, ngươi tuyệt đối đừng tin mấy cái gia hỏa không có nghĩa khí kia.” Vương Bằng lại hướng Lâm Hải giới thiệu nói.

“Đúng đấy, con người của ta thành thật nhất, ngươi nghe ta.” Lâm Hải dùng sức gật gật đầu.

“Vương Bằng người này, căn bản không phải loại người muộn tao kia!” Lâm Hải một bộ dáng nghĩa chính ngôn từ.

Vương Bằng ở bên cạnh nghe, tâm lý cái này tốt a.

Đậu móa, thời khắc mấu chốt, vẫn là Hải tử đủ ý tứ a.

“Vương Bằng ta còn không hiểu sao? Chúng ta từ đại học năm nhất liền ở chung một khối.” Lâm Hải tiếp tục nói nói.

“Đúng vậy a, đúng vậy a, giữa hai chúng ta là quen thuộc nhất.” Vương Bằng ở một bên phụ họa.

“Vương Bằng xưa nay không muộn tao, Vương Bằng từ trước đến nay đều là tao ở ngoài sáng, ai nha, bắt đầu nói đến cái chỗ tao, ngươi là không biết, ta tốt nhất theo ngươi nói nói...”

Lâm Hải còn chưa nói xong, liền bị Vương Bằng đem miệng che kín lại.

“Ngươi nhanh im miệng đi, ngươi so với bọn kia còn hố hơn a!” Vương Bằng toét miệng, sắp khóc.

“Ha ha ha ha...” Nhất thời, lại là một mảnh tiếng cười.

Cùng mấy cái đồng học đùa giỡn một hồi, tâm tình phiền muộn trước đó của Lâm Hải cũng tốt hơn nhiều, cùng bọn bạn bắt chuyện qua, Lâm Hải trở lại sau lưng cha mẹ.

Vừa nhìn thấy Liễu Sơn trên xe lăn, tâm tình Lâm Hải không khỏi lại trở nên nặng nề.

Ngẫm lại, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị nhắn tin Wechat cho Thiết Quải Lý hỏi một chút.

Bất kể thế nào nói, Thiết Quải Lý thế nhưng là Dược Vương a, loại tình huống này, nói không chừng ông ta sẽ có biện pháp đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có ở đó hay không? Cho hỏi cái sự tình?

Chờ hơn nửa ngày, Thiết Quải Lý cũng không hồi phục.

Lâm Hải không khỏi thở dài, đoán chừng là có chuyện bận đi thôi.

“Các bằng hữu người xem thân ái, thi đấu Thanh Ca của chúng ta lập tức liền muốn bắt đầu, xin mọi người bảo trì tốt trật tự, từ giờ trở đi, không được tùy ý đi lại, xin nghe theo an bài của nhân viên công tác tại hiện trường, mong mọi người phối hợp.” Người chủ trì bỗng nhiên xuất hiện trên đài, hướng phía nhân viên hiện trường nói nói.

Nhất thời, hiện trường ồn ào liền an tĩnh lại, mọi người nhao nhao trở lại chỗ ngồi của chính mình, chỉ còn lại có một số âm thanh châu đầu ghé tai nhỏ đến khó thể nghe.

Lại chờ thêm hơn mười phút, người chủ trì lần nữa đi lên sân khấu.

“Các bằng hữu người xem thân ái, mọi người buổi sáng tốt, hoan nghênh đi vào hiện trường giải đấu lớn của giới ca sĩ thanh niên lần thứ sáu tại thành phố Giang Nam, ta là người chủ trì Lý Duyệt.”

“Tốt!” Lý Duyệt cũng là một cái mỹ nữ chủ trì đài truyền hình có chút danh tiếng ở địa phương, vừa lên đài, nhất thời thắng được một mảnh tiếng vỗ tay.

Sau một trận lời dạo đầu buồn tẻ, Lý Duyệt mỉm cười tiến lên một bước.

“Xin mọi người ở phía dưới hãy lấy tiếng vỗ tay nhiệt liệt, để mời các giám khảo khách quý của thi đấu Thanh Ca năm nay ra sân, bọn họ là nghệ thuật gia nổi tiếng ca xướng Vương Đại Trụ, ngôi sao điện ảnh nổi tiếng Tô Thất, diễn viên thanh niên Lý Tuyết...”

Lý Duyệt báo lên tên của từng cái khách quý, mỗi khi báo lên một cái tên của một người, ngôi sao được niệm đến tên, liền sẽ mặt mang mỉm cười đi đến trên ghế giám khảo, không ngừng hướng phía người xem dưới đài phất tay chào hỏi.

“Tô Thất, ta yêu ngươi!”

“Tô Thất, Nữ Thần thanh thuần của ta!”

“Tô Thất, một hồi ta muốn cùng ngươi chụp ảnh chung!”

“Vương Đại Trụ...”

“Lý Tuyết...”

Dưới đài nhất thời sôi trào, con mắt của từng cái người xem sáng lên, nhao nhao hướng phía thần tượng của chính mình lớn tiếng kêu gào, các ngôi sao trên sân khấu tựa hồ cũng rất hưởng thụ loại cảm giác này, nhao nhao lấy các hình thức khác biệt, hướng phía đám fan hâm mộ của mình chào hỏi.

Chỉ bất quá, rất rõ ràng, Fan của Tô Thất là nhiều nhất, mà Lý Tuyết cùng những cái ca sĩ lớn tuổi hơn chút, lại ít đi rất nhiều, thậm chí có cái lão đầu tử, liền một cái la lên tên của ông ta cũng đều không có, làm ông ta khi ngồi lên trên đài, liền một trận xấu hổ.

“Sau cùng, còn có một vị giám khảo khách quý thần bí, cũng tới đến hiện trường tiết mục của chúng ta, nàng ta là ai đâu?” Người chủ trì giới thiệu xong các khách quý, bỗng nhiên dừng một cái, ném ra ngoài cái cân nặng cuối cùng.

“Triệu Dĩnh! Triệu Dĩnh! Triệu Dĩnh!” Người chủ trì vừa dứt lời, trên khán đài nhất thời giống mở nồi sôi, mọi người cũng điên cuồng, từng cái từng cái người đều đứng lên, điên cuồng kêu gào, bên trong ánh mắt lóe ra quang mang cuồng nhiệt.

“Ách... Hình như cái vị khách quý thần bí này, giống như không ai không biết a?” Lâm Hải một trận buồn cười.

Bất quá nhìn phản ứng của những người xem này, Lâm Hải nhất thời lắc đầu một trận, bắt đầu còn tưởng rằng Tô Thất là người hot nhất, không nghĩ tới khi so sánh cùng Triệu Dĩnh, lại vẫn là có chênh lệch rất lớn a.

Lúc này, người chủ trì thấy tâm tình người xem được điều động không sai biệt lắm, liền lần nữa mở miệng.

“Không sai, vị khách quý thần bí này, cũng là Thiên Hậu ngây thơ vang dội giới ca hát, Triệu Dĩnh! Mọi người hoan nghênh!”

“Các bằng hữu người xem thân ái, các ngươi tốt sao?” Người chủ trì vừa dứt lời, Triệu Dĩnh mặc một bộ váy trắng, tốc độ nện bước nhẹ nhàng, từ sau đài đi tới, mặt mỉm cười hướng phía mọi người trên khán đài không ngừng vẫy tay.

“Triệu Dĩnh, ta yêu chết ngươi á!”

“Triệu Dĩnh, gả cho ta đi, ai u, người nào dám đánh ta a!”

“Triệu Dĩnh, ta phải ngủ ngươi! Thân ái tới đi!”

Có cái nam nhân bỗng nhiên đem áo lột sạch, hướng phía trên đài sân khấu liền xông lên.

“Con mẹ ngươi, dám bỉ ổi Nữ thần của ta, đánh tên đó!” Khán đài nhất thời hỗn loạn tưng bừng.

Cảnh sát duy trì trật tự, đuổi bước lên phía trước, kéo công chúng ra, sau đó đem nam tử đã bị đánh thành đầu heo kéo ra ngoài.

“Thả ta ra, ta muốn ôm ấp Nữ thần của ta, Triệu Dĩnh tiểu bảo bối, đến a...”

Lâm Hải bị hỗn loạn trước mắt chấn kinh, đám người này, cũng quá điên cuồng đi, không phải liền là cái ca sĩ nha, còn phải điên cuồng như vậy sao?

“Thật không biết não tử của đám người này là nghĩ thế nào.” Lâm Hải lắc đầu một trận.

Bất quá có một chút chuyện, Lâm Hải hiện tại đã xem như khẳng định.

Toàn bộ người xem ở đại sảnh, chính thức đến xem thi đấu Thanh Ca, đoán chừng có thể có đến một phần mười cũng không tệ, phần lớn đám người này, mẹ nó đều là đến xem những minh tinh giám khảo này.

Trên sân khấu, Triệu Dĩnh tựa hồ đã sớm đối với mấy cái này nhìn lắm thành quen, hỗn loạn trước đó, con mắt Triệu Dĩnh nháy đều không nháy một chút, thủy chung mang theo mỉm cười, hướng phía ghế giám khảo đi đến.

Chỉ là, khi đi đến vị trí trung tâm, cước bộ của Triệu Dĩnh mạnh mẽ ngừng lại.

Sau đó, tại trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bỗng nhiên hướng phía khán đài đi tới.

Chương 212: Ta không biết hát bài ca của ngươi

Khán giả thấyTriệu Dĩnh bỗng nhiên hướng phía bọn họ đi tới, nhiệt tình vừa mới yên tĩnh lại, nhất thời lại sôi trào lên.

“Triệu Dĩnh, nơi này!”

“Nữ Thần, đến chỗ ta này!”

Mọi người nhao nhao điên cuồng kêu lên.

Lần này, đến cả người chủ trì cũng bị làm cho sững sờ, không biết Triệu Dĩnh bỗng nhiên chạy tới khán đài làm gì.

Dựa theo trình tự, tiếp theo hẳn là Triệu Dĩnh vì để bắt đầu thi đấu mà dâng lên một ca khúc a, làm sao ca hát còn chưa có bắt đầu, ngược lại lại chạy xuống dưới đài, trước đó cũng không có cái an bài này a.

Bất quá, người ta là đại nhân vật, làm thế nào cũng là có lý, Lý Duyệt cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể mỉm cười nhìn chăm chú vào hành động của Triệu Dĩnh, làm tốt tùy thời chuẩn bị giúp đỡ cho nàng ta.

Lâm Hải thấy Triệu Dĩnh đột nhiên đi xuống, cũng là sững sờ, nhưng khi thấy rõ Triệu Dĩnh đúng là hướng phía chính mình mà chậm rãi mà đi đến, nhất thời lại là giật mình.

Đậu phộng, cái đám tỷ tỷ này là muốn làm gì!

Không đợi Lâm Hải hiểu rõ, Triệu Dĩnh đã chạy tới phụ cận, ẩn tình liếc nhìn Lâm Hải một chút, rồi đem tay vươn qua.

“Dựa theo an bài của tổ tiết mục, trước khi bắt đầu thi đấu, sẽ do ta vì mọi người dâng lên một ca khúc, tiếp đâu, ta muốn mời vị bằng hữu này cùng một chỗ diễn xướng với ta, tác phẩm tiêu biểu ‘Trong mộng có ngươi’ của ta, mọi người nói, có được hay không?”

“Tốt!”

Ngôi sao chính là ngôi sao, dù chỉ là một câu phổ thông bình thường, cũng có tính kích động cực lớn.

Triệu Dĩnh vừa dứt lời, khán đài nhất thời bộc phát ra tiếng gọi ầm ĩ nhiệt liệt.

Mọi người một bên kêu gào, một bên dùng nhãn quang vô cùng hâm mộ, nhìn Lâm Hải, hận bản thân không thể là cái nhân tài may mắn mà Triệu Dĩnh chọn trúng kia.

Lâm Hải trực tiếp sững sờ.

Đậu phộng, gọi ca ca đi lên làm gì, ca ca mẹ nó căn bản liền không biết hát a.

“Ca, ngươi ngốc, nhanh đi lên a, Triệu Dĩnh mời ngươi cùng một chỗ ca hát đâu!” Lâm Vân ở bên cạnh, nắm tay nhỏ cũng kích động đến hỏng, thấy Lâm Hải ngốc đến sững sờ ngồi im ở kia, liền vội vàng đẩy đẩy bả vai hắn, vội vã thúc giục nói.

“A?” Lâm Hải đưa tay gãi gãi đầu, “Thật xin lỗi, ta không biết hát bài ca của ngươi a.”

Bạch!

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, toàn bộ Cung văn hóa đều an tĩnh lại.

Nụ cười trên mặt Triệu Dĩnh đột nhiên cứng đờ, vành mắt trong nháy mắt liền hồng.

Có chút tức giận liếc trừng Lâm Hải một chút, trong lòng một trận ủy khuất.

Người ta trăm cay nghìn đắng đuổi tới Giang Nam, đẩy qua vô số diễn xuất, không phải liền là vì tới gặp ngươi sao, cái này thật vất vả mới nhìn thấy, cũng không thể nói là cái yêu cầu quá phận gì, liền là muốn cùng một chỗ cùng hát một bài với ngươi mà thôi.

Thế nhưng là, ngươi lại ở ngay trước mặt nhiều người xem như vậy, nói không biết hát bài ca của ta? Đây không phải đang cố ý đánh mặt ta, nhục nhã ta sao?

Lâm Hải thấy nước mắt của Triệu Dĩnh đều sắp rơi xuống, nhất thời biết rõ nàng ta hiểu lầm mình.

“Thật xin lỗi, ta thật không biết hát bài ca của ngươi!” Lâm Hải vội vàng lại giải thích một câu.

Chỉ là, cái này không giải thích còn tốt, vừa giải thích, Triệu Dĩnh càng thấy Lâm Hải là đang cố ý để cho nàng ta khó chịu.

Lúc này, tất cả quần chúng đều vừa mới từ trong khiếp sợ mà kịp phản ứng lại, từng cái lòng đầy căm phẫn, nhất thời như vỡ tổ.

“Đậu phộng, tên ngu xuẩn kia thế mà nói không biết hát bài ca của Triệu Dĩnh, thật biết giả bộ a!”

“Triệu Dĩnh mời cùng một chỗ ca hát đều không đi, thật sự là cho thể diện mà không cần!”

“Triệu Dĩnh, đừng để ý tới tên ngu xuẩn kia, ca ca cùng ngươi hát!”

Đám người nhao nhao khiển trách chửi rủa một trận đối với Lâm Hải, đơn giản là phạm chúng tức giận.

Triệu Dĩnh gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, ánh mắt vô cùng u oán, ủy khuất nói không nên lời.

“Ta, ta thật không biết hát.” Lâm Hải cũng buồn bực đến chết, chính mình rõ ràng nói là lời nói thật, làm sao lại không ai tin đây.

Tràng diện một chút liền cứng tại chỗ này, Triệu Dĩnh là đi cũng không được, không đi cũng không được, thật sự là muốn bao nhiêu xấu hổ liền có bấy nhiêu xấu hổ.

“Ca, ngươi thật đáng ghét!” Thấy thần tượng của chính mình đều sắp tức giận đến khóc, Lâm Vân ở bên cạnh đem Lâm Hải cũng hận lên.

Lâm Hải nghe Lâm Vân nói chuyện, ánh mắt nhất thời sáng lên.

“Triệu Dĩnh, đây là muội muội của ta, là Fan đáng tin của ngươi, mỗi bài hát của ngươi muội muội ta đều biết hát, để cho muội muội của ta thay ta cùng ngươi ca hát đi.” Lâm Hải trực tiếp đem Lâm Vân bán đi.

Bất quá, Lâm Vân nghe Lâm Hải đề cử chính mình ca hát với thần tượng Triệu Dĩnh, nhất thời hưng phấn nắm chặt nắm tay nhỏ, mặt mũi tràn đầy tha thiết nhìn về phía Triệu Dĩnh.

“Tốt, nếu vị nam sĩ này đã không biết hát, vậy thì xin mời vị nữ sĩ này cùng ta đi lên đài diễn xướng, không biết vị nữ sĩ này có nguyện ý hay không?”

Triệu Dĩnh cuối cùng cũng thở phào, vội vàng tìm lối thoát.

Bất quá người ta không hổ là người làm diễn viên, trước đó còn mắt đục đỏ ngầu, hai mắt đẫm lệ gâu gâu, vừa chuyển mặt, lại thay đổi một mặt biểu lộ khác, rực rỡ hướng phía Lâm Vân cười cười.

“Nguyện ý nguyện ý, phi thường nguyện ý!” Lâm Vân cao hứng cũng nhảy dựng lên, vội vàng đem tay nhỏ vươn hướng Triệu Dĩnh.

Hai người nắm tay, đi đến trước sân khấu.

Theo âm nhạc vang lên, hai người bao hàm thâm tình diễn xướng thủ khúc ‘Trong mộng có ngươi’ của Triệu Dĩnh.

Đây là một bài tình ca, nội dung ca từ, chủ yếu là nói về tưởng niệm đối với người yêu trong mộng, lúc Triệu Dĩnh diễn xướng, thỉnh thoảng lại đem ánh mắt hướng Lâm Hải nhìn lại, nhu tình trong mắt này, để Lâm Hải không được tự nhiên một trận.

Mẹ nó, không phải trước kia chỉ là đã giúp ngươi một lần à, cần phải như vậy haykhông?

Liễu Hinh Tình liền ngồi ở bên cạnh, thấy Triệu Dĩnh luôn luôn đem ánh mắt ẩn ý đưa tình tìm đến phía Lâm Hải, lại liên tưởng đến tình cảnh mời Lâm Hải ca hát trước đó, trong lòng mạnh mẽ kinh hãi.

“Uy, ngươi có phải theo cái Triệu Dĩnh này có gian tình hay không?” Liễu Hinh Tình đem đầu lại gần, dữ dằn hướng phía Lâm Hải nhỏ giọng hỏi.

Phốc!

Nói cái gì đó, cô em vợ! Lâm Hải không còn gì để nói.

“Tiểu hài tử, sức tưởng tượng thật phong phú, người ta thế nhưng là đại minh tinh, ta thế này là cùng người ta có gian tình sao?” Lâm Hải tức giận nói nói.

“Vậy nàng ta vì cái gì mời ngươi ca hát? Còn một mực ẩn ý đưa tình nhìn ngươi, ngươi nhìn, hiện tại lại đang nhìn ngươi, hừ!” Liễu Hinh Tình tức đến cái miệng nhỏ nhắn bĩu lên, nói nói.

Lâm Hải phiền muộn một trận.

“Con mắt sinh trưởng ở trên mặt người ta, ta có thể quản đến sao?”

“Thật không có gian tình?” Liễu Hinh Tình vẫn là không tin.

“Cái gì gọi là có gian tình, một cái nữ hài gia gia, nói chuyện làm sao khó nghe như vậy?” Lâm Hải đưa tay gõ cái đầu dưa nhỏ của nàng một chút.

“Hừ, ta mặc kệ, dù sao nếu như bị ta phát hiện, ngươi có làm cái sự tình gì có lỗi với tỷ tỷ của ta, ta liền lấy thanh đao, tự mình thiến ngươi!” Liễu Hinh Tình nâng lên tay nhỏ, hung dữ hướng phía hạ bộ của Lâm Hải lăng không vạch một cái.

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun.

Mẹ nó, đây là cái cô em vợ gì a?

Lại thân thủ đi thiến tỷ phu của chính mình! Thật là một cái tên dở hơi!

“Ngươi nếu thật dám thiến ta, tỷ tỷ ngươi là cái thứ nhất cùng ngươi liều mạng!” Lâm Hải bĩu môi một cái.

“Phi! Tỷ tỷ ta mới sẽ không là thế đâu, nàng cảm tạ ta còn không kịp đâu, ngươi cái thối lưu manh, đại sắc lang này!” Liễu Hinh Tình hướng phía Lâm Hải nhún nhún cái mũi nhỏ, đầu nghiêng sang bên.

Mẹ nó, ca ca làm sao lại là thối lưu manh, đại sắc lang, nói chuyện có thể có chút căn cứ hay không!

“Cảm tạ mọi người!” Lúc này, trên sân khấu đã hát xong ca khúc, Lâm Vân kích động cùng Triệu Dĩnh ôm ấp một cái, rồi vô cùng cao hứng chạy xuống, trở về chỗ ngồi.

“Ca, ta vừa rồi hát thế nào?” Vừa xuống tới nơi, Lâm Vân liền hứng thú bừng bừng hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ách... Không có nghe.” Lâm Hải vừa rồi, thế nhưng là vẫn bận cùng Liễu Hinh Tình tranh cãi đây.

“Hừ, thật đáng ghét!” Lâm Vân chu mỏ ra, tức đến quay đầu đi chỗ khác.

Lâm Hải nhìn Liễu Hinh Tình bên trái, lại nhìn Lâm Vân bên phải, nhất thời không còn gì để nói.

Mẹ nó, ta chọc ai gây người nào? Cái này một cái trái hừ hừ, một cái phải hừ hừ, ca ca có chán ghét như vậy sao?

Chương 213: Biện pháp để Liễu Sơn tỉnh lại

Triệu Dĩnh hát xong bài hát, liền trở lại ghế giám khảo.

Lúc này, Lý Duyệt đi đến trước sân khấu, đem quy tắc thi đấu Thanh Ca giảng một lần cho khán giả, sau cùng tuyên bố, thi đấu Thanh Ca chính thức bắt đầu.

Theo tiếng vỗ tay lốp bốp lưa thưa của người xem, cái tuyển thủ dự thi thứ nhất chính thức lên đài biểu diễn.

Tuyển thủ này lên xong, tâm tình rất sục sôi, một bên hát, một bên vừa cùng quần chúng tiến hành hỗ động.

Chỉ là, những quần chúng này có chút không quá nể tình, căn bản là không có người nào phản ứng đến y, từng cái nhao nhao đem ánh mắt tập trung ở trên thân thần tượng của chính mình tại trên sân khấu, khiến cho cái ca sĩ này xấu hổ một trận.

Diễn xướng hoàn tất, giám khảo ở hiện trường cho hai điểm, tuyển thủ cúi người chào, rồi xuống đài.

Cái tuyển thủ thứ hai, tựa hồ có chút khẩn trương, sau khi lên, hai cái đùi không đứng im được, tiếng ca hát lên, thanh âm cũng đang phát run, giám khảo nghe được cũng là một trận lắc đầu.

“Ai, đều là tài nghệ này, còn xin dự thi đây.” Lâm Hải nhất thời cảm thấy một trận không thú vị.

“Tốt, một vị tuyển thủ dự thi tiếp theo, là Lưu Tuấn đến từ đại học Giang Nam, ca khúc dự thi là ‘Một cành mai’, xin mọi người hoan nghênh!”

Phốc!

Người chủ trì Lý Duyệt vừa báo xong tên màn, Lâm Hải lại vui vẻ.

Mẹ nó, con hàng thái giám này còn không chịu thôi, lại chạy đến cái chỗ này tự cung sao!

Ôm nhiều hứng thú ngẩng đầu, Lâm Hải chuẩn bị nhìn xem Lưu Tuấn phát huy thế nào.

“Các vị giám khảo lão sư, các bằng hữu người xem ở hiện trường, các ngươi tốt!” Lưu Tuấn ăn mặc một thân tây trang màu đen, tóc chải nước sáng bóng loáng, vừa lên đài liền rất bựa hướng phía đám người vung tay lên.

“Ai u ta qua!” Nào nghĩ đến, ăn mặc nhìn bức như thế, nhưng bước chân kế tiếp không chú ý, đá vào bên trên âm hưởng, nhất thời bị vấp quẳng cái chó gặm phân.

Phốc!

“Ha ha ha ha...” Nhân viên khán đài, nhất thời cười lên ha hả.

Mấy cái giám khảo cũng phốc một tiếng, che miệng cười rộ lên.

Lưu Tuấn nằm rạp trên mặt đất, mặt đều xanh.

Bà nội ngươi, cái sân khấu này là thế nào vậy, đường cũng không làm bằng, để lão tử mất mặt ném đến nhà bà ngoại.

“Bọn họ dường như còn không bố trí xong.” Lưu Tuấn vội vàng từ dưới đất bò dậy, chê cười chỉ chỉ đường trên mặt đất.

“Vị tuyển thủ số ba của chúng ta này, rất coi trọng lễ nghĩa, vừa lên liền cho mọi người cái đại lễ.” Lý Duyệt nín cười, nói nói.

“Hống!” Lý Duyệt nói vừa xong, khán giả nhất thời lại là một trận tiếng cười.

“Ha ha, ta người này có lễ phép lớn nhất.” Lưu Tuấn ở trên đài cười theo, trong lòng cũng đem người phụ trách hệ thống dây điện hận chết.

Một mực đến lúc âm nhạc vang lên, dưới đài mới dần dần an tĩnh lại.

Một ca khúc khúc diễn dịch xong, ban Giám khảo nhao nhao cho tỉ số.

Không thể không nói, bản lĩnh diễn xướng của Lưu Tuấn, xác thực vẫn còn tương đối thâm hậu, cái bài ‘Một cành mai’ lại là khúc nhạc sở trường của gã, thế nên đạt được một cái điểm số không tệ, vượt xa hai vị phía trước kia.

Đương nhiên, vì gã vừa lên liền mang đến cho mấy cái giám khảo sung sướng, vì thế cũng cho gã thêm không ít điểm.

Lưu Tuấn nhìn thành tích của chính mình, trong lòng vui vẻ, hướng phía trên đài dưới đài cúi chào, vô cùng cao hứng xuống đài.

Sau đó có mấy cái tuyển thủ dự thi, Lâm Hải cảm giác hát cũng tàm tạm, nên dần dần cảm thấy không có ý gì.

Giữa chừng nhìn sang, Liễu Hinh Tình đang cầm điện thoại di động chơi, hai con mắt Lâm Vân từ đầu đến cuối liền không có rời khỏi Triệu Dĩnh.

Lại hướng xa một chút, mẫu thân ngồi ngẩn người tại chỗ, Triệu Phương nhíu mày nhìn chằm chằm vào Liễu Sơn, mà phụ thân hắn thì càng khoa trương hơn, trực tiếp ngủ, còn treo lên cả tiếng khò khè.

Lại nhìn bọn Vương Bằng Lưu Lượng, từng đôi cũng đang cùng người yêu nhỏ xì xào bàn tán, nào có một cái ngồi xem so tài.

Lâm Hải quay đầu ra sau lại xem xét, trên khán đài làm gì cũng có, chỉ là không có xem so tài, bên trên cùng còn có một nhóm ba người, thậm chí xuất ra bài xì phé, đấu địa chủ rồi.

Mẹ nó, Lâm Hải nhất thời bị chính mình cảm động!

Náo nửa ngày, liền chỉ có ca ca tự mình một người tại cái chỗ này nghe các ngươi ca hát a, đây là một loại tinh thần vĩ đại dường nào a?

Leng keng!

“Ừm?” Wechat của Lâm Hải bỗng nhiên vang.

Mở ra xem, là Thiết Quải Lý!

Thảo, lão tiểu tử này rốt cục hồi phục cho chính mình rồi, Lâm Hải vội vàng đem tin tức mở ra.

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Ta xxx đại gia ngươi! Lâm Hải tức đến kém chút đưa di động quẳng.

Mẹ nó, cái Thiết Quải Lý này, đây là đến một loại dở hơi đi, làm sao cứ vừa phát Wechat cho mình, cũng đều là biểu lộ chấn kinh.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có biết nói chuyện hay không!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có biết nói chuyện hay không!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có biết nói chuyện hay không!

Lâm Hải tức đến trực tiếp phát ba lần.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên, ngươi phát một lần ta liền có thể nhìn thấy, vì sao muốn phát ba lần? (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Móa! Lâm Hải cảm giác mình nhanh điên!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nếu là còn dám cùng ta phát cái biểu lộ chấn kinh này, ta liền đem ấn ký hoa sen trên mông con của ngươi đổi thành Mai Hoa Lộc! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Thiết Quải Lý: Thượng tiên, Mai Hoa Lộc là cái đồ vật gì?

Lâm Hải bắt lấy tóc, không còn gì để nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bớt nói nhảm, có chính sự tìm ngươi.

Thiết Quải Lý: Xin Thượng tiên nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có một bệnh nhân, trước đó thân thể cùng linh hồn bị tách rời, hiện tại đã thông qua phục dụng đan dược, thân thể cùng linh hồn đã lần nữa trùng hợp, thế nhưng là, người này vì cái gì vẫn chưa có tỉnh lại đâu?

Thiết Quải Lý: Cái này còn phải hỏi, bởi vì đã chết thôi!

Phốc! Em gái ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Còn sống, linh hồn còn ở đây!

Thiết Quải Lý: Vậy liền kỳ quái, ta bây giờ nhìn không đến người, cũng vô pháp chẩn bệnh a, đúng, ta không phải đã cho ngươi truyền thừa Dược Vương sao? Chẳng lẽ ngươi học rồi mà còn không nhìn ra được sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta chỉ có thể nhìn ra, người này không chết, hơn nữa còn rất bình thường, chỉ là người cũng là vẫn chưa tỉnh lại.

Thiết Quải Lý: Không tỉnh lại được là có mấy loại tình huống, trong truyền thừa Quỷ Quái Thiên của ta cũng có, ngươi tra một chút.

Tra em gái ngươi a tra, ca ca học tập thất bại, làm sao tra!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta không muốn tra, ngươi liền trực tiếp cùng ta nói đi.

Thiết Quải Lý: Loại tình huống này, thường thấy nhất cũng là do linh hồn cùng thân thể của bệnh nhân tách rời trong thời gian quá lâu, đã hình thành ý thức cố định.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói thông tục chút đê.

Thiết Quải Lý: Xin hỏi Thượng tiên, thân thể cùng linh hồn của bệnh nhân này có phải đã tách rời là từ một năm trở lên?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng.

Thiết Quải Lý: Vậy liền rất có thể là loại tình huống này. Bệnh nhân hiện tại tuy linh hồn đã trở về thân thể, nhưng bởi vì linh hồn rời đi thân thể quá lâu, nên đã hình thành ý thức cố định, cũng chính là nói, trong tiềm thức của bệnh nhân, đã cho rằng trạng thái hiện tại chính là trạng thái bình thường, căn bản không biết mình là cái bệnh nhân, bởi vậy mới không thể tỉnh lại.

Ngạch... Lâm Hải không còn gì để nói, tức là nói trong ý thức của Liễu Sơn người ta, chính mình là còn đang sinh hoạt bình thường.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy làm sao bây giờ?

Thiết Quải Lý: Loại tình huống này, chỉ có thể dùng đồ vật trong hiện thực, có thể đả động thật sâu đến bệnh nhân, đem bệnh nhân gọi tỉnh lại, nếu như không gọi tỉnh, bệnh nhân liền sẽ giống như nằm mơ, vĩnh viễn sống trong tiềm thức của chính mình, rốt cuộc vẫn chưa tỉnh lại.

Dùng đồ vật trong hiện thực để đả động đến bệnh nhân? Lâm Hải sững sờ, không khỏi nhíu mày suy tư.

Sau đó, lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên.

Liễu Hinh Nguyệt đã từng nói qua cùng mình, tâm nguyện lớn nhất của Liễu Sơn liền là có thể tận mắt nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt tham gia thi đấu Thanh Ca, cũng đoạt được quán quân.

Như vậy, tiếng ca của Liễu Hinh Nguyệt, há không phải liền là đồ vật có thể đánh động Liễu Sơn nhất sao?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên hưng phấn lên.

Vội vàng mở ra Wechat, tìm tới Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, anh đã nghĩ ra biện pháp để cho cha em tỉnh lại rồi!”

Chương 214: Ngứa

Thi đấu Thanh Ca vẫn còn tiếp tục, chỉ là Lâm Hải đã hoàn toàn nghe không vô.

Hắn hiện tại chỉ còn chờ Liễu Hinh Nguyệt nhanh nhanh lên sân khấu, nhìn xem có thể dùng biện pháp mà hắn nói, thức tỉnh Liễu Sơn hay không.

Mặc dù biện pháp này có chút mạo hiểm, làm không cẩn thận sẽ còn để Liễu Hinh Nguyệt mất đi cơ hội đoạt giải quán quân, nhưng đây có lẽ là hi vọng duy nhất để Liễu Sơn tỉnh lại.

Cho nên, vừa cùng Liễu Hinh Nguyệt nói xong, Liễu Hinh Nguyệt do dự cũng không do dự, liền trực tiếp đáp ứng.

Nếu như có thể để cho phụ thân tỉnh lại, một cái quán quân thi đấu Thanh Ca, lại tính được là cái gì đâu?

Huống chi, học được kiểu hát Nguyệt Cung Tiên m, dù là dạng này, cũng chưa chắc liền không thể cầm tới quán quân.

“Mời tuyển thủ dự thi kế tiếp, La Phượng, mang đến ca khúc dự thi là ‘Ngứa’!” Lý Duyệt báo xong màn, mỉm cười đi xuống đài.

Đồng thời, một cô gái trẻ tuổi ăn mặc quái dị, tướng mạo có chút cay nghiệt đi đến trước sân khấu.

“Các ngươi đều vểnh tai nghe kỹ, tiếp theo sẽ là ca khúc êm tai nhất, có một không hai mà các ngươi đời này nghe qua, các ngươi cố gắng trân quý, sau đó mấy người giám khảo các ngươi, một hồi đừng nghe ngốc, nhớ kỹ nghe xong đánh giá điểm cao cho ta, ta muốn bắt cái quán quân này.”

Phốc!

Lời dạo đầu của La Phượng này, kém chút để Lâm Hải phun, quá kỳ hoa.

Mẹ nó, đó là cái tuyển thủ não tàn nào a?

Quả nhiên, La Phượng vừa mới nói xong, toàn bộ Cung văn hóa liền cũng hống cái cười rộ lên.

“Đần độn từ đâu tới? Rất có thể thổi a.”

“Não có vấn đề đi, không thể buông tha trị liệu a.”

“Nhanh cút xuống đi, đừng ra làm mất mặt xấu hổ.”

Người xem đi theo ồn ào một trận.

Mấy cái giám khảo cũng là nhìn sang lẫn nhau, một mặt dở khóc dở cười.

Thật sự là đậu bỉ mỗi năm có, năm nay đặc biệt nhiều a, cái La Phượng này là chuẩn bị dựa vào ngôn từ quái dị lòe người, sau đó mượn cơ hội thành danh sao?

Ban giám khảo nhao nhao lắc đầu một trận, trên mặt lộ ra biểu lộ khinh thường.

Loại phương thức nổi danh bàng môn tà đạo này, dựa vào không phải tài hoa, dù cho hỏa, cũng là bị người xem như một cái trò cười đến để đàm luận, có lẽ trong thời gian ngắn có thể mang đến danh khí nhất định, nhưng từ lâu dài mà nói, danh tiếng cũng thối, cuối cùng bất quá lưu lạc làm một tên hề mà thôi.

La Phượng nghe lời nói chế giễu, cùng biểu lộ khinh thường trào phúng trên mặt của mọi người, trong lòng nhất thời hừ lạnh một trận.

“Hừ, ta biết rõ các ngươi đều không tin, nhưng hiện thực sẽ nói cho các ngươi biết, cách làm hiện tại của các ngươi, là ngu xuẩn cỡ nào, bởi vì các ngươi trào phúng một cái siêu sao đang từ từ bay lên.”

“Hống!” Lời nói của La Phượng, nhất thời lại gây nên một trận cười vang.

“Vương mập mạp, da mặt của người này có thể liều mạng cùng ngươi a.” Lưu Lượng quay đầu hướng phía Vương Bằng, cười quái dị nói nói.

“Lăn ngươi nha, da mặt anh em mỏng giống lớp giấy.” Vương Bằng trừng mắt mắng nói.

“Cái giấy gì a, giấy vệ sinh? Ngươi mặt mũi này vẫn là nhiều chức năng nhỉ?” Lâm Hải ở một bên cũng đi theo trêu ghẹo nói.

“Ha ha ha...” Mấy cái bạn cùng phòng nhao nhao đi theo cười rộ lên.

“Hải tử, ngươi làm sao cũng cùng bọn chúng học cái xấu? Thật sự là gần mực thì đen a! Các ngươi đám người xấu này, đều là người xấu!” Vương Bằng hướng phía mấy cái bạn xấu thở phì phì nói nói.

“Hà Vận, ngươi đừng nghe bọn họ nói bừa a, ta người này da mặt có thể mỏng đâu, mỏng đến mức cùng nữ hài nói một câu cũng đỏ mặt, còn nóng lên. Không tin ngươi sờ sờ, còn đang nóng đây.” Vương Bằng bỉ ổi cười, quay người hướng phía Hà Vận nói nói.

“Y ~” Mấy cái bạn cùng phòng nhất thời hướng phía Vương Bằng hư thanh một trận, “Muốn chiếm tiện nghi của người ta thì cứ nói thẳng đi, Hà Vận, ngươi cũng tuyệt đối đừng tin cái tên mập mạp chết bầm này a.”

“Khanh khách...” Hà Vận cũng không nói chuyện, bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn cười một hồi.

“Hừ, chán ghét các ngươi, chán ghét chết các ngươi á!” Vương Bằng tức đến trừng thẳng mắt, “Chỉ ưa thích ngược cẩu độc thân, anh em nguyền rủa các ngươi làm việc quên mang bộ, xong xuôi quên uống thuốc, sinh cái tiểu hài tử oa oa náo!”

Phốc!

Lâm Hải kém chút cười phun, mẹ nó, tên mập mạp chết bầm này, nói chuyện còn một bộ một bộ.

“Phi!” Bạn gái của mấy cái bạn cùng phòng, nhao nhao đỏ mặt lên, hướng phía Vương Bằng khẽ gắt một tiếng, cho y cái mắt trắng lớn.

Lúc này, La Phượng ở trên sân khấu, dùng khóe mắt nghiêng mắt nhìn tất cả mọi người ở đây một lần, sau đó ngạo mạn hướng phía người chỉnh nhạc hất hất cái cằm.

“Hừ, lười nhác nói nhảm cùng những phàm phu tục tử các ngươi, thực lực có thể chứng minh hết thảy, âm nhạc bắt đầu đi.”

Người chỉnh nhạc bĩu môi một cái, tuy trong lòng khinh thường, nhưng vẫn là tấu vang nhạc đệm bài ‘Ngứa’.

‘Đến a, khoái hoạt a, dù sao có bó lớn thời gian, đến a, ái tình a, dù sao cũng có bó lớn dục vọng...’

La Phượng vừa mới mở miệng, đám người trước đó còn đang châu đầu ghé tai thảo luận chế giễu, thân thể tựa như bị điện giật, chấn động mạnh một cái, sau đó toàn thể đều an tĩnh lại, dùng ánh mắt thật không thể tin nhìn về phía La Phượng.

Mấy cái giám khảo cũng là sững sờ, sau đó dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía trên sân khấu.

Chỉ thấy trên sân khấu, La Phượng đang không ngừng vặn vẹo thân thể, trên mặt một biểu lộ say mê khát vọng, để người nhất thời miên man bất định.

‘Đến a, lưu lãng a, dù sao có bó lớn phương hướng, đến a, chế tạo a, dù sao có bó lớn phong quang...

Theo La Phượng đầu nhập diễn xướng, tất cả người trong toàn bộ Cung văn hóa đều ngồi không yên, từng cái diện mục vặn vẹo đong đưa đứng người dậy, thậm chí có mấy cái nữ hán tử hào phóng, trực tiếp đem tay vươn vào trong quần áo, bắt đầu dùng sức cào lên.

“Đậu phộng, ngứa chết ta, đến Hà Vận, giúp ta gãi gãi phía sau lưng, chính ta với không tới.” Vương Bằng ở một bên giãy dụa thân thể mập mạp, một bên hướng phía Hà Vận bên cạnh làm xấu nói nói.

“Phi, mặc kệ!” Hà Vận cũng là toàn thân xốp giòn ngứa đến khó nhịn, đỏ mặt hướng phía Vương Bằng cười mắng một tiếng.

La Phượng một bên hát, một bên vừa quan sát phản ứng của người xem cùng giám khảo, khi thấy bọn họ từng cái ngứa đến khó nhịn, toàn bộ đều bị tiếng ca của chính mình cảm nhiễm, trong lòng nhất thời khinh thường một trận.

“Phàm phu tục tử, chính mình chỉ dùng năm thành công lực, liền cả đám đều ngồi không yên đi, cái này nếu là không đến được quán quân, vậy liền quá không có thiên lý.”

“Ừm?” Khi La Phượng đem ánh mắt rơi vào trên thân Lâm Hải, liền không khỏi sững sờ.

Người này thế mà một điểm cũng không có bị tiếng ca của chính mình quấy nhiễu, thật sự là kỳ quái?

Bất quá hai tròng mắt hắn tròn xoe nhìn mình chằm chằm, còn trừng lớn như vậy để làm gì?

Lâm Hải giờ phút này đã hoàn toàn bị tiếng ca của La Phượng chấn kinh, trong lòng sớm đã nhấc lên sóng to gió lớn!

“Nguyệt Cung Tiên m, kiểu hát này là Nguyệt Cung Tiên m!” Trong đầu Lâm Hải, có một thanh âm đang không ngừng lặp lại.

Cái này sao có thể?

Nguyệt Cung Tiên âm thế nhưng là kiểu hát độc nhất vô nhị của Hằng Nga a, trên cái thế giới này, trừ chính mình cùng Hinh Nguyệt, đã không có người biết, thế nhưng cái La Phượng này là từ đâu xuất hiện, vì sao lại biết loại kiểu hát của Tiên gia này?

Bất quá, Lâm Hải cũng chú ý tới, kiểu hát Nguyệt Cung Tiên âm của La Phượng này, mười phần thô ráp, chẳng những không cách nào so sánh cùng bản mà Hằng Nga phát cho mình, chính là cùng bản viết tay mà mình học từ chỗ Thỏ Ngọc, cũng có chênh lệch không nhỏ.

Nhưng bất kể nói thế nào, cho dù thô ráp, Lâm Hải cũng có thể phân biệt ra được, kiểu hát của La Phượng, tuyệt đối là Nguyệt Cung Tiên âm không thể nghi ngờ!

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải cau mày, hắn cảm thấy sự tình có chút phức tạp.

“Hừ, đều tỉnh lại đi, nhóm phàm phu tục tử, ta đã hát xong!” Không biết từ lúc nào, La Phượng đã hát xong một khúc, liền hướng phía khán giả hô nói.

“A, mời ban giám khảo chấm điểm cho La Phượng!” Lý Duyệt một mực dựa vào bên trên cây cột của sân khấu, dùng sức cọ lấy phía sau lưng, rốt cục dã tỉnh táo lại, ngứa ngáy trên thân cũng lập tức biến mất, nhanh chóng phủ lên một nụ cười chuyên nghiệp, hướng phía ban giám khảo nói nói.

Ban giám khảo lúc này cũng đình chỉ thân thể uốn éo, trên mặt từng cái tất cả đều là kinh hãi, cúi đầu xuống bảng ghi điểm, viết xuống điểm số của La Phượng.

“Phía dưới, xin ban giám khảo cho biết điểm số!”

Chương 215: Toàn bộ nhờ một cỗ tao kình

Ban giám khảo nhao nhao giơ lên bảng điểm số, đem điểm số sau cùng mà La Phượng đạt được lộ ra.

La Phượng dùng ánh mắt ngạo thị liếc mắt một cái, nhất thời trong lòng một trận đắc ý.

“Hừ, coi như các ngươi thức thời.” Điểm mà mấy cái Giám khảo cho La Phượng đạt được cũng tại chín điểm trở lên, vượt qua xa những tuyển thủ phía trước kia.

Tuy La Phượng chọn bài hát này, quả thực để mấy cái giám khảo này khó chịu một trận, nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận, cái La Phượng này hát, là thật sự tốt.

Nếu không, cũng sẽ không đem người trong toàn trường đều ngứa thành cái dạng kia.

Tuy từ cách nói năng cùng thái độ, đến lựa chọn bài hát này của nàng ta, đều khiến tâm lý ban giám khảo rất không dễ chịu, nhưng cũng không thể không cho nàng ta một cái điểm số tương đối cao.

“Bỏ đi một cái điểm cao nhất là chín phẩy tám cùng một cái điểm thấp nhất là chín phẩy hai điểm, sau cùng La Phượng đã đạt được là, chín phẩy sáu mươi ba điểm!”

“Tốt!” Theo người chủ trì Lý Duyệt tuyên bố số điểm mà La Phượng đạt được, quần chúng dưới đài nhất thời vang lên một trận tiếng hò hét.

Người kỳ quái, ca kỳ lạ, nhưng La Phượng vẫn thắng được không ít người xem, liền ba người đấu địa chủ ở phía sau, cũng tạm thời đem bài buông xuống, vì nàng ta mà điên cuồng cổ vũ.

“Hứ, ta nói người chủ trì, ngươi dứt khoát trực tiếp tuyên bố ta là quán quân liền được, cái phía sau này còn cần phải so sao?”La Phượng thấy người xem phản ứng nhiệt liệt, ngạo mạn trên mặt càng thêm nồng đậm.

“Thật xin lỗi, trận đấu của chúng ta vẫn có quy tắc tranh tài, mời ngài đến hậu trường nghỉ ngơi, chúng ta xin mời vị kế tiếp tuyển thủ.” Mặt Lý Duyệt xạm lại, cố nén lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp, đem La Phượng mời xuống đài.

“Hứ, phiền phức.” La Phượng khinh thường bĩu môi một cái, kiêu căng đi xuống dưới đài.

Ánh mắt của Lâm Hải, một mực đi theo La Phượng, hắn cũng không rõ ràng, cái La Phượng này vì sao lại biết kiểu hát của Nguyệt Cung Tiên m?

“Nhìn cái gì vậy, cẩn thận ta móc tròng mắt của ngươi ra.” La Phượng chú ý tới ánh mắt của Lâm Hải, nhất thời mở miệng đe dọa.

“Ách... Thật là một cái kỳ hoa.” Lâm Hải lắc đầu, vẫn là chờ thi đấu Thanh Ca kết thúc, lại tìm nàng ta hảo hảo hỏi một chút đi.

Ở phía sau cánh gà, ánh mắt của Vương Long gắt gao nhìn chằm chằm vào La Phượng, trên mặt tất cả đều là vẻ hưng phấn.

“Nghĩ không ra một cái thi đấu Thanh Ca cấp thành phố, thế mà Tàng Long Ngọa Hổ, lần này đến thành phố Giang Nam, thật sự là đúng a.”

“Tiểu Lưu, cái nữ ca sĩ này, mặc kệ ra giá lớn cỡ nào, cũng ký đến cho ta!” Vương Long hướng phía trợ lý bên cạnh phân phó, ngữ khí mười phần kiên quyết.

“Mặc kệ giá lớn cỡ nào?” Trong lòng Tiểu Lưu giật mình.

Đi theo Vương Long đã nhiều năm, Tiểu Lưu cũng thật sâu biết rõ, khi Vương Long câu nói này, liền đại biểu cho cái gì.

Lần trước Vương Long nói lời nói đồng dạng như vậy, đối phương bây giờ chính là Ca Hậu ngây thơ Triệu Dĩnh a, bây giờ đã hồng đến toàn bộ Hoa Hạ.

Chẳng lẽ nói, cái La Phượng nhị bức hồ hồ này, có cùng một dạng thực lực và tiềm chất như Triệu Dĩnh sao?

Trong lòng Tiểu Lưu, không khỏi lập tức coi trọng.

Trên sân khấu, phía sau lại lên mấy tên tuyển thủ, biểu hiện cũng rất bình thường, được điểm số cũng nằm ở giữa tầm tám điểm đến tám phẩy năm điểm, cùng La Phượng có chênh lệch rất lớn.

“Hứ, phàm phu tục tử, cũng dám cùng ta cùng đài tranh tài, thật sự là không biết tự lượng sức mình.” La Phượng tại phía sau nhìn thấy, trong lòng càng đắc ý.

“Phía dưới, là ca sĩ dự thi kế tiếp, Trịnh Sảng đến từ đại học Giang Nam, ca khúc dự thi là ‘Sự tình lãng mạng nhất’, xin mọi người hoan nghênh.”

Phốc!

Người chủ trì Lý Duyệt vừa báo xong màn, Lâm Hải kém chút trượt chân ngã trên mặt đất.

Mẹ nó, cái này Trịnh Sảng cùng Hinh Nguyệt đối nghịch cũng làm đến đủ triệt để a, làm sao liền đến diễn khúc tham gia đều là như thế?

Ở thời khắc Lâm Hải kinh ngạc, Trịnh Sảng ăn mặc một thân váy ngắn áo thun gợi cảm, mang trên mặt nụ cười quyến rũ, đã đi đến trước sân khấu.

“Các vị giám khảo lão sư tốt, người chủ trì tốt, các bằng hữu người xem thân ái, các ngươi tốt!” Trịnh Sảng giả trang ra một bộ dáng đáng yêu, hướng phía mọi người vẫy tay, chào hỏi.

“Mỹ nữ, chúng ta yêu ngươi!”

“Mỹ nữ, cố lên, cầm đệ nhất!”

Không thể không nói, mỹ nữ ở đâu cũng đều là được hoan nghênh, Trịnh Sảng vừa xuất hiện, nhất thời để để các nam quần chúng người xem trên sân khấu tỏa sáng hai mắt.

Vô số ánh mắt, sắc mị mị nhìn chằm chằm vào bắp đùi trắng như tuyết bại lộ tại bên ngoài cùng khe rãnh thật sâu trước ngực Trịnh Sảng, trong lòng không khỏi dấy lên một cỗ hưng phấn.

Ở lúc đối mặt với các giám khảo, Trịnh Sảng bỗng nhiên hướng mấy cái lão diễn viên nháy mắt mấy cái, lộ ra một cái nụ cười mập mờ.

“Các vị giám khảo lão sư, ta muốn bắt đầu, xin chỉ điểm nhiều hơn.”

“A, tốt tốt tốt, bắt đầu bắt đầu.” Vương Đại Trụ thò dài cái cổ, trên mặt lộ ra nụ cười sắc mị mị, nước bọt đều nhanh chảy ra.

“Khụ khụ khụ...” Một cái lão minh tinh khác ở bên cạnh, vội vàng ho khan một trận.

“A, tốt, bắt đầu đi.” Vương Đại Trụ lúc này mới phản ứng được, vội vàng khôi phục một bộ dáng ra vẻ đạo mạo, một mặt nghiêm túc nói nói.

“Được.” Trịnh Sảng lễ phép hướng phía giám khảo khom người chào.

“Đậu phộng!” Nhìn cổ áo thấp của Trịnh Sảng lộ ra một mảng sung mãn lớn trắng như tuyết, mấy người Vương Đại Trụ nhất thời nuốt mấy ngụm nước bọt, trong lòng còn thấy ngứa ngáy hơn so với trước đó khi nghe La Phượng ca hát.

Trịnh Sảng chú ý tới biểu lộ của mấy cái lão sắc quỷ, liền hướng bọn họ vũ mị cười một tiếng, ném ra ngoài một cái mị nhãn.

“Ai u.” Xương cốt của mấy lão già cũng xốp giòn, cái tiểu yêu tinh này, thật là muốn chết a.

Trịnh Sảng quay người, lắc lắc cái mông nhỏ hướng phía khu diễn xướng đi đến.

Mấy người Vương Đại Trụ, nhìn Trịnh Sảng đung đưa trái phải cái mông nhỏ cùng vòng eo tinh tế, nhất thời nhớ tới một đêm kia, mấy người cùng một chỗ cùng Trịnh Sảng điên cuồng, một dòng nước nóng liền xông tới nơi bụng.

“Đậu móa, sau cuộc tranh tài, nhất định phải cùng cái tiểu tao hóa này lại chơi một lần mới được, quá câu người a, quả thực làm cho người ta muốn ngừng mà không được a!” Mấy người Vương Đại Trụ, trong lòng đồng thời tuôn ra một cái ý nghĩ.

Trên sân khấu, tiếng âm nhạc vang lên, Trịnh Sảng lại hướng phía người xem cúi người, phơi bày một hơn phân nửa viên cầu trắng như tuyết, nhất thời gây nên một mảnh tiếng hô cùng tiếng hô khẩu hiệu.

‘Dựa lưng vào nhau ngồi ở trên thảm, nghe một chút tâm sự nguyện vọng của ngươi cùng ta...” Môi đỏ của Trịnh Sảng khẽ mở, mang theo nụ cười ngọt ngào, diễn xướng lên thủ khúc ‘Sự tình lãng mạng nhất’.

“Tốt, hát tốt!”

“Quá êm tai, quán quân trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác!”

Bên trong quá trình Trịnh Sảng diễn xướng, khán đài một mực ở vào trạng thái hưng phấn.

Những cái khán giả nam tính kia, từng cái con mắt đều sáng lên, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Trịnh Sảng, nào có mấy cái chính thức đang nghe ca khúc?

Khuôn mặt Trịnh Sảng vũ mị, dáng người ngạo nhân, còn thỉnh thoảng ném mị nhãn câu người vào khán đài, quả thực cho thêm cho nàng ta không ít điểm, lộ ra mười phần được người ủng hộ.

“Phi, hồ ly tinh, hát tốt cái rắm, toàn bộ nhờ vào một cỗ tao kình!” La Phượng tại phía sau, nhìn Trịnh Sảng được lòng người như thế, nhất thời một cỗ ghen tuông xông tới.

Triệu Dĩnh tại bên trên ghế giám khảo nghe lấy, cũng hơi hơi lắc đầu.

Cái Trịnh Sảng này hát, chỉ có thể nói không được tốt lắm, nhưng cũng không tính hỏng, tổng thể ở vào mức độ tầng trung, sau cùng có thể vượt qua Lưu Tuấn, liền xem như vận khí cực lớn.

Một khúc hát xong, Trịnh Sảng vũ mị cười một tiếng, hướng phía khán đài ném một cái hôn gió.

“Mọi người, ta yêu các ngươi!”

Khán đài nhất thời lại sôi trào.

“Trịnh Sảng, ta cũng yêu ngươi!”

“Trịnh Sảng, cố lên, ủng hộ ngươi đến cùng!”

“Trịnh Sảng, ta cũng ủng hộ ngươi đến cùng, ta so với bọn họ ủng hộ ngươi càng sâu hơn!”

Đám người có hò hét, có ồn ào, bầu không khí cũng coi là nhiệt liệt.

Người chủ trì Lý Duyệt kinh ngạc một trận, cái Trịnh Sảng này hát, mức độ xác thực bình thường, liền như nàng ta cái nghiệp dư này đều có thể nghe ra được, nhưng tại sao có thể có nhân khí cao như vậy.

Âm thầm lắc đầu, Lý Duyệt đi đến trước sân khấu.

“Phía dưới, các vị giám khảo lão sư, xin chấm điểm cho Trịnh Sảng!”

Chương 216: Nơi này có chuyện ẩn ở bên trong a

Người chủ trì vừa dứt lời, Trịnh Sảng lập tức hướng phía mấy lão giám khảo ném cái mị nhãn, lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm bờ môi, diện mạo ngậm xuân nhìn chằm chằm vào bọn họ.

“Ai u, cái tiểu tao hóa này, thật muốn mệnh a.” Mấy lão già lập tức hướng phía Trịnh Sảng mắt đi mày lại một trận.

“Các vị giám khảo xin nắm chặt thời gian chấm điểm!”

Lời nói của người chủ trì, nhất thời đem mấy lão già bừng tỉnh, mẹ nó, bị cái tiểu tao hóa này câu dẫn, điểm cũng quên đánh, vội vàng cúi đầu xuống, hướng bên trên thẻ bài viết điểm số.

Trịnh Sảng mặt mỉm cười đứng trên đài, lẳng lặng chờ đợi mấy cái giám khảo chấm điểm, nhưng trong lòng đã tính trước kỹ càng.

Trong mười cái giám khảo, sáu cái lão giám khảo cũng đã cùng mình ngủ qua, còn lại có mấy cái giám khảo, nơi Diệp Tử Minh đó, đại bộ phận cũng đã giúp đỡ bắt chuyện qua, chính mình là quán quân, cơ bản đã là ván đã đóng thuyền.

“Tốt, xin ban giám khảo cho biết tỉ số!”

Người chủ trì Lý Duyệt vừa mới nói xong, ban giám khảo nhao nhao cầm thẻ bài trong tay nâng đến.

Lý Duyệt mỉm cười đến gần xem xét, nụ cười lập tức đọng lại.

“Cái này, làm sao cả đám đều cao như vậy? Mà cao nhất cùng thấp nhất lại có khác biệt lớn như vậy?” Bất quá dù sao cũng là lão chủ trì nhiều năm, trong lòng Lý Duyệt tuy kinh ngạc, nhưng trên mặt lại không có chút biểu hiện nào.

“Bỏ đi điểm cao nhất là chín phẩy chín điểm, một điểm thấp nhất là tám phẩy một điểm, sau cùng Trịnh Sảng đã đạt được chín phẩy tám mươi bảy điểm!”

“Hống!” Lý Duyệt vừa mới nói xong, nhất thời gây nên một trận sóng to gió lớn.

“Đậu phộng, cái điểm này cũng quá cao a?”

“Không cần suy nghĩ, quán quân thi đấu Thanh Ca lần này, khẳng định là Trịnh Sảng.”

“Bất quá nơi này có điểm gì là lạ a, ngươi nhìn Triệu Dĩnh, chỉ cho Trịnh Sảng tám phẩy một điểm, các giám khảo khác làm sao lại đều đánh giá cao như vậy?”

Trên khán đài, nhất thời nghị luận ầm ĩ một trận.

Lâm Hải cũng kinh ngạc một trận, hơn nửa ngày mới bật cười.

“Mẹ nó, cái Trịnh Sảng này trước đó nói, quả nhiên là thật, nơi này có chuyện ẩn ở bên trong a.”

“Đậu phộng, ta biết rõ!” Lâm Hải nhìn mấy cái lão giám khảo, bỗng nhiên lại nhớ tới ở trong khách sạn Thiên Hối Quốc Tế ngày đó khi mình đạp cửa mà vào, nhìn thấy một màn bất nhã, trong nháy mắt đều hiểu được.

“Thao, nếu như bởi vì cái này, Hinh Nguyệt không đến quán quân mà nói, đây chẳng phải là quá oan.” Lâm Hải bỗng nhiên có chút bận tâm.

“Hỗn đản, đám giám khảo này đều là khốn kiếp!” Ở phía sau sân khấu, La Phượng nhìn thấy số điểm sau cùng mà Trịnh Sảng đạt được, tức đến kém chút điên.

“Đám phàm phu tục tử đáng giận này, căn bản cũng không phải là bằng người nào hát tốt, hoàn toàn là bằng người nào càng sóng càng tao a!” Trong mắt La Phượng cơ hồ phun ra lửa, kém chút nhịn không được chạy đến trên sân khấu, đem đám giám khảo này đánh cho một trận tơi bời!

“Vương tổng, cái Trịnh Sảng này, có ký hay không?” Sau cánh gà, Tiểu Lưu thấy điểm của Trịnh Sảng đạt được còn cao hơn La Phượng, liền mở miệng hỏi nói.

Trước đó Vương tổng thế nhưng là nói, mặc kệ cái đại giới gì, cũng muốn đem La Phượng ký đến, vậy cái Trịnh Sảng này so với La Phượng còn đạt được điểm số cao hơn, hẳn không có đạo lý không ký a?

“Nàng ta? Hứ!” Vương Long khinh thường cười một tiếng, “Nếu như là đóng phim cấp ba, ký với nàng ta cũng không tệ.”

“Ách...” Tiểu Lưu mờ mịt, không biết Vương Long có ý tứ gì.

“Này Vương tổng, chính là không ký?” Tiểu Lưu lại cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Không ký, Trịnh Sảng còn không có tư cách tiến vào Hoa Hạ Tinh chúng ta.” Vương Long đem hai cái chân dựng tại trên mặt bàn phía trước, hững hờ nói nói.

“Tốt, Vương tổng.” Tuy không biết Vương Long vì sao không ký cái tuyển thủ có điểm số tối cao trước mắt này, nhưng Tiểu Lưu cũng không dám hỏi lại, mang theo vẻ mặt vô cùng nghi hoặc lui qua một bên.

“Cảm ơn các vị Giám khảo lão sư, cảm ơn mọi người!” Trịnh Sảng nhìn thấy điểm số, cao hứng đến trên mặt cũng cười nở hoa, vội vàng hướng phía mấy cái giám khảo cùng khán đài liên tục cúi đầu, sau đó mới lắc lắc cái mông nhỏ đi xuống.

Triệu Dĩnh cau mày nhìn Trịnh Sảng rời đi, trong lòng một trận khó chịu.

Chuyện gì xảy ra vậy? Rõ ràng hát rất bình thường, vì sao lại đạt được điểm số cao như vậy?

Triệu Dĩnh không khỏi hướng ánh mắt bất mãn sang phía mấy cái giám khảo còn lại.

Nhưng khi thấy mấy cái lão giám khảo kia, cũng đang dùng một đôi mắt sắc híp híp nhìn chằm chằm vào cái mông nhỏ vặn vẹo của Trịnh Sảng mà nuốt nước miếng, trong lòng Triệu Dĩnh nhất thời minh bạch.

“Hừ, một đám lão lưu manh!” Triệu Dĩnh tức đến nghiêng đầu đi, trong lòng một trận khó chịu.

Cứ như vậy, cái thi đấu Thanh Ca này còn có ý nghĩa gì?

“U, Hinh Nguyệt, ta vừa rồi hát thế nào, cũng không tệ lắm phải không?” Vừa về tới hậu trường, Trịnh Sảng liền đi tới trước mặt Liễu Hinh Nguyệt, một mặt đắc ý nói nói.

“Hừ.” Liễu Hinh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, không để ý tới nàng ta.

“Ai, Hinh Nguyệt a, thật sự là không có ý tứ a, ta cũng báo danh xong mới phát hiện, ta cùng ngươi thế mà chọn cùng một ca khúc để dự thi. Nếu biết ngươi cũng hát bài ‘Sự tình lãng mạng nhất’ này, ta liền đổi một bài khác.” Trịnh Sảng tiếc hận lắc đầu một trận.

Bên trong tâm Liễu Hinh Nguyệt nhất thời xem thường một trận.

Chính mình rõ ràng mỗi ngày đều ở trong phòng luyện âm thanh luyện tập ‘Sự tình lãng mạng nhất’, cơ hồ người trong toàn hệ đều biết mình muốn hát bài hát này, Trịnh Sảng ngươi lại không biết sao?

Thật sự là có thể trang bức!

“Nhưng mà, dạng này cũng tốt, hát ca khúc đồng dạng, mới có thể chính thức so cao thấp nha, dạng này ta lấy quán quân, ngươi mới sẽ tâm phục khẩu phục a, ngươi nói có đúng hay không đâu, Hinh Nguyệt?” Trịnh Sảng mang theo cười đắc ý, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt hỏi.

“Cầm quán quân? Ngươi bây giờ nói lời này, còn hơi sớm a?” Liễu Hinh Nguyệt lạnh lùng nhìn Trịnh Sảng, đối chọi gay gắt nói nói.

“U, Xem ra ngươi còn có chút không phục a? Ngươi không thấy điểm của ta cao bao nhiêu sao? Quán quân thi đấu Thanh Ca kỳ trước, đều không có đạt tới cái điểm số này a? Chẳng lẽ nói ngươi còn ôm lấy ảo tưởng?” Trịnh Sảng khinh thường lắc đầu.

“Hinh Nguyệt a, ta khuyên ngươi vẫn là đừng ngốc, ta đã sớm nói, cái quán quân này là ta, ngươi luyện thế nào đều vô dụng, hơn nữa...”

Trịnh Sảng bỗng nhiên hạ thấp thanh âm, tiến đến bên tai Liễu Hinh Nguyệt.

“Ta và ngươi lựa chọn đồng dạng một ca khúc, chính là vì tại bên trên thi đấu Thanh Ca đánh bại ngươi, sau đó hảo hảo nhục nhã ngươi, làm cho tất cả mọi người đều nhìn thấy, ta Trịnh Sảng, còn mạnh hơn ngươi nhiều, ngươi hiểu rõ đi? Ha ha ha...”

Sắc mặt Trịnh Sảng bỗng nhiên biến đổi dữ tợn, cực kỳ phách lối cười ha hả.

“Ta để ngươi cái lẳng lơ mù đắc ý!” Trịnh Sảng đang cười, bỗng nhiên từ phía sau bay tới một chân, trực tiếp đạp nàng ta ngã sấp mặt gặm phân chó.

“Ai u, người nào dám đạp ta!” Trịnh Sảng đau đến nhe răng trợn mắt, chịu đựng đau nhức quay đầu lại xem xét, chỉ thấy La Phượng đang mang bộ mặt tức giận hung hăng trừng mắt nhìn mình.

“Ngươi có bệnh a, ngươi cái nhị bức!” Trịnh Sảng hướng phía La Phượng gào thét một trận.

“Đậu móa, lão nương so với ngươi hát tốt hơn nhiều, dựa vào cái gì điểm số của ngươi cao hơn ta? Cũng bởi vì ngươi so với ta tao hơn, so với ta sóng hơn sao? Lão nương hôm nay lột sạch ngươi cái con điếm này!”

La Phượng nói xong, bỗng nhiên nhào tới, đặt mông cưỡi tại trên thân Trịnh Sảng.

“Ai u, ngươi thả ta ra, ngươi người bị bệnh thần kinh!” Trịnh Sảng một bên giãy dụa, một bên mở miệng mắng, tiếc rằng, lực lượng của cái La Phượng này quá lớn, mặc cho Trịnh Sảng làm sao giãy dụa, căn bản là không làm nên chuyện gì.

“Ta để ngươi tao, để ngươi sóng! Để ngươi điểm số cao hơn ta!” La Phượng giở trò, bộ mặt tức giận bắt lấy y phục của Trịnh Sảng bắt đầu xé rách.

“A! Ngươi mau buông ta ra, ngươi a bị điên ư, cứu mạng a, bảo an, bảo an!” Trịnh Sảng nhìn y phục người mình, từng cái đều bị giật xuống, mắt thấy là phải lộ hàng, nhất thời kinh hoảng kêu to lên!

“Này, buông nữ hài kia ra!” Bỗng nhiên, sau lưng phát ra một tiếng hô to!

Chương 217: Ông ấy, là phụ thân của ta

“Buông nàng ta ra, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Lưu Tuấn bày ra một cái tạo hình vô cùng trang bức, nghiêng thân thể, một chân giẫm tại trên ghế, tay trái nắm thành quả đấm, chống đỡ tại trên ót, tay phải vươn ra, chỉ vào La Phượng, ánh mắt vô cùng sắc bén.

“Không khách khí? Ta con mẹ nó a để ngươi không khách khí!” Thân thể La Phượng đột nhiên vọt lên, trực tiếp liền đến trước mặt Lưu Tuấn, một cái Toàn Phong Thối trực tiếp quét vào bên trên trước ngực Lưu Tuấn.

“Ai u đậu phộng!” Lưu Tuấn trực tiếp bay rớt ra ngoài hai ba mét, ngửa mặt hướng lên trời quẳng xuống đất, đau một trận nhe răng trợn mắt!

“Lão nương làm chết ngươi cái hàng trang bức!” La Phượng xông qua, nhấc chân chiếu vào Lưu Tuấn cũng là một hồi đá mạnh.

Lưu Tuấn nhất thời gào khóc thảm thiết một trận.

Những tuyển thủ khác ở hậu trường, ở một bên cũng nhìn đến ngốc.

Cái La Phượng này, mẹ nó còn là nữ nhân sao? Đây cũng quá dữ dội một điểm a?

“Chuyện gì xảy ra?” Lúc này, mấy cái bảo an chạy vào, vội vàng đem La Phượng kéo ra.

“Đồng chí, không nên náo sự tình, nếu không chúng ta cần phải đuổi ngươi ra ngoài.” Một cái Trung sĩ nghiêm túc nói nói.

“Hừ, một cái tao bức, một cái trang bức, tiện nghi hai người các ngươi.” La Phượng lúc này mới hùng hùng hổ hổ trở lại chỗ ngồi.

Trịnh Sảng chật vật đứng lên, hung hăng trừng liếc La Phượng một chút, chạy đến phòng thay đồ thay quần áo qua.

Phía trước, trận đấu vẫn còn tiếp tục, chỉ là ca sĩ phía sau, mức độ cũng rất bình thường, không có một cái nào vượt qua Trịnh Sảng cùng La Phượng.

Lâm Hải ngồi tại vị trí trước, yên lặng tính toán nhân số ra sân, khi người thứ hai mươi bảy xuống đài, con mắt Lâm Hải mạnh mẽ sáng lên.

Rốt cục, đến phiên Hinh Nguyệt!

“Tiếp theo, là tuyển thủ dự thi kế tiếp, Liễu Hinh Nguyệt đến từ đại học Giang Nam, ca khúc dự thi là ‘Sự tình lãng mạng nhất’” .

Người chủ trì Lý Duyệt báo xong màn, mỉm cười thối lui đến phía sau.

“A..., rốt cục đến con dâu của ta á.” Tống Cần lúc đầu đang xuất thần, nghe được báo tên Liễu Hinh Nguyệt, lập tức sống lưng thẳng tắp, vực dậy tinh thần.

“Lão đầu tử, đừng ngủ nữa, Hinh Nguyệt ra sân rồi.” Tống Cần thấy Lâm Văn còn ở bên cạnh ngáy khò khò, vội vàng đẩy đẩy, đem Lâm Văn cũng đánh thức.

“Đến Hinh Nguyệt rồi? Ở chỗ nào?” Lâm Văn vội vàng ngồi dậy, xoa xoa con mắt.

“Các vị giám khảo lão sư, các bằng hữu người xem, mọi người tốt!” Liễu Hinh Nguyệt mặc một thân váy đầm màu xanh nhạt, chậm rãi đi đến sân khấu, trên mặt mỉm cười rõ ràng điềm tĩnh, để cho người ta nhìn một trận cảnh đẹp ý vui.

“Hinh Nguyệt, cố lên!” Lâm Hải đứng thẳng người lên, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt nắm nắm quyền đầu.

Liễu Hinh Nguyệt mang nụ cười ngọt ngào, hướng phía Lâm Hải hơi hơi gật gật đầu.

“Tỷ, cố lên a, ngươi là số một!”

“Liễu Hinh Nguyệt, cố lên, chúng ta ủng hộ ngươi!”

“Hinh Nguyệt, cầm cái quán quân trở về!”

Trong lúc nhất thời, Liễu Hinh Tình cùng đám bạn cùng phòng với Lâm Hải, nhao nhao hướng phía Liễu Hinh Nguyệt hò hét, đem người xem phía sau cũng mang động, tràng diện mười phần nhiệt liệt.

“Cảm tạ mọi người, cảm tạ mọi người!” Liễu Hinh Nguyệt lễ phép hướng phía người xem cúi đầu.

“Tốt, bắt đầu đi.” Vương Đại Trụ trên ghế giám khảo nhìn khuôn mặt thanh thuần tịnh lệ của Liễu Hinh Nguyệt, nhất thời trong lòng ngứa ngáy khó nhịn một trận, nói thầm một tiếng, Giang Nam thật sự là ra mỹ nữ a.

“Giám khảo lão sư, trước khi bắt đầu, ta có một chuyện muốn tuyên bố.” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Ồ? Sự tình gì?” Vương Đại Trụ sững sờ.

“Ca khúc dự thi trước đó của ta là ‘Sự tình lãng mạng nhất’, nhưng là, hiện tại ta muốn lâm thời cải biến một chút.”

“Cái gì?” Phản ứng của người xem cũng không phải là rất mãnh liệt, nhưng lời nói của Liễu Hinh Nguyệt, lại làm cho mười cái giám khảo đều phải sửng sốt.

Hơn nửa ngày, Triệu Dĩnh có chút khó có thể tin hướng về phía Liễu Hinh Nguyệt hỏi.

“Ngươi biết rõ, lâm tràng cải biến ca khúc, sẽ đối với ngươi rất có bất lợi chứ? Ngươi phải cân nhắc cho tốt.”

“Cảm tạ giám khảo lão sư đã nhắc nhở, ta đã cân nhắc rất kỹ càng.” Liễu Hinh Nguyệt hướng phía Triệu Dĩnh lộ ra mỉm cười cảm tạ.

Lúc này, Trịnh Sảng vừa vặn thay quần áo xong, từ phòng thay đồ phía sau đài đi ra, nghe được Liễu Hinh Nguyệt muốn thay đổi ca khúc dự thi, đầu tiên là sững sờ, sau đó lộ ra một nụ cười khinh thường.

“Nguyên lai nàng cũng biết, hiện tại cùng ta hát ca khúc đồng dạng, không khác gì tự rước lấy nhục, liền chuẩn bị thay đổi ca khúc, thế nhưng là ngươi cho rằng dạng này, liền có thể vượt qua ta sao? Thật sự là vọng tưởng.”

Mấy cái giám khảo trên sân khấu cũng là lần đầu gặp được loại chuyện này, mấy người thương lượng một trận, sau cùng đồng ý yêu cầu thay đổi ca khúc.

“Tốt a, nếu ngươi đã suy nghĩ kỹ càng, vậy ngươi chuẩn bị thay đổi thành ca khúc gì đâu?” Triệu Dĩnh một mặt hiếu kỳ hỏi.

“Thay đổi thành ca khúc của ‘Phụ thân’ Lưu Hòa Cương lão sư.”

“Cái gì?” Biểu lộ vừa mới bình tĩnh trở lại của ban giám khảo, nhất thời lại biến hóa vô cùng đặc sắc.

Hơn nửa ngày, Triệu Dĩnh mới lấy một cỗ ngữ khí khó có thể tin hướng phía Liễu Hinh Nguyệt hỏi.

“Bài hát này của Lưu Hòa Cương lão sư, độ khó khăn khi diễn xướng cực lớn, hơn nữa âm điệu của nó, mười phần không thích hợp cho nữ sinh đến hát, ngươi khẳng định muốn hát bài hát này sao?”

“Vâng, ta liền hát bài hát này.” Liễu Hinh Nguyệt dùng ngữ khí khẳng định nói nói.

Mấy cái giám khảo ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cũng cảm thấy một trận quái dị.

“Có thể nói nguyên nhân của ngươi sao?” Triệu Dĩnh thấy biểu lộ của Liễu Hinh Nguyệt kiên định như thế, cảm thấy trong này khả năng có cố sự.

Liễu Hinh Nguyệt mỉm cười, bỗng nhiên hướng phía Liễu Sơn nằm trên cáng cứu thương ở hàng thứ nhất chỉ chỉ.

“Ông ấy, là phụ thân của ta!”

Mọi người lần theo cánh tay của Liễu Hinh Nguyệt nhao nhao nhìn lại, khi thấy rõ Liễu Hinh Nguyệt chỉ là ai, nhất thời lại ồn ào một trận.

“Đậu phộng, cái người trên cáng cứu thương này lại là phụ thân của nàng.”

“Thật sự là không nghĩ tới a, thế mà mang phụ thân hôn mê bất tỉnh đến dự thi.”

“Không biết phụ thân nàng là như thế nào, không phải là người thực vật a?”

Mọi người nhao nhao châu đầu ghé tai nghị luận lên.

Liền cả những người bạn cùng phòng của Lâm Hải như Vương Bằng Lưu Lượng, cũng cùng theo sửng sốt một lúc.

Bọn họ tuy nhìn ra Lâm Hải cùng tựa hồ nhận biết cái người trên cáng cứu thương này, nhưng cũng xác thực không nghĩ tới, lại là phụ thân của Liễu Hinh Nguyệt.

“Mọi người yên lặng một chút, nghe nàng nói xong.” Triệu

Dĩnh vội vàng đem nghị luận của mọi người cắt ngang.

“Ta từ nhỏ đã có một cái gia đình đặc biệt hạnh phúc, ba ba mụ mụ của ta yêu thương ta vô cùng, thế nhưng là năm ngoái ngày thi đấu Thanh Ca ấy, hết thảy cũng cải biến. Phụ thân của ta vừa xong ca tối, vì đi ủng hộ trợ uy cho ta, không để ý tới nghỉ ngơi, liền cưỡi xe chạy tới hiện trường, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, bởi vì mệt nhọc quá độ, nửa đường xảy ra tai nạn xe cộ, thành người thực vật, biến thành cái dạng hiện tại này.”

Liễu Hinh Nguyệt nói, hai hàng thanh lệ, chậm rãi chảy xuống.

Hiện trường lập tức an tĩnh lại, mọi người thấy Liễu Sơn nằm trên cáng cứu thương cùng Liễu Hinh Nguyệt trên sân khấu hai mắt đẫm lệ, nhất thời thổn thức một trận.

“Thời điểm cha ta còn thanh tỉnh, thích nhất là chuyển cái ghế, nghe ta ca hát cho người, tâm nguyện lớn nhất, cũng là tận mắt nhìn thấy ta đoạt được quán quân thi đấu Thanh Ca, vì thỏa mãn nguyện vọng của cha ta, hôm nay, ta lại tới dự thi, phụ thân ta tuy không tỉnh lại nữa, nhưng ta tin tưởng, tiếng ca của nữ nhi, ông ấy vẫn là có thể nghe được.”

“Cho nên, ta muốn đem ca khúc ‘Phụ thân’ này, hát cho cha ta, ta muốn năn nỉ ông ấy, kiếp sau, xin vẫn làm phụ thân của ta!”

Lời nói của Liễu Hinh Nguyệt rơi xuống đất, một số nữ quần chúng trên khán đài, đã bị tình cảm cha con của nàng cảm động, nhao nhao rơi lệ.

Mấy cái nữ giám khảo trên sân khấu, vành mắt cũng là một trận phiếm hồng, chỗ mềm mại trong nội tâm, tựa hồ cũng bị xúc động.

“Lão đầu tử, lời nói của Hinh Nguyệt ngươi nghe được sao? Nàng muốn tại bên trên thi đấu Thanh Ca đặc biệt ca hát vì ngươi,

ngươi không phải thích nghe nữ nhi ca hát nhất sao? Vậy ngươi liền mau tỉnh dậy đi.” Triệu Phương nhẹ nhàng bắt lấy tay Liễu Sơn, nước mắt phốc phốc rơi xuống.

Lời nói của Liễu Hinh Nguyệt, để giám khảo cùng khán giả, tâm tình một chút trở nên rất nặng nề.

“Liễu Hinh Nguyệt đúng không, lời nói của ngươi, tin tưởng thúc thúc đều có thể nghe được, tiếng ca của ngươi, thúc thúc khẳng định cũng có thể nghe được, hi vọng ngươi có thể dùng tiếng ca của ngươi, để thúc thúc có thể cảm giác tình yêu sâu đậm của nữ nhi đối với ông ấy, cũng mong thúc thúc có thể sớm ngày tỉnh lại.”

“Bắt đầu đi.” Triệu Dĩnh xoa xoa đôi mắt đỏ, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt ra hiệu.

Âm nhạc mang theo ưu thương nhẹ nhàng vang lên, Liễu Hinh Nguyệt đưa mắt thâm tình nhìn phụ thân trên cáng cứu thương một chút, giơ lên Microphone!

Chương 218: Rung động toàn trường

Theo tiếng âm nhạc vang lên, Liễu Hinh Nguyệt đem tình cảm dạt dào diễn xướng lên cái ca khúc vô cùng cảm động này.

‘Nhớ lại bóng lưng của người, con cảm nhận vuốt ve đôi tay cứng cỏi, con sờ đến gian khổ...’

Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt vừa ra, trong đầu tất cả người xem bao quát cả giám khảo đều ông một tiếng, cơ hồ cùng một thời gian đều bị đưa vào bên trong ý cảnh của tiếng ca, trong đầu hiện ra thân ảnh quen thuộc của phụ thân.

Nụ cười ấm áp, khuôn mặt hòa ái của phụ thân, vì cuộc sống dốc sức làm, mặc kệ lại khổ lại mệt mỏi, về đến trong nhà cũng đem chính mình ôm vào trong ngực, nâng qua đỉnh đầu, đem tình yêu chân thật nhất đưa cho mình, bất luận sinh hoạt gian khổ như thế nào, luôn luôn cười mà đi nghênh đón, đi đối mặt.

Chậm rãi, phụ thân già đi, khóe mắt thêm ra những nết nhăn, thái dương sinh ra tóc trắng, thân thể thẳng tắp ngày xưa trở nên không cao to đến đâu, lúc nói chuyện với mình, cũng biến thành cẩn thận từng li từng tí, sợ khiến con cái không cao hứng, đối với mình sinh ra phiền chán, hi vọng lớn nhất mỗi ngày, cũng thay đổi thành con cái có thể thường về thăm nhà một chút, vì con cái làm một bàn đồ ăn mà con khi còn bé thích ăn nhất.

Đáng tiếc, nguyện vọng đơn giản như vậy, lại là khó thực hiện như vậy, phụ thân yên lặng thủ trong nhà, trông mòn con mắt, chính mình lại đang làm gì đâu?

Còn có một bộ phận người, phụ thân đã vĩnh viễn ly khai bọn họ, nhà không có phụ thân, cũng không hề giống một ngôi nhà, thời gian ở chung hạnh phúc cùng phụ thân hồi nhỏ, bây giờ lại trở thành đau nhức vĩnh viễn trong lòng, để cho người ta không dám suy nghĩ, không dám đi nhớ lại.

Giờ khắc này, cơ hồ tất cả mọi người muốn lập tức trở lại bên người phụ thân, giống khi còn bé, rúc vào trong lồng ngực phụ thân, cùng phụ thân nũng nịu, khoái lạc chơi đùa.

Chỉ là, tất cả những cái này, rốt cuộc đều đã không thể quay về.

Trong lúc bất tri bất giác, trên mặt mọi người, che kín nước mắt, lâm vào bên trong tưởng niệm thật sâu.

Hai con mắt của Liễu Hinh Nguyệt, thủy chung thâm tình tràn đầy nhìn chăm chú về phía Liễu Sơn ở phía dưới, nước mắt im ắng từ trên mặt trượt xuống, trong đầu tất cả đều là hình ảnh khi còn bé phụ thân cưỡi xe đạp, mang theo chính mình khoái lạc chơi đùa, trong lúc nhất thời lòng như đao cắt.

‘Đời này làm con của người, con không có làm đủ, năn nỉ người nha kiếp sau, xin vẫn làm phụ thân của con... Lão phụ thân của con!’

Một khúc hát Liễu Hinh Nguyệt ngừng lại, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt, hướng phía giám khảo cùng khán giả, cúi người chào thật sâu gửi tới lời cảm ơn.

Tĩnh!

Toàn bộ Cung văn hóa Công Nhân yên tĩnh đến đáng sợ, cơ hồ tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Mọi người từng cái tất cả đều khóc thành lệ nhân, chìm sâu vào bên trong tình cảm đối với phụ thân, hoặc cảm kích, hoặc áy náy, hoặc tiếc nuối, hoặc trầm thống, thật sâu không thể tự thoát ra được.

“Ta đã diễn xướng xong, cảm tạ mọi người!”

Lời nói của Liễu Hinh Nguyệt, tựa như một đạo sấm sét, đem tất cả mọi người từ trong ý cảnh tỉnh lại.

Sau phút yên lặng ngắn ngủi.

“Tốt, hát quá tốt!”

“Đây là ca khúc cảm động nhất mà ta đã nghe qua, ô ô ô, cũng đem ta hát khóc...”

“Ta nhớ ta ba ba, ta muốn về nhà...”

Toàn bộ người trên khán đài, tất cả đều đứng lên, liều mạng vì Liễu Hinh Nguyệt vỗ tay, càng có rất nhiều người, móc ra điện thoại, gọi qua cho cha mình...

Ban giám khảo, cũng yên lặng đứng dậy, trên mặt mang nước mắt, một câu cũng không nói chỉ dùng sức vỗ đôi tay, nội tâm cũng bị cảm nhiễm thật sâu.

Tiếng vỗ tay kéo dài không thôi, một mực kéo dài chừng bốn năm phút, tại dưới người chủ trì Lý Duyệt ra hiệu nhiều lần, mới dần dần lắng lại, mọi người lau nước mắt, ngồi xuống, thầm nhớ tới lão phụ thân yên lặng canh gác bên trong nhà, cũng không khỏi nặng nề một trận.

Hậu trường, trên mặt Trịnh Sảng mang nước mắt, miệng há to, tới khi tỉnh táo lại ý niệm đầu tiên chính là, Liễu Hinh Nguyệt hát tốt, quá tốt!

Nhưng sau đó, Trịnh Sảng liền kịp phản ứng, tiếng ca của Liễu Hinh Nguyệt cơ hồ là rung động tất cả mọi người, không phải sẽ đem quán quân của mình cướp đi a?

Không khỏi, Trịnh Sảng lo lắng một trận.

Nhưng rất nhanh, Trịnh Sảng lại thoải mái, khóe miệng cũng không khỏi lộ ra một tia cười lạnh.

Hát tốt lại như thế nào? Hát có tốt hơn, chẳng lẽ đều có thể đạt đến quán quân hay sao?

Phía bên mình cơ hồ đã đem tất cả giám khảo đều thu mua, quán quân đã dự định cho chính mình, coi như Liễu Hinh Nguyệt ngươi hát có tốt hơn thì lại như thế nào, còn không phải là ở phía sau chính mình ăn cái rắm sao?

“Hứ!” Trịnh Sảng bĩu môi một cái, nhàn nhã ngồi ở trên ghế sa lon, một bộ dương dương tự đắc.

Mà cách Trịnh Sảng không xa, La Phượng giờ phút này cũng đã triệt để ngốc.

“Nguyệt Cung Tiên m, Nguyệt Cung Tiên âm so với sư phụ còn muốn thuần chủng hơn, nàng là ai?” Trên mặt La Phượng, trừ chấn kinh, lại là hoảng sợ.

“Khẳng định là cao tầng trong sư môn, địa vị cao tầng so với sư phụ còn cao hơn nhiều, các nàng khẳng định là cũng phát hiện ra thông đạo, một đường đuổi tới.”

“Ai nha, không tốt!” Trong lòng La Phượng bỗng nhiên giật mình, “Trước đó chính mình lên sân khấu diễn xướng, cái Liễu Hinh Nguyệt này khẳng định đã phát hiện ra chính mình, làm không cẩn thận thi đấu Thanh Ca vừa kết thúc, liền phải bắt lấy chính mình trở về, lấy tội phản bội sư môn để xử trí!”

“Không được, ta phải tranh thủ thời gian chạy, đem chuyện này nói cho Dũng ca, sau đó nhanh chóng trốn đi.”

Nghĩ đến chỗ này, La Phượng vụt cái liền đứng lên, vội vàng hấp tấp hướng phía bên ngoài chạy tới.

“Ai u.” Chạy tới chỗ cửa, La Phượng một cái không chú ý, trực tiếp đâm vào trên thân Lưu Tuấn, đem Lưu Tuấn một cái đại lão gia đụng cái ngửa mặt hướng lên trời.

“Ngươi có bệnh a!” Lưu Tuấn đứng lên, khí một tiếng mắng to.

Chỉ là, La Phượng hiện ở nơi nào còn nhớ được gã a, nàng ta đã bị dọa đến té cứt té đái, một đường lảo đảo liền chạy mất tăm.

Trên sân khấu, Liễu Hinh Nguyệt nhìn Liễu Sơn một điểm phản ứng cũng đều không có, nhất thời một trận khổ sở.

“Thất bại, phụ thân một điểm phản ứng cũng đều không có, tiếng ca của chính mình, phụ thân không có nghe được, phụ thân không có nghe được...” Bên trong tâm của Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên dâng lên một cỗ tuyệt vọng, khuôn mặt vừa mới lau sạch sẽ, nhất thời lại bị nước mắt làm ướt nhẹp.

“Lão đầu tử a, nữ nhi ca xướng tốt bao nhiêu a, người xem toàn trường còn có giám khảo, cũng bị cảm động, ta cũng khóc đến nước mắt cũng ngăn không được, thế nhưng là, bài hát này là nữ nhi hát cho ngươi a, ngươi làm sao lại không tỉnh lại nghe một chút a.” Triệu Phương lôi kéo tay Liễu Sơn, lệ như suối trào.

“Cha...” Liễu Hinh Tình bổ nhào vào trước người Liễu Sơn, cái miệng nhỏ nhắn xẹp xẹp, nước mắt cũng đổ rào rào rơi xuống.

Lâm Hải ở một bên nhìn lấy, mi đầu gấp đến khóa chặt, trong lòng cũng là một trận thất vọng.

Trước đó tiếng ca Liễu Hinh Nguyệt, thế nhưng đến cả hắn người đã học Nguyệt Cung Tiên âm cũng bị đánh động, đắm chìm bên trong ý cảnh của tiếng ca, đủ thấy tiếng ca của Liễu Hinh Nguyệt, có lực cảm nhiễm mạnh cỡ nào.

Nhưng ngay cả như vậy, Liễu Sơn cũng không tỉnh lại nữa, Lâm Hải thật không biết, còn có biện pháp nào, có thể tỉnh lại Liễu Sơn.

Trong lúc nhất thời, Lâm Hải lại bực bội lại phiền muộn.

Chính mình thế nhưng là ngay từ đầu liền đáp ứng qua Liễu Hinh Nguyệt, có thể cứu tỉnh phụ thân của nàng, thậm chí còn lấy điều kiện để Liễu Hinh Nguyệt làm nữ nhân của chính mình.

Tuy lúc trước có thành phần trò đùa ở bên trong, nhưng kết quả là, Liễu Hinh Nguyệt xác thực đã thành bạn gái của mình.

Bây giờ, chính mình lại không cứu tỉnh được Liễu Sơn, còn có cái thể diện gì qua đối mặt với Liễu Hinh Nguyệt cùng người nhà của nàng?

“Phía dưới, các vị giám khảo, xin vì Liễu Hinh Nguyệt chấm điểm!” Lúc này, người chủ trì Lý Duyệt, bỗng nhiên hướng phía ghế giám khảo mở miệng nói nói.

Lý Duyệt vừa mới nói xong, những giám khảo này trừ Triệu Dĩnh đã gọn gàng đem điểm số đánh ra, thì các giám khảo còn lại đều là vô cùng khó xử.

Bọn họ đều là bị Diệp Tử Minh bắt chuyện qua, mà mấy lão già này thì càng đừng đề cập, trên giường thế nhưng là bị Trịnh Sảng cùng một chỗ hầu hạ đến sung sướng, dựa theo kế hoạch, bọn họ là phải để Trịnh Sảng đạt được Quán quân.

Thế nhưng là, cái Liễu Hinh Nguyệt này hát, thật sự là quá tốt, rõ như ban ngày a.

Nếu quả thật đem điểm số của nàng chấm thấp hơn Trịnh Sảng, đoán chừng ở tại chỗ liền phạm phải tức giận của quần chúng a.

Phải làm sao mới ổn đây a?

Những giám khảo này không khỏi không ngừng trao đổi ánh mắt với nhau, thậm chí cách gần đó, còn tụ cùng một chỗ bắt đầu châu đầu ghé tai.

Sau khi trao đổi ngắn ngủi qua, ý kiến của mấy cái giám khảo rốt cục đạt thành nhất trí.

Nhóm người chính mình này, thế nhưng hoặc nhiều hoặc ít cũng cầm chỗ tốt của Diệp Tử Minh cùng Trịnh Sảng, nếu như không cho Trịnh Sảng chức quán quân này, thật sự là không có cách nào giao lời a.

Về phần phạm phải tức giận của quần chúng? Những giám khảo này khinh thường cười một tiếng, phạm liền phạm đi, một đám người bình thường, còn có thể lật trời sao.

Coi như thật náo ra mâu thuẫn, chẳng lẽ bằng thực lực của Diệp Tử Minh, còn không giải quyết được những người này sao?

Căn bản không cần cố kỵ!

Nghĩ đến chỗ này, những giám khảo này nhao nhao giơ tay lên viết xuống, hướng phía bên trong viết xuống điểm số.

Chương 219: Cái người thực vật kia rơi lệ á!

“A, mọi người mau nhìn!” Bỗng nhiên, người chủ trì Lý Duyệt chỉ vào Liễu Sơn mà rít lên một tiếng.

“Trời ạ, ta thấy cái gì!” Lý Duyệt che miệng, phảng phất nhìn thấy một dạng sự tình thật không thể tin cỡ nào.

Mọi người nghe tiếng, nhao nhao hướng phía Liễu Sơn nhìn lại, cái nhìn này một cái không sao, trong Cung văn hóa Công Nhân nhất thời vang lên trận trận kinh hô.

“Ừm?” Trên sân khấu có mấy cái giám khảo cũng đem bút dừng lại, ngẩng đầu hướng phía Liễu Sơn nhìn lại.

“Xoạch!” Chỉ nhìn một chút, bút trong tay nhao nhao rơi xuống, ban giám khảo từng cái đều trợn mắt hốc mồm.

“Cái người thực vật kia rơi lệ á! Trời ạ, quá bất khả tư nghị á!”

“Mẹ ta nha, ta thấy cái gì, đây quả thực là kỳ tích a!”

Khán giả kịp phản ứng, nhất thời gây nên sóng to gió lớn, từng cái khiếp sợ không gì sánh nổi a quát lên.

“Cha!” Khi Liễu Hinh Nguyệt nhìn thấy trên mặt Liễu Sơn hốt nhiên trượt xuống nước mắt, trên mặt đầu tiên là sững sờ, sau đó liền bị kinh hỉ cực lớn trong lòng bao phủ, vọt thẳng xuống đài, bổ nhào vào bên người Liễu Sơn.

“Lão đầu tử, lão đầu tử!” Triệu Phương kích động cũng không biết làm như thế nào cho phải, gắt gao nắm tay Liễu Sơn, một bên cười một bên khóc, tư duy cũng hỗn loạn.

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn mà hai mắt tỏa sáng, trong lòng cũng là một trận kinh hỉ.

Vội vàng đi mau hai bước, đi tới trước người Liễu Sơn, đưa tay khoác lên phía trên mạch đập của Liễu Sơn.

“Ừm?” Lâm Hải giật mình, mạch đập của Liễu Sơn, thế mà nhảy thật nhanh.

Bất quá khi nhìn thấy bắp thịt trên cả người Liễu Sơn cũng hơi hơi run run, da thịt trên mặt cũng không tự giác mà run rẩy, Lâm Hải nhất thời thoải mái một trận.

Nguyên lai, đây là kích động a!

“Hinh Nguyệt, con gái bé bỏng của ta!” Liễu Sơn từ từ mở mắt, gian nan vươn tay, xoa khuôn mặt tất cả đều là nước mắt của Liễu Hinh Nguyệt, trong lúc nhất thời, nước mắt tuôn đầy mặt.

“Cha, ngươi rốt cục tỉnh lại, cha!” Liễu Hinh Nguyệt bổ nhào vào trong ngực Liễu Sơn, lên tiếng khóc lớn!

“Ngươi cái lão nhân này a, hơn một năm nay, ngươi ngược lại là tốt, hướng chỗ này nằm một cái liền không tỉnh lại, đây chính là khổ nữ nhi bảo bối của chúng ta a.” Triệu Phương cũng không đoái hoài gì tới thẹn thùng, ôm cổ Liễu Sơn, cũng oa oa khóc lên.

“Cha, Tiểu Tình thật là sợ ngươi vẫn chưa tỉnh lại, hiện tại rốt cục tốt!” Liễu Hinh Tình cũng bổ nhào vào trên thân Liễu Sơn.

Trong lúc nhất thời, người một nhà vui đến phát khóc, tràng diện vô cùng cảm động.

Mọi người trên khán đài, trong lòng đều là một trận thổn thức, một số người tình cảm tinh tế tỉ mỉ, nhất thời bị cái tràng diện cảm động hạnh phúc này đi theo chảy xuống nước mắt.

“Mọi người nhìn, đây là một loại tràng diện ấm áp cỡ nào a, nữ nhi dùng tiếng ca, tỉnh lại phụ thân đã ngủ say hơn một năm, người một nhà có thể đoàn tụ, để chúng ta dùng âm thanh của bàn tay, chúc phúc cho người một nhà này hạnh phúc đi!” Người chủ trì Lý Duyệt cầm lấy Microphone, hướng phía hiện trường la lên một tiếng.

“Ba ba ba ba!” Khán đài nhất thời vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

“Cảm tạ mọi người, cảm tạ mọi người!” Liễu Hinh Nguyệt xoa xoa nước mắt, vội vàng đứng dậy, hướng phía khán giả cúi đầu cảm tạ.

“Hinh Nguyệt a, đây là nơi nào?” Liễu Sơn lúc này mới chú ý tới, mình nguyên lai là không ở trong nhà, mà xung quanh thế mà lại tụ tập nhiều người như vậy, không khỏi nghi hoặc mở miệng hỏi nói.

“Cha, chúng ta là đang tại hiện trường thi đấu Thanh Ca.” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng giải thích nói.

“Cái gì, đây là hiện trường thi đấu Thanh Ca? Hinh Nguyệt, nhanh dìu ta đứng lên, ta phải nghe ngươi ca hát!” Liễu Sơn vội vã giãy giụa nghĩ muốn ngồi dậy, tiếc rằng trên thân một chút khí lực cũng không có.

“Cha, ngươi vừa tỉnh, vẫn là nằm đi, ta đã hát xong, hiện tại còn đang đợi chấm điểm đây.” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng đem Liễu Sơn đè lại.

“Hát xong? Đúng, mới rồi ta đã nằm mơ, giống như nghe được ngươi ca hát, hát là bài ‘Phụ thân’ của Lưu Hòa Cương, thật là dễ nghe, thật là cảm động a.” Liễu Sơn cảm khái không thôi nói nói.

“Thúc thúc, ngươi vừa rồi, không phải đang nằm mơ, đó chính là con gái của ngươi đang ca hát, mà ngươi, cũng là bị bài hát này của con gái ngươi, gọi tỉnh lại.” Lúc này, Triệu Dĩnh trên ghế giám khảo bỗng nhiên mở miệng nói chuyện.

“Cái gì, ta vừa mới trong mộng nghe được, đều là thật?” Liễu Sơn một trận giật mình.

“Vâng, thúc thúc, ngươi có một nữ nhi tốt a, nàng là vì ngươi mới tới tham gia thi đấu Thanh Ca, đồng thời, nàng lại lâm thời sửa đổi ca khúc dự thi, lựa chọn bài hát ‘Phụ thân’không thích hợp cho nữ sinh diễn xướng, mà độ khó khăn lại cực lớn, cũng là vì muốn thông qua tiếng ca của mình, đem ngài từ trong trạng thái người thực vật tỉnh lại, rất may mắn, cũng thật không thể tin, nàng lại thành công, ngài đã tỉnh lại.”

“Cái này, là một cái kỳ tích, ta đại biểu cho tổ Bình Ủy chúng ta, chúc mừng các ngươi!” Triệu Dĩnh nói, đứng lên hướng phía một nhà Liễu Hinh Nguyệt vỗ tay.

“Đúng vậy a, thật sự là kỳ tích a, quả thực thật không thể tin!”

“Chúc mừng các ngươi, các ngươi thật là may mắn!”

“Đại huynh đệ, ngươi có nữ nhi tốt a.”

Triệu Dĩnh vừa dẫn đầu, các giám khảo còn lại nhao nhao đứng dậy theo, vỗ tay chúc mừng nói.

“Cảm tạ, các vị Giám khảo lão sư!” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng đứng dậy, hướng phía những giám khảo này mỉm cười thi lễ.

“Tốt, các vị giám khảo lão sư, chúng ta đối với người một nhà Liễu Hinh Nguyệt chúc phúc, tràng diện tuy ấm áp, nhưng trận đấu của chúng ta cũng cần phải tiếp tục, phía dưới liền xin các vị giám khảo lão sư, chấm điểm cho diễn xướng của Liễu Hinh Nguyệt!” Người chủ trì Lý Duyệt vội vàng lần nữa đi đến trước sân khấu mở miệng nói nói, dù sao hiện tại là hiện trường trận đấu, cũng không thể tiếp tục như thế này xuống dưới.

Mấy cái giám khảo này lần nữa nghe được, lần nữa trao đổi ánh mắt với nhau một chút, chỉ là hàm nghĩa trong đó, lại cùng lúc trước hoàn toàn khác biệt.

Sau khi ngồi xuống, ban giám khảo nhao nhao giơ bút trong tay lên, tại trên bảng viết điểm số.

“Tốt, xin các vị giám khảo cho biết tỉ số!” Người chủ trì Lý Duyệt thấy ban giám khảo cũng đã viết xong, liền mở miệng nói nói.

Lý Duyệt vừa mới nói xong, ban giám khảo từng cái từng cái cầm bảng điểm trong tay giơ lên.

“Bỏ đi một điểm cao nhất là chín phẩy chín điểm, cùng một điểm thấp nhất là chín phẩy tám điểm, Liễu Hinh Nguyệt sau cùng đạt được là là chín phẩy tám mươi lăm điểm!”

“Xoạt!” Người chủ trì Lý Duyệt vừa mới nói xong, toàn bộ Cung văn hóa Công Nhân tất cả đều sôi trào.

“Liễu Hinh Nguyệt, Quán quân! Liễu Hinh Nguyệt, Quán quân!”

Đám người trên khán đài, tất cả đều đứng lên, không ngừng khua khua cánh tay quát lên.

Khuôn mặt nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt cũng kích động đến hồng nhuận, cái điểm số này, có thể là tuyệt đối vượt xa các đối thủ trước đó a, liền xem như Trịnh Sảng xếp hàng thứ nhất trước đó, cũng bị chính mình ném tại xa xa phía sau.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, cái quán quân thi đấu Thanh Ca này, đã mười phần chắc chín!

“Hinh Nguyệt, bọn họ đều gọi con là quán quân, đây là thật sao?” Liễu Sơn cũng kích động, một phát bắt được tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, mặt mũi tràn đầy hưng phấn hỏi.

“Cha, trận đấu còn không có kết thúc đâu, chẳng qua trước mắt xem ra, điểm số của con là cao nhất.” Liễu Hinh Nguyệt tuy trong lòng cao hứng, nhưng cũng không có đem lời nói nói quá chắc, bất quá ngay cả như vậy, cũng đem Liễu Sơn hưng phấn đến nhất định phải ngồi dậy, nhưng lại bị một trận oán giận của Triệu Phương đè lại.

Lâm Hải nghe được thành tích của Liễu Hinh Nguyệt, cuối cùng nhả cái khẩu khí.

Lúc trước hắn liền sợ Trịnh Sảng này làm cái chuyện ẩn gì ở bên trong, dù cho Liễu Hinh Nguyệt hát có tốt hơn nữa, cũng không chống cự nổi bọn họ ở phía sau chơi đùa.

Nhưng bây giờ xem ra, những giám khảo này, coi như có chút đạo đức nghề nghiệp, không có làm quá phận.

“Tốt, tuyển thủ cùng Liễu Hinh Nguyệt phụ thân của ngươi hảo hảo đoàn tụ một chút, tạm thời liền không cần về hậu trường, phía dưới chúng ta có vị kế tiếp...”

“Chờ một chút!” Lý Duyệt còn chưa nói hết lời, bỗng nhiên bị một thanh âm cái nổi giận đùng đùng cắt ngang!

Chương 220: Rất có thể trang a

Lý Duyệt sững sờ, kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Trịnh Sảng một mặt nộ khí vọt tới trước sân khấu.

“Vị tuyển thủ này, ngươi có chuyện gì không?” Lý Duyệt chau mày, đối với hành vi đột nhiên xông lên cắt ngang trận đấu của Trịnh Sảng, lộ ra rất bất mãn.

“Ta đối với điểm số của Liễu Hinh Nguyệt, nắm giữ nghi vấn!” Đôi mày liễu của Trịnh Sảng dựng thẳng, thở phì phì nói nói.

“Nghi vấn?” Lý Duyệt sững sờ, chẳng lẽ là nhân viên công tác đem điểm số tính toán sai?

“Tốt, ngươi chờ một chút.” Lý Duyệt vội vàng để nhân viên công tác, đem điểm số của Liễu Hinh Nguyệt một lần nữa hạch tính một chút.

“Không có vấn đề.” Nhân viên công tác hướng phía Lý Duyệt làm động tác OK.

“Vị tuyển thủ này, vừa rồi nhân viên công tác đã một lần nữa hạch toán qua điểm số của Liễu Hinh Nguyệt, không có bất cứ vấn đề gì, mời ngươi đến hậu trường nghỉ ngơi, đồng thời cũng cảm tạ ngươi đã giám sát.” Lý Duyệt nói chuyện rất thỏa đáng, vươn tay hướng phía Trịnh Sảng làm tư thế mời.

“Ta nói không phải nói điểm số tính toán sai, mà là ta đối với giám khảo chấm điểm, cầm dị nghị.” Trịnh Sảng thở phì phì nói nói.

“Đối với giám khảo chấm điểm có dị nghị?” Lý Duyệt nhất thời bật cười một trận, “Vị này tuyển thủ, giám khảo của chúng ta, đều là diễn viên ca sĩ cùng lão nghệ thuật gia nổi danh trong nước, có tố dưỡng chuyên nghiệp cùng đạo đức nghề nghiệp rất cao, bọn họ đối với việc cho tuyển thủ điểm có quyền uy tính, ngươi không nên nháo, đến hậu trường nghỉ ngơi đi thôi.”

Lý Duyệt cố nén khó chịu trong lòng, mặt mỉm cười khuyên Trịnh Sảng.

“Có quyền uy tính? Vậy cũng không nhất định, vạn nhất là cái giám khảo nào, có khả năng viết sai thì sao? Loại khả năng này lại không phải là không có, các vị giám khảo lão sư, các ngươi nói có đúng không?” Trịnh Sảng nói xong, bỗng nhiên quay đầu, con mắt mang theo u oán cùng khẩn cầu, hướng phía mấy cái lão già kia nhìn lại.

Mấy cái lão già tâm lý có quỷ, nào dám đối mặt với ánh mắt của của Trịnh Sảng a, từng cái nhao nhao tránh đi, nhìn sang cái này, nhìn sang cái kia, có người thậm chí trực tiếp cúi đầu.

Trịnh Sảng xem xét bộ dáng của mấy lão già này, trong lòng nhất thời tức giận a.

“Mấy cái lão già khốn kiếp, lúc tại trên thân cô nãi nãi vui chơi, một cái so với một cái còn tích cực hơn, hiện tại ngược lại tốt, tất cả đều tránh, nào có sự tình dễ dàng như vậy?”

Bọn họ không chủ động nói, Trịnh Sảng chỉ có thể chủ động tìm, nếu không với điểm số của Liễu Hinh Nguyệt thì khi kết thúc, cái quán quân này có thể liền không phải là mình.

Nghĩ đến chỗ này, Trịnh Sảng đem ánh mắt nhìn về phía Vương Đại Trụ.

Lúc Vương Đại Trụ thấy Trịnh Sảng mang theo một ánh mắt oán hận trông lại, trong lòng nhất thời giật mình.

Cái tiểu tao hóa này muốn làm gì, sẽ không phải định đem chuyện khi trước cho hấp thụ ánh sáng đi, như thế chính mình coi như thân bại danh liệt.

Vương Đại Trụ bình sinh lần đầu tiên đối với việc chơi một nữ nhân, sinh ra hối hận thật sâu.

“Vương Đại Trụ lão sư.” Sắc mặt Trịnh Sảng bỗng nhiên phiêu khởi một vòng nụ cười, hướng phía Vương Đại Trụ ném đi một cái mị nhãn.

“A, ngươi tốt, vị tuyển thủ này, có chuyện gì không?” Vương

Đại Trụ thấy Trịnh Sảng gọi mình, bị dọa đến kém chút rơi từ trên ghế xuống, vội vàng đứng thẳng dậy, trên mặt mang ra một tia áy náy.

“Vương lão sư, ta từ nhỏ liền nghe tiếng ca của ngài mà lớn lên, đối với ngài một mực sùng bái có thừa, biết rõ ngài là một vị lão nghệ thuật gia Đức Nghệ song hinh, trước đó tại phía sau, thời điểm nhìn ngài chấm điểm, tựa hồ có chút xuất thần, bởi vậy muốn hỏi ngài một chút, cái điểm số này, ngài có phải ghi sai hay không a?” Trịnh Sảng vừa nói, một bên ra hướng phía Vương Đại Trụ nháy mắt một cái nhẹ đến không thể nhận ra.

“Cái này...” Vương Đại Trụ lập tức khó xử, ý tứ của Trịnh Sảng ông ta dĩ nhiên hiểu rõ, đó là để cho mình thừa nhận, thời điểm chấm điểm bởi vì thất thần, lên đem số điểm viết sai.

Thế nhưng, nếu quả thật làm như vậy mà nói, vậy cũng rất rõ ràng lộ ra, ngươi coi những quần chúng này đều là đần độn sao? Ngươi coi Liễu Hinh Nguyệt là đần độn sao?

Làm như vậy kết quả duy nhất chính là, gây nên công phẫn của tất cả mọi người ở hiện trường, mà đối với cái kết quả cải biến này, chẳng có tác dụng gì.

Vương Đại Trụ nhất thời cảm thấy cái Trịnh Sảng này, IQ có chút vấn đề, chuyện này nào có đơn giản như ngươi nghĩ vậy?

“Vương lão sư, ngài tại sao không nói chuyện a?” Thấy trên mặt Vương Đại Trụ có chút do dự, Trịnh Sảng lập tức liền hoảng.

Nếu như đám lão gia này không giúp mình, Liễu Hinh Nguyệt sau cùng đạt được quán quân thì đã là ván đã đóng thuyền, vậy mình coi như xong.

“Nói, ta nói bà nội ngươi a”, Tâm lý Vương Đại Trụ một trận phát khổ, ánh mắt không khỏi hướng phía Liễu Sơn bên kia nghiêng mắt nhìn nghiêng mắt nhìn.

Ý tứ rất rõ ràng, là đang nói cho Trịnh Sảng, Liễu Hinh Nguyệt người ta đem người thực vật cũng hát tỉnh, chấm điểm có thể đánh thấp hơn ngươi sao?

Này căn bản cũng không hợp lẽ thường a.

Huống chi, cái điểm số bây giờ của ngươi này, liền đã xa xa cao hơn mức độ thực tế của ngươi.

Nếu như trước đó dưới tình huống Liễu Sơn không có tỉnh lại, thì âm thầm thao túng đem ngươi làm thành quán quân, làm cũng liền làm.

Thế nhưng là hiện tại ở loại tình huống này, ai còn dám a, đây chính là coi trời bằng vung.

Trịnh Sảng thấy con mắt Vương Đại Trụ một mực hướng phía Liễu Sơn mà nghiêng mắt nhìn, nhíu mày suy tư một khắc, sau đó trước mắt bỗng nhiên sáng lên.

Sau đó, gương mặt vũ mị hướng phía Vương Đại Trụ ném ra ngoài một cái mị nhãn câu người, ngầm hiểu hơi hơi gật gật đầu.

“Đậu phộng! Tình huống như thế nào!” Trong lòng Vương Đại Trụ nhất thời dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

Chỉ thấygặp Trịnh Sảng bỗng nhiên quay đầu, chậm rãi hướng phía Liễu Sơn đi tới.

“Phụ thân Liễu Hinh Nguyệt a? Rất có thể trang a, vì để nữ nhi có thể có được quán quân, thật sự là dùng bất cứ thủ đoạn nào a, toàn gia các ngươi, cũng đều không biết xấu hổ như vậy sao?” Trịnh Sảng nhìn qua Liễu Sơn, một mặt mỉa mai nói nói.

Phốc!

Vương Đại Trụ kém chút nằm trên đất.

Mẹ nó, cái ngốc bức này, lão tử liền nói làm sao cảm giác có điểm gì là lạ, cái nữ nhân nhị bức này quả nhiên hiểu sai ý.

“Lời này của ngươi có ý tứ gì?” Liễu Sơn nằm tại trên cáng cứu thương, sững sờ một chút, chưa kịp phản ứng.

“Giả bộ, ngươi tiếp tục giả bộ đi!” Trịnh Sảng nhếch miệng lên, khinh thường nói nói.

“Ta, ta giả trang cái gì?” Liễu Sơn càng mộng bức.

Trịnh Sảng bỗng nhiên lộ ra một khuôn mặt dữ tợn.

“Ta nói ngươi còn biết xấu hổ hay không, liền vì dùng bi tình giúp con gái của ngươi lấy điểm, thế mà chẳng biết xấu hổ chạy tới đây giả làm người thực vật, sau đó làm bộ bị tiếng ca của con gái ngươi kêu tỉnh, nhờ vào đó đến che mắt giám khảo, che mắt người xem, người nhà các ngươi này, làm sao lại hèn hạ như vậy đâu?”

“Ngươi, ngươi nói bừa!” Liễu Sơn giờ mới hiểu được tới, Trịnh Sảng nói trang, là có ý gì, nhất thời tức đến toàn thân run rẩy.

“Im miệng! Trịnh Sảng, ta biết, ngươi nhìn điểm số của ta vượt qua ngươi, trong lòng ngươi không phục, cũng không cam chịu, nhưng, ngươi không nên vũ nhục phụ thân ta!” Liễu Hinh Nguyệt cũng là tức xanh cả mặt, vươn tay chỉ, run rẩy chỉ vào Trịnh Sảng, tức giận nói nói.

“Hứ, ta vũ nhục lão? Nếu lão không tới chỗ này giả trang cái người thực vật gì ta có thể vũ nhục lão sao? Ngươi đã nghe nói qua chuyện người thực vật có thể bị một ca khúc hát tỉnh sao? Coi như gian lận, cũng xin nhờ động chút não đi, cái này cũng quá giả a? Nói cho cùng, còn không phải tự rước lấy nhục!” Trịnh Sảng ôm ngực một cái, trợn mắt trừng một cái.

Trịnh Sảng vừa nói như thế, trên khán đài mọi người nhao nhao châu đầu ghé tai nghị luận lên

“Đúng vậy a, người thực vật bị ca hát hát tỉnh lại, cái này quả thật có chút quá không thể tưởng tượng.”

“Liễu Hinh Nguyệt ca xác thực quá tốt, nhưng nếu như nói có thể đem người thực vật hát tỉnh, ta cảm thấy rất không có khả năng a? Ca hát cũng không phải là chữa bệnh.”

“Chẳng lẽ nói cái Trịnh Sảng này nói, là thật? Liễu Hinh Nguyệt là vì đánh bài bi tình?”

Trong lúc nhất thời, mọi người nói cái gì cũng có, nhưng hiển nhiên, đã có một bộ phận bắt đầu sinh ra hoài nghi đối với Liễu Hinh Nguyệt.

Thấy phản ứng của mọi người, trong lòng Trịnh Sảng nhất thời vui vẻ.

“Hừ, Liễu Hinh Nguyệt, con mắt quần chúng là sáng như tuyết, ngươi, còn có lời gì để nói!”

Chương 221: Hài tử nông dân

“Nhắm lại miệng chó của ngươi đi!” Không đợi Liễu Hinh Nguyệt nói chuyện, Lâm Hải bỗng nhiên nộ khí dâng lên, nghiêm nghị hét lớn.

Lý Duyệt ở bên cạnh nhìn chau mày, vội vàng chào hỏi nhân viên công tác, trận đấu tạm thời gián đoạn, đồng thời hướng phía Trịnh Sảng ném qua một cái ánh mắt chán ghét.

Cũng là bởi vì nữ nhân này, trận đấu toàn bộ lộn xộn.

“U, đại Ca Vương Lâm Hải, làm sao, bị ta chọc thủng tại chỗ, buồn bực xấu hổ thành tức giận sao? Cái này là chuẩn bị thay Liễu

Hinh Nguyệt ra mặt, biểu hiện trước mặt cha vợ trong tương lai một chút sao?” Trịnh Sảng khinh thường liếc nhìn Lâm Hải một chút, âm dương quái khí nói nói.

“Hiện tại, xin lỗi Liễu thúc cùng Hinh Nguyệt, sau đó xéo đi, ta còn có thể tha thứ ngươi, nếu không, ngươi cũng đừng trách ta không khách khí.” Lâm Hải đè nén lửa giận, lạnh lùng nói nói.

“Ngươi đây là đang uy hiếp ta sao? Ha ha, mọi người nghe một chút, bị vạch trần, liền ngay tại chỗ uy hiếp ta, ngươi tưởng lão nương sợ ngươi a!” Trịnh Sảng bỗng nhiên một mặt hung ác trừng mắt nhìn Lâm Hải, cùng Lâm Hải trợn mắt nhìn nhau.

“Tốt, không xin lỗi đúng không?” Lâm Hải một trận gật đầu.

“Ta trước chứng minh Liễu thúc trong sạch, sau đó lại tìm ngươi tính sổ sách.” Lâm Hải nói, hướng phía Cường đầu trọc vẫy tay một cái.

“Sư phụ?” Cường đầu trọc vội vàng đứng dậy đi tới.

Lâm Hải bám vào bên tai Cường đầu trọc, nhẹ nhàng giao nhắn vài câu.

“Biết rõ, sư phụ!” Cường đầu trọc gật gật đầu, không nói hai lời, xoay người rời đi ra ngoài.

Lâm Hải lạnh lùng nhìn chăm chú vào Trịnh Sảng, cười lạnh một tiếng.

“Chờ một lát, ta nhìn ngươi còn có lời gì để nói!”

Trịnh Sảng gặp Lâm Hải nói chắc chắn mười phần, không khỏi cũng hoảng một chút.

Hắn không phải là nói thật đi, chẳng lẽ phụ thân của Liễu Hinh Nguyệt, trước đó thật sự là người thực vật?

“Cái này...” Trịnh Sảng không khỏi quay đầu lại, hướng phía Vương Đại Trụ nhìn lại.

“Ai!” Vương Đại Trụ tức đến trực tiếp nghiêng đầu sang hướng khác.

Cái ngốc bức này, tùy ý xuyên tạc ý tứ của chính mình, hiện tại tốt, không có cách dọn dẹp đi.

“Nếu tuyển thủ Trịnh Sảng, đối với chuyện này còn có lo nghĩ, như vậy thì mọi người cùng chúng ta liền ngồi một chỗ, kiên nhẫn chờ đợi thêm một hồi đi, chúng ta cũng rất hy vọng có thể đem sự tình phân rõ thật giả, dạng này xác thực mới có thể bảo vệ công bình công chính của thi đấu Thanh Ca chúng ta, đồng thời cũng có lực bảo vệ tốt cho quyền lợi của mỗi một vị tuyển thủ chúng ta, mọi người chờ một lát chờ một lát.”

Người chủ trì Lý Duyệt thấy tràng diện hơi không khống chế được, liền vội vàng ra mặt, đem đám người ổn định lại.

Đồng thời, trong lòng cảm khái không thôi, cái này mẹ nó cũng coi là một tiết mục kỳ hoa lớn nhất mà chính mình chủ trì qua đi.

Bên trong quá trình chờ đợi, tràng diện bắt đầu trở nên ồn ào một chút, đám người đều đang sôi nổi nghị luận, đối với chuyện sắp phát triển kế tiếp bỗng nhiên cũng tràn ngập hứng thú.

Trịnh Sảng nhìn bốn phía một cái, khán giả đang nghị luận, ban giám khảo đang cúi đầu uống trà, người chủ trì đang cùng nhân viên công tác giao phó sự tình, một nhà Liễu Hinh Nguyệt tập hợp tại một chỗ, hoan thanh tiếu ngữ, kẻ ngốc không sững sờ trèo lên đứng ở trên đài giống như chính mình, không ai để ý không ai hỏi, nhất thời cảm giác mình giống như một tên hề, trong lòng xấu hổ một trận.

Nhưng bây giờ đi xuống mà nói, mình lại có vẻ giống như chột dạ, bị người khác nhìn ở trong mắt, còn không xem là đang trốn tránh a?

Trịnh Sảng lập tức khó xử, xấu hổ đứng ở trên đài, đi cũng không được, không đi cũng không được, trong lòng một trận tức giận, thậm chí bắt đầu ngóng trông Cường đầu trọc về sớm một chút.

“Hinh Nguyệt a, tên tiểu tử kia, là bạn trai của con?” Dưới đài, Liễu Sơn một mặt hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải nửa ngày, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

“Ừm.” Mặt Liễu Hinh Nguyệt đỏ lên, thấp giọng đáp ứng nói.

“Tiểu tử này là làm gì? Người ở nơi nào? Nhân phẩm thế nào? Các ngươi cùng một chỗ đã bao lâu, tại sao biết nhau?” Liễu Sơn nhìn Lâm Hải, lại nhìn Liễu Hinh Nguyệt, đã hiếu kỳ có quan tâm hỏi.

“Ai nha, cha, ngươi một chút liền hỏi nhiều như vậy, để người ta trả lời thế nào a?” Liễu Hinh Nguyệt một trận buồn cười.

“Ai, cha đây không phải quan tâm con nha, có cái người cha nào, nhìn thấy nữ nhi của mình có bạn trai, đều không phải nơm nớp lo sợ, lo lắng nữ nhi bảo bối bị người lừa gạt.” Thần sắc Liễu Sơn bỗng nhiên có chút sầu não.

“Cha, ngươi yên tâm đi, Lâm Hải đối với ta rất tốt, liền bệnh của ngài, đều là anh ấy chữa cho tốt.” Liễu Hinh Nguyệt thấy thế, vội vàng nắm chặt tay Liễu Sơn, chậm rãi nói nói.

“Bệnh của ta là do hắn chữa tốt?” Liễu Sơn nghe được mà sững sờ, “Hắn là thầy thuốc?”

“Không phải thầy thuốc, Tiểu Hải cùng Hinh Nguyệt là đồng học, ngươi cứ yên tâm đi lão đầu tử, Tiểu Hải là cái hài tử tốt, đối với Hinh Nguyệt phi thường tốt, đối với nhà chúng ta cũng có đại ân, là cái nam nhân có thể phó thác chung thân, ta đều đã khảo sát qua." Triệu Phương liếc trắng Liễu Sơn một chút, cười nói.

"Này, gia đình hắn thế nào? Nếu như là loại công tử bột kia, nhà chúng ta là gia đình phổ thông, ta cũng không muốn nữ nhi bảo bối của ta đến nhà hào môn, bởi vì địa vị cách xa, chịu ủy khuất cũng chỉ có thể nhẫn nhịn nuốt vào trong người." Liễu Sơn vẫn là một mặt lo lắng.

"Thông gia, ngươi cứ an tâm đi, cái gì hào môn a, cũng là cái hài tử nông dân thôi!" Không đợi Triệu Phương nói chuyện, Lâm Văn ngồi ở một bên đã không yên nói.

"Thông gia?" Liễu Sơn bị xưng hô của Lâm Văn làm cho sững sờ, "Ông là?"

"Ta là ba của Lâm Hải!" Lâm Văn nói, lại hướng Tống Cần cùng Lâm Vân nhất chỉ, "Đây là mẹ Lâm Hải cùng muội muội nó!"

"Chúng ta cũng đến góp phần trợ uy cho con dâu Hinh Nguyệt của ta!"

"Ngươi loạn nói cái gì đó, ngươi cái lão già đáng chết!" Tống Cần đưa tay đem Lâm Văn kéo về bên trên chỗ ngồi.

"Bà kéo tôi làm gì!" Lâm Văn nhướn cổ, hướng phía Tống Cần vung tay.

Tống Cần hung hăng nguýt Lâm Văn một cái, sau đó tiến đến trước mặt Liễu Sơn.

"Cái kia, ba Hinh Nguyệt a, ta là mụ mụ của Lâm Hải, đứa bé Hinh Nguyệt này a, vừa chịu khó lại hiểu chuyện, chúng ta là thích vô cùng, bình thường ở chung cũng phi thường tốt, cảm tình ở giữa hai hài tử này, cũng là tương đối tốt, cái này là chuyện trước khi ông còn chưa có tỉnh lại nha, nên có khả năng đối với Tiểu Hải nhà chúng ta còn không có quá hiểu biết, đứa bé Tiểu Hải này a, rất hiếu thuận, rất hiểu chuyện…” Tống Cần tại trước mặt Liễu Sơn, đem con trai mình khen một hồi.

“Mẹ, đủ rồi, người đừng nói nữa.” Lâm Hải ở một bên nghe, đều không có ý tứ.

Liễu Sơn lại quan sát Lâm Hải tỉ mỉ một phen, gặp tiểu hỏa tử lớn lên tương đối có tinh thần, tướng mạo đường đường, trên trán có một cỗ khí khái anh hùng hừng hực, nói chuyện cũng hiểu được lễ phép, cộng thêm Triệu Phương ở một bên thêm mắm thêm muối, Tống Cần lại ở chỗ này mèo khen mèo dài đuôi, nhất thời đối với Lâm Hải có một cái ấn tượng không tệ.

“Hài tử nông dân, tốt. Nông dân thuần phác, có thể dựa vào, không giống người trong thành lòng vòng quấn nhiều như vậy.” Liễu Sơn đối với xuất thân gia đình của Lâm Hải, coi như hài lòng.

“Mẹ Tiểu Hải a, bà cũng là người có con gái, nữ hài để người làm cha mẹ không bớt lo a, lớn lên liền sợ bị nam nhân xấu khi dễ, bị nam nhân xấu lừa gạt, đối với mỗi một cái nam hài xuất hiện bên con gái yêu, đều phải đi qua khảo nghiệm vô cùng cẩn thận, mới có thể yên tâm, cho nên bà cũng đừng trách ta trước đó cân nhắc quá nhiều, bất quá đứa bé Tiểu Hải này, từ những gì các ngươi nói, đến chính ta quan sát, cũng là rất không tệ.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, Tiểu Hải nhà chúng ta, thế nhưng là cái hài tử hiểu chuyện.” Tống Cần vội vàng ở bên cạnh nói nói.

“Ừm, Tiểu Hải a.” Liễu Sơn bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải gọi nói.

“Liễu thúc thúc.” Lâm Hải vội vàng đi tới.

“Cùng Hinh Nguyệt nhà chúng ta hảo hảo ở chung.” Liễu Sơn giữ chặt tay Lâm Hải, dùng lực vỗ vỗ.

“Yên tâm đi, Liễu thúc, con sẽ đối tốt với Hinh Nguyệt.” Trong lòng Lâm Hải một trận cao hứng, biết rõ Liễu Sơn đây là đáp ứng.

“Sư phụ! Ta trở về.” Lúc này, Cường đầu trọc rốt cục chạy về, chỉ là, lần này trở về, lại không chỉ có một mình y.

Chương 222: Hi vọng ngươi không nên hối hận

“Sư phụ, đồ vật ta cũng đã mang đến.” Sau lưng Cường đầu trọc, Đỗ Thuần chạy gấp hai bước, đi đến trước người Lâm Hải.

“Đến trên sân khấu, chứng minh cho mọi người nhìn đi!” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Được.” Đỗ Thuần cất bước leo lên sân khấu.

“Đỗ Viện trưởng?” Người chủ trì Lý Duyệt sững sờ, sau đó bước nhanh đi tới.

Đối với Đỗ Thuần cái Viện trưởng của bệnh viện Nhân Dân Đệ Nhất này, Lý Duyệt vẫn tương đối quen thuộc, đây chính là chuyên gia Khoa Nội thần kinh số một số hai trong nước, nhân vật quyền uy của giới Y Học, được bệnh nhân cùng gia thuộc kính yêu.

Chính mình hai năm trước, còn đặc biệt làm một bản tin về Đỗ Thuần, biết rõ Đỗ Thuần là một cái trưởng giả y đức cao thượng, đối xử khoan hậu với mọi người, bởi vậy Lý Duyệt đối với Đỗ Thuần cũng là mười phần tôn kính.

“Đỗ Viện trưởng, ngài làm sao lại tới?” Hiện tại thế nhưng là hiện trường của thi đấu Thanh Ca, Lý Duyệt nhất thời không thể hiểu được, Đỗ Thuần chạy lên đây làm gì.

“Ta đến để hướng mọi người chứng minh một việc.” Đỗ Thuần nói, đem Microphone trong tay Lý Duyệt nhận lấy.

“Các vị khán giả bằng hữu, ta là Viện trưởng của bệnh viện Nhân Dân Đệ Nhất trong thành phố Giang Nam chúng ta, ta gọi Đỗ

Thuần.”

“Đỗ Viện trưởng, ta biết rõ ngươi, ta ở trên TV đã thấy qua người.”

“Đỗ Viện trưởng, ngươi là ân nhân của nhà chúng ta, bệnh của mẹ ta cũng là ngươi chữa trị tốt.”

“Đỗ Viện trưởng, ngươi cũng tới tham gia thi đấu Thanh Ca sao? Ngươi cách thanh niên giống như có chút xa a?”

“Hống!” Mọi người nhao nhao cười rộ lên, bất quá tiếng cười kia, lại là tiếng cười thiện ý, hiển nhiên, Đỗ Thuần tại thành phố Giang Nam cũng có dư luận không tệ.

Đỗ Thuần cười hướng phía mọi người khoát khoát tay.

“Ta tới nơi này là vì vị bệnh nhân dưới đài này làm nhân chứng.” Đỗ Thuần hướng phía Liễu Sơn ở dưới đài nhất chỉ.

Sau đó, Đỗ Thuần cầm túi văn kiện trong tay mở ra, xuất ra một chồng văn kiện thật dày.

“Đây là ghi chép trị liệu cùng dùng thuốc của Liễu Sơn tại bệnh viện chúng ta từ năm trước đến bây giờ, tất cả tư liệu bệnh lịch ở hết bên trong, có thể mời hai vị khán giả lên đài, giúp đỡ kiểm tra thực hư một chút hay không?”

“Ta tới, ta đến!” Rất nhanh, có hai người khán giả chạy đến trước sân khấu, tiếp nhận tư liệu trong tay Đỗ Thuần.

“Trời ạ, quả nhiên là người thực vật!”

“Không sai, là người thực vật, Liễu Hinh Nguyệt trước đó không có nói sai!”

Một cái người xem tiếp nhận Microphone từ Đỗ Thuần, hướng phía khán giả nói nói.

Vừa mới nói xong, đám người phía dưới nhất thời oanh động.

Nếu như trước đó, bị Trịnh Sảng nói như vậy, mọi người ít nhiều vẫn cầm một số thái độ hoài nghi, nhưng bây giờ Đỗ Thuần tự mình hiện thân, còn đem tư liệu bệnh lịch lấy ra, này đủ để chứng minh, Liễu Sơn trước đó đúng là người thực vật không thể nghi ngờ.

Không khỏi, ánh mắt của mọi người khi nhìn về phía Trịnh Sảng, cũng mang lên vẻ khinh bỉ cùng chán ghét.

Trịnh Sảng đứng trên đài, một trận không rõ, nàng ta làm sao cũng không nghĩ ra, đường đường Viện trưởng của một bệnh viện, làm sao lại không có việc gì nhàn đến nhức cả trứng, chạy tới đây làm chứng cho Liễu Sơn, ăn no căng sao?

“Thế nào, ngươi còn có lời gì để nói?” Chân mày Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, hướng phía Trịnh Sảng lạnh lùng nói nói.

“Hừ, ngươi cho rằng tùy tiện tìm người, cầm tới đống giấy rách kia, liền có thể chứng minh lão già kia lúc trước là người thực vật sao? Ai ngờ những cái đồ vật kia, có phải vừa mới ra ngoài làm giả hay không?” Trịnh Sảng kiên trì, hung hăng càn quấy nói.

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Đỗ Thuần đã không im lặng.

“Ngươi người trẻ tuổi này, làm sao lại nói như đâu, bệnh lịch của bệnh nhân là một đồ vật rất nghiêm cẩn, quan hệ đến khỏe mạnh của một đời người, làm sao có thể làm giả, cái tư tưởng này của ngươi, rất nguy hiểm!”

“Ngươi ít tại chỗ này giáo huấn ta, làm giả hay không, còn không phải ngươi há miệng nói liền được, người khác làm sao có thể biết rõ?” Trịnh Sảng bĩu môi một cái, khinh thường nói nói.

“Hừ, Đỗ Thuần ta sinh hoạt nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ không hề cầm sự tình bệnh nhân đi ra làm trò đùa, hiện tại bệnh lịch của bệnh nhân đều là ở trên mạng Internet cả nước, ngươi nếu không tin, đại khái có thể qua bất luận một nhà bệnh viện nào trong cả nước mà tra!” Đỗ Thuần cả một đời quang minh lỗi lạc, quả thực đã bị lời nói của Trịnh Sảng chọc tức.

“Chúng ta tin tưởng Đỗ Viện trưởng, Đỗ Viện trưởng không phải loại người như vậy!”

“Đúng đấy, bệnh lịch này cả nước đều có thể tra được, ai dám làm giả, Trịnh Sảng, ngươi thật không biết xấu hổ!”

“Thua liền thua, có cái gì không chịu được, tại sao phải bắt sự tình bệnh nhân người ta ra mà nói, quá bỉ ổi!”

Quần chúng nhất thời bắt đầu quát lên, sóng sau cao hơn sóng trước, lên án Trịnh Sảng.

Mấy người Vương Đại Trụ ngồi trên ghế giám khảo nhìn thấy, không khỏi thở dài một trận.

“Cái nữ nhân không có não này, không phải tự tìm sao? Lúc này tốt, nhìn ngươi làm sao xuống đài đây?”

“Hừ, dù sao sự tình ta đã nói rõ ràng, bệnh lịch của Liễu Sơn cũng đã cho các người xem bằng hữu nhìn, lời nói dư thừa ta cũng không muốn nói nhiều, ta tin tưởng, phần lớn người đều là hiểu chuyện, sẽ không để cho ngươi tại chỗ này tùy ý phỉ báng.” Đỗ Thuần nói xong, đem bệnh lịch cất kỹ, đi xuống đài.

“Sư phụ, thế nào, ta vừa rồi tại trên sân khấu có đẹp trai hay không, nhân khí có vượng hay không vượng?” Đỗ Thuần vừa xuống đài, liền đi tới trước mặt Lâm Hải, nhướng mày nhỏ giọng nói nói.

Phốc!

Lâm Hải vốn còn muốn cùng Đỗ Thuần nói câu khổ cực, không nghĩ tới mẹ nó con hàng này trực tiếp tới một câu như vậy.

“Được, không có sự tình của ngươi nữa, trở về đi.” Lâm Hải tức giận khoát khoát tay, thiên a, cảm xúc này làm sao một điểm cũng không tăng trưởng đâu?

“Không phải, sư phụ, ta vừa rồi có đẹp trai hay không a?” Đỗ Thuần còn tới thêm.

“Đẹp trai cái cọng lông, giống như cái đồ đần độn vậy.” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Cường đầu trọc liền đem lời nhận lấy.

“Uy, ngươi cái đầu trọc lốc, ta theo sư phụ nói chuyện đâu, ngươi dựng cái gốc rạ gì a!”

“Thế nào, đại sư huynh nói ngươi một câu không được a?” Cường đầu trọc trừng mắt.

“Cẩu thí, đại sư huynh cũng đến phiên ngươi sao, không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem chính mình, dáng dấp giống như một cái ống.”

“Ngươi cái tử lão đầu, cần ăn đòn đúng không, cẩn thận Phật Sơn Vô Ảnh Cước của ta, một chân đem ngươi đá không thấy.”

“Đến a, sợ ngươi a!” Đỗ Thuần giương nanh múa vuốt, liền muốn vọt qua.

“WTF, tình huống như thế nào!” Tất cả khán giả đều nhìn ngốc, đây là vị Đỗ Viện trưởng vừa rồi còn đức cao vọng trọng kia sao? Tinh thần có vẻ như có chút không quá bình thường a?

Ánh mắt của mọi người đối với Đỗ Thuần không khỏi biến thành đồng tình cùng sùng kính thật sâu.

Một cái người tốt bao nhiêu a, cứ như vậy trở nên có chút tinh thần thất thường, khẳng định là do đêm ngày vất vả, vì thân thể bệnh nhân sớm ngày khôi phục, chính mình mệt mỏi đến hỏng thân thể, trải qua mệt mỏi tâm thần, mới thành lập cái dạng hiện tại này.

Đỗ Viện trưởng, ngươi vĩnh viễn là Viện trưởng tốt trong lòng mọi người!

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn hai cái hàng này lại bắt đầu đối chọi, nhất thời sầu đến che đầu.

Mẹ nó, làm sao lại bắt kịp hai cái kỳ hoa như thế, vừa thấy mặt liền chọi nhau, thật sự là không phân thời cơ không phân trường hợp a.

“Đừng nói nữa, nhanh tiễn ông ta trở về.” Lâm Hải chiếu vào cái ót của Cường đầu trọc cho một bàn tay, để y mau đem Đỗ Thuần đưa đi.

“Hừ, tử lão đầu, đi thôi, ta đưa ngươi về nhà tìm mụ mụ.” Cường đầu trọc hướng phía Đỗ Thuần trừng mắt.

“Phi! Ngươi cái đầu trọc thối, ai mà thèm ngươi đưa!” Đỗ Thuần ngoài miệng mắng mỏ, nhưng vẫn là theo chân Cường đầu trọc đi ra ngoài.

Hai người vừa đi, một bên vừa cãi, nhe răng trợn mắt, để Lâm Hải nhìn mà kém chút sầu chết.

“Mẹ nó, hai cái hàng này về sau ngàn vạn không thể để cho bọn họ ở cùng một chỗ, quá mất mặt a.

Thẳng đến khi hai người ra khỏi Cung văn hóa Công Nhân, Lâm Hải mới thở dài ra một hơi, cuối cùng đã yên tĩnh.

Vừa quay đầu, Lâm Hải đem ánh mắt nhắm ngay vào Trịnh Sảng.

“Hiện tại, ngươi còn có lời gì nói?”

“Hừ, ta vừa rồi đã nói, ai biết cái bệnh lịch kia có phải là thật hay không, lại nói, vừa rồi lão đầu kia điên điên khùng khùng, lời nói của lão cũng có thể tin?” Ánh mắt Trịnh Sảng có chút trốn tránh nói nói.

Lâm Hải nghe được, ánh mắt bỗng nhiên băng lãnh xuống.

“Ta mặc kệ ngươi có tin hay không, đó là chuyện của ngươi, hiện tại ngươi nhất định phải xin lỗi Liễu thúc cùng Hinh Nguyệt cho ta!”

“Xin lỗi? Hừ, nghĩ đến đẹp, ta nếu là không làm thì sao?” Trịnh Sảng hiện tại cũng là đâm lao phải theo lao, nhiều người nhìn như vậy, nếu quả thật xin lỗi, nàng ta còn mặt mũi nào mà tồn tại.

Không có cách nào, chỉ có thể cùng Lâm Hải ngoan cố đến cùng.

“Không xin lỗi? Rất tốt.” Lâm Hải hơi nheo mắt lại.

“Hi vọng ngươi không nên hối hận!”

Chương 223: Là muốn xin lỗi hay là muốn nghe cố sự

“Ta làm việc xưa nay không hối hận.” Trịnh Sảng nhìn ánh mắt băng lãnh của Lâm Hải, tâm lý bỗng nhiên chột dạ một trận.

“Hừ, hiện tại mọi người thế nhưng là cũng tại chỗ này nhìn đâu, ta chính là không xin lỗi ngươi có thể làm gì ta, trước mắt bao người, chẳng lẽ nói ngươi còn dám động thủ đánh người hay sao?” Trịnh Sảng nhìn cái dạng kia của Lâm Hải, thật đúng là sợ hắn vừa xung động liền đánh chính mình một hồi, như thế coi như là chết oan, thế là tranh thủ thời gian lấy lui làm tiến, lại bổ sung một câu.

“Đánh ngươi? Hứ!” Lâm Hải khinh thường bĩu môi một cái, “Ca ca thế nhưng là người văn minh, làm sao có thể đánh người lung tung?”

Trịnh Sảng nghe xong, nhất thời thở phào, đã không phải muốn động thủ, cái kia có thể đem lão nương thế nào?

Lâm Hải nhếch miệng lên, bỗng nhiên cũng nhảy lên trên đài.

“Ngươi muốn làm gì?” Tâm Trịnh Sảng nhất thời lại nhấc lên.

“Không có việc gì a, ngươi đừng sợ, ca ca nói không đánh người, vậy liền tuyệt đối sẽ không đánh, ta chẳng qua là lên kể chuyện xưa cho mọi người nghe.” Trên mặt Lâm Hải hốt nhiên nhưng lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Người chủ trì, có thể đem Microphone cho ta mượn một chút không?” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Lý Duyệt cười một tiếng, lễ phép nói nói.

“A, có thể.” Lý Duyệt đi lên trước, đem Microphone đưa cho Lâm Hải, sau đó lắc đầu một trận.

Cuộc thi đấu này xem như xong, cho tới bây giờ n Lý Duyệt àng ts còn không có chủ trì qua tiết mục kỳ hoa như thế, dù sao đã loạn như vậy, thích thế nào thì làm thế ấy đi.

Lâm Hải tiếp nhận Microphone, bỗng nhiên đem thân thể chuyển hướng tới phía người xem.

“Chúng vị khán giả, nếu Trịnh Sảng đã không xin lỗi, vậy bản thân ta lên làm gì đâu, là cái thanh niên tốt giảng văn minh hiểu lễ phép, không đành lòng quất cái mồm to của nàng ta, vậy ta liền kể cho mọi người một câu chuyện đi.” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Chuyện này, liền phát sinh ở trước mấy ngày, tất cả mọi người biết rõ khách sạn Thiên Hối Quốc Tế đi, đêm hôm đó ta có qua khách sạn Thiên Hối Quốc Tế, đạp cửa phòng một cái lại một cái...”

Lâm Hải vừa nhấc lên khách sạn Thiên Hối Quốc Tế, sắc mặt Trịnh Sảng bá cái liền biến.

Chẳng những là Trịnh Sảng, bên trên ghế giám khảo, những cái giám khảo kia, tất cả mọi người cũng đều biến sắc.

“Cái tên đáng ghét này, ngày đó liền nhìn cũng không liếc nhìn người ta một chút đây.” Triệu Dĩnh chợt nhớ tới đêm hôm đó, trong nháy mắt khăn tắm của chính mình rớt ra, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng.

Những giám khảo còn lại cũng từng cái tâm lý có quỷ, cơ hồ gian phòng của mỗi người cũng đều bị Lâm Hải đạp qua, thời điểm cửa bị đá văng, bọn họ đều là đang làm một số sự tình khó coi, một khi bị lộ ra, vậy coi như là thân bại danh liệt a.

Nhất là mấy người Vương Đại Trụ, càng là bị dọa đến kém chút từ trên ghế ngồi rơi xuống mặt đất.

Lâm Hải hiện tại là nhằm vào Trịnh Sảng, sự tình của mấy cái giám khảo còn lại, có lẽ hắn sẽ không nói, nhưng là bọn người mình thế nhưng là cũng cùng Trịnh Sảng chơi cùng một chỗ đây này.

Nếu như hắn muốn thông qua cho việc cho chuyện này hấp thụ ánh sáng để giáo huấn Trịnh Sảng, như vậy mấy người bọn họ, cũng phải đi theo không may a.

“Cái tiện nữ nhân ngu ngốc này!” Trong lòng đám người Vương Đại Trụ nhất thời giận mắng một trận, hận không thể đi lên hung hăng đánh Trịnh Sảng hai bàn tay.

Không thể để cho Lâm Hải nói thêm gì nữa, nếu không, mấy người chính mình liền muốn khí tiết tuổi già khó giữ được a, một khi truyền đi, bị truyền thông cho hấp thụ ánh sáng, nhóm người mình coi như xong.

“Thời điểm ta đá văng cửa một gian phòng trong đó, các ngươi đoán ta thấy cái gì?” Bỗng nhiên ngữ khí của Lâm Hải dừng lại một hồi, khóe miệng móc ra một đường cong nghiền ngẫm.

“Được rồi!” Lúc này, Vương Đại Trụ bỗng nhiên mở miệng.

“Nơi này là hiện trường trận thi đấu Thanh Ca, không phải là địa phương cho các ngươi ồn ào, vị tuyển thủ Trịnh Sảng này, trận đấu có quy tắc tranh tài, ngươi đột nhiên chạy tới như vậy, là phá hư trật tự trận đấu, ngươi bây giờ mau mau rời đi, nếu không, chúng ta liền hủy bỏ thành tích dự thi của ngươi, còn để cho người đem ngươi đuổi ra.” Vương Đại Trụ một mặt nghĩa chính ngôn từ nói nói, đồng thời hướng phía Trịnh Sảng nháy mắt.

“Hừ!” Trịnh Sảng có không biết xấu hổ hơn, cũng không dám để Lâm Hải tại trước mặt nhiều người như vậy, đem chuyện xấu của chính mình cho chấn động rớt đi ra.

Tức giận không cam lòng hướng phía Lâm Hải hừ một cái, quay đầu muốn đi.

“Chờ một chút!” Lâm Hải đưa tay đem Trịnh Sảng ngăn lại.

“Ngươi muốn làm gì!” Trịnh Sảng mặt đầy oán hận nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Còn không có xin lỗi đâu, liền muốn đi!”

“Ngươi...” Trịnh Sảng trừng mắt, tức đến ngực không ngừng phập phồng.

“Ngươi cái gì mà ngươi, là muốn xin lỗi hay là muốn nghe cố sự?” Lâm Hải nghiền ngẫm nói nói.

“Tốt, xem như ngươi lợi hại!” Trịnh Sảng hất đầu, đi đến trước mặt Liễu Hinh Nguyệt cùng Liễu Sơn.

“Thật xin lỗi, trước đó là ta sai, ta không nên nói loạn.” Trịnh Sảng hướng phía cha con Liễu Hinh Nguyệt khom người nói.

“Hừ!” Liễu Hinh Nguyệt thở phì phì quay đầu đi, căn bản không muốn để ý đến Trịnh Sảng.

“Ai, quên đi, chỉ là hi vọng cô nương ngươi về sau, nói chuyện chú ý khẩu đức một chút.” Liễu Sơn thở dài nói nói.

“Ta có thể đi chưa?” Trịnh Sảng quay đầu lại, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Có thể, đã sớm nên đi, hoặc là nói, vốn là không nên đi lên.”

“Hừ!” Trịnh Sảng lại hung dữ trừng Lâm Hải một chút, quay đầu chạy tới phái sau hậu trường.

“Tốt, một đợt hiểu lầm rốt cục đã làm sáng tỏ, trận đấu của chúng ta xin được tiếp tục...”

“Uy, trước ngươi nói cái cố sự gì a, nhanh kể xong a?”

“Đúng vậy a, kể xong rồi lại bắt đầu, chúng ta vẫn đang chờ nghe đây.”

Lời nói của Lý Duyệt nói được một nửa, liền bị người xem trên sân khấu cắt đứt, từng cái gào thét, muốn nghe xong cố sự trước đó của Lâm Hải.

Lý Duyệt tức đến kém chút đem Microphone quẳng, mẹ nó, cái tiết mục này không có cách nào chủ trì, cái này thu xong còn muốn trình chiếu nữa có được hay không?

Còn làm như vậy, thì truyền bá cái rắm a, chỉnh lý đều không cách nào làm.

Mấy người Vương Đại Trụ thấy Trịnh Sảng đi, vừa đem tâm đánh vào trong bụng, kết quả khán giả náo trò như thế, nhất thời lại nhấc đến cổ họng.

“Mẹ nó, còn có để cho người sống hay không, quá kinh tâm động phách, nếu là có chút bệnh tim, không phải treo thì không thể, về sau cũng không thể tùy tiện chơi gái a.”

“Há, cái cố sự trước đó kia a.” Lâm Hải bỗng nhiên kéo dài thanh âm, hướng phía mấy cái giám khảo nhìn lại.

Mấy người Vương Đại Trụ, sắc mặt nhất thời hoàn toàn thay đổi, không khỏi hướng phía Lâm Hải đưa qua ánh mắt cầu xin.

“Ta sau khi đá tung cửa a, chợt phát hiện...”

Mấy người Vương Đại Trụ cảm giác trái tim đều muốn nhảy ra, từng cái hô hấp dồn dập, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Phát hiện bên trong có một cái nữ nhân đang thổi tiêu, ngươi nói đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, lại loay hoay mấy cây nhạc cụ này, đây không phải là có bệnh sao? Các vị giám khảo lão sư, các ngươi nói có đúng hay không?” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía bọn người Vương Đại Trụ, lộ ra cái biểu lộ trêu tức.

“A, đúng vậy a, đúng vậy a, đêm hôm khuya khoắt thổi tiêu, ảnh hưởng tới người khác nghỉ ngơi, xác thực không đạo đức.” Vương Đại Trụ cuối cùng thở dài ra một hơi, tuy biết rõ ý tứ trong lời nói của Lâm Hải, vẫn là đang châm chọc mấy người chính mình, nhưng cuối cùng không có công khai đem sự tình nói ra, mấy người chính mình cũng coi là trốn qua một kiếp.

“Y ~” Khán đài nhất thời một trận hư thanh, còn tưởng rằng Lâm Hải muốn bạo cái tin tức lớn gì đâu, không nghĩ tới chỉ như vậy một cái sự tình không quan hệ như vậy, nhất thời cảm thấy một trận không có tí sức lực nào.

“Hảo hảo, trận đấu nhanh tiếp tục đi!” Vương Đại Trụ vội vàng đem đề tài chuyển hướng, lại dây dưa tiếp đối với việc này, ông ta không điên thì không được.

Lâm Hải xuống tới đài, Lý Duyệt lần nữa đi tới, tuyên bố tiếp tục tranh tài.

Chỉ là, đi qua nháo trò như thế, mặc kệ là giám khảo, hay là người xem, cũng đã sớm không có tâm tư, cộng thêm mười mấy người dự thi phía sau, mức độ diễn xướng cũng không có quá xuất chúng, tại trong một mảnh tiếng vỗ tay ào ào của mọi người, thi đấu Thanh Ca hỗn loạn nhất kỳ hoa nhất trong lịch sử rốt cục đi đến khâu cuối cùng.

Đợi sau khi công bố thành tích của một tuyển thủ sau cùng, Lý Duyệt mang trên mặt mỉm cười chức nghiệp, đi đến chính giữa sân khấu.

“Sau đây, ta xin tuyên bố, ba tuyển thủ hạng đầu của thi đấu Thanh Ca lần thứ sáu tại thành phố Giang Nam là...”

Chương 224: Đây rõ ràng chính là một trận nháo kịch

Lý Duyệt vừa mới nói xong, mặt ủ mày chau, các khán giả bận bịu, nhao nhao nâng lên tinh thần, tĩnh tâm lắng nghe.

Tuy từ trước đó điểm số, đều biết ba hạng đầu là ai, nhưng cảm giác cùng người chủ trì tuyên bố ra, vẫn là không giống nhau.

“Thu được huy chương đồng của thi đấu Thanh Ca năm nay là, La Phượng!” Lý Duyệt nói xong, ngữ khí dừng một hồi, mặt mỉm cười nhìn về phía khán đài.

Khán giả từng cái trừng tròng mắt, cũng một mặt mờ mịt nhìn Lý Duyệt.

“Ách...” Mặt Lý Duyệt tối sầm, mẹ nó, thật sự là đủ, một lần chủ trì kỳ hoa cỡ nào a!

Lúc này hẳn là phải có tiếng vỗ tay, có được hay không!

Thấy người xem một điểm ý tứ phối hợp đều không có, Lý Duyệt cũng dứt khoát không chờ nữa, trực tiếp tuyên bố xong cho xong đi, quá không có ý nghĩa a.

“Thu được huy chương bạc của thi đấu Thanh Ca năm nay là, Trịnh Sảng!”

“Y ~” Người xem lúc này đã có phản ứng, chỉ là cái phản ứng này, lại làm cho người chủ trì cùng giám khảo khó chịu một trận, mẹ nó, còn không bằng không có đây.

“Sau cùng, ta tuyên bố, thu được quán quân của thi đấu Thanh Ca năm nay là, Liễu Hinh Nguyệt!” Lý Duyệt tâm tình đắt đỏ hướng phía Liễu Hinh Nguyệt nhất chỉ.

“Tốt!”

“Liễu Hinh Nguyệt thật giỏi!”

“Liễu Hinh Nguyệt, từ hôm nay trở đi, ta là Fan của ngươi!”

Khán đài nhất thời vang lên tiếng vỗ tay cùng tiếng hò hét như sấm sét.

Lý Duyệt thở ra một hơi, khán giả cuối cùng đã có phản ứng bình thường, nếu không chính mình đều không chủ trì nổi nữa.

“Hinh Nguyệt, con là quán quân, con được quán quân rồi.” Liễu Sơn nằm tại trên cáng cứu thương, kích động đến lệ nóng tròng doanh.

Tuy từ khi điểm số vừa ra, Liễu Hinh Nguyệt liền biết rõ kết quả, nhưng sau khi nghe thấy người chủ trì tuyên bố, vẫn là một trận hưng phấn.

“Phía dưới, xin mời Vương Đại Trụ lão sư, vì người thu được vị trí thứ ba là La Phượng trao giải!” Lý Duyệt vừa mới nói xong, bối cảnh âm nhạc trao giải ‘Hào Dũng Thất Giao Long’ vang lên, Vương Đại Trụ mặt mang mỉm cười đứng lên, nhân viên lễ nghi cũng đem giấy chứng nhận, hoa tươi cầm ở trong tay, liền đợi đến sau khi La Phượng lên sân khấu, thì Vương Đại Trụ cũng sẽ bắt đầu trao giải.

Thế nhưng là, chờ chừng một phút đồng hồ, La Phượng cũng không có đi tới, khán giả không biết tình huống như thế nào, nhất thời lại bắt đầu kêu loạn châu đầu ghé tai.

Vương Đại Trụ đứng tại chỗ này, nụ cười trước đó liền không có, chỉ còn lại có một mặt xấu hổ.

Sắc mặt Lý Duyệt tuy còn duy trì nụ cười chuyên nghiệp, nhưng tâm lý cũng đã tức điên.

“Chuyện gì xảy ra a, người tổ chức thi đấu Thanh Ca lần này là đớp cứt mà lớn lên sao?”

Lý Duyệt đều không còn gì để nói, mất mặt, quá mẹ nó a mất mặt.

Lần thi đấu Thanh Ca này, tuyệt đối là một vết nhơ lớn nhất trong toàn bộ kiếp sống chủ trì của chính mình.

Lúc này, một cái nhân viên công tác bỗng nhiên chạy đến trước sân khấu, tiến đến Lý Duyệt bên tai.

“Lý tỷ, trực tiếp ban quán quân đi, á quân cùng hạng ba toàn bộ đều không thấy đâu.”

Phốc!

Lý Duyệt kém chút một đầu cắm xuống, trực tiếp bị tức đến cười.

Chơi vui, chơi thật vui a! Cái này mẹ nó không phải là thi đấu Thanh Ca a? Cái này hoàn toàn là đang ở khu vui chơi, hơn nữa còn là khu vui chơi cho trẻ em ở nhà trẻ!

Bởi vì phàm là học sinh tiểu học, cũng sẽ không đem một cuộc so tài, làm thành cái dạng hiện tại này.

Ngẫm lại từ sau khi cái Trịnh Sảng kia lên sân khấu, cho tới bây giờ, đây đều là cái loạn thất bát tao gì a, hoàn toàn đem một cái trận đấu rất tốt pha trộn đủ màu.

Hiện tại Lý Duyệt là thật hối hận vì đã tiếp nhận làm chủ trì thi đấu Thanh Ca lần này, nói ra mất mặt a.

“Mọi người im lặng một chút.” Lý Duyệt cũng không biết nên làm sao nói với người xem ở hiện trường, cũng không thể nói á quân cùng hạng ba đều mẹ nó chạy đi.

“Hội tổ ủy giải đấu lớn lâm thời quyết định, trao giải cải thành chỉ giao giải thưởng quán quân, xin mời Triệu Dĩnh lão sư, làm đại biểu cho thi đấu Thanh Ca trao giải quán quân cho Liễu Hinh Nguyệt!” Tốc độ nói chuyện của Lý Duyệt cực nhanh, nàng ta hiện tại hận không thể nhanh kết thúc, sau đó rời đi nơi này, về sau cũng không tiếp tục tiếp loại hoạt động này nữa.

“Hinh Nguyệt, nhanh lên sân khấu, nên lĩnh thưởng.” Cặp vợ chồng Liễu Sơn cao hứng đến hỏng, vội vàng thúc giục Liễu Hinh Nguyệt.

“Ừm!” Liễu Hinh Nguyệt sửa sang y phục một chút, một mặt vui sướng đi đến trên sân khấu.

Triệu Dĩnh đứng lên, dưới tiểu thư lễ nghi dẫn đường, đi đến trước mặt Liễu Hinh Nguyệt.

“Chúc mừng ngươi!” Triệu Dĩnh đem giấy chứng nhận quán quân đưa đến trên tay Liễu Hinh Nguyệt.

“Cảm tạ ngài!” Liễu Hinh Nguyệt cùng Triệu Dĩnh ôm ấp chụp ảnh chung, rồi đi xuống đài.

“Các bằng hữu người xem thân ái, giải đấu lớn ca sĩ thanh niên lần thứ sáu của thành phố Giang Nam, đến đây là kết thúc, hẹn gặp lại!” Lý Duyệt nói xong, chạy trốn, về phía sau hậu đài.

Lý Duyệt thật sự là một khắc cũng không muốn đợi, nàng ta chưa từng gặp qua một trận đấu kỳ hoa như thế, đây rõ ràng chính là một trận nháo kịch, nàng ta thật gánh không nổi chuyện này.

Ban giám khảo cũng nhao nhao đứng dậy, vừa là lắc đầu lại là thở dài, rời đi hiện trường.

Khán giả càng là cảm thấy tẻ nhạt vô vị, ban giám khảo thần tượng cũng đi, bọn họ còn ở lại đây cũng không có ý gì, từng bước từng bước lưa thưa lôi kéo bắt đầu rút lui.

“Cha, mẹ, thúc thúc, a di, Hinh Nguyệt đoạt được quán quân, chúng ta ra ngoài chúc mừng một chút.” Lâm Hải cùng Cường đầu trọc đem Liễu Sơn nhấc trở lại trên xe, hỏi.

“Thế nhưng là, ba Hinh Nguyệt...” Triệu Phương cũng rất muốn đi, thế nhưng nhìn thấy Liễu Sơn nằm tại trên cáng cứu thương, ngay cả đứng cũng còn đứng không dậy nổi, trong lúc nhất thời có chút do dự.

“Cái này dễ nói, thúc thúc đứng không dậy nổi, là bởi vì trong thời gian quá dài không có ăn uống thứ gì, trên thân không có khí lực, ăn một chút đồ vật, ta lại châm cho thúc một châm, lập tức liền có thể đứng lên rồi.” Lâm Hải cười nói nói.

“Thật?” Triệu Phương trong tâm vui vẻ.

“Đi thôi, thông gia, Hinh Nguyệt đoạt được quán quân, đó là chuyện cao hứng, không chúc mừng một chút sao được?” Lâm Văn cũng ở một bên khuyên nói.

“Này, lão đầu tử, nếu không chúng ta liền đi?” Triệu Phương hướng phía Liễu Sơn trưng cầu ý kiến nói.

“Đi, nhất định phải đi, Hinh Nguyệt đoạt được quán quân, đây chính là đại hỷ sự, không chúc mừng sao được.” Liễu Sơn vừa phát lời nói, người một nhà Liễu Hinh Nguyệt cũng không có ý kiến gì.

Hai chiếc xe tuy có chút chật chội, nhưng thắng ở chỗ đều là người một nhà, mọi người không có lời oán giận gì, vô cùng cao hứng qua một nhà hàng quy mô tầng trung để chúc mừng, trong bữa tiệc, tự nhiên là một mảnh vui mừng.

“Thúc thúc, ta hiện giúp ngươi đứng lên.” Triệu Phương cho Liễu Sơn ăn một số đồ vật xong, Lâm Hải bỗng nhiên đi đến bên cạnh Liễu Sơn nói nói.

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, người cả phòng đều tụ tới, từng người trợn to hai mắt chú ý.

Lâm Hải cũng không nói chuyện, móc ra kim châm, bỗng nhiên hướng phía trước ngực Liễu Sơn đâm xuống.

“Ừm?” Liễu Sơn cảm thấy trong bụng bỗng nhiên vang lên một trận ục ục, sau đó một cỗ khí lưu du tẩu đến toàn thân, dễ chịu đến nói không nên lời.

“Tốt!” Không đến nửa phút, Lâm Hải đem châm rút ra, “Thúc thúc, có thể đứng lên.”

“Cái này, liền có thể?” Chẳng những Liễu Sơn kỳ quái, mà tất cả mọi người đều có điểm không thể tin được.

“Thúc thúc thử một chút liền biết rõ.” Lâm Hải mỉm cười.

Liễu Sơn thử nghiệm, hai tay khẽ chống, không tốn chút sức nào ngồi dậy.

“Cái này…” Liễu Sơn quả thực không thể tin được, trước đó ông ta chính là một điểm khí lực đều không có, hiện tại thế mà đều có thể đem chính mình nâng lên.

Liễu Sơn một mặt hưng phấn, trên đùi ra sức, trực tiếp bước xuống khỏi cáng cứu thương.

“Trời ạ, ta đứng lên, mẹ Hinh Nguyệt a, ta đứng lên được á!” Liễu Sơn kích động một tay ôm lấy Triệu Phương.

“Ai nha, ngươi cái lão già kia, cao hứng đến ngốc đi.” Triệu Phương xấu hổ vội vàng đem Liễu Sơn đẩy ra, trên mặt cũng là vô cùng vui vẻ.

“Quá thần kỳ, quá thần kỳ!” Liễu Sơn vừa đi vừa về hai bước, một mặt khó có thể tin.

Tiệc chúc mừng ở bên trong hoan thanh tiếu ngữ mà kết thúc, đem một nhà Liễu Hinh Nguyệt đưa về nhà bên trong, Lâm Hải mới lôi kéo cha mẹ về nhà.

Về đến nhà, Lâm Hải vào nhà, vừa nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi một hồi, thì điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Lâm Hải cầm điện thoại di động lên xem xét.

“Là nàng ta?”

Chương 225: Tuệ nhãn thức anh tài

“Ta không phải đã nói với ngươi, có chuyện gì ngươi tự mình làm chủ là được.” Lâm Hải nhận điện thoại, có chút bất đắc dĩ nói nói.

“Lâm tổng, chuyện này trọng yếu hơn, cần chữ ký của ngài.”

Đầu bên kia điện thoại, Trần Nghiên yếu ớt nói nói.

“Lâm tổng? Ngươi gọi ta là Lâm tổng?” Lâm Hải mới mẻ một trận, mẹ nó, ca ca thế mà cũng lăn lộn thành lót chữ tổng rồi.

“Ách... Xưng hô như vậy có vấn đề sao?” Trần Nghiên nghi hoặc hỏi.

“Không có không có, ngươi nói đi, có chuyện gì?”

“Là như thế này.” Thanh âm của Trần Nghiên có chút tâm thần bất định (* mơ hồ, không rõ ràng), “Trước đó ngài cùng Công ty trách nhiệm hữu hạn đồ trang điểm Mỹ Mỹ Đát ký kết hợp đồng, có thể có chút địa phương cần phải sửa đổi một chút.”

“Sửa đổi hợp đồng?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, “Là bên công ty bọn họ phải sửa đổi sao?”

“Cái này cũng không phải.” Thanh âm của Trần Nghiên bỗng nhiên trở nên nhỏ hơn rất nhiều, “Là, là ta muốn thay đổi.”

“Ngươi muốn thay đổi?” Lâm Hải càng kỳ quái hơn, hợp đồng cũng ký, còn đổi cọng lông a, đến lúc đó chiếu vào hợp đồng chia tiền là được chứ sao.

Thấy ngữ khí của Lâm Hải tựa hồ có chút không đúng, Trần Nghiên bên kia một chút liền hoảng.

“Lâm tổng, thật xin lỗi, không có đi qua đồng ý của ngài, ta liền tự tiện làm chủ, cùng bọn họ nói chuyện sửa đổi hợp đồng...”

“Không có việc gì, không có việc gì, ta không trách ngươi.” Lâm Hải vội vàng nói nói, “ Ngươi trước nói nói, là đổi cái nội dung gì?”

“Ngươi cùng Diệp Tổng trước đó không phải đã nói, mỗi tháng hai trăm tấm mặt nạ dưỡng da, ngài lấy đi một trăm tấm, còn lại một trăm tấm dùng để bán ra sao?”

“Đúng a, là như thế này.” Lâm Hải gật đầu nói nói.

“Về sau ta ngẫm lại, làm như vậy, quyền hạn vẫn có chút không rõ, hơn nữa đối với ngài sẽ có bất lợi, dù sao cũng là bọn họ đến phụ trách sản xuất cùng phụ trách tiêu thụ, chúng ta tựa hồ cái gì cũng không xen tay vào được, bởi vậy, sau cùng ta suy tính một chút, chuẩn bị thêm một đầu, đối diện với người tiêu thụ mặt nạ dưỡng da này, bên ta có được quyền quyết định cùng quyền phủ quyết.”

“Quyền quyết định cùng quyền phủ quyết?” Lâm Hải sững sờ, hắn thật đúng là không thể quá rõ ràng, đây là ý gì.

“Ta là nghĩ như vậy, hiệu quả mặt nạ dưỡng da của chúng ta này, quả thực quá tốt, một khi lên sàn, tuyệt đối sẽ bị điên cuồng cướp sạch, cứ như vậy, muốn mua mặt nạ dưỡng da của chúng ta, chỉ dựa vào kim tiền là tuyệt đối không có được, bởi vì số lượng hữu hạn, mà kẻ có tiền lại có nhiều, rất nhiều.”

“Đúng là dạng này.” Lâm Hải rất đồng ý với loại quan điểm này của Trần Nghiên.

“Cứ như vậy, tất nhiên liền dính đến đồ vật bên ngoài tiền tài, tỉ như quyền thế, các loại nhân tố nhân tình, những đồ vật này, so với tiền tài thế nhưng trọng yếu hơn nhiều, mà dựa theo hợp đồng ước định trước đó, bán cho người nào hay không bán cho người nào, quyền quyết định cũng nằm tại trong tay Diệp gia, chúng ta một chút cũng không xen tay vào được.”

“Ngươi tiếp tục nói đi.” Lâm Hải nhíu mày suy tư, trước đó hắn thật đúng là không thể nghĩ nhiều như vậy.

“Cho nên, ta suy tính một chút, quyết định tại bên trên hợp đồng bổ sung điều kiện là bên ta có được quyền quyết định cùng quyền phủ quyết. Quyền quyết định có ý tứ, chính là cái mặt nạ dưỡng da này, về sau bán cho người nào hay không bán cho người nào, chúng ta sẽ có được quyền quyết định cuối cùng, mà quyền phủ quyết thì là nói, dù cho Diệp gia đem mặt nạ dưỡng da bán cho người nào đó, mà chúng ta không đồng ý mà nói, có thể phủ quyết những phần tiêu thụ này, nên Diệp gia liền không thể đem mặt nạ dưỡng da bán ra.”

“Đậu phộng, lợi hại a!” Lâm Hải không khỏi dâng lên lòng bội phục đối với Trần Nghiên, cứ như vậy, chính mình tuy cái gì cũng mặc kệ, nhưng trên cơ bản lại có được quyền lợi tuyệt đối a.

Vậy sau này, nếu ai muốn mua mặt nạ dưỡng da, nhất định phải đi qua chính mình mới có thể mua được a, nếu như không thông qua chính mình hoặc là mình thấy ai khó chịu, muốn dùng cái mặt nạ dưỡng da thần kỳ này, không có cửa đâu!

Mà Diệp gia, mặc dù là đại cổ đông, nhưng trừ chia tiền là so với chính mình sẽ nhiều hơn một điểm ra, còn lại, trên cơ bản cùng làm thuê cho mình cũng không sai biệt lắm.

“Lâm tổng, ngài đang nghe sao?” Trần Nghiên thấy Lâm Hải nửa ngày không nói chuyện, tâm lý lại không yên ổn

“A, nghe đây, nghe đây.” Lâm Hải vội vàng đáp nói.

“Chính là như này, Lâm tổng, không có nói trước với ngươi mà đã làm, ngươi sẽ không tức giận a?”

“Tức giận? Ha ha, sao lại thế! Ta cao hứng còn không kịp đây.” Lâm Hải cười nói nói, hắn thật không nghĩ tới, cái Trần Nghiên này lại lợi hại như vậy.

Chính mình lúc trước chỉ là bởi vì nhìn nàng ta đối với mình lễ phép có thừa, lại rất có cá tính, mà bởi vì trợ giúp chính mình nói chuyện lại ném bỏ công tác, chính mình vừa lúc lại không có thí sinh thích hợp, rất nhiều nhân tố tụ tập cùng một chỗ, Lâm Hải mới tại chỗ chỉ định Trần Nghiên làm người đại diện của mình tại công ty Mỹ Mỹ Đát.

Về sau, hắn nghĩ là, chỉ cần cái Trần Nghiên này có thể phối hợp tốt với công ty người ta là được, căn bản không thể trông cậy vào Trần Nghiên có thể làm chuyện gì.

Nhưng cú điện thoại hôm nay này, cũng thực để Lâm Hải giật mình một trận, không khỏi đối với Trần Nghiên bắt đầu lau mắt mà nhìn.

“Ha ha, tuy anh em không hiểu buôn bán, nhưng anh em tuệ nhãn biết anh tài, biết dùng người, này đặt ở cổ đại, chính là nhân vật chủ công a, oa cáp cáp.” Trong lòng Lâm Hải nhất thời thối không được.

“A? Không đúng!” Lâm Hải bỗng nhiên kịp phản ứng, Diệp Tử Vũ cũng là cái nhân tinh a, y làm sao có thể đáp ứng Trần Nghiên nói loại điều kiện này đâu?

“Diệp Tổng đối với chuyện này không có ý kiến sao?” Lâm Hải đem nghi vấn trong lòng nói ra.

“Diệp Tổng ban đầu là không đồng ý, nhưng ta cùng y nói, công ty đồ trang điểm không phải chỉ có một nhà y, nếu như y không đồng ý cái điều kiện kia, ta ngày mai liền đổi một nhà khác đồng ý, muốn cướp đoạt hợp tác với chúng ta, tuyệt đối là có.”

Phốc!

Lâm Hải không khỏi vì Trần Nghiên dựng thẳng ngón tay cái, đủ bá khí!

“Diệp Tổng bắt đầu có chút tức giận, còn nói muốn tự mình gọi điện thoại cho ngươi, ta liền cùng y nói, công việc hợp tác với bọn họ, ngươi đã toàn quyền trao quyền cho ta, gọi điện thoại cho ai cũng đều vô dụng, Diệp Tổng sau cùng không có cách, đành phải đáp ứng.”

Lâm Hải hiện tại đối với cái Trần Nghiên này quả thực bội phục đến chết, tiểu cô nương này chẳng những có cá tính, cũng có thủ đoạn a.

Nếu Diệp Tử Vũ thật sự gọi điện thoại cho mình, chính mình thật đúng là không có ý tứ đem sự tình làm ác như vậy.

Nhưng Trần Nghiên trực tiếp đem sự tình kết thúc ở chỗ nàng ta, căn bản không cho Diệp Tử Vũ có thời cơ tìm chính mình, đoán chừng Diệp Tử Vũ hiện tại cũng sắp tức hộc máu.

“Lâm tổng, vậy ngươi xem hôm nay, có tiện tới ký hợp đồng hay không?” Trần Nghiên ở trong điện thoại hỏi.

“Được, ta hiện tại liền qua!” Lâm Hải tắt điện thoại, lái xe liền chạy qua công ty Mỹ Mỹ Đát.

Vừa tới cửa công ty, Trần Nghiên vừa vặn từ bên trong đi tới.

“Lâm tổng.” Trần Nghiên giúp Lâm Hải mở cửa xe, hướng phía Lâm Hải mỉm cười.

“U, thay đổi lớn a.” Lâm Hải đánh giá trên dưới cách ăn mặc của Trần Nghiên một chút, trong lòng ngạc nhiên một trận.

Chỉ thấy Trần Nghiên mặc một thân váy công sở màu xám trắng, mười phần vừa vặn, tóc dài xõa tung trên vai trước đó, cũng quấn lên thật cao, thể hiện ra một cỗ khí chất bình tĩnh già dặn.

“Mấy ngày không thấy, đã thành nữ cường nhân rồi.” Lâm Hải cười trêu ghẹo nói.

“Lâm tổng, ta đây đều là giả trang ra thôi, không đem chính mình làm ra một chút cao lãnh, thì người ta sẽ cảm thấy ngươi dễ nói chuyện, tại bên trên đàm phán sẽ ăn thiệt thòi, kỳ thực hiện tại cái dạng này, khó chịu chết ta.” Trần Nghiên bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải le lưỡi, nhỏ giọng nói nói.

Phốc!

Lâm Hải nhìn Trần Nghiên, buồn cười một trận.

Mẹ nó, làm nửa ngày, đây đều là giả a?

Bất quá lại nói, thật đem ca ca hù dọa.

“Lâm tổng, đi vào đi, Diệp Tổng vừa vặn cũng ở đây.” Trần Nghiên bỗng nhiên lại khôi phục một bộ gương mặt lạnh như băng, hướng phía Lâm Hải đưa tay dẫn đường nói.

Chương 226: Coi trọng chiếc xe nào ngươi liền nói

Lâm Hải bước ra đầu tiên, hướng phía bên trong đi đến.

Trần Nghiên đi theo sau nửa người, theo sát sau lưng Lâm Hải, sắc mặt một bộ biểu lộ lạnh như băng.

“Ha ha, Tiểu Hải tới rồi.” Gặp Lâm Hải tiến đến, Diệp Tử Vũ vội vàng đứng dậy, nghênh đón.

“Diệp ca.” Lâm Hải cười cùng Diệp Tử Vũ chào hỏi, hai người ngồi xuống, Trần Nghiên liền đứng tại sau lưng Lâm Hải.

“Tiểu Hải a, cái Trần Nghiên này cũng quá ác, đem Diệp ca ngươi khi dễ thảm a.” Diệp Tử Vũ ngồi xuống, liếc nhìn Trần Nghiên một chút, liền bắt đầu cùng Lâm Hải tố khổ.

“Diệp Tổng, ngài lời này nói liền không đúng, bất cứ chuyện gì của chúng ta đều là hiệp thương lấy đến, ngài cũng không miễn cưỡng ta, ta cũng không hề miễn cưỡng gì ngài, bất cứ chuyện gì cũng đều là song phương chúng ta cộng đồng đạt thành, nào có cách nói ai khi dễ người nào này?”

Trên mặt Trần Nghiên không mang theo một tia biểu lộ, nhàn nhạt nói nói.

“Ngươi xem một chút, ngay cả nói chuyện cũng không mang theo chút ăn thiệt thòi nào,” Diệp Tử Vũ hướng phía Trần Nghiên chỉ chỉ, có chút bất đắc dĩ nói nói.

“Ha ha, Trần Nghiên càng tài giỏi, ta càng phải cảm tạ Diệp ca ngươi a, thư ký tài giỏi này của ta, thế nhưng là từ chỗ của ngươi đào đi a, ha ha...” Lâm Hải một trận đắc ý.

Phốc!

Trần Nghiên ở bên cạnh nghe, khuôn mặt nhỏ nhất thời nổi lên một vòng hồng hồng.

“Cái gì gọi là thư ký tài giỏi a? Lời này nghe thật là khó chịu.” Trần Nghiên bỗng nhiên lại nhớ tới ngày đầu tiên gặp Lâm Hải kia, cái câu mà Lâm Hải nói kia “Có việc thư ký làm”, vừa liên tưởng đến phía sau câu kia cùng câu nói hôm nay của Lâm Hải, thật là làm cho người ta xấu hổ.

Cũng may, Lâm Hải cùng Diệp Tử Vũ không có loại sức tưởng tượng này của Trần Nghiên, hai người vẫn như cũ mặt mày hớn hở nói.

“Được, cái thư ký tài giỏi của ngươi này, nói nếu không sửa đổi hợp đồng, liền thay đổi người không chịu hợp tác với chúng ta nữa, cái hợp đồng này cũng phải mô phỏng lại một lần nữa, giờ hai ta liền một lần nữa ký tên đi?” Diệp Tử Vũ có chút bất đắc dĩ đem hợp đồng mới được mô phỏng chế ra, đặt ở trên mặt bàn.

“Ha ha, Diệp ca...” Lâm Hải có chút xấu hổ gãi gãi đầu, hắn là cái người thành thực, không thấy mặt còn tốt, cái này gặp mặt Diệp Tử Vũ, Lâm Hải luôn cảm thấy có chút áy náy, giống như chính mình chiếm tiện nghi của người ta vậy.

“Được, Tiểu Hải, cái gì cũng đừng nói. Làm ăn liền phải dạng này, chúng ta làm ăn là làm ăn, cảm tình là cảm tình, nhất định phải phân rõ ràng, thế này đối với người nào đều tốt!” Diệp Tử Vũ tựa hồ biết rõ ý tứ của Lâm Hải, vội mở miệng nói nói.

Sau đó, Diệp Tử Vũ bá bá bá kí lên chính mình lên trên hợp đồng, sau đó đưa cho Lâm Hải.

Trước đó Trần Nghiên đã giới thiệu rõ ràng cho Lâm Hải, cho nên Lâm Hải cũng lười nhìn, cầm bút lên trực tiếp kí tên.

Ký xong, Trần Nghiên cùng thư ký của Diệp Tử Vũ, phân biệt ra đều một phần, đem hợp đồng cẩn thận từng li từng tí cất kỹ.

“Tốt, xong việc.” Diệp Tử Vũ hướng phía Lâm Hải nhún nhún vai.

“Đúng, Tiểu Hải, liên quan tới việc sản xuất mặt nạ dưỡng da của chúng ta cùng chuyện tìm người làm đại sứ hình tượng...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Diệp Tử Vũ còn chưa nói xong, Lâm Hải trực tiếp đem lời nói của y dừng lại, sau đó chỉ sang Trần Nghiên.

“Có chuyện tìm thư ký của ta, không cần cùng ta nói.”

“Ách...” Diệp Tử Vũ sững sờ, sau đó đặc biệt chỉ chỉ Lâm Hải, một trận bật cười.

“Có cái thư ký tài giỏi, cũng là thoải mái a.”

Lời nói Diệp Tử Vũ, nhất thời lại để cho Trần Nghiên đại quýnh một trận, kém chút cũng không giả bộ được nữa.

“Hai cái tên đáng ghét này, có thể hay không đừng có lại nói thư ký tài giỏi, cô nãi nãi không làm nữa!”

Nhắc tới Trần Nghiên, Lâm Hải nhất thời vỗ ót một cái, nhớ tới chuyện gì đó.

“Ngươi bây giờ mỗi ngày tới đây đi làm bằng gì?” Lâm Hải hướng phía Trần Nghiên hỏi.

“Đi xe điện a.” Trần Nghiên không biết Lâm Hải hỏi cái này để làm gì, thành thật trả lời nói.

“Theo ta đi.” Lâm Hải đứng dậy, kéo tay Trần Nghiên liền đi ra ngoài.

“Ai...” Tay nhỏ của Trần Nghiên bỗng nhiên bị Lâm Hải bắt lấy, nhất thời kinh hoảng một trận.

“Tiểu Hải, các ngươi?” Diệp Tử Vũ còn cần tìm Trần Nghiên có việc đâu, làm sao trực tiếp lại bị Lâm Hải lôi đi rồi?

“Diệp ca, ta lúc đầu cũng đã đáp ứng mua cái xe cho Trần Nghiên, lúc trước bận rộn lên đều quên, mình làm người không thể nuốt lời a, ta trước mang Trần Nghiên mua chiếc xe đã.” Lâm Hải vừa đi, một bên nói nói.

“A? Không cần không cần, Lâm tổng, ta đi xe điện là được.” Trần Nghiên thế mới biết Lâm Hải là muốn lôi kéo chính mình đi làm gì, vội vàng liên tục khoát tay.

Lâm Hải đã cho nàng ta mỗi tháng mười vạn tiền lương, cái số tiền này trước kia, đó là chuyện mà nàng ta nằm mơ cũng không dám suy nghĩ, Trần Nghiên hiện tại đã thỏa mãn không muốn gì nữa, nào còn dám có hy vọng xa vời?

“Vậy sao được? Nói chuyện rồi, sao có thể không làm? Ngươi đi theo ta là được.” Lâm Hải không khỏi phân trần, đem Trần Nghiên kéo lên xe của mình.

“Diệp ca, chuyện khác, chờ mua xe xong, ngươi trực tiếp tìm Trần Nghiên nói chuyện là được.” Lâm Hải ném câu nói tiếp theo xong, đạp cần ga, xe liền lao ra.

Diệp Tử Vũ nhìn xe nhanh chóng đi mất, nhất thời lắc đầu một trận.

Mẹ nó, cái này là vung tay làm chưởng quỹ đi.

“Tiểu Xuân, đừng quản nữa, dựa theo kế hoạch ban đầu, chính chúng ta đi qua đi.” Diệp Tử Vũ hướng phía thư ký phân phó một tiếng, chỉ chốc lát sau cũng leo lên xe phóng đi.

“Lâm tổng, thật không cần mua.” Ở trên xe Lâm Hải, Trần Nghiên cảm thấy một trận không được tự nhiên.

Đặc biệt là nhìn thấy trong xe Lâm Hải, thế mà xa hoa cao cấp như thế, để Trần Nghiên nhất thời cảm thấy tay chân đều không có chỗ thả, ngay cả động một chút đều sợ đem xe Lâm Hải làm bẩn.

“Nhất định phải mua, ngươi không cần phải để ý đến.” Lâm Hải rất bá khí phất phất tay, nói nói.

“Nên mua cho Trần Nghiên chiếc xe gì đâu?” Lâm Hải vừa lái xe, một bên vừa tự hỏi.

“Người ta là cái nữ hài tử, không thể như chính mình dạng này, mua chiếc second-hand để đối phó, vậy dứt khoát trực tiếp qua Vườn Xe Hơi đi.” Lâm Hải nghĩ đến, đem lái xe qua Vườn Xe Hơi.

Vừa vào Vườn Xe Hơi, trái tim Trần Nghiên liền bắt đầu phanh phanh nhanh chóng nhảy lên.

Dù sao cũng là nữ hài tử trẻ tuổi, người nào không thích xe đây.

Đổi lại là Trần Nghiên trước đó, liền nghĩ cũng không dám nghĩ, chính mình cũng có thể có một ngày tự đi lái xe hơi, hiện tại bỗng nhiên xuất hiện tại trong Vườn Xe Hơi, Trần Nghiên cũng không nhịn được dâng lên một tia khát vọng.

Lâm Hải đem xe ngừng tốt, mang theo Trần Nghiên bắt đầu đi xem từng chiếc từng chiếc xe.

“Coi trọng chiếc xe nào, ngươi liền nói a.” Lâm Hải vừa đi phía trước, vừa hướng phía Trần Nghiên nói nói.

“Ừm.” Trần Nghiên đáp ứng một tiếng, khẩn trương đi theo sau lưng Lâm Hải.

Nhìn những chiếc xe hơi hào hoa xinh đẹp trong tiệm, cùng đám người trông xe ăn mặc khí chất xuất chúng, Trần Nghiên nơi nào còn có một điểm bộ dáng nữ cường nhân trước đó.

Đến cùng vẫn là hài tử xuất thân từ nhà nghèo, đến loại trường hợp xa hoa này, Trần Nghiên lập tức liền rụt rè .

Một mực chuyển qua mấy cửa tiệm, Trần Nghiên đều không có phát biểu một điểm ý kiến đối với bất luận một chiếc xe nào.

Lâm Hải có hỏi một chút, nhưng mặc kệ là chiếc xe nào, Trần Nghiên đều là trả lời hai chữ, rất tốt!

Lâm Hải không khỏi phiền muộn một trận, bất quá cũng có thể lý giải, ngẫm lại chính mình lần thứ nhất cùng Liễu Hinh Nguyệt qua Hoa Lâm Tân Thiên Địa mua quần áo, sau khi đi vào, không phải cũng là cái dạng này sao?

Đến cùng là trong túi quần không có tiền, lực lượng không đủ a.

Lâm Hải cũng lười hỏi Trần Nghiên, biết rõ có hỏi cũng là hỏi không, dứt khoát chính mình trực tiếp cho chọn cho nàng ta một chiếc đi.

Lại chuyển qua mấy cái cửa hàng, hai người liền đi đến cửa hàng xe Audi 4S.

“Ừm?” Còn không có vào cửa hàng, khi nhìn qua tấm kính, một chiếc xe nhỏ màu hồng nhất thời hấp dẫn ánh mắt của Lâm Hải.

“Đi, vào xem!” Lâm Hải cất bước hướng phía bên trong đi đến.

Chương 227: Ngươi là mới tới a?

Xe Audi là một trong ba loại xe sang trọng của Hoa Hạ, cùng Lexus, BMW một mực duy trì lượng tiêu thụ xe sang trọng nằm trong ba thứ hạng đầu.

Lâm Hải cùng Trần Nghiên vừa tiến đến, liền cảm nhận được chỗ khác biệt cùng với những cửa hàng nhãn hiệu xe 4S khác.

Người trông xe ở nơi này không phải rất nhiều, nhưng nhìn từ bên trên tướng mạo cùng cách ăn mặc của từng cái, lại đều là không phú thì quý, có phần bộ dáng và khí chất của nhân sĩ thành công.

Nam cơ bản đều là âu phục, bụng phệ, tuổi tác trên dưới bốn mươi, nữ không phải là khí chất xuất chúng, thì cũng là cách ăn mặc trang điểm lộng lẫy, kiều diễm xinh đẹp.

Lâm Hải cùng Trần Nghiên đột nhiên xuất hiện ở bên trong, nhất thời cảm thấy một trận dở dở ương ương.

Mấy cái nhân viên tiêu thụ đang cười rạng rỡ kêu gọi khách nhân, thấy có người tiến đến, liền nhao nhao quay đầu nhìn một chút, sau đó liền không thèm để ý chút nào mà tiếp tục giới thiệu tính năng xe cho khách nhân.

Trần Nghiên bị ánh mắt của những nhân viên tiêu thụ kia quét qua, trong lòng nhất thời e sợ một trận, một cỗ cảm giác tự ti do xuất thân bình dân mạc danh kỳ diệu xông tới trong lòng.

Thấy chờ một lát, không thấy có nhân viên tiêu thụ nào tới chào hỏi bọn họ, chẳng biết tại sao, Trần Nghiên ngược lại thở dài ra một hơi, tâm lý một trận nhẹ nhõm.

Lâm Hải cũng không có nghĩ nhiều như vậy, sau khi đi vào, trực tiếp chạy đến bên chiếc xe nhỏ màu hồng triển lãm ở giữa sảnh kia.

“Chiếc này là một chiếc Audi TT nhất, áp dụng là động cơ EA888 2. 0 TFSI đời thứ ba, so sánh với Audi S3...” Trước xe, cô bán hàng đang một mặt mỉm cười, giới thiệu xe cho một cái nam nhân trung niên hói đầu, ánh mắt cũng không ngừng quan sát đến phản ứng của một cái nữ hài nhìn qua cũng chưa tới hai mươi tuổi, trang điểm dày đặc, đang khoác tay lên trên cánh tay của nam nhân.

Loại nhân viên tiêu thụ như các nàng này, gặp qua đủ hạng người, từ lần đầu tiên nàng ta liền nhìn ra, đây tuyệt đối là một cái người giàu có hoặc quan viên, mang theo tiểu tam đến mua xe.

Loại gọi là nam sĩ thành công, chỉ cần tiểu tam ở trước mặt y bung ra một câu, thì y liền rất dễ dàng xuất tiền túi ra ở tại chỗ, cho nên cô bán hàng này mặc dù là đang giới thiệu cho nam nhân, nhưng ánh mắt lại không hề rời khỏi nữ hài kia, không ngừng từ bên trên biểu tình biến hóa của nữ hài, mà điều chỉnh sách lược tiêu thụ của chính mình, cực lực đề cử chiếc Audi TT này.

Bên cạnh cũng có hai ba người, bị chiếc xe này hấp dẫn tới, cùng một chỗ nghe cô bán hàng này giới thiệu, thỉnh thoảng sờ sờ chỗ này sờ sờ chỗ kia, biểu hiện ra hứng thú nhất định.

Sau khi Lâm Hải cùng Trần Nghiên đi tới, cô bán hàng dùng khóe mắt liếc mắt một cái, sau đó lộ ra một tia xem thường không dễ dàng phát giác.

Nam xem xét cũng là một học sinh, cả người đều là hàng vỉa hè, nữ tuy dáng dấp rất xinh đẹp, khí chất cũng xuất chúng, nhưng một mặt mất tự nhiên, hiển nhiên không có tiến vào cửa hàng xe 4S sang trọng nào, xuất thân khẳng định cũng không cao đi nơi nào.

Đoán chừng hai người này là ở trên Internet hẹn gặp mặt, gặp xong mặt liền chạy tới đây trang bức đi.

Ở trong lòng cô bán hàng trực tiếp liền đem hai người Lâm Hải cùng Trần Nghiên bỏ qua.

“Trần Nghiên, ngươi nhìn chiếc xe này thế nào?” Lâm Hải hướng phía Trần Nghiên hỏi.

“Thật xinh đẹp!” Trần Nghiên lập tức liền bị vẻ ngoài của chiếc Audi TT màu hồng này hấp dẫn, trong lòng không khỏi dâng lên vẻ mong đợi.

“Thích không?” Trên mặt Lâm Hải cười một tiếng.

“Ừm.” Trần Nghiên gật gật đầu.

“Ngươi có bằng lái xe a?”

“Có, thời đại học liền có đi thi.”

“Này tốt.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Tiểu thư, chìa khoá của chiếc xe này đâu, chúng ta lái thử một chút.” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng nói nói.

Mọi người đang nghe giới thiệu, nhao nhao quay đầu, hơi kinh ngạc nhìn Lâm Hải, khi thấy một thân cách ăn mặc của Lâm Hải này cùng Trần Nghiên ở bên cạnh, nhất thời xem thường lắc đầu một trận.

“Đây là muốn trang bức ở mỹ nữ trước mặt a, thế nhưng là trang bức phải có tư sản mới được a.”

Cô bán hàng nghe được cũng là sững sờ, sau đó mới kịp phản ứng, mang theo chán ghét liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Vị tiên sinh này, tiểu thư trước kia là tôn xưng, nhưng bây giờ lại là nghĩa xấu, rất khó nghe, ta gọi là Trương Ny.” Cô bán hàng có chút bất mãn tự giới thiệu nói.

“Bên cạnh có trang tuyên truyền về chiếc xe hơi này, phía trên có giá cả cùng giới thiệu tính năng của xe, ngươi trước vẫn là xem một chút, quyết định mua rồi hãy thử lại điều khiển đi.” Trương Ny hướng phía giá đỡ bên cạnh chỉ chỉ, sau đó lại nghiêng đầu sang chỗ khác, mặt mũi tràn đầy tươi cười tiếp tục giới thiệu cho nam nhân hói đầu này.

Hoàn toàn không nhìn Lâm Hải cùng Trần Nghiên!

Trên mặt Trần Nghiên bỗng cảm giác một trận xấu hổ, nàng ta từ trong ánh mắt cùng giọng nói của Trương Ny, cảm thấy cực độ xem thường cùng khinh thường.

Cái này khiến Trần Nghiên vốn toàn thân không được tự nhiên, tâm lý liền cảm thấy càng thêm tự ti, cảm thụ được một đám ánh mắt hướng phía chính mình nhìn lại, Trần Nghiên liền đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Đồ mắt chó coi thường người khác!” Lửa trong lòng Lâm Hải một chút liền lên tới.

Vừa muốn nổi giận, bỗng nhiên một nữ hài mặc váy ngắn màu đen, áo sơ mi trắng, đeo đồ trang sức trang nhã, đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Tiên sinh, nếu không ta giúp ngài giới thiệu một chút về cái xe này a?” Thanh âm nữ hài có chút nhát gan, còn lâu mới có được loại thành thục cùng già dặn như Trương Ny kia.

Nhìn ánh mắt nữ hài có chút ngại ngùng thẹn thùng lại bao hàm chờ mong, lửa của Lâm Hải chậm rãi đè xuống.

“Tốt a.” Lâm Hải gật gật đầu.

Nữ hài kinh hỉ một trận, nhất thời vui vẻ ra mặt.

“Tiên sinh, nữ sĩ, đến ngồi bên này, ta chậm rãi giới thiệu cho các ngươi.” Nữ hài vội vàng chỉ dẫn Lâm Hải cùng Trần Nghiên đến trên ghế sa lon dựa mềm bên cạnh ngồi xuống.

“Ta tên là Bảo Oánh Oánh, các ngươi gọi ta Tiểu Bảo là được, đúng, các ngươi uống chút gì không, cà phê hay là nước chanh?” Bảo Oánh Oánh nhiệt tình hỏi.

“Nước chanh đi.” Lâm Hải dựa vào trên ghế sa lon, nhàn nhạt nói.

“A, ta cũng uống nước chanh.” Trần Nghiên vội vã mở miệng, có chút câu thúc nói nói.

“Tốt, hai vị chờ một lát.” Sau khi Bảo Oánh Oánh rời đi, chỉ chốc lát, liền bưng hai chén nước chanh, phóng tới trước mặt Lâm Hải cùng Trần Nghiên.

“Tiên sinh, ta hiện tại giới thiệu xe cho ngài đi?” Bảo Oánh Oánh cũng nhìn ra, trong hai người Lâm Hải cùng Trần Nghiên, là lấy Lâm Hải làm chủ, liền chủ động hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Tốt, ngươi nói xem.” Lâm Hải kỳ thực cũng đối với xe cũng không hiểu gì, nghe một chút thật cũng không có chỗ xấu.

“Cái này xe là kiểu mới vừa mới lên thành phố năm nay...” Bảo Oánh Oánh mặt mang mỉm cười, bắt đầu giới thiệu về chiếc xe hơi này.

Chỉ là, tại bên trong quá trình giới thiệu, tổng là có chút gập ghềnh, hiển nhiên đối với tính năng cùng tình huống của chiếc xe hơi này, còn không có nhớ kỹ nhuần nhuyễn.

“Ngươi là mới tới a?” Lâm Hải có chút hiếu kỳ cắt ngang giới thiệu của Bảo Oánh Oánh.

Mặt Bảo Oánh Oánh đằng một cái liền đỏ, trên mặt nhất thời khó chịu một trận, nước mắt kém chút liền rơi xuống.

Chính mình mặc dù đã rất nỗ lực, nhưng thời gian vẫn là quá ngắn, đồ vật muốn đọc lại quá nhiều, tại chỗ khách hàng vẫn là xảy ra chỗ sơ suất.

Bảo Oánh Oánh hận không thể tát cho chính mình hai cái bàn tay, chính mình quá không biết tranh giành rồi.

“Thật xin lỗi, tiên sinh, ta xác thực mới lên ban ba ngày, đối với xe còn không phải rất quen thuộc, thật xin lỗi ngài, nếu không ta đổi một người...”

“Không cần, không cần.” Lâm Hải vội vàng khoát tay, “Ngươi giới thiệu rất tốt, ta không có ý tứ khác, ngươi đừng hiểu lầm.”

Lâm Hải cũng không nghĩ tới chính mình chỉ là bởi vì hiếu kỳ, thuận miệng hỏi một câu, liền để cái mỹ nữ tiêu thụ đoan trang lại lễ phép này, làm ra phản ứng lớn như vậy.

“Như vậy đi, phía sau ngươi cũng không cần giới thiệu nữa.” Lâm Hải đứng dậy, dù sao có nghe thêm nữa, thì hắn cũng nghe không hiểu những đồ vật chuyên nghiệp này, Trần Nghiên thì càng khỏi phải nói, hiểu biết đối với xe còn không bằng chính mình đây.

Làm gì còn phải ngồi tại chỗ này, lãng phí thời gian đây.

Thấy Lâm Hải đứng lên, không để cho mình giới thiệu tiếp, trong lòng Bảo Oánh Oánh không khỏi thất vọng một trận, càng thêm oán hận chính mình không có đem tình huống của xe nhớ kỹ.

Nhưng còn có biện pháp gì đâu? Người nào để cho mình nghiệp vụ không thuần thục đâu, vị khách hàng thứ nhất của chính mình, cứ như vậy mà trôi đi rồi.

Vừa mới chuẩn bị đưa Lâm Hải cùng Trần Nghiên ra ngoài, Lâm Hải liền hướng phía Bảo Oánh Oánh mỉm cười.

“Xử lý thủ tục đi, cả tiền đặt cọc nữa.”

“Xử lý, xử lý thủ tục?” Bảo Oánh Oánh trực tiếp sửng sốt, nửa ngày không thể phản ứng.

“Mỹ nữ, ý gì a, xe này không bán?” Lâm Hải thấy biểu lộ giật mình trên mặt Bảo Oánh Oánh, trên mặt mang nụ cười, đùa nàng ta nói nói.

“Bán, bán, ta ta đưa ngài đi xử lý thủ tục!” Bảo Oánh Oánh kịp phản ứng, liên tục gật đầu, trong lòng dâng lên một cỗ cuồng hỉ!

Chương 228: Đừng tìm cái a miêu a cẩu đến ứng phó ta

Bảo Oánh Oánh làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải lại thống khoái như vậy, liền quyết định mua xe, hơn nữa còn là trả tiền đặt cọc, cao hứng trong lòng kia cũng khỏi cần nói.

Nàng ta vội vàng đứng dậy, ân cần mang theo Lâm Hải cùng Trần Nghiên, qua chỗ chuyển khoản.

Trước xe Audi TT, Trương Ny còn đang mặt mũi tràn đầy tươi cười hiền lành thuyết phục cái nam nhân hói đầu cùng tiểu tam tuổi trẻ kia, mà cái tiểu tam tuổi trẻ này, tựa hồ cũng thật sự bị Trương Ny thuyết phục.

“Lão công, người ta muốn chiếc xe này.” Cô gái trẻ tuổi giữ chặt cánh tay của nam nhân hói đầu, thân mật nũng nịu một trận.

Trương Ny ở bên cạnh thấy một lần, trong lòng nhất thời vui vẻ, chiếc xe này thành giao, đoán chừng mười phần chắc chín.

“Xe này bao nhiêu tiền?” Nam nhân hói đầu đưa tay nắm eo nữ hài, hướng phía Trương Ny hỏi.

“Giá trần là sáu mươi mốt vạn tám, ưu đãi cho ngài, năm mươi tám vạn sáu.” Trương Ny mang trên mặt cười, nói nói.

“Năm mươi tám vạn sáu a.” Nam nhân hói đầu bỗng nhiên chau mày, “Có chút đắt a.”

“Tiên sinh, đây đã là ưu đãi lớn nhất, nếu như hôm nay ngươi mua xe mà nói, chúng ta có thể đưa ngươi...”

“Bảo bối, chúng ta lại đi xem chiếc xe khác đi, tốt nhất là từ khoảng ba mươi vạn trở xuống.” Nam nhân hói đầu không đợi Trương Ny nói xong, nắm bả vai cô gái trẻ tuổi, đi ra ngoài.

“A.” Nữ hài tuy không quá nguyện ý, nhưng cũng không có phản đối, có chút buồn bã quay đầu liếc mắt nhìn chiếc Audi TT màu hồng kia một cái, liền cùng nam nhân hói đầu, đi ra khỏi cửa hàng 4S.

Trương Ny ngẩn người, nhìn nam nhân hói đầu cùng cô gái trẻ tuổi đi ra khỏi cửa hàng 4S, nhất thời tức giận một trận.

Mẹ nó, chê đắt thì sớm nói a, tới chỗ này giả trang bức cái gì a, hại lão nương nói đến miệng đắng lưỡi khô, mồm mép cũng mài hỏng, kết quả một câu có chút đắt liền không mua, thật mẹ nó a chán ghét!

Hướng phía bóng lưng của nam nhân hói đầu hung hăng trừng một chút, Trương Ny chuẩn bị đi khu nghỉ ngơi uống miếng nước.

“Ừm?” Vừa nghiêng đầu, chỉ thấy Bảo Oánh Oánh đang cười rạng rỡ mang theo Lâm Hải cùng Trần Nghiên, hướng phía phòng tài vụ đi đến, trên đường đi còn vừa nói vừa cười.

“Tiểu Bảo, qua rót cho ta cốc nước, chết khát ta.” Trương Ny một bộ dáng cao cao tại thượng, hướng phía Bảo Oánh Oánh phân phó nói.

“Tốt, Trương tỷ, ngươi chờ một lát, ta trước mang hai vị khách nhân này qua đóng tiền, bọn họ đặt tiền đặt cọc cho chiếc Audi TT đây.” Bảo Oánh Oánh vẻ mặt tươi cười, vui vẻ nói không nên lời.

“Cái gì, bọn họ muốn mua xe?” Trương Ny sững sờ, sau đó liền nhận ra, đây không phải hai người vừa rồi đòi lái thử sao?

Lần nữa đem cách ăn mặc của Lâm Hải cùng Trần Nghiên nghiên cứu một phen, trong lòng Trương Ny một trận thầm mắng.

Mẹ nó, nguyên lai là phú nhị đại cố ý trang phục thành điểu ti nam (*chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhợt nhạt, yêu đương thất bại), đi ra chơi đùa tiểu nữ thanh thuần a.

Cái hoa văn trang bức này cũng thật nhiều, hại chính mình cũng nhìn nhầm.

“Không sao, Tiểu Bảo, ngươi trước mang đồ uống cho ta, ta mang hai vị khách nhân này qua giao khoản là được.” Trương Ny lập tức thay đổi một nụ cười nhiệt tình, đi đến trước mặt Lâm Hải cùng Trần Nghiên.

“Hai vị thật sự là có ánh mắt tốt a, chiếc Audi TT này vừa vặn rất tốt đâu, tính năng xuất chúng lại có vẻ ngoài xinh đẹp, rất thích hợp với vị mỹ nữ đây.” Trên mặt Trương Ny cười đến vô cùng thân thiết.

“Trương tỷ, cái này...” Trên mặt Bảo Oánh Oánh nhất thời biến đến vô cùng khó coi.

“Tốt, Tiểu Bảo, chỗ này không có chuyện của ngươi, ngươi đi mau đi.” Thấy Bảo Oánh Oánh còn đứng ở chỗ này, Trương Ny nhất thời hướng phía Bảo Oánh Oánh lộ ra một cái ánh mắt uy hiếp.

“A.” Vui vẻ trước đó của Bảo Oánh Oánh, trong nháy mắt đã tan thành mây khói, tâm tình trở nên vô cùng sa sút, rất không tình nguyện mà xoay người, chuẩn bị rời đi.

Tuy mới lên ban ba ngày, nhưng Bảo Oánh Oánh cũng biết, trong tiệm có quy định, người nào đem khách nhân mang qua giao khoản, liền xem như công trạng của người đó.

Lúc đầu còn cảm thấy mình mười phần may mắn, nhanh như vậy liền bán ra bút tờ đơn thứ nhất, chẳng những có trích phần trăm phong phú, mà kỳ thực tập của chính mình cũng khẳng định cũng sẽ kết thúc sớm.

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, nửa đường giết ra cái Trương Ny, đem niềm vui của chính mình kết thúc.

Bảo Oánh Oánh tuy không nguyện ý, nhưng dù sao cũng là người mới, Trương Ny ở trong tiệm cũng đã làm bốn năm năm, hơn nữa nghe nói là người cay nghiệt, Bảo Oánh Oánh còn thật không dám đắc tội với nàng ta.

“Ai.” Bảo Oánh Oánh không khỏi thở dài, chỉ có thể nhận không may.

“Hừ, tính ngươi thức thời.” Trương Ny thấy Bảo Oánh Oánh quay người chuẩn bị rời đi, khóe miệng nhất thời lộ ra một nụ cười đắc ý.

“Tiên sinh, bên này, ta mang ngươi...”

“Ai, Tiểu Bảo, ngươi không phải mang ta đi giao tiền sao?” Không chờ Trương Ny nói hết lời, Lâm Hải trực tiếp đem đầu quay lại, không để ý tí nào tới Trương Ny, hướng phía Bảo Oánh Oánh nói nói.

Bước chân của Bảo Oánh Oánh dừng lại, sau đó cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Lâm tiên sinh, Trương tỷ mang ngươi qua là được rồi.”

Trương Ny lúc đầu thấy Lâm Hải không để ý đến chính mình, trong lòng một trận nổi nóng, thấy Bảo Oánh Oánh nói như vậy, vội vàng lại đem hỏa khí trong lòng đè xuống.

“Đúng vậy a, Lâm tiên sinh, ta mang ngươi qua liền...”

“Ta nói Tiểu Bảo, ta là tìm ngươi mua xe, không nên tùy tiện tìm a miêu a cẩu đến ứng phó ta có được hay không?” Lâm Hải chau mày, có chút không cao hứng nói nói.

“A miêu a cẩu?” Mặt Trương Ny đằng cái liền hồng, cái này mẹ nó là đang nói mình.

Bảo Oánh Oánh cũng lập tức sửng sốt, nàng ta chỗ nào còn nghe không hiểu hàm nghĩa châm chọc bên trong lời nói của Lâm Hải, không khỏi có chút sợ hãi hướng phía Trương Ny nhìn lại.

Chỉ thấy Trương Ny giờ phút này, mặt đều đã biến thành màu gan heo, tại chỗ này không ngừng hô hấp.

“Nhanh lên a, Tiểu Bảo, ta còn có việc đây.” Lâm Hải không đợi Bảo Oánh Oánh phản ứng, trực tiếp kéo tay nàng ta, liền đi đến phòng tài vụ.

“Uy, có thể để cho qua chút hay không?” Lúc đi qua trước người Trương Ny, Lâm Hải hơi không kiên nhẫn nói nói.

Trương Ny tức đến kém chút điên, nhưng làm nhân viên trong tiệm, nàng ta cũng không dám xung đột cùng khách hàng, nhất là loại khách hàng mua được xe Audi này, cái nào cũng không phải là người mà nàng ta đắc tội được.

Đành phải cố nén lửa giận, đem thân thể tránh ra, còn phải bồi lên cái vẻ mặt vui cười nữa.

“Đã như vậy, vậy liền để Tiểu Bảo mang ngài đi qua đi, ta chủ yếu là sợ nghiệp vụ của Tiểu Bảo không thuần thục, chậm trễ sự tình của ngài.” Trương Ny liền tự tìm cái lối thoát cho chính mình.

Kết quả Lâm Hải nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Trương Ny một chút, chờ nàng ta nói xong câu nói này, Lâm Hải liền đi đến bóng đều không có.

“Mẹ nó a, không chỉ là có chút tiền bẩn nha, chảnh cái gì chứ, tức chết lão nương!” Trương Ny tức đến giậm chân một cái.

Cho tới trưa, Trương Ny đến một chiếc xe đều không bán đi, lại thêm chuyện của Lâm Hải như thế, nàng ta nhất thời bực bội một trận, trực tiếp ngồi vào khu nghỉ ngơi, phụng phịu qua.

Bảo Oánh Oánh thế nhưng là cao hứng đến hỏng, nàng ta hiện tại thế nhưng là đối với Lâm Hải tràn ngập cảm kích.

Vốn cho rằng khoản tờ đơn này đã không còn hy vọng, thật không nghĩ đến phong hồi lộ chuyển, người ta vị Lâm tiên sinh này, vẫn quyết định chọn chính mình.

Trương Ny muốn cướp sinh ý của chính mình, người ta căn bản chọn cũng không chọn nàng ta, cái này coi như không trách được chính mình.

“Tiên sinh, ngươi là trả tiền mặt hay là quét thẻ?” Bảo Oánh Oánh cười nhẹ nhàng đem Lâm Hải đưa đến phòng tài vụ, ngọt ngào nói nói.

“Quét thẻ!” Lâm Hải đem thẻ xuất ra, trực tiếp xoát trả đặt cọc.

“Ta mang ngài qua lấy xe.” Đem toàn bộ thủ tục làm tốt, Bảo

Oánh Oánh đem Lâm Hải dẫn tới phía trước xe.

“Lâm tiên sinh, sự tình vừa rồi, cảm tạ ngươi.” Đem chìa khóa xe giao cho Lâm Hải, Bảo Oánh Oánh một mặt thành khẩn nói nói.

“Này, cái này không có gì, ta chỉ không ưa nhất loại tiểu nhân ỷ thế hiếp người, vừa hống hách lại cay nghiệt, còn yêu tham món lời nhỏ, nào giống ngươi, nhiệt tình hào phóng, đối xử chu đáo với mọi người.” Lâm Hải vung tay lên, tùy tiện nói nói.

“Ta nào có tốt như ngài nói vậy.” Khuôn mặt nhỏ của Bảo Oánh Oánh đỏ lên, cười cúi đầu xuống.

“Tốt, mỹ nữ, hẹn gặp lại.” Lâm Hải trực tiếp đem chìa khoá ném cho Trần Nghiên, chính mình lên bên trên Cayenne.

Thẳng đến Lâm Hải đem lái xe ra ngoài rất lâu, từ kính chiếu hậu cũng không thấy được Trần Nghiên đem xe lái ra.

Lâm Hải không khỏi lo lắng một trận.

Mẹ nó, tình huống như thế nào?

Lấy điện thoại cầm tay ra, Lâm Hải cho gọi qua cho Trần Nghiên.

“Lâm tổng, xe này ta không lái đi được a?” Điện thoại thông qua, thanh âm có chút lo lắng của Trần Nghiên truyền tới.

“Không lái đi được?” Lâm Hải sững sờ, “Ngươi không phải đã học qua lái xe sao?”

“Là học qua a.” Trần Nghiên bên kia yếu ớt nói nói, “Thế nhưng là, ta học dùng tay cản, xe này tự động cản a, nếu không mình đổi sang một chiếc dùng tay có được không?”

Phốc!

Lời nói của Trần Nghiên, để Lâm Hải kém chút phun.

Mẹ nó, cô nàng này, có cá tính! Ca ca phục!

Chương 229: Khẩu vị đủ nặng a

Lâm Hải một trận bất đắc dĩ, mẹ nó, mua xe lại lái không đi, cái này cũng bằng với kỳ hoa.

Lắc đầu, Lâm Hải chuẩn bị lái xe trở về, dạy cái cô nàng cá tính này một chút, máy tự động làm sao lái.

“Lâm tiên sinh ngươi tốt, ta là Tiểu Bảo, chỗ Trần nữ sĩ ngài không cần quan tâm, ta đã dạy nàng ta làm sao thao tác máy tự động đứng.” Không đợi Lâm Hải quay đầu, trong điện thoại liền truyền đến thanh âm của Bảo Oánh Oánh.

Đã có người chỉ, ngược lại bớt việc để Lâm Hải hao tâm tổn trí, tắt điện thoại, Lâm Hải cũng không đi tiếp nữa, mà là đem xe dựa vào ven đường dừng lại.

Lâm Hải cảm thấy vẫn là chờ một chút đi, nếu một lát nữa Trần Nghiên vẫn không mở lái được chiếc xe kia ra, cái này đến lúc đó, chính mình vẫn phải đi qua một chuyến.

Còn tốt, đợi không đến năm phút đồng hồ, một cỗ Audi TT màu hồng mười phần chói mắt từ trong tiệm lái ra,

“Lâm tổng, đi thôi.” Lúc Trần Nghiên đi qua bên người Lâm Hải, thò đầu ra nói một câu, chỉ là đồng thời với lúc nói, tốc độ xe đột nhiên tăng tốc, bay ra ngoài.

“Ta thao, tình huống như thế nào, đây là muốn đua xe a?” Lâm Hải bị tốc độ đột nhiên nhấc lên của Trần Nghiên làm giật mình.

“A a a, chân ga không phanh lại a!” Trần Nghiên hoảng sợ hét lên, từ trong xe truyền đến.

Phốc!

Trần Nghiên hét một câu, kém chút đem Lâm Hải hoảng sợ đến tiểu ra quần.

Mẹ nó, nhìn chiếc xe thể thao màu hồng nhanh chóng biến mất ở phía trước, tâm lý Lâm Hải bỗng nhiên có chút hối hận vì đã mua xe cho Trần Nghiên.

Một đường nơm nớp lo sợ đi theo xe của Trần Nghiên, thẳng đến khi tốc độ xe của Trần Nghiên bình ổn lại, Lâm Hải mới thở dài ra một hơi.

“Đậu móa, nữ tài xế đáng sợ, nữ tài xế tân thủ, càng đáng sợ a!”

Một mực đem Trần Nghiên hộ tống về công ty đồ trang điểm Mỹ Mỹ Đát, tâm dâng cao của Lâm Hải, mới tính là triệt để buông xuống.

“Lâm tổng, ta lái thế nào?” Trần Nghiên xuống xe, một mặt hoan hỉ hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ừm, rất tốt, kinh tâm động phách!” Lâm Hải đứng đắn gật đầu một chút.

“Nói cái gì đó, Lâm tổng.” Trần Nghiên chu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Được, thời điểm ít người, luyện xe nhiều một chút, lái xe cũng là cái sinh hoạt quen tay hay việc, thuần thục liền tốt.” Lâm Hải nói xong, liền chuẩn bị rời đi.

“Đúng rồi, Lâm tổng, còn có một chuyện, kém chút quên nói cùng ngươi.” Trần Nghiên bỗng nhiên đem Lâm Hải gọi lại.

“Chuyện gì?”

“Ngươi còn nhớ rõ cái nữ công nhân ở công ty Diệp tổng, dã dùng thử mặt nạ dưỡng da của chúng ta không?”

“Nhớ kỹ a, lập tức từ thiếu phụ biến thành thiếu nữ, làm sao?” Lâm Hải ngoẹo đầu hỏi.

“Người đó hiện tại lại khôi phục thành bộ dáng ban đầu.”

“Cái gì!” Lâm Hải giật nảy cả mình, “Ngươi ý là nói, mặt nạ dưỡng da của chúng ta, mất đi hiệu lực?”

“Không phải mất đi hiệu lực, ta tính qua, từ ngày người đó sử dụng, đến ngày mất đi hiệu lực, tổng cộng là năm ngày, cũng chính là nói, hiệu quả mặt nạ dưỡng da của chúng ta, là năm ngày.” Trần Nghiên uốn nắn nói.

“Mới năm ngày...” Lâm Hải một trận nhụt chí.

Mẹ nó, tổng cộng chỉ có dùng trong năm ngày, này còn có cái lông tác dụng a.

“Lâm tổng, ngươi làm sao vậy? Bộ dáng giống như rất thất vọng?” Trần Nghiên thấy bộ dáng Lâm Hải ủ rũ, nhất thời hơi nghi hoặc một chút hỏi.

“Ta có thể không thất vọng sao?” Lâm Hải tức giận nói nói, “Hết thảy công dụng chỉ có năm ngày, vậy ai sẽ còn mua a, cái này không phải thành rác rưởi sao?”

“Rác rưởi!” Trần Nghiên một trận kinh ngạc, “Thế nào lại là rác rưởi đâu, đây mới là bảo bối a!”

“Cái gì?” Một câu của Trần Nghiên, đem Lâm Hải nói cho sững sờ, “Công dụng chỉ có năm ngày, ngươi còn nói là bảo bối?”

“Đúng a!” Trần Nghiên mười phần khẳng định gật gật đầu.

“Vậy ngươi cùng ta nói nói, ta làm sao lại làm không rõ ràng đâu?” Lâm Hải lập tức dậy lên hứng thú.

“Như thế theo ngươi nói đi, Lâm tổng, nếu như mặt nạ dưỡng da của chúng ta, hiệu quả là một mực hữu hiệu, cũng chính là nói, dùng một tấm mặt nạ dưỡng da, có thể một mực bảo trì hiệu quả như thế, đổi là ngươi, sau khi ngươi dùng xong, sẽ còn lần nữa bỏ ra đại giới cực lớn, đi mua tấm thứ hai sao?”

“Khẳng định không mua a, ta cũng đã vĩnh viễn thanh xuân, còn mua tấm thứ hai làm gì?” Lâm Hải một trận lắc đầu.

“Thế nhưng là, nếu như dùng xong một tấm, ngươi khôi phục dung nhan thanh xuân, nhưng sau năm ngày liền sẽ mất đi hiệu lực, biến trở về hình ảnh lão già, ngươi có thể lần nữa sẽ dùng tiền để mua sắm tấm thứ hai, tấm thứ ba, để cho mình một mực bảo trì trạng thái thanh xuân hay không?”

“Ách...” Lâm Hải vỗ ót một cái, nhất thời hiểu rõ.

“Trần Nghiên a, ngươi quả thực quá có đầu óc buôn bán, cứ như vậy, tài phú từ mặt nạ dưỡng da này, quả thực là lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn a! Đem ngươi đặt ở cái công việc toàn quyền phụ trách mặt nạ dưỡng da này, thật sự là rất sáng suốt rồi.” Lâm Hải không khỏi hướng phía Trần Nghiên dựng thẳng ngón tay cái.

“Lâm tổng, ngài quá khen.” Trần Nghiên mỉm cười, có chút thẹn thùng cúi đầu xuống.

‘Ta không làm đại ka thật nhiều năm...’ Lúc này, điện thoại của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên.

Lấy điện thoại di động ra xem xét, lại là Diệp Tử Vũ đánh tới.

“Chuyện gì a, Diệp ca, ta ở ngay tại công ty ngươi đây.” Trần Nghiên vừa mới phân tích sự tình mặt nạ dưỡng da cho Lâm Hải, để tâm tình Lâm Hải vui vẻ một trận, nói chuyện giọng cũng lớn không ít.

“Tại công ty của ta? Tiểu Hải, ngươi nếu như không có chuyện gì, đến cửa Hoa Lâm Tân Thiên Địa một chuyến, nhanh lên.” Diệp Tử Vũ nói hết lời, liền tắt điện thoại.

“Móa, vội như vậy, chuyện gì?” Lâm Hải sững sờ, chính mình bây giờ ngược lại cũng nhàn rỗi không có việc gì, dứt khoát đi qua một chuyến nhìn xem.

Lâm Hải cùng Trần Nghiên chào hỏi, lái xe chạy tới Hoa Lâm Tân Thiên Địa.

“Tiểu Hải, nơi này.” Lâm Hải vừa tới, Diệp Tử Vũ liền từ trên một chiếc Mercedes cách đó không xa đi xuống, đem Lâm Hải kêu lên qua.

“Chuyện gì a, Diệp ca?” Vẻ mặt Lâm Hải vô cùng nghi hoặc hỏi.

“Lên xe trước lại nói.” Diệp Tử Vũ đem Lâm Hải kéo vào xe của mình, sau đó đem cửa xe đóng lại.

“Cái này là gì mà thần thần bí bí như vậy, không phải là tới chỗ này xem mắt đi a?” Lâm Hải làm xấu cười một tiếng.

“Nói mò gì đâu?” Diệp Tử Vũ cười mắng lấy, nhẹ nhàng đánh Lâm Hải một quyền, sau đó móc ra một tấm hình, đưa cho Lâm Hải.

“Ngươi xem cái này một chút.”

“Cái gì đây?” Lâm Hải nghi hoặc tiếp tới nhìn một chút.

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun.

“Không phải chứ, Diệp ca, ngươi thật sự là tới xem mắt?” Lâm Hải nhìn trên tấm ảnh, cái nữ nhân trung niên có gương mặt cao ngạo, nhất thời đối với Diệp Tử Vũ kinh động như gặp người trời.

“Diệp ca, khẩu vị đủ nặng a!” Lâm Hải hướng phía Diệp Tử Vũ vẩy một ngón tay cái, mặt mũi tràn đầy sùng bái.

“Nói cái gì đó!” Mặt Diệp Tử Vũ đen lại.

“Ách, không phải xem mắt sao?” Lâm Hải một trận kinh ngạc, “Vậy người này là?”

“Nàng ta gọi Lý Hồng, là...” Diệp Tử Vũ còn chưa nói xong, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

“Đi ra.” Diệp Tử Vũ nói xong, trực tiếp đem cửa xe đẩy ra, lao ra.

“Làm gì a, đây là? Nhất kinh nhất sạ.” Lâm Hải không biết tình huống gì, vội vàng cũng xuống xe, đi theo Diệp Tử Vũ hướng phía cửa khẩu Hoa Lâm Tân Thiên Địa xông qua.

Lý Hồng mang theo một chiếc kính râm lớn, đem nửa cái mặt tất cả đều che kín, vô cùng nhàn nhã từ Hoa Lâm Tân Thiên Địa đi tới.

“Ngươi tốt, Hồng tỷ.” Vừa đi hai bước, bỗng nhiên một người nam tử vọt tới trước mặt, làm Lý Hồng giật mình.

“Ngươi là?” Lý Hồng tháo kính râm xuống, hơi nghi hoặc một chút dò xét Diệp Tử Vũ một phen, trong ý nghĩ cũng không có ấn tượng.

“Ta là tập đoàn Diệp thị ở Giang Nam...”

Diệp Tử Vũ còn chưa nói xong, sắc mặt Lý Hồng nhất thời lạnh xuống, khóe miệng lộ ra một tia khinh thường.

“Thời gian của ta rất quý giá, không thể đếm xỉa tới những con tôm nhỏ ở địa phương như các ngươi này, tránh ra!”

Chương 230: Cái đại sứ hình tượng này ta tiếp

Lý Hồng nói xong, một tay đẩy Diệp Tử Vũ ra, ngẩng đầu nhanh chân đi tới phía trước.

“Hồng tỷ, ta muốn cùng ngươi đàm bút nghiệp vụ.” Diệp Tử Vũ thấy thế, vội vàng đuổi theo.

“Một cái xí nghiệp địa phương nho nhỏ, có tư cách gì cùng ta đàm nghiệp vụ? Thật đúng là đem mình làm rễ hành.” Lý Hồng không ngừng bước, cũng không quay đầu lại nói nói, trong giọng nói tràn đầy khinh thường.

“Hồng tỷ, chớ vội đi a, nếu không chúng ta đến quán Cafe phía trước ngồi một chút.” Diệp Tử Vũ đuổi tới bên cạnh Lý Hồng, vội vàng đem một tấm chi phiếu đưa qua.

“Ừm?” Lý Hồng sững sờ, không để lại dấu vết đem chi phiếu nhận lấy, “Ta chỉ cho ngươi nhiều nhất thời gian là mười phút đồng hồ.”

“Tốt, tốt, mười phút đồng hồ đầy đủ.” Thấy Lý Hồng đáp ứng, trong lòng Diệp Tử Vũ vui vẻ, vội vàng đi phía trước dẫn đường, đem Lý Hồng dẫn tới quán Cafe Thượng Đảo đối diện đường cái.

Lâm Hải đi theo phía sau, kinh ngạc một trận.

Mẹ nó, con hàng Diệp Tử Vũ này là làm cái gì a? Vừa là đưa tiền lại là uống cà phê, cái Hồng tỷ này là có lai lịch gì?

“Nói đi, muốn cùng ta nói chuyện gì, thời gian của ta rất quý giá.” Lý Hồng ngồi xuống, ngẩng lên cái cằm, bày ra một bộ dáng cao cao tại thượng.

Lâm Hải bỗng cảm giác một trận phiền chán, mẹ nó, chảnh cái lông gà a mà chảnh?

Lâm Hải mười phần bất nhã đem chân bắt chéo nhếch lên, bưng cà phê, hút trượt hút trượt, hoàn toàn không để ý đến hình tượng mà uống.

“Người ở địa phương nhỏ, đúng là không có tố dưỡng.” Mi đầu của Lý Hồng không khỏi nhíu một cái, chán ghét liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Hứ!” Lâm Hải không thèm để ý đến nàng ta, nếu không phải nhìn mặt mũi Diệp Tử Vũ, ca ca đã sớm đứng dậy rời đi.

“Hồng tỷ, là như thế này, ta là chủ tịch của công ty trách nhiệm hữu hạn cổ phần đồ trang điểm Mỹ Mỹ Đát của thành phố Giang Nam, ta gọi Diệp Tử Vũ, vị này là Lâm Hải, cũng là cổ đông của chúng ta.” Diệp Tử Vũ đầu tiên là đem chính mình cùng Lâm Hải giới thiệu với Lý Hồng.

“Ừm.” Cái mũi của Lý Hồng hừ một cái, mí mắt đều không nhấc một chút.

Diệp Tử Vũ hít sâu một hơi, đối với Lý Hồng không nhìn chính mình như thế, cũng là một trận tức giận.

Nhưng bây giờ có việc cầu người, Diệp Tử Vũ đành phải nhịn xuống.

“Công ty của chúng ta, gần nhất sản xuất một loại mặt nạ dưỡng da mới, hiệu quả phi thường tốt, chẳng mấy chốc sẽ lên sàn, vì đạt được hiệu quả tuyên truyền tốt hơn, chúng ta muốn...”

“Ngươi không cần nói nữa.” Lý Hồng bỗng nhiên đứng lên, trực tiếp cắt ngang lời nói của Diệp Tử Vũ.

“Nói đùa cái gì, một món đồ vật do cái xưởng nhỏ sản xuất, cũng dám tìm A Dĩnh làm đại sứ hình tượng? Não có bị bệnh không.” Lý Hồng nói xong, giơ cái túi trong tay, cất bước liền đi ra ngoài.

“Ai, Hồng tỷ...” Diệp Tử Vũ cũng vội vàng đứng lên, “Giá cả dễ thương lượng a, Hồng tỷ...”

Đáng tiếc, Lý Hồng cũng không thèm để ý, cũng không quay đầu lại ra khỏi quán Cafe, cũng không quay đầu lại mà đi.

“Thảo!” Diệp Tử Vũ tức đến nện một phát lên trên bàn, “Mẹ nó, mười vạn khối tiền, liền đổi lấy một câu não có bệnh, đại gia ngươi!”

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn mà một mặt mộng bức.

“Diệp ca, tình huống gì a, cái đần độn vừa rồi là ai vậy?” Lâm Hải mở miệng hỏi nói.

“Lý Hồng, người đại diện của Triệu Dĩnh, ta đây không phải là chuẩn bị tìm Triệu Dĩnh làm người phát ngôn của mặt nạ dưỡng da của chúng ta sao, thật vất vả thăm dò được Lý Hồng đang ở Hoa Lâm Tân Thiên Địa, cái này mới ở tại cửa ra vào một mực chờ lấy, không nghĩ tới tiền cũng đưa, kết quả người ta căn bản chướng mắt loại xí nghiệp nhỏ ở địa phương như chúng ta này.” Diệp Tử Vũ lắc đầu một trận.

“Ngươi nói đó là người đại diện của Triệu Dĩnh?” Lâm Hải sững sờ, “Cái Triệu Dĩnh nào?”

“Còn có thể là cái nào, là cái ngôi sao ca nhạc nóng nhất ngay tại lúc này thôi, hôm qua không phải còn làm giám khảo thi đấu Thanh Ca sao.” Diệp Tử Vũ trợn mắt trừng một cái, nói nói.

Phốc!

Mẹ nó, sớm nói a!

Nếu biết là tìm Triệu Dĩnh, ngươi theo ca ca nói một tiếng, ca ca gọi điện thoại cho Mạnh Húc chẳng phải xong sao.

Tuy không nhất định có thể thành, nhưng dù sao cũng tốt hơn tìm cái Lý Hồng gì này a, nhìn cái loại đần độn chảnh chọe này, giống như nàng ta so với chủ tử còn ngưu hơn vậy.

“Nếu Triệu Dĩnh đã không có hy vọng, vậy chúng ta chỉ có thể đổi lại thành những người khác.” Trong lòng Diệp Tử Vũ thất vọng một trận.

Lâm Hải nghe, trong lòng bỗng nhiên nhất động.

“Diệp ca, nếu đã vậy, không bằng để ta tìm người cho ngươi a?”

“Ồ? Ngươi muốn tìm, là vị ngôi sao nào, có nắm chắc không có?” Diệp Tử Vũ vội vàng hỏi nói.

“Nắm chắc khẳng định có, nếu không ta cũng sẽ không nói, nhưng về phần tìm ai, ta tạm thời liền muốn trước giữ bí mật.” Lâm Hải lộ ra cái biểu lộ sâu xa khó hiểu.

“Ai nha, cùng ta đây ngươi còn bảo mật cái gì a?” Diệp Tử Vũ không còn gì để nói.

“Dù sao việc đại sứ hình tượng này ngươi cũng đừng quản, giao cho ta là được.”

“Vậy được đi, ta cũng bớt lo đây.” Nếu sự tình tìm người phát ngôn, Lâm Hải cũng nói để hắn đến phụ trách, thì Diệp Tử Vũ cũng không tiện nói thêm cái gì.

Dù sao Lâm Hải cũng không phải là người bình thường, mặc dù bây giờ hai người là bạn hợp tác, nhưng Diệp Tử Vũ cũng không dám bác mặt mũi Lâm Hải chút nào, khiến Lâm Hải không cao hứng.

Hai người lại ngồi một hồi, liền rời đi quán cà phê.

“Hai tên nhà quê, cũng dám tìm loại siêu sao cấp bậc như A Dĩnh để làm đại sứ hình tượng sản phẩm, thật sự là không biết trời cao đất rộng.” Lý Hồng lái xe, nhớ tới chuyện của Diệp Tử Vũ cùng Lâm Hải trước đó, nhất thời khinh bỉ một trận.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên điện thoại vang, Lý Hồng xem xét, là Triệu Dĩnh đánh tới.

“Hồng tỷ, ngươi ở đâu?” Điện thoại thông qua, thanh âm của Triệu liền Dĩnh truyền tới.

“Qua cửa hàng xa hoa nhất thành phố Giang Nam, không thể không nói, nơi này quả thực quá quê mùa, đi dạo rất lâu, cũng không vừa ý một bộ y phục nào.” Lý Hồng một trận phàn nàn nói.

“Ngày mai giúp ta đem cái quảng cáo đại sứ hình tượng của thương nghiệp kia đẩy về trễ mấy ngày, ta tạm thời còn không muốn trở về.” Triệu Dĩnh không để ý tới Lý Hồng bực tức, mở miệng nói nói.

“Trì hoãn? Cái này không được đâu, đối phương thế nhưng là nhãn hiệu số một số hai của Hoa Hạ...”

“Ngươi thoái thác là được.” Triệu Dĩnh một trận bực bội.

“Há, tốt a, ta theo bên kia câu thông một chút.” Lý Hồng thấy ngữ khí của Triệu Dĩnh có chút không đúng, liền không còn dám nhiều nói.

“Đúng, A Dĩnh, nói đến đại sứ hình tượng, vừa mới có một chuyện rất khôi hài đâu, ngươi biết không, vừa rồi có cái gọi là Diệp Tử Vũ cùng một cái gọi là Lâm Hải, tới tìm ta, lại cùng ta đàm phán về chuyện để cho ngươi làm đại sứ hình tượng cho mặt nạ dưỡng da của bọn họ, ngươi nói bọn họ loại người ở địa phương nhỏ này, là không kiến thức cỡ nào a, ý nghĩ cũng quá hão huyền đi, coi ngươi là ngôi sao hạng ba à, tùy tiện một cái sản phẩm...”

“Ngươi nói người nào tìm ta làm đại sứ hình tượng?” Lý Hồng còn chưa nói hết lời, Triệu Dĩnh ở trong điện thoại bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

“Diệp Tử Vũ cùng Lâm Hải a, công ty tựa như kêu là Mỹ Mỹ Đát cái gì đó, ngươi làm gì kích động như vậy?” Lý Hồng bị phản ứng của Triệu Dĩnh làm cho sững sờ.

“Ngươi nói bên trong có một cái gọi là Lâm Hải? Ngươi chắc chắn chứ?” Hô hấp của Triệu Dĩnh bỗng nhiên dồn dập lên, lộ ra phá lệ hưng phấn.

“Xác định, liền kêu là Lâm Hải.” Nhấc lên tên của Lâm Hải, Lý Hồng nhất thời buồn nôn một trận, người không có tố dưỡng như vậy, chính mình làm sao có thể nhớ lầm?

“Vậy ngươi đáp ứng không!” Triệu Dĩnh càng lộ ra hưng phấn, trong giọng nói còn mang theo cấp bách.

“Ta làm sao có thể đáp ứng, về sau bọn họ còn chuẩn bị đưa cho ta tiền, nhưng cũng bị ta từ chối thẳng thắn. Một cái đồ vật do một cái xí nghiệp nhỏ ở địa phương nhỏ sản xuất ra, ai biết có vấn đề gì hay không, ta làm sao có thể lấy danh tiếng như mặt trời giữa trưa của ngươi, đi làm tiền đặt cược?” Lúc Lý Hồng nói lời này, còn đưa tay sờ sờ tấm chi phiếu mà Diệp Tử Vũ đưa cho mình, nhưng trong giọng nói lại là nghĩa chính ngôn từ.

“Cái gì, ngươi không đáp ứng?” Giọng của Triệu Dĩnh lập tức đề cao.

“Không, không có a”, Lý Hồng bỗng nhiên cảm giác ngữ khí của Triệu Dĩnh có điểm gì đó là lạ.

“Hồng tỷ, ngươi nghe, ngươi bây giờ liền chạy trở về, tìm tới

Lâm Hải, nói cho hắn biết, cái đại sứ hình tượng này ta tiếp!” Triệu Dĩnh lo lắng mà trịnh trọng phân phó nói.

“Cái gì!” Lý Hồng C-K-Í-T..T...T một tiếng, đem xe mãnh mẽ ngừng lại, trên mặt hiện lên vẻ kinh sợ.

Chương 231: Tìm cho ngươi người không cần tiền

“A Dĩnh, đây chỉ là một cái xí nghiệp ở địa phương, đồ vật mà bọn họ sản xuất, có an toàn hay không, có hiệu quả hay không, chúng ta...”

“Đủ rồi.” Ngữ khí của Triệu Dĩnh vội vàng, trực tiếp đem lời nói của Lý Hồng cắt đứt, “Ngươi bây giờ cái gì đều không cần quản, ngươi một mực đi giúp ta đón lấy cái đại sứ hình tượng này, hiện tại liền đi!”

Triệu Dĩnh nói xong, trực tiếp tắt điện thoại, nội tâm trở nên kích động.

“Lâm Hải muốn tìm mình làm đại sứ hình tượng, Lâm Hải muốn tìm mình làm đại sứ hình tượng, trong lòng của hắn ban đầu vẫn là có chính mình.” Trên gương mặt xinh đẹp của Triệu Dĩnh bỗng nhiên phiêu khởi một vòng đỏ ửng.

“Hừ, cái tên đáng ghét này, thật đúng là có thể giả bộ a.” Cái miệng nhỏ nhắn của Triệu Dĩnh hơi vểnh, bộ dáng khẽ cáu nhẹ giận này, nào còn có một chút bộ dáng của ngôi sao đang Hot, rõ ràng cũng là một cái tiểu nữ hài đang ở bên trong yêu đương.

Lý Hồng bên kia, nghe trong điện thoại truyền đến những âm thanh tút tút, một mặt mộng bức.

Hơn nửa ngày, trên mặt mới lộ ra một bộ biểu lộ khó có thể tin.

“A Dĩnh điên rồi sao? Đòi làm đại sứ hình tượng cho một cái sản phẩm của một cái xí nghiệp không biết tên, vạn nhất sản phẩm là có vấn đề... Dạng vết xe đổ này còn thiếu sao?”

Trong đầu Lý Hồng đầy những không hiểu, đồng thời đối với chuyện này phi thường mâu thuẫn.

Làm người đại diện của Triệu Dĩnh, từ sau khi Triệu Dĩnh hỏa lên, Lý Hồng tại trong vòng địa vị có thể nói là nước lên thì thuyền lên, người nào thấy mình cũng đều phải cung kính gọi tiếng Hồng tỷ?

Nhưng đầu Lý Hồng lại không bị choáng, nàng ta biết rõ ràng, địa vị bây giờ của mình, hoàn toàn là cùng một nhịp thở với Triệu Dĩnh, nếu như Triệu Dĩnh xong, nàng ta ngay lập tức sẽ trở nên đến cái rắm cũng không bằng.

Cho nên, Triệu Dĩnh muốn làm đại sứ hình tượng cho một cái mặt nạ dưỡng da không biết tên, tâm lý Lý Hồng lập tức bắt đầu trở nên thấp thỏm không yên.

Nếu như sản phẩm tốt, này còn dễ nói, nhưng một khi sản phẩm có vấn đề, thì Triệu Dĩnh liền xong, nàng ta vừa xong, chính mình lập tức cũng phải đi theo xong đời.

Ngẫm lại thân phận, địa vị cùng thu nhập hiện tại của mình, Lý Hồng là vô cùng trân quý, nàng ta cũng không muốn Triệu Dĩnh vì vạn nhất có chút sơ xuất, mà mất đi hết thảy.

Nhưng lời nói của Triệu Dĩnh, Lý Hồng lại không dám không nghe, nàng ta đối Triệu Dĩnh phi thường có hiểu biết, đừng nhìn bề ngoài Triệu Dĩnh yếu đuối, kỳ thực nội tâm vô cùng kiên cường quả quyết.

Nếu như mình không theo lời Triệu Dĩnh nói mà đi làm, Triệu Dĩnh nói không chừng vài phút liền thay đổi chính mình, đến con mắt cũng sẽ không nháy một chút nào.

Lý Hồng không khỏi bực bội một trận, chỉ có lái xe trở về, lại đi tìm Diệp Tử Vũ cùng Lâm Hải nói chuyện đại sứ hình tượng.

Xe đi được một nửa, Lý Hồng mới chợt nhớ tới, chính mình căn bản không có phương thức liên lạc với bất cứ người nào trong Diệp Tử Vũ cùng Lâm Hải, cái này mẹ nó đi hướng nào tìm đây?

“Thảo!” Lý Hồng dừng xe, tức giận chửi một câu.

Ngẫm lại, trong toàn bộ thành phố Giang Nam, nàng ta chỉ nhận biết Diệp Tử Minh, Lý Hồng đành phải cho gọi điện thoại Diệp Tử Minh, hỏi một chút.

“Hồng tỷ, nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho ta?” Diệp Tử Minh ở bên kia, hữu khí vô lực nói nói.

Thi đấu Thanh Ca hôm qua, làm đến rối tinh rối mù, cơ hồ đều thành trò cười để mọi người đàm luận lúc trà dư tửu hậu, tại đầu đường cuối ngõ trong thành phố Giang Nam.

Làm nhà đầu tư độc nhất vô nhị, danh dự của Diệp gia nhận ảnh hưởng cực lớn, bị một số đối thủ cạnh tranh nắm lấy cơ hội, quả thực tạo thành tổn thất không nhỏ.

Diệp Phong tức đến kém chút bạo tẩu, đem Diệp Tử Minh mắng một ngày vẫn chưa hết giận, vừa rồi lại đem Diệp Tử Minh kêu qua, húc đầu lại là một chầu thóa mạ.

Diệp Tử Minh mới vừa bị Diệp Phong mắng xong, liền tiếp được điện thoại của Lý Hồng, tự nhiên nhấc không nổi cái tinh thần gì.

“Ngươi biết Diệp Tử Vũ sao?” Lý Hồng theo bản năng không muốn giao tiếp cùng Lâm Hải, liền chỉ nhắc tới tên của Diệp Tử Vũ.

Dù sao hai người bọn họ là một nhà, tìm ai cũng như nhau.

“Diệp Tử Vũ? Đó là anh của ta a, ngươi tìm anh của ta có việc?”

“Anh của ngươi?” Lý Hồng sững sờ, sau đó tưởng tượng tên của hai người bọn họ, Diệp Tử Vũ Diệp Tử Minh, còn không phải sao!

“Đem số điện thoại của anh ngươi phát qua cho ta một chút.”

Lý Hồng lấy được số điện thoại của Diệp Tử Vũ, liền gọi qua.

“Ngươi tốt, ta là Diệp Tử Vũ.”

“Trước ngươi không phải nói muốn tìm A Dĩnh làm đại sứ hình tượng sao? Chúng ta nói chuyện.” Thanh âm Lý Hồng mang theo một tia không muốn.

Diệp Tử Vũ sững sờ, sau đó kịp phản ứng.

“Ngươi là Hồng tỷ! Tốt tốt tốt, ta lập tức qua!”

Hai người hẹn cái địa phương, Diệp Tử Vũ vội vàng lái xe chạy qua.

Tại một tiệm cơm tây, Lý Hồng cau mày, không nói một lời.

“Hồng tỷ, mặt nạ dưỡng da của chúng ta này chẳng những hiệu quả kỳ hảo, mà trăm phần trăm không có bất cứ vấn đề gì, ngươi cứ yên tâm đi.” Diệp Tử Vũ ngồi tại đối diện, vỗ bộ ngực cam đoan nói.

“Được, ngươi cũng đừng nói những cái này, vẫn là nói chuyện sự tình phí phát ngôn đi.” Lý Hồng không kiên nhẫn vung tay lên, Triệu Dĩnh cũng quyết định muốn làm đại sứ hình tượng rồi, ngươi nói những cái này còn có tác dụng quái gì.

“Phí phát ngôn, năm mươi triệu, Hồng tỷ ngươi thấy thế nào?” Diệp Tử Vũ mở miệng thử thăm dò nói nói.

“Bao nhiêu?” Hồng tỷ kinh ngạc liếc nhìn Diệp Tử Vũ một chút.

“Năm mươi triệu a?” Diệp Tử Vũ sững sờ, không biết Lý Hồng có ý tứ gì.

“A, ha ha...” Lý Hồng trực tiếp tức đến cười.

“Năm mươi triệu? Ngươi đuổi ăn mày đâu, cái này không có cách nào đàm.” Lý Hồng cầm lấy túi, đứng dậy muốn đi.

“Ai ai ai, chớ đi a, Hồng tỷ, giá tiền có thể thương lượng sao?” Diệp Tử Vũ vội vàng đem Lý Hồng ngăn lại.

“Ta cho ngươi biết, A Dĩnh căn bản cũng không có dự định làm đại sứ hình tượng cho sản phẩm của các ngươi, là ta phí sức lực nửa ngày, mới thuyết phục được A Dĩnh, sau đó tới cùng các ngươi nói giá tiền, thế nhưng là ngươi lại ra cái giá như thế, ngươi nói còn có chuyện gì đáng nói.” Lý Hồng thở phì phì nói nói.

“Này Hồng tỷ, ngươi nói muốn bao nhiêu tiền?” Diệp Tử Vũ cũng không có kinh nghiệm hợp tác cùng loại ngôi sao đang Hot này, còn thật không biết ra bao nhiêu tiền mới phù hợp.

“Hai trăm triệu, đại sứ hình tượng một năm, ít hơn liền không bàn nữa!” Lý Hồng một bộ dáng cao cao tại thượng nói nói, “Liền giá tiền này, A Dĩnh cũng không nhất định sẽ đáp ứng đâu.”

“Tê ~” Diệp Tử Vũ hít sâu một hơi, hai trăm triệu, đây cũng không phải là số lượng nhỏ a.

Y cũng không làm một mình, dù sao sản xuất cái mặt nạ dưỡng da này, là sự tình hai nhà giữa y cùng Lâm Hải, ngẫm lại, Diệp Tử Vũ vẫn là gọi điện thoại cho Lâm Hải.

“Diệp ca, chuyện gì?” Điện thoại rất nhanh liền kết nối.

“Trong điện thoại nói không rõ ràng, ngươi có rảnh không, đến nhà hàng cơm tây trên đường Đại Khánh một chuyến?”

“Tốt, ta lập tức qua.” Lâm Hải tắt điện thoại, lái xe liền chạy tới.

“Tiểu Hải, nơi này.” Lâm Hải vừa tiến đến, Diệp Tử Vũ vội vàng hướng phía Lâm Hải chào hỏi.

Lâm Hải hướng phía Diệp Tử Vũ cười một tiếng, đi qua.

“Ừm?” Gặp Lý Hồng cũng tại đây, Lâm Hải không khỏi sững sờ.

“Tiểu Hải, liên quan tới sự tình Triệu Dĩnh là đại sứ hình tượng, Hồng tỷ đã giúp đỡ nói không ít lời hữu ích, Triệu Dĩnh đồng ý làm đại sứ hình tượng cho sản phẩm của chúng ta, chỉ là cái sự tình phí phát ngôn này...” Diệp Tử Vũ muốn nói lại thôi.

“Lại đồng ý?” Lâm Hải sững sờ, “Trước đó không phải là không đồng ý sao?”

“Hừ, còn không phải ta xem các ngươi có chút thành ý, tại trước mặt A Dĩnh nói không ít lời hữu ích, A Dĩnh mới miễn cưỡng đáp ứng.” Lý Hồng ở bên cạnh ngạo mạn nói nói.

Lâm Hải một mặt kinh ngạc, mở to mắt đánh rắm đâu? Đi, nhìn cái bộ dáng mũi vểnh lên trời này, nào giống cái người nói tốt?

“Tiểu Hải, gọi ngươi qua đây, là chuyện về cái phí phát ngôn này, ta cùng Hồng tỷ còn không có hiệp thương tốt, chúng ta cần thương lượng một chút.”

“Há, phí phát ngôn mất bao nhiêu?” Lâm Hải mở miệng hướng phía Diệp Tử Vũ hỏi.

“Ta vốn định ra năm mươi triệu...”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun.

“Bao nhiêu?” Lâm Hải một mặt giật mình.

“Năm mươi triệu a?” Diệp Tử Vũ sững sờ, không nghĩ tới Lâm Hải lại phản ứng lớn như vậy, xem ra chính mình xác thực ra có chút thấp.

“Năm mươi triệu? Mẹ nó, ngươi điên a Diệp ca, liền cho nàng ta nhiều tiền như vậy?”

“Ách... Ngươi là nói cho nhiều?” Diệp Tử Vũ một trận kinh ngạc, mẹ nó, ta còn tưởng rằng ngươi ngại ít đây.

“Thế nhưng là, năm mươi triệu mà nói, Hồng tỷ còn cảm thấy không thích hợp, các nàng muốn hai trăm triệu, làm đại sứ hình tượng một năm, cho nên ta mới không thể không đem ngươi gọi tới, thương lượng với ngươi một chút.”

“Hai trăm triệu?” Tròng mắt Lâm Hải trong nháy mắt trợn thật lớn, phảng phất nghe được một dạng chuyện cười cực lớn.

Vừa nghiêng đầu, đối mặt với cái Lý Hồng này, duỗi ra hai cái ngón tay.

“Ngươi muốn hai trăm triệu?” Lâm Hải dùng ngữ khí thật không thể tin nói nói.

Lý Hồng khinh bỉ một trận, thật sự là không thấy qua việc đời.

“Hai trăm triệu, thiếu một phân ta cũng không đáp ứng!” Cái cằm của Lý Hồng hất rất cao, một mặt ngạo mạn.

“Phi, ngươi tại sao không đi đoạt đi!” Lâm Hải trực tiếp tức đến cười.

“Diệp ca, ngươi đừng quản, chúng ta không cần nàng ta, quả thực chính là thổ phỉ!”

“Không cần? Tốt!” Lý Hồng nghe xong liền cao hứng, nàng ta vốn là không muốn đáp ứng được chứ.

Phương diện giá tiền không thể đồng ý, bên Triệu Dĩnh kia cũng không có lời nào để nói đi.

“Thế nhưng là...”

“Được, Diệp ca ngươi đừng quản, ta tìm cho ngươi người không cần tiền!” Lâm Hải cười toe toét nói nói, trong lòng của hắn sớm đã có người để tuyển.

“Không cần tiền? Ngươi coi người khác là đồ ngốc sao?” Lý Hồng khịt mũi coi thường một trận.

“Thế nào a, ca ca tìm người không cần tiền, ngươi không phục a!” Lâm Hải khinh thường bĩu môi một cái.

“Ha ha, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi đi đâu tìm ra cái người không cần tiền này.”

“Ta nếu có thể tìm đến đâu?” Lâm Hải hướng lên cái cổ, khiêu khích nói nói.

“Ngươi muốn thật có thể tìm đến, lão nương gọi ngươi là cha đều được!”

Lý Hồng nói xong, cầm lên túi định đi ra ngoài.

Vừa đi hai bước, điện thoại bỗng nhiên vang lên, lấy điện thoại di động ra xem xét, là Triệu Dĩnh đánh tới.

“Hồng tỷ, đàm phán thế nào rồi?” Thanh âm của Triệu Dĩnh bên kia, đã hưng phấn lại vội vàng.

“A Dĩnh, bọn họ quá không biết điều, tại bên trên giá cả không thể đàm phán, cái gọi là Lâm Hải này còn phát ngôn bừa bãi, nói muốn tìm cái người không cần tiền, thật sự là buồn cười, mình đừng để ý đến bọn hắn, ta nhìn...”

Lý Hồng còn chưa nói xong, Triệu Dĩnh trực tiếp cắt ngang lời nói của nàng ta.

“Hồng tỷ, ngươi để bọn hắn đừng tìm người khác, ngươi cùng bọn hắn nói, ta cũng không cần tiền!” Triệu Dĩnh vội vàng nói nói.

“Cái gì!” Lý Hồng cầm điện thoại, trực tiếp ngốc.

Chương 232: Chạy đi cũng đừng quên tính tiền a

Lý Hồng quả thực là không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình.

“A Dĩnh, ngươi nói ngươi muốn làm đại sứ hình tượng cho bọn hắn, còn không cần tiền?”

“Đúng, không cần tiền, miễn phí làm đại sứ hình tượng cho bọn hắn, ngươi bây giờ liền cùng bọn hắn nói đi!” Triệu Dĩnh ở trong điện thoại kích động nói nói.

Phốc!

Lý Hồng kém chút một liền cắm đầu xuống bên trên đất, mẹ nó, cái Triệu Dĩnh này điên a?

“A Dĩnh, ngươi cái này là thế nào, vì cái gì...”

“Ai u, ngươi cũng đừng quản, chiếu theo ta nói mà làm, nhanh lên!” Triệu Dĩnh ở trong điện thoại thúc giục nói.

Miệng Lý Hồng mím lại, lần này nhưng là khó xử rồi.

Chính mình cũng vừa vặn mới nói xong, cái Lâm Hải này nếu có thể tìm tới người làm miễn phí, chính mình liền gọi hắn là cha.

Cái này vừa dứt lời, mẹ nó Triệu Dĩnh liền cho ra như vậy, phối hợp cũng quá ăn ý đi, đây không phải là có chủ tâm để cho mình khó chịu sao?

Lâm Hải ở một bên cũng cười lệch miệng ra, thanh âm của Triệu Dĩnh ở trong điện thoại tuy nhỏ, nhưng làm sao có thể giấu diếm được Lâm Hải hiện tại a.

Mẹ nó, để ngươi cuồng, để ngươi đắc ý, lần này tốt a, chủ nhân nhà ngươi nói, không cần tiền!

“Tiểu Hải, ngươi cười cái gì?” Diệp Tử Vũ ở bên cạnh một trận kỳ quái, cái sự tình đại sứ hình tượng này cũng đàm phán không thành, làm sao còn cười rộ lên.

“Không có việc gì, ta cười có cái đần độn, một hồi muốn gọi ta là cha.” Lâm Hải toét miệng nói nói.

“Gọi ngươi là cha?” Diệp Tử Vũ một trận không rõ, cái này cũng là cái nào cùng cái nào a, làm sao cảm giác mình cùng Lâm Hải căn bản cũng không tại bên trên một cái kênh vậy.

Thanh âm Lâm Hải rất lớn, sau khi Lý Hồng nghe được, tức đến đỏ cả mặt.

“Hồng tỷ, ngươi nói chưa vậy? Nhanh a!” Trong điện thoại, Triệu Dĩnh lại bắt đầu thúc dục.

“Tốt, ta lập tức qua nói!” Treo điện thoại, Lý Hồng thở phào một hơi, lại quay đầu trở lại.

“Hồng tỷ, ngươi tại sao lại trở về?” Diệp Tử Vũ thấy Lý Hồng trở về, trong lòng nhất thời dâng lên hi vọng.

"Hừ, coi như các ngươi có vận khí tốt, A Dĩnh đồng ý làm đại sứ hình tượng cho các ngươi, hơn nữa còn là miễn phí, thật không biết các ngươi đi cái vận cứt chó gì." Lý Hồng tức đến đem túi quăng lên trên bàn, một mặt phiền muộn nói nói.

"U, đại sứ hình tượng miễn phí a?" Lâm Hải ở một bên, cố ý đem hai chữ miễn phí cắn đến rất nặng, nói nói.

"Đúng, Diệp ca." Lâm Hải đột nhiên đem đầu chuyển hướng Diệp Tử Vũ.

"Ngươi vừa rồi có nghe hay không, có ai đó thật giống như đã nói, nếu như chúng ta có thể tìm tới người miễn phí, liền gọi ta là cha a?"

"A, thật sao?" Diệp Tử Vũ cố nén cười, cái Lâm Hải này, thật sự là đúng lý không tha người a.

Bất quá bây giờ Lý Hồng tại chỗ này, y còn thật không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể nói lời nói lập lờ nước đôi.

Lý Hồng ở bên cạnh nghe xong, mặt đằng cái liền hồng, nhất thời không nhịn được.

"Lâm Hải, ngươi đừng quá mức! Tuy A Dĩnh đã đáp ứng làm đại sứ hình tượng miễn phí cho các ngươi, nhưng đắc tội ta, việc này cũng chưa chắc có thể thành!" Lý Hồng hung hăng liếc trừng Lâm Hải một chút, tức giận nói nói.

"Quá phận? Đến cùng là ai quá phận?" Lâm Hải một chút liền đứng lên.

"Diệp ca ta ngay từ đầu tìm ngươi, xem như đối với ngươi cung kính có thừa đi, nhưng ngươi là cái bộ dáng gì, ngưu bức hống hống, một mặt cao ngạo, giống như chính mình có bao nhiêu không tầm thường, nói chuyện hợp tác vốn hẳn là đứng tại góc độ ngang nhau mà đàm phán, nhưng nhìn nhìn ngươi cái bức dạng kia, một bộ dáng xem thường người, nói câu khó nghe, chúng ta muốn hợp tác cũng là cùng Triệu Dĩnh hợp tác, ngươi tính toán là cái đồ vật gì!”

Lâm Hải đã sớm nhìn cái Lý Hồng này không vừa mắt, há mồm nói chuyện không lưu tình chút nào.

“Ngươi, ngươi im ngay!” Lý Hồng đâu chịu nổi cái này, nhất là từ khi đi theo Triệu Dĩnh đến nay, đi đến chỗ nào không phải là được người kính ngưỡng, vẫn chưa có người nào dám nói chuyện như thế với nàng ta đây.

“Im ngay? Nhiều chuyện tại trên mặt ta, ngươi dựa vào cái gì để cho ta im ngay?” Lâm Hải bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Được, lười nhác cùng ngươi nói nhảm, bây giờ không phải là có người không cần tiền, tự mình đưa tới cửa sao? Ngươi còn không qua đây, gọi ta một tiếng cha đi?” Lâm Hải ôm ngực một cái, trêu tức nói nói.

Gọi con em ngươi a gọi, Lý Hồng tức đến mặt đều xanh, hung hăng trừng mắt với Lâm Hải, hung hăng thở hổn hển.

“Uy, thời gian của ca ca rất quý giá, ngươi đến cùng là gọi hay không gọi, đừng ở đây hao tổn thời gian có được hay không?” Thấy Lý Hồng không có động tĩnh, Lâm Hải lại mở miệng kích thích nói.

“Quá đáng giận!” Lý Hồng tức đến sắp thổ huyết, hận không thể đem Lâm Hải ăn sống nuốt tươi.

Nhưng thật sự để cho nàng ta gọi Lâm Hải là cha? Vậy đánh chết Lý Hồng cũng sẽ không gọi.

“Không gọi đúng không? Được.” Lâm Hải gật gật đầu, “Nếu như ngươi cảm thấy tự ngươi nói chuyện cùng đánh rắm là một dạng, này không gọi cũng được, ta cũng không nói có chuyện để nói.”

Lý Hồng nghe lời này, nhất thời cảm thấy đầu một trận mê muội, kém chút giận đến ngất đi.

“Hỗn đản, tức chết ta, tức chết ta!” Lý Hồng siết chặt nắm tay, hàm răng cắn vang lên khanh khách, thân thể cũng run rẩy lên.

“Được, Tiểu Hải, cũng là cái lời nói vui đùa, ngươi làm sao còn cùng Hồng tỷ so kè.” Diệp Tử Vũ ở bên cạnh thấy tình thế không đúng, vội vã mở miệng, tới giảng hòa.

“Ha ha, ta cũng là đang nói đùa a, Diệp ca.”

“Uy, đừng coi là thật a, nhìn đem ngươi tức, liền cái trò đùa cũng không nói được.” Lâm Hải bỗng nhiên cười xấu xa, hướng phía Lý Hồng dương dương cái cằm.

Phốc!

Trò đùa em gái ngươi a, có đùa giỡn như thế hay sao?

Lý Hồng nhìn Lâm Hải này một mặt cười xấu xa đáng giận, hận không thể xông lên đạp hắn hai cước, cũng không hết tức.

“Hừ!” Nhưng bất kể nói thế nào, Lý Hồng cuối cùng cũng tìm ra lối thoát, hừ lạnh một tiếng, thở phì phì lại ngồi xuống.

“Ai u, Diệp ca, ngươi nhìn nàng ta thật đúng là tức giận, cũng quá lòng dạ hẹp hòi a?” Lâm Hải thấy Lý Hồng một mặt không cao hứng, nhất thời chỉ về phía nàng ta, một mặt xem thường.

Ngươi a mới lòng dạ hẹp hòi! Lý Hồng vừa ngồi xuống, bị một câu của Lâm Hải, lại tức đến suýt chút bạo tẩu.

“Uy, thật đùa giỡn với ngươi đâu, đều nói ngực to mà không có não, nhưng ngươi cái ngực này giống như cái bánh nao nhỏ, chẳng lẽ ngươi cũng không có não a, ngươi cũng đã già như vậy, nếu gọi ta là cha, ta làm sao có thể đáp ứng a, ta còn không đủ mất mặt a, ngươi nói có đúng hay không?” Lâm Hải thấy Lý Hồng còn không có nguôi giận, vội vàng làm ra một bộ dáng nhiệt tình, lại giải thích một câu.

Chỉ là cái giải thích này, còn không bằng không nói, mặt Lý Hồng trực tiếp cũng đổi xanh.

Ngươi a mới lớn như bánh bao nhỏ, ngươi a mới không có não!

Lý Hồng đều sắp điên, làm sao đụng tới cái hàng như thế, thật sự là quá muốn mạng.

Nhanh đàm phán sự tình đại sứ hình tượng đi, nói xong thì đi nhanh lên, cách xa cái hỗn đản này một chút, đợi tiếp nữa, không tức ra bệnh thì không thể.

“Diệp Tổng đúng không, chúng ta vẫn là nắm chặt nói chuyện sự tình đại sứ hình tượng đi.” Lý Hồng đánh chết cũng không muốn nói lý cùng Lâm Hải, trực tiếp cùng Diệp Tử Vũ tiến hành đàm phán.

“Tốt, vậy liền nói một chút.” Trong mắt Diệp Tử Vũ lóe lên tinh quang, vội vàng liên tục gật đầu.

“Trước đó A Dĩnh gọi điện thoại cho ta, nàng ta cũng là muốn chiếu cố một chút đến nhiệt tình của doanh nghiệp tư nhân địa phương, phí dụng chuẩn bị miễn hết, không ràng buộc giúp các ngươi làm đại sứ hình tượng, tiếp xuống...”

“Chờ một chút.” Lý Hồng còn chưa nói xong, Lâm Hải bỗng nhiên chen vào nói.

“Chuyện gì?” Lý Hồng một trận phiền chán, nhưng nàng ta cũng biết, Lâm Hải cũng là cổ đông, ngươi còn không thể không cho hắn nói chuyện.

“Sự tình đại sứ hình tượng, ta đã có nhân tuyển, các ngươi tìm xí nghiệp khác còn lại đi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

Phốc!

Lý Hồng nghe xong câu nói này, tức đến kém chút phun.

Mẹ nó, lời này nói sao, cái gì gọi là tìm xí nghiệp khác còn lại a?

Tựa như là chúng ta tìm không thấy sản phẩm để làm đại sứ hình tượng, đuổi tới cầu các ngươi, để A Dĩnh đồng ý làm đại sứ hình tượng cho sản phẩm của các ngươi vậy.

“Diệp ca.” Lâm Hải không quản tới Lý Hồng, mà chính là đem đầu chuyển hướng sang Diệp Tử Vũ.

“Sự tình người phát ngôn, nghe ta đi, trong lòng ta đã có nhân tuyển.” Lâm Hải hướng phía Diệp Tử Vũ một mặt nghiêm túc nói nói.

“Ách...” Diệp Tử Vũ kinh ngạc một trận, Triệu Dĩnh người ta này cũng đã nói, muốn làm đại sứ hình tượng miễn phí, Lâm Hải tại sao lại không cần?

Bất quá ý kiến của Lâm Hải, Diệp Tử Vũ cũng không dám không nghe, thủ đoạn thần bí lúc trước của Lâm Hải vẫn để ở một bên, hơn nữa sản xuất mặt nạ dưỡng da, là do nước mà Lâm Hải cung cấp, chỉ chính mình chơi liền không được!

Huống chi, nhìn bộ dáng hiện tại của Lâm Hải, căn bản không giống như là đang nói đùa, nói không chừng là thật có thí sinh càng thích hợp hơn.

“Vậy được rồi, nghe ngươi.” Diệp Tử Vũ trịnh trọng gật gật

đầu.

“Vậy được, cứ như vậy đi, nếu như không còn chuyện gì, mình liền đi thôi.” Lâm Hải đứng dậy, kéo Diệp Tử Vũ lên liền đi ra ngoài.

“Cái này...” Lý Hồng trực tiếp mộng bức.

Mẹ nó, cái này cũng đã miễn phí, thế nào còn không cần? Đổ nước vào não đi.

“Uy, chạy thì đừng quên tính tiền a.” Lâm Hải tới cửa, bỗng nhiên lại quay đầu lại, hướng phía Lý Hồng rống một câu.

Phốc!

Bà nội ngươi! Còn có phải là nam nhân hay không! Lý Hồng tức đến kém chút từ trên ghế té xuống.

Hung dữ trừng liếc bóng lưng của Lâm Hải một chút, Lý Hồng lấy điện thoại cầm tay ra, phát qua cho Triệu Dĩnh.

“Thế nào, Hồng tỷ?” Vừa tiếp thông, thanh âm vội vàng của Triệu Dĩnh liền truyền tới, mang theo vẻ mong đợi.

“Ta cùng bọn hắn đàm, miễn phí đại sứ hình tượng, nhưng là...”

“Nhưng là cái gì?” Triệu Dĩnh sững sờ.

“Người ta không cần!”

“Cái gì!” Triệu Dĩnh nhất thời ngây người.

Chương 233: Ngươi muốn đi Đảo Quốc phát triển không?

“Tức chết ta, tức chết ta, người ta cũng đã dán đi lên, ngươi còn muốn thế nào, ngươi cái tử Lâm Hải, thối Lâm Hải!” Triệu

Dĩnh tắt điện thoại, tức giận đến bão nổi một trận.

“A, hôm nay mặt trời chói chang, phong quang thật mỹ hảo, A Dĩnh, không bằng ngươi và ta cùng đi chơi xuân một phen, ngươi xem thế nào?” Lúc này, Mạnh Húc miệng ngâm thơ, một mặt phong tao đi tới.

“Nhờ ngươi thấy rõ ràng, hiện tại bên ngoài đang mưa rơi lác đác đâu, còn mặt trời chói chang.” Triệu Dĩnh đang phiền lòng đâu, một chút cũng không cho Mạnh Húc cái sắc mặt tốt.

“Lại nói, hiện tại là mua hè, muốn chơi xuân, chờ sang năm đi thôi.”

Mạnh Húc nghe, trước mắt nhất thời sáng lên.

“A Dĩnh, ngươi đây là đáp ứng ta?”

“Ta đáp ứng ngươi cái gì?” Triệu Dĩnh bị Mạnh Húc làm cho mộng.

“Đáp ứng sang năm cùng ta đi chơi xuân a.” Mạnh Húc hưng phấn đến mắt nhỏ lóe ra ánh sáng.

Phốc!

Triệu Dĩnh trực tiếp cho y cái mắt trắng, này là cái IQ gì a, nghe không ra ý trong câu nói này là đang châm chọc ngươi sao?

“Ai nha, ngươi đi ra ngoài trước, ta muốn thay quần áo.” Triệu Dĩnh không tâm tư cùng Mạnh Húc tại chỗ này nói chuyện tào lao, trực tiếp liền đem y đẩy ra.

“A Dĩnh, ngươi thế nhưng là đáp ứng ta, sang năm cùng ta đi xuân...”

Ầm!

Mạnh Húc còn chưa nói xong, Triệu Dĩnh trực tiếp đem cửa phòng đóng lại.

Trên mặt Mạnh Húc mang ý cười, bỗng nhiên nâng lên cánh tay, hướng phía địa phương mà Triệu Dĩnh lúc đẩy y có nắm qua, dùng sức ngửi ngửi.

“Ừm, thật là thơm a.” Mạnh Húc một mặt say mê.

“Mạnh thiếu.” Một thanh âm rất đột ngột vang lên tại sau lưng.

“Đậu phộng!” Mạnh Húc bị dọa đến giật mình, quay đầu lại, gặp Vương Long một mặt cung kính đứng ở phía sau, mang trên mặt nụ cười thô bỉ.

“Ta nói ngươi a có thể hay không chớ giống như cái quỷ, xuất quỷ nhập thần, người dọa người hù chết người, có biết không?” Mạnh Húc tức giận trừng Vương Long một chút.

“Vâng vâng vâng, ta lần sau không dám.” Nói xong, Vương Long hướng phía gian phòng Triệu Dĩnh thoáng nhìn, hướng Mạnh Húc ném cái mập mờ ánh mắt.

“Mạnh thiếu, ngươi làm gì phí sức làm việc này đâu, trực tiếp cường ngạnh là được, nếu như cần, ta có thể cung cấp cho ngài chút thuốc, cam đoan để cho nàng ta vừa tao vừa sóng, xin Mạnh thiếu cưỡi lên mình.”

“Thật?” Mạnh Húc bỗng nhiên lộ ra một nụ cười thô bỉ, nhỏ giọng nói nói.

“Thiên chân vạn xác, mà lại cam đoan hữu hiệu, ta ở trên thân rất nhiều nữ minh tinh, cũng đã thí nghiệm qua, lần nào cũng được!” Vương Long cũng dâm đãng cười rộ lên.

“Lăn mẹ ngươi trứng đi!” Sắc mặt Mạnh Húc bỗng nhiên biến đổi, đem Vương Long đẩy sang một bên.

“Bản thiếu gia là loại người vô sỉ như ngươi sao? Nói cho ngươi, bản thiếu gia chơi gái, a không, truy nữ nhân, từ trước đến nay đều coi trọng dựa vào thực lực để chinh phục, dùng mị lực của thiếu gia, đem nữ nhân mê đến thần hồn điên đảo, chủ động ôm ấp yêu thương, sao lại dùng như loại thủ đoạn hạ đẳng như ngươi này, hứ, bất quá loại mị lực số âm như mấy người các ngươi, nói ngươi cũng không hiểu.” Mạnh Húc khinh thường khoát tay chặn lại.

“Vâng vâng vâng, thiếu gia mị lực hơn người, không phải chúng ta loại tục nhân này có thể so sánh.” Vương Long một trận gật đầu, tâm nói ngươi có cái rắm mị lực a, trang bức ngược lại là một tay hảo thủ.

“Tìm ta có chuyện gì?” Mạnh Húc ngẩng cổ nói nói.

“Mạnh thiếu, cái La Phượng kia, chúng ta mấy ngày nay có một mực tìm kiếm, nhưng làm sao cũng tìm không thấy…”

“Khỏi cần tìm nữa, video kia ta đã nhìn, hát một bài có thể đem người khó chịu đến chết, có cái gì tốt?” Mạnh Húc trực tiếp đem lời của Vương Long cắt đứt.

Nhớ tới Vương Long cho y nhìn cái video La Phượng ca hát, Mạnh Húc đến bây giờ còn cảm thấy toàn thân ngứa ngáy khó nhịn một trận.

Mặt Vương Long tối sầm, mẹ nó, người ta gọi là mức độ có được hay không, biết có hay không a ngươi!

“Này, Liễu Hinh Nguyệt thì sao, nàng giống như cùng Lâm thiếu có chút quan hệ đặc thù.” Vương Long lại thử thăm dò hỏi.

“Liễu Hinh Nguyệt?” Ánh mắt Mạnh Húc sáng lên, “Cái này ngươi đừng quản, ta tự mình qua nói cùng Lâm thiếu, tiện thể mượn cơ hội vỗ vỗ mông ngựa của hắn.”

Phốc!

Vương Long tức đến xạm mặt lại, mẹ nó, loại sự tình như vuốt mông ngựa này, có cần nói ra quang minh chính đại như thế hay không?

“Tốt, vậy ta sẽ không quấy rầy Mạnh thiếu nữa.” Vương Long nói xong, liền xoay người rời đi, mỗi lần cùng con hàng Mạnh Húc này nói chuyện, ông ta cũng cảm giác IQ của mình bị hạ thấp xuống, Vương Long thật sự sợ còn đợi tiếp nữa, chính mình sẽ bị đồng hóa mất.

“Ừm?” Vương Long vừa trở về phòng, chỉ thấy Trịnh Sảng đang đứng tại cửa ra vào, vừa thấy mình, lập tức một mặt phong tao chào đón.

“Vương tổng.” Trịnh Sảng diện mục ngậm xuân, hướng phía Vương Long ném cái mị nhãn.

“Chuyện gì?” Vương Long vừa nói, vừa đẩy cửa tiến vào gian phòng, Trịnh Sảng thấy thế, vội vàng đi theo vào.

“Vương tổng, người ta lần này thế nhưng là đến hạng hai của thi đấu Thanh Ca đâu, sau này cũng muốn phát triển tại làng giải trí, cho nên ngài nhìn người ta có thể đi theo lăn lộn phía sau Vương tổng hay không?” Trịnh Sảng lắc mông, ỏn à ỏn ẻn nói nói.

“Thôi đi, hạng thứ hai của ngươi là ngủ ra đi, người khác không biết, ta còn không biết sao?” Vương Long đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, khinh thường nói nói.

Khuôn mặt nhỏ của Trịnh Sảng đỏ lên, nhưng rất nhanh lại khôi phục tự nhiên.

Lắc mông, chậm rãi đi đến trước người Vương Long, đặt mông ngồi tại trên đùi ông ta, hai cái cánh tay khép lại cổ của Vương Long.

“Van cầu ngươi nha Vương tổng, Hoa Hạ Tinh các ngươi hàng năm cũng ký nhiều ca sĩ như vậy, cũng không kém ta một cái nha.” Trịnh Sảng tại trên đùi Vương Long lay động một trận.

“Hơn nữa”, Trịnh Sảng đem bờ môi nhẹ nhàng khẽ cắn chặt vành tai của Vương Long, “Người ta thế nhưng là rất nghe lời nha, Vương tổng có yêu cầu gì, người ta cũng sẽ không cự tuyệt.”

“Thiếu ở chỗ này phát tao đi!” Vương Long trực tiếp đem Trịnh Sảng đẩy xuống, một mặt xem thường.

“Một cái xe buýt, cũng xứng để cho ta chơi?” Vương Long khinh thường bĩu môi một cái, chính mình nếu thật muốn chơi gái, chỉ cần một ánh mắt, những cái ngôi sao ca nhạc nữ kia đã sớm tre già măng mọc, tắm rửa sạch sẽ, đến trên giường mình chờ lấy.

Làm sao có thể để ý đếm mặt hàng tao lãng ai cũng có thể lấy làm chồng như Trịnh Sảng.

“Vương tổng!” Trịnh Sảng thấy Vương Long căn bản không ăn một bộ này của chính mình, nhất thời có chút nóng nảy.

“Ra ngoài!” Vương Long nhìn cũng không nhìn nàng ta, trực tiếp hạ lệnh trục khách.

“Vương tổng, ta van cầu ngài, ta là thật nghĩ phát triển tại làng giải trí, ngài liền cho ta một cơ hội đi.” Vành mắt Trịnh Sảng đỏ lên, lại treo lên bài bi tình.

Vương Long trêu tức liếc nhìn Trịnh Sảng một chút.

“Nếu như ngươi thật nghĩ phát triển tại làng giải trí, vậy ta có thể cho ngươi một cái đề nghị.”

Trịnh Sảng nghe được, tâm lý vui vẻ.

“Vương tổng, ngài nói, ta nhất định sẽ tuân theo đề nghị của ngài.” Trịnh Sảng vội vàng mang vẻ mặt vui cười nói nói.

“Ta đề nghị ngươi vẫn là đi Đảo Quốc thử một chút đi, nói không chừng còn có thể có nhiều đất dụng võ đâu, ha ha...” Vương Long không hề cố kỵ cười lên ha hả.

“Ách...” Nụ cười của Trịnh Sảng trong nháy mắt liền ngưng kết lại, lời nói của Vương Long, nàng ta làm sao có thể nghe không hiểu?

“Ai muốn qua Đảo Quốc phát triển?” Cửa phòng Vương Long phanh cái bị đẩy ra, Mạnh Húc một mặt tiện dạng đi tới.

“Ngươi muốn đi Đảo Quốc phát triển?” Thấy Trịnh Sảng, Mạnh Húc nhất thời nổi lên tinh thần.

“Mạnh thiếu, ta...” Trịnh Sảng một trận dở khóc dở cười.

“Ừm?” Lời của Trịnh Sảng còn chưa nói hết, điện thoại của Mạnh Húc liền vang.

Trịnh Sảng cũng biết thân phận của Mạnh Húc, thấy Mạnh Húc nghe điện thoại, liền vội vàng im miệng, không dám đánh nhiễu y.

“Ai vậy?” Mạnh Húc ngữ khí kiêu hoành nói nói.

“Giỏi a, 9527, ngươi không biết hôm nay ngươi có phần diễn phải quay sao? Giờ này cũng đã qua hơn nửa giờ, còn không đến, liền lăn mẹ nó đi!” Trong điện thoại, một thanh âm gào thét nói.

“9527? Đậu móa, ngươi mới ...” Mạnh Húc vừa muốn nổi giận, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, sau đó bừng tỉnh đại ngộ.

“Ha ha, WTF, anh em thế nào đem cái sự tình chơi vui này quên mất?”

“Ngươi đừng vội đừng nóng vội, ta lập tức liền chạy qua!” Mạnh Húc vội vàng hướng phía trong điện thoại cúi đầu khom lưng một trận, cười theo nói nói.

Vương Long ở bên cạnh cũng nhìn ngốc, đây là tiếp điện thoại của người nào a, thế mà làm cho Mạnh thiếu đem tư thái thả thấp đến như vậy? Ngưu bức a!

“Hừ, nhanh lên a!” Điện thoại ba cái liền treo.

“Ha ha, thiếu gia đi chơi đây.” Mạnh Húc hưng phấn liền đi ra ngoài.

Vừa đi hai bước, ánh mắt Mạnh Húc sáng lên, bỗng nhiên dừng lại.

Quay người lại, sắc mị mị nhìn chằm chằm vào Trịnh Sảng.

“Mạnh thiếu ~,” Thấy cái dạng này của Mạnh Húc, Trịnh Sảng tâm lý vui vẻ, vội vàng ỏn ẻn hướng phía Mạnh Húc ném cái mị nhãn.

Mạnh Húc thế nhưng là lão bản của Vương Long a, nếu như mình đem Mạnh Húc thông đồng được, còn sầu Vương Long không ký với chính mình sao?

“Đậu phộng, đủ tao!” Mạnh Húc trực tiếp nổi da gà lên cả người.

“Ngươi có muốn đóng điện ảnh hay không?” Mạnh Húc cười xấu xa lấy, hướng phía Trịnh Sảng hỏi.

Trịnh Sảng sững sờ, sau đó trong lòng liền bị vui sướng cực lớn vây quanh.

“Muốn, muốn đóng!” Trịnh Sảng vui vẻ ra mặt, kích động đến liên tục gật đầu.

“Muốn thành danh chưa hẳn cần phải đi Đảo Quốc, đi theo thiếu gia thôi.” Mạnh Húc nhàn nhã hướng ra ngoài đi đến.

“Tốt, tốt, cảm tạ Mạnh thiếu, cảm tạ Mạnh thiếu!” Trịnh Sảng hưng phấn đều nhanh điên, hấp tấp đi theo Mạnh Húc.

“Điện ảnh? Mạnh gia cũng đến Giang Nam làm điện ảnh sao?” Trong phòng, chỉ còn lại có Vương Long không hiểu ra sao!

Chương 234: Bản sắc biểu diễn

“Mạnh thiếu, ngươi tìm ta quay cái phim gì a?” Trịnh Sảng tâm lý cao hứng đến trên trời, trên đường đi cũng kích động không ngừng nghe ngóng từ chỗ Mạnh Húc.

“Thao, đến liền biết rõ, lên xe!” Mạnh Húc lái xe, đi thẳng đến địa phương thông báo tuyển dụng lần trước.

“Cùng ta đi vào đi.”Đem xe ngừng lại xong, Mạnh Húc mang theo Trịnh Sảng liền đi vào trong.

“Đậu móa, 9527, đến chậm thêm một điểm, liền chuẩn bị không cần ngươi nữa, đi vào nhanh một chút.” Vừa mới vào nhà, một cái nhân viên công tác liền hướng phía Mạnh Húc hùng hùng hổ hổ nói nói.

“Được rồi được rồi.” Mạnh Húc vội vàng vào bên trong phòng.

“Làm sao ngươi giờ mới đến?” Đi vào, đạo diễn râu quai nón liền đem nét mặt đầy vẻ giận dữ trừng Mạnh Húc một chút.

“Đạo diễn, đạo diễn.” Đúng lúc này, một cái nhân viên công tác bỗng nhiên vội vội vàng vàng chạy tới.

“Nữ diễn viên ở sảnh số 3 đột nhiên té xỉu, đã đưa đi bệnh viện.”

“Đưa bệnh viện, thảo, cái này mẹ nó không phải là làm chậm trễ sự tình sao?” Đạo diễn nghe xong liền gấp.

Mạnh Húc nghe xong, vội vàng đi tới.

“Đạo diễn, vừa vặn ta mang đến một cô nàng, nếu không thì để cho nàng ta thử xem?” Mạnh Húc hướng phía Trịnh Sảng ở sau lưng chỉ chỉ.

Trịnh Sảng nghe xong, kích động đến hỏng.

Mạnh thiếu cũng là đủ ý tứ a, cái này vừa mới đến, liền đề cử chính mình cho đạo diễn.

“Đạo diễn, ta có thể, ta cái nhân vật gì cũng đều có thể diễn.” Trịnh Sảng đuổi bước lên phía trước một bước, hướng phía đạo diễn ném cái mị nhãn.

Đạo diễn dò xét Trịnh Sảng trên dưới một phen, sờ lên cằm gật gật đầu.

“Không nói cái khác, dáng người tướng mạo đều là nhất lưu, cũng là không biết có thể thích ứng hay không.”

Trịnh Sảng xem xét phản ứng của đạo diễn, đây là có hy vọng, tâm lý quả thực vui vẻ đến nở hoa.

“Đạo diễn, ngươi yên tâm, ta rất biết thích ứng, mặc kệ là cái tràng cảnh gì, ta đều có thể lập tức tiến vào nhân vật.”

“Được thôi, vậy thì ngươi đi!” Đạo diễn liền đánh nhịp tại chỗ.

“Thật, cảm tạ đạo diễn, cảm tạ đạo diễn.” Trịnh Sảng kích động đến hỏng, đối với đạo diễn liền là một hồi thiên ân vạn tạ.

Thật sự là không nghĩ tới a, chính mình dễ dàng như vậy liền tiến vào làng giải trí a.

“Bất quá đầu tiên nói trước, bởi vì là lần đầu tiên hợp tác, cho nên cát-sê sẽ không cao lắm, nhiều nhất là mười vạn khối tiền.” Đạo diễn sớm nói rõ trước.

“Mười vạn!” Trịnh Sảng kích động hỏng, “Không ít, không ít!”

Chính mình lại là lần đầu tiên đóng điện ảnh a, có thể cho mười vạn cũng không tệ, ngẫm lại những diễn viên quần chúng cùng ngôi sao nhỏ hạng ba kia, đoán chừng cũng liền cái giá tiền này đi.

“Ừm, không chê ít là được.” Đạo diễn gật gật đầu, đối với Trịnh Sảng thỏa mãn coi như hài lòng.

“Đạo diễn, không biết bộ điện ảnh của chúng ta này tên gọi là gì, ta diễn cái nhân vật gì?” Trịnh Sảng cả gan nói nói.

“Nữ Trưởng Ngục Giam, ngươi diễn nữ chính.”

Phốc!

Lời nói của đạo diễn, để Trịnh Sảng trực tiếp mộng bức.

Nữ chính, đó không phải là nữ số một sao?

Chính mình vừa lên liền diễn nữ số một! Không phải diễn viên quần chúng, không phải vai phụ, là nữ số một!

“Ha ha ha...” Trịnh Sảng vui vẻ trong lòng, kích động đến toàn thân run rẩy.

Muốn hỏa, chính mình muốn hỏa, lập tức liền muốn trở thành ngôi sao.

“Đạo diễn, cảm tạ đạo diễn đã để cho ta diễn nữ chính.” Trịnh Sảng hướng phía đạo diễn cúi đầu một trận.

“Được, nhanh chóng vào đi thôi, đều đang chờ đợi đây.” Đạo diễn vội vàng phân phó một cái nhân viên công tác đem Trịnh Sảng lĩnh đi lên lầu.

Nhìn nụ cười tràn ngập cảm kích của Trịnh Sảng đối với mình, đạo diễn cảm thấy một trận buồn cười.

Thật sự là có ý tứ, toàn bộ phim chỉ có ngươi là một cái diễn viên nữ, ngươi không diễn người nào diễn, có cái gì tốt mà tạ ơn?

Ánh mắt Mạnh Húc sáng lên, một mặt cười xấu xa cũng muốn đi theo lên.

“Ai ai ai, 9527, ngươi đi theo làm cái gì a, ngươi ở studio bên kia.” Đạo diễn vội vàng đem Mạnh Húc ngăn lại, để người đưa y tới một căn phòng khác.

Trịnh Sảng vừa lên lầu, liền nghe thấy trong hành lang, mỗi cái gian phòng đều đang truyền ra cái loại thanh âm cảm thấy khó xử kia, nhất thời cảm thấy có điểm gì đó là lạ.

Còn chưa kịp nghĩ kĩ, liền bị nhân viên công tác đưa đến một gian được được trang trí thành gian phòng trong ngục giam.

“Đi vào đi, liền ở chỗ này.” Nhân viên công tác đem Trịnh Sảng mang đến nơi đây, liền rời đi.

Trong lòng Trịnh Sảng trở nên kích động, khẩn trương đẩy cửa phòng ra.

“Cạch!” Cửa vừa mở ra, bên trong hơn hai mươi ánh mắt, đồng loạt tụ tại trên thân Trịnh Sảng.

“A!” Trịnh Sảng nhất thời kêu lên một tiếng sợ hãi, bị tràng cảnh bên trong làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ gặp hơn hai mươi cái nam nhân, trẻ có già có, chỉ mặc quần lót, tất cả đều là một mặt dâm tà nhìn lấy chính mình, dù

Trịnh Sảng có là thân kinh bách chiến, thì cũng bị giật mình.

“Thật xin lỗi, ta đi nhầm gian phòng.” Trịnh Sảng nói, liền muốn rời khỏi.

Kết quả phanh một tiếng, cửa sau lưng liền bị người đóng lại.

“A, các ngươi, các ngươi muốn làm gì?” Vừa đóng cửa, Trịnh Sảng đã có chút sợ hãi.

“Ngươi là tới quay ‘Nữ Trưởng Ngục Giam’ a?” Bỗng nhiên, phía sau một đài máy quay Video, nhô ra cái nam nhân râu quai nón.

Trịnh Sảng sững sờ, sau đó nhìn thấy một dạng trang phục trong phòng ngục giam, giờ mới hiểu được.

Tâm lý không khỏi thở phào, nguyên lai những nam nhân này, đều là diễn vai phạm nhân a.

“Đúng a, ta là nữ số một.” Trịnh Sảng lúc này, còn không quên khoe khoang một chút.

“Ha ha ha...” Các nam nhân trong phòng toàn bộ đều cười rộ lên.

Râu quai nón cũng bị Trịnh Sảng làm cho cười, trực tiếp ném cho nàng một bộ chế phục.

“Ngươi quả rất hài hước, chỉ có ngươi là diễn viên nữ, ngươi không làm nữ số một thì ai làm a, đừng mất thời gian, nhanh thay quần áo đi.”

“Chỉ một mình ta là diễn viên nữ?” Trịnh Sảng sững sờ, nhưng sau đó một cỗ cuồng hỉ xông lên đầu.

Ha ha, không có diễn viên nữ cùng mình tranh bộ phim, vậy mình chẳng phải là hỏa chắc sao!

Vội vàng đem y phục trên mặt đất nhặt lên, nhìn bốn phía một cái, lại sầu muộn.

“Ta thay đồ ở đâu a?” Trong phòng này căn bản không có gian phòng thay quần áo.

“Ai u, ngươi người này mao bệnh làm sao mà nhiều như vậy, thay đồ ngay tại chỗ này, nhanh lên!”

“Tại, tại chỗ này thay đồ?” Trịnh Sảng nhìn sang một phòng nam nhân này, nhất thời có điểm chột dạ, chính mình thế nhưng là cònkhông có một lần đối mặt qua với nhiều người như vậy đây.

“Bớt mất thời gian đi, có cái gì mà thẹn thùng, cũng đâu phải ngày đầu làm việc a?” Râu quai nón có chút không kiên nhẫn.

“A”, Trịnh Sảng tâm nói, cũng đâu phải ngày đầu làm việc sao? Nhưng càng là người mới, nàng ta càng không dám đắc tội với những người này.

Cái cơ hội này của chính mình đến được không dễ, nếu là lãng phí, coi như đáng tiếc.

Tại bên trong một mảnh ánh mắt bỉ ổi, Trịnh Sảng cởi áo nới dây lưng, thay đổi chế phục Trưởng Ngục Giam.

“Y ~” Sau khi kiến thức dáng người ngạo nhân của Trịnh Sảng, các nam nhân nhất thời phát ra một mảnh hư thanh, có người thậm chí đã bắt đầu hoạt động.

“Tốt, nắm chặt thời gian, bắt đầu đi!” Râu quai nón đem máy quay Video mở ra, nhắm ngay vào Trịnh Sảng.

“Bây giờ liền bắt đầu?” Trịnh Sảng sững sờ, chính mình còn không có nhìn kịch bản đâu, liền diễn cái gì, nói cái lời kịch gì cũng không biết, làm sao bắt đầu?

Thế nhưng là, Trịnh Sảng còn chưa kịp phản ứng, mấy nam nhân liền trực tiếp nhào lên.

“A, các ngươi chơi cái gì…”

Sau một tiếng.

“Tốt, biểu hiện của nữ diễn viên không tệ, thực quá thật! Xem ra cũng là diễn viên tốt trời sinh làm nghề này a, ta đều có thể đoán được, một cái ngôi sao nữ tuyệt diễm đang từ từ bay lên.” Râu quai nón quay chụp xong, hướng phía Trịnh Sảng dựng thẳng ngón tay cái.

Trịnh Sảng kém chút tức điên lên, vì sao kêu diễn không tệ, lão nương giãy dụa tất cả đều là thật, là biểu diễn bản sắc, có được hay không!

Trịnh Sảng hiện tại dĩ nhiên đã hiểu rõ, đây là cái điện ảnh gì, trong lòng đem Mạnh Húc cuồng mắng một trận.

Nhưng sau khi mắng, bỗng nhiên lại nhớ tới câu nói đi nói Đảo Quốc phát triển mà Vương Long đã nói với mình kia, trong lòng không khỏi hung ác một trận!

“Đậu móa, chỉ cần có thể hỏa, lão nương không thèm đếm xỉa, cùng lắm về sau lại chuyển hình!”

Chương 235: Ta muốn gặp ngươi một lần

Mạnh Húc một mặt sảng khoái từ trong phòng đi tới.

“Được, khi lại có cảnh thì studio sẽ thông báo cho ngươi.” Đạo diễn hướng phía Mạnh Húc phất phất tay.

“Thật kích thích a, so với việc chơi những nữ minh tinh kia thì có ý tứ hơn nhiều.” Mạnh Húc ra khỏi phòng, trong lòng còn đang trở về cái chỗ tiêu hồn vừa rồi.

“Triệu Khôn là cái anh em tốt a, giới thiệu cho bản thiếu gia sự tình chơi vui như vậy, chỉ là vóc người có chút bỉ ổi, bản thân không thể đi vào cái hàng này, nếu không hai anh em chúng ta cùng xuất trận, há không đẹp sao?” Mạnh Húc gật gù đắc ý một trận.

“Ừm?” Vừa ngồi lên xe, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Mạnh Húc lấy điện thoại di động ra xem xét, nhất thời liền cười.

“Ha ha, thật sự là quá thiêng đi, vừa nhắc đến Triệu Khôn, con hàng này liền gọi điện thoại cho mình.” Mạnh Húc vội vàng đem điện thoại nhận lên.

“Mạnh thiếu, có rảnh rỗi không, ta dẫn ngươi đi kiến thức một cái đồ vật đã thần kỳ lại còn ngưu bức!” Tiếng cười bỉ ổi của Triệu Khôn truyền tới từ trong điện thoại.

Trước mắt Mạnh Húc nhất thời sáng lên, mẹ nó con hàng này lại có đồ chơi mới mẻ?

“Tốt, ngươi ở đâu, ta lập tức qua tìm ngươi.” Mạnh Húc tắt điện thoại, đạp cần ga, xe liền chạy ra ngoài.

Vùng ngoại thành, bên cạnh một chỗ đất hoang vu, loạn thạch san sát, gió thổi qua, cỏ dại lay động, lộ ra âm u khủng bố.

Lúc này, một nam một nữ từ phía sau một tảng đá lớn đi tới.

“Dũng ca, thật không có sai lầm gì sao?” La Phượng hướng phía nam tử, có chút lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi, A Phượng, trận pháp này thế nhưng là ta có được từ một chỗ động phủ của tu sĩ cổ, được làm đến vô cùng lợi hại, dù cho người mà ngươi nói kia đến, cũng đừng hòng chạy trốn ra ngoài!” Nam tử một mặt lo lắng, lạnh lùng nói nói.

“Tốt, vậy chúng ta liền lập tức hành động!”

“Không vội, trước khi hành động, con cờ mà chúng ta tìm trước đó kia, cũng nên phát huy tác dụng rồi, Lâm Hải nhiều lần phá hỏng chuyện tốt của ta, ta làm sao có thể dễ dàng buông tha cho hắn như vậy!” Nam tử hừ lạnh một tiếng, nhắc đến Lâm Hải, trên mặt nhất thời đầy oán hận.

“Đã như vậy, vậy liền đem Lâm Hải cũng dẫn đến nơi đây đi, cùng lúc làm sạch!” Sắc mặt La Phượng âm ngoan, làm giơ tay làm thủ thế chém xuống.

“Ừm, chúng ta chia ra hành động!” Nói xong, một nam một nữ này, lấy một tốc độ rất nhanh, biến mất tại chỗ.

“Lâm Hải, anh liền cùng đi với em chứ.” Trên đường cái, Liễu Hinh Nguyệt lôi kéo Lâm Hải, một mặt năn nỉ nói.

Lâm Hải đem đầu lắc lắc giống như trống bỏi.

“Không đi, bạn cùng phòng của em muốn chúc mừng em, chỉ một mình anh là nam nhân, anh đi làm cái gì?”

“Ai nha, liền đi đi thôi.” Liễu Hinh Nguyệt lôi kéo cánh tay Lâm Hải dao động một trận.

Cách đó không xa, một cái nam nhân trung niên râu quai nón, mang theo một cặp mắt kiếng, dùng cặp mắt sắc híp híp n, không ngừng đánh giá đám người trên đường.

“Ừm?” Khi thấy Liễu Hinh Nguyệt, con mắt râu quai nón nhất thời sáng lên, vụt cái đem kính lấy xuống.

“Ai nha nha, cô nương thật xinh đẹp thật thanh thuần a quả thực là một loại khác Nữ thần phong cách trạch nam a!”

Râu quai nón kinh hỉ một trận, chính mình thật sự là vận may liên tục a, vừa mới ký được một người xinh đẹp phong tao Trịnh Sảng, hiện tại lại gặp được một cái loại hình thanh xuân đáng yêu.

Nếu như cũng có thể thích ứng giống như Trịnh Sảng mà nói, tuyệt đối có thể một pháo gặp may a.

Vậy mình coi như kiếm bộn phát!

Nghĩ đến chỗ này, đạo diễn râu quai nón một đường chạy chậm, chạy đến trước Liễu Hinh Nguyệt.

“Vị cô nương xinh đẹp này, ngươi tốt.” Đạo diễn râu quai nón một mặt bỉ ổi cười nói.

“Uy, ngươi là ai a, làm gì!” Lâm Hải một mặt cảnh giác đem Liễu Hinh Nguyệt ngăn ở phía sau, cái râu quai nón này cũng không giống như người tốt lành gì.

“A, ngươi tốt, ta là đạo diễn ở Hồng Kông, gặp vị tiểu thư này phi thường có khi khí chất minh tinh, không biết ngươi có hứng thú tiến vào giới nghệ sĩ hay không?”

“Ngươi là đạo diễn?” Lâm Hải dò xét râu quai nón trên dưới một phen, một mặt hồ nghi.

Mà Liễu Hinh Nguyệt ở bên cạnh nghe, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái.

Nữ hài hệ âm nhạc các nàng, cái nào không muốn thành danh làm ngôi sao ca nhạc a, học tập ca hát, không phải liền là vì một ngày kia, có thể đi đến dưới ánh đèn sao?

“Ta đúng là đạo diễn a, đây là danh thiếp của ta.” Đạo diễn râu quai nón vội vàng từ trong túi móc ra một tấm danh thiếp đưa qua.

Lâm Hải tiếp tới nhìn một chút.

“Lý Phi?” Lâm Hải chau mày, giống như thật đúng là có nghe qua một cái đạo diễn như thế.

“Ngươi đã đạo diễn qua cái gì?” Lâm Hải mở miệng hỏi nói.

“Ai nha, vậy liền nhiều.” Trên mặt Lý Phi cười càng rực rỡ, “Nổi danh nhất, là Ngự Nữ hệ liệt Tam Bộ Khúc, lúc ấy thế nhưng là vang dội cả Hồng Kông a.”

Phốc!

Lý Phi nhấc lên Ngự Nữ hệ liệt, Lâm Hải lập tức liền nhớ ra người này là ai.

Trách không được nghe tên quen tai, tên mập mạp Vương Bằng chết bầm kia, không phải thường xuyên tại ký túc xá nhắc tới cái Lý Phi này cùng tác phẩm lớn Ngự Nữ hệ liệt của y sao?

Không chỉ như thế, Vương Bằng còn đem Lý Phi làm thần tượng, mời người trong toàn bộ túc xá cùng nhau thưởng thức qua cái tác phẩm hệ liệt này một lần đâu!

Nhưng đồng thời nhớ tới, Lâm Hải cũng kém chút đem cái mũi cho tức điên.

“Lăn mẹ ngươi đi!” Lâm Hải trực tiếp dùng một chân đem Lý Phi đạp qua một bên.

Mẹ nó, một cái đạo diễn phim cấp ba, thế mà dám tìm tới Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của ca ca, thiếu ăn đòn đi!

“Hinh Nguyệt, đừng để ý đến lão, lão không phải người tốt!” Lâm Hải kéo Liễu Hinh Nguyệt liền đi.

“Ai, chớ đi a, ta dám cam đoan, một bộ điện ảnh, liền có thể để vị tiểu thư kia hỏa khắp Hồng Kông, thậm chí vượt xa Ngự Nữ hệ liệt lúc trước a…”

“Lăn, còn đi theo ta con mẹ nó a đánh ngươi a!” Lâm Hải tức đến trừng mắt, kém chút xông qua đem Lý Phi đánh cho một trận.

“Ai, thật là làm cho minh châu bị long đong a.” Lý Phi nhìn bộ dáng hung ác này của Lâm Hải, không còn dám đuổi theo, tiếc hận lắc đầu một trận.

Đi ra ngoài thật xa, Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên kỳ quái liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Lâm Hải, người vừa rồi kia, thật sự là đạo diễn sao?”

“Ách... Là đạo diễn.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Há, vậy anh vì cái gì đuổi ông ta đi a, anh cũng biết, em muốn đi giới giải trí phát triển đây.” Liễu Hinh Nguyệt một mặt không hiểu.

Phốc!

Lâm Hải không còn gì để nói.

Hướng giới giải trí phát triển, cũng không thể đi theo con hàng này mà phát triển a.

“Em không nghe lão nói sao, lão chính là cái Lý Phi đã làm Ngự Nữ hệ liệt kia.” Lâm Hải giải thích nói.

“Ngự Nữ hệ liệt? Cái gì là Ngự Nữ hệ liệt?” Liễu Hinh Nguyệt trừng hai cái mắt to, một mặt mờ mịt.

Cái gì? Lâm Hải một trận kinh ngạc.

“Em chưa có xem sao?”

Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu.

“Ách...”

“Nữ sinh các em bình thường không nhìn phim Siêu nhân sao?”

“Chán ghét!” Khuôn mặt nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt đỏ lên, nhẹ nhàng đánh Lâm Hải một quyền.

Lâm Hải gặp cái dạng kia của Liễu Hinh Nguyệt, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một cỗ hiếu kỳ.

“Chán ghét là nhìn hay là không nhìn a?” Lâm Hải cười có chút bỉ ổi.

“Ngẫu nhiên có nhìn.” Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu, tiếng như muỗi vo ve.

“Nhưng em chưa có xem, khi các nàng xem xét, em liền đeo ống nghe lên nghe ca nhạc, mắc cỡ chết người.” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng lại giải thích một câu.

“Hắc hắc hắc...” Lâm Hải bỗng nhiên cười xấu xa một trận.

“Hinh Nguyệt, nếu không tìm một cơ hội, chúng ta cùng một chỗ nhìn xem, thuận tiện luận bàn một chút?”

“Mới không cần đâu.”

“Ai nha, người ta hỏi anh sự tình của cái đạo diễn kia, anh lại cùng người ta nói những thứ này làm gì?” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng đem đề tài chuyển hướng.

“Hừ, bởi vì con hàng này cũng là chuyên môn đập phim cấp ba, cái Ngư Nữ hệ liệt kia cũng là loại phim này.”

“A ! Thật đáng ghét!” Liễu Hinh Nguyệt khẽ cáu một tiếng, “Là loại phim kia, tìm ta làm gì, hừ!”

“Cho nên ta mới đem lão cưỡng chế di dời.” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Ai, thật đáng tiếc, còn tưởng rằng là đạo diễn nghiêm túc tìm em chứ.” Liễu Hinh Nguyệt thất vọng một trận.

“Thôi, nếu anh đã không đi, vậy tự em đi.” Liễu Hinh Nguyệt đón xe taxi, cùng Lâm Hải vẫy tay, rời đi.

Lâm Hải nhìn lấy Liễu Hinh Nguyệt rời đi, trong lòng hơi động.

“Nếu Hinh Nguyệt ưa thích hướng làng giải trí phát triển, vậy không được, chính mình tìm Mạnh Húc giúp một chút đi.”

“Ừm?” Đang nghĩ ngợi, điện thoại của Lâm Hải bỗng nhiên vang.

Lấy điện thoại di động ra, xem xét biểu hiện báo trên máy, mặt Lâm Hải nhất thời lạnh xuống tới.

Do dự một chút, Lâm Hải vẫn là tiếp nhận điện thoại.

“Ngươi còn tìm ta làm gì?” Ngữ khí của Lâm Hải, không mang theo một chút tình cảm.

“Lâm Hải, ta muốn gặp ngươi một lần!”

Chương 236: Chó này là lăn lộn trong đoàn xiếc thú sao?

“Chúng ta không cần thiết phải gặp lại.” Ngữ khí của Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Lâm Hải, ngươi vì cái gì tuyệt tình như vậy? Chẳng lẽ vì bây giờ ngươi có tiền, ngươi liền biến thành bạc tình bạc nghĩa như thế sao?” Vương Đình ở trong điện thoại gào thét một trận.

“Không thể nói lý.” Lâm Hải liền muốn đem điện thoại treo.

“Lâm Hải, ta bị bệnh nan y, không sống được mấy ngày, ta hiện tại liền muốn gặp ngươi một lần cuối, chẳng lẽ liền một cái nguyện vọng nho nhỏ như thế, ngươi cũng không thể thoả mãn ta sao?” Vương Đình bỗng nhiên khóc rống lên.

“Bệnh nan y?” Lâm Hải sững sờ, sau đó trong lòng không khỏi đau xót.

Vương Đình dù sao cũng là mối tình đầu của Lâm Hải, tuy sau khi đã thấy rõ gương mặt thật của Vương Đình, hắn sớm đã không có cảm tình, nhưng Vương Đình đã từng, thực sự chiếm cứ qua một vị trí ở trong lòng Lâm Hải, một vị trí rất trọng yếu!

“Lâm Hải, ta thật không muốn dây dưa với ngươi, ta chỉ muốn cùng ngươi gặp lại một lần cuối, cùng uống chén trà, lẳng lặng ngồi một chút, sau đó sẽ không bao giờ quấy rầy ngươi nữa, cũng không có cơ hội quấy rầy ngươi, ô ô ô...” Vương Đình nói đến vô cùng thê lương, Lâm Hải không khỏi có chút dao động.

“Ai, liền gặp mặt một lần đi.” Lâm Hải không khỏi thở dài, trong lòng mềm xuống.

“Nói đi, chỗ nào?”

“Lâm Hải, ngươi đáp ứng?” Vương Đình kinh hỉ một trận, “Quán trà Lâu Lan, ta chờ ngươi.”

Tắt điện thoại, khóe miệng Vương Đình liền nhe răng cười.

“Lâm Hải, chỉ cần ngươi đến, về sau ngươi liền phải ngoan ngoãn nghe ta, chịu ta khống chế.”

“Chó cái ở nơi nào a, chó cái ở đâu? Chó cái đến trong lúc A Hoa ngủ mơ, trong mộng thật mỹ hảo a, trong mộng tuyệt vời bao nhiêu, trong mộng có chó cái nhỏ để ôm ấp.” A Hoa đang ở cửa biệt thự, nhàm chán phơi nắng.

Trong miệng hừ hừ luận điệu nhạc thiếu nhi ‘Mùa xuân ở nơi nào’, chỉ là ca từ bài hát này đủ bỉ ổi.

“Ừm?” Bỗng nhiên có một bóng người, để cho A Hoa đang lười biếng, bỗng nhiên đứng lên.

“Đậu phộng, trên thân cô nàng này, làm sao có cỗ vị đạo để bản cẩu (= bản thiếu) đây hưng phấn giống như gặp chó cái vậy?” Mắt nhỏ sắc mị mị của A Hoa, nhìn chằm chằm vào La Phượng, trong lòng nhất thời ngứa ngáy khó nhịn một trận.

Ánh mắt của La Phượng lạnh lùng đi tới, đứng ở cửa nhà Lâm Hải.

“Dũng ca cũng thật sự là quá cẩn thận, một người bình thường như Lâm Hải, trừng trị hắn còn không phải giống như chơi đùa sao, có cần phải lại đến nhà hắn bắt người nhà hắn để áp chế không? Vẽ vời cho thêm chuyện a.”

La Phượng nhỏ giọng thầm thì một câu, nào nghĩ đến A Hoa ở bên cạnh, lại nghe hiểu lời nói của nàng ta, lông tơ bỗng nhiên nổ đứng lên.

“Đậu phộng, lại là cái xú nữ nhân! Vậy bản cẩu cũng không cần khách khí với ngươi nữa.”

La Phượng mang ánh mắt lạnh lẽo, chuẩn bị tiến lên gõ cửa, nào nghĩ đến, vừa mới bước lên trước một bước, một con chó lớn, liền cọ lui tới.

“Gâu Gâu!” A Hoa một mặt hung ác hướng phía La Phượng dốc sức lao qua!

La Phượng kỳ thực trước đó đã chú ý tới A Hoa, chỉ là A Hoa ăn mặc một bộ đồ của sủng vật, nên nàng ta căn bản là không có đem nó để vào mắt, nào nghĩ đến A Hoa thế mà hung mãnh như vậy.

“Ai u!” La Phượng một cái không chú ý, ống tay áo bên trái trực tiếp bị A Hoa xé rách xuống!

La Phượng tức giận, nhấc chân hướng phía A Hoa đá tới, vừa nhanh vừa độc!

“Ngao!” A Hoa gấp gáp tránh ra nhưng vẫn chậm, trên mông vẫn là bị quét qua một chút, đau đến kêu to một tiếng, nhưng hung ác trong lòng cũng bị kích thích ra.

“Rống!” Tại lúc La Phượng một mặt chấn kinh nhìn soi mói, A Hoa thế mà giống như người, đứng lên bằng hai cái chân sau.

“WTF, chó này là lăn lộn trong đoàn xiếc thú sao?”

Không đợi La Phượng kịp phản ứng, A Hoa lần nữa nhào tới, hai chân trước hướng phía trước ngực La Phượng, cuồng cào một trận, đồng thời lấy răng nanh, hướng phía bả vai La Phượng cắn tới.

“A!” La Phượng rít lên một tiếng, vội vàng nghiêng đầu tránh thoát.

Chỗ yếu ở cổ thì tránh thoát, nhưng trước ngực lại Bị A Hoa bắt tại trận.

“Xoẹt xẹt!” Y phục trước ngực bị hai cái tay chó của A Hoa xé mở thành hai cái vết thật dài, lộ ra da thịt tuyết trắng, phía trên có thêm hai đạo vết máu thật dài, đau đến mức La Phượng phải há miệng.

“Đậu móa, chó chết!” La Phượng quay đầu liền chạy.

Bị A Hoa náo trò như thế, người trong khu biệt thự khẳng định đều bị kinh động, còn muốn bắt người thì căn bản là không có khả năng, La Phượng chỉ có thể thua chạy.

“Muốn chạy? Cũng không nhìn cẩu gia ngươi có đồng ý hay không!” A Hoa tại phía sau tháo xích xuống liền đuổi theo.

A Hoa vừa đuổi theo không bao lâu, Sở Lâm Nhi liền từ trong nhà bay ra.

“Cảm giác thật kỳ quái.” Sở Lâm Nhi chau mày, sau đó cũng theo sau.

La Phượng một bên chạy, một bên giật mình.

“Cái con chó chết này, tốc độ làm sao lại nhanh như vậy, chính mình cũng đã không lo được có thể kinh hãi thế tục hay không, mở đủ mã lực để chạy, thế mà còn không ném được nó xuống!”

Mà A Hoa đang truy ở phía sau, cũng mệt mỏi đến thở hồng hộc, đầu lưỡi lớn đỏ tươi, rũ cụp tại bên ngoài, không ngừng thở hổn hển.

“Bà ngươi, mệt chết cẩu gia, cái cô nàng này cầm tinh con thỏ sao!”

Một người một chó, tại trên đường cái điên cuồng truy đuổi, nhất thời gây nên một trận rối loạn.

Quán trà Lâu Lan, Vương Đình khẩn trương nhìn chằm chằm vào cửa, không ngừng nhìn quanh.

“Lâm Hải!” Bỗng nhiên, một bóng người quen biết đi tới, Vương Đình vội vàng đứng lên, vẻ mặt vui cười đón lấy.

Hai người ngồi đối diện nhau, Lâm Hải dò xét Vương Đình một phen.

“Ừm?” Đầu mi Lâm Hải mạnh mẽ nhăn lại, sau đó đưa tay đem cổ tay của Vương Đình chộp vào trong tay.

“Lâm Hải ~” Trong lòng Vương Đình vui vẻ, Lâm Hải bắt lấy tay của mình, đây là muốn nối lại với chính mình đúng không?

Nếu đúng như vậy mà nói, vậy chính mình cũng không cần lại làm khó hắn.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải chỉ là ở bên trên mạch đập của Vương Đình kiểm tra một chút, sau đó trực tiếp đen tay nàng ta hất ra.

“Ngươi căn bản là không có cái bệnh nan y gì, ngươi gạt ta?” Ánh mắt Lâm Hải lạnh xuống tới.

“Lâm Hải!” Vương Đình thấy bị phát hiện, lập tức hoảng.

Sau đó, biến sắc, rót cho Lâm Hải một ly trà.

“Lâm Hải, ta không có ý tứ khác, chỉ là muốn gặp lại ngươi một lần, cùng ngươi uống chén trà.” Vương Đình đem trà bưng cho Lâm Hải, trong lòng rất gấp gáp, tay cũng không tự chủ được mà bắt đầu run lên.

“Uống trà?” Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Vương Đình, cười lạnh một tiếng.

“Ngươi nhanh uống đi.” Vương Đình khẩn trương đến mức trái tim đều sắp nhảy ra từ cổ họng, hướng phía Lâm Hải thúc giục nói.

“Chỉ là uống trà đơn giản như vậy?” Lâm Hải không có tiếp, mà là hơi kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Vương Đình, lạnh lùng hỏi.

“Đúng, chỉ là uống trà.” Ánh mắt Vương Đình có chút trốn tránh, mất tự nhiên gạt ra một nụ cười, chê cười nói nói.

“Ta nhớ được ngươi trước kia không có uống trà.” Lâm Hải gắt gao nhìn chằm chằm vào Vương Đình, nói ra từng chữ.

“A, đúng vậy a, ta cái này gần nhất mới thích uống trà.” Tay bưng trà của Vương Đình cũng run rẩy lên, con mắt căn bản không dám đối mặt cùng Lâm Hải.

“Thật?” Trên mặt Lâm Hải lộ ra một tia biểu lộ nghiền ngẫm.

“Thật, thật!” Vương Đình vội vàng gật đầu.

“Lâm Hải, ngươi chỉ cần uống chén trà này, ta sẽ không bao giờ lại quấy rối ngươi nữa, ta cam đoan!”

“Hừ! Ngươi cho là ta ngốc sao?” Lâm Hải bỗng nhiên đem chén trà trước mặt Vương Đình bưng lên.

“Muốn uống có thể, hai ta đổi mà uống, có dám hay không?”

“A!” Vương Đình quá sợ hãi!

“Hừ.” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, ngửa cổ lên, đem chén nước trà của Vương Đình này uống hết.

“Đến lượt ngươi!” Lâm Hải hướng phía Vương Đình dốc dốc chén trà đã cạn sạch, cười lạnh một tiếng.

“Ngươi...” Lâm Hải vừa nói xong, sắc mặt lại mạnh mẽ biến đổi.

Chương 237: Cả người lẫn vật ở bên đường, thật ô nhiễm a!

Vương Đình vừa thấy sắc mặt Lâm Hải khác thường, nhất thời khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười âm hiểm.

“Ngồi xuống.” Vương Đình hướng phía Lâm Hải phân phó nói.

Ánh mắt Lâm Hải đờ đẫn, phảng phất như mất đi linh hồn, chậm rãi ngồi xuống.

“Lâm Hải a, Lâm Hải, ngươi thật sự là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, kỳ thực có vấn đề chân chính, vốn chính là ly trà của ta kia, mà cái chén của ngươi này...”

Vương Đình đem chén nước trà nguyên bản đưa cho Lâm Hải bưng lên, khóe miệng nhếch lên, uống hết.

“Cái chén này, chỉ là nước trà phổ thông mà thôi, một chút vấn đề đều không...”

“Ách...” Lời của Vương Đình còn chưa nói hết, thân thể liền mạnh mẽ chấn động.

“Đậu móa, lừa gạt lão nương, thật ác độc...” Ánh mắt Vương Đình nhất thời mất đi thần thái, trở nên ngây dại ra.

Lâm Hải thấy thế, ánh mắt chậm rãi khôi phục bình thường, trong lòng lại là một mảnh kinh hãi.

“Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa liền tiêu.”

Lâm Hải từ biểu hiện trước đó của Vương Đình, đã nhìn ra, trà này tuyệt đối có vấn đề.

Bởi vậy, hắn mới thay đổi thành chén trà của Vương Đình đến uống.

Tại trong suy nghĩ của Lâm Hải, chính bản thân Vương Đình, cũng không thể uống trà cũng có vấn đề a?

Nhưng nơi nào nghĩ đến, chén trà của hai người thế mà đều có vấn đề.

Trong nháy mắt Lâm Hải uống hết, nhất thời cảm thấy một cỗ sóng nhiệt vô cùng bá đạo lao thẳng đến não hải, tựa hồ muốn khống chế linh hồn của chính mình.

Chỉ là tại trong nháy mắt khi ý thức của chính mình sắp mơ hồ, Tiên Nhi đột nhiên xuất hiện ở trong đầu, ống tay áo vung lên, cỗ sóng nhiệt này liền bị thu vào trong Thánh Cảnh.

Lâm Hải bỗng nhiên tỉnh táo lại, lúc này mới nhớ tới, Tiên Nhi tựa hồ đã cùng mình nói qua, Thánh Cảnh có thể chống lại công kích linh hồn.

Trong lòng Lâm Hải nổi nóng một trận, liền tiếp tục giả vờ ra bộ dáng bị khống chế, muốn nhìn một chút Vương Đình đến cùng muốn làm gì, nào nghĩ đến, Vương Đình cái ngốc bức này, bản thân cũng bị trúng đòn.

“Ai bảo ngươi làm như vậy?” Ánh mắt Lâm Hải lạnh lùng, hướng phía Vương Đình hỏi.

Hắn hiện tại thế nhưng là không nổi nóng với Vương Đình được, nếu không phải trong thân thể mình đã dung hợp với Thánh Cảnh, nói không chừng hiện tại đã thành cái xác không hồn bị người khống chế.

Vương Đình một mặt si ngốc, tựa hồ không nghe thấy câu nói của Lâm Hải.

“Ta đang hỏi ngươi đâu!” Lâm Hải tức giận nói nói.

Vương Đình phảng phất như chỉ còn lại có một bộ thể xác, một điểm phản ứng đều không có.

“Thảo!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, biết rõ Vương Đình đã không có ý thức của chính mình.

“Ừm?” Đúng lúc này, Lâm Hải xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chợt thấy một thân ảnh quen thuộc, đang lướt qua như bay.

“La Phượng!” Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

Sau khi thi đấu Thanh Ca kết thúc, Lâm Hải vốn còn muốn tìm nàng ta, hỏi rõ ràng sự tình của Nguyệt Cung Tiên m, nhưng ai biết La Phượng đến phần thưởng đều không lĩnh, liền đã biến mất, quả thực vô cùng thần bí.

Không nghĩ tới hôm nay ở chỗ này thế mà gặp được, hơn nữa nhìn bộ dáng La Phượng, vội vàng hấp tấp, tựa hồ đang bị người đuổi theo.

Trong lòng Lâm Hải nhất động, cái Vương Đình này bây giờ căn bản là không hỏi ra cái gì được, không bằng đuổi theo cái La Phượng này, trước làm rõ ràng sự tình Nguyệt Cung Tiên âm rồi lại nói.

Nghĩ vậy, Lâm Hải đứng lên ra khỏi quán trà.

“Đậu phộng!” Lâm Hải vừa mới ra ngoài, chỉ thấy một thân ảnh bỗng nhiên hướng phía chính mình nhào tới.

“Ai u, Nhật mẹ ngươi a, Cẩu gia không phanh được.” Một thanh âm quen thuộc truyền đến não hải Lâm Hải, không kịp phản ứng, Lâm Hải phanh một tiếng, liền bị đụng vào trên mặt đất.

Một người một chó, nhất thời cuốn thành một đoàn.

Đám người qua đường, ánh mắt nhao nhao bị hấp dẫn tới, dừng bước lại.

Phốc!

“Ha ha ha ha...”

Khi thấy rõ bộ dáng của Lâm Hải cùng A Hoa, tất cả mọi người đều ầm vang cười rộ lên.

Chỉ thấy Lâm Hải ngã chổng vó lên trời nằm rạp trên mặt đất, vô cùng chật vật, mà A Hoa lại ghé vào trên thân Lâm Hải, hai đầu chân trước dựng ở bả vai Lâm Hải, bộ dáng bỉ ổi nói không nên lời.

“Cái này mẹ nó trình diễn cả người lẫn vật ở bên đường a, thật ô nhiễm a!”

“Thao, khẩu vị nặng a, nhìn tư thế một người một chó này, thật tiêu hồn có đúng hay không.”

“A, các ngươi mau nhìn con chó kia, bộ dáng sắc sắc, thật là bỉ ổi a.”

Mọi người nhao nhao mang theo ánh mắt tà ác, nghị luận lên.

Cái hàng đắc ý A Hoa này, bình thường liền yêu trang bức, vừa thấy lại hấp dẫn ánh mắt của mọi người, khuôn mặt nhỏ nhất thời nhếch lên, cái đắc ý kia cũng khỏi cần nói.

“Mau nhìn biểu lộ của con chó kia, thật có ý tứ a.” Mọi người nhất thời lại là một tràng thốt lên.

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải sau khi thấy rõ ràng kẻ đụng mình chính là A Hoa, tức giận đến mặt đều xanh.

“Còn không mau đứng lên cho ta, đắc ý cái cọng lông a, ngươi cái chó chết!” Lâm Hải trực tiếp đứng dậy, đem A Hoa nhấc xuống.

“Ba ba, tại sao lại là ngươi?” A Hoa sau khi thấy rõ ràng người bị chính mình đụng ngã là Lâm Hải, một mặt chấn kinh.

Lâm Hải tức giận đến đi lên lại cho nó một chân.

“Đậu móa, chạy nhanh như vậy làm cái gì a, đuổi chó cái đâu, ta vừa ra khỏi cửa liền bị ngươi đụng ngã.”

“Uy, không được khi dễ con chó kia! Ngươi tên hỗn đản!”

“Đúng đấy, con chó kia thật đáng yêu a, ngươi làm sao đá nó a?”

“Cá nhân ngươi cặn bã, chó là bằng hữu của nhân loại, ngươi sao có thể đánh chó đâu!”

“Cẩu cẩu manh manh như thế ngươi cũng hạ chân được, ngươi quả thực là Tần thú, là loại bại hoại của toàn Hoa Hạ!”

“Cẩu cẩu, đừng để ý tới cái ngốc bức này, muốn theo tỷ tỷ về nhà hay không, tỷ tỷ cho ngươi bú sữa mẹ?”

Một số nữ hài ở trong đám người, nhao nhao mở miệng, hướng phía Lâm Hải chỉ trích một trận.

“Đậu phộng!” Lâm Hải chấn kinh, này làm sao còn gây nên quần chúng phẫn nộ.

Mẹ nó, ca ca chỉ là đá đầu chó chết đáng giận này một chân, có cần phản ứng lớn như vậy hay không, đều lên tới cả loại độ cao bại hoại của quốc gia.

Lâm Hải không còn gì để nói, lại nhìn A Hoa, cái mũi của Lâm Hải nhất thời kém chút tức điên.

Cái con hàng này, giả ra một bộ dáng manh manh đáng yêu, một hồi vẫy đuôi, một hồi thở dài, một hồi lăn lộn, ở trước mặt người khác đùa nghịch bảo bảo manh manh rồi.

“Thật có thể giả trang a, quả thực là cấp bậc Ảnh Đế.” Lâm Hải hận không thể lại đi lên cho nó một chân, nhưng nhìn thấy bộ dáng bị mê đến thần hồn điên đảo của những cái nữ hài kia , cước bộ của Lâm Hải sinh sinh ngừng lại.

“Mẹ nó, cái con chó chết này hiện tại thế nhưng so với chính mình còn có nhân duyên hơn, vẫn là nhẫn đi.”

“Bớt đùa nghịch tiện tiện đi, ngươi chạy ra ngoài làm gì?” Lâm Hải thông qua ý thức, hướng A Hoa hỏi.

“Có người đi tới trong nhà bắt người, ta liền đuổi theo ra.” A Hoa một bên hững hờ nói nói, một bên tiếp tục vui đùa manh manh, chọc cho các cô gái vây xem vui vẻ một trận, A Hoa thừa cơ chạy qua, dùng sức cọ đến mấy lần với nhóm nữ hài.

“Có người tới trong nhà bắt người!” Lâm Hải nghe xong, trong lòng bỗng nhiên giật mình.

“Ai đi bắt người? Trong nhà có sao không?” Lâm Hải lập tức hoảng.

“Không có việc gì, yên tâm đi, có A Hoa ta ở, có thể có chuyện gì? Ai u...” A Hoa đang nói, lại bị Lâm Hải dùng chân đá sang một bên.

Em gái ngươi, trong nhà gặp chuyện không may, ngươi cái chó chết còn ở lại chỗ này giả bộ đang yêu.

“Đi theo ta!” Lâm Hải gầm lên giận dữ.

Thấy Lâm Hải thật sự tức giận, A Hoa bị dọa đến co đầu rụt cổ, không còn dám tiếp tục chơi nữa.

“Uy, ngươi tại sao lại đánh chó!”

“Còn đánh chó chúng ta liền đánh ngươi!”

“Mọi người cùng nhau xông lên, đánh hắn tên cặn bã này!”

Lâm Hải một mặt chật vật, chạy trối chết.

“Em gái ngươi, hiện tại nói rõ cho ta!” Lâm Hải hướng phía A Hoa trừng mắt nói.

“Có một nữ nhân tới trong nhà, nói muốn bắt người nhà ngươi để áp chế ngươi, bị ta nghe được, ta liền cắn nàng ta cào nàng ta, nàng ta liền chạy, ta liền truy, đuổi tới cái chỗ vừa rồi kia, thì ngươi vừa vặn đi ra, liền đem ngươi đụng ngã.” A Hoa bị dọa đến co đầu rụt cổ, vội vàng nói nói.

“Là nữ nhân?” Lâm Hải sững sờ, “Cô ta đâu?”

“Ai u WTF!” A Hoa kêu lên một tiếng sợ hãi, “Đụng xong ngươi liền quên truy, để cho nàng ta trốn thoát!”

Phốc!

Em gái ngươi!

Lâm Hải cái này tức a, cái con chó ngu xuẩn này, chuyện lớn như vậy đều có thể quên!

“Ừm?” Đột nhiên, giữa ban ngày, Lâm Hải cảm thấy sau lưng có một trận âm hàn.

Hắn mãnh mẽ quay đầu.

“Sao ngươi lại tới đây?” Lâm Hải kinh ngạc một trận.

Chương 238: Hồn Ấn Quy Vị

Lâm Hải thấy Sở Lâm Nhi vô thanh vô tức xuất hiện tại phía sau mình, nhất thời kinh ngạc một trận.

Cô nàng này không phải đã trầm mê bên trong cờ caro trên Internet cùng Đỗ Thiên đến mức không thể tự thoát ra được à, hôm nay nhớ tới cái gì nên chạy đến sao?

“Nữ nhân mà A Hoa đuổi theo kia, rất quái dị.” Đôi mày của Sở Lâm Nhi cau lại, thần thái rất trầm ổn, hoàn toàn không có bộ dáng tinh quái như trong quá khứ.

“Rất quái dị?” Lâm Hải suy tư, sau đó con mắt bỗng nhiên trợn to.

“Chẳng lẽ là La Phượng?” Lâm Hải chợt nhớ tới, trước khi chính mình bị A Hoa đụng ngã, chính là đang chuẩn bị đi ra đuổi theo La Phượng sao, mà trang phục của La Phượng thì vô cùng quái dị.

“Cái La Phượng này rốt cuộc là ai? Vì sao lại biết Nguyệt Cung Tiên m, lại còn phải bắt thân nhân của mình?” Lâm Hải thực sự có chút không nghĩ ra.

“Nàng ta ở đâu?” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên quay đầu, hướng phía A Hoa hỏi.

“Ta đang đuổi theo, thì bị cha ta cản một chút, nên để cho nàng ta chạy mất.” A Hoa một mặt ủy khuất nói nói.

Phốc!

Mẹ nó, còn biết xấu hổ hay không, rõ ràng là ngươi cái chó chết này, gặp nữ hài liền không đi đường được, còn ở chỗ này giả ngây thơ, La Phượng mới chạy đi có được hay không?

Sở Lâm Nhi nghe được, không khỏi nhíu lông mày một cái.

“Người này phi thường cổ quái, nếu để cho nàng ta chạy, còn muốn tìm chỉ sợ cũng không dễ dàng.”

“Yên tâm, nàng ta chạy không thoát đâu.” Lúc này, A Hoa bỗng nhiên ngóc lên cái đầu chó, vô cùng đắc ý nói nói.

“Ngươi có biện pháp?” Sở Lâm Nhi sững sờ.

“Cái đó là đương nhiên.” A Hoa bỗng nhiên đứng lên bằng hai cái đùi sau, ngẩng cái đầu chó lên, chân trước học bộ dáng của người, vắt tại sau lưng, một mặt đắc ý.

Lâm Hải giật mình, WTF, con chó chết này từ lúc nào có thể đứng trên hai cái đùi vậy?

Bất quá, Lâm Hải xem xét A Hoa trang thành cái dạng này, tâm lý liền tức lên.

Tung ra một chân, đá vào trên mông A Hoa.

“Biện pháp gì, nhanh nói, đừng có ở chỗ này mà tiếp tục trang bức!”

“Ai u!” A Hoa bị một chân của Lâm Hải đạp trên mông, lại khôi phục bộ dáng bốn chân chạm đất.

“Mùi vị của nữ nhân kia rất đặc biệt, ta có thể ngửi theo mùi vị của nàng ta mà tìm tới!”

“Vậy còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh tìm đi!” Không nghĩ tới, Sở Lâm Nhi so với Lâm Hải còn gấp hơn, hướng phía A Hoa phân phó nói.

“Tìm thì tìm, làm gì dữ vậy.” A Hoa nhỏ giọng thầm thì một câu, dùng cái mũi dùng sức ngửi ngửi.

La Phượng một đường phi nước đại, chạy về đến vùng hoang dã ở ngoại thành.

“A Phượng, xảy ra chuyện gì, ngươi làm sao lại chật vật như vậy!” Nam nhân thần bí thấy y phục trước ngực A Phượng cũng bị xé thành vải rách, tay áo còn thiếu một cái, trong lòng nhất thời giật mình.

“Đừng đề cập, trong nhà Lâm Hải có nuôi một đầu chó mười phần hung mãnh!” La Phượng nhớ tới, trong lòng liền tức giận một trận, đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Nam tử nghe xong chau mày, nửa ngày không nói gì.

“Dũng ca, ta cảm thấy ngươi có chút cẩn thận quá mức, Lâm Hải là một người bình thường, làm gì còn phải bắt người nhà hắn đến để tiến hành áp chế? Chỉ cần hắn đến, vài phút liền cạo chết hắn!”La Phượng bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Ta luôn cảm thấy cái Lâm Hải này không đơn giản.” Nam tử lắc đầu, một mặt nghiêm túc, “Ta thế nhưng là tận mắt thấy hắn, tại nhà xác để một cái người đã chết, khởi tử hồi sinh.”

“Khởi tử hồi sinh?” La Phượng nghe được, lúc này mới mạnh mẽ kinh hãi, trong lòng cũng không khỏi không nắm chắc.

Cho dù ở cái chỗ mà bọn họ từ đó đến kia, khởi tử hồi sinh cũng là thiên đại thần thông, không có mấy người có thể làm được.

“Thôi đi, nếu như đã đi đến một bước này, cố kỵ nhiều hơn nữa cũng vô ích, huống chi, lần Lâm Hải khởi tử hồi sinh kia, giống như là dựa vào thuốc gì đó, không phải là thần thông của bản thân hắn.” Nam tử có chút bực bội vung tay lên, hy vọng là chính mình lo ngại đi.

“Này, Dũng ca, chúng ta bắt đầu?” Trong mắt La Phượng bỗng nhiên lộ ra quang mang hưng phấn.

“Tốt!” Nam tử nặng nề gật gật đầu, bỗng nhiên đem con mắt nhắm lại, trong miệng nói lẩm bẩm, trong tay không ngừng kết ấn.

Bỗng nhiên, con mắt nam tử đột nhiên mở ra, hai đạo điện quang lóe lên một cái rồi biến mất.

“Các lộ Hồn Ấn, nghe ta hiệu lệnh, nhanh nhanh trở về vị trí cũ!”

“Hôm nay triệu tập các vị, chúng ta chủ yếu là...” Tại tổng bộ của tập đoàn Diệp thị, Diệp Phong đang triệu tập cao tầng của công ty để khai hội, còn chưa bắt đầu ngồi xuống, trong đầu bỗng nhiên truyền đến một đạo mệnh lệnh, để Diệp Phong căn bản là không có cách nào chống lại.

“Hội nghị hôm nay, hủy bỏ...” Diệp Phong nói xong, không để ý tới nhân viên tham dự hội nghị đang kinh ngạc, một đường chạy chậm, xuống lầu, lái xe nghênh ngang rời đi.

Quán trà Lâu Lan, Vương Đình một mặt si ngốc ngồi tại vị trí lúc trước.

“Mỹ nữ, nhìn ngươi một mình ngồi ở đây đã lâu, có thể cùng uống chén trà hay không?” Một nam tử bỗng nhiên ngồi vào phía đối diện Vương Đình, chính là giám đốc Cung văn hóa Công Nhân, Hàn Cẩn Ngôn.

Hàn Cẩn Ngôn hôm nay cũng tới đây uống trà, đã quan sát Vương Đình rất lâu, thấy Vương Đình thủy chung không nhúc nhích, lại không có cái đồng bọn gì, đoán chừng là nữ nhân thất tình, đang cần an ủi, liền giả trang ra một bộ thân sĩ phong độ, đi tới, nhìn xem có thể tìm kiếm một trận diễm ngộ hay không.

“Ngươi không nói lời nào, ta coi như ngươi đã đồng ý nha.” Hàn Cẩn Ngôn phối hợp ngồi xuống, rót cho mình chén trà.

Thấy Vương Đình còn không để ý tới mình, Hàn Cẩn Ngôn đem nước trà vừa rót xong bưng lên.

“Mỹ nữ, người ta cũng nói, phẩm nữ nhân tựa như thưởng thức trà...” Hàn Cẩn Ngôn nói xong lời dạo đầu, trong đầu Vương Đình bỗng nhiên truyền đến chỉ lệnh, cọ cái đứng lên liền đi ra ngoài.

“Ai, mỹ nữ, chớ đi a, ta còn chưa nói xong đây.” Hàn Cẩn Ngôn nào để cái diễm ngộ rất lớn này bỏ chạy, vội vàng đứng dậy, ngửa cổ lên đem nước trà trong chén uống hết, rồi liền đuổi theo.

Vừa truy theo được hai bước, thân thể Hàn Cẩn Ngôn run lên bần bật, sau đó ánh mắt trở nên ngây dại ra, đi theo phía sau Vương Đình, hướng về cùng một phương hướng mà đi đến.

Cùng một thời gian, bên trong mọi ngành mọi nghề của thành phố Giang Nam, trong đầu hơn trăm người tất cả đều thu đến một chỉ lệnh kỳ quái, sau đó thả công tác trong tayra , hướng phía địa phương hoang dã chạy đến.

Hứa Điềm hôm nay tâm tình đặc biệt bực bội, đại di mụ đến ba ngày vẫn không sạch sẽ, đau bụng muốn chết, lại vẫn còn phải bắt kịp phiên trực hôm nay.

Nhìn từng chiếc xe hơi chạy như bay mà qua, tâm lý liền giống như mọc cỏ, hận thời gian không thể qua nhanh, để đồng sự của mình tới thay thế chính mình.

“Ừm?” Bỗng nhiên, một cỗ Audi A8 màu đen, lấy tốc độ cực nhanh, hướng phía bên này lái tới, có dấu hiệu vượt đèn đỏ rất rõ ràng.

Hứa Điềm vốn là bực bội, cứ như vậy, trong lòng càng phát cáu.

“Dừng xe!” Hứa Điềm đứng tại giữa đường, làm ra một cái thủ thế dừng xe.

Nào nghĩ đến, Audi màu đen căn bản không để ý tí nào tới nàng, trực tiếp sát qua thân thể nàng mà lao đi, khí lưu mãnh liệt, đem Hứa Điềm treo một cái lảo đảo, kém chút ngã sấp xuống!

“Dám xông vào người có cương vị, phản rồi!” Hứa Điềm một chút liền tức giận, cưỡi lên môtơ cảnh dụng, kéo cảnh báo liền đuổi theo.

Diệp Phong lái xe, không biết đã xông qua bao nhiêu cái đèn đỏ, đối với Hứa Điềm theo đuổi phía sau không bỏ, hoàn toàn làm như không thấy.

Trong đầu Diệp Phong, chỉ có một thanh âm, đó là mau chóng đến địa phương mà chủ nhân yêu cầu, càng nhanh càng tốt!

Đã đi được gần đến một giờ, thẳng đến khi phía trước xuất hiện một mảnh hoang dã, Diệp Phong mới dừng xe lại.

Xuống xe, cước bộ của Diệp Phong không ngừng lại, hướng phía bên trong liền chạy qua.

“Đứng lại cho ta!” Lại qua năm sáu phút, Hứa Điềm mới đuổi theo đến, ném môtơ, hướng phía Diệp Phong đuổi theo.

“Ông ông!” Chỉ là, vừa đuổi theo được vài chục bước, não hải Hứa Điềm bỗng nhiên chấn động, mất đi ý thức.

Chương 239: Người ta là đàn ông

Dưới tế đàn ở giữa địa phương hoang dã, đã tụ tập mấy chục người, từng cái ánh mắt đờ đẫn, giống như cái xác không hồn.

Nếu có người quen biết đối với xã hội thượng lưu của thành phố Giang Nam, thì chỉ cần liếc mắt một chút liền có thể nhận ra, những người này đại đa số đều là tinh anh trong mọi ngành mọi nghề.

“Ha ha ha ha...” Bên trên tế đàn, nam tử thần bí cất tiếng cười dài một trận, “Hiện tại, chỉ có thể để bọn chúng ngơ ngơ ngác ngác nghe xong mệnh lệnh, chờ một hồi, sau khi đám người này thực sự trở thành nô lệ của ta, ta sẽ khống chế hơn phân nửa mạch kinh tế của thành phố Giang Nam, sau đó, ta sẽ coi đây là khởi điểm, khuếch tán ra toàn bộ thành phố Giang Nam, ít ngày nữa ta sẽ thành người giàu có nhất thành phố Giang Nam, ha ha ha...”

La Phượng ở bên cạnh nghe, cũng là trở nên kích động.

“Dũng ca, đi theo ngươi lâu như vậy, chúng ta rốt cục muốn phát đạt.”

“Ừm.” Nam tử gật gật đầu, bỗng nhiên biến sắc.

“Có nữ cảnh sát bám theo, truy vào rồi.”

La Phượng nghe vậy kinh hãi.

“Dũng ca, có cần ta qua đó, xử lý nàng hay không!”

“Không cần, nàng đã tiến vào tầng thứ nhất của Di Thiên trận, té xỉu rồi.” Nam tử thần bí lắc đầu, một mặt bình tĩnh.

“A? Vương Đình cũng trở về rồi, Ha ha!” Nam tử thần bí bỗng nhiên nhe răng cười một trận, “Hơn nữa còn mang một người nam tử trở về, không cần nói, khẳng định là tên hỗn đản Lâm Hải kia!”

“Chờ ta triệt để khống chế đám người này, liền đem Lâm Hải luyện thành khôi lỗi, nuôi ở bên người giống như chó, để giải mối hận trong lòng ta!”

“A Phượng, ngươi trước tới cảnh giới bốn phía, ta hiện tại liền động thủ!” Nam tử thần bí hướng phía La Phượng phân phó nói.

“Ừm!” La Phượng đáp ứng một tiếng, thân hình lóe lên, lấy tốc độ cực nhanh biến mất tại chỗ.

“Vương Đình, ngươi trước chờ ở chỗ đó, tạm thời chờ lệnh!” Nam tử thần bí thông qua Hồn Ấn trong đầu, hướng phía Vương Đình phát ra mệnh lệnh.

Vương Đình cùng Hàn Cẩn Ngôn lập tức ngừng tại nguyên chỗ.

Nam tử thần bí lạnh lùng quét mắt một vòng qua mấy chục người trước mặt, sau đó ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ!

“Hồn Ấn, thu!”

Theo khẩu lệnh mà nam tử thần bí phát ra, trong đầu mấy chục người này, có một đường quang mang màu đen mà mắt thường không thể nhận ra, nhanh chóng thoát ra ngoài, tiến vào trong người nam tử thần bí.

“Ừm? Đây là ở đâu?”

“Ai nha, Diệp Tổng, ngài cũng ở đây sao?”

“Triệu tỷ, đêm qua từ biệt, hết sức tưởng niệm a.”

Mấy chục người trong nháy mắt tỉnh táo lại, chỉ là lại không biết người đang ở chỗ nào, lại vì sao lại ở chỗ này.

Nhưng lúc thấy người xung quanh, toàn là người quen, đám gọi là tinh anh này, từng cái bắt đầu quen thuộc chào hỏi.

“Ha ha ha ha...” Nam tử thần bí đứng tại bên trên tế đàn, ngửa mặt lên trời cười dài một trận.

Mấy chục người phía dưới, trong nháy mắt an tĩnh lại, nhao nhao kinh ngạc đưa ánh mắt nhìn về phía nam tử thần bí.

Nam tử thần bí muốn cũng là cái hiệu quả này, thấy lực chú ý của mọi người cũng bị tập trung tới chính mình, trong lòng đắc ý một trận.

“Bản tôn...” Nam tử thần bí hất cằm lên, một mặt kiêu căng liền muốn nói chuyện.

“Ai, Diệp tổng, chuyện nghiệp vụ hôm qua bàn ở dưới cổng công ty của ngài, xin chiếu cố nhiều hơn a.”

“Tiểu Phương a, chuyện ngươi nói này, không dễ xử lý a, đêm nay có rảnh đi ra ngồi một chút hay không.”

“Triệu ca, huynh đệ có bút nghiệp vụ, muốn cùng ngươi nói chuyện...”

Nào nghĩ đến, mọi người chỉ là liếc nhìn gã một cái, không chờ gã nói dứt lời, từng cái lại bắt đầu nhao nhao mượn cơ hội nói đến sinh ý, căn bản là không có người coi trọng gã.

“Phốc...” Nam tử thần bí nói một câu liền bị nghẹn một nửa trở về, tức đến mặt đều xanh.

Em gái ngươi, đều nhanh sắp thành nô lệ của bản tôn, còn dám có loại thái độ này đối với bản tôn, muốn chết phải không!

“Tất cả yên lặng cho ta! Các ngươi bầy kiến cỏ này!” Nam tử thần bí nổi giận một tiếng, đám người trong nháy mắt lại an tĩnh lại.

“Các ngươi nghe ta...”

Lời nói của nam tử thần bí vừa ra khỏi miệng, lại bị bầy người xáo trộn.

“Cái đần độn này là ai vậy?”

“Không biết, không giống người trong cái vòng của chúng ta a, ngươi nhìn quần áo gã mặc, có bao nhiêu đất a.”

“Thao, không phải là trà trộn vào đây, muốn mượn cơ hội để nhận biết đám nhân sĩ thành công chúng ta a?”

Đám người lần này ngược lại là đem lực chú ý tập trung đến trên người nam tử thần bí, chỉ là từng cái nhìn gã, giống như đang nhìn một kẻ đần độn, ánh mắt tràn ngập khinh bỉ.

Phốc!

Nam tử thần bí biệt khuất đến kém chút thổ huyết, mẹ nó, không nghe bản tôn nói chuyện đúng không, tốt, vậy bản tôn cũng lười nhác nói, trực tiếp động thủ liền xong!

“Nữ nhân kia, tới đây cho ta!” Nam tử thần bí bỗng nhiên hướng phía một người trẻ tuổi chải bím tóc hô nói.

“Ai nha, chán ghét, người ta là cái đàn ông!” Người trẻ tuổi bắt lan hoa chỉ, hướng phía nam tử thần bí một mặt ghét bỏ nói nói.

Phốc!

“Ngươi là nam?” Nam tử thần bí một mặt mộng bức, mẹ nó, nhìn hình dáng quỷ này, quả thực so với đàn bà còn nương hơn, ai có thể phân ra được.

Nam tử thần bí bỗng nhiên đặt hai tay ở trước ngực, đánh một cái ấn kết phức tạp, sau đó bỗng nhiên hướng phía bím tóc nhất chỉ.

Toàn thân bím tóc giật mình một cái, lúc lần nữa nhìn về phía nam tử thần bí, bên trong ánh mắt nhất thời lộ ra vẻ sùng bái vô cùng cuồng nhiệt.

“Chủ nhân, chủ nhân của ta! Sinh mệnh của ta chính là vì ngươi mà tồn tại, ta muốn vì ngươi dâng lên cúc hoa phấn nộn của ta, tới đi, chủ nhân, đối với người ta thô lỗ chút, ah!”

Bím tóc bỗng nhiên phát điên, đem quần áo chính mình đang mặc xé rách hết, xông qua liền ôm lấy bắp đùi của nam tử thần bí, vô cùng say mê cầm mặt cọ một hồi.

Phốc!

“Lăn ngươi nha!” Nam tử thần bí nhất thời buồn nôn một trận, nhấc chân đem bím tóc đá lăn đến một bên dưới tế đàn.

Mẹ nó, thật muốn mệnh a, chính mình thế nào cái đầu tiên liền chọn loại hàng như thế, kém chút xuất sư không tốt, bị cái hàng này làm buồn nôn chết!

“A, chủ nhân, lực độ của ngươi thật mạnh a, người ta rất thích!” Bím tóc một mặt hưởng thụ, đứng lên liền lại muốn xông lên.

“Dừng lại, đừng nhúc nhích, đây là mệnh lệnh!” Nam tử thần bí vội vàng hạ lệnh, mẹ nó, có hết hay không.

Biến hóa của bím tóc, nhất thời để những người còn lại này, kinh hãi một trận.

Đám người này, đều là tinh anh của các ngành các nghiệp, không có một cái nào là đèn cạn dầu, chỗ nào còn nhìn không ra, tinh thần của bím tóc đã không bình thường.

Đám người lại liên tưởng đến bản thân này, tất cả đều mạc danh kỳ diệu tới đây, liền làm sao tới, tại sao tới cũng không biết, toàn bộ lập tức không khỏi đều hoảng hốt.

“Ngươi là ai, đối với y đã làm cái gì?” Diệp Phong bỗng nhiên đứng ra, tức giận nói nói.

“Là ai? Ha ha ha ha...” Nam tử thần bí cuồng tiếu một trận.

“Thế nào, hiện tại rốt cục chịu hảo hảo nghe nói chuyện rồi sao?”

“Nói cho các ngươi biết, tục danh của bản tôn, bầy kiến cỏ các ngươi này, còn chưa có tư cách biết rõ, rất nhanh, các ngươi liền sẽ giống như y, biến thành nô lệ trung thành của ta, đến lúc đó, các ngươi chỉ cần phải biết, ta là chủ nhân của các ngươi, là được!” Nam tử thần bí ngửa cao đầu, ở trên cao nhìn xuống nói nói.

“Cái gì? Nô lệ?” Lời nói của nam tử thần bí, để nhóm người này đại loạn một trận.

“Nhậm Diệu, ngươi làm sao vậy?”

“Nhậm Diệu, ngươi làm gì lại phải gọi gã là chủ nhân a?”

“Nhậm Diệu, gã đối ngươi làm cái gì, nói chuyện a!”

Người nhận biết bím tóc Nhậm Diệu, lúc này đều nhao nhao mở miệng, hướng phía Nhậm Diệu quát lên.

Nhậm Diệu mãnh mẽ quay đầu.

“Ta có thể làm sao a, ta chỉ là trở lại ôm ấp ấm áp của chủ nhân mà thôi, người ta hiện tại thật hạnh phúc thật hạnh phúc nha.” Nhậm Diệu nhìn qua nam tử thần bí kia, một mặt say mê.

“Ha ha ha... Các ngươi nghe được đi, y hiện tại thế nhưng là rất hạnh phúc đâu, thế nào, các ngươi chuẩn bị sẵn sàng chưa, cũng giống như y, trở thành người bên cạnh ta, trở thành một dạng nô lệ giống như chó đi.” Nam tử thần bí cười dài một trận, ánh mắt đảo qua mọi người, vô cùng cuồng dã.

Mấy chục người dưới tế đàn, sau sống lưng nhất thời trở nên lạnh lẽo, trái tim nhanh chóng nhảy lên.

Một cỗ hoảng sợ không biết tên, trong chốc lát xông lên đầu.

Chương 240: Có cao nhân!

Nhìn thấy mấy chục người phía dưới, nhao nhao lâm vào bên trong khủng hoảng cực lớn, trong lòng nam tử thần bí không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác thành tựu.

“Ha ha ha ha... Các ngươi đều là tinh anh xã hội, lại có thể làm sao, còn không phải chẳng mấy chốc sẽ trở thành nô lệ của ta, hừ hừ, chuẩn bị hướng chủ tử của các ngươi bái lạy đi.” Nam tử thần bí sau khi cười dài xong, ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ, hai tay nhanh chóng để ở trước ngực kết ấn, để cho người ta không kịp phản ứng.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!”

“Ta cho ngươi biết, ta thế nhưng là Phó tổng tập đoàn Chu thị, cha ta là Khu trưởng, ngươi dám đối phó với ta, thì ngươi sẽ không có quả ngon để ăn đâu!”

Trước đó tất cả mọi người thế nhưng đều đã thấy, bím tóc Nhậm Diệu cũng là tại sau khi nam tử thần bí kết ấn xong, hướng phía Nhậm Diệu nhất chỉ, Nhậm Diệu liền biến thành nô lệ của người ta.

Hiện tại vừa thấy nam tử thần bí lại bắt đầu kết ấn, đám người này lập tức toàn hoảng.

Dù sao đều là nhân sĩ thành công, có cuộc sống tạm bợ vô cùng dễ chịu, người nào cũng không muốn bị người ta khống chế a.

“Thao, còn ở lại chỗ này phí lời làm gì, nhanh chạy a!” Không biết là người nào hô to một tiếng, mọi người nhất thời kịp phản ứng, nhao nhao chạy ra tứ phía.

“Muốn chạy trốn? Ha ha ha...” Nam tử thần bí bỗng nhiên lên tiếng cười to một trận.

“Thập Thường Thị ở đâu!”

Nam tử thần bí vừa mới nói xong, liền có mười cái đại hán áo đen che mặt không biết từ chỗ nào, trong nháy mắt đã xông ra, động tác của từng cái đều nhanh chóng tuyệt luân, trong nháy mắt đem bốn phương tám hướng toàn bộ bao vây lại.

Tiếng kêu gào khóc thảm thiết truyền đến, phàm là mọi người đã chạy tứ tán, tất cả đều bị mười cái đại hán che mặt đánh trở về. Nằm trên mặt đất thống khổ giãy dụa.

Cứ như vậy, mọi người nhao nhao không dám động, từng cái run rẩy thân thể, tập hợp ở một chỗ, bên trong ánh mắt tràn ngập khủng bố.

“Ngươi đến tột cùng là muốn làm gì? Là muốn tiền sao? Nếu như đòi tiền, ngươi ra cái giá đi!” Diệp Phong còn tính là người tương đối trấn định trong đám người này, tuy đồng dạng là bị dọa đến trong lòng loạn chiến, nhưng vẫn là cả gan, mở miệng hỏi.

“Đòi tiền?” Nam tử thần bí khinh thường lắc đầu, “Chờ các ngươi thành nô lệ của ta, tiền của các ngươi, còn không phải là của ta hết sao?”

“Thế nhưng là...”

“Đủ!” Nam tử thần bí trực tiếp đem lời nói của Diệp Phong cắt đứt, ánh mắt mãnh mẽ trở nên âm lạnh.

“Không còn thời gian cùng các ngươi nói nhảm, các ngươi từng cái chuẩn bị sẵn sàng, trở thành nô lệ của ta đi.”

Nam tử thần bí nói xong, ấn kết trong tay, bỗng nhiên hướng phía bầu trời nhất chỉ, sau đó nhanh chóng đặt tại trên đồ án hình lục giác trên tế đàn.

“Ông!” Một tiếng oanh minh mà người thường vô pháp phát giác vang lên, đồ án hình lục giác bên trên tế đàn, chậm rãi dâng lên, hình thành một vòng sáng màu đen mà mắt thường vô pháp nhìn thấy, hướng phía đỉnh đầu mọi người chậm rãi bay đi.

“A!” Thời điểm vòng sáng màu đen bao phủ đến trên đỉnh đầu mọi người, mấy chục người này, nhao nhao phát ra một tiếng kêu rên thảm liệt, thống khổ ôm đầu, bắt đầu không ngừng quay cuồng.

Mà nam tử thần bí, thì tại trên tế đàn, một mặt dữ tợn không ngừng biến đổi ấn kết trong tay, mồ hôi tích táp trên đầu lăn xuống, hiển nhiên là lập tức khống chế nhiều người như vậy, cũng là vô cùng cố hết sức.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, mấy chục người ở dưới đài, tại bên trong đau đớn kịch liệt, nhao nhao mất đi ý thức, hôn mê.

Mà nam tử thần bí, giờ phút này cũng là đỏ bừng cả khuôn mặt, đang phí sức kiên trì.

“Mẹ nó a, thật không nghĩ tới, thao túng tập thể, thế mà có bao nhiêu khó khăn, xem ra muốn toàn bộ khống chế đám người này, chí ít còn phải cần một canh giờ.”

“Mấy người các ngươi, cảnh giới bốn phía, hộ pháp cho ta!”

“Vâng!” Mười cái đại hán che mặt đáp một tiếng, phân tán ra mỗi một cái phương hướng, ngưng thần đề phòng.

Cách địa phương cách chỗ hoang dã này không đến một cây số, hai người Mạnh Húc cùng Triệu Khôn, ngồi dưới đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, hiển nhiên mệt mỏi không nhẹ.

“Mạnh thiếu, thể lực của ngươi không được a, có phải bình thường chơi nữ minh tinh nhiều quá hay không, thân thể tiêu hao, cái này nên sửa nên sửa a.” Triệu Khôn hướng phía Mạnh Húc nhướn nhướn mày, một mặt cười xấu xa nói nói.

“Lăn mẹ ngươi trứng!” Mạnh Húc đưa tay cho cái ót của Triệu Khôn một bàn tay.

Ngẫm lại đoạn đường trước đó này, Mạnh Húc ủy khuất đến kém chút khóc.

Bà nội ngươi, bản thiếu gia lúc nào đã nhận qua cái khổ này a, hai cái cánh tay đến bây giờ cũng còn đang phát run đây.

“Ngươi a, nói mang ta đi xem một cái đồ chơi vừa chơi vui lại vừa thần kỳ, cũng là cái cào này sao?” Mạnh Húc chỉ chỉ vào cái Đinh Ba dài chín thước màu vàng óng dưới lòng bàn chân, thở phì phì hướng phía Triệu Khôn chất vấn hỏi.

“Đúng a, chính là cái Đinh Ba này!” Triệu Khôn dùng sức gật gật đầu.

Phốc!

Mạnh Húc cảm thấy mình xem như bị cái ngốc bức Triệu Khôn này hố khổ.

Thật xa, đi theo gã chạy chạy đến một cái tiệm rèn nho nhỏ ở nơi núi non hoang dã này, liền vì lấy cái Đinh Ba mẻ này.

Lấy liền lấy đi, cái nhị hóa Triệu Khôn này còn mẹ nó để cho hai người cùng vác trở về, cái Đinh Ba mẻ này cũng nặng ngang với Tô Thất, hai người nhấc hơn một dặm đường, kém chút đem Mạnh Húc mệt mỏi đến thả cái rắm.

Nếu không phải Mạnh Húc hiện tại thực sự không còn khí lực để đứng lên, thì y không đánh cái ngốc bức Triệu Khôn này một trận thật tốt thì không được .

Thấy bộ dáng Mạnh Húc một mặt khổ bức, Triệu Khôn bỗng nhiên thần thần bí bí lại gần.

“Mạnh thiếu, ta cùng ngươi nói, cái Đinh Ba chín thước này, cũng không phải đồ bình thường...”

“Đậu phộng, ngươi a cách ta xa một chút!” Triệu Khôn còn chưa nói xong, Mạnh Húc đã dùng một tay đem gã đẩy sang một bên.

Mùi cứt heo trên thân con hàng này, quá mẹ nó thối a.

Triệu Khôn cũng không để ý, tiếp tục hướng phía Mạnh Húc thần thần bí bí càu nhàu.

“Mạnh thiếu, đây là hai anh em ta hợp ý, chơi tương đối thân, ta mới cùng ngươi nói, người khác ta thật cũng không nói cho ai biết đâu, ta liền cả cha mẹ ta ta đều không nói.”

Triệu Khôn lại hướng phía Mạnh Húc chuyển chuyển cái mông, kết quả Mạnh Húc trực tiếp đem cái mũi nắm lại.

“Mạnh thiếu, cái Đinh Ba này cũng không hề bình thường, ta trước đó không phải đã nói cùng ngươi à, ta là Thiên Bồng Nguyên Soái chuyển thế!”

Phốc!

Mạnh Húc trực tiếp phun, mẹ nó, cái ngốc bức này, thế nào còn nhắc đến việc này đây.

“Thiên Bồng Nguyên Soái ở kiếp trước là ai a? Đó là Trư Bát Giới a! Trư Bát Giới dùng binh khí gì, không phải liền là Cửu Xỉ Đinh Ba sao?”

Mạnh Húc nghe xong, một mặt sùng bái nhìn Triệu Khôn, sau đó chỉ chỉ Đinh Ba trên mặt đất.

“Đậu phộng, ngươi nha không phải là đang chế tạo binh khí cho mình a?”

Triệu Khôn gật đầu liên tục!

“Ngươi đoán đúng rồi!”

“Bản thiếu gia đã thật lâu không có phục qua người nào, hôm nay không thể không đối với ngươi nói câu, bội phục, bội phục!” Mạnh Húc một mặt trào phúng hướng phía Triệu Khôn giơ ngón tay cái lên.

“Ha ha, Mạnh thiếu quá khách khí.” Triệu Khôn cái nhị bức này căn bản là không có nghe ra châm chọc trong lời nói của Mạnh Húc, một mặt đắc ý khoát khoát tay.

“Ta cùng ngươi nói Mạnh thiếu, cái Cửu Xỉ Đinh Ba này, là ta chiếu theo phân lượng của Thanh Long Yển Nguyệt Đao của Quan Nhị gia (Quan Công) mà chế tạo, tổng cộng là tám mươi hai cân, cái này khi múa lên tuyệt đối là hổ hổ sinh phong, không thể kém hơn Quan Nhị gia.”

Mạnh Húc nhìn bộ dáng đắc ý của Triệu Khôn, thật sự là không biết nên khóc hay nên cười.

Mẹ nó, này làm sao lại nhấc lên Quan Nhị gia? Chẳng lẽ bởi vì Quan Nhị gia cùng Bát Giới, đều là lão nhị?

“Mạnh thiếu, pháp lực của ta hiện tại còn không có khôi phục, chờ ta lại ở trong chuồng heo thêm một đoạn thời gian, một khi khôi phục pháp lực, cái Cửu Xỉ Đinh Ba này liền sẽ trở thành pháp khí, đến lúc đó ngươi nhất định sẽ bởi vì cùng ta vác qua nó, mà cảm thấy rất tự hào.”

Ta tự hào em gái ngươi! Mạnh Húc càng ngày càng cảm giác, Triệu Khôn cái nhị bức này, làm sao so với chính mình lại càng không đáng tin cậy đây.

“Mạnh thiếu, ngươi còn được hay không? Nếu tiếp tục được thì chúng ta lên đường đi.”

Đậu phộng, nam nhân sao có thể nói mình không được!

Mạnh Húc lúc đầu một điểm khí lực cũng đều không có, nhưng hướng về phía câu nói này, liền ráng chống đỡ mà đứng lên.

“Đậu móa, đi thôi!” Hai cái nhị hóa, một trước một sau, giơ lên đại Đinh Ba, tiếp tục hướng phía trước gập ghềnh mà tiến lên.

“Ừm?” Nam tử thần bí đang ở bên trên tế đànthi pháp , trong lòng bỗng nhiên giật mình!

“Không tốt, có cao nhân! Thế mà tiến vào từ Sinh môn!”

Chương 241: Chỉ cần một ánh mắt liền đủ

Sắc mặt nam tử thần bí mạnh mẽ biến, trong lòng vạn phần hoảng sợ.

Cái Di Thiên trận này là do gã tìm thấy được từ một động phủ của tu sĩ viễn cổ, trận pháp biến hoá thất thường, vô cùng cao sâu, cho dù là mình nghiên cứu nhiều năm, cũng chỉ là nghiên cứu ra da lông trong đó.

Lần này bố trí xuống đại trận, tuy bởi vì vấn đề tài liệu sử dụng, khả năng liền một phần vạn uy lực cũng không phát huy ra được, nhưng đối phó với tu sĩ bình thường đều đã dư xài, làm sao lại bị người Nhân gian nhẹ nhõm tìm tới Sinh môn như thế?

Chẳng lẽ ở cái Nhân gian này, còn có cao nhân ẩn sĩ hay sao?

Trong lòng nam tử thần bí lo lắng một trận, gã hiện tại đang phải luyện hóa linh hồn của những người này, một khi gián đoạn, liền sẽ phí công nhọc sức, căn bản là không có cách nào phân thân để đi thăm dò.

“Hai người các ngươi, nhanh đi qua nhìn một chút, đến cùng là tình huống như thế nào!” Nam tử thần bí hướng phía hai người bịt mặt gấp rút thấp giọng phân phó.

“Vâng!” Hai người đáp một tiếng, lấy tốc độ cực nhanh lao ra ngoài.

“Ai u, bà nội ngươi Triệu Khôn, có thể tìm cho bản thiếu gia sinh hoạt tốt hơn không, quả thực mệt chết ta!” Lại đi thêm một đoạn đường, Mạnh Húc thực sự đi không được nữa, đem Đinh Ba ném xuống, ngồi dưới đất, miệng lớn thở hổn hển.

“Mạnh thiếu, ta đây không phải là tin tưởng ngươi mới tìm tới ngươi sao, nếu như là vật bình thường, ta tùy tiện phái một người mang về là được, nhưng cái Đinh Ba này ngày sau sẽ là pháp khí sau khi ta khôi phục pháp thân Thiên Bồng Nguyên Soái, sao có thể để cho người khác biết rõ, vạn nhất bị trộm coi như hỏng, ngươi chưa có xem Tây Du Ký sao, có một tập cũng là bị yêu quái muốn trộm Đinh Ba cuốn đi thôi?”

Phốc!

Mẹ nó còn trộm Đinh Ba đâu, cái đồ chơi phá bức này ném đi đều không có người nào nhặt.

Mạnh Húc thật sự là phục cái nhị bức Triệu Khôn này, đồng thời trong lòng cũng thản nhiên dâng lên một cỗ đồng tình thật sâu.

Thật không biết là cái đồ thất đức nào nói Triệu Khôn là chuyển thế của Thiên Bồng Nguyên Soái, quá mẹ nó hung ác a, nhìn người ta đem hài tử này lừa đảo, cũng mẹ nó mê muội a.

“Quá thiếu đạo đức! Quá không phải là đồ vật!” Mạnh Húc đối với lão đạo sĩ mà Triệu Khôn đề cập qua kia, nhất thời oán thầm một trận.

“Hắt xì! Hắt xì!” Lâm Hải đang cùng A Hoa, tìm kiếm hành tung của La Phượng, bỗng nhiên không khỏi đánh hai cái hắt hơi lớn.

“Người nào đang mắng ca ca đâu?” Lâm Hải xoa xoa cái mũi.

“Uy, chó chết, ngươi đến cùng có được hay không a, cái này đều đã tìm rất lâu a.” Lâm Hải hướng phía A Hoa hỏi.

“Ba ba, ngươi đừng vội, ta đã cảm giác được, liền tại gần đây cách không xa đâu.” A Hoa một bên cầm cái mũi dùng sức ngửi ngửi, một bên trả lời nói.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi nói dựa vào cái chó chết không đáng tin cậy này a, làm sao cũng đem mình dẫn tới nơi hoang vu dã ngoại này đâu?” Lâm Hải lại quay đầu hướng phía Sở Lâm Nhi hỏi.

“Hẳn là so với ngươi đáng tin hơn một chút.” Sở Lâm Nhi cau mày, quan sát địa hình xung quanh, thuận miệng nói nói.

Phốc!

Lâm Hải đang đi lên phía trước lấy, nghe Sở Lâm Nhi nói một câu, kém chút để hắn một đầu cắm xuống bên trên đất.

“Nói cái gì đó, Lâm Nhi Công chúa, ngươi sao có thể đem ta đánh đồng cùng một con chó? Hơn nữa còn là một đầu chó lưu manh a!” Cái mũi của Lâm Hải cũng tức điên.

A Hoa mãnh mẽ dừng lại, bên trên mặt chó tất cả đều là chấn kinh.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, trái tim không khỏi co rụt lại.

“A Hoa, có phải có phát hiện gì hay không?” Thấy A Hoa có biểu lộ khác thường, Lâm Hải nhanh chóng hỏi.

A Hoa không để ý tới Lâm Hải, mà chính là mang theo một bộ biểu lộ khó có thể tin, nhìn về phía Sở Lâm Nhi.

“Uy, ngươi ngược lại là nhanh nói a, có phải là có tình huống gì hay không?”

“Lâm Nhi Công chúa, chuyện ta so với cha ta còn đáng tin hơn này, ta tự hỏi đã ẩn tàng với sâu, ngươi là thế nào phát hiện được?” A Hoa đối Sở Lâm Nhi nhất thời kinh động như gặp người trời.

“Ha ha ha...” Sở Lâm Nhi rốt cuộc không được bảo trì bộ dáng uy nghiêm, bưng lấy miệng nhỏ, cười lên khanh khách.

“Đáng tin đại gia ngươi!” Lâm Hải tức giận đến kém chút sụp đổ, đi lên liền cho nó một chân.

Mẹ nó, nhìn con hàng này bộ dáng một mặt chấn kinh, còn tưởng rằng có cái phát hiện trọng đại gì, náo nửa ngày là đang đùa giỡn chính mình.

“Ừm?” Đang đùa giỡn, Lâm Hải đột nhiên phát hiện, xa xa, lại có người đang đi theo chính mình.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi nhìn!” Lâm Hải hướng phía một cái nữ tử áo trắng ở nơi xa xa chỉ qua.

Sở Lâm Nhi tùy ý liếc mắt một cái, liền quay đầu lại.

“Đã theo một đường, chỉ là tốc độ có chút chậm, nên một mực không đuổi kịp chúng ta.”

“Ngươi từ sớm liền đã phát hiện?” Lâm Hải sững sờ.

“Ta không có cảm giác được ác ý ở trên người nàng ta, cho nên vẫn không để ý.” Sở Lâm Nhi khôi phục lại một bộ dáng đoan trang, nhàn nhạt nói nói.

“Lâm Hải, Lâm Hải...” Nữ tử áo trắng càng đi càng gần, rốt cục đuổi tới cách Lâm Hải còn có không đến một trăm mét.

“Ừm? Nữ tử này nhận biết mình?” Lâm Hải chăm chú nhìn lại.

“Như thế nào lại là nàng ta?” Khi người cách càng ngày càng gần, Lâm Hải cũng nhận ra nữ tử này là ai.

“Mệt chết ta, cũng tính là đuổi kịp, ngươi cái này là muốn đi đâu?” Triệu Dĩnh để trần bàn chân nhỏ phấn nộn, trong tay mang theo một đôi giày cao gót màu hồng, thở hồng hộc đi đến gần Lâm Hải.

“Dắt chó đi dạo, có chuyện gì sao?” Lâm Hải một trận kinh ngạc, không biết Triệu Dĩnh một đường đuổi theo, là muốn làm gì.

“Dắt chó đi dạo? Chạy thế nào lại đến địa phương như thế này mà dạo? Tất cả đều là đá con, đi đều không cách nào đi, chân người ta cũng bị cấn đến đau nhức đây.” Triệu Dĩnh hướng Lâm Hải nhấc nhấc bàn chân nhỏ kiều phấn đáng yêu của chính mình.

“Ngươi tìm ta có việc?”

Triệu Dĩnh nghe được, bỗng nhiên ủy khuất một trận.

“Người ta cùng ngươi làm sao nói cũng coi là chỗ quen biết cũ, đến thành phố Giang Nam lâu như vậy, cũng không thể ngồi cùng một chỗ một chút, ngày mai đều muốn đi...”

“Ách...” Lâm Hải vò đầu, hắn không hề nghĩ ngợi qua việc ngồi cùng một chỗ với Triệu Dĩnh một chút, hai người lại không quen, nhiều nhất chỉ là gặp mặt một lần, có nhận biết mà thôi.

“Còn có, ta đều đã muốn làm đại sứ hình tượng miễn phí cho ngươi, ngươi vì sao không đáp ứng?” Triệu Dĩnh nhớ tới chuyện này, bỗng nhiên tức giận một trận.

“Bởi vì ta đã có nhân tuyển phát ngôn rồi.”

“Có? Người nào?” Triệu Dĩnh sững sờ.

“Bạn gái của ta, Liễu Hinh Nguyệt!” Lâm Hải nhấc lên Liễu Hinh Nguyệt, trên mặt nhất thời hiện lên một nụ cười hạnh phúc.

“Liễu Hinh Nguyệt là bạn gái của ngươi?” Triệu Dĩnh nghe được, như là Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!

“Ngươi vậy mà đã có bạn gái.” Trong lòng Triệu Dĩnh như gặp phải trọng kích, thì thào nói nói.

“Đúng vậy a, ngươi không sao chứ, sắc mặt làm sao khó coi như vậy?” Lâm Hải thấy sắc mặt Triệu Dĩnh không đúng, vội vàng hỏi nói.

“A, ta không sao, chỉ là vừa rồi ở trên đường nhìn thấy ngươi, một đường đuổi theo, nên hơi mệt chút.” Triệu Dĩnh vội vàng che dấu thất lạc trong nội tâm, miễn cưỡng nói nói.

“Ba ba, cô nàng này đối với ngươi có ý tứ a, nếu như ngươi muốn thượng nàng ta, chỉ cần một ánh mắt liền đủ.” A Hoa bỗng nhiên ở bên cạnh, một mặt bỉ ổi nói nói.

“Lăn ngươi nha, lưu manh chó!” Lâm Hải đi lên một chân, đem nó đá sang đi một bên.

“Chúng ta còn muốn đi lên phía trước, nếu như ngươi không có việc gì...”

“Dù sao đã tới, cùng ngươi cùng đi đi thôi.”

Lâm Hải do dự một trận, chính mình là muốn đi tìm La Phượng, về sau nói không chừng còn sẽ xảy ra chuyện gì đâu, bên người đi theo cái Triệu Dĩnh, thực sự có chút không tiện a.

“Ta chính là muốn cùng một chỗ dắt chó dạo với ngươi, ngày mai ta liền đi, lần sau gặp mặt, còn không biết là ngày tháng năm nào đây...” Tâm tình Triệu Dĩnh bỗng nhiên thương cảm.

“Vậy được rồi.” Lâm Hải thở dài, thật sự là không đành lòng cự tuyệt.

“Ừm.” Trên mặt Triệu Dĩnh bay lên một vòng rặng mây đỏ, tuy

Lâm Hải đã có bạn gái, chính mình không thể có hy vọng, nhưng cùng hắn đi đi như thế này, cũng là rất tốt.

“A Hoa, tiếp tục tìm đi!” Lâm Hải phân phó một tiếng, A Hoa ngửi ngửi cái mũi, lại bắt đầu tìm kiếm tung tích của La Phượng.

Hai người Mạnh Húc cùng Triệu Khôn, nghỉ ngơi tốt một trận, mới gian nan đứng lên.

“Mạnh thiếu, chúng ta tiếp tục đi đường đi, đi ra khỏi mảnh đất hoang dã này, liền có thể đem Đinh Ba thả trên xe.”

“Ai nha, mẹ ta nha, đã lớn như vậy rồi ta đều không có mệt mỏi như vậy qua.” Mạnh Húc lắc đầu một trận.

Hai người cong eo, đem Đinh Ba nhấc lên.

“Ừm?” Đột nhiên, Mạnh Húc cảm thấy có điểm gì đó là lạ.

Vừa quay đầu lại.

“Mẹ ta nha!” Hai người trực tiếp lại đem Đinh Ba ném xuống đất.

Chương 242: Ta là tới đánh đấm giả bộ

Mạnh Húc la một tiếng, đem hai cái đại hán che mặt vừa mới đuổi tới sau lưng, quả thực làm giật mình.

Hai người vội vàng dọn ra tư thế, ngưng thần đề phòng.

Chủ nhân thế nhưng đã nói, cái người từ Sinh môn tiến đến này là cao nhân, vạn nhất sơ sẩy một cái, hai người mình nói không chừng liền phải ợ ra rắm.

“Ngươi, các ngươi là ai?” Nơi núi non hoang dã, đột nhiên xuất hiện hai cái người bịt mặt, không cần nghĩ, khẳng định không phải là cái người tốt lành gì.

Mạnh Húc cùng Triệu Khôn bị dọa đến bắp chân cũng run rẩy, chỉ vào hai cái người bịt mặt, run rẩy nói nói.

Hai người bịt mặt liếc mắt lẫn nhau một cái, tất cả đều rất kinh ngạc.

Cao nhân, thế nào lại là bộ dạng này?

Chẳng lẽ là chuẩn bị giả heo ăn thịt hổ?

Hai người trao đổi ánh mắt một chút, chuẩn bị thăm dò một chút rồi lại nói.

Một người bịt mặt bên trái, bỗng nhiên tiến lên một bước, lấy tốc độ cực nhanh phóng tới chỗ Mạnh Húc.

“Đậu phộng, ngươi muốn làm gì!” Mạnh Húc giật mình, bị dọa đến quay đầu liền chạy.

“Ầm!” Không chạy được hai bước, liền bị một chân của người bịt mặt trực tiếp đạp trên mông, quẳng cái chó gặm phân, dậy không nổi.

“Ách...” Người bịt mặt đem chính mình cũng mộng bức.

Chỉ đơn giản như vậy, liền bãi bình?

Sau đó, quay người đối mặt với Triệu Khôn, tâm của hai gã đại hán che mặt, không khỏi nhấc lên.

Nếu cái vừa rồi kia chỉ là phế vật, này không cần nói, cao nhân cũng là cái còn lại này.

Hai cái đại hán che mặt một trước một sau, đem đường đi của Triệu Khôn chặn kín, lạnh nhạt nhìn chăm chú, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Ngươi, các ngươi là ai, muốn làm gì!” Triệu Khôn thấy Mạnh

Húc bị người ta một chân gạt ngã, cũng bị dọa đến cũng chết lặng.

Hai tay không ngừng khoa khoa, cho mình cả gan.

“Ta, ta có thể nói cho các ngươi biết, ta ba tuổi tập võ, năm tuổi giết người, mười hai tuổi xuyên việt qua dị giới, đi đến đỉnh phong, mười lăm tuổi lại xuyên việt về đến, chuẩn bị chinh phục thế giới…”

Triệu Khôn đang nói lải nhải, người bịt mặt ở sau lưng, thừa dịp y không chú ý, một chân đá vào trên mông y.

“Ai u”, Triệu Khôn phù phù một tiếng ngã xuống đất.

Cúi đầu xem xét, Cửu Xỉ Đinh Ba vàng tươi, ở ngay tại trước mắt mình.

Trong lòng Triệu Khôn chấn động, sau đó bỗng nhiên quay đầu, tinh quang trong mắt tốc biến.

“Ừm?” Hai cái đại hán che mặt vừa muốn vọt qua, thấy thần sắc của Triệu Khôn khác thường, nhất thời dừng bước chân lại.

“Các ngươi dám đạp ta, gan chó thật lớn, biết rõ lão tử là ai chăng?” Triệu Khôn quát một tiếng chói tai.

“Hừ! Nghĩ rằng các ngươi thiếu khuyết kiến thức, cũng đoán không được bản tôn của ta.” Triệu Khôn đứng lên, mắt nhỏ quay tròn loạn chuyển.

“Đều đứng vững nghe kỹ cho ta, gia gia chính là người năm trăm năm trước từng đại náo Thiên…” Triệu Khôn nói được một nửa liền dừng lại.

“Thao, quá khẩn trương, mẹ nó đem lời kịch của Hầu Ca nói ra.”

“Gia gia chính là chuyển thế của Thiên Bồng Nguyên Soái chưởng quản tám vạn thủy quân trên Thiên Đình!” Triệu Khôn bày ra một cái tạo hình tự nhận là rất đẹp trai, một mặt phách lối nói nói.

Hai cái người bịt mặt, trong mắt kinh ngạc một trận.

Cái này mẹ nó thật sự là cao nhân sao? Thấy thế nào lại là cái đậu bỉ như thế a.

Một người bịt mặt thử thăm dò, hướng phía Triệu Khôn xông lại.

“Đậu phộng, ngươi không được qua đây, lại tiến về phía trước thì gia gia cũng không khách khí á!” Triệu Khôn nói, bỗng nhiên cong eo, một phát bắt được Cửu Xỉ Đinh Ba.

“Ừm?” Thấy Triệu Khôn muốn lấy vũ khí, trong lòng người bịt mặt giật mình, tốc độ chậm xuống tới.

“Ai u!” Bỗng nhiên Triệu Khôn tru lên một tiếng, hai người bịt mặt không rõ ràng cho lắm, vội vàng lui lại một bước, ngưng thần nhìn lại.

“Ai u, eo của ta trật rồi, đau chết ta rồi!” Triệu Khôn che eo, ngồi dưới đất, mặt mũi tràn đầy thống khổ.

Hai người bịt mặt nhìn nhau, tròng mắt kém chút lồi ra tới.

Thảo, mẹ nó đùa ta đây!

Muốn lấy vũ khí lại không thể nhấc lên, kết quả dùng sức quá mạnh, còn đem eo làm trật, đây là cái cao nhân gì?

Hai người bịt mặt nhất thời cảm thấy đề phòng trước đó của mình, thật sự là có chút buồn cười.

Đây rõ ràng là hai thằng ngu mà?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao tiến lên, một người một cái, xách cổ áo đem Mạnh Húc cùng Triệu Khôn cầm lên, kéo đi.

"Ai u, ai u, điểm nhẹ điểm nhẹ, ngươi đây là mang bọn ta đi đâu?"

"Đừng bắt chúng ta a, đòi tiền hay không anh em, thả chúng ta bao nhiêu tiền đều dễ nói."

Hai cái đại hán che mặt không thèm để ý đến bọn họ, một người trong họ ngẫm lại, lại đem Cửu Xỉ Đinh Ba trên mặt đất cầm lên.

"Uy, gia gia, ta gọi các ngươi là gia gia có được hay không, nhanh thả chúng ta ra."

Bất kể cầu xin tha thứ như thế nào, hai cái đại hán che mặt liền như không nghe thấy, trực tiếp đem Mạnh Húc cùng Triệu Khôn lôi trở lại dưới tế đàn.

"Chủ nhân, người đã bắt được!" Hai cái đại hán che mặt đem Mạnh Húc cùng Triệu Khôn ném xuống đất, hướng phía nam tử thần bí đang làm phép bên trên tế đàn ôm quyền nói nói.

"Ừm?" Nam tử thần bí sững sờ, "Đây không phải là Triệu Khôn sao?"

Triệu Khôn nghe được, hai mắt tỏa sáng.

"Đúng đúng đúng, ta là Triệu Khôn, không nghĩ tới ngươi cũng nghe nói qua đại danh của ta, thật sự là kiến thức rộng rãi a, nếu đã nhận biết ta, thì cũng nhanh chút thả ta đi đi."

Triệu Khôn vội vàng cười theo nói nói.

Phốc!

Nam tử thần bí đang tác pháp, nghe lời nói của Triệu Khôn, kém chút liền bị sặc đến tẩu hỏa nhập ma.

Mẹ nó, con hàng này cảm giác bản thân cũng quá tốt đẹp đi.

Cái gì gọi là nhận biết ngươi chính là kiến thức rộng rãi a, giống như ngươi là cái đại nhân vật không tầm thường gì vậy.

“Uy uy uy, ta là tới đánh đấm giả bộ, cũng không có hứng thú đối với ân ân oán oán trong thành phố Giang Nam của các ngươi, các ngươi đem Triệu Khôn lưu lại cùng các ngươi chơi là được, ta liền đi trước ha.” Mạnh Húc thấy trận thế này không đúng, rất không có nghĩa khí đem Triệu Khôn bỏ xuống, đứng dậy muốn đi.

“Hừ!” Nam tử thần bí hừ lạnh một tiếng, trong mắt đột nhiên bắn ra một đường quang mang màu đên, thân thể Mạnh Húc cùng Triệu Khôn ưỡn một cái, lập tức mất đi tri giác.

“Đem hai tên này trước ném qua một bên, đợi ta đem đám người này hoàn toàn khống chế trước, lại đơn độc khống chế bọn họ sau!” Nam tử thần bí đắc ý một trận, thật sự là diệu a, nghĩ không ra Triệu Khôn lại tự mình đưa tới cửa, cứ như vậy, Triệu gia cũng sẽ rất mau tiến vào trong khống chế của chính mình.

“Ừm, đó là cái đồ vật gì?” Nam tử thần bí bỗng nhiên chú ý tới Cửu Xỉ Đinh Ba trong tay của đại hán che mặt.

“Chủ nhân, là vũ khí của bọn họ!”

“Hứ.” Nam tử thần bí bĩu môi một cái, lộ ra một tia khinh thường.

“Ném qua cùng một chỗ đi.”

Lâm Hải đi theo A Hoa, rồi lại đi ra hơn trăm mét, đường càng ngày càng khó đi.

Triệu Dĩnh cố nén đau đớn khi chân nhỏ kiều nộn không ngừng bị cục đá cắm vào, từng bước một đi theo bên người Lâm Hải, trong lòng một trận ủy khuất.

Thật sự là chán ghét, dắt chó đi dạo thì dắt chỗ nào mà không được, không cần phải chạy đến loại địa phương này a, mà cũng không thấy người ta không xỏ giày à, bàn chân nhỏ đều nhanh bị mài hỏng.

“Ai u!” Đột nhiên, Triệu Dĩnh sơ ý một chút, vừa vặn giẫm tại bên trên một khối đá nhỏ nhọn, nhất thời đau đến đứng không vững, hướng phía Lâm Hải ngã xuống.

“Cẩn thận.” Lâm Hải ở bên cạnh giật mình, vội vàng vươn tay, chuẩn bị đem Triệu Dĩnh đỡ lấy.

“Ngươi không sao chứ, ngạch...” Lâm Hải nói còn chưa dứt lời, lông mày bỗng nhiên vẩy một cái.

Cái chỗ tay đỡ lấy này, tựa hồ có điểm gì là lạ a.

Mà Triệu Dĩnh cũng kinh ngạc đến ngây người, thậm chí ngay cả gọi cũng quên.

“Ba ba, ba ba, ngươi trang thật giống, thế mà mượn cơ hội ăn đậu hũ của người ta.” A Hoa bỗng nhiên một mặt bỉ ổi chạy tới.

“Ăn em gái ngươi a!” Lâm Hải vội vàng đem tay buông ra, một mặt xấu hổ.

“Có lỗi a, ta không phải cố ý.” Lâm Hải vội vàng hướng phía Triệu Dĩnh giải thích nói.

Triệu Dĩnh không nói chuyện, mặt lại hồng.

Một mặt ngượng ngùng ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Hải một chút, rồi lại cúi đầu.

Vừa muốn nói gì đó, mắt nhỏ của A Hoa bỗng nhiên bỗng nhiên trợn tròn, hướng phía Lâm Hải lui tới!

“WTF, ngươi a muốn chết à.” Lâm Hải một cái không chú ý, kém chút bị A Hoa làm cho bổ nhào.

“Ba ba, ba ba, ta tìm được nữ nhân kia!”

“Cái gì!” Lâm Hải mạnh mẽ kinh hãi!

Chương 243: Đến trận dã chiến kích tình bốn phía?

“Ở đâu? Lâm Hải giật mình, vội vàng hỏi nói.

“Ngay tại phía trước, phía sau phiến cỏ hoang này!” A Hoa vô cùng khẳng định nói nói.

“Mang ta qua, nhanh lên!”

“Ai u, bỗng nhiên đau bụng, không được không được, ta phải đi tiêu trước.” A Hoa nói xong, hướng phía một đống đá cách đó không xa chạy tới.

Lâm Hải cái này tức a!

Làm sao ở thời khắc mấu chốt lại tiêu chảy a.

Triệu Dĩnh ở bên cạnh, nhìn chính mình nói còn chưa dứt lời, Lâm Hải liền không để ý tới chính mình nữa, ngược lại cùng con chó kia ở chỗ này mắt lớn trừng mắt nhỏ, trong lòng nhất thời thương tâm một trận.

“Chẳng lẽ mình ở trong mắt hắn, liền đến con chó cũng không bằng sao?”

Triệu Dĩnh nhất thời trở nên tâm loạn như ma.

“Oa, sảng khoái a.” A Hoa ra một đống thật lớn, nhất thời cảm thấy thư sướng không ít.

“Đi thôi, ba ba, hiện tại liền đi bắt nàng ta!” A Hoa ngẩng đầu ưỡn ngực hướng phía trước đi đến.

Lâm Hải đi được hai bước, bỗng nhiên quay đầu lại.

“Ngươi đừng đi theo ta nữa, mau đi về trước đi.” Nói xong, không đợi Triệu Dĩnh nói chuyện, Lâm Hải cũng nhanh chóng bước hướng phía A Hoa mà đuổi theo.

“Ngươi...” Triệu Dĩnh thấy Lâm Hải rời đi vô tình như thế, nước mắt kém chút chảy xuống.

“Hừ, ngươi không cho ta đi theo, vậy ta liền vụng trộm theo.” Triệu Dĩnh nhìn qua bóng lưng của Lâm Hải, vừa giận dỗi, quay đầu đi một đoạn, lại lặng lẽ theo trở về.

“Ba ba, nhanh đến, ba ba...” A Hoa còn chưa nói xong, đầu bỗng nhiên ông một tiếng, như gặp phải trọng kích, lập tức bắt đầu trở nên ngơ ngơ ngác ngác.

Ngay tại lúc đó, Sở Lâm Nhi cùng Lâm Hải cũng đồng thời biến sắc.

Lâm Hải chỉ cảm thấy não hải mê muội một trận, nhưng sau một khắc, Tiên Nhi lần nữa xuất hiện tại trong não hải, ống tay áo vung lên, cảm giác khó chịu của Lâm Hải lập tức trở nên không còn sót lại chút gì.

Nhưng trong lòng Lâm Hải lại bỗng nhiên giật mình, Tiên Nhi đột nhiên xuất hiện, để hắn lập tức hiểu rõ, linh hồn của chính mình vừa nhận phải công kích.

Quay đầu, chỉ thấy Sở Lâm Nhi ở bên cạnh cau mày, như có điều suy nghĩ.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải không biết công kích linh hồn vừa rồi, có tác động đến Sở Lâm Nhi hay không, nên vội vàng quan tâm hỏi.

“Ta không sao, công kích linh hồn nhỏ yếu như vậy, cũng chỉ đối phó được với người bình thường, liền A Hoa còn không sợ.” Sở Lâm Nhi lắc đầu.

“A Hoa?” Lâm Hải đem ánh mắt chuyển dời đến trên thân A Hoa, chỉ thấy ánh mắt A Hoa có chút si ngốc, thân thể lay động một trận, làm thế nào cũng không đổ xuống.

“Đậu phộng, Cẩu gia làm sao lại có loại cảm giác trời đất quay cuồng? Mà đầu lại đau quá a.” A Hoa như là uống say nói nói.

Trong lòng nam tử thần bí đang thi pháp tế đàn có cảm ứng, bỗng nhiên giật mình.

“Có người tiến vào tầng thứ nhất của Di Thiên trận, thế mà không có té xỉu, xem ra không phải là người bình thường!”

“Ngươi nhanh thông tri A Phượng, đến tầng thứ hai trấn giữ, có người xông tới.” Nam tử thần bí vội vàng hướng một cái đại hán che mặt bên cạnh phân phó nói.

“Vâng!” Đại hán che mặt đáp một tiếng, nhanh chóng rời đi.

“Uy, A Hoa, ngươi còn được hay không? Hiện tại phải đi hướng nào?” Lâm Hải nhìn cái dạng này của A Hoa, không khỏi có chút bận tâm tới.

“A Hoa ta lúc nào không được, đi theo ta!” A Hoa đắc ý ngẩng cái cổ, kết quả kém chút ngã sấp xuống, lảo đảo đi phía trước dẫn đường, hướng phía mùi mà đi đến.

“Mau nhìn, phía trước có người!” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Ừm?” Lâm Hải cũng phát hiện, có một nữ nhân giờ phút này đang ở tại phía trước cách đó không xa.

Nhanh chóng đi thêm mấy bước, Lâm Hải đến gần đó xem xét.

“Là cảnh sát?”

Lâm Hải đem thân thể nữ cảnh sát kia lật qua, con mắt nhất thời trừng lớn.

“Hứa Điềm?” Lâm Hải kinh ngạc một trận, Hứa Điềm tại sao lại ở chỗ này?

Nhanh chóng đặt tay lên cổ tay Hứa Điềm, xem bệnh bắt mạch cho nàng ta, Lâm Hải không khỏi yên lòng.

“Không có gì đáng ngại, chỉ là thần kinh não nhận chấn động, đoán chừng là giống như chính mình lúc mới đi vào, nhận phải công kích linh hồn đi.”

Ngẫm lại, cái chỗ núi non hoang dã này, lại đem nàng ta một cái nữ hài tử ném ở chỗ này cũng không thích hợp.

Lâm Hải khẽ vươn tay, đem Hứa Điềm ôm lấy, khiêng lên trên vai.

Đối với Lâm Hải Tiên Thiên hậu kỳ đỉnh phong mà nói, đem Hứa Điềm ước chừng khoảng một trăm cân khiêng lên trên vai, liền chút cảm giác đều không có, liền giống như đi chơi thôi.

“Ba ba, chẳng lẽ ngươi đây là muốn tại núi non hoang dã, cùng nàng ta đến một trận dã chiến kích tình bốn phía?” A Hoa thấy Lâm Hải bỗng nhiên đem Hứa Điềm vác lên, nhất thời giật nảy cả mình!

“Chiến em gái ngươi a chiến!” Nếu không phải Lâm Hải nhìn nó đứng cũng đứng không vững, thì cũng phải đi lên đá nó một chân.

Cái con chó hạ lưu này, trong đầu đang nghĩ cái gì thế?

“Bớt nói nhảm, nhanh chóng dẫn đường!” Lâm Hải tức giận nói nói.

Một người một quỷ một con chó, lại đi lên phía trước khoảng cách gần một trăm mét, A Hoa bỗng nhiên vẫy vẫy đầu to.

“A, đầu không đau, thân thể cũng không lắc lư nữa, ha ha, được rồi!” A Hoa hưng phấn trực tiếp đem thân thể đứng lên, hai chân sau đứng trên mặt đất, như một con chuột túi, không ngừng nhảy nhảy.

“Đã ra khỏi tầng thứ nhất của trận pháp.” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên nhàn nhạt nói nói.

“Trận pháp?” Lâm Hải sững sờ, “Ngươi nói, chúng ta bây giờ là đang ở trong trận pháp?”

Lâm Hải một trận ngạc nhiên, cái đồ vật trận pháp này, chính mình trước kia cũng chỉ thấy qua ở trong truyền hình cùng tiểu thuyết, đây chính là đồ vật mười phần thần kỳ.

Nghĩ không ra chính mình thế mà đần độn u mê, bị A Hoa đưa đến trong trận pháp.

“Không sai, trận pháp này hết sức lợi hại, ta cũng không biết, nhưng lấy uy lực mà nói, hẳn là liền một phần vạn cũng đều không phát huy ra được, nếu không chúng ta đã sớm xong.”

“Lợi hại vậy sao? Ta làm sao không có cảm giác được?” Lâm Hải nhún vai, mặt mũi tràn đầy xem thường.

Sở Lâm Nhi nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Càng đi về phía trước, hẳn là tầng thứ hai của trận pháp, tầng thứ nhất là công kích linh hồn, tầng thứ hai là cái gì, ai cũng không rõ ràng, chúng ta không thể phớt lờ.”

Thấy Sở Lâm Nhi nói năng trịnh trọng như vậy, Lâm Hải cũng đem lòng khinh thị trước đó thu lại.

Chính mình có Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, chỉ là không sợ công kích linh hồn mà thôi, ai biết tầng thứ hai lại là cái gì?

“Anh ~ “

Đột nhiên, Hứa Điềm trên đầu vai Lâm Hải hừ nhẹ một tiếng, tỉnh lại.

“Ừm?” Sau khi Hứa Điềm tỉnh lại, sau khi thấy chính mình thế mà bị một người nam nhân khiêng ở trên đầu vai, nhất thời lập tức hoảng.

“Uy, ngươi là ai a, nhanh thả ta ra!” Hứa Điềm tại trên bờ vai Lâm Hải lại đánh lại đạp một trận.

“Đậu phộng!” Lâm Hải đang suy nghĩ sự tình tầng thứ hai của trận pháp, trong lòng thất thần một trận.

Bị Hứa Điềm thình lình dùng lực lớn giãy dụa, nhất thời khiến cho trọng tâm bất ổn, liền hướng phía sau ngã xuống.

“A!” Hứa Điềm tại trên bờ vai Lâm Hải, cũng đi theo ngã xuống.

“Hỏng!” Lâm Hải giật mình, cái này nếu là ngã xuống, đầu Hứa Điềm vừa vặn đụng trên mặt đất, vậy còn không đụng đến đầu rơi máu chảy sao.

Trong nháy mắt Lâm Hải ngã xuống đất, bỗng nhiên bắt lấy Hứa Điềm, dùng sức hướng bản thân ngã xuống phía dưới, đem thân thể Hứa Điềm sinh sinh kéo ngã xuống lên người.

“Ầm!”

Lâm Hải nặng nề ngã xuống đất, mà Hứa Điềm theo sát, vừa vặn ghé vào trên thân Lâm Hải, lỗ mũi của hai người cơ hồ đều dính vào cùng nhau.

Hứa Điềm sững sờ, sau đó con mắt bỗng nhiên trợn to.

“A!” Rít lên một tiếng, Hứa Điềm phắt cái bật dậy.

“Ai u, đậu phộng!” Do ngồi dậy quá nhanh, đầu gối Hứa Điềm nhất thời cùng Lâm Hải đến cái tiếp xúc thân mật.

Lâm Hải bưng lấy đũng quần liền bắt đầu lăn qua lăn lại trên mặt đất, trong lòng đem Hứa Điềm mắng chết.

“Là ngươi?” Hứa Điềm lúc này cũng nhận ra là Lâm Hải, “Ngươi không sao chứ?”

“Ngươi nhìn không có chuyện gì sao?” Lâm Hải một mặt thống khổ đứng lên.

“Ngươi nói, chính ngươi nói, đây là lần thứ mấy!” Lâm Hải ủy khuất như cái oán phụ, mẹ nó, thế nào mỗi lần đụng phải cái cảnh sát a di này, cũng khiến cho mình ăn đến một chút đây.

“Lần, lần, lần thứ ba.” Hứa Điềm duỗi ra ba cái ngón tay, một mặt xấu hổ.

“Ba ba, trứng của ngươi nát?” A Hoa bỗng nhiên chạy tới, một mặt cười trên nỗi đau của người khác nói nói.

“Cút!” Lâm Hải đang lo không có địa phương để phát tiết đâu, đi lên một chân đem A Hoa đá bay.

“Đừng làm rộn, mau nhìn, phía trước còn có người!” Lúc này, Sở Lâm Nhi bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Còn có người?” Lâm Hải hướng phía nơi xa nhìn lại, trong lòng nhất thời giật mình.

“Như thế nào lại là nàng ta!”

Chương 244: Hoàng Tuyền Trọc Thủy

Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra, cái nữ nhân phía trước kia, chính là Vương Đình.

Vương Đình tại sao lại ở chỗ này? Nàng ta không phải uống trà, tinh thần thất thường sao?

Thấy bên cạnh Vương Đình còn có một người nam tử, Lâm Hải cũng nhận biết, là Hàn Cẩn Ngôn của Cung văn hóa Công Nhân.

Hai người bọn họ làm sao lại ở cùng một chỗ, thật sự là càng ngày càng lộn xộn.

“Chúng ta đi qua nhìn một chút.” Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi nói nói.

“Cẩn thận một chút, lại hướng về phía trước liền tiến vào tầng thứ hai của trận pháp.” Sở Lâm Nhi vội vàng mở miệng nhắc nhở nói.

“Ừm.” Sắc mặt Lâm Hải ngưng trọng gật gật đầu, cất bước hướng phía trước đi đến.

“Ông!” Đi lên phía trước không đến năm mươi mét, trước mắt bọn người Lâm Hải bỗng nhiên biến đổi.

Vùng đất đầy cỏ hoang trước đó trong nháy mắt đã biến mất vô tung không còn tăm hơi, hiện tại hiện lên trước mặt bọn hắn, là một mảnh cảnh tượng đẹp không sao tả xiết, núi cao nước chảy, cầu nhỏ hoa thơm, quả thực là thế ngoại đào nguyên.

“Oa, địa phương thật đẹp a.” Con mắt Hứa Điềm trong nháy mắt liền sáng rỡ, chuyển thân nhìn bốn phía, tâm tình lập tức trở nên thoải mái.

“Lão công, về sau chúng ta sinh hoạt ở chỗ này, có được hay không?” Hứa Điềm mang theo mỉm cười ngọt ngào, hướng phía Lâm Hải nũng nịu nói.

Phốc!

Lâm Hải đang ngây người, kém chút liền cắm đầu xuống bên trên đất.

Thật không thể tin quay đầu, nhìn qua Hứa Điềm mặt mũi tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào, Lâm Hải quả thực không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình.

“Ngươi vừa mới kêu ta là cái gì?”

“Gọi ngươi là lão công a?” Hứa Điềm nghiêng cái đầu dưa nhỏ, một trận kỳ quái.

“Ngươi gọi ta là lão công?” Lâm Hải chỉ vào cái mũi mình, một mặt kinh ngạc.

“Đúng a.” Hứa Điềm gật gật đầu, nhìn Lâm Hải một trận kỳ quái.

“Chúng ta hôm qua mới cử hành hôn lễ a, ngươi quên sao? Ngươi sẽ không biến ngốc a?” Hứa Điềm bỗng nhiên trở nên lo lắng.

Hôm qua còn cử hành hôn lễ? Lâm Hải trực tiếp mộng bức.

Mẹ nó, đến tột cùng là ai biến thành đồ ngốc a?

“Ba ba, hôm qua thế nhưng là ta làm phù rể cho ngươi a. Ngươi không phải là ăn xong lau sạch, muốn bội tình bạc nghĩa đi a?” A Hoa bỗng nhiên chạy tới, nhìn Lâm Hải, một mặt ghét bỏ.

Phốc!

Lâm Hải cũng sụp đổ, mẹ nó đây đều là cái nào cùng cái nào a?

Coi như ca ca thật muốn kết hôn, làm sao có thể dùng ngươi một con chó làm phù rể?

Làm sao lập tức cũng trở nên không bình thường.

"Lão công, ngươi đến cùng làm sao vậy?" Lúc này, Hứa Điềm bỗng nhiên bổ nhào vào trong ngực Lâm Hải ủi ủi một hồi, khiến cho tâm lý Lâm Hải ngứa ngáy một trận.

Đậu móa, cô nàng này chủ động ôm ấp yêu thương, vẫn là đồ đồng phục hấp dẫn, thật muốn mạng người a.

"Uy, ta nói cảnh sát a di, ca ca thế nhưng là cái nam nhân bình thường, ngươi nếu lại câu dẫn ta như thế, cẩn thận ta một cái không cầm giữ được, đem ngươi giải quyết tại chỗ a."

"Chán ghét, người ta là của ngươi, ngươi muốn thế nào thì làm thế đó, muốn ở nơi nào liền ở nơi đó, dù sao chỗ này lại không có ai." Một bộ dáng của Hứa Điềm y như là chim non nép vào người.

Phốc!

Lâm Hải một mặt kinh ngạc đánh giá Hứa Điềm, mẹ nó, nhìn không ra, cô nàng này bình thường là một bản nghiêm túc, nháo nửa ngày lại quá hào phóng a?

Bên trên tế đàn, thần sắc của nam tử thần bí lại biến đổi.

"Đã đến tầng thứ hai sao? Vương Đình, hai người các ngươi, qua đem người tới xử lý đi."

Vương Đình cùng Hàn Cẩn Ngôn đang đứng ngẩn người, thân thể mạnh mẽ chấn động, hướng phía bọn người Lâm Hải đi đến.

“Khách nhân trẻ tuổi, hoan nghênh các ngươi đến làm khách.” Một đôi vợ chồng già hiền lành bỗng nhiên xuất hiện, cười đi tới, hướng phía Lâm Hải cùng Hứa Điềm nhiệt tình nói nói.

“Lão nhân gia, các ngươi liền ở đây sao? Thật hạnh phúc a.” Hứa Điềm một mặt hâm mộ, nói xong lại đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải.

“Lão công, về sau chúng ta cũng ở chỗ này có được hay không vậy?”

Lâm Hải đối với Hứa Điềm đột nhiên gọi hắn là lão công, thực sự có chút khó mà tiếp nhận, vò cái đầu, cũng không biết nói cái gì cho phải.

“Đến, người trẻ tuổi, chúng ta cũng không có gì tốt để chiêu đãi, đến nơi đây uống chén nước, đây chính là nước suối tốt nhất trong núi, sau khi uống, có thể kéo dài tuổi thọ a.” Đôi vợ chồng già đem Lâm Hải cùng Hứa Điềm đưa đến trước một cái bàn đá, đưa nước lên cho bọn hắn.

“Cảm tạ lão nhân gia.” Hứa Điềm cầm lấy nước, liền muốn uống hết.

“Đừng để nàng ta uống!” Sở Lâm Nhi ở một bên, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải nhắc nhở.

Lâm Hải giật mình, hắn đối với cái cảnh đẹp cùng đôi vợ chồng già đột nhiên xuất hiện này, cộng thêm biểu hiện quái dị của Hứa Điềm cùng A Hoa, vốn là lộ ra hoài nghi, giờ bị Sở Lâm Nhi nhắc nhở, lập tức tỉnh táo lại, một tay đem chén nước của Hứa Điềm đoạt lại.

Đôi vợ chồng già thấy thế, trong mắt đột nhiên lộ ra hung quang.

“Không uống nước, vậy liền ăn trái hương tiêu đi.” Lão đầu bỗng nhiên cầm lấy một quả hương tiêu, hướng phía Lâm Hải nhanh chóng đưa tới.

Trong lòng Lâm Hải nhất thời sinh ra một tia khí tức nguy hiểm.

Thân thể hắn bỗng nhiên lui lại, đồng thời mặc niệm một tiếng, Thiên Nhãn, mở!

Sau một khắc, cảnh tượng trước mắt đã biến mất toàn bộ, một lần nữa khôi phục vẻ núi non hoang dã trước đó.

Mà trước mặt, Hàn Cẩn Ngôn một mặt dữ tợn, trong tay cầm môt cây chủy thủ, hướng phía chính mình đâm tới, đã đến trước ngực.

Đậu phộng!

Lâm Hải quá sợ hãi, thân thể bỗng nhiên ngửa ra sau, đồng thời chân phải đá ra, một chân đem Hàn Cẩn Ngôn đạp bay ra ngoài.

“A! Lão công, ngươi tại sao lại đánh lão nhân gia kia?” Hứa Điềm kinh hô một tiếng.

“Lão đầu tử, ngươi không sao chứ?” Lão bà thương tâm kêu to một tiếng.

“Các ngươi quá phận.” Lão bà nói, cầm lấy chén nước trên bàn đá, hướng phía Hứa Điềm liền giội qua.

“A!” Hứa Điềm kêu lên một tiếng sợ hãi.

“Mau tránh ra!” Lâm Hải thấy thế, bỗng nhiên lao tới, một tay đem Hứa Điềm đẩy ra.

Tư!

Mấy giọt nước văng lên trên cánh tay Lâm Hải, nhất thời bốc lên một cỗ khói vàng, nhanh chóng bắt đầu ăn mòn.

“Đậu phộng!”Lâm Hải đau đến cắn răng một cái, trên mặt quá sợ hãi.

Huyết nhục trên cánh tay, vậy mà đang lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, bị ăn mòn cực nhanh.

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn, đau liên tục không dứt, tiếp tục như vậy, không đến một phút đồng hồ, cánh tay của chính mình liền sẽ không gánh nổi.

“Mẹ nó a, thật ác độc!” Lâm Hải nhấc chân đem Vương Đình đá bay, trực tiếp cùng Hàn Cẩn Ngôn đã ngã sấp xuống dính thành một khối.

“Mau đưa đưa giải dược ra đây!” Lâm Hải tiến lên một chân, giẫm tại trước ngực Vương Đình, tròng mắt đều nhanh trừng ra ngoài.

Mà Vương Đình, nhất thời lại khôi phục một mặt biểu lộ ngốc trệ, tựa hồ căn bản là không nghe được Lâm Hải đang nói cái gì.

“Thao!” Tinh thần Lâm Hải đều nhanh sụp đổ, bên trên cánh tay, đã bị ăn mòn mất một mảnh, đang không ngừng vẩy ra chất lỏng màu vàng sẫm cùng mùi hôi thối, để cho người ta rùng mình một trận.

Sở Lâm Nhi ở một bên, quá sợ hãi.

“Hoàng Tuyền Trọc Thủy! Đây là Hoàng Tuyền Trọc Thủy của Địa Phủ, không có khả năng!”

“Móa, đừng quản cái gì Trọc Thủy hay không Trọc Thủy gì, có biện pháp nào bảo trụ cánh tay của ta trước hay không.” Lâm Hải ở một bên, vội vã hướng phía Sở Lâm Nhi rống lên.

Sở Lâm Nhi nghe vậy, bỗng nhiên kịp phản ứng, vội vàng lấy điện thoại di động ra.

Leng keng!

Wechat của Lâm Hải vang lên.

“Nhanh lên, đem đồ vật ta phát cho ngươi, đổ vào trên cánh tay!”

Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, mở ra Wechat, quả nhiên có một cái tin.

Sở Lâm Nhi hướng ngươi gửi đi một bình Minh Hà Tịnh Thủy.

Lâm Hải không kịp ngẫm nghĩ nữa, trực tiếp mở túi càn khôn rút ra.

Một bình ngọc nhỏ màu trắng lớn cỡ bàn tay xuất hiện ở trong tay, Lâm Hải đem nắp bình mở ra, trực tiếp đem nước đổ vào trên cánh tay của chính mình.

“Tư...” Một lớp sương mù màu trắng, từ trên cánh tay của Lâm Hải cấp tốc dâng lên.

“A!” Lâm Hải đau đến kêu to một tiếng, ôm cánh tay ngồi xổm xuống, đầy đầu tất cả đều là mồ hôi.

Khi khói trắng tan hết, đau đớn của Lâm Hải mới dần dần dịu đi, cúi đầu hướng phía cánh tay của chính mình nhìn lại, trong mắt nhất thời kinh hãi một trận.

Chương 245: Cánh tay bị hủy

Nhìn địa phương bị ăn mòn trên cánh tay của chính mình, tâm của Lâm Hải nhất thời chìm đến đáy cốc.

Chỉ thấy trên cánh tay, đại bộ phận da thịt đã bị ăn mòn hết, căn bản không có cảm giác đau, huyết dịch cũng đều bị đốt sạch, cơ hồ đã lộ ra xương trắng âm u, mười phần đáng sợ.

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng, thế nào lại là Hoàng Tuyền Trọc Thủy?” Sở Lâm Nhi ngốc, ở chỗ này tự lẩm bẩm, trên mặt hiện lên vẻ kinh sợ.

“Lâm Nhi Công chúa, đến cùng cái gì gọi là Hoàng Tuyền Trọc Thủy? Cánh tay của ta còn cứu được hay không?” Lâm Hải vội vã hỏi.

Từ góc độ y học của nhân loại nhìn qua, Lâm Hải biết cánh tay này của mình đã xong, địa phương đã bị ăn mòn qua, căn bản không có khả năng lại có tế bào mới mọc ra.

Ngẫm lại cánh tay của chính mình, về sau rất có thể chính là cái bộ dáng này, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên siết chặt, hắn căn bản không muốn tiếp nhận hiện thực này.

“Ngươi hỏi cái gì là Hoàng Tuyền Trọc Thủy?” Sở Lâm Nhi từ trong khiếp sợ tỉnh lại.

“Hoàng Tuyền là một con suối trong Địa Phủ, sau khi người chết đi, linh hồn cũng phải đi qua nước của Hoàng Tuyền để tẩy rửa, rửa sạch dơ bẩn kiếp trước mới có thể tiến nhập vào Địa Phủ, nước của Hoàng Tuyền còn gọi là Hoàng Tuyền Trọc Thủy, là một trong Ngũ Đại Thần Thủy (năm loại nước thần) của Tam giới.”

Lâm Hải giật mình.

“Nói như thế, cái Hoàng Tuyền Trọc Thủy này là đến từ Địa Phủ? Khống chế bọn Vương Đình hại ta là người của Địa Phủ sao?”

“Không phải.” Sở Lâm Nhi lắc đầu.

“Không phải? Này...” Lâm Hải cảm thấy rất ngờ vực.

“Hoàng Tuyền Trọc Thủy này, tại mấy trăm năm trước, đã bị một người thần bí có đại thần thông, cường ngạnh chuyển dời khỏi Địa Phủ, hướng đi đến nay còn không rõ!”

“Cái gì!” Lâm Hải cả kinh đến há to miệng.

Người nào có thể có bản sự lớn như vậy, đem toàn bộ nước suối trong Địa Phủ chuyển dời đi?

Coi như là Ngộ Không lúc trước nháo qua Địa Phủ cũng không nhất định sẽ làm được a?

“Bên trong Ngũ Đại Thần Thủy, cùng biến mất với Hoàng Tuyền Trọc Thủy, còn có một loại khác, cái kia chính là Nguyệt Hồ Thánh Thủy của Quảng Hàn Cung trên Thiên Đình.”

Phốc!

Lâm Hải chính là bởi vì sự tình của Hoàng Tuyền Trọc Thủy mà giật mình, kết quả một câu phía dưới của Sở Lâm Nhi, lại đem Lâm Hải dọa đến kém chút ngã xuống ngay tại chỗ.

“Ngươi ngươi ngươi nói cái gì? Nguyệt Hồ Thánh Thủy?” Đầu Lâm Hải oanh minh một trận, trong lòng đột nhiên dâng lên sóng to gió lớn.

“Đúng, Ngũ Đại Thần Thủy của Tam giới, theo thứ tự là Dao Trì Thiên Thủy cùng Nguyệt Hồ Thánh Thủy của Thiên Đình, Hoàng Tuyền Trọc Thủy cùng Minh Hà Tịnh Thủy của Địa Phủ, cùng với Vô Căn Chi Thủy của Địa Tiên giới, chỉ là, mấy trăm năm trước, Hoàng Tuyền Trọc Thủy cùng Nguyệt Hồ Thánh Thủy cùng nhau biến mất, sau đó không lâu, thông đạo Tam giới cũng đột nhiên tan biến.”

“Nghĩ không ra Nguyệt Hồ Thánh Thủy vậy mà đến từ Tiên giới!” Lâm Hải chợt nhớ tới Tiên Nhi đã từng nói qua với mình, cả Nguyệt Hồ Thánh Cảnh này đều là bị chủ nhân thủ nhậm của nó phong ấn, như vậy cái chủ nhân Thánh Cảnh này, đến tột cùng mạnh đến mức nào?

Mà Hoàng Tuyền Trọc Thủy của Địa Phủ, có phải cũng là do cái chủ nhân Thánh Cảnh này chuyển dời đi hay không?

Lâm Hải bỗng nhiên có loại cảm giác, chính mình tựa hồ đã bị cuốn vào trong một trận âm mưu cực lớn.

Nghĩ tới những thứ này, đầu não Lâm Hải hỗn loạn lung tung.

“Tê ~” đột nhiên, đau nhức kịch liệt chỗ cánh tay, để Lâm Hải mãnh mẽ thức tỉnh lại.

Đậu móa, chính mình chỉ là một cái phàm nhân, cần quan tâm những cái này để làm gì?

Hiện tại việc cấp bách, là nhìn xem có thể khôi phục lại cánh tay của chính mình hay không, nếu không về sau cái dạng này, ca ca liền thành người tàn tật.

“Lâm Nhi Công chúa, cánh tay này của ta đến cùng còn có thể khôi phục hay không?”

Sở Lâm Nhi quay đầu nhìn một chút.

“Nhục thể bị Hoàng Tuyền Trọc Thủy ăn mòn qua, muốn khôi phục, căn bản là không có khả năng.” Sở Lâm Nhi lắc đầu, một mặt đồng tình.

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, bị dọa đến kém chút ngã xuống ngay tại chỗ.

“Đừng a, Lâm Nhi Công chúa, ngươi nhanh giúp đỡ nghĩ biện pháp một chút đi, ngươi nhẫn tâm để cho ta một cái mỹ nam tử như thế, đột nhiên biến thành tàn tật sao?” Lâm Hải nhào tới, hướng phía Sở Lâm Nhi một mặt cầu khẩn.

“Ta nói là lời nói thật, căn bản không có lừa ngươi.”

Lâm Hải nhất thời giống như bị Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, trong lòng một mảnh tuyệt vọng.

“Xong, xong! Ca ca sau này sẽ là Độc Tí (một tay), thành người tàn tật.”

Sau đó, Lâm Hải mãnh mẽ đưa ánh mắt nhìn về phía Vương Đình nằm trên mặt đất.

“Bà nội ngươi, đều là do ngươi cái tiện nhân này.” Lâm Hải trong cơn tức giận, liền muốn vọt qua.

“Kỳ thực biện pháp cũng không phải là không có.” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên lại toát ra một câu.

Thân thể Lâm Hải mãnh mẽ dừng lại, sau đó vui mừng quá đỗi.

“Lâm Nhi Công chúa, biện pháp gì, ngươi nhanh nói a!”

“Bất quá biện pháp này, nói ra cũng giống như không nói.” Sở Lâm Nhi lần nữa lắc đầu.

“Không sao, ngươi trước nói, có biện pháp dù sao cũng tốt hơn so với không có cách nào.” Lâm Hải sốt ruột thúc giục nói.

“Ngươi biết Tam Đàn Hải Hội Đại Thần trên Thiên Đình sao?”

“Ách... Đây không phải là tiểu Na Tra sao? Biết rõ a.” Lâm Hải không biết Sở Lâm Nhi vì sao bỗng nhiên nhấc lên Na Tra, liền vội vàng gật đầu.

“Na Tra năm đó đại náo Đông Hải, giết chết Tam Thái tử Ngao Bính của Đông Hải Long Cung, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng dưới cơn nóng giận, cùng với Tam Hải Long Vương khác, mang theo nước biển của bốn biển, muốn dìm Trần Đường Quan vào trong nước, sau cùng Kỳ Phụ Lý Tĩnh làm cho Na Tra phải chặt tay mổ bụng, khoét ruột cắt xương, sau cùng Na Tra phải dùng củ sen, để tái tạo thân thể."

"Những cái này ta đều biết." Mặc kệ là chuyện Na Tra đại náo Đông Hải, hay là Phong Thần Bảng, Lâm Hải khi còn bé cũng nhìn qua rất nhiều lần, đối với những chuyện mà Na Tra trải qua này, hắn nhớ kỹ rất rõ ràng.

"Biện pháp duy nhất bây giờ của ngươi, cũng là dùng một cách như Na Tra năm đó, dùng củ sen để tái tạo ra một cánh tay, nhưng, củ sen bình thường hiển nhiên là không thể nào, nhưng củ sen mà Na Tra khi đó sử dụng, cũng không ai biết là từ chỗ nào tìm ra, cho nên ta mới nói, biện pháp này nói ra cũng không khác gì không nói a."

"Nói ra cũng không khác gì không nói? Quá không giống nhau a!" Lâm Hải trở nên kích động, ngươi không biết từ chỗ nào có thể tìm tới, nhưng ca ca biết rõ a.

Bên trên Wechat của ca ca thế nhưng là có tiểu Na Tra đâu, trực tiếp hỏi y, chẳng phải cái gì cũng có sao?

Trong lòng Lâm Hải nhất thời lại dấy lên hi vọng tới.

"Uy, lão công, ngươi không sao chứ?" Hứa Điềm thấy Lâm Hải đem cặp vợ chồng già kia đều đạp nằm trên mặt đất, sau đó bản thân giống như hóa ngốc, sắc mặt không ngừng biến hóa, nhất thời có chút không biết làm sao.

"Không có việc gì." Lâm Hải hiện tại cũng biết, Hứa Điềm cùng A Hoa hiện tại đang ở vào bên trong ảo giác, cùng bọn họ là không thể giảng đạo lý.

Nếu như hiện tại mình nói với Hứa Điềm, không phải là lão công của nàng ta, đoán chừng Hứa Điềm này liền phải cùng hắn làm ở tại chỗ.

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, chuẩn bị tranh thủ thời gian hỏi Na Tra một chút, củ sen có thể tìm đến ở chỗ nào.

Hiện tại tình huống của cánh tay này, đã thành tâm bệnh lớn nhất của Lâm Hải.

“A, mùi vị của chó cái!” Đột nhiên, cái mũi của A Hoa dùng sức ngửi lên, sau đó một mặt kinh hỉ hướng phía Lâm Hải sau lưng nhìn lại.

“Ừm?” Lâm Hải nghe vậy, bỗng nhiên quay đầu lại.

Nào có cái chó gì, rõ ràng là một cái thiếu nữ thanh xuân, đang từ phía bên mình chậm rãi đi tới.

“Cha, mẹ, các ngươi làm sao vậy?” Nhưng sau khi thiếu nữ thanh xuân nhìn thấy Vương Đình cùng Hàn Cẩn Ngôn ngã trên mặt đất, bỗng nhiên biến sắc, bước nhanh chạy qua.

“Cha, mẹ?” Lâm Hải sững sờ.

“Không đúng!” Lâm Hải bỗng nhiên kịp phản ứng, Vương Đình cùng Hàn Cẩn Ngôn căn bản chính là ở trong ảo giác mới là một đôi vợ chồng già, làm sao lại có con gái.

Giải thích duy nhất chính là, cái thiếu nữ thanh xuân trước mắt này cũng là nhân vật trong ảo giác của mình.

Lâm Hải lập tức nhìn chăm chú đề phòng, đồng thời Thiên Nhãn Thần Thông lần nữa được mở ra!

“Là ngươi!” Dưới Thiên Nhãn, hết thảy hư huyễn đều khôi phục hiện thực, Lâm Hải lập tức nhận ra người này!

Chương 246: Tà âm

La Phượng sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi biết ta?”

“Hừ, ta tới đây, chính là vì tìm ngươi!” Ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên lạnh lẽo.

“Tìm ta?” Trên mặt La Phượng mang lên một tia ủy khuất, “Tìm ta làm gì chứ? Người ta lại không biết ngươi, còn có, ngươi tại sao phải đánh cha mẹ ta?”

“Đánh cha mẹ ngươi?” Lâm Hải chế nhạo một tiếng.

“Ít giả bộ đi, La Phượng!”

La Phượng nghe xong Lâm Hải thế mà gọi ra tên của bản thân, sắc mặt nhất thời đại biến, bỗng nhiên ngẩng đầu, gắt gao nhìn sang Lâm Hải.

“Ngươi, căn bản là không có bị Huyễn cảnh mê hoặc?”

“Hừ, chỉ là Huyễn cảnh còn không làm gì được ta, ta hỏi ngươi, tại sao phải đối phó với ta, còn đi bắt người nhà của ta?” Trong mắt Lâm Hải lóe lên một đạo hàn quang.

“Hứ!” La Phượng khinh thường cười một tiếng, “Ngươi chỉ là một tên phàm nhân, có tư cách gì chất vấn ta? Đừng tưởng rằng có thể nhìn thấu cái Huyễn cảnh này, liền có cái gì không tầm thường, La Phượng ta muốn giết ngươi, đơn giản dễ như trở bàn tay!”

“Hừ! Muốn giết ta, liền nhìn ngươi có bản sự kia hay không đã.”

“Lão công, các ngươi đang nói cái gì? Cái gì đánh a giết a?” Hứa Điềm ở bên cạnh, một mặt giật mình.

“Ba ba, ta giống như yêu nó, ta cảm giác con chó cái trước mặt này, chính là chân ái của ta.” A Hoa đột nhiên cũng chạy tới, nhìn qua La Phượng, nước bọt đều nhanh chảy ra.

Phốc!

Lâm Hải lúc đầu một mặt nghiêm túc, kết quả bị một câu của A Hoa, kém chút trực tiếp chọc cười.

Mẹ nó, ánh mắt gì, có dạng chó cái này sao?

“Ngươi trước lùi ra phía sau, nữ nhân trước mặt này rất nguy hiểm, chờ ta giải quyết nàng ta xong, lại giải thích với các ngươi!” Lâm Hải đem Hứa Điềm bảo hộ tại sau lưng.

“Ngươi, cũng ra đằng sau đi!” Lâm Hải lại dùng chân nhẹ nhàng đá đá A Hoa.

“Ba ba, ngươi mắt mù rồi? Đối diện rõ ràng là một con chó cái, ngươi làm sao lại nói thành nữ nhân?” A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi, một mặt không hiểu.

Sau đó, tựa hồ nghĩ đến cái gì, mặt chó của A Hoa đột nhiên biến đổi, một mặt chấn kinh nhìn qua Lâm Hải.

“Ba ba, ngươi không phải là cũng coi trọng con chó cái này, chuẩn bị cùng ta đoạt a?”

Phốc!

“Đoạt đại gia ngươi!” Lâm Hải tức trực tiếp ra một chân, đưa nó đá sang một bên.

“Hừ, thật sự là sắp chết đến nơi còn không tự biết, thế mà còn có lòng dạ thanh thản đùa với chó?” La Phượng thấy Lâm Hải cùng A Hoa mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhất thời mở miệng trào phúng nói.

“Ai chết ai sống, không phải nói ngoài miệng, đánh rồi mới biết đi.” Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên tiên phát chế nhân (*ra tay trước chiếm ưu thế), hướng phía La Phượng phóng đi.

Tốc độ cực kỳ nhanh chóng, thân thể Lâm Hải mang theo một luồng kình phong, trong chớp mắt liền đến trước người La Phượng.

Biểu lộ của La Phượng trước đó còn một mặt xem thường, trong nháy mắt trở nên vô cùng chấn động!

“Thực lực Tiên Thiên hậu kỳ!” La Phượng kinh hãi, vốn cho Lâm Hải chỉ là một người bình thường, nghĩ không ra cũng đã cơ hồ đạt tới đỉnh phong của phàm nhân, thực lực phi thường cường hãn.

Lâm Hải mới mặc kệ La Phượng có ăn kinh hãi hay không, tay phải vươn ra, thẳng đến cái cổ của La Phượng.

La Phượng thấy thế, nghiêng người một cái, tránh thoát một trảo của Lâm Hải, đồng thời chân trái bỗng nhiên đá ra, đánh úp về phía trước ngực Lâm Hải.

“Đậu phộng, thật nhanh!” Lâm Hải cuống quít cất bước một cái, khó khăn lắm mới tránh thoát, trong lòng đối với thực lực của La Phượng, cũng có một cái nhận thức lại.

Nữ nhân này, tuyệt đối không kém so với mình.

“Này!” La Phượng đá trật một chân, thuận thế tiến lên, lại là một chân, Lâm Hải không tránh không né, cũng đem chân phải nâng lên, nghênh tiếp một chân của La Phượng.

Ầm!

Một tiếng va đập nặng nề, hai cái đùi hung hăng đụng vào nhau.

Thân thể La Phượng lay động một trận, vội vàng thu chân, khó khăn lắm mới đứng vững.

Lâm Hải thì xoay quanh một chỗ, thừa dịp làm tan mất lực lượng bên trên một chân của La Phượng.

Một lần đối chọi gay gắt cứng đối cứng, trong lòng hai người, đối với thực lực của đối phương, cũng có một đánh giá đại khái.

Sàn sàn với nhau!

“Thật là nghĩ không ra, ngươi tuổi còn trẻ, tại giữa phàm thế liền có thể đạt tới thực lực như thế.” La Phượng không khỏi có chút lau mắt mà nhìn đối với Lâm Hải.

“Đa tạ khích lệ, ngươi cũng không kém!”

“Hừ hừ, bất quá thực lực nhục thể, đều là chút điêu trùng tiểu kỹ, tiếp đó, ta liền để ngươi mở mang kiến thức một chút, lực lượng của Tiên pháp!”

“Tiên pháp!” Lâm Hải nghe được, nhất thời quá sợ hãi!

Lúc trước hắn thấy La Phượng biết kiểu hát của Nguyệt Cung Tiên m, cũng đã bắt đầu hoài nghi, cái La Phượng này có phải cũng hiểu được phương pháp tu luyện hay không.

Bây giờ, từ trong chính miệng La Phượng nghe được hai chữ Tiên pháp, Lâm Hải càng thêm khẳng định, cái La Phượng này, tuyệt đối là người tu hành!

Sở Lâm Nhi ở bên cạnh, lúc nghe được từ trong miệng La Phượng nói ra hai chữ Tiên pháp, con mắt bỗng nhiên cũng lóe ra một tia sáng.

“Lâm Hải, người này, phải bắt sống! Ngươi một khi gặp nguy hiểm, ta sẽ ra tay!”

Lâm Hải gật gật đầu, không cần Sở Lâm Nhi phân phó, Lâm Hải cũng biết nên làm như thế nào.

Hắn đối với La Phượng vì sao lại biết Nguyệt Cung Tiên m, đồng dạng cũng cảm thấy vô cùng hứng thú, huống chi, La Phượng còn muốn đối phó với chính mình, cái nguyên do trong đó này, không làm rõ ràng, Lâm Hải tuyệt đối là ăn ngủ không yên.

“Có bản lãnh gì, ngươi liền sử xuất tới đi.” Lâm Hải một bên lạnh lùng nói nói, một bên ngưng thần đề phòng.

“Ha ha, chém chém giết giết thật sự là quá bất nhã, không bằng, để bản cung vì ngươi hát qua một khúc, ngươi xem thế nào?” Toàn thânLa Phượng bỗng nhiên bỏ xuống cảnh giới , trở nên nhu tình vạn chúng, một đôi mắt hạnh câu hồn đoạt phách người.

“Ái chà chà, mê chết Cẩu gia ngươi.” A Hoa thấy thế, đầy mắt bốc lên hoa đào liền muốn lao qua.

“Trở về!” Lâm Hải bắt lấy cái đuôi xù của nó, liền đem A Hoa kéo trở về.

Biểu hiện của La Phượng hiện tại càng không bình thường, Lâm Hải càng cảm thấy nàng ta cực kỳ tràn ngập tính nguy hiểm.

“Ah...” Đúng lúc này, từ trong miệng La Phượng, bỗng nhiên phát ra một loại thanh âm cực độ tiêu hồn.

Da đầu Lâm Hải bỗng nhiên tê dại một hồi, sau đó một dòng nước nóng cấp tốc lan đi khắp toàn thân, trong lòng mạc danh kỳ diệu dâng lên một cỗ khô nóng.

Ngẩng đầu nhìn lại, La Phượng bỗng nhiên đem áo ngoài xé rách, diện mạo ngậm xuân hướng phía Lâm Hải ném tới.

“Ah...” Trong miệng La Phượng không ngừng phát ra loại tà âm kia, giãy dụa thân thể, làm ra các loại động tác chọc người, để cho người ta nhìn mà huyết mạch sôi sục.

“Ai u, ai u, Cẩu gia không chịu nổi, ngươi cái tiện chó cái, Cẩu gia này đến thỏa mãn ngươi.” Con mắt A Hoa bỗng nhiên biến đến đỏ bừng, lần nữa liền muốn nhào tới.

Lâm Hải bây giờ căn bản không để ý tới A Hoa, một cỗ dục vọng đọng lại trong lòng hơn hai mươi năm, bỗng nhiên bốc lên, ý thức một trận mơ hồ, vô ý thức nhấc chân, liền muốn chạy đến chỗ La Phượng.

“Chủ nhân!” Đột nhiên, trong đầu vang lên một tiếng sấm nổ, đem Lâm Hải mãnh mẽ thức tỉnh.

Chỉ thấy Tiên Nhi xuất hiện ở trong đầu, một mặt trịnh trọng.

“Chủ nhân, ngươi phải kiên trì lên, cái sóng âm này có công kích phi thường quái dị đối với linh hồn, chuyên khơi dậy dục vọng nguyên thủy nhất, đẳng cấp chủ nhân Thánh Cảnh của ngài hiện tại quá thấp, căn bản không thể hoàn toàn chống lại loại công kích linh hồn đặc thù này, cho nên ngài ngàn vạn không thể phân tâm, nếu không ta cũng không có cách nào bảo đảm ngài tuyệt đối không có chuyện gì.”

“Biết rõ.” Lâm Hải vừa rồi không cẩn thận thiếu chút đã gặp chuyện, sao còn không biết lợi hại của thanh âm này.

“Nghĩ không ra cái La Phượng này, thế mà đem Nguyệt Cung Tiên âm dùng đến bên trên loại thanh âm này, thật sự là không biết xấu hổ!” Trong lòng Lâm Hải khinh bỉ một trận.

“Đậu phộng! A Hoa, trở về!” Lúc này, Lâm Hải mới phát hiện, A Hoa đã chạy đến trước mắt La Phượng, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ dấu hiệu không tốt.

La Phượng nhìn thấy A Hoa, trong ánh mắt nhất thời lóe lên hung quang.

Chính mình trước đó thế nhưng là để cho con chó chết này khiến cho cực độ chật vật, hiện tại mắt thấy con chó này bị chính mình mê hoặc, chủ động chạy tới chịu chết, chính mình sao có thể tuỳ tiện buông tha cho nó.

Nghĩ đến chỗ này, tay phải La Phượng mãnh mẽ nâng lên, thủ chưởng hướng phía đầu A Hoa hung ác hạ xuống.

“Ngươi cái chó dữ này, chịu chết đi!”

Chương 247: Cẩu gia ngươi tới rồi

A Hoa giờ phút này hoàn toàn đắm chìm trong ảo tưởng chó cái của chính mình, căn bản không biết Tử Thần đã buông xuống.

Một chưởng này của La Phượng, thế nhưng là toàn lực mà phát, đầu của A Hoa dù có cứng rắn hơn, nhưng bị đập vào thì cũng là khó thoát khỏi cái chết!

“Đậu phộng! A Hoa tránh mau!” Lâm Hải gấp đến rống to một tiếng, đáng tiếc A Hoa liền chút phản ứng đều không có.

“Thao!” Trong lúc nguy cấp, Lâm Hải mãnh mẽ vươn tay phải ta, lăng không hướng phía cái đuôi A Hoa là một trảo.

“Trích Tinh Thủ!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, tại thời khắc thủ chưởng của La Phượng khó khăn lắm mới rơi vào trên đầu A Hoa, hắn liền sử xuất toàn lực, lăng không đem A Hoa ném ra.

“Ai u, chuyện gì đã xảy ra, Cẩu gia còn không có thoải mái đâu, thế nào liền lên trời rồi.” A Hoa kêu lên quái dị bay ra xa xa, phanh cái ngã xuống đất, nhất thời ngã đến thất điên bát đảo, mắt nổi đom đóm.

“Đậu phộng!” Lâm Hải vừa vận công, nhất thời tâm thần có chỗ thư giãn, một dòng nước nóng cấp tốc hướng phía dưới bụng mà phóng đi, Lâm Hải trở nên hoảng hốt, xoạt một tiếng, liền đem áo mặc giật xuống.

La Phượng thấy thế, miệng nhếch lên, trên mặt một trận nhe răng cười.

“Nhìn ngươi có thể chống đến khi nào? Chỉ cần bị tà âm của bản cung mê hoặc, ngươi chính là một con cừu non đợi giết !”

“Ah…” Thanh âm trong cổ họng La Phượng càng thêm tiêu hồn, mỗi một âm thanh cũng kích thích xúc động nguyên thủy nhất trong nội tâm Lâm Hải, hai gò má Lâm Hải không khỏi nổi lên một mảnh ửng hồng.

“Chủ nhân, tỉnh lại, mau mau tỉnh lại!” Trong đầu, Tiên Nhi xuất hiện lần nữa, hai tay không ngừng vung vẩy, càng lúc càng nhanh, thẳng đến sau cùng, nàng oa phun ra một ngụm máu tươi.

“Tiên Nhi!” Tiên Nhi ngoài ý muốn thổ huyết, để thần kinh Lâm Hải chấn động mạnh một cái, tỉnh táo lại.

“Chủ nhân, ngươi nhất định phải khắc chế a, nếu như lại bị mê hoặc, Tiên Nhi cũng không giúp ngươi được nữa.” Nói xong, thần sắc Tiên Nhi uể oải một trận, thân ảnh tại trong đầu Lâm Hải cũng dần dần nhạt đi.

“Đáng giận!” Thấy Tiên Nhi vì chính mình mà tựa hồ đã bị thương nặng, trong lòng Lâm Hải buồn bực tức giận một trận.

May mà lúc trước chính mình còn cùng một chỗ với cái mập mạp chết bầm Vương Bằng kia duyệt qua vô số a phiến, mặc dù không có qua thực tế, nhưng cũng có bản lĩnh lý luận phong phú, nói làm sao cũng coi là kiến thức rộng rãi.

Làm sao hôm nay lập tức trở nên ý chí mỏng yếu như vậy, cái thứ lẳng lơ đối diện kia chỉ hừ hừ vài tiếng, chính mình liền không cầm giữ được.

Tiên Nhi bây giờ thụ thương, tiếp theo cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, ngàn vạn không thể lại phân tâm.

Lâm Hải cắn chặt răng, song quyền nắm chặt, trong ánh mắt tinh quang lóng lánh, ngưng thần tụ khí, chống lại tà âm quấy rối.

“Ừm?” La Phượng thấy ý chí của Lâm Hải bỗng nhiên trở nên kiên định như sắt, căn bản không nhận thanh âm của chính mình mê hoặc, trong lòng không khỏi cười lạnh một trận.

“Coi là dạng này liền có thể sao? Lợi hại hơn còn ở phía sau đây.” La Phượng bỗng nhiên đem y phục toàn thân cởi ra sạch sẽ, lộ ra da thịt mê người trắng như tuyết.

“A” Thân hình La Phượng vặn vẹo càng nhanh hơn, động tác càng thêm không chịu nổi, thanh âm trong miệng cũng càng ngày càng câu nhân tâm phách, thở gấp đầm đìa.

“Kiềm chế, nhất định phải kiềm chế!” Lâm Hải yên lặng vận chuyển Đạo Đức Kinh, chân khí trong cơ thể nhấp nhô, cưỡng ép áp chế dục vọng trong nội tâm.

“Ah ah” Lâm Hải đang toàn lực chống cự lại, đột nhiên, phía sau truyền đến một thanh âm lại càng thêm mất hồn. Lâm Hải cả kinh, còn chưa đợi kịp phản ứng, một cái thân hình mềm mại, giống như bạch tuộc, từ phía sau trèo lên thân thể của mình.

“Lão công, ta muốn” Một cặp môi đỏ mọng ướt át như lửa nóng, dán lên cổ Lâm Hải, toàn thân hắn lập tức như là bị điện giật, tâm thần lập tức thất thủ.

Giờ phút này, trong đầu Lâm Hải, tất cả đều là nhưng tràng cảnh mà hắn đã từng xem qua khi bị Vương Bằng mang theo cùng một chỗ, tại phía dưới tà âm thúc hóa của La Phượng cùng ôn hương nhuyễn ngọc cực độ hấp dẫn ở phía sau, Lâm Hải rốt cuộc bất chấp những gì khác rồi.

Xoay người một cái, mãnh mẽ đem Hứa Điềm ôm vào trong ngực.

“Lâm Hải, ngươi cái đồ lưu manh!” Ngay tại khi Lâm Hải sắp đem Hứa Điềm lột thành một con cừu trắng nhỏ, trong đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng sư tử Hà Đông rống giận.

Lâm Hải mạnh mẽ thanh tỉnh một hồi, khi thấy Hứa Điềm trong ngực cơ hồ là toàn bộ bạo lộ đứng ở trước mặt mình, đại não Lâm Hải sung huyết một trận.

“Lão công, đừng có ngừng mà” Đồng phục cảnh sát của Hứa Điềm mất trật tự, nút áo đã cởi bỏ toàn bộ, một bộ dạng dục vọng chưa thỏa mãn, tràn đầy vô tận hấp dẫn.

“Lâm Hải, ngươi cái đồ lưu manh, nếu một lần nữa để cho bổn Công chúa phải đi làm những sự tình xấu xa này, ta liền thiến ngươi!” Sở Lâm Nhi chống eo, vẻ mặt thở phì phì trừng mắt với Lâm Hải.

“Ách” Lâm Hải bạo đổ mồ hôi một trận, ni mã, ngươi cho rằng ca ca muốn a, đây không phải bị cái La Phượng kia điều khiển sao?

Nghĩ đến La Phượng, Lâm Hải lập tức tức giận một hồi, hảo hảo Nguyệt Cung Tiên m, ngươi không đi ca hát, lại dùng đến bên trên cái này rồi, thực mẹ nó đủ tao!

“n?” La Phượng thấy Lâm Hải lần nữa thanh tỉnh lại, trong lòng kinh ngạc một hồi. “Cái này cũng đều không mê hoặc được hắn sao?”

“Xem ra chỉ có thể ra đại chiêu rồi!” La Phượng bỗng nhiên vươn tay, tại trên người của mình, bắt đầu vô cùng hấp dẫn mà xoa nắn, trong miệng thở gấp gáp, thanh âm càng lúc càng lớn, tiết tấu cũng càng lúc càng nhanh, cơ hồ toàn bộ không gian, tất cả đều bị cái tà âm này tràn ngập.

A Hoa nằm rạp trên mặt đất, tinh thần mãnh mẽ chấn động, lần nữa đứng lên, muốn hướng phía La Phượng đánh tới.

“Trở lại!” Sở Lâm Nhi khẽ vươn tay, trực tiếp đem cái đuôi của A Hoa nắm chặt, mặc cho A Hoa giãy dụa thế nào, cũng không làm nên chuyện gì.

“Lão công!” Thời điểm lúc này, Hứa Điềm lại hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Thao!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, trong đầu tất cả đều là thanh âm sóng dâm kia của La Phượng, Hứa Điềm vừa chụp lên một cái, tâm thần cơ hồ ở vào biên giới thất thủ.

Lâm Hải cố nén dục vọng trong lòng, trong lòng tích tụ một hồi.

“A!” Lâm Hải nhẫn không nổi xuất ra một tiếng thét dài, phóng thích dục hỏa ở trong lòng!

“Nguyệt Cung Tiên m! Ngươi cũng biết Nguyệt Cung Tiên m!”

Nào nghĩ đến, một tiếng hô lên của Lâm Hải, trong lúc bất tri bất giác lại dùng tới phương thức phát âm của Nguyệt Cung Tiên m, lại để cho trong lòng La Phượng hoảng hốt!

“Ngươi đến tột cùng là ai nha!” La Phượng mạnh mẽ hét lớn một tiếng.

“A!” Lâm Hải nào có tâm tư lo lắng để ý tới câu hỏi của La Phượng, giờ phút này hắn thầm nghĩ lên tiếng rống to, thư hoãn thống khổ trong lòng.

“Ngươi có phải cũng là từ cái chỗ kia tới hay không!” La Phượng lần nữa gấp gáp mà hỏi.

“A!” Lâm Hải cố nén xúc động đem Hứa Điềm ôm vào trong ngực, há miệng lại là rống to một tiếng.

“Ngươi không nói đúng không, vậy thì đừng trách ta không khách khí.” La Phượng thấy thế, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang.

“Ah” Bên trong tiếng thở gấp, tốc độ phát ra tiếng của La Phượng càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mất hồn, lại để cho thân thể Lâm Hải tê dại một hồi.

“A! A! A” Lâm Hải cố nén nỗi khổ đốt người trong lòng, đi theo tiết tấu của La Phượng, chống cự từng tiếng từng tiếng.

“n?” Theo thời gian từng chút từng chút đi qua, Lâm Hải chợt phát hiện có chút không đúng rồi.

Giờ phút này, thanh âm của La Phượng mặc dù không có yếu bớt, nhưng một tia Nguyệt Cung Tiên âm ở trong thanh âm kia, lại dần dần biến mất, dục hỏa trên người mình đã thối lui một chút.

Mà La Phượng, thật giống như lâm vào loại tình trạng vừa rồi kia của chính mình, vẻ mặt ửng hồng, mặt mũi tràn đầy thống khổ cùng dày vò.

“Van cầu ngươi, muốn ta, muốn ta a.” Lâm Hải còn đang buồn bực, đột nhiên, La Phượng vẻ mặt mê ly, mạnh mẽ mà hướng phía Lâm Hải lao đến.

“Ngọa tào, cái tình huống gì nha?” Lâm Hải cả kinh, vội vàng nhấc chân đem La Phượng một cước đá văng!

La Phượng bịch một tiếng, té ngã trên đất.

Sau khi ngã xuống đất, La Phượng chẳng những không có một tia tức giận, ngược lại lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm bờ môi, hướng phía Lâm Hải phóng qua một cái ánh mắt câu hồn.

“Đến a, mau lại đây a, người ta chịu không được rồi.”

Mẹ nó a!

Tròng mắt Lâm Hải đều nhanh lồi ra.

Cái La Phượng này là xảy ra tình huống gì nha, nhìn không giống như là giả trang gì đó a.

Thảo, chẳng lẽ là chơi đến cuối cùng, không có đem ca ca mê hoặc được, kết quả đem chính mình chơi vào?

Thật đúng là kỳ quái!

“Ngươi cũng biết loại công kích thanh âm này? Hơn nữa trong thanh âm, còn có chứa hiệu quả phản kích?” Đột nhiên, Sở Lâm Nhi buông lỏng cái đuôi của A Hoa ra, bay tới trước mặt Lâm Hải, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Hiệu quả phản kích? Ha ha!” Đôi mắt Lâm Hải bỗng nhiên sáng ngời, rốt cuộc hiểu nguyên nhân quan trọng trong đó rồi.

Nguyệt Cung Tiên âm của chính mình, tại chỗ Lục Chỉ Cầm Ma trong Thánh Cảnh kia, lúc lên tới cấp hai, hình như là có nhiều hơn một cái đặc hiệu là phản kích, mình cũng đã quên.

Vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên có một cái bóng, vô cùng nhanh chóng từ bên cạnh mình thoáng qua.

“Thân thân tiểu mẫu cẩu của ta, Cẩu gia của ngươi tới rồi đây!”

Chương 248: Bóng đen lại hiện ra

Vương Đình cùng Hàn Cẩn Ngôn, lúc này cũng là một mảnh hỏa nhiệt, hiển nhiên cũng nhận ảnh hưởng từ tà âm trước đó của La Phượng.

“Phi! Thật hạ lưu!” Khuôn mặt nhỏ yêu diễm của Sở Lâm Nhi đỏ lên, khẽ gắt một tiếng, nhưng lại nhịn không được len lén liếc nhìn.

“A? Lâm Nhi Công chúa, ngươi đang nhìn trộm? Nghĩ không ra ngươi thế mà lại có cái khẩu vị này?” Lâm Hải bỗng nhiên giống như phát hiện ra đại lục mới, cười xấu xa nói nói.

Sở Lâm Nhi nghe được, mặt đằng cái liền hồng.

“Phi, thối lưu manh, ngươi mới nhìn lén đâu!” Sở Lâm Nhi liếc trắng Lâm Hải một chút, có chút không chịu đem ánh mắt dời đi.

Nai con trong lòng Sở Lâm Nhi phanh phanh nhảy loạn một trận.

Nàng từ nhỏ sinh ra ở Địa Phủ, là Công chúa cao quý, nơi nào thấy qua những chuyện này a, lần đầu gặp loại tràng diện này, lòng hiếu kỳ của Sở Lâm Nhi nhất thời vô cùng bành trướng.

Thế nhưng dù cho chưa thấy qua, nàng cũng biết, loại sự tình xấu hổ này, nữ hài tử là không nên quan sát, cho nên vừa bị Lâm Hải nói, Sở Lâm Nhi nhất thời ngượng một trận.

“Lão công, lão công...” Đúng lúc này, Hứa Điềm bỗng nhiên lại quấn lên trên thân Lâm Hải, lôi kéo cánh tay Lâm Hải, không ngừng hướng trên người mình xoa nắn.

“Đậu phộng! Còn tới?” Lâm Hải hiện tại đã tỉnh táo lại, đối mặt với dụ hoặc, tuy nội tâm cũng muốn hung hăng đem Hứa Điềm giày vò một phen, nhưng Lâm Hải có nguyên tắc cùng phòng tuyến cuối cùng của chính mình, là không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Vươn tay, Lâm Hải tại bên trên một chỗ huyệt vị của Hứa Điềm, xoa nắn một trận, đồng thời đem một cỗ chân khí truyền qua.

“A…” Hứa Điềm hừ nhẹ một tiếng.

“Thật mẹ nó muốn mạng a, đừng lên tiếng!” Lâm Hải cố nén xúc động trong lòng, giúp Hứa Điềm loại trừ dục hỏa.

Dày vò chừng năm phút đồng hồ, Hứa Điềm mới chậm rãi tỉnh táo lại, ánh mắt cũng từ trong mê ly trở thành một mặt mờ mịt.

Nhìn bộ dáng áo không đủ che thân của chính mình một chút, Hứa Điềm nhất thời đỏ bừng cả mặt.

“Lão công, ngươi thật sự là càng lúc càng lớn mật, thế mà ở chỗ này liền… Không sao người ta rất thích.” Hứa Điềm thẹn thùng cúi đầu, một mặt ngọt ngào.

Phốc!

Lâm Hải ngạc nhiên một trận, nhìn không ra a, cảnh sát a di này bình thường một bản nghiêm túc, thực chất bên trong kỳ thực cũng rất hào phóng.

Mẹ nó, còn rất thích, đợi lát nữa ra khỏi Huyễn cảnh, ngươi nếu không giết ta, ta liền thắp nhang cầu nguyện.

Lâm Hải tới nơi này chủ yếu là vì tìm kiếm La Phượng, hiện tại La Phượng đã thúc thủ chịu trói, Lâm Hải cảm thấy cần phải đem một ít chuyện hỏi cho rõ ràng.

“Ừm?” Lâm Hải vừa muốn qua đem A Hoa đá văng ra, bỗng nhiên cách đó không xa, một bóng người chạy vội mà tới.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, nhất thời trong lòng hoảng hốt!

“Tốc độ này, cái cách ăn mặc này…” Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại!

“Chẳng lẽ là cùng một nhóm người?” Lâm Hải nhìn thấy đại hán che mặt từ cách đó không xa đang lao vụt tới nhanh như tên bắn, nhất thời nhớ tới cái bóng đen gặp được ở nhà xác bệnh viện năm kia.

Tuy cái bóng đen kia tại thời điểm tiêu diệt Hồ Lai, đã bị một đám người do lông khỉ của Ngộ Không biến thành cho quần ẩu chết, nhưng người vừa rồi kia, tốc độ không chậm hơn so với bóng đen trước đó, mà ngay cả cách ăn mặc cũng đều là như thế.

Lâm Hải không thể không đem bọn họ liên tưởng đến với nhau.

Chẳng lẽ thế lực tà ác trước đó, còn không có tiêu diệt sạch sẽ, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Bọn họ sẽ không lại có cái mưu đồ gì a?

Lâm Hải nhớ tới sự tình đào móc nội tạng con người trước đó của đám người này, nhất thời trong lòng báo động.

“Không đúng, người bịt mặt này giống như còn ôm một người nữa!” Trước đó do tốc độ quá nhanh, Lâm Hải không thể quá để ý, hiện tại nhìn kỹ, mới phát hiện người dưới nách bịt mặt, còn đang kẹp lấy một cái nữ hài đang hôn mê bất tỉnh.

Áo trắng váy trắng, để trần bàn chân nhỏ.

“Đậu phộng, đây không phải là Triệu Dĩnh sao?” Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra.

Triệu Dĩnh thế nhưng là đuổi theo chính mình nên mới đến nơi đây, hiện đang bị người bắt đi, mình không thể mặc kệ.

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, liền truy theo qua.

“Lão công, chờ ta một chút!”Hứa Điềm thấy thế, cũng vội vàng đuổi theo.

Lâm Hải chân phi nước đại, gắt gao tiếp cận người bịt mặt phía trước, tiếc rằng, sử xuất ra cả khí lực bú sữa, cũng không đuổi kịp tốc độ của người ta, chỉ chốc lát, người bịt mặt liền biến mất tại giữa tầm mắt của Lâm Hải.

“Thảo!” Lâm Hải tức giận đến giậm chân một cái, trước đó liền đã từng gặp qua tốc độ của những người bịt mặt này, Lâm Hải nghĩ đến, chính mình cũng đến Tiên Thiên hậu kỳ đỉnh phong, nhưng tại phương diện tốc độ, vẫn là không thể so với bọn họ.

Người đã mất dấu, Lâm Hải chỉ có thể chậm rãi hướng về phía trước thăm dò tìm kiếm.

Chỗ tế đàn, toàn thân nam tử thần bí đã ướt đẫm mồ hôi, gắt gao thao túng mọi người dưới đài.

“Chỉ cần thêm nửa canh giờ nữa, toàn bộ những người này sẽ thành nô lệ của bản tôn, ha ha...” Thành công nhìn xuống dưới đài, nam tử thần bí cất tiếng cười dài.

“Chủ nhân, đã mang người mới tiến nhập về.” Đột nhiên, một cái đại hán che mặt đi vào dưới tế đàn, đem Triệu Dĩnh đã hôn mê để ở dưới đất.

“Ừm?” Hai mắt nam tử thần bí tỏa sáng, “Nữ nhân này tựa như là cái ngôi sao, có sức ảnh hưởng nhất định, thật sự là quá tốt, đợi lát nữa đem nàng ta cũng khống chế lại, đối với phát triển về sau của bản tôn sẽ có tác dụng lớn.”

“Đem nàng ta trước phóng tới cùng một chỗ với bọn Triệu Khôn đi!”

Nam tử thần bí nói xong, đại hán che mặt liền ôm lấy Triệu Dĩnh, phóng tới bên cạnh Triệu Khôn cùng Mạnh Húc.

Dưới tình huống tất cả mọi người không có chú ý tới, mắt trái của Mạnh Húc bỗng nhiên mở ra một khe hẹp, hướng phía phương hướng mà hương khí quen thuộc bay tới từ bên cạnh nghiêng mắt nhìn qua.

“A Dĩnh?” Trong lòng Mạnh Húc kinh hãi.

Mẹ của ta a, làm sao A Dĩnh cũng bị bắt tới.

Lúc đầu Mạnh Húc còn chuẩn bị một mực giả chết xuống dưới đâu, thế nhưng A Dĩnh cũng ở chỗ này, chính mình nên làm cái gì?

Trong lòng Mạnh Húc lập tức lo lắng vạn phần.

“Ừm?” bên trên tế đàn, nam tử thần bí bỗng nhiên phát giác khác thường, liền hướng phía bên Mạnh Húc đi tới.

“Đậu phộng, sẽ không bị phát hiện đi, vậy coi như ngỏm củ tỏi.” Mạnh Húc vội vàng lại đem khe hở của con mắt nhắm lại, tiếp tục giả vờ chết.

Nam tử thần bí nhìn chằm chằm vào Mạnh Húc rất lâu, thấy không có gì dị thường, mới mang theo vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, đem đầu ngihêng trở về.

“Thật sự là kỳ quái, vừa rồi làm sao cảm giác nam nhân bên cạnh Triệu Khôn kia, có chút không đúng đâu?”

Rất nhanh, nam tử thần bí liền lắc đầu.

“Khẳng định là do mình lo nghĩ quá nhiều, y cùng Triệu Khôn đều là trực tiếp nhận lấy va chạm tinh thần của chính mình, chí ít cũng phải hôn mê hơn mấy giờ, làm sao lại xảy ra vấn đề gì đâu?”

“Bất quá vì lý do an toàn, vẫn là lại cho y thêm một lần nữa đi.” Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt nam tử thần bí bỗng nhiên ngưng tụ, một đường quang mang căn bản là không có cách nào phát giác, bay thẳng về phía não hải của Mạnh Húc.

Mạnh Húc lúc này đang nhắm mắt lại, trái tim đều nhanh nhảy ra.

“Mụ nội nó, người này quá lợi hại, bản thiếu gia chỉ là hơi trợn mắt, thiếu chút nữa liền bị phát hiện, không động, kiên quyết không động, thành thành thật thật giả chết.”

“Ông!” Đang nghĩ ngợi, đầu Mạnh Húc bỗng nhiên ong một tiếng, cùng trước khi y giả chết một dạng, tựa hồ nhận phải một cỗ va chạm.

Nhưng rất nhanh, từ chỗ mông Mạnh Húc, một đạo khí nóng bay thẳng đến não hải, trong nháy mắt đem quang mang đánh tan, biến mất không còn một mảnh.

Nam tử thần bí cũng không biết những thứ này, hao phí công lực lại cho Mạnh Húc thêm một đòn, cuối cùng yên lòng.

Lúc đang chuẩn bị tiếp tục gia tăng khí lực, luyện hóa linh hồn của đám người này, bỗng nhiên trong lòng mạnh mẽ chấn động!

“Không tốt, tầng thứ hai của Di Thiên trận, cũng bị đột phá rồi!”

Chương 249: Sương trắng hóa thú

Lần này, nam tử thần bí thật có chút lo lắng.

Toàn bộ Di Thiên trận, gã liền nắm giữ tổng cộng được bốn tầng, bây giờ đã bị xông qua một nửa.

Nếu như tại trước khi gã đem linh hồn của những người này chưởng khống, tầng thứ ba lại bị xông qua, vậy hết thảy những gì mà gã làm ra, liền phí công nhọc sức.

Bởi vì tới tầng thứ tư của đại trận, cần gã tự mình đi khống chế, mới có thể phát huy tác dụng.

“Hai người A Phượng cùng Vương Đình, đến tột cùng đang làm cái gì!” Nam tử thần bí tức giận một trận.

Chỗ La Phượng, gã không thể liên hệ, nhưng Vương Đình đã bị gã chưởng khống linh hồn, nên gã tùy thời có thể hướng Vương Đình tìm hiểu tình hình.

“Vương Đình, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, người tiến đến là ai?” Nam tử thần bí thông qua linh hồn hướng Vương Đình phát câu hỏi, trong giọng nói mang theo phẫn nộ.

“A, nha...” Trả lời gã, lại là một trận thanh âm tiêu hồn thực cốt.

“Hỗn đản!” Nam tử thần bí tức đến kém chút tẩu hỏa nhập ma, lúc này là lúc nào, cái Vương Đình này thế nào lại làm lên sự tình cẩu thả như thế.

Vương Đình khống chế Lâm Hải, không phải là cùng Lâm Hải tro tàn lại cháy a?

Thế nhưng linh hồn của Vương Đình, là do mình thông qua đường tắt để khống chế, bị loại phương thức này khống chế, người bị khống chế sẽ biến thành cái xác không hồn, căn bản không có ý thức của chính mình, làm sao lại phát sinh loại tình huống này?

Nam tử thần bí một trận không nghĩ ra.

“Vương Đình, ta hỏi ngươi, ta để ngươi cùng Lâm Hải, đi đem người xông trận xử lý, các ngươi có thành công hay không!”

Đáng tiếc, lần này trả lời gã, vẫn là một trận hừ hừ a a.

“Muốn chết!” Nam tử thần bí tức giận, nhất thời tiến hành công kích đối với linh hồn của Vương Đình.

“A!” Một tiếng hét thảm truyền vào não hải của nam tử thần bí , Vương Đình tại phía dưới đau nhức kịch liệt của linh hồn, rốt cục tỉnh táo lại.

“Trả lời vấn đề của ta!” Thanh âm nổi giận của nam tử thần bí, truyền vào não hải của Vương Đình.

“Chủ nhân, chúng ta thất bại, xông trận là Lâm Hải, hắn nhìn thấu chúng ta.” Vương Đình nhịn đau khổ nói nói.

“Lâm Hải?” Nam tử thần bí trực tiếp mộng bức.

“Lâm Hải không phải đã bị ngươi khống chế sao? Tại sao lại thành người xông trận?”

“Người bị ta khống chế không phải là Lâm Hải, là một người khác, ta cũng không biết y là ai.” Vương Đình đem Hàn Cẩn Ngôn từ trên người chính mình đẩy xuống.

“Thao, ngươi mẹ nó làm ăn cái gì a!” Trong lòng nam tử thần bí tức giận, hướng thẳng đến linh hồn của Vương Đình cùng Hàn Cẩn Ngôn một đòn mãnh kích.

“A!” Hàn Cẩn Ngôn cùng Vương Đình nhao nhao phát ra một tiếng gào thét kịch liệt, nghiêng đầu một cái, té ngã trên đất, không rõ sống chết.

“Lão công, chúng ta muốn đi đâu a?” Hứa Điềm đã đuổi kịp Lâm Hải, đưa tay kéo lại cánh tay Lâm Hải, thân mật nói nói.

“Lâm Hải, lập tức liền tới biên giới tầng thứ hai của trận pháp, càng đi về phía trước, liền sẽ tiến vào tầng thứ ba.” Lâm Hải còn chưa lên tiếng, Sở Lâm Nhi bỗng nhiên ở bên cạnh nhắc nhở nói.

“Tầng thứ ba? Lâm Nhi Công chúa, trận pháp này đến cùng có hết thảy mấy tầng?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Ta cũng không biết, ta chỉ có thể phát giác được biến hóa ở giữa các tầng cấp, hơn nữa cái này cũng là bởi vì người bày trận, nắm giữ phương pháp vẫn còn thô ráp, tài liệu sử dụng cũng tương đối cấp thấp, ta chỉ có thể biết rõ cái đại khái.” Sở Lâm Nhi lắc đầu, nhàn nhạt nói nói.

“Tốt, mặc kệ nó có hết thảy mấy tầng, Lâm Hải ta hôm nay liền xông qua nó một lần!” Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên dâng lên một cỗ hào khí.

Quay đầu, Lâm Hải nhìn về phía Hứa Điềm.

“Ngươi ngồi chờ ta ở đây, chỗ nào cũng đừng đi, biết không?” Lâm Hải cũng không muốn mang theo Hứa Điềm tiến vào tầng tiếp theo, ai biết trong đó có cái nguy hiểm gì không, đến lúc đó mang theo Hứa Điềm, giúp không được cái gì không nói, nói không chừng còn sẽ trở thành gánh nặng.

“Ừm, nhưng lão công ngươi cũng phải nhanh trở về a.” Hứa Điềm cũng là nghe lời, nhu thuận hướng phía Lâm Hải gật đầu một cái, ngồi xuống.

“Lâm Nhi Công chúa, đi thôi.” Lâm Hải đem Hứa Điềm thu xếp tốt, hướng phía Sở Lâm Nhi gật đầu một cái, một người một quỷ tiếp tục tiến lên.

“Ông!” Vừa đi lên phía trước không đến mười mét, cảnh tượng trước mắt Lâm Hải, lần nữa liền biến hóa.

Cảnh tượng như thế ngoại đào nguyên trước đó, biến mất vô tung không còn tăm hơi.

Lâm Hải phảng phất như thân ở trong biển sương, sương mù trắng như tuyết trải rộng thiên địa, không nhìn thấy điểm có cuối cùng, bên ngoài một mét căn bản là không có cách để thấy rõ vật gì.

Lâm Hải không khỏi ngưng thần đề phòng.

Dưới tình huống ánh mắt bị cực độ ngăn trở như thế này, là thời cơ tốt nhất để địch nhân âm thầm đánh lén, Lâm Hải không dám chủ quan chút nào.

Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi rất có ăn ý, một cái hướng phía trước, một cái hướng về sau, chậm rãi di chuyển về phía trước, thời thời khắc khắc cảnh giới biến hóa xung quanh.

“Rống!” Đột nhiên, một tiếng thú rống, mãnh mẽ từ bên cạnh phía trước Lâm Hải vang lên.

“Cẩn thận!” Sở Lâm Nhi kinh hô một tiếng, sau đó chỉ thấy một đầu báo toàn thân trắng như tuyết, cực kỳ nhanh chóng nhào về phía Lâm Hải.

“Đậu phộng!” Trong lòng Lâm Hải giật mình, con báo xuất hiện mà không có một chút dấu hiệu nào, trong chốc lát đã đến trước người mình, lại muốn tránh, căn bản đã không kịp.

Thời khắc nguy cấp, Lâm Hải bỗng nhiên duỗi ra hai tay, gắt gao bắt lấy hai cái chân trước của con báo, chuẩn bị đưa thân hình khổng lồ của nó chống đỡ.

Tiếc rằng, Lâm Hải lại quên một việc, cánh tay trái của chính mình, đã phế, căn bản không sử dụng ra được một chút khí lực nào.

“Rắc!” Chân trước của con báo, cấp tốc đột phá qua cánh tay trái của Lâm Hải, thuận thế hướng phía cổ Lâm Hải cắn xuống.

“Hỏng!” Lâm Hải lần này muốn tránh cũng không tránh được, tránh cũng không thể tránh, trong lòng thật hoảng.

“Oanh!” Ngay tại thời khắc tuyệt vọng, Sở Lâm Nhi liền xuất thủ.

Chỉ thấy đôi mi Sở Lâm Nhi cau lại, một tay phất lên, một đạo lưỡi đao bằng khí phá thể mà ra, trong nháy mắt chém vào trên cổ con báo.

Thân thể con báo, phanh một tiếng, nhất thời hóa thành sương trắng, biến mất không còn tăm hơi.

“Cái này…” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, “Cái con báo này không phải là chân thực?”

“Không phải, là do cái sương mù này biến thành.” Sở Lâm Nhi lắc đầu.

Trong lòng Lâm Hải giật mình.

“Nói như vậy, đây chẳng phải là căn bản không có cách nào tiêu diệt nó sao, nhưng những sương mù này tùy thời có thể lần nữa biến ảo thành dã thú, đối với chúng ta tiến hành đánh lén?”

“Là như thế này.” Sắc mặt Sở Lâm Nhi ngưng trọng gật gật đầu.

“Những sương mù này biến thành dã thú, tuy không mạnh, nhưng lại xuất kỳ bất ý (đánh bất ngờ), hơi không chú ý, liền rất dễ dàng bị gây thương tích.”

“Này phải như thế nào cho phải?” Lâm Hải còn là lần đầu tiên gặp được sự tình quái dị như vậy, nhất thời không thể có chủ ý.

Sở Lâm Nhi mỉm cười, một mặt nhẹ nhõm.

“Ngươi một mực đi lên phía trước, dã thú do những sương mù này biến thành, tất cả đều giao cho ta là được.”

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi chịu ra tay?” Lâm Hải nghe được, nhất thời vui vẻ.

Nếu Sở Lâm Nhi có thể xuất thủ, này còn cần phiền toái xông lên từng tầng từng tầng như vậy sao, trực tiếp nghiền ép lên là được.

“Người Địa Phủ chúng ta, tuy có văn bản quy định rõ ràng, không có thể tùy ý xuất thủ, gây thương tổn sinh linh đối với cả người lẫn vật ở Nhân gian, nhưng những dã thú này, đều là do sương mù biến thành, căn bản không có sinh mệnh, cho nên ta xuất thủ đối với bọn nó, không tính là vi phạm quy tắc, ngươi yên tâm đi.”

“Vậy liền quá tốt.” Trong lòng Lâm Hải nhất thời nhẹ nhõm một trận, có Sở Lâm Nhi thay mình giải quyết những dã thú sương mù này, mình còn có cái gì phải lo lắng.

Thực lực của Sở Lâm Nhi, tại lúc đối phó với Hồ Lai, Lâm Hải thế nhưng là tận mắt chứng kiến qua, đó là tương đương cường hãn a.

Tâm lý nắm chắc, Lâm Hải bước nhanh chân, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Vừa đi không xa, bỗng nhiên một đầu mãnh hổ, hướng phía Lâm Hải gào thét đánh tới.

Chỉ là, thân thể vừa vừa nhảy lên, liền phanh một tiếng, tan thành mây khói.

“Ha ha!” Lâm Hải thấy thế, trong lòng càng thêm yên tâm.

Trên đường đi, không ngừng có sương mù biến thành mãnh thú, hướng phía Lâm Hải đánh tới, nhưng đều không có ngoại lệ, tất cả đều bị Sở Lâm Nhi cực kỳ dễ dàng tiêu diệt hết.

“Ừm?” Nam tử thần bí đang thi pháp trên tế đàn, rốt cục phát hiện dị thường trong trận pháp.

“Đậu móa, đến cùng là chuyện gì xảy ra?” Nam tử thần bí lần này thật sự gấp, không lo được việc sẽ hao phí tinh thần lực cực lớn, nhắm mắt lại tinh tế cảm ứng tình huống bên trong trận pháp.

Lúc này, vừa vặn có một con dã thú, hướng phía Lâm Hải đánh

tới.

Còn không có lại gần, liền phanh một tiếng, lần nữa hóa thành sương mù, tiêu tán ra.

“Điều đó không có khả năng!” Con mắt của nam tử thần bí bỗng nhiên mở ra, sắc mặt một mảnh kinh hãi!

“Đậu móa, quá quỷ dị, nhất định phải ngăn cản hắn!”

Nghĩ đến chỗ này, nam tử thần bí bỗng nhiên nhìn về phía mười cái đại hán che mặt đang hộ pháp cho chính mình.

“Thập Thường Thị nghe lệnh!”

Chương 250: Thái Thượng Lão Quân trở về á!

Mười cái đại hán áo đen che mặt, nghe được lập tức tiến lên một bước.

“Có thuộc hạ!”

“Không tiếc bất cứ giá nào, ngăn cản Lâm Hải nửa canh giờ, tuyệt đối không được để hắn đột phá qua tầng thứ ba!” Nam tử thần bí vô cùng trịnh trọng phân phó nói.

“Vâng!” Mười người đáp một tiếng, theo phương hướng của Lâm Hải mà phóng đi.

Lâm Hải đang nghênh ngang đi lên phía trước lấy, một điểm đề phòng đều không có.

Dù sao đã có Sở Lâm Nhi ở bên cạnh, những sương trắng này có biến thành dã thú, đối với mình căn bản cũng không có một điểm uy hiếp, Lâm Hải đơn giản không có sợ hãi.

Xoạt!

“Ừm?” Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Hải bỗng nhiên truyền đến thanh âm tiền vàng nhập túi.

“Đậu phộng, có người phát hồng bao?” Lâm Hải một chút sững sờ, đã lâu lắm rồi không có người phát hồng bao cho mình, vội vàng lấy điện thoại di động ra, nhìn xem là ai.

Ngươi nhận được Di Hình Hoán Ảnh Phù của Thái Thượng Lão Quân.

Phốc!

“Người nào người nào ai!” Lâm Hải thấy một lần, tròng mắt kém chút lồi ra đến, “Thái Thượng Lão Quân?”

Oa cáp cáp!

Lâm Hải lần này cũng hưng phấn hỏng, mẹ nó, cái lão già này, rốt cục đã trở về.

Lâm Hải trong khoảng thời gian này thế nhưng là đem Thái Thượng Lão Quân mắng thảm, người già không ở, quầy giao dịch Thiên Đình đều thành một đám loạn.

Xây quầy, lại không quản lý, chính mình không biết chạy đến chỗ nào, hết lần này tới lần khác lại vội vàng ngây ngốc trở về, đây không phải là đồ ngốc điển hình sao?

Biết rõ có không biết bao nhiêu người cũng có ý kiến đối với ngươi không!

Bất quá chỉ cần trở về liền tốt, chỉ cần ngươi mỗi ngày tiếp tục phát hồng bao, ca ca sẽ lại hoàn toàn yêu ngươi như trước đây!

Tâm lý Lâm Hải mỹ đến không được, cái Thái Thượng Lão Quân này vừa xuất hiện, toàn bộ lời oán giận trước đó, nhất thời cũng đi theo tan thành mây khói.

Vội vàng mở túi càn khôn của Wechat ra, nhìn cái Di Hình Hoán Ảnh Phù mới cướp được này.

Di Hình Hoán Ảnh Phù: Phù lục so Thái Thượng Lão Quân làm ẩu, sau khi sử dụng, có thể biến hóa vị trí tốc độ chậm chạp mười phần, thời gian có hiệu quả là một phút đồng hồ.

Phốc!

Mẹ nó, Lâm Hải nhất thời cảm thấy quá hố.

Còn là biến hóa vị trí tốc độ chậm chạp đi mười phần, vậy ca ca trực tiếp đi qua có được hay không?

“Ừm? Phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ?”

Chú thích: Phàm nhân sau khi sử dụng, hiệu quả càng kém, mỗi giây vẻn vẹn có thể di động năm mươi mét.

“Mỗi giây năm mươi mét! Ha ha!”

Mẹ nó, đây chính là cái gọi là tốc độ chậm chạp mười phần, đây chính là hiệu quả càng kém?

Đối với thần tiên các ngươi mà nói là chậm đến không hợp thói thường, nhưng đối với ca ca cái người thường này đến nói, cùng thuấn di có cái gì khác nhau đâu a?

“Đồ vật tốt a!” Trong lòng Lâm Hải cao hứng một trận.

Mà trong đám giao dịch Thiên Đình, lúc này đã vỡ tổ từ lâu.

Lôi Thần: @ Thái Thượng Lão Quân, oa cáp cáp, đây là ai! Đây là ai! Đây là ai! (phía sau là một loạt biểu lộ kích động)

Ngộ Không: @ Thái Thượng Lão Quân, ngươi cái lão quỷ này, còn dám không một tiếng động mà biến mất, lão Tôn ta liền đem Đâu Suất Cung của ngươi lật ra, lật ra!

Trư Bát Giới: @ Thái Thượng Lão Quân, qua tìm cô nương nhà ai thông đồng vậy, lần sau mang theo lão Trư ta nữa. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Hằng Nga: @ Thái Thượng Lão Quân, thân, người ta thế nhưng là Fan đáng tin của ngươi a, nhớ chết nhân gia đây. (phía sau là một cái biểu lộ ngượng ngùng)

Thất Tiên Nữ: @ Thái Thượng Lão Quân, ngươi rốt cục trở về, không về nữa, người ta đều muốn lui bầy. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Điện Mẫu: @ Thái Thượng Lão Quân, Tử Quỷ, ngươi còn biết rõ trở về. (phía sau là một cái biểu lộ tức giận)

Lôi Công: @ Điện Mẫu, A Điện, ngữ khí của ngươi không đúng... (phía sau là một cái biểu lộ hoảng sợ)

Nhị Lang Thần: @ Lôi Công, a? Trên đầu ngươi làm sao lại xanh mơn mởn! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Ma Lễ Thanh: @ Lôi Công, a? Trên đầu ngươi làm sao lại xanh mơn mởn! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Thái Bạch Kim Tinh: @ Lôi Công, a? Trên đầu ngươi làm sao lại xanh mơn mởn! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Thác Tháp Thiên Vương: @ Lôi Công, a? Trên đầu ngươi làm sao lại xanh mơn mởn! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

...

Phía sau Nhị Lang Thần, nhất thời theo một đoàn đảng phục chế dán.

Lâm Hải nhìn mà một trận buồn cười, đám đậu bỉ này, thật sự là một lời không hợp liền xếp thành hàng a.

Điện Mẫu: Im miệng, tất cả câm miệng, bớt khi dễ Lôi Lôi trung thực nhà chúng ta a, cẩn thận lão nương cắt điện của các ngươi, để cho điện thoại di động của các ngươi không nạp được điện, không chơi được Wechat, phao không được mỹ nữ a.

Điện Mẫu vừa uy hiếp, hướng gió của đám đậu bỉ trong đám lập tức liền biến đổi.

Nhị Lang Thần: @ Lôi Thần, Lôi Lôi a, con mắt thứ ba của ca ca ta quên mang kính mắt, không thấy rõ, không có ý tứ a, trên đầu ngươi đây không phải là xanh mơn mởn, là Tử Khí Đông Lai a!

Thác Tháp Thiên Vương: @ Lôi Thần, đúng thế, đúng thế, ta từ nhỏ đã mù màu xanh tím, nhi tử ta Na Tra biết rõ.

Na Tra: @ Thác Tháp Thiên Vương, ba ba, sự tình ngươi khi còn bé, ta làm sao lại biết rõ, chẳng lẽ trước kia ta là ba ba của ngươi, hai ta lại Luân Hồi? (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Thác Tháp Thiên Vương: @ Na Tra, tiểu bức tử, nghĩ chuyện đẹp gì đâu, còn muốn làm cha của lão tử, chạy trở về nhà làm bài tập đi! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực)

Na Tra: Hừ, chỉ biết khi dễ tiểu hài tử, @ Hồng Hài Nhi, hai ta đi ra ngoài chơi, không cần để ý đến bọn họ.

Hồng Hài Nhi: @ Na Tra, đợi lát nữa, ta muốn nói một câu.

Hồng Hài Nhi: @ Thái Thượng Lão Quân, ngươi nếu còn vô duyên vô cớ biến mất lâu như vậy, hại ta không thể đoạt hồng bao, ta liền hô ngươi là ba ba.

Phốc!

Tình huống như thế nào, có nội tình a?

Lâm Hải lập tức nổi lên hứng thú, cái tiểu Hồng Hài Nhi này thật sự là lời nói kinh không chết người a.

Nhị Lang Thần: Ha ha, ta nói cái gì nào, Hồng Hài Nhi vì sao biết Tam Muội Chân Hỏa, các ngươi đều hiểu được a? (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Hằng Nga: @ Hồng Hài Nhi, tiểu hài nhi, nói lung tung, cẩn thận về nhà bị đánh cái mông a (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười trộm)

Thái Thượng Lão Quân: Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút nghe ta nói.

“Ha ha!” Lâm Hải thấy vậy, vẫn là câu nói này của Hồng Hài Nhi có lực sát thương a, trực tiếp đem Thái Thượng Lão Quân nổ ra.

Nhị Lang Thần: @ Thái Thượng Lão Quân, không cần giải thích, giải thích cũng là che giấu, che giấu cũng là sự thật! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Tin tức nhóm: Nhị Lang Thần bị cấm nói hai mươi bốn tiếng.

Ngạch... Lâm Hải sững sờ, sau đó tâm lý nói thầm một tiếng, ngưu bức!

Chủ nhóm cũng là không nổi a!

Thái Thượng Lão Quân: Còn có ai muốn nói chuyện? Nói a, nói a, bản nhóm là ngôn luận tự do, mọi người có thể nói thoải mái a, không cần cố kỵ ta.

Trong đám vô cùng yên tĩnh.

Lâm Hải buồn cười một trận, mẹ nó, Nhị Lang Thần nói một câu, ngươi trực tiếp cho người ta cấm ngôn một ngày, ai còn dám nói, trả lại mẹ nó ngôn luận tự do đây.

Thái Thượng Lão Quân: Đều không nói? Vậy thì tốt, ta nói!

Lâm Hải vừa muốn nhìn xem Thái Thượng Lão Quân muốn nói gì.

Bỗng nhiên, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, một chân cực kỳ nhanh chóng hướng phía trước ngực chính mình, hung ác đá tới.

“Đậu phộng!” Lâm Hải đang nhìn điện thoại di động, nhất thời giật mình, vội vàng hướng phía sau nhảy lùi lại ra.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải vừa động, bốn phương tám hướng đồng thời có người đánh tới, mạnh mẽ nhanh chóng.

Lâm Hải tránh cũng không thể tránh, quyền cước như mưa rơi vào trên thân Lâm Hải, đau đến mức Lâm Hải nhe răng trợn mắt một trận.

Một trận quyền cước qua đi, thân ảnh của mười cái đại hán che mặt dần dần dần hiện ra, bên trong ánh mắt của từng cái đều mang theo dữ tợn.

Theo bọn họ nghĩ, bị mười người liên thủ công kích, coi như đối phương mạnh hơn, không chết cũng phải vứt bỏ nửa cái mạng a.

“Ừm?” Nhưng sau một khắc, mười người nhao nhao sửng sốt.

Chỉ thấy Lâm Hải nhe răng trợn mắt, không ngừng cầm tay phải hoàn hảo xoa nắn trước ngực cùng phía sau lưng, một mặt thống khổ.

“Ai u, mẹ nó, đau chết ca ca!”

Ngạch...

Mười cái đại hán che mặt nhất thời xạm mặt lại.

Mẹ nó, phía bên mình cuồng phong bạo vũ công kích một hồi, người ta thế mà chỉ là có chút đau, một bộ dáng hoàn toàn không có việc gì.

Xem ra là cao nhân a!

Mười cái đại hán che mặt không khỏi vô cùng coi trọng đối với Lâm Hải, liếc mắt lẫn nhau một cái, gần như đồng thời hướng phía bên hông sờ soạng.

“Soát!” Mười đạo ánh sáng phát ra, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên giật mình.

“Có hung khí!”

Chương 251: Di Hình Hoán Ảnh Phù

Lâm Hải chỉ cảm thấy một trận chói mắt, trong tay mười cái đại hán áo đen che mặt, đồng loạt lộ ra dao găm.

“Đậu phộng!” Lâm Hải lần này hoảng, chính mình tuy đã đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ, da dày thịt béo, nhưng còn không có đạt tới cấp độ có thể đao thương bất nhập.

Mà tốc độ của mười người này, rõ ràng phải nhanh hơn chính mình rất nhiều, nếu thật muốn cầm dao găm đến đâm chính mình, chính mình căn bản trốn không thoát a, cái này không phải trực tiếp liền ợ ra rắm sao?

“Lâm Nhi Công chúa, mau ra tay, phế bọn họ!” Lâm Hải một bên ngưng thần đề phòng, một bên hướng phía Sở Lâm Nhi cầu viện nói.

“Bọn họ toàn là phàm nhân, ta không thể ra tay, đây là quy củ của Địa Phủ.”

Phốc!

Lâm Hải một trận phiền muộn, mẹ nó cũng đã lúc nào, ca ca đều nhanh treo, ngươi còn ở lại chỗ này giảng những quy củ cẩu thí này thì có tác dụng quái gì?

Thật sự là đầu óc chết giống như khối gỗ, xem ra sau này chính mình phải khai phá cho nàng thật tốt một chút.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!” Lâm Hải một trận lo lắng.

Mười cái đại hán che mặt, thấy sắc mặt Lâm Hải âm tình bất định, tưởng là Lâm Hải có âm mưu gì, cộng thêm mười người vừa mới rồi đã đồng loạt ra tay, cũng không thể đem Lâm Hải làm thế nào, trong lúc nhất thời cũng không dám xuất thủ.

Cứ như vậy, ngược lại đã cho Lâm Hải thời cơ.

Đại não Lâm Hải của cấp tốc vận chuyển, suy nghĩ kế sách đối địch.

Bỗng nhiên, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, sau đó vỗ ót một cái.

“Mẹ nó a, thật sự là đầu óc heo!”

“Ừm?” Trong lòng mười cái người áo đen bịt mặt kinh hãi, thấy Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía trán của chính mình vỗ một cái, không biết là có mưu đồ gì, nhao nhao lui lại một bước, ngưng thần phòng bị.

Lâm Hải hiện tại cũng không để ý tới bọn họ, hiện tại hắn cần giành giật từng giây, vội vàng đem Di Hình Hoán Ảnh Phù vừa mới cướp được lấy ra dùng.

Có cái phù này, phương diện tốc độ vài phút liền miểu sát bọn họ, liền không cần sợ bọn chúng nữa.

Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại di động ra, mở túi càn khôn của Wechat.

“Cư nhiên vào lúc này còn có rảnh rỗi để chơi điện thoại di động?” Mười cái áo đen bịt mặt càng thêm kinh hãi.

Đây là trần trụi không nhìn cỡ nào a, xem ra người ta hoàn toàn là yên tâm có chỗ dựa chắc a!

Mười cái người bịt mặt nhao nhao trao đổi ánh mắt một chút, không thể hành động thiếu suy nghĩ, rất có thể là kế dụ địch!

Lâm Hải tìm tới Di Hình Hoán Ảnh Phù trong túi càn khôn, trực tiếp lấy ra.

Có muốn sử dụng không?

Sử dụng!

Một tia sáng màu xanh hiện lên, phù lục trong tay trong nháy mắt biến mất, đồng thời thân thể Lâm Hải bỗng nhiên tràn đầy ánh sáng, phảng phất như tùy thời đều có thể bay lên.

“Cảm giác thật thần kỳ!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời có lòng tin mười phần, ngẩng đầu hướng phía mười người áo đen bịt mặt nhìn lại, ánh mắt như điện.

“Đa tạ đã lưu cho ta thời gian a, nhóm đần độn!” Lâm Hải nhìn mười người còn sững sờ ngốc tại chỗ treo lên vẻ ngưng thần đề phòng, nhất thời cảm thấy một cỗ cảm giác ưu việt mãnh liệt ở bên trên IQ.

“Thao, mắc lừa!” Lâm Hải vừa nói, mười người này mới nhao nhao kịp phản ứng, nguyên lai xem thường trước đó của Lâm Hải, là cố ý làm ra, khẳng định là đang trì hoãn thời gian, làm một số sự tình không muốn người biết.

“Lên!” Một cái người bịt mặt ở trong nhóm, trong miệng quát lên một tiếng chói tai.

Vừa mới nói xong, mười cái người áo đen bịt mặt nhao nhao cử động, lấy tốc độ vô cùng nhanh hướng phía Lâm Hải vọt tới, chủy thủ trong tay nhao nhao đâm ra, vô cùng hung ác.

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, mắt thấy dao găm đã dính vào vạt áo, thân thể lại ngay cả nhúc nhích cũng không làm.

“Thành công!” Mấy cái người áo đen đứng ở phía trước, trong mắt lóe lên tinh quang, dao găm trực tiếp đâm vào thân thể Lâm Hải.

Trong lúc nhất thời, trên mặt mấy cái người áo đen bịt mặt, nhất thời lộ ra một nụ cười thành công.

Phốc!

Thanh âm lưỡi dao sắc bén đâm vào thịt truyền đến, bốn cái người áo đen bịt mặt phía trước nhất, nụ cười trên mặt trong nháy mắt liền ngưng kết lại.

Một mặt khó có thể tin cúi đầu nhìn lại, lại thấy chỗ yếu hại của mình, vậy mà chen vào môt cây dao găm!

Mà một đầu khác của dao găm, lại nằm tại trong tay người áo đen đối diện.

“Đây là... Chuyện gì xảy ra?” Trong miệng bốn cái người áo đen nhao nhao thổ huyết, ngã xuống, đến chết cũng không thể hiểu rõ, vì cái gì bọn họ lại song song đem đối phương đâm chết.

Trong lòng sáu cái người áo đen bịt mặt còn lại đều hoảng hốt, thình lình xảy ra tình huống, để bọn họ sinh sinh ngừng tốc độ vọt tới trước, một mặt kinh ngạc hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Là tàn ảnh!” Cho tới giờ khắc này, thân thể của Lâm Hải ở trung tâm, mới chậm rãi tán đi, biến mất không còn tăm hơi.

Tất cả sáu cái người áo đen bịt mặt đều sửng sốt, một tia cảm giác sợ hãi cực độ, đột nhiên từ trong lòng từ từ bay lên!

Dạng có thể lưu lại tàn ảnh thế này, thì tốc độ đã nhanh đến cực hạn, bọn họ không phải là chưa từng gặp qua.

Nhưng chính là bởi vì gặp qua, bọn họ mới trở nên càng thêm sợ hãi, bởi vì, người có được loại tốc độ này, cũng là chủ nhân của bọn họ!

“Người này lại cùng một cái cấp bậc với chủ nhân!” Sáu người áo đen bịt mặt nhất thời hoảng, thế thì còn đánh như thế nào a?

Lâm Hải cũng mặc kệ bọn họ có sợ hay không, Di Hình Hoán Ảnh của chính mình này, chỉ có hiệu quả trong một phút đồng hồ, trong vòng một phút không tiêu diệt hết những người này, bị chơi xong có thể chính là mình đây.

“Ha ha, anh em, nhìn đâu vậy?” Lâm Hải đột nhiên xuất hiện tại sau lưng một người áo đen bịt mặt, đưa tay chiếu vào cái ót của gã là một bàn tay.

Người bịt mặt quá sợ hãi, vội vàng quay đầu, lại nghênh tiếp quyền đầu của Lâm Hải.

Phanh một tiếng, Lâm Hải trực tiếp đánh vào trên cổ của gã, người bịt mặt mới trực tiếp ngã xuống đất, không rõ sống chết.

“Mọi người cùng nhau xông lên!” Năm người áo đen bịt mặt còn lại, càng thêm sợ hãi, nhao nhao hướng phía Lâm Hải liền xông lại.

Bên trên tế đàn, nam tử thần bí giờ phút này toàn thân run rẩy, đã là mệt mỏi đến đầu đầy mồ hôi.

Bỗng nhiên, con mắt nam tử thần bí đột nhiên trừng đến tròn xoe.

“Điều đó không có khả năng!” Trong đầu, năm cái Hồn Ấn đột nhiên tan thành mây khói, ý vị này, là có năm cái Thường Thị, đã mất mạng.

Ầm!

Ngay tại thời khắc nam tử thần bí khó có thể tin, trong óc, lại thêm một cái Hồn Ấn vỡ vụn.

“Tức chết ta rồi!” Nam tử thần bí mãnh mẽ vươn hai tay hướng lên lật một cái, đồ án hình lục giác bao phủ ở trên đỉnh đầu mọi người trước đó, cấp tốc tan thành mây khói.

Còn lại năm tên Thường Thị, đã không có khả năng ngăn cản Lâm Hải nửa canh giờ, lần này muốn một lần duy nhất khống chế những người này, đã không có khả năng, Lâm Hải dùng không tới năm phút đồng hồ, liền sẽ xông đến nơi đây.

Kế hoạch mà nam tử thần bí này chuẩn bị lâu như vậy, đã triệt để tuyên cáo thất bại.

“Lâm Hải, ngươi nhiều lần để bản tôn phí công nhọc sức, lần này không lột da ngươi, bản tôn thề không làm người!” Nam tử thần bí trong cơn tức giận, một chưởng trực tiếp đem tế đàn nện vỡ nát.

Lâm Hải hiện tại thế nhưng là rất nhàn nhã, hắn hiện tại vô cùng hưởng thụ loại tốc độ như gió này, dễ dàng xuất thủ, đã đem người áo đen bịt mặt giải quyết chỉ còn lại có một cái.

Mà một cái còn lại này, cũng không lợi hại hơn chín cái trước đó nhiều lắm, gã là Lâm Hải đặc biệt lưu lại.

Di Hình Hoán Ảnh thế nhưng chỉ có hiệu quả trong một phút đồng hồ, hiện tại mới qua có nửa phút, nói không chừng về sau liền không có cơ hội trải nghiệm loại cảm giác thoải mái này, Lâm Hải sao có thể không hảo hảo chơi đùa?

“Ha ha, ca ca ở chỗ này đây.” Duy nhất còn thừa một người áo đen, vừa mới đem dao găm cắm vào tàn ảnh của Lâm Hải, Lâm Hải liền xuất hiện tại sau lưng, một chân đá vào trên mông gã.

Người áo đen bịt mặt một mặt hoảng sợ, vội vàng đứng lên, vừa xoay người.

“Ba!”

Trên ót lại chịu một bàn tay.

“Nhìn đâu vậy? Ca ca tại phía sau ngươi đâu!”

“A!” Người áo đen bịt mặt kinh hoảng một trận, vội vàng quay đầu, cũng mặc kệ Lâm Hải ở đâu, duỗi ra dao găm liền đâm.

“Uy, đâm lệch rồi, có thể nhắm chuẩn chút hay không.” Lâm Hải chẳng biết từ lúc nào, lại hiện ra bên cạnh người áo đen bịt mặt kia, chiếu vào dưới xương sườn của gã lại là một quyền.

“A! Ngươi giết ta đi!” Người áo đen bịt mặt quả thực bị chơi đến sụp đổ, bỗng nhiên đem dao găm quăng ra, ôm đầu phát điên một trận.

Phốc!

Người áo đen bịt mặt vừa dứt lời, bỗng nhiên môt cây chủy thủ, đâm vào trước ngực gã.

Lâm Hải đang chơi đùa, nụ cười trên mặt trong nháy mắt ngưng kết lại.

“Ngươi là Lâm Hải? Ngươi không sao chứ.”

Bỗng nhiên, một người nam tử trung niên đem dao găm từ trước ngực người áo đen bịt mặt rút ra, sau đó một chân đem thi thể đá văng, hướng phía Lâm Hải một mặt quan tâm hỏi.

Lâm Hải sững sờ, nhìn cái nam tử đột nhiên xuất hiện này, luôn cảm thấy đã gặp qua ở đâu.

Suy tư một lát, Lâm Hải giật mình một trận.

“Nguyên lai là ngươi!”

Chương 252: Sát cơ

“Ngươi tại sao lại ở chỗ này?” Lâm Hải nhận ra, cái người đột nhiên xuất hiện này, chính là đội trưởng an ninh mà trước kia mình đã gặp qua ở nhà xác bệnh viện năm, Lý Chí Dũng.

“Nhà ta ở tại thôn làng gần đây, vừa rồi ở trên đường, nhìn thấy một người bịt mặt, ôm một nữ nhân hướng phía bên này chạy tới, liền một đường đuổi tới, không nghĩ tới ở cái chỗ này liền gặp được ngươi.”

“Ngươi không sao chứ? Những người bịt mặt này không biết đều là những người nào, tốc độ của từng cái, cũng thật nhanh.” Lý Chí Dũng nói xong, lại hướng phía Lâm Hải một mặt quan tâm hỏi.

“Không có việc gì.” Lâm Hải lắc đầu, đôi mày vẫn không khỏi nhăn lại tới.

Lời nói của Lý Chí Dũng, đã nhắc nhở hắn, tốc độ của những người bịt mặt này, xác thực nhanh đến cấp độ chính mình cũng vô pháp với tới.

Hiện tại tuy đã tiêu diệt được mười cái, nhưng đó là dựa vào Di Hình Hoán Ảnh Phù mới làm được, ai biết càng đi về phía trước, thì còn sẽ có bao nhiêu người nhảy ra ngăn cản chính mình?

Nếu như lại đến mấy cái như vậy, cầm dao găm hướng phía trên người mình chào hỏi, chính mình không có Di Hình Hoán Ảnh Phù, vậy coi như xong.

Nhưng Triệu Dĩnh lại không thể không cứu, phải làm sao mới ổn đây?

Lâm Hải lập tức khó khăn.

“Đúng, nữ nhân vừa rồi, giống như được đưa tới bên kia, chúng ta có muốn đi cứu hay không?” Lý Chí Dũng bỗng nhiên hướng về một phương hướng chỉ chỉ.

“Nếu như ngươi định đi, thì ta cùng đi với ngươi.” Ánh mắt Lý Chí Dũng thành khẩn nói nói.

“Ừm?” Trong lòng Lâm Hải nhất động, thân thủ của Lý Chí Dũng này, cùng chính mình lúc trước cũng tương xứng, nếu có Lý Chí Dũng đồng hành, hai người chiếu ứng lẫn nhau, ngược lại có thể giảm xuống một chút nguy hiểm, tỷ lệ thành công cũng lớn hơn chút.

“Tốt, chúng ta cùng đi qua!” Lâm Hải ngẫm lại, gật đầu đồng ý nói.

“Ừm, vậy ta đi phía trước dò đường.” Lý Chí Dũng đi phía trước, Lâm Hải ở phía sau, hai người hướng phía phương hướng mà Lý Chí Dũng chỉ trước đó đi đến.

Vừa đi hai bước, bỗng nhiên một đoàn sương trắng biến thành dã thú, hướng phía Lâm Hải cùng Lý Chí Dũng hung mãnh đánh tới.

Lý Chí Dũng quá sợ hãi, hai tay nắm lại, liền muốn chuẩn bị nghênh địch.

Nhưng không đợi Lý Chí Dũng động thủ, Sở Lâm Nhi ở bên cạnh hời hợt vung tay lên, thân hình dã thú nhất thời liền tiêu tán.

“Cái này…” Đồng tử Lý Chí Dũng bỗng nhiên co rụt lại, bên trong ánh mắt tất cả đều là kinh hãi.

“Lâm Hải, những dã thú này là từ đâu đến, tuy nhìn không giống chân thực, nhưng khí tức so với dã thú chân thực lại càng thêm nguy hiểm, mà chúng nó vì cái gì lại đột nhiên biến mất?”

Lý Chí Dũng một mặt không hiểu.

“Đây là ảo giác của ngươi, chúng ta hẳn là đang ở bên trong một cái Huyễn trận kỳ quái.” Lâm Hải đương nhiên sẽ không đem sự tình Sở Lâm Nhi nói cho Lý Chí Dũng biết, nên nửa thật nửa giả nói nói.

“Huyễn trận?” Lý Chí Dũng nhíu mày, biểu hiện trên mặt như có điều suy nghĩ.

Lại đi lên phía trước một đoạn, trong lúc đó lại trải qua nhiều lần dã thú sương mù tập kích, tất cả đều bị Sở Lâm Nhi nhẹ nhõm hóa giải.

Thần sắc Lâm Hải bình tĩnh, hoàn toàn không coi là gì, nhanh chóng hướng phía trước đi tới.

Mà Lý Chí Dũng bắt đầu còn đang giật mình, phía sau chậm rãi liền đã chết lặng, một đường cúi đầu nhanh chóng hướng phía trước đi tới, biểu hiện trên mặt âm tình bất định, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Nhanh chóng dừng lại! Càng đi về phía trước, liền ra khỏi tầng thứ ba, tiến vào tầng thứ tư, mà cái tầng thứ tư này, ẩn ẩn lộ ra một cỗ sát cơ, rất nguy hiểm!”

Bỗng nhiên, đôi mi của Sở Lâm Nhi cau lại, hướng phía Lâm Hải mở miệng nhắc nhở nói.

“Tầng thứ tư? Sát cơ?” Cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên sững ra, dừng lại.

Ba tầng trước, Sở Lâm Nhi cũng không có đề cập qua hai chữ sát cơ, xem ra tầng tiếp theo này, sẽ tràn ngập vô tận nguy hiểm.

Lâm Hải không khỏi đề phòng.

“Lý đội trưởng, càng đi về phía trước có thể sẽ càng gặp nguy hiểm, ngươi phải chú ý đề phòng nhiều hơn.” Lâm Hải không khỏi hướng phía Lý Chí Dũng nhắc nhở nói.

Chân mày Lý Chí Dũng bỗng nhiên vẩy một cái, một mặt cổ quái nhìn Lâm Hải một chút.

“Lâm Hải, ngươi hiểu trận pháp?”

“Không hiểu.” Lâm Hải lắc đầu.

“Vậy ngươi vì cái gì biết rõ, phía trước có sát cơ?”

“Đoán.” Lâm Hải còn thật không biết phải nói như thế nào, chỉ có thể mở miệng nói qua loa.

“Đoán?” Lý Chí Dũng sững sờ, sau đó cười một tiếng.

“Ngươi thật sự là quá mức cẩn thận, ta mỗi ngày đi làm về nhà, cũng từ con đường này mà đi qua, không biết đi qua đã bao nhiêu lượt, làm sao có thể gặp nguy hiểm, ngươi yên tâm đi theo ta đi.”

Lý Chí Dũng một mặt nhẹ nhõm nói nói, sau đó dẫn đầu hướng phía trước đi đến.

“Đừng đi lên phía trước!” Lâm Hải vội vàng lớn tiếng hô nói.

Bản sự của Sở Lâm Nhi, Lâm Hải thế nhưng là đã được chứng kiến, nếu nàng đều nói rất nguy hiểm, thì trước đó tuyệt đối là nguy cơ tứ phía.

“Yên tâm đi, ngươi còn chưa tin ta sao? Ta liền ở gần đây, nguy hiểm hay không nguy hiểm ta có thể không biết sao? Đừng nghi thần nghi quỷ, chúng ta nhanh đi cứu người, ngươi quên những người bịt mặt kia tạinhà xác bệnh viện năm đã làm những gì sao, đi trễ, nói không chừng nữ nhân kia liền gặp nguy hiểm.”

Lý Chí Dũng một mặt không thèm để ý chút nào, quay đầu lại hướng phía Lâm Hải thúc giục nói.

“Cái này…” Lời nói của Lý Chí Dũng, để trong lòng Lâm Hải chợt run lên.

Hiện tại hắn đã khẳng định, đám người áo đen bịt mặt này, cùng hai cái người bịt mặt thủ hạ của Hồ Lai, tuyệt đối là cùng một băng đảng.

Bọn Hồ Lai trước đó, cũng là đem người bắt lấy, đào ra nội tạng tới để tu luyện ma công.

Đám người áo đen bịt mặt này, có phải hay không cũng có mục đích đồng dạng?

Nếu quả thật như thế lời nói, Triệu Dĩnh thật là liền cực độ nguy hiểm.

Triệu Dĩnh thế nhưng là vì tìm chính mình, mới đến nơi đây, mới bị bọn họ bắt đi, vạn nhất chính mình đi trễ, nội tạng của Triệu Dĩnh bị bọn họ móc ra…

Lâm Hải không dám nghĩ tiếp.

“Tốt! Vậy chúng ta tiếp tục đi tới!” Trong lòng Lâm Hải quét ngang, không thèm đếm xỉa.

“Lâm Hải, đừng đi qua đó!” Sở Lâm Nhi ở sau lưng, bỗng nhiên khẽ kêu một tiếng.

“Lâm Hải, ngươi tin tưởng ta, nơi này nguy cơ tứ phía, quá nguy hiểm.” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên bay tới trước người Lâm Hải, một mặt ngưng trọng nói nói.

“Nguy hiểm?” Sắc mặt Lâm Hải nghiêm túc, hơi hơi lắc đầu.

“Lâm Nhi Công chúa, ta không phải là không tin ngươi, nhưng Triệu Dĩnh là bởi vì ta, mới có thể đến nơi đây, sau đó bị bắt đi, coi như có nguy hiểm hơn, ta cũng phải đem nàng ta cứu ra! .”

“Thế nhưng là, nguy hiểm phía trước, ngay cả ta cũng cảm thấy một trận kinh hãi, ngươi căn bản là không ứng phó được!” Sở Lâm Nhi một mặt lo lắng.

“Không ứng phó được?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

“Coi như không ứng phó được, ta cũng phải qua! Lâm Nhi Công chúa, nếu như một nữ nhân bởi vì ta mà mạo hiểm, mà ta cũng bởi vì khả năng có tồn tại nguy hiểm, liền lùi bước không tiến, dạng này, ngay cả chính ta cũng đều sẽ xem thường!”

“Thế nhưng ngươi chỉ có một mạng!”

“Một mạng?” Lâm Hải bĩu môi một cái, ánh mắt lại lộ ra một cỗ bướng bỉnh.

“Nếu như không liên quan gì đến ta thì cũng là thôi, nếu là do ta liên luy, coi như bỏ mệnh, ta cũng phải anh dũng, tuyệt không lùi bước!”

“Cái này, là nguyên tắc làm người của ta !”

Lâm Hải nói, sải bước hướng phía trước đi đến.

“Ngươi cái đại ngu xuẩn này, đại ngốc nghếch này! Làm sao bướng bỉnh giống như con trâu! Nhanh trở về!”

Tiếc rằng, mặc kệ Sở Lâm Nhi gọi như thế nào, Lâm Hải liền giống như không nghe thấy, phóng ra hướng phía Lý Chí Dũng đi đến.

Lý Chí Dũng ở một bên phía trước nhìn thấy, trên mặt hốt nhiên lại lộ ra một nụ cười là lạ, ánh mắt lộ ra vô cùng hung ác.

“Lâm Hải huynh đệ, tốt lắm!” Lý Chí Dũng bỗng nhiên đưa tay, đập vào trên bờ vai Lâm Hải.

“Không có gì, cái này vốn là... Hả?” Nhìn thấy nụ cười âm ngoan trên mặt Lý Chí Dũng, trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ chìm xuống.

Một tia dự cảm bất thường, bỗng nhiên xông lên đầu.

“Lâm Hải, cẩn thận!” Đúng lúc này, ánh mắt Sở Lâm Nhi bỗng nhiên rơi vào trên thân Lý Chí Dũng, đầu tiên là sững sờ, sau đó là quá sợ hãi!

Lâm Hải nghe được, vô ý thức liền muốn lui về sau.

Nhưng không kịp, thủ chưởng của Lý Chí Dũng đã khoác lên bả vai Lâm Hải, bỗng nhiên khóa lại xương bả vai của hắn.

“Ngươi đi vào cho ta!” Thân thể Lâm Hải, bỗng nhiên bị Lý Chí Dũng quăng lên cao!

Chương 253: Tai kiếp khó thoát

Lâm Hải quá sợ hãi, thân thể cũng đã bay đến không trung, trọn vẹn bị ném ra ngoài qua hơn năm, sáu mét.

Trong nháy mắt rơi xuống đất, bên hông Lâm Hải ưỡn một cái, bình ổn rơi xuống đất, vội vàng ngưng thần đề phòng.

“Lâm Hải!” Sở Lâm Nhi sưu một tiếng, cũng lẻn đến bên người Lâm Hải, một mặt ngưng trọng.

“Ha ha ha ha...” Mặt Lý Chí Dũng lộ vẻ dữ tợn, ngửa mặt lên trời thét dài.

“Lý đội trưởng, ngươi đây là ý gì?” Lâm Hải mặt mang tức giận, trầm thấp nói nói.

“Có ý tứ gì?” Lý Chí Dũng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lộ ra quang mang hung ác.

“Lâm Hải, lúc đầu ngươi và ta là nước giếng không phạm nước sông, thế nhưng ngươi nhiều lần làm hỏng chuyện tốt của ta, để cho ta năm lần bảy lượt thất bại trong gang tấc, ngươi còn không biết xấu hổ hỏi ta có ý tứ gì?”

“Làm hỏng chuyện tốt của ngươi?” Lâm Hải sững sờ, “Ngươi ta cũng liền tại lần ở nhà xác bệnh viện năm kia, gặp qua một lần, về sau không còn có gặp nhau, ta làm sao có thể làm hỏng chuyện tốt của ngươi?”

Không đề cập tới bệnh viện năm còn tốt, Lâm Hải vừa nói đến, cơn giận của Lý Chí Dũng nhất thời trào ra.

“Hừ, ngươi còn không biết xấu hổ mà nói!” Lý Chí Dũng đưa tay chỉ vào Lâm Hải, một mặt phẫn nộ.

“Lần ở bệnh viện năm kia, ta lúc đầu cũng đã gần thành công, nhưng bởi vì ngươi phải cứu một cái con kiến hôi đã chết, mà phá hư bí mật cơ địa lấy nội tạng của ta.”

“Cái gì!” Lâm Hải giật nảy cả mình, “Lấy nội tạng của người chết, cũng có phần của ngươi?”

Sắc mặt Lâm Hải không khỏi âm trầm xuống, sự kiện ở bệnh viện năm kia, thế nhưng là quá táng tận lương tâm, nếu quả thật có quan hệ cùng cái Lý Chí Dũng này, như vậy Lâm Hải hôm nay tuyệt đối sẽ không buông tha cho gã!

“Hừ, cũng là bởi vì ngươi, chặ đứt đường cung ứng nội tạng, tên ngu xuẩn Hồ Lai kia, mới chỉ vì cái trước mắt, đặt mình vào nguy hiểm, bắt người bên đường!”

“Mà về sau, lại là ngươi, tại thời khắc Hồ Lai sắp thành công, phá hư đường tu hành của gã, dẫn đến gã thân tử đạo tiêu, khiến cho sản nghiệp của tập đoàn Hồ thị đã tới tay bản tôn, lại bị ép phải chắp tay nhường cho người, còn tổn thất cái nô lệ Hồ Lai công lực sắp đại thành này!”

“Nguyên lai ngươi mới thật sự là bàn tay đen ở phía sau hậu trường, Hồ Lai chỉ là đầy tớ của ngươi?” Trong lòng Lâm Hải không khỏi kinh hãi, hắn làm sao cũng không nghĩ đến, loại trình độ dữ dội đến mức đó như Hồ Lai lúc trước , thế mà cũng chỉ là một con cờ của người khác mà thôi.

“Hừ, về sau, ta thông qua Đào Hoa Sát Kiếp khống chế Triệu Khôn cùng Hầu Tiên Phẩm, cũng là ngươi nhảy ra, chặn ngang một gậy tre, đem Đào Hoa Sát Kiếp phá vỡ, hại ta mất đi thời cơ khống chế tập đoàn Triệu thị cùng Đường Sâm, Lâm Hải, ngươi nói! Ngươi có phải cố ý muốn cùng ta đối nghịch hay không!”

Lâm Hải rốt cục hiểu rõ toàn bộ.

Nháo nửa ngày, tất cả mọi thứ, đều là cái Lý Chí Dũng này đang giở trò, mà chính mình lại ma xui quỷ khiến, cũng làm hỏng hết của gã.

“Ha ha, ta nhìn đây chính là mệnh a.” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Ta còn thực sự không phải cố ý phá hư những âm mưu này của ngươi, bởi vì ta căn bản cũng không biết rõ.”

“Nếu như ta biết rõ những thứ này, ngươi cho rằng ngươi còn có thể sống đến bây giờ sao?” Hàn quang trong ánh mắt Lâm Hải thoáng hiện, đã động sát cơ!

Đối với loại ác ma tự dưng giết hại sinh mệnh như Lý Chí Dũng này, Lâm Hải tuyệt sẽ không nhân từ nương tay!

“U, sát khí thật mạnh a.” Lý Chí Dũng khinh thường cười một tiếng, “Bản tôn còn không làm gì, ngươi ngược lại lại động sát tâm trước, ngươi cho rằng, hôm nay ngươi còn có thể sống mà rời đi được sao?”

Lý Chí Dũng nói xong, trên mặt hốt nhiên lại lộ ra nụ cười đắc ý.

“Ngươi biết rõ, ngươi bây giờ thân ở chỗ nào sao?” Lý Chí Dũng một mặt trêu tức hỏi.

“Hứ, có thần bí gì, tầng thứ tư của trận pháp chứ sao.” Lâm Hải bĩu môi một cái, trước đó Sở Lâm Nhi đã sớm nói với chính mình, lại hướng về phía trước cũng là tầng thứ tư, hiện tại bị Lý Chí Dũng sinh sinh ném ra ngoài xa mấy mét, không phải tiến vào tầng thứ tư thì còn có thể là gì?

“Ách...” Lời nói của Lâm Hải, để Lý Chí Dũng kinh ngạc một trận.

“Ngươi thế mà hiểu được trận pháp, mà lại còn biết rõ đây là tầng thứ mấy?”

Lý Chí Dũng không khỏi biến sắc, rất nhanh lại nghĩ tới Lâm Hải liên tiếp xông qua ba tầng trận pháp, chính mình lại lông tóc không tổn hao gì, trong lòng không khỏi dâng lên một chút bất an.

“Tiểu tử này không phải cũng tinh thông trận pháp a?” Trên mặt Lý Chí Dũng đầy hồ nghi.

“Hứ, trận pháp nho nhỏ, còn có thể làm khó ca ca ta hay sao?” Miệng Lâm Hải nhếch lên, một mặt khinh thường, tâm lý đã từ từ trầm xuống.

Bởi vì, ngay vừa rồi, Sở Lâm Nhi ghé vào lỗ tai hắn nói một câu thạch phá thiên kinh!

“Lâm Hải, cái tầng thứ tư này là Sát trận, mà chúng ta đã bị đưa vào Tử môn, một khi trận pháp phát động, ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!”

“Đậu móa, trách không được cái Lý Chí Dũng này muốn đem chính mình ném vào trong trận, nguyên lai cái tầng thứ tư của cái trận pháp này là đại sát chiêu, quả nhiên đủ âm hiểm!” Tâm Lâm Hải, không khỏi treo lên.

“Hừ, có khó hay không, thử một chút liền biết rõ!” Trên mặt Lý Chí Dũng hốt nhiên nhưng lộ ra vẻ điên cuồng!

Nói xong, Lý Chí Dũng bỗng nhiên vươn hai tay, nhanh chóng đánh ấn kết ở trước ngực, để cho người ta hoa mắt một trận.

“Không tốt! Mau ngăn cản gã!” Sở Lâm Nhi kinh hô một tiếng.

Ánh mắt Lâm Hải vẩy một cái, không cần Sở Lâm Nhi nhắc nhở, hắn cũng biết, đây nhất định là Lý Chí Dũng muốn phát động trận pháp.

Bỗng nhiên đem tốc độ đề cao tới cực hạn, Lâm Hải hướng phía Lý Chí Dũng liền dốc sức lao qua.

“Ha ha ha, tốc độ giống như ốc sên, mà cũng muốn ngăn cản ta?” Trên tay Lý Chí Dũng không ngừng lại, trong miệng chế giễu một trận.

“Bạch!” Một chuỗi tàn ảnh tốc biến, thời điểm Lâm Hải cách Lý Chí Dũng còn có hơn hai thước, thân hình Lý Chí Dũng, đột nhiên bay tới hơn mười mét.

“Mẹ nó!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, tốc độ của Lý Chí Dũng, so với những người áo đen bịt mặt kia còn nhanh hơn không ít, chính mình căn bản đuổi không kịp a.

“Hướng ra ngoài trận trốn!” Sở Lâm Nhi cũng phát hiện vấn đề này, xem ra để Lâm Hải ngăn cản Lý Chí Dũng là không thể nào, hiện tại đường ra duy nhất, tựa hồ chỉ có chạy ra khỏi tầng thứ tư.

Lâm Hải nghe được, hai mắt tỏa sáng, hiện tại xem ra, chỉ có thể như thế.

Lâm Hải xoay người một cái, không quan tâm đến Lý Chí Dũng nữa, ngược lại hướng phía phương hướng trước đó tiến đến, chân liền phi nước đại.

Lý Chí Dũng một bên tiếp tục đánh lấy ấn kết, một bên mặt mũi lộ ra tràn đầy chế giễu, căn bản không có một điểm ý tứ ngăn cản nào.

Tốc độ của Lâm Hải cực nhanh, trong thời gian nháy mắt liền đã đến biên giới trận pháp, trong lòng không khỏi vui vẻ.

“Lại tiến lên một bước, liền ra khỏi tầng thứ tư!”

“Ông!”

Nào nghĩ đến, trước mắt Lâm Hải, bỗng nhiên từ trong không trung xuất hiện một lá chắn quang vụ màu lam nhạt.

Ầm!

Thân thể Lâm Hải, trực tiếp đâm vào phía trên lá chắn.

“Ai u móa!” Lâm Hải vội vàng không kịp chuẩn bị, thân thể trực tiếp bị bắn ngược về, quẳng xuống đất.

“Ha ha ha...” Lý Chí Dũng ở bên cạnh nhìn thấy, ngửa mặt lên trời cười dài một trận.

“Thật sự là ấu trĩ, tiến vào Sát trận tầng thứ tư, còn muốn đi ra ngoài?” Ánh mắt Lý Chí Dũng bỗng nhiên mãnh liệt!

“Nói cho ngươi đi, phía ngươi đi vào trước đó, toàn bộ đều là Tử môn của Sát trận, vừa vào Tử môn, liền không còn đường sống, muốn theo đường cũ trở về qua, quả thực là vọng tưởng!”

“Ông!” Lý Chí Dũng vừa dứt lời, toàn bộ không gian, bỗng nhiên cũng bị một tầng quang vụ màu lam nhạt bao phủ lại.

Một cỗ khí tức cực kỳ áp bách, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ không gian, để cho người ta căn bản hít thở không thông.

“Ha ha ha...” Lý Chí Dũng lại là cười to một trận.

“Lâm Hải, Sát trận chẳng mấy chốc sẽ khởi động, ngươi hôm nay tai kiếp khó thoát!”

Cảm giác áp bách càng ngày càng mạnh, toàn bộ không gian che kín sát cơ rậm rạp, trong lòng Lâm Hải lo lắng vạn phần, lại cũng không muốn khoanh tay chịu chết như thế!

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi còn không xuất thủ ngăn cản gã sao? Còn không ra tay, coi như đã không kịp!” Thời khắc mấu chốt, Lâm Hải vội vàng hướng phía Sở Lâm Nhi vội vã nói nói.

Sở Lâm Nhi tuy cũng là một mặt lo lắng, nhưng lại kiên định lạ thường lắc đầu.

“Gã là phàm nhân, ấn theo quy củ của Địa Phủ, ta không thể nhúng tay!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút cắm xuống bên trên đất.

Em gái ngươi quy củ a, ca ca mắt thấy đều muốn chơi xong, ngươi còn cùng ta giảng quy củ!

Thật không nhìn ra, cô nàng này bình thường là quỷ linh tinh quái, thế mà ngược lại là cái đầu óc chết!

“Ha ha ha...” Đúng lúc này, ấn kết của Lý Chí Dũng rốt cục đã hoàn thành, gã lên tiếng cười to một trận.

Sau đó, ánh mắt mãnh liệt mà nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, một mặt âm ngoan!

“Lâm Hải, Sát trận đã thành, coi như thần tiên đến, cũng cứu không được ngươi, chịu chết cho ta đi!”

Chương 254: Quang Nhận Tập Sát

Lý Chí Dũng vừa mới nói xong, quang vụ màu lam nhạt phong tỏa không gian, bỗng nhiên nhanh chóng ngưng tụ.

“Đây là...” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng lấy làm kinh ngạc!

Chỉ gặp những quang vụ màu lam nhạt này, vậy mà ngưng kết thành ngàn vạn cự kiếm ánh sáng, mũi kiếm cùng lưỡi kiếm, có màu lam lóng lánh, vô cùng sắc bén, trong nháy mắt toàn bộ nhắm ngay vào Lâm Hải!

Sát cơ cực lớn, trong nháy mắt đem Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi bao phủ, kiềm chế đến mức ngay cả hít thở cũng bắt đầu khó khăn.

“Không tốt, những lưỡi dao ánh sáng sắc bén này, đối với linh hồn cũng có tác dụng công kích, một khi chúng rơi xuống, ta cũng không chỗ có thể trốn!” Biểu lộ của Sở Lâm Nhi, cũng bỗng nhiên trở nên vô cùng ngưng trọng.

“Ha ha ha...” Lúc này, Lý Chí Dũng một mặt cuồng tiếu, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý dữ tợn.

“Hừ, Lâm Hải, lưỡi dao sắc bén này vừa rơi xuống, thần tiên khó thoát, lúc này ngươi còn có lời gì để nói!”

“Ta nói mẹ ngươi ấy!” Lâm Hải đã cảm giác được uy hiếp tử vong thật sâu, biết mình lúc này chỉ sợ phải nằm tại chỗ này, mở miệng nào còn có cái hảo ngôn hảo ngữ gì?

Lý Chí Dũng cũng không tức giận, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười mười phần khinh thường.

“Lâm Hải, trước đó cùng ta đối nghịch, ngươi liền không có nghĩ tới hôm nay sao?”

“Ta nghĩ cái mẹ ngươi ấy!”

“Ha ha, mắng, ngươi tiếp tục mắng...”

“Ta mắng bà nội ngươi!”

“Lâm Hải, ngươi sắp chết đến nơi...”

“Ta đến bà nội ngươi!”

“Cuồng vọng! Ngươi...”

“Ta cuồng bà nội ngươi!”

…

Phốc!

Lý Chí Dũng tức giận đến kém chút phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

Chính mình mỗi khi một câu nói, Lâm Hải liền chửi một câu, mà lại mắng đơn giản thô bạo, liền cái hoa văn đều chẳng muốn đổi, thật làm gã giận a.

Cùng con hàng này không có cách nào giao lưu, Lý Chí Dũng mắt thấy thắng lợi ở trong tầm mắt, muốn đắc ý ngưu bức một chút cũng bị Lâm Hải làm cho sặc trở về, nhất thời cảm thấy cái Lâm Hải này thật sự là quá đáng giận.

“Lâm Hải!” Lý Chí Dũng buồn bực xấu hổ thành tức giận, hướng phía Lâm Hải hét lớn một tiếng!

“Hô ca ca làm gì? Muốn mời ca ca đi ăn cơm hay sao? Dung mạo của ngươi quá xấu, dễ dàng buồn nôn, ca ca sẽ không đáp ứng, ngươi chết cái ý niệm này đi.” Lâm Hải một mặt ghét bỏ.

Phốc!

Mẹ nó, người nào muốn mời ngươi ăn cơm, sao mặt lại dầy như thế đây.

“Hừ, nếu như ngươi bây giờ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, khấu đầu dập mười cái cho bản tôn, nói không chừng trong lòng bản tôn mềm đi, còn sẽ tha cho ngươi một mệnh, cho ngươi một cái cơ hội ở lại bên người bản tôn làm nô lệ, nếu không, chờ đợi ngươi, chính là vạn kiếm xuyên tim…”

“Ta mặc bà nội ngươi!”

Phốc!

Lý Chí Dũng che ngực, một trận khí huyết dâng lên, kém chút tức điên.

Mẹ nó, còn có thể thật dễ nói chuyện hay không, tại sao lại mẹ nó đến! Liền sẽ không đổi một câu khác sao!

“Tốt tốt tốt!”Lý Chí Dũng tức đến liên tục nói ba chữ tốt, nhãn quang bỗng nhiên trở nên vô cùng hung ác!

“Nếu chính ngươi đã muốn chết, vậy bản tôn liền thành toàn cho ngươi!”

Lý Chí Dũng nói xong, hai tay nâng lên, lần nữa nhanh chóng kết ấn.

“Ào ào ào!”

Trong nháy mắt, mũi khiếm màu lam trong toàn bộ không gian, tất cả đều cấp tốc run rẩy lên, tựa hồ lúc nào cũng có thể bắn ra, đem Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi xuyên thành con nhím.

Một cỗ sát khí vô hình, cấp tốc tràn ngập, bao phủ toàn bộ không gian.

Lông tơ của Lâm Hải cũng dựng lên, bắp thịt toàn thân bỗng nhiên kéo căng, sát khí từ bốn phương tám hướng nồng nặc như thực chất, để Lâm Hải nhất thời cảm thấy một cỗ cảm giác ngạt thở mãnh liệt.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi còn không xuất thủ sao? Còn không ra tay, hai ta nhìn liền muốn thành cái sàng!” Lâm Hải giờ phút này không có biện pháp, đành phải vội vã hướng phía Sở Lâm Nhi nói nói.

“Cái Lý Chí Dũng này là thân thể phàm nhân, ta không thể trái với quy tắc, tùy tiện ra tay!” Sở Lâm Nhi cũng cảm thấy nguy cơ cực lớn, nhưng chương pháp khái niệm đã thâm căn cố đế ở trong lòng, để cho nàng căn bản không thể ra tay.

“Thảo! Ngươi là đồ ngu! Đều phải chết, còn trông coi cái quy củ rách rưới này của ngươi có tác dụng quái gì a, giữ lại để tế sao?” Dưới lo lắng vạn phần, Lâm Hải cũng không lo được nói chuyện có dễ nghe hay không, hướng phía Sở Lâm Nhi rống một hồi!

“Uy, ngươi làm sao lại dám nói chuyện như thế với bản Công chúa đâu? Quen thuộc thì quen thuộc, lại dùng loại này khẩu khí để nói chuyện, cẩn thận ta đánh ngươi a!” Sở Lâm Nhi nghe được, một mặt không vui, hướng phía Lâm Hải phất phất nắm tay nhỏ, buồn bực nói nói.

Phốc!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, em gái ngươi, đến lúc nào rồi, còn có lòng dạ thanh thản cùng mình tức giận, đợi thêm nữa mệnh mẹ nó đều không còn!

“Ha ha ha ha...” Lúc này, Lý Chí Dũng bỗng nhiên cuồng tiếu một tiếng, ấn kết đã hoàn thành.

“Lâm Hải, đã cho ngươi cơ hội giữ mạng sống, ngươi không trân quý, vậy cũng đừng trách ta, chuẩn bị chịu chết đi!”

Lý Chí Dũng nói xong, trong mắt bỗng nhiên lạnh lẽo, hai tay bấm niệm pháp quyết, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Quang Nhận Tập Sát, đi!” Lý Chí Dũng hét lớn một tiếng, mặt lộ vẻ điên cuồng!

Ào ào ào!

Vô số lợi kiếm ánh sáng màu lam từ bốn phía trong không gian, cấp tốc run rẩy lên, mắt thấy liền muốn thoát ly trói buộc, hướng phía Lâm Hải xuyên qua mà đến!

“Lâm Nhi Công chúa, lại không ra tay liền muộn!” Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng.

“Ta không thể ra tay.” Sở Lâm Nhi cũng là một mặt tuyệt vọng lắc đầu.

“Thao, thật sự là đồng đội như heo!”

“Xong!” Lâm Hải tuyệt vọng nhắm mắt lại, gặp được loại kỳ hoa có thực lực lại không phát ra như Sở Lâm Nhi này, Lâm Hải trừ chờ chết ra, đã nghĩ không ra những biện pháp khác.

Lâm Hải giờ phút này đã bắt đầu tưởng tượng, chính mình khi bị ngàn vạn lợi kiếm này xuyên qua, sẽ xuyên thành bộ dáng gì.

“Ừm?” Thế nhưng là, chờ rất lâu, thân thể cũng không có loại đau nhức vạn kiếm xuyên tim kịch liệt như trong tưởng tượng kia, thậm chí ngay cả một điểm cảm giác khó chịu đều không có.

“Chuyện gì xảy ra? Không phải là do cái Lý Chí Dũng đần độn này bỗng nhiên phát thiện tâm, thay đổi chủ ý a?” Lâm Hải mãnh mẽ đem con mắt mở ra, hướng phía Lý Chí Dũng nhìn lại.

“Ách...” Cái liếc nhìn lại này, lại khiến Lâm Hải nhất thời mộng bức.

Chỉ gặp Lý Chí Dũng giờ phút này vô cùng chật vật, tinh thần uể oải, khóe miệng ẩn ẩn treo máu tươi, một mặt mờ mịt không biết làm sao.

“Không có khả năng, Sát trận vì sao không có tác dụng?” Trong miệng Lý Chí Dũng thì thào một trận, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

“Cái gì, không thành công?” Con mắt Lâm Hải nhất thời lóe sáng, đồng thời mừng rỡ trong lòng.

“Ha ha ha, xem ra là trời không muốn ca ca chết a.”

“Uy, đần độn, làm sao tắt lửa? Đùa ca ca chơi đâu?” Lâm Hải hướng phía Lý Chí Dũng cười trên nỗi đau của người khác một trận.

“Đậu móa, ta cũng không tin!” Lúc này, mặt Lý Chí Dũng lộ vẻ hung ác, lần nữa kết ấn lên.

“Ào ào ào!”

Lợi kiếm từ bốn phía, lập tức lại run lẩy bẩy, tựa hồ lúc nào cũng có thể bắn ra.

“Đậu phộng, còn tới!” Lâm Hải vừa thả lỏng tâm tình, không khỏi lần nữa khẩn trương lên.

“Quang Nhận Tập Sát, mau!” Lý Chí Dũng lần này so với trước đó còn tiêu hao lực lượng hơn, đồng thời khi đọc khẩu quyết lên, còn oa phun ra ngoài một ngụm máu tươi, máu nhuộm cả lồng ngực!

“Sưu sưu sưu!”

Lần này, có đạo kiếm quang rốt cục thoát khỏi không gian trói buộc, hướng phía Lâm Hải bắn ra, sát khí mãnh liệt , đem không khí đều đâm đến run rẩy lên.

“Đậu phộng, xong đời!” Trong lòng Lâm Hải hoảng hốt.

Vạn kiếm đều xuất hiện, chính mình lại bị không gian vây quanh, căn bản muốn tránh cũng không tránh được, tránh cũng không thể tránh!

“Ha ha ha ha...” Lý Chí Dũng nhìn trận pháp rốt cục đã phát huy uy lực, nhất thời hưng phấn đến ngửa mặt lên trời cười dài.

“Lâm Hải, hôm nay cũng là tử kỳ của ngươi!”

Mắt thấy mũi kiếm nhọn màu lam đếm không hết liền muốn tới gần người, Lâm Hải tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Chương 255: Tu sĩ loại tinh thần

Tại trong mắt Lâm Hải, lần này chắc chắn hẳn phải chết không nghi ngờ.

“Ừm?” Thế nhưng chờ đến nửa ngày, những lợi kiếm ánh sáng lập loè kia, cũng không có rơi đến trên người mình.

“Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là Lâm Nhi Công chúa rốt cục khai khiếu?” Lâm Hải mở mắt lần nữa.

“Ách... Tại sao có thể như vậy?” Lâm Hải nhìn thấy tình hình trước mắt , nhất thời sửng sốt.

Chỉ gặp những lợi kiếm ánh sáng này, một đường đang vô cùng nhanh chóng hướng phía chính mình cùng Sở Lâm Nhi đánh tới, thế nhưng không biết là vì nguyên nhân gì, tại thời điểm khi còn cách mình cùng Sở Lâm Nhi còn có hai ba mét, lại đột nhiên không còn có chút sức lực nào, nhao nhao tiêu tán, căn bản không đả thương được chính mình mảy may.

“Ha ha ha, chẳng lẽ là vương bá khí trên thân ca ca phát uy, những lợi kiếm này căn bản không dám lại gần?” Lâm Hải sống sót sau tai nạn, mặt mũi hưng phấn tràn đầy kinh hỉ.

Mà bên Lý Chí Dũng kia, lại biệt khuất đến sắp nổi điên.

“Mẹ nó a, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Nhìn ngàn vạn thanh lợi kiếm, lập tức liền có thể đem Lâm Hải chém thành muôn mảnh, lại vẫn cứ ở lúc chỉ còn cách Lâm Hải khoảng một bước, liền nhao nhao tiêu tán, lồng ngực Lý Chí Dũng đều sắp tức giận đến muốn nổ tung.

“Quang Nhận Tập Sát, mau!”

“Quang Nhận Tập Sát, mau!”

“Quang Nhận Tập Sát, mau!”

…

Lý Chí Dũng tựa hồ căn bản không chịu nhận sự thật trước mắt, giống như phát điên, không ngừng kết lại ấn, phát động Sát trận, mỗi một lần phát động, trong miệng liền sẽ phun ra một ngụm máu tươi, tinh thần nhanh chóng uể oải xuống.

Đáng tiếc, mặc kệ gã thử lại thế nào , mỗi lần lưỡi dao sắc bén tiến đến trước người Lâm Hải khoảng hai ba mét, liền sẽ tiêu tán vô hình, có muốn tiến thêm về phía trước một phân một hào nào, cũng không làm được.

Phốc!

Lý Chí Dũng lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lay động một trận.

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng!” Lý Chí Dũng lắc lắc đầu, tinh thần đều lộ ra có chút thất thường.

Nhiều lần nếm thử thất bại, hiển nhiên để cho trong lòng của gã mang đến đả kích cực lớn.

“Uy, làm sao lại dừng lại đâu? Những ánh sáng diễn hóa thành lợi kiếm này, rất đẹp mắt đâu, giống như pháo hoa vậy, tới tới tới, nhanh lên tiếp tục, ca ca cho ngươi tiền thưởng.” Lâm Hải móc ra hai mao tiền, ném xuống đất cho gã.

“Đúng, thuận tiện hỏi một chút, cái ma thuật này ngươi học được bao lâu rồi?”

Học em gái ngươi!

Lý Chí Dũng vốn là phiền muộn đến sắp nổi điên, bị Lâm Hải kích một nhát này, cái mũi kém chút tức điên.

Oa lại phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lồng ngực không ngừng chập trùng.

“U, làm sao lại thổ huyết, đây là tới đại di mụ?”

Phốc!

Một câu của Lâm Hải, nhất thời để Lý Chí Dũng lại là phun ra một ngụm máu.

Mẹ nó, bản tôn là cái đàn ông có được hay không, đến đại di mụ cái quỷ a?

Lại nói, nhà ngươi mẹ nó mới đến đại di mụ a, đi đến một bên đầu thông đạo này a?

Cái Lâm Hải này, nói chuyện thật sự là quá tổn hại a.

Lý Chí Dũng không để ý tới Lâm Hải châm chọc khiêu khích, gã hiện tại cần cấp bách tra nhìn một chút, đến cùng là nơi nào xảy ra vấn đề.

Sau khi bố trí xong trận pháp này, gã đã tự mình thí nghiệm qua, lúc trước gã mang đến một đầu dã trư, sau khi trận pháp phát động xong, đầu dã trư kia lập tức bị Quang Nhận Tập Sát biến thành cặn bã không còn sót lại một chút cặn nào.

Làm sao bây giờ đối phó với Lâm Hải, lại xảy ra vấn đề đâu?

Hơn nữa nhìn bộ dáng không còn chút sức lực nào để tiến lên của những lưỡi kiếm sắc bén này, hẳn là do năng lượng Nguyên Thạch chịu ảnh hưởng.

Thế nhưng những năng lượng Nguyên Thạch kia, chính mình cũng đã giấu ở trong những hòn đá bình thường, người thường căn bản là không có cách phát giác, hơn nữa chính mình cảm ứng ra, những năng lượng Nguyên Thạch này đều còn ở đây, cũng không có bị người nào lấy đi.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Lý Chí Dũng bỗng nhiên nhắm mắt lại, phóng xuất ra tinh thần, nhanh chóng xem xét toàn bộ trận pháp.

“Ừm? Quả nhiên là năng lượng Nguyên Thạch xảy ra vấn đề!” Lý Chí Dũng hơi chút cảm ứng, liền phát hiện, một khối năng lượng Nguyên Thạch ở góc đông bắc, bỗng nhiên trở nên ảm đạm vô quang, căn bản là không có cách phát huy tác dụng.

“Đậu móa, chuyện gì xảy ra, trước đó không phải còn rất tốt sao?” Lý Chí Dũng một trận tức giận.

Cắn răng một cái, đem tinh thần lực đề cao đến tầng cao nhất, khối năng lượng Nguyên Thạch kia tựa như đặt ở trước mặt Lý Chí Dũng, vô cùng rõ ràng.

Sau khi Lý Chí Dũng thấy rõ ràng tình huống, đầu tiên là sững sờ, sau đó phốc một tiếng, một ngụm máu tươi cuồng bắn ra!

“Tức chết ta rồi!” Lý Chí Dũng tức đến rống to một tiếng, nắm quyền đầu vung vẩy lăng không một trận, tinh thần cũng kém chút thất thường.

“Ta xxx ngươi cái bố khỉ! Cái vương bát đản không có tố chất nào dám tùy chỗ đại tiểu tiện vậy”, Lý Chí Dũng phát điên một trận, tức đến trực tiếp bạo tẩu.

A Hoa còn tại tầng thứ hai, vừa mới sảng khoái đứng lên, liền nghe đến từ không trung truyền đến một tiếng rống phẫn nộ giận dữ.

Chỉ là đối với của nội dung tiếng rống, A Hoa nhất thời xem thường một trận.

"Người nào nói đại tiểu tiện tùy chỗ chính là không có tố chất? Cẩu gia ngươi từ trước đến nay đi đến chỗ nào, mà không phải là một con chó tố chất cao thượng, phẩm vị cao đoan tài năng xuất chúng chứ?"

"Ai, cái người gầm loạn này, thật sự là không kiến thức." Trong tâm A Hoa đối với Lý Chí Dũng khinh bỉ một trận.

Lý Chí Dũng hiện tại tức đến quả thực muốn nổi điên, toàn thân run rẩy, đầy trong đầu cũng là một đống phân thối to đùng vừa vàng vừa đen bên trên năng lượng Nguyên Thạch!

"Mẹ nó a, hảo hảo một khối năng lượng Nguyên Thạch, liền cứ như thế bị một đống phân chó thối làm cho ô trọc, hại bản tôn thất bại trong gang tấc, đừng để bản tôn biết là ai, nếu không bản tôn không phải đánh nó ra cứt, rồi lại bắt nó ăn hết thì không được!"

Lâm Hải tại đối diện, nhìn Lý Chí Dũng ở trước mắt, một hồi thổ huyết, một hồi trở mặt, giống như tinh thần thất thường, nhất thời cảm thấy có chút quái dị.

"Lâm Nhi Công chúa, ngươi nói gã có phải bị điên hay không?" Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi hỏi.

Sở Lâm Nhi không nói gì, mà sắc mặt biến đến vô cùng ngưng trọng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lý Chí Dũng, con mắt nháy cũng không nháy mắt một chút nào.

"Uy, ngươi không sao chứ?" Lâm Hải có chút quan tâm hỏi.

Mẹ nó, tên ngu xuẩn đối diện kia có chút thất thường, làm sao Lâm Nhi Công chúa cũng biến thành có chút quái lạ.

Sở Lâm Nhi vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào Lý Chí Dũng, ngoài miệng lại nói.

"Gã vừa rồi giống như đang điều động lực lượng Tinh Thần, gã chẳng lẽ không phải là người bình thường, mà chính là tu sĩ loại tinh thần?”

“Tu sĩ loại tinh thần? Có ý tứ gì?” Lâm Hải nghe, không hiểu ra sao.

“Tu sĩ loại tinh thần, là một loại tu sĩ phi thường đặc thù, nhục thể có lẽ không tính là cường đại, nhưng phương thức công kích lại cực kỳ quỷ dị, đặc biệt lsg công kích linh hồn người tại trong lúc vô hình, phi thường khó mà đề phòng, tu sĩ bình thường, cũng không nguyện ý cùng tu sĩ loại tinh thần là địch, bởi vì ngươi có khả năng trong lúc bất tri bất giác, liền sẽ nghe lời đối phương.”

“Ta dựa vào, trong lúc vô hình công kích linh hồn người sao? Dạng này quá mạnh đi.” Lâm Hải giật mình một trận.

Hắn hiện tại cũng coi như nửa cái người trong tu hành, đối với thân thể linh hồn người cũng có hiểu biết nhất định, biết rõ linh hồn phi thường yếu ớt, một khi bị công kích, thì dù nhục thể có cường hãn hơn, cũng chỉ sợ sẽ biến thành cái xác không hồn.

Mà chỗ đáng sợ nhất của công kích linh hồn, cũng là vô hình, để cho người ta căn bản là không có cách đề phòng.

“Ban đầu ta còn tưởng rằng, gã khống chế rất nhiều linh hồn người, là dựa vào trận pháp, nhưng bây giờ xem ra, có lẽ ta đã phán đoán sai. Gã rất có thể, quả thật là một cái tu sĩ loại tinh thần, nếu như vậy mà nói, vậy thì gã cũng không phải là người bình thường, bản Công chúa liền muốn xuất thủ tập sát gã!”

Lâm Hải nghe xong lời này, nhất thời mừng rơn.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi đã sớm nên xuất thủ xử lý gã!”

“Muốn ta xuất thủ, nhất định phải xác định trước...”

Lời của Sở Lâm Nhi còn chưa nói hết, Lý Chí Dũng ở đối diện bỗng nhiên dựng lông mày lên.

“Cạch!”

Hai tay hướng ra phía ngoài vung lên, cái áo mà Lý Chí Dũng mặc bỗng nhiên nổ tung, thân thể cả người tựa hồ cũng to hơn một vòng, đồng thời một cỗ uy áp tinh thần, cấp tốc tràn ngập.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào!” Lâm Hải nhất thời cảm thấy, bản thân mình tại trước mặt Lý Chí Dũng, bỗng nhiên biến đến vô cùng nhỏ bé, trong lòng có một loại xúc động mãnh liệt muốn lập tức quỳ xuống thần phục.

“Quả nhiên là tu sĩ loại tinh thần!” Trong lòng Sở Lâm Nhi giật mình, tinh quang trong mắt tốc biến.

“Hừ, rất tốt, rất tốt! Nghĩ không ra Lâm Hải ngươi chỉ là một tên phàm nhân, thế mà làm cho ta mở ra phong ấn, vận dụng chân thân, coi như lập tức sẽ chết, ngươi cũng đủ để kiêu ngạo.”

Lý Chí Dũng nói xong, thân hình bỗng nhiên biến mất tại chỗ, quả thực so với Di Hình Hoán Ảnh Phù mà Lâm Hải sử dụng trước đó còn nhanh hơn.

Đậu phộng!

Trong lòng Lâm Hải giật mình, còn không có kịp phản ứng, một khuôn mặt dữ tợn, liền xuất hiện ở trước mặt mình.

“Tiểu bối, chịu chết đi!”

Chương 256: Phong Ma Đan

Đồng tử Lâm Hải trong nháy mắt phóng đại, giờ khắc này, hắn rốt cục cảm giác được, chênh lệch giữa mình cùng các tu sĩ chính thức, là khổng lồ đến cỡ nào!

Mắt thấy một quyền của Lý Chí Dũng đang hướng phía bộ ngực của mình đánh tới, mà bản thân căn bản không có cách nào tránh né, phía dưới uy áp, thậm chí ngay cả di động mảy may đều khó có khả năng.

“Xong!” Lâm Hải lập tức lòng như tro nguội!

“Ầm!” Một tiếng vang ngột ngạt truyền đến, phảng phất không khí cũng bị đè ép nổ bể ra.

Thân thể Lý Chí Dũng một đường lăn tròn, bay rớt ra ngoài, vô cùng chật vật ngã xuống đất, há miệng lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Không có khả năng!”

Mặt Lý Chí Dũng lộ vẻ kinh hãi, quả thực không thể tin được.

“Người nào! Cút ra đây! Giấu đầu lộ đuôi, tính là anh hùng hảo hán gì!” Lý Chí Dũng một mặt đề phòng nhìn bốn phía, lớn tiếng hô nói.

Lâm Hải hồi sinh từ chỗ chết, y phục toàn thân đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, nhìn thấy Sở Lâm Nhi một mặt uy nghiêm đứng ở trước mặt mình, trong lòng cuối cùng thở phào.

Em gái ngươi, cái cô nàng cố chấp này, cuối cùng đã xuất thủ.

Nếu Sở Lâm Nhi đã xuất thủ, trong lòng Lâm Hải cũng không có cái gì lo lắng nữa, hắn vậy mới không tin, cái tu sĩ loại tinh thần Lý Chí Dũng rắm chó này, lại là đối thủ của Công chúa Địa Phủ.

“Lâm Nhi Công chúa, hung hăng đánh gã đi!” Lâm Hải nhẹ nhõm đứng tại sau lưng Sở Lâm Nhi, một mặt cười trên nỗi đau của người khác giật dây nói.

Lý Chí Dũng gọi nửa ngày, cũng không thấy có người đáp lại gã, hai mắt nhắm lại, sau đó lại bỗng nhiên mở ra.

“Linh hồn dò xét!” Lý Chí Dũng khẽ quát một tiếng, tinh thần lực trong nháy mắt trải rộng bốn phía.

“Ừm?” Khi vòng sóng tinh thần xúc động đến Sở Lâm Nhi, Lý Chí Dũng bỗng nhiên sững sờ, sau đó bỗng nhiên kinh hãi một trận.

“Quỷ hồn!” Thân thể của Sở Lâm Nhi, xuất hiện vô cùng rõ ràng tại trong tinh thần dò xét của Lý Chí Dũng.

“Nếu là tu sĩ, nên biết rõ quy củ, không thể tùy ý xuất thủ đối với phàm nhân a?” Sắc mặt Sở Lâm Nhi lạnh lùng, hướng phía Lý Chí Dũng nhàn nhạt nói nói.

Sắc mặt Lý Chí Dũng dữ tợn, cười lạnh một tiếng.

“Quy củ cẩu thí, bây giờ Tam giới sớm đã ngăn cách, bản tôn coi như ở đây phạm quy củ, thì phải làm thế nào đây, cái thế giới này, lại có ai có thể làm khó dễ được ta!” Lý Chí Dũng mang trên mặt điên cuồng, vô cùng hung ác.

“Khẩu khí thật cuồng, đã như vậy, hôm nay ta liền thu ngươi!”

“Thu ta? Ha ha ha...” Lý Chí Dũng cất tiếng cười dài một trận, “Một cái Quỷ hồn nho nhỏ, cũng dám phát ngôn bừa bãi, cũng được, nếu ngươi đã muốn chết, bản tôn liền luyện hóa ngươi, vừa vặn làm cái Quỷ nô cho bản tôn, bản tôn thế nhưng là còn không có hưởng qua tư vị của Nữ quỷ đây.” Lý Chí Dũng nói, sắc mặt bỗng nhiên lộ ra một tia dâm tà.

“Muốn chết!” Lời nói của Lý Chí Dũng, liền đem Sở Lâm Nhi kích nộ, đường đường là Công chúa, há lại để người khác dùng ngôn ngữ mạo phạm.

Một trận âm phong thổi qua, Sở Lâm Nhi trực tiếp liền đến gần

Lý Chí Dũng.

“Cô nãi nãi rút cái miệng thúi của ngươi ra!” Sở Lâm Nhi hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên liền hướng phía Lý Chí Dũng phát tới.

“Hừ, Quỷ hồn nho nhỏ, có thể đem...”

Lý Chí Dũng còn chưa nói xong, ba một tiếng, trên mặt liền bị Sở Lâm Nhi hung hăng tát cho một bàn tay.

“Đậu phộng!” Lý Chí Dũng còn chưa kịp phản ứng, Sở Lâm Nhi lại giơ cả hai tay, xuất thủ như điện, nháy mắt đã ở trên mặt Lý Chí Dũng lốp ba lốp bốp cuồng phiến mấy chục bàn tay.

“Đậu phộng, cô nàng này nguyên lai là cái cuồng bạo lực a, về sau phải cách xa nàng ta chút.” Lâm Hải ở bên cạnh nhìn, cái cổ liền trở nên lạnh lẽo.

Chỉ thấy đầu Lý Chí Dũng, như là con lắc đồng hồ, không ngừng mà lung lay, thẳng đến khi Sở Lâm Nhi tát xong, cũng bởi vì quán tính, lại lắc lư một hồi lâu, mới dừng lại.

“Phi!” Sau khi đầu đình chỉ đong đưa, Lý Chí Dũng há miệng, phun ra một hàm răng, thế mà bị Sở Lâm Nhi rút mất hết.

“Y ~ thật là hung ác a!” Lâm Hải rất khó tưởng tượng, cái Lâm Nhi Công chúa một mực ỷ lại trên giường mình, quỷ linh tinh quái, ra tay thế mà đen như vậy.

“A a a, ăn (tức) cứt (chết) ta rồi!” Lý Chí Dũng thiếu một hàm răng, nói chuyện cũng hở.

Lâm Hải nghe xong, thổi phù bật cười một tiếng.

“Ha ha ha, ngươi nói cái gì? Ngươi muốn ăn cứt?” Trên mặt Lâm Hải cười quái dị, hướng phía Lý Chí Dũng khoa trương hỏi.

“Lắc (thả) cái rắm, bổn trư (tôn) nói là ăn (tức) cứt (chết) ta rồi!” Bị Lâm Hải chế giễu, Lý Chí Dũng càng là tức đến phát điên một trận.

“Cái gì ?” Lâm Hải hướng phía sau lưng nhảy một cái, một mặt kinh ngạc.

“Nguyên lai các hạ là heo a, vừa rồi ngươi nói đớp cứt, ca ca còn tưởng rằng ngươi là chó đây. Bất quá ngươi cũng không cần nói, hiện tại mặt ngươi sưng phù giống như đầu heo, ngươi muốn nói ngươi không phải là heo, đánh chết ca ca cũng không tin, Trư huynh, hạnh ngộ hạnh ngộ!”

Lâm Hải liền ôm quyền hướng phía Lý Chí Dũng.

Phốc!

Hàm răng của Lý Chí Dũng rơi sạch, máu tươi trong miệng, bị Lâm Hải nói một hơi, liền trực tiếp phun ra.

“Bổn trư (tôn) giết ngươi!” Ánh mắt Lý Chí Dũng đỏ như máu, hướng phía Lâm Hải liền muốn vọt qua.

Ầm!

Vừa mới động, Sở Lâm Nhi ở bên cạnh liền trực tiếp ra một chân, ủng nhỏ thô hung hăng đạp vào trên mặt Lý Chí Dũng.

Lý Chí Dũng lăng không chuyển mấy cái vòng, mới bịch một tiếng quẳng xuống đất.

“Lâm Nhi Công chúa, làm tốt lắm!” Lâm Hải ở phía sau lớn tiếng khen hay một câu.

“Khụ khụ khụ…” Lý Chí Dũng ho khan một trận, lại là một ngụm máu tươi phun ra.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt Lý Chí Dũng âm ngoan nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, đồng thời đem tinh thần lực phát tán ra, đem Sở Lâm Nhi cũng khóa chặt ở trong đó.

“Rất tốt, là các ngươi bức ta!” Lý Chí Dũng nói xong, bỗng nhiên đưa tay móc ra một cái bình ngọc, mở nắp bình ra, đổ ra một viên thuốc đen sì.

“Trời ạ, Lâm Nhi Công chúa, cái đần độn này muốn cắn thuốc!” Lâm Hải thấy thế, vội vàng hướng phía Sở Lâm Nhi nhắc nhở.

Sở Lâm Nhi nghe vậy cũng là sững sờ, đưa mắt hướng phía Lý Chí Dũng nhìn lại.

“Phong Ma Đan!” Sở Lâm Nhi kinh hô một tiếng, con mắt bỗng nhiên trợn tròn.

“Phong Ma Đan? Làm sao nghe quen tai như thế?” Lâm Hải sững sờ, sau đó đột nhiên nhớ tới.

“Đậu phộng, cái đồ chơi mà Hồ Lai ăn ngày đó, không phải liền là Phong Ma Đan sao?”

Không được, lúc trước Hồ Lai sau khi ăn, cơ hồ liền có thể cùng Sở Lâm Nhi đấu đến ngang tài ngang sức, vậy cái Lý Chí Dũng này mà ăn...

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải liền kinh hãi.

“Lâm Nhi Công chúa, nhanh ngăn cản gã!” Lâm Hải vội vàng hướng phía Sở Lâm Nhi hô to một tiếng, nhắc nhở nói.

Căn bản không cần Lâm Hải nhắc nhở, sau khi Sở Lâm Nhi nhận ra đây là Phong Ma Đan, liền đã dốc sức lao qua.

Tiếc rằng, cái Lý Chí Dũng này cũng là cực kỳ vô cùng giảo hoạt, biết rõ viên Phong Ma Đan này là hy vọng lật bàn cuối cùng của mình.

Tại trong nháy mắt gã lấy ra, liền trực tiếp nhét vào trong miệng.

Chờ đến lúc Sở Lâm Nhi xông lại, Phong Ma Đan sớm đã hóa thành nước thuốc, tiến vào toàn thân Lý Chí Dũng.

"Oanh!" Một cỗ khí lưu cường đại nhấp nhô đánh tới, khí chất trong thân thể Lý Chí Dũng bỗng nhiên phát sinh biến hóa.

Sở Lâm Nhi nhất thời cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ mãnh liệt mang cảm giác áp bách đánh tới, khiến cho cước bộ của nàng sinh sinh dừng lại!

"Khặc khặc kiệt..." Lý Chí Dũng bỗng nhiên phát ra một tiếng cười quái dị, khí thế trên thân cấp tốc kéo lên.

Lâm Hải cách từ xa, liền cảm thấy một cỗ uy áp cường đại, khiến hô hấp của bản thân cũng khó khăn.

"Nguyên lai là một con Quỷ Tiên a." Phục dụng xong Phong Ma Đan, thực lực của Lý Chí Dũng cấp tốc kéo lên mấy cái đẳng cấp, căn bản không cần hao phí tinh thần, liền đã có thể rõ ràng phát giác ra được sự tồn tại của Sở Lâm Nhi.

Thậm chí, liền cả đẳng cấp của Sở Lâm Nhi cũng phát giác ra nhất thanh nhị sở.

"Đáng tiếc, chỉ là Quỷ Tiên sơ kỳ mà thôi, đối với ta hiện tại mà nói, cũng không phải là uy hiếp lớn gì." Lý Chí Dũng hướng phía Sở Lâm Nhi bĩu môi một cái, lộ ra một nụ cười khinh thường.

"Quỷ Tiên sơ kỳ lại như thế nào, diệt ngươi đã đầy đủ!" Biểu lộ của Sở Lâm Nhi cũng trịnh trọng lên, nhưng nhìn từ khí thế, thì thực lực của Lý Chí Dũng đã vượt qua chính mình.

"Muốn diệt sát ta?" Lý Chí Dũng bỗng nhiên một mặt dâm tà liếm liếm đầu lưỡi, "Thế nhưng ta lại không nghĩ diệt ngươi đây, thật không nghĩ tới, ngươi cái tiểu Nữ quỷ này, dáng dấp thế mà yêu diễm như thế, dáng người cũng có tư sản như thế, chơi, nhất định rất đã a? Hắc hắc hắc...”

Lý Chí Dũng nhìn chằm chằm vào bộ vị nhạy cảm của Sở Lâm Nhi, liền cười dâm đãng một trận.

Cảm thụ được ánh mắt dâm tà của Lý Chí Dũng, đang du tẩu trên người mình, nhất thời để Sở Lâm Nhi khó chịu một trận.

“Cô nãi nãi đào ánh mắt của ngươi!” Sở Lâm Nhi khẽ kêu một tiếng, liền hướng phía Lý Chí Dũng dốc sức lao qua.

“A...” Thế nhưng, thân thể Sở Lâm Nhi vừa mới nhất động, đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thống khổ.

“Lâm Nhi Công chúa!” Lâm Hải tại phía sau nhìn thấy, nhất thời quá sợ hãi!

Chương 257: Diệt Linh Châu

“Lâm Nhi Công chúa!” Lâm Hải thấy thế, giật nảy cả mình, tâm lập tức liền nhấc đến cổ họng.

Sở Lâm Nhi bỗng nhiên tiếp cận Lý Chí Dũng, một mặt phẫn nộ.

“Hỗn đản, cô nãi nãi đã lớn như vậy, cũng không có người nào dám làm tổn thương ta!” Sở Lâm Nhi gầm lên giận dữ, trực tiếp bão nổi.

Vừa rồi Lý Chí Dũng vội vàng không kịp chuẩn bị liền ra một chiêu công kích linh hồn, trực tiếp liền để Sở Lâm Nhi chịu một chút vết thương nhỏ, nếu không phải trên thân mang theo Thánh Vật, đoán chừng lần này, Sở Lâm Nhi liền phải chịu trọng thương.

Sở Lâm Nhi tại Địa Phủ một mực sống an nhàn sung sướng, khi nào đã nhận qua thương tổn a, lần này, còn có thể không nộ sao, xông qua, hướng phía Lý Chí Dũng đổ ập xuống, cũng là một hồi đánh tơi bời.

“Ách...” Lâm Hải trực tiếp liền ngốc tại chỗ.

Hơn nửa ngày, mới phản ứng được, trong lòng buồn cười một trận.

Mẹ nó, thiệt thòi bản thân vừa rồi còn lo lắng một chút, nhìn bộ dáng Sở Lâm Nhi lúc này đánh người đến sinh long hoạt hổ, quả thực muốn có bao nhiêu dữ dội liền có bấy nhiêu dữ dội, căn bản chuyện gì cũng không có a.

Thật sự là, không có việc gì ngươi kêu cái cọng lông a, hại chính mình lo lắng quá sức.

Lý Chí Dũng giờ phút này ôm đầu, thừa nhận quyền đầu như mưa rơi của Sở Lâm Nhi, trong lòng vô cùng kinh hãi.

“Không có khả năng, cái này căn bản liền không có khả năng, ngươi chỉ là một cái Quỷ Tiên sơ kỳ, làm sao có thể chịu linh hồn nhất kích của ta, mà chẳng có chuyện gì!”

Tại trong nhận thức của Lý Chí Dũng, Quỷ Tiên chỉ là Quỷ hồn vừa mới bắt đầu tu luyện, tương đương với tu sĩ Luyện Khí kỳ, mà chính mình sau khi phục dụng Phong Ma Đan, thực lực đã tăng lên tới Luyện Khí hậu kỳ, làm sao lại bị một cái Quỷ Tiên sơ kỳ bạo ngược?

Cái này căn bản cũng không có khoa học a.

“Cô nãi nãi há lại có thể so sánh với một cái Quỷ Tiên bình thường, ngươi đẳng cấp cao thì ngươi liền ngưu bức a, cô nãi nãi như cũ vẫn ngược được ngươi!” Sở Lâm Nhi một bên đánh Lý Chí Dũng tơi bời, một bên khinh thường nói nói.

“Đậu phộng, náo nửa ngày, cái Lâm Nhi Công chúa này vẫn là vượt cấp đánh quái!” Lâm Hải một trận ngạc nhiên.

“A! Ngươi cái này là muốn chết!” Lý Chí Dũng tựa hồ bị đánh gấp, mãnh liệt hét lớn một tiếng, bỗng nhiên đem Sở Lâm Nhi đánh ra xa hơn mười mét, lúc ngẩng đầu lên, trên mặt nổi gân xanh, vô cùng hung ác.

Sau đó, trên tay đột nhiên xuất hiện một khỏa hạt châu màu đen lớn chừng quả trứng gà.

“Diệt Linh Châu!” Sở Lâm Nhi rít lên một tiếng, trên mặt che kín vẻ khủng bố.

“Khặc khặc kiệt, nguyên lai ngươi cũng nhận biết vật này, nếu như không muốn hồn phi phách tán mà nói, liền ngoan ngoãn thần phục bản tôn, bản tôn còn có thể tha cho ngươi một cái mạng.” Lý Chí Dũng một mặt lo lắng, cười quái dị nói nói.

“Thần phục ngươi? Vọng tưởng!” Sở Lâm Nhi quát khẽ một tiếng, thân thể lấy tốc độ cực nhanh nhào lên, chớp mắt liền đến trước mặt Lý Chí Dũng.

“Đem Diệt Linh Châu giao ra!” Sở Lâm Nhi đưa tay liền hướng phía Diệt Linh Châu cướp đoạt mà đi.

“Dừng tay!” Bỗng nhiên, Lý Chí Dũng hét lớn một tiếng, tay phải nắm Diệt Linh Châu bỗng nhiên vừa dùng lực.

“Còn dám tiến lên một bước, ta liền bóp nát nó ngay tại chỗ!”

“Ngươi...” Trên mặt Sở Lâm Nhi một trận không cam lòng, nhưng lại không thể không sinh sinh ngừng cước bộ.

Diệt Linh Châu, đây chính là khắc tinh của những linh hồn thể như các nàng này, đối với các nàng có lực sát thương cực lớn, linh hồn thể cấp bậc Quỷ Tiên, một khi nhận phải công kích của Diệt

Linh Châu, cơ hồ không có chút hi vọng nào.

Cho dù là Sở Lâm Nhi, thân là Công chúa Địa Phủ, tuy có biện pháp là bảo bối hộ thân, nhưng nếu như lọt vào công kích của Diệt Linh Châu, tuy không bị chết vong, nhưng chắc chắn cũng sẽ bị thương nặng.

“Ha ha ha… Ngươi không phải ngưu bức sao? Có bản lĩnh đến a, đến đánh ta a!” Lý Chí Dũng thấy Sở Lâm Nhi bị Diệt Linh Châu hù sợ, nhất thời lại bắt đầu trở nên càn rỡ.

“Đậu móa, một cái Quỷ Tiên nho nhỏ, lại dám đánh bản tôn, thật sự là ăn gan hùm mật gấu, mau quỳ xuống cho bản tôn!” Lý Chí Dũng nói, hướng phía Sở Lâm Nhi hung ác cũng là một chân.

Sở Lâm Nhi đương nhiên sẽ không bị gã đá, thân thể nhẹ nhàng tung bay, liền hướng về phía sau nhảy ra đến mấy mét.

“Thao, ngươi lại dám tránh, không muốn chết liền lăn tới đây cho ta!” Lý Chí Dũng thấy vậy, con mắt nhất thời lộ ra hung quang, hướng phía Sở Lâm Nhi hung ác uy hiếp.

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn thấy, đôi mày nhất thời nhíu một cái.

“Lâm Nhi Công chúa, cái đồ chơi cẩu thí mà gã cầm kia là cái gì?” Lâm Hải một mặt không hiểu, không biết Sở Lâm Nhi vì sao tựa hồ rất sợ hãi hạt châu kia.

“Đó là Diệt Linh Châu, chuyên môn đối phó với linh hồn, uy lực cực lớn, một khi bóp nát, linh hồn thể trong vòng năm dặm, cũng sẽ nhận công kích trí mạng.”

“Cái gì!” Lâm Hải nhất thời kinh hãi, bởi như vậy, Sở Lâm Nhi này chẳng phải là sợ ném chuột vỡ bình, căn bản là không có cách xuất thủ với Lý Chí Dũng .

“Đậu móa, ta để ngươi quay lại đây, không nghe thấy sao?

Muốn chết đúng không!" Gặp Sở Lâm Nhi đứng tại chỗ không nhúc nhích, Lý Chí Dũng mở miệng lần nữa giận mắng nói.

"Ngươi muốn thế nào?" Sở Lâm Nhi vẫn như cũ không nhúc nhích, ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm vào Lý Chí Dũng, lạnh lùng nói nói.

"Ta muốn thế nào? Tự nhiên là muốn ngươi trở thành Quỷ nô của ta." Lý Chí Dũng bỗng nhiên một mặt dâm tà nhìn khuôn mặt yêu diễm vũ mị của Sở Lâm Nhi, không khỏi liếm liếm đầu lưỡi.

"Ta thế nhưng là còn không có hưởng qua tư vị Nữ quỷ đâu, không biết cùng với chơi người sống, cái nào thoải mái hơn, hắc hắc hắc..."

"Im ngay, ngươi cái đồ rác rưởi!" Không đợi Sở Lâm Nhi nói chuyện, Lâm Hải liền hướng phía Lý Chí Dũng mắng to một tiếng.

"Ừm?" Ánh mắt âm lãnh của Lý Chí Dũng, bỗng nhiên chuyển dời đến trên thân Lâm Hải.

"Hừ, người sắp chết, cũng dám ở cái này càn rỡ, chờ ta thu phục cái Nữ quỷ câu người này, khi đó cũng là tử kỳ của ngươi!"

Lý Chí Dũng không nhìn thẳng vào Lâm Hải, lần nữa đưa mắt nhìn sang Sở Lâm Nhi.

"Hiện tại, bản tôn cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, quỳ gối dưới chân ta, nhận ta làm chủ, để cho ta ở trên thân thể ngươi, in dấu Hồn Ấn, từ đó lấy ta làm tối cao, làm Quỷ nô của ta, để cho ta thoải mái vui đùa."

"Thứ hai, chết!"

"Ngươi chỉ có ba mươi giây thời gian để cân nhắc, muốn chết hay là muốn sống, chính ngươi lựa chọn rồi xử lý đi!" Lý Chí Dũng nói xong, nhe răng cười một trận.

“Muốn ta khuất phục ngươi, quả thực là vọng tưởng!” Đôi mi của Sở Lâm Nhi nhăn lại, lớn tiếng yêu kiều nói.

“Bớt nói nhảm, không muốn chết, liền quỳ xuống cho ta!” Lý Chí Dũng quát to một tiếng, trên mặt dữ tợn khủng bố!

“Không có khả năng!” Sở Lâm Nhi một mặt quật cường, không có một chút ý tứ khuất phục nào.

“Hừ hừ, rất tốt, còn có hai mươi giây, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi có thể cường ngạnh tới khi nào!” Lý Chí Dũng khinh thường bĩu môi một cái, không nói thêm gì nữa, bắt đầu yên lặng đếm đếm.

“Lâm Nhi Công chúa, nếu không được mà nói, ngươi liền mau chạy đi, không cần phải để ý đến ta!” Lâm Hải giờ phút này cũng nhìn ra tính nghiêm trọng của chuyện đang xảy ra, vội vàng hướng phía Sở Lâm Nhi hô nói.

Sở Lâm Nhi không nói gì, lại vô cùng kiên định lắc đầu.

Thấy Sở Lâm Nhi thờ ơ, Lâm Hải nhất thời gấp.

Mở rộng bước chân, liền chạy tới trước mặt Sở Lâm Nhi.

“Lâm Nhi Công chúa, ân tình của ngươi, Lâm Hải ta xin lĩnh, nhưng chuyện này vốn là không có quan hệ gì với ngươi, từ giờ trở đi, ngươi không cần nhúng tay, nhanh chóng chạy đi!” Lâm Hải vội vã thúc giục nói.

“Để ta vứt ngươi xuống rồi đi? Không có khả năng!” Ngữ khí của Sở Lâm Nhi kiên định lạ thường.

“Cái gì!” Lâm Hải gấp đến phát điên.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi là Công chúa của Địa Phủ, thân thể vạn kim, không cần thiết phải hi sinh vô ích ở chỗ này, nghe ta, đi nhanh lên!”

“Còn có mười giây đồng hồ!” Lời nói của Lý Chí Dũng, giống như một cái chùy nặng nề, hung hăng đánh vào trong lòng Lâm Hải.

Gặp Sở Lâm Nhi vẫn là một điểm dấu hiệu muốn đi đều không có, Lâm Hải lập tức liền gấp.

“Đậu móa, ngươi cái nữ nhân ngu xuẩn, dù sao đều phải chết, trước khi chết, có mấy lời liền nói rõ với ngươi!” Lâm Hải giống như lập tức không thèm đếm xỉa, hướng phía Sở Lâm Nhi rống to một trận.

“Ngươi có biết ta rất chán ghét ngươi không? Có biết ngươi có bao nhiêu đáng ghét hay không? Lão tử đã sớm muốn đuổi ngươi đi! Cút, nhanh cút cho ta, ta chán ghét ngươi, không muốn lại nhìn thấy ngươi nữa!” Tròng mắt Lâm Hải cũng hồng, hướng phía Sở Lâm Nhi gào thét một trận.

Lời nói của Lâm Hải, để thân thể Sở Lâm Nhi chợt run lên.

“Ngươi nói, ngươi chán ghét ta?” Sở Lâm Nhi một mặt kinh ngạc.

“Phí lời a, một nữ nhân, mỗi ngày ỷ lại trên giường của một đại nam nhân như ta, đuổi cũng đuổi không đi, người nào có thể không phiền a, đừng nói với ta ngươi là có ý tưởng đối với ca ca, không có cửa đâu, ca ca coi như ưa thích một cái xấu xí, cũng sẽ không thích một con quỷ như ngươi, nhanh cút cho ta!”

“Ngươi...” Thân thể Sở Lâm Nhi như bị sét đánh, nước mắt liền đổ rào rào chảy xuống.

“Khóc cái gì mà khóc, ngươi cho là ta sẽ thương hại ngươi sao? Cút nhanh lên! Thật mẹ nó đáng ghét a!” Lâm Hải nhìn Sở Lâm Nhi, biểu hiện trên mặt liền vô cùng chán ghét.

“Tốt tốt tốt, Lâm Hải, coi như ta nhìn lầm người!” Sở Lâm Nhi đau lòng nhức óc khẽ kêu một tiếng, thân hình nhất động, hướng phía nơi xa lướt tới!

Chương 258: Ta cũng có thể vì ngươi mà chết

“Muốn đi? Nào dễ dàng như vậy!” Sở Lâm Nhi muốn đi, Lý Chí Dũng lại không đáp ứng.

Thân hình lóe lên, Lý Chí Dũng liền ngăn ở trước mặt Sở Lâm Nhi.

“Khặc khặc kiệt, thật vất vả mới gặp được một cái tiểu Nữ quỷ câu hồn như thế, bản tôn làm sao có thể không hảo hảo chơi đùa, để cho ngươi đi đâu?” Lý Chí Dũng nắm Diệt Linh Châu, một mặt âm hiểm cười cười.

“Còn có mười giây sau cùng, hoặc là quỳ xuống thần phục, hoặc là chết!”

Nước mắt còn tại trên mặt Sở Lâm Nhi, cực kỳ miệt thị nhìn chằm chằm nào Lý Chí Dũng.

“Muốn bản Công chúa thần phục với ngươi, làm cái xuân thu đại mộng của ngươi đi thôi!”

“Hừ hừ.” Lý Chí Dũng cười lạnh một tiếng, đem Diệt Linh Châu cầm tới trước mắt.

“Thần phục hay không thần phục, phải hỏi nó một chút! Mười, chín, tám...” Lý Chí Dũng một mặt đắc ý nhìn chằm chằm vào Sở Lâm Nhi, bắt đầu đếm ngược.

Một cỗ tuyệt vọng xông lên đầu Sở Lâm Nhi, nghĩ không ra chính mình đường đường là Công chúa Địa Phủ, liền muốn gãy cánh ở trong tay cái vô danh tiểu tốt không biết từ chỗ nào nhảy ra này, thật sự là không cam tâm a.

Nhưng trong tay đối phương, thế mà lại có loại bảo vật công kích linh hồn cực kỳ hiếm có như Diệt Linh Châu này, chính mình dù có thủ đoạn cao minh hơn nữa, thì ở khoảng cách gần như vậy, cũng trốn không thoát phạm vi tác động của Diệt Linh Châu.

Tình huống trước mắt, cơ hồ đã thành tử cục!

"Ba, hai, một!" Lúc này, đếm ngược của Lý Chí Dũng cuối cùng đã kết thúc.

"Rất tốt." Lý Chí Dũng một mặt tiếc nuối gật gật đầu, "Nếu không muốn quỳ xuống khuất phục, vậy liền chịu chết đi!"

Nói xong, ánh mắt Lý Chí Dũng đột nhiên lạnh lẽo, tay nắm Diệt Linh Châu liền muốn phát lực.

Sở Lâm Nhi thấy thế, trong lòng ai thán một trận, yên lặng nhắm mắt lại.

"Chờ một chút!" Lâm Hải thấy thế, vội vàng hét lớn một tiếng.

"Lý đội trưởng, từ đầu đến cuối, là ân oán giữa Lâm Hải ta cùng ngươi, cùng những người khác không quan hệ, có chuyện gì, ngươi hướng về phía ta mà tới, đừng có liên luỵ tới người khác!"

"Ngươi? Cắt..." Lý Chí Dũng bĩu môi một cái, "Thật sự là ấu trĩ, mặc kệ nàng sống hay chết, ngươi cho rằng ta sẽ bỏ qua cho ngươi sao?"

Nhìn lấy sắc mặt Lý Chí Dũng một bộ tiểu nhân đắc chí, hai mắt Lâm Hải đỏ bừng, cưỡng ép kềm chế lửa giận trong lòng.

Giơ tay lên, Lâm Hải chỉ chỉ vào Sở Lâm Nhi.

"Thả nàng đi, Lâm Hải ta mặc cho ngươi xử trí!"

"Lâm Hải!" Sở Lâm Nhi mở choàng mắt, một cỗ cảm giác khác thường bốc lên trong lòng.

“Hừ hừ, ngươi này chính là bộ dáng cầu người sao?” Lý Chí Dũng nhếch miệng lên, khinh bỉ nói nói.

“Vậy ngươi muốn như thế nào?” Ngữ khí Lâm Hải băng lãnh.

“Như thế nào? Ha ha...” Lý Chí Dũng bỗng nhiên cười quái dị một tiếng, sau đó cúi đầu xuống, đem giày chân trái để trên mặt đất dùng sức mài mài.

“Quỳ xuống, bò qua, đem giày của bản tôn liếm cho sạch sẽ!” Lý Chí Dũng đem chân trái bước về phía trước một bước, mũi vểnh lên trời, một mặt hung hăng càn quấy.

“Ngươi...” Lâm Hải nghe được, tức giận đến lồng ngực đều muốn nổ.

Đây quả thực là nhục nhã trần trụi a, phàm là nam nhân có cốt khí, cho dù là chết, cũng không có khả năng đáp ứng dạng yêu cầu này.

“Đậu móa, lỗ tai của ngươi điếc sao? Không muốn nàng chết, liền nhanh chóng lăn tới đây cho ta!” Lý Chí Dũng hướng phía Lâm Hải quát to một tiếng.

Một cơn lửa giận bay thẳng lên não hải của Lâm Hải, hận không thể xông lên, đem sắc mặt ghê tởm của Lý Chí Dũng đánh thành bánh thịt.

“Ừm?” Lý Chí Dũng bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải giơ giơ Diệt Linh Châu ở trong tay, “Ngươi chẳng lẽ thật muốn cho nàng chết sao?”

Lồng ngực Lâm Hải bị đè nén đến sắp nổ, hít sâu mấy hơi, mới làm tâm tình phẫn nộ hơi nhẹ nhàng đi.

“Nếu như ta làm theo lời ngươi nói, ngươi thực sẽ thả nàng?” Ánh mắt Lâm Hải gắt gao nhìn chằn chằm vào Lý Chí Dũng, nói

nói.

“Hừ hừ, nhìn tâm tình đi.” Lông mày Lý Chí Dũng nhướn lên, “Ngươi làm, nàng có thể sẽ chết, cũng có thể sẽ sống, nhưng nếu ngươi không làm…”

Lý Chí Dũng biến sắc, “Nàng hẳn phải chết không nghi ngờ!”

Lâm Hải lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lý Chí Dũng, Lý Chí Dũng há cổ cười một tiếng, cùng Lâm Hải phách lối nhìn nhau.

Hồi lâu, Lâm Hải gật gật đầu, trong lòng bỗng nhiên u ám một trận.

“Tốt, ta làm! Nhưng, ta muốn nàng sống, nếu không, liều cái mạng này, ta cũng phải kéo ngươi cùng một chỗ xuống địa ngục!”

Ánh mắt Lý Chí Dũng sáng lên, sau đó điên cuồng cười to một trận.

“Ha ha ha… Tốt, đến a, đến qùy liếm cho bản tôn a!” Nói, Lý Chí Dũng đem chân nâng lên, hướng phía Lâm Hải nhục nhã đưa qua.

“Hi vọng ngươi nhớ kỹ những gì đã nói!”Lâm Hải nói xong, hướng về phía trước mấy bước, thân thể khẽ cong, liền muốn ngồi xổm xuống!

“Lâm Hải, không muốn!” Bỗng nhiên, Sở Lâm Nhi khẽ kêu một tiếng, nước mắt đổ rào rào liền chảy xuống.

Lâm Hải không nói gì, quay đầu lại, hướng phía Sở Lâm Nhi lộ ra một nụ cười đắng chát .

“Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản, nguyên lai trước đó ngươi nói chán ghét ta, căn bản chính là gạt ta!” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên mặt mũi tràn đầy nước mắt, hướng phía Lâm Hải, điên cuồng hô nói.

"Nguyên lai Lâm Nhi Công chúa của chúng ta, còn không tính quá đần." Lâm Hải lần nữa hướng phía Sở Lâm Nhi cười một tiếng, chỉ là nụ cười này, để Sở Lâm Nhi nhìn thấy, rất lo lắng đau đớn.

"Ngươi mới đần, ngươi chính là đại ngốc nghếch! Đồ con lợn!" Sở Lâm Nhi vội vã đập mạnh chân nhỏ, nước mắt trên mặt lại rơi như mưa.

Lâm Hải không có nói chuyện với Sở Lâm Nhi nữa, mà chính là dị thường kiên quyết xoay người.

"Lâm Nhi, hảo hảo sống sót!" Lâm Hải đưa lưng về phía Sở Lâm Nhi, thì thào nói một câu, sau đó một mặt đắng chát nhắm mắt lại, chậm rãi ngồi xổm xuống.

"Ừm?" Ngữ khí của Lâm Hải, để Sở Lâm Nhi bỗng nhiên sững sờ, một cỗ dự cảm không tốt xông lên đầu.

"Ha ha ha, liếm a, hảo hảo liếm cho bản tôn a!" Lý Chí Dũng thấy Lâm Hải ngồi xổm người xuống, trên mặt cười đến càng thêm điên cuồng.

"Ta liếm bà nội ngươi!" Bỗng nhiên, thân thể ngồi xổm xuống của Lâm Hải, bỗng nhiên vọt lên, hai tay như điện, hướng phía yếu hại của Lý Chí Dũng, hung mãnh đánh tới!

"Lâm Nhi, chạy mau!" Đồng thời với lúc xuất thủ, Lâm Hải không kịp quay đầu, hướng phía sau lưng Sở Lâm Nhi hét lớn một tiếng.

Lý Chí Dũng giật nảy cả mình!

Lấy thực lực trước mắt của Lâm Hải, đánh lén Lý Chí Dũng đã phục dụng Phong Ma Đan, đơn giản không khác gì tự sát.

Bởi vậy, Lý Chí Dũng căn bản không nghĩ tới, Lâm Hải sẽ ra chiêu này, bị Lâm Hải đột nhiên tập kích một cái, khiến cho một trận luống cuống tay chân, vội vàng hướng sang một bên trốn tránh.

“Muốn chết!” Ánh mắt Lý Chí Dũng hung ác, tay trái biến chưởng thành trảo, hướng phía đầu Lâm Hải chộp tới, vô cùng hung ác.

Trên mặt Lâm Hải hốt nhiên lại lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm .

Một trảo này của Lý Chí Dũng, mình vô luận như thế nào, là tránh không được.

Một trảo này xuống tới, chính mình hẳn phải chết không nghi ngờ, nhưng Lâm Hải ngay từ đầu liền không có nghĩ đến có thể sống sót.

Chính mình đánh lén một chiêu, tuy căn bản không đả thương được Lý Chí Dũng, nhưng lại vì Sở Lâm Nhi tranh thủ được một khoảng thời gian ngắn ngủi, lấy tốc độ của Sở Lâm Nhi, mặc dù là thời gian trong nháy mắt, nhưng đủ để chạy ra rất xa.

Cứ như vậy, Diệt Linh Châu của Lý Chí Dũng, cho dù có thể làm bị thương Sở Lâm Nhi, hẳn cũng sẽ không trí mạng.

“Lâm Nhi Công chúa, hảo hảo sống sót đi.” Lâm Hải yên lặng nhắm mắt lại.

“Tặc tử ngươi dám!” Bỗng nhiên, một tiếng khẽ kêu vang lên, Lâm Hải mở choàng mắt.

Chỉ là sau một khắc, Lâm Hải liền tức giận đến kém chút thổ huyết.

Chỉ thấy Sở Lâm Nhi chẳng những không có đào tẩu, ngược lại lao vào chỗ chết, hướng phía Lý Chí Dũng xông lại.

“Đậu móa, cái nữ nhân ngu xuẩn này!” Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

Ầm!

Tốc độ của Sở Lâm Nhi, vậy mà nhanh chừng gấp đôi so với bình thường, trong nháy mắt liền đến gần Lý Chí Dũng, ngăn lại một trảo muốn chụp vào Lâm Hải .

Lý Chí Dũng đột nhiên giật mình, gã chẳng thể nghĩ tới, chính mình có Diệt Linh Châu nơi tay, mà cái Nữ quỷ này còn dám xông lại.

Giữa lúc sững sờ, trong đôi mắt đẹp của Sở Lâm Nhi thoáng hiện hàn quang, một quyền hung hăng đánh về phía trước ngực Lý Chí Dũng.

Trong lòng Lý Chí Dũng hoảng hốt, thực lực của gã, dù cho phục dụng Phong Ma Đan, thì cùng Sở Lâm Nhi vẫn kém quá xa, muốn tránh căn bản là trốn không thoát.

Bỗng nhiên, ánh mắt Lý Chí Dũng lộ ra một tia ánh sáng điên cuồng.

“Đậu móa, đã muốn chết, vậy thì cùng chết đi!”

Phốc!

Lý Chí Dũng điên cuồng thét lên một tiếng, bỗng nhiên bóp nát Diệt Linh Châu ở trong tay.

Sở Lâm Nhi thấy thế, bên trong ánh mắt dần hiện ra một tia quyết tuyệt.

“Lâm Hải, ngươi có thể vì ta mà chết, Sở Lâm Nhi ta, đồng dạng cũng có thể vì ngươi mà chết!”

Sở Lâm Nhi dùng một chưởng đem Lâm Hải nhẹ nhàng đẩy ra xa, đồng thời, quyền đầu hung hăng đánh vào trước ngực Lý Chí Dũng.

Phốc!

Một ngụm huyết tiễn từ trong miệng Lý Chí Dũng, bắn ra, trước ngực rắc rắc cách cách vang lên một tiếng xương nứt, con mắt đảo một vòng, thân thể xa xa bay ra.

Mà lúc này, toàn bộ không gian, trong nháy mắt sinh ra một cỗ sóng xung kích vô hình, lấy Sở Lâm Nhi làm trung tâm, hướng bốn phương tám hướng nghiền ép mà qua, giống như sóng lớn khi biển giận.

“A...” Phía dưới trùng kích, Sở Lâm Nhi hét thảm một tiếng, toàn bộ thân thể cơ hồ cũng bắt đầu trở nên trong suốt, nhất thời uể oải ngã xuống.

“Không!” Thấy tình cảnh này, Lâm Hải ở nơi xa tuyệt vọng gào thét một tiếng!

Chương 259: Căm giận ngút trời

Lâm Hải đứng lên, như một kẻ điên liền xông qua.

“Lâm Nhi!” Lâm Hải đem thân thể cơ hồ đã hóa thành trong suốt của Sở Lâm Nhi ôm vào trong ngực, nước mắt xoát xoát liền chảy xuống.

Từng màn sau khi cùng Sở Lâm Nhi quen biết, nhao nhao chạy lên não, Lâm Hải nhất thời tim như bị đao cắt!

“Lâm Nhi, Lâm Nhi, ngươi tỉnh a! Ngươi đừng dọa ta!” Lâm Hải gấp gáp ôm Sở Lâm Nhi lay động một trận.

Đáng tiếc, sắc mặt Sở Lâm Nhi như tro tàn, một điểm phản ứng đều không có.

“Lâm Nhi!!!” Trong lòng Lâm Hải bi thương vạn phần, hướng phía bầu trời rống to một trận!

Lâm Nhi chết!

Lâm Nhi vì cứu mình, thế mà chết!

Bi thống cực lớn, để thân thể Lâm Hải cũng không khỏi run lẩy bẩy.

“Vương bát đản!!!” Lâm Hải bỗng nhiên đem Sở Lâm Nhi buông xuống, cắn răng đứng lên.

Quay người lại, nhìn về phía Lý Chí Dũng đang nằm run rẩy trên mặt đất ở nơi xa, ánh mắt Lâm Hải huyết hồng, giống như làn gió xông qua.

“Trích Tinh Thủ!”

Lâm Hải người chưa tới, đã lăng không đem Lý Chí Dũng kéo tới bên người.

“Ta đánh chết cái tên vương bát đản nhà ngươi!” Người Lý Chí Dũng còn ở giữa không trung, Lâm Hải đã thả người nhảy lên, đón mặt Lâm Chí Dũng, sử xuất lực khí toàn thân, quyền đầu như mưa rơi xuống.

Phanh phanh phanh phanh!

Thanh âm quyền đầu đến thịt, tại bên trong cái không gian yên tĩnh này phá lệ rõ ràng, Lâm Hải phảng phất như một đầu mãnh thú nổi điên, hoàn toàn mất đi ý thức.

Trong lòng của hắn, hiện tại chỉ có một thanh âm, cái kia chính là đánh chết cái vương bát đản đã sát hại Lâm Nhi này!

Lâm Chí Dũng bị Lâm Hải đánh không ngừng bay về phía sau, máu tươi trong miệng không biết phun ra bao nhiêu lần, khiến trên thân nhiễm một mảnh huyết hồng.

Cho dù Lý Chí Dũng đã phục dụng Phong Ma Đan, thân thể dị thường cường hãn, đã đạt tới cấp độ tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, nhưng trước đó đã nhận một kích trí mệnh của Sở Lâm Nhi, hiện tại lại bị Lâm Hải đánh tung một hồi, chỗ cổ họng nhất thời phát ra thanh âm khanh khách, con mắt bắt đầu lật lên vòng trắng dã.

“Lâm Hải ~” Đột nhiên, một thanh âm yếu ớt, từ phía sau vang lên.

Lâm Hải sớm đã điên cuồng, thân thể run lên bần bật, quyền đầu trong tay đột nhiên dừng lại.

Bịch một tiếng, thân thể Lý Chí Dũng té lăn trên đất, không nhúc nhích.

Mà Lâm Hải lúc này, nào còn có dư lực để chú ý đến Lý Chí Dũng?

Tiếng hô sau lưng vừa rồi này tuy yếu ớt, tuy nhỏ đến mức không thể nghe thấy, nhưng ở trong lòng Lâm Hải, lại giống như một tiếng sấm nổ!

Đó là thanh âm của Sở Lâm Nhi!

Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu lại, sau đó gương mặt như tro tàn trước đó trong nháy mắt đã biến mất, thay vào đó, là mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ!

“Lâm Nhi!” Lâm Hải lấy tốc độ nhanh nhất dốc sức lao qua, ngồi xổm người xuống, một tay ôm lấy Sở Lâm Nhi vào trong ngực.

“Lâm Nhi, ngươi không chết?” Lâm Hải kích động đến toàn thân cũng run rẩy lên, nước mắt vui sướng, không khống chế nổi mà rơi xuống.

“Khụ khụ khụ... Uẩn Linh Châu, nhanh!” Sở Lâm Nhi ho khan một trận, mười phần đơn giản nói xong một câu, há miệng, dòng máu màu xanh lục, từ trong miệng phun ra ngoài.

“Lâm Nhi!” Thấy Sở Lâm Nhi thổ huyết, Lâm Hải liền bị dọa sợ.

“Uẩn Linh Châu? Đúng đúng, ta có cái Uẩn Linh Châu này!” Sở Lâm Nhi vừa nhắc nhở, Lâm Hải mới nhớ tới, trước đó khi chơi cờ caro, Sở Lâm Nhi tựa như là đã thua cho mình một cái đồ vật tên là Uẩn Linh Châu.

Lâm Hải vội vàng run rẩy hai tay, lấy điện thoại cầm tay đem Wechat mở ra!

Trong túi càn khôn, một cái hạt châu hiện ra nhạt ánh sáng màu tím nhạt, đang lẳng lặng nằm tại bên trong ô vuông.

Uẩn Linh Châu: Có tác dụng tiến hành tẩm bổ đối với linh hồn.

Lâm Hải trực tiếp điểm rút ra.

Leng keng!

Uẩn Linh Châu vừa mới xuất hiện trong tay, thì một cái tin tức liền xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Phát hiện có linh hồn đang bị thụ thương, có muốn sử dụng Uẩn Linh Châu thu lấy linh hồn, đồng thời tiến hành tẩm bổ không?

Đồng ý!

Lâm Hải không hề nghĩ ngợi, liền điểm đồng ý!

Sau một khắc, Uẩn Linh Châu bỗng nhiên quang mang đại thịnh, một vầng sáng màu tím, bỗng nhiên đem Sở Lâm Nhi trong ngực hắn bao vây ở trong đó.

“Sưu!” Thân thể Sở Lâm Nhi vậy mà trở nên mười phần quỷ dị, bắt đầu vặn vẹo, phảng phất hóa thành một đạo quang mang, chui vào trong Uẩn Linh Châu, sau đó quang mang của Uẩn Linh Châu, chậm rãi biến mất, khôi phục tình huống như cũ.

Lúc này, trong đầu Lâm Hải có một cái tin tức truyền đến.

Thu linh hồn thành công!

“Lâm Hải, ta phải ngủ say...” Cùng lúc đó, âm thanh vô cùng yếu ớt của Sở Lâm Nhi, truyền vào não hải của Lâm Hải.

“Lâm Nhi, ngươi phải ngủ say bao lâu? Thương thế của ngươi có nặng lắm không?” Tiếc rằng, mặc kệ Lâm Hải kêu gọi như thế nào, Sở Lâm Nhi đều không còn có phát ra âm thanh.

“Ai!” Lâm Hải thở dài một tiếng, trong lòng không khỏi lo lắng.

Trước đó nhìn thân thể Sở Lâm Nhi, cơ hồ đều đã bị Diệt Linh Châu trùng kích thành trong suốt, không cần hỏi cũng biết, thương tổn tuyệt đối vô cùng nghiêm trọng.

Không biết cái Uẩn Linh Châu này, cần phải mất bao lâu thời gian, mới có thể đem thương thế của Sở Lâm Nhi khôi phục lại.

“Ừm?” Cúi đầu nhìn Uẩn Linh Châu trong tay, Lâm Hải bỗng nhiên sững sờ.

Vừa mang Uẩn Linh Châu cầm gần con mắt để nhìn kĩ, chỉ thấy bên trong, có một Sở Lâm Nhi phiên bản thu nhỏ, đang yên tĩnh nằm ở bên trong, bộ dáng giống như ngủ, chỉ là đôi mi cau lại, để cho người ta có thể cảm giác được một tia bộ dáng thống khổ.

“Hô...” Tâm tình của Lâm Hải cuối cùng đã nhẹ đi một phần, bất kể nói thế nào, Sở Lâm Nhi không chết, cái kia chính là thiên đại may mắn, về phần khi nào có thể tỉnh lại, vậy thì không phải là mình có thể biết rõ.

“Diệt Linh Châu, Uẩn Linh Châu.” Lâm Hải cười khổ một tiếng, “Từ cái tên liền biết rõ, hai cái món đồ vật này, đoán chừng là xuất ra từ cùng một địa phương, chỉ là không nghĩ tới là, tại cùng một ngày, lại dùng trên cùng một người.”

Lâm Hải cẩn thận từng li từng tí đem Uẩn Linh Châu thả ở trên người.

Hiện tại, cái Uẩn Linh Châu này đã không còn là một hạt châu bình thường, thậm chí còn không phải là một kiện bảo vật bình thường, đây chính là tánh mạng của Sở Lâm Nhi a.

Cùng lúc đó, Địa Phủ!

“Lâm Nhi!”

Sở Giang Vương đang híp mắt, nghe báo cáo, con mắt bỗng nhiên mở ra, cọ cái liền đứng lên.

Hai người Ngưu Đầu cùng Mã Diện không biết vì sao, nhất thời bị dọa đến giật mình, vội vàng đình chỉ báo cáo.

“Tin tức của Lâm Nhi, làm sao lại biến mất!” Mặt mũi Sở Giang Vương hốt hoảng, vội vàng móc ra một tấm bùa chú, cảm ứng.

Ngưu Đầu cùng Mã Diện nhìn sang lẫn nhau, đều là một mặt hãi nhiên.

Bọn họ ở tại Địa Phủ, đi theo Sở Giang Vương đã mấy trăm năm, lúc nào gặp qua Sở Giang Vương thất thố như vậy.

Mà Sở Giang Vương trước đó vừa lớn tiếng la lên tên của Lâm Nhi Công chúa, giải thích duy nhất chính là, Sở Lâm Nhi đã xảy ra chuyện.

Nghĩ đến chỗ này, Ngưu Đầu cùng Mã Diện nhất thời kinh hãi đến mức chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Sở Lâm Nhi là ai? Đây chính là con gái yêu của Sở Giang Vương, Công chúa của Địa Phủ a!

Nếu thật sự là Sở Lâm Nhi xảy ra chuyện gì, này không cần nghĩ, chắc chắn sẽ khiến Sở Giang Vương căm giận ngút trời, toàn bộ Địa Phủ, đoán chừng đều phải động đất a!

Nghĩ đến chỗ này, Ngưu Đầu cùng Mã Diện vội vàng đem đầu chôn thật sâu xuống dưới, đến thở mạnh cũng không dám.

Lúc này, bọn họ cũng không dám tiếp xúc với Sở Giang Vương đang bạo nộ, nếu không sơ ý một chút, thì chết như thế nào cũng không biết.

“Hỗn đản!” Sau vài giây đồng hồ ngắn ngủi, Sở Giang Vương phẫn nộ bạo hống một tiếng, mãnh mẽ nhấc chân, đem cái bàn trước mặt một chân đá bay!

Soạt!

Đồ vật trên mặt bàn, lốp bốp nện ở trên thân Ngưu Đầu cùng Mã Diện.

Ngưu Đầu cùng Mã Diện khẽ run rẩy toàn thân, động cũng không dám động đứng ở nơi đó, tim cũng nhảy lên đến cuống họng!

“Lâm Nhi trọng thương sắp chết, sau đó mất tích!” Sắc mặt Sở Giang Vương âm trầm đáng sợ, từ trong hàm răng gạt ra mấy chữ.

“Ba!”

Sở Giang Vương vung tay lên, trực tiếp đem một cây trụ bên cạnh đánh vỡ nát.

“Ngưu Đầu Mã Diện, nghe lệnh!” Sở Giang Vương quát lớn một tiếng!

Chương 260: Lâm Hải, cứu ta!

“Có thuộc hạ!” Ngưu Đầu Mã Diện nghe được, vội vàng bước lên phía trước một bước, chắp tay đáp nói.

“Lập tức phái Quỷ Soa tiến về thành phố Giang Nam ở Dương Gian, tra ra nơi hạ lạc của Lâm Nhi!” Mặt mũi Sở Giang Vương tràn đầy bực bội, uy nghiêm hạ lệnh nói.

“Vâng!” Ngưu Đầu Mã Diện đáp ứng một tiếng, không dám trì hoãn, vội vàng đi xuống dưới an bài.

Sau khi Ngưu Đầu Mã Diện đi, Sở Giang Vương lập tức ngã ngồi xuống trên bảo tọa Cửu Quỷ Thác Thiên tại sau lưng.

“Hi vọng Lâm Nhi không gặp phải chuyện xấu, nếu không, ta muốn để thành phố Giang Nam, trở thành Tử Thành!”

Trong Di Thiên trận, Lâm Hải đem Uẩn Linh Châu cất kỹ, chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm chỗ Triệu Dĩnh hạ lạc.

“Ừm?” Đột nhiên, một bóng người hoảng hốt chạy trốn, tuy lảo đảo, nhưng lại dị thường nhanh chóng.

“Cái gì! Thế mà không chết?” Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra, cái thân ảnh này chính là Lý Chí Dũng.

“Nhìn ngươi chạy chỗ nào!” Trong đôi mắt Lâm Hải phát lạnh, nhanh chóng đuổi theo.

Đem Sở Lâm Nhi đánh bị thương thành dạng này, kém chút mất mạng, Lâm Hải nói cái gì cũng sẽ không bỏ qua cho Lý Chí Dũng.

Tốc độ Lý Chí Dũng mặc dù nhanh, nhưng tiếc rằng bị thương rất nặng, mắt thấy Lâm Hải đuổi theo, khoảng cách hai người đang rút ngắn chỉ còn một chút xíu, trong lòng Lý Chí Dũng không khỏi hoảng hốt.

“Lâm Hải, thả bản tôn một mệnh, ngày khác bản tôn tất có hậu báo!” Lý Chí Dũng một bên chạy trước, một bên rống lớn nói.

“Nghĩ thật đẹp, hôm nay ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!” Hai mắt Lâm Hải đỏ bừng, một mặt lạnh lùng, hiển nhiên đối với Lý Chí Dũng tràn ngập ý quyết giết.

“Lâm Hải, bản tôn trước đó có nhiều mạo phạm, giờ hướng ngươi bồi tội, về sau địa phương mà ngươi xuất hiện, bản tôn liền nhượng bộ lui binh!” Sắc mặt Lý Chí Dũng hoàn toàn thay đổi, tiếp tục một bên chạy trước, một bên hướng Lâm Hải năn nỉ nói.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, dứt khoát liền không thèm để ý đến gã.

“Thiên a, chẳng lẽ bản tôn hôm nay phải mất mạng ở đây sao?” Lý Chí Dũng thấy Lâm Hải khó chơi, trong lòng nhất thời một mảnh lo lắng.

“Ừm?” Nhưng vào lúc này, hai mắt Lý Chí Dũng bỗng nhiên tỏa sáng.

“Ha ha ha, thật sự là trời không tuyệt bản tôn a!” Lý Chí Dũng sử xuất lực khí toàn thân, hướng về phía trước nhanh chóng lao qua.

Sau đó, một tay tóm lấy một nữ nhân ngã trên mặt đất, xách đến, đưa tay khoác lên trên cổ của nữ nhân đó.

Sau đó, Lý Chí Dũng xoay người, hướng phía Lâm Hải vừa vặn đuổi tới, điên cuồng nhe răng cười một trận.

“Lâm Hải, ngươi đứng lại đó cho ta!” Lý Chí Dũng hét lớn một

tiếng.

“Còn dám tiến lên một bước, ta liền giết nàng ta!” Lý Chí Dũng một mặt điên cuồng, đưa tay tại chỗ cổ nữ nhân hung hăng bóp một cái.

“Triệu Dĩnh?” Lâm Hải bỗng nhiên phanh lại cước bộ, không còn dám hướng phía trước đuổi theo.

“Ừm?” Lâm Hải hướng bốn phía nhìn một cái, nhất thời trong lòng đại chấn!

Chỉ thấy cách đó không xa, phía trước là một cái tế đàn, thế mà có một đám người ngổn ngang lộn xộn nằm đó, có nam có nữ, trẻ có già có, chỉ từ bên trên cách ăn mặc mà nhìn, liền biết đều không phải là người bình thường.

“Đây là có chuyện gì?” Trong lòng Lâm Hải cảm thấy rất ngờ vực.

“Ừm ~” Tựa hồ là cảm giác được chỗ cổ truyền đến đau đớn, Triệu Dĩnh ưm một tiếng, tỉnh lại.

“Lâm Hải? A ~” Triệu Dĩnh mở mắt ra trong nháy mắt, liền thấy Lâm Hải đứng tại phía trước mình cách đó không xa, vừa muốn chạy qua gặp nhau, bỗng nhiên bị một trận đau đớn, thế mới phát hiện, chính mình thế mà bị người ta tóm lấy.

“Đừng lộn xộn, còn dám động, bản tôn liền giết ngươi!” Trên tay Lý Chí Dũng hơi dùng sức, hướng phía Triệu Dĩnh một mặt hung ác nói nói.

“Lâm Hải, cứu ta!” Triệu Dĩnh thấy rõ tình thế, quả nhiên bị dọa đến không dám động, một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, nhìn qua Lâm Hải cầu khẩn nói.

“Thả nàng ta, chuyện này không có quan hệ gì với nàng ta.”

Lâm Hải chau mày, Triệu Dĩnh nằm tại trong tay Lý Chí Dũng, Lâm Hải nhất thời sợ ném chuột vỡ bình.

“Thả nàng ta? Ha ha ha...” Lý Chí Dũng phảng phất nghe được một chuyện cười cực lớn.

Sau đó trong ánh mắt bại lộ hung quang.

“Thả nàng ta, ngươi sẽ thả bản tôn sao?”

Lâm Hải hít sâu một hơi, trong lòng phiền muộn một trận.

Hồi lâu, Lâm Hải mới chậm rãi mở miệng nói.

“Thả nàng ta, ta thả ngươi đi!”

“Thả nàng ta, ngươi liền thả ta đi?” Lý Chí Dũng một mặt nghiền ngẫm hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Đúng.” Lâm Hải một mặt băng lãnh gật gật đầu.

“Ha ha ha...” Lý Chí Dũng cuồng tiếu một trận, sau đó ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh!

“Lâm Hải, ngươi coi bản tôn là tiểu hài tử ba tuổi sao? Thả nàng ta, chỉ sợ bản tôn ngay lập tức sẽ mất mạng!”

“Lâm Hải ta nói được thì làm được!”

“Ngươi lừa gạt quỷ đi thôi!” Lý Chí Dũng một mặt khinh thường nói, “Muốn cho nàng ta sống, có thể!”

“Ngươi, nhất định phải tự đoạn một chân!” Lý Chí Dũng bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải rống nói.

“Không có khả năng!” Lông mày Lâm Hải nhướn lên, tức giận nói nói.

“Không có khả năng? Ha ha, vậy xin lỗi, bản tôn cho dù chết, cũng phải kiếm một cái chôn cùng!” Trong mắt Lý Chí Dũng bỗng nhiên lộ ra hung quang, cái tay bóp lấy cổ Triệu Dĩnh liền muốn ra sức.

“Chờ một chút!” Lâm Hải thấy thế, vội vàng lên tiếng ngăn lại nói.

“Thế nào, thay đổi chủ ý?” Lý Chí Dũng nhe răng cười một trận.

“Cho ta một chút thời gian, để ta suy nghĩ một chút.” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Cân nhắc? Tốt, liền cho ngươi thời gian một phút đồng hồ.” Lý Chí Dũng hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói nói.

Đôi mày Lâm Hải không khỏi nhăn lại, trong đầu nhanh chóng suy tư đối sách.

Sau lưng Lý Chí Dũng, phía sau một cái tảng đá cao hơn nửa người, Mạnh Húc lén lén lút lút đem đầu thò ra.

“Đậu phộng, cái hỗn đản này, lại dám bắt A Dĩnh của bổn công tử!” Mạnh Húc liền tức giận tại chỗ.

Lúc đầu, sau khi Lý Chí Dũng rời đi, Mạnh Húc còn đang giả chết liền nhảy dựng lên, thừa dịp không ai, cõng Triệu Dĩnh lên liền chuẩn bị đào tẩu.

Kết quả, do trước đó cùng cái nhị bức Triệu Khôn kia đi nhấc Cửu Xỉ Đinh Ba, toàn thân đã sớm mệt mỏi không còn khí lực, đi lảo đảo được nửa ngày, cũng mới đi ra không đến năm mươi mét.

Ngay tại vừa rồi, bỗng nhiên thấy một bóng người nhanh chóng hướng phía bên này mà đến, Mạnh Húc bị dọa đến khẽ run rẩy, vội vàng đem Triệu Dĩnh buông xuống, chính mình thì trốn đến phía sau tảng đá cách đó không xa.

Không nghĩ tới, cái thân ảnh này chính là Lý Chí Dũng, vừa tới nơi này, liền đem Triệu Dĩnh bắt, để mà áp chế Lâm Hải.

Triệu Dĩnh thế nhưng là Nữ thần trong lòng Mạnh Húc a, cái này, Mạnh Húc cũng không nhịn được nữa.

“Bà mẹ nhà ngươi, lại dám bắt Nữ thần của bổn công tử!” Mạnh Húc từ dưới đất nhặt lên một khối đá, hóp lưng lại như mèo, rón rén liền đi tới.

“Ừm? Mạnh Húc!” Lâm Hải đang khổ sở suy nghĩ kế sách, nhìn thấy Mạnh Húc cầm tảng đá lặng lẽ hiện ra, nhất thời trong lòng vui vẻ.

“Uy, nếu như ta thật tự đoạn một chân, ngươi liền sẽ thả nàng ta sao?” Trong lòng Lâm Hải lập tức dễ dàng hơn, lập tức mở miệng di chuyển lực chú ý của Lý Chí Dũng, phối hợp tốt với hành động của Mạnh Húc.

“Hừ, bản tôn nói chuyện từ trước đến nay đều nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ cần ngươi tự đoạn một chân, bản tôn lập tức thả nàng ta, sau đó rời đi nơi này, cũng sẽ không trở lại nữa.” Lý Chí Dũng ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại cười lạnh một trận.

Chỉ cần Lâm Hải ngươi thật tự đoạn một chân, đến lúc đó bản tôn lập tức liền xông lên, đem ngươi chém thành muôn mảnh, để giải tỏa mối hận trong lòng.

Lâm Hải thấy Mạnh Húc đang từng bước từng bước hướng phía Lý Chí Dũng tới gần, trên mặt tuy trở nên âm tình bất định, tựa hồ trong lòng đang trải qua giãy dụa cực lớn.

“Thôi được!” Bỗng nhiên, Lâm Hải bỗng nhiên giậm chân một cái, tựa hồ quyết định.

Ngẩng đầu một cái, trên mặt lộ ra một tia kiên quyết.

“Ta hiện tại liền tự đoạn một chân, hi vọng ngươi nhớ kỹ những gì ngươi, không được khó xử Triệu Dĩnh, nếu không ta tuyệt đối không tha cho ngươi!”

“Ha ha ha...” Lý Chí Dũng nghe được Lâm Hải thật muốn tự đoạn một chân, nhất thời cao hứng cười to một trận.

Thật là một cái đần độn a!

“Tốt, bản tôn nói chuyện, nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không đổi ý!”

“Nếu như thế, vậy liền chịu chết đi!” Lâm Hải nói xong, ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh, hướng phía Lý Chí Dũng liền xông lại.

“Ngươi dám...” Lý Chí Dũng kinh hãi, vừa muốn hành động, trên đầu phanh một tiếng, nhất thời mê muội một trận.

Chương 261: Đào, hay là không đào?

Lý Chí Dũng chỉ cảm thấy cái ót đau đớn một hồi, nhất thời mắt nổi đom đóm.

Hơi chút lắc đầu, Mạnh Húc đã một tay đem Triệu Dĩnh đoạt qua, ôm vào trong ngực.

“Mạnh thiếu?” Triệu Dĩnh bị Mạnh Húc ôm vào trong ngực, nhất thời cảm thấy một cỗ cảm giác khác thường.

“Nghĩ không ra, thời khắc mấu chốt, lại là y cứu mình.”

“A Dĩnh đừng sợ, bản thiếu từ trước đến nay thần dũng, một tảng đá này ném qua, gã tuyệt đối choáng nặng.” Mạnh Húc ôm mỹ nhân trong ngực, một mặt đắc ý.

Chỉ là lời còn chưa nói hết, Lâm Hải liền kinh hô một tiếng.

“Cẩn thận!”

Mạnh Húc đột nhiên ngẩng đầu, sau đó kinh hãi!

“Đậu phộng!” Mạnh Húc quát to một tiếng, vội vàng xoay người, đưa lưng về phía Lý Chí Dũng, đem Triệu Dĩnh bảo hộ lại.

“Ầm!”

Lý Chí Dũng đá ra một chân hung ác, trực tiếp đá vào trên mông Mạnh Húc, đem thân thể Mạnh Húc cùng Triệu Dĩnh, tất cả đều đá bay lên, ném ra.

Mà cùng lúc đó, Lâm Hải cũng đến bên cạnh Lý Chí Dũng, kéo lại cánh tay Lý Chí Dũng, đẩy đưa tới.

“Phân Cân Thác Cốt Thủ!”

Rắc một tiếng, trực tiếp đem cánh tay Lý Chí Dũng gỡ mất một bên.

“Hừ!” Lý Chí Dũng rên lên một tiếng, giờ phút này bản thân gã đã bị trọng thương, căn bản không phải là đối thủ của Lâm Hải.

Lâm Hải một chân đem Lý Chí Dũng gạt ngã, trên tay không ngừng, lanh lợi, trực tiếp đem một cái cánh tay khác cùng hai cái đùi của Lý Chí Dũng, tất cả đều tháo xuống.

Lý Chí Dũng ngã trên mặt đất, nhất thời như là một bãi bùn nhão, vô pháp động đậy.

Lý Chí Dũng nằm trên mặt đất, hung dữ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, bên trong ánh mắt lộ ra một tia không cam lòng.

Việc đã đến nước này, gã cũng biết mình triệt để xong.

“Mạnh thiếu!” Lúc này, cách đó không xa, Triệu Dĩnh bỗng nhiên kêu rên một tiếng.

Mạnh Húc nằm tại trong ngực Triệu Dĩnh, miệng phun máu tươi, hơi thở mong manh, nhìn qua giống như có lẽ đã không được.

Trong lòng Lâm Hải giật mình, đi nhanh qua đó.

Mạnh Húc chỉ là thân thể phàm nhân, chịu một chân phẫn nộ của Lý Chí Dũng, nói không chừng thực sẽ mất đi tính mạng.

“Khụ khụ, A Dĩnh, ta sẽ chết, về sau cũng không thể bảo hộ được ngươi nữa,” Mạnh Húc ho khan một trận, nói chuyện đứt quãng, đều có chút tốn sức.

“Không, Mạnh thiếu, ngươi tuyệt đối không nên chết a.” Triệu Dĩnh nước mắt rơi như mưa, mặt hốt hoảng.

“A Dĩnh, ngươi biết rõ, ta một mực thích ngươi, vẫn muốn để ngươi làm bạn gái của ta, thế nhưng là, lập tức ta sẽ chết, cũng không có cơ hội, để ngươi làm bạn gái của ta nữa...” Mạnh Húc nói, trên mặt hốt nhiên hiện ra một cỗ bi thương cực độ.

“Mạnh thiếu, ngươi đừng có chết, chỉ cần ngươi không chết, ta hiện tại liền đáp ứng ngươi, làm bạn gái của ngươi!” Triệu Dĩnh đem đầu Mạnh Húc ôm vào trong ngực, khóc nói nói.

Mạnh Húc nghe được, con mắt bỗng nhiên sáng lên, lộ ra một cỗ biểu lộ cuồng hỉ.

“A Dĩnh, ngươi không gạt ta?”

“Ta không lừa ngươi, ta thật không lừa ngươi!” Triệu Dĩnh khóc lắc đầu nói nói.

“Này trước khi chết, ngươi có thể đáp ứng yêu cầu cuối cùng của ta hay không?”

“Mạnh thiếu, ngươi nói đi, ngươi nói cái gì ta cũng đáp ứng ngươi.” Nước mắt của Triệu Dĩnh tích táp rơi vào trên mặt Mạnh Húc.

“Ngươi có thể hay không, có thể hay không hôn ta một cái?”

Mạnh Húc vừa nói xong, cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Triệu Dĩnh, liền nhanh chóng hôn lên cái miệng rộng đang thổ huyết của Mạnh Húc, không có chút ghét bỏ nào.

“Uy, không sai biệt lắm đi.” Ngay tại thời cơ Triệu Dĩnh lập tức sẽ thân đến Mạnh Húc, Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía cái mông Mạnh Húc đá một chân.

“Ai u, đau, đau!” Thân thể Mạnh Húc lập tức ưỡn một cái, bưng bít lấy cái mông đã sưng lên, kêu lớn.

Thanh âm kia, trung khí mười phần, nào có một chút bộ dáng muốn chết?

“Mạnh thiếu, ngươi...” Triệu Dĩnh thấy thế, nhất thời cảm thấy rất ngờ vực.

“Hắc hắc, A Dĩnh, vừa rồi ngươi không phải đã nói, chỉ cần ta không chết, ngươi lập tức đáp ứng làm bạn gái của ta đúng không? Có chuyện tốt như vậy, ta nào còn bỏ được mà chết a?” Mạnh Húc cười đùa tí tửng nói xong, lại cầm đầu hướng về phía trong ngực thơm ngào ngạt của Triệu Dĩnh, dùng sức chắp chắp.

“Ngươi lại là đang hù dọa ta, ngươi tên hỗn đản, đại hỗn đản!” Triệu Dĩnh hiểu được, tức giận đến một tay đẩy Mạnh Húc ra.

“Ai u, cái mông ta!” Cái mông của Mạnh Húc, nhất thời đau đến nhe răng trợn mắt một trận.

“A Dĩnh, ngươi nghe ta nói a...” Mạnh Húc đứng lên, liền hướng phía Triệu Dĩnh truy qua.

Lâm Hải nhìn thấy, bật cười một trận, lắc đầu, cũng lười để ý hai người này.

Nhìn cánh tay trái bị ăn mòn của chính mình, trong lòng Lâm Hải chau mày.

Cất bước hướng phía Lý Chí Dũng đi đến.

“Ngươi muốn làm gì? Ngươi đừng có giết ta!” Toàn thân Lý Chí Dũng không thể động đậy, thấy Lâm Hải đi tới, tưởng là Lâm Hải muốn giết mình, nhất thời bị dọa đến thất kinh.

“Yên tâm, ngươi nhất thời sẽ chưa chết được!” Lâm Hải còn có thật nhiều lời nói muốn hỏi Lý Chí Dũng, chính mình sẽ không vội vã giết gã như thế.

Ngồi xổm người xuống, Lâm Hải đem áo mặc của Lý Chí Dũng lột xuống.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì? Ngươi không phải là muốn... Ta cho ngươi biết, ngươi chính là đạt được thân thể ta, cũng không chiếm được tâm của ta!” Lý Chí Dũng một mặt hoảng sợ nói.

Phốc!

“Nói cái gì đó!” Lâm Hải chiếu vào trên mặt gã cho một cái bàn tay.

Mẹ nó, ca ca có thể coi trọng cái quỷ dạng này của ngươi sao?

Lâm Hải đem áo mặc của Lý Chí Dũng, quấn tại trên cánh tay của chính mình, dù sao cánh tay mình có cái dạng này, có chút thật đáng sợ.

Leng keng!

Ngay lúc đồng thời đem y phục của Lý Chí Dũng lột xuống, Wechat của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, mở ra xem, con mắt nhất thời thẳng.

Ngươi đạt được trận đồ của Di Thiên trận ×1 tấm

Ngươi đạt được năng lượng Nguyên Thạch × 18 viên

Ngươi đạt được Phong Ma Đan ×8 viên

Ngươi đạt được công pháp 'Thần Hồn Quyết' ×1 quyển

Nhìn những tin tức nhắc nhở bên trong Wechat, mặt Lâm Hải cũng cười nở ra hoa.

Mẹ nó, thật sự là bánh từ trên trời rớt xuống a.

Đây quả thực tương đương với bạo cái đại BOSS a, được đến lại là đan dược lại là công pháp.

Hai mắt Lâm Hải không khỏi sáng lên lại nhìn về phía quần của Lý Chí Dũng, tựa như lưu manh nhìn thấy mỹ nữ, nước bọt đều nhanh chảy xuống.

"Đậu móa, đào!" Lâm Hải ngồi xổm người xuống, liền bắt đầu đào quần của Lý Chí Dũng.

Lý Chí Dũng hiện tại ở trong mắt Lâm Hải, thế nhưng là toàn thân đều là bảo vật a, ai biết đào quần có thể hay không cũng tuôn ra cho mình cái đồ tốt gì đâu?

Mặt mũi Lý Chí Dũng tràn đầy hoảng sợ, trên mặt lộ ra biểu lộ tuyệt vọng.

"Ác ma, ngươi ác ma này..." Trơ mắt nhìn quần liền muốn bị lột xuống, trong mắt Lý Chí Dũng ngấn đầy nước mắt.

Sau đó, bỗng nhiên cắn răng một cái, lấy ánh mắt vô cùng u oán liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Lâm Hải, nếu như ngươi đáp ứng sau đó sẽ thả bản tôn, bản tôn theo ngươi, cũng không phải là không thể được, nhưng ngươi phải nhẹ nhàng một chút, nhưng nếu như ngươi không đáp ứng, bản tôn coi như cắn lưỡi tự vẫn, cũng tuyệt không khuất phục dưới dâm uy của ngươi!” Lý Chí Dũng nói xong, một mặt quyết tuyệt.

Phốc!

Lâm Hải đang đào lấy quần, nghe cái quan điểm này liền nằm trên đất.

“Ngươi a có bị bệnh không!” Lâm Hải đưa tay lại cho gã một bàn tay.

Mẹ nó, ngươi muốn theo ca ca, ca ca ngược lại còn không muốn đây.

Lại có, ngươi đây là cái ánh mắt gì a? Ca ca đó là dâm uy sao?

Đó là hổ uy!

Lâm Hải không thèm để ý đến Lý Chí Dũng, trực tiếp đem quần của gã lột xuống.

Leng keng!

Quần vừa lột xuống, Wechat của Lâm Hải liền vang.

“Ha ha, quả là thế, lột y phục liền có bảo bối!”

Lâm Hải vội vàng đem Wechat mở ra, nhìn xem lần này cũng có cái gì.

Ngươi đạt được công pháp ‘Tật Phong Bộ’ ×1 quyển

“Ách... Không còn?” Lâm Hải nhìn trên điện thoại di động chỉ có một tin tức nhắc nhở, không khỏi thất vọng một trận.

Cúi đầu xuống, Lâm Hải lại tiếp cận một đầu quần lót còn tồn trên thân Lý Chí Dũng.

“Đậu móa, đào, hay là không đào?”

Chương 262: Bạo BOSS cũng là thoải mái a

Lý Chí Dũng thấy hai mắt Lâm Hải nhìn chằm chằm vào một khối màn che còn sót lại của chính mình, tâm can nhất thời cũng phát run.

“Đậu móa, vì bảo vật, đào!” Lâm Hải cố nén ác hàn trong lòng, hạ eo xuống.

Lý Chí Dũng nhất thời lộ ra một mặt tuyệt vọng, hốc mắt trong nháy mắt tràn ngập nước mắt.

“Cầu ngươi đối với người ta nhẹ nhàng một chút, người ta là lần đầu tiên.”

Phốc!

Lâm Hải buồn nôn kém chút phun ra, lần thứ nhất em gái ngươi a, ca ca cảm thấy hứng thú là bảo vật có được hay không?

Ngay tại lúc tay Lâm Hải vừa mới tiếp xúc đến quần lót của Lý Chí Dũng, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân.

“Lâm Hải!” Thanh âm của một nữ nhân vang lên tại sau lưng.

“Ừm?” Lâm Hải quay đầu lại, chỉ thấy Hứa Điềm chẳng biết từ lúc nào, đã chỉnh lý tốt y phục, đang đứng tại cách đó không xa, một mặt thật không thể tin nhìn lấy chính mình.

“Ngươi, ngươi thế mà...” Hứa Điềm nhìn hai tay Lâm Hải đã rơi vào bên trên quần lót của Lý Chí Dũng, nhất thời cảm thấy một trận ác tâm.

“Ngươi cái tử biến thái này!”

“Ách...” Lâm Hải nhất thời xạm mặt lại.

“Cái kia, không phải như ngươi nghĩ đâu...”

“Ngươi ít giải thích, lần trước ở trên xe, liền bị ta gặp được một lần, lần này ác hơn, thế mà trực tiếp tại dã ngoại, ngươi, ngươi thật không biết xấu hổ!” Hứa Điềm nhìn về phía Lâm Hải, một mặt ghét bỏ.

Lúc này, Lý Chí Dũng thấy Hứa Điềm thân mặc cảnh phục, nhất thời như là gặp được cứu tinh.

“Đồng chí cảnh sát, nhanh cứu ta a, ác ma này muốn phi lễ ta!”

“Phi lễ em gái ngươi a!” Lâm Hải tức đến trực tiếp cho một bàn tay lên trên mặt gã, thật sự là đi theo thêm phiền.

“Lão bà, ngươi nghe ta nói...”

“Ai là lão bà của ngươi? Ngươi cái tử biến thái!” Lâm Hải nói còn chưa dứt lời, liền bị Hứa Điềm cưỡng ép cắt ngang.

“Ách... Ngươi, ngươi không phải một mực gọi ta là lão công sao?” Lâm Hải một trận buồn bực.

“Gọi ngươi là lão công? Bớt tưởng bở đi!” Miệng Hứa Điềm nhếch lên, một mặt khinh thường.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, sau đó trong lòng dâng lên một cái ý niệm.

“Chẳng lẽ trận pháp đã mất đi hiệu lực?”

“A, làm sao lại có nhiều người như vậy?” Lúc này, Hứa Điềm bỗng nhiên kinh hô một tiếng, phát hiện dưới tế đàn có mấy chục người, liền vội vàng chạy qua.

Lâm Hải cũng chậm rãi đứng lên, Hứa Điềm đến, hắn tự nhiên không tiện lại đi đào quần lót của Lý Chí Dũng.

Thừa dịp thời cơ này, Lâm Hải đem túi càn khôn trong Wechat mở ra.

Lập tức có được nhiều bảo vật như vậy, Lâm Hải cũng muốn tranh thủ thời gian mở mang kiến thức một chút.

Trận đồ Di Thiên trận: Là trận pháp do Di Thiên Đạo Tôn sáng tạo, biến ảo vạn thiên, uy lực mạnh mẽ, đẳng cấp Địa giai thượng phẩm.

“Lại là Địa giai thượng phẩm!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ.

Hắn hiện tại đã biết rõ, công pháp từ thấp tới cao, theo thứ tự là bốn đẳng cấp Hoàng giai, Huyền giai, Địa giai, Thiên giai, mỗi cấp bậc lại phân làm ba phẩm cấp thượng trung hạ.

Về phần trên Thiên giai, Lâm Hải chỉ biết vẫn tồn tại đẳng cấp cao hơn, tỉ như ‘Đạo Đức Kinh’ mà chính mình tu luyện cũng là Thần cấp, nhưng cụ thể trên Thiên giai thì phân chia thế nào, Lâm Hải cũng không rõ ràng, dù sao căn bản cũng không phải là cấp độ hiện tại của hắn này có thể nắm giữ.

Phân Cân Thác Cốt Thủ mà Lâm Hải trước đó học được cũng là Hoàng giai hạ phẩm, mà Trích Tinh Thủ thì là Hoàng giai thượng phẩm.

Đối với Lâm Hải mà nói, cảm giác cũng đã phi thường lợi hại.

Không nghĩ tới, cái trận đồ Di Thiên trận này lại càng thêm ngưu bức, thế mà trực tiếp là Địa giai thượng phẩm.

Có muốn học tập trận đồ Di Thiên trận?

Bên trên Wechat bắn ra tin tức nhắc nhở.

Có!

Lâm Hải một chút cũng không do dự, trận pháp Địa giai, đó cũng không phải là ngưu bức bình thường a.

Leng keng!

Ngươi học được Di Thiên trận.

Trong túi càn khôn, trận đồ Di Thiên trận nhất thời biến mất không thấy gì nữa, ngay tại lúc đó, trong đầu Lâm Hải, bỗng nhiên tràn vào đại lượng tin tức.

Cách bố trí cùng phương pháp khống chế, các loại biến hóa cùng uy lực của Di Thiên trận, tất cả đều hiện rõ ở trong đầu.

“Đậu phộng, thiệt lợi hại!”

Lâm Hải chấn kinh nhìn Di Thiên trận cường đại, đồng thời cực kỳ khinh bỉ nhìn Lý Chí Dũng trên mặt đất một chút, đồng thời trong lòng hoảng sợ một trận.

“Nguyên lai ngươi đến cả một phần vạn của đại trận cũng đều không có nắm giữ a, nếu không ca ca cùng Lâm Nhi Công chúa, đã sớm chết vô số lần.”

Học được đại trận này, Lâm Hải mới biết cái đại trận này, là biến thái cỡ nào.

Nhưng ngẫm lại từ nay về sau, đại trận này liền được mình nắm ở trong bàn tay, trong lòng Lâm Hải vẫn là vui vẻ.

Kềm chế kích động trong lòng, Lâm Hải tiếp tục nhìn xuống.

Năng lượng Nguyên Thạch: Là loại đá ẩn chứa linh khí trời đất, có thể dùng để tu hành, bày trận các loại.

Lâm Hải yên lặng gật gật đầu, học tập Di Thiên trận, hắn đã biết rõ, Lý Chí Dũng trước đó cũng là dùng những năng lượng Nguyên Thạch này để bày trận pháp, hiện tại năng lượng Nguyên Thạch mạc danh kỳ diệu đều chạy đến chỗ chính mình, đại trận này tự nhiên cũng liền phá.

Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà Hứa Điềm bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Lâm Hải nhìn xuống chút nữa, chính là Phong Ma Đan.

Phong Ma Đan: Trong vòng 10 phút, có thể đem thực lực của người dùng đề bạt lên hai cấp bậc, nhưng tinh thần sẽ lâm vào trạng thái điên cuồng.

“Đề bạt lên hai cấp bậc!” Trong lòng Lâm Hải giật mình, quả nhiên là đồ vật tốt.

Xem hết Phong Ma Đan, chỉ còn lại hai bản công pháp bí tịch, đây cũng là thứ Lâm Hải cảm thấy hứng thú nhất.

‘Thần Hồn Quyết’: Một trong mười đại bí thuật của Địa Tiên giới, là công pháp tu luyện linh hồn do Thần Hồn Đại Đế sáng tạo.

“Địa Tiên giới!” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn.

“Nghĩ không ra trừ Thiên Đình cùng Địa Phủ, vẫn còn có giao diện khác tồn tại!”

Mà cái ‘Thần Hồn Quyết’ này, mặc dù không có nói rõ đẳng cấp, nhưng nếu là một trong mười đại bí thuật của Địa Tiên giới, thì nghĩ đến cũng tuyệt đối không kém!

Trước học rồi lại nói!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải trực tiếp điểm kích học tập.

“Ông!” Lâm Hải chỉ cảm thấy não hải thư thái một trận, tựa hồ linh hồn của chính mình đã chiếm được thăng hoa.

“Cảm giác thật kỳ diệu!” Lâm Hải trong chốc lát đã nắm giữ Thần Hồn Quyết, nhất thời cảm thấy tinh thần lực của mình đạt được mở rộng cực lớn, chỉ cần mình hơi chuyển động ý nghĩ một chút, xung quanh bất luận cái gió thổi cỏ lay gì, thế mà cũng nằm tại trong lòng bàn tay của mình.

Hơn nữa, cái Thần Hồn Quyết này thế mà còn mang theo nhiều loại thủ đoạn công kích linh hồn, chẳng qua trước mắt còn vô pháp học tập, nhưng chỉ xem hiệu quả kia, đều bị Lâm Hải không thể không nói một tiếng, thật lợi hại!

Một điểm tiếc nuối duy nhất chính là, cái Thần Hồn Quyết này, thế mà cũng giống như Đạo Đức Kinh, tuy nắm giữ được toàn bộ, nhưng lại cần một chút xíu tu hành, mới có thể chính thức phát huy ra thực lực.

Lâm Hải hiện tại không để ý tới nghĩ quá nhiều, hắn lại đem ‘Tật Phong Bộ’ ra nhìn một chút rồi nói.

‘Tật Phong Bộ’: Bí tịch thân pháp, người tập được có thể tới lui như gió, nhanh như thiểm điện. Công pháp Hoàng giai thượng phẩm.

“Chỉ là Hoàng giai thượng phẩm?” Lâm Hải không khỏi thất vọng một trận.

Nhưng có dù sao cũng mạnh hơn so với không có, mình tới bây giờ còn chưa có học qua thân pháp gì đâu, trước học lại nói!

Leng keng!

Ngươi học được Tật Phong Bộ.

Tin tức vừa nhắc nhở xong, Lâm Hải liền hoàn toàn nắm giữ yếu lĩnh của Tật Phong Bộ.

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, trong nháy mắt liền dời ra xa năm, sáu mét.

“Ha ha, nguyên lai Lý Chí Dũng cùng đám người bịt mặt kia, học chính là cái này a!” Cảm giác mất mát bởi vì công pháp đẳng cấp thấp trước đó của Lâm Hải, nhất thời không còn sót lại chút gì.

Cảm thụ bên trong đầu thêm ra những công pháp này, trong lòng Lâm Hải vô cùng vui vẻ.

“Đậu móa, bạo BOSS chính là thoải mái a, đây quả thực là thu hoạch lớn a.” Lâm Hải bỗng nhiên có chút muốn cảm tạ Lý Chí Dũng.

“Ba ba, ba ba…” Đúng lúc này, thanh âm kinh hoảng của A Hoa, bỗng nhiên từ đằng xa truyền vào ý thức của Lâm Hải.

“Thanh âm của A Hoa, làm sao có chút không đúng?” Trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ kinh hãi.

Chương 263: Cắn thuốc cũng phải đánh ngươi

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy A Hoa đang hốt hoảng hướng phía chính mình chạy tới, biểu hiện trên mặt vô cùng kinh hoảng.

“A Hoa, xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải vội vàng chạy tới.

“Ba ba, có một người phi thường phi thường lợi hại tới!” Bên trong ngữ khí thần bí của A Hoa, mang theo một chút hoảng hốt.

“Phi thường lợi hại?” Lâm Hải kinh ngạc một trận, làm cho A Hoa nói lợi hại, cho đến tận giờ, Lâm Hải thế nhưng chỉ gặp qua một mình Sở Lâm Nhi.

“Vâng, phi thường lợi hại, cảm giác mà người kia cho ta, tuy không bằng Lâm Nhi Công chúa, nhưng cũng không kém nhiều lắm.”

“Cái gì!” Lâm Hải lần này thật sự giật mình, có thể không kém nhiều lắm so với Sở Lâm Nhi, chẳng lẽ là cái tu sĩ hay sao?

Người tới không biết là địch hay bạn, Lâm Hải lập tức khẩn trương lên.

“Ba ba, gã đến!” A Hoa lập tức lẻn đến sau lưng Lâm Hải, thò đầu ra nhìn nói nói.

“Ồ?” Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một bóng người, đang lấy một loại tốc độ cực kỳ nhanh chóng, hướng phía chính mình tới gần, trong chớp mắt liền đến phụ cận.

Lâm Hải lúc này mới nhìn rõ, người đến là một cái người trẻ tuổi nhìn qua chỉ có chừng hai mươi, một mặt cao ngạo, trong tay còn mang theo một cái nữ nhân quần áo không chỉnh tề.

Nữ nhân này, chính là La Phượng.

“Ừm?” Người trẻ tuổi vừa đến, liền chú ý tới Lý Chí Dũng ở dưới mặt đất.

“Quả nhiên là tu sĩ!” Ánh mắt của người trẻ tuổi sáng lên, đi qua.

“Cút ngay!” Thấy Lâm Hải đứng trước người Lý Chí Dũng, người trẻ tuổi đến con mắt nhìn đều không nhìn, cước bộ không ngừng, trực tiếp đưa tay hướng phía Lâm Hải đẩy một cái.

Lâm Hải chau mày, cử động của người trẻ tuổi này, thật sự là quá vô lễ!

Vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ lực lớn, hướng phía chính mình mãnh liệt mà đến.

Lâm Hải giật nảy cả mình, căn bản không có một điểm năng lực phản kháng, thân thể trực tiếp bay ngang ra ngoài, kém chút ngã sấp xuống.

“Thật lợi hại!” Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, trong lòng một trận kinh hãi.

Người trẻ tuổi căn bản không nhìn Lâm Hải tồn tại, trực tiếp dùng chân đem thân thể Lý Chí Dũng đá lên, sau đó duỗi ra cánh tay, đem gã kẹp ở dưới nách.

Sau đó, người trẻ tuổi quay đầu, liền muốn rời khỏi.

“Bằng hữu, chờ một chút.” Thấy người trẻ tuổi muốn đem Lý Chí Dũng cùng La Phượng mang đi, Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng.

Hắn chính là còn có rất nhiều lời, còn muốn hỏi hai người này đây.

“Ừm?” Lông mày người trẻ tuổi bỗng nhiên vẩy một cái, trong mắt có một đạo hàn quang tốc biến, đâm con mắt Lâm Hải đau nhức một trận.

Một tầng sương mù màu lam nhạt, trong nháy mắt bao phủ lại đồng tử của Lâm Hải, Thiên Nhãn Thần Thông tự động mở ra, cảm giác khó chịu trong con mắt trong nháy mắt liền biến mất.

“Một con kiến hôi hèn mọn, cũng dám xưng ta là bằng hữu?” Người trẻ tuổi nhất thời khịt mũi coi thường một trận đối với Lâm Hải.

“Có chuyện thì nói, có rắm thì thả, thời gian của ta rất quý giá.” Người trẻ tuổi vểnh mũi lên trời, trong giọng nói xen lẫn không kiên nhẫn.

Trong lòng Lâm Hải nổi nóng một trận , người trẻ tuổi này làm sao không có tố chất như thế?

“Bằng hữu, hai người kia ngươi muốn dẫn đi đâu?” Lâm Hải kiềm nén lửa giận, ngữ khí chậm dần nói nói.

“Im ngay!” Người trẻ tuổi mãnh liệt hét lớn một tiếng, dùng ánh mắt cực kỳ khi dễ, dò xét trên dưới Lâm Hải một phen.

“Cũng không nhìn một chút thân phận của mình, đây là điều mà một con kiến hôi hèn mọn thấp hèn như ngươi nên hỏi sao?” Người trẻ tuổi vểnh mũi lên trời, một mặt cao cao tại thượng.

Con kiến hôi em gái ngươi a!

Lâm Hải tính khí cho dù tốt, lúc này cũng không nhịn được, sắc mặt không khỏi cũng âm trầm xuống.

“Ngươi cái đần độn, trước khi ra cửa mẹ ngươi không dạy ngươi phải ăn nói thế nào sao?” Lâm Hải trừng mắt, miệng nhếch lên, lộ ra một bộ dáng phách lối.

Đậu móa, ngươi không phải ngưu bức hống hống sao? Vậy ca ca liền so với ngươi càng ngưu bức hơn!

Người trẻ tuổi nghe được, nhất thời sững sờ, hơn nửa ngày mới phản ứng được, một mặt thật không thể tin nhìn Lâm Hải.

“Ngươi vừa mới gọi ta là cái gì?” Người trẻ tuổi chỉ vào cái mũi của mình, khó có thể tin hỏi.

“Bảo ngươi đần độn! Làm gì!” Lâm Hải hai tay ôm ngực, một mặt không có sợ hãi.

“A, ha ha…” Người trẻ tuổi trực tiếp bị Lâm Hải chọc cho tức cười.

“Thật sự là người không biết nên không sợ a!” Nói xong, trong mắt người trẻ tuổi bỗng nhiên lóe lên hàn quang.

“Một con kiến hôi hèn mọn thấp hèn, lại dám mạo phạm ta, vậy ngươi cũng không cần thiết sống sót nữa!”

Người trẻ tuổi vừa dứt lời, thân ảnh lóe lên, hướng phía Lâm Hải liền thổi qua.

“Sưu!” Đùi phải mang theo một cỗ kình phong cường đại, hướng phía trước ngực Lâm Hải, hung ác đá tới.

“Đậu phộng!” Chân còn chưa tới, Lâm Hải liền cảm thấy lực trùng kích cực lớn từ kình phong, Lâm Hải tin tưởng, một cước này nếu là đá thực, dù chính mình là Tiên Thiên hậu kỳ đỉnh phong, cũng tuyệt đối phải bị mất mạng tại chỗ.

Lâm Hải không dám khinh thường, vội vàng vận khởi Tật Phong Bộ vừa mới học được, dưới chân liền giẫm mấy cái phương vị, lấy một cái tư thế không thể tưởng tượng, né tránh một chân Lôi Đình Vạn Quân của người trẻ tuổi.

“Ừm?” Người trẻ tuổi một chân đá trật, bỗng nhiên sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Không nhìn ra, vẫn là một con kiến hôi có chút thực lực, bất quá, cũng chỉ thế thôi!”

Người trẻ tuổi nói xong, lần nữa xông lên, hai chân bỗng nhiên treo lơ lửng giữa trời, hướng phía Lâm Hải một trận liên hoàn cước, tốc độ vậy mà so với trước đó còn nhanh hơn không ít.

“Đậu phộng!” Lâm Hải quá sợ hãi, dưới chân vội vàng thi triển ra Tật Phong Bộ, liên tục trốn tránh.

Tiếc rằng, thực lực của song phương chênh lệch quá nhiều, tuy Tật Phong Bộ vô cùng tinh diệu, nhưng ở dưới công kích cường thế tấn mãnh của người trẻ tuổi, Lâm Hải lập tức lộ ra thua chị kém em.

“Đậu móa, quả nhiên là người tu hành!” Trong lòng Lâm Hải giờ phút này đã vô cùng khẳng định, người trẻ tuổi trước mắt này, tuyệt đối là một cái người trong tu hành.

Người trẻ tuổi kẹp lấy Lý Chí Dũng cùng La Phượng, hai chân liên kích, huyễn hóa ra vô số cước ảnh, trong lúc bất tri bất giác, vậy mà trực tiếp đem Lâm Hải bức ra hơn mấy trăm mét.

“Hừ, nhìn ngươi còn tránh chỗ nào!” Bỗng nhiên, người trẻ tuổi quát chói tai một tiếng, thân thể bỗng nhiên bạo khởi, lăng không xuống hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải đá tới.

Lâm Hải lập cảm giác một cỗ uy áp từ trên trời giáng xuống, áp chế chính mình vậy mà cước bộ đều khó mà di động.

“Đậu phộng, hỏng!” Lâm Hải nói thầm một tiếng không tốt, trốn không thoát, chỉ có thể duỗi ra cánh tay phải hoàn hảo, để ngăn cản một cước này.

Ầm!

Một tiếng vang nặng nề vang lên, Lâm Hải tuy dùng cánh tay ngăn trở đầu, thân thể lại bị người trẻ tuổi trực tiếp đá bay.

Thân thể Lâm Hải còn ở trên không trung, oa một ngụm máu tươi phun ra, thụ nội thương, nặng nề quẳng xuống đất.

“Hứ, con kiến hôi cũng là con kiến hôi, bổn công tử mới không cần đến một phần mười lực lượng mà thôi.” Người trẻ tuổi nhìn qua Lâm Hải ngã xuống đất, trên mặt không che giấu chút khinh thường nào.

“Mụ cái bức, là ngươi bức lão tử!” Lâm Hải nhìn gương mặt thiếu ăn đòn của người trẻ tuổi kia, nhất thời trong lòng hung ác.

Đưa tay vào túi, lấy điện thoại di động ra.

“Đậu phộng, ngươi không phải là muốn gọi điện thoại gọi người a? Ha ha...” Người trẻ tuổi thấy vậy, nhất thời xem thường cười to một trận.

Lâm Hải mặc kệ gã, trực tiếp mở ra túi càn khôn trong Wechat, tìm tới Phong Ma Đan.

“Đậu móa, để ngươi cuồng, ca ca dù cắn thuốc cũng phải đánh ngươi!” Lâm Hải nghĩ vậy, trực tiếp đem một viên Phong Ma Đan rút ra.

Đem điện thoại di động cất kỹ, Lâm Hải trực tiếp đem Phong Ma Đan đưa vào trong miệng.

“Ừm?” Người trẻ tuổi cũng chú ý tới, Lâm Hải tựa hồ ăn một viên thuốc, trong mắt nhất thời trở nên một mảnh hỏa nhiệt.

“Ngươi, ngươi ăn là đan dược?” Thanh âm nói chuyện của người trẻ tuổi bỗng nhiên, cũng trở nên run rẩy lên.

Lâm Hải không để ý tới gã, Phong Ma Đan vừa vào miệng, lập tức hóa thành nước, dung nhập vào trong mạch máu.

“Ông!”

Bỗng nhiên một cỗ khí lưu mãnh liệt, hướng phía não hải của Lâm Hải đánh tới.

“Chủ nhân!” Liền tại thời khắc khí lưu sắp đến não hải, thân ảnh Tiên Nhi xuất hiện lần nữa, hai tay áo huy động liên tục, khí lưu trong nháy mắt liền tiêu tán.

Phốc!

Chỉ là, đồng thời khi khí lưu tiêu tán, Tiên Nhi cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc nhất thời uể oải xuống.

“Chủ nhân, tác dụng phụ của đan dược đã bị trừ bỏ, chỉ là

Tiên Nhi cần phải ngủ say!” Tiên Nhi nói xong, thân ảnh lập tức biến mất.

“Tiên Nhi!” Lâm Hải hô to một tiếng trong ý thức, tâm lý đau đớn một trận.

Đậu móa, Lâm Nhi ngủ say, hiện tại Tiên Nhi cũng ngủ say!

Cũng phải tự trách bản thân mình quá vô năng! Liền nữ nhân cũng không bảo hộ được!

“Ngươi con kiến hôi hạ tiện hèn mọn này, bổn công tử đang tra hỏi ngươi đâu!” Thấy Lâm Hải không để ý tới chính mình, người trẻ tuổi nhất thời một buồn bực, phách lối rống nói.

“Hỏi bà nội ngươi!” Lâm Hải rống to một tiếng, đồng thời một cỗ lực lượng cường đại nhanh chóng chảy xuôi trong thân thể.

Lâm Hải bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ cảm giác khác thường, chính mình tựa hồ vượt lên trên chúng sinh, cùng bên trong trời đất sinh ra một tia liên hệ kỳ diệu.

“Luyện Khí trung kỳ!” Lâm Hải cảm giác được rõ ràng đẳng cấp tu luyện bây giờ của mình.

“Đối phương cũng là Luyện Khí trung kỳ!” Mà đẳng cấp tu luyện của người trẻ tuổi đối diện, cũng bị Lâm Hải liếc một chút liền xem thấu!

“Hỗn trướng, ngươi con kiến cỏ này, vậy mà nhục mạ tới ta! Quả thực là tìm chết!” Người trẻ tuổi quát lớn một tiếng, thân hình lóe lên, hướng phía Lâm Hải phẫn nộ xông lại.

“Tìm chết?” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, hiện tại đẳng cấp tu luyện đã giống nhau, ca ca xin chả lẽ lại sợ ngươi!

“Hôm nay, ta ngược lại muốn xem xem, đến cùng là ai đang tìm chết!” Lâm Hải không lùi mà tiến tới, đồng dạng xông lên.

Chương 264: Tư Mã gia tộc

Tốc độ của hai người đều là cực nhanh, trong chớp mắt liền tới một lần va chạm kịch liệt.

Ầm!

Thân hình người trẻ tuổi bất động, chỉ là hơi lắc lư một trận, mà thân thể Lâm Hải, thì bay rớt ra ngoài hơn mười mét, khó khăn lắm mới dừng lại, trong lòng dâng lên một trận khí huyết.

“Móa, thực lực do cắn thuốc mà được, chung quy là không bằng tự nhiên.” Trong lòng Lâm Hải thở dài.

“Ừm?” Lông mày người trẻ tuổi bỗng nhiên vẩy một cái, vô cùng giật mình nhìn Lâm Hải.

“Ngươi vừa mới ăn, là đan dược gì?”

Một người bình thường, ăn một viên thuốc, lại có thể chịu đựng một kích của tu sĩ, đây quả thực là Tiên đan a.

Người trẻ tuổi lập tức không bình tĩnh, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam vô cùng.

“Ca ca ăn là kẹo đường, làm sao, ngươi cũng muốn ăn? Muốn ăn về nhà tìm mẹ ngươi đòi tiền mua đi!” Mí mắt Lâm Hải lật một cái, mỉa mai nói.

“Hừ!” Người trẻ tuổi cười lạnh một tiếng, “Giao ra đan dược trên người ngươi, sau đó lăn, bổn công tử có thể tha cho ngươi một mệnh, nếu không...”

“Nói nhảm nhiều quá!” Lâm Hải trực tiếp cắt ngang lời nói của gã, một mặt khinh thường.

“Vậy liền chịu chết đi!” Người trẻ tuổi trực tiếp đem Lý Chí Dũng cùng La Phượng ném xuống đất, toàn lực hướng phía Lâm Hải vọt tới tới.

Lâm Hải mới đi qua một lần đối kháng, đối với thực lực của người trẻ tuổi đã có một thứ hiểu biết đại khái.

Có lẽ chính mình không phải đối thủ của gã, nhưng gã muốn thương tổn đến chính mình bây giờ, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Bởi vậy, Lâm Hải ngược lại cũng không sợ gã!

Thấy gã xông lại, khóe miệng Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Ừm?” Người trẻ tuổi thấy Lâm Hải bỗng nhiên bật cười, nhất thời trong lòng liền báo động.

Đúng lúc này, tay phải Lâm Hải bỗng nhiên vung lên.

“Trích Tinh Thủ!” Lâm Hải thầm quát một tiếng.

“Sưu!” Một tiếng tiếng xé gió cấp tốc, bỗng nhiên vang lên từ phía sau lưng người trẻ tuổi.

“Có người đánh lén!” Trong lòng người trẻ tuổi hoảng hốt, cuống quít vội vàng đem thân thể né sang một bên, chỉ thấy một hòn đá to bằng miệng chén, gào thét lao sát qua khuôn mặt của chính mình, còn đem da thịt trên mặt cũng cào đến đau nhức.

Đồng thời khi gã tránh né hòn đá, công kích của Lâm Hải lại đến, một chiêu đá ngang, hướng thẳng đến ngực người trẻ tuổi mà đá tới.

“Đậu phộng!” Người trẻ tuổi nhất thời bị một trận trở tay không kịp, cuống quít trốn tránh, cuối cùng lại chậm một chút, bị một chân của Lâm Hải quét đến trên bờ vai.

“Ầm!” Thanh âm va chạm đến thịt truyền đến, người trẻ tuổi đau đến há miệng một phát, thân thể trực tiếp lui ra sau ngoài hai ba mét.

Vừa đứng vững, sau lưng lại sưu truyền đến một tiếng xé gió, vừa vội lại nhanh!

“Thảo!” Người trẻ tuổi thầm mắng một tiếng, thân thể xoay tròn một cái, lần nữa khó khăn lắm tránh thoát hòn đá bay tới từ sau lưng.

Vừa đứng vững thân hình, trong lòng người trẻ tuổi hoảng hốt.

“Là ai ở trong bóng tối đánh lén, cút ra đây cho ta!” Người trẻ tuổi một bên ngưng thần đề phòng, một bên lên tiếng rống nói.

“Ách...” Người trẻ tuổi hô một tiếng, đem cả Lâm Hải cũng sững sờ.

Cái nhị bức này là người mù à, nào có cái người đánh lén gì, không thấy chính mình vừa rồi đang phất tay a?

Trong lòng Lâm Hải buồn cười một trận, lần nữa hướng phía sau lưng người trẻ tuổi vẫy tay một cái.

“Sưu!” Lại là một khối đá lớn, mang theo kình phong mãnh liệt, hướng phía cái ót người trẻ tuổi đập tới.

“Không tốt!” Hòn đá lần này, cách người trẻ tuổi gần vô cùng, chờ thời điểm gã cảm giác được, thì đã đến gần sát bên.

Người trẻ tuổi vội vàng nghiêng đầu, tránh qua vị trí then chốt, khối đá phanh một tiếng, nện tại trên bờ vai.

“Tê ~” Người trẻ tuổi đau đến nhe răng, bỗng nhiên quay đầu hướng phía sau lưng nhìn lại.

“Là ai? Đi ra cho ta!” Trong giọng nói của người trẻ tuổi, đã mang lên một chút sợ hãi.

Tiếng nói còn không có rơi xuống, Lâm Hải đã đến.

Tay phải mau lẹ vô cùng, hướng phía cánh tay người trẻ tuổi chộp tới.

Ánh mắt người trẻ tuổi ngưng tụ, đưa tay đẩy ngang, hời hợt đem công kích của Lâm Hải hóa giải.

Đồng thời bay lên một chân, đem Lâm Hải bức lui về.

“Ai!” Lâm Hải khẽ than thở một tiếng, thực lực giả liền là không được a, khi dễ một ít thực lực nhỏ yếu còn có thể, gặp được loại thực lực này, lập tức liền nhìn ra là hàng giả.

Người trẻ tuổi bức lui Lâm Hải xong, nhưng không có truy kích, mà chính là một mặt đề phòng.

Gã thấy, Lâm Hải đối với gã căn bản không tạo được cái uy hiếp gì, nhiều lắm thì có chút phiền phức mà thôi.

Mà cái người đánh lén núp trong bóng tối, thỉnh thoảng dùng hòn đá đánh lén này, mới thật sự là họa lớn trong lòng.

Thế nhưng chờ rất lâu, cũng không có cái động tĩnh gì, người trẻ tuổi lại nổi lên nghi ngờ.

Chẳng lẽ người đánh lén đã đi?

Nghĩ đến chỗ này, người trẻ tuổi bỗng nhiên tiếp cận Lâm Hải, trong ánh mắt lóe lên hàn quang.

“Ừm?” Thấy sắc mặt người trẻ tuổi có biến, Lâm Hải cũng vội vàng đề phòng, một mặt cảnh giác.

Hai người lạnh lùng nhìn nhau, ánh mắt kịch liệt giao phong ở giữa không trung, người lại không có tự tiện hành động.

Người trẻ tuổi sợ người đánh lén còn trốn ở trong tối, không dám có hành động thiếu suy nghĩ, mà Lâm Hải biết mình không phải là đối thủ của người trẻ tuổi, xông qua cũng là phí công.

Hai người cũng có điều cố kỵ, kết quả mắt lớn trừng mắt nhỏ, tràng diện nhất thời an tĩnh lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tâm của người trẻ tuổi chậm rãi tỉnh táo lại.

“Tiểu tử đối diện, thương lượng như thế nào?” Người trẻ tuổi tuy vẫn là một mặt kiêu căng, nhưng giọng nói, so với bắt đầu, lại có chuyển biến rõ ràng.

“Có chuyện thì nói, có rắm thì thả, thời gian của ta rất quý giá.” Lâm Hải một mặt không kiên nhẫn, trực tiếp đem lời nói mà người trẻ tuổi vừa mới nói, đáp nguyên trở về.

“Ngươi...” Người trẻ tuổi tức đến kém chút thổ huyết, hít sâu mấy hơi thở, mới đưa tâm tình trở nên bằng phẳng.

“Thất phu vô tội, hoài bích có tội* (người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.)*, đan dược mà trước đó ngươi ăn kia, từ chỗ nào có được, còn có bao nhiêu? Ta xuất tiền mua, dạng này ngươi cũng không có mất mát gì, hơn nữa đối với ngươi còn có ích lợi rất lớn, giao ra đi, loại Tiên đan này không phải là ngươi một người bình thường nên có được, nếu không sớm tối sẽ dẫn tới họa sát thân!”

Trong giọng nói của người trẻ tuổi mang theo uy hiếp, lộ ra một tia không thể nghi ngờ.

“Giao cho ngươi? Nghĩ thật đẹp!” Lâm Hải nhướn mày, nhanh chóng suy tư đối sách tới.

Chính mình ăn một khỏa Phong Ma Đan, chỉ có thời gian ba mươi phút đồng hồ, hiện tại đã hơn mười phút trôi qua, cùng gã nhưng là hao không nổi.

Vạn nhất đợi lát nữa dược hiệu qua một cái, đối phương tuyệt đối sẽ không cho mình thời gian ăn viên đan dược thứ hai, đến lúc đó chính mình cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trói, cho nên, nhất định phải ở bên trong mười mấy phút này, đem người trẻ tuổi này giải quyết hết.

Người trẻ tuổi thấy Lâm Hải không nói lời nào, đang nhíu mày suy tư, coi là Lâm Hải là đang suy nghĩ lời mà mình nói, trong lòng nhất thời liền vui vẻ.

“Ngươi có khả năng còn không biết ta là ai, ta là người bên trong Tư Mã gia tộc, nếu như ngươi đem đan dược bán cho ta, tương đương kết cái thiện duyên lớn lao với Tư Mã gia tộc, đối với ngươi mà nói, thế nhưng là có lợi ích khổng lồ. Không phải mỗi người đều có thể có cơ duyên trèo lên Tư Mã gia tộc, ngươi cũng cần nghĩ kĩ!”

Người trẻ tuổi tiếp tục tuần tự thiện dụ nói, chỉ là lúc nâng lên Tư Mã gia tộc, lại là một mặt cao ngạo, để Lâm Hải nhìn mà khó chịu một trận.

“Ngươi thật sự là người của Tử Mã gia tộc?” Lâm Hải cố ý làm ra một biểu lộ giật mình.

Người trẻ tuổi kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Nhìn vẻ mặt này, hắn thế mà thật đúng là đã nghe nói qua Tư Mã gia tộc, vẫn rất có kiến thức nha, này cũng bớt để cho chính mình lại còn phải phí miệng lưỡi giới thiệu với hắn.” Nghĩ đến chỗ này, người trẻ tuổi lại khôi phục một mặt kiêu căng.

“Lệnh bài ở đây, ta còn có thể gạt ngươi sao.” Người trẻ tuổi bỗng nhiên móc ra một khối lệnh bài màu đen, hướng phía Lâm Hải lắc lắc.

“Há, nguyên lai ngươi thật sự là người của Tử Mã gia tộc.” Lâm Hải giật mình một trận.

“Đã biết rõ ta là người của Tư Mã gia tộc, vậy còn không mau mau đưa đan dược giao ra!” Lỗ mũi của người trẻ tuổi hả ra một phát, ngạo mạn nói mệnh lệnh.

“Cái kia, ta có thể hỏi ngươi cái vấn đề sao?” Trên mặt Lâm Hải bỗng nhiên ngượng ngùng một trận, nhăn nhó nói nói.

Chương 265: Tinh Thần Trụy Lạc

“Vấn đề gì?” Người trẻ tuổi sững sờ, kiêu căng nói nói.

“Cái kia, Tử Mã gia tộc các ngươi, có phải là con la chết hay không?” Lâm Hải ngượng ngùng hỏi.

“Con la chết hay không?” Người trẻ tuổi sững sờ, sau đó bỗng nhiên kịp phản ứng!

“Gan chó cùng mình! Lại dám chế giễu Tư Mã gia tộc, chịu chết đi!” Người trẻ tuổi nói xong, một mặt phẫn nộ nhào lên.

“Trích Tinh Thủ!” Lâm Hải chính là muốn kích nộ gã, thấy gã xông lại, liền vung tay lên, một khối đá trên mặt đất, liền từ phía sau hướng phía người trẻ tuổi bay qua.

Cùng lúc đó, Lâm Hải cũng xông lên, nhấc chân chiếu vào người trẻ tuổi đá tới.

“Không tốt!” Người trẻ tuổi nghe được tiếng gió sau lưng, vội vàng nghiêng đầu sang một bên, tránh thoát được khối đá, đồng thời duỗi ra cánh tay, ngăn trở một chân của Lâm Hải.

Nào nghĩ đến, thân hình còn không có ổn định, từ phía sau lại vang lên tiếng xé gió nhanh chóng.

“Đậu móa, còn tới!” Người trẻ tuổi xoay người một cái, lần nữa né tránh hòn đá ở sau lưng.

“Ầm!” Kết quả, một chân của Lâm Hải lại đến, người trẻ tuổi muốn tránh cũng đã không kịp.

Góp đủ khí lực, đem thân thể hướng bên cạnh di động, né tránh chỗ uy hiếp, bị một chân của Lâm Hải đá vào trên đùi.

Thân thể của người trẻ tuổi, lảo đảo một trận, cực độ chật vật mà lui ra.

“Những hòn đá này, lại là do ngươi đang thao túng?” Người trẻ tuổi lần này rốt cục thấy rõ, mỗi lần trước khi hòn đá tập kích đến, tay phải của Lâm Hải đều sẽ lăng không một trảo.

Chỉ là, sau khi biết rõ, vẻ tham lam trên mặt càng tăng lên.

“Phải thì như thế nào?” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Lại là thật?” Lâm Hải vừa thừa nhận, hai mắt người trẻ tuổi nhất thời sáng lên, kích động đến thịt trên mặt cũng giật giật.

“Ngươi đây là cái công pháp gì, thế mà có thể cách không lấy vật? Chẳng lẽ là Hoàng giai trung phẩm hay sao?” Người trẻ tuổi vội vã hỏi.

“Hoàng giai trung phẩm?” Lâm Hải bĩu môi một cái, lộ ra cái biểu lộ khinh thường.

“Không phải?” Người trẻ tuổi sững sờ, sau đó con mắt bỗng nhiên trừng lớn, “Chẳng lẽ, không phải là Hoàng giai thượng phẩm!”

“Một cái Hoàng giai thượng phẩm, liền đem ngươi kích động thành dạng này, xem ra cái Tử Mã gia tộc gì đó trong miệng ngươi này, cũng là cái thế lực nhỏ bất nhập lưu.” Lâm Hải lắc đầu, xem thường một trận.

“Đem công pháp giao ra!” Người trẻ tuổi bây giờ căn bản không để ý tới Lâm Hải trào phúng, trên mặt tất cả đều là tham lam cùng điên cuồng.

Công pháp Hoàng giai thượng phẩm, ở trong toàn bộ Tư Mã gia tộc, cũng là cực kỳ hiếm thấy, người trẻ tuổi thấy được, làm sao có thể không đỏ mắt.

“Bằng bản sự tới bắt đi.” Lâm Hải thời gian hữu hạn, lười nhác lại cùng gã nói nhảm.

Nói vừa xong, tay phải Lâm Hải liền nhấc, nhất thời đá to đá nhỏ trên mặt đất, nhanh chóng hướng phía người trẻ tuổi đánh tới.

Sưu sưu sưu!

Tiếng xé gió vang lên liên tiếp, tốc độ đá vừa nhanh vừa vội, mang theo một cỗ cương mãnh.

Trong lòng người trẻ tuổi run lên bần bật, vội vàng liên tục trốn tránh, thân pháp cực nhanh, đợt đá thứ nhất nhao nhao thất bại.

Lâm Hải liên tục thi triển Trích Tinh Thủ, chân khí trong cơ thể nhất thời tiêu hao không nhỏ.

“Đậu móa, gia hỏa này vẫn rất khó đối phó, chính mình cận thân căn bản không phải là đối thủ của gã, nhất định phải dựa vào Trích Tinh Thủ, nhất cổ tác khí (có nghĩa là không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối) đem gã cầm xuống!” Trong lòng Lâm Hải hung ác, lần nữa vận công, điên cuồng lăng không nắm lên đá.

“Tinh Thần Trụy Lạc!” Trong miệng Lâm Hải hét lớn một tiếng, khí thế phóng lớn!

“Ừm?” Người trẻ tuổi bị Lâm Hải làm giật mình, thấy khí tức quanh thân Lâm Hải bỗng nhiên chảy xuôi, vội vàng vận khí ngưng thần.

Tay phải Lâm Hải bày ra vô số đạo tàn ảnh, trong khoảnh khắc, lấy Lâm Hải làm trung tâm, bốn phía bỗng nhiên cát bay đá chạy, phảng phất nổi lên một cơn gió lớn, đem tất cả đá trên mặt đất đều cuốn tới không trung!

"Cái gì!" Đồng tử của người trẻ tuổi bỗng nhiên co rụt lại, tình cảnh trước mắt, để trong lòng của gã kinh hãi một trận.

"Công pháp thật mạnh!" Trái tim của người trẻ tuổi bỗng nhiên nhấc lên.

Lâm Hải còn là lần đầu tiên sử dụng một chiêu mạnh nhất bên trong Trích Tinh Thủ, tuy toàn lực hành động, sắc mặt vẫn nghẹn đến đỏ bừng.

Nhưng dược hiệu của Phong Ma Đan không còn thừa nhiều thời gian, hắn nhất định phải áp dụng biện pháp quả quyết.

"Rơi xuống!" Lâm Hải đem chân khí vận chuyển đến cực hạn, trong miệng đột nhiên hét lớn một tiếng.

Sau đó, đá to đá nhỏ bay đầy trời, giống như những ngôi sao rơi xuống, phô thiên cái địa hướng phía người trẻ tuổi bay tới.

"Mẹ nó!" Người trẻ tuổi bị cái khí thế bàng đại này, dọa đến kêu lớn một tiếng, quay đầu liền chạy!

Hàng trăm hàng ngàn đá, gã coi như có ngưu hơn, cũng không có khả năng tránh thoát toàn bộ, cái này nếu là nện ở trên người, không chết cũng phải ném hơn nửa cái mạng.

Đáng tiếc, những đá này tựa như mọc ra mắt, nhao nhao hướng phía người trẻ tuổi theo đuôi mà tới.

"Thật đáng sợ!" Người trẻ tuổi kinh hãi đến ứa ra mồ hôi lạnh, chân phát phi nước đại.

Tiếc rằng, tốc độ của những hòn đá này, so với gã phải nhanh hơn rất nhiều, muốn chạy là căn bản là chạy không thoát.

Người trẻ tuổi cắn răng một cái, chỉ có thể dừng lại, hết sức toàn lực tránh né lấy đá đang rơi xuống.

Lâm Hải đứng ở đằng xa, lẳng lặng nhìn lấy, trên mặt không mang theo một tia biểu lộ gì.

Nhưng vụng trộm, Lâm Hải cũng đem trái tim nhấc đến cổ họng.

“Đậu móa, có được hay không liền nhìn lần này!” Lâm Hải không tự chủ được nắm chặt quyền đầu, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Trước đó sử dụng ra một chiêu cuối cùng của Trích Tinh Thủ, Tinh Thần Trụy Lạc, cơ hồ đã dành lấy toàn bộ chân khí của Lâm Hải, nếu không phải tình thế trước mặt cực kỳ nghiêm trọng, Lâm Hải không dám lộ ra sơ hở, đã sớm đặt mông ngồi dưới đất.

Hiện tại Lâm Hải hoàn toàn là đang đánh cược, liền cược một chiêu này, có thể đem người trẻ tuổi này đánh bại hay không, nếu như ngay cả một chiêu này đều không được, Lâm Hải chỉ có thể trốn vào trong Thánh Cảnh để bảo mệnh.

Sưu sưu sưu...

Đối diện, đá to đá nhỏ bay đầy trời không ngừng tập kích vào người trẻ tuổi, mặt mũi người trẻ tuổi tràn đầy kinh hãi, sử xuất lực khí toàn thân, ra sức tránh né những hòn đá đang bay tới.

Tiếc rằng, đá thật sự là quá nhiều, dù người trẻ tuổi đem khí lực bú sữa cũng xuất ra, cũng vô pháp né tránh toàn bộ bọn chúng, chỉ có thể hết sức tránh cho chỗ yếu hại bị thương tổn.

Tiếng rên rỉ của người trẻ tuổi không ngừng truyền đến, chỉ chốc lát, trên thân liền chịu mười mấy tảng đá công kích, tuy không phải là chỗ yếu hại, nhưng cũng là đau đớn, cũng làm cho người trẻ tuổi nhếch miệng một trận, trong lòng càng ngày càng sợ, càng ngày càng kinh hãi.

Tuy ngắn ngủi không đến một phút đồng hồ, nhưng đối với người trẻ tuổi Tư Mã gia này mà nói, lại giống như đang trải qua một thời gian vô cùng dài.

Rốt cục, sau khi một khối đá sau cùng hạ xuống, trong lòng người trẻ tuổi thở ra một hơi dài.

Chật vật không chịu nổi cúi người xuống, người trẻ tuổi thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, trên thân nhiều chỗ truyền đến đau nhức kịch liệt, để gã không khỏi bắt đầu sinh ý sợ hãi.

“Công pháp Hoàng giai thượng phẩm, thật đáng sợ!” Trái tim người trẻ tuổi phanh phanh trực nhảy, rốt cuộc hiểu rõ vì cái gì một bản công pháp Hoàng giai thượng phẩm, lại được trong gia tộc coi trọng như vậy, chỉ truyền cho đệ tử hạch tâm.

“U, không tệ lắm, tránh thoát toàn bộ đi?” Lâm Hải cố ý làm ra một biểu lộ kinh ngạc, nhẹ nhõm nói nói.

Người trẻ tuổi lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải một chút, không có tiếp lời, nhưng trong lòng đung đưa không ngừng.

“Tới tới tới, tránh thoát một đợt này, còn có đợt hai đợt ba mà!” Lâm Hải hướng phía người trẻ tuổi nhướn nhướn đôi mi.

Sau đó tay phải bỗng nhiên giơ lên, làm ra động tác lại phải lăng không nắm đá.

“Đậu phộng!” Người trẻ tuổi thế nhưng là dọa sợ, nếu lại đến thêm một đợt, mình tuyệt đối không có khí lực mà tránh tiếp, nói không chừng không phải giao mạng tại chỗ này thì không thể.

Người trẻ tuổi không đợi Lâm Hải có động tác, cúi đầu đem Lý Chí Dũng cùng La Phượng nằm trên mặt đất cách đó không xa cầm lên, đầu cũng không dám quay mà chật vật chạy trốn.

Lâm Hải thấy người trẻ tuổi chạy, hòn đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Mẹ nó, may mắn bị dọa cho chạy, nếu không ca ca thế nhưng là một điểm khí lực đều không có, tuyệt đối chơi xong!

Lâm Hải không khỏi đối với năng lực của tu sĩ, có thêm một tầng nhận biết mới, cái kia chính là cường đại!

Vô cùng cường đại!

Về sau có gặp được tu sĩ, dù cho có Phong Ma Đan nơi tay, chính mình cũng không thể lại phớt lờ như thế, nếu không nói không chừng liền phải đem mạng nhỏ ném đi.

“Muốn chạy? Nào dễ dàng như vậy! Đứng lại cho ta!” Thấy người trẻ tuổi chạy trối chết, Lâm Hải sợ gã có lòng nghi ngờ, lại trở lại, vội vàng ở sau lưng hô to một tiếng, giả vờ giả vịt truy đuổi.

Người trẻ tuổi nghe xong, bị dọa đến giật mình, liền đầu cũng không dám quay lại, tốc độ chạy trốn lần nữa tăng tốc.

Lâm Hải rốt cục thở dài ra một hơi, xem ra là đã đem gã hù dọa, hẳn là sẽ không lại trở lại.

“Ba ba, yên tâm, gã chạy không thoát đâu!” Lâm Hải vừa đem tâm buông xuống, thanh âm của A Hoa bỗng nhiên truyền vào lỗ tai Lâm Hải.

Lâm Hải mạnh mẽ kinh hãi, sau đó vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, liền bị dọa đến kém chút đặt mông xuống ngay tại chỗ.

Chỉ thấy A Hoa không biết xuất hiện từ lúc nào, đang ngẩng cái đầu chó lên, một mặt đắc ý ngăn lại đường đi của người trẻ tuổi.

“Ba ba, ta xuất hiện coi như kịp thời a? Nhanh tới, ta giúp ngươi ngăn gã ba giây!” A Hoa một mặt vui vẻ, hướng phía Lâm Hải đắc ý nói nói.

Phốc!

Cản em gái ngươi a cản!

Lâm Hải đều sắp tức giận đến điên, mẹ nó, thật vất vả đem gã hù dọa đi, ngươi con chó chết này lại nhảy ra cản người ta!

Cái này nếu thật đem gã ngăn lại, chúng ta người nào cũng không sống nổi a.

“A Hoa, mau tránh ra, để gã đi đi!” Lâm Hải lo lắng hướng phía A Hoa truyền âm nói.

“Ách...” A Hoa sững sờ một chút, chớp mắt nhỏ, không biết Lâm Hải là có ý gì.

Nhưng vào lúc này, bước chân của người trẻ tuổi, bỗng nhiên dừng lại.

“Đậu phộng, hỏng!” Tâm Lâm Hải nhất thời chìm đến đáy cốc.

Chương 266: Đi mướn phòng với ta

Khi người trẻ tuổi thấy một con chó ngăn trở đường đi của chính mình, lúc đầu gã còn chưa để ý.

Nhưng sau khi cảm ứng được trên thân A Hoa, có một cỗ khí chất khác biệt với động vật, người trẻ tuổi đầu tiên là sững sờ, sau đó mãnh liệt há to mồm, sắc mặt cuồng hỉ một trận.

“Hình thức ban đầu của Linh thú!” Người trẻ tuổi mãnh liệt dừng lại thân hình, đến Lâm Hải đang đuổi theo phía sau cũng không để ý tới, ánh mắt nhìn về phía A Hoa, ứa ra sao vàng.

“Ta biết rõ ngươi có thể nghe được ta nói chuyện, theo ta đi, chỉ cần ngươi phụng ta làm chủ nhân, ta sẽ để cho ngươi trở thành là Linh thú chân chính!” Ánh mắt người trẻ tuổi vội vàng, kích động hướng phía A Hoa nói nói.

“Ta nhổ vào! Chỉ bằng ngươi, cũng muốn làm chủ nhân của Cẩu gia ngươi, ngươi lưu lại cho ta đi!” Thanh âm của A Hoa truyền vào não hải của người trẻ tuổi, sau đó giống như một đầu mãnh thú, hướng phía người trẻ tuổi liền nhào tới.

“Đậu móa, đây chính là hình thức ban đầu của Linh thú a, hôm nay liều mạng cũng phải đem nó mang đi, một khi đem nó thuần phục, trưởng thành là Linh thú, chính là một sự giúp đỡ lớn với mình, thực lực của mình liền sẽ tăng lên gấp bội a! Đến lúc đó về đến gia tộc...” Người trẻ tuổi càng nghĩ càng kích động.

“Đậu móa, cầu phú quý trong nguy hiểm, liều!” Người trẻ tuổi hai mắt đỏ bừng, vì bắt lấy A Hoa, liền Lâm Hải đang đuổi theo phía sau cũng không để ý tới, tâm lý quét ngang, liền không thèm đếm xỉa!

Đem Lý Chí Dũng cùng La Phượng cầm trong tay ném xuống đất, liền như một kẻ điên nhào tới.

“Rống!” A Hoa rống to một tiếng, hai đầu chân trước hung mãnh hướng phía trước ngực người trẻ tuổi chộp tới, người trẻ tuổi không tránh không né, ngược lại duỗi ra hai tay, vô cùng nhanh chóng đem hai đầu chân trước của A Hoa bắt lại.

“Trời ạ, thả Cẩu gia ngươi ra!” A Hoa giãy dụa một trận, tiếc rằng thực lực cùng người trẻ tuổi có cách biệt quá xa, chết sống không tránh thoát được.

“Rống!” A Hoa dưới sự phẫn nộ, mở ra miệng chó, thử lấy răng nanh, hướng phía cổ người trẻ tuổi táp tới.

“Hừ!” Người trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng, hai cánh tay ra sức, trực tiếp đem A Hoa quăng lên.

“Má ơi, Cẩu gia ngươi sợ độ cao!”

Ầm!

A Hoa đang ở trên không trung kêu gào, liền bị người trẻ tuổi lăng không một chân, đá vào trên đầu.

A Hoa đến tiếng đều không thể thốt lên, trực tiếp ngất xỉu đi, thân thể bị người trẻ tuổi một phát tiếp được, khiêng lên trên bả vai.

“Ha ha ha...” Người trẻ tuổi thấy đồ đã tới tay, nhất thời cao hứng cười to một trận.

“A Hoa!” Lâm Hải thấy A Hoa bị bắt, trong lòng lo lắng một trận, vội đem hết toàn lực hướng phía người trẻ tuổi đuổi theo.

“Đậu phộng, đuổi theo!” Người trẻ tuổi bị đá của Lâm Hải đánh sợ, thấy tốc độ của Lâm Hải bỗng nhiên tăng tốc, tâm lý lập tức giật mình.

Nhanh chóng đem Lý Chí Dũng cùng La Phượng từ trên mặt đất, cầm lên kẹp ở dưới nách, đặt xuống một đòn đá hậu liền chạy.

“Đậu móa, đứng lại cho ta!” Lâm Hải gầm thét một tiếng, con mắt cũng hồng.

Chỉ là, trước đó do đã sử dụng Tinh Thần Trụy Lạc, cơ hồ đem tất cả chân khí trong cơ thể đều dùng hết, Lâm Hải chỉ chạy hai bước, liền hư thoát một trận.

“Thảo! Không thể để cho A Hoa bị gã bắt đi!” Trong lòng Lâm Hải hung ác, liền dừng lại.

Lấy điện thoại cầm tay ra, Lâm Hải mở ra Wechat, chuẩn bị lại phục dụng một khỏa Phong Ma Đan!

Vì cứu ra A Hoa, cho dù là trên tinh thần có bị ảnh hưởng, Lâm Hải cũng không đoái hoài tới.

Vừa mở túi càn khôn, đang chuẩn bị rút ra, đầu Lâm Hải bỗng nhiên ông một tiếng, sau đó thân thể mềm nhũn, ngã trên mặt đất, cả người giống như tan ra thành từng mảnh, kịch liệt đau nhức.

“Hừ!” Lâm Hải đau đến hừ lạnh một tiếng, đồng thời cảm giác được rõ ràng, thực lực của mình, lại đang từ Luyện Khí trung kỳ, nhanh chóng rơi xuống đến Tiên Thiên hậu kỳ đỉnh phong ban đầu.

“Dược hiệu của Phong Ma Đan đã qua!” Lâm Hải lập tức liền biết rõ là chuyện gì đang xảy ra.

Trì hoãn một lúc như thế, Lâm Hải lại ngẩng đầu nhìn lại, người trẻ tuổi kẹp lấy hai người, khiêng một con chó, sớm đã chạy mất tăm.

“Thảo!” Lâm Hải tức đến nện một phát trên đất, hiện tại dù cho chính mình có phục dụng thêm một khỏa Phong Ma Đan, cũng đuổi không kịp nữa.

“Hi vọng A Hoa không có việc gì, nếu không, Lâm Hải ta thề với trời, để Tư Mã gia tộc chó gà không tha!” Thân thể Lâm Hải đau đớn, tiếp tục thêm mười mấy phút liền biến mất, đứng lên, ánh mắt Lâm Hải băng lãnh một trận.

“Ừm?” Đúng lúc này, một chuỗi dài tiếng còi cảnh sát, từ xa mà truyền đến gần, hơn mười chiếc xe cảnh sát gào thét, xuất hiện tại cách đó không xa.

“Lâm tiên sinh?” Bành Đào mang theo một đám cảnh sát, vũ trang đầy đủ xông lại, lúc thấy Lâm Hải, trong lòng không khỏi sững sờ.

“Ừm.” Lâm Hải cau mày, nhẹ gật đầu một cái, xem như cùng Bành Đào bắt chuyện qua.

A Hoa vừa mới bị bắt đi, sinh tử chưa biết, Lâm Hải cũng không tâm tình cùng Bành Đào khách sáo cái gì.

“Uy, ngươi có biết người đang nói chuyện cùng với ngươi là ai hay không, ngươi biết hay không...” Ở sau lưng Bành Đào, một người cảnh sát thấy Lâm Hải phách lối như vậy, gặp Cục trưởng của bọn họ cũng một bộ dáng hờ hững lạnh nhạt, nhất thời liền xông lại chỉ vào cái mũi của Lâm Hải.

“Im ngay!” Nào nghĩ đến, lời nói mới nói được một nửa, liền bị Bành Đào thô bạo cắt ngang.

“Không phải, Cục trưởng hắn...”

“Về sau nhìn thấy Lâm tiên sinh, đều tôn kính chút cho ta!” Bành Đào lớn tiếng răn dạy nói.

“Tôn, tôn kính chút?” Cảnh sát nhất thời mộng bức, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt bỗng nhiên trở nên không giống nhau.

“Mẹ nó, chẳng lẽ tiểu tử này là một vị công tử quan cao nào đó?” Một loại cảm giác nghĩ mà sợ lập tức phun lên trong lòng cảnh sát, lúc nhìn về phía Lâm Hải, trên mặt không tự chủ được thay đổi thành một nụ cười hèn mọn.

“Được, các ngươi làm việc đi.” Lâm Hải không cần đoán cũng có thể nghĩ đến, khẳng định là Hứa Điềm sau khi phát hiện ra đám người kia, liền gọi điện thoại cho Bành Đào.

Nếu cảnh sát đã xuất hiện, Lâm Hải cũng lười quản, việc cấp bách hiện tại của hắn, là tìm địa phương không có ai, nhìn xem có thể đem cánh tay của chính mình trước khôi phục lại bình thường hay không.

“A, Lâm tiên sinh đi thong thả.” Bành Đào thấy Lâm Hải muốn rời khỏi, vội vàng tránh ra một con đường, lễ phép nói nói.

“Cái này...” Một đám cảnh sát ở phía sau cũng nhìn ngốc.

Người trẻ tuổi trước mắt này đến tột cùng là ai a, lại có thể để Bành Cục trưởng thiết huyết trứ danh phải khiêm nhượng như thế, phải biết, cho dù là gặp Thị trưởng, Bành Cục trưởng cũng sẽ không đem tư thái thả đến thấp như vậy a.

Trong lúc nhất thời, thân phận Lâm Hải, nhất thời ở trong lòng đám cảnh sát này liền trở lên thần bí.

“Ừm, đúng.” Lâm Hải vừa đi hai bước, bỗng nhiên dừng lại.

“Ngươi có biết cái Tư Mã gia tộc gì đó hay không?” Lâm Hải cau mày, hướng Bành Đào hỏi.

Hiện tại tìm không thấy người trẻ tuổi, muốn cứu A Hoa, Lâm Hải chỉ có thể qua Tư Mã gia tộc đòi chó!

“Tư Mã gia tộc?” Bành Đào sững sờ, sau đó lắc đầu.

Quay đầu, Bành Đào vừa nhìn về phía đám cảnh sát sau lưng này, kết quả đám cảnh sát này, cũng lắc đầu quầy quậy giống như trống bỏi.

“Chưa nghe nói qua.” Bành Đào mang theo áy náy nói nói.

Trong lòng Lâm Hải nhất thời trầm xuống, liền Bành Đào làm Cục trưởng Cục Công an cũng không biết Tư Mã gia tộc, này mình muốn tìm ra được, đoán chừng khó khăn a.

“Được, ta biết rõ.” Lâm Hải nói xong, mở rộng bước chân hướng về phía trước rời đi.

Lâm Hải vừa đi, Bành Đào cũng mang người, hướng phía vị trí mà Hứa Điềm báo cáo chạy tới.

Lâm Hải vừa đi, một bên vừa suy tư về vấn đề khôi phục cánh tay.

Cánh tay chính mình hiện tại đã thành cái dạng này, về nhà là không thể nào, nếu để cho cha mẹ nhìn thấy, không dọa sợ thì không thể.

Chỗ Liễu Hinh Nguyệt cũng không thể qua, túc xá trường học cũng không được, chuyện này, nhất định không thể để cho bất luận kẻ nào biết rõ.

Đậu móa, phải làm sao mới ổn đây?

“Lâm Hải, chờ ta một chút!” Đang cúi đầu bước đi tự hỏi, bỗng nhiên một cái thanh âm êm tai, từ phía sau vang lên.

Lâm Hải quay đầu lại xem xét, chỉ thấy Triệu Dĩnh để trần bàn chân nhỏ, thở hồng hộc hướng phía chính mình chạy tới.

“A Dĩnh, ngươi chờ ta một chút a, ngươi vừa rồi cũng đã đáp ứng ta, chỉ cần ta không chết, liền làm bạn gái của ta.” Tại mười mấy mét sau lưng Triệu Dĩnh, Mạnh Húc thở không ra hơi đuổi theo.

“Vậy ngươi vẫn là đi chết đi!” Triệu Dĩnh cũng không quay đầu lại hô nói, sau đó chạy đến gần Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi có phải muốn trở về hay không?”

“Ừm.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Quá tốt, ta cũng không muốn đợi tiếp ở đây nữa, ta và ngươi cùng trở về đi.” Triệu Dĩnh cao hứng, con mắt cười thành hai vầng trăng.

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động, liếc nhìn Triệu Dĩnh một chút.

“Ngươi mang theo chứng minh nhân dân không?”

“Chứng minh nhân dân, mang a.” Triệu Dĩnh không biết Lâm Hải có ý tứ gì, đem cái túi đeo trên cánh tay hướng phía Lâm Hải lắc lắc.

“Vậy thì tốt, đi mướn phòng với ta!” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng.

“Cái gì!” Triệu Dĩnh nghe được, nhất thời sững người.

Chương 267: Tiểu Na Tra, nhìn ngươi!

Một câu của Lâm Hải, nhất thời để nai con trong lòng Triệu Dĩnh kém chút nhảy ra.

Khuôn mặt Triệu Dĩnh đằng cái liền hồng.

“Cái tử Lâm Hải, thối Lâm Hải này, thật sự là ý nghĩ hão huyền, hắn cho là mình là ai a, liền muốn cùng người ta mướn phòng.” Triệu Dĩnh nhăn nhó, nhưng trên mặt trong lúc bất tri bất giác, bên trong ngượng ngùng hiển lộ ra một tia ngọt ngào.

Vụng trộm liếc nhìn khuôn mặt coi như anh tuấn cùng thân thể tráng kiện của Lâm Hải một cái, trong lòng Triệu Dĩnh bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác khác thường.

“Tựa hồ cùng hắn mở cái phòng, cũng cũng không tệ lắm đây.” Ý nghĩ này vừa xuất hiện, bản thân Triệu Dĩnh nhất thời cũng giật mình, thẹn thùng trong lòng liền càng sâu.

“Triệu Dĩnh a Triệu Dĩnh, ngươi đây là phạm hoa si sao? Từ thật xa đuổi theo hắn đi vào Giang Nam liền không nói, hiện tại thế mà còn có ý nghĩ cùng hắn mướn phòng, ngươi cùng hắn hết thảy mới gặp mặt có vài lần a, thật sự là, thực sự là...” Triệu Dĩnh cũng không biết mình đến tột cùng là nổi điên cái gì.

"Hải ca, A Dĩnh, ngươi, các ngươi..." Mạnh Húc vừa mới đuổi tới, vừa vặn nghe được Lâm Hải cùng Triệu Dĩnh nói đi mướn phòng.

Lập tức, Mạnh Húc giống như bị Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, thân thể lung la lung lay, tinh thần cũng ngây dại ra, hiển nhiên chịu đả kích cực lớn.

Triệu Dĩnh lúc đầu ngay cả mình cũng không biết nên hay không nên đáp ứng yêu cầu của Lâm Hải, hiện tại thấy Mạnh Húc, lập tức liền hạ quyết tâm.

"Tốt, chúng ta đi mướn phòng!" Triệu Dĩnh thẹn thùng liếc nhìn Lâm Hải một chút, tiếng như muỗi vo ve.

"Ừm, hiện tại liền đi!" Lâm Hải thế nhưng là so với ai khác còn gấp hơn, thấy Triệu Dĩnh đáp ứng, liền kéo tay Triệu Dĩnh, nhanh chân hướng phía trước đi đến.

Mạnh Húc ngơ ngác nhìn Lâm Hải lôi kéo Triệu Dĩnh rời đi, trái tim đều đang chảy máu.

"A Dĩnh, A Dĩnh của ta..." Mạnh Húc thương tâm một trận, sau đó bỗng nhiên giậm chân một cái, lần nữa đuổi theo.

"Cái kia, Hải ca, A Dĩnh, mướn phòng mà nói, các ngươi không ngại, lại thêm một người chứ?" Mạnh Húc ưỡn lấy vẻ mặt vui cười, chê cười nói nói.

Phốc!

Lâm Hải cùng Triệu Dĩnh đang hướng phía trước đi tới, bị một câu của Mạnh Húc, kém chút nằm cả xuống.

Lâm Hải còn tốt chút, Triệu Dĩnh ngượng đến đỏ bừng cả khuôn mặt, quay đầu lại hung hăng khoét mắt nhìn Mạnh Húc một chút.

Lâm Hải nhìn bộ dáng tội nghiệp của Mạnh Húc, nhất thời cảm thấy một trận buồn cười.

Mặc kệ y, Lâm Hải không ngừng bước, tiếp tục đi ra ngoài.

“Hừ.” Triệu Dĩnh hừ một tiếng, cũng đuổi theo tốc độ của Lâm Hải.

“Không được, bản thiếu gia hôm nay không thể không đi theo các ngươi.” Mạnh Húc thấy hai người đều không để ý tới mình, dứt khoát cũng không hỏi, buồn bực đi theo tại phía sau.

Đi một hồi, Lâm Hải liền phát hiện, Triệu Dĩnh bởi vì không xỏ giày, thật sự là quá chậm.

“Đến, ta cõng ngươi đi.” Lâm Hải đưa lưng về phía Triệu Dĩnh, hạ thấp người xuống.

“Ừm.” Bàn chân nhỏ của Triệu Dĩnh đã sớm bị đá sỏi cấn đến đau nhức, hiện tại thấy Lâm Hải chủ động muốn cõng mình, trong lòng nhất thời ngọt ngào một trận, đem thân thể mềm mại thơm ngào ngạt, ghé vào trên lưng Lâm Hải.

“A Dĩnh, A Dĩnh của ta...” Mạnh Húc tại sau lưng nhìn lấy, thương tâm một trận.

Nhưng y lại không dám đắc tội với Lâm Hải, trong lòng biệt khuất sắp khóc.

Đi hơn hai mươi phút, phía trước bỗng nhiên xuất hiện hai chiếc xe.

“Đó là xe của ta cùng Triệu Khôn, ta lái xe đưa các ngươi đi.” Mạnh Húc sớm đã không muốn thấy Lâm Hải cõng Triệu Dĩnh, bộ dáng thân mật hai người, vừa thấy được xe, liền vội vàng đề nghị.

“Xe của ngươi? Quá tốt!” Trong lòng Lâm Hải cao hứng một

trận.

Lên xe, Mạnh Húc đạp cần ga, hướng phía khu vực thành thị lái đi.

“Đi đâu?”

“Qua khách sạn đi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“A.” Mạnh Húc tâm tình sa sút đáp ứng một tiếng, tâm lý càng ngày càng cảm thấy cảm giác khó chịu.

Mẹ nó, nữ hài mà mình thích, muốn cùng người khác đi mướn phòng, chính mình thế mà vẫn phải xung phong làm tài xế.

Trời ạ, thử hỏi cả thiên hạ còn có ai thảm hại hơn so với bổn công tử sao!

“C-K-Í-T..T...T!” Xe đứng ở trước cửa khách sạn, Lâm Hải cùng Triệu Dĩnh đi xuống, Mạnh Húc vội vàng cũng xuống xe đuổi theo.

“Hoan nghênh quang lâm!” Tiểu thư tiếp tân phục vụ lễ phép chào hỏi.

“Cho ta một gian phòng có giường lớn.” Lâm Hải trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói nói.

“Một gian phòng có giường lớn?” Nhân viên lễ tân nghe mà sững sờ, có chút quái dị nhìn ba người Lâm Hải, sau đó lộ ra một nụ cười mập mờ.

“Xin đưa giấy chứng nhận, chúng ta cần đăng ký.”

“Chứng minh nhân dân.” Lâm Hải hướng phía Triệu Dĩnh khẽ vươn tay.

“A.” Trái tim của Triệu Dĩnh hiện cũng đã nhảy tới cổ họng, vội vàng đem chứng minh nhân dân lấy ra, đưa cho nhân viên lễ tân.

Nhân viên lễ tân tiếp tới nhìn một chút, nhất thời kinh ngạc một trận.

“Triệu Dĩnh? A, lớn lên cũng có điểm giống cùng cái ngôi sao đang Hot kia a.” Nhân viên lễ tân hiếu kỳ hướng phía Triệu Dĩnh nhìn lại, chỉ là Triệu Dĩnh lúc này, trên mặt đã sớm nhiều thêm một cái khẩu trang to bao kín cả gương mặt.

Đem chứng minh nhân dân đăng ký tốt, phục vụ viên liền đem thẻ phòng đưa cho Lâm Hải.

Triệu Dĩnh đem chứng minh nhân dân cất kỹ, tâm lý cuối cùng cũng thở phào.

Cũng may ảnh chụp bên trên thẻ căn cước của mình, vẫn là ảnh chụp thời cấp ba, chính mình khi đó, ngây ngô đến lợi hại, cùng hiện tại tuy còn có chút tương tự, nhưng hình tượng khí chất quả thực giống như hai người, nếu không vừa rồi nếu bị nhận ra, đoán chừng ngày mai liền phải lên đầu đề.

Đi tới cửa, Lâm Hải đem cửa phòng mở ra, chờ sau khi Triệu Dĩnh đi vào, Lâm Hải phanh cái đóng cửa lại, đem Mạnh Húc nhốt ở ngoài cửa.

“Hải ca, Hải ca, để cho ta đi vào a.” Mạnh Húc ở bên ngoài gấp đến sắp khóc.

Vừa thấy gian phòng, trái tim Triệu Dĩnh nhất thời đều nhanh nhảy ra.

“Ta, ta đi tắm rửa.” Ngượng ngùng liếc nhìn Lâm Hải một chút, Triệu Dĩnh liền muốn hướng phía phòng vệ sinh đi đến.

“Chờ một chút.” Lâm Hải đem Triệu Dĩnh ngăn lại, “Ta có lời muốn nói cùng ngươi.”

Lâm Hải bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

“Nói, nói đi.” Triệu Dĩnh cúi đầu xuống, ngượng ngùng nói nói.

“Ai!” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, hắn biết rõ Triệu Dĩnh là hiểu lầm.

“Triệu Dĩnh, ý nghĩ của ngươi đối với ta, kỳ thực ta đều biết.” Lâm Hải trở nên đau đầu, không biết làm sao để mở miệng.

Nhưng hắn cảm thấy cần phải cùng Triệu Dĩnh nói rõ ràng, nếu không đối với Triệu Dĩnh đối với Liễu Hinh Nguyệt cũng không tốt.

“Ngươi biết rõ liền tốt.” Triệu Dĩnh liếc trắng Lâm Hải một chút, trên mặt lại một trận ngọt ngào.

Lâm Hải cười khổ một trận.

“Ta liền cùng ngươi nói thẳng đi, lúc trước, ta đã nói cùng ngươi, Liễu Hinh Nguyệt là bạn gái của ta, ta không có khả năng lại dung hạ ngươi, cho nên hai ta, là không thể nào.”

“Cái gì?” Triệu Dĩnh nghe xong, thân thể chấn động mạnh một cái, cắn chặt môi, có chút oán hận trừng mắt nhìn Lâm Hải.

“Đã không có khả năng, vậy ngươi vì cái gì...” Nước mắt của Triệu Dĩnh, bỗng nhiên đổ rào rào chảy xuống.

“Chẳng lẽ ngươi bây giờ, chỉ là muốn chơi đùa với ta sao?”

“Thật xin lỗi!” Lâm Hải lắc đầu.

“Ta tìm ngươi mướn phòng, hoàn toàn là bởi vì ta cần một cái phòng, mà ta vừa lúc không mang chứng minh nhân dân, cho nên mới tìm ngươi giúp một chút, ngươi đừng có hiểu lầm...”

Triệu Dĩnh không hổ là làm diễn viên, lúc Lâm Hải đem Triệu

Dĩnh đưa ra khỏi phòng, trên mặt Triệu Dĩnh, nước mắt đã sớm cạn, thay vào đó là một nụ cười thanh xuân tịnh lệ.

“Ách... Hải ca, ngươi là Khoái Thương Thủ (bắn pháo nhanh) a.” Mạnh Húc thấy Lâm Hải cùng Triệu Dĩnh mới vừa đi vào liền lại đi ra, nhất thời mở miệng nói nói.

“Nhanh em gái ngươi a!” Lâm Hải cười mắng cho Mạnh Húc một bàn tay.

“Lâm Hải còn có việc, Mạnh thiếu chúng ta đi thôi.” Triệu Dĩnh cười cùng Mạnh Húc nói nói.

“Đi? A, tốt tốt tốt, chúng ta đi!” Mạnh Húc cao hứng đến hỏng, y đã nhìn ra, Lâm Hải cùng Triệu Dĩnh cái gì cũng đều không có phát sinh, hiện tại y ước gì Lâm Hải cùng Triệu Dĩnh nhanh tách ra đây.

Vừa lên xe, mặt Triệu Dĩnh liền lạnh xuống đến, móc ra điện thoại thông qua.

“Hồng tỷ, định cho ta vé máy bay về Yến Kinh ngay hôm nay, càng nhanh càng tốt!”

Lâm Hải về đến phòng, đem cửa phòng khóa trái lại, đem cái áo quấn trên cánh tay trái cầm xuống.

Nhìn cánh tay trái bị ăn mòn, Lâm Hải nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, đem điện thoại di động lấy ra.

“Tiểu Na Tra, nhìn ngươi! Ngươi tuyệt đối không nên khiến ta thất vọng a!”

Chương 268: Sữa canxi trẻ em AD

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, mở Wechat ra, tìm tới Na Tra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Na Tra, có ở đó hay không? Có việc gấp tìm ngươi!

Tin tức của Lâm Hải vừa phát qua, Tiểu Na Tra liền đáp lời tới.

Na Tra: Đang trong lớp học đâu, nhàm chán muốn chết, chuyện gì ngươi nói, có phải muốn phát cho ta ‘One Piece’ tập ba hay không? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Ngạch... Lâm Hải nhất thời quýnh một trận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: ‘One Piece’ tập ba, tới ban đêm liền phát cho ngươi.

Hiện tại là đang cần nhờ tiểu Na Tra người ta đâu, Lâm Hải nào có đạo lý không đáp ứng?

Na Tra: A! Quá tốt, hai tập trước cũng đã bị ta cùng Hồng Hài Nhi lật nát, lại nói Luffy ...

Tin tức của tiểu Na Tra một cái tiếp lấy một cái, hưng phấn cùng Lâm Hải thảo luận nội dung cốt truyện phía sau.

Lâm Hải một trận cuồng mồ hôi, mẹ nó ca ca có chính sự tìm ngươi đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Na Tra, ta hỏi ngươi một chuyện gì, hóa thân củ sen của ngươi, là từ đâu làm ra?

Lâm Hải vội vàng cắt đứt suy đoán đối với nội dung cốt truyện sau đó của Na Tra, đem sự tình muốn hỏi nói ra.

Na Tra: Hóa thân củ sen của ta? Ngươi hỏi cái này làm gì?

Nói đến chính sự, Na Tra cũng nghiêm túc lên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cánh tay của ta bị Hoàng Tuyền Trọc Thủy ăn mòn, không thể sinh ra máu thịt mới, cho nên muốn giống như ngươi, dùng củ sen làm cánh tay.

Lâm Hải ngẫm lại, lại đem cánh tay ăn mòn của chính mình, chụp kiểu ảnh phát qua cho Na Tra.

Na Tra: Hoàng Tuyền Trọc Thủy!!! (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Na Tra: Hoàng Tuyền Trọc Thủy không phải bị người thần bí nào đó chuyển dời đi à, ngươi gặp được ở đâu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này ngươi trước đừng hỏi, cánh tay của ta hủy, ngươi trước nói cho ta biết phải đi đâu tìm củ sen này?

Na Tra: Vậy thì Hà Tiên Cô tỷ tỷ có a, ngươi tìm nàng muốn một khỏa củ sen Thất Tâm là được, bất quá ngươi trước tiên cần phải đem cánh tay này cắt đi, ngươi có sợ đau hay không?

Vẫn phải đem cánh tay cắt đi? Lâm Hải nhất thời giật mình.

Đau thì hắn là không sợ, nhưng mấu chốt là thân thể tóc tai, đều là của cha mẹ a, Lâm Hải cũng không muốn từ bỏ cánh tay ban đầu của chính mình này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không thể chỉ đem địa phương ăn mòn đổi thành củ sen sao?

Na Tra: Không thể! Ngươi nơi đó đã Bị Hoàng Tuyền Trọc Thủy ăn mòn, củ sen vô pháp cùng thân thể ngươi sinh ra liên kết, dù cho đổi, cũng vô dụng, muốn đổi chỉ có thể đổi nguyên cả một cánh tay.

Cái này...

Lâm Hải lập tức khó xử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy có những biện pháp khác hay không,

không cần đem nguyên cả cánh tay cắt đứt?

Lâm Hải lại ôm ảo tưởng, hỏi một câu.

Na Tra: Ta cũng không biết, ngươi chờ chút, ta hỏi Hồng Hài Nhi một chút, y mỗi ngày đi theo Quan âm Bồ Tát, biết rõ rất nhiều việc.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, xin nhờ xin nhờ! (phía sau là một cái biểu lộ ôm quyền)

Phát xong tin tức, tâm Lâm Hải liền nhấc lên.

Hi vọng Hồng Hài Nhi biết rõ biện pháp đi, nếu không cánh tay này của chính mình coi như bị phế.

Leng keng!

Một phút đồng hồ cũng chưa qua hết, Wechat của Lâm Hải liền vang.

Vội vàng cầm điện thoại di động lên xem xét, là Na Tra nhắn tin tới.

Na Tra: Hồng Hài Nhi nói có biện pháp!

A! Quá tốt!

Lâm Hải cao hứng vui vẻ ra mặt!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Biện pháp gì? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Na Tra: Hồng Hài Nhi nói, muốn biết là biện pháp gì, đưa tiễn lễ vật trước thì y mới nói.

Phốc!

Mẹ nó, cái tiểu hài tử này thật đúng là biết nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của! Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi hỏi y muốn cái gì?

Na Tra: Hồng Hài Nhi không nói, chỉ nói để ngươi nhìn mà đưa, nếu như y hài lòng, tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết.

Em gái ngươi! Lâm Hải cuồng mồ hôi một trận.

Cái tiểu hài tử này, tâm nhãn thật nhiều a, cái này nếu là một mực nói không hài lòng, vậy mình không phải đưa đi không sao.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, chờ lấy!

Lâm Hải phát xong tin tức, ngẫm lại, Hồng Hài Nhi là một cái tiểu hài tử, đơn giản chỉ ưa thích một số loại hình đồ chơi đồ ăn vặt cho tiểu hài tử, liền tùy tiện mua một chút gì đó cho y thử đi.

Lâm Hải ra khỏi phòng, đối diện cũng là một nhà siêu thị nhỏ.

Đi vào, quét mắt bốn phía một vòng, vừa hay nhìn thấy một đứa bé quấn lấy cha mẹ đòi mua sữa canxi trẻ em AD.

Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, liền nó!

Sữa canxi trẻ em AD một lốc tám bình, Lâm Hải cầm luôn hai lốc, tính tiền, về đến phòng, trực tiếp phát cho cho Na Tra.

Ngươi hướng Na Tra gửi đi hai lốc sữa canxi trẻ em AD .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Một cho ngươi, một cho Hồng Hài Nhi.

Lâm Hải rất biết làm người, đối diện là hai người Na Tra cùng Hồng Hài Nhi, Lâm Hải đương nhiên sẽ không chỉ phát cho một người, làm như thế ai biết có thể đem Tiểu Na Tra đắc tội hay không.

Tin tức của Na Tra rất nhanh liền hồi phục lại.

Na Tra: Đa tạ Đại tiên, bất quá cái sữa canxi trẻ em AD này là lấy để làm gì? (phía sau là một cái biểu lộ kinh ngạc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Uống.

Na Tra: Uống? Thần tiên chúng ta trừ ta, bình thường không phải đều là uống Cam Lộ sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này so với Cam Lộ còn uống ngon hơn nhiều, không tin ngươi nếm thử.

Lâm Hải tuần tự nói dóc, đậu móa, nếu như hai cái tiểu thần tiên này mà không uống cái đồ chơi này, thì coi như hỏng.

Na Tra: Tốt, hai ta nếm thử.

Na Tra nói xong, không có động tĩnh, Lâm Hải cầm điện thoại di động, lo lắng chờ đợi, sợ hai tiểu hài tử bên kia không hài lòng.

Leng keng! Leng keng! Leng keng!

Qua cũng hơn một phút, điện thoại di động của Lâm Hải bỗng nhiên liên tiếp vang lên.

Lâm Hải vội vàng xem xét, tất cả đều là tin tức mà Na Tra phát đến.

Na Tra: Đại tiên, uống quá ngon quá ngon a! (phía sau là một cái biểu lộ kích động)

Na Tra: Đại tiên, ngươi cái này là từ đâu mà có, còn có hay không? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Na Tra: Đại tiên, hai chúng ta đều uống hết sạch, ngươi lại phát cho chúng ta một chút đi. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Na Tra: Đại tiên, ngươi nói chuyện a, Đại tiên, van cầu ngươi, lại phát cho chút đi. (phía sau là một cái biểu lộ điềm đạm đáng yêu)

Lâm Hải nhìn tin tức, con mắt đột ngột liền thẳng.

Mẹ nó, một người tám bình a, một cái nháy mắt như thế, đều uống hết sạch.

Các ngươi liền không sợ tiêu chảy a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ở đây ở đây, các loại bảo vật này, sao có thể nói phát liền phát a...

Tâm lý Lâm Hải lập tức giật lên, đậu móa, chỉ cần các ngươi ưa thích là được a, lời như vậy, quyền chủ động liền đến trong tay ca ca.

Na Tra: Đại tiên, ngươi chờ chút, Hồng Hài Nhi muốn nói với ngươi.

Na Tra vừa nói xong, ngay sau đó lại phát tới một cái tin tức.

Na Tra: Đại tiên, ta là Hồng Hài Nhi, chỉ cần ngươi chịu phát cho ta thêm một lốc sữa kia, ta sẽ nói cho ngươi biết làm sao chữa cánh tay của ngươi.

“Còn muốn một lốc?” Lâm Hải bĩu môi một cái, “Người không lớn, lòng tham không nhỏ a. Ca ca cũng không thể quen mao bệnh của ngươi.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sữa canxi trẻ em AD, chính là bản tiên lấy được từ một chỗ bí cảnh, số lượng thưa thớt, vô cùng trân quý, lúc trước phát cho ngươi một lốc, đã đủ lộ ra thành ý của bản tiên, thật sự là không thể phát nữa. Bất quá, bản tiên cũng không phải người không nể tình, sau khi ngươi nói cho ta biết phương pháp, ta có thể nhịn đau phát thêm cho ngươi một bình.

Na Tra: Ta cho ngươi biết, sau đó ngươi phát thêm cho ngươi một lốc.

Hồng Hài Nhi lập tức cò kè mặc cả nói.

Phốc!

Mẹ nó, cái tiểu hài tử này đủ hung ác a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có khả năng, chỉ có thể là một bình!

Ngữ khí của Lâm Hải rất lợi hại kiên quyết, hắn cũng không phải là không nỡ phát cho thêm mấy bình, chủ yếu là Lâm Hải hiểu được đạo lý vật hiếm thì quý, chỉ có cho càng ít, mới lộ ra càng thêm trân quý.

Cho nhiều, ngược lại sẽ không đáng tiền.

Bên kia trầm mặc xuống.

“Đậu phộng, không phải đâu, chẳng lẽ cái tiểu hài tử này muốn cùng ca ca chơi tâm lý chiến?” Tâm Lâm Hải lập tức lại nhấc đến cổ họng.

Leng keng!

Còn tốt, tin tức rất nhanh lại vang, Lâm Hải vội vàng mở ra tin tức xem xét.

Na Tra: Thành giao!

Lâm Hải nhất thời vui mừng quá đỗi!

Chương 269: Hi vọng lần này không bị hố

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhanh lên nói, biện pháp gì? (phía sau một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Na Tra: Đại tiên, cái kia sự tình sữa kia... Hắc hắc, ngươi lúc nào phát cho chúng ta a? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Dựa vào, ca ca còn có thể lại quỵt đồ vật của hai cái tiểu hài tử các ngươi sao! Lâm Hải bất đắc dĩ trợn mắt trừng một cái.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Các ngươi yên tâm, tiền bạc bây giờ ta không thiếu, một hồi liền đi lấy cho các ngươi.

Na Tra: Vậy thì tốt, chúng ta tin tưởng Đại tiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ừ, ta thật rất gấp, các ngươi nhanh nói đi.

Lâm Hải hiện tại cũng không biết đối diện đến cùng là Na Tra hay là Hồng Hài Nhi, nhưng bất kể là ai, chỉ cần có biện pháp khôi phục cánh tay của chính mình liền tốt.

Na Tra: Tốt. Ngươi muốn khôi phục cánh tay, cần phải có bốn dạng đồ vật.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bốn dạng nào?

Lâm Hải vội vàng gửi tin tức hỏi.

Na Tra: Bốn dạng đồ vật này, theo thứ tự là Sinh Cơ Đan, Tử Lôi Thần Mộc, Long Huyết cùng Thanh Thực Phù.

Lâm Hải xem hết, nhất thời cảm thấy trở nên đau đầu.

Mẹ nó, đây đều là cái gì a, trừ Long Huyết, còn lại liền nghe cũng chưa nghe nói qua.

Bất quá cũng may Lâm Hải có quầy giao dịch Thiên Đình, chỉ cần có đầy đủ điểm Công đức, có lẽ vẫn là có thể mua được.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, ta hiện tại liền đi trong đám, hỏi một chút người nào có cái kia, ta sẽ đi mua lại.

Lâm Hải rời khỏi khung chat cùng Na Tra, vừa muốn đi vào quầy giao dịch Thiên Đình, bỗng nhiên leng keng một tiếng, Wechat lại vang.

Lâm Hải xem xét, vẫn là Na Tra phát tới.

Na Tra: Đại tiên, không cần không cần!

Hả?

Lâm Hải sững sờ, không cần đi mua?

Lúc này, Na Tra lại phát tới một cái tin tức.

Na Tra: Sinh Cơ Đan ta có thể tìm cha ta muốn một khỏa.

Na Tra: Nói sai, Sinh Cơ Đan ta có thể tìm Thái Thượng Lão Quân muốn một khỏa.

“Ách...” Lâm Hải mặt xạm lại, không cần nghĩ cũng biết, đây nhất định là Hồng Hài Nhi đang nói chuyện.

Mẹ nó, nơi này thật có nội tình a, chẳng lẽ thật như Nhị Lang Thần nói...

Na Tra: Đại tiên, Sinh Cơ Đan ta giúp ngươi giải quyết, nhưng ngươi phải đáp ứng, lại cho ta một lốc sữa, thế nào? Đúng, ta là Hồng Hài Nhi, ngươi cũng đừng cho nhầm Na Tra.

Hồng Hài Nhi phát xong, còn không quên cường điệu một câu.

Còn muốn một lốc?

Lâm Hải bĩu môi một cái, có cũng không thể cho a, nếu không hai cái tiểu hài tử này về sau còn không phải được một tấc lại muốn tiến một thước a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cho ngươi có thể, nhưng nhiều nhất chỉ có thể cho thêm ngươi một bình, một lốc là không thể nào, bởi vì sữa canxi trẻ em AD thật sự là quá trân quý.

Na Tra: Đại tiên, một bình quá ít, Sinh Cơ Đan cũng rất lợi hại trân quý, nếu không, cho ta năm bình, được không? (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chỉ có thể cho thêm một bình, không phải không cho, thật sự là không có nhiều như vậy.

Lâm Hải mở to mắt tại chỗ này nói lời bịa đặt, tâm lý bỗng nhiên dâng lên một tia cảm giác tội lỗi.

Mẹ nó, chính mình thế mà đang lừa gạt tiểu hài tử, thật sự là quá tà ác.

Bất quá nghĩ lại, cẩu thí tiểu hài tử a, nếu thật luận tuổi tác, hai cái gia hỏa này cũng mẹ nó là lão yêu quái.

Lâm Hải vừa nghĩ như thế, trong lòng cũng liền thăng bằng.

Na Tra: Vậy liền ba bình, nếu không hai bình cũng được, van cầu ngươi, ta thật sự là rất thích uống. (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chỉ có thể một bình, nhiều hơn một bình đều không có.

Lâm Hải lúc này cũng sẽ không cải biến chủ ý, nếu không làm sao thể hiện sự trân quý của sữa đây.

Hơn nửa ngày, Na Tra mới hồi phục tin tức lại.

Na Tra: Vậy được rồi, một bình liền một bình, ta hiện tại liền chạy khóa làm Sinh Cơ Đan cho ngươi. (phía sau là một cái biểu lộ ủy khuất)

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, Sinh Cơ Đan cứ như vậy là giải quyết, chính mình chỉ cần giải quyết ba loại còn lại là được.

Leng keng!

Wechat lại vang, Lâm Hải xem xét, vẫn là tin tức Na Tra phát đến.

Na Tra: Đại tiên, vừa rồi đều là Hồng Hài Nhi phát, hiện tại mới là ta.

Lâm Hải trực tiếp trợn mắt trừng một cái, mẹ nó, cái này người nào còn nhìn không ra a, hoài nghi IQ của ca ca sao?

Lúc này, Na Tra lại nói.

Na Tra: Đại tiên, Tử Lôi Thần Mộc cùng Long Huyết bao tại trên người của ta, ngươi có thể cũng cho ta nhiều thêm hai bình sữa hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Cái gì cái gì cái gì? Tròng mắt Lâm Hải cũng thẳng, tâm lý một trận vui vẻ.

Mẹ nó, cái này là lại giải quyết được hai loại đồ vật? Chỉ đơn giản như vậy?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể, không có vấn đề!

Lâm Hải do dự cũng không mang theo do dự, mẹ nó, cái sữa này xem như mua đúng, bốn dạng đồ vật cần thiết, trực tiếp giải quyết được ba loại.

Na Tra: Đại tiên ngươi đáp ứng sao? Quá tốt, ngươi chờ ta một chút!

“Ừm? Cái tiểu Na Tra này làm gì, sẽ không hiện tại liền đi lấy cho ta đi?” Lâm Hải cầm điện thoại di động, tràn đầy chờ mong chờ lấy.

Leng keng!

Chỉ chốc lát sau, một cái tin tức nhắc nhở xuất hiện tại bên trên Wechat của Lâm Hải, Lâm Hải vội vàng mở ra xem xét.

Na Tra hướng ngươi gửi đi một thùng Long Huyết.

“Trời ạ, cái tiểu Na Tra này không sẽ trực tiếp đi đồ một con rồng a?” Lâm Hải một mặt giật mình.

Na Tra: Đại tiên, Long Huyết trước gửi cho ngươi, còn Tử Lôi Thần Mộc, ta phải qua chỗ Lôi Thần bá bá lấy đã.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Long Huyết này của ngươi là từ đâu tới, không phải là vừa đồ một con rồng a?

Lâm Hải đem nghi vấn trong lòng, hỏi ra.

Na Tra: Đại tiên, người ta mới không bạo lực như vậy, đầu tuần người còn được định giá là Học sinh ba tốt đây. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Phốc!

Mẹ nó, ngươi không bạo lực, có quỷ mới tin đây.

Lúc này, tin tức của Na Tra lại tới.

Na Tra: Ta chẳng qua là đem Thập Thái Tử của Tây Hải Long Cung kéo qua, tại bộ ngực của y nhẹ nhàng ấn hai cái, y liền đem máu phun ra.

Phốc!

Lâm Hải xem xét, kém chút cười phun.

Mẹ nó, nhẹ nhàng ấn mấy lần liền thổ huyết? Ngươi a lừa gạt quỷ đâu?

Cái tiểu Na Tra này, thật đúng là cái tiểu bá vương trường học danh phù kỳ thực(*Danh tiếng và sự thật đúng như nhau (= Danh bất hư truyền))a.

Không nói chuyện nói cái Thập Thái Tử của Tây Hải Long Cung này, cùng một lớp với Na Tra, cũng thật sự là không may.

Lần trước chính mình cần Long Tiên (nước bọt rồng), người anh em này liền bị tiểu Na Tra rút mồm to ra, cho nôn một thùng.

Long Tiên ngược lại là không quan trọng, nhưng lần này mẹ nó là máu a, hơn nữa còn là lấy thùng đến luận.

Lâm Hải ngẫm lại cũng cảm thấy, cái Thập Thái Tử của Tây Hải Long Cung gì đó này, quả thực sống quá khổ bức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, Thập Thái Tử của Tây Hải Long Cung không có ý kiến gì a?

Tâm lý Lâm Hải bỗng nhiên có chút tâm thần bất định, mẹ nó ai biết cái Thập Thái Tử của Tây Hải Long Cung gì đó này về đến nhà có thể cùng Lão Long Vương nói gì hay không a?

Vạn nhất nói, lão Long Vương không thể trêu vào Tiểu Na Tra, liền đem hỏa khí tát đến trên người mình thì làm sao bây giờ?

Những thần tiên thành danh này, ai biết có cái pháp thuật ngưu bức gì, có thể trực tiếp phế chính mình hay khôg.

Vạn nhất bởi vì chuyện này, chính mình lại đem mệnh dựng vào, này há không ngu ngốc.

Cho nên, Lâm Hải cảm thấy vẫn là hỏi rõ ràng một chút mới tốt.

Na Tra: Y có thể có ý kiến gì, dám có ý kiến, ta ngày ngày tan học liền chặn đường y! (phía sau là một cái biểu lộ bĩu môi)

Phốc!

Mẹ nó, cái Na Tra này cùng tiểu hài tử xưng bá trường học trong hiện thực có khác nhau ở chỗ nào a.

Ngươi lợi hại! Lâm Hải không thể không bội phục nói lên một câu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy vạn nhất y về nhà nói cho lão Long Vương...

Lâm Hải vẫn có chút không yên lòng.

Na Tra: Yên tâm đi, chúng ta ở trường học có chuyện gì, cũng không nói cho gia trưởng, gánh không nổi người kia!

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Lâm Hải vỗ ngực một cái, cuối cùng yên lòng.

Na Tra: Đại tiên, quay đầu trò chuyện, ta hiện tại phải đi lấy Tử Lôi Thần Mộc cho ngươi, ngươi đừng quên ‘One Piece’ tập ba cùng sữa của ta a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chờ một chút, chờ một chút!

Thấy Na Tra muốn đi, Lâm Hải vội vàng đem y ngăn lại.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bốn dạng đồ vật có ba loại đã giải quyết, vậy một dạng sau cùng này, Thanh Thực Phù tìm ai mua a?

Lâm Hải cảm thấy vẫn là hỏi Na Tra một chút thì tốt hơn, cũng bớt việc để chính mình như con ruồi không đầu mà tìm người hỏi khắp nơi.

Na Tra: Cái này ngươi liền phải tìm Trương Thiên Sư, Trương Thiên Sư người này quá giảo hoạt, cha ta không cho ta cùng lão đánh giao tình, cho nên Đại tiên ngươi đành phải tự mình đi tìm lão đi.

“Trương Thiên Sư!” Lâm Hải nghe xong cái tên này, nhất thời tức liền từ không mà bùng lên.

Mẹ nó, lão già này nào chỉ là giảo hoạt a, quả thực chính là tổ tông hố người a.

Bất quá, hiện tại cầu đến người ta trên đầu, Lâm Hải không có cách, đành phải kiên trì, tìm tới Wechat của Trương Thiên Sư.

“Hi vọng lần này không bị hố đi.” Lâm Hải cầu nguyện, mở ra khung chat Wechat của Trương Thiên Sư.

Chương 270: Cách vẽ Thanh Thực Phù

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Trương Thiên Sư, có ở đây không?

Lâm Hải phát cái tin tức cho Trương Thiên Sư, thế nhưng chờ nửa ngày, cũng không ai đáp lại.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có ở đó hay không? Ở liền nói một câu, có chuyện tìm ngươi.

Lại chờ thêm một trận, vẫn là không ai hồi phục, Lâm Hải không khỏi có chút nóng nảy.

Chẳng lẽ lão già này vừa vặn có việc, nên không tiện hồi âm tin tức?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta muốn tìm ngươi mua một tấm Thanh Thực Phù, sau khi thấy cái tin tức này xin hồi đáp, gấp!

Leng keng!

Lần này Lâm Hải vừa đem tin tức phát qua, kết quả Trương Thiên Sư bên kia trực tiếp giây về.

Trương Thiên Sư: Mua đồ vật thì nói sớm đi, còn tưởng rằng ngươi lại muốn tìm ta trả kiếm gỗ đào đây. (phía sau một cái biểu lộ chảy mồ hôi)

Phốc!

Em gái ngươi! Lâm Hải nhìn lấy tin tức, mặt cũng tức đen!

Đậu móa cái lão già kia, nguyên lai vẫn luôn ở đây, liền căn bản không muốn đáp trả tin tức của chính mình, nếu không phải mình nói muốn mua đồ vật, tuyệt đối còn sẽ không đi ra đâu!

Quá không giảng đạo lý mà!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thanh Thực Phù, có hay không?

Lâm Hải cũng lười khách khí với lão, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Trương Thiên Sư: Có, đương nhiên là có!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bao nhiêu điểm Công đức một tấm?

Trương Thiên Sư: Cái kia, ngươi bây giờ có bao nhiêu điểm Công đức? (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Phốc!

Lâm Hải nhìn cái này mà tức a, ngươi a quản ca ca có bao nhiêu điểm Công đức là gì? Lại muốn đem tất cả của ca ca đều lừa dối sạch sẽ có đúng hay không?

Nghĩ đến đẹp quá nhỉ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chỉ có năm trăm điểm Công đức.

Lâm Hải mới sẽ không nói cho lão hồ ly này đâu.

Trương Thiên Sư: Năm trăm a, hơi ít, Thanh Thực Phù của ta bình thường đều là bán năm nghìn điểm Công đức, nhìn ngươi là khách quen, để ba nghìn điểm Công đức bán cho ngươi, thế nào?

Ba nghìn điểm Công đức? Ngươi a lừa gạt quỷ đâu!

Lâm Hải từ lần giao dịch trước liền đã nhìn ra, cái Trương Thiên Sư này tuyệt đối là cái hãm hại, mới sẽ không bên trên hắn khi đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta liền trả năm trăm điểm Công đức, nhiều hơn thì không có, bán liền bán, không bán liền dẹp đi! (phía sau một cái biểu lộ hừ hừ)

Phát xong tin tức, trong lòng Lâm Hải hừ lạnh một tiếng.

Tiểu tử, còn theo ca ca chơi tâm nhãn, ca ca liền ra năm trăm, nhiều hơn một phần ngươi cũng đừng nghĩ.

Lâm Hải ngồi ở trên giường, bắt chéo hai chân, chờ tin tức của Trương Thiên Sư.

Một phút đồng hồ trôi qua.

Năm phút đồng hồ trôi qua.

Mười phút đồng hồ trôi qua...

Nửa giờ sau, tin tức của Trương Thiên Sư còn không có trở lại, Lâm Hải không khỏi bắt đầu gấp.

Trời ạ, cái lão già kia sẽ không phải là năm trăm điểm Công đức thật không bán a?

Chẳng lẽ nói lần này mình đã oan uổng lão, giá trị thực của cái Thanh Thực Phù gì này đáng giá nhiều điểm Công đức như vậy?

Đậu móa, lão không bán, nhưng ca ca không thể không mua a, cái này vẫn đang chờ sử dụng đây.

Lâm Hải đứng lên đi tới đi lui ở trong phòng, tâm lý có chút không giữ được bình tĩnh.

“Thao, ba nghìn liền ba nghìn a! Dù sao điểm Công đức của chính mình bây giờ nhiều đến dùng không hết, người nào để cho mình đang cần sử dụng đây!” Lâm Hải vừa ngoan tâm, lại đem tin tức phát qua cho Trương Thiên Sư.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt a, ba nghìn điểm Công đức liền ba nghìn điểm Công đức, ta mua! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực)

Trương Thiên Sư: Bán xong a, thân! (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Phốc!

Ta xxx đại gia ngươi!

Một câu của Trương Thiên Sư, để Lâm Hải kém chút ngã xuống đất!

Bán xong cái quỷ ngươi a bán xong, cái lão già kia, thật đúng là được đà lấn tới!

Nhìn cái biểu lộ cười ngây ngô phía sau, Lâm Hải càng tức giận, ngươi a nào có một chút khờ?

Căn bản chính là một cái lão hồ ly giảo hoạt!

Lại gian trá, lại giảo hoạt, lại âm hiểm, lại vô lại!

Lâm Hải tức đến hận không thể đem Trương Thiên Sư từ trong điện thoại di động lôi ra đánh một trận, đem tất cả những từ có ý nghĩa xấu đều dùng tới cho lão.

Mẹ nó, ngươi cái lão cáo già kia cứ chờ đấy, đừng rơi vào trong tay ca ca, nếu không ca ca để cho ngươi táng gia bại sản, ăn vào thế nào, thì phun ra hết cho ca ca!

Tức giận thì tức giận, đồ vật vẫn phải tìm cái lão già này mua a.

Lâm Hải cố nén lửa giận, lại phát cái tin tức cho Trương Thiên Sư.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói đi, làm sao mới có thể bán cho ta?

Ngữ khí của Lâm Hải rất trực tiếp, cũng rất không kiên nhẫn, dù sao lòng dạ mọi người đều biết rõ, cũng không cần thiết cùng lão ăn nói khép nép.

Trương Thiên Sư: Ai nha, thực sự là có lỗi a, chẳng ai ngờ rằng trùng hợp như vậy, vừa rồi vừa vặn có người đem một tấm sau cùng mua đi, năm nghìn điểm Công đức mua. (phía sau là một cái biểu lộ thật có lỗi)

Biên, ngươi mẹ nó cứ biên nữa đi!

Lâm Hải cái này khí a, đây ý là còn muốn ngay tại chỗ lên giá thôi?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi ý là, ưu đãi không, ba nghìn điểm Công đức mua không được, lại khôi phục lại năm nghìn điểm Công đức?

Trương Thiên Sư: Thật sự là không có ý tứ a, trước đó cái tiên hữu kia vừa dùng năm nghìn điểm Công đức để mua, nếu như ta quay đầu liền bán cho ngươi ba nghìn điểm Công đức, đối với người ta cũng không dễ nói chuyện a, ngươi nói có đúng hay không? Cái này đối với danh dự chữ tín của ta có ảnh hưởng cũng không nhỏ a.

Phi! Ngươi mẹ nó còn có cái danh dự chữ tín gì có thể nói? Thật không biết xấu hổ!

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, đậu móa, dù sao ba nghìn cũng bỏ được, năm nghìn liền năm nghìn đi.

Lâm Hải hiện tại chỉ muốn mau sớm đem đồ vật mua được, nếu không một hồi ai biết cái lão già này lại sẽ xuất ra cái yêu cầu gì.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt năm nghìn điểm Công đức, ta mua! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Trương Thiên Sư: Tiên hữu, ta cũng nói đã bán xong, chẳng lẽ ngươi cho ta trước đó là đang gạt ngươi? (phía sau là một cái biểu lộ kinh ngạc)

Móa! Lâm Hải nhìn tin tức, mặt nhất thời tối sầm lại, mẹ nó, chẳng lẽ năm nghìn điểm Công đức con hàng này cũng không hài lòng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đến cùng có ý tứ gì? Muốn lừa gạt ta sao? Có chuyện liền thẳng nói, đừng nói những thứ vô dụng này! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Lâm Hải lần này là thật sự tức giận!

Trương Thiên Sư: Tiên hữu, ngươi hiểu lầm. Ngươi đem bổn thiên sư coi thành loại người nào?

Loại người nào? Mẹ nó, ngươi là loại người nào, chính ngươi còn không biết sao?

Liền mẹ nó cả Thác Tháp Thiên Vương Lý Tĩnh, cũng dặn dò tiểu Na Tra không cần phải lui tới cùng ngươi, ngươi nói ngươi là cái loại người gì?

Người ta đều sợ ngươi đem tiểu hài tử làm cho hư!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đến cùng bán hay không, cho lời nói thống khoái đi!

Trương Thiên Sư: Thật không có, bất quá ta nhìn tiên hữu tựa hồ có cần dùng gấp, ngươi nhìn dạng này thì như thế nào?

Lâm Hải lạnh lùng nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, chưa đáp lời, hắn ngược lại muốn xem xem Trương Thiên Sư còn muốn chơi hoa dạng gì.

Trương Thiên Sư: Ta trực tiếp đem cách vẽ Thanh Thực Phù bán cho tiên hữu, giá cả thì bằng giá cả phù triện, cũng là năm nghìn điểm Công đức, thế nào, dạng này tiên hữu ngươi có thể kiếm lớn, lão Trương ta đủ ý tứ a?

“Cái gì!” Lúc này Lâm Hải thế nhưng là thật sự giật mình.

Lão gia hỏa Trương Thiên Sư này, thế mà bỏ được đem cách vẽ Thanh Thực Phù bán cho mình, mà lại giá cả cũng là năm nghìn điểm Công đức.

Cái này, cái này sao có thể?

Lâm Hải quả thực có chút không tin đây là Trương Thiên Sư đang nói chuyện.

Phải biết, một cái phù đơn thuần, cùng cách vẽ phù triện, đây chính là hai cái khái niệm khác biệt a.

Một cái phù, sử dụng hết cũng liền xong, còn muốn, chỉ có thể lại tìm lão đi mua.

Thế nhưng cách vẽ phù triện liền khác biệt, một khi học được, mình muốn bao nhiêu liền vẽ bấy nhiêu, còn có thể lấy ra bán, giá trị của hai cái này, căn bản là không thể so sánh nổi a!

Mẹ nó, chẳng lẽ lão già này lương tâm phát hiện đổi tính? Hay là nước đổ vào não?

Tâm lý Lâm Hải bỗng nhiên sinh ra một chút đau lòng, chẳng lẽ mình trách oan lão?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đủ ý tứ, tuyệt đối đủ ý tứ, cách vẽ Thanh Thực Phù, ta mua!

Ngu ngốc mới đổi ý đâu, Lâm Hải trực tiếp đáp ứng, sau đó đem túi tiền mở ra.

Leng keng!

Ngươi hướng Trương Thiên Sư chuyển khoản năm nghìn điểm Công đức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thiên Sư, điểm Công đức đã phát ngươi, mau mau đem đồ vật phát tới, bản tiên sốt ruột chờ sử dụng đây.

Lâm Hải hướng Trương Thiên Sư chuyển xong sổ sách, tâm lý rất gấp gáp.

Đậu móa, lão tiểu tử này thế nhưng là có chút khác thường a, tuyệt đối đừng theo ca ca đùa nghịch cái gì đó, dẹp xong Điểm Công đức lại làm cái ra quỵt nợ phát hàng giả gì đó!

Trương Thiên Sư: Tốt, tiên hữu chờ một lát!

Leng keng!

Trương Thiên Sư hướng ngươi gửi đi cách vẽ Thanh Thực Phù trong ‘Phù Lục Đại Toàn’.

“Thành!” Trước mắt Lâm Hải nhất thời sáng lên.

Chương 271: Cáo già

Lâm Hải vội vàng mở ra túi càn khôn trong Wechat, tìm tới cách vẽ Thanh Thực Phù.

Rút ra!

Một trang giấy lít nha lít nhít tràn ngập là chữ xuất hiện tại trong tay Lâm Hải.

Có muốn học tập cách vẽ Thanh Thực Phù?

Học!

Lâm Hải vừa lựa chọn xong, trang giấy tại trong tay Lâm Hải liền tiêu thất vào hư không, đồng thời một đoạn tin tức liền tiến vào trong não hải của Lâm Hải.

“Thật thần kỳ!” Sau một khắc, Lâm Hải đã hoàn toàn nắm giữ cách vẽ Thanh Thực Phù, đồng thời đối với tác dụng của Thanh Thực Phù cũng nằm tại trong đầu.

Leng keng!

Lúc này, Wechat của Lâm Hải lại vang.

Lâm Hải xem xét, vẫn là Trương Thiên Sư phát tới.

Trương Thiên Sư: Tiên hữu, cách vẽ Thanh Thực Phù đã phát ngươi, thu được chưa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: n, đã thu đến.

Lâm Hải thực sự cầu thị hồi phục lại.

Trương Thiên Sư: Này, vật cần thiết để vẽ bùa, tiên hữu cần không?

Vật cần thiết để vẽ bùa? Không phải liền là bút lông cùng giấy vàng sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không cần, ta cái này cũng có.

Trương Thiên Sư: Tiên hữu, ngươi chắc chắn chứ? (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

“Ừm?” Lâm Hải nhìn thấy cái tin này của Trương Thiên Sư, tâm lý bỗng nhiên cảm thấy có điểm gì là lạ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi nói nói, vẽ cái phù này cũng cần gì?

Trương Thiên Sư: Đầu tiên cần một cái bút lông sói do lông đuôi của Yêu Lang năm trăm năm chế thành, ngươi có hay không?

Ngạch...

Lâm Hải nhất thời tức xạm mặt lại, bút lông sói do lông đuôi của Yêu Lang năm trăm năm chế thành, cái này mẹ nó đi chỗ nào mua đây?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bút lông phổ thông không được sao?

Trương Thiên Sư: Ha ha, tiên hữu nói giỡn, bút lông phổ thông, làm sao có thể chịu được đâu?

Tâm Lâm Hải lập tức chìm xuống.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy cái bút lông sói này phải đi chỗ nào mua?

Trương Thiên Sư: Không cần tìm người khác, bổn thiên sư liền có, ngươi là khách quen, hai mươi nghìn điểm Công đức thì bán cho ngươi, thế nào? Ha ha ha ha...

Phốc!

Đại gia ngươi! Lâm Hải rốt cục biết rõ là lạ ở chỗ nào.

Mẹ nó, liền nói lão già Trương Thiên Sư này làm sao lại phát hiện lương tâm, thế mà dùng giá cả của một tấm bùa chú, đem cả cách vẽ phù bán cho mình, náo nửa ngày thì ra là chờ chính mình ở tại đây đây.

Thật mẹ nó là cái lão hồ ly a, quá giảo hoạt!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không muốn! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Lâm Hải tức giận hồi phục cho lão hai chữ.

Trương Thiên Sư: Tiên hữu, ngươi cũng phải cân nhắc tốt, hiện tại Tiên Phàm ngăn cách, khu vực Thiên Đình căn bản không có Lang Yêu năm trăm năm, ngươi muốn tự mình làm là không thể nào, mà toàn bộ Thiên Đình, có thể bán ra cái bút lông sói này, chỉ một nhà này, không còn chỗ nào khác nha. (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

“Thảo!” Lâm Hải tức đến thầm mắng một tiếng, “Thật sự là cáo già!”

Mình rốt cuộc vẫn là phải làm theo lão hồ ly này nói.

Mẹ nó, hiện tại ngược lại là biết vẽ bùa, thế nhưng là không có công cụ, biết vẽ thì có cái quái tác dụng gì a!

Thế nhưng một cái bút lông sói há mồm cũng là hai mươi nghìn điểm Công đức, cũng quá mẹ nó đen a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Trừ bút lông sói, còn cần cái gì?

Lâm Hải cảm thấy vẫn là trước hỏi rõ ràng toàn bộ rồi nói sau, nếu không không cẩn thận, lại bị cái lão già này đặt hố.

Trương Thiên Sư: Trừ bút lông sói, còn cần Chu Sa cùng lá bùa Lưu Kim.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có phải hay không cũng chỉ có chỗ ngươi mói có thể mua được? (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Trương Thiên Sư: Ha ha, tiên hữu thông minh! (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Phốc!

Ta thông minh em gái ngươi!

Mẹ nó, tất cả đều là phương pháp a! Hơn nữa con hàng Trương Thiên Sư này chơi cái này gọi một cái trượt a!

Lâm Hải vừa sinh khí vừa bất đắc dĩ, đối với cái lão vô lại Trương Thiên Sư này quả thực là im lặng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói đi, bao nhiêu điểm Công đức!

Trương Thiên Sư: Chu Sa một nghìn điểm Công đức, lá bùa Lưu Kim ba mươi nghìn điểm Công đức.

Phốc!

Lâm Hải xem hết, trực tiếp dựng thẳng ngón tay cái.

Con chó Trương Thiên Sư, đơn thuần tâm tiếng lóng, ca ca mẹ nó a phục ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi tại sao không đi đoạt đâu, quá đắt, không mua nổi!

Lâm Hải mới không cam tâm để lão hố như thế.

Trương Thiên Sư: Tiên hữu đừng nóng vội, toàn bộ Thiên Đình đều biết Trương Thiên Sư ta thiện chí giúp người, không trùng tên lợi, chuyên trọng cảm tình, xem điểm Công đức là cặn bã...

Phốc!

Lâm Hải nhìn một nửa liền nhìn không được nữa, trong lòng nhất thời buồn nôn một trận.

Mẹ nó, cái Trương Thiên Sư này không biết xấu hổ, nói những lời này chính lão cũng không buồn nôn sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng nói nhảm, nói điểm chính!

Trương Thiên Sư: Như vậy đi, nhìn tiên hữu là cần dùng gấp những đồ vật này, mà bổn thiên sư cùng tiên hữu cũng coi như tình cảm thâm hậu.

Thâm hậu cọng lông a, Quỷ mới cùng ngươi có tình cảm gì có thể nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bán hay không, bán cũng đừng nói những thứ vô dụng này.

Lâm Hải là một điểm ngữ khí tốt đều không có.

Trương Thiên Sư: Tốt tốt tốt, như vậy đi, nếu như ba loại đồ vật này tiên hữu muốn hết mà nói, ta sẽ tính toán chiết khấu cho ngươi, ngươi chỉ cần thanh toán năm mươi nghìn điểm Công đức liền đủ, tương đương với Chu Sa kia là đưa tặng ngươi, thế nào, chiết khấu này đủ ý tứ a? (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Đủ ý tứ cọng lông a, thật muốn đủ ý tứ, ngươi a làm sao không đem hai món đồ kia đưa cho ca ca?

Tâm lý Lâm Hải khinh bỉ một trận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mua toàn bộ những thứ này, thật đưa Chu Sa?

Trương Thiên Sư: Ha ha, toàn bộ Thiên Đình đều biết, bổn thiên sư già trẻ không gạt, coi trọng nhất là chữ tín.

Ta nhổ vào! Ca ca bị ngươi hố cũng không phải một lần, lại tin ngươi mới gặp quỷ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, bộ này ta mua, bất quá ngươi nhất định phải đem Chu Sa tặng phát tới trước tiên, nếu không bản tiên không tin được.

Trương Thiên Sư: Tiên hữu, danh dự của bổn thiên sư, đều là nổi tiếng tại toàn bộ Thiên Đình, liền uy tín này...

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, ngươi liền nói phát hay không phát đi, phát thì ta lập tức chuyển khoản cho ngươi.

Lâm Hải trực tiếp lười nhác nhìn lời nói tự biên tự diễn phía sau của Trương Thiên Sư.

Trương Thiên Sư: Tốt a, tốt a, tiên hữu, ngươi cũng coi như là khách quen, bổn thiên sư liền vì ngươi phá lệ một lần.

Leng keng!

Trương Thiên Sư hướng ngươi gửi đi một bình Chu Sa.

Trương Thiên Sư: Tiên hữu, Chu Sa đã phát cho ngươi, trả tiền đi.

“Trả tiền? Ta trả muội ngươi!” Lâm Hải nhìn Chu Sa trong túi càn khôn, nhịn không được mà cười rộ lên.

Trương Thiên Sư: Tiên hữu, có thể trả tiền sao?

Trương Thiên Sư: Tiên hữu, trả tiền a!

Trương Thiên Sư: Tiên hữu, còn ở đó hay không?

Trương Thiên Sư: Tiên hữu, đồ vật còn muốn hay không? Không muốn liền đem Chu Sa đưa trả cho ta!

Lâm Hải nhìn Trương Thiên Sư không ngừng phát đến tin tức, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một trận đắc ý.

Đậu móa, liền để ngươi hố người a, ca ca lần này cũng hố ngươi một lần.

Ca ca vì tranh một hơi này, đồ vật không theo chỗ ngươi mua nữa, Chu Sa cũng không trả lại cho ngươi!

Ta cũng không tin, trừ ngươi, những đồ vật này liền không lấy được!

Lâm Hải trực tiếp đem khung chat của Trương Thiên Sư đóng lại.

“Thế nhưng là, không mua ở chỗ lão già Trương Thiên Sư cái này, vậy lấy đâu ra bút lông sói cùng lá bùa Lưu Kim a?” Lâm Hải hố Trương Thiên Sư một bình Chu Sa, hả giận ngược lại là hả giận, nhưng vấn đề phía sau cũng tới.

Leng keng!

Đúng lúc này, Wechat của Lâm Hải lại vang.

Lâm Hải còn tưởng rằng là Trương Thiên Sư lại đang thúc giục chính mình trả tiền, hững hờ cúi đầu xuống nhìn một chút.

Nhưng cái xem xét này, Lâm Hải nhất thời lên tinh thần.

“Ha ha, Đại Thánh! Ta làm sao lại quên mất y đâu!”

Lâm Hải vội vàng mở ra tin tức xem xét.

Ngộ Không: Huynh đệ, có ở đó hay không, có ở đó hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Tiểu tiên ở đây.

Lâm Hải vội vàng hồi phục đến.

Ngộ Không: A, huynh đệ, lão Tôn ta có một chuyện muốn nhờ, lại có chút không mở miệng nổi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh có việc thì cứ việc nói, chuyện của ngươi cũng là chuyện của huynh đệ ta!

Lâm Hải đem lời nói lời thề son sắt, một bộ dáng rất khẳng khái.

Nói đùa, đối phương thế nhưng là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không a, cùng y giữ gìn mối quan hệ, Lâm Hải còn có thể sợ ai vậy?

Ngộ Không: Huynh đệ quả nhiên đủ nghĩa khí, lão Tôn ta coi như nói thẳng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh cứ nói đừng ngại!

Ngộ Không: Thuốc lá mà lần trước ngươi đưa cho lão Tôn ta, lão Tôn ta đã sớm hút xong, thế nhưng là lại ngượng mặt đòi thêm ngươi, liền đi chỗ Thiết Quải Lý lấy trộm, thế nhưng không đến một ngày liền lại hút xong, đem tâm lý lão Tôn ta ngứa ngáy, đây không phải thực sự nhẫn không nổi sao, cho nên muốn tìm huynh đệ, nhìn xem có thể lại cho lão Tôn ta chút không, xin nhờ, xin nhờ!

“Ha ha, sự tình thuốc lá a, nhìn không ra cái con khỉ này thế mà còn có thời điểm không có ý tứ mở miệng.”

Việc này đối Lâm Hải mà nói căn bản cũng không phải là chuyện gì, nào có đạo lý không đáp ứng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh yên tâm, chờ ta trở về, lập tức phát cho ngươi hai đầu.

Ngộ Không: Ha ha, lão Tôn ta liền đa tạ! Huynh đệ đối với lão Tôn ta đủ ý tứ, về sau có chuyện gì, cứ việc tìm lão Tôn ta!

Lâm Hải thấy Ngộ Không nói như thế, nhất thời hai mắt tỏa sáng.

Đậu móa, ca ca thật đúng là vừa vặn có chuyện tìm ngươi đây!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đã như vậy, Tiểu tiên liền không khách khí với Đại Thánh nữa, Tiểu tiên thật là có một chuyện, muốn cầu Đại Thánh hỗ trợ!

Chương 272: Phù Lục Đại Toàn

Ngộ Không: Huynh đệ có việc liền nói, theo lão Tôn ta không cần khách khí.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Tiểu tiên trước mắt có nhu cầu cấp bách một bút lông sói do lông đuôi của Yêu Lang năm trăm năm chế thành cùng một tấm lá bùa Lưu Kim, nghe nói toàn bộ Thiên Đình chỉ có Trương Thiên Sư mới có, Đại Thánh có thể hay không giúp Tiểu tiên...

Ngộ Không: A, dễ nói dễ nói, lão Tôn ta qua.

“Ha ha, thành!” Nhìn tin tức mà Ngộ Không đáp lại, trong lòng Lâm Hải cao hứng một trận.

Đậu móa, để cái lão già ngươi hố ca ca, ca ca để Đại Thánh trộm khóc ngươi!

Có Ngộ Không xuất thủ, Lâm Hải cũng không nóng nảy, nằm tại trên giường của gian phòng, lẳng lặng chờ tin tức.

Leng keng!

Qua cũng liền chừng mười phút đồng hồ, Wechat liền vang, Lâm Hải mở ra xem, là tin tức của Ngộ Không.

“Ta dựa vào, tốc độ này, rất nhanh!” Lâm Hải vội vàng đem tin tức mở ra.

Ngộ Không: Huynh đệ, xin lỗi, cái lão quỷ Trương Thiên Sư này không biết đem bút cùng lá bùa giấu ở chỗ nào, lão Tôn ta đem nhà lão lật mấy lần, cũng không tìm được a. (phía sau là một cái vẻ mặt bối rối)

“Ách...” Lâm Hải nhất thời mộng bức một trận, mẹ nó, liền Ngộ Không xuất mã, cũng không lấy được?

Phải làm sao mới ổn đây? Thật chẳng lẽ muốn tìm cái Lão khanh hàng qua giá cao này đi mua hay sao?

Ngộ Không: Bất quá, lão Tôn ta thật ra cũng không đi không.

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi ‘Phù Lục Đại Toàn’ x 1 quyển

Ngộ Không: Huynh đệ, lão Tôn ta không thể giúp ngươi một tay, liền đem cái này đưa cho ngươi đi, ngươi nhìn có hữu dụng hay không?

“‘Phù Lục Đại Toàn’? Móa!” Con ngươi Lâm Hải nhất thời sáng lên.

Mẹ nó, nếu như mình nhớ không lầm, cái Thanh Thực Phù kia cũng là một loại trong ‘Phù Lục Đại Toàn’ đi.

Không nghĩ tới cái con khỉ này đi một chuyến, trực tiếp liền đem cả bản ‘Phù Lục Đại Toàn’ cũng thuận tay lấy đến, cái này so với cái bút lông sói lá bùa gì gì đó đáng tiền hơn nhiều.

Lâm Hải vội vàng tra nhìn một chút.

Phù Lục Đại Toàn: Thu nhận cách vẽ sử dụng của một trăm lẻ tám loại phù lục, là sở học tinh hoa phù lục cả đời của Trương Thiên Sư!

Móa! Lâm Hải cao hứng nhảy lên cao!

Sở học tinh hoa phù lục cả đời của Trương Thiên Sư a, đây chính là thật nhặt được bảo bối!

“Ha ha ha ha, Trương Thiên Sư ngươi cái lão già, để ngươi hố ca ca, lần này đần độn đi!” Tâm lý Lâm Hải cao hứng đến hỏng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, hữu dụng, quá hữu dụng, Đại Thánh cảm tạ á! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Ngộ Không: Nếu như thế, lão Tôn ta qua nhà các lộ thần tiên xuyên cửa đây, về sẽ trò chuyện a huynh đệ.

Phốc!

Qua nhà các lộ thần tiên xuyên cửa? Mẹ nó, toàn bộ Thiên Cung ai dám để cho ngươi thông cửa a, căn bản chính là đi trộm đồ vật có được hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy cầu chúc Đại Thánh thắng lợi trở về. (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày cười xấu xa)

Ngộ Không: Ha ha, mượn cát ngôn của huynh đệ, lão Tôn ta đi vậy!

Đóng khung chat, Lâm Hải thấy Trương Thiên Sư lại phát tới cho mình mấy cái tin tức, Lâm Hải nhìn đều chẳng muốn nhìn.

Trực tiếp mở ra túi càn khôn, Lâm Hải đem ‘Phù Lục Đại Toàn’ lấy ra.

Có muốn học tập ‘Phù Lục Đại Toàn’?

Muốn!

Trong nháy mắt, đại lượng tin tức điên cuồng tràn vào trong não hải của Lâm Hải, con mắt hơi nhắm của Lâm Hải bỗng nhiên mở ra.

“Toàn bộ cách vẽ của một trăm lẻ tám loại phù lục, thật thần kỳ, thật cường đại!” Hoàn toàn nắm giữ Phù Lục Chi Thuật, trước mắt Lâm Hải tất cả đều là kinh hãi.

Tại trong ấn tượng trước đó của Lâm Hải, những cái đạo sĩ vẽ bùa kia, đều là một số khiêu đại thần, là thuật sĩ giang hồ lừa gạt người, bản sự cẩu thí đều không có.

Mà những bùa chú do bọn họ vẽ kia, cũng đều là một số chữ như gà bới, trừ bỏ lừa gạt một số lão nhân nông thôn cùng người mê tín, cái gì dùng đều không có.

Có thể sau khi học tập cái 'Phù Lục Đại Toàn' này, Lâm Hải mới biết, một tấm phù lục nho nhỏ, lại có thể bao hàm năng lượng cường đại, một số phù lục lợi hại, khi thi triển đi ra có thể rời sông lật biển, hủy thiên diệt địa, thậm chí có thể để cho thiên địa ảm đạm, nhật nguyệt vô quang.

"Nghĩ không ra Phù Lục Chi Thuật, thế mà cũng là một trong các Đại Đạo của Tiên gia, nguyên bản còn tưởng rằng chỉ là một số bàng môn tà đạo đây." Lâm Hải không khỏi có nhận thức hoàn toàn mới đối với Phù Lục Chi Thuật.

Trừ việc nắm giữ cách vẽ của một trăm lẻ tám loại phù lục ra, Lâm Hải đối với tất cả công cụ cần thiết dùng để vẽ bùa cũng đều nắm tại trong lòng.

Đối với bút lông sói cùng lá bùa cần thiết để vẽ Thanh Thực Phù, Trương Thiên Sư còn thật không có lừa gạt mình.

"Đậu móa, đi nơi nào tìm đây?" Lâm Hải là thật không muốn đi tìm Trương Thiên Sư, đuổi tới là liền bị hố.

"Ừm? Cái lông đuôi Lang Yêu này, tại sao ta cảm giác đã gặp qua ở đâu nhỉ!" Trong đầu Lâm Hải hiện ra bộ dáng của lông đuôi Yêu Lang năm trăm năm được ghi chép trong 'Phù Lục Đại Toàn', sợi lông màu đỏ nhạt này, để Lâm Hải cảm thấy một trận quen thuộc.

"Ha ha, ta nhớ ra rồi" Lâm Hải suy tư một lát, nhất thời trở nên kích động.

Sau đó, Lâm Hải ý niệm mạnh mẽ động, thân thể bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, Lâm Hải xuất hiện tại trong Thánh Cảnh.

“Tiên Nhi!” Mới vừa xuất hiện, Lâm Hải liền thấy Tiên Nhi nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, một bộ dáng hôn mê bất tỉnh.

Lâm Hải tiến lên hai bước, một phát bắt được tay nhỏ trắng nõn của Tiên Nhi, tâm lý đau lòng một trận.

Lâm Hải biết rõ Tiên Nhi là vì cứu mình, mới biến thành cái dạng này, tâm lý không khỏi sinh ra một chút cảm giác đau lòng.

“Tiên Nhi, ngươi nhất định phải nhanh lên tỉnh lại a!” Lâm Hải trầm mặc một lát, than nhẹ một tiếng, ra khỏi gian phòng của Tiên Nhi, hướng phía chỗ ở của Thư Tiên mà đi đến.

“Chủ nhân, làm sao ngươi tới?” Thư Tiên đang ở trong viện viết chữ, thấy Lâm Hải đột nhiên xuất hiện, vội vàng để bút xuống, khom người thi lễ.

Lâm Hải nhìn thấy Thư Tiên vừa mới để bút xuống, hai mắt nhất thời tỏa sáng, bước nhanh đi qua, đem bút cầm lên.

“Thư Tiên tiền bối, cây bút này của ngươi, là dùng cái lông gì làm?” Lâm Hải chú ý tới lông trên bút này có một màu đỏ nhạt, tâm lý càng thêm kích động.

“Chủ nhân, bút này chính là ta dùng lông đuôi của Lang Yêu tu hành hơn bảy trăm năm, chế thành bút lông sói, dùng để luyện tập thư pháp trong ngày thường.” Trong lời nói của Thư Tiên, đối với cái bút lông sói này phi thường hài lòng.

"Quả nhiên là lông đuôi của Lang Yêu, hơn nữa còn là bảy trăm năm!" Lâm Hải lập tức cao hứng đến hỏng.

"Cái kia, Thư Tiên tiền bối, có cái sự tình, có thể thương lượng một chút hay không?" Lâm Hải xoay người, híp mắt hướng phía Thư Tiên hỏi.

"Ách... Xin chủ nhân cứ nói!" Thư Tiên thấy Lâm Hải cười đến rực rỡ, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

"Chiếc bút của ngươi này..."

"Uy, chủ nhân, tuy ngươi là chủ nhân, nhưng cũng đừng hòng đánh chủ ý lên chiếc bút này của ta." Không đợi Lâm Hải nói xong, Thư Tiên tiến lên một tay đoạt lại bút lông sói từ trong tay Lâm Hải, bảo hộ tại sau lưng, liền như đứa bé con bảo vệ đồ chơi của chính mình, một mặt cảnh giác nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

"Ách..." Sắc mặt Lâm Hải tối đen, "Mẹ nó, một cây bút, có cần thiết hay không?"

"Thư Tiên tiền bối, ta muốn chiếc bút này là có việc gấp cần dùng."

"Ngươi không cần nói, sự tình khác đều dễ thương lượng, chính là sự tình cái bút này, không được!" Ngữ khí Thư Tiên kiên quyết, căn bản không có thương lượng.

"Uy, ta thế nhưng là chủ nhân của Thánh Cảnh a." Lâm Hải gặp mềm không được, nhất thời đem mặt kéo xuống.

"Chủ nhân cũng không được, trừ phi ngươi giết ta!" Thư Tiên ngửa đầu một phát, một mặt cao ngạo nói nói.

Móa!

Lâm Hải nhìn một bộ dáng thấy chết không sờn của Thư Tiên, nhất thời tức giận một trận.

Mẹ nó, ca ca có bá đạo hơn, cũng không có khả năng bởi vì một cây bút mà giết ngươi a.

“Thật không cho?”

“Không cho, kiên quyết không cho!”

“Vậy cho ta mượn dùng một chút!”

“Mượn cũng không được!”

“Hô...” Mẹ nó, thật là một cái quỷ keo kiệt!

Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, vậy phải làm sao bây giờ a?

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, Lâm Hải trừng mắt, một điểm nháy cũng không có.

Thư Tiên liền đem bút lông sói ôm vào trong ngực, mang theo ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, căn bản không cho Lâm Hải cái chủ nhân này một chút mặt mũi nào.

Mẹ nó, tính khí của cái Thư Tiên này cũng thật sự là đủ bướng bỉnh a!

Trong lòng Lâm Hải phiền muộn đến không được.

“Làm sao mới có thể để cho Thư Tiên đáp ứng đây?” Lâm Hải cau mày, trong lòng không ngừng suy tư.

“A?” Đột nhiên, trong đầu Lâm Hải lóe sáng linh quang.

“Ha ha, có biện pháp!”

Chương 273: Anh hùng bài bút máy

Lâm Hải linh cơ nhất động, liền nghĩ đến một cái biện pháp.

“Cái kia, Thư Tiên tiền bối, ngươi có từng dùng bút đầu cứng vẽ thư pháp hay không?” Lâm Hải cười tủm tỉm hỏi.

“Dùng bút đầu cứng vẽ thư pháp? Cái đồ vật gì, nghe cũng chưa nghe nói qua.” Thư Tiên một mặt cảnh giác lắc đầu.

“Chưa nghe nói qua? Vậy liền dễ làm.” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ.

“Dễ làm? Có ý tứ gì?” Thư Tiên được nghe càng khẩn trương, luôn cảm giác Lâm Hải có chút không có ý tốt.

“A, không có ý gì, ta chính là nói, hiện tại a, cũng lưu hành dùng bút đầu cứng vẽ thư pháp, viết vừa xinh đẹp vừa thuận tiện, cái chữ viết bằng bút lông của ngươi này, đã quá hạn a.” Lâm Hải thuận miệng nói nói.

“Nói vớ nói vẩn!” Thư Tiên nghe được, tức đến hét lớn một tiếng.

“Ta dựa vào, kích động như vậy làm gì?” Lâm Hải giật mình, thật không nghĩ tới Thư Tiên sẽ phản ứng lớn như vậy.

“Hừ, một đường Thư Pháp, bác đại tinh thâm, bắt nguồn từ xa xưa, suốt trong dòng chảy dài, là báu vật văn hóa của Hoa Hạ, cho dù ngươi chính là chủ nhân, cũng không thể tự coi nhẹ đối với văn hóa của Hoa Hạ mình!” Thư Tiên hừ hừ một tiếng, đem cổ uốn éo, hiển nhiên rất tức giận.

“Ách... Ca ca không hề có ý kia có được hay không?” Thư Tiên này cũng quá phẫn nộ đi, Lâm Hải ngẫm lại cũng là say.

Dứt khoát cũng lười cùng Thư Tiên giải thích, Lâm Hải trực tiếp lấy điện thoại di động ra, tra tìm thiếp thể chữ Khải của Trung Hoa.

“A, ngươi xem một chút!” Lâm Hải đem hình ảnh của thiếp trên điện thoại di động phóng đại, cầm tới trước mặt Thư Tiên.

“Cái này...” Thư Tiên chỉ nhìn một chút, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại!

Sau đó khẽ vươn tay, Thư Tiên trực tiếp đem điện thoại di động của Lâm Hải đoạt tới, hai con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào tự thiếp trên màn hình.

“Đầu bút lông cứng cáp hữu lực, như thiết họa ngân câu, giống như mây bay nước chảy, quả nhiên không phải do bút lông viết, chủ nhân, cái này...” Thư Tiên bỗng nhiên ngẩng đầu, một mặt chấn kinh nhìn Lâm Hải.

“Tiểu tử, vừa rồi không phải còn nói ca ca nói vớ nói vẩn đi, làm sao hiện tại lại kinh ngạc thành bộ dạng này?”

Lâm Hải cũng không đáp lời, miệng nhếch lên, bắp chân không khỏi giật lên.

“Chủ nhân, đây rốt cuộc là dùng cái bút gì để viết, ngươi mau nói cho ta biết a!” Thư Tiên gặp Lâm Hải không nói lời nào, lập tức gấp.

Thư Tiên cả đời này đều chìm đắm ở trong thư pháp, có lẽ đã đến cấp độ cuồng nhiệt, hiện tại bỗng nhiên nhìn thấy chữ do một loại bút khác biệt viết ra, trong lòng nhất thời phảng phất như được mở rộng một cánh cửa mới, hận không thể lập tức liền mở mang kiến thức một chút.

“Đây chính là thư pháp dùng bút đầu cứng vẽ ra mà ta đã nói trước đó.” Mí mắt Lâm Hải vẩy một cái, đắc ý đến không được.

“Dùng bút đầu cứng để vẽ thư pháp, nguyên lai trước đó ngươi nói, đều là thật?” Thư Tiên một mặt giật mình.

“Đó là tự nhiên, chẳng lẽ ta còn gạt ngươi sao?”

“Vậy loại bút này, gọi là bút đầu cứng sao?” Thư Tiên một mặt hiếu kỳ hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Không không không, gọi là bút máy!” Lâm Hải khoát khoát đầu ngón tay, giả trang ra một bộ dáng sâu xa khó hiểu.

“Bút máy?” Vẻ mặt Thư Tiên vô cùng nghi hoặc.

“Đưa di động cho ta, ta cho ngươi xem một chút!” Lâm Hải hướng phía Thư Tiên khẽ vươn tay.

“A? A, không có ý tứ, chủ nhân, vừa rồi thật sự là quá kích động.” Thư Tiên thật có lỗi cười một tiếng, vội vàng đưa điện thoại di động trả về cho Lâm Hải.

Lâm Hải tiếp điện thoại di động, lại tìm tòi anh hùng bài bút máy.

“Nhìn, đây chính là bút máy.” Lâm Hải lại đưa tới trước mặt Thư Tiên.

“Cái này, bút này không có lông? Làm sao trám mực?” Thư Tiên nhìn xem, một mặt kỳ quái.

“Mực được để ở bên trong bút máy.”

“Ở bên trong? Vì cái gì lại ở bên trong?” Thư Tiên tựa như một bảo bảo hiếu kỳ hỏi.

“Vì cái gì ở bên trong?” Lâm Hải gãi gãi đầu, “Ai nha, cái này ngươi cũng đừng hỏi, cùng ngươi nói cũng nói không rõ ràng.”

Hắn còn rất không biết nên làm sao để giải thích cho Thư Tiên a.

“A.” Thư Tiên nghi hoặc gật gật đầu, “Chủ nhân kia, cái bút máy này vì cái gì gọi là anh hùng bài bút máy?”

“Cái này sao, ý tứ cũng là nói, chỉ có đại anh hùng được công nhận trên đời, mới xứng dùng bút máy!” Lâm Hải bịa chuyện nói.

“Cái gì! Nguyên lai ý nghĩa của bút này trọng đại như vậy!” Thư Tiên lập tức bị kinh hãi đến.

Lâm Hải thấy thời cơ không sai biệt lắm, trên mặt nhất thời lộ ra một tia cười xấu xa.

“Cái kia Thư Tiên tiền bối, ngươi có muốn cái anh hùng bài bút máy này hay không?”

“Ta, ta có thể chứ?” Trong mắt Thư Tiên nhất thời lộ ra một tia khát vọng.

“Nhìn ngươi nói kia.” Lâm Hải khoát tay chặn lại, “Chúng ta là ai cùng ai a, chỉ cần ngươi muốn muốn, ta liền chuẩn bị cho ngươi một cây, chuyện có lớn gì đâu?”

“Thật, thật!” Thư Tiên cao hứng đến hỏng, kéo lại cánh tay Lâm Hải, “Chủ nhân, ngươi không gạt ta chứ?”

Mặt Lâm Hải lập tức sừng sộ lên, cố ý giả trang ra một bộ dáng không cao hứng.

“Thư Tiên tiền bối, lời nói này của ngươi ta liền không thích nghe, ta là loại người ăn nói lung tung kia sao?”

“A, không không không, chủ nhân ta không có ý tứ kia, ta chỉ là cảm thấy quá ngoài ý muốn!” Thư Tiên vội vàng chê cười buông Lâm Hải ra, liên tục khoát tay nói.

“Ngươi cứ yên tâm đi, sự tình bút máy, bao tại trên người của ta.” Lâm Hải lúc này mới hài lòng gật gật đầu, vỗ bộ ngực cam đoan nói.

“Ai nha, vậy thì thật là cảm tạ chủ nhân, cảm tạ!” Thư Tiên nghe được mà mừng rỡ, hướng phía Lâm Hải liên tục thở dài.

“Bất quá nha...” Lâm Hải bỗng nhiên lại kéo dài thanh âm, làm ra một bộ dáng khó xử.

“Chủ nhân, bất quá cái gì?” Thư Tiên đang cao hứng, nghe được lập tức lại nhấc tâm đến trên cổ họng.

“Thư Tiên tiền bối a, trước đó ta cũng cùng ngươi nói, ta muốn mượn tạm cái bút lông sói này của ngươi một chút, thế nhưng ngươi tựa hồ không quá nguyện ý a.” Lâm Hải hai tay ôm ngực, gương mặt hướng lên trời nói nói.

“A, mượn bút lông sói đúng không, cầm lấy đi, cầm lấy đi, chủ nhân, ngươi bây giờ liền lấy đi, muốn dùng bao lâu thì dùng bấy lâu!” Thư Tiên thấy thế, vội vàng đem bút lông sói do lông đuôi của Lang Yêu bảy trăm năm chế thành, hai tay dâng cho Lâm Hải.

“Cái này, không tốt lắm đâu, ta người này từ trước đến nay đều không thích ép buộc.” Lâm Hải cố ý làm ra một bộ dáng khó xử, nhưng trong lòng đã sớm vui vẻ đến nở hoa.

“Không không không, không có gì không tốt, là ta chủ động đưa cho chủ nhân.” Thư Tiên vội vàng nói nói.

“Thư Tiên tiền bối, ngươi là nói, đưa? Không phải mượn?” Ánh mắt Lâm Hải nhất thời liền sáng.

“Ách...” Trên mặt Thư Tiên nhất thời tối sầm lại, mẹ nó, vừa sốt ruột liền nói nhầm rồi.

Bất quá lời đã ra khỏi miệng, Thư Tiên cũng không dễ đổi lại.

“Đúng vậy a, liền đưa cho chủ nhân!” Thư Tiên nhịn đau nói nói, đậu móa, dù sao chính mình còn có rất nhiều bút lông, không thiếu một cái này!

“Cái này, cái này thật không có ý tứ a, Thư Tiên tiền bối, ngươi chớ miễn cưỡng a.” Lâm Hải trong miệng thì nói, nhưng trên tay lại trực tiếp cầm cây bút mà Thư Tiên đưa qua.

“Ách... Không miễn cưỡng, không miễn cưỡng.” Thư Tiên cười khổ, không chịu đem tay cầm bút mở ra.

“Mẹ nó, da mặt của cái chủ nhân này thật đúng là đủ dày.” Thư Tiên oán thầm một trận.

“Ha ha, xong! Về sau cái này cũng là của ca ca á!” Lâm Hải mừng rỡ một trận.

“Cái kia, chủ nhân a, bút lông sói đã cho ngươi, cái bút máy này, ngươi chừng nào thì có thể đưa cho ta à?” Thư Tiên xoa xoa tay, có chút xấu hổ hỏi.

“Há, bút máy a, dễ nói, ngày mai liền cho ngươi!” Lâm Hải thuận miệng nói nói.

“Còn muốn ngày mai?” Thư Tiên thất vọng một trận, ông ta coi thư pháp như sinh mệnh, thật sự là có chút chờ không nổi.

“Cái này ngươi cũng biết, đẳng cấp chủ nhân của ta quá thấp, một ngày chỉ có thể tiến vào Thánh Cảnh một lần, nếu không ta hôm nay liền cho ngươi.” Lâm Hải nhún nhún vai, bất đắc dĩ nói nói.

Thư Tiên nghĩ cũng phải, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

“Chủ nhân ngày mai nhất định phải sớm một chút tới đưa cho ta a, ta thật sự là chờ không nổi.”

“Yên tâm đi! Tốt, ta còn có việc, liền đi trước.” Lâm Hải nói xong, thân ảnh liền tiêu thất trong hư không.

“Thư Tiên, vừa rồi có phải là chủ nhân đến hay không?” Lâm

Hải vừa đi, một bóng người liền vô cùng lo lắng chạy tới.

Chương 274: Cổ phường Lý thị

Thư Tiên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh Họa Vương lóe lên, liền đã đến phụ cận, trên mặt là một mảnh lo lắng.

“Đúng vậy a, không chỉ có tới qua, hơn nữa chủ nhân còn đáp ứng, đưa cho ta một cây anh hùng bài bút máy đây.” Nhấc lên bút máy, Thư Tiên lập tức đắc ý, tâm lý đẹp đến không được.

“Haizz! Đến cùng vẫn là đến trễ một bước.” Họa Vương ảo não vỗ đùi, ngồi xổm xuống.

“Cái gì đến trễ một bước?” Thư Tiên sững sờ.

“Ai, ngươi không biết, chủ nhân lúc trước đi qua khảo hạch của ta, đã dùng đến một loại cách vẽ gọi là phác hoạ, đoạn thời gian trước, lại tới chỗ ta lấy mấy con cá, cũng là lần kia, chủ nhân đáp ứng dạy cho ta vẽ phác hoạ, thế nhưng ta cũng đã chờ lâu như vậy, cũng không đợi được, nên vừa mới phát hiện ra chủ nhân đến, liền vội vàng chạy tới, kết quả vẫn là đến trễ một bước!” Trên mặt Họa Vương là một trận ảo não.

Phốc!

Thư Tiên vừa nghe nhất thời liền biến sắc.

“Ngươi nói, chủ nhân hứa dạy ngươi vẽ phác hoạ, người phải chờ bao lâu?”

“Ta cũng không nhớ rõ, tóm lại, rất nhiều ngày.” Họa Vương lắc đầu một trận.

Thư Tiên nghe được, trong lòng nhất thời mát lạnh một nửa, nếu để cho chính mình cũng chờ thêm rất nhiều ngày giống như Họa Vương, vậy mình còn không phải điên a.

“Chủ nhân, ta ít đọc sách, ngươi cũng đừng gạt ta, ngày mai nhất định phải tới a!”

Lâm Hải cũng không biết tình huống của Thư Tiên cùng Họa Vương là như thế nào, hiện tại hắn đã cầm bút lông sói, một lần nữa về đến phòng.

“Tiếp đó, còn thiếu lá bùa Lưu Kim.” Trong lòng Lâm Hải nhất thời nhẹ nhõm không ít.

Leng keng!

Lúc này, Wechat bỗng nhiên vang.

Lâm Hải mở ra xem, là Na Tra phát tới, vội vàng mở ra xem xét.

Na Tra: Đại tiên, Tử Lôi Thần Mộc đã đến tay.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, đa tạ đa tạ! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Hiệu suất của tiểu Na Tra rất cao nha, Lâm Hải lần này càng vui vẻ hơn.

Leng keng!

Na Tra hướng ngươi gửi đi một gốc Tử Lôi Thần Mộc.

Lâm Hải nhìn tin tức nhắc nhở, ánh mắt nhất thời sáng lên.

Còn chưa kịp mở ra xem xét, tin tức của Na Tra lại phát tới.

Na Tra: Đại tiên, ta là Hồng Hài Nhi, Sinh Cơ Đan ta đã giúp ngươi làm đến, nhớ kỹ phát sữa cho ta a.

Leng keng!

Na Tra hướng ngươi gửi đi một khỏa Sinh Cơ Đan!

“Ha ha!” Lâm Hải cao hứng đến trực tiếp bật cười.

Mẹ nó, thật sự là thuận lợi lạ thường a, một chút thời gian như thế, thế mà tất cả đồ vật đều đến tay không sai biệt lắm, còn thiếu mỗi lá bùa Lưu Kim a.

Thật sự là không nghĩ tới, hai cái tiểu hài tử này vẫn rất đáng tin nha.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yên tâm yên tâm, sự tình sữa, bao tại trên người của ta!

Na Tra: Đại tiên, còn có ‘One Piece’ tập ba, đừng quên a.

Na Tra lại tranh thủ thời gian dặn dò một câu.

“Không quên, giờ ta đi lấy sữa cho các ngươi!”

Lâm Hải đứng dậy liền đi ra ngoài, đi thẳng đến cái siêu thị vừa mới mua kia.

Hai cái tiểu hài tử này đối với việc của mình để ý như vậy, nói thật Lâm Hải cũng có chút cảm động.

Dù sao siêu thị cũng ở phía đối diện, đi qua một chuyến cũng không chậm trễ bao nhiêu thời gian.

Hồng Hài Nhi cùng Na Tra người ta giúp mình đem đồ vật lấy đến nhanh như vậy, nếu như mình lại lằng nhà lằng nhằng với người ta, Lâm Hải cũng cảm thấy có chút không công bằng.

Mua xong sữa, Lâm Hải vừa ra khỏi cửa, thấy bốn bề vắng lặng, Lâm Hải liền trực tiếp phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Trước đem sữa phát cho các ngươi, ‘One Piece’ đợi buổi tối đi, hiện tại không tiện.

Na Tra: Đa tạ Đại tiên, đa tạ Đại tiên! (phía sau là một cái biểu lộ thở dài)

Na Tra cùng Hồng Hài Nhi không nghĩ tới Lâm Hải nhanh như vậy liền đem sữa phát tới, hai người nhất thời thiên ân vạn tạ một trận.

Lâm Hải cười lắc đầu, hai cái tiểu thần tiên này, thật đúng là rất khả ái.

“Ừm? Cổ phường Lý thị!” Lâm Hải vừa mới chuẩn bị trở về phòng, để suy nghĩ xem muốn đi đâu tìm lá bùa Lưu Kim, ánh mắt bỗng nhiên bị một ngôi nhà có bề ngoài cổ hương cổ sắc, ở đối diện siêu thị cách đó không xa hấp dẫn tới.

“Đi qua nhìn một chút!”

Sau khi Lâm Hải học được ‘Phù Lục Đại Toàn’, đối với các loại lá bùa cũng đều có hiểu biết toàn diện, biết rõ cái lá bùa Lưu Kim này cũng không phải là trân quý cỡ nào, tại Phàm Gian giới mấy trăm năm trước, cũng là thường xuyên có thể nhìn thấy.

Mà nhà cổ phường Lý thị này, xem xét cũng là loại hình cửa hàng bán một số đồ cổ, nói không chừng liền sẽ có đây.

Lâm Hải ôm một tia tâm lý đụng phải vận may, đi vào.

Vừa vào cổ phường Lý thị, cảm giác đầu tiên của Lâm Hải chính là phong cách cổ xưa mà yên tĩnh.

Hiện tại ở bên trong đến một người khách nhân cũng đều không có, chỉ có mấy lão nhân mặc Đường Trang, đang lau sạch đồ vật trong phòng.

Lâm Hải đánh giá bốn phía một cái, gian phòng rất lớn, sửa sang theo phong cách cổ xưa trang nhã, không hiện xa hoa.

Bên trên tủ âm tường do đàn mộc chế tạo, có trưng bày một số đồ sứ, tranh chữ, hòn đá xem xét cũng có chút niên đại cùng một số đồ vật có vết rỉ loang lổ.

Lâm Hải không khỏi cười một tiếng, đồ vật nơi này thật sự là thượng vàng hạ cám, bày biện cũng không có chút trật tự nào, căn bản cũng không giống một cái tiệm đồ cổ, ngược lại càng giống đồ sưu tầm cá nhân.

Lúc này, lão nhân đang quét vệ sinh thấy Lâm Hải tiến đến, liền thả khăn lau trong tay ra, đi tới, hướng phía Lâm Hải lễ phép cười một tiếng.

“Tiên sinh ngươi tốt, mời tùy tiện nhìn xem.”

Lâm Hải thấy thế, cũng vội vàng hướng phía lão nhân lễ phép gật đầu một cái.

“Lão nhân gia, nơi này của ngươi có lá bùa Lưu Kim hay không?” Lâm Hải mở miệng hỏi nói.

“Lá bùa ngược lại là có rất nhiều loại, nhưng lá bùa Lưu Kim ta lại chưa từng nghe nói qua.” Lão nhân mang theo áy náy hướng phía Lâm Hải cười cười.

“Ồ? Vậy có thể mang ta đi nhìn một chút hay không?” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, nói nói.

Vẽ chế Thanh Thực Phù, kỳ thực cũng không phải nhất định phải là Lá bùa Lưu Kim, chỉ cần có phẩm chất tương đương với lá bùa Lưu Kim, có thể thừa nhận được pháp lực ẩn chứa là được rồi.

Lâm Hải đã tiến đến, liền không muốn buông tha cho cơ hội, vạn nhất nếu là có thể đụng tới một tấm lá bùa tương xứng với lá bùa Lưu Kim thì sao?

“Có thể, lá bùa nằm ở lầu hai, ngươi đi theo ta.” Lão nhân hướng phía Lâm Hải làm tư thế mời, đi ở phía trước dẫn đường, dẫn đầu hướng phía lầu hai đi đến.

Lầu hai có phong cách sửa sang cùng cùng loại với lầu một, nhưng lại trống trải hơn rất nhiều, trừ ở giữa có đặt một cái bàn đá rộng lớn ra, chỉ có trong mấy cái tủ thủy tinh, là có trưng bày một số đồ vật.

Lâm Hải vừa lên lầu hai, chỉ thấy ở trước bàn đá, có một cái lão giả áo trắng quần trắng, đang đưa lưng về phía đầu bậc thang, hết sức chăm chú mà viết thư pháp.

“Lý lão, có vị tiên sinh muốn nhìn lá bùa.” Lão nhân dừng lại một cái, hướng phía bóng lưng của người gọi là Lý lão kia khẽ khom người, nói nói.

“Biết rõ.” Lý lão cũng không quay đầu lại đáp ứng một tiếng.

“Tiên sinh, mời đi bên này.” Lão nhân quay đầu nhìn về Lâm Hải cười cười, ra hiệu cho Lâm Hải hướng phía một cái tủ thủy tinh cách đó không xa đi đến.

“Tiên sinh, nơi này có rất nhiều loại lá bùa, ngươi có thể nhìn một chút, có thứ mà ngươi cần hay không.”

Lâm Hải ngừng chân hướng phía trước nhìn lại, chỉ thấy chính giữa cả phòng, bày đặt một cái bàn vừa dài vừa rộng, phía trên thả đầy lá bùa nhan sắc lớn nhỏ không đều.

Đi nhanh hai bước, Lâm Hải đi đến trước bàn lớn, nhìn qua một tấm lại một tấm bùa.

Rất nhanh, Lâm Hải liền thất vọng lắc đầu.

“Tiên sinh đều không thỏa mãn?” Lão nhân kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

"Đúng, đẳng cấp quá thấp." Lâm Hải thực sự cầu thị nói nói.

"Đẳng cấp? Lá bùa này còn có đẳng cấp?" Lời nói của Lâm Hải, đem lão nhân cho nói cho sững sờ.

Lâm Hải mỉm cười, lão nhân này tuổi đã cao, từ khi chính mình vào cửa hàng vẫn đối với mình rất lễ phép khách khí, Lâm Hải thấy lão nhân đặt câu hỏi, cũng là không keo kiệt nói thêm hai câu.

"Người phân tam lục cửu đẳng, lá bùa cũng giống như vậy, những lá bùa mà lão nhân gia mang ta đi nhìn này, chỉ là bình thường nhất, căn bản đến phẩm cấp đều không vào được, mà ta cần, là lá bùa cửu phẩm!"

"Ha ha, tại hạ cô lậu quả văn (chỉ kiến thức nhỏ bé, thường dùng làm tiếng tự khiêm nhường)." Lão nhân cười ha ha, hiển nhiên cũng không đem lời nói của Lâm Hải coi ra gì.

Thế nhưng, Lâm Hải vừa mới nói xong, thân thể Lý lão đang viết chữ lại mạnh mẽ chấn động.

"Xoạch!" Bút lông trong tay bỗng nhiên rơi xuống, sau đó Lý lão bỗng nhiên xoay đầu lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

Chương 275: Trân bảo gia truyền

Lão nhân được xưng là Lý lão, một mặt chấn kinh bước nhanh tới.

"Lão Vương, ngươi đi làm chuyện của ngươi đi, vị tiên sinh này để ta tự mình tới tiếp đón."

Thanh âm nói chuyện của Lý lão, cũng có chút hơi run.

Lão Vương nghe vậy, thân thể mạnh mẽ chấn động, quả thực không dám tin tưởng vào lỗ tai mình.

“Lý lão lại tự mình tiếp đãi vị khách nhân này!”

Lão Vương tại cổ phường Lý thị này đã làm việc hơn hai mươi năm, trong hơn hai mươi năm này, mặc kệ là quan đạt hiển quý, hay là phú giáp một phương, bất kỳ người nào đến, ông ta đều không thấy Lý lão tự mình tiếp đãi qua.

Coi như là năm ngoái, vị sưu tầm gia nổi tiếng cả nước từ Kinh Thành đến kia, Lý lão cũng chỉ là lộ mặt, hàn huyên vài câu liền đi a.

Thế nhưng là người trẻ tuổi trước mặt này...

Hắn đến tột cùng là có lai lịch gì?

Biểu lộ của lão Vương khi nhìn về phía Lâm Hải không khỏi biến đổi, trong lòng càng là chấn kinh tột đỉnh.

“Tốt, Lý lão, vậy ta liền đi xuống trước.” Lão Vương vừa kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, mới mang theo nghi vấn cùng chấn kinh cực lớn, chậm rãi lui ra khỏi lầu hai.

“Vị tiên sinh này...” Lý Văn Uyên luôn luôn đối mặt với sóng lớn cũng không sợ hãi, giờ phút này đối mặt với Lâm Hải, thế mà không khỏi sinh ra một tia câu nệ.

“A? Lão nhân gia, là ngươi?” Không đợi Lý Văn Uyên nói xong, Lâm Hải nhìn sang Lý Văn Uyên, giật mình một trận.

“Ừm?” Lý Văn Uyên sững sờ, thấy Lâm Hải thế mà nhận biết mình, cũng vội vàng quan sát tỉ mỉ Lâm Hải.

“Ngươi không nhớ rõ sao? Có một lần luyện công buổi sáng...”

“Ai nha, nhớ tới, nhớ tới!” Lý Văn Uyên vốn là nhìn Lâm Hải có chút quen mắt, hiện tại Lâm Hải lại vừa nhắc nhở như vậy, liền nhất thời nhớ lại.

“Ha ha, lão nhân gia, chúng ta thật sự là hữu duyên a.” Lâm Hải cười cùng Lý Văn Uyên chào hỏi, đồng thời Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, nhìn kinh mạch chỗ chân Lý Văn Uyên một chút, không khỏi lắc đầu.

“Đúng vậy a, đúng a! Đúng, bỉ nhân tên là Lý Văn Uyên, là lão bản của cổ phường này. Nghe nói tiên sinh ngài muốn mua lá bùa cửu phẩm?” Trong mắt Lý Văn Uyên lóe lên một đường dị quang, nói xong tâm lý liền khẩn trương lên.

“Ừm?” Trước mắt Lâm Hải nhất thời sáng lên, “Lão nhân gia, ngươi biết rõ lá bùa cửu phẩm?”

“Tổ tiên nhà ta ngược lại có lưu truyền tới nay một số lá bùa, cùng lá bùa bình thường, giống như có khác biệt, nhưng đến tột cùng là mấy phẩm, ta cũng không rõ ràng.” Lý Văn Uyên nhẹ nhàng nuốt ngụm nước bọt, nói nói.

“Ồ? Có thể mang ta đi nhìn một chút hay không.” Trong lòng Lâm Hải nhất thời dâng lên một cỗ hi vọng.

“Đồ vật đang ở lầu ba, mời tiên sinh!” Lý Văn Uyên nghe được, vội vàng đứng dậy, mang theo Lâm Hải đi đến lầu ba.

“Còn không biết tiên sinh xưng hô như thế nào?” Vừa đi, Lý Văn Uyên vừa mở miệng hướng phía Lâm Hải hỏi, trong giọng nói mang theo cung kính.

“Ta gọi Lâm Hải, Lý lão gọi ta Tiểu Lâm là được.” Lâm Hải mỉm cười nói nói.

“A, không dám không dám, nguyên lai là Lâm tiên sinh!” Lý Văn Uyên một mặt sợ hãi.

“Ách... Cái Lý Văn Uyên này, có vẻ giống như có chút sợ chính mình?” Lâm Hải một trận kỳ quái.

Lầu ba là một trà lâu tư nhân cổ hương cổ sắc, không khí tươi mát trang nhã cực kỳ nồng hậu dày đặc, nhìn ra Lý Văn Uyên cũng là người có phẩm vị cao nhã, hiểu được hưởng thụ.

“Lâm tiên sinh, xin chờ ta một lát, ta đi lấy đồ tới.” Lý Văn Uyên mời Lâm Hải ngồi xuống, cũng tự mình pha ly trà cho Lâm Hải, cung kính bưng đến trước mặt hắn.

“Tốt, làm phiền Lý lão.” Lâm Hải vội vã vươn tay nhận lấy, bị Lý Văn Uyên đối đãi cung kính như thế, cũng khiến cho Lâm Hải có chút xấu hổ.

Lý Văn Uyên đi một hồi, liền tự mình ôm một cái hộp gỗ ngăn nắp đi đến trước mặt Lâm Hải.

Đem hộp vừa để xuống trên bàn trà trước mặt Lâm Hải, Lý Văn Uyên hít sâu một hơi.

“Lâm tiên sinh, trong cái hộp này, có hết thảy mười tấm bùa, chính là vật gia truyền nhà ta, xin Lâm tiên sinh để mắt.” Lý Văn Uyên nói, duỗi ra hai tay, cẩn thận từng li từng tí đem hộp gỗ mở ra.

Lâm Hải chậm rãi đứng lên, theo nắp hộp mở ra, trong mắt lóe lên đường tinh quang.

“Quả nhiên là lá bùa có phẩm giai!” Khi hộp mở ra toàn bộ, lúc lá bùa bên trong hiện ra trước mặt Lâm Hải, đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên rụt lại một hồi.

Đồng thời khi Lý Văn Uyên mở hộp ra, thì vẫn luôn quan sát Lâm Hải.

Thời điểm khi thấy sắc mặt Lâm Hải đột biến, tâm lý Lý Văn Uyên liền run lên bần bật.

“Hắn quả nhiên nhận biết lá bùa này!” Trái tim Lý Văn Uyên không khỏi phanh phanh nhanh chóng nhảy lên.

“Lâm tiên sinh, lá bùa này, có phải thứ ngươi cần không?” Lý Văn Uyên cưỡng ép kềm chế kích động trong lòng, chậm rãi nói nói.

Lâm Hải nhíu mày, quan sát một lát, sắc mặt cũng từ trong lúc khiếp sợ trước đó, chậm rãi khôi phục lại, bên trong ánh mắt không khỏi toát ra vẻ thất vọng.

Hơi hơi lắc đầu, Lâm Hải khẽ thở dài một cái.

Lý Văn Uyên thấy thế, trong lòng đột nhiên giật mình.

“Thế nào, Lâm tiên sinh, lá bùa này...”

“Lý lão, lá bùa này của ngươi cũng coi là bảo vật, bất quá, đây chỉ là lá bùa thập phẩm, thuộc về một loại có phẩm giai thấp nhất, không phù hợp với yêu cầu của ta.” Ngữ khí của Lâm Hải ảm đạm nói nói.

“Cái gì!” Trong lòng Lý Văn Uyên lập tức dâng lên sóng to gió lớn!

Vừa nghiêng đầu, gắt gao nhìn sang mười tấm bùa từ tổ tiên truyền đến nay mà mình luông coi như trân bảo, Lý Văn Uyên quả thực không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình.

“Cái này, thứ này lại có thể là lá bùa có phẩm giai thấp nhất!” Trong lòng Lý Văn Uyên bỗng nhiên có một cái ý niệm xông tới trong đầu, mặt lộ vẻ giãy dụa.

“Lý lão, tuy những lá bùa này không phù hợp với yêu cầu của ta, nhưng cũng coi là trân bảo đương thời.” Lâm Hải thấy sắc mặt Lý Văn Uyên có biến hóa, còn tưởng rằng do lời nói của chính mình đả kích đến lão, liền vội mở miệng trấn an nói.

“Lâm tiên sinh!” Lý Văn Uyên nghe được, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Ách... Lý lão có chuyện mời nói.” Lâm Hải thấy Lý Văn Uyên có phản ứng lớn như vậy, không biết là tình huống như thế nào, liền vội vàng mở miệng nói nói.

“Lão hủ mạo muội hỏi một câu, Lâm tiên sinh có tinh thông Phù Lục Chi Thuật sao?”

“A? Hiểu sơ, hiểu sơ!” Lâm Hải khiêm tốn nói nói.

Lý Văn Uyên nghe vậy, con mắt mạnh mẽ sáng, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải một hồi lâu, tựa hồ hạ quyết tâm cực lớn.

“Lâm tiên sinh, tại hạ còn có một loại lá bùa, theo thời tổ tông truyền lại, so với mười tấm bùa này còn cao hơn một phẩm cấp, chính là vật gia truyền bên trong Lý gia ta, là bảo vật quý giá lớn nhất.” Con mắt Lý Văn Uyên nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nói ra từng chữ từng chữ.

“Cái gì!” Lâm Hải lúc đầu đã thất vọng, nhưng nghe Lý Văn Uyên nói như thế, trong lòng nhất thời lại dâng lên một chút hi vọng.

“Lý lão, có thể để ta xem một chút hay không?” Lâm Hải một mặt tha thiết nói nói.

“Loại bảo vật này, một mực cung phụng tại trong nhà của ta, không biết Lâm tiên sinh có thể theo ta về nhà quan sát hay không?”

“Không có vấn đề!” Lâm Hải vội vàng gật đầu đáp ứng, so với mười tấm bùa trước mắt này cao hơn một phẩm giai, này không cần hỏi, dĩ nhiên chính là cửu phẩm, Lâm Hải nhất thời hưng phấn lên.

“Vậy thì tốt, mời Lâm tiên sinh!” Lý Văn Uyên vội vàng đem mười tấm bùa này cất kỹ, sau đó hướng phía Lâm Hải làm tư thế mời.

“Đúng, còn không biết Lý lão chuẩn bị bán bao nhiêu tiền?” Đi được hai bước, Lâm Hải liền dừng lại, mở miệng hỏi nói.

Lá bùa này thế nhưng là bảo vật gia truyền quý giá lớn nhất của nhà Lý Văn Uyên người ta a, giá cả khẳng định không tiện nghi, đừng để đến lúc đó tiền mình liền không đủ a.

Vẫn là trước hỏi rõ thì tốt hơn, nếu như không đủ mà nói, mình bây giờ liền gọi điện thoại cho Diệp Tử Vũ, để y hỗ trợ chuẩn bị tiền.

Nếu không, đến lúc đó nhìn đúng, lại không có mang đủ tiền, này có bao nhiêu mất mặt a.

“Tiền? Không dối gạt Lâm tiên sinh, thứ lão hủ không bao giờ thiếu cũng là tiền, nếu như một hồi Lâm tiên sinh thật sự coi trọng lá bùa gia truyền của lão hủ, lão phu liền cùng Lâm tiên sinh kết giao bằng hữu, đưa cho Lâm tiên sinh.” Lý Văn Uyên nói xong, ánh mắt liền nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, trong lòng dâng lên vẻ mong đợi.

“Cái này, không tốt a?” Lâm Hải vô cùng bất ngờ, đây chính là bảo vật gia truyền a, làm sao lại vô duyên vô cớ đưa cho mình?

“Không có gì không tốt, chẳng lẽ Lâm tiên sinh khinh thường kết giao cùng lão hủ sao?” Trong lòng Lý Văn Uyên bỗng nhiên bắt đầu thấp thỏm không yên.

“Làm sao lại thế, ta chẳng qua là cảm thấy...”

“Này cứ định như vậy đi!” Lý Văn Uyên vung tay lên, có chút bá đạo nói nói.

“Cái này...” Lâm Hải bật cười một trận, mẹ nó, lão nhân này điên sao? Còn có chuyện đuổi tới đưa bảo vật gia truyền.

Bất quá Lâm Hải cũng không muốn vô cớ chiếm tiện nghi của người ta, ngẫm lại, trong lòng Lâm Hải liền có quyết định.

“Đã như vậy, vấn đề trên đùi Lý lão, liền giao cho tại hạ đi.”

Ngữ khí Lâm Hải bình thản, nhưng Lý Văn Uyên nghe xong, lại giống như một tiếng sấm nổ.

“Lâm tiên sinh, ngươi...”

Chương 276: Có người đánh lén

Trong lòng Lý Văn Uyên run lên bần bật, sau đó kích động đến mức bắp thịt trên mặt cũng run rẩy lên.

“Cái Lâm tiên sinh này, chẳng những nhận biết được phẩm giai của những lá bùa này, mà chỉ là nhìn một chút, liền biết rõ chân của ta có vấn đề, hơn nữa còn có thể giải quyết, xem ra, hắn quả nhiên là từ cái chỗ kia đi ra không thể nghi ngờ!”

“Nhất định phải giao hảo với Lâm tiên sinh, nhất định phải trân quý cơ hội khó được lần này.” Lý Văn Uyên không khỏi khẩn trương lên.

“Lâm tiên sinh, chờ một lát, ta bảo người của ta chuẩn bị xe!” Lý Văn Uyên cung kính cùng Lâm Hải nói một tiếng, sau đó một đường chạy chậm liền xuống lầu ba.

“Lão Lưu, chuẩn bị xe, nhanh lên!” Lý Văn Uyên vừa xuống thang lầu, thanh âm liền run rẩy, dắt cuống họng quát lên, cùng hình tượng ổn trọng trang nghiêm trước đó, quả thực giống như hai người.

“Lý lão, ngài cần dùng xe?” Một cái lão nhân hơn năm mươi tuổi, từ một cái phòng ở lầu hai, vội vội vàng vàng chạy đến.

“Lão Lưu, nhanh chóng đem xe chuẩn bị kỹ càng! Nhanh!” Lý Văn Uyên vội vã nói nói.

Thân thể lão Lưu run lên, trong lòng kinh ngạc một trận.

Chính mình thế nhưng là lái xe nửa đời người cho Lý Văn Uyên, so với ai khác càng hiểu biết tính cách của Lý Văn Uyên hơn, Lý Văn Uyên từ trước đến nay luôn trầm ổn, không kiêu không gấp, dù núi Thái Sơn sụp đổ trước mắt cũng không biến sắc, hôm nay cái này là thế nào, vì sao lại thất thố như vậy?

“Tốt, Lý lão, ta lập tức chuẩn bị!” Lão Lưu thấy bộ dáng Lý Văn Uyên sốt ruột, không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng cũng hoảng, không dám thất lễ, vội vàng đi chầm chậm xuống lầu.

Lúc này, Lý Văn Uyên mới trở về lầu ba, đi đến trước mặt Lâm Hải, một mặt cung kính khẽ khom người.

“Lâm tiên sinh, chúng ta xuống lầu đi.”

Lâm Hải nhìn cái dạng kia của Lý Văn Uyên, nhất thời không còn gì để nói.

“Ta nói Lý lão, ấn tuổi tác mà nói thì ngươi là trưởng bối, thế nhưng là ngươi lại đối với ta là cái dạng này, để cho ta rất khó chịu a.” Lâm Hải buông buông tay, bất đắc dĩ nói nói.

“A, cái này...” Lý Văn Uyên gượng cười hai tiếng, một mặt câu nệ.

“Như vậy đi, giữa chúng ta tùy ý một điểm có được hay không, ngươi bỗng nhiên đối với ta cung kính như thế, ngược lại vô hình khiến giữa chúng ta có thêm khoảng cách.” Lâm Hải lắc đầu nói nói.

"Cái này... Vâng vâng vâng! Lâm tiên sinh nói đúng." Lý Văn Uyên khẽ giật mình, vội vàng xấu hổ cười một tiếng, gật gật đầu.

Lâm Hải trực tiếp trợn mắt trừng một cái, mẹ nó ca ca nói đúng, ngươi thế nào vẫn là dạng này?

Lâm Hải dứt khoát cũng lười để ý đến lão, Lý Văn Uyên thích thế nào liền thế đó đi.

"Vậy chúng ta liền xuất phát?" Lâm Hải hướng Lý Văn Uyên đưa qua một cái ánh mắt trưng cầu.

"Tốt tốt tốt, xe đã chuẩn bị tốt, mời Lâm tiên sinh!" Lý Văn Uyên vội vàng đứng dậy, một mặt cung kính chỉ dẫn Lâm Hải xuống lầu.

Lão Lưu đã đem một cỗ xe Bentley màu đen đỗ ở trước cửa cổ phường Lý thị, đang đứng tại nơi cửa xe chờ.

Thấy Lý Văn Uyên đi ra, Lão Lưu đưa tay chuẩn bị đem cửa xe phía sau mở ra.

"Lý lão, mời lên..."

Lão Lưu còn chưa nói hết lời, Lý Văn Uyên lại một đường chạy chậm đến trước mặt.

"Lão Lưu, ta tới, ta tới!"

Tại lúc lão Lưu chấn kinh nhìn soi mói, Lý Văn Uyên khẽ vươn tay, đem cửa xe phía sau mở ra.

"Lâm tiên sinh, mời ngài!"

Lão Lưu lập tức sửng sốt tại chỗ, nhìn trợn cả mắt lên.

"Lý lão thế mà tự thân vì người khác mở cửa xe, dù là lãnh đạo trong thành phố, cũng không được hưởng thụ đãi ngộ này a?"

Lão Lưu vì Lý Văn Uyên mở cửa xe hơn hai mươi năm, cái này có thể là lần đầu tiên gặp qua loại tình huống này đây.

Một mặt hiếu kỳ quay đầu, lão Lưu muốn nhìn một chút, để Lý Văn Uyên cung kính như thế, đến tột cùng là thần thánh phương nào.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Hải, vừa tùy tiện nhấc chân tiến vào trong xe, nhất thời liền kinh hãi đến mức cái cằm kém chút rơi xuống.

“Lại là một người trẻ tuổi như thế!”

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Lý lão tại sao lại tất cung tất kính đối với một cái hậu bối bình thường như thế?

Lão Lưu một mặt mộng bức, thẳng đến khi ngồi lên chỗ lái xe, cũng chưa kịp phản ứng.

“Lão Lưu, ngốc ra làm gì thế, nhanh lên lái xe a!” Lý Văn Uyên tự mình đến chỗ ngồi kế bên tài xế, quay đầu hướng phía Lâm Hải cung kính cười một cái, sau đó xoay đầu lại, thấy Lão Lưu như phát ngốc, lập tức lên tiếng thúc giục nói.

“Được.” Tâm lý lão Lưu run lên, lúc này mới phản ứng được, nổ máy xe.

“Về nhà, càng nhanh càng tốt!” Lý Văn Uyên gấp giọng thúc giục nói.

Lão Lưu thấy Lý Văn Uyên gấp gáp như vậy, dưới chân bỗng nhiên đạp cần ga, sưu cái liền thoát ra ngoài.

“Mẹ nó!” Xe đột nhiên gia tốc, đem Lâm Hải giật mình, vội vàng vươn tay bám lấy lan can trên cửa sổ xe.

Sưu!

Lúc đi ngang qua đèn xanh đèn đỏ, lão Lưu căn bản không ngừng, tốc độ cũng không giảm, trực tiếp liền xông qua.

Bên cạnh có một cái xe nhỏ màu hồng, lúc đầu đang bình thường chạy, vội vàng thắng xe gấp một cái, kém chút cùng chiếc xe sang trọng này đụng vào, dọa đến mức tài xế mồ hôi lạnh một trận.

“Lý lão, lái chậm một chút, lái chậm một chút!” Lâm Hải vội vàng khoát khoát tay, mẹ nó, nhìn tài xế này cũng hơn năm mươi tuổi đi, tuổi cũng đã cao, thế mà còn chơi qua cả đua xe tốc độ.

“A? Tốt, tốt.” Lý Văn Uyên vội vàng liên tục gật đầu.

“Lão Lưu, chậm một chút.” Lý Văn Uyên lại vội vàng hướng phía lão Lưu phân phó nói.

Lão Lưu lúc này mới đưa tốc độ hạ xuống, đồng thời trong lòng lại càng thêm hiếu kỳ đối với thân phận của Lâm Hải.

“Lý lão đối với người trẻ tuổi này, tựa hồ nói gì nghe nấy a.” Lão Lưu mang theo chấn kinh từ trong kính chiếu hậu, lại đem Lâm Hải dò xét một phen.

Tướng mạo phổ thông, ăn mặc phổ thông, khí chất phổ thông, không có một chút địa phương xuất chúng nào.

Thế nhưng là, Lý lão là người có thân phận bực nào, vì sao lại đối với hắn lại cung kính như thế đâu?

Lão Lưu thực sự có chút nghĩ không thông.

Xe lái ước chừng hơn hai mươi phút, liền đi đến một trang viên tư nhân ở ngoại ô.

Đi vào, Lâm Hải liền sợ đến ngây ngốc.

Mẹ nó, quá hào hoa, quá xa xỉ!

Chỗ trang viên này, chiếm diện tích cực lớn, bên trong có đình các lâu tạ, cầu nhỏ nước chảy, núi giả cây cối, cái gì cần có đều có, quả thực liền cùng một dạng với vương phủ cổ đại.

“Lý lão, nhà ngươi ở nơi này?” Lâm Hải xuyên thấu qua cửa sổ xe hướng ra phía ngoài nhìn qua, một mặt hiếu kỳ hỏi.

Mẹ nó, biệt thự của chính mình, cùng nơi này của người ta so ra, quả thực chính là cái nhà cỏ a.

“Ha ha, đúng vậy a, Lâm tiên sinh, nơi này chính là hàn xá (*nhà bình thường, lời nói khác sáo thôi).” Lý Văn Uyên cười đáp nói.

Phốc!

Mẹ nó, ngươi cái này lại còn là hàn xá, vậy nhà khác chính là ổ chó.

Xe ở trong trang viên lái thêm hai ba phút, mới tại dừng lại trước tiểu viện của một gian nhà riêng.

Xe dừng lại, Lý Văn Uyên vội vàng nhảy xuống, chạy đến phía sau, giúp Lâm Hải đem cửa sau xe kéo ra.

“Lý lão, ngươi đừng có khách khí như vậy.” Lâm Hải xuống xe, cũng có chút ngượng ngùng.

Mà lão Lưu tài xế cũng đã xuống xe, nhìn thấy tràng cảnh này, đều đã chết lặng.

Lão Lưu thực sự nghĩ không ra, người trẻ tuổi trước mắt này, đến tột cùng là nhất tôn đại phật từ nơi nào đến.

“Lâm tiên sinh, mời vào bên trong!” Lý Văn Uyên hướng phía Lâm Hải làm tư thế mời, sau đó dẫn đầu hướng phía trong sân đi đến.

“Tốt, mời Lý lão.” Lâm Hải cũng vội vàng khách khí duỗi duỗi tay, theo Lý Văn Uyên đi vào.

Tiến vào trong sân, Lâm Hải đánh giá xung quanh một chút, bốn phía trồng một số hoa hoa thảo thảo không gọi nổi tên, đem sân nhỏ sạch sẽ gọn gàng, tô điểm rất có sinh cơ.

“Xem ra Lý lão cũng là người rất biết hưởng thụ sinh hoạt a.” Lâm Hải vừa đi, vừa cười nói nói.

“Lâm tiên sinh, quá khen, quá khen.” Lý Văn Uyên vội vàng cười cười hàn huyên nói.

“Ừm?” Vừa đi hai bước, cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên ngừng lại, sau đó trong mắt lóe lên một vệt sáng.

“Lâm tiên sinh, làm sao vậy?” Lý Văn Uyên khẽ giật mình, không biết Lâm Hải vì sao bỗng nhiên lại dừng lại.

“Sưu!”

Đúng lúc này, một tiếng xé gió vang lên.

Sau đó, một đạo quang mang trong chớp mắt liền tiến đến gần Lâm Hải!

“Có người đánh lén!” Lý Văn Uyên thấy thế, nhất thời bị dọa đến quá sợ hãi!

Chương 277: Ta gọi là Lý Lăng Đào

Lâm Hải còn không có động, Lý Văn Uyên đột nhiên đã xuất thủ.

“Lâm tiên sinh, cẩn thận!”

Chỉ thấy Lý Văn Uyên bước xa một cái, ngăn tại trước người Lâm Hải, thân thể hơi cong, tay phải mò trăng đáy nước, đem vật đánh úp về phía đầu gối Lâm Hải, một tay quơ tới.

Giở tay ra xem xét, lại là một viên đá lớn cỡ trứng chim cút!

Một cỗ mồ hôi lạnh trong nháy mắt thấm ướt phía sau lưng Lý Văn Uyên, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Lão làm sao cũng không nghĩ đến, Lâm Hải lại gặp phải tập kích ở trong nhà của lão, cái này nếu là chọc giận Lâm Hải...

Lý Văn Uyên nhất thời cảm giác hồn cũng xuất hiện, người đi ra từ cái chỗ kia, há để cho người khác mạo phạm?

Nếu cái Lâm tiên sinh này thật muốn vì vậy mà phát giận, một nhà của chính mình liền muốn máu chảy thành sông, hậu quả quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Nghĩ đến chỗ này, Lý Văn Uyên hận không thể ngàn đao bầm thây cái người đánh lén âm thầm này.

Trong mắt mang theo ánh mắt giết người, Lý Văn Uyên bỗng nhiên quay đầu, hướng phía phương hướng hòn đá bay tới mà nhìn lại.

“Ngươi cái đồ hỗn trướng này!” Nhưng khi thấy rõ người đánh lén là ai, lồng ngực Lý Văn Uyên kém chút bị lửa giận làm cho tức điên!

Lâm Hải lúc này cũng ngưng thần nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa, một nam tử trẻ tuổi chừng hai mươi, đang cà lơ phất phơ đứng ở nơi đó, trong miệng ngậm một cọng cỏ, một mặt oán trách nhìn Lý Văn Uyên.

“Hừ, gia gia, ngươi có biết ngươi vừa làm hỏng một chuyện tốt của ta hay không a!” Nam tử trẻ tuổi thấy Lý Văn Uyên tức giận răn dạy chính mình, chẳng những không có sợ hãi, ngược lại một mặt ủy khuất nói nói.

“Ta làm hỏng chuyện tốt của ngươi? Ta có thể làm hỏng chuyện tốt gì của ngươi!” Lý Văn Uyên tức giận đến ria mép cũng bắt đầu dựng lên, hình tượng trưởng giả tao nhã nho nhã bình thường, tất cả đều ném đến Đảo quốc rồi.

“Còn nói không có, ngươi nhìn đó là cái gì?” Người trẻ tuổi không phục hướng phía địa phương cách phía trước Lâm Hải khoảng chừng hai mét nhất chỉ.

Lý Văn Uyên không rõ ràng cho lắm, quay đầu theo phương hướng người trẻ tuổi chỉ mà nhìn lại.

Phốc!

Không nhìn còn khá, cái này vừa xem xét, Lý Văn Uyên tức giận đến kém chút thổ huyết, toàn thân run rẩy chỉ người trẻ tuổi, bờ môi nói chuyện cũng run run.

“Ngươi cái đồ vật hỗn trướng, sân vườn sạch sẽ như vậy, ngươi vì cái gì làm ra một đống cứt chó ở chỗ này!”

Lâm Hải cũng buồn cười một trận, nhiều hứng thú nhìn người trẻ tuổi này, hắn cũng nghĩ không thông, người trẻ tuổi này tại sao phải làm như thế.

“Ta đây không phải thấy có người đến, muốn theo hắn chơi cái trò chó gặm phân nha.” Người trẻ tuổi chỉ chỉ Lâm Hải, ục ục thì thầm nói nói.

Nói dứt lời, người trẻ tuổi bỗng nhiên mặt mày hớn hở chạy tới, chỉ vào đống cứt chó này, đắc ý nói nói: “Gia gia, ngươi nhìn, nếu như ngươi không đem hòn đá ban nãy tiếp được, hắn một cái bị ném trúng, có phải hay không vừa vặn ngã tại bên trên phân chó, cảnh tượng kia ngẫm lại đều thật buồn cười, oa cáp cáp...”

“Cười, cười ngươi cái hỗn trướng!” Lý Văn Uyên tức giận đến đưa tay liền cho người trẻ tuổi này một cái bàn tay.

“Lâm tiên sinh, tiểu tôn (cháu trai nhỏ) ngang bướng, đều là do bình thường bị ta làm hư, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân qua, xin đừng chấp nhặt với nó.” Lý Văn Uyên hướng phía Lâm Hải cung kính khom người, trên đầu mồ hôi lạnh cũng xuống tới.

Lâm Hải trợn mắt hốc mồm nhìn người trẻ tuổi này, nhất thời một trận dở khóc dở cười.

Mẹ nó, ca ca trêu chọc ngươi sao, chiêu này mẹ nó âm hiểm a.

Lý Văn Uyên thấy Lâm Hải một mặt cổ quái nhìn người trẻ tuổi, cũng không nói chuyện, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ khí lạnh.

“Lâm tiên sinh, ngài đừng tức giận a!” Thanh âm nói chuyện của Lý Văn Uyên cũng run rẩy.

Sau đó, bỗng nhiên vừa quay đầu, nổi giận đùng đùng trừng mắt với người trẻ tuổi, rống to một tiếng!

“Ngươi cái đồ hỗn trướng, còn không nhanh chóng xin lỗi Lâm tiên sinh đi?”

“Gia gia, ngươi để ta nói xin lỗi hắn?” Người trẻ tuổi khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

“Nói nhảm, ngươi điếc sao? Nhanh chóng xin lỗi!” Lý Văn Uyên tức giận đến râu tóc đều dựng đứng, đồng thời mồ hôi lạnh ứa ra, thật sự sợ Lâm Hải dưới cơn nóng giận, xuất thủ phế cái tôn tử này của mình.

Người trẻ tuổi thấy gân xanh cũng bạo khởi trên mặt Lý Văn Uyên, trong lòng cũng có chút sợ.

Lý Văn Uyên từ trước đến nay luôn sủng y, y đã lớn như vậy, còn không có gặp qua gia gia tức giận như vậy.

“Chuyện có lớn lao gì a, làm sao phải tức giận như vậy?” Người trẻ tuổi lầm bầm một câu, lề mà lề mề đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Uy, anh em, xin lỗi a!” Người trẻ tuổi một mặt không tình nguyện, lại dương dương nói nói.

Phốc!

Lý Văn Uyên nghe xong, kém chút hoảng sợ nằm xuống!

“Thật sự là tức chết ta, tên nghiệp chướng này, đều tại ta bình thường quá mức nuông chiều ngươi!” Lý Văn Uyên một trận ảo não.

Cái hỗn trướng này, cũng không nhìn một chút đối diện đó là ai, Lâm tiên sinh thế nhưng là người từ cái chỗ kia đi ra! Ngươi thế mà cùng hắn gọi anh em, lá gan của ngươi lớn bao nhiêu a?

“Lâm tiên sinh, tiểu tôn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, ta ở chỗ này, thay nó bồi tội với ngài.” Lý Văn Uyên thấy trông cậy vào người trẻ tuổi này là không thể có hy vọng, bị dọa đến vội vàng hướng phía Lâm Hải cúi rạp người, trong lòng cầu nguyện Lâm Hải tuyệt đối không nên tức giận.

"Ách... Không cần đến như vậy đi?" Lâm Hải một trận buồn cười.

Mặc dù nhưng người trẻ tuổi này trước đó là muốn tính kế chính mình, nhưng chút thủ đoạn nhỏ này, coi như Lý Văn Uyên không xuất thủ, cục đá kia căn bản cũng không đụng tới chính mình.

Hơn nữa, nhìn xưng hô của Lý Văn Uyên đối với người trẻ tuổi kia, hiển nhiên là vãn bối của lão, Lâm Hải hiện tại muốn cầu cạnh Lý Văn Uyên, càng sẽ không chấp nhặt với người này.

Huống chi, Lâm Hải từ đầu đến cuối căn bản cũng không hề tức giận.

Nhưng Lý Văn Uyên nháo trò này, nhất thời để Lâm Hải cũng cảm thấy có chút khó chịu, giống như đã phát sinh một dạng sự tình nghiêm trọng cỡ nào.

"Được rồi, Lý lão, ta làm sao lại theo tôn tử so đo, niên kỷ của y nhỏ không hiểu chuyện, chẳng lẽ ta còn không hiểu chuyện sao? Ngươi mau đứng dậy đi." Lâm Hải vội vàng đem Lý Văn Uyên nâng đỡ, cười nói nói.

"Ai nha, vậy ta liền thay tên nhãi không biết tranh giành này, cảm tạ Lâm tiên sinh." Lý Văn Uyên được nghe, nhất thời thở dài ra một hơi, vội vàng hướng phía Lâm Hải nói cám ơn liên tục.

Nào nghĩ đến, người trẻ tuổi ở một bên không chịu được.

"Uy, ngươi nói ai là tôn tử đâu?" Người trẻ tuổi trừng mắt, ngang cổ hướng Lâm Hải vô cùng phách lối rống nói.

Phốc!

“Thật mẹ nó hố gia gia a!” Tâm Lý Văn Uyên vừa buông xuống, người trẻ tuổi hét một cái cuống họng kém chút đem lão hoảng sợ đến nằm xuống, tâm nhất thời lại nâng lên.

“A? Ta vừa nghe Lý lão nói tiểu tôn ngang bướng, ý kia không phải liền là nói, ngươi là tôn tử sao?” Lâm Hải nháy nháy con mắt, cố ý trêu chọc nói.

Người trẻ tuổi nghe được, nhất thời mặt tối sầm.

“Đó là gia gia của ta, gia gia của ta gọi ta là tiểu tôn là chuyện đương nhiên, ngươi thì dựa vào cái gì?” Người trẻ tuổi một mặt tức giận.

“Hỗn trướng, ta cùng Lâm tiên sinh ngang hàng luận giao, Lâm tiên sinh bảo ngươi một tiếng tôn tử, đó là vinh hạnh của ngươi!” Bỗng nhiên, Lý Văn Uyên ở bên cạnh gầm lên giận dữ.

Phốc!

Như thế rất tốt, Lâm Hải cùng người trẻ tuổi đồng thời phun.

“Khụ khụ khụ...” Lâm Hải bị sặc đến ho khan một trận.

“Cái kia, Lý lão, ta là vãn bối, nào dám cùng ngài ngang hàng luận giao a, không dám không dám.” Lâm Hải liên tục khoát tay.

“Không không không, có thể cùng Lâm tiên sinh ngang hàng luận giao, đều là lão hủ trèo cao.” Lý Văn Uyên một mặt sợ hãi, cũng đi theo khoát tay liên tục.

Lâm Hải một mặt dở khóc dở cười, mẹ nó, chuyện này là sao a, cái Lý Văn Uyên này có mao bệnh a?

“Gia gia, ngươi cùng hắn ngang hàng luận giao? Ta nhìn hắn cũng còn chưa nhất định lớn bằng ra đâu, đoán chừng lông còn chưa mọc đủ đâu? Di.” Người trẻ tuổi há to miệng, một mặt giật mình.

“Ngươi nhanh im miệng cho ta đi, tổ tông của ta!” Lý Văn Uyên tức đến vỗ đùi.

“Lâm tiên sinh...”

Lý Văn Uyên nghiêng đầu sang chỗ khác, một mặt khóc tang hướng phía Lâm Hải muốn nói gì đó.

Lâm Hải khoát tay chặn lại, đem lời nói của Lý lão ngăn lại.

“Được, Lý lão, ngươi cái gì cũng đừng nói, ta không sẽ cùng nó tức giận.” Lâm Hải cũng có chút chịu không nổi Lý Văn Uyên, chính mình có đáng sợ như vậy sao?

Hắn thật không biết Lý Văn Uyên vì cái gì đối với mình tất cung tất kính như thế, giống như sợ chọc giận chính mình.

“Đúng, còn không biết xưng hô như thế nào?” Lâm Hải vội vàng đem đề tài chuyển hướng, hướng phía người trẻ tuổi hỏi.

Người trẻ tuổi nghe được, ngạo mạn ngửa cổ lên.

“Ta gọi là Lý Lăng Đào!”

Chương 278: Lá bùa Lưu Kim

Lý Lăng Đào nghểnh đầu, tay nâng cái cằm, hai mắt nhìn lên trời, bày ra một cái tạo hình tự nhận là rất đẹp trai.

Thế nhưng chờ nửa ngày, thấy đối diện không có tiếng kinh hô, cũng không có tiếng than thở, đem con mắt để nằm ngang để xem xét, Lý Văn Uyên cùng Lâm Hải đã sớm đi không thấy bóng.

“Móa!” Lý Lăng Đào phiền muộn một trận, đi nhanh mấy bước, cũng đi theo vào nhà.

“Lâm tiên sinh, ngài chờ ở đây một lát, ta đi lấy thứ kia.” Lý Văn Uyên để Lâm Hải ngồi ở trên ghế sa lon, tự mình rót chén nước trà cho Lâm Hải, cung kính nói một tiếng, rồi hướng phía buồng trong đi đến.

“Uy, anh em, lăn lộn trên đường nào thế?” Lý Văn Uyên vừa đi vào buồng trong, Lý Lăng Đào liền đi tới, bệ vệ ngồi tại bên cạnh Lâm Hải, hai chân bắt tréo, liếc mắt nhìn hỏi.

“Nói ra sợ hù đến ngươi.” Lâm Hải nghiền ngẫm nhìn Lý Lăng Đào một chút, cảm thấy người này thật có ý tứ, liền định đùa y một đùa.

“Hứ, ngươi coi anh em là dễ hoảng sợ sao? Cứ việc nói là được!” Lý Lăng Đào khinh thường bĩu môi, lung lay cổ, phát ra một trận giòn vang.

“Ca ca thế nhưng là lăn lộn tại giới Tu Hành, ngày thường đánh giao thiệp, đều là một số người tu hành, phàm nhân căn bản là không dựa vào được một bên, thế nào, có sợ hay không?” Lâm Hải vui đùa, vẩy chân mày một cái, thần thần bí bí nói nói.

Nào nghĩ đến, Lý Văn Uyên lúc này vừa vặn bưng lấy một cái hộp gỗ từ giữa phòng đi tới, vừa vặn nghe được lời nói của Lâm Hải.

“Giới Tu Hành!” Lý Văn Uyên chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, toàn bộ thân thể cũng không khỏi run lên.

“Lâm tiên sinh thừa nhận, hắn rốt cục thừa nhận! Hắn thật sự là từ cái chỗ kia đến!” Đại não Lý Văn Uyên bỗng nhiên trống rỗng, tuy đã sớm đoán được Lâm Hải có khả năng là từ cái chỗ kia đến, nhưng bây giờ từ trong miệng Lâm Hải tự mình nói ra, vẫn là cho Lý Văn Uyên rung động lớn lao.

“Giới Tu Hành? Ha ha ha... Ngươi thật có thể khoác lác, nhìn nhiều tiểu thuyết a? Ngươi nếu là từ giới Tu Hành đến, ta này chính là từ Thiên Đình đến, Ngọc Hoàng Đại Đế là huynh đệ của ta, Tề Thiên Đại Thánh...”

Lý Lăng Đào còn chưa nói xong, bỗng nhiên thanh âm “Bộp” một tiếng truyền đến.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cước bộ Lý Văn Uyên lảo đảo, đem một cái chậu hoa trên mặt đất không cẩn thận đá đến.

“Gia gia!” Tâm lý Lý Lăng Đào giật mình, thân thể bỗng nhiên vọt lên, trực tiếp chạy tới, đem Lý Văn Uyên đỡ lấy.

“Tốc độ thật là nhanh!” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, cái Lý Lăng Đào này nhìn cười toe toét, lại không nghĩ tới, công phu tốt như thế.

Nếu như Lâm Hải không phải vừa vặn học được Tật Phong Bộ, coi như toàn lực thi triển, thì so với Lý Lăng Đào hiện tại cũng không nhanh hơn bao nhiêu.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!” Lâm Hải mặc niệm một tiếng, sau đó Thiên Nhãn mở ra, hướng phía Lý Lăng Đào nhìn lại.

“Tiên Thiên hậu kỳ!” Lâm Hải giật nảy cả mình, hắn chẳng thể nghĩ tới, Lý Lăng Đào tuổi còn trẻ, thế mà cũng là Tiên Thiên hậu kỳ, cùng Lý Văn Uyên thế mà giống nhau!

Lý Văn Uyên cũng không cần nói, lớn tuổi như vậy, khẳng định là khổ luyện cả một đời, mà chính mình càng đừng đề cập, đầu tiên là ăn Trúc Cơ Đan, còn tu luyện công pháp cấp Thần ‘Đạo Đức Kinh’, mới có thể đạt tới đẳng cấp này.

Thế nhưng là Lý Lăng Đào tuổi còn trẻ, bằng là cái gì?

“Ừm?” Bỗng nhiên, Lâm Hải chú ý tới hai chân Lý Lăng Đào, nhất thời sững sờ.

“Thế mà cùng một dạng vấn đề với Lý Văn Uyên, xem ra là do tập luyện công pháp gia truyền.”

“Gia gia, ngươi làm sao vậy?” Lúc này, Lý Lăng Đào vịn Lý Văn Uyên, một mặt quan tâm hỏi.

Y thực sự không nghĩ ra, thực lực đến trình độ như gia gia, làm sao bước đi lại còn đứng không vững.

“Không có việc gì, ta không sao!” Lý Văn Uyên thở dài một hơi, từ trong khiếp sợ của lời nói đùa trong lúc vô tình của Lâm Hải mang đến kia, dần dần tỉnh lại, thế nhưng ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, lại càng phát ra cung kính.

“Lâm tiên sinh, đồ vật ở ngay chỗ này.” Lý Văn Uyên tất cung tất kính đem hộp gỗ phóng tới trước mặt Lâm Hải.

Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, đưa tay liền muốn mở hộp ra.

“Chờ một chút!” Lý Lăng Đào bỗng nhiên khẽ vươn tay, ba cái đem hộp đè lại, sau đó một mặt giật mình nhìn chằm chằm vào Lý Văn Uyên.

“Gia gia, cái này, đây là bảo vật gia truyền nhà chúng ta?”

Lý Văn Uyên chau mày.

“Lấy tay ra!”

Lý Lăng Đào không hề động, mà chính là kinh ngạc nhìn Lý Văn Uyên, lại nhìn Lâm Hải, một mặt thật không thể tin.

“Gia gia, ngươi muốn cho người anh em này nhìn bảo vật gia truyền của nhà chúng ta sao? Hắn dựa vào cái gì?”

Lý Lăng Đào một mặt không cam lòng.

“Ngươi...” Lý Văn Uyên tức liền muốn vọt qua, hiện tại Lâm

Hải đều đã chính miệng nói, hắn là đến từ giới Tu Hành, đứa cháu này làm sao còn không hiểu chuyện như thế đâu?

“Lý lão, cùng tiểu hài tử tức cái gì?” Lâm Hải vội vàng đem Lý Văn Uyên cản lại, lắc đầu nói nói.

“Uy, đừng nói chuyện với một bộ dáng già dặn như vậy, giống như chính mình đã bao lớn vậy.” Lý Lăng Đào bĩu môi một cái.

Lâm Hải hướng phía Lý Lăng Đào cười cười.

“Ngươi không phải nói ta dựa vào cái gì để xem bảo vật gia truyền của nhà các ngươi sao?”

“Đúng a, ngươi dựa vào cái gì?” Lý Lăng Đào một mặt khinh thường.

“Bằng vào việc ta có thể trị hết cho chân của gia gia ngươi, còn có, chân ngươi!”

“Ngươi nói cái gì!” Biểu lộ của Lý Lăng Đào khẽ giật mình, sau đó mãnh liệt mở to hai mắt.

“Gia gia, cái này...” Lý Lăng Đào một mặt chấn kinh, hiển nhiên, y cũng biết vấn đề trên đùi gia gia cùng mình.

“Xú tiểu tử, ngươi còn không lấy tay ra.” Lý Văn Uyên ở bên cạnh tức đến gào to một tiếng.

Lý Lăng Đào một mặt mộng bức, không tự giác đem tay giơ lên.

Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, đưa tay liền đem hộp mở ra, hướng phía bên trong nhìn lại.

“Lá bùa Lưu Kim!”

Khi thấy rõ bên trong này là một lá bùa có kích cỡ tương đương cùng tờ giấy A4, hiện ra màu vàng óng nhạt, cảm xúc của Lâm Hải kích động quay cuồng một hồi!

“Ha ha ha, thật sự là lá bùa Lưu Kim!” Lâm Hải mừng rỡ, lần này, bốn dạng đồ vật trị liệu cho cánh tay của mình, cuối cùng tất cả đều đủ rồi!

“Lâm tiên sinh, không biết có hài lòng không?” Lý Văn Uyên từ sau khi Lâm Hải mở hộp ra, vẫn nhìn chăm chú vào biến hóa biểu lộ của Lâm Hải.

Thấy mặt Lâm Hải lộ vẻ vui mừng, trong lòng Lý Văn Uyên cũng là vui vẻ, biết rõ sự tình đã thành!

Bảo vật gia truyền của nhà mình này, cũng là lá bùa cửu phẩm mà Lâm Hải cần thiết.

“Hài lòng, ha ha, phi thường hài lòng!” Lâm Hải cao hứng cười to một trận.

“Này, lá bùa này, lão hủ liền đưa cho Lâm tiên sinh.”

“Cái gì? Gia gia, ngươi điên rồi! Ta không đồng ý!” Lý Lăng Đào ở bên cạnh nghe xong, nhất thời giật nảy cả mình.

“Im ngay! Sự tình của Lý gia, còn chưa tới phiên ngươi làm chủ!” Lý Văn Uyên vội vàng gào to một tiếng.

Cái này hài tử ngu xuẩn này, làm sao lại không hiểu đâu?

Lá bùa này thả ở Lý gia trên trăm năm, chẳng có tác dụng gì, coi như có trân quý hơn, giữ lại nó thì có ích lợi gì đâu?

Thế nhưng là nếu như tặng nó cho Lâm tiên sinh, vậy liền không giống nhau.

Lâm tiên sinh thế nhưng là người của giới Tu Hành a, dù là tùy ý chỉ điểm mình một chút, Lý gia liền có khả năng giương cánh bay lên, vận khí tốt mà nói, thậm chí có thể kết xuống một phần Tiên Duyên, làm cho Lý gia thoát ly thế tục, tiến vào giới Tu Hành a.

“Lý lão, tại hạ xác thực có nhu cầu cấp bách với lá bùa Lưu Kim, còn từ chối thì bất kính!” Lâm Hải lúc này, cũng sẽ không theo Lý Văn Uyên khách khí nữa.

Khẽ vươn tay, Lâm Hải liền đem hộp ôm đi.

“Này, Lâm tiên sinh…” Lý Văn Uyên nhìn Lâm Hải, có chút muốn nói lại thôi.

Lâm Hải tự nhiên hiểu rõ ý của lão.

“Ba ngày sau, ta sẽ đi cổ phường Lý thị tìm ngươi, giúp ngươi giải quyết vấn đề ở chân.”

Lâm Hải nói xong, lại nhìn Lý Lăng Đào một mặt không cam lòng ở bên cạnh.

“Đem y, cũng mang theo đi!”

“Đa tạ Lâm tiên sinh, đa tạ Lâm tiên sinh!” Lý Văn Uyên nghe xong, mừng rỡ trong lòng, hướng phía Lâm Hải cảm tạ một trận.

“Ừm, vậy cứ như thế đi.” Lâm Hải sốt ruột với sự tình trị liệu cánh tay, không muốn tiếp tục trì hoãn, đứng dậy ôm hộp chuẩn bị rời đi.

“Cái kia, Lâm tiên sinh…” Lý Văn Uyên thấy thế, cũng vội vàng đứng lên, xoa xoa tay, có chút xấu hổ nhìn Lâm Hải, tựa hồ muốn nói gì đó.

“Lý lão, còn có việc? Có việc cứ việc nói!” Bước chân của Lâm Hải dừng lại, nhíu mày nói nói.

Cái Lý Văn Uyên này từ đầu tới đuôi đối với mình cung kính có thừa, hiện tại lại đem bảo vật gia truyền trân quý như vậy đưa cho mình, mặc dù mình đã đáp ứng giúp hai ông cháu Lý lão giải quyết vấn đề trên đùi, nhìn như thuộc về một loại trao đổi, nhưng từ nội tâm mà nói, Lâm Hải vẫn cảm thấy bản thân thiếu người ta một cái nhân tình.

Cho nên, nếu như không phải đặc biệt sự tình khó dễ gì, Lâm Hải vẫn rất tình nguyện giúp Lý Văn Uyên một tay.

Lý Văn Uyên nghe được, nhịp tim đập bỗng nhiên nhanh chóng tăng tốc, hô hấp đều có chút không thông.

“Lâm tiên sinh, này, vậy ta liền nói!”

Chương 279: Đồ đệ này, ta thu!

Lâm Hải mỉm cười, lẳng lặng nhìn Lý Văn Uyên.

Lý Văn Uyên hít sâu một hơi, bỗng nhiên vô cùng yêu thương nhìn Lý Lăng Đào ở bên cạnh một chút.

“Lâm tiên sinh, đứa nhỏ Lăng Đào này, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, thiên phú cao lại chịu nỗ lực, rất được ta yêu thích, tuổi còn trẻ, liền đạt tới thực lực Tiên Thiên hậu kỳ.”

“Gia gia, nhắc cái này làm gì?” Lý Lăng Đào thấy Lý Văn Uyên bỗng nhiên khích lệ bản thân, cái tiểu hỏa tử rất lớn này, thế mà lại xấu hổ lên.

“Ồ?” Lâm Hải bất động thanh sắc, tiếp tục nghe Lý Văn Uyên nói tiếp.

“Thế nhưng Lâm tiên sinh ngài cũng biết, dù cho thiên phú của Lăng Đào có tốt hơn, dù bản thân nó có cố gắng hơn nữa, nếu như không có thiên đại cơ duyên, một thân tu vi này, cho tới tình trạng như bây giờ này, cũng coi như đã đến hạn cuối.” Lời nói của Lý Văn Uyên thổn thức một trận.

“Ừm.” Lâm Hải gật gật đầu, trong lòng rất tán thành.

Cho dù là chính mình, tu luyện là công pháp cấp Thần ‘Đạo Đức Kinh’, thế nhưng là cái này cũng chỉ tu đến Tiên Thiên hậu kỳ đỉnh phong bao nhiêu ngày, đồng dạng không có một tia dấu hiệu đột phá nào, từ đó có thể thấy được, muốn đột phá từ Tiên Thiên tiến vào Luyện Khí kỳ, là khó khăn dường nào.

“Lâm tiên sinh, nhưng phàm là người đều có tư tâm, ta cũng giống vậy, ta không muốn thấy Lăng Đào cuối cùng cả đời, cũng giống như ta, dừng bước tại chỗ này, cho nên, ta muốn khẩn cầu Lâm tiên sinh...” Ngữ khí của Lý Văn Uyên một hồi, bỗng nhiên bắt đầu biến đến vô cùng trịnh trọng.

“Lý lão, ngươi có chuyện cứ việc nói!” Lâm Hải từ bên trong ánh mắt của Lý Văn Uyên, có thể nhìn ra lão đối với Lý Lăng Đào này yêu thương thật sâu.

“Ta muốn khẩn cầu Lâm tiên sinh, thu tiểu tôn Lăng Đào làm đồ đệ, để nó đi theo bên cạnh Lâm tiên sinh, hầu hạ ngài! Hi vọng Lâm tiên sinh, có thể cho nó cơ hội này, lão hủ chắc chắn sẽ vô cùng cảm kích!” Lý Văn Uyên nói xong, trái tim lập tức nhấc đến cổ họng, vô cùng khẩn trương nhìn Lâm Hải.

Phốc!

Lâm Hải lúc đầu còn một bản nghiêm túc nghe, nhưng lúc nghe tới Lý Văn Uyên lại là để hắn thu đồ đệ, kém chút ngã nhào một cái cắm xuống bên trên đất.

“Không được, kiên quyết không được!” Lâm Hải vung tay lên, vô cùng kiên quyết mà cự tuyệt!

Em gái ngươi, còn có hết hay không, ca ca có một Cường đầu trọc cùng một cái Đỗ Thuần liền đủ phiền a, hiện tại tại sao lại tới thêm một cái rồi?

Dáng dấp của ca ca mẹ nó liền giống sư phụ như vậy sao?

“Lâm tiên sinh...” Lý Văn Uyên thấy Lâm Hải cự tuyệt dứt khoát như vậy, nhất thời như gặp phải trọng kích, thân thể bỗng nhiên nhoáng một cái, ánh mắt cấp tốc ảm đạm xuống, cả người phảng phất lập tức cũng già đi rất nhiều.

“Thôi, thôi, xem ra là Lăng Đào không có cái phúc nguyên này a, mới vừa rồi là do lão hủ đường đột, xin Lâm tiên sinh đừng trách.” Lý Văn Uyên cười khổ một tiếng, một mặt buồn bã nói nói.

“Ách...” Lâm Hải sững sờ, chính mình không phải chỉ là cự tuyệt thu cháu trai lão làm đồ đệ thôi à, còn bị đả kích thành cái dạng này sao?

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Lý Lăng Đào bên cạnh đã kịp phản ứng, nhất thời không chịu.

“Gia gia, ngươi không sao chứ? Ngươi thế mà để cho ta bái hắn làm thầy, làm đồ đệ của hắn? Hắn dựa vào cái gì?” Lý Lăng Đào ngao một tiếng liền nhảy dựng lên, cầm tay chỉ vào Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy không vui.

“Lăng Đào, không thể vô lễ!” Lý Văn Uyên gào to một tiếng, hướng phía Lý Lăng Đào giận dữ mắng mỏ nói.

“Lâm tiên sinh, tiểu tôn ngu dốt, không vào nổi pháp nhãn của Lâm tiên sinh, để Lâm tiên sinh chê cười.” Thần sắc Lý Văn Uyên xuống dốc, nói chuyện đều không có tinh thần.

“Không có chuyện gì, ta lập tức an bài lão Lưu, đưa Lâm tiên sinh trở về.” Lý Văn Uyên miễn cưỡng vui cười, thất thần chán nản hướng phía cửa đi đến, nào nghĩ đến, dưới chân lảo đảo một cái, kém chút ngã sấp xuống.

“Gia gia!”

“Lý lão!”

Lâm Hải giật mình, cơ hồ cùng Lý Lăng Đào đồng thời đỡ lấy Lý Văn Uyên.

“Không có việc gì, không có việc gì, người già, đi đứng không lưu loát.” Lý Văn Uyên cười lớn nói nói.

Lâm Hải nhất thời trợn trắng mắt, đi đứng không lưu loát? Ngươi a là Tiên Thiên hậu kỳ, nói đi đứng không lưu loát, thì lăn lộn giở trò gì đâu?

Thế nhưng là nhìn Lý Văn Uyên thành cái dạng này, lại không giống như là giả bộ, chẳng lẽ là mình cự tuyệt thu cháu trai lão làm đồ đệ, đối với lão lại có đả kích lớn như vậy?

Lâm Hải không khỏi coi trọng vấn đề này hơn.

“Lý lão, trước ngươi nói, để cho ta thu tôn tử của ngươi làm đồ đệ, không biết ngươi là muốn cho y theo ta học cái gì?” Sự tình quá cổ quái, Lâm Hải cảm thấy vẫn là hỏi rõ ràng một chút thì tốt hơn.

Lâm Hải vừa nói xong, thân thể Lý Văn Uyên bỗng nhiên chấn động mạnh một cái, sau đó một mặt cuồng hỉ quay đầu, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Lâm tiên sinh, ngươi, ngươi lại đáp ứng?”

Lâm Hải mặt tối sầm, mẹ nó, ca ca đáp ứng cái gì?

“Cái kia, Lý lão, ngươi cũng đem ta làm hồ đồ, ngươi từ lúc ban đầu, liền đối ta cung kính có thừa, hiện tại lại để cho cháu trai của ngươi bái ta làm thầy, ta liền muốn hỏi một câu, cuối cùng là vì cái gì? Ngài đến cùng nhìn trúng ta ở điểm nào nhất?”

“Ách...” Lời nói của Lâm Hải, để Lý Văn Uyên kinh ngạc một trận, ta nhìn trúng cái gì, cái này còn không bày rõ ra sao?

“Lâm tiên sinh, ta nhìn ra, ngài là một người không có cái giá đỡ gì, trên thân không có loại cảm giác cao cao tại thượng kia, cho nên ta mới dám cả gan đưa ra sự tình Lăng Đào bái sư, nếu hiện tại ngài đã hỏi, ta liền cùng ngài nói lời nói thật đi.”

Lý Văn Uyên hít sâu một hơi, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn.

“Ngươi nói.” Lâm Hải gật gật đầu, tâm nói ngươi đã sớm nên nói, cũng đem ca ca làm cho hồ đồ rồi.

“Lâm tiên sinh, tổ tiên Lý gia ta, đã từng là người tu hành!”

“Cái gì!” Một câu của Lý Văn Uyên, nhất thời khiến trong lòng Lâm Hải nổi lên sóng to gió lớn!

Nghĩ không ra, cái Lý Văn Uyên này thế mà biết rõ có người tu hành tồn tại, hơn nữa tổ tiên còn từng có người tu hành.

“Người tu hành? Gia gia, người tu hành là gì?” Lý Lăng Đào ở bên cạnh nghe mà sững sờ, y vẫn là lần đầu nghe gia gia nói tới sự tình của tổ tiên.

Lý Văn Uyên không để ý đến Lý Lăng Đào, mà là tiếp tục mở miệng nói nói.

“Gia gia của ta tu hành nhiều năm, pháp lực cao thâm, có năng lực quỷ thần khó lường, nhưng chẳng biết tại sao, đột nhiên có một ngày, bị trọng thương ngã gục về đến trong nhà, để Lý gia trong đêm đem nhà dời đi nơi khác, nói xong liền khí tuyệt thân vong.”

Lâm Hải cùng Lý Lăng Đào lẳng lặng nghe, từ trong giọng nói của Lý Văn Uyên, cảm nhận được vẻ đau thương cùng tiếc hận.

“Sau khi gia gia qua đời, chúng ta vừa kinh vừa sợ, không dám trì hoãn, trong đêm rời đi chỗ ở ban đầu, một hơi chạy trốn tới thành phố Giang Nam, mới đem gia gia an táng, đồng thời cũng tại bên trong di vật của gia gia, tìm tới cái lá bùa Lưu Kim này cùng mười tấm bùa đã cho ngài nhìn qua ở cổ phường Lý thị, cùng một bản tu hành khuyết thiếu.”

Lý Lăng Đào nghe, con mắt trợn tròn.

“Gia gia, tổ tiên là bị người nào hại chết? Hung thủ còn tìm tới không? Còn có, thứ mà chúng ta hiện tại tập luyện, có phải hay không chính là bản tu hành khuyết thiếu mà tổ tiên lưu lại?”

Lý Văn Uyên thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chuyện gia gia của ta chết, tựa như chưa từng xảy ra, từ đầu đến cuối cũng không có cái cừu nhân gì tìm tới cửa, mà thứ chúng ta thế đời tập luyện, đúng là bản tu hành khuyết thiếu mà gia gia của ta đã lưu lại.”

“Lý lão, ngươi cùng ta nói những cái này, là có ý gì?” Lâm Hải càng nghe càng hồ đồ, những chuyện này thì cùng mình có quan hệ gì?

Lý Văn Uyên quyết tâm liều mạng, cũng không thèm đếm xỉa.

“Lâm tiên sinh, từ lúc ngươi biết rõ lá bùa mang phẩm cấp, lại có thể liếc một chút đã nhìn ra vấn đề trên đùi ta, ta liền biết rõ, ngươi cùng gia gia của ta, thuộc về cùng một loại người, mà Lý gia của ta, từ sau gia gia của ta, không còn có người nào có thể đạt tới một bước kia, tiến vào vùng trời mới, cho nên sau khi nhìn thấy ngài, ta liền không muốn từ bỏ cái cơ duyên này, bởi vậy mới đấu lấy lá gan, muốn cho Lăng Đào bái làm môn hạ của ngài, mong rằng Lâm tiên sinh thành toàn!”

Lý Văn Uyên nói xong, bỗng nhiên hạ người xuống, vậy mà quỳ hai đầu gối xuống trước Lâm Hải.

“Lý lão, ngài đừng như vậy!” Lâm Hải kinh hãi, hắn sao có thể để một cái lão nhân gia như Lý Văn Uyên quỳ cho hắn a.

Vội vàng khẽ vươn tay, đỡ lấy cánh tay Lý Văn Uyên, muốn đem Lý Văn Uyên nâng lên.

Đồng thời, cũng rốt cục biết rõ, vì cái gì từ lúc mới bắt đầu Lý Văn Uyên liền đối với mình cung kính như vậy, nguyên lai lão đã sớm nhìn ra, chính mình cũng là người tu hành.

Mặc dù đẳng cấp trước mắt của mình khá thấp, cũng chỉ là vừa mới đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ, nhưng ‘Đạo Đức Kinh’ lại là công pháp Tiên gia chân chân chính chính, nói mình là người tu hành, cũng không đủ.

“Lâm tiên sinh, nếu như ngài không đáp ứng, ta hôm nay liền không đứng dậy nữa!” Lý Văn Uyên vì tiền đồ của Lý Lăng Đào, cũng coi là không thèm đếm xỉa đến mặt mũi.

“Cái này...” Lâm Hải lập tức khó xử.

Không phải Lâm Hải bất cận nhân tình, mấu chốt là mình tại phương diện tu luyện đều là cái nửa vời a, dạy đồ đệ thế nào, đây không phải là làm hại con nhà người ta sao?

Thế nhưng cúi đầu nhìn mái tóc trắng phơ cùng ánh mắt vô cùng khẩn thiết của Lý Văn Uyên này, chỗ yếu đuối nhất trong lòng Lâm Hải, bỗng nhiên bị xúc động.

“Lý lão, ngươi đứng lên đi!” Lâm Hải cắn răng một cái, bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Đồ đệ này, ta thu!”

Chương 280: Tử Lôi Thần Long Tí

Lý Văn Uyên nghe xong, nhất thời mừng rỡ.

Đứng lên, kích động đến nước mắt đều nhanh chảy ra.

“Ngươi cái đồ hỗn trướng này, còn ở nơi này đứng ngốc đấy làm gì, còn không mau một chút tới bái kiến sư phụ!” Lý Văn Uyên thấy Lý Lăng Đào đứng ngốc ở nơi đó, không nhúc nhích, nhất thời tức giận đến quát to một tiếng.

“Gia gia, ta...” Tuy Lý Lăng Đào hiện tại cũng biết Lâm Hải là loại nhân vật ngưu bức giống như tổ tiên của mình, nhưng thật sự là tuổi còn rất trẻ, để y mở miệng gọi Lâm Hải là sư phụ, y thật là có không mở miệng nổi.

“Chờ một chút, chờ một chút!” Không đợi Lý Lăng Đào nói chuyện, Lâm Hải đã mở miệng trước.

“Đầu tiên nói trước, không phải là đồ đệ chính thức, trước làm đệ tử ký danh đi, ngươi là cái thứ ba.” Lâm Hải cảm thấy Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần gọi mình là sư phụ lâu như vậy, chính mình cũng không thể chính thức thu bọn họ, nếu như hôm nay thu Lý Lăng Đào, tựa hồ đối với hai người bọn họ có chút không phúc hậu, vẫn là đối xử với ba người như nhau đi.

“Tốt, tốt.” Lý Lăng Đào nghe vậy, ngược lại buông lỏng một hơi.

Mà trong mắt Lý Văn Uyên, lại toát ra vẻ thất vọng.

“Lý lão, có thể giúp ta tìm cái gian phòng hay không, ta có một số việc muốn làm.” Nếu Lý Văn Uyên đã biết thân phận của mình, Lâm Hải ngược lại bớt phải che che lấp lấp, về khách sạn đi giải quyết vấn đề cánh tay.

“Không có vấn đề, mời Lâm tiên sinh đi theo ta.” Lý Văn Uyên nào có đạo lý không đáp ứng, vội vàng mang theo Lâm Hải, đến một cái sân vườn yên tĩnh.

“Nhớ kỹ, đừng cho bất luận kẻ nào quấy rầy ta!” Trước khi

Lâm Hải tiến vào, vô cùng trang trọng nói nói.

Lý Văn Uyên nhìn thấy trong mắt Lâm Hải bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh mang, trong lòng nhất thời giật mình.

“Lâm tiên sinh, ngươi yên tâm, ta cùng Lăng Đào tự mình thủ tại cửa ra vào.” Lý Văn Uyên trịnh trọng gật gật đầu.

“Vậy làm phiền!” Lâm Hải liếc nhìn hai người một chút, quay người đi vào.

“Lâm tiên sinh, cánh tay...” Ngay tại trong nháy mắt Lâm Hải quay người, y phục che đậy cánh tay, không cẩn thận bại lộ tại trước mắt Lý Văn Uyên cùng Lý Lăng Đào.

Nhìn thấy cánh tay trái cơ hồ đã không có huyết nhục của Lâm Hải, cùng vết sẹo đã ngưng kết, uốn lượn như con giun ở xung quanh, hai người hãi nhiên thất sắc.

Lâm Hải vào phòng, đóng kỹ cửa, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cầm quần áo lấy ra, lộ ra cánh tay bị Hoàng Tuyền Trọc Thủy ăn mòn của bản thân, Lâm Hải hoảng sợ một trận.

“Nếu không có Minh Hà Tịnh Thủy của Lâm Nhi Công chúa, cả người của chính mình đoán chừng đều đã bị ăn mòn rồi.”

Lâm Hải ra cái ghế ngồi xuống, đem điện thoại di động móc ra.

Hiện tại đồ vật tuy gom góp đủ, nhưng đến tột cùng dùng như thế nào, hắn còn không biết đây.

Tìm tới Wechat của Na Tra, Lâm Hải phát qua cái tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Na Tra, bốn dạng đồ vật cũng đã gom góp đủ, bây giờ nên làm gì?

Na Tra: Chờ một lát, ta đi hỏi thăm Hồng Hài Nhi.

Tới chỉ chốc lát sau, tin tức của Na Tra lại đã trở lại.

Na Tra: Đại tiên, Hồng Hài Nhi nói, trước dùng Thanh Thực Phù đem chỗ ăn mòn trên vết sẹo bỏ đi, sau đó đem cánh tay để vào bên trong Long Huyết, đồng thời cũng đem Tử Lôi Thần Mộc để vào trong đó, sau đó lập tức phục dụng Sinh Cơ Đan, dạng này, sẽ lấy Long Huyết là máu, lấy Thần Mộc làm mạch, liền có thể tạo nên một cánh tay hoàn toàn mới.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, đa tạ!

Đã biết phải làm sao, Lâm Hải trực tiếp đem túi càn khôn trong Wechat mở ra, một mạch đem những đồ vật cần dùng đến, tất cả đều lấy ra.

“Đầu tiên phải đem Thanh Thực Phù vẽ ra đã.” Lâm Hải đem lá bùa Lưu Kim, bút lông sói cùng Chu Sa lấy ra.

Đem lá bùa Lưu Kim trải tốt, Lâm Hải đem Chu Sa đổ vào trong một cái nghiên mực ở trên bàn, dùng bút lông sói dính dính, sau đó nâng bút ngưng thần, khí chất của cả người, bỗng nhiên biến đổi.

Trong đầu, cách vẽ Thanh Thực Phù nổi lên vô cùng rõ ràng, Lâm Hải chậm rãi hạ bút, đầu bút lông vừa tiếp xúc với lá bùa Lưu Kim, thân thể Lâm Hải liền chấn động mạnh một cái.

Sau đó, ở giữa cả người cùng bút lông sói và lá bùa, tựa hồ có một loại cảm giác huyết mạch tương thông.

Giờ khắc này, Lâm Hải phảng phất dung nhập vào bên trong thiên địa, dưới ngòi bút mây bay nước chảy, một đường viết liền mạch, tại trên lá bùa Lưu Kim chậm rãi hình thành.

Không biết qua bao lâu thời gian, Lâm Hải ba một tiếng, đem bút lông sói đặt lên bàn, con mắt tinh quang tốc biến.

“Thanh Thực Phù, thành!”

Lâm Hải lại tìm tới một cái bồn, đem tất cả Long Huyết đều đổ vào, sau đó đem Tử Lôi Thần Mộc cũng để vào trong đó.

Sau đó, Lâm Hải cầm lấy Thanh Thực Phù, hướng phía cánh tay vỗ vào!

“Khởi!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, Thanh Thực Phù trong tay trong nháy mắt liền hóa thành những điểm lấm ta lấm tấm, tiến vào các chỗ vết sẹo.

Hai mắt Lâm Hải gắt gao nhìn chằm chằm, chỉ thấy những vết sẹo vặn vẹo này, thế mà lấy tốc độ mà mắt thường trông thấy, nhanh chóng hòa tan ra.

“Tê ~” đột nhiên, Lâm Hải bỗng nhiên há miệng một phát, một cỗ đau nhức kịch liệt truyền đến, đầu Lâm Hải trong nháy mắt đều toát ra mồ hôi lạnh.

Bất quá, Lâm Hải không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, có cảm giác đau, nói rõ bộ phận bị ăn mòn hoại tử đã bị thanh trừ hết.

Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, vội vàng đem nguyên cả cánh tay, để vào bên trong Long Huyết, đồng thời há miệng, đem Sinh Cơ Đan nuốt vào.

“Tư tư ~” Đột nhiên, Long Huyết trong chậu tựa hồ như đang sôi trào, nhanh chóng quay cuồng lên, đồng thời, Tử Lôi Thần Mộc cấp tốc dung nhập, biến mất tại trong Long Huyết.

Một cỗ cảm giác tê ngứa, từ chỗ cánh tay Lâm Hải truyền đến, con mắt Lâm Hải không hề chớp mắt, chăm chú nhìn cánh tay đã không có huyết nhục.

“Thật thần kỳ!” Lâm Hải vừa nhìn xuống, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy, Long Huyết trong chậu, đang lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, kịch liệt giảm bớt, mà cánh tay của chính mình, lại lấy tốc độ đồng dạng, nhanh chóng sinh ra máu thịt mới.

“Quá bất khả tư nghị a!” Dù là Lâm Hải tận mắt ở chỗ này nhìn thấy, thì trong lòng vẫn có chút không dám tin tưởng, đây quả thực là thần thoại a!

Trọn vẹn chừng mười phút đồng hồ, Lâm Hải đem cánh tay từ bên trong Long Huyết lấy ra, lần nữa nhìn lại, chỗ bị ăn mòn trước đó, đã hoàn toàn khôi phục bộ dáng như cũ, mà lại càng thêm trơn bóng mềm mịn.

“Ha ha, ha ha ha...” Lâm Hải vung vẩy cánh tay trước sau hai lần, linh hoạt tự nhiên, tràn ngập lực lượng, cùng cánh tay trước đó của mình quả thực không khác nhau chút nào.

“Quá tốt!” Trong lòng Lâm Hải kích động tột đỉnh.

“Ừm?” Đúng lúc này, trong đầu Lâm Hải, bỗng nhiên truyền đến một cái tin tức.

Tử Lôi Thần Long Tí: Đẳng cấp trước mắt- cấp một.

“Cái đồ vật gì?” Lâm Hải kinh ngạc một trận.

“Tử Lôi? Thần Long? Ha ha...” Lâm Hải hơi chút suy tư, liền hiểu được.

Cánh tay mới của chính mình này, là dùng Tử Lôi Thần Mộc làm mạch, máu của Thần Long làm máu, cho nên xưng hô thế này nhất định là vì vậy mà tới.

“Đáng tiếc chỉ có một cái tên cùng đẳng cấp, không biết có cái công năng gì, có chút tiếc nuối.” Lâm Hải tiếc hận một trận.

Thử nghiệm dùng lực nắm tay lại, đột nhiên, từ chỗ cánh tay nhất thời bắn ra một cỗ lực lượng cường đại.

Đồng thời, một trận âm thanh lốp ba lốp bốp truyền đến, bên ngoài cánh tay, lại có hồ quang điện màu tím lấp lóe, tuy yếu ớt, lại thực sự tồn tại!

Lâm Hải thử nghiệm nắm chặt một cái cánh tay khác của chính mình, nhất thời phảng phất như bị điện giật, một cỗ cảm giác tê dại giác truyền đến.

“Ha ha, lực lượng Lôi Điện!” Lâm Hải lần này cao hứng, tuy lực lượng còn không phải rất mạnh, nhưng lúc đối địch, chết lặng ngắn ngủi, tuyệt đối có thể cải biến chiến cuộc.

“Xem ra lần này, thật sự là nhân họa đắc phúc a!”

Sự tình cánh tay đã giải quyết, mà lại còn có thu hoạch ngoài ý muốn, tâm tình Lâm Hải tốt đến không được.

Lấy điện thoại di động ra, quét qua bút lông sói cùng Chu Sa, lại thu hồi vào trong túi càn khôn.

Thấy chậu Long Huyết trên mặt đất, còn lại một ít Lâm Hải ngẫm lại, cũng thu lại.

Đây chính là Long Huyết a, không thể lãng phí.

Làm xong những cái này, Lâm Hải một mặt mỉm cười đi ra khỏi phòng.

Mới vừa ra tới, chỉ thấy Lý Văn Uyên cùng Lý Lăng Đào, đang như hai cái bảo vệ, cảnh giác canh giữ ở cửa viện.

Lâm Hải thấy, nhất thời ấm áp một trận.

"Lý lão, đa tạ!"

Hai người Lý Văn Uyên cùng Lý Lăng Đào nghe được thanh âm, nhao nhao xoay đầu lại.

"Lâm tiên sinh khách khí, đây là..." Lời nói của Lý Văn Uyên, nói đến một nửa liền dừng lại.

Sau đó, hai người gắt gao nhìn chằm chằm vào cánh tay trái của Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy chấn kinh!

Chương 281: Đêm nay ca ca muốn ăn ngươi

"Cánh tay của Lâm tiên sinh, thế mà đã tốt!" Lý Văn Uyên cùng Lý Lăng Đào quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

Trước khi Lâm Hải tiến vào phòng, cánh tay là cái dạng gì, bọn họ thế nhưng là tận mắt nhìn thấy a.

Hai người liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, trong lòng đã chấn kinh đến mức không cách nào hình dung.

"Lý lão, đa tạ lá bùa của ngươi." Cánh tay của Lâm Hải đã trở về hình dáng ban đầu, tâm tình hiện tại phá lệ tốt.

"Sư phụ, ngài hiện tại muốn đi đâu?" Đầu Lý Lăng Đào mười phần thông minh, hiện tại chỗ nào còn nhìn không ra, Lâm Hải đúng là người có năng lực lớn, một tiếng sư phụ này, gọi đến cam tâm tình nguyện.

"Ta còn có chút sự tình cần phải xử lý, nếu như thuận tiện mà nói, xin Lý lão phái xe tiễn ta về nhà đi thôi." Lâm Hải mỉm cười, hướng phía Lý Văn Uyên nói nói.

"Tốt, không có vấn đề gì." Lý Văn Uyên vội vàng đáp ứng một tiếng, tự mình đi an bài xe cộ.

“Thế nào, hiện tại lại nguyện ý gọi ta là sư phụ?” Lâm Hải mang theo nghiền ngẫm nhìn Lý Lăng Đào một chút.

“Hắc hắc, ta sớm đã nguyện ý đâu, từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã cảm thấy tướng mạo của ngươi đường đường, anh tuấn phi phàm, thật sâu xúc động tâm linh của ta, ta lúc ấy liền hận không thể nhào vào ôm ấp của ngươi, gọi ngươi một tiếng sư phụ.” Lý Lăng Đào cười đùa tí tửng nói nói.

“Ít ở chỗ này ba hoa đi.” Lâm Hải cười mắng một tiếng, cái Lý Lăng Đào này thật đúng là cái tên dở hơi, bất quá người ngược lại là rất cơ linh.

“Lâm tiên sinh, xe đã chuẩn bị tốt.” Lúc này, Lý Văn Uyên liền quay lại.

“Tốt, làm phiền.” Lâm Hải cất bước đi ra ngoài.

“Đúng, Lý lão, ngươi có biết Tư Mã gia tộc hay không?” Lâm Hải vừa đi hai bước, bỗng nhiên dẫm chân xuống, mở miệng nói nói.

Cánh tay đã chữa cho tốt, bước kế tiếp chính là muốn cứu A Hoa, thế nhưng là cái Tư Mã gia tộc này liền Bành Đào cũng không biết, người trẻ tuổi của Tư Mã gia tộc kia lại là cái người tu hành, Lâm Hải cảm thấy hẳn là gia tộc ẩn thế.

Mà tổ tiên của Lý Văn Uyên cũng là người tu hành, nói không chừng sẽ biết rõ một số tin tức.

“Tư Mã gia tộc?” Thân thể Lý Văn Uyên chấn động.

“Lâm tiên sinh nói, có phải là Tư Mã gia tộc của Bồng Lai Tiên Đảo?”

“Ồ?” Tinh quang trong mắt Lâm Hải lóe lên, cái Lý Văn Uyên này quả nhiên biết rõ.

“Có thể cùng ta nói nói kỹ càng hay không?”

“Lâm tiên sinh, ta cũng chỉ là khi còn bé nghe gia gia của ta nói qua, Bồng Lai Tiên Đảo có cái Tư Mã gia tộc, mỗi người trong gia tộc này đều đạo hạnh tinh thâm, mười phần không dễ chọc, còn lại liền hoàn toàn không biết.” Lý Văn Uyên có chút xấu hổ mà lắc đầu.

“A.” Lâm Hải khẽ nhíu mày, có chút thất vọng gật gật đầu.

Lên xe, Lâm Hải trực tiếp để Lý Văn Uyên đem hắn đưa về bên trong nhà, cũng để lúc Lý Văn Uyên trở về, giúp đỡ đem phòng ở khách sạn trả lại.

Vừa vào nhà, chỉ thấy mẫu thân Tống Cần mặt ủ mày chau ngồi ở phòng khách.

“Mẹ, làm sao vậy?” Lâm Hải giật mình, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tống Cần thấy Lâm Hải tiến đến, vội vàng đứng lên, một mặt lo lắng bắt lấy cánh tay của Lâm Hải.

“Tiểu Hải a, A Hoa đi lạc mất rồi, mẹ đều đã tìm rất lâu, cũng không tìm được, thật sự là gấp chết ta.” Tống Cần nói, tức giận đến nước mắt cũng chảy xuống.

Mấy ngày này, đều là A Hoa bồi tiếp Tống Cần, đem Tống Cần dỗ đến thật vui vẻ, Tống Cần quả thực ưa thích chết A Hoa.

Cho nên A Hoa bỗng nhiên biến mất, Tống Cần nhất thời bị dọa sợ.

“Mẹ, A Hoa không có việc gì, ngươi yên tâm đi.” Lâm Hải vịn Tống Cần ngồi xuống, an ủi nói.

“Thế nhưng là...”

“Được rồi mẹ, sự tình tìm A Hoa giao cho con, ngươi liền đừng lo lắng.”

Lâm Hải lại an ủi Tống Cần một hồi lâu, trong lòng mình cũng có dự định.

Xem ra cần phải đi Bồng Lai một chuyến, chính mình cùng A Hoa dù sao có cảm tình rất sâu sắc, cũng không thể tùy ý A Hoa bị bắt đi mà ngồi xem mặc kệ.

Bất quá Lâm Hải cũng không vội nhất thời, nếu người trẻ tuổi kia không có ở ngay tại chỗ đem A Hoa đánh chết, mà chính là đem nó bắt đi, vậy đã nói rõ, gã là không muốn giết A Hoa, cứ như vậy, A Hoa tạm thời sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Mà thực lực bây giờ của mình, dù cho đối mặt với một cái người trẻ tuổi bình thường trong Tư Mã gia tộc cũng không phải là đối thủ, nếu đột nhiên chạy qua, trực tiếp đối mặt với quái vật khổng lồ như Tư Mã gia tộc này, vậy quả thực cùng tìm chết không hề khác gì nhau.

Cho nên, Lâm Hải cảm thấy muốn cứu được A Hoa, cũng không thể mù quáng cứu, ít nhất phải chờ thực lực của mình có đề bạt mới có thể hành động.

Trở lại phòng, Lâm Hải nằm ở trên giường, vô ý thức hướng đầu sang phía bên cạnh.

“Lâm Nhi Công chúa...” Lâm Hải nói được một nửa, liền im bặt mà dừng, sau đó tâm lý bỗng nhiên đau xót.

Lâm Nhi Công chúa, đã không còn đây.

Đưa tay đem Uẩn Linh Châu lấy ra, nâng ở trong lòng bàn tay.

Nhìn Sở Lâm Nhi phiên bản thu nhỏ ở bên trong, bộ dáng mặt mang thống khổ như đang ngủ, trong lòng Lâm Hải không khỏi đau xót.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi nhanh tỉnh lại đi.”

Lâm Hải đem Uẩn Linh Châu nhẹ nhàng vuốt ve một trận, mới lại cẩn thận từng li từng tí thu lại.

‘Ta không làm đại ka thật nhiều năm...’

Đột nhiên, điện thoại của Lâm Hải vang lên.

Lâm Hải cầm điện thoại di động lên xem xét, là Mạnh Húc đánh tới.

Lâm Hải vội vàng nhận, chính mình còn có sự tình cần tìm y đây.

“Hải ca, A Dĩnh muốn về Yến Kinh, ta cũng đi theo trở về, liền cùng ngươi nói lời tạm biệt ở trong điện thoại...”

“Ta dựa vào, Mạnh Húc muốn đi!” Lâm Hải khẽ giật mình.

“Chờ một chút.” Lâm Hải vội vàng cắt đứt lời nói của Mạnh Húc.

“Mạnh thiếu, ta có cái sự tình muốn ngươi giúp đỡ bận bịu.”

“Hải ca, ngươi nói, chuyện của ngươi chính là chuyện của ta a!” Mạnh Húc ở trong điện thoại khẳng khái nói nói.

“Bạn gái Liễu Hinh Nguyệt của ta ngươi biết a, nàng muốn vào làng giải trí, không biết...”

“Ha ha, Hải ca, việc này ngươi không nói ta còn muốn tìm ngươi đây.” Mạnh Húc cười to một trận.

“Ách... Có ý tứ gì?” Lâm Hải có chút không rõ.

“Hải ca a, chị dâu Hinh Nguyệt thật sự là trời sinh làm ca sĩ a, ta muốn cho chị dâu ký kết hợp đồng cùng Hoa Hạ Tinh chúng ta, không biết Hải ca có thể cho huynh đệ mặt mũi này hay không, bằng điều kiện của chị dâu, tuyệt đối có thể trở thành ca sĩ nổi tiếng nhất.”

“Cho, mặt mũi này tuyệt đối cho!” Lâm Hải nghe, nhất thời vui vẻ, hắn muốn cùng Mạnh Húc nói cũng là sự tình ký kết, không nghĩ tới Mạnh Húc ngược lại xách ra cùng hắn nói trước.

“Ha ha, vậy liền tốt rồi!” Tâm lý Lâm Hải vui vẻ một trận.

“Vậy thì tốt, Hải ca, ta để Vương Long lưu lại phụ trách chuyện này, Hải ca có rảnh đến Yến Kinh, cũng đừng quên tìm tiểu đệ a!”

Tắt điện thoại, Lâm Hải vội vàng phát điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt, chuẩn bị đem cái tin tức tốt này nói cho nàng nghe.

“Uy, Lâm Hải, bọn em lập tức liền kết thúc, anh tới đón em đi.” Trong điện thoại, thanh âm có chút ồn ào, thỉnh thoảng truyền đến hoan thanh tiếu ngữ của các cô gái, xem ra Liễu Hinh Nguyệt với đám bạn cùng phòng, vẫn còn đang trong buổi tiệc chúc mừng.

“Tốt, vậy anh hiện tại liền qua đón em, đồng thời còn có một tin tức tốt phải nói cho em nghe.”

“Tin tức tốt gì a?”

“Đến rồi lại nói!” Lâm Hải tắt điện thoại, cùng cha mẹ nói một tiếng, liền chuẩn bị ra ngoài.

Đi hai bước, Lâm Hải chợt nhớ tới sự tình xế chiều hôm nay dùng chứng minh nhân dân của của Triệu Dĩnh để mướn phòng.

Một cái ý niệm bỗng nhiên từ trong đầu Lâm Hải xuất hiện, hắn nhất thời liền trở nên kích động.

Hai mắt hắn vội vàng sáng lên, lại chạy trở về phòng, kéo ra ngăn kéo ở tủ đầu giường, đem chứng minh nhân dân tìm ra.

Nắm vuốt thẻ căn cước của mình ở trong tay, tâm Lâm Hải không khỏi phanh phanh cấp tốc nhảy lên.

“Hinh Nguyệt thế nhưng là đã đáp ứng ta, chờ thi đấu Thanh Ca xong...” Lâm Hải càng nghĩ càng kích động, trong lòng không khỏi nhiệt huyết sôi trào, thân thể cũng khẽ run lên.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối xuống, đèn nê ông thành thị không ngừng lóe ra, trong màn đen phụ trợ càng thêm mỹ lệ.

“Thật sự là một đêm tuyệt hảo a.” Một cỗ khô nóng áp chế không nổi điên cuồng dâng lên, trong lòng Lâm Hải phảng phất như có con kiến đang bò, thực sự ngứa đến không được.

Đem chứng minh nhân dân thả vào trong túi quần, Lâm Hải hưng phấn đi ra ngoài.

Một thanh âm, đang không ngừng hò hét tại trong lòng Lâm Hải!

“Hinh Nguyệt tiểu bảo bối, đêm nay, ca ca muốn ăn ngươi!”

Chương 282: Đại chiến ba trăm hiệp

Lâm Hải một mặt kích động đi ra ngoài, lái xe liền đi.

Hắn vừa mới đi, trong bóng tối bỗng nhiên lóe ra hai cái thân ảnh.

Hai cái thân ảnh này, đặc điểm hết sức rõ ràng, một nam một nữ, người mặc phục sức thời đại Tống Triều của Hoa Hạ.

Nam tướng ngũ đoản, béo nục béo nịch, vô cùng xấu xí, hai sợi râu cá trê hướng vểnh lên trên, một đôi mắt nhỏ như hạt đậu nành, trong bóng đêm, lóe lên quang mang.

Còn nữ nhân bên cạnh, dáng người cao gầy cân xứng, diện mục thanh tú, mái tóc như thác nước dùng một khối khăn đầu màu xanh bao lấy, mi lớn mắt hạnh, mũi cao thẳng, môi son gợi cảm hơi hơi nhếch lên, một thân cách ăn mặc áo đuôi ngắn vạt áo nhỏ, khí khái anh hùng hừng hực.

“Nương tử, không sai, chính là hắn!” Trong tay nam nhân thấp béo cầm một bức tranh, mắt nhỏ chớp nhìn vài lần, ngữ khí khẳng định nói nói.

Nữ nhân bên cạnh nghe được nam nhân thấp mập này gọi mình là nương tử, trong mắt không khỏi toát ra một tia chán ghét, cau mày nhìn nam nhân thấp mập bên cạnh so với mình thấp trọn vẹn hơn một cái đầu, nhất thời cảm thấy một trận buồn nôn.

“Này còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đuổi theo!”

Nữ nhân nói xong, cho nam nhân thấp mập một cái liếc mắt, không đợi gã nói chuyện, thân hình lóe lên, trực tiếp bay ra, tốc độ nhanh vô cùng.

“Ai, nương tử, chờ quan nhân (*chồng, phu quân) nhà ngươi một chút a!” Nam tử mập lùn thấy thế, vội vàng theo sau.

Trong chớp mắt, hai người liền biến mất ở trong đêm tối.

Lâm Hải hoàn toàn không biết, phía sau xe, có hai cái thân ảnh tự như u linh, đang gấp gáp đuổi sát.

Giờ phút này, Lâm Hải lái xe, một mặt cười ngây ngô, trong đầu toàn là ảo tưởng tình cảnh triền miên cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt tiểu bảo bối, hôm nay ca ca nhất định phải bắt ngươi lại.” Lâm Hải suy nghĩ trong lòng, nước bọt đều nhanh chảy xuống.

Là xử nam hơn hai mươi năm, đêm nay hẳn là muốn cáo biệt, Lâm Hải thật sự là kích động đến hỏng a.

“C-K-Í-T..T…T!” Xe ngừng đến một cửa nhà KTV, Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, phát tin tức sang cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, anh đã đến, đang ở cửa ra vào chờ em.”

“Ừm, bọn em vừa mới kết thúc, lập tức ra ngoài.”

Tắt điện thoại, Lâm Hải xuống xe, một mặt chờ đợi hướng phía cửa KTV nhìn quanh.

Chỉ chốc lát sau, một đám nữ hài, đang cười đùa từ bên trong đi tới.

Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, lập tức liền phát hiện Liễu Hinh Nguyệt đi ở chính giữa.

“Hinh Nguyệt, nơi này!” Lâm Hải hướng phía Liễu Hinh Nguyệt phất phất tay.

“U, Hinh Nguyệt, đại Ca Vương nhà chúng ta tới đón ngươi.”

“Mau tới thôi, chúng ta sẽ không quấy rầy thế giới của hai người các ngươi.”

“Hinh Nguyệt, thời điểm làm việc kiềm chế một chút a, đừng để ngày mai không xuống giường được, ha ha…”

Mấy cái cô gái thấy Lâm Hải dựa vào trên thân xe Cayenne, một bộ dáng đẹp trai, nhất thời có chút hâm mộ Liễu Hinh Nguyệt.

Họ cười toe toét hướng phía Liễu Hinh Nguyệt trêu chọc, đưa nàng đẩy về chỗ Lâm Hải.

“Chán ghét, ngươi nói cái gì đó, cái gì không xuống giường…” Liễu Hinh Nguyệt hướng phía nữ hài bên người đấm nhẹ một chút, sau đó một mặt đỏ bừng đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Các mỹ nữ, nếu không ta đưa các ngươi về a?” Lâm Hải gãi gãi đầu, hướng phía mấy cái cô gái nói nói.

“Nhanh quên đi, đại Ca Vương, chúng ta sao có thể không có ánh mắt như vậy, đối với Hinh Nguyệt của chúng ta nhẹ nhàng một chút a, ha ha ha…” Mấy cái cô gái cười đùa, hướng phía Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt khoát khoát tay, rời đi.

“Hinh Nguyệt…” Lâm Hải thấy các cô gái đi xa, mới bước lên trước một bước, bắt lấy tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt.

Sau đó, tâm Lâm Hải bỗng nhiên phanh phanh nhanh chóng nhảy lên.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt hôm nay uống chút rượu, khuôn mặt nhỏ trắng nõn lộ ra một tia hồng nhuận phơn phớt, tại dưới ánh đèn chiếu rọi, phá lệ lộ ra vũ mị mê người.

Hô hấp của Lâm Hải bỗng nhiên trở nên dồn dập, bỗng nhiên khẽ vươn tay, một tay ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt vào trong ngực.

Sau đó, cúi đầu xuống, thô lỗ hôn lên môi Liễu Hinh Nguyệt.

Hồi lâu, rời môi.

Hai người cũng hơi có chút thở hổn hển, ánh mắt khi nhìn về phía đối phương, trong mê ly lộ ra yêu thương thật sâu.

“Hinh Nguyệt, lên xe đi!” Lâm Hải kéo Liễu Hinh Nguyệt một cái, ngồi lên xe.

Lâm Hải nổ máy xe, đạp cần ga, xe nhanh chóng lao ra ngoài.

Xe vừa đi, đôi nam nữ thân mang cổ trang kia, cũng đuổi tới.

Nhìn xe hơi nhanh chóng rời đi, đôi mày liễu của nữ tử nhíu lại, thở phì phì liếc trừng nam nhân thấp mập ở bên cạnh một chút.

“Đều tại ngươi, chậm rì rì!”

“Nương tử, cái này không thể trách ta à, ta vốn là chân ngắn nha.” Nam tử mập lùn quệt miệng, mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

“Hừ, ngươi chỗ nào cũng ngắn!” Nữ tử tức đến hừ lạnh một tiếng, lần nữa hướng phía xe Lâm Hải đuổi theo.

“Ai u, nương tử, ngươi liền không thể để cho ta nghỉ một lát sao?” Gặp nữ tử lại bay đi, nam tử mập lùn chau mày, đành phải nện đôi chân ngắn nhỏ, mau chóng đuổi theo qua.

Trong xe, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, rất có ăn ý đều không nói gì, trong lúc nhất thời, bầu không khí lộ ra vô cùng mập mờ.

Lâm Hải vừa lái xe, một bên vừa vụng trộm lấy ánh mắt nhìn sang Liễu Hinh Nguyệt ở tay lái phụ.

Thấy Liễu Hinh Nguyệt mặt mang mỉm cười, một mặt ngọt ngào, đang nhìn mình cằm chằm.

“Em đang nhìn cái gì đấy, Hinh Nguyệt?” Trái tim của Lâm Hải phanh phanh nhảy, mở miệng hỏi nói.

“Nhìn anh chứ sao.” Mi mục Liễu Hinh nguyệt ẩn tình, ôn nhu nói nói.

“Nhìn anh làm gì a?” Lâm Hải không biết vì cái gì, bỗng nhiên có chút xấu hổ.

“Nhìn anh thật là đẹp trai.” Liễu Hinh Nguyệt nghiêng cái đầu dưa, trong ánh mắt nhu tình vạn chúng.

Lâm Hải nghe được, tâm lý ngòn ngọt, hung hăng nuốt mấy ngụm nước bọt, bỗng nhiên hít sâu một hơi, đem tâm tình khẩn trương trong lòng thư giãn một chút.

“Hinh Nguyệt, em còn nhớ rõ đã đáp ứng anh, chờ sau khi thi đấu Thanh Ca xong, chúng ta là được rồi...” Lúc Lâm Hải nói chuyện, khẩn trương đến âm thanh cũng run rẩy.

“Có thể cái gì?” Mắt to của Liễu Hinh Nguyệt chớp chớp, không có hiểu rõ ý tứ của Lâm Hải.

Lâm Hải phun ra một ngụm trọc khí thật dài, lấy hết dũng khí.

“Có thể, có thể làm chuyện kia a.” Lâm Hải nói xong, trái tim lập tức nhấc đến cổ họng, khẩn trương cũng không dám nhìn Liễu Hinh Nguyệt.

Lâm Hải thấy Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu không lên tiếng, lập tức không giữ được bình tĩnh.

“Hinh Nguyệt, em nói chuyện a?” Lâm Hải khẩn trương nói nói.

Liễu Hinh Nguyệt vụng trộm quay đầu, thẹn thùng lườm hắn một cái, đem đầu rủ xuống thấp hơn.

Thấy Liễu Hinh Nguyệt còn không nói lời nào, Lâm Hải càng sốt ruột.

“Hinh Nguyệt, đến cùng có thể làm hay không a?”

“Em nói một câu a, Hinh Nguyệt?” Liễu Hinh Nguyệt càng không nói, Lâm Hải càng sốt ruột, hung hăng thúc hỏi.

“Anh cái đại ngốc nghếch, đồ con lợn!” Liễu Hinh Nguyệt bị truy vấn gấp, bỗng nhiên quay đầu, đôi bàn tay trắng như phấn hướng phía cánh tay Lâm Hải nện một hồi.

“Ta làm sao lại đần?” Lâm Hải khóc không ra nước mắt một trận, nhưng khi quay đầu nhìn thấy một mặt thẹn thùng, bộ dáng khẽ cáu giận của Liễu Hinh Nguyệt, ánh mắt sáng lên, nhất thời hiểu được.

Sau đó, một trận cuồng hỉ cực độ, xông lên đầu.

“Oa cáp cáp, Hinh Nguyệt, nguyên lai em đã đáp ứng, em làm gì không nói a, không nói anh làm sao lại biết rõ, nhìn em đem anh làm cho gấp.” Lâm Hải cao hứng cười to một trận.

“Anh còn cười, anh cái đồ quỷ sứ chán ghét, đại ngốc nghếch, người rất xấu...” Liễu Hinh Nguyệt bị Lâm Hải cười một trận làm ngượng, bụm mặt không dám nhìn người.

Mà Lâm Hải lại mỹ đến không cách nào hình dung, tâm lý tựa như mọc cỏ, hận không thể lập tức đến khách sạn.

“C-K-Í-T..T...T!” Xe lại lái một hồi, liền đứng ở trước cửa một nhà khách sạn.

Lâm Hải đem xe tắt đi, một mặt cười xấu xa bắt lấy tay của Liễu Hinh Nguyệt.

Chương 283: Vương Anh cùng Hỗ Tam Nương

Lời nói của Lâm Hải, để Liễu Hinh Nguyệt thẹn thùng một trận.

“Chán ghét chết!” Liễu Hinh Nguyệt liếc trắng Lâm Hải một chút, trên mặt giống như giận giống như cười, khiến Lâm Hải nhìn mà tâm thần dập dờn một trận.

Mở cửa xe xuống xe, Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt kéo xuống.

“Đi thôi, Hinh Nguyệt, chúng ta đi mướn phòng.” Lâm Hải lôi kéo tay nhỏ mềm mại của Liễu Hinh Nguyệt, khẩn trương nói nói.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi vo ve.

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt liền tiến vào khách sạn.

Tại trước quầy lễ tân, Lâm Hải xuất ra chứng minh nhân dân làm xong đăng ký, cầm lên thẻ phòng, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt liền tiến vào gian phòng.

Hai người chọn một gian phòng có giường lớn, sau khi đi vào, Lâm Hải đưa tay liền đem cửa khóa trái lại.

“Hinh Nguyệt...” Lâm Hải từ phía sau đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực, trái tim phanh phanh phanh nhanh chóng muốn nhảy ra.

Tuy hai người đã từng có mấy lần thân mật tiếp xúc thân thể, nhưng dưới loại không khí này, vẫn là để hai người chưa hiểu sự đời, khẩn trương đến thân thể hơi có chút run rẩy.

“Em, em đi tắm trước.” Liễu Hinh Nguyệt thẹn thùng tránh ra khỏi Lâm Hải, cúi đầu bước nhanh hướng vào phòng tắm.

Con mắt Lâm Hải sáng lên, chăm chú theo sát qua.

“Hinh Nguyệt, nếu không hai ta cùng nhau tắm?” Lâm Hải một mặt cười xấu xa nói nói.

“Chán ghét, nghĩ đến đẹp!” Liễu Hinh Nguyệt phanh cái đem cửa phòng tắm đóng lại.

“Ách...” Lâm Hải bám sát theo, cái mũi trực tiếp đụng trên cửa, một trận đau nhức thoải mái.

Chỉ chốc lát, bên trong liền truyền đến âm thanh sột sột soạt soạt thoát y phục, trong lòng Lâm Hải là một trận nhiệt huyết sôi trào.

“Đậu móa, muốn trộm nhìn một chút hay không?” Một cái ý niệm xuất hiện tại trong lòng Lâm Hải.

“Quên đi, nhìn lén là không đạo đức.” Ngẫm lại, Lâm Hải vẫn là lắc đầu.

“Ào ào ào...” Một lát sau, bên trong liền truyền đến một trận tiếng nước chảy.

“Hinh Nguyệt đang tắm a.” Tâm lý Lâm Hải càng thêm ngứa, trong đầu không khỏi ảo tưởng tới thân thể kiều nộn của Liễu Hinh Nguyệt.

“Thao, Hinh Nguyệt thế nhưng là bạn gái của ca ca, chờ một hồi tắm rửa xong còn muốn cùng ca ca làm một số sự tình không thể miêu tả a, ca ca bây giờ nhìn nhìn, tựa hồ cũng không có gì a?” Lâm Hải đã lớn như vậy, trừ tại trong các bộ điện ảnh của Đảo Quốc, thế nhưng còn không có nhìn kỹ thân thể nữ nhân trong hiện thực đâu, trong lúc nhất thời tâm lý lại bắt đầu ngứa ngáy.

“Đậu móa, mặc kệ, nhìn bạn gái mình, là thiên kinh địa nghĩa!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải liền quyết định.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!” Lâm Hải mặc niệm một tiếng, hai con mắt bỗng nhiên bịt kín một tầng sương mù màu lam nhạt.

Sau đó, cửa phòng tắm ở trước mặt, trực tiếp bị Lâm Hải xem thấu, thân thể mềm mại của Liễu Hinh Nguyệt ở bên trong, trực tiếp bại lộ tại trước mắt Lâm Hải.

Phốc!

Máu mũi của Lâm Hải kém chút chảy ra, một dòng nước nóng bay thẳng tới bụng dưới.

“Thật đẹp a!” Liễu Hinh Nguyệt giờ phút này vừa vặn đối mặt với Lâm Hải, Lâm Hải nhìn đến trợn cả mắt lên.

Từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân, Lâm Hải lặp đi lặp lại nhìn mấy lần, sau cùng đem ánh mắt đứng ở trên vùng bụng non mịn của Liễu Hinh Nguyệt.

“Ực ực!” Lâm Hải hung hăng nuốt ngụm nước bọt, cũng nhịn không được nữa.

Khẽ vươn tay, trực tiếp đem y phục của chính mình cởi xuống.

“Hinh Nguyệt bảo bối, ca ca đến!” Con mắt Lâm Hải đỏ bừng, chuẩn bị phá cửa mà vào.

“Ừm?” Cước bộ của Lâm Hải nâng lên, còn không có phóng ra, bỗng nhiên có một cỗ âm phong từ phía sau đánh tới.

Lâm Hải sững sờ, sau đó quá sợ hãi!

“Có ma!” Loại âm phong này, hắn cực kỳ quen thuộc, đó là không khí lưu động mà Quỷ hồn lúc ẩn hiện kéo theo.

Bỗng nhiên quay đầu, Lâm Hải nhìn lại bốn phía, sau đó con mắt dừng lại tại chỗ cách trước người mình không đến hai mét.

“Thật xinh đẹp!” Lâm Hải làm sao cũng không nghĩ tới, quỷ mới đến lại là Nữ quỷ, hơn nữa lại cực kỳ đẹp đẽ.

Mà Nữ quỷ lúc này, cũng đã kinh ngạc đến ngây người.

Nàng ta bám theo một đoạn đến tận đây, thật vất vả mới đuổi kịp Lâm Hải, liền trực tiếp xuyên tường vào.

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, vừa tiến đến, vậy mà thấy là một loại tràng cảnh như thế.

Hoa Hạ cổ đại, chịu ảnh hưởng của văn hóa xã hội, nữ nhân đều rất phong kiến truyền thống, cái Nữ quỷ này trừ quan nhân của chính mình, còn chưa từng gặp qua thân thể của bất kỳ người đàn ông nào.

Nhưng bây giờ, đột nhiên đối mặt với Lâm Hải trần truồng, trong lòng cái Nữ quỷ này đột nhiên dâng lên một loại cảm giác khác thường.

“Thật là cường tráng, thật uy mãnh!” Trong não hải của Nữ quỷ, bất tri bất giác toát ra hai cái từ ngữ như thế.

“A!” Đúng lúc này, Lâm Hải mới phản ứng được, chính mình còn đem y phục thoát cho hết a.

Vội vàng vươn tay, bảo vệ chỗ yếu hại, che chắn cẩn thận!

“Ngươi, ngươi là ai?” Lâm Hải lớn tiếng hỏi hỏi.

Lâm Hải vừa lên tiếng, Nữ quỷ cũng giật mình tỉnh lại, xấu hổ vội vàng quay đầu sang một bên, đồng thời lấy tay che mặt.

“Ngươi quả nhiên có thể nhìn thấy ta.” Thanh âm của Nữ quỷ, bên trong ôn nhu mang theo một cỗ kiên cường.

“Uy, ta giống như không biết ngươi, nếu như không có chuyện gì, mời ngươi rời đi, ca ca đợi lát nữa còn muốn làm việc đây.” Lâm Hải vừa nói, vừa đem quần cộc từ dưới đất nhặt lên, hoang mang rối loạn mặc vào.

“Ta tới tìm ngươi, là bởi vì...” Nữ quỷ lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên lại thêm một bóng người, xông tới.

“Nương tử, ngươi quá nhanh, mệt chết ta, cuối cùng...” Nam tử mập lùn đứng tại trước mặt Nữ quỷ, thở hồng hộc.

Thế nhưng là lời còn chưa nói hết, liền thấy được Lâm Hải ở đối diện cơ hồ đã xích lõa hết.

Nam tử mập lùn đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó bên trong đôi mắt nhỏ đột nhiên toát ra một đường hung quang.

“Hỗn đản, ngươi lại dám cởi sạch y phục, đùa bỡn nương tử nhà ta, ta muốn giết ngươi!”

Nam tử mập lùn chợt quát một tiếng, thân ảnh lóe lên, như cái viên cầu, hướng phía Lâm Hải liền xông lại.

“Đậu phộng, ngươi a làm rõ ràng tình huống có được hay không!” Lâm Hải quá sợ hãi.

Cái người lùn mập này, tuy nhìn qua thân hình vụng về, nhưng hành động, tốc độ lại cực nhanh, cộng thêm lại là đột nhiên xuất thủ, nhất thời khiến cho Lâm Hải trở tay không kịp.

Lâm Hải vội vàng thi triển Tật Phong Bộ, thân thể hướng phía bên cạnh lóe lên, trực tiếp bước ra xa hơn hai mét, tránh thoát nhất kích của nam tử mập lùn.

“Bịch!”

Bởi vì Lâm Hải là vội vàng trốn tránh, trực tiếp đem một cái ghế cách đó không xa đụng vào trên mặt đất.

“Lâm Hải, làm sao vậy?” Liễu Hinh Nguyệt đang tắm rửa, nghe được bên ngoài có âm thanh, nhất thời kinh hoảng một trận.

“Không có việc gì, Hinh Nguyệt, em tắm xong trước đừng đi ra!” Lâm Hải ra vẻ nhẹ nhõm nói nói.

Bên ngoài thế nhưng là còn có một người nam nhân đâu, Lâm Hải cũng không muốn để cho thân thể mỹ lệ của Hinh Nguyệt nhà mình bại lộ tại trước mặt nam nhân khác, dù nam nhân này vẫn là một con quỷ.

“Nhận lấy cái chết cho ta!” Nam nhân thấp mập thấy Lâm Hải tránh thoát một kích, quay người lại, lại lần nữa hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Đậu móa, ngươi không xong có đúng hay không?” Lâm Hải cũng tức giận.

Chính mình vốn là muốn xông vào, cùng Hinh Nguyệt tiểu bảo bối nhà mình chơi Uyên Ương nghịch nước, hai cái quỷ này bỗng nhiên xông tới, phá hư chuyện tốt của chính mình không nói, cái người lùn mập này còn không phân tốt xấu, liền ra tay với mình.

Thật coi ca ca không còn cách nào khác sao?

Thấy một quyền của người lùn mập lại đến gần, Lâm Hải lần này không tránh nữa.

Đồng dạng vươn tay cánh tay, thi triển ra Phân Cân Thác Cốt Thủ, hướng phía cánh tay người lùn mập chộp tới.

Người lùn mập cũng không yếu thế, tại thời điểm Lâm Hải sắp bắt được cánh tay của mình, bỗng nhiên dưới cánh tay hạ xuống, phản tập cùng lúc với Lâm Hải.

Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, lắc mình một cái, nhanh chóng tránh thoát.

Con mắt nam tử mập lùn cũng hồng, xoay người hướng phía Lâm Hải kêu to oa oa một trận!

“Ngươi tên hỗn đản, dám nhục mạ nương tử của ta, Ải Cước Hổ Vương Anh ta nếu như không giết ngươi, thề không làm quỷ!”

Phốc!

Người lùn mập vừa nói xong, tròng mắt của Lâm Hải liền kém chút trừng ra ngoài.

Nhìn người lùn mập, lại nhìn Nữ quỷ ở bên cạnh một chút, Lâm Hải một mặt thật không thể tin.

“Ngươi nói ngươi là người nào? Ải Cước Hổ Vương Anh?” Lâm Hải há to miệng, hỏi.

“Không tệ, chính là gia gia nhà ngươi!” Vương Anh trừng mắt nhỏ, nét mặt đầy vẻ giận dữ.

Lâm Hải mới lười nhác nhìn gã, vừa nghiêng đầu, lại đem ánh mắt nhắm ngay sang Nữ quỷ bên cạnh.

“Cái kia nói như thế, ngươi chính là Nhất Trượng Thanh Hỗ Tam Nương!”

Chương 284: Có gian tình!

Hỗ Tam Nương nghe vậy sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, một mặt cổ quái.

“Ngươi biết ta?” Hỗ Tam Nương thế nhưng là đối với Lâm Hải một chút ấn tượng đều không có.

“Ha ha, ngươi thật sự là Hỗ Tam Nương!” Lâm Hải nhất thời cảm giác thế giới quá kỳ diệu, mấy cái hảo hán trong Thủy Hử này, chính mình trừ Đỗ Thiên, lại gặp thêm hai người.

Bất quá cái Vương Anh ở bên cạnh kia, Lâm Hải cũng không muốn thấy thế nào, nhìn đều chẳng muốn liếc gã một cái.

Người xấu, công phu kém, còn là cái siêu cấp sắc quỷ, quả thực không có một chút ưu điểm nào.

Ngược lại là Hỗ Tam Nương, người chẳng những dung mạo xinh đẹp, công phu cũng cao, chỉ là sau cùng lại ủy thân cho cái thấp nghèo xấu Vương Anh này.

“Chậc chậc chậc...” Lâm Hải nhìn Hỗ Tam Nương từ trên xuống dưới, càng xem càng cảm thấy một trận tiếc nuối.

“Uy, ngươi làm gì nhìn nương tử nhà ta chằm chằm vậy, ta cho ngươi biết, cũng không nên có ý đồ xấu gì!” Vương Anh thấy hai mắt Lâm Hải sáng lên nhìn chằm chằm vào Hỗ Tam Nương không dứt, trong lòng nhất thời rất gấp gáp.

“Hứ ~” Lâm Hải cùng Hỗ Tam Nương gần như đồng thời bĩu môi một cái, hướng phía Vương Anh trợn mắt trừng một cái.

“Ngươi, các ngươi...” Vương Anh lập tức ngốc, hai người này làm sao có ăn ý như thế?

Đột nhiên, Vương Anh lại nghĩ tới, cái Lâm Hải này giống như ngay từ đầu liền nhận biết Hỗ Tam Nương.

Nhất thời, một cái ý niệm xông tới trong đầu, trong lòng Vương Anh bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

Hỗ Tam Nương trong đoạn thời gian gần đây, bỗng nhiên đối với Vương Anh thay đổi cực kỳ lãnh đạm, hờ hững lạnh lẽo, thậm chí có đôi khi nhìn về phía Vương Anh, trong ánh mắt còn ẩn ẩn mang theo cừu hận.

Vương Anh sau khi có phát giác, từng thử hướng Hỗ Tam Nương hỏi qua nguyên nhân, thế nhưng là mỗi một lần Hỗ Tam Nương đều là hừ lạnh một tiếng, trực tiếp rời đi.

Cái này khiến Vương Anh nghi hoặc thật lâu, thậm chí hoài nghi Hỗ Tam Nương có phải có người ở bên ngoài hay không.

Thế nhưng quan sát thật lâu, Vương Anh phát hiện Hỗ Tam Nương vẫn là giống như trước đây, cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, bộ dáng căn bản không giống như có chuyện gì.

Vương Anh lại cảm thấy có thể là chính mình quá mẫn cảm, hoặc là suy nghĩ nhiều.

Mặc dù không có phát hiện cái gì dị thường, nhưng tâm lý

Vương Anh lại có một cái tâm bệnh.

Ngay tại vừa rồi, thấy Lâm Hải là một cái người Nhân gian, thế mà nhận biết nương tử trốn trong xó nhà ít ra ngoài của mình, mà hai người vừa rồi lại có ăn ý như thế, ý nghĩ chôn dưới đáy lòng của Vương Anh kia, không khỏi lại xông tới.

Chẳng lẽ là cái hỗn đản này, cùng nương tử của mình có một chân?

Vương Anh càng nghĩ càng thấy có khả năng này, trong lòng không khỏi dâng lên một cơn lửa giận.

“Nương tử, ngươi cùng hắn, có phải đã sớm có nhận biết hay không!” Vương Anh một mặt tức giận hướng phía Hỗ Tam Nương chất vấn hỏi.

“Ngươi bị điên rồi, ta bình thường liền cửa nhà cũng rất ít ra, hướng hắn nhận biết cái gì?” Hỗ Tam Nương đối với Vương Anh đầy vẻ khinh bỉ.

“Ngươi chớ gạt ta, còn nói không biết, vậy hắn làm sao lập tức liền nói ra được tên của ngươi!” Cánh tay ngắn nhỏ của Vương Anh vung lên, nét mặt đầy vẻ giận dữ.

Hỗ Tam Nương chau mày, chán ghét liếc nhìn Vương Anh một chút.

“Vậy ngươi phải hỏi hắn, hỏi ta làm gì?”

“Hừ, ngươi bớt giả vờ, trách không được gần nhất ngươi luôn nhìn ta không vừa mắt, lần này đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, ngươi lại không muốn đi theo, nguyên lai là đến gặp nhân tình, ngươi cho rằng ngươi gạt được ta sao?” Vương Anh càng nghĩ càng thấy được suy đoán của bản thân là chính xác, nhất thời vừa tức vừa giận, nhảy chân bạo hống nói.

“Ngươi, ngươi bớt nói vớ nói vẩn, làm hỏng trong sạch của ta!” Hỗ Tam Nương bị Vương Anh vu hãm một hồi, ủy khuất kém chút khóc.

“Hừ, ngươi không thừa nhận, thật không nghĩ tới, ngươi là một cái nữ nhân hay thay đổi như thế!”

“Ngươi, ngươi…” Hỗ Tam Nương tức giận chỉ Vương Anh, ngực không ngừng chập trùng.

Nữ tử thời Hoa Hạ cổ, coi trọng nhất là danh tiếng cùng trinh tiết, bị Vương Anh nói như thế, nước mắt Hỗ Tam Nương nhất thời không bị khống chế mà rơi xuống.

“Ách…” Lâm Hải đứng ở một bên, một hồi nhìn Vương Anh, lại nhìn Hỗ Tam Nương, trực tiếp mộng bức.

“Cái kia, trước dừng một chút…” Lâm Hải một mặt vô tội ngăn ở giữa hai người.

“Tại sao ta cảm giác ta nằm cũng trúng đạn.” Lâm Hải xoa xoa đầu, đem đầu chuyển hướng sang Vương Anh.

“Ngươi vừa mới nói, ta và ngươi nàng ta có một chân?”

“Hừ, có hay không chính ngươi biết rõ!” Ánh mắt của Vương Anh lộ ra hung quang, hận không thể lập tức nhào tới giết Lâm Hải.

“Biết rõ em gái ngươi a!” Lâm Hải thật sự là im lặng, cái Vương Anh này mẹ nó quả thực cũng là cái đồ ngốc a.

“Ta cho ngươi biết vị ca ca này, cơm có thể ăn bậy, lời nói cũng không thể nói loạn a.” Lâm Hải chỉ Vương Anh cảnh cáo nói.

“Hừ, bớt ngụy biện đi, nương tử của ta trước kia đối với ta vẫn luôn là y thuận tuyệt đối, chỉ là gần nhất mới bỗng nhiên biến đổi với ta thành các loại bất mãn, ta đã sớm cảm thấy kỳ quái, hôm nay rốt cục mới hiểu rõ.”

Vương Anh chỉ chỉ Lâm Hải, lại chỉ chỉ Hỗ Tam Nương.

“Nguyên lai hai cái các ngươi, có gian tình!”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun.

Có em gái ngươi gian tình a, xin nhờ sử dụng đầu óc tốt cái hay không?

Mẹ nó, cái Vương Anh này quả thực chính là não tàn lại thêm nhị bức a.

Chính mình cùng Hỗ Tam Nương một người một quỷ, làm sao có thể có một chân?

“Vương Anh, ngươi im miệng cho ta, còn dám nhục sự trong sạch của ta, ta hôm nay liền giết ngươi!” Hỗ Tam Nương ở một bên, đã sớm tức đến không nhịn nổi, Vương Anh vừa nói như thế, vị nữ hào kiệt này nhất thời tức giận.

Vương Anh nghe được, thân thể bỗng nhiên run lên, sau đó một mặt khó có thể tin đem đầu chuyển hướng sang Hỗ Tam Nương.

“Nương tử, ngươi vừa mới nói cái gì, ngươi muốn giết ta?” Vương Anh quả thực không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình.

Tại cái niên đại của bọn họ kia, trượng phu chính là trời ạ!

“Ngươi, ngươi bởi vì cái dã hán tử này, mà muốn mưu sát thân phu sao?” Tinh thần Vương Anh trở nên hoảng hốt, dưới chân đi lại lảo đảo, phảng phất như trời vừa sụp đổ xuống.

“Ta giết ngươi lại như thế nào!” Hỗ Tam Nương đang nổi nóng, nghe nói như thế, mày liễu dựng thẳng, mắt hạnh trợn lên, nhất thời khẽ kêu một tiếng.

“Ha ha ha... Tốt, tốt, tốt.” Vương Anh cười khổ liên tục gật đầu.

“Ngày xưa Tống Giang ca ca của ta, bởi vì Diêm Bà Tích ở sau lưng Tống Giang ca ca vụng trộm với người, muốn ám hại với y, cuối cùng khiến y phải tự tay giết vợ, nghĩ không ra hôm nay, Vương Anh ta cũng phải cùng ca ca, đi đến con đường giết vợ.” Vương Anh nói xong, hai cái mắt nhỏ, bỗng nhiên hiện lên một đạo hàn quang.

“Phi, ngươi còn dám nhắc đến cái Tống Giang đáng ngàn đao bầm thây kia!” Vương Anh không nhắc tới Tống Giang còn tốt, cái này vừa nhấc lên, nhất thời xúc động đến nghịch lân của Hỗ Tam Nương, phảng phất như đem tất cả nộ khí góp nhặt nhiều năm đều dẫn ra, trên thân bỗng nhiên dâng lên một cỗ sát khí nồng đậm như thực chất.

Lâm Hải ở bên cạnh, nhất thời cảm thấy một luồng hơi lạnh xuất hiện từ trong lòng.

Nhìn qua Hỗ Tam Nương, đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

“Cái Hỗ Tam Nương này, thật mạnh!” Trong lòng Lâm Hải lập tức kéo căng, tình huống bây giờ tuy có chút lộn xộn, nhưng hai người này là địch hay bạn, tìm đến mình là vì cái gì cũng còn không rõ ràng lắm, Lâm Hải không thể không cẩn thận đề phòng.

“Lớn mật, ngươi thế mà còn dám mắng ca ca của ta!” Vương Anh từ trước đến nay đều đem Tống Giang tôn thờ, thấy Hỗ Tam Nương mắng Tống Giang, Vương Anh nhất thời gấp.

“Hôm nay, ta liền muốn giết ngươi, thanh lý môn hộ của Vương gia ta!” Vương Anh nói, thân thể bỗng nhiên trực tiếp thổi qua, chiếu vào Hỗ Tam Nương cũng là một quyền.

Hỗ Tam Nương vội vã trốn tránh, lại không đánh trả, bên trong ánh mắt bỗng nhiên lộ ra một tia giãy dụa.

“Ta hôm nay phải giết ngươi cái tiện nhân này!” Vương Anh đã sớm bị phẫn nộ làm choáng váng đầu óc, quyền cước càng lúc càng nhanh, đem Hỗ Tam Nương làm cho quay tròn loạn chuyển.

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn lấy, nhất thời bất đắc dĩ nhún nhún vai.

“Mẹ nó, chuyện này là sao a?” Lâm Hải thật không biết nên nói cái gì cho phải.

Trong Thủy Hử, hai người này không phải là ân ái à, hôm nay làm sao không đầu không đuôi, ở trước mặt mình lại mạc danh kỳ diệu đuổi đánh?

“Thật sự là có ý tứ.” Lâm Hải lắc đầu một trận.

“Vương Anh, ngươi còn không dừng tay, ta sẽ đánh trả!” Đúng lúc này, Hỗ Tam Nương khẽ kêu một tiếng, hiển nhiên bị Tật Phong Bạo Vũ của Vương Anh công kích, làm cho có chút gấp.

“Tốt, vậy ta dừng tay!” Vương Anh nói vừa xong, trực tiếp thu tay lại không đánh.

“Ách...” Lâm Hải ở bên cạnh nhìn mà nháy nháy con mắt, cái cằm kém chút liền rơi xuống.

Mẹ nó, nói dừng tay liền thật dừng tay, cái này mẹ nó hai người là đang đùa giỡn đâu?

Diễn kịch cho ca ca nhìn sao, hay là thế nào?

Thời khắc Lâm Hải đang kỳ quái, bỗng nhiên một đạo kình phong, hướng phía mặt hắn hung mãnh đánh tới.

“Đậu phộng! Ngươi nha đánh lén!” Lâm Hải còn không có kịp phản ứng, quyền đầu của Vương Anh, đã đến gần.

“Đậu móa, lão tử trước hết giết cái gian phu này, rồi lại tìm ngươi cái tiện nhân kia tính sổ sách!” Mặt mũi Vương Anh tràn đầy sát cơ, vô cùng hung ác phóng tới chỗ Lâm Hải.

Chương 285: n đoạn nghĩa tuyệt

Lâm Hải mắt thấy quyền đầu của Vương Anh đã đến gần, trong lúc bối rối, vội vã thi triển Tật Phong Bộ, hiểm hiểm tránh thoát một kích lôi đình của Vương Anh.

Sau đó, ánh mắt Lâm Hải mạnh mẽ lạnh đi.

“Mẹ nó, hai người các ngươi đánh nhau, lại muốn mệnh của ca ca a, thật coi ca ca là dễ khi dễ sao?”

Một quyền kia của Vương Anh, mặc dù không có đánh tới Lâm Hải, nhưng Lâm Hải lại rõ ràng cảm nhận được cường độ bên trong quyền đầu, đó là thật đánh cho đến chết a!

Vô duyên vô cớ nằm đã trúng đạn liền không nói, hiện tại đến cả sinh mệnh cũng nhận uy hiếp, Lâm Hải lần này thật sự giận!

Cước bộ Lâm Hải liền bước ra, thân hình lóe lên, liền biến mất tại trước mặt Vương Anh.

“Ừm?” Vương Anh thấy Lâm Hải đột nhiên biến mất, nhất thời giật mình, không chờ phản ứng lại, sau đầu bỗng nhiên có ác phong đánh tới.

“Mẹ nó, cũng ăn một quyền của ca ca đi!” Quyền đầu của Lâm Hải, bắt trói lấy một luồng kình phong liền đến.

Vương Anh quá sợ hãi, không kịp quay đầu, thân thể nhoáng một cái, khó khăn lắm mới né tránh quyền đầu của Lâm Hải.

Còn chưa kịp đứng vững, Vương Anh chợt thấy một bàn tay, tại trong con mắt của chính mình kịch liệt phóng lớn.

“Đậu phộng!” Vương Anh thầm mắng một tiếng, đã không còn kịp tránh.

“Ba!” Một tiếng vang giòn!

Lâm Hải một bàn tay trực tiếp quất vào trên mặt Vương Anh.

Thân thể Vương Anh trực tiếp bị đánh xoay tròn, trên mặt nhất thời in lên năm cái dấu ngón tay, đặc biệt rõ ràng.

“Tức chết ta rồi!” Vương Anh buồn bực xấu hổ thành tức giận, tức đến kém chút thổ huyết.

Lúc đầu lấy thân thủ của gã, phải cùng Lâm Hải sàn sàn ngang với nhau, chỉ là Vương Anh chẳng thể nghĩ tới, Lâm Hải bạo phát toàn lực, tốc độ cư nhiên lại nhanh chóng như thế.

Một chút mất tập trung, liền bị Lâm Hải đánh một bàn tay, đáng giận nhất vẫn là đánh ở trên mặt.

Vương Anh nói làm sao cũng là một trong Thất Thập Nhị Địa Sát, bình thường cũng phi thường chú trọng mặt mũi, bây giờ lại bị Lâm Hải tát một bàn tay ở trên mặt, tâm lý thậm chí so với giết gã còn khó chịu hơn.

“Lão tử hôm nay liền đem ngươi nghiền xương thành tro!” Vương Anh gầm thét một tiếng, liền muốn vọt qua tới.

“Đủ rồi!” Nào nghĩ đến, lúc này, thân thể Hỗ Tam Nương bỗng nhiên lóe lên, ngăn ở trước mặt Lâm Hải cùng Vương Anh.

“Ngươi, các ngươi đôi gian phu dâm phụ này!” Vương Anh gặp

Hỗ Tam Nương thế mà ngăn cản chính mình giết Lâm Hải, ý nghĩ trong lòng mình càng thêm ngồi vững, lồng ngực đều muốn tức điên.

“Ta giết hai người các ngươi!” Vương Anh như một kẻ điên, cũng mặc kệ là Hỗ Tam Nương hay là Lâm Hải, xông lên cũng là một trận quyền chân, chiêu chiêu thẳng đến chỗ yếu hại.

Hỗ Tam Nương khẽ nhíu mày, trong mắt bỗng nhiên tuôn ra một cỗ sát ý, nhưng rất nhanh lại ảm đạm đi, tìm lỗ hổng một tay đẩy Vương Anh lảo đảo một cái.

“Vương Anh, hắn là người vô tội, ngươi không thể giết hắn!” Hỗ Tam Nương lạnh lùng nói nói.

“Vô tội? Ta cút mẹ mày đi vô tội!” Vương Anh thấy Hỗ Tam Nương còn nói chuyện thay Lâm Hải, trong lòng càng tức giận.

“Lão tử không giết hắn thì thề không bỏ qua, giết hắn xong lại thu thập ngươi cái tiện hóa này!” Vương Anh nói xong liền lại xông tới.

“Mẹ nó, ngươi cái đồ không phân tốt xấu a! Sao vẫn còn chưa xong!” Lâm Hải lần này cũng hỏa.

Lúc đầu ca ca là cùng Hinh Nguyệt tiểu bảo bối tới chỗ này làm chuyện tốt, bị các ngươi phá hư không nói, còn mạc danh kỳ diệu muốn đánh muốn giết đối với ca ca.

Ca ca nếu là còn nhẫn, liền mẹ nó không phải là nam nhân a.

Thân thể Lâm Hải nhoáng một cái, vòng qua Hỗ Tam Nương, hướng phía Vương Anh liền dốc sức lao qua.

“Ca ca hôm nay đem ngươi đánh thành đầu heo!” Tay chân của Lâm Hải đều xuất hiện, hướng phía Vương Anh liền là một hồi tấn công mạnh.

Vương Anh nhất thời kinh hãi, tốc độ của Lâm Hải quá nhanh, trốn tránh nhất thời bối rối một trận.

“Mau dừng tay!” Hỗ Tam Nương ở bên cạnh cũng gấp đến hỏng, thấy Vương Anh lập tức liền muốn bị đả thương tại dưới tay Lâm Hải, cắn răng một cái, hướng phía Lâm Hải xông lại.

“Ngươi trước dừng tay!” Tốc độ của Hỗ Tam Nương so với Vương Anh thế nhưng nhanh hơn nhiều, thân ảnh lóe lên liền đến sau lưng Lâm Hải, liền hướng phía bả vai Lâm Hải chộp tới.

Vương Anh ở phía trước vừa nhìn, trong lòng nhất thời vui vẻ.

“Nương tử!” Vương Anh lúc đầu cho là Hỗ Tam Nương đã đứng ở bên Lâm Hải, không nghĩ tới lúc này nhưng lại tới giúp mình, chẳng lẽ nương tử hồi tâm chuyển ý.

Lâm Hải đang cùng Vương Anh giao thủ, một trảo của Hỗ Tam Nương này lại trốn không thoát.

Nhưng tại thời khắc tay của Hỗ Tam Nương sắp bắt lấy Lâm Hải, bỗng nhiên một đạo ánh sáng trắng, từ trên thân Lâm Hải nở rộ.

“A!” Hỗ Tam Nương trở tay không kịp, kinh hô một tiếng, thân thể bị đẩy lùi ra ngoài.

Cái gì ?

Ánh mắt Lâm Hải sáng lên.

“Thao, thời gian dài không cùng quỷ đánh nhau, ca ca cũng đã quên còn mang theo kiếm gỗ đào.” Lâm Hải lập tức biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Mụ, có kiếm gỗ đào ca ca còn sợ ngươi cái quỷ a!”

Vừa đúng lúc này, một quyền của Vương Anh vừa vặn đánh tới, Lâm Hải lần này trực tiếp không tránh.

“Ông!” Lại là một tia sáng bắn ra, Vương Anh liền trực tiếp bị ném ra.

Lâm Hải xem đúng thời cơ vọt tới trước, trực tiếp bắt lấy cổ áo Vương Anh, quyền đầu liền như mưa rơi xuống.

“Ca ca đánh chết ngươi!” Lâm Hải xuất thủ không chút lưu tình nào, lốp ba lốp bốp hướng phía mặt béo của Vương Anh nện một hồi.

Vương Anh vừa muốn giãy dụa, lại phát hiện toàn bộ thân thể đã chết lặng một trận, phảng phất như bị tia chớp đánh trúng, vậy mà không động đậy được.

Vương Anh lập tức liền biết rõ chuyện gì đang xảy ra, trong lòng một trận hoảng hốt, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác sợ hãi mãnh liệt.

“Lực lượng Lôi Điện, là lực lượng Lôi Điện!” Vương Anh bị dọa đến hồn đều nhanh bay, lôi điện đây chính là khắc tinh của hết thảy âm tà a.

Mà là Quỷ hồn, bản thân Vương Anh liền xem như là một loại âm tà, sợ nhất là lôi điện.

Vương Anh làm sao cũng nghĩ không thông, trên thân Lâm Hải vì sao lại có lực lượng Lôi Điện, nếu như bị Lâm Hải dạng này đánh xuống, dùng không bao lâu, gã liền tan thành mây khói.

“Đừng đánh, van cầu ngươi đừng đánh nữa”, Vương Anh bắt đầu cầu xin tha thứ.

“Mẹ nó, ngươi nói không đánh liền sẽ không đánh sao?” Lâm Hải mới không để ý tới gã đây.

“Hảo hán tha mạng, hảo hán tha mạng a.” Vương Anh cảm thụ được thân linh hồn thể của chính mình tại dưới ảnh hưởng của lôi điện, đã bắt đầu có khuynh hướng biến nhạt đi, trong lòng càng sợ muốn chết.

Mà Lâm Hải không rên một tiếng, căn bản không để ý tới cầu mong xin tha gì, tiếp tục khua quyền đầu.

“Vị hảo hán này, xin tha cho quan nhân nhà ta một mệnh.” Lúc này, Hỗ Tam Nương bỗng nhiên thổi qua đến, hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Ách...” Mỹ nữ cầu tình, Lâm Hải không tiện cự tuyệt.

“Hừ, cút nhanh lên!” Lâm Hải vừa nhấc chân, liền đem Vương Anh đá trên mặt đất.

Vương Anh như được đại xá, đứng lên liền chạy.

Vừa chạy hai bước, cước bộ bỗng nhiên lại dừng lại.

Xoay người, Vương Anh nhìn Hỗ Tam Nương.

“Nương tử, ngươi...”

Ánh mắt Hỗ Tam Nương phức tạp nhìn Vương Anh một chút, sau đó lắc đầu.

“Ngươi đi đi, ta sẽ không cùng ngươi trở về.”

“Ngươi, các ngươi quả nhiên...” Vương Anh nhìn Hỗ Tam Nương cùng Lâm Hải, tâm lý khổ sở một trận.

“Hắc!” Vương Anh sau cùng tức đến giậm chân một cái, cũng không quay đầu lại bay đi.

Hỗ Tam Nương nhìn thân ảnh Vương Anh dần dần biến mất, mấy giọt nước mắt chậm rãi nhỏ gxuống.

“Quan nhân, giữa ngươi và ta, từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Cái gì ?

Lâm Hải ở bên cạnh nghe, não tử một trận không rõ.

Cái này là đang chơi chia tay sao?

“Cái kia, ta có thể hỏi ngươi một chuyện sao?” Lâm Hải gãi gãi đầu, hướng phía Hỗ Tam Nương hỏi.

Hỗ Tam Nương chậm rãi quay đầu, đem nước mắt trên mặt lau khô.

“Ngươi nói!”

“Ngươi cùng Vương Anh tại sao lại xuất hiện ở nơi này?”

“Tới tìm ngươi, cùng ngươi theo một đường.”

Phốc!

Con mắt Lâm Hải lập tức trợn to.

Mẹ nó, ca ca còn tưởng rằng là ngẫu nhiên gặp đâu, nguyên lai là đặc biệt tới tìm ca ca a.

“Tìm ta làm gì?” Nhìn thái độ của Vương Anh, Lâm Hải cảm thấy hẳn là không có chuyện gì tốt.

“Cái này...” Một câu của Lâm Hải, đem Hỗ Tam Nương cũng hỏi cho sững sờ.

“Không biết, ta theo Vương Anh tới.” Hỗ Tam Nương trừng mắt to, lắc đầu.

“Ách...” Lâm Hải không còn gì để nói, mẹ nó, chuyện này là sao a?

Vương Anh tìm chính mình, còn không có nói để làm gì, liền bị chính mình đánh chạy.

Thôi đi, mặc kệ nhiều như vậy, ngược lại cũng là gã cần tìm chính mình, lại không phải là mình cần tìm gã. Lâm Hải mới lười nhác nghĩ nhiều như vậy đây.

“Đúng, cảm tình của hai ngươi không phải thật tốt sao? Ngươi vừa rồi vì sao nói cùng Vương Anh ân đoạn nghĩa tuyệt?”

Lâm Hải đem nghi vấn trong lòng nói ra.

Hỗ Tam Nương nghe xong việc này, nhất thời lửa giận trong lòng lại xông tới.

“Cồn không phải là bởi vì cái tặc tử Tống Giang kia!” Trong mắt Hỗ Tam Nương bỗng nhiên toát ra hàn quang giết người!

Chương 286: Cầu đại quan nhân thu lưu

“Tống Giang?” Lâm Hải sững sờ, này làm sao lại cùng Tống Giang có dính líu quan hệ rồi.

Nhấc lên Tống Giang, toàn thân Hỗ Tam Nương lập tức sát cơ lẫm nhiên.

“Cái Tống Giang tặc tử kia, lúc trước sau khi đem ta đưa lên Lương Sơn xong, liền lấy sinh mệnh người nhà của ta, bức bách ta gả cho Vương Anh, ta vì bảo đảm tính mạng người nhà, đành phải ủy thân cho Vương Anh, nhưng bao nhiêu năm qua, ta cũng không có gặp lại cha mẹ một lần nào.”

Hỗ Tam Nương nói, nước mắt bỗng nhiên xoát xoát chảy xuống.

Lâm Hải nhất thời giật mình một trận.

Đậu móa, lúc ca ca nhìn Thủy Hử còn cảm thấy kỳ quái, một đại mỹ nữ như Hỗ Tam Nương, làm sao lại đáp ứng gả cho cái thấp nghèo xấu Vương Anh này, nguyên lai nơi này có nội tình a.

Lâm Hải không khỏi đối với Tống Giang xem thường một trận, thật hèn hạ thật bẩn thỉu a.

“Đáng tiếc là, ta mãi cho đến lúc chiến tử, cũng không thể gặp lại cha mẹ một lần, tới Địa Phủ, ta từng nhiều lần nghe ngóng tin tức của cha mẹ, nhưng cũng một mực không có tin tức, thẳng đến vài ngày trước, Đỗ Thiên đến trong nhà cùng Vương Anh uống rượu, ta từ trong ngôn ngữ lúc say rượu của bọn họ mới biết...”

Thanh âm Hỗ Tam Nương bỗng nhiên nghẹn ngào.

“Ta mới biết, cả nhà già trẻ Hỗ Gia trang của ta, đã sớm tại bên trong trận chiến ngày đó, bị cái tặc tử Tống Giang kia, dung túng Thiên Sát Lý Quỳ, giết sạch toàn bộ!”

Hỗ Tam Nương nói, bỗng nhiên lên tiếng khóc rống lên.

Lâm Hải tuy đã sớm từ trong sách, biết rõ chuyện này, nhưng bây giờ nghe Hỗ Tam Nương khóc lóc kể lể một phen, vẫn không khỏi thổn thức một trận.

Lúc nhìn về phía Hỗ Tam Nương, trong mắt không khỏi dâng lên một tia đồng tình.

Nữ nhân này, cũng thật sự là quá đáng thương, thế mà bị giấu diếm lâu như vậy, thật sự là bị lừa thân thể lại còn bị lừa gạt cảm tình a.

Hỗ Tam Nương khóc một hồi, bỗng nhiên đem nước mắt lau sạch, trong đôi mắt đẹp lạnh lẽo lóng lánh.

“Ta Hỗ Tam Nương thề, sớm muộn cũng có một ngày, muốn tự tay mình giết Tống Giang cùng Lý Quỳ, vì lớn nhỏ toàn Hỗ Gia trang, báo thù rửa hận!”

“Mỹ nữ, ta ủng hộ ngươi!” Lâm Hải nghe được cũng là lòng đầy căm phẫn, không khỏi hướng phía Hỗ Tam Nương nắm nắm quyền đầu.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải gọi một tiếng mỹ nữ, liền khiến khuôn mặt Hỗ Tam Nương đỏ bừng một trận.

Tại cái niên đại của Hỗ Tam Nương, trực tiếp tán thưởng dung mạo của một nữ nhân, vậy cơ hồ là thổ lộ trần trụi a.

“Chẳng lẽ hắn có ý tứ đối với mình?” Trái tim nhỏ của Hỗ Tam Nương không khỏi phanh phanh nhảy lên.

Một mặt thẹn thùng liếc trộm Lâm Hải một chút, Hỗ Tam Nương a một tiếng thở nhẹ, nhanh chóng che mắt.

Trước đó bởi vì đánh nhau, cũng xem nhẹ bộ dáng hiện tại của Lâm Hải, giờ phút này xem xét, nhất thời đem Hỗ Tam Nương xấu hổ đến hỏng.

Một người nam nhân chỉ mặc một cái quần lót, đứng ở trước mặt mình, dù Hỗ Tam Nương là nữ cường nhân nữ tướng, cũng không khỏi đến mặt đỏ tới mang tai một trận.

“Ách... Che mặt làm gì?” Lâm Hải kinh ngạc một trận.

Đúng lúc này, thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt từ phòng tắm truyền tới.

“Lâm Hải, em, em tắm xong rồi, có thể đi ra không?”

Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, bên trong kiều mị mang theo ngượng ngùng, vô cùng mê người, để dục hỏa đã bị giội tắt của Lâm Hải, nhất thời lại bốc cháy lên.

“Hinh Nguyệt, em chờ thêm một chút.” Lâm Hải hô một tiếng, sau đó đem đầu chuyển hướng Hỗ Tam Nương.

“Cái kia, nếu không có việc gì, ngươi liền đi bận bịu việc của ngươi đi.” Lâm Hải ngượng ngùng cười một tiếng, hướng Hỗ Tam Nương hạ lệnh trục khách.

“Không có việc gì, ta thong thả.” Hỗ Tam Nương chớp chớp mắt to, yếu ớt nói nói.

Phốc!

Lâm Hải nghe, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

Mẹ nó, ngươi thong thả nhưng ca ca bận bịu a, làm sao lại không có nhãn lực như thế đâu?

“Cái kia, ta chỉ là nghĩ, ta còn có chuyện phải làm, nếu không ngươi về Địa Phủ trước đi.” Lâm Hải bây giờ gấp a, hận không thể vội vàng đem cái bóng đèn lớn Hỗ Tam Nương này đuổi đi, cho nên cũng lười lại rẽ ngoặt nữa, dứt khoát liền nói thẳng.

Nào nghĩ đến, Hỗ Tam Nương trực tiếp lắc đầu, một mặt quyết tuyệt.

“Ta lần này đi ra, liền không có ý định trở về, ta phải nghĩ biện pháp báo thù.”

Lâm Hải xạm mặt lại.

“Tốt a, không trở về liền không trở về, vậy ngươi nên đi đâu đi.” Lâm Hải hơi không kiên nhẫn.

“Nô gia không có chỗ để đi.”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lúc nhìn thấy ánh mắt đáng thương của Hỗ Tam Nương nhìn về phía mình này, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia dự cảm không tốt.

“Nô gia lại không có cái bằng hữu thân thích gì, người nhận biết, chỉ có ngươi, cho nên, nô gia chuẩn bị đi theo ngươi.”

Phốc!

“Cái gì cái gì cái đồ chơi gì?” Lâm Hải một mặt mộng bức.

Mẹ nó, nói đùa cái gì, ca ca cùng ngươi thật giống như cũng không quen a?

“Cầu đại quan nhân thu lưu nô gia.” Thấy sắc mặt Lâm Hải khác thường, Hỗ Tam Nương vội vàng hướng phía Lâm Hải thi lễ.

“Không được, kiên quyết không được.” Lâm Hải cái này tức a, đậu móa, ca ca đã chờ hơn hai mươi năm, liền chờ đến hiện tại, đi theo lấp cái gì loạn a.

Có biết xuân tiêu nhất khắc đáng ngàn vàng hay không a!

“Nhanh đi, ca ca muốn làm sự tình!” Lâm Hải hiện tại cũng không có sắc mặt tốt đẹp gì.

Hỗ Tam Nương thấy Lâm Hải xua đuổi chính mình, nhất thời vành mắt đỏ lên, nước mắt liền muốn rơi xuống.

“Ngươi...” Lâm Hải chán nản một trận.

“Đậu móa, bị ngươi đánh bại rồi!” Lâm Hải sợ nhất là nhìn thấy nữ nhân khóc ở trước mặt mình, ngẫm lại cái Hỗ Tam Nương này cũng thật sự là đủ đáng thương, Lâm Hải lập tức mềm lòng xuống.

“Tốt a, đi theo ta có thể, nhưng ngươi có thể trước tránh đi đâu đó hay không, ca ca hiện tại muốn làm sự tình a.” Lâm Hải gấp đến vỗ đùi.

Hỗ Tam Nương nghe được, trong lòng vui vẻ, vội vàng hướng phía Lâm Hải thi lễ lần nữa.

“Tạ đại quan nhân thu lưu.”

“Được, ngươi đi ra ngoài trước đi, ca ca muốn làm sự tình!” Lâm Hải vội vàng phất phất tay.

“Lâm Hải, đã tốt chưa?” Lúc này, thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, lại từ phòng tắm truyền tới.

“Lập tức liền tốt.” Lâm Hải đáp về một câu, sau đó một mặt cầu khẩn nhìn Hỗ Tam Nương.

“Mỹ nữ, ca ca cầu ngươi, trước đi ra ngoài một chút có được hay không? Ca ca thật muốn làm việc.” Lâm Hải thật sự là phục, đậu móa chính mình muốn làm chuyện gì dễ dàng sao?

“Đại quan nhân, không biết ngươi muốn làm chuyện gì, nô gia được ngươi thu lưu, cảm tạ đại ân sâu sắc, có việc nô gia có thể giúp ngươi xử lý!” Đôi mi của Hỗ Tam Nương vẩy một cái, cỗ khí thế kia, lập tức từ tiểu nữ nhân nũng nịu, biến trở về nữ trung hào kiệt rong ruổi sa trường.

“Ngươi giúp ta xử lý?” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, trong đầu bỗng nhiên hiện ra, hình ảnh triền miên cùng Liễu Hinh Nguyệt và Hỗ Tam Nương.

“Hắc hắc hắc... Nếu như lại thêm chính mình...” Lâm Hải nhất thời biến thành một mặt trư ca ca.

“Đại quan nhân, ngươi cười cái gì?” Hỗ Tam Nương một mặt kinh ngạc.

“A? Không có gì!” Lâm Hải vội vàng xoa xoa nước miếng.

“Việc này ngươi không giúp được, ngươi đi ra ngoài trước, nhanh lên!” Lâm Hải mở miệng thúc giục nói.

“Tốt, Nô gia cáo lui!” Hỗ Tam Nương gật đầu một cái, quay đầu liền bay ra qua.

“Mẹ nó, cuối cùng cũng đi.” Lâm Hải rốt cục thở dài ra một hơi.

Sau đó tâm lý Lâm Hải lại kích động lên, rốt cục muốn cùng Hinh Nguyệt tiểu bảo bối làm chuyện kia, oa cáp cáp...

“Hinh Nguyệt, ra đi.” Lâm Hải đối mặt với phòng tắm, thanh âm nói chuyện cũng run rẩy.

“C-K-Í-T..T...T ~” Cửa phòng kêu một tiếng, Liễu Hinh Nguyệt trùm khăn tắm đi tới.

Con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền thẳng, liên tiếp ừng ục nuốt hai ngụm nước bọt.

Chỉ thấy mái tóc đen bóng mượt của Liễu Hinh Nguyệt, rối tung mở rũ xuống trên vai thơm trần trụi, bên trên gương mặt đỏ bừng, điểm xuyết lấy mấy giọt nước chưa khô, làm cả người nàng càng thêm có vẻ vũ mị kiều diễm.

Chương 287: Có ai không, phi lễ a!

Liễu Hinh Nguyệt trực tiếp bị Lâm Hải dốc sức ấn ngã xuống giường.

Cả phòng trong nháy mắt an tĩnh lại.

Lúc này, thân thể hai người dán sát, mặt đối mặt, hô hấp khẩn trương dồn dập, đều có thể nghe được nhịp tim của đối phương đang phanh phanh loạn nhảy.

“Hinh Nguyệt...” Thanh âm Lâm Hải cũng run rẩy.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt thấp giọng đáp một tiếng, con mắt ẩn ý đưa tình nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, thân thể bởi vì khẩn trương cùng hưng phấn, cũng đang khẽ run.

“Hinh Nguyệt, anh yêu em.” Lâm Hải khẩn trương hưng phấn đến mức tâm đều nhanh từ cổ họng nhảy ra, thở hổn hển nói nói.

Liễu Hinh Nguyệt không nói gì, mà chính là trực tiếp duỗi cánh tay, ôm lấy cổ Lâm Hải, một mặt hạnh phúc nhắm mắt lại.

Trong lúc nhất thời, đầy phòng vân vũ.

Hỗ Tam Nương lúc này đang đứng tại bên ngoài cửa gian phòng, như một cái vệ sĩ, lẳng lặng thủ vệ.

Nếu Lâm Hải đã thu lưu nàng ta, thì tức là có ân đối với nàng ta, Hỗ Tam Nương cảm thấy mình cần có nghĩa vụ bảo hộ Lâm Hải an toàn.

Thế nhưng là, bên trong gian phòng dần dần có âm thanh, mà lại thanh âm càng lúc càng lớn, vô cùng rõ ràng tiến vào lỗ tai của Hỗ Tam Nương.

Hỗ Tam Nương cũng là người từng trải, chỉ vừa nghe là biết đây là cái thanh âm gì, nhất thời xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt.

Vốn định lập tức né tránh, nhưng hai chân của chính mình vậy mà như bị đóng ở trên mặt đất, thế mà căn bản không bước đi được.

“Tam Nương a Tam nương, chẳng lẽ ngươi đang tư xuân hay sao?” Hỗ Tam Nương nhất thời vừa thẹn vừa giận. Cùng một thời gian, Hằng Nga Tiên Tử đang ở Quảng Hàn Cung nhàm chán ôm Thỏ Ngọc đùa giỡn, thân thể không có dấu hiệu nào chợt run lên, sau đó, một cỗ cảm giác kỳ lạ trong nháy mắt đã đi khắp toàn thân.

“Thật kỳ quái.” Hằng Nga Tiên Tử đột nhiên đứng lên, lại phát hiện vậy mà toàn thân rã rời, kém chút té ngã.

“Cái này là thế nào, đến cùng là chuyện gì xảy ra?” Trong lòng Hằng Nga hoảng sợ tới cực điểm!

Chính mình là ai? Là thần tiên Thiên Đình a!

Bao nhiêu năm, chính mình đã không dính khói lửa trần gian, sớm đã đoạn tuyệt thất tình lục dục, thế nhưng là bây giờ, vì cái gì thân thể lại không nhận khống chế của chính mình, truyền đến cái loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt này?

Loại cảm giác quen thuộc đã lâu lắm không thấy này, lần xuất hiện trước còn là lúc mình trước khi phi thăng, thế nhưng khi đó có chồng mình Hậu Nghệ ở đó a, còn bây giờ...

Tại địa phương cách khách sạn không xa, Vương Anh ngây ngốc đứng ở nơi đó, một trận phiền muộn.

“Đậu móa, lần này đi ra, chẳng những đem nương tử ném, còn bị đánh một trận tơi bời, thật sự là nghẹn chết ta mà!” Vương Anh tức đến giậm chân đấm ngực.

“Cái Lâm Hải chết tiệt này, sớm muộn cũng có một ngày, lão tử muốn tự tay giết hắn, lại đem nương tử cướp về!”

Vừa nghĩ tới Lâm Hải, trong lòng Vương Anh bỗng nhiên giật mình.

“Đậu móa, hỏng!” Vương Anh lúc này mới nhớ tới, chính mình lần này đi ra đến tột cùng là làm gì.

Chính mình là đến tìm Lâm Hải để nghe ngóng nơi hạ lạc của Công chúa Sở Lâm Nhi a, cái này mẹ nó công việc còn không có làm đâu, trước không có nói chuyện cùng Lâm Hải, lúc này làm sao bàn giao lại cùng Sở Giang Vương a?

Mồ hôi lạnh trên đầu Vương Anh, bá cái liền chảy xuống.

Tại Địa Phủ, Vương Anh bởi vì năng lực thấp, cũng luôn không thuận lợi, luôn luôn lăn lộn rất không như ý.

Gần nhất thấy Đỗ Thiên cũng lăn lộn tương đối kém giống như mình, đột nhiên lại xuân phong đắc ý, giống như biến thành một người khác, đột nhiên liền đạt được thưởng thức của lãnh đạo.

Vương Anh muốn hướng Đỗ Thiên lĩnh giáo một chút là làm sao làm được, liền mời Đỗ Thiên ăn bữa cơm, để Đỗ Thiên chiếu cố chính mình nhiều hơn.

Còn may, Đỗ Thiên không hổ là đã từng là huynh đệ Lương Sơn, thật đúng là lấy cái chuyện tốt cho mình, để cho mình tìm kiếm nơi Công chúa Sở Lâm Nhi hạ lạc, cái này nếu là làm tốt, ngay lập tức sẽ đạt được Sở Giang Vương thưởng thức, mình tuyệt đối là nhất phi trùng thiên (*một bước lên mây) a.

Vương Anh lúc này mới thiên ân vạn tạ cùng Đỗ Thiên tạm biệt, mang theo Hỗ Tam Nương đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Nào nghĩ đến, nhiệm vụ còn chưa bắt đầu, liền cùng nhân vật trọng yếu lớn nhất Lâm Hải đánh nhau.

“Phải làm sao mới ổn đây a? Nếu để cho Sở Giang Vương biết rõ, còn không phải là tươi sống lột da ta a.” Vương Anh nhất thời hoảng sợ đến chết lặng.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ a?” Vương Anh gấp đến xoay quanh, đột nhiên đôi mắt nhỏ sáng lên.

“Đậu móa, có!” Trong mắt Vương Anh bỗng nhiên toát ra một đạo hàn quang, “Lâm Hải, dám đoạt nương tử của ta, vậy cũng đừng trách Vương Anh ta thủ đoạn độc ác!”

Lâm Hải cũng không biết Vương Anh đang chuẩn bị âm hắn, hắn hiện tại vừa mới kinh lịch một cái thời khắc trọng yếu nhất lớn nhất trong nhân sinh hoàn mỹ.

Liễu Hinh Nguyệt như cái tiểu nữ nhân hạnh phúc, nhu thuận nằm tại trong ngực Lâm Hải, đỏ ửng trên gương mặt xinh đẹp còn chưa rút đi, cùng vẻ thanh thuần lúc trước so sánh, liền nhiều thêm một tia vũ mị.

Lâm Hải cũng là một mặt hạnh phúc, nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai trơn nhẵn của Liễu Hinh Nguyệt, ngây ngô cười rộ lên.

“Anh cười cái gì vậy?” Liễu Hinh Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm, trên mặt mang ý cười hỏi.

Lâm Hải nghe được, nhếch miệng lên, nhẹ nhàng tiến đến bên tai Liễu Hinh Nguyệt nói câu gì đó.

“Chán ghét!” Liễu Hinh Nguyệt ngượng một trận, duỗi ra tay nhỏ, dùng sức nhéo Lâm Hải một cái.

“Em gọi điện thoại cho mẹ, hôm nay không quay về, ở lại trường học.” Bộ dáng xấu hổ của Liễu Hinh Nguyệt, nhất thời để trong lòng Lâm Hải rung động, nhịn không được nói nói.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt đỏ mặt gật gật đầu.

Đồng thời, Lâm Hải cũng cầm lấy điện thoại di động bên giường, gọi điện thoại cho mẫu thân Tống Cần, nói cho bà hôm nay ở trường học ngủ, không trở về nhà.

Liễu Hinh Nguyệt cầm điện thoại di động, đánh nửa ngày cũng không ai tiếp, liền lại đánh qua cho Liễu Hinh Tình.

“Uy, Tiểu Tình, mẹ đâu rồi? Tỷ gọi điện thoại tại sao mẹ không tiếp?” Điện thoại rất nhanh liền kết nối, Liễu Hinh Nguyệt mở miệng hỏi nói.

“Mẹ cùng cha đang ở dưới lầu cùng khách nói chuyện phiếm, không mang điện thoại di động.”

“Há, lát nữa em nói vơi mẹ hộ tỷ một tiếng, đêm nay tỷ không quay về, ở trường học... A!” Liễu Hinh Nguyệt còn chưa nói xong, bỗng nhiên phát ra một tiếng hô.

Bị dọa đến đuổi vội vàng che miệng mình, quay đầu lại giận trợn giận dữ liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Tỷ, ngươi làm sao vậy?” Liễu Hinh Tình không biết phát sinh cái gì, vội vàng hỏi.

“Không có việc gì, gặp được một con chuột, giật mình, tỷ hôm nay ở lại trường học.” Liễu Hinh Nguyệt nói xong, vội vàng tắt điện thoại.

“Đúng, anh không phải có một tin tức tốt, muốn nói cho em biết sao?” Lại sau một phen giày vò, Liễu Hinh Nguyệt nằm tại trong ngực Lâm Hải, đột nhiên hỏi nói.

“Em đoán xem?” Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, chính mình đã quá kích động, đem việc này cũng quên nói.

“Đoán không được.” Liễu Hinh Nguyệt chu miệng nhỏ, hoàn toàn là một bộ hình tượng tiểu nữ nhân.

“Em biết rõ Hoa Hạ Tinh sao?” Lâm Hải sờ sờ mái tóc Liễu Hinh Nguyệt, hỏi.

“Biết rõ a, đây chính là công ty giải trí nổi danh nhất trong nước a.” Liễu Hinh Nguyệt điểm điểm cái đầu dưa nhỏ.

“Vậy em có muốn đi đến đó hay không?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng.

“Đương nhiên muốn a, thật nhiều ngôi sao ca nhạc hạng nhất đều là do Hoa Hạ Tinh nâng hỏa đâu, mộng tưởng lớn nhất của em, liền là trở thành ngôi sao ca nhạc chói mắt nhất toàn Hoa Hạ, đứng ở trên sân khấu thế giới đây.” Liễu Hinh Nguyệt nói xong, một mặt ước mơ.

“Thật chứ?” Lâm Hải nhướn nhướn đôi mi.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt trịnh trọng gật gật đầu.

“Vậy chúc mừng em, Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của anh, Hoa Hạ Tinh đã tìm tới anh, nói muốn cùng em ký kết đây.” Lâm Hải đem tin tức nói cho Liễu Hinh Nguyệt.

“A! A...” Liễu Hinh Nguyệt đầu tiên là sững sờ, sau đó thét lên một tiếng, ngồi bật dậy.

“Lâm Hải, anh, anh nói thật?” Liễu Hinh Nguyệt một mặt kinh hỉ, bắt lấy cánh tay Lâm Hải lay động một trận.

Nhìn lấy Liễu Hinh Nguyệt vui vẻ thành cái dạng này, Lâm Hải cũng là một trận cao hứng xuất phát từ nội tâm.

“Thiên chân vạn xác, chỉ cần em đồng ý. Tùy thời đều có thể tìm bọn họ ký hợp đồng.”

“Quá tốt, quá tốt!” Liễu Hinh Nguyệt kích động nắm nắm tay nhỏ, một mặt vui sướng.

Sau đó, đôi mắt đẹp nhất chuyển, tiếp cận Lâm Hải.

“Lão công, em yêu chết anh á!” Liễu Hinh Nguyệt nghiêng người, trực tiếp cưỡi tại trên thân Lâm Hải.

“Có ai không, phi lễ a!” Lâm Hải cười bỉ ổi, phát ra một tiếng rú thảm.

Chương 288: Bị đá khỏi bầy

Thẳng đến trời tờ mờ sáng, Liễu Hinh Nguyệt mới ngủ thật say.

Lâm Hải nhìn Liễu Hinh Nguyệt, yên tĩnh ngủ bên cạnh mình, trên mặt còn mang theo hạnh phúc nụ cười, trong lòng cũng là một trận ngọt ngào.

“Lâm Hải, đừng rời bỏ em...” Lâm Hải bỗng nhiên lại nhớ tới lời nói mà mỗi cô gái như Liễu Hinh Nguyệt tại một khắc trọng yếu nhất nói ra, không khỏi vươn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt cái mũi nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt.

“Nha đầu ngốc, anh làm sao có thể rời bỏ em được?”

“Đúng!” Lâm Hải chợt nhớ tới, trong điện thoại di động của mình, giống như còn có một sợi Nhân Duyên Tuyến đây.

Vội vàng mở ra túi càn khôn bên trong Wechat, quả nhiên, một sợi dây nhỏ màu hồng lẳng lặng nằm tại trong ô trống.

Nhân Duyên Tuyến: Pháp bảo độc nhất vô nhị của Nguyệt Lão, hai đầu dùng để trói chặt mắt cá chân của một người, hai người bị trói định, liền thành nhân duyên cả đời, mỗi một Nhân Duyên Tuyến chỉ có thể sử dụng một lần, cũng không thể sửa đổi, kiếp sau tự động mất hiệu lực.

“Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của ta, ca ca hiện tại liền dùng Nhân Duyên Tuyến, đem hai ta buộc chung một chỗ, dạng này em cũng không cần lại lo lắng anh sẽ rời khỏi em.” Lâm Hải trực tiếp đem Nhân Duyên Tuyến lấy ra.

Có muốn sử dụng không?

Có!

Leng keng!

Lựa chọn người trói chặt.

Vừa lấy được tin tức nhắc nhở, trong đầu Lâm Hải nhất thời hiện ra ba bóng người.

Một người là chính mình, mà hai người khác theo thứ tự là

Liễu Hinh Nguyệt cùng Hỗ Tam Nương.

"A? Làm sao Hỗ Tam Nương cũng xuất hiện?" Lâm Hải một trận kỳ quái, hắn cũng không biết Hỗ Tam Nương còn đang núp trong bóng tối.

Bất quá Lâm Hải mới mặc kệ nhiều như vậy, thông qua ý thức, trực tiếp đem một đầu của Nhân Duyên Tuyến, cột vào trên mắt cá chân của chính mình.

"Lại đem đầu bên kia cột vào trên mắt cá chân của Hinh Nguyệt là được rồi."

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đầu kia của Nhân Duyên Tuyến tự động tung bay, trói chặt mắt cá chân của Liễu Hinh Nguyệt.

"Ha ha, thành, Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của ta, hai người chúng ta kiếp này vĩnh viễn không chia lìa!" Trên mặt Lâm Hải nhất thời lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Ừm?" Nhưng rất nhanh, Lâm Hải biến sắc, nụ cười trong nháy mắt ngưng kết lại.

"Chuyện gì xảy ra?" Chỉ thấy Nhân Duyên Tuyến vừa mới trói chặt mắt cá chân Liễu Hinh Nguyệt, đột nhiên lại bịch một tiếng, trực tiếp bị cắt đứt từ giữa.

"Cái này, không có khả năng!" Lâm Hải hãi nhiên thất sắc!

Leng keng!

Đúng lúc này, một đầu tin tức nhắc nhở xuất hiện tại trong đầu.

"Trói chặt thất bại!" Sau đó, nửa cái Nhân Duyên Tuyến trên mắt cá chân của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, vậy mà tiêu thất vào hư không.

Đầu Lâm Hải ông một tiếng, trực tiếp liền mộng.

“Thất bại? Vì sao lại thất bại?” Một cỗ dự cảm cực kỳ không tốt bốc lên tại bên trong tâm lý của Lâm Hải, khiến cho hắn không dám nghĩ thêm nữa.

“Đúng, hỏi Nguyệt Lão một chút!” Lâm Hải vội vội vàng vàng cầm điện thoại di động lên, mở ra quầy giao dịch Thiên Đình.

Thấy trong đám đã xoát vô số đầu tin tức, đám thần tiên đậu bỉ này tựa hồ đang thảo luận sự tình gì đó.

Nhưng Lâm Hải đã không có tâm tư đi xem, trực tiếp tại trong đám @ Nguyệt Lão.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Nguyệt Lão, có ở đó hay không?

Nhị Lang Thần: Đúng thế, Lão Quân ngươi làm như vậy là quá đen tối!

Lôi Thần: Hừ hừ, không phải hắc bình thường!

Hắc Phong Quái: Mụ nội nó, đen tới mức so với ta còn đen hơn!

…

Tin tức Lâm Hải vừa mới phát xong, trực tiếp bị một đàn tin tức khác bao phủ lại.

“Thảo!” Lâm Hải không để ý tới bọn họ đang thảo luận cái gì, thấy tin tức của mình bị đẩy xuống, nhất thời gấp.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Nguyệt Lão, có ở đó hay không, tìm ngươi có việc gấp!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Nguyệt Lão, có ở đó hay không, tìm ngươi có việc gấp!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Nguyệt Lão, có ở đó hay không, tìm ngươi có việc gấp!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Nguyệt Lão, có ở đó hay không, tìm ngươi có việc gấp!

...

Lâm Hải làm một cái phục chế dán, trực tiếp xoát bình phong.

Ngẫu nhiên có mấy cái tin tức, vừa đụng tới liền trực tiếp bao phủ ở trong xoát bình phong của Lâm Hải.

Thẳng đến khi đầy màn hình đều là tin tức của Lâm Hải, không còn có người nhảy ra, Lâm Hải mới đình chỉ xoát bình phong.

Trong đám lập tức an tĩnh lại.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Nguyệt Lão, Tiểu tiên tìm ngươi có việc, nếu như ở đây mà nói, xin đáp lại một tiếng, việc vô cùng khẩn cấp!

Kết quả, Nguyệt Lão không đi ra, Thái Thượng Lão Quân thế mà lại nhảy ra.

Thái Thượng Lão Quân: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, lại dám xoát bình phong ở trong đám, ta muốn đá ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Lâm Hải nhìn tin tức, đột nhiên giật mình.

Còn chưa kịp nói cái gì, leng keng một tiếng.

Ngươi bị chủ nhóm đá ra khỏi bầy trò chuyện!

“Mẹ nó!” Lâm Hải lúc này cũng mộng bức.

Cái Thái Thượng Lão Quân này cũng quá hung ác, thế mà trực tiếp đem chính mình đá ra.

Vội vàng tại trong đám bạn tốt tìm tới Wechat của Thái Thượng Lão Quân , Lâm Hải biên tập một cái tin tức phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân xin đừng giận, ta là thật có việc gấp mới xoát bình phong, ta xin lỗi ngươi, phiền phức lại kéo ta tiến bầy đi. (phía sau là một cái biểu lộ năn nỉ)

Leng keng!

Nào nghĩ đến, tin tức vừa mới gửi đi, tin tức nhắc nhở liền vang lên.

“Ngươi cùng đối phương còn không phải là bạn tốt, nếu như muốn gửi tin tức, trước xin tăng thêm đối phương làm bạn tốt!”

Cái gì ?

Lâm Hải càng thêm mộng bức, Thái Thượng Lão Quân rõ ràng là đang nằm trong nhóm bạn tốt của chính mình a, chẳng lẽ lão đã đem chính mình xóa bỏ?

Cái bạn tốt Thiên Đình này không phải là không thể xóa bỏ sao?

Đậu móa, chẳng quản nhiều như vậy, lại thêm lão một lần nữa là được.

Lâm Hải trực tiếp điểm tăng thêm Thái Thượng Lão Quân làm bạn tốt.

Leng keng!

Đối phương cự tuyệt ngươi làm bạn tốt!

Ta xxx đại gia ngươi!

Lần này Lâm Hải thật là gấp!

Tiếp tục tăng thêm!

Leng keng!

Đối phương cự tuyệt ngươi làm bạn tốt!

“Đậu móa, ca ca cũng không tin!” Ngón tay Lâm Hải không ngừng điểm tăng thêm.

Kết quả càng bi kịch, Thái Thượng Lão Quân trực tiếp không để ý tới hắn, ngay cả cự tuyệt đều chẳng muốn cự tuyệt.

“Cái này đáng chết!” Lâm Hải tức giận tới mức bắt đầu vò đầu.

“Đậu móa, ngươi không ra, ca ca tìm người khác ra!” Lâm Hải lại tìm ra Wechat của Ngộ Không.

Thế nhưng không đợi tin tức phát ra ngoài, tin tức của Ngộ Không lại phát tới trước một bước.

Ngộ Không: Huynh đệ, ngươi gặp rắc rối! (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, tình huống như thế nào? Đại Thánh giúp một chút, đem ta kéo lại về bầy đi. (phía sau là một cái biểu lộ cầu khẩn)

Ngộ Không: Lão Tôn ta kéo ngươi cũng vô dụng, cái Lão Quan Thái Thượng Lão Quân kia, vừa mới ở trong đám nói, không cho phép người nào kéo ngươi vào, nếu không liền cùng một chỗ đá rơi xuống!

“Cái gì!” Lần này Lâm Hải thật ngốc, đồng thời tâm lý dâng lên một cơn tức giận.

Mẹ nó, không phải liền là xoát cái bình phong thôi nha, có cần thiết hay không?

Lại nói ca ca lại không phải là cố ý, đây không phải là có việc gấp sao?

Nghĩ không ra Thái Thượng Lão Quân đường đường là Đạo Tổ, thế mà nhỏ mọn như vậy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, này phải làm sao bây giờ a? Ta tìm Nguyệt Lão còn có việc gấp đây.

Ngộ Không: Cái này dễ nói, ta để Nguyệt Lão thêm ngươi làm bạn tốt là được!

Lâm Hải thấy một lần, nhất thời trong lòng đại hỉ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Thánh, đa tạ Đại Thánh!

Lâm Hải chợt nhớ tới, thuốc lá mà chính mình đáp ứng cho Ngộ Không còn không có mua đâu, vội vàng lại thêm một câu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, thuốc lá một hồi Tiểu tiên liền phát cho ngươi!

Ngộ Không: Đa tạ đa tạ! Lão Tôn ta lập tức đến liền đến trong nhà lão quỷ Nguyệt Lão này, đem lão bắt tới, để lão thêm ngươi làm bạn tốt, thêm ngươi làm bạn tốt!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm phiền Đại Thánh!

Ngộ Không: Hắc hắc, lão Tôn ta qua vậy!

Đóng khung chat cùng Ngộ Không, Lâm Hải một mặt lo lắng nhìn Liễu Hinh Nguyệt đang ngủ say một chút, sau đó trên mặt hiện lên một tia tàn nhẫn.

“Đậu móa, mặc kệ Nhân Duyên Tuyến vì sao mà đứt, nhưng người nào cũng đừng hòng cướp đi Hinh Nguyệt của ta!”

Leng keng!

Lúc này, Wechat của Lâm Hải bỗng nhiên vang.

Lâm Hải vội vã cúi đầu xem xét.

Nguyệt Lão cầu tăng thêm ngươi làm bạn tốt!

Chương 289: Tiên Phàm có khác biệt

Lông mày Lâm Hải nhướn lên, lập tức điểm kích đồng ý.

Leng keng!

Số lượng bạn tốt của ngươi đã đạt hạn mức cao nhất.

“Thảo!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, đã đem cái gốc rạ này quên mất, vội vàng tốn hao một trăm ngàn điểm Công đức, mở rộng dung lượng cho một cái bạn tốt.

Leng keng!

Ngươi đã tăng thêm Nguyệt Lão là bạn tốt, hiện tại các ngươi có thể nói chuyện phiếm.

Nguyệt Lão: Tiên hữu, Đại Thánh nói ngươi tìm ta?

Vừa mới thông qua, tin tức của Nguyệt Lão liền phát tới.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng. Ta muốn hỏi một chút, ta đã dùng Nhân Duyên Tuyến trói chặt chính ta cùng một vị nữ tử âu yếm, thế nhưng Nhân Duyên Tuyến bỗng nhiên đứt gãy từ giữa, sau đó nhắc nhở trói chặt thất bại, không biết là vì nguyên nhân gì?

Lâm Hải đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Nguyệt Lão: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Ta xxx đại gia ngươi! Lâm Hải nhìn thấy hàng biểu lộ chấn kinh này, tức đến kém chút đưa di động cho nện.

Em gái ngươi! Bị Thiết Quải Lý quấn thân hay là thế nào?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nguyệt Lão, có thể thật dễ nói chuyện hay không, đừng phát những thứ vô dụng này.

Lâm Hải bị Thiết Quải Lý quấy rối, hiện tại vừa nhìn thấy cái biểu lộ chấn kinh này, liền không khỏi phát cáu.

Nguyệt Lão: Loại tình huống mà ngươi nói này, nếu như phát sinh ở ba trăm năm trước mà nói, ta còn tin tưởng, thế nhưng ngươi bây giờ lại nói Nhân Duyên Tuyến bị đứt, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, cái này căn bản liền không có khả năng.

“Thao, ca ca còn gạt ngươi sao!” Lâm Hải một trận phiền muộn, rõ ràng vừa rồi liền phát sinh ở trên thân chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt, làm sao lại thành không có khả năng đâu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vì cái gì không có khả năng? Ta nói là thật!

Nguyệt Lão: Nhân Duyên Tuyến đứt gãy, chỉ có một khả năng, cái kia chính là hai người bị trói chặt, là do Tiên Phàm có khác biệt, thế nhưng là Thiên Đình cùng Nhân gian đã ngăn cách ba trăm năm, ở giữa thần tiên cùng phàm nhân căn bản là không có cách để liên thông, tiên hữu ngươi không có khả năng đem chính mình cùng một phàm nhân buộc chung một chỗ, cho nên loại tình huống mà tiên hữu ngươi vừa nói này, căn bản cũng không khả năng phát sinh.

“Tiên Phàm có khác biệt!” Lâm Hải xem hết giải thích của Nguyệt Lão, thân thể chấn động mạnh một cái!

“Nguyên lai nguyên nhân khiến Nhân Duyên Tuyến đứt gãy, là do một đầu trói một cái thần tiên, mà bên kia lại trói một phàm nhân!” Lâm Hải biết rõ nguyên nhân, trong lòng giật nảy cả mình.

Như thế mà nói, này chính là do ở giữa mình cùng Liễu Hinh nguyệt, trong đó có một người là thần tiên!

Bản thân Lâm Hải không cần nói, là một cái phàm nhân hàng thật giá thật, này nói như vậy, Hinh Nguyệt nàng...

Lâm Hải thật không thể tin đem đầu chuyển hướng sang Liễu Hinh Nguyệt còn đang say ngủ, nhịp tim đập cấp tốc tăng thêm.

“Hinh Nguyệt cùng Hằng Nga giống nhau như đúc, ta trước đó liền đã hoài nghi, Hinh Nguyệt chính là Hằng Nga, Hằng Nga cũng là Hinh Nguyệt, bây giờ xem ra, đây là thật! Nhưng Hằng Nga hiện tại rõ ràng còn ở trên Thiên Đình a!” Trong lòng Lâm Hải một trận không thể tưởng tượng.

Một mặt hoang mang xoa xoa đầu, Lâm Hải đem ánh mắt yêu thương nhìn sang Liễu Hinh Nguyệt đang ngủ say trên giường.

“Nhân Duyên Tuyến đứt gãy, chẳng lẽ mình cuối cùng phải cùng Hinh Nguyệt tách ra sao?” Trong lòng Lâm Hải thực sự không nguyện ý tiếp nhận sự thật này.

“Không được, ta tuyệt đối sẽ không cùng Hinh Nguyệt tách ra!” Lâm Hải vội vàng lại phát qua một cái tin tức cho Nguyệt Lão.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nguyệt Lão, nếu như một cái thần tiên cùng một phàm nhân, muốn buộc chung cùng một chỗ, thì có biện pháp gì hay không?

Lâm Hải hỏi xong, trái tim bỗng nhiên nhấc đến cổ họng, sợ Nguyệt Lão nói ra hai chữ không có.

Nguyệt Lão: Có!

Nguyệt Lão đáp lời, nhất thời để trong lòng Lâm Hải vui vẻ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Biện pháp gì?

Lâm Hải vội vàng vội vàng hỏi.

Nguyệt Lão: Hoặc là thần tiên bị biếm thành phàm nhân, hoặc là phàm nhân tu luyện thành Tiên! Trừ cái đó ra, không còn cách nào khác!

“Tu luyện thành Tiên!” Con mắt Lâm Hải bỗng nhiên sáng lên, sau đó trong lòng dâng lên một chút hi vọng.

“Đậu móa, ta muốn tu luyện thành Tiên, ta nhất định phải tu luyện thành Tiên!” Một cái thanh âm điên cuồng, không ngừng quát lên tại trong lòng Lâm Hải.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, đa tạ Nguyệt Lão!

Đóng khung nói chuyện phiếm đối thoại cùng Nguyệt Lão, trong lòng Lâm Hải đã có quyết định.

Mình bây giờ đã đang tu luyện ‘Đạo Đức Kinh’, kỳ thực tương đương với chỉ là nửa bước bước vào cánh cửa tu tiên.

Lâm Hải không khỏi thầm hạ quyết tâm, vì có thể cùng Hinh Nguyệt ở cùng một chỗ, mặc kệ gian nan dường nào, cũng mặc kệ chịu bao nhiêu tội, chính mình nhất định kiên trì tu luyện, thẳng đến ngày đắc đạo thành Tiên!

Trong nháy mắt, ánh mắt Lâm Hải biến đến vô cùng kiên định.

Đi qua chuyện nháo trò này, Lâm Hải tuy hôm qua phấn đấu chiến một đêm, lại cũng không có lòng để ngủ nữa.

Cúi người xuống, tại trên trán Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng hôn một cái, Lâm Hải xuống giường mặc xong quần áo, ra khỏi phòng.

Liễu Hinh Nguyệt bị chính mình giày vò một đêm, mới vừa vặn ngủ, đoán chừng nửa ngày sẽ không tỉnh lại, Lâm Hải vừa vặn thừa dịp thời gian này, đi mua thuốc lá thiếu Ngộ Không trước đã.

Lâm Hải cảm thấy mình ở trong khoảng thời gian này quả thực là bận bịu đến chết, luôn cảm giác có việc xử lý không xong, không phải quên cái này, cũng là quên cái kia, trước đó nếu không phải Ngộ Không nói chuyện với mình, Lâm Hải cũng kém chút đã quên chính mình còn thiếu Ngộ Không thuốc lá.

Cái con khỉ này thế nhưng là quá nghiện thuốc, thực sự nhịn không được mới tìm chính mình đòi thuốc lá, nếu như mình nhất thời quên, thất tín với Ngộ Không, đây chẳng phải là trực tiếp đem Ngộ Không đắc tội sao?

Lên xe, Lâm Hải không vội vã rời đi, mà chính là đem sổ sách còn thiếu trong khoảng thời gian này hảo hảo chải vuốt một lần.

Thiếu Ngộ Không thuốc lá, thiếu Na Tra ‘One Piece’ tập ba, thiếu Thư Tiên bút máy, đáp ứng Họa Vương dạy y phác hoạ còn chưa có đi làm, đáp ứng Đỗ Thuần mỗi tuần qua ngồi xem bệnh một lần cũng còn chưa có đi, đáp ứng giúp hai ông cháu Lý Văn Uyên trị chân còn chưa hoàn thành, sau đó phải mang theo Hinh Nguyệt đi ký kết, còn phải đi tìm A Hoa...

“Mẹ nó, thế mà còn có nhiều chuyện chưa làm như vậy!” Lâm Hải nhất thời trở nên đau đầu.

“Vừa vặn hiện tại có rảnh, từng cái từng cái đi làm đi.”

Nổ máy xe, Lâm Hải đi thẳng đến cửa hàng một nhà rượu thuốc lá, mua trước một đống thuốc lá Trung Hoa đựng đầy nửa cái cốp sau.

Ngồi trên xe, Lâm Hải mở ra Wechat, tìm tới Wechat của Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có đây không, Đại Thánh!

Ngộ Không cơ hồ là giây về.

Ngộ Không: Ở đây, ở đây, huynh đệ tìm lão Tôn ta có chuyện gì?

Lâm Hải không có trả lời, mà chính là hướng thẳng đến thuốc lá quét qua.

Leng keng!

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi mười đầu thuốc lá Trung Hoa.

Lâm Hải cũng biết rõ Ngộ Không đã nhịn rất lâu, dứt khoát phát một lần cho y mười đầu, để Ngộ Không một lần qua đủ cơn nghiện.

Ngộ Không: A, đa tạ đa tạ! (phía sau là một biểu lộ kinh hỉ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh không cần khách khí, hút xong cứ tìm Tiểu tiên lấy là được!

Lâm Hải đối với Ngộ Không vẫn là rất khẳng khái, trừ bỏ việc Ngộ Không là thần tượng hồi nhỏ của mình ra, thì Ngộ Không đối với Lâm Hải cũng xác thực cũng đủ ý tứ, đã giúp đỡ Lâm Hải không ít việc, Lâm Hải tự nhiên nguyện ý có qua có lại.

Ngộ Không: Hảo huynh đệ, tình nghĩa của ngươi, lão Tôn ta ghi lại, ghi lại! Huynh đệ về sau có chuyện gì, chỉ cần tìm lão Tôn ta, lão Tôn ta nhất định giúp ngươi!

“Ừm?” Lâm Hải lúc đầu còn không có nghĩ để Ngộ Không giúp mình làm cái gì, nhưng nghe y nói như thế, trong lòng Lâm Hải ngược lại nhất động.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Tiểu tiên thật là có một chuyện, muốn nhờ Đại Thánh hỗ trợ.

Ngộ Không: Ngươi nói, ngươi nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, người nhìn có thể hay không nghĩ biện pháp, để Tiểu tiên trở lại quầy giao dịch Thiên Đình a?

Lâm Hải từ nội tâm mà nói, vẫn là hết sức muốn về trong đám, dù sao trong đám kia tất cả cũng đều là thần tiên a, mà Thái Thượng Lão Quân mỗi ngày lại còn phát hồng bao, hôm nay chính mình thế nhưng là còn chưa kịp đoạt đây.

Ngộ Không: Cái này...

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm sao, Đại Thánh, có phải có khó khăn hay không?

Lâm Hải thấy đến cả Ngộ Không cũng có chút khó khăn, nhất thời giật mình một trận.

Ngộ Không: Huynh đệ biết rõ tại sao mình bị đá sao?

“Xoát bình phong thôi, cái này còn phải hỏi sao?” Lâm Hải lòng dạ biết rõ, nhưng chính mình lúc ấy thật sự là có việc gấp a, lại không phải là cố ý.

Chỉ trách lão đầu Thái Thượng Lão Quân kia tâm nhãn quá nhỏ, còn là Đạo Tổ đâu, liền cái điểm bao dung này, Lâm Hải nhất thời bĩu môi một cái.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Biết rõ, bởi vì Tiểu tiên xoát bình phong.

Ngộ Không: Cái này căn bản không phải là chủ yếu.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Ngộ Không: Kỳ thực ngươi là đụng trên họng súng, vừa vặn là chỗ để Lão Quan Thái Thượng Lão Quân này trút giận.

“Cái gì?” Lâm Hải khẽ giật mình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Chương 290: Vật chứa linh hồn

Ngộ Không: Ngươi không thấy tin tức nhóm sao? Thái Thượng Lão Quân bị chửi thảm. (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Còn chưa kịp nhìn.

Ngộ Không: Cái Lão Quan này tại trong Wechat, làm cái cửa hàng mạng gì gì đó, tất cả mọi người có thể đem đồ vật muốn bán ra, phóng tới trong tiệm để bán.

“Cửa hàng mạng?” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, không nghĩ tới cái Lão Quan Thái Thượng Lão Quân này vẫn rất thức thời nha, cũng biết được mua sắm trên Internet.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đây là chuyện tốt a.

Bản thân Lâm Hải cũng ưa thích mua hàng qua Internet, hắn cũng biết, cái cửa hàng mạng này nếu như mở ra, chẳng những chính bản thân Thái Thượng Lão Quân được lợi, mà tất cả những người khác cũng sẽ nhận được chỗ tốt, mở tiệm kiếm tiền, mua đồ vật cũng thuận tiện.

Đây tuyệt đối là sách lược tốt có ý nghĩa thời đại a, nhìn xem các mỗ bảo bối hiện tại liền biết rõ, nhưng Ngộ Không vì cái gì nói Thái Thượng Lão Quân bị chửi đâu?

Ngộ Không: Là chuyện tốt không sai, nhưng xấu chính là ở chỗ cái Lão Quan Thái Thượng Lão Quân này quá đen tối.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Quá đen tối?

Lâm Hải không biết rõ.

Ngộ Không: Đúng vậy a, lúc đầu mọi người cũng hào hứng rất cao, cũng chuẩn bị thả đồ vào trong tiệm đâu, nhưng thời điểm chân chính thao tác mới phát hiện, cái cửa hàng mạng này hết thảy chỉ mới triển lãm ba cái vị trí, người nào muốn thả vật vào, cần giao nạp mỗi ngày một trăm ngàn điểm Công đức, khi tiêu thụ được thì cái Lão Quan kia còn muốn trích ba mươi phần trăm.

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun, một ngày một trăm ngàn điểm Công đức? Còn trích ba mươi phần trăm tiêu thụ ngạch! Mẹ nó, cái Thái Thượng Lão Quân này xác thực đủ đen tối!

Ngộ Không: Cứ như vậy, mọi người nhất thời liền vỡ tổ, tại trong đám nhao nhao thảo phạt Thái Thượng Lão Quân, căn bản không có ai, đều không nói lão đen tối.

Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, chính mình trước đó tại trong đám @ Nguyệt Lão, đem tin tức chính mình xoát không, giống như chính là những tiếng lóng ngữ đang nói Thái Thượng Lão Quân kia.

Ngộ Không: Lão Tôn ta nghe Lão Quan Thái Bạch Kim Tinh nói, Thái Thượng Lão Quân để khai phát cái cửa hàng mạng này, thế nhưng hao phí pháp lực cùng điểm Công đức cực lớn, kết quả hiện tại mọi người căn bản không thèm chịu nể mặt mũi, còn nhao nhao chỉ trích lão, ngươi nói lão có thể không tức giận sao?

“Tức giận? Cái này cũng không trách được người khác, chỉ có thể nói lão thật không có đầu óc buôn bán.” Lâm Hải không khỏi cười nhạo một trận, xem mỗ bảo bối của người ta, ngay từ đầu cũng là miễn phí, chờ có đại lượng chủ cửa hàng cùng người mua, mới bắt đầu chậm rãi đem trọng điểm bồi dưỡng phóng tới bên trên mỗ mèo, bắt đầu thu phí.

Con hàng Thái Thượng Lão Quân này, đến một điểm cơ sở cũng còn không có đâu, lên đã cứ như vậy mà làm, có người nghe lão mới là gặp Quỷ.

Ngộ Không: Mà huynh đệ ngươi, ngay vào lúc này liền chạy đến xoát bình phong, Thái Thượng Lão Quân vừa vặn không có chỗ trút giận đâu, ngươi vừa vặn đụng trên họng súng, liền đem ngươi đá.

Lâm Hải gật gật đầu, rốt cục biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta biết, bất quá vẫn là phiền Đại Thánh, nói nói cùng Thái Thượng Lão Quân, nhìn xem có thể lại kéo ta nhập bầy hay không, xin nhờ xin nhờ!

Ngộ Không: Dễ nói dễ nói, bất quá Thái Thượng Lão Quân đang nổi nóng, đợi vài ngày nữa, lão Tôn ta bớt thời gian, qua cùng lão nói một tiếng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Thánh!

Kết thúc nói chuyện phiếm cùng Ngộ Không, Lâm Hải chợt phát hiện, chỗ phiên bản Wechat, có cái nhắc nhở đổi mới.

“Lại có bản mới sao?” Lâm Hải không hề nghĩ ngợi, liền điểm đổi mới.

“Ừm?” Đổi mới xong, Lâm Hải phát hiện bỗng nhiên có thêm một cái chức năng mới.

“Cửa hàng mạng Thiên Đình?” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, “Ha ha, cái này hẳn là thứ mà Ngộ Không nói, cái cửa hàng mạng của Thái Thượng Lão Quân đi.”

Lâm Hải hiếu kỳ điểm vào, nhìn xem cái cửa hàng mạng này là có cái bộ dáng gì.

Phốc!

Nhưng kết quả mở ra xem, Lâm Hải kém chút cười phun.

Mẹ nó, cái này cũng gọi là cửa hàng, thật sự là quá đơn sơ đi.

Lâm Hải vốn cho rằng sẽ giống như cửa hàng mạng ở Nhân gian, sửa sang rất xinh đẹp đâu, kết quả đi vào mới phát hiện, trừ ba cái ô vuông rỗng tuếch, còn lại cái gì cũng không có.

“Ai nha, liền cái này mà còn đòi thu một ngày một trăm ngàn điểm Công đức sao?” Lâm Hải lần nữa cảm thấy Thái Thượng Lão Quân thật sự là quá đen tối.

Buông tay, Lâm Hải lái xe lại mua một cây bút máy cho Thư Tiên, thuận tiện mua mực bút máy cùng một bản tự thiếp, Lâm Hải cũng không thể để Thư Tiên dùng bút máy thấm mực nước rồi viết tại trên tuyên chỉ a.

Chỗ Họa Vương, Lâm Hải cũng không có thời gian dạy y, trực tiếp mua cho Họa Vương sách dạy vẽ phác hoạ cùng một bộ công cụ.

Mua xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp liền biến mất trong xe.

Mới xuất hiện tại bên trong Thánh Cảnh, Lâm Hải còn không có kịp phản ứng, thân thể bỗng nhiên bị người ôm lấy từ phía sau.

Lâm Hải giật mình, còn không có kịp phản ứng lại, người phía sau liền mở cuống họng hô to.

“Họa Vương, mau tới đây, ta bắt được chủ nhân rồi!”

“Thật! Ở đâu?” Lâm Hải chỉ cảm thấy trước mắt có thân ảnh lóe lên, Họa Vương một mặt kinh hỉ xuất hiện ở trước mặt mình.

Mà lúc này, người ôm lấy mình cũng buông tay ra, Lâm Hải quay đầu nhìn lại, không phải Thư Tiên còn có thể là ai?

Lâm Hải nhất thời một trận bất đắc dĩ, mẹ nó, hai cái hàng này là có ý gì?

“Chủ nhân, bút máy của ta...” Thư Tiên nuốt ngụm nước bọt, mang theo ánh mắt chờ đợi nói nói.

“Cho!” Lâm Hải tức giận trực tiếp đem bút máy, nước mực cùng tự thiếp ném cho Thư Tiên.

Thư Tiên vội vã vươn tay tiếp được, chỉ nhìn một chút, trong lòng liền đại hỉ.

“Ha ha, cảm tạ chủ nhân, cảm tạ chủ nhân, ta trước về nghiên cứu.” Nói xong, Thư Tiên chớp mắt liền chạy mất tăm.

“Ách...” Lâm Hải nhìn Thư Tiên chạy còn nhanh hơn thỏ, một trận mộng bức.

Mẹ nó, muốn vội vã như vậy hay không, ca ca còn không có dạy ngươi dùng bút máy như thế nào đâu, đừng nói một hồi đến mực bút máy dùng như thế nào cũng không biết a.

“Chủ nhân, cái kia...” Nhìn Thư Tiên cao hứng bừng bừng mà chạy mất, quang mang trong mắt Họa Vương càng thêm nóng rực, một mặt chờ mong nhìn lấy Lâm Hải, có chút mất tự nhiên xoa xoa tay.

“A, của ngươi đây!” Lâm Hải xem xét liền biết rõ Họa Vương là có ý gì, trực tiếp đem bộ đồ phác hoạ ném cho y.

“Ai u, cảm tạ chủ nhân, cảm tạ chủ nhân!” Họa Vương cao hứng đến hỏng, hướng phía Lâm Hải cảm tạ một trận.

Lâm Hải khoát khoát tay, quay đầu có chút lo lắng nhìn Tiên Nhi đang ngủ say bên cạnh một chút.

“Họa Vương tiền bối, phải làm như thế nào mới có thể để cho Tiên Nhi tỉnh lại?”

Họa Vương khẽ giật mình, cũng là một trận lo lắng liếc nhìn Tiên Nhi một chút.

“Chủ nhân, Tiên Nhi chính là linh của Thánh Cảnh, thực lực của nàng là theo đẳng cấp đề bạt của chủ nhân mà tăng cường, chỉ cần đẳng cấp của chủ nhân ngươi tăng lên, thực lực của Tiên Nhi cũng sẽ tăng lên, ngay lập tức sẽ tỉnh dậy, thế nhưng là nếu như không tăng lên, nàng liền vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.”

“Đề bạt đẳng cấp?” Lâm Hải sững sờ, “Ta làm sao mới có thể đề bạt đẳng cấp chủ nhân?”

“Cái này nói khó cũng không khó, nói dễ cũng không dễ.” Họa Vương lắc đầu, thở dài nói.

“Họa Vương tiền bối, ngươi đừng thừa nước đục thả câu.”

“Chủ nhân, ngươi biết rõ bản chất của Thánh Cảnh là cái gì không?” Bên trong ánh mắt của Họa Vương bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh quang, cùng bộ dáng nhếch nhác lúc trước, quả thực giống như hai người.

“Bản chất? Xin Họa Vương tiền bối chỉ giáo.” Lâm Hải thấy Họa Vương một mặt nghiêm túc, không khỏi cũng trịnh trọng lên.

“Chủ nhân ngươi cũng biết, Thánh Cảnh chẳng những có thể ôn dưỡng linh hồn, mà lại còn có thể chống cự công kích linh hồn, kỳ thực cái này cũng có quan hệ lớn lao cùng bản chất của nó.”

Lâm Hải nhíu mày, gật gật đầu, điểm này hắn chẳng những biết rõ, mà tất cả còn đều đích thân thể nghiệm qua.

“Không cần nói đến Tiên Nhi, mà cả Hàn Sơn Tứ Hữu chúng ta, kỳ thực cũng là linh hồn thể.”

“Cái gì!” Lâm Hải giật nảy cả mình.

Hắn vẫn cho là, bốn người này cũng là thần tiên hoặc là người sống sờ sờ đâu, không nghĩ tới tất cả đều là linh hồn thể, hoặc là nói, đều là quỷ!

Lâm Hải lập tức mộng bức.

“Họa Vương tiền bối, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“Ai!” Họa Vương khẽ than thở một tiếng, “Kỳ thực bốn người chúng ta, cũng là người của Địa Tiên giới.”

“Địa Tiên giới?” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, đây đã là lần thứ hai hắn nghe được ba chữ Địa Tiên giới.

“Chúng ta đều là mạc danh kỳ diệu, bị chủ nhân Thánh Cảnh đời thứ nhất giết chết, thu vào ở trong Thánh Cảnh!” Họa Vương nói xong, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đường quang mang cừu hận.

“Cái gì!” Lâm Hải càng thêm mộng bức, hắn chẳng thể nghĩ tới, bốn người này lại là bị chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh giết chết, sau đó thu vào Thánh Cảnh!

Cừu hận trong mắt Họa Vương lóe lên một cái rồi biến mất, lại trở về hình dáng ban đầu.

“Sau khi tiến vào Thánh Cảnh, chúng ta mới biết, bản chất của cái Thánh Cảnh này, căn bản chính là một cái vật chứa linh hồn cực lớn!”

“Vật chứa linh hồn!” Trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ chấn động!

Chương 291: Soái ca, thêm cái Wechat thôi!

“Họa Vương tiền bối, có thể nói kỹ càng một chút hay không?” Lâm Hải nhíu mày, nói nói.

“Kỳ thực rất dễ lý giải, ngươi hoàn toàn có thể đem Thánh

Cảnh lý giải thành một cái vật chứa, mà cái vật chứa này, trừ có thể chứa đựng vật ở bên ngoài ra, quan trọng hơn là, có thể đem linh hồn cất vào.”

“Đem linh hồn thể cất vào!” Lâm Hải giật nảy cả mình.

“Họa Vương tiền bối, ý của ngươi là nói, nếu như gặp phải một cái linh hồn thể, ta liền có thể đem linh hồn thể thu nhập vào trong Thánh Cảnh?”

“Không sai, mà một khi thu nhập đến bên trong Thánh Cảnh, cái linh hồn thể này liền hoàn toàn do ngươi khống chế, ngươi có thể chi phối sinh tử của y!” Ánh mắt của Họa Vương bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh quang.

“Chi phối sinh tử!” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, trách không được thời điểm chính mình vừa trở thành chủ nhân của Thánh Cảnh, liền có loại cảm giác, chỉ cần mình có một cái ý niệm trong đầu, cũng có thể diệt Hàn Sơn Tứ Hữu.

“Mà Thánh Cảnh trừ có thể thu nạp linh hồn ra, cũng là dựa vào năng lượng nà linh hồn cung cấp, thu vào càng nhiều linh hồn, lực lượng Thánh Cảnh cũng liền càng cường đại, mà chủ nhân cũng sẽ tùy theo mà thăng cấp!” Họa Vương rốt cục đem phương pháp thăng cấp đẳng cấp của chủ nhân nói ra.

“Thì ra là thế!” Lâm Hải gật gật đầu, “Cũng chính là nói, ta muốn thăng cấp, liền phải không ngừng đem linh hồn thể thu vào trong Thánh Cảnh?”

“Vâng, chính là như vậy!” Họa Vương gật đầu nói.

“Làm sao mới có thể đem linh hồn thu vào?” Lâm Hải mở miệng hỏi nói, mình đã từng thấy rất nhiều quỷ, thế nhưng Thánh Cảnh đến một điểm nhắc nhở đều không có.

“Chỉ có dưới ba loại tình huống, là có thể thu phục linh hồn thể.” Họa Vương dừng một cái, tiếp tục nói nói.

“Loại thứ nhất, chính là thực lực của linh hồn thể cùng ngươi có chênh lệch cách xa, cảnh giới ngươi phải cao xa hơn y nhiều, vẫy tay một cái liền có thể đem y thu nhập vào đây, bốn người chúng ta, chính là bị chủ nhân Thánh Cảnh đời thứ nhất thu nhập vào như vậy.” Họa Vương nói xong, không khỏi khẽ thở dài.

Lâm Hải nghe xong, yên lặng gật gật đầu, loại tình huống này, cách mình có chút xa, coi như chênh lệch cách xa, cũng là cảnh giới của linh hồn thể cao xa hơn nhiều chính mình.

“Loại thứ hai thì sao?”

“Loại tình huống thứ hai, cũng là tại trạng thái linh hồn thể tàn khuyết, thương tổn càng nặng, càng dễ dàng thành công, nếu như là trạng thái sắp chết, cho dù là linh hồn thể mạnh mẽ hơn ngươi vô số lần, cũng có khả năng thành công!”

Lâm Hải nghe xong, con mắt bỗng nhiên sáng lên.

Chiếu theo như thế, nếu như mình có thể thu phục một cái linh hồn thể cường đại sắp chết, vậy mình chẳng lẽ có thể vô địch?

Bất quá Lâm Hải cũng liền tùy tiện ngẫm lại, loại chuyện tốt này, hướng đi đâu đụng qua, linh hồn thể cường đại, nào dễ dàng gặp tử vong như vậy?

“Loại thứ ba đâu?” Lâm Hải tiếp tục hỏi.

“Loại thứ ba liền càng thêm đặc thù, cái kia chính là linh hồn thể tự nguyện để ngươi thu nhập vào trong, lúc xuất hiện tình huống hai loại có thể thu phục trước, Thánh Cảnh sẽ tự động nhắc nhở, nhưng loại thứ ba, chỉ cần ngươi đem hai tay ngón trỏ sờ nhẹ tại trên huyệt Thái Dương của linh hồn thể, mà linh hồn thể không thèm phản kháng, liền có thể thuận lợi thu nhập.”

“Hiểu rồi!” Lâm Hải thở dài ra một hơi, xem ra ba loại phương pháp này, loại nào cũng không đơn giản a, chính mình muốn tăng lên đẳng cấp, làm Tiên Nhi tỉnh lại, vẫn có chút gánh nặng đường xa a.

“Tốt, Họa Vương tiền bối, ta còn có việc, liền không lưu lại nữa.”

“A, cung tiễn chủ nhân!” Họa Vương nghe vậy, vội vàng thi lễ đưa tiễn.

“Ừm.” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, thân ảnh biến mất không thấy, lại xuất hiện ở trong xe.

“Ta dựa vào!” Lâm Hải vừa mới xuất hiện, nhất thời liền bị dọa đến giật mình một cái.

Chỉ thấy tay lái phụ, không biết từ lúc nào thêm ra một người, chính là đang một mặt hiếu kỳ nhìn chính mình.

“Ngươi là thế nào biến mất, lại là thế nào xuất hiện?” Đôi mắt đẹp của Hỗ Tam Nương nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, kinh ngạc một trận.

Sau khi thấy rõ là ai, Lâm Hải trợn trắng mắt, vội vàng vỗ vỗ trái tim nhỏ phanh phanh nhảy loạn.

“Xin nhờ, ngươi lần sau đừng có đột nhiên xuất hiện như vậy có được hay không, dễ dàng hoảng sợ ra bệnh.” Lâm Hải tức giận nói nói.

“Há, người ta là muốn bảo hộ ngươi nha.” Hỗ Tam Nương bĩu môi đáp ứng một tiếng, có chút ủy khuất cúi đầu.

“Bảo hộ ta?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó một trận buồn cười, “Ta có gì cần bảo hộ?”

Hỗ Tam Nương nghe vậy, đôi mày cau lại, khí thế thân thể bỗng nhiên biến đổi.

“Đại quan nhân, Nô gia làm sao nói cũng đã cùng Vương Anh sinh hoạt thật lâu, đối với gã phi thường hiểu biết, người này lòng dạ tương đối chật hẹp, đại quan nhân trước đó cùng Vương Anh có chỗ hiểu lầm, gã nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Vương Anh?” Hỗ Tam Nương vừa nói như thế, Lâm Hải thật đúng là coi trọng.

Tuy Vương Anh không phải là đối thủ của mình, nhưng bị một cái gia hỏa xuất quỷ nhập thần nhớ thương, cũng không phải cái sự tình dễ chịu gì.

“Vậy được rồi, ngươi liền theo ở bên cạnh ta đi.” Lâm Hải dù sao cũng đã đáp ứng Hỗ Tam Nương thu lưu nàng ta, không cho nàng ta đi theo chính mình, thì còn thật không biết đem nàng ta dàn xếp đi nơi nào.

Hỗ Tam Nương thấy Lâm Hải đáp ứng để cho mình đi theo, nhất thời trong lòng vui vẻ.

“Nô gia đa tạ đại quan nhân!”

“Cái kia, ngươi có thể hay không đừng gọi ta là đại quan nhân a?” Lâm Hải không biết vì cái gì, Hỗ Tam Nương vừa gọi hắn là đại quan nhân, hắn liền nghĩ đến Tây Môn Khánh, tâm lý khó chịu nói không nên lời.

“Vậy kêu cái gì?” Hỗ Tam Nương nháy nháy con mắt, mê mang hỏi.

“Ngươi gọi ta... Gọi ta là soái ca đi.” Lâm Hải hướng phía Hỗ Tam Nương nhướn chân mày, cười nói nói.

“Đẹp trai, soái ca?” Hỗ Tam Nương sững sờ, không biết soái ca là có ý gì.

Nhưng khi thấy lông mày Lâm Hải kích động cùng một mặt cười đắc ý, nhất thời mặt đỏ lên, liền hiểu sai.

“Cái soái ca này, khẳng định không phải là cái xưng hô tốt gì, hắn nhất định là đang chiếm tiện nghi của người ta.”

Cũng không biết vì cái gì, Hỗ Tam Nương phát hiện, trong lòng mình lại tuyệt không chú ý đến chuyện Lâm Hải chiếm tiện nghi của nàng, ý nghĩ này nhất thời để Hỗ Tam Nương thẹn thùng một trận.

Vụng trộm liếc mắt nhìn khuôn mặt coi như anh tuấn của Lâm Hải một cái, trong lòng Hỗ Tam Nương bỗng nhiên phanh phanh nhảy dựng lên, lại có một loại tình hoài như chính mình còn ở thời thiếu nữ.

“Chẳng lẽ mình thích hắn?” Một cái suy nghĩ đáng sợ, phun lên trong lòng Hỗ Tam Nương.

“Uy, ngươi cũng gọi một tiếng nghe chút a?” Lâm Hải một bên nổ máy xe, một bên hướng phía Hỗ Tam Nương nói nói.

“Soái ca.” Mặt mũi Hỗ Tam Nương tràn đầy đỏ bừng, kêu một tiếng như tiếng muỗi vo ve.

“Mỹ nữ!” Lâm Hải nhìn bộ dáng xấu hổ của Hỗ Tam Nương, nhất thời cảm thấy thật có ý tứ, dứt khoát hướng phía nàng ta hô lên mỹ nữ.

Hỗ Tam Nương nghe Lâm Hải lại gọi nàng ta là mỹ nữ, nhất thời xấu hổ đến đầu cũng không dám ngẩng lên, nhưng trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ ngọt ngào.

“Kế tiếp phải hoàn thành, ‘One Piece’ tập ba!” Lâm Hải hiện tại là tính toán sổ sách từng cái từng cái, lái xe về đến trong nhà.

Cha mẹ cùng Lâm Vân cũng đã ra ngoài, không ở nhà, Lâm Hải cầm lên ‘One Piece’ tập ba, sau đó mở ra Wechat trong điện thoại di động.

“Ngươi cũng chơi Wechat?” Hỗ Tam Nương ở bên cạnh xem xét, nhất thời kinh ngạc một trận.

Phốc!

Lâm Hải không còn gì để nói.

Mẹ nó, ý gì? Ca ca làm sao lại không thể biết chơi Wechat, cái đồ chơi này rất khó chơi sao?

Lâm Hải không phản ứng tới Hỗ Tam Nương, mà chính là nghiêng người sang tìm tới Wechat của Na Tra.

Hắn cũng không muốn để cho Hỗ Tam Nương nhìn thấy, mình có thể liên hệ cùng người của Thiên Đình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Na Tra, có ở đó hay không?

Na Tra rất nhanh liền đáp lời tới.

Na Tra: Ở đây, Đại tiên, có phải tới phát cho ta ‘One Piece’ tập ba hay không? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thông minh!

Hồi phục xong, Lâm Hải mở ra mục quét, hướng phía ‘One Piece’ tập ba quét qua.

Leng keng!

Ngươi hướng Na Tra gửi đi Manga ‘One Piece’ tập ba.

Na Tra: Ha ha ha ha ha... Đa tạ Đại tiên, đa tạ Đại tiên!

Nhìn một bản Manga liền đem Na Tra cao hứng đến dạng này, Lâm Hải lắc đầu một trận.

Tiểu hài tử, thật dễ dụ a!

Vừa mới chuẩn bị rời khỏi Wechat, bỗng nhiên một cái thanh âm yếu ớt, ở bên cạnh vang lên.

“Soái ca, thêm cái Wechat thôi!”

Chương 292: Ngươi bây giờ có muốn xử lý ta hay không?

“Thêm Wechat?” Lâm Hải sững sờ, “Tốt!”

Wechat của mỹ nữ a, này có đạo lý cực khác biệt.

Lâm Hải đem nick Wechat của chính mình nói cho Hỗ Tam Nương.

Leng keng!

Hỗ Tam Nương cầu thêm ngươi làm bạn tốt!

Đồng ý!

Cái này không có gì để nói!

Ngươi đã tăng thêm Hỗ Tam Nương, hiện tại có thể bắt đầu nói chuyện phiếm.

Lâm Hải trực tiếp phát một cái biểu lộ chảy nước miếng qua.

Hỗ Tam Nương nhìn biểu tình mà Lâm Hải phát, không khỏi đỏ mặt lên, nhưng khi thấy rõ Nick Name của Lâm Hải xong, sắc mặt của Hỗ Tam Nương mạnh mẽ biến đổi.

“Tiểu Hồ Đồ Tiên? Ngươi, ngươi không là phàm nhân? Ngươi là người trên Thiên Đình!” Hỗ Tam Nương giật nảy cả mình!

“Ách…” Lâm Hải nghẹn lời một trận, mẹ nó, thật đúng là không biết nên giải thích như thế nào.

Trước đó Sở Lâm Nhi nhìn thấy chính mình cùng Nam Cực Tiên Ông nói chuyện trời đất, Lâm Hải liền đã biết rõ, Wechat của Thiên Đình cùng Địa Phủ, tựa hồ cũng rất lạc hậu, Nick Name đều là tên thực.

Nhưng mình quả thật là phàm nhân a, cái Tiểu Hồ Đồ Tiên này, thật ra chỉ là một cái tên mà mình tùy tiện lấy.

“Cái kia, nếu như ta nói ta thật là phàm nhân, ngươi tin hay không?”

“Không tin!” Hỗ Tam Nương rất kiên quyết lắc đầu.

“Tốt a.” Lâm Hải xạm mặt lại, mẹ nó, đã không có cách nào giải thích, vậy liền không giải thích nữa.

“Vậy ngươi coi như ta là người trên Thiên Đình đi.” Lâm Hải bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Nào nghĩ đến, Hỗ Tam Nương bỗng nhiên đưa tay, một phát bắt được cánh tay của Lâm Hải.

“A!” Đáng tiếc, nàng ta không biết, trên thân thể Lâm Hải thế nhưng là có kiếm gỗ đào hộ thân.

Tay nhỏ của Hỗ Tam Nương còn không có đụng tới cánh tay Lâm Hải, liền bị một đạo ánh sáng trắng bắn trở về.

“Uy, mỹ nữ, quen thuộc thì quen thuộc, nhưng đừng động thủ động cước có được hay không? Nam nữ thụ thụ bất thân a.” Lâm Hải trang một bản mặt nghiêm túc nói nói.

“Ngươi, ngươi có phải cảm thấy ta là người không tuân thủ Phụ Đạo (*đạo làm vợ) hay không?” Hỗ Tam Nương nghe xong lời này, nhất thời xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, sau đó cúi đầu, vừa thẹn buồn bực lại ủy khuất nói nói.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời mộng bức, mẹ nó, cái nữ tử phong kiến cổ đại này, thật sự là không hiểu được trò đùa.

“Không, cái kia...” Lâm Hải không còn gì để nói.

“Ta vừa rồi chỉ là biết rõ ngươi là người trên Thiên Đình, cho nên có chút quá kích động.” Hỗ Tam Nương cúi đầu giải thích nói.

“Ồ? Vì cái gì ta là người trên Thiên Đình, ngươi liền kích động?” Lâm Hải kinh ngạc một trận.

“Nếu như ngươi là người trên Thiên Đình, đây chẳng phải là nói, Thiên Đình cùng Nhân gian vẫn là có thể liên thông sao?” Trong mắt Hỗ Tam Nương bỗng nhiên toát ra một tia quang mang cừu hận.

“Nếu như nói như vậy, ta liền có thể giết lên Thiên Đình, tự tay mình giết hai cái tặc tử Tống Giang cùng Lý Quỳ, vì già trẻ của toàn Hỗ gia trang ta báo thù!”

Lâm Hải nghe được, nhất thời mê muội một trận.

Mẹ nó, cái đám tỷ tỷ này thật là nghĩ nhiều!

Trước không nói ca ca không phải người trên Thiên Đình, căn bản không lên nổi Thiên Đình, coi như thật có thể lên, ngươi cho rằng ai cũng có thể giống như con khỉ họ Tôn kia, đại náo Thiên Cung a?

Đám người Thiên Đình kia, vài phút liền diệt ngươi a.

“Mỹ nữ, sự tình báo thù, không vội tại nhất thời, vẫn là nghĩ lại mà làm sau đi.” Lâm Hải không có ý tứ nói thẳng Hỗ Tam Nương không biết lượng sức, đành phải uyển chuyển khuyên can.

“Soái ca yên tâm, Hỗ Tam Nương ta không phải hạng người không có não, sẽ không hành sự lỗ mãng.” Hỗ Tam Nương tuy một mặt cừu hận, nhưng cũng coi như tỉnh táo, ngược lại cũng không hổ danh là cái tướng tài.

“Không phải hạng người không có não?” Lâm Hải nghe nói như thế, vô ý thức hướng phía trước ngực Hỗ Tam Nương ngắm liếc một chút.

“Rất lớn nha, còn nói không phải không có não sao?” Lâm Hải nói thầm một câu.

“Cái gì rất lớn?” Nào nghĩ đến, thanh âm tuy nhỏ, nhưng lại bị Hỗ Tam Nương nghe được.

“Ách...” Lâm Hải xấu hổ một trận, “Ta là nói, ngươi lại muốn giết lên Thiên Đình, chí hướng rất lớn, đúng đúng, chí hướng rất lớn.”

Lâm Hải chê cười giải thích nói.

“Hừ, Hỗ Tam Nương ta không đạt mục đích, là không sẽ bỏ qua, đến lúc đó, xin soái ca giúp ta.” Hỗ Tam Nương nói xong, bỗng nhiên đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải, điềm đạm đáng yêu nói nói.

“Giúp ngươi!” Lâm Hải nhất thời đem đầu lắc lắc giống như trống bỏi.

Mẹ nó, giúp ngươi nháo Thiên Cung? Nói đùa cái gì!

Hầu tử náo một lần, cũng bị ép dưới núi năm trăm năm, chính mình lá gan lớn bao nhiêu, dám đùa với ngươi một món lớn như thế.

Không cần suy nghĩ, Lâm Hải trực tiếp cự tuyệt.

Hỗ Tam Nương nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ tuyệt vọng.

Cắn răng một cái, Hỗ Tam Nương bỗng nhiên ở trên xe bắt cởi áo nới dây lưng, trong chớp mắt liền lộ ra bả vai trắng nõn.

Phốc!

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn, kinh hãi đến kém chút tròng mắt rơi ra ngoài.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!” Lâm Hải một mặt sợ hãi.

Hỗ Tam Nương một mặt quyết tuyệt liếc nhìn Lâm Hải một chút, nước mắt vù vù chảy xuống.

“Soái ca, thực không dám giấu giếm, từ khi ta biết rõ trên dưới toàn trang, đều là bị tặc tử Lý Quỳ giết chết, tâm ta liền đã chết, ta thực sự nghĩ không ra, cha mẹ thân nhân của mình, thế mà tất cả đều chết tại trong tay huynh đệ của mình, mà càng thêm ngu xuẩn là, ta thế mà còn gả cho cừu nhân huynh đệ!”

Hỗ Tam Nương đưa tay xoa nước mắt một cái, mặt mũi tràn đầy đều là hối hận.

“Bởi vậy, mục đích còn sống duy nhất của Hỗ Tam Nương ta hiện tại, cũng là báo thù rửa hận, vì có thể báo thù, ta nguyện ý trả bất cứ giá nào!”

Hỗ Tam Nương nói xong, ánh mắt ảm đạm, sau đó chậm rãi đem áo cởi ra, lộ ra cái yếm màu phấn hồng ở bên trong.

Lâm Hải nhìn nửa bộ ngực sữa lộ ra ngoài của Hỗ Tam Nương, bên trên gương mặt tuyệt mỹ lại là bộ dáng lê hoa đái vũ, tâm thần không bị khống chế mà rung động, một dòng nước nóng cấp tốc hướng phía bụng dưới dũng mãnh lao tới.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải cưỡng ép đem tà niệm vừa mới dâng lên trong lòng áp chế xuống.

Lâm Hải tuy cũng thừa nhận chính mình có một ít háo sắc, nhưng tuyệt sẽ không làm sự tình giậu đổ bìm leo.

“Soái ca, chỉ cần ngươi chịu giúp ta, ngươi để cho ta làm cái gì ta cũng sẽ nguyện ý, nếu như ngươi không chê ta đã không phải Hoàn Bích Chi Thân (*thân xử nữ), ta nguyện ý làm một cái thị thiếp cho soái ca, hiện tại liền...”

Hỗ Tam Nương vì báo thù cũng là thật sự không thèm đếm xỉa, vươn tay liền muốn đem cái yếm cởi xuống.

“Ngừng, ngừng, nhanh ngừng!” Lâm Hải vội vàng đem Hỗ Tam Nương ngăn lại.

Mẹ nó, cô nàng này quả thực là chơi với lửa a!

Tự chủ của ca ca là rất có hạn có được hay không, tiếp tục như vậy nữa, nói không chừng ca ca thật đem ngươi giải quyết tại chỗ.

“Mỹ nữ ngươi nghe ta nói, không phải ta không nguyện ý giúp ngươi, thật sự là thực lực Thiên Đình quá cường đại, ta giúp ngươi giết lên Thiên Đình báo thù, đó chẳng khác nào tự tìm đường chết a!” Lâm Hải vội vã giải thích nói.

Hỗ Tam Nương nghe vậy khẽ giật mình, sau đó lắc đầu.

“Không, soái ca ngươi hiểu lầm, ta không cần ngươi giúp ta giết lên Thiên Đình, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, làm sao có thể lên đến Thiên Đình là được, sự tình khác, ta sẽ không làm phiền ngươi.”

“Ách... Chỉ đơn giản như vậy sao?” Lâm Hải nghe vậy sững sờ, sau đó cũng buông lỏng một hơi.

Mẹ nó, hù chết bảo bảo.

Còn tưởng rằng ngươi để ca ca cùng ngươi cùng nhau đi đại náo Thiên Cung đây.

“Nếu như vậy, ta có thể đáp ứng ngươi, bất quá ngươi cũng phải đáp ứng ta một cái điều kiện.”

Hỗ Tam Nương thấy Lâm Hải đáp ứng, nhất thời trong lòng vui vẻ.

“Điều kiện gì, ngươi nói!”

“Ngươi nhất định phải khổ luyện bản lĩnh, thẳng đến khi có năng lực giết lên Thiên Đình, đi qua khảo hạch của ta, ta mới có thể nói cho ngươi phương pháp.” Lâm Hải cũng không muốn Hỗ Tam Nương trực tiếp đi lên bên trên chịu chết, cũng coi là một cái bảo hộ thiện ý.

Huống chi, Thiên Đình cùng Nhân gian sớm đã ngăn cách, Lâm Hải cũng căn bản không biết phải làm sao mới có thể đi lên Thiên Đình.

“Tốt, không có vấn đề!” Hỗ Tam Nương nghe vậy, liên tục gật đầu.

“Vậy thì tốt, thành giao!” Lâm Hải đưa tay búng tách một cái, đem tâm buông ra.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải nói một câu thành giao, trên mặt Hỗ Tam Nương lần nữa hiện ra rặng mây đỏ thẹn thùng.

“Soái ca, nếu ngươi đã đáp ứng ta, ta cũng sẽ thực hiện lời hứa vừa rồi...”

“Lời hứa, cái lời hứa gì?” Lâm Hải chưa kịp phản ứng.

Hỗ Tam Nương chu cái miệng nhỏ nhắn, liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Đừng giả bộ, Hỗ Tam Nương ta tuy là nữ tử, nhưng cũng nói là làm.”

Nói xong, hô hấp của Hỗ Tam Nương bỗng nhiên dồn dập lên, diện mạo ngậm xuân tiếp cận Lâm Hải.

“Ngươi, ngươi bây giờ có muốn xử lý ta hay không?”

Chương 293: Buông tay đi làm đi, thiếu niên!

Hỗ Tam Nương nói xong, khuôn mặt phi hồng, một mặt ngượng ngùng cúi đầu, khẩn trương đến mức đều có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình.

Phốc!

“Khụ khụ khụ...” Lâm Hải bị một câu của Hỗ Tam Nương, sặc đến một trận ho khan.

Mẹ nó, không phải nói rất phong kiến sao? Làm sao đột nhiên nói chuyện thạch phá thiên kinh như thế.

“Cái kia, ngươi trước tiên đem y phục mặc tốt đi!” Mỹ nhân ở phía trước, lại là một bộ dáng mặc cho khai thác như thế, Lâm Hải thật sợ còn tiếp tục như vậy, chính mình sẽ không khống chế nổi.

“Thế nào, soái ca là ghét bỏ nô gia đã không phải là Hoàn Bích Chi Thân sao?” Hỗ Tam Nương thấy Lâm Hải cự tuyệt, nhất thời cảm thấy trong lòng một trận nhục nhã.

Sau đó, nước mắt bỗng nhiên không bị khống chế mà vù vù chảy xuống.

“Mẹ nó, tại sao lại khóc!” Lâm Hải đều nhanh điên, cùng nữ tử cổ đại nói chuyện, thật mẹ nó muốn mạng a.

Cũng không biết nên nói các nàng là hẹp hòi, hay là quá mẫn cảm.

Động một chút lại tự mình ở chỗ này đoán mò, ca ca là có ý tứ kia sao?

“Ngươi tuyệt đối không nên hiểu lầm, ta tuyệt đối không có ý tứ kia!” Lâm Hải liên tục khoát tay.

“Vậy ngươi vì sao...” Hỗ Tam Nương khẽ cắn môi đỏ, có chút u oán nhìn Lâm Hải.

“Ta, ta...” Lâm Hải đều nhanh bị tra tấn điên, mẹ nó, nên trả lời thế nào a.

“Hừ, ngươi quả nhiên vẫn là ghét bỏ nô gia.” Gặp Lâm Hải nói không ra lời, Hỗ Tam Nương chu miệng, lại phải rơi lệ.

“Không cho phép khóc!” Lâm Hải thật là bị tức điên, bỗng nhiên hướng phía Hỗ Tam Nương quát lớn một tiếng!

Mẹ nó, không quát là nàng ta vẫn chưa xong đúng không!

“Ngươi nghe kỹ cho ta, còn khóc mà nói, chuyện đáp ứng ngươi trước đó, liền hết hiệu lực!” Lâm Hải tức giận nói nói.

“A, không muốn!” Hỗ Tam Nương nghe xong, lập tức bị dọa sợ.

“Ta không khóc, ta không khóc!” Hỗ Tam Nương vội vàng chớp chớp mắt to, dùng sức đem nước mắt rụt trở về.

“Còn có, đừng có nhắc lại loại chuyện vừa rồi kia, ca ca không phải loại người này!” Lâm Hải nói xong, cao ngạo ngửa cổ lên, kém chút bị chính trực của bản thân cảm động.

Đậu móa, ca ca thật đúng là cái chính nhân quân tử a, mỹ nữ chủ động đưa tới cửa cầu, ca ca cũng không lên!

Thịt đưa đến bên miệng a, thế mà bị chính mình cho cự tuyệt, thật sự là quá tàn nhẫn đối với mình mà.

Vội vàng có chút không chịu đem ánh mắt thu hồi lại, Lâm Hải thật sợ nhìn nữa, chính mình sẽ thay đổi chủ ý.

‘Ta không làm đại ka thật nhiều năm...’ Lúc này, điện thoại của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét.

“Trần Nghiên? Tìm ta có chuyện gì?” Lâm Hải đem điện thoại nhận.

“Lâm tổng, ngươi tốt!” Ngữ khí của Trần Nghiên đối với Lâm Hải mười phần khách khí.

Lâm Hải có thể nói đã cải biến vận mệnh của nàng ta, Trần Nghiên hiện tại đối với Lâm Hải là vừa tôn kính vừa cảm kích.

“Mỹ nữ, gọi điện thoại có chuyện gì?” Lâm Hải cà lơ phất phơ nói nói, một điểm giác ngộ làm lão tổng đều không có.

“Là như thế này, Lâm tổng, cái mặt nạ dưỡng da của chúng ta kia, công tác tiền kỳ cũng đã làm tốt, có thể bắt đầu sản xuất rồi, giờ ngài xem có tiện không, ta sẽ sắp xếp người qua tìm ngài lấy loại nước thần bí cần dùng đến kia.”

“Nước thần bí?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, Trần Nghiên vẫn rất biết đặt tên cho cái nước Dao Trì này a.

“Thuận tiện, ta hiện tại liền đem qua cho ngươi!”

“A? Không cần không cần.” Trần Nghiên ở trong điện thoại sợ hãi một trận, vội vàng nói nói.

“Lâm tổng, ngươi nói cho ta biết vị trí cụ thể của nhà kho là được, ta sao có thể để ngài tự mình đưa tới a?”

“Được, ngươi đừng quản, ở công ty chờ ta là được!” Lâm Hải nào có cái nhà kho gì a, tất cả đều để tại trong túi càn khôn của Wechat của chính mình đây.

Tắt điện thoại, Lâm Hải nổ máy xe, vừa muốn lái đi, chỉ thấy Hỗ Tam Nương một mặt hiếu kỳ nhìn chính mình.

“Uy, nhìn ta chằm chằm làm gì, nhìn ca ca dáng dấp đẹp trai có đúng hay không?” Lâm Hải một mặt thối mỹ hỏi.

Hỗ Tam Nương nghiêng cái đầu dưa, đôi mi cau lại, như có điều suy nghĩ.

“Kỳ quái, nếu ngươi đã là người trên Thiên Đình, vì cái gì tu vi lại thấp như vậy?”

Phốc!

Mẹ nó, thế mà khinh bỉ ca ca!

“Tu vi thấp thì thế nào, còn không phải đem Vương Anh đánh chạy trối chết.” Lâm Hải khinh thường bĩu môi một cái.

“Uy, ta nói ngươi có thể trước tiên đem y phục mặc tốt hay không?” Lâm Hải lúc này mới phát hiện, Hỗ Tam Nương vẫn còn duy trì bộ dáng vừa rồi đâu, liền vội mở miệng nói nói.

Mẹ nó, dung mạo xinh đẹp, vóc người lại đẹp, còn có một cỗ vị đạo nữ cường nhân nữ tướng, thật câu hồn hắn a.

Lâm Hải thật sợ mình một cái nhịn không được, làm ra sự tình khác người.

“A!” Hỗ Tam Nương vừa rồi chỉ lo quan sát tu vi của Lâm Hải, để Lâm Hải vừa nói, nhất thời thẹn thùng kinh hô một tiếng, vội vàng hấp tấp cầm quần áo mặc lại.

Dưới chân Lâm Hải đạp cần ga, xe chạy ra ngoài, thẳng đến công ty đồ trang điểm Mỹ Mỹ Đát.

“Lâm tổng, ngươi đã tới.” Vừa tới cửa công ty, chỉ thấy Trần Nghiên đã ở tại chỗ này chờ đợi đã lâu.

“U, mấy ngày không thấy, lại mê người hơn a.” Lâm Hải cười cùng Trần Nghiên nói đùa nói.

“Lâm tổng chỉ biết giễu cợt người ta.”

Trần Nghiên ăn mặc một thân váy công sở màu đen, trên mặt chỉ trang điểm chút phấn, rất có một tia mị lực của nữ cường nhân.

“Chỗ nào giễu cợt ngươi, ta nói là thật.” Lâm Hải một mặt nghiêm túc nói nói.

“Tin ngươi mới là lạ.” Trần Nghiên hướng phía Lâm Hải le lưỡi, làm cái mặt quỷ.

Tuy cùng Lâm Hải có thời gian tiếp xúc không dài, nhưng Trần Nghiên cũng nhìn ra, cái lão bản của chính mình này rất hiền hoà, một chút kiêu ngạo đều không có, cộng thêm tuổi tác của hai người tương tự, bởi vậy Trần Nghiên tại trước mặt Lâm Hải, cũng là hiển thị rõ bản tính.

“Đồ đâu, Lâm tổng?” Hàn huyên qua đi, Trần Nghiên hướng phía sau lưng Lâm Hải nhìn sang.

“Ngươi tìm nhà kho chưa.” Lâm Hải trực tiếp nói.

“Tốt, nhà kho ta đã chuẩn bị kỹ càng, trực tiếp thuê của công ty bọn họ, liên quan tới khoản phí dụng này, ta cùng Diệp Tổng đàm là...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Lâm Hải vội vàng đem lời nói của Trần Nghiên cắt ngang.

“Ta cũng nói, từ chỗ này ngươi toàn quyền phụ trách, ngươi không cần báo cáo cùng ta.”

“Thế nhưng là, Lâm tổng...” Trần Nghiên còn muốn nói điều gì đó.

“Ngươi nhớ kỹ, Lâm Hải ta nghi người thì sẽ không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người, đã để cho ngươi toàn quyền phụ trách, ta liền tin tưởng ngươi, cho nên, buông tay đi làm đi, thiếu niên!” Lâm Hải hướng phía Trần Nghiên nhướn nhướn mày.

“Lâm tổng...” Trong lòng Trần Nghiên nhất thời tràn vào một dòng nước ấm.

Lâm Hải thế mà tín nhiệm chính mình như thế, phóng quyền cho mình thi triển, đây quả thực là ơn tri ngộ a.

“Lâm tổng, Trần Nghiên ta nhất định sẽ làm rất tốt, tuyệt không cô phụ kỳ vọng của ngươi, hơn nữa, ta tuyệt sẽ không làm ra một sự tình nào có lỗi với ngươi, nếu như làm, thì để cho Trần Nghiên ta chết không yên lành, trời giáng ngũ lôi...”

“Uy uy uy!” Lâm Hải vội vàng một mặt quái dị đem Trần Nghiên cắt đứt.

“Làm sao, làm sao, làm sao còn khởi xướng thề đến, về phần nha, làm rất tốt là được, còn lại ngươi cái gì cũng đừng cân nhắc.” Lâm Hải rất đại khí mà vung cánh tay lên.

“Được, trước mang ta đi nhà kho đi.”

“Tốt, Lâm tổng, đi theo ta!” Trần Nghiên đành phải đem lòng cảm kích chôn dưới đáy lòng, mang theo Lâm Hải đến trong một gian kho hàng rộng rãi.

“Lâm tổng, ngươi nhìn nơi này được không?”

“Có thể, rất tốt!” Lâm Hải đánh đo một cái, đã thu thập nhà kho rất sạch sẽ, hài lòng gật gật đầu.

“Được, ngươi trước đi ra ngoài một chút đi.” Lâm Hải hướng phía Trần Nghiên phân phó nói.

“Được.” Trần Nghiên không biết Lâm Hải muốn làm gì, đáp ứng một tiếng, liền đi ra ngoài.

Lâm Hải đem cửa kho hàng đóng lại, sau đó lấy điện thoại di động ra.

Mở túi càn khôn, Lâm Hải tìm tới mười thùng nước Dao Trì mà Dao Trì Tiên Tử đã sớm phát cho mình.

Có muốn rút ra không?

Rút ra!

“Ầm!” Một tiếng vang nặng nề vang lên, mười thùng nước Dao Trì xuất hiện tại trong kho hàng trống rỗng.

“Xong!” Lâm Hải đem điện thoại di động thu hồi, mở cửa ra.

“Lâm tổng.” Trần Nghiên đang thủ tại cửa ra vào, thấy Lâm Hải ở trong không đến một phút đồng hồ, liền đi ra, không biết Lâm Hải đây là có ý gì.

“Nước đã cất kỹ, sự tình còn lại, liền vất vả ngươi.”

“Bái bai a, mỹ nữ!” Lâm Hải hướng phía Trần Nghiên vẫy tay, quay đầu đi.

“Nước đã cất kỹ?” Trần Nghiên một mặt mộng bức.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, một mặt hiếu kỳ hướng phía trong kho hàng nhìn lại.

Chỉ nhìn một chút, Trần Nghiên nhất thời kinh hãi đến há to mồm.

Chương 294: Ngươi có biết ngươi đang chơi với lửa không?

Lâm Hải không để ý đến Trần Nghiên đã ngốc, trực tiếp đi tới cửa.

“Tiểu Hải?” Vừa muốn lên trên xe rời đi, vừa vặn thấy Diệp Tử Vũ đi tới.

“Diệp ca!” Lâm Hải cười chào hỏi.

“Nước đã đưa tới?” Diệp Tử Vũ nhìn bốn phía một cái, cũng không có thấy bất cứ cái xe hàng gì a.

“Đúng vậy a, đã ở trong nhà kho.” Lâm Hải cười nhún nhún vai.

“Tại nhà kho?” Diệp Tử Vũ kinh ngạc một trận, vừa rồi y ở tại trên lầu, nhưng cũng chỉ nhìn lấy Lâm Hải cùng Trần Nghiên tới nhà kho a.

“Diệp ca, không có việc gì ta liền đi trước.” Lâm Hải chuẩn bị trở về khách sạn, Hinh Nguyệt hẳn là sắp tỉnh rồi đi.

“Chờ một chút.” Diệp Tử Vũ thấy Lâm Hải muốn đi, vội vàng cản lại.

“Mặt nạ dưỡng da của chúng ta muốn sản xuất, sự tình tìm ngôi sao làm đại sứ hình tượng, ngươi lần trước đã nói...”

“Ngươi nói chuyện này a, ngươi đừng quản, một mực đem tâm đặt ở trong bụng là được, ta ngày mai liền mang nàng tới.” Lâm Hải lộ ra một nụ cười thần bí, vứt xuống Diệp Tử Vũ một mặt kinh ngạc, lái xe rời đi.

Lâm Hải dừng tại một cái quán ven đường, mua chút đồ ăn sáng, chuẩn bị mang về cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Ừm?” Vừa đi hai bước, cước bộ Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại một hồi.

“Hướng chính nam hai mươi mét, có linh hồn thể có thể thu lấy!”

Một cái tin tức rất đột ngột, từ trong đầu Lâm Hải nhảy ra.

“Ha ha, có linh hồn thể có thể thu lấy!” Lâm Hải lập tức cao hứng đến hỏng, thu linh hồn thể, chính mình là chủ nhân Thánh Cảnh, há không phải là liền có thể thăng cấp sao!

Lâm Hải một mặt hưng phấn hướng phía chính nam đi đến.

“Hắc Vô Thường!”

Vừa vặn đi với hai mươi mét, đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

Chỉ thấy một người mặc hắc bào, hấp hối ngã trên mặt đất, khí tức mười phần yếu ớt.

Mà bộ đồ người này đang mặc, Lâm Hải không thể quen thuộc hơn được, lại là một cái Sứ Giả Câu Hồn!

Leng keng!

Lúc này, tin tức lần nữa vang lên từ trong đầu.

Có muốn thu lấy linh hồn thể này không?

“Cái này...” Lâm Hải do dự một trận.

Nếu như là cái cô hồn dã quỷ cũng là thôi, Lâm Hải nói thu liền thu, tuyệt đối không mang theo do dự.

Thế nhưng là con quỷ trước mắt này, thân phận không đồng nhất a, đó là sứ giả của Địa Phủ, là Hắc Vô Thường a.

Chạm vào sứ giả của Địa Phủ, vậy tương đương là đối đầu cùng Địa Phủ, ai biết có thể rước lấy cái đại phiền toái gì hay không?

“Nếu Lâm Nhi Công chúa thanh tỉnh liền tốt.” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, vô cùng hoài niệm Sở Lâm Nhi.

Nhàn nhạt nhìn chăm chú lên Hắc Vô Thường trên mặt đất, Lâm Hải đung đưa trái phải, không quyết định chắc chắn được.

“Sứ Giả Câu Hồn?” Lúc này, một cái thanh âm êm tai từ bên người Lâm Hải vang lên.

Lâm Hải quay đầu quan sát, ánh mắt nhất thời sáng lên.

“Thao, ca ca làm sao quên, có thể hỏi nàng ta a!”

“Mỹ nữ, hỏi ngươi chuyện này thôi?” Lâm Hải hướng phía Hỗ Tam Nương bên cạnh hỏi.

“Soái ca, ngươi nói.” Không biết vì cái gì, lúc cùng Lâm Hải nói chuyện, trong lòng Hỗ Tam Nương luôn luôn phanh phanh trực nhảy, có loại cảm giác thẹn thùng.

Lâm Hải hướng Hắc Vô Thường trên mặt đất nhất chỉ.

“Ngươi nói, nếu như ta đem y bắt đi, có thể chọc phiền toái gì hay không?”

“Ngươi bắt y làm gì?” Hỗ Tam Nương kinh ngạc nhìn Lâm Hải một chút.

“Cái này ngươi đừng quản, ngươi liền nói sẽ có phiền phức hay không có đi, tỉ như Diêm Vương gia có thể hay không phái cái mười vạn Quỷ binh Quỷ tướng, đến bắt ca ca?” Lông mày Lâm Hải nhướn lên, nói nói.

“Chỉ bằng y?” Khóe mắt Hỗ Tam Nương hiện lên một tia khinh thường.

“Một cái vừa mới nhập chức âm Ti Tam phẩm, Quỷ Soa kiến tập, toàn bộ Địa Phủ ít nhất cũng có hai ba vạn, cho dù chết, cũng sẽ không có quỷ hỏi thăm.”

“Ha ha, vậy thì quá tốt!” Lời nói của Hỗ Tam Nương, lập tức bỏ đi lo lắng của Lâm Hải.

“Thu lấy!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Hắc Vô Thường trên mặt đất nhất thời biến mất tại chỗ.

“A!” Hỗ Tam Nương ở bên cạnh, kinh hãi lập tức che cái miệng nhỏ nhắn lại.

“Y, y đi đâu rồi?”

“Tự nhiên là bị ca ca bắt lấy!” Lâm Hải đắc ý bĩu môi một cái.

“Thế nhưng là...”

“Được, đừng thế nhưng là nữa, đi!” Lâm Hải vô cùng cao hứng trở lại trên xe.

“Ngươi làm sao bắt được y, ngươi đem y bắt đi đâu?” Hỗ Tam Nương đi theo lên xe, một mặt chấn kinh.

“Bí mật!” Lâm Hải hả ra cái cằm một phát, hắn mới sẽ không nói cho Hỗ Tam Nương đâu.

“Không biết đem cái Hắc Vô Thường này thu vào, sẽ có thay đổi gì, đáng tiếc hôm nay đã từng tiến vào Thánh Cảnh, chỉ có thể ngày mai rồi lại nói.”

Lâm Hải khởi động xe, trở lại khách sạn.

Vừa tiến vào gian phòng, chỉ thấy Liễu Hinh Nguyệt lười biếng nằm ở trên giường, ửng hồng trên mặt còn không có hoàn toàn rút đi.

“Tỉnh ngủ chưa?” Lâm Hải thấy mi mục Liễu Hinh Nguyệt còn ngậm xuân, trong phòng còn tản ra một cỗ vị đạo khác, trong lòng không khỏi rung động.

“Ừm, vừa mới tỉnh ngủ.” Liễu Hinh Nguyệt nâng lên cánh tay, duỗi người một cái, không cẩn thận lộ ra làn da trắng lóa như tuyết.

“Anh đi làm gì thế? Để người ta một mình ở lại đây.” Cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt hơi bĩu, mang theo nũng nịu nói nói.

“Đi mua điểm tâm cho em.” Lâm Hải giơ giơ hộp cơm trong tay, thả ở trên mặt bàn bên cạnh.

“Anh ăn chưa?” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy, trong lòng vô cùng hạnh phúc.

Lâm Hải lắc đầu, trong mắt bỗng nhiên toát ra quang mang nóng rực.

“Anh không muốn ăn cơm, anh hiện tại, chỉ muốn ăn em!”

“A...”

Liễu Hinh Nguyệt duyên dáng kêu to một tiếng, chăn mền trên thân mạnh mẽ bị xốc lên, Lâm Hải điên cuồng nhào tới.

“Hạ lưu!” Hồ Tam Nương vừa lúc đi theo Lâm Hải vào phòng, nhìn thấy một màn cảm thấy khó xử này.

Khuôn mặt không khỏi đỏ lên, ưm một tiếng đi ra ngoài.

“Hinh Nguyệt, hôm nay muốn đi nơi nào chơi, ca ca dẫn em đi.” Sau đó, Lâm Hải thể xác lẫn tinh thần đều vui vẻ, ôm vai Liễu Hinh Nguyệt, ôn nhu hỏi.

“Chỉ cần đi cùng với anh, chỗ nào đều được.” Liễu Hinh Nguyệt đem cái đầu dưa nhỏ, hướng trước ngực Lâm Hải dụi dụi, ngọt ngào nói nói.

“Nhanh như vậy liền phu xướng phụ tùy?” Lâm Hải nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng mềm mại của Liễu Hinh Nguyệt, trêu chọc nói.

“Đúng a, ai bảo người ta yêu chết anh cái tên đại bại hoại này đây.” Liễu Hinh Nguyệt cắn vành tai Lâm Hải nói nói.

Lâm Hải nhất thời cảm thấy một cỗ cảm giác tê ngứa truyền khắp toàn thân, phảng phất như bị điện giật, kích thích dục vọng nguyên thủy trong người Lâm Hải.

“Em cái tiểu yêu tinh, em có biết em đang chơi với lửa hay không?” Lâm Hải hướng phía Liễu Hinh Nguyệt bóp khẽ một cái.

“A! Không muốn!” Liễu Hinh Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, bị dọa đến vội vàng từ trong ngực Lâm Hải chạy ra.

Nàng là lần thứ nhất nếm trải sự đời, thế nhưng là rốt cuộc chịu không được chinh phạt.

Lâm Hải đành phải cố nén, đem cỗ cảm giác nóng bỏng đốt người trong lòng này đè xuống.

“Đúng, nếu không anh dẫn em đi tìm Hoa Hạ Tinh ký kết đi, lão tổng của bọn họ còn ở tại thành phố Giang Nam đây.” Lâm Hải ngẫm lại, cảm thấy vẫn là trước đem chính sự xử lý thì quan trọng hơn.

“Thật!” Liễu Hinh Nguyệt nghe được, mừng rỡ.

“Em hiện tại liền mặc quần áo, chúng ta lập tức liền đi!”

Ký kết để trở thành ca sĩ, thế nhưng là mộng tưởng đời này của Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải vừa nói, Liễu Hinh Nguyệt lập tức kích động đến hỏng.

Vội vàng vén chăn lên, bắt đầu mặc quần áo.

“Ai nha, chán ghét, nhanh đừng làm rộn.” Lâm Hải đương nhiên sẽ không buông tha thời cơ quấy rối tốt như vậy, khiến cho trên thân Liễu Hinh Nguyệt rã rời một trận, tâm linh lay động.

Hai người ăn mặc chỉnh tề, Liễu Hinh Nguyệt ăn hai ba miếng đơn giản chút, liền thúc giục Lâm Hải xuất phát.

“Đừng nóng vội, ta trước gọi điện thoại.” Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, phát qua cho Vương Long.

Hơn nửa ngày, điện thoại bên kia mới kết nối.

“Ai vậy?” Ngữ khí Vương Long lộ ra không kiên nhẫn rất lớn.

“Vương tổng, đừng ngừng a.” Lâm Hải còn chưa lên tiếng, trong điện thoại lại truyền ra thanh âm của một nữ nhân kiều mị.

“Ách…” Lâm Hải xấu hổ một trận, đậu móa, xem ra chính mình làm hỏng chuyện tốt nhà người ta.

“Ta là Lâm Hải!” Lâm Hải mang áy náy, báo lên tên mình.

“Lâm Hải?” Vương Long ngang ngược lặp lại một câu, nhưng sau đó liền kịp phản ứng.

“Nguyên lai là Hải ca a, ngài có dặn dò gì vậy?” Thanh âm của Vương Long, lập tức trở nên khiêm tốn.

Chương 295: Trong vòng quyền quý thật loạn a

Thời điểm Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đến cửa khách sạn Thiên Hối Quốc Tế, Vương Long đã tại cửa ra vào chờ đã lâu.

Thấy Lâm Hải xe dừng lại, Vương Long vội vàng chạy chậm hai bước, giúp Lâm Hải mở cửa xe.

“Hải ca, ngài tới.” Vương Long đối với Lâm Hải cúi đầu khom lưng một trận.

Lâm Hải hướng phía Vương Long gật gật đầu, sau đó trở lại, đem Liễu Hinh Nguyệt chậm rãi đỡ xuống xe.

“Hinh Nguyệt tiểu thư đây là?” Vương Long sững sờ, thấy Liễu Hinh Nguyệt lúc xuống xe, tựa hồ có chút khó khăn.

Liễu Hinh Nguyệt bị Vương Long hỏi một chút, nhất thời xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Đều tại anh!” Liễu Hinh Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn, như con muỗi hừ hừ nói nói, tay nhỏ hung hăng nhéo Lâm Hải một cái.

“Tê ~” Lâm Hải đau đến há miệng.

“A, hôm qua mang nàng đi cưỡi ngựa, lần đầu cưỡi, chơi quá mức hưng phấn, liền cưỡi nhiều thêm mấy lần, kết quả hôm nay đứng lên, chân đau không được.” Lâm Hải nói dối cũng không mang theo đỏ mặt, hướng phía Vương Long lừa gạt nói.

“Cưỡi ngựa? Bị ngựa cưỡi thì đúng hơn a?” Vương Long có bao nhiêu nhân tinh a, nữ ngôi sao bị y khai phá qua, đếm cũng đếm không hết, y xem xét triệu chứng này của Liễu Hinh Nguyệt, nhất thời liền hiểu được.

“Ha ha, lần thứ nhất nha, đều như vậy, đều như vậy.” Vương Long cũng không nói ra, hướng phía Lâm Hải đưa cái ánh mắt nam nhân đều hiểu.

“Ách... Cái lão lưu manh này!” Lâm Hải xem xét biểu tình kia của Vương Long, liền biết rõ bị y nhìn ra, tâm lý không khỏi thầm mắng một tiếng.

“Hải ca, Hinh Nguyệt tiểu thư, mời vào bên trong!” Vương Long khẽ vươn tay, dẫn Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt tiến vào khách sạn.

“Hừ!” Vương Long vừa tới cửa phòng tổng thống, một cái nữ nhân ăn mặc có chút yêu diễm, hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt một chút, sau đó liền cùng bọn hắn gặp thoáng qua.

Liễu Hinh Nguyệt sững sờ, sau đó hai mắt tỏa sáng.

“Vừa mới đi qua, có phải là Đỗ Vũ Phỉ hay không!”

“A, đúng, đúng là Đỗ Vũ Phỉ!” Biểu lộ của Vương Long bỗng nhiên có chút mất tự nhiên.

“Trời ạ, ta thế mà nhìn thấy Đỗ Vũ Phỉ!” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, lộ ra rất kích động.

“Đỗ Vũ Phỉ?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng.

Cái Đỗ Vũ Phỉ này hắn cũng biết, là một cái ngôi sao ca nhạc khá có danh tiếng, chỉ là hai năm gần nhất, lại có chút yên lặng, không có cái ca khúc mới có sức ảnh hưởng nào ra đời.

Thái độ vừa rồi của Đỗ Vũ Phỉ đối với mình cùng Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải thế nhưng là nhìn thấy trong mắt.

Chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt từ trước tới nay chưa từng gặp qua Đỗ Vũ Phỉ, nhưng nàng ta tựa hồ lại rất có cừu thị đối với hai người mình, nơi này khẳng định là có nguyên nhân.

Lâm Hải hơi tưởng tượng liền minh bạch, trước đó khi chính mình gọi điện thoại, nữ nhân bên người Vương Long kia, tuyệt đối là Đỗ Vũ Phỉ.

“Xem ra chính mình là làm hư chuyện tốt của Đỗ Vũ Phỉ đi.”

Lâm Hải không còn gì để nói.

“Hải ca, bọn thủ hạ không hiểu chuyện, ngươi bỏ quá cho.” Vương Long thấy thái độ của Đỗ Vũ Phỉ đối với Lâm Hải kém như vậy, nhất thời kinh hoảng một trận, hung hăng trừng bóng lưng của Đỗ Vũ Phỉ một chút, liền hướng Lâm Hải xin lỗi.

“Không có việc gì...”

Lâm Hải vừa mở miệng, điện thoại của Vương Long liền vang.

“Thật có lỗi, Hải ca, ta nhận cú điện thoại.” Vương Long áy náy cười một tiếng, nhận.

“Vương tổng, ta là Thải Ngọc a, cái sự tình ca khúc chủ đề kia, ngươi liền giúp người ta một chút nha, ban đêm người ta có thể mang cái tỷ muội, cùng đi với ngươi, ba người chúng ta hảo hảo chơi đùa...”

“Được, ta còn có việc.” Vương Long trực tiếp đem điện thoại treo.

Ngẩng đầu một cái, chỉ thấy Lâm Hải giống như cười mà như không phải cười nhìn chính mình, ánh mắt mập mờ nói không nên lời.

“Ách... Hải ca, một cái đồng sự, đồng sự.” Vương Long giơ giơ điện thoại di động, xấu hổ cười một tiếng.

“Chậc chậc chậc...” Lâm Hải nhìn lấy Vương Long, tặc tặc lưỡi một trận.

“Ta nói Vương tổng, trong vòng quyền quý thật loạn a.” Thanh âm trong điện thoại của Vương Long, Lâm Hải thế nhưng là nghe rõ ràng, cái Thải Ngọc kia, hẳn là ngôi sao ca nhạc Ngô Thải Ngọc a.

Nếu như Lâm Hải đoán không lầm lời nói, cái Ngô Thải Ngọc này hẳn là chuẩn bị mang thêm một cô gái, đối với Vương Long chơi giao dịch thân thể a.

“A, Hải ca nói giỡn, nói giỡn.” Vương Long thấy bị Lâm Hải nhìn thấu, nhất thời quẫn bách một trận.

Lâm Hải mang theo nghiền ngẫm nhìn Vương Long một chút, sau đó ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh.

“Hinh Nguyệt nhà ta lập tức cũng muốn cùng các ngươi ký kết, trong vòng quyền quý chướng khí mù mịt như thế, ta thực sự còn có chút lo lắng đây.” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, trong giọng nói lộ ra một cỗ âm lãnh.

Vương Long đứng tại phía đối diện với Lâm Hải, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí thế mãnh liệt, áp bách chính mình cơ hồ không thở nổi, không khỏi giật nảy cả mình.

Ngẩng đầu một cái, vừa vặn đối đầu với ánh mắt lạnh lùng của Lâm Hải, trong lòng Vương Long run lên bần bật.

“Hải ca yên tâm, nếu như Hinh Nguyệt tiểu thư có một chút sơ xuất, ngươi cứ tìm Vương Long ta hỏi tội!” Cái trán Vương Long, chỉ một thoáng đã chảy ra một tầng mồ hôi lạnh tinh tế.

“Hi vọng ngươi nhớ kỹ chuyện đã nói hôm nay.” Lâm Hải mặt không biểu tình gật gật đầu.

Hinh Nguyệt lập tức liền muốn đi vào chảo nhuộm lớn làng giải trí này, Lâm Hải cảm thấy rất cần phải nhắc nhở Vương Long một chút.

Nếu như ai dám đánh chủ ý vào Hinh Nguyệt của chính mình, Lâm Hải tuyệt đối để kẻ đó không chịu nổi!

“Lâm Hải, anh sao lại dùng loại ngữ khí kia để nói chuyện?”

Liễu Hinh Nguyệt thấy ngữ khí của Lâm Hải có chút bất thiện, vội vàng thọc Lâm Hải một chút, nhỏ giọng nhắc nhở nói.

Dù sao vị trước mắt này chính là lão tổng của Hoa Hạ Tinh, đắc tội không nổi a.

“A? Không có việc gì không có việc gì, Hải ca càng nói như vậy, ta càng cảm thấy thân thiết, đến, Hải ca, Hinh Nguyệt tiểu thư, mời vào bên trong!” Vương Long rất biết giải quyết, vội vàng cười theo, đem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt mời đi vào.

“Hải ca, Hinh Nguyệt tiểu thư, đây là hợp đồng, các ngươi nhìn xem.” Vào phòng, mời Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt ngồi xuống, Vương Long liền đem một phần hợp đồng thật dày, đặt ở trước mặt Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Xem một chút đi, Hinh Nguyệt.” Lâm Hải ngồi ở trên ghế sa lon, hai chân bắt tréo, ngửa mặt lên, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt bĩu môi nói.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt đáp ứng một tiếng, hưng phấn cầm lên hợp đồng.

“Có địa phương gì cần sửa đổi, Hinh Nguyệt tiểu thư cứ việc nói.” Vương Long đứng ở bên cạnh, cúi người, một mặt cười làm lành nói nói.

“Đa tạ Vương tổng.” Vẻ mặt Liễu Hinh Nguyệt vui cười đáp một tiếng, mang theo tâm tình kích động, cẩn thận lật xem.

Lâm Hải ngồi ở chỗ đó, buồn bực ngán ngẩm, hướng phía Vương Long nhìn một chút.

“Ta nói Vương tổng, có cái sự tình có thể thương lượng với ngươi hay không?”

“Hải ca, có việc ngài cứ nói, Vương Long ta nhất định làm theo.” Vương Long vội vàng đáp ứng.

Trước khi Mạnh Húc đi thế nhưng đã giao phó, phàm là yêu cầu mà Lâm Hải đưa ra, nhất định phải đáp ứng vô điều kiện.

Nếu như có ai dám khiến Lâm Hải không cao hứng, Mạnh Húc là cái thứ nhất liền xào Vương Long thành cá mực.

Nếu như bị gia tộc Mạnh thị quét ra, vậy Vương Long y coi như xong.

Cuộc sống tạm bợ hiện tại của Vương Long trôi qua vô cùng tốt đẹp, y cũng không muốn lấy tiền đồ của chính mình để nói đùa.

“Ta có cái sản phẩm, cần một cái đại sứ hình tượng làm quảng cáo, ngươi nhìn có thể giúp một chút hay không?” Ngữ khí của Lâm Hải hiền lành nói nói.

“Liền, liền chuyện này?” Vương Long sững sờ.

“Đúng a, có vấn đề sao?” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, hỏi.

“Không có vấn đề, tuyệt đối không có vấn đề!” Vương Long vỗ bộ ngực, khẳng khái đáp nói.

Một cái quảng cáo đại sứ hình tượng nho nhỏ, đối với Vương Long y mà nói, đơn giản cũng không phải là chuyện gì.

“Hải ca ngươi nói đi, muốn người nào làm đại sứ hình tượng, ta lập tức gọi điện thoại an bài, mà phí dụng cũng hoàn toàn miễn phí!”

Lâm Hải nhìn bộ dáng đảm nhiệm nhiều việc của Vương Long, khóe miệng bỗng nhiên nhếch lên, lộ ra mỉm cười.

“Ha ha, cái đại sứ hình tượng này, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt!”

Chương 296: Anh mời em đi xem phim

“Ngươi là nói, muốn Hinh Nguyệt tiểu thư làm đại sứ hình tượng?” Vương Long sững sờ.

“Đúng vậy a, có thể chứ?” Lông mày Lâm Hải nhướn lên.

“Có thể, đương nhiên có thể!” Vương Long liên tục gật đầu, tâm lý khỏi cần nói có bao nhiêu vui lòng.

Dùng Hinh Nguyệt làm đại sứ hình tượng, này cũng bớt việc chính mình phải khó khăn đi tìm ngôi sao.

“Cái đại sứ hình tượng gì vậy?” Liễu Hinh Nguyệt đang nhìn hợp đồng, nghe vậy một mặt hiếu kỳ hỏi.

“Tóm lại là chuyện tốt, đến lúc đó em nghe Vương tổng an bài là được.” Lâm Hải vỗ vỗ tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt.

“A.” Liễu Hinh Nguyệt mừng rỡ đáp ứng một tiếng, nếu Lâm Hải đã nói là chuyện tốt, đây tuyệt đối là chuyện tốt.

Liễu Hinh Nguyệt xem hết hợp đồng, lại đưa cho Lâm Hải nhìn xem.

Lâm Hải cũng không hiểu những thứ đồ vật loạn thất bát tao trong hợp đồng này, nhưng nhìn đãi ngộ rất hậu đãi, hơn nữa lường trước Vương Long cũng không dám hố Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải chỉ đơn giản lật vài trang, liền để Liễu Hinh Nguyệt ký.

“Vương tổng, về sau Hinh Nguyệt liền dựa vào ngươi, xin chiếu cố nhiều hơn.” Ký xong hợp đồng, Lâm Hải cùng Vương Long nắm chắc tay, cười nói nói.

“Dễ nói, dễ nói, Hải ca yên tâm, Vương Long ta sẽ dùng năng lực lớn nhất của mình, để nâng Hinh Nguyệt tiểu thư!”

“Hinh Nguyệt, chúc mừng em, lại tiến thêm một bước tới mộng tưởng của mình, chúng ta không phải là nên chúc mừng một chút...” Ra khỏi khách sạn, mới vừa lên xe, Lâm Hải liền hướng phía Liễu Hinh Nguyệt chớp chớp mắt, cười xấu xa nói nói.

“Đương nhiên là muốn chúc mừng.” Con ngươi Liễu Hinh Nguyệt cong cong cười một tiếng, nàng hôm nay cũng phi thường vui vẻ.

“Thật! Vậy không bằng đến điểm kích thích?” Lâm Hải nhướn nhướn chân mày.

“Cái kích thích gì?” Hai mắt Liễu Hinh Nguyệt vụt sáng lên, một mặt mê hoặc.

“Tỉ như, trong xe... Hắc hắc hắc!” Lâm Hải nói, bỗng nhiên một tay ôm tới Liễu Hinh Nguyệt.

“A! Không muốn, người ta còn đau đây.” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, vội vàng thẹn thùng đem Lâm Hải đẩy ra.

“Chúng ta có thể dùng biện pháp khác a.” Lâm Hải bỗng nhiên nóng bỏng tiếp cận đôi môi mềm gợi cảm của Liễu Hinh Nguyệt.

“Biện pháp gì?” Thấy Lâm Hải cười hư hỏng như vậy, Liễu Hinh Nguyệt một mặt cảnh giác.

Lâm Hải cười xấu xa, tiến đến bên tai Liễu Hinh Nguyệt.

“A, mới không cần đây.” Liễu Hinh Nguyệt xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, nắm lại nắm tay nhỏ, hướng phía Lâm Hải nện một hồi.

“Tiểu nương tử, ngươi liền nghe ta đi.” Lâm Hải cười xấu xa, dốc sức lao qua.

“A!” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, hai người ở trên xe, nhất thời đánh nháo thành một đoàn.

“Hinh Nguyệt, em muốn chúc mừng thế nào?” Hai người thân mật một hồi, ngồi trở lại vị trí, Lâm Hải hướng phía Liễu Hinh Nguyệt hỏi.

“Em cũng không biết, nghe anh đi.” Liễu Hinh Nguyệt đem tay của Lâm Hải, từ trong quần áo của chính mình lôi ra, thở gấp nói nói.

“Nếu không anh mời em đi xem phim đi, lại nói hai ta từ khi quen biết đến bây giờ, còn không có cùng một chỗ đi xem phim đâu.” Lâm Hải nghĩ một lát, bỗng nhiên nói nói.

“Xem phim? Tốt!” Hai mắt Liễu Hinh Nguyệt tỏa sáng, rất đồng ý với đề nghị này của Lâm Hải.

“Vậy chúng ta hiện tại liền xuất phát!” Lâm Hải lái xe, qua Hoa Lâm Tân Thiên Địa.

Lầu bốn của Hoa Lâm Tân Thiên Địa, cũng là Vạn Đạt Ảnh Thành, mỗi ngày đều có vô số tiểu tình lữ, tới nơi này hẹn hò.

Dừng xe ở cửa, Lâm Hải xuống xe, lôi kéo tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, vừa mới chuẩn bị đi vào, bỗng nhiên y phục bị người ở phía sau lưng nhẹ nhàng kéo một chút.

“Ừm?” Lâm Hải giật mình, bỗng nhiên quay đầu lại, trong mắt Lâm Hải lóe lên một đạo hàn quang.

“Ca ca, mua đóa hoa cho vị tỷ tỷ xinh đẹp này đi.” Vừa quay đầu lại, chỉ thấy một tiểu cô nương mặc đồng phục, mang theo lẵng hoa, kéo góc áo của Lâm Hải, tội nghiệp nhìn lấy chính mình, bên trong mắt to ngập nước, lộ ra một tia khiếp ý.

“Ách... Là bán hoa.” Khí thế trên thân Lâm Hải trong nháy mắt tán đi, vừa rồi hắn còn tưởng rằng là gặp được ăn trộm đây.

“Tốt, ta mua hết.” Lâm Hải ngẫm lại, chính mình từ khi biết

Liễu Hinh Nguyệt, thật đúng là chưa từng mua hoa đưa tặng cho nàng đây.

Không phải nói nữ nhân đều ưa thích bạn trai tặng hoa à, hôm nay có cơ hội này, Lâm Hải vừa vặn biểu hiện một chút.

“Mua, mua hết?” Tiểu cô nương nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia cuồng hỉ, nhưng sau đó lại ảm đạm xuống.

“Đại ca ca, ngươi mua một bông đưa cho tỷ tỷ này là được, hoa này của ta không phải là một cành một cành, mà đều là đan nhánh, ngươi mua hết, thì chẳng những không dễ cầm, cũng sẽ không đẹp mắt.”

“Ồ?” Lâm Hải nghe vậy sững sờ, nhìn hoa trong lẵng hoa, còn không phải sao.

“Há, ta đối với hoa không hiểu gì nhiều.” Lâm Hải có chút xấu hổ gãi gãi đầu.

Đồng thời, hảo cảm trong lòng Lâm Hải đối với tiểu cô nương này gia tăng mãnh liệt.

“Tiểu cô nương thật thuần phác.” Nhỏ như vậy liền đi ra ngoài bán hoa kiếm tiền, Lâm Hải không cần nghĩ cũng có thể đoán được, trong nhà tiểu cô nương này khẳng định không có điều kiện tốt.

Nhưng loại tình huống này, tiểu cô nương lại không có một chút lòng tham lam, còn mở miệng nhắc nhở chính mình, cái này liền lộ ra đáng quý.

Nếu đổi lại là người khác, đoán chừng ước gì Lâm Hải cũng mua hết đi đâu, quản ngươi có cầm được hay không, có đẹp hay không, đem tiền kiếm được là được chứ sao.

“Liền cái nhánh này đi, ngươi nhìn đóa hoa nở có bao nhiêu tươi đẹp, đưa cho vị tỷ tỷ xinh đẹp này, tỷ tỷ nhất định sẽ cao hứng đây.” Tiểu cô nương từ trong lẵng hoa lấy ra một nhánh, đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“Tốt, nghe ngươi.” Lâm Hải đưa tay nhận lấy, sau đó quay người lại.

“Hinh Nguyệt, tặng cho em này!” Lâm Hải thâm tình chậm rãi, đem bông hoa đưa đến trước mặt Liễu Hinh Nguyệt.

“Cảm ơn anh.” Liễu Hinh Nguyệt tiếp nhận hoa, mũi ngọc tinh xảo hơi nhíu, ngửi hương hoa, một mặt hạnh phúc cười cười.

“Tỷ tỷ cười rộ lên, so với hoa còn đẹp hơn.” Tiểu cô nương ở một bên, từ đáy lòng tán thưởng nói.

“Ha ha, tiểu nha đầu thật biết nói chuyện.” Lâm Hải vươn tay, sờ sờ đầu tiểu cô nương.

“Bao nhiêu tiền a?”

“Mười khối tiền một nhánh.” Tiểu cô nương duỗi ra một cái ngón tay.

Lâm Hải trực tiếp móc ra tờ một trăm, đưa cho tiểu cô nương.

“Cho, không cần trả nữa!”

Lâm Hải cũng không phải trang bức mạo xưng người giàu có tại trước mặt tiểu cô nương, hoàn toàn là đơn thuần cảm thấy tiểu cô nương này rất giản dị, mà mình bây giờ lại không thiếu chút tiền ấy.

“A, không nên không nên.” Tiểu cô nương liên tục khoát tay, vội vàng đem tay nhỏ vươn vào trong túi quần, móc ra một ít tiền lẻ.

“Đại ca ca ngươi chờ chút, ta lập tức tìm tiền trả cho ngươi.”

Tiểu cô nương ngăn lại Lâm Hải, chết sống không cho hắn đi, nhất định phải đem tiền trả cho hắn.

Lâm Hải bất đắc dĩ một trận, cứ như vậy, hắn thật đúng là không có ý tứ không nhận, nếu không ai biết có thể sinh ra ảnh hưởng gì đối với lòng tự trọng của tiểu cô nương hay không.

Tiến vào rạp chiếu phim, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt chọn bộ phim ‘Mảnh tình ái’ đang nóng.

Có thể là do nguyên nhân buổi sáng, người trong rạp chiếu phim cũng không có nhiều, chỉ có lưa thưa mấy đôi tình nhân đang lôi kéo nhau, thân mật cười nói.

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt mua là vé dựa vào sau một chút, hai người tiến vào được chốc lát, ánh đèn trong rạp chiếu phim liền tối xuống.

Sau khi phim bắt đầu, rất nhanh liền đem Liễu Hinh Nguyệt hấp dẫn, một người nhìn nghiêm túc.

Lâm Hải đối với ‘Mảnh tình ái’ không phải rất thích thú gì, ngồi ở chỗ đó, buồn bực ngán ngẩm nhìn quanh.

“Ừm?” Không lâu nữa, trên màn hình bỗng nhiên xuất hiện một trận giường hí.

“Ha ha, cái này tốt!” Lâm Hải lập tức đến hứng thú.

“Hinh Nguyệt, xem thật kỹ u.” Lâm Hải nắm tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, làm xấu nói nói.

“Chán ghét.” Liễu Hinh Nguyệt liếc trắng Lâm Hải một chút, tay nhỏ gãi gãi trong lòng bàn tay của Lâm Hải. Lâm Hải nhìn một chút, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên.

“Uy, Hinh Nguyệt, mau nhìn!” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía một đôi tình lữ ở bên trái đằng trước cách đó không xa chỉ chỉ.

Liễu Hinh Nguyệt theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ nhìn một chút, liền vội vàng đưa ánh mắt thu hồi lại.

“Chán ghét, nhìn cái này làm gì?” Tâm của Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên gia tốc nhảy lên.

Lâm Hải nhìn bên trong tối tăm hoàn cảnh, đám tình nhân đã gặm thành một đoàn, tâm lý ngứa ngáy một trận.

“Hắc hắc hắc... Hinh Nguyệt, nếu không mình cũng đừng nhàn rỗi?” Lâm Hải cười xấu xa, đưa tay vươn về phía Liễu Hinh Nguyệt.

“A!” Liễu Hinh Nguyệt thở nhẹ một tiếng, muốn đem tay Lâm Hải cầm ra ngoài, nhưng căn bản không cầm được.

Giãy dụa mấy lần, Liễu Hinh Nguyệt cũng liền thỏa hiệp, nhắm mắt lại, liền phim cũng không để ý tới nữa.

“Hinh Nguyệt, tiểu bảo bối của ta!” âm thanh Lâm Hải run rẩy lấy, hôn lên đôi môi của Liễu Hinh Nguyệt.

Kích thích cực lớn, để Liễu Hinh Nguyệt cũng không lo được thẹn thùng, đưa tay ôm lấy cổ Lâm Hải...

Không biết qua bao lâu, rời môi.

“Hinh Nguyệt...” Lâm Hải đem tay của Liễu Hinh Nguyệt, ấn ở bên dưới của chính mình, trong giọng nói tất cả đều là khát vọng.

“Không được...” Liễu Hinh Nguyệt vừa thẹn vừa giận.

“Không có việc gì, lại không có ai trông thấy.” Ngữ khí của Lâm Hải vội vàng.

“Thế nhưng là, em chịu không nổi...”

Lâm Hải bỗng nhiên tràn ngập dục vọng tiếp cận cặp môi thơm của Liễu Hinh Nguyệt.

“Anh trước đó ở trên xe, không phải đã nói với em rồi sao, em có thể dùng...”

“Mới không cần đây.” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng lắc đầu.

“Hinh Nguyệt, liền lần này thôi, có được hay không vậy.” Lâm Hải giở trò, trong miệng cầu khẩn nói.

Liễu Hinh Nguyệt bị Lâm Hải tiến công một phen, nhất thời thở gấp lâm ly, tuy trong lòng còn có chút kháng cự, lại không bị khống chế mà cúi người xuống.

Chương 297: Tự gây nghiệt, không thể sống!

Phim còn chưa xem xong, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt liền ra khỏi rạp chiếu phim.

Vừa ra, Liễu Hinh Nguyệt liền vọt vào phòng vệ sinh, ở bên trong rất lâu, mới một mặt hồng nhuận phơn phớt đi ra.

“Hắc hắc...” Lâm Hải đứng ở nơi đó, nhìn Liễu Hinh Nguyệt, toét miệng cười khúc khích.

“Anh còn cười, anh tên đại bại hoại, đáng ghét!” Liễu Hinh Nguyệt nắm nắm tay nhỏ, chu cái miệng nhỏ nhắn hướng phía trước ngực Lâm Hải nện một hồi.

Hai người tay kéo tay, ra khỏi Hoa Lâm Tân Thiên Địa.

“Đại ca ca, ta van cầu ngươi, đừng cướp hoa của ta, ô ô...”

“Ừm?” Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt vừa mới đi ra, liền nghe thấy tiếng khóc một cái tiểu nữ hài truyền đến.

Lâm Hải lần theo thanh âm nhìn lại, tâm lý lửa giận đằng cái liền bốc cháy lên.

Chỉ thấy tiểu cô nương bán hoa trước đó kia, đang bị hai cái thanh niên ăn mặc loè loẹt, một trước một sau chặn ở giữa.

Phía trước là một tiểu côn đồ nhuộm đầu màu vàng, một mặt ngang ngược, cướp đoạt lẵng hoa trong tay tiểu cô nương.

Tiểu cô nương hai tay dùng sức lôi kéo lẵng hoa, chết sống không buông tay, trên mặt khóc bù lu bù loa, vừa khóc vừa hướng phía tóc vàng cầu khẩn.

“Mẹ nó, có biết chỗ này là do Chu ca bảo hộ hay không? Muốn làm ăn ở chỗ này, hoặc là giao phí bảo hộ, hoặc là đem hoa giao ra!” Tóc vàng hướng phía tiểu cô nương hung ác rống nói.

“Đại ca ca, xin các ngươi thương xót đi, mẹ ta sinh bệnh, trong nhà thật sự là không có tiền, ta mới ra ngoài bán hoa, muốn kiếm chút tiền cho mẹ ta mua thuốc, van cầu các ngươi, đừng cướp hoa của ta.”

Lúc này, người qua đường cũng lại gần vây xem, nhìn thấy hai cái tiểu hỗn tử khi dễ một cái tiểu nữ hài, nhao nhao tức giận.

“Làm gì khi dễ một cái tiểu cô nương nhà người ta, có xấu hổ hay không a?”

“Đúng đấy, có bản lĩnh thì đi khi dễ những những cái có quyền có thế kia kìa, khi dễ một tiểu cô nương thì có gì tài ba?”

“Nhanh đưa hoa trả lại cho tiểu cô nương, nếu không ta báo động!”

Quần chúng vây xem, nhao nhao lòng đầy căm phẫn chỉ trích.

“Con mẹ ngươi, lão tử là Thiên Hà Bang, ta xem các ngươi ai dám lại bức bức!”

Cái nhuộm đầu đỏ ở phía sau tiểu cô nương kia, bỗng nhiên tiến về phía trước một bước, vô cùng phách lối hướng phía đám người rống nói.

“Thiên Hà Bang?” Đám người vây xem nghe xong tên của Thiên Hà Bang, không khỏi hít một hơi lãnh khí, lập tức an tĩnh lại.

Nhất là khi ánh mắt hung ác của tên đầu đỏ nhìn sang, từng cái nhao nhao nghiêng đầu trốn tránh, căn bản không dám cùng đầu đỏ đối mặt.

Đầu đỏ thấy thế, khóe miệng nhếch lên, trong lòng càng đắc ý.

“Mẹ nó, đều cút cho ta!”

Đầu đỏ một mặt hung ác rống một tiếng, đám người lập tức vội vàng hấp tấp tản ra.

“Đại ca ca, các ngươi liền đem hoa trả lại cho ta đi, ta không bán còn không được à, ta van cầu các ngươi.” Tiểu cô nương thấy đám người tất cả đều tán đi, căn bản không ai dám đứng ra hỗ trợ, tâm lý lập tức tuyệt vọng.

“Trả lại cho ngươi? Cũng không phải là không được.” Tóc vàng một tay nắm lấy lẵng hoa, một tay sờ lên cằm, hai cái mắt tiểu tam giác, sắc mị mị hướng phía trên thân tiểu cô nương nghiêng mắt nhìn nghiêng mắt nhìn.

“Đại ca ca, cảm tạ ngươi, cảm tạ ngươi!” Tiểu cô nương thấy tóc vàng đáp ứng, cao hứng mừng rỡ, hung hăng thở dài.

“Bất quá nha...” Tóc vàng đem thanh âm kéo dài ra, khiến tiểu cô nương lập tức lại kinh hoảng.

“Ngươi phải bồi hai anh em chúng ta cùng nhau chơi đùa đã, thế nào? Anh em còn không có chơi qua thứ non như thế đâu.” Tóc vàng nói xong, cùng đầu đỏ ở phía sau nhìn nhau, trên mặt lộ ra một nụ cười dâm tà.

“Chơi cái gì? Ta cái gì cũng không biết chơi?” Tiểu cô nương một mặt sợ hãi, căn bản không hiểu ý tứ bên trong lời nói của hai cái lưu manh này.

“Không biết chơi? Không có việc gì, ca ca có thể dạy ngươi...” Tóc vàng nói, đưa tay hướng phía khuôn mặt của tiểu cô nương sờ soạng.

“Dạy bà nội ngươi!” Tóc vàng còn chưa nói hết lời, bỗng nhiên cảm thấy cổ bị siết chặt một cái.

Sau đó phanh một tiếng, trực tiếp bị Lâm Hải bóp cổ cầm lên, quẳng xuống đất, hôn mê đi.

“Con mẹ ngươi!” Đầu đỏ ở phía trước giật mình, sau đó một chân hướng phía Lâm Hải đạp tới.

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, chân phải bỗng nhiên bay lên, hậu phát tiên chế, trực tiếp đá vào trên bụng đầu đỏ, đem gã trực tiếp đạp bay ra ngoài.

“A!” Tiểu nữ hài bị cái tình huống đột phát này dọa cho ngốc, phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

“Tiểu muội muội, đừng sợ!” Liễu Hinh Nguyệt lúc này cũng đi tới, một tay kéo lấy tiểu cô nương.

Trong ánh mắt Lâm Hải tất cả đều là lửa giận, khẽ vươn tay, đem cổ chân của tóc vàng đã hôn mê trên mặt đất bắt lại, kéo lấy liền đi lên phía trước.

Người đi đường, không rõ ràng cho lắm, bị dọa đến nhao nhao tránh ra một con đường, khẩn trương đến thở mạnh cũng không dám.

Lâm Hải giống như đang kéo rác rưởi, đem tóc vàng kéo tới trước mặt đầu đỏ, duỗi ra một cái tay khác, đem cổ chân của đầu đỏ đồng dạng cũng đã hôn mê bắt lại.

Sắc mặt Lâm Hải lạnh lùng, mỗi tay một cái kéo lấy hai tên côn đồ, hướng phía xe của mình đi đến.

Mở cốp xe sau, Lâm Hải giống như ném rác rưởi, trực tiếp đem hai người ném vào.

Lúc này, Liễu Hinh Nguyệt lôi kéo tiểu cô nương bán hoa vội vàng đi tới.

"Lâm Hải, anh muốn làm gì?" Liễu Hinh Nguyệt thấy bộ dáng hiện tại của Lâm Hải, tâm lý có chút sợ hãi.

"Lên xe trước." Lâm Hải không nói gì, mà chính là mở cửa xe, đem Liễu Hinh Nguyệt cùng tiểu cô nương tiến vào trong xe.

Bản thân Lâm Hải ngồi lên vị trí lái, nổ máy xe, lái ra ngoài.

"Lâm Hải, anh đưa bọn họ theo làm gì?" Liễu Hinh Nguyệt nhìn ra, Lâm Hải thật sự đã nổi giận.

"Nhiều người ở đây, tìm một chỗ, cho bọn nó một cái giáo huấn cả đời khó quên!" Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

"A!" Tiểu cô nương nghe được, bị dọa đến kêu một tiếng sợ hãi.

"Tiểu muội muội, đừng sợ, ca ca không phải là người xấu." Lâm Hải đem ngữ khí thả xuống bình thản.

"Ta biết, ca ca cùng tỷ tỷ đều không phải là người xấu, hai người bị ca ca bắt lấy kia mới là người xấu." Tiểu cô nương mặc dù có chút khẩn trương, nhưng cũng có thể nhìn ra Lâm Hải không có ác ý đối với mình.

“Đại ca ca, ngươi vừa mới bắt người xấu, ngươi là cảnh sát có phải không?” Tiểu cô nương ngoẹo đầu, hiếu kỳ hỏi.

“Cảnh sát?” Lâm Hải cười nhạo một tiếng, “Cảnh sát thì sẽ không xuất hiện vào lúc này.”

“A.” Tiểu cô nương nghe không hiểu ý tứ của Lâm Hải, nhưng cũng không dám hỏi lại, nhu thuận gật gật đầu.

“Tiểu muội muội năm nay bao nhiêu tuổi?” Liễu Hinh Nguyệt ở bên cạnh mở miệng hỏi nói.

“Tám tuổi, bên trên năm thứ hai.” Thanh âm của tiểu cô nương rất đáng yêu, lộ ra tính trẻ con.

“Tám tuổi! Bé mới tám tuổi!” Lâm Hải bỗng nhiên vỗ tay lái.

“Hinh Nguyệt, tiểu muội muội mới tám tuổi a, em nói anh có thể buông tha hai cái thằng súc sinh đằng sau này sao?” Tâm lý Lâm Hải càng tức giận, hai cái trẻ ranh to xác, thế mà khi dễ một cái nữ hài tám tuổi, đáng hận nhất là, còn động loại ý nghĩ kia.

Lâm Hải cảm thấy, hắn nhất định phải vì dân trừ hại, nếu không, về sau còn không biết sẽ có bao nhiêu nữ hài gặp nạn.

Xe lái thẳng đến ngoại ô, Lâm Hải tìm một mảnh đất hoang liền dừng lại.

“Hinh Nguyệt, em cùng tiểu muội muội ở trên xe chờ đi, đừng đi xuống!”

Lâm Hải nói xong, xuống xe, mở cốp sau xe, đem hai tên côn đồ xách xuống.

Vẫn là một tay xách một cái cổ chân, Lâm Hải kéo hai người, nhanh chóng hướng phía trước đi tới.

Trên mặt đất tất cả đều là đá vụn cứng rắn, Lâm Hải không đi được hai bước, trên thân trên mặt hai tên côn đồ cũng đã bị vẽ đến chảy ra máu.

“A...” Kịch liệt đau đớn, khiến cho hai người tỉnh lại.

Nhưng sau khi nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh cùng tình cảnh của hai người mình, hai tên côn đồ nhất thời bị dọa đến vãi cả linh hồn.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì, nhanh thả chúng ta ra!”

“Chúng ta là Thiên Hà Bang, ngươi dám bắt chúng ta, liền không sợ Thiên Hà Bang trả thù sao?”

Hai cái tiểu côn đồ vừa sợ lại kinh hãi, nhịn đau hướng phía Lâm Hải rống lớn.

Lâm Hải không rên một tiếng, mặc kệ đi lên phía trước.

“Đại ca, đại ca, tha cho chúng ta đi, chúng ta cũng không dám nữa.”

“Tha mạng a, đại ca, đại gia, tổ tông...”

Hai tên côn đồ, thấy tên tuổi của Thiên Hà Bang không doạ được Lâm Hải, tâm lý càng thêm hoảng sợ.

Lúc này, hai người sớm đã không có vẻ phách lối như đánh mặt quần chúng vây xem lúc trước, bắt đầu tranh nhau chen lấn cầu xin tha thứ.

“Ầm!”

Lại đi ra rất xa, hai tay Lâm Hải dùng sức, đem hai tên côn đồ ném trên mặt đất.

Lúc này, toàn thân hai tên côn đồ đã máu me đầm đìa, bị cục đá dọc theo con đường này, vẽ đến mình đầy thương tích.

“Ai u, ai u…” Nằm trên mặt đất, hai tên côn đồ đau đến rên hừ hừ, ánh mắt khi nhìn về phía Lâm Hải, tràn ngập hoảng sợ.

Lâm Hải mặt không biểu tình liếc nhìn hai người bọn họ một chút, bỗng nhiên một cây kim châm xuất hiện ở bên trong tay, Lâm Hải chậm rãi hướng phía hai người đi tới.

“Ngươi muốn làm gì? Van cầu ngươi, tha cho chúng ta đi.”

“Chúng ta cũng không dám nữa, van cầu ngươi thả chúng ta đi.”

Hai tên côn đồ, ngã trên mặt đất, một bên lui lại phía sau, một bên hoảng sợ cầu xin tha thứ nói.

“Thả các ngươi?” Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh.

“Vừa rồi, lúc tiểu cô nương kia cầu xin các ngươi thả nàng ta, các ngươi làm sao lại không thả đâu?”

“Đại gia, đại gia, chúng ta biết sai rồi, chúng ta thật không dám nữa, van cầu ngươi cho chúng ta một cơ hội đi.”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, lắc đầu.

“Muộn rồi, các ngươi nhớ kỹ, trời gây nghiệt có thể sống, tự gây nghiệt thì không thể sống!”

Lâm Hải nói xong, ánh mắt bỗng nhiên lạnh lẽo.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!” Hai tên côn đồ vừa thấy, bị dọa đến nhanh đều tè ra quần, mang theo tiếng khóc nức nở nói nói.

“Làm gì?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, “Các ngươi lập tức liền biết rõ!”

Lâm Hải nói xong, chân mày bỗng nhiên vẩy một cái, kim châm trong tay hướng phía hai người liền đâm xuống.

Chương 298: Hài tử đáng thương

Kim châm trong tay Lâm Hải, nhanh chóng vô cùng, tại nơi bụng của hai tên côn đồ phân biệt châm một chút, liền lại thu hồi.

Sau đó nhếch miệng lên, Lâm Hải đạm mạc liếc nhìn hai người một chút, quay người đi về.

“A...” Hai cái tiểu côn đồ, nằm trên mặt đất, bỗng nhiên phát ra hai tiếng kêu cực kỳ bi thảm.

Phốc!

Lâm Hải đang hướng phía trước đi tới, nghe được tiếng kêu kia, nhất thời lảo đảo một cái, kém chút ngã xuống đất.

Mẹ nó, gọi cái chim à, ca ca châm chỗ kia, căn bản là không có đau chút nào có được hay không?

Lâm Hải thật sự là không còn gì để nói.

Quả nhiên, vừa kêu hai tiếng, hai cái tiểu côn đồ bỗng nhiên lại im bặt mà dừng.

“A? Tuyệt không đau!” Hai tiểu côn đồ sờ sờ địa phương mà Lâm Hải đâm kim kia, tựa hồ một điểm cảm giác đều không có a?

“Ha ha, không đau, chuyện gì cũng không có!” Đầu đỏ cao hứng cười rộ lên.

“Ba!”

Đang cười, tóc vàng liền đưa tay cho gã một bàn tay.

“Cười em gái ngươi a cười, để tổ tông kia biết rõ chúng ta không có việc gì, quay đầu một lần nữa châm mình thì làm sao bây giờ?”

Tóc vàng vừa nói, đầu đỏ nhất thời kịp phản ứng, tâm lý sợ hãi.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Nói nhảm, còn có thể làm sao? Tiếp tục kêu, càng thảm càng tốt!”

“Ai u, đau chết ta rồi!” Tóc vàng nói xong, liền ngao một tiếng kêu ra, thanh âm kia, quả thực muốn có bao nhiêu thảm liền có bấy nhiêu thảm.

“A, ta cũng là đâu, ta cũng đau chết á!” Đầu đỏ không cam lòng yếu thế, cũng đi theo gào một cuống họng.

Đau muội ngươi a!

Lâm Hải hướng phía trước đi tới, mặt xạm lại.

Mẹ nó, hai cái đồ ngốc này, có bị bệnh không.

Lâm Hải cũng lười để ý đến bọn họ, một châm trước đó, mặc dù không có một chút cảm giác, nhưng đã để hai người bọn họ, triệt để mất đi tư cách làm nam nhân.

Lên xe, Lâm Hải nổ máy xe, lại hướng đường tới lái trở về.

“Lâm Hải, anh đem bọn họ làm gì vậy?” Liễu Hinh Nguyệt ở trên xe, có chút bận tâm hỏi.

“Thiến.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Thiến?” Liễu Hinh Nguyệt giật mình, sau đó khuôn mặt đỏ lên.

“Đáng đời!” Liễu Hinh Nguyệt đối với sự tình hai cái tiểu côn đồ này khi dễ tiểu cô nương bán hoa, cũng là phẫn nộ trong lòng, bởi vậy một điểm đồng tình cũng không có.

“Tiểu cô nương, ngươi tên là gì a? Nhà ở chỗ nào, ca ca đưa ngươi về nhà.” Lâm Hải vừa lái xe, vừa hướng phía tiểu cô nương hỏi.

“Ca ca, ta gọi là Lam Vũ, ngươi gọi ta Tiểu Vũ là được, ta hiện tại còn không muốn về nhà, hoa của ta còn không có bán xong đây.” Lam Vũ nhỏ giọng nói nói.

“Không cần bán, tỷ tỷ mua hết cho ngươi, ngươi nếu lại đi bán, lại gặp được người xấu thì phải làm sao bây giờ a.” Liễu Hinh Nguyệt nắm tay nhỏ của Lam Vũ, ôn nhu khuyên nói.

“Thế nhưng là...” Liễu Hinh Nguyệt vừa nói như thế, Lam Vũ cũng có chút do dự.

“Tiểu Vũ a, ngươi nhỏ như vậy, tại sao phải đi bán hoa a, nhà ngươi có biết không?” Lâm Hải mở miệng hỏi.

Lam Vũ nghe được, lập tức thương tâm cúi đầu.

“Mẹ ta sinh bệnh, sinh một loại bệnh rất kỳ quái, nếu như ta không đi bán hoa kiếm tiền, mua thuốc cho mụ mụ, mụ mụ sẽ chết mất, như vậy Tiểu Vũ liền thành cô nhi.”

Lam Vũ nói xong, cái miệng nhỏ nhắn xẹp một cái, oa một tiếng khóc lên.

“Tiểu Vũ không khóc, Tiểu Vũ không khóc a.” Liễu Hinh Nguyệt nghe được, trong lòng nhất thời đau xót, đem Lam Vũ ôm lên, trong miệng khuyên Tiểu Vũ, chính mình lại cũng đi theo khóc lên.

Nghe được tình huống gia đình của Tiểu Vũ, Liễu Hinh Nguyệt lập tức liền nghĩ đến chính mình trước đó.

Phụ thân thành người thực vật, chính mình không phải cũng là ra ngoài nghĩ cách kiếm tiền, cũng bị lưu manh quấy rối qua sao?

Nhưng dù sao mình cũng là người trưởng thành, Tiểu Vũ mới là một cái hài tử tám tuổi, so với chính mình còn muốn đáng thương hơn nhiều a.

Huống chi, chính mình khi đó gặp được Lâm Hải, hết thảy cũng đã cải biến.

Mà Tiểu Vũ lẻ loi hiu quạnh, có ai sẽ giúp đỡ bé đâu?

Thật là một cái hài tử đáng thương!

“Lâm Hải, chúng ta giúp đỡ Tiểu Vũ đi.” Nghĩ đến chỗ này, Liễu Hinh Nguyệt khóc hướng Lâm Hải nói nói.

“Tiểu Vũ, nói cho ca ca, nhà ngươi ở đâu, ca ca qua giúp mụ mụ ngươi chữa bệnh.”

Lâm Hải vốn là tâm địa thiện lương, không cần Hinh Nguyệt nói, cũng phải giúp Tiểu Vũ chuyện này.

“Ca ca, ngươi là thầy thuốc sao?” Tiểu Vũ nghe vậy, con mắt bỗng nhiên sáng lên.

“Xem như thế đi.” Lâm Hải cười trả lời nói.

“Thế nhưng, nhưng nhà chúng ta không có tiền.” Tiểu Vũ cúi đầu xuống, nước mắt không ngừng xoay một vòng tại trong hốc mắt.

“Ca ca không cần tiền, nhanh nói cho ca ca địa chỉ nhà ngươi.”

“Thật?” Lam Vũ nghe Lâm Hải nói không cần tiền, khuôn mặt nhỏ cao hứng một chút liền tràn ngập nụ cười.

Chỉ là, nụ cười treo nước mắt này, lại làm cho đầu tâm của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt chua chua.

“Thật, đại ca ca sẽ không lừa ngươi.” Liễu Hinh Nguyệt ở một bên đi theo nói nói.

“Nhà ta tại phía nam ngoài khu Bằng Hộ.” Lam Vũ rốt cục nói ra vị trí nhà mình.

“Phía nam ngoài khu Bằng Hộ!” Lâm Hải nghe xong, chân mày vẩy một cái.

“Nghĩ không ra đứa bé này, vì kiếm tiền, thế mà chạy ra xa tới như vậy.”

Xe một đường chạy như bay, lái xe trọn vẹn hơn hai mươi phút, liền đến bên trên một đầu đường đất rách mướp.

“Ca ca, lại hướng phía trước không xa, chính là nhà của ta.”

Lâm Hải nhìn đường xá chật hẹp xóc nảy cùng ốc xá rách mướp ở hai bên phía trước, trong lòng không khỏi thở dài.

Nguyên lai người trong thành, cũng có loại địa phương sinh hoạt khó khăn đến cỡ này.

Lại đi lên trước thêm một đoạn, bên trên mặt đường dần dần có một ít người ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, cùng hài tử chạy tới chạy lui chơi đùa.

Khi thấy xe của Lâm Hải lái vào đây, mọi người nhao nhao đình chỉ nói chuyện phiếm, từng cái hiếu kỳ nhìn quanh.

Bọn họ ở nơi này, thế nhưng là ổ bần dân nổi danh trong thành phố Giang Nam a, từ khi nào nhìn thấy qua chiếc xe xinh đẹp như vậy?

Trong lúc nhất thời, mọi người nhao nhao sinh lòng hiếu kỳ, không biết là đại nhân vật từ chỗ nào đến nơi của bọn họ này.

Một trong số bọn họ, hai mắt thậm chí sáng lên, đi theo truy đuổi phía sau xe Lâm Hải.

“Chính là căn nhà phía trước này.” Lại lái về phía trước ba năm phút đồng hồ, Lam Vũ rốt cục chỉ một gian nhà trệt cũ nát thấp bé, hướng Lâm Hải nói nói.

“C-K-Í-T..T...T!” Lâm Hải đem xe ngừng ở trước cửa.

Lúc này, ở cửa vừa vặn có hai người phụ nữ, ngồi trên tảng đá tại ven đường tán gẫu.

Thấy một chiếc xe hơi xa hoa xinh đẹp bắn tới, hai người cũng nghển cổ, hiếu kỳ nhìn quanh.

Nhưng khi thấy xe bỗng nhiên dừng lại ở trước mặt bọn họ, hai người lập tức hoảng, vội vàng đứng lên, xoa xoa tay, một bộ dáng không biết làm sao.

Nhảy xuống xe, sau khi Lâm Hải mở ra cửa sau xe, liền đưa tay đem Lam Vũ ôm xuống.

“Tiểu Vũ?” Khi hai người phụ nữ thấy rõ từ trên xe xuống là ai, nhất thời kinh ngạc đến há to mồm.

“Lý thẩm, Vương thẩm!” Tiểu Vũ xuống xe, hướng phía hai người phụ nữ hô một tiếng.

Hai người phụ nữ lúc này mới từ bên trong giật mình kịp phản ứng lại, có chút khó tin nhìn Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, trong mắt không khỏi hiện lên một tia cực kỳ hâm mộ.

“Tiểu Vũ, đây là thân thích nhà ngươi a?” Một người phụ nữ mở miệng hỏi.

Có thể có một người thân thích có tiền, tại trong cái khu ổ chuột này, có thể coi là một sự tình đáng được tự hào.

“Không phải.” Tiểu Vũ rất thành thật mà lắc đầu.

“Ca ca, tỷ tỷ, chúng ta đi vào đi, mẹ ta liền ở trong phòng đây.”

Tiểu Vũ hướng phía Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt mở miệng nói nói.

“Ai nha!” Đột nhiên, Lý thẩm ở bên cạnh kêu lên sợ hãi một tiếng.

“Thế nào, Lý thẩm?” Tiểu Vũ sững sờ, cước bộ dừng lại.

“Tiểu Vũ, ngươi trước đừng về nhà, nếu không qua nhà Lý thẩm chơi a?” Ánh mắt Lý thẩm, có chút trốn tránh, biểu lộ mất tự nhiên nói nói.

Tiểu Vũ tuy không lớn, nhưng lại dị thường cơ linh.

Thấy biểu lộ của Lý thẩm khác thường, trong lòng Tiểu Vũ nhất thời giật mình.

“Lý thẩm, đến cùng là làm sao, có phải mẹ ta xảy ra chuyện hay không?”

Tiểu Vũ nói xong, không đợi Lý thẩm trả lời, liền như phát điện chạy vào phòng.

“Mẹ!” Tiểu Vũ rít lên một tiếng, rất nhanh lại chạy ra, một mặt kinh hoảng.

“Mẹ ta không ở nhà, mẹ ta không thấy đâu!” Nước mắt của Tiểu Vũ bá cái liền rơi xuống.

“Lý thẩm, mẹ ta đi đâu rồi?” Tiểu Vũ chạy qua, một phát bắt được cánh tay của Lý thẩm, khóc nói.

“Mẹ ngươi, mẹ ngươi, ai nha, ta không thể nói!” Lý thẩm một tay hất cánh tay của Tiểu Vũ ra, quay đầu đi chỗ khác.

Lâm Hải xem xét liền biết là đã xảy ra chuyện, tiến lên một bước, đem cánh tay của Lý thẩm bắt lại.

“Nhanh nói, mụ mụ của Tiểu Vũ, đang ở đâu!”

Chương 299: Miếu thờ quỷ dị

Lý thẩm thấy Lâm Hải vừa trừng mắt, nhất thời có chút hoảng.

“Không phải là ta không muốn nói, thật sự là ta sợ các ngươi bị thương tổn a.” Lý thẩm vội vã giải thích nói.

“Bị thương tổn?” Lâm Hải khẽ giật mình, “Đến cùng chuyện gì xảy ra?”

“Mụ mụ của Tiểu Vũ, có chút không bình thường.” Lý thẩm có chút lo lắng liếc nhìn Tiểu Vũ một chút, tựa hồ có chuyện khó nói.

“Hinh Nguyệt, em trước mang Tiểu Vũ về nhà.”

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt lôi kéo Tiểu Vũ, một bên an ủi, một bên đi vào trong phòng.

“Lần này có thể nói đi?” Lâm Hải nhìn chăm chú vào Lý thẩm, nhàn nhạt nói nói.

“Ai, chuyện này phát sinh cũng có một đoạn thời gian rồi, láng giềng chúng ta cũng gạt Tiểu Vũ, không dám để cho con bé biết rõ...”

Lâm Hải lẳng lặng nghe, Lý thẩm càng nói, hoảng sợ trên mặt càng dày đặc.

Mà sắc mặt Lâm Hải cũng theo đó mà trở nên ngưng trọng, như có điều suy nghĩ.

“Ngươi dẫn ta đi tìm nàng ta!” Lâm Hải nghe xong, ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ.

“Nàng ta hiện tại đang phát bệnh đâu, nếu là...”

“Ngươi đây không cần phải để ý đến, ngươi chỉ cần mang ta tìm tới nàng ta là được.”

“Này, vậy được rồi.” Lý thẩm hiển nhiên có chút sợ hãi, nơm nớp lo sợ mang theo Lâm Hải hướng về phía trước đi đến.

“Khu Bằng Hộ của chúng ta này, tên là thôn Thành Trung, chúng ta đều là nông dân trong thôn, dựa vào trồng trọt mà sống, nhưng là bây giờ, ai...” Lý thẩm thở dài, đem Lâm Hải dẫn tới bên cạnh thôn làng, tới trước mặt một cái miếu thờ cũ nát.

“Nàng ta, nàng ta hẳn là ở tại bên trong.” Cách miếu thờ còn có hai mươi ba mươi mét, Lý thẩm liền dừng lại cước bộ, không dám đi nữa.

“Ngươi muốn tìm nàng ta, liền chính mình đi vào tìm đi, ta cũng không dám qua, ta đi trước.” Lý thẩm nói xong, vội vội vàng vàng quay đầu liền chạy.

Lâm Hải đứng tại chỗ, hít một hơi thật sâu, sau đó sải bước hướng phía miếu thờ đi đến.

“Két!” Cửa miếu cũ nát, bị Lâm Hải đưa tay đẩy ra, nhất thời một mùi máu tanh hư thối cực nồng, chui vào lỗ mũi của Lâm Hải.

Lâm Hải chau mày, đưa tay che cái mũi, ngưng thần đề phòng hướng phía bên trong nhìn lại.

Đáng tiếc, hai cái cửa sổ trên vách tường đã bị vải bố phá hỏng, căn bản vào không thấy được ánh sáng mặt trời, đen không thấy bóng, căn bản là không có cách thấy vật gì khác.

“Thiên Nhãn, mở!” Lâm Hải mặc niệm một câu, mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, sau đó cẩn thận hướng phía bên trong quét mắt.

Dưới Thiên Nhãn, mặc dù không có một tia sáng, nhưng hết thảy bên trong miếu thờ lại đều biến đến vô cùng rõ ràng.

Phật Tượng ngã xuống đất, cái bàn gãy chân, cái chiếu cũ nát, toàn bộ trong miếu đều lộn xộn, xem xét liền đã hoang phế nhiều năm.

Nhưng thời điểm ánh mắt của Lâm Hải rơi vào mặt đất tại chính giữa miếu thờ, đồng tử không khỏi bỗng nhiên co rụt lại.

"Ọe..." Sau đó Lâm Hải bưng lấy cuống họng, khô khốc nôn ọe một hồi.

Chỉ thấy chân gãy xương đầu nội tạng của mười mấy đầu súc vật, chồng chất cùng một chỗ giống như núi, tản ra vị đạo vô cùng tanh hôi, một đám ruồi ong ong bay múa, mặt đất là vũng máu đã khô cạn thật dày, lộ ra vô cùng quỷ dị.

"Thật đáng sợ!" Lâm Hải mặc dù ngay cả quỷ đều gặp, nhưng loại không khí khủng bố này, vẫn là để trong lòng Lâm Hải bắt đầu phanh phanh loạn nhảy.

Leng keng!

Đang lo lắng có nên đi vào hay không, Wechat của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên.

"WTF!" Lâm Hải đang treo tâm lên cao, bất thình lình có thanh âm vang lên, đem Lâm Hải dọa đến toàn thân giật mình một cái, kém chút liền nhảy dựng lên.

"Mẹ nó, người nào gửi tin tức lúc này, hù chết ca ca." Lâm Hải vỗ ngực một cái, đem điện thoại di động móc ra.

"Mã Diện?" Lâm Hải sững sờ, con hàng này thế nhưng là rất lâu đã không gửi tin tức cho mình.

Phốc!

Mở ra xem, Lâm Hải không còn gì để nói.

Mã Diện: Ngươi xấu như vậy, ngươi dám ở Hoa Hạ đỡ lão nhân sao? (hình ảnh biểu lộ)

Mẹ nó, con hàng này có mao bệnh đi.

Vừa muốn hỏi một chút chuyện gì, leng keng một tiếng, Mã Diện lại một cái tin tức phát tới.

Mã Diện: Ngươi chuẩn bị một chút, ta ban đêm muốn cùng ngươi ước pháo! (hình ảnh biểu lộ)

Ta xxx đại gia ngươi! Còn không xong!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có chuyện liền nói, có rắm thì phóng! Phát biểu lộ cái cọng lông a!

Mã Diện: Hừ hừ, ta hiện tại thế nhưng là Biểu Lộ Đế của Địa Phủ. (phía sau là một cái biểu lộ giơ ngón tay cái)

Biểu Lộ Đế ngươi cái búa a, liền mấy cái biểu lộ của ngươi kia, còn không phải đều là do ca ca phát cho ngươi sao.

Tâm lý Lâm Hải khinh bỉ một trận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đến cùng có việc không, không có việc gì thì ca ca còn đang bận rộn đây.

Mã Diện: Có việc, có việc!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy liền nhanh nói!

Mã Diện: Buổi sáng hôm nay, chúng ta có cái Sứ Giả Câu Hồn kiến tập vừa mới nhận chức, đột nhiên biến mất.

Lâm Hải thấy vậy, tâm lý lộp bộp một tiếng, lập tức liền nghĩ đến cái Hắc Vô Thường bị chính mình thu vào trong Thánh Cảnh kia.

Mẹ nó, Hỗ Tam Nương không phải nói cấp bậc của Sứ Giả Câu Hồn kia, chết đều không có người quản à, làm sao cái Mã Diện này lập tức liền đuổi theo hắn mà hỏi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy gọi ta có cái lông sự tình gì? Cùng ta có quan hệ sao?

Tâm Lâm Hải có điểm chột dạ.

Mã Diện: Đương nhiên là có quan hệ a, quan hệ cực lớn á! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

WTF! Chẳng lẽ nhanh như vậy sự tình liền bại lộ.

Tâm Lâm Hải lập tức chìm xuống.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Uy, cơm có thể ăn bậy, lời nói cũng không thể nói loạn a.

Lâm Hải trong nháy mắt liền có chủ ý, cái kia chính là chết cung không thừa nhận.

Dù sao Thánh Cảnh đã cùng chính mình hòa làm một thể, ca ca cũng không tin các ngươi có thể tìm tới.

Mã Diện: Không có nói loạn, nhận nhiệm vụ đi.

“Nhận nhiệm vụ?” Lâm Hải còn không có kịp phản ứng, leng keng một tiếng, bên trên Wechat xuất hiện một tin tức nhắc nhở.

Nhiệm vụ của Địa Phủ: Bắt Lệ Quỷ Thường Tú Lệ.

Chấp Hành Giả (*người chấp hành): âm Ti Nhị phẩm Tiểu Hồ Đồ Tiên.

Thời hạn: Một canh giờ.

Tọa độ: (một cái hình ảnh tin tức)

“WTF!” Lâm Hải trực tiếp mộng bức, tại sao lại để cho mình đi bắt quỷ?

Chẳng lẽ đây là muốn để cho mình lấy công chuộc tội?

Mã Diện: Giao diện tuyên bố nhiệm vụ này thế nào? Là ta tự mình cải tiến nha. (phía sau là một cái biểu lộ đắc ý)

Lâm Hải trực tiếp trợn mắt trừng một cái, không đợi nói chuyện, tin tức của Mã Diện lại phát tới.

Mã Diện: Hôm nay cái giao diện này vừa mới đổi tốt, cho nên ra chút sai sót nhỏ, đem cái Thường Tú Lệ này tuyên bố thành quỷ phổ thông, cho nên liền phái cái Sứ Giả Câu Hồn kiến tập kia đi ra, cho nên, hắc hắc...

Con mắt Lâm Hải một chút liền thẳng, mẹ nó, cái này đều có thể tính sai!

Lệ Quỷ cùng quỷ phổ thông có thể giống nhau sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A, nguyên lai cái Sứ Giả Câu Hồn kiến tập kia biến mất, là bị ngươi hại chết.

Lâm Hải lập tức liền hiểu được, trách không được buổi sáng gặp cái Hắc Vô Thường kia đã hấp hối, mẹ nó a ngươi một cái thực tập sinh lại đi đối phó với Lệ Quỷ, đây không phải là muốn chết thì là cái gì?

Cái Mã Diện này thật sự là hố cha a!

Mã Diện: A, sai lầm, sai lầm...

Sai lầm em gái ngươi a, một cái sai lầm này, để người ta một cái thực tập sinh nho nhỏ bị hại thảm.

Mã Diện: Tốt, trở lại chuyện chính, cái Sứ Giả Câu Hồn kiến tập kia đã biến mất, cho nên cái Lệ Quỷ này liền giao cho ngươi, nhanh đi chấp hành đi.

“Thao, dựa vào cái gì y biến mất liền để ca ca đi bắt a, đây chính là Lệ Quỷ, đi bắt nàng ta chính là không muốn sống, ca ca không làm...” Trong lòng Lâm Hải suy nghĩ, vừa muốn cự tuyệt, ánh mắt lại mạnh mẽ thẳng, rơi vào bên trên tọa độ của bức hình kia.

“Đậu phộng! Không thể nào!” Lâm Hải giật nảy cả mình, mẹ nó, sẽ không trùng hợp như thế đi.

Chỉ gặp trên hình ảnh, hai cái điểm nhỏ đại biểu cho chính mình cùng mục tiêu nhiệm vụ, thế mà cơ hồ kề cùng một chỗ, liền khoảng cách năm mét cũng chưa tới!

Em gái ngươi a, cái Lệ Quỷ kia thế mà đang ở trong toà miếu đổ nát trước mắt này!

“Xem ra không muốn tiếp nhiệm vụ này cũng không được, bởi vì mụ mụ của Tiểu Vũ, còn ở bên trong đây.”

Lâm Hải do dự một trận, ngừng chân thật lâu, sau đó bỗng nhiên hạ quyết tâm.

“Đậu móa, không thèm đếm xỉa, không phải chỉ là cái Lệ Quỷ thôi sao, ca ca đi vào!”

Chương 300: Quỷ nhập vào người

Sau khi Lâm Hải quyết định, liền lấy điện thoại cầm tay ra, mở Wechat, tại trong túi càn khôn tìm tới y phục của Hắc Vô Thường cùng Câu Hồn Liên.

Leng keng!

Lâm Hải đem y phục của Hắc Vô Thường mặc lên người, đồng thời, cũng xách Câu Hồn Liên ở trong tay.

Đề khí ngưng thần, Lâm Hải cất bước chuẩn bị đi vào.

“Ngươi lại là Sứ Giả Câu Hồn?”

Cước bộ vừa mới nâng lên còn chưa rơi xuống đất, bỗng nhiên bên cạnh lại truyền tới một cái thanh âm kinh ngạc.

Phốc!

Đột nhiên xuất hiện thanh âm, đem Lâm Hải cả kinh kém chút dưới chân liền lảo đảo một cái, kém chút cũng ngã xuống đất.

“Người nào, là ai!” Lâm Hải vội vàng hấp tấp quay đầu lại, chỉ thấy Hỗ Tam Nương một mặt quái dị nhìn mình chằm chằm.

Em gái ngươi!

Sau khi Lâm Hải thấy rõ là Hỗ Tam Nương, trong lòng cái này khí a.

“Nhờ ngươi có thể đừng cứ mãi xuất quỷ nhập thần như thế hay không, có biết quỷ dọa người không, hù chết ta a!”

“Người ta là muốn bảo hộ ngươi nha.” Hỗ Tam Nương vừa bị Lâm Hải trách cứ, khuôn mặt nhất thời đỏ lên, nước mắt quanh quẩn bên trong vành mắt, mắt thấy là phải khóc.

“Không cho phép khóc!” Lâm Hải vội vàng duỗi ra một cái ngón tay, làm biểu lộ im lặng.

Mẹ nó, bên trong thế nhưng là còn có cái Lệ Quỷ đâu, đừng để cho nó kinh hãi.

Hỗ Tam Nương cũng là nhu thuận, thấy Lâm Hải là cái dạng này, vội vàng như gà mổ thóc, liên tục gật đầu.

Bất quá sau khi nhìn thấy Hỗ Tam Nương, tâm lý Lâm Hải lóe lên suy nghĩ.

“Có Hỗ Tam Nương đi theo chính mình, cái Lệ Quỷ này có muốn thương tổn tới mình, sợ cũng sẽ không dễ dàng như vậy đi.”

“Ừm, có cái bảo tiêu cũng là thoải mái!” Lâm Hải tự đắc một trận.

“Ta đi vào bắt quỷ, ngươi có muốn cùng ta đi vào hay không?” Lâm Hải hướng phía Hỗ Tam Nương nhướn chân mày một cái.

“Đương nhiên là đi theo a, cái Lệ Quỷ bên trong kia rất lợi hại, ta không đi theo, ngươi vài phút liền bị diệt.” Hỗ Tam Nương yếu ớt nói nói.

Phốc!

Nói cái gì đó? Ca ca cũng rất mạnh có được hay không?

Lâm Hải chịu đả kích nặng nề.

Bất quá Hỗ Tam Nương cũng như thế nói, chính mình vẫn là cẩn thận một chút mới tốt.

“Vậy ngươi cũng theo sát a!” Lâm Hải bỗng nhiên có chút chột dạ.

Xoay người, Lâm Hải rón rén, đi vào miếu thờ.

“Ngươi làm sao giống như đi làm trộm vậy?” Hỗ Tam Nương thấy bộ dáng co đầu nhón chân thăm dò của Lâm Hải, nhất thời bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên.

“Đừng lên tiếng!” Lâm Hải vội vàng nhỏ giọng rống nói.

“A.” Hỗ Tam Nương le lưỡi, vội vàng đem miệng che lại.

Lâm Hải cố nén cảm giác buồn nôn do mùi máu tươi cùng mùi hôi thối mang đến, lần nữa cẩn thận liếc nhìn toàn bộ miếu thờ.

“Ừm?” Đột nhiên, trong một cái góc chết không nhìn thấy trước đó tại cửa ra vào, bỗng nhiên phát ra một tia tiếng vang loạt soạt.

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, nhất thời rùng mình một trận.

Chỉ gặp một bóng người, ngồi dưới đất, thân thể hơi hơi rung động, tựa hồ đang nhai nuốt lấy cái gì đó, tóc dài xõa xuống đến eo, để cho người ta căn bản thấy không rõ diện mạo.

“Chẳng lẽ đây chính là cái Lệ Quỷ kia?” Tâm của Lâm Hải lập tức nhấc đến trên cổ họng.

Đúng lúc này, thân thể của bóng người chấn động mạnh một cái, tựa hồ cũng phát hiện có người tiến đến.

Sau đó, bỗng nhiên vừa quay đầu lại, một gương mặt trắng bệch xuất hiện tại trong tầm mắt của Lâm Hải.

“Mẹ ta nha!” Lâm Hải bị dọa đến tru lên một tiếng, tất cả lông tơ toàn thân đều dựng lên.

Chỉ thấy hình ảnh của cái người trước mặt này, thật sự là quá kinh khủng!

Cả khuôn mặt như là giấy trắng, bắp thịt trên gương mặt vặn vẹo co quắp, một đôi mắt tại bên trong miếu thờ đen nhánh, lóe ánh sáng xanh nhàn nhạt, bên trong các mồm như chậu máu, đang nhai nuốt một khối thịt tươi, máu tươi lách tách rơi trên mặt đất, thanh âm tuy nhỏ, lại giống như cái chùy nặng nề nện lên trái tim, để da đầu tê dại một hồi.

Mà trong tay nàng ta, còn mang theo đầu của một con súc vật, giờ phút này đã bị nàng ta gặm ăn lộ ra xương trắng âm u.

“Khặc khặc kiệt... Lại tới một cái không sợ chết.” âm thanh mà Nữ quỷ phát ra, phảng phất như cổ họng bị người bóp chặt, phi thường khó nghe, càng thêm lộ ra quỷ dị.

“Ngươi, ngươi, ngươi đến cùng là người hay quỷ?” Da đầu Lâm Hải tê dại một hồi, nhưng sau khi thấy rõ ràng, lại phát hiện, người trước mắt, căn bản không phải là linh hồn thể.

“Nàng ta là người, chỉ là trong thân thể, có hai cái linh hồn.” Không đợi nữ nhân đối diện trả lời, Hỗ Tam Nương đã bay tới trước người Lâm Hải, sắc mặt ngưng trọng nói nói.

“Trong thân thể có hai cái linh hồn?” Lâm Hải giật mình.

“Ý tứ của ngươi là, nữ nhân này là bị quỷ nhập vào người?”

“Có thể nói như thế.” Hỗ Tam Nương gật gật đầu.

“Quỷ hồn?” Khi thấy Hỗ Tam Nương, sắc mặt nữ nhân đối diện bỗng nhiên biến đổi, trở nên ngưng trọng hơn.

“Nàng ta đang ở trong thân thể người ta, này làm sao bắt a?” Lâm Hải vẫn là lần đầu gặp được loại tình huống này, hắn cái Sứ Giả Câu Hồn này lại là cái đánh đấm giả bộ, căn bản không biết nên xử trí như thế nào.

“Trước hết đưa nàng ta từ trong thân thể con người kia đánh ra đến!” Đôi mi Hỗ Tam Nương dựng lên, ngữ khí lạnh lùng, có chút khí thế nói nói.

“Thế nhưng, nếu đánh nàng ta, có thể cũng làm bị thương người này hay không?” Lâm Hải hiện tại không cần nghĩ cũng biết, nữ nhân bị quỷ nhập vào người này, tuyệt đối chính là mụ mụ của Tiểu Vũ.

Nếu như đem mụ mụ của Tiểu Vũ đánh thành nguy hiểm tính mạng, vậy coi như không tốt.

“Yên tâm, sau khi nhận công kích, thương tổn trên người Lệ

Quỷ so với trên thân thể người sẽ mãnh liệt hơn nhiều, chính nàng ta liền sẽ chạy ra.”

“Được.” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó ánh mắt phát lạnh.

“Đã như vậy, vậy ca ca liền lên thu nàng ta thôi!” Lâm Hải nói xong, thân ảnh lóe lên, trực tiếp thổi qua.

“Xem pháp bảo!” Lâm Hải hú lên quái dị, Câu Hồn Liên trong tay, chiếu vào cổ nữ nhân liền phóng qua.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải mới vừa giơ Câu Hồn Liên lên, thân ảnh của nữ nhân đối diện bá cái liền tiêu thất vào hư không.

Cái gì !

Lâm Hải trực tiếp đánh vào khoảng không, lập tức mộng.

“Cẩn thận!” Hỗ Tam Nương ở tại sau lưng, kinh hô một tiếng.

Cùng lúc đó, Lâm Hải bỗng cảm giác sau lưng có một cỗ âm phong đánh tới.

“WTF!” Lâm Hải không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng thi triển ra Tật Phong Bộ, phối hợp với tốc độ của Sứ Giả Câu Hồn, trong nháy mắt liền tung bay ra ngoài năm sáu mét, so với tốc độ bình thường nhanh hơn gấp hai.

“A?” Một trảo của nữ nhân thất bại, trong lòng kinh ngạc một trận.

“Không có khả năng, lấy tu vi của ngươi, tại sao có thể có tốc độ nhanh chóng như vậy?”

“Thao, uy phong của ca ca, há để cho ngươi một cái đần độn có thể hiểu?” Miệng Lâm Hải nhếch lên, khinh thường nói nói.

Nhãn châu của nữ nhân xoay động, bỗng nhiên lộ ra hàn quang rậm rạp.

“Ngươi là tu luyện một loại bộ pháp cao minh nào đó a?”

“Đậu phộng!” Lâm Hải kinh ngạc một trận, mẹ nó, nhìn không ra, cái Nữ quỷ này rất có nhãn lực nha.

“Đem bộ pháp giao ra, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!” Bên trong ánh mắt của Nữ quỷ, bỗng nhiên toát ra một tia khát vọng sốt ruột.

“Vọng tưởng!” Trong miệng Lâm Hải nói, chân thi triển Tật Phong Bộ, lần nữa nhào lên.

Soạt!

Câu Hồn Liên trong tay, mang theo một luồng kình phong, liền chạy trên đầu Nữ quỷ muốn úp xuống.

“Thật nhanh!” Lâm Hải thi triển Tật Phong Bộ, tốc độ cùng ban đầu quả thực không thể so sánh nổi, bên trong ánh mắt của Nữ quỷ, rốt cục lộ ra một tia ngưng trọng.

“Bạch!” Thân ảnh lóe lên, lần nữa né tránh công kích của Lâm Hải.

Nhưng còn không có đứng vững, công kích của Lâm Hải lần nữa lại đánh tới.

Cước bộ Nữ quỷ có hơi sai, lần nữa tránh đi công kích, lại cũng không có thời gian rảnh tay để tiến hành phản công.

“Ha ha, nguyên lai cũng không gì hơn cái này đi!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời nắm chắc.

Vừa rồi tại cửa, Hồ Tam Nương còn nói cái Lệ Quỷ này, vài phút liền diệt chính mình, hiện tại xem ra, nào có lợi hại như nàng ta nói vậy, còn không phải bị ca ca đuổi lấy cái mông chạy khắp nơi sao.

Một người một quỷ, tại bên trong miếu thờ nhỏ hẹp, bắt đầu điên cuồng truy đuổi.

Nữ quỷ tại dưới thế tiến công gió táp mưa rào của Lâm Hải, chật vật một trận, nhiều lần cũng hiểm tượng hoàn sinh.

“Này! Ngươi cái Nữ quỷ quái dị, còn không thúc thủ chịu trói cho ca ca!” Lâm Hải một bên đuổi theo, một bên rống lớn nói.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải nói một câu người quái dị, trong nháy mắt đã kích nộ Nữ quỷ!

“Hỗn đản, lại dám mắng lão nương là người quái dị, hôm nay lão nương phải róc thịt ngươi!”

Nữ quỷ nói xong, thân thể run lên, sau đó mềm mại ngã xuống.

Ngay tại lúc đó, một thân ảnh lấy tốc độ vô cùng tuyệt luân, từ trong thân thể kia bay ra ngoài.

Một cỗ khí thế vô cùng to lớn, nhất thời đem Lâm Hải bao phủ ở trong đó.

“Cái gì!” Lâm Hải quá sợ hãi, thân thể của mình, tại bên trong khí thế bao phủ, thế mà không động đậy!

“Tiểu tặc, chịu chết đi!” Chân thân Nữ quỷ quát lên một tiếng chói tai, hướng phía Lâm Hải điên cuồng đánh tới.

“Nhật em gái ngươi!” trong lòng Lâm Hải nhất thời dâng lên một chút tuyệt vọng!

Chương 301: Kiếm gỗ đào bị phá

Nữ quỷ thoát ly khỏi thân thể mẹ của Tiểu Vũ, thực lực lập tức tăng lên trên diện rộng.

Chỉ là khí thế phát ra từ bên trên thân thể, liền để Lâm Hải căn bản là không có cách động đậy.

Mắt thấy công kích của Nữ quỷ liền đến gần, Lâm Hải mất đi đã năng lực hành động, căn bản là không có cách tránh né.

Hai mắt nhắm lại, tâm lý Lâm Hải mát lạnh một nửa.

“Đậu móa, chỉ có thể gửi hi vọng ở Kiếm gỗ đào, cũng không biết có thể ngăn trở cái Lệ quỷ này hay không!”

Ông!

Một cỗ không khí ba động mãnh liệt, làm y phục của Lâm Hải cũng bay bay lên.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, căn bản không có cảm giác được lực phản chấn lúc quang mang của kiếm gỗ đào đem Nữ quỷ bắn ra.

Thế nhưng vừa mở mắt nhìn, thân thể Nữ quỷ đã bay xa đến hơn vài mét, mà thân thể của mình, lại có thể hoạt động.

Mà Hỗ Tam Nương không biết từ lúc nào, đã đứng ở bên cạnh Lâm Hải, một mặt khí khái hào hùng bừng bừng phấn chấn!

“Là ngươi xuất thủ?” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên.

“Nô gia đã nói, muốn bảo vệ ngươi.” Ánh mắt Hỗ Tam Nương lóe sáng, hùng hổ dọa người, hoàn toàn không có hình dáng nữ nhi trước đó.

“Quỷ Tiên?” Nữ quỷ bị một chiêu của Hỗ Tam Nương bức lui, ánh mắt liền trở nên âm lạnh.

Hỗ Tam Nương cũng không đáp lời, thân thể lóe lên, trực tiếp thổi qua, chiếu vào Nữ quỷ chính là một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm.

Nữ quỷ kinh hãi, vội vàng né tránh, thân thể bay ra xa xa.

“Ngươi và ta nước giếng không phạm nước sông, ngươi tại sao phải giúp cái Sứ Giả Câu Hồn này?” Nữ quỷ một mặt phẫn nộ, hướng phía Hỗ Tam Nương rống nói.

“Loại Lệ quỷ như ngươi này, vốn cũng không nên tồn tại ở trong nhân thế.” Hỗ Tam Nương thi triển ra quyền cước, nhất thời triển khai một trận tấn công mạnh.

“Đậu móa, chả lẽ lão nương lại sợ ngươi!” Nữ quỷ bị Hỗ Tam Nương đánh một trận quyền cước, làm cho chật vật không chịu nổi.

Phía dưới buồn bực xấu hổ, Nữ quỷ nhất thời phát hung ác, điên cuồng phản kích lại.

Tốc độ của hai người càng đánh càng nhanh, Lâm Hải chỉ cảm thấy một trận hoa mắt, trong chốc lát liền thấy không rõ ai là ai.

“WTF, cái Nữ quỷ này thật lợi hại, thế mà giao thủ cùng Hỗ Tam Nương cũng không bại.”

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn lấy, hoảng sợ một trận, cái này nếu không phải là do Hỗ Tam Nương đi theo chính mình, chính mình hôm nay đoán chừng là quá sức a.

“Mẹ nó, cái hỗn đản Mã Diện này, đây không phải là hại ca ca sao?” Lâm Hải đối với Mã Diện đã hận chết.

Hai người trong lúc nhất thời đánh đến khó phân thắng bại, Lâm Hải ở bên cạnh nhìn mà một trận lo lắng, chỉ hận thực lực mình thấp, căn bản không giúp được gì.

“Thao, gần nhất làm sao luôn gặp phải nhân vật hung ác, xem ra ca ca về sau phải chăm chỉ tu luyện.” Lâm Hải nhất thời có một loại cảm giác cấp bách.

“A!” Đột nhiên, một tiếng hét thảm truyền ra, làm Lâm Hải bị dọa đến khẽ run rẩy, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

“Ha ha, Nữ quỷ không được rồi!” Chỉ thấy Nữ quỷ ôm lấy một cánh tay, sắc mặt biểu lộ cực kỳ thống khổ, hiển nhiên là bị Hỗ Tam Nương đả thương.

“Ha ha, Tam Nương, làm chết nàng ta đi!” Thấy Hỗ Tam Nương chiếm thượng phong, Lâm Hải lần này cao hứng.

“Đậu móa, dám đả thương ta, ngươi cũng đừng hòng tốt!” Đột nhiên, Nữ quỷ quát một tiếng chói tai, bỗng nhiên phun ra một thanh dòng máu màu xanh lục.

“Ừm?” Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, nhất thời có cỗ dự cảm không tốt.

“Tam Nương cẩn thận!” Lâm Hải vội vàng mở miệng nhắc nhở, đáng tiếc đã muộn.

Chỉ thấy tốc độ của Nữ quỷ, vậy mà lần nữa đề bạt, hoàn toàn vượt qua thực lực của bản thân, lập tức liền đến trước mắt Hỗ Tam Nương.

Hỗ Tam Nương giật nảy cả mình, vừa muốn tránh né, Nữ quỷ phi chân một cái, trực tiếp đá lên trước ngực Hỗ Tam Nương.

“Hừ!” Hỗ Tam Nương hừ lạnh một tiếng, thân thể bay ra ngoài.

Nữ quỷ há miệng lại là một dòng máu màu xanh lục, biểu lộ sắc mặt lại càng thêm điên cuồng.

Thân thể lần nữa lóe lên, hướng phía Hỗ Tam Nương đuổi theo.

“Chết đi cho ta!” Diện mục Nữ quỷ dữ tợn, hai cái quỷ trảo hướng phía thân thể Hỗ Tam Nương, hung mãnh chộp tới.

“Ta qua đại gia ngươi đi!” Lâm Hải mắt thấy Hỗ Tam Nương liền muốn bị thương tổn ở dưới tay Nữ quỷ, nhưng căn bản lại không kịp cứu viện.

Dưới lúc vội vàng, cánh tay Lâm Hải vung mạnh, trực tiếp cầm Câu Hồn Liên trong tay, hướng phía Nữ quỷ ném qua.

“Không tốt!” Câu Hồn Liên nhanh chóng hướng phía cổ của Nữ quỷ bay đến, khi còn cách có một đoạn, một cỗ sức trói buộc linh hồn cực mạnh, khiến thân thể Nữ quỷ cứng ngắc một trận.

Câu Hồn Liên thế nhưng là Thánh Vật đặc biệt dùng để đối phó với Quỷ hồn, mặc kệ Quỷ hồn cường đại cỡ nào, chỉ cần bị bắt vào, tuyệt đối chạy không thoát.

Bởi vậy, Nữ quỷ tuy cường hãn, nhưng cũng không dám khinh thường, chỉ có thể thu hồi quỷ trảo chụp vào Hỗ Tam Nương, thân thể ngửa ra sau một cái, né tránh công kích củ Câu Hồn Liên.

“Ăn của ca ca ngươi một chân!” Thừa cơ này, Lâm Hải xông lại, thừa dịp thân hình Nữ quỷ chưa ổn, đạp qua một chân.

Nữ quỷ nghiêng người né tránh một cái, vừa muốn phản kích, sau đầu bỗng nhiên sinh phong, song quyền của Hỗ Tam Nương lại đến.

“Lấy nhiều khi ít, bỉ ổi!” Nữ quỷ mắng to một tiếng, vội vàng né tránh.

“Qua đại gia ngươi, cùng cái Lệ quỷ như ngươi, còn phải giảng quy củ sao!” Lâm Hải thi triển ra Phân Cân Thác Cốt Thủ, phối hợp với Tật Phong Bộ, hướng phía Nữ quỷ cũng là một hồi công kích.

Hỗ Tam Nương cũng không nhàn rỗi, phối hợp với công kích của Lâm Hải, đem Nữ quỷ đánh đến loạn chuyển xung quanh.

“Oa nha nha, tức chết lão nương!” Nữ quỷ liên tiếp chịu mấy lần quyền cước, nhất thời tức đến oa oa gọi bậy.

“Lão nương liều mạng cùng các ngươi!” Nữ quỷ bỗng nhiên gào thét một tiếng, bỗng nhiên hướng phía trước ngực của chính mình hung ác đấm ba quyền.

Ba ngụm máu màu xanh lục liên tiếp phun ra, khí thế của Nữ quỷ đột nhiên lại biến, mạnh lên không ít.

“Là các ngươi bức ta!”

Nữ quỷ nói xong, thân hình bá một tiếng, liền biến mất.

“A!” Hỗ Tam Nương bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, thân thể đột nhiên lảo đảo một cái, y phục nơi bả vai bị xé nát, lộ ra bờ vai trắng như tuyết, bên trên có năm đường trảo ấn, sâu đến mức có thể đụng vào xương.

Lâm Hải giật nảy cả mình, còn không chờ có phản ứng lại, một cỗ âm phong liền đến gần.

“Mẹ nó!” Lâm Hải liền chuyển cước bộ, nhanh chóng hướng về phía sau trốn tránh.

Tiếc rằng, hắn nhanh, Nữ quỷ lại càng nhanh!

Nữ quỷ một mặt biểu lộ âm ngoan, thủy chung ở ngay tại trước mắt Lâm Hải, một đôi quỷ trảo dán ở trước ngực Lâm Hải, đem Lâm Hải trực tiếp bức thối lui đến góc tường.

“Nhìn ngươi còn tránh chỗ nào!”

Nữ quỷ gầm lên giận dữ, trên quỷ trảo dài ra móng vuốt, trong khoảnh khắc liền đâm đến trước ngực Lâm Hải.

“Ông!”

Một đạo ánh sáng nhanh chóng lóe lên, vào thời khắc mấu chốt, kiếm gỗ đào đã phát huy tác dụng.

“A!” Nữ quỷ quá sợ hãi, hào quang màu trắng của kiếm gỗ đào kia, để cho toàn thân nàng ta đau xót, cực lực chống lại nàng ta tiếp tục thương tổn Lâm Hải.

“Đậu móa, coi như ngươi có bảo vật, hôm nay cũng không cứu được ngươi!” Biểu hiện trên mặt Nữ quỷ, càng trở nên dữ tợn hơn!

Cắn chặt đôi môi, gân xanh trên mặt cũng bạo lộ ra, cơ hồ sử xuất ra khí lực của toàn thân, đôi tay hướng phía trước ngực Lâm Hải đè xuống.

“Đậu móa, đứng vững, nhất định phải đứng vững a!” Lâm Hải trơ mắt nhìn quang mang của kiếm gỗ đào, tại dưới Nữ quỷ toàn lực áp bách, đang bắt đầu trở nên uốn lượn, lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, hướng phía trên người mình đè ép xuống.

“Buông hắn ra!” Lúc này, Hỗ Tam Nương từ phía sau giết tới, quát khẽ một tiếng, hướng phía sau đầu Nữ quỷ đánh tới.

“Cút!” Nữ quỷ cũng không quay đầu lại, tiện tay hướng phía sau lưng cũng là một quyền.

Hỗ Tam Nương áp dụng là phương thức vây Nguỵ cứu Triệu, vốn cho là mình một khi công kích, Nữ quỷ chắc chắn buông Lâm

Hải ra để tự cứu mình.

Nào nghĩ đến, cái Nữ quỷ này cư nhiên điên cuồng như thế, chẳng những không buông ra Lâm Hải, mà lại đối chọi với một quyền của mình, căn bản không trốn không né, ngược lại còn sử xuất đấu pháp đồng quy vu tận.

Hỗ Tam Nương lúc này, muốn thu chiêu lại cũng đã không còn kịp.

Cắn răng, vội vàng đem Quỷ Khí quanh thân vận chuyển lên, bảo vệ yếu hại trước ngực.

Ầm! Ầm!

Liên tiếp hai tiếng trầm đục vang lên, Hỗ Tam Nương cùng Nữ quỷ gần như đồng thời đánh trúng thân thể của đối phương.

“A!” Hỗ Tam Nương hét thảm một tiếng, máu tươi cuồng phun, bay lùi ra ngoài.

Ngay tại lúc đó, Nữ quỷ cũng là rú thảm một tiếng, há miệng oa một tiếng, lần nữa phun ra một miệng lớn dòng máu màu xanh lục.

“Ông!” Nhưng vào lúc này, quang mang trước người Lâm Hải bỗng nhiên cực kỳ áp súc một trận, sau đó tiêu tán.

“Đậu phộng!” Lâm Hải quá sợ hãi, hắn chẳng thể nghĩ tới, lúc này, lá chắn của kiếm gỗ đào thế mà lại bị công phá.

“Ba!” Cổ của Lâm Hải lập tức liền bị Nữ quỷ bắt lấy, nhấc lên.

“Ha ha ha, thật là nghĩ không ra, thân thể lão nương chịu một kích, ngược lại lại mượn được cỗ lực lượng này, đem bảo vật hộ thân của ngươi phá nát, lần này nhìn xem ngươi còn có cái lá chắn gì nữa, chịu chết cho ta đi!”

Nữ quỷ nói xong, ánh mắt mãnh liệt, quỷ trảo hung mãnh hướng phía khuôn mặt Lâm Hải chộp tới!

Chương 302: Thu phục Lệ quỷ

Cổ Lâm Hải bị bắt lại, hô hấp một trận khó khăn.

Thấy móng vuốt của Nữ quỷ hướng phía mặt của chính mình chộp tới, hắn vội vàng duỗi ra hai tay, bắt lấy cổ tay của Nữ quỷ.

“Ha ha, chỉ bằng một cái Sứ Giả Câu Hồn đến thực lực của Quỷ Tiên cũng đều không có như ngươi, mà cũng muốn tới công kích ta, chịu cho ta...”

Nữ quỷ còn chưa nói hết lời, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi.

“A!” Sau đó, nàng ta phát ra một tiếng hoảng sợ, móng vuốt bắt lấy cổ Lâm Hải đột nhiên buông ra.

“Trên người ngươi tại sao có thể có lực lượng Lôi Điện, nhanh thả ta ra!” Nữ quỷ vô cùng hoảng sợ, sắc mặt tràn ngập sợ hãi.

Lâm Hải sững sờ, sau đó lập tức liền hiểu rõ.

“Ha ha, thả ngươi ra, nghĩ đẹp nhỉ!” Lâm Hải thế mới biết, là Tử Lôi Thần Long Tí của mình phát huy tác dụng.

Nhìn bên trên cánh tay trái, thỉnh thoảng toát ra hồ quang điện màu tím, Lâm Hải vui mừng quá đỗi!

Thật là nghĩ không ra, cái lực lượng Lôi Điện này lại lợi hại như thế, quả thực là khắc tinh của hết thảy yêu ma quỷ quái a!

Lực đạo mà Lâm Hải sử xuất để bắt lấy cổ tay Nữ quỷ, không khỏi lần nữa tăng lớn thêm mấy phần.

“Ngươi thả ta ra, mau buông ta ra!”

Hồ quang điện trên cánh tay Lâm Hải, sau đó hợp thành một đầu thiểm điện dài nhỏ, trong nháy mắt thông qua cánh tay chui vào trong thân thể của Nữ quỷ.

Thân thể Nữ quỷ bỗng nhiên co quắp một trận, giống như bị điện giật, cấp tốc run rẩy lên.

“Mẹ nó, ngươi ngược lại là phách lối a!” Lâm Hải lần này đắc ý, tay phải nắm lại, hướng phía trên mặt Nữ quỷ cũng là một quyền.

“Ngươi dám đánh lão nương! Ngươi...”

Ầm!

Nữ quỷ còn chưa nói xong, quyền đầu của Lâm Hải, như là mưa rơi, nhanh chóng rơi xuống.

“Ô...” Nữ quỷ đến kêu rên cũng không kịp, đầu bị Lâm Hải đánh như là trống lắc, kịch liệt lúc lắc trước sau.

Nữ quỷ vừa đau vừa tức, trong ánh mắt lóng lánh sắc lạnh, hận không thể đem Lâm Hải nuốt xuống.

Thật sự là Hổ Lạc Bình Dương a!

Tâm lý Nữ quỷ thật sự là biệt khuất đến không được, thực lực của mình rõ ràng so với Lâm Hải còn muốn cao minh hơn rất nhiều, nhưng lại mạc danh kỳ diệu nhận phải công kích Lôi Điện.

Tuy cỗ lực lượng Lôi Điện này mười phần yếu ớt, nhưng cũng đủ làm cho toàn thân mình chết lặng, mất đi năng lực hành động.

Hiện tại bị một cái Sứ Giả Câu Hồn thực lực nhỏ yếu, nhục nhã điên cuồng đánh mặt, nói ra quả thực không còn mặt mũi để gặp Quỷ.

Lâm Hải điên cuồng đánh, tiếp tục chừng mười mấy phút, dù

Nữ quỷ có thực lực cường hãn, cũng có chút chịu không nổi.

Giờ phút này, trên mặt Nữ quỷ đã bị Lâm Hải đánh đến hoàn toàn thay đổi, đầu óc choáng váng, tuy không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn bị thụ thương rất nặng.

Ánh mắt của Nữ quỷ, cuối cùng cũng từ không cam lòng, bắt đầu biến thành vô cùng sợ hãi, trên mặt bỗng nhiên cũng lộ ra một chút tuyệt vọng.

Nếu như Lâm Hải chỉ là ra một trận quyền cước, Nữ quỷ ngược lại còn không đến mức như thế.

Thế nhưng theo thời gian chuyển dời, Nữ quỷ hoảng sợ phát hiện, tại dưới công kích của lôi điện, Quỷ Thể của chính mình, đang dần dần trở lên nhạt đi, thậm chí đã gần tiếp cận với trong suốt.

Một khi thân thể biến mất, vậy coi như là hồn phi phách tán, không thể siêu sinh a!

“Van cầu ngươi, thả ta đi, van cầu ngươi!” Nữ quỷ rốt cục thật sự sợ hãi.

“Thả ngươi, nghĩ đẹp nhỉ!” Lâm Hải cũng không dám buông tay, cái Nữ quỷ này cường hãn như thế, chính mình một khi thả nàng ta, lại còn muốn chế trụ nàng ta liền sẽ khó, đến lúc đó không may liền phải đổi thành chính mình.

“Thả ta, chỉ cần thả ta, ta nguyện phụng ngươi làm chủ nhân, làm Quỷ nô cho ngươi, mặc cho ngươi vui đùa!”

Nữ quỷ mắt thấy thân thể liền muốn biến mất, hoảng sợ trong lòng đã tới cực điểm.

Lúc này, Nữ quỷ cũng không đoái hoài tới cái mặt mũi gì nữa, hướng phía Lâm Hải lớn tiếng gào thét cầu khẩn nói.

“Vui đùa? Liền ngươi?” Lâm Hải một mặt ghét bỏ.

Mẹ nó, ca ca cũng không có khẩu vị nặng như vậy.

Đang nghĩ ngợi tăng thêm ít sức mạnh, dùng lực lượng Lôi Điện đem cái Nữ quỷ này triệt để tiêu diệt.

Đột nhiên.

Leng keng!

Một cái tin tức đột nhiên xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Có linh hồn thể có thể thu lấy, có muốn thu lấy không?

“Ừm?” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, trong lòng mừng rỡ quá đỗi.

“Ha ha, cái Nữ quỷ này lại có thể thu vào trong Thánh Cảnh, thật sự là quá tốt!”

Lâm Hải hiện tại ước gì thu được nhiều linh hồn một chút đâu, làm như vậy mới tăng được đẳng cấp chủ nhân Thánh Cảnh của chính mình, làm Tiên Nhi mau chóng tỉnh lại.

Thu lấy!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Nữ quỷ trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ.

“Thu lấy thành công!” Trong đầu lần nữa thu đến một tin tức nhắc nhở.

“Ha ha, thành công!” Lâm Hải cao hứng một trận, tình huống của Nữ quỷ này vừa rồi, hẳn là trạng thái sắp chết đi, cho nên mới dùng liền trực tiếp thành công.

Giải quyết xong Nữ quỷ, trong lòng Lâm Hải thở dài ra một hơi.

Leng keng!

Lúc này, thanh âm của Wechat vang lên.

“Ừm?” Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, nhìn xem, là một tin tức nhắc nhở.

“Thu phục Lệ quỷ, siêu độ vong linh, khen thưởng mười nghìn điểm âm đức!”

“Ta dựa vào, thế mà còn có khen thưởng, thật sự là thu hoạch ngoài ý muốn.” Tâm lý Lâm Hải càng vui vẻ hơn.

“Ừm ~” Đột nhiên, một âm thanh rên rỉ thống khổ của nữ nhân truyền đến, Lâm Hải giật mình, vội vàng ngẩng đầu.

Lúc này mới chú ý tới, Hỗ Tam Nương trước đó bị một quyền của Nữ quỷ đả thương rất nặng, đã ngã xuống đất không dậy nổi.

“Ngươi không sao chứ?” Lâm Hải vội vàng đi mấy bước tới gần, ngồi xổm người xuống, đem Hỗ Tam Nương ôm vào trong ngực.

“Không có trở ngại, chỉ là nội tạng nhận chấn động, cái máu xanh mà Nữ quỷ kia phun ra trước đó, tựa hồ là một loại ma công, có thể đề cao thực lực trên trình độ cực lớn, nếu không nàng ta không có khả năng làm ta bị thương.”

Hỗ Tam Nương một mặt quật cường, vịn đất liền muốn ngồi dậy.

“Tốt, ngươi liền đừng cậy mạnh nữa.” Lâm Hải tức giận nói nói, ở đây lại không có người khác, cậy mạnh cái gì mới được a.

“Lấy tình huống bây giờ của ngươi, cần phải bao lâu mới có thể khôi phục?” Lâm Hải có chút quan tâm hỏi.

“Một tuần lễ đã đủ.”

“Một tuần lễ?” Lâm Hải chau mày, vậy phải làm sao bây giờ, chính mình cũng không thể đem Hỗ Tam Nương ném đi một tuần lễ a.

“Đúng rồi, soái ca, tên Nữ quỷ vừa rồi đó, đã đi đâu rồi?” Hỗ Tam Nương bỗng nhiên hỏi.

“Bị ta thu, thu đến trong một cái không gian kỳ dị.” Lâm Hải hững hờ nói nói.

“Ngươi còn có pháp bảo không gian?” Hỗ Tam Nương giật nảy cả mình, vừa rồi nhìn thấy Lâm Hải có thể có pháp bảo hộ thân khỏi công kích của Nữ quỷ, nàng ta liền đã đủ giật mình, nghĩ không ra Lâm Hải liền cả pháp bảo không gian cũng có!

“Xem như thế đi.” Lâm Hải đáp một tiếng, đem Hỗ Tam Nương vịn ngồi xuống.

“Ngươi trước khôi phục một chút, ta đi xem nữ nhân kia một chút.”

Mẹ của Tiểu Vũ, sau khi Nữ quỷ ly thể, liền té xỉu ở trên trên đất, Lâm Hải còn không có thời gian để đi nhìn xem tình huống của nàng ta như thế nào đây.

Đi qua, Lâm Hải đưa tay khoác lên bên trên mạch đập của nàng ta.

Qua chừng nửa phút, Lâm Hải mới đưa tay lấy ra, không khỏi nhíu lông mày một cái.

“Nữ nhân này, thân thể bị Nữ quỷ làm hại thật sự là quá hư nhược, mà trước đó tựa hồ lại nếm qua rất nhiều loại dược vật dùng để trấn định tinh thần, đại não tựa hồ cũng nhận tổn hại.”

Lâm Hải khe khẽ thở dài một hơi, tình huống của nữ nhân này, hắn trị ngược lại là có thể trị, thế nhưng cũng không có cách nào giải quyết một lần duy nhất được.

“Trước tiên đem nàng ta mang về rồi nói sau.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cúi người đem nữ nhân này cõng lên lưng.

“Mỹ nữ, ngươi chờ ta ở đây một chút, ta trước đem nữ nhân này đưa trở về đã.”

“Chờ một chút.” Hỗ Tam Nương nghe vậy, bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Làm sao?” Vẻ mặt Lâm Hải vô cùng nghi hoặc.

Hỗ Tam Nương ngẫm lại, sau đó đôi mày vẩy một cái.

“Ngươi có thể, đem ta cũng cất vào bên trong cái không gian kia hay không?”

“Cái gì?” Lâm Hải nghe vậy, kinh ngạc.

“Một khi tiến vào trong cái không gian kia, thương thế của ngươi sẽ nhanh chóng khỏi hẳn, nhưng sinh tử của ngươi, có thể sẽ bị ta tùy lúc thao túng.”

Biểu lộ của Lâm Hải lập tức trở nên ngưng trọng hơn.

Hắn cùng Hỗ Tam Nương tuy mới vừa quen, nhưng sau khi trải qua những việc này, nhất là vừa rồi mới còn hợp sức đối địch qua, Lâm Hải đã đem nàng ta xem như là bằng hữu.

Đối với bằng hữu, Lâm Hải cũng không muốn lừa gạt, nhất định phải đem lợi hại nói cho rõ ràng.

“Sinh tử mặc ngươi khống chế!” Hỗ Tam Nương nghe vậy, sắc mặt đột ngột biến đổi.

"Đúng, cho nên, ngươi cũng phải suy nghĩ cho kỹ!"

"Cái này..." Sắc mặt Hỗ Tam Nương âm tình bất định, lập tức do dự!

Chương 303: Người thông linh

"Ta đã nghĩ kỹ." Hỗ Tam Nương suy nghĩ một phen, ánh mắt kiên định xuống.

"Ngươi đem ta thu vào không gian đi, ta muốn mau sớm khôi phục."

Lâm Hải sững sờ, hơi kinh ngạc liếc nhìn Hỗ Tam Nương một chút.

"Ngươi không sợ ta hại ngươi sao?"

Ánh mắt Hỗ Tam Nương réo rắt thảm thiết, lắc đầu.

"Tâm ta đã chết, mục đích duy nhất để còn sống cũng là báo thù, mà ngươi thì là người quan trọng để ta có thể báo thù hay không, cho nên nếu như ngươi không đáng giá tin tưởng, ta sống cùng chết đã không khác biệt gì."

"Vậy được rồi." Lâm Hải gật gật đầu, sau đó duỗi ra hai ngón trỏ, ấn tại trên huyệt Thái Dương của Hỗ Tam Nương.

"Chớ phản kháng." Lâm Hải nhẹ nhàng dặn dò một câu, sau đó trong ý thức bỗng nhiên xuất hiện nhắc nhở có muốn thu lấy linh hồn thể không.

Thu lấy!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, sau một khắc thân ảnh của Hỗ Tam Nương liền tiêu thất vào hư không.

"Hô..." Lâm Hải thở dài một hơi, chậm rãi đứng lên, đem một thân trang bị Hắc Vô Thường cởi xuống, một lần nữa thu vào trong túi càn khôn.

Leng keng!

Đúng lúc này, Wechat của Lâm Hải bỗng nhiên lại vang lên.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét, là Mã Diện phát tới.

Mã Diện: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Lâm Hải nhìn, kém chút ngã nhào một cái cắm xuống đất!

Đại gia ngươi, vì cái gì lại là cái biểu lộ đáng chết này!!!

Trong lòng Lâm Hải không khỏi phát cáu một trận, mẹ nó cái đám Thần Quỷ này, cũng đều bị bệnh phải không, làm sao ai cũng yêu phát cái biểu tình này đâu, ca ca mẹ nó cũng bị dị ứng rồi a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nếu còn dám phát cái biểu tình này, ca ca nguyền rủa ngươi một ngày xuống dưới chảo dầu tám lần! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

Mã Diện: Ngươi đem Lệ quỷ thu phục rồi?!!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng vậy a, không thấy nhắc nhở nhiệm vụ đã hoàn thành sao?

Mã Diện: Thế nhưng là, cái Lệ quỷ này đi nơi nào? Địa Phủ bên này có nhìn thấy cái lông a?

Miệng Lâm Hải nhếch lên, ca ca sớm đem nàng ta thu vào trong Thánh Cảnh, ngươi nhìn thấy mới là gặp Quỷ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bí mật!

Lâm Hải tự nhiên là sẽ không nói cho gã biết.

Mã Diện: Uy, cùng ta còn bảo đảm bí mật cái gì? Đến cùng là thu đi đâu?

“Ta cùng ngươi rất quen sao?” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, trực tiếp không đáp tin cho gã nữa.

Mã Diện: Ngươi ngược lại là nói a?

Mã Diện: Ngươi nói hay không nói! Ta cho ngươi biết, ta thế nhưng là cấp trên của ngươi!

Mã Diện: Loại người như ngươi này, trong tiểu thuyết sống tối đa chỉ được hai tập! (biểu lộ hình ảnh)

Mã Diện: Lão tử ba ngày không đánh ngươi, ngươi liền ngứa da! (biểu lộ hình ảnh)

…

Tin tức của Mã Diện không ngừng phát, sau cùng dứt khoát tất cả đều là biểu lộ.

“Hứ, đần độn.” Lâm Hải chửi một câu, rời khỏi Wechat, không để ý tới gã.

Đi đến trước mặt mẹ của Tiểu Vũ, Lâm Hải cúi người, đưa nàng ta cõng lên, trở lại trong nhà nàng ta.

“Mẹ!”

Tiểu Vũ đang ngồi ở trong phòng, trò chuyện cùng Liễu Hinh Nguyệt.

Thấy mẹ hôn mê bất tỉnh, tóc tai bù xù bị Lâm Hải cõng về, nhất thời một mặt lo lắng chạy tới.

“Lâm Hải, thế nào?” Liễu Hinh Nguyệt cũng đi tới.

“Thân thể mười phần hư nhược, cần phải điều trị thật tốt một chút.” Lâm Hải nhíu mày.

“Ta đi lấy thuốc cho mẹ ta.” Tiểu Vũ chạy đến trước một cái tủ cũ nát ở đầu giường, kéo ngăn kéo ra, lấy ra một bình thuốc.

“Mẹ ta mỗi lần từ bên ngoài trở về, đều mười phần táo bạo, cũng hết sức yếu ớt, ta thấy mẹ đều là uống cái thuốc này, uống xong liền sẽ ngủ suốt một hai ngày.” Tiểu Vũ một mặt ngây thơ nói nói.

“Thế nhưng, thế nhưng lần này mẹ ta làm sao lại trực tiếp ngủ?” Tiểu Vũ nghiêng cái đầu dưa, một mặt kỳ quái.

“Đại ca ca, chẳng lẽ trước đó ngươi đã cho mẹ ta uống thuốc rồi?”

Lâm Hải vươn tay, cười sờ sờ cái đầu dưa nhỏ của Tiểu Vũ.

“Mẹ ngươi không có việc gì, yên tâm đi.”

Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên từ trên thân lấy ra một bao châm, đem một cây kim châm nắm ở trong tay.

Sau đó, khí thế trên thân Lâm Hải đột nhiên thay đổi, ánh mắt lẫm liệt, kim châm trong tay nhanh chóng đâm xuống.

Ngay sau đó, hai tay Lâm Hải vung vẩy, bên trong ánh mắt như hoa lên của Liễu Hinh Nguyệt cùng Tiểu Vũ, bảy cái kim châm đã cắm vào trong yếu huyệt trước ngực của mẹ Tiểu Vũ.

Thi châm xong, Lâm Hải phun ra một ngụm trọc khí thật dài, khí thế trên thân trong nháy mắt cũng tán đi.

“Ừm ~” Đột nhiên, từ trong miệng của mẹ Tiểu Vũ, phát ra một tiếng hừ lạnh mang theo thống khổ, từ từ mở mắt.

“Mẹ, ngươi tỉnh rồi?” Tiểu Vũ thấy thế, một mặt vui vẻ bắt lấy tay của mẹ.

“Tiểu Vũ, ta đây là làm sao?” Mẹ của Tiểu Vũ chỉ cảm thấy một trận đau đầu muốn nứt, toàn thân không có một chút sức lực.

“Mẹ vừa rồi không biết sao lại ngủ, là do đại ca ca này đem ngươi cõng về.” Tiểu Vũ chỉ chỉ Lâm Hải.

“Còn có, đại ca ca này là cái thầy thuốc đâu, hắn đã đáp ứng Tiểu Vũ, trị quái bệnh miễn phí giúp mẹ.” Tiểu Vũ vội vàng đem cái tin tức tốt này, cùng một chỗ nói cho mẹ.

“Giúp ta chữa bệnh?” Nhắc đến bệnh của mình, ánh mắt của mẹ Tiểu Vũ, đột nhiên ảm đạm đi.

Nàng ta có chút cố hết sức nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng phía Lâm Hải gạt ra một nụ cười cảm kích.

“Vị tiên sinh này, đa tạ ngươi, chỉ là cái bệnh của ta này, vẫn là không chữa khỏi được.”

Mẹ của Tiểu Vũ một mặt bi thương lắc đầu.

Lâm Hải sững sờ, hơi kinh ngạc nhìn nữ nhân trước mặt này một chút.

Tựa hồ là nhìn ra nghi hoặc trong lòng Lâm Hải, nữ nhân khẽ thở dài một cái.

“Con người của ta, cùng người khác có chút khác biệt, từ nhỏ đối với một ít sự vật sẽ có loại cảm ứng đặc thù, bình thường con nhà ai bị hù dọa đến khóc rống không ngừng, cũng sẽ tìm đến ta nhờ Thu Hồn, cho nên ta biết rõ tình huống của bản thân ta là như thế nào, ngươi hiểu chưa?”

Nữ nhân nhìn Tiểu Vũ một chút, nói so sánh rất uyển chuyển, hiển nhiên là không muốn để cho Tiểu Vũ biết rõ.

Nhưng ý tứ bên trong lời nói, Lâm Hải lại hoàn toàn hiểu.

Chính hắn khi còn bé, lúc khóc rống không ngừng hoặc thân thể không thoải mái, cha mẹ liền mang theo hắn đi tìm một cái lão thái thái trong thôn.

Nghe mẫu thân nói, chỉ cần cái lão thái thái kia thiêu đốt một tờ giấy vàng, ở trong miệng nói lẩm bẩm rồi quấn một vòng bên trên đỉnh đầu của mình, chính mình lập tức liền sẽ tốt.

Tại trong thôn của mình, bọn họ gọi loại người này là người thông linh.

Bất quá Lâm Hải cũng thỉnh thoảng nghe các lão nhân nói qua, loại người thông linh này, bình thường đều sẽ không có cái vận tốt gì, chung quy sẽ có nhiều tai nạn, có người thậm chí không được chết tử tế.

Nghe nữ nhân này nói, Lâm Hải cũng coi như hiểu rõ, nữ nhân này chính là một người thông linh.

Đồng thời hắn cũng biết vì sao cái Lệ quỷ kia lại tìm tới nàng ta.

Lâm Hải hướng về phía nữ nhân lộ ra vẻ mặt tươi cười.

“Chuyện ngươi nói ta đều hiểu, nhưng ngươi yên tâm đi, nàng ta đã bị ta thu phục.”

“Cái gì!” Lời nói của Lâm Hải, phảng phất như sấm sét giữa trời quang, thân thể nữ nhân chấn động mạnh một cái, một mặt ngốc trệ.

Hơn nửa ngày, nữ nhân mới chậm rãi phản ứng lại, ngữ khí vội vàng nói nói.

“Ngươi nói ngươi thu phục được nàng ta? Điều đó không có khả năng! Cái này căn bản liền không có khả năng!”

Nữ nhân dùng sức lắc đầu, một mặt thật không thể tin.

“Lấy thực lực của nàng ta, trên cái thế giới này, căn bản không ai có thể thu phục được nàng ta!”

Nữ nhân hiển nhiên đối với thực lực của cái Lệ quỷ này, mười phần hiểu biết.

Lâm Hải bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó lắc đầu.

Cái Lệ quỷ này cường đại, là dựa theo lẽ thường đến nói, chính mình thật đúng là không hàng được nàng ta.

Nhưng ca ca là cái người ra bài theo lẽ thường sao?

“Ngươi yên tâm đi, nàng ta không có khả năng lại xuất hiện nữa, tin hay không, hai ngày nữa ngươi liền biết rõ.” Lâm Hải nói xong, khẽ vươn tay, đem tất cả kim châm trên người mẹ Tiểu Vũ, đều rút hết ra.

“Ngươi đã làm gì ta?” Nữ nhân giật mình, lúc này mới phát hiện, trên người mình, vừa rồi thế mà cắm tận đến mấy cái kim châm.

Bỗng nhiên vô ý thức ưỡn thân thể một cái, nữ nhân cọ cái liền ngồi dậy.

“Ngươi vừa rồi đã làm gì...” Lời nữ nhân còn chưa nói hết, liền ngây người.

Sau đó, một mặt khó có thể tin.

“Ta, ta có thể ngồi dậy sao? Mỗi lần trải qua qua việc này, ta đều là muốn nằm vài ngày, ta...”

Nữ nhân bị chấn kinh đến mức bờ môi cũng run rẩy, quả thực không thể tin được hết thảy những chuyện này.

Mà lúc này, Lâm Hải đã đứng dậy.

“Thân thể ngươi, còn cần thi châm thêm hai lần, ta gọi là Lâm Hải, ngày mai đến bệnh viện thành phố Nhân Dân Đệ Nhất tìm ta đi.”

Lâm Hải nói xong, mang theo Liễu Hinh Nguyệt rời khỏi phòng, lưu lại nữ nhân một mặt trợn mắt há hốc mồm.

Chương 304: Thiên Hà Bang, chờ bị xoá tên đi!

“Lâm Hải, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?” Trên xe, Liễu Hinh Nguyệt hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên nghiền ngẫm cười một tiếng.

“Hinh Nguyệt, em tin tưởng trên cái thế giới này có quỷ sao?”

Lâm Hải nói xong, mặt mỉm cười, lẳng lặng nhìn Liễu Hinh Nguyệt.

“Quỷ?” Liễu Hinh Nguyệt cười lắc đầu.

“Em làm sao lại tin tưởng những cái đồ vật mê tín kia.”

Liễu Hinh Nguyệt nói xong, thấy Lâm Hải cười có chút quái dị, đầu tiên là sững sờ, sau đó bỗng nhiên giật mình.

“Lâm Hải, anh sẽ không nói, cái thế giới này thật có quỷ a?”

“Mẹ của Tiểu Vũ, cũng là bị quỷ nhập vào người.”

“Cái gì?” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên há to mồm.

“Không nói cái này nữa, chúng ta đi nơi nào đây?” Lâm Hải xoa xoa đầu Liễu Hinh Nguyệt, cười nói nói.

“Tùy anh đi.” Liễu Hinh Nguyệt còn đang đắm chìm trong chấn kinh trước đó, thuận miệng nói nói.

Lâm Hải lái xe, tùy ý đi đón gió tại trong thành phố Giang Nam.

Trên đường đi, Liễu Hinh Nguyệt đều đang nghĩ đến câu nói kia của Lâm Hải, sau cùng rốt cục không nhịn được hiếu kỳ trong lòng nữa.

“Lâm Hải, cái thế giới này thật sự có quỷ?”

“Có.” Đối với Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải không có gì để giấu diếm.

“Quỷ kia có dáng dấp ra sao?” Hai mắt Liễu Hinh Nguyệt sáng lên, một mặt hiếu kỳ.

“Liền là dạng này.” Con mắt Lâm Hải bỗng nhiên đảo một vòng, đầu lưỡi phun ra, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt làm cái mặt quỷ.

“A, chán ghét!” Liễu Hinh Nguyệt duỗi ra nắm tay nhỏ, đem Lâm Hải nện một hồi.

Hai người trên đường đi vừa nói vừa cười, trong xe tản ra một cỗ nhu tình mật ý nồng đậm.

“Ừm?” Bỗng nhiên, phía trước có một đám người hấp dẫn lực chú ý của Lâm Hải.

Chỉ thấy một cái nam tử đã ngoài ba mươi, ăn mặc mộc mạc, quỳ trên mặt đất, ánh mắt đờ đẫn, trước mặt có một khối vải trắng, phía trên dùng máu tươi viết một ít chữ.

Người vây xem, nhao nhao đọc huyết thư bên trên tấm vải đó, lòng đầy căm phẫn chỉ trích cái gì đó.

“Đi xuống xem một chút.” Lâm Hải dừng xe ở ven đường, cùng Liễu Hinh Nguyệt đi qua.

“Cái Thiên Hà Bang này quả thực khinh người quá đáng!”

“Liền đúng vậy a, đây quả thực là đem người bức vào đường chết a!”

“Chẳng lẽ liền không có người quản sao? Tùy ý cho đám súc sinh này hoành hành?”

“Ngươi nhỏ giọng một chút, không muốn sống nữa à!”

Lâm Hải vừa đi tới, liền nghe thấy mọi người nâng lên tên của Thiên Hà Bang.

“Lại là Thiên Hà Bang?” Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái.

Hai cái tiểu hỗn tử khi dễ Tiểu Vũ trước đó, hình như cũng là Thiên Hà Bang a?

Lâm Hải không khỏi lại nghĩ tới, lần trước khi Diệp Tử Minh tìm người đến trường học đánh mình, người tìm đến hình như cũng là Thiên Hà Bang.

Mà thi đấu Thanh Ca lúc trước, ở chỗ bán vé của Cung văn hóa Công Nhân, cái Tiểu đội trưởng đầu heo mà hắn gặp được kia, đồng dạng cũng là Thiên Hà Bang.

Lâm Hải không khỏi lắc đầu một trận, cái Thiên Hà Bang này, thật đúng là chán ghét a, khắp nơi đều có bóng dáng của bọn họ.

Lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt chen đến phía trước, Lâm Hải hướng phía huyết thư trước mặt nam tử nhìn qua.

“Ta gọi là Lưu Mãnh, đến từ thôn Lưu gia huyện Cổ Đồng của thành phố Giang Nam, mang hài tử đến trong thành phố du ngoạn, hài tử bị Thiên Hà Bang Chu Đồ đả thương, sinh mệnh trước mắt đang ở hơi thở cuối cùng, trong nhà đã hết sạch bạc, cầu xin các vị duỗi tay viện trợ, cứu hài tử một mệnh, ta nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp lòng tốt của các vị.”

Lâm Hải xem hết, lửa giận trong lòng đằng cái liền thăng lên.

“Lại là cái Tiểu đội trưởng đầu heo này!”

“Tránh ra, đều tránh ra!” Đúng lúc này, sau lưng đám người rối loạn một trận.

Mấy người trẻ tuổi ăn mặc loè loẹt, phách lối ngang ngược xông lại, dùng lực xô đẩy đám người vây xem.

“Người của Thiên Hà Bang tới.” Đám người vây xem thấy thế, vội vàng kinh hoảng tránh tản ra, sợ gây chuyện lên thân.

“Con mẹ ngươi! Để ngươi chạy tới đây giả bộ đáng thương!” Một cái thanh niên thấp lùn tóc vàng cầm đầu, xông đến gần, một chân đem Lưu Mãnh đá té xuống đất.

“Các ngươi đám thổ phỉ này, ta và các ngươi liều mạng!”

Lưu Mãnh đứng lên, ánh mắt lộ ra hung ác, hét lớn một tiếng, liền xông qua.

“Ta cút mẹ mày đi! Đánh hắn!” Tóc vàng vừa phát lời nói, một đám lưu manh tức thì liền xông qua, trong chớp mắt liền đem Lưu Mãnh đánh ngã xuống đất, đấm đá một trận.

“Đám súc sinh các ngươi này, táng tận lương tâm, sẽ đoạn tử tuyệt tôn!” Lưu Mãnh hai tay ôm đầu, trong mắt bỗng nhiên toát ra một tia nước mắt không cam lòng.

“Lâm Hải...” Liễu Hinh Nguyệt một phát bắt được cánh tay của Lâm Hải, nhẹ cắn môi, trên mặt lộ ra một tia phẫn nộ.

“Em về trên xe trước đi!” Ngữ khí của Lâm Hải bình tĩnh, lại vô cùng băng lãnh, đem Liễu Hinh Nguyệt đưa về trên xe.

Sau đó, Lâm Hải quay người lại, ánh mắt trong nháy mắt liền trở nên vô cùng sắc bén.

Không nói một lời, Lâm Hải nhanh chóng đi qua, khẽ vươn tay liền đem một tên lưu manh nhấc lên.

“Người nào a...” Lưu manh hung ác quay đầu lại, lời còn chưa nói hết, trên mặt liền nặng nề chịu một quyền, thân thể mềm nhũn, trực tiếp liền hôn mê đi.

Cước bộ của Lâm Hải không ngừng, một quyền một cái, trong thời gian nháy mắt liền đem tất cả bọn côn đồ đều đánh ngã, chỉ còn tên thanh niên thấp lùn đang một mặt phách lối đấm đá Lưu Mãnh.

“Ừm?” Tóc vàng đánh đến hăng máu, bỗng nhiên cảm thấy có điểm gì là lạ.

Vội vàng vừa quay đầu lại, nhất thời liền hoảng sợ đến khẽ run rẩy.

Chỉ thấy một đôi mắt đỏ, đang tràn ngập sát cơ nhìn mình chằm chằm, tóc vàng chỉ nhìn một chút, liền giống như rơi vào hầm băng, cảm giác thấy lạnh cả người xuất hiện từ đáy lòng.

Lại hướng bốn phía nhìn một cái, mười mấy trợ thủ mà chính mình mang đến, tất cả đều uể oải ngã trên mặt đất, không rõ sống chết.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!” Tóc vàng lần này cũng bị dọa sợ, hung hăng càn quấy trước đó đã sớm chạy mất tăm, chỉ vào Lâm

Hải run rẩy hỏi.

Lâm Hải không nói chuyện, trực tiếp khẽ vươn tay, đem cổ của gã bóp lấy kéo qua.

“A, ngươi thả ta ra, ta con mẹ nó là Thiên Hà Bang, ngươi muốn chết có đúng hay không?” Tóc vàng hoảng sợ giãy dụa một trận, lại phát hiện cánh tay của Lâm Hải, tựa như một cái kềm sắt, mặc cho gã giãy dụa làm sao, cũng không động được mảy may!

“Thiên Hà Bang đúng không?” Ngữ khí của Lâm Hải lạnh nhạt, lại băng lãnh dị thường.

“Không, không sai, thức thời liền nhanh chóng thả lão tử ra!”

“Ta thả mẹ ngươi ấy!” Lâm Hải đưa tay cũng là đánh qua một cái vả miệng.

“Nói cho ngươi biết, cái Thiên Hà Bang rắm chó của các ngươi này, đã khiến ca ca tức giận, các ngươi con mẹ nó chờ bị xoá tên cho ta đi!”

Lâm Hải một mặt phẫn nộ nói nói, giờ khắc này, trong lòng của hắn thật động suy nghĩ diệt đi Thiên Hà Bang.

Ức hiếp nhỏ yếu, làm xằng làm bậy, đối với loại hài tử xuất thân từ nhà cùng khổ như Lâm Hải mà nói, cái kia chính là ác bá, cũng là u ác tính nên bị diệt trừ!

“Thiên Hà Bang, chờ bị xoá tên đi!”

Một câu của Lâm Hải, nhất thời gây nên rối loạn tưng bừng.

Đám người xung quanh đang từ đằng xa quan sát, nghe được câu này, nhất thời xáo trộn một trận!

“Người kia là ai a? Lời này nói thật bá khí a!”

“Thiên Hà Bang thế nhưng là có hậu trường cường đại a, người trẻ tuổi kia cũng quá cuồng.”

“Ai, nghé con mới sinh không sợ cọp a, người trẻ tuổi kia đã đắc tội với Thiên Hà Bang, làm không cẩn thận phải ngã nấm mốc, đáng tiếc cho một người chính trực như thế.”

“Cũng không nhất định, không thấy người tuổi trẻ kia lái xe Porsche sao? Khẳng định cũng không phải là người bình thường. Hi vọng hắn thật có thể đem cái u ác tính Thiên Hà Bang này cắt đứt đi.”

Tóc vàng nghe lời này của Lâm Hải, trực tiếp liền mộng bức.

Gã vẫn thật không nghĩ tới, lại có thể có người dám nói loại lời này.

“Cái đần độn nào đầu bị gỉ thế, thế mà thả loại lời thối bức này, lão tử hôm nay không giết chết ngươi thì không được a!”

Đúng lúc này, một cái thanh âm ngang ngược, bỗng nhiên từ sau lưng Lâm Hải truyền đến.

Sau đó, một người lùn mập mặt mũi tràn đầy dữ tợn, phách lối đi tới.

Tóc vàng vừa nhìn thấy mặt người này, ánh mắt nhất thời sáng lên.

“Đội trưởng, cứu ta a!

Chương 305: Việc này ta quản rồi

Lâm Hải nghe vậy, bỗng nhiên xoay đầu lại.

Nhưng khi thấy rõ người tới là ai, khóe miệng Lâm Hải liền nhếch lên, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Mẹ nó, vừa rồi chính là ngươi ở chỗ này phát ngôn bừa bãi sao, tin hay không...” Chu Đồ một mặt phách lối, nghển đầu, chỉ vào Lâm Hải, nhưng lời nói nói được một nửa, bỗng nhiên liền im miệng.

“Tin hay không cái gì? Nói a?” Lâm Hải cúi đầu xuống nhìn Chu Đồ so với chính mình thấp hơn cả một cái đầu, một mặt miệt thị.

Chu Đồ tiếp xúc với ánh mắt băng lãnh của Lâm Hải, nhất thời hoảng sợ đến thịt mỡ trên mặt cũng run lên.

“Mẹ nó, làm sao lại gặp gỡ cái tổ tông này.”

Chu Đồ hiện tại đã nhận ra Lâm Hải, lần trước tại Cung văn hóa Công Nhân, Chu Đồ thế nhưng là bị Lâm Hải thu thập cho sợ.

Thấy lần này lại đối đầu cùng Lâm Hải, tâm lý gã lập tức liền hãi.

“Đội trưởng, nhanh phế cái ngốc bức này đi!” Tóc vàng thấy Chu Đồ bỗng nhiên không có động tĩnh, nhất thời dắt cuống họng tru lên một tiếng.

“Phế bà nội ngươi!” Chu Đồ bỗng nhiên hướng phía tóc vàng rống to một tiếng, tâm nói cái đần độn này thế nào lại không thấy rõ tình thế đâu, không biết hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt a.

Ngẩng đầu, trên mặt Chu Đồ gạt ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Huynh đệ, thật là khéo a, lại gặp mặt.”

Lời của Chu Đồ vừa ra khỏi miệng, con mắt tóc vàng bỗng nhiên trợn tròn, nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

“Mẹ nó, người này lại là huynh đệ của Chu đội trưởng, WTF, anh em gặp rắc rối!”

“Anh em, ta thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta có mắt như mù, không biết ngươi quen biết Chu đội trưởng a, van cầu ngươi đại nhân không chấp tiểu nhân, thả ta đi.”

Tóc vàng một mặt cầu khẩn, hướng phía Lâm Hải cầu xin tha thứ nói.

Lâm Hải không để ý tí nào đến tóc vàng, mà chính là đầy vẻ khinh bỉ liếc nhìn Chu Đồ một chút.

“Huynh đệ? Ngươi là cái đồ vật chó gì, cũng xứng làm huynh đệ cùng ta?”

“Cái gì!” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, tóc vàng trực tiếp mộng bức.

Hắn không phải là huynh đệ của Chu đội trưởng? Mà nghe giọng điệu này, giống như Chu đội trưởng gọi hắn một tiếng huynh đệ, người ta còn chướng mắt?

Chu đội trưởng có thân phận gì? Là Tiểu đội trưởng của Thiên Hà Bang a, là cán bộ lãnh đạo a, thế mà cũng không bị người ta để vào mắt!

Trời ạ, mình rốt cuộc đắc tội một cái đại nhân vật gì a?

Tóc vàng nhất thời bị dọa đến bắp chân cũng mềm, biểu hiện trên mặt muốn bao nhiêu thê thảm liền có bấy nhiêu thê thảm.

Một câu của Lâm Hải, nhất thời để Chu Đồ đỏ thẫm cả mặt, gân xanh trên trán, bỗng nhiên nhô lên, hiển nhiên đang nhẫn chịu phẫn nộ cực lớn.

“U, làm gì, không phục a?” Miệng Lâm Hải nhếch lên, bên trong khóe mắt lộ ra khinh thường.

Chu Đồ hít một hơi thật sâu, đem lửa giận trong lồng ngực đè xuống.

Không phục không được a, thân thủ của Lâm Hải, gã lần trước liền đã lĩnh giáo qua.

Hiện tại chính mình lẻ loi một mình, thật muốn trở mặt mà nói, không bị đánh gần chết thì không thể!

“Mẹ nó, nhẫn, lão tử sớm muộn sẽ có ngày phế hắn!” Trong mắt Chu Đồ lóe lên hàn quang.

“Không dám không dám, huynh... Ngươi có thể đem gã trước buông ra hay không?” Chu Đồ chỉ chỉ tóc vàng, chê cười nói nói.

“Hứ!” Cái mũi Lâm Hải xùy một cái, giống như ném rác rưởi, đem tóc vàng ném ở trước mặt Chu Đồ.

Tóc vàng động thân một cái, vội vàng đứng lên, chạy đến sau lưng Chu Đồ không dám nói lời nào.

“Cái kia ta còn có việc, chúng ta hôm nào cùng uống trà.” Chu Đồ thấy lưu lại cũng không dám đem Lâm Hải thế nào, ngược lại không công mất mặt.

Chu Đồ nói xong, quay người liền muốn rời khỏi.

“Chu Đồ, ngươi đứng lại đó cho ta!” Lúc này, một tiếng gầm lên giận dữ truyền đến, Lưu Mãnh ngăn ở trước mặt Chu Đồ.

“Con mẹ ngươi, tránh ra cho ta!” Biệt khuất nổi giận mà Chu Đồ lúc đầu chịu ở chỗ Lâm Hải liền giữ trong bụng, thấy Lưu Mãnh chỉ là một cái nông dân đến từ nông thôn thế mà cũng dám đứng ra ngăn cản chính mình, lập tức liền phát hỏa.

Khẽ vươn tay, hướng phía trước ngực Lưu Mãnh liền đẩy một cái, đem Lưu Mãnh đẩy đến lảo đảo.

“Chu Đồ, ngươi đả thương con gái của ta, cái sổ sách này ta liền không tính với ngươi, nhưng tiền thuốc men ngươi nhất định phải bồi thường, nữ nhi của ta vẫn chờ số tiền kia cứu mạng đâu!”

Lưu Mãnh vừa nhắc tới nữ nhi, nhất thời trong lòng đau xót, nước mắt kém chút chảy xuống.

“Cút mẹ mày đi, ta chỉ là đánh tát nó một cái, là chính nó ngã sấp xuống đụng phải tảng đá, dựa vào cái gì để cho ta trả tiền thuốc men.”

Chu Đồ một mặt kiệt ngạo, đưa tay lại đẩy Lưu Mãnh một cái.

“Ngươi, ngươi nếu không đánh nó, nó làm sao lại ngã sấp xuống? Lại nói, nó cũng chỉ là một cái hài tử năm tuổi, biết cái gì a? Chẳng phải là nói câu cái thúc thúc kia thật béo sao, ngươi lại cứ như vậy ngoan tâm tát nó!”

Nhớ tới tình cảnh nữ nhi hồn nhiên khả ái bị một bàn tay của Chu Đồ tát ngã xuống đất, con mắt Lưu Mãnh nhất thời cũng hồng.

Nếu không phải còn trông cậy vào việc tìm Chu Đồ muốn tiền thuốc men chữa bệnh cho nữ nhi, Lưu Mãnh hận không thể hiện tại liền xông qua, đem Chu Đồ hành hung một trận, xuất khí cho nữ nhi.

“Bớt ở cái chỗ này hung hăng càn quấy đi, tiền này muốn để lão tử ra, không có cửa đâu! Ta cho ngươi biết a, ngươi cái con heo nông thôn này, nhanh chóng cút về nhà cho ta, còn dám nháo sự, lão tử tìm người đến giết chết ngươi!”

Chu Đồ trừng mắt, dữ dằn uy hiếp nói.

“Thật là uy phong a.” Lâm Hải một mực ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, hiện tại rốt cục biết rõ ngọn nguồn sự tình.

Tiến lên một bước, đứng tại giữa Lưu Mãnh cùng Chu Đồ.

“Cái tiền thuốc men này ngươi trả hay không trả?” Lâm Hải nhìn xuống Chu Đồ, nhàn nhạt nói nói.

“Không phải, việc này không thể trách ta, ta...” Chu Đồ thấy Lâm Hải lại chạy đến chặn ngang một gậy tre, trên mặt một trận hờn nộ.

Nhưng nghĩ đến Lâm Hải xuất thủ tàn nhẫn, trong lòng nhất thời có chút không đủ niềm tin, mở miệng muốn giải thích.

Nào biết Lâm Hải căn bản không nghe gã nói, khoát tay liền đem lời nói của gã cắt ngang.

“Ngươi bây giờ liền nói, cái tiền thuốc men này ngươi trả hay không trả đi.” Lâm Hải một mặt không kiên nhẫn.

“Cái này...” Ngữ khí của Chu Đồ bị bịt lại, hỏa khí trong lòng cũng bốc lên.

Bốn phía còn có nhiều người nhìn như vậy đâu, hơn nữa còn có tiểu đệ của chính mình, Lâm Hải dạng này, thật sự là có chút quá không nể mặt chính mình.

“Huynh đệ, việc này ngươi đừng quản, ngươi...” Thanh âm Chu Đồ cũng lạnh xuống.

“Việc này ta quản chắc rồi!” Lâm Hải trực tiếp cắt ngang lời nói của Chu Đồ.

“Còn có, ta trước đó đã nói, ngươi mẹ nó tính toán là cái đồ vật gì? Cũng xứng gọi huynh đệ với ta?”

“Uy, làm việc cũng không nên quá tuyệt...” Chu Đồ bị Lâm Hải nói đến mặt mũi đỏ, lập tức không nhịn được.

“Bớt nói nhảm, ngươi liền nói, cái tiền thuốc men này đến cùng trả hay không trả!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang, lạnh lùng nói nói.

Chu Đồ trừng mắt, lồng ngực không ngừng chập trùng, đứng tại chỗ cố nén tức giận tới.

“Ta cho ngươi biết, đừng ép người quá đáng, Thiên Hà Bang chúng ta...”

“Ta hỏi ngươi trả hay không trả!” Lâm Hải bỗng nhiên gào to một tiếng!

“Lão tử hôm nay mẹ nó liền không trả!” Chu Đồ cũng bị Lâm Hải bức gấp, não nóng lên liền không thèm đếm xỉa gì nữa.

Hướng phía Lâm Hải hét lớn một tiếng, hai cái mắt tam giác, bỗng nhiên trợn tròn, không hề nhượng bộ chút nào cùng Lâm Hải nhìn nhau.

“Cái này, cái này...” Tóc vàng đứng tại sau lưng Chu Đồ, thấy điệu bộ này, nhất thời liền chết lặng xuống.

Nhãn châu xoay động, lui lại mấy bước, lén lút gọi điện thoại.

“Không trả?” Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra vẻ tươi cười, nụ cười rất rực rỡ!

“Rất tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, ngươi nếu là trả cái tiền thuốc men này, thì ca ca lấy lý do gì qua tìm Thiên Hà Bang các ngươi gây phiền phức a?

Trong lòng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên lạnh lẽo!

“Trích Tinh Thủ!” Lâm Hải hét một tiếng, tay phải vươn ra, trực tiếp đem thân thể Chu Đồ hút tới, kẹp lại cổ!

“Ngươi mẹ nó dám...” Chu Đồ quá sợ hãi.

Lời còn chưa nói hết, thân thể Chu Đồ bỗng nhiên bay lên, đầu trực tiếp đâm vào vệ đường bên trên đường cái.

“Ầm!”

Một tiếng vang trầm, máu tươi trên đầu Chu Đồ trong nháy mắt liền chảy xuống, người trực tiếp hôn mê qua.

“Đánh thật hay!” Lưu Mãnh ở bên cạnh, lớn tiếng nói hay, trong lòng hả giận nói không nên lời.

Thật sự là báo ứng xác đáng a, nữ nhi của mình trước đó không phải liền là bị gã đánh ngã xuống đất, đầu thụ thương, nguy cơ sớm tối sao?

Hiện tại thế nào, rốt cục đến phiên chính ngươi!

“Đội, đội trưởng...” Tóc vàng đang đánh điện thoại được một nửa, thấy tình cảnh này, nhất thời liền hoảng sợ.

Ánh mắt chớp Lâm Hải một cái, bước nhanh về phía tóc vàng đi qua.

“A, ngươi, ngươi đừng tới đây, ta cho ngươi biết, ta đã gọi người, ngươi nếu là dám đụng đến ta...”

“Ba!”

Lâm Hải cũng không nói chuyện, trực tiếp một cái vả miệng, đem tóc vàng tát lăn trên mặt đất.

Sau đó, từ trong túi quần móc ra điếu thuốc, Lâm Hải chậm rãi đốt, phun ra một vòng khói.

“Đi, đem người ngươi có thể gọi, đều gọi đến, ca ca chờ ở đây!”

Chương 306: Sư phụ ngươi ngồi nhìn kĩ a!

“Ngươi, ngươi chờ xem, Trung đội trưởng của chúng ta lập tức tới ngay!” Tóc vàng nhìn Chu Đồ đầu đầy là máu đã hôn mê mất một chút, hoảng sợ đến mức nói chuyện đầu lưỡi cũng không lưu loát.

“Trung đội trưởng?” Lâm Hải cười nhạo một tiếng.

Cái Thiên Hà Bang này thật có ý tứ a, bang phái người ta đều là loại hình Đường chủ Hương chủ, bọn họ ngược lại tốt, liền làm cái Trung đội trưởng Tiểu đội trưởng gì đó, không biết còn tưởng rằng là lực lượng vũ trang đây.

“Vị bằng hữu này, Lưu Mãnh ta xin cảm tạ ngươi, nhưng ngươi vẫn là đi mau đi, một hồi người của bọn họ đến liền hỏng.” Lưu Mãnh nhìn qua tóc vàng đang gọi điện thoại gọi người, vội vàng hướng phía Lâm Hải nói nói.

Lâm Hải đã giúp ông ta bận bịu, ông ta cũng không muốn để cho Lâm Hải bởi vì mình mà bị liên lụy.

“Không cần sợ, ngươi yên tâm đi.” Lâm Hải mỉm cười, lấy thực lực hiện tại đến gần vô hạn với người tu hành của hắn, Thiên Hà Bang do một người bình thường tạo thành, Lâm Hải thật đúng là không để vào mắt.

“Cái này... Ai!” Lưu Mãnh thấy Lâm Hải không nhận khuyến cáo, không khỏi thở dài một tiếng.

Lâm Hải giữ im lặng hút thuốc, lẳng lặng chờ đợi viện thủ của Thiên Hà Bang.

Tóc vàng ngây ngốc đứng ở nơi đó, có chút sợ hãi nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, thỉnh thoảng còn nuốt nước bọt.

Lâm Hải tỉnh táo cùng trấn định, cho tóc vàng áp lực cực lớn, kiềm chế có loại cảm giác một ngày bằng một năm ở trong lòng.

Quần chúng vây xem, cũng đều cách xa xa, trong miệng xì xào bàn tán, hướng phía bên này chỉ trỏ.

Nhưng từ bên trong ánh mắt hiếu kỳ mang theo hưng phấn của từng người trong bọn họ đó cũng có thể thấy được, bọn họ cũng đang mong đợi một trận đại hí (*trò vui lớn) trình diễn.

“C-K-Í-T..T…T!” Qua không đến mười phút đồng hồ, hai chiếc Kim Bôi cấp tốc lái tới, ngừng bên ven đường.

Cửa xe vừa mở ra, lập tức lao ra hơn mười cái đại hán thuần một sắc quần đen áo đen, trong tay cầm ống thép, nhanh chóng hướng phía bên Lâm Hải đi tới.

Một bầu không khí cực kỳ kiềm chế, trong nháy mắt bao phủ cả con đường.

“Tới rồi!” Tóc vàng thấy vậy, trước mắt nhất thời sáng lên, vắt chân lên cổ mà chạy qua.

“Trung đội trưởng, ngươi đã đến, chúng ta…” Tóc vàng còn chưa nói hết lời, trực tiếp bị một cái người trẻ tuổi mang kính râm cầm đầu đưa tay đẩy ở trên mặt.

“Đồ mất mặt xấu hổ, cút sang một bên!”

Lâm Hải đứng ở nơi đó, lạnh nhạt nhìn chăm chú vào hơn mười người từ trên xe bước xuống này.

“Cái Thiên Hà Bang này thật đúng là phách lối a, trước mặt mọi người, lại dám cầm vũ khí đi trên đường phố, xem ra hậu trường không nhỏ a.”

Lâm Hải cũng phát hiện, những người này bất luận là nhìn ánh mắt hay là nhìn khí thế, cũng so với đám hỗn tử trước đó kia muốn chính quy hơn nhiều, đoán chừng đây mới là thành viên chính thức của Thiên Hà Bang.

“Chính là ngươi, tìm Thiên Hà Bang chúng ta gây phiền phức?” Người trẻ tuổi đi đến gần Lâm Hải, hai tay ôm ngực, ngẩng cằm lên cao, một mặt kiêu ngạo nói nói.

Lâm Hải không nói chuyện, mà là có chút kỳ quái nhìn cái người trẻ tuổi này.

“Làm sao nhìn quen mắt như thế đâu?” Lâm Hải luôn cảm thấy người trẻ tuổi này hắn đã gặp qua ở đâu đó.

“Con mẹ ngươi, Mạc ca đang hỏi ngươi đâu!” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, tóc vàng bỗng nhiên lui tới, hướng phía Lâm Hải rống lớn.

Cũng không có đợi Lâm Hải trả lời, người trẻ tuổi cầm đầu bỗng nhiên xoay người, tháo kính râm xuống, kinh ngạc nhìn tóc vàng một chút.

“Mạc, Mạc ca...” Tóc vàng không biết người trẻ tuổi có ý tứ gì, lập tức liền hoảng.

“Ba!”

Không đợi hiểu được, người trẻ tuổi đưa một bàn tay, đem tóc vàng tát cái lảo đảo.

“Ngươi có thân phận gì? Nơi này có phần cho ngươi nói chuyện sao? Cút!”

“Vâng vâng vâng, Mạc ca, ta sai!” Tóc vàng bị dọa đến cái rắm cũng không dám thả, cúi đầu khom lưng trốn đến một bên sau cùng.

“Là gã!” Người trẻ tuổi vừa tháo kính mắt, Lâm Hải nhất thời liền nhận ra.

Thổi phù một tiếng, Lâm Hải không khỏi cười ra tiếng.

“Cười em gái ngươi a, có cái gì tốt mà cười?” Mí mắt người trẻ tuổi vẩy một cái, phách lối nói nói.

“Ha ha ha, chờ một chút, ta cười trước đã.” Người trẻ tuổi không nói lời nào còn tốt, cái này vừa mới mở miệng, Lâm Hải liền nhớ tới chuyện cũ, càng nhịn không được, ôm bụng cười rộ lên.

“Rất buồn cười, có gì hay mà cười?” Người trẻ tuổi thấy Lâm Hải cười đến vui vẻ, quay đầu lại một mặt mê mang hướng phía người sau lưng buông buông tay, hỏi.

“Mạc ca, không có gì hay để cười!” Mười mấy người trăm miệng một lời nói nói.

“Ta cũng cảm thấy vậy!” Người trẻ tuổi trịnh trọng gật gật đầu, sau đó quay đầu lại, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Ngươi cười gì vậy? Có phải ngươi đang giả ngây giả dại với Mạc gia ta hay không!”

“Không, không, ta chỉ là nhớ tới đến một sự tình rất vui vẻ mà thôi.” Lâm Hải thật vất vả mới ngưng cười, thở phì phò nói nói.

“Mẹ nó, ngươi có thể nghiêm túc một chút, tôn trọng một chút cái không khí khủng bố này hay không!”

“Tốt tốt tốt, ta tôn trọng, ta tôn trọng!” Lâm Hải vội vàng cười gật gật đầu, cố ý giả trang ra một biểu lộ sợ muốn chết.

“Ừm, cái này mới đúng!” Người trẻ tuổi gật gật đầu, sau đó hướng phía sau lưng vẫy tay một cái.

“Các huynh đệ, đánh chết hắn cho ta!”

Người trẻ tuổi vừa phát lệnh, đám người áo đen sau lưng, mang theo ống thép liền muốn vọt qua tới.

“Chờ một chút!” Lâm Hải khẽ vươn tay, vội vàng đem người ngăn lại!

“Ngươi có lời nói gì, có phải dự định quỳ xuống đất cầu xin tha thứ hay không!” Người trẻ tuổi một mặt kiệt ngạo nói.

“Cái kia, ngươi có muốn gặp một cái cố nhân hay không?” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, làm xấu nói nói.

“Ngươi muốn tìm người? Nói cho ngươi biết, hôm nay người nào đến, cũng không dễ làm đâu!” Người trẻ tuổi nhếch miệng lên, ngạo mạn nói nói.

“Ồ? Vậy ta gọi điện thoại?”

“Gọi, gọi ngay bây giờ đi!”

Lâm Hải nhếch miệng lên, khẽ cười một tiếng, lấy điện thoại cầm tay ra.

“Ngươi lập tức đến đường Phong Hạo một chút, lập tức!”

Lâm Hải nói xong, đem điện thoại treo, sau đó lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Người này, tin tưởng ngươi nhất định mười phần muốn gặp.”

“Ta mười phần muốn gặp?” Người trẻ tuổi sững sờ, sau đó khinh thường cười một tiếng.

“Ít ở chỗ này trang cho ta, ngươi tùy tiện tìm người, Mạc gia hôm nay không để ngươi tâm phục khẩu phục, về sau lại phế ngươi!”

Lâm Hải cũng không nói chuyện, đứng ở nơi đó hững hờ chờ đợi.

“A? Tình huống như thế nào, tại sao lại không đánh?”

“Ai biết được, nhanh bắt đầu a, trong nhà của ta còn đang hầm thịt đâu, một hồi nữa thì hỏng nồi.”

“Người trẻ tuổi kia gọi điện thoại, đoán chừng cũng gọi người.”

“Xem ra đây là trận đại hí a, ngàn vạn không thể bỏ qua.”

Thấy tràng diện tỉnh táo lại, đám người vây xem ở nơi xa, từng cái nghị luận ầm ĩ.

Bất quá, loại cảnh tượng hoành tráng này, người bình thường rất khó nhìn thấy một lần, mọi người cũng không nóng nảy, nhao nhao chờ xem náo nhiệt.

Chỉ chốc lát sau, một cỗ màu trắng bạc BMW 730l ssi nhanh chóng lái qua, C-K-Í-T..T...T một tiếng đứng ở ven đường.

“Sư phụ, ngươi tìm ta!” Cửa xe mở ra, Cường đầu trọc xuống xe đi đến gần Lâm Hải.

“Ầy, nhìn xem đó là ai?” Lâm Hải hướng phía người trẻ tuổi đối diện hất cằm một cái, trên mặt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Cường đầu trọc sững sờ, sờ lấy cái đầu trọc lớn đem người trẻ tuổi ở phía đối diện dò xét một trận.

“Gặp qua, tuyệt đối đã gặp qua, nhưng không nhớ nổi đã gặp qua ở đâu.” Cường đầu trọc cau mày, làm thế nào cũng không nhớ tới nổi.

Y nghĩ không ra, nhưng người trẻ tuổi đối diện, từ lúc Cường đầu trọc vừa xuống xe, liền nhận ra y.

Người trẻ tuổi vừa thấy Cường đầu trọc, cái mũi nhất thời cũng tức điên.

“Mẹ nó, lại là ngươi! Lần này Mạc gia ngươi phải báo thù rửa hận!”

Lửa giận của người trẻ tuổi xông tới, hướng phía sau lưng mãnh liệt vẫy tay một cái.

“Mọi người cùng nhau xông lên, trước đem tên đầu trọc này đánh nằm xuống cho ta!”

Người trẻ tuổi nói xong, mười mấy đại hán phía sau cùng nhau tiến lên, nhào lên.

“Cường tử, để ta xem một chút, Phật Sơn Vô Ảnh Cước của ngươi, có học được chiêu thứ hai hay không.”

Lâm Hải khoanh tay, một mặt nhẹ nhõm nói nói.

“Ha ha, sư phụ ngươi ngồi nhìn kĩ a!” Cường đầu trọc một mặt hưng phấn, đón đầu đám người đang nhào tới!

Chương 307: Đầu đầy cơ bắp

Cường đầu trọc từ khi theo Lâm Hải, thế nhưng cũng là rất lâu không có đánh nhau qua, đã sớm kìm nén đến toàn thân khó chịu.

Nhất là sau khi học tập được Phật Sơn Vô Ảnh Cước, ngay tại trường học của Lâm Hải, sau lần Diệp Tử Minh dẫn người đến gây chuyện kia, thì được thực chiến qua một lần, sau đó liền cũng không có cơ hội nữa.

Học được một thân công phu cao minh, lại không có cơ hội thi triển, Cường đầu trọc hiện tại khỏi cần đề cập đến có bao nhiêu khó chịu.

Hiện tại, thấy trước mặt có một đoàn người áo đen, chờ đợi mình qua đánh, Cường đầu trọc quả thực hưng phấn đến hỏng.

Cuống họng “Ngao” một tiếng, Cường đầu trọc mặt mày hớn hở liền xông qua.

“Phật Sơn Vô Ảnh Cước!”

Cường đầu trọc hét lớn một tiếng, chân phải bỗng nhiên bay lên, mang theo đường đường cước ảnh, cực nhanh đá về hướng bọn đại hán áo đen.

“Phanh phanh phanh...” Liên tiếp thanh âm truyền đến, trong thời gian nháy mắt, mười cái người áo đen liền hoàn toàn bị Cường đầu trọc đánh ngã, từng cái nằm trên mặt đất, rên rỉ thống khổ.

“Ách... Nhanh như vậy liền xong, ta còn không có đã nghiền đây.” Cường đầu trọc gãi gãi cái đầu trọc lớn, một mặt vẫn chưa thỏa mãn.

Phốc!

Người trẻ tuổi nhìn cái dạng kia của Cường đầu trọc, tức đến kém chút thổ huyết.

“Ngươi ngươi ngươi... Ngươi a vẫn liền là một chiêu này! Ngươi có thể có chút ý mới hay không!”

“Ừm?” Lời nói của người trẻ tuổi, để Cường đầu trọc sững sờ, sau đó bên trong đầu lóe lên tia sáng.

“Ha ha, ta rốt cục nhớ ra ngươi là ai rồi, ngươi không phải là tên ngu xuẩn lần trước để cho ta một mực đá đến nằm xuống hay sao?”

“Ngươi mới là đần độn, cả nhà các ngươi đều là đần độn!” Người trẻ tuổi xạm mặt lại, quặm mặt lại mắng nói.

Cường đầu trọc cười ha hả nhìn lấy gã, cũng không tức giận.

“Ta ngẫm lại ngươi gọi là cái gì? Mặc?” Cường đầu trọc như hiểu chuyện lạ gật gật đầu.

“Không sai, ngươi chính là mặc!”

Mặc em gái ngươi a!

Người trẻ tuổi kém chút tức đến nằm xuống, tên đầu trọc to đầu này, quá mẹ nó đáng giận a!

“Đánh rắm, ta gọi là Mạc Dư, Mạc trong Mạc Phi, Dư trong dư thừa!”

Mạc Dư một mặt phát điên, tức hổn hển rống lớn.

“Ha ha, ta quản ngươi tên gì đâu, ăn trước một chân của Cường ca ngươi đi!”

Cường đầu trọc nói, bỗng nhiên không có dấu hiệu nào đi lên cũng là một chân.

“Ta xxx đại gia ngươi!” Mạc Dư không nghĩ tới con hàng này nói động thủ liền động thủ, một cước này vừa vội lại nhanh, chính mình lại cách y rất gần, muốn tránh căn bản là tránh không thoát.

Vì cuống quít, Mạc Dư vội vàng nâng lên cánh tay, ngăn trở trước ngực cùng mặt của chính mình.

“Ầm!”

Một chân của Cường đầu trọc, trực tiếp đá vào trên cánh tay Mạc Dư, dưới chân Mạc Dư cố hết sức, bạch bạch bạch liền lùi lại ba bước, mới đứng vững được thân hình.

“Đậu phộng, tiếp được, lại đến!” Cường đầu trọc cước bộ giao thoa, trong chớp mắt lại là một chân đá tới.

“Trời ạ, còn tới!” Mạc Dư cái này phiền muộn a, Cường đầu trọc căn bản không cho gã cơ hội thở dốc, vội vàng nâng lên cánh tay, lần nữa ngăn trở một cước này.

“A... A, có thể a, mặc! Lại ăn của ca ca một chân!” Cường đầu trọc giơ chân lên, ba ba ba lại là một chuỗi cước ảnh.

“Em gái ngươi, ngươi có thể đổi một chiêu khác hay không!” Mạc Dư vội vàng vươn tay ngăn trở, trong lòng đều sắp tức giận đến nổ tung.

Mẹ nó tên đầu trọc này quá đáng giận, lần trước cũng là dựa vào một chiêu này, sống sờ sờ đem chính mình đá nằm xuống, đem chính mình kém chút tức đến nội thương.

Không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải chuyện này, cái hàng này cũng vẫn lặp đi lặp lại là một chiêu này!

Nhưng đáng giận nhất là, chính mình thế mà mẹ nó vẫn giống như lần trước, căn bản là trốn không thoát, chỉ có thể bị động tới, còn một thân chiêu số, căn bản lại là không có cách thi triển!

“Mẹ nó, tức chết ta! Ngươi lại dùng một chiêu này, ngươi chính là cháu của ta!” Mạc Dư lại một lần nữa bị một chân của Cường đầu trọc đá ra mấy bước xa, tức đến mức liền nói ra lời nói như tiểu hài tử đang hờn dỗi.

“Thao, một chiêu này trị ngươi liền đủ, gia gia vì cái gì không cần!” Cường đầu trọc mới mặc kệ nhiều như vậy, không đợi Mạc Dư đứng vững, đuổi theo liền lại là một chiêu.

“Ta xxx đại gia ngươi, lão tử liều cùng ngươi!” Mạc Dư tức đến trực tiếp mất lý trí.

Mắt thấy Cường đầu trọc lại đá tới một cước, Mạc Dư lần này không cần cánh tay đỡ nữa.

Cắn răng một cái, Mạc Dư sử xuất lực lượng toàn thân, đem đầu hướng sang bên cạnh, khó khăn lắm mới tránh thoát một chân của Cường đầu trọc.

Đầu tránh thoát, bả vai lại trốn không thoát.

Phanh một tiếng, một chân của Cường đầu trọc trực tiếp đem Mạc Dư đá ngã xuống đất.

“Ha ha...” Cường đầu trọc thấy một chiêu đắc thủ, cao hứng đến một trận cười to.

Thế nhưng là, tiếng cười còn chưa dứt, Cường đầu trọc ai u một tiếng, bỗng cảm giác đầu gối mềm nhũn, bịch một tiếng té lăn trên đất.

Lúc này mới nhìn rõ, Mạc Dư tại trong nháy mắt ngã xuống đất, mũi chân điểm một cái, đá vào trên đầu gối của Cường đầu trọc, trực tiếp đem Cường đầu trọc cũng đánh ngã.

“Ta để ngươi lại dùng một chiêu này!” Không đợi Cường đầu trọc kịp phản ứng, Mạc Dư như một con hổ đói bụng vồ mồi, hướng phía Cường đầu trọc liền nhào tới.

“Đậu phộng!” Cường đầu trọc quá sợ hãi, vội vàng lăn lộn ngay tại chỗ, né tránh Mạc Dư bổ nhào về phía trước.

Mạc Dư vồ hụt một cái, hai tay chống, thuận thế đứng lên.

“Mẹ nó, lúc này đến lượt lão tử đá ngươi!” Vừa đứng lên, Mạc Dư đá ngang một cái, mang theo kình phong, hướng phía Cường đầu trọc vừa mới bò lên liền đá qua.

“Mẹ nó!” Cường đầu trọc quá sợ hãi, một cái Thần Long Bãi Vĩ, đùi phải cong ba trăm sáu mươi độ, phát sau mà đến trước, nghênh tiếp một chân của Mạc Dư.

Ầm!

Chân của hai người, hung hăng đụng vào nhau, phản lực cực lớn, để hai người đồng thời lay động một trận.

Mạc Dư cũng không đáp lời, thấy một cước này không thấy hiệu quả, lại là một chân đá tới.

“Thao, ngươi còn dám tới.” Cường đầu trọc tránh cũng không tránh, cũng là một chân đá qua, chân của hai người lần nữa phát sinh va chạm kịch liệt.

“Em gái ngươi, lão tử cũng không tin cái tà này, còn đá không ngã ngươi!”

Mạc Dư lần trước bị Cường đầu trọc liền dùng một chiêu đá nằm xuống, vừa rồi lại bị đá đến một trận chật vật, tâm lý thật sự là quá sức biệt khuất.

Hiện tại thật vất vả, lấy thụ thương làm đại giá, đổi về một tia cơ hội, tính bướng bỉnh của Mạc Dư cũng tới rồi.

“Mẹ nó, té ngã ở chỗ nào, liền đứng lên ở nơi đó! Lần trước ngươi đem lão tử đá nằm xuống, lần này lão tử nếu không đem ngươi đá nằm xuống, quyết không bỏ qua!”

Trong lòng Mạc Dư hạ quyết tâm, một chân nhanh hơn một chân trước, chiêu chiêu đánh thẳng vào mặt của Cường đầu trọc.

Cường đầu trọc cũng không yếu thế, tốc độ của Mạc Dư so với y, vẫn là hơi có vẻ chậm một chút, nếu như muốn tránh mà nói, Cường đầu trọc hoàn toàn né tránh được.

Nhưng con hàng này cũng là bướng bỉnh như con lừa, thấy Mạc Dư một chân một chân theo chính mình so kè, tính bướng bỉnh của Cường đầu trọc cũng nổi lên.

“Em gái ngươi, Cường ca ta hiện tại theo sư phụ học Phật Sơn Vô Ảnh Cước, hiện tại thế nhưng là tổ tông chơi chân, muốn theo ta chơi? Cường ca ta liền hảo hảo bồi bồi ngươi!”

Cường đầu trọc không rên một tiếng, cũng không chủ động tiến công, liền đợi một chân của Mạc Dư đánh tới, Cường đầu trọc mới đồng dạng dùng một chân, đem đá trở về.

Hai người ngươi tới ta đi, cũng kìm nén môt cỗ ngoan kình, người nào cũng không nói chuyện, cũng không biết đã đá bao nhiêu chân.

Từ lúc bắt đầu nhanh như thiểm điện, càng về sau hai người chậm rãi đều không còn sức, chầm chập ra chân, hai người rất có ăn ý, ai cũng không đổi chiêu.

Liền muốn nhìn một chút, đến cùng người nào trước tiên đem người kia làm nằm xuống!

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn lấy, một mặt mộng bức.

Mẹ nó, hai anh em này đang chơi đâu? Thế này rất hay có đúng không?

Cái này mẹ nó còn có hết hay không a? Quả thực là hai thằng đầu đầy cơ bắp a! Ca ca nhìn cũng sắp buồn ngủ.

Lâm Hải nhất thời trở nên đau đầu, mẹ nó, tên đầu trọc này mạnh lên, nhưng làm sao IQ một chút cũng không có tiến bộ a?

“Ta nói Cường đầu trọc, ngươi lặp đi lặp lại vẫn là một chiêu này a, ca ca quần cũng thoát, ngươi liền cho ta nhìn cái này?” Lâm Hải ngáp một cái, hữu khí vô lực nói nói.

“Sao có thể chứ, sư phụ, ngươi nhìn kĩ a!” Cường đầu trọc quay đầu hướng phía Lâm Hải nhếch miệng cười một tiếng.

“Mẹ nó, đối địch còn dám phân tâm, quá không đem Mạc gia ngươi để vào mắt rồi.” Mạc Dư thấy thế, con mắt nhất thời sáng lên.

Tận dụng thời cơ!

Mạc Dư đá ngang quất ra, cơ hồ dùng hết lực khí toàn thân, bạo phát trong nháy mắt, tốc độ lập tức so với vừa rồi nhanh hơn hai lần!

Ầm!

Tiếng thịt va chạm nặng nề vang lên, theo sát là!

“A!” Một tiếng hét thảm vang lên, sau đó một bóng người nặng nề quẳng xuống đất!

Chương 308: Ngươi chính là đội phó!

Thân thể của Mạc Dư, bị ném ra xa, rơi ở trên mặt đất, phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

Máu nôn này ra, không phải bởi vì thụ thương, mà chính là tức!

“Ngươi mẹ nó a, ngươi chơi xấu!” Mạc Dư chỉ Cường đầu trọc, một mặt biệt khuất rống lớn.

“Chơi xấu? Đùa nghịch ngươi trái trứng trứng, Cường ca ngươi căn bản cũng không phải là người chơi xấu.” Cường đầu trọc khinh bỉ liếc Mạc Dư một chút, cúi người xuống dùng sức xoa xoa bắp đùi.

“Thật mẹ nó đau a, cũng đá đến chết lặng.”

“Còn dám nói không chơi xấu, một cước sau cùng của ngươi kia, vì cái gì không cùng ta cùng chết?” Mạc Dư cong miệng lên, ủy khuất kém chút khóc.

“A? Ta tại sao phải cùng ngươi cùng chết, ta lại không ngốc, ngươi cũng thật có ý tứ!” Đầu trọc mặt lắc đầu, đầy vẻ khinh bỉ.

Phốc!

“Ta xxx muội ngươi!” Mạc Dư phổi đều sắp tức giận đến nổ.

Mẹ nó, cái này nửa ngày rõ ràng đang so sức lực đâu? Có được hay không, nói không phải đang cùng chết thì ai mà tin a?

Nhưng con hàng này hết lần này tới lần khác sau cùng cũng là ra bài không theo phương pháp, chơi biến chiêu, Mạc Dư đầy bụng tức giận, lại thật đúng là không thể nói rõ lí lẽ, cái biệt khuất này cũng đừng nhắc đến.

“Ngươi không phải chỉ biết chiêu kia sao?” Mạc Dư một mặt u oán, so với lần trước bị Cường đầu trọc dùng một chiêu đá nằm xuống còn cảm thấy ủy khuất hơn.

“A? Cường ca ta từ nhỏ thông tuệ tuyệt luân, ngộ tính cực cao, lâu như vậy, làm sao có thể không học được chiêu thứ hai, ngươi cho rằng ta giống như ngươi không hề có tiến bộ sao?”

Ngó ngó ngươi hỏi đều là vấn đề gì? Cường đầu trọc càng ngày càng xem thường cái Mạc Dư này.

“Được được được, bà nội ngươi chờ đó cho ta, việc này chúng ta không xong đâu!”

Mạc Dư hiện tại cũng lười tranh cãi cùng Cường đầu trọc, gã nhìn ra, tên đầu trọc Cường này cũng là cái nhị bức, cùng y tranh cãi, chính mình một chút lợi lộc cũng không chiếm được.

“Chuyện gì xảy ra?” Đột nhiên, một thanh âm vang lên, bên trong uy nghiêm mang theo một tia bá đạo.

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái cảnh sát trung niên bụng phệ, nghiêm mặt đi tới.

Phía sau, còn đi theo mấy cái cái dân cảnh trẻ tuổi, bên trong từng cái ánh mắt lộ ra một tia tài trí hơn người.

Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, bản năng có chút bài xích đối với mấy người này.

Thấy cảnh sát đến, con mắt của Lưu Mãnh ở bên cạnh lập tức sáng lên.

“Đồng chí cảnh sát, các ngươi có thể đến, sự tình là như thế này, cái này…”

“Ta hỏi ngươi sao?” Không đợi Lưu Mãnh nói xong, cảnh sát trung niên bỗng nhiên vừa trừng mắt, đem lời nói phía sau của Lưu Mãnh sinh sinh dọa trở về.

Sắc mặt Lưu Mãnh xấu hổ một trận, bồi cái vẻ mặt vui cười, tránh sang một bên.

Đối với Lưu Mãnh một cái nông dân mà nói, cảnh sát chính là đại nhân vật có thể quyết định sinh tử của mình, ông ta cũng không dám đắc tội.

“Ngươi nói, chuyện gì xảy ra?” Cảnh sát trung niên hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, ngang ngược nói nói.

Lâm Hải vốn là có mâu thuẫn đối với thái độ phách lối của mấy cái cảnh sát này, hiện tại thấy người cảnh sát trung niên này lại có loại thái độ này, Lâm Hải không khỏi cười nhạo một tiếng, trên mặt là khinh bỉ không nói nên lời.

“Ngươi…” Cảnh sát trung niên cũng không nghĩ tới, Lâm Hải lại dám miệt thị chính mình.

Vừa muốn nổi giận, nào nghĩ đến Lâm Hải trực tiếp xoay người một cái, vứt cho ông ta một cái bóng lưng, nhất thời để cho cảnh sát trung niên này có loại một cảm giác quyền đánh vào trong không khí.

Loại hành vi trần trụi không nhìn đến sự tồn tại của ông ta này, triệt để dẫn lên lửa của cảnh sát trung niên.

“Ta bây giờ hoài nghi ngươi, phạm tội cố ý đả thương người cùng nhiễu loạn trật tự công cộng, nhanh cùng ta về trong sở tiếp nhận điều tra!”

Lâm Hải liền đầu cũng không quay lại, không để ý tí nào tới cảnh sát trung niên kia, hướng phía Mạc Dư ngã trên mặt đất đi qua.

“Ta xxx mẹ ngươi!” Cảnh sát trung niên bị loại cực đoan không nhìn này của Lâm Hải, triệt để chọc giận, cắn răng thầm mắng một tiếng, cất bước liền muốn đi qua.

“Khương sở, chờ một chút!” Bỗng nhiên, một người lính cảnh sát từ một bên phía sau kéo kéo y phục của ông ta.

“Làm gì?” Khương Kim Diệu đang nổi nóng, quay đầu tức giận nói nói.

“Người ngã xuống đất kia, hình như là Mạc Dư của Thiên Hà Bang.”

“Mạc Dư!” Nam tử trung niên sững sờ, lúc này mới đưa lực chú ý chuyển dời đến trên thân Mạc Dư.

Mà lúc này, Lâm Hải đã đi tới gần Mạc Dư.

Ngồi xổm người xuống, Lâm Hải khẽ vươn tay, đem cổ áo Mạc Dư cầm lên.

“Ngươi gọi là mặc đúng không?” Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

“Nói bừa, ta, ta gọi là Mạc Dư!” Mạc Dư bị một câu của Lâm Hải, kém chút tức khóc.

Em gái ngươi, quá khi dễ người, bị đánh không nói, còn kiếm lời về một cái ngoại hiệu.

Phốc!

Lâm Hải một cái không thể giữ vững, kém chút cười ra tiếng, vừa rồi thật vất vả giả ra vẻ nghiêm túc, trong nháy mắt liền sụp đổ.

Lâm Hải tức giận quay đầu trừng Cường đầu trọc một chút.

Em gái ngươi, vừa rồi nghe con hàng này gọi người ta là mặc, Lâm Hải liền cho nhớ kỹ.

Nguyên lai là con hàng này là gọi lung tung tên người ta.

“Ta mặc kệ ngươi là mặc hay là mạc, ngươi mang câu nói trở về cho ta!”

Lâm Hải nói, ánh mắt bỗng nhiên trở nên vô cùng băng lãnh.

“Lâm Hải ta không phải người thích xen vào chuyện của người khác, nhưng gần nhất có rất nhiều sự tình người người oán trách, đều cùng có quan hệ với Thiên Hà Bang của các ngươi.”

Nhắc tới Thiên Hà Bang, lông mày Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, nhất thời một cỗ khí thế cường đại, đem Mạc Dư bao phủ lại.

Mạc Dư vừa rồi một mặt biểu lộ không cam lòng, trong nháy mắt đã biến mất, thay vào đó, là một mặt hoảng sợ.

“Thật mạnh, cái Lâm Hải này thật mạnh!”

“Ta nhớ, người mà lần trước cái Diệp Tử Minh kia để cho ta dẫn người qua tìm không phải liền là hắn à, cái đầu trọc kia còn nói Lâm Hải là sư phụ của y, hiện tại xem ra, một chút cũng không giả a, cái Lâm Hải này, quá cường đại!”

Mạc Dư tại trong nháy mắt ngắn ngủi này, đối với Lâm Hải đã sinh ra cảm giác sợ hãi thật sâu.

“Ngươi trở về chuyển cáo cho người nói chuyện của Thiên Hà Bang các ngươi, mọi thứ đều có cái độ, người làm nhiều việc ác, người không thu ngươi, thì thời sẽ thu ngươi!”

Lâm Hải nói xong, đưa tay vỗ vỗ bên miệng Mạc Dư, sau đó một tay đẩy gã ngã trên mặt đất.

“Cút đi!”

Khương Kim Diệu ở phía sau nghe Lâm Hải nói chuyện với Mạc Dư, trong lòng kinh hãi một trận.

Bắt đầu ông ta còn vì Lâm Hải không để y tới chính mình, mà cảm thấy tức giận buồn bực, hiện tại xem ra, nào chỉ là chính mình a, liền cả Thiên Hà Bang, tiểu tử này tựa hồ cũng không để vào mắt.

Trong lúc nhất thời, trong đầu Khương Kim Diệu dần hiện ra vô số loại suy đoán.

“Tiểu tử này, nếu không phải là cái đần độn từ đầu đến đuôi, thì cũng là có bối cảnh cường đại đủ để xem thường Thiên Hà Bang!”

“Loại người này, vì lý do an toàn, không thể đắc tội!” Khương Kim Diệu trước tiên, liền làm quyết định.

Nhưng rất nhanh, ông ta lại do dự.

Vừa rồi thái độ của Lâm Hải đối với chính mình, cảnh sát thủ hạ đều có thể nhìn ra, nếu như mình không đòi một lời giải thích, về sau còn dẫn đội ngũ thế nào?

Nhưng thật muốn đòi một lời giải thích mà nói, cái Lâm Hải này nếu là cái đần độn thì coi như thôi, nếu thật là có bối cảnh lớn, vậy mình há không phải liền xong đời.

Trong lúc nhất thời, Khương Kim Diệu nổi lên sầu lo.

Sau lưng Khương Kim Diệu một người lính cảnh sát, đầu não so sánh cơ linh, xem xét cái dạng này của Khương Kim Diệu, nhất thời liền minh bạch.

Nhãn châu xoay động, liền tiến đến bên tai Khương Kim Diệu.

“Khương sở, đừng quên, ngươi chỉ là cái phó!”

Khương Kim Diệu nghe xong lời này, lửa giận đằng cái liền lên tới.

“Ngươi có ý tứ gì?” Khương Kim Diệu bình thường không nguyện ý nhất là nghe người khác nói mình là phó, tuy ông ta đúng là cái phó.

Tiểu dân cảnh đối mặt với ánh mắt hung ác như dao của Khương Kim Diệu, chẳng những không có trốn tránh, ngược lại một mặt lạnh nhạt, bình tĩnh cùng Khương Kim Diệu nhìn nhau.

“Khương sở, ngươi thật nghe không hiểu?” Ánh mắt tiểu dân cảnh mập mờ, hữu ý vô ý hướng phía Mạc Dư liếc mắt một cái.

Khương Kim Diệu nghe vậy sững sờ, sau đó tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, trên mặt bỗng nhiên vui vẻ.

“Tiểu Trương, ý ngươi là nói...”

Tiểu Trương không nói gì, chỉ là biểu hiện trên mặt, cười càng rực rỡ.

“Ha ha, tốt!” Khương Kim Diệu lập tức, bỗng nhiên trở nên kích động, trên mặt nhất thời thần thái phi dương!

Chương 309: Vấn đề khó giải quyết

“Hai vị, ẩu đả trước mặt mọi người, ta cũng thật không dễ làm, hi vọng hai vị phối hợp một chút, cùng ta lội về trong sở đi!"

Khương Kim Diệu làm ra một bộ dáng khó xử, hướng phía Lâm Hải cùng Mạc Dư đã ngã xuống đất nói nói.

"Xin phối hợp với công tác của chúng ta." Khương Kim Diệu vừa nói xong, mấy cái tiểu dân cảnh cũng đi tới.

Lâm Hải thở dài, đám cảnh sát này một bộ dáng giải quyết việc chung, chính mình thật đúng là không dễ ra mặt phản kháng.

"Tốt, ta cùng các ngươi đi." Lâm Hải mở miệng nói nói.

"Đi, ta cũng đi!" Mạc Dư ngã trên mặt đất, bên trong ánh mắt lộ ra một tia âm ngoan!

"Vậy liền đi, đem những người này cũng mang theo!" Khương Kim Diệu lại chỉ chỉ bọn người Cường đầu trọc, Lưu Mãnh cùng Chu Đồ, uy nghiêm nói nói.

"Lâm Hải." Liễu Hinh Nguyệt lúc đầu ngồi trên xe, thấy Lâm Hải bị cảnh sát mang đi, vội vàng một mặt kinh hoảng chạy tới.

"Yên tâm đi, không có việc gì." Lâm Hải hướng phía Liễu Hinh Nguyệt trấn an cười một tiếng, theo cảnh sát đi lên xe cảnh sát.

Vừa đến sở cảnh sát, Khương Kim Diệu mười phần khách khí để Lâm Hải cùng Mạc Dư chờ một chút, sau đó chính mình đi ra ngoài.

Đến cửa phòng làm việc của Sở trưởng ở lầu hai, Khương Kim Diệu ngừng chân một hồi, sắc mặt lộ ra một vòng cười âm hiểm.

"Đông đông đông!" Khương Kim Diệu gõ gõ cửa.

"Tiến vào."

Bên trong vang lên một thanh âm, Khương Kim Diệu liền đẩy cửa đi vào.

“Sở trưởng, bận bịu a.” Khương Kim Diệu cười rạng rỡ.

Vương Mãnh giờ phút này đang ngồi ở trên ghế ngồi trong văn phòng, một mặt phiền muộn.

Từ lần trước tại Cung văn hóa Công Nhân, đem một nhóm người Chu Đồ bắt lại, một ngày trôi qua liền không có yên tĩnh.

Mặc dù chỉ là mang về giáo dục một hồi, liền đem người thả ra, nhưng Vương Mãnh làm như vậy không thể nghi ngờ là đã đắc tội với Thiên Hà Bang.

Kết quả ngày thứ hai, Cục trưởng các phân cục liền không chào hỏi đi vào trong sở, các loại trêu chọc, đem Vương Mãnh hung hăng phê bình một hồi.

Ngày thứ ba, một vị Phó Cục trưởng của thị cục nào đó, cũng là không rên một tiếng giết tới chỗ, âm dương quái khí, đối với công tác của Vương Mãnh biểu đạt ra bất mãn cực lớn.

Vương Mãnh đối với cái này lòng dạ biết rõ, lại cũng không thể tránh được, nếu đã lựa chọn đứng tại bên Lâm Hải, thì hậu quả có khả năng mang đến, ông ta đã sớm nghĩ đến.

Đã muốn cược, Vương Mãnh cũng liền không thèm đếm xỉa!

Mấy ngày qua, Vương Mãnh càng là mạc danh kỳ diệu bị lãnh đạo phân cục răn dạy, thậm chí một số án cũ lúc trước của ông ta, cũng bị lấy ra để nói, để Vương Mãnh cảm thấy vị trí Sở trưởng này của mình tựa hồ cũng có chút tràn ngập nguy hiểm.

Đang nghĩ ngợi có muốn tìm thời cơ, lại theo Lâm Hải liên lạc một chút cảm tình hay không, thì không nghĩ tới Khương Kim Diệu lại tìm tới.

“Lão Khương a, có chuyện gì?” Vương Mãnh không mặn không nhạt nói nói.

Vương Mãnh cùng Khương Kim Diệu trước kia đều là Phó Sở trưởng, lúc đầu cùng bên Khương Kim Diệu chuẩn bị đều không khác mấy, sau khi lão Sở trưởng lui về sau, người Sở trưởng này tám chín phần mười lại là do Khương Kim Diệu làm.

Nhưng vạn vạn không nghĩ đến, trước khi lão Sở trưởng lui bước, Vương Mãnh liền phá án và bắt giam một vụ án lớn có tính chất cả nước, nhận được lãnh đạo tỉnh sở điểm danh và biểu dương, kết quả vị trí Sở trưởng này thật bất ngờ rơi vào trên đầu Vương Mãnh.

Khương Kim Diệu đối với chuyện này náo một đoạn tâm tình thời gian rất dài, trong công việc cũng không chịu phối hợp với Vương Mãnh, có khi thậm chí âm thầm còn cùng Vương Mãnh có đối nghịch, quan hệ giữa hai người có thể nói đã đến băng điểm.

Tuy trên mặt còn không có triệt để vạch mặt, nhưng tâm lý của hai người cũng tựa như gương sáng.

Thấy Khương Kim Diệu bỗng nhiên chạy đến phòng làm việc của mình, Vương Mãnh cũng không có hiện ra một tia nhiệt tình.

“Sở trưởng, có cái sự tình, ta phải nói với ngươi một chút?” Khương Kim Diệu cười rất rực rỡ.

Vương Mãnh sững sờ, hơi kinh ngạc nhìn Khương Kim Diệu một chút.

“Chuyện gì?”

“Trước đó tại trên đường cái, có phát sinh một sự kiện ẩu đả, song phương đều bị mang về...”

“Xử lý theo trình tự là được, cùng ta nói làm cái gì?” Khương

Kim Diệu còn chưa nói xong, Vương Mãnh liền không khách khí cắt ngang.

“Ha ha, ta cảm thấy vẫn là Sở trưởng ngươi tự mình đi xử lý thì tốt hơn.” Khương Kim Diệu cũng không nói toạc, một bộ dáng sâu không lường được.

“Ta nói lão Khương a, ngươi làm cái quỷ gì?” Vương Mãnh càng ngày càng hồ nghi, Khương Kim Diệu chủ động chạy đến tìm ông ta nói chuyện công tác, Vương Mãnh đã cảm thấy kỳ quái, hiện tại một chuyện ẩu đả thế mà còn muốn chính mình tự mình đi xử lý?

“Không phải ta làm cái quỷ gì, thật sự là cái chuyện ẩu đả này, ta không xử lý được a.”

“Ngươi không xử lý được?” Vương Mãnh khẽ giật mình, sau đó liền hiểu rõ.

Trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng, cái Khương Kim Diệu này, thật đúng là cú mèo đến nhà, không có việc thì chẳng đến a!

Không cần hỏi, đây nhất định là song phương ẩu đả, đều có chút địa vị, cháu trai Khương Kim Diệu này cũng không muốn đắc tội, lên đem bô phân hướng trên đầu mình chụp đây.

“Ngươi cái Phó Sở trưởng này, bình thường không phải rất có năng lực sao, lại có chuyện ngươi không xử lý được à?” Vương Mãnh mang theo mỉa mai, trên mặt âm trầm như nước.

Rõ ràng Khương Kim Diệu là chuẩn bị kéo chính mình xuống nước, Vương Mãnh cũng không cần thiết khách khí với Khương Kim Diệu nữa.

“Ha ha, Sở trưởng nói giỡn, ta nào có thể cùng ngươi so a, nếu ta có năng lực như ngươi này, ta làm sao có thể vẫn là cái Phó Sở trưởng?” Khương Kim Diệu âm dương quái khí cười nói.

“Sở trưởng, song phương còn đang chờ đâu, chúng ta đi thôi.” Nói xong, Khương Kim Diệu lại bồi thêm một câu.

Vương Mãnh hung hăng nguýt Khương Kim Diệu một cái, mười phần không tình nguyện đứng lên.

Đậu móa, rõ ràng biết rõ Khương Kim Diệu là đang âm chính mình, nhưng Vương Mãnh lại không thể không chui vào trong.

Không có cách, người nào để cho mình là Sở trưởng đâu, cấp dưới đem sự tình báo tới, chính mình cũng không thể nói mặc kệ a.

Thở ra một hơi thật sâu, Vương Mãnh cất bước, ra khỏi phòng, lúc đi qua bên người Khương Kim Diệu, không để ý tí nào đến ông ta.

Khương Kim Diệu nhếch miệng lên, lộ ra một tia cười lạnh.

“Ngươi liền cầu nguyện tiểu tử kia là cái đần độn đi, nếu không, hai bên ngươi đắc tội cái nào, cũng đủ để ngươi uống một bình, đến lúc đó, ta lại thừa cơ...” Ánh mắt Khương Kim Diệu bỗng nhiên trở nên sáng lên.

“Mới vừa rồi là ai là ẩu đả với ai!” Vương Mãnh kìm nén đầy bụng tức giận, người còn ở trên bậc thang, liền một mặt nộ khí kêu lên.

“Vương Sở trưởng, ta bị người ta vô duyên vô cớ đánh, ngươi xem đó mà làm thôi.” Mạc Dư nghe thấy thanh âm của Vương Mãnh, nhất thời lên tinh thần, nhịn đau nhanh đi mấy bước, đến đầu bậc thang, một mặt ngạo mạn.

“Mạc Dư?” Vương Mãnh nhất thời chau mày.

“Khương Kim Diệu, ta xxx đại gia ngươi!” Vương Mãnh không khỏi thầm mắng một tiếng, làm sao lại đem cái tổ tông này mang đến.

Mạc Dư là một cái Trung đội trưởng của Thiên Hà Bang, nghe nói ban đầu là theo chân Ngũ Hổ đứng đầu Thiên Hà Bang là Băng ca lăn lộn, rất được Băng ca tin cậy, hoàn toàn không phải loại mặt hàng như Chu Đồ kia có thể so sánh.

Mà thân phận của Mạc Dư, Khương Kim Diệu tuyệt đối so với chính mình còn muốn rõ ràng hơn nhiều, nếu đã biết là Mạc Dư đang ẩu đả, liền giải quyết ở hiện trường, để gã hài lòng không phải là được à, làm gì nhất định phải mang về a?

Hơn nữa nhìn cái hình dạng này Mạc Dư, gã hẳn là thật đúng là không có nói láo, hẳn là thật sự là bị đánh một trận.

Vừa nghĩ tới chỗ này, tâm Vương Mãnh đều lạnh.

Dám đánh Mạc Dư, cái kia có thể là người bình thường sao?

Nếu thật là người bình thường, thằng cháu trai Khương Kim Diệu kia, đã sớm xử lý thỏa thỏa, qua đập mông ngựa của Thiên Hà Bang, sẽ còn mang về để cho mình xử lý sao?

Mà nếu Khương Kim Diệu cũng không dám xử lý, này không cần hỏi, đối phương cũng tuyệt đối là cái nhân vật ngưu bức, chí ít không thể kém hơn so với Mạc Dư.

Vương Mãnh thật sự là đau đầu đến lợi hại, xem ra, đây là một cái vấn đề khó giải quyết a.

Từ trên thang lầu đi xuống, Vương Mãnh một câu cũng không hề nói.

Nếu song phương đều là có lai lịch, Vương Mãnh càng không thể tùy ý há miệng, miễn cho bị người khác nắm được cán.

“Ta trước hiểu rõ ràng tình huống rồi lại nói, người cùng ngươi đánh nhau ở đâu?” Vương Mãnh hiện tại cũng rất tò mò, đến tột cùng là ai, dám đối với Mạc Dư của Thiên Hà Bang động thủ, còn đánh thành cái dạng này.

“Tại chỗ này!” Lời của Vương Mãnh vừa ra khỏi miệng, một có một cái thanh âm, từ nơi không xa vang lên.

Chương 310: Vị trí Đại sư huynh này, quy cho ta!

Vương Mãnh theo tiếng kêu nhìn lại, trong lòng mạnh mẽ kinh hãi.

“Lâm tiên sinh?” Vương Mãnh chẳng thể nghĩ tới, đối phương lại là Lâm Hải.

Bất quá trong nháy mắt nhìn thấy Lâm Hải, tâm lý Vương Mãnh ngược lại là buông lỏng.

Nếu mình đã tìm nơi nương tựa vào Lâm Hải, xử lý chuyện này, cũng cũng không có cái gì không dễ nói.

“Hừ, Vương Sở trưởng, trừ hắn, còn có cái đầu trọc kia, ngươi cũng đều phải cẩn thận xử lý một chút, tuyệt đối không thể tha cho bọn hắn.” Mạc Dư thấy Lâm Hải chủ động đứng ra, nhất thời cười lạnh một tiếng, mang theo ngữ khí uy hiếp nói nói.

“Ngươi tính toán là cái đồ vật gì? Xử lý người nào, xử lý như thế nào, có phần cho ngươi nói chuyện sao?” Vương Mãnh nghiêng mắt liếc nhìn Mạc Dư một cái, lạnh lùng nói nói.

“Ngươi...” Mạc Dư lập tức sửng sốt, gã chẳng thể nghĩ tới, Vương Mãnh lại dám không nể mặt chính mình như thế.

Sắc mặt không khỏi âm trầm xuống.

“Vương Sở trưởng, ta là Mạc Dư, con mắt ngươi có phải không tốt hay không, không thấy rõ a?" Mạc Dư mặt lạnh xuống, âm u nói nói.

Vương Mãnh lần này căn bản không để ý tới Mạc Dư, liếc nhìn mọi người một cái, sau đó đem ánh mắt rơi vào trên thân Lưu Mãnh.

"Ngươi nói một chút, đến cùng là chuyện gì xảy ra?" Không thể không nói, nhãn quang của Vương Mãnh rất lợi hại sắc bén, lập tức tìm đến chính chủ.

"Lãnh đạo, ngươi tuyệt đối đừng nghe người kia a, cái Lâm tiên sinh này là người tốt a..." Lưu Mãnh lau nước mắt, đem chân tướng giảng một lần.

Vương Mãnh nghe, tâm càng thêm thả lỏng.

Việc này lý tại một bên Lâm Hải, ngược lại cũng bớt cho mình phải nghĩ biện pháp giải vây cho hắn.

"Mạc Dư, ngươi còn có lời gì để nói?" Vương Mãnh nghe xong Lưu Mãnh khóc lóc kể lể, liền đối với Mạc Dư lạnh lùng nói nói.

"Hừ, không sai, chính là như lão ta nói, nhưng ngươi lại dám đem ta làm gì?" Nếu sự tình đã nói rõ ràng, Mạc Dư ngược lại cũng lười ngụy biện, gã lường trước Vương Mãnh cũng không dám đem gã làm như thế nào.

"Dám đem ngươi làm thế nào?" Vương Mãnh cười lạnh một tiếng, sau đó sắc mặt trầm xuống.

"Đem gã còng lại cho ta, ấn theo trình tự mà làm."

Vương Mãnh vừa nói hết lời, nhất thời có hai cái dân cảnh tiến lên, bắt lấy cánh tay của Mạc Dư.

Mạc Dư sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy lửa giận.

“Vương Mãnh, ngươi điên rồi, ngươi dám bắt ta!”

“Bớt nói nhảm!” Một cái dân cảnh đi lên cho Mạc Dư một quyền, đem gã còng lại, kéo xuống.

Một đám Thiên Hà Bang ở bên cạnh vừa lúc mới đến còn vểnh mũi lên trời, một mặt phách lối, thấy Mạc Dư cũng bị bắt lại, nhất thời cũng hoảng, từng cái hết sức phối hợp bị cảnh sát dẫn đi, căn bản không dám có một chút phản kháng nào.

“Lâm tiên sinh...” Sau khi người Thiên Hà Bang bị mang đi, Vương Mãnh chuẩn bị đi qua cùng Lâm Hải chào hỏi.

Lâm Hải thấy thế, vội vàng hướng Vương Mãnh làm cái ánh mắt, đồng thời nhìn sang dân cảnh ở bốn phía.

Vương Mãnh sững sờ, sau đó liền hiểu được, đồng thời đối với Lâm Hải một trận cảm kích.

Đây là Lâm Hải không muốn phá hư uy tín của mình ở trước mặt người khác a.

“Vương Sở trưởng, nếu sự tình đã rõ ràng, chúng ta liền đi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“A, có thể, có thể.” Vương Mãnh cười gật gật đầu.

Một mực chờ Lâm Hải cùng Lưu Mãnh ra khỏi sở cảnh sát, biểu hiện trên mặt Vương Mãnh mới ngưng trọng lên.

Bắt Mạc Dư, chính mình rất nhanh lại phải thừa nhận áp lực đến từ các phương diện.

Khương Kim Diệu ở một bên, bỗng nhiên lộ ra một tia cười lạnh, quay người về phòng làm việc của mình.

Tổ chức lời nói một chút, lấy điện thoại cầm tay ra, thông qua, điện thoại vang một trận, lập tức lộ ra một bộ nụ cười của cháu trai.

“Lâm tiên sinh, thực sự cảm tạ ngài.” Cửa đồn công an, Lưu Mãnh chưa tỉnh hồn hướng phía Lâm Hải nói cám ơn liên tục.

“Không có gì, đúng, ngày mai ngươi mang con gái của ngươi đến bệnh viện Nhân Dân Đệ Nhất tìm ta, thương tổn của bé, ta đến trị!” Lâm Hải vỗ vỗ bả vai của cái hán tử giản dị này.

“Lâm tiên sinh, ngài, ngài là thầy thuốc?” Lưu Mãnh lập tức mở to hai mắt.

“Xem như thế đi, nhớ kỹ tới!” Lâm Hải nói xong, không đợi Lưu Mãnh nói chuyện, mang theo Cường đầu trọc nhanh chân rời đi.

“Lâm Hải, nơi này!” Vừa đi hai bước, Lâm Hải liền gặp xe của mình đứng ở không xa cách đó, bên cạnh xe là hai cái mỹ nữ lớn nhỏ, đang hướng phía chính mình ngoắc tay.

“Hinh Nguyệt?” Lâm Hải nhanh chân đi qua.

“Lâm Hải, anh không có việc gì, quá tốt.” Liễu Hinh Nguyệt cao hứng ôm chặt lấy Lâm Hải.

“Yên tâm đi, không có việc gì.” Lâm Hải vỗ vỗ sau lưng Liễu Hinh Nguyệt, sau đó hướng phía Liễu Hinh Tình ở bên cạnh cười cười.

“Cảm tạ a, cô em vợ.” Lâm Hải biết rõ Liễu Hinh Nguyệt không biết lái xe, khẳng định là Liễu Hinh Tình lái xe đi tới đây.

“Hứ, chỉ nói nói ngoài miệng a, cũng không tới điểm thực tế.” Miệng Liễu Hinh Tình nhếch lên, một mặt khinh thường.

“Được, tỷ phu mời ngươi ăn tiệc!”

“Cái này còn tạm được!”

Lâm Hải lái xe, lôi kéo hai tỷ muội Liễu Hinh Nguyệt cùng Cường đầu trọc đi qua một nhà hàng quy mô trung đẳng.

“Tùy tiện gọi đi, tỷ phu mời khách.” Lâm Hải đem thực đơn phóng tới trước mặt Liễu Hinh Tình.

Thời điểm Liễu Hinh Tình gọi món ăn, Lâm Hải liền gọi điện thoại cho Đỗ Thuần.

Ngày mai sẽ phải qua bên bệnh viện Đệ Nhất ngồi xem bệnh, hơn nữa bệnh nhân cũng kéo đến hai cái, dù sao cũng phải nói sớm một tiếng cho vị Viện trưởng này a.

Đỗ Thuần nghe xong Lâm Hải ngày mai sẽ đến bệnh viện của bọn họ, cao hứng đến cười ha ha ở trong điện thoại, một điểm hình tượng Viện trưởng cũng đều không có.

“Ha ha, sư phụ, ngươi yên tâm, ta hôm nay liền để bọn họ đặc biệt thu thập ra một gian phòng làm việc ở chính giữa Y Khoa, oa cáp cáp, quá tốt...”

“Hứ, đần độn!” Tiếng cười to của Đỗ Thuần, xuyên thấu qua điện thoại truyền tới, Cường đầu trọc ở bên cạnh nhất thời một mặt khinh thường mắng một tiếng.

“Ừm?” Đầu bên kia điện thoại, thanh âm của Đỗ Thuần im bặt mà dừng, sau đó mang theo phẫn nộ hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Sư phụ, lời vừa mới nói kia, có phải do cái nhị hóa Cường đầu trọc kia hay không?”

“Ách...” Lâm Hải đau đầu một trận, mẹ nó hai cái hàng này lúc nào mới có thể không bóp nhau?

“Là y.” Lâm Hải bất đắc dĩ đáp ứng một tiếng.

“Sư phụ, các ngươi ở đâu?”

“Tại Phượng Lân Các ăn cơm.”

“Sư phụ, ngươi thế mà đơn độc cùng Cường đầu trọc ăn cơm! Y có nói xấu ta hay không? Có nhắc đến chuyện y muốn làm Đại sư huynh hay không?” Tiếng nói của Đỗ Thuần ở bên kia, lập tức cất cao không ít.

“Không được, ta không yên lòng, ta cũng phải qua, ta hiện tại liền qua!” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Đỗ Thuần liền tắt điện thoại.

Nghe trong điện thoại truyền đến thanh âm tu tu, Lâm Hải một trận khóc không ra nước mắt.

Mẹ nó, đây là cái đồ đệ gì a?

Lâm Hải lắc đầu, một trận bất đắc dĩ, tới thì tới đi, dù sao cũng không phải người ngoài.

Lâm Hải vừa định đem điện thoại cất đi, tâm lý bỗng nhiên nhất động.

Nếu Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần cũng đến, vậy dứt khoát đem Lý Lăng Đào cũng gọi tới đi.

Ba người này đều gọi mình một tiếng sư phụ, không thể nặng bên này nhẹ bên kia a.

Lâm Hải đưa điện thoại phát qua cho Lý Văn Uyên.

“Lâm tiên sinh...” Điện thoại rất nhanh liền thông qua, thanh âm của Lý Văn Uyên mang theo một tia câu nệ.

“Ừm, Lăng Đào có ở đó hay không, ta không có số điện thoại của y.”

“Ở đây, ở đây, ngài chờ một lát.” Lý Văn Uyên liên tục đáp nói, sau đó cũng là một trận tiếng bước chân gấp rút, đoán chừng là đi tìm người tới.

“Lăng Đào, nhanh lên, sư phụ ngươi gọi điện thoại.”

“Sư phụ, ngươi tìm ta?” Lúc Lý Lăng Đào cùng Lâm Hải nói chuyện, ngược lại thiếu phần câu thúc như của Lý Văn Uyên, để Lâm Hải nghe rất dễ chịu.

“Đến Phượng Lân Các, sư phụ mời ăn cơm.” Lâm Hải nói xong, liền đem điện thoại treo.

“Ha ha, người sư phụ này không tệ, còn mời đồ đệ ăn cơm.” Lý Lăng Đào vô cùng cao hứng chạy đi.

“Lăng Đào, ngươi ổn trọng chút cho ta, đừng để Lâm tiên sinh không cao hứng!” Lý Văn Uyên vội vội vàng vàng ở sau lưng hô nói, chỉ là Lý Lăng Đào đã sớm chạy mất tăm.

“Sư phụ, ngạch...” Đến Phượng Lân Các, tiến vào phòng, Lý Lăng Đào trực tiếp mộng bức.

Chỉ thấy Lâm Hải ngồi tại chủ vị, bưng lấy trán, vẻ mặt buồn thiu.

Bên cạnh là hai cái mỹ nữ một lớn một nhỏ, che miệng cười như nhánh hoa run rẩy.

Còn bên cạnh, một đại hán đầu trọc, cùng một cái lão đầu, đang cãi nhau đến mặt đỏ tới mang tai.

“Dựa vào cái gì ngươi là Đại sư huynh, tuổi tác của ta cũng đủ làm cha ngươi!” Đỗ Thuần đứng tại trên ghế, chống nạnh bộ mặt tức giận.

“Tuổi tác có cái rắm dùng, ta nhập môn so với ngươi còn sớm hơn, tự nhiên là Đại sư huynh!”

“Nhập môn sớm không nổi a! Ngó ngó ngươi cái hình tượng này, làm Đại sư huynh, không sợ để cho sư phụ mất mặt a!"

"Uy, lão đầu, đừng lấy bề ngoài anh tuấn của ta nói để nói chuyện a, nếu không cẩn thận ta đánh ngươi!"

"Đến a, sợ ngươi a!" Đỗ Thuần nói, liền đem tay áo kéo lên.

"Ngươi đừng được một tấc lại muốn tiến một thước cho ta!" Cường đầu trọc đen mặt lên, tức giận đến thở hồng hộc.

"Cái kia, sư phụ, hai người này là cái tình huống gì?" Lý Lăng Đào lặng lẽ đi đến bên cạnh Lâm Hải, nhỏ giọng hỏi.

"Ai, sư môn bất hạnh a, đây là hai cái đồ đệ của ta, đang tranh sự tình ai làm Đại sư huynh." Lâm Hải lắc đầu, một mặt bất đắc dĩ.

"Đại sư huynh còn không có định ra sao?" Lý Lăng Đào nghe vậy, con mắt bỗng nhiên sáng lên.

"Ngươi nhìn cái này là định ra được sao?" Lâm Hải hướng phía hai cái hàng kia tức giận bĩu môi.

"Ha ha, quá được rồi!" Lý Lăng Đào cười to một tiếng.

Sau đó, ba vỗ bàn một cái, đem bộ đồ ăn cũng chấn động đến nhảy dựng lên.

Người trên bàn nhất thời cũng giật mình, nhao nhao không rõ ràng cho lắm hướng phía Lý Lăng Đào trông lại.

Mà Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần cũng bị giật mình một chút, dọa đến khẽ run rẩy, đình chỉ tranh cãi.

"Khụ khụ..." Khuôn mặt nhỏ của Lý Lăng Đào kéo căng, ho khan hai tiếng, sau đó đưa tay hướng phía Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần phân biệt nhất chỉ.

“Hai người các ngươi, đừng ở đây tranh nữa, từ hôm nay trở đi, vị trí Đại sư huynh này, quy cho ta!”

Phốc!

Lý Lăng Đào vừa dứt lời, Lâm Hải trực tiếp trượt chân tới bên trên đất.

“Mẹ nó, hố cha a, thế nào lại tung ra một tên dở hơi!”

Chương 311: Tin tức đấu giá

“Ngươi muốn làm Đại sư huynh, ngươi là ai a?” Lý Lăng Đào lập tức đem Đỗ Thuần cùng Cường đầu trọc làm cho sững sờ.

“Hừ, ta gọi là Lý Lăng Đào, cũng là đồ đệ của sư phụ Lâm Hải!” Lý Lăng Đào giương đầu lên, một mặt kiêu ngạo nói nói.

“Sư phụ, tiểu tử này là ngươi mới thu?” Đỗ Thuần cùng Cường đầu trọc trăm miệng một lời hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Xem như thế đi.” Lâm Hải đau cả đầu, bắt đầu hối hận vì đã đem cả Lý Lăng Đào gọi tới.

Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần nghe được, không hẹn mà cùng cho Lý Lăng Đào một cái ánh mắt khi dễ.

“Lão tam, ta đây là đang giáo dục Nhị sư huynh của ngươi đâu, chớ có đến thêm phiền a.” Đỗ Thuần vừa trừng mắt, nghiêm túc nói nói.

“Lão tam, đừng nghe cái này lão già kia, đậu móa suốt ngày liền nghĩ soán vị, ngươi nghe Đại sư huynh, nên đi chơi chỗ nào thì đi chơi đi.” Cường đầu trọc hướng phía Lý Lăng Đào phất phất tay.

“Lão tam?” Lý Lăng Đào nhìn Cường đầu trọc, lại nhìn xem Đỗ Thuần, con mắt trợn tròn.

“Nói cái gì đó, kêu người nào là lão tam đâu?” Lý Lăng Đào ba lại vỗ bàn một cái.

“Ta nói cho các ngươi biết a, có biết không cái gì gọi là Đạt Giả Vi Tiên (*người giỏi đi trước), đừng nhìn ta nhỏ tuổi, nhưng hai ngươi có kết thành một khối cũng đánh không lại ta, cho nên, Đại sư huynh này, trừ ta ra không còn có thể là ai khác!” Lý Lăng Đào làm ra một bộ dáng không hề nhượng bộ chút nào.

“Tiểu tử, ngươi muốn đập phá quán đúng hay không?”

“Tiểu Hầu tử, lấp cái gì loạn!”

Lần này, Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần không cãi nhau nữa, trực tiếp nhất trí đối ngoại.

“Thế nào, không phục a, tới tới tới, không phục đi ra so tay một chút.” Lý Lăng Đào hướng thẳng đến hai người vẫy tay.

“U a, ngươi cần ăn đòn đi!” Cường đầu trọc kéo ghế ra liền muốn đi qua, Đỗ Thuần cũng từ trên ghế nhảy xuống, giả ra một mặt hung tướng.

Phục vụ viên mang thức ăn lên ở bên cạnh nhìn thấy, trực tiếp bị dọa sợ, đứng tại chỗ này cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

“Đủ rồi!” Lâm Hải bỗng nhiên hô to một tiếng, giận tái mặt.

“Đều trung thực ngồi xuống cho ta!” Lâm Hải thực sự nhìn không được nữa, nhất là nhìn thấy Liễu Hinh Tình một mặt chế giễu nhìn chính mình, Lâm Hải hận không thể đem cái ba cái hàng này toàn đánh một trận.

Mất mặt, quá mất mặt hắn a!

“Không phải, sư phụ...”

“Im miệng, đều ngồi xuống ăn cơm cho ta!” Ba người còn muốn nói chuyện, bị Lâm Hải vừa trừng mắt, dọa đến tái mặt.

Chỉ có thể một mặt không tình nguyện ngồi xuống, tuy không nói lời nào, nhưng ba người ngồi ở kia, con mắt giống như chuông đồng, trừng mắt nhìn nhau, hiển nhiên là không ai phục ai.

“Đều ăn cơm thật ngon cho ta a, người nào còn dám nhắc tới sự tình Đại sư huynh, ta liền cho tên đó quét ra khỏi sư môn ngay tại chỗ!”

“A, không đề cập tới, không đề cập tới.” Ba người thấy Lâm Hải một mặt nghiêm túc, nhất thời không còn dám hồ nháo.

Chỉ là ba cái hàng này tựa hồ vẫn còn gầm ghè nhau, đừng quản cái nào nói chuyện, hai cái khác lập tức mở miệng châm chọc, vô lý cũng quấy ba phần, tâm tình mười phần kịch liệt.

Lâm Hải cau mày ăn cơm, một bụng nước đắng.

Mẹ nó, cũng không thể để cái ba hàng này tại cùng một chỗ nữa, quá làm ầm ĩ a.

Đang lúc ăn, có người bưng chén rượu đi tới.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lên, lông mày không khỏi nhướn lên.

“Lưu thúc?” Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra, đến chính là phụ thân của Lưu Lượng - Lưu Hồng Cử.

“Ha ha, Tiểu Hải a, đến chỗ Lưu thúc ăn cơm, làm sao cũng không nói trước một tiếng, để ta cho bọn họ chuẩn bị cẩn thận một chút.” Lưu Hồng Cử mang theo trách cứ nói nói.

“Ha ha, Lưu thúc khách khí, chúng ta cũng là tùy tiện tìm một nhà, nào nghĩ đến trùng hợp như vậy, chạy đến chỗ này của ngươi.” Lâm Hải đứng lên, cười nói.

Lưu Hồng Cử giật mình một trận, sau đó giơ ly rượu lên.

“Tiểu Hải a, bất kể thế nào nói, ngươi có thể tới chỗ của Lưu thúc ăn cơm, là xem trọng Lưu thúc, đến, Lưu thúc kính ngươi một ly, nếu không có ngươi, cái Phượng Lân Các này ta còn thực sự không thể dễ dàng lấy xuống như vậy.”

Lưu Hồng Cử nói, rót cho mình một chén rượu, hướng phía Lâm Hải nâng chén nói.

Lâm Hải vội vàng đem chén rượu bưng lên, cùng Lưu Hồng Cử chạm ly.

“Lưu thúc khách khí, ta cùng Lượng tử là bạn bè thân thiết, Lượng tử đã không ít lần chiếu cố ta, ta có thể vì Lưu thúc ra thêm chút sức, cũng là chuyện lên làm.”

Hai người khách khí một phen, Lưu Hồng Cử lại lần lượt mời rượu cùng những người khác trên bàn ăn, Lâm Hải cũng lần lượt giới thiệu một phen.

Khi giới thiệu đến Đỗ Thuần, trước mắt Lưu Hồng Cử nhất thời sáng lên.

“Viện trưởng bệnh viện Nhân Dân Đệ Nhất a, tại thành phố Giang Nam cũng coi là cái nhân vật, tuy không phải loại người quyền thế kia, nhưng người nào không có cái sinh lão bệnh tử, nhân vật có ngưu bức hơn, cũng có một ngày phải cầu người ta.”

Nghĩ không ra đường đường là Viện trưởng của một viện lại cũng quen thuộc cùng Lâm Hải như vậy, Lưu Hồng Cử không khỏi có một phần phỏng đoán đối với bối cảnh của Lâm Hải.

“Cái Lâm Hải này không đơn giản a, kết bạn cũng là đại nhân vật, quay đầu nhất định phải lại dặn dò Lượng tử thêm mấy lần, để nó nhất định phải tạo mối quan hệ cùng Lâm Hải.”

“Đúng, Lưu thúc.” Lưu Hồng Cử mời rượu xong, Lâm Hải lưu ông ta lại ăn chút đồ ăn, thuận tiện muốn hỏi một chút về sự tình đấu giá.

“Hiện tại đã bắt đầu đấu giá sao?” Lâm Hải thế nhưng là còn băn khoăn Vàng Son Lộng Lẫy đâu, thấy Phượng Lân Các của Lưu Hồng Cử đều đã khai trương, chính mình làm sao đến thông tin đấu giá đều không có thu được đến?

“Ha ha, còn chưa có đâu, thời gian đấu giá định tại thứ hai, bất quá cái Phượng Lân Các của ta này quy mô nhỏ bé, trên căn bản chẳng nhiều người tranh chấp, lại có Đường Thị trưởng chiếu cố, nên ta mới sớm lấy tới được.”

Nói đến đây, trong lòng Lưu Hồng Cử nhất thời lại nổi lên một trận cảm kích đối với Lâm Hải.

Nếu không phải Lâm Hải thay chính mình nói chuyện cùng với Đường Sâm, chính mình sao dễ dàng cầm xuống Phượng Lân Các như vậy a, đừng nói có thể sớm khai trương.

Cái này vừa mở ra, Lưu Hồng Cử mới biết, Phượng Lân Các tuy quy mô không lớn, nhưng thật biết kiếm tiền a, nhìn danh ngạch buôn bán mỗi ngày, Lưu Hồng Cử nửa đêm đều sẽ cười tỉnh.

“Nguyên lai thứ hai mới bắt đầu a.” Lâm Hải gật gật đầu.

Lại hàn huyên một trận, Lưu Hồng Cử mới hướng phía mọi người cười cười, đứng dậy rời đi.

Cơm nước xong xuôi, lúc Lâm Hải qua tính tiền, mới được cho biết, bữa ăn của bọn họ được miễn phí.

Lâm Hải mỉm cười, cũng là vui vẻ tiếp nhận.

Đem ba cái đồ đệ đuổi đi, Lâm Hải lái xe đến dưới nhà của

Liễu Hinh Nguyệt.

“Đi thôi, tỷ, về nhà đi.” Liễu Hinh Tình xuống xe, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt nói nói.

“Cái kia, ngươi về trước đi, ta và tỷ tỷ ngươi còn có việc.” Lâm Hải cũng không muốn để cho Hinh Nguyệt về nhà ở.

“Có chuyện gì?” Liễu Hinh Tình một mặt hồ nghi nói nói.

“Tiểu hài tử hỏi nhiều như vậy làm gì? Nhanh đi đi.” Lâm Hải phất phất tay.

“Hừ, khẳng định không phải là chuyện tốt.” Cái mũi nhỏ của Liễu Hinh Tình nhíu một cái, hừ một tiếng.

Lâm Hải thấy thế, đưa tay thọc Liễu Hinh Nguyệt một chút.

Mặt Liễu Hinh Nguyệt đằng cái liền hồng, cúi đầu có chút không dám nhìn muội muội của mình.

“Tiểu Tình, muội cùng mẹ nói một tiếng, tỷ hôm nay ở lại trường học, không trở về.” Liễu Hinh Nguyệt nói xong, đem đầu vùi xuống thấp hơn, trong lòng phanh phanh loạn nhảy không ngừng, sợ Liễu Hinh Tình nhìn ra đầu mối.

“Há, biết rõ.” Liễu Hinh Tình một mặt kỳ quái liếc nhìn tỷ tỷ một chút, rồi quay đầu đi.

Liễu Hinh Nguyệt thấy Liễu Hinh Tình đi, vội vàng thở dài một hơi.

“Hù chết ta.” Liễu Hinh Nguyệt vươn tay, vỗ vỗ bộ ngực cao ngất.

Thấy Liễu Hinh Tình vừa đi, Lâm Hải vừa mới nếm thử tư vị, trong lòng nhất thời ngứa đến khó mà tự chế.

“Hinh Nguyệt, chúng ta về khách sạn chứ?” Hai mắt Lâm Hải tóe lửa nhìn Liễu Hinh Nguyệt.

“Ừm.” Mi mục Liễu Hinh Nguyệt lộ vẻ xấu hổ cúi đầu xuống, nàng giờ phút này sao lại không khát vọng chứ.

“A!” Lâm Hải cao hứng nắm quyền, sau đó đạp cần ga, xe liền lao ra ngoài.

“Hinh Nguyệt...” Vừa vào gian phòng của khách sạn, Lâm Hải liền đem Liễu Hinh Nguyệt ôm lấy, kích tình hôn lên.

“Ah...” Liễu Hinh Nguyệt ôm lấy cổ Lâm Hải, chủ động đáp lại.

Lúc hai người ngã xuống giường, y phục trên người đã rơi xuống cùng một chỗ.

Hai người củi khô lửa bốc, dục vọng trong lòng như núi lửa, trong nháy mắt đã phát ra.

Lại là một đêm phiên vân phúc vũ.

Chương 312: Cho ta một cái lý do

Sau một đêm chinh phạt, để Liễu Hinh Nguyệt hư thoát kém chút ngất xỉu qua.

Thời điểm sắc trời đã tảng sáng, Liễu Hinh Nguyệt rốt cuộc nhấc không nổi một điểm tinh thần, nằm ở trên giường ngủ.

Mà Lâm Hải có lẽ là do nguyên nhân đã tu luyện ‘Đạo Đức Kinh’, tuy thể lực tiêu hao rất lớn, nhưng chỉ híp mắt một lát, tinh lực liền khôi phục lại.

Thấy Liễu Hinh Nguyệt ngủ say, Lâm Hải liền hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào Thánh Cảnh.

“Chủ nhân!” Vừa tiến đến, Cầm Ma canh giữ ở bên người Tiên

Nhi, liền vội vàng khom người thi lễ.

“Ừm, ngươi làm sao lại ở chỗ này?” Trừ lần khảo nghiệm kia, đây là lần thứ hai Lâm Hải nhìn thấy Cầm Ma.

“Bốn người chúng ta thay nhau thủ hộ Tiên Nhi, hôm nay là đến ta trực.” Cầm Ma cung kính trả lời.

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó nhìn bốn phía.

“Hôm qua không phải ta đã thu vào ba cái linh hồn thể sao? Bọn họ đâu?”

“Đang trong sân.” Cầm Ma hướng phía ngoài phòng nhất chỉ.

Lâm Hải cất bước đi ra ngoài, hướng phía trong sân nhìn quanh.

Phốc!

Lâm Hải vừa nhìn ra, nhất thời cười phun.

Mẹ nó, tràng cảnh rất quen thuộc a.

Chỉ thấy cái Lệ quỷ Thường Tú Lệ kia, giờ phút này chính là một mặt sụp đổ đứng tại trước mặt Thư Tiên.

Mà hai cánh tay Thư Tiên, đang nắm chặt duỗi ở trước mặt nàng ta.

“Nhanh lên đoán, cục đá tại cái tay nào?”

“Đậu móa, khẳng định là hai cánh tay đều không có.” Lâm Hải nhất thời nhớ tới thời điểm hắn qua cửa lúc trước, Thư Tiên là để hắn đoán thế nào.

Thường Tú Lệ một hồi nhìn xem tay trái, một hồi nhìn xem tay phải của Thư Tiên, trên mặt do dự.

“Ta đếm tới ba, không đoán coi như ngươi thua, một, hai , ba...”

“Tay phải!” Thường Tú Lệ vội vàng kêu một tiếng sợ hãi.

“Ha ha, ngươi lại sai, tay phải không có...” Thư Tiên cười lớn đem tay phải mở ra, rỗng tuếch.

“A!!! Ngươi giết ta đi!” Thường Tú Lệ ôm đầu, phát điên một trận.

“Giết ngươi? Như vậy sao được, bao nhiêu năm, thật vất vả mới có người tiến đến, ta còn không có chơi chán đây.” Thư Tiên nói, cầm lấy anh hùng bài bút máy mà Lâm Hải cho mình, cực nhanh tại trên mặt Thường Tú Lệ viết cái gì đó.

“Đến, chúng ta tiếp tục.” Thư Tiên một mặt hưng phấn hướng phía Thường Tú Lệ chen chen lông mày.

“Thư Tiên, đừng làm rộn.” Lúc này, Lâm Hải đi tới, hắn hiện tại có nhu cầu cấp bách cần phải hiểu rõ, thu ba cái linh hồn thể này, cách lúc thăng cấp còn kém bao nhiêu.

“A..., chủ nhân ngươi tới rồi.” Thư Tiên kinh hỉ một trận, “Chủ nhân, ngươi quá đủ ý tứ, lập tức để cho ba cái linh hồn thể đi vào.”

Thường Tú Lệ nghe được Lâm Hải nói chuyện, cũng đi theo quay đầu.

Phốc!

Lâm Hải vừa thấy gương mặt của Thường Tú Lệ kia, nhất thời ha ha ha cười rộ lên.

Mẹ nó, Thư Tiên này cũng quá ác đi, thế mà dùng bút máy vẽ một mặt rùa đen cho Thường Tú Lệ, quá chơi ác a, trách không được Thường Tú Lệ tức đến sắp điên.

Thư Tiên thấy Lâm Hải cười rộ lên, cũng có chút xấu hổ.

“Chủ nhân, ta đây không phải là nhàm chán nha, vẽ đến không giống, cách Họa Vương còn kém xa.”

Lâm Hải còn không có ngưng cười, Thường Tú Lệ bỗng nhiên lui tới.

“Đây là nơi nào? Ngươi thả ta ra ngoài!” Tinh thần của Thường Tú Lệ tựa hồ cũng có chút thất thường.

“Ừm?” Lâm Hải thấy Thường Tú Lệ nhào tới, ý niệm mạnh mẽ động.

“A!” Thường Tú Lệ bỗng nhiên hét thảm một tiếng, ôm đầu liền ngồi xổm xuống.

“Ngươi thành thật một chút cho ta!” Lâm Hải lạnh lùng nói nói, hắn hiện tại một cái ý niệm trong đầu, liền có thể đem Thường Tú Lệ giết chết.

“Các ngươi cũng tới đây!” Lâm Hải thông qua ý thức, hướng những còn lại người phát ra mệnh lệnh.

Chỉ chốc lát, những người khác như Hắc Vô Thường, Hỗ Tam Nương cùng Hàn Sơn Tứ Hữu, tất cả đều nhanh chóng chạy tới.

“Bái kiến chủ nhân!” Hàn Sơn Tứ Hữu nhao nhao hướng phía Lâm Hải thi lễ.

“Ngươi chính là chủ nhân của chỗ này?” Hắc Vô Thường có chút nơm nớp lo sợ, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ừm, ngươi khôi phục rồi?” Lâm Hải sững sờ, cái Hắc Vô Thường này trước đó thế nhưng là thụ thương thật nặng a.

"Vâng, chủ nhân, ở chỗ này khôi phục thương thế thật là nhanh."

Lâm Hải gật gật đầu, lại nhìn về phía Hỗ Tam Nương.

Không đợi Lâm Hải tra hỏi, Hỗ Tam Nương liền hướng phía Lâm Hải nhẹ nhàng thi lễ.

"Nô gia tham kiến chủ nhân!"

"Ách..." Lâm Hải một trận không thích ứng.

"Cái kia, Tam Nương, ngươi tiến đến chỉ là vì trị thương, chúng ta đã xưng hô như thế nào thì vẫn cứ xưng hô như thế đi, ngươi cũng đừng gọi ta là chủ nhân."

Hỗ Tam Nương nhẹ nhàng cười một tiếng, "Tốt, soái ca!"

"Thương tích của ngươi thế nào rồi?" Lâm Hải quan tâm hỏi.

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, hôm nay liền có thể tốt." Hỗ Tam Nương một mặt mừng rỡ, nàng ta thật không nghĩ tới, thương thế ở chỗ này liền có thể khôi phục nhanh như vậy.

"Ách..." Lâm Hải sững sờ, đưa tay chỉ chỉ về phía Hắc Vô Thường.

"Vì cái gì y thương thành như thế đều đã tốt, thương tích của ngươi so với y còn nhẹ hơn nhiều, lại không tốt?"

Đôi mày của Hỗ Tam Nương cau lại, làm ra một bộ dáng suy nghĩ.

"Nô gia bắt đầu cũng cảm thấy kỳ quái, về sau phát hiện, cái này chắc có quan hệ cùng thực lực của bản thân, thực lực càng mạnh, khôi phục càng chậm."

Lâm Hải nghe xong, nhất thời sững sờ.

Như vậy cũng giống như thời điểm chơi trò chơi, lúc cấp một, một trăm giọt máu liền đầy máu, rơi chín mươi chín giọt máu, uống một cái bình hồng liền hồi đầy máu.

Nhưng chờ đến lúc cấp mười, tích một nghìn giọt máu liền mới đầy máu, rơi hai trăm giọt máu, mặc dù là vết thương nhẹ, lại cần hai cái bình hồng mới hồi đầy máu.

“Tốt, chờ ngươi khôi phục, ta lại mang ngươi ra ngoài.” Lâm Hải hiện tại cũng hiểu rõ, chỉ cần đem linh hồn thể trong Thánh Cảnh thả ra, chính mình liền có thể lựa chọn tiếp tục khống chế bọn họ hoặc là hủy bỏ khống chế.

Lâm Hải trước đó đã đem Hỗ Tam Nương coi thành bằng hữu, cho nên hắn cũng không muốn đem sinh mệnh của Hỗ Tam Nương khống chế ở trong tay chính mình.

“Hàn Sơn Tứ Hữu!” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía bốn cái cư dân nguyên thủy trong Thánh Cảnh này hô nói.

“Có thuộc hạ!” Bốn người vội vàng ứng thanh đáp nói.

“Ta hỏi các ngươi, ta cách lên tới cấp hai, còn cần phải bắt bao nhiêu cái linh hồn thể?” Lâm Hải hiện tại quan tâm nhất, là mình còn kém bao lâu có thể thăng cấp, chỉ có thăng cấp, Tiên Nhi mới có thể tỉnh lại.

“Cái này...” Bốn người liếc mắt lẫn nhau một cái, sau đó lắc đầu.

“Thuộc hạ cũng không biết.”

Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, cái Thánh Cảnh này hiện tại một điểm nhắc nhở cũng đều không có, chẳng lẽ muốn mình một mực không ngừng thu xuống linh hồn sao?

“Vậy được rồi.” Lâm Hải khẽ thở dài một cái, xem ra chính mình chỉ có thể tiếp tục đi thu thôi.

“Tam Nương, ngươi trước tiên ở chỗ này dưỡng thương đi, chờ ngươi tốt, ta liền thả ngươi ra ngoài, sau đó khôi phục tự do cho ngươi.” Lâm Hải nói xong, liền chuẩn bị rời đi.

“Chủ nhân, chờ một chút!” Bỗng nhiên, Lệ quỷ Thường Tú Lệ liền mở miệng, đem Lâm Hải cản lại.

Sau đó, bịch một tiếng, quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Cầu chủ nhân khai ân, cũng thả ta ra ngoài đi.” Thường Tú Lệ một ngày này sắp bị Thư Tiên tra tấn điên, thật sự là không muốn đợi tại cái chỗ này nữa.

“Ngươi?” Lâm Hải nhếch miệng lên, không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Cho ta một cái lý do đi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Cái này...” Thường Tú Lệ sững sờ, trên mặt giãy dụa một trận, sau đó tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn.

“Chủ nhân, chỉ cần ngươi thả ta ra ngoài, ta có thể dẫn ngươi đi bắt một cái Lệ quỷ càng cường đại hơn!”

“Ồ?” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, hắn hiện tại liền cần linh hồn thể, để thăng cấp đẳng cấp của chủ nhân, thức tỉnh Tiên Nhi, nghe thấy lời ấy, trong lòng không khỏi hơi động.

“Tốt, ta đáp ứng ngươi!” Lâm Hải nặng nề gật gật đầu.

Con mắt Thường Tú Lệ nhất thời sáng lên, “Vậy bây giờ ngươi thả ta ra ngoài, ta lập tức dẫn ngươi đi!”

“Hiện tại?” Lâm Hải lắc đầu, “Qua một đoạn thời gian đi, ta bây giờ còn có việc khác muốn làm.”

Kiếm gỗ đào của Lâm Hải hiện tại đã bị hủy, Hỗ Tam Nương lại tạm thời không giúp được gì, hắn mới sẽ không đi mạo hiểm đâu.

Huống chi, tại trong hiện thực, hắn thật còn có nhiều sự tình muốn làm.

“Qua một đoạn thời gian nữa?” Trên mặt Thường Tú Lệ không khỏi thất vọng một trận.

“Ừm, đến lúc đó ta sẽ tìm ngươi.” Lâm Hải gật gật đầu, vừa mới chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên!

“Lâm Hải, ngươi trước thả ta ra đi!” Một cái thanh âm vô cùng quen thuộc vang lên bên tai Lâm Hải.

Lâm Hải sững sờ, sau đó thân thể mạnh mẽ chấn động, kích động đến toàn thân cũng run lẩy bẩy.

Chương 313: Đánh giá kém, không giải thích!

“Thanh âm của Lâm Nhi, là thanh âm của Lâm Nhi!” Lâm Hải kích động đến toàn thân cũng run rẩy lên.

Vội vã đem tay sờ vào trong ngực, đem Uẩn Linh Châu lấy ra.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi tỉnh rồi?” Lâm Hải mừng rỡ hỏi.

“Ừm, ngươi trước thả ta ra đi.” Thanh âm của Sở Lâm Nhi, lộ ra cực độ kiệt sức.

“Làm sao thả?” Lâm Hải vội vàng hỏi nói.

“Nắm chặt Uẩn Linh Châu, sau đó trong ý thức nghĩ đến chuyện thả ta đi ra, là được rồi.” Sở Lâm Nhi nói chuyện tựa hồ rất tốn sức, vừa nói xong cũng bắt đầu thở hồng hộc.

“Tốt, ta hiện tại liền thả ngươi ra.” Lâm Hải vội vàng dựa theo lời Sở Lâm Nhi đã nói, nắm chặt Uẩn Linh Châu.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân thể gần như trong suốt của Sở Lâm Nhi xuất hiện trong không trung.

Chỉ thấy nàng vừa xuất hiện, còn không có đứng vững, thân thể liền ngã xuống.

“Lâm Nhi!” Lâm Hải vội vã vươn tay, đem Sở Lâm Nhi ôm chặt lấy.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Lâm Hải lại không có một chút tạp niệm, nhìn thân thể Sở Lâm Nhi tựa hồ chỉ cần một trận gió liền có thể bị thổi tan, trong lòng Lâm Hải đau lòng một trận.

Sở Lâm Nhi dựa vào trong ngực Lâm Hải, khuôn mặt yêu diễm đột nhiên đỏ rực, muốn chống cự, lại phát hiện trên thân một chút khí lực cũng đều không có.

“Nơi này so với trong Uẩn Linh Châu còn tốt hơn, ta ở chỗ này khôi phục sẽ nhanh hơn, ta muốn ngủ tiếp.” Sở Lâm Nhi nói xong, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Hàn Sơn Tứ Hữu, tranh thủ thời gian tìm cái giường.”

Hàn Sơn Tứ Hữu nghe được, chỉ chốc lát liền làm đến một cái giường lớn, phóng tới bên cạnh Tiên Nhi.

Lâm Hải đem Sở Lâm Nhi chậm rãi đặt lên giường, khe khẽ thở dài một hơi.

Nhìn hai cái nữ nhân như hoa như ngọc song song nằm ở trên giường, trong lòng Lâm Hải đau xót.

Hai nữ nhân này, đều là vì cứu mình, nên bản thân mới bị trọng thương a.

“Tam Nương!” Lâm Hải cũng không quay đầu lại gọi nói.

“Nô gia tại.” Hỗ Tam Nương tiến lên một bước.

“Hai nữ nhân này, đối ta cũng mười phần trọng yếu, làm phiền ngươi giúp ta chiếu cố tốt cho các nàng.”

Dù sao Hàn Sơn Tứ Hữu cũng là nam nhân, Lâm Hải cảm thấy chiếu cố thì sẽ có nhiều bất tiện.

“Ừm, yên tâm đi.” Hỗ Tam Nương gật gật đầu.

Giao phó xong, Lâm Hải lại nhìn Sở Lâm Nhi cùng Tiên Nhi, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân thể trở lại trong hiện thực.

Leng keng!

Mới từ Thánh Cảnh đi ra, trong đầu Lâm Hải bỗng nhiên toát ra một cái tin tức nhắc nhở.

“Thành công thu nhập bốn cái linh hồn thể, kích hoạt công năng thăng cấp cho chủ nhân Thánh Cảnh, đẳng cấp trước mắt - cấp một (thang tiến độ: 78/100).”

“Ha ha, rốt cục có nhắc nhở quan hệ tới thăng cấp rồi!” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, hơn nữa nhìn con số 78/100 ở phía sau nhắc nhở, Lâm Hải biết rõ, cách thăng cấp đã không xa.

“Xem ra thực sự cần tìm cái thời gian, qua đem cái Lệ quỷ mà Thường Tú Lệ nói kia bắt lại, như thế nói không chừng chính mình liền thăng cấp.”

Thấy Liễu Hinh Nguyệt đang ngủ say ở bên cạnh, Lâm Hải mặc quần áo rời giường, rửa mặt một phen.

Leng keng!

Vừa rửa mặt xong, Wechat bỗng nhiên vang.

“Người nào sớm như vậy?” Hiện tại vẫn chưa tới sáu giờ sáng đây.

Lâm Hải cầm điện thoại di động lên, vừa nhìn một chút, con mắt liền thẳng.

Hệ thống nhắc nhở: Cửa hàng mạng Thiên Đình có hàng mới lên giá, điểm kích để xem xét!

“WTF, thật có kẻ coi tiền như rác đến bán đồ vật trong cái cửa hàng này a?” Lâm Hải ngạc nhiên một trận, cái cửa hàng mạng mà Thái Thượng Lão Quân dựng lên này, cũng không phải đen bình thường a, thế mà thật là có thần tiên đến cổ động.

Tính hiếu kỳ trong ngực trỗi dậy, Lâm Hải ấn mở cửa hàng mạng, hắn muốn nhìn cái kẻ coi tiền như rác này, đến cùng là ai.

Chỉ thấy a cái ô vuông trắng bên trong cửa hàng mạng, giờ phút này đã có nhiều thêm một kiện đồ vật, mà phía dưới dùng màu hồng, để ghi chú tin tức đồ vật cùng tên của người bán.

Đồ vật: Diệt Linh Đan

Công hiệu: Ném mạnh để đả thương địch thủ, trong nháy mắt sinh ra lực bạo tạc cường đại, đối với linh hồn có thương tổn rất nặng.

Giá cả: Hai trăm điểm Công đức.

Chủ cửa hàng: Thái Thượng Lão Quân (Chủ cửa hàng số một)

Phốc!

Vừa mới ấn mở, Lâm Hải liền cười.

Mẹ nó, ta đã nói rồi, người nào sẽ đần độn như vậy, đuổi tới để bị hố!

Nguyên lai là con hàng Thái Thượng Lão Quân này đi bán đồ vật mình a, đoán chừng là nhìn ba cái ngăn chứa đều trống không, tâm lý cũng không thoải mái đi.

Lâm Hải lại nhìn cái Diệt Linh Đan này, mới hai trăm điểm Công đức, thật tiện nghi a!

Bất quá Lâm Hải cũng biết đạo lý tiện nghi không thể có hàng tốt, lấy tính cách lòng dạ đen tối của Thái Thượng Lão Quân như vậy, chỉ mới bán hai trăm điểm Công đức, nói rõ cái Diệt Linh Đan này tuyệt đối là cái đồ chơi qua quít bình thường.

“Mặc kệ nó, mua trước lại nói!” Đồ chơi có kém cỏi hơn, chỉ cần là xuất phẩm từ Thiên Đình, đối với Lâm Hải cái phàm nhân này, cũng tuyệt đối là bảo vật quý giá.

Lâm Hải điểm cái nút “Lập tức mua sắm” ở phía dưới Diệt Linh Đan!

Leng keng!

Ngươi mua sắm một khỏa Diệt Linh Đan, xin mời xem xét ở trong túi càn khôn!

Leng keng!

Ngươi đã chi tiêu hai trăm điểm Công đức.

Leng keng!

Xin làm ra đánh giá đối với giao dịch lần này!

“A, còn có thể đánh giá sao?” Lâm Hải ngạc nhiên một trận, cái Thái Thượng Lão Quân này được a, còn biết rõ làm cái hệ thống đánh giá.

Lâm Hải nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động nhảy ra ba đóa hoa màu đen, màu trắng, màu đỏ đại biểu cho đánh giá kém, trung bình và khen ngợi, khóe miệng bỗng nhiên nhếch lên, một cái ý nghĩ liền xuất hiện.

“Đánh giá kém, không giải thích!” Lâm Hải trực tiếp điểm đóa hoa màu đen.

Thái Thượng Lão Quân dám đá chính mình ra khỏi bầy, chính mình cũng không thể khách khí với lão, chiều theo mao bệnh của lão!

Leng keng!

Đánh giá của ngài đã có hiệu lực!

Lâm Hải nhìn phía dưới tên chủ cửa hàng Thái Thượng Lão Quân, phía sau đóa hoa màu đen nhiều con số một, nhất thời đắc ý cười một trận.

Nhưng vừa cười được một nửa, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên giật mình.

“WTF, hỏng!” Lâm Hải chỉ lo thống khoái nhất thời, căn bản không nghĩ tới hậu quả khi làm như vậy.

Mẹ nó, ca ca còn muốn về lại trong đám đâu, cái này mẹ nó lại cho Thái Thượng Lão Quân cái đánh giá kém, thì còn trở về cái cọng lông a.

Lâm Hải nhất thời buồn khổ một trận, mẹ nó, thật sự là xúc động là ma quỷ a!

Leng keng!

Leng keng!

Leng keng!

…

Lâm Hải đang ở chỗ này hối hận, bỗng nhiên Wechat vang lên không ngừng.

“Tình huống như thế nào?” Lâm Hải mở ra xem, mắt liền trợn tròn.

Thế mà tất cả đều là tin tức mà bạn tốt trên Thiên Đình, phát đến cho mình.

Chỉ là, đám thần tiên này vì sao vào cùng lúc này đều gửi tin tức cho mình a, giống như đã thương lượng từ trước vậy.

Lâm Hải ấn mở từng cái, nhìn.

Ngộ Không: Huynh đệ, ngưu bức, dám cho cái Lão Quan Thái Thượng Lão Quân kia đánh giá kém, lão Tôn ta phục ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ giơ ngón tay cái)

Na Tra: Đại tiên, ngươi quá mạnh, trực tiếp đem Thái Thượng Lão Quân tức giận đến bão nổi tại trong đám! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng bật cười)

Lôi Thần: Ngươi lợi hại, thật hung ác!

Hằng Nga: Đại tiên, người ta thật là sùng bái ngươi nha! (phía sau là một cái biểu lộ hai mắt bốc lên hoa đào)

Hồng Hài Nhi: Đại tiên... Như vậy không tốt đâu?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, ngươi gặp rắc rối, chủ nhân nhà ta vừa mới nói muốn đem ngươi ném vào trong Bát Quái Lô để luyện lại. (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi lạnh)

...

Nhìn các lộ thần tiên phát tới “Điện mừng”, Lâm Hải hận không thể quất cho chính mình một vả.

“Đậu móa, lúc này là thật sự gặp rắc rối rồi!” Lâm Hải tuy không ở trong đám, nhưng cũng có thể nghĩ đến Thái Thượng Lão Quân khẳng định là nổi giận không thể vãn hồi.

Lâm Hải ngẫm lại, vẫn là kiên trì phát về cho Ngộ Không một cái tin.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ta nhất thời hồ đồ a, Thái Thượng Lão Quân khẳng định sẽ tìm ta gây phiền phức, làm sao bây giờ?

Ngộ Không: Quản lão nhiều làm gì như vậy, nếu Lão Quan này dám tìm ngươi làm phiền, một gậy nện qua là được.

Phốc!

Lâm Hải nhất thời trợn mắt trừng một cái, mẹ nó, ngươi cho rằng ca ca cũng ngưu bức giống như ngươi a.

Thôi, Lâm Hải cũng nhìn ra, hỏi Ngộ Không loại vấn đề này, căn bản chính là hỏi không, cái con khỉ này chính là cái bạo lực cuồng, tất cả phương pháp để giải quyết vấn đề cơ bản đều là như thế, cái kia chính là một gậy đập qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, kỳ thực ta quan tâm là, ta còn có thể tiến vào trong đám hay không?

Ngộ Không: A, nhìn bộ dáng nổi giận của Lão Quan kia, lão Tôn ta đoán chừng quá sức.

Lâm Hải xem xét, tâm nhất thời chìm đến đáy cốc, mẹ nó, vừa rồi điểm đánh giá kém cái cọng lông a!

Đang buồn bực, leng keng một tiếng, Wechat lại vang.

Lâm Hải xem xét, con mắt nhất thời mở thật lớn!

“Thái Thượng Lão Quân cầu tăng thêm ngươi làm bạn tốt!”

Chương 314: Ngươi lại bị đuổi theo

Lâm Hải nhìn Thái Thượng Lão Quân thêm mình làm bạn tốt, con mắt trợn thật lớn.

Cự tuyệt!

“Móa, trước đó lúc ca ca thêm bạn, ngươi không phải ngưu bức hống hống không cho thông qua sao? Hiện tại lại muốn thêm ca ca, muộn!” Lâm Hải bĩu môi một cái, nói thầm.

Chỉ bất quá, con hàng này sau khi điểm xong cự tuyệt, liền cảm thấy nhột nhạt trong lòng.

Lâm Hải cũng không phải là bởi vì có tính khí nên mới cự tuyệt, thật sự là do hắn biết mình vừa rồi đem Thái Thượng Lão Quân đắc tội hung ác, nên không dám thông qua a.

“Ai, tránh được nhất thời, thì tránh nhất thời đi.” Lâm Hải lắc đầu thở dài, đem điện thoại di động thu lại.

“Ừm... Anh làm sao không ngủ?” Lúc này, đôi mắt của Liễu Hinh Nguyệt cũng không mở ra, xoay người một cái, đem bắp đùi trắng nõn khoác lên trên thân Lâm Hải.

Lâm Hải nhìn cảnh đẹp như ẩn như hiện dưới chăn, thân thể tuổi trẻ nhất thời lại bị thức tỉnh

“Ngủ, lập tức liền ngủ.” Lâm Hải tam hạ lưỡng hạ lại cởi sạch quần áo, leo lên.

“A, tại sao lại tới...”

Không biết qua bao lâu, hai người ôm nhau trên giường, đều có chút thở nhẹ.

“Chán ghét chết, người ta sắp bị anh giày vò hỏng.” Liễu Hinh Nguyệt dựa vào lồng ngực Lâm Hải, sắc mặt ửng hồng, hờn dỗi nói.

“A? Anh làm sao lại nhớ kỹ vừa rồi có người nói ưa thích đến chết?” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng kinh ngạc.

“A, anh còn nói...” Liễu Hinh Nguyệt xấu hổ kéo chăn mền lên, đem mặt che lại.

Hai người lại dính nhau một hồi, Liễu Hinh Nguyệt bị Lâm Hải giày vò cũng không ngủ được nữa, hai người dứt khoát mặc quần áo rời giường.

Ra khỏi khách sạn, hai người tìm quầy điểm tâm, vừa ăn cơm, Lâm Hải vừa đem sự tình là đại sứ hình tượng của mặt nạ dưỡng da nói cùng Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt không nghĩ tới vừa mới ký kết, liền có thể tiếp quảng cáo thương nghiệp, lập tức kích động đến hỏng, ăn xong hai ba miếng, hận không thể lập tức liền qua chụp quảng cáo.

Lâm Hải vốn là đáp ứng Diệp Tử Vũ hôm nay sẽ mang Liễu Hinh Nguyệt qua, thấy Liễu Hinh Nguyệt có nhiệt tình như thế, liền nói một tiếng với Diệp Tử Vũ, hai người lái xe tiến về.

“Lâm tổng.” Lâm Hải vừa xuống xe, Trần Nghiên đã chờ ở cửa, hiển nhiên là Diệp Tử Vũ đã thông tri cho nàng ta.

“Diệp Tổng ở trên lầu chờ ngươi.” Trần Nghiên vừa nói, một bên hữu ý vô ý nhìn Liễu Hinh Nguyệt đang khoác cánh tay của Lâm Hải một chút, không biết vì cái gì, tâm lý liền thất lạc một trận.

“Ha ha, Tiểu Hải tới rồi.” Diệp Tử Vũ ngồi ở văn phòng, thấy Lâm Hải tiến đến, liền vội vàng đứng dậy đón lấy, đồng thời hướng phía Liễu Hinh Nguyệt gật gật đầu.

“Diệp ca, hôm nay tới, là cùng ngươi nói sự tình của đại sứ hình tượng.” Lâm Hải ngồi tại trên ghế sa lon đối diện với Diệp Tử Vũ, tùy tiện nói nói.

“Ồ? Ngôi sao đại sứ hình tượng này, đã tìm xong?”

“Ở đây không phải sao?” Lâm Hải hướng phía Liễu Hinh Nguyệt nhướn miệng, Liễu Hinh Nguyệt cười cười, trong lòng trở nên kích động.

“Ách, Hinh Nguyệt...” Diệp Tử Vũ sững sờ, trực tiếp mộng bức.

Lâm Hải không quản tới Diệp Tử Vũ, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Vương Long.

“Đến chưa?” Trước khi Lâm Hải đến, đã gọi điện thoại qua cho Vương Long.

“Đã đến dưới lầu.”

Chỉ chốc lát, nhân viên công tác liền đem Vương Long dẫn lên tới.

“Tốt, Vương tổng, Diệp ca, Hinh Nguyệt, sự tình đại sứ hình tượng, các ngươi ngồi xuống nói chuyện đi, chỗ nào cần ta, thì Trần Nghiên có toàn quyền đại biểu.” Lâm Hải nói xong, trực tiếp nhấc cái mông, chuẩn bị rời đi.

“Mẹ nó, thật là một cái biết vung tay làm chưởng quỹ.” Diệp Tử Vũ cùng Vương Long nhất thời không còn gì để nói.

Lâm Hải mới mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, loại sự tình phí đầu óc này hắn mới lười nhác tham dự, dù sao bản thân Hinh Nguyệt chắc chắn sẽ không ăn thiệt thòi, hắn không ở cũng sẽ vậy.

Lại cùng Liễu Hinh Nguyệt căn dặn vài câu, Lâm Hải liền đứng dậy cáo từ.

Lái xe, Lâm Hải lại gọi điện thoại cho Đỗ Thuần, nói cho ông ta biết mình bây giờ liền đi qua.

Đầu bên kia điện thoại, Đỗ Thuần đã cao hứng hỏng, nói sớm liền chuẩn bị tốt, liền chờ Lâm Hải đi qua.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào!” Vừa đến bệnh viện Nhân Dân Đệ Nhất, Lâm Hải còn không tiến vào liền giật mình.

Chỉ thấy trong bệnh viện một bên, giống như đến lễ tết, giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều là hoành phi (*là những tấm biển gỗ có hình thức trình bày theo chiều ngang treo trên cao bên ngoài các gian thờ tại đình chùa, từ đường... Thường ở trên đó khắc từ 03 đến 04 chữ đại tự) to lớn màu đỏ tươi, chỗ cửa tập trung đầy người, vô cùng hối hả náo nhiệt.

Lâm Hải hướng phía bức hoành phi lớn dễ thấy ở cửa xem xét, nhất thời tròng mắt kém chút trừng ra ngoài!

Chỉ thấy được bên trên là một loạt chữ lớn: Nhiệt liệt hoan nghênh Thần y Lâm Hải đến trong viện Y Khoa chúng ta ngồi xem bệnh!

“Mẹ nó, vậy cái trận thế lớn ở đây, là hoan nghênh ca ca ta à!” Lâm Hải đến cùng vẫn là tính cách của người trẻ tuổi, tâm lý liền đắc ý một trận.

Đỗ Thuần giờ phút này đang đứng tại hàng đầu của đám người, vừa thấy xe của Lâm Hải, hai mắt nhất thời tỏa sáng, vội vàng đi qua.

“Sư phụ, ngươi đến rồi!” Đỗ Thuần nở nụ cười nghênh đón.

“Đỗ đại viện trưởng, cái lễ này có một chút long trọng đi.” Lâm Hải bước xuống xe, có chút đắc ý nói nói.

“Long trọng chút mới tốt, long trọng mới có thể để cho mọi người biết rõ ngươi, mới có bệnh nhân đến tìm sư phụ xem bệnh a.”

“Nguyên lai ngươi là vì giúp ta đề cao danh vọng a, ngươi thật sự là có tâm, nhưng ngươi cũng biết, ta người này từ trước đến nay không màng danh lợi...” Lâm Hải rất trang bức khoát khoát tay.

“Nói cái gì đó, sư phụ?” Đỗ Thuần một mặt kinh ngạc.

“Ta chẳng qua là cảm thấy nếu tìm nhiều người đến cho ngươi xem bệnh, ta mới có cơ hội học tập, cùng danh vọng của ngươi có quan hệ gì?”

Phốc!

Dưới lòng bàn chân Lâm Hải lảo đảo một cái, kém chút nằm sấp xuống!

Nghiêng đầu sang chỗ khác, nước mắt Lâm Hải kém chút đều rơi xuống, một mặt bi thương nhìn Đỗ Thuần.

“Ngươi là nghĩ như vậy?” Lâm Hải một mặt khóc không ra nước mắt.

“Đúng a, có vấn đề à, sư phụ?” Đỗ Thuần nhìn qua Lâm Hải, một mặt đương nhiên.

“Không có vấn đề, ngươi lợi hại!” Lâm Hải hướng phía Đỗ Thuần dựng thẳng ngón tay cái, trong lòng đem Đỗ Thuần mắng thảm.

Tâm nói con hàng này quá hố cha, còn tưởng rằng là vì chính mình làm tuyên truyền đâu, náo nửa ngày là đánh tính toán chính mình đây.

Mẹ nó làm hắn cao hứng không công nửa ngày.

“Các vị, đây chính là Thần y Lâm Hải, có thể trị các loại nghi nan tạp chứng, hoan nghênh các vị đến đây xem bệnh.” Đỗ Thuần vừa đi, vừa hướng phía đám người vây xem hô nói.

“Cái gì, hắn chính là Thần y hôm nay muốn tới ngồi xem bệnh?”

“Cái này nhìn qua cũng tuổi còn rất trẻ đi, có phải là cái lừa gạt hay không?”

“Hẳn là sẽ không đi, Đỗ Viện trưởng cũng tự mình ra nghênh tiếp, làm sao có thể là giả?”

“Không dễ nói, dù sao ta cảm thấy không quá đáng tin.”

Đám người nghe xong Đỗ Thuần giới thiệu về Lâm Hải, nhất thời nghị luận ầm ĩ, quăng tới ánh mắt hoài nghi.

Lâm Hải mới không quan tâm tới những chuyện đó, đi theo Đỗ Thuần liền vào cửa phòng xem bệnh.

“Sư phụ, phòng của ngươi ở lầu một.” Đỗ Thuần đem Lâm Hải dẫn tới văn phòng.

“Không tệ lắm.” Lâm Hải ngồi tại bên trên vị trí của thầy thuốc, tìm cảm giác.

“Đại ca ca.” Vừa ngồi xuống, từ cửa bỗng nhiên truyền tới thanh âm sợ hãi của một nữ hài.

“Tiểu Vũ?” Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời hai mắt tỏa sáng.

Chỉ thấy mẹ của Tiểu Vũ, đang dẫn theo Tiểu Vũ, đứng tại cửa ra vào nhìn chính mình.

“Đến, Tiểu Vũ mau vào.” Lâm Hải chào hỏi các nàng tiến đến ngồi xuống.

“Đại ca ca, ngươi thật đúng là thầy thuốc, mau giúp ta mẹ trị bệnh đi.” Hai mắt Tiểu Vũ vụt sáng lên, nói nói.

Lâm Hải nhìn mẹ của Tiểu Vũ, sắc mặt tái nhợt, không có tinh thần, nghiêm chỉnh là một bộ dáng thương tổn nguyên khí.

“Tốt, đại ca ca hiện tại liền chữa bệnh cho mẹ ngươi.” Lâm Hải đưa tay sờ sờ đầu của Tiểu Vũ, sau đó xem bệnh bắt mạch cho mẹ của Tiểu Vũ.

Ước chừng một phút đồng hồ, Lâm Hải buông mạch đập của nàng ta ra, nhíu mày.

“Tối hôm qua không thể nghỉ ngơi tốt?” Lâm Hải kinh ngạc một trận.

“Đúng vậy a, làm ác mộng một đêm.” Mẹ của Tiểu Vũ mặt ủ mày chau nói nói.

“Ác mộng?” Lâm Hải sững sờ, bỗng nhiên đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra.

“Ừm?” Lông mày của Lâm Hải nhướn lên, sắc mặt đột biến.

Mẹ của Tiểu Vũ thấy biểu lộ của Lâm Hải không đúng, nhất thời liền hoảng hốt.

“Lâm tiên sinh, chẳng lẽ...” Mẹ của Tiểu Vũ là người thông linh, lập tức nghĩ đến một loại khả năng.

Lâm Hải thở dài một hơi, hơi hơi gật gật đầu.

“Không sai, rất không may, ngươi lại bị đuổi theo!”

Chương 315: Dĩ Độc Công Độc

Lâm Hải vừa nói như thế, nẹ của Tiểu Vũ lập tức khẩn trương lên.

“Này, vậy ngài có thể đem nó đuổi đi sao?” Mẹ của Tiểu Vũ nói xong, khẩn trương nhìn Lâm Hải, hô hấp lập tức dồn dập lên.

“Không thể.” Lâm Hải lắc đầu.

Hiện tại kiếm gỗ đào đã hỏng, Hỗ Tam Nương cũng không ở bên người, Lâm Hải thật không dám tùy tiện đáp ứng.

“Liền ngài cũng không thể!” Mẹ của Tiểu Vũ nhất thời quá sợ

hãi.

Đến Lâm Hải cũng không giải quyết được, đây chẳng phải là nói, thứ lần này để mắt tới mình, so với cái Lệ quỷ lần trước kia còn muốn lợi hại hơn sao?

Thân thể nhoáng một cái, mẹ của Tiểu Vũ kém chút ngã sấp xuống, một mặt thất hồn lạc phách.

“A, ha ha...” Mẹ của Tiểu Vũ tuyệt vọng cười cười, quay người chuẩn bị rời đi.

“Mẹ, sao người lại rời đi?” Tiểu Vũ ở bên cạnh, thanh âm non nớt để trong lòng mẹ của bé đau xót.

Vươn tay sờ sờ đầu Tiểu Vũ, nữ nhân này cười khổ một tiếng.

“Cái bệnh này của mẹ, trị cũng vô dụng.” Nàng ta biết rõ, dù lần này chữa cho tốt, lại bị quỷ quấn lên người, sẽ lại biến thành cái dạng này, vậy có trị hay không, còn có ý nghĩa gì đâu?

“Người nào nói vô dụng?” Bỗng nhiên, Lâm Hải mở miệng nói.

Mẹ của Tiểu Vũ sững sờ, sau đó trên mặt vui vẻ.

“Lâm tiên sinh, ngươi không phải nói...”

“Nó hiện tại chỉ là lưu lại ấn ký, ở trên thân thể ngươi, ta có thể giúp ngươi đem ấn ký bỏ đi.”

“Thật? Quá tốt!” Mẹ của Tiểu Vũ cao hứng vui vẻ ra mặt.

“Không phải chứ, sư phụ, hai ngươi đang nói cái gì?” Đỗ Thuần ở bên cạnh, nghe mà một mặt mộng bức.

“Ngươi nhìn là được.” Lâm Hải nói xong, để mẹ của Tiểu Vũ nằm trên giường kiểm tra.

Lâm Hải không nhanh không chậm, đem bao châm lấy ra, sau đó rút ra một cây kim châm.

Mẹ của Tiểu Vũ cùng Đỗ Thuần, đồng thời ngừng thở.

Một cái là bởi vì khẩn trương, một cái là bởi vì hưng phấn.

Tay Lâm Hải chỉ nắm vuốt kim châm, Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, nhìn chằm chằm vào một chỗ màu đen trên trán mẹ của Tiểu Vũ, nhíu mày.

"Cái thủ pháp này kỳ thực đã thuộc về Quỷ Quái Thiên trong truyền thừa Dược Vương, nhưng mình lại học tập thất bại, chỉ ở cuối cùng của Phàm Nhân Thiên, có nâng lên một số nội dung tương quan, không biết mình có thể nắm chắc tốt hành châm hay không!"

Tâm lý Lâm Hải có chút khẩn trương, tận lực làm bình ổn nỗi lòng của chính mình.

Sau đó, con mắt mạnh mẽ ngưng tụ, quả quyết hướng phía một chỗ huyệt vị trên đầu mẹ của Tiểu Vũ đâm vào, không có một tia dây dưa dài dòng.

Trong nháy mắt kim châm nhập huyệt, chỗ khí đen trên trên trán mẹ của Tiểu Vũ, phảng phất như gặp được địch nhân, hốt hoảng chạy trốn.

Tiếc rằng, chỗ bị kim châm kia, phảng phất như biến thành một cái nam châm, gắt gao hút lại chỗ khí đen này, để chúng nó căn bản không chỗ chạy trốn.

"Thành!" Khi toàn bộ khí đen quanh quẩn tại bốn phía xung quanh kim châm, Lâm Hải biết rõ thời cơ đã đến, mãnh mẽ đem kim châm rút ra.

Cùng lúc đó, đoàn khí đen kia liền theo sát mà bay ra bên ngoài cơ thể mẹ của Tiểu Vũ, tiêu tán thành vô hình.

“Ấn ký đã được bỏ đi.” Lâm Hải thở ra một hơi, lại có chút mệt nhọc.

“Đa tạ Lâm tiên sinh!” Mẹ của Tiểu Vũ một mặt kinh hỉ.

“Tốt, tiếp theo liền điều trị thân thể cho ngươi.” Lâm Hải nói xong, hướng phía Đỗ Thuần liếc mắt một cái.

“Sư phụ...” Ánh mắt Đỗ Thuần sáng lên, lập tức minh bạch, đây là Lâm Hải chuẩn bị truyền nghề!

“Xem cho kĩ, chủ yếu quan sát vị trí, cường độ cùng thời cơ ta dùng châm!” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Tốt, sư phụ!” Đỗ Thuần đáp ứng một tiếng, hai tay nắm chặt, nhất thời khẩn trương lên.

“Ừm.” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó mí mắt vẩy một cái, kim châm trong tay trong nháy mắt liền rơi xuống.

“Cái này...” Đỗ Thuần giật nảy cả mình, nhất thời há miệng thật to.

Tuy không phải học Trung Y, nhưng theo nghề thuốc nhiều năm, Đỗ Thuần với cấu tạo thân thể người vẫn là rất rõ ràng.

Nhưng chính là bởi vì rõ ràng, Đỗ Thuần giờ phút này mới vừa sợ lại kinh hãi!

Bởi vì châm thứ nhất của Lâm Hải, đâm xuống lại là tử huyệt!

Kim châm đâm vào tử huyệt, không đến một phút đồng hồ, người hẳn phải chết không nghi ngờ!

Đây đã là thường thức trong giới Y học, Đỗ Thuần thực sự không biết Lâm Hải tại sao phải làm như thế.

Là cố ý? Hay là châm sai?

Bất quá là vì nguyên nhân gì, thì trong lòng Đỗ Thuần đã liệu định, mẹ của Tiểu Vũ hẳn phải chết không nghi ngờ.

“Ai!” Đỗ Thuần thở dài một tiếng, không nghĩ tới một bệnh nhân đến tìm Lâm Hải, liền làm ra một cái sự cố chữa bệnh lớn như vậy, Đỗ Thuần thậm chí cũng đã bắt đầu cân nhắc, khi sự cố phát sinh thì mình phải khắc phục hậu quả ra sao.

“Tập trung vào, nhìn cẩn thận!” Tựa hồ phát hiện Đỗ Thuần không tập trung, Lâm Hải gào to một tiếng, sau đó châm thứ hai tức thì rơi xuống!

“Lại là tử huyệt!” Đỗ Thuần chấn kinh kém chút nằm xuống, sư phụ cái này là thế nào, cùng nữ nhân này có thù sao, chê nàng ta chết không đủ nhanh sao?

“Xong, nữ nhân này tuyệt đối sống không quá ba mươi giây.” Đỗ Thuần tiếc hận lắc đầu.

Mà Lâm Hải giờ phút này cũng dừng lại, không có tiếp tục ghim kim, chỉ là lẳng lặng nhìn mẹ của Tiểu Vũ.

Trong lúc nhất thời, cả phòng đều yên tĩnh lại.

Đỗ Thuần một mặt ngốc trệ đếm thầm thời gian, khi đếm tới giây thứ ba mươi, Đỗ Thuần yên lặng nhắm mắt lại.

“Xong.” Đỗ Thuần không đành lòng nhìn thảm trạng lập tức liền muốn thất khiếu chảy máu của mẹ Tiểu Vũ.

“Ngươi có cảm giác khá hơn chút nào không?” Thanh âm của Lâm Hải bình tĩnh, không mang theo một tia gợn sóng.

“Ừm?” Đỗ Thuần sững sờ, người khẳng định cũng đều chết hết, còn hỏi cái gì a?

“Lâm tiên sinh, ngươi thật sự là thần, tinh thần của ta hiện tại tốt đến nói không nên lời!” Trong giọng nói của mẹ Tiểu Vũ lộ ra kinh ngạc cùng hưng phấn.

“Cái gì?” Đỗ Thuần mãnh liệt mở to mắt.

“Cái này...” Khi thấy mẹ của Tiểu Vũ thần thái sáng láng đứng lên, Đỗ Thuần cả kinh kém chút quai hàm đều rơi xuống.

“Ngươi, ngươi không có việc gì?” Đỗ Thuần thật không thể tin nhìn qua mẹ của Tiểu Vũ.

“Không có việc gì a, ta có thể có chuyện gì a?” Mẹ của Tiểu Vũ một mặt kỳ quái.

Đỗ Thuần lại tử tử tế tế dò xét trên dưới mẹ của Tiểu Vũ một phen, thẳng đến đem mẹ của Tiểu Vũ nhìn đến run rẩy, Đỗ Thuần mới một mặt hưng phấn đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải.

“Sư phụ, cái này, cuối cùng là xảy ra chuyện gì a?”

Lâm Hải không thể trả lời Đỗ Thuần, mà chính là hỏi ngược lại, “Hai châm vừa rồi, ngươi có nhớ rõ ràng không?”

“Nhớ quá rõ ràng!” Đỗ Thuần hung hăng gật gật đầu.

Có thể không nhớ rõ ràng à, hai cái huyệt muốn mạng người này ai dám châm a!

“Tốt, mẹ của Tiểu Vũ còn phải châm liên tục ba ngày, hai ngày còn lại, liền để ngươi tới hoàn thành.”

“Ta?” Đỗ Thuần lập tức được, đây chính là tử huyệt a, châm hẳn phải chết!

Tuy Lâm Hải đã dùng hành động thực tế để lật đổ thuyết pháp này, nhưng cái lý luận này đã sớm thâm căn cố đế tại trong lòng Đỗ Thuần, trong lúc nhất thời vẫn khiến ông ta còn có chút khó mà tiếp nhận.

“Sư phụ, đây đều là tử huyệt a, vì cái gì...” Đỗ Thuần nuốt ngụm nước bọt, đem nghi vấn trong lòng nói ra.

Lâm Hải cười ha ha, liếc nhìn Đỗ Thuần một chút.

“Ngươi chưa từng nghe qua, Dĩ Độc Công Độc?”

“Dĩ Độc Công Độc?” Đỗ Thuần nhíu mày, hơi suy nghĩ một chút, sau đó con mắt mạnh mẽ sáng lên.

“Sư phụ, ý ngươi là nói, hai cái huyệt vị này, đơn độc châm cái nào cũng chết, nhưng hai cái cũng châm, ngược lại sẽ triệt tiêu lẫn nhau, không chết?”

“Thông minh!” Lâm Hải đánh cái búng tay, “Chẳng những không chết, mà lại có ích lợi rất lớn đây.”

Kỳ thực không cần Lâm Hải nói, nhìn tinh thần bộ dáng sáng láng của mẹ Tiểu Vũ hiện tại, Đỗ Thuần nào còn nhìn không ra, chỗ tốt này là có thực!

“Sư phụ, ngươi quá ngưu bức, cái Dĩ Độc Công Độc này, ngươi là một nhà đầu tiên a!” Đỗ Thuần từ đáy lòng tán nói, giơ ngón tay cái lên.

Lâm Hải mỉm cười, rất tán thành.

Hiện tại y học tuy đã rất phát đạt, nhưng người nào dám cầm mạng sống của con người ra để thí nghiệm?

Cho nên loại phương pháp trị liệu này của hắn, thật đúng là không có một cái nào.

Lúc này, Lâm Hải lại ra hiệu cho mẹ của Tiểu Vũ nằm xuống, sau đó đem hai cây kim châm lấy xuống.

“Ngươi tới thử một chút đi?” Lâm Hải đem kim châm đưa cho Đỗ Thuần, dù sao cũng là việc quan hệ đến sinh mệnh, Lâm Hải vẫn là tự mình chứng kiến một lần cho yên tâm.

“Tốt!” Đỗ Thuần một mặt nghiêm túc tiếp nhận kim châm, bên trong ánh mắt vậy mà lộ ra một cỗ thần thánh.

Đối với Đỗ Thuần chìm đắm cả đời trong y thuật mà nói, đây là một cái lĩnh vực hoàn toàn mới, đúng là một sự tình thần thánh.

Đỗ Thuần ngừng thở, dựa theo trình tự của Lâm Hải, vô cùng trịnh trọng đâm kim xuống.

Vị trí, sâu cạn, thời cơ, lại không khác nhau chút nào so với Lâm Hải.

“Thật lợi hại!” Lâm Hải một trận khâm phục, cái Đỗ Thuần này thật là một cái thiên tài học y!

Lâm Hải âm thầm gật gật đầu, xem ra có thể yên tâm đem mẹ của Tiểu Vũ giao cho Đỗ Thuần đến trị liệu.

“Sư phụ, ta làm thế nào?” Đỗ Thuần khẩn trương nói không nên lời, cho tới giờ khắc này mới hướng phía Lâm Hải tâm thần bất định hỏi.

“Hoàn mỹ!” Lâm Hải không có keo kiệt lời khích lệ mà nói.

Đỗ Thuần nghe xong, lập tức vui vẻ ra mặt, giống như đứa bé.

“Lâm tiên sinh, cứu mạng a!” Nhưng vào lúc này, bên ngoài gian phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu cứu gấp rút!

Chương 316: Thần y

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lưu Mãnh ôm một tiểu nữ hài, vội vội vàng vàng chạy vào, sau lưng còn đi theo một cái nữ nhân khóc ào ào.

“Lâm tiên sinh, van cầu ngươi mau cứu con gái của ta.” Lưu Mãnh phù phù một tiếng, liền quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Trước tiên đem hài tử buông xuống.” Lúc này, mẹ của Tiểu Vũ đã đứng lên, Lâm Hải đưa tay đem hài tử đặt lên giường.

“Đứa nhỏ này đều sắp không thở nổi rồi, nhanh đưa đi cấp cứu a.”

“Đúng vậy a, hướng cái chỗ này đưa tới thì có làm được cái gì a? Đây là khoa Trung Y a.”

“Ai, hài tử mệnh một hồi cũng không gánh nổi.”

Đại khái là lúc Lưu Mãnh đi vào, quá làm người khác chú ý, giờ phút này, ở cửa tụ tập một đám người.

Mọi người thấy hài tử tùy thời đều có thể tắt thở, nhất thời thở dài một trận, cảm giác Lưu Mãnh quả thực là quá hồ nháo.

Lâm Hải nhìn cái ót của đứa bé, dưới vải màu trắng, còn ẩn ẩn có vết máu chảy ra, Lâm Hải không khỏi chau mày.

“Lâm tiên sinh, nữ nhi của ta...” Thanh âm Lưu Mãnh run rẩy, dùng chờ mong ánh mắt nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải không nói chuyện, duỗi tay nắm chặt mạch đập của hài tử.

Một phút đồng hồ sau, Lâm Hải thở phào.

Hài tử mệnh đã qua chín thành chín, còn may đã gặp được mình, nếu không tuyệt đối không thể cứu.

Vừa muốn nói chuyện, nữ nhân sau lưng Lưu Mãnh kia bỗng nhiên giống như một kẻ điên mà xông lại, một tay ôm lấy nữ hài.

“A Anh, ngươi muốn làm gì?” Lưu Mãnh vội vàng đứng lên.

“Lưu Mãnh, ngươi có bị bệnh không! Bệnh viện trước đó đã nói hài tử không thể cứu, ngươi lại còn muốn ôm hài tử tới nơi này, ta còn tưởng rằng bệnh viện này có thể cứu con gái chúng ta, thế nhưng ngươi thế mà đem con gái ôm đến khoa Trung Y! Ngươi có phải bị ngốc hay không!”

A Anh nói xong, mặc kệ Lưu Mãnh, vội vội vàng vàng chạy đến trước một người y tá.

“Van cầu ngươi, nhanh mang ta đi phòng cấp cứu, nhanh a!”

Lưu Mãnh thấy thế, lập tức cũng ngốc.

Có lẽ nguyên nhân bởi vì Lâm Hải hôm qua cứu ông ta, lại để cho ông ta hôm nay mang theo con gái đến trị thương, nên Lưu Mãnh đối với Lâm Hải có một loại tín nhiệm theo bản năng.

Hiện tại A Anh vừa nói, Lưu Mãnh mới chú ý tới, chỗ phòng của Lâm Hải, lại là Trung Y.

Trung Y cứu được ngoại thương nghiêm trọng sao?

Lưu Mãnh nghe cũng chưa nghe nói qua.

“Lâm tiên sinh, ngươi là Trung Y...” Lưu Mãnh lập tức cũng hoảng.

“Ai.” Lâm Hải không khỏi thở dài, thật là nghĩ không ra, Trung Y bác đại tinh thâm, đã luân lạc tới loại cấp độ không khiến người ta tín nhiệm này.

“Nhanh đem con bé buông xuống, nếu không chờ qua thêm năm phút đồng hồ, coi như là ta cũng không cứu nổi!” Lâm Hải có chút bất đắc dĩ nói nói.

“Lâm tiên sinh, ngươi, ngươi có thể cứu con gái của ta?” Lưu Mãnh lúc đầu đã tuyệt vọng, nghe Lâm Hải nói như thế, nhất thời lại dâng lên một chút hi vọng.

“Nếu như không thể cứu, ta bảo ngươi tới đây làm gì?” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái.

“A Anh, mau đưa hài tử buông xuống.” Lưu Mãnh vui mừng quá đỗi, hướng phía A Anh hô nói.

“Hắn, hắn thật có thể cứu?” A Anh lập tức cũng sững sờ.

Lúc này, Đỗ Thuần tiến lên một bước, một mặt thành khẩn nhìn sang A Anh.

“Vị nữ sĩ này, ta là Viện trưởng của cái bệnh viện này, ta có thể rất trịnh trọng nói cho ngươi biết, nếu như Lâm tiên sinh cũng cứu không được con gái của ngươi, như vậy, ngươi có chạy tới các bệnh viện trên toàn thế giới này cũng vô dụng.”

“Ngươi là Viện trưởng? Ta tin tưởng ngươi!” A Anh biết rõ thân phận của Đỗ Thuần, lập tức đem hài tử buông xuống.

“Mẹ nó, vẫn là người có thân phận dễ nói chuyện a.” Lâm Hải không còn gì để nói.

Đi đến trên giường, Lâm Hải móc ra một cây kim châm, sau đó liếc nhìn Đỗ Thuần một chút.

Ánh mắt Đỗ Thuần sáng lên, vội vàng tiến về phía trước một bước, nín thở ngưng thần.

Hắn biết rõ, đây là sư phụ chuẩn bị hướng mình truyền nghề đây.

“Trước tiên phải cầm máu.” Lâm Hải tựa hồ đang lầm bầm lầu bầu, bỗng nhiên xuất thủ, đem kim châm đâm vào một chỗ huyệt vị bên trên người hài tử.

“Cái huyệt vị này thế mà có thể cầm máu?” Đồng tử Đỗ Thuần co rụt lại, không phải là không tin, mà lại cảm thấy thật không thể tin.

Nếu như Đỗ Thuần nhớ không lầm, cái huyệt vị này tựa hồ là cái Ma Huyệt a.

“Qua đây, đem băng gạc cởi bỏ.” Lâm Hải hướng phía hài tử giương lên cái cằm.

Lập tức có một tiểu y tá, cẩn thận từng li từng tí đem băng gạc bỏ xuống.

“Cái này, máu thực sự ngừng chảy?” Không riêng mọi người vây xem, liền cả tiểu y tá kinh nghiệm phong phú cũng sửng sốt.

Lâm Hải tiến lên, nhìn vết thương của nữ hài, sau đó mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, cẩn thận xem xét triệu chứng xuất huyết não của hài tử.

“Lại có năm cái mạch máu bị rạn nứt!” Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, song quyền không tự chủ được nắm chặt.

“Năm cái mạch máu bị rạn nứt?” Đỗ Thuần ở bên cạnh sững sờ, cái này còn chưa làm chụp CT não đâu, sư phụ vì sao lại nói khẳng định như vậy?

“Hứ, rất có thể trang, thật sự là há mồm liền ra a.”

“Cố lộng huyền hư (*cố làm ra vẻ cao siêu, ra vẻ có chuyện), đoán chừng là lường gạt.”

“Liền đúng vậy a, nếu nhìn một chút liền biết rõ xuất huyết não mấy chỗ, sao còn muốn máy móc làm gì?”

Mọi người nhao nhao lộ ra thần sắc xem thường, đối với Lâm Hải tràn ngập hoài nghi, liền cả tiểu y tá cũng một mặt khinh thường.

Thế nhưng là thân thể mẹ của hài tử lại chợt run lên.

Sau đó, liền như một kẻ điên, một phát bắt được cánh tay của Lâm Hải.

“Thần y, ngươi quả nhiên là Thần y! Nữ nhi của ta kiểm tra cũng là năm chỗ bị rạn nứt xuất huyết não, van cầu Thần y mau cứu nữ nhi của ta a.”

Nữ nhân nói xong, bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, hướng phía Lâm Hải dập đầu lên.

Lưu Mãnh ở bên cạnh, cũng kịp phản ứng, thấy Lâm Hải chỉ nhìn một chút, liền biết rõ thương thế nữ nhi, càng thêm nhận định, Lâm Hải thật có biện pháp cứu nữ nhi của mình, vội vàng cùng nữ nhân kia ở cùng một chỗ, hướng phía Lâm Hải cầu khẩn.

“Các ngươi đứng lên, hài tử ta khẳng định sẽ cứu!” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói, ngữ khí lại trở nên có chút băng lãnh.

Nói xong, hai tay Lâm Hải cùng lúc xuất ra kim châm.

Sau đó, ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, lấy tốc độ cực nhanh, đem kim châm đâm về yếu huyệt quanh thân của nữ hài.

Đỗ Thuần ở bên cạnh, hô hấp khẩn trương cũng không thông, hai mắt nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải thi châm, yên lặng nhớ kỹ ở trong lòng.

Chỉ chốc lát, trên người bé gái này đã châm chừng hai mươi cây kim châm, Lâm Hải lúc này mới dừng lại.

Thở ra một hơi thật dài, trên mặt Lâm Hải lại hiển lộ ra một tia mệt mỏi, trên trán ẩn ẩn có mồ hôi hiển hiện.

“Tốt, mệnh đã bảo trụ, không nên động kim châm trên người cô bé, sau một tiếng, đi vào trị liệu bình thường là đủ.”

Lưu Mãnh cùng thê tử vội vàng chạy qua thăm dò nhìn.

Chỉ thấy nữ nhi trước đó sắc mặt trắng bệch, vậy mà dần dần có hồng nhuận phơn phớt, mà hô hấp cũng bình ổn lại, hoàn toàn không có dấu hiệu lúc nào cũng có thể tắt thở như lúc bắt đầu.

“Thần y, Thần y a, tạ ân cứu mạng của Thần y!” Phu thê Lưu Mãnh, lại kích động chạy tới dập đầu cho Lâm Hải.

Lâm Hải đem hai người đỡ dậy, nhíu mày, nhìn về phía Lưu Mãnh.

“Hài tử thụ thương, thật giống như ngươi đã nói?”

Lưu Mãnh sững sờ, bỗng nhiên từ trên thân Lâm Hải cảm thấy một tia lệ khí, lại để ông ta có một loại cảm giác không rét mà run.

“Vâng, Lâm tiên sinh, ta nói đều là lời nói thật.” Lưu Mãnh nói xong, trong mắt nhanh chóng hiện ra một tia cừu hận.

“Ta biết rõ!” Song quyền của Lâm Hải bỗng nhiên nắm chặt.

Cái đồ chó hoang Thiên Hà Bang này, thật hung ác a! Thế mà đem một đứa bé, đánh thương thành dạng này!

“Đừng có rơi vào trong tay ca ca, nếu không nhất định sẽ không khinh xuất tha thứ cho đám súc sinh này!”

Lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên bắt đầu loạn lên.

“Thần y, giúp ta xem một chút đi!”

“Thần y, ta hôm nay cũng là đặc biệt đến chờ ngươi, mau giúp ta trị trị!”

“Lăn mẹ ngươi, ngươi vừa rồi mới còn nói Thần y là tên lừa đảo đâu, để cho ta tới trước!”

“Thần y, giúp ta một chút, ta muốn trọng chấn hùng phong của nam nhân!”

…

Kiến thức được thần kỹ cứu chữa hài tử của Lâm Hải, những người bệnh ở cửa lập tức sôi trào, tranh nhau chen lấn muốn vào trong, nhất thời đại loạn một trận.

“Không nên chen lấn, xếp hàng, người nào không xếp hàng liền không cho vào!” Đỗ Thuần thấy thế, vội vàng hô to một tiếng.

Có lẽ biết rõ Đỗ Thuần là Viện trưởng, tiếng ồn ào ở cửa, lập tức nhỏ xuống, mọi người bắt đầu xếp hàng có trật tự.

Lâm Hải ngồi xuống, tại dưới chỉ dẫn của y tá, bệnh nhân từng cái tiến đến, không đợi nói ra bệnh tình, Lâm Hải chỉ quét mắt một vòng, liền đem triệu chứng nói ra trước tiên, làm các bệnh nhân trợn mắt hốc mồm, hô to Thần y!

Mà Lâm Hải trị liệu cũng vô cùng đơn giản, đều là một trận đâm vào các huyệt đạo khác biệt.

Dài thì nửa giờ, ngắn thì ba năm phút đồng hồ, liền giải trừ toàn bộ ốm đau khiến bệnh nhân phức tạp.

Bệnh nhân tự nhiên là thiên ân vạn tạ, vui mừng quá đỗi, người bị ốm đau tra tấn nhiều năm, thậm chí cao hứng đến gào khóc.

Lâm Hải thủy chung mặt mang mỉm cười trị liệu đến các bệnh nhân khác, nhìn bệnh nhân lộ ra nụ cười kích động, Lâm Hải trong lòng, chẳng biết tại sao, cũng biến thành phi thường vui vẻ.

Đỗ Thuần ở một bên cũng bận bịu đến hỏng, bắt đầu vẫn là dùng não để ghi nhớ từng cái triệu chứng.

Về sau phát hiện căn bản không nhớ được nữa, trực tiếp để y tá tìm đến bút cùng giấy, giống một học sinh, nằm sấp trên bàn, ghi chép mỗi một quá trình trị liệu từng cái ca bệnh của Lâm Hải.

Tuy Đỗ Thuần bận rộn cũng là một đầu đầy mồ hôi, nhưng trên mặt lại cười nở hoa.

Một mực bận đến giữa trưa, bên ngoài vẫn là một biển người.

“Sư phụ, nếu không ăn cơm trước đi?” Lâm Hải lại xem hết một bệnh nhân, Đỗ Thuần mượn cơ hội nói nói.

“Tốt a.” Lâm Hải cũng đã đói.

Nhưng vào lúc này, một cái thanh âm phách lối bá đạo vang lên tại bên ngoài!

“Con mẹ nó, cút ngay, mẹ nó đều cút ngay cho ta!”

Lâm Hải nghe được, mi đầu không khỏi nhăn lại tới.

Chương 317: Nổi danh

Lâm Hải nghe được thanh âm, nhất thời chau mày.

“Mặc kệ có gấp bao nhiêu, cũng không thể mắng chửi người a.” Còn không gặp mặt, Lâm Hải liền đối với người tới sinh ra một vẻ chán ghét.

Rất nhanh, đám người đều bị tách ra, mấy cái đại hán diện mạo hung ác, cõng một cái trung niên đẫm máu đi vào trước mặt Lâm Hải.

“Bạch!”

Còn chưa lên tiếng, một thanh khảm đao đã gác ở trên cổ Lâm Hải.

“A!” Đám người vây xem và chờ đợi xem bệnh, nhất thời rít lên một tiếng, bị dọa đến thối lui về phía sau.

“Nhanh cứu lão Đại của ta, nhanh lên!” Đại hán cầm đầu, mặt đầy vết máu, tâm tình kích động rống lớn.

Lông mày Lâm Hải nhướn lên, sắc mặt trầm xuống.

“Bỏ đao xuống, sau đó lăn ra phía sau xếp hàng!”

“Ta hàng mẹ ngươi ấy, ta...”

Đại hán còn chưa nói xong, ở ngực liền phanh ăn một đá, thân thể bay thẳng ra ngoài, đem hai người sau lưng nện cùng một chỗ té lăn trên đất.

“Không muốn tên kia chết, liền thành thành thật thật xếp hàng!” Lâm Hải nhìn cũng không liếc nhìn bọn họ một chút, ngữ khí lạnh lùng nói nói.

“Ta đm mày, ta...” Đại hán đứng lên, còn chuẩn bị xông lại, lại bị một cái tóc rẽ ngôi bên người giữ chặt.

Tóc rẽ ngôi xoay người, ánh mắt âm ngoan hướng phía từng cái từng cái trong đám người ở bốn phía quét tới.

Đám người nhìn thấy gã trông lại, nhao nhao cúi đầu xuống hoặc là nghiêng mặt đi, không dám nhìn thẳng vào gã, sợ dẫn lửa đến trên thân.

Tóc rẽ ngôi nhếch miệng lên, rất hài lòng với hiệu quả mà chính mình chế tạo.

“Đều lăn, muốn nhìn bệnh, chờ chúng ta xem hết rồi lại đến!” Thanh âm của tóc rẽ ngôi không lớn, lại lộ ra một tia chơi liều.

Đám người rối loạn một trận, rất đi mau vô ảnh vô tung.

Tóc rẽ ngôi rất hài lòng gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Hải, một mặt ngạo mạn.

“Ngươi chính là cái Lâm Thần y mà ở cửa bệnh viện cũng đang nói kia?”

Lâm Hải không để ý tới gã, đứng lên duỗi người một cái.

“Ta con mẹ nó đang hỏi ngươi đâu! Hiện tại không còn có người xếp hàng, nhanh cứu lão đại của chúng ta, nếu không...”

“Không phải nói đi ăn cơm sao? Đi chưa.” Tóc rẽ ngôi nói còn chưa dứt lời, Lâm Hải trực tiếp nghiêng đầu sang một bên, hướng phía Đỗ Thuần nói nói.

“Ăn cơm? Tốt tốt tốt, chúng ta đi ăn cơm!” Đỗ Thuần bị tình huống trước mặt làm có chút mơ hồ, nhưng vẫn theo Lâm Hải đi ra ngoài.

Tóc rẽ ngôi biến sắc, cất bước ngăn ở trước người Lâm Hải.

“Tiểu tử, đừng cho thể diện mà không cần!”

Lâm Hải chau mày, chán ghét liếc nhìn tóc rẽ ngôi một chút, nhẹ nhàng phun ra một chữ.

“Cút!”

“Ngươi...” Sắc mặt tóc rẽ ngôi nhất thời trở nên vô cùng âm trầm.

“Tam ca, ngươi đừng cùng hắn nói mấy cái lời thừa!” Đại hán sau lưng đứng lên, hướng phía Lâm Hải lại là một đao đập tới.

Nhãn quang Lâm Hải phát lạnh, tay phải như thiểm điện phát ra, đại hán chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay nóng bỏng một trận, sau đó dao bầu liền đến trong tay Lâm Hải.

“Cút!” Lâm Hải khẽ vươn tay, dao bầu liền gác ở trên cổ đại hán.

Đại hán giật mình, mồ hôi lạnh xuất hiện.

“Tiểu tử, ngươi đừng càn rỡ, chúng ta là Thiên Hà Bang, ngươi dám không trị thương cho lão đại của chúng ta, chính là đối nghịch cùng Thiên Hà Bang!”

“Thiên Hà Bang?” Lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhíu lại.

Đại hán thấy bộ dáng Lâm Hải giật mình, cho là Lâm Hải sợ, nhất thời càng thêm càn rỡ, đưa tay liền đem dao bầu đẩy ra.

“Không sai, thức thời mà nói...”

“Thực mẹ nó tệ!” Lâm Hải vốn là có thành kiến đối với Thiên Hà Bang, nghe xong Thiên Hà Bang nhất thời liền giận.

Bay lên một chân, trực tiếp đem đại hán đạp bay.

“Con mẹ nó, dám đánh người!” Mấy người đại hán phía sau liền muốn gào thét vọt qua đến.

“Chờ một chút!” Tóc rẽ ngôi lần nữa đem mọi người cản lại.

“Tránh ra!” Lâm Hải hướng phía tóc rẽ ngôi trừng mắt.

“Tốt, tốt, ngài ăn cơm trước, chúng ta xếp hàng theo quy củ.” Tóc rẽ ngôi bỗng nhiên lộ ra vẻ mỉm cười, chợt lách người đem đường tránh ra.

Lâm Hải nhìn cũng chưa từng nhìn gã, mang theo Đỗ Thuần đi ra ngoài.

“Tam ca, làm gì không để cho chúng ta phế hắn!” Lâm Hải vừa đi, những đại hán này cũng gấp.

Trên mặt tóc rẽ ngôi tuy mang theo mỉm cười, nhưng ánh mắt lại âm lãnh xuống.

“Bác sĩ cấp cứu vừa rồi kia nói lão đại đã không thể cứu, mà cái Lâm Thần y này rất thần bí, cũng có thể có phương pháp gì, làm lão đại khởi tử hồi sinh, đây là cơ hội sống duy nhất của lão đại.”

“Đã như vậy, chúng ta trực tiếp đem hắn bắt trở về cứu lão đại không phải là được sao.” Một người sau lưng rống nói.

“Ngu!” Tóc rẽ ngôi hừ lạnh một tiếng, “Như thế hắn sẽ còn tận tâm sao?”

“Không tận tâm lão tử giết hắn!”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Tóc rẽ ngôi quát lạnh một tiếng.

“Xếp hàng, sau đó chữa cho tốt thì thôi, trị không hết... Hừ!”

Lâm Hải cũng không biết, đám đại hán Thiên Hà Bang này, liền tại bệnh viện thành thành thật thật xếp hàng, chờ đợi mình trở về.

Ăn cơm trưa, Lâm Hải trở về tiếp tục ngồi xem bệnh.

Thấy những người Thiên Hà Bang này thành thành thật thật chờ ở cửa, Lâm Hải không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Lâm Thần y, ngươi trở về.” Tóc rẽ ngôi thấy Lâm Hải tiến vào văn phòng, liền vội vàng cười chào hỏi.

“Các ngươi làm sao còn chưa đi?” Ngữ khí Lâm Hải băng lãnh.

“Đây không phải chờ Lâm Thần y giúp lão đại chúng ta...”

“Thiên Hà Bang, không trị!” Lâm Hải trực tiếp không kiên nhẫn vung tay lên.

Tóc rẽ ngôi sắc mặt một chút biến.

“Lâm Thần y, ngươi đây là có ý gì?”

“Có ý tứ gì nghe còn không hiểu sao? Thiên Hà Bang các ngươi, dù có chết ở trước mặt ta, ta cũng sẽ không quản!” Gần nhất có một chút sự tình, để Lâm Hải đối với cái Thiên Hà Bang này phiền chán thấu.

Lần này, liền tóc rẽ ngôi cũng không nhịn được.

“Đừng cho thể diện mà không cần, người có biết rõ đắc tội với Thiên Hà Bang chúng ta, sẽ là hậu quả gì hay không?”

“Dông dài!” Lâm Hải bỗng nhiên vươn tay, đem tóc rẽ ngôi ném ra.

“Đánh chết ngươi!” Đại hán phía sau thấy vậy, lập tức xông lại.

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, hai tay huy động liên tục, trực tiếp đem tất cả bọn họ đều ném ra.

“Cái này...” Đại hán cõng cái nam tử đẫm máu kia, nhất thời sững sờ.

“Là ta đem ngươi ném ra, hay là là chính ngươi đi ra ngoài?” Lâm Hải liếc gã một cái, lạnh lùng nói nói.

“Ta, ta sẽ tự đi ra ngoài!” Đại hán vội vàng cõng người đi ra ngoài.

Bên ngoài, đám người Thiên Hà Bang kia đã đứng lên, khua dao bầu trong tay lại muốn tiến đến.

“Trở về!” Tóc rẽ ngôi xoa bả vai, đem người hét lại.

“Tam ca!” Mọi người không cam lòng kêu một tiếng.

“Chúng ta không phải là đối thủ của hắn, đi!”

“Thế nhưng là...”

“Bác sĩ trước đó kia, nói lão đại còn có thể sống ba ngày, chúng ta lại đi bệnh viện khác, nhìn xem có biện pháp nào không.” Tóc rẽ ngôi nhìn đại hán cả người là máu một chút, trầm giọng nói nói.

“Chẳng lẽ cứ như vậy mà tha cho hắn?” Đại hán ban đầu cầm đao bức bách Lâm Hải, không cam tâm rống nói.

“Tha cho hắn?” Tóc rẽ ngôi cười lạnh một tiếng.

“Ba ngày sau, mặc kệ lão đại như thế nào, ta cũng sẽ không bỏ qua cho hắn!”

Đám người này vừa đi, mọi người chờ đợi xem bệnh, mới dám vây quanh, tranh nhau chen lấn xếp hàng tới.

Lâm Hải tựa hồ không biết mỏi mệt, trị liệu một cái tiếp một cái, mỗi cái bệnh nhân đều là thống khổ đi vào, vui mừng hớn hở đi ra.

“Vương ca, ngươi đang làm gì? Đánh cờ? Đừng chơi nữa, mau chạy tới bệnh viện Đệ Nhất tìm Lâm Thần y, Lâm Thần y bệnh gì cũng đều có thể trị, chứng đau nhức phong thấp của ngươi có hi vọng.”

“Lão Lưu a, bệnh liệt nửa người của ta đã chữa tốt, ta có thể đứng lên đến, ha ha...”

“Vương tỷ, mau dẫn hài tử nhà ngươi đến bệnh viện Đệ Nhất, hài tử nhà ta vừa được Lâm Thần y chữa cho tốt, đúng đúng, thật tốt, ngươi mau lại đây đi.”

...

Đám người được Lâm Hải trị liệu, tất cả đều cao hứng bừng

bừng gọi điện thoại, hoặc báo tin vui, hoặc hô bằng gọi hữu tới xem bệnh.

Không đến thời gian một ngày, Lâm Thần y của bệnh viện Đệ Nhất, bị mọi người truyền miệng, trực tiếp nổi danh.

Chỉ là Lâm Hải căn bản không biết những cái này, hắn giờ phút này còn đang toàn tâm toàn ý làm trị liệu bệnh hoạn cho mọi người.

Mà Đỗ Thuần, bên trên vở đã lít nha lít nhít ghi chú, mặc dù đã sắp hết một ngày, nhưng Đỗ Thuần không có một chút vẻ mệt mỏi, ngược lại càng ngày càng hưng phấn.

“Tốt, bệnh của ngươi về sau sẽ không bao giờ tái phát nữa.” Lâm Hải vừa mới đem kim châm từ trên thân một bệnh nhân rút ra, bỗng nhiên điện thoại vang lên.

Lâm Hải móc ra điện thoại, xem xét biểu hiện trên điện thoại, là phụ thân đánh tới.

“Cha.” Lâm Hải nhận.

“Ngươi đi trạm xe đón người đi.” Thanh âm của Lâm Văn, lộ ra một tia bất mãn.

“Người nào đến?” Lâm Hải sững sờ.

“Hừ!” Lâm Văn hừ một tiếng, trực tiếp đem điện thoại treo.

Chương 318: Tôn Quế Chi đến

Lâm Hải lại gọi điện thoại cho mẫu thân, mới biết là Nhị thẩm tới.

Nhớ tới sắc mặt ghê tởm của Tôn Quế Chi, Lâm Hải chán ghét một trận, nhưng bất kể nói thế nào, đến cùng vẫn là trưởng bối, cha mẹ lại lên tiếng, Lâm Hải đành phải lái xe đi trạm xe lửa tiếp nàng ta.

“Tiểu Hải, chỗ này!” Vừa tới cửa trạm, Lâm Hải chỉ thấy Tôn Quế Chi mang theo một cái túi du lịch, hướng phía chính mình phất tay.

“Đi thôi.” Lâm Hải cau mày đi qua, do dự một chút, vẫn là đem cái túi du lịch của Tôn Quế Chi nhận lấy.

“Làm sao lại chậm như vậy a, ta đợi đều sắp đợi mười phút đồng hồ.” Tôn Quế Chi vừa đi, vừa oán trách nói.

Lâm Hải nghe xong, nhất thời liền nổi giận.

Mặc dù mình đối với nàng ta có ý kiến rất lớn, nhưng khi tiếp được điện thoại, vẫn là một điểm không thể chậm trễ liền đến, người ta cứ như vậy còn ngại chính mình chậm?

“Trên đường kẹt xe.” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

Nếu là hắn nói mình tiếp điện thoại liền đến, sợ Tôn Quế Chi lại oán trách cha mẹ thông tri chính mình muộn.

Lên xe, Tôn Quế Chi trực tiếp ngồi ở vị trí kế bên tài xế, còn mang vẻ mặt vui vẻ.

Lâm Hải mặt không biểu tình nổ máy xe.

“Tiểu Hải, xe này của ngươi kêu cái gì?” Tôn Quế Chi nhìn đánh dấu giữa tay lái trên xe hỏi.

“Cayenne.”

“Cayenne?” Khóe miệng Tôn Quế Chi lộ ra vẻ khinh bỉ, “Chưa nghe nói qua.”

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, không hề phản ứng lại.

“Ta nói Tiểu Hải a, ngươi lần sau mua xe mua cái có tên tuổi a, đừng mua mua những thứ hỗn tạp này, lái đi ra ngoài có bao nhiêu mất mặt a.” Tôn Quế Chi đầy vẻ khinh bỉ nói nói.

“Còn có cái xe của ngươi lần trước kia gọi là cái gì nhỉ? Bích Hổ đúng không? Ngươi nghe một chút danh tự liền biết rõ, thứ hàng mất mặt.”

“Là Land Rover.” Lâm Hải trào phúng nói nói.

Thế nhưng là, Tôn Quế Chi căn bản không nghe ra ý trào phúng trong giọng nói của Lâm Hải, tiếp tục Bala Bala nói.

“Muốn ta nói a, mua xe liền phải mua hàng hiệu, giống chiếc Bentley kia của Nhị thẩm, ngươi nói với ai thì người đó cũng không, nếu người khác hỏi ngươi lái xe gì, ngươi nói là chiếc Bentley có bao nhiêu mặt mũi a, ngươi nếu là nói tên cái xe này của ngươi, thì ai biết a?”

Tôn Quế Chi nói, còn rất khinh thường vỗ vỗ cái đài điều khiển bên trong xe.

Lâm Hải không còn gì để nói, dứt khoát không nói lời nào.

“Dầu gì, ngươi nếu là thực sự không có tiền, mua chiếc Alto cũng được a, Alto cũng là bài danh a, nhấc lên tất cả mọi người đều biết rõ, cũng tốt hơn so với cái này của ngươi a!”

Alto tốt hơn Cayenne?

Lâm Hải cảm thấy cái Tôn Quế Chi này thật đúng là với vô tri.

“Ai, ngươi đứa nhỏ này làm sao lão không nói lời nào a, ngại Nhị thẩm nói ngươi? Nói ngươi cũng là vì muốn tốt cho ngươi, ngươi nói ngươi mua cái hỗn tạp này, ngươi không ngại mất mặt sao?”

Lâm Hải tâm lý phiền chết, hận không thể nhanh lên, bớt nghe bà ta lải nhải.

“Ngươi xe này mua bao nhiêu tiền, có đến ba bốn vạn không a?” Gặp Lâm Hải vẫn là không nói lời nào, Tôn Quế Chi lại mở miệng hỏi nói.

“Hơn hai trăm vạn.” Lâm Hải thực sự nhịn không được, mở miệng nói nói.

“Bao nhiêu?” Giọng Tôn Quế Chi lập tức cất cao không ít.

Lâm Hải thấy một lần, trong lòng hừ lạnh một tiếng, để ngươi lái một cía xe B liền hung hăng đắc ý, lúc này hù dọa đi.

“Hơn hai trăm vạn.” Lâm Hải lại cường điệu một lần.

“Chậc chậc chậc, lên học đại học, cái khác không thấy tiến bộ, lại học được khoác lác.” Tôn Quế Chi nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút, đầy vẻ khinh bỉ.

“Khoác lác?” Lâm Hải một trận tức giận, nhưng vẫn là đem lời đè xuống.

Để ý đến bà ta làm gì, chính mình tìm tức giận sao?

Lâm Hải buồn bực lái xe, lúc này bất luận Tôn Quế Chi nói cái gì, Lâm Hải cũng không đáp một câu.

Tôn Quế Chi hoàn toàn nhìn không ra Lâm Hải đối với mình có chán ghét, hoặc là nói có nhìn ra thì người ta căn bản cũng không quan tâm, trên đường đi miệng liền không có ngừng, đem Lâm Hải phiền đến mức hận không thể đem lỗ tai bịt lại.

Ước chừng nửa giờ, rốt cục tới ngoại ô thành phố, cách nhà cũng chỉ còn năm phút đồng hồ đường xe.

Tôn Quế Chi nhìn xung quanh một chút, nhất thời lắc đầu một

trận.

“Chậc chậc chậc, mẹ ngươi nói các ngươi mua phòng ốc tại trong thành phố, ta còn tưởng rằng là thật đâu, không nghĩ tới lại là ở bên ngoài thành phố a, cái này không phải là nông thôn sao?” Tôn Quế Chi xem thường lắc đầu một trận.

Lâm Hải thực sự không muốn cãi lại, hiện tại liền muốn nhanh tới, đem bà ta thả xuống.

Rốt cục, xe lái đến khu trước khu biệt thự, lúc Tôn Quế Chi nhìn thấy bốn chữ “Biệt thự Phượng Hoàng” ở cửa, hai mắt bỗng nhiên tỏa sáng.

“Ta tắc, là biệt dã!”

Phốc!

Lâm Hải một cái nhịn không được, bật cười.

Mẹ nó, không học thức thật đáng sợ! Biệt dã cũng chỉnh ra tới.

“Ngươi cười cái gì?” Tôn Quế Chi khinh bỉ liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ta cùng ngươi nói, cái biệt dã lão quý này, trong TV chưa thấy qua à, kẻ có tiền cùng làm quan cũng ở biệt dã, nói ngươi cũng không hiểu.”

Tôn Quế Chi đang nói, Lâm Hải đã đem xe lái vào.

“Này này, ngươi lái đi đâu, dã nhân ở chỗ khác cũng không được vào, ngươi nhanh lái ra ngoài, cẩn thận bảo an phạt ngươi tiền...”

Thế nhưng Tôn Quế Chi còn chưa nói xong, liền sửng sốt.

Chỉ thấy bảo an chẳng những không phạt tiền, ngược lại còn hướng bọn hắn kính lễ.

“Cái này, đây là có chuyện gì?” Tôn Quế Chi lập tức có chút mơ hồ.

Lâm Hải cũng không lý tới bà ta, ấn còi, xem như hướng bảo an đáp lễ.

Một mực lái về đến nhà cửa, Tôn Quế Chi vẫn còn chưa kịp phản ứng.

“Đến.” Lâm Hải đem xe dừng lại, nhàn nhạt nói nói.

“Ngươi, nhà ngươi ở chỗ này?” Tôn Quế Chi còn không có kịp phản ứng, xuống xe nhìn bốn phía một cái, có chút không dám đi.

Lâm Hải không để ý tới Tôn Quế Chi, trực tiếp đi vào một tiểu viện trong đó, sau đó mở cửa.

“Ai, chờ ta một chút.” Tôn Quế Chi lúc này mới lôi kéo cái túi du lịch, cùng đi lên đến.

“Đón tới.” Lâm Hải vào nhà, gặp cha mẹ cũng ngồi ở trên ghế sa lon, nhàn nhạt nói nói.

“Hừ.” Lâm Văn hừ một tiếng, động đều không động, cầm điều khiển từ xa, không ngừng đổi đài.

Tống Cần đành đứng dậy, hướng phía cửa nghênh đón.

“Đến, Nhị thẩm, mau vào nhà.”

Tống Cần tuy cũng rất chán ghét Tôn Quế Chi, nhưng dù sao cũng là người một nhà, trên mặt mũi vẫn phải làm.

“Ai nha, chị dâu, nhà ngươi sao có thể ở cái chỗ này? Cái này là nói thế nào, cái này là nói thế nào?”

Tôn Quế Chi đem cái túi ném sang một bên, ở trong phòng nhìn xem cái này, sờ sờ cái kia, đã chấn kinh lại hâm mộ.

“Hừ, chúng ta làm sao lại không thể ở chỗ này?” Lâm Văn nghe Tôn Quế Chi nói chuyện, tức đến không có chỗ đánh.

Tôn Quế Chi một chút cũng không chú ý tới thái độ của Lâm Văn, ngược lại đặt mông ngồi vào bên cạnh Lâm Văn.

“Chậc chậc chậc, cái ghế xô-pha này, ngồi thật là thoải mái a.” Tôn Quế Chi đập rồi lại đập, một mặt hâm mộ.

“Hừ.” Lâm Văn hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

“Cũng tạm được đi.” Tống Cần thấy cái dạng này của Tôn Quế Chi, hững hờ nói nói, tâm lý lại đắc ý.

Cái Tôn Quế Chi này tại lúc ở quê nhà, từ trước đến nay đều xem thường người một nhà bọn họ, bây giờ nhìn bộ dáng hâm mộ này, để Tống Cần cảm thấy đặc biệt có mặt mũi.

“Ai, Tiểu Hải, còn thất thần làm gì, nhanh rót cho ta cốc nước a, chết khát ta, đứa nhỏ này, không có nhãn lực đây.” Tôn Quế Chi thấy Lâm Hải đứng ở bên cạnh, bỗng nhiên có chút chua chua nói nói.

Lâm Hải cũng không nói chuyện, từ máy đun nước rót cho bà ta chén nước.

“U, còn có máy đun nước đây.” Tôn Quế Chi vội vàng đứng lên, chạy qua nhìn một hồi.

“Ngạc nhiên.” Lâm Văn một mặt xem thường bà ta.

“Đúng rồi đại ca, các ngươi là đi thuê chỗ này đi, bao nhiêu tiền một tháng?” Tôn Quế Chi lại chạy tới sờ sờ TV, hâm mộ nói nói.

“Thuê?” Lâm Văn nghe xong liền hỏa, “Cái gì gọi là thuê, chúng ta...”

“Đúng đúng, chúng ta là thuê.” Lâm Văn còn chưa nói xong, Tống Cần vội vàng đem lời nhận lấy.

“Không phải...” Lâm Văn một mặt không cam lòng.

“Cẩn thận bà ta cùng ngươi vay tiền, còn là cái loại không trả kia!” Tống Cần nhỏ giọng nói nói.

Lâm Văn lập tức im miệng, việc này, Tôn Quế Chi cũng đã từng làm ra.

“Ta đã nói rồi, các ngươi làm sao có thể mua nổi, lúc trước dọn nhà, còn nói mua phòng ốc tại trong thành phố, cũng là gạt người a?” Tôn Quế Chi lập tức lại khôi phục loại tư thái cao cao tại thượng kia.

“Chúng ta...” Cổ Lâm Văn nhướn lên, lại muốn nói, bị Tống Cần trừng một cái, lại nghẹn trở về.

“Hừ.” Lâm Văn cầm lấy nước rầm rầm uống, tâm lý thật sự là quá oan uổng.

Thấy Lâm Văn cùng Tống Cần cũng không nói lời nào, Tôn Quế Chi càng chảnh.

“Không phải ta nói ngươi đại tẩu tử a, ngươi nói chúng ta ai chẳng biết là ai, căn bản không có tiền còn muốn thuê phòng chuyển vào trong thành phố, thuê rồi lạ còn đi thuê đi biệt dã, đây không phải là đến chết vẫn sĩ diện sao?”

Tôn Quế Chi nói xong, lại nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Văn một chút.

“Đây nhất định là ý tứ của đại ca a? Ngươi nói đại ca ngươi cũng thế, ngươi cảm thấy dạng này người ta liền coi trọng ngươi một chút à, thuê phòng...”

“Đủ rồi, Nhị thẩm!” Tống Cần thấy Lâm Văn sắp không nhịn nổi, vội vàng đem lời cắt ngang.

“Ngươi còn không có nói cho chúng ta biết, ngươi tới đây là để làm gì.”

Nhấc lên cái này, Tôn Quế Chi nhất thời mặt mày hớn hở đứng lên.

Chương 319: Du lịch rất không tầm thường sao?

“Ta muốn đi du lịch! Sáng mai liền xuất phát!” Trên mặt Tôn Quế Chi nhất thời lộ ra thần thái đắc ý.

“Đi du lịch?” Tống Cần sững sờ, “Chỉ một mình ngươi sao? Làm sao không mang theo Nhị thúc cùng bọn nhỏ?”

“Bọn họ a...” Sắc mặt Tôn Quế Chi bỗng nhiên có chút mất tự nhiên, sau đó nhãn châu xoay động.

“Này, bọn lão Lâm kia a, chị dâu ngươi còn không biết à, một cái so một cái còn keo kiệt hơn, sao bỏ được xài tiền kia a.”

Tôn Quế Chi nói xong, tựa hồ là sợ Tống Cần không tin, lại đưa tay chỉ chỉ Lâm Văn.

“Không tin ngươi hỏi ta một chút, để đại ca đi du lịch, đại ca bỏ được dùng tiền qua sao?”

Lâm Văn tại lúc Tôn Quế Chi nói nhà lão Lâm keo kiệt, liền không thích nghe, hiện tại Tôn Quế Chi lại bắt mình mà nói, nhất thời gấp.

“Làm sao lại không nỡ!” Lâm Văn nhướn cổ, cau mày nói nói.

“Hứ, bỏ được mới là lạ, ta xin không hiểu mấy huynh đệ các ngươi a?” Tôn Quế Chi một mặt khinh thường.

“Hừ!” Mặt Lâm Văn một chút liền hồng, “Ngươi đi đâu du lịch?”

“Bồng Lai!” Tôn Quế Chi đắc ý hả cái ngẩng cao đầu.

“Tiểu Hải, đi mua phiếu, cả nhà chúng ta cũng đi du lịch, mình cũng đi Bồng Lai!” Lâm Văn ồm ồm nói nói.

“Ách... Cha ngươi nói thật?” Lâm Hải sững sờ.

“Nói nhảm, đương nhiên là thật! Du lịch rất không tầm thường sao?” Lâm Văn trừng mắt.

“Tốt, ta đi mua phiếu!” Lâm Hải gật gật đầu, đứng dậy liền đi ra ngoài.

“Tiểu Hải, trở về, ngươi đừng nghe cha ngươi, ông ta động kinh đây.” Tống Cần vội vàng đem Lâm Hải gọi lại.

“Bà mới động kinh đâu, ngươi tranh thủ thời gian đi mua vé về đây, không phải liền là cái du lịch nha, có cái gì không tầm thường.” Lâm Văn bực bội nói nói.

Lâm Hải mỉm cười, đi ra ngoài.

“Ai, Tiểu Hải...” Tống Cần còn muốn ngăn đón, Lâm Hải đã đem xe khởi động.

“Hinh Nguyệt, ngày mai một nhà bọn anh đi Bồng Lai chơi, em có đi hay không?” Trên đường, Lâm Hải gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Em không đi được, mấy ngày nay đều muốn bận bịu sự tình đại sứ hình tượng, bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, bất quá em thật vui vẻ a.” Bên Liễu Hinh Nguyệt tiếng người huyên náo, tựa hồ tại hiện trường đóng phim.

Lâm Hải tắt điện thoại, tiếc hận một trận.

“Bốn cái giường nằm, sáng mai đến Bồng Lai.” Lâm Hải đến nhà ga, đem chứng minh nhân dân của cha mẹ, chính mình cùng muội muội đưa cho người bán vé.

“Không có, đừng nói giường nằm, ghế ngồi cứng đều không có.” Người bán vé lạnh lùng đem chứng minh nhân dân ném trở về.

“Không còn vé?” Lâm Hải không khỏi chau mày.

Từ nội tâm mà nói, Lâm Hải vẫn là rất hi vọng đi một chuyến tới Bồng Lai.

Không chỉ vì sự tình phụ thân cùng Tôn Quế Chi hờn dỗi, mà còn vì mẫu thân bởi vì A Hoa đi mất, mấy ngày nay một mực rầu rĩ không vui, Lâm Hải cũng muốn mang mẫu thân ra ngoài giải sầu một chút.

Huống chi, cái Tư Mã gia tộc bắt A Hoa đi kia, ở ngay tại Bồng Lai Tiên Đảo, Lâm Hải vừa vặn mượn cơ hội dò xét một chút.

Ngẫm lại, Lâm Hải gọi điện thoại cho Diệp Tử Vũ.

“Diệp ca, có thể giúp ta làm bốn tờ vé xe sáng mai qua Bồng Lai hay không?”

“Không có vấn đề, ngươi chờ ta một chút.” Diệp Tử Vũ tắt điện thoại, không đến năm phút đồng hồ liền foij trở lại tới.

“Ngươi tới nhà ga tìm Lý Đoạn dài, đây là số điện thoại của y, ta đã nói cùng y rồi.” Diệp Tử Vũ báo ra một chuỗi số điện thoại.

Chỉ chốc lát, Lâm Hải đã trong tay cầm bốn tờ vé giường nằm mà cảm khái không thôi, nhận biết người thật tốt a.

Lâm Hải vừa lái xe chuẩn bị về nhà, chợt nhớ tới chuyện gì đó, chính mình hôm qua đã đáp ứng ba ngày sau trị chân cho ông cháu Lý Văn Uyên, nếu như ngày mai đi, vậy liền thất tín với người.

“Dù sao hiện tại không có việc gì, liền đi trị đi.” Lâm Hải nghĩ đến, gọi điện thoại cho Lý Văn Uyên nói một chút tình huống.

Lý Văn Uyên vui mừng quá đỗi, vội vàng hỏi Lâm Hải ở đâu, ông ta cùng Lý Lăng Đào sẽ qua tìm hắn.

Lâm Hải nói không cần, để bọn họ ở nhà chờ là được, sau đó chính mình lái xe đi qua.

“Lâm tiên sinh.”

“Sư phụ!”

Vừa đến cửa nhà Lý Văn Uyên, hai ông cháu này liền nghênh tới, mang trên mặt nụ cười không ức chế nổi.

“Đi thôi.” Lâm Hải cũng không nói nhảm, trực tiếp đi theo bọn họ đến trong phòng.

“Lâm tiên sinh, ta phải làm thế nào?” Nghĩ đến vấn đề làm phức tạp mấy cái thế hệ trong gia tộc bọn họ lập tức liền sẽ được giải quyết, dù Lý Văn Uyên từ trước đến nay đều trấn định, thì nói chuyện cũng không khỏi đến run rẩy lên.

Lâm Hải không nói gì, mà lại đem kim châm lấy ra, cẩn thận lữa chọn.

Ông cháu Lý Văn Uyên hiện tại ở trước mặt Lâm Hải, lẳng lặng chờ đợi, khẩn trương thở mạnh cũng không dám.

Hơn phân nửa ngày, Lâm Hải mới chọn lựa ra sáu cây kim châm dài ngắn không đồng nhất, sau đó hướng phía Lý Văn Uyên mỉm cười.

“Theo phương pháp tu luyện bình thường của ngươi, vận công cho ta xem một chút.”

“Được.” Lý Văn Uyên liên tục gật đầu, sau đó khoanh chân ngồi xuống, hai tay trải phẳng tại trên gối, vận khởi công tới.

Lâm Hải nhìn Lý Văn Uyên ngồi trên mặt đất đối diện, hai mắt khép hờ, lúc lần nữa mở mắt ra, trong ánh mắt đã nhiều một tầng .

Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, Lâm Hải trực tiếp xem thấu ngũ tạng bên trong bụng của Lý Văn Uyên.

Chỉ thấy trong đan điền của Lý Văn Uyên, liên tục không ngừng sinh ra một đường khí lưu màu đỏ như lửa, chính là xuôi dọc theo mấy cái đường kinh mạch, chậm chạp chảy xuôi theo.

“Thật đơn giản.” Lâm Hải trong lòng nói thầm một tiếng.

Hắn tu luyện ‘Đạo Đức Kinh’, khí lưu cũng là lên ở đan điền, nhưng du tẩu lại là kinh mạch quanh thân, mà lộ tuyến lại cực kỳ phức tạp, so với lộ tuyến của Lý Văn Uyên, có thể nói cũng là cái mê cung.

Lâm Hải không khỏi lắc đầu, ‘Đạo Đức Kinh’ chính là vạn pháp chi tổ của Đạo giáo, tuy Lâm Hải vừa mới bắt đầu tu luyện, nhưng đã nắm giữ tinh túy trong đó, rất dễ dàng địa liền nhìn ra, Lý Văn Uyên công pháp, đơn giản thô lậu chi cực.

“Ừm?” Ngay tại thời điểm khí lưu trong cơ thể Lý Văn Uyên vận hành đến kinh mạch chỗ chân, bỗng nhiên trì trệ, vậy mà vô pháp thông suốt, ngược lại hướng phía một đầu phương hướng khác chảy tới.

Cứ như vậy, vô pháp hoàn thành một cái tuần hoàn, kinh mạch nơi chân nhận trùng kích lại không cách nào quán thông, ngược lại nhận tổn thương, tuy cực kỳ bé nhỏ, nhưng thời gian dài, cũng là cái tai hoạ ngầm không thể bỏ qua.

“Xem ra vấn đề nằm ở chỗ nơi này.” Lâm Hải rất dễ dàng tìm đến vấn đề.

Sau đó, Lâm Hải đem kim châm đã chuẩn bị kỹ càng cầm lên, hết sức chăm chú nhìn chăm chú khí lưu trong kinh mạch của Lý Văn Uyên.

Khi khí lưu lần nữa lưu động đến chân, trước lúc khí lưu bị ngăn trở mà sắp biến hóa phương hướng, Lâm Hải động.

Chỉ thấy hai cánh tay Lâm Hải đồng thời huy động, bốn cái kim châm phân biệt đâm vào bên trên hai cái đùi Lý Văn Uyên.

Chỗ châm, phân biệt đem khí lưu mạch kín cùng con đường biến hóa toàn bộ phong kín, cái này đoàn khí lưu đường ra duy nhất, chỉ còn lại có Lý Văn Uyên hai chân kinh mạch.

“Hừ.” Bỗng nhiên, Lý Văn Uyên hừ lạnh một tiếng, mồ hôi bá cái liền chảy xuống, bắp thịt trên mặt bắt đầu co quắp, tựa hồ đang chịu đựng thống khổ cực lớn.

“Gia gia...” Lý Lăng Đào ở bên cạnh, mãnh liệt đứng lên, một mặt lo lắng.

“Nhịn xuống!” Lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên quát to một tiếng, trong tay lại cầm lấy một cây kim châm, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào chân của Lý Văn Uyên, tựa hồ đang chờ đợi thời cơ.

“Ách!” Trong cổ họng Lý Văn Uyên không ngừng phát ra tiếng gào thét ngột ngạt, mồ hôi tí tách rơi trên mặt đất, bộ dáng thống khổ nhìn Lý Lăng Đào cầm thật chặt quyền đầu.

“Sư phụ...” Lý Lăng Đào đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải, vừa muốn nói cái gì, lại Bị Lâm Hải khoát tay chặn lại.

Giờ phút này, toàn bộ tinh thần của Lâm Hải đang nhìn chăm chú lên hai chân của Lý Văn Uyên, thấy kinh mạch chỗ chân của Lý Văn Uyên, tựa như một cái bong bóng bị phong bế, tại khí lưu màu đỏ quán chú, càng chống đỡ càng lớn, càng chống đỡ càng lớn.

Nhưng, khi đến trước kinh mạch trên đùi liền không thông, hiện tại lại bị Lâm Hải dùng kim châm phong kín, khí lưu căn bản không có lối ra, mắt thấy kinh mạch liền muốn bị no bạo.

Lâm Hải không khỏi cũng khẩn trương lên, tuy nắm giữ Đạo Đức Kinh, những công pháp khác đối với Lâm Hải mà nói cũng nông cạn như là sách giáo khoa cho trẻ con, nhưng dù sao vẫn là lần đầu tiên cải biến lộ tuyến vận công đối với người tu hành, Lâm Hải nhiều ít vẫn là có chút tâm thần bất định.

Khi khí lưu đem kinh mạch trong chân Lý Văn Uyên chống đến độ rộng khoảng chừng gấp ba, đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

“Ngay tại lúc này!” Kim châm trong tay Lâm Hải đột nhiên châm ra, đoạn đường đi của khí lưu, đồng thời đem kim châm phong bế kinh mạch chỗ chân, nhanh chóng rút ra.

“Hống!” Trong chân của Lý Văn Uyên, phảng phất như hồng thủy được mở cống, khí lưu bị ngăn chặn lập tức được phát tiết.

“A!” Lý Văn Uyên kêu to một tiếng, bịch một tiếng, té ngã trên đất!

Chương 320: Người Tiếp Dẫn

“Gia gia!” Lý Lăng Đào bước xa một cái, đem Lý Văn Uyên nâng đỡ, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

“Lâm tiên sinh, cái này...” Lý Văn Uyên cũng là một mặt kinh hãi, bởi vì ông ta phát hiện, hai chân của ông ta, giờ phút này thế mà không động đậy được!

Lâm Hải lại là mặt mỉm cười, bất động như núi.

“Ngồi xuống.” Trong giọng nói Lâm Hải, mang theo không thể nghi ngờ.

“Vâng!” Lý Văn Uyên hơi chút do dự, liền phân phó Lý Lăng Đào đỡ chính mình, lần nữa ngồi tại Lâm Hải trước mặt.

“Vận công!” Lâm Hải ra lệnh nói.

Lý Văn Uyên không dám thất lễ, vội vàng lần nữa dựa theo công pháp gia truyền, vận hành.

Lâm Hải thông qua Thiên Nhãn Thần Thông, tỉ mỉ quan sát khí lưu màu đỏ lưu động trong cơ thể Lý Văn Uyên.

Khi khí lưu đến chỗ hai chân Lý Văn Uyên, theo quán tính chuẩn bị dựa theo lộ tuyến trước đó mà chảy tới.

Đúng lúc này, kim châm trong tay Lâm Hải lần nữa châm ra, phong kín kinh mạch phía trước.

Khí lưu tìm không thấy lối ra, tự nhiên hướng phía hai chân Lý Văn Uyên mà đi.

“Cái này...” Lý Văn Uyên tu luyện lâu dài, đối với lộ tuyến vận chuyển chân khí trong cơ thể sớm đã quen đến không thể quen hơn, gặp lộ tuyến hiện tại bỗng nhiên chuyển biến, nhất thời bị dọa đến quá sợ hãi.

Những người tập võ bọn họ này đều biết, mạo muội cải biến chân khí vận hành, nhẹ thì công lực bị hao tổn, nặng thì tẩu hỏa nhập ma a.

Trong lúc nhất thời, khí huyết Lý Văn Uyên cuồn cuộn, bỗng cảm giác một trận phập phồng không yên.

“Không được phân thần, lưu lộ tuyến vận hành vào trí nhớ!”

Bỗng nhiên, thanh âm của Lâm Hải giống như kinh lôi, nổ vang tại trong đầu Lý Văn Uyên.

Lý Văn Uyên hít sâu một hơi, nhất thời chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Vừa rồi ngắn ngủi trong nháy mắt, chân khí của chính mình kém chút mất khống chế, bởi như vậy, có thể liền trở thành phế nhân.

Lý Văn Uyên tranh thủ thời gian tập trung ý chí, dựa theo Lâm Hải dẫn đạo, vận hành chân khí trong cơ thể.

Lúc khí lưu màu đỏ đi qua kinh mạch trong hai chân của Lý Văn Uyên, một cỗ đau đớn kịch liệt, để toàn thân Lý Văn Uyên cũng run rẩy lên.

“Rất nhanh liền tốt, nhịn xuống!” Lâm Hải một bên ghim kim châm trên thân Lý Văn Uyên, một bên nói nói.

Theo từng cây kim châm đâm vào trên thân Lý Văn Uyên, Lâm Hải đem một số kinh mạch dư thừa phủ kín, dẫn dắt khí lưu màu đỏ, rốt cục hoàn thành một cái tuần hoàn tương đối đơn giản.

“Hô, rốt cục thành rồi!” Lâm Hải thở dài một hơi, tuy chỉ có ngắn ngủi vài phút, Lâm Hải lại một mặt mỏi mệt.

Khi một cái tuần hoàn hoàn thành, hai mắt bởi vì thống khổ mà nhắm chặt của Lý Văn Uyên, đột nhiên mở ra, tinh quang bùng lên!

Sau đó một cỗ cuồng hỉ xông lên đầu, cả khuôn mặt cũng bởi vì kích động mà biến đến đỏ bừng.

“Vòng đi vòng lại, tuần hoàn võng thế, cái này, cái này...” Toàn thân Lý Văn Uyên không bị khống chế mà run rẩy lên.

“Không được vọng động, tiếp tục dựa theo lộ tuyến vừa rồi, vận công!” Lâm Hải khẽ quát một tiếng.

“Vâng!” Lý Văn Uyên kích động đáp ứng một tiếng, vội vàng vận hành lần nữa.

“A?” Lâm Hải ở một bên nhìn thấy, chợt phát hiện, khí tức trên thân Lý Văn Uyên, thế mà không tiếng động mạnh lên, thậm chí rất nhanh đã tới một cái điểm giới hạn.

“Lâm tiên sinh, ta tựa hồ, muốn, muốn đột phá.” Thanh âm Lý Văn Uyên bỗng nhiên run rẩy lên, trong vui mừng mang theo một cỗ khó có thể tin.

Vừa dứt lời, trong lòng Lâm Hải chợt run lên.

Sau đó, một cỗ khí tức cực kỳ cường đại, bỗng nhiên từ trên thân Lý Văn Uyên bạo phát ra.

Lâm Hải cùng Lý Lăng Đào chấn kinh nhìn về phía Lý Văn Uyên, tuy mặt ngoài xem ra cùng trước đó không có gì khác biệt, nhưng cảm giác cho người ta lại hoàn toàn khác biệt, phảng phất như một tòa núi cao đến không thể cao hơn, để cho người ta kính ngưỡng.

“Thật mạnh, người tu hành!” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, hắn chẳng thể nghĩ tới, chính mình chỉ là giúp Lý Văn Uyên sửa đổi công pháp, lại ma xuy quỷ khiến để cho ông ta đột phá!

“Tạ ơn tái tạo của Lâm tiên sinh!” Lúc này, Lý Văn Uyên bỗng nhiên quỳ gối trước mặt Lâm Hải, nước mắt tuôn đầy mặt hướng phía Lâm Hải nghẹn ngào dập đầu.

Chân khí trong cơ thể không cần vận hành liền tự động tuần hoàn, để Lý Văn Uyên minh bạch, Lý gia của ông ta, muốn phát đạt, muốn đi vào trong cái thế giới truyền thuyết kia.

Mà Lâm Hải, không thể nghi ngờ thì chính là người dẫn đường của Lý gia!

Đây thật là ơn huệ lớn như trời a!

“Lão nhân gia mau mau đứng lên!” Lâm Hải sao có thể nhận đại lễ của một cái lão nhân gia, vội vàng đem Lý Văn Uyên nâng đỡ.

“Lâm tiên sinh, từ hôm nay, ngươi chính là Người Tiếp Dẫn của Lý gia ta, Lý gia ta từ nay phụng ngươi làm chủ!”

Phốc!

Muốn nghiêm túc như vậy hay không, ca ca chỉ là tùy tiện chỉnh ra cho ngươi cái lộ tuyến tuần hoàn hoàn chỉnh mà thôi.

Lâm Hải cũng không biết, hắn cải tạo cái lộ tuyến tuần hoàn hoàn chỉnh này, đối với người tu hành mà nói, có ý nghĩa trọng yếu đến bực nào, này tương đương với chân khí bao giờ cũng cũng đang vận hành vòng đi vòng lại a.

Cứ như vậy, coi như là không cố ý đi tu hành, chỉ cần thời gian đủ dài, công lực cũng sẽ nhanh chóng gia tăng.

Loại công pháp có lộ tuyến hoàn chỉnh khép kín này, coi như tại giới Tu Hành, cũng là không phổ biến.

Đương nhiên, Lâm Hải đối với cái này hoàn toàn không biết gì cả, hắn chẳng qua là cảm thấy Lý Văn Uyên có chút chuyện bé xé ra to.

“Lăng Đào, ngươi cũng tới đi.” Lâm Hải lại đưa mắt nhìn sang Lý Lăng Đào.

“Vâng, sư phụ!” Cảm nhận được gia gia mình đột nhiên bạo phát ra khí tức cường đại, Lý Lăng Đào sao còn không rõ, gia gia đã đạt được chỗ tốt cực lớn từ chỗ Lâm Hải.

Vội vàng học theo bộ dáng của Lý Văn Uyên, ngồi tại Lâm Hải trước mặt.

Lâm Hải bắt chước làm theo, dẫn dắt chân khí của Lý Lăng Đào hoàn thành một cái tuần hoàn đơn giản.

“Ha ha, cảm giác thật thư sướng!” Tuy Lý Lăng Đào không có đột phá, nhưng loại cảm giác không có chút vướng víu nào này, cũng làm cho y một trận mừng rỡ.

“Xem ra Lý Văn Uyên đột phá không phải là ngẫu nhiên, hẳn là tích lũy do nhiều năm tu luyện, công lực của Lý Lăng Đào còn thấp, cho nên không có tiến thêm được một bước.”

Lâm Hải làm xong đây hết thảy, Lý Văn Uyên cùng Lý Lăng Đào lại là một trận thiên ân vạn tạ, trên mặt hai người tràn ngập vui mừng.

“Lăng Đào!” Hàn huyên một trận, Lý Văn Uyên bỗng nhiên trở nên nghiêm túc lên.

“Gia gia.” Lý Lăng Đào không biết gia gia vì cái gì lại trở nên một mặt trang trọng, vội vàng cũng thu liễm nụ cười.

“Ngươi nhớ kỹ cho ta, công pháp mà Lâm tiên sinh cải tạo hôm nay, sẽ trở thành tối cao cơ mật của Lý gia ta, truyền nam không truyền nữ, ngàn vạn lần không thể tiết lộ ra ngoài, ai dám trái với điều này, giết không tha!”

“Vâng!” Lý Lăng Đào cảm nhận được bá khí nở rộ trên thân Lý Văn Uyên, vội vàng đáp ứng một tiếng.

Phốc!

Lâm Hải ở bên cạnh nghe, nhất thời mộng bức một trận.

Truyền nam không truyền nữ?

Mẹ nó, muốn chọc cười như vậy hay không.

“Tốt, sự tình của các ngươi đã giải quyết, ta liền đi trước.” Lâm Hải đứng dậy, liền muốn rời khỏi.

“Lâm tiên sinh, chờ một chút.” Lý Văn Uyên vội vàng đem Lâm Hải ngăn lại.

“Lâm tiên sinh ngày mai là chuẩn bị đi Bồng Lai?”

“Đúng, mang theo người nhà đi chơi một chút.” Lâm Hải gật đầu nói.

“Tốt, vậy liền chúc Lâm tiên sinh chơi vui vẻ.”

Lâm Hải vừa đi, Lý Văn Uyên bỗng nhiên móc ra điện thoại, tìm tới một cái mã số, thông qua.

Lâm Hải lái xe, không vội không chậm hướng về nhà chạy lấy.

Bởi vì trời đã tối, mà biệt thự nhà Lâm Hải lại tại vùng ngoại thành, xe cộ trên đường cũng rất ít người đi.

Lâm Hải trong bất tri bất giác liền đem tốc độ xe nhấc lên.

“Ừm?” Đột nhiên, phía trước cách đó không xa, một cái nam nhân ăn mặc cổ quái, bỗng nhiên vọt tới giữa đường.

“Đậu phộng!” Lâm Hải phanh lại một cái, kinh hãi đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Lại nhìn đầu xe, cách nam tử chỉ còn lại có khoảng cách đến một mét cũng chưa tới.

“Mụ, muốn chết a!” Lâm Hải một trận nổi nóng, mở cửa ra xuống xe, chuẩn bị mắng người kia hai câu.

Nhưng lời nói còn không ra khỏi miệng, Lâm Hải lại sinh sinh ngừng.

Sau đó, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại!

“Ngươi là quỷ!”

Chương 321: Chúng ta là giường nằm, ngươi là ghế ngồi cứng

“Ngươi là Lâm Hải?” Nam quỷ đối diện dùng thanh âm khàn khàn nói nói.

“Ngươi biết ta?” Lâm Hải khẽ giật mình, hắn không nhớ rõ đã gặp qua cái quỷ này ở đâu.

“Điện thoại di động của Đỗ Thiên đại nhân hỏng, không có cách nào phát Wechat cho ngươi, nên để cho ta qua nhắc nhở ngươi, Vương Anh cùng Mã Diện đã cấu kết, gần nhất sẽ gây bất lợi cho ngươi.”

“Vương Anh cùng Mã Diện?” Lâm Hải giật mình, vừa muốn hỏi cho ra nhẽ, quỷ này lại ném câu ta cái gì cũng không biết, sau đó trực tiếp bay đi.

“Thao, có đầu không có đuôi, có ý tứ gì?” Lâm Hải sờ đầu một cái, lập tức treo tâm lên.

Thế nhưng là điện thoại di động của Đỗ Thiên hỏng, cũng không cách nào hỏi y a.

“Mụ, mặc kệ, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn.” Lâm Hải dứt khoát cũng lười suy nghĩ.

Về đến nhà, theo cha mẹ nói một tiếng đã mua được vé, Lâm Hải vì không muốn gặp Tôn Quế Chi, liền lấy lý do thu thập đồ vật, trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, ăn cơm sáng xong, người một nhà bao lớn bao nhỏ phóng tới trên xe Lâm Hải, cao hứng bừng bừng xuất phát.

Đến trạm xe, Lâm Hải trước đó liền gọi điện thoại cho Cường đầu trọc, để y mang theo Nhị Đản đã chờ tại đây.

Thấy người một nhà của Lâm Hải đến, Cường đầu trọc cùng Nhị Đản vội vàng giúp đỡ xách đồ vật vào trạm.

“Ai, chị dâu, các ngươi là toa xe thứ mấy a?” Đến trạm xe, Tôn Quế Chi thấy người một nhà của Lâm Hải đi theo phương hướng ngược lại với mình, không khỏi mở miệng hỏi.

“Chúng ta là toa xe số hai.” Tống Cần trả lời nói.

“A? Ta là toa xe số chín, cách xa như vậy a.”

“Được, lên xe trước đi, lên xe lại nói.” Lâm Hải ở bên cạnh thúc giục nói.

Không ở cùng một cái toa xe với Tôn Quế Chi, hắn cùng Lâm Vân đều là hớn hở ra mặt.

“Chúng ta là giường nằm, ngươi đó là ghế ngồi cứng.” Đang đi tới, Lâm Vân bỗng nhiên quay đầu lại, đắc ý nói một tiếng.

“Các ngươi là giường nằm nha!” Tôn Quế Chi lập tức sửng sốt, trong lòng nhất thời thất lạc một trận, liền bước chân đi cũng bắt đầu phù phiếm.

“Cường tử, ngươi trở về đi.” Lâm Hải đem chìa khoá xe của mình ném cho Cường đầu trọc, lại nói thêm vài câu, Cường đầu trọc cùng Nhị Đản mới xuống xe, cùng Lâm Hải vẫy tay từ biệt.

“Oa, ta còn là lần đầu tiên ngồi xe lửa đây.” Sau khi xe lửa chạy, Lâm Vân nằm thoải mái bên trên giường nằm mềm dễ chịu, hưng phấn nói nói.

“Đừng nói ngươi, ta và cha ngươi ca ngươi, trước kia cũng đều không có ngồi qua xe lửa đâu.” Tống Cần ở bên cạnh cũng là một mặt mới mẻ.

Gia đình bọn họ trước kia điều kiện không tốt, căn bản không có cơ hội đi du lịch, lại không có thân thích ở nơi khác, nào có cái cơ hội gì mà ngồi xe lửa.

Lâm Văn tuy không nói lời nào, nhưng nhìn ra được, tâm tình cũng rất là vui vẻ.

Lâm Hải ở một bên nhìn, trong lòng bùi ngùi mãi thôi.

Không nghĩ tới chỉ là một cái ngồi xe lửa không thể tầm thường hơn, liền có thể để cho người nhà vui vẻ như vậy, xem ra sau này thực sự nên tìm thêm chút thời gian, bồi tiếp cha mẹ đi khắp nơi đi.

Cùng một thời gian, Tôn Quế Chi ngồi chen chúc trên ghế ngồi cứng của toa xe, phồng má, tức đầy mình.

“Tức chết ta, thật sự là tức chết ta!” Tôn Quế Chi hồng hộc thở phì phò, càng nghĩ càng không phải vị.

“Hai cái hài tử Tiểu Hải cùng Tiểu Vân này, làm sao lại như thế không có ánh mắt như thế, liền không biết đem giường nằm nhường cho ta sao? Dựa vào cái gì để lão nương ngồi ghế ngồi cứng!”

“Đại ca cùng đại tẩu tử cũng thế, liền không biết chủ động để hai đứa chúng nó đổi cho ta một cái sao? Hừ, cả nhà không có một cái hiểu chuyện!”

Tôn Quế Chi thở phì phì, càng nghĩ càng thấy ủy khuất, cọ cái liền đứng lên.

“Không được, lão nương nhất định phải ngủ giường nằm mới được!”

“Nhường một chút, nhường một chút.” Tôn Quế Chi mang theo bao, xô đẩy đám người, hướng phía toa xe giường nằm mà đi đến.

Người một nhà Lâm Hải đang vừa nói vừa cười tán gẫu, hoan thanh tiếu ngữ, mười phần hòa hợp.

“Hừ!” Đột nhiên, một âm thanh hừ lạnh, đem cái không khí tường hòa này đánh vỡ.

“Quế Chi? Ngươi không phải ở toa xe số chín sao?” Tống Cần thấy Tôn Quế Chi không biết từ lúc nào, đã đứng giữa cửa toa gường nằm mềm, sắc mặt tựa hồ còn không tốt lắm.

“Còn không biết xấu hổ mà nói sao, không phải ta nhiều chuyện a đại tẩu tử, ngươi nói hai người hài tử bọn nó, rõ ràng biết rõ ta là ghế ngồi cứng, cũng không nói cùng ta đổi một chút, làm sao lại không hiểu chuyện như thế đâu, đến trường đều ngốc à?”

“Cái này, ai nha, chúng ta cái này cũng là lần đầu tiên ngồi xe lửa, không biết ngươi là ghế ngồi cứng a.” Tống Cần bị Tôn Quế Chi nói đến mặt đỏ lên, có chút xấu hổ nói nói.

“Không biết? Lừa gạt ai đây.” Tôn Quế Chi trợn trắng mắt, bĩu môi một cái.

“Hừ, muốn ngủ giường nằm, thì chính mình mua a.” Lâm Văn thở phì phì nói một câu, lật người qua, không nhìn Tôn Quế Chi.

“Ha ha, đại ca, ngươi nhìn lời này của ngươi nói a, chẳng lẽ ta còn nói sai, ta đây là giáo dục hai cái hài tử này đâu, một điểm lễ phép cũng đều không hiểu, cái này nói ra làm trò cười cho người khác nha.” Tôn Quế Chi nhất thời chống eo, không buông tha mà nói.

“Chúng ta dựa vào cái gì phải đổi với ngươi, hừ.” Lâm Vân cũng không cao hưng, chu cái miệng nhỏ nhắn nhíu mày nói.

“Dựa vào cái gì, ngươi nói dựa vào cái gì, ngươi cái không biết lớn nhỏ, uổng công ta yêu thương ngươi.”

“Ngươi lúc nào thương ta?” Lâm Vân nói thầm một câu, đầu cũng nghiêng qua một bên.

Tôn Quế Chi nháo trò như thế, người bên cạnh không rõ ràng cho lắm, nhao nhao nhô đầu ra, hiếu kỳ nhìn náo nhiệt, khe khẽ bàn luận lấy.

Tôn Quế Chi xem xét, càng thêm hăng hái.

“Chị dâu, ngươi nói hai cái hài tử này đến trường có làm được cái gì, bên trên lễ phép tối thiểu nhất đều không có...”

Tôn Quế Chi Bala Bala, nói đến liền không có xong.

Tống Cần ở một bên, sắc mặt đỏ bừng, lại sinh khí lại xấu hổ, nhưng lại nói không lại Tôn Quế Chi, sau cùng vừa giận dỗi, trực tiếp đem giường nằm của chính mình nhường lại.

“Được, Nhị thẩm, ngươi khỏi cần nói nữa, ta đổi với ngươi liền xong, đừng làm trò cười cho người khác.”

“Đại tẩu tử, lời này của ngươi nói là sao, cái gì gọi là làm trò cười cho người khác, ta liền nói hai cái hài tử này không hiểu chuyện, ta cũng không phải muốn cùng ngươi đổi.” Tôn Quế Chi miệng nói, nhưng lại đặt mông ngồi tại trên giường của Tống Cần.

“Mụ, ngươi đừng cùng bà ta đổi!” Lâm Vân thấy vậy thở phì phì nói nói.

“Ai.” Lâm Hải thở dài, đem giường của chính mình nhường lại.

“Hai ta đổi đi.” Lâm Hải nói xong, trực tiếp đem vé ghế cứng trong tay Tôn Quế Chi lấy tới.

“Ai, Tiểu Hải...” Tống Cần hô một tiếng, Lâm Hải cũng không quay đầu lại khoát khoát tay, quay người đi ra khỏi toa xe giường nằm.

“Cái này còn tạm được.” Tôn Quế Chi thấy Lâm Hải đổi cùng với mình, lúc này mới lộ ra một nụ cười hài lòng.

Sau đó, đem bao cất kỹ, rất khoa trương đem thân thể nện ở trên giường của Lâm Hải trước đó.

“Chậc chậc chậc, đại tẩu tử, ngươi thật đúng là biết hưởng thụ, cái giường nằm này, so với cái đại kháng trong nhà chúng ta còn dễ chịu hơn.”

“Hừ.” Tống Cần lúc này cũng có chút không cao hứng, cái mũi hừ một tiếng, ngồi ở chỗ này phụng phịu qua.

“Hứ, cần thiết hay không?” Tôn Quế Chi lại nói mấy câu, phát hiện tất cả mọi người không để ý tới mình, nhất thời chán nản, cũng không nói chuyện nữa.

Nằm một hồi, Tôn Quế Chi thực sự không chịu ngồi yên, lại đem di động móc ra, không biết gọi điện thoại cho ai.

“Mẹ của Tiểu Vũ a, ngươi biết rõ ta hiện tại đang đi đâu không? Ha ha, đi du lịch á!”

“Ta bây giờ đang ở trên xe lửa đâu, ta cùng ngươi nói, ta ngồi vẫn là giường nằm đâu, cái giường nằm này thật quý a, bất quá nằm ở bên trên thật là thoải mái a...”

Ba người Tống Cần, nghe Tôn Quế Chi ở trong điện thoại, cùng người đắc ý huyền diệu, tâm lý càng tức đến không được.

Đem chăn kéo lên cao, ba người đồng thời đem đầu che lại.

Lâm Hải cầm phiếu, thật vất vả mới chen đến toa xe số chín, dựa theo số chỗ ngồi, tìm tới vị trí.

“Phiền phức nhường một chút.” Vị trí của Tôn Quế Chi, là dựa vào cửa sổ, ngồi bên cạnh là một cái nữ hài mang theo tai nghe, cúi đầu chơi điện thoại di động.

Nữ hài cảm giác được có người nhẹ nhàng đụng chạm vào bả vai của chính mình, liền khoan thai ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt khi ngẩng đầu, Lâm Hải cùng nữ hài bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thời sững sờ.

“Lâm Hải!” Nữ hài một tiếng kinh hô.

Chương 322: Hết thảy có ta!

“Trương Tuyết Nhi!” Lâm Hải nhìn dung nhan quen thuộc của cô gái đối diện, một mặt kinh hỉ.

Trương Tuyết Nhi là đồng học của Lâm Hải, tính cách ngay thẳng, là loại có khí chất nữ hán tử, quan hệ cùng Lâm Hải cũng không tệ, chỉ là về sau khi Lâm Hải cùng Vương Đình nói chuyện yêu đương, hai người mới chậm rãi có chút xa lánh.

Chỉ là không nghĩ tới, hôm nay thế mà ngẫu nhiên gặp tại trên xe lửa.

“Thật là đúng dịp a, ngươi đây là muốn đi chỗ nào a?” Lâm Hải ngồi xuống tại bên người Trương Tuyết Nhi nói.

“Được nghỉ hè, ta về nhà a.” Thanh âm Trương Tuyết Nhi ngọt đẹp, lộ ra một cỗ ngay thẳng.

“Ách... Cũng được nghỉ hè.” Lâm Hải không khỏi khẽ giật mình.

Mẹ nó, chính mình giống như rất lâu không có đi học, liền trường học nghỉ cũng không biết.

“Ngươi cái này là muốn đi chỗ nào?” Trương Tuyết Nhi nghiêng cái đầu dưa, cười một tiếng lộ ra hai cái lúm đồng tiền, đặc biệt đẹp đẽ.

“Qua Bồng Lai, mang cha mẹ chơi một chút.”

“Thật a, nhà ta ngay tại Bồng Lai, ta giới thiệu cho ngươi mấy nơi!”

Hai người ngồi cùng một chỗ, vui sướng trò chuyện, làm đường đi dài dằng dặc, tại bên trong bầu không khí vui vẻ, nhẹ nhõm vượt qua.

Thời điểm sắp đến nơi, Lâm Hải bỗng nhiên tiếp được điện thoại của Lý Văn Uyên, nói cho hắn biết đã sắp xếp người tiếp đón, đồng thời du ngoạn ngủ nghỉ của một nhà Lâm Hải tại Bồng Lai, đều đã được an bài thỏa đáng.

Lâm Hải thật bất ngờ, không nghĩ tới Lý Văn Uyên ở ngoài Bồng Lai ngàn dặm, cũng có nhân mạch, rộng như vậy nên khách sáo một phen, cũng liền tiếp nhận ý tốt của Lý Văn Uyên.

“Lâm Hải, nhà ta ở ngay tại thị trấn cách thành phố Bồng Lai hơn một trăm cây số, cũng có mấy cái danh lam thắng cảnh không tệ, ngươi nhất định phải mang theo thúc thúc a di tới một chuyến, để cho ta tận tình hữu nghị địa chủ.”

Xuống xe, Trương Tuyết Nhi vui vẻ hướng phía Lâm Hải mời nói.

“Tốt, nhất định.” Lâm Hải cười gật đầu nói.

“Ừm, vậy ta liền đi trước, còn phải bắt xe hơi.” Trương Tuyết Nhi hướng phía Lâm Hải khoát khoát tay, chuẩn bị rời đi.

Vừa đi hai bước, điện thoại di động của Trương Tuyết Nhi bỗng nhiên vang lên, vừa mới nhận, sắc mặt Trương Tuyết Nhi liền đại biến!

“Cha con thế nào rồi!” Thanh âm của Trương Tuyết Nhi, lộ ra lo lắng cùng hoảng sợ.

Lâm Hải vốn đã quay người rời đi, nghe được thanh âm, liền mạnh mẽ dừng lại.

“Mẹ, người bảo cha tuyệt đối đừng xúc động, con lập tức liền trở về!” Trương Tuyết Nhi tắt điện thoại, vội vã liền chạy ra ngoài.

“Tuyết Nhi!” Lâm Hải chạy theo hai bước, một tay giữ chặt lấy cánh tay của Tuyết Nhi.

“Thúc thúc làm sao?” Lâm Hải quan tâm hỏi.

“Phòng trọ nhà ta bị phá dỡ, nhưng bồi thường không hợp lý, cha ta liền không đồng ý, hiện tại đang cùng một đám lưu manh giằng co, đoán chừng đám lưu manh kia muốn động thủ, ta phải nhanh đi về.” Trương Tuyết Nhi nói, gấp đến độ sắp khóc.

Lâm Hải nghe xong, chân mày nhảy một cái.

“Loại sự tình này, một cô gái như ngươi trở về, cũng không giúp được gì, ta trở về với ngươi!”

Lâm Hải cùng Trương Tuyết Nhi có quan hệ cũng khá, thấy Trương Tuyết Nhi gấp thành dạng này, Lâm Hải không thể không giúp.

“Cái này...” Tâm lý Trương Tuyết Nhi mâu thuẫn một trận.

Trương Tuyết Nhi tuy có cá tính khá kiên cường, nhưng chung quy vẫn là một cô gái, gặp chuyện vẫn là khuyết thiếu một cái người đáng tin cậy, có thể có cái nam sinh bồi tiếp trở về thì không còn gì tốt hơn.

Nhưng trong nhà gặp được loại chuyện này, lại khá là đặc thù, nói không chừng liền sẽ cùng những cái du côn lưu manh kia động thủ, Trương Tuyết Nhi sợ nếu như vậy, sẽ liên luỵ đến Lâm Hải.

Bởi vậy, trong lúc nhất thời, tình thế của Trương Tuyết Nhi liền khó xử.

“Ai nha, đừng do dự, đám lưu manh kia chuyện gì cũng làm được, chúng ta đi nhanh đi.” Lâm Hải thế nhưng đã nhìn qua rất nhiều sự tình bạo lực khi phá dỡ ở trong tin tức, sợ muộn thêm, thì một nhà Trương Tuyết Nhi đều sẽ gặp nạn.

Lâm Hải vừa nói như thế, Trương Tuyết Nhi cũng sợ hãi, hai người vội vã hướng phía cửa ra đi đến.

Lâm Hải vừa đi, vừa gọi điện thoại cho mẫu thân, toa xe của bọn họ cách cửa ra còn xa, còn cần đi một đoạn thời gian.

Lâm Hải đem sự tình của Trương Tuyết Nhi nói một chút, cũng nói cho mẫu thân biết ở cửa ra đã có người tiếp đón, để bọn họ trước đi tới khách sạn nghỉ ngơi, chính mình cùng Trương Tuyết Nhi đi xử lý sự tình.

Vừa ra khỏi nhà ga, Lâm Hải liền gặp được một cái nam tử khôi ngô mang theo kính râm, đang giơ cao một tấm bảng, bên trên viết vài cái chữ to “Thành phố Giang Nam Lâm Hải tiên sinh”.

“Ta là Lâm Hải.” Lâm Hải lôi kéo Trương Tuyết, mấy bước liền đi tới trước mặt nam tử, cũng đem thẻ căn cước của mình đưa qua.

“Lâm tiên sinh, xin chào.” Nam tử chỉ nhìn một chút, liền cung kính trả lại cho Lâm Hải, sau đó lách người lộ ra một chiếc xe thương vụ Mercedes màu đen, mời Lâm Hải lên xe.

“Đưa chìa khóa cho ta.” Lâm Hải hiện tại cũng không đoái hoài tới việc phải khách khí với y.

Nam tử sững sờ, nhưng vẫn đem chìa khóa xe đưa qua qua.

“Tuyết Nhi, lên xe!” Lâm Hải trực tiếp ngồi vào vị trí lái, mà Trương Tuyết Nhi cũng vội vàng ngồi lên tay lái phụ.

“Lâm tiên sinh...” Nam tử nhất thời có chút mộng bức.

“Bằng hữu, trong nhà bạn học ta có chút phiền phức, chúng ta phải lập tức chạy trở về, xe này trước cho ta mượn, lại làm phiền ngươi đón cha mẹ ta.” Lâm Hải nói xong, khởi động xe, phóng ra ngoài.

Nam tử nhìn bóng xe, sững sờ hơn nửa ngày, mới lấy điện thoại cầm tay ra, vội vàng lại gọi tới một chiếc xe khác, sau đó lần nữa đem thẻ bài giơ lên.

“Mẹ, các ngươi nhất định cùng bọn họ hảo hảo nói, tuyệt đối đừng động thủ, con rất nhanh liền trở về.” Trên xe, Trương Tuyết Nhi vội vã gọi điện thoại, tim cũng nhảy lên đến cuống họng.

Lâm Hải không rên một tiếng, chỉ là dựa theo lộ tuyến mà Trương Tuyết Nhi nói, nhanh chóng đem xe lái đi.

“Lâm Hải, làm sao bây giờ a, làm sao bây giờ a...” Trương Tuyết Nhi tắt điện thoại, nước mắt cuối cùng vẫn là chảy xuống.

Nói cho cùng, Trương Tuyết Nhi chỉ là một cái nữ hài tử, đối mặt với một đám lưu manh không hề có đạo lý đe giảng, coi như nàng ta chạy trở về, lại có thể có cái tác dụng gì chứ.

“Yên tâm đi, Tuyết Nhi, hết thảy có ta!” Lâm Hải vừa lái xe, một bên ngữ khí kiên định nói nói.

“Ngươi? Ai...” Trương Tuyết Nhi thở dài, hiển nhiên cũng không có hy vọng quá lớn.

Nhà của Trương Tuyết Nhi, ở tại huyện Kha Lan, cùng thành phố Bồng Lai có một đường cao tốc tương thông, Lâm Hải trên đường đi đem xe lái đến một trăm tám mươi, quãng đường ngắn ngủi chừng một trăm cây số, chỉ dùng khoảng nửa giờ liền đến.

Tiến vào thị trấn, tại dưới chỉ dẫn của Trương Tuyết Nhi, Lâm Hải đem xe lái vào trong khu nhà cũ.

Vừa vào khu nhà cũ, Lâm Hải bỗng cảm giác một trận hoang vu, phòng ốc ở hai bên đường, cơ bản đã bị dỡ bỏ, ngẫu nhiên còn có mấy gian đứng vững vàng, nhưng bên trên bức tường cũng bị vẽ vài cái chữ.

Khu nhà cũ này rất nhỏ, lái không bao xa, liền đến khu vực trung tâm, phía trước là một đám người đen nghịt, lập tức hấp dẫn sự chú ý của Lâm Hải.

“Kia chính là nhà của ta!” Đột nhiên, Trương Tuyết Nhi hướng phía một căn nhà hai tầng lẻ loi trơ trọi ở một bên của đám người phía trước nhất chỉ, lớn tiếng nói nói.

“Con mẹ nó, để ngươi chạy! Đứng lại cho lão tử, hôm nay không đánh gãy chân ngươi thì không được!”

Đột nhiên, một cái người trẻ tuổi chừng hai mươi, một mặt chật vật hướng phía Lâm Hải chạy tới.

Mà sau lưng, là một đám du côn lưu manh hai tay để trần, tay khua gậy gỗ cùng ống thép, một bên chửi rủa, một bên hướng phía người trẻ tuổi đuổi theo, có mấy tên còn không ngừng nhặt cục đá trên mặt đất, hướng người trẻ tuổi ném tới.

Người trẻ tuổi hoảng hốt chạy bừa, mắt thấy liền muốn cùng xe của Lâm Hải đụng vào, Lâm Hải liền thắng gấp một cái, đem xe dừng lại.

Người trẻ tuổi hoảng sợ đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, cũng dừng lại.

“Ca!” Lúc này, Trương Tuyết Nhi ở trên xe rốt cục thấy rõ diện mạo của người trẻ tuổi, che miệng kêu lên một tiếng sợ hãi.

Mà nhóm du côn lưu manh ở phía sau, lúc này rốt cục đã đuổi theo.

“Để ngươi thằng nhãi con lại chạy!”

Một tên lưu manh khua gậy gỗ trong tay, chiếu vào trên đầu của người trẻ tuổi liền vung mạnh xuống.

Chương 323: Em rể ngưu bức a

Mắt thấy gậy gỗ liền phải rơi vào trên đầu người trẻ tuổi, người trẻ tuổi nói thầm một tiếng xong, hai mắt nhắm lại, sắc mặt như tro tàn.

Thế nhưng chờ rất lâu, trên đầu cũng không có cảm giác đau đớn truyền đến, người trẻ tuổi nghi hoặc mở to mắt, đã thấy một nam tử bộ dáng sinh viên, cản ở trước mặt mình.

Nam tử này, chính là Lâm Hải vừa rồi đã xuống xe, mà gậy gỗ trong tay tiểu côn đồ, không biết từ lúc nào, đã đến trong tay Lâm Hải.

Một đám du côn vô lại ở phía sau giờ phút này cũng xông lại, đem Lâm Hải vây vào giữa, bất quá lại không có vội vã động thủ, mà chính là không ngừng đem con mắt liếc về chiếc xe thương vụ Mercedes hào hoa phía sau lưng Lâm Hải.

Có thể lái loại xe này, không phú thì quý, tuyệt không phải là người bình thường, những tiểu côn đồ này không biết nội tình của Lâm Hải, trong lúc nhất thời cũng không dám động thủ.

“Bằng hữu, ta khuyên ngươi đừng có xen vào việc của người khác.” Cầm đầu là một cái đầu nhím đeo bông tai, mang theo dây chuyền vàng lớn, cầm ống thép, hướng phía Lâm Hải phách lối nhất chỉ nói nói.

Lâm Hải lạnh lùng quét gã một chút, miệng há ra, phun ra một chữ.

“Cút!”

“Con mẹ nó, đừng không biết tốt xấu!” Đầu nhím hét lớn một tiếng, bị Lâm Hải chọc giận, nhưng cuối cùng vẫn là bị chiếc xe sang trọng kia trấn trụ, không dám động thủ.

“Ca, ngươi thế nào rồi?” Lúc này, Trương Tuyết Nhi cũng từ trên xe nhảy xuống, bắt lấy cánh tay của người trẻ tuổi, lo lắng hỏi.

“Ta không sao, bất quá cha đã nằm viện.” Người trẻ tuổi chính là ca ca Trương Dương của Trương Tuyết Nhi.

“Cái gì, cha nằm viện!” Trương Tuyết Nhi nghe được, thân thể run lên, nước mắt liền rơi xuống.

“Thao, nguyên lai là con gái của Trương lão đầu!” Đầu nhím thấy Trương Tuyết Nhi gọi Trương Dương là ca ca, nhất thời thả lỏng một hơi.

“Mẹ nó, đánh hắn cho ta!” Đầu nhím bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn, vung ống thép hướng phía Lâm Hải liền nện xuống.

Bọn họ trước khi tới chỗ này, đã sớm đem bối cảnh gia đình của mỗi cái hộ phá dỡ đều điều tra rõ ràng, phàm là người trong nhà có một chút quan hệ, tất cả đều cho đủ số tiền bồi thường.

Chỉ có loại nhà dân bình thường không có bất kỳ cái bối cảnh gì như Trương Tuyết Nhi này, bọn họ mới dám lớn mật cắt xén khoản bồi thường, bạo lực phá dỡ.

Trước đó thấy Lâm Hải lái xe Mercedes hào hoa, trong lòng bọn họ có chỗ cố kỵ, sợ là quyền quý từ đâu tới đột nhiên xuất hiện, mới nhất thời không dám xuống tay.

Hiện tại thấy Trương Tuyết Nhi từ trên xe bước xuống, nhất thời đem Lâm Hải tưởng tượng thành loại hình người yêu của Trương Tuyết Nhi.

Theo bọn họ nghĩ, có thể cùng loại gia đình như Trương Tuyết Nhi lui tới, thân phận còn có thể cao quý đi nơi nào, nhiều lắm cũng chính là khả năng có chút tiền mà thôi.

Bởi vậy, lập tức đem cố kỵ ở trong lòng buông xuống, động thủ không nương tay chút nào.

Lâm Hải thấy đầu nhím mang người xông lại, trong mắt lóe lên hàn quang.

“Các ngươi lên xe trước đi!” Lâm Hải cũng không quay đầu lại hướng phía hai huynh muội Trương Tuyết Nhi nói xong, không lùi mà tiến tới, đón đám du côn này xông qua.

“Lâm Hải, mau chạy đi, nhanh...” Trương Tuyết Nhi thấy thế, bị dọa đến vội vàng hô to một tiếng.

Nhưng lời còn chưa nói xong, lại bị cảnh tượng trước mắt, cả kinh đến há to cả mồm, một bộ dáng thật không thể tin.

Chỉ thấy Lâm Hải, linh hoạt xuyên qua trong đám người, nhàn nhã giống như đi bộ, gậy gỗ trong tay vung vẩy tung bay trên dưới, mỗi một côn xuống dưới, liền sẽ có một cái tiểu hỗn tử kêu thảm ngã xuống đất, quả thực là vô cùng dữ dội.

“Đậu phộng, em rể ngưu bức a!” Trương Dương ở một bên nhìn, nhất thời trợn to mắt, một mặt sùng bái.

“Nhanh lên xe đi!” Lúc này, Lâm Hải lại quay đầu thúc giục nói, hắn tuy đối phó với những du côn lưu manh này dễ như trở bàn tay, nhưng nhân số của đối phương quá nhiều, hắn sợ sẽ có người chạy qua đối phó với huynh muội Trương Tuyết Nhi, đến lúc đó hắn không thể chú ý đến họ.

“Không được, chúng ta không thể không quản ngươi.” Trương Tuyết Nhi nắm nắm tay nhỏ, vội vã nói nói.

“Tuyết Nhi, nghe bạn trai ngươi, hắn lợi hại như vậy, sẽ không có vấn đề, ngược lại là chúng ta, đừng để hắn phân tâm.”

Trương Dương rất thông minh, lập tức liền hiểu rõ ý đồ của Lâm Hải, lôi kéo Trương Tuyết đến trên xe, sau đó đem cửa xe khóa lại.

Lâm Hải thấy huynh muội Trương Tuyết Nhi đã lên xe, nhất thời không hề cố kỵ nữa, buông tay buông chân, một hồi mạnh mẽ đâm tới, đánh đám du côn lưu manh này ngao ngao kêu lớn.

“Đánh chết các ngươi, đánh chết các ngươi!” Trương Dương ở trong xe nhìn mà hai mắt sáng lên, kích động đến không ngừng khua nắm đấm, phảng phất như hiện tại người đang đánh nhau với bọn côn đồ là mình.

“Ai nha, ngươi yên tĩnh chút đi!” Trương Tuyết Nhi lo lắng cho an nguy của Lâm Hải, một mặt lo lắng chú ý đến tình huống ở bên ngoài, sợ Lâm Hải ăn thiệt thòi.

“Được, Tuyết Nhi, ngươi đem tâm thả vào trong bụng đi, em rể đối phó với cái đám bỏ đi này, giống như đi chơi vậy.” Trương Dương rất có ánh mắt, nhìn ra Lâm Hải đang rất nhẹ nhàng.

“Cái gì em rể, ngươi đừng loạn nói.” Trương Tuyết Nhi thấy ca ca một mực nói loạn, đập y một chút, nhưng lúc lại nhìn về phía Lâm Hải, vậy mà không khỏi có chút tim đập thình thịch .

“Có một người bạn trai như thế, tựa hồ cũng không tệ đây.” Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Trương Tuyết Nhi, cũng khiến bản thân nàng ta giật mình.

“Phi phi phi, Tuyết Nhi a Tuyết Nhi, ngươi tư xuân không thành, loại tình huống này làm sao còn suy nghĩ lung tung.” Khuôn mặt Trương Tuyết Nhi bỗng nhiên nóng lên một trận.

“Không phải em rể?” Trương Dương sững sờ, sau đó vỗ vỗ bả vai Trương Tuyết Nhi.

“Muội a, vậy ngươi cũng phải cố mà nắm chắc a, em rể ngưu bức như vậy, cũng đừng để cho người ta đoạt chạy.”

“Ai nha, ngươi nói vớ nói vẩn cái gì đâu? Ngươi, hai ta chỉ là đồng học!” Trương Tuyết Nhi đem cái tay của Trương Dương đánh ra, trên mặt lại mạc danh kỳ diệu dâng lên một tia mây hồng.

Mà lúc này, đám du côn lưu manh bên ngoài đã bị Lâm Hải đánh ngã hơn một nửa, mà Lâm Hải càng đánh càng hăng, hoàn toàn không có một tia cảm giác mệt mỏi.

Bọn côn đồ còn có thể đứng, lần này cũng bị dọa sợ, để bọn chúng đi khi dễ dân chúng trung thực bình thường thì coi như lành nghề, hôm nay lại gặp được loại mãnh nhân như Lâm Hải này, nhất thời bị dọa đến lá gan cũng rung động.

“Chạy a.” Không biết là người nào hô một tiếng, bọn côn đồ còn lại, liền đem vũ khí trong tay quăng ra. Lập tức bị dọa đến chạy tứ phía.

“Để cho các ngươi chạy!” Lâm Hải đánh đến hứng khởi, cầm theo cây gậy truy đánh đám du côn kia.

“Lâm Hải!” Trương Tuyết Nhi thấy thế, vội vàng mở cửa xe đem Lâm Hải gọi lại.

“Cha ta còn tại bệnh viện đây.” Trương Tuyết Nhi hiện tại cũng không biết phụ thân như thế nào, trong lòng thập phần lo lắng.

Lâm Hải lúc này mới trở về, lái xe, chạy đến bệnh viện mà đi.

“Anh em, ngưu bức a, luyện qua đi.” Trên đường, Trương Dương hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái.

Lâm Hải còn không có trả lời, Trương Tuyết Nhi liền mở miệng trước.

“Ca, ngươi trước đừng nói chuyện khác, cha đến cùng là thế nào, có phải bị bọn họ đả thương hay không, có nặng lắm không?”

Lâm Hải nghe xong, cũng đem lỗ tai dựng thẳng lên.

“Này thật không có, cha cầm thái đao, một mực cùng bọn họ giằng co lấy, thế nhưng là do khí trời quá nóng, nên cha mới lập tức cho té xỉu, lúc này mới đưa đến bệnh viện.”

“Há, nguyên lai là bị cảm nắng.” Trương Tuyết Nhi lúc này mới thả lỏng một hơi.

“Anh em, hôm nay thật là cảm tạ ngươi, ngươi vừa rồi đem bọn họ đánh một trận, đoán chừng bọn họ cũng không dám lại tới.” Trương Dương lúc này lại mở miệng hướng phía Lâm Hải nói lời cảm tạ.

Lâm Hải không nói chuyện, lại âm thầm lắc đầu.

Loại sự tình bạo lực phá dỡ này, hắn ở trên Internet đã thấy qua rất nhiều, làm sao có thể bỏ qua như vậy.

Những du côn lưu manh này, chỉ là tiểu lâu la mà thôi, chính thức khó đối phó, căn bản là chưa có lộ diện đây.

Bệnh viện huyện cách nhà Trương Tuyết Nhi không bao xa, khoảng chừng năm phút đồng hồ liền đến, Lâm Hải dừng xe lại, bồi tiếp hai huynh muội Trương Tuyết Nhi lên lầu.

Mà cùng một thời gian, tên đầu nhím trước đó bị Lâm Hải đánh cho một gậy đã tỉnh lại, nhe răng trợn mắt đứng lên.

“Mẹ nó a, tiểu tử này thật có thể đánh a, chúng ta nhiều người như vậy cũng không đối phó được hắn.”

“Đại ca, vậy phải làm sao bây giờ a, có hắn ở đây, mình liền không động được vào nhà Trương lão đầu a.” Một tiểu đệ ở bên cạnh hỏi.

“Thao, ngươi mẹ nó không có não a.” Đầu nhím đưa tay cho tiểu đệ một bàn tay.

“Ngươi không suy nghĩ ở phía sau chúng ta là người nào sao, là nhà đầu tư a, nhà Trương lão đầu không lấy ra được, thì họ so với ai cũng còn gấp hơn, tự nhiên liền để họ nghĩ biện pháp.”

Đầu nhím nói, lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại ra ngoài.

Sau một trận cúi đầu khom lưng thuật lại chuyện, đầu nhím tắt điện thoại, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt tốt đẹp.

“Ngươi thấy thế nào, biện pháp này còn không được sao?” Miệng đầu nhím nhếch lên, hướng phía tiểu đệ bên cạnh vung tay lên.

“Đi, đi tới bệnh viện với ta!”

Chương 324: Bà ta quá ác tâm

Trong một gian phòng bệnh của bệnh viện huyện, phụ thân Trương Huy Sơn của Trương Tuyết Nhi đang nằm tại trên giường bệnh, bên cạnh có mấy người thân bạn bè bồi tiếp, mấy người đều là thở dài thở ngắn.

“Lão Trương a, ta thấy không thì ngươi liền ký tên đi, những dân chúng bình thường chúng ta này, không thể trêu vào bọn họ a.” Mẫu thân Trương Tuyết Nhi lau nước mắt nói nói.

“Hừ, không được, bọn họ làm như thế, quả thực là vô pháp vô thiên, ta chính là đánh bạc cái mạng này, cũng phải cùng bọn họ chống lại đến cùng.” Trương Huy Sơn một mặt quật cường nói nói.

“Ngươi còn nói, nhìn điệu bộ hôm nay này, nếu không phải ngươi té xỉu, đoán chừng đám du côn lưu manh kia cũng phải đem ngươi đánh vào bệnh viện, lão Trương a, chúng ta ăn chút thiệt thòi liền ăn chút thiệt thòi đi, dù sao đem so với việc bồi mệnh vào cũng tốt hơn.”

“Đúng vậy a, tỷ phu, không được thì thôi đi.”

“Ta cảm thấy cũng đúng vậy a, ca, chúng ta không thể trêu vào bọn họ a.”

Các thân thích trước giường bệnh, bắt đầu lao nhao khuyên bảo Trương Huy Sơn.

“Đủ rồi!” Trương Huy Sơn bị làm cho có chút bực bội, bỗng nhiên rống to một tiếng.

“Việc này, nếu không cho ta một lời giải thích hợp lý, ta kiên quyết sẽ không khuất phục.”

“Ngươi nha ngươi nha, ngươi cái lão già đáng chết này, chính là con lừa bướng bỉnh a ngươi!” Mẫu thân của Trương Tuyết Nhi - Nhạc Vinh thấy Trương Huy Sơn một mặt không phục không cam lòng, gấp đến gạt lệ, lại cũng không thể khuyên can được.

“Cha, ngươi thế nào rồi, cha!” Lúc này, Trương Tuyết Nhi đuổi tới, chạy vào một phát bắt được cánh tay của Trương Huy Sơn, một mặt lo lắng.

“Không có việc gì, chỉ truyền dịch là được.” Trương Huy Sơn chẳng hề để ý nói nói, sắc mặt tức giận, nhưng khi nhìn thấy nữ nhi nửa năm không được gặp mặt, rốt cục đã có mỉm cười.

“Cha, ta mới vừa rồi đã cùng đám du côn kia đánh một trận.” Trương Dương cũng bước tới trước một bước, mở miệng nói nói.

“Cái gì!” Một câu của Trương Dương, nhất thời đem tất cả người trong phòng đều dọa sợ.

“Ai nha, Tiểu Dương a, ngươi làm sao dám cùng đám người kia động thủ a, để mẹ nhìn xem, có bị thụ thương không.” Nhạc Vinh một mặt lo lắng đem Trương Dương kéo qua, nhìn kỹ rồi lại nhìn.

“Yên tâm đi, mẹ, ta không sao, là em rể… Ngạch, là người bạn này của Tuyết Nhi, đã cứu ta, ta cùng các ngươi nói, bằng hữu này của Tuyết Nhi rất lợi hại, một người đã đem toàn bộ đánh lưu manh kia đánh đến nằm xuống.” Trương Dương mặt mày hớn hở đem sự tích Lâm Hải đánh chạy đám du côn kia, thêm mắm thêm muối nói một lần, cái dạng hưng phấn kia, giống như là do chính y đánh chạy vậy.

Mọi người lúc này mới đem ánh mắt chuyển qua trên thân Lâm Hải.

“Thúc thúc ngươi tốt, ta là đồng học của Tuyết Nhi, gọi là Lâm Hải.” Lâm Hải lễ phép hướng Trương Huy Sơn nằm phía trên giường bệnh nói nói, sau đó lại hướng phía những người khác gật gật đầu, xem như bắt chuyện qua.

“Tốt, Tiểu Lâm đồng học, thật là cảm tạ ngươi.” Trương Huy Sơn cùng Nhạc Vinh nói cám ơn liên tục, nhưng ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, lại làm cho Lâm Hải có chút chột dạ, tổng cảm giác ở bên trong đó có chút đồ vật khác.

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Hải vang, Lâm Hải mượn cơ hội nghe, ra khỏi phòng bệnh.

Lâm Hải vừa đi, người trong phòng bệnh đều lao nhao hướng phía Trương Tuyết Nhi hỏi tới.

“Tuyết Nhi, tên tiểu tử vừa rồi kia có phải là bạn trai ngươi hay không a?”

“Nhà hắn là làm cái gì, hắn thật có thể một mình đánh chạy một đám người xấu?”

Trương Tuyết Nhi nghe mà đại quýnh một trận.

“Ai nha, đã nói hắn là bằng hữu của con, chúng ta chính là đồng học bình thường của một ban.” Trương Tuyết Nhi mở miệng giải thích nói.

“Đồng học bình thường? Vậy hắn làm sao cùng ngươi về nhà? Còn giúp ca ngươi đánh đám kia lưu manh?”

“Hắn là đến du lịch, thuận tiện tiễn ta về nhà, ai nha, các ngươi đừng hỏi nữa.” Trương Tuyết Nhi nắm lấy tóc, dậm chân.

Nhưng nhìn ánh mắt của cha mẹ và thân thích, Trương Tuyết Nhi cũng biết, bọn họ là chắc chắn là không tin tưởng lời giải thích của mình.

Lâm Hải đứng tại trong hành lang, do dự một hồi, vẫn là đem cái số điện thoại lạ lẫm này nhận lấy.

“Ngài khỏe chứ, xin hỏi đây là số của Lâm Hải, Lâm tiên sinh sao?” Điện thoại vừa thông, một cái thanh âm giàu có từ tính, mang theo uy nghiêm truyền đến, chỉ là trong thanh âm, lộ ra một cỗ tôn kính xuất phát từ nội tâm.

“Ta là Lâm Hải, ngươi là?” Trong ấn tượng của Lâm Hải, chưa từng nghe qua cái thanh âm này.

“Lâm tiên sinh, ta gọi là Liêm Bằng, lão gia tử Lý Văn Uyên là sư phụ của ta, cha mẹ người thân của ngài ta đã phái người đón vào khách sạn, người phía dưới nói ngài đã lái xe đi huyện Kha Lan, không biết có địa phương gì cần ta hỗ trợ không?”

Lâm Hải nghe xong, liền hiểu rõ, nguyên lai người mà Lý Văn Uyên nói phụ trách chiêu đãi người một nhà của chính mình, chính là cái Liêm Bằng này, chỉ là không nghĩ tới lại là đồ đệ của Lý Văn Uyên.

“Ta có cái đồng học nhà ở huyện Kha Lan, bởi vì liên quan đến chuyện phá dỡ, nên cùng nhà đầu tư có một chút mâu thuẫn.” Lâm Hải trầm mặc một hồi, mở miệng nói.

Lúc đầu, vì không có giao tình gì cùng cái Liêm Bằng này, nên ban đầu Lâm Hải không có ý định nhắc đến chuyện này.

Nhưng nghĩ một hồi, phàm là sự tình phá dỡ, cơ hồ cũng đều có để quan hệ với quan chức ở địa phương, nếu như không có một chút bối cảnh, bên khai phá căn bản không dám càn rỡ như thế.

Nếu như chỉ là một số tiểu côn đồ cũng là thôi, Lâm Hải hoàn toàn có thể đem bọn họ đánh chạy hết, nhưng một khi dính đến tầng diện càng sâu, Lâm Hải lại chưa quen với cuộc sống nơi đây, cũng liền bất lực.

Trước đó thấy Liêm Bằng phái đến đón mình xe, là chiếc xe thương vụ Mercedes mấy trăm vạn, nói rõ cái Liêm Bằng này ở chỗ này, có lẽ vẫn là có chút thực lực.

Có lẽ, cùng Liêm Bằng nói một chút, thì nói không chừng y có thể giúp đỡ cho một chút.

“Lâm tiên sinh, ta biết, ngài yên tâm, ta lập tức giúp ngài giải quyết chuyện này.” Không biết vì cái gì, Lâm Hải tựa hồ ở trong giọng nói của Liêm Bằng, nghe được vẻ hưng phấn.

“Há, vậy liền làm phiền ngươi.” Có Liêm Bằng là dân bản xứ ra mặt, cũng sẽ mạnh hơn chính mình nhiều.

“Không phiền phức, không có chút phiền phức nào, sau đó, ta để bằng hữu ở huyện Kha Lan liên hệ với ngài.” Liêm Bằng nói xong, liền tắt điện thoại.

Lâm Hải lật danh bạ điện thoại, lại gọi điện thoại cho phụ thân, hỏi một chút tình huống.

“Tiểu Hải a, người bạn này của ngươi thật đủ ý tứ a, đối với ta và mẹ của ngươi quả thực quá tốt, hơn nữa so với chỗ chúng ta ở, càng hào hoa càng lớn hơn a, so với biệt thự nhà ta cũng lớn hơn, ngươi quay đầu phải cảm ơn người ta thật tốt a.” Điện thoại vừa tiếp thông, Lâm Văn liền thao thao bất tuyệt mà nói, trong lời nói lộ ra tự hào cùng hưng phấn.

“Ừm, vậy là tốt rồi, mọi người trước ở lại đó đi, con ở thị trấn làm xong chuyện liền trở về.” Lâm Hải nói xong, đang muốn cúp điện thoại.

“Ca, Nhị thẩm thật đáng ghét, ngươi để bằng hữu của ngươi đem bà ta đuổi ra đi.” Không đợi điện thoại tắt đi, thanh âm của Lâm Vân liền truyền tới, tựa hồ phi thường phẫn nộ.

“Bà ta lại thế nào?” Lâm Hải cũng có chút bất an, dù sao cùng Liêm Bằng đến mặt cũng chưa thấy qua, người ta lại chiêu đãi phi thường đủ ý tứ, nếu như Tôn Quế Chi lại tìm cái sự tình gì, bên mình này liền quá không thể nói.

“Hừ, bà ta quá ác tâm, thấy bằng hữu của ngươi đối với cha mẹ tất cung tất kính, liền bắt đầu đối với người ta làm mưa làm gió, chẳng những bắt đổi cho bà ta một căn phòng lớn nhất, còn muốn tìm hai cái phục vụ viên, phục thị bà ta hai mươi bốn giờ, nói bà ta là khách quý, nếu như dám lãnh đạm với bà ta, bà ta liền cáo trạng với ngươi, còn nói ngươi nghe lời bà ta nhất, bà ta nói đông ngươi tuyệt không nói tây! Quả thực quá vô sỉ!”

“Đậu móa, cái đồ vật gì!” Tuy Tôn Quế Chi là trưởng bối, nhưng Lâm Hải vẫn là tức đến không nhịn được mà bạo nói tục.

Liêm Bằng người ta cùng mình vốn không quen biết, tiếp đãi một nhà của chính mình, hoàn toàn là nhìn mặt mũi của Lý Văn Uyên, nếu không nào có chuyện tiếp đón người một nhà của chính mình a.

Nhưng cái Tôn Quế Chi này hết lần này tới lần khác lại không nhìn vị trí của chính mình, người ta vừa khách khí liền không biết mình là người nào, đối với người ta la lối om sòm khoa tay múa chân, làm thành như vậy, để Liêm Bằng người ta thấy người một nhà chính mình là như thế nào a!

Thật mẹ nó làm người ta tức giận a!

Lâm Hải vừa tức buồn bực vừa thẹn, cái này nếu là truyền đến trong lỗ tai của Lý Văn Uyên, Lâm Hải cũng không biết nên làm sao để đối mặt với người ta.

Lâm Hải tìm tới số điện thoại của Liêm Bằng, chuẩn bị gọi qua cho y, để y đừng để ý tới thứ đồ ngốc Tôn Quế Chi kia, thuận tiện cho người ta lời xin lỗi.

Tìm tới dãy số, Lâm Hải còn không có thông qua, chợt nghe từ đầu bậc thang truyền đến một trận tiếng bước chân lộn xộn cùng âm thanh ồn ào nói nhao nhao.

“Mẹ nó a, Trương lão đầu ở cái phòng bệnh ngay phía trước này, cái tên trước đó đánh người kia khẳng định hiện tại cũng ở đó!”

“Không tốt, đám du côn kia đã đuổi tới bệnh viện rồi.” Trương

Dương quát to một tiếng, mọi người trong phòng bệnh nhất thời sắc mặt đại biến, hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Mà chân mày Lâm Hải cũng là vẩy một cái, trong con ngươi lóe lên hàn quang, đưa điện thoại di động thu lại.

“Coi như các ngươi không may!” Vừa bị Tôn Quế Chi chọc tức, Lâm Hải đang lo không có chỗ phát tiết đâu, đám du côn này xem như đụng trên họng súng.

Sắc mặt Lâm Hải âm trầm như nước, quay người hướng phía phòng bệnh đi đến.

Chương 325: Ngươi khẳng định muốn bắt ta?

Lâm Hải vừa tới cửa phòng bệnh, liền gặp được một nhóm người, vừa mới hung hăng càn quấy, tại lúc trước hắn đi vào.

Mà lờ mờ bên trong đó, cái đầu nhím trước đó kia thình lình xuất hiện.

“Quả nhiên là đám hỗn đản kia!” Ánh mắt Lâm Hải lạnh lẽo, phanh cái đẩy cửa ra.

Bọn người đầu nhím, chính là một mặt phách lối quét mắt qua nhìn người một nhà của Trương Huy Sơn ở trong phòng bệnh, vừa mới chuẩn bị nói chuyện, nghe được âm thanh đẩy cửa, vội vàng quay đầu.

“Ầm!” Một cái quả đấm to lớn, trực tiếp oanh tại bên trên mặt của đầu nhím, đầu nhím ngao một tiếng, thân thể liền bay ra ngoài, nặng nề quẳng xuống đất.

Mọi người trong phòng bệnh, cũng bị tràng cảnh bất thình lình này làm cho sững sờ, còn không có kịp phản ứng lại, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp truyền đến, thời gian chỉ trong nháy mắt, trên mặt đất của phòng bệnh, liền nằm đầy đám du côn lưu manh rên rỉ thống khổ.

Lửa giận trong mắt Lâm Hải không giảm chút nào, bộ dáng lãnh khốc vô tình đem tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc đến ngây người.

Khi quyền đầu vô cùng cứng rắn lần nữa hướng phía một người trung niên đập tới, thậm chí thời điểm đã dán tại trên chóp mũi của người trung niên, Lâm Hải đột nhiên bừng tỉnh, khó khăn lắm mới đem quyền đầu dừng lại.

Mà trên mặt người trung niên kia, đã che kín hoảng sợ, mồ hôi đầm đìa trên đầu, hồng hộc thở hổn hển, hiển nhiên bị một quyền này của Lâm Hải dọa cho phát sợ.

“Cảnh sát?” Lâm Hải nhìn người trung niên kia mặc một thân đồng phục cảnh sát, mi đầu không khỏi nhíu một cái.

Cảnh sát đưa tay chà chà mồ hôi trên đầu, hơn nửa ngày mới khôi phục sắc mặt lại.

“Hừ, ngươi là ai, không phân tốt xấu, liền động thủ đánh người, trong mắt ngươi còn có vương pháp sao?” Cảnh sát thấy Lâm Hải không dám đánh mình, lập tức khôi phục bộ dáng không ai bì nổi, ngoài mạnh trong yếu hô nói.

“Triệu sở, vừa rồi chính là cái tiểu tử này, vô duyên vô cớ động thủ đánh những bách tính tuân thủ luật pháp chúng ta, hiện tại ở ngay trước mặt cảnh sát các ngươi, vẫn còn là phách lối như vậy, ngươi đến làm chủ cho chúng ta a.” Đầu nhím ngã trên mặt đất không dậy nổi, lẩm bẩm mở miệng nói nói.

“Thả ngươi cái rắm á, cái gì gọi là vô duyên vô cớ động thủ, rõ ràng là một đám người bọn ngươi đuổi theo đánh ta, em rể ta mới đánh các ngươi.” Trương Dương là cái tính tình nóng nảy, nghe xong liền tức giận, nhảy ra nói nói.

Trương Tuyết Nhi ở bên cạnh nghe được, sắc mặt nhất thời đỏ bừng một trận, âm thầm trừng ca ca mình một chút, cũng đã cùng y giải thích rõ ràng, tại sao vẫn kêu Lâm Hải là em rể.

Nhưng Trương Tuyết Nhi lại không biết, Trương Dương nhìn qua thì tùy tiện, kỳ thực lại rất thông minh, mặc kệ là từ xe mà

Lâm Hải lái, hay là thân thủ biến thái này, Trương Dương đều có thể kết luận, Lâm Hải tuyệt không phải là người bình thường.

Lúc này gọi Lâm Hải em rể, liền là muốn cho cảnh sát ở phía đối diện cùng nhóm du côn biết rõ, quan hệ giữa Lâm Hải cùng Trương gia bọn họ là không tầm thường, nếu như dám động đến Trương gia bọn họ, liền phải suy nghĩ một chút đến cửa của Lâm Hải này.

Trừ chuyện này ra, bên trong nội tâm của Trương Dương, vẫn là có vẻ mong đợi, cái kia chính là nếu Lâm Hải thật là em rể của y, vậy là tốt rồi.

“Hừ, sự tình trước đó ta không nhìn thấy, nhưng là, ngươi...” Triệu sở bỗng nhiên chỉ Lâm Hải, cười lạnh một tiếng.

“Ngươi vừa mới động thủ đánh người, ta thế nhưng là tận mắt nhìn ở trong mắt, làm cảnh sát nhân dân, ta quyết không thể trơ mắt nhìn người yếu bị khi dễ, ngươi liền đợi pháp luật đến chế tài đi.”

Nói xong, Triệu sở hướng phía hai tên cảnh sát ở sau lưng vung tay lên.

“Đem hắn bắt lại cho ta, mang về trong sở!”

Hai cảnh sát phía sau một mặt nhe răng cười, hướng phía Lâm Hải đi qua.

“Bọn họ là người yếu? Hừ, mắt ngươi bị mù hay sao? Cùng bọn chúng là một đám a? Thu tiền trà nước? Liền loại người như ngươi, cũng xứng làm cảnh sát?” Sắc mặt Lâm Hải âm trầm, cười lạnh một tiếng, hắn đã nhìn ra, cái Triệu sở gì này, tuyệt đối là cùng bọn đầu nhím kia là một ổ rắn chuột.

Sắc mặt Triệu sở mạnh mẽ biến, tuy sự thật là như thế, nhưng bị Lâm Hải nói ra ở trước mặt mọi người, trên mặt gã vẫn còn có chút khó chịu.

Một tia âm độc lóe lên một cái rồi biến mất ở trong mắt của Triệu sở, giờ phút này, gã đã quyết định phải thu thập Lâm Hải thật tốt.

“Xứng hay không, không phải ngươi nói là được, mang đi cho ta!”

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, cũng không nói nữa, đồng thời trong lòng cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu như cái cẩu thí Triệu sở gì này thật đem chính mình bắt đi, vậy hắn không ngại làm chút thủ đoạn nhỏ, để gã đem tất cả những sự tình khuất tất đã làm trong những năm này, tự mình nói hết ra.

Không cần nghĩ Lâm Hải cũng biết, dưới cái mông của tên Triệu sở này, tuyệt đối không sạch sẽ.

“Dừng tay!” Mắt thấy hai cảnh sát muốn bắt cánh tay của Lâm Hải, Trương Huy Sơn ở trên giường bệnh liền hét lớn một tiếng.

Mọi người nhao nhao nghiêng đầu, đem ánh mắt chuyển dời đến trên thân Trương Huy Sơn, hai cảnh sát kia cũng dừng lại trước người Lâm Hải.

“Các ngươi không được bắt hắn.” Ngữ khí Trương Huy Sơn sa sút, trên mặt mang khẩn cầu nhìn Triệu sở một chút.

“Hứ, ngươi nói không bắt liền không bắt, chẳng lẽ sở cảnh sát là do nhà ngươi mở?” Không đợi Triệu sở kia nói, đầu nhím đã giãy dụa đứng lên.

Lâm Hải mãnh mẽ trừng mắt, dọa đến đầu nhím giật mình một cái, vội vàng trốn đến sau lưng Triệu sở.

“Triệu sở, ta cầu ngươi, đừng bắt hắn, việc này vốn là không có quan hệ gì với hắn.” Trương Huy Sơn tiếp tục cầu khẩn nói.

Cái mũi Triệu sở hừ một cái, miệt thị nhìn Trương Huy Sơn một chút.

“Hứ, ngươi nói không bắt liền không bắt sao, chẳng lẽ sở cảnh sát là do nhà ngươi mở?”

Lâm Hải nghe lời này, không khỏi khẽ giật mình, sau đó quái dị nhìn Triệu sở một chút, khó có thể tin mà lắc đầu.

Mẹ nó, đây thật là một cái Sở trưởng của sở cảnh sát sao? Thế mà cùng một cái lưu manh nói chuyện, một chữ cũng không khác nhau.

Quá mẹ nó hoang đường a!

“Hừ, còn chưa động thủ!” Triệu sở lại hướng phía hai cảnh sát gào to nói.

Hai cảnh sát vươn tay, lại muốn bắt Lâm Hải.

“Đủ rồi!” Lúc này, Trương Huy Sơn lại kêu to một tiếng.

Sau đó, sắc mặt tái nhợt một trận, cực độ phẫn nộ cùng bất khuất, khiến cho toàn thân ông ta cũng run rẩy lên.

“Hừ, các ngươi làm như thế, không phải liền là muốn cho ta ký tên vào hợp đồng phá dỡ à, chữ này ta ký! Ta ký còn không được sao?” Trương Huy Sơn nói xong, mạnh mẽ đấm vào giường bệnh, hai hàng trọc lệ khuất nhục chậm rãi chảy xuống.

“Thao, ngươi sớm nói ký tên, thì còn có nhiều sự tình như vậy sao?” Đầu nhím nghe xong, nhất thời vui mừng nhướng mày.

“Lão tứ, đem hợp đồng phá dỡ nhà Trương lão đầu cầm tới bệnh viện nhân dân huyện đia!” Đầu nhím lấy điện thoại ra, mặt mày hớn hở đánh đi.

“Triệu sở, ta cũng đã đáp ứng ký, ngươi để Tiểu Lâm đi thôi.” Trương Huy Sơn nhìn Lâm Hải, lại hướng phía Triệu sở nói nói.

“Hừ, chờ ngươi ký xong, ta tự nhiên sẽ để hắn đi, cho hắn một cái thời cơ hối cải để làm người mới.” Triệu sở cười lạnh nói.

Lâm Hải nhìn biểu lộ nản lòng thoái chí của Trương Huy Sơn, chẳng biết tại sao, trong lòng không khỏi đau xót.

Đây chính là dân chúng hạ tầng giản dị của Hoa Hạ chúng ta a, nỗ lực nhiều nhất, lại ngay cả một quyền lợi cơ bản cũng không chiếm được bảo hộ.

Đang nghĩ ngợi phải nói cái gì, lúc này điện thoại của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên.

Lấy điện thoại di động ra xem xét, là một cái số xa lạ.

Lâm Hải cũng không thể ra ngoài, liền trực tiếp nhận tại phòng bệnh.

“Ngươi tốt, là Lâm Hải Lâm tiên sinh a?” Trong điện thoại là một người nam nhân, thanh âm rất vang dội, trong lời nói lộ ra một tia thân cận.

“Đúng, là ta!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Ai nha, Lâm tiên sinh ngươi tốt, ta gọi là Lý Chính Châu, là bằng hữu của Liêm tổng, Liêm tổng nói ngài tại bệnh viện của huyện Kha Lan chúng ta gặp được chút phiền phức?”

“Xem như thế đi.” Lâm Hải không khỏi đem điện thoại cầm ra xa một chút, giọng của cái Lý Chính Châu này thật sự là quá lớn, có chút điếc tai.

Kỳ thực chút chuyện này đối với Lâm Hải mà nói, thật sự cũng không tính là một chút phiền phức, nhưng lại dính đến một nhà Trương Tuyết Nhi, bọn họ đều là người bình thường, đối phương lại là cảnh sát lại là lưu manh, ngược lại lộ ra càng khó giải quyết.

“Lâm tiên sinh ngài thế nhưng là khách quý a, tại địa bàn huyện Kha Lan này lại có thể có người dám tìm ngài gây phiền phức? Quả thực là quá phận!” Lý Chính Châu bỗng nhiên ở trong điện thoại, lòng đầy căm phẫn rống lớn.

Mẹ nó, đây là sét đánh đâu? Toàn bộ phòng đều có thể nghe được!

Lâm Hải vội vàng đem điện thoại lấy ra xa hơn, liền cái giọng này của Lý Chính Châu, cũng chẳng khác gì khi hắn mở loa ngoài.

“Lâm tiên sinh ngươi yên tâm, đắc tội với ngài cũng là đắc tội với Lý Chính Châu ta, ta hiện tại liền chạy qua, nhìn xem là ai mà dám to gan như vậy, ta không lột da tên đó thì không được!” Lý Chính Châu nói xong, không đợi Lâm Hải trả lời, liền đem điện thoại treo, xem ra cũng là hạng người sôi động.

Đúng lúc này, một cái tiểu lưu manh nhenh nhẹn chạy vào.

“Đại ca, hợp đồng đã lấy đến!” Tiểu côn đồ vừa tiến đến, liền đem một phần hợp đồng đưa cho đầu nhím.

“Ha ha, Trương lão đầu, nhanh ký đi.” Đầu nhím phách lối đi đến trước mặt Trương Huy Sơn, đem hợp đồng ném đến trên mặt đất.

“Ngươi...” Trương Huy Sơn tức đến toàn thân phát run, hành vi của đầu nhím, quả thực là vũ nhục trần trụi a.

“Ngươi cái gì mà ngươi, mẹ nó nhanh ký a!” Đầu nhím rống to một tiếng, giơ tay lên làm bộ muốn đánh Trương Huy Sơn.

Nào nghĩ đến, tay vừa nâng lên, đầu nhím liền kêu thảm bay thẳng ra ngoài.

“Không muốn chết liền cút sang một bên cho ta!” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Mẹ nó a, ngươi thế mà còn dám đánh người, Triệu sở, nhanh bắt hắn!” Đầu nhím ngã trên mặt đất, một mặt hung ác hô nói.

Nhưng khi đầu nhím nhìn về phía Triệu sở, lại lập tức mộng bức.

Chỉ thấy Triệu sở giờ phút này tựa như thằng ngốc đứng ở nơi đó, sắc mặt trắng bệch đến khó coi, mồ hôi to như hạt đậu tí tách rơi xuống, hai cái đùi thế mà không bị khống chế run lẩy bẩy.

“Triệu, Triệu sở?” Đầu nhím bị biểu hiện quái dị của Triệu sở dọa cho mộng, lắp bắp hô một tiếng.

“Nhanh bắt người a, Triệu sở!” Đầu nhím nuốt ngụm nước bọt, lần nữa nói nói.

Mà lúc này, Triệu sở mãnh mẽ phản ứng lại, vừa nghiêng đầu, nhìn về phía Lâm Hải.

Chỉ là giờ phút này sắc mặt biểu lộ của gã, giống như là khóc lại như là cười, để cho người ta nhìn thật sự là vô cùng buồn cười.

“Ngươi khẳng định muốn bắt ta?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, mang theo nghiền ngẫm cười rộ lên.

Chương 326: Đào hố chôn sống đi

Triệu sở liên tục lắc đầu, hướng phía Lâm Hải gạt ra một cái nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Vị tiên sinh này nói giỡn, ta làm sao lại bắt ngài đâu?” Triệu sở vừa nói, vừa đem eo cong xuống, lộ ra một cỗ hèn mọn.

“Cái gì!” Lần này, tất cả người trong phòng bệnh, mặc kệ là phía bên đầu nhím kia, hay là phía bên Trương Huy Sơn, từng cái tất cả đều mộng.

“Triệu sở, ngươi khách khí với hắn làm cái gì, nhanh bắt hắn a!” Đầu nhím nằm trên mặt đất, lớn tiếng hô nói.

Triệu sở nghe thấy, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt âm ngoan tiếp cận với đầu nhím.

“Bắt? Ta bắt bà nội ngươi!” Triệu sở bỗng nhiên như phát điên, xông qua qua chiếu vào đầu nhím cũng là một hồi đạp đạp.

“Triệu sở, ngươi đây là ý gì a?” Đầu nhím nhất thời gào khóc thảm thiết một trận.

“Có ý tứ gì, ta đã nhìn chằm chằm ngươi thật lâu! Ngày bình thường làm xằng làm bậy, ỷ thế hiếp người, làm bao nhiêu sự tình thương thiên hại, hôm nay ta phải đem tất cả các ngươi đều bắt lại!” Triệu sở vừa nói, một bên hướng phía đầu nhím nháy mắt.

Đáng tiếc, Triệu sở đánh giá quá cao IQ của đầu nhím, gặp Triệu sở bỗng nhiên trở mặt, đầu nhím lập tức cũng tạc mao.

“Triệu sở, trước khi đến chúng ta không phải cũng đã nói xong à, ngươi làm sao nói trở mặt liền trở mặt, ta cho ngươi biết, cũng đừng có quá mức, nếu không ta đem nội tình của ngươi cũng lật ra, ngươi cũng đừng hòng nghĩ tốt!”

“Ngươi câm miệng cho ta đi!” Triệu sở hận không thể lại qua đạp cho đầu nhím hai cước, tâm lý cũng tức điên.

Mẹ nó, đây thật là cái đồng đội heo a!

Lâm Hải đứng ở một bên, thờ ơ lạnh nhạt nhìn hết thảy, cũng là hơi kinh ngạc.

Hắn vừa rồi cũng đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần Triệu sở bắt chính mình, thì chính mình lập tức dùng kim châm thôi miên gã, sau đó để cho gã ở trước mặt mọi người nói ra tất cả các chuyện xấu.

Thế nhưng không nghĩ tới, thái độ của cái Triệu sở này lại đại biến, ngược lại cùng đám du côn này trở mặt.

Lâm Hải nhìn thật sự là trăm mối vẫn không có cách giải.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

“Lâm tiên sinh, ngươi ở chỗ này sao?” Một cái giọng to lớn vang lên, sau đó cửa phanh cái bị đẩy ra, một cái hán tử trung niên khôi ngô sải bước đi tới.

“Ngươi tốt, ngươi là Lý Chính Châu?” Cái giọng lớn này quá có đặc điểm, Lâm Hải nghe xong liền biết là người nào.

“Ha ha, là ta là ta!” Lý Chính Châu nhiệt tình duỗi ra hai tay, cùng Lâm Hải nắm nắm.

“Ừm?” Lâm Hải chợt phát hiện, sau khi cái Lý Chính Châu này tiến đến, cả cái phòng bệnh bỗng nhiên đều an tĩnh lại.

Hơn nữa, nhóm lưu manh lấy đầu nhím cầm đầu, thậm chí bao gồm cả mấy cái cảnh sát bên Triệu sở, cũng giống như phát ngốc, khẩn trương đến mức liền thở mạnh cũng không dám.

“Đúng rồi, Lâm tiên sinh, ngươi không phải nói đã gặp được chút phiền phức à, cũng là những tên vương bát đản này sao?” Hàn huyên hai câu xong, Lý Chính Châu ở trên cao nhìn xuống quét mắt một vòng qua nhóm lưu manh ở trong phòng, chỗ ánh mắt sắc bén quét đến, nhóm lưu manh thế mà toàn thân cũng run rẩy lên, hiển nhiên là hoảng sợ tới cực điểm.

Lâm Hải kinh ngạc một trận, xem ra cái Lý Chính Châu này tại huyện Kha Lan là cái nhân vật rất lợi hại a, nếu không không có khả năng đem những lưu manh vô pháp vô thiên này làm sợ đến như vậy.

Lâm Hải mỉm cười, vừa muốn nói chuyện, nào nghĩ đến Triệu sở đã cong cong thân thể, chạy chậm đến trước mặt Lý Chính Châu.

“Ai nha, Lý tổng, ngươi đến, đám du côn lưu manh này quá phận, bởi vì vấn đề phá dỡ, làm khó một nhà Trương Huy Sơn cùng Lâm tiên sinh, ta đang chuẩn bị đem tất cả bọn họ lại đều đem ra công lý đây.” Triệu sở cúi đầu khom lưng nói nói.

“Ách...” Lâm Hải nghe mà mộng bức một trận, mẹ nó, có thể muốn chút mặt mũi a, các ngươi rõ ràng một đám có được hay không?

Bất quá Lâm Hải hiện tại rốt cuộc đã hiểu rõ, vì cái gì mà thái độ của Triệu sở bỗng nhiên đại biến, ngược lại muốn đi bắt đầu nhím.

Xem ra vừa rồi chính mình cùng Lý Chính Châu nói điện thoại, khẳng định là bị gã nghe được, mà cái Lý Chính Châu này, tựa hồ là cái nhân vật đến cả gã cũng không đắc tội nổi a.

“Là thế này phải không?” Lý Chính Châu nghi hoặc liếc nhìn Triệu sở một chút, sau đó hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Lâm tiên sinh...” Lâm Hải vừa muốn há miệng, Triệu sở bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải ném tới một cái ánh mắt cầu xin.

“Đúng, đúng, chính là giống như Triệu sở đã nói.” Lúc này, Trương Dương bỗng nhiên ở bên cạnh, xen vào nói.

Triệu sở nghe thấy, kinh ngạc nghiêng đầu đi, đủ loại cảm kích hướng phía Trương Dương gật gật đầu.

Lâm Hải sững sờ, có chút không hiểu liếc nhìn Trương Dương một chút.

“Đúng vậy, Lý tổng.” Nếu Trương Dương đã nói như thế, Lâm Hải cũng không tiện vạch trần y, hướng phía Lý Chính Châu gật gật đầu nói.

“Hừ, đã như vậy, mau đem đám vương bát đản này đều bắt, đào hố chôn sống đi!” Lý Chính Châu hướng phía Triệu sở vung tay lên, chán ghét nói nói.

Phốc!

Lâm Hải ở bên cạnh nghe, âm thầm thè lưỡi, mẹ nó, cái Lý Chính Châu này đủ dữ dội a, tội danh gì a, liền chôn sống a?

Lâm Hải xem thường, cảm thấy Lý Chính Châu cũng chính là hù dọa bọn họ một chút, nhưng lời này nghe được ở trong lỗ tai của bọn đầu nhím, lại giống như sấm sét giữa trời quang.

“Lý tổng tha mạng a, Lý tổng...”

“Lý tổng, chúng ta cũng không dám nữa...”

“Lý tổng, ta còn có mẹ già tám mươi tuổi cần phải nuôi đâu, van cầu Lý tổng cho con đường sống a!”

Trong lúc nhất thời, đám côn đồ này, giống như một kẻ điên hướng phía Lý Chính Châu không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ, nước mắt nước mũi tất cả đều xuống tới, tựa như thật phải bị xử quyết.

Triệu sở đứng tại chỗ cũng sững sờ, hơn nửa ngày mới phản ứng được.

“Cái kia, Lý tổng, bọn họ tuy có tội, nhưng tội không đáng chết a.”

“Ừm?” Lý Chính Châu bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào con mắt của Triệu sở.

Triệu sở không khỏi hoảng sợ đến toàn thân run rẩy một cái, vội vàng tránh đi phong mang của Lý Chính Châu, không dám cùng y đối mặt.

“Vậy được, vậy để ta đến xử lý.” Ngữ khí của Lý Chính Châu bình tĩnh, lại làm cho người trong cả phòng tuyệt vọng một trận.

“Lý tổng, tha mạng a, Lý tổng!” Một nhóm người đầu nhím nhất thời lại kêu rên lên.

“Lâm tiên sinh, sự tình nơi này ngươi liền không cần quan tâm nữa, ta đã an bài quán rượu, để đón tiếp Lâm tiên sinh.” Lý Chính Châu làm như không nghe thấy, mang trên mặt nụ cười vui sướng, hướng phía Lâm Hải nói nói.

Lâm Hải lúc này cũng có chút mộng, nhìn bộ dáng đám người đầu nhím này bị dọa đến té cứt té đái, chẳng lẽ vì một câu của Lý Chính Châu, đám người này thật sự sẽ xong?

“Tốt, ta nói mấy câu cùng một nhà bạn học ta, Lý tổng chờ một chút.” Lâm Hải không tiện cự tuyệt, chuẩn bị cùng một nhà Trương Tuyết Nhi nói lời tạm biệt.

“Không cần nói, cũng cùng đi thôi, bằng hữu của Lâm tiên sinh, chính là bằng hữu của Lý Chính Châu ta!” Lý Chính Châu cười toe toét vung tay lên.

“Cái này...” Lâm Hải hướng phía Trương Tuyết Nhi đưa qua ánh mắt hỏi thăm.

“Lý tổng cũng đã nói như thế, nếu chúng ta không đi, cái kia chính là không biết điều.” Trương Dương bỗng nhiên đứng lên, lôi kéo Trương Tuyết Nhi đi qua.

“Tiểu Dương, ngươi...” Vợ chồng Trương Huy Sơn thấy thế, cuối cùng liền từ trong khiếp sợ trước đó tỉnh lại, bị dọa đến mặt cũng trắng bệch.

Bọn họ cũng là người địa phương của huyện Kha Lan, biết quá rõ Lý Chính Châu là cái người gì.

Lý Chính Châu tại huyện Kha Lan, quả thực cũng là cái Thổ Hoàng Đế, hô phong hoán vũ, không gì không làm được, liền thư ký Huyện ủy cũng sợ y ba phần a.

Hơn nữa ng rẻhe người ta bí mật nói chuyện phiếm, nói Lý Chính Châu mặt ngoài là cái xí nghiệp, đại biểu nhân dân, trên thực tế là cái lão đại xã hội đen bụng dạ độc ác, giết người không chớp mắt a.

Không nghĩ tới nhi tử lại đồng ý cùng dạng người này đi ăn cơm, cặp vợ chồng Trương Huy Sơn bị dọa đến hồn cũng xuất hiện.

“Cha, ngươi nghỉ ngơi thật tốt một chút.” Trương Dương nói xong, lại đem đầu chuyển hướng phía đầu nhím.

“Đúng, cái hợp đồng phá dỡ kia còn có phải ký hay không?”

“A? Không có ký không có...” Vẻ mặt đầu nhím cầu xin, liên tục khoát tay.

Trương Dương lúc này mới hài lòng gật gật đầu, lôi kéo Trương Tuyết Nhi một mặt ngốc trệ đến trước mặt Lâm Hải cùng Lý Chính Châu.

“Lý tổng, em rể, đi thôi.”

Trương Dương gọi một tiếng em rể, mấy người đồng thời biến sắc.

Lý Chính Châu chấn kinh, Lâm Hải bất đắc dĩ, Trương Tuyết Nhi ngượng ngùng, những người còn lại thì là một mặt hâm mộ.

Hâm mộ tổ phần nhà lão Trương bốc lên khói xanh, thế mà tìm tới một cái con rể liền Lý Chính Châu cũng phải cung kính có thừa.

Bọn người đầu nhím hiện tại liền hối hận đến phát điên, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, khi dễ một nhà lão Trương không có bất kỳ bối cảnh gì, lại có thể có thể đến mệnh đều muốn góp vào.

Mà hết thảy những thứ này, cũng là bởi vì cái người trẻ tuổi gọi là Lâm Hải này.

Mà Triệu sở âm thầm xoa một đám mồ hôi trên đầu, trong lòng đã nghĩ mà sợ, lại may mắn.

May mắn trước đó nghe được Lý Chính Châu gọi điện thoại cho Lâm Hải, chính mình tranh thủ thời gian phản chiến đến bên nhà lão Trương.

Nếu không, bộ cảnh phục này của chính mình chẳng những sẽ bị lột, kết cục đoán chừng so với đám người đầu nhím này cũng không tốt gì.

Trong lòng Triệu sở không khỏi âm thầm quyết định, về sau cái nhà lão Trương này, tuyệt đối không thể trêu chọc.

Chẳng những không thể trêu chọc, thậm chí còn phải nịnh nọt, nói không chừng có thể thuận theo quan hệ của bọn họ mà trèo lên Lý tổng, nói như vậy, con đường làm quan của chính mình nói không chừng còn có thể cao hơn một tầng.

Nghĩ đến chỗ này, con mắt Triệu sở bỗng nhiên sáng lên, sợ hãi trước đó bị quét sạch sành sanh, trong lòng phảng phất phát hiện một con đường lớn thông thiên, lập tức trở nên hưng phấn.

“Trương thúc, không biết ngươi có chỗ nào không thoải mái, có cần ta tìm bác sĩ hay không...” Triệu sở suy nghĩ đến liền làm, lập tức ân cần chạy đến trước mặt Trương Huy Sơn ân cần hỏi han, khiến cho hai lão đầu nhà Trương Huy Sơn thụ sủng nhược kinh.

Bọn người Lâm Hải theo Lý Chính Châu ra khỏi phòng bệnh, tựa hồ là bởi vì nguyên nhân Trương Dương kêu Lâm Hải một tiếng em rể, Lý Chính Châu đối với hai huynh muội Trương Dương bắt đầu phá lệ nhiệt tình, trên đường đi còn hỏi han mấy câu.

Trương Tuyết Nhi tuy đã giải thích Lâm Hải chỉ là đồng học, Lâm Hải cũng chứng thực điểm này, nhưng Lý Chính Châu cùng Trương Dương nhao nhao dứa tới một cái ánh mắt chúng ta đều hiểu, hiển nhiên là sẽ không tin tưởng, khiến cho Lâm Hải bất đắc dĩ một trận.

Ra khỏi bệnh viện, Lý Chính Châu không thể để Lâm Hải lái xe, mà chính là đưa tất cả đều đón đến bên trên chiếc Rolls-Royce Phantom của mình.

Xe lái thẳng đến khách sạn lớn nhất hào hoa nhất của huyện Kha Lan, khách sạn Kha Lan.

Giám đốc khách sạn, trực tiếp đem đám người Lâm Hải mời tới căn phòng sang trọng nhất.

Vừa vào phòng, đồ ăn đều đã chuẩn bị tốt nhất, Lý Chính Châu đem Lâm Hải mời tới vị trí chủ vị.

Sau đó, kéo cái bàn bên cạnh ra, khuôn mặt Lý Chính Châu nghiêm túc lại.

Phù phù một tiếng, hai đầu gối của Lý Chính Châu mềm nhũn, quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

Chương 327: Đơn đao phó hội

Lâm Hải giật mình, vội vàng đứng lên.

“Lý tổng, ngươi cái này là vì sao?”

“Đồ tôn Lý Chính Châu, bái kiến sư gia!” Lý Chính Châu chẳng những không có đứng dậy, ngược lại một cái khấu đầu đập xuống dưới.

Lần này, chẳng những là Lâm Hải, liền Trương Dương cùng Trương Tuyết Nhi cũng mộng bức, từng cái há to mồm, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

“Chờ, chờ một chút.” Lâm Hải vội vàng khoát tay, “Sư gia? Cái gì sư gia?”

Sắc mặt Lý Chính Châu bỗng nhiên biến đổi, sau đó sắc mặt tựa như tro tàn.

“Sư gia, ngài, ngài không nhận ta sao?” Thanh âm Lý Chính Châu cũng run rẩy lên, tựa hồ nhận phải đả kích trầm trọng.

“Không phải vấn đề có nhận hay không, ngươi cũng đem ta làm sững sờ rồi, ai nha, ngươi trước đứng lên, đứng lên rồi lại nói.” Lâm Hải vội vã vươn tay đem Lý Chính Châu kéo lên.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, ta làm sao lại thành sư gia của ngươi?” Vẻ mặt Lâm Hải vô cùng nghi hoặc hỏi.

“Sư gia, sư phụ ta không cùng ngài nói gì sao?” Lý Chính Châu khẽ giật mình, sắc mặt bỗng nhiên toát ra một cỗ thất vọng mãnh liệt.

“Ta đến sư phụ ngươi là ai cũng không biết.” Lâm Hải tức giận trợn mắt trừng một cái.

“Há, thì ra là thế.” Lý Chính Châu thở dài ra một hơi.

“Hù chết ta, ta còn tưởng rằng ngài không định nhận ta đây.”

Lý Chính Châu vội vàng rót cho Lâm Hải một chén rượu, cung cung kính kính đặt ở trước mặt Lâm Hải.

“Sư gia, sư cô, sư cữu gia, chúng ta vừa ăn vừa nói.” Lý Chính Châu lại hướng phía Trương Dương cùng Trương Tuyết Nhi chào hỏi nói.

Phốc!

Lâm Hải nghe cái xưng hô này của Lý Chính Châu, kém chút phun ra ngoài.

Quay đầu nhìn Trương Tuyết Nhi một chút, chỉ thấy Trương Tuyết Nhi một mặt đỏ bừng, cắn môi cúi đầu.

Ngược lại là Trương Dương, nghe được Lý Chính Châu xưng hô thế này, liền lộ ra hưng phấn vô cùng.

“Ăn đi, ăn đi.” Lâm Hải cũng lười giải thích, dù sao giải thích cũng không ai tin, hơn nữa chính mình cũng đói, ăn no bụng trước rồi lại nói.

“Sư gia, ta là đệ tử ký danh của sư phụ Liêm Bằng.” Ăn mấy ngụm đồ ăn, Lý Chính Châu mới mở miệng nói nói.

“Đệ tử của Liêm Bằng?” Lâm Hải sững sờ, Liêm Bằng ở trong điện thoại cũng không có cùng mình đề cập qua a, chỉ là nói tìm một người bạn.

Tựa hồ là đoán được Lâm Hải đang nghĩ đến cái gì, Lý Chính Châu không khỏi cười khổ một tiếng.

“Sư gia khẳng định là đang kỳ quái, sư phụ ta vì cái gì không có nói ta là đồ đệ của y a?”

“Sư phụ ngươi xác thực không hề nói.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Ai.” Liêm Bằng khẽ thở dài.

“Ta cùng sư phụ là bởi vì một hạng mục làm ăn mà có quen biết...” Lý Chính Châu chậm rãi nói tới, đem quá trình quen biết giữa mình cùng Liêm Bằng thuật lại một lần.

Lâm Hải thế mới biết nói, nguyên lai Liêm Bằng tại trong toàn bộ Bồng Lai, cũng là một cái nhân vật mười phần ngưu bức.

Tay trắng khởi nghiệp, mang theo một đám huynh đệ, cứ thế mà tại thành phố Bồng Lai đánh xuống một mảnh giang sơn, trở thành nhà doanh nghiệp tư nhân lớn nhất thành phố Bồng Lai.

Đương nhiên, bên trong quá trình phấn đấu của mỗi người, cũng tránh không được một chút đồ vật hắc ám.

Mười năm trước, huyện Kha Lan có một cái hạng mục công trình đầu tư hơn một tỷ, cái này tại một cái huyện thậm chí là một cái thành phố mà nói, đều là một cái công trình cực lớn.

Đi qua một trận cạnh tranh, sau cùng chỉ còn lại có Quá Giang Long - Liêm Bằng cùng Địa Đầu Xà - Lý Chính Châu. (*Quá Giang Long và Địa Đầu Xà ở đây ám chỉ người ở nơi khác đến cùng dân bản địa)

Hai người đều là người đã đứng tại đỉnh phong, tự nhiên người nào cũng không chịu nhường cho người nào.

Đến loại thân phận như bọn họ này, cạnh tranh ở bên ngoài đã mất đi ý nghĩa, hai người cuối cùng thương định, tại Thái Thương Sơn ở phía bắc huyện Kha Lan, quyết ra quyền sở hữu công trình.

Ngày ước định ấy, Lý Chính Châu mang theo trên trăm huynh đệ, cầm dao bầu gậy gộc, sớm chờ ở nơi đó.

Mà Liêm Bằng cũng là đúng hạn xuất hiện tại Thái Thương Sơn, nhưng để Lý Chính Châu chấn kinh là, Liêm Bằng thế mà không mang theo một binh một tốt nào.

Một cái thân ảnh đơn bạc, cùng một thanh cương đao!

Liêm Bằng cứ như vậy, chậm rãi đi tới.

Đơn đao phó hội!

Lý Chính Châu bội phục với can đảm của Liêm Bằng đồng thời, cũng bị cuồng vọng của Liêm Bằng làm cho nổi giận.

Ra lệnh một tiếng, hàng trăm người cùng nhau tiến lên, chuẩn bị đem Liêm Bằng phế ở chỗ này.

Thế nhưng là, một màn khiến cho người chấn kinh liền xuất hiện.

Chỉ thấy Liêm Bằng tay cầm cương đao, như mãnh hổ xuống núi, xông vào giữa đám người Lý Chính Châu.

Ngắn ngủi mười mấy phút, hơn một trăm người mà Lý Chính Châu mang đến, tất cả đều bị Liêm Bằng chém ngã xuống đất.

Mà cương đao trong tay Liêm Bằng, cũng gác ở trên cổ Lý Chính Châu.

Lý Chính Châu nhìn trên trăm cái huynh đệ đã cùng mình trải qua mưa to gió lớn, thân kinh bách chiến, thế mà bị một mình Liêm Bằng toàn bộ đánh ngã, nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

Kinh hãi đến mức cương đao gác ở trên cổ mình, mà Lý Chính Châu cũng giống như chưa tỉnh.

Mà giờ khắc này, Liêm Bằng chỉ là nhàn nhạt nói ba chữ "Ngươi đã thua", liền quay người rời đi.

Cái hạng mục công trình hao tổn của cải cực lớn này, tự nhiên cũng là rơi vào trong tay Liêm Bằng.

Lý Chính Châu đối với cái này không có chuyện có thể nói, tình cảnh Liêm Bằng dùng một thanh đao phá trăm địch, từ đó lại một mực quanh quẩn tại trong đầu của Lý Chính Châu, làm sao cũng không vung đi được.

Mà tâm tình Lý Chính Châu, cũng từ chấn kinh lúc ban đầu, biến thành mê mẩn.

Rốt cục có một ngày, Lý Chính Châu tìm tới Liêm Bằng, trực tiếp quỳ gối trước mặt Liêm Bằng, muốn bái Liêm Bằng làm sư.

Liêm Bằng lại không chút do dự trực tiếp cự tuyệt.

Lý do rất đơn giản, sư phụ của Liêm Bằng đã yêu cầu qua với y, công phu có thể truyền cho con trai con gái, nhưng không thể nhận truyền cho người ngoài.

Chính Liêm Bằng cũng là bởi vì tổ tiên có chút sâu xa cùng một nhà Lý Văn Uyên, nên mới bị Lý Văn Uyên phá lệ thu làm đệ tử, Liêm Bằng tự nhiên cũng hiểu rõ quy định thu đồ đệ của Lý gia.

Tiếc rằng, cái Lý Chính Châu này lại là loại người đụng nam tường cũng không quay đầu lại, thấy Liêm Bằng không đáp ứng, y thế mà tại chỗ đối diện với nhà của Liêm Bằng thuê cái phòng trọ, ở lại không đi.

Từ đó, Lý Chính Châu cái gì cũng không làm, mỗi ngày đều là đi theo phía sau Liêm Bằng, lấy tư thái đồ đệ đợi cũng là đợi hơn một năm, mặc cho Liêm Bằng làm sao đuổi cũng đuổi không đi.

Về sau, Liêm Bằng cũng liền lười nhác đuổi, dù sao chính mình cũng sẽ không đáp ứng, liền mặc kệ y đi thôi.

Thế nhưng là theo thời gian tiếp xúc càng ngày càng dài, Liêm Bằng chợt phát hiện, Lý Chính Châu người này, phi thường ngay thẳng hào sảng, là một cái hán tử nổi tiếng, thế mà cùng mình phi thường hợp tính khí.

Sau một lần hai người cùng say rượu, Liêm Bằng khóc bù lu bù loa, lần nữa cầu Liêm Bằng thu mình làm đồ đệ.

Lần này, Liêm Bằng rốt cục không đành lòng, mượn men rượu, gọi điện thoại cho Lý Văn Uyên, đem tình huống nói rõ một chút.

Lý Văn Uyên bên kia sững sờ rất lâu, mới thở dài một tiếng, tựa hồ cũng là bị chấp nhất của Lý Chính Châu đả động, nói cho Liêm Bằng, có thể đem Lý Chính Châu thu làm đệ tử ký danh, truyền thụ công pháp của Lý gia.

Lúc Liêm Bằng đem tin tức này nói cho Lý Chính Châu, Lý Chính Châu hưng phấn đến mấy ngày mấy đêm không thể ngủ.

Mặc dù chỉ là đệ tử ký danh, nhưng cuối cùng vẫn là tiến lên trước một bước, chỉ cần mình biểu hiện tốt, nói không chừng liền có thể bị chính thức thu vào trong cửa.

Từ đó về sau, Lý Chính Châu lại cùng Liêm Bằng học nghệ học nguyên năm năm, rốt cục đem một thân công phu của Liêm Bằng học được bảy tám phần, cảnh giới cũng đến Tiên Thiên trung kỳ.

Sau khi thành tài, Lý Chính Châu mang theo tâm tình kích động cùng vui sướng trở lại huyện Kha Lan.

Thế nhưng khi về đến nhà, vừa đẩy cửa ra, Lý Chính Châu liền ngốc tại chỗ.

Chỉ thấy nữ nhân mình sủng ái nhất, đang không mảnh vải che thân cùng huynh đệ mà mình tín nhiệm nhất, nằm tại trên giường của mình.

Lý Chính Châu một câu không nói, trực tiếp đem đôi gian phu dâm phụ này chém giết tại chỗ.

Mà sau đó, Lý Chính Châu rất nhanh liền phát hiện, cơ nghiệp mà chính mình trước đó liều mạng chế tạo, đã thay chủ từ lâu, bị một cái lão đối thủ trước đó của chính mình thu nhập vào trong túi.

Càng làm cho Lý Chính Châu đau lòng không thôi là, những huynh đệ trước đó của chính mình kia, đã bị lão đối thủ hoặc uy hiếp, hoặc lợi dụ, tất cả đều phản bội chính mình.

Lý Chính Châu tức giận đầy đầu, một mình xách đao đi ước chiến với lão đối thủ tại Thái Thương Sơn.

Lão đối thủ mang theo đội ngũ trên trăm người, phách lối đi gặp, chuẩn bị đem Lý Chính Châu xử lý.

Nhưng không nghĩ, Lý Chính Châu đã xưa đâu bằng nay, một người một đao, đem hơn trăm người này giết đến không chừa mảnh giáp, càng đem lão đối thủ trực tiếp chém ở dưới đao.

Một trận chiến này, kinh động toàn bộ thành phố Bồng Lai, tên của Lý Chính Châu, trong vòng một đêm truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Liêm Bằng ở trong thành phố cũng nghe nói đến chuyện này, vội vàng vận dụng chỗ có quan hệ với chính mình, mới làm được cái tội phòng vệ chính đáng cho Lý Chính Châu, miễn cho y chịu hình phạt.

Lý Chính Châu lúc đầu cho là mình xong, lại không nghĩ rằng sẽ chờ đến một kết quả như vậy, trong lúc nhất thời đối với người sư phụ Liêm Bằng này lại càng thêm cảm kích.

Cũng may tính cách Lý Chính Châu sáng sủa, kinh lịch qua chuyện huynh đệ người yêu phản bội, chẳng những không có nản lòng thoái chí, ngược lại đấu chí càng thêm dâng trào, tại dưới sự trợ giúp của Liêm Bằng, trong vòng một năm, lần nữa đi đến đỉnh phong, trở thành nhân vật ảnh hưởng rất lớn tới huyện Kha Lan.

Chỉ là sau khi công thành danh toại, điều duy nhất để Lý Chính

Châu tiếc nuối là, Liêm Bằng từ đầu đến cuối không có thu mình làm đệ tử chính thức, hơn nữa ngay cả tiếng sư phụ đều không cho y gọi, chỉ để cho y lấy tính danh mà gọi.

Cho tới hôm nay, Liêm Bằng đột nhiên gọi điện thoại cho Lý Chính Châu, nói cho y biết sư gia đến, để Lý Chính Châu hàng vạn hàng nghìn phải chiếu cố kỹ lưỡng.

Chỉ là, Liêm Bằng nhiều lần dặn dò Lý Chính Châu, chỉ có thể xưng hô Lâm Hải là Lâm tiên sinh, chuyện sư gia này, nhắc cũng không được nhắc đến.

Lý Chính Châu hảo hảo đáp ứng, nhưng lại cảm thấy có khả năng đây chính là thời cơ tốt nhất để Liêm Bằng chính thức thu mình làm đồ đệ.

Bởi vậy, vừa vào phòng, Lý Chính Châu liền quỳ xuống cho Lâm Hải.

“Sư gia, van cầu ngươi, người để Liêm Bằng sư phụ thu ta làm đồ đệ đi.” Lý Chính Châu bỗng nhiên liên tiếp mời Lâm Hải ba chén rượu, tha thiết nhìn qua Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy chờ mong.

“Cái này...” Lâm Hải lập tức, khó xử.

Chương 328: Họng súng tối om

“Sư gia...”

Lý Chính Châu thấy Lâm Hải do dự, lập tức liền hoảng.

Lâm Hải thấy ánh mắt tha thiết của Lý Chính Châu, thực sự không đành lòng cự tuyệt, không khỏi khẽ than thở một tiếng.

“Không dối gạt ngươi, ta cùng Liêm Bằng liền mặt cũng chưa từng thấy qua, nếu như tùy tiện đưa ra yêu cầu để Liêm Bằng chính thức thu ngươi làm đồ đệ, thật sự là có chút đường đột, chờ ta trở về, vẫn là nói một tiếng cùng Lý Văn Uyên đi.”

Lý Chính Châu nghe xong, nhất thời vui mừng quá đỗi, kích động đến thân thể cũng run rẩy lên.

“Ha ha, cảm tạ sư gia, cảm tạ sư gia!”

“Trước đừng cảm tạ, có được hay không ta còn không biết đây.” Cái này dù sao cũng dính đến công pháp gia truyền, Lâm Hải còn thật không biết Lý Văn Uyên có thể đáp ứng hay không.

Kỳ thực Lâm Hải là nghĩ nhiều, Lý Văn Uyên hiện tại, quả thực đối với Lâm Hải kính như Thần Minh, đừng nói là đem Lý Chính Châu thu làm môn hạ, cho dù là để Lý Văn Uyên tự sát tại chỗ, thì Lý Văn Uyên cũng sẽ không do dự.

“Mặc kệ có được hay không, ta đều phải cảm tạ sư gia, đến, sư gia, mời ngài dùng bữa.” Lý Chính Châu tâm tình thật tốt, nhiệt tình chào mời Lâm Hải.

“Sư cô, Sư cữu gia, các ngươi cũng mau ăn a.”

“A, vâng vâng...”

Trương Dương cùng Trương Tuyết Nhi ở bên cạnh đều đã nghe đến ngốc, nhất là những sự tình mà Lý Chính Châu vừa mới nói kia, đối với bọn họ những người bình thường này mà nói, quả thực là quá rung động.

“Cái kia, em rể, Lý tổng vì sao lại gọi ngươi là sư gia? Chẳng lẽ ngươi cũng là võ lâm cao thủ?” Sau khi Trương Dương từ trong khiếp sợ khôi phục lại, trên mặt hốt nhiên lại lộ ra quang mang hưng phấn.

“Ách... Xem như thế đi.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Thật, vậy ngươi có thể dạy ta hay không?” Trương Dương kích động một phát bắt được cánh tay của Lâm Hải.

Vừa rồi sự tích của Lý Chính Châu, thế nhưng là để cho nhiệt huyết của Trương Dương sôi trào a, nếu có một ngày, y cũng có thể đơn đao phó hội, lấy một địch trăm, thật là phong cách cỡ nào a!

Trương Dương chỉ là tưởng tượng liền kích động đến không được.

“Đây không phải là sự tình ngày một ngày hai a.” Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu.

“A.” Trương Dương nhất thời thất vọng một trận, y dù sao cũng không phải rất quen với Lâm Hải, thấy Lâm Hải uyển chuyển cự tuyệt, cũng không tiện lại nói thêm cái gì.

Lâm Hải nhìn bộ dáng ủ rũ của Trương Dương, nhất thời buồn cười một trận.

“Nếu không như vậy đi, thời điểm không có việc gì, phiền phức để Lý tổng dạy dỗ ngươi, dù sao các ngươi cũng ở tại huyện Kha Lan, ngươi thấy có được không, Lý tổng?” Lâm Hải hướng phía Lý Chính Châu trưng cầu nói.

“Có thể, hoàn toàn không có vấn đề gì.” Lý Chính Châu nghe xong, lập tức vỗ bộ ngực cam đoan nói.

“Ha ha, vậy liền quá tốt, Lý tổng, vậy sau này không thiếu lúc phải làm phiền ngươi.” Trương Dương lúc này mới chuyển buồn làm vui, hơn nữa lộ ra phá lệ kích động.

Trương Dương người này, phi thường thông minh, y biết rõ Lâm Hải chỉ là ở huyện Kha Lan dừng chân mấy ngày, dựa vào Lâm Hải, thuận tiện kém xa tít tắp chuyện dựa vào người địa phương ở huyện Kha Lan.

Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì lúc tại trong phòng bệnh, Trương Dương liền giúp Triệu sở che giấu một phen, Triệu sở lúc này đã thiếu y một món nợ ân tình, về sau nếu Trương Dương có việc muốn nhờ, Triệu sở tự nhiên sẽ nhớ tới chỗ tốt lúc đó.

Mà lần này càng là như vậy, có cái tầng quan hệ Lý Chính Châu này, Trương Dương y tại trong huyện Kha Lan, đều có thể đi ngang.

Vừa nghĩ tới chỗ này, Trương Dương lập tức bưng chén rượu lên, tấp nập hướng phía Lý Chính Châu mời rượu, hai người nhìn qua giống như bạn tốt tương giao nhiều năm, ngược lại có chút vắng vẻ Lâm Hải.

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn lấy, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Những cái thủ đoạn nhỏ của Trương Dương kia, Lâm Hải đã sớm nhìn rõ nhất thanh nhị sở.

Bất quá Lâm Hải không phải là người nhỏ mọn, ngược lại cũng lười cùng Trương Dương so đo, ai bảo y là ca ca của Trương Tuyết Nhi đây.

Một bữa cơm ăn đến hai giờ, Lý Chính Châu mới lái xe đem ba người Lâm Hải đưa về bệnh viện.

Vừa lên lầu hai, bọn người Lâm Hải liền sửng sốt.

Chỉ thấy ở cửa phòng bệnh, ngã trái ngã phải đứng đầy người, từng cái đều là một dạng ủ xìu đầu đạp ra não, như mất hồn.

“Thao, các ngươi còn chưa đi.” Trương Dương vừa thấy, lập tức liền tức giận, bởi vì y đã nhận ra, đám người này, chính là một đám người đầu nhím.

Bọn người đầu nhím ngẩng đầu một cái, thấy là mấy người

Lâm Hải trở về đến, phần phật một tiếng, tất cả đều nhào tới, quỳ gối dưới lòng bàn chân của Lâm Hải.

“Vị đại gia này, van cầu ngài, tha cho chúng ta một mệnh a.” Một đám tiểu côn đồ nước mắt nước mũi toàn bộ đều rớt xuống, gào khóc thảm thiết cầu khẩn nói.

Lâm Hải chau mày, không đợi nói chuyện, cửa phòng bệnh liền từ một bên đẩy ra.

“Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo, không biết Trương thúc cần nghỉ ngơi sao?” Một cái âm thanh ngang ngược vang lên, Triệu sở từ trong phòng bệnh đi tới.

“Ai u, ngài trở về.” Triệu sở vừa nói dứt lời, mới phát hiện ra bọn người Lâm Hải, vội vàng cười nịnh đi tới.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Lâm Hải một trận kinh ngạc, hắn chẳng thể nghĩ tới, đường đường là Sở trưởng, thế mà bồi bên giường cho một cái dân chúng bình thường như Trương Huy Sơn.

“Trước đó Lý tổng nói, muốn đem bọn họ chôn sống, cho bọn họ mượn mấy cái gan, bọn họ cũng không dám đi a.” Triệu sở một mặt đắc ý nói nói, hoàn toàn không có một chút hình tượng cảnh sát gì.

“Đúng vậy a, đại gia, van cầu ngài, để Lý tổng buông tha chúng ta đi.”

Lúc này, bọn người đầu nhím, lại bắt đầu nhao nhao cầu xin tha thứ.

“Đậu phộng, không phải đâu.” Lâm Hải một trận ngạc nhiên, mẹ nó, Lý Chính Châu thuận miệng nói một câu, đám gia hoả này thế mà thành thật ở chỗ này chờ chết sao, đây cũng quá đần độn đi.

“Cút đi, ta sẽ nói cùng Lý Chính Châu.” Lâm Hải phiền chán khoát khoát tay.

Bọn người đầu nhím nghe được liền đại hỉ, một phen thiên ân vạn tạ, như được đại xá mà chạy.

“Vị này, Lâm tiên sinh đúng không, nếu như không có việc gì, ta cũng đi.” Triệu sở lúc này cũng lại gần.

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Trương Dương bước lên trước một bước.

“Triệu sở, lần này làm phiền ngươi.”

“Không phiền phức, không phiền phức.” Triệu sở liên tục khoát tay, một bộ dáng thụ sủng nhược kinh.

Đi hai bước, cước bộ của Triệu sở lại dừng lại.

“Cái kia, nhà đầu tư lần này, không phải dễ trêu, cho dù có Lý tổng ở đây, cũng khó mà giải quyết, các ngươi cẩn thận một chút.” Triệu sở nói xong, lúc này mới bạch bạch bạch xuống lầu.

“Cái này...” Trương Dương nghe xong, nhất thời lại hoảng.

“Trước vào xem thúc thúc đi.” Lâm Hải ngược lại không hề để ý, đẩy cửa tiến vào phòng bệnh.

“Ai nha, Tiểu Lâm ngươi trở về á.”

“Tiểu Lâm, lần này nhờ có ngươi a.”

“Tuyết Nhi tìm được người yêu tốt a, là nhà lão Trương chúng ta có phúc khí a.”

Bọn Lâm Hải đi vào, thất đại cô bát đại di, nhất thời đem con mắt tất cả đều chăm chú nhìn vào trên thân Lâm Hải, càng xem càng hài lòng.

“Ách…” Lâm Hải xấu hổ một trận, vụng trộm ngó ngó Trương Tuyết Nhi, chỉ thấy Trương Tuyết Nhi đã đỏ mặt cúi đầu xuống.

Chỉ là, Lâm Hải chợt phát hiện, trên mặt Trương Tuyết Nhi, tựa hồ mang theo mỉm cười.

Ý cười ngọt ngào.

“Ta dựa vào, Tuyết Nhi sẽ không làm giả hoá thật, thật coi trọng anh em đi.” Lâm Hải đột nhiên bừng tỉnh, biết rõ nơi này không thể đợi tiếp nữa.

Còn tiếp tục như vậy, cha mẹ người thân Trương Tuyết Nhi hiểu lầm cũng chẳng có gì, nếu như Trương Tuyết Nhi cũng động tình, vậy coi như phiền phức.

“Cái kia, thúc thúc a di, các vị trưởng bối, còn có Tuyết Nhi, cha mẹ ta còn ở trong thành phố chờ ta, ta liền đi trước.” Lâm Hải vội vã chào hỏi, chuẩn bị chạy trối chết.

“Ai nha, Tiểu Lâm đừng nóng vội a, hôm nay liền ở lại đi.”

“Đúng vậy a, cũng muộn như vậy, ngày mai lại đi thôi.”

Người Trương gia nhao nhao mở miệng giữ lại, nhất là Trương Tuyết Nhi, tuy không nói chuyện, nhưng bên trong ánh mắt cũng toát ra hi vọng để Lâm Hải lưu lại.

“Không, không.” Lâm Hải nào còn dám lưu a, hắn là rất trân quý người bạn Trương Tuyết Nhi này, sợ sinh ra hiểu lầm, về sau liền bằng hữu cũng không làm được.

Lâm Hải mở rộng bước chân, kéo cửa ra liền đi ra ngoài.

Thế nhưng là vừa đi hai bước, Lâm Hải lại chậm rãi bước trở về.

Mà trên ót Lâm Hải, đang dí một họng súng tối om!

Chương 329: Ác quỷ nuốt núi

“Lâm Hải...” Trương Tuyết Nhi kinh hô một tiếng, bị dọa đến che miệng.

Mà những người khác trong phòng bệnh, cũng bị một màn bất thình lình này dọa sợ, từng cái sắc mặt trắng bệch, run lẩy bẩy.

Một đường tiếng bước chân ồn ào qua đi, mười cái đại hán áo đen quần đen, xông vào phòng bệnh, phân ra đứng ở hai bên.

Sau đó, một cái nam tử trung niên mặt mang mệt mỏi đi tới, hững hờ quét mắt một vòng qua mọi người trong phòng.

“Ai là Trương Huy Sơn?” Thanh âm của nam tử trung niên không lớn, lại mang theo một cỗ nhiếp lực mạnh cực kỳ chấn động, để cho người ta nghe mà run sợ một trận.

Trương Huy Sơn ngồi tại trên giường bệnh, hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, chẳng biết tại sao, ánh mắt của nam tử trung niên này, vậy mà để cho ông ta có loại cảm giác ngạt thở.

“Ta chính là Trương Huy Sơn, xin hỏi ngài là?” Trương Huy Sơn tận lực làm cho ngữ khí của chính mình bình ổn, nhưng chẳng biết tại sao, vẫn là mang lên một tia thanh âm rung động.

Nam tử trung niên hạ mí mắt xuống, khóe miệng lộ ra một tia cười nhạo.

“Thật nhìn không ra, một cái lão già nát rượu như ngươi, thế mà có thể đáp lên quan hệ cùng Lý Chính Châu.”

Nam tử trung niên nói xong, móc ra một điếu thuốc, ngậm lên miệng.

Một cái đại hán áo đen ở bên cạnh, vội vàng xuất ra bật lửa, giúp gã điểm thuốc.

Nam tử trung niên hút hai cái, phun ra một vòng khói, sau đó cúi đầu xuống

“Lão không phải không ký hợp đồng sao? Vậy giữ lại hai cánh tay của lão cũng vô dụng, đều chặt cả đi.”

Nam tử trung niên vừa dứt lời, hai cái đại hán áo đen, liền hướng phía Trương Huy Sơn đi qua.

“Các ngươi muốn làm gì!” Mọi người trong phòng, nhất thời bị dọa đến quá sợ hãi.

“Yên tĩnh!” Nam tử trung niên bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

“Người nào còn nói tiếp, liền đem đầu lưỡi của người đó cắt!”

Trong phòng bệnh, trong nháy mắt đã an tĩnh lại, người một nhà của Trương Huy Sơn, tất cả đều run lẩy bẩy, sắc mặt như tro tàn.

“Nhanh chóng động thủ đi, xong việc liền trở về ngủ.” Nam tử trung niên không coi ai ra gì, duỗi người một cái.

Lúc này, hai cái đại hán áo đen đã đến bên giường Trương Huy Sơn, mỗi một người bắt lấy một cái tay của Trương Huy Sơn.

Trương Huy Sơn bị dọa đến mặt không có chút máu, toàn thân đều đang run rẩy, răng trên răng dưới răng cũng đang đánh vào nhau, nhưng lại một câu cũng nói không nên lời.

Hai cái đại hán áo đen khẽ vươn tay, từ bên hông móc ra một thanh khảm đao, giơ lên liền muốn động thủ.

Các thân thích của Trương gia ở trong phòng bệnh, đều không đành lòng nhìn tiếp, nhao nhao nhắm mắt lại.

“Cha!” Trương Tuyết Nhi kêu lên một tiếng sợ hãi, nước mắt liền ào ào chảy xuống.

Song quyền của Trương Dương nắm thật chặt, đem bờ môi cũng cắn ra máu, nước mắt im ắng lăn xuống, mấy lần muốn xông qua, lại bị mẫu thân gắt gao giữ chặt.

Mẫu thân của Trương Tuyết Nhi biết rõ, dù cho nhi tử xông qua được, nhưng không những không cứu phụ thân nó, ngược lại còn không công đem chính mình góp vào.

Bây giờ, trong nội tâm của bà, chỉ hận lão thiên bất công, vì sao không thu những tên người xấu táng tận lương tâm này.

“Nếu như ngươi không muốn chết, liền để hai cái đần độn này dừng tay đi!”

Ngay tại thời khắc mấu chốt khi dao bầu của hai cái đại hán áo đen sắp rơi xuống, một cái thanh âm bình thản, bỗng nhiên vang lên tại trong phòng bệnh.

“Ừm?” Cái thanh âm bỗng nhiên vang lên này, tại trong phòng bệnh yên tĩnh, lộ ra phá lệ đột ngột.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhao nhao hướng về phía thanh âm phát ra mà nhìn lại, hai cái đại hán áo đen, cũng đem dao bầu ngừng giữa không trung.

Nhưng khi thấy rõ người nói chuyện là ai xong, mọi người trong phòng, nhao nhao lộ ra biểu lộ phức tạp.

“Là ngươi đang nói chuyện?” Nam tử trung niên kinh ngạc nhìn Lâm Hải một chút, há mồm đem tàn thuốc phun ra ngoài, chậm rãi đi đến gần Lâm Hải.

“Ha ha, ha ha, ha ha ha...” Từ trên xuống dưới tử tử tế tế dò xét Lâm Hải một phen, nam tử trung niên bỗng nhiên ôm bụng, cười to lên.

Mọi người thấy nam tử trung niên như là phát điên, từng cái nhất thời liền khẩn trương đến thở mạnh cũng không dám.

“Cười cái cọng lông a, ngươi cái thứ đần độn!” Thanh âm của Lâm Hải, vang lên lần nữa, lại làm cho trong lòng mỗi người cũng đột nhiên run lên.

Người của song phương, tất cả đều vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía Lâm Hải, trong lòng cùng hiện ra một cái ý niệm.

Cái kia chính là, người này có phải bị điên hay không?

Bị người ta cầm súng chỉ vào đầu, thế mà còn dám mở miệng mắng chửi người, chán sống hay sao?

Quả nhiên, Lâm Hải vừa mới nói xong, tiếng cười của nam tử trung niên liền im bặt mà dừng.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, nam tử trung niên một mặt hung ác tiếp cận Lâm Hải, bên trong hai cái mắt không to, lộ ra một cỗ hàn khí bức người.

Trong chốc lát, bầu không khí trong phòng bệnh, liền biến đến mức dị thường đè nén, phảng phất không khí cũng ngưng kết, để mọi người nhất thời có loại cảm giác hô hấp không thuận.

“Ngươi vừa mới gọi ta là cái gì?” Thanh âm của nam tử trung niên lạnh lùng, không mang theo một chút tình cảm.

“Bảo ngươi đần độn, nghe rõ không, không nghe rõ thì để ta lại nói một lần, đần độn!” Sắc mặt Lâm Hải treo nụ cười lạnh, khinh thường nói nói.

Nam tử trung niên há to miệng, sững sờ hơn nửa ngày, sau đó khó thở mà cười.

“Rất tốt, rất tốt!” Nam tử trung niên gật gật đầu, cực lực áp chế phẫn nộ trong lòng.

Sau đó mãnh liệt đưa tay chỉ vào Lâm Hải.

“Con mẹ ngươi, có phải cho là có Lý Chính Châu làm chỗ dựa cho ngươi, lão tử cũng không dám giết chết ngươi hay không!”

Nam tử trung niên vừa mới nói xong, đại hán áo đen đang cầm súng chỉ vào Lâm Hải, liền cấp tốc chế trụ cò súng, chỉ đợi nam tử trung niên ra lệnh, liền lập tức đem Lâm Hải bắn chết.

Lời nói của nam tử trung niên, ngược lại đã nhắc nhở Trương Dương.

Lấy điện thoại cầm tay ra, Trương Dương liền muốn gọi điện thoại cho Lý Chính Châu, trước lúc ăn cơm, y đã xin được dãy số của Lý Chính Châu.

Một cái đại hán áo đen thấy thế, đi qua liền chuẩn bị đem điện thoại của Trương Dương đoạt đi.

“Để y gọi đi, người khác sợ Lý Chính Châu, lão tử không sợ!” Nam tử trung niên phách lối vung tay lên.

Trương Dương mượn cơ hội, vội vàng bấm điện thoại chho Lý Chính Châu, đem tình huống bây giờ nói một lần.

Còn không có nói xong, bên Lý Chính Châu bỗng nhiên đem điện thoại cho treo.

Trương Dương một mặt mộng bức, tưởng là Lý Chính Châu không định quản, trong lòng nhất thời hoảng.

Nhưng vào lúc này, điện thoại của nam tử trung niên bỗng nhiên vang lên.

Nam tử trung niên móc ra điện thoại, nhìn xem biểu hiện, khóe miệng bỗng nhiên phiêu khởi một vòng mỉm cười, đưa tay nhận.

“Ta con mẹ ngươi Triệu Ba, ngươi nếu dám động đến một sợi lông của Lâm tiên sinh, ta con mẹ nó theo ngươi không chết không thôi.” Cái giọng lớn của Lý Chính Châu, lập tức truyền tới.

Triệu Ba vội vàng một mặt ghét bỏ đem điện thoại lấy ra xa một chút.

“Lý Chính Châu, bớt con mẹ nó thét lên cùng ta đi, người khác sợ ngươi, lão tử không sợ ngươi, hiện tại ta liền để ngươi nghe một chút, tiếng kêu thảm trước khi chết của cái thằng nhãi con này, nhất định là rất sinh động a, oa cáp cáp...”

“Triệu Ba, ngươi dám, ta con mẹ ngươi, ta sẽ dẫn người qua diệt ngươi...” Tiếng gầm gừ của Lý Chính Châu lần nữa truyền đến, chỉ là Triệu Ba tiện tay đem điện thoại di động ném cho một đại hán ở sau lưng, căn bản không nghe Lý Chính Châu nói.

“Thế nào, Lý Chính Châu hiện tại cũng không cứu được ngươi a.” Triệu Ba chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Hải

“Hiện tại có phải rất tuyệt vọng hay không, có phải rất hối hận hay không? Dám mắng ta, lão tử để ngươi chết rất khó coi!”

“Ta đếm tới ba, sau ba tiếng, đầu ngươi liền sau một tiếng phanh, sẽ giống như dưa hấu, bị oanh cái vỡ nát! Ngẫm lại cảnh tượng đó, cũng cảm thấy thật đẹp đây.” Triệu Ba làm ra một bộ biểu lộ say mê, chỉ là lời nói của gã, lại làm cho người ta cảm thấy một trận buồn nôn, cảm giác người này cũng là một cái đồ biến thái.

“Thế nào, tâm lý có một chút khẩn trương hay không? Ta cũng khẩn trương đây, ha ha ha...” Triệu Ba ngửa mặt lên trời cười dài lấy, tựa như đang chơi trò chơi mèo vờn chuột, muốn cho tâm lý của Lâm Hải tại trong sự sợ hãi cực độ này mà tự động sụp đổ.

Cười chừng hơn một phút đồng hồ, thanh âm của Triệu Ba bỗng nhiên dừng lại, sau đó ánh mắt phát lạnh.

“Một!”

Lời của Triệu Ba vừa ra khỏi miệng, người trong phòng bệnh đều khẩn trương lên.

Lâm Hải khinh thường bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy không thèm quan tâm, trái tim lại nhấc đến cổ họng.

Hắn hiện tại mặc dù là Tiên Thiên hậu kỳ đỉnh phong, thực lực tại trong phàm nhân cơ hồ là vô địch, nhưng không có mạnh đến cấp độ có thể đỡ đạn.

Mà súng của nam tử này, đã dán tại trên da đầu của mình, nếu như muốn đoạt súng mà nói, mạo hiểm thật sự là quá lớn.

“Hai!” Lúc này, Triệu Ba lại đếm ra một con số.

Lập tức, cả phòng người, cũng khẩn trương lên, yên tĩnh đến mức thậm chí đều có thể nghe được tiếng hít thở gấp rút.

Triệu Ba tựa hồ rất hưởng thụ bầu không khí mà chính mình đã kiến tạo này, sắc mặt nhe răng cười một trận.

Ngay tại thời khắc Triệu Ba sắp nói ra miệng chữ số ba, Lâm Hải lại vượt lên trước một câu, thốt ra.

“Mỗi đêm mười hai giờ, ác quỷ nuốt núi!”

“Ngươi nói cái gì!” Lâm Hải mạc danh kỳ diệu nói một câu, lại làm cho sắc mặt Triệu Ba đại biến!

Chương 330: Lâm tiên sinh, cứu mạng a!

Một câu của Lâm Hải, nhất thời để sắc mặt Triệu Ba đại biến, bên trong ánh mắt toát ra thần sắc sợ hãi.

“Ngươi, ngươi có ý tứ gì!” Triệu Ba liền thất thố tại chỗ.

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, “Ta có ý tứ gì, ngươi so với ai khác càng phải rõ ràng hơn.”

“Hẳn là có hơn hai mươi ngày, ân, tiếp tục như vậy nữa, không tới một tuần lễ, mệnh liền không gánh nổi.”

Lâm Hải căn bản không để ý tới cái gốc rạ Triệu Ba này, cúi đầu tựa hồ đang ở chỗ này nói một mình.

“Con mẹ ngươi, sắp chết đến nơi còn nói chuyện thần thần quỷ quỷ, tin hay không...!” Sau lưng Triệu Ba, một cái đại hán áo đen hướng phía Lâm Hải mắng to một tiếng.

“Cút!” Chỉ là, đại hán áo đen còn chưa nói xong, Triệu Ba liền quay đầu lại, hướng phía gã rống to một tiếng, trực tiếp đem gã rống đến mộng bức.

“Không phải, Triệu tổng...”

“Ta để ngươi cút! Còn có các ngươi, tất cả đều cút cho ta!” Triệu Ba phảng phất giống như phát điên, hướng phía những đại hán áo đen này liên tục hết đánh lại đá.

Các đại hán áo đen không biết Triệu Ba là như thế nào, từng cái liền vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh, trong chớp mắt liền đi sạch sẽ.

“Ngươi, không nghe thấy lời ta nói a, cút cho ta!” Triệu Ba thấy đại hán dùng súng chỉ vào Lâm Hải kia còn chưa đi, một mặt hung ác lại hướng phía gã rống nói.

“A, lăn, ta cút!” Đại hán vội vàng thu súng, cũng đi ra ngoài.

Một trận nguy cơ, nhất thời hóa thành vô hình.

Một nhà Trương Huy Sơn ở trong phòng bệnh cũng ngốc, không biết cái Triệu Ba này nổi điên làm gì, thế mà đem người cũng đuổi đi ra.

Bất quá dạng này bọn họ cuối cùng đã thở phào rồi.

Cho tới giờ khắc này, Triệu Ba mới dần dần tỉnh táo lại, chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Hải, có chút xấu hổ nhếch nhếch miệng.

“Vị tiên sinh này, ngài vừa mới nói...”

“Ừm, ta không có lừa ngươi, ngươi chỉ có một tuần lễ để sống nữa thôi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

Lâm Hải vừa dứt lời, Triệu Ba phù phù một tiếng, trực tiếp quỳ xuống cho Lâm Hải.

“Tiên sinh, cứu mạng a!” Triệu Ba ôm chặt lấy bắp đùi của Lâm Hải, trên mặt tất cả đều là hoảng sợ.

Lâm Hải vừa muốn mở miệng, lúc này, trong hành lang liền đại loạn một trận.

“Con mẹ ngươi, đem đám người này nhìn kĩ cho ta!” Một cái giọng lớn nổi giận bỗng nhiên vang lên, sau đó một thân ảnh lao vào.

“Triệu Ba, cái tên vương bát đản ngươi, lão tử...” Lý Chính Châu như một kẻ điên xông vào phòng bệnh, trong tay còn cầm một khẩu súng lục, con mắt nhanh chóng tìm kiếm.

Nhưng khi thấy Triệu Ba quỳ gối trước mặt Lâm Hải, Lý Chính Châu lập tức sửng sốt.

“Cái này...”

Một màn trước mắt, quá rung động, dù là Lý Chính Châu đã trải qua sóng gió, cũng bị một màn trước mắt này làm cho sững sờ.

Triệu Ba là ai? Là kẻ nổi danh ngoan nhân ở huyện Kha Lan, dựa vào môt cỗ ngoan kình mà cấp tốc quật khởi, danh vọng cùng thực lực đuổi sát chính mình, là cái hạng người xưa nay không hiểu được khuất phục.

Nhưng bây giờ, làm sao lại quỳ gối trước mặt Lâm Hải, hơn nữa nhìn sắc mặt cùng biểu tình kia, còn là sợ hãi muốn chết?

Ngược lại là Lâm Hải, một mặt lạnh nhạt, bình tĩnh không có một tia gợn sóng.

Lý Chính Châu hơi suy nghĩ một chút, rất nhanh liền lộ ra một bộ dáng giật mình.

“Thao, làm sao lại quên, Lâm tiên sinh là sư gia của mình a, sư phụ cũng ngưu bức như vậy, sư gia có thể kém sao? Thua thiệt bản thân còn vội vàng hoảng hốt tới cứu người, nào nghĩ đến, sư gia vài phút liền đem Triệu Ba không ai bì nổi phải quỳ xuống đất qùy liếm.”

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lý Chính Châu lập tức kích động lên.

Sư gia quá ngưu bức, xem ra sư môn của chính mình, còn có rất nhiều bản lĩnh ngưu bức cần chính mình qua học tập cho giỏi a.

Đi nhanh hai bước, Lý Chính Châu liền đi vào trước mặt Lâm Hải, khinh thường quét mắt nhìn Triệu Ba quỳ dưới đất một cái, sau đó mới nhìn sang Lâm Hải quan tâm hỏi.

“Sư gia, ngươi không sao chứ?”

Triệu Ba nghe xưng hô của Lý Chính Châu đối với Lâm Hải, không khỏi sững sờ, sau đó càng thêm khẳng định, cái Lâm Hải này, tuyệt đối là cái người có đại bản sự, nếu không với loại thân phận như Lý Chính Châu này, không có khả năng gọi hắn là sư gia.

"Lâm tiên sinh, van cầu ngươi, cứu mạng a!"

"Qua dưới lầu chờ ta." Lâm Hải hơi khẽ nhíu mày, hướng phía Triệu Ba phất phất tay.

"Vâng, ta ở dưới lầu đợi ngài." Ánh mắt Triệu Ba sáng lên, biết rõ Lâm Hải đây là đáp ứng, vội vàng vui mừng hớn hở chạy xuống lầu.

"Sư gia, đây là có chuyện gì?" Lý Chính Châu không hiểu ra sao nói nói.

Lâm Hải không nói chuyện, mà chính là quay người cùng một nhà Trương Huy Sơn cáo biệt.

Người một nhà của Trương Huy Sơn, giờ phút này cũng đã nhìn ra, cái Lâm Hải này tựa hồ căn bản không phải là người ở cùng một cái thế giới với bọn họ, nên có chút câu nệ cùng Lâm Hải gật gật đầu, rất ăn ý, thế mà cũng không có người nào giữ lại, chỉ có trong mắt Trương Tuyết Nhi, là hiện lên vẻ cô đơn.

Ra bệnh viện, khi tới cửa, Triệu Ba liền chạy chậm đến chào đón.

"Lâm tiên sinh..."

"Qua nhà ngươi, ngươi đi ở phía trước dẫn đường, ta đi cùng một chỗ với Chính Châu."

"Tốt, tốt." Triệu Ba liên tục gật đầu, đi lên bên trên một chiếc Land Rover màu đen.

"Ngồi xe của ngươi." Lâm Hải gọi Lý Chính Châu, leo lên trên chiếc Rolls-Royce kia.

"Sư gia, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra, mình thật muốn qua nhà của Triệu Ba sao?" Trên xe, Lý Chính Châu nghi hoặc hỏi.

Lâm Hải không có trả lời, chậm một hồi mới mở miệng.

“Triệu Ba người này, ta rất không thích.”

Thân thể Lý Chính Châu chấn động, mày nhăn lại, nhưng rất nhanh lại giãn ra.

“Hiểu rõ, sư gia, tuy thực lực của Triệu Ba cũng rất cường hãn, ngay cả ta cũng cố kỵ ba phần, nhưng nếu ngài đã không thích, ta liền cùng gã liều, cam đoan trong một tuần sẽ diệt được gã! Chỉ là thủ hạ huynh đệ của ta, đoán chừng lại có rất nhiều người bởi vậy mà mất mạng.”

Phốc!

Lâm Hải quái dị liếc Lý Chính Châu một chút, mẹ nó, nói cái gì đó?

Ca ca lúc nào để ngươi dẫn người đi liều mạng với gã.

“Sư gia, ngài nói đi, lúc nào động thủ?” Thân thể Lý Chính Châu lập tức ngồi thẳng, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc.

“Trừng trị gã, sao phải phiền toái như vậy?” Lâm Hải lắc đầu.

“Này?” Lý Chính Châu sững sờ, không biết Lâm Hải là có ý tứ gì.

“Ngươi cái gì cũng không cần quản, đi theo ta là được.” Lâm Hải nói xong, trực tiếp nhắm mắt lại.

Nhà của Triệu Ba là một ngôi biệt thự tại thị trấn Đông Thành, vừa tới cửa, Triệu Ba vội vàng từ trong xe bước xuống, cung kính chờ đón Lâm Hải.

Sau khi Lâm Hải cùng Lý Chính Châu xuống xe, Triệu Ba vội vàng chạy tới, có chút hèn mọn gật gật đầu.

“Lâm tiên sinh…”

“Ngươi trước tiên đem tình huống mỗi đêm, nói kỹ càng một lần.” Lâm Hải cũng chưa đi đến phòng, liền đứng ở trong sân trực tiếp mở miệng hỏi, đồng thời con mắt hướng bốn phía không ngừng quét lấy.

“Tình huống mỗi đêm?” Triệu Ba nghe được, giật nảy rùng mình một cái, trên mặt cấp tốc tràn ngập hoảng sợ.

“Liền giống như ngài đã nói, đã có hơn hai mươi ngày, ngay tại hơn hai mươi ngày trước…” Hàm răng của Triệu Ba cũng bắt đầu run rẩy lên.

“Ta đang ngủ say, chợt phát hiện chính mình mạc danh kỳ diệu đi đến trước một tòa núi lớn, còn đang kỳ quái đây là nơi nào, bỗng nhiên từng cái ác quỷ máu me khắp người, hình dáng tướng mạo khủng bố, xuất hiện ở trước mặt ta…” Triệu Ba phảng phất như trở lại cảnh tượng trong mộng, trong mắt tất cả đều là khủng bố.

“Cái ác quỷ này, không ngừng mở cái mồm to đỏ như chậu máu, nuốt chửng núi đá trước mặt, hòn đá cứng rắn, một cả tòa núi, trong chớp mắt liền bị nuốt đến không còn một mảnh.”

“Mà sau khi chúng nuốt xong núi, bỗng nhiên quay đầu, trong miệng chảy xuống máu tươi, hung mãnh hướng phía ta đánh tới, đem ta lập tức ấn ngã nhào xuống đất, hướng phía cổ ta cắn xuống!” Triệu Ba nói đến đây, bỗng nhiên khẽ vươn tay, bóp lấy cổ của chính mình, hô hấp nhất thời không thuận lợi, khuôn mặt bị kìm nén đến đỏ hồng.

“Tỉnh lại!” Lâm Hải thấy thế, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, Triệu Ba giật mình một cái, đột nhiên bừng tỉnh.

“A, a…” Sau đó, Triệu Ba bỗng nhiên phát ra từng tiếng hoảng

sợ.

“Cũng là cái loại cảm giác vừa rồi này, cái quỷ kia lại tới, cái quỷ kia lại tới!” Triệu Ba nói bừa kêu loạn, phảng phất cả người cũng sụp đổ.

Lý Chính Châu ở một bên, cũng nhìn đến ngốc, sau đó chỉ cảm thấy sau gáy bốc lên từng đợt khí lạnh.

“Sư gia, gã...” Lý Chính Châu hung hăng nôn ngụm nước bọt, dù là hào kiệt giết người không chớp mắt, giờ phút này cũng bị hành vi quỷ dị của Triệu Ba dọa cho phát sợ.

“Triệu Ba! Đừng sợ! Ngươi tiếp tục nói!” Tiếng của Lâm Hải như chuông lớn, dùng tới một tia chân khí.

Tinh thần của Triệu Ba lúc này mới có chỗ khôi phục, run rẩy bờ môi tiếp tục nói nói.

“Cái ác quỷ kia, hung hăng cắn một cái vào trên cổ ta, ta liền bừng tỉnh, mới biết là cái ác mộng, thế nhưng loại cảm giác ngạt thở kia, lại chân thật tồn tại, dù cho ta tỉnh lại, vẫn y nguyên tồn tại...”

“Cứ như vậy, bắt đầu từ ngày đó, ta mỗi lúc trời tối cũng trong cùng một thời gian, đều làm cùng một cái mộng này, mỗi lần đồng dạng cũng là cảm giác sống không bằng chết, ta cảm giác cả người đều muốn sụp đổ, mỗi lúc trời tối ta căn bản không dám ngủ, nhưng bất kể là có ngủ hay không, đến cái thời gian này, cái mộng này cũng sẽ xuất hiện trong đầu, đuổi cũng đuổi không đi...”

Triệu Ba nói xong, bỗng nhiên phù phù một tiếng, lần nữa quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Lâm tiên sinh, cứu mạng a!”

Chương 331: Ác quỷ đến

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, nhìn nhìn thời gian, đã là mười một giờ hai mươi phút tối.

“Còn có bốn mươi phút đồng hồ, sau bốn mươi phút, ta giúp ngươi giải quyết cái ác quỷ này!”

Triệu Ba nghe được, nhất thời kích động run rẩy liên tục.

“Cảm tạ Lâm tiên sinh, cảm tạ Lâm tiên sinh!” Triệu Ba phanh phanh cho Lâm Hải mấy cái khấu đầu.

“Được rồi, tìm cái gian phòng, để cho ta trước nghỉ ngơi một chút.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Tốt, tốt.” Triệu Ba vội vàng tìm người, an bài cho Lâm Hải một cái gian phòng.

Lâm Hải cùng Lý Chính Châu vừa tiến vào gian phòng, Lý Chính Châu cái tên thẳng tính này liền không nín được.

“Sư gia, ngươi, ngươi muốn giúp gã bắt quỷ?” Lý Chính Châu luôn cảm thấy có chút thật không thể tin.

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

“Ta là muốn bắt quỷ, nhưng không phải giúp gã bắt quỷ.”

Lý Chính Châu nghe, sững sờ hơn nửa ngày, sau đó gãi gãi đầu.

“Cái kia, sư gia, trên cái thế giới này, thật sự có quỷ sao?” Lý Chính Châu bán tín bán nghi hỏi.

“Có.”

Lâm Hải trả lời phi thường khẳng định, cái này khiến Lý Chính Châu giật nảy cả mình.

“Này, quỷ kia cũng sẽ tìm tới cái dạng người gì?” Lý Chính

Châu vừa mới nhớ tới bộ dáng khủng bố của Triệu Ba này, tâm lý lập tức cũng có chút sợ hãi.

Nói cho cùng, người có hung mãnh hơn nữa, đối với Quỷ Quái vẫn là còn có cảm giác sợ hãi trời sinh.

Lâm Hải nghiền ngẫm liếc nhìn Lý Chính Châu một chút, sau đó cười nhạt một tiếng.

“Ngươi bây giờ là Tiên Thiên trung kỳ đi, quỷ bình thường, căn bản không dám chọc ngươi! Mà Lệ quỷ, chỉ tìm người có nhân quả với nó, cho nên ngươi cứ yên tâm đi.”

“A? Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Lý Chính Châu nghe Lâm Hải nói như thế, cuối cùng thở dài một hơi.

Lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên nhắm mắt lại không nói lời nào, Lý Chính Châu thấy thế cũng không dám mở miệng.

Thời gian tích táp trôi qua, trong phòng nhất thời an tĩnh lại, mắt thấy thời gian càng ngày càng tiếp cận tới mười hai giờ đêm, trái tim Lý Chính Châu bỗng nhiên lại bắt đầu kéo căng lên.

Một hồi liền muốn gặp được quỷ trong truyền thuyết, mặc dù cái quỷ này là tìm đến Triệu Ba, nhưng trên lưng Lý Chính Châu, vẫn là bắt đầu chậm rãi chảy ra mồ hôi lạnh.

Cách thời điểm mười hai giờ đêm còn có năm phút đồng hồ, con mắt Lâm Hải bỗng nhiên mở ra.

“Không sai biệt lắm!” Lâm Hải cọ cái đứng dậy, Lý Chính Châu ở bên cạnh bị dọa đến giật mình, vội vàng cũng đứng dậy theo.

“Đi, qua chỗ Triệu Ba này.” Lâm Hải cùng Lý Chính Châu một trước một sau, ra khỏi phòng.

“Lâm tiên sinh, thời gian lập tức đến, thời gian lập tức đến...”

Vừa ra khỏi cửa, chỉ thấy Triệu Ba đã chờ tại cái chỗ này.

Giờ phút này Triệu Ba, hoàn toàn là một bộ dáng thất hồn lạc phách, mồ hôi lạnh tí tách không ngừng từ trên đầu lăn xuống, toàn thân run rẩy liên tục.

“Đừng nóng vội, ta trước giúp ngươi trấn định tâm thần.” Lâm Hải nói, bỗng nhiên xuất ra một cây kim châm, không đợi Triệu Ba kịp phản ứng, đã đâm vào một cái huyệt đạo phía sau lỗ tai của Triệu Ba.

Thân thể Triệu Ba ưỡn một cái, sau lúc thất thần ngắn ngủi, lần nữa khôi phục thanh tỉnh.

Mà thân thể trước đó không ngừng run rẩy, lập tức khôi phục như lúc ban đầu, ánh mắt cũng biến thành kiên định.

“Đa tạ Lâm tiên sinh!” Triệu Ba mang theo một loại tôn kính thực chất phát ra từ bên trong, hướng phía Lâm Hải khom người thi lễ.

“A?” Lý Chính Châu ở bên cạnh nhìn lấy, ngạc nhiên một trận.

Triệu Ba lúc này, cho Lý Chính Châu cái cảm giác, làm sao giống như biến thành người khác, lộ ra ổn trọng có hàm dưỡng phi thường.

Nếu như là người không hiểu Triệu Ba thì cũng là thôi, thế nhưng là Triệu Ba là đối thủ duy nhất của Lý Chính Châu tại huyện Kha Lan, bởi vậy Lý Chính Châu bình thường đã nghiên cứu Triệu Ba không ít, đối với Triệu Ba quả thực đã quá quen thuộc.

Đối với Triệu Ba mà nói, gã có cái quỷ hàm dưỡng a, căn bản chính là cái lãnh huyết biến thái cuồng!

“Thế nào, không biết ta?” Triệu Ba bỗng nhiên đem đầu chuyển sang Lý Chính Châu, lộ ra một cái mỉm cười nhàn nhạt.

Thong dong bình tĩnh, sóng lặng không sợ hãi!

Ánh mắt của Triệu Ba, để trong lòng Lý Chính Châu kinh hãi!

Lý Chính Châu ý thức được một vấn đề, lão đối thủ của mình đã biến đổi, trở nên còn đáng sợ hơn nhiều so với trước kia!

Lâm Hải thấy thế, mỉm cười.

“Để tất cả bọn họ đều ra ngoài đi!” Lâm Hải đưa tay chỉ chỉ những người ở trong phòng.

“Vâng!” Triệu Ba vội vã cung kính đáp nói, sau đó đem người đuổi ra ngoài.

“Triệu Ba!” Thanh âm bình tĩnh của Lâm Hải vang lên.

“Vâng!” Triệu Ba vội vã cúi đầu đáp ứng.

“Từ nay về sau, Lý Chính Châu chính là chủ nhân của ngươi, ngươi phải toàn tâm toàn ý phụ tá y, đối với y tựa như đối với ta, ngươi hiểu chưa?”

“Triệu Ba hiểu rõ!”

“Không phải, sư gia, các ngươi đây là đang làm cái gì đâu?” Lý Chính Châu ở bên cạnh nghe, cũng mộng.

Để Triệu Ba nhận chính mình làm chủ nhân, nói đùa cái gì?

Nhưng sau một khắc, Lý Chính Châu mộng càng triệt để hơn.

Chỉ thấy Triệu Ba bỗng nhiên quay người, liền hướng phía Lý Chính Châu quỳ xuống.

“Đậu phộng, ngươi có ý tứ gì?” Lý Chính Châu bị dọa sợ đến nhảy dựng lên.

"Triệu Ba bái kiến chủ nhân!" Triệu Ba hướng phía Lý Chính Châu cung cung kính kính dập đầu ba cái, ngẩng đầu lên, nhìn Lý Chính Châu, bên trong ánh mắt tất cả đều là kính sợ.

"Uy, ngươi, ngươi đùa thật?" Lý Chính Châu nói chuyện cũng cà lăm.

"Chính Châu, về sau Triệu Ba cũng là người hầu của ngươi, nhanh để gã đứng lên đi, ác quỷ muốn tới." Thấy Lý Chính Châu ngốc đến mức không có chút phản ứng, Lâm Hải ở bên cạnh mở miệng nói.

"Không phải, sư gia, cái này..." Lý Chính Châu bỗng nhiên cảm giác, chính mình có phải đang nằm mơ hay không.

Lâm Hải nhìn, bất đắc dĩ một trận.

"Được, Triệu Ba, ngươi đứng lên trước đi."

"Vâng, Lâm tiên sinh!" Triệu Ba lúc này mới đứng dậy, sau đó cung cung kính kính đứng tại sau lưng Lý Chính Châu.

"Không đúng, ngươi đứng phía sau ta làm gì?" Lý Chính Châu một trận kỳ quái.

"Ngài là chủ nhân của ta, ta tự nhiên đứng ở sau lưng ngài." Triệu Ba cung kính nói nói.

"Đậu phộng, ngươi với a..."

"Chính Châu!" Lâm Hải thấy Lý Chính Châu còn chưa tin, chỉ đành tự mình giải thích cho y một phen.

"Một châm vừa mới nãy, trừ giúp gã định thần, cũng khống chế tâm thần của gã, hiện tại trong ý thức của Triệu Ba, ngươi thật sự là chủ nhân của gã, coi như ngươi để Triệu Ba đi chết, gã cũng không có chút hai lời nào, lời nói của ngươi, đối với Triệu Ba mà nói, là mệnh lệnh không cách nào vi phạm.”

“Thật, thật sự!” Con mắt Lý Chính Châu lập tức trợn thật lớn.

“Thật, nếu ngươi đã gọi ta một tiếng sư gia, ta không thể để cho ngươi gọi không, ta nhìn ra được, cái Triệu Ba này là đối thủ cạnh tranh của ngươi, cho nên, đây coi như là một phần lễ vật mà ta đưa cho ngươi đi.”

“Ha ha, cảm tạ sư gia!” Lý Chính Châu vội vàng nói lời cảm tạ, sau đó đem đầu chuyển hướng Triệu Ba.

“Uy, học hai tiếng chó sủa!” Lý Chính Châu một mặt chờ mong nhìn Triệu Ba.

“Gâu Gâu!”

“Ha ha, thật học, lại học tiếng đàn bà rên rỉ cho ta!”

“Ừm... A...” Triệu Ba lập tức uốn éo người, một mặt mê ly hừ hừ lên.

“Ai u ta qua, quá có ý tứ a, ha ha!” Lý Chính Châu cười đến dạ dày đều đau.

Lâm Hải cũng là bật cười một trận, cái Lý Chính Châu này tính tình ngay thẳng, nhưng cũng là tên dở hơi.

“A, đúng, sư gia, sư phụ ta biết loại công phu này hay không?” Lý Chính Châu lại chơi một hồi, bỗng nhiên hướng Lâm Hải hỏi.

“Sư phụ ngươi?” Lâm Hải lắc đầu.

“Này, vậy ta muốn học, phải học với ai a? Đây quả thực quá thần kỳ.” Lý Chính Châu một mặt hiếu kỳ ngóng nhìn Lâm Hải.

“Ngươi học không được.” Lâm Hải trực tiếp vung tay lên, loại châm pháp này, coi như Đỗ Thuần muốn học cũng tốn sức, càng không nói loại người không có cơ sở như Lý Chính Châu này.

“A.” Lý Chính Châu nhất thời có chút thất vọng, bộ dáng ủy khuất này, vậy mà giống một đứa bé, nơi nào còn có một điểm hình tượng đại lão hắc đạo hô phong hoán vũ.

“Ừm?” Đúng lúc này, con mắt Lâm Hải mạnh mẽ nhảy, quay người lại, nhanh chóng tiếp cận phương hướng cửa.

“Thế nào, sư gia?” Lý Chính Châu bị cử động của Lâm Hải, dọa giật mình.

“Ác quỷ đến!” Trong mắt Lâm Hải, dần hiện ra một tia trang trọng.

“Ác quỷ!” Lý Chính Châu đột nhiên trợn to mắt.

Chương 332: Dùng sinh mệnh ngươi đến đổi

“Sư gia, ác quỷ ở đâu?” Lý Chính Châu đã khẩn trương lại hiếu kỳ, đời này thế nhưng y còn chưa thấy qua quỷ đâu.

“Ngay tại hai mét phía trước ngươi.” Lâm Hải trong miệng nói, trên mặt lại cảm thấy rất ngờ vực.

Nam quỷ trước mắt này, ăn mặc tướng mạo cũng rất mộc mạc, cực giống một cái nông dân công sinh hoạt tại hạ tầng, hoàn toàn không có hung ác như Triệu Ba hình dung.

Mà ác quỷ giờ phút này cũng sửng sốt, sau khi xác định Lâm Hải có thể nhìn thấy chính mình, trong lòng hiện lên vẻ kinh sợ.

“Ngươi, ngươi là người hay quỷ? Vì cái gì trông thấy ta?” Bên trong thanh âm của ác quỷ, lộ ra một chút sợ hãi.

Lâm Hải mỉm cười, lạnh nhạt tiến về phía trước một bước.

“Ta tự nhiên là người.”

“Sư gia, ngươi đang nói chuyện với người nào? Chẳng lẽ phía trước thật có quỷ?” Lý Chính Châu nửa tin nửa ngờ hướng về phía trước nhìn một chút.

“Quỷ đang ở trước mắt, ngươi chỉ không nhìn thấy mà thôi.”

Đúng lúc này, trên mặt của ác quỷ đối diện biến đổi, dung mạo lúc trước lập tức trở nên khủng bố cùng cực.

“Ta chẳng cần biết ngươi là ai, ta tới là tìm Triệu Ba, không có quan hệ gì với ngươi, ngươi tránh ra.”

Lâm Hải thấy ác quỷ khôi phục dung mạo, dù hắn đã gặp qua không chỉ một con quỷ, nhưng vẫn là bị giật mình.

“Sau khi ngươi chết, liền nên Hồn Quy Địa Phủ, tội gì ở tại thế gian này làm cô hồn dã quỷ đâu?” Lâm Hải mở miệng khuyên nói.

“Bớt nói nhảm, ta vốn là một cái nông dân công, cái Triệu Ba này, chẳng những không cho ta tiền công, còn phái người đem ta đánh chết rồi ném dưới chân núi, ta dù có chết, cũng sẽ không bỏ qua cho gã!” Ác quỷ giương nanh múa vuốt, cực độ phẫn nộ.

Lâm Hải nghe xong, hơi khẽ cau mày, không thể nghĩ đến cái ác quỷ này, cũng là người đáng thương.

“Vậy thì tốt, ta không ngăn.” Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên đem thân thể tránh ra.

Ác quỷ sững sờ, ban đầu còn tưởng rằng Lâm Hải là người mà Triệu Ba tìm tới giúp đỡ, không nghĩ tới liền tránh đi sang một bên thống khoái như vậy.

“Ừm, Triệu Ba đáng chết, ta tuyệt không để ngươi được yên!” Ánh mắt ác quỷ mãnh liệt, hướng phía Triệu Ba dốc sức lao qua.

Sau một khắc, sắc mặt Triệu Ba bỗng nhiên lộ ra biểu lộ hoảng sợ, tựa hồ nhìn thấy đồ vật cực kỳ đáng sợ.

“Quỷ, quỷ, Lâm tiên sinh, nó lại tới!” Sắc mặt Triệu Ba trắng bệch hướng phía Lâm Hải chạy tới.

“Sư gia, cái này…” Lý Chính Châu ở bên cạnh, nhìn một trận rùng mình.

Lâm Hải cũng không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng nhìn ác quỷ bổ nhào vào trên thân Triệu Ba cắn xé.

Triệu Ba bỗng nhiên ngã trên mặt đất, hai tay nắm thật chặt cổ, mắt thấy liền ra không thở được nữa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Triệu Ba rốt cục đình chỉ giãy dụa.

“Sư gia, Triệu Ba gã, gã chết rồi sao?” Lý Chính Châu cảm giác mồ hôi lạnh ở phía sau ứa ra, một màn vừa rồi kia quả thực quá quỷ dị, y hiện tại rốt cục tin tưởng, trên cái thế giới này thật có quỷ.

Lâm Hải không có trả lời Lý Chính Châu, mà chính là đem đầu chuyển hướng sang ác quỷ.

“Hiện tại Triệu Ba đã chết, đại thù của ngươi đã báo.”

“Ha ha, ha ha ha…” Ác quỷ bỗng nhiên phát điên, cười to một trận, cười cười, trong mắt bỗng nhiên chảy ra hai dòng máu và nước mắt, cực kỳ dọa người.

“Đúng vậy a, gã đã chết, thù của ta đã báo, thế nhưng là, vì cái gì ta tuyệt không vui vẻ a…” Ác quỷ ôm đầu, ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc rống lên.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một trận âm phong thổi tới, thân thể Lệ quỷ bắt đầu dần dần trở lên nhạt đi.

“Phải đi sao?” Ác quỷ thê thảm cười một tiếng, Triệu Ba vừa chết, chấp niệm chống đỡ y trở thành Lệ quỷ đã tán đi, linh hồn y cũng phải tiêu tán ở giữa thiên địa.

“Thế nhưng là, người nhà của ta, cha mẹ ta vợ ta thì phải làm sao bây giờ a? Tất cả bọn họ đều dựa vào ta nuôi sống đâu? A.” Ác quỷ lúc này ô ô khóc, hoàn toàn tựa như một cái dân chúng hạ tầng bình thường.

“Ai, đem địa chỉ tính danh của người nhà ngươi nói cho ta biết, ta sẽ cho người chiếu cố tốt bọn họ.” Tâm tình Lâm Hải cũng có chút sa sút nói nói.

Ác quỷ nghe được, bỗng nhiên ngẩng đầu, một mặt kích động.

“Ngươi, ngươi nguyện ý giúp đỡ người nhà của ta?”

“Đúng.” Lâm Hải gật gật đầu.

Ác quỷ sững sờ một hồi, bỗng nhiên bịch một tiếng, quỳ xuống cho Lâm Hải.

“Cảm tạ ngươi, cảm tạ ngươi, đời ta không báo đáp được ngươi, kiếp sau xin làm trâu làm ngựa...” Ác quỷ còn chưa nói xong, bỗng nhiên lại đem lời nói ngừng lại, sau đó cười khổ một tiếng.

“Ta nào còn có kiếp sau, còn không đến mười phút đồng hồ, ta liền muốn hồn phi phách tán.”

“Nếu như ta có biện pháp không để cho ngươi hồn phi phách tán thì sao?” Lâm Hải nhìn ác quỷ, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Không để cho ta hồn phi phách tán?” Trong lòng ác quỷ vui vẻ, sau đó rất nhanh lại cười khổ lắc đầu.

“Không có khả năng, cái này là không thể nào...”

“Tốt, nói cho ta biết địa chỉ tính danh của người nhà ngươi trước đi.” Lâm Hải không muốn cùng y xoắn xuýt vấn đề này.

“Địa chỉ nhà ta tại...” Ác quỷ bây giờ chỉ có thể tin tưởng Lâm Hải, mở miệng nói ra chỗ ở của mình cùng thân nhân trong nhà.

Lâm Hải nghe xong, gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Lý Chính Châu, đem lời nói của ác quỷ tự thuật lại một lần.

“Sinh hoạt của người một nhà này, liền giao cho ngươi, nhất định phải cam đoan bọn họ cả đời này áo cơm cũng không lo!”

“Vâng, sư gia!” Lý Chính Châu vội vàng gật đầu đáp ứng.

Ác quỷ thấy Lâm Hải thật sự sắp xếp người chiếu cố người nhà mình, cảm kích đến lệ nóng doanh tròng.

“Cảm tạ, ngươi là người tốt!” Ác quỷ không ngừng dập đầu.

“Linh hồn của ta lập tức liền muốn tiêu tán, đại ân đại đức của ngài ta vô pháp báo đáp, xin ban thưởng danh hào, để cho ta vĩnh viễn ghi tạc tại tâm.” Ác quỷ thành khẩn nói nói.

“Ta gọi Lâm Hải!”

“Lâm Hải, Lâm Hải!” Ác quỷ mặc niệm hai câu, sau đó nặng nề gật đầu.

“Ta đã nhớ, cảm tạ ân nhân!”

“Tiểu Ngọc, Thổ oa nhi, ta không thể ở cùng các ngươi nữa, vĩnh biệt.” Ác quỷ nghĩ tới vợ con của chính mình, nước mắt lại rào rào rơi xuống.

Lâm Hải từ giới thiệu vừa rồi, cũng biết, cái Tiểu Ngọc cùng Thổ oa nhi này, là vợ cùng nhi tử của ác quỷ.

“Có muốn gặp lại bọn họ một lần hay không.” Lâm Hải nhìn bộ dáng của ác quỷ, trong lòng bỗng nhiên mềm nhũn, mở miệng nói nói.

Ác quỷ sững sờ, sau đó bỗng nhiên kích động lên.

“Tiên sinh, ngươi, ngươi có biện pháp?”

“Ta có biện pháp, nhưng phải dùng sinh mệnh của ngươi đến đổi, ngươi có nguyện ý không?” Lâm Hải nhìn chằm chằm vào con mắt của ác quỷ, nghiêm túc nói nói.

“Sinh mệnh của ta? Ha ha ha...” Ác quỷ bỗng nhiên phát ra một nụ cười đắng chát.

“Ta đều muốn tiêu tán ở giữa thiên địa, nào còn có sinh mệnh có thể nói?”

“Ta đã nói, có biện pháp không để cho ngươi hồn phi phách tán.”

“Biện pháp gì?” Ác quỷ lập tức lại kích động lên, cho dù là quỷ, y cũng không nguyện ý chết a.

Lâm Hải chậm rãi đi qua, đứng tại trước mặt ác quỷ.

“Nếu như ngươi tin tưởng ta, thì không cần có bất kỳ phản kháng gì!” Lâm Hải nhìn chằm chằm vào ác quỷ, nói ra từng chữ một.

Ác quỷ nhìn bộ dáng Lâm Hải một mặt nghiêm túc, trong lòng đột nhiên dâng lên vô hạn hi vọng.

“Ta không phản kháng, dù sao ta lập tức liền muốn hồn phi phách tán, coi như ngươi hại ta, cũng không có kết quả gì càng kém hơn cái kết quả này.”

“Yên tâm đi, ta là đang cứu ngươi.” Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên đưa hai tay ra, đặt ở trên huyệt Thái Dương của ác quỷ.

“Thu!” Lâm Hải nói thầm một tiếng, sau đó một cỗ hấp lực cường đại, cấp tốc bao phủ lấy ác quỷ.

Ác quỷ giật nảy cả mình, theo bản năng liền muốn phản kháng, Lâm Hải thấy thế, sắc mặt đột biến.

“Không được chống cự!” Tiếng của Lâm Hải như sấm lớn, ác quỷ chợt tỉnh ngộ, sau đó hai mắt nhắm lại, mặc cho cỗ lực hút này tác dụng trên người mình.

“Sưu!”

Sau một khắc, thân ảnh của ác quỷ, liền tiêu thất trong hư không.

“Rốt cục đã giải quyết.” Lâm Hải cuối cùng thở phào.

Hắn sở dĩ muốn giúp Triệu Ba bắt quỷ, mục đích cũng là chạy tới thu Quỷ hồn.

Hiện tại hắn cần thăng cấp cho chủ nhân Thánh Cảnh, cần thu nhập linh hồn, ở chỗ này gặp được một cái Lệ quỷ, thế nhưng là thời cơ ngàn năm một thuở, hắn đương nhiên sẽ không buông tha.

Thế nhưng kiếm gỗ đào của Lâm Hải đã mất đi hiệu lực, ban đầu hắn còn có chút tâm thần bất định, sợ gặp được Lệ quỷ cường hãn hung mãnh, chính mình không đối phó được, thậm chí cũng đã làm tốt chuẩn bị tùy thời đem Hỗ Tam Nương phóng xuất.

Thật không nghĩ đến, cái Lệ quỷ gặp được này, lại là do một cái nông dân công rất mộc mạc biến thành, căn bản chưa đánh nhau liền đã đem quỷ thu lại, so với tưởng tượng muốn nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lâm Hải không khỏi kinh hỉ một trận.

Đúng lúc này, hai tiếng leng keng leng keng liên tiếp, trong đầu Lâm Hải bỗng nhiên thu đến.

Chương 333: Ngươi có phải yêu ta hay không?

“Ha ha, thăng cấp a, thế mà thăng cấp á!” Lâm Hải cao hứng không có hình tượng chút nào mà cười ha hả.

Hai cái tin tức nhắc nhở vừa rồi, một đầu là khen thưởng mười nghìn điểm âm đức vì đã siêu độ vong linh, một cái khác thì là, cấp độ chủ nhân Thánh Cảnh của Lâm Hải, thế mà thăng cấp!

“Sư gia, cái gì thăng cấp?” Lý Chính Châu ở bên cạnh, một mặt mộng bức.

Nếu không phải y đối với Lâm Hải có tín nhiệm tuyệt đối, liền những biểu hiện trước đó của Lâm Hải, Lý Chính Châu cũng muốn đem Lâm Hải coi thành người điên.

“Nói ngươi cũng không hiểu.” Sự tình Thánh Cảnh, Lâm Hải không tiện nói cùng Lý Chính Châu.

“Đúng, cái địa chỉ cùng mấy người mà ta vừa mới nói cùng ngươi, nhất định phải chiếu cố thật tốt, biết không.” Lâm Hải hiện tại quả thực cảm kích chết cái ác quỷ kia, mở miệng lại dặn dò một phen với Lý Chính Châu, nhất định không thể xin lỗi người nhà của ác quỷ.

“Đến lúc đó, ta cũng tự mình đi qua một chuyến.” Lâm Hải trước đó đã đáp ứng, sẽ để ác quỷ gặp lại người nhà của y, đương nhiên sẽ không nuốt lời.

“Tốt, sư gia.” Lý Chính Châu liên tục gật đầu, sau đó lại đưa ánh mắt nhìn về phía Triệu Ba đã chết trên mặt đất.

“Sư gia, cái Triệu Ba này đã chết, làm sao bây giờ a?” Trước đó nghe Lâm Hải nói đã khống chế Triệu Ba, để Triệu Ba thành nô lệ của chính mình, Lý Chính Châu còn thật cao hứng.

Thật không nghĩ đến, trong chớp mắt, Triệu Ba liền chết, để Lý Chính Châu thất vọng một trận.

“Người nào nói gã đã chết?” Lâm Hải kỳ quái liếc nhìn Lý Chính Châu một chút, sau đó cúi người xuống, đem kim châm sau tai Triệu Ba rút ra.

“A, không được qua đây, không được qua đây!” Con mắt Triệu Ba bỗng nhiên mở ra, một mặt khủng bố kêu rên nói.

“Triệu Ba!” Lâm Hải bỗng nhiên hét lớn một tiếng, thân thể Triệu Ba chấn động, lúc này mới thanh tỉnh lại.

Nằm trên mặt đất nhìn bốn phía một cái, hoảng sợ trên mặt Triệu Ba mới chậm rãi tiêu tán.

Lung la lung lay từ dưới đất bò dậy, Triệu Ba lòng còn sợ hãi nhìn qua Lâm Hải.

“Lâm tiên sinh, ác quỷ...”

“Ác quỷ đã bị ta tiêu diệt, cũng sẽ không xuất hiện nữa, ngươi yên tâm đi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Thật sự!” Triệu Ba đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó liền cười lên ha hả.

“Cái ác quỷ đáng chết này, rốt cục bị tiêu diệt á!” Trong ý thức của Triệu Ba, Lâm Hải thế nhưng là tồn tại so với sinh mệnh của gã còn trọng yếu hơn, bởi vậy Lâm Hải nói chuyện, gã không có chút hoài nghi nào.

“Được, thời gian không còn sớm, trước về khách sạn nghỉ ngơi đi.” Giày vò như thế, đã tới gần một giờ đêm, Lâm Hải hiện tại thế nhưng là sốt ruột trở về, tranh thủ thời gian tiến vào Thánh Cảnh nhìn một chút đây.

“Lâm tiên sinh, ta đưa ngài đi!” Triệu Ba vội vàng nói nói.

“Không cần, ta đưa Lâm tiên sinh, ngươi cũng nghỉ ngơi đi.” Lý Chính Châu đem Triệu Ba cản lại.

“Vâng, chủ nhân!” Triệu Ba vội vàng khẽ khom người, liền không nói thêm gì nữa.

“Chủ nhân? Ha ha, Triệu Ba thật gọi ta là chủ nhân!” Lý Chính Châu đến bây giờ cũng còn có chút không tin, Triệu Ba thế mà thật thành nô bộc của chính mình.

Về quán rượu, Lý Chính Châu còn muốn bồi Lâm Hải nói chuyện, kết quả bị Lâm Hải rất không khách khí mà đuổi đi.

Lâm Hải đã sớm sốt ruột tiến vào Thánh Cảnh, nào có lòng dạ thanh thản cùng một cái đại lão gia như y nói chuyện tào lao?

Lý Chính Châu vừa đi, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền không kịp chờ đợi mà tiến vào Thánh Cảnh.

Leng keng!

Mới vừa tiến vào Thánh Cảnh, trong đầu Lâm Hải lại thu đến một cái tin tức.

Chúc mừng ngài, đẳng cấp của chủ nhân Thánh Cảnh đã tăng lên, đẳng cấp trước mắt là cấp hai (thang tiến độ 2/200).

Ta dựa vào, mới thêm ra hai cái điểm kinh nghiệm!

Lâm Hải không khỏi may mắn một trận.

“Bái kiến chủ nhân!” Đột nhiên, một đạo thanh âm cực kỳ êm tai, truyền vào lỗ tai Lâm Hải.

Thân thể Lâm Hải không khỏi run lên, mãnh liệt quay đầu lại, một cái mỹ nữ cổ điển đoan trang tú lệ xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Tiên Nhi!” Lâm Hải một phát bắt được bả vai của Tiên Nhi, bắt đầu tử tử tế tế đánh giá tỉ mỉ.

“Ha ha, Tiên Nhi, ngươi khỏe! Thật sự là quá tốt, ha ha ha...” Lâm Hải cao hứng cười to một trận.

“Nhờ có chủ nhân, Tiên Nhi mới có thể tỉnh lại.” Tiên Nhi bị Lâm Hải bắt lấy bả vai, khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên nổi lên một vòng đỏ ửng, cúi đầu mỉm cười nói nói.

“Ha ha, tỉnh lại liền tốt a, thật sự là nhớ chết ngươi.”

“Hừ!” Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh vang lên, Lâm Hải sững sờ, hướng phía cửa nhà gỗ nhìn lại.

Chỉ liếc mắt một cái, Lâm Hải liền kinh ngạc đến há to mồm.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi, ngươi làm sao cũng tỉnh lại?” Lâm Hải một mặt khó có thể tin.

Sở Lâm Nhi nghe xong lời này, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

“Thế nào, ta liền không thể tỉnh lại sao? Hay là nói, ta tỉnh lại không phải lúc?” Ngữ khí của Sở Lâm Nhi băng lãnh, trong miệng mang theo một tia cách người ngoài ngàn dặm.

“Không phải, ta không phải có ý kia...” Lâm Hải liên tục khoát tay.

“Vậy ngươi là có ý gì?” Sở Lâm Nhi không đợi Lâm Hải nói xong, mở miệng liền đem hắn cắt ngang, khẩu khí hùng hổ dọa người.

“Không phải, Lâm Nhi Công chúa, ngươi cái này là thế nào, tâm tình không tốt?” Lâm Hải đột nhiên cảm giác được, Sở Lâm Nhi trở nên là lạ.

“Ta tâm tình có tốt hay không, mắc mớ gì tới ngươi?”

Ban đầu Lâm Hải thấy Sở Lâm Nhi tỉnh lại, trong lòng phá lệ cao hứng, nhưng theo ngữ khí của Sở Lâm Nhi càng ngày càng lạnh, vui sướng trước đó của Lâm Hải lập tức bị xóa tan hết.

“Uy, ngươi có phải là đại di mụ đến hay không?” Sắc mặt Lâm Hải cũng khó nhìn.

Sở Lâm Nhi bị Lâm Hải hỏi đến sững sờ, mặt mũi tràn đầy mê mang.

“Cái gì là đại di mụ? Ta không có đại di mụ.” Sở Lâm Nhi một mặt nghiêm túc nói nói.

Phốc!

Lâm Hải nghe lời này, kém chút phun.

Mẹ nó, nói đùa cái gì, ngươi lớn bao nhiêu rồi mà không có đại di mụ?

Vừa muốn mở miệng trào phúng Sở Lâm Nhi hai câu, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động.

“Ý ngươi là nói, quỷ các ngươi đều không có đại di mụ?”

“Có người có, có người không, ngươi hỏi cái này làm gì, cái này cũng cái loạn thất bát tao gì.” Sở Lâm Nhi một mặt quái dị. (*đại di mụ: bà dì cả, ý của Lâm Hải là tới tháng của con gái, còn ý của Lâm Nhi là theo đúng nghĩa đen- bà dì)

Bị Lâm Hải quấy rầy như thế, ngữ khí của Sở Lâm Nhi ngược lại thật không có lạnh như trước đó.

Lâm Hải thấy thế, vội vàng buông bả vai Tiên Nhi ra, chạy đến bên người Sở Lâm Nhi.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi thụ thương nặng như vậy, làm sao nhanh như vậy liền khôi phục?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Thế nào, ngươi không hy vọng ta khôi phục? Có phải hay không ta ảnh hưởng tới các ngươi nói chuyện yêu đương?” Ngữ khí vừa mới hòa hoãn của Sở Lâm Nhi, lập tức lại biến thành băng lạnh lên, đồng thời, còn rất có địch ý nghiêng mắt liếc nhìn Tiên Nhi một chút.

Tiên Nhi nghe vậy, nhất thời xấu hổ đỏ mặt, vội vàng cúi đầu xuống.

“Nói chuyện yêu đương?” Lâm Hải sững sờ một chút, sau đó một trận bừng tỉnh đại ngộ.

“Ha ha, ha ha ha...” Lâm Hải bỗng nhiên chỉ vào Sở Lâm Nhi, cất tiếng cười to.

“Ngươi cười cái quỷ a ngươi!” Sở Lâm Nhi bị Lâm Hải cười một trận không được tự nhiên. Đưa tay đem cánh ta mà Lâm Hải chỉ vào mình đánh rớt xuống.

“Cười cái quỷ, ha ha, ta chính là cười cái quỷ đâu!” Lâm Hải ôm bụng, cười lợi hại hơn.

Ầm!

Đang cười, trước ngực Lâm Hải bỗng nhiên bị đá một cái, thân thể trực tiếp liền bay ra ngoài.

“Ai u, ta qua!” Lâm Hải đau đến kêu to một tiếng, bay tới trong viện.

Không có kiếm gỗ đào làm lá chắn, hắn bị một cước này của

Sở Lâm Nhi mạnh mẽ đá bay.

Tiên Nhi ở bên cạnh nhìn thấy, dọa đến thở nhẹ một tiếng, liền muốn dốc sức lao tới đỡ Lâm Hải.

Nhưng vừa muốn động, thân hình củaSở Lâm Nhi, đã trước một bước thổi qua, cước bộ của Tiên Nhi bỗng nhiên ngừng lại, bên trong ánh mắt bỗng nhiên toát ra một chút mất mác.

“Uy, ngươi không sao chứ?” Sở Lâm Nhi một tay vươn qua đem Lâm Hải ôm vào trong ngực, lo lắng hỏi.

“Một chân của ngươi đá nặng như vậy, ngươi còn nói không có việc gì?” Lâm Hải thống khổ xoa ngực nói nói.

“Lúc công kích ngươi, không phải sẽ có ánh sáng hộ thể sao?” Sở Lâm Nhi một mặt lo lắng nói nói.

“Đồ chơi kia hỏng.”

“Hỏng? Cái này còn có thể hỏng?” Sở Lâm Nhi một mặt mộng bức.

“Một hai câu không thể nói rõ ràng cùng ngươi được, trước dìu ta đứng lên.” Một cước này của Sở Lâm Nhi thật không nhẹ, sau khi Lâm Hải đứng dậy, vẫn còn ẩn ẩn đau.

“Đúng, ngươi vừa rồi đang cười cái gì?” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện vừa rồi.

“Cười cái gì?” Khóe miệng của Lâm Hải bỗng nhiên nhếch lên, làm xấu nhìn chằm chằm vào Sở Lâm Nhi.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi có phải yêu ta hay không?”

Chương 334: Tâm của Nữ quỷ, như kim dưới đáy biển

“A, ngươi đi chết a, Quỷ mới yêu ngươi đây.” Sở Lâm Nhi tức đến phát điên một trận.

“A, ngươi chính là quỷ a, nói như thế là ngươi thừa nhận?” Lâm Hải đem hai cánh tay nhét vào trong mồm, làm biểu lộ khoa trương.

“Thừa nhận cái đầu của ngươi!” Sở Lâm Nhi trực tiếp một chân đem Lâm Hải đá bay.

Đương nhiên, biết rõ kiếm gỗ đào của Lâm Hải đã hủy, Sở Lâm Nhi tự nhiên sẽ không tung sức lớn, chỉ là đem Lâm Hải đá ra xa mà thôi.

Thân thể Lâm Hải ở giữa không trung, quái khiếu hướng phía nơi xa bay lên.

“Chủ nhân!” Đột nhiên, sau lưng Sở Lâm Nhi vang lên một tiếng quát, sau đó một bóng người xinh đẹp bay ra, đưa ra hai tay, đem Lâm Hải tiếp vào trong ngực.

“Chủ nhân, ngươi không sao chứ?” Tiên Nhi một mặt lo lắng hỏi.

“Ngô, thơm quá a.” Lâm Hải ngửi mùi thơm cơ thể nhàn nhạt trên thân Tiên Nhi, nhịn không được say mê một trận.

“Chủ nhân!” Tiên Nhi thẹn thùng một trận, hiện tại nào còn nhìn không ra, Lâm Hải căn bản không có việc gì.

“Hừ!” Sở Lâm Nhi thấy tình cảnh này, không khỏi tức giận một trận, hừ lạnh một tiếng, quay người liền về nhà gỗ.

“Ách... Cô nàng này sẽ không thật sự là ăn dấm a?” Lâm Hải nhìn Sở Lâm Nhi ngậm tức mà đi, nhịn không được sờ mũi một cái.

“Chủ nhân, ngươi, ngươi vẫn chưa chịu dậy.” Lâm Hải bây giờ còn đang ở trong ngực Tiên Nhi, nên Tiên Nhi nhất thời có chút không được tự nhiên.

“A? A, không có ý tứ, không có ý tứ.” Lâm Hải vội vàng đứng dậy, Tiên Nhi thì là đỏ mặt cúi đầu.

“Đúng, Tiên Nhi, thương thế của ngươi đã hoàn toàn tốt sao?” Lâm Hải lúc này mới quan tâm hỏi tình huống của Tiên Nhi một chút.

“Nhờ phúc của chủ nhân, Tiên Nhi đã khỏi hẳn.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Hải gật gật đầu, “Đúng, đẳng cấp của chủ nhân ta đây đã lên tới cấp hai, sẽ có cái chức năng mới gì a?”

“Chủ nhân lên tới cấp hai, có thể thu lấy Linh thú vào trong Thánh Cảnh.” Tiên Nhi nhu thuận nói nói.

“Linh thú?” Lâm Hải sững sờ, sau đó thất vọng một trận.

“Nhân gian này nào có Linh thú để cho mình thu lấy a, thu lấy dã thú còn tạm được.” Lâm Hải lắc đầu, xem ra cái cấp hai chủ nhân này, trừ để Tiên Nhi khỏi hẳn ra, tựa hồ cũng không có gì lớn để dùng.

Tựa hồ là nhìn ra Lâm Hải thất vọng, Tiên Nhi vuốt vuốt mái tóc bên thái dương, hướng phía Lâm Hải mỉm cười.

“Chủ nhân không cần phải thất vọng, công năng mà Thánh Cảnh sở hữu, cũng có đạo lý tồn tại của nó, một ngày nào đó, ngài sẽ dùng tới.”

“Tốt a, biết rõ, ngươi không cần an ủi ta.” Lâm Hải có chút thất lạc nói nói.

Đúng lúc này, Sở Lâm Nhi bỗng nhiên lại từ trong nhà gỗ xông tới, hướng phía Lâm Hải trợn mắt nhìn.

“Ách... Làm sao, Lâm Nhi Công chúa?” Lâm Hải mộng bức một

trận.

“Hừ!” Sở Lâm Nhi hừ lạnh một tiếng, thở phì phì lại trở về nhà gỗ.

“Thao, tâm của Nữ quỷ, như kim dưới đáy biển a.” Lâm Hải thầm than một tiếng, cất bước cũng tiến vào nhà gỗ.

“Hừ!” Sở Lâm Nhi ngồi ở trên giường, thấy Lâm Hải tiến đến, lại hừ lạnh một tiếng, đem đầu nghiêng sang bên.

“U, lúc này là người nào chọc Lâm Nhi Công chúa của chúng ta tức giận a? Nói cho ta biết, ta qua tìm kẻ đó tính sổ sách!” Lâm Hải khoa trương hô to một tiếng.

“Hừ!” Sở Lâm Nhi lại là hừ lạnh một tiếng, liền nhìn cũng không nhìn Lâm Hải.

“Uy, tốt xấu gì cũng nói một câu a.” Lâm Hải thật sự là một trận bất đắc dĩ.

“Hừ!”

“Há, ta biết rõ!” Lâm Hải bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ một trận.

“Lâm Nhi Công chúa của chúng ta, khẳng định là thuộc loài heo, ha ha ha ha...” Lâm Hải ôm bụng, cười to một trận.

Sở Lâm Nhi sững sờ, sau đó mãnh liệt kịp phản ứng.

“Ngươi mới là heo, ngươi đồ đầu con lợn này, con heo đần!” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải nhào tới.

Lâm Hải nhảy dựng lên, xoay người chạy, một bên chạy một bên hô to.

“Lâm Nhi Công chúa, thử nhanh nhạy trong đầu óc ngươi một chút, một con lợn lấy tốc độ cực nhanh truy sát ta, kết quả phanh một tiếng, con lợn đụng trên cây, đây là vì cái gì?” Lâm Hải một bên hô hào, một bên nhịn không được cười ra tiếng.

Đây là một câu đố thử nhanh nhạy trí tuệ trong một cái tiết mục tiểu phẩm nào đó, tại Hoa Hạ cơ hồ cũng nổi tiếng.

Thế nhưng Sở Lâm Nhi không biết a, thế mà thật chuyển động đôi mắt đẹp để tự hỏi.

“Nhanh lên đoán a, nhanh lên đoán a.” Lâm Hải cười ha ha, vừa chạy vừa nói.

“Con lợn này chạy quá nhanh, không thể phanh lại.” Sở Lâm Nhi không ngừng bước, mở miệng đáp nói.

“Sai, bởi vì con lợn này sẽ không biết thay đổi đầu óc, oa cáp cáp...” Lâm Hải thật không nghĩ tới, Sở Lâm Nhi thế mà không biết cái ngạnh này, lập tức cười hoa chân múa tay.

“A, ta muốn giết ngươi!” Sở Lâm Nhi lập tức liền kịp phản ứng, đột nhiên gia tốc, lập tức liền đến Lâm Hải sau lưng, giơ chân lên cũng là một chân.

“Ai u ta qua!” Lâm Hải trực tiếp quẳng cái chó gặm phân.

Sở Lâm Nhi thả người nhảy lên, trực tiếp cưỡi tại trên thân Lâm Hải.

“Ngươi mới là heo, ngươi mới là heo...” Sở Lâm Nhi khua nắm tay nhỏ, chiếu vào Lâm Hải đánh tơi bời một hồi.

“Lâm Nhi Công chúa, tha mạng a!” Lâm Hải ôm đầu, một trận cầu xin tha thứ.

Đáng tiếc, trong lòng Sở Lâm Nhi tựa hồ có vô cùng lửa giận, căn bản không để ý tới Lâm Hải cầu xin tha thứ, đánh ngược lại càng ngày càng dùng lực.

Ban đầu Lâm Hải còn giả vờ giả vịt, tại chỗ này nói lời hữu ích cầu xin tha thứ, nhưng phát hiện Sở Lâm Nhi đánh thật chứ không chơi không, lần này Lâm Hải cũng có chút gấp.

“Uy, cô nàng, ngươi còn không ngừng tay, ta cũng sẽ không khách khí nữa á!” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng rất hung ác.

“Ngươi mới là heo ngươi mới là heo...” Sở Lâm Nhi tựa hồ căn bản không nghe thấy lời nói của Lâm Hải, tiếp tục khua quyền đầu.

“U a, còn phản ngươi!” Lâm Hải lần này không yên nữa, mạnh mẽ nghiêng người, chuẩn bị đem Sở Lâm Nhi nhấc xuống.

Ở trong mắt Lâm Hải, thực lực của Sở Lâm Nhi, mạnh hơn chính mình nhiều, chính mình lần này, cũng chính là làm bộ dáng thôi.

Nào nghĩ đến, Sở Lâm Nhi bỗng nhiên a một tiếng, vậy mà thật từ trên thân Lâm Hải ngã xuống.

Lâm Hải căn bản không thể kịp suy nghĩ, nghiêng người, ngược lại cưỡi tại trên thân Sở Lâm Nhi.

“Ha ha, nông nô xoay người làm chủ nhân, lúc này nhìn ngươi, ngạch...”

Nụ cười của Lâm Hải im bặt mà dừng, biểu hiện trên mặt đột nhiên cứng đờ.

Chỉ thấy giờ phút này, Sở Lâm Nhi bị chính mình đè xuống, bên trên gương mặt yêu diễm vậy mà che kín nước mắt.

“Không phải, Lâm Nhi Công chúa, ta và ngươi chỉ đùa giỡn, ngươi làm sao còn khóc?” Lâm Hải lập tức hoảng, vội vã vươn tay ra, hướng phía khuôn mặt Sở Lâm Nhi lau đi.

“Cút ngay!” Sở Lâm Nhi quát lạnh một tiếng, trực tiếp đem Lâm Hải từ trên thân nhấc xuống.

Lâm Hải lập tức bị quẳng xuống đất, còn không có kịp phản ứng, Sở Lâm Nhi đã đứng dậy, nhanh chóng bay đi.

“Lâm Nhi Công chúa, Lâm Nhi Công chúa...” Lâm Hải gọi hai tiếng, đáng tiếc Sở Lâm Nhi đến đầu cũng không quay lại, tiến vào nhà gỗ, phanh cái đóng cửa lại.

“Ách... Cái gì đó, đùa giỡn ngược lại náo khóc, làm sao đột nhiên trở nên nhỏ mọn như vậy?” Lâm Hải lắc đầu một trận.

“Chủ nhân.” Lúc này, Tiên Nhi chậm rãi đi đến bên người Lâm Hải.

“Đúng, Tiên Nhi, thương thế của Lâm Nhi Công chúa cũng đã khôi phục a?” Không có cách nào hỏi Sở Lâm Nhi, Lâm Hải chỉ có thể hỏi Tiên Nhi.

“Khôi phục một bộ phận, nhưng muốn khỏi hẳn, còn phải cần một khoảng thời gian, đây là dựa vào đẳng cấp của chủ nhân thăng cấp, người ở bên trong đều đi theo được nhờ, nếu không lấy thương thế của Lâm Nhi Công chúa, ít nhất còn phải cần mấy tháng.”

“A.” Lâm Hải gật gật đầu, như có điều suy nghĩ.

“Đúng, những người khác đâu?” Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, chính mình sau khi tiến vào, tựa hồ trừ Sở Lâm Nhi cùng Tiên Nhi, còn không có gặp qua những người khác đâu.

“Đều bị Lâm Nhi Công chúa phân phó đi chuẩn bị thực vật rồi, nàng nói không biết ngươi ngày nào sẽ tiến vào đây, thực vật ở nơi này có chứa linh khí, ngươi ăn sẽ có chỗ tốt.”

“Lâm Nhi Công chúa, rất quan tâm đến chủ nhân đấy.”

Lâm Hải nghe xong, một hồi cảm động, tâm tư nhất động, lại muốn đi gõ cửa nhà gỗ.

Nhưng đi hai bước, Lâm Hải vẫn là dừng bước lại.

“Ai, được, ta đi ra ngoài trước.” Lâm Hải nói xong, thân hình nhất thời biến mất.

Lâm Hải vừa rời khỏi Thánh Cảnh, cửa nhà gỗ bỗng nhiên phanh cái mở ra.

Sở Lâm Nhi đứng tại cửa ra vào, một mặt buồn bực tức giận.

Chương 335: Lão nương không phải ngươi thì không gả

Lâm Hải từ trong Thánh Cảnh đi ra, không biết vì cái gì, tâm lý một trận bực bội.

Nằm ở trên giường, lật qua lật lại, như thế nào cũng không ngủ được, Lâm Hải tức đến kém chút phát điên.

Sau cùng, Lâm Hải dứt khoát ngồi dậy, cũng không ngủ, dựa theo lộ tuyến vận hành công pháp của Đạo Đức Kinh, mà khoanh chân tu luyện.

Theo công pháp vận hành, tâm của Lâm Hải rốt cục chậm rãi bình tĩnh trở lại, theo chân khí trong cơ thể một lần lại một lần du tẩu, Lâm Hải có loại cảm giác, chính mình tựa hồ lúc nào cũng có thể đột phá.

Thế nhưng là nếm thử mấy lần, lại phát hiện luôn luôn kém một chút như vậy, để Lâm Hải khó chịu một trận.

Trong bất tri bất giác, sắc trời đã tảng sáng, đi qua mấy giờ tu luyện, Lâm Hải không có một chút mệt mỏi, ngược lại còn tinh thần sáng láng.

Không khí buổi sáng là tươi mát nhất, Lâm Hải quyết định đi tản bộ.

Ra khỏi khách sạn, Lâm Hải chẳng có mục đích đi dạo.

Trên đường, đã lục tục ngo ngoe có bóng người, thần thái trước khi xuất phát vội vàng, đều là dân đi làm vì sinh hoạt mà bôn ba.

Mà một số người bán hàng rong bên đường, cũng đã đẩy ra quầy bán điểm tâm, bắt đầu một ngày mới của tiệm.

Lâm Hải quan sát sáng sớm yên tĩnh trong cái huyện thành nhỏ này, tâm lý không khỏi thư sướng một trận, chân khí trong cơ thể tự động lưu chuyển, lại ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá.

Đáng tiếc, loại cảm giác kỳ diệu này lóe lên một cái rồi biến mất.

Bất quá, Lâm Hải ẩn ẩn có một dự cảm, thời gian mà chính mình đột phá Tiên Thiên hậu kỳ, tiến vào Luyện Khí kỳ, cũng không còn xa nữa.

Lâm Hải trong bất tri bất giác, đã đi ra khoảng ba bốn cây số, đang lúc chuẩn bị đi trở về, cước bộ của Lâm Hải đột nhiên đình trệ, sau đó, một thanh âm vô cùng quen thuộc, truyền vào lỗ tai Lâm Hải.

“A... Nha phi, Cẩu gia ngươi nói không cưới ngươi liền không cưới ngươi, ngươi đừng có quấn lấy ta nữa!” Cái tiếng nói này lại tiện lại khó nghe, để cho người ta nghe mà toàn thân cũng nổi da gà.

Thế nhưng thân thể Lâm Hải lại run lên bần bật, kích động đến toàn thân cũng run rẩy lên.

Mà thanh âm khó nghe này, tại trong lòng Lâm Hải, lại giống như âm thanh tự nhiên, để lông tơ lỗ máu toàn thân Lâm Hải cũng bắt đầu đứng lên.

“A Hoa, A Hoa!” Lâm Hải kích động lớn tiếng quát lên, sau đó liền lần theo thanh âm phi nước đại qua.

Lâm Hải càng chạy càng kích động, càng chạy càng vui vẻ, hắn chẳng thể nghĩ tới, thế mà ở chỗ này gặp được A Hoa.

Thế nhưng, nơi phát ra thanh âm, cách Lâm Hải có chút xa, mà A Hoa tựa hồ cũng đang trong lúc chạy trốn, Lâm Hải tuy dốc ra sức lực toàn thân, đến chuyện kinh hãi thế tục cũng không để ý tới, lại vẫn không nhìn thấy bóng dáng của A Hoa.

“Đậu phộng, cái con chó chết này chạy thế nào lại nhanh như vậy!” Lâm Hải càng chạy càng kinh ngạc, chính mình thế nhưng là đến Tật Phong Bộ đều dùng tới, nhưng cũng không đuổi kịp.

“Đậu móa, cũng đừng mất dấu a, lần này nếu bỏ lỡ, lần sau cũng không thể tìm a.” Lâm Hải không khỏi lo lắng.

“Thu ~” đột nhiên, một tiếng ưng kêu bén nhọn, vang lên ở trên đỉnh đầu của Lâm Hải.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời giật nảy cả mình.

“Đậu phộng, một con chim ưng thật lớn!” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, con ưng này quá không tầm thường, thân hình khổng lồ, cơ hồ cùng một người trưởng thành không sai biệt lắm, giờ phút này nó đang lượn ở tầng trời thấp lướt qua đỉnh đầu Lâm Hải, để Lâm Hải vậy mà cảm thấy một tia cảm giác áp bách.

“Cái con ưng này không đơn giản!” Lâm Hải vô thức cảm thấy, đây không phải là một con chim ưng thông thường.

Mà nhưng vào lúc này, một sự tình để Lâm Hải càng thêm trợn mắt hốc mồm phát sinh.

Chỉ thấy cái con ưng này, bỗng nhiên lại phát ra một tiếng kêu to, thanh âm vô cùng bén nhọn chói tai.

Mà để Lâm Hải giật mình là, chính mình thế mà nghe hiểu hàm nghĩa của tiếng kêu to này.

“A Hoa, ngươi cái hỗn đản này, ngươi đem lão nương lừa gạt từ trong Tư Mã gia tộc ra, bây giờ nghĩ đổi ý, không có cửa đâu, lão nương không phải ngươi thì không gả!”

Phốc!

Lâm Hải nghe được lời này, kém chút ngã nhào một cái cắm xuống bên trên đất.

“Cái gì cái gì cái gì!” Lâm Hải quả thực không dám tin tưởng vào lỗ tai mình.

Mẹ nó, đây cũng quá hoang đường a?

Cái con ưng này lại muốn gả cho cái lưu manh chó A Hoa kia sao?

“Ông trời a, ta còn chưa tỉnh ngủ sao?” Lâm Hải giờ phút này bỗng nhiên có loại cảm giác không chân thật.

Mà lúc này, thanh âm của A Hoa lần nữa truyền đến.

“A... Nha phi, ngươi đần độn a, ta là chó, ngươi là ưng, căn bản không phải là cùng một chủng tộc, cho nên chúng ta là không thể nào.”

“Vì cái gì không có khả năng, ngươi khi đó không phải cùng ta nói, ái tình là không phân biệt chủng tộc sao? A Hoa, chẳng lẽ những gì ngươi nói cùng ta, ngươi cũng quên sao? Chúng ta thề non hẹn biển, ngươi cũng đều quên sao?” Con chim ưng trên bầu trời, bỗng nhiên rất thương tâm nói nói.

“A… Nha phi, đó là Cẩu gia lừa ngươi, ngươi trở về đi Tiểu Hồng, ta còn phải đi tìm cha ta.”

“Tại sát bên vách đường kia!” Lâm Hải rốt cục nghe rõ ràng nơi phát ra thanh âm, vội vàng hướng một cái đầu đường phía trước chạy tới.

Mà trên đỉnh đầu, con ưng bị A Hoa gọi là Tiểu Hồng kia, khẽ vỗ cánh, sớm đã bay qua.

Lâm Hải vừa mới ngoặt qua góc đường, liền sửng sốt.

“Đậu phộng, làm sao nhiều người như vậy? Cái này không khoa học a?”

Hiện tại rõ ràng là sáng sớm, trên đường chỉ có rất ít người, nhưng cái giao lộ này làm sao lại là một mảnh đen kịt, còn bị chặn đầy?

“Mọi người nhường một chút, nhường một chút.” Lâm Hải muốn chạy qua là làm không được, chỉ có thể dùng sức tách đám người ra.

“Vừa rồi mới con chó kia thế mà dùng hai cái đùi để chạy, mà còn chạy thật nhanh a, là chó từ Đoàn Xiếc - Circus chạy đến a?”

“Đoán chừng là vậy, ngươi vừa mới có chú ý biểu lộ của nó hay không, quá nhân cách hóa, hiển nhiên tựa như một cái lưu manh đùa giỡn tiểu cô nương vậy.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, con chó này thật sự là quá có nhân tính, thấy đoàn người cũng nhìn nó, lại chạy về đến, còn giống như làm nũng lật lăn lộn mấy vòng, còn đắc ý nữa, quả thực quá khôi hài.”

“Đúng đấy, đáng tiếc vừa mới lăn lộn mấy vòng liền chạy, mà chạy so với xe lửa còn nhanh hơn!”

Lâm Hải đồng thời lách ra từ trong đám người nay, đồng thời cũng đã biết đoàn người này vì sao tụ ở chỗ này.

Mẹ nó, nguyên lai con hàng yêu làm náo động này lại phạm bệnh cũ, càng gặp nhiều người, lại bắt đầu làm nũng.

Nếu không phải trên đỉnh đầu có con ưng đang đuổi theo, Lâm Hải đoán chừng con hàng A Hoa này, sẽ còn ở lại chỗ này giả ngây thơ chơi vui đây.

Biết rõ phương hướng tìm đã đúng, Lâm Hải cũng không đoái hoài tới chuyện còn có nhiều người như vậy ở đây, liền sử xuất lực khí toàn thân, chạy nhanh qua.

“Đậu phộng, Lưu Tường!”

“Mẹ nó, cái này còn là người sao!”

“Mẹ nó a, có phải hoa mắt hay không, người nào có thể chạy nhanh như vậy!”

Tốc độ của Lâm Hải, quá mức kinh hãi thế tục, nhất thời đem những người này đều chấn trụ.

Bất quá Lâm Hải cũng không lo được những cái này, hiện tại âm thanh ồn ào của A Hoa cùng Tiểu Hồng càng ngày càng xa, hắn ngược lại cảm thấy tốc độ của mình quá chậm.

“WTF, tuyệt đối đừng có mất dấu a!” Lâm Hải càng đuổi tâm lý càng lo lắng, trong lúc bất tri bất giác liền ra khỏi thị trấn.

Bóng dáng của A Hoa, Lâm Hải từ đầu đến cuối cũng không thấy, hiện tại hi vọng duy nhất, liền là theo chân Tiểu Hồng trên bầu trời, thế nhưng thân ảnh của Tiểu Hồng, lúc này cũng đã biến thành một cái chấm đen nhỏ, lúc nào cũng có thể biến mất tại giữa tầm mắt của Lâm Hải.

"Đậu móa, cái con chó chết này, bình thường cũng không thấy nó có tốc độ này a!" Lâm Hải chạy đến thở hồng hộc, thời gian nháy mắt, thế mà chạy đến trên núi.

Mà lúc này, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên vui vẻ.

Bởi vì giờ khắc này, thân ảnh của Tiểu Hồng, chẳng những không có biến mất, ngược lại càng biến càng lớn.

Điều này nói rõ, Tiểu Hồng hiện tại đã dừng lại.

Mà Tiểu Hồng dừng lại, như vậy A Hoa khẳng định cũng không có tiếp tục chạy nữa.

"Đậu móa, xem ra cái con chó chết này rốt cục không chạy nổi nữa rồi, đợi lát nữa không hảo hảo đạp nó hai cước thì không được!" Lâm Hải trong lòng đại hỉ, vội vàng lần nữa tăng thêm tốc độ, hướng phía Tiểu Hồng mà chạy như điên.

Rốt cục, sau khi tiến vào một mảnh hạp cốc, một cái thân ảnh vô cùng quen thuộc xuất hiện tại trong tầm mắt của Lâm Hải.

Chỉ thấy một đầu chó Teddy cỡ lớn ăn mặc vải hoa quần cộc, đang vô cùng phong tao đứng thẳng trên hai chân, tựa ở trên một cây đại thụ, bên trên mũi chó, thế mà còn mang một cặp kính mát.

"Ha ha ha ha, cái con chó chết này, quá khôi hài!" Lâm Hải gặp được A Hoa, tâm tình thật tốt!

Tốc độ không giảm, rất nhanh cách A Hoa cũng chỉ còn không đến hai trăm mét.

Lâm Hải vô cùng vui vẻ, mở to miệng chuẩn bị chào hỏi A Hoa.

Thế nhưng, lời nói còn không ra khỏi miệng, thì miệng Lâm Hải lại sinh sinh đóng chặt, cước bộ vừa thu lại, Lâm Hải ngừng nguyên tại chỗ.

Cùng lúc đó, sắc mặt Lâm Hải, cũng đi theo mà âm trầm xuống.

Chương 336: Chịu chết đi

Chỉ thấy hai đầu chân sau của A Hoa, tuy thẳng tắp đứng đấy, nhưng vậy mà có một chút phát run.

Mà chỗ then chốt của hai chân, vậy mà ẩn ẩn có vết máu toát ra.

“A Hoa bị thương!” Trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ chìm xuống.

“Hừ, ngươi cái con chó chết này, hôm nay gia gia không cắt ngang chân chó của ngươi thì không được!” Đúng lúc này, cách A Hoa không xa, một thanh âm đắc ý truyền vào lỗ tai Lâm Hải.

Lâm Hải phẫn nộ quay đầu, chỉ thấy một người trẻ tuổi, đang cầm một thanh lợi kiếm trong tay, ngạo nghễ đứng ở bên trái đằng trước A Hoa.

“Là gã!” Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

Người trẻ tuổi này không phải là ai khác, chính là cái người trẻ tuổi của Tư Mã gia tộc đã bắt đi A Hoa.

“Thao, cái Tư Mã Hùng Phong này, Cẩu gia lại không cưỡng gian nàng dâu của ngươi, ngươi lại luôn đuổi theo Cẩu gia làm gì.” A Hoa bỗng nhiên từ tư thế trang bức, khôi phục nguyên hình, hai cái chân trước nhanh chóng xoa xoa chân chó bị thụ thương, nhe răng trợn mắt một trận.

“Chó chết, ta biết rõ ngươi có thể nghe hiểu lời ta nói, không muốn chết mà nói, liền thành thành thật thật cùng ta quay về Tư Mã gia tộc, tê liệt, ăn vụng một khỏa Linh Nguyên Quả duy nhất của gia tộc, lại bắt cóc Linh thú Tiểu Hồng duy nhất của gia tộc, hại gia gia đây bị gia tộc trừng phạt, ngươi hôm nay nếu không cùng ta trở về, gia gia liền muốn mạng chó của ngươi!”

Người trẻ tuổi nghiến răng nghiến lợi một trận, hiển nhiên hận A Hoa vào tận trong xương cốt.

“Gâu Gâu!” A Hoa hướng phía người trẻ tuổi sủa inh ỏi một trận, lộ ra biểu lộ trơ trẽn.

“A... Nha phi, cái gì gọi là ăn vụng Linh Nguyên Quả, đó là Cẩu gia ngươi có bản lĩnh, cái gì gọi là bắt cóc Tiểu Hồng, đó là Cẩu gia ngươi có mị lực, thật sự là không có ánh mắt.”

A Hoa lẩm bẩm trong miệng, hai cái mắt nhỏ lại quay tròn loạn chuyển, suy tư phương pháp thoát thân.

“A Hoa, nếu ngươi đáp ứng cưới ta, ta liền liên thủ với ngươi, đem Tư Mã Hùng Phong đánh chạy.”

Lúc này, Tiểu Hồng ở trên đỉnh đầu kêu lên một tiếng, hướng phía A Hoa nói nói.

“Tốt, tốt, Tiểu Hồng, mau giúp ta đuổi gã đi, sau đó Cẩu gia lập tức cưới ngươi!” A Hoa nghe được, một mặt tiện dạng, nghểnh đầu vẻ mặt vui cười nói nói.

Tư Mã Hùng Phong giờ phút này cũng phát hiện ra Tiểu Hồng trên đỉnh đầu, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc cuồng hỉ.

“Tiểu Hồng, cùng ta trở về, ta lấy nhân cách đảm bảo, Tộc trưởng sẽ không trách tội ngươi.”

“Thu ~” Tiểu Hồng cao ngạo xoay quanh một cái, hai cái con ngươi như mắt điện, lộ ra ánh mắt khi dễ rất rõ ràng.

“Ha ha, Tiểu Hồng mắng tốt, gã vốn chính là cái đần độn.” A Hoa vỗ bụng cười một trận.

“Uy, chó chết, ngươi cười cái gì, gia gia hỏi lại ngươi một câu, đầu hàng hay không đầu hàng!” Tư Mã Hùng Phong bị A Hoa cười một trận không được tự nhiên, tuy mới ở chung mấy ngày, nhưng gã biết rõ chó này quá bỉ ổi rồi.

Sau khi bị mang về Tư Mã gia tộc, lập tức liền trèo lên bắp đùi của con gái Tộc trưởng, mỗi ngày vây quanh con gái Tộc trưởng làm nũng các loại, tại trên người con gái Tộc trưởng cọ qua cọ lại, đem con gái Tộc trưởng hống đến cao hứng không được.

Thế nhưng mỗi lần một thấy mình, liền lộ ra bộ dáng hung ác, liền giống như gặp được kẻ thù.

Một lần đáng hận nhất, nội y của con gái Tộc trưởng bỗng nhiên mất một cái, cái con chó chết này dùng cái mũi ngửi ngửi một đường, thế mà ngửi tới trong nhà mình, từ dưới giường của chính mình, đem nội y của con gái Tộc trưởng tìm ra.

Tư Mã Hùng Phong bởi vì chuyện này, kém chút bị đánh chết, thanh danh ở trong gia tộc lập tức mất sạch, con rơi xuống cái xưng hô biến thái.

Sự tình có liên quan đến con gái Tộc trưởng, Tư Mã Hùng Phong cũng không có chỗ mà tố cáo, trong lòng vừa tức vừa nộ.

Sau khi trở về cẩn thận suy nghĩ một chút, rất nhanh liền nghĩ minh bạch, tuyệt đối là cái con chó chết A Hoa này giở trò.

Thế nhưng là con hàng A Hoa này, hiện tại phi thường được con gái Tộc trưởng sủng ái, Tư Mã Hùng Phong muốn báo thù cũng không dám, trong lúc nhất thời tức đến hàm răng cũng ngứa.

Vốn cho rằng bắt được một cáon chó có hình thức ban đầu của Linh thú, là vận may của mình, không nghĩ tới vận may không có tới, ngược lại đưa tới vận rủi.

Ngay tại hôm qua, thời điểm Tư Mã Hùng Phong phụ trách đang trực, A Hoa thế mà mò đến khu vực trọng địa của gia tộc, đem một khỏa Linh Nguyên Quả duy nhất trong gia tộc ăn vụng mất.

Sau khi phát hiện sự tình, Tộc trưởng gia tộc tự nhiên đại nộ, Tư Mã Hùng Phong đang trực cũng khó chối bỏ tội lỗi.

Đang lúc chuẩn bị xử phạt gã, tộc nhân bỗng nhiên đến thông báo, A Hoa thừa dịp thời khắc Tư Mã Hùng Phong bị Tộc trưởng gọi tới xử phạt, thế mà chạy trốn khỏi gia tộc.

Nhưng để người phẫn nộ là, A Hoa không những chỉ một mình chạy, còn mang đi một cái Linh thú thành hình duy nhất của gia tộc, Hỏa Vân Ưng.

Tộc trưởng của Tư Mã gia tộc tức đến mức liền nổi bão tại chỗ, đem Tư Mã Hùng Phong đánh tơi bời một hồi, sau đó đem gã ném ra khỏi gia tộc.

“Trong vòng ba ngày, đem A Hoa cùng Hỏa Vân Ưng Tiểu Hồng, toàn bộ mang về gia tộc, nếu không gia pháp xử trí!”

Thanh âm nổi giận của Tộc trưởng Tư Mã gia tộc, một mực xoay quanh tại trong não hải của Tư Mã Hùng Phong, Tư Mã Hùng Phong mang đầy mình nộ khí, truy theo nguyên một đêm, rốt cục đuổi kịp A Hòa ở chỗ này.

“Chó chết, đừng giả bộ nghe không hiểu, đến cùng có theo gia gia trở về hay không, nếu không quay về, gia gia liền không khách khí!”

Thấy A Hoa một bộ biểu lộ vô sỉ, Tư Mã Hùng Phong lần nữa lớn tiếng rống giận nói.

“Tiểu Hồng a, gã thật là một cái đần độn, Cẩu gia nói chuyện gã lại nghe không hiểu, còn ở chỗ này hỏi tới hỏi lui, ngươi có thể chịu được loại đần độn này lưu giữ ở đây không? Nhanh lao xuống, mổ mục miệng gã, bớt để gã ở đây lẩm bẩm lẩm bẩm nghe phiền.”

Mắt nhỏ của A Hoa ùng ục ục chuyển, tiếp tục lừa gạt Tiểu Hồng trên đỉnh đầu.

“Ngươi cưới ta, ta liền giúp ngươi!” Tiểu Hồng hiển nhiên đã có chỗ hiểu biết với A Hoa, căn bản không mắc mưu.

“Thao, ngươi trước giúp ta, sự tình cưới ngươi, xong việc lại nói.” A Hoa hiện tại đã thụ thương, nếu như Tiểu Hồng không ra tay giúp đỡ, nó căn bản không phải đối thủ của Tư Mã Hùng Phong.

“Trước cưới, sau giúp!” Tiểu Hồng trả lời rất thẳng thắn.

“Trời ạ, ngươi cái đồ ngu này, hiện ở loại tình huống này thì làm sao cưới a!” A Hoa gấp đến nhảy một cái, há mồm mắng nói.

“Tốt, ngươi chờ ngày sau a!” Tiểu Hồng chợt chớp cánh một cái, vui vẻ nói nói.

“Lăn thô, phát tình thì đi tìm Tư Mã Hùng Phong, gã không phải gọi hùng phong à, ngươi vừa vặn đi qua nghiệm hàng một chút.”

“Hứ! Hùng cái cọng lông, lần trước gặp gã cùng một cái nữ tử, rõ ràng là cái ngắn mảnh nhanh!” Trong giọng nói của Tiểu Hồng tràn ngập khinh thường.

Phốc!

Lâm Hải nghe một chó một ưng này đối thoại, kém chút cười phun.

Mẹ nó, xem ra cái Tiểu Hồng này cũng là tên dở hơi a, nói cách khác, cùng A Hoa ngược lại là thật xứng.

Nếu hai cái hàng này thật sự ở cùng một chỗ, về sau tuyệt đối không thiếu sung sướng.

Tư Mã Hùng Phong nhìn một ưng một chó trao đổi với nhau, biết rõ chúng nó là đang giao lưu.

Tư Mã Hùng Phong ban đầu còn hi vọng hai cái hàng này có thể giao lưu thông suốt, rồi đều đi theo chính mình trở về, cho nên cũng không vội vã động thủ.

Nhưng về sau nhìn biểu lộ của hai cái hàng này, càng ngày càng không thích hợp, tựa hồ ánh mắt của hai cái hàng này khi nhìn chính mình, cũng tràn ngập khinh bỉ cùng chế giễu.

Tư Mã Hùng Phong thế nhưng là đã lĩnh giáo qua sự âm hiểm của A Hoa, xem xét vẻ mặt này, liền biết rõ con hàng này khẳng định không phải là đang nói xấu mình, thì cũng là đang tính kế chính mình.

Lại liên tưởng tới trước đó bởi vì A Hoa mà chịu oan uổng, Tư Mã Hùng Phong lập tức liền tức giận.

“Đậu móa, ngươi chó chết này, cho thể diện mà không cần, nếu chính mình đã muốn chết, cũng đừng trách gia gia không khách khí!”

Tư Mã Hùng Phong nói xong, bên trong ánh mắt bỗng nhiên lóe ra một đạo hàn quang.

Sau một khắc, thân hình lóe lên liền biến mất nguyên chỗ, một chuỗi tàn ảnh nhanh đến vô cùng tuyệt luân, trong chớp mắt liền đến trước mặt A Hoa.

“Gia gia giết ngươi!” Tư Mã Hùng Phong vừa kết kiếm quyết, hướng phía vị trí hiểm yếu của A Hoa liền đâm xuống tới.

“A... Nha phi, Tiểu Hồng, ngươi còn không giúp đỡ!” A Hoa bị dọa đến té cứt té đái, lộn một cái, lật qua một bên.

Một kiếm của Tư Mã Hùng Phong đâm vào khoảng không, vội vàng biến chiêu, kiếm liền nhanh chóng quay ngược trở lại ngay giữa không trung, hướng phía dạ dày của A Hoa.

“Trời ạ, Cẩu gia muốn chết á!” A Hoa hú lên quái dị, đảo mí mắt nhìn hướng Tiểu Hồng ở trên bầu trời.

“Thu ~” đột nhiên, Tiểu Hồng kêu to một tiếng, lôi đình xuất kích, liền hướng phía Tư Mã Hùng Phong xông lại, tốc độ quá nhanh, để Tư Mã Hùng Phong căn bản không kịp trốn tránh.

Thế nhưng, sắc mặt Tư Mã Hùng Phong lại không có một chút hoảng hốt, chỗ khóe miệng, ngược lại lộ ra một tia cười âm hiểm.

“Đậu phộng, Tiểu Hồng cẩn thận! Cháu trai này muốn chơi âm!” A Hoa chợt cảm thấy không ổn, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Đáng tiếc, đã trễ!

Ngay tại thời điểm Tiểu Hồng khó khăn lắm vọt tới trên thân Tư Mã Hùng Phong, tay trái của Tư Mã Hùng Phong bỗng nhiên vươn ra, một tấm lưới lớn màu đen từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đem Tiểu Hồng vây ở bên trong.

“Tiểu Hồng!” A Hoa gấp đến hô to một tiếng.

Đáng tiếc, tấm lưới lớn kia tựa như có ma lực, đem Tiểu Hồng gắt gao che ở phía dưới, mặc cho Tiểu Hồng bay nhảy làm sao, cũng không động mảy may.

“Thu ~” Tiểu Hồng kêu to một tiếng, nhìn về phía A Hoa, bên trong ánh mắt toát ra một chút tuyệt vọng.

“Ha ha ha ha...” Tư Mã Hùng Phong ngửa mặt lên trời cười dài một trận, sau đó bỗng nhiên đem khuôn mặt dữ tợn nhắm ngay vào A Hoa.

“Ngươi cái con chó chết này, hôm nay ai cũng không cứu được ngươi, chịu chết đi!” Nói xong, trường kiếm của Tư Mã Hùng Phong, bỗng nhiên đâm xuống.

Chương 337: Lão công, ngươi thật giỏi!

“Không tốt!” Lâm Hải thấy thế, quá sợ hãi, liền muốn chuẩn bị xuất thủ.

“Chờ một chút!” Đột nhiên, A Hoa hô to một tiếng!

“Ừm?” Khi mũi kiếm của Tư Mã Hùng Phong cách lồng ngực A Hoa còn không đến một tấc, bỗng nhiên dừng lại, sau đó một mặt chấn kinh.

“A... Nha phi, hù chết Cẩu gia ngươi.” A Hoa nâng chân trước lên, vỗ ngực một cái.

Mà lúc này, Tư Mã Hùng Phong một mặt ngốc trệ nhìn A Hoa, biểu lộ cổ quái nói không nên lời.

“Ngươi, mới vừa rồi là ngươi đang nói chuyện sao?” Hơn nửa ngày, Tư Mã Hùng Phong mới một mặt không thể tin được hướng phía A Hoa hỏi.

“Nói nhảm, không phải Cẩu gia ngươi nói chuyện, còn có thể là ai?” A Hoa nhìn mũi kiếm run rẩy trước ngực, tuy trong lòng sợ hãi, nhưng ngoài miệng con hàng này lại tuyệt không chịu thua.

“Thật sự là ngươi!” Tư Mã Hùng Phong quả thực không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình, trừng tròng mắt lần nữa hướng phía A Hoa xác nhận nói.

“Hứ, đần độn!” A Hoa hướng phía Tư Mã Hùng Phong trợn mắt trừng một cái.

Lúc này, Tư Mã Hùng Phong triệt để ngốc.

“Trời ạ, ta làm sao đột nhiên có thể nghe hiểu Linh thú nói chuyện?”

“Thao, ngươi hỏi Cẩu gia, Cẩu gia đi hỏi ai đây!” Mắt nhỏ của A Hoa quay tròn loạn chuyển, vừa cùng Tư Mã Hùng Phong nói chuyện, vừa nghĩ biện pháp chạy trốn.

Tư Mã Hùng Phong tựa hồ căn bản không nghe thấy lời nói của A Hoa, giờ phút này trong lòng của gã quả thực kích động đến không được.

“Ta có thể nghe hiểu Linh thú nói chuyện, ta con mẹ nó a có thể nghe hiểu Linh thú nói chuyện! Ha ha ha...” Đột nhiên, Tư Mã Hùng Phong như một kẻ điên, cười to một trận.

“Có thể nghe hiểu Linh thú nói chuyện rất ngưu bức sao?” A Hoa tiếp tục dẫn dắt Tư Mã Hùng Phong nói chuyện, chỉ cần gã tạm thời không giết nó, nó liền có hi vọng.

“Đương nhiên ngưu bức!” Tư Mã Hùng Phong một mặt hưng phấn nói nói.

“Toàn bộ Tư Mã gia tộc, không ai có thể nghe hiểu Linh thú nói chuyện, dù là quan viên thuần thú ngưu bức nhất, cũng chỉ là có thể thông qua thủ thế, cùng Linh thú đơn giản giao lưu mà thôi.”

Nói đến đây, Tư Mã Hùng Phong lần nữa kích động lên, đến thân thể cũng bắt đầu ẩn ẩn phát run.

“Mà ta, hiện tại thế mà có thể nghe hiểu Linh thú nói chuyện, vậy địa vị của ta tại Tư Mã gia tộc, ngay lập tức sẽ nước lên thì thuyền lên, trở thành nhân vật trọng yếu lớn nhất trong toàn gia tộc, ngẫm lại cả người đều bị kích động đâu, ha ha ha...”

“Thật nha, vậy chúc mừng a, đây thật là một chuyện tốt thật lớn, không bằng thả ta chúc mừng một chút?” A Hoa chớp mắt nhỏ, cười tủm tỉm nói nói.

Tư Mã Hùng Phong nghe xong, nụ cười bỗng nhiên thu liễm.

“Bá” một tiếng, lần nữa đem trường kiếm giơ lên, trực chỉ vào A Hoa.

“Thả ngươi, nằm mơ! Cùng ta trở về!”

“A... Nha phi, ngươi cái hàng không có lương tâm, không có Cẩu gia ngươi, ngươi có thể nghe hiểu Linh thú nói chuyện sao?” A Hoa hướng phía Tư Mã Hùng Phong chửi ầm lên.

“Hừ, đó là bản sự của gia gia, cùng ngươi có quan hệ gì.”

Tư Mã Hùng Phong bĩu môi một cái, tựa hồ muốn chứng minh một chút, quay đầu nhìn về Tiểu Hồng đang bị lưới bao lại.

“Tiểu Hồng, nói hai câu để gia gia nghe một chút!”

“Thu ~ thu ~” Tiểu Hồng quả nhiên gọi hai tiếng, mà trong mắt lại mang theo từng tia từng tia lửa giận.

“Ách...” Tư Mã Hùng Phong biến sắc, con mắt bỗng nhiên nhìn chòng chọc vào Tiểu Hồng.

“Ta bảo ngươi nói chuyện!”

“Thu ~ thu ~” Tiểu Hồng lại là gọi hai tiếng, bên trong ánh mắt mang theo nồng đậm xem thường.

“Đậu móa, đừng kêu, nhanh chóng nói chuyện đi!” Tư Mã Hùng Phong gấp, hướng phía Tiểu Hồng lửa giận rống nói.

“Thu ~ thu ~” Thanh âm của Tiểu Hồng bỗng nhiên cao vút, chỉ là nghe vào trong lỗ tai của Tư Mã Hùng Phong, lại làm cho gã tức giận một trận.

“Nói chuyện! Nói chuyện cho ta!” Tư Mã Hùng Phong phát hỏa.

“Ha ha ha...” Đột nhiên, A Hoa ôm bụng cười to một trận.

“Ngươi cười cọng lông a ngươi!” Tư Mã Hùng Phong vừa trừng mắt, hướng phía A Hoa nổi giận đùng đùng rống nói.

“Cẩu gia cười ngươi thật là một cái đần độn, Tiểu Hồng người ta đã nói rõ, hơn nữa còn nói ngươi là đần độn, ngươi thế mà còn để người ta không ngừng nói, xem ra ngươi rất ưa thích cái tên mới đần độn này a.”

“Nó, nó thật nói ta là đần độn?” Sắc mặt Tư Mã Hùng Phong đại biến, vội vã hỏi.

“Đương nhiên a, gạt ngươi sao, Tiểu Hồng, nếu không ngươi lại kêu gã hai tiếng đần độn?” A Hoa hướng Tiểu Hồng trên mặt đất nói nói.

“Thu ~ thu ~” Tiểu Hồng vẫn là cái giọng điệu kia, lại gọi hai tiếng.

Lúc này, sắc mặt Tư Mã Hùng Phong bỗng nhiên biến thành màu đen như màn đêm, bởi vì gã phát hiện, Tiểu Hồng nói chuyện, gã thật nghe không hiểu.

“Vì cái gì, vì cái gì ta có thể nghe hiểu ngươi nói chuyện, lại nghe không hiểu nó nói chuyện?” Tư Mã Hùng Phong một mặt nóng nảy điên cuồng, hướng phía A Hoa rống nói.

“Đáp án A Hoa đã nói cho ngươi, bởi vì ngươi là đần độn chứ sao.” A Hoa bưng lấy miệng chó cười rộ lên.

“Đậu móa, gia gia giết ngươi!” Tư Mã Hùng Phong tức điên, kết kiếm quyết, lại phải hướng phía A Hoa đâm tới.

“Ngừng!” A Hoa bỗng nhiên lại rống to một tiếng, “Chờ thêm chút nữa!”

“Ngươi còn có lời gì để nói!”

“Ta thế nhưng là Linh thú duy nhất có thể giao lưu cùng ngươi, ngươi bỏ được giết Cẩu gia sao?” A Hoa bỗng nhiên giật lên, một mặt đắc ý.

“Cái này...” Bị A Hoa nói như thế, Tư Mã Hùng Phong thật do dự.

“Ngươi không phải muốn đề cao địa vị thân phận trong gia tộc sao?” A Hoa tuần tự lừa gạt nói nói.

Tư Mã Hùng Phong nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên sáng lên.

“Ngươi, ngươi nguyện ý giúp ta?”

“Nhìn tâm tình đi.” A Hoa rất bình tĩnh đẩy mũi kiếm trước mắt ra, còn đem kính râm đẩy đẩy lên.

Tư Mã Hùng Phong tùy ý để A Hoa đem mũi kiếm đẩy ra, hai con mắt sững sờ nhìn chằm chằm vào A Hoa.

“Nhìn tâm tình thế nào?” Trong lòng Tư Mã Hùng Phong bỗng nhiên phanh phanh nhảy lên.

Tại lúc gã vừa mới biết chỉ có thể nghe hiểu A Hoa nói chuyện, lại nghe không hiểu Tiểu Hồng nói chuyện, hưng phấn trong lòng Tư Mã Hùng Phong đã bị giội tắt triệt để.

Đặc biệt là sau khi nghĩ đến ý nghĩ chính mình định thông qua việc nghe hiểu lời nói của Linh thú để đề cao địa vị gia tộc bị sụp đổ, trong lòng Tư Mã Hùng Phong rất là không cam lòng, phi thường không cam lòng!

Mà bây giờ, A Hoa bỗng nhiên lại cho gã hi vọng, khiến cho gã từ tuyệt vọng lại có hi vọng, lập tức trở nên còn kích động hơn so với trước đó.

Nếu như A Hoa phối hợp với gã, gã có thể thông qua A Hoa qua giao lưu cùng bất luận cái Linh thú gì, đó cùng việc chính gã giao lưu cùng Linh thú, không có khác biệt quá lớn a.

“Tâm tình nha.” A Hoa điểm chân, giả trang ra một bộ dáng suy tư.

“Dù sao hiện tại không tốt lắm.” A Hoa rất có kỳ sự mà gật gật đầu.

“Vì cái gì?” Tư Mã Hùng Phong lập tức lại khẩn trương lên.

“A... Nha phi, ngươi đem Tiểu Hồng bắt, tâm tình Cẩu gia có thể được không?” A Hoa khinh bỉ liếc nhìn Tư Mã Hùng Phong một chút.

“Ta lập tức liền thả nó!” Tư Mã Hùng Phong lập tức cúi eo, chuẩn bị đem lưới thu lại.

A Hoa thấy thế, trên mặt trở nên kích động.

“Lão công, ngươi giỏi thật, đem cái này đần độn này lừa gạt đi.” Trong lòng Tiểu Hồng tràn đầy hoan hỉ, hướng phía A Hoa ca ngợi nói.

“Đúng thế, ngươi không nhìn Cẩu gia...” A Hoa nói một nửa, bỗng nhiên dừng lại.

“Ai là lão công của ngươi, đừng nói loạn a!”

Mà lúc này, tay của Tư Mã Hùng Phong đã chạm đến lưới, chợt dừng lại.

“Uy, nhanh lên a, ngươi chậm như vậy, tâm tình Cẩu gia trở nên càng không tốt!”

A Hoa một mặt không kiên nhẫn thúc giục nói.

Tư Mã Hùng Phong nghe vậy, chẳng những không có nghe theo, ngược lại một lần nữa đứng thẳng người, nhìn A Hoa, một mặt chế giễu.

“A... Nha phi, ngươi nhìn chằm chằm Cẩu gia cười cái gì?” A Hoa bị Tư Mã Hùng Phong cười một trận run rẩy.

“Cười cái gì?” Tư Mã Hùng Phong bĩu môi, sau đó ánh mắt hung ác.

“Đậu móa, gia gia kém chút bị ngươi lừa gạt!” Nói xong, trường kiếm của Tư Mã Hùng Phong lần nữa giơ lên, nhắm ngay vào A Hoa.

“Gia gia quản ngươi tâm tình tốt hay không tốt, chỉ cần bắt được ngươi, đem ngươi khống chế lại, ngươi còn không phải cái gì đều phải nghe gia gia sao!”

“Uy, ngươi đừng nói bừa a, Cẩu gia ta rất có cốt khí, ngươi có bắt được ta ta cũng sẽ không khuất phục.” A Hoa thấy Tư Mã Hùng Phong nói như thế, lập tức hoảng.

“Ha ha, có đúng không, này chờ một lát, liền để ta kiến thức cốt khí của ngươi một chút!”

Tư Mã Hùng Phong nói xong, trường kiếm hạ xuống, hướng phía hai chân A Hoa quét tới.

“Ai u, muốn mệnh của Cẩu gia!” A Hoa hú lên quái dị, vội vàng hướng phía bên cạnh nhảy ra.

Tư Mã Hùng Phong quét xuống một kiếm, thân thể A Hoa còn đang giữa không trung, trên mông bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn.

“Gục xuống cho ta đi!” Tư Mã Hùng Phong một chân đem A Hoa đạp té xuống đất, thân thể nhảy lên, liền cưỡi tại trên lưng A Hoa.

“Ai u, người nào tới cứu cứu Cẩu gia ngươi a! Người nào cứu Cẩu gia, Cẩu gia liền gọi ngươi là cha!” A Hoa bị Tư Mã Hùng Phong ép dưới thân thể, gào khóc thảm thiết một trận.

“Ha ha, đừng nói gọi cha, gọi gia gia đều không có ai tới cứu ngươi đâu!” Tư Mã Hùng Phong móc ra một sợi dây gai, liền chuẩn bị đem A Hoa trói lại.

Đúng lúc này, thân thể Tư Mã Hùng Phong bỗng nhiên cứng đờ, sau đầu có một trận kình phong đánh tới, vô cùng hung ác.

Tư Mã Hùng Phong lăn mình một cái, né tránh công kích phía sau, ngưng thần nhìn lại.

Thời điểm khi thấy rõ người tới, Tư Mã Hùng Phong mạnh mẽ kinh hãi!

Chương 338: Con Rùa Đẻ Trứng

“Là ngươi!” Tư Mã Hùng Phong liếc một chút liền nhận ra, người trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện trước mặt, chính là Lâm Hải.

Vừa thấy Lâm Hải, trong lòng Tư Mã Hùng Phong cuồng loạn, sắc mặt không khỏi ngưng trọng lên.

Lần trước thời điểm bắt đi A Hoa, một chiêu Tinh Thần Trụy Lạc của Lâm Hải, đã đem Tư Mã Hùng Phong đánh cho chạy trối chết.

Tuy bên trong có thành phần vận khí, hơn nữa Lâm Hải cũng đã đến mức nỏ mạnh hết đà, chỉ cần Tư Mã Hùng Phong tùy tiện duỗi cái ngón tay, liền có thể đem Lâm Hải nhẹ nhõm giải quyết.

Nhưng, Tư Mã Hùng Phong không biết a, gã bị uy lực cường đại của Tinh Thần Trụy Lạc -công pháp Hoàng giai thượng phẩm của Lâm Hải trấn định, bị sinh sinh trấn trụ.

Tuy thực lực bản thân cao hơn Lâm Hải nhiều, nhưng vẫn sống sờ sờ bị Lâm Hải dọa chạy.

Hôm nay lần nữa nhìn thấy Lâm Hải, trong lòng Tư Mã Hùng Phong lập tức bịt kín một tầng bóng ma, bản năng cũng có chút sợ hãi.

“Ha ha, ba ba, đã lâu không gặp, nhớ ta không?” A Hoa vốn cho rằng chết chắc, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt, Lâm Hải liền xuất hiện, quả thực cao hứng đến không được, đứng ở nơi đó hoa chân múa tay.

Lâm Hải không để ý tới A Hoa, mà chính là lạnh nhạt nhìn chăm chú vào Tư Mã Hùng Phong, tuy mặt ngoài nhìn qua trấn định tự nhiên, kỳ thực tâm lý của Lâm Hải so với Tư Mã Hùng Phong còn muốn sốt sắng hơn.

Bởi vì hắn biết rõ, thực lực của mình so với Tư Mã Hùng Phong thế nhưng là kém hơn nhiều.

Hai người cùng nhìn nhau, đối với đối phương đều có chút cố kỵ, người nào cũng không có dẫn đầu động thủ trước, không khí lập tức trở nên khẩn trương lên.

“Uy, Tiểu Hồng, thấy không, đây chính là cha ta, tuy dáng dấp không thể đẹp trai bằng ta, nhưng đánh nhau cũng rất lợi hại đâu, tuyệt đối có thể đem Tư Mã Hùng Phong cẩu thí này đánh thành ngựa chết động kinh!”

A Hoa cũng không quan tâm tới những chuyện đó, thấy Lâm Hải tới cứu mình, lập tức lại bắt đầu đắc ý, hướng phía Tiểu Hồng cười toe toét miệng chó nói khoác.

“Chó chết, ngươi câm miệng cho ta!” Tư Mã Hùng Phong bị một câu của A Hoa, nói tức đến kém chút thổ huyết.

Mẹ nó, còn không bằng nghe không hiểu Linh thú nói chuyện đâu, từ khi nghe hiểu, con mẹ nó chỉ thấy tức giận.

“Thả A Hoa, ta có thể thả ngươi đi.” Trong mắt Lâm Hải lóe lên một tia lãnh quang, hướng phía Tư Mã Hùng Phong nhàn nhạt nói.

Nói xong lời này, trong lòng Lâm Hải bắt đầu đả khởi cổ lai.

“Đi thôi, đi nhanh lên đi, tuyệt đối đừng động thủ, vừa động thủ ca ca liền lộ tẩy.”

Chân mày của Tư Mã Hùng Phong vẩy một cái, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải không nói gì, hai đầu lông mày lại chăm chú khóa cùng một chỗ.

“Ha ha ha...” Đột nhiên, A Hoa ôm bụng một trận cười to.

“Tiểu Hồng, ngươi mau nhìn, bộ dáng trang bức của cha ta, rất có phong phạm của Cẩu gia ta đây.”

Phốc!

A Hoa vừa nói hết lời, Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, bộ dáng lạnh lùng trước đó giả ra đến, nhất thời không còn sót lại chút gì.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Lâm Hải không khỏi hung hăng liếc trừng A Hoa một chút, tâm nói cái con chó chết này chỉ biết đi theo thêm phiền, đây không phải là muốn chết sao?

Quả nhiên, A Hoa vừa mới nói xong, thần sắc của Tư Mã Hùng Phong liền khẽ giật mình, sau đó lông mày dần dần giãn ra, lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm.

"Ta liền nói, thực lực ngươi rõ ràng không có đột phá Tiên Thiên, còn là một cái phàm nhân, sao lại năng lượng mạnh như vậy, nguyên lai ngươi là đang trang bức a, xem ra lần trước gia gia cũng là bị ngươi hù dọa."

Tư Mã Hùng Phong cũng là người phi thường thông minh, nếu không cũng không thể trở thành người tu hành, một câu lời nói đơn giản của A Hoa, liền để gã lập tức thăm dò ra nội tình của Lâm Hải.

Lâm Hải ở trong lòng đem A Hoa đều mắng chết, nhưng việc đã đến nước này, cũng không cách nào giả bộ tiếp nữa, chỉ có thể liều mạng.

Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương!

Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, hai tay đột nhiên vung lên.

"Trích Tinh Thủ!" Lâm Hải hét lớn một tiếng, hai tảng đá cách đó không xa, mang theo kình phong mãnh liệt, liền hướng phía Tư Mã Hùng Phong đánh tới.

"Hừ, đến tốt!" Tư Mã Hùng Phong lần trước liền thua tại bên trên Trích Tinh Thủ của Lâm Hải, mặc dù bây giờ vẫn chỉ là hai tảng đá, không phải đại chiêu chung cực như lần trước, nhưng Tư Mã Hùng Phong cũng không dám thất lễ.

Tay trái kết một cái kiếm quyết, trường kiếm trong tay phải lăng không bay múa, liền đầu cũng không quay lại, một đạo kiếm quang hiện lên, hai tảng đá nhao nhao rơi xuống đất.

"Đậu phộng, thật lợi hại!" Lâm Hải nói thầm một tiếng không tốt, Tư Mã Hùng Phong có trường kiếm nơi tay, thực lực thế nhưng so với lần trước lại tăng thêm không chỉ một bậc.

"Đậu móa, lại đến!" Lâm Hải không dám có chút ngừng, hai tay lăng không liền bắt, hòn đá trên mặt đất phảng phất như mưa rơi, từ bốn phương tám hướng, cấp tốc hướng phía Tư Mã Hùng Phong bay tới.

"Hừ, còn muốn dùng chiêu này để đối phó ta, đã không có tác dụng." Tư Mã Hùng Phong nhe răng cười, đem trường kiếm trong tay múa đến giọt nước không lọt, tựa như một đạo bình chướng, đem quanh người gã bảo hộ ở bên trong kiếm quang.

Đinh đinh đang đang!

Tiếng va chạm liên tiếp vang lên, những hòn đá mà Lâm Hải vung ra, toàn bộ đều bị trường kiếm của Tư Mã Hùng Phong đánh rơi, tuy những hòn đá kia dày đặc như hạt mưa, lại căn bản không có cách đột phá lá chắn bằng kiếm pháp, không đả thương được một sợi lông của Tư Mã Hùng Phong.

"Thao, vậy phải làm sao bây giờ!" Lâm Hải lập tức gấp, đối phó với loại cao thủ như Tư Mã Hùng Phong này, Lâm Hải chỉ có thể dựa vào một chiêu Trích Tinh Thủ này, nếu như một chiêu này còn không có hiệu quả, vậy liền xong.

"Chẳng lẽ còn phải sử dụng Tinh Thần Trụy Lạc sao?" Ý nghĩ này vừa nhô ra trong đầu Lâm Hải, rất nhanh liền lại bị chính mình phủ định.

Một khi sử dụng một chiêu này, như vậy chân khí của chính mình liền sẽ hao hết, mà từ hiệu quả lần trước đến xem, một chiêu này tuy có thể làm Tư Mã Hùng Phong bị thương, nhưng cũng chỉ là vết thương nhẹ mà thôi, căn bản chạm không đến căn bản.

Huống chi, lần này Tư Mã Hùng Phong còn mang theo trường kiếm, có lẽ đến thương tổn cũng không đả thương được gã.

Mà bởi vì một câu vừa rồi của cái ngốc hàng A Hoa này, thì đã để Tư Mã Hùng Phong đoán được lai lịch của mình.

Nếu như mình sử xuất một chiêu này, thời điểm đèn cạn dầu, cũng chỉ có thể mặc người chém giết.

“Không được, phải mau mau nghĩ biện pháp, thế này sớm muộn gì cũng sẽ chơi xong!” Lâm Hải lại một lần nữa tiếp tục toàn lực thi triển Trích Tinh Thủ, một bên khẩn cấp suy nghĩ đối sách.

Mà A Hoa cũng không biết tình huống hiện tại của Lâm Hải, thấy đá bay đầy trời đều hướng phía Tư Mã Hùng Phong bay đi, đem Tư Mã Hùng Phong khốn ở nơi đó, căn bản là không có cách nào di động mảy may, chỉ có thể khua trường kiếm phòng thủ, trong lòng coi là Lâm Hải đã ăn chắc Tư Mã Hùng Phong, không khỏi lại bắt đầu đắc ý lên.

“A... Nha phi, để ngươi bắt Cẩu gia của ngươi, lần này biết rõ lợi hại đi.” A Hoa đẩy kính râm một chút, đắc ý nói nói.

Sau đó, vừa nghiêng đầu, lại chuyển hướng Tiểu Hồng.

“Tiểu Hồng, ngươi nhìn ba ba của Cẩu gia thế nào, lợi hại a? Một chiêu mà hắn hiện tại đang dùng này, gọi là Con Rùa Đẻ Trứng, trực tiếp có thể đem cái ngốc bức Tư Mã Hùng Phong này nện thành vương bát!”

Phốc!

Lâm Hải cùng Tư Mã Hùng Phong nghe được câu nói này của A Hoa, hai người kém chút đồng thời bị tức hộc máu.

“Mẹ nó, những đá này cũng là mình ném ra, nếu như gọi là Con Rùa Đẻ Trứng, vậy mình là cái gì?”

Lâm Hải nếu không phải vô pháp phân tâm, thì sẽ qua đá con chó chết này hai cước, mẹ nó quá không biết nói chuyện a.

Mà Tư Mã Hùng Phong càng tức, chính mình rõ ràng rất nhẹ nhàng, thậm chí là mang theo một tia trêu tức phòng thủ những hòn đá này, làm sao lại có thể đem chính mình nện thành vương bát?

Từ góc độ nào đó mà nói, chính mình là đang chiếm thượng phong có được hay không? Quá xem thường người!

“Đừng thổi ngưu bức! Còn không qua đây cứu ta!” Tiểu Hồng thấy A Hoa một mặt ở chỗ này trang bức đắc ý, lập tức thở phì phì rống nói.

“Ái chà chà, nha nha phi, Cẩu gia đem việc này quên mất.” A Hoa lúc này mới nhớ tới, Tiểu Hồng còn bị lưới bao lại đây.

Nói xong, A Hoa nện bước hai cái chân vòng kiềng, liền hướng Tiểu Hồng ở trên mặt đất chạy qua qua.

“WTF, đừng tới đây!” Lâm Hải giật nảy cả mình, vội vàng lớn tiếng ngăn cản.

Đáng tiếc, đã muộn, chỉ nghe vài tiếng va chạm bốp bốp nặng nề vang lên, A Hoa ngao một tiếng, thân thể trực tiếp liền bị đá bay đầy trời nện xuống mặt đất.

“Ai u ba ruột của ta a, ngươi đẻ trứng làm sao đến chó của chính mình cũng nện a.” A Hoa bưng bít lấy đầu đầy máu tươi, té cứt té đái lại bò tới.

Bị A Hoa quấy rối như thế, tốc độ tấn công của Lâm Hải trong nháy mắt liền trì trệ.

Tư Mã Hùng Phong thấy thế, hai mắt liền tỏa sáng.

“Ha ha, hiện tại giờ đến phiên gia gia tiến công!”

Nói xong, trường kiếm trong tay của Tư Mã Hùng Phong, lập tức huyễn hóa ra vô số đạo tàn ảnh, đem đống đá nhao nhao chém nát, thân ảnh cả người nhoáng một cái, vậy mà xuyên qua khe hở của những hòn đá, hướng phía Lâm Hải liền chạy tới.

“Không tốt!” Lâm Hải quá sợ hãi, hai tay đột nhiên tiện tay huy vũ liên tục, sau đó trong miệng hét lớn một tiếng!

“Tinh Thần Trụy Lạc!”

Chương 339: Không thổi ngưu bức có thể chết a?

Lâm Hải vừa mới nói xong, hành động của Tư Mã Hùng Phong bỗng nhiên trì trệ, sinh sinh đem tốc độ vọt tới trước ngừng lại.

Trước đó cùng Lâm Hải giao thủ, gã cũng là thương tổn tại phía trên chiêu này, hiện tại thấy Lâm Hải lập lại chiêu cũ, Tư Mã Hùng Phong không dám thất lễ, vội vàng lại từ trạng thái tiến công chuyển thành trạng thái phòng thủ.

Tuy đánh mất thời cơ tiến công lần này, nhưng Tư Mã Hùng Phong tuyệt không cảm thấy đáng tiếc, trong lòng ngược lại có chút vẻ vui sướng.

Bởi vì gã đã đoán được, sau khi Lâm Hải dùng ra cái vũ kỹ uy lực mạnh mẽ này, tuyệt đối đã là nỏ mạnh hết đà, tới thời điểm đó, còn không tùy ý chính mình xử trí sao?

Nghĩ đến chỗ này, khóe miệng Tư Mã Hùng Phong liền nhe răng cười, nhất thời đem trường kiếm múa đến hổ hổ sinh phong, giọt nước cũng không tiến vào được.

Thế nhưng là, múa nửa ngày, Tư Mã Hùng Phong phát hiện, thế mà không có một khối đá nào hướng phía chính mình bay tới.

Thời khắc đang ngây người, bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười nhạo cực kỳ chói tai.

“Oa cáp cáp, ba ba ngươi nhìn cái đần độn này, chính mình chơi vẫn rất hăng này.”

“Ừm?” Tư Mã Hùng Phong đem kiếm dừng lại, lúc này mới nhìn rõ, Lâm Hải giờ phút này hai đang tay rủ xuống, căng đến thẳng tắp, chính là một mặt trêu tức nhìn lấy chính mình, căn bản không có thi triển bất luận cái chiêu thức gì.

“Thao, lại là đang hư trương thanh thế!” Tư Mã Hùng Phong thấy mình bị đùa nghịch, nhất thời buồn bực tức giận một trận.

“Đậu móa, đi chết đi!” Trường kiếm trong tay hạ xuống, Tư Mã Hùng Phong liền muốn xông lên, căn bản không có phát giác được, ở chỗ không đến một mét sau lưng, một tảng đá lớn đang lăng không bay lên.

Đồng thời với lúc Tư Mã Hùng Phong động, thì Lâm Hải cũng động.

Chỉ thấy Lâm Hải rủ xuống hai tay, sử xuất mười thành lực lượng, đồng thời bỗng nhiên kéo mạnh về một cái.

“Ông!” Tảng đá lớn treo lơ lửng sau lưng Tư Mã Hùng Phong, lấy thế lôi đình vạn quân, trực tiếp đánh tới cái ót của Tư Mã Hùng Phong.

“Đậu phộng!” Tư Mã Hùng Phong cảm giác được sau đầu sinh phong, mà thế tới lại cực kỳ dữ dội, trong lòng lập tức biết không tốt!

Thế nhưng là khối đá này, cách Tư Mã Hùng Phong thật sự là quá gần, mà trước đó liền đã bị Lâm Hải dùng Trích Tinh Thủ khống chế ở giữa không trung, đã sớm chứa đầy sức lực, bây giờ Lâm Hải lại là toàn lực hành động, dù Tư Mã Hùng Phong tu vi cao thâm, thì muốn tránh đã tới không kịp.

Nhưng Tư Mã Hùng Phong dù sao cũng không phải người thường, ngay tại thời điểm khối đá này khó khăn lắm mới nện vào cái ót của gã, thân thể Tư Mã Hùng Phong bỗng nhiên né qua một bên, tránh thoát chỗ hiểm là cái ót.

Phanh một tiếng, khối đá hung hăng nện ở trên bờ vai của Tư Mã Hùng Phong.

“Hừ!” Tư Mã Hùng Phong đau đến hừ lạnh một tiếng, bị nện lảo đảo xông về trước hai, ba bước.

Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, nói thầm một tiếng đáng tiếc!

Không chờ nhìn Tư Mã Hùng Phong bị nện đến suýt nữa ngã sấp xuống, một cái suy nghĩ lớn mật xuất hiện trong đầu Lâm Hải.

Ngay tại thời khắc Tư Mã Hùng Phong còn chưa đứng vững, Lâm Hải thi triển Tật Phong Bộ, như thiểm điện vọt tới trước người Tư Mã Hùng Phong.

Khẽ vươn tay, Lâm Hải trực tiếp bắt lấy cánh tay cầm kiếm của Tư Mã Hùng Phong.

“Phân Cân Thác Cốt Thủ!” Lâm Hải thầm quát một tiếng, sau đó đẩy đưa tới!

Rắc!

Một âm thanh cốt cách thanh thúy truyền đến, Tư Mã Hùng Phong quát to một tiếng, trường kiếm trong tay leng keng rơi xuống đất, cả cánh tay cũng rũ xuống dưới.

Lâm Hải một chiêu đắc thủ, mừng rỡ trong lòng, tay phải lần nữa duỗi ra, chụp vào một cánh tay khác của Tư Mã Hùng Phong, chuẩn bị đem Tư Mã Hùng Phong phế ở chỗ này.

Đáng tiếc, Lâm Hải vẫn là quá coi thường Tư Mã Hùng Phong, ngay tại trong nháy mắt trường kiếm của Tư Mã Hùng Phong rơi xuống đất, chân phải của gã đã hung ác đá ra.

“Đi chết đi!” Tư Mã Hùng Phong bạo hống một tiếng, phanh một tiếng trực tiếp đá vào trên ngực Lâm Hải.

“Oa!” Ở ngực Lâm Hải như gặp phải trọng kích, thân thể trực tiếp bị đá bay ra ngoài, thân thể còn ở giữa không trung, một đạo huyết tiễn đã phun ra ngoài.

Phanh một tiếng, Lâm Hải nặng nề ngã xuống đất, bị thương nặng.

“Hỗn đản, hỗn đản!” Tư Mã Hùng Phong nhìn cánh tay lủng lẳng, tức đến nổi trận lôi đình.

Lấy tu vi Luyện Khí kỳ của gã, thế mà lật thuyền trong mương, bị Lâm Hải một cái phàm nhân Tiên Thiên kỳ đánh bị thương thành dạng này, nói ra quả thực không có cách nào sinh hoạt.

Ánh mắt Tư Mã Hùng Phong nhìn Lâm Hải, lập tức biến thành vô cùng ngoan độc.

“Bà nội ngươi, hôm nay ngươi nhất định phải chết cho lão tử!” Tư Mã Hùng Phong nói xong, thân thể nhanh giống như thiểm điện, hướng tới Lâm Hải ở trên mặt đất vọt tới.

“Không được thương tổn cha ta!” A Hoa thấy thế, bỗng nhiên như một kẻ điên, hướng phía Tư Mã Hùng Phong nhào tới.

“Đi chết đi!” Tư Mã Hùng Phong hiện tại đã điên, thấy A Hoa xông lại, trực tiếp vung ra một quyền, nhất thời đem A Hoa đánh đến miệng phun máu tươi, nặng nề ngã trên đất, sống chết không rõ.

“A Hoa!” Lâm Hải thấy A Hoa nằm trên mặt đất không nhúc nhích, nhất thời gấp đến hô to một tiếng.

“Ừm?” Đúng lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên sững sờ, sau đó trong mắt bùng lên tinh quang.

“Năm mét bên trái có Linh thú có thể thu lấy, có muốn thu lấy không?”

Trong đầu bỗng dưng xuất hiện tin tức này, nhất thời để Lâm Hải vui mừng quá đỗi!

“Không phải chỉ có thể thu lấy linh hồn thể sao? Làm sao Linh thú cũng có thể thu lấy? Chẳng lẽ đây chính là công năng sau khi Thánh Cảnh thăng cấp?”

Trong lòng Lâm Hải nghi hoặc không thôi, nhưng thời khắc nguy cấp, hắn cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa.

Thu lấy!

Lâm Hải trực tiếp thông qua ý thức, làm ra lựa chọn.

Sau một khắc, thân thể của A Hoa, nhất thời biến mất không thấy gì nữa.

“Không có khả năng!” Hiện tượng kỳ quái này, để Tư Mã Hùng Phong quá sợ hãi!

Một cái Linh thú sống sờ sờ, thế mà tiêu thất vào hư không ở ngay trước mắt mình, Tư Mã Hùng Phong căn bản không thể tin được sự thật ở trước mắt.

“Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra? Con chó kia đi đâu?” Tư Mã Hùng Phong bỗng nhiên nhất kinh nhất sạ kêu to lên.

Tuy gã đã là người tu hành Luyện Khí kỳ, nhưng sự tình không thể tưởng tượng như thế, vẫn là khiến Tư Mã Hùng Phong giật mình.

Bởi vì cái này đã hoàn toàn vượt qua phạm vi nhận biết của gã.

Không biết mới là sợ hãi nhất, Tư Mã Hùng Phong lập tức có chút dựng lông.

“Là ai, là ai đang giở trò? Đi ra cho ta!” Tư Mã Hùng Phong bỗng nhiên hướng bốn phía rống lớn nói.

Lâm Hải mượn cơ hội này, thất tha thất thểu đứng lên.

Vừa mới đứng vững, bỗng nhiên oa một tiếng, lại là phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

Một cước vừa rồi của Tư Mã Hùng Phong kia, thật sự là bị đá quá nặng.

Lâm Hải không khỏi âm thầm toát lưỡi, chính mình vẫn là đánh giá quá thấp thực lực của người tu hành, mặc dù cái này Tư Mã Hùng Phong chỉ là người tu hành Luyện Khí kỳ, mà mình là Tiên Thiên hậu kỳ đỉnh phong, nói đến, chỉ là kém gã một chút mà thôi.

Nhưng chính là cái một chút này, lại giống như khoảng cách giữa trời và đất, sai biệt thực lực phải lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của Lâm Hải.

“Trách không được dù là Tiên Thiên hậu kỳ đến tối đỉnh phong cũng chỉ là phàm nhân.” Lâm Hải có chút hối hận vì xúc động trước đó của chính mình.

Tư Mã Hùng Phong ở nơi đó hô hào nửa ngày, cũng không thấy có người đi ra, trong lòng càng liệu định, khẳng định là có cao nhân nhìn thấy Linh thú, thuận tay bắt đi, dù sao cái đồ chơi Linh thú này, thế nhưng là vô cùng trân quý, chỉ cần sau khi thuần phục, tuyệt đối có thể làm cho thực lực của người tu hành như hổ thêm cánh, nâng cao một bước.

Bởi vậy, một con Linh thú xuất hiện, tuyệt đối có thể gây nên tranh đoạt trong Tu Hành giới.

Đem Linh thú bắt đi tại dưới mí mắt chính mình, mà không bị chính mình phát giác, Tư Mã Hùng Phong dùng cái mông để nghĩ cũng biết, thực lực cá nhân của người này, tuyệt đối cao hơn bản thân mình rất nhiều, thấy mình gọi như thế nào cũng không xuất hiện, gã cũng thấy vậy thì thôi.

Vừa quay đầu, hai con mắt hung ác lóng lánh của Tư Mã Hùng Phong, lại đối chuẩn với Lâm Hải vừa mới đứng vững.

“Hừ, thật là nghĩ không ra, một con kiến hôi phàm nhân như ngươi, lại có thể để cho ta bị thụ thương, đây thật là để cho ta lau mắt mà nhìn a.”

Lâm Hải tuy bị thụ thương rất nặng, ngoài miệng lại cũng sẽ không chịu thua.

“Không thổi ngưu bức có thể chết a?” Lâm Hải há mồm cũng là một câu trào phúng.

“Lần trước không biết là cái đần độn nào bị ca ca cầm đá nện chạy, chẳng lẽ lần kia ngươi liền không có bị thương sao? Nói giống như để ngươi thụ thương liền có bao nhiêu khó khăn ấy, con mẹ nó da mặt so với A Hoa còn dày hơn.” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, bĩu môi một cái nói nói.

Sắc mặt Tư Mã Hùng Phong nhất thời biến đổi, càng thêm âm hung ác lên.

“Tốt tốt tốt!” Tư Mã Hùng Phong gật gật đầu, liền nói ba cái chữ tốt.

“Thật sự là con vịt chết còn mạnh miệng, vốn còn muốn tha cho ngươi một mệnh, hiện tại xem ra, không cần thiết.”

“Thao, vừa nói ngươi không thổi ngưu bức có thể chết a, cái ngưu bức này liền lại thổi đến phần phật ầm ầm, muốn mệnh của ca ca, chỉ bằng ngươi cái loại đần độn này sao?” Lâm Hải lại là một trận trào phúng.

“Hỗn đản!” Tư Mã Hùng Phong bị tức đến nổi trận lôi đình.

“Con kiến nho nhỏ, dám xem thường tại ta, để mạng lại cho ta!”

Tư Mã Hùng Phong nói, thân hình lóe lên, hướng phía Lâm Hải liền xông lại.

Lâm Hải thấy thế, tâm thần bỗng nhiên ngưng tụ, hai mắt gắt gao tiếp cận Tư Mã Hùng Phong, tay phải không khỏi chậm rãi nắm chặt.

Chương 340: Mảnh vỡ thần bí

Thời điểm Lâm Hải mắt thấy Tư Mã Hùng Phong liền muốn vọt tới trước mặt, khóe miệng Lâm Hải bỗng nhiên nhếch lên một vòng chế giễu.

“Ừm?” Trong lòng Tư Mã Hùng Phong mạnh mẽ nhảy dựng, một cỗ dự cảm bất tường xông tới.

“Đi chết đi cho ta!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, tay phải bỗng nhiên ném ra ngoài một khỏa hạt châu đen sì!

“Diệt Linh Đan!” Lâm Hải trực tiếp đem viên đan dược mua được trong tiệm bán hàng của Thái Thượng Lão Quân ném ra ngoài qua.

“Không tốt!” Tư Mã Hùng Phong đang vọt tới trước thấy vậy đột nhiên dừng lại, nhưng dù vậy, bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần, muốn tránh cũng đã không kịp.

Giữa lúc hốt hoảng, Tư Mã Hùng Phong chỉ có thể vung vẩy trường kiếm, hướng phía Diệt Linh Đan chém tới, đồng thời thân thể cấp tốc lui lại.

Tuy không biết cái khỏa hạt châu này là cái đồ vật gì, nhưng bị Lâm Hải tại dưới thế công lấy ra ném, Tư Mã Hùng Phong không có chút nào dám xem thường.

“Oanh!” Một tiếng nổ mạnh mãnh liệt truyền đến, không khí xung quanh tựa hồ cũng run rẩy lên.

Sau đó, một cỗ sóng xung kích cường đại, nhanh chóng hướng bốn phía tràn ngập, cấp tốc liền bao phủ hết thảy bốn phía.

“A!” Tư Mã Hùng Phong hét thảm một tiếng, máu tươi cuồng phun, trực tiếp bị cỗ sóng xung kích này đụng bay, nặng nề ngã tại chỗ bên ngoài mười mét.

“Mẹ nó!” Đồng thời ngay tại lúc Tư Mã Hùng Phong bay ra ngoài, Lâm Hải cũng nhận sóng xung kích tương tự va chạm, thân thể bay ngược ra ngoài.

Tuy Lâm Hải cách trung tâm vụ nổ xa hơn Tư Mã Hùng Phong, nhưng lần này cũng bị không nhẹ, Lâm Hải té ngã trên đất, cũng là phun ra một ngụm máu tươi.

“Em gái ngươi, cho lão tiểu tử Thái Thượng Lão Quân kia một cái đánh giá kém, thật không oan a, cái đồ chơi này địch ta không phân a.” Lâm Hải ục ục thì thầm, giãy dụa đứng lên.

Nhưng vừa vặn đứng lên, lại phù phù một tiếng té lăn trên đất.

Trước đó vốn đã bị thương tổn không nhẹ, lại bị dư ba của Diệt Linh Đan trùng kích một chút, thân thể của Lâm Hải đã không chịu nổi.

Đồng thời khi ngã xuống đất, Lâm Hải cũng vội vàng khẩn trương hướng phía đối diện nhìn lại.

Lúc này, nếu như Tư Mã Hùng Phong đi tới, một cái ngón tay liền có thể đem chính mình xử lý.

Nhưng chỉ nhìn một chút, tâm đang treo cao của Lâm Hải liền để xuống.

Chỉ thấy ở xa hơn mười mét, Tư Mã Hùng Phong nằm ngửa mặt trên mặt đất, không nhúc nhích.

"Cái gì? Chết!" Lâm Hải cảm thấy ngoài ý muốn, cái Tư Mã Hùng Phong này nói làm sao cũng là người tu hành a, bị một cái đồ chơi rác rưởi mà Thái Thượng Lão Quân tùy tiện đánh, liền làm cho chết sao?

"Hẳn là trọng thương hôn mê, khẳng định là vậy!" Vừa nghĩ tới Tư Mã Hùng Phong có khả năng chết, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên hoảng hốt một trận.

Bất kể thế nào nói, Lâm Hải cho đến bây giờ, còn không có giết qua một người nào, nếu như Tư Mã Hùng Phong bởi vì hắn mà chết, cho dù là địch nhân, thì Lâm Hải trong lúc nhất thời tựa hồ cũng có chút không chịu nổi.

"Đậu móa, đi qua nhìn một chút!" Lâm Hải cắn răng, hướng phía Tư Mã Hùng Phong từng bước một bò qua.

Phí khí lực thật lớn, Lâm Hải mới leo đến trước mặt Tư Mã Hùng Phong.

Ngửa mặt nằm trên mặt đất, Lâm Hải chịu đựng đau đớn toàn thân, miệng lớn hô hấp khí nửa ngày, mới vươn tay, đặt ở dưới mũi Tư Mã Hùng Phong.

"Còn có hô hấp, nhưng rất yếu ớt." Thấy Tư Mã Hùng Phong không chết, Lâm Hải cuối cùng thở dài ra một hơi.

“Còn tốt còn tốt, ca ca không phải là hung thủ giết người.”

Lâm Hải yên lòng, hai mắt bỗng nhiên tỏa sáng.

“Hắc hắc hắc...” Lâm Hải cười đắc ý, đem tay vươn vào trong quần áo của Tư Mã Hùng Phong.

Hắn nhớ tới đến, thời điểm trước đó khi xử lý cái Lý Chí Dũng kia, thế nhưng là bạo không ít tốt đồ đâu, cái Tư Mã Hùng Phong này làm sao nói cũng là người tu hành, trên thân không có khả năng không có bảo vật đi.

“Phi, tử biến thái!” Đột nhiên, một cái âm thanh vô cùng ghét bỏ vang lên.

“Đậu phộng, ai!” Lâm Hải giật mình, vội vàng nhìn xung quanh, sau đó đem ánh mắt rơi vào trên thân con ưng đang bị lưới bao lại kia.

“Ngươi cái đồ ngu, nói người nào biến thái đâu!” Lâm Hải vừa trừng mắt, tiếp tục lục lọi tại trên thân Tư Mã Hùng Phong.

“Thật hạ lưu, quá ô con mắt.” Tiểu Hồng tốn sức xê dịch cánh, đem con mắt che khuất.

“Ai u, ngươi cái đồ ngu, dám nói ca ca hạ lưu, ngươi...” Lâm Hải đang nói một nửa, thân thể bỗng nhiên cứng đờ.

Sau đó, sắc mặt vui vẻ, bắt đầu cười ha ha, đồng thời tốc độ tìm tòi tại trên thân Tư Mã Hùng Phong càng tăng nhanh hơn.

“Biến thái cuồng ma!” Tiếng cười của Lâm Hải, phối hợp với động tác trong tay, để Tiểu Hồng càng thêm nhận định, Lâm Hải là cái người có đam mê đặc thù.

Lâm Hải hiện tại mới không lo được Tiểu Hồng đang nghĩ gì, mang theo nụ cười vui sướng, lại sờ hơn nửa ngày, mới có hơi không cam tâm đem tay lấy về.

“Thao, thật là một cái quỷ nghèo, mới chỉ có ngần ấy đồ vật!”

Lâm Hải hùng hùng hổ hổ đập trán Tư Mã Hùng Phong một chút, sau đó chậm rãi chải vuốt từng cái tin tức nhắc nhở trong đầu.

“Chúc mừng ngài, thu hoạch được một cái lệnh bài của Tư Mã gia tộc, mời xem xét ở trong túi càn khôn.”

Lệnh bài của Tư Mã gia tộc: Tiêu chí của tộc nhân Tư Mã gia tộc, không có cái trứng gì dùng.

Lâm Hải xem xét cái giải thích này, nhất thời cũng có chút nhụt chí, thứ đồ chơi trứng dùng đều không có, hắn mới lười đi nhìn đây.

“Chúc mừng ngài, thu hoạch được một bình Hoàng Tuyền Trọc Thủy, mời xem xét ở trong túi càn khôn.”

Hoàng Tuyền Trọc Thủy: Một trong Ngũ Đại Thần Thủy của Tam giới.

“Đậu phộng! Hoàng Tuyền Trọc Thủy! Con mẹ nó lại là Hoàng Tuyền Trọc Thủy!” Con mắt Lâm Hải lập tức trợn thật lớn, toàn thân kích động run rẩy lên.

Tuy giải thích của Hoàng Tuyền Trọc Thủy mười phần đơn giản, thậm chí ngay cả có tác dụng gì đều không nói, nhưng ấn tượng của Lâm Hải đối với cái Hoàng Tuyền Trọc Thủy này, có thể thật sự là quá mức khắc sâu!

Bởi vì cánh tay trái của Lâm Hải, cũng là bị Hoàng Tuyền Trọc Thủy làm hủy!

“Thao, đây nhất định là sau khi Tư Mã Hùng Phong đem Lý Chí Dũng bắt đi, từ trên người gã tìm được.” Lâm Hải hơi tưởng tượng, liền minh bạch.

“Đậu móa, tên ngu xuẩn Lý Chí Dũng kia, toàn thân trên dưới liền thừa một cái quần cộc còn không bị chính mình đào, xem ra cái Hoàng Tuyền Trọc Thủy này khẳng định là giấu ở trong quần cộc.”

“A, thật con mẹ nó buồn nôn!” Lâm Hải vốn còn muốn đem Hoàng Tuyền Trọc Thủy lấy ra nhìn xem, nhưng nghĩ đến chỗ này, nhất thời liền bỏ đi ý niệm này.

“Chúc mừng ngài, thu hoạch được bí tịch Lưu Nguyệt kiếm pháp, mời xem xét ở trong túi càn khôn.” Lâm Hải tiếp tục cắt tỉa tin tức trong đầu.

“Lưu Nguyệt kiếm pháp?” Lâm Hải lập tức nổi lên hứng thú.

Lưu Nguyệt kiếm pháp: Kiếm pháp gia truyền của Tư Mã gia tộc, Hoàng giai trung phẩm.

“Nhật!” Sau khi Lâm Hải xem đẳng cấp của kiếm pháp, nhất thời nhụt chí một trận.

Mẹ nó, mới là cái Hoàng giai trung phẩm, có cái trứng dùng, Phân Cân Thác Cốt Thủ cùng Trích Tinh Thủ của ca ca đều là Hoàng giai thượng phẩm đây.

“Chúc mừng ngài, thu hoạch được một thanh Vô Cực Kiếm, mời xem xét ở trong túi càn khôn.”

Vô Cực Kiếm: Thần Binh Nhất giai hạ phẩm. (binh khí chia làm Thập giai, nhất giai là giai thấp nhất)

“Thao, rác rưởi bên trong rác rưởi! Còn không biết xấu hổ gọi là Thần Binh!” Lâm Hải quả thực im lặng, thấy thanh trường kiếm trước đó của Tư Mã Hùng Phong không nhìn thấy, đoán chừng chính là cái thanh mà mình đạt được này.

“Mẹ nó, cái Tư Mã Hùng Phong này nói làm sao cũng là người tu hành a, làm sao toàn thân cao thấp đều là rác rưởi?” Lâm Hải phiền muộn một trận.

Hắn có thể không biết, hiện tại Tu Hành giới đã sớm nghèo túng.

Một bộ công pháp Hoàng giai trung phẩm cùng một thanh Thần Binh Nhất giai hạ phẩm, tại bên trong một cái gia tộc tu hành, cũng coi là phối trí không tệ, rất nhiều đệ tử gia tộc, liền một bộ công pháp Hoàng giai hạ phẩm cũng xem như trân bảo.

Mà Thần Binh, càng là vô cùng trân quý, đa số đệ tử gia tộc, đều vẫn là dùng binh khí phổ thông.

Đương nhiên, Lâm Hải không biết những cái này, hắn hiện tại chẳng qua là cảm thấy vô cùng thất vọng.

Còn có một cái tin tức cuối cùng.

“Chúc mừng ngài, thu hoạch được một khối mảnh vỡ thần bí, mời xem xét ở trong túi càn khôn.”

Mảnh vỡ thần bí: Mảnh vỡ thần bí.

Phốc!

Lâm Hải nhìn cái giải thích hố cha này, kém chút một ngụm máu lại phun ra ngoài.

Mẹ nó, đây không phải là nói nhảm sao?

Lâm Hải đang muốn đậu đen rau muống, bỗng nhiên có một cái tin tức tràn vào trong đầu.

"Cái gì!" Sau một khắc, Lâm Hải khiếp sợ không gì sánh nổi sững sờ ở ngay tại chỗ!

Chương 341: Lưới Thiên Tằm

Lâm Hải trực tiếp bị cái tin tức đột nhiên xuất hiện trong đầu này làm cho chấn kinh.

"Điều kiện để mở ra thông đạo Tam giới đã kích hoạt, tiến độ hoàn thành (1/6)!"

Lâm Hải mộng bức hơn nửa ngày, sau cùng liên tưởng đến bên trên khối mảnh vỡ thần bí kia.

"Chẳng lẽ cái mảnh vỡ thần bí này, có quan hệ cùng thông đạo của Tam giới?"

Vội vàng lấy điện thoại di động ra, mở túi càn khôn tra nhìn một chút.

Chỉ thấy một khối mảnh vỡ màu đỏ sậm, không phải vàng không phải ngọc, yên tĩnh nằm tại bên trong ngăn chứa của túi càn khôn, tuy cách điện thoại di động, nhưng Lâm Hải cũng có thể cảm giác được, trong cái mảnh vụn này tựa hồ có bao hàm một cỗ năng lượng hủy thiên diệt địa.

"Cái mảnh vỡ này tuyệt đối không phải là vật phàm!" Lâm Hải chỉ là nhìn một chút, cũng cảm thấy một cỗ áp lực trước đó chưa từng có, khiến lòng người bỗng nhiên trì trệ.

"Chẳng lẽ đạt được sáu khối mảnh vỡ này, liền có thể mở ra thông đạo Tam giới?" Lâm Hải nhớ kỹ trong tin tức nhắc nhở, nói tiến độ đã hoàn thành 1/6 .

Tâm tình của Lâm Hải lập tức trở nên cực kỳ phức tạp, thật không biết cái thông đạo Tam giới này một khi được đả thông, sẽ là chuyện tốt hay chuyện xấu.

“Uy, tử biến thái.” Đúng lúc này, Tiểu Hồng bỗng nhiên lại hướng phía Lâm Hải kêu một tiếng.

“A Hoa đột nhiên biến mất, có phải là do ngươi giở trò quỷ hay không?”

“Đậu phộng!” Con mắt Lâm Hải bỗng nhiên trợn tròn, một mặt kinh ngạc nhìn Tiểu Hồng.

Mẹ nó, cái con chim này làm sao lại biết? Chẳng lẽ Thánh Cảnh của mình đã bại lộ?

“Bị kinh ngạc, ta thấy A Hoa gọi ngươi là ba ba, cho nên mới liệu định là ngươi cứu nó đi.” Tiểu Hồng lại mở miệng nói nói.

“Há, là dạng này a.” Lâm Hải lúc này mới buông lỏng một hơi.

“Không sai, A Hoa đã được ta cứu đi.” Lâm Hải từ đối thoại trước đó cũng nghe được, cái đứa ngu này tựa hồ thích A Hoa, đã như vậy, cũng cũng không cần phải giấu diếm đối với nó.

Tiểu Hồng ban đầu vẫn chỉ là suy đoán, hiện tại thấy Lâm Hải thừa nhận, nhất thời hai mắt toả ra hào quang rực rỡ.

“Ta biết rõ A Hoa không có việc gì, nó đi đâu, ta muốn đi tìm nó!” Tiểu Hồng kích động nói nói.

“Ngươi thật muốn đi tìm nó?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó quái dị nói nói.

“Thật, mặc kệ nó đi nơi nào, ta đều muốn đi tìm nó, bởi vì chúng ta là thực tình yêu nhau.”

“Này tốt.” Lâm Hải gật gật đầu, tốn sức chuyển đến bên người Tiểu Hồng.

Khẽ vươn tay, Lâm Hải đem cái lưới bao Tiểu Hồng lại giật xuống.

Chúc mừng ngài, thu hoạch được một tấm Lưới Thiên Tằm, mời xem xét ở trong túi càn khôn.

Lưới Thiên Tằm: Dùng tơ Thiên Tằm dệt thành chiếc lưới lớn, bình thường có thể cất vào trong tay áo, xuất kỳ bất ý tung ra bắt con mồi. Thần Binh Nhất phẩm cấp thấp.

“Ta dựa vào, thu hoạch ngoài ý muốn a!” Lâm Hải lập tức lại cao hứng, không nghĩ tới tấm lưới bao Tiểu Hồng lại này, thế mà cũng không phải là vật phàm.

Sau khi Tiểu Hồng được thả ra, nháy nháy mắt, hơn nửa ngày mới ngẩng đầu lên.

“Tấm lưới vừa rồi kia làm sao không thấy nữa?” Nó thế nhưng là nhìn tận mắt, Lâm Hải đã đem lưới từ trên người nó lấy ra, sau đó tấm lưới liền sống sờ sờ biến mất.

“Cái này ngươi đừng quản, ngươi không phải muốn đi tìm A Hoa sao?” Lâm Hải vội vàng đem đề tài chuyển hướng.

“Đúng a.” Nhấc lên A Hoa, Tiểu Hồng nhất thời đem sự tình tấm lưới kia ném đến sau đầu.

“Vậy thì tốt, ngươi nếu tin tưởng ta, liền chớ phản kháng.” Lâm Hải nói, đem hai cánh tay dán tại bên trên cái đầu nhỏ của Tiểu Hồng.

“Mẹ nó a, cũng không biết phương pháp thu chim cùng thu linh hồn thể có giống nhau không.” Lâm Hải thử nghiệm mặc niệm một tiếng thu!

Sau đó, một cỗ hấp lực cường đại, trong nháy mắt liền bao trùm thân thể của Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng quá sợ hãi, vỗ cánh một trận, liền muốn bay lên không trung.

“Muốn gặp A Hoa liền chớ phản kháng!” Lúc này, Lâm Hải vội vàng lớn tiếng hô nói.

Hai con mắt ưng của Tiểu Hồng bỗng nhiên bắn ra từng đạo hàn quang, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải một trận, mới chậm rãi từ bỏ chống cự.

“Ngươi là ba ba của A Hoa, hi vọng ngươi không nên gạt ta.”

Nói xong, Tiểu Hồng nhắm hai mắt lại, mặc cho cỗ lực hút này, dính lấy thân thể của mình.

“Sưu!” Thời gian nháy mắt, thân hình khổng lồ của Tiểu Hồng liền biến mất tại chỗ.

Lâm Hải thở dài ra một hơi, biết rõ Tiểu Hồng cũng đã tiến vào trong Thánh Cảnh.

“Hiện tại chỉ còn lại một cái phiền toái này.” Lâm Hải quay đầu lại đem ánh mắt tụ lại trên thân Tư Mã Hùng Phong đang hôn mê bất tỉnh.

Trước đó Lâm Hải đem Tiểu Hồng thu nhập vào trong Thánh Cảnh, để nó đi gặp A Hoa là một cái phương diện, một cái phương diện quan trọng hơn là, hắn từ trong lời nói của A Hoa biết được, cái Tiểu Hồng này vốn là Linh thú của Tư Mã gia tộc.

Nếu như không đem Tiểu Hồng giấu đi, thế tất sẽ còn có dẫn tới những người khác trong Tư Mã gia tộc, tới bắt Tiểu Hồng trở về, nói như vậy, phiền phức của chính mình coi như là vô cùng vô tận.

Hiện tại thu Tiểu Hồng, biết rõ Tiểu Hồng cùng với chính mình, đoán chừng chỉ có cái Tư Mã Hùng Phong này.

Giết Tư Mã Hùng Phong, Lâm Hải tuyệt đối không làm được, mặc dù là quan hệ thù địch, nhưng Lâm Hải dù sao cũng không phải loại người thủ đoạn độc ác kia, giết người đối với hắn mà nói, chính mình cũng không qua được.

“Xem ra chỉ có thể để ngươi mất trí nhớ.” Lâm Hải nghĩ nghĩ, yên lặng móc ra một cây kim châm.

Đem đầu Tư Mã Hùng Phong nghiêng ra, lộ ra một cái huyệt đạo ở chỗ ót.

Lâm Hải tay nâng châm hạ, dứt khoát quả quyết đâm vào.

“Ta sẽ tận lực cẩn thận, không làm thương hại những ký ức khác của ngươi.” Lâm Hải thì thào nói, ngón trỏ tay phải cùng ngón cái nhẹ nhàng vê động kim châm.

Đúng lúc này, đột nhiên một trận tiếng bước chân lộn xộn từ nơi không xa truyền đến.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, vội vã ngẩng đầu, chỉ thấy hai cái thân ảnh, đang lấy tốc độ cực nhanh, hướng phía bên này chạy như bay đến.

“Phía trước có người, tựa hồ là sư đệ Tư Mã Hùng Phong!” Một trong hai người, tựa hồ phát hiện ra Lâm Hải cùng Tư Mã Hùng Phong, hô to một tiếng, lập tức xông lại.

“Đậu phộng, không tốt!” Lâm Hải nghe xong, liền biết rõ, đây là những người khác trong Tư Mã gia tộc đuổi tới.

“Ngươi đang làm gì Tư Mã Hùng Phong sư đệ!” Lúc này, hai người tựa hồ phát hiện Lâm Hải đang làm động tác gì đó tại chỗ ót của Tư Mã Hùng Phong, vội vàng hét lớn một tiếng, tốc độ lần nữa tăng tốc, mắt thấy liền vọt tới phụ cận.

“Đậu móa, quá đáng tiếc, không biết trí nhớ có tiêu trừ được hay không!” Lâm Hải nói thầm một tiếng đáng tiếc, nhưng cũng biết, giờ phút này không đi không được.

Thế nhưng bản thân Lâm Hải giờ phút này đã bị trọng thương, muốn chạy căn bản là không kịp.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân thể Lâm Hải bỗng dưng biến mất tại chỗ, tiến vào bên trong Thánh Cảnh, liền kim châm tại ót Tư Mã Hùng Phong, đều không có kịp thời rút ra.

Thân ảnh của Lâm Hải vừa mới không thấy, hai người trẻ tuổi liền vọt tới trước mặt Tư Mã Hùng Phong.

“Người đâu?” Hai người không để ý đến Tư Mã Hùng Phong đã ngã xuống đất, mà chính là một mặt kinh hãi nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm tung tích của Lâm Hải.

“Vĩnh Hằng sư huynh, điều đó không có khả năng, liền xem như Tộc trưởng lão nhân gia, cũng không có khả năng có nhanh chóng biến mất như vậy a?” Hơn nửa ngày, một người trẻ tuổi mới một mặt chấn kinh nói nói.

Tư Mã Vĩnh Hằng thì cau mày, như có điều suy nghĩ.

“Sư đệ, ở trước hai người chúng ta trơ mắt còn không coi vào đâu biến mất mà không bị phát giác, trong thiên hạ, căn bản không ai có thể đạt tới cái tốc độ này, nhưng lại không có nghĩa là không có người làm được.” Tư Mã Vĩnh Hằng ngữ khí thâm trầm, lộ ra một tia cười lạnh.

Một người trẻ tuổi khác sững sờ, sau đó bừng tỉnh đại ngộ.

“Huynh là nói...”

“Không sai!” Trong mắt Tư Mã Vĩnh Hằng hàn quang lóe lên, sau đó ngồi xổm người xuống.

“Chuyện này, vẫn nhanh báo cáo cho Tộc trưởng đại nhân, hiện tại vẫn là nhìn xem Tư Mã Hùng Phong sư đệ thế nào đi.”

Tư Mã Vĩnh Hằng nói xong, hai con mắt tinh lóng lánh, quan sát Tư Mã Hùng Phong.

“Lực lượng thật cường đại! Hùng Phong sư đệ tựa hồ là bị một cỗ khí lưu cường đại trùng kích, bị thương nặng.”

“Ừm?” Tư Mã Vĩnh Hằng vừa nói xong, ánh mắt lại rơi vào cái ót của Tư Mã Hùng Phong.

“Kim châm!” Ánh mắt Tư Mã Vĩnh Hằng tỏa sáng hào quang!

“Quả là thế!”

Mà một người trẻ tuổi khác cũng chú ý tới kim châm sau đầu Tư Mã Hùng Phong, một mặt thật không thể tin.

“Vĩnh Hằng sư huynh, bọn họ vậy mà thực có can đảm động thủ đối với Tư Mã gia tộc chúng ta?”

“Hừ, thủ đoạn đột nhiên biến mất vừa rồi, cùng với cái kim châm không kịp thu hồi này, đều là ngươi ta tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn có giả sao!” Tư Mã Vĩnh Hằng tựa hồ phi thường phẫn nộ, một tay ôm lấy Tư Mã Hùng Phong.

“Đi, nhanh đi về bẩm báo với Tộc trưởng, để tránh đêm dài lắm mộng!”

“Ừm!”

Nói xong, thân hình hai người lóe lên, nhanh chóng biến mất ở tại chỗ.

Lâm Hải căn bản không có nghĩ đến, hành động lúc trước của hắn, lại ma xui quỷ khiến để hai người Tư Mã gia tộc gây nên hiểu lầm.

Bất quá cho dù biết rõ, Lâm Hải cũng sẽ không đần độn mà chạy đến giải thích, hắn còn ước gì người Tư Mã gia tộc hiểu lầm đâu, dạng này liền sẽ không tới làm phiền mình.

Lâm Hải vừa xuất hiện tại bên trong Thánh Cảnh, liền trực tiếp ngã xuống đất.

“A!” Còn không có phản ứng lại, một tiếng thét chói tai vang lên, kém chút đem màng nhĩ Lâm Hải chấn vỡ.

Lâm Hải vội vã ngẩng đầu, kết quả chỉ nhìn một chút.

Phốc!

Hai đường máu mũi trực tiếp phun ra ngoài.

Chương 342: Nghe nói ngươi sắp chết?

Lâm Hải trực tiếp bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người, miệng mở rộng, nước miếng cũng chảy ra.

Chỉ thấy Sở Lâm Nhi, giờ phút này toàn thân trần truồng, chỉ mặc một cái nội y màu hồng phấn, hai tay ôm ngực, một mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn Lâm Hải.

Mà Tiên Nhi thì là cầm một bộ y phục, đứng ở bên cạnh không biết làm sao.

“Ngươi cái thối lưu manh, còn không nhắm mắt lại!” Sở Lâm Nhi vừa vội vừa tức, khẽ kêu một tiếng.

“Ta qua, cô nàng này thật có tư sản a.” Lâm Hải cuồng nuốt hai ngụm nước bọt, mới lưu luyến không rời đem con mắt nhắm lại.

Sau đó, một trận thanh âm sột sột soạt soạt truyền đến, hiển nhiên là Sở Lâm Nhi đang vội vàng mặc quần áo.

“Đã xong chưa?” Chờ khôi phục yên tĩnh, Lâm Hải mở miệng hỏi nói.

“Hừ, thối lưu manh, mở mắt chó của ngươi ra đi.” Tiếng hừ lạnh của Sở Lâm Nhi vang lên.

Lâm Hải mở to mắt, thấy sắc mặt Sở Lâm Nhi mang theo một tia hồng nhuận phơn phớt, so với bình thường lộ ra càng thêm yêu diễm mê người.

“Các ngươi vừa rồi đang làm gì?”

“Ta trong lúc rảnh rỗi, làm cho Lâm Nhi Công chúa bộ y phục, vừa mới chuẩn bị mặc thử một chút, ngươi liền tiến đến.” Không đợi Sở Lâm Nhi mở miệng, Tiên Nhi dẫn đầu cúi đầu nói nói.

“A.” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó ồ một tiếng.

“Không đúng, lần trước ta tiến đến, hai ngươi không phải còn giống như cừu nhân sao?” Lâm Hải chợt nhớ tới, lần trước khi chính mình tiến vào Thánh Cảnh, Sở Lâm Nhi tựa hồ rất là ăn dấm của Tiên Nhi đây.

“Ai cần ngươi lo, chúng ta bây giờ là hảo tỷ muội, không được a?” Sở Lâm Nhi trợn mắt trừng một cái, một tay kéo bả vai Tiên Nhi qua.

“Đi, Tiên Nhi, chúng ta không cần để ý tới cái thối lưu manh này nữa, theo bồi bản Công chúa dưới cờ caro đi.” Sở Lâm Nhi nói xong, lấy điện thoại cầm tay ra, vội vã không nhịn nổi lôi kéo Tiên Nhi muốn chơi.

“Cái đồ chơi gì?” Lâm Hải nghe xong kém chút phun.

Mẹ nó, qua thời gian dài như vậy, còn tưởng rằng cái Sở Lâm Nhi này đổi tính đâu, không nghĩ tới đối với cái Cờ caro này vẫn là yêu quý trước sau như một a.

Đỗ Thiên không ở đây, cái này lại tìm tới đồng bọn mới.

Tiên Nhi không hề cử động, mà là có chút lo lắng nhìn Lâm Hải đang ngã trên mặt đất.

“Chủ nhân, ngươi thụ thương không nhẹ.”

“Hắn bị thương?” Sở Lâm Nhi sững sờ, vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn chằm chằm vào Lâm Hải một hồi.

“Thật sự nặng.” Sở Lâm Nhi trước đó bởi vì Lâm Hải đột nhiên xuất hiện, nhìn hết thân thể mình, trong lòng tất cả đều là tức giận, căn bản không thể chú ý tới trạng thái của Lâm Hải, hiện tại xem xét, không khỏi nhíu mày.

“Đúng vậy a, Lâm Nhi Công chúa, có biện pháp nào cứu ta không a.” Lâm Hải nhất thời giả trang ra một bộ hình dạng, đồng thời một mặt khát vọng nhìn chằm chằm vào Sở Lâm Nhi.

Cái Sở Lâm Nhi này thế nhưng là Công chúa của Địa Phủ a, nói không chừng liền có thể từ trên người nàng làm đến chút bảo bối gì đây.

Đáng tiếc, Sở Lâm Nhi bĩu môi một cái, khinh thường lắc đầu.

“Cứu không được, chờ chết đi.”

Sở Lâm Nhi nói xong, liền kéo Tiên Nhi, hướng phía ngoài cửa đi qua.

“Tiên Nhi, đừng để ý tới hắn, chúng ta nhanh đi đánh cờ a, ta cũng chờ không nổi nữa.”

“Uy, uy, các ngươi có thể có chút ái tâm hay không, ta cần chiếu cố a!” Lâm Hải nằm trên mặt đất kêu rên một trận, đáng tiếc hai nữ nhân căn bản không có để ý đến hắn nữa, chớp mắt liền ra khỏi nhà gỗ.

“Mẹ nó, thật sự là hố cha a, cờ caro đáng chết, mê muội mất cả ý chí a.” Lâm Hải tức đến giậm chân đấm ngực.

Đột nhiên, cửa nhà gỗ môn bị đẩy ra một đường nhỏ.

“Ha ha, khẳng định là Tiên Nhi không đành lòng, về chiếu cố ta a.” Lâm Hải cao hứng vừa muốn nói chuyện.

“Ba ba, nghe nói ngươi sắp chết?” Một cái thanh âm cười trên nỗi đau của người khác truyền vào trong lỗ tai của Lâm Hải.

Sau một khắc, Lâm Hải liền gặp được A Hoa, khập khiễng đi tới, mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

Lâm Hải tức đến kém chút nhảy dựng lên.

“Mẹ nó, chó chết! Ta muốn chết ngươi thật cao hứng sao?” Lâm Hải trừng tròng mắt, nổi giận đùng đùng nói nói.

“Không có không có.” A Hoa lập tức thay đổi thành một bộ mặt khóc tang.

“Ba ba, ngươi nếu chết, ta cũng không sống nữa.” A Hoa nói, còn duỗi ra vuốt chó, giả vờ giả vịt đi lau lau con mắt.

“A Hoa, vẫn là ngươi có tâm nhất, không giống một ít nữ nhân...” Lâm Hải lập tức cảm động.

“Đúng thế, A Hoa ta coi trọng nhất là cảm tình!” Lâm Hải vừa dứt lời, A Hoa lập tức khôi phục bộ dáng mặt mày hớn hở, vỗ bộ ngực đắc ý đến không được.

“Đúng rồi, ba ba.” A Hoa bỗng nhiên lẻn đến trước mặt Lâm Hải, một mặt nịnh nọt.

“Ba ba, ngươi cũng sắp chết, không bằng mình nắm chặt thời gian, kế thừa tài sản đi.”

“Cút!” Lâm Hải tức giận một chân đem A Hoa đạp qua một bên.

Mẹ nó, đầu chó chết không có lương tâm này!

Nếu không phải Lâm Hải bị thương đến nức không đứng dậy nổi, thì còn phải qua đạp nó thêm hai cước mới được.

“Ai u, ba ba, ngươi quá nhẫn tâm, ta thế nhưng là chó đang thụ thương a, ngươi còn dùng lực như thế.” A Hoa nằm trên mặt đất, rú thảm từng tiếng.

“Ba ba, ta không thể động đậy nữa, nhất định phải lập tức kế thừa tài sản của ngươi, mới có thể để cho ta có động lực đứng lên lần nữa.” A Hoa tội nghiệp nói nói.

“Tiểu Hồng, A Hoa ở chỗ này đây!” Lâm Hải không để ý tới nó, mà chính là hướng phía cửa lớn tiếng hô nói.

“Thu ~” Lâm Hải vừa hô xong, nhất thời một tiếng ưng kêu, từ xa mà đến gần.

“Đậu phộng, Cẩu gia không ở nơi này!” A Hoa giật mình một cái liền nhảy dựng lên, chân phát phi nước đại ra khỏi nhà gỗ, nào có một chút bộ dáng giống như là đang thụ thương.

“A Hoa, ngươi đứng lại đó cho ta, hôm nay ngươi nhất định phải cưới ta!”

“Lăn ngươi cái quả trứng! Cẩu gia là người kiên định chủ nghĩa chủng tộc, tuyệt sẽ không khuất phục dưới dâm uy của ngươi.”

Lâm Hải nghe thanh âm càng ngày càng xa của hai cái hàng này, trong lòng nhất thời buồn cười một trận.

Cái chó chết A Hoa này, rốt cục có người trị được nó.

“Tê ~” Lâm Hải vừa nở nụ cười này, thân thể bỗng nhiên truyền đến từng đợt đau đớn kịch liệt.

Lúc này mới nhớ tới, chính mình thế nhưng là người bị thương nặng a.

Mẹ nó, Sở Lâm Nhi thế mà mặc kệ chính mình, Tiên Nhi ngược lại là quan tâm, nhưng bây giờ cũng bị Sở Lâm Nhi cho bắt cóc đi chơi trò chơi qua rồi.

“Thật sự là thật không có người yêu thương mà.” Lâm Hải lầm bầm một câu, “Xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, nhìn xem đồ vật trong túi càn khôn.

Đồ vật không ít, nhưng không có thứ nào là có thể dùng đến để liệu thương.

“Không được, nhất định phải tìm thánh dược chữa thương, nếu không chính mình không phải nằm ở chỗ này nửa năm mới ổn được.”

Lâm Hải nghĩ đến, đem các bạn tốt Thiên Đình lật qua một lần, cuối cùng vẫn là rơi vào bên trên thân của Kim Hoa Đồng Tử.

Mở ra khung chat với Kim Hoa Đồng Tử, Lâm Hải phát một cái tin tức qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng tử, có ở đó hay không?

Tin tức rất nhanh biểu hiện đã gửi đi thành công, Lâm Hải thở phào.

Xem ra bên trong Thánh Cảnh, chỉ không cách nào gọi điện thoại, Internet ngược lại vẫn thông.

Thế nhưng là, Lâm Hải chờ nửa ngày, tin tức của Kim Hoa Đồng Tử cũng không có trở lại.

“Ta dựa vào, tình huống như thế nào?” Lâm Hải có chút gấp, trước kia cho tiểu tử này gửi tin tức, cơ bản đều là lập tức trở về a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Người đâu, người đâu?

Lâm Hải nhịn không được lại phát qua một câu.

Lại chờ một hồi lâu, ngay tại thời điểm Lâm Hải đều đã không còn kiên nhẫn, tin tức của Kim Hoa Đồng Tử rốt cục đã đáp lại.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, ta ở đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta dựa vào, làm sao chậm như vậy? (phía sau là một cái biểu lộ bất mãn)

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên đừng nóng vội, ta sợ Lão Quân nhìn thấy, là vụng trộm chạy đến bên ngoài gửi tin tức cho ngươi đấy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vì sao lại sợ Lão Quân nhìn thấy?

Lâm Hải trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên ngươi là hồ đồ thật hay là giả bộ hồ đồ vậy?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ý gì?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, một cái đánh giá kém của ngươi, đem Lão Quân tức thành như thế, ta là đồng tử của Lão Quân, nào còn dám trắng trợn liên lạc với ngươi a?

“Ách…” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó một trận bất đắc dĩ.

Đậu móa, cũng đúng, mình bây giờ là đem Thái Thượng Lão Quân đắc tội thảm, cái Kim Hoa Đồng Tử này không có không để ý tới chính mình liền đã đủ ý tứ.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên tìm ta có chuyện gì? Ta không thể đi ra quá lâu, sợ Lão Quân hoài nghi đây.

Lâm Hải thấy vậy, cũng không dám trì hoãn thời gian.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi có đan dược liệu thương, làm cho phàm nhân bị trọng thương nhanh chóng khỏi hẳn hay không?

Chương 343: Lôi Thần Quyết

Lâm Hải phát xong tin tức, tâm liền nhấc lên.

Nếu như Kim Hoa Đồng Tử không có loại đan dược này mà nói, vậy mình còn thật không biết tìm ai muốn đây.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên ngươi chờ một chút.

Kim Hoa Đồng Tử cũng không nói có, cũng không nói không có, nhất thời không có tin tức.

“Móa, có ý tứ gì a?” Lâm Hải lập tức bị sững sờ.

Bất quá không có cách nào, Lâm Hải chỉ có thể cầm điện thoại di động, chờ Kim Hoa Đồng Tử hồi âm.

Lâm Hải chờ đến nhàm chán, liếc nhìn những bạn tốt Thiên Đình này, thế là liền cùng bọn họ trò chuyện giết thì giờ.

Lâm Hải đầu tiên liền phát qua một cái tin tức cho Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, thuốc hút xong chưa? (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Ngộ Không: A, lão Tôn ta vừa mới hút xong. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

“Ách...” Lâm Hải lập tức mộng.

Mẹ nó, vốn chính là một một câu thăm hỏi ân cần, không nghĩ tới lại hỏi ra sự tình tới.

Mình bây giờ thế nhưng là tại bên trong Thánh Cảnh, giờ đi chỗ nào tìm thuốc cho y a, hơn nữa chính mình còn đang bị thương tổn, nếu như Kim Hoa Đồng Tử có thuốc còn dễ nói, nếu như không có, chính mình còn không biết phải đợi tới khi nào đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Tiểu tiên hiện tại không tiện, không thể gửi thuốc lá cho ngươi, Đại Thánh chờ một chút thời gian, nhanh nhất một ngày, chậm nhất nửa năm, nhất định sẽ phát thêm một số cho Đại Thánh.

Ngộ Không không nói chuyện, mà chính là trực tiếp liên tiếp phát tới đồ vật.

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi mười hồ lô Hầu Nhi Tửu.

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi ba sợi lông khỉ.

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi một hạt Bàn Đào.

Lâm Hải nhìn tin tức nhắc nhở còn đang mù mờ không rõ, tin tức của Ngộ Không lại phát tới.

Ngộ Không: Lão Tôn ta là cái Tiên nghèo, cũng không có đồ vật tốt gì đưa cho huynh đệ, chớ trách chớ trách!

Móa! Trong lòng Lâm Hải giật mình, mẹ nó, cái con khỉ này không phải là hiểu lầm đi, cho là mình là biến tướng tìm y đòi đồ vật đây.

Vừa định giải thích, Ngộ Không lại phát tới một cái tin tức.

Ngộ Không: Toàn bộ Thiên Đình đều biết, lão Tôn ta giảng nghĩa khí nhất, nếu như huynh đệ gặp phải việc khó gì, lão Tôn ta nhất định vì ngươi mà ra mặt, vì ngươi mà ra mặt!

Lâm Hải vội vàng biên tập một cái tin tức, đáp lại cho Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thực không dám giấu giếm, Đại Thánh, bản thân Tiểu tiên hiện tại bị trọng thương, trốn ở một chỗ bí cảnh để liệu thương, bởi vậy không thể kịp thời gửi thuốc lá cho Đại Thánh, mong Đại Thánh chớ trách.

Lâm Hải cảm thấy, vẫn là nói thật cùng Ngộ Không đi, nếu không nếu như bởi vì chuyện này, cùng Ngộ Không có khúc mắc ở giữa, vậy coi như quá uổng phí.

Ngộ Không: A!!!!! (phía sau là một cái phẫn nộ biểu lộ)

Ngộ Không: Cái tên to gan lớn mật nào, dám đả thương huynh đệ của lão Tôn ta! Ngươi nhanh nói cùng lão Tôn ta, lão Tôn vơ cả nắm đũa, một đòn đánh chết chắc gã!

Lâm Hải tựa hồ cách điện thoại di động, cũng có thể cảm giác được Ngộ Không đang phẫn nộ, trong lòng cũng có chút cảm động.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh đừng vội, thù này, Tiểu tiên muốn tự mình báo.

Lâm Hải còn thật sự không cách nào nói cùng Ngộ Không, chỉ có thể tìm cái lý do như thế.

Ngộ Không ở bên kia trầm mặc một hồi, lại phát tới một cái tin tức.

Ngộ Không: Huynh đệ, ngươi chờ lão Tôn ta một hồi!

Nói xong, Ngộ Không liền không thấy.

Nhật, lại đi một cái!

Lâm Hải lắc đầu một trận, mẹ nó tìm người nói chuyện phiếm như thế nào liền lao lực như vậy đây.

Ngộ Không đi, Lâm Hải lại tìm tới Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lý Đại tiên, đang bận bịu cái gì vậy?

Trong những này thần tiên, trừ Ngộ Không, Lâm Hải cảm thấy mình cùng cái Thiết Quải Lý này xem như có giao tình tốt nhất.

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Lâm Hải nhìn, trực tiếp phun ra ngoài một ngụm máu tươi, thương thế nhất thời lại nặng hơn không ít.

“Em gái ngươi!”

“Thật mẹ nó a phạm tiện, tìm con hàng này làm gì?” Lâm Hải đưa tay cho mình một cái vả miệng.

Biết rõ con hàng Thiết Quải Lý này khi không có việc gì cũng liền phát cái biểu tình này, chính mình còn trêu chọc y làm gì a?

Thôi, tìm cái kế tiếp nói chuyện phiếm, cùng đám thần tiên này câu thông câu thông cảm tình, chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

Lâm Hải lại đi tìm tiểu Na Tra, không đợi gửi tin tức, Thiết Quải Lý lại phát tới một cái tin tức.

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

“Mẹ nó!” Lâm Hải tức đến kém chút đưa di động ném.

Mẹ nó, cái này vẫn chưa xong, tránh cũng tránh không kịp!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nếu còn dám tiếp tục phát cái biểu tình này, hai ta liền tuyệt giao! Sau đó ta còn muốn đem ấn ký hoa sen trên mông con của ngươi, cấy ghép đến trên mặt. (phía sau là một cái biểu lộ hung ác)

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Trong lòng Lâm Hải trực tiếp nói một tiếng, phục!

Thiết Quải Lý: Nhi tử ta thế nào, trôi qua được chứ?

Lâm Hải nhìn tin tức, cuối cùng xả giận.

Mẹ nó, nhấc lên con của y, con hàng này xem như khôi phục bình thường.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yên tâm, tiêu sái rất tốt!

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

“Ta xxx đại gia ngươi!” Lâm Hải trực tiếp mắng ra, mẹ nó, không có cách nào giao lưu.

Thiết Quải Lý: Ngươi nói tiêu sái, là có ý gì? Ở chốn kỹ viện? Hàng đêm tầm hoan? Nó, nó đọa lạc? (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

“Ai nha.” Lâm Hải ôm đầu, trở nên đau đầu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Con của ngươi tiền đồ lớn, đang đọc sách chuẩn bị thi trạng nguyên đâu!

Lâm Hải tức giận phát một câu, sau đó không đợi Thiết Quải Lý hồi phục, Lâm Hải theo lại theo sát phát tiếp một câu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta còn có việc a, lần sau trò chuyện!

Lâm Hải phát xong, vội vàng đóng khung chat cùng Thiết Quải Lý, hắn thật sợ con hàng này lại phát tới một loạt biểu lộ chấn kinh.

Lâm Hải bị Thiết Quải Lý làm phiền, hiện tại gặp biểu lộ chấn kinh, quả thực đều muốn nôn.

Bị Thiết Quải Lý làm thành như vậy, Lâm Hải cũng không có tâm tình lại tìm người nào nói chuyện phiếm nữa.

Mà vừa lúc lúc này, tin tức của Ngộ Không lần nữa hồi phục lại.

Ngộ Không: Huynh đệ, có ở đó hay không? Có ở đó hay không? (phía sau là một cái biểu lộ vui vẻ)

"Ách... Nhìn ngữ khí của cái con khỉ này, tựa hồ có chuyện tốt gì a?" Lâm Hải vội vàng phục hồi một câu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Tiểu tiên tại!

Leng keng!

Lâm Hải vừa hồi phục xong, một tin tức nhắc nhở liền phát tới.

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi bí tịch 'Lôi Thần Quyết' x một quyển.

"Bí tịch 'Lôi Thần Quyết'?" Lâm Hải lập tức trừng to mắt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, cái này...

Ngộ Không: Hắc hắc, lão Tôn ta đây không phải nhìn tu vi của ngươi rơi xuống đến mức độ phàm nhân, dễ bị khi dễ nha, cho nên liền đi một vòng tới nhà của Lôi Thần. (phía sau là một cái biểu lộ cười trộm)

“Móa, ban đầu đến một hồi như vậy, hóa ra là chạy đi trộm đồ vật.” Lâm Hải nhất thời dở khóc dở cười một trận.

Bất quá, nhìn tin tức mà Ngộ Không phát đến, trong lòng Lâm Hải cũng là một hồi cảm động.

Bất kể nói thế nào, cái Ngộ Không này, thực tình đối với mình là không tệ.

Ngộ Không: Cái ‘Lôi Thần Quyết’ này là bản lĩnh giữ nhà của tên đại ngốc Lôi Thần, ngươi cầm lấy đi học đi, phàm là cái yêu ma quỷ quái gì, cơ hồ không có loại không sợ Lôi, cho dù đồng dạng là thần tiên, bởi vì nguyên nhân muốn độ kiếp, gặp Lôi cũng sẽ có tâm lý rụt rè, đương nhiên, lão Tôn ta lại không sợ cái đồ chơi này, ha ha ha...

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cảm tạ Đại Thánh!

Tâm lý Lâm Hải một trận kinh hỉ, xem ra cái Lôi này, không chỉ Quỷ Quái sợ, thậm chí cũng là khắc tinh của thần tiên a.

Cánh tay trái của Lâm Hải, cũng là Tử Lôi Thần Long Tí, chỉ là một chút xíu lôi điện này, liền đã trợ giúp Lâm Hải hàng phục được cường địch Lệ quỷ, nếu như có thể đem bản lĩnh giữ nhà của Lôi Thần học được, này còn phải lo sao?

Lâm Hải mở túi càn khôn ra, không kịp chờ đợi liền muốn học tập cái Lôi Thần Quyết này.

Vừa mới chuẩn bị đem Lôi Thần Quyết lấy ra.

Leng keng một tiếng, Wechat lại vang.

Lâm Hải xem xét, nhất thời ngừng thở.

Chương 344: Ca ca không quen mao bệnh của ngươi

“Tin tức của Kim Hoa Đồng Tử đã trở lại!” Lâm Hải lập tức khẩn trương lên.

Vội vàng mở ra tin tức, Lâm Hải nhìn.

Kim Hoa Đồng Tử: Thật có lỗi Đại tiên, không có thuốc chữa thương mà phàm nhân có thể phục dụng.

Tâm của Lâm Hải, lập tức chìm đến đáy cốc.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi có thể luyện chế hay không?

Lâm Hải vội vàng hỏi lại một câu.

Kim Hoa Đồng Tử: Thật xin lỗi, Đại tiên, ta bất lực.

“Cái này...” Lâm Hải lập tức mộng, nhất thời như là bóng da bị xì hơi, vô cùng thất vọng.

Kim Hoa Đồng Tử: Bất quá Đại tiên, ngươi có thể tìm Lão Quân để luyện chế a.

“Tìm Lão Quân?” Lâm Hải cười khổ một tiếng, chính mình đem Lão Quân đắc tội ác như vậy, lão làm sao có thể giúp mình luyện chế đây.

Lâm Hải vừa định đóng Wechat lại, trong lòng bỗng nhiên nhất động.

“Không đúng, cái Kim Hoa Đồng Tử này, rõ ràng biết mình cùng Lão Quân đã trở mặt, còn để cho mình tìm Lão Quân luyện chế, chẳng lẽ...”

Trong lòng Lâm Hải nhất thời cười lạnh một tiếng, lại biên ra một cái tin tức, phát qua cho Kim Hoa Đồng Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta cùng Thái Thượng Lão Quân đã trở mặt, đầu tiên là lão đá ta ra khỏi bầy, sau đó ta lại cho lão cái đánh giá kém, đây là sự tình mà toàn bộ Thiên Đình đều biết, lão làm sao lại giúp ta luyện đan?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, chuyện do người làm a, ngươi có thể tìm Lão Quân để hoà giải a.

Lâm Hải bỗng nhiên cười, cười đến rất cổ quái.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hoà giải? Vậy ngươi nói nói, làm hoà giải như thế nào a?

Kim Hoa Đồng Tử: Chỉ cần Đại tiên bồi một ngàn vạn điểm Công đức, sau đó lại đem đánh giá kém bỏ đi, sau lại nhận thầu một chỗ trong ba chỗ của cửa hàng mạng Thiên Đình trong một năm, làm xong những chuyện này, ta có thể thuyết phục Lão Quân đem ngươi kéo lại vào bầy, sau đó ngươi lại ở trước mặt mọi người trong đám nói với Lão Quân lời xin lỗi, làm như vậy, tin tưởng Lão Quân sẽ tha thứ cho ngươi, giúp ngươi luyện đan.

“Ha ha, ha ha ha...” Lâm Hải nhìn màn hình của điện thoại di động, bỗng nhiên cười lên ha hả.

Sau khi cười xong, sắc mặt Lâm Hải bỗng nhiên trầm xuống, khóe miệng lộ ra vẻ khinh bỉ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được rồi, đừng giả bộ, ta biết rõ đây đều là Thái Thượng Lão Quân để cho ngươi nói, ngươi nói cho lão biết, điều đó không có khả năng, muốn để ca ca nói xin lỗi với lão, để lão làm xuân thu đại mộng của mình đi thôi!

Lâm Hải sớm liền nghĩ đến, đây nhất định là do Thái Thượng Lão Quân bày mưu đặt kế cho Kim Hoa Đồng Tử nói, nếu không một cái Kim Hoa Đồng Tử, làm sao có thể thay mặt cho Thái Thượng Lão Quân.

Lâm Hải phát xong tin tức, bên Kim Hoa Đồng Tử kia nhất thời trầm mặc.

Lại qua một hồi lâu, mới lại phát tới một cái tin tức.

Kim Hoa Đồng Tử: Ta là Thái Thượng Lão Quân!

Lâm Hải thấy vậy, con mắt bỗng nhiên trừng thẳng.

“Mẹ nó, chính chủ xuất hiện!” Tâm Lâm Hải nhất thời khẩn trương lên.

Tên người bóng cây, đây chính là Đạo Tổ a!

Tuy trước đó liền cùng Thái Thượng Lão Quân trở mặt, nhưng dù sao cũng không có trực tiếp tiếp xúc, hiện nay trực tiếp đối thoại cùng Thái Thượng Lão Quân, trong lòng Lâm Hải không khỏi phanh phanh nhảy lên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: n.

Lâm Hải rất gian nan hồi phục một chữ, ngón tay cũng có một chút phát run.

Không thể không thừa nhận, cách màn hình điện thoại di động, trong lòng Lâm Hải cũng hiện ra một chút sợ hãi.

Kim Hoa Đồng Tử: Thông qua bạn tốt cho ta!

Nói xong, điện thoại di động của Lâm Hải leng keng một tiếng, tin tức Thái Thượng Lão Quân muốn thêm ngươi làm bạn tốt phát tới.

Lâm Hải lần này không có cự tuyệt, không tự chủ được mà điểm thông qua.

Vừa mới thông qua, tin tức của Thái Thượng Lão Quân liền phát tới.

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi rất ngưu bức a, có phải cảm thấy mình rất ngưu bức hay không, dám theo lão tử đùa nghịch ngưu bức!

Vừa lên đến, cũng là ba cái chất vấn, giọng nói kia quả thực liền cùng tiểu hỗn tử ở Nhân gian không có gì khác nhau.

Từ đó có thể thấy được, Thái Thượng Lão Quân là nổi giận thật sự, liền phong phạm cùng hàm dưỡng của Đạo Tổ cũng bỏ qua hết.

Lâm Hải nuốt nước miếng rầm một cái, hai cái hàng chữ trên màn hình này, tựa như lợi kiếm, vậy mà khiến trong lòng Lâm Hải ẩn ẩn thấy đau.

Lâm Hải hít sâu một hơi, tay run run ấn hồi phục một câu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sự tình trước đó ta đã giải thích qua, ta không phải cố ý xoát bình phong.

Lâm Hải ở bên trên phần khí thế, liền yếu đi mấy phần.

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi có biết rõ hay không, cửa hàng mạng Thiên Đình đã tốn của ta bao nhiêu tâm huyết, ngươi vừa lên liền cho ta cái đánh giá kém?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta lúc đó cũng là nổi nóng, ai bảo ngươi đá ta ra khỏi bầy, ta thêm ngươi làm bạn ngươi lại không thông qua.

Thái Thượng Lão Quân: Dám tức giận với ta? Ngươi lại dám tức giận với ta? Người nào cho ngươi lá gan dám tức giận với ta!

Thái Thượng Lão Quân tựa hồ nghe đến sự tình thật không thể tin cỡ nào, liên tiếp phát ba câu hỏi lại.

Lâm Hải cau mày, khẩn trương trước đó dần dần bị lửa giận trong lòng dời đi.

“Bà nội ngươi, không phải liền là cái Đạo Tổ nha, ngưu bức cái gì a! Ca ca cũng đã thấp ba lần khí, nhìn xem ngươi nói chuyện đây là cái ngữ khí gì thái độ gì!” Lâm Hải lập tức cũng hỏa.

“Thao, chẳng cần biết ngươi là ai, Tam giới ngăn cách, ngươi ngưu bức nữa thì có thể đem ca ca thế nào!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cách cách cách cách đánh một hàng chữ phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có việc thì nói a, bớt con mẹ nó trang bức đi, ca ca không quen mao bệnh của ngươi!

Lâm Hải phát xong tin tức, trong lòng cũng có một chút tâm thần bất định, không biết sau khi Thái Thượng Lão Quân thấy, lại là cái phản ứng gì.

Bên Thái Thượng Lão Quân kia, trầm mặc rất lâu, mới lại phát tới một cái tin tức.

Thái Thượng Lão Quân: Được, ngươi thật giỏi! Cũng không biết đã có bao nhiêu năm, không ai dám nói với ta như vậy!

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, dù sao cũng đã dạng này, Lâm Hải dứt khoát cũng không thèm đếm xỉa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta liền cùng ngươi nói như vậy, định làm sao a!

Thái Thượng Lão Quân: Rất tốt, rất tốt!

Thái Thượng Lão Quân tuy chỉ phát hai cái từ này, nhưng Lâm Hải có thể cảm giác được, lửa giận mãnh liệt trong lòng Thái Thượng Lão Quân.

Bất quá việc đã đến nước này, Lâm Hải cái gì cũng không sợ.

Thái Thượng Lão Quân: Tiểu Hồ Đồ Tiên? Trong ấn tượng của ta, không có một cái thần tiên giống như ngươi.

Lâm Hải xem hết câu nói này, trong lòng nhất thời hơi hồi hộp một chút.

“Hỏng!” Trong lòng Lâm Hải lập tức khẩn trương lên, so với lúc vừa bắt đầu trở mặt cùng Thái Thượng Lão Quân còn muốn sốt sắng hơn gấp bội.

Chỗ dựa vào lớn nhất của Lâm Hải hiện tại, cũng là những bạn tốt bên trong Wechat Thiên Đình kia.

Nếu như bị Thái Thượng Lão Quân phát hiện ra mình không phải là thần tiên, mà căn bản chính là một phàm nhân, Lâm Hải thật không biết sẽ có hậu quả gì không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên Vị thấp, sao nhập vào pháp nhãn của đường đường Tam Thanh Đạo Tổ như ngài?

Lâm Hải phát xong câu nói này, trong lòng liền phanh phanh nhảy loạn.

Hi vọng câu nói này, có thể làm cho Thái Thượng Lão Quân cho là mình chỉ là một cái Tiểu tiên không đủ phẩm vị, căn bản không đáng để cho lão chú ý, cho nên lão mới không biết mình đi.

Thái Thượng Lão Quân: Phàm là thần tiên trên Thiên Đình, không có người ta không biết.

“Xong!” Lâm Hải vừa thấy câu nói này, trong lòng nhất thời mát lạnh.

Xem ra thân phận của chính mình đã muốn bại lộ.

Bất quá Lâm Hải vẫn là chưa từ bỏ ý định, ngẫm lại lại phát qua một cái tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi không thổi ngưu bức có thể chết a!

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi nói ta thổi ngưu bức? Ha ha ha… (phía sau là một cái biểu lộ khinh thường)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng có không phục, ngươi nếu thực ngưu bức, có bản lĩnh ngươi tính toán, Bản tiên hiện tại đang ở vị trí nào?

Lâm Hải phát xong, tâm lập tức nhấc đến cổ họng.

Nếu như Thái Thượng Lão Quân coi không ra, chuyện này liền vạn sự đại cát, nếu như lão tính ra, vậy mình coi như nguy hiểm.

Ai biết Lão Quân có biện pháp nào không, trực tiếp đem chính mình mạt sát a.

Bất quá Lâm Hải cũng không có cách, đã đắc tội Thái Thượng Lão Quân, coi như mình không nói câu nói này, thì Lão Quân khẳng định cũng sẽ tìm chính mình để tính sổ sách.

Đã như vậy, chính mình cũng lên lấy lui làm tiến, cố lộng huyền hư, một khi Thái Thượng Lão Quân tính toán không ra vị trí của mình, vậy mình coi như chiếm cứ thế chủ động.

Thái Thượng Lão Quân: Chuyện nào có đáng gì? Sau một hơi, lão phu liền có thể tìm đúng vị trí của ngươi!

“Một hơi!” Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, đó không phải là thời gian của một cái hô hấp sao.

Lâm Hải bỗng nhiên khẩn trương lên, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào màn hình, toàn thân cũng không tự giác bắt đầu phát run lên.

Một hơi!

Hai hơi!

Ba hơi!

... Trọn vẹn qua hơn mười phút, Wechat của Lâm Hải cũng không còn có vang lên.

Lâm Hải không khỏi thở phào, xem ra cái Thái Thượng Lão Quân này cũng không có gì không tầm thường, căn bản là tính toán không ra vị trí của mình nha.

Đang muốn phát cái tin tức qua, châm chọc Thái Thượng Lão Quân một chút.

Đúng lúc này, Wechat của Lâm Hải bỗng nhiên leng keng một tiếng, dọa đến Lâm Hải khẽ run rẩy.

Cúi đầu xem xét, Thái Thượng Lão Quân rốt cục gửi tin tức tới.

“Hứ, khẳng định là coi không ra, nên tới nhận thua.” Lâm Hải nghĩ thầm, đem tin tức của Thái Thượng Lão Quân mở ra.

Vừa nhìn một chút, đầu Lâm Hải liền ông một tiếng.

Sau đó ầm một cái, điện thoại di động của Lâm Hải trực tiếp rơi trên mặt đất!

Chương 345: Không muốn thay đổi liền lăn

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi tại Nhân gian, ngươi thế mà tại Nhân gian!!!!! (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Lâm Hải đã mộng, hắn không nghĩ tới Thái Thượng Lão Quân thật sự tính ra tới.

Một cái suy nghĩ đáng sợ phun lên trong lòng Lâm Hải.

Hiện tại Tam giới ngăn cách, mà chính mình lại có thể cùng người của Thiên Đình và Địa Phủ tiến hành câu thông, như vậy chính mình là con đường tắt duy nhất để kết nối Tam giới.

Cứ như vậy, chính mình có thể bị Thái Thượng Lão Quân khống chế, trở thành một cái công cụ để câu thông Tam giới hay không?

Chính mình có thể bỏ mệnh hay không? Có thể bị loại bỏ tư tưởng, trở thành cái xác không hồn hay không?

Lâm Hải càng nghĩ càng sợ, ai biết loại thần tiên có cấp bậc như Thái Thượng Lão Quân này, có bản lãnh này hay không, cách lưỡng giới, đem mạng nhỏ của chính mình phế bỏ?

Không thể thừa nhận, kiên quyết không thể thừa nhận!

Lâm Hải hạ quyết tâm, liền hồi âm cho Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân ngươi nói đùa, Tam giới ngăn cách, liền loại đại năng như ngươi này cũng không thể hạ xuống phàm giới, ta làm sao lại có thể đi xuống?

Lâm Hải nói xong, cũng không biết Thái Thượng Lão Quân có tin tưởng không, tâm lý lo lắng quá sức.

Thái Thượng Lão Quân: Thế nhưng ta bấm ngón tay tính toán, ngươi đúng là tại Nhân gian!

Thái Thượng Lão Quân hiển nhiên không quá tin tưởng lời nói của Lâm Hải.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đó là do ngươi tính toán sai!

Thái Thượng Lão Quân: Không có khả năng!

Lâm Hải trực tiếp im lặng, mẹ nó lão già này chết sống không tin, phải làm sao mới ổn đây?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt a, nếu như ngươi nói ta đang ở tại Nhân gian, vậy ngươi nói cho ta biết, ta là thế nào đến Nhân gian?

Đã nói không thông, Lâm Hải trực tiếp đem nan đề vứt cho Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân: Đúng vậy a, ngươi là thế nào đi đến Nhân gian đâu? Không nghĩ ra, không nghĩ ra!!!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi không nghĩ ra liền đúng, bởi vì ca ca căn bản cũng không ở tại Nhân gian.

Thái Thượng Lão Quân: Vậy ngươi nói ngươi ở đâu, trừ phi ta tự mình đi qua nhìn một chút, ta mới tin tưởng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta bị vây ở bên trong một cái bí cảnh, nói ngươi cũng không biết, cũng không tới được.

Lâm Hải chỉ có thể nói vớ nói vẩn.

Thái Thượng Lão Quân: Không có khả năng, toàn bộ Thiên Đình, còn không có địa phương ta không đến được.

“Ta qua, lão già này thổi ngưu bức rất lớn a.” Lâm Hải trực tiếp đem vị trí của mình phát cho Thái Thượng Lão Quân.

Dù sao Tam giới cũng đã ngăn cách, Thái Thượng Lão Quân coi như biết rõ vị trí, cũng không qua được.

Thái Thượng Lão Quân: Tốt, ta lập tức liền đến.

“Đến cái quỷ ngươi a.” Lâm Hải bĩu môi một cái, mình tại Nhân gian, lão làm sao có thể đến.

Quả nhiên, một lúc sau, tin tức của Thái Thượng Lão Quân lại phát tới.

Thái Thượng Lão Quân: Kỳ quái, kỳ quái, phương vị của nơi này thế mà tự động biến hóa, căn bản không đến được.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng không, ta liền nói, ta bị khốn trụ, ngươi căn bản không qua được.

Thái Thượng Lão Quân: Thiên Đình từ lúc nào có loại thần bí này...

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, đừng nói cái này nữa, nói cái sự tình đánh giá kém kia đi.

Lâm Hải vội vàng đem đề tài chuyển đi, hắn thật sợ Thái Thượng Lão Quân lại dây dưa tiếp.

Quả nhiên, nhấc lên sự tình đánh giá kém, Thái Thượng Lão Quân lập tức liền đem sự tình Lâm Hải ở tại Nhân gian, ném đến sau đầu.

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi dám cho ta đánh giá kém! Ngươi lại dám cho ta đánh giá kém! Người nào cho ngươi lá gan cho ta đánh giá kém!

Lâm Hải nhìn tin tức, che đầu.

Mẹ nó, lại tới, cái Thái Thượng Lão Quân này nói chuyện quá hùng hổ dọa người đi.

Lâm Hải cố nén, không tiếp tục đâm cho lão hai câu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta có thể đem đánh giá kém bỏ đi cho ngươi.

Lâm Hải ngẫm lại, vẫn là thỏa hiệp, dù sao Thái Thượng Lão Quân là Đạo Tổ a, đắc tội lão không có chỗ tốt gì.

Thái Thượng Lão Quân: Hừ, tính ngươi thức thời!

“Ta xxx đại gia ngươi!” Lâm Hải bị thái độ ngưu bức hống hống của Thái Thượng Lão Quân, tức đến kém chút đổi ý tại chỗ.

Hít một hơi thật sâu, Lâm Hải hòa hoãn cảm xúc xuống.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhưng là có điều kiện.

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi dám nói điều kiện cùng ta? Ngươi lại dám nói điều kiện cùng ta? Người nào cho ngươi lá gan dám nói điều kiện cùng ta?

“Bà nội ngươi!” Lâm Hải phát hiện, cái Thái Thượng Lão Quân này, quả thực liền sẽ không thật dễ nói chuyện.

Con mẹ nó cũng là bị dưỡng quen đi ra a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Muốn thay đổi đánh giá liền thật dễ nói chuyện, không muốn thay đổi liền lăn đê!

Lâm Hải cũng lười khách khí với lão, loại người này càng khách khí thì càng được một tấc lại muốn tiến một thước.

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi để cho ta lăn? Ngươi thế mà để cho ta lăn? Người nào cho ngươi lá gan để cho ta lăn?

“Móa, có hết hay không!” Lâm Hải thật sự là im lặng, cái Thái Thượng Lão Quân này mẹ nó liền chỉ biết một câu như vậy thôi sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chỉ hỏi ngươi một câu, có muốn thay đổi đánh giá hay không?

Lâm Hải cũng nghĩ tốt, chỉ cần cái cháu trai Thái Thượng Lão Quân này lại cho mình đến một bài ba câu như vậy, chính mình hai lời không nói, trực tiếp xóa lão.

Mẹ nó cái đan dược liệu thương cẩu thí gì a, Lâm Hải liều chịu hơn nửa năm thương tổn, cũng không đi cầu cầu lão nữa!

Thái Thượng Lão Quân: Muốn thay đổi a, đương nhiên muốn đổi, người nào nói cho ngươi ta không muốn thay đổi?

Phốc!

Lâm Hải há mồm lại là phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

“Được, ngươi lợi hại!” Lâm Hải đều sắp sụp đổ, “Đậu móa, ca ca không thể trêu vào cái loại này!”

Lâm Hải thật sự là không muốn tiếp tục nói chuyện với Thái Thượng Lão Quân, liền đóng khung chat cùng Thái Thượng Lão Quân, liền muốn rời khỏi Wechat.

Leng keng!

Không đợi hắn lui ra ngoài, Thái Thượng Lão Quân lại phát tới một cái tin tức.

Thái Thượng Lão Quân: Nói đi, làm sao mới có thể thay đổi thành khen ngợi?

“Mẹ nó, cuối cùng cũng nói câu bình thường rồi.” Lâm Hải cái này mới đưa nộ khí trong tim đè xuống.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Muốn thay đổi thành khen ngợi, ta có mấy cái yêu cầu như sau.

Thái Thượng Lão Quân: Còn mấy cái yêu cầu? Một cái yêu cầu liền không ít! Ngươi hỏi thăm một chút, toàn bộ Thiên Đình ai dám đề cập yêu cầu với ta?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi có để cho ta nói hay không, không cho ta nói coi như xong, ta cũng không thay đổi đây.

Lâm Hải thật sự là cảm thấy cái Thái Thượng Lão Quân này, cũng quá bá đạo, cùng hình tượng lão đầu mặt mũi hiền lành trong TV kia, hoàn toàn không hợp a.

Thái Thượng Lão Quân: Được được được, ngươi nói đi, ngươi thật giỏi, ngươi là người thứ nhất dám uy hiếp ta.

Lâm Hải nhìn tin tức, tâm lý buồn cười một trận.

Mẹ nó, ca ca tại Nhân gian đâu, sợ ngươi cái búa a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yêu cầu thứ nhất, phải đem ta kéo về trong đám, ta có cảm tình đối với chúng tiên trong đám đây.

Thái Thượng Lão Quân: Kéo trở về thì có thể, nhưng ngươi phải ở trong đám nói xin lỗi ta.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể.

Lâm Hải thấy yêu cầu thứ nhất được đáp ứng rất sảng khoái, trong lòng cũng thật cao hứng, về phần một câu xin lỗi, Lâm Hải mới không quan tâm đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yêu cầu thứ hai, ngươi giúp ta luyện chế một viên thuốc chữa thương mà phàm nhân có thể dùng.

Thái Thượng Lão Quân: Tại sao phải là phàm nhân dùng?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này ngươi đừng quản.

Thái Thượng Lão Quân: Chẳng lẽ ngươi thật là ở tại Nhân gian? Ngươi là phàm nhân!!! (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Đậu phộng!

Lâm Hải giật nảy cả mình, mẹ nó, cái Thái Thượng Lão Quân này quá thông minh, chính mình chỉ là muốn viên thuốc, lão lập tức ngay cả thân phận người phàm của mình cũng đoán được.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không phải không phải, đã cùng ngươi nói, ta đang bị vây ở một chỗ bí cảnh.

Lâm Hải vội vàng hướng phía Thái Thượng Lão Quân giải thích.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta tại trong bí cảnh bị thương nặng, tu vi rơi xuống cảnh giới phàm nhân, cho nên mới cần thuốc chữa thương mà phàm nhân có thể sử dụng.

Lâm Hải nói xong, sợ Thái Thượng Lão Quân không tin, vội vàng lại thêm một câu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tôn Đại Thánh biết rõ chuyện này, ngươi không tin có thể hỏi y.

Lâm Hải nhớ được bản thân cũng đã giải thích như vậy với Ngộ Không, đành phải đem Ngộ Không dời ra ngoài làm chứng cho mình.

Thái Thượng Lão Quân: Thôi đi, người nào ăn no căng, chủ động qua đi tìm con Bát Hầu này? Chỉ có ngươi mới vậy.

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, xem ra danh hào của Ngộ Không rất có uy lực a, liền Thái Thượng Lão Quân tựa hồ cũng có chút sợ hãi y.

Thái Thượng Lão Quân: Đan dược này ta luyện cho ngươi, thanh toán một trăm ngàn điểm Công đức, sau đó cung cấp Lan Diệp Thảo, Tử Sa Tâm, Bách Niên Nhân Sâm, Thất Tinh Hoa...

Lâm Hải nhìn một đống tài liệu mà Thái Thượng Lão Quân không ngừng liệt ra, khóe miệng không khỏi mỉm cười.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có ý tứ, ta muốn ngươi luyện chế không ràng buộc.

Chương 346: Phật Tổ bạo nói tục

Thái Thượng Lão Quân: Luyện chế không ràng buộc sao? Ngươi thế mà để cho ta luyện chế không ràng buộc? Người nào cho ngươi lá gan để cho ta luyện chế không ràng buộc!

Lâm Hải xem xét, đến, con mẹ nó lại tới a.

Lâm Hải hiện tại cũng nhìn ra, Thái Thượng Lão Quân đối với cái sự tình đánh giá kém này, phi thường quan tâm.

Đã như vậy, quyền chủ động này nằm ngay tại phía bên mình, Lâm Hải dứt khoát không để ý tới cái gốc rạ này của lão.

Quả nhiên, sau một lát nữa, thấy Lâm Hải nửa ngày không có phản ứng, bên Thái Thượng Lão Quân kia đã không giữ được bình tĩnh.

Thái Thượng Lão Quân: Nói chuyện a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không ràng buộc giúp ta luyện chế, nếu không không có gì để nói.

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi ngươi ngươi ngươi... (phía sau là một cái phẫn nộ biểu lộ)

Lâm Hải nhìn, trong lòng càng thêm đắc ý, nhìn Thái Thượng Lão Quân kinh ngạc, thật sự là thoải mái a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi cái gì mà ngươi, luyện hay không luyện, cho câu nói thống khoái đi!

Qua hơn nửa ngày, Thái Thượng Lão Quân mới trả về lại một câu.

Thái Thượng Lão Quân: Xem như ngươi lợi hại, ta sẽ luyện chế không ràng buộc cho ngươi, không có yêu cầu thứ ba đi, hiện tại nhanh đổi đánh giá kém lại cho ta.

Lâm Hải sững sờ, hắn thật đúng là chỉ muốn hai yêu cầu, thế nhưng là nhìn Thái Thượng Lão Quân vừa nói như thế, Lâm Hải nhất thời thay đổi chủ ý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Người nào nói cho ngươi biết không có yêu cầu thứ ba, hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết yêu cầu thứ ba.

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi ngươi ngươi ngươi, quá phận!

Lâm Hải cười thầm một trận, nghĩ thầm Thái Thượng Lão Quân hiện tại ria mép đều sắp tức điên đi.

Bất quá yêu cầu thứ ba nên nói cái gì đâu?

Lâm Hải cau mày suy nghĩ hồi lâu, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

“Có!”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yêu cầu thứ ba, là cái cửa hàng mạng gì kia ngươi, đưa cho ta sử dụng miễn phí một cái.

Thái Thượng Lão Quân: Không có khả năng, đây tuyệt đối là không có khả năng, cho dù cái đánh giá kém này không thay đổi, cũng không có khả năng!

“Ách...” Lâm Hải nhìn Thái Thượng Lão Quân cơ hồ là hồi âm trong giây lát, nhất thời có chút không rõ.

Hơn nửa ngày, Lâm Hải mới khinh thường bĩu môi.

“Mẹ nó, liền một cái ô vuông đơn sơ đến không thể đơn sơ hơn, quý lắm sao?”

Bất quá Lâm Hải cũng nhìn ra, Thái Thượng Lão Quân là thật đem cái cửa hàng mạng Thiên Đình không có hàm lượng kỹ thuật gì này rất coi trọng.

Cứ như vậy, Lâm Hải cũng là thật không dám lại quá phận.

Bất quá, Lâm Hải hiện tại đã có một cái ý nghĩ trong lòng, hắn cũng không nguyện ý cứ như vậy mà từ bỏ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như vậy đi, cho ta dùng miễn phí ba ngày, chỉ ba ngày, có được hay không!

Thái Thượng Lão Quân: Không được, một ngày đều không được!

“Móa, làm sao bất thông tình lý như thế!” Lâm Hải phiền muộn một trận.

Cau mày ngẫm lại, Lâm Hải lại phát qua một cái tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cho ta dùng ba ngày miễn phí, đối với ngươi chỉ có chỗ tốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thứ nhất, coi như ngươi không cho ta dùng, cũng không có người sẽ bán đồ vật tại cái cửa hàng mạng này, uổng phí hết. Thứ hai, nếu như ta dùng miễn phí ba ngày, kết quả ta kiếm bộn phát, vậy ta khẳng định sẽ không nguyện ý từ bỏ cái thời cơ kiếm lớn này, ngày thứ tư liền khẳng định sẽ phải hướng ngươi giao nộp tiền thuê cửa hàng mạng, ngươi nói có đúng hay không?

Lâm Hải thấy Thái Thượng Lão Quân không có trả lời, đoán chừng là đang tự hỏi, vì vậy tiếp tục nói nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mọi thứ đều cần cái dẫn đầu, nếu như ta không là cái thứ nhất thuê cửa hàng mạng của ngươi, có lẽ vĩnh viễn còn lâu mới có được người, nhưng nếu như ta dẫn đầu, có lẽ người phía sau sau khi nhìn ta kiếm lời, liền theo đó mà tranh nhau chen lấn đến thuê.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lui một vạn bước mà giảng, coi như ba ngày sau ta không thuê nữa, ngươi cũng không có bất kỳ tổn thất nào, ngươi nói đạo lý này có đúng hay không?

Lâm Hải cảm giác mình tựa như đang giảng đạo lý cho một đứa bé, cũng không biết thân phận Đạo Tổ Thái Thượng Lão Quân có thể nghe vào hay không.

Qua một hồi lâu, tin tức của Thái Thượng Lão Quân mới trở lại tới.

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi nói xong giống như có đạo lý a.

“Ha ha ha!” Lâm Hải cao hứng đánh cái búng tay, xem ra là có hy vọng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vốn chính là dạng này, thế nào, có đáp ứng hay không?

Thái Thượng Lão Quân: Tốt a, ta đáp ứng ngươi!

“A!” Tâm lý Lâm Hải trở nên kích động.

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi trước đem đánh giá kém đổi cho ta.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không được, ngươi trước tiên đem thánh dược chữa thương cho ta, sau đó ta đổi đánh giá kém cho ngươi, đổi xong, ngươi lại thực hiện hai cái yêu cầu khác, ngươi thấy thế nào?

Sự tình đã thành, Lâm Hải cũng không dám quá phận, vạn nhất đem Thái Thượng Lão Quân làm cho đổi ý, vậy liền được không bù mất.

Thái Thượng Lão Quân: Có thể, bất quá luyện đan cần một chút thời gian, ngươi hãy chờ tin tức của ta.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có vấn đề, ta chờ ngươi!

Lâm Hải phát xong tin tức, tâm lý thư sướng nói không nên lời.

“Cái gì Đạo Tổ a, cũng không gì hơn cái này, còn không phải bị ca ca chơi đến xoay quanh sao.” Lâm Hải nghĩ đến trong giao phong của chính mình cùng Thái Thượng Lão Quân, bản thân đều có thể chiếm cứ chủ động, không khỏi dương dương tự đắc một

trận.

Tây Thiên Lôi âm Tự.

“Ha ha ha ha...” Thái Thượng Lão Quân râu bạc trắng, vuốt vuốt ria mép cười to một trận.

“Có ý tứ, có ý tứ, bao nhiêu năm rồi không có gặp được tiểu bằng hữu thú vị như vậy.” Thái Thượng Lão Quân cho Như Lai Phật Tổ liếc nhìn ghi chép nói chuyện phiếm cùng Lâm Hải ở trong điện thoại di động, cười đến ria mép run rẩy.

Như Lai Phật Tổ mặt mang mỉm cười lắc đầu.

“Đạo Tổ thật có nhàn tình nhã trí, thế mà tốn thời gian đi đùa một tên tiểu bối.”

“Ai, sinh mệnh không có tận cùng, ai bảo sinh hoạt của chúng ta, quá buồn tẻ đây.” Thái Thượng Lão Quân rất khó được, lộ ra một tia tịch mịch.

“Bất quá...” Sắc mặt Thái Thượng Lão Quân bỗng nhiên trở nên ngưng trọng lên.

“Tên tiểu bối này thế mà thật tại Nhân gian, hơn nữa còn là một phàm nhân, thế nhưng hắn lại có thể câu thông cùng người trên Thiên Đình, ngươi nói có quái lạ hay không?”

Như Lai Phật Tổ nghe thấy lời ấy, chiêu bài thức mỉm cười trên mặt kia, cũng thu liễm lại.

“Xác thực rất quái lạ!”

“Ngươi nói chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Thái Thượng Lão Quân cau mày, thấp giọng nói nói, cũng không biết là đang lầm bầm lầu bầu, hay là đang hỏi Như Lai Phật Tổ.

“Phàm là có nhân tất có quả, có quả tất có nhân, nhân quả tuần hoàn, tự có đạo lý riêng.” Như Lai Phật Tổ đánh cái chắp tay, bình tĩnh nói nói.

Thái Thượng Lão Quân trực tiếp nguýt Như Lai Phật Tổ một cái.

“Chỗ này lại không có người khác, ngươi có thể đừng giả bộ hay không?”

“Nói nhảm, ta con mẹ nó không phải cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, mới nói như thế hay sao?” Như Lai Phật Tổ trực tiếp cho Lão Quân một cái liếc mắt, cười toe toét nói nói.

“Ha ha ha ha...” Thái Thượng Lão Quân nhất thời vỗ bắp đùi cười ha hả.

“Ông trời a, cái này nếu để cho nhóm Phật Tử Phật Tôn của ngươi nhìn thấy, Phật Tổ mà bọn họ vạn phần kính ngưỡng, thế mà lại bạo nói tục, ngươi nói bọn họ có thể lộn xộn tại chỗ, hoài nghi nhân sinh a hay không?”

“Người nào bạo nói tục, ngươi không cần loạn nói, A Di Đà Phật!”

Như Lai Phật Tổ lập tức lại khôi phục cái chiêu bài thức mỉm cười kia, trở mặt nhanh chóng, để Thái Thượng Lão Quân nghẹn họng nhìn trân trối một trận.

“Được, ngươi giỏi.” Thái Thượng Lão Quân hướng phía Như Lai Phật Tổ dựng thẳng ngón tay cái.

Như Lai Phật Tổ chỉ mặt mỉm cười, khẽ vuốt cằm, nhìn qua lại uy nghiêm lại hiền lành.

“Được, được, giả bộ không có ý nghĩa a.” Thái Thượng Lão Quân nhìn cái dạng này của Như Lai Phật Tổ liền nổi giận.

“Nói thật, ngươi nói chúng ta có thể thông qua tên tiểu bối này, mở lại ra thông đạo của Tam giới hay không?”

Như Lai rất trịnh trọng gật gật đầu.

“Ngươi quên trước đó thương thảo của chúng ta sao, cái thông đạo Tam giới này kỳ thực đã mở ra, chỉ là vị trí cụ thể căn bản không thể nào phát giác mà thôi, lão nạp nhìn, hy vọng này liền phải rơi vào trên thân người trẻ tuổi này.”

“Không sai, ta cũng nghĩ như vậy.” Thái Thượng Lão Quân rất tán thành mà gật gật đầu.

“Ai u!” Thái Thượng Lão Quân bỗng nhiên vỗ đùi.

“Ta cũng quên, ta vẫn phải làm cho hắn một viên thuốc chữa thương để phàm nhân dùng đâu, chờ một hồi người treo liền hỏng.”

“Thuốc chữa thương cho phàm nhân dùng? Cái này còn không đơn giản sao.” Như Lai Phật Tổ cười nói nói.

“Là quá đơn giản.” Thái Thượng Lão Quân cũng cười.

Sau đó, vươn tay, hướng trên mặt đất nhất chỉ.

Nhất thời, một khối bùn đất nhỏ liền bay vào trong tayThái Thượng Lão Quân.

“Phi!” Thái Thượng Lão Quân trực tiếp phun một ngụm nước bọt lên bên trên khối bùn đất, sau đó tiện tay chà xát, xoa thành một thứ hình tròn.

“Thành!”

“Ngươi thật buồn nôn?” Như Lai Phật Tổ một mặt ghét bỏ liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân một chút.

“Buồn nôn? Viên đất làm từ bùn đất dưới trướng Phật Tổ cùng nước bọt của Đạo Tổ, coi như là Ngọc Đế, đoán chừng cũng sẽ muốn đoạt a?”

Thái Thượng Lão Quân nói xong, lấy điện thoại di động ra quét qua, liền phát cho Lâm Hải.

“Tiểu bối, đưa cho ngươi một trận thiên đại tạo hóa đi.”

Chương 347: Nhất Khí hóa Tam Thanh

Thái Thượng Lão Quân: Thuốc chữa thương của ngươi, phát cho ngươi.

Lâm Hải nhìn tin tức bày ra bên trên Wechat, bắp thịt trên mặt run rẩy từng đợt.

“Thái Thượng Lão Quân hướng ngươi gửi đi một viên bùn đất bất thỉu.”

Viên đất: Là một khối bùn đất mà Thái Thượng Lão Quân tùy ý nhặt từ dưới đất, quấy cùng nước bọt mà thành, đủ buồn nôn.

“Con mẹ nó quá đáng giận a, cái lão già khốn nạn này!” Lâm Hải tức đến kém chút đưa di động nện.

Mẹ nó, ca ca muốn đan dược liệu thương, ngươi tùy tiện phát tới cho ta một viên đất, cái này mẹ nó là đùa ta chơi đâu!

Lâm Hải cố nén xúc động nổi giận, phát một cái tin tức hướng Thái Thượng Lão Quân chất vấn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đây chính là ngươi cái gọi là đan dược liệu thương? (phía sau là một cái phẫn nộ biểu lộ)

Thái Thượng Lão Quân: Đúng a, tuyệt đối là thánh dược chữa thương, người bình thường ta còn không cho.

Phốc!

Thánh Dược trái trứng a, còn người bình thường không cho, mẹ nó cho ai người nào không mắng ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nếu không muốn cho liền nói thẳng, mẹ nó đừng có cầm cục đất trộn cùng nước miếng đến lừa dối ca ca!

Lâm Hải lần này là thực sự bốc hỏa, trực tiếp bạo nói tục ở bên trên Wechat.

Thế nhưng, Thái Thượng Lão Quân lại một chút cũng không có gấp, ngược lại phát một cái biểu lộ che miệng cười.

Thái Thượng Lão Quân: Nước bọt đã không tệ, mấy ngàn năm trước Ngộ Không đi cầu Tiên Đan, ta thế nhưng là trực tiếp đưa nước tiểu cùng bùn. (phía sau là một cái biểu lộ nện đất cười to)

Lâm Hải nhìn tin tức, mặt xạm lại.

Mẹ nó, cái này nếu là thật, cũng quá ác thú đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng thổi ngưu bức, chờ ta qua hỏi Đại Thánh một chút.

Lâm Hải luôn cảm thấy đây cũng là do Thái Thượng Lão Quân nói bừa khoác lác đâu, nếu như lão thực có can đảm đưa nước tiểu cùng bùn đất cho Ngộ Không, Ngộ Không còn không phải tức đến phát nát Đâu Suất Cung của lão sao.

Lâm Hải nghĩ đến liền làm, thật đúng là phát tin tức cho Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, lão gia hỏa Thái Thượng Lão Quân kia thổi ngưu bức cùng ta, nói lão cho ngươi nếm qua một viên thuốc làm từ bùn đất cùng nước tiểu của lão, ta vậy mới không tin đâu, Ha ha.

Ngộ Không nhìn thấy tin tức của Lâm Hải, cơ hồ là giây về.

Ngộ Không: A! A a a a a!!!! !

Lâm Hải xem xét cái phản ứng này của Ngộ Không, tâm lý thật vui vẻ, xem ra cái con khỉ này bị tức không nhẹ a.

Ngộ Không: Cái Lão Quan đáng chết này, tức chết lão Tôn ta rồi!!!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, đừng nóng giận, đừng nóng giận, lão cũng chỉ là chém gió bức, mình không chấp nhặt với lão.

Lâm Hải ở trong tin tức nói, nhưng trong lòng lại nghĩ đến, đi mau đi mau, đi đánh lão gia hỏa này một hồi, ai để lão đáng giận như thế, dám phát viên đất nước bọt cho ca ca.

Ngộ Không: Quá đáng giận, quá đáng giận! Cái Lão Quan đáng chết này, thế mà đem sự tình mất mặt như vậy của lão Tôn ta nói ra, đáng giận, thực sự đáng giận!

“Ách...” Lâm Hải lập tức trừng to con mắt, trực tiếp mộng bức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, Đại Thánh, ý tứ của ngươi, Thái Thượng Lão Quân nói là thật?

Ngộ Không: Huynh đệ, việc này ngàn vạn chớ nói ra ngoài, a, chớ nói ra ngoài! Nếu không, mặt mũi của lão Tôn ta liền mất hết, mất hết!

“Ta qua, tình huống này là sao!” Lâm Hải lần này ngốc, lời này của Ngộ Không tương đương thừa nhận, Thái Thượng Lão Quân nói lại là thật!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ngươi tại sao phải ăn a, ngẫm lại cũng buồn nôn muốn chết.

Lâm Hải phát xong tin tức, vậy mà thật nôn khan một chút.

Ngộ Không: Buồn nôn, phi thường buồn nôn!

Lâm Hải thấy Ngộ Không cũng nói như thế, tâm lý càng thấy kỳ quái.

Chẳng lẽ là Thái Thượng Lão Quân buộc Ngộ Không ăn?

Ngộ Không: Bất quá, đây chính là đồ vật tuyệt đối tốt a, dụ hoặc thực sự quá lớn, lão Tôn ta chống đỡ không nổii a.

“Cái gì? Này làm sao lại thành đồ vật tuyệt đối tốt?” Đầu Lâm Hải càng mộng bức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, cớ gì nói ra lời ấy a, tốt chỗ nào?

Ngộ Không: Chỉ cần là đồ vật trên thân Thái Thượng Lão Quân, đều là đồ vật tốt, đồ vật tốt!

Móa! Lâm Hải phiền muộn một trận, mẹ nó tốt chỗ nào, ngươi ngược lại là nói a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh đến cùng có ý tứ gì, chiếu theo ngươi nói như thế, chẳng lẽ đống phân mà Thái Thượng Lão Quân đi ra, cũng là đồ vật tốt hay sao?

Tâm lý Lâm Hải có khí, ban đầu hắn là gõ “Chẳng lẽ đống phân mà Thái Thượng Lão Quân đi ra, ngươi cũng ăn hay sao?”

Nhưng ngẫm lại, vẫn là xóa, hắn đoán chừng vừa phát lời này, Ngộ Không không phải một gậy đem hắn vung chết thì không được.

Ngộ Không: Phân cũng là đồ vật tốt, chỉ cần là trên thân Thái Thượng Lão Quân, đều là đồ vật tốt!

“Mẹ nó, không phải đâu?” Lâm Hải buồn cười một trận, cái Ngộ Không này có phải điên hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ngươi đừng đùa ta.

Ngộ Không: Lão Tôn ta đùa ngươi chỗ nào, ngươi biết Hạo Thiên Khuyển chỗ Nhị Lang Thần, là thành thần thế nào không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm sao thành?

Hắn tuy có nhìn qua một số thần thoại liên quan tới Nhị Lang Thần, nhưng thật đúng là không thể chú ý tới kinh lịch thành thần của Hạo Thiên Khuyển.

Ngộ Không: Hắc hắc, Hạo Thiên Khuyển nguyên bản chỉ là một con thổ cẩu (*chó đất, chó quê, loại chó thường mà nhà nhà hay nuôi) ở phàm gian, thời điểm Thái Thượng Lão Quân hạ phàm, đi ra một đống phân, tình cờ bị Hạo Thiên Khuyển đi qua ăn mất!

Phốc!

Lâm Hải xem hết, kém chút phun.

Mẹ nó, thật hay giả? Đây cũng quá khôi hài a?

Ngộ Không: Cứ như vậy, Hạo Thiên Khuyển từ một con thổ cẩu không có chút linh căn nào, ngắn ngủi mấy chục năm, trực tiếp tu luyện thành Thần, về sau đến Thiên Đình, cùng Nhị Lang Thần quen biết, kết bái thành anh em.

Cái gì?

“Nhị Lang Thần không phải là chủ nhân của Hạo Thiên Khuyển sao? Làm sao cái này lại thành bái làm huynh đệ sống chết?”

Lâm Hải chợt phát hiện, cái Thần Thoại Truyền Thuyết nghe từ nhỏ tới lớn này, tựa hồ có rất nhiều địa phương không thể tin a.

Bất quá Lâm Hải cũng từ trong lời nói của Ngộ Không nghe được, cái đồ vật dính vào cùng Thái Thượng Lão Quân, xem ra cũng rất nghịch thiên a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Thái Thượng Lão Quân phát cho ta một viên đất, là dùng nước bọt của lão làm thành, ngươi nói có thể ăn được hay không?

Lâm Hải mặc dù cơ bản đã xác định cái viên đất mà Thái Thượng Lão Quân phát cho chính mình này thật không phải là vật phàm, nhưng vẫn cảm thấy hỏi một chút Ngộ Không cho có bảo hiểm.

Ngộ Không: Thái Thượng Lão Quân phát miệng ngươi viên đất trộn nước bọt!!! Có thể ăn, tuyệt đối có thể ăn!

Ngộ Không: Huynh đệ, không biết Thái Thượng Lão Quân phát cho ngươi mấy khỏa, có dư thừa hay không, đưa lão Tôn ta một khỏa?

“Ha ha, xem ra thật sự là đồ vật tốt a.” Thấy Ngộ Không cũng không kịp chờ đợi muốn đồ với mình, Lâm Hải càng thêm khẳng định cái viên đất này là đồ vật tốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có ý tứ Đại Thánh, lão chỉ phát cho ta một khỏa, nói là thánh dược chữa thương.

Ngộ Không: A, vậy ngươi liền nhanh ăn đi, chỉ là lão Tôn ta lại không có lộc ăn, đáng tiếc, đáng tiếc.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, cảm tạ Đại Thánh, Tiểu tiên trước hết ăn.

Lâm Hải cũng không có cái hoài nghi gì nữa, mở túi càn khôn của Wechat ra, tìm tới viên đất bẩn thỉu kia.

Có muốn rút ra không?

Rút ra!

Lâm Hải trực tiếp đem viên đất bẩn thỉu kia lấy ra, rơi ở trong lòng bàn tay.

“Hiện tại liền ăn nó!” Lâm Hải đem viên đất đặt ở bên miệng, miệng há ra, nhưng không có ăn vào.

“Mẹ nó, không được a, tưởng tượng là do nước bọt làm thành, liền ăn không vô a, thật sự là quá ác tâm.”

Lâm Hải thực sự không vượt qua được chướng ngại tâm lý, ngẫm lại, lại phát cái tin tức cho Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Tiểu tiên cứ tưởng tượng cái viên đất này là do nước bọt làm thành, liền ăn không vô a, làm sao bây giờ?

Ngộ Không: Chuyện nào có đáng gì? Còn không có bảo ngươi đớp phân đâu, Hạo Thiên Khuyển liền phân cũng ăn, ngươi ăn nước bọt thì tính là gì?

Phốc!

Lâm Hải xem xong tin tức, hận không thể đem Ngộ Không từ trong điện thoại di động lôi ra ngoài đánh một trận.

Mẹ nó, có so sánh như thế sao?

Con mẹ nó Hạo Thiên Khuyển là chó, đớp phân là sự tình thiên kinh địa nghĩa.

Nhưng ca ca là người, là người!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, đừng đề cập tới Hạo Thiên Khuyển, ngươi liền nói ngươi ban đầu là làm sao ăn được đi?

Ngộ Không đây chính là ăn nước tiểu, so với chính mình ăn nước bọt thì buồn nôn hơn nhiều, Lâm Hải rất ngạc nhiên, với loại tính cách này của Ngộ Không, làm sao lại ăn.

Ngộ Không: Hắc hắc, huynh đệ ngươi cái này không hiểu, ngươi biết rõ thần tiên Thiên Đình, tu luyện cũng là dựa vào cái gì không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tất cả sẽ không phải đều dựa vào Thái Thượng Lão Quân đi ị a?

Trong đầu Lâm Hải bỗng nhiên toát ra một cái tràng cảnh Quần Tiên vô cùng hoang đường, đem chính mình buồn nôn kém chút nôn mửa tại chỗ.

Ngộ Không: Bọn họ nào có may mắn như vậy?

Cái gì!

Lâm Hải lập tức kinh ngạc đến ngây người, mẹ nó, hóa ra có thể ăn phân vẫn là may mắn?

Ngộ Không: Các thần tiên tu luyện, dựa vào đều là linh khí của thiên địa!

Cái này Lâm Hải biết rõ, hắn hiện tại tu luyện Đạo Đức Kinh, đồng dạng cũng là hấp thu linh khí thiên địa.

Ngộ Không: Ngươi biết Hồng Quân không? Chính là người khai thiên lập địa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Khai thiên lập địa? Đây không phải là Bàn Cổ sao?

Ngộ Không: Bàn Cổ là ai?

“Ách... Tốt a.” Lâm Hải phát hiện, nhận biết trước mắt của người Hoa đối với thần thoại, lại một lần nữa xuất hiện sai lầm.

Ngộ Không: Sau khi Hồng Quân khai thiên lập địa, Hồng Mông Tiên Khí trong hỗn độn lập tức biến mất, hóa thành Tam Thanh, chính là câu Nhất Khí hóa Tam Thanh, từ đó giữa thiên địa đã không còn Hồng Mông Tiên Khí.

Lâm Hải nhìn màn hình điện thoại di động, yên lặng gật gật đầu.

Truyền thuyết Nhất Khí hóa Tam Thanh, hắn ở trong sách cũng đã thấy qua, nhưng ấn tượng không quá sâu sắc, nhưng luôn cảm thấy cùng Ngộ Không nói, dù sao cũng hơi có khác biệt.

Nhưng Ngộ Không là ai a? Này là thần tiên sống sờ sờ, y nói tự nhiên so với ghi chép trong sách vở muốn đáng tin hơn nhiều.

Bởi vậy, Lâm Hải cũng không có đần độn mà đưa ra nghi vấn.

Ngộ Không: Thiên địa sơ khai, linh khí tụ tập được rất nồng hậu dày đặc, bất quá linh khí vẫn kém cách xa vạn dặm so với Hồng Mông Tiên Khí, dù vậy, cũng có ngàn vạn các tộc tu luyện thành Tiên, cho đến sau cùng linh khí ở Nhân gian đã khô kiệt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi giảng cho ta những cái này, đến tột cùng là có ý gì a?

Lâm Hải tuy nghe những này, cũng cảm thấy rất hứng thú, nhưng chợt phát hiện Ngộ Không đã lạc đề a.

Chính mình thế nhưng là cái người trọng thương, đang chờ liệu thương đâu, không giảng cho ca ca làm sao vượt qua chướng ngại tâm lý, ngược lại giảng những cái này có làm được cái gì a?

Ngộ Không: Lão Tôn ta giảng nhiều như vậy, ngươi vẫn chưa rõ sao?

Chương 348: Ta đến cởi quần

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không hiểu!

Lâm Hải cầm điện thoại di động lắc đầu một trận, mẹ nó ai biết ngươi lại giảng những cái không có quan hệ này có ý gì a.

Ngộ Không: Ngây ngốc đần! So với Bát Giới còn đần hơn!

“Mẹ nó!” Lâm Hải nhất thời cảm thấy một trận sỉ nhục, thế mà đem chính mình so sánh cùng Trư Bát Giới, cái con khỉ đáng giận này!

Ngộ Không: Giảng nhiều như vậy, lão Tôn ta cũng là muốn nói cho ngươi biết, cái Lão Quan Thái Thượng Lão Quân này, chính là do Hồng Mông Tiên Khí biến thành, lão căn bản cũng không phải là người, mà chính là một đoàn Hồng Mông Tiên Khí, cho dù phân mà lão thải ra, cũng là do Hồng Mông Tiên Khí biến ảo hình thái mà thôi, căn bản không phải là thật!

Con mắt Lâm Hải mạnh mẽ trợn to, Ngộ Không vừa nói như thế, hắn lập tức liền minh bạch.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ngươi là nói, phân không phải phân, nước tiểu không phải nước tiểu, nước bọt cũng không phải nước bọt, tất cả đều là biến hóa ra đến, nhưng thật ra đều là Hồng Mông Tiên Khí?

Ngộ Không: Hắc hắc, ngươi cuối cùng cũng minh bạch, lão Tôn ta nói cũng miệng đắng lưỡi khô.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, Đại Thánh vất vả!

Lâm Hải lần này cao hứng, nguyên lai nước bọt kia căn bản chính là giả, mà chính là Hồng Mông Tiên Khí a.

Cứ như vậy, tâm lý của Lâm Hải đã không còn có chướng ngại, trực tiếp há mồm đem viên đất bẩn thỉu nuốt vào.

Vừa mới vào bụng, viên đất phảng phất tan ra, trực tiếp liền chui vào đan điền của Lâm Hải.

“Đậu phộng, giống như con cá chạch vậy.” Lâm Hải nhất thời cảm thấy vùng đan điền có một trận hỏa nhiệt.

“Hắc hắc, ăn cái đồ chơi này, chính mình thành Tiên hẳn là sự tình ván đã đóng thuyền đi, nếu không, coi như đến con chó cũng không bằng.”

Lâm Hải trong lòng đắc ý một trận, đồng thời trong đầu lại nghĩ tới Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, dù em thật sự là Tiên, thật sự là Hằng Nga, anh cũng sẽ không để em rời khỏi anh, chờ anh thành Tiên đi, Hạo Thiên Khuyển dùng mấy trăm năm, ca ca dù sao cũng cường hơn con chó kia trăm lần đi, có lẽ mấy năm liền đầy đủ.”

Ánh mắt của Lâm Hải, lập tức kiên định.

“Hừ!” Đúng lúc này, Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, đột nhiên một cỗ đau đớn kịch liệt liền từ vùng đan điền truyền đến.

“A!!!” Lâm Hải bỗng nhiên nắm chặt song quyền, toàn bộ thân thể bởi vì đau nhức kịch liệt mà cũng bị kéo căng lên.

Vùng đan điền, đột nhiên xuất hiện một luồng khí xoáy, đang nhanh chóng xoay tròn lấy, đánh thẳng vào lục phủ ngũ tạng của Lâm Hải.

“Mẹ nó, đây là thánh dược chữa thương, hay là độc dược muốn mệnh a!” Lâm Hải cắn chặt hàm răng, mồ hôi to như hạt đậu từ trên đầu tích táp nhỏ giọt xuống, đau đớn kịch liệt, làm hai con mắt Lâm Hải trừng đến độ cơ hồ cũng lồi ra khỏi hốc mắt.

“Nhật mẹ ngươi, đây là có chuyện gì a!” Lâm Hải thề, hắn đã lớn như vậy, cũng không có trải qua thống khổ mãnh liệt như vậy, đau đớn trong người, thậm chí đã vượt qua lần cánh tay trái bị ăn mòn kia.

Phanh một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra, Sở Lâm Nhi cùng Tiên Nhi một trước một sau xông tới.

“Lâm Hải!”

“Chủ nhân!”

Một linh một quỷ này, đang chơi cờ caro đến quên cả trời đất, đột nhiên nghe được tiếng kêu thảm thiết thống khổ của Lâm Hải, căn bản không biết xảy ra chuyện gì.

“Ngươi thế nào rồi?” Sở Lâm Nhi một mặt lo lắng, đưa tay liền đem Lâm Hải ôm vào trong ngực.

“y...” Lâm Hải giờ phút này hai mắt nhắm nghiền, phát ra một tiếng gầm nhẹ, toàn thân kịch liệt co quắp.

Đau đớn kịch liệt, làm ý thức của Lâm Hải cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, căn bản nghe không được Sở Lâm Nhi đang hỏi gì.

“Lâm Hải, ngươi đừng làm ta sợ, ngươi nói chuyện a!” Sở Lâm Nhi thấy thế, lập tức cũng hoảng.

Đáng tiếc, Lâm Hải một điểm phản ứng cũng không có, trong cổ họng không ngừng phát ra thanh âm thống khổ, cả khuôn mặt cũng bởi vì run rẩy mà bắt đầu trở nên vặn vẹo.

“Lâm Hải, ngươi đến cùng làm sao a, ngươi tuy bị thương nặng, nhưng căn bản không có trở ngại a, nếu không ta làm sao có thể vứt ngươi xuống, mà đi tới cờ a.”

“Lâm Hải, ngươi tuyệt đối không nên có việc a, ngươi nếu chết, ta sẽ thương tâm chết!”

“Ta, ta là do lúc trước nhìn ngươi có quan hệ thân mật cùng Tiên Nhi, nên mới cố ý chọc giận ngươi, kỳ thực ta rất muốn cùng ngươi cùng một chỗ trò chuyện a.”

“Lâm Hải, ngươi cũng đừng chết a, ngươi chết nhân gia làm sao bây giờ a?”

Sở Lâm Nhi ôm Lâm Hải, nói nói, nước mắt bất tri bất giác liền chảy xuống.

Tiên Nhi ở bên cạnh chau mày, nghe tới Sở Lâm Nhi nói chính mình cùng Lâm Hải có quan hệ chặt chẽ thân mật, bỗng nhiên hơi đỏ mặt.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi đừng khổ sở, chủ nhân không có việc gì.” Tiên Nhi ở một bên, sâu thăm thẳm nói nói.

“Cái gì, ngươi nói Lâm Hải không có việc gì?” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên xoay đầu lại, một mặt tha thiết nhìn Tiên Nhi.

“Vâng, chủ nhân không có việc gì.” Tiên Nhi nói xong, cũng không đợi Sở Lâm Nhi nói chuyện, quay người đi ra ngoài.

“Cái này, này làm sao nhìn cũng không giống người không việc gì a?” Sở Lâm Nhi ôm Lâm Hải, lại khóc lên.

Qua không bao lâu, Tiên Nhi lại đi tới, sau lưng còn có một cái thùng tắm tung bay.

Tiên Nhi vung tay nhỏ lên, thùng gỗ nhẹ nhàng rơi vào chính giữa căn nhà gỗ.

Một đoàn nhiệt khí lượn lờ dâng lên, nước trong thùng gỗ ùng ục ục bốc lên bọt, còn trôi nổi một số dược liệu không biết tên.

“Ngươi muốn làm gì?” Sở Lâm Nhi đình chỉ thút thít, quay người hỏi Tiên Nhi.

“Lâm Nhi Công chúa, chúng ta cần giúp chủ nhân cởi sạch y phục, bỏ vào trong thùng gỗ.”

Tiên Nhi nói xong, đứng dậy đi đến trước mặt Lâm Hải cúi đầu xuống, bắt đầu cởi y phục của Lâm Hải.

“Cởi quần áo làm gì, ngươi không phải là muốn tắm rửa cho hắn a?” Sở Lâm Nhi sững sờ hỏi.

“Lâm Nhi Công chúa, ta không kịp cùng ngươi giải thích, nhưng tin tưởng ta, ta là đang giúp chủ nhân, chủ nhân gặp được Thiên Đại Phúc Duyên.”

“Tiên Nhi tỷ tỷ, ngươi nói hắn không chết? Hơn nữa còn có chuyện tốt?” Sở Lâm Nhi lập tức chuyển khóc thành mỉm cười, kích động hỏi.

“Vâng, cho nên nhanh giúp ta đem y phục của chủ nhân cởi sạch đi.” Tiên Nhi cười gật gật đầu.

“Được.” Sở Lâm Nhi nghe vậy, đưa tay liền hướng phía y phục của Lâm Hải chộp tới.

Thế nhưng là, tay đến giữa không trung, lại dừng lại.

“Hừ, ta mới mặc kệ giúp cái thối lưu manh này cởi quần áo, xấu hổ chết.” Sở Lâm Nhi nói xong, đứng lên vểnh cái miệng nhỏ nhắn, quay người liền đi ra ngoài.

Tiên Nhi cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì, mà chính là chậm rãi đem áo mặc của Lâm Hải cởi ra.

Sở Lâm Nhi đi đến cửa nhà gỗ, cước bộ dừng lại, quay đầu lại len lén liếc liếc một chút.

Lúc này, Tiên Nhi đang vươn tay, đã đem quần của Lâm Hải cởi hơn phân nửa.

Không biết vì sao, trong lòng tê tái Sở Lâm Nhi một trận, mười phần không thoải mái.

“Uy!” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên hô một tiếng, thân thể trực tiếp thổi qua tới.

“Áo mặc ngươi đã cởi, ta đến cởi quần.” Sở Lâm Nhi nói, cướp đem quần của Lâm Hải cởi ra.

Tiên Nhi nhìn bộ dáng Sở Lâm Nhi một mặt đỏ bừng, nhất thời nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi không phải vừa mới nói mặc kệ cho hắn thoát sao?”

“Ta, ta lại muốn quản, không được sao?” Sở Lâm Nhi bị Tiên Nhi hỏi một trận nên cực kỳ lúng túng.

“Được, vậy ngươi tiếp tục đi.” Tiên Nhi bỗng nhiên cười quái dị.

“Tiếp tục liền tiếp tục, ngạch...” Sở Lâm Nhi cúi đầu xuống, nhất thời ngốc.

Bởi vì Lâm Hải giờ khắc này, đã bị thoát đến trần truồng, toàn thân cao thấp, chỉ còn lại có một cái quần cộc.

“Cái này, cái này...” Sở Lâm Nhi vừa thẹn lại quẫn, lập tức không biết làm sao.

“Tiên Nhi tỷ tỷ, còn, còn thoát a?” Sở Lâm Nhi ngẩng đầu, xấu hổ hỏi.

“Đương nhiên, nhất định phải cởi xuống toàn bộ.” Tiên Nhi cười gật gật đầu.

“Thế nhưng là, thế nhưng là...” Sở Lâm Nhi mặc dù tùy tiện, hơn nữa cũng điêu ngoa mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng là Nữ quỷ, loại sự tình cởi trống trơn cho nam nhân này, vẫn còn có chút làm không được.

“Vậy liền ta tới đi.” Tiên Nhi nói xong, không đợi Sở Lâm Nhi kịp phản ứng, trực tiếp kéo, đem Lâm Hải ném tới trong thùng tắm.

“A!” Một trận kinh hãi, Sở Lâm Nhi tựa hồ nhìn thấy đồ vật không nên nhìn, nhất thời xấu hổ đến đầu cũng không dám ngẩng lên, nai con trong lòng nhảy phanh phanh không ngừng.

“Ta thế mà nhìn hắn, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, ta có phải phụ trách đối với hắn hay không a?” Mặt ngoài Sở Lâm Nhi mặc dù hoảng, nhưng trong lòng chẳng biết tại sao, lại dâng lên một trận ngọt ngào.

Mà đúng lúc này, Tiên Nhi bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

“Lâm Nhi Công chúa, mau đến xem!”

Chương 349: Xuân tiêu một khắc ngàn vàng

Sở Lâm Nhi nghe được, cũng không ngẩng đầu lên khẽ gắt một tiếng.

“Tiên Nhi tỷ tỷ, ngươi bại hoại, thân thể nam nhân, có, có cái gì tốt mà nhìn? Người ta mới không nhìn đây.”

Sở Lâm Nhi trong miệng nói không nhìn, khóe mắt lại vụng trộm hướng phía Lâm Hải nghiêng mắt nhìn qua.

“A? Chuyện gì xảy ra?” Sở Lâm Nhi chỉ nhìn một chút, liền cảm thấy ngạc nhiên, thân hình thoắt một cái, liền thổi qua đến, cặp mắt hạnh hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào ở Lâm Hải trong thùng tắm.

Chỉ thấy Lâm Hải lúc này khép hờ hai mắt, giống như có lẽ bởi vì đau nhức kịch liệt nên đã hôn mê qua.

Mà trên mặt nước trong thùng tắm, vậy mà chậm rãi bay ra một tầng dầu.

Tiên Nhi thấy bộ dáng hai mắt trợn trừng lên của Sở Lâm Nhi, thổi phù một tiếng, che miệng cười rộ lên.

“Còn nói không nhìn, con mắt đều sắp rơi ra rồi.”

Sở Lâm Nhi cực kỳ lúng túng một trận, mặt đằng cái liền hồng.

“Người ta mới không phải nhìn thân thể của hắn đâu, Tiên Nhi tỷ tỷ liền sẽ cười người ta.” Sở Lâm Nhi thẹn thùng giậm chân một cái, khẽ cáu giận nói.

“A... Nha phi, con mắt Cẩu gia làm sao không dùng được?” A Hoa không biết từ lúc nào đã chạy về, dò xét cái đầu chó vào nhà, thấy bộ dáng nữ nhi mười phần này của Sở Lâm Nhi, một mặt không tin dùng sức vẫy vẫy đầu.

Sở Lâm Nhi cùng Tiên Nhi sững sờ, cũng một mặt không hiểu nhìn về phía A Hoa, không biết ánh mắt nó xảy ra vấn đề gì.

“A Hoa, ánh mắt của ngươi làm sao?” Sở Lâm Nhi cùng A Hoa dù sao cũng quen biết đã lâu, liền mang theo quan tâm hỏi.

“Lâm Nhi Công chúa, ta vừa mới nhìn thấy ngươi luôn luôn điêu ngoa cổ quái, mặt lạnh vô tình, mạnh mẽ tùy hứng, hung ác bá đạo, thế mà lại như cái nữ hài bình thường, con mắt ta có phải bị bệnh nan y hay không?”

Nói đến đây, A Hoa bỗng nhiên lộ ra một biểu lộ hoảng sợ, thật giống như con mắt của chính mình thật xảy ra vấn đề rất nghiêm trọng.

“Khanh khách!” Tiên Nhi ở bên cạnh, liền trực tiếp che miệng bật cười.

Mặt Sở Lâm Nhi lúc ấy liền xanh, hồng hộc thở nửa ngày, sau đó bỗng nhiên hướng phía A Hoa lộ ra một cái nụ cười vô hại.

“Ánh mắt ngươi rất tốt, bất quá lập tức liền muốn mù.” Sở Lâm Nhi cười đến đặc biệt rực rỡ, thế nhưng cái ánh mắt băng lãnh này, lại làm cho A Hoa thình lình đánh một cái giật mình.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa, Tiên Nhi mỹ nữ, các ngươi đây là muốn cùng cha ta chơi song phi a? Vậy ta sẽ không quấy rầy.”

“Các ngươi tiếp tục, tiếp tục, chơi thỏa thích đi, ta sẽ không nhìn lén.” A Hoa nói xong, một khắc cũng không dám dừng lại, quay đầu cụp đuôi liền chạy.

“Ngươi cái đầu chó chết đáng giận này, lão nương giết ngươi!” Sở Lâm Nhi nổi giận rít lên một tiếng, trực tiếp liền đến phía sau cái mông A Hoa, một tay nắm chặt cái đuôi của A Hoa, trực tiếp liền ném nó trở về.

Tâm lý Sở Lâm Nhi cái này khí a, cái hỗn đản A Hoa này miệng tiện nàng không phải không biết, thật không nghĩ đến nó lại dám đánh giá chính mình như thế.

Chính mình lúc nào điêu ngoa, lúc nào bá đạo? Người ta rõ ràng rất ôn nhu có được hay không!

Sở Lâm Nhi càng nghĩ càng giận, gặp A Hoa kêu la, thân thể nặng nề đâm vào bên trên bức tường, vừa hạ xuống, Sở Lâm Nhi liền thổi qua, cưỡi tại trên thân A Hoa.

Khẽ vươn tay, Sở Lâm Nhi liền tóm lấy hai cái sừng trên đầu A Hoa, dùng sức lay động.

“Lão nương hôm nay nhổ sừng của ngươi!”

“Ngao, Lâm Nhi Công chúa tha mạng a, Cẩu gia cũng không dám nữa.” Đáng tiếc Sở Lâm Nhi căn bản không để ý tới nó, hận không thể đem sừng của A Hoa nhổ ra, đau đến A Hoa ngao ngao gào lớn.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi ôn nhu nhất, ngươi xinh đẹp, đáng yêu nhất, trên trời dưới dất, không có một cái chó cái nào có thể vượt qua ngươi.” A Hoa thấy cầu xin tha thứ không được, lập tức mở miệng ca ngợi Sở Lâm Nhi.

Chỉ là, cái ca ngợi này không nói còn tốt, vừa ca ngợi, Sở Lâm Nhi lập tức lắc lắc càng dữ.

“A a a! Ngươi cái con chó chết này, vậy mà đem bản Công chúa so sánh cùng chó cái, lão nương để ngươi xuống Mười Tám Tầng Địa Ngục!”

“Ai u, phi phi phi! Lâm Nhi Công chúa, nói sai nói sai a.” A Hoa đau đến nước mắt đều nhanh chảy xuống.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa, ngươi liền thả ta đi, cha ta còn chờ hai ngươi qua song phi đâu, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng a, làm gì phải lãng phí ở trên thân một con chó anh tuấn tiêu sái như ta a?”

“Song phi cái đầu chó ngươi!” Sở Lâm Nhi lần này không lắc lắc sừng nữa, trực tiếp cầm cái đuôi của A Hoa lên, bắt đầu dùng sức phanh phanh đập qua đập lại trên mặt đất.

Tiên Nhi không biết song phi là có ý tứ gì, nhưng Sở Lâm Nhi biết rõ a.

Nàng đến Nhân gian lâu như vậy, trước kia lại một mực ở trong nhà Lâm Hải, có A Hoa con lưu manh chó này ở, Sở Lâm Nhi đối với một số danh từ đã sớm nghe nhiều nên thuộc.

Bất quá càng như vậy, Sở Lâm Nhi càng là tức giận, cảm thấy cái A Hoa này quá không phải là đồ vật.

Đáng giận nhất là, thời điểm A Hoa nói ra song phi, trong đầu Sở Lâm Nhi, vậy mà thật hiện ra, hình ảnh xấu hổ của chính mình cùng Tiên Nhi ở cùng một chỗ với Lâm Hải.

Cái này khiến Sở Lâm Nhi càng là xấu hổ tức giận không thôi, dứt khoát đem tất cả nộ khí đều phát tiết tại trên thân A Hoa.

Thân thể A Hoa phanh phanh phanh đập qua đập lại trên mặt đất, lúc đầu A Hoa còn có thương tích trong người, bị ngã mấy lần, nhất thời liền bắt đầu mắt trợn trắng.

“Thu ~” Đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng ưng kêu vang vọng trên trời cao, sau đó một cái bóng đen to lớn, liền hướng phía Sở Lâm Nhi xông lại.

Sở Lâm Nhi đột nhiên giật mình, thân thể tung bay, liền dời ra xa mấy mét, tay nhỏ cũng buông cái đuôi của A Hoa ra.

“Dám đánh A Hoa của nhà ta, nhận lấy cái chết đi!” Hai cái mắt ưng của Tiểu Hồng phát ra hào quang rực rỡ, vỗ vỗ cánh, liền muốn nhào tới lần nữa.

“Tiểu Hồng, dừng tay!” A Hoa hữu khí vô lực, vội vàng đem Tiểu Hồng gọi lại.

Nó cũng biết, cái cô nàng bạo lực Sở Lâm Nhi này, nếu thật muốn động thủ thì có bao nhiêu hung ác, nếu như Tiểu Hồng xông qua, kết cục tuyệt đối sẽ rất thảm.

“A Hoa, ngươi vì cái gì không cho ta đánh nàng, chẳng lẽ, chẳng lẽ ngươi coi trọng nàng sao!” Tiểu Hồng dừng lại, nhìn A Hoa, lại nhìn Sở Lâm Nhi, bỗng nhiên một mặt thương tâm gần chết.

Phốc!

“Nói cái gì đó, ngươi cái đồ ngu! Đó là ngựa con của cha ta!” A Hoa duỗi ra tay chó che mặt, mẹ nó liền cái trí thông minh này, làm sao đi theo Cẩu gia lăn lộn?

“Ngựa con là cái gì? Là dùng để cưỡi sao?” Tiểu Hồng một mặt mộng bức, nó nào hiểu những từ ngữ này a, nhất thời bị sửng sốt.

“Cha ta cưỡi hay không cưỡi qua nàng thì ta không biết, nhưng ta đã thấy nàng cưỡi cha ta.” A Hoa một mặt cười dâm đãng nói

nói, nó cũng đã gặp qua tràng cảnh Sở Lâm Nhi đem Lâm Hải ấn xuống kia.

“A!!! Ngươi cái chó chết, nhắm cái miệng thúi của ngươi lại!” Sở Lâm Nhi quả là nhanh điên, cái con chó chết này miệng làm sao lại hèn như vậy đây

“Ngươi dám mắng A Hoa nhà ta!” Tiểu Hồng nghe vậy, lập tức liền muốn vọt qua.

Sở Lâm Nhi trừng mắt, khí thế của kẻ thượng vị nhanh chóng tràn ra, để thân thể Tiểu Hồng bỗng nhiên trì trệ.

“A... Nha phi, ngươi cái đồ ngu, để cho Cẩu gia yên tĩnh đi.” A Hoa vừa thấy Sở Lâm Nhi có cái dạng này, liền biết nàng thật sự tức giận.

Mình ngược lại là không quan trọng, tuy Sở Lâm Nhi cũng đem chính mình đánh rất thảm, nhưng dù sao quan hệ không tệ, nàng làm sao cũng sẽ không xuống tay giết chết.

Nhưng Tiểu Hồng liền không giống, Sở Lâm Nhi cũng không biết nó là cái rễ hành nào, uy nghiêm của Công chúa Địa Phủ há lại ai cũng có thể khiêu khích? Nói không chừng vừa ra tay liền đem Tiểu Hồng diệt sát.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa, giới thiệu cho ngươi, cái đồ ngu này là Tiểu Hồng, là ta...”

“Là nàng dâu của nó.” Không đợi A Hoa nói xong, Tiểu Hồng liền cướp lời nói nói.

“Mau cút đi ngươi cái đồ ngu, Cẩu gia đã nói bao nhiêu lần, chúng ta không phải là một chủng tộc, là không thể nào!” A Hoa kêu quái một tiếng, vội vàng làm sáng tỏ nói.

“Cái gì, A Hoa ngươi cái không có lương tâm, lúc ngươi bị bắt, là cùng người ta hứa hẹn thế nào, những cái thề non hẹn biển kia ngươi cũng quên sao?”

Tiểu Hồng tức giận đến ngửa đầu, kêu to một trận, nhưng lúc cúi xuống phía dưới, A Hoa đã không thấy.

Tiểu Hồng vội vàng hướng phía cửa nhìn lại, chỉ thấy A Hoa đang rón rén, đi ra ngoài.

“A Hoa, ngươi tên hỗn đản, đứng lại cho ta!”

Thân thể A Hoa ưỡn một cái, chẳng những không dừng lại, ngược lại phi chạy nhanh ra ngoài.

“Ngươi cái đồ ngu, người nào dừng lại thì là cái đần độn.”

“A a a a! Tức chết bản ưng á!” Tiểu Hồng phát điên một trận, vỗ vỗ cánh, liền đuổi theo ra ngoài.

Đảo mắt một cái, A Hoa cùng Tiểu Hồng liền chạy mất tăm.

Sở Lâm Nhi cùng Tiên Nhi phảng phất như hoá đá, hơn nửa ngày mới chậm rãi phản ứng lại.

“Ha ha ha ha...” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên cười to một trận, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Tiên Nhi không nói chuyện, mà là có chút kỳ quái nhìn Sở Lâm Nhi, tựa hồ không biết nàng vì cái gì mà cười vui vẻ như vậy.

“Rất có ý tứ, rất có ý tứ, A Hoa cái hỗn đản này, rốt cục có người hàng được nó!”

Tiên Nhi mỉm cười lắc đầu, nàng đúng là không quen A Hoa, hiển nhiên không thể cảm thấy buồn cười ở nơi nào.

Tiến lên hai bước, Tiên Nhi hướng phía Lâm Hải ở trong thùng tắm nhìn lại.

Vừa nhìn xuống, đôi mày của Tiên Nhi bỗng nhiên nhăn lại.

Chương 350: Tinh tẫn nhân vong

“Cái này là kết thúc sao? Quá đáng tiếc.” Tiên Nhi hơi hơi ngẩn ngơ, tâm lý vì Lâm Hải mà cảm thấy tiếc hận một trận.

“Tiên Nhi tỷ tỷ, làm sao vậy?” Sở Lâm Nhi thấy sắc mặt Tiên Nhi có biến, tưởng là Lâm Hải gặp nguy hiểm, vội vàng đi tới, lo lắng hỏi.

“Không có gì.” Tiên Nhi nhàn nhạt lắc đầu.

“A, thối quá a!” Sở Lâm Nhi lúc này mới ngửi được, một cỗ hôi thối từ trong thùng tắm truyền đến, cúi đầu nhìn một cái, trên mặt nước của thùng tắm, đã bồng bềnh một lớp dầu dày một tấc.

“Cái Lâm Hải này mấy năm không tắm rửa rồi?” Sở Lâm Nhi một mặt ghét bỏ, nàng còn chưa thấy qua người bẩn như thế đâu.

“Đây là tạp chất trong cơ thể hắn, chúng ta tới giúp hắn xử lý một chút.”

“Vẫn là không muốn, quá bẩn.” Sở Lâm Nhi trực tiếp phong bế khứu giác của chính mình, sau đó bước nhanh tới cửa, nhìn ra xa.

“Hai người các ngươi, tới đây!” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên hướng phía nơi xa chỉ chỉ.

“Lâm Nhi Công chúa, có gì dặn dò?” Rất nhanh, Lệ quỷ Thường Tú Lệ cùng sứ giả kiến tập liền chạy chậm đến, một mặt khẩn trương đứng tại trước mặt Sở Lâm Nhi.

Những ngày ở trong Thánh Cảnh này, hai người bọn họ đã biết rõ thân phận của Sở Lâm Nhi, cùng là Quỷ hồn, trong lòng đối với Công chúa của Địa Phủ có chút ít cảm giác kính sợ trời sinh, bởi vì nhìn thấy Sở Lâm Nhi, liền thở mạnh cũng không dám.

“Cùng ta vào đây.” Sở Lâm Nhi nói xong, quay đầu lại vào phòng.

Thường Tú Lệ cùng sứ giả kiến tập liếc mắt nhìn nhau một cái, không biết Sở Lâm Nhi là có ý gì, tất cả đều chú ý cẩn thận theo vào trong.

Vừa vào phòng, một cỗ mùi thối kém chút đem hai quỷ hun đến té ngã, hai quỷ nhao nhao kinh ngạc hướng phía nơi phát ra mùi vị nhìn lại.

“Trời ạ, thật là buồn nôn.” Hai Quỷ hơi khẽ cau mày.

“Còn ngốc ở đấy nhìn cái gì, nhanh đưa hắn đem ra, sau đó đổi nước một lần nữa!” Mày liễu của Sở Lâm Nhi dựng lên, phân phó nói.

“Vâng vâng vâng.” Hai Quỷ kêu khổ một trận, nhưng Công chúa phân phó, nào dám không nghe, huống chi hai người bọn họ cũng nhận ra, người trong thùng tắm chính là chủ nhân của Thánh Cảnh, mạng nhỏ của hai quỷ còn nằm trong tay người ta đây.

Nhẫn nại lấy hôi thối khiến quỷ buồn nôn, hai Quỷ một cái đem Lâm Hải lôi ra, một cái nhanh chóng đem nước bẩn trong thùng tắm xử lý sạch, một lần nữa thay mới nước.

“Một mực tắm rửa cho đến lúc sạch sẽ mới thôi.” Sở Lâm Nhi phân phó xong, liền lôi kéo Tiên Nhi ra khỏi nhà gỗ, Lâm Hải hiện tại trần trụi, hai nàng không thể đợi ở trong phòng.

“Tiên Nhi tỷ tỷ, trước ngươi nói cái gì quá đáng tiếc?” Sở Lâm Nhi như một cái tiểu nữ hài, lôi kéo tay Tiên Nhi hỏi.

Tính cách Tiên Nhi ôn hòa mềm mại, người lại dịu dàng xinh đẹp, rất đúng khẩu vị của Sở Lâm Nhi, tuy hôm qua còn giống như cừu nhân, nhưng bây giờ Sở Lâm Nhi đã đem Tiên Nhi xem như bạn thân không có gì phải giấu nhau.

"Nếu như ta không nhìn lầm, chủ nhân hẳn là đạt được một phen tạo hóa, chủ nhân đời trước của Thánh Cảnh, từng đưa cho một cái thủ hạ của mình một phen tạo hóa giống vậy, chỉ là cường đại hơn rất rất nhiều so với chủ nhân." Tiên Nhi tựa hồ lâm vào nhớ lại đã lâu.

"Tạo hóa? Cái tạo hóa gì?" Sở Lâm Nhi không hiểu, nàng chỉ thấy Lâm Hải tựa hồ rất thống khổ.

Tiên Nhi thở ra một hơi rất nhẹ, ánh mắt nhìn ra phương xa.

"Hồng Mông Tiên Khí!"

"Cái gì!" Sở Lâm Nhi nghe được, thân thể chấn động mạnh một cái, sau đó một phát bắt được cánh tay của Tiên Nhi.

"Tiên Nhi tỷ tỷ, ngươi nói Lâm Hải đạt được Hồng Mông Tiên Khí!" Sở Lâm Nhi thật sự là vừa mừng vừa sợ.

Làm Công chúa của Địa Phủ, Sở Lâm Nhi làm sao có thể không biết đến Hồng Mông Tiên Khí, chỉ là nàng vạn vạn không nghĩ đến, Lâm Hải lại có cái Đại Phúc Duyên này.

"Vâng, mà cũng đã hấp thu xong tất, chỉ là lượng thật sự là quá ít." Tiên Nhi vô cùng tiếc hận mà lắc đầu.

"Lâm Nhi Công chúa, đã tắm rửa sạch." Lúc này, Lệ quỷ Thường Tú Lệ bay ra, cung cung kính kính hướng phía Sở Lâm Nhi khom người nói.

Sở Lâm Nhi còn hãm tại bên trong chấn kinh Lâm Hải đạt được Hồng Mông Tiên Khí, căn bản không để ý đến Thường Tú Lệ tí nào.

"Đi thôi, Lâm Nhi Công chúa, chúng ta đi xem một chút chủ nhân có cái biến hóa mới gì." Tiên Nhi kéo Sở Lâm Nhi, hai người về lại trong nhà gỗ.

Vừa tiến đến, chỉ thấy Lâm Hải nhắm mắt nằm ở trên giường, quanh thân dùng một khối ga giường màu trắng bọc lại.

Tiên Nhi cùng Sở Lâm Nhi sững sờ, luôn cảm thấy tựa hồ ở chỗ nào có chút không đúng.

Đúng lúc này, cọ một chút, A Hoa không biết lúc nào lại chạy về.

“A... Nha phi, rốt cục đã vứt bỏ được cái đồ ngu kia, vẫn là Cẩu gia thông minh, lợi dụng...”

Lời nói của A Hoa im bặt mà dừng, sau đó hai cái mắt chó đột nhiên trợn tròn, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải ở trên giường.

Sau đó, A Hoa một mặt chấn kinh đem ánh mắt chuyển dời đến trên thân Sở Lâm Nhi cùng Tiên Nhi.

“Phát rồ, quả thực phát rồ a!” A Hoa giậm chân đấm ngực, đau lòng nhức óc duỗi ra một cái chân chó, chỉ vào Sở Lâm Nhi cùng Tiên Nhi nói nói.

Sở Lâm Nhi cùng Tiên Nhi sững sờ, không biết con chó hỗn đản này lại phát cái thần kinh gì.

A Hoa than thở một trận, sau đó đau lòng tiếp tục nói nói: “Hai người các ngươi quá ác, vậy mà chơi song phi, đem người chơi đến tinh tẫn nhân vong, thật sự là cực kỳ bi thảm a!”

Nghe lời nói của A Hoa, mặt Tiên Nhi đằng cái liền hồng, tức giận đến hung hăng giậm chân một cái.

Tuy Tiên Nhi không hiểu song phi là có ý gì, nhưng cái từ tinh tẫn nhân vong này thì nàng hiểu a, hơi chút liên tưởng liền hiểu rõ hàm nghĩa bên trong lời nói của A Hoa.

“Ai u, ba ba đáng thương của ta a, ta còn chưa kịp kế thừa tài sản của ngươi đây...”

“Ngươi cái lưu manh chó đáng giận này!” A Hoa còn chưa nói dứt lời, liền ngao một tiếng rú thảm, trực tiếp bị Sở Lâm Nhi dùng một chân đá bay ra ngoài.

“A Hoa, ngươi đứng lại đó cho ta!”

A Hoa vừa bay ra ngoài, ngoài phòng lại truyền tới tiếng rống giận dữ của Tiểu Hồng, thế là một ưng một chó này lại bắt đầu một vòng truy đuổi mới.

Trong phòng, Sở Lâm Nhi đem A Hoa đá bay, lại nổi giận đùng đùng nhìn về phía Thường Tú Lệ.

Thường Tú Lệ bị ánh mắt của Sở Lâm Nhi, dọa đến giật mình một cái.

“Công chúa, hắn, hắn không có quần áo, liền tùy tiện tìm ga giường đắp lên trước...” Thanh âm của Thường Tú Lệ càng ngày càng nhỏ, nói nói ngay cả mình cũng không có sức.

“Hai cái phế vật, không biết ga giường trắng là để đắp cho người chết sao?”

Thường Tú Lệ cùng sứ giả kiến tập cúi đầu, thở mạnh cũng không dám thở một tiếng, chỉ là hung hăng nhận lầm cầu xin tha thứ.

“Cút!” Sở Lâm Nhi lạnh lùng hừ một cái, Thường Tú Lệ cùng sứ giả kiến tập như được đại xá, té cứt té đái mà chạy.

Mà lúc này, Tiên Nhi liền chạy tới trước mặt Lâm Hải, một tay đem ga giường kéo xuống.

“A!” Sở Lâm Nhi nhìn một chút, nhất thời đem con mắt che lại.

Trên mặt Tiên Nhi cũng là nóng lên, thay Lâm Hải chậm rãi mặc quần áo, da thịt chạm nhau, loại cảm giác kỳ dị kia, để hô hấp của Tiên Nhi cũng dồn dập lên.

Sở Lâm Nhi thông qua khe hở vụng trộm liếc mắt một cái, thấy Lâm Hải nửa tựa trong ngực của Tiên Nhi, không biết vì sao, tâm lý một trận không thoải mái.

"Ta cũng đến giúp đỡ." Trong nháy mắt, Sở Lâm Nhi trực tiếp đem ngượng ngùng ném đến sau đầu, đi tới cùng Tiên Nhi một chỗ, giúp đỡ đem quần áo của Lâm Hải mặc vào.

Hai người cũng là lần đầu tiên đối mặt với thân thể của nam nhân, trong lòng khẩn trương muốn chết, kết quả càng khẩn trương tay chân càng luống cuống, phí sức nửa ngày, liền mặc cái áo cũng không mặc tốt.

Đang mặc áo, con mắt Lâm Hải bỗng nhiên mở ra, hai đạo tinh quang lóe lên một cái rồi biến mất, phảng phất như Phù Quang Lược Ảnh.

"A!" Hai nữ gần như đồng thời kinh hô một tiếng, Lâm Hải hôn mê ngược lại còn tốt, cái này vừa tỉnh dậy, hai người nhất thời xấu hổ không kềm chế được.

Cơ hồ cùng một thời gian, hai người đem tay thả ra, quay người liền chuẩn bị rời đi.

"Ha ha ha ha, hai vị mỹ nữ, đây là muốn đi đâu a?" Lâm Hải một tay một cái, trực tiếp đem hai người bắt lại.

"Ách..." Thế nhưng vừa muốn nói gì, nhất thời cảm giác trên thân một trận lạnh lẽo.

Cúi đầu xem xét, sắc mặt Lâm Hải lập tức đại biến.

"Cứu mạng a, phi lễ a!" Trong phòng nhất thời truyền đến một tiếng rú thảm.

Chương 351: Trước xoa bóp vai cho ca ca

“Phi! Có Quỷ mới đi phi lễ ngươi!” Sở Lâm Nhi khẽ gắt một tiếng, hất tay Lâm Hải ra liền bỏ chạy, khuôn mặt nhỏ của Tiên Nhi cũng là đỏ bừng cúi đầu cùng đi theo ra ngoài.

“Ngươi vốn chính là quỷ nha.” Lâm Hải lầm bầm một câu, nhanh chóng mặc quần áo vào.

“A, làm sao ta lại biến thành da mịn thịt mềm?” Bên trong quá trình mặc quần áo, Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, da mình thế mà biến thành vừa trắng lại vừa sáng bóng, quả thực cùng nữ nhân không sai biệt lắm.

Đồng thời, Lâm Hải cũng phát hiện, thương nặng trước đó của chính mình, đã thần kỳ khỏi hẳn.

“Nước bọt của Thái Thượng Lão Quân, có hiệu quả không tệ nha, ngạch...” Lâm Hải còn chưa nói xong, thân thể liền chấn động mạnh một cái.

“Mẹ nó!” Lâm Hải lập tức nhảy dựng lên, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

Vội vàng nhanh chóng tra nhìn cảnh giới tu luyện của chính mình một chút, Lâm Hải lập tức ngốc.

“Ca ca đột phá? Làm sao lại đột phá?” Lâm Hải một mặt mộng bức.

Quá ngoài ý muốn, chính mình thế mà đần độn u mê, đột phá Tiên Thiên kỳ, đến Luyện Khí kỳ!

Không chỉ đến Luyện Khí kỳ, con mẹ nó còn là Luyện Khí hậu kỳ!

“Cái này cái này cái này…” Lâm Hải vừa mừng vừa sợ, quả thực không biết như thế nào cho phải.

“Ha ha ha…” Hơn nửa ngày, Lâm Hải mới từ trong vui mừng kịp phản ứng lại, kích động ngửa mặt lên trời cười dài.

Bên ngoài nhà gỗ, Sở Lâm Nhi cùng Tiên Nhi nghe tiếng cười giống như bị thần kinh của Lâm Hải, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Lâm Nhi Công chúa, chủ nhân hắn có phải bị kích thích hay không, thật cho là chúng ta…”

“Căn bản không có khả năng.” Sở Lâm Nhi nhất thời bĩu môi một cái, “Liền cái da mặt dày kia.”

“Vậy làm sao…”

“Đoán chừng sướng điên, đừng để ý đến hắn, đi, Tiên Nhi tỷ tỷ, chúng ta tiếp tục đánh cờ đi.” Biết rõ Lâm Hải không có việc gì, Sở Lâm Nhi lập tức một mặt hưng phấn lôi kéo Tiên Nhi đi chơi, xem ra là lại phạm cờ nghiện.

“Ta vẫn là vào xem một chút đi.” Tiên Nhi vẫn còn có chút lo lắng, quay người về lại phòng.

“Chủ nhân, ngươi không sao chứ?”

Lâm Hải vừa thấy Tiên Nhi, lập tức đình chỉ tiếng cười, một phát bắt được tay nhỏ của Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, ca ca đột phá, hiện tại là Luyện Khí hậu kỳ, ha ha ha, ngưu bức a.”

“Ách…” Mặt Tiên Nhi xạm lại, “Chủ nhân, nguyên lai liền vì cái này mà bật cười sao?”

“Hừ!” Đúng lúc này, từ cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Lâm Hải cùng Tiên Nhi đồng thời nhìn lại, chỉ thấy Sở Lâm Nhi nhíu mày, đang gắt gao nhìn chằm chằm vào tay của hai người.

Tiên Nhi sững sờ, sau đó mặt đằng một cái liền đỏ, vội vàng đưa tay rụt về.

“Khụ khụ, Lâm Nhi Công chúa...” Lâm Hải vừa mới đắc ý quên mình, cũng là một mặt xấu hổ.

“Hừ, một cái Luyện Khí kỳ nho nhỏ, có cái gì không tầm thường.” Sở Lâm Nhi bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Uy, ta chẳng những là Luyện Khí kỳ, còn là Luyện Khí hậu kỳ có được hay không?” Lâm Hải nhất thời không vui.

“Ngươi không phải cũng mới là Quỷ Tiên sơ kỳ nho nhỏ, tương đương với Luyện Khí sơ kỳ à, ngươi còn không bằng ta đây?” Lâm Hải cũng nhớ kỹ Hồ Lai cùng Lý Chí Dũng đã nói qua, Sở Lâm Nhi là Luyện Khí sơ kỳ.

Nghĩ không ra chính mình thế mà nhanh như vậy, liền vượt qua mặt Sở Lâm Nhi trước kia nhìn sâu không lương được, Lâm Hải vừa nghĩ tới chỗ này, trong lòng càng thêm vui vẻ đến không được.

Lâm Hải vừa dứt lời, bỗng nhiên cảm thấy thấy hoa mắt, sau đó liền cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, thân thể của mình vậy mà rời khỏi mặt đất, bay ra ngoài.

Ầm!

Thân thể Lâm Hải nặng nề đụng ở trên tường xong, mới rơi xuống mặt đất, rơi đến sao vàng ứa ra.

Không đợi hắn đứng dậy, một đôi ủng thô nhỏ hồng hồng xuất hiện ở trước mắt.

“Ngươi không phải nói ta không bằng ngươi sao?” Sở Lâm Nhi đứng tại trước mặt Lâm Hải, ở trên cao nhìn xuống, một mặt trêu tức nói nói.

“Trời ạ, ngươi đánh lén!” Lâm Hải một mặt ủy khuất.

“Đánh lén?” Miệng Sở Lâm Nhi nhếch lên, sau đó đưa tay đem Lâm Hải cầm lên.

“Chuẩn bị kỹ càng, ta đếm tới ba, tựa như vừa rồi, lại ném ngươi một lần.”

“Hứ, bớt khoác lác đi, ca ca hiện tại thế nhưng là Luyện Khí hậu kỳ!” Lâm Hải chỉnh y phục một chút, một mặt không tin.

“Một!” Khóe môi Sở Lâm Nhi nhếch lên nụ cười, nhàn nhạt đếm số.

Lâm Hải nhún nhún vai, làm ra cái biểu lộ không quan trọng.

Sau khi cảnh giới đột phá, Lâm Hải rõ ràng cảm thấy, thực lực của mình, mặc kệ là lực lượng hay là tốc độ, cũng gia tăng gấp mười lần không ngừng so với trước đó, lực cảm tri so với trước đó cũng nhạy cảm hơn nhiều.

Có thể nói, thực lực bây giờ, cùng lúc trước quả thực như là ngày và đêm, ngay cả bản thân Lâm Hải cũng không biết mình mạnh bao nhiêu.

Nhưng có một chút khẳng định là, cái loại như Hồ Lai cùng Lý Chí Dũng, thậm chí cả Tư Mã Hùng Phong, nếu như bây giờ đứng ở trước mặt mình, Lâm Hải không uổng phí chút lực hít bụi, liền có thể nhẹ nhõm tiêu diệt bọn họ.

Bởi vậy, Lâm Hải hiện tại, là vô cùng tự tin đối với thực lực của mình.

“Hai!” Sở Lâm Nhi lại báo ra một con số.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi yên tâm, đợi lát nữa ngươi xuất thủ lúc, ta tuyệt đối sẽ không làm ngươi bị thương.” Lâm Hải cười đùa tí tửng, căn bản không đem Sở Lâm Nhi để vào mắt.

“Ba!” Sở Lâm Nhi vừa mới nói xong, nụ cười của Lâm Hải bỗng nhiên liền cứng đờ.

Sau đó, trời đất quay cuồng, thân thể liền cách mặt đất, xẹt qua một đường quỹ tích ở trên không trung.

Phanh một tiếng!

Vẫn là mặt tường này, vẫn là cái chỗ kia, vẫn là một dạng sao vàng ứa ra.

Lại một lần nữa bị Sở Lâm Nhi đánh bay, Lâm Hải có chút mộng bức.

Nếu như lần đầu tiên là do chính mình không cẩn thận lên bị đánh lén, vậy lần này làm sao nói?

“Không được, lại đến lại đến!” Lâm Hải kêu la.

“Tốt, vậy ngươi chuẩn bị kỹ càng, ta vẫn là đếm tới ba.” Sở Lâm Nhi nghiền ngẫm nói nói.

“Một!”

Lúc này, Lâm Hải không dám khinh thường, vội vàng ngưng thần đề phòng.

“Hai!”

Tâm Lâm Hải lập tức kéo căng, bày ra tư thế, chuẩn bị ứng đối với công kích của Sở Lâm Nhi.

“Ba!”

Sở Lâm Nhi vừa mới nói xong, đồng tử Lâm Hải lập tức co rụt lại, toàn lực chuẩn bị nghênh địch.

Đáng tiếc, Lâm Hải chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, tựa hồ có cái đồ vật gì đó lướt qua.

Sau đó, trời đất quay cuồng, thân thể liền cách mặt đất, xẹt qua một đường quỹ tích ở trên không trung.

Phanh một tiếng!

Vẫn là này mặt tường, vẫn là cái chỗ kia, vẫn là một dạng sao vàng ứa ra.

“Điều đó không có khả năng, cái này căn bản liền không có khả năng.” Lâm Hải nằm trên mặt đất, trực tiếp ngốc.

Sở Lâm Nhi lần nữa đem Lâm Hải cầm lên, nghịch ngợm cười một tiếng.

“Hừ, còn muốn cưỡi đến trên đầu của bản Công chúa sao, ngươi còn kém xa.”

Tinh thần của Lâm Hải trở nên hoảng hốt, vui sướng đột phá lúc trước bị quét sạch, thay vào đó là thất lạc thật sâu.

“Ha ha, chính mình có cảnh giới cao hơn thì như thế nào, liền đối mặt với Sở Lâm Nhi so với chính mình thấp hơn hai cấp cũng không hề có lực hoàn thủ, thật sự là phế vật a.”

Tiên Nhi ở bên cạnh nhìn, thấy trạng thái của Lâm Hải không đúng, trong lòng lập tức giật mình.

“Đây là dấu hiệu tâm ma!” Tiên Nhi lập tức cảnh giác, vội vàng đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Chủ nhân, ngươi biết rõ vì cái gì đánh không lại Lâm Nhi Công chúa sao?”

“Vì cái gì?” Lâm Hải ủ rũ, “Không phải bởi vì ta là phế vật sao?”

Tiên Nhi mỉm cười, dùng ánh mắt vô cùng nhu hòa nhìn Lâm Hải, vì Lâm Hải sửa lại cổ áo một chút.

“Chủ nhân làm sao có thể là phế vật, ngươi thế nhưng là thiên tài lợi hại nhất mà trừ chủ nhân thủ nhậm ra, ta đã gặp qua đây.”

“Ha ha, thiên tài?” Lâm Hải cười khổ một tiếng, “Thiên tài mà đến một cái Quỷ Tiên sơ kỳ cũng đánh không lại sao?”

“Quỷ Tiên sơ kỳ?” Tiên Nhi lắc đầu cười cười, “Người nào nói Lâm Nhi Công chúa là Quỷ Tiên sơ kỳ?”

Lâm Hải nghe vậy khẽ giật mình, không hiểu Tiên Nhi là có ý gì.

“Lâm Nhi Công chúa rất lợi hại, nàng là Quỷ Vương sơ kỳ!”

“Quỷ Vương sơ kỳ?” Lâm Hải mạnh mẽ kinh hãi.

“Đẳng cấp tu luyện ở Địa Phủ, chia làm Quỷ Tiên, Quỷ Linh, Quỷ U, Quỷ Minh, Quỷ Kiếp, phân biệt đối ứng với Luyện Khí, Ngưng Chân, Kim Đan, Nguyên Anh, Độ Kiếp của tu sĩ, mà Quỷ Vương, còn tại xa phía trên Quỷ Kiếp.” Tiên Nhi hướng phía Lâm Hải giải thích nói.

“Cái gì!” Lâm Hải trực tiếp mộng, lúc lần nữa nhìn về phía Sở Lâm Nhi, trong lòng một trận hãi nhiên.

“Ta tại Nhân gian, chỉ có thể đem thực lực áp chế đến mức độ

Quỷ Tiên sơ kỳ, nếu không, khí thế trên người của ta, cũng đủ để đem địa phương mà ta đi ngang qua biến thành Tử Thành, mà ở chỗ này, thì không cần.”

“Há, nguyên lai dạng này a, vậy có trói một trăm cái ta cùng một chỗ, cũng không phải là đối thủ của một cái ngón tay Lâm Nhi Công chúa a.”

Lâm Hải vốn chính là người có tính cách rộng rãi, biết rõ nguyên nhân thua Sở Lâm Nhi, tâm ma lập tức tan thành mây khói.

“Đó là đương nhiên, nhìn ngươi về sau còn dám đắc ý ở trước mặt bổn Công chúa không.” Sở Lâm Nhi cũng là tính cách trẻ con nhi, gặp Lâm Hải nói như thế, lập tức kiêu ngạo ngẩng cái cằm lên.

“Ai u, ta cũng không tin, ca ca còn không trị được ngươi.” Lâm Hải thấy Sở Lâm Nhi có cái dạng kia, nhất thời không phục.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa, tới đây một chút.” Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi vẫy tay.

“Làm gì?” Sở Lâm Nhi đi đến bên người Lâm Hải, một mặt cảnh giác nói nói.

Lâm Hải cũng không nói chuyện, trực tiếp lấy điện thoại cầm tay ra, chơi đấu địa chủ.

Con mắt Sở Lâm Nhi lập tức liền thẳng, nhìn Lâm Hải chơi quên cả trời đất, ở bên cạnh một mặt nóng lòng muốn thử.

“Đây là cái trò chơi gì?” Thấy Lâm Hải chơi xong một ván, Sở Lâm Nhi lập tức hưng phấn hỏi.

“Đấu địa chủ.” Lâm Hải đắc ý nói nói.

“Nhanh cài cho điện thoại di động của ta một cái.” Sở Lâm Nhi vội vàng đem điện thoại di động loại hình cục gạch của chính mình móc ra.

“Muốn chơi a?” Hai mắt Lâm Hải híp lại, hỏi.

“Ừm, đặc biệt muốn!” Sở Lâm Nhi gật đầu như gà mổ thóc nói.

“Hắc hắc.” Lâm Hải bỗng nhiên cười một tiếng, “Muốn chơi mà nói, trước xoa bóp vai cho ca ca đi.”

Chương 352: Tôn Quế Chi chính là cái gái điếm thúi

Hưởng thụ Sở Lâm Nhi nhẹ nhàng xoa bóp, Lâm Hải hài lòng một trận.

“Quỷ Vương thì thế nào, còn không phải đến nắn vai cho ca ca sao.”

“Dùng thêm chút sức, ngươi chưa ăn cơm a.” Lâm Hải bắt chéo chân, âm dương quái khí nói nói.

Trong con ngươi của Sở Lâm Nhi bốc hỏa, nhìn bộ dáng tiện tiện này của Lâm Hải, trong tay đột nhiên phát lực.

“Ai u, ngươi muốn đem ta bóp nát a.” Lâm Hải đau đến trực tiếp nhảy dựng lên.

“Ba ba, trứng của ngươi bị bóp nát a!” Cửa phòng phanh cái bị phá tan, A Hoa một mặt chấn kinh xuất hiện tại cửa ra vào.

“Cút!” Lâm Hải đang không có chỗ để trút giận đâu, trực tiếp đem A Hoa đá bay.

“Bả vai cũng đã bóp cho ngươi, nhanh cài đấu địa chủ cho ta!” Sở Lâm Nhi một mặt dữ dằn lại đưa di động tới trước mặt Lâm Hải.

“Cài cho ngươi thì cài cho người, làm gì dữ vậy?” Lâm Hải lầm bầm một câu, đem điện thoại di động của Sở Lâm Nhi nhận lấy.

Điện thoại di động tới tay, Lâm Hải tặc lưỡi một trận, thật nặng a.

“Lâm Nhi Công chúa, điện thoại di động này của ngươi quá nặng, để ngày khác ca ca thay cho ngươi cái nhẹ hơn, tựa như cái của ta này.” Lâm Hải một bên truyền tống lắp đặt bao cho Sở Lâm Nhi, một bên nói nói.

Dù sao quan hệ cùng Sở Lâm Nhi cũng không tệ, một cái điện thoại di động Lâm Hải vẫn là sẽ không keo kiệt.

Nào nghĩ đến, Sở Lâm Nhi trực tiếp cho Lâm Hải một cái ánh mắt miệt thị.

“Liền cái điện thoại di động bể kia của ngươi, vừa nhỏ vừa nhẹ lại khó coi, còn đòi so với cái của ta này.”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong kém chút phun, mẹ nó, chút quan niệm thẩm mỹ cũng không có?

“Được rồi.” Lâm Hải cho Sở Lâm lắp đặt xong, đem điện thoại di động đưa qua qua.

“Quá tốt, chúng ta bắt đầu chơi đi.” Sở Lâm Nhi vui mừng nhảy cẫng lên, tựa như một tiểu hài tử có món đồ chơi mới.

“Không được, ta còn có việc đâu, ngươi cùng Tiên Nhi, lại tìm cái những người khác chơi đi.” Lâm Hải cũng không rảnh rỗi cùng hắn tại Sở Lâm Nhi ở chỗ này lãng phí thời gian, trực tiếp biến mất tại chỗ, ra khỏi Thánh Cảnh.

Vừa ra đến nơi, Lâm Hải mới phát hiện, hiện tại đã là buổi chiều, Lâm Hải một bên đi xuống núi, một bên lấy điện thoại cầm tay ra.

Đồ vật mà Ngộ Không phát cho mình trước đó, giống như có cái hạt Bàn Đào, Lâm Hải còn chưa kịp nhìn xem có gì hữu dụng đâu.

Vừa lấy điện thoại di động ra, Lâm Hải nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

“Trời ạ, hơn một trăm cuộc chưa tiếp!”

Lâm Hải vội vàng mở ra xem, có hơn chín mươi cuộc đều là do cha mẹ đánh tới, còn có một ít là bọn người Cường đầu trọc, Đỗ Thuần, Trương Tuyết Nhi đánh tới.

“Thảo!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cái Thánh Cảnh này gì cũng có, chỉ là điện thoại liền không thể tiếp gọi.

Lâm Hải thật sự là không nghĩ ra, vì cái gì bên trong có thể lên Internet, lại không thể trò chuyện đây.

Cha mẹ gọi điện thoại cho mình, mà còn đánh nhiều như vậy, khẳng định là có chuyện.

Lâm Hải bất chấp điện thoại của người khác, vội vàng gọi trở về cho cha mẹ.

“Tiểu Hải, ngươi chạy đến đâu qua, điện thoại chết sống cũng đánh không thông, cũng gấp chết ta!” Vừa tiếp thông, thanh âm của Tống Cần liền truyền tới, tựa hồ phi thường lo lắng.

“Mẹ, làm sao, xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải không để ý tới giải thích, nghe thanh âm, bên mẫu thân kia tựa hồ rất ồn ào, vội vàng lo lắng hỏi.

“Còn không phải do Tôn Quế Chi kia, thật không phải cái đồ vật a!” Tống Cần ở bên kia, đau lòng nhức óc nói nói.

“Tôn Quế Chi khi dễ mẹ sao?” Tâm Lâm Hải bỗng nhiên phát lạnh, liền Nhị thẩm cũng không xưng hô.

“Ngược lại không thể khi dễ ta, nhưng lại đem Nhị thúc ngươi khi dễ thảm!” Tống Cần ở trong điện thoại thở dài.

“Mẹ, đến cùng xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải một chút cũng sững sờ, tại sao lại dính líu quan hệ cùng Nhị thúc, chẳng lẽ Nhị thúc cũng tới?

“Ngươi về tới trước đi, trở về cùng ngươi nói, ta hiện tại đang ra trạm xe đón Nhị thúc của ngươi đâu, Nhị thúc ngươi cũng tới, làm không cẩn thận muốn chết người a.”

“Tốt, con lập tức liền về.” Tâm lý Lâm Hải giật mình, vội vàng tắt điện thoại, liền hướng trở về.

Trên đường, Lâm Hải liền gọi điện thoại cho Lý Chính Châu, vừa vào thị trấn, liền gặp được chiếc xe Mercedes thương vụ đang hướng chính mình bắn tới.

“Sư gia.”

“Lái xe, lập tức trở về thành phố Bồng Lai.” Lâm Hải cũng không khách khí cùng Lý Chính Châu, ngồi lên xe phân phó nói.

Lý Chính Châu thấy sắc mặt của Lâm Hải không đúng, cũng không dám hỏi nhiều, đạp cần ga, xe liền lao ra.

Không đầy nửa canh giờ, xe liền đến khách sạn mà cha mẹ Lâm Hải vào ở.

Lâm Hải nhảy xuống xe, không nói hai lời liền vọt vào trong, Lý Chính Châu vội vàng từ phía sau đuổi theo.

“Mẹ, con đã trở về.” Lâm Hải đẩy cửa ra, liền sửng sốt.

Chỉ thấy một cái nam nhân trung niên ăn mặc mộc mạc, bẩn thỉu, giờ phút này đang ngồi ở trên ghế sa lon, khóc rống rơi lệ.

“Nhị thúc...” Lâm Hải lập tức liền nhận ra, đây chính là Nhị thúc Lâm Vũ.

Lâm Vũ ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Hải một chút, nhất thời lại cúi đầu xuống, khóc lên.

“Được rồi, Nhị thúc, ngươi cũng đừng khóc, bằng hữu Tiểu Hải đã ra ngoài tìm rồi.” Tống Cần ở một bên nhẹ giọng an ổn nói nói.

“Hừ, loại vương bát đản hỗn trướng này, nên hưu bà ta!” Lâm Văn đi tới đi lui ở trong phòng, tức đến râu tóc đều dựng.

“Cái này là thế nào?” Lâm Hải đang ở nơi đó, một mặt mộng bức.

“Ca, ngươi cùng ta vào trong phòng đi.” Lâm Vân vội vàng đi tới, đem Lâm Hải kéo vào trong phòng.

“Nhị thúc làm sao, ta còn chưa gặp qua Nhị thúc khóc thành như thế đâu, nhìn thực đau lòng.”

Khi Lâm Hải còn bé, Lâm Vũ đối với hắn yêu thương vô cùng, quan hệ giữa hai chú cháu phi thường tốt, chỉ là sau khi Lâm Vũ kết hôn, Lâm Hải chán ghét cái Nhị thẩm này, lại đến trường trên thành phố học, mới cùng Nhị thúc có chút xa lánh.

Nhưng bất kể như thế nào, yêu thương của Nhị thúc đối với mình, Lâm Hải một mực ghi ở trong lòng, hiện tại gặp Nhị thúc người đã lớn như vậy, nhưng lại khóc thành cái dạng này, trong lòng cũng rất có cảm giác khó chịu.

“Hừ, Tôn Quế Chi chính là cái gái điếm thúi!” Lâm Vân thở phì phì ngồi ở trên giường, tức giận nói nói.

Trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ nhảy, Lâm Vân tuy so với chính mình còn chán ghét Tôn Quế Chi hơn, nhưng cũng không thể kêu bà ta là kỹ nữ a?

Chẳng lẽ là... Một cái suy nghĩ mười phần hoang đường xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

“Ca, ngươi không biết, cái Tôn Quế Chi này quả thực không phải người.”

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

“Tôn Quế Chi muốn một gian khách phòng lớn nhất cho chính mình, để hai cái phục vụ viên hầu hạ bà ta hai mươi bốn giờ, cái này ca biết a.”

Lâm Hải gật gật đầu, trước đó trong điện thoại Lâm Vân đã cùng mình nói qua cái này.

“Hừ, sáng hôm nay, chủ khách sạn đến tìm mẹ.”

“Lão bản tìm mẹ ta làm gì?” Tâm Lâm Hải lập tức khẩn trương lên.

“Lão bản cũng là cố kỵ người bạn kia của ca, cái gì cũng không nói, chỉ nói mẹ đi qua căn phòng của Tôn Quế Chi kia nhìn xem.”

Đôi mày Lâm Hải nhất thời nhíu một cái, không cần nghĩ cũng biết, khẳng định Tôn Quế Chi lại gây họa.

“Ca đoán bà ta đã làm gì? Muội theo mẹ tới cửa xem xét, thấy hai cái nữ phục vụ viên trẻ tuổi, đang quỳ gối trước mặt Tôn Quế Chi, khóc ô ô đây.”

“A?” Trong lòng Lâm Hải nhất thời dâng lên một cỗ dự cảm bất thường.

“Tôn Quế Chi khi đó đang chống nạnh răn dạy bọn họ đâu, ngươi đoán bà ta nói cái gì?”

“Nói cái gì?” Dự cảm không tốt trong lòng Lâm Hải càng ngày càng mãnh liệt.

“Bà ta nói, các ngươi hai cái gái điếm nhỏ, có biết thân phận lão nương có bao nhiêu tôn quý không? Không thấy cái Liêm Bằng kia cũng tôn kính lão nương giống như con chó sao?”

Lâm Vân học ngữ khí của Tôn Quế Chi giống như đúc, lúc nói đến đây, trong lòng Lâm Hải nhất thời nổi trận lôi đình!

“Vương bát đản!” Lâm Hải tức đến mắng to một tiếng, Liêm Bằng người ta là xem ở trên mặt mũi Lý Văn Uyên mà chiêu đãi chính mình, hơn nữa còn chiêu đãi chu đáo như thế, có thể nói người một nhà mình là nhận lấy ân tình của người ta.

Thế nhưng cái đồ không biết tốt xấu Tôn Quế Chi này, thế mà nói ra những lời này, cái này nếu là truyền đến trong lỗ tai Liêm Bằng người ta, thì để người ta nghĩ như thế nào a.

Mặt Lâm Hải, lập tức liền âm trầm xuống.

“Tôn Quế Chi nói xong, bỗng nhiên tát mỗi cái phục vụ viên một cái vả miệng, sau đó cùng bọn họ nói, hai cái gái điếm nhỏ ti tiện, lại dám cúi đầu nhìn lão nương, không phải các ngươi thân cao à, vậy bắt đầu từ hôm nay, đều quỳ mà hầu hạ lão nương cho ta!”

“Quả thực không phải là cái đồ vật gì!” Lâm Hải tức đến vỗ bàn một cái, người ta là khách sạn cấp cao, tuyển đều là những cô gái dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp để phục vụ khách nhân trọng yếu, kết quả cái ưu điểm này đến chỗ cái bát phụ Tôn Quế Chi này, thế mà toàn thành mao bệnh.

Cái này mẹ nó a không phải là biến thái à, quả thực chính là ngồi không cũng đi gây sự khi dễ người!

“Sau đó thì sao?” Lâm Hải tức giận hỏi.

“Sau đó…” Sắc mặt Lâm Vân bỗng nhiên lộ ra một tia khinh bỉ, “Mẹ vừa muốn đi vào, điện thoại của Tôn Quế Chi liền vang.”

Chương 353: Thật là một cái tiện hóa a

Thời điểm Lâm Vân nói đến điện thoại của Tôn Quế Chi vang lên, trên mặt nhất thời toát ra cực độ chán ghét.

“Ca ngươi không biết, thời điểm Tôn Quế Chi tiếp cú điện thoại kia, thanh âm vừa phong tao vừa ỏn ẻn, giống như cùng người ta ước hẹn gặp mặt ở nơi nào đó, sau đó mặt mày hớn hở liền ra ngoài, mẹ hỏi bà ta đi nơi nào, hỏi bà ta liền không để ý tí nào, mẹ còn cố thay hai cái phục vụ viên xin lỗi, nhưng bà ta cũng không quan tâm, thế nhưng là bà ta vừa đi không bao lâu, điện thoại của Nhị thúc liền đánh tới.”

Lâm Hải gật gật đầu, tiềm thức đã cảm thấy, cú điện thoại mà Tôn Quế Chi nhận được này khẳng định có vấn đề.

Quả nhiên, Lâm Vân tiếp tục nói nói: “Nhị thúc gọi điện thoại nói thúc đã đang ở trên đường, nguyên lai lúc thúc lên mạng ở trong nhà, trong lúc vô tình đăng nhập vào QQ Tôn Quế Chi, mới phát hiện mục đích chính thức mà Tôn Quế Chi đến Bồng Lai.”

“Bà ta không phải đến du lịch sao?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Du lịch?” Lâm Vân khinh thường bĩu môi một cái, “Cái gái điếm này là tới gặp dân mạng, thua thiệt Nhị thúc mình đối với bà ta tốt như vậy, thật không phải cái đồ vật gì.”

Phốc!

“Ngươi nói cái gì, gặp dân mạng?” Lâm Hải một mặt mộng bức.

Mẹ nó, Tôn Quế Chi đều đã bao lớn, làm sao còn chơi trò võng luyến (*yêu qua mạng)?

“Còn không phải sao.” Lâm Vân tức giận nói, “Nhị thúc ở trong điện thoại nói, Tôn Quế Chi nói với cái dân mạng kia mình hai mươi ba tuổi, hai người tại trên Internet làm lão công lão bà trò chuyện hơn một tháng, lời kia đừng đề cập có bao nhiêu buồn nôn, kết quả vào tuần lễ trước người nam kia đưa ra yêu cầu gặp mặt, Tôn Quế Chi liền chạy đến nhìn người ta.”

Lâm Hải cuối cùng nghe rõ chân tướng, tâm lý thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười.

“Vậy các ngươi không gọi điện thoại cho bà ta sao? Nhị thúc định làm như thế nào?”

“Làm sao không gọi a, nhưng bà ta căn bản cũng không tiếp, đoán chừng chính là đang cùng cái dân mạng này làm chuyện tốt đâu? Đi, hừ! Hiện tại người bạn kia của ca đã phái người qua tìm, Nhị thúc cũng gấp, lúc đến còn nói phải đánh chết bà ta, hiện tại khóc nửa ngày, đoán chừng lại mềm lòng.”

“Hô...” Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, tuy đây là sự tình của trưởng bối, một tên tiểu bối như Lâm Hải không tiện hỏi đến, nhưng Lâm Hải cũng cảm thấy cái Tôn Quế Chi này thật sự là quá không phải là cái đồ vật gì.

“Ta qua nói nói cùng Nhị thúc đi.” Trong lòng Lâm Hải cũng tức giận, đứng dậy đi ra ngoài.

“Nhị thúc.” Lâm Hải đi đến trước mặt Lâm Vũ.

Lâm Vũ một mặt đầy nước mắt, ngẩng đầu nhìn Lâm Hải, trong mắt tất cả đều là bi thương.

“Hưu bà ta đi!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, tất cả người trong phòng đều sững sờ.

Lâm Vũ một mặt kinh ngạc, sững sờ nhìn Lâm Hải, miệng há hốc hồi lâu, lại một câu cũng không nói ra.

“Tiểu Hải, ngươi nói mò gì đây.” Tống Cần vội vàng trách oán niệm nói.

“Không sai, phải hưu cái đồ vật hỗn đản này.” Lâm Văn ở bên cạnh kích động, không nghĩ tới nhi tử cũng có cùng ý nghĩ với mình.

“Được, ngươi cũng đừng thêm phiền.” Tống Cần đưa tay đánh Lâm Văn một chút, lại đem đầu chuyển hướng sang Lâm Vũ.

“Nhị thúc a, đừng nghe bọn họ nói bừa, bất quá chờ sau khi tìm được Quế Chi, ngươi cũng không thể giống như trước đây, nhất định phải để ý đến Quế Chi, sao có thể làm ẩu như thế, nếu để cho người ta biết rõ, còn không ném hết mặt mũi a.”

Tống Cần hiển nhiên là khuyên giải, bà cảm thấy cũng đã lớn đến số tuổi như vậy, ly hôn cũng không phải chuyện tốt gì.

Lâm Hải còn muốn khuyên bảo Lâm Vũ, nhưng vừa muốn há mồm, điện thoại bỗng nhiên vang.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, bỗng nhiên sững sờ.

“Là Tôn Quế Chi đánh tới.” Lâm Hải thốt ra.

“Nhanh tiếp a, để cho Quế Chi trở về.” Tống Cần thúc giục nói.

Lâm Hải ấn nút nghe máy, tuy hắn thực sự không muốn nói chuyện với Tôn Quế Chi, cho nên đồng thời cũng ấn loa ngoài, sau đó đưa điện thoại di động tới trước mặt Tống Cần.

“Tiểu Hải, cứu mạng a...” Nào nghĩ đến, điện thoại vừa thông, liền trực tiếp truyền đến tiếng cầu cứu hoảng sợ của Tôn Quế Chi.

Trong phòng, nhất thời tất cả đều kinh hãi.

“Quế Chi, ngươi ở đâu? Ngươi làm sao!” Lâm Vũ lập tức liền hoảng, túm lấy điện thoại di động của Lâm Hải, rống lớn nói.

Mà đúng lúc này, trong điện thoại bỗng nhiên truyền ra một tiếng âm thanh vả miệng thanh thúy.

“Con mẹ ngươi đồ gái điếm thúi, lại dám đánh điện thoại, lão tử...” âm thanh hung ác của một người nam nhân vang lên, nhưng ngay sau đó điện thoại liền đoạn.

Lập tức, tất cả người trong phòng cũng sững sờ.

Mẹ nó, đây là cái tình huống gì?

“Đại ca, chị dâu, Quế Chi khẳng định là xảy ra chuyện, vậy phải làm sao bây giờ a?” Lâm Văn lập tức liền hoảng.

Lâm Văn cùng Tống Cần lúc này cũng ngốc, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới lại là kết quả như thế.

Mấy người không khỏi cũng đưa mắt nhìn sang bên Lâm Hải.

“Tiểu Hải, làm sao bây giờ a, Nhị thẩm ngươi giống như bị người xấu bắt.” Tống Cần vội vã nói nói.

“Hừ, mặc kệ đi, bà ta không phải luôn luôn phách lối sao?” Lâm Văn trong miệng nói thế, nhưng trong lòng cũng thấy lo lắng.

Đôi mày của Lâm Hải lập tức nhăn lại đến, dù Tôn Quế Chi lại quá đáng như thế nào, nhưng hiện tại vẫn là người một nhà, xảy ra chuyện hắn là không thể nào mặc kệ.

Nhưng là bây giờ là tại Bồng Lai, người mà chính mình có thể dựa vào, chỉ có Liêm Bằng, nhưng người của Liêm Bằng cũng đã đang tìm.

“Tiểu Hải, ta biết Quế Chi bình thường có chút quá phận đối với nhà các ngươi, nhưng, nhưng…” Lâm Vũ nói, nước mắt liền chảy xuống.

Làm phu thê nhiều năm, bất kể nói thế nào, cũng vẫn là có cảm tình.

“Nhị thúc ngài đừng có gấp…” Lâm Hải đang nói, một cái đại hán áo đen vội vã đi tới.

“Lâm tiên sinh, Tống nữ sĩ.” Cái đại hán áo đen này không biết Lâm Hải, trực tiếp đi đến trước mặt Lâm Văn cùng Tống Cần.

“Hành tung của Tôn nữ sĩ chúng ta đã tra được, chỉ là…” Đại hán áo đen muốn nói lại thôi.

“Chỉ là cái gì…” Không đợi Lâm Văn cùng Tống Cần nói chuyện, Lâm Vũ đã kéo đại hán áo đen lại, vội vã hỏi.

Đại hán áo đen há hốc mồm, sau đó thở dài, “Các ngươi đi theo ta.”

Mấy người vội vàng đi theo đại hán áo đen, đi vào một cái phòng ở lầu một.

“A!!! Mấy cái đại ca, ta nói đều là thật a!” Còn không vào trong, mọi người liền nghe đến bên trong truyền đến từng tiếng kêu thảm.

Vừa vào phòng, trừ Lâm Hải ra, toàn thân bọn người Lâm Văn nhịn không được mà đánh rùng mình một cái.

Chỉ thấy trong phòng, một cái nam tử ngoài ba mươi, máu me khắp người nằm trên mặt đất, mấy cái đại hán áo đen đang tay cầm cây gỗ, không ngừng vung vẩy đánh xuống.

“Dừng tay.” Đại hán áo đen mang bọn người Lâm Hải tới phát lệnh, mấy cái đại hán áo đen đang đánh người nhất thời dừng lại.

“Lâm tiên sinh, Tống nữ sĩ, chúng ta căn cứ theo manh mối, phát hiện người mà Tôn nữ sĩ muốn đi gặp mặt kia, gã gọi là Lưu Côn, là một tên lưu manh, nhưng thời điểm chúng ta tìm tới Lưu Côn, Tôn nữ sĩ đã không ở đó, theo lời nói của Lưu Côn, gã đã đem Tôn nữ sĩ bán cho bọn buôn người.”

“Cái gì!” Lâm Vũ nghe xong, đầu ông một tiếng, mắt tối sầm lại, kém chút té xỉu.

Tại trong ấn tượng của Lâm Vũ, phụ nữ nhi đồng sau khi bị lừa bán, khả năng có thể tìm trở về thật sự là quá kém.

“Nhị thúc.” Lâm Hải vội vươn tay đỡ Lâm Vũ, Lâm Vũ há miệng, liền ô ô khóc lên.

“Tên này là con buôn ngay tại thành phố Bồng Lai, Liêm tổng đã tự mình chạy qua qua.” Đại hán áo đen tiếp tục nói nói, “Chỉ là, theo lời nói của Lưu Côn, thời gian đã qua một ngày, người còn ở thành phố Bồng Lai hay không, không dễ nói.”

“Ngươi tại sao phải làm như thế, ta muốn giết ngươi!” Lâm Vũ cừu hận trừng Lưu Côn nằm trên mặt đất, bỗng nhiên giống như một kẻ điên xông qua, đối với Lưu Côn hết đá lại đánh.

“Đừng đánh, đừng đánh, ta biết rõ sai rồi.” Lưu Côn ôm đầu, cầu xin tha thứ một trận.

Lâm Vũ đánh một hồi lâu, mới ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm đầu khóc lên.

Đại hán áo đen nhìn bộ dáng khổ sở của Lâm Vũ, do dự một chút, liền tiến lên một bước.

“Vị tiên sinh này, người là bị bắt ở Bồng Lai, Liêm tổng của chúng ta cũng rất áy náy, ngươi yên tâm, chúng ta nhất định đem người tìm trở về, hơn nữa...” Đại hán áo đen bỗng nhiên đưa mắt nhìn sang Lưu Côn.

“Nếu như người thật tìm không thấy, chúng ta sẽ để cho Lưu Côn cùng bọn buôn người này đền mạng.”

Lưu Côn ở bên cạnh nghe xong, bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, vội vàng bò qua đến ôm lấy bắp đùi của đại hán áo đen.

“Đừng a, ta đã nói thật, các ngươi liền tha cho ta đi.” Tựa hồ là nhớ tới cái gì đó, Lưu Côn vội vàng ở trên người tìm tòi một trận, sau đó cầm ra tầm mười tờ tiền mặt một trăm khối.

“Đây là một nghìn khối tiền mà bọn buôn người cho ta, tất cả cái này, ta trả lại cho các ngươi, việc này không liên quan gì tới ta, các ngươi thả ta a, thả ta a...”

Lâm Hải nhìn một nghìn khối tiền mà Lưu Côn lấy ra, tâm lý bỗng nhiên bi ai một trận.

“Cái Tôn Quế Chi này, Nhị thúc đối với bà ta ngoan ngoãn phục tùng, bà ta còn không biết đủ, cả ngày tự cho là đúng, lớn tuổi như vậy, còn chạy đến đây làm càn rỡ, rất châm chọc là, tại trong mắt bọn buôn người, bà ta chỉ trị giá một nghìn khối tiền, thật đúng là cái tiện hóa a.”

Đúng lúc này, từ nơi cửa truyền đến một trận tiếng bước chân ồn ào, trong phòng liền nhao nhao hướng phía cửa nhìn lại.

Đại hán áo đen nhìn một chút, nhất thời tinh thần đại chấn.

“Lâm tiên sinh, Tống nữ sĩ, Liêm tổng của chúng ta đã trở về.”

Chương 354: Bị lừa bán

Lúc này, một cái nam tử trung niên khôi ngô, tại trong một đám người chen chúc đi tới.

“Liêm tiên sinh, thế nào rồi?” Tống Cần vội vàng nghênh đón.

Lâm Hải cũng ngẩng đầu nhìn lại, biết rõ cái nam tử khôi ngô này chính là Liêm Bằng.

“Sự tình không tốt lắm.” Liêm Bằng cau mày nói nói, thời điểm khi thấy Lâm Hải, Liêm Bằng liền sững sờ.

Sau đó, vội vàng một mặt cung kính đi tới, thử thăm dò hỏi: “Ngươi chính là, Lâm Hải Lâm tiên sinh?”

“Là ta, ngươi là Liêm tiên sinh đi, cảm tạ ngươi đã chiêu đãi người nhà ta.”

“Không dám không dám, Lâm tiên sinh gọi ta Tiểu Liêm là được.” Liêm Bằng thấy Lâm Hải xưng hô chính mình là Liêm tiên sinh, vội vàng khoát tay liên tục.

Lâm Hải hiện tại cũng không đoái hoài tới khách sáo nữa, liền nói “Tình huống đến cùng là thế nào?”

Liêm Bằng không nói gì, mà chính là hướng phía sau lưng vẫy tay một cái, “Mang lên cho ta!”

Mấy cái đại hán áo đen, lập tức mang lên một người phụ nữ trung niên máu me khắp người đi tới.

“Liêm gia, tha mạng a Liêm gia!” Người phụ nữ trung niên này vừa tiến đến, liền tê tâm liệt phế kêu gào lên.

“Câm miệng cho ta!” Một cái đại hán áo đen đưa tay vả miệng một cái, người phụ nữ trung niên này nhất thời không dám lên tiếng, chỉ là bởi vì hoảng sợ, thân thể không ngừng run rẩy kịch liệt lên.

“Lâm tiên sinh, đây chính là con buôn dân bản xứ, Tôn nữ sĩ cũng là bị bán cho người này, thế nhưng khi chúng ta tìm tới chỗ người này, Tôn nữ sĩ đã bị bán đi nơi khác.” Liêm Bằng có chút áy náy nói nói.

“Bán ở đâu?” Lâm Hải chau mày, ra khỏi Bồng Lai, thiên hạ to lớn, còn muốn tìm người coi như cũng khó tìm.

Người phụ nữ trung niên cũng nhìn ra, Liêm Bằng tựa hồ đối với Lâm Hải phi thường tôn kính, suy đoán Lâm Hải khẳng định là đại nhân vật không thể thất lễ, thấy Lâm Hải tra hỏi, không dám chần chờ chút nào.

“Bán ở Sở Châu, Tiểu Chu mang người đi, giữa trưa đã lên xe lửa.”

“Sở Châu?” Lâm Hải thả lỏng một hơi, Sở Châu cách Bồng Lai không xa, lái xe đi khoảng năm, sáu tiếng liền đến.

“Liêm tiên sinh, làm phiền ngươi phái xe đưa chúng ta qua Sở Châu.” Lâm Hải hướng phía Liêm Bằng nói nói.

“Tốt, ta tự mình đưa ngài qua đó.”

“Thật đáng ghét, đến Bồng Lai còn không được chơi đâu, liền đã phải đi.” Lâm Vân ở bên cạnh, một mặt không tình nguyện nói nói.

“Được rồi, Nhị thẩm ngươi cũng bị bắt cóc, ngươi còn có tâm tình chơi.” Tống Cần lôi kéo Lâm Vân, vào phòng thu thập đồ vật.

Rất nhanh, đồ vật đã thu thập xong, người một nhà của Lâm Hải, mang theo con buôn kia đi suốt đêm tới Sở Châu.

Trên đường, Lâm Hải không ngừng để nữ nhân con buôn này gọi điện thoại cho Tiểu Chu, đáng tiếc, điện thoại của Tiểu Chu một mực ở vào trạng thái tắt máy, mà điện thoại của Tôn Quế Chi cũng không cách nào kết nối.

Đến Sở Châu, trời đã tảng sáng, bởi vì không liên lạc được với Tiểu Chu, Lâm Hải chỉ có thể tới Cục Công an báo động trước.

Liêm Bằng tại Sở Châu cũng có chút quan hệ, Cục Công an coi như coi trọng, nhưng tìm một người ở trong một tòa thành thị, giống như là mò kim đáy biển, thẳng tới giữa trưa cũng không có một chút manh mối nào.

Thời điểm mọi người ở đây vô kế khả thi, nữ nhân buôn người kia bỗng nhiên một mặt kinh hỉ kêu lên.

“Điện thoại của Tiểu Chu đã đả thông, điện thoại của Tiểu Chu đã đả thông!”

Mọi người vội vàng từ bốn phía tụ lại.

“Vương tỷ, chuyện gì a, mới tách ra liền đã nhớ ta sao?” Tiểu Chu cười bỉ ổi, trong lời nói mang theo dáng vẻ lưu manh.

Vương tỷ hiện tại nào có tâm tư cùng gã liếc mắt đưa tình a, điện thoại vừa thông, lập tức kích động lên.

“Tiểu Chu, ngươi hiện tại đang ở đâu, ta hỏi ngươi, cái nữ nhân ngày hôm qua, còn ở trong tay ngươi hay không?”

“Ngươi nói cái tiện hóa kia a?” Trong thanh âm của Tiểu Chu, nhất thời truyền ra một trận xem thường.

“Mẹ nó a, cái Tao Nương Môn kia, vì để ta thả bà ta, còn chủ động để cho ta chơi đâu, đáng tiếc cũng không nhìn một chút chính mình lớn lên là cái bức dạng nào, sao nhập được vào pháp nhãn của anh em đây, sau đó lại cùng lão tử nói khoác chính mình có bao nhiêu ngưu bức, nói Liêm Bằng ở trước mặt bà ta cũng ăn nói khép nép, không thả bà ta thì bà ta liền để Liêm Bằng trừng trị ta, thật sự là cười chết ta, Liêm Bằng là thân phận gì, sao lại nhận biết loại này lão nương nông thôn như bà ta chứ.”

Vương tỷ nghe xong, trong lòng thầm mắng, ngươi cái đần độn, lão nương đó nói là thật a.

“Đừng nói những cái này, ngươi mau nói cho ta biết người đang ở nơi nào?”

“Ta đang ở phòng cho thuê, ngươi muốn tới sao? Hắc hắc hắc...” Tiểu Chu cười dâm đãng một trận.

“Con mẹ ngươi, ta hỏi ngươi nữ nhân kia ở đâu?” Vương tỷ đều nhanh sụp đổ, chính mình con mẹ nó cũng nhanh bị đánh chết, tên vương bát đản Tiểu Chu này thế nào liền không hướng bên trên chính đề mà nói chứ.

“Ngươi gấp cái gì a, nhắc tới cũng khéo, ta vừa vặn đụng phải một cái lão hán trên núi, năm ngàn khối tiền bán cho lão làm nàng dâu.” Tiểu Chu đắc ý nói nói, “Thật không nghĩ tới, mặt hàng này cũng có thể bán năm ngàn, ha ha!”

“Bán?” Vương tỷ lập tức liền ngốc.

Lúc này, Liêm Bằng một tay đem điện thoại di động đoạt lại, sau đó liền tắt máy.

“Cái Tiểu Chu này ở đâu, dẫn chúng ta qua qua, nhanh!”

“Tốt, tốt.” Vương tỷ gật đầu như mổ thóc, tâm lý đem Tiểu Chu mắng chết.

Tiểu Chu đang nằm trong phòng cho thuê, cửa phòng liền phanh cái bị đá văng.

“Con mẹ ngươi, ai vậy!” Tiểu Chu lập tức nhảy dựng lên, nhưng lúc thấy Liêm Bằng, lập tức bắp chân cũng mềm.

“Liêm, Liêm tổng...” Tiểu Chu thường xuyên hoạt động tại Bồng Lai, tự nhiên nhận biết Liêm Bằng, không biết cái đại nhân vật này làm sao lại tìm đến chính mình, lập tức có chút không rõ.

Liêm Bằng không nói hai lời, xông qua tóm lấy tóc của Tiểu Chu, trực tiếp đập vào trên tường.

“Người đâu?” Ngữ khí của Liêm Bằng băng lãnh, để Tiểu Chu giật nảy mình đánh cái rùng mình.

“Người nào?” Máu tươi liền theo đầu của Tiểu Chu chảy xuống, thế nhưng gã không dám có chút phản kháng nào, trong lòng ngược lại dị thường hoảng sợ.

Nhưng lúc gã nhìn thấy Vương tỷ ở cửa, biểu lộ khẽ giật mình, sau đó mãnh liệt giật mình tỉnh lại.

“Nhật mẹ nó, cái phụ nữ nông thôn kia thật sự nhận biết Liêm Bằng?” Tiểu Chu lập tức bị dọa sợ.

“Liêm Bằng, ta không biết nàng ta nhận biết ngài a, ta thật không biết a.” Liêm Bằng tàn nhẫn, Tiểu Chu đã sớm có nghe thấy, trong lúc nhất thời, liền bị dọa đến quỳ trên mặt đất cuống quít dập đầu.

“Bớt con mẹ nó nói nhảm đi, hỏi ngươi người đâu!” Liêm Bằng một chân đem Tiểu Chu đạp đến trên mặt đất, hung ác nói nói.

“Bán, bán.” Tiểu Chu bị dọa đến cứt cũng sắp chảy ra, run rẩy nói nói.

“Bán đi đâu, mang chúng ta đi tìm!”

Tiểu Chu nghe xong, miệng nhất thời cứng lại.

“Con mẹ ngươi, không nghe thấy có phải hay không!” Liêm Bằng đi lên lại là một chân, đá vào trên mặt Tiểu Chu.

“Không phải không phải, Liêm tổng, không phải ta không mang các ngươi đi, vấn đề là lão hán mua người kia, là người ở nơi khác

a.”

“Nơi khác?” Đám Lâm Hải nhao nhao nhíu mày.

Thật sự là biến đổi bất ngờ a, không nghĩ tới đi suốt đêm đến Sở Châu, Tôn Quế Chi lại bị đổi tay.

“Nơi khác là chỗ nào?”

“Ta chỉ biết, lão là làm thuê tại một chỗ công trường phía nam.” Tiểu Chu vội vàng nói nói.

Mọi người lại đem Tiểu Chu nhét vào trên xe, cấp tốc hướng phía công trường tiến đến.

Đáng tiếc, đến công trường, nghe đốc công nói, lão hán kia đêm qua coi như đã kết toán sổ sách, đã về nhà.

Mà nhà của lão hán kia, đốc công chỉ biết là tại một cái sơn thôn nhỏ vắng vẻ trong thành phố Xuân Thành, liền tên cũng không nhớ ra.

Thoáng một cái, tất cả mọi người đều ngốc.

Thành phố Xuân Thành, là thành phố lớn nhất phía nam Hoa Hạ, cách Sở Châu hơn một ngàn cây số, giờ muốn xe chạy qua, căn bản cũng không kịp.

“Thảo!” Liêm Bằng tức đến quay đầu lại, hướng phía Tiểu Chu lại là một trận đấm đá.

Hơn nửa ngày sau, Liêm Bằng mới một mặt áy náy đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm tiên sinh, đều tại ta, các ngươi đến Bồng Lai du ngoạn, ta lại không có...”

“Không quan hệ gì tới ngươi.” Lâm Hải khoát tay chặn lại, ngăn cản Liêm Bằng nói tiếp.

“Đúng vậy a, Liêm tiên sinh, chúng ta rất cảm tạ ngươi đã chiêu đãi chúng ta, việc này không quan hệ tới ngươi, ngươi tuyệt đối đừng tự trách.” Tống Cần thấy Liêm Bằng một bộ dáng vô cùng xấu hổ, cũng vội vàng mở miệng trấn an nói nói.

Liêm Bằng đối với một nhà bọn họ tiếp đãi, phi thường nhiệt tình chu đáo, việc này tuyệt đối lại không đến trên đầu người ta.

“Ai!” Liêm Bằng thở dài một tiếng, hiển nhiên nội tâm vẫn là hết sức áy náy.

“Tiểu Hải, vậy làm sao bây giờ a.” Lâm Vũ hiện tại đã hoàn toàn hoảng loạn tay chân.

Ánh mắt Lâm Hải sáng rực, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Qua Xuân Thành!”

Chương 355: Huyền Thiên Hậu Thổ

Sở Châu không có sân bay, qua Xuân Thành chỉ có thể ngồi xe lửa, có Liêm Bằng ở đây, vé xe ngược lại không là vấn đề.

Đem một nhà Lâm Hải đưa lên xe lửa, Liêm Bằng cùng Lý Chính Châu còn muốn đi theo, nhưng Lâm Hải không có đáp ứng.

Thế lực của bọn họ cũng ở tại Bồng Lai, đi cùng cũng không làm nên chuyện gì, huống chi hai người đã giúp không ít việc, Lâm Hải cũng không tiện tiếp tục gây phiền phức cho bọn họ.

“Liêm tiên sinh, mấy người con buôn kia phải xử trí như thế nào?” Sau khi Lâm Hải đi, một cái đại hán áo đen hướng phía Liêm Bằng hỏi.

Liêm Bằng thở ra một hơi, trong mắt lóe lên hàn quang.

“Bọn buôn người này động một tí liền hủy đi một gia đình, thực sự là Vạn Ác Bất Xá, chôn sống đi.”

Lâm Hải tự nhiên không biết thủ đoạn xử trí bọn buôn người của Liêm Bằng, dù cho có biết, đoán chừng cũng sẽ không ngăn lại.

Bọn buôn người, có lẽ đã thành quần thể thống hận của toàn xã hội, đổi lại để Lâm Hải tự mình ra tay, cũng sẽ không nhẹ hơn so với Liêm Bằng.

“Hừ, vốn là đi chơi, này cũng tốt, bởi vì một người bà ta, cái gì cũng chơi không thành.” Trên xe lửa, Lâm Vân thở phì phì, hiển nhiên không muốn đi tìm Tôn Quế Chi.

“Tiểu Vân, ngươi làm sao lại không hiểu chuyện như thế.” Tống Cần mở miệng răn dạy nói, sau đó một mặt áy náy nhìn Lâm Vũ. “Nhị thúc, Tiểu Vân còn nhỏ, không hiểu chuyện, ngươi đừng để trong lòng a.”

Lâm Vũ cúi đầu, một bộ dáng buồn bã ỉu xìu, Tống Cần nói chuyện, ông ta liền cũng không ngẩng đầu.

Lâm Vân tựa hồ cũng có chút xấu hổ, liền lột cho Lâm Vũ một quả quýt.

“Nhị thúc, ta không phải là có ý tứ kia, nếu ngươi bị bắt cóc, ta khẳng định gấp chết, thế nhưng là Nhị thẩm, hừ, ta chính là chán ghét bà ta.”

“Ta biết, ta đều biết, Nhị thúc không trách ngươi.” Lâm Vũ chất phác nói, sau đó kéo chăn mền ra, đem mặt che lại.

Người một nhà Lâm Hải nhìn sang lẫn nhau, không khỏi thở dài, đành phải các về các giường nằm nghỉ ngơi.

Khi cách Xuân Thành còn một đoạn, Lâm Hải nằm tại bên trên giường nằm, đem điện thoại di động móc ra.

Ngộ Không phát cho hắn một hạt Bàn Đào, hắn còn không có nhìn đây.

Mở túi càn khôn ra, quả nhiên có một cái hột bị gặm đến sạch sẽ.

Hạt Bàn Đào: Là Bàn Đào mà Ngộ Không trộm được từ Vườn Bàn Đào của Thiên Đình ăn còn thừa hột, tại dưới đất đai đặc thù có thể gieo trồng ra cây Bàn Đào.

“Có thể gieo trồng ra cây Bàn Đào?” Lâm Hải kích động một cái liền bật dậy, lại quên chỗ của chính mình là nằm giường trên, đầu lập tức đâm vào trên mui xe.

Lâm Hải cũng không để ý đến đau đớn, hiện tại đầy trong đầu hắn tất cả đều là hưng phấn.

“Bàn Đào a, liền đại đa số thần tiên đều không có tư cách ăn Bàn Đào a, cái này nếu bị chính mình trồng trọt ra, này chẳng phải lãi lớn sao?” Lâm Hải vội vàng xem xét, cái đất đai đặc thù này là có ý gì.

Thế nhưng tra nửa ngày, cái hạt Bàn Đào này trừ một câu nhắc nhở kia ra, thì không còn có bất kỳ tin tức gì.

“Đất đai tại Nhân gian, khẳng định không thể trồng trọt.” Điểm này, Lâm Hải không cần nghĩ cũng biết, nếu không Bàn Đào đã sớm tràn lan, đâu đến trình độ khan hiếm như vậy chứ?

“Hỏi Ngộ Không một chút!” Lâm Hải nghĩ đến liền làm, trực tiếp gửi tin tức cho Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có ở đó hay không?

Ngộ Không: Ở đây, ở đây, huynh đệ tìm lão Tôn ta có chuyện gì?

Lâm Hải vừa muốn hỏi sự tình của hạt Bàn Đào, bỗng nhiên vỗ đầu một cái, sau khi từ Thánh Cảnh ra ngoài, chỉ lo sự tình của Tôn Quế Chi, lại đem sự tình gửi thuốc lá cho Ngộ Không, quên mất tiêu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có việc gì, cũng chỉ là nói một tiếng với Đại Thánh, qua mười mấy giờ nữa, ta liền có thể gửi thuốc lá cho Đại Thánh.

Ngộ Không: A, đa tạ, đa tạ!

Ngộ Không hiển nhiên thật cao hứng, phía sau phát liên tiếp mấy cái biểu lộ ôm quyền.

Lâm Hải lúc này mới đưa sự tình muốn hỏi, hỏi ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Tiểu tiên có một chuyện muốn hỏi, cái hạt Bàn Đào mà lúc trước ngươi phát cho Tiểu tiên, cần gieo hạt tại loại đất đai nào?

Ngộ Không lần này không có đáp ngay lại, mà chính là chờ một lát sau, tin tức mới phát tới.

Ngộ Không: Hạt Bàn Đào? Lão Tôn ta không phải phát Bàn Đào cho ngươi sao?

“Bàn Đào?” Lâm Hải cũng sững sờ, “Chẳng lẽ trừ cái hạt này, Hầu tử còn phát Bàn Đào cho mình?”

Đây chính là đồ vật tốt cực phẩm a, chẳng lẽ mình nhìn lọt sao? Lâm Hải vội vàng lại mở ra túi càn khôn xem xét một lần.

“Không có a.” Lâm Hải đem túi càn khôn nhìn mấy lần, cũng không có thấy Bàn Đào.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, không có Bàn Đào a, ngươi chỉ cho ta một cái hạt Bàn Đào.

Ngộ Không: A, lão Tôn ta vốn là muốn phát Bàn Đào cho ngươi, có thể là nhất thời thèm ăn, nhịn không được ăn hết, hắc hắc, huynh đệ chớ trách, chớ trách a.

Phốc!

Lâm Hải nhất thời xạm mặt lại, mẹ nó, ban đầu còn đến chuyện như vậy!

“Thối Hầu tử, trả Bàn Đào cho ca ca đây!” Lâm Hải không còn gì để nói, cảm giác tâm cũng đang chảy máu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, vậy ngươi có biết loại đất đai nào có khả năng trồng trọt ra Bàn Đào không a?

Ngộ Không: Tự nhiên là Huyền Thiên Hậu Thổ bên trong Vườn Bàn Đào.

“Ách...” Lâm Hải thất lạc một trận, mẹ nó, liền biết rõ không thể đơn giản như vậy, cái Huyền Thiên Hậu Thổ này, nghe cũng chưa từng nghe qua, đi chỗ nào tìm đây.

Nhưng rất nhanh, con mắt Lâm Hải lại sáng lên.

Mẹ nó, đây không phải có còn Hầu tử đó sao, để y giúp mình qua trộm là được chứ sao.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lập tức lại lên tinh thần.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có thể giúp huynh đệ lấy ra chút Huyền Thiên Hậu Thổ hay không, huynh đệ muốn thử trồng Bàn Đào.

Nào nghĩ đến, Ngộ Không trả về một câu, nhất thời để hi vọng của Lâm Hải sụp đổ.

Ngộ Không: Không phải lão Tôn ta không giúp ngươi, cái Huyền Thiên Hậu Thổ này, căn bản là chỉ có ở Vườn Bàn Đào, tách rời khỏi Vườn Bàn Đào, lập tức liền tiêu tán a.

“Cái này mẹ nó làm sao bây giờ a? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn hạt Bàn Đào, lại không cách nào trồng trọt?” Lâm Hải thực sự có chút không cam tâm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ngươi liền giúp ta lấy một chút đi, tại bên trong Vườn Bàn Đào thông qua điện thoại di động phát cho ta, có được hay không?

Ngộ Không: Lão Tôn ta đã sớm thử qua, lần trước Bát Giới cũng là có loại ý nghĩ này, thế nhưng khi lão Tôn ta phát cho y xong, Bát Giới vừa lấy ra, lập tức liền biến mất.

“Móa!” Lâm Hải lần này thật không có lời gì để nói, bất quá không thử một lần, hắn thật sự là không muốn tiếp nhận sự thật này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ngươi liền giúp Tiểu tiên lấy một chút đi, Tiểu tiên trước không lấy ra ngoài là được, chờ nghĩ ra biện pháp, lại lấy ra.

Ngộ Không: Tốt a tốt a, lão Tôn ta liền đi một chuyến, ngươi chờ lão Tôn ta một lát.

Ngộ Không bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng Lâm Hải.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Thánh!

Trong tâm lý của Lâm Hải tổng vẫn ôm một tia ảo tưởng, hắn luôn cảm giác điện thoại di động của mình so sánh đặc thù, nói không chừng sẽ có kinh hỉ không tưởng được.

Leng keng!

Đang chờ tin tức của Ngộ Không, không nghĩ tới tin tức của Thái Thượng Lão Quân lại phát tới.

Thái Thượng Lão Quân: Thương thế tốt lên rồi a? (phía sau là một cái biểu lộ mỉm cười)

“U, cái giọng nói cùng thái độ này cũng biến a.” Lâm Hải vô cùng bất ngờ, xem ra liền coi như là Tam Thanh Đạo Tổ cao quý, thì lúc có việc cầu người, cũng sẽ hạ thấp tư thái.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thương thế đã tốt lên, cảm tạ Đạo Tổ.

Thái Thượng Lão Quân khách khí với chính mình, Lâm Hải cũng không cần thiết phải đắc tội lão, huống chi nghe ý của Ngộ Không kia, thứ mà lão cho mình ăn, thế nhưng là đồ vật tuyệt hảo.

Chính mình trực tiếp mạc danh kỳ diệu leo đến Luyện Khí hậu kỳ, cũng là chứng minh rõ ràng nhất.

Thái Thượng Lão Quân: Nếu thương thế đã tốt lên, thì giúp ta đem đánh giá kém sửa đổi đi chứ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể.

Lâm Hải cũng là người giữ uy tín, sau khi nói xong, trực tiếp điểm mở cửa hàng mạng Thiên đình.

Sau khi đi vào, Lâm Hải lắc đầu một trận.

“Cái cửa hàng mạng này, Thái Thượng Lão Quân xem như chơi lớn.” Chỉ thấy trong ba cái ô vuông, tất cả đều là trống rỗng, nhiều ngày như vậy, một cái cổ động đều không có.

Ai kêu Thái Thượng Lão Quân quá đen tối đâu, cái này cũng chẳng trách ai được.

Lâm Hải nghĩ thầm, điểm cột chủ cửa hàng bên cạnh ô vuông, bên trong lẻ loi trơ trọi biểu hiện ra một cái chủ cửa hàng duy nhất.

Chủ cửa hàng: Thái Thượng Lão Quân

Số lần Giao dịch: Một

Đánh giá: Hoa đỏ (phía sau là số không), Hoa trắng (phía sau là số không), Hoa đen (phía sau là số một)

“Được, giúp ngươi đổi đi.” Lâm Hải trực tiếp đem đánh giá kém của chính mình xóa bỏ, sau đó đổi thành khen ngợi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đổi xong rồi.

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, ta đã nhìn thấy, đa tạ!

Lâm Hải còn muốn nói điều gì, bỗng nhiên tin tức của Ngộ Không lại phát tới.

Lâm Hải vội vàng mở ra, Ngộ Không không nói gì, trực tiếp phát tới một món đồ vật.

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi một chậu Huyền Thiên Hậu Thổ nhỏ.

Chương 356: Khẩu vị của chủ nhân thật nặng a

Lâm Hải nhìn lấy trong túi càn khôn có thêm ra Huyền Thiên Hậu Thổ, không có vội vã rút ra, trong lòng hắn có ý nghĩ khác.

Cảm tạ Ngộ Không một phen, trên đường vô sự, Lâm Hải lại nghĩ tới những cuộc điện thoại chưa nhận trước đó, dứt khoát gọi trở lại cho từng cái.

Trước trả lời điện thoại cho Cường đầu trọc.

“Sư phụ, đã đấu giá được Vàng Son Lộng Lẫy đến tay, hôm qua chính thức buôn bán, sinh ý thật nóng nảy a.” Trong lời nói của Cường đầu trọc lộ ra vẻ hưng phấn.

“Ừm, dùng nhiều tâm chút, nếu như ta trở về thấy Vàng Son Lộng Lẫy không ra cái bộ dáng gì, ngươi cái Giám đốc này cũng đừng nghĩ nữa.” Lâm Hải không kịp tham gia đấu giá Vàng Son Lộng Lẫy, nên trước khi đi đã giao việc lại cho Cường đầu trọc.

Có Đường Sâm quan tâm cùng Diệp Tử Vũ tương trợ, cầm xuống Vàng Son Lộng Lẫy không phải là chuyện gì, chỉ là để Cường đầu trọc làm người quản lý, thì Lâm Hải có chút không yên lòng.

Nhưng người Lâm Hải tin được, tạm thời chỉ có một mình Cường đầu trọc, cũng là không có biện pháp nào khác.

Treo điện thoại của Cường đầu trọc, Lâm Hải lại gọi điện thoại cho Đỗ Thuần.

“Sư phụ, ngươi ở đâu?” Trong thanh âm của Đỗ Thuần lộ ra một vẻ khẩn trương.

“Xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải trước khi đi không có nói cho Đỗ Thuần, bởi vậy Đỗ Thuần căn bản không biết Lâm Hải đã không ở thành phố Giang Nam.

“Sư phụ ngươi còn nhớ ngày ngươi ngồi xem bệnh ấy, Thiên Hà Bang có người thụ thương, lại bị ngươi đuổi đi hay không?”

“Đúng là có chuyện như vậy.”

“Người kia thật sự là lão đại của Thiên Hà Bang, bị thương rất nặng, đến bây giờ còn chưa thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, đám Thiên Hà Bang kia mỗi ngày đều đến bệnh viện tìm ngươi.”

“Tìm ta làm gì, đừng nói ta không ở đó, dù có ở cũng sẽ không trị cho gã.” Lâm Hải không kiên nhẫn nói nói, hắn đối với việc làm của Thiên Hà Bang mười phần phản cảm.

“Ai, thế nhưng là bọn họ mỗi ngày đều tìm không thấy ngươi, liền đại nháo ngay tại bệnh viện, khiến cho gà chó sủa không yên a.” Đỗ Thuần phàn nàn nói.

“Vậy ngươi báo động a!” Lâm Hải tức giận nói nói.

“Báo, thế nhưng là bọn họ quá nhiều người, bắt một đợt lại tới một đợt, cũng đem Bành Cục trưởng phiền hỏng.”

“Cái này...” Lâm Hải lập tức sững sờ, nếu đúng như vậy, thật đúng là khó đối phó.

“Thế này đi, ngươi tại chỗ một tấc bên trái trái tim của gã, cắm vào một cây kim châm, đâm vào thịt một tấc ba, không thể nhiều cũng không thể ít, trước tiên đem mạng của gã kéo lại, còn lại thì chờ ta trở lại rồi lại nói.”

Lâm Hải nói xong, dừng một cái, “Ngươi nói cho bọn họ biết, nếu như còn nháo nữa, ta liền cự tuyệt trị liệu.”

“Tốt, sư phụ.” Đỗ Thuần một mực nhớ kỹ vị trí cùng kích thước cần châm, cuối cùng thở phào.

Cùng Đỗ Thuần nói xong, Lâm Hải lại trả lời điện thoại cho Trương Tuyết Nhi, nói cho nàng ta biết chính mình đã rời khỏi Bồng Lai xong, liền vội vàng treo điện thoại.

Giày vò lâu như vậy, Lâm Hải cũng có chút mệt mỏi, dứt khoát nằm tại bên trên giường nằm, ngủ một giấc.

Cứ như vậy đến giữa trưa ngày hôm sau mới đến Xuân Thành, Lâm Hải còn buồn ngủ từ trên giường nhảy xuống, một giấc này, hắn là ngủ ngon.

Chỉ là khi nhìn mẫu thân cùng Nhị thúc, tựa hồ cũng là một mặt mệt mỏi, hiển nhiên vì sự tình Tôn Quế Chi mà quan tâm một đường.

“Tiểu Hải, chúng ta đi đâu tìm a?” Xuất khỏi trạm xe, Tống Cần mở miệng nói nói, hiện tại Lâm Hải xem như người đáng tin cậy của cả nhà.

“Trước tiên tìm một nơi ở lại đi.” Lâm Hải nói nói, mù quáng đi tìm, không khác mò kim đáy biển.

Mấy người tại gần nhà ga tìm cái khách sạn ở lại, ăn chút đồ vật đơn giản.

“Có y phục mà Nhị thẩm lưu lại hay không?” Ngay trước mặt Lâm Vũ, Lâm Hải cũng không tiện gọi thẳng tên của Tôn Quế Chi.

“Có có có, quần áo mà Quế Chi để ở khách sạn Bồng Lai Tửu, ta cũng mang theo đây.” Lâm Vũ vội vàng xuất ra một cái áo ngoài của Tôn Quế Chi, đưa cho Lâm Hải.

“Được, để ta suy nghĩ biện pháp một chút.” Lâm Hải nói xong, quay người về phòng của mình.

Vừa tiến vào gian phòng, Lâm Hải liền tiêu thất vào hư không tại nguyên chỗ, tiến vào trong Thánh Cảnh.

“A a a a! Bốn con hai này sao có thể ra, ngươi ngốc a ngươi! Tức chết ta!” Vừa tiến đến, Lâm Hải liền nghe thấy Sở Lâm Nhi phát điên gào thét.

“Không thể ra như thế sao?” Sứ giả kiến tập bị dọa đến co rụt lại cái cổ, ôm điện thoại di động yếu ớt nói nói.

Tiên Nhi thì ở một bên, bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn cười khanh khách.

“Ba người chơi thật náo nhiệt a.” Lâm Hải chào hỏi nói.

“Lâm Hải!” Ánh mắt Sở Lâm Nhi sáng lên, thổi qua liền tóm lấy cánh tay của Lâm Hải.

“Lâm Hải ta cùng ngươi nói, cái đấu địa chủ này chơi thật vui, so với cờ caro chơi vui hơn gấp một vạn lần.”

“Đó là đương nhiên, không chơi vui ca ca có thể đề cử cho ngươi sao?” Lâm Hải đắc ý nói nói.

“Tới tới tới, chúng ta cùng nhau chơi đùa, tên sứ giả này quá ngu, không mang theo y chơi nữa.”

Lâm Hải vội vàng tránh ra, liên tục khoát tay.

“Ta lúc này còn có chính sự đâu, các ngươi chơi đi các ngươi chơi đi.” Lâm Hải nói, giống như đào mệnh chạy ra khỏi nhà gỗ.

Hắn tiến vào Thánh Cảnh là có mục đích, cũng không có thời gian rỗi bồi cái Công chúa nhàn nhã này đánh bài.

“A, A Hoa chạy đi đâu rồi?” Lâm Hải đi một vòng trong Thánh Cảnh, cũng không có gặp bóng dáng của A Hoa.

Thời khắc đang phiền muộn, Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, chính mình mẹ nó là chủ nhân của Thánh Cảnh a, tìm con chó còn không dễ dàng sao?

Nhắm mắt lại, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tất cả trong toàn bộ Thánh Cảnh đều xuất hiện tại trong đầu.

Phốc!

Khi thấy rõ bộ dáng của A Hoa, Lâm Hải kém chút cười phun ra ngoài.

Nguyên lai A Hoa giờ phút này đang ở bên cạnh bãi cát, cái mông vểnh lên lên cao cao, đầu chui vào trong hạt cát, tránh né Tiểu Hồng tìm kiếm.

Chỉ là, cái bờ mông lớn như vậy lại lộ tại bên ngoài, ngu ngốc cũng có thể nhìn thấy a.

Lâm Hải cười lắc đầu, hướng phía bãi cát tiến đến.

Mấy phút, Lâm Hải liền đến bãi cát, lúc này, Tiểu Hồng còn không biết đang bay lượn ở nơi nào, A Hoa vẫn trốn ở trong bãi cát.

Lâm Hải đi qua, trực tiếp túm cái đuôi liền đem A Hoa bắt tới.

“Ai u, nha nha phi, Cẩu gia ẩn nấp như thế, ngươi cũng có thể tìm tới, bất quá ngươi bỏ cái ý niệm này đi, Cẩu gia sẽ không lấy ngươi.”

A Hoa một bên giãy dụa, một bên cũng không quay đầu lại nói nói.

Lâm Hải nhìn bộ dáng A Hoa tay đào chân đạp trong không trung, nhất thời một trận buồn cười, đưa tay liền cho nó một bàn tay.

“Yên tĩnh chút.” Lâm Hải đem A Hoa ném xuống đất.

A Hoa theo bản năng liền muốn chạy, nhưng vừa muốn động, bỗng nhiên cảm giác thanh âm bất đồng, vội vàng nghiêng đầu lại.

“A, ba ba!” Ánh mắt A Hoa sáng lên, vụt cái liền nhào tới, trực tiếp đem Lâm Hải ngã bổ nhào.

“Móa! Ngươi cái chó chết, đứng lên cho ta.” Lâm Hải ngửa mặt hướng lên trời bị A Hoa ép dưới thân, tâm lý cái này tức a.

“Ha ha, ba ba, trước đó các ngươi chơi song phi, ta liền không có có ý tốt quấy rầy ngươi, kỳ thực trong lòng ta nhớ ngươi muốn chết.” A Hoa cưỡi tại trên thân Lâm Hải, không ngừng cầm cái mông cọ cọ Lâm Hải.

Mặt Lâm Hải cũng xanh, con ngươi trợn thật lớn.

“Ngươi cái chó chết, trước đứng lên cho ta rồi lại nói.” Cái tư thế này, thật sự là quá bất nhã a.

Đúng lúc này, bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân, Hàn Sơn Tứ Hữu cười nói đi tới.

“Ách...” Nhưng khi thấy Lâm Hải cùng A Hoa là cái dạng này lúc, bốn người lập tức mộng.

“Chủ nhân, các ngươi đây là...” Bốn người lắp bắp hỏi.

Lâm Hải còn chưa lên tiếng, A Hoa đã nhe răng chó, dữ dằn trừng mắt nhỏ một cái.

“Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua tình đáo thâm xử sao?”

Trong mắt bốn người nhất thời lộ ra biểu lộ chấn kinh, rất có thâm ý liếc nhìn Lâm Hải một chút.

Lâm Hải nhất thời không được khá, vừa muốn mở miệng, nào nghĩ đến Hàn Sơn Tứ Hữu nhao nhao lộ ra một bộ nụ cười mập mờ.

“Chủ nhân, ngươi không cần nói, chúng ta hiểu, chúng ta đều hiểu, các ngươi chơi vui vẻ đi, hắc hắc, chơi vui vẻ đi.”

Chơi vui vẻ em gái ngươi a!

Lâm Hải đều nhanh điên, bốn cái tên hỗn đản này, chắc chắn là nghĩ sai ý.

“Uy, không phải là như các ngươi nghĩ...” Lâm Hải vội vàng hô nói.

“Chủ nhân, ngươi không cần nói, chúng ta đều hiểu.”

“Đúng vậy a, chúng ta hiểu, không quấy rầy các ngươi nữa.”

Bốn người căn bản không nghe Lâm Hải giải thích, bước nhanh rời đi.

“Đậu phộng, người cùng chó a, chỉ nghe qua chứ chưa thấy qua.”

“Đúng vậy a, thật không nghĩ tới, khẩu vị của chủ nhân thật nặng a!”

“Đúng vậy a đúng vậy a, trách không được có thể làm chủ nhân, chỗ nào cũng không tầm thường a.”

Lâm Hải nghe tiếng nghị luận dần dần đi xa của Hàn Sơn Tứ Hữu, một mặt khóc không ra nước mắt.

“Em gái ngươi, chó chết, danh tiếng của ca ca cũng bị ngươi làm hỏng á!”

Chương 357: Chó săn nối giáo cho giặc

Lâm Hải cùng A Hoa đùa giỡn một hồi lâu, một người một chó mới thở hồng hộc ngồi tại trên bờ cát.

“Chủ nhân, lần trước bị cái đồ chó hoang Tư Mã Hùng Phong này bắt đi, A Hoa kém chút là không gặp được ngươi.” Nói xong, vành mắt A Hoa đỏ lên, nước mắt liền chảy xuống.

Lâm Hải cũng là thổn thức một trận, dựa theo kế hoạch, bản thân Lâm Hải phải lấy được thực lực cường đại, mới có thể đi cứu A Hoa, cái này ít nhất cũng phải cần thời gian một năm nửa năm.

Chỉ là chẳng ai ngờ rằng, nhanh như vậy liền trùng phùng cùng A Hoa.

“Ngươi là thế nào chạy ra được?” Lâm Hải mở miệng hỏi nói.

Nhấc lên cái này, A Hoa nhất thời lên tinh thần, vụt nhảy dựng lên, bày ra một cái tạo hình đắc ý.

“Đương nhiên là bằng bề ngoài anh tuấn, trí tuệ siêu phàm cùng mị lực đặc biệt của ta, đã chinh phục toàn bộ người của Tư Mã gia tộc.”

Lâm Hải nghe, trực tiếp che trán.

Được rồi, trốn ra liền tốt, chính mình dứt khoát cũng đừng hỏi, cái chó chết này cũng nói không nên một câu nghiêm túc.

“Ta hỏi ngươi, ngươi có thể thông qua mùi vị để tìm người hay không?” Lâm Hải tương lai này mục đích nói ra.

“Rất có thể, đây là mặt mạnh nhất của ta a, ngươi cho ta một đống phân, ta tuyệt đối ngửi ra được là người nào.” A Hoa vỗ bộ ngực nói nói.

Lâm Hải chau mày, “Ngươi có thể đừng ác tâm như vậy hay không.”

Đem cái áo khoác của Tôn Quế Chi lấy ra, phóng tới trước mặt A Hoa.

“Ngửi, sau đó giúp ta tìm ra người này!”

“Không có vấn đề.” A Hoa duỗi ra mũi chó, dùng sức ngửi hai lần.

“A... Nha phi, một cỗ mùi khai, ba ba phẩm vị của ngươi không được a.” A Hoa một mặt ghét bỏ khi dễ Lâm Hải.

“Cút!” Lâm Hải cười mắng cho nó một quyền, “Thế nào, ngửi ra được hay không?”

“Được, được, tao khí như thế, ngửi một lần liền không quên được.”

“Vậy được, theo ta ra ngoài tìm người.” Lâm Hải đứng người lên, liền muốn mang A Hoa ra ngoài.

“Thu ~” Đột nhiên, một tiếng ưng kêu vang lên, Tiểu Hồng xuất hiện ở trên không.

“Ai u, cái đồ ngu này lại đuổi theo, ba ba ta trước tránh một chút.” A Hoa trực tiếp lại đem đầu nhét vào trong cát.

Lâm Hải cái này tức a, mẹ nó đây không phải bịt tai mà đi trộm chuông sao?

Quả nhiên, Tiểu Hồng lao xuống một cái, trực tiếp mổ tại trên mông A Hoa.

“Ngao!” A Hoa hét thảm một tiếng, bưng lấy cái mông liền nhảy dựng lên.

“A... Nha phi, đau chết Cẩu gia, ngươi hạ miệng thật hung ác a!” A Hoa nói, nhanh chân liền muốn phi nước đại, kết quả bị Lâm Hải nhanh chóng vươn tay nắm chặt cái đuôi

“A Hoa, đừng làm rộn!” Lâm Hải xụ mặt xuống, hắn hiện tại thế nhưng là tìm A Hoa có chính sự đây.

Thấy Lâm Hải một mặt nghiêm túc, A Hoa cũng không dám tiếp tục đùa giỡn, vội vàng trốn ở sau lưng Lâm Hải, một mặt cảnh giác chú ý đến Tiểu Hồng.

Lâm Hải trên mặt hiền lành liếc nhìn Tiểu Hồng một chút, trong lòng không khỏi lấy làm kỳ.

A Hoa thế nhưng là ăn thức ăn cho chó của Hạo Thiên Khuyển, lại uống Long Huyết, mới biến thành Linh thú, thật không biết cái con ưng này lại có kỳ ngộ như thế nào.

“ Cảm ơn ngươi đã cứu A Hoa ra khỏi Tư Mã gia tộc.” Lâm Hải mở miệng nói nói, hắn từ trong quá trình đối thoại truy đuổi giữa Tiểu Hồng cùng A Hoa, đã đoán được tình huống đại khái.

“Không cần cám ơn, ta với nó là có điều kiện, A Hoa nói qua, lần đầu tiên gặp ta, ta đã là Nữ Thần vĩnh hằng trong lòng của nó, nó đời này không phải ta không cưới.” Tiểu Hồng một mặt say mê nói nói.

Phốc!

Lâm Hải kém chút nhịn không được bật cười, có chút đáng thương liếc nhìn Tiểu Hồng một chút, tâm nói ngươi vẫn là không hiểu A Hoa a, lời nó nói cũng có thể tin sao?

Chưa từng nghe qua một câu sao? Trong mồm chó nhả không ra ngà voi, nói ra cũng là cái mặt hàng A Hoa này.

“Uy, ngươi đừng nằm mơ, Cẩu gia đối với loại khác tộc không có hứng thú, nhất là đồ ngu.”

Tiểu Hồng buồn bực tức giận liếc nhìn A Hoa một chút, sau đó ánh mắt sáng rực tiếp cận Lâm Hải.

“Ngươi là ba ba của A Hoa?”

“Ách..., xem như thế đi.” Lâm Hải chau mày, đậu móa, làm sao nghe thấy khó chịu như thế.

Đột nhiên, Tiểu Hồng liền dùng cánh ôm lấy Lâm Hải.

“Uy uy uy, ngươi làm gì, ca ca đối với loại khác tộc cũng không có hứng thú.” Lâm Hải lập tức mộng.

“Oa cáp cáp ha.” A Hoa nhất thời bắt đầu cười đến hoa chân múa tay.

“Đồ ngu, ngươi gả cho cha ta đi, về sau ta sẽ gọi ngươi là mẹ.”

Tiểu Hồng không để ý tới A Hoa, mà chính là một mặt tha thiết nhìn Lâm Hải.

“Ba ba, ta muốn làm con dâu của ngươi, ngươi để cho A Hoa cưới ta đi, nếu không ta một mực ôm ngươi.”

“Ta qua, chuyện như vậy a, hù chết ca ca.” Lâm Hải thở dài ra một hơi.

“Không có vấn đề, việc này ta làm chủ!” Lâm Hải đảm nhiệm nhiều việc nói nói, người ta cứu A Hoa, Lâm Hải đương nhiên sẽ không nhìn A Hoa làm người đàn ông phụ lòng.

“Không muốn đâu.” Lần này A Hoa ngốc, vừa nghiêng đầu lại muốn chạy, kết quả Tiểu Hồng xông lại, một cánh đem nó tát xuống mặt đất.

“Nhìn ngươi còn chạy đi đâu, đêm nay liền động phòng!” Tiểu Hồng ánh mắt hung ác nói nói.

“A… Nha phi, ngươi nằm mơ đi thôi!” A Hoa tựa hồ nghe đến sự tình cực kỳ khủng bố, dọa đến tru lên một tiếng.

“Tốt, hai ngươi an tĩnh chút đi.” Lâm Hải không thể tiếp tục nhìn bọn họ hồ nháo nữa.

“A Hoa hiện tại cần theo ta ra ngoài làm một chuyện, sự tình của hai người các ngươi, chờ trở về thì lại nói.”

“Đúng a đúng a, ta muốn cùng cha ta ra ngoài, ngươi chờ ở đây ta đi.” A Hoa vội vàng nối liền lời nói của Lâm Hải, nhưng trong lòng nghĩ đến, Cẩu gia ra ngoài thì sẽ không trở lại nữa.

“Ngươi muốn đi liền không trở lại đi, nghĩ thực đẹp, ta cũng đi theo.” Nào nghĩ đến, Tiểu Hồng trực tiếp nhìn thấu tâm tư của A Hoa.

“Ngươi đi theo để làm gì, lại không giúp được gì.” A Hoa vội vàng nói nói.

“Người nào nói không thể giúp, hai ta về sau cũng đều ở tại bên người ba ba, lúc ba ba làm sự tình phát rồ gì nữa, hai ta cũng là chó săn nối giáo cho giặc.”

Phốc!

Nếu không phải không quen, Lâm Hải hận không thể đi lên đá cái đồ ngu này hai cước, mẹ nó ca ca lúc nào làm qua sự tình phát rồ, ca ca vẫn là thanh niên thập đại kiệt xuất đâu? Có được hay không?

“Được, hai ngươi một hồi đều đi theo ta.” Lâm Hải mặc kệ hai cái đồ ngu này, lại chạy về chỗ nhà gỗ, hắn tới nơi này, còn có một chuyện trọng yếu khác.

“A a a a! Đồ con lợn, siêu cấp đồ con lợn! Hại bản Công chúa lại thua!” Lâm Hải vừa vào nhà, liền nghe được tiếng gầm gừ của Sở Lâm Nhi.

“Mẹ nó, dạng này mà chơi tiếp, Lâm Nhi Công chúa không phải sẽ sụp đổ a.” Lâm Hải trực tiếp nhanh chóng đem sứ giả kiến tập hoảng sợ đến khóc đuổi ra.

“Tiên Nhi, ta hỏi ngươi một chuyện.”

“Xin chủ nhân cứ nói.”

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, mở túi càn khôn, ấn mở Huyền Thiên Hậu Thổ.

“Huyền Thiên Hậu Thổ!”

“Huyền Thiên Hậu Thổ!”

Cơ hồ tại cùng một thời gian, hai đường âm thanh chấn kinh vang lên, sau đó Sở Lâm Nhi cùng Tiên Nhi, tất cả đều là một mặt kinh hãi, gắt gao nhìn chằm chằm vào điện thoại di động của Lâm

Hải.

“Ách...”

Lâm Hải lập tức sững sờ, mẹ nó tình huống như thế nào, hai người này thế mà đều biết.

Bất quá cái này cũng tốt, bớt việc chính mình phải giải thích.

“Đúng, chính là Huyền Thiên Hậu Thổ, không biết có thể tồn tại bên trong Thánh Cảnh hay không.”

“Có thể!” Tiên Nhi khẳng định đáp nói.

“Thật!” Lâm Hải đại hỉ, nếu như Huyền Thiên Hậu Thổ có thể tồn tại trong Thánh Cảnh, vậy mình liền có thể trồng trọt Bàn Đào.

“Ngươi từ chỗ nào có được?” Sở Lâm Nhi hồi lâu mới từ trong khiếp sợ khôi phục lại, một mặt trang trọng hỏi.

“Trước đừng nói những cái này, tìm chỗ đi, để ta đem Huyền Thiên Hậu Thổ lấy ra.”

“Chủ nhân đi theo ta.”

Tiên Nhi mang theo Lâm Hải, đến một bên của Nguyệt Hồ.

“Chủ nhân, nơi này có thể sắp đặt Huyền Thiên Hậu Thổ, có Nguyệt Hồ Thánh Thủy ở bên, sẽ không bị tiêu tán.”

“Tốt!” Lâm Hải gật đầu một cái, trực tiếp đem Huyền Thiên Hậu Thổ lấy ra.

“Mẹ nó!” Mới vừa lấy ra, Lâm Hải nhất thời lảo đảo một cái, kém chút nằm trên đất.

Mẹ nó, cái Huyền Thiên Hậu Thổ này cũng quá nặng đi, nếu không phải Lâm Hải đột phá đến Luyện Khí hậu kỳ, căn bản là không cầm được một cái chậu đất này.

Lâm Hải đem đất đổ vào bên cạnh Nguyệt Hồ, đều đều trải tốt.

Rất thần kỳ, một chậu Huyền Thiên Hậu Thổ này thế mà lấy là tốc độ mắt trần có thể thấy, rót vào trong thổ địa vốn có, trên mặt đất hình thành một cái khu vực màu vàng kim nhạt khoảng chừng một mét vuông.

“Được rồi.” Lâm Hải vỗ vỗ tay, lần nữa đem điện thoại di động móc ra.

“Tiếp đó, để cho các ngươi kiến thức một kiện đồ vật càng thêm trân quý.”

Sau khi Lâm Hải đem đồ vật lấy ra, hai nữ nhất thời kinh hãi đến trợn mắt hốc mồm.

Chương 358: Năm ngàn năm mới chín

Tiên Nhi cùng Sở Lâm Nhi nhìn hạt Bàn Đào mà Lâm Hải cầm trong tay, hai nữ trợn cả mắt lên.

“Ngươi ngươi ngươi, đây đều là từ đâu tới?” Sở Lâm Nhi một mặt thật không thể tin.

“Từ Tiên giới chứ sao.” Lâm Hải bĩu môi, Sở Lâm Nhi đã sớm biết mình có thể liên hệ cùng người trên Tiên giới, hơn nữa bằng vào quan hệ hiện tại của hai người, Lâm Hải cũng không cần thiết phải gạt Sở Lâm Nhi.

Nếu không, Lâm Hải cũng sẽ không ở ngay trước Sở Lâm Nhi mặt, đem loại đồ vật nghịch thiên như Huyền Thiên Hậu Thổ cùng hạt Bàn Đào này lấy ra.

Bờ môi Sở Lâm Nhi run run, lại đem chuyện muốn nói nuốt trở về, chỉ là hai đôi mày nhỏ, nhăn lại.

Lâm Hải không chú ý tới biểu lộ của Sở Lâm Nhi, mà chính là ngồi xổm người xuống, đem hạt Bàn Đào vùi sâu vào bên trong Huyền Thiên Hậu Thổ.

Làm xong những cái này, Lâm Hải đứng lên, hài lòng vỗ vỗ bùn đất bên trên tay.

“Thành, cũng là không biết lúc nào mới có thể ra quả a.”

Tiên Nhi mỉm cười, khẽ vẫy tay, một mũi tên nước từ bên trong Nguyệt Hồ bay ra, nhẹ nhàng rơi vào phía trên Huyền Thiên Hậu Thổ.

“Chủ nhân nhìn!”

Tiên Nhi vừa dứt lời, con mắt Lâm Hải bỗng nhiên liền trợn to.

“Móa! Quá thần kỳ!” Chỉ thấy hạt Bàn Đào vừa mới vùi sâu xuống, lại có một cái chồi non, từ bên trong đất đai mọc ra tới.

Sau đó, mầm non càng dài càng lớn, vậy mà lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, nhanh chóng mọc cao.

Không tới thời gian một phút, một cây Bàn Đào cao cỡ một người, liền xuất hiện tại Lâm Hải trước mặt.

“Cái này, cái này mọc tốt sao?” Lâm Hải đưa tay sờ sờ thân cây tráng kiện, một mặt mộng bức.

“Vâng, Bàn Đào đã mọc tốt.” Tiên Nhi cười rất ngọt ngào, nói nói.

“Này, vậy lúc nào thì kết quả a?” Lâm Hải vừa nghĩ tới Bàn Đào mọc khắp cây, vui đến nước bọt đều nhanh chảy xuống.

“Nơi này khác biệt với Vườn Bàn Đào của Vương Mẫu Nương Nương, cần năm ngàn năm mới chín.”

“Bao nhiêu!” Con mắt Lâm Hải lập tức trợn tròn.

“Năm ngàn năm!”

Lâm Hải lập tức liền nhụt chí, mẹ nó, này còn ăn cái lông a, đừng nói năm ngàn năm, ca ca con mẹ nó liền năm trăm năm cũng không sống tới a.

Nhìn bộ dáng Lâm Hải gục đầu ủ rũ, Tiên Nhi mỉm cười.

“Chủ nhân không nên nhụt chí, chờ đẳng cấp của chủ nhân đạt tới cấp bậc nhất định, liền có thể cải biến tốc độ chảy của thời gian ở trong Thánh Cảnh, đến lúc đó, bên ngoài một năm, Thánh Cảnh có lẽ đã qua ngàn năm thậm chí là vạn năm.”

“A? Còn có sự tình tốt như vậy?” Lâm Hải lập tức lại lên tinh thần.

“Mau cùng ta nói nói, lên tới cấp mấy mới có thể làm được, còn có, cái cấp thứ hai này làm sao thăng lên cấp thứ ba được?”

Tiên Nhi chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

“Cái này cần chủ nhân chính mình đi tìm tòi, lĩnh ngộ, chủ nhân thủ nhậm không có để lại bất luận cái tin tức gì liên quan tới thăng cấp.”

Em gái ngươi!

Lâm Hải tức đến xạm mặt lại, cái này không phải chơi người sao?

Thôi, chính mình ngược lại cũng không vội vã cần ăn cái Bàn Đào này, trước cứ như vậy đi thôi.

“Hảo hảo, ta nên đi, các ngươi tiếp tục đấu địa chủ đi.” Lâm Hải nói xong, liền hướng phía bãi cát đi đến.

A Hoa đang ở chỗ này, chờ hắn đến mang theo ra ngoài chơi đùa.

Lần này, Sở Lâm Nhi lạ thường không có ngăn đón Lâm Hải, chỉ là ánh mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm vào cây Bàn Đào, như có điều suy nghĩ.

“Uy, nghĩ ăn quả đào muốn điên, ca ca đi.” Sở Lâm Nhi không để ý tới hắn, Lâm Hải thật là có điểm không quen.

Đáng tiếc, Sở Lâm Nhi vẫn là ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn hắn một chút, tựa hồ hoàn toàn tiến vào trong suy nghĩ của nàng.

“Hứ.” Lâm Hải nhất thời không thú vị một trận, quay đầu rời đi.

Đi vào bãi cát, A Hoa cùng Tiểu Hồng một cái muốn gả, một cái không cưới, còn đang tranh nhau mặt đỏ tới mang tai.

Lâm Hải đến phụ cận, cũng không nói chuyện, trực tiếp hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền ra khỏi Thánh Cảnh.

Ngay tại lúc đó, trong phòng Lâm Hải, ánh sáng lóe lên, một người một chó một ưng liền xuất hiện ở trong phòng.

“Oa, đây là khách sạn, ba ba ngươi là tới này ước pháo sao?” A Hoa một mặt giật mình nói nói.

“Lăn, ngươi cái chó chết!” Lâm Hải quả thực là không thể mong A Hoa đành hoàng im lặng.

“Tiểu Hải...” Đúng lúc này, Tống Cần tìm Lâm Hải để thương lượng sự tình tìm kiếm Tôn Quế Chi, đẩy cửa ra, Tống Cần trực tiếp liền sửng sốt.

Sau đó, nước mắt liền từ trong mắt Tống Cần rào rào chảy

xuống.

“A Hoa, A Hoa của ta!” Tống Cần nhào tới liền ôm lấy cổ A Hoa, bắt đầu khóc ròng ròng.

A Hoa rất khó có được lúc không có loạn động, mà chính là vùi đầu vào trong ngực Tống Cần, trong miệng ô ô nghẹn ngào.

“A Hoa a, ngươi có biết hay không, trong khoảng thời gian ngươi mất tích này, ta mỗi ngày đều ngủ không yên, liền sợ ngươi có nguy hiểm a, A Hoa của ta a, ngươi lần sau cũng đừng lại chạy loạn nữa, mẹ đau lòng chết mất.” Tống Cần như cái mẫu thân hiền lành, vô cùng ôn nhu vuốt ve mặt A Hoa, tựa như vuốt ve hài tử của chính mình.

Hai cái mắt nhỏ của A Hoa đỏ lên, nhất thời cũng nước mắt chảy ròng.

Tuy nó không thể cùng Tống Cần giao lưu giống như Lâm Hải, nhưng chó bình thường cũng có linh tính, huống chi là A Hoa.

A Hoa có thể thực sự cảm giác được, loại tình cảm của Tống Cần đối với mình kia là yêu thương thực chất phát ra từ bên trong, trong lòng vô cùng cảm động, vậy mà duỗi ra hai cái chân trước, ôm lấy cổ Tống Cần.

“U, ngươi làm sao còn khóc, khẳng định là ở bên ngoài chịu ủy khuất, A Hoa không khóc, A Hoa không khóc a, mẹ thương ngươi, mẹ cũng không tiếp tục để ngươi rời khỏi người nữa.”

Tống Cần thấy A Hoa rơi lệ, tưởng rằng nó ở bên ngoài chịu ủy khuất, nhất thời ôm lấy cổ A Hoa, khóc đến lợi hại hơn.

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn, cũng là tràn đầy cảm xúc.

Không thể không nói, mẫu thân mình còn có chính mình, đều đã đem A Hoa xem như thân nhân trong nhà, phần cảm tình này là không giả được.

“Được rồi mẹ, mau đem A Hoa để xuống đi, đi tìm Tôn Quế Chi vẫn phải dựa vào A Hoa đây.” Lâm Hải ở bên cạnh khuyên giải nói.

Tống Cần lúc này mới đưa A Hoa buông ra, sau đó có chút oán trách nhìn Lâm Hải.

“Ngươi chừng nào thì đem A Hoa tìm trở về, làm sao cũng không nói cho ta, hại ta mỗi ngày đều lo lắng phập phồng, sợ A Hoa có chuyện bất trắc, nếu như vậy, ta...” Tống Cần nói, nước mắt liền lại phải đến rơi xuống.

A Hoa thấy thế, vội vàng đem đầu hướng phía Tống Cần, thân mật dụi dụi, lộ ra vẻ mặt vui cười rất nhân tính hóa.

Tống Cần nhất thời vẩy nước mắt đi mà bật cười, vô cùng trìu mến vuốt ve đầu của A Hoa.

“A Hoa thật hiểu chuyện a, nó đây là đang dỗ ta, để cho ta đừng khóc đây.”

A Hoa nghe xong, vội vàng liên tục gật đầu, dỗ đến Tống Cần nín khóc mỉm cười.

Sau khi cười xong, Tống Cần bỗng nhiên cảm giác trên đỉnh đầu có một trận hắc ám.

Ngẩng đầu một cái, chỉ thấy một con ưng lớn cỡ người trưởng thành đang ở trên đỉnh đầu, Tống Cần bị dọa đến a một tiếng, kém chút ngã sấp xuống.

Lâm Hải thấy thế, vội vàng đỡ lấy Tống Cần.

“Mẹ, đừng sợ, nó gọi là Tiểu Hồng, là hảo bằng hữu... Của A Hoa!”

Thấy Tống Cần bị Tiểu Hồng hù đến, A Hoa liền tức giận tại chỗ, ngẩng đầu hướng phía Tiểu Hồng sủa inh ỏi một trận.

“Ngươi con mẹ nó cút cho ta xuống một trận, nếu đem nãi nãi của ta dọa sợ, ta con mẹ nó a nhổ lông chim của ngươi!”

Tiểu Hồng vừa muốn mắng lại hai câu, lại bị một mặt phẫn nộ của A Hoa dọa lấy, không khỏi ngẩn ngơ.

Từ khi nó biết A Hoa, còn chưa từng thấy qua A Hoa phát giận như thế.

“Tức giận cái gì chứ.” Tiểu Hồng lầm bầm một câu, bay xuống, đứng ở bên người A Hoa.

Tống Cần thấy con ưng này đứng trên mặt đất còn cao hơn chính mình, nhất thời hoảng sợ đến sắc mặt tái nhợt.

“Mẹ, ngươi đừng sợ, nó sẽ không tổn thương ngươi, nó là hảo bằng hữu của A Hoa, có thể nghe lời nói của A Hoa đây.”

Tựa hồ sợ Tống Cần không tin, A Hoa cũng vội vàng chạy tới, hướng phía Tống Cần cọ một hồi, sau đó hướng phía Tiểu Hồng sủa hai tiếng.

“Lộn nhào!”

“Lộn em gái ngươi!” Tiểu Hồng trực tiếp bão tố, mẹ nó, đem tỷ tỷ coi thành khỉ mà chơi đùa à.

“Uy, ngươi liền phối hợp là đi, nếu không nãi nãi ta bị sợ hãi, ngươi liền không có cách nào ở chỗ này nữa.” A Hoa biết mình không hàng được Tiểu Hồng, đành phải nhận sợ.

“Hừ!” Tiểu Hồng hừ lạnh một tiếng, tâm lý không tình nguyện, nhưng vì được ở cùng A Hoa một chỗ, nó vẫn là làm theo.

Chỉ là Tiểu Hồng lộn nhào một cái, cánh trực tiếp mang theo một cơn gió lớn, đem ghế trong phòng đều thổi lật.

“Mẹ, ngươi nhìn, đây là A Hoa đang để nó lộn nhào đây.” Lâm Hải vội vàng hướng phía Tống Cần giải thích nói.

“Nó, nó thật nghe A Hoa nhà chúng ta?” Tống Cần cảm thấy đặc biệt thần kỳ.

“Đúng vậy a, mẹ, ngươi không phải cũng nhìn thấy mà, được, chúng ta vẫn là nhanh đi tìm Tôn Quế Chi đi.” Lâm Hải vội vàng dẫn tới bên trên chính đề.

“Ai nha, ngươi không nói ta cũng quên.” Sắc mặt Tống Cần, lập tức trở nên kích động.

Chương 359: Điện thoại của Tiêu lão

“Làm sao vậy mẹ?” Lâm Hải buồn bực một trận, mẫu thân làm sao đột nhiên bắt đầu trở nên hưng phấn như vậy.

“Vừa rồi, cha ngươi nhận được cú điện thoại, ngươi đoán là ai đến?” Tống Cần cực kỳ gắng sức kiềm chế kích động trong nội tâm, nhỏ giọng nói nói.

“Ai vậy?” Lâm Hải còn thật nghĩ không ra, điện thoại của người nào có thể đem mẫu thân kích động thành cái dạng này.

“Là Tiêu lão!” Tống Cần kích động nói nói.

“Tiêu lão?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó cũng kích động lên.

“Tiêu lão nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho cha con vậy?” Lâm Hải cười nói nói.

Từ lúc cùng Tiêu Thanh Sơn từ biệt, thế nhưng là có một đoạn thời gian, tâm lý Lâm Hải thật đúng là thật nhớ lão già này.

Bất quá dù sao thân phận của Tiêu Thanh Sơn cũng quá cao, Lâm Hải bình thường không có việc gì cũng không dễ dàng gọi điện thoại cho lão, sợ quấy rầy đến Tiêu Thanh Sơn, nghĩ không ra Tiêu lão vậy mà lại đem điện thoại đánh tới chỗ Lâm Văn đi.

Lâm Hải hỏi như vậy, Tống Cần nhịn không được lườm hắn một cái.

“Ngươi còn nói sao, Tiêu lão người ta là điện thoại cho ngươi, thế nhưng là đánh mấy cái điện thoại cũng đánh không thông, lúc này mới đánh tới cha ngươi này.”

“Đánh không thông?” Lâm Hải sững sờ, sau đó đột nhiên liền nhớ tới.

Trước đó chính mình là đang ở trong Thánh Cảnh tìm A Hoa, đả thông mới là lạ chứ.

Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra xem xét, quả nhiên có năm cuộc cái điện thoại chưa nhận, đều là Tiêu Thanh Sơn đánh tới.

“Mẹ nó, lần này sai lầm.” Lâm Hải vội vàng gọi trở về cho Tiêu Thanh Sơn.

Chỉ vang hai tiếng, điện thoại liền kết nối.

“Ha ha ha, Tiểu Lâm a, làm sao không tiếp điện thoại của lão đầu tử ta a?” Điện thoại vừa thông, thì tiếng cười cởi mở của Tiêu Thanh Sơn liền truyền tới.

“Không có ý tứ Tiêu lão, điện thoại di động vừa rồi không mang ở bên người, thân thể ngài còn tốt đó chứ?” Lâm Hải lo lắng hỏi.

“Tốt, càng sống càng rắn chắc, ha ha ha ha.” Lâm Hải tựa hồ cảm thấy, tâm tình hôm nay của Tiêu Thanh Sơn, rất không tệ.

“Tiêu lão, không biết ngài tìm ta có chuyện gì?” Tiêu Thanh Sơn tuy đã sớm lui về sau, nhưng vẫn là người bận rộn, Yến Kinh rất nhiều chuyện vẫn đều cần hỏi đến lão, Lâm Hải cũng không cho rằng Tiêu Thanh Sơn là không có việc gì liền tìm chính mình để nói chuyện phiếm.

Quả nhiên, Lâm Hải vừa hỏi tới, tiếng cười của Tiêu Thanh Sơn liền đình chỉ.

“Tiểu Lâm a, cái Hầu Nhi Tửu mà lần trước ngươi đi ngang qua Yến Kinh, mang cho ta có còn hay không?”

“Hầu Nhi Tửu?” Lâm Hải buông lỏng một hơi, Ngộ Không trước đó vừa vặn phát cho mình không ít.

Vừa nghĩ tới Ngộ Không, Lâm Hải không khỏi vỗ ót một cái, thầm mắng một tiếng đầu óc heo.

Trước đó nghĩ đi nghĩ lại, khi xuống xe lửa một cái liền mua thuốc cho Ngộ Không, một chút thời gian như thế liền lại quên mất.

“Nói chuyện điện thoại xong lập tức đi cho mua thuốc Hầu tử người ta, nếu không chính mình liền quá không có suy nghĩ.”

“Không dối gạt Tiêu lão, thật là có một ít, nếu không ta gửi qua bưu điện đến cho ngài?” Lâm Hải đối với Tiêu Thanh Sơn hết sức kính trọng, tuyệt không keo kiệt.

“Không cần, ta bận phải qua Xuân Thành, hiện tại đã đang trên đường đi tới sân bay, ta để tài xế qua nhà ngươi lấy đi, để y mang trực tiếp đến Xuân Thành đưa cho ta.” Trong giọng nói Tiêu Thanh Sơn, tựa hồ lộ ra một cỗ hưng phấn.

“Xuân Thành?” Lâm Hải sững sờ, sau đó bắt đầu cười ha ha.

“Tiêu lão, ngài nói ngài muốn tới Xuân Thành?” Lâm Hải một mặt ngoài ý muốn nói nói.

“Đúng vậy a, máy bay bay mười hai giờ trưa, buổi chiều ba giờ ta liền đến.”

“Vậy ngài không cần bảo tài xế qua nhà ta lấy nữa.” Giọng nói Lâm Hải nhẹ nhàng nói nói.

“Ồ? Vì cái gì?” Trong lòng Tiêu Thanh Sơn siết chặt.

Với thân phận Tiêu Thanh Sơn, cái rượu tốt gì mà chưa từng uống qua, tự nhiên cũng đã phẩm ra, Hầu Nhi Tửu này cũng không phải vật phàm a.

Chẳng lẽ Lâm Hải không nỡ cho mình?

Ý nghĩ này vừa nhô ra, Tiêu Thanh Sơn rất nhanh liền tự mình phủ định.

Tuy thời gian ở chung với Lâm Hải không dài, nhưng Tiêu Thanh Sơn nhìn ra được, Lâm Hải không phải loại người keo kiệt kia.

Quả nhiên, Lâm Hải ở trong điện thoại cười rộ lên.

“Tiêu lão, thực không dám giấu giếm, ta bây giờ đang ở Xuân Thành đây.”

“Ồ?” Tiêu lão ở trong điện thoại một trận kinh ngạc, sau đó hết sức cao hứng cười rộ lên.

“Ha ha ha, Tiểu Lâm a, xem ra hai ta thật sự là hữu duyên a, vậy thì tốt, chúng ta liền gặp ở Xuân Thành!”

Tắt điện thoại, trong lòng Lâm Hải cũng rất vui vẻ, trên mặt nổi lên nụ cười.

“Tiểu Hải, Tiêu lão tìm ngươi làm cái gì?” Tống Cần ở bên cạnh, một mặt tha thiết hỏi.

Có thể lui tới cùng đại nhân vật như Tiêu lão, bà và Lâm Văn đều là cảm thấy rất vinh hạnh.

“Tiêu lão cũng phải đến Xuân Thành.” Đối với mẫu thân mình, Lâm Hải đương nhiên sẽ không giấu diếm.

“Ai u, thật a, vậy quá tốt.” Tống Cần nghe được tin tức này, trong lòng cũng là cao hứng một trận.

Nhưng rất nhanh, tâm tình lại thất lạc xuống.

“Thế nhưng là chúng ta vẫn phải đi tìm Nhị thẩm của ngươi a, nếu Tiêu lão đến, cũng không thể có thời gian bồi lão nhân gia ông ta a.”

Tống Cần lắc đầu một trận, nhưng sau đó bỗng nhiên sững sờ, tựa hồ nghĩ đến cái gì.

“Tiểu Hải, ngươi nói chúng ta có thể thông qua Tiêu lão, để lãnh đạo thành phố Xuân Thành phái người tìm Nhị thẩm ngươi hay không?”

Lâm Hải trực tiếp lắc đầu.

“Mẹ, không cần đến, có A Hoa ở đây, ngươi cứ yên tâm đi.” Lâm Hải lời thề son sắt nói nói.

A Hoa hiện tại đã là Linh thú, Lâm Hải đối với nó có lòng tin tuyệt đối.

Nếu như ngay cả cảnh khuyển (*chó cảnh sát) bình thường cũng có thể tìm ra người, nếu A Hoa không làm được mà nói, vậy nó cái Linh thú này coi như quá rác rưởi.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta hiện tại liền xuất phát.” Lâm Hải nói xong, hướng phía A Hoa nháy mắt một cái.

A Hoa hiểu ý, hướng phía Tống Cần cắn cắn gấu áo, ngoắt ngoắt cái đuôi đi ra ngoài.

Lâm Hải cùng Tống Cần vội vàng đuổi theo, Tiểu Hồng thì là lại bay đến không trung.

“Lão đầu tử, Nhị thúc, đừng lo lắng, A Hoa đã trở về rồi, để A Hoa mang chúng ta đi tìm Quế Chi.” Tống Cần vừa ra tới, liền hướng phía hai huynh đệ Lâm Văn hô nói.

Lâm Vũ không biết A Hoa là ai, một mặt mờ mịt đứng lên.

“Hừ, một đầu chó ngu, có làm được cái gì, còn không bằng đem Cường tử tìm đến.” Lâm Văn tuy trong miệng nói vậy, nhưng nhìn thấy A Hoa an toàn trở về, trong lòng cũng ẩn ẩn có chút kích động.

Lâm Vân liền chủ động hơn nhiều, trực tiếp chạy qua, ôm lấy A Hoa cổ, thân mật một trận.

A Hoa làm như vô ý thức, hướng phía trước ngực cực lớn của Lâm Vân ủi qua.

“Chết đi, đồ chó lưu manh!” Lâm Hải tại phía sau, một chân đem A Hoa đá bay.

Mẹ nó, thật sự là chiếm tiện nghi không từ người nào, lại còn là người một nhà a.

Tiểu Hồng xuất hiện, đồng dạng để bọn người Lâm Văn ăn một trận kinh hãi, Lâm Hải cùng Tống Cần phải liên tục giải thích, bọn người Lâm Văn mới nửa tin nửa ngờ tiếp nhận Tiểu Hồng.

Đi ra ngoài, mấy người trực tiếp thuê hai chiếc xe taxi, tới nhà ga trước.

Bởi vì Tôn Quế Chi là bị lão hán ở công trường kia ngồi xe lửa mang về, bởi vậy cửa ra vào trạm xe sẽ còn lưu lại mùi vị của Tôn Quế Chi.

Bất quá lưu lượng người tại nhà ga thật sự là quá lớn, người đến người đi, các loại vị đạo, mùi vị của Tôn Quế Chi hỗn tạp ở bên trong, thật sự là quá khó phân phân biệt.

Dù A Hoa rất có linh tính, cũng là vểnh lên cái mũi ngửi một hồi lâu, mới phát hiện ra vị đạo mà Tôn Quế Chi lưu lại.

“Tìm tới! Tại cái phương hướng này!” Sau khi A Hoa xác định phương hướng, một bên dùng sức ngửi ngửi, một bên chậm chạp hướng phía trước hành tẩu.

Hai xe taxi chậm chạp chạy lấy, đi theo phía sau A Hoa, Tiểu Hồng thì sớm đã bay lượn đến giữa không trung.

A Hoa vừa đi vừa nghỉ, tốc độ lại không chậm, nửa giờ sau, liền ra khỏi khu vực thành thị.

Theo A Hoa chạy càng lúc càng nhanh, bọn người Lâm Hải cũng đi ra khỏi khu vực thành thị càng ngày càng xa.

Trọn vẹn qua hơn ba giờ, xe rốt cục tiến vào một cái sơn thôn nhỏ mười phần cũ nát.

“Rất nhanh liền đến! Ngay tại phía trước!” Thanh âm của A Hoa truyền vào lỗ tai Lâm Hải.

Lâm Hải đem tin tức chuyển đạt cho cha mẹ cùng Nhị thúc, mấy người đều là tinh thần chấn động.

Đường núi trong thôn mười phần gập ghềnh, xe taxi liền không có cách nào đi nữa, mọi người không biết làm sao, đành phải xuống xe đi bộ.

Lại là một phen bôn ba gian nan, thân ảnh của A Hoa rốt cục đứng ở phía trước một cái phòng ốc cũ nát lung lay sắp đổ.

Chương 360: Ác nhân tự có ác nhân trị

“Ba ba, nữ nhân kia liền ở trong viện này.” A Hoa đứng tại cửa viện rách nát, mười phần chắc chắn nói nói.

“Tiểu Hải, làm sao không đi nữa?” Lâm Vũ lo lắng hỏi.

“Nhị thúc, Nhị thẩm ở ngay chỗ này.” Lâm Hải hướng phía cái phòng cũ rách nát kia nhất chỉ.

“Ngay tại chỗ này?” Con mắt Lâm Vũ lập tức trợn to, đi mau hai bước liền đẩy cửa ra.

Đáng tiếc, cửa đang khóa, Lâm Vũ đẩy hai lần chỉ làm cửa rung động, trong viện ngược lại còn truyền đến hai tiếng chó sủa.

“Có người không, nhanh mở cửa!” Lâm Vũ ba ba vỗ cái cửa gỗ đã sắp tan ra thành từng mảnh, lớn tiếng hô nói.

Kết quả, trả lời Lâm Vũ, là tiếng chó sủa càng thêm điên cuồng.

Lâm Hải chau mày, tiến lên đem Lâm Vũ kéo qua một bên.

“Ta tới đi, Nhị thúc!” Lâm Hải giơ chân lên, trực tiếp đem cửa gỗ đá văng.

“Uông uông uông!” Một con chó nhà màu vàng sẫm, bị xích chó buộc lấy, hướng phía bọn người Lâm Hải điên cuồng sủa lớn, tựa hồ tại cảnh cáo những vị khách không mời mà đến này.

Mà bọn người Lâm Hải, hướng phía bên trong sân nhìn một cái, nhất thời tất cả đều kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy bên trên cọc sắt đang buộc con chó kia, vậy mà còn buộc lấy một người!

Một cái nữ nhân bẩn thỉu, quần áo rách rưới!

Nữ nhân này đầu tóc rối tung, trên mặt tất cả đều là bụi đất, ở chỗ y phục rách nát, ẩn ẩn có chút máu ứ đọng cùng vết thương, trên cổ phủ lấy một cái xích chó thô thô, giờ phút này đang ngồi xổm dưới đất, trước mặt là một cái bát bẩn đã vỡ một nửa, bên trong là thứ dịch thể bẩn thỉu nhìn không ra cái gì.

Sau khi bọn người Lâm Hải đi vào, nữ nhân mới có động tác nâng đầu lên, ánh mắt đờ đẫn nhìn mọi người, trong tay còn cầm một cái bánh ngô bẩn thỉu đã ăn một nửa, khẽ nhếch miệng, bột phấn của bánh ngô bên trong miệng rơi ra ngoài giống như chưa tỉnh.

Lâm Vũ híp mắt, cẩn thận phân biệt nữ nhân trước mắt một hồi, sau đó đầu oanh một tiếng.

“Quế Chi? Ngươi là Quế Chi?” Thanh âm Lâm Vũ run rẩy, bờ môi cũng run rẩy.

Thân thể nữ nhân chợt run lên, nửa cái bánh ngô trong tay rơi xuống đất, nước mắt xoát xoát liền chảy xuống.

“WTF mẹ ngươi Lâm Vũ, ngươi bây giờ mới đến cứu lão nương!” Một tiếng tru chói tai từ trong cổ họng Tôn Quế Chi phát ra, sau đó Tôn Quế Chi ngồi dưới đất bắt đầu gào lớn lên.

Lâm Văn cùng Tống Cần đột nhiên mở to hai mắt, quả thực không thể tin được, nữ nhân giống như cái tên ăn mày trước mắt này, vậy mà thật sự là Tôn Quế Chi đã mất tích hơn một ngày.

Bất quá không biết vì cái gì, nhìn thấy Tôn Quế Chi hiện tại cái là dạng này, trong lòng bọn họ chẳng những không có một tia đau lòng, ngược lại còn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nhất là Lâm Vân, vậy mà không tự chủ được, khóe miệng móc ra một đường cong.

Lâm Hải thì âm thầm chau mày, cái Tôn Quế Chi này rơi xuống kết cục ngày hôm nay, hoàn toàn là gieo gió gặt bão, mọi người tới cứu bà ta, bà ta không sám hối coi như thôi, thế mà vừa đến đã nhục mạ Nhị thúc, thật sự là không nói lý.

“Con mẹ nó ngươi a, còn thất thần làm gì, nhanh cởi trói cho lão nương a!” Tôn Quế Chi giương nanh múa vuốt rống giận, tựa như một người điên.

Lâm Vũ vội vã bước lên phía trước, chuẩn bị đem xích chó trên cổ Tôn Quế Chi lấy xuống.

“Uông uông uông!” Đột nhiên, con chó nhà bên cạnh, mãnh mẽ lao tới, dọa Tôn Quế Chi rít lên một tiếng, Lâm Vũ cũng vội vàng lui về.

“Ngươi mẹ nó chạy cái gì, ngươi liền con chó cũng không bằng sao? Lão nương ở cùng cái kẻ bất lực như ngươi này, thật sự là mắt mù!” Tôn Quế Chi bị con chó bên cạnh dọa đến không dám động, ngoài miệng mắng lại khó nghe hơn.

“Im miệng!” Lâm Hải thực sự nhịn không được, hét lớn một tiếng.

Tôn Quế Chi bị dọa đến giật mình, vừa muốn lớn lối giáo huấn Lâm Hải, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt xuống.

“Hừ, các ngươi nhanh cởi trói cho ta à, nhiều người như vậy còn sợ một con chó?” Ngữ khí của Tôn Quế Chi hơi mềm một chút, tức giận nói nói.

Lúc tại Bồng Lai, Tôn Quế Chi đã kiến thức qua năng lực của Lâm Hải, biết rõ đứa cháu này, lại cũng không phải là người mà mình có thể mắng mỏ nữa, tâm lý dù sao cũng hơi thu liễm.

Lâm Hải ở trong lòng nổi nóng một trận, cái Tôn Quế Chi này thật đúng là có bản sự a, mỗi lần nhìn thấy bà ta, đều có thể thành công để cho mình sinh đầy bụng tức giận.

“A... Nha phi, một con chó nhà, cũng dám ở trước mặt Cẩu gia đây đắc ý.” Lúc này, A Hoa chui vào, đầu ngửa rất cao, một mặt phách lối đắc ý.

Quả nhiên, con chó nhà này vừa thấy A Hoa, toàn thân bỗng nhiên giật mình, liền trực tiếp nằm trên đất, trong miệng nhẹ nhàng ô ô, nhu thuận tựa như một con mèo nhỏ.

“Ba ba, thế nào, ta ngưu bức đi, Cẩu gia vừa ra sân, nó lập tức liền quỳ.” A Hoa bước đi thong thả, tại trước mặt Lâm Hải ngoắt ngoắt cái đuôi lắc lư tới lui, biểu tình kia tựa như một cái tướng quân khải hoàn.

Trong lòng Lâm Hải nhất thời động một cái, “A Hoa, để con chó nhà kia, giáo huấn cái nữ nhân không biết tốt xấu này một chút.”

A Hoa nghe được, mắt nhỏ nhất thời sáng lên.

“Ha ha, không có vấn đề, Cẩu gia thích nhất làm loại sự tình này á.” A Hoa một mặt cười trên nỗi đau của người khác liếc nhìn Tôn Quế Chi một chút, sau đó hướng phía con chó nhà kia gâu gâu hai tiếng.

Thân thể con chó nhà kia run lên, sau đó bỗng nhiên đứng lên, đem đầu chuyển hướng về phía Tôn Quế Chi, trong cổ họng phát ra một trận thanh âm ục ục, ánh mắt cũng biến thành hung ác.

“Còn thất thần làm gì a, ngươi cái đồ vô dụng, nhanh cứu ta a.” Tôn Quế Chi thấy thế, bị dọa đến toàn thân cũng giật lên, lại bắt đầu hướng phía Lâm Vũ thét lên.

“Gâu Gâu!” Bỗng nhiên, con chó nhà kia tung người một cái, vọt lên, trực tiếp đem Tôn Quế Chi ấn ngã nhào xuống bên trên đất.

“Ai u, mẹ của ta nha.” Tôn Quế Chi bị dọa đến ngao một tiếng, nhìn răng nanh cùng đầu lưỡi đỏ tươi gần trong gang tấc, trong đũng quần nhất thời truyền đến một trận khai thối.

“Nhật, thế mà bị dọa chảy cả nước tiểu.” Lâm Hải chợt cảm thấy một trận ác tâm.

“Lâm Vũ, cái tên vương bát đản nhà ngươi, còn có phải là nam nhân hay không, nhanh cứu lão nương a.” toàn thân Tôn Quế Chi run lẩy bẩy, bên trong miệng thì chửi rủa, nhưng thân thể cũng không dám động.

Lâm Vũ biến sắc, liền muốn tiến lên, thế nhưng nhìn thấy con chó nhà kia có bộ dáng hung ác, lại có chút do dự không tiến.

Sắc mặt Lâm Hải trầm xuống, cái Tôn Quế Chi này, thế mà còn không có đạt được giáo huấn, còn dám mắng chửi người, thật sự là cực kỳ chán ghét.

Lâm Hải hướng phía A Hoa nháy mắt.

A Hoa đang chơi quên cả trời đất, nhìn thấy ánh mắt của Lâm Hải liền minh bạch, nhất thời lại gâu gâu sủa hai tiếng.

Cái con chó nhà kia nghe được tiếng sủa của A Hoa, tựa hồ là nhận được mệnh lệnh, đột nhiên liền mở ra miệng rộng, cúi đầu xuống hướng phía đầu của Tôn Quế Chi, liền hung mãnh cắn xuống.

“A!” Tôn Quế Chi tuyệt vọng thét lên một tiếng, con mắt đảo một vòng, vậy mà trực tiếp dọa cho bất tỉnh quá khứ.

Mọi người Lâm Vũ cũng quá sợ hãi, tuy Tôn Quế Chi thực sự đáng giận, nhưng cũng không đành lòng trơ mắt nhìn bà ta bị chó cắn a, cái miệng này vừa hạ xuống, đoán chừng phải cắn xuống nửa cái mặt.

Thế nhưng con chó này hạ miệng quá đột ngột, còn muốn cản đã tới không kịp, liền cả Lâm Hải cũng là giật mình, nào nghĩ đến con hàng A Hoa này ác như vậy, chính mình chỉ là để nó cho Tôn Quế Chi một chút giáo huấn a, nhưng một cú cắn này, thậm chí là muốn mệnh của bà ta a.

Ánh mắt lóe lên, Lâm Hải liền muốn xuất thủ, bất kể như thế nào, Lâm Vũ vẫn còn ở bên cạnh đâu, không thể trơ mắt nhìn Tôn Quế Chi bị chó cắn thương tổn a.

Vừa muốn động, đột nhiên cảm giác được sau lưng trầm xuống, chính là A Hoa đem ống quần của hắn cắn lại, sau đó lộ ra một nụ cười xấu xa.

“Ba ba, ngươi đừng nhúc nhích, liền đợi xem hết bộ phim đi.”

Lâm Hải nhìn A Hoa một mặt tiện tiện, liên tưởng tới A Hoa bình thường âm hiểm, không khỏi rùng mình một cái.

Sau đó, dùng ánh mắt vô cùng thương hại liếc nhìn Tôn Quế Chi một chút.

“Ác nhân tự có ác nhân trị, Tôn Quế Chi rơi trong tay A Hoa, lần này xem như thảm.”

Chương 361: Kiểu tóc mới thật độc đáo a

Mọi người mắt thấy con chó nhà kia cắn lấy trên đầu của Tôn Quế Chi, lập tức bị dọa sợ, thậm chí cũng không kịp phản ứng.

“A, đau chết ta rồi!” Tôn Quế Chi ngao một tiếng kêu ra, đau đớn mạnh mẽ, để cho bà ta nhất thời tỉnh táo lại.

Trong lòng mọi người run lên, đưa mắt nhìn lại, đã thấy trong miệng con chó nhà kia, đầy đều là tóc.

Lại nhìn Tôn Quế Chi, trên đầu lại đã trọc một mảnh, hiển nhiên là tóc này đã bị con chó nhà kia sinh sinh nhổ ra!

Thời khắc mọi người ở đây ngây người, con chó nhà kia lần nữa mở ra miệng rộng, liên tiếp lại là mấy cắn.

Tại giữa tiếng kêu gào thê thảm liên tục của Tôn Quế Chi, đầu bà ta lại là lĩnh mấy phát, tóc bị cắn xuống, rơi đầy trên mặt đất.

Tôn Quế Chi đau đến gào khóc, nhưng một cử động nhỏ cũng không dám.

Lúc này, Lâm Vũ mới phản ứng được, vội vàng chạy qua một bên, cầm lấy một cái gậy gỗ, chuẩn bị xua đuổi con chó nhà kia.

Lâm Hải nhìn đỉnh đầu Tôn Quế Chi sau mấy nhát cắn đã chỉ còn lại có một vòng tóc trên đầu, có lẽ cũng không khác trọc đầu, kém chút không có cười phun ra ngoài.

Cái A Hoa này, mẹ nó quá thất đức a, trực tiếp để con chó nhà kia nhổ lông cho Tôn Quế Chi, cho bà ta thành Sa hòa thượng (*tham khảo kiểu tóc của Sa Tăng- Tây Du Ký nếu muốn tưởng tượng kiểu tóc của Tôn Quế Chi hiện giờ).

“A Hoa, được rồi.” Lâm Hải nín cười, hướng phía A Hoa phân phó nói.

Mà lúc này, Lâm Vũ đã mang theo cây gậy, nổi giận đùng đùng đi qua.

“Nhị thúc.” Lâm Hải vội vàng ngăn lại, cái con chó nhà kia là theo A Hoa phân phó mà xử lý, nếu để Nhị thúc đánh chết như thế, Lâm Hải cũng không đành lòng.

Huống chi, sự tình nó làm, thật sự là là hả nhân tâm a.

“Tiểu Hải ngươi đừng cản ta à.” Lâm Vũ sốt ruột nói, nhưng khi nhìn lại, con chó nhà kia đã buông Tôn Quế Chi ra đi tới một bên, nằm rạp trên mặt đất, đang dùng ánh mắt vô tội nhìn chằm chằm vào mọi người đây.

“Được, Nhị thúc, đừng đánh con chó kia nữa, nhanh đi cứu Nhị thẩm đi.” Lâm Hải khuyên nói.

Lâm Vũ lúc này mới đem cây gậy ném xuống, một bên chú ý cẩn thận nhìn chằm chằm vào con chó nhà kia, vừa đi đến trước mặt Tôn Quế Chi, đem xích chó bên trên cổ bà ta lấy xuống.

Tôn Quế Chi vừa đau vừa hoảng sợ, ôm đầu không ngừng khóc rống, bị Lâm Vũ nâng đỡ, đi đến trước mặt mọi người.

“Phốc phốc!” Nhìn bộ dáng buồn cười kia của Tôn Quế Chi, Lâm Vân một cái nhịn không được, bật cười.

Mà Lâm Văn cùng Tống Cần tuy không thể cười ra tiếng, nhưng cũng là nghẹn đến bắp thịt trên mặt co quắp một trận.

“Cười cái gì mà cười, ngươi cái nha đầu chết tiệt kia.” Tôn Quế Chi hung hăng trừng Lâm Vân một chút, bà ta còn không biết mình đã thành Sa hòa thượng.

“Hừ!” Lâm Vân bị Tôn Quế Chi chửi một câu, nhất thời liếc trắng mắt một chút, nghiêng đầu đi.

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, dùng ánh mắt quái dị liếc nhìn Tôn Quế Chi một chút.

“Kiểu tóc mới này của Nhị thẩm thật độc đáo a.”

“Kiểu tóc mới?” Tôn Quế Chi sững sờ, sau đó mới nhớ tới vừa rồi bà ta đã bị con chó chết kia cắn xuống rất nhiều tóc, vội vàng hướng phía đỉnh đầu sờ sờ.

“A, a!!!!” Sờ lấy cái đầu trụi lủi của chính mình, Tôn Quế Chi nhất thời tru lên một trận.

Ngay tại thời điểm tất cả mọi người một mặt cười trên nỗi đau của người khác, không có nghĩ tới Tôn Quế Chi lại khoát tay, trực tiếp cho Lâm Vũ một cái vả miệng.

“Cái tên vương bát đản nhà ngươi, kẻ bất lực, đều tại ngươi, còn không giúp lão nương đem cái chó chết đáng giận kia đánh chết!” Tôn Quế Chi hướng phía Lâm Vũ cũng là một trận cắn xé.

Lâm Hải ở một bên, lửa giận đằng cái liền lên, tiến lên một thanh, đem Tôn Quế Chi đẩy ra.

“Nhị thẩm, ngươi có nói đạo lý hay không, chó cắn ngươi, ngươi đánh Nhị thúc ta làm gì.”

Khí thế Luyện Khí hậu kỳ của Lâm Hải đột nhiên phun trào, ánh mắt băng lãnh đáng sợ, tâm lý Tôn Quế Chi bỗng nhiên máy động, há hốc mồm, vậy mà không dám nói cái gì nữa.

“Hừ, đều do con chó chết này!” Tôn Quế Chi đành phải đem nộ khí tát đến bên trên thân con chó nhà kia.

Lâm Hải cười lạnh, “Nhị thẩm cũng không thể trách con chó này, đoán chừng là nó đem ngươi trở thành gà, mới muốn nhổ lông ngươi để ăn sống.”

Lời nói của Lâm Hải là có ý riêng, chỉ là Tôn Quế Chi lại không có nghe được.

“Chạy nhanh đi, cái địa phương quỷ quái này, thật sự là một cơn ác mộng.” Tôn Quế Chi nhớ tới tao ngộ hai ngày này của mình, cũng nhịn không được đánh cái rùng mình, hiện tại là một khắc cũng không muốn đợi.

Bà ta nói xong, thấy mọi người động đều không động, không khỏi vội vã.

“Lâm Vũ, ngươi đần độn a, còn không qua đây đỡ lão nương.”

Mà Lâm Vũ ngẩng đầu, nhàn nhạt liếc nhìn Tôn Quế Chi một cái, dưới chân lại không có động.

Tôn Quế Chi nhìn ánh mắt như người chết của Lâm Vũ này, không biết vì cái gì, tâm lý bỗng nhiên hốt hoảng một trận.

“Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, lỗ tai điếc à.” Tâm lý càng hoảng, thanh âm của Tôn Quế Chi đều có chút phát run.

Lâm Hải quay đầu, cũng phát hiện ra tình huống của Lâm Vũ tựa hồ có khác thường, vội vàng đi qua kéo Lâm Vũ một cái.

“Nhị thúc, có chuyện gì, mình rời khỏi nơi này rồi nói sau.”

Lâm Vũ lúc này mới chất phác gật gật đầu, quay đầu liền đi ra ngoài.

“Ai ai ai, ngươi mặc kệ lão nương.” Tôn Quế Chi thấy vậy liền gấp, vội vàng ở phía sau hô nói.

Lâm Vũ cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi ra ngoài.

Thế nhưng, vừa đi đến cửa, đột nhiên, một đám thôn dân quần áo cũ nát, tay cầm gậy gộc, đem cửa ra vào chặn lại.

“Các ngươi là ai, làm sao lại chạy đến nhà của ta?” Cầm đầu là một cái lão hán chừng năm mươi tuổi, khí thế hung ác nói nói.

Lâm Hải vừa thấy, trong lòng liền hiểu rõ, lão hán này khẳng định cũng là cái người mua Tôn Quế Chi kia đi.

“Vị đại thúc này, chúng ta là đến đón bà ta về nhà.” Lâm Hải hướng phía Tôn Quế Chi chỉ chỉ.

“Người này là ai?” Lão hán kinh ngạc nhìn nữ nhân có kiểu tóc kỳ dị trước mặt này một chút, nửa ngày mới nhận ra.

“Không được, đây là nàng dâu mà ta dùng tiền mua, ai cũng không được mang đi.”

Mà Tôn Quế Chi bị lão hán này nhìn một cái, vậy mà bị dọa đến giật mình, vội vàng trốn đến sau lưng Tống Cần, toàn thân bắt đầu run lẩy bẩy.

Xem ra, tại trong tay lão hán này, Tôn Quế Chi là bị dọa sợ.

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, mặc dù đối phương có hơn mười người, nhưng lấy tu vi của chính mình, nếu xông vào, một cái ngón tay là có thể đem tất cả bọn họ đều đánh gục.

Nhưng nhìn một chút đám người này ăn mặc như là khất cái, quyền đầu nắm chặt của Lâm Hải chậm rãi buông ra.

“Xài bao nhiêu tiền mua?” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng nói nói.

“Năm ngàn.” Cổ họng lão hán lăn một cái, vô ý thức nói nói.

Vừa rồi khí thế cực lớn lóe lên một cái rồi biến mất ở trên thân Lâm Hải, đã để đáy lòng lão hán này phát lạnh, đến cả dũng khí đối mặt cùng Lâm Hải cũng đánh mất.

Lâm Hải không nói chuyện, mà chính là từ trong cái túi tùy thân móc ra một xấp tiền.

“Đây là một vạn, người chúng ta mang đi.”

“Không không không, năm ngàn liền đã đủ.” Lão hán liên tục khoát tay, người lão không dám ngăn lại, thế nhưng tiền cũng không dám muốn nhiều a.

“Cho ngươi liền cầm lấy, nhiều thêm năm ngàn là cảm tạ ngươi.” Lâm Hải đem tiền nhét vào trong ngực lão hán.

“Cảm tạ, cảm tạ ta?” Lão hán lập tức sững sờ, không biết cái tiểu hỏa tử đứng tại trước mặt thiếu chút nữa đem lão dọa sợ đến chảy nước tiểu này, muốn cảm tạ mình cái gì.

Mấy người Lâm Văn cũng là một mặt mộng bức, chỉ có Tôn Quế Chi là một mặt không cam lòng.

“Ngươi ngốc a Tiểu Hải, một phân tiền cũng đừng cho lão già chết tiệt này, lại đem lão thiến đi.”

Chỉ có Lâm Vân bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên, Lâm Hải vì cái gì cảm tạ lão hán này, đoán chừng cũng chỉ có nàng ta mới hiểu được.

“Đi thôi.” Người một nhà Lâm Hải đi ra ngoài, các thôn dân vội vàng nhường ra một lối đi.

Một mực đi đến cửa thôn, Tống Cần cùng Lâm Vũ bồi tiếp Tôn Quế Chi lên một chiếc xe taxi,

Lâm Hải cùng Lâm Văn Lâm Vân ngồi trên một chiếc xe khác.

Mới vừa lên xe, Lâm Vân liền cười lên ha hả.

“Ca, hả giận, quá hả giận! Cái hỗn đản Tôn Quế Chi này cũng có hôm nay, báo ứng a, thật sự là báo ứng!”

“Tiểu Vân, nói cái gì đó?” Lâm Văn ngoài miệng thì khiển trách, nhưng cười còn vui vẻ hơn so với Lâm Vân.

Chỉ có Lâm Hải, một mặt mỉm cười, không nói gì, nhưng trong lòng lại nghĩ đến Nhị thúc sẽ làm thế nào.

Tài xế đạp cần ga, hai chiếc xe mau chóng chạy đi.

“Ba ba, chờ ta một chút a, Cẩu gia cũng phải ngồi xe!” A Hoa vội nhấc chân ngắn chạy như điên đuổi theo.

Mà giờ khắc này, Lâm Hải lại đem điện thoại nhận lấy.

Chương 362: Lão nhân nhặt ve chai

“Tiểu Hải a, ta đã xuống phi cơ, ha ha ha.”

Điện thoại vừa tiếp thông, liền truyền đến thanh âm cởi mở của Tiêu Thanh Sơn, chỉ là trong thanh âm này, còn mang theo kích động khó mà ức chế.

“Có cần ta đi đón ngài hay không a?” Lâm Hải nói nói.

“Không cần, ngươi mang Hầu Nhi Tửu, qua nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn chờ ta.”

Không biết vì sao, lúc Tiêu Thanh Sơn nhắc đến nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn, thanh âm tựa hồ có chút nghẹn ngào.

Tắt điện thoại, Lâm Hải hướng tài xế hỏi thăm địa chỉ của nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn một chút, kết quả rất khéo, trên đường bọn họ về khu vực thành thị, vừa vặn sẽ đi ngang qua.

“Nhắc tới cái nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn a, còn có chút cố sự đây.” Tài xế xe taxi là cái nam tử trung niên rất biết nói chuyện, liền cười cùng Lâm Hải nói nói.

“Ồ? Cái cố sự gì?” Tiêu lão thế mà để hắn qua nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn chờ lão, Lâm Hải lập tức cũng có hứng thú đối với nơi đó.

“Nói đến cái nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn này a, kỳ thực bên trong chỉ chôn một cái liệt sĩ, là dân chúng địa phương thời kỳ kháng chiến tự phát xây dựng.”

“Chỉ có một cái liệt sĩ?” Lâm Hải vẫn là lần đầu nghe nói loại tình huống này.

“Đúng a, liệt sĩ hi sinh lúc trước, tất cả đều mai táng tại nghĩa trang liệt sĩ Xuân Thành, chỉ có thi thể của vị liệt sĩ trên Thiên Mang Sơn này, là dân chúng địa phương chết sống không cho dọn đi, họ nói vị liệt sĩ này là con trai ngoan của Thiên Mang Sơn bọn họ, bọn họ nhất định phải táng tại nơi đó, để tử tôn hậu bối đời đời lễ tế.”

“Nguyên lai là dạng này a.” Lâm Hải gật gật đầu, dân chúng lúc trước cũng là như thế giản dị, mối tình quân dân cá nước thân mật a.

Nói đến đây, tài xế xe taxi bỗng nhiên lắc đầu.

“Đáng tiếc a, ý nghĩ lúc ấy của bách tính là tốt, nhưng khi sinh hoạt của mọi người tốt, nhân tâm lại biến, những cái tử tôn của bọn họ kia, hiện tại còn có mấy người đem những liệt sĩ ném tính mạng vẩy nhiệt huyết, mang đến cho bọn họ những ngày tốt này để ở trong lòng?”

Tài xế xe taxi tựa hồ là cái người thẳng thắn, lúc nói đến đây, trong giọng nói ẩn ẩn mang theo oán giận.

“Ngươi không biết, hơn mười năm trước, lúc ta học trung học, thường xuyên đi ngang qua Thiên Mang Sơn, nghĩa trang liệt sĩ của vị anh hùng kia, cỏ dại mọc thành bụi, vô cùng hoang vu, người nhìn vào thật sự là trái tim băng giá a, ai.”

Tài xế xe taxi liên tục ai thán, trong lòng Lâm Hải cũng không khỏi đau xót.

Nào chỉ là Thiên Mang Sơn a, loại không quan tâm đối với nghĩa trang liệt sĩ này, mặc kệ địa phương hoang vu, tại Hoa Hạ còn thiếu sao?

Thậm chí, vì vòng đất kiếm tiền, mà phá hư nghĩa trang liệt sĩ, quấy rầy sự an bình của các liệt sĩ cũng là chuyện thường có, đã nhiều lần đăng báo.

Lâm Hải thật nghĩ không thông, cái dân tộc Hoa Hạ có năm ngàn năm văn minh này, đến tột cùng là làm sao?

Vì tiền, cư nhiên đối đãi với anh hùng dân tộc như thế, chẳng lẽ lương tâm đều bị chó ăn sao?

Tài xế xe taxi vừa giận dữ mắng dân bản xứ lang tâm cẩu phế một phen, mới chậm rãi tiếp tục nói nói.

“Còn có a, hơn mười năm trước, nơi này đột nhiên có tới một cái lão nhân nhặt ve chai, lão nhân này là cái trưởng giả được người tôn kính a.” Tài xế xe taxi bỗng nhiên giơ ngón tay cái lên.

“Vị lão nhân này nhặt ve chai mà sống, ngày qua phi thường gian nan, nhưng ngay cả như vậy, hàng năm vào lúc này, đều sẽ qua nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn tế bái, đem nơi đó thu thập sạch sẽ.”

Lâm Hải nghe đến đó, không khỏi nổi lòng tôn kính đối với vị lão nhân này.

“Ta đoán a, lão nhân này khẳng định là chiến hữu của liệt sĩ, ta chưa từng được đi lính, nhưng cũng nhìn ra được, chiến hữu tình thâm a.”

Lâm Hải yên lặng gật gật đầu, cảm tình ở giữa quân nhân, không phải là người bình thường có thể hiểu, nhất là loại tình chiến hữu cùng nhau xuất sinh nhập tử qua của thế hệ trước.

“Ha ha, liền tại ngày trước, lão nhân gia này lại làm ra một sự kiện chấn kinh toàn thành phố, liền giấy báo cũng trèo lên.” Tài xế xe taxi nói, trên mặt ẩn ẩn mang lên vẻ khâm phục.

“Vị lão nhân nhặt ve chai này, lại đem tiền để dành vất vả hơn mười năm đến, tất cả đều đổi thành thuốc xịn rượu ngon, Mao Đài a, Trung Hoa a, tất cả đều là loại quý không được kia.”

“Ồ?” Lâm Hải sững sờ, hiển nhiên không có hiểu rõ dụng ý của lão nhân kia.

“Sự tình sau đó a, thật là khiến người ta đối với vị lão giả này càng thêm khâm phục, ông ấy thế mà đem những loại rượu ngon này, tất cả đều vẩy vào trước mộ liệt sĩ, những điếu thuốc ngon, tất cả cũng đều cắm ở xung quanh nghĩa trang, cắm tầm vài vòng, sau đó một gốc một gốc tất cả đều điểm lên.”

Tâm lý Lâm Hải mạnh mẽ cảm động, “Hành vi của lão giả này, tuyệt đối là đang lễ tế chiến hữu của chính mình a.”

“Đúng vậy a.” Tài xế cũng gật gật đầu, “Lúc ấy ký giả có đến, lão nhân gia chỉ nói một câu, liệt sĩ đi sớm, không có hưởng thụ qua những thứ này, Chính phủ lại mặc kệ, nhưng lão không thể không quản, lão muốn cho bù đắp cho liệt sĩ, nói xong, thân thể liền còng xuống, yên lặng rời đi, thật sự là cảm động a."

Tài xế nói xong, vậy mà còn đưa tay, lau đi hai giọt nước mắt.

Lâm Hải nghe đến đó, trong lòng cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, về sau tài xế lại nói cái gì đó, Lâm Hải cũng không có ở nghe vào.

Đến Thiên Mang Sơn, tài xế dừng xe lại.

"Ngươi đi dọc theo con đường đất này, đi lên phía trước hơn năm trăm mét liền đến."

"Cha, các ngươi về trước, ta qua nghĩa trang liệt sĩ chờ Tiêu lão." Lâm Hải để bọn Lâm Văn ngồi xe đi trước, sau đó chính mình xuống xe, không đi qua nghĩa trang, mà chính là tới một cửa hàng rượu thuốc lá cách đó không xa trước.

Nếu là qua nghĩa trang liệt sĩ, Lâm Hải cảm thấy mình hẳn là biểu thị một chút kính ý đối với liệt sĩ cao thượng.

"Năm mươi bao thuốc lá Trung Hoa, hai bình rượu Mao Đài." Lâm Hải đi thẳng vào vấn đề nói nói cùng chủ tiệm rượu thuốc lá.

Lão bản lập tức cũng mộng, cửa hàng nhà lão là cửa hàng rượu thuốc lá tương đối nhỏ, xung quanh cũng đều là gia đình không giàu có, bình thường một tháng liền một bao Trung Hoa cũng không nhất định bán đi được, cũng chỉ khi nhà ai xử lý tiệc rượu, ngẫu nhiên tới mua hơn một hai bao.

Thật không nghĩ đến, hôm nay gặp được một cái khách hàng lớn như vậy, lão bản vội vàng nở nụ cười đem rượu cùng thuốc lá lấy ra để tại trước mặt Lâm Hải.

“Tiên sinh, hết thảy là hai mươi sáu ngàn sáu trăm khối tiền.” Lão bản nở nụ cười chân thành nói nói.

Lâm Hải trực tiếp quét thẻ, sau đó đem rượu cầm qua một bên, lại lấy ra hai bao thuốc.

Sau đó, đối với bốn mươi tám bao thuốc lá Trung Hoa còn lại, Lâm Hải trực tiếp dùng di động quét qua, phát tới cho Ngộ Không.

Chủ tiệm rượu thuốc lá nhìn đống thuốc lá Trung Hoa tiêu thất vào hư không tại trước mắt mình, lập tức há to miệng, như gặp Quỷ mà nhìn Lâm Hải, dọa đến liền chân cũng bắt đầu giật giật lên.

“Đừng sợ, ta là một cái ma thuật sư.” Lâm Hải cười nhạt một cái, tại dưới ánh mắt nhìn soi mói ngốc trệ của chủ tiệm rượu thuốc lá, đi ra ngoài.

“Ma thuật sư? Hù chết bảo bảo, còn tưởng rằng gặp phải quỷ.” Hơn nửa ngày, chủ tiệm rượu thuốc lá mới phản ứng được, dùng sức vỗ ngực một cái.

Nhưng sau đó, sắc mặt của chủ tiệm rượu thuốc lá mạnh mẽ biến đổi.

“Ma thuật sư!” Chủ tiệm rượu thuốc lá rít lên một tiếng, vội vàng run rẩy lấy điện thoại cầm tay ra, khi thấy một tin nhắn nhắc nhở số dư còn lại trong tài khoản có biến động, nhắc nhở tài khoản của chính mình nhiều thêm hai mươi sáu ngàn sáu trăm khối tiền, chủ tiệm mới thở dài một hơi.

“Mẹ nó, kém chút hoảng sợ ra bệnh tim!” Chủ tiệm rượu thuốc lá thật sự sợ Lâm Hải quét thẻ trước đó, cũng là đang làm ảo thuật.

Lâm Hải tự nhiên không biết những thứ này, hắn giờ phút này đã cầm theo hai điếu thuốc, hai bình rượu, chạy tới nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn mà đi.

Trên đường, Ngộ Không lại phát đến tin tức.

Ngộ Không: A ha ha ha, cảm tạ huynh đệ, làm sao lập tức lại phát đến cho lão Tôn ta nhiều thuốc lá như vậy, thật sự là đa tạ, đa tạ á! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh khách khí, huynh đệ chúng ta còn nói tạ cái gì, hút xong lại tìm ta.

Đáp lại tin tức cho Ngộ Không xong, sau khi Lâm Hải lại đi lên phía trước hơn hai trăm mét, lập tức sửng sốt.

Chương 363: Gia gia, ta là Tiểu Hải a!

Chỉ thấy phía trước nghĩa trang không đến năm mươi mét, giờ phút này là một mảnh đen kịt, tụ tập trên trăm cái tiểu hỏa tử vô lại, cầm gậy gộc trong tay, nhìn chằm chằm vào phía trước.

Mà đối diện với đám người này, là một lão giả mặc quân trang màu cỏ lục, dáng người cong cong, tóc trắng phơ, đang cầm một cây đòn gánh, nghiêm nghị không sợ cùng bọn hậu sinh vô lại này giằng co.

Lão nhân tuy thân thể đơn bạc, liền eo cũng không thẳng lên được, nhưng đứng ở nơi đó, lại nguy nga như Nhạc Sơn, con ngươi đục ngầu lại tinh quang lóng lánh, cho người ta một cỗ chấn nhiếp không thể xâm phạm, trực tiếp trấn trụ tâm thần người, để nhóm lưu manh vô lại xem xét cũng không phải là lương thiện này, vậy mà thật lâu không dám tiến lên nửa bước.

Lúc Lâm Hải nhìn thấy thân ảnh đơn bạc cùng ánh mắt bất khuất của lão giả này, thân thể lại mạnh mẽ chấn động, sau đó trái tim phảng phất như bị người dùng chùy lớn hung hăng đánh một chút, đầu óc trống rỗng, thân thể run lẩy bẩy, hai hàng nước mắt thế mà không bị khống chế cuồn cuộn chảy xuống.

“Lão già kia, thức thời thì tranh thủ thời gian cút qua một bên cho ta, nếu không gia gia hôm nay liền giết chết ngươi!” Giằng co lâu dài, lưu manh vô lại tựa hồ không có kiên nhẫn, cầm đầu là một cái đầu ổ gà có xăm hình Thanh Long, cầm cây gỗ hướng phía lão giả phách lối nhất chỉ, rống lớn nói.

Lão giả lẫm nhiên không sợ, ngược lại đi tập tễnh tiến về phía trước một bước, một mặt miệt thị ngóc đầu lên.

“Thằng nhãi con, lão tử trước kia một mình đối mặt với một hàng quỷ tử, đều không lui lại nửa bước, chẳng lẽ còn sẽ sợ một đám hỗn trướng nhóc con các ngươi sao!”

“Con mẹ ngươi, ta nhìn ngươi là sống chán rồi, hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, cút hay là không cút!” Đầu ổ gà nói xong, trên trăm tên lưu manh tất cả đều cười gằn đi thẳng về phía trước, nhẹ nhàng vuốt gậy gỗ trong lòng bàn tay, chỉ chờ đầu ổ gà ra lệnh một tiếng, liền cùng nhau tiến lên, đem lão giả đánh ngã.

Bầu không khí lập tức khẩn trương lên, trong không khí tràn ngập sự kiềm chế khiến người ngạt thở.

Nhưng lão giả đối diện, lại không có một tia khiếp ý, thân thể cong cong tại thời khắc này tựa hồ lại chậm rãi trở nên thẳng tắp.

“Các ngươi đám chó con này, đến cả chỗ liệt sĩ yên nghỉ đều muốn quấy nhiễu, lương tâm đều bị chó ăn sao? Hôm nay trừ phi đạp lên thi thể của lão tử mà đi qua, nếu không người nào cũng đừng hòng động một ngọn cây cọng cỏ ở nơi này!”

“Cút mẹ mày đi, lương tâm có thể đáng giá mấy đồng tiền, nếu cái lão bất tử ngươi đã không biết tốt xấu, hôm nay gia gia liền giết chết ngươi!”

“Lên cho ta!”

Đầu ổ gà ra lệnh một tiếng, trên trăm cái lưu manh trẻ tuổi, khí thế hung hung liền xông lên.

Một cái thanh niên vóc người cường tráng, làm ngựa đi đầu, cười gằn hướng phía trên đầu lão giả đập xuống một gậy.

Nào nghĩ đến, đòn gánh trong tay lão giả thuận thế vẩy một cái, trực tiếp đem cây gậy đánh qua một bên, ngay tại thời khắc thanh niên vóc người cường tráng kia ngây người, chân trước của lão giả khom bước một cái, đòn gánh dựng thẳng lên, hướng phía trước ngực thanh niên kia hung ác đâm ra.

Lại là chiêu thức thuật Dao Găm tiêu chuẩn trong quân, Đột Phá!

“Giết!” Trong miệng lão giả phẫn nộ vừa hô, trực tiếp đem thanh niên vóc người cường tráng kia đâm ngao một tiếng, ngửa mặt ngã sấp xuống.

Đáng tiếc là, lão giả cuối cùng tuổi tác đã cao, sớm đã không còn vẻ anh dũng năm đó, đồng thời khi đem tên thanh niên kia đâm ngã, thì lực phản chấn cũng đem lão giả quẳng ngã ngửa mặt hướng lên trời.

Nhìn đám lưu manh như con ruồi chen chúc mà tới, lão giả anh hùng tuổi xế chiều, không cam lòng nhắm mắt lại.

Chính mình lúc trước, bằng vào cái Thuật Ám Sát này, không biết đã giết bao nhiêu quỷ tử Đảo Quốc, nghĩ không ra hôm nay, Hổ Lạc Bình Dương, liền một cái tiểu lưu manh cũng không đối phó nổi.

“Ông bạn già, ta bảo vệ không được ngươi rồi, bất quá dạng này cũng tốt, lập tức chúng ta liền có thể gặp nhau.” Lão giả nhẹ nhàng nhìn lăng bia liệt sĩ sau lưng một chút, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

“Đánh chết cái lão già kia!” Tiếng chửi rủa ồn ào, vang vọng bên tai lão giả, lão giả thấy chết không sờn, không có một tia e ngại, nếu có cũng chỉ là một tia tiếc hận liền an bình của lão chiến hữu sau khi chết lão giả cũng không thủ hộ được.

Phanh phanh phanh phanh!

Tiếng kêu rên thống khổ thảm thiết âm thanh va chạm vào thịt liên tiếp, liên tiếp truyền đến, lão giả nhắm mắt lại, nhưng không có cảm thấy một tia đau đớn nào.

Kinh ngạc mở to mắt, lão giả nhất thời sửng sốt.

Chỉ thấy một người trẻ tuổi chừng hai mươi, không biết từ lúc nào đã cản ở trước mặt mình, phảng phất như một kẻ điên, hung ác đập nện bọn côn đồ vô lại đang không ngừng xông lên.

Người trẻ tuổi xuất thủ vô cùng tàn nhẫn, tựa như một cái Ma Đầu, liền loại người leo ra từ trong đống người chết như lão giả này, nhìn mà cũng trong lòng run sợ, mí mắt cuồng loạn.

Thân thể của đám lưu manh, phàm là bị người trẻ tuổi đánh trúng, đều bay lên không trung, té ra xa xa năm sáu mét, sau khi hạ xuống liền không thể kêu lên một tiếng nào, thất khiếu chảy máu mà chết.

Hai mắt người trẻ tuổi đỏ bừng, dưới mắt còn có nước mắt chưa khô, làm khuôn mặt dữ tợn, càng phát ra vẻ quỷ dị, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng gào thét hung tàn, phảng phất như Tử Thần, bọn côn đồ thật sự là dính lấy liền chết, sát bên liền vong.

Thời gian nháy mắt, phía trước người trẻ tuổi người liền xuất hiện một mảnh trống không rộng rãi, tất cả lưu manh đều thối lui đến phía sau xa xa, hàm răng run lên nhìn chằm chằm vào người trẻ tuổi, trong ánh mắt tất cả đều là hoảng sợ.

“Chạy a!” Không biết là người nào hô một tiếng, trên trăm tên côn đồ ném gậy gỗ, như phát điên quay đầu liền chạy, phảng phất như chạy chậm liền phải đem mệnh ném đi, trong chớp mắt liền chạy sạch sẽ.

Người trẻ tuổi nhìn đám lưu manh chạy trốn, nắm chặt hai nắm đấm, bởi vì dùng lực, trên mu bàn tay nhô lên gân xanh, cánh tay cũng đang run nhè nhẹ, hiển nhiên đang cực lực áp chế lửa giận ở trong lòng.

Lão giả chấn kinh nhìn lấy một màn này, hơn nửa ngày mới chống đất, chậm rãi đứng lên.

“Tiểu hỏa tử, cảm tạ ngươi á.” Thanh âm chân thành của lão giả, vang lên tại sau lưng.

Người trẻ tuổi mạnh mẽ quay đầu, nước mắt vù vù, không bị khống chế liền chảy xuống.

Lão giả nhìn mà sững sờ, không biết vì cái gì một cái tiểu hỏa tử dữ dội như thế, làm sao lại mạc danh kỳ diệu khóc lên.

Nhưng khi lão giả nhìn thấy sau lưng người trẻ tuổi cách đó không xa, hơn mười cái tiểu côn đồ đều đã chết hết, lão giả lập tức hiểu rõ.

Thoáng một cái, sắc mặt lão giả cũng ngưng trọng lên, sau đó khe khẽ thở dài.

“Tiểu hỏa tử, ta biết rõ ngươi đang lo lắng cái gì, ngươi đi nhanh đi, những người này…” Lão giả run rẩy cánh tay, chỉ chỉ những cái xác chết trên mặt đất kia.

“Những người này, đều là ta giết, bọn họ muốn bắt, liền để…”

Lão giả còn chưa nói xong, người trẻ tuổi lại phù phù một tiếng, nặng nề quỳ gối trước mặt lão giả.

“Gia gia! Gia gia!!!” Người trẻ tuổi lệ rơi đầy mặt, tê tâm liệt phế hô nói.

“Gia gia?” Lão giả khẽ giật mình, sau đó thân thể chợt run lên, lúc này mới quan sát tỉ mỉ người trẻ tuổi trước mặt này.

“Gia gia, ta là Tiểu Hải a! Là Tiểu Hải khi còn bé thường xuyên bị ngài khiêng ở đầu vai a!” Thanh âm của Lâm Hải nghẹn ngào, bỗng nhiên ôm lấy chân lão giả, khóc ròng ròng.

“Tiểu Hải!” Thân thể lão giả mạnh mẽ run lên, suýt nữa thì ngã sấp xuống.

“Tiểu Hải, ngươi là Tiểu Hải?” Toàn thân lão giả cũng run rẩy lên, hai cánh tay thô ráp, run rẩy xoa khuôn mặt của Lâm Hải.

“Là ta à, gia gia!” Lâm Hải lật tay nắm chặt bàn tay của lão giả, lại khóc đến lợi hại hơn.

“Ngươi là đại tôn tử (*cháu trai lớn) của ta, ngươi là Tiểu Hải, ngươi thật là Tiểu Hải, ta là đang nằm mơ à, ta là đang nằm mơ sao?”

Thanh âm lão giả run rẩy, đem Lâm Hải nâng dậy, nước mắt đục ngầu lại đổ rào rào xuống, rơi trên mặt đất.

“Gia gia, đây không phải mộng, đây là thật, Tiểu Hải tới rồi, Tiểu Hải tới đón ngươi về nhà.” Lâm Hải nắm tay gia gia, trên mặt vui vẻ cười, lại đều là nước mắt.

“Về nhà? Về nhà?” Trong miệng lão giả lầm bầm, chợt biến sắc, một tay đẩy Lâm Hải ra.

“Tiểu Hải, đừng quản gia gia, ngươi đi mau đi!”

Chương 364: Cút!

“Tại sao, gia gia?” Lâm Hải không biết tại sao vừa gặp mặt, gia

gia lại để cho hắn đi.

“Ngươi giết nhiều người như vậy, cảnh sát chẳng mấy chốc sẽ đến bắt ngươi.” Gia gia Lâm Hải hướng phía mười mấy bộ thi thể cách đó không xa nhất chỉ, vội vã nói nói.

Lúc này, đôi mày của Lâm Hải mới hơi nhíu lại, trước đó đột nhiên nhìn thấy gia gia thất lạc nhiều năm, lại gặp đám côn đồ này thế mà ra tay với gia gia của mình hung ác như thế, lập tức liền mất khống chế, bởi vậy lúc xuất thủ không có chút lưu tình nào.

Những lưu manh phổ thông này, bình thường khi dễ cái dân chúng vẫn được, đối đầu với Lâm Hải Luyện Khí hậu kỳ, nào có đường sống, cái này mới bị Lâm Hải một chiêu một cái, trực tiếp làm chết.

Hiện tại tỉnh táo lại, Lâm Hải mới phát giác được đó là cái phiền phức, bất quá có phiền phức hơn hắn cũng sẽ không vứt xuống gia gia của chính mình mà đi.

“Gia gia, yên tâm đi, ta có biện pháp.” Lâm Hải nói xong, quay người đi đến trước mặt những thi thể này.

Đây là Lâm Hải lần thứ nhất giết người, lúc nhìn thấy những thi thể thất khiếu chảy máu này, Lâm Hải nhịn không được nôn ọe khô khốc một hồi, vội vàng vận chuyển chân khí, mới không có phun ra.

Hít sâu một hơi, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, những thi thể này vậy mà tiêu thất vào trong hư không, trong chớp mắt đến tung tích liền hoàn toàn không có.

Mất đi linh hồn, thi thể chỉ là một món vật chết, Lâm Hải có thể tuỳ tiện đem bọn chúng thu nhập đến trong Thánh Cảnh.

“Cái này, cái này...” Gia gia Lâm Hải trực tiếp mộng bức, dùng sức xoa xoa con mắt, quả thực không thể tin được hết thảy đã nhìn thấy trước.

“Là đang nằm mơ, đến cùng vẫn là một giấc mộng a, ta liền nói Tiểu Hải làm sao lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của ta đâu, thật sự là già rồi, liền hiện thực cùng mộng cũng không phân biệt được.” Lão gia tử lắc đầu, thì thào nói.

“Gia gia, đây không phải là mộng.” Lâm Hải đi đến trước mặt gia gia, lôi kéo tay gia gia, ôn nhu nói nói.

Sự tình giết người, quá mức trọng đại, Lâm Hải cũng không lo được chuyện bại lộ năng lực của chính mình, huống chi trước mặt là gia gia mình, cho dù bị bại lộ, cũng không có gì không ổn.

“Tiểu Hải, ngươi là làm sao làm được?” Gia gia Lâm Hải đương nhiên biết rõ, cái này căn bản cũng không phải là mộng, chỉ là thi thể đột nhiên biến mất, thật sự là quá rung động.

“Ta đem bọn chúng...” Lâm Hải vừa muốn hướng lão gia tử nói rõ, bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng bước chân ầm ĩ khắp chốn.

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, đám người trước đó kia vậy mà lần nữa kéo đàn mà đến, mà đi đầu, lại là mấy tên cảnh sát.

Thấy Lâm Hải xoay đầu lại, con ngươi băng lãnh nhìn về phía nơi này, đám người kia như là gặp quỷ, sinh sinh đem cước bộ dừng lại, từng cái sợ hãi rụt rè, vậy mà không dám tiến lên một bước.

“Ừm?” Cảnh sát cầm đầu sững sờ, kinh ngạc nhìn bọn côn đồ vô pháp vô thiên tại Xuân Thành này một chút bọn, lại nhìn Lâm Hải ở trước mặt.

Cảnh sát làm sao cũng không nghĩ ra, một đám người như thế, thế mà bị một cái người trẻ tuổi từ nơi khác đến làm cho sợ mất mật.

Thật đúng là hoang đường a.

Không thể xen vào bọn tiểu côn đồ này, cảnh sát cầm đầu, mang theo mấy cái dân cảnh, đi đến Lâm Hải trước mặt.

“Ta là Phó Cục trưởng phân cục công an ở khu Lộ Bình, tên Ngụy Vĩ Minh, có người báo án, ngươi ở chỗ này cản trở phá dỡ, còn động thủ giết người.” Ngụy Vĩ Minh ngẩng lỗ mũi lên, từ trên cao nhìn xuống nói nói.

“Người nào báo án?” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói, sau đó ánh mắt hướng phía đám lưu manh sau lưng Ngụy Vĩ Minh, quét qua từng cái.

Ngụy Vĩ Minh cười lạnh một tiếng, sau đó quay đầu lại, cũng hướng phía đám lưu manh kia nhìn lại.

Thế nhưng là, đám lưu manh trông thấy kia ánh mắt của gã, hoặc là vội vàng cúi đầu xuống, hoặc là vội vàng tránh ra, vậy mà không có một cái nào dám đứng ra.

Ngụy Vĩ Minh thấy thế, tức giận đến kém chút phun ra một ngụm lão huyết, hung hăng liếc trừng đám lưu manh này một chút, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng, thật mẹ mó không có bản lĩnh, bình thường diệu võ dương oai đi đâu rồi?

Gã nào biết, đám hỗn tử này, trước đó sớm đã bị Lâm Hải điên cuồng như ma quỷ, làm cho sợ mất mật.

Trên đường trở về, bọn họ từng cái còn âm thầm cổ vũ sĩ khí, có cảnh sát dẫn đội, bên mình lại có nhiều người, căn bản không cần sợ một mình hắn, thế nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt băng lãnh thấu xương của Lâm Hải, dũng khí thật vất vả tụ tập được, lại lập tức tiêu tán không còn một mảnh, đặc biệt là lúc ánh mắt Lâm Hải quét tới, không nhanh chân bỏ chạy đã là không tệ.

Sự tàn nhẫn của Lâm Hải trước đó, đã lưu lại trong lòng bọn họ, bóng mờ khó mà ma diệt.

“Không ai báo án a?” Lông mày Lâm Hải nhướn lên, hướng phía Ngụy Vĩ Minh nhún vai nói nói.

“Đậu móa, không ai báo án lão tử cũng phải xử lý ngươi, bắt lại cho ta!” Ngụy Vĩ Minh buồn bực xấu hổ thành tức giận, hướng phía sau lưng vung tay lên, mấy cái cảnh sát liền muốn tiến lên.

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, bên trong ánh mắt lóng lánh sắc lạnh, sắc mặt trầm xuống.

“Ngụy Cục trưởng đúng không, ngươi thân là cảnh sát, lại vô duyên vô cớ bắt người, chẳng lẽ liền không có vương pháp sao?”

“Vương pháp?” Ngụy Vĩ Minh giống như nghe được một sự tình buồn cười cỡ nào, cười lên ha hả.

“Tại Xuân Thành, tại khu Lộ Bình, ngươi lại dám cùng ta nói vương pháp?” Ngụy Vĩ Minh chỉ vào cái mũi của mình, một mặt buồn cười, sau khi cười xong, trên mặt thế nhưng phủ lên một tia âm ngoan!

“Đậu móa, nói cho ngươi biết, tại khu Lộ Bình, lão tử chính là vương pháp, lão tử chính là trời!”

“Ngươi nếu là trời, lão tử hôm nay liền đem ngươi cái trời này, đâm ra một lỗ thủng lớn!” Đột nhiên, một thanh âm cứng cáp hữu lực, ở phía sau vang lên.

“Ai, con mẹ nó ai đang nói chuyện!” Ngụy Vĩ Minh vội vàng quay đầu, một mặt hung ác nhìn lại.

Bọn côn đồ, cũng nhao nhao quay đầu, muốn nhìn một chút xem tại khu vực Lộ Bình, ai lại dám theo Ngụy Vĩ Minh nói chuyện phách lối như vậy.

Nhưng sau khi thấy rõ người tới, đám côn đồ này nhịn không được toàn thân giật mình một cái, vội vàng nhao nhao hướng phía hai bên tách ra, nhường ra một con đường cho người tới.

Người tới đi với tốc độ thong thả mạnh mẽ, hướng phía Ngụy Vĩ Minh đi đến, khí thế trên thân lẫm nhiên, để tiểu côn đồ xung quanh không khỏi hô hấp cũng trì trệ.

Mà lúc Ngụy Vĩ Minh nhìn thấy người tới, nhất thời liền biến sắc.

Trên bờ vai là hai vạch cùng bốn ngôi sao, là người của quân đội!

Chẳng những là người của quân đội, mà còn là Thủ trưởng khu vực quân đội số một của Xuân Thành, Thường ủy tại thị ủy, Tư lệnh quân phân khu, Lãnh Phong!

“Ai nha, ta tưởng là ai a, nguyên lai là Lãnh Tư lệnh a!”

Thứ đại nhân vật như Lãnh Phong này, một cái Phó Cục trưởng phân cục nho nhỏ như Ngụy Vĩ Minh cũng không thể trêu vào, vội vàng chào một cái, sau đó không đợi Lãnh Phong đáp lễ, liền chạy chậm đến trước mặt Lãnh Phong.

“Lãnh Tư lệnh, ngài hôm nay làm sao lại rảnh rỗi mà đến nơi đây vậy?” Ngụy Vĩ Minh nhướn mi nheo mắt cười theo nói nói.

Bước chân của Lãnh Phong dừng lại, lạnh lùng nhìn Ngụy Vĩ Minh một chút, bên trong miệng nhẹ nhàng phun ra một chữ.

“Cút!”

Nụ cười của Ngụy Vĩ Minh trong nháy mắt liền ngưng kết, khuôn mặt mạnh mẽ đỏ bừng lên.

“Lãnh Tư lệnh, ngài đây là có ý gì?” Ngụy Vĩ Minh dù sao cũng là Phó Cục trưởng, ở ngay trước mặt nhiều người như vậy, trên mặt lập tức không nhịn được.

“Ngươi nghe không hiểu?” Lãnh Phong kinh ngạc liếc gã một cái, “Vậy thì ta lập lại lần nữa, cút!”

“Lãnh Tư lệnh, ngài không thể ảnh hưởng ta chấp hành công vụ!”

Sắc mặt Ngụy Vĩ Minh cũng trầm xuống, tuy cấp bậc của Lãnh Phong cao hơn gã nhiều, nhưng dù sao Lãnh Phong cũng là người của quân đội, đối với gã không có quyền quản hạt trực tiếp.

Huống chi, Ngụy Vĩ Minh gã tại thị ủy, cũng không phải là người không có hậu trường, thật muốn đấu, chưa hẳn liền sợ ngươi một cái Tư lệnh quân phân khu!

Nào nghĩ đến, Lãnh Phong trực tiếp đưa một chân, đá vào trên bụng Ngụy Vĩ Minh, đem Ngụy Vĩ Minh đạp ngửa mặt hướng lên trời.

Mấy cái cảnh sát cùng đi với Ngụy Vĩ Minh, miệng động động, cuối cùng cũng không có dám nói cái gì, đuổi bước lên phía trước đem Ngụy Vĩ Minh nâng dậy.

“Lãnh Phong, ngươi dựa vào cái gì mà đánh người!” Ngụy Vĩ Minh đứng lên, liền Tư lệnh cũng không gọi, tức hổn hển rống nói.

“Ta liền đánh ngươi, làm gì, có phải cũng muốn nói cho ta biết, ngươi là vương pháp của nơi này, là trời của nơi này hay không?”

“Ngươi...” Lời nói của Ngụy Vĩ Minh trì trệ, lời này cùng dân chúng không có bối cảnh mà nói thì vẫn được, nói cùng Tư lệnh quân phân khu, này không phải tránh đầu lưỡi.

“Được, chuyện này, ta sẽ hướng Lý thị trưởng báo cáo.” Ngụy

Vĩ Minh cũng biết, còn lưu lại chỉ có thể là tự rước lấy nhục, thở phì phì quay đầu, nhanh chân rời đi.

Gã vừa đi, đám lưu manh kia cũng không dám đợi ở đây nữa, từng cái té cứt té đái mà chạy, thật sự là đến nhanh, đi cũng nhanh.

Lãnh Phong lúc này mới đi mau hai bước, đến trước mặt gia gia của Lâm Hải.

Sau đó, ba một cái hành quân lễ!

“Tư lệnh viên Lãnh Phong quân phân khu của Xuân Thành, hướng Thủ trưởng báo cáo!”

Chương 365: Ngươi là đại công thần a!

“Thủ trưởng?” Gia gia Lâm Hải sững sờ, sau đó liên tục khoát tay, “Cũng đừng gọi như vậy.”

Chức lớn nhất mà lão làm qua chỉ là Chỉ đạo viên, cũng là một chức cán bộ, mặc dù là lão cách mạng, nhưng cũng không dám để Tư lệnh quân phân khu kêu một tiếng Thủ trưởng a.

Mà Lâm Hải tại lúc Lãnh Phong vừa xuất hiện liền đã đoán được, khẳng định là Tiêu lão để y tới, vừa lúc Lãnh Phong lúc này cũng mở miệng.

“Thủ trưởng, Tiêu lão cũng đã tới, lão nhân gia đi chậm, từ thật xa đã nhìn thấy một đám người đến đây, sợ ngài có chuyện gì, cho nên để cho ta tới trước.”

“Tiêu lão?”

Gia gia Lâm Hải còn không có kịp phản ứng, Tiêu Thanh Sơn đã một đường chạy tới, tại dưới sự nâng đỡ của Tiêu Tình cùng viên cảnh vệ Tiểu Ngô, nhanh chóng đi tới gần.

Gia gia Lâm Hải ngẩng đầu một cái, vừa vặn cùng ánh mắt của Tiêu Thanh Sơn đụng vào nhau, hai người nhất thời như bị sét đánh, đứng ngốc tại đó.

Thời gian phảng phất như đứng im, hai cái lão nhân đã qua tuổi bảy mươi này, hai bên nhìn đối phương, người nào cũng không có mở miệng, lại đều nhao nhao rơi lệ đầy mặt.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Thanh Sơn bỗng nhiên vung tay, đem Tiêu Tình cùng Tiểu Ngô đẩy ra, sau đó chân trái hữu lực hướng về phía trước bước một bước, chân phải đồng thời đi theo, đập vào chân trái một cái, ba cái đứng nghiêm là một cái cúi chào.

“Đồng chí Chỉ đạo viên, Phó Đại đội trưởng trong Tam Doanh Nhị Đại Đội của đoàn Mãnh Hổ Độc Lập - Tiêu Thanh Sơn, hướng ngài báo cáo!”

Nước mắt Tiêu Thanh Sơn im ắng trượt xuống, nghẹn ngào hướng lão nhân cúi chào báo cáo, lời còn chưa dứt, sớm đã khóc không thành tiếng.

“Ngươi là, Thanh Sơn?” Thân thể lão nhân nhoáng một cái, nước mắt đục ngầu đổ rào rào không ngừng lăn xuống, tiến lên một phát bắt được bả vai của Tiêu Thanh Sơn.

“Ngươi thật sự là Thanh Sơn?” Nước mắt của lão nhân khống chế không nổi mà chảy xuống, hai tay bởi vì kích động, đem bắp thịt trên cánh tay Tiêu Thanh Sơn cũng bóp lõm vào.

“Chỉ đạo viên, là ta, là ta à!” Tiêu Thanh Sơn toét miệng khóc lớn thành tiếng, đồng dạng nắm chặt lấy bả vai của lão nhân, gắt gao không muốn tách ra.

“Chỉ đạo viên, những năm này, ngươi để cho ta tìm thật khổ a, nếu không phải tại trên báo chí nhìn thấy chuyện ngươi nhặt ve chai mua thuốc tốt rượu ngon để lễ tế anh liệt, có lẽ đời này...”

Tiêu Thanh Sơn còn chưa nói xong, bỗng nhiên ôm chặt lấy cổ lão nhân, nghẹn ngào khóc rống.

Lão nhân tại thời khắc này, rốt cuộc khống chế không nổi cảm tình, đồng dạng ôm chặt lấy Tiêu Thanh Sơn, lên tiếng khóc lớn lên.

Lâm Hải ở một bên nhìn, cảm khái không thôi, thật là nghĩ không ra, gia gia mình thế mà là chiến hữu của Tiêu lão.

Hai người ôm đầu khóc một hồi lâu, không nỡ tách ra, sau đó Tiêu Thanh Sơn hướng phía Tiêu Tình chỉ chỉ.

“Nha đầu, tới.” Tiêu Tình vội vàng đi tới gần.

“Đây chính là lãnh đạo tốt, hảo ca ca mà ta thường nói cùng các ngươi, Chỉ đạo viên Lâm Mậu Thành, nhanh gọi gia gia.”

Tiêu Tình nghe được, vội vàng hướng phía lão nhân cúi người, sắc mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Lâm gia gia tốt, ta thường xuyên nghe gia gia của ta nói về ngài đâu, gia gia nói ngài là anh hùng chiến đấu, là chiến hữu thân mật nhất của gia gia.”

“Hảo hài tử, hảo hài tử a.” Lão giả nhìn Tiêu Tình, tâm lý ưa thích không được, sau đó vẫy tay một cái đem Lâm Hải kêu đến.

“Tiểu Hải a, đây là Tiêu gia gia ngươi, là huynh đệ sinh tử của ta.” Lão giả cũng đem Lâm Hải giới thiệu cho Tiêu Thanh Sơn.

“Gia gia, ta cùng Tiêu lão trước kia liền đã nhận biết.” Lâm Hải hướng phía Tiêu Thanh Sơn gật gật đầu, sau đó giống như giải thích cho gia gia mình nói.

“Các ngươi?” Lão giả sững sờ, làm sao cũng nghĩ không thông, cháu mình làm sao lại cùng Tiêu Thanh Sơn có nhận biết.

“Ha ha, Chỉ đạo viên, ta đã từng đi qua chỗ thôn làng của Lâm Hải để tìm ngươi, cho nên nhận biết Lâm Hải…” Tiêu Thanh Sơn nói được một nửa liền im bặt mà dừng, sau đó một mặt buồn bực tức giận nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Tiểu tử hỗn trướng, ta hỏi ngươi có biết Lâm Mậu Thành hay không, ngươi vì cái gì không nói cho ta biết!” Tiêu Thanh Sơn lúc này mới nhớ tới, thời điểm chính mình hướng Lâm Hải nghe ngóng, Lâm Hải thế mà nói chưa từng nghe qua cái tên này.

Nhưng bây giờ xem xét, Lâm Mậu Thành rõ ràng là gia gia của hắn, đây không phải rõ ràng là lừa gạt mình sao?

“Ta, ta không có lừa gạt ngài a.” Lâm Hải bất đắc dĩ một trận, “Gia gia của ta không gọi là Lâm Mậu Thành a.”

“Nói vớ nói vẩn!” Tiêu Thanh Sơn một mặt tức giận, “Tên của gia gia ngươi, ta mỗi ngày nằm mơ đều có thể nhắc tới bảy, tám lần, còn có thể nhớ lầm sao.”

Lâm Hải cười khổ một trận, đang không biết nên giải thích như thế nào, lão nhân liền tiến lên ngăn Tiêu Thanh Sơn lại.

“Thanh Sơn a, không trách Tiểu Hải, tên của ta hiện tại, gọi là Lâm Hối.” Lão nhân nói xong, tựa hồ nhớ tới cái sự tình đau lòng gì đó, tâm tình trong nháy mắt liền thấp xuống.

“Lâm Hối?” Tiêu Thanh Sơn sững sờ, sau đó lông mày nhướn lên, một phát nắm chặt tay của Lâm Mậu Thành.

“Chỉ đạo viên, sự kiện kia, ngươi còn ghi nhớ ở trong lòng sao?”

“Làm sao có thể quên a, lão Trương cũng là bởi vì ta phán đoán sai lầm, mới có thể đem mệnh ném, các huynh đệ mới bị thương vong hơn phân nửa a, ta vừa nghĩ tới đây, ta liền, ta liền…” Lâm Mậu Thành nắm lấy tóc, hối hận ngồi xổm xuống, trong cổ họng phát ra tiếng ngẹn ngào trầm thấp, làm người cảm thấy chua xót.

“Không, Chỉ đạo viên, ngươi không có sai, lần chiến đấu kia, có ẩn tình khác a.” Tiêu Thanh Sơn vội vàng nói nói.

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Mậu Thành vụt cái ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm vào Tiêu Thanh Sơn.

“Chỉ đạo viên, phán đoán của ngươi trong lần chiến đấu kia căn bản cũng không có cái gì sai!” Tiêu Thanh Sơn nghiêm túc nói nói.

“Không có sai?” Lâm Mậu Thành sững sờ, sau đó thảm đạm cười một tiếng, lắc đầu, “Thanh Sơn, ngươi không cần đến an ủi ta, lão Trương là Đại đội trưởng, nếu như lúc ấy nghe lão Trương, hướng phía Đông rút lui liền sẽ không phát sinh sự tình phía sau, thế nhưng là do ta kiên trì muốn đi hướng Tây, lão Trương không lay chuyển được ta, kết quả trúng mai phục, đem mệnh của lão Trương cùng mấy chục huynh đệ, tất cả đều góp vào, đây đều là tại ta, đều là tại ta a.”

Nhớ lại chuyện cũ, Lâm Mậu Thành lại cực kỳ khổ sở bắt đầu tự trách.

“Là thật.” Tiêu Thanh Sơn vội vã nói nói, “Lần kia chúng ta sở dĩ bị mai phục, căn bản không phải do ngươi quyết đoán sai lầm, đội tiểu quỷ tử mà chúng ta gặp gỡ, là đi lạc đường, trùng hợp cùng chúng ta đụng vào nhau.”

“Cái gì?” Con mắt Tiêu Thanh Sơn lập tức trợn thật lớn, tựa hồ không tin lời Tiêu Thanh Sơn nói.

“Ta không lừa ngươi, chuyện này sau đó bên cấp trên đã có kết luận, Đại đội trưởng cùng đại bộ phận chiến hữu hi sinh, cũng không có bất cứ quan hệ nào với ngươi, chỉ là khi đó ngươi bị trọng thương được lưu lại ở hậu phương, mới không có đạt được tin tức.”

“Ngươi là nói, đội tiểu quỷ tử đó không phải là mai phục sẵn, mà chính là ma xui quỷ khiến lạc đường đi tới đó?”

“Đúng, chính là như vậy, hơn nữa nhóm quỷ tử đã để trọng binh mai phục tại phía Đông, nếu như không phải ngươi kiên trì đi hướng Tây, toàn quân chúng ta liền bị diệt, ngươi là đại công thần của chúng ta a, Chỉ đạo viên!” Tiêu Thanh Sơn khẳng định đáp nói.

“Ha ha, nguyên lai là dạng này, nguyên lai là dạng này, ha ha ha...” Lâm Mậu Thành bỗng nhiên cười rộ lên, tiếng cười càng lúc càng lớn, sau cùng lại cười ra nước mắt đầy mặt.

Sau đó, Lâm Mậu Thành quay người, tập tễnh đi đến trước mộ bia, hai tay run run, vuốt ve mộ bia.

“Lão Trương a, nguyên lai không phải ta hại chết ngươi, không phải ta hại chết các huynh đệ a.”

Thân thể Tiêu Thanh Sơn mạnh mẽ chấn động, vội vàng đi nhanh mấy bước, cũng đến phía trước mộ bia, run rẩy thanh âm hỏi: “Chỉ đạo viên, cái này, cái mộ này là của Đại đội trưởng?”

“Trừ y ra còn có ai, sau một trận chiến đó, các ngươi liền Bắc Thượng không có ngừng, mà ta bởi vì thụ thương mà lưu lại, sau khi thương thế tốt lên, liền đem Lão Trương an táng ở chỗ này.”

“Đại đội trưởng, Đại đội trưởng...” Tiêu Thanh Sơn vuốt ve mộ bia, lại một lần nữa khóc ròng ròng.

Đồng thời với lúc hai vị lão nhân nhớ lại thời gian trước, Ngụy Vĩ Minh cũng đã ngồi lên xe cảnh sát.

“Mẹ nó a, tên vương bát đản Lãnh Phong này lại dám đạp ta, con mẹ nó đừng có rơi vào trong tay lão tử, nếu không lão tử sẽ để cho ngươi đẹp mặt!” Mắng thì mắng, nhưng gã cũng biết một cước này là khổ sở uổng phí.

“Bất quá sự tình phá dỡ, không thể trì hoãn a, bên trên thế nhưng là một mực thúc giục đây.” Ngụy Vĩ Minh ngẫm lại, liền móc ra điện thoại.

“Nếu Lãnh Phong đã xuất hiện, ta không giải quyết được cũng là chuyện bình thường, bất quá tự nhiên có người ra mặt đối phó với y!”

Ngụy Vĩ Minh tâm lý vừa nghĩ, một bên phát thông điện thoại.

Chương 366: Có bản lĩnh ngươi liền thử một chút!

“Uy?” Trong điện thoại có một cái thanh âm trầm thấp mang theo uy nghiêm truyền đến, Ngụy Vĩ Minh tuy đã cách điện thoại, lại lập tức trở nên khiêm tốn.

“Vương thị trưởng, ta là tiểu Ngụy a.”

“Chuyện gì?” Đối phương hơi không kiên nhẫn nói nói.

“Sự tình phá dỡ, chỉ sợ có chút phiền phức.” Ngụy Vĩ Minh ấp a ấp úng nói nói.

“Ngươi là làm việc thế nào! Không phải ta đã nói cùng ngươi nếu có người quấy nhiễu liền bắt lại sao!” Vương thị trưởng nghe xong liền gấp, trong điện thoại liền bắt đầu răn dạy.

“Thế nhưng là, người quấy rối này ta không bắt được à.” Ngụy Vĩ Minh giả trang ra một bộ dáng ủy khuất.

“Ồ?” Vương thị trưởng sững sờ, “Người nào?”

“Tư lệnh quân phân khu Lãnh Phong.”

“Lãnh Phong?” Thanh âm của Vương thị trưởng mãnh mẽ cất cao, chân mày hơi nhíu lại.

“Đúng vậy a, ngài không biết cái Lãnh Phong này có bao nhiêu cuồng, chẳng những đánh ta, còn nói coi như ngài tự mình đi qua, y cũng chiếu theo đánh không bỏ qua đây.”

Vương thị trưởng ba cái liền đem điện thoại treo, ngồi tại trên chiếc ghế làm việc thoải mái dễ chịu mà rơi vào trầm tư.

Làm thường ủy thị ủy, Phó Thị trưởng thường vụ của thành phố Xuân Thành, có thể đi đến một bước này cái nào không phải là thông minh tuyệt đỉnh, Vương thị trưởng đương nhiên sẽ không tin tưởng lời lẽ châm ngòi của Ngụy Vĩ Minh, huống chi lấy thân phận và địa vị của Lãnh Phong, căn bản không có khả năng nói ra câu nói như thế.

Chính thức để đầu Vương thị trưởng đau nhức là, Lãnh Phong vì sao đột nhiên lại ở bên trên một cái vấn đề phá dỡ đơn giản, mà chặn ngang một gậy.

“Chẳng lẽ là bởi vì địa phương phá dỡ là cái nghĩa trang liệt sĩ, Lãnh Phong thân là quân nhân, chắc nhìn không nổi đi?” Chỉ là lý do này thì liền cả bản thân Vương thị trưởng cũng không tin, nhưng trừ lý do này, ông ta thực sự nghĩ không ra nguyên nhân để Lãnh Phong nhúng tay.

Đồng thời là Thường ủy thị ủy, trên cấp bậc thì Vương thị trưởng cũng tương đương với Lãnh Phong, nên ông ta đương nhiên sẽ không sợ hãi cái Tư lệnh quân phân khu Lãnh Phong này, chỉ là Lãnh Phong nếu quả thật muốn nhúng tay, Vương thị trưởng còn thật không có biện pháp gì, dù sao phá dỡ cũng liên quan đến nghĩa trang liệt sĩ, từ đạo đức mà giảng lên, có chút nói không lại người ta.

Thế nhưng là, mảnh đất kia là do nhà đầu tư điểm danh muốn có, hơn nữa hon cũng hiếu kính mình không ít, nếu như chính mình không làm được, trả lại tiền là chuyện nhỏ, đối với danh vọng của mình, thật sự là có hại a.

Ngẫm lại, Vương thị trưởng liền bấm số điện thoại của Lãnh Phong.

“Ha ha, Lãnh Tư lệnh a, ta là Vương Siêu Nhiên.” Trong điện thoại, Vương Siêu Nhiên nhiệt tình hướng phía Lãnh Phong tự giới thiệu.

“Ừm.” Lãnh Phong ứng một tiếng, không có chút ý tứ muốn cùng Vương Siêu Nhiên khách sáo vài câu nào.

Vương Siêu Nhiên cũng không thèm để ý, Lãnh Phong người này nổi danh là kiệm lời ít nói, không dễ tiếp xúc, nếu như y cùng mình nhiệt tình hàn huyên, ngược lại mới là quái sự.

“Lãnh Tư lệnh đêm nay có rảnh hay không a, ta đặt trước một bàn tiệc rượu tại khách sạn Xuân Thành, muốn cùng Lãnh Tư lệnh cùng ngồi một chút, giao lưu trao đổi cảm tình, không biết Lãnh Tư lệnh có thể cho ta mặt mũi hay không a?”

Vương Siêu Nhiên rất giỏi về giao tiếp, trong lời nói lộ ra cởi mở cùng chân thành, tuy cách điện thoại, vẫn để cho người ta có một loại cảm giác gió xuân hiu hiu, nghe mà hết sức thoải mái.

“Không rảnh.” Lãnh Phong trả lời mười phần ngắn gọn trực tiếp, dù là Vương Siêu Nhiên có phong độ hơn nữa, thì nụ cười trên mặt cũng là cứng đờ.

“Ha ha, Lãnh Tư lệnh thật sự là trăm công nghìn việc a, nhân dân có dạng vệ sĩ trung thành như ngươi này, chúng ta thật là có thể an gối không lo, ta đại biểu cho hơn ba triệu nhân dân tại thành phố Xuân Thành cảm tạ ngươi.” Vương Siêu Nhiên gượng cười hai tiếng, ngữ khí cũng không có thân thiết như trước đó.

“Có việc thì nói đi? Không có ta liền treo.” Lãnh Phong nói, đang muốn cúp điện thoại.

“Chờ một chút.” Vương Siêu Nhiên vội vàng ngăn lại, sau đó điều chỉnh tâm tình có chút chập trùng.

“Lãnh Tư lệnh a, ta nghe người phía dưới nói, ngươi nhìn công tác phá dỡ ở nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn có chút cái nhìn khác biệt đi, đây là công tác ta phải làm a, như vậy đi, nếu không ta tự mình đến quân phân khu, hồi báo một chút với Lãnh Tư lệnh, được không?” Vương Siêu Nhiên tận lực đem ngữ khí thả xuống khiêm tốn hơn, nói nói.

“Không cần, nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn, ngươi không thể động.”

Lời nói của Vương Siêu Nhiên mạnh mẽ ngưng trệ, tu dưỡng cho dù có tốt hơn, trong lòng cũng có chút phát hỏa.

“Lãnh Tư lệnh, ngươi nói như thế liền không đúng, nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn cũng nằm bên trong phạm vi quy hoạch của thành phố Xuân Thành, chỉ cần có nó, là có thể kiến thiết đại cục xuất phát cho thành phố Xuân Thành.” Ngữ khí của Vương Siêu Nhiên có chút băng lãnh, đánh sang giọng quan.

“Không thể động là không thể động!”

Ngữ khí của Lãnh Phong cường ngạnh, đem Vương Siêu Nhiên tức giận đến kém chút đem điện thoại quẳng, đè nén lửa giận trong lòng, Vương Siêu Nhiên tận lực làm cho ngữ khí của chính mình hòa hoãn.

“Lãnh Tư lệnh, không phải chỉ là một cái nghĩa trang liệt sĩ thôi sao? Liệt sĩ hi sinh cũng là vì để quần chúng nhân dân được sống cuộc sống tốt, hiện ra tại nơi đó cần xây dựng, sau khi xây xong lại tạo phúc cho một nhóm bách tính, cái này tương đương với liệt sĩ lại một lần nữa làm ra cống hiến vì nhân dân a.”

“Ta nói không được là không được!” Ngữ khí của Lãnh Phong vẫn mười phần kiên quyết.

“Lãnh Tư lệnh.” Vương Siêu Nhiên lần này cũng phát hỏa, “Vì một cái người đã chết bao nhiêu năm, có chút không đáng đi, hiện tại là cái niên đại gì, là niên đại tấc đất tấc vàng a, một người chết liền chiếm một mảnh đất tốt như vậy, ngươi biết rõ sẽ mang đến cho thành phố Xuân Thành tổn thất lớn bao nhiêu không?”

“Ta mặc kệ ngươi tổn thất bao lớn, cuộc sống tốt đẹp hôm nay, là do các bậc tiên liệt ném mạng sống vẩy nhiệt huyết đổi lấy, người nào cũng không thể quấy nhiễu liệt sĩ yên nghỉ.”

“Lãnh Phong!” Thanh âm của Vương Siêu Nhiên đột nhiên cất cao, “Ngươi nói như thế cũng có chút quá phận, người chết là không có giá trị, ta bất kể đó là cái liệt sĩ hay không liệt sĩ gì, vì kiến thiết thành phố Xuân Thành, cái nghĩa trang này, ta nhất định phải lấy!”

“Có bản lĩnh ngươi liền thử một chút!” Con mắt Lãnh Phong lóe lên hàn quang, ba cái liền đem điện thoại treo.

Vương Siêu Nhiên nghe trong điện thoại truyền đến âm thanh tút tút, tức giận tới mức đem điện thoại quẳng đi.

“Hỗn đản, cái hỗn đản này!” Vương Siêu Nhiên vỗ bàn mắng to lên, thư ký không biết tình huống như thế nào, vội vàng chạy vào.

“Thông tri Cục Công an, Thành quản, công ty phá dỡ, sau một tiếng, đuổi tới nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn.” Vương Siêu Nhiên hướng phía thư ký phẫn nộ rống nói.

Thư ký bối rối đi ra ngoài thông tri, Vương Siêu Nhiên nện một quyền lên trên bàn.

“Ta cũng không tin, phá cái nghĩa trang này, hôm nay ta nhất định phải làm!”

Bên trong nghĩa trang, Tiêu Thanh Sơn cùng Lâm Mậu Thành đang ngồi ở trên mặt đất ngồi tại trước mộ Trương Đại đội trưởng, bùi ngùi nhớ lại những đoạn năm tháng kích tình thiêu đốt, thấy sau khi Lãnh Phong nhận cú điện thoại, sắc mặt tựa hồ không đúng.

"Tiểu Lãnh a, chuyện gì xảy ra vậy?" Tiêu Thanh Sơn nhíu mày, nhàn nhạt hỏi.

Lãnh Phong do dự một chút, vẫn là đem lời nói của Vương Siêu Nhiên ở trong điện thoại, từ đầu chí cuối nói lại một lần.

"Hỗn trướng, cực kỳ hỗn trướng!" Tiêu Thanh Sơn nói xong, tức giận đến râu tóc đều dựng lên!

"Liệt sĩ vì quốc gia này, đổ máu hi sinh, liền chết cũng không được an bình sao?"

Lâm Mậu Thành thì khẽ thở dài một cái, một mặt đau thương ve vuốt lên mộ bia của Trương Đại đội trưởng.

"Hừ hừ, dám lấy nghĩa trang liệt sĩ đi, dám lấy nghĩa trang Trương Đại đội trưởng của ta, thành phố Xuân Thành a, rất tốt, rất tốt!" Trên thân Tiêu Thanh Sơn bỗng nhiên dâng lên một cỗ sát khí mãnh liệt, để Lâm Hải cũng cảm thấy hô hấp trì trệ.

"Tiêu lão, ngài đừng giận a, ta sẽ không để cho bọn họ lấy đi." Lãnh Phong đuổi bước lên phía trước, khẩn trương nói nói.

"Thành phố Xuân Thành, thành phố Xuân Thành, rất tốt, thật rất tốt." Tiêu Thanh Sơn cười lạnh hai tiếng, sát khí trong nháy mắt lại tán đi, lần nữa cùng Lâm Mậu Thành nói đến chuyện cũ ở niên đại chiến tranh, phảng phất như trước đó cũng không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng, sau khi Lãnh Phong nhìn thấy bộ dáng điềm nhiên như không có việc gì của Tiêu Thanh Sơn, sau lưng lại cảm thấy phát lạnh một trận, lúc y làm Đại đội trưởng, thế nhưng là chính là làm tại dưới trướng của Tiêu Thanh Sơn, cho nên Lãnh Phong là mười phần hiểu biết tính khí của vị lão Thủ trưởng này.

Từ phản ứng vừa rồi của Tiêu Thanh Sơn đến xem, Lãnh Phong liền biết rõ, một đám lãnh đạo của thành phố Xuân Thành xem như không may, chính đàn (*dám lãnh đạo cao tầng) của Xuân Thành tuyệt đối phải gặp động đất a.

Ngẫm lại, Lãnh Phong giả bộ như lơ đãng tản bộ mấy bước ra phía nơi xa, sau đó lấy điện thoại cầm tay ra, tìm tới số điện thoại của Bí thư Thị ủy Trương Tân Hoa có quan hệ không tệ cùng mình tại trong Xuân Thành.

“Không muốn chết mà nói, liền nhanh chóng chạy tới nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn.” Lãnh Phong biên tập ngắn xong xong, nhẹ nhàng đè xuống nút gửi đi.

Chương 367: Đường này không thông

Trương Tân Hoa đang chuẩn bị tham gia một cuộc hội nghị của Thị ủy, sau khi thu được tin nhắn của Lãnh Phong ngắn, không khỏi sững sờ.

Lãnh Phong là đồng hương của chính mình, hai người có quan hệ không tệ, lấy tính cách cùng thân phận địa vị của Lãnh Phong, đương nhiên sẽ không cùng mình nói đùa.

Thế nhưng là, tin nhắn của Lãnh Phong nói nghiêm trọng như vậy, này cũng chỉ có một nguyên nhân, khẳng định là đã xảy ra chuyện lớn!

Nghĩ đến chỗ này, Trương Tân Hoa mạnh mẽ kinh hãi, vội vàng đem thư ký hô vào.

“Dùng thời gian nhanh nhất tra rõ ràng cho ta, nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn, đã xảy ra chuyện gì!” Làm đến cái cấp Bí thư Thị ủy này, Trương Tân Hoa đương nhiên sẽ không lỗ mãng, dù tâm lý đang nóng nảy, cũng phải đem sự tình biết rõ ràng trước, cũng để sớm có cái chuẩn bị.

Thư ký ra ngoài chỉ trong chốc lát, liền vội vã trở về, làm Bí thư thứ nhất của thành phố Xuân Thành, muốn nghe ngóng chuyện gì tự nhiên dễ như trở bàn tay.

“Lão bản, một giờ trước…” Thư ký chẳng những đem sự tình nghĩa trang bị phá dỡ, lưu manh bị đánh chạy, sau đó tới chuyện Ngụy Vĩ Minh cùng Lãnh Phong phát sinh xung đột nói một lần, thậm chí còn thăm dò được một cái tin tức trọng yếu, Lãnh Phong đã tự mình đến sân bay tiếp về một cái lão nhân, hơn nữa còn đối với lão nhân này tất cung tất kính.

“Hồ nháo, nghĩa trang liệt sĩ cũng dám động vào!” Trương Tân Hoa tức giận đến vỗ bàn một cái, công tác xây thành là do Vương Siêu Nhiên phụ trách, y rất ít khi hỏi đến, nên còn thật không biết đến chuyện này.

“Xem ra là cái này là do Ngụy Vĩ Minh gây Lãnh Phong.” Trương Tân Hoa thở ra một hơi, nhưng sau đó lại cảm thấy có chút không đúng.

Nếu như chỉ là một cái Phó Cục trưởng phân cục của thành khu, Lãnh Phong căn bản không có khả năng phát tin nhắn như vậy cho mình, chẳng lẽ là?

Trương Tân Hoa đột nhiên nhớ tới lão nhân mà Lãnh Phong tiếp đón trở về kia, sau đó một cỗ khí lạnh từ sau lưng chợt xuất hiện.

Quan hệ giữa Trương Tân Hoa cùng Lãnh Phong khá thân mật, tự nhiên đã nghe Lãnh Phong nói qua về bối cảnh của y ở kinh thành, đó là một nhân vật thông thiên, chẳng lẽ lão giả mà Lãnh Phong đón tiếp kia…

Nghĩ đến chỗ này, Trương Tân Hoa mãnh mẽ đứng lên, bởi vì khẩn trương, liền văn kiện ở bên cạnh bàn cũng đụng phải rồi rơi trên mặt đất.

Thế nhưng Trương Tân Hoa căn bản không để ý tới đi nhặt cái này, hiện tại trái tim y đang kịch liệt nhảy lên, một giọt mồ hôi tinh mịn từ trên cái trán chảy ra.

Nếu thật là vị lão nhân ở sau lưng Lãnh Phong kia, tận mắt nhìn thấy nghĩa trang liệt sĩ bị hủy...

“Khẳng định là vậy, khẳng định là chuyện như vậy!” Trương Tân Hoa không dám nghĩ nhiều nữa, một phát bắt được cổ áo của thư ký.

“Nhanh gọi xe, tới nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn, nhanh a!”

Thư ký cũng bị dọa sợ, đi theo Trương Tân Hoa gần ba năm, thư ký lúc nào gặp qua Trương Tân Hoa thất thố như vậy?

Vội vàng gật đầu liên tục, sau đó thư ký liền nhanh chân chạy ra khỏi phòng.

Không tới năm phút, xe liền chuẩn bị tốt, Trương Tân Hoa ngồi vào phía sau chiếc Mercedes A6, xe liền nhanh chóng phóng đi.

Trương Tân Hoa ngồi ở trong xe, hơi lim dim mắt, tâm lý khẩn trương suy nghĩ đối sách.

Bỗng nhiên, tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, Trương Tân Hoa hướng phía thư ký trên tay lái phụ nói nói: “Số điện thoại của cái Ngụy Vĩ Minh kia là bao nhiêu?”

Thư ký sững sờ, sau đó đỏ mặt lên, loại nhân vật nhỏ như Phó Cục trưởng phân cục, nào có tư cách để Thư ký của Bí thư đem số điện thoại lưu giữ vào trong điện thoại di động a.

“Ta hỏi một chút.” Thư ký vội vàng đáp nói, sau đó bấm số điện thoại của Cục trưởng Cục Công an thành phố.

“Lưu Cục trưởng, số điện thoại của Ngụy Vĩ Minh là bao nhiêu?” Thư ký đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Ta tìm cho ngươi một cái.” Lưu Cục trưởng một bên đảo sổ điện thoại, một bên tâm lý kinh ngạc.

Cái Ngụy Vĩ Minh này được a, trước đây không lâu mới nghe nói đã trèo lên Vương Siêu Nhiên, không nghĩ tới nhanh như vậy, liền chân của Trương Bí thư cũng dựa vào được.

Đem số điện thoại của Ngụy Vĩ Minh nói cho thư ký, Lưu Cục trưởng tranh thủ thời gian lại đánh qua cho Ngụy Vĩ Minh, nếu Ngụy Vĩ Minh đã tìm được chỗ dựa cứng như vậy, đề bạt thăng chức khẳng định là ở trong tầm tay, ông ta hiện tại không đi làm cái người tốt này, thì cũng là đần độn.

Ngụy Vĩ Minh bởi vì bị Lãnh Phong đạp một chân, trong lòng phiền muộn, giờ phút này đang tắm rửa trong một cái khách sạn, cùng hai tiểu cô nương trẻ tuổi tiết hỏa đây.

Vừa nhìn thấy Lưu Cục trưởng của Thị Cục gọi điện thoại cho mình, bị dọa đến một cái giật mình, vội vàng đem hai nữ hài trên người đẩy sang một bên.

“Lưu Cục trưởng, ngài có gì dặn dò?” Ngụy Vĩ Minh một mặt cười lấy lòng nói nói.

“Tiểu Ngụy a, gần nhất công tác làm rất tốt a, ta rất hài lòng, hảo hảo nỗ lực, thời điểm phù hợp, ta sẽ cân nhắc cho ngươi một chút.”

Tắt điện thoại, Ngụy Vĩ Minh cảm giác lỗ chân lông trên toàn thân đều mở ra, cái kia thật sảng khoái, so với lúc ở trên người hai cái cô nương vừa rồi chỉ có hơn chứ không có kém.

“Ha ha, ha ha ha, chẳng lẽ lão tử muốn phát đạt?” Ngụy Vĩ Minh hưng phấn, trực tiếp đem hai cái cô nương kia ép dưới thân thể, cảm giác trong nháy mắt tại phương diện kia cũng uy vũ hơn không ít.

Thế nhưng là, vừa mới xách thương lên ngựa, lại là một cuộc điện thoại gọi tới.

Ngụy Vĩ Minh hùng hùng hổ hổ dừng lại động tác, nhìn biểu hiện trên điện báo một chút, con mắt nhất thời liền thẳng, khiếp sợ trong lòng so vừa rồi tiếp được điện thoại của Cục trưởng Thị Cục còn lớn hơn nhiều.

“Sở, Sở thư ký?” Bờ môi của Ngụy Vĩ Minh cũng run rẩy, tuy Sở thư ký không không thể biết số điện thoại của gã, nhưng gã có số điện thoại của Sở thư ký a.

Thân ở quan trường, Ngụy Vĩ Minh biết rõ, những thư ký này từ trước đến nay sẽ không tự mình liên hệ với bất luận một người nào trong quan trường, một khi liên hệ, đây tuyệt đối là đại biểu cho lão bản của bọn họ.

“Chẳng lẽ là Trương Bí thư của Thị ủy muốn tìm chính mình?” Ngụy Vĩ Minh lập tức trở nên tâm thần bất định lại kích động.

“Hai người các ngươi ra ngoài đi.” Ngụy Vĩ Minh cũng không dám làm tiếp sự tình kia nữa, vừa thấy là điện thoại của Sở thư ký, liền đem hai cái cô nương kia đuổi ra xong, Ngụy Vĩ Minh mới run rẩy nhận điện thoại.

“Sở thư ký, ngài tìm ta a?” Ngụy Vĩ Minh mang theo ngữ khí ti tiện nói nói.

“Ngươi chờ một chút, Trương Bí thư tìm ngươi.” Sở thư ký nói một câu, đầu óc của Ngụy Vĩ Minh trống rỗng, trực tiếp chập mạch.

Không đợi gã tỉnh táo lại, trong điện thoại truyền đến cái thanh âm quen thuộc mà gã thường xuyên nghe được trong TV kia, thế nhưng cái thanh âm này, lại làm cho Ngụy Vĩ Minh bị dọa đến kém chút từ trên giường té xuống.

Bởi vì, cái thanh âm này, cơ hồ là đang gầm thét.

“Ngươi lập tức cút ngay đến nghĩa trang liệt sĩ Thiên Mang Sơn cho ta!” Trương Tân Hoa nói chuyện xong, trực tiếp tắt điện thoại.

Ngụy Vĩ Minh cầm điện thoại, sững sờ một hồi lâu, sau đó kêu lên một tiếng, mặc xong quần áo liền chạy ra ngoài.

Trên xe, sau khi Trương Tân Hoa đem điện thoại ném về cho Sở thư ký xong, liền một câu cũng không nói, trong xe trong nháy mắt liền tràn ngập toàn bộ khí tức khẩn trương, kiềm chế đến mức khiến người ngạt thở.

Sở thư ký như ngồi bàn chông, y còn chưa bao giờ thấy qua Trương Bí thư ôn tồn lễ độ lại nổi giận như thế, khiến cả trái tim y đều theo đó mà phanh phanh nhảy dựng lên, hô hấp cũng trở nên có chút không thuận, hận không thể nhanh chóng tới chỗ, xuống xe hô hấp không khí một chút.

Bên trong nghĩa trang, Tiêu Thanh Sơn cùng Lâm Mậu Thành còn đang tinh tế nhớ lại những năm tháng chinh chiến của bọn họ, Lãnh Phong cùng Tiêu Tình ở một bên nghe đến say sưa nhập thần.

Lâm Hải không phải là quân nhân, đối với sự tình chiến tranh cũng không có hứng thú lớn, liền chuẩn bị đi tới một bên, gọi điện thoại cho cha mẹ, đến hiện tại bọn họ còn không biết gia gia đang ở đây.

Nhưng vừa mới chuẩn bị muốn đi, lại bị Tiêu Thanh Sơn gọi lại.

“Tiểu Hải a, Hầu Nhi Tửu của ngươi đâu? Ta kém chút quên, nhanh lấy ra, ta muốn cùng gia gia ngươi, còn có Trương Đại đội trưởng nâng ly một phen.”

“Tiêu lão chờ một lát, ta đi lấy.” Lâm Hải cười cười, hắn đương nhiên sẽ không ở ngay trước mặt nhiều người như vậy, bỗng dưng lấy ra rượu.

Đi đến sau một cái cây, Lâm Hải mới lấy điện thoại di động ra, rút ra ra hai hồ lô Hầu Nhi Tửu, liền chuẩn bị kỹ càng cả chén rượu, đưa qua cho Tiêu lão.

“Chỉ có hai bình a, thật nhỏ mọn.” Tiêu Thanh Sơn cười mắng nói nói.

“Gia gia, để ngươi uống cũng đã không tệ rồi, nếu không phải hôm nay nhìn thấy Lâm gia gia, ta một giọt đều không cho ngươi uống đâu.” Tiêu Tình ở một bên, chu cái miệng nhỏ nhắn nói nói.

“Ha ha, nha đầu này...” Tiêu Thanh Sơn chỉ Tiêu Tình, cười lên ha hả.

“Đến, Tiểu Lãnh, ngươi cũng nếm thử, rượu này của Tiểu Hải cũng coi như không tệ.” Tiêu Thanh Sơn cũng đem Lãnh Phong kêu đến.

Lãnh Phong cũng là người yêu rượu, dứt khoát cũng ngồi xuống.

“Ừm?” Đúng lúc này, Lâm Hải chợt thấy một chiếc xe Mercedes màu đen, đứng ở bên ngoài đầu đường hơn năm trăm mét.

“Giống như có người tới.” Lâm Hải mở miệng nói nói.

“Hừ, Tiểu Lãnh, ngươi đi qua nhìn một chút, hôm nay bất kể là ai, cũng đừng để ai tiến tới quấy rầy ta cùng Đại đội trưởng và Chỉ đạo viên uống rượu.” Tiêu Thanh Sơn tức đến hừ một tiếng, lạnh lùng nói nói.

Lãnh Phong vừa nâng cốc còn không có uống, đã thấy Tiêu Thanh Sơn phân phó, liền chuẩn bị đứng lên.

Lâm Hải thấy vậy, vội vàng đem Lãnh Phong ngăn lại.

“Để Lãnh Tư lệnh bồi hai vị gia gia cùng liệt sĩ gia gia đi, ta qua đem người ngăn lại.”

“Lãnh Tư lệnh ngươi ngồi xuống đi, để Tiểu Hải đi thôi.” Lâm Mậu Thành cũng phụ họa nói, lão cũng biết đứa cháu này của mình không đơn giản, cản người tuyệt đối không thành vấn đề.

“Cũng tốt, vậy liền để Tiểu Hải đi đi.” Tiêu Thanh Sơn cũng không già mồm, ba người bưng rượu lên.

“Lão Trương a, chén rượu này chúng ta kính ngươi.” Lâm Mậu Thành mang theo ngữ khí đau thương, đem Hầu Nhi Tửu vẩy trên mặt đất, Tiêu Thanh Sơn cùng Lãnh Phong cũng đem rượu đổ vào trước nghĩa trang.

Lập tức, bầu không khí lại bắt đầu trở nên đau thương.

Lâm Hải than nhẹ một tiếng, quay người hướng phía bên ngoài đi đến.

Thời điểm đại khái còn cách hơn ba trăm mét, Lâm Hải rốt cục cùng một cái nam tử trung niên sắc mặt rất trắng, rất có uy nghiêm đụng vào nhau.

Lâm Hải không biết ý đồ đến của nam tử này là gì, nhưng lại biết chức trách hiện tại của mình, bệ vệ đứng giữa giao lộ, hai tay ôm ngực, lạnh lùng liếc nhìn nam tử một chút.

“Dừng lại, đường này không thông!”

Chương 368: Ngươi chính là tên hỗn đản!

Trương Tân Hoa bị một câu của Lâm Hải là cho sững sờ.

Đây là cái ý tứ? Đây là ở dưới chỗ quản lý của chính mình, còn hiện ra cướp đường sao?

“Vị bằng hữu này, chúng ta muốn đi nghĩa trang liệt sĩ, xin nhường một chút.” Trong lòng Trương Tân Hoa gấp, lại không tiện phát tác, cố nén nộ khí nói nói.

“Ta nói chuyện ngươi không nghe thấy sao? Đường này không thông.” Lâm Hải nhàn nhạt nhìn Trương Tân Hoa một chút, chuyện mà Tiêu lão giao, hắn đương nhiên sẽ không thả người nào đi vào.

“Làm càn, ngươi biết rõ ngươi là đang nói chuyện với người nào sao?” Không đợi Trương Tân Hoa nói chuyện, Sở thư ký ở phía sau đã không chịu nổi, mở miệng quát lớn nói.

Sự tình gia gia kém chút bị đánh trước đó, lại thêm chuyện phá dỡ nghĩa trang liệt sĩ, ấn tượng của Lâm Hải đối với của người của thành phố Xuân Thành, vốn đã không hề tốt, giờ thấy Sở thư ký nói chuyện vênh váo hung hăng, Lâm Hải cũng không có sắc mặt tốt cho y nhìn.

“Ta quản các ngươi là ai, không cho vào chính là không cho vào, lui về cho ta!” Lâm Hải vừa trừng mắt, khí thế trên thân liền phát ra, dù là Sở thư ký quen nhìn các đại nhân vật, cũng bị dọa đến giật mình mà lui lại một bước.

Nhưng rất nhanh, Sở thư ký lại vì chuyện chính mình lui một bước này mà ảo não không thôi, đi theo Trương Bí thư ra ngoài làm việc, thế mà bị một cái tiểu hỏa tử trẻ tuổi dọa đến rút lui, đây quả thực là tại ném mặt mũi của Trương Bí thư a.

“Ta còn không tin, ngươi có tránh ra hay không!” Sở thư ký vừa tức vừa buồn bực, tiến lên liền muốn xô Lâm Hải ra.

“Dừng tay!” Trương Tân Hoa hét lớn một tiếng, đem Sở thư ký ngăn lại, sau đó ý vị thâm trường liếc nhìn Lâm Hải một chút.

Chính mình thế nhưng là người đứng đầu Xuân Thành a, tại trên địa bàn của chính mình, thế mà bị người ngăn lại không cho vào, đây quả thực là quá hoang đường, nói ra quả thực cũng là chuyện cười.

Bất quá khí thế lóe lên một cái rồi biến mất trước đó của Lâm Hải, lại làm cho tâm lý của Trương Tân Hoa giật mình, chẳng lẽ người trẻ tuổi này là một ít bảo tiêu cao cấp của Thủ trưởng hay sao?

“Vị bằng hữu này, xin tạo thuận lợi, ta đi vào là có việc gấp.” Trương Tân Hoa tận lực làm cho ngữ khí của chính mình bình thản, nhưng do thời gian dài ngồi ở vị trí cao, trong lời nói vẫn không tự chủ được mang theo một tia vênh mặt hất hàm sai khiến, để Lâm Hải nghe mà khó chịu một trận.

“Nói không cho vào, lỗ tai ngươi không dùng được a.” Lông mày Lâm Hải nhướn lên, trừng mắt nói nói.

“Lớn mật, ngươi có biết không...”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Sở thư ký còn chưa nói xong, Trương Tân Hoa liền hét lớn một tiếng, đem lời của y cắt ngang.

“Không phải, lão bản hắn...” Sở thư ký tâm lý cực tức, một mặt tức giận.

“Ta để ngươi im miệng, không nghe thấy sao!” Nào nghĩ đến, Trương Tân Hoa trực tiếp nổi bão, dọa đến Sở thư ký co rụt lại cái cổ, không dám lên tiếng nữa.

Trương Tân Hoa hòa hoãn cảm xúc xuống một cái, sau đó thay đổi một vẻ mặt vui cười.

“Nếu vị bằng hữu này nói không cho vào, vậy chúng ta liền không vào nữa.” Nói xong, Trương Tân Hoa còn chủ động hướng về phía sau lui hai bước.

“Cái gì!” Sở thư ký ở một bên, trực tiếp nhìn ngốc.

Đại lão bản của chính mình, đường đường là Bí thư Thị ủy của Xuân Thành, liền bởi vì một câu của người trẻ tuổi này, thế mà thật không đi vào.

“Lão bản...” Sở thư ký còn muốn nói điều gì, lại bị Trương Tân Hoa trừng mắt, dọa đến mức đem lời nuốt trở về.

“Vị bằng hữu này, ta muốn hỏi một chút, Tiêu lão có phải ở bên trong hay không?” Trương Tân Hoa hít sâu một hơi, chậm rãi nói nói.

“Ừm?” Lâm Hải khẽ giật mình, hắn không nghĩ tới người trước mắt này thế mà nhận biết Tiêu lão, chẳng lẽ là quen biết cũ của Tiêu lão hay sao?

“Đúng là ở bên trong, ngươi là ai?” Lâm Hải gật gật đầu, mở miệng hỏi nói.

Mí mắt của Trương Tân Hoa mạnh mẽ nhảy, quả là thế, quả là thế!

“Ta là Bí thư Thị ủy của Xuân Thành -Trương Tân Hoa, bằng hữu có thể dàn xếp một chút, để cho ta vào gặp mặt Tiêu lão một chút hay không?”

“Ngươi chính là Bí thư Thị ủy của Xuân Thành?” Lâm Hải dò xét Trương Tân Hoa trên dưới một phen, mở miệng nói nói.

“Đúng, là ta.” Trương Tân Hoa khẩn trương gật gật đầu.

Sở thư ký ở bên cạnh, khóe miệng không khỏi nhếch lên, hiện tại đại lão bản đã đem thân phận lộ ra, nhìn ngươi còn có cái gan chó nào dám ngăn đón tại chỗ này nữa.

“A.” Lâm Hải nhàn nhạt ứng một câu, sau đó lắc lắc đầu, “Ngươi cái Bí thư Thị ủy này, thật là không ra thế nào a.”

Lâm Hải vừa mới nói xong, mặt Trương Tân Hoa đằng cái liền hồng.

Bị một người trẻ tuổi trào phúng ở trước mặt, mặc kệ Trương Tân Hoa tu dưỡng tốt đến đâu, cũng có chút không nhịn được.

Sở thư ký càng là một mặt chấn kinh, liếc nhìn Lâm Hải như nhìn thằng ngốc một chút, tâm nói cái đần độn này là đầu bị cửa kẹp a?

“Ngươi tính toán là cái đồ vật gì, cũng dám...” Sở thư ký lập tức nhảy ra, chỉ vào cái mũi Lâm Hải liền muốn mắng.

“Tiểu Sở!” Trương Tân Hoa vội vàng ngăn lại, sau đó âm thầm nén giận, lộ ra cái nụ cười xấu hổ.

“Đúng vậy a, đúng vậy a, còn có rất nhiều nơi cần phải cố gắng.”

“Cái gì?” Sở thư ký trực tiếp nhìn ngốc, người trẻ tuổi này ở trước mặt nói đại lão bản của mình như vậy, đại lão bản không trở mặt coi như thôi, thế mà còn phụ họa? Đây còn là đại lão bản luôn cố chấp mà chính mình nhận biết sao?

“Trời ạ, ta có phải còn chưa có tỉnh ngủ hay không?” Sở thư ký thậm chí hoài nghi mình là đang nằm mơ.

“Ta từ trước đến giờ luôn sùng bái cùng tôn kính Tiêu lão, khó được lúc Tiêu lão đến Xuân Thành một lần, bằng hữu có thể liền để ta đi vào hỏi thăm một chút hay không?” Trương Tân Hoa mang theo ngữ khí khẩn cầu, nói nói.

“Không được.” Lâm Hải cự tuyệt rất thẳng thắn, tuyệt không dây dưa dài dòng.

Nụ cười trên mặt Trương Tân Hoa lần nữa ngưng kết, Sở thư ký càng là giật mình há to miệng.

Người trước mắt này, đại lão bản cũng nói mình là Bí thư Thị ủy, thế mà còn dám ngăn đón không cho vào, ăn gan hùm mật gấu rồi sao!

“Uy, ngươi đừng có không biết tốt xấu, tin hay không...”

“Im miệng!” Trương Tân Hoa vội vàng quát lớn Sở thư ký, đồng thời có chút bất mãn trừng gã một chút, không thấy mình cũng đang phải hạ thấp tư thái à, ngươi mẹ nó a lại xuất hiện, là cái thá gì? Trước kia làm sao không phát hiện cái tên thư ký này nông cạn như thế đâu, người bên cạnh Tiêu lão, há lại bị một cái danh hào Bí thư Thị ủy nho nhỏ hù dọa được sao?

“Này, vậy có thể làm phiền bằng hữu thông báo cho một tiếng hay không?” Trương Tân Hoa lần nữa mang vẻ mặt vui cười nói nói.

Lâm Hải chau mày, tuy Tiêu lão nói người nào cũng không gặp, nhưng đối phương tốt xấu gì cũng là Bí thư Thị ủy a, ngẫm lại, Lâm Hải có chút không tình nguyện gật gật đầu.

“Vậy ngươi chờ một chút.” Lâm Hải nói xong, quay người đi vào phía trong.

“A, đa tạ đa tạ.” Trương Tân Hoa vội vàng cười đáp nói.

Lâm Hải vừa đi, sắc mặt của Trương Tân Hoa liền lạnh xuống, một tia thần sắc lo lắng không dễ dàng phát giác phun lên khuôn mặt, là phúc là họa, chẳng mấy chốc sẽ công bố.

“Lão bản, hiện tại không có ai ngăn đón, chúng ta mau vào đi thôi.” Sở thư ký thấy Lâm Hải rời đi, nhất thời ánh mắt sáng lên, nhỏ giọng nói nói.

Trương Tân Hoa kinh ngạc nghiêng đầu sang, liếc nhìn Sở thư ký một chút, sau đó trừng mắt.

“Qua một bên đợi đi!” Trương Tân Hoa đột nhiên, càng nhìn Sở thư ký càng không vừa mắt.

“Ách...” Sở thư ký xám xịt mặt mũi, đầy bụi đất tránh qua một bên.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Hải chậm rãi đi tới.

“Bằng hữu, thế nào?” Trương Tân Hoa vội vàng chào đón, vội vàng hỏi.

“Tiêu lão nói, không gặp.” Ngữ khí của Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Cái gì?” Trương Tân Hoa nghe vậy, nhất thời như gặp phải trọng kích, tâm lập tức liền chìm đến đáy cốc.

Tiêu lão không muốn gặp mình, này là không phải là muốn nói rõ, Tiêu lão không có ý định tha thứ cho chính mình, muốn động thủ với chính đàn của Xuân Thành sao.

“Cái vương bát đản Ngụy Vĩ Minh đáng chết này!” Trong lòng Trương Tân Hoa thầm mắng một tiếng, phía sau lưng trong nháy mắt liền bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Nếu như muốn động đến chính đàn của Xuân Thành, vậy y cái Bí thư Thị ủy này tuyệt đối là đứng mũi chịu sào a, chẳng lẽ mình tân tân khổ khổ leo đến vị trí này, kết quả là còn muốn đi ăn cơm tù hay sao?

Trương Tân Hoa càng nghĩ trong lòng càng phát rét, chính mình cũng coi như chuyên cần chính sự yêu dân, cũng vì thành phố Xuân Thành làm ra cống hiến không nhỏ, nếu quả thật rơi cái loại kết quả này, y thật sự là không cam tâm a.

“Bằng hữu, nếu Tiêu lão đã không muốn gặp, vậy chúng ta liền ở chỗ này chờ Tiêu lão đi ra.” Trương Tân Hoa chắc chắn là sẽ không đi, vấn đề này nếu như không chiếm được thông cảm của Tiêu lão, vậy y liền thật xong.

“Tùy tiện.” Lâm Hải mới mặc kệ Trương Tân Hoa có đi hay không, chỉ cần không cho y tiến vào là được.

“Không biết tiểu huynh đệ là người nơi nào?” Nếu đã không đi, Trương Tân Hoa liền cùng Lâm Hải đánh cái quen biết, muốn từ trong miệng Lâm Hải hiểu biết một chút tính khí bản tính của Tiêu lão, sớm chuẩn bị sẵn sàng cho tốt.

“Giang Nam.”

“Há, Giang Nam là nơi tốt a...” Trương Tân Hoa còn muốn nói thêm điều gì, đã thấy Lâm Hải đã đem đầu chuyển đi, khiến y nghẹn kém chút biệt xuất đến nội thương.

Đang nghĩ ngợi có muốn đi qua cố gắng chắp nối hay không, thì một cái thân ảnh mập mạp, đang té cứt té đái hướng phía bên này chạy tới.

Sau khi đến trước mặt Trương Tân Hoa, người tới vội vàng chào một cái.

“Trương Bí thư, ta là Ngụy Vĩ Minh, ngài, ngài tìm ta?”

“Ngụy Vĩ Minh?” Trương Tân Hoa nghe xong cái tên này, phổi kém chút cũng tức điên, biệt khuất phải chịu tại trước mặt Lâm Hải trước đó liền như thủy triều mà phát ra, phong độ bảo trì nhiều năm trong nháy mắt tất cả đều ném lên đến chín tầng mây.

“Ngụy Vĩ Minh, ngươi chính là tên hỗn đản!” Trương Tân Hoa trực tiếp giơ một chân, đem Ngụy Vĩ Minh đạp té xuống bên trên đất.

Chương 369: Không biết rõ tình hình là lý do sao?

“Trương Bí thư…” Ngụy Vĩ Minh bị một chân đạp xuống trên mặt đất, một mặt sợ hãi.

“Hừ, ngươi trước cút sang một bên chờ cho ta.” Trương Tân Hoa thật sự là hận không thể lột da Ngụy Vĩ Minh, nhưng bây giờ không phải thời điểm là trừng trị gã, bất qua trong lòng cũng đã phán cho Ngụy Vĩ Minh án tử hình.

Lâm Hải không thèm để ý đến bọn họ, đi tới một bên gọi điện thoại cho phụ thân, nói cho bọn họ hắn đã tìm được gia gia.

Bọn Lâm Văn vừa mới trở lại khách sạn, sau khi nghe được tin tức này, kích động đến mức khóc lên tại chỗ ngay trong điện thoại, sau khi tắt điện thoại liền bắt đầu chạy về đằng này.

Trương Tân Hoa bị Lâm Hải gạt sang một bên, vừa xấu hổ vừa tức lại buồn bực, nhưng qua một lát nữa, đầu não đã từ từ tỉnh táo lại.

Đến cơ hội gặp mặt mà Tiêu lão cũng không cho y, xem ra chuyện hôm nay là không thể nào tốt đẹp rồi, y nhất định phải áp dụng biện pháp chủ động, nếu không làm không cẩn thận y cũng thật muốn góp đi vào.

Nghĩ đến chỗ này, Trương Tân Hoa đem Sở thư ký kêu đến, ở bên tai nói nhỏ vài câu.

Sở thư ký nghe xong, sắc mặt đại biến, “Trương thư ký, cái này…”

“Nhanh đi!”

“Vâng.” Trong lòng Sở thư ký nổi lên sóng to gió lớn, không còn dám nhiều lời, xoay người rời đi.

Sở thư ký biết rõ, chính đàn của Xuân Thành, muốn động đất rồi.

Sau khi Sở thư ký đi, Trương Tân Hoa lại vội vàng gửi cái tin nhắn cho Lãnh Phong.

“Lão Lãnh, ta đã đến rồi, hiện tại đang ở bên ngoài giao lộ, nhưng Tiêu lão không muốn gặp ta, ngươi giúp đỡ huynh đệ a.”

Phát xong tin tức, Trương Tân Hoa liền gắt gao nhìn chằm chằm vào màn hình của điện thoại di động, khẩn trương chờ đợi tin tức của Lãnh Phong.

Nếu như Lãnh Phong cũng không giúp chính mình, vậy hôm nay Trương Tân Hoa y chỉ có thể đập nồi dìm thuyền.

Thế nhưng là, đợi trái đợi phải, tin tức của Lãnh Phong cũng không có trở lại, tâm của Trương Tân Hoa dần dần chìm đến đáy cốc.

Ngay tại thời khắc Trương Tân Hoa đã tuyệt vọng, đột nhiên, một cái nữ nhân trẻ tuổi vóc người cao gầy, từ bên trong nghĩa trang chậm rãi đi tới.

“Ai là Trương Tân Hoa?” Tiêu Tình hé mở môi son, nhàn nhạt nói nói.

Trương Tân Hoa nghe vậy, đuổi bước lên phía trước một bước, “Là ta.”

Tiêu Tình đem đầu chuyển qua, bao hàm thâm tình nhìn Lâm Hải một chút.

“Lâm Hải, gia gia bảo để y đi vào.”

“Vậy được rồi.” Tiêu lão đã lên tiếng, Lâm Hải đương nhiên sẽ không tại ngăn đón, đem thân thể hơi hơi sang một bên, tránh ra một con đường.

“Đa tạ, đa tạ!” Trương Tân Hoa đại hỉ, hướng phía Lâm Hải cùng Tiêu Tình gật đầu liên tục, sau đó cất bước liền đi lên phía trước.

Vừa đi hai bước, bước chân của Trương Tân Hoa liền dừng lại, quay đầu tiếp cận Ngụy Vĩ Minh ở cách đó không xa.

“Ngươi, cút đến đây cho ta!”

Ngụy Vĩ Minh bị dọa đến giật mình một cái, vội vàng hấp tấp theo sau.

Sau khi hai người đi, Tiêu Tình cũng không có đi theo quay trở lại, mà chính là hơi vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên, có chút u oán nhìn Lâm Hải.

“Ngươi, ngươi nhìn ta chằm chằm làm gì?” Lâm Hải bị nhìn đến không được tự nhiên một trận, gãi gãi đầu nói nói.

“Hừ.” Tiêu Tình nhẹ nhàng hừ một tiếng, cho Lâm Hải một cái liếc mắt.

“Gặp mặt thế mà liền câu bắt chuyện cũng không nói, thua thiệt lần trước người ta mang theo ngươi đi Yến Kinh chơi mấy lần.”

Lâm Hải nhìn bộ dáng khẽ cáu giận của Tiêu Tình, trong lòng nhất thời rung động, nói thầm một tiếng, cái tiểu nha đầu này thật sự là càng ngày càng mê người.

“Vừa rồi không phải là có trưởng bối ở đấy sao.” Lâm Hải cười giải thích nói.

“Cùng trưởng bối có quan hệ gì, có trưởng bối tại ngươi liền có thể không để ý tới người sao?”

“Cái kia, ca ca ngươi khỏe chứ?” Lâm Hải trở nên đau đầu, vội vàng đem đề tài dẫn tới trên thân Tiêu Dật.

“Bớt nói sang chuyện khác đi.” Tiêu Tình căn bản không có mắc mưu, “Ngươi nói ngươi vì cái gì không để ý tới ta, không phải là cố ý đi?”

“Ta thật không phải.” Lâm Hải không còn gì để nói, tâm nói nữ nhân thật là hẹp hòi.

“Cái kia, sự tình bên này xong, ngươi bồi tiếp Tiêu lão đến Giang Nam chúng ta đi chơi mấy ngày đi.” Lâm Hải vội vàng lại đổi đề tài.

“Tốt, ta còn thực chưa có đi qua Giang Nam đâu, Giang Nam có cái gì chơi vui?” Hai mắt Tiêu Tình vụt sáng lên, hiếu kỳ hỏi.

Lâm Hải thở dài ra một hơi, cuối cùng đã đem đề tài chuyển hướng rồi, thế là Lâm Hải tràn đầy phấn khởi giới thiệu phong cảnh Giang Nam cho Tiêu Tình.

Trương Tân Hoa vô cùng tâm thần bất định đi đến trước nghĩa trang liệt sĩ, khi nhìn thấy Tiêu Thanh Sơn ngồi trên mặt đất ở bên trong nghĩa trang, nhịp tim đập bỗng nhiên bắt đầu gia tốc.

“Quả nhiên là Tiêu lão!” Tuy Tiêu Thanh Sơn đã ra khỏi hai giới chính trị quân đội nhiều năm rồi, nhưng Trương Tân Hoa vẫn là liếc một chút liền nhận ra lão.

Dù thân là Bí thư Thị ủy, khi nhìn thấy loại đại nhân vật cấp bậc như Tiêu Thanh Sơn này, trong lòng cũng là khẩn trương bồn chồn.

Tiêu Thanh Sơn cũng chú ý tới Trương Tân Hoa, nhưng lại nhìn cũng chưa từng liếc nhìn y một chút, vẫn như cũ cùng Lâm Mậu Thành nhớ lại những năm tháng quá khứ.

“Tiêu lão.” Trương Tân Hoa cả gan đi tới gần, cong cong thân thể nhẹ nhàng hô một tiếng.

Nào nghĩ đến, Tiêu Thanh Sơn không để ý tí nào tới y, liền làm như không nghe thấy, trực tiếp đem Trương Tân Hoa phơi ở nơi đó.

Mồ hôi trên đầu Trương Tân Hoa lập tức liền chảy xuống, thân thể một mực cong ở nơi đó, hướng phía Lãnh Phong nháy mắt cầu cứu.

“Ai.” Lãnh Phong khẽ thở dài, nhao nhao nâng cốc rót đầy cho Tiêu Thanh Sơn cùng Lâm Mậu Thành.

“Tiêu lão, Trương Bí thư là một vị quan tốt.” Lãnh Phong không giỏi ngôn từ, lời nói biện hộ cũng mười phần đơn giản trực tiếp.

“Quan tốt? Hừ!” Tiêu Thanh Sơn trực tiếp đem chén rượu đặt đến trên mặt đất, dọa đến Trương Tân Hoa nheo mắt.

“Tại dưới sự quản lý của y, mà còn có thể phát sinh dạng sự tình như hôm nay này, ngươi còn nói y là một cái quan tốt?” Thanh âm của Tiêu Thanh Sơn bỗng nhiên cất cao, liền cả Lãnh Phong cũng khẩn trương lên.

Trương Tân Hoa thấy thế, vội vã bước lên phía trước một bước, xoa mồ hôi bên trên đầu, nói nói.

“Tiêu lão, sự tình hôm nay, ta không biết...”

“Không biết rõ tình hình là lý do sao?”

Lời nói của Trương Tân Hoa trì trệ, sau đó ngữ khí khẩn thiết nói nói: “Tiêu lão, là ta sai, ta nguyện gánh chịu hết thảy trách nhiệm.”

Tiêu Thanh Sơn khẽ giật mình, kinh ngạc liếc nhìn Trương Tân Hoa một chút, hồi lâu không hề nói gì.

Trương Tân Hoa tại dưới cái nhìn soi mói của Tiêu Thanh Sơn, giọt mồ hôi lần nữa tích táp lăn xuống, bởi vì khẩn trương, chỗ hầu kết không ngừng nhấp nhô, hai con mắt nhìn chằm chằm vào mặt đất, phảng phất như một phạm nhân đang chờ đợi tuyên án.

“Hừ!” Sau một hồi, Tiêu Thanh Sơn mới hừ lạnh một tiếng, “Thân là người đứng đầu của địa phương, thuộc hạ lại làm xằng làm bậy, ngươi xác thực là sai, mà lại sai đến không hợp thói thường, ngươi nếu là binh lính lão tử, lão tử còn không đánh chết ngươi!”

Lời nói của Tiêu Thanh Sơn tuy nghiêm túc, lại rõ ràng hòa hoãn hơn rất rất nhiều, cái biến hóa rất nhỏ này, lại làm cho trong lòng Trương Tân Hoa mừng rỡ quá đỗi.

Trương Tân Hoa thở ra một hơi thật dài, vừa rồi dưới tình thế cấp bách, y chợt nhớ tới, Lãnh Phong tựa hồ đã cùng mình nói qua, người trong quân đội, kiêng kỵ nhất chính là phân rõ phải trái cùng kiếm cớ, sai chính là sai, đúng liền là đúng, sai liền phải dũng cảm đảm đương, không có gì biện bạch.

“Quả nhiên thành công!” Trương Tân Hoa đưa tay chà chà mồ hôi trên đầu.

“Tiêu lão, thông qua chuyện này, ta cũng nhận thức được chính mình không đủ năng lực, ta nhất định sẽ cải tiến, hơn nữa chuyện này cũng bộc lộ ra một số con sâu làm rầu nồi canh trong cơ quan chính Đảng, ta nhất định sẽ nghiêm trị không tha!”

Nói xong, Trương Tân Hoa hung hăng nhìn chằm chằm vào

Ngụy Vĩ Minh ở bên cạnh một chút, đem Ngụy Vĩ Minh dọa đến toàn thân khẽ run rẩy.

“Hừ, đó là chuyện của ngươi!” Tiêu Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, sau đó lần nữa cùng Lâm Mậu Thành nâng chén uống rượu tới.

Trương Tân Hoa thấy vậy, liền biết một kiếp này của mình xem như đã trốn qua.

“Tiêu lão yên tâm, ta lần này liền trở về, nhất định cho ngài một cái giao phó hài lòng.”

Trương Tân Hoa nói xong, liền hướng phía Tiêu Thanh Sơn hơi khom người một cái, quay người liền đi ra ngoài.

Gặp Ngụy Vĩ Minh còn ở bên cạnh, giống như ngốc đứng ở nơi đó, Trương Tân Hoa hung hăng nguýt gã một cái.

“Còn không theo ta đi!” Lúc đầu kế hoạch của Trương Tân Hoa là định ở trước mặt Tiêu lão thu thập Ngụy Vĩ Minh để tạ tội, nhưng hiện tại xem ra, đã không có cần thiết nữa.

“A, đi, đi.” Ngụy Vĩ Minh vội vàng theo sau.

“Trương Bí thư, lão đầu kia là ai a?” Đi ra xa, Ngụy Vĩ Minh hiếu kỳ mở miệng hỏi nói.

Đáng tiếc Trương Tân Hoa không để ý đến gã, để hắn Ngụy Vĩ Minh tự mình nói nói.

“Đã gặp Tiêu lão?” Lâm Hải thấy Trương Tân Hoa đi ra, đình chỉ cùng Tiêu Tình nói giỡn, hỏi.

“Đúng vậy a, đã gặp qua lão nhân gia.” Biết mình không có việc gì, Trương Tân Hoa lại khôi phục phong độ trong quá khứ.

Vừa muốn cùng Lâm Hải nói cái gì đó, bỗng nhiên ở nơi xa ầm ĩ một mảnh, khiến bọn họ phải chú ý.

Lâm Hải cùng Trương Tân Hoa đồng thời nhìn lại, đã thấy một mảnh người đen kịt, khí thế hung hăng xông tới.

“Tới đó cái gì cũng đều không cần quản, trực tiếp phá tan hết cho ta!” Một cái thanh âm ngang ngược, vang lên ở trong đám người.

Phốc!

Liền một câu nói kia, liền đem trái tim mới phóng tới trong bụng của Trương Tân Hoa, nhất thời dọa đến hồn phi phách tán!

Chương 370: Cái thù gì cái oán niệm gì

Thời gian nháy mắt, hơn trăm người trùng trùng điệp điệp liền vọt tới phụ cận, nhưng khi thấy Trương Tân Hoa, lập tức toàn bộ đều dừng lại.

“Trương, Trương Bí thư?” Một người cầm đầu lắp bắp nói nói.

“Ai bảo các ngươi đến, cút, đều cút cho ta!”

Trương Tân Hoa quả thực là nổi trận lôi đình, cơn tức của Tiêu lão vừa mới tiêu tan một chút, đám hỗn đản kia liền lại tới, con mẹ nó đây không phải là nói xấu cho mình à, vạn nhất Tiêu lão lần nữa trách tội xuống...

Trương Tân Hoa ngẫm lại cũng là toàn thân giật mình một cái.

“Vâng vâng vâng...” Đám người này nhất thời bị dọa đến phát sợ, té cứt té đái liền chạy ngược về.

“Chờ một chút!” Đột nhiên, Trương Tân Hoa đem người cầm đầu gọi lại, “Ngươi là ở Cục Công an thành phố a?”

“Đúng đúng đúng, ta là đại đội trị an của Cục Công an thành phố Lưu Tuyết Lượng.” Lưu Tuyết Lượng lập tức đứng thẳng tắp, Bí thư Thị ủy thế mà nhận biết mình, tâm lý cái kia kích động a.

“Trưởng cục các ngươi để cho các ngươi đến?” Trương Tân Hoa bất động thanh sắc hỏi.

“Vâng.” Lưu Tuyết Lượng tựa hồ muốn biểu hiện tại trước mặt Trương Tân Hoa, phía sau lại nói một câu, “Cục trưởng là tiếp được điện thoại của Vương thị trưởng.”

“Vương Siêu Nhiên?”

“Đúng.”

“Rất tốt, ngươi có thể đi.”

Đám này công an thành quản cùng đội phá dỡ lấy Lưu Tuyết Lượng cầm đầu vừa đi, Trương Tân Hoa hít sâu một hơi, xem ra việc mà ông ta an bài Sở thư ký đi làm, cũng không có oan uổng Vương Siêu Nhiên.

“Qua Tỉnh ủy.” Lên xe, Trương Tân Hoa trực tiếp phân phó đối với tài xế.

“Trương Bí thư, ta...” Ngụy Vĩ Minh cũng chuẩn bị lên bên trên xe của Trương Tân Hoa, muốn cùng Trương Tân Hoa tìm cách thân mật, kết quả tài xế trực tiếp nhấn chân ga một cái, xe liền mau chóng chạy đi, kém chút đem Ngụy Vĩ Minh đánh bay ngược lại.

“Thảo.” Ngụy Vĩ Minh thấp giọng chửi một câu, chỉ có thể chạy về ngồi xe của mình.

Ngay tại lúc Trương Tân Hoa trên đường qua Tỉnh ủy, chính đàn của thành phố Xuân Thành đã hỗn loạn tưng bừng, Phó Thị trưởng thường vụ Vương Siêu Nhiên không có dấu hiệu nào đã bị Ban kỷ luật mang đi, cùng một chỗ mang đi còn có người phụ trách nhiều bộ ngành như kiến ủy, thành quản, công an các loại, khiến cho cả thành kinh ngạc.

Thị trưởng chấn động, phát sinh chuyện lớn như vậy, ông ta lúc trước vậy mà một chút tin tức cũng không biết, lúc Thị trưởng nổi giận đùng đùng tìm tới Ban kỷ luật, mới biết là do Trương Tân Hoa hạ mệnh lệnh, khi ông ta một mặt phẫn nộ chuẩn bị tìm Trương Tân Hoa hỏi cho ra nhẽ, thì lại tiếp được điện thoại của Tỉnh ủy.

“Bọn người Vương Siêu Nhiên, có thể trước bắt sau lấy chứng, nhất định phải xử lý nghiêm túc!” Thái độ của Tỉnh ủy, để Thị trưởng trực tiếp kinh ngạc đến ngây người, sau một hồi ông ta mới biết, tất cả mọi chuyện, lại là bởi vì một cái lão nhân nhặt ve chai.

Thành phố Xuân Thành thế nào chấn động, cũng không phải là điều mà Lâm Hải quan tâm, sau khi bọn người Trương Tân Hoa đi, Lâm Hải cũng cùng Tiêu Tình trở lại trước nghĩa trang.

“Tiểu Hải a, cái Hầu Nhi Tửu của ngươi này thật sự là rượu ngon a, sau khi uống xong, toàn thân thật dễ chịu a.” Tiêu lão mang theo hồ lô rượu khen không dứt miệng.

“Đúng vậy a, rượu ngon như vậy, đáng tiếc các huynh đệ đã hi sinh của chúng ta, lại không được uống a.” Lâm Mậu Thành có chút thương cảm lắc đầu.

“Chỉ đạo viên, ngươi cũng đừng khổ sở, bọn họ là vì quốc gia cùng nhân dân mà hi sinh, là chết có ý nghĩa, bọn họ đều là anh hùng của dân tộc.”

Nhìn lấy hai cái lão nhân đã qua nhiều năm như vậy, mà vẫn còn vì huynh đệ hi sinh năm đó mà sầu não, Lâm Hải cũng là bùi ngùi mãi thôi, có lẽ đây chính là tình chiến hữu sinh tử chi giao đi.

Leng keng!

Đột nhiên, Wechat trong điện thoại di động của Lâm Hải vang

một tiếng.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, vừa mới chuẩn bị mở ra Wechat để xem xét, bỗng nhiên.

Leng keng!

Leng keng!

Leng keng!

…

Tiếng nhắc nhở của Wechat trong điện thoại di động vậy mà liên tiếp vang lên, trọn vẹn vang hai mươi mấy lần, mới dừng lại.

“WTF, cái này ai vậy, phát cho ca ca nhiều tin tức như vậy.” Lâm Hải vội vàng tra nhìn một chút.

“Mã Diện?” Lâm Hải sững sờ, hơn hai mươi cái tin tức này, vậy mà đều là do một mình Mã Diện phát?

“Con hàng này không phải là phát cho mình một đống biểu lộ a?” Lâm Hải thế nhưng là nhớ kỹ con hàng này tựa hồ ở Địa Phủ có cái xưng hào Biểu Lộ Đế.

Mã Diện: Khà khà khà khà… (phía sau là một cái biểu lộ cười âm hiểm)

“WTF, có ý tứ gì!” Lâm Hải vô ý thức cảm thấy không ổn, lại nhìn xuống dưới, con mắt Lâm Hải nhất thời liền thẳng.

Nhiệm vụ của Địa Phủ: Bắt Lệ quỷ Trương Cường.

Chấp Hành Giả (*người chấp hành): âm Ti Nhị phẩm Tiểu Hồ Đồ Tiên

Thời hạn: Một canh giờ (* một canh giờ= hai tiếng)

Tọa độ: (một cái tin tức hình ảnh)

Nhiệm vụ của Địa Phủ: Bắt Lệ quỷ Lưu Minh

Chấp Hành Giả: âm Ti Nhị phẩm Tiểu Hồ Đồ Tiên

Thời hạn: Một canh giờ

Tọa độ (một cái tin tức hình ảnh)

Nhiệm vụ của Địa Phủ: Bắt Lệ quỷ Triệu Nhất Hải

Chấp Hành Giả: âm Ti Nhị phẩm Tiểu Hồ Đồ Tiên

Thời hạn: Một canh giờ

Tọa độ (một cái tin tức hình ảnh)

...

Lâm Hải nhìn hai mươi cái nhiệm vụ của Địa Phủ lít nha lít nhít hơn, tức giận đến phổi đều muốn nổ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mã Diện, ta xxx cả nhà ngươi!

Lâm Hải trực tiếp mắng lên, cái này mẹ nó không phải cố ý hố chính mình sao? Thế mà lập tức phát tới cho mình hơn hai mươi cái nhiệm vụ phải đến Lệ quỷ, mặc dù thực lực của mình đã tăng lên tới Luyện Khí hậu kỳ, cũng không sợ Lệ quỷ, nhưng cũng không chịu nổi số lượng quá nhiều a.

Huống chi thời gian chỉ có một canh giờ, chỉ là lần lượt đi tìm, đoán chừng thời gian đều không đủ đi.

Mã Diện: Đây là nhiệm vụ cấp B của Địa Phủ, khen thưởng phong phú nha. (phía sau là một cái biểu lộ kích động nhướn lông mày)

“Khen thưởng phong phú?” Lâm Hải trợn trắng mắt, vậy cũng phải có bản lĩnh cầm a.

Nhưng tiếp theo, Mã Diện lại một cái tin tức phát tới.

Mã Diện: Đương nhiên, có phần thưởng liền có phạt, nếu như nhiệm vụ thất bại, trừng phạt chính là... Trực tiếp mạt sát! (phía sau là một cái biểu lộ cười âm hiểm)

“Trực tiếp mạt sát?”

“Mẹ nó!” Lâm Hải bị dọa đến một cái giật mình, đó không phải là nói, nhiệm vụ một khi thất bại, chính mình liền phải chết cong queo sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi con mẹ nó âm ta a? (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Lâm Hải vừa hơi phân tích liền biết rõ, nhiệm vụ này là căn bản không có khả năng hoàn thành, hơn hai mươi cái Lệ quỷ a, chính mình cho dù là mười phút thu thập một cái, cũng cần hơn hai trăm phút đồng hồ, mà một canh giờ là một trăm hai mươi phút đồng hồ, coi như không tính thời gian đi trên đường, con mẹ nó cũng kém xa.

Sắc mặt Lâm Hải lập tức âm trầm xuống.

Mã Diện: Hừ hừ, đã ngươi đoán được, ta cũng không cần thiết phải giấu diếm, lão tử chính là âm ngươi, ngươi có thể làm gì? (phía sau là một cái biểu lộ phách lối)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vì cái gì? Con mẹ nó trả lại cho ca ca một bộ biểu lộ đã phát cho ngươi đây.

Lâm Hải tuy không có giao tình gì cùng Mã Diện, nhưng tự nhận cũng không có thù hận gì, thực sự không hiểu rõ hỗn đản này tại sao phải âm chính mình.

Bỗng nhiên, Lâm Hải nhớ tới, trước đó Đỗ Thiên đã từng phái tới một sứ giả nhắc nhở chính mình, nói Mã Diện cùng Vương Anh, muốn hợp mưu hại mình, để cho mình cẩn thận một chút, chỉ là chính mình đoạn thời gian gần nhất lại bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, nên cũng đem việc này quên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Là bởi vì Vương Anh a?

Mã Diện: Vương Anh? Hứ, gã tính là cái gì, một cái đần độn mà thôi. (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

"Chẳng lẽ không phải?" Lâm Hải không khỏi sững sờ.

Mã Diện: Bất quá lão tử đúng là đã đáp ứng Vương Anh, muốn chỉnh chết ngươi, bởi vì lão tử cần một cái lý do để chơi chết ngươi, nói như vậy, ngươi chết, liền có cái ngốc bức Vương Anh này đi mang tiếng oan, mà sẽ không dính dấp đến lão tử, ha ha ha ha... (phía sau là biểu lộ cười to liên tiếp)

"Thao, đủ âm hiểm!" Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Em gái ngươi, ca ca cùng ngươi có cái thù gì cái oán niệm gì a?

Lâm Hải không còn gì để nói, Mã Diện hẳn không có cái lý do gì để nhất định phải đưa mình vào chỗ chết chứ?

Mã Diện: Hừ, ngươi đã hỏi, ta sẽ nói cho ngươi biết, ngươi cái ngốc bức này, thật sự là quá ngông cuồng quá ngạo, ngươi tự suy nghĩ một chút, bắt đầu từ ngày đầu tiên ngươi trở thành Sứ Giả Câu Hồn, ngươi là dùng cái ngữ khí gì thái độ gì để nói chuyện cùng lão tử! Cho đến bây giờ, ngươi có hiếu kính qua cho lão tử một lần nào hay không? Có thể có hôm nay, ngươi hoàn toàn là gieo gió gặt bão!

Lâm Hải nhìn lý do này của Mã Diện, tâm lý không còn gì để nói, mẹ nó, cũng bởi vì cái này?

Mã Diện: Được, lão tử không có rảnh rỗi nói này nói kia cùng một cái quỷ sắp chết, hảo hảo hưởng thụ cái canh giờ cuối cùng này đi, ha ha ha ha...

“Hưởng thụ em gái ngươi!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, tâm lý không khỏi khởi xướng sầu tới.

Mẹ nó hơn hai mươi cái a, chính mình thời gian làm sao đủ a, phải làm sao mới ổn đây?

Khi Lâm Hải nhăn mày nhíu mặt xem xét tọa độ của hơn hai mươi cái Lệ quỷ, nhưng khi nhìn một chút, con mắt Lâm Hải đột nhiên thẳng.

“WTF, mẹ nó đám này còn là di động a!” Trong lòng Lâm Hải mắng to một tiếng hố cha a, cái này mẹ nó làm sao chỉnh, đến lúc liền không đủ thời gian, chẳng lẽ mình vẫn phải đi chơi cảnh sát bắt ăn trộm với từng cái hay sao?

“Ừm? Không đúng!” Ngay tại thời khắc Lâm Hải tuyệt vọng, hắn đột nhiên phát hiện, tọa độ của hơn hai mươi cái Lệ quỷ này, vậy mà đều đang bay nhanh hướng phía về cùng một cái phương vị mà di động.

Mà bên trên phương vị này, có một cái điểm nhỏ đang lập loè tỏa sáng, thình lình chính là đánh dấu đại biểu cho vị trí của mình.

“WTF, những này Lệ quỷ thế mà chủ động tìm tới cửa, mà lại còn lập tức tới ngay.”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, sau đó một cỗ khí tức vô cùng âm hàn trong nháy mắt đã cuốn tới, Lâm Hải vội vàng ngẩng đầu, nhất thời kinh hãi ngẩn ngơ ở tại chỗ.

Chương 371: Ta chỗ này đau a

Chỉ thấy ở đầu đường, giờ phút này đã là âm phong tịch tịch, hơn hai mươi đầu Quỷ ảnh, trong chớp mắt liền đến phụ cận.

“Nhật em gái ngươi, thật mạnh!” Hai cái đồng tử của Lâm Hải không tự chủ được rụt lại một hồi, hơn hai mươi cái Lệ quỷ này, cùng Lệ quỷ mà mình gặp qua lúc trước, vậy mà hoàn toàn khác biệt!

Nếu như đem hơn hai mươi cái Lệ quỷ này coi thành người trưởng thành, như vậy những Lệ quỷ mà Lâm Hải gặp được trước đó như Thường Tú Lệ, Hàn Tú Nhi, quả thực yếu tựa như trẻ sơ sinh.

Tuy tu vi của Lâm Hải hiện tại đã tăng lên tới Luyện Khí hậu kỳ, nhưng Lâm Hải tự hỏi, hơn hai mươi cái Lệ quỷ này, tùy tiện một cái cũng không phải là mình có thể đối phó, càng đừng nói tới hơn hai mươi cái cùng nhau tiến lên.

“Lần này con mẹ nó thật là bị tên hỗn đản Mã Diện kia hại chết!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, song quyền không khỏi nắm thật chặt, tuy biết rõ không địch lại, nhưng Lâm Hải cũng không muốn ngồi chờ chết.

Trong nháy mắt khi Lâm Hải suy nghĩ, hơn hai mươi cái Lệ quỷ đã đến phụ cận, lông mày Lâm Hải nhướn lên, biết rõ nếu còn không hành động, chính mình chỉ sợ liền cơ hội ra tay đều không có.

“Đậu móa, tới đi!” Trong lòng Lâm Hải nổi giận gầm lên một tiếng, liền muốn vọt qua.

Nào nghĩ đến, một trận âm phong sưu cái thổi qua, không đợi Lâm Hải ra chiêu, hơn hai mươi cái Lệ quỷ này thế mà trực tiếp xuyên qua thân thể Lâm Hải, bay tới trước mộ bia ở phía sau hắn.

“Cái gì?” Lâm Hải sững sờ, sau đó vội vàng quay đầu, lại liền ngốc tại chỗ.

Chỉ thấy hơn hai mươi cái Lệ quỷ này, thế mà lấy mộ bia của Trương Đại đội trưởng làm trung tâm, làm thành một vòng, từng đạo ánh mắt, tràn ngập đau thương.

“Cái tình huống này mẹ nó là như thế nào?” Lâm Hải lập tức mộng bức, những Lệ quỷ này thế mà không phải đến tìm mình sao?

“Cúi chào!” Đột nhiên, một cái Lệ quỷ vóc người khôi ngô mạnh mẽ quát một tiếng, hơn hai mươi cái Lệ quỷ này thế mà đồng thời nâng lên cánh tay phải, ở ngay phía trước mộ bia của Trương Đại đội trưởng hành một cái quân lễ, vô cùng trang nghiêm!

“Cái này...” Lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhướn cao, một cái ý niệm trong đầu xuất hiện.

Chẳng lẽ, hơn hai mươi cái Lệ quỷ này, cùng Trương Đại đội trưởng, cùng bọn gia gia và Tiêu lão, cũng là chiến hữu?

“Trương Đại đội trưởng, hôm nay là ngày kỷ niệm sáu mươi năm ngươi hi sinh, các huynh đệ tới thăm ngươi!” Lệ quỷ cầm đầu nghẹn ngào, vừa mới nói xong, hơn hai mươi cái Lệ quỷ thế mà đồng thời mặt lộ vẻ bi thương, thương tâm gần chết.

“Quả nhiên là chiến hữu của bọn gia gia!”

“Nghỉ!” Lúc này, Lệ quỷ cầm đầu lần nữa hạ khẩu lệnh, hơn hai mươi cái Lệ quỷ nhao nhao buông cánh tay xuống.

Sau đó, bọn Lệ quỷ mới đưa ánh mắt về trên thân Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn đang ngồi uống rượu ngay tại chỗ.

Lệ quỷ cầm đầu kinh ngạc liếc nhìn hai người một chút, biểu lộ sững sờ, mi đầu không khỏi nhăn lại, tựa hồ đang nhớ lại cái gì đó.

Chỉ là trong chốc lát, lông mày của cái Lệ quỷ này mạnh mẽ nhíu lại, sau đó nhanh chóng tiếp cận Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn, thân thể vậy mà không bị khống chế run lẩy bẩy.

“Bọn họ, bọn họ là Chỉ đạo viên cùng Tiêu Phó Đại đội trưởng...” Lệ quỷ cầm đầu một thân run rẩy rống to, bắp thịt trên mặt cũng bởi vì hưng phấn kịch liệt mà run rẩy lên.

“Chỉ đạo viên?”

“Tiêu Phó Đại đội trưởng?”

Bọn Lệ quỷ đều toàn thân run lên, nhao nhao đem ánh mắt gắt gao tiếp cận hai người Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn.

“Không sai, thật sự là Chỉ đạo viên cùng Tiêu Phó Đại đội trưởng!”

“Ha ha, không sai, vết sẹo trên má phải của Chỉ đạo viên này, là vì cứu ta, nên bị Đông Dương Đao của quỷ tử lưu lại!”

“Tiêu Phó Đại đội trưởng so với trước kia thì béo hơn, nhưng trừ có thêm rất nhiều nếp nhăn ra, bộ dáng một điểm cũng không thay đổi.”

“Ha ha ha ha, thật không nghĩ tới, chúng ta thế mà còn có một ngày được nhìn thấy Chỉ đạo viên cùng Phó Đại đội trưởng, ông trời, ta con mẹ nó cảm tạ ngươi a!”

Hơn hai mươi cái Lệ quỷ nhao nhao thoải mái cười to, chỉ là trên mặt mỗi cái Lệ quỷ, cũng đều là vẩy ra nước mắt!

Đây là nước mắt vui sướng!

“Chỉ đạo viên, ta đột nhiên, đặc biệt nhớ các huynh đệ.” Không biết là tác dụng của cồn rượu, hay là giống như có cảm giác, vành mắt Tiêu Thanh Sơn, đột nhiên hồng lên.

“Thanh Sơn, ta cũng vậy a, ta không biết vì cái gì, nghĩ tới các huynh đệ, chỗ này của ta đau quá a.” Lâm Mậu Thành bỗng nhiên che tim, cổ họng cũng nghẹn ngào.

“Chỉ đạo viên, Phó Đại đội trưởng, các huynh đệ cũng nhớ các ngươi a!” Hơn hai mươi cái Lệ quỷ, đồng thời lớn tiếng hô nói, mang theo tiếng khóc nức nở.

“Trương Cường a...” Lâm Mậu Thành bỗng nhiên bưng chén rượu lên, thì thào hô một tiếng.

Chỉ là một tiếng này, lại đem cầm đầu Lệ quỷ hô đến toàn thân run rẩy một cái.

“Có!” Trương Cường cơ hồ là khóc kêu ra, “Chỉ đạo viên, Trương Cường có mặt!”

“Chén rượu này ta kính ngươi, tiểu tử ngươi a, là đi theo ta sớm nhất, lúc mới đến, vẫn là cái tiểu hài tử lông còn chưa mọc đủ đâu, ta nhớ được tâm nguyện lớn nhất của ngươi, cũng là thắng lợi, cưới nàng dâu có cái mông lớn, sinh một phòng tiểu tử mập mạp cho ngươi... Thế nhưng ngươi làm sao lại đi như thế đây...”

Lâm Mậu Thành chảy nước mắt, chén rượu cầm trong tay, nhẹ nhàng vẩy trên mặt đất.

“Chỉ đạo viên!!!” Trương Cường ở một bên, sớm đã khóc không thành tiếng.

“Lưu Minh a…” Lâm Mậu Thành lại đổ đầy một chén rượu, hô hoán tên của huynh đệ kế tiếp.

“Có mặt!” Một cái Lệ quỷ diện mạo non nớt, khóc lớn bổ nhào vào trước mặt Lâm Mậu Thành.

“Chỉ đạo viên, ta ở chỗ này, ta ở chỗ này a, ngươi nhìn ta, ngươi nhìn ta a!”

Lưu Minh tê tâm liệt phế gào thét lên, đáng tiếc âm dương lưỡng cách, mặc cho Lưu Minh la lên như thế nào, Lâm Mậu Thành lại là một câu cũng không thể nghe thấy.

“Chén rượu này kính tiểu gia hỏa ngươi a, ta nhớ được tiểu tử ngươi là không uống rượu a…”

“Ta uống, Chỉ đạo viên ta uống!” Hai tay Lưu Minh run run, đi đón chén rượu của Lâm Mậu Thành, đáng tiếc hai tay của Lưu Minh trực tiếp xuyên thấu qua, căn bản là không có cách nào chạm đến chén rượu.

“Lúc tiểu tử ngươi đi theo ta, mới có mười bốn tuổi a, ngày đó mẫu thân ngươi khóc đưa ngươi đi, còn nhờ ta chiếu cố ngươi thật tốt, thế nhưng ngươi lại, ngươi lại…” Nước mắt của Lâm Mậu Thành vù vù chảy xuôi, trực tiếp đem rượu giội trên mặt đất, không nói được nữa.

“Chỉ đạo viên, ngươi đừng khóc, ta không trách ngươi, ta không trách ngươi a…” Lưu Minh khóc lớn, hướng phía Lâm Mậu Thành không ngừng vươn tay.

“Ai, Triệu Nhất Hải…” Tiêu Thanh Sơn đem một chén rượu giơ lên.

“Có mặt!” Lại một cái Lệ quỷ khóc đi tới, “Phó Đại đội trưởng, Triệu Nhất Hải ở đây!”

“Tiểu tử ngươi a, là con trai độc nhất trong nhà, lại vụng trộm chạy đến đi theo đội ngũ của chúng ta, thế nhưng ngươi đến súng còn không có sờ qua a, cứ thế mà cầm thái đao chém chết hai cái quỷ tử, liền, liền...” Thanh âm của Tiêu Thanh Sơn cũng nghẹn ngào, sau đó đem một chén rượu giội trên mặt đất.

“Phó Đại đội trưởng, ta không hối hận, ta không có chút hối hận nào...”

“Phùng Chính a...”

...

Lâm Hải nhìn Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn, như là điểm danh, hô hoán từng cái chiến hữu đã từng dục huyết phấn chiến, nhìn đám Lệ quỷ la khóc đến mù mịt trời đất, cỗ rung động trong lòng này, thật sự là tột đỉnh.

“Tình chiến hữu, tuyệt đối là cảm tình chân thật nhất thế gian, nó thậm chí có thể trực tiếp kích động tâm linh người.”

Mà Lãnh Phong giờ phút này, cũng đang yên lặng đứng im, đứng cùng một chỗ với Tiêu Tình, lẳng lặng nghe hai cái lão nhân như là đang tự lẩm bẩm, lại chân tình bộc lộ câu nói.

Hai người bọn họ cũng là quân nhân, đối với phần tình chiến hữu sâu sắc này, so với Lâm Hải còn có lĩnh ngộ khắc sâu hơn.

Trọn vẹn nửa giờ, Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn, đem toàn bộ tên của tất cả huynh đệ trong đại đội đều điểm một lần, mỗi cái Lệ quỷ thời điểm bị điểm đến tên, không có chỗ nào mà không phải là khóc ròng ròng, cái tình chiến hữu lưu luyến này, hủy thiên diệt địa!

“Chỉ đạo viên, Phó Đại đội trưởng, tuy chúng ta âm dương lưỡng cách, nhưng trong lòng các huynh đệ một mực nhớ thương các ngươi, các huynh đệ, nhớ các ngươi a!” Trương Cường đem nước mắt lau đi, nghẹn ngào như là gầm nhẹ.

“Đều là một đám anh hùng đáng giá để nhân dân vĩnh viễn ghi nhớ!” Lâm Hải biểu lộ cảm xúc, kính trọng nói nói.

“Ừm?” Thanh âm của Lâm Hải tuy nhỏ, nhưng lại truyền vào trong lỗ tai của bọn Lệ quỷ.

Trương Cường bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên thân Lâm Hải.

Chương 372: Bùa đòi mạng

Trong giây lát Lâm Hải sững sờ, Trương Cường đã bay tới bên cạnh Lâm Hải.

“Ngươi có thể nhìn thấy chúng ta? Cũng có thể nghe được chúng ta nói chuyện?” Ánh mắt Trương Cường sáng rực hỏi.

“Vâng.” Lâm Hải thông qua ý thức đáp lại, tuy khí thế âm lãnh trên thân Trương Cường cường đại đến đáng sợ, nhưng tâm lý Lâm Hải lại là một mảnh thản nhiên.

Tuy là Lệ quỷ, nhưng càng là huynh đệ sinh tử của gia gia mình, làm sao lại có thể thương tổn tới mình đâu?

Đạt được trả lời khẳng định của Lâm Hải, Trương Cường lập tức kích động.

“Vị tiểu huynh đệ này, ngươi có thể giúp chúng ta truyền lại mấy câu cho Chỉ đạo viên cùng Phó Đại đội trưởng hay không?” Thanh âm của Trương Cường lần nữa nghẹn ngào, “Sáu mươi năm, chúng ta cũng chỉ là quá muốn trò chuyện cùng Chỉ đạo viên và Phó Đại đội trưởng.”

“Đương nhiên không có vấn đề gì, Trương Cường gia gia.” Lâm Hải đem theo ánh mắt khẩn thiết đáp ứng.

“Trương gia gia?” Trương Cường tựa hồ còn là lần đầu tiên nghe được cái xưng hô như thế này, nhìn qua khuôn mặt so với Lâm Hải còn non nớt hơn, lộ ra một biểu lộ quái dị.

“Trương gia gia, Chỉ đạo viên Lâm Mậu Thành của các ngươi, là gia gia của ta.”

“Ngươi là cháu trai của Chỉ đạo viên?” Con mắt Trương Cường lập tức trợn to, những Lệ quỷ còn lại nghe được, cũng nhao nhao nghiêng mắt nhìn tới.

Trong lúc nhất thời, mấy chục đạo ánh mắt nhao nhao rơi vào trên thân Lâm Hải, Lâm Hải từ trong những ánh mắt kia, cảm thấy từ ái, vui mừng cùng cao hứng.

“Hảo hài tử, hảo hài tử a.” Những Lệ quỷ này nhao nhao gật đầu tán thưởng, “Chỉ đạo viên có hậu.”

Nhìn bộ dáng bọn họ một mặt mừng rỡ, Lâm Hải lại bắt được vẻ cảm giác cô đơn, trong lòng hơi động, liền hiểu rõ nguyên nhân trong đó, một cái quyết định liền sinh ra tại trong lòng Lâm Hải.

“Các vị gia gia, các ngươi chờ một chút.” Lâm Hải thông qua ý thức hướng bọn Lệ quỷ nói một tiếng, sau đó cất bước đi đến trước mặt bọn người Lãnh Phong.

“Lãnh Tư lệnh, Tiêu Tình, còn có Tiểu Ngô, ba người các ngươi, có thể đi đến bên kia một chút hay không, ta có một số việc muốn nói cùng gia gia của ta còn có Tiêu lão.”

“Được.” Lãnh Phong kiệm lời ít nói, nghe vậy lập tức cất bước đi ra ngoài.

“Nói cái gì vậy, còn muốn giấu diếm chúng ta hay sao?” Tiêu Tình vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, một mặt không tình nguyện liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Một số sự tình rất tư mật, xin nhờ.”

“Hừ.” Tiêu Tình hừ một tiếng, cũng đi theo Lãnh Phong rời đi.

Chỉ có Tiểu Ngô, đứng tại sau lưng Tiêu Thanh Sơn, mang theo áy náy lắc đầu, y là cảnh vệ thiếp thân của Tiêu lão, hai mươi bốn giờ cũng không thể rời khỏi Tiêu lão.

“Tiêu lão?” Lâm Hải bất đắc dĩ, chỉ có thể đem ánh mắt chuyển dời đến trên thân Tiêu Thanh Sơn.

Tiêu Thanh Sơn nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó quay đầu lại.

“Tiểu Ngô, ngươi cũng qua bên kia đi.”

“Thế nhưng là, Tiêu lão...”

“Ngươi yên tâm, có Tiểu Hải tại đây, không có việc gì, ngươi quên cái mạng này, cũng là Tiểu Hải cứu?”

Tiểu Ngô còn muốn nói gì đó, nhưng trong ánh mắt Tiêu lão lóe lên tinh quang mãnh liệt, Tiểu Ngô đành phải không tình nguyện đi đến nơi xa đứng chung một chỗ cùng Lãnh Phong và Tiêu Tình, chỉ là ánh mắt lại một mực cảnh giác nhìn chằm chằm vào bên Tiêu lão, mà toàn thân lại vào trạng thái cảnh giới chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, một khi có việc, Tiểu Ngô có thể cam đoan chính mình trước tiên vọt tới trước mặt Tiêu lão.

“Tốt, Tiểu Hải, ngươi có lời gì, muốn cùng hai chúng ta nói?” Lâm Mậu Thành mang theo ánh mắt từ ái nhìn cháu trai của mình, chậm rãi nói nói.

Mà lúc này, bọn Lệ quỷ lấy Trương Cường cầm đầu, mang mặt mũi tràn đầy kích động tiến lại gần.

Lâm Hải không có có trả lời câu hỏi của Lâm Mậu Thành, mà chính là quay người lại, bịch một tiếng, quỳ gối trước mặt hơn hai mươi cái Lệ quỷ.

Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn không khỏi sững sờ, nhìn sang lẫn nhau, cũng không biết một cử động kia của Lâm Hải, là có ý gì.

Đám Lệ quỷ Trương Cường ở đối diện, cũng bị hành động vừa quỳ bất thình lình của Lâm Hải khiến cho mạc danh kỳ diệu, vừa muốn mở miệng hỏi thăm, Lâm Hải lại mở miệng trước.

“Các vị gia gia, các ngươi tuổi còn trẻ liền hi sinh vì nước, liền đời sau cũng không có để lại, từ hôm nay trở đi, Lâm Hải ta cũng sẽ là cháu trai ruột của các vị gia gia, ta nghĩ gia gia ta cũng sẽ không phản đối.”

Đám Lệ quỷ Trương Cường, nghe vậy mà thân thể nhao nhao run lên, vành mắt đột nhiên liền bắt đầu nóng lên.

Ở cái niên đại mà bọn họ hi sinh kia, tư tưởng của mọi người cũng khá phong kiến, mười phần coi trọng các loại tư tưởng ‘Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại (*Có ba điều bất hiếu, không có con là điều nặng nhất. Theo lễ có ba điều bất hiếu: Một là hùa theo cha mẹ để cha mẹ mắc vào chỗ bất nghĩa; Hai là nhà nghèo, cha mẹ già mà không chịu ra làm quan, lấy bổng lộc nuôi cha mẹ; Ba là không chịu lấy vợ, không có con, tuyệt đường cúng tế tiên tổ. Trong ba việc đó, việc không có con là lớn nhất), thậm chí có nhiều chỗ, không có để lại đời sau, sẽ bị người ở phía sau nói là làm sự tình táng tận lương tâm, mới sẽ gặp phải trừng phạt của ông trời, làm đoạn tử tuyệt tôn!

Thế nhưng cái quỳ này của Lâm Hải, lập tức liền quỳ đến trong tâm khảm của đông đảo Lệ quỷ, có người thậm chí đã bắt đầu vụng trộm gạt lệ.

“Hảo hài tử, mau dậy đi, mau dậy đi.” Hai tay Trương Cường hư thoát, nghẹn ngào nói nói.

Mà Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn bỗng nhiên cũng đứng lên, một mặt thật không thể tin nhìn Lâm Hải.

“Tiểu Hải, ngươi đang nói chuyện cùng ai vậy?” Lâm Mậu Thành kinh ngạc hỏi.

Lâm Hải lúc này mới chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhu hòa nhìn hai bên, sau đó hướng phía Lâm Mậu Thành cười một tiếng.

“Gia gia.” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía đám Lệ quỷ Trương Cường chỉ chỉ, “Bọn Trương Cường gia gia, hai mươi ba người, toàn bộ đều ở nơi này!”

“Cái gì!” Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn nghe vậy thì kinh hãi, sau đó một mặt kích động.

“Tiểu Hải, ngươi nói là thật?” Ngữ khí Lâm Mậu Thành run rẩy nói nói.

“Là thật.” Đến lúc này, Lâm Hải cảm thấy không cần thiết phải giấu diếm đi.

“Gia gia, Tiêu lão, có một chuyện các ngươi có khả năng không biết, ta có thể tiến hành giao lưu cùng linh hồn, cho nên ta có thể nhìn thấy bọn Trương Cường gia gia, cũng có thể nghe được bọn họ nói chuyện.”

Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn nghe vậy, đều là sững sờ, nhưng rất nhanh liền cũng thích ứng, hai người bọn họ cũng là đã gặp qua chỗ đặc thù của Lâm Hải, trong lúc nhất thời cũng không có quá mức kinh ngạc.

“Tiểu Hải, mau nói cho ta biết, bọn Trương Cường thúc thúc của ngươi, bọn họ có khỏe không?” Hai cái lão nhân nói, nước mắt lần nữa đổ rào rào lăn xuống.

Hai cái lão nhân này, trong khoảng thời gian ngắn, đã không biết chảy bao nhiêu lần nước mắt, tuy nói đàn ông không dễ rơi lệ, nhưng Lâm Hải đều không có một điểm ý tứ xem thường bọn họ.

Bởi vì, cái nước mắt này, Lâm Hải hiểu được!

“Gia gia, Tiêu lão, bọn Trương Cường gia gia cũng tốt lắm, bộ dáng của bọn họ vẫn là lúc tuổi còn trẻ, nhìn qua còn nhỏ hơn ta đây.” Lâm Hải tận lực làm cho ngữ khí thả lỏng, không muốn để cho hai vị lão nhân cùng đông đảo Lệ quỷ lâm vào trong đau thương.

“Đúng vậy a.” Tiêu Thanh Sơn gật gật đầu, “Thời điểm bọn họ hi sinh, lớn nhất cũng mới hai mươi mốt tuổi, nhỏ nhất mới mười lăm tuổi, cũng không hề nhỏ hơn ngươi.”

“Tiểu Hải, mau hỏi, thân thể của Chỉ đạo viên cùng Phó Đại đội trưởng thế nào, phải nhắc bọn họ nhất định phải bảo trọng thân thể a.”

“Đúng vậy a, bọn họ niên kỷ cũng không nhỏ, nhớ để bọn họ nhất định phải chiếu cố bản thân kỹ lưỡng a.”

“Tiểu Hải, nói cho Chỉ đạo viên cùng Phó Đại đội trưởng, chúng ta nhớ bọn họ, mỗi ngày đều nhớ a.”

Trong lúc nhất thời, đông đảo Lệ quỷ tranh nhau chen lấn hướng Lâm Hải nói chuyện, Lâm Hải thì là một từ không bỏ xót, nhao nhao hướng hai vị lão nhân chuyển đạt từng câu.

Hai vị lão nhân cũng lên tâm tình, thông qua Lâm Hải ân cần hỏi han đám Trương Cường, nhớ lại từng cái cố sự đã cùng một chỗ chiến đấu.

Trong lúc nhất thời, hai người cùng hơn hai mươi cái Lệ quỷ, phảng phất như điên, một hồi khóc một hồi cười, không kìm chế được nỗi nòng tới cực điểm.

Lâm Hải yên lặng thuật lại lời nói của song phương đồng thời, trong lòng cũng tình chiến hữu thật sâu của bọn họ cảm động, nơi khóe mắt bất tri bất giác bịt kín một tầng hơi nước.

Thời gian từng chút từng từng chút trôi qua, hai cái lão nhân cùng hơn hai mươi cái Lệ quỷ, tựa hồ có lời nói không hết, tuy âm dương tương cách, nhưng phảng phất như trở lại những năm tháng cưỡi ngựa múa gươm đó, trong ngôn ngữ là phóng khoáng bi tráng nói không nên lời.

Dần dần, trong mắt Lâm Hải tựa hồ xuất hiện ảo giác, gia gia cùng Tiêu lão, phảng phất tất cả đều trở lại lúc tuổi còn trẻ đời, hăng hái, hào tình vạn trượng, mang theo đông đảo huynh đệ đám Trương Cường xông pha chiến đấu, chém giết sinh tử, đem nhóm quỷ tử đánh cho gào khóc thảm thiết, chật vật chạy trốn.

Leng keng!

Ngay tại trong lúc Lâm Hải hoàn toàn đắm chìm vào loại ý cảnh tấn công sa trường này, một thanh âm nhắc nhở giòn tan của Wechat vang lên, đem Lâm Hải đột nhiên bừng tỉnh.

Lâm Hải mở điện thoại di động ra nhìn một chút, trái tim đột nhiên liền chìm xuống.

Cái tin tức này chỉ có mười mấy chữ, nhưng đối với Lâm Hải mà nói, cũng không nghi ngờ gì là một tấm bùa đòi mạng!

Chương 373: Nhiệm vụ cấp B

Tin tức hệ thống: Khoảng cách thời gian nhiệm vụ còn có một khắc đồng hồ, một khắc đồng hồ sau nếu như chưa hoàn thành, sẽ bị mạt sát.

Lâm Hải khe khẽ thở dài, đôi mày gắt gao nhăn lại.

“Tên vương bát đản Mã Diện này!” Lâm Hải chửi một câu, đừng nói nhiệm vụ này chính mình không có năng lực hoàn thành, cho dù có năng lực, những Lệ quỷ này đều là chiến hữu tình như thủ túc của gia gia, chính mình làm sao lại có thể hạ thủ bắt bọn họ đâu?

“Chẳng lẽ liền khoanh tay chịu chết hay sao?” Lâm Hải thực sự không cam tâm, bị Mã Diện tính kế, liền đem mệnh dựng vào.

“Thực sự không được, chỉ có thể tìm Sở Lâm Nhi.” Lâm Hải nghĩ đến đó, liền thông qua ý niệm câu thông với Sở Lâm Nhi ở bên trong Thánh Cảnh.

Không cần tiến vào Thánh Cảnh, cũng có thể cùng người bên trong Thánh Cảnh tiến hành giao lưu, đây là một cái chỗ tốt khác sau khi chủ nhân Thánh Cảnh lên tới cấp hai, đã được Lâm Hải phát hiện.

“Chuyện gì nhanh nói, ta đang vội đây... Uy, ngươi ngốc a, hai ta là một đám, Tiên Nhi là địa chủ, ngươi nổ ta làm gì!” Thanh âm tức giận của Sở Lâm Nhi chui vào trong đầu Lâm Hải, để Lâm Hải không còn gì để nói.

Cô nàng này thật đúng là chơi cái gì thì nghiện cái đó, rất có tiềm chất mê muội mất cả ý chí a.

Bất quá thời gian gấp gáp, Lâm Hải cũng không có rảnh rỗi trêu đùa Sở Lâm Nhi, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề đem tình huống bây giờ nói một lần.

“Tên vương bát đản Mã Diện này, đây không phải là hố người à, thực lực ngươi yếu giống như con kiến, thế mà để ngươi hoàn thành nhiệm vụ cấp B, sao có thể làm bừa như thế đâu, quả thực là vô pháp vô thiên...”

Lâm Hải nghe tiếng mắng chửi không ngừng nghỉ của Sở Lâm Nhi, gấp đến che trán, mẹ nó hiện tại mắng Mã Diện thì có làm được cái gì, thời hạn của ca ca hiện tại mẹ nó đều nhanh đến a.

“Lâm Nhi Công chúa, nói điểm chính, ngươi có biện pháp nào không?”

Thanh âm của Sở Lâm Nhi im bặt mà dừng, trầm mặc một lát, mới có hơi áy náy than nhẹ một tiếng.

“Đừng nói là ta, nhiệm vụ của Địa Phủ một khi phát ra, nếu muốn sửa đổi, trừ phi là Thập Điện Diêm La đồng thời gật đầu, nếu không...”

Tâm của Lâm Hải lập tức liền mát một nửa, xong xong, coi như Sở Lâm Nhi có năng lực đi qua thuyết phục Thập Điện Diêm La, thì thời gian cũng không còn kịp nữa.

Chẳng lẽ mình phải treo hay sao? Lâm Hải không khỏi nắm chặt quyền đầu, một trận không cam lòng!

“Thả ta ra ngoài!” Đột nhiên, ngữ khí của Sở Lâm Nhi kiên quyết nói nói.

“Làm gì?” Lâm Hải sững sờ, tuy Sở Lâm Nhi ở bên trong Thánh Cảnh nhảy nhót tưng bừng, nhưng thương tổn của nàng còn không có khôi phục, một khi đi ra, lập tức liền là trạng thái gần chết.

“Ta đem tu vi áp chế phóng xuất ra, giúp ngươi đem tất cả bọn Lệ quỷ này đều giải quyết, nhanh lên, thời gian sắp không kịp rồi.”

“Không được!” Lâm Hải quả quyết cự tuyệt, bọn Lệ quỷ này cũng là gia gia của mình, Lâm Hải căn bản không có khả năng để Sở Lâm Nhi đem tất cả bọn họ đều giết chết.

“Ngươi làm sao lại phiền toái như vậy, đừng nói nhảm, nếu không sẽ không kịp.” Sở Lâm Nhi tại bên trong Thánh Cảnh cũng gấp, vô cùng lo lắng thúc giục nói.

“Ngươi đừng quản, ta vẫn là tự nghĩ biện pháp đi.”

“Uy, Lâm Hải, ngươi nhanh thả ta ra ngoài!”

“Lâm Hải, nhiệm vụ cấp B không phải là ngươi có thể hoàn thành!”

“Nói chuyện a, Lâm Hải! Ngươi thả ta ra ngoài, nhanh lên!”

“Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản, muộn nữa ngươi sẽ phải xuống Địa Ngục!”

Đáng tiếc, mặc cho Sở Lâm Nhi làm sao lo lắng la lên, Lâm Hải cũng không có đáp lại.

Đám Lệ quỷ Trương Cường vẫn đang chờ Lâm Hải truyền lời, thấy Lâm Hải bỗng nhiên sửng sốt, sau đó biểu hiện trên mặt là âm tình bất định, vẻ mặt của họ đều là vô cùng nghi hoặc.

“Tiểu Hải, ngươi làm sao?” Trương Cường trước tiên mở miệng nói.

“Không có việc gì, Trương Cường gia gia!” Lâm Hải đắng chát cười một tiếng, lắc đầu.

Chuyện này, hắn cảm thấy mình vẫn là ghi tại trong bụng thì tốt hơn.

Ngay tại thời điểm Trương Cường chuẩn bị mở miệng hỏi lại, Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng phía đầu đường nhìn lại.

“Đứng lại cho ta!” Đột nhiên, Lâm Hải hét lớn một tiếng, thân thể cấp tốc nhảy qua.

Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn cũng là một mặt kinh ngạc, đám Lệ quỷ Trương Cường cũng là mạc danh kỳ diệu nghiêng đầu lại, dọc theo phương hướng mà Lâm Hải biến mất nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau một khối đá ngoài mười mét, một cái bóng người nhỏ bé thấp lùn lóe lên một cái rồi biến mất, chạy vội hướng phía bên ngoài phóng đi.

Chỉ là Lâm Hải bây giờ, tốc độ lại nhanh hơn gã nhiều, lắc mình mấy cái liền đến phía sau gã, trực tiếp một chân đem gã đạp cái chó gặm phân.

“Ai u!” Bóng người nhỏ bé thấp lùn kêu lên một tiếng, còn chưa kịp đứng lên, liền bị Lâm Hải một tay xách lên.

“Vương Anh!” Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, cắn răng nói ra cái tên của người nhỏ bé thấp lùn.

Vương Anh bị Lâm Hải bắt lấy, hai cái mắt nhỏ quay tròn loạn chuyển, nhất là lúc nhìn thấy ánh mắt giết người của Lâm Hải này, liền bị dọa đến toàn thân giật mình một cái.

“Lâm Hải, ngươi làm gì a, ta chỉ là đi ngang qua chỗ này.” Vương Anh vội vã mở miệng ngụy biện nói.

Gã vốn là tự mình tới, muốn nhìn Lâm Hải bị đám Lệ quỷ này xé nát, lấy tan biến mối hận trong lòng, nào nghĩ đến mất tập trung một chút, lại bị Lâm Hải phát hiện, còn bị bắt lại, trong lòng Vương Anh nhất thời khẩn trương lên.

“Đi ngang qua?” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, “Ngươi mẹ nó coi ta là ngu ngốc!”

Lâm Hải trực tiếp cho Vương Anh một cái vả miệng, cái Vương Anh này cũng có phần hãm hại chính mình, mặc dù là bị Mã Diện lợi dụng, nhưng đến lúc này, Lâm Hải cũng không muốn buông tha gã.

“Chuyện gì xảy ra?” Lúc này, đám Lệ quỷ Trương Cường cũng chạy tới.

Vương Anh vừa thấy bọn Lệ quỷ này, nhãn châu xoay động, liền có biện pháp, bắp thịt co rút trên mặt cũng chầm chậm giãn ra.

“Ha ha, các vị anh hùng, các ngươi còn không biết cái Lâm Hải này là ai a?” Vương Anh hướng phía hơn hai mươi cái Lệ quỷ cười nịnh hỏi.

Đám Lệ quỷ Trương Cường liếc nhìn gã như nhìn một thằng ngốc, căn bản không ai để ý đến cái gốc rạ này.

Vương Anh lại là một điểm xấu hổ cũng không có, mà là tiếp tục mở miệng nói nói.

“Không dối gạt các vị anh hùng, cái Lâm Hải này thật ra là âm Ti Nhị phẩm của Địa Phủ, một canh giờ trước, hắn đã tiếp nhận nhiệm vụ cấp B của Địa Phủ, chính là muốn đuổi bắt các vị!”

Lời nói của Vương Anh như thạch phá thiên kinh, hơn hai mươi cái Lệ quỷ nhất thời sững sờ, sau đó liền vỡ tổ.

“Tiểu Hải muốn bắt chúng ta?”

“Không có khả năng, Tiểu Hải làm sao lại làm như vậy!”

“Cái người lùn này là ai, đừng nghe gã nói vớ nói vẩn!”

Vương Anh nhìn bọn Lệ quỷ nghị luận ầm ĩ, sắc mặt rốt cục lộ ra nụ cười đắc ý.

“Thế nào, các vị không tin? Vậy không bằng tại chỗ hỏi vị âm Ti Nhị phẩm này một chút, chẳng phải sẽ minh bạch hết sao?”

Lời của Vương Anh vừa ra khỏi miệng, bọn Lệ quỷ đồng thời đem ánh mắt chuyển dời đến trên thân Lâm Hải.

“Thế nào, Lâm Hải, âm Ti Nhị phẩm, có dám theo các vị anh hùng này nói nói hay không?” Vương Anh bị Lâm Hải xách giữa không trung, hoa chân múa tay, mang trên mặt nụ cười âm mưu đã đạt được.

“Tiểu Hải, gã nói là thật?” Ánh mắt Trương Cường lóe lên một vệt sáng, một mặt nghiêm túc hỏi.

Lâm Hải khẽ thở dài một cái, việc đã đến nước này, hắn muốn giấu diếm cũng không giấu diếm được.

“Không sai, một canh giờ trước, ta xác thực đã tiếp được nhiệm vụ này.”

“Cái gì!” Trong mắt Trương Cường lóe lên hàn quang, gắt gao tiếp cận Lâm Hải, đôi mày nhăn lại thật chặt.

Mà bọn Lệ quỷ sau lưng, từng cái mang theo ánh mắt khó có thể tin nhìn về phía Lâm Hải.

“Tiểu Hải, ngươi, ngươi thật chuẩn bị bắt chúng ta?”

“Tiểu Hải, cái người lùn này nói đều là thật?”

“Không có khả năng, Tiểu Hải là hài tử hiểu chuyện như thế, làm sao lại thế?”

Bọn Lệ quỷ quả thực không thể tin được lời nói của Lâm Hải, từng cái ánh mắt phức tạp, ánh mắt đau buồn, tựa hồ nhận phải đả kích trầm trọng.

Vương Anh thấy thế, không khỏi cười ha ha.

“Lâm Hải, ngươi hôm nay chết chắc rồi! Các vị anh hùng, sao còn không đem cái âm Ti Nhị phẩm muốn bắt các ngươi này giết chết, muốn chờ đến khi nào a!”

Chương 374: Chết có gì đáng sợ!

Lời nói châm ngòi của Vương Anh vừa ra, bọn Lệ quỷ rối loạn một trận, vậy mà thật có người có cá tính cách lỗ mãng, liền muốn vọt qua.

“Dừng tay!” Trương Cường khoát tay, đem Lệ quỷ cản lại sau lưng, sau đó một mặt bình tĩnh nhìn qua Lâm Hải.

Lâm Hải mang trên mặt một nụ cười bất đắc dĩ, không chút nào tránh né cùng ánh mắt của Trương Cường nhìn nhau.

“Tiểu Hải, nếu như ngươi không có bắt được chúng ta, thì sẽ có hậu quả gì không?”

“Sẽ chết.” Lâm Hải trực tiếp trả lời.

Trương Cường mãnh mẽ hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hồi lâu, mới chậm rãi nói nói: “Cách thời hạn còn bao lâu?”

“Vài phút.”

“Vài phút?” Lông mày Trương Cường khóa lại thật sâu, “Nói như thế, từ lúc chúng ta vừa xuất hiện, ngươi liền đã tiếp được nhiệm vụ?”

Lâm Hải lần này không nói gì, chỉ là khẽ gật đầu một cái.

“Vậy ngươi vì cái gì không động thủ, vì cái gì không bắt chúng ta?” Trương Cường bỗng nhiên biến sắc, chậm rãi hỏi.

Lâm Hải cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Nào có đạo lý tôn tử bắt gia gia?”

Trương Cường nghe được, thân thể chợt run lên.

“Nhưng nếu như ngươi không bắt, ngươi liền sẽ chết!” Trương Cường cơ hồ dán tại trên mặt Lâm Hải, tựa hồ muốn nhìn thấu nội tâm của hắn.

“Đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Trương gia gia, chẳng lẽ lúc các ngươi vì nhân dân xông pha chiến đấu, liền không nghĩ tới việc sẽ chết sao?”

“Bất luận kẻ nào cũng đều sẽ sợ chết, nhưng bất luận kẻ nào cũng có nguyên tắc cùng phòng tuyến cuối cùng của chính mình, một khi vượt qua cái nguyên tắc cùng phòng tuyến cuối cùng này, như vậy, chết có gì đáng sợ!”

“Nói đúng lắm!” Trương Cường bỗng nhiên ngửa đầu cười ha hả.

Mà bọn Lệ quỷ ở sau lưng, cũng từng cái đi theo cười ha hả, thậm chí có người cười ra nước mắt.

Vương Anh nhìn đám Lệ quỷ này, mạc danh kỳ diệu một trận, con mẹ nó đều bị điên sao?

“Các vị anh hùng, nhanh giết chết hắn a!” Vương Anh bị Lâm Hải xách lên, trong miệng thúc giục nói.

“Giết đại gia ngươi ấy!” Nào nghĩ đến, Trương Cường một tay đoạt lại Vương Anh, trực tiếp ném xa ra.

“Ai u!” Vương Anh té ra xa, rú thảm một tiếng, ngã xuống trên mặt đất liền không dậy nổi.

Lúc này, tiếng cười của bọn Lệ quỷ im bặt mà dừng, từng cái liền dùng ánh mắt hiền lành nhìn chăm chú lên Lâm Hải.

“Tiểu Hải, thời gian là không còn nhiều đi?”

“Vâng.” Lâm Hải không thể không thừa nhận, thời gian chỉ còn lại có năm phút đồng hồ.

“Vậy sao ngươi còn chưa động thủ bắt chúng ta, còn muốn đợi tới khi nào!" Trương Cường hướng phía Lâm Hải nghiêm nghị nói.

Lâm Hải nao nao, sau đó vô cùng kiên định mà lắc đầu.

Hắn trước kia thế nhưng cũng đã nghe Sở Lâm Nhi nói qua, Lệ quỷ Nhân gian sau khi bị bắt về Địa Phủ, lại là có kết cục bi thảm cỡ nào.

Những người Trương Cường này, lúc còn sống đều là huynh đệ sinh tử của gia gia, đều là anh hùng dân tộc của Hoa Hạ, Lâm Hải làm sao lại cam tâm để linh hồn của bọn họ chịu đủ tàn phá.

"Trương gia gia, các vị gia gia, Tiểu Hải trước đó đã nói, đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm." Lâm Hải lắc đầu, cho dù là chết, hắn cũng sẽ không làm loại sự tình để anh hùng đổ máu rồi lại rơi lệ này.

"Đừng nói những thứ vô dụng này, nhanh chóng ra tay a! Còn không động thủ thời gian liền không kịp nữa!" Trương Cường lần nữa lớn tiếng hướng phía Lâm Hải hô nói.

"Đúng vậy a, Tiểu Hải, động thủ đi, chúng ta không trách ngươi."

"Tiểu Hải, đừng do dự, ngươi là cháu trai của Chỉ đạo viên, cũng là cháu trai ruột của chính chúng ta, chúng ta sẽ không để cho ngươi đi chết."

"Tiểu Hải, trước đó không phải ngươi đã quỳ trước chúng ta, nhận chúng ta làm gia gia à, hiện tại gia gia để cho ngươi bắt chúng ta, ngươi làm sao lại không nghe lời đâu!"

Bọn Lệ quỷ từng cái gào thét, thúc giục Lâm Hải tranh thủ thời gian mà động thủ.

Những anh hùng đã chết đi này, gần như đồng thời làm ra một loại lựa chọn, đó là dùng linh hồn của mình, đổi lấy sinh mệnh của

Lâm Hải.

Thế nhưng là, Lâm Hải lại không nhúc nhích.

“Các vị gia gia, không cần nói, Tiểu Hải dù chết cũng sẽ không bắt các ngươi đâu!”

“Tiểu Hải!” Trương Cường gấp đến hét lớn một tiếng!

Thế nhưng là ánh mắt Lâm Hải vô cùng kiên định, để cho những lời khuyên phía sau của Trương Cường, sinh sinh nuốt xuống.

“Tốt! Không hổ là tôn tử của Chỉ đạo viên, thấy chết không sờn, có tình có nghĩa!” Trương Cường hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái, sau đó mãnh mẽ xoay người lại.

“Các huynh đệ, chúng ta đã phiêu đãng sáu mươi năm tại trên thế gian này, bây giờ lại lần nữa nhìn thấy Chỉ đạo viên cùng Phó Đại đội trưởng, còn nhận một cái tôn nhi hiểu chuyện như Tiểu Hải, có thể nói chúng ta đã không tiếc!”

“Tiểu Hải hiện tại thà rằng để bản thân chết, cũng không bắt chúng ta, nhưng chúng ta làm trưởng bối, có thể nhìn lấy Tiểu Hải mất mạng mà ngồi yên không để ý đến sao?”

“Không thể!”

“Kiên quyết không thể!”

Bọn Lệ quỷ nhao nhao kêu lên.

“Rất tốt, Tiểu Hải không bắt chúng ta, này là Tiểu Hải có tình có nghĩa, chúng ta cũng không thể để hài tử khó xử.”

Trương Cường nói xong, bỗng nhiên xoay người, đối mặt với Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn, làm một cái quân lễ tiêu chuẩn.

Cùng lúc đó, hơn hai mươi cái Lệ quỷ sau lưng, đồng thời giơ tay phải lên, trên mặt lộ ra biểu lộ trang nghiêm.

“Chỉ đạo viên, Phó Đại đội trưởng, vĩnh biệt!” Thanh âm của Trương Cường âm vang hữu lực, lại mang theo một tia quyết tuyệt!

“Vĩnh biệt!!!” Hai mươi hai Lệ quỷ sau lưng, đồng thời phát ra hò hét, khí khái anh hùng, xông thẳng tới chân trời!

Lâm Hải giật mình, trong lòng nói thầm một tiếng không tốt!

Nhìn điệu bộ này, những người Trương Cường này là vì không muốn để cho mình khó xử, nên muốn tự mình đoạn a.

Quả nhiên, tại bên trong tiếng hò hét đinh tai nhức óc của bọn Lệ quỷ, thân ảnh của bọn họ vậy mà bắt đầu chậm rãi trở thành nhàn nhạt.

“Không!” Con mắt Lâm Hải trong nháy mắt trở nên đỏ như máu, gào thét xông lên, một tay ôm lấy Trương Cường vào trong ngực.

“Trương gia gia, không muốn a!”

“Các vị gia gia, không muốn a!”

Nước mắt Lâm Hải liền vù vù chảy xuống, đám tiền bối mới vừa quen được một canh giờ này, vì chính mình, thế mà lựa chọn hồn phi phách tán, không được siêu sinh!

“Tiểu Hải, đừng có khổ sở, đây đều là các gia gia của ngươi tự nguyện, hảo hảo sống sót, chiếu cố tốt Chỉ đạo viên cùng tiêu Phó Đại đội trưởng, chúng ta liền không tiếc.”

Trên mặt đám Lệ quỷ, thủy chung mang theo nụ cười rực rỡ, tựa hồ căn bản không hề đem hồn phi phách tán coi là chuyện to tát gì, trấn tĩnh tựa như lúc trước khi bọn họ chiến đấu trên chiến trường thấy chết không sờn.

“Tiểu Hải, phát sinh chuyện gì?” Thấy Lâm Hải như phát điên, nước mắt đột nhiên chảy ra, Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn vội vã mở miệng hỏi.

“Gia gia, Tiêu lão, bọn Trương Cường gia gia, muốn hồn phi phách tán.” Lâm Hải kêu khóc rống nói.

“Cái gì!” Thân thể của Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn đồng thời nhoáng một cái, cơ hồ ngã sấp xuống.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!” Hai cái lão nhân điên cuồng, nhao nhao hướng phía Lâm Hải lớn tiếng rống giận.

“Bọn họ là vì cứu ta, là vì cứu ta a!” Trong lòng Lâm Hải thống khổ đến tê tâm liệt phế, trái tim của hắn chưa từng có đau qua như thế, chưa từng có.

“Chủ nhân!” Tiên Nhi cùng Lâm Hải là tâm linh tương thông, tựa hồ là cảm nhận được Lâm Hải đang cực kỳ bi thương, vội vàng xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải, nhẹ giọng hô hoán.

“Tiên Nhi?” Tiên Nhi đột nhiên xuất hiện, để Lâm Hải sững sờ, sau đó ba một cái vả miệng, Lâm Hải trực tiếp tát tại trên mặt mình, dấu đỏ hình năm ngón tay có thể thấy được rõ ràng, nhưng Lâm Hải lại cười lên ha hả.

“Mẹ nó a, ta thật là một cái đại ngu ngốc! Tuyệt thế đại ngu ngốc! Người nói quan tâm sẽ bị loạn, thật sự là một điểm không sai a, ta làm sao đem cái gốc rạ này quên đâu!”

“Tiểu Hải, đừng như vậy, ngươi dạng này, các gia gia sẽ khổ sở.” Thấy Lâm Hải một hồi khóc một hồi cười, còn tự tát mặt miệng mình, bọn người Trương Cường cho là Lâm Hải nhìn nhóm người mình linh hồn tiêu tán, bị đả kích quá nặng nề, mới làm ra những cử động mất khống chế này.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải chạy qua, một mặt vui sướng giữ chặt tay Trương Cường.

“Gia gia, các ngươi không cần chết, toàn bộ đều không cần chết nữa!”

Trương Cường từ ái sờ sờ mái tóc của Lâm Hải, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tiểu Hải, ngươi còn trẻ, cuộc sống tương lai tốt đẹp còn đang chờ ngươi, dùng hai mươi mấy cái cô hồn dã quỷ chúng ta, đổi lấy một cái mạng của ngươi, là đáng giá.”

“Đi thôi, đừng cho các gia gia nhìn thấy một mặt mềm yếu của ngươi!”

“Không, Trương gia gia, ta nói là thật, chúng ta người nào cũng đều không cần chết!”

Mà lúc này, điện thoại di động của Lâm Hải lần nữa thu đến tin tức nhắc nhở, cách thời gian kết thúc nhiệm vụ, còn có ba phút!

“Ba phút?” Lâm Hải nhếch miệng lên tại một nụ cười mỉm, “Đầy đủ!”

Chương 375: Tiểu Hải, không thể chết!

“Gia gia, tin tưởng ta, không nên chống cự!” Thời gian cấp bách, Lâm Hải cũng không kịp giải thích, giơ tay lên đặt ở trên huyệt Thái Dương của Trương Cường.

Trương Cường tuy không biết Lâm Hải là muốn làm gì, nhưng vẫn như cũ một mặt mỉm cười nhìn hắn.

“Ừm?” Nhưng tại lúc lòng bàn tay của Lâm Hải tiếp xúc với huyệt Thái Dương của chính mình, Trương Cường mạnh mẽ cảm thụ được một cỗ hấp lực cường đại, khiến cho ông theo bản năng liền muốn kháng cự.

“Trương gia gia, tin tưởng ta, tuyệt đối đừng chống cự!” Lâm Hải vội vàng nhắc nhở!

Trương Cường khẽ giật mình, sau đó thân thể kéo căng chậm rãi trầm tĩnh lại.

“Tốt!”

Trong nháy mắt Trương Cường mở miệng, thân thể vậy mà quỷ dị biến mất tại chỗ.

Hơn hai mươi cái Lệ quỷ sau lưng nhìn thấy một màn này, nhao nhao ngạc nhiên một trận, bất quá lại không ai lộ ra khuôn mặt lo lắng.

Đều đã muốn hồn phi phách tán, đã không có kết quả xấu hơn so với cái này, cho nên coi như Trương Cường biến mất, cũng chỉ tốt hơn cái kết quả này, chứ tuyệt không thể kém hơn nó.

Huống chi, bọn họ tin tưởng Lâm Hải, tin tưởng cái hài tử quỳ tại trước mặt bọn họ, thân thiết gọi bọn họ là gia gia này.

Trong nháy mắt Trương Cường biến mất, Lâm Hải liền vọt tới trước mặt một cái Lệ quỷ khác.

“Các vị gia gia, thời gian cấp bách, không kịp giải thích, lúc tay ta phóng tới trên huyệt Thái Dương của các ngươi, thì các ngươi không nên chống cự, tuyệt đối không nên chống cự!” Lâm Hải vội vã nói nói, đồng thời đưa tay phóng tới trên huyệt Thái Dương của một Lệ quỷ khác.

Lại thêm một Lệ quỷ, bị Lâm Hải chuyển dời đến ở trong

Thánh Cảnh!

Lâm Hải cứ thế mà làm, giành giật từng giây thu lấy Lệ quỷ từ cái này đến cái khác, cho dù những Lệ quỷ này bởi vì đối Lâm Hải có một vạn cái tín nhiệm, chưa bao giờ tiến hành chống cự, nhưng bởi vì nhân số quá nhiều, cũng tiêu hao không ít canh giờ.

Mắt thấy chỉ còn lại không tới mười giây đồng hồ, lại còn thừa lại năm cái Lệ quỷ còn chưa bị thu vào.

Chiếu theo tốc độ trước đó, thu một cái Lệ quỷ, chí ít cần thời gian năm giây, mười giây thu lấy năm cái Lệ quỷ, đã hoàn toàn không có khả năng!

Lâm Hải thấy thế, lập tức gấp.

“Mấy vị gia gia, các ngươi tay cầm tay!” Thời khắc khẩn cấp, Lâm Hải chỉ có thể buông tay đánh cược một lần.

Bọn Lệ quỷ tựa hồ cũng cảm nhận được phần cảm giác cấp bách này, vội vàng một cái nắm tay một cái, làm thành một cái vòng tròn.

Lâm Hải xông qua qua, trực tiếp đưa tay phân ra đặt ở trên huyệt Thái Dương của hai cái Lệ quỷ đứng ở hai đầu.

“Thành hay bại, liền nhìn lần này!”

Thời gian chỉ còn lại có năm giây, Lâm Hải yên lặng nhắm mắt lại.

Giờ khắc này, hô hấp của Lâm Hải tựa hồ cũng đình chỉ, hắn thậm chí có thể nghe được rõ ràng thanh âm nhảy lên phanh phanh của trái tim mình.

Bên trong phương pháp thu linh hồn vào trong Thánh cảnh, căn bản không có loại tình huống mà hắn đang áp dụng hiện tại này, đem năm cái linh hồn thể xem như một cái chỉnh thể, hoàn toàn là do Lâm Hải không có biện pháp nào khác.

Đây cũng là thời khắc cuối cùng, cũng là biện pháp duy nhất mà Lâm Hải nghĩ đến được, Lâm Hải đã thông qua ý thức hỏi thăm Tiên Nhi, đạt được kết quả là, xác xuất thành công chỉ có một phần trăm.

Bởi vì muốn đem năm cái linh hồn xem như một cái chỉnh thể, trừ phi năm cái linh hồn này tâm ý tương thông, độ ăn ý cùng độ dung hợp cao, mà mỗi linh hồn thể cũng đều là có ý kiến riêng của chính mình, cho nên muốn muốn làm đến điểm này, cơ hồ là không thể nào.

Lâm Hải ôm một phần trăm hi vọng, yên lặng đếm ngược lại.

“Năm, bốn, ba, hai, một…” Thời điểm Lâm Hải đếm ra một chữ cuối cùng, tâm lý triệt để tuyệt vọng.

Bởi vì hắn rõ ràng cảm giác được, hai tay của chính mình, vẫn còn tại đụng vào huyệt Thái Dương của hai cái Lệ quỷ.

“Xong!” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, lúc đang chuẩn bị nghênh đón trừng phạt đến từ Địa Phủ, đột nhiên hai tay bỗng nhiên trống không.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mãnh mẽ mở to mắt, nhìn bên cạnh rỗng tuếch, nhất thời hưng phấn đến cười lên ha hả.

“Thành công, thế mà thành công! Ha ha ha ha…” Lâm Hải làm sao cũng không nghĩ tới, tại thời khắc cơ hồ tuyệt vọng sau cùng, năm Lệ quỷ cuối cùng này thế mà thành công bị thu vào trong Thánh Cảnh!

“Tiểu Hải, đến cùng là thế nào, ngươi nói chuyện a!” Bên cạnh, Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn đều đã gấp đến hỏng.

“Gia gia, Tiêu lão, bọn Trương Cường gia gia đều không có việc gì nữa, toàn bộ đều vô sự!” Lâm Hải kích động nói nói.

“Không có việc gì? Ha ha, không có việc gì liền tốt, không có việc gì liền tốt!” Hai cái lão nhân nghe được cái tin tức tốt này, đều là cao hứng đến nước mắt chảy thẳng.

Bất quá, hai cái lão nhân rất có ăn ý, người nào cũng không có hỏi Lâm Hải tình huống cụ thể.

Sinh hoạt hơn tám mươi năm, tâm tư hai cái lão nhân, sớm đã không phải là loại người còn trẻ như Lâm Hải có thể phỏng đoán.

“Chủ nhân, năm vị tiến vào cuối cùng này, độ ăn ý tâm ý tương thông thế mà đạt tới trăm phần trăm, thật sự là quá không thể tin được.” Thanh âm của Tiên Nhi truyền vào trong não hải của Lâm Hải.

“Trăm phần trăm? Ngươi chắc chắn chứ?” Lâm Hải cũng là kinh ngạc một trận, cái cảm giác này cũng quá không thể tin được a, dù sao đó là năm cái cá thể khác biệt a.

“Xác định! Tâm ý của năm người bọn họ lúc ấy, đều là cùng một thanh âm, cái kia chính là, lão tử có thể chết, nhưng bảo bối tôn tử Tiểu Hải của chúng ta, không thể chết!”

Tiên Nhi vừa mới nói xong, cái mũi của Lâm Hải nhất thời mỏi nhừ một trận, cố nén không để cho nước mắt lăn xuống.

“Nghĩ không ra các gia gia này, đối với mình lại là yêu thương như thế!”

“Trương gia gia, ngài cùng các vị các gia gia, về sau sinh hoạt ở chỗ này đi, chỗ này sẽ là nhà của các ngươi.” Lâm Hải thông qua ý thức, hướng Trương Cường truyền đạt tin tức.

“Ha ha, Tiểu Hải a, ngươi thật sự là làm cho Trương gia gia quá ngoài ý muốn, xem ra ngươi không đơn giản a.” Trương Cường vừa vào Thánh Cảnh, liền bị chấn kinh, bất quá, lại là cao hứng, cao hứng vì Lâm Hải lại là một đứa bé có bản lĩnh như thế.

“Tiêu lão, xảy ra chuyện gì vậy?” Lúc này, bọn Tiểu Ngô cùng Lãnh Phong, tất cả đều đã chạy tới.

Vừa rồi cử động khác thường của Lâm Mậu Thành và Tiêu lão, cùng biểu hiện như phát điên của Lâm Hải, đã kinh hãi động đến bọn họ.

Tuy không có nguy hiểm gì, nhưng bọn họ do dự mãi, vẫn là chạy tới.

“Ha ha, không có việc gì không có việc gì, ba người chúng ta vừa đùa giỡn thôi.” Biết rõ tin tức đám Lệ quỷ Trương Cường không có việc gì, tâm tình của Tiêu Thanh Sơn thật tốt, cười lớn hướng phía bọn người Tiểu Ngô phất tay nói nói.

“Hừ!” Tiêu Tình hừ lạnh một tiếng, mân mê cái miệng nhỏ nhắn giậm chân một cái, “Gia gia, ngươi đều đã bao nhiêu tuổi rồi, còn giả điên điên khùng khùng, muốn đem ta lo lắng đến chết sao.”

“Ha ha, lần sau không dám nữa.” Tiêu Thanh Sơn cười khoát khoát tay, bỗng nhiên ý vị thâm trường kéo Tiêu Tình lại gần.

“Chỉ đạo viên, ngươi thấy cháu gái này của ta thế nào a?”

Lâm Mậu Thành sững sờ, sau đó từ ái nhìn Tiêu Tình, hài lòng gật gật đầu.

“Bên trong tú lệ mang theo một tia khí khái hào hùng, bên trong thông tuệ mang theo một tia trong sáng, là cái hài tử không tệ.”

“Lâm gia gia, ta nào có tốt như ngài nói vậy.”

Tiêu Tình bị Lâm Mậu Thành khen một cái như thế, nhất thời hơi đỏ mặt, mang theo nụ cười thẹn thùng cúi đầu xuống.

“Ha ha ha, còn thẹn thùng, Chỉ đạo viên là người văn hóa, nói chuyện có vẻ nho nhã, muốn ta nói a, nha đầu này vừa nghịch ngợm lại hay gây sự...”

“Gia gia!” Tiêu Thanh Sơn còn chưa nói xong, Tiêu Tình liền tức đến giậm chân một cái, mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

“Ha ha, không nói nữa không nói nữa.” Tiêu Thanh Sơn cười hai tiếng, bỗng nhiên chuyển hướng sang phía Lâm Mậu Thành.

“Chỉ đạo viên, ngươi cảm thấy nha đầu Tiểu Tình này, cùng đứa nhỏ Tiểu Hải này thế nào a?”

Lời của Tiêu Thanh Sơn vừa ra khỏi miệng, Lâm Hải cùng Tiêu Tình cũng ngốc.

Khuôn mặt Tiêu Tình nhất thời một mảnh đỏ hồng, vụng trộm nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút, rồi nhanh chóng cúi đầu, trong lòng nổi lên một trận ngọt ngào.

Mà Lâm Hải, thì là xấu hổ gãi gãi đầu, không biết vì sao, trong đầu lập tức hiện ra bóng lưng mềm mại của Liễu Hinh Nguyệt.

Lâm Mậu Thành cũng không nghĩ tới Tiêu Thanh Sơn đột nhiên nâng lên vấn đề này, nhìn Lâm Hải, lại nhìn Tiêu Tình, sau đó cười khẽ lắc lắc cái đầu.

“Ý gì, Chỉ đạo viên, ngươi cảm thấy Tiểu Tình nhà ta, không xứng với Tiểu Hải?” Tiêu Thanh Sơn lập tức liền không cao hứng.

Mà Tiêu Tình lúc này, cũng đem lỗ tai dựng thẳng lên, trái tim cũng leo lên tới cổ họng.

“Cũng không phải.” Lâm Mậu Thành cười lắc đầu.

“Thanh Sơn a, cái này cũng là cái niên đại gì, ngươi cho rằng còn giống chúng ta lúc trước, cái gì cũng đều là gia trưởng xử lý a? Muốn ta nói, chúng ta ai cũng đừng có cái ý này, để người trẻ tuổi chúng nó, chính mình quyết định đi thôi.”

“Ha ha, Chỉ đạo viên chính là Chỉ đạo viên, tư tưởng cảnh giới cũng là so với ta cái Phó Đại đội trưởng này cao hơn.”

Hai người đang nói, đột nhiên, đầu đường lần nữa truyền đến tiếng bước chân ầm ĩ khắp chốn.

Lâm Mậu Thành ngẩng đầu nhìn lại, chỉ nhìn một chút, thân thể liền cứng đờ.

Chương 376: Phong Hồn Thuật

Nhìn thấy đầu đường, đang có mấy cái khuôn mặt thất tha thất thểu chạy tới, Lâm Mậu Thành bỗng nhiên kích động run rẩy lên.

“Cha! Cha!!!” Từng tiếng tê tâm liệt phế gào thét, phảng phất là như uống dược thúc nước mắt, làm hai mắt Lâm Mậu Thành đục ngầu, nhất thời nước mắt như mưa chú.

Hai huynh đệ Lâm Văn, Lâm Vũ xông lại, đưa tay đem Lâm Mậu Thành ôm chặt lấy, cha con ba người ôm đầu khóc rống.

Tống Cần cùng Lâm Vân lẳng lặng đứng ở một bên, giờ phút này cũng là mặt đầy nước mắt im ắng trượt xuống, chỉ có Tôn Quế Chi đứng ở một bên, hai tay ôm ngực, hơi hơi bĩu môi.

Tràng cảnh xa cách từ lâu lại trùng phùng, để trong lòng Lâm Hải cũng là vô cùng vui mừng, bất quá hắn giờ phút này lại là cầm điện thoại di động đi tới một bên.

Wechat không ngừng vang lên tiếng nhắc nhở, để Lâm Hải biết rõ, trong thời gian nháy mắt, chí ít đã thu đến ba bốn cái tin tức.

“Hoàn thành nhiệm vụ cấp B, khen thưởng một triệu điểm âm đức.”

“Ta dựa vào, lập tức khen thưởng nhiều như vậy!” Lâm Hải mừng rỡ một trận, nhưng lại khi nhìn xuống một cái tin tức tiếp theo, cái mũi Lâm Hải kém chút tức điên.

“Cấp quan tại Địa Phủ tự động thăng cấp làm âm Ti Tứ phẩm, khấu trừ điểm âm đức cần thiết cho thăng cấp là một triệu điểm.”

“Em gái ngươi!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, con mẹ nó a người nào a muốn thăng cấp, cái âm Ti Nhị phẩm này con mẹ nó liền đủ phiền phức, còn kém chút bị cái Mã Diện hỗn đản kia ám toán, thế nào liền ý kiến cũng không trưng cầu một chút, trực tiếp liền cho thăng cấp rồi?

“Một triệu điểm âm đức a, còn không có cầm nóng tay đâu, con mẹ nó liền lại không có, cái âm Ti Tứ phẩm cẩu thí này có cái trứng để dùng a.” Lâm Hải phiền muộn một trận, cảm thấy cái hệ thống thăng cấp của Địa Phủ này, quá hố cha a.

Tiếp tục nhìn xuống tin tức sau.

“Chúc mừng thăng làm âm Ti Tứ phẩm, thu hoạch được kỹ năng đặc biệt của âm Ti Tứ phẩm—— Phong Hồn Thuật!”

“A? Có kỹ năng mới có thể học tập?” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, tâm lý cuối cùng thăng bằng một chút.

Ngay sau đó, còn có một cái tin tức, lại là do Mã Diện phát tới.

Lâm Hải tùy ý mở ra nhìn một chút.

Mã Diện: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun, mẹ nó, là bị Thiết Quải Lý nhập thân

sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chấn kinh bà nội ngươi!

Lâm Hải hiện tại cũng sẽ không khách khí với Mã Diện nữa, hỗn đản này tại trong lòng Lâm Hải đã thăng cấp đến cấp độ cừu nhân.

Mã Diện: Ngươi thế mà hoàn thành! Ngươi con mẹ nó thế mà hoàn thành!

Lâm Hải bĩu môi một cái, tiểu tử, muốn hại ca ca, hiện tại thất vọng đi.

Mã Diện: Ngươi là làm sao làm được? (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

U, buồn bực xấu hổ thành tức giận?

Trong lòng Lâm Hải một trận vui vẻ, mẹ nó, ngươi càng sốt ruột, ca ca càng không để ý tới ngươi.

Mã Diện: Không có khả năng, lấy thực lực của ngươi, là không thể nào hoàn thành, ngươi khẳng định gian lận, ta muốn báo cáo ngươi, ngươi liền đợi bị trừng phạt đi!

“Gian lận? Lăn mẹ ngươi đi!” Lâm Hải thật không muốn nói lý với cái hỗn đản này, trực tiếp đem khung chat đóng, sau đó mở túi càn khôn ra.

Một triệu Điểm Công đức, liền đổi lại cái Phong Hồn Thuật, Lâm Hải cảm thấy mình không học nó, thật sự là lỗ lớn.

Phong Hồn Thuật: Có thể đem linh hồn thể phong ấn tại bên trong bất luận cái vật thể gì. (Thực lực của linh hồn thể nhất định phải thấp hơn người thi thuật, khi thực lực của linh hồn thể cao hơn người thi thuật, xác xuất thành công sẽ còn một phần trăm, hơn nữa người thi thuật có tỷ lệ rất lớn sẽ lọt vào phản phệ.)

“Đậu phộng, có thể phong ấn linh hồn a.” Trong lòng Lâm Hải đối với cái kỹ năng này rất hài lòng, không vì cái gì khác, cũng bởi vì hai cái chữ phong ấn này, nghe ra càng phong cách.

Rút ra!

Học tập!

Phương pháp thực hiện phép thuật Phong Hồn Thuật nhất thời xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải, được Lâm Hải thuần thục nắm giữ, phảng phất như bẩm sinh liền đã biết.

Lúc này, cha con ba người Lâm Mậu Thành đã buông nhau ra.

“Ba ba, cuối cùng đã tìm được ngươi, chúng ta còn tưởng rằng...” Lâm Văn nghẹn ngào, nước mắt lại rơi xuống, không nói được nữa.

“Đúng vậy a, ba ba, chúng ta đều đã đem tất cả địa phương xung quanh nhà ta tìm một lượt, thật không nghĩ tới ngài chạy đi thật xa như vậy, đoạn thời gian kia thật sự là đem chúng ta gấp chết.” Lâm Vũ cũng chảy nước mắt nói nói.

“Được rồi, hai người các ngươi cũng đừng khóc nữa, cha đã tìm được về, đây là chuyện tốt a.” Tống Cần lau lau nước mắt, cười an ủi nói.

“Đúng vậy a, chuyện tốt, chuyện tốt a.” Hai huynh đệ Lâm Văn lúc này mới cười, phụ họa nói.

Tôn Quế Chi đang loay hoay chỉnh tóc giả không biết đã mua lúc nào, thấy tất cả mọi người nói chuyện, mới không tình nguyện tiến lên một bước.

“Cha a, không phải ta nói ngài, ngươi cũng đã trưởng thành, làm sao lại giống như đứa bé, không hiểu chuyện như thế đâu, ngươi có biết rõ hay không, ngươi đi lần này, mọi người tìm ngươi đều tìm điên, làm chậm trễ bao nhiêu sự tình lớn.”

Tôn Quế Chi vừa mới mở miệng, bầu không khí trùng phùng vui thích sau xa cách từ lâu vừa rồi, nhất thời không còn sót lại chút gì.

“Hừ, ta làm sao nhớ kỹ, có người cả ngày an vị trong nhà, một ngày cũng không đi ra ngoài tìm đâu?” Lâm Văn nghe không vô, hừ lạnh nói nói.

“Ta, ta đây không phải là sợ cha vạn nhất tự mình lại về nhà, tìm không thấy chúng ta, ta mới ở nhà chờ nha.” Ánh mắt Tôn Quế Chi trốn tránh, ngụy biện nói.

“Ở nhà chờ? Cái nhà của ngươi kia, cũng là cha trước khi đi có muốn đi vào cũng không dễ dàng a?”

“Không phải, đại ca, ngươi có ý tứ gì? Ngươi cố ý kiếm chuyện có đúng hay không?” Tôn Quế Chi lập tức phát hỏa, chỉ Lâm Văn liền muốn bão nổi.

“Đừng nói nữa.” Lâm Mậu Thành bỗng nhiên hét lớn một tiếng, Lâm Văn vội vàng im miệng.

“Không phải ta nói đại ca ngươi, thời điểm lúc trước cha chưa bị mất tích...” Tôn Quế Chi căn bản không đem lời nói của Lâm Mậu Thành coi ra gì, tiếp tục chống nạnh, hướng phía Lâm Văn gào thét.

“Ngươi câm miệng cho ta!” Lâm Hải đột nhiên hét lớn một tiếng, trong mắt phun ra phẫn nộ nồng đậm.

Cái gì trưởng bối hay bối phận, Lâm Hải hiện tại mới mặc kệ những cái này đâu, cái Tôn Quế Chi này, căn bản không đáng tôn kính.

“Ngươi…” Bờ môi Tôn Quế Chi nhúc nhích hai lần, rốt cục không dám lên tiếng nữa.

Nhìn Lâm Mậu Thành bởi vì phẫn nộ, mà thân thể đã run lên nhè nhẹ, Lâm Hải đau lòng một trận, vừa muốn nói cái gì đó, Lâm Vân đã đi gấp hai bước, ôm lấy cánh tay của Lâm Mậu Thành.

“Gia gia, ngài đừng nóng giận.” Ngữ khí của Lâm Vân nghẹn ngào nói nói, nước mắt lăn qua lăn lại ở bên trong đôi mắt to ngập nước, tựa như lúc nào cũng sẽ rơi xuống.

“Ngươi là?” Lâm Mậu Thành nghi hoặc liếc nhìn Lâm Vân một chút.

“Gia gia, ta là cháu gái của ngài, Vân Vân a.” âm thanh của Lâm Vân vang lên, con mắt Lâm Mậu Thành nhất thời sáng lên.

Duỗi ra bàn tay thô ráp, vô cùng trìu mến nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Lâm Vân, bên trong ánh mắt tất cả đều là nồng đậm yêu thương.

“Vân Vân a, ngươi cũng đã lớn như vậy, gia gia cũng không nhận ngươi ra.”

Lâm Vân bị Lâm Mậu Thành nói đến cái mũi chua chua, ôm cánh tay Lâm Mậu Thành càng chặt thêm.

“Gia gia, cuối cùng đã tìm được ngài, chúng ta về nhà đi.”

“Về nhà?” Thân thể Lâm Mậu Thành chợt run lên, ánh mắt không tự chủ được liếc nhìn Tôn Quế Chi một chút.

Tôn Quế Chi trực tiếp trợn mắt trừng một cái, đầu nghiêng sang một bên.

“Ai.” Lâm Mậu Thành than nhẹ một tiếng, “Ta tại bên ngoài đã quen, liền không muốn quay về.”

“Cái này sao có thể được?”

“Cha, ngươi cũng lớn tuổi như vậy, sao có thể để một mình ngài ở tại bên ngoài!”

“Đúng vậy a, cha, chúng ta thật vất vả mới tìm được ngài, nhất định phải mang ngài trở về.”

Lâm Mậu Thành nói một câu, mọi người lập tức cũng gấp, nhao nhao mở miệng khuyên bảo.

Lâm Mậu Thành do dự liếc nhìn Tôn Quế Chi một chút, đã thấy Tôn Quế Chi cúi đầu, sửa móng tay.

“Không, có thể nhìn thấy các ngươi, ta liền rất vui vẻ.” Ngữ khí của Lâm Mậu Thành sa sút tinh thần, tựa hồ lập tức càng thêm già cả.

Lâm Hải ở một bên thấy rõ ràng, gia gia sở dĩ không muốn về nhà, hoàn toàn là do cái gái điếm thúi Tôn Quế Chi này không có tỏ thái độ.

Nhìn ánh mắt gia gia khi nhìn về phía Tôn Quế Chi mang theo e ngại, trong lòng Lâm Hải đau đớn giống như bị kim đâm.

Gia gia là sợ một cái nữ lưu như Tôn Quế Chi sao?

Hiển nhiên không phải!

Tôn Quế Chi có hung ác hơn nữa, thì có thể so sánh với đám lưu manh phá dỡ kia sao?

Hình ảnh gia gia đối mặt với trên trăm cái lưu manh cầm gậy gộc trong tay, còn một đầu đòn gánh đưa ngang tới ngực như hiện ở trước mắt, lẫm nhiên không sợ, sao lại sợ một cái lão nương nông thôn như Tôn Quế Chi?

Cái gia gia thật sự sợ hãi, là sợ ảnh hưởng tới gia đình hòa thuận của con trai con dâu a!

“Thế nhưng là cái Tôn Quế Chi đáng chết này…” Lâm Hải nghĩ đến chỗ này, trong đầu xông lên một cỗ nhiệt huyết.

“Mẹ nó, ca ca hôm nay đánh chết bà ta!” Hai mắt Lâm Hải phun lửa, cất bước liền muốn tiến lên.

Nhưng vào lúc này, Tiêu Thanh Sơn đang giữ im lặng, bỗng nhiên lên tiếng.

Chương 377: Hôm nay lão tử đánh chết ngươi!

“Chỉ đạo viên, có thể nghe ta nói một câu hay không?”

Lâm Mậu Thành lúc này mới thu liễm bi thương trên mặt, cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Thanh Sơn a, ngươi nói.”

“A? Ngươi, ngươi không phải…” Tôn Quế Chi lúc này mới nhận ra Tiêu Thanh Sơn, nhớ tới sự tình trên trấn, không khỏi bị dọa đến một cái giật mình.

Tiêu Thanh Sơn lạnh lùng liếc nhìn bà ta một cái, Tôn Quế Chi nhất thời co rụt cái cổ, không dám nói lời nào.

“Chỉ đạo viên, ngươi là anh hùng quốc gia, những năm này ta một mực đi tìm ngươi, kỳ thực cũng là đại biểu cho quốc gia đi tìm ngươi, đã tìm được rồi, thì ngươi nên để quốc gia đến cung cấp nuôi dưỡng.”

“Không được, không được, ta sao có thể thêm phiền phức cho quốc gia.” Lâm Mậu Thành liên tục khoát tay cự tuyệt.

Lâm Hải ở một bên nhìn thấy, trong lòng bùi ngùi mãi thôi, hắn biết rõ, tại trong toàn bộ Hoa Hạ, loại người đã vì quốc gia mà cống hiến giống như gia gia này, còn có rất rất nhiều, bọn họ phần lớn cũng đang giãy dụa tại bên trong nghèo khó, trải qua sinh hoạt kham khổ.

Tuy quốc gia thiếu bọn họ, nhưng chính bọn họ có khổ có mệt mỏi hơn nữa, nhưng lại không nghĩ tăng thêm một điểm phiền phức nào cho quốc gia.

Những tiền bối này, là chân chính đáng giá cho những người trẻ tuổi học tập, chí ít đối với bọn họ hẳn là nên có đầy đủ tôn trọng.

Mà Tôn Quế Chi lúc nghe thấy lời nói Tiêu Thanh Sơn, hai mắt lại tỏa sáng, hai cái mắt tam giác quay tròn loạn chuyển, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Chỉ đạo viên, ngươi cũng đừng cự tuyệt, ngươi là lão lãnh đạo của ta, ta đã từng là cấp dưới cùng huynh đệ của ngươi, ta không thể nhìn ngươi trải qua sinh hoạt nghèo khổ. Ngươi là anh hùng dân tộc của quốc gia, hẳn là phải hưởng thụ đãi ngộ tương ứng.”

Lâm Mậu Thành còn muốn nói cái gì đó, Tôn Quế Chi chợt tiến lên một bước.

“Cha, ngươi ngốc a, để cho quốc gia xuất tiền nuôi, vậy thật là rất tốt a, ngươi không vì mình nghĩ, cũng nên vì con của ngươi mà ngẫm lại đi.”

Tôn Quế Chi vừa dứt lời, liền cảm thấy có mấy ánh mắt xem thường rơi trên người mình.

“Đều nhìn ta làm gì, ta nói không đúng sao?” Nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, da mặt Tôn Quế Chi dù dày, cũng cảm thấy không được tự nhiên một trận, nói nhỏ rồi lại lui về.

“Được rồi, Chỉ đạo viên, ngươi cũng đừng cự tuyệt, ngươi là lão lãnh đạo của ta, liền để đệ đệ vì ngươi làm chút chuyện đi.”

Trên mặt Tiêu Thanh Sơn mang theo khẩn cầu nói nói.

“Ai, vậy được rồi.”

Tựa hồ cái câu vì nhi tử mà ngẫm lại của Tôn Quế Chi kia có tác dụng, Lâm Mậu Thành do dự một chút, mới khe khẽ thở dài, xem như đáp ứng.

“Sau khi ta trở về, lập tức bắt tay làm chuyện này, ta hẳn là có thể tranh thủ cho ngươi một cái đãi ngộ cấp chính thính.”

“Chờ một chút.” Tiêu Thanh Sơn vừa nói xong, Tôn Quế Chi lại đứng ra.

“Cái kia, ta muốn hỏi một chút, đãi ngộ cấp chính thính là cái quan viên gì? Có lớn như Trấn trưởng không?”

Tiêu Thanh Sơn chỉ chỉ Lãnh Phong ở bên cạnh, “Lãnh Tư lệnh chính là tương đương với cấp chính thính, cùng một cấp bậc với Thị trưởng của các ngươi.”

“Cùng một cái cấp bậc với Thị trưởng!” Tôn Quế Chi lập tức há to miệng, “Ai da da, ba ba muốn cùng một cái cấp bậc với Thị trưởng và Tư lệnh, vậy ta...”

Hai mắt Tôn Quế Chi lập tức sáng lên, ước mơ tới.

“Thanh Sơn, tuyệt đối đừng.” Lâm Mậu Sơn một mặt sợ hãi, vội vàng khoát tay liên tục.

“Ngươi cứ an trí ta dựa theo công nhân bình thường về hưu là được, tuyệt đối đừng muốn cấp bậc gì.”

“Cha, ngươi nói cái gì đó?” Tôn Quế Chi lập tức không cao hứng, “Ngươi là số tuổi lớn, đầu không dùng được đi.”

Gặp Tôn Quế Chi nói Lâm Mậu Thành như thế, mọi người ởi đây, nhao nhao lộ ra phẫn nộ ánh mắt.

Gương mặt trang nhã của Tiêu Thanh Sơn lập tức cũng lạnh xuống, nhìn chăm chú vào Tôn Quế Chi trầm mặc không nói.

Tôn Quế Chi tựa hồ bị chính mình ảo tưởng sinh hoạt cao cấp của mình làm cho cả choáng, hoàn toàn không có phát giác được phẫn nộ của mọi người, một mặt tiểu nhân đắc chí đem đầu chuyển hướng sang Tiêu Thanh Sơn.

“Đúng, ngươi là thủ hạ trước kia của cha ta?”

“Đúng, Chỉ đạo viên là lãnh đạo mà ta tôn kính nhất, hơn nữa còn đã cứu mệnh ta.” Tiêu Thanh Sơn gật đầu nhàn nhạt đáp nói.

Đôi mắt tam giác của Tôn Quế Chi nhất chuyển, dò xét Tiêu Thanh Sơn trên dưới một phen.

“Vậy ngươi, hiện đang hưởng thụ cấp bậc gì?”

“Ta?” Tiêu Thanh Sơn sững sờ, “Cấp chính quốc.”

“Cấp chính quốc?” Tôn Quế Chi nháy mắt mấy cái, “Ý gì?”

“Cũng là cùng một cái cấp bậc với chủ tịch quốc gia.” Lâm Văn ở bên cạnh xem thường hừ một tiếng.

“Ngươi cùng một cái cấp bậc với chủ tịch quốc gia!” Bộ dáng Tôn Quế Chi giống như gặp Quỷ, hoảng sợ gào thét nói.

Tiêu Thanh Sơn không nói gì, lại hơi hơi nhíu nhíu mày, lão hiện tại đối với cái Tôn Quế Chi này chán ghét nói không nên lời, nếu không phải bởi vì là con dâu của Lâm Mậu Thành, lão đã sớm gọi Tiểu Ngô đem bà ta đem ném sang một bên.

Tôn Quế Chi sững sờ một hồi, bỗng nhiên biến sắc.

“Không đúng!”

Mọi người không rõ ràng cho lắm, nhao nhao đưa mắt nhìn sang Tôn Quế Chi, không biết bà ta nói không đúng là chỉ cái gì.

“Há, ta tính toán đã rõ, ngươi là đại quan cùng một dạng với chủ tịch quốc gia, cha ta là lão lãnh đạo của ngươi, còn đã cứu mạng ngươi, kết quả ngươi liền cho làm cái đại quan giống với thành phố, ngươi cũng quá không có lương tâm đi!”

Lời của Tôn Quế Chi vừa ra khỏi miệng, mặt mũi tất cả mọi người ở đây, cũng không khỏi đen như đêm tối.

“Ngươi im miệng cho ta!” Lâm Vũ rốt cục không nhịn được, lớn tiếng quát lớn nói.

“Ngươi đi sang một bên cho ta!” Tôn Quế Chi quay đầu lại hướng phía Lâm Vũ cũng là rống to một tiếng, sau đó hung dữ nhìn chằm chằm vào Tiêu Thanh Sơn, không ngừng cười lạnh.

“Ta nói ngươi thật giỏi a, ngươi chỉ là người hầu của cha ta lại hưởng thụ đãi ngộ như chủ tịch quốc gia, lại cho cha ta làm chức quan nhỏ như thế, nói cho ngươi biết, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Nói xong, Tôn Quế Chi một bước bước đến bên cạnh Lâm Mậu Thành, đem cánh tay của Lâm Mậu Thành mà Lâm Vân đang đỡ lấy kéo ra, chính mình duỗi tay vịn chặt lấy Lâm Mậu Thành, nhiệt tình nói không nên lời.

“Cha, ta nói với ngài, tuyệt đối đừng đáp ứng lão ta, có con dâu ở đây, người nào cũng đừng hòng qua loa với ngài, chí ít cũng phải cho ngài làm quan viên cùng một dạng với chủ tịch quốc gia, nếu không ta liền không đáp ứng.” Ngữ khí của Tôn Quế Chi ôn nhu đến mức không nói nên lời, vừa mềm lại ỏn ẻn, để mọi người nổi da gà cả người.

Một gương mặt mo che kín nếp nhăn của Lâm Mậu Thành, bởi vì trong lòng phẫn nộ mà cũng bắt đầu vặn vẹo, thân thể cũng bắt đầu run lẩy bẩy.

“Cha, nếu ngươi là quan viên lớn như Chủ tịch, có phải mình liền muốn đến Yến Kinh ở hay không a? Hừ, đến lúc đó, cái thứ nhất ta thu thập trước tiên là cái tên Trấn trưởng rắm chó ở trấn chúng ta, trước kia dám chọc vào lão nương, nếu không để gã quỳ gối trước mặt lão nương, dập đầu cầu xin tha thứ, thì sau đó liền chém đầu cả nhà gã.” Tôn Quế Chi cắn răng, hung dữ làm một cái động tác trảm đầu.

“Ngươi tránh ra một bên cho ta!” Lâm Mậu Thành dùng hết khí lực, đem Tôn Quế Chi đẩy xuống trên mặt đất, run run rẩy rẩy chỉ về phía bà ta, tức giận đến bờ môi run rẩy, lời nói cũng nói không nên lời.

“Thanh Sơn a, để ngươi chế giễu.” Lâm Mậu Thành xấu hổ trực tiếp xoay người, che mặt, cái Tôn Quế Chi này, trực tiếp đem mặt mo của lão làm mất hết.

“Cha, ngươi làm gì lại đẩy ta a, ngươi có bệnh a.” Tôn Quế Chi bị Lâm Mậu Thành xô ngã, một mặt oán trách.

“Im miệng đi, đồ đàn bà hỗn đản!” Lâm Vũ nổi giận rống to một tiếng.

“Ái chà chà, Lâm Vũ cái tên vương bát đản nhà ngươi, thật có năng lực có phải hay không, dám mắng lão nương, có tin lão nương tát chết ngươi hay không!” Tôn Quế Chi nói xong, đứng lên liền hướng phía Lâm Vũ nhào tới.

Lâm Hải thấy thế, mãnh mẽ tiến lên một bước, trực tiếp đem Tôn Quế Chi đẩy ngã trên mặt đất.

“Ngươi, các ngươi đều khi dễ ta, ta không muốn sống á!” Tôn Quế Chi thấy một tên tiểu bối như Lâm Hải, cũng dám theo tự mình động thủ, lập tức giống như ăn vạ, ngồi dưới đất khóc lớn

lên.

“Thật mẹ nó mất mặt a!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cảm thấy mặt mũi của Lâm gia, tất cả đều bị cái đàn bà thúi này làm cho mất hết.

Diện mục của Lâm Vũ vặn vẹo, toàn thân run rẩy kịch liệt, mím chặt đôi môi, thấy rõ ẩn hiện từng tia từng tia vết máu.

Rốt cục, phẫn nộ tích tụ tới cực điểm, Lâm Vũ ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, sau đó hai mắt huyết hồng đến gần Tôn Quế Chi.

“Đồ đàn bà thúi, con mẹ nó hôm nay lão tử đánh chết ngươi!”

Chương 378: Ly hôn!

Lâm Vũ phảng phất như một đầu phát cuồng mãnh thú, bổ nhào vào trước mặt Tôn Quế Chi, không đầu không đuôi cũng là một trận cuồng đá loạn đánh.

“Lão tử đánh chết ngươi, lão tử đánh chết ngươi!” Lâm Vũ điên cuồng đấm đá, trong cổ họng không ngừng phát ra trận trận gào thét như dã thú, hai hàng nước mắt trong bất tri bất giác, treo đầy hai má.

Lâm Vũ ẩn nhẫn nhiều năm, cộng thêm Tôn Quế Chi phản bội tình cảm, lời nói cay nghiệt, làm cho cái hán tử luôn luôn nhu nhược, trầm mặc ít nói giản dị này, rốt cục đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ, một lúc phun trào, cơ hồ mất đi lý trí.

“Lâm Vũ, cái tên vương bát đản nhà ngươi, dám đánh lão nương! Lão nương muốn cùng ngươi ly hôn!” Tôn Quế Chi kêu khóc, ôm đầu hô hào thật lớn.

Nghe được hai chữ ly hôn, thân thể nổi giận của Lâm Vũ như bị sét đánh, run lên bần bật, động tác bỗng nhiên cũng dừng lại.

Tôn Quế Chi thấy thế, đắc ý một trận, khóe miệng lộ ra một vẻ lạnh lùng mỉa mai.

“Ngươi phản rồi, cũng dám đánh lão nương, ly hôn, nhất định phải ly hôn!” Tôn Quế Chi được một tấc lại muốn tiến một thước nói.

Thế nhưng, sau một khắc, một câu lạnh như băng của Lâm Vũ, lại làm cho nụ cười vui vẻ trên mặt Tôn Quế Chi phảng phất như đông cứng lại, đột nhiên làm lạnh!

“Tốt thôi, ly hôn!” Lâm Vũ nhẹ nhàng thở ra một hơi, không biết vì sao, nhưng trong lòng bỗng nhiên nhẹ nhõm một trận, nhẹ nhõm như chưa từng có.

“Ngươi, ngươi nói cái gì?” Tôn Quế Chi lập tức mộng, run run rẩy rẩy chỉ vào Lâm Vũ hỏi.

“Ngươi không phải là muốn ly hôn à, ta đồng ý.” Lâm Vũ run rẩy đôi môi, mang trên mặt một tia thống khổ.

“Ngao!” Tôn Quế Chi sững sờ một chút, vỗ đất bắt đầu gào khóc.

“Ngươi cái Lâm Vũ trời đánh, thối tha không có lương tâm, ta tân tân khổ khổ vì cái này nhà, dãi nắng dầm mưa, chịu mệt nhọc không có một câu oán giận, ngươi lại dám ly hôn với ta, lương tâm ngươi để chó ăn sao!”

“Chịu mệt nhọc? Không có một câu lời oán giận?” Lời nói của Tôn Quế Chi, nhất thời để khóe miệng của những người ở đây co quắp một trận, da mặt của người đàn bà này con mẹ nó thật dày a.

Bất quá, khi Lâm Vũ nói ra lời nói muốn ly hôn cùng Tôn Quế Chi, lại để người một nhà của Lâm Hải, tất cả đều mừng rỡ, đặc biệt là Lâm Vân, kích động đến mức nắm tay nhỏ đều siết cả lại, trên mặt không che giấu nụ cười vui vẻ chút nào.

Bờ môi của Lâm Mậu Thành nhúc nhích, muốn mở miệng, chung quy lại là thở dài, đem lời nuốt xuống.

Cái lão nhân này vì hạnh phúc gia đình của nhi tử, có thể rời nhà trốn đi nhặt ve chai mà sống, giờ khắc này cuối cùng không tiếp tục lựa chọn thỏa hiệp, hiển nhiên cũng là thất vọng tới cực điểm đối với người con dâu này.

Tôn Quế Chi khóc rống nửa ngày, gặp mà không thấy ai tới khuyên chính mình, lập tức dừng tiếng khóc lại, ngơ ngác nhìn mọi người một vòng, sau đó lần nữa bắt đầu kêu khóc.

“Ông trời a, thật sự là người hiền bị bắt nạt a, một nhà lão Lâm các ngươi thế mà hợp lại khi dễ một mình ta, uổng ta làm trâu làm ngựa nhiều năm cho nhà lão Lâm các ngươi như vậy, quá không có thiên lý á.”

“Người hiền bị bắt nạt?” Mọi người nhao nhao bĩu môi, ngươi nếu là người hiền, trên thế giới này liền không có ác nhân a.

“Cha, đều do nhi tử bất hiếu, cưới một nàng dâu hỗn đản, để ngài chịu ủy khuất.” Lâm Vũ không có để ý tới Tôn Quế Chi, mà chính là đi qua nâng Lâm Mậu Thành lên, ngữ khí nghẹn ngào nói nói.

“Ai.” Lâm Mậu Thành khe khẽ thở dài, có chút trìu mến sờ sờ đầu Lâm Vũ, lão biết rõ, cái nhi tử trung thực của chính mình này, ủy khuất phải chịu thế nhưng so với chính mình còn nhiều hơn.

“Được rồi, mặc kệ bà ta, chúng ta về nhà đi.” Lâm Văn ở một bên, vui vẻ nói nói.

“Đúng, về nhà.”

“Về nhà đi!”

Lâm Hải cùng Lâm Vân ở một bên cười nói phụ họa, sắc mặt

Lâm Mậu Thành cũng là trở nên kích động, sau đó vung tay lên.

“Tốt, chúng ta về nhà.” Nói xong, bước dài hướng phía trước đi đến, mọi người nhao nhao đi theo, vui vẻ ra mặt.

“Dừng lại!” Đột nhiên, Tôn Quế Chi gầm lên giận dữ, từ dưới đất đứng lên.

“Hừ, Lâm Vũ ngươi cái không có lương tâm, biết rõ ba ba muốn làm đại quan, liền muốn đem lão nương ném đi, lại muốn đi tìm cái tiểu tao hóa trẻ tuổi xinh đẹp có đúng hay không? Nói cho ngươi, không cần suy nghĩ, ly hôn? Không có cửa đâu!”

Tôn Quế Chi nhảy lên tức giận mắng, phảng phất như người lúc trước đưa ra yêu cầu ly hôn không phải là bà ta.

“Ngươi thích nói thế nào thì cứ nói, cái chuyện ly hôn này đã định rồi!” Lâm Vũ khó được lúc cường ngạnh như vậy, để ngữ khí của Tôn Quế Chi mạnh mẽ đình trệ, trên mặt vậy mà trở nên hoảng hốt.

Lâm Vũ nhìn cái dạng kia của Tôn Quế Chi, trên mặt rốt cục lộ ra vẻ bất nhẫn.

Tuy Tôn Quế Chi bình thường xảo trá cay nghiệt, đối với mình diệu võ dương oai, lần này càng là xuất hiện phản bội ở trên mặt cảm tình, nhưng dù sao cũng đã sinh hoạt cùng một chỗ chừng hai mươi năm, muốn nói không có một chút tình cảm nào là không thể nào.

Khe khẽ thở dài, Lâm Vũ tiến lên hai bước.

“Quế Chi, ngươi cái gì cũng không cần nói, ta bình thường mọi chuyện đều nghe theo ngươi, nhưng cũng không có nghĩa là ta không có điểm mấu chốt, ngươi trốn ta đi ra ngoài tìm dân mạng, chuyện này ta vô luận như thế nào cũng sẽ không tha thứ cho ngươi, như vậy đi, ngươi một nữ nhân ở một mình cũng sẽ không dễ dàng, sau khi ly hôn, tài sản trong nhà tất cả đều cho ngươi, ta một chút xu bạc cũng không muốn.”

Lâm Vũ có chút đau thương nói nói, sai là tại Tôn Quế Chi, chính mình lại muốn tự mình từ bỏ hết thảy, tâm địa thiện lương, Lâm Vũ đã làm hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Thế nhưng Tôn Quế Chi chẳng những không có mảy may cảm kích, ngược lại cuồng loạn hướng phía trên mặt Lâm Vũ cào qua, trong nháy mắt tại trên mặt Lâm Vũ đã lưu lại hai đường móng ta.

“Ngươi đủ chưa!” Lâm Hải tiến lên một bước, đem Tôn Quế Chi đẩy ra, ngăn tại trước người Nhị thúc.

“Ngươi cút sang một bên cho ta, chuyện nhà của ta và Nhị thúc ngươi, lúc nào đến phiên một tên tiểu bối như ngươi nhúng tay, cút ngay, cút ngay cho ta!”

Tôn Quế Chi chửi rủa, nhưng nhìn thấy ánh mắt băng lãnh của Lâm Hải, cuối cùng vẫn không tiếp tục dám lên động thủ nữa.

Lâm Hải lạnh lùng nhìn chăm chú vào Tôn Quế Chi, khóe miệng khinh thường nhếch lên, “Nhị thúc ta đã nói, cùng ngươi ly hôn, ngươi về sau không phải là người của Lâm gia chúng ta.”

“Không có khả năng, muốn ly hôn không có cửa đâu.” Tôn Quế Chi làm bừa rống lớn.

Lâm Hải còn muốn nói điều gì, Lâm Vũ lại từ phía sau đem hắn nhẹ nhàng đẩy ra, đi đến phía trước.

“Quế Chi, ngươi nói đi, như thế nào ngươi mới bằng lòng ly hôn, muốn không ly hôn, là không thể nào.”

Nhìn Lâm Vũ vô cùng kiên định mà lắc đầu, Tôn Quế Chi sững sờ hồi lâu, sắc mặt dần dần hung ác lên.

“Tốt, Lâm Vũ.” Tôn Quế Chi cắn răng gật gật đầu, “Ngươi thật giỏi, ly hôn đúng không, được! Ly thì ly, lão nương không có ngươi thì không được sao, hôm nay ly hôn, ngày mai liền có soái ca đếm không hết muốn ước hẹn với lão nương đâu, thảo!”

Tôn Quế Chi thở phì phì, lồng ngực không ngừng chập trùng, một mặt cừu thị nhìn chằm chằm vào Lâm Vũ.

“Bất quá, lão nương hạ mình, tại nhà lão Lâm các ngươi đợi hơn hai mươi năm, cũng không thể đợi không, các ngươi nhất định phải đền bù tổn thất cho ta!”

“Đền bù tổn thất cái gì, ngươi nói đi.” Lâm Vũ thở dài, chỉ cần Tôn Quế Chi ly hôn, dù phải vay tiền đền bù tổn thất cho bà ta, Lâm Vũ cũng không cần lo.

“Hừ.” Tôn Quế Chi hừ một tiếng, sau đó dùng khóe mắt nghiêng sang nhìn Tiêu Thanh Sơn, nói ra từng chữ từng chữ: “Ta muốn làm quan viên, chí ít làm quan viên lớn đến cấp tỉnh.”

Phốc!

Lời của Tôn Quế Chi vừa ra khỏi miệng, Lâm Hải cùng Lâm Vân trực tiếp cười phun ra ngoài, liền Tiêu Tình cũng bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn, trên mặt co quắp một trận.

Mặt mo của Lâm Vũ lập tức đỏ bừng lên, chính mình thế mà cùng nữ nhân nông cạn như thế sinh sống nửa đời người, quá mẹ nó mất mặt a.

“Cười cái gì cười, nói cho các ngươi biết, không đáp ứng điều kiện này của ta, muốn ly hôn không có cửa đâu!” Tôn Quế Chi nhướn mắt, khinh bỉ rống nói.

“Tỉnh trưởng quá nhỏ đi, cho ngươi cái Chủ tịch quốc gia thì tương xứng hơn, thế nào?” Lâm Hải một mặt buồn cười hỏi, trong mắt tất cả đều là trêu tức cùng khinh bỉ.

Tôn Quế Chi nghe vậy, bỗng nhiên sững sờ, sau đó có chút khẩn trương chớp chớp đôi mắt tam giác.

“Cái kia, nếu là Chủ tịch quốc gia đương nhiên càng tốt hơn, thế nhưng, dù lão ta có nói cũng không tính a? Hơn nữa, nữ có thể làm sao?” Tôn Quế Chi đưa tay chỉ chỉ Tiêu Thanh Sơn, nhưng trong ánh mắt lại nổi lên một tia nóng rực, hiển nhiên đối với chức vị Chủ tịch quốc gia này, thật sự động tâm.

Lâm Hải che trán, quả thực im lặng.

Mẹ nó chính mình là tràn ngập trào phúng một câu, cái ả đàn bà vô não này, thế mà coi là thật, chỉ cái bức dạng này của bà ta còn muốn làm Chủ tịch quốc gia? Quá mẹ nó không có tự mình hiểu lấy đi.

Lâm Hải có chút phiền chán liếc nhìn Tôn Quế Chi một chút, không muốn tiếp tục cùng bà ta trì hoãn thời gian nữa, liền không kiên nhẫn mở miệng nói: “Được rồi, không cùng ngươi nói nhảm nữa, ngươi hãy nghe cho kỹ, hiện tại, ta cho ngươi hai lựa chọn!”

Chương 379: Lâm Hải, ngươi dám!

Ánh mắt Lâm Hải sáng rực, bên trong ngữ khí bình thản mang theo một tia băng lãnh.

“Hoặc là đồng ý ly hôn, tài sản trong nhà giống Nhị thúc đã nói trước đó, tất cả đều cho ngươi, hoặc là...”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang, “Hoặc là, ta hiện tại liền gọi điện thoại cho Đường Thị trưởng chủ quản Chính Pháp, chúng ta gặp mặt bên trên toà án, ta để ngươi chẳng những phải ly hôn, còn một phân tiền cũng không lấy được.”

Lâm Hải nói xong, lạnh lùng liếc nhìn Tôn Quế Chi một chút, sau đó lấy điện thoại cầm tay ra.

“Hai chọn một, chọn đi!”

Thân thể Tôn Quế Chi run lên, sau đó vô cùng oán độc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, tức giận đến mức lồng ngực không ngừng chập trùng.

“Cho ngươi ba phút đồng hồ.” Lâm Hải nói xong, liền không nhìn bà ta nữa, quay đầu cùng Lâm Vân nói giỡn.

“Ngươi, ngươi...” Tôn Quế Chi đưa tay chỉ vào Lâm Hải, bờ môi thật dày không ngừng run rẩy, muốn hung hăng mắng Lâm Hải một hồi, lại một câu cũng nói không nên lời.

Ba phút đồng hồ, rất nhanh liền trôi qua, Lâm Hải nhếch miệng lên tạo thành một đường cong mỉa mai.

“Chọn thế nào, nói đi.”

Ngữ khí của Lâm Hải bình thản không mang theo một chút tình cảm, nghe vào trong lỗ tai của Tôn Quế Chi, lại giống như một tiếng sấm nổ, để cho bà ta thông suốt ngẩng đầu lên.

“Ta cho ngươi biết, lão nương cái nào cũng không chọn!” Tôn Quế Chi như là một kẻ điên, dùng sức lắc lắc cái đầu, điên cuồng thét chói tai lên, liền tóc giả trên đỉnh đầu tróc ra, cũng giống như không biết.

Lâm Hải nhìn Tôn Quế Chi đã từng là Nhị thẩm của mình bị kích thích thật sâu, bộ dáng như muốn điên cuồng, nhưng trong lòng không sinh ra nổi một chút thương hại.

“Không chọn đúng không, tốt, vậy bây giờ ta gọi điện thoại ngay, để ngươi sau khi ly hôn không có gì cả!” Lâm Hải nói, thật đem điện thoại gọi đi.

Tiếng la khóc của Tôn Quế Chi im bặt mà dừng, sau đó ngốc trệ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Uy, Đường Thị trưởng sao? Ta là Lâm Hải, có sự tình nhờ ngươi để Pháp Viện giúp ta xử lý một chút…” Ngữ khí của Lâm Hải nhàn nhạt nói, lại mang theo một tia giọng điệu không cho cự tuyệt.

“Không muốn, ta chọn, ta chọn còn không được sao!” Lâm Hải vừa nói câu đó, Tôn Quế Chi liền gào khóc xông lên, muốn đem điện thoại trong tay Lâm Hải đoạt lại.

Lâm Hải chán ghét đưa Tôn Quế Chi đẩy qua một bên, điện thoại cũng từ bên tai lấy xuống.

“Nói đi, chọn thế nào?” Lâm Hải một bộ biểu lộ không tình nguyện, lạnh lùng nói nói.

“Ta đồng ý ly hôn, ta đồng ý ly hôn còn không được à, nhưng tài sản nhất định phải giống như đã nói trước đó, tất cả đều cho ta!” Vẻ mặt Tôn Quế Chi cầu xin, không thể không làm ra lựa chọn.

“Có thể, ta thay Nhị thúc làm chủ.” Điều kiện này vốn chính là Lâm Vũ nói ra, Lâm Hải hiện tại đáp ứng, cũng không có cái gì nói không rút lời.

“Này, vậy ngươi còn không mau một chút đem điện thoại treo đi.” Tôn Quế Chi liếc mắt nhìn điện thoại trong tay Lâm Hải một cái, có chút sợ hãi nói nói.

Lúc trước một cái Trấn trưởng là Hoàng Ba đều nhanh đem bà ta chơi chết, hiện tại thấy Lâm Hải thế mà gọi điện thoại cho Thị trưởng, Tôn Quế Chi đều bị dọa đến nhanh chảy nước tiểu.

“Điện thoại? Tốt.” Lâm Hải bất động thanh sắc đem trò chuyện cùng Cường đầu trọc cúp máy, chút chuyện nhỏ này, hắn đương nhiên sẽ không thật sự đi phiền phức Đường Sâm.

Tôn Quế Chi lúc này mới thở ra một hơi thật dài, trên mặt một trận nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh nghĩ đến chính mình bị buộc phải ly hôn, trên mặt nhất thời lại trầm xuống.

Chỉ là, giờ phút này tất cả người của Lâm gia đều là thần thái phi dương (*vui vẻ sảng khoái), căn bản không người nào nguyện ý lại liếc nhìn bà ta nhiều thêm một cái.

Giờ khắc này, tinh thần của Tôn Quế Chi bỗng nhiên có chút hoảng hốt, một cái ý niệm xuất hiện từ trong đáy lòng.

Bọn họ vì cái gì đều tuyệt tình như vậy? Chẳng lẽ mình những năm này sở tố sở vi, thật có một chút quá phận như vậy sao?

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền bị Tôn Quế Chi triệt để loại bỏ.

“Không có khả năng, tuyệt đối không thể có khả năng, chính mình lúc nào làm qua sự tình quá phận gì, rõ ràng chính là do người Lâm gia lục thân bất nhận, lang tâm cẩu phế, đám vương bát đản đáng giận này!”

Tôn Quế Chi vô cùng ghét hận liếc nhìn tất cả mọi người ở đây một chút, biết rõ có lưu lại nữa, cũng là tự rước lấy nhục, không bằng sớm rời đi.

“Lâm Vũ, cái tên vương bát đản nhà ngươi, về sau ngươi liền ngủ ngoài đường đi thôi!” Nói xong, Tôn Quế Chi hùng hùng hổ hổ, quay đầu hướng phía ngoài nghĩa trang đi ra.

Mọi người thấy thân ảnh của Tôn Quế Chi dần dần đi xa, trong lòng cũng là bùi ngùi mãi thôi, thân nhân hơn hai mươi năm, từ nay về sau, cứ như vậy lại mỗi người một ngả.

“Ừm?” Ngay tại lúc đồng thời nhìn về phía Tôn Quế Chi, lông mày Lâm Hải bỗng nhiên nhảy một cái.

Vương Anh trước đó đã ngã xuống đất không dậy nổi, không biết lúc nào, vậy mà đứng lên, đang lén lút hướng phía bên ngoài chạy đi.

“Muốn chạy?” Lâm Hải nhếch miệng lên, phát ra một tiếng hừ lạnh, sau đó tay phải nâng lên, nắm chỉ thành trảo, lăng không hướng về sau kéo một cái.

“Ai u, mẹ ta nha!” Vương Anh hét thảm một tiếng, thân thể bỗng dưng bay ngược lại, bị một chiêu Trích Tinh Thủ của Lâm Hải, nặng nề quẳng xuống đất.

Sau đó, Lâm Hải bước xa một cái chạy vội qua nặng nề giẫm lên trước ngực Vương Anh, ánh mắt buông xuống, nổi lên từng đạo hàn quang.

Mà giờ khắc này, Tôn Quế Chi vừa vặn đi đến chỗ này, thấy Lâm Hải đột nhiên phóng tới, thình lình bị hoảng sợ giật mình một cái, dưới chân không khỏi dừng lại.

“Lâm Hải đại gia, tha mạng a, tha mạng a!” Vương Anh một mặt hoảng sợ, run rẩy cầu xin tha thứ nói.

“Tha cho ngươi?” Khóe miệng Lâm Hải nổi lên một tia cười lạnh, lần trước để cái Vương Anh này chạy, hôm nay kém chút bị gã cùng Mã Diện đem chính mình cạo chết, Lâm Hải làm sao có thể lại thả gã.

“Có bị bệnh không?” Tôn Quế Chi thấy Lâm Hải đứng ở nơi đó, đối với mặt đất cười lạnh, có chút chột dạ nói thầm một tiếng, vội vàng tăng tốc cước bộ, tiếp tục nhanh chóng đi thẳng về phía trước.

“Ừm?” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, ban đầu còn nghĩ có muốn đem Vương Anh tiêu diệt hay không, ngay khi Tôn Quế Chi vừa đi qua, Lâm Hải lại có cái ý nghĩ khác.

“Ha ha ha...” Lâm Hải nhìn bộ dáng một mặt cầu khẩn của

Vương Anh này, bỗng nhiên cười rộ lên.

Chỉ là một tiếng cười quái dị này, khiến thân thể Vương Anh nhất thời run rẩy dữ dội hơn, một cỗ dự cảm không tốt xông lên đầu.

“Lâm Hải, ngươi, ngươi không thể giết ta! Ta là âm Ti của Địa Phủ, ngươi giết ta, Địa Phủ sẽ không bỏ qua cho ngươi, đến lúc đó ngươi cũng không thể sống!” Vương Anh hoảng sợ thét chói tai lên, trong ánh mắt tràn ngập hoảng sợ.

“Giết ngươi?” Lâm Hải nhẹ nhàng lắc đầu, “Không không không, làm sao ta lại làm thế.”

Nói cong, Lâm Hải chậm rãi nâng chân phải đang dẫm lên người Vương Anh lên, Vương Anh vội vội vàng vàng đứng lên, sau đó một mặt chưa tỉnh hồn nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

Chờ một lát, thấy Lâm Hải tựa hồ thật không có suy nghĩ muốn giết mình, Vương Anh lúc này rốt cục mới thả lỏng một hơi, có loại cảm giác chạy thoát.

“Hừ, coi như ngươi thức thời, ngươi nếu dám giết ta, ngươi liền chết chắc!” Vương Anh thấy không gặp nguy hiểm, nhất thời lại bắt đầu trở nên hung hăng càn quấy.

“Bất quá, việc này còn chưa xong đâu, ngươi đem nương tử của ta giấu ở đâu, nhanh giao ra, nếu không ta về Địa Phủ, bẩm báo với Diêm Vương ở nơi đó, ngươi sẽ không có quả ngon để ăn!”

“Về Địa Phủ?” Lâm Hải liếc nhìn Vương Anh như nhìn thằng ngốc một cái, “Ngươi thế mà còn muốn về Địa Phủ?”

Lời nói của Lâm Hải để Vương Anh không khỏi sững sờ, gã chớp chớp đôi mắt nhỏ, sau đó có chút hoảng sợ nói nói: “Ngươi, ngươi có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì?” Lâm Hải nhếch miệng, bỗng nhiên cười rộ lên.

“Có ý tứ gì, ngươi rất nhanh liền biết rõ!” Lâm Hải nói xong, nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất, hai bàn tay chắp tay cùng một chỗ ở trước ngực.

Vương Anh thấy vậy, nhất thời hoảng sợ há to mồm, “Lâm Hải, ngươi dám!”

Chương 380: Hưởng thụ nhân sinh mới đi thôi

Khóe miệng Lâm Hải bày ra một tia cười lạnh, “Ngươi nhìn ta có dám hay không!”

Nói cong, hai tay hợp hình chữ thập của Lâm Hải đột nhiên tách ra, giữa hai chưởng, lại có sương mù màu đen nhạt chớp động, dị thường quỷ dị.

“Không muốn, tha mạng a!” Vương Anh thấy thế, bị dọa đến quá sợ hãi.

Đáng tiếc, hiện tại cầu xin tha thứ, thì đã trễ, song chưởng của Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Vương Anh lăng không đẩy ra, sương mù màu đen nhạt này, như là đường đường lưới võng, trong nháy mắt liền đem Vương Anh bao ở trong đó.

“Lâm Hải, ta sai, ta cũng không dám nữa, nương tử của ta đưa ngươi chơi, tùy tiện chơi như thế nào đều được, van cầu ngươi thả ta ra!”

Lâm Hải nghe Vương Anh nói vậy, chợt cảm thấy một trận ác tâm.

“Mẹ nó thật là đồ cặn bã a, Hỗ Tam Nương đi theo hắn, thật sự là quá bi kịch.”

Mắt thấy Vương Anh Bị đường đường chỉ đen cuốn lấy, thân thể chậm rãi bay lên không, Lâm Hải lại đưa ánh mắt về trên thân Tôn Quế Chi đã đi ra xa một khoảng cách.

“Hai người cặn bã, hợp hai làm một, hưởng thụ nhân sinh mới đi thôi!” Hai tay Lâm Hải bỗng nhiên đánh ra một chuỗi ấn quyết phức tạp, sau đó bỗng nhiên ném đi, thân thể Vương Anh liền hướng thẳng đến chỗ Tôn Quế Chi mà nện qua.

“Lâm Hải, ngươi sẽ chết không yên lành đâu!” Vương Anh ở trên không trung, phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, đồng thời thân thể linh hồn đột nhiên nện ở trên thân Tôn Quế Chi.

“Phong Hồn Thuật!” Lâm Hải thầm quát một tiếng, linh hồn của Vương Anh vậy mà quỷ dị, trực tiếp bị nhét vào bên trong thân thể của Tôn Quế Chi.

Tôn Quế Chi chính là một mặt âm ngoan, hùng hùng hổ hổ đi lên phía trước, đột nhiên, thân thể run lên bần bật, sau đầu như gặp phải trọng kích, một cỗ đau đớn nổ tung đánh tới, khiến bà ta ôm đầu, ngao một tiếng ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“Quế Chi...” Lâm Vũ từ xa xa thấy vậy, cất bước liền muốn đi qua, xem rõ ngọn ngành, lại bị Lâm Hải tiến lên một bước, đem ông ta ngăn lại.

“Nhị thúc, các ngươi đã bàn tốt chuyện ly hôn rồi.”

“Thế nhưng là...” Dù sao cũng sinh hoạt cùng một chỗ bao nhiêu năm, Lâm Vũ thấy Tôn Quế Chi bỗng nhiên có bộ dáng thống khổ, trong lòng cái hán tử nông dân thiện lương này cuối cùng vẫn không đành lòng.

“Nhị thúc, chém không đứt thì sẽ còn loạn, giữa các ngươi đã không có bất cứ quan hệ nào.” Lâm Hải giữ chặt cánh tay Lâm Vũ, nhàn nhạt nói nói.

“Cái này, cái này... Ai!” Lâm Vũ bỗng nhiên giậm chân một cái, quay đầu lại, mấy hàng nước mắt liền chảy xuống.

Trong lòng Lâm Hải cảm khái không thôi, tâm địa của Nhị thúc thật sự là quá thiện lương, đối với loại ác nhân như Tôn Quế Chi này, có cái gì đáng để đồng tình.

Quay đầu, Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Tôn Quế Chi ở phía xa xa, thấy linh hồn thể của Vương Anh, hơn phân nửa đã nhét vào bên trong người Tôn Quế Chi, chỉ còn lại có một cái bắp đùi còn ở bên ngoài lắc tới lắc lui.

Mà thống khổ của Tôn Quế Chi, tựa hồ cũng đã đến cực hạn, giờ phút này đã ngã trên mặt đất, thống khổ cuộn người lại, tiếng kêu rên quả thực cực kỳ bi thảm.

“Tiểu Hải, Quế Chi…” Cái tiếng kêu này rất thảm thiết, đến cả Lâm Mậu Thành nghe, đều có chút không đành lòng.

“Gia gia, yên tâm, bà ta một chút việc đều không có, khẳng định là giả vờ, không tin ngài nhìn, nhiều nhất một phút nữa, bà ta liền không giả bộ được nữa.” Lâm Hải nhìn Vương Anh chỉ còn lại có một cái chân tại bên ngoài, ngữ khí khẳng định nói nói.

Lâm Mậu Thành hồ nghi liếc nhìn Lâm Hải một chút, như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Quả nhiên, lại qua thời gian khoảng chừng nửa phút, tiếng kêu thảm thiết của Tôn Quế Chi im bặt mà dừng.

Nằm trên mặt đất một mặt mộng bức lắc lắc đầu, Tôn Quế Chi khẽ chống đất mà đứng lên.

“Thật sự là kỳ quái, vừa rồi đau chết lão nương!” Tôn Quế Chi mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nói thầm hai câu, tiếp tục hướng phía bên ngoài đi đến.

Lâm Hải nhìn Vương Anh đã hoàn toàn tiến vào trong người

Tôn Quế Chi, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười lạnh, sau đó đem đầu chuyển hướng về phía Lâm Mậu Thành.

“Gia gia, ngươi nhìn, ta nói bà ta là giả bộ a, bà ta còn am hiểu nhất là giả ngây giả dại.”

Tiếng nói của Lâm Hải vừa tới, bỗng nhiên một thanh âm hoảng sợ cùng cực truyền tới.

“Cái quả bí lùn xấu xí ngươi là ai, làm sao lại ở trong đầu lão nương, cút ra ngoài cho ta!”

“Cút mẹ mày đi, lão tử là Vương Anh, về sau cỗ thân thể này là của lão tử!” Thanh âm của Tôn Quế Chi vậy mà bỗng nhiên biến thành âm thanh của một cái nam nhân bỉ ổi.

“Vương bát đản, cút nhanh lên, ai u, lão nương choáng đầu chết!” Thanh âm của Tôn Quế Chi lại khôi phục bình thường.

“Xú bà nương, con mẹ nó đừng có choáng a, ngươi choáng lão tử cũng choáng a, đậu phộng!”

…

Bọn người Lâm Mậu Thành từng cái trợn mắt hốc mồm nghe Tôn Quế Chi như là hát đôi, một hồi giọng nam, một hồi giọng nữ đóng vai lấy hai nhân vật, nhất thời xem thường một trận.

“Quả nhiên là bị Tiểu Hải nói đúng, cái Tôn Quế Chi này thật sự đang giả ngây giả dại.” Tống Cần đầy vẻ khinh bỉ bĩu môi nói nói.

Chỉ là hai người Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn, nhìn thân ảnh lảo đảo của Tôn Quế Chi, trong mắt rò rỉ ra một tia kinh hãi khó mà phát giác.

Tôn Quế Chi một đường lảo đảo, rất nhanh liền biến mất tại bên trong tầm mắt của mọi người, đi vào trên đường cái.

Vừa đi ra không xa, một cái nam tử hơn năm mươi tuổi bỗng nhiên xuất hiện tại trước mặt Tôn Quế Chi, ngăn lại đường đi của bà ta.

Tôn Quế Chi đang cùng Vương Anh thông qua cỗ thân thể này mà không ngừng mắng nhau, khi nhìn thấy nam tử này, vậy mà cảm thấy một cỗ hoảng sợ tới từ sâu trong linh hồn, thân thể kịch liệt run rẩy lên.

“Khà khà khà khà...” Nam tử bỗng nhiên toét miệng cười rộ lên, lộ ra bộ răng vàng khè đầy trong miệng, bên trên còn dính hai mảnh lá rau, để Tôn Quế Chi buồn nôn một trận.

Tôn Quế Chi hú lên quái dị, quay người liền muốn chạy trốn, lại phát hiện không biết từ lúc nào ở sau lưng, đã đứng bốn năm cái nam tử trung niên ăn mặc nhếch nhác.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì, cháu ta không phải đã cho ngươi một vạn khối tiền rồi sao?” Tôn Quế Chi một mặt hoảng sợ, run rẩy hướng phía nam tử kia rống lớn.

Nam tử bỗng nhiên ngồi xổm người xuống, gãi gãi bàn chân tràn đầy bùn đất, sau đó còn lấy tới trước mũi ngửi ngửi, lần nữa để Tôn Quế Chi lộ ra nụ cười như muốn nôn mửa.

“Hắc hắc, ta đã nghĩ kỹ, tiền không có thì có thể kiếm, nhưng thời gian không có nàng dâu, thật sự là không dễ chịu a.”

Nam tử nói xong, bốn năm cái nam tử nhếch nhác ở phía sau lưng Tôn Quế Chi đồng thời gật đầu, hiển nhiên mười phần tán đồng.

Một cái nam tử chảy nước mũi bỗng nhiên từ phía sau đập vào cái mông của Tôn Quế Chi một cái, đem Tôn Quế Chi dọa đến ngao một tiếng, vội vàng hoảng sợ trốn tránh.

“Cẩu Đản ca, ngươi trước khi đến thế nhưng đã nói, để ta tới giúp ngươi tìm vợ, ngươi trở về liền để cho ta chơi nàng ta ba ngày miễn phí.” Nam tử một mặt dâm sắc cười toét miệng, nước mũi chảy đủ dài.

“Đúng a, Cẩu Đản ca, ngươi cũng đã đáp ứng ta.”

“Cẩu Đản ca, ngươi cũng đáp ứng để cho ta chơi nương tử này, ta cũng nghẹn hơn bốn mươi năm.”

Bốn năm cái nam tử nhếch nhác nhao nhao mở miệng, chảy nước bọt nói nói.

“Cùng chơi, mọi người trở về cùng nhau chơi đùa.” Nam tử cầm đầu toét miệng, một mùi vị miệng thối mãnh liệt, kém chút đem Tôn Quế Chi hun ngất xỉu.

“Vậy còn chờ gì, nhanh mang về đi.” Mấy cái nam tử nói, trực tiếp đem Tôn Quế Chi nâng lên, nhét vào trong một cái xe tải cũ nát.

“Đậu phộng, các ngươi con mẹ nó làm gì, lão tử là nam nhân!” Trên xe, thanh âm hoảng sợ của Vương Anh truyền tới.

“Nam nhân? Ha ha, Cẩu Đản ca, ta liền ưa thích nam nhân...” Một cái nam tử bên trong vành mắt tất cả đều là ghèn, kìm lòng không được cởi quần áo ra.

“Ta xxx đại gia ngươi! Cái nhục ngày hôm nay, gia gia sớm muộn cũng sẽ giết ngươi!”

“Ngươi cái chó đẻ Lão Quang Côn ngàn năm, a!”

...

Vương Anh cùng Tôn Quế Chi phẫn nộ kêu lên thảm thiết, thỉnh thoảng từ khẽ hở trong xe truyền ra, liền tại thời khắc bọn họ coi chuyện này là một màn tối tăm nhất trong nhân sinh của mình, không ngờ phát hiện, trong xe thế mà còn ngồi xổm một con chó nhà bẩn thỉu.

Càng để bọn họ tuyệt vọng là, cái con chó nhà này đang rũ cụp lấy đầu lưỡi, ánh mắt lộ ra quang mang hưng phấn...

Chương 381: Nữ hài mang thái đao

“Gia gia, chúng ta về nhà đi.”

Sau khi Tôn Quế Chi rời đi, trừ Lâm Vũ tâm tình sa sút, trên mặt những người khác lần nữa hiện ra vui sướng trùng phùng xa cách từ lâu.

“Tốt, về nhà.” Lâm Mậu Thành tại trong con cháu nhóm chen chúc, một mặt đầy ý cười đi ra ngoài, thỉnh thoảng cùng Tiêu Thanh Sơn vui sướng trò chuyện hai câu, cả người tinh thần sáng láng, tựa hồ cũng trẻ ra không ít.

“Ừm? Có sát khí!” Liền tại thời khắc sắp đi đến giao lộ, cước bộ của Lâm Hải đột nhiên dừng lại, ánh mắt thông suốt hướng phía trước nhìn lại.

Chỉ thấy một bóng người tịnh lệ, đang nhanh chóng vọt tới phía bên này, chớp mắt liền đến phụ cận.

Mà trong tay người tới, lúc này đang mang theo hai thanh thái đao sắc lạnh lóng lánh, toàn thân sát cơ lẫm nhiên!

“Không tốt!” Mọi người nhao nhao dừng bước, Tiểu Ngô đi nhanh một cái, ngăn tại trước người Tiêu Thanh Sơn cùng Lâm Mậu Thành, con mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào nữ hài vọt tới, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Nữ hài ở trưvớc mặt mọi người quét nhìn một lần, sau khi nhìn thấy Lâm Mậu Thành ở phía sau lưng Tiểu Ngô, mới khoan thai thở ra một hơi, vội vàng chạy tới.

“Đứng lại cho ta!” Tiểu Ngô bỗng nhiên gào to một tiếng, vội vàng ngưng thần đề phòng.

Mà hắn vừa dứt lời, chỉ cảm thấy sau lưng một làn gió thơm thổi qua, Tiêu Tình đã nhào tới.

“Bỏ đao xuống!” Tiêu Tình quát khẽ một tiếng, cánh tay đánh ra, hướng phía chỗ khớp nối nơi khuỷu tay của nữ hài chộp tới.

Chính là Cách Đấu Thuật ở trong quân, Tiểu Cầm Nã Thủ!

Nữ hài đột nhiên bị Tiêu Tình tập kích, bỗng nhiên giật mình, vội vàng nghiêng người một cái, liền chật vật tránh thoát qua.

“Ngươi làm gì!” Đối với Tiêu Tình đột nhiên xuất thủ, nữ hài lộ ra mười phần buồn bực tức giận.

“Để ngươi bỏ đao xuống, không nghe thấy sao!” Tiêu Tình thấy đối phó với một cái nữ hài bình thường, chính mình vậy mà thất thủ, trên mặt không khỏi đỏ lên, lần nữa hướng phía nữ hài chộp tới.

“Ngươi tránh ra!” Nữ hài tựa hồ cũng gấp, sau khi lại lấy một cái tư thế cực kỳ chật vật né tránh công kích của Tiêu Tình, vậy mà nhấc chân hướng phía Tiêu Tình đạp tới.

Đôi mi của Tiêu Tình bỗng nhiên vẩy một cái, lửa giận trong lòng bốc lên!

Chính mình đường đường là nữ Đại đội trưởng của quân khu Đặc Chiến, liên tục xuất hai chiêu, thế mà liền một cái nữ hài bình thường cũng không bắt được, đây quả thực là mất mặt quá lớn.

Thấy nữ hài đạp đến một chân, Tiêu Tình không lùi mà tiến tới, đùi phải đột nhiên nâng lên, chuẩn bị cùng nữ hài đến cái cứng đối cứng.

Nào nghĩ đến, nữ hài nửa đường trực tiếp biến chiêu, hướng phía bên cạnh lảo đảo hai bước, lại cầm thái đao trong tay quơ múa.

Tiêu Tình bất đắc dĩ, chỉ có thể thu chân lui về phía sau, tránh thoát một đao sắc bén của nữ hài.

Có qua có lại, hai người ở trước mặt mọi người, thế mà đánh không phân thắng thua.

Tuy mặt ngoài nhìn qua, công kích của Tiêu Tình sắc bén chủ động, nữ hài bị buộc đến chật vật không chịu nổi, nhưng mặc kệ Tiêu Tình dùng chiêu thức gì, nữ hài lại luôn có thể khó khăn tránh thoát, có đôi khi thậm chí còn có thể đánh trả một chút, đem Tiêu Tình bức đến liên tục rút lui.

Tiêu Thanh Sơn thấy Tiêu Tình thật lâu không có đoạt được đao trong tay nữ hài, không khỏi nhướng mày.

“Tiểu Ngô, ngươi đi đem nàng ta bắt lại, chú ý đừng làm nàng ta bị thương!”

Tiểu Ngô khẽ gật đầu, liền muốn đi qua, lại bị Lâm Mậu Thành mở miệng gọi lại.

“Thanh Sơn, cô bé kia là tôn nữ (*cháu gái) của ta.”

Tiêu Thanh Sơn sững sờ, sau đó vội vàng hướng phía Tiêu Tình hô nói, “Tiểu Tình, dừng tay!”

Tiêu Tình thấy gia gia để cho nàng dừng tay, không thể không hừ lạnh một tiếng, rời khỏi vòng chiến đấu.

“Ai nha, mệt chết ta!” Nữ hài đứng tại chỗ, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, hiển nhiên bị mệt mỏi không nhẹ.

“Kiều Kiều, ngươi là một cái nữ hài tử, không có việc gì thì xách hai thanh thái đao làm gì!” Lâm Mậu Thành mặt đen lên răn dạy nói.

Nữ hài lại thở thở nửa ngày, mới xoa mồ hôi bên trên đầu, mở miệng nói nói.

“Gia gia, ta vừa rồi tại nhà hàng làm thuê, nghe được có cái khách nhân nói nơi này xảy ra chuyện, có hơn một trăm người đang đánh nhau một cái lão đầu, ta nghe xong liền biết rõ lão đầu kia khẳng định là ngươi a, lúc này mới mang theo thái đao liền chạy tới.”

“Gia gia, ngươi không có việc gì liền tốt, vừa rồi tại trên đường, ta một bên khóc một bên chạy, thật sự là hù chết ta!”

Lâm Mậu Thành nghe được, mặt vừa rồi còn đen lên, lập tức mềm xuống, trong lòng dâng lên vô cùng cảm động.

“Nha đầu ngốc, gia gia không có việc gì, đến, gia gia giới thiệu cho ngươi mấy cái thân nhân.”

“Đây là Kiều Kiều, Tạ Hiểu Kiều, là cháu gái ta thu dưỡng, những năm này, chính là hai người chúng ta sống nương tựa lẫn nhau.” Lâm Mậu Thành lôi kéo tay của Tạ Hiểu Kiều, đưa Hiểu Kiều giới thiệu cho ở đây bọn người, mọi người tự nhiên hoan hỉ một trận, đối với cái nữ hài chịu mang theo thái đao tới cứu Lâm Mậu Thành này, ưa thích đến không được.

Thời điểm giới thiệu đến Lâm Hải, Tạ Hiểu Kiều còn kỳ quái nhìn Lâm Hải nửa ngày.

“Ngươi chính là cái tiểu tử cũng đã sáu tuổi, còn cưỡi tại trên cổ gia gia đi tiểu sao?”

Phốc!

Lâm Hải vừa mới bày ra một bộ dáng của quý ông, muốn ở trước mặt cái muội muội này lưu lại một ấn tượng tốt ôn tồn lễ độ, không nghĩ tới lập tức, bị người ta đem nội tình vạch trần, nhất thời có chút quẫn bách gãi gãi đầu.

“Gia gia, ngài làm sao cái gì cũng nói a, ném chết người rồi.” Lâm Hải có chút u oán nhìn Lâm Mậu Thành một chút, nhất thời nhắm trúng mọi người cười vang một trận.

Bất quá, quẫn bách qua đi, Lâm Hải lại cảm nhận được gia gia đối với mình này thật sự rất thương yêu.

Sự tình hơn mười năm trước, gia gia còn ghi nhớ rõ ràng ở trong lòng, còn coi thành trò cười một nói cho Kiều Kiều nghe, nói rõ gia gia trong những năm ở bên ngoài này, một mực nhớ cái tôn tử là chính mình này a.

“Tình tỷ, ngươi thật lợi hại, ngươi không biết, một đám nam sinh cũng đánh không lại ta đâu, nhưng ta có cầm thêm thái đao cũng đánh không lại ngươi.” Sau khi giới thiệu mọi người xong, Tạ Hiểu Kiều trực tiếp chạy đến trước mặt Tiêu Tình, kéo tay Tiêu Tình.

Sau khi biết rõ là người một nhà, tức giận trước đó của Tiêu Tình đã sớm chạy như bay, thay vào đó là một mặt hiếu kỳ cùng thân mật.

“Kiều Kiều, ngươi cũng rất lợi hại đâu, tuy nhìn ngươi đánh không có cái chiêu thức gì, nhưng lại luôn có thể tránh thoát công kích của ta đâu, ngươi đây là học với ai?”

“Theo gia gia a.” Kiều Kiều một mặt ngây thơ nói nói.

“Theo gia gia?” Tiêu Tình kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Lâm Mậu Thành một mặt sùng bái.

“Đều là chút ngộ ra bên trong Dã Lộ Tử, chém giết sinh tử, căn bản không có chiêu thức gì, gia gia ngươi cũng biết.” Lâm Mậu Thành cười chỉ chỉ Tiêu Thanh Sơn, trên mặt lại không tự giác mang theo một tia tự hào.

Tiêu Tình nghe xong, không khỏi nổi lòng tôn kính.

“Lâm gia gia, nếu các ngươi như vậy mà là Dã Lộ Tử, vậy chúng ta đây chính là nghệ nhân trồng hoa.”

Lâm Mậu Thành cười lắc đầu, “Chúng ta cũng đã già, liền tên côn đồ cũng không đối phó được.”

“Bất quá, Kiều Kiều từ nhỏ đến lớn chịu khổ không ít a, đi theo ta cái lão nhân này, Kiều Kiều thường xuyên bị nam hài tử cùng một số kẻ lang thang khi dễ, nàng ta đều là một đường đánh tới.”

Lâm Mậu Thành nói, vô cùng yêu thương sờ sờ mái tóc của Kiều Kiều, lời nói tuy đơn giản, nhưng mỗi người ở đây, lại đều nghe ra tàn khốc trong đó.

Một cái tiểu nữ hài nho nhỏ, thế mà bên trong đánh nhau, cứ như vậy mà luyện ra bản lĩnh cường đại, có thể nghĩ, tuổi còn nhỏ mà đã kinh lịch qua bao nhiêu mưa to gió lớn.

“Hảo muội muội.” Tiêu Tình một tay kéo Tạ Hiểu Kiều, nàng biết rõ, cái tiểu nữ hài này có thể so với nàng, có dạng thân thủ này, so với mồ hôi cùng dòng máu mà nàng đổ ra ở trong bộ đội, còn nhiều hơn nhiều!

“Đến bộ đội đi, làm phụ tá cho tỷ tỷ!” Tiêu Tình vịn bả vai hơi có vẻ đơn bạc của Tạ Hiểu Kiều, ném ra ngoài cành ô liu.

“Không, tỷ tỷ.” Tạ Hiểu Kiều lắc đầu, “Ta phải bồi ở bên người gia gia, chiếu cố gia gia.”

“Thân thủ của ngươi lợi hại như vậy, không đến bộ đội, thật sự là quá đáng tiếc.” Tiêu Tình vô cùng tiếc hận lắc đầu.

“Tốt, gia gia rời nhà lâu như vậy, khẳng định lòng chỉ muốn về, có lời gì, chúng ta trên đường nói đi.”

“Đúng, về nhà trước, có chuyện thì trên đường nói.” Người Lâm gia nhao nhao phụ họa.

Lúc này, Tiêu Tình bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải liên tục làm nháy mắt, Lâm Hải sững sờ, sau đó liền hiểu được.

Chương 382: Anh hùng sở kiến lược đồng

“Tiêu lão, ngài cùng gia gia của ta xa cách từ lâu lại trùng phùng, không bằng đến thành phố Giang Nam của chúng ta chơi thêm mấy ngày đi, cùng gia gia của ta hảo hảo ôn chuyện.”

“Đúng vậy a, Thanh Sơn, đi với ta đến thành phố Giang Nam đi, hai anh em chúng ta hảo hảo tụ hội thêm hai ngày.” Lâm Hải vừa mới mở miệng, Lâm Mậu Thành cũng vội vàng nói nói.

“Ha ha, tốt.” Tiêu Thanh Sơn cười đáp ứng nói, “Coi như Chỉ đạo viên ngươi không mời, ta cũng muốn đi quấy rầy mấy ngày.”

Thấy Tiêu Thanh Sơn đáp ứng, mặt mũi Lâm Mậu Thành tràn đầy vui vẻ, Tiêu Tình ở một bên nhìn Lâm Hải một chút, cũng là một mặt mừng rỡ.

Lãnh Phong thấy vậy, vội vàng lấy điện thoại ra, liên hệ sự tình mua vé máy bay.

Thành phố Giang Nam, khách sạn Vàng Son Lộng Lẫy.

Lúc này đã là đèn hoa mới lên, dưới ánh đèn sáng chói chiếu rọi, làm cho toàn bộ khách sạn càng thêm lộ ra vẻ cao quý xa hoa, ngoài cửa có hai cái mỹ nữ khí chất xuất chúng mặc sườn xám, mang theo nụ cười ngọt ngào, lễ phép đón các phương khách mời.

“Nhị Cẩu, nhìn xem lối ăn mặc của ta thế nào, có khí chất đại lão bản hay không?”

Cường đầu trọc một thân tây trang màu đen, áo sơ mi trắng thắt cà vạt, dưới chân là một đôi giày da đen bóng lưỡng, mang theo khẩn trương hướng phía Nhị Cẩu bên cạnh mà hỏi.

“Cường ca, ta cảm thấy...”

Nhị Cẩu vừa mới mở miệng, Cường đầu trọc liền cho cái ót của y một bàn tay.

“Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ta là Cường ca, ta bây giờ gọi là Trương Ngôn Hạng, Trương tổng! Là Tổng giám đốc của Vàng Son Lộng Lẫy, là người của xã hội thượng tầng, cái đầu óc heo ngươi a!”

“Cái gì là người của xã hội thượng tầng, bị trên xã hội người còn tạm được.” Nhị Cẩu vò cái đầu, toét miệng nhỏ giọng thầm thì nói.

“Bớt nói nhảm, mau nói cho ta biết, mặc đồ này thế nào? Khốc hay không khốc? Có xứng với thân phận bây giờ của ta hay không?”

“Khốc thì là khốc, bất quá...”

“Bất quá cái gì, ngươi mẹ nó ngược lại lải nhải a!” Cường đầu trọc lại đưa tay cho cái ót của Nhị Cẩu một tát.

“Bất quá, hiện tại là mua hè a, nhiệt độ không khí là ba mươi chín độ, Cường ca ngươi mặc thành dạng này, có điểm giống đần độn.” Nhị Cẩu vò cái đầu, yếu ớt nói nói.

“Ách... Có sao?” Cường đầu trọc lôi kéo áo sơ mi đã bị mồ hôi làm ướt dính ở trên người, sờ sờ cái đầu trọc nói, “Mẹ nó a, thời tiết này xác thực nóng, ngươi đi cầm phiến tử đến đây.”

“Cầm phiến tử làm gì?”

“Cho ngươi đi liền đi, ngươi làm thư ký thế nào vậy!”

Nhị Cẩu sững sờ, sau đó giật mình một trận, chỉ chốc lát, kéo một người trung niên trên đường cái chạy về.

“Phiến tử đến, Cường ca ngươi có hi vọng!” Nhị Cẩu đem phiến tử đưa tới trước mặt Cường đầu trọc, “Ngươi nhìn, đây là lão trung y kinh nghiệm phong phú, chuyên trị các loại bệnh...”

“Đại gia ngươi!” Cường đầu trọc đưa tay cho Nhị Cẩu một bàn tay, “Lão tử là để ngươi cầm phiến tử quạt gió cho ta!” (*phiến tử trong ý của Cường đầu trọc là cây quạt nhưng Nhị Cẩu lại hiểu sang phiến tử - tên lừa đảo nên mới kéo một tên lang trung rởm về)

“Ách... Quạt gió a, Cường ca ngươi nhìn ngươi cũng không nói rõ ràng, ta còn tưởng rằng...”

Hai người đang nói, hai chiếc xe jeep quân dụng, ngừng ở trước cửa Vàng Son Lộng Lẫy.

“Tới rồi.” Ánh mắt Cường đầu trọc sáng lên, vội vàng mang theo Nhị Cẩu nghênh đón.

Cửa xe mở ra, Tư lệnh viên Chiến Hướng Vinh quân phân khu của thành phố Giang Nam, bồi tiếp Tiêu Thanh Sơn cùng người một nhà của Lâm Hải đi xuống.

“Sư phụ, ngươi trở về, Ha ha! Ngạch...” Cường đầu trọc cười toe toét cái miệng rộng, một mặt hưng phấn, nhưng lúc thấy ánh mắt quái dị của mọi người nhao nhao đều hướng đến, Cường đầu trọc lập tức sững lại.

“Khanh khách!” Tiêu Tình cùng Tạ Hiểu Kiều, Lâm Vân ba cô gái không điều kiêng kị gì, tất cả đều nhìn qua Cường đầu trọc mà cười rộ lên.

“Cường tử, trời nóng như vậy mà ngươi còn mặc bộ âu phục này, để làm cái quỷ gì?” Lâm Hải nhíu mày quát lớn.

“Ách... Mặc thế này không phải lộ ra có thân phận, lộ ra ngưu bức nha.” Cường đầu trọc xấu hổ gãi gãi đầu.

“Lộ ra ngưu bức?” Lâm Hải không còn gì để nói, “Lộ ra đần độn là thật!”

“Gian phòng đã an bài tốt chưa?” Lâm Hải quả thực buồn bực muốn chết, con mẹ nó IQ của tên Cường đầu trọc này thật là một con số đáng thương a.

“Đã sớm an bài tốt, liền chờ sư phụ.” Cường đầu trọc vội vàng khẽ vươn tay, dẫn mọi người đi vào.

Nhị Cẩu một mặt sùng bái nhìn Lâm Hải đi vào khách sạn, trong ánh mắt bỗng nhiên lóe ra quang mang hưng phấn.

“Thật sự là anh hùng sở kiến lược đồng a (*Anh hùng sở kiến lược đồng: thành ngữ, chỉ hai ý kiến tương đồng, hai người chủ trương không mưu mà hợp (không bàn bạc mà đưa ra chủ kiến như nhau.), xem ra Nhị Cẩu ta đã cùng Lâm Hải tiên sinh đứng tại một nấc độ cao nhân sinh.”

“Cái gì là anh hùng sở kiến lược đồng?” Cường đầu trọc đi hai bước, thấy Nhị Cẩu đần độn đứng ở nơi đó mà lẩm bẩm, một mặt say mê, không khỏi mở miệng hỏi nói.

Nhị Cẩu quay đầu, trên dưới ngắm nhìn Cường đầu trọc, một mặt cao ngạo ngóc lên đến cái cằm.

“Cường ca a, trước đó ta liền nói ngươi mặc như cái đần độn, vừa rồi Lâm Hải tiên sinh cũng nói ngươi như cái đần độn, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ nhãn quang của Nhị Cẩu ta, đã đuổi sát...”

“Đuổi sát em gái ngươi!” Không đợi Nhị Cẩu nói xong, Cường đầu trọc tức đến mức trực tiếp cho Nhị Cẩu một bàn tay.

“Còn không mau một chút đi vào trong, an bài nhà bếp mang thức ăn lên!”

“Liền chỉ biết đánh cái ót người ta, cũng bị ngươi đánh ngốc.” Nhị Cẩu dùng sức vò cái đầu, ục ục thì thầm đi vào.

Mọi người vừa vào khách sạn, người một nhà Lâm Văn tất cả đều kinh ngạc đến ngây người, nhìn đại sảnh sửa sang cực kỳ xa hoa, bên trong ánh mắt lóe ra đường đường quang mang hưng phấn.

“Tiểu Hải, khách sạn cao cấp như vậy, thật sự là của nhà ta?” Con mắt Tống Cần cũng không dễ làm, nhìn bốn phía lấy, kích động hỏi.

“Hừ, một điểm kiến thức cũng không có, Tiểu Hải còn gạt ngươi sao.” Lâm Văn ở bên cạnh một mặt ghét bỏ hừ một tiếng, tuy giả trang ra một bộ dáng không thèm để ý chút nào, nhưng hưng phấn trong mắt, lại không ít hơn so với Tống Cần.

“Ngươi cái lão già đáng chết, có thể thật dễ nói chuyện hay không!”

“Ai nha, hai ngươi đủ rồi” Lâm Vân vội vàng đem hai người ngăn lại, nhìn hai người cãi lộn liền trở nên đau đầu.

“Cường tử, nhiều người ăn cơm như vậy a?” Lâm Văn nhìn sang đại sảnh lầu một hối hả, một mặt vui vẻ nói.

“Sư gia.” Cường đầu trọc đuổi bước lên phía trước hai bước, “Nhà hàng chúng ta hai ngày này vừa khôi phục buôn bán, giờ cơm mỗi ngày đều là đông nghẹt.”

“Tốt, tốt.” Lâm Văn gật đầu, trên mặt cũng cười đến nở hoa.

Chúng người cười cười tiến vào một phòng ở lầu ba, đem Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn đưa tới ghế trên, những người khác mới nhao nhao ngồi xuống.

Cường đầu trọc vội vàng kêu phục vụ viên mang thức ăn lên, mọi người nâng ly cạn chén, trong lúc nhất thời không khí mười phần hòa hợp.

Cường đầu trọc đem nơi này thu xếp tốt, mới ra khỏi phòng, qua phòng Tổng giám đốc ở lầu hai.

“Mẹ nó a, cái đồ chơi âu phục này, thật không phải là cho người mặc.” Sau khi chạy về phòng, mồ hôi mà Cường đầu trọc ra, đã chẳng khác gì từ trong nước vét ra, vừa tiến vào gian phòng, Cường đầu trọc trực tiếp thoát sạch, đi tắm nước lạnh.

“Thật sảng khoái a.” Cường đầu trọc hài lòng duỗi người một cái, chuẩn bị xuyên về y phục ban đầu mình.

“Ầm!” Vừa mặc áo lót, quần còn không có kéo lên, cửa phòng Tổng giám đốc bỗng nhiên bị người đẩy ra, Nhị Cẩu mặt hốt hoảng chạy vào.

“Đại gia ngươi Nhị Cẩu, muốn làm gì!” Cường đầu trọc kéo quần lên, một mặt cảnh giác hỏi.

“Cường ca, không, không tốt!” Nhị Cẩu một mặt lo lắng, nói chuyện cũng cà lăm.

“Cái gì không tốt, nói rõ ràng!” Cường đầu trọc lập tức nghiêm túc lên, vội vã hỏi.

Phòng chiêu đãi ở lầu ba thế nhưng là của sư phụ cùng khách quý của sư phụ a, nếu như xảy ra chuyện gì, sư phụ còn không đem chính mình mắng chết sao, bởi như vậy, cái chức Tổng giám đốc Vàng Son Lộng Lẫy mà chính mình vừa mới làm không tới mấy ngày này, đoán chừng trực tiếp liền xuống đài.

“Cường ca, tận mấy chục người của Thiên Hà Bang, trùng trùng điệp điệp hướng phía chúng ta đi tới.”

“Cái gì!” Trong lòng Cường đầu trọc mạnh mẽ kinh hãi, quần và kéo lên liền nhảy ra ngoài.

“Vừa tới đầu bậc thang, liền nghe thấy một tiếng phanh, một người bảo an từ cửa trực tiếp bị đạp vào trong đại sảnh, sau đó phần phật một đám người lao vào, diệu võ dương oai xông tới!

Chương 383: Không thể nhịn được nữa, thì không cần lại nhịn!

“Thao mẹ nó!” Cường đầu trọc đột nhiên giật mình, bước nhanh từ lầu hai chạy xuống.

“Các ngươi muốn làm gì!” Cường đầu trọc đến đại sảnh, trừng mắt hướng phía mấy chục người Thiên Hà Bang tức giận rống nói.

Lúc này, mọi người đi ăn cơm ở đại sảnh, nhao nhao an tĩnh lại, vừa hoảng sợ lại vừa hiếu kỳ hướng phía bên này nhìn sang.

Cầm đầu là một cái hán tử nhỏ bé ngoài ba mươi không có tiếp lời, mà chính là hướng mọi người ở phía trong đại sảnh liếc nhìn một vòng.

“Đến nhà hàng đương nhiên là ăn cơm, chẳng lẽ là đến thả rắm hay sao?” Hán tử nhỏ bé khinh miệt bĩu môi nói, nhất thời dẫn tới Thiên Hà Bang cười vang một trận.

Cường đầu trọc nhất thời đen mặt như màn đêm, hít một hơi thật sâu, đem lửa giận trong lòng đè xuống.

“Thật xin lỗi, bàn đã đầy, muốn ăn cơm, mời đến nhà khác đi.” Cường đầu trọc tận lực làm ngữ khí của chính mình hòa hoãn nói nói.

“Không có bàn sao?” Hán tử vai u thịt bắp móc móc lỗ tai, sau đó hững hờ đi đến một bàn gần nhất.

Khách nhân ngồi ở bàn này là mấy cái trung niên bụng phệ, thấy một hán tử vai u thịt bắp đi tới, nhao nhao kinh hoảng đứng lên, đụng cái ghế ở dưới mông loạn hưởng một trận.

Cái hán tử vai u thịt bắp này không nhìn bọn họ, mà chính là từ trên bàn rút ra cây tăm, nghiền ngẫm ngậm lên miệng.

“Mấy cái ông chủ, cái đầu trọc kia nói không có bàn, ta cũng không biết có phải là thật hay không.”

“Đúng, đúng là thật, cũng cũng đầy.” Một cái nam nhân trung niên trắng trắng mập mập, lắp bắp trả lời nói, nói xong, tựa hồ sợ hán tử vai u thịt bắp không tin, còn mang theo nịnh nọt nụ cười, chỉ chỉ đại sảnh không còn chỗ ngồi.

“Là thật?” Sắc mặt hán tử vai u thịt bắp khẽ giật mình, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt âm ngoan rơi vào trên mặt nam nhân trắng trắng mập mập, đem nam nhân trắng trắng mập mập này dọa đến toàn thân đánh một cái giật mình.

Không đợi nam nhân trắng trắng mập mập kịp phản ứng, hán tử vai u thịt bắp trở tay cho một cái vả miệng, đem nam tử trắng trắng mập mập tát một cái lảo đảo, người ở bên cạnh vội vã vươn tay đem nam nhân kia đỡ lấy, mới khiến ông ta không có ngã sấp xuống.

“Ngươi nói, cũng đầy?” Ngữ khí của hán tử vai u thịt bắp tuy ôn nhu, nhưng lại làm cho một bàn khách nhân này toàn thân dâng lên thấy lạnh cả người.

“Đúng, đúng là đầy a.” Nam nhân trắng trắng mập mập bụm mặt, sắp khóc.

Hán tử vai u thịt bắp kinh ngạc nhìn nam nhân trắng trắng mập mập một chút, bắp thịt trên mặt lập tức bắt đầu vặn vẹo.

“Không, không hề đầy!” Một cái nam tử cao gầy ở bên cạnh, vội vàng ngăn ở trước mặt nam nhân trắng mập kia, vội vã nói nói.

“Ồ? Không đầy?” Biểu lộ của hán tử kia lúc này mới hoà hoãn lại, sau đó có chút vô tội buông tay, “Thế nhưng là, nào có chỗ nào trống a?”

“Cái này có, cái này có.” Nam tử cao gầy vội vàng tránh khỏi chỗ ngồi, đồng thời đem đồng bọn của chính mình đều kéo qua một bên, chỉ vào một bàn đồ ăn vừa mới đưa lên mà chưa kịp ăn, “Chúng ta vừa vặn ăn xong, các ngươi ngồi bàn này đi.”

“Trùng hợp như vậy a, vậy ta liền không khách khí, các ngươi thật sự là người tốt.” Trên mặt hán tử lộ ra một nụ cười rực rỡ, đặt mông ngồi xuống.

“Không cần khách khí, không cần khách khí, vậy ngài từ từ ăn, chúng ta đi trước.” Mấy cái khách nhân cúi đầu khom lưng, liền sổ sách đều không thanh toán, cụp đuôi liền chạy.

“Ai nha, một bàn này cũng ngồi không đủ a, vậy phải làm sao bây giờ?” Hán tử to lùn ngồi ở chỗ đó, cau mày nói một mình, nhưng nhãn quang lại hung ác quét về phía các khách nhân xung quanh.

Lúc này, không cần gã lên tiếng, khách nhân trong đại sảnh gần như đồng thời đứng lên, kêu loạn hướng phía bên ngoài đi đến, trong chớp mắt liền đi không còn một mảnh.

“Ai ai ai, các ngươi như thế nào lại đi?” Hán tử vai u thịt bắp còn bắt lấy một cái nam nhân đi qua bên cạnh gã, giả vờ giả vịt hỏi.

“Ta, ta ăn xong, ăn xong.” Nam tử một mặt hoảng sợ, nơm nớp lo sợ.

“A? Ta nhìn bàn kia của ngươi, liền đồ ăn cũng còn chưa bê lên a, làm sao đã ăn xong rồi?”

Nam tử sắp khóc, “Ta, ta ăn cơm xong rồi lại đến, ta quên, ta là người già si ngốc.”

Nhìn bộ dáng khóc không ra nước mắt của nam tử, đám bang chúng Thiên Hà Bang dẫn tới lại là cười quái dị một trận.

Mười mấy cái bang chúng Thiên Hà Bang, mỗi người một bàn, chiếm lấy toàn bộ đại sảnh.

“Mẹ nó a, phục vụ viên đâu, mau đưa bàn này thu thập sạch sẽ a!”

“Lấy Menu ra, lão tử muốn chọn đồ ăn, con mẹ nó chậm như vậy, có còn muốn mở cửa hay không!”

Đám người này nhao nhao vỗ bàn, la to, trong đại sảnh nhất thời loạn ầm ĩ khắp chốn.

“Trương tổng!” Lúc này, mười cái bảo an ở khách sạn cũng xông lại, tụ tại sau lưng Cường đầu trọc.

Cường đầu trọc nhìn đám quấy rối hỗn đản này, song quyền nắm chặt, hận đến mức răng đều muốn cắn nát.

“Cường ca, XXX mẹ nó đi!” Mặt mũi Nhị Cẩu tràn đầy phẫn nộ, tại bên tai Cường đầu trọc tức giận nói nói.

Cường đầu trọc nóng đầu lên, liền muốn vọt qua, nhưng cuối cùng vẫn là sinh sinh dừng lại.

“Hô!” Phun ra một ngụm trọc khí thật dài, Cường đầu trọc chậm rãi lắc đầu.

“Thao, Cường ca ngươi làm sao sợ, thời điểm chúng ta lăn lộn tại phố Nam, đã sợ qua ai vậy!” Nhị Cẩu thấy Cường đầu trọc lắc đầu, nhất thời liền gấp.

“Ngươi thì biết cái gì!” Cường đầu trọc mở miệng răn dạy nói, “Đây không phải là chuyện có sợ hay không!”

“Bọn họ là thành tâm tới quấy rối, nhưng chúng ta là mở nhà hàng, nếu như đánh nhau, tổn thất của chúng ta liền lớn, hơn nữa về sau cái khách sạn này, cũng không cách nào mở nữa.” Cường đầu trọc dần dần tỉnh táo lại.

“Hơn nữa, bọn sư phụ còn ở bên trên bồi tiếp khách quý ăn cơm, không thể để cho bọn họ quấy nhiễu đến khách quý của sư phụ.”

“Cái này, cái này...” Nhị Cẩu một mặt lo lắng, “Vậy phải làm sao bây giờ a?”

“Giao cho ta đi.” Cường đầu trọc thở ra một hơi, chậm rãi đi qua qua.

“Vị đại ca kia, chúng ta có chuyện thì nói thẳng đi, cần chúng ta làm thế nào?”

Hán tử vai u thịt bắp kinh ngạc nhìn Cường đầu trọc một chút, mười phần thưởng thức gật gật đầu.

“Rất biết điều nha.”

“Băng ca, tiểu tử này gọi Cường đầu trọc, trước kia là lăn lộn tại phố Nam.” Một cái bang chúng của Thiên Hà Bang đi tới, nhỏ giọng nói nói ở bên tai Băng ca.

“Há, nguyên lai cũng là lăn lộn qua ở bên ngoài, trách không được.” Băng ca giật mình gật gật đầu.

“Băng ca?” Cường đầu trọc nghe được, lông mày bỗng nhiên vẩy một cái, “Ngươi chính là Băng ca trong Ngũ Hổ đứng đầu của Thiên Hà Bang?”

Cường đầu trọc nhớ kỹ cái lần Diệp Tử Minh gọi Thiên Hà Bang đi tới trường học để đối phó với Lâm Hải, cái Mạc Dư cầm đầu lúc ấy tựa hồ đề cập qua cái gì Băng ca trong Ngũ Hổ đứng

đầu.

“U, ngươi thế mà biết rõ ta? Coi như có chút kiến thức nha.” Băng ca đắc ý gật gật đầu.

“Đã biết rõ đại danh của ta, vậy thì càng dễ xử lí, cái khách sạn này, trước kia là Thiên Hà Bang chúng ta bảo kê, hiện tại một lần nữa khai trương thay lão bản, nhưng quy củ không thể biến.”

Băng ca nói, đem cây tăm trong miệng phun ra ngoài, chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt Cường đầu trọc.

Thế nhưng, cái Băng ca này chỉ có khoảng chừng một mét sáu, mà Cường đầu trọc lại là một người cao chừng mét tám mấy, hai người mặt vừa đứng đối mặt, Băng ca muốn nói chuyện cùng Cường đầu trọc, liền phải đem đầu ngẩng lên thật cao đến mới được.

Băng ca tựa hồ cũng ý thức được vấn đề này, không khỏi nhíu lông mày một cái, trên mặt lộ ra một tia bất mãn.

“Con mẹ ngươi, ngươi muốn để Băng ca ngửa đầu nói chuyện với ngươi sao?” Một cái tiểu đệ có ánh mắt của Thiên Hà Bang, lập tức ở một bên rống một tiếng.

Băng ca rất hài lòng liếc nhìn cái tiểu đệ kia một chút, sau đó giữ im lặng móc ra điếu thuốc điểm lên, khóe miệng ngậm lấy một tia cười lạnh, lẳng lặng chờ Cường đầu trọc đem thân thể hạ thấp xuống.

Lửa giận mà Cường đầu trọc vừa mới đè xuống, nhất thời lại vọt tới lên, bọn họ tại lúc lăn lộn, coi trọng nhất cũng là vấn đề mặt mũi, nếu như hôm nay mình hạ thấp ở trước mặt cái Băng ca này, vậy sau này cũng liền không có cách nào lăn lộn.

Thấy Cường đầu trọc nửa ngày không có động tĩnh, ý cười của Băng ca dần dần lạnh xuống.

Nhẹ nhàng phun ra một vòng thuốc, ngữ khí của Băng ca dị thường băng lãnh nói nói, “Làm sao, ngươi tựa hồ không quá nguyện ý?”

“Con mẹ ngươi, quỳ xuống!”

Lời của Băng ca vừa ra khỏi miệng, chúng tiểu đệ liền nhao nhao vỗ bàn, bắt đầu rống lớn.

Cường đầu trọc gắt gao nhìn chằm chằm vào hai mắt âm độc của Băng ca, trên trán cũng bạo lộ gân xanh, thân thể hơi hơi phát run, hiển nhiên đang nhẫn lấy phẫn nộ cực lớn.

“Ta qua mẹ nó, muốn để cho Cường ca của chúng ta quỳ ngươi, ngươi tính toán là cái gì!” Nhị Cẩu ở bên cạnh nhịn không được, sắc mặt dữ tợn liền xông lại.

“Nhị Cẩu!” Cường đầu trọc vươn một tay đem Nhị Cẩu kéo trở về, “Trở về!”

“Thế nhưng là...”

“Ta để ngươi trở về!” Cường đầu trọc vừa trừng mắt, Nhị Cẩu nặng nề thở dài, tức giận nghiêng đầu đi.

Lúc Cường đầu trọc lần nữa đem mặt chuyển hướng Băng ca, phẫn nộ trước đó đã biến mất không thấy gì nữa, thay đổi thành một bộ lạnh nhạt mỉm cười.

Đưa tay kéo qua một cái ghế, Cường đầu trọc ngồi xuống, nhếch chân bắt chéo lên.

“Hiện tại có thể chứ, nói đi, Băng ca.”

Băng ca sững sờ, tuy Cường đầu trọc hiện đang ngồi ở trước mặt mình, xác thực thấp hơn chính mình một nửa, nhưng gã luôn cảm giác ở chỗ nào có điểm gì là lạ.

“Ta cũng không nói nhảm, về sau thu nhập của Vàng Son Lộng Lẫy, phải xuất ra một nửa giao cho Thiên Hà Bang chúng ta, ngươi hẳn là không có ý kiến gì đi.”

“Ha ha, ha ha ha...” Cường đầu trọc khó thở mà cười, nhìn Băng ca như nhìn một thằng ngốc.

“Ngươi mẹ nó não có bị bệnh không.”

Sắc mặt Băng ca ngẩn ngơ, sau đó sắc mặt bỗng nhiên mãnh liệt, “Ngươi con mẹ nó dám mắng ta?”

“Mắng ngươi, lão tử con mẹ nó ngược lại còn chuẩn bị đánh ngươi đâu!” Cường đầu trọc nói xong, thông suốt đứng dậy, một cỗ khí thế sắc bén dâng lên mà ra!

“Cường ca, ngươi rốt cục lại hùng khởi, vừa rồi ta còn tưởng rằng ngươi héo đâu!” Nhị Cẩu một mặt hưng phấn, lập tức bắt đầu ma quyền sát chưởng.

Ánh mắt Cường đầu trọc lạnh lùng, cười lạnh một tiếng, “Sư phụ nói qua, khi không thể nhịn được nữa, thì không cần lại nhịn!”

Băng ca phi một cái, đem tàn thuốc bên trong miệng phun ra ngoài.

“Cút mẹ mày đi, để ngươi không cần lại nhẫn, các huynh đệ, đập cho ta!”

Chương 384: Đóng cửa thả chó

“Dừng tay!” Ngay tại thời khắc song phương giương cung bạt kiếm, chuẩn bị động thủ, một tiếng quát to vang lên trên đỉnh đầu.

Mọi người giật mình, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy ở chỗ lan can lầu ba, một cái thẳng tắp thân thể đang đứng.

"Sư phụ! Vẫn là kinh động ngài." Cường đầu trọc một mặt áy náy, cúi đầu xuống.

Lâm Hải chỉ mỉm cười, không có chút ý tứ trách tội nào.

"Cường tử, ngươi đã trưởng thành rồi! Ban đầu ta còn cảm thấy đem khách sạn giao cho ngươi thì không yên lòng, hiện tại xem ra, ngươi hoàn toàn có năng lực như thế." Lúc Thiên Hà Bang vừa vọt vào, giác quan nhạy cảm của Lâm Hải liền phát giác được, hết thảy trước đó, hắn cũng nhìn ở trong mắt.

Lúc đầu, lấy hiểu biết của Lâm Hải đối với Cường đầu trọc, con hàng này đã sớm xông lên, cùng Thiên Hà Bang đánh một trận, không nghĩ tới tình thế phát triển, thế mà hoàn toàn ra khỏi dự liệu của hắn.

Con hàng Cường đầu trọc này, chẳng những học được ẩn nhẫn, mà lại hiểu được lấy đại cục làm trọng, đến cuối cùng khi hạ thấp đầu, nhưng lại không kiêu ngạo không tự ti, xem ra chính mình vẫn là coi thường Cường đầu trọc a.

Toàn thân Cường đầu trọc chấn động, Lâm Hải tán đồng, để trong lòng của y quả thực so với ăn mật còn ngọt hơn.

"Ha ha, vậy liền làm chết đám hỗn đản kia!" Cường đầu trọc nói, liền muốn xông qua.

"Không nóng nảy." Ngữ khí của Lâm Hải nhàn nhạt, lại bay ra một câu, "Đợi thêm một người đi."

Cường đầu trọc sững sờ, không biết Lâm Hải đang nói, là ai.

Mà lúc này, một cái bang chúng Thiên Hà Bang chen đến trước mặt Băng ca, chỉ vào Lâm Hải nghiến răng nghiến lợi một trận.

"Băng ca, người này chính là tên thầy thuốc cẩu thí, lần trước tại bệnh viện Đệ Nhất thấy chết không cứu, hại lão đại của chúng ta chết thảm.”

“Ồ?” Ánh mắt Băng ca nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, dần lạnh lùng xuống, cái người lần trước chết kia, thế nhưng là trợ thủ đắc lực của gã a.

Đúng lúc này, từ cửa bỗng nhiên có một người hứng thú bừng bừng chạy vào.

“Sư phụ, ngươi nói nơi này có đánh nhau?” Một người trẻ tuổi cà lơ phất phơ xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhìn thấy đám Thiên Hà Bang khí thế hung hung này, một chút sợ hãi cũng không có, ngược lại là hưng phấn dị thường.

Chính là Lý Lăng Đào!

“Tốt, người đến đông đủ rồi.” Lâm Hải cười vỗ tay một cái.

“Lăng Đào, ngươi cùng Cường tử giữ vững cái đại sảnh này, một cái cũng đừng để chạy!” Lời nói của Lâm Hải đột nhiên lăng lệ.

“Yên tâm đi, sư phụ!” Lý Lăng Đào ma quyền sát chưởng, nhìn chằm chằm vào bọn người Thiên Hà Bang, trong mắt tất cả đều là hưng phấn.

“Thao, liền mấy cái rác rưởi này, cũng muốn đối phó với nhiều người chúng ta như vậy, ngươi con mẹ nó não có bị bệnh không?” Một cái bang chúng Thiên Hà Bang, liền đối với Lâm Hải rống lớn nói.

Lâm Hải cười khẩy, sau đó hướng phía Cường đầu trọc nhàn nhạt phun ra một câu nói.

“Cường tử, đóng cửa thả chó!”

“Được rồi, sư phụ!” Cường đầu trọc đáp một tiếng, cùng Lý

Lăng Đào cùng một chỗ, mang theo hơn mười cái bảo an, liền đem cổng ngăn chặn.

“Không phải nói đóng cửa thả chó sao? Cửa đóng, chó, chó đâu?” Nhị Cẩu đứng tại bên cạnh Cường đầu trọc, nhìn xung quanh nhìn hơn nửa ngày, mê mang nói nói.

Cường đầu trọc đưa tay cho cái ót của Nhị Cẩu một bàn tay, “Con mẹ nó a, ngươi không phải gọi là Nhị Cẩu sao? Trong đám người chúng ta này, liền chỉ có bên trong tên ngươi có chữ chó, sư phụ nói khẳng định là ngươi, đi lên, cắn chết bọn họ!”

“Ta, ta...” Nhị Cẩu nhìn chằm chằm Cường đầu trọc, biểu hiện trên mặt nhất thời trở nên so với khóc còn khó coi hơn.

Đúng lúc này, đột nhiên một con chó Teddy cao đến nửa người, tướng mạo cổ quái, từ trong hư không xuất hiện ở trong đại sảnh.

“A... Nha phi, Cẩu gia cũng đến!” Sau khi A Hoa ra ngoài, chuyện thứ nhất không phải là xông qua cắn người, vậy mà đứng thẳng trên hai cái chân sau, uốn éo cái mông đùa nghịch bảo bối.

Phốc!

Lâm Hải tại lầu ba nhìn thấy, kém chút một đầu cắm xuống đến, em gái ngươi, thật sự là chó không đổi được tật ăn phân a!

“Ngươi cái chó chết này, còn không lên cho ta!”

Lâm Hải gào to một tiếng, A Hoa lúc này mới nhe răng, trực tiếp đem một cái tiểu đệ của Thiên Hà Bang ấn ngã nhào xuống đất.

“A... Nha phi, nếm thử đại chiêu mới luyện của Cẩu gia ta, đoạn tử tuyệt tôn khẩu!”

A Hoa sủa inh ỏi, trực tiếp cắn một cái ở trong đũng quần của cái tiểu đệ không may này.

“Ngao!” Một tiếng gào cực kỳ bi thảm truyền đến, tất cả mọi người ở đây nhất thời cảm thấy đũng quần mát lạnh, lông tơ tất cả đều nổ đứng lên.

Mẹ nó, chó này quá ác, con mẹ nó thế mà cắn nơi đó!

Lâm Hải ở bên trên nhìn thấy, nhịn không được cười lên, A Hoa con hàng này, thật sự là hoàn toàn âm hiểm như trước đây a.

Lắc đầu, Lâm Hải quay người về phòng, chuyện nơi này, có hai cái đồ đệ cùng A Hoa tại, đủ để bãi bình.

Thời gian nháy mắt, A Hoa lần nữa bổ nhào lên một cái tiểu đệ của Thiên Hà Bang, đồng dạng là cắn tại hạ bộ một cái.

Nhìn hai cái đồng bọn trong nháy mắt liền bưng lấy háng mà ngã xuống đất, tất cả người của Thiên Hà Bang đều không còn bình tĩnh.

“Mẹ nó a, cùng tiến lên, làm chết con chó này!”

Mấy chục người, cầm cái ghế trong đại sảnh lên, nhao nhao hướng phía A Hoa nhào tới.

“Ái chà chà, Cẩu gia gặp phải tao ương!” A Hoa hú lên quái dị, thân thể né tránh cái ghế đang bay tới, trước lui sau nhảy, dị thường nhạy bén, trong chớp mắt lại cắn đứt mệnh căn tử của ba cái tiểu đệ.

Không thể không nói, cái chiêu số âm hiểm này của A Hoa, hiệu quả là hết sức rõ ràng.

Bọn Thiên Hà Bang bưu hãn này, mắt thấy mấy người đều bưng lấy háng ngã trên mặt đất, nhất thời bị dọa đến hoảng, từng cái mắt lộ hoảng sợ, trong tay mang theo cái ghế, bắt đầu nhao nhao co rụt về đằng sau, cũng không dám tiến lên nữa.

“Con chó này rất thông minh nha.” Lý Lăng Đào cà lơ phất phơ ôm ngực, nhìn A Hoa một trận mới lạ.

Lấy nhãn lực của Lý Lăng Đào, tự nhiên nhìn ra, đám người Thiên Hà Bang này, từng cái đều là hung thần ác sát, nếu như A Hoa chỉ hung ác, căn bản doạ không được đám người này, dù là liều mạng bị cắn trúng vào mấy ngụm, đám người này cũng phải một loạt cùng lên, đem A Hoa đánh chết.

Thế nhưng A Hoa con hàng này, không phải hung ác, mà chính là âm ngoan, chuyên chọn mệnh căn tử mà cắn, cứ như vậy, cho dù là Thiên Hà Bang hung danh rõ ràng, sau khi có mấy người bị phế, cũng không khỏi phạm sợ.

“Mẹ nó a, đều lên cho ta a!” Băng ca thấy thế, tại phía sau tức đến oa oa kêu to.

Đáng tiếc, mặc Băng ca gọi hô thế nào, tại trước mặt A Hoa chuyên chọn mệnh căn tử mà cắn, những tiểu đệ luôn luôn đối với gã nghe lời răm rắp này, rốt cuộc cũng không chịu tiến lên một bước.

“Thao, một đám kém cỏi, lão tử tự mình thu thập con chó này!” Băng ca tức đến không có cách nào, thả người nhảy lên, liền muốn hướng phía A Hoa phóng đi.

Nào nghĩ đến, vừa bước về phía trước một bước, một tiếng xé gió khẩn cấp bỗng nhiên từ bên tai vang lên, đồng tử của Băng ca hãi nhiên co vào.

“Không tốt!” Cước bộ của Băng ca đột nhiên phanh lại, đem hết toàn lực hướng phía sau lưng nhảy lên, ầm một tiếng, đem một cái ghế sau lưng cũng đụng ngã xuống đất.

Mà Băng ca lại không lo được những cái này, vội vàng quay đầu hướng phía bên trái đằng trước nhìn lại.

“Ông” một tiếng, đã thấy một cái đũa trúc, đang một mực đính tại trên một cái ghế dựa bằng gỗ cứng rắn cách đó không xa, đuôi đũa vẫn đang không ngừng run rẩy.

“Thật mạnh!” Băng ca hãi nhiên thất sắc, dạng cường độ này, liền xem như gã, căn bản cũng không làm được.

Vội vàng quay đầu, hướng phía phương hướng đũa gỗ phóng tới nhìn lại, muốn nhìn một chút, nội lực thâm hậu như thế, đến tột cùng là cao nhân phương nào.

“Không muốn chết, liền trung thực đứng ở nơi đó đừng nhúc nhích.” Thanh âm lười nhác của Lý Lăng Đào truyền đến, trong tay còn vuốt vuốt một cái đũa trúc đang quay tròn loạn chuyển.

“Là người trẻ tuổi này? Điều đó không có khả năng!” Đôi mày của Băng ca nhăn lại thật sâu, làm sao cũng nghĩ không thông, một đường ám khí tập kích mạnh mẽ như vậy, thế mà xuất ra từ tay của cái người trẻ tuổi hai mươi tuổi này.

“A... Nha phi, các ngươi làm sao lại không lên nữa? Đã như vậy, Cẩu gia chỉ có thể chủ động thôi.”

A Hoa vẫy đuôi, mở to miệng lớn, liền hướng phía trong đám người xông qua, trong nháy mắt lại là một cái tiểu đệ Thiên Hà Bang, bị cắn bạo chim!

“Chạy a!” A Hoa âm ngoan, triệt để làm hoảng sợ ruột gan của đám Thiên Hà Bang này, không biết người nào hô một câu, mọi người nhao nhao hướng phía cửa phóng đi.

“Đều cút trở về cho ta!”

Lý Lăng Đào cùng Cường đầu trọc gần như đồng thời động thủ, chỉ thấy chân phải của Cường đầu trọc liên tục đá ra, trên không trung lóe ra mấy đường cước ảnh, đám tiểu đệ Thiên Hà Bang xông lại, lập tức kêu thảm mà bay trở về.

Lý Lăng Đào càng là hời hợt, vậy mà một cái tay để ở phía sau, một cái tay khác nhanh chóng lóe ra, chuẩn không thể nghi ngờ tát tại trên mặt đám người xông lại, âm thanh ba ba nổi lên bốn phía, thực có thể trang bức.

Trong chớp mắt, mấy chục người xông lại, tất cả đều bị hai cái sư huynh đệ như môn thần này, đánh trở về, nhao nhao té lăn trên đất.

“A... Nha phi, để cho các ngươi lại chạy!” A Hoa một cái vọt tới, trực tiếp nhào vào giữa đám người, một mặt cười xấu xa mở ra miệng chó!

Trong chốc lát, gào khóc thảm thiết!

Mà Băng ca, giờ phút này lại đang phát ngốc, đối với chuyện này mắt điếc tai ngơ, ngược lại gắt gao nhìn chằm chằm vào Cường đầu trọc, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Chương 385: Chân trái!

“Ngươi, ngươi dùng là Phật Sơn Vô Ảnh Cước!” Băng ca cả người kinh ngạc hỏi.

Cường đầu trọc nghe xong, lập tức đắc ý lại đá ra một chuỗi cước ảnh, “Không sai, coi như tiểu tử ngươi có chút kiến thức.”

“Hô ~” Băng ca bỗng nhiên thở ra một hơi thật dài, sau đó một mặt cao ngạo ngẩng đầu lên.

“Ngươi là truyền nhân của cái chi nhánh nào? Vinh Thịt Heo? Lương Khoan? Hay là Nha Sát Tô?”

Cường đầu trọc sững sờ, nhìn Băng ca bỗng nhiên biểu hiện ra một bộ dáng cao cao tại thượng, nhất thời khinh thường bĩu môi một cái.

“Cái gì loạn thất bát tao thế, lão tử tự nhiên là truyền nhân của sư phụ ta.”

“Làm càn! Ta chính là đại truyền nhân thứ sáu của Hoàng Phi Hồng, nếu ngươi đã là chi nhánh của Hoàng gia ta, còn không nhanh chóng tới quỳ bái!”

“Quỳ bà nội ngươi a.” Cường đầu trọc bật cười một trận, cái Băng ca gì này đầu có bị bệnh không.

“Ngươi, ngươi ngươi hỗn trướng! Ngươi muốn khi sư diệt tổ có phải không!” Băng ca tức giận chỉ vào Cường đầu trọc, ngón tay cũng giật lên.

“Khinh ngươi cái đại đầu quỷ!” Cường đầu trọc nói xong, trực tiếp liền xông qua.

Hiện tại tất cả tiểu đệ của Thiên Hà Bang cơ hồ đều bị A Hoa phế bỏ đi, y cũng không cần thiết phải trông coi cái cửa này nữa.

“Muốn chết!” Con mắt của Băng ca quét ngang, nộ từ sinh lòng, hai đường cước ảnh hướng liền phía Cường đầu trọc đầu đá tới.

Chính là chiêu thức kinh điển của Phật Sơn Vô Ảnh Cước, Hổ Hạc Song Hình!

“Đến tốt!” Ánh mắt Cường đầu trọc sáng lên, đùi phải đột nhiên đá lên, vậy mà cùng một dạng chiêu thức với Băng ca.

Phanh, ầm!

Hai tiếng va chạm nhanh chóng, Cường đầu trọc cùng Băng ca đồng thời lui lại mấy bước, một mặt chấn kinh nhìn đối phương.

“Không có khả năng!” Trong mắt Băng ca hoảng hốt, chính mình thế nhưng là truyền nhân dòng chính của Hoàng gia, dưới chiêu thức đồng dạng, làm sao lại ngang cân cùng tên đầu trọc này?

Mà Cường đầu trọc cũng là một mặt chấn kinh, từ sau khi y học được cái Phật Sơn Vô Ảnh Cước này, còn chưa bao giờ gặp người có thể đem y bức lui đâu.

“Đậu móa, lại đến!” Cường đầu trọc tức giận quát một tiếng, lần nữa xông lên.

Băng ca cũng không yếu thế, dưới chân liền phóng, hướng phía Cường đầu trọc đá lên đường đường cước ảnh.

Phật Sơn Vô Ảnh Cước, coi trọng hai chữ vô ảnh, kì thực là cước chiêu cực nhanh, gần như vô ảnh vô hình.

Hai người cũng là đồng dạng chiêu thức, trong chốc lát cước ảnh đầy trời, đem hai người đều bao bọc ở trong đó, trong lúc nhất thời vậy mà khó phân thắng bại!

Lý Lăng Đào ở bên cạnh, cà lơ phất phơ quan chiến, khóe miệng lộ ra một tia khinh thường.

“Ta nói Cường ca, ngươi liền có chút trình độ này a, chậc chậc chậc...”

Cường đầu trọc nghe vậy, một trận tức giận, tại trước mặt tiểu sư đệ, thế mà thật lâu vẫn không bắt được địch nhân, thật sự là mất mặt thật lớn.

Chợt quát một tiếng, Cường đầu trọc lần nữa phát lực, tốc độ công kích lập tức đề cao mấy phần, muốn nhất cử đem Băng ca cầm xuống.

Tiếc rằng, Băng ca cũng không phải hạng lương thiện gì, đồng dạng nâng tầng suất tốc độ ra cước đề cao đến cực hạn, sinh sinh chống đỡ công kích cấp tốc của Cường đầu trọc.

“Ai, liền tài nghệ này còn muốn làm Đại sư huynh, về sau a, Đại sư huynh này vẫn là để ta là đi, ngươi làm nhị sư đệ hoặc là tam sư đệ liền tốt!” Lý Lăng Đào tiếp tục ôm ngực, trào phúng nói.

“Đánh rắm!” Cường đầu trọc gầm thét một tiếng, “Con mẹ nó người nào cũng đừng hòng cùng lão tử đoạt chức Đại sư huynh!”

“Đi chết đi!” Cường đầu trọc bỗng nhiên gầm lên giận dữ, sau khi đá ra hai cước, vậy mà không có liên tục ra chiêu, ngược lại chân phải chạm đất, đem chân trái đá ra.

“Chậc chậc chậc, vì cái gì lại đổi chân trái đâu, cái khe hở ngắn gọn này, đủ để cho chính mình rơi xuống hạ phong.”

Thế nhưng Lý Lăng Đào vừa dứt lời, chân trái của Cường đầu trọc liền cùng đùi phải của Băng ca, hung hăng đụng vào nhau.

Một âm thanh răng rắc kinh người truyền đến, Băng ca rú thảm một tiếng, thân thể bay thẳng ra ngoài, hung hăng đụng ở trên tường, phun ra một ngụm máu tươi, con mắt đảo một vòng, khí tuyệt thân vong!

“Cái này...” Con mắt Lý Lăng Đào bỗng nhiên vẩy một cái, một mặt ngốc trệ.

“Cái này, điều đó không có khả năng!” Sau đó, Lý Lăng Đào mãnh liệt ngẩng đầu nhìn về phía Cường đầu trọc, một mặt khó có thể tin.

Một cước của Cường đầu trọc, làm sao có thể mạnh như vậy? Coi như là mình, đều chưa hẳn đã ngăn cản được!

Mà Cường đầu trọc giờ phút này, cũng là ngẩn ngơ, sau đó một mặt hối hận.

“Ai u, WTF! Tiểu Lý Tử đều tại ngươi, kích ta làm gì, sư phụ không cho ta dùng chân trái, lần này tốt, chết người!”

Lý Lăng Đào vội vàng cho Cường đầu trọc cái nháy mắt, sau đó mở miệng nói nói, “Nào có chết người, gã là bất tỉnh mà thôi.”

Cường đầu trọc sững sờ, sau đó liên tục gật đầu, “Đúng đúng đúng, chính là bất tỉnh thôi.”

Nói xong, Cường đầu trọc hướng phía Nhị Đản vẫy tay một cái.

“Đem những con rùa Thiên Hà Bang này, tất cả đều ném ra ngoài cho ta!”

“Được rồi!” Nhị Đản mang theo bảo an, đem bang chúng Thiên Hà Bang đã bị A Hoa cắn bạo chim, tất cả đều kéo ra ngoài, ném đến bên trên đường lớn, sau đó đem cửa đóng lại.

Lúc này, sắc mặt của Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào nhưng dần dần âm trầm xuống.

“Ngươi làm sao không lại cẩn thận như vậy, hiện tại chết người, làm sao bây giờ?”

“Sau khi Huyết Sát Thất Tinh Cước của ta thành, ta vẫn là lần đầu dùng, nào biết uy lực lớn như vậy a?” Cường đầu trọc cũng là một mặt phiền muộn.

“Ai, vẫn là hỏi thăm sư phụ một chút làm sao rồi nói đi.”

Hai người cẩn thận từng li từng tí đem Lâm Hải kêu ra, cúi đầu một bộ dáng làm sai chuyện.

“Làm sao?” Lâm Hải sững sờ, hắn căn bản không có quan tâm đến sự tình bên ngoài, đến bây giờ còn không biết tin tức Băng ca đã chết.

Cường đầu trọc một mặt áy náy đem sự tình nói một lần, Lâm Hải cũng không khỏi nhíu mày.

Cường đầu trọc thấy bộ dáng Lâm Hải tựa hồ rất bất mãn, tâm lý khổ sở một trận.

“Sư phụ, ngươi không cần khó xử, người là ta giết, ta đi tự thú!”

Lâm Hải sững sờ, quái dị liếc Cường đầu trọc một cái, “Nói cái gì đó? Người nào nói ngươi giết người?”

“Ách...” Cường đầu trọc sững sờ, không biết Lâm Hải là có ý tứ gì.

“Đem gã kéo tới một cái phòng trống.”

“Vâng.” Cường đầu trọc liên tục gật đầu, đem thi thể Băng ca nâng lên, đi vào một cái phòng trống ở lầu một.

“Được, các ngươi ra ngoài đi.” Đem Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào đánh ra ngoài, Lâm Hải đóng cửa lại.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thi thể Băng ca liền biến mất tại chỗ.

Lâm Hải hài lòng gật gật đầu, “Lần này liền tốt, cái Thánh Cảnh này thật đúng là đồ vật tốt để hủy thi diệt tích a.”

“Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản, tại sao lại ném người chết vào bên trong nữa, kém chút nện trên đầu cô nãi nãi!”

“Ách...” Nghe thấy từ trong ý thức truyền đến thanh âm nổi giận của Sở Lâm Nhi, Lâm Hải hốt hoảng chạy trốn.

“Sư phụ...” Vừa ra tới, Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào vẫn còn chờ ở cửa.

“Được, không có việc gì, mau đem nơi này thu thập một chút đi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói xong, lần nữa hướng phía lầu ba đi đến.

Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào nhìn nhau, đồng thời đi vào phòng trống, liếc nhìn một vòng, thi thể Băng ca thế mà hoàn toàn không có tung tích!

Hai người đều là chấn kinh một trận, quả thực không thể tin được con mắt của chính mình.

“Cường ca, cái này, đây là có chuyện gì?”

Cường đầu trọc cũng là một trận không rõ, hơn nửa ngày mới nuốt nước bọt nói nói, “Bản sự của sư phụ, không phải chúng ta có thể phỏng đoán?”

Lý Lăng Đào sững sờ, sau đó rất tán thành mà gật gật đầu.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Hải về đến phòng, vừa mới ngồi xuống, Tiêu Tình liền nhỏ giọng hỏi.

“Không có việc gì.” Lâm Hải nhàn nhạt lắc đầu.

“Hứ, không nói thì thôi.” Tiêu Tình bĩu môi một cái, lộ ra một tia bất mãn.

Lúc này, Tiêu Thanh Sơn đem đũa buông xuống.

“Tiểu Hải, có chỗ nào cần ta hỗ trợ hay không?” Lầu một có động tĩnh lớn như vậy, tuy phòng có cách âm rất tốt, nhưng cũng vẫn là truyền vào trong lỗ tai củamọi người, nếu không phải hai người Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn bất động như núi, trong phòng đều sớm đã lao ra.

“Tạm thời không cần.” Lâm Hải cười lắc đầu.

Vừa nói xong, lỗ tai của Lâm Hải đột nhiên dựng thẳng lên, sau đó đôi mày chăm chú nhăn lại.

Chương 386: Tìm kiếm cho ta!

“Thật sự là phiền phức.” Lâm Hải lần nữa đứng dậy, hướng phía Tiêu Thanh Sơn áy náy cười một tiếng.

“Tiêu lão, ta ra ngoài xử lý một chút.”

“Có cần để Tiểu Chiến cùng ngươi đi ra hay không?” Tiêu Thanh Sơn mang theo quan tâm hỏi.

Chiến Hướng Vinh nghe được liền muốn đứng dậy, nhưng bị Lâm Hải một tay đè lại.

“Không cần làm phiền đến Chiến Tư lệnh, ta sẽ tự ra là được.” Vàng Son Lộng Lẫy hiện tại là địa bàn của mình, nếu như còn cần người ta ra mặt, Lâm Hải cảm mình liền ném mặt mũi lớn.

Ra khỏi phòng, sắc mặt Lâm Hải liền âm trầm xuống.

Lúc đầu người nhà đoàn tụ, lại có loại khách quý như Tiêu lão này, không khí tốt bao nhiêu a, hết lần này tới lần khác liên tiếp bị người quấy rầy, dù tính tình của Lâm Hải tương đối ôn hòa, giờ phút này cũng rất là nổi giận.

Đến đại sảnh, lúc này Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào đã bị một đội cảnh sát vây quanh.

“Chuyện gì xảy ra?” Sắc mặt Lâm Hải không vui hỏi.

Cầm đầu là một cái cảnh sát trung niên, dùng con mắt xẹp Lâm Hải liếc một chút, trên mặt lộ ra một tia khinh thường.

“Ngươi là ai?” Cảnh sát trung niên ngóc lên cái cằm, một bộ giọng điệu ở trên cao nhìn xuống nói.

Lâm Hải chau mày, ngữ khí của cái cảnh sát này để hắn không duyên cớ sinh ra một tia chán ghét.

“Cái khách sạn này là của ta, các ngươi tự tiện xông vào khách sạn của chúng ta, là muốn làm gì?”

“Ngươi là lão bản của cái khách sạn này?” Cảnh sát trung niên sững sờ, dò xét Lâm Hải trên dưới một phen, có chút hồ nghi bất định.

Tại trong ý thức của cảnh sát trung niên, có thể mở lên loại khách sạn có quy cách như Vàng Son Lộng Lẫy này, nói làm sao cũng là phú giáp một phương, thật không nghĩ đến lại là một cái người trẻ tuổi ăn mặc phổ thông như thế.

Lâm Hải không có trả lời gã, mà chính là nhàn nhạt nhíu nhíu mày.

“Hôm nay khách sạn không buôn bán, nếu như các ngươi là tới dùng cơm, thì hôm nào lại đến đi.”

Lâm Hải nói một câu, trực tiếp đem cảnh sát trung niên làm cười, sau đó sắc mặt bỗng nhiên phát lạnh.

“Nói cho ngươi, đừng giả bộ hồ đồ cho ta!”

Nói xong, cảnh sát trung niên tiến lên hai bước, đi đến Lâm Hải trước mặt.

“Chúng ta tiếp được báo động, mấy chục người bị rượu trong khách sạn các ngươi đánh thành trọng thương, bây giờ còn đang nằm ở cửa đâu, chẳng lẽ ngươi còn muốn chống chế sao!”

Lâm Hải nghe xong lời này, ánh mắt đột nhiên phát lạnh, khóe miệng nổi ra một tia cười lạnh.

“Vậy các ngươi đến, thật đúng là rất nhanh a.”

“Hừ, xảy ra chuyện như vậy, chúng ta tự nhiên đuổi tới trước tiên, đây là chức trách của chúng ta!”

“Chức trách của các ngươi?” Lâm Hải khó thở mà cười, con mẹ nó lúc Thiên Hà Bang tiến tới quấy rối, làm sao không thấy các ngươi tiến đến thực hiện chức trách đâu?

Lúc này vừa mới bị ném ra không tới năm phút, các ngươi lập tức liền kéo người đến, con mẹ nó sớm an bài tốt đi!

“Hừ, nếu ngươi là lão bản, cũng đừng nói nhảm nữa, đi theo chúng ta một chuyến đi.”

Cảnh sát trung niên vừa nói xong, hai cái cảnh sát trẻ tuổi lên liền muốn mang Lâm Hải đi.

“Chờ một chút.” Lâm Hải nhẹ nhàng đem cánh tay của hai cái cảnh sát trẻ tuổi đẩy ra, sau đó khinh thường cười một tiếng.

“Đám Thiên Hà Bang hỗn đản kia, là tại khách sạn của chúng ta thụ thương, nhưng chúng ta lại không phải là người động thủ, ngươi dựa vào cái gì mà bắt ta, ta vẫn còn muốn tìm bọn họ bồi thường tổn thất trong khách sạn của ta đâu?”

“Không phải là các ngươi động thủ?” Cảnh sát trung niên sững sờ, sau đó khóe miệng nhếch lên, “Chẳng lẽ bọn họ là tự mình hại mình sao!”

“Nói cho ngươi, thành thật một chút cho ta! Nếu không ngươi không có quả ngon để ăn đâu!”

Lâm Hải nhướng mày, thực sự không thèm phí lời với gã.

“Cường tử, ngươi đi ra cửa, xách hai cái Thiên Hà Bang đần độn tiến đến!”

“Vâng!” Cường đầu trọc đáp ứng một tiếng, ra khỏi khách sạn, tại mặt đất ở cửa ra vào xách hai cái tiểu đệ Thiên Hà Bang đang thống khổ rên hừ hừ tiến vào, sau đó ném ở trước mặt Lâm Hải.

“Chính ngươi nhìn xem, thương tổn của bọn họ là chúng ta đánh sao?” Lâm Hải một mặt xem thường nói nói.

Cảnh sát trung niên sững sờ, nhíu mày nhìn hai người đang rú thảm trên mặt đất một chút, sau đó khoát tay chặn lại.

Hai cảnh sát sau lưng bước nhanh về phía trước, ngồi xổm xuống, cẩn thận nghiệm tra.

Khi thấy hạ bộ của hai người kia máu me đầm đìa, trong lòng hai người cảnh sát này đồng thời phát lạnh một trận.

Vội vàng đứng lên, hướng phía cảnh sát trung niên cúi chào.

“Đỗ cục, thương tổn của bọn họ, đều là do chó cắn.”

“Chó cắn?” Đỗ cục nghe vậy sững sờ, “Các ngươi thấy rõ ràng?”

“Không sai, là chó cắn, hơn nữa… Cắn đủ hung ác!”

“Cái này...” Đỗ cục lập tức sững sờ, mẹ nó chó cắn còn bắt người thế nào!

“Đi ra xem những người khác một chút!” Đỗ cục quay người liền xông ra khỏi khách sạn, lúc này trước cửa khách sạn đã đầy người xem náo nhiệt, 120 (*cứu thương) cũng đến hiện trường, đang nâng từng người nhấc phía trên xe.

“Tình huống của bọn họ như thế nào?” Đỗ cục bắt lấy một cái nhân viên y tế mặc áo choàng trắng, gấp giọng hỏi.

“Tất cả mọi người đều là là bị chó cắn vào khí quan sinh dục, thương thế rất nặng!” Nhân viên y tế nói xong, vội vàng lại chạy tới nhấc người kế tiếp qua.

Đỗ cục sững sờ ngay tại chỗ, lập tức ngốc, trong lúc bất tri bất giác, nơi đũng quần cũng cảm thấy trở nên lạnh lẽo.

Cái này mẹ nó là cái chó gì? Làm sao chuyên cắn cái chỗ này a! Quá con mẹ nó đáng sợ a!

Quay người lại chạy vào đại sảnh, một mặt âm lãnh đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Thế nào, tra rõ ràng đi, là chúng ta người đánh sao?” Lâm Hải nhàn nhạt trào phúng nói nói.

Đỗ cục há hốc miệng hồi lâu, khuôn mặt đỏ bừng lên, sau đó sắc mặt bỗng nhiên âm độc lên.

“Tuy không phải là các ngươi đánh, nhưng các ngươi thả chó cắn người, ngươi cũng thoát không khỏi can hệ!”

“Thả chó cắn người? Con nào mắt của ngươi thấy ta thả chó cắn người?” Lâm Hải một mặt vô tội buông buông tay.

“Con chó kia rõ ràng là chính bọn họ mang đến có được hay không, là chó của chính bọn họ.”

“Chính của chính bọn họ?” Đỗ cục xoa xoa trán, cảm giác đầu một trận không rõ, cái này mẹ nó là cái loạn thất bát tao gì a.

“Đỗ cục, đừng nghe hắn nói bừa nói, không phải là chó của chúng ta!” Tiểu đệ Thiên Hà Bang nằm trên mặt đất vội vàng mở miệng nói nói.

“Hừ, ngươi nghe được đi, bọn họ nói, không phải là chó của bọn họ.”

“Ta nói đồng chí cảnh sát, ngươi có biết bọn họ là ai không a? Thiên Hà Bang a, xã hội đen a! Ngươi làm sao lại tin lời nói của bọn họ, mà không tin lời nói của ta, chẳng lẽ giữa ngươi cùng bọn họ... Có cấu kết?” Lâm Hải làm ra một bộ dáng khó có thể tin.

“Ngươi bớt nói vớ nói vẩn đi!” Đỗ cục lập tức đến gấp, nhất thời cảm thấy chột dạ trong lòng.

“Cái kia chính là, gã nói không phải chó của bọn họ, ta cũng nói không phải là chó của chúng ta.” Lâm Hải nhún nhún vai. “Ngươi tổng sẽ không tin tưởng lời nói của một cái xã hội đen, mà không tin lời nói của cái lương dân như ta a?”

“Ngươi, ngươi...” Sắc mặt của Đỗ cục tái xanh, bị tức đến một câu cũng nói không nên lời.

Lúc đầu gã tới, là sợ Thiên Hà Bang làm chết người sẽ không dễ nhìn, thời khắc mấu chốt đi ra ngăn lại một chút.

Không nghĩ tới tình thế phát triển hoàn toàn vượt quá dự liệu của Đỗ cục, người của Thiên Hà Bang ngược lại là từng cái trọng thương, bị ném ra.

Thiên Hà Bang hàng năm hiếu kính gã số lượng cũng không ít, cứ như vậy, Đỗ cục đương nhiên sẽ không ngồi yên mà không để ý đến, nhưng càng làm cho gã nghĩ không ra là, đám người này thế mà tất cả đều là bị chó cắn, muốn bắt hung thủ, căn bản là tìm không thấy người!

“Đỗ cục, ngươi đừng nghe hắn, hắn nói vớ nói vẩn, con chó kia bây giờ còn đang ở trong khách sạn này đâu, chúng ta trước đó nằm tại cửa ra vào, không có thấy con chó nào đi ra!” Tiểu đệ Thiên Hà Bang nằm trên mặt đất lần nữa hô nói.

“Rất tốt!” Đỗ cục khẽ gật đầu, “Chờ ở trong khách sạn của ngươi, tìm tới con chó kia, nhìn ngươi còn chống chế như thế nào!”

Lâm Hải liếc nhìn Đỗ cục phảng phất như nhìn một tên đần độn, “Đầu óc ngươi không bị bệnh đi, khách sạn của ta là một nơi cao cấp như vậy, bên trong nuôi một con chó? Nói ra ngươi tin không?”

Đỗ cục khẽ giật mình, trong lòng cũng nói thầm, loại khách sạn cấp cao này, xác thực rất không có khả năng nuôi chó ở bên trong.

Thế nhưng là, việc đã đến nước này, Đỗ cục cũng không có biện pháp khác, hướng phía cảnh sát sau lưng vung tay lên.

“Ngươi nuôi chó hay không, chính ngươi rõ ràng! Tìm cho ta!”

Chương 387: Ngươi thật muốn đi vào?

“Chờ một chút.” Lâm Hải tiến lên một bước, đem cảnh sát cản lại.

“Khách sạn của ta, há để ngươi muốn lục soát liền lục soát?”

“Hừ!” Đỗ cục bĩu môi một cái, “Thế nào, chột dạ rồi sao!”

“Chột dạ?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Con chó kia căn bản không ở trong khách sạn của ta, ta có cái gì phải chột dạ.”

“Vậy thì tránh ra!” Đỗ cục không kiên nhẫn đẩy Lâm Hải ra, nào nghĩ đến Lâm Hải vậy mà không nhúc nhích tí nào.

Chỉ là, sắc mặt Lâm Hải lại lạnh xuống tới.

“Ngươi thật muốn lục soát?”

“Không lục soát thì không được!”

“Vậy thì tốt, nếu như không soát ra được, ngươi định nói thế nào?”

“Không soát ra được, chúng ta lập tức đi ngay!”

“Đi?” Lâm Hải khinh thường cười một tiếng, “Nào có sự tình tốt như vậy?”

“Nếu như không soát ra được chó, vậy ngươi liền như chó leo ra ngoài cho ta!”

“Ngươi...” Con mắt của Đỗ cục mạnh mẽ trừng thẳng, mà Lâm Hải làm như không sợ hãi chút nào mà nhìn thẳng vào mắt gã.

“Đúng rồi, Đỗ cục, Băng ca của chúng ta bị cái đầu trọc kia đánh chết, thi thể còn ở bên trong cái khách sạn này.” Lúc này, một cái tiểu đệ Thiên Hà Bang đang nằm kêu thảm trên mặt đất, oán hận nói nói.

Đỗ cục nghe được, con mắt mạnh mẽ sáng lên, sau đó trên mặt lộ ra một tia âm ngoan mà nhe răng cười.

Chính mình tùy tiện lục soát khách sạn của người ta là không phù hợp trình tự, nếu như không soát ra được đồ vật, sau đó xác thực vô pháp nói chuyện, nhưng nếu như nơi này có người chết, vậy coi như dễ nói.

Chỉ cần tìm ra thi thể, dù không làm việc theo trình tự, cũng liền thành công tác của Đỗ cục gã có bá lực, quyết định thật nhanh!

“Đậu móa, dù là chó hay thi thể, cũng lục soát ra hết cho ta!” Đỗ cục lập tức có lực lượng.

“Ngươi cần phải nghĩ kĩ đi!” Con mắt Lâm Hải không khỏi nheo lại.

“Hừ! Ngươi ít tại chỗ này giả vờ giả vịt đi, một hồi tìm ra được, ngươi liền đợi đến ngồi tù đi!”

“Động thủ!” Đỗ cục lực lượng mười phần gào to một tiếng, trừ hai cảnh sát giữ vững ngoài cửa, còn lại lập tức phân tán ra, hướng từng cái gian phòng lục soát.

“Ai.” Lâm Hải thăm thẳm thở dài, “Ngươi người này làm sao cố chấp như vậy chứ, đã muốn lục soát, vậy liền lục soát đi, chẳng qua nếu như không soát ra được, cũng đừng quên, phải bò như chó ra ngoài nha.”

Lâm Hải nói xong, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, tại trong ánh mắt buồn bực tức giận nhìn soi mói của Đỗ cục, liền trở lại lầu ba.

“Tiểu Hải, xảy ra chuyện gì a?” Tiến vào phòng, Lâm Mậu Thành có chút lo lắng nói nói.

“Không có việc gì, gia gia.” Lâm Hải nhẹ nhõm cười nói, “Ngài bồi tốt Tiêu lão đi, ta ra ngoài xử lý một chút.”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp chuyển ghế, ngồi tại cửa phòng.

Tiêu lão cùng gia gia xa cách từ lâu mà trùng phùng, Lâm Hải quyết không cho phép đám cảnh sát này tới quấy rầy bọn họ.

Hơn nửa canh giờ, đám cảnh sát rốt cục lục soát đến nơi đây, thấy Lâm Hải bệ vệ ngồi tại cửa ra vào, không khỏi nhao nhao chau mày một cái.

“Nhường một chút, chúng ta muốn đi vào điều tra.” Một người cảnh sát nhíu mày nói nói.

“Nơi khác có thể tùy tiện lục soát, nơi này không được!” Lâm Hải cũng không ngẩng đầu lên nói nói.

“Xin ngươi phối hợp với công tác của chúng ta!” Cảnh sát hơi không kiên nhẫn.

“Nơi này là người nhà của ta cùng một vị khách nhân tôn quý đang ăn cơm, các ngươi muốn lục soát, chờ mọi người ăn xong lại nói!”

“Cái này...” Mấy cái cảnh sát nhìn lẫn nhau, có chút do dự bất định.

“Xuống dưới mời Đỗ cục lên một chuyến.” Sau cùng, cảnh sát cầm đầu, hướng bên cạnh một cái cảnh sát trẻ tuổi nhỏ giọng phân phó nói.

Lâm Hải nói làm sao cũng là đại lão bản của Vàng Son Lộng Lẫy, có thể mở ra khách sạn cao cấp như vậy, thì không phải người mà những lính cảnh sát bọn họ này có thể tuỳ tiện trêu chọc, vẫn là để Đỗ cục tự mình tới thì tốt hơn.

Chỉ chốc lát, Đỗ cục liền mặt đen đi tới.

“Đỗ cục, gian phòng nào cũng đã tìm qua, không có phát hiện ra chó cùng thi thể, trước mắt chỉ còn gian này là không có điều tra.”

Người cảnh sát vừa rồi kia, bám vào bên tai Đỗ cục, nhẹ giọng nói nói.

Đỗ cục nghe xong, khóe miệng nhếch lên, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, chậm rãi đi đến gần Lâm Hải.

“Tránh ra!”

“Ta vừa mới nói, muốn lục soát, chờ người bên trong cơm nước xong xuôi rồi lại nói!”

Lông mày Đỗ cục nhướn lên, “Ngươi không phải là đem chó cùng thi thể đều giấu ở chỗ này a?”

Lâm Hải chau mày, liếc gã một cái, không nói gì, tâm lý lại có chút phiền não.

Đỗ cục thấy Lâm Hải phản ứng như vậy, tưởng rằng Lâm Hải chột dạ, bị chính mình nói trúng, không khỏi càng thêm đắc ý.

“Mau tránh ra cho ta, ta hiện tại liền muốn lục soát!” Đỗ cục gào to một tiếng, cảnh sát sau lưng liền phần phật vây quanh.

Ánh mắt Lâm Hải lạnh lẽo, chậm rãi đứng lên, một cỗ khí thế cường đại phát ra.

“Ta xem các ngươi ai dám!” Lâm Hải bước ra trước một bước, đối diện với Đỗ cục, lại có một loại cảm giác như đối mặt như núi cao, khiến Đỗ cục liền hô hấp cũng không khỏi trì trệ.

Không tự chủ được lui lại một bước, Đỗ cục hít sâu một hơi, biểu hiện trên mặt lại càng phát ra dữ tợn hơn.

Lâm Hải lặp đi lặp lại nhiều lần ngăn cản, để gã càng thêm kết luận, bên trong cái căn phòng nhỏ này tuyệt đối có vấn đề.

“Hai người các ngươi coi chừng hắn, những người khác cùng ta lục soát!” Đỗ cục hướng hai cảnh sát phía sau lưng chỉ, hai cảnh sát lập tức tiến lên hướng phía Lâm Hải đi tới.

“Tránh ra!” Hai cảnh sát đưa tay hướng phía bả vai Lâm Hải chộp tới.

Lông mày Lâm Hải nhướn lên, hai cánh tay như thiểm điện nhô ra, phát sau mà đến trước, trực tiếp chế trụ chỗ then chốt trên tay của hai cảnh sát, sau đó kéo ra.

“Răng rắc!” Tiếng vang thanh thúy truyền đến, hai cảnh sát kêu thảm một tiếng, cánh tay nhất thời rũ xuống.

Cước bộ tiến lên của Đỗ cục đột nhiên trì trệ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Nhìn không ra, còn là cái người luyện võ, sự tình đánh lén cảnh sát, một hồi cùng ngươi cùng tính một lượt!” Nói xong, Đỗ cục hướng phía cảnh sát sau lưng bĩu môi.

“Đừng nhúc nhích!” Bốn năm cái cảnh sát ở sau lưng, bỗng nhiên móc súng lục ra, nhắm ngay vào Lâm Hải.

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, cảm nhận rất rõ ràng, có mấy cỗ sát khí nhàn nhạt, đang khóa chặt chính mình.

Hai mắt nhắm lại, chậm rãi liếc nhìn một vòng những cảnh sát này, song quyền nắm chặt của Lâm Hải chậm rãi buông ra tới.

Những cảnh sát này tuy cầm súng, nhưng lấy tu vi bây giờ của mình, trừ phi loạn súng bắn phá, nếu không muốn bắn tới chính mình, gần như không có khả năng.

Lâm Hải có nắm chắc tuyệt đối, trong vòng một phút đem súng của bọn họ đoạt lấy toàn bộ, cũng giải quyết hết.

Nhưng Lâm Hải nhưng không có lựa chọn làm như thế, không phải không dám, mà chính là có một tầng lo lắng khác.

Nơi mà những cảnh sát này đối diện, cũng là phòng, ở bên trong chính người một nhà của mình cùng Tiêu lão đâu, mặc dù mình không sợ bọn họ nổ súng, nhưng người nào cũng không giữ được, sẽ có đạn lạc đánh vào phòng hay không.

Nếu như người nhà của mình hoặc là bọn người Tiêu lão bị đạn lạc ngộ thương, vậy liền được không bù mất.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải không khỏi nhẹ nhàng thở dài, nhìn xem chỉ có thể để bọn họ đi vào.

Chỉ là sau khi đi vào, kết quả thế nào...

Lâm Hải cười lắc đầu, xem ra cái Đỗ Cục trưởng này chỉ có thể tự cầu phúc.

Thấy Lâm Hải bị mấy cái cảnh sát cầm súng chỉ vào, đứng ở nơi đó lại là lắc đầu lại là thở dài, tâm lý Đỗ Cục trưởng đắc ý một trận.

Chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Hải, lại khôi phục bộ dáng ở trên cao nhìn xuống trước đó.

“Thế nào, càn rỡ vừa rồi đi nơi nào rồi? A? Không phải là không để cho ta đi vào lục soát sao?”

“Ngươi con mẹ nó ngược lại là dám ngăn cản a!” Đỗ Cục trưởng nói, một mặt phách lối vươn tay liền hướng mặt Lâm Hải đánh đến.

Nào nghĩ đến, cổ tay Lâm Hải khẽ đảo, trực tiếp đem cánh tay gã vặn ngược lại.

“Ai u, ai u! Ngươi con mẹ nó buông tay!” Đỗ cục lập tức đau đến cong cong thân thể, kêu lên ngao ngao.

“Buông Đỗ cục ra!”

“Buông tay, nếu không chúng ta sẽ nổ súng!”

Mấy cái cảnh sát thấy thế, nhao nhao cầm súng chỉ vào Lâm Hải lớn tiếng quát nói.

“Ha ha.” Lâm Hải xem thường cười một tiếng, nhẹ nhàng đẩy một cái, đem Đỗ cục đẩy qua một bên.

“Ngươi mẹ nó...” Sau khi Đỗ cục bị buông ra, tức đến lại muốn xông lên, nhưng bị ánh mắt băng lãnh của Lâm Hải trừng một cái, lập tức lại bị dọa đến rụt về.

“Hừ! Chờ ta đi vào, lục soát ra chứng cứ mới hảo hảo thu thập ngươi!” Hung hăng liếc trừng Lâm Hải một chút, Đỗ cục cất bước liền đi vào trong.

“Ngươi thật muốn đi vào?” Thanh âm của Lâm Hải, nhẹ nhàng tiến vào lỗ tai của Đỗ cục, mang theo một tia nghiền ngẫm.

“Nói nhảm, bây giờ ngươi sợ?” Khóe miệng Đỗ cục mang theo giọng mỉa mai nói.

“Sợ?” Lâm Hải buồn cười một trận. “Ta là sợ ngươi hối hận! Nếu như là ta, ta tuyệt đối không đi vào!”

“Ta sẽ hối hận? Hừ, ngươi chờ xui xẻo cho ta!” Đỗ cục nói xong, không để ý tới Lâm Hải, trực tiếp đem cửa phòng đẩy ra.

“Người bên trong...” Đỗ cục vừa nói nên câu, liền phảng phất như bị người bóp lấy cổ, thanh âm im bặt mà dừng, cước bộ chậm rãi lui ra ngoài.

Mà chỗ trán của gã, chính mang một cái họng súng đen nhánh!

Chương 388: Giấy phép giết người

Ánh mắt Tiểu Ngô lạnh lùng, một thanh súng lục quân dụng chống vào trên trán Đỗ cục, chậm rãi bước đi thong thả đi ra ngoài.

“Ngươi là ai? Bỏ súng xuống!”

Cảnh sát bên ngoài thấy thế kinh hãi, nhao nhao thay đổi họng súng, nhắm ngay vào Tiểu Ngô.

Nhưng trên mặt Tiểu Ngô không có một chút hoảng hốt, mà chính là chậm rãi từ trong túi áo trên người móc ra một tờ giấy chứng nhận màu hồng, lắc lắc trước mặt Đỗ cục một cái.

“Cục Tổng tham X!” Đỗ cục thoáng khẽ giật mình, sau đó đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, mồ hôi trên mặt bá cái liền xuống tới.

“Bảo ngươi bỏ súng xuống, nghe được thì làm đi, đừng tưởng rằng ngươi là sĩ quan, liền có thể tùy ý dùng súng, uy hiếp an toàn của người khác!” Sau lưng là một cái cảnh sát hơi lớn tuổi, lập tức nhận ra tờ giấy chứng nhận màu hồng kia là chứng nhận của sĩ quan, trong lòng dài thở phào một hơi.

Quân nhân tuy mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng so với đối mặt với lưu manh vô cùng hung ác thì sẽ đơn giản hơn, chí ít quân nhân sẽ không tùy ý nổ súng giết người.

Tiểu Ngô được nghe, hơi khẽ cau mày, trong lòng suy nghĩ cảnh sát Giang Nam, thật không có kiến thức.

“Ngươi điếc! Nhanh chóng bỏ súng xuống, nếu không đưa ngươi đi pháp đình quân sự!”

Đám cảnh sát thấy Tiểu Ngô vẫn như cũ cầm súng chỉ vào đầu Cục trưởng của bọn họ, lập tức lại bắt đầu hô to gọi nhỏ, hoàn toàn không có chú ý tới, hai chân của Đỗ cục lúc này đã run rẩy như cầy sấy.

“Thao, không nghe thấy sao, tin hay không...” Một cái lính cảnh sát muốn biểu hiện ở trước mặt Đỗ cục, xắn tay áo liền muốn tiến lên đoạt súng.

“Ngươi còn mẹ nó đứng lại cho ta!” Bắp chân của Đỗ cục mềm nhũn, bị dọa đến kém chút nằm xuống, vội vàng hướng phía lính cảnh sát rống to một tiếng, thanh âm cũng mang theo tiếng khóc nức nở.

“Đồng, đồng chí, thật, thật xin lỗi, chúng ta bây giờ liền đi.” Đỗ cục hơi hơi cong eo, trên mặt gạt ra một cái nụ cười khó coi, hèn mọn nói nói.

Tiểu Ngô lúc này mới mặt không biểu tình gật gật đầu, sau đó đem súng thu lại.

“Đậu phộng mẹ nó!” Thấy Tiểu Ngô thu khẩu súng, cảnh sát phía sau nhất thời liền xông lại, muốn đem Tiểu Ngô bắt lại.

Chỉ là một cử động kia, kém chút đem Đỗ cục dọa đến tè ra quần tại chỗ.

“Dừng tay, con mẹ nó đều dừng tay cho ta a!” Đỗ cục cơ hồ thất thố xông qua, đem những cảnh sát này từng cái kéo trở về.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là ta quản giáo cấp dưới không nghiêm, chúng ta lập tức đi, lập tức đi!” Mặt Đỗ cục cũng xanh, hướng phía Tiểu Ngô liên tục thở dài xin lỗi.

Tiểu Ngô vẫn giữ một bộ mặt lạnh lùng không biểu tình, hướng lấy bọn họ phất phất tay.

Đỗ cục thấy vậy, như được đại xá, phảng phất đào mệnh, quay đầu bước đi.

“Đỗ cục, y chỉ là một cái quân quan bình thường, chúng ta nhiều người như vậy...” Mấy cái cảnh sát đi theo sau lưng, một mặt phiền muộn, đều mang bất mãn.

Không phải chỉ một cái quân quan bình thường nha, bọn họ bên này có nhiều người như vậy, còn có Cục trưởng ở đây, lại bị một người sĩ quan dọa đến giống như tôn tử gặp gia gia, thật sự là quá con mẹ nó biệt khuất a.

“Quan quân bình thường?” Đỗ cục xem thường nhìn đám cấp dưới của chính mình một chút, một cỗ cảm giác ưu việt ở bên trên kiến thức tự nhiên sinh ra.

“Cục Tổng tham X a, giấy chứng nhận của bọn họ còn có một cái danh xưng khác, biết rõ kêu là cái gì sao?”

“Kêu cái gì?” Mấy cái cảnh sát không hiểu hỏi.

Ngữ khí của Đỗ cục dừng một cái, bên trong ánh mắt toát ra một tia hâm mộ lại có cả thần sắc hoảng sợ phức tạp.

“Giấy phép giết người!” Đỗ cục phun ra từng chữ từng chữ, “Còn là cái loại quản giết không quản chôn kia!”

“Giấy phép giết người?” Mấy cái cảnh sát nhất thời một mặt mộng bức.

Đỗ cục nhẹ nhàng thở dài, “Bọn họ giết người, phủi mông một cái liền có thể rời đi, bất kỳ người nào cũng không có quyền bắt bọn họ, chúng ta chỉ có thể ở bên cạnh vừa nhìn, lại còn phải lưu lại chùi đít cho bọn họ.”

“Ngưu bức như vậy!” Một lính cảnh sát thán phục một tiếng, trong mắt tất cả đều là hâm mộ.

“Đúng vậy a, vừa rồi coi như y giết ta, ta cũng chỉ có thể tự nhận không may.”

“Vậy cái giấy chứng nhận kia có phải là giả hay không?” Một người cảnh sát nhãn châu xoay động, nhẹ giọng hỏi nói.

Đỗ cục không nói chuyện, mà chính là dùng ánh mắt miệt thị nghiêng mắt liếc nhìn người vừa nói một chút, gã làm cảnh sát nhiều năm như vậy, nếu như ngay cả cái giấy chứng nhận thật hay giả cũng không phân rõ, vậy coi như là sống uổng phí.

“Chạy nhanh đi.” Đỗ cục nhớ tới vừa rồi đã bị một người nắm giữ Giấy phép giết người cầm súng chĩa vào đầu, tâm lý liền hoảng sợ một trận, cước bộ không khỏi tăng tốc thêm mấy phần, muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Chỉ là, hiện tại gã muốn rời đi, nhưng có người lại không nguyện ý.

“Dừng lại!” Một cái thanh âm có chút tản mạn, từ phía sau vang lên, để thân thể Đỗ Cục trưởng hơi chậm lại, chậm chạp quay đầu.

“Đỗ Cục trưởng, cứ như vậy mà đi sao?” Lâm Hải từ trên ghế đứng lên, đi đến trước mặt Đỗ Cục trưởng.

“A, trước đó đều là hiểu lầm, chúng ta sẽ không quấy rầy nữa.” Đỗ Cục trưởng liếc nhìn Tiểu Ngô đứng tại cách đó không xa một chút, cười nịnh đáp nói.

“Hiểu lầm? Hẳn là sẽ không phải đi!” Lâm Hải lắc đầu, sau đó hướng phía phòng nhất chỉ, phi thường thành khẩn nói nói: “Đi vào lục soát một chút đi, cái này cũng chỉ vừa tới cửa, nói không chừng chó cùng thi thể đều ở bên trong đây.”

Sắc mặt Đỗ cục tối đen, bà nội ngươi, nếu lão tử dám vào qua đã sớm đi vào, còn cần ngươi ở chỗ này giả làm sói vẫy đuôi sao?

“Không, không, khẳng định không ở chỗ này, nhất định là bọn họ lầm.” Đỗ cục liên tục khoát khoát tay.

“Không quấy rầy, gặp lại, gặp lại!” Đỗ cục nói xong, xoay người liền muốn hốt hoảng rời đi.

“Chớ vội đi đã?” Thanh âm nhàn nhạt của Lâm Hải lại truyền đến, lần nữa đem Đỗ Cục trưởng gọi lại.

“Còn có chuyện gì?” Đỗ cục nhìn thấy trong khóe mắt Lâm Hải có một tia nghiền ngẫm, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia dự cảm bất tường.

“Nếu ngươi đã nói chó cùng thi thể cũng không ở chỗ này, vậy liền thực hiện ước định trước đó của chúng ta đi.”

“Ước định?” Đỗ Cục trưởng sững sờ, “Cái ước định gì?”

Lâm Hải nghe vậy, ánh mắt bỗng nhiên mãnh liệt, trên mặt trầm xuống.

“Ta lúc trước không cho ngươi lục soát, ngươi cứ đòi lục soát, hiện tại đã không soát ra được, vậy liền là như ta nói trước đó, leo ra ngoài như chó cho ta!”

Thanh âm của Lâm Hải đột nhiên cất cao, đột nhiên phun trào khí thế, để trong lòng của đám cảnh sát đối diện bỗng nhiên nhảy một cái.

Mà Đỗ cục, nghe lời nói của Lâm Hải, một gương mặt mo cũng biến thành màu gan heo.

“Bằng hữu, không cần đi tuyệt tình đến như thế, làm người phải lưu lại một con đường, ngày sau còn dễ gặp mặt a.”

“Ta gặp bà nội ngươi!” Lâm Hải trực tiếp mở miệng mắng, cái Đỗ Cục trưởng xem xét cũng là cùng một đám với Thiên Hà Bang, Lâm Hải lúc đầu đối với sở tác sở vi của Thiên Hà Bang liền thống hận cùng cực, hiện tại chính mình vừa về đến, liền lại tìm tới cửa, Lâm Hải đương nhiên sẽ không có sắc mặt tốt.

Đỗ Cục trưởng vừa muốn nổi giận, lại nghênh đón ánh mắt băng lãnh của Tiểu Ngô, tại sau lưng Lâm Hải, nhất thời đem lời nói muốn mắng ra miệng, lại nuốt trở về.

“Hừ!” Đỗ Cục trưởng hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia oán độc, xoay người liền muốn rời khỏi.

“Ta để ngươi đi sao!” Thanh âm của Lâm Hải lần nữa vang lên.

Đỗ cục bỗng nhiên quay đầu, mắt lộ hung quang, hung hăng tiếp cận Lâm Hải.

“Bằng hữu, mọi thứ đừng có làm được quá tuyệt, ngươi dù sao cũng là kiếm cơm tại thành phố Giang Nam.”

Đỗ Cục trưởng nói xong, liếc nhìn Tiểu Ngô một chút, sau đó lại tiếp cận Lâm Hải, không nhìn được mà cười lạnh.

Ý kia rất rõ ràng, Tiểu Ngô chỉ là cái khách qua đường, mà Lâm Hải lại là người của thành phố Giang Nam, nếu như đem Đỗ Cục trưởng là gã này đắc tội hung ác, ngày sau không thể có quả ngon mà ăn.

“Uy hiếp ta?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, tự nhiên nghe ra hàm nghĩa bên trong lời nói của Đỗ Cục trưởng, nhưng hắn như thế nào lại đem một cái Cục trưởng để vào trong mắt?

“Hỏi ngươi một lần nữa, bò hay không bò!” Ngữ khí của Lâm Hải bỗng nhiên lạnh xuống.

“Hừ, không có khả năng!” Trước mặt thuộc hạ, Đỗ Cục trưởng đương nhiên sẽ không để mất cái thể diện này.

“Không có khả năng?” Lâm Hải hơi nheo mắt lại, gật gật đầu, “Vậy ngươi cũng đừng hối hận!”

Chương 389: Như chó leo ra ngoài!

Lâm Hải nói xong, thủ chưởng hơi cong, lăng không nhẹ nhàng bóp.

“Quỳ xuống!”

Hét lớn một tiếng, Đỗ cục phù phù một tiếng, phi thường nghe lời mà quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Ngươi...” Sắc mặt Đỗ Cục trưởng hoàn toàn thay đổi, trong lòng lại dâng lên vô cùng hoảng sợ.

Ngay tại vừa rồi, trong nháy mắt Lâm Hải hô lên, gã vậy mà cảm thấy đầu gối tê dại một hồi, căn bản không bị khống chế liền quỳ xuống.

Một màn thình lình xảy ra này, mặc kệ là Đỗ Cục trưởng hay là cảnh sát sau lưng, thậm chí bao gồm cả Tiểu Ngô, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người.

Trong nháy mắt, mọi người nhao nhao hướng phía Đỗ Cục trưởng quăng tới ánh mắt xem thường, liền mấy cái cảnh sát đi theo Đỗ cục đến đều cảm thấy một trận xấu hổ.

Đường đường là Cục trưởng, người ta tùy tiện hô một tiếng, ngươi liền quỳ xuống ở trước mặt mọi người, con mẹ nó ngươi cũng quá có cốt khí đi.

Đáng tiếc, tâm lý khổ của Đỗ Cục trưởng chỉ có chính gã biết rõ, gã tự nhiên không rõ ràng đây là Trích Tinh Thủ của Lâm Hải đang giở trò quỷ, hai con mắt ngược lại tràn ngập hoảng sợ nhìn về phía Tiểu Ngô đồng dạng cũng là một mặt ngốc trệ.

Đỗ Cục trưởng thấy, có thể không để lại dấu vết mà tập kích chính mình như vậy, đại khái chỉ có những cao thủ nắm giữ giấy phép giết người này mới có thể làm được đi.

Giãy dụa đứng lên, Đỗ Cục trưởng vừa thẹn lại sợ, mặt mo đỏ bừng lên.

“Bò hay không bò?” Thanh âm nhàn nhạt của Lâm Hải, lại thổi qua, để Đỗ Cục trưởng gần như phẫn nộ.

“Thằng nhãi con, chờ người này đi, lão tử không đào da ngươi thì không đuọc!” Trong lòng Đỗ Cục trưởng thầm mắng một tiếng, không để ý tới Lâm Hải, ngược lại hướng phía Tiểu Ngô hèn mọn cười cười.

“Đồng, đồng chí, ta trước đó thật không biết ngài ở chỗ này, ta, ta...”

Đáng tiếc, biểu lộ một mặt lạnh như băng của Tiểu Ngô, để lời nói của Đỗ Cục trưởng, chính mình liền nói không được.

“Cho câu nói thống khoái đi, đến cùng bò hay không bò?

Không bò liền lại quỳ xuống cho ta!” Ngữ khí của Lâm Hải không kiên nhẫn nói nói.

“Cái này…” Đỗ Cục trưởng có chút gấp, vẻ mặt đau khổ hướng phía Tiểu Ngô quăng qua ánh mắt khẩn cầu.

Nếu như gã thật từ nơi này bò ra ngoài, vậy chức Cục trưởng này của gã, về sau liền không có cách nào để làm.

“Thật sự là phiền phức!” Lâm Hải chau mày, “Tiểu Ngô, cho gã mười giây đồng hồ, không bò liền giết gã đi!”

Trước đó Đỗ Cục trưởng cùng đám cảnh sát nói chuyện, thanh âm tuy nhỏ, nhưng Lâm Hải lại nghe rõ ràng, hắn trước kia còn thật không biết Tiểu Ngô lại có đặc quyền giết người, hiện tại thấy Đỗ Cục trưởng không chịu đi vào khuôn khổ, Lâm Hải dứt khoát đem Tiểu Ngô dời ra ngoài dọa gã một chút.

“Vâng, Lâm tiên sinh.” Tiểu Ngô lễ phép hướng phía Lâm Hải gật đầu một cái, sau đó ánh mắt âm lãnh, tiếp cận Đỗ Cục trưởng, một cái tay luồn vào bên trong túi áo.

“Cái gì!” Con mắt Đỗ Cục trưởng lập tức trợn tròn, một mặt khó có thể tin nhìn Lâm Hải, lại nhìn Tiểu Ngô, trong nháy mắt liền mộng bức.

Trời ạ, đây là có chuyện gì a? Lão bản của cái khách sạn này gọi sĩ quan của Cục Tổng tham X này là cái gì? Tiểu Ngô? Ông trời, con mẹ nó đừng có đùa ta à!

Đỗ Cục trưởng cũng biết rõ, xưng hô một người nào đó là tiểu là đại biểu có ý nghĩa gì. Tựa như lãnh đạo trong thành phố, cũng xưng hô với gã là Tiểu Đỗ, đó là phương thức mà cấp trên hoặc là trưởng bối xưng hô với cấp dưới hoặc là hậu bối a.

Lập tức, ánh mắt của Đỗ Cục trưởng khi nhìn về phía Lâm Hải, lập tức liền biến.

Mẹ nó, lại có thể tùy ý chỉ huy quân quan đặc công của Cục Tổng tham X, từ lúc nào thành phố Giang Nam lại đến một một bức đại Phật như vậy a, Thiên Hà Bang đáng chết, thế nhưng đem lão tử hại thảm.

Đỗ Cục trưởng hiện tại hối hận đến phát điên, hận không thể quất chính mình hai cái vả miệng.

“Còn có ba giây đồng hồ.” Lúc này, thanh âm của Tiểu Ngô lạnh lùng truyền tới.

Đỗ Cục trưởng bị dọa đến toàn thân giật mình, cuống quít từ bên trong chấn kinh ảo não trước đó mà tỉnh ngộ lại.

“Bò, ta bò! Ta cái này bò!” Không đợi thời gian đến, Đỗ Cục trưởng liên tục hô nói, bên trong thanh âm lộ ra bối rối.

Hiện tại gã cũng không lo được có mất mặt hay không, hay cấp dưới thấy gã như vậy thì sẽ thấy thế nào, Đỗ Cục trưởng chỉ biết, thời gian vừa đến, nếu như gã không leo ra ngoài, người đối diện tuyệt đối sẽ một súng bắn chết gã, còn không cần phải nói rõ lí lẽ.

“Con mẹ nó thật xui đến đổ máu.” Đỗ Cục trưởng thầm mắng một tiếng, hai đầu gối cong xuống, liền muốn nằm rạp trên mặt đất.

“Chờ một chút.” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, đem gã ngăn lại.

“Chẳng lẽ không để cho ta bò?” Đỗ Cục trưởng thông suốt ngẩng đầu lên, bên trong ánh mắt mang theo vẻ chờ mong.

“Cảnh phục cùng quân phục, là một loại thần thánh, trước khi bò, thì đem cảnh phục cởi ra!”

“Cái này...” Đỗ Cục trưởng sững sờ, sau đó sắc mặt khổ xuống.

Hiện tại thế nhưng là mùa hè a, hơn nữa trước khi đến nơi này, gã còn đang hưởng thụ lấy một cái thiếu nữ nhà lành mà Thiên Hà Bang vừa mới gạt đến, tiếp được điện thoại, liền quần cộc cũng không mặc, mặc lên cảnh phục liền đi ra, bên trong thế nhưng là không có gì a.

Nếu như cái này cởi một cái, mất mặt coi như ném đến nhà bà ngoại.

“Có thể lưu cho ta cái quần hay không, ta, ta...” Ánh mắt của Đỗ Cục trưởng cầu khẩn nhìn sang Lâm Hải, nước mắt đều muốn chảy xuống.

“Không được.” Thanh âm lạnh lùng của Lâm Hải, trực tiếp để Đỗ Cục trưởng tuyệt vọng.

Trong ánh mắt lộ ra một tia thống khổ giãy dụa, cuối cùng cắn răng một cái, tại trước mặt sinh mệnh cùng tôn nghiêm, Đỗ Cục trưởng lựa chọn cái trước.

Cúi đầu xuống, cũng không đoái hoài tới cái xấu hổ gì, Đỗ Cục trưởng thuần thục cởi quần áo sạch sành sanh, sắc mặt đỏ bừng lên, liền đầu cũng không dám ngẩng lên.

Mấy cái cảnh sát sau lưng, nhìn dưới cảnh phục của Cục trưởng bọn họ trần trụi, không khỏi nhao nhao cau mày nghiêng đầu đi.

Con mẹ nó quá mất mặt a, thật sự là không đành lòng nhìn.

“Thao mụ hắn, Cục trưởng, chúng ta cùng bọn họ liều!” Một cái cảnh sát trẻ tuổi huyết khí phương cương, súng liền muốn vọt qua, nhưng lại đem Đỗ Cục trưởng dọa đến khẽ run rẩy.

“Im miệng, cút trở về cho ta!”

Đỗ Cục trưởng gầm thét một tiếng, để mấy cái cảnh sát đang rục rịch nhất thời cứng đờ thân thể, đồng thời một cỗ thất vọng cùng xem thường thật nặng, từ đáy lòng dâng lên.

Đỗ Cục trưởng thở dài một tiếng, gã biết rõ, sau khi đi ra từ nơi này, bản thân tại trước mặt những thuộc hạ này, sẽ không còn một tia uy tín gì có thể nói.

“Mặc kệ nó, bảo mệnh quan trọng hơn, chỉ cần hôm nay còn sống rời đi, như cũ vẫn có thể hưởng thụ tiền tài mỹ nữ mà Thiên Hà Bang đưa tới, tôn nghiêm? Tính là cái gì chứ a!”

Hạ quyết tâm, xấu hổ trên mặt Đỗ Cục trưởng dần dần nhạt đi, thay vào đó là một mặt nịnh nọt.

“Ta cái này bò, cái này bò.”

“Thật mẹ nó buồn nôn.” Lâm Hải nhìn mà không khỏi nhíu lông mày một cái, đi vào phòng tìm một cái khăn lông, tiện tay ném cho Đỗ Cục trưởng.

“Ai u, cảm tạ !” Đỗ Cục trưởng vui mừng quá đỗi, vội vàng nhặt khăn mặt lên, bắt đầu đem bộ vị trọng yếu che lấp.

“Vậy ta liền leo ra ngoài.” Đỗ Cục trưởng cười nịnh ha ha hạ eo, nằm rạp trên mặt đất, hướng dưới lầu bò đi.

Mấy cái cảnh sát nhìn Cục trưởng của bọn họ là cái dạng này, đều là vừa thẹn lại tức giận, sắc mặt đỏ bừng, vừa nghiêng đầu, trực tiếp xuống lầu, căn bản không quản vị Cục trưởng không có cốt khí này của bọn họ.

Lâm Hải nhìn Đỗ Cục trưởng đang bò sát đất kia, âm thầm lắc đầu một trận.

Dạng người này, thế mà cũng có thể làm tới vị trí Cục trưởng, tuy không biết là cái phân cục nào, là chính hay là phó, nhưng hình tượng cảnh sát nhân dân, xác thực bị gã hủy đi.

“Tìm cái thời gian, phải cùng Bành Đào nói chuyện này một chút.” Lâm Hải ghi nhớ trong lòng.

Một mực leo đến cửa đại sảnh lầu một, Đỗ Cục trưởng mới vội vã mặc quần áo tử tế lại, hốt hoảng chạy trốn.

“Mẹ nó, thật sự là mất mặt ném về tận nhà, trở về nhất định phải để Thiên Hà Bang lại tiễn mấy cái tới cho ta, hảo hảo tiết hỏa!”

“Tiểu Hải a, ngươi vừa làm như thế, có phải có chút quá phận hay không?” Trở lại phòng, Tống Cần có chút oán trách mà nói nói, tuy bọn họ không nhìn thấy, nhưng đối thoại ở cửa, lại đều truyền vào trong lỗ tai của bọn họ.

Không đợi Lâm Hải trả lời, Chiến Hướng Vinh lại mở miệng trước tiên.

“Tuyệt không quá phận, cái Đỗ Cục trưởng này ta biết, không phải là thứ đồ vật tốt gì, cùng Thiên Hà Bang là một giuộc, làm rất nhiều sự tình thương thiên hại lý, ta cũng muốn một súng bắn chết gã!”

Lâm Hải nghe, có chút không hiểu nhìn Chiến Hướng Vinh một chút.

“Chiến Tư lệnh, ta muốn hỏi một câu, nếu sự tình giữa Thiên Hà Bang cùng cái Đỗ Cục trưởng này, liền ngươi cũng biết rõ, vậy tại sao Chính phủ lại không thu thập bọn họ đâu?”

“Cái này...” Ngữ khí của Chiến Hướng Vinh ngừng lại, đôi mày nhăn lại thật sâu.

Chương 390: Trở về, quầy giao dịch Thiên Đình!

“Nguyên nhân trong đó, ngươi có thời gian vẫn là đi hỏi Đường Sâm đi.” Chiến Hướng Vinh lắc đầu, nói nói.

Lâm Hải nghe, không khỏi bĩu môi một cái, “Ta mới không có thời gian nhàn rỗi đâu, Chính phủ có quản hay không ta cũng mặc, dù sao đừng đến chọc ta!”

Cơm ăn không sai biệt lắm, Tiêu Thanh Sơn bị Chiến Hướng Vinh tiếp vào quân phân khu để dừng chân, người một nhà của Lâm Hải cũng lái xe trở lại biệt thự.

Lâm Mậu Thành cùng Tạ Hiểu Kiều vừa tiến đến, hai người nhất thời cũng kinh ngạc đến ngây người.

“Tiểu Hải, xem ra ngươi là người có tiền đồ.” Trên mặt Lâm Mậu Thành tràn đầy nụ cười, thực vì Lâm Hải mà cao hứng.

“Gia gia, về sau ngài cùng Kiều Kiều liền ở lại đây đi.” Lâm Hải cười đem Lâm Mậu Thành cùng Kiều Kiều dẫn tới gian phòng của riêng mình, sau đó về phòng ngủ của mình.

Vừa vào phòng ngủ, Lâm Hải liền đem cửa đóng ở, sau đó vội vã không nhịn nổi lấy điện thoại di động ra, phát qua cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt...” Điện thoại vừa tiếp thông, Lâm Hải kích động đến trái tim đều nhanh nhảy ra.

Những ngày gần đây, Lâm Hải đều không rảnh mà gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt, mà bên Liễu Hinh Nguyệt tựa hồ cũng tương đối bận rộn, hai người một mực không có liên hệ, tâm lý nhớ nhung của Lâm Hải quả thực là tràn lan.

“Lâm Hải.” Nghe được thanh âm của Lâm Hải, Liễu Hinh Nguyệt cũng là hưng phấn lại kích động.

“Anh đã về Giang Nam, em ở đâu?” Tiểu biệt thắng tân hôn, chỉ là nghe được thanh âm mềm mại dễ nghe của Liễu Hinh Nguyệt, thân thể tuổi trẻ của Lâm Hải đều là rối loạn tưng bừng.

“Em ở Yến Kinh quay ngoại cảnh, ngày kia mới có thể trở về.” Liễu Hinh Nguyệt có chút ít tiếc hận nói nói.

“Dạng này a.” Lâm Hải bỗng cảm giác thất lạc một trận, lửa trong lòng cũng chầm chậm dập tắt.

“Anh có nhớ em hay không à?” Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên thấp xuống, lộ ra một cỗ nũng nịu hỏi.

“Nhớ, mỗi thời mỗi khắc đều đang nhớ.”

“Mới là lạ, cũng không thấy anh gọi điện thoại cho người ta.” Liễu Hinh Nguyệt có chút u oán hờn dỗi nói.

“Đây không phải là có gọi rồi sao? Hôm nay vừa về đến, anh liền gọi điện thoại cho em.”

“Hừ.” Liễu Hinh Nguyệt khẽ hừ một tiếng, trầm mặc một chút mới nói, “Em cũng rất nhớ anh a, rất muốn để anh ôm em.”

Lâm Hải kích động từ trên giường nhảy dựng lên một cái.

“Vậy anh hiện tại liền qua Yến Kinh tìm em!”

Liễu Hinh Nguyệt nghe xong, không khỏi cười khanh khách.

“Đừng dỗ em, Yến Kinh cách Giang Nam một nghìn cây số, chờ anh chạy tới trời đều sáng.”

“Em chờ anh, anh hiện tại liền xuất phát!”

“Lâm Hải!” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng đem Lâm Hải gọi lại, “Đừng, coi như anh tới, em cũng không có thời gian để ở cùng anh.”

Liễu Hinh Nguyệt thở dài thườn thượt, “Mấy ngày nay ban ngày đều phải lấy cảnh quay chụp, một chút thời gian đều không có, anh đợi thêm mấy ngày, chuyện bên này vừa xong thì em liền trở về.”

Lâm Hải đứng trên mặt đất, sững sờ nửa ngày, mới có hơi chán nản lại nằm về trên giường.

“Mở video, anh muốn nhìn xem Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của anh có gầy không.”

“Không muốn, người ta đã đi nằm rồi, y phục cũng thoát.” Liễu Hinh Nguyệt thẹn thùng nói nói.

“Y phục cũng thoát? Ha ha, này tốt!” Lâm Hải lập tức lại lên tinh thần.

“Mau mau, tắt điện thoại, anh muốn cùng em nói chuyện video.”

“Mới không cần, xấu hổ chết.” Liễu Hinh Nguyệt ở trong điện thoại thẹn thùng cự tuyệt nói.

Chỉ là, thanh âm nhu nhu nhuyễn nhuyễn này, nghe được vào trong lòng Lâm Hải, phảng phất như chất xúc tác, để trong lòng Lâm Hải ngứa ngáy khó nhịn một trận, trực tiếp đem điện thoại treo.

Sau đó, Lâm Hải mở ra Wechat, liền phát video nói chuyện phiếm cho Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt chờ chờ hơn nửa ngày, mới nhận.

“Hinh Nguyệt...”

“Ừm.”

“Rất nhớ em...”

“Em cũng thế...”

…

Hai người kể rõ rõ ràng tình thoại, thổ lộ hết nỗi khổ nhớ nhung, mãi cho đến đêm khuya mới cúp máy video.

Thế nhưng là, không gọi video còn tốt, gọi một cái video này xong, nhớ nhung của Lâm Hải đối với Liễu Hinh Nguyệt càng thêm dày đặc, nằm ở trên giường lật qua lật lại, như thế nào cũng không ngủ được.

Đầy trong đầu, tất cả đều là khuôn mặt kiều mỹ của Liễu Hinh Nguyệt, hận không thể lập tức đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực.

“Thật sự là khó chịu a.”

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Lâm Hải liền mở to mắt, một đạo tinh mang lóe lên một cái rồi biến mất.

Tu luyện một đêm, tu vi của Lâm Hải lại tinh tiến không ít.

Thời gian còn sớm, người nhà cũng vẫn chưa rời giường, Lâm Hải sợ đem mọi người đánh thức, dứt khoát nằm ở trên giường chơi điện thoại di động.

“Đúng.” Vừa lấy điện thoại cầm tay ra, Lâm Hải chợt nhớ tới, con hàng Thái Thượng Lão Quân này, còn không có kéo chính mình về trong đám đây.

Vội vàng tìm tới Wechat của Thái Thượng Lão Quân, Lâm Hải đem tin tức phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm sao còn không kéo ta tiến bầy a, đánh giá kém ta thế nhưng đã đổi cho ngươi, đừng quên ba điều kiện kia.

Hơi chờ một lát nữa, tin tức của Thái Thượng Lão Quân mới trở lại.

Lão Thượng Lão Quân: Ha ha, người già, có chút chuyện đã quên, thật có lỗi thật có lỗi, cái này làm ngay.

Lâm Hải nhìn tin tức bĩu môi một cái, em gái ngươi, ngươi sẽ quên? Lừa dối quỷ đi.

Đang nghĩ ngợi, leng keng một tiếng, Wechat vang lên, Lâm Hải vội vàng ngồi xuống, mang theo vẻ kích động tra nhìn.

“Thái Thượng Lão Quân mời ngươi gia nhập quầy giao dịch Thiên Đình.”

Một câu nhắc nhở ngắn gọn, để Lâm Hải kích động vung quyền đầu vào trong không trung mấy lần, trong lòng cảm khái không thôi.

“Trở về, quầy giao dịch Thiên Đình, ca ca rốt cục lại trở về.” Lâm Hải ngửa mặt nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà, trong lúc nhất thời lại có một loại cảm giác thoáng như cách mộng.

Ngẫm lại chính mình, một cái điếu ti bị Vương Đình vô tình vứt bỏ, cũng là bị kéo vào trong cái đám này, mới bắt đầu con đường nghịch tập của chính mình, có cuộc sống tốt đẹp hôm nay.

Trong nội tâm của Lâm Hải, đối với cái bầy này, có một loại cảm tình đặc thù khó nói lên lời, thân thiết nói không nên lời!

Leng keng! Leng keng! Leng keng...

Đột nhiên, âm thanh Wechat trong điện thoại di động của Lâm Hải, liên tiếp vang lên.

Lâm Hải cầm lên xem xét, tất cả đều là tin tức của quầy giao dịch Thiên Đình.

Một mặt ý cười mở ra bầy tin tức, trong nháy mắt liền bị xoát bình phong.

Lâm Hải đem tin tức lật đến trên cùng, thời điểm xem xét những tin tức này, lại có một loại cảm giác cận hương tình khiếp (*đại khái là xa quê lâu ngày, đến khi quay lại thì cảm thấy chộn rộn, xốn xang).

Chẳng lẽ, mình đã đem cái bầy này xem như nhà?

Nhìn qua một cái lại một cái, tâm tình Lâm Hải càng lúc càng thoải mái.

Ngộ Không: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, lão Tôn ta không nhìn lầm a? (phía sau là một cái biểu lộ giật mình)

Lôi Thần: Oa tắc, hoan nghênh đại thần trở về!

Thất Tiên Nữ: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đây là ai! Đây là ai! Đây là ai!

Nhị Lang Thần: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ngươi nổ banh trời, cho Lão Quân cái đánh giá kém mà còn có thể trở về, trong cái bầy này ca chỉ phục ngươi!

Thiết Quải Lý: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, (phía sau là một loạt chấn kinh biểu lộ)

Hằng Nga: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ngươi có thể trở về, mấy ngày ngươi không ở, tâm lý người ta đều là trống trơn. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Cự Linh Thần: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, @ Hằng Nga, ai u, có gian tình! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng)

Ngô Cương: @ Cự Linh Thần, gian em gái ngươi! @ Hằng Nga, ngươi nói dạng này, trái tim ta thật đau.

Trư Bát Giới: @ Hằng Nga, tiên tử, lão Trư ta chuyên trị các loại trống rỗng tịch mịch lạnh lẽo, là lựa chọn tốt nhất cho cho các thiếu phụ tịch mịch như ngươi. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Na Tra: Người lớn các ngươi nói chuyện, có thể có chút thực tế hay không? Tỉ như loại hình phát cái hồng bao trợ trợ hứng. (phía sau là một cái biểu lộ xem thường)

Hồng Hài Nhi: Đúng thế đúng thế, @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, hoan nghênh trở về, cầu phát hồng bao!

Điện Mẫu: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, hoan nghênh trở về, cầu phát hồng bao! ＋1

Ma Lễ Thanh: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, hoan nghênh trở về, cầu phát hồng bao! ＋2

Dạ Du Thần: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, hoan nghênh trở về, cầu phát hồng bao! ＋3

...

Đề nghị của Hồng Hài Nhi, lập tức đạt được hưởng ứng, trong đám trong nháy mắt lại xếp thành hàng.

Lâm Hải nhìn bọn này đùa bức một mực thêm đến ＋10086, tâm lý chẳng những không phiền, ngược lại cảm thấy một trận ấm áp, liền khi nhìn đến một hàng biểu lộ chấn kinh của Thiết Quải Lý, đều không có cái loại xúc động muốn muốn vọt qua đánh y như trước kia.

“Có lẽ, đây chính là cái gọi là cảm tình quy túc đi.” Lâm Hải suy nghĩ ở trong lòng.

Hằng Nga: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên đi đâu, mau mau ra đây phát hồng bao a?

Na Tra: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, liền đúng vậy a, cũng đừng trốn đi!

Nhị Lang Thần: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, tự giác một chút a, Hạo Thiên Khuyển đã chờ xuất phát, tùy thời qua nhà ngươi đem ngươi đào ra!

...

Lâm Hải nhìn lấy từng cái thần tiên thúc giục muốn hồng bao, tâm lý lại có một loại xúc động muốn khóc.

Tuy ở trong cái đám này rất ít nói chuyện, nhưng Lâm Hải trong lúc bất tri bất giác, lại đối với cái bầy này gieo xuống cảm tình thật sâu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, ta phát hồng bao cho mọi người!

Lâm Hải đáp một câu, trong đám nhất thời vỡ tổ, trong lúc nhất thời thúc giục, lấy lòng, qùy liếm tầng tầng lớp lớp.

Một cái bầy tốt tốt, trong nháy mắt lại bị đám đùa bức này xoát bình phong.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mọi người chờ ta một chút, ta đi làm điểm bảo bối tốt cho mọi người!

“Phát cho bọn họ cái gì đây?” Lâm Hải phát xong tin tức, cau mày suy tư.

Thời gian qua một lát, trong đầu Lâm Hải lóe lên linh quang!

“Có!”

Chương 391: Hồng bao của Lâm Hải

Sau khi nghĩ ra phát cái hồng bao cho gì đám thần tiên đậu bỉ trên Thiên Đình này xong, Lâm Hải không hề vội vã đi chuẩn bị, mà chính là nói chuyện riêng với Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, còn có cái điều kiện thứ ba, ngươi không thể quên a?

Thái Thượng Lão Quân: Cái điều kiện thứ ba gì? Cái gì là điều kiện thứ ba? Ngươi lại dám đề cập điều kiện thứ ba với ta sao? Người nào cho ngươi lá gan dám đề cập điều kiện thứ ba với ta? (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Lâm Hải nhìn tin tức hồi phục của Thái Thượng Lão Quân, trực tiếp che trán.

Mẹ nó, lại tới!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bớt giả bộ hồ đồ a! Dạng này liền không có ý nghĩa.

Thái Thượng Lão Quân: Là ngươi hồ đồ đi, ngươi xem Tiên hào của ngươi một chút, ngươi là có bao nhiêu dũng khí, dám nói người khác hồ đồ. (phía sau là một cái biểu lộ xem thường)

“Ách...” Lâm Hải không còn gì để nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng nói mấy thứ vô dụng, cửa hàng mạng của ngươi, một cái ngăn chứa bên trong phải cho ta dùng ba ngày miễn phí, trước đó ngươi đã đáp ứng ta, đừng có lại đùa a.

Thái Thượng Lão Quân: Ta lúc nào đã đáp ứng ngươi, nói chuyện phải có chứng cứ có được hay không?

“Ta xxx đại gia ngươi!” Lâm Hải chửi một câu, đường đường là Đạo Tổ, thế mà không nhận nợ!

Lâm Hải trực tiếp tìm tới ghi chép nói chuyện phiếm lúc trước, chụp lại phát qua cho Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Còn có lời gì để nói? (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Thái Thượng Lão Quân: Khụ khụ, số tuổi lớn, dễ dàng quên...

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, ta hôm nay liền bắt đầu dùng a, chuẩn bị tốt cho ta.

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi chuẩn bị bán cái gì? Tiên Đan? Công pháp? Nội y? Album ảnh?

Phốc!

Cái gì loạn thất bát tao, album ảnh cũng chỉnh ra đến, cái này là lịch sử trải qua của lão bất chính này sao!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Một hồi ngươi liền biết rõ.

Lâm Hải rời giường rửa mặt xong, liền lái xe đi ra ngoài, đi vào siêu thị trong thành phố, tại khu đồ ăn vặt chuyển nửa ngày, rốt cục ánh mắt sáng lên.

“Tìm được rồi!”

Về đến nhà, mẫu thân đã làm tốt điểm tâm, Lâm Hải đơn giản ăn một chút, từ trên xe đem mấy cái rương đồ vật lớn mà mình mua về, chuyển về phòng của mình.

Đóng cửa lại, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, lần nữa mở ra quầy giao dịch Thiên Đình.

“Đậu phộng, một chút thời gian như thế, đã có mấy trăm cái tin tức, đám đậu bỉ này thật là nhàn a.”

Lâm Hải đem tin tức kéo đến trên cùng, muốn nhìn một chút chính mình ra ngoài một hồi như thế, bọn họ cũng đã trò chuyện chuyện gì.

Nhị Lang Thần: Tiểu Hồ Đồ Tiên đi chuẩn bị hồng bao cho mọi người, chúng ta chờ như vậy cũng không có ý nghĩa a, nếu không chơi cái trò chơi đi?

Na Tra: Tốt, tốt, chơi cái trò chơi gì?

Nhị Lang Thần: Chơi thành ngữ domino (*mỗi người theo thứ tự đọc 1 câu thành ngữ, chữ cuối của câu thành ngữ của người chơi trước sẽ là chữ đầu của câu thành ngữ người chơi sau), ta tới trước, ánh mắt rộng lớn! (ta thế nhưng là ba con mắt nha!)

Ngộ Không: Đại náo thiên cung! (trừ lão Tôn ta, ai dám, a, ai dám!)

Thần Tài: Chúc mừng phát tài! (hắc hắc, muốn phát tài, làm thế nào các ngươi hiểu được)

Ma Lý Thanh: Thần Tài là đần độn! (hắc hắc, điểm ấy các ngươi đều càng hiểu được)

Phốc!

Chỉ nhìn mấy đầu, Lâm Hải trực tiếp liền cười phun.

Mẹ nó, Thần Tài cái đen đủi này, mặc kệ giả hay không giả, cũng có người phun a.

Quả nhiên, Thần Tài lập tức liền gấp!

Thần Tài: @ Ma Lý Thanh, ngươi con mẹ nó có bệnh a!

Ma Lý Thanh: Đúng vậy a, ta có bệnh, ngươi có thuốc sao?

Thần Tài: Thuốc em gái ngươi!

Ma Lý Thanh: Ta không có muội muội a, huynh đệ ngược lại là có ba cái, đều là đại hán thô cuồng, như thế nào, ngươi muốn làm Gay sao?

Ma Lý Hải: @ Thần Tài, ngươi muốn tìm chúng ta chơi Gay? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Ma Lý Hồng: @ Thần Tài, ngươi là công hay là thụ a?

Ma Lý Thọ: @ Thần Tài, oan gia, có muốn chúng ta bốn cái cùng tiến lên sao? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Thần Tài: Ta xxx muội các ngươi, chết đi, bọn cơ lão (*đồng tính) các ngươi này!

Ma Lý Hải: @ Thần Tài, chán ghét a, người ta tại rừng trúc sau núi chờ ngươi nha.

Ma Lý Hồng: @ Thần Tài, chán ghét a, người ta cũng tại rừng trúc sau núi chờ ngươi nha.

Ma Lý Thọ: @ Thần Tài, chán ghét a, người ta cùng các ca ca cùng một chỗ tại rừng trúc sau núi chờ ngươi nha.

Ma Lý Thanh: @ Thần Tài, đừng giả bộ, đi ra đi, mọi người cùng nhau đến Gay!

Thần Tài: @ Ma Lý Thanh, @ Ma Lý Hồng, @ Ma Lý Hải, @ Ma Lý Thọ, hết thảy chết đi cho ta, lão tử không Gay!

Ma Lý Thanh: @ Thần Tài, cắt, giả trang cái gì mà giả trang, rõ ràng là cái cơ lão.

Ma Lý Hải: @ Thần Tài, cắt, giả trang cái gì mà giả trang, rõ ràng là cái cơ lão.

Ma Lý Hồng: @ Thần Tài, cắt, giả trang cái gì mà giả trang, rõ ràng là cái cơ lão.

Ma Lý Thọ: @ Thần Tài, cắt, giả trang cái gì mà giả trang, rõ ràng là cái cơ lão.

Thần Tài: Hỗn đản, bốn người hỗn đản các ngươi! Lão tử nguyền rủa các ngươi nghèo đến cởi truồng!

Hệ thống nhắc nhở: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt 10 năm.

Nhìn đến đây, Lâm Hải không khỏi bắt đầu cười ha ha, đối với cái Thần Tài này quả thực là im lặng.

Mỗi lần đám đậu bỉ này nói chuyện phiếm, giống như đều có thể đem thằng xui xẻo Thần Tài này kéo lên bên trên, Thần Tài thổ huyết cũng không biết đã nôn bao nhiêu hồi.

Nhị Lang Thần: Đừng làm rộn, trò chơi tốt lại bị các ngươi chơi hỏng, bắt đầu lại từ đầu a!

Na Tra: Lần này ta tới trước, ba đầu sáu tay! (Ha ha, ta lợi hại đi.)

Thái Bạch Kim Tinh: Ta nhắm mắt dưỡng thần tiếp. (lão phu từ trước đến nay trầm ổn, bất động như núi)

Trư Bát Giới: Thần thông quảng đại! (ha ha, nói cũng là lão Trư ta, có phải hay không a Hằng Nga tỷ tỷ?)

Ngộ Không: Đại náo thiên cung! (a ha ha, lão Tôn ta cũng là ngưu bức!)

Nhị Lang Thần: Thảo, thối Hầu tử, đổi một cái khác, đừng có nói mãi cái này!

Hằng Nga: @ Ngộ Không, đúng vậy đúng vậy, chẳng khác gì vừa rồi.

Lôi Thần: @ Ngộ Không, được rồi, đừng khoe khoang nữa, cái này không tính, đổi một cái khác đi!

Ngộ Không: Các ngươi có phải đố kỵ với lão Tôn ta hay không?

Lão Tôn ta thần thông quảng đại, đem Thiên Cung náo đến long trời lỡ đất, các ngươi ai có thể? A, ai có thể!

Thái Thượng Lão Quân: @ Ngộ Không, lại đắc ý, liền đi đến chỗ Như Lai Phật Tổ.

Trư Bát Giới: Đúng vậy, đúng vậy, Như Lai Phật Tổ! (phía sau là một cái biểu lộ cười trộm)

Ngộ Không: @ Trư Bát Giới, ngốc tử đáng chết, ngươi là ở bên nào, a, muốn bị đánh!

Trư Bát Giới: Ta đứng bên Hằng Nga tỷ tỷ. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Nhị Lang Thần: @ Ngộ Không, chơi hay không, không chơi liền đổi người khác.

Ngộ Không: Hừ, các ngươi đây là đố kỵ, lão Tôn ta liền đổi một cái, Đại Đạo Quy Nhất! (lão Tôn ta đã đạt tới cảnh giới này, @ Nhị Lang Thần, con ta, ngươi trễ một bước nha.)

Lữ Đồng Tân: Nhất biểu nhân tài! (dùng cái từ này để hình dung tại hạ, các vị tiên tử không có ý kiến chớ)

Điện Mẫu: Oa, Đồng Tân ca ca nổi lên a, tối nay tới nhà ta làm khách đi, Lôi Thần tử quỷ kia phải đi trực ca đêm. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Lôi Thần: A Điện, ngươi nói cái gì đó! (phía sau là một cái biểu lộ tròng mắt mở to)

Nhị Lang Thần: Đừng ngắt lời, nhất biểu nhân tài, tiếp tục hướng xuống tiếp, người nào đến!

Ma Lý Thanh: Ta tiếp, Thần Tài là cái đần độn!

Thần Tài: @ Ma Lý Thanh, ta xxx muội ngươi! Có hết hay không!

Ma Lý Thanh: Ta không có muội muội a, huynh đệ ngược lại là có ba cái, đều là đại hán thô cuồng, như thế nào, ngươi muốn làm Gay sao?

Hệ thống nhắc nhở: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm.

Lâm Hải nhìn đến nơi này, đơn giản cười bò ra, tiếp tục như vậy, con hàng Thần Tài này sớm muộn sẽ thổ huyết mà chết a!

“Được, đem đồ vật phát cho cái đám gia hỏa nhàn đến nhức cả trứng này đi.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta trở về rồi, mọi người chuẩn bị đoạt hồng bao a!

Lâm Hải phát xong tin tức, trong đám trong nháy mắt liền yên tĩnh, xem ra đều đang nhìn chằm chằm màn hình để chuẩn bị đoạt đây.

Lâm Hải đem mở rương ra, sau đó đối với thứ bên trong rương quét qua một cái!

Leng keng!

Thái Thượng Lão Quân đã nhận được hồng bao của ngươi!

Hồng Hài Nhi đã nhận được hồng bao của ngươi!

Nhị Lang Thần đã nhận được hồng bao của ngươi!

Hằng Nga đã nhận được hồng bao của ngươi!

Cửu Thiên Huyền Nữ đã nhận được hồng bao của ngươi!

…

Đông Hải Long Vương đã nhận được hồng bao của ngươi, hồng bao của ngươi đã bị lĩnh hết.

Nhìn trong đám giao dịch Thiên Đình, từng cái đậu bỉ cướp lấy hồng bao của chính mình, Lâm Hải hiểu ý cười một tiếng.

Phát là phát ra ngoài rồi, kế hoạch về sau có thể thành hay không, liền nhìn đám thần tiên đậu bỉ này có được cái khẩu này hay không.

Na Tra: Cái hồng bao này rất đẹp! (biểu lộ hình ảnh)

Nhị Lang Thần: Lại phát tiếp một cái có được hay không? (biểu lộ hình ảnh)

Hằng Nga: Thật đáng yêu! (biểu lộ hình ảnh)

Điện Mẫu: Các ngươi lại cõng ta phát hồng bao. (biểu lộ hình ảnh)

...

Trư Bát Giới: Chúc JJ của lão bản càng dài càng lớn! (biểu lộ hình ảnh)

Ma Lý Thanh: Chúc lão bản đêm nay ước pháo thành công! (biểu lộ hình ảnh)

Trong đám, trong nháy mắt lại bị xoát bình phong, cướp được, không cướp được, nhao nhao nhảy ra.

Vừa nóng nháo một hồi lâu, mới an tĩnh lại, lúc này, Hồng Hài Nhi lại xuất hiện.

Hồng Hài Nhi: Đại tiên, thứ ngươi phát đây là cái gì a?

Chương 392: Mỹ vị của Thiên Đình

Hồng Hài Nhi hỏi xong một câu, trong đám lập tức đều an tĩnh lại, hiển nhiên đều đang đợi Lâm Hải trả lời.

Lâm Hải mỉm cười, ngón tay động liên tục, biên tập tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sợi cay! Một đồ vật ăn rất ngon, cam đoan ngươi ăn một miếng, liền sẽ yêu nó!

Na Tra: Oa, có phải hay không a? Vậy ta hiện tại liền nếm thử!

Hồng Hài Nhi: Ta thích ăn ngon, hì hì, ta cũng nếm thử!

Hai tiểu thần tiên này đã uống qua sữa mà Lâm Hải phát cho, đối với Lâm Hải có tín nhiệm hoàn toàn không cần lý do, lập tức liền bắt đầu ăn.

Hằng Nga: Có thật hay không a, thật có ăn ngon như ngươi nói sao?

Thất Tiên Nữ: Nhìn qua không tệ a, nước bọt cũng chảy ra, Đại tiên đừng gạt người ta nha.

Trư Bát Giới: Lão Trư ta thay mọi người thử khẩu vị một chút trước.

Lâm Hải nhìn mấy cái thần tiên nói chuyện trong đám, lắc đầu một trận.

Xem ra đối với đồ ăn, vẫn là nữ nhân và tiểu hài tử, cộng thêm loại ăn hàng như Trư Bát Giới này càng cảm thấy hứng thú a, phần lớn thần tiên khác cũng đang trầm mặc.

Tuy lạt điều hai năm này vang dội Nhân gian, nhưng đám thần tiên này đến cùng có thích hay không, tâm lý Lâm Hải thật là có chút không chắc, ai biết các thần tiên cao cao tại thượng này, khẩu vị có thể rất điêu hay không đây.

Nhưng rất nhanh, lo lắng của Lâm Hải liền bị bỏ đi, bởi vì trong đám đã lần nữa náo nhiệt lên.

Hồng Hài Nhi: Trời ạ, ăn quá ngon a, ăn quá ngon á! Cho tới bây giờ chưa ăn qua đồ vật ăn ngon như vậy!

Hằng Nga: Oa, mỹ vị, mỹ vị! Rất thích ăn! Người ta còn muốn ăn!

Thất Tiên Nữ: Ông trời a, bao lâu chưa ăn qua đồ vật ăn ngon như vậy! Ta muốn khóc! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Trư Bát Giới: Đừng nghe bọn họ nói bừa, không thể ăn, khó ăn muốn chết! Đem chỗ mà các ngươi cướp được trước đó đều đưa cho lão Trư ta đi, lão Trư ta giúp các ngươi ném đi!

Mấy cái ăn hàng nổi danh trong vòng Thiên Đình này vừa phát biểu ý kiến, chúng thần vừa rồi còn giữ im lặng, nhất thời đã không còn bình tĩnh.

Cự Linh Thần: @ Trư Bát Giới, Trư ca, thật ăn ngon như vậy sao? Ngươi cùng đừng có gạt ta, ngươi biết rõ, trong giới ăn hàng, ta chỉ phục ngươi!

Trư Bát Giới: @ Cự Linh Thần, ngươi ngốc a, lão Trư ta nói là không ăn ngon, mau đưa phần của ngươi cho ta, ta giúp ngươi ném đi.

Cự Linh Thần: @ Trư Bát Giới, hắc hắc, Trư ca ngươi thật coi ta là khờ a, có lời này của ngươi ta đã yên tâm, ta lập tức liền nếm thử!

Trư Bát Giới: @ Cự Linh Thần, thảo, đừng a, một trăm điểm Công đức, lão Trư ta mua!

Cự Linh Thần: Đã ăn! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Trư Bát Giới: Móa! Khinh bỉ ngươi! Các ngươi vừa rồi có người nào cướp được, lão Trư ta xin thu mua một trăm điểm Công đức một bao, có bao nhiêu muốn bấy nhiêu!

Trư Bát Giới vừa ở trong đám phát lời cao điệu thu mua, thì người nào còn nhìn không ra a, cái đồ chơi gọi là sợi cay này, tuyệt đối là ăn ngon.

Thế là, trong lúc nhất thời trong đám lại an tĩnh lại, đám thần tiên ăn quen Tiên Đan Cam Lộ này, nhao nhao cúi đầu ăn thử lạt điều.

Nhị Lang Thần: Đậu phộng, thật sự là cực phẩm của Tiên giới a! @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, có còn hay không, lại phát thêm chút đi!

Hạo Thiên Khuyển: Uông uông uông!

Nhị Lang Thần: Khụ khụ... Phiên dịch một chút, Hạo Thiên Khuyển nói, so với phân còn ăn ngon hơn nhiều!

Phốc!

Lâm Hải nhìn, nhất thời cười phun, mẹ nó, thật buồn nôn, có so sánh như thế sao?

Bất quá kỳ quái là, thế mà không có người nhảy ra phun Nhị Lang Thần, đám thần tiên này đã hoàn toàn đã bị mỹ vị bất thình lình kia, làm cho rung động.

Lôi Thần: Ta mới ăn một cây, nó liền chinh phục ta, tư vị kia mẹ nó thật quá thoải mái á!

Điện Mẫu: @ Lôi Thần, yêu ta, liền đem sợi cay đưa cho ta!

Lôi Thần: A? Ngươi nói cái gì? Ai u, điện thoại di động không có tín hiệu a!

Ma Lý Thanh: @ Ma Lý Hồng, @ Ma Lý Hải, @ Ma Lý Thọ, các huynh đệ, ta bị một con kiến làm cho sợ mất mật, chỉ có sợi cay của các ngươi là có thể cứu ta! Nhanh lên đưa tới, chậm thêm thời gian liền không kịp!

Ma Lý Hồng: @ Ma Lý Thanh, vậy ngươi liền đi chết đi, huynh đệ có thể không làm, sợi cay không thể chia sẻ!

Ma Lý Hải: @ Ma Lý Thanh, vậy ngươi liền đi chết đi, huynh đệ có thể không làm, sợi cay không thể chia sẻ!

Ma Lý Thọ: @ Ma Lý Thanh, vậy ngươi liền đi chết đi, huynh đệ có thể không làm, sợi cay không thể chia sẻ!

Ma Lý Thanh: Các ngươi, các ngươi... Ta mua còn không được sao?

Hồng Hài Nhi: @ Thái Thượng Lão Quân, đem phần của ngươi đưa cho ta, nhanh lên, nếu không ta sẽ ở trước mặt mọi người gọi ngươi là ba ba!

Thái Thượng Lão Quân: ..., còn thừa một cái, đã phát.

Na Tra: @ Thác Tháp Thiên Vương, đem phần của ngươi đưa cho ta, nhanh lên, nếu không ta sẽ ở trước mặt mọi người gọi ngươi là ba ba!

Thác Tháp Thiên Vương: @ Na Tra, hài tử đần độn, ta con mẹ nó vốn chính là ba ba của ngươi a!

Na Tra: @ Thác Tháp Thiên Vương, đem phần của ngươi đưa cho ta, nhanh lên, nếu không ta sẽ ở trước mặt mọi người gọi người khác là ba ba của ngươi!

Thác Tháp Thiên Vương: @ Na Tra, lão tử con mẹ nó về nhà sẽ gọt chết ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

Na Tra: @ Đông Hải Long Vương, @ Tây Hải Long Vương, @

Nam Hải Long Vương, @ Bắc Hải Long Vương, đem phần của các ngươi đều phát cho ta, nhanh lên, nếu không ta hiện tại liền đi Đồ long!

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, tiểu bức tử, đừng làm chuyện đó a!

Nam Hải Long Vương: @ Na Tra, ngươi dám đi thử một chút?

Tây Hải Long Vương: @ Thác Tháp Thiên Vương, quản quản thằng oắt con nhà ngươi, nó thật làm được!

Bắc Hải Long Vương: @ Đông Hải Long Vương, @ Nam Hải Long Vương, @ Tây Hải Long Vương, ba vị ca ca, nếu không liền đem sợi cay đưa cho nó đi, của đi thay người, đúng, thuận tiện nói một câu, ta vừa ăn xong.

Lâm Hải nhìn ghi chép nói chuyện phiếm ở trong đám, đã cười bò ra, nhất là Hồng Hài Nhi cùng Na Tra, mẹ nó hai cái hàng này quả thực cũng là hai tên dở hơi a.

Mà cùng lúc đó, Wechat của Lâm Hải leng keng leng keng, lại không ngừng mà vang lên.

Lâm Hải xem xét, trừ mấy cái đã thêm làm bạn tốt, nói chuyện muốn có thêm sợi cay cho chính mình ra, còn lại đều là xin thêm chính mình làm bạn tốt, xem ra cái sợi cay này, đúng là đã thành công câu lên sự thèm ăn của đám thần tiên này.

Thí nghiệm thành công, sợi cay đã trở thành mỹ vị của Thiên Đình, đạt được tán thành của chúng tiên, xem ra chính mình có thể áp dụng kế hoạch phía sau.

Tăng thêm bạn tốt, Lâm Hải tự động xem nhẹ, một trăm ngàn điểm Công đức một cái danh ngạch, Lâm Hải cũng không có hào phóng như vậy, nhưng đã là bạn tốt, Lâm Hải liền không có ý tứ mà không đáp lời.

Mở ra danh sách bạn tốt, Lâm Hải tra nhìn từng cái.

Ngộ Không: Huynh đệ, sợi cay còn có không, rất hợp khẩu vị của lão Tôn ta a, lão Tôn ta muốn mua một số. (phía sau là một cái biểu lộ vò đầu bứt tai)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật có lỗi, trước mắt không còn, bất quá một lát nữa, còn sẽ có một nhóm, ta sẽ thả bán trong cửa hàng mạng Thiên Đình, nếu như muốn ăn, có thể qua cửa hàng mạng để mua sắm.

Ngộ Không: A, vậy liền nhanh chút, nhanh lên, lão Tôn ta thực sự chờ không nổi a.

Lâm Hải mỉm cười, càng sốt ruột càng tốt, các ngươi càng nhanh, ta càng phải chậm, cái này mới có thể xâu đủ khẩu vị nha.

Hồng Hài Nhi: Đại tiên, cái sợi cay kia a, ta còn muốn ăn. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Hằng Nga: Đại tiên, sợi cay còn nữa không, người ta rất thích nha. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Đông Hải Long Vương: Sợi cay còn nữa không, nhanh bán ta một chút, muộn thì tiểu bức tử Na Tra này lại làm nháo sự.

Thái Thượng Lão Quân: Đồ vật không tệ u, có thể lại cho ta thêm một chút hay không?

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Lâm Hải nhìn từng cái tin tức của bạn tốt thần tiên, đem tin nhắn đáp lời cho Ngộ Không phục chế một lần, lần lượt phát qua, chỉ là khi đến chỗ Thái Thượng Lão Quân, Lâm Hải lại xem thường một trận.

Mẹ nó, còn là Đạo Tổ đâu, mặt thật to lớn, người ta đều là mua, ngươi liền muốn đưa, nghĩ thật đẹp đi!

Về phần Thiết Quải Lý, con mẹ nó lại phát chấn kinh, Lâm Hải không nhìn thẳng vào y nữa!

Lúc này, trong đám cũng đã vỡ tổ, tất cả đều là @ Lâm Hải, muốn mua số cây.

Lâm Hải không có khả năng hồi phục cho từng cái, chỉ có thể tìm tới Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Giúp ta tại trong đám @ toàn thể thành viên một chút, nói một lát nữa, ta sẽ bán sợi cay tại cửa hàng mạng Thiên Đình, muốn mua thì đến cửa hàng mạng mua.

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, ngươi muốn bán ở trong tiệm sao? Ha ha, thật sự là quá tốt!

Từ khi cửa hàng mạng được Thiên Đình làm ra, một mực không ai sử dụng, quả thực cũng là một cái tâm bệnh của Thái Thượng Lão Quân, giờ thấy Lâm Hải muốn dùng cửa hàng để bán sợi cay, Thái Thượng Lão Quân cao hứng đến hỏng, vội vàng qua trong đám đem tin tức này công bố, trong đám mới dần dần an tĩnh lại.

Mà giờ khắc này, Lâm Hải cũng đem mấy cái rương sợi cay còn lại, toàn bộ đều mở ra.

Vừa mới chuẩn bị quét hình, Lâm Hải chợt nhớ tới cái gì đó, lại đem danh sách bạn tốt Thiên Đình lật ra.

“Bạn tốt bên trong Thiên Đình đều gửi tin tức cho mình xin mua sợi cay, giống như chỉ có thiếu tiểu Na Tra, cái này không có đạo lý a?”

Lâm Hải đem Wechat của tiểu Na Tra tìm tới, vừa nghĩ đến có muốn qua đơn độc thông tri y một chút hay không.

Đột nhiên, leng keng một tiếng, đem Lâm Hải giật mình.

“Tiểu Na Tra?” Thật sự là nghĩ người nào thì người đó đến, tin tức lại lại là Tiểu Na Tra phát tới.

Lâm Hải vội vàng đem tin tức mở ra, thế nhưng chỉ nhìn một chút, sắc mặt Lâm Hải liền biến.

Chương 393: Một bao sợi cay dẫn phát huyết án

Lâm Hải nhìn tin tức nhắc nhở bên trong Wechat của tiểu Na Tra, da đầu tê dại một hồi.

“Na Tra hướng ngươi gửi đi một đầu thi thể Thần Long.”

“Mẹ nó, chơi lớn a?” Lâm Hải một mặt khóc không ra nước mắt.

Tuy hắn đã sớm biết rõ con hàng tiểu Na Tra này, là cái hạng người một lời không hợp liền Đồ Long, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới đồ xong Long, thế mà trực tiếp phát tới cho mình a.

Na Tra: Đại tiên, vừa Đồ Long, còn mới mẻ đây, đưa ngươi ăn thịt, có thể đổi một bao sợi cay không?

Lâm Hải nhìn tin tức của Na Tra, tâm lý bỗng nhiên dâng lên một trận bi ai.

Loại sinh vật như Long này, tại Nhân gian thế nhưng là đồ đằng của người Hoa a, không nghĩ tới đến chỗ loại thiên thần như tiểu Na Tra kia, mệnh của một con rồng, chỉ trị giá một bao sợi cay thôi.

Xem ra sinh mệnh quý hay tiện, hoàn toàn có quan hệ cùng chỗ ngồi của ngươi a.

Tiểu Na Tra cũng đã đem Long phát tới, Lâm Hải cũng không dễ trả về, đành phải cầm một bao sợi cay, phát qua cho Na Tra.

Phát xong, Lâm Hải mở ra túi càn khôn nhìn bên trong ô vuông nhỏ kia một chút, nhìn đầu Cự Long máu me đầm đìa kia, Lâm Hải không khỏi cười khổ một trận.

Cái này, mẹ nó cũng là một bao sợi cay dẫn phát huyết án a!

Tiểu Na Tra vừa nhận được sợi cay, lập tức kích động!

Na Tra: Đại tiên, ta hiện tại liền đi đem rồng của Tứ Hải giết sạch, phát hết cho ngươi để đổi sợi cay! (phía sau là một cái biểu lộ kích động)

Phốc!

Lâm Hải nhìn tin tức của Na Tra, kém chút đặt mông cắm xuống bên trên đất.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng, tuyệt đối đừng!

Lâm Hải vội vàng ngăn lại, trong lòng nói thầm một tiếng, cái tiểu Na Tra này thật mẹ nó dữ dội a.

Nếu là bởi vì mấy cái bao sợi cay, để cho rồng của Tứ Hải bị tuyệt chủng, cái tạo nghiệt này của chính mình liền có chút lớn.

Na Tra: Vì cái gì? Dù sao những loài bò sát nhỏ này còn sống cũng không có tác dụng gì, còn không bằng giết rồi đổi sợi cay, nếu không, hai đầu đổi một bao? (phía sau là một cái biểu lộ nghi vấn)

Lâm Hải nhất thời xạm mặt lại, mẹ nó, cái này căn bản không phải là vấn đề mấy đầu đổi một bao, có được hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không đổi, kiên quyết không đổi! Ngươi muốn ăn sợi cay, một hồi liền đến cửa hàng mạng Thiên Đình mà mua.

Na Tra: A, ngươi muốn bán sợi cay tại cửa hàng mạng? Vậy thì tốt, ta phải nhanh đi đồ mấy đầu Long, bán thịt rồng đổi Điểm Công đức.

Phốc!

Lâm Hải lại một lần nữa phun, đồng thời bắt đầu thực tình mặc niệm cho Thần Long của Tứ Hải.

Mẹ nó, cái tiểu Na Tra này, quả thực chính là khắc tinh của Long tộc a!

Lâm Hải hoàn toàn không có dự liệu được, chính mình chỉ là bán cái sợi cay mà thôi, lại có thể dẫn phát một trận huyết án, nhân sinh a, có đôi khi thật là không thể làm gì.

Quản nhiều làm gì, chính mình chỉ là một cái phàm nhân, Lâm Hải cũng lười đi quan tâm vận mệnh của Long tộc.

Mở cửa hàng mạng Thiên Đình ra, Lâm Hải tìm tới một cái khung quét hình, mở ra liền quét qua mấy cái rương đồ cay ở trên mặt đất, số cây liền tiêu thất không thấy ở trong hư không.

Cùng một thời gian, trong ngăn chứa bên trái của cửa hàng mạng Thiên Đình, bỗng nhiên biến thành màu lam, toàn bộ sợi cay trước đó đều tiến vào bên trong ngăn chứa.

“Mời biên tập tin tức của thương phẩm!” Một cái tin tức nhắc nhở xuất hiện ở trong điện thoại.

Sau đó, mấy cái vị trí xuất hiện cùng loại với phù hào con trỏ, lóe lên lóe lên, Lâm Hải biết rõ nơi đó cần chính mình đi lấp tin tức vào.

Lâm Hải điểm một chút, đem câu cú điều động ra sắp xếp một chút, sau đó đem lấp vào khung tin tức.

Tên thương phẩm: Sợi cay

Số lượng thương phẩm: Ba trăm bao

Giới thiệu thương phẩm: (hình ảnh sợi cay), xuất phẩm của bí cảnh, vị đạo cực giai! Là vật phẩm cần thiết khi ngài khoác lác bát quái, nói chuyện phiếm đánh cái rắm, cua gái trong bầy!

Một hạng mục sau cùng là giá cả thương phẩm, điền đến nơi đây, Lâm Hải dừng lại.

“Định giá bao nhiêu thì tốt đâu?” Lâm Hải không khỏi do dự, nếu như định cao, sợ vượt qua giá cả tiếp nhận trong tâm lý của đám thần tiên này, đến lúc đó sẽ không có ai mua, dù sao sợi cay có ăn ngon hơn, thì cũng chỉ là một loại đồ ăn mà thôi, còn lâu mới có được đến cấp độ không phải nó thì không thể ăn.

Nhưng nếu như định giá thấp, bản thân Lâm Hải lại cảm thấy không cam tâm.

Ngẫm lại, Lâm Hải cảm thấy vẫn là trưng cầu ý kiến của những thần tiên này một chút thì tốt hơn một chút.

“Tìm ai để hỏi đâu?” Lâm Hải cau mày tự hỏi.

Hỏi ở trong đám, tự nhiên không có khả năng, đám đậu bỉ kia không quấy rối ngươi cũng không tệ, mà trong đám bạn tốt của chính mình, hỏi Na Tra khẳng định không được, con hàng này tựa như cái tiểu hài tử đến kỳ phản nghịch, đồ vật mà nó cảm thấy tốt, bán một vạn Điểm Công đức cũng không có ý kiến gì, cũng chỉ là chuyện đồ nhiều thêm mấy đầu Long, không có được tính đại biểu.

Hỏi Ngộ Không? Càng không được, cái con khỉ này kết giao bằng hữu ngược lại là đầy nghĩa khí, nhưng ở phương diện khác, Lâm Hải luôn cảm thấy có chút không đáng tin cậy.

Hằng Nga? Lâm Hải trực tiếp liền không nghĩ tới, để nữ nhân định giá, nàng ta dám trực tiếp định cho ngươi một Điểm Công đức, sau đó lợi dụng chỗ tốt này để chính mình mua ăn.

Thái Thượng Lão Quân? Cũng không được, con hàng này vì sau ba ngày miễn phí qua đi, sẽ chuẩn bị tốt để bơm giá cho cửa hàng mạng Thiên Đình, tuyệt đối sẽ để chính mình định giá cao.

Đảo sanh sách bạn tốt Thiên Đình của chính mình, Lâm Hải cười khổ một trận, cái này mẹ nó tìm ai a, bạn tốt của chính mình làm sao đều là chút hàng không đáng tin cậy a?

“Ai, xem ra chỉ có thể tìm Thiết Quải Lý!” Bên trong đám bạn tốt, Thiết Quải Lý vẫn tương đối lý tính, nhưng Lâm Hải thật không muốn tìm y, hắn sợ con hàng này trực tiếp phát cho mình một loạt biểu lộ chấn kinh.

Từ khi biết Thiết Quải Lý, Lâm Hải đã dị ứng với cái biểu tình này, nói như vậy, Lâm Hải không điên không được!

Nhưng bây giờ thì không có lựa chọn khác, Lâm Hải chỉ có thể kiên trì, mở ra Wechat với Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta muốn hỏi ngươi một chuyện, nhưng là sớm nói xong a, con mẹ nó đừng phát cho ta một loạt biểu lộ chấn kinh!

Lâm Hải cảm thấy, vẫn là đặc biệt nhắc nhở một chút mới tốt!

Thiết Quải Lý: (hai hàng biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

“Ta xxx đại gia ngươi!” Lâm Hải tức đến kém chút gặp trở ngại!

Bà nội ngươi a Thiết Quải Lý, ca ca để ngươi đừng phát một loạt biểu lộ chấn kinh, ngươi con mẹ nó ngược lại tốt, trực tiếp phát hai hàng!

Phục!

Cố nén xúc động muốn đem Thiết Quải Lý bắt tới đánh một trận, Lâm Hải tiếp tục nói nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta chuẩn bị bán sợi cay tại cửa hàng mạng Thiên Đình, ngươi giúp ta tham mưu một chút, bán bao nhiêu điểm Công đức một bao thì phù hợp? Nhắc lại một lần nữa, không cho phép phát biểu lộ chấn kinh, một cái đều không cho phát! (phía sau là một cái biểu lộ cảnh cáo)

Thiết Quải Lý: Ngươi muốn bán sợi cay tại cửa hàng mạng??? Chấn kinh!!!

“Mẹ nó!” Lâm Hải xem xét, kém chút đưa di động quẳng, nội tâm trực tiếp sụp đổ.

Mẹ nó, biểu lộ là không phát, tại sao lại trực tiếp phát chữ, ngươi con mẹ nó tuổi đã cao, gió to sóng lớn gì mà chưa thấy qua, chấn kinh cái quỷ a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hai chữ chấn kinh cũng không cho phát!!! Bớt nói nhảm đi, mau giúp ta nghĩ ra kế!

Thiết Quải Lý: Một điểm đầu tiên, khẳng định không thể thấp hơn một trăm điểm Công đức, bởi vì Trư Bát Giới trước đó tại trong đám, liền gào thét một trăm điểm Công đức một bao, thu mua sợi cay mà những người khác cướp được, cho nên, một trăm điểm Công đức là phòng tuyến thấp nhất cuối cùng.

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, mẹ nó cái Thiết Quải Lý này ở thời điểm không phát biểu lộ chấn kinh, vẫn là rất đáng tin nha, nói câu đầu tiên là đã có lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói tiếp đi!

Thiết Quải Lý: Sợi cây tuy có vị đạo cực ngon, nhưng không phải vật nhất định phải có, cho nên giá cả quá cao, cho dù ăn có ngon hơn thì khẳng định cũng không có ai mua, bởi vậy còn cần tổng hợp năng lực mua sắm của các thần tiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có đạo lý, thời gian ta bị nhốt trong bí cảnh quá lâu, đối với năng lực mua sắm của các thần tiên hiện tại không hiểu biết lắm, ngươi nhìn bao nhiêu thì phù hợp?

Thiết Quải Lý: Cho ta suy nghĩ một chút.

Lâm Hải không tiếp tục hồi âm, mà chính là lẳng lặng chờ đợi tin tức của Thiết Quải Lý.

Ước chừng qua chừng mười phút đồng hồ, tin tức của Thiết Quải Lý lại trở lại tới.

Thiết Quải Lý: Đi qua ta đo lường tính toán, giá bán tốt nhất đã đi ra, tuyệt đối để sợi cay của ngươi thành đồ vật dễ bán nhất Thiên Đình, không có cái thứ hai!

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, vội vã hồi phục tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhanh nói, bao nhiêu!

Chương 394: Khởi đầu tốt đẹp

Thiết Quải Lý: Đi qua ta tổng hợp phân tích, cũng cân nhắc mọi nhân tố phương diện, ta cảm thấy cái sợi cay này, giá bán mỗi bao là hai trăm năm mươi Điểm Công đức mới phù hợp.

“Thảo!” Mẹ nó phân tích nửa ngày, phân tích ra số lượng như thế, quá con mẹ nó khó nghe đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ba trăm có được hay không?

Thiết Quải Lý: Không được, tin tưởng ta, hai trăm năm mươi là lựa chọn tốt nhất của ngươi!

Phốc!

Mẹ nó, lời này nghe làm sao khó chịu như thế đâu?

Nếu Thiết Quải Lý đã phân tích nửa ngày như thế, Lâm Hải cũng không muốn lãng phí ý tốt của người ta, hai trăm năm mươi liền hai trăm năm mươi đi, quản nó có dễ nghe hay không đâu. (hai trăm năm mươi = I love you)

Thế là, Lâm Hải tại nơi giá cả thương phẩm, viết lên hai trăm năm mươi điểm Công đức.

Tin tức biên tập tốt, Lâm Hải điểm vào hoàn thành.

Tên thương phẩm: Sợi cay

Số lượng thương phẩm: Ba trăm bao

Giới thiệu hương phẩm: (Hình ảnh sợi cay) xuất phẩm của bí cảnh, vị đạo cực giai! Là vật phẩm cần thiết khi ngài khoác lác bát quái, nói chuyện phiếm đánh cái rắm, cua gái trong bầy!

Giá cả thương phẩm: Hai trăm năm mươi điểm Công đức bao

Tin tức hệ thống: Có đồng ý không?

Đồng ý!

Leng keng!

Thương phẩm tuyên bố thành công, xin mời xem xét trong cửa hàng mạng Thiên Đình.

Theo tin tức nhắc nhở vang lên, Lâm Hải phát hiện trạng thái của cái ngăn chứa màu xanh thứ nhất trong cửa hàng mạng Thiên Đình đã biến mất, khôi phục nguyên dạng.

Mà phía bên phải của thương phẩm, cũng hiện ra tin tức của mình.

Chủ cửa hàng: Tiểu Hồ Đồ Tiên (chủ cửa hàng một sao)

Tín dụng: 0

Đánh giá: Hoa đỏ (0) hoa trắng (0) hoa đen (0)

“Chủ cửa hàng một sao? Không biết cái đẳng cấp của chủ cửa hàng này có cái gì dùng.” Tuyên bố tin tức xong, hiện tại liền đợi người mua đến.

Lâm Hải tiến vào quầy giao dịch Thiên Đình, chuẩn bị đem tin tức trên hàng hóa nói cho đám thần tiên đậu bỉ này.

Vừa vào bầy, liền gặp được nhiều người @ tin tức cho chính mình, tất cả đơn giản đều là loại hình hỏi mình lúc nào thì bắt đầu bán ra, giá bán là bao nhiêu.

Lâm Hải cũng lười nhìn, trực tiếp tuyên bố tin tức tại trong đám.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Các vị tiên hữu, sợi cay lên giá, số lượng hữu hạn, tới trước được trước, mọi người nhanh đến cửa hàng mạng Thiên Đình mua sắm a!

Ma Lý Thọ: Thật a? Bao nhiêu điểm Công đức một bao a?

Cự Linh Thần: Cùng hỏi!

Ma Lý Hải: @ Ma Lý Thọ, đần độn, người ta đều đã đi đoạt, ngươi còn ở lại chỗ này mà hỏi, còn không đến thì cái lông đều không có.

Ma Lý Thọ: Ai u ta qua, trách không được cũng không có người nói chuyện a, nguyên lai cũng đã bắt đầu ra tay, các ngươi con mẹ nó quá hư hỏng!

Mà lúc này, Wechat của Lâm Hải không ngừng vang lên tiếng leng keng leng keng không dứt.

Lâm Hải vội vàng xem xét, đều là tin tức từ cửa hàng mạng Thiên Đình.

Trư Bát Giới mua sắm mười bao sợi cay, cũng làm ra khen ngợi đối với ngài.

Hằng Nga mua sắm mười bao sợi cay, cũng làm ra khen ngợi đối với ngài.

Na Tra mua sắm năm bao sợi cay, cũng làm ra khen ngợi đối với ngài.

Nhật Du Thần mua sắm một bao sợi cay, cũng làm ra khen ngợi đối với ngài.

...

Từng đầu tin tức giao dịch, trong nháy mắt liền che kín màn hình điện thoại di động của Lâm Hải, đem Lâm Hải cười đến không khép miệng lại được.

“Ha ha, thoải mái a, quả thực là khởi đầu tốt đẹp!”

Leng keng!

Thương phẩm của ngươi đã tiêu thụ hết, xin nhanh chóng đưa thương phẩm mới lên giá.

“Ách... Bán xong, con mẹ nó cũng quá nhanh đi.” Lâm Hải sững sờ, cái này mới hai phút đồng hồ cũng chưa tới a.

Vội vàng mở cửa hàng mạng Thiên Đình ra để xem xét, quả là thế, cái ngăn chứa thứ nhất đó, tuy tin tức của sợi cay vẫn còn, nhưng số lượng thương phẩm, đã biến thành số không.

Lại nhìn tin tức chủ cửa hàng của chính mình, cũng có biến hóa rất lớn.

Chủ cửa hàng: Tiểu Hồ Đồ Tiên (chủ cửa hàng một sao)

Tín dụng: Ba mươi lăm

Đánh giá: Hoa đỏ (35) hoa trắng (0) hoa đen (0)

Ba mươi lăm đóa hoa đỏ, cái kia chính là ba mươi lăm cái bình luận tốt, mà số tín dụng cũng là ba mươi lăm, cái kia chính là nói, một cái khen ngợi là tăng một điểm tín dụng, số cấp sao của chủ cửa hàng lại không có biến hóa, xem ra còn cần phải tích lũy số tín dụng nhất định mới có thể thăng cấp.

Lâm Hải lại nhìn số tiền trong bao của mình, gia tăng bảy mươi lăm nghìn điểm Công đức, xem ra Thái Thượng Lão Quân vẫn còn tương đối giữ uy tín, không có bơm nước từ bên trong.

“Mẹ nó cái điểm Công đức này kiếm lời thật nhanh a, không đến hai phút đồng hồ, đã có mấy vạn, nếu biết thế liền mua về nhiều sợi cay chút.” Lâm Hải thổn thức một trận.

Mà trong đám lúc này, lại một lần nữa náo nhiệt lên.

Na Tra: Mua năm bao, đang ăn, thật sự là sảng khoái!

Hằng Nga: Người ta mua mười bao, đủ để hôm nay ăn.

Trư Bát Giới: Người nào còn không có ăn, lão Trư ta đã ăn xong, cầu chuyển nhượng.

Ma Lý Thọ: Thảo, không thể cướp được, các ngươi đám quái xúc tu (*ám chỉ loại nhanh tay) này!

Hồng Hài Nhi: Ta cũng không cướp được, @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, cầu Đại tiên lại bán thêm chút.

Điện Mẫu: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, cùng cầu, bán ta hai bao, ta có thể phát cho ngươi hình tư mật nha. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Lôi Thần: @ Điện Mẫu, A Điện, ta còn ở đây. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Điện Mẫu: @ Lôi Thần, lăn, chỉ mua một bao, còn chính mình ăn, đã không thích ngươi rồi.

Thất Tiên Nữ: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, cầu Đại tiên tiếp tục lên giá!

Nhị Lang Thần: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, cầu Đại tiên tiếp tục lên giá! +1

Đông Hải Long Vương: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, cầu Đại tiên tiếp tục lên giá! +2

Thiên Lý Nhãn: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, cầu Đại tiên tiếp tục lên giá! +3

…

Chỉ một thoáng, trong đám lại xếp thành hàng, tất cả đều là để Lâm Hải tiếp tục lên giá tiêu thụ lạt điều.

Lâm Hải nhìn những tin tức này, khóe miệng mỉm cười, tuy hắn cũng rất muốn kiếm lời điểm Công đức, nhưng hôm nay hắn sẽ không tiếp tục nữa.

Cái đồ vật gì đều là vật hiếm thì quý, nếu như cái sợi cay này lúc nào cũng có, lúc nào cũng mua được, vậy sẽ khiến cái đám thần tiên giúp sớm muộn gì cũng sẽ mất đi hứng thú.

Lâm Hải hiện tại muốn làm, chính là xâu đủ khẩu vị!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật có lỗi a, các vị, loại đồ vật sợi cay này, mười phần thưa thớt, cho dù là tại bên trong bí cảnh, sản lượng mỗi ngày cũng bất quá chỉ có một nghìn bao, hơn nữa tất cả đều bị các đại thế lực bá chiếm, Tiểu tiên có thể một lần làm đến ba trăm bao, đã phi thường không dễ dàng.

Nhị Lang Thần: Cái bí cảnh kia ở đâu? Gia gia dắt theo chó, đem sợi cay đoạt tới!

Hạo Thiên Khuyển: Gâu Gâu!

Ngộ Không: @ Nhị Lang Thần, con ta, có lão Tôn ta tại, lúc nào đến phiên ngươi ra mặt! @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, huynh đệ, phát tọa độ, phát tọa độ!

Nhị Lang Thần: Hầu tử chết tiệt, ngươi tính toán là cái JJ gì, không phục thì đơn đấu a!

Ngộ Không: @ Nhị Lang Thần, hắc hắc, con ta, ngứa da có đúng hay không? Đơn đấu liền đơn đấu, lão Tôn ta chả lẽ lại sợ ngươi, a!

Xích Cước Đại tiên: @ Ngộ Không, @ Nhị Lang Thần, hai vị chớ vội xé bức, hiện tại chuyện khẩn yếu là đoạt lại sợi cay!

Hà Tiên Cô: Đúng a, đúng a, @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, nhanh nói tọa độ cho mọi người, mọi người cùng nhau đi qua, đánh chạy thế lực ác, bảo vệ sợi cay!

Thất Tiên Nữ: Đúng a, đúng a, khẩu hiệu của chúng ta là, đánh chạy ác thế lực, bảo vệ sợi cay!

Hằng Nga: Bảo vệ sợi cay, ta phải theo luật thôi!

Điện Mẫu: Bảo vệ sợi cay, ta phải theo luật thôi!

Na Tra: Bảo vệ sợi cay, ta phải theo luật thôi!

Trư Bát Giới: Bảo vệ sợi cay, ta phải theo luật thôi!

...

Lâm Hải xem xét, đến, lại xoát bình phong!

Bất quá từ danh sách xoát bình phong mà xem, vẫn là lấy nữ nhân cùng tiểu hài tử chiếm đa số a, xem ra loại đồ ăn vặt sợi cay này, người tiêu thụ lớn nhất, vẫn là nữ nhân cùng hài tử a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Các vị tiên hữu, thực sự thật có lỗi, tọa độ của bí cảnh quỷ dị, không người có thể tới, Tiểu tiên cũng là trong lúc vô tình tiến vào, bị vây ở chỗ này.

Nhị Lang Thần: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, hắc hắc, không người có thể tới? Vậy cũng là đồ ngu, ngươi phát tới, nhìn gia gia có thể đến hay không!

Mặt Lâm Hải tối sầm, mẹ nó, cái Nhị Lang Thần này đủ cuồng a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Dù sao @ Thái Thượng Lão Quân cũng không đến được, về phần Lão Quân có phải là đồ ngu hay không, ta cũng không rõ ràng. (phía sau là một cái biểu lộ chụp cứt mũi)

Na Tra: @ Nhị Lang Thần, ngưu bức lớn, thế mà nói Thái Thượng Lão Quân là đồ ngu!

Hồng Hài Nhi: @ Nhị Lang Thần, ngưu bức lớn, thế mà nói Thái Thượng Lão Quân là đồ ngu!

Trư Bát Giới: @ Nhị Lang Thần, ngưu bức lớn, thế mà nói Thái Thượng Lão Quân là đồ ngu!

...

Nhị Lang Thần: Cái kia, ta đi bồi Hạo Thiên Khuyển đi xem mắt, tránh trước!

Ngộ Không: Ha ha, con ta, ngươi không phải là rất ngưu bức à, có bản lĩnh ngươi ngược lại là đừng chạy a! A ha ha ha...

Nhị Lang Thần: Thảo, con mẹ nó đần độn mới không chạy a...

Lâm Hải nhìn đám thần tiên đậu bỉ này, tâm tình cũng là rất tốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mọi người đừng nóng vội, ta đã cùng với thế lực bản thổ của bí cảnh hiệp thương tốt, mỗi ngày sẽ đều thu mua toàn bộ sợi cay của bọn họ, cho nên, từ ngày mai, số lượng sợi cay bán ra mỗi ngày, sẽ là một nghìn bao!

Hằng Nga: A, Vạn Tuế! Yêu chết ngươi, yêu yêu đát!

Điện Mẫu: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ngươi quả thực đẹp trai đến ngây ngốc, đêm nay ước hẹn không? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Thất Tiên Nữ: Thần tượng, thưởng ngươi một cái môi đỏ liệt diễm, đừng có thẹn thùng nha. (phía sau là một cái biểu lộ môi đỏ)

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Bà nội ngươi!

Lâm Hải đang là một mặt cười ngây ngô hưởng thụ chúng Tiên nữ sùng bái thông đồng, tâm lý đắc ý đều sắp bay lên trời, kết quả con hàng Thiết Quải Lý này thình lình xuất hiện, hơn nữa lên cũng là một loạt biểu lộ chấn kinh, nhất thời để Lâm Hải không còn gì để nói.

Vừa muốn mở miệng mắng hắn hai câu, kết quả leng keng một tiếng, có người nói chuyện riêng với chính mình.

Lâm Hải rời khỏi bầy xem xét, ái chà chà, như thế nào lại là nàng ta?

Chương 395: Người ta là Nữ Thần Cao Lãnh!

Lâm Hải xem xét, lại là tin tức mà Dao Trì Tiên Tử rất lâu không thể liên hệ phát đến.

Dao Trì Tiên Tử: Tiên hữu, cái mặt nạ dưỡng da của chúng ta kia đã làm thế nào rồi a, thời gian thế nhưng là không ngắn. (phía sau là một cái biểu lộ giả ngây thơ)

“Mặt nạ dưỡng da?” Lâm Hải khẽ giật mình, hắn hiện tại chỉ biết Liễu Hinh Nguyệt đang làm đại sứ hình tượng quay quảng cáo tuyên truyền cho mặt nạ dưỡng da, về phần sự tình sản xuất, hắn cái vung tay làm chưởng quỹ này thật đúng là không rõ ràng.

Tìm tới số điện thoại của Trần Nghiên, Lâm Hải liền gọi qua.

“Uy, Lâm tổng.” Bên trong thanh âm vũ mị của Trần Nghiên lộ ra một tia lười biếng, tựa hồ vẫn chưa rời giường.

Nghe cái thanh âm mê người này, lông mày Lâm Hải không khỏi nhíu lại một cái.

Chính mình cho Trần Nghiên đãi ngộ cũng không tệ, nếu như cái giờ này mà vẫn còn đang ngủ, vậy thì có chút nói không hay.

“Nhóm mặt nạ dưỡng da đầu tiên của chúng ta thế nào rồi?” Thanh âm của Lâm Hải, có chút lạnh.

“Đã sớm sản xuất tốt, cũng nằm tại nhà kho có người đặc biệt trông coi, chỉ chờ quảng cáo cùng video của đại sứ hình tượng quay tốt xong, thì tổ chức chiêu đãi ký giả rồi đồng bộ lên sàn.”

“Ừm.” Lâm Hải nhàn nhạt đáp một tiếng, biết rõ tiến triển cũng liền đủ, về phần làm sao tuyên truyền, làm sao tiêu thụ, Lâm Hải mới lười đi quản.

“Ngươi bây giờ ở nơi nào?” Dừng một cái, Lâm Hải vẫn là đem lời nói hỏi ra, đến thời gian làm việc mà vẫn còn đang ngủ, Lâm Hải nếu như giả bộ không biết, chính hắn cái liên quan này cũng không chịu nổi.

“Ta...” Trần Nghiên do dự một chút, thanh âm bỗng nhiên nhỏ hơn rất nhiều, “Ta ở bệnh viện.”

“Bệnh viện?” Lông mày Lâm Hải nhướn lên, “Làm sao lại đi bệnh viện?”

“Ta, ta bị thương nên phải nằm viện.” Trần Nghiên thấp giọng nói nói, “Sợ quấy rầy đến ngươi, nên liền không có cùng ngươi nói.”

“Bị thương!” Lâm Hải giật mình, đồng thời tâm lý tự trách một trận, thiệt thòi bản thân vừa rồi ở trong lòng mới còn trách tội Trần Nghiên.

“Bệnh viện nào, có nặng lắm không?”

“Bệnh viện Đệ Nhất, đã ba ngày, hẳn là không có gì đáng ngại, chỉ là đầu còn có chút choáng váng.”

“Ta một hồi liền đi qua thăm ngươi.” Chính mình nói thế nào cũng đều là lão bản của Trần Nghiên, Lâm Hải đã biết rõ, tự nhiên muốn đi qua thăm hỏi một phen.

“Không cần, không cần, ta không sao Lâm tổng.” Trần Nghiên sợ hãi một trận, liền lập tức cự tuyệt.

“Được, ngươi trước an tâm nghỉ ngơi đi.”

Tắt điện thoại, Lâm Hải cho đem tin tức đáp lại cho Dao Trì Tiên Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mặt nạ dưỡng da đã sản xuất tốt.

Dao Trì Tiên Tử: Thật nha, vậy nhanh một chút phát cho ta à.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đợi thêm mấy ngày, còn cần làm một số công tác sau cùng nữa.

Dao Trì Tiên Tử: Tốt a, kỳ thực ta chính thức muốn hỏi là, chỗ ngươi còn sợi cay gì nữa không, người ta vừa rồi không có mua được. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Ai ô ô, Lâm Hải ngạc nhiên một trận, nghĩ không ra cô nàng nghiêm túc như Dao Trì Tiên Tử, thế mà cũng sẽ lộ ra biểu lộ thẹn thùng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật không có, muốn ăn, liền đợi ngày mai đi mua sớm một chút.

Dao Trì Tiên Tử: Thế nhưng người ta hiện tại liền muốn ăn a, nếu không dùng album ảnh đổi với ngươi, cầu ngươi. (phía sau là một cái biểu lộ nũng nịu)

Lâm Hải nhìn tin tức của Dao Trì Tiên Tử, xương cốt lập tức cũng xốp giòn, mẹ nó phong cách của cô nàng này vẽ chuyển thật là nhanh a.

Bất quá Lâm Hải vẫn là cố nén mà cự tuyệt dụ hoặc cực lớn, vì tính toán lâu dài, nhất định không thể phá hư quy củ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật có lỗi a, thật không có, muốn ăn chỉ có thể chờ đợi ngày mai.

Dao Trì Tiên Tử: Tốt a, bản cung biết rõ.

“Ách...” Lâm Hải nhìn hồi phục của Dao Trì Tiên Tử, cách điện thoại di động cũng cảm thấy một cỗ lạnh như băng, trong lòng thầm than một tiếng, nữ nhân này thật mẹ nó hay thay đổi.

“Đông đông đông!”

Có người gõ cửa.

Lâm Hải mở cửa phòng ngủ ra, thấy mẫu thân đang đứng tại cửa ra vào.

“Tiểu Hải, muội muội của ngươi muốn đi dạo phố cùng Kiều Kiều, ngươi lái xe đem các nàng đưa đến trong thành phố đi.” Lâm Hải lúc này mới nhìn thấy, Lâm Vân cùng Tạ Hiểu Kiều cách ăn mặc thật xinh đẹp, đang đứng ở phòng khách mỉm cười nhìn chính mình đây.

“Ái chà chà, hai cái đại mỹ nữ như vậy là từ đâu đến a, mê hoặc ta cũng không đi được đường, vậy phải làm sao bây giờ?” Lâm Hải cười đùa đi tới.

Tạ Hiểu Kiều phù một tiếng, che miệng bật cười, nàng ta cùng Lâm Hải còn không phải rất quen thuộc, cúi đầu xuống có chút thẹn thùng.

Lâm Vân thì không quan tâm tới những chuyện đó, đi lên khoác lên một cánh tay của Lâm Hải, một mặt đắc ý.

“Mỗi bên một đại mỹ nữ, đem ngươi choáng đi, còn không mau một chút lái xe đi.”

“Được rồi.” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, đi ra ngoài đem xe từ nhà để xe lái ra, hai nữ hài vô cùng cao hứng tiến vào trong xe.

“Kiều Kiều a, theo Vân Vân ra ngoài, hảo hảo chơi một chút, ngươi nha đầu này a, từ nhỏ chỉ chịu khổ.” Lâm Mậu Thành đứng tại cửa ra vào, yêu thương nói nói.

“Biết rõ, gia gia.” Kiều Kiều đáp ứng một tiếng, nét mặt tươi cười như hoa.

“Gia gia ngươi yên tâm đi, ta sẽ dẫn Kiều Kiều tỷ hảo hảo đi chơi.” Lâm Vân hướng phía Lâm Mậu Thành le lưỡi.

“Ha ha, hai cái nha đầu này.” Lâm Mậu Thành cao hứng, nở nụ cười.

“Gia gia, ngài không đi ra ngoài dạo chơi sao?” Lâm Hải hạ xuống cửa sổ ở vị trí lái, cười hỏi.

“Các ngươi đi thôi, một hồi Tiêu gia gia của ngươi sẽ tới đón ta.”

“Vậy chúng ta đi.” Lâm Hải đạp cần ga, xe chạy ra khỏi nhà.

“Đi nơi nào, hai vị mỹ nữ?” Lâm Hải lái xe, cười hỏi.

“Tiểu Hải Tử, đưa chúng ta đến Khai Nguyên Nhai.” Lâm Vân cố làm ra vẻ, rất có phong phạm nương nương nói nói.

“Tuân lệnh!” Lâm Hải học thanh âm của thái giám, đáp một câu, nhất thời đem hai cái nữ hài chọc đến cười run rẩy.

Khai Nguyên Nhai là một con phố đi bộ rất phồn hoa náo nhiệt tại thành phố Giang Nam, cửa hàng hai bên san sát, chủng loại phong phú, giá cả thương phẩm vừa phải, rất được một số nữ hài thời thượng hoan nghênh.

“Các ngươi chờ ta một chút.” Lâm Hải dừng xe ở giao lộ của Khai Nguyên Nhai, đi qua một cái ngân hàng cách đó không xa, lấy ra hai vạn khối tiền.

“Cầm, hảo hảo chơi đi, tuyệt đối đừng tiết kiệm tiền cho ca ca.” Lâm Hải đưa cho mỗi người một vạn, cười nói nói.

“Hì hì, mới sẽ không tiết kiệm cho ngươi đâu.” Lâm Vân rất không khách khí mà nhận lấy, phóng tới bên trong túi sách.

Tạ Hiểu Kiều nhìn lên một xấp tiền trước mặt, mỉm cười lắc đầu.

Tuy Tạ Hiểu Kiều là cháu gái mà Lâm Mậu Thành thu dưỡng, trên danh nghĩa cũng là muội muội của Lâm Hải, nhưng nàng ta thủy chung vẫn có loại cảm giác chính mình là một cái ngoại nhân, Lâm Hải lập tức xuất ra nhiều tiền cho mình như vậy, Tạ Hiểu Kiều thực sự không có ý tứ muốn cầm.

“Nha đầu ngốc.” Lâm Hải vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc của Tạ Hiểu Kiều.

“Ta biết rõ trong lòng ngươi đang suy nghĩ cái gì, tuy ngươi họ Tạ, nhưng ngươi cùng Vân Vân giống nhau, đều là muội muội của ta!”

“Ngươi chỉ cần nhớ kỹ một điểm, mặc kệ họ Lâm hay là họ Tạ, chúng ta vẫn là người một nhà!”

“Được rồi, hai vị mỹ nữ, xuống xe đi, ta còn có việc, cũng không có thời gian đi lung tung cùng các ngươi.” Lâm Hải kín đáo đem tiền đưa cho Tạ Hiểu Kiều, rồi đem hai cái mỹ nữ đuổi xuống xe.

“Cảm tạ!” Tạ Hiểu Kiều xuống xe, cúi đầu, mang theo cảm kích hướng phía Lâm Hải nói nói.

“U, cũng đã nói là người một nhà, tạ cái gì a, thật muốn tạ, vậy liền gọi tiếng ca ca, lại nói ngươi còn không có kêu lên ta một tiếng ca ca đây.” Lâm Hải nói đùa nói.

Mặt Tạ Hiểu Kiều đỏ lên, khóe miệng nổi lên một đường cong đẹp mắt.

“Lâm Hải ca ca.”

“Ai!” Lâm Hải khoa trương đáp ứng một tiếng, cười rộ lên.

“Thật nhìn không ra a, tiểu nha đầu lúc trước mang theo hai thanh thái đao xông vào nghĩa trang, thế mà ngại ngùng như thế, ha ha ha...”

“Chán ghét a, ca ca bại hoại a, đừng đề cập đến sự tình thái đao kia, người ta là Nữ Thần Cao Lãnh!”

Tạ Hiểu Kiều chu cái miệng nhỏ nhắn giậm chân một cái, lại rước lấy Lâm Hải cùng Lâm Vân cười to một trận.

“Nữ Thần Cao Lãnh? Rõ ràng là Nữ Thần thái đao nha.” Lâm Vân ở một bên, che miệng cười nói.

“Tốt, Vân Vân, ngươi cũng cười ta!” Tạ Hiểu Kiều khẽ cáu giận, đi lên liền chọc léc Lâm Vân, hai nữ hài nhất thời nháo làm một đoàn.

“Không để ý đến hai cái các ngươi nữa.” Nháo một trận, Tạ Hiểu Kiều hầm hừ nghiêng đầu đi, trên mặt lại nổi lên một tia nụ cười hạnh phúc chưa bao giờ có được.

“Ca ca phải đi bệnh viện thăm bệnh nhân, liền đi trước a, hai người các ngươi hảo hảo chơi đi.” Lại nói đùa một hồi nữa, Lâm

Hải mới mở xe rời đi.

Chương 396: Bệnh viện quan sát

Lâm Hải lái xe đến bệnh viện Đệ Nhất, mua một giỏ hoa quả, lại là cái hồng bao hai nghìn khối tiền, sau khi hỏi phòng bệnh của Trần Nghiên, liền đi vào phòng viện.

Vừa vào phòng bệnh, đôi mày của Lâm Hải không khỏi nhăn lại.

“Ngươi là?” Bên cạnh giường bệnh của Trần Nghiên, một cái nữ nhân mặt mũi tiều tụy đứng lên, nghi hoặc nhìn Lâm Hải.

“A di, ta là bằng hữu của Trần Nghiên.” Lâm Hải thấy dáng dấp của nữ nhân cùng Trần Nghiên có mấy phần giống nhau, suy đoán hẳn là mẫu thân của Trần Nghiên.

Sau khi lễ phép chào hỏi, Lâm Hải ngồi vào bên giường của Trần Nghiên.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải thấy trên trán Trần Nghiên quấn băng gạc, một mặt quan tâm nói nói.

Trần Nghiên nhìn Lâm Hải, không biết vì cái gì, trong lòng bỗng nhiên một trận ủy khuất, vành mắt bắt đầu nóng lên.

“Ta ra ngoài hít thở không khí, các ngươi trò chuyện.” Mẫu thân Trần Nghiên nhìn con gái có cái dạng kia, trong lòng hơi động, tựa hồ nghĩ đến cái gì, vội vàng mượn cớ đi ra ngoài.

“Không cẩn thận bị ngã?” Lâm Hải cau mày, lo lắng hỏi.

Nào biết, Trần Nghiên lắc đầu, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, nước mắt liền chảy xuống.

Lâm Hải thấy vậy, sắc mặt không khỏi âm trầm xuống.

“Chẳng lẽ là bị người đánh.” Ngữ khí của Lâm Hải có chút lạnh, Trần Nghiên hiện tại là người ở dưới tay mình, nếu như vô cớ bị người đánh, hắn cũng sẽ không để yên.

“Ừm.” Trần Nghiên đáp một tiếng, ô ô khóc lên.

Lửa giận trong lòng Lâm Hải đằng cái liền dấy lên, “Nói cho ta biết, là ai!”

Tuy cùng Trần Nghiên không phải là tiếp xúc nhiều, nhưng Lâm Hải thủy chung vẫn nhớ kỹ, bộ dáng nhiệt tình tiếp đãi cũng bảo hộ chính mình của Trần Nghiên, khi chính mình lần đầu tiên khi đi qua công ty của Diệp Tử Vũ.

Một cái nữ hài hiểu lễ phép có tu dưỡng như thế, tuyệt đối sẽ không chủ động trêu chọc thị phi, bị người đánh thành dạng này, khẳng định đối phương khó thoát liên quan.

“Ta cũng không biết là người nào.” Trần Nghiên ngừng tiếng khóc, lắc đầu nói.

“Ban đêm ba ngày trước, ta ở công ty thương thảo sự tình buổi họp báo cùng Diệp Tổng, bởi vì một số chi tiết, công tác xong thì đã khuya, trên đường ta lái xe về nhà, bỗng nhiên có một người nam nhân vọt tới trước xe, đem ta cản lại.”

“Sau khi ta dừng xe lại, bỗng nhiên lại có hai người chạy ra, ta còn không có kịp phản ứng, liền bị bọn họ kéo tới rừng cây nhỏ bên cạnh.”

Chân mày Lâm Hải bỗng nhiên nhảy một cái, trong lòng có một cỗ dự cảm bất tường.

“Ta dùng sức giãy dụa, hét to, nhưng căn bản không tránh thoát, một người trong đó, bỗng nhiên đem ta ném xuống mặt đất, nhào lên liền muốn thoát y phục của ta.”

“Ta ở dưới tình thế cấp bách, liền cắn một cái lên cổ tay của gã, gã đau quá, liền cầm lấy trên cục gạch mặt đất, nện mấy lần lên trên trán ta.”

Nghe Trần Nghiên anh anh khóc khóc thuật nói, hàm răng của Lâm Hải cắn chặt, quyền đầu không khỏi nắm lại.

“Sau đó thì sao?” Lâm Hải gian nan hỏi một câu, tim cũng nhảy lên đến cuống họng, sợ Trần Nghiên nói ra hậu quả đáng sợ.

“Về sau...” Trần Nghiên xoa nước mắt một cái, “Về sau may mắn có một cái đại thúc hơn bốn mươi tuổi đi ngang qua, nghe được thanh âm, xông tới, đem ba người kia đánh chạy.”

“Hô...” Nghe đến chỗ này, Lâm Hải không khỏi thở ra một hơi thật dài.

“Không có việc gì liền tốt, không có việc gì liền tốt.” Lâm Hải thì thào nói nói.

“Sau đó cái đại thúc kia liền đem ta đưa đến bệnh viện, liên hệ với mẹ ta, sau đó liền đi.”

“Trên cái thế giới này, vẫn là còn nhiều người tốt a.” Lâm Hải gật gật đầu, “Trên đầu còn đau không?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Trần Nghiên đem nước mắt lau khô, “Chỉ là phải khâu mấy mũi, đoán chừng muốn lưu lại sẹo.”

“Lưu sẹo?” Trong lòng Lâm Hải nhất động, sau đó cười cười, “Yên tâm đi, sẽ không có sẹo.”

Trần Nghiên nghe được sững sờ, sau đó kinh hỉ nhìn Lâm Hải, “Lâm tổng, ngươi nói thật?”

“Yên tâm đi, bao tại trên người của ta.” Lâm Hải cười gật gật đầu, sau đó sắc mặt lần nữa âm trầm xuống.

“Sau đó ngươi có báo động không, ba người kia có bắt được hay không?”

Trần Nghiên khe khẽ thở dài, “Có báo động, nhưng đến bây giờ còn không có một chút tin tức.”

“Ba cái ác đồ này, nhất định phải nghiêm trị!” Lâm Hải thanh sắc câu lệ (*Giọng nói vẻ mặt cực kì nghiêm khắc) nói nói, hắn đối với loại người này cực kỳ chán ghét, một cái không tốt, liền hủy cả đời nữ hài a.

Lại cùng Trần Nghiên nói chuyện phiếm một hồi, Lâm Hải đứng dậy, đem hồng bao đưa cho Trần Nghiên, chuẩn bị rời đi.

Trần Nghiên chết sống không muốn, tiếc rằng Lâm Hải lại kiên trì, cũng chỉ có thể thu.

“Hảo hảo dưỡng thương, ta thế nhưng vẫn chờ ngươi về đi làm đây.” Lâm Hải cười nói một câu, hướng phía ngoài phòng bệnh đi ra.

“Cháu đi về rồi a.” Mẫu thân của Trần Nghiên vừa vặn trở về, cùng Lâm Hải đụng cái đối diện.

“Ừm, a di con phải đi, ngài vất vả.” Lâm Hải mỉm cười gật gật đầu, mới ra khỏi phòng bệnh, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Sau đó Lâm Hải vừa nghiêng đầu, hướng phía phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng cách đó không xa mà nhìn lại.

“Nhanh lên, nhanh lên, khí tức của bệnh nhân muốn biến mất!”

“Tiểu Lưu, nhanh thông tri cho bác sĩ Hồ!”

Chỉ thấy một đám nhân viên y tế, đẩy một cái băng ca, đang hướng phía bên trong phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng nhanh chóng đi đến, đi theo phía sau là một người phụ nữ ăn mặc mộc mạc, khóc thành nước mắt cùng một cái nam hài mười mấy tuổi.

“bác sĩ, các ngươi nhất định phải mau mau cứu lão công ta a, ta van cầu các ngươi.” Nữ nhân một đường cầu khẩn, chảy nước mắt, để cho người ta nhìn thấy rất là thương tâm.

“Chúng ta sẽ cố hội hết sức, bất quá có thể cứu được hay không, phải đợi Bác sĩ Hồ đến mới biết được.”

“Các ngươi ở bên ngoài chờ đi!”

Đem người phụ nữ cùng hài tử cản tại bên ngoài, nhóm nhân viên y tế liền tiến vào phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng.

“Tiểu Hồng a, nếu vạn nhất ba ba của ngươi là có việc, hai mẹ con chúng ta phải làm sao bây giờ a.” Nữ nhi ngồi tại trên ghế ngồi ở cửa phòng theo dõi, lôi kéo tay của nhi tử lại khóc lên.

“Mẹ, ngươi yên tâm, cha làm nhiều chuyện tốt như vậy, sẽ không có việc gì.” Tiểu Hồng mím chặt đôi môi, cố nén nước mắt, trấn an mẹ của chính mình.

Nữ nhân nghe được, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi.

“Ngươi còn nói, nếu như không phải cha ngươi thích xen vào việc của người khác như vậy, có thể có ngày hôm nay sao! Người nào cũng dám đắc tội, hiện lại bị người ta trả thù, tính mạng còn không giữ nổi!” Nữ nhân nói xong, lại ô ô khóc lên.

“Mẹ, ta tin tưởng, trên cái thế giới này, người tốt sẽ có hảo báo!” Trên mặt Tiểu Hồng, bên trong thương tâm mang theo một cỗ tín niệm.

“Ai!” Lâm Hải nhìn hai mẹ con đáng thương này, không khỏi than nhẹ một tiếng.

Tuy cách khá xa, nhưng Lâm Hải có thể rõ ràng cảm thấy, cái linh hồn yếu ớt trong phòng theo dõi kia, chẳng mấy chốc sẽ ly thể.

Coi như cái Bác sĩ Hồ kia kịp thời chạy đến, muốn bảo vệ mệnh của người này, cũng gần như không có khả năng.

“Cứu một mạng người, còn hơn xây bảy tháp phù đồ!” Lâm Hải không khỏi cất bước đi qua qua.

Lâm Hải từ trước đến nay đều thiện tâm, không phải người thấy chết không cứu, huống chi chính mình nói thế nào cũng miễn cưỡng xem như bác sĩ ngồi xem bệnh của bệnh viện Đệ Nhất.

Nhanh chóng đi tới gần, Lâm Hải trực tiếp đẩy cửa phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng ra.

“Uy, thân nhân bệnh nhân không thể đi vào!” Một cái nữ y tá mang theo khẩu trang, ngữ khí không cả vui nói nói với Lâm Hải.

“Ta không phải người nhà của bệnh nhân, người bên trong kia đã sắp không được, ta muốn đi vào cứu người đó!”

“Ngươi đi cứu người? Ngươi cho ngươi là ai a!” Nữ y tá liếc trắng Lâm Hải một chút, không kiên nhẫn nói nói.

“Ta cũng coi là bác sĩ của cái bệnh viện này, ngươi mau để cho ta đi vào, chậm thêm coi như không kịp!” Đôi mày của Lâm Hải không khỏi nhăn lại, hắn cảm thấy linh hồn của cái bệnh nhân ở bên trong kia, cách lúc ly thể đã không xa.

Mặc dù bây giờ tu vi của hắn phóng đại, nhưng hắn cũng không muốn lần nữa nếm thử loại đau khổ của Kim Châm Độ Hồn, hiện tại đi vào, hết thảy còn kịp.

“Đừng có tiếp tục ở chỗ này quấy rối a, nếu ngươi là bác sĩ, ta vì cái gì chưa thấy qua ngươi? Ra ngoài ra ngoài!” Y tá không khỏi nổi giận, liền đem Lâm Hải đẩy ra phía ngoài.

“Thao, ta là Lâm Hải!” Thời gian càng ngày càng khẩn bách, Lâm Hải lập tức gấp.

Trước đó chính mình ngồi xem bệnh, Đỗ Thuần làm trận thế lớn như vậy, chính mình đã báo ra tên, cái y tá này dù sao cũng nên biết mình là người nào đi.

Nào nghĩ đến, y tá trực tiếp cho Lâm Hải một cái ánh mắt càng khinh bỉ hơn.

“Ta quản ngươi là cái gì hải đâu, nhanh đi ra ngoài, xảy ra vấn đề ngươi cũng không gánh nổi trách nhiệm, còn hồ nháo ta sẽ gọi bảo an.”

“Đậu phộng!” Lâm Hải tức đến giậm chân một cái, “Đậu móa không kịp.”

Giờ phút này, Lâm Hải cũng không lo được giải thích, một tay đem y tá đẩy qua một bên.

“Ai u, ngươi xảy ra chuyện gì, ngươi...”

“Có việc liền gọi điện thoại cho Đỗ Viện trưởng của các ngươi, liền nói Lâm Hải ở bên trong, còn lại không nên quấy rầy ta!”

Lâm Hải nói xong, vọt thẳng vào, cũng khóa cửa lại từ bên trong.

Chương 397: Còng lại cho ta

“Nhanh mở cửa, chết người ngươi không phụ trách được!”

“Mau mau ra đây, nếu không chúng ta sẽ báo động!”

“Người bên trong kia, van cầu ngươi thả qua lão công ta đi, lão công ta cả một đời chưa làm qua một chuyện xấu a.”

Bên ngoài cửa phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng, cửa bị đập ba ba ầm ầm, nhân viên y tế cùng người nhà người bị thương, lớn tiếng la lên.

Động tĩnh lớn như thế, lập tức hấp dẫn bệnh nhân cùng gia thuộc ở trong bệnh viện, nhao nhao ngừng chân vây xem.

“Tình huống như thế nào?”

“Ai, có cái tiểu hỏa tử trẻ tuổi, đột nhiên xông vào phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng, còn đem y tá đẩy ra, không biết muốn làm gì.”

“Phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng ất không phải tùy tiện có thể đi vào, bệnh nhân này đoán chừng nguy hiểm.”

“Ai, thật sự là nghiệp chướng a, ngươi nhà khóc đến đáng thương biết bao.”

Mọi người nhao nhao lắc đầu thở dài, thậm chí, còn gọi điện thoại báo động.

Lâm Hải giờ phút này hoàn toàn không biết bên ngoài đã bị vây đầy người, giờ phút này hắn đang đứng tại trước mặt người bị thương, quan sát một lát, đôi mày cau nhẹ hơi hơi giãn ra.

“Coi như mệnh của ngươi không có đến tuyệt lộ, nếu như không phải ta trùng hợp gặp được, người nào đến cũng không cứu được ngươi.”

Lâm Hải chậm rãi móc ra kim châm, ngay tại thời khắc linh hồn của người bị thương sắp ly thể, mãnh mẽ hướng phía huyệt vị trung tâm nơi trái tim của người bị thương đâm xuống.

“Được, còn lại, liền đợi đến cái Bác sĩ Hồ kia đến xử lý liền tốt.” Lâm Hải xoay người, mở cửa ra, đi ra ngoài.

Nhân viên y tế cùng gia thuộc ở bên ngoài đang lớn tiếng la lên, cửa đột nhiên bị mở ra, tất cả đều giật mình.

“Mệnh của bệnh nhân đã được bảo trụ, chờ cái Bác sĩ Hồ kia đến, xử lý bình thường là được.”

Lâm Hải nói xong, cất bước chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!” Tiểu y tá một tay níu Lâm Hải lại, “Ngươi trước không thể đi!”

“Ừm?” Lâm Hải chau mày, “Còn có việc sao?”

“Ngươi vừa rồi tự tiện xông vào phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng, nếu đi, ai biết bệnh nhân sẽ có vấn đề hay không. Chúng ta đã báo động, đồng thời có người thông tri Viện trưởng, ngươi vẫn là chờ một lát đi!”

“Ha ha, vậy được rồi.” Lâm Hải nghĩ cũng phải, vừa rồi chính mình ở dưới tình thế cấp bách đi vào, xác thực có chỗ không thỏa đáng, vậy không bằng liền chờ một hồi.

Rất nhanh, một cái thầy thuốc trung niên sắc mặt trắng bệch liền vội vã chạy tới.

“Bệnh nhân ở chỗ nào?”

“Bác sĩ Hồ, ngươi đến rồi, bệnh nhân ở trong phòng theo dõi.” Tiểu y tá vội vàng nghênh đón.

“Tình huống thế nào?” Bác sĩ Hồ vừa nói, một bên đi vào trong.

“Phi thường không ổn, hơn nữa vừa rồi còn có người xông vào.” Tiểu y tá nói, mang theo trách cứ nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút.

Bước chân của bác sĩ Hồ dừng lại, sau đó một mặt phẫn nộ.

"Hồ nháo!" Nói xong, vội vàng chạy mau hai bước, vọt tới trong phòng theo dõi.

"Cái này..." Nhìn lấy trên dụng cụ giám hộ, số liệu sinh mệnh cơ hồ hoàn toàn biến mất, bác sĩ Hồ một chút liền phát cuồng.

Bỗng nhiên lao ra, hướng phía đám người rống một hồi.

"Mới vừa rồi là người nào xông vào, người nào? Đứng ra cho ta!" Một cái mạng cứ như vậy mà bị giẫm đạp, con mắt của bác sĩ Hồ cũng Hồng.

Bác sĩ Hồ này vừa hô lên, thân nhân của bệnh nhân lập tức bị dọa sợ.

"Bác sĩ, lão công ta thế nào?"

"Chuẩn bị hậu sự đi." Bác sĩ Hồ tức giận nói nói.

Nữ nhân nghe xong, con mắt đảo một vòng, thân thể trực tiếp mềm xuống.

"Mẹ, mẹ ngươi không sao chứ?" Tiểu Hồng nhanh chóng đỡ lấy mẹ mình, lo lắng hô nói.

"Chết?" Lâm Hải sững sờ, "Làm sao có thể chết?"

"Thật sự là nghiệp chướng a, đây không phải hố người sao?"

"Nhìn rõ ràng là một cái tiểu hỏa tử ngoan hiền, làm thế nào lại ra loại sự tình này a, phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng là ai cũng đều có thể xông vào sao?"

"Chờ xem, cảnh sát cùng bệnh viện cũng sẽ không bỏ qua cho hắn."

Bệnh nhân cùng gia thuộc vây xem, thỏ tử hồ bi (*có thể hiểu theo nhiều cách, nhưng trong bài báo này, xin hiểu theo cái nghĩa con cáo khóc khi con thỏ chết, chuyên chở ý châm biếm là nước mắt cáo, cũng chỉ như nước mắt cá sấu, không thành thật), nhao nhao hướng phía Lâm Hải quăng tới ánh mắt xem thường.

“Ngươi xác định bệnh nhân đã chết?” Lâm Hải một mặt hồ nghi hỏi, chính mình rõ ràng đã dùng kim châm đem mệnh của bệnh nhân kéo lại a.

“Ngươi còn nói, chờ ngồi xổm trong ngục giam đi!” Bác sĩ Hồ tức đến tóc cũng nổ đứng lên.

“Chuyện gì xảy ra, vừa rồi là người nào báo động!” Lúc này, mấy cái cảnh sát tách đám người ra, đi tới.

“Đồng chí cảnh sát, người này đột nhiên xông vào phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng, dẫn đến bệnh nhân mất đi sinh mệnh, đây quả thực là xem mạng người như cỏ rác!” Bác sĩ Hồ thấy cảnh sát đến, lòng đầy căm phẫn hướng phía Lâm Hải rống nói.

Cảnh sát cầm đầu dò xét Lâm Hải một chút, sau đó chân mày vẩy một cái.

“Lại là ngươi?”

“Ừm?” Lâm Hải nhìn cái cảnh sát này một chút, hơi chút suy tư liền nhận ra.

“Khương Phó Sở trưởng?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, cái Khương Kim Diệu này là cái mặt hàng gì, Lâm Hải đã nghe Vương Mãnh nói qua, đối với gã tự nhiên không có ấn tượng tốt gì.

“Tiểu tử, đừng ỷ vào có chút quan hệ cùng Vương Sở trưởng của chúng ta, liền có thể muốn làm gì thì làm, liền dạng địa phương như phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng cũng dám xông vào, hôm nay cho dù Vương Sở trưởng tự mình đến biện hộ cho ngươi, thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Khương Kim Diệu tở rước mặt người khác nói nghĩa chính ngôn từ, Lâm Hải nghe lại một trận buồn nôn.

Mẹ nó, con hàng này cũng đủ đen a, chẳng những giả vờ giả vịt trước mặt người khác, xin thuận tiện đem người lãnh đạo trực tiếp của chính mình là Vương Mãnh đi bán.

“Mang đi cho ta!”

Hai cảnh sát lên liền chuẩn bị đem Lâm Hải mang đi.

“Ta là đang cứu người, người bên trong căn bản không chết.” Lâm Hải khẽ nhíu mày nói.

“Bớt nói nhảm, nhiều người như vậy cũng đã làm chứng, còn muốn chống chế, cùng chúng ta trở về!”

Khương Kim Diệu lần nữa lên tiếng, hai cảnh sát mỗi bên một cái, bắt lấy cánh tay của Lâm Hải.

“Ngươi thật muốn bắt ta?” Ngữ khí của Lâm Hải không khỏi cũng lạnh xuống tới.

“Không bắt thì không được! Nhân dân cung cấp nuôi dưỡng cho chúng ta, chúng ta nhất định phải cho nhân dân một cái giao đại, mặc kệ ngươi có quan hệ thế nào cùng Vương Sở trưởng của chúng ta, hôm nay ta nhất định phải bắt ngươi!” Khương Kim Diệu nghĩa chính ngôn từ nói lí do thoái thác, nhất thời chiếm được trận trận âm thanh ủng hộ.

“Rất tốt.” Lâm Hải khó thở mà cười, tâm tính ngược lại bình tĩnh trở lại.

“Vậy thì đi thôi.” Lâm Hải khí định thần nhàn (*Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã) nói nói, phảng phất hoàn toàn không đem việc tiến vào sở cảnh sát coi ra gì.

Khương Kim Diệu thấy thái độ của Lâm Hải bình tĩnh, tâm lý ngược lại sững sờ.

“Chẳng lẽ gia hỏa này thật có bối cảnh?” Nhưng rất nhanh, Khương Kim Diệu liền đem ý nghĩ này phủ định.

Lần trước tại sở cảnh sát, Vương Mãnh vậy mà bốc lên mạo hiểm đắc tội với Thiên Hà Bang, đem Lâm Hải thả ra, còn đem bọn người Mạc Dư bắt lại, thật đúng là đem Khương Kim Diệu chấn trụ.

Thế nhưng là sau khi điều tra, Khương Kim Diệu phát hiện Lâm Hải chỉ là một cái học sinh bình thường ở đại học Giang Nam, cha mẹ đều là nông dân bán mặt cho đất, căn bản không có bối cảnh gì.

Bởi vậy, theo Khương Kim Diệu phán đoán, cái Lâm Hải này rất có thể cũng là có quan hệ gì đó với Vương Mãnh, nên Vương Mãnh mới có thể giúp hắn.

Nếu nói như vậy, Khương Kim Diệu liền hoàn toàn sẽ không sợ Lâm Hải, Vương Mãnh gã còn không sợ, huống chi chỉ là một cái học sinh đại học bình thường dựa vào quan hệ với Vương Mãnh đâu?

“Các vị yên tâm tâm, xin tin tưởng cảnh sát nhân dân chúng ta, nhất định sẽ cho người bị hại một cái công đạo!” Khương Kim Diệu lại cố làm ra vẻ hướng phía quần chúng vây xem nói một tiếng, vung tay lên, đem Lâm Hải mang ra khỏi bệnh viện.

“Bắt hắn còng lại cho ta!” Vừa lên xe cảnh sát, Khương Kim Diệu lập tức bộc lộ bộ mặt hung ác.

Hai cảnh sát đem tay của Lâm Hải kẹp vào giữa, móc ra còng tay liền muốn hướng trên cổ tay Lâm Hải còng lại.

“Một khi còng lại, sẽ không dễ lấy xuống như vậy đâu, ngươi cần nghĩ kĩ.” Lâm Hải nhìn Khương Kim Diệu, ngữ khí lạnh lùng nói nói.

“Ha ha, ngươi còn muốn nói? Chỉ bằng chút quan hệ cùng Vương Mãnh này?” Khương Kim Diệu quái dị cười một trận, sau đó hung dữ tiếp cận Lâm Hải, ánh mắt lộ ra một tia hàn quang.

“Vương Mãnh cũng tự thân khó đảm bảo, ngươi còn muốn dựa vào y? Nằm mơ đi thôi!”

“Còng lại cho ta!”

Tiếng nói của Khương Kim Diệu vừa rơi xuống đất, két một tiếng, còng tay rét lạnh, đem hai tay Lâm Hải trói lại.

Chương 398: Đỗ Viện trưởng, người chết thật!

“Tất cả mọi người đều tán tán đi.” Lâm Hải bị mang đi, nhân viên y tế cũng bắt đầu sơ tán bệnh nhân cùng gia thuộc vây xem.

“Ai, một cái mạng a, cứ như vậy đã không còn.”

“Hi vọng đám cảnh sát này thật có thể nghiêm trị hung thủ đi.”

“Cái tiểu hỏa tử nhìn qua hàm hậu như vậy, làm sao lại làm ra loại sự tình này đâu, không đến mấy năm đoán chừng cũng không ra được đi.”

Đám người vây xem nhao nhao lắc đầu thở dài, chuẩn bị trở về phòng.

Mà mấy cái y tá, cũng tại dưới sự chỉ huy của bác sĩ Hồ, tiến vào phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng, chuẩn bị đem bệnh nhân đưa vào nhà xác.

“Lâm tiên sinh ở đâu?” Đúng lúc này, một cái thanh âm uy nghiêm hơi có gấp rút, bỗng nhiên vang lên tại trong hành lang.

Mọi người đang chuẩn bị trở về phòng, nhao nhao ngừng chân nhìn lại, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành.

“Đỗ Viện trưởng, tới rồi.”

“Đỗ Viện trưởng tốt.”

…

Đỗ Thuần thường xuyên đến mỗi cái khu bệnh để kiểm tra phòng, đối với bệnh nhân ân cần hỏi han, chiếu cố có thừa, những bệnh nhân cùng gia thuộc này đều biết ông, đối với cái Viện trưởng này không có chút khó chịu nào, đều có hảo cảm không tệ.

Chỉ là, lần này, Đỗ Thuần không giống như ngày thường, dừng lại hòa ái hướng bọn họ ân cần thăm hỏi bệnh tình, mà chính là vội vã hướng phía phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng mà đi.

Bác sĩ Hồ thấy Đỗ Thuần đến, vội vàng nghênh tới.

“Đỗ Viện trưởng, Vương chủ nhiệm.” Bác sĩ Hồ lễ phép hướng phía Đỗ Thuần cùng chủ nhiệm khoa sau lưng chào hỏi.

“Lâm tiên sinh ở đâu?” Đỗ Thuần vội vã hỏi, trước mặt mọi người, ông cũng không tiện xưng hô Lâm Hải là sư phụ, chỉ có thể lấy danh xưng tiên sinh để phối hợp.

“Cái gì Lâm tiên sinh?” Lời nói của Đỗ Thuần, lập tức đem bác sĩ Hồ hỏi cho sững sờ.

“Không phải mới rồi vừa có người gọi điện thoại cho ta, nói Lâm tiên sinh tiến vào phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng sao?” Đỗ Thuần vội vã hỏi.

“Đúng, đúng có người tiến vào phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng, hơn nữa bởi vì hắn xâm nhập, mà bệnh nhân đã chết.”

“Không có khả năng!” Đỗ Thuần vừa trừng mắt, thổi ria mép nói nói.

Mà lúc này, tiểu y tá bên cạnh giật mình nói nói, “ Đỗ Viện trưởng, trước đó người kia là tự xưng kêu là cái gì Lâm Hải, còn bảo gọi điện thoại cho ngài, ngài nói Lâm tiên sinh, có phải là hắn hay không?”

Đỗ Thuần nghe xong, ánh mắt sáng lên, “Đúng đúng đúng, Chính là Lâm Hải, Lâm tiên sinh.”

“Hiện tại người ở đâu?” Đỗ Thuần vội vã hỏi.

Lâm Hải từ sau lần ngồi xem bệnh lần trước, rốt cuộc không có xuất hiện qua, lần này nghe Lâm Hải đến bệnh viện, còn tiến vào phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng, liền làm Đỗ Thuần gấp hỏng.

Bất quá, Đỗ Thuần sốt ruột cũng không phải là vì Lâm Hải xảy ra vấn đề gì, hoặc là bệnh nhân xảy ra vấn đề gì, mà chính là lo lắng việc mình đi trễ, không học được bản lĩnh cứu người của Lâm Hải.

Nói như vậy, Đỗ Thuần cảm thấy mình coi như lỗ lớn.

“Vừa mới bị cảnh sát mang đi.” Thấy bộ dáng Viện trưởng một mặt gấp rút, tiểu y tá có chút hốt hoảng, yếu ớt nói nói.

“Bị cảnh sát mang đi?” Đỗ Thuần lập tức mộng, “Vì cái gì?”

“Vừa rồi bác sĩ Hồ đã nói, hắn xông vào phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng, dẫn đến người bị thương tử vong, có người báo động, liền bị cảnh sát mang đi.”

“Nói nhảm!” Đỗ Thuần nghe, trực tiếp bạo nói tục, “Lâm tiên sinh có thể trị chết người? Chuyện cười lớn a!”

Lúc này, Vương chủ nhiệm ở sau lưng Đỗ Thuần tiến lên một bước, nhíu mày nhìn y tá một chút, sau đó ánh mắt lại rơi vào trên thân bác sĩ Hồ.

“Lâm Hải tiên sinh, cũng là Lâm Thần y ở khoa Trung Y bệnh viện chúng ta.”

“Cái gì!” Lời của Vương chủ nhiệm vừa ra khỏi miệng, bác sĩ Hồ cùng các y tá lập tức toàn bộ đều kinh ngạc đến ngây người.

“Người vừa rồi kia, cư lại chính là Lâm Thần y xôn xao bệnh viện.”

Thoáng một cái, không chỉ riêng nhân viên y tế, liền nhóm bệnh nhân cùng gia thuộc vây xem cũng sôi trào.

Lần trước, Đỗ Thuần tạo thế tại trong toàn bộ bệnh viện, có thể nói là oanh oanh liệt liệt, toàn bộ người trong bệnh viện, cơ hồ không có ai không biết Lâm Thần y.

Nhất là cùng ngày khi Lâm Hải ngồi xem bệnh, trị liệu những cái nghi nan tạp chứng kia, đã bị người ở khoa Trung Y mang theo khoa trương truyền đi, khiến nhóm nhân viên y tế quả thực kinh động như gặp người trời, càng có truyền thuyết, Lâm Thần y thậm chí có thể cứu người chết sống lại, cùng linh hồn tiến hành câu thông, Đỗ Viện trưởng tại trước mặt Lâm Thần y cũng cung kính làm lễ đệ tử.

Tuy chỉ là một ngày ngắn ngủi, Lâm Hải tại bệnh viện Đệ Nhất đã thành một người y hệt thần linh.

Chỉ là, thời gian dù sao cũng quá mức ngắn ngủi, mà những thầy thuốc cùng các y tá cũng đều có cương vị mình, người biết rõ Lâm Thần y rất nhiều, nhưng thực sự gặp được, lại không có mấy cái.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, cái người trẻ tuổi mới nhìn qua cũng chỉ chừng hai mươi kia, cư nhiên lại chính là Lâm Thần y đại danh đỉnh đỉnh.

“Cái này, cái này...” Bác sĩ Hồ cùng các y tá lập tức xấu hổ.

“Tiểu Hồ, ta hỏi ngươi.” Lúc này, Vương chủ nhiệm bỗng nhiên nghiêm túc đi đến trước mặt bác sĩ Hồ.

“Bệnh nhân bên trong, thật sự không thể cứu?”

“Thiên chân vạn xác (*Vô cùng xác thực)!” Bác sĩ Hồ khẳng định gật đầu nói, làm một cái thầy thuốc, y đức tối thiểu thì ông ta vẫn là có, phàm là bệnh nhân có một đường sinh cơ, bác sĩ Hồ cũng sẽ không buông tha cho cứu giúp.

Đôi mi của Vương chủ nhiệm không khỏi nhăn chặt lại, ngày bình thường quan hệ giữa ông ta cùng Đỗ Thuần không tệ, thường xuyên nghe Đỗ Thuần nói y thuật của Lâm Hải cao thâm như thế nào, y thuật cùng nhân phẩm của Đỗ Thuần ông ta phi thường hiểu biết, cũng không phải loại người thối tha kia.

Tuy trong lòng Vương chủ nhiệm cũng không phải là tin hoàn toàn, nhưng nếu Đỗ Thuần đã tôn sùng Lâm Hải như thế, ít nhất nói rõ Lâm Hải người này, tại phương diện y thuật khẳng định có chỗ hơn người.

Nhưng cái bác sĩ Hồ này, lại là một tay Vương chủ nhiệm dạy ra, đối với y thuật cùng nhân phẩm của bác sĩ Hồ, Vương chủ nhiệm càng là có mười phần lòng tin cùng nắm chắc, nếu bác sĩ Hồ nói bệnh nhân chết, vậy liền tuyệt đối là chết.

Tổng hợp cân nhắc, giữa một cái bác sĩ chỉ nghe người nói cùng bác sĩ tự mình dạy ra, Vương chủ nhiệm lựa chọn tin vào cái sau.

Nghĩ đến chỗ này, Vương chủ nhiệm quay đầu lại, hướng phía Đỗ Thuần áy náy cười một tiếng.

“Đỗ Viện trưởng, ngươi nhìn...”

“Không có khả năng! Tuyệt đối không thể có chuyện này!” Đỗ Thuần vung tay lên, tức giận nói nói.

“Cái này...” Vương chủ nhiệm buông tay, có chút bất đắc dĩ cười cười.

“Ta tự mình vào xem!” Đỗ Thuần hừ lạnh một tiếng, thở phì phì rảo bước tiến vào phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng.

“Ai.” Vương chủ nhiệm thở dài, hướng phía bác sĩ Hồ nháy mắt một cái, hai người cũng đi theo vào.

Nhóm bệnh nhân cùng gia thuộc thấy vậy, nhao nhao châu đầu ghé tai lại gần, nhìn náo nhiệt.

Đỗ Thuần lòng tràn đầy bực bội đi vào phòng theo dõi, Lâm Hải bị cảnh sát mang đi ông ta ngược lại là một điểm cũng không lo lắng, quan hệ giữa Bành Đào cùng Lâm Hải, Đỗ Thuần so với ai khác càng biết rõ cũng hơn, cho Bành Đào mượn một trăm cái lá gan, Bành Đào cũng không dám đắc tội với Lâm Hải.

Ngược lại là tình huống của bệnh nhân ở trong phòng theo dõi, lại để Đỗ Thuần phập phồng không yên một trận.

Tuy Đỗ Thuần mười phần tín nhiệm Lâm Hải, nhưng y thuật của Vương chủ nhiệm cùng bác sĩ Hồ, cũng là thuộc về đỉnh phong, loại việc nhỏ đơn giản như phân biệt một bệnh nhân sống hay chết này, căn bản không có khả năng phạm sai lầm.

Có thể cứ như vậy, tâm lý của Đỗ Thuần liền mâu thuẫn.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Đỗ Thuần là tận mắt chứng kiến Lâm Hải thi triển Kim Châm Độ Hồn, đánh chết ông ta cũng không tin, còn có người mà Lâm Hải không cứu sống được.

Vừa vào phòng theo dõi, Đỗ Thuần vọt thẳng đến trước mặt máy móc, hai con mắt lập tức trừng tròn xoe.

“Cái này...” Khi Đỗ Thuần nhìn thấy trên dụng cụ, đường cong biểu hiện cho sinh mệnh thể, đã thành một đường thẳng, tâm lập tức chìm đến đáy cốc, cả người cũng ngốc ở nơi đó.

“Không có khả năng, cái này sao có thể.” Đỗ Thuần thì thào nói nói, tựa hồ căn bản không thể tin được sự thật trước mắt.

Sau khi Vương chủ nhiệm đi vào, chỉ hướng phía máy móc quét mắt một vòng, trong lòng liền có kết quả.

“Ai.” Than nhẹ một tiếng, Vương chủ nhiệm đi đến trước mặt Đỗ Thuần, vỗ vỗ bả vai của ông ta.

“Viện trưởng a, người xác thực đã chết, cái Lâm Thần y này, xem ra cũng là chỉ là hư danh.”

“Nói bừa!” Đỗ Thuần bỗng nhiên quay đầu lại, hướng phía Vương chủ nhiệm gầm lên giận dữ.

“Không phải...” Vương chủ nhiệm vừa muốn nói gì, nhưng nhìn thấy đôi mắt bốc hỏa của Đỗ Thuần, đành phải bất đắc dĩ lắc đầu.

“Khẳng định có vấn đề, có lẽ là do máy móc hỏng.” Đỗ Thuần phảng phất như thất hồn lạc phách, tử tử tế tế đem máy móc kiểm tra một lần, thậm chí ngay cả ổ điện có cắm tốt hay không, cũng nhìn kỹ một lần.

“Ai.” Vương chủ nhiệm thở dài một trận, máy móc rõ ràng là đang làm việc, ngươi kiểm tra ổ điện làm gì a?

Xem ra cái Lâm Thần y này trước kia đã đem Đỗ Viện trưởng lừa gạt quá thảm, đối với ông ta có đả kích quá lớn a.

“Làm sao có thể? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Đỗ Thuần lúc này thật mộng bức, bỗng nhiên quay đầu, gắt gao tiếp cận người bị thương ở trên giường.

“Ông ta chết? Ông ta thật sự chết?” Ánh mắt Đỗ Thuần tan rã, một mặt ngốc trệ.

Nhìn bộ dáng Đỗ Thuần phảng phất như bị mất hồn, Vương chủ nhiệm không đành lòng một trận.

“Viện trưởng, người chết thật, cái Lâm Thần y gì kia...”

“A!” Vương chủ nhiệm còn chưa nói xong, Đỗ Thuần đột nhiên kêu sợ hãi một tiếng, đem Vương chủ nhiệm dọa đến khẽ run rẩy.

“Xem ra bị kích thích không nhẹ a.” Vương chủ nhiệm vừa muốn mở miệng lần nữa, Đỗ Thuần bỗng nhiên chỉ người bị thương cười lên ha hả.

“Viện trưởng, ngươi...” Vương chủ nhiệm bị dọa sợ, chẳng lẽ Viện trưởng bị kích thích quá lớn, nên điên?

“Vương chủ nhiệm, ngươi mau nhìn a, ha ha ha...”

Trong hai mắt Đỗ Thuần, bỗng nhiên toát ra quang mang hưng phấn!

Chương 399: Chuẩn bị cứu giúp!

Vương chủ nhiệm nhìn Đỗ Thuần như là điên cuồng, trong lòng ai thán một trận.

Một cái người tốt tốt, liền bị một cái người trẻ tuổi mua danh chuộc tiếng như thế là cho phát điên.

Vừa định muốn nói cái gì đó, thid Đỗ Thuần đã nhanh chân đi đến trước mặt người bị thương, cúi đầu xuống một mặt kinh hỉ nhìn chằm chằm vào nơi trung tâm trái tim của người bị thương.

“Lão Vương, mau tới đây nhìn.” Đỗ Thuần cũng không quay đầu lại vẫy tay một cái, ngữ khí kích động nói nói.

“Ừm?” Vương chủ nhiệm sững sờ, người chết có cái gì tốt mà nhìn?

Bất quá Đỗ Thuần dù sao cũng là Viện trưởng, Viện trưởng gọi, ông ta cũng chỉ có thể nhẫn nại tính tình đi qua.

“Nhìn nơi này.” Đỗ Thuần hướng phía trung tâm trái tim của người bị thương nhất chỉ, trên mặt dào dạt ra nụ cười rực rỡ.

“Đây là...” Đồng tử của Vương chủ nhiệm co rụt lại, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi.

“Tại sao có thể có kim châm, chẳng lẽ người bị thương là bị kim châm đâm chết.”

Đỗ Thuần lập tức trợn mắt trừng một cái, xem thường lắc đầu.

“Nói cái gì đó, lão Vương, cái kim châm này tuyệt đối là do thầy ta... Là Lâm tiên sinh dùng để cứu người.”

“Cứu người? Thế nhưng là người đã chết a?” Vương chủ nhiệm bất đắc dĩ lắc đầu, làm sao cho đến bây giờ, Đỗ Viện trưởng vẫn là không muốn tiếp nhận hiện thực này đâu?

“Không có khả năng, nếu Lâm tiên sinh đã xuất thủ, liền không có đạo lý không cứu sống, ta phải cẩn thận kiểm tra một chút.” Đỗ Thuần nói, bỗng nhiên cúi người xuống, cẩn thận kiểm tra tình huống của người bị thương.

“Ta nói Viện trưởng, trên dụng cụ đều đã biểu hiện, đường cong sinh mệnh đều đã biến mất, ngươi còn có thể kiểm tra ra cái gì a, chẳng lẽ so với biểu hiện trên máy móc còn chính xác hơn sao?”

Đỗ Thuần không nói gì, mà chính là bỗng nhiên đem đầu dán tại trước ngực người bị thương, cẩn thận nghe.

“Ai.” Vương chủ nhiệm nhìn thấy, lắc đầu một trận.

Đỗ Thuần cau mày, hết sức chăm chú lắng nghe, tựa hồ muốn ra ở trên thân thể người chết tìm tới một tia dấu hiệu sinh mệnh.

Thế nhưng là, qua mười mấy phút, người chết một điểm phản ứng đều không có, trái tim vô cùng kiên định của Đỗ Thuần, không khỏi cũng bắt đầu dao động.

Chẳng lẽ là mình nghĩ sai? Sư phụ thật không có cứu được bệnh nhân?

Thời gian lại từng chút từng chút trôi qua, tâm lý thất vọng của Đỗ Thuần càng ngày càng đậm, cuối cùng không khỏi cũng là than nhẹ một tiếng.

“Xem ra người này là chết thật.” Đỗ Thuần một mặt thất hồn lạc phách chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Ừm?” Ngay tại lúc lỗ tai của Đỗ Thuần sắp rời khỏi trước ngực người chết, bỗng nhiên một tiếng tim đập rất nhỏ rất yếu, truyền vào trong lỗ tai của Đỗ Thuần.

Động tác của Đỗ Thuần mãnh liệt ngừng lại, sau đó con mắt kịch liệt trợn to.

Người sống, người quả nhiên còn sống!

“Ha ha, ta nói cái gì! Người mà Lâm tiên sinh cứu chữa, làm sao lại chết!” Đỗ Thuần cao hứng lập tức nhảy dựng lên.

“Cấp cứu chuẩn bị cấp cứu!” Đỗ Thuần bỗng nhiên hướng phía bên ngoài, hưng phấn hô nói.

“Đỗ Viện trưởng!” Vương chủ nhiệm thực sự nhìn không nổi nữa, “Không nên nháo, người đã chết!”

Đỗ Thuần hưng phấn bắt lấy Vương chủ nhiệm, “Lão Vương, ta cùng ngươi nói, người này còn có nhịp tim!”

“Viện trưởng, ngươi...”

Đáng tiếc, Vương chủ nhiệm còn chưa nói hết lời, Đỗ Thuần đã quay mặt đi, hướng phía nhân viên y tế tiến đến, phân phó.

“Đem máy móc nối lại một lần nữa, chuẩn bị phương án cấp cứu thứ nhất.”

Nhóm nhân viên y tế nhao nhao quái dị nhìn Đỗ Thuần một chút, sau đó một mặt bất đắc dĩ mà di động.

Tuy bọn họ cũng tận mắt chứng kiến bệnh nhân đã chết, nhưng Viện trưởng đã lên tiếng, bọn họ chỉ có thể đi theo lại hồ nháo một lần.

Rất nhanh, các hạng máy móc cùng tất cả công trình cấp cứu đều chuẩn bị đầy đủ, Đỗ Thuần thay y phục giải phẫu, sau đó hướng phía Vương chủ nhiệm cười một tiếng.

“Lão Vương, lần cấp cứu này, ta tự mình đến!”

“Ai, tùy ngươi vậy.” Vương chủ nhiệm than nhẹ một tiếng, Đỗ Thuần kiên quyết muốn chơi, ông ta còn có thể nói cái gì.

Hướng phía bác sĩ Hồ vung tay lên, hai người có chút chậm rãi rời đi.

“Bác sĩ, lão công ta có phải có thể cứu hay không.” Vương chủ nhiệm vừa đi ra, thân nhân của bệnh nhân lập tức một mặt vui mừng chào đón, tuy các nàng không biết sự tình bên trong, nhưng nhân viên y tế lại vội vã chạy vào, đủ để chứng minh hết thảy.

Chỉ là, lời nói phía sau của Vương chủ nhiệm, lại làm cho hi vọng vừa mới dấy lên của các nàng, lập tức bị chôn vùi.

“Ngươi gặp qua khởi tử hoàn sinh sao? Vẫn là chuẩn bị hậu sự cẩn thận đi.”

“Cái gì!” Nữ nhân lần nữa tê liệt té trên mặt đất.

Mà trong phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng, Đỗ Thuần đã một mặt nghiêm túc bắt đầu chỉ huy nhân viên y tế bắt đầu dựa theo phương án mà cấp cứu.

Nhóm nhân viên y tế, từng cái thần sắc chết lặng thao tác, áp dụng cấp cứu đối với một người chết, bọn họ làm sao lại có kích tình, chỉ bất quá Viện trưởng liền tại bên người, bọn họ cũng không dám tỉnh bớt khâu vào, hết thảy đều là làm từng bước.

Mà Đỗ Thuần, thì là một mặt khẩn trương nhìn chằm chằm vào đường cong sinh mệnh thể ở trên dụng cụ, chờ mong kỳ tích đến.

Một phút đồng hồ trôi qua.

Mười phút đồng hồ trôi qua.

Ba mươi phút trôi qua.

Một giờ trôi qua.

…

Đỗ Thuần ngây ngốc nhìn chằm chằm vào máy móc một điểm biến hóa đều không có, thần sắc từ ban đầu tràn đầy lòng tin, cũng dần dần biến thành tâm thần bất định, cuối cùng bắt đầu biến thành tuyệt vọng.

“Chẳng lẽ là mình nghe lầm? Tiếng tim đập cực độ yếu ớt kia, là do mình nghe nhầm hay sao?”

Mà nhóm nhân viên y tế, cấp cứu một giờ, trên mặt mọi người cũng mang lên một tia mỏi mệt, nhưng Viện trưởng không phát lời nói gì, thì bọn họ vẫn phải tiếp tục công việc cấp cứu ở trong tay, chỉ là, trong lòng mỗi người, cũng nhiều thêm một tia bất mãn cùng mâu thuẫn.

Mặc cho ai cố gắng làm sự tình không có chút ý nghĩa nào, tâm lý đoán chừng cũng là không tình nguyện.

“Chuyện gì xảy ra, đến cùng là chuyện gì xảy ra?” Đỗ Thuần đặt mông ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi bên cạnh, lập tức tựa hồ như già đi mấy tuổi.

Một người y tá nghiêng đầu sang chỗ khác, đang muốn bày ra một chút ý kiến xin ngừng cấp cứu đối với Đỗ Thuần, nhưng không đợi há mồm, con mắt trong lúc vô tình đảo qua số liệu hiển thị trên máy, đột nhiên cứng đờ.

“Đỗ, Đỗ Viện trưởng”, Y tá trưởng bỗng nhiên như gặp Quỷ mà kêu lên.

“Ngươi mau nhìn, ngươi mau nhìn a!” Y tá trưởng kích động chỉ máy móc, một mặt khó có thể tin.

Đỗ Thuần giật mình, sau đó mãnh liệt đứng lên, đưa mắt nhìn sang số liệu hiển thị trên máy.

Chỉ nhìn một chút, đồng tử của Đỗ Thuần bỗng nhiên liền nở lớn, sau đó kích động đến mức thịt trên mặt cũng run rẩy lên.

“Ha ha, ta nói cái gì, ta đã nói cái gì a! Nhanh cấp cứu, gia tốc cấp cứu!”

Mà giờ khắc này, tất cả nhân viên y tế, tất cả đều chú ý tới, trên dụng cụ, đường cong hơi hơi nhô lên, trong lòng đồng thời rung mạnh!

“Cái này sao có thể? Thật sự là khởi tử hoàn sinh?” Từng cái nhân viên y tế, tất cả đều nhìn ngốc, thậm chí quên cả công việc cấp cứu trong tay.

“Còn đứng ngây đó làm gì a, nhanh cấp cứu a!” Đỗ Thuần ở bên cạnh, cao hứng cười mắng nói.

“A, cấp cứu, nhanh cấp cứu!” Nhóm nhân viên y tế phản ứng lại, tất cả mỏi mệt trước đó phảng phất như đều bay đi, từng cái thần thái sáng láng vùi đầu vào bên trong công việc cấp cứu khẩn trương, bên trong khóe mắt đều mang vẻ hưng phấn.

Có thể tự mình hoàn thành một lần kinh lịch khởi tử hồi sinh, đối những nhân viên y tế này mà nói, đủ để xem như kiêu ngạo cả một đời.

Lại là hơn một giờ trôi qua, bên ngoài phòng theo dõi, những bệnh nhân cùng nhóm gia thuộc khác lúc đầu vây quanh xem náo nhiệt, đều đã trở lại phòng bệnh.

Thời gian dài chờ đợi nhàm chán, sớm đã vượt qua tâm tính thiện lương trong bọn họ, trong hành lang lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Thân nhân bệnh nhân tại dưới nâng đỡ của con trai Tiểu Hồng, ngồi tại trên ghế ngồi của cửa ra vào, hai mắt vô thần, một mảnh tro tàn.

Vương chủ nhiệm cùng bác sĩ Hồ bởi vì nguyên nhân Đỗ Thuần còn ở bên trong, nên không có rời đi, chỉ là biểu lộ không kiên nhẫn trên mặt, đã biểu hiện hết sức rõ ràng.

“Lão sư, Đỗ Viện trưởng còn muốn làm tới khi nào a?” Bác sĩ Hồ có chút bất đắc dĩ nói nói.

Vương chủ nhiệm không nói gì, mi đầu hơi nhăn lại, sau đó thở phào một hơi.

“Không thể tiếp tục hồ nháo nữa, ta đi vào đem bọn họ kêu đi ra.”

Nói xong, Vương chủ nhiệm liền chuẩn bị đi vào gọi người, thế nhưng vừa tới cửa, thì cửa phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng bỗng nhiên mở ra.

Chương 400: Lâm Thần y

“Đỗ Viện trưởng, ngươi cũng đã đi ra.” Vương chủ nhiệm hơi có vẻ bất đắc dĩ nói nói.

“Tiểu Hồ, sắp xếp người, đưa tới nhà xác đi.” Vẫy tay một cái, Vương chủ nhiệm đem bác sĩ Hồ kêu đến, phân phó nói.

“Lão công a...” Nghe muốn đưa nhà xác, thân nhân của bệnh nhân lập tức vừa thương tâm khóc lên.

Đỗ Thuần sững sờ, sau đó kinh ngạc liếc nhìn Vương chủ nhiệm một chút.

“Nói cái gì đó, cái gì đưa đi nhà xác?”

“Ách...” Vương chủ nhiệm mất cười một tiếng, “Viện trưởng, ngươi còn không có chơi chán a?”

“Người nào đang chơi! Hồ nháo!” Nào nghĩ đến, Đỗ Thuần lập tức phát hỏa, trừng tròng mắt rống nói.

Mặt mo của Vương chủ nhiệm đằng một cái đỏ lên, ngượng ngùng cười một chút, “Thật xin lỗi, Viện trưởng, ta nói sai rồi.”

Nói xong, trong lòng Vương chủ nhiệm thầm mắng một tiếng đáng đời, người ta đến cùng vẫn là Viện trưởng, tuy cùng mình có quan hệ tốt hơn, nhưng ở trước mặt người khác nói Viện trưởng như vậy, mình quả thật có chút không biết lớn nhỏ.

“Được, Tiểu Hồ, đừng lo lắng, nhanh đưa đi nhà xác, ta bồi

Viện trưởng đi về nghỉ trước.”

“Lão Vương, ngươi không sao chứ?” Đỗ Thuần sững sờ liếc nhìn Vương chủ nhiệm một chút, “Người đã cứu lại, ngươi đưa vào nhà xác làm cái gì?”

“Cứu, cứu lại?” Vương chủ nhiệm khẽ giật mình, sau đó cười lắc đầu, “Không phải, Viện trưởng, ngươi làm sao...”

Lời nói nói được một nửa, thanh âm của Vương chủ nhiệm liền im bặt mà dừng, nói không được nữa.

Nhìn sau lưng Đỗ Thuần, những cái nhân viên y tế kia một mặt cực độ mỏi mệt, nhưng căn bản không che giấu được thần thái hưng phấn, trái tim của Vương chủ nhiệm siết lại một chút.

“Viện, Viện trưởng, ngươi nói là thật?” Vương chủ nhiệm lập tức há to mồm.

Đỗ Thuần lúc này mới lộ ra một nụ cười đắc ý, như đứa bé con bĩu môi.

“Có phải là thật hay không, ngươi vào xem không phải đã biết sao.”

Đỗ Thuần vừa dứt lời, Vương chủ nhiệm liền vọt vào qua.

Bất quá một phút đồng hồ, Vương chủ nhiệm liền lại từ phòng bệnh chạy đến, trên mặt một bộ biểu lộ như vừa gặp Quỷ.

“Viện trưởng, cái này, cái này...” Vương chủ nhiệm một mặt khó có thể tin, nói chuyện cũng cà lăm.

“Thế nào, tin rồi a?” Đỗ Thuần thần thái phi dương nhìn Vương chủ nhiệm, tâm lý đừng đề cập có bao nhiêu vui vẻ.

“Vương chủ nhiệm, tình huống của lão công ta như thế nào?” Lúc này, thân nhân bệnh nhân cũng một mặt kích động chạy tới, lời nói trước đó của Đỗ Thuần họ cũng nghe được, trong lòng lập tức lại dâng lên vô hạn hi vọng.

Vương chủ nhiệm hơn nửa ngày mới phản ứng lại, một mặt tự giễu lắc đầu.

“Ngươi là người nhà của bệnh nhân a? Chỉ có thể nói các ngươi quá may mắn, Đỗ Viện trưởng đã sáng tạo ra kỳ tích, mệnh của lão công ngươi, đã được cứu lại.”

“Thật!” Nữ nhân lập tức kích động đến hỏng, nước mắt liền rào rào rơi xuống.

Bỗng nhiên đẩy ra đám người, lảo đảo liền chạy vào phòng theo dõi, nhìn lão công yên tĩnh nằm trên giường bệnh, nghẹn ngào một trận.

Sau đó, nữ nhân đi tới, bịch một tiếng, quỳ gối trước mặt ĐỗViện trưởng.

“Đỗ Viện trưởng, cảm tạ ngài, cảm tạ ngài!” Nữ nhân không ngừng dập đầu, Đỗ Thuần vội vàng vươn một tay kéo nàng ta.

“Không cần cám ơn ta, mệnh của lão công ngươi, là Lâm Thần y cứu được.” Đỗ Thuần không dám giành công, cười lắc đầu.

“Lâm Thần y...” Nữ nhân lúc này mới nhớ tới, cái người trẻ tuổi đã bị cảnh sát mang đi kia, trên mặt ngốc trệ một trận.

Cái động tĩnh này, lần nữa đem người trong các phòng bệnh khác dẫn ra, khi mọi người biết rõ bệnh nhân trong phòng theo dõi thế mà khởi tử hồi sinh, hơn nữa cũng là bởi vì cái Lâm Thần y xâm nhập vào trong trước đó kia, lập tức sôi trào.

“Đậu phộng, thật sự là Thần y a!”

“Khởi tử hồi sinh, đây là thủ đoạn của thần tiên a, quá ngưu bức!”

“Trách không được Đỗ Viện trưởng tôn sùng Lâm Thần y như vậy, người ta là thật là có bản lĩnh a.”

“Bệnh của ta lâu như vậy cũng không thấy tốt, không được, ta muốn tìm Lâm Thần y nhìn xem!”

“Ngươi nhìn cái lông a, ngươi quên Lâm Thần y đã bị cảnh sát mang đi à!”

“Thao, Lâm Thần y là bị oan uổng, chúng ta phải đem Lâm Thần y cứu ra a!”

Các bệnh nhân nghị luận ầm ĩ, lúc này mới chợt nhớ tới, Lâm Hải đã bị cảnh sát bắt lại.

“Lâm Thần y là bị oan uổng, chúng ta nhất định phải cứu Lâm Thần y đi ra!”

“Không sai, qua sở cảnh sát cứu Lâm Thần y!”

Mọi người vừa hô như thế, thân nhân của bệnh nhân mới chợt tỉnh ngộ, sau đó một mặt gấp gáp bắt lấy cánh tay của Đỗ Viện trưởng.

“Đỗ Viện trưởng, ân nhân Lâm Thần y của chúng ta bị cảnh sát mang đi, hắn là oan uổng, ta phải cứu hắn, ta phải cứu hắn!”

Đỗ Thuần nhẹ nhõm cười một tiếng, “Ngươi yên tâm đi, Lâm Thần y không có việc gì.”

Nói xong, Đỗ Thuần lấy điện thoại cầm tay ra, gọi điện thoại cho Bành Đào, đem sự tình nói một lần.

Bành Đào bên kia nghe xong liền gấp, nói câu biết rõ, liền vội vàng tắt điện thoại.

Lúc này, cả lầu đã sôi trào, tất cả đều là la hét ầm ĩ muốn đi sở cảnh sát cứu Lâm Thần y.

Một mặt bọn họ không nguyện ý nhìn Lâm Hải chịu oan, một mặt khác cũng muốn Lâm Hải trở về, trợ giúp chính mình giải trừ bệnh hoạn, bởi vậy mỗi người cũng lộ ra mười phần tích cực.

“Mọi người im lặng dưới, an tĩnh lại!” Đỗ Thuần vội vàng vươn tay, đem thanh âm của mọi người ép xuống.

“Ta đã gọi điện thoại cho Bành Cục trưởng của Cục Công an, Lâm Thần y không có việc gì, tất cả mọi người trở về phòng bệnh, không được nhiễu loạn trật tự của bệnh viện.”

Mọi người nghe xong, Cục trưởng Cục Công an cũng muốn ra mặt, tự nhiên so với bọn họ dễ dùng hơn nhiều, lúc này mới tốp năm tốp ba, nghị luận Lâm Thần y, trở lại phòng bệnh lý.

Những chuyện này, Lâm Hải đã được đưa tới sở cảnh sát, tự nhiên là không biết chút nào, tuy ngồi tại trên xe cảnh sát, nhưng trong lòng Lâm Hải vẫn là lo lắng đến an nguy của bệnh nhân.

Mặc dù mình thi triển kim châm, đã bảo vệ được tâm mạch của bệnh nhân, làm nhịp tim của bệnh nhân cực độ chậm đi, để kéo dài thời gian của sinh mệnh, nhưng nếu như qua thời gian dài mà không được cứu chữa, cũng sẽ suy tim, mất đi sinh mệnh.

“Có thể còn mạng sống hay không, liền nhìn tạo hóa của ông đi.” Việc nên làm Lâm Hải cũng đã làm, còn lại liền phải nhìn bác sĩ của bệnh viện Đệ Nhất.

“Xuống xe!” Đến sở cảnh sát, hai cảnh sát xô đẩy Lâm Hải, tiến vào sở cảnh sát.

Vừa tiến vào, Khương Kim Diệu liền diệu võ dương oai ra cái ghế ngồi xuống.

“Bắt hắn còng tay lên máy sưởi cho ta!” Khương Kim Diệu quát một tiếng, hai cảnh sát lập tức xô đẩy Lâm Hải đến phía trước cửa sổ, đem hắn còng ở dưới cửa sổ của máy sưởi.

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, mặc cho bọn họ còng lại, không có phản kháng, mà ánh mắt nhìn về phía Khương Kim Diệu, lại càng phát ra băng lạnh.

Máy sưởi chỉ cao cỡ nửa người, bị còng ở phía trên cái này, ngồi xổm không như ngồi xổm, đứng cũng không đứng thẳng, nếu như đổi lại là người bình thường, ba năm phút đồng hồ liền mệt mỏi đến không được, loại thống khổ này quả thực so với bị hành hung một trận còn khó hơn chịu.

“Đám cảnh sát này, thật là biết chỉnh người a.” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, bất quá loại thống khổ nho nhỏ này, đối với Lâm Hải hiện tại mà nói, quả thực như là một bộ phim nhỏ, dù là bị còng bên trên chỗ này một ngày, Lâm Hải cũng sẽ không có cái khó chịu gì.

Hơn nữa đối với thực lực bây giờ của Lâm Hải, loại còng tay cảnh dụng này, hắn có thể tuỳ tiện tránh thoát, tùy thời đều có thể rời đi, nhưng hắn không có làm như thế, hắn đang chờ.

Nếu mình đã nháo ở bệnh viện như thế, khẳng định sẽ truyền đến trong lỗ tai Đỗ Thuần, một khi Đỗ Thuần biết mình bị bắt, khẳng định sẽ thông báo cho Bành Đào.

Trước đó hắn đã cùng Khương Kim Diệu nói qua, cái còng tay này đeo lên thì dễ dàng, nhưng muốn lấy xuống, liền không dễ dàng như vậy.

Lâm Hải hắn, há lại mặc người ức hiếp!

Nhìn Lâm Hải bị còng ở chỗ này, còn một mặt cười lạnh, Khương Kim Diệu nhất thời khó chịu.

Đứng dậy, đi đến trước mặt Lâm Hải, bộc lộ một bộ mặt hung ác.

“Mẹ nó, mở đầu cho mày mấy cái, đừng tưởng rằng nhận biết cái Vương Mãnh, cảm giác cũng đã muốn lên trời.” Nói xong, Khương Kim Diệu đưa tay chiếu vào Lâm Hải, một cái vả miệng liền đập tới.

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, hơi hơi nghiêng đầu, tuỳ tiện tránh thoát một bàn tay của Khương Kim Diệu, sau đó chân phải nâng lên, trực tiếp đem gã đá bay ra ngoài.

“Ôi!” Thân thể Khương Kim Diệu đụng trên bàn, nhất thời đau đến nhếch miệng một trận.

“Con mẹ ngươi...”

Cầm cái ghế ở bên cạnh lên, Khương Kim Diệu liền muốn lần nữa xông lại, đột nhiên một người lính cảnh sát vội vàng chạy vào.

“Khương sở.” Lính cảnh sát bám vào bên tai Khương Kim Diệu nhẹ nhàng nói vài lời, ánh mắt Khương Kim Diệu bỗng nhiên sáng lên.

“Ha ha, chờ đó cho ta, trở về sẽ thu thập ngươi sau!”

Nói xong, Khương Kim Diệu một mặt mặt mày hớn hở đi ra ngoài.

Chương 401: Vương Mãnh bị miễn chức

“Đỗ Cục trưởng, mời vào bên trong, mời vào bên trong.” Chỉ chốc lát, Khương Kim Diệu gật đầu cúi eo nghênh đón vào một người cảnh sát, chính là Đỗ Cục trưởng đã như chó leo ra ngoài Vàng Son Lộng Lẫy.

“Ngô, Vương Mãnh cũng ở đây đi.” Đỗ Cục trưởng giờ phút này sớm đã không có vẻ chật vật như lúc ở Vàng Son Lộng Lẫy, mũi vểnh lên trời, một bộ dáng ngưu bức hống hống.

“Ở đây, ở đây, ngay tại văn phòng lầu hai.”

“Ừm, trực tiếp đến phòng hội nghị đi, ngươi thông tri tất cả dân cảnh ở đây cũng tới.” Đỗ Cục trưởng nói, xe nhẹ đường quen lên tới lầu hai, cái đầu ngẩng cao, căn bản không có nhìn thấy Lâm Hải đang bị còng tay ở cách đó không xa.

Không phải là không có nhìn thấy người đang bị còng tay ở trong đó, mà chính là lấy thân phận cao cao tại thượng của gã, căn bản khinh thường đi xem người đang bị còng tay là ai.

“Thông tri tất cả mọi người, tập hợp trong phòng họp.” Khương Kim Diệu lập tức kích động đến hỏng, mặt mày hớn hở kêu gọi các cảnh sát đến phòng hội nghị để khai hội.

“Đỗ cục?” Thẳng đến khi nghe được tiếng ồn ào ở lầu hai, Vương Mãnh mới từ văn phòng đi ra, trong lòng thầm mắng một tiếng cảnh sát phía dưới không hiểu chuyện, Cục trưởng đến cũng không biết thông báo cho chính mình một tiếng.

“Ừm.” Cái mũi của Đỗ Cục trưởng hừ một tiếng, miệng nhếch lên, “Giá đỡ rất lớn a.”

“Không phải, Đỗ cục...” Vương Mãnh vừa định giải thích, nào nghĩ đến Đỗ cục trực tiếp quay người tiến vào phòng họp, căn bản không cho y cơ hội này.

“Ai.” Vương Mãnh than nhẹ một tiếng, chỉ có thể cúi đầu chuẩn bị đi theo vào.

“Ừm?” Vừa muốn cất bước, chỉ thấy Khương Kim Diệu một mặt thần thái phi dương đi tới, trong miệng còn thúc giục đám cảnh sát đi qua bên người.

“Nhanh lên, nhanh lên, đều đến phòng họp.”

Mặt Vương Mãnh lập tức liền âm trầm xuống.

“Lão Khương, ngươi cũng đến phòng họp làm gì?”

“U, Vương sở, đang chuẩn bị thông tri cho ngươi, Đỗ Cục trưởng triệu tập toàn bộ mọi người để mở hội nghị đây.”

“Hừ!” Vương Mãnh hừ một tiếng, thở phì phì tiến vào phòng họp, đặt mông ngồi tại bên trái của Đỗ Cục trưởng, sắc mặt âm trầm như nước.

Cục trưởng đến, không thông tri cho y cũng coi như thôi, nhưng loại sự tình tổ chức hội nghị toàn sở này, lúc nào đến phiên một cái Phó Sở trưởng xuất đầu lộ diện.

Thật sự là lẽ nào lại như vậy!

Mà Khương Kim Diệu thì là một mặt xuân phong đắc ý, đứng tại cửa ra vào, không ngừng hướng phía cảnh sát đang chạy đến vẫy tay.

“Nhanh lên, nhanh lên, liền còn chờ mấy người các ngươi.”

Thẳng đến khi tất cả cảnh sát đều ngồi xuống, Khương Kim Diệu mới đi tới, một mặt ti tiện bám vào bên tai Đỗ Cục trưởng.

“Cục trưởng, mọi người còn đang ở đây đều đã đến đông đủ.”

“Ừm.” Cái mũi của Đỗ Cục trưởng hừ một tiếng, Khương Kim Diệu vừa cười ha ha vừa cúi eo, ngồi vào phía bên phải của Đỗ Cục trưởng.

Đỗ Cục trưởng đầu tiên là rất có uy nghiêm liếc nhìn cảnh sát ở phía dưới một lần, sau đó chậm rãi từ bên trong cái cặp công văn ở trên bàn móc ra một tờ văn kiện.

Sau đó, chậm rãi đứng dậy, lần nữa dò xét mọi người ở dưới đài một vòng, rồi mới chậm rãi mở miệng.

“Cục Công an thành phố Giang Nam phân cục Liên Hồ, mệnh lệnh!”

“Xoạt!” Hai chữ mệnh lệnh vừa ra khỏi miệng của Đỗ Cục trưởng, tất cả cảnh sát bao quát cả các loại lãnh đạo như Vương Mãnh, tất cả đều đồng loạt đứng lên, nghiêm chỉnh đứng thẳng.

“Căn cứ vào Đảng ủy phân cục nghiên cứu quyết định, miễn chức vụ Sở trưởng sở cảnh sát đường Tân Kiến của đồng chí Vương Mãnh, bổ nhiệm Phó Sở trưởng sở cảnh sát đường Tân Kiến là đồng chí Khương Kim Diệu lên làm Sở trưởng.”

Tĩnh!

Toàn bộ phòng họp đều yên tĩnh, ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều đồng loạt tụ tại trên mặt hai người ở trên đài chủ trì, là Vương Mãnh cùng Khương Kim Diệu.

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, đổi lấy là tất cả mọi người ở dưới đài bạo động, bên dân cảnh lập tức đối với chuyện bổ nhiệm bất thình lình này nghị luận ầm ĩ, có tức giận bất bình, có mừng rỡ, nhưng đại đa số lại là một mặt chết lặng, cầm thái độ không quan trọng.

Trên đài hội nghị, Vương Mãnh đã ngốc, đứng tại chỗ này hai mắt thẳng tắp, trong não tất cả đều là lời nói Đỗ Cục trưởng miễn đi chức vụ Sở trưởng của chính mình.

“Ha ha, Đỗ Cục trưởng, đi, đến phòng làm việc của ta ngồi một chút, ngài khó được tới đây một lần, vừa vặn mượn cơ hội hướng ngài giải thích một chút công tác sau này sẽ triển khai như thế nào, xin ngài dốc lòng chỉ điểm a.”

Khương Kim Diệu xuân phong đắc ý, dẫn Đỗ Cục trưởng ra khỏi phòng họp, từ đầu đến cuối hai người đều không có liếc nhìn

Vương Mãnh một chút nào.

“Ừm, vậy liền chỉ cho ngươi hai chiêu.” Đỗ Cục trưởng nghểnh đầu, một mặt cao ngạo đi theo Khương Kim Diệu tới phòng làm việc.

Vừa vào văn phòng, Khương Kim Diệu đóng cửa lại, sau đó từ trong cái bàn công tác móc ra một cái phong thư thật dày, nhét vào trong cặp công văn của Đỗ Cục trưởng.

“Đỗ cục, còn làm phiền ngài phải tự mình đi một chuyến, vất vả.” Khương Kim Diệu ti tiện mỉm cười nói.

“Tiểu Khương a, ngươi làm cái gì vậy!” Đỗ Cục trưởng nhướng mày, một mặt nghiêm túc phê bình, nhưng lại không có ngăn lại cử động của Khương Kim Diệu.

“Ha ha, cũng là một chút lòng thành, đúng rồi Đỗ cục, ta hôm nay gặp được một cái nữ sinh đại học, nàng ta nói có một số việc muốn cùng ngài nói chuyện một chút, nàng ta nói sẽ ở gian phòng 438 của khách sạn Khai Nguyên để đợi ngài.” Khương Kim Diệu nói, tiện tiện hướng phía Đỗ Cục trưởng nhướn nhướn đôi mày.

Vẻ vui mừng trên mặt Đỗ Cục trưởng lóe lên một cái rồi biến mất, sau đó lại giả trang ra một bộ dáng nghiêm túc.

“Chuyện của quần chúng, dù nhỏ cũng là đại sự, cảnh sát nhân dân chúng ta chính là phải thời thời khắc khắc nghĩ cho quần chúng, lo cho quần chúng, ta giờ lập tức liền qua đó, giúp quần chúng bài ưu giải nan!”

“Ai u, Đỗ Cục trưởng thật sự là công bộc tốt của nhân dân, có thể xưng là mẫu mực của chúng ta a.”

Khương Kim Diệu cung kính tiễn Đỗ Cục trưởng đưa ra khỏi văn phòng, vừa vặn đụng phải Vương Mãnh đang thất hồn lạc phách đi qua.

“Vương Mãnh, ngươi không nhìn thấy Đỗ cục sao? Làm sao một điểm lễ phép cũng không hiểu, vẫn còn là người làm qua Sở trưởng đâu.” Khương Kim Diệu thấy Vương Mãnh, lập tức là một bộ dáng tiểu nhân đắc chí, tại giữa hành lang bắt đầu răn dạy.

Giữa hành lang còn có các cảnh sát đang đi lại làm việc nghe xong, nhao nhao ngừng chân, hướng phía bên này trông lại.

Lửa giận trong lòng Vương Mãnh đằng cái liền thiêu đốt, song quyền đột nhiên nắm chặt, gắt gao nhìn sang Khương Kim Diệu.

“Nhìn cái gì vậy, ngươi cũng là lão đồng chí, phê bình ngươi còn không nghe vào sao?”

“Được.” Đỗ Cục trưởng khoát tay, ngăn lại Khương Kim Diệu nói tiếp.

“Đồng chí Vương Mãnh vừa xuống khỏi cương vị lãnh đạo, trong lúc nhất thời không thích ứng, cũng là chuyện nhân chi thường tình nha.”

“Vâng vâng vâng, Đỗ Cục trưởng thật sự là thương cảm cho cấp dưới a, đáng để cho chúng ta học tập.” Khương Kim Diệu lại là một trận cúi đầu khom lưng.

“Đồng chí Vương Mãnh a, trong cục đổi cương vị công tác của ngươi, cũng là xuất phát từ đại cục, xuất phát từ công tác, ngươi là lão đồng chí, cũng không nên có tâm tình gì a, ta nghĩ ngươi hẳn là có thể lý giải dụng tâm lương khổ trong cục a?”

“Lý giải? Ta hiểu bà nội ngươi!” Trong lòng Vương Mãnh thầm mắng một tiếng, con mẹ nó còn không phải do lão tử đắc tội với Thiên Hà Bang, các ngươi cùng đám hỗn đản Thiên Hà Bang kia là cùng một giuộc, hạ chức lão tử, thật con mẹ nó coi lão tử là kẻ ngu sao?

“Cách mạng chỉ có phân công khác biệt, không có phân biệt giàu nghèo, làm rất tốt.” Đỗ Cục trưởng lại rất là trang bức vỗ vỗ bả vai Vương Mãnh, mới chắp tay sau lưng, chỉ điểm giang sơn, cùng Khương Kim Diệu cười nói, đi đi xuống lầu.

Đến đầu bậc thang, vừa vặn nhìn thấy Lâm Hải nghiêng nghiêng người, bị còng ở trong này.

“Ta nói Tiểu Khương a, dù sao ngươi cũng vừa mới lên chức Sở trưởng này, có một số việc cũng nên nắm chắc phân tấc cho tốt a.” Đỗ Cục trưởng hướng phía Lâm Hải đang bị còng trong phòng, nhắc nhở nói.

“Đỗ cục yên tâm, sẽ không xảy ra vấn đề.” Khương Kim Diệu hiểu rõ ý tứ của Đỗ cục, chính mình mới là bắt đầu lên chức, quyết không thể làm ta chuyện liên quan đến nhân mệnh, nếu không vị trí Sở trưởng của chính mình đoán chừng còn không có ngồi vững vàng liền phải xuống tới.

“Ừm, ngươi biết rõ liền tốt.” Đỗ cục xuống thang lầu, trong lúc lơ đãng hướng phía Lâm Hải liếc mắt một cái, mà vừa lúc, giờ phút này Lâm Hải cũng đem đầu quay lại.

“Ừm?” Khi thấy rõ khuôn mặt của Lâm Hải, cước bộ của Đỗ Cục trưởng mạnh mẽ ngừng lại, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

“Nhận ra mình sao?” Lâm Hải nhếch miệng lên, hướng phía Đỗ cục lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

Chỉ là, cái nụ cười này xem ở trong mắt Đỗ cục, lại phảng phất nhìn thấy sự tình đáng sợ nhất trên đời này, nhất thời một cỗ khí lạnh liền xuất hiện từ chỗ cổ.

“Cười bà nội ngươi a, cười!” Lúc này, Khương Kim Diệu cũng chú ý tới nụ cười của Lâm Hải, không biết vì sao, cái nụ cười này để cho gã cực độ không thoải mái, nhịn không được chỉ vào Lâm Hải mở miệng mắng nói.

“Ta cút mẹ mày đi!” Khương Kim Diệu vừa dứt lời, một cái bàn tay to hung hăng rơi vào trên mặt của mình.

Chương 402: Gã, không có tư cách này!

“Đỗ Cục trưởng, ta...” Khương Kim Diệu bụm mặt, lập tức ngốc.

Nhưng tiếp đó, lại phát sinh sự tình càng làm cho Khương Kim Diệu thêm đần độn.

Chỉ thấy Đỗ Cục trưởng vừa rồi còn một mặt cao ngạo, phong phạm lãnh đạo mười phần, thế mà đi chầm chậm đi vào trước mặt Lâm Hải.

“Ai u, đây là có chuyện gì a?” Đỗ Cục trưởng cũng hoảng sợ đến chết lặng, vội vàng nghiêng đầu sang phía Khương Kim Diệu há to mồm rống nói, “Ngươi con mẹ nó bị ngu sao, còn không mau đem còng tay mở ra!”

“A? A, a, nhanh đem còng tay mở ra!” Khương Kim Diệu tuy vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhìn thái độ của Đỗ Cục trưởng đối với Lâm Hải kia, gã lập tức liền biết rõ, lần này con mẹ nó gặp rắc rối a.

“Thao, lão tử rõ ràng đã điều tra qua, cũng chỉ là cái sinh viên đại học phổ thông a, con mẹ nó làm sao lại trèo lên Đỗ Cục trưởng a.”

Một người cảnh sát vội vàng cầm chìa khóa, đi qua, chuẩn bị đem còng tay của Lâm Hải mở ra.

“Muốn còng tay liền còng tay, muốn mở còng liền mở còng, nào có chuyện nhẹ như vậy?” Thanh âm lạnh lùng của Lâm Hải truyền đến, tay cầm chìa khóa của vị cảnh sát kia, nhất thời ngừng giữa không trung, không biết làm sao nhìn về phía Khương Kim Diệu.

Da đầu Khương Kim Diệu tê dại một hồi, “Mẹ nó a, còn cho thể diện mà không cần a.”

Trong lòng mặc dù tức, nhưng trở ngại mặt mũi của Đỗ Cục trưởng, Khương Kim Diệu vẫn là mặt cười đi tới.

“Ai nha, vị huynh đệ kia, ta không biết ngươi cùng Đỗ Cục trưởng của chúng ta có nhận biết, xem ra chuyện khi trước đều là hiểu lầm a, tới tới tới, đưa chìa khóa cho ta, ta tự mình mở còng cho vị tiểu huynh đệ này.”

Khương Kim Diệu từ trong tay cảnh sát tiếp nhận chìa khoá, chuẩn bị đem còng tay của Lâm Hải mở ra, nào nghĩ đến Lâm Hải lại uốn éo thân thể, né tránh tay của gã.

“Trước khi còng tay, ta đã nói cái gì, ngươi quên rồi sao?” Lâm Hải cười lạnh nói.

“Ách...” Khương Kim Diệu biến sắc, trong mắt lóe lên một vẻ âm tàn rồi biến mất.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì!” Đỗ cục ở một bên, tức giận hỏi.

Đỗ cục hiện tại thế nhưng là sợ chết Lâm Hải, đây chính là nhân vật cường hoành có thể tùy ý chỉ huy tổng tham đặc công a, không nói chừng, người ta nếu là nhìn chính mình thấy khó chịu một cái, mở miệng ra liền có thể để cho cái tổng tham đặc công kia đem chính mình xử lý, còn không cần gánh bất cứ trách nhiệm nào, một câu ngộ sát liền đầy đủ.

“Lúc trước hắn tại bệnh viện, tự tiện xông vào phòng theo dõi bệnh nhân nghiêm trọng, khiến một cái bệnh nhân còn thở hơi cuối cùng tử vong.” Khương Kim Diệu đơn giản đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

“Khiến một cái bệnh nhân sắp chết tử vong?” Đỗ Cục trưởng nghe xong, khóe miệng không khỏi co lại, con mẹ nó đừng còn một cái thở hơi cuối cùng, cho dù khiến một cái người nhảy nhót tưng bừng tử vong, con mẹ nó cũng không có cách bắt người ta a.

“Cái kia, Lâm tiên sinh, đều là hiểu lầm, hiểu lầm a, ngài có thể nhìn trên mặt mũi của ta, việc này coi như xong đi?” Tâm lý của Đỗ Cục trưởng phiền muộn một trận, con mẹ nó nếu là không nhìn thấy việc này thì tốt bao nhiêu a, còn có thể để tên ngu xuẩn Khương Kim Diệu kia giúp mình hả giận.

Nhưng bây giờ chính mình hết lần này tới lần khác lại đã nhìn thấy, nếu như mặc kệ mà nói, ai biết Lâm Hải có thể ghi hận chính mình hay không, thời điểm tìm Khương Kim Diệu tính sổ sách, cũng đem chính mình kéo vào trong.

“Con mẹ nó thật không nên tới a.” Đỗ Cục trưởng hiện đang hối hận cũng muộn, chỉ có thể nhìn chuyện này có thể giải quyết viên mãn hay không.

Khương Kim Diệu sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, trong lòng hiện lên vẻ hoảng sợ.

Vừa mới bắt đầu, Khương Kim Diệu còn tưởng rằng là cái Lâm Hải này trèo lên Đỗ Cục trưởng, nên Đỗ Cục trưởng mới ra mặt, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ là Đỗ Cục trưởng cũng không đắc tội nổi người ta a.

Trong chốc lát, một cỗ mồ hôi lạnh xuất hiện, mí mắt của Khương Kim Diệu cuồng loạn, tựa hồ ý thức được, chính mình giống như đã đắc tội với một cái đại nhân vật.

Con mẹ nó thật là gặp quỷ, chính mình đã điều tra rõ ràng là hắn là một cái sinh viên đại học bình thường a.

Vẻ mặt Khương Kim Diệu đau khổ, hiện tại gã chỉ hy vọng, mặt mũi của Đỗ Cục trưởng đủ lớn, có thể cứu độ mình qua cửa ải

này.

Chỉ là, hi vọng vừa dấy lên của Khương Kim Diệu, đã bị một câu nói của Lâm Hải, giội tắt trong nháy mắt.

“Xem ở bên trên mặt mũi của ngươi?” Lâm Hải khinh thường cười một tiếng, “Ngươi ở trước mặt ta, có cái rắm mặt mũi ấy!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, mặt mo của Đỗ cục đằng cái liền hồng, mà Khương Kim Diệu cùng cảnh sát ở bên cạnh, càng là kinh ngạc đến ngây người trợn mắt há hốc mồm.

Đỗ Cục trưởng cố nén nhục nhã, hung hăng trừng Khương Kim Diệu một chút, tâm nói lão tử lúc này bỗng nhiên bị nhục nhã, con mẹ nó toàn bộ cũng là bởi vì ngươi, sau này không để ngươi hiếu kính nhiều thêm mấy cái cô nương thì không được!

Xấu hổ tức giận trên mặt lóe lên một cái rồi biến mất, Đỗ Cục trưởng lại khôi phục nở nụ cười.

“Này, vậy ngài nhìn việc này, giải quyết như thế nào mới phù hợp?” Đỗ Cục trưởng gượng gạo đưa ra biện pháp, hiện tại chỉ có thể để Lâm Hải đưa yêu cầu.

“Ta đã nói qua, còng tay mang lên tay thì dễ, nhưng muốn lấy xuống, coi như không dễ dàng như vậy.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói, khóe miệng chứa lên một tia cười lạnh.

Nhãn châu của Đỗ Cục trưởng xoay động, sau đó hung hăng hướng phía Khương Kim Diệu đạp một chân.

“Còn không mau xin lỗi Lâm tiên sinh!” Đỗ Cục trưởng hướng phía Khương Kim Diệu mãnh liệt nháy mắt.

Khương Kim Diệu vội vàng đi đến đối diện Lâm Hải, “Lâm tiên sinh, thật xin lỗi, thật xin lỗi, ngài đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân, cũng đừng so đo cùng ta, để ta giúp ngài mở còng.”

“Hừ, phân lượng của ngươi còn chưa đủ.”

“Cái này...” Thân thể Khương Kim Diệu cứng đờ, sau đó nhìn về phía Đỗ Cục trưởng.

Ánh mắt Đỗ Cục trưởng sáng lên, sau đó đem chìa khoá trong tay Khương Kim Diệu đoạt lấy.

“Tránh ra một bên, để ta tự mình mở còng cho Lâm tiên sinh.”

“Ngươi?” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, “Cũng cút sang một bên cho ta!”

“Ách...” Tay của Đỗ Cục trưởng ngừng giữa không trung, lập tức ngốc ở đó.

Mẹ nó, đây rốt cuộc muốn làm loại nào a, chính mình ở đây chính là có chức vụ tối cao, tự mình mở còng cho hắn cũng đều không được?

Đúng lúc này, một cái dân cảnh hoảng hốt mở cửa chạy vào.

“Đỗ cục, Khương sở, Bành Cục trưởng đến đây, đã đến cửa rồi.”

“Bành Cục trưởng, cái Bành Cục trưởng nào?” Đỗ Cục trưởng sững sờ, trong ba cái Cục trưởng chính phó của phân cục bọn họ, nào có ai có họ Bành a?

Lính cảnh sát nuốt ngụm nước bọt, có chút gấp gáp nói, “Là Bành Cục trưởng của Thị Cục!”

“Đậu phộng!” Đỗ cục cùng Khương Kim Diệu đồng thời giật mình, giờ phút này cũng không lo được Lâm Hải, vội vàng hướng phía cửa chạy đi nghênh đón.

Lâm Hải có lợi hại hơn nữa, nhưng sau đó có thể bù đắp được, nhưng Bành Đào lại không giống nhau a, đây chính là người đứng đầu Thị Cục, một cái bất mãn có lẽ liền để ngươi mất việc.

“Bành cục, ngài làm sao lại tới?” Đỗ Cục trưởng mặt mày hớn hở, mang theo một tia khiêm tốn, hướng phía Bành Đào đang bước nhanh đi vào trong mà chào hỏi.

Mà Khương Kim Diệu lúc nào đã gặp qua lãnh đạo lớn như vậy a, ba cái liền đứng nghiêm một cái, đứng im đến mức cả lời cũng không dám nói.

“Người ở đâu?” Bành Đào cau mày, một mặt không cao hứng, vừa đi vừa nói nói.

Đỗ cục sững sờ, sau đó hướng phía Khương Kim Diệu vội vàng nháy mắt.

Khương Kim Diệu lúc này mới đi gấp hai bước, đuổi theo tốc độ của Bành Đào, đến chỗ của bọn họ, gã người Sở trưởng này tự nhiên là người bồi, không thể để cho Đỗ Cục trưởng xông pha chiến đấu.

“Bành cục, ngươi nói là ai?” Khương Kim Diệu ti tiện cười hỏi.

“Ta hỏi là...” Lời của Bành Đào còn chưa nói hết, liền thấy Lâm Hải bị còng ở trên máy sưởi, trong lòng chợt run lên.

Vội vàng nhanh đi mấy bước, vọt tới trước mặt Lâm Hải, bên trong cung kính mang theo một tia hoảng sợ.

“Lâm tiên sinh! Ngài không có sao chứ?”

Khương Kim Diệu ở phía sau đầu oanh một tiếng, kém chút té ngã.

“Xong, xong, thế mà liền cả Bành cục cũng phải cung kính có thừa đối với hắn! Cái này mẹ nó đến cùng là tôn Đại Phật nào hạ phàm a?”

Khương Kim Diệu cầu cứu hướng phía Đỗ Cục trưởng nhìn lại, đáng tiếc Đỗ Cục trưởng hiện tại ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn gã một chút, hoàn toàn là một bộ biểu lộ không đếm xỉa đến.

"Bà nội ngươi!" Trong lòng Khương Kim Diệu thầm mắng một tiếng, đồng thời cũng đưa qua một ánh mắt oán hận đối với Lâm Hải.

"Ngươi con mẹ nó ngưu bức như vậy, còn chơi cái gì giả heo ăn thịt hổ a, sớm mẹ nó liền nói có nhận biết cùng Bành Cục trưởng, đần độn mới đi bắt ngươi!"

Chỉ là, hiện tại nói cái gì cũng muộn, Khương Kim Diệu chỉ có thể tận hết khả năng đền bù.

"Chìa khoá đâu, người nào cho các ngươi lá gan, liền cả Lâm tiên sinh cũng dám còng tay, còn không mở ra!"

Bành Đào bỗng nhiên quay đầu lại, hướng phía Khương Kim Diệu rống nói.

"Chìa khoá tại chỗ này." Đỗ cục Bị Bành Đào gầm thét dọa đến khẽ run rẩy, vội vàng cầm chìa khóa đi tới.

"Nhanh chóng mở ra!"

"Vâng, vâng!" Đỗ Cục trưởng xoa mồ hôi bên trên đầu, chuẩn bị cởi bỏ còng tay cho Lâm Hải.

"Chờ một chút!" Đột nhiên, Lâm Hải lần nữa đem Đỗ Cục trưởng cản lại.

"Lâm tiên sinh..." Bành Đào sững sờ, không hiểu nhìn Lâm Hải.

"Gã, không có tư cách này." Ngữ khí của Lâm Hải nhàn nhạt, ánh mắt băng lãnh nhìn sang Bành Đào.

Bành Đào bị con ngươi băng lãnh của Lâm Hải nhìn sang, toàn thân mạnh mẽ lạnh, nhất thời như rơi vào trong hầm băng.

Chương 403: Ngươi biết rõ hắn là ai sao?

“Lâm tiên sinh, thực sự thật xin lỗi, để ta tự mình cởi trói cho ngài.” Bành Đào từ chỗ Đỗ Thuần, đã biết rõ nguyên do, lần này xác thực là do cảnh sát đã oan uổng Lâm Hải.

Hơn nữa ý tứ trong lời nói của Lâm Hải đã rất rõ ràng, liền Đỗ Cục trưởng đều không có tư cách cởi bỏ còng tay cho hắn, này không thể nghi ngờ là đang đợi mình tự mình đi mở ra cho hắn.

Bành Đào sớm đã kiến thức qua bản sự của Lâm Hải, nào dám ở trước mặt Lâm Hải bày cái giá đỡ Cục trưởng, đuổi bước lên phía trước, đem còng tay của Lâm Hải mở ra.

“Lâm tiên sinh, thật xin lỗi.” Bành Đào lần nữa hướng phía Lâm Hải nói lời xin lỗi.

Lâm Hải nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Bành Đào một chút, trên mặt không có biểu tình, nhẹ nhàng hoạt động cổ tay một chút, phảng phất như ở trước mắt hắn căn bản không có người Bành Đào này.

Tâm lý Bành Đào lộp bộp một tiếng, y đối với tính cách của Lâm Hải dù sao cũng hơi có hiểu biết, hắn không phải là cái loại người cuồng vọng tự đại kia, mà bây giờ đối với mình hờ hững, không hề nghi ngờ, Lâm Hải đối với mình đã rất bất mãn.

Bành Đào đoán không sai, Lâm Hải sở dĩ chờ Bành Đào tự mình đến mở còng tay cho mình, xác thực cũng là đối với y có ý kiến rất lớn.

Thiên Hà Bang hoành hành bá đạo, nội bộ cảnh sát lại nối giáo cho giặc, Lâm Hải đối với Bành Đào- người đứng đầu toàn bộ cảnh sát trong thành phố này, không thể không sinh ra một tia chán ghét.

“Không có sao? Không có việc gì ta liền đi.” Lâm Hải không nhìn sang bất luận kẻ nào, nhàn nhạt nói một câu, cất bước liền hướng phía bên ngoài đi đến.

“Quay lại lại tìm các ngươi tính sổ sách.” Bành Đào hung hăng trừng Đỗ Cục trưởng cùng Khương Kim Diệu một chút, tại dưới ánh nhìn soi mói khổ bức của hai người, vội vàng đi theo sau lưng Lâm Hải.

“Lâm tiên sinh, ta đưa ngươi đi.”

Lâm Hải không nói chuyện, chỉ là nhanh chân đi ra ngoài, tâm lý của Bành Đào kêu khổ một trận, chỉ có thể yên lặng đi theo sau lưng.

Sau khi thân ảnh của hai người ra khỏi sở cảnh sát, Khương Kim Diệu mới một mặt âm ngoan phi một tiếng.

“Mẹ nó, ngưu bức cái gì, thảo!”

“Im miệng, ngươi cái đồ đần độn!” Đỗ Cục trưởng tức đến đánh qua một cái vả miệng.

“Người nào cũng dám bắt, lão tử con mẹ nó bị ngươi hại thảm!” Đỗ Cục trưởng tại trong ánh mắt ủy khuất xen lẫn oán hận của Khương Kim Diệu, cũng thở phì phì ra khỏi sở cảnh sát.

“Con mẹ nó, đều là một đám vương bát đản!” Khương Kim Diệu tức đến một chân đem cái ghế đạp lăn.

“Chuẩn bị cho ta hai cái sinh viên đại học, ta một hồi liền qua đó!” Khương Kim Diệu gọi điện thoại, một bụng khuất nhục phẫn nộ, nếu như không phát tiết ra ngoài, không phải điên thì không thể.

“Lâm tiên sinh, mời ngài lên xe của ta đi.” Tại cửa đồn công an, Bành Đào tự mình đem cửa xe mở ra, hướng phía Lâm Hải áy náy nói nói.

Cước bộ của Lâm Hải rốt cục dừng lại, nhìn Bành Đào một cái đại Cục trưởng ở trước mặt mình lại có bộ dáng kinh sợ, than nhẹ một tiếng, tâm hắn rốt cục mềm xuống.

Khẽ khom người, ngồi vào phái sau xe của Bành Đào, trong lòng Bành Đào liền vui vẻ, vội vàng kéo cửa chỗ ngồi kế bên tài xế ra ngồi lên.

“Lâm tiên sinh, đi chỗ nào đây?”

“Qua Bệnh viện Đệ Nhất đi, xe của ta còn ở đó.”

“Tốt, qua Bệnh viện Đệ Nhất.” Bành Đào hướng phía tài xế phân phó xong, lại đem đầu quay lại.

“Lâm tiên sinh, thật là có lỗi, để ngươi chịu ủy khuất.”

Tính tình Lâm Hải vốn là ôn hòa, không phải hạng người đúng lý không tha người, vừa rồi cũng chỉ là tại nổi nóng, Bành Đào đã lặp đi lặp lại xin lỗi nhiều lần, Lâm Hải cũng không thể lại cho người ta làm sắc mặt, dù sao người ta đường đường vẫn là Cục trưởng Cục Công an, thân phận cũng không thấp a.

“Được rồi, Bành Cục trưởng, sự tình đã qua.”

Tuy không muốn lại cùng Bành Đào so đo, nhưng kinh lịch qua việc này, dù sao tâm tình vẫn là chịu chút ảnh hưởng, Lâm Hải cũng không muốn nói thêm gì nữa, dứt khoát nhắm mắt lại làm giả bộ ngủ.

“Ách...” Bành Đào thấy Lâm Hải có cái dạng này, lời nói đến miệng lại nuốt trở về, đành phải xấu hổ quay đầu lại, trầm mặc không nói.

Trong lúc nhất thời, không khí trên xe ngột ngạt đến mức để cho người ta ngạt thở, để Bành Đào có khí tràng hơn người bình thường, cũng có một tia khó chịu.

Cũng may bệnh viện Đệ Nhất cách sở cảnh sát không xa, không mất một chút thời gian, xe liền lái tới cửa bệnh viện.

Lâm Hải hiện tại còn không biết tình huống của bệnh nhân như thế nào, xuống xe liền đi lên lầu.

“Mau nhìn, Lâm Thần y!”

“A..., Lâm Thần y trở về!”

“Lâm Thần y, van cầu ngươi giúp ta xem bệnh một chút đi!”

...

Lâm Hải vừa đi vào tầng lầu này, lập tức liền bị mấy cái bệnh nhân cùng gia thuộc đi tản bộ trong hành lanh phát hiện, từng cái vừa mừng vừa sợ hơi đi tới.

Cái này vừa ồn ào, lập tức kinh động đến các bệnh nhân cùng gia thuộc còn lại trong phòng bệnh, phần phật một chút tất cả đều chạy đến.

“Thật sự là Lâm Thần y đã trở về, quá tốt!”

“Lâm Thần y, có thể giúp ta chữa bệnh hay không a, ta cũng ở viện rất lâu.”

“Còn có ta, còn có ta, bệnh tình của ta một mực không thấy tốt hơn.”

Đám người trong nháy mắt đem Lâm Hải vây quanh, thình lình xảy ra tình huống như vậy, để Lâm Hải không biết nguyên do mộng bức một trận.

“Nhường một chút, nhường một chút!” Lúc này, thanh âm của một nữ nhân từ phía ngoài đoàn người vang lên, mọi người nhìn lại, nhao nhao nhường ra một con đường.

Phù phù một tiếng, nữ nhân vừa đi đến gần Lâm Hải, liền trực tiếp quỳ xuống.

“Lâm Thần y, cảm tạ ân cứu mạng của ngài!”

“Mau dậy đi, không cần dạng này.” Lâm Hải đã nhận ra, nữ nhân trước mắt này, chính là người nhà của cái người bị thương kia.

“Nói như thế, trượng phu của ngươi đã không có việc gì?” Lâm Hải thả lỏng một hơi, hắn tới chính là vì nhìn xem người bị thương thế nào, mặc dù mình dùng kim châm kéo tánh mạng lại, nhưng nếu như không chiếm được trị liệu kịp thời, vẫn sẽ có nguy hiểm mất mạng.

“Không có việc gì, cái này còn phải đa tạ Lâm Thần y a, Đỗ viện trưởng đã cùng chúng ta nói, nếu không phải có ngài dùng kim châm kéo lại mệnh của lão công ta, để tranh thủ thời gian trị liệu, chỉ sợ hiện tại đã...”

Nữ nhân này gọi là Vương Nguyệt Nga, nhớ tới hung hiểm trước đó, nước mắt kém chút lại rơi xuống.

“Lâm tổng, bọn họ đem ngươi thả rồi?” Lúc này, Trần Nghiên cũng chui vào, nhìn thấy Lâm Hải liền mừng rỡ một trận.

Lúc nhận được tin tức Lâm Hải bị bắt, Trần Nghiên liền bị dọa sợ, tuy Đỗ Thuần nhiều lần biểu thị Lâm Hải không có việc gì, nhưng nàng ta vẫn là vô cùng lo lắng.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng tìm tới Vương Nguyệt Nga, muốn Vương Nguyệt Nga đi một chuyến tới sở cảnh sát cùng mình, đem Lâm Hải cứu ra.

Dù sao người mà Lâm Hải cứu được là lão công của Vương Nguyệt Nga, hiện tại người đã không có việc gì, sở cảnh sát liền không có lý do gì để bắt Lâm Hải.

Nhưng không chờ tới khi hai người vừa muốn xuất phát, Lâm Hải liền trở lại bệnh viện, cái này khiến Trần Nghiên kinh hỉ dị thường, tảng đá lớn trong lòng cũng hạ xuống.

"Ừm, chúng ta trở về phòng bệnh nói chuyện đi." Trong hành lang thực sự quá nhiều người, đã làm nhiễu loạn đến trật tự bình thường của bệnh viện.

Thấy Lâm Hải muốn đi, nhóm bệnh nhân cùng gia thuộc lại không chịu.

"Lâm Thần y, ngài xem giúp ta một chút đi."

"Lâm Thần y, ta sắp bị bệnh ma hành hạ chết, van cầu ngài mau cứu ta à."

"Lâm Thần y, ngươi nói đi, cần bao nhiêu tiền ngươi có thể xuất thủ, giúp nữ nhi của ta chữa bệnh."

...

Kiến thức thủ đoạn khởi tử hồi sinh của Lâm Hải, đám bệnh nhân cùng gia thuộc này tất cả đều điên cuồng, từng cái xin Lâm Hải vì chính mình hoặc là thân nhân của mình chẩn trị, chen chúc tại trong hành lang, để Lâm Hải nửa bước khó đi.

"Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút." Lâm Hải bất đắc dĩ, vội vàng đưa tay ra hiệu, nhóm bệnh nhân cùng gia thuộc mới dần dần an tĩnh lại.

"Mỗi tuần ta chỉ có một ngày ngồi xem bệnh ở khoa Trung Y, nếu như mọi người muốn tìm ta xem bệnh, thì thứ hai đến khoa Trung Y đi."

Lâm Hải nói xong, lần nữa cất bước, chuẩn bị hướng phía phòng bệnh của lão công Vương Nguyệt Nga nhìn một chút.

“Không muốn chờ đến thứ hai a, liền hiện tại đi.”

“Đúng vậy a, Lâm Thần y, ngươi cũng đã ở tại chỗ này, liền xem một chút cho chúng ta đi, bao nhiêu tiền ngươi nói là được.”

Một số bệnh nhân cùng gia thuộc ở lâu không dứt, nhao nhao mở miệng lần nữa, muốn ngăn cản Lâm Hải, để Lâm Hải vô cùng khó xử.

“Tốt, mọi người trước trở về phòng bệnh đi, Lâm Thần y là cao nhân, cao nhân đều là có quy củ của chính mình, nếu như các ngài bức bách Lâm Thần y mạnh như vậy, hắn tức giận rất có thể liền không chữa cho mọi người nữa.” Một cái tiểu y tá, vội vàng chạy tới, xua tan đám người trong hành lang.

Mọi người nghe xong, nhất thời than thở, lúc này mới một mặt tiếc hận trở về phòng bệnh.

Lâm Hải kinh ngạc nhìn cái tiểu y tá giải vây cho mình này một chút, trong lòng một trận kính nể, một câu lời nói đơn giản thế mà liền đem đám người xua tan, đầu óc của tiểu nha đầu này rất linh hoạt a.

Trần Nghiên bồi tiếp Lâm Hải, cùng đi đến phòng bệnh của lão công Vương Nguyệt Nga, nhi tử Tiểu Hoành đang ngồi ở trước giường, đang suy nghĩ cái gì đó đến xuất thần, thấy có người đến vội vàng đứng lên.

Nhìn nam nhân trung niên đang truyền nước trên giường bệnh, Lâm Hải buông lỏng một hơi, bác sĩ bệnh viện Đệ Nhất, trình độ này vẫn còn làm được, tuy nam nhân kia bị thương tổn nặng hơn, nhưng đã không có nguy hiểm gì.

Đột nhiên, cái mũi của Trần Nghiên co lại, vành mắt hồng lên.

“Lâm tổng, vị đại ca nằm trên giường này, ngươi có biết y là ai không?”

Chương 404: Lại là Thiên Hà Bang!

Lâm Hải nghe vậy sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Trần Nghiên một chút.

“Thế nào, các ngươi nhận biết?”

Cái mũi Trần Nghiên co lại, nước mắt rốt cục chảy xuống.

“Y chính là cái đại ca ở ban đêm ngày đó, đã cứu ta, y là bị mấy tên lưu manh kia trả thù, mới bị đánh thành dạng này.”

“Ồ?” Lông mày Lâm Hải nhướn lên, vẫn thật không nghĩ tới, sự tình sẽ khéo như vậy.

“Ta đã nói cùng Vương tỷ, tiền thuốc men cùng phí nằm viện của đại ca, tất cả đều để ta tới trả, trong lúc đại ca nằm viện, ta sẽ ở cùng một chỗ với Vương tỷ để chiếu cố đại ca.”

“Ai nha, không cần a muội muội, không cần đâu, đổi lại là người nào khi gặp được loại tình huống đó, cũng sẽ xuất thủ cứu giúp, lão Triệu nhà chúng ta cũng là làm việc y nên làm, nào có thể để ngươi xuất tiền.” Vương Nguyệt Nga vội vàng khoát tay, liền vội cự tuyệt.

Lâm Hải yên lặng nhìn chăm chú vào cái nữ nhân giản dị này, từ bên trong ánh mắt của nữ nhân, Lâm Hải đánh giá ra, lời nói của nữ nhân đều là xuất phát từ nội tâm, trong lòng không khỏi khẽ than thở một tiếng.

Từ cách ăn mặc của Vương Nguyệt Nga cùng Tiểu Hoành mà xem, bọn họ tuyệt đối không phải là một cái gia đình giàu có, tiền chữa bệnh của lão Triệu, đối với cái dạng gia đình như bọn họ mà nói, tuyệt đối không phải là một con số nhỏ.

Nhưng ở loại tình huống này, Vương Nguyệt Nga thế mà vẫn cự tuyệt Trần Nghiên chi trả tiền thuốc men, hơn nữa lão Triệu bởi vì Trần Nghiên mới bị đánh thành dạng này, nhưng cái nữ nhân giản dị này, trong tâm lý đối với Trần Nghiên liền một tia oán hận cũng đều không có.

“Trượng nghĩa tẫn thị đồ cẩu bối (Toàn câu là ‘Trượng nghĩa tẫn thị đồ cẩu bối, phụ tâm giai vi độc thư nhân’ (‘Trượng nghĩa toàn là vai lứa cẩu tàn sát, vong ân bội nghĩa đa số lại là phần tử trí thức’ – Một câu thơ của Tào Học Thuyên, người nhà Minh, có nghĩa là người nghèo, hoặc thất học thường trượng nghĩa, còn người trí thức lại hay vong ân bội nghĩa nhất, ‘cẩu vai lứa’ là ý nói người văn hóa thấp, hơn nữa thân vô vướng bận, cho nên đa số đều là người trượng nghĩa. ‘tàn sát cẩu vai lứa’ có vẻ không tốt, nhưng lại mang ý nghĩa là người trượng nghĩa trong câu thơ này), câu nói này nói một chút cũng không giả a.” Từ trên thân Vương Nguyệt Nga, Lâm Hải lần nữa nhìn thấy trái tim thiện lương thuần phác của dân tộc Hoa Hạ, trong những dân chúng giản dị sinh hoạt tại hạ tầng xã hội kia.

Móc ra điện thoại, Lâm Hải đánh qua cho Đỗ Thuần.

“Sư phụ!” Đỗ Thuần tiếp điện thoại của Lâm Hải, một mặt kinh hỉ.

“Ngươi không sao chứ, sư phụ, ta đã gọi điện thoại qua cho Bành Đào.”

“Ngươi ở đâu?” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Ta ở bên khoa hô hấp của bệnh viện, đang kiểm tra phòng đâu, ngươi ở đâu, ta hiện tại liền qua tìm ngươi.”

“Không cần.” Lâm Hải nói nói, “Toàn bộ phí dụng trong thời kỳ trị liệu của lão Triệu, cứ trừ vào phí xem bệnh lúc ta ngồi xem bệnh đi.”

Lâm Hải nói xong, liền tắt điện thoại, Vương Nguyệt Nga lại một mặt kinh hoảng liên tục khoát tay.

“Không được, ngàn vạn không được! Lâm Thần y, ngài đã cứu một mệnh của lão Triệu nhà ta, chúng ta đời này cũng không rõ trả được ân tình cho ngài, sao có thể lại để cho ngài bỏ tiền a, không được không được, tuyệt đối không được!”

“Lâm tổng, ngươi làm gì vậy, nói sao tiền này cũng phải để ta ra a, ngươi làm sao còn cùng ta tranh đoạt?” Trần Nghiên ở một bên nghe, cũng không đồng ý.

“Tốt rồi, đừng nói nữa.” Lâm Hải khoát tay chặn lại, ngăn lại Vương Nguyệt Nga cùng Trần Nghiên nói tiếp.

“Bệnh viện thế nhưng là rất đen tối, nếu như các ngươi xuất tiền, còn không biết phải tiêu bao nhiêu, mà ta ra lời nói, bọn họ không dám muốn nhiều, hơn nữa sau đó còn có thể thanh lý bao trọn toàn gói, hiểu chưa?” Lâm Hải hướng phía Trần Nghiên cùng Vương Nguyệt Nga nháy mắt một cái.

“Ách...” Vương Nguyệt Nga cùng Trần Nghiên đồng thời sững sờ, há hốc mồm, cuối cùng không tiếp tục nói ra cái gì, xem ra đối với sự đen tối trong bệnh viện, bọn họ đều là có nghe thấy, mà đối với loại thuyết pháp này của Lâm Hải, họ cũng tin tưởng.

Lâm Hải yên lặng cười một tiếng, hắn cũng không phải là giả lão sói vẫy đuôi, Trần Nghiên cùng Vương Nguyệt Nga đều không phải là gia đình giàu có, do ai bỏ ra khoản phí dụng này, đều phải là gánh vác nặng nề.

Mà Lâm Hải thì không phải vậy, tuy trong điện thoại hắn có nói như vậy, nhưng Đỗ Thuần tuyệt đối sẽ không dám để cho hắn xuất tiền, mà bản thân Đỗ Thuần tự nhiên cũng sẽ không xuất ra, kết quả là, tuyệt đối là Nhà nước tính tiền!

Dùng tiền của Nhà nước, báo đáp cho loại thấy việc nghĩa hăng hái làm người tốt như lão Triệu này, Lâm Hải cảm thấy là phương pháp tốt nhất, chẳng những không để thân nhân bệnh nhân phải gánh vác, hơn nữa tiền của Nhà nước không dùng thì phí, dù sao so với việc để cho một ít tham quan ô lại kéo vào túi làm tiền của mình thì tốt hơn nhiều.

“Lâm Thần y, ta, ta cũng không biết nên nói cái gì cho phải.” Vương Nguyệt Nga một mặt cảm động, sau đó một tay đem Tiểu Hoành kéo qua.

“Tiểu Hoành, nhanh cảm tạ Lâm Thần y!”

“Lâm Thần y!” Hài tử nhà nghèo sớm biết lo liệu việc nhà, Tiểu Hoành cũng là một mặt cảm kích, hướng phía Lâm Hải cúi người thật sâu, Lâm Hải gánh chịu tiền thuốc men của phụ thân, nó cũng có thể từ bỏ ý nghĩ bỏ học đi làm thuê trước đó.

Tại trong suy nghĩ non nớt của Tiểu Hoành, Lâm Hải chẳng những cứu phụ thân nó, càng là cứu vãn tương lai của nó.

“Lâm tiên sinh, ngài thật sự là một người tốt, là người tốt nhất mà ta gặp qua!” Cảm kích của Tiểu Hoành đối với Lâm Hải lộ rõ trên mặt.

Lâm Hải thì nhẹ nhàng cười một tiếng, hơi hơi lắc đầu.

“Không, ba ba của ngươi mới là người tốt, người tốt liền nên có hảo báo!”

Lâm Hải vừa nhắc tới chồng mình, trên mặt Vương Nguyệt Nga nhất thời hiện lên một chút cảm giác tự hào.

“Lão Triệu người này a, không có ưu điểm gì, chính là tâm địa đặc biệt tốt, thích giúp đỡ người, ta có khi còn oán trách qua y, đừng có cái sự tình gì cũng quản, ngươi trợ giúp người khác, người khác không nhất định nhớ kỹ lòng tốt của ngươi, có khi ngược lại còn chọc phiền phức cho mình.”

“Mỗi lần ta nói với lão Triệu, thì y cũng răn dạy ta, nói người cả đời này, ai cũng có thời điểm gặp được nguy hiểm hoặc khó khăn, thời điểm có khả năng giúp đỡ liền giúp một cái, dạng này mới xứng đáng với lương tâm của mình, người tốt nhất định có hảo báo, thời điểm có một ngày ngươi có khó khăn, ông trời cũng sẽ phái người tới giúp ngươi.”

“Xem ra lão Triệu nói đúng a, ông trời quả nhiên phái Lâm Thần y, đến giúp đỡ lão Triệu.”

Lâm Hải mỉm cười gật gật đầu, nhìn lão Triệu vẫn còn hôn mê trên giường bệnh, lần nữa bị ý nghĩ nội tâm thuần phác nhất của những quần chúng giản dị bình thường tại hạ tầng này, cảm động thật sâu.

Nhìn chăm chú thật lâu, nụ cười Lâm Hải trên mặt dần dần lạnh đi, thay vào đó là một mặt âm hàn.

“Người đánh lão Triệu là ai, các ngươi biết không?” Loại người thiện lương như lão Triệu này, không thể không công bị người khi dễ!

“Đánh người là hơn mười cái người trẻ tuổi cầm gậy gộc trong tay, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua bọn họ, nhưng bọn họ một bên đánh người còn một bên hô, để ngươi xen vào việc của người khác, dám ở trước mặt Thiên Hà Bang chơi anh hùng cứu mỹ nhân, đánh chết ngươi cái đần độn!”

“Thiên Hà Bang!” Lông mày Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, trên mặt lập tức trở nên âm trầm đáng sợ.

“Ngươi xác định không có nghe lầm, bọn họ nói là Thiên Hà Bang?”

“Không, không có nghe lầm, bọn họ xác thực nói là cái gì Thiên

Hà Bang.” Vương Nguyệt Nga nhìn sắc mặt Lâm Hải chợt biến, một cỗ khí thế khiến người ngạt thở dâng lên, trong lòng nữ nhân này không khỏi đập mạnh một trận.

Giờ khắc này, Vương Nguyệt Nga cảm thấy Lâm Thần y lúc trước còn hoà hợp êm thấm, bình dị gần gũi, vậy mà giống như biến thành một người khác, để cho nữ nhân này có cảm giác không rét mà run.

“Thiên Hà Bang, lại là Thiên Hà Bang, rất tốt, rất tốt!” Lâm Hải lần này, là thật sự phẫn nộ.

Hắn đã đếm không hết, đây là lần thứ mấy nghe được sự tình làm xằng làm bậy của Thiên Hà Bang, dù Lâm Hải không thích nhiều chuyện, giờ khắc này cũng động sát tâm mãnh liệt.

“Trần Nghiên, trong lúc ở bệnh viện, ngươi hỗ trợ quan tâm tới lão Triệu, ta có việc liền đi trước.”

“Được.” Trần Nghiên chất phác gật gật đầu, cỗ khí thế đáng sợ bạo phát trên thân Lâm Hải trước đó, nàng ta cũng minh mẫn cảm nhận được.

Một khắc này, Trần Nghiên lại có cảm giác hô hấp không khỏe, đối với Lâm Hải bỗng nhiên có một loại cảm giác xa lạ nói không nên lời.

Lâm Hải hoàn toàn không biết cảm thụ của các nàng hiện tại, giờ phút này hắn đang có một đoàn lửa giận, đầy trong đầu đều là ba chữ Thiên Hà Bang.

“Lâm tiên sinh.” Bành Đào còn ở trong xe cảnh sát dưới lầu chờ Lâm Hải, thấy Lâm Hải đi ra, vội vàng xuống xe nghênh đón.

Lâm Hải vốn định lái xe rời đi, thấy Bành Đào vẫn chưa đi, cước bộ bỗng nhiên dừng lại.

“Bành Cục trưởng, ta muốn hỏi ngươi cái sự tình.” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng nói nói.

Bành Đào vừa mới đi tới gần Lâm Hải, nhất thời cảm thấy một cỗ hàn ý bức người, để y đột nhiên giật mình, khi đối đầu với ánh mắt băng lãnh thấu xương của Lâm Hải, trái tim Bành Đào không khỏi siết chặt một chút.

Hít sâu một hơi, Bành Đào kềm chế một chút bất an dâng lên ở trong lòng, đem ngữ khí cố gắng làm chậm nói, “ Lâm tiên sinh, ngài nói!”

Chương 405: Thi thể của Thần Long

Lâm Hải điều chỉnh khí tức một chút, làm cho tâm tình phẫn nộ của chính mình tận lực nhẹ nhàng đi.

“Ngươi biết rõ Thiên Hà Bang ở đây không?”

Bành Đào sững sờ, sau đó yên lặng gật gật đầu.

“Biết rõ.”

Ánh mắt của Lâm Hải bỗng nhiên phát lạnh, một cỗ khí thế bàng bạc đột nhiên khóa chặt Bành Đào, để hô hấp của Bành Đào không khỏi trì trệ.

“Đã biết rõ, ngươi cái Cục trưởng Cục Công an này vì cái gì không tiêu diệt bọn họ?”

Bành Đào cười khổ một tiếng, lắc đầu.

“Không đơn giản như vậy, Lâm tiên sinh.”

“Hừ, ta chỉ biết, đám bọn họ có lẽ đã thành một lũ sâu mọt có hại cho thành phố Giang Nam.”

Lâm Hải nói xong, thở phì phì lên xe, đạp cần ga liền đi.

“Ai, Lâm tiên sinh...” Bành Đào hô một tiếng, thế nhưng xe của Lâm Hải đã đi xa.

“Ai.” Khe khẽ thở dài, Bành Đào bất đắc dĩ một trận, trong miệng thì thào nói, “Ta làm sao lại không biết, Thiên Hà Bang làm ra rất nhiều chuyện xấu a, chỉ là muốn tiêu diệt bọn họ, sẽ liên lụy quá nhiều người, không phải một mình ta quyết định được a."

Lái xe về đến nhà, cha mẹ gia gia cũng không ở, Lâm Hải tiến vào phòng ngủ, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp tiến vào Thánh Cảnh.

"Ngươi đến cùng là ở bên nào a, Tiên Nhi là địa chủ, ngươi đánh ta làm gì a, đần chết!" Mới vừa vào, liền nghe thấy thanh âm phẫn nộ của Sở Lâm Nhi.

"Ta, ta sai." Lệ quỷ Thường Tú Lệ, cầm điện thoại di động, một mặt ủy khuất, đều muốn khóc.

Tiên Nhi ở một bên, bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm, khanh khách cười không ngừng.

"U, xem Tiên Nhi của chúng ta cười, các ngươi chơi đấu địa chủ nhất định là rất sung sướng a?" Lâm Hải trêu ghẹo nói nói.

"A a a..."Sở Lâm Nhi vừa thấy Lâm Hải tiến đến, lập tức hưng phấn kêu to, sau đó một tay đẩy Thường Tú Lệ qua một bên.

"Thay người, thay người, Lâm Hải ngươi đến, cái ngốc xấu này đần chết."

Lâm Hải cười cười, không để ý tới nàng, mà chính là cất bước đi ra khỏi nhà gỗ.

"Ai ai ai, chớ đi a." Sở Lâm Nhi vội vàng theo sau, Tiên Nhi cũng đứng dậy, theo Lâm Hải đi đến bên ngoài.

"Chủ nhân có phải có việc hay không?" Tiên Nhi thông minh linh tuệ, xem xét Lâm Hải đến tiến vào đây cũng là có mục đích.

"Ừm." Lâm Hải gật gật đầu, đi đến cây trước cây Bàn Đào kia.

Thấy cây Bàn Đào kia cùng lúc mình rời đi lần trước không có cái gì khác, Lâm Hải không khỏi cười khổ một tiếng.

“Xem ra đời này muốn ăn được cái Bàn Đào này, là khó.”

“Chủ nhân, chỉ cần ngươi không ngừng thăng cấp, ăn được nó sẽ là sự tình sớm tối.” Tiên Nhi ở một bên mỉm cười nói.

“Hy vọng đi.” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó nhìn sang bốn phía.

“Uy, ngươi thần thần bí bí, làm gì a, mau tới bồi bản Công chúa đấu địa chủ a.” Sở Lâm Nhi ở một bên, vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên, bất mãn nói.

Lâm Hải quay đầu, cười nói, “Lâm Nhi Công chúa, ngươi gặp qua, Rồng chưa?”

“Rồng?” Sở Lâm Nhi sững sờ, thái độ tiểu nữ nhi trên mặt đột nhiên thu liễm, khôi phục uy nghiêm của Công chúa Địa Phủ.

“Gặp qua, bất quá là chuyện thật lâu lúc trước, hiện tại rồng đã đều ở trên Thiên Đình, đã tuyệt tích tại Nhân gian.”

“Ồ? Vậy khối đất trống trước mặt chúng ta này, có thể dung hạ được một con rồng hay không?” Lâm Hải hướng một mảnh đất trống lớn trước mặt nhất chỉ, nói.

Sở Lâm Nhi nhíu mày liếc mắt một cái, gật gật đầu, “Có thể.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Hải gật gật đầu, lấy điện thoại cầm tay ra.

“Ngươi hỏi cái này để làm gì?” Sở Lâm Nhi một mặt khó hiểu hỏi.

“Rất nhanh ngươi liền biết rõ.” Lâm Hải một bên nói, một bên mở ra túi càn khôn bên trên Weachat của điện thoại di động.

Tìm tới thi thể Thần Long mà Na Tra phát cho mình kia, Lâm

Hải điểm rút ra.

“Ầm!”

Một tiếng tiếng vang nặng nề đột nhiên vang vọng toàn bộ Thánh Cảnh, sau một khắc, tại trong ánh nhìn soi mói kinh hãi của Lâm Nhi cùng Tiên Nhi, một đầu thi thể Thần Long từ trong trống rỗng, xuất hiện tại trong khu đất lớn trước mặt.

Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, cả người ngẩn ở tại chỗ.

Tuy đã sớm ngờ tới, thể tích của Thần Long, tuyệt đối lớn không giới hạn, nhưng thời điểm thật sự xuất hiện ở trước mặt, vẫn là vượt xa khỏi tưởng tượng của Lâm Hải.

Đương nhiên, nếu như chỉ là thể tích to lớn, ngược lại cũng không khiến Lâm Hải kinh hãi thành cái dạng này, chính thức để Lâm Hải hãi nhiên là, khí thế đáng sợ phát ra từ đầu thi thể Thần Long này.

Mặc dù chỉ là một cỗ thi thể, nhưng ở thời điểm đột nhiên xuất hiện vừa rồi, cỗ uy áp hủy thiên diệt địa này, lại để cho huyết dịch toàn thân của Lâm Hải cũng theo đó mà ngưng kết, còn có một loại xúc động lập tức sẽ quỳ xuống thần phục.

“Thật mạnh!” Lâm Hải nuốt ngụm nước bọt, trong lòng cực độ rung động.

Một đầu Thần Long chết đi, cũng có uy nghiêm như thế, nếu như là còn sống, có lẽ chính mình chỉ cần khẽ lại gần, liền đã hôi phi yên diệt đi.

Lâm Hải không khỏi lại nghĩ tới tiểu Na Tra, con hàng này khi không có việc gì liền đi Đồ Long, mà Long cư nhiên lại cường đại như thế, như vậy tiểu Na Tra lại phải mạnh mẽ đến loại tình trạng nào?

Trong nháy mắt, Lâm Hải bỗng nhiên cảm thấy mình, là nhỏ bé như vậy.

“A! A a a!” Sở Lâm Nhi mở rộng miệng, chỉ lên thi thể Thần Long trước mặt, khiếp sợ không gì sánh nổi oa oa kêu lên.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi từ chỗ nào làm ra?”

Miệng Lâm Hải nhếch lên, nhún nhún vai, “Giữ bí mật!”

Vừa dứt lời, Lâm Hải bỗng nhiên cảm thấy chỗ cổ đột nhiên bị xiết chặt, sau đó dưới chân chạm vào khoảng không, cả người vậy mà bị Sở Lâm Nhi nhấc lên cao.

“Ta thao!”

Lâm Hải kêu một tiếng, “Ngươi muốn làm gì!”

“Nhanh nói cho ta biết, ngươi từ chỗ nào lấy được!” Sở Lâm Nhi kích động đến mức hai mắt sáng lên, vội vã hỏi.

“Ngươi trước thả ta xuống!” Lâm Hải hô hấp không thuận một trận, vội vã mở miệng nói.

“A? A, thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta quá kích động.” Sở Lâm Nhi lúc này mới chú ý tới mình đã thất thố, vội vàng đem Lâm Hải buông ra.

“Nhanh nói cho ta biết, ngươi từ chỗ nào có được thứ này?”

“Bằng hữu Thiên Đình đưa chứ sao.” Lâm Hải hững hờ nói nói.

“Ngươi thật có thể liên hệ với Thiên Đình?” Sở Lâm Nhi một mặt nghiêm túc hỏi.

“Chắc hẳn Lâm Nhi Công chúa cũng biết, chuyện ta có thể liên hệ với Thiên Đình này, quan hệ trọng đại, cho nên xin Lâm Nhi Công chúa giữ bí mật cho ta, liền cả phụ vương của ngươi cũng đừng nói cho biết, có được không?” Lâm Hải vô cùng trịnh trọng nói.

Sở Lâm Nhi ngẩn ngơ, sau đó yên lặng gật gật đầu.

“Yên tâm, ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.”

“Ừm.” Lâm Hải gật gật đầu, “Không biết cái thi thể Thần Long này, có làm được cái gì?”

“Thi thể Thần Long, tất cả đều là bảo bối a.” Sở Lâm Nhi tán thưởng một tiếng, nhưng sau đó lại một mặt tiếc hận lắc đầu.

“Chỉ bất quá, lấy thực lực bây giờ của ngươi, căn bản là không dùng được.”

“Thế thì không quan hệ, giữ lại về sau dùng là được.”

“Đúng, những thi thể bỏ vào trước đó đâu?” Lâm Hải nhớ tới trước đó, còn ném vào không ít thi thể người, không biết là xử lý như thế nào.

“Nha!” Sở Lâm Nhi hướng phía cây Bàn Đào kia bĩu môi, “Đều làm phân bón.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Hải thật đúng là sợ ném vào bên trong Thánh Cảnh, khi vào nhìn thấy mấy cái bộ thi thể bày ra, ngẫm lại tâm lý đều sẽ bài trừ.

“Đúng, A Hoa đâu, làm sao không thấy?” Lâm Hải mở miệng hỏi nói, lấy tính cách của A Hoa, biết mình đến, hẳn là đã sớm chạy tới mới đúng a.

“A Hoa?” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Nó giờ phút này hẳn là đã lún vào trong tình yêu không thể tự thoát ra được đi.”

Sở Lâm Nhi vừa dứt lời, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng ưng kêu bén nhọn!

“A Hoa, ngươi dừng lại cho lão nương, hôm nay ngươi nhất định phải theo lão nương động phòng!”

“A... Nha phi, cút đi nhé, ngươi cái đồ ngu, A Hoa ta đầu có thể đứt máu có thể chảy, trinh tiết không thể ném, tuyệt sẽ không khuất phục tại dưới dâm uy của ngươi!”

Lâm Hải theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy A Hoa hai cước chạm đất, uốn éo cái mông, đang nhanh chóng hướng phía bên này chật vật chạy tới, mà trên đỉnh đầu, là Tiểu Hồng đang đuổi theo không bỏ.

Trong chớp mắt, A Hoa liền chạy tới trước mặt Lâm Hải.

“Ba ba, cứu mạng a!”

Lâm Hải nhìn bộ dáng A Hoa chạy trên hai chân nhanh chóng chạy tới, chợt cảm thấy một trận buồn cười, vừa muốn nói chuyện, A Hoa bỗng nhiên lại đứng ở trước mặt Lâm Hải, sau đó một mặt chấn kinh tiếp cận thi thể của Thần Long!

Chương 406: Thả ta ra!

“Ba ba, đây là cái gì?” Bên trên mặt chó của A Hoa, vậy mà lộ ra biểu lộ chấn kinh rất nhân cách hoá.

“Thần Long, ngươi không biết sao?” Lâm Hải cười nói.

Mà lúc này, Tiểu Hồng cũng từ trên không trung hạ xuống, nhìn chằm chằm lên quái vật khổng lồ trước mặt, một mặt hiếu kỳ, liền cả việc ồn ào cùng A Hoa cũng quên.

A Hoa lại nhìn chằm chằm thi thể Thần Long một hồi lâu, mới một mặt quái dị lắc đầu.

“Không biết, nhưng không biết vì cái gì, ta đối với nó có một loại cảm giác hết sức quen thuộc.”

“Ồ? Lâm Hải sững sờ, nhưng sau đó liền hiểu được.

Trước đó, chính mình đã để tiểu Na Tra lấy tới một thùng Long Huyết, trong lúc vô tình bị A Hoa uống hết, từ góc độ nào đó mà nói, hiện tại trong thân thể A Hoa, có giữ lại huyết dịch của Thần Long.

Cứ như vậy, A Hoa nói có cảm thấy quen thuộc đối với cỗ thi thể Thần Long này, thì cũng chẳng có gì lạ.

“Ba ba.” Đột nhiên, A Hoa mở miệng lần nữa, ánh mắt nghiêm túc bình ổn rất ít khi nhìn thấy liền nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Ta có một loại cảm giác, nếu như ta ăn thịt của cái Thần Long này, ta có thể sẽ tiến hóa.”

“Tiến hóa?” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, “Vậy ngươi ăn a, tùy tiện ăn!”

“Ừm, vậy ta liền ăn.” A Hoa nói xong, cúi cúi cái đầu, dọc theo thi thể Thần Long, chậm rãi đi tới, tựa hồ đang tìm địa phương để ngoạm ăn.

Rốt cục, tại chỗ cổ của Thần Long, cước bộ A Hoa liền dừng lại.

Hít một hơi thật sâu, A Hoa ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Hải một chút, ánh mắt trở nên kiên định.

“Ba ba, ta có thể ăn!”

“Ăn đi.” Lâm Hải gật đầu cổ vũ nói.

“Ừm.” A Hoa gật đầu một cái, sau đó cắn một ngụm xuống dưới.

“Ai u, nha nha phi! Răng của Cẩu gia a!”

Miệng của A Hoa vừa hạ xuống dưới, chỗ cổ của Thần Long, liền cái dấu răng đều không lưu lại, ngược lại kém chút đem răng chó của A Hoa làm gãy hết.

“Ha ha ha ha...” Bọn người Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi, tất cả đều cười rộ lên.

“A... Nha phi, này làm sao ăn a?” A Hoa dùng chân trước bưng lấy quai hàm, một mặt phiền muộn.

“Ta tới đi.” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên tiến lên, ngồi xổm người xuống, tay nhỏ mềm mại, nhẹ nhẹ đặt ở vị trí A Hoa vừa mới cắn qua.

“Xoẹt xẹt!” Đột nhiên, Sở Lâm Nhi mạnh mẽ xé, một miếng thịt rồng xen lẫn máu tươi, bị nàng sinh sinh kéo xuống tới.

“Ta thao! Thật mạnh mẽ!” Lâm Hải cùng A Hoa nhìn chằm chằm vào Sở Lâm Nhi, một bộ dáng không quen biết.

“Ăn đi.” Sở Lâm Nhi đem thịt ném cho A Hoa, sau đó vỗ vỗ tay, một mặt khí định thần nhàn.

“Thực lực của Lâm Nhi Công chúa, tuyệt đối sâu không lường được.” Lâm Hải không khỏi lại sâu sắc liếc nhìn Sở Lâm Nhi một chút.

“Hừ.” Sở Lâm Nhi thấy Lâm Hải ngốc nhìn lấy chính mình, nhất thời đắc ý ngửa đầu lên.

Mà lúc này, A Hoa đã một ngụm đem thịt rồng nhét vào trong miệng, bắt đầu nhai nuốt.

“Oa, ăn ngon, ăn ngon thật!” A Hoa hai ba miếng, đem một khối thịt nhỏ ăn sạch bách, sau đó đem da rồng không thể nhai nát phun ra.

“Ách... Thật no bụng!”

A Hoa vỗ vỗ dạ dày, sau đó lại đánh một cái ợ no nê, sau đó thân thể ưỡn lên, thẳng tắp ngã xuống.

“A Hoa!” Lâm Hải giật mình, Tiểu Hồng thấy thế cũng lao xuống một cái, bay tới.

“Nó không có việc gì, hẳn là tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu.” Môi son của Sở Lâm Nhi khẽ mở, trên mặt vậy mà mang theo từng tia từng tia hâm mộ.

Lâm Hải lúc này mới buông lỏng một hơi, “Vậy nó cần bao lâu mới có thể tỉnh lại?”

Sở Lâm Nhi lắc đầu, “Cái này ta cũng không biết.”

Lâm Hải thở dài, cúi người đem A Hoa nâng lên, đưa về nhà gỗ.

Một giấc này, còn không biết phải ngủ tới khi nào, Lâm Hải cũng không thể để nó ngủ tại bên ngoài a.

Bị Sở Lâm Nhi quấn lấy, chơi vài trận đấu địa chủ, Lâm Hải mới rời khỏi Thánh Cảnh.

Từ Thánh Cảnh đi ra, Lâm Hải gọi điện thoại cho Lâm Vân, muốn hỏi một chút lúc nào cần đi đón các nàng.

“Ca, ta còn có việc, gặp được một cái đồng học, trước không cùng ngươi nói a.” Điện thoại của Lâm Vân vừa tiếp thông, liền vội vã muốn cúp điện thoại.

“Chờ một chút.” Lâm Hải vội vàng nói nói, sau đó chân mày hơi nhíu lại, hắn từ đầu bên kia của điện thoại, nghe được tựa hồ có chút tranh chấp.

“Vân Vân, đến cùng làm sao?”

“Thật không có chuyện gì, ca.” Thanh âm của Lâm Vân che che lấp lấp, tựa hồ có gì đó khó nói.

“Ngươi chờ ta, ta lập tức liền qua.” Lâm Hải không đợi Lâm Vân nói chuyện, liền tắt điện thoại, lái xe đi ra khỏi cửa.

Bên trên đường đi bộ, Lâm Vân cùng Tạ Hiểu Kiều một mặt không kiên nhẫn nhanh chóng đi lại, mà sau lưng, có mấy cái nam tử trẻ tuổi ăn mặc loè loẹt như thuốc cao da chó đi theo phía sau.

“Lâm Vân, cho chút thể diện nha, liền cùng đi ăn một bữa cơm, hát một bài, thật không có ý tứ gì khác.” Phía trước là một người trẻ tuổi nhuộm mấy sợi tóc vàng, cười đùa tí tửng đuổi theo Lâm Vân, hoàn toàn mặc kệ biểu lộ không kiên nhẫn ở trên mặt Lâm Vân.

“Nói không đi, ta còn muốn cùng muội muội ta đi dạo phố đâu, ngươi đừng có lại đi theo ta.” Lâm Vân cũng không quay đầu lại, đôi mi nhíu thành một đoàn, dưới chân càng chạy càng nhanh.

Tạ Hiểu Kiều cúi đầu, yên lặng đi theo bên người Lâm Vân, đôi mi cũng là nhíu lại, một mặt không kiên nhẫn, đôi bàn tay trắng như phấn nắm thật chặt cùng một chỗ, cực lực nhẫn nại một cái khác nam tử ở bên cạnh dây dưa.

“Dạo phố có ý gì a, đi thôi, ta dẫn ngươi đi quán Bar chơi, cam đoan để ngươi chơi đến thoải mái.” Tóc vàng đi theo Lâm Vân, thấy Lâm Vân một mực không đồng ý, vậy mà vươn tay ra, giữ chặt cánh tay của Lâm Vân.

“Tô Dũng, ngươi làm gì a, thả ta ra!” Nhẫn nại của Lâm Vân rốt cục đến cực hạn, bước chân dừng lại, buồn bực tức giận đem tay của Tô Dũng hất ra.

Động tĩnh lớn, lập tức hấp dẫn đám người dạo phố xung quanh, nhao nhao dừng lại, hiếu kỳ hướng phía bên này trông lại.

Trước mắt bao người, mặt mũi của Tô Dũng lập tức không nhịn được.

“Lâm Vân, tốt xấu cũng là đồng học, chỉ là cùng nhau chơi đùa một hồi, không cần đến mức không cho mặt mũi như vậy a?”

Lâm Vân tiếp xúc đến ánh mắt mang theo một tia âm ngoan của Tô Dũng này, trong lòng đột nhiên dâng lên một chút sợ hãi.

Ba năm ở trường cấp ba, Lâm Vân cũng ở cùng một lớp với cái Tô Dũng này, cho nên hết sức rõ ràng gã là cái mặt hàng gì, rất thích tranh đấu tàn nhẫn, thủ đoạn độc ác, cơ hồ mỗi ngày đều sẽ đánh hơn mấy cái, thậm chí ngay cả lão sư cũng đánh qua, toàn bộ trường cấp ba liền không có ai không sợ gã.

Hôm nay vốn là cùng Tạ Hiểu Kiều hảo hảo đi dạo phố, làm thế nào cũng không nghĩ tới, Tô Dũng cũng đến trong thành phố, còn rất khéo mà đụng vào nhau.

Lâm Vân đối với loại người như Tô Dũng luôn luôn chán ghét, vốn định lôi kéo Tạ Hiểu Kiều trốn đến trong một cửa tiệm bên đường, lại không nghĩ, Tô Dũng cũng phát hiện ra Lâm Vân, sau đó một mặt hưng phấn tiến đến trước mặt Lâm Vân, dây dưa đến Lâm Vân cùng đi ca hát.

Lâm Vân bắt đầu còn hảo ngôn cự tuyệt, nhưng Tô Dũng lại mặt dày mày dạn một mực dây dưa, một đám bạn bè không tốt cũng bám theo tại phía sau, mê đắm nhìn chằm chằm vào Lâm Vân cùng Tạ Hiểu Kiều, không bao lâu, liền cả Tạ Hiểu Kiều cũng bị dây dưa lên.

“Tô Dũng, ta không phải là không nể mặt ngươi, ta cùng muội muội ta đều không thích loại trường hợp quán Bar kia, các ngươi muốn chơi thì chính mình đi chơi đi.”

"U, Tô Dũng, xem ra ngươi không được a, người ta căn bản không để ý đến ngươi a."

"Thao, ngươi bình thường không phải rất biết thổi ngưu bức à, làm sao liền cái cô nàng cũng không giải quyết được?"

"Được, chúng ta vẫn là đi thôi, đi theo Tô Dũng gánh không nổi người này a."

Mấy tên côn đồ bên cạnh, lập tức một mặt chế giễu cười nói chêu chọc.

Tô Dũng bị bọn họ một khinh bỉ, trên mặt đằng một cái đỏ lên, lập tức liền không nhịn được.

Gã gần nhất mới vừa vặn gia nhập vào cái đoàn thể này, một cái hỗn tử đến từ nông thôn, vốn là có chút bị kỳ thị, hôm nay nhìn thấy hai cái mỹ nữ Lâm Vân cùng Tạ Hiểu Kiều, nghĩ đến lấy thân phận đồng học của Lâm Vân đem các nàng ước hẹn đi ra ngoài chơi một chút, nếu như có thể để cho đám lưu manh này chơi tốt, địa vị mình khẳng định sẽ có đề bạt.

Nào nghĩ đến, phí sức nửa ngày, Lâm Vân căn bản không cho gã mặt mũi này, để người bên cạnh chế giễu, Tô Dũng lập tức buồn bực xấu hổ thành tức giận.

"Thao, Lâm Vân, ngươi con mẹ nó đừng cho cho thể diện mà không cần a! Ta hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, ngươi đến cùng có đi hay là không!" Tô Dũng một mặt dữ tợn chỉ vào Lâm Vân, âm u nói nói.

"Ta..." Nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ của Tô Dũng, khuôn mặt nhỏ của Lâm Vân lập tức hoảng sợ trắng bệch.

"Hừ!" Thấy Lâm Vân lộ ra thần sắc sợ hãi, Tô Dũng càng thêm càn rỡ.

“Đi theo ta!” Tô Dũng bỗng nhiên vươn tay, hướng phía cánh tay Lâm Vân chộp tới!

Chương 407: Anh ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

“Ba!” Tay của Tô Dũng còn không có với đến Lâm Vân, một bàn tay khác đã hung hăng tát tại trên mặt của gã, đem Tô Dũng quay một vòng tròn trên đất.

“Cút!” Không chờ Tô Dũng kịp phản ứng, Tạ Hiểu Kiều đã đá một chân vào bụng gã, quẳng gã cái ngửa mặt hướng lên trời.

Nhiều lần quấy rối lặp đi lặp lại, Tạ Hiểu Kiều đã không thể nhịn được nữa.

“Đậu phộng, cô nàng này chẳng những dung mạo xinh đẹp, vẫn còn rất mạnh mẽ nha, không tệ, ta thích!” Tạ Hiểu Kiều vừa ra tay, chẳng những không có chấn nhiếp đám người này, ngược lại kích thích thú tính trong lòng bọn họ càng hưng thịnh hơn, phảng phất như chinh phục được dạng nữ nhân này mới càng có cảm giác thành tựu.

Cầm đầu là một người trẻ tuổi bấm bông tai, một bước ba lắc đi đến trước mặt Tạ Hiểu Kiều, khẽ vươn tay, hướng phía cái cằm Tạ Hiểu Kiều sờ soạng.

“Ca liền thích ngươi cái dạng này, bồi ca chơi đùa thôi, chỗ tốt không thiếu phần của ngươi.”

“Chơi em gái ngươi!” Tạ Hiểu Kiều Kiều quát một tiếng, đưa tay đem tay của nam nhân đeo bông tai này đánh ra.

“Đậu phộng, đủ vị a, ngươi...” Nam nhân đeo bông tai còn chưa nói hết lời, một chân của Tạ Hiểu Kiều đã đá vào hạ bộ của gã, vừa nhanh vừa độc.

Nam nhân đeo bông tai ngao một tiếng hét thảm, bưng lấy háng liền ngã xuống trên mặt đất.

“Cẩu ca!”

“Cẩu ca!”

Từng cái lưu manh ở bên cạnh quá sợ hãi.

“Thao mẹ nó! Đem hai ả đàn bà này bắt hết cho ta, lão tử hôm nay muốn song phi các nàng! Ai u, trứng của ta a...”

Nam nhân đeo bông tai vừa phát lời nói, bọn côn đồ còn lại lập tức nghiêm mặt dữ tợn, giương nanh múa vuốt hướng bốn phía của Lâm Vân cùng Tạ Hiểu Kiều vây lấy.

“Kiều Kiều!” Lâm Vân một mặt kinh hoảng, đã sớm bị dọa sợ, “Làm sao bây giờ a?”

Tạ Hiểu Kiều vẫn tương đối tỉnh táo, một tay kéo Lâm Vân đến phía sau mình.

“Vân Vân tỷ, đừng sợ, ngươi trốn đến phía sau.”

“Thế nhưng là ngươi...”

“Ngươi quên, ta thế nhưng là có thể cùng Tiêu Tình tỷ đánh ngang tay đâu, còn có thể không đối phó nổi mấy cái rác rưởi này sao?” Tạ Hiểu Kiều tự nhiên trấn định trấn an Lâm Vân nói.

“Ngươi thật có thể được?” Lâm Vân vẫn có chút lo lắng.

“Trốn đến phía sau đi, nếu không ta còn phải phân tâm chiếu cố ngươi.” Thời gian cấp bách, ngữ khí của Tạ Hiểu Kiều liền mang theo một tia mệnh lệnh.

“Vậy ngươi cẩn thận!” Lâm Vân cũng biết mình giúp không được gì, chạy chậm đến phía sau một cửa hàng, gấp gáp thò đầu chú ý thế cục.

Mà lúc này, đám lưu manh này đã đem Tạ Hiểu Kiều vây quanh, bọn họ cũng nhìn ra, chỉ cần đem Tạ Hiểu Kiều bắt lấy, Lâm Vân căn bản chính là dễ như trở bàn tay.

“Cô nàng, thức thời mà nói, liền thành thành thật thật thúc thủ chịu trói đi! Để các ca ca chừa chút khí lực, một hồi sẽ dùng ở trên giường.”

Đam lưu manh cười đùa tí tửng, lời nói bỉ ổi, tuy Tạ Hiểu Kiều liên tiếp đạp bay hai người trong đám bọn họ, nhưng bọn họ căn bản không để ở trong lòng, cảm thấy chỉ là hai người không cẩn thận mà thôi.

Một tên lưu manh nói xong, đưa tay liền hướng phía trước ngực Tạ Hiểu Kiều chộp tới, mang trên mặt nụ cười dâm đãng, muốn thừa cơ hưởng chút tiện nghi.

Chỉ là còn không có đụng phải Tạ Hiểu Kiều, lưu manh đã cảm thấy mắt tối sầm lại, đã bị một quyền của Tạ Hiểu Kiều vung tại trên ánh mắt, sau đó liền bị một chân đạp té xuống đất, ngay sau đó lại là mấy cước, hung hăng đạp ở trên mặt, tên côn đồ này trong lúc nhất thời đã mất đi lực chiến đấu.

“Đậu phộng!” Đám lưu manh còn lại kinh hãi, Tạ Hiểu Kiều xuất thủ lại nhanh lại rất lợi hại, vậy mà so với đám bọn họ đem đánh nhau xem như chuyện thường ngày này còn thuần thục hơn.

Cho tới giờ khắc này, đám lưu manh mới hiểu được, Cẩu ca cùng Tô Dũng bị người ta đánh ngã căn bản không phải là do không cẩn thận, mà chính là người ta thật có thực lực này, bọn côn đồ không khỏi nhao nhao coi trọng.

“Mọi người cùng nhau xông lên!” Bỗng nhiên một tên lưu manh hô to một tiếng, mọi người liền hướng phía Tạ Hiểu Kiều đánh tới.

Đôi mi của Tạ Hiểu Kiều vẩy một cái, dưới chân liên tiếp lui về phía sau, không cho lưu manh hình thành vây kín, đồng thời nắm lấy cơ hội không ngừng phản kích, song phương nhất thời đánh nhau.

“Uy, một đám đại nam nhân các ngươi, khi dễ một cái tiểu cô nương, có xấu hổ hay không a!” Mấy người đi đường nhìn không được nữa, nhao nhao mở miệng khiển trách.

“Con mẹ ngươi, cút sang một bên, lão tử là Thiên Hà Bang, đừng tự tìm phiền phức a!” Cẩu ca cùng Tô Dũng, đều đã đứng lên, hướng phía đám người vây xem rống nói.

“Thiên Hà Bang!” Đám người vừa rồi còn lòng đầy căm phẫn, nhất thời hít một hơi khí lạnh, không còn có một cái nào dám đứng ra.

Cẩu gia cùng Tô Dũng tựa hồ rất hài lòng với loại hiệu quả này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ ngông cuồng không ai bì nổi.

Thấy chúng lưu manh cùng Tạ Hiểu Kiều đánh nhau cùng một chỗ, nhìn nàng ta chỉ một cô gái, cũng không thể nào là đối thủ của một đám người, bị cầm xuống chỉ là sự tình sớm tối, Cẩu ca quay người lại, khập khiễng cười gằn hướng phía Lâm Vân đi đến.

“Cô nàng, nhanh dùng tay nhỏ non mềm của ngươi, trấn an đản đản kém chút bể nát của ca ca đi.”

“A, ngươi không được qua đây!” Lâm Vân bị dọa đến cuống quít lui lại, một mặt hoảng sợ.

Mấy cái nam tử trẻ tuổi có chút huyết tính, thấy thế nhao nhao cắn răng nắm chặt quyền đầu, muốn vọt qua đem cái hỗn đản ức hiếp nữ tử bên đường này đánh cho một trận.

Thế nhưng là vừa nghĩ tới tên tuổi của Thiên Hà Bang, cuối cùng họ lại sinh sinh ngăn chặn phẫn nộ trong lòng, đồng thời cảm thấy một cỗ cảm giác bất lực thật sâu.

“Thiên Hà Bang, con mẹ nó làm sao lại không có ai đi diệt bọn họ đâu, cảnh sát cũng làm lông gà qua!”

Mà lúc này, Cẩu ca đã đem Lâm Vân bức đến góc tường, trên mặt nhộn nhạo nụ cười sắc mị mị.

“Ngươi đi ra, ca ca ta sắp tới, ngươi dám khi dễ ta, ca ca ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Lâm Vân co ro, bị dọa đến nước mắt cũng mau chảy ra.

“Nấc!” Cẩu ca đánh cái nấc rượu, nhất thời một cỗ hơi rượu khó ngửi đập vào mặt, để Lâm Vân buồn nôn một trận.

“Ca ca ngươi? Ha ha...” Cẩu ca cười to một trận, “Ngươi tin hay không nếu ca ca ngươi đến, ta sẽ để hắn quỳ ở trước mặt ta học chó sủa?”

“Cẩu ca, ta biết ca ca của nàng ta, cũng chỉ là một cái sinh viên đại học phổ thông.” Tô Dũng ở một bên, cười nịnh nói nói.

“U, sinh viên đại học a, thật ngưu bức a, ta thật là sợ a!” Cẩu ca khoa trương quái khiếu, mặc cho ai đều có thể nghe ra ý trào phúng trong lời nói.

“Ngươi nếu là dám động tới Vân Vân tỷ, ta liền giết ngươi!” Đột nhiên, một âm thanh phẫn nộ khẽ truyền đến, Cẩu ca theo tiếng kêu nhìn lại, nhất thời giật mình.

“Ta thao! Mạnh như vậy!” Chỉ thấy lưu manh phía bên mình, không biết từ lúc nào, vậy mà lại bị Tạ Hiểu Kiều chơi ngã ba bốn tên.

Mà khi Cẩu ca đối đầu với ánh mắt băng lãnh của Tạ Hiểu Kiều này, vậy mà không khỏi đánh rùng mình một cái.

"Thao, lão tử làm sao lại bị một nữ nhân hù sợ!" Cẩu ca thầm mắng mình một tiếng, thấy Tạ Hiểu Kiều tuy dũng mãnh, nhưng dù sao cũng là cái nữ lưu, tại dưới nhóm lưu manh vây công, khí lực dần dần có chỗ chống đỡ hết nổi, đã bắt đầu rơi xuống hạ phong.

"Hừ, cô nàng rất mãnh liệt a, muốn giết ca ca? Có thể a, đợi lát nữa ca ca cùng ngươi đọ sức ở trên giường."

Cẩu ca một mặt cười dâm, hướng phía Tạ Hiểu Kiều liếc mắt đưa tình, cười gian lấy lần nữa hướng Lâm Vân chậm rãi tới gần.

"Đậu phộng!" Tạ Hiểu Kiều lập tức gấp, như người điên hướng phía Cẩu ca xông qua!

"Hỗn đản, ngươi nếu là dám đụng đến tỷ tỷ của ta, ta lột da của ngươi!"

"Lột da? Này rất không tình thú a, nếu không lột y phục đi, Cẩu ca đứng đấy để ngươi lột, lột ta xong ta lại lột của ngươi, thế nào, đến a, ha ha ha..."

Cẩu ca lời nói hạ lưu, để Tạ Hiểu Kiều nộ khí trùng thiên, ra tay càng hung ác hơn, chớp mắt lại có hai tên côn đồ bị đánh ngã, nằm trên mặt đất kêu rên.

Bất quá, Tạ Hiểu Kiều chung quy vẫn là cô gái, đánh nhau toàn bộ là nhờ Dã Lộ Tử, tuy chơi ngã hơn phân nửa lưu manh, chính mình cũng không chịu được, một cái không chú ý, bị một tên lưu manh gạt ngã trên đùi, lảo đảo một cái kém chút ngã sấp xuống.

"Ha ha, ngươi không phải là rất mạnh mẽ sao? Sao lại không đánh được nữa? Hi vọng chờ chút ngươi ở bên trên giường của Cẩu ca, cũng mạnh mẽ như vừa rồi vậy, ha ha ha..."

Cẩu ca nhìn Tạ Hiểu Kiều dần dần chống đỡ hết nổi, nhất thời đắc ý cười to một trận, sau đó lại một lần nữa chuyển đầu sang hướng Lâm Vân.

“Cô nàng, Cẩu ca ngươi tới.” Nói, Cẩu ca mở cánh tay ra, liền hướng phía Lâm Vân dốc sức lao qua.

Chương 408: Ngươi thật ra là cái tạp chủng?

“Không muốn chết liền đứng đó đừng nhúc nhích cho ta!” Đột nhiên, một thanh âm băng lãnh đến cực hạn, từ sau lưng Cẩu ca vang lên, phảng phất như đến từ Cửu U Địa Ngục.

Cẩu ca kinh ngạc quay đầu lại, nhất thời sửng sốt.

Chỉ thấy lưu manh phía bên mình đang vây công Tạ Hiểu Kiều, không biết từ lúc nào, toàn bộ đều đã nằm trên mặt đất, mà một cái nam tử tuổi trẻ, đang mặt không biểu tình đứng tại phía sau mình.

“Con mẹ nó ngươi là ai vậy?” Cẩu ca quay đầu, một mặt hung hăng càn quấy hướng Lâm Hải rống nói.

Mà lúc này, Lâm Vân thì là một mặt kinh hỉ bổ nhào vào trong lòng Lâm Hải.

“Ca!” Chỉ hô một tiếng, nước mắt của Lâm Vân liền rơi xuống.

“Cẩu ca, người này chính là ca ca của Lâm Vân, hình như gọi là Lâm Hải.” Tô Dũng đã gặp qua Lâm Hải mấy lần, liếc mắt một chút liền nhận ra.

Cẩu ca gật gật đầu, nghiêng mắt dò xét Lâm Hải một phen, miệng nhếch lên.

“Ngươi chính là ca ca của nàng?”

“Trong điện thoại còn nói không có việc gì, cái này may mắn ta kịp thời đuổi tới!” Lâm Hải một mặt oán trách xoa xoa mái tóc của Lâm Vân, căn bản không để ý tí nào tới Cẩu ca.

“Ta cùng gã kia là đồng học, ai ngờ sẽ phát sinh loại sự tình này.” Lâm Vân chán ghét nhìn Tô Dũng một chút, có chút ít ủy khuất nói nói.

“Thao, Cẩu ca nói chuyện với ngươi đâu, ngươi bị điếc à!” Thấy Lâm Hải không để ý tới Cẩu ca, Tô Dũng lập tức nhảy ra, muốn biểu hiện một chút trước mặt Cẩu ca.

Nào nghĩ đến, vừa dứt lời, thân thể Tô Dũng liền trực tiếp bay ra ngoài, nặng nề quẳng xuống đất, hôn mê.

“Đậu phộng!” Đồng tử của Cẩu ca bỗng nhiên co rụt lại, có chút khó tin liếc nhìn Lâm Hải một chút.

Tuy thân thủ đánh nhau của Cẩu cá chỉ tàm tạm, nhưng bình thường cũng gặp khá nhiều, liền một cước vừa rồi của Lâm Hải kia, nhanh đến mức cả gã đều không có thấy rõ, hơn nữa Tô Dũng lập tức bay ra xa như vậy, có thể thấy được một cước này của Lâm Hải có khí lực lớn đến mức nào!

Chỉ là Cẩu ca không biết, Lâm Hải đây là còn sợ náo chết người, nên chỉ dùng một chút khí lực, nếu không Tô Dũng tuyệt đối không phải là ngất xỉu đơn giản như vậy.

Mà lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên chuyển hướng sang Cẩu ca, con ngươi băng lãnh, để Cẩu ca tại dưới cái khí trời nóng bức này, vậy mà cảm thấy một trận hàn ý lạnh thấu xương, hơi rượu trên thân nhất thời bay sạch.

Nhìn Lâm Hải chậm rãi hướng phía chính mình đi tới, cỗ khí thế cơ hồ khiến người ngạt thở này, rốt cục để Cẩu ca không tự chủ được mà run rẩy lên.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!”

Lâm Hải cũng không nói chuyện, chỉ là từng bước một chậm rãi hướng phía Cẩu ca tới gần.

“Ta, ta cảnh cáo ngươi đừng làm loạn, ta thế nhưng là Thiên Hà Bang!”

“Thiên Hà Bang!” Lâm Hải biến sắc, cước bộ bỗng nhiên dừng lại.

Cẩu ca thấy vậy, sắc mặt cuồng hỉ, tưởng là Lâm Hải bị tên tuổi của Thiên Hà Bang hù sợ, lập tức lại trở nên đắc ý vong hình, cực kỳ lớn lối.

“Ha ha, tiểu tử, sợ a? Ngoan ngoãn để muội muội của ngươi bồi tiếp Cẩu ca đi chơi, sau đó sẽ không thiếu chỗ tốt của ngươi, nếu không, ta để cả nhà ngươi gặp nạn!”

Chỉ là, Cẩu ca nói còn chưa dứt lời, một cái vả miệng vang rội, để lời nói của gã sinh sinh ngừng lại.

Cẩu ca há miệng, phun ra hai cái răng, sau đó một mặt thật không thể tin nhìn Lâm Hải.

“Ngươi, ngươi con mẹ nó không muốn sống a, ta cũng đã nói ta là Thiên Hà Bang, ngươi còn dám đánh ta!”

“Đậu móa, khắp nơi đều là Thiên Hà Bang!” Mặt Lâm Hải phát lạnh, trong lòng dâng lên ngọn lửa vô danh, chế trụ cái cổ Cẩu ca xách lên, đem hai chân của gã tách khỏi mặt đất.

“Ngươi, ngươi mau buông ta ra! Khụ khụ...” Cẩu ca nhất thời mặt nghẹn đến đỏ bừng, hô hấp một trận không thuận.

“Đậu móa, buông tay a, lão tử thật sự là Thiên Hà Bang, ngươi con mẹ nó không muốn sống a!” Cẩu ca một bên giãy dụa, một bên ngoài mạnh trong yếu thét lên.

“Ngươi nếu không nhắc đến Thiên Hà Bang, ta có lẽ còn có thể để ngươi bợt chịu chút tội!” Lâm Hải hiện tại hận thấu Thiên Hà Bang, giơ tay lên, một quyền liền đánh vào trên mặt Cẩu ca, máu mũi theo mặt gã liền chảy xuống.

“A, máu, đổ máu.” Cẩu ca vừa thấy máu của mình, lập tức bị dọa đến oa oa kêu to.

Trên mặt Lâm Hải không có một chút tình cảm, một quyền tiếp lấy một quyền, hung hăng oanh kích lấy mặt Cẩu ca, trong chớp mắt mặt của Cẩu ca, liền biến đổi thành đầu heo máu tươi chảy đầm đìa.

“Quá tốt, đánh chết nó đi!”

“Thật mẹ nó đã nghiền, để nó lại ngông cuồng!”

Đám người vây xem cũng đều nhao nhao sục sôi, trên mặt lộ ra thần sắc kích động, hận không thể để cái người đang huy quyền ra sức đánh Cẩu ca kia, là mình mới tốt.

Đáng tiếc, cái này chung quy chỉ là một tia ảo tưởng trong lòng bọn họ, người dân phổ thông không chỗ nương tựa, lại nào dám đắc tội loại quái vật khổng lồ như Thiên Hà Bang này.

“Tiểu hỏa tử, ngươi là từ nơi khác đi, đừng đánh, tranh thủ thời gian mang theo muội muội của ngươi chạy đi, Thiên Hà Bang không phải là ngươi chọc nổi.”

“Đúng vậy a, Thiên Hà Bang tại thành phố Giang Nam một tay che trời, ngươi đắc tội bọn họ, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Một số quần chúng bắt đầu khuyên Lâm Hải rời đi, thế nhưng Lâm Hải phảng phất như từ chối nghe hay là nghe không thấy, vẫn là từng quyền từng quyền đập nện Cẩu ca, tuy mỗi quyền Lâm Hải cũng khống chế lực lượng, nhưng cũng khiến Cẩu ca đau đến ngao ngao gọi bậy một trận.

“Đụng em gái ngươi, cha ta là Ngũ Hổ của Thiên Hà Bang, con mẹ nó ngươi còn không buông ta ra, ngươi liền thật phải chết!”

"Ngũ Hổ Thiên Hà Bang?" Lâm Hải bĩu môi một cái, rất không tầm thường sao? Đứng đầu trong Ngũ Hổ, còn không phải làm phân bón cho cây Bàn Đào của mình sao.

"Đều nói 'hổ phụ vô khuyển tử', cha ngươi là hổ, ngươi thế nào lại gọi là Cẩu ca? Chẳng lẽ mẹ ngươi mang mũ xanh cho ngươi cha? Ngươi thật ra là cái tạp chủng?" Tạ Hiểu Kiều một mực thờ ơ lạnh nhạt bỗng nhiên mở miệng nói.

Lâm Vân ở bên cạnh phù một tiếng, bị một câu của Tạ Hiểu Kiều chọc cho nín khóc mỉm cười.

"Ai u, đại ca, gia gia, đừng đánh, tha mạng a, tha mạng a!" Thấy tên tuổi của Thiên Hà Bang cùng cha mình căn bản không doạ được Lâm Hải, Cẩu ca rốt cục bắt đầu cầu xin tha thứ.

Lâm Hải lại đánh thêm mười mấy quyền, mới vung mạnh cánh tay, đem thân thể Cẩu ca ném ra ngoài, nặng nề quẳng xuống đất.

Lâm Hải bước nhanh đến phía trước, một chân giẫm tại trên ngực Cẩu ca, ánh mắt như dao nhìn chằm chằm vào gã, lạnh lùng nói, "Nếu cha ngươi đã là Ngũ Hổ của Thiên Hà Bang, chắc hẳn có chút địa vị tại Thiên Hà Bang, vậy ngươi trở về nói cho cha ngươi biết, về sau để Thiên Hà Bang bớt làm sự tình thương thiên hại lý đi, nếu không sẽ không có kết cục tốt!"

"Vâng vâng vâng, ta nhất định đem lời đưa đến." Cẩu ca chật vật nằm trên mặt đất, hung hăng gật đầu, Lâm Hải bỗng nhiên đánh cho một trận quyền đầu, thật là khiến cho gã bị đánh sợ.

"Cút đi!"

Lâm Hải một chân đem Cẩu ca lại đá lăn đi, Cẩu ca đứng lên, cái rắm đều không dám thả lại một cái, khập khiễng mang theo đám lưu manh bỏ chạy.

"Còn muốn tiếp tục đi dạo hay không?" Lâm Hải hướng phía

Lâm Vân cùng Tạ Hiểu Kiều hỏi.

“Đi dạo cái gì a, nào còn có tâm tình.” Lâm Vân bĩu môi, một mặt mất hứng.

Tạ Hiểu Kiều cũng là lắc đầu, trước đó đánh nhau, nàng ta mặc dù không có thụ thương, nhưng trên quần áo cũng lưu lại mấy cái dấu chân, cần về nhà thay đổi một chút.

“Tốt a, nếu như không đi dạo, này liền về nhà đi, xe tại đầu phố.”

Ba người cất bước hướng phía cửa ra của đường đi bộ đi đến, đám người vây xem tranh thủ thời gian tránh ra một con đường, bên trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, nhiều thêm một tia kính sợ.

Đem hai nữ hài đưa về nhà, gia gia cùng cha mẹ cũng trở về, sợ bọn họ lo lắng, ba người rất có ăn ý, người nào cũng không có nhắc về sự tình trước đó, Lâm Hải cùng gia gia trò chuyện một hồi, liền về phòng của mình.

Lấy điện thoại di động ra, Lâm Hải nhàm chán mở quầy giao dịch Thiên Đình ra, nhìn đám thần tiên đậu bỉ kia nói chuyện phiếm trong bầy.

Na Tra: Bán thịt rồng a, thịt rồng mới mẻ, cửa tiệm lâu đời ngàn năm, cam đoan phẩm chất, hiện giết hiện bán, cũng có thể tiếp nhận đặt hàng, muốn nói chuyện riêng.

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, tiểu bức tử, ngươi con mẹ nó chán sống! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

Tây Hải Long Vương: @ Na Tra, không sai biệt lắm thì thôi a, đừng quá mức!

Nam Hải Long Vương: @ Thác Tháp Thiên Vương, hài tử nhà ngươi hồ nháo như vậy, ngươi mặc kệ sao?

Bắc Hải Long Vương: Các ca ca, đừng nói nữa, nói nhiều năm như vậy có hữu dụng không? Trực tiếp tìm Ngọc Đế cáo trạng đi thôi.

Na Tra: Cáo đi cáo đi, sợ các ngươi cáo không thành a, cảnh cáo các ngươi đừng có ảnh hưởng tới làm ăn của ta a, nếu không cả bốn người lão gia hỏa các ngươi ta cũng đồ bán!

Đông Hải Long Vương: Tức chết ta, tức chết ta!

Tây Hải Long Vương: Không có thiên lý, @ Thác Tháp Thiên Vương, ngươi đừng giả bộ chết có được hay không, đi ra nói một câu đi!

Bắc Hải Long Vương: @ Thác Tháp Thiên Vương, chẳng lẽ có ngươi chỉ quản sinh mà không quản nuôi?

Na Tra: Lại thêm một con rồng vừa mới đồ xong, người đặt hàng trước đó xin tự mình tới lấy a.

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, tiểu bức tử, ta xxx đại gia ngươi!

Nam Hải Long Vương: Thảo, các huynh đệ, nhanh chóng cảnh cáo tộc nhân gần đây đừng đi ra ngoài!

…

Lâm Hải nhìn lấy tin tức nói chuyện phiếm cũng buồn cười một trận, cái tiểu Na Tra này cũng quá bạo lực, Long Tộc gặp gỡ y cũng thật sự là đủ không may.

Lâm Hải một mực lặn xuống nước, nhìn bọn họ nói chuyện phiếm, buổi chiều này rất nhanh liền trôi qua.

Đang chuẩn bị ra khỏi phòng, hỏi một chút cha mẹ ban đêm sẽ ăn cái gì, điện thoại đột nhiên vang lên.

Lâm Hải xem xét, là Cường đầu trọc đánh tới, liền nhanh chóng nhận.

“Sư phụ, xảy ra chuyện rồi!” Điện thoại vừa vừa tiếp thông, thanh âm lo lắng của Cường đầu trọc liền truyền tới.

Chương 409: Đường Thị trưởng muốn gặp ngươi

“Thế nào, nói rõ ràng!”

“Vàng Son Lộng Lẫy bị người ta nện hỏng!” Trong thanh âm tức giận của Cường đầu trọc mang theo một tia áy náy.

“Thảo!” Trong lòng Lâm Hải giật mình, tắt điện thoại liền lao ra khỏi phòng.

“Tiểu Hải, ngươi đi làm cái gì?” Thấy Lâm Hải hoang mang rối loạn mang lao ra ngoài, Tống Cần vội vàng hỏi nói.

“Không có việc gì, con đi ra ngoài một chút.” Lâm Hải không kịp nói nhiều, đi ra ngoài liền lái xe đi.

Khách sạn Vàng Son Lộng Lẫy, giờ phút này ở cửa đang tập trung đầy người, từng cái chỉ trỏ, tập hợp một chỗ nghị luận ầm ĩ.

Ánh mắt Cường đầu trọc đờ đẫn đứng tại cửa ra vào, nhìn khách sạn đã biến thành một vùng phế tích, toàn bộ tâm cũng đang chảy máu.

Mặc dù cái khách sạn này là của Lâm Hải, nhưng kẻ kinh doanh thực tế lại là Cường đầu trọc, từ khi đấu giá được vào tay, đến lúc khai trương quán rượu, cái khâu nào cũng có nỗ lực tâm huyết của Cường trọc đầu.

Cường đầu trọc lăn lộn nửa đời người, cũng không thể kiếm ra cái kết quả này, vốn cho là mình đời này ngơ ngơ ngác ngác cũng liền như thế, nhưng đột nhiên Lâm Hải xuất hiện còn để cho y làm Tổng Giám đốc của Vàng Son Lộng Lẫy, khiến nhân sinh của y lập tức có ý nghĩa mới.

Cường đầu trọc rõ ràng nhớ kỹ, lúc Lâm Hải đã gọi điện thoại cho y, để y liên hệ với Diệp Tử Vũ trù bị khai trương cho Vàng Son Lộng Lẫy, lúc đó y đã kích động đến cả đêm cũng không có ngủ, thậm chí y không có cùng bất luận kẻ nào nói, đêm hôm đó, y vậy mà trùm kín chăn mền, khóc rống một trận.

Cái nước mắt này, là vì những năm tháng sống uổng của chính mình, càng là vì tương lai hoàn toàn mới của chính mình.

Từ ngày đó về sau, toàn bộ tinh lực của Cường đầu trọc, cũng vùi vào bên trong kinh doanh của Vàng Son Lộng Lẫy, y còn đặc biệt mua sách, học tập tri thức kinh doanh khách sạn cả ngày lẫn đêm, thật đến cấp độ mất ăn mất ngủ.

Có thể nói, Cường đầu trọc đã đem Vàng Son Lộng Lẫy nhìn thành một cái điểm nổi mới trong cuộc đời mình, là ký thác của y khi tuổi già, thậm chí so với mệnh của chính mình còn trọng yếu hơn.

Nhưng vừa mới đây, hết thảy sinh sinh lại bị một nhóm người đột nhiên xâm nhập đánh vỡ.

Nhóm người này khoảng chừng hơn trăm người, mỗi cái tay cầm gậy gộc, sau khi đi vào không phân tốt xấu, cũng là đập loạn một hồi.

Chờ Cường đầu trọc nghe được động tĩnh, từ phòng Tổng Giám đốc ở lầu hai đi ra, dưới lầu đã là một mảnh hỗn độn, bị nện cho nát nhừ.

Đầu của Cường đầu trọc lúc ấy liền oanh một tiếng, nổi giận từ trên lầu chạy xuống, đối với đám người này quyền đấm cước đá, lớn tiếng quát lớn xua đuổi.

Tiếc rằng, nhân số của đối phương quá nhiều, lại rất phân tán, công phu của Cường đầu trọc mạnh hơn, cũng không có khả năng ngăn cản toàn bộ, qua một lát thời gian, toàn bộ đại sảnh lầu một, đã không có một chỗ nào còn tốt.

Mà đám người này nện đồ vật xong, lại bắt đầu đánh nhau với khách nhân, sau khi bị Cường đầu trọc đánh ngã mười mấy người, những người còn lại, thấy tình huống không ổn, liền không chào hỏi một tiếng, trong nháy mắt chạy cái vô ảnh vô tung.

Cường đầu trọc truy một hồi, chẳng qua cũng là đánh ngã mấy cái thằng xui xẻo chạy ở phía sau mà thôi, đại bộ phận đám côn đồ, tất cả đều phân tán trốn rời khỏi hiện trường.

Hai mắt Cường đầu trọc huyết hồng, nhìn chằm chằm khách sạn mà mình yêu thương như sinh mệnh, hai nắm đấm nắm kêu rắc rắc, lửa giận trong lòng đem cả người cơ hồ cũng bốc cháy lên.

“Vương bát đản, lão tử nhất định muốn giết các ngươi!”

“C-K-Í-T..T...T” Một tiếng dừng ngay trước cửa, Lâm Hải rốt cục chạy tới.

Xuống xe, nhìn khách sạn trước mắt là một mảnh hỗn độn, Lâm Hải cũng mộng, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, tùy theo mà đến, là vô tận phẫn nộ!

“Ai làm!” Thanh âm của Lâm Hải băng lãnh vô biên, phảng phất như không thuộc về cái thế giới này.

“Sư phụ, thật xin lỗi...”

“Ta hỏi ngươi, ai làm!” Lâm Hải đột nhiên tiếp cận Cường đầu trọc, cả người phảng phất như một thanh kiếm phong sắc bén, để trong lòng Cường đầu trọc bỗng nhiên nhảy một cái.

“Thiên Hà Bang!”

Cường đầu trọc hít sâu một hơi, cắn răng hung dữ phun ra ba chữ.

Đôi lông mày của Lâm Hải nhíu lại, song quyền bỗng nhiên nắm chặt, cả người bởi vì cực độ phẫn nộ, toàn thân cũng run rẩy lên.

“Lại là Thiên Hà Bang, rất tốt, rất tốt!” Lâm Hải giận quá mà cười, hung hăng gật đầu.

“Sư phụ…” Cường đầu trọc thấy Lâm Hải tựa hồ có chút không đúng, vừa muốn mở miệng nói cái gì, lại bị Lâm Hải khoát tay, ngăn lại.

“Cái gì cũng không cần nói.”

Mà lúc này, điện thoại của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên, Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra xem xét, lại là Hầu Tiên Phẩm đánh tới.

“Hầu ca.” Lâm Hải thở ra một ngụm khí, tận lực để ngữ khí của mình nhẹ nhàng hơn.

“Tiểu Hải, Đường Thị trưởng muốn gặp ngươi, tại Thái Phúc Lâu.”

“Tốt, ta vừa vặn cũng muốn gặp ông ta!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, Hầu Tiên Phẩm lúc đầu còn muốn nói gì đó, nhưng Lâm Hải lại trực tiếp cúp điện thoại.

“Cường tử, ngươi qua đây “

Lâm Hải đem Cường đầu trọc gọi qua một bên, thì thầm vài câu, sau đó lái xe rời đi.

Nhìn Lâm Hải rời đi xe, song quyền của Cường đầu trọc lần nữa nắm chặt, ánh mắt lộ ra một tia hung quang để cho người ta sợ hãi!

Thái Phúc Lâu, trong một cái bao gian hào hoa tại lầu hai, Đường Sâm nhíu mày, chậm rãi thưởng thức trà, Hầu Tiên Phẩm cung kính đứng ở phía sau, trên mặt tựa hồ treo một nét thần sắc lo lắng khó có thể phát hiện.

Chủ tiệm nhà hàng, hơi cong thân thể, trên mặt mang theo nụ cười đứng tại trước mặt Đường Sâm, đường đường là Thị trưởng chủ quản Chính Pháp, vậy mà đến nhà hàng của ông để dùng cơm, để người lão bản này có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Từ lúc Đường Sâm vừa vào phòng, tiểu tâm tư của người lão bản này liền nhảy nhót, đem tất cả phục vụ viên đều đuổi ra ngoài, chính mình tự thân lên trận, muốn lưu lại cho Đường Sâm cái ấn tượng tốt.

Một khi trèo lên cây đại thụ Đường Sâm này, vậy về sau liền có chỗ dựa tại trong toàn bộ thành phố Giang Nam này, sự nghiệp của mình khẳng định sẽ phát triển không ngừng, tiến thêm một tầng.

Chỉ là, qua không bao lâu, lão bản này liền lúng túng, bởi vì ông ta phát hiện tâm tình của Đường Sâm tựa hồ không đúng, từ sau khi Đường Sâm đi vào, một mực trầm mặc, không nói lời nào, chính mình lại không dám nói, lập tức bầu không khí biến đến vô cùng kiềm chế.

“Đường Thị trưởng, ngài nhìn ăn chút gì, nếu không ta tự mình xuống bếp, làm cho ngài chút sở trường?” Lão bản thực sự không chịu nổi bầu không khí cơ hồ để cho người ta ngạt thở này, mở miệng cười nói.

“Không cần, ta đang chờ người, chờ khách nhân đến rồi lại nói, ngươi đi xuống trước đi.” Đường Sâm phất phất tay, trong giọng nói tựa hồ mang theo một tia mỏi mệt.

“Được.” Lão bản đáp ứng một tiếng, hạ thấp người, quay đầu đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng, con mắt lão bản lập tức trừng tròn xoe, một mặt chấn kinh!

“Trời ạ, Đường Thị trưởng lại là đang chờ người, người nào có tư cách, để Đường Thị trưởng sớm tới đây chờ a?”

Phàm là người có chút cuộc sống từng trải đều biết rõ, mời khách ăn cơm, người đến càng muộn, thì thân phận càng tôn quý, trên quan trường là coi trọng điều này nhất, ông ta là một chủ tiệm nhà hàng, tự nhiên càng hiểu được những thứ này.

Có thể cũng là bởi vì hiểu được, chủ tiệm nhà hàng mới càng thêm kinh ngạc, bởi vì ở cái thành phố Giang Nam này, người có thân phận cao hơn Đường Sâm, cũng không đếm qua hai cái đầu ngón tay!

“Chẳng lẽ là, mấy vị chủ sự ở thành phố Giang Nam kia?” Nghĩ đến chỗ này, con mắt lão bản đột nhiên sáng lên, nếu như Bí thư Thị trưởng cũng đến nhà hàng của chính mình ăn cơm, vậy nhà hàng của mình coi như phát đạt!

“Đi, đem quản lý đại sảnh gọi tới cho ta.” Lão bản một mặt hưng phấn bắt lấy một cái phục vụ viên đi ngang qua, kích động phân phó nói.

Chỉ chốc lát sau, một cô gái trẻ tuổi vóc người cao gầy, rất có vài phần tư sắc đi tới, hướng phía lão bản ném cái mị nhãn.

“Lão bản, ngươi sớm như vậy liền tìm người ta sao.”

Lão bản giờ phút này cũng không lo được ý tứ trong lời nói của quản lý đại sảnh, một mặt nghiêm túc phân phó nói, “Một hồi sẽ có đại nhân vật trình diện, thông tri tất cả phục vụ viên cùng bảo an, tất cả đều xốc lại tinh thần cho ta, nếu chỗ ai ra sơ suất, liền đuổi cổ kẻ đó!”

“Tốt!”

Quản lý đại sảnh thấy bộ dáng lão bản nghiêm túc, cũng không dám tiếp tục phát tao, vội vàng đi an bài qua.

Lão bản lại tự mình kiểm tra công trình an toàn của nhà hàng một lần, mới thở dài ra một hơi.

“Hi vọng không nên xuất hiện cái sai lầm gì đi.”

Mà lúc này, Lâm Hải lái xe, đã đi tới cửa trước của Thái Phúc Lâu.

Đem xe ngừng tốt, sắc mặt Lâm Hải âm trầm đi vào.

Chương 410: Không nên đi trêu chọc Thiên Hà Bang

Lâm Hải xuống xe, sắc mặt âm trầm liền hướng trong Thái Phúc Lâu mà đi đến.

“Tiên sinh xin hỏi đi mấy người?” Một cái phục vụ viên vóc người cao gầy lập tức mỉm cười chào đón.

“Tìm người.”

“Xin hỏi khách nhân mà ngài muốn tìm là...”

“Đường Sâm!”

Nữ phục vụ viên sững sờ, hôm nay trong số khách nhân đặt phòng, tựa hồ không có họ Đường.

“Ngươi tìm Đường Thị trưởng?”

Lão bản nhà hàng vừa lúc ở đại sảnh, nghe xong Lâm Hải muốn tìm Đường Sâm, lập tức cung kính chào đón.

“Đúng, ông ta ở đâu?” Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

“Ách...” Ngữ khí của Lâm Hải để lão bản nhà hàng sững sờ, cái này mẹ nó tuyệt không giống như là khách nhân, ngược lại giống như là đến tìm gây sự a.

Trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, thấy Lâm Hải ăn mặc bình thường, lại là một thân cách ăn mặc của học sinh, trên mặt lão bản càng thêm hồ nghi.

“Ngươi tìm Đường Thị trưởng có chuyện gì sao?” Lão bản thấy thế nào thì Lâm Hải cũng không giống như là khách nhân cần Đường Thị trưởng tới sớm để đợi, liền một mặt cẩn thận hỏi một câu.

Đường Thị trưởng là chủ quản Chính Pháp, lão bản sợ Lâm Hải là tìm đến Đường Thị trưởng để cáo trạng cái gì đó, nếu như mình tùy tiện cho hắn đi vào, khiến Đường Thị trưởng tức giận, chính mình coi như xong.

Lâm Hải chau mày, hiện tại tâm tình hắn đang không tốt, bị lão bản hỏi lên như vậy thì tâm tình càng phiền.

Cũng không đáp lời, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, trực tiếp đánh qua cho Hầu Tiên Phẩm.

“Ta bây giờ đang ở lầu một, bị người ngăn lại, ngươi xuống tiếp ta đi!”

Nói xong, Lâm Hải không chờ đợi Hầu Tiên Phẩm trả lời, liền tắt điện thoại.

“Ngươi gọi điện thoại cho ai?” Lão bản nghe giọng điệu gọi điện thoại của Lâm Hải, bỗng nhiên cảm thấy không lành, gấp gáp mở to miệng hỏi.

Lâm Hải trực tiếp nghiêng đầu chuyển qua một bên, không muốn để ý đến ông ta.

Chỉ chốc lát, Hầu Tiên Phẩm liền từ lầu hai đi xuống, hơi chút nhìn quanh, liền thấy Lâm Hải.

“Đường Thị trưởng đã chờ ngươi nửa ngày, đi thôi.” Thấy Lâm Hải một mặt không cao hứng, Hầu Tiên Phẩm cũng không có khách sáo, trực tiếp dẫn Lâm Hải lên lầu hai, lưu lại lão bản nhà hàng một mặt mộng bức.

“Thao, về sau cũng không thể trông mặt mà bắt hình dong!” Hơn nửa ngày, lão bản nhà hàng mới nhẹ nhàng quất cho chính mình một cái vả miệng, một mặt ảo não.

“Lão bản, Lâm tiên sinh đã tới.” Đem Lâm Hải đưa vào phòng, Hầu Tiên Phẩm cung kính hướng phía Đường Sâm nói nói.

“Tiểu Lâm, rất lâu không gặp, nhanh ngồi, ngồi!” Đường Sâm vội vàng đứng dậy, cười nói nói.

Lâm Hải cũng không khách khí, đặt mông ngồi tại đối diện Đường Sâm.

“Tiểu Hầu, để phục vụ viên mang thức ăn lên đi.”

Đồ ăn đã sớm làm tốt, không mất một chút thời gian, liền bị lão bản nhà hàng tự mình bưng lên.

Thời điểm mang thức ăn lên, lão bản thấy ở trên bàn trừ Đường Sâm liền chỉ có một mình Lâm Hải, nào vẫn không rõ khách quý mà Đường Sâm chờ, thật sự là Lâm Hải, trong lòng càng thêm kinh ngạc, suy đoán không ra Lâm Hải là thần thánh phương nào.

Mang theo nụ cười nịnh nọt, lão bản nhà hàng hướng phía

Lâm Hải gật gật đầu, đáng tiếc Lâm Hải mặt nhìn cũng chưa từng liếc nhìn ông ta một chút, để lão bản buồn vô cớ thất lạc một trận, tiếc hận vì đã mất đi một thời cơ kết bạn với đại nhân vật.

"Nghe nói đồ ăn ở nhà hàng này không tệ, Tiểu Lâm mau nếm thử." Đường Sâm cầm lấy đũa, cười chào hỏi với Lâm Hải.

Lâm Hải không hề động đũa, cũng không nói chuyện, chỉ là nhàn nhạt nhìn Đường Sâm, để Đường Sâm không khỏi xấu hổ một trận, đem đũa buông xuống, trên mặt cũng không còn cười nữa.

"Tiểu Lâm a, biết rõ ta hôm nay tìm ngươi đến, là tại sao không?"

"Đường Thị trưởng, có chuyện liền nói thẳng đi." Lâm Hải cau mày, có chút không kiên nhẫn nói.

"Nghe nói ngươi gần nhất cùng Thiên Hà Bang có chút mâu thuẫn a."

"Mâu thuẫn?" Lâm Hải cười lạnh một tiếng, "Không phải mâu thuẫn, mà chính là thù sâu như biển."

Đường Sâm khẽ giật mình, đôi mày chậm rãi ngưng tụ thành một đoàn.

"Tiểu Lâm, ngươi lúc trước đã cứu mệnh của Tiểu Hầu, chúng ta quan hệ cũng không tệ, nhìn tại phân thượng này, ta khuyên ngươi một câu, không nên đi trêu chọc Thiên Hà Bang."

"Trêu chọc Thiên Hà Bang?" Lâm Hải trực tiếp bị tức mà cười, đồng thời bất mãn ở trong tâm lý đối với Đường Sâm càng phát ra mãnh liệt.

"Đường Thị trưởng, ngài đã giúp ta bận bịu, cũng là trưởng bối mà ta một mực tôn trọng, nhưng câu nói mới vừa rồi kia, ta cũng không quá thích nghe, ngài trước đã làm rõ ràng, đến cùng là ai trêu chọc người nào chưa?”

“Ừm?” Thấy Lâm Hải nói chuyện với chính mình, thế mà không có chút khách khí nào, sắc mặt Đường Sâm không khỏi trầm xuống.

“Mấy chục người Thiên Hà Bang, tại Vàng Son Lộng Lẫy bị chó cắn đoạn mệnh căn tử, người đứng đầu Ngũ Hổ mất tích, chẳng lẽ đây không phải là sự thật sao?”

“Chuyện này có quan hệ gì với ta?” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, nói.

“Đủ rồi!” Đường Sâm bỗng nhiên vỗ bàn một cái, ánh mắt trở nên âm trầm.

“Ngươi cho rằng ngươi giấu diếm nổi ta sao? Đừng quên mình là làm gì!”

“Vậy ngươi là làm gì?” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, “Ta còn đang muốn hỏi một chút đâu!”

“Thiên Hà Bang làm xằng làm bậy, gây tai họa cho bách tính, đã đến cấp độ người người oán trách, ngươi thân là Thị trưởng chủ quản Chính Pháp, thế mà chẳng quan tâm, ta ngược lại thật muốn ngươi nói cho ta biết, ngươi là làm gì!”

Ánh mắt Lâm Hải sáng rực nhìn chằm chằm vào Đường Sâm, đem nộ khí trong lòng lập tức phóng xuất ra .

Bị Lâm Hải ở trước mặt phẫn nộ chất vấn, Đường Sâm không khỏi ngẩn ngơ, sau đó tức đến bỗng nhiên vỗ bàn một cái.

“Làm càn! Ngươi biết rõ ngươi là đang nói chuyện cùng ai sao!” Đường Sâm tức đến hỏng, đã bao lâu không có người nào dám nói cùng mình như vậy, cái Lâm Hải này dựa vào cái gì?

Chỉ bằng việc đã từng cứu thư ký của mình? Bằng vào việc hắn có chút tiểu thủ đoạn trên phương diện y học sao?

Nếu chỉ như vậy lời nói, vậy chỉ có thể nói người trẻ tuổi này quá cuồng vọng vô tri!

Hầu Tiên Phẩm ở một bên, một mặt giãy dụa thống khổ.

Một bên là ân nhân cứu mạng của mình, một bên là chủ tử của mình, hiện tại nhao nhao thành dạng này, y kẹp ở giữa, thật sự là khó chịu vô cùng.

“Lão bản, Tiểu Hải, các ngươi cũng bớt giận, có chuyện chậm rãi nói nha.”

“Hừ!” Đường Sâm hừ lạnh một tiếng, sau khi nghiêng đầu qua bên, Hầu Tiên Phẩm cười khổ một tiếng, đành phải hướng Lâm Hải ném qua một cái ánh mắt khẩn cầu.

“Hô...” Lâm Hải thở dài một hơi, biết rõ Hầu Tiên Phẩm khó xử, đành phải cường ngạnh nuốt xuống một thanh nộ khí.

“Đường Thị trưởng, mới vừa rồi là ta xúc động, ngài chớ trách, có việc chúng ta ngồi xuống rồi chậm rãi nói đi.”

“Hừ! Ta nếu không phải vì muốn tốt cho ngươi, ta hôm nay căn bản sẽ không tìm ngươi!”

Đường Sâm thấy Lâm Hải xin lỗi, lúc này cũng liền ngồi xuống, tìm cho mình cái lối thoát.

“Sự tình ngươi thả chó cắn bị thương mấy chục người Thiên Hà Bang, cùng một người mất tích, ta đã giúp ngươi bãi bình, về sau, không cần cùng Thiên Hà Bang đối kháng nữa!”

Ngữ khí của Đường Sâm tuy nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo một tia không cho kháng cự, nghe tại trong tai Lâm Hải, càng giống như là một loại mệnh lệnh.

“Nếu như là Thiên Hà Bang chủ động chọc ta đâu?” Lâm Hải nhắm hai mắt lại, hỏi.

“Cái này ngươi yên tâm, ta sẽ nói cùng bọn họ.”

Lâm Hải khẽ giật mình, kinh ngạc liếc nhìn Đường Sâm một chút, quả thực không thể tin được đây là lời nói nói ra từ bên trong miệng của Đường Sâm.

“Ngươi nói cùng bọn họ?” Lâm Hải bỗng nhiên cảm thấy thật tức cười, “Vậy ngươi vì sao không nói cùng bọn họ, để cho bọn họ tính toán giải tán, bớt đi ra gây tai họa cho bách tính.”

“Lâm Hải!” Đường Sâm nghe lời nói mang theo châm chọc rõ ràng của Lâm Hải, thanh âm lập tức cất cao.

“Ta đã làm đến hết lòng quan tâm giúp đỡ.”

“Nếu quả thật muốn hết lòng quan tâm giúp đỡ, vậy liền tiêu diệt Thiên Hà Bang đi!” Lâm Hải nói xong, ánh mắt gắt gao tiếp cận Đường Sâm, chờ ông ta trả lời.

“Không có khả năng!” Đường Sâm liền không hề nghĩ ngợi, trực tiếp phất tay, phi thường kiên quyết đáp nói.

“Ha ha.” Lâm Hải không nói gì, chỉ là nhìn Đường Sâm cười lạnh một trận.

Trách không được lần trước khi chính mình hỏi Chiến Hướng Vinh, vì cái gì không diệt Thiên Hà Bang, Chiến Hướng Vinh lại để cho mình đến hỏi Đường Sâm, nguyên lai Đường Sâm mới là ô dù hậu trường của Thiên Hà Bang a.

“Tốt, cùng ngươi nói đủ nhiều rồi, sự tình giữa ngươi cùng Thiên Hà Bang, cứ như vậy mà cho qua, ngươi đừng có tìm bọn họ để gây sự, bọn họ cũng sẽ không lại tìm ngươi gây phiền phức!” Đường Sâm rốt cục hơi không kiên nhẫn.

“Sẽ không tìm ta gây phiền phức?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Vậy ngươi có biết rõ không, ngay tại vừa rồi, bọn họ mới vừa vặn nện Vàng Son Lộng Lẫy của ta!”

Lâm Hải vừa nghĩ tới bộ dáng bừa bộn đầy đất của Vàng Son Lộng Lẫy, lửa giận trong lòng liền không đè nén được mà dâng lên.

“Cái này dễ nói!” Đường Sâm nói xong, bỗng nhiên vỗ vỗ tay.

Sau đó, cửa phòng xép bỗng nhiên mở ra, từ bên trong chậm rãi đi ra một người.

Chương 411: Nhất định phải trả giá đắt

Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía người đi tới này, biểu hiện trên mặt đột nhiên biến đổi.

“Lệ khí thật nồng!”

Người đến là một cái nam tử cao gầy ngoài ba mươi, mang trên mặt nụ cười ẩn hàm, xem xét cũng là cái người vô cùng hung ác.

Nam tử chậm rãi bước đi thong thả đến đối diện Lâm Hải, cười khẩy.

“Đường Thị trưởng, nếu không phải xem ở bên trên mặt mũi của ngươi, hôm nay ta tuyệt đối không để tiểu tử này đi ra khỏi căn phòng này.”

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, nam tử trước mặt này, đối với người bình thường mà nói, quả thật có chút thực lực, nhưng đối với Lâm Hải mà nói, cùng một con kiến chẳng có gì khác nhau.

Bởi vậy, Lâm Hải đối với gã khẩu xuất cuồng ngôn, không hề nhấc nổi một chút hứng thú, mà chính là đem ánh mắt quăng tại trên thân Đường Sâm, hắn không biết Đường Sâm tìm đến người như vậy, là có ý gì.

"Làm càn, ở trước mặt ta, ngươi cũng dám hồ ngôn loạn ngữ!" Đường Sâm vừa trừng mắt, hướng phía nam tử răn dạy nói.

"Ta sai, ta sai, lần sau không dám nữa." Trong miệng nam tử mặc dù không ngừng xin lỗi, nhưng là một mặt không thèm quan tâm, hiển nhiên căn bản không hề đem lời nói của Đường Sâm coi ra gì.

"Tiểu Lâm a, giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là một trong Ngũ Hổ của Thiên Hà Bang, gọi Lưu Vĩ, các ngươi nhận thức một chút đi." Đường Sâm đem Lưu Vĩ giới thiệu cho Lâm Hải.

"Ngươi chính là cái Lâm Hải của Vàng Son Lộng Lẫy kia? Nếu Đường Thị trưởng đã mở miệng, ca liền cố mà làm nhận thức cùng ngươi một chút đi." Lưu Vĩ một mặt huênh hoang nói nói, ở trên cao nhìn xuống vươn ra một cái tay.

Lâm Hải nhấc đầu qua, nhàn nhạt liếc nhìn Lưu Vĩ một chút, khóe miệng nhếch lên khinh miệt.

"Không có ý tứ, đối với cặn bã, ta từ trước đến nay khinh thường nhận biết."

"Con mẹ ngươi, ngươi nói ai là cặn bã!" Lưu Vĩ một chút liền tức giận, quơ lấy ghế liền muốn động thủ.

"Dừng tay!" Đường Sâm bỗng nhiên hét lớn, đứng dậy!

"Đường Thị trưởng, ngươi tránh ra, ta hôm nay phải chơi chết hắn!" Lưu Vĩ không buông tha, vươn tay liền muốn đem Đường Sâm đẩy ra.

“Ba!”

Một cái tát giòn tan vang lên, đem Lưu Vĩ mặt mũi tràn đầy hung hăng càn quấy bị tát đến lập tức sững sờ ngay tại chỗ.

“Ta nói chuyện cũng dám không nghe, ngươi phản rồi! Đem ghế buông xuống cho ta!” Đường Sâm rống lên giận dữ, rốt cục để Lưu Vĩ có chút không cam lòng mà buông ghế xuống.

Trong lòng tuy oán hận Đường Sâm tát chính mình, nhưng Lưu Vĩ không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, lại càng thêm âm độc.

“Còn không đem đồ vật lấy ra!” Đường Sâm lại gầm thét một tiếng, Lưu Vĩ mới không quá tình nguyện, từ bên cạnh cầm qua một cái rương kim loại màu trắng.

“Mở ra!”

Lưu Vĩ giữ im lặng đem khóa trên cái rương mở ra, chỉ là trong nháy mắt khi mở ra, ánh mắt Lưu Vĩ lại càng thêm âm độc.

Lâm Hải ghé mắt nhìn lại, đã thấy trong cái rương, là bày chỉnh chỉnh tề tề trăm khối tiền mặt, không khỏi sửng sốt.

“Tiểu Hải, đây là ba trăm vạn, xem như là Thiên Hà Bang bồi thường cho ngươi, đủ để ngươi sửa chữa một lần.”

Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Đường Sâm một chút, giờ phút này lại có chút không hiểu được mục đích của Đường Sâm.

Coi như thật sự là vì để Thiên Hà Bang cùng mình hoà giải, cũng không cần để bọn họ xuất ra nhiều tiền như vậy a?

Thấy Lâm Hải ngồi bất động, sắc mặt Đường Sâm trở nên có chút không dễ nhìn.

“Thế nào, chẳng lẽ ngươi vẫn còn chê ít?”

“Uy, con mẹ nó đừng có không biết đủ a, nếu không phải xem ở trên mặt mũi của Đường Thị trưởng, đừng nói bồi thường tiền, ta sẽ để ngươi tại thành phố Giang Nam ở cũng không tiếp tục ở được nữa!” Lưu Vĩ ở bên cạnh tức giận rống nói.

“Ngại ít? Không không không! Ta người này từ trước tới giờ không hố người, ba trăm vạn đã đủ.” Lâm Hải lắc đầu liên tục, sau đó đứng lên, đem cái rương một lần nữa khóa lại, xách nơi trong tay.

“Hừ, tính ngươi thức thời.” Lưu Vĩ nhìn Lâm Hải đem cái rương xách đi, nhất thời một trận thịt đau.

Đường Sâm thấy thế, thì là vui vẻ, cười ha hả nhìn qua Lâm Hải.

“Tiểu Lâm a, nói như thế, ngươi là đồng ý hoà giải cùng Thiên Hà Bang?”

“Người nào nói ta đồng ý hoà giải?” Lâm Hải nói một câu, để nụ cười trên mặt Đường Sâm nhất thời cứng đờ.

“Con mẹ ngươi, lấy tiền còn không đủ, tin hay không lão tử giết chết ngươi!” Lưu Vĩ kém chút tức điên, đối với Lâm Hải chửi ầm lên.

Sắc mặt Đường Sâm cũng lạnh xuống, trên thân bỗng nhiên tản mát ra một cỗ khí thế nghiêm nghị.

“Tiểu Lâm, ngươi đây là đùa bỡn ta hay sao?”

“Đùa nghịch ngươi?” Lâm Hải khinh thường cười nói, “Ta nào dám a.”

“Vậy ngươi có ý tứ gì!”

“Không có ý gì a, bọn họ nện khách sạn của ta, ta lấy Tiền Bồi

Thường về, có vấn đề gì không?”

“Ngươi con mẹ nó coi tiền của Thiên Hà Bang, dễ nắm như thế!” Lưu Vĩ lần nữa la ầm lên.

“Có cầm được hay không, dù sao ta cũng đã cầm tới.” Lâm Hải cố ý dương dương cái rương trong tay, nhất thời lại đem Lưu Vĩ tức đến oa oa gọi bậy, nếu không phải Đường Sâm ở tại chỗ này, gã sớm xông qua qua.

“Đường Thị trưởng, nếu là không có việc gì, ta liền đi trước.”

Một trong Ngũ Hổ của Thiên Hà Bang, đối với Đường Sâm nói gì nghe nấy, Lâm Hải cũng nhìn ra, Đường Sâm tuyệt đối có quan hệ rất sâu cùng Thiên Hà Bang, đã như vậy, nói chuyện cùng Đường Sâm, Lâm Hải cảm thấy cũng không cần thiết nữa.

Trong lòng cảm thán một tiếng nhìn lầm người, Lâm Hải cầm cái rương lên liền đi ra ngoài.

“Tiểu Lâm.” Đột nhiên, Đường Sâm mở miệng lần nữa đem Lâm Hải kêu lại, chỉ là lần này, ngữ khí của Đường Sâm, trở nên băng lãnh chưa từng có trước đó.

“Đường Thị trưởng còn có dặn dò gì?” Lâm Hải nghe ra biến hóa trong ngữ khí của Đường Sâm, biết rõ từ nay về sau, chính mình cùng Đường Sâm liền muốn mỗi người một ngả.

Thậm chí, còn coi thành địch nhân!

“Ta coi Tiểu Hầu như là nhi tử thân sinh, ngươi là ân nhân cứu mạng của Tiểu Hầu, cho nên ta mới không muốn nhìn thấy ngươi xảy ra chuyện, cho ngươi đủ mặt mũi, thế nhưng ngươi thì sao, một chút mặt mũi cũng không cho ta à.”

Lâm Hải nghe được, lặng yên thán một tiếng, chậm chậm quay đầu lại.

“Đường Thị trưởng, tâm ý của ngươi, ta lĩnh.” Lâm Hải hướng phía Đường Sâm lộ ra một nụ cười cảm kích.

Đường Sâm làm một cái Thị trưởng, nhưng tất cả những gì mà ông ta làm cho Lâm Hải, xác thực đã phi thường đủ ý tứ.

Nhưng Lâm Hải là một cái người có nguyên tắc, Thiên Hà Bang sở tác sở vi, đã đột phá phòng tuyến cuối cùng của hắn, hắn không có khả năng bởi vì Đường Sâm ra mặt, mà ẩn nhẫn đối với Thiên Hà Bang.

“Đã hiểu tâm ý của ta, vậy liền nghe ta, ra khỏi cái cửa này, liền cùng Thiên Hà Bang nước giếng không phạm nước sông.”

“Không có khả năng!” Lâm Hải trả lời phi thường kiên quyết.

“Đường Thị trưởng, Thiên Hà Bang, nhất định phải trả giá đắt.”

“Gặp lại!” Lâm Hải nói xong, lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm, tại trong ánh mắt phẫn nộ nhìn soi mói của Đường Sâm, chậm rãi đi ra ngoài.

“Ngươi đi ra khỏi gian phòng này, ta sẽ không thể cam đoan an toàn của ngươi!”

Đường Sâm cũng bị Lâm Hải lặp đi lặp lại nhiều lần không nể mặt, tức đến triệt để phẫn nộ.

“Tùy tiện.” Lâm Hải cũng không quay đầu lại đáp một tiếng, ra khỏi phòng.

“Ai u, ngài đi ạ, đây là thẻ Vip của bản tiệm, hoan nghênh có rảnh lại đến a.”

Lão bản nhà hàng một mực đợi ở cách đó không xa thấy Lâm Hải đi tới, vội vàng nâng vẻ mặt vui cười chào đón.

Lâm Hải tiếp nhận thẻ Vip, cước bộ không ngừng, hướng phía lão bản làm thủ thế OK, đem lão bản cao hứng đến kém chút nhảy dựng lên, một mực cúi đầu khom lưng đưa ra cửa.

Lâm Hải lên xe, không vội không chậm hướng phía nhà lái đi, đi ra không bao xa, đột nhiên một chiếc xe Jeep màu đen, từ một bên phía sau bỗng nhiên xông tới, đem xe của Lâm Hải chặn lại.

Lâm Hải xuống xe vừa định xem rõ ngọn ngành, từ trên xe bỗng nhiên có hai người nhảy xuống, cầm gậy gộc trong tay hướng phía Lâm Hải liền đánh tới.

“Con mẹ ngươi, lão tử đánh chết ngươi cái đần độn!”

Lâm Hải xem xét, lại là Lưu Vĩ đuổi theo, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải cùng Lưu Vĩ gặp thoáng qua, sau một khắc, Lưu Vĩ cùng một cái nam tử khác, đã ngã trên mặt đất.

Bởi vì là trên đường cái, người đi đường cùng xe cộ cũng tương đối nhiều, bởi vậy Lâm Hải cũng không thể ra tay độc ác, hai người Lưu Vĩ tuy ngã xuống đất không dậy nổi, lại thanh tỉnh hung ác, lúc này đang mở rộng miệng, mắng to Lâm Hải.

Lâm Hải đương nhiên sẽ không để ý đến bọn họ, lên xe, sau đó lùi lại một chút, chuẩn bị lách qua xe Jeep phía trước.

Lâm Hải chậm rãi lái đi, tại thời điểm xe đi bên người qua Lưu Vĩ, thanh âm âm ngoan của Lưu Vĩ lần nữa truyền đến.

“Lâm Hải, dám cùng Thiên Hà Bang đối nghịch, ngươi giỏi, ba ba của ngươi gọi là Lâm Văn đi, có phải mỗi sáng sớm đều tản bộ qua công viên Nghênh Trạch hay không?”

Lâm Hải nghe được câu này, xe vốn đã chầm chậm chuyển bánh đột nhiên dừng lại, trong mắt nhất thời lộ ra biểu lộ hoảng

sợ.

Chương 412: Giết!!!

Long có nghịch lân, động vào tất phải chết!

Đối với Lâm Hải mà nói, người nhà cũng là nghịch lân của Lâm Hải, hiện tại Lưu Vĩ vậy mà cầm phụ thân Lâm Hải tiến hành uy hiếp, nhất thời hung hăng đụng tới phòng tuyến cuối cùng của Lâm Hải.

Xuống xe, một tay nắm chặt cổ áo của Lưu Vĩ, phẫn nộ đem gã từ dưới đất cầm lên tới.

“Các ngươi đã làm cái gì với cha ta!” Con mắt Lâm Hải lập tức trở nên sung huyết, phảng phất một con Mãnh Hổ nổi giận!

“Hừ!” Lưu Vĩ hừ lạnh một tiếng, “Hiện tại cái gì cũng còn chưa làm, bất quá nếu như ngươi còn dám cùng Thiên Hà Bang chúng ta đối nghịch, liền đừng trách chúng ta không khách khí.”

Lâm Hải nghe xong, nhất thời thở phào, chỉ cần bọn họ còn không có ra tay liền tốt.

Nhưng rất nhanh, trong lòng Lâm Hải có dâng lên một chút sợ hãi, nếu như Thiên Hà Bang thật hướng người nhà mình động thủ, một khi sinh ra ác quả, này lại hối hận coi như không kịp.

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải đột nhiên phát lạnh, con mắt lập tức biến đến vô cùng băng lãnh.

“Lúc đầu chỉ muốn cho Thiên Hà Bang cái giáo huấn, nhưng hiện tại xem ra, nhất định phải ra tay độc ác, nếu không cũng là không chịu trách nhiệm đối với người nhà mình!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên đem Lưu Vĩ đang một mặt cười lạnh ném xuống đất, sau đó móc ra điện thoại, đánh qua cho Cường đầu trọc.

“Thăm dò được không?”

“Sư phụ, trừ Bang chủ Thiên Hà Bang, còn có Lưu Vĩ một trong Ngũ Hổ, Tam Hổ còn lại, ta cũng đã phái người để mắt tới.”

Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, “Không tìm được Bang chủ sao?”

“Không, Bang chủ Thiên Hà Bang thập phần thần bí, liền cả người của Thiên Hà Bang cũng không biết Bang chủ là ai.”

Lâm Hải nói thầm một tiếng đáng tiếc, nhưng không khỏi nhanh chóng cười lạnh một tiếng.

“Thân phận thần bí? Chờ tất cả Ngũ Hổ của ngươi đều chết sạch, ta nhìn ngươi còn có thể bảo trì bình thản không đi ra hay không.”

“Lưu Vĩ không cần phải để ý đến, đem vị trí của Tam Hổ còn lại phát cho ta!”

Giờ khắc này, tâm lý Lâm Hải bỗng nhiên dâng lên một cỗ sát cơ cực kỳ mãnh liệt!

“Ngươi muốn làm gì!” Lưu Vĩ ngã trên mặt đất, nghe được Lâm Hải thế mà phái người theo dõi nòng cốt của Thiên Hà Bang, trong lòng lập kéo cao báo động!

“Làm gì?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Ngươi rất nhanh liền biết rõ!”

Nói xong, không đợi Lưu Vĩ kịp phản ứng, Lâm Hải đã đã lái xe hơi rời đi.

“Thao, phải nhanh chóng nhắc nhở những người khác một chút, phải cẩn thận!”

Lưu Vĩ giật mình trong lòng, nhanh chóng đưa tay chuẩn bị gọi điện thoại cho Tam Hổ còn lại, nhưng căn bản không biết, một đoàn âm khí nồng đậm, đã đem gã bao vây lại.

Vừa móc ra điện thoại, còn chưa kịp phát cuộc gọi đi, thân thể Lưu Vĩ bỗng nhiên ưỡn một cái, sau đó trên mặt hốt nhiên lộ ra nụ cười quái dị, tại dưới màn đêm vừa buông xuống phụ trợ, lộ ra vô cùng quỷ dị.

“Khặc khặc khặc khặc...” từ trong cổ họng của Lưu Vĩ, bỗng nhiên phát ra một trận tiếng cười rùng rợn, ngược lại để tài xế ở một bên toàn thân đánh một cái giật mình.

“Lão đại, ngươi, ngươi không sao chứ?”

“Ừm?” Lưu Vĩ bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, lè lưỡi cười gằn, liếm liếm bờ môi.

Sau đó dưới một mặt kinh hãi nhìn soi mói của tài xế, Lưu Vĩ đột nhiên nhào lên.

“A, lão đại, ngươi muốn làm gì!”

“A!!!”

Tài xế hét thảm một tiếng, đồng tử trừng lớn mang theo vô cùng hoảng sợ, trong nháy mắt đã không có khí tức.

“Khặc khặc khặc khặc...” Lưu Vĩ cười quái dị một trận, miệng tràn đầy máu tươi, rời khỏi cái cổ đã bị cắn đứt của tài xế, đem tài xế ném qua một bên.

“A, giết người!”

“Thật hung tàn, chạy mau a!”

Tuy đã là ban đêm, nhưng người đi đường cũng còn không ít, có người chú ý tới tình huống bên này, nhao nhao bị dọa đến chạy trốn tứ tán.

Có chút người gan lớn, vội vã chạy ra xa, một bên gấp gáp chú ý, một bên bấm điện thoại báo cảnh sát.

Mà rất nhanh, một màn càng để cho người không rét mà run, đã trình diễn.

Chỉ gặp Lưu Vĩ bỗng nhiên cười quái dị, đem áo mặc của chính mình cởi ra, sau đó một trảo, hung hăng bắt vào trên bắp thịt của chính mình, sau đó dùng sức, càng đem một miếng thịt của chính mình, sinh sinh xé rách xuống tới.

“A!!!” Tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế từ trong miệng Lưu Vĩ phát ra, nhưng khiến người ta thấy vô cùng quỷ dị lại là, khuôn mặt bởi vì thống khổ mà vặn vẹo của Lưu Vĩ, giờ phút này lại mang theo nụ cười quỷ dị.

“Ha ha ha, để ngươi giam giữ tự do của ta, để ngươi kéo ta đấu địa chủ, để ngươi chê ta đánh thối! Để ngươi khi dễ ta!”

Lưu Vĩ phảng phất như phát điên, trong miệng nói một số lời nói kỳ quái, trên tay cũng không ngừng xé rách huyết nhục của chính mình, trong chớp mắt trước ngực gã liền trở nên máu thịt be bét.

“Điên, người này khẳng định là điên.” Mọi người núp ở phía xa xem chừng, nhao nhao lộ ra hoảng sợ bên trong còn mang theo chấn kinh thật không thể tin.

Bọn họ không phải không gặp qua người điên, nhưng xuống tay với chính mình hung ác như vậy, lại còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Dừng tay, cảnh sát đây!” Rốt cục, xe cảnh sát gào thét mà bắn tới, mấy cái cảnh sát xuống xe, nhanh chóng hướng phía Lưu Vĩ chạy tới.

“Ngươi, ngươi là Lưu Vĩ!” Khi đến gần, thấy rõ cái người bên đường tự mình hại mình, lại là Lưu Vĩ một trong Ngũ Hổ của Thiên Hà Bang khiến nghe tin đã sợ mất mật, đám cảnh sát nhất thời lộn xộn.

“Mẹ nó, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Một cái cảnh sát lớn tuổi một chút, cúi người muốn ngăn lại Lưu Vĩ, đưa tay hướng phía cánh tay Lưu Vĩ chộp tới.

“Lưu Vĩ, dừng tay!”

Nào nghĩ, Lưu Vĩ vung tay một cái, trực tiếp đem cái cảnh sát này đánh ra, khí lực vậy mà rất lớn, cảnh sát một cái không thể đứng vững, quẳng cái ngửa mặt hướng lên trời.

“Khặc khặc khặc khặc...” Lưu Vĩ nhìn chăm chú vào đám cảnh sát này, bỗng nhiên một lần nữa lộ ra nụ cười quỷ dị, sau đó bàn tay thành hóa thành trảo, đột nhiên lật về phía sau, nhắm ngay nơi trung tâm trái tim của chính mình.

“A, không muốn, đừng có giết ta à!” Đột nhiên, trên mặt Lưu Vĩ lộ ra biểu lộ cực độ hoảng sợ, gắt gao nhìn chằm chằm vào bàn tay của mình, hàm răng không ngừng run lên.

“Các ngươi nhanh cứu ta a!” Lưu Vĩ hướng phía đám cảnh sát la to, sắc mặt bởi vì cực độ khủng bố mà trở nên vô cùng trắng bệch.

Mấy cái cảnh sát nhất thời trắng mắt, mẹ nó đùa chúng ta đây, bản thân ở tại chỗ này tự sướng, còn để cho chúng ta đi cứu ngươi?

Thật sự là có bệnh!

Có chút bất đắc dĩ lắc đầu, mấy cái cảnh sát chuẩn bị tiến lên, đem Lưu Vĩ đưa đến bệnh viện, thế nhưng là vừa đi được hai bước, cước bộ của đám cảnh sát đột nhiên dừng lại, sau đó nhao nhao một mặt khó có thể tin lại gần Lưu Vĩ, miệng trong nháy mắt há thật to.

“Oa!” Đám cảnh sát một cái tiếp một cái nghiêng đầu đi, nhao nhao nôn mửa ra ngoài.

“Thao, phong tỏa hiện trường!” Lão cảnh sát vừa mới đứng lên, mắng to một tiếng, cũng đi theo nôn mửa ra ngoài.

“Khặc khặc khặc khặc...” Lưu Vĩ bưng lấy trái tim bị chính mình thân thủ móc ra, lại là cười quái dị vài tiếng, con mắt mới đảo một vòng, ầm vang ngã xuống đất.

“Người điên, cái này con mẹ nó tuyệt đối là cái người điên!”

Cử động dị thường của Lưu Vĩ, để mọi người quan sát buồn nôn chấn kinh, đồng thời cũng nhao nhao nhận định, cái Lưu Vĩ này, tuyệt đối là cái người điên tinh thần thất thường!

Ngay lúc đám cảnh sát bận rộn, một đoàn sương đen mà mắt thường căn bản là không có cách phát giác, liền từ trong thân thể Lưu Vĩ bay ra.

“Mẹ nó, những ngày đấu địa chủ tại trong Thánh Cảnh, làm lão nương cho ủy khuất đến hỏng, hôm nay cuối cùng là xả được giận!”

Lệ quỷ Thường Tú Lệ, phiêu phù ở giữa không trung, trên gương mặt trắng bệch, cuối cùng lần nữa lộ ra nụ cười đã lâu.

“Lần này đi ra, hi vọng chủ nhân mở lòng từ bi, để cho ta ở bên ngoài nhiều thêm vài ngày đi, lão nương thật sự là chịu đủ thời gian bi thảm bồi Công chúa đấu địa chủ rồi.”

Lệ quỷ Thường Tú Lệ còn đang cầu nguyện, đột nhiên thân thể run lên bần bật, sắc mặt lập tức bắt đầu trở nên trang nghiêm.

“Bên kia làm xong chưa?” Thanh âm của Lâm Hải truyền vào trong ý thức của nàng ta.

“Chủ nhân yên tâm, sự tình ngài giao phó, ta đã làm thỏa đáng thỏa.” Thường Tú Lệ lập tức cười nịnh nói.

“Ừm, vậy là tốt rồi, nhất định phải làm cho gã tàn tật suốt đời, ngươi tuyệt đối không nên nương tay.”

Nghe được câu nói này của Lâm Hải, trên mặt Thường Tú Lệ co quắp một trận.

“Nương tay? Chủ nhân ngươi thật là nghĩ nhiều, tiêu chuẩn của lão nương so với yêu cầu của ngươi cao nhiều.”

“Yên tâm đi, chủ nhân, gã đã không thể gặp thái dương ngày mai rồi.”

“Ngươi đem gã giết rồi?” Trong lòng Lâm Hải giật mình.

“Giết.” Thường Tú Lệ không thèm để ý chút nào nói.

Lâm Hải ở bên kia nhất thời trầm mặc một trận, hắn tuy hận người của Thiên Hà Bang, cũng biết từng cái trong bọn họ đều đáng chết, nhưng lúc bọn họ thật sự chết ở trong tay mình, trong lòng Lâm Hải vẫn là có chút khó chịu.

“Chủ nhân, người này ta đã nhìn, nghiệp chướng nặng nề, chết không có gì đáng tiếc.” Thấy Lâm Hải hồi lâu không nói lời nào, Thường Tú Lệ tưởng là Lâm Hải tức giận, vội vã mở miệng nói nói.

“Hô...” Lâm Hải lúc này mới thở ra một hơi thật sâu, “Giết liền giết đi.”

Lâm Hải cũng biết, những người này nếu không chết, liền sẽ có người bình thường gặp nạn, thà rằng như vậy, còn không bằng để mấy tên cặn bã đó biến mất khỏi cái thế giới này.

“Tốt, còn có ba cái, đây là địa chỉ!”

Lâm Hải thông qua ý niệm, truyền tống ba cái địa chỉ cho Thường Tú Lệ.

Ánh mắt Thường Tú Lệ sáng lên, mặt mũi tràn đầy mừng rỡ lộ ra một nụ cười khát máu.

“Cũng đều giết sao?”

Lâm Hải yên lặng một lát, rốt cục gian nan phun ra một chữ.

“Giết!!!”

Chương 413: Tử vong ly kỳ

Lâm Hải chỉ đơn giản nói một chữ, lại nhấc lên một cơn thủy triều kinh khủng tại thành phố Giang Nam.

Trong vòng một đêm, Ngũ Hổ Thiên Hà Bang, trừ Băng ca đã mất tích ra, Tứ Hổ còn lại, vậy mà tất cả đều tử vong ly kỳ.

Lưu Vĩ ở tại trên đường cái, trước mắt bao người, móc ra trái tim của bản thân, Tam Hổ còn lại, một cái trần như nhộng, từ tầng hai mươi của cao ốc mà nhảy xuống, một cái tại cầu lớn của sông Vân nhảy sông mà chết, cái cuối cùng, càng thêm không chịu nổi, vậy mà chết tại trên bụng của lão bà Lưu Vĩ.

Bốn người có bốn kiểu chết khác biệt, nhưng lại có chỗ tương tự kinh người, cái kia chính là tất cả đều chết tại trước mắt bao người, hơn nữa trước khi chết lại có biểu hiện tinh thần thất thường.

Theo người chứng kiến nói lại, người nhảy lầu, trước khi chết liền ở tại mái nhà mà nhảy thoát y mười phần quyến rũ, sau đó tại bên trong tiếng kinh hô của các tiểu đệ liền nhảy xuống.

Người nhảy sông, cũng nghĩ hết các loại biện pháp, hướng những tiểu đệ đi theo chứng minh bản thân mình thật ra là một con rùa, trước khi nhảy sông, còn nói là muốn xuống dưới đó ngủ một vạn năm rồi mới trở ra.

Cái cuối cùng còn mạnh hơn, triệu tập tất cả tiểu đệ ở dưới tay mình, ở trước mặt bọn chúng, cùng lão bà của Lưu Vĩ đại chiến một ngày một đêm , vừa chiến còn vừa dậy dỗ, ở một khắc trời vừa sáng, liền ầm vang đột tử.

Sự tình ly kỳ như vậy, quan phương cùng Thiên Hà Bang muốn phong tỏa cũng không phong tỏa được, tin tức rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ phố lớn ngõ nhỏ của thành phố Giang Nam, trải qua mọi người một phen thêm mắm thêm muối, toàn bộ sự tình càng lộ ra vẻ quỷ dị khủng bố hơn.

Bất quá, đám dân thành thị trong toàn bộ Giang Nam, tâm tình nhưng đều là vui vẻ, Ngũ Hổ Thiên Hà Bang hoành hành bá đạo, thế mà cùng một ngày mạc danh kỳ diệu tử vong, tuyệt đối là một cái đại tin tức tốt đáng giá để chúc mừng.

Không ít bách tính đã nhận qua Thiên Hà Bang khi dễ, thậm chí cao hứng đi thả pháo chuột.

Về phần nguyên nhân chính thức dẫn đến cái chết, dân chúng cũng cảm thấy là do bọn họ làm ra quá nhiều ác nghiệt, ông trời cũng không nhìn nổi, mới một hơi thu bọn họ, thậm chí ngay cả trong nội bộ của Thiên Hà Bang, cũng có rất nhiều người đều nghĩ như vậy.

Thế nhưng là, Đường Sâm cùng Bành Đào, lại hoàn toàn không cho là như vậy, giờ phút này hai người bọn họ, tất cả đều lâm vào trong thật sâu chấn kinh.

“Kết nối điện thoại với Lâm Hải cho ta!” Trong văn phòng rộng rãi sáng ngời, cái gạt tàn thuốc trước mặt Đường Sâm, đã lấp đầy đầu mẩu thuốc lá, trong vòng một đêm, cả người Đường Sâm cũng đã già đi rất nhiều.

“Được.” Hầu Tiên Phẩm từ hôm qua khi bắt đầu thu được tin tức Lưu Vĩ tử vong, vẫn bồi tiếp Đường Sâm ở trong văn phòng, y cũng bị sự kiện quỷ dị liên tiếp làm cho chấn kinh.

Đường Sâm cơ hồ từ lúc bắt đầu thu được tin tức Lưu Vĩ tử vong, liền trở nên táo bạo bất an, chén nước cũng quẳng vỡ hai cái, Hầu Tiên Phẩm chưa bao giờ thấy qua Đường Sâm phát hỏa lớn như vậy, trái tim cũng thủy chung treo cao, thở mạnh cũng không dám.

Điện thoại vang hai tiếng liền thông qua, Hầu Tiên Phẩm liền đưa điện thoại di động đưa cho Đường Sâm.

“Tìm ta có chuyện gì?” Trong điện thoại, thanh âm của Lâm Hải lộ ra một cỗ lãnh đạm.

“Hừ, ngươi còn hỏi ta chuyện gì? Đừng nói với ta, mấy người kia tử vong, không có quan hệ tới ngươi!” Đường Sâm nổi trận lôi đình, trừ Lâm Hải, ông ta nghĩ không ra còn có ai, có thể để người của Thiên Hà Bang chết như vậy.

“Hừ hừ.” Lâm Hải cười lạnh hai tiếng, “Đường Thị trưởng, lời nói cũng không thể nói loạn, ngươi là nói đến mấy cái rác rưởi Thiên Hà Bang đã chết kia a? Ta là ước gì bọn họ đều chết hết, nhưng này không có nghĩa là chính là ta giết.”

“Hơn nữa, rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy, bọn họ đều là tự sát, ta nghĩ đây cũng là ông trời mở mắt đi.”

“Ngươi bớt ngụy biện cho ta! Nếu như nói không phải do ngươi giở trò, đánh chết ta đều không tin!” Đường Sâm tuy không giống Bành Đào hiểu biết về năng lực của Lâm Hải như vậy, nhưng cũng đã gặp thời điểm Lâm Hải thần kỳ cứu sống Hầu Tiên

Phẩm, cho nên nếu như nói người nào có năng lực, để mấy người này bỗng nhiên nổi điên, cái thứ nhất mà Đường Sâm nghĩ đến liền là Lâm Hải.

Huống chi, Lâm Hải cùng Thiên Hà Bang còn có cừu hận không nhỏ, chính mình vừa hòa giải thất bại, Thiên Hà Bang liền xảy ra chuyện lớn như vậy, mặc cho ai cũng không có khả năng không đem chuyện này liên tưởng đến với Lâm Hải.

“Có tin hay không là tùy ngươi, nếu quả thật hoài nghi là do ta giở trò quỷ, vậy ngươi cầm ra chứng cứ, nếu không cho dù ngươi là Thị trưởng thành phố, nói xấu ta nhiều lần mà nói, ta cũng sẽ không nhận!” Lâm Hải nói xong, ba cái đem điện thoại treo.

“Hỗn đản, ta nếu là có chứng cứ, đã sớm đem ngươi bắt lại!” Đường Sâm tức, trực tiếp đưa điện thoại quẳng đi.

“Lão bản...” Hầu Tiên Phẩm ở một bên, muốn nói lại thôi.

“Có chuyện liền nói!” Đường Sâm tức giận rống nói.

“Lão bản, ngươi vì cái gì không đem ý nghĩ của ngươi nói cho Lâm Hải đâu, nói như vậy, có lẽ Lâm Hải liền sẽ hiểu dụng tâm lương khổ của ngươi, nói không chừng còn sẽ giúp ngươi.”

Đường Sâm sững sờ, sau đó cười khổ mà lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia cô độc cùng cô đơn nói không nên lời.

“Ai.” Hầu Tiên Phẩm than nhẹ một tiếng, y đối với Đường Sâm quá hiểu biết, biết rõ Đường Sâm là sẽ không đem nội tâm của mình mở rộng với Lâm Hải.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Cục Công an sớm đã loạn thành một bầy, giờ phút này Bành Đào ngồi tại trong phòng làm việc của mình, đôi mày đã ngưng tụ thành một chữ xuyên.

Mấy lần móc ra điện thoại, muốn phát qua cho Lâm Hải, nhưng tại thời khắc cuối cùng lại buông xuống.

“Tuyệt đối là do Lâm tiên sinh làm, Thiên Hà Bang thế mà gây sự với Lâm tiên sinh, thật sự là tự làm tự chịu a.”

Bành Đào thở dài, “Chỉ là tiếp đó, Giang Nam lại phải loạn một hồi, đến lúc đó gặp nạn vẫn là người dân bình thường a.”

“Cục trưởng, người đều đã đến đông đủ, những người xin nghỉ cũng đã triệu hồi tới tất cả.” Hứa Điềm đã điều đến cục xử lý, một thân cảnh phục tư thế hiên ngang, lại khó nén một vòng sầu lo ở chỗ mi tâm.

Bành Đào gật gật đầu, đứng dậy đi tới.

“Từ hôm nay trở đi, mọi người nhất định phải sẵn sàng trận địa đón quân địch, chuẩn bị tùy thời xử lý xung đột ác tính trong quy mô lớn!”

“Mặt khác, thông tri sở cảnh sát, tăng cường tuần tra bên trong khu quản hạt, một khi có tình huống đột phát, lập tức báo cáo!”

“Vâng!” Tất cả đồng thanh trả lời, trên không trung chấn động, thật lâu không rời, tựa hồ biểu thị, một trận bão táp lớn sắp đến.

Lâm Hải hoàn toàn không biết, Thiên Hà Bang vì chết mấy cái nòng cốt, đã huyên náo xôn xao dư luận, giờ phút này, hắn vừa mới từ siêu thị mua mấy cái rương sợi cay trở về.

Đem cái rương vào trong phòng, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, quét qua sợi cay, cả một nghìn bao sợi cay tiêu thất liền vào hư không.

Ngay sau đó, một tiếng leng keng, tiếng nhắc nhở của Weachat truyền đến.

“Hàng hóa đã thành công lên giá!”

Lâm Hải mở ra cửa hàng mạng Thiên Đình nhìn một chút, số lượng sợi cay đã biến.

Tên thương phẩm: Sợi cay

Số lượng thương phẩm: Một nghìn bao

Giới thiệu thương phẩm: (Hình ảnh sợi cay), xuất phẩm từ bí cảnh, vị đạo cực giai! Là vật thiết yếu ngài cần có khi khoác lác bát quái, nói chuyện phiếm đánh cái rắm, cua gái trong bầy!

Giá cả thương phẩm: Hai trăm năm mươi điểm Công đức một bao

“Ừm, lần này bán xong, liền lại có hai trăm năm mươi nghìn điểm Công đức nhập túi.”

Lâm Hải đắc ý nghĩ đến, mở quầy giao dịch Thiên Đình ra, chuẩn bị thông báo một chút.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Các vị tiên hữu, Sợi cay hôm nay đã lên giá, số lượng một nghìn bao, mọi người có thể đến cửa hàng mạng Thiên Đình tranh mua.

Lâm Hải vừa nói xong, trong bầy vừa rồi còn phi thường náo nhiệt, trong nháy mắt an tĩnh lại.

Ngay sau đó, leng keng leng keng, Weachat của Lâm Hải không ngừng vang lên.

Trư Bát Giới mua sắm hai mươi bao sợi cay, cũng làm ra khen ngợi đối với ngài.

Na Tra mua sắm hai mươi bao sợi cay, cũng làm ra khen ngợi đối với ngài.

Hồng Hài Nhi mua sắm hai mươi bao sợi cay, cũng làm ra khen ngợi đối với ngài.

Hằng Nga mua sắm ba mươi bao sợi cay, cũng làm ra khen ngợi đối với ngài.

Thất Tiên Nữ mua sắm mười bao sợi cay, cũng làm ra khen ngợi đối với ngài.

Điện Mẫu mua sắm mười bao sợi cay, cũng làm ra khen ngợi đối với ngài.

...

Leng keng!

Thương phẩm của ngươi đã tiêu thụ hết, xin mau chóng đưa thương phẩm mới lên giá.

“Ách... Lại đã bán xong, thật sự là quá nhanh.” Lâm Hải nhất thời cười đếm miệng không khép lại.

Mở cửa hàng mạng Thiên Đình ra xem xét, quả nhiên số lượng thương phẩm này, lần nữa biến thành số không.

Mà tin tức chủ cửa hàng của chính mình, cũng lại một lần nữa phát sinh biến hóa.

Chủ cửa hàng: Tiểu Hồ Đồ Tiên (chủ cửa hàng một sao)

Tín dụng: Tám mươi hai

Đánh giá: Hoa đỏ (82) hoa trắng (0) hoa đen (0)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, cảm tạ các vị đã cổ động, ngày mai sẽ còn tiếp tục lên giá một nghìn bao.

Lâm Hải cao hứng phát cái tin tức tại trong bầy.

Na Tra: Ha ha, tốt, ta hôm nay tiếp tục Đồ Long, đổi Điểm Công đức.

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, ta muốn giết ngươi!!! (phía sau là cái biểu lộ phẫn nộ)

Hằng Nga: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, quá tốt, yêu chết ngươi, cũng yêu chết sợi cay của ngươi.

Trư Bát Giới: Đã ăn xong, người nào còn chưa ăn, bán cho ta một cái.

Ma Lý Thanh: Thảo, vừa đi rải nước tiểu, lại không cướp được.

Dạ Du Thần: Ta vừa mới ngủ bù, cũng không thể cướp được, Nhật chó.

Nhị Lang Thần: @ Dạ Du Thần, thảo, đem lời nói cho rõ ràng ra, toàn bộ Thiên Đình chỉ có một con chó, ngươi có phải hay không đang Nhật Hao Thiên Khuyển nhà ta!

...

Lâm Hải cười đóng bầy trò chuyện, chuẩn bị cùng Cường đầu trọc nói nói sự tình sửa chữa Vàng Son Lộng Lẫy.

Cùng Cường đầu trọc hẹn gặp mặt tại cửa Vàng Son Lộng Lẫy, Lâm Hải lái xe ra khỏi nhà.

Lúc đi đến một cái ngã tư đường, đèn xanh sáng lên, Lâm Hải vừa mới cất bước, đột nhiên một bóng người chợt xông ra.

Chương 414: Lần này ngươi hài lòng!

“Đậu phộng, tình huống như thế nào!” Lâm Hải vội vàng dừng xe, mới nhìn rõ là một cái nam nhân tay cầm dao bầu, cả người đều là máu nhào vào trên xe của mình.

“Con mẹ ngươi, nhanh xuống xe!” Nam nhân dùng sức vỗ kính chắn gió trên xe Lâm Hải, đồng thời một mặt hoảng sợ không ngừng hướng phía sau lưng nhìn quanh.

Lâm Hải chau mày, cả cái xe sạch sẽ bị làm tất cả đều là máu tươi, để Lâm Hải cảm thấy một trận xúi quẩy.

Mở cửa xuống xe, nam tử đem dao bầu trực tiếp liền gác ở trên cổ của Lâm Hải.

“Không muốn chết liền cút sang một bên!”

Nam tử nói xong, liền chuẩn bị đoạt xe của Lâm Hải, Lâm Hải vươn một cái bàn tay, trực tiếp đem nam tử đánh ngã trên mặt đất.

“Thao, thật sự là đi ra ngoài đụng quỷ!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, xuất ra rẻ lau xe, đem vết máu trên nắp mui xe lau sạch sẽ.

“Ở chỗ này!” Đột nhiên, một đám đại hán cầm dao bầu trong tay, từ chỗ không xa chạy tới, mỗi cái mang trên mặt biểu lộ hung thần ác sát tàn nhẫn.

Mà nam tử bị Lâm Hải đánh ngã xuống đất, vừa thấy đám người này, nhất thời hoảng sợ đến hồn phi phách tán.

“Mau cứu ta, cầu ngươi mau cứu ta à!”

Nam tử bỗng nhiên ôm lấy hai chân của Lâm Hải, hoảng sợ xin giúp đỡ nói.

“Mẹ nó!” Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, chính mình hôm nay mới thay quần a, con mẹ nó cũng đã bị bôi đầy máu.

“Chém chết nó!” Bọn đại hán cầm dao bầu trong tay, vừa đến gần, không nói hai lời, vung đao liền chặt xuống.

Người đi đường xe cộ đi ngang qua, lập tức bị dọa đến chạy sạch sẽ, một mảnh đất này trong nháy mắt thành một vùng trống rỗng.

Nhìn khuôn mặt dữ tợn của bọn đại hán, trên mặt của nam tử ngã xuống đất rốt cục lộ ra biểu lộ tuyệt vọng.

“Nói cho Loa Tử ca, ta không cùng gã tranh nữa, đồng ý để gã làm lão đại!”

“Con mẹ ngươi, sớm thì không nói, hiện tại nói muộn!”

Bọn đại hán không khỏi phân nói, vung đao chặt xuống, liền Lâm Hải cũng bị gắn vào ở trong đao ảnh.

“Cút!”

Lâm Hải giơ chân đá ra một chuỗi tàn ảnh, cái mũi đều sắp tức điên.

Mẹ nó, hôm nay cũng quá không may, hảo hảo ra cửa, làm sao lại gặp chuyện xui xẻo này, nếu không phải mình có công phu, không phải là mạc danh kỳ diệu bị người chém chết sao.

Bọn đại hán cầm đao kêu thảm bay ra ngoài, sau đó nhao nhao chấn kinh nhìn Lâm Hải.

“Tiểu tử, ngươi là người của ai!” Đại hán cầm đầu đứng lên, dao bầu cầm trong tay có chút run run hỏi Lâm Hải.

Người trong nghề vừa ra tay, liền biết rõ có hạng hay không, Lâm Hải lập tức liền đem bọn này đại hán cầm đao này trấn trụ, tuy Lâm Hải không có hạ nặng tay, nhưng bọn họ cũng không dám tùy tiện tiến lên.

“Ta để cho các ngươi cút!”

“Tiểu tử, chúng ta là người của Loa Tử ca, ngươi dám quản chuyện của Loa Tử ca, cần phải hiểu rõ hậu quả!”

“Nếu ngươi không đi, có tin ta hay không để cho các ngươi hoàn toàn biến thành cái Loa Tử (*loa chết)!” Ánh mắt Lâm Hải âm hàn xuống.

“Cảnh sát đến!” Đại hán cầm đầu còn muốn nói gì, bỗng nhiên đồng bạn của gã hô to một tiếng, sau đó tiếng còi cảnh sát rú lên, một chiếc xe cảnh sát đang bay nhanh chạy đến.

“Thao, chạy mau!” Thấy cảnh sát, đám đại hán cầm đao này, lập tức chạy vô ảnh vô tung.

“Chuyện gì đã xảy ra!”

Xe cảnh sát rất nhanh liền đến gần, một người cảnh sát xuống xe nhíu mày hỏi.

“Đồng chí cảnh sát, ta là người của Thiên Hà Bang, ta phải ngồi tù, các ngươi nhanh bắt ta à.” Đột nhiên, nam tử ngã xuống đất kia buông bắp đùi của Lâm Hải ra, vội vã hướng phía cảnh sát đánh tới.

Con mắt Lâm Hải vẩy một cái, quái dị liếc nhìn nam tử một chút.

“Thật là quái, vẫn là lần đầu nhìn thấy người chủ động yêu cầu ngồi tù.”

“Lại là Thiên Hà Bang?” Cảnh sát cầm đầu lộ ra một tia biểu lộ chán ghét.

“Đem gã mang lên xe!” Phía sau đi tới hai cảnh sát, đem nam tử dựng lên, bắt giữ lấy lên trên xe cảnh sát.

“Cảm tạ, cảm tạ!” Nam tử chẳng những không có một tia phản kháng, ngược lại hung hăng hướng phía cảnh sát nói lời cảm tạ, tựa hồ cảnh sát không phải là đang bắt gã, mà là như đang cứu gã vậy.

“Ngươi không sao chứ?” Lúc này, cảnh sát mới mở miệng hướng Lâm Hải hỏi.

“Lâm Hải lắc đầu, “Không có việc gì, cũng chỉ là bị bôi một chút máu lên phía trên người thôi.”

Cảnh sát gật gật đầu, “Vậy ngươi coi như là may mắn, đoạn đầu đường phía trước kia, có một cái người qua đường, sống sờ sờ bị chặt đứt một cái chân, cũng là không may.”

“Gần nhất ít đi ra ngoài, thế đạo không yên ổn a, chúng ta từ buổi sáng đến bây giờ, liền không có nghỉ ngơi.” Cảnh sát thở dài, quay người lên xe cảnh sát.

Lâm Hải nhìn bóng lưng rời đi bất đắc dĩ của cảnh sát, trong lòng kinh ngạc một trận.

“Chẳng lẽ phát sinh cái đại sự gì?”

Lên xe, Lâm Hải tiếp tục hướng phía Vàng Son Lộng Lẫy lái đi, chỉ là dọc theo con đường này, Lâm Hải rõ ràng cảm thấy số lượng người đi đường xe cộ so với trước kia muốn giảm hơn rất nhiều.

“Sư phụ.” Vừa tới cửa, Cường đầu trọc liền một mặt ý cười chào đón.

Y đã nghe Lâm Hải nói, từ trong tay Thiên Hà Bang lấy về được ba trăm vạn tiền bồi thường, đầy đủ để đem đại sảnh Vàng Son Lộng Lẫy sửa sang một lần, tâm tình sa sút trước đó đã sớm khôi phục lại.

“Đến bên trong rồi nói.” Tuy lầu một bị nện, nhưng lầu hai lầu ba còn tốt, Lâm Hải đến, ngược lại cũng không trở thành không có cái địa phương đặt chân.

“Tốt, sư phụ!”

Hai người vừa muốn đi vào, bỗng nhiên một trận tiếng bước chân lộn xộn, từ xa mà đến gần mà truyền đến, trong đó còn kèm theo tiếng va đập của thết khí cùng tiếng nam nhân kêu thảm thiết.

Lâm Hải cùng Cường đầu trọc nhìn nhau, nhao nhao dừng bước.

Rất nhanh, một đám người đen nghịt, xuất hiện tại đầu đường, trong tay cầm dao bầu chạy trốn tứ phía, dọa đến người đi đường oa oa kêu loạn trốn vào trong các ven đường cửa hàng lý.

Mà phía sau đám người này, là một đám người có nhân số đông hơn, đồng dạng cầm dao bầu, điên cuồng đối phía người phía trước truy chém.

“Là người của Thiên Hà Bang!”

Cường đầu trọc bỗng nhiên nói nói, “Cái đầu cây nấm đang bị truy chặt kia, là cái tiểu đầu mục, thời điểm ta lăn lộn tại phố Nam trước kia, đã gặp qua từ xa xa, phi thường hung hăng càn quấy.”

“A? Truy phía sau bọn họ, tựa hồ cũng là người của Thiên Hà Bang.” Trên mặt Cường đầu trọc hốt nhiên lộ ra biểu lộ nghi hoặc.

“Ngươi là nói, bọn họ đều là Thiên Hà Bang? Là cùng một nhóm người?” Lâm Hải khẽ giật mình, quái dị hỏi.

“Không sai, đều là Thiên Hà Bang, nhóm người phía sau kia, ta cũng có nhận biết.” Cường đầu trọc khẳng định đáp nói.

“Cái này có ý tứ.” Khóe miệng Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra một vòng mỉm cười.

“Con mẹ ngươi, nhìn cái gì vậy!” Đột nhiên, một cái tiểu côn đồ của Thiên Hà Bang, vung đao, hướng phía một cái người qua đường ở ven đường vì đã bị dọa sợ, nên quên chạy trốn mà chặt

xuống.

“A!” Người qua đường kia nhìn đao như bổ tới chính mình, bị dọa đến liền trốn đến quên, trong ánh mắt lộ ra biểu lộ cực kỳ khủng bố.

“Thảo!” Lâm Hải giật mình, muốn vọt qua nhưng đã tới không kịp, vội vàng vung tay phải lên, thi triển Trích Tinh Thủ, chuẩn bị đem dao bầu kéo ra.

Tiếc rằng, chuyện xảy ra thực sự quá đột nhiên, lúc Lâm Hải xuất thủ cứu người, đao đã chặt tới cánh tay của người qua đường, tuy vừa mới chém vào một chút, liền bị Lâm Hải quăng bay thanh đao đi, nhưng người đi đường kia vẫn là bị thương.

“Đến bên này!” Lâm Hải vội vã hô nói, người qua đường lúc này mới phản ứng được, bưng lấy cánh tay chạy tới trước mặt Lâm Hải.

Mà lúc này, hai nhóm người đã đuổi theo, rời khỏi cửa Vàng Son Lộng Lẫy, chỉ để lại mấy cái nam tử ngã xuống đất kêu rên cùng vết máu khắp nơi trên đất.

“Thật mẹ nó không may a.” Đám người kia đã đi hết, người qua đường kia mới từ chưa tỉnh hồn một mặt nghĩ mà sợ tỉnh táo lại, sau khi nói lời cảm tạ cùng Lâm Hải, liền vội vã rời đi.

“Đi thôi.” Lâm Hải nói một tiếng, chuẩn bị cùng Cường đầu trọc lên lầu.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên, cúi đầu xem xét, Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái.

“Đường Sâm đánh tới?”

Liên hệ giữa Đường Sâm cùng Lâm Hải, từ trước đến nay cũng là thông qua Hầu Tiên Phẩm để liên hệ, không nghĩ tới hôm nay thế mà tự mình đem điện thoại đánh tới.

Do dự một chút, Lâm Hải vẫn là đem điện thoại nhận.

“Có chuyện gì sao?” Đi qua sự tình hôm qua, Lâm Hải cùng Đường Sâm đã coi như là trở mặt, bởi vậy trong giọng nói, Lâm Hải cũng không có khách khí.

“Lâm Hải, lần này ngươi hài lòng đi!” Thanh âm nổi giận của Đường Sâm, xuyên thấu qua điện thoại di động truyền tới.

Chương 415: Ngươi bây giờ có thể nói đi?

Lâm Hải sững sờ, “Ta hài lòng cái gì?”

“Ngươi bớt giả bộ hồ đồ, ngươi bây giờ đi ra ngoài nhìn xem, đã loạn thành bộ dáng gì!” Đường Sâm nổi trận lôi đình, Lâm Hải lại một mặt mạc danh kỳ diệu.

“Trị an không tốt, này là chuyện của cảnh sát, cái này có quan hệ gì với ta?”

“Ngươi! Ngươi chính là tội nhân của toàn bộ thành phố Giang Nam, hừ!” Đường Sâm tức đến trực tiếp treo điện thoại.

“Mạc danh kỳ diệu.” Lâm Hải nói thầm một câu, cảm thấy Đường Sâm có phải đã chịu cái kích thích gì hay không.

“Sự tình sửa sang...”

“Đậu phộng, sư phụ ngươi mau nhìn!” Không đợi Lâm Hải nói xong, Cường đầu trọc bỗng nhiên một mặt chấn kinh, chỉ cửa sổ lớn tiếng hô nói.

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, nhất thời ngây người.

Chỉ thấy trên tầng của một tòa nhà cao tầng đối diện, một cái cửa sổ bỗng nhiên bị mở ra, sau đó một người nam tử bị người xách theo hai chân, treo ở một bên ngoài cửa sổ.

Tuy cách đường cái, nhưng Lâm Hải vẫn có thể nhìn thấy rõ rang, cái nam tử bị treo lơ lửng giữa trời kia, bởi vì hoảng sợ mà mặt vặn vẹo biến hình.

Ngay tại thời khắc Lâm Hải ngây người, hai cái tay bắt lấy nam tử kia bỗng nhiên buông ra, thân thể nam tử trực tiếp từ chỗ cao hơn hai mươi tầng, rơi xuống.

Ầm!

Một tiếng rơi nặng nề vang lên, thân thể nam tử ngã tại trên đường cái, óc vỡ toang, nhất thời kinh hãi người qua đường oa oa gọi bậy.

Lâm Hải giờ phút này đã triệt để ngốc.

Chính mình từ lúc buổi sáng đi ra ngoài cho đến bây giờ, đã gặp quá nhiều sự tình không bình thường, cái này mới bao lâu, lại một đầu nhân mạng sống sờ sờ, tại dưới mí mắt của chính mình, hoàn toàn biến mất.

Trong vòng một đêm này, đến cùng đã phát sinh cái gì?

Lâm Hải không khỏi cũng nhớ lại cú điện thoại mạc danh kỳ diệu vừa rồi của Đường Sâm cái kia, chẳng lẽ hết thảy chuyện, thật có quan hệ cùng mình việc mình tiêu diệt Ngũ Hổ Thiên Hà Bang sao?

“Không có khả năng, hai chuyện này căn bản không có một tia liên quan nào.” Lâm Hải cưỡng ép đem ý nghĩ này từ khu trừ ra khỏi đầu của chính mình, nhưng không biết vì cái gì, trong lòng Lâm Hải, không khỏi phiền não.

“Sự tình sửa sang, chính ngươi nhìn lấy rồi xử lý là được.” Lâm Hải lưu lại cho Cường đầu trọc một tấm thẻ, một mặt hoảng hốt rời đi.

Trên đường đi, Lâm Hải tuy lái xe, nhưng trong đầu tất cả đều là tràng cảnh nam tử kia bị ném ra ngoài từ hơn hai mươi tầng vừa rồi kia, bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

“Con mẹ nó, đến cùng là chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải phiền đến hung hăng vỗ tay lái, dừng xe ở ven đường.

Ngẩng đầu nhìn lên, trong lúc bất tri bất giác, đã lái tới cửa bệnh viện Đệ Nhất, đang nghĩ ngợi có nên đi vào nhìn xem Trần Nghiên hay không, bỗng nhiên chỉ thấy một đám người, cầm trong tay dao bầu gậy gộc, xông vào bệnh viện.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật mình, không kịp ngẫm nghĩ nữa, xuống xe liền xông qua qua.

Thời điểm Lâm Hải đến khu bệnh nhân nằm viện, nhóm người này đã xông lên lầu ba.

“Thiên Hà Bang trả thù, kẻ không quan hệ tất cả đều ngồi xuống, nếu không ngộ thương thì là do ngươi không may!” Nhóm người này đạp cửa một gian một gian, thỉnh thoảng đi vào chém mạnh mấy đao, lưu lại một mảnh tiếng kêu rên.

Mấy cái bảo an nghe chuyện chạy đến, thế nhưng vừa nhìn thấy cái đám hung thần ác sát này, lập tức cũng dọa đến trốn ở góc tường, căn bản không dám tới, trơ mắt nhìn bọn chúng xuất thủ đả thương người.

“Các ngươi đây là phạm tội!” Một cái bác sĩ trẻ tuổi có chút dũng khí, hầu kết run run mấy lần, cả gan rống nói.

“Phạm bà nội ngươi, chán sống đi!” Một cái đại hán vung đao liền hướng phía bác sĩ này bổ tới.

“A!” Bác sĩ này kinh hô một tiếng, bị dọa đến vội vàng nhắm mắt lại, trong lòng nói thầm một tiếng xong.

Thế nhưng chờ rất lâu, cũng không có cảm giác đau đớn do đao chém xuống, nghi hoặc vừa mở mắt nhìn, chỉ thấy một cái thanh niên nhìn qua so với chính mình còn nhỏ tuổi hơn đang đứng ở trước mặt mình, bắt lấy cổ tay cầm đao của nam tử.

“Ngươi con mẹ nó là ai vậy, buông tay cho ta!” Nam tử bị đau, ngao ngao kêu lên.

Lâm Hải cũng không đáp lời, trực tiếp ra một bàn tay, đem gã đánh ngất đi.

“Lâm Thần y, là Lâm Thần y!” Lập tức có bệnh nhân cùng gia thuộc nhận ra Lâm Hải.

Mà lúc này, bọn đại hán này cũng phát hiện, Lâm Hải thế mà đem một cái đồng bọn của bọn họ đánh cho nằm xuống, lập tức dừng lại công tác bổ đao, hướng phía Lâm Hải bao vây lại.

“Ngươi con mẹ nó là ai vậy, chuyện của Thiên Hà Bang cũng dám trộn lẫn!” Nói xong, mấy cái dao bầu đồng thời hướng phía Lâm Hải vung tới.

“Lâm Thần y cẩn thận!”

Một cái tiểu nữ hài vội vàng hô nói, lại bị đám người lớn bên cạnh gắt gao che miệng.

“Ngươi không muốn sống!” Gia trưởng của tiểu hài tử hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, thấy người của Thiên Hà Bang căn bản không có hướng phía bên này nhìn đến, mới không khỏi thở phào.

“Lâm Thần y xong.” Nhóm bệnh nhân cùng gia thuộc nhao nhao thầm than một tiếng nhiều người đồng thời bổ về phía Lâm Hải như vậy, Lâm Hải căn bản không có hi vọng còn sống.

“Thiên Hà Bang hỗn đản, thật sự là tác nghiệt nha!” Tất cả mọi người đều là người bình thường, tuy tức giận bất bình, lại không có một cái nào có can đảm để đứng ra, chỉ có thể yên lặng cầu nguyện ở trong lòng Lâm Hải không nên gặp chuyện xấu.

Mà Lâm Hải giờ phút này, ánh mắt biến đến mức băng lãnh dị thường, hắn nhìn ra, đám người này khi ra tay với mình, là tuyệt không lưu tình.

“Thật hung ác a, không oán không cừu, vậy mà xuất thủ liền muốn mạng người!” Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên dâng lên một tia nóng nảy, tại bên trong đám người kinh hô, thế mà chủ động xông vào trong ánh đao.

Một đường lại một đường tiếng kêu thảm thiết truyền đến, trong thời gian nháy mắt, toàn bộ người của Thiên Hà Bang đã ngã trên mặt đất, từng cái không phải là cánh tay gãy thì cũng là chân gãy, nếu không phải là không muốn nháo chết người, Lâm Hải thậm chí muốn trực tiếp giết bọn chúng!

“Oa tắc, quá tuấn tú, Lâm Thần y thế mà còn là cái võ lâm cao thủ!”

“Lâm Thần y, ngươi thật ngưu bức a!”

“Lâm Thần y, ngài có thu đồ đệ hay không a, ta muốn học công phu cùng ngươi!”

“Ta cũng muốn học, cũng thu ta đi.”

Nhóm bệnh nhân cùng gia thuộc trước đó còn dọa đến không cử động nổi, giờ phút này tất cả đều sinh động, tranh nhau chen lấn xúm lại.

“Nhường một chút, nhường một chút!”

Đột nhiên, bên ngoài có một cái thanh âm uy nghiêm đẩy đám người ra, đi tới.

“Lâm tiên sinh?” Người tới chính là Bành Đào, thấy Lâm Hải thế mà cũng tại đây, nhất thời tâm tình kỳ quái một trận mà xông tới.

“Nếu như biết rõ Lâm tiên sinh ở tại chỗ này, ta liền đi một điểm xuất cảnh khác.” Bành Đào cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Có ý tứ gì?” Lâm Hải nhíu mày nói, hắn chợt phát hiện, mặc kệ là Đường Sâm hay là Bành Đào, thậm chí toàn bộ thành phố Giang Nam, cũng trở nên là lạ.

“Ta trước đó đồng thời tiếp nhận hai cuộc điện thoại báo cảnh sát, nhưng nhân thủ không đủ, mà nơi này là bệnh viện, một khi xảy ra chuyện cũng là chuyện lớn, cho nên trước hết liền đuổi tới nơi này.”

Bành Đào khẽ than thở một tiếng, “Nếu như biết, Lâm tiên sinh ở tại chỗ này, ta liền không đến, có ngài ở đây, tự nhiên là vạn vô nhất thất (*Tuyệt đối không có sai lầm gì).”

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, vì cái gì trong vòng một đêm, trị an của thành phố Giang Nam lại trở nên kém như vậy?” Lâm Hải cau mày hỏi, hắn luôn cảm thấy trong chỗ này tựa hồ có vấn đề.

“Ha ha, không kịp cùng ngài nói rõ, trước mắt công an toàn thành phố cũng đã xuất động, ta vẫn phải tranh thủ thời gian đi tới một chỗ khác.” Bành Đào nói, hướng phía Lâm Hải áy náy cười một tiếng, liền chuẩn bị rời đi.

“Ta đi cùng ngươi, trên đường cùng ta nói.” Lâm Hải không hiểu rõ, tâm lý thật sự là kìm nén đến hoảng.

“Vậy được rồi.” Bành Đào do dự một chút, vẫn là đáp ứng yêu cầu của Lâm Hải.

Lâm Hải cũng không nói nhảm nữa, đi theo Bành Đào vội vã leo lên trên xe cảnh sát ở bên ngoài, lôi kéo còi cảnh sát gào thét mà đi.

Lâm Hải ngồi tại trên xe cảnh sát, nhìn Bành Đào mặt mũi tràn đầy tiều tụy một chút, chậm rãi mở miệng.

“Bành Cục trưởng, ngươi bây giờ có thể nói đi?”

“Lâm tiên sinh, ngài không biết rõ sao?”

Chương 416: Nguồn gốc của Thiên Hà Bang

Lâm Hải tức giận liếc nhìn Bành Đào một chút, “Ta nếu là biết rõ, còn cần đến hỏi ngươi?”

“Ngũ Hổ Thiên Hà Bang, trong vòng một ngày tất cả đều chết, ngài hẳn là biết rõ a?”

“Cái này ngược lại là nghe nói.” Lâm Hải gật gật đầu, luôn cảm giác ánh mắt Bành Đào nhìn chính mình là lạ, không khỏi có chút chột dạ.

“Có quan hệ gì tới cái chết của Ngũ Hổ sao?”

“Ai.” Bành Đào khe khẽ thở dài, “Trước đó ngài hỏi qua ta, vì cái gì không giúp diệt Thiên Hà Bang, kỳ thực chính là sợ xuất hiện loại cục diện hôm nay này a.”

“Cái này...” Lâm Hải sững sờ, không quá rõ ý tứ của Bành Đào.

“Lâm tiên sinh, tuy ngài là cao nhân, nhưng đối với tính chất phức tạp của xã hội này, có lẽ ngài còn không có nhận biết quá thấu triệt, có lẽ tại trong mắt ngài, Thiên Hà Bang không phải là người tốt, nên bị tiêu diệt, nhưng ngài hẳn là hiểu rõ, địa phương có ánh sáng mặt trời liền có hắc ám, tồn tại cũng là hợp lý.”

Lâm Hải cái hiểu cái không gật gật đầu, nói cho cùng hắn chỉ là một cái sinh viên đại học bình thường, nhận biết đối với xã hội, thật không phải rất sâu.

“Trước khi Thiên Hà Bang thành lập, ta vẫn là một cái Phó Cục trưởng phân cục, khi đó thành phố Giang Nam có vô số bang phái lớn nhỏ, mỗi ngày đều lại bởi vì sự kiện đoạt địa bàn lẫn nhau, mà phát sinh giới đấu (*đánh nhau có vũ khí), chẳng những trong bang phái thường xuyên có người chết đi, cũng là có một số dân chúng vô tội, thường xuyên gặp nạn, đoạn thời gian kia, dân chúng thậm chí cả ban đêm cũng không dám ra ngoài cửa.”

“Lãnh đạo thành phố đối với chuyện này phi thường nổi nóng, hạ lệnh nghiêm trị, bắt bắt, giết giết, bắt đầu còn có một số hiệu quả, thế nhưng là qua một đoạn thời gian, lập tức lại tro tàn lại cháy, thậm chí so với trước khi nghiêm trị lại càng thêm hung hăng ngang ngược.”

“Về sau, những người lãnh đạo trong thành phố rốt cuộc hiểu rõ, lưu manh côn đồ tựa như cỏ dại, là giết không hết bắt không hết, một nhóm ngã xuống, chẳng mấy chốc sẽ có một nhóm khác đứng lên, trải qua mấy ngày nghiên cứu thảo luận, cuối cùng Đường Thị trưởng nghĩ đến một cái biện pháp có thể thực hiện.”

“Đường Sâm?” Lâm Hải sững sờ, “Biện pháp gì?”

“Thống nhất thế lực ngầm!”

Đôi mày Lâm Hải không khỏi vẩy một cái, “Cho nên Thiên Hà Bang liền theo thời thế mà sinh?”

“Không sai, bất quá loại chuyện này dù sao cũng là chuyện không ra gì, cho nên lãnh đạo trong thành phố tuy cũng cảm thấy biện pháp này có thể thực hiện, nhưng bên ngoài lại không có ai tỏ thái độ, cuối cùng chuyện này chỉ có rơi trên thân người đã nghĩ ra biện pháp này là Đường Thị trưởng.”

“Hừ, một đám lão hồ ly.” Lâm Hải khinh thường cười cười, nguyên lai giác ngộ làm lãnh đạo cũng không gì hơn cái này, vừa gặp phải sự tình khó giải quyết, tất cả đều sợ gánh trách nhiệm.

“Không qua mấy ngày, một cái đội ngũ tên là Thiên Hà Bang, đột nhiên xuất hiện, lấy thủ đoạn tàn nhẫn lôi đình, cộng thêm có cảnh sát giúp sức hành động, trong thời gian ba tháng ngắn ngủi, vậy mà như kỳ tích thống nhất thế lực ngầm, thành phố Giang Nam mới lần nữa khôi phục lại bình tĩnh.”

“Nguyên lai Thiên Hà Bang là do một tay Đường Sâm đến đỡ, trách không được có thể tùy ý làm xằng làm bậy.” Trong lòng Lâm Hải có chút khinh thường.

“Thiên Hà Bang ban đầu không phải là cái dạng hiện tại này, có lẽ là nhất gia độc đại, thời gian lâu dài, mới chậm rãi bành trướng.” Bành Đào cũng là tiếc hận một trận.

“Bang chủ Thiên Hà Bang, chưa bao giờ lộ mặt qua trước mặt người khác, bên ngoài đều là do Ngũ Hổ cùng chủ trì công tác, vừa phối hợp lẫn nhau lại cản tay lẫn nhau, những năm này mặc dù có chút việc xấu, cũng không có nháo ra chuyện quá lớn.”

“Thế nhưng là, trong vòng một ngày, Ngũ Hổ bốn chết một mất tích, Thiên Hà Bang lập tức loạn, tranh đấu trong bang trước đó lập tức gay cấn, vì tranh đoạt vị trí lão đại mới, cho đến bây giờ đã phát sinh bốn năm lần giới đấu trên quy mô lớn.”

“Còn có một số người, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, mượn cơ hội trả thù riêng, cướp bóc trộm cắp, không có ước thúc, những tên côn đồ này tất cả đều biến thành năm bè bảy mảng, gây án khắp nơi, cảnh sát toàn thành phố đều đã xuất động, nhưng cũng không đủ dùng.”

Bành Đào ai thán một tiếng, sầu lo trên mặt càng thêm dày đặc.

“Đây là ngày đầu tiên, mấy ngày kế tiếp, khẳng định sẽ loạn hơn, bách tính trong thành phố Giang Nam, sẽ gặp phải tao ương.”

“Tại sao có thể như vậy?” Lâm Hải lẳng lặng nghe, trong lòng đột nhiên dâng lên một chút hối hận.

Hắn vốn cho là mình tiêu diệt Ngũ Hổ, là đã tiêu diệt uy hiếp của Thiên Hà Bang đối với người nhà mình, cũng coi như là vì bách tính trong thành phố Giang Nam trừ một mối hại, là sự tình tất cả đều vui vẻ, nhưng làm sao cũng không nghĩ đến, thế mà lại biến thành cái dạng hiện tại này.

“Đường Thị trưởng không thể lần nữa ra mặt giải quyết chuyện này sao?”

“Đường Thị trưởng?” Bành Đào cười khổ một tiếng, “Ngươi cảm thấy phát sinh nhiễu loạn lớn như vậy, cái vị trí Thị trưởng chủ quản Chính Pháp của ông ta, còn làm được vững vàng sao?”

“Cái gì!” Lâm Hải giật nảy cả mình, “Đường Thị trưởng bị mất chức?”

“Nếu như chỉ là mất chức liền tốt!” Bành Đào cười khổ lắc đầu, “Nếu như không phải cảnh lực không đủ, lại cần phải có người tọa trấn, ngay cả ta hiện tại cũng xong.”

“Nhưng sau đó, ta cũng là khó chối bỏ tội lỗi, không bị mất chức cũng đã không tệ.”

Miệng Lâm Hải lập tức há to, một mặt thật không thể tin.

“Tại sao có thể như vậy?”

Trong đầu Lâm Hải hỗn loạn tưng bừng, nửa ngày nói không nên lời một câu, hắn bỗng nhiên cảm giác, chính mình đem sự tình Thiên Hà Bang nghĩ đến có chút quá đơn giản.

Rất nhanh đã tới địa điểm xuất cảnh, là một cái nữ hài đến từ nơi khác, bị đánh cướp, Bành Đào cho lập án, trấn an nữ hài một phen, muốn phá án, gần đây khẳng định là khó.

“Đi thôi, dẫn ngươi đi đến nhà Đường Thị trưởng xem một chút, chúng ta vừa vặn có một bộ phận người, cũng đang ở tại chỗ này.”

“Đường Thị trưởng đến cùng là làm sao?” Lâm Hải từ trong biểu lộ của Bành Đào, bỗng nhiên bắt được một tia cảm giác không ổn.

“Hô...” Bành Đào nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Song quy!” (Từ “song quy” xuất hiện lần đầu tiên trong “Điều lệ giám sát hành chính nước CHND Trung Hoa” ban hành ngày 9/12/1990. Điều lệ quy định: Cơ quan giám sát trong khi điều tra vụ án có quyền yêu cầu đương sự “có mặt tại địa điểm quy định trong thời gian quy định, để giải thích, trình bày về vụ việc có liên quan” (gọi tắt là song quy). Đến ngày 9/5/1997, kỳ họp thứ 25 ủy ban TVQH Trung Quốc khoá VIII thông qua “Luật giám sát hành chính”, trong đó quy định: cơ quan giám sát có quyền yêu cầu những người bị nghi ngờ vi phạm kỷ luật hành chính phải có mặt tại địa điểm đã định với thời gian quy định, để giải trình về vấn đề liên quan (bị cách ly để điều tra trong một thời gian không hạn định).)

“Song quy!!!”

Con mắt Lâm Hải bỗng nhiên trừng lớn, trong lòng dâng lên sóng biển ngập trời, tuy hắn không phải là người trong quan trường, nhưng cũng biết, làm quan một khi bị song quy, loại đãi ngộ kia cơ bản cũng là tai ương lao ngục.

Xe rất nhanh đã tới tiểu khu Thị Ủy, cảnh vệ gác cửa thấy là xe của Bành Đào, tự nhiên không có cản trở, xe một mực lái vào trước một gian biệt thự.

Xuống xe, Bành Đào mang theo Lâm Hải đi vào, chỉ thấy một đám cảnh sát đang tìm kiếm bốn phía, mà Đường Sâm thì là một mặt trấn tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon, lẳng lặng hút thuốc.

Mấy người Ban Kỷ luật, đứng tại trước mặt Đường Sâm, phi thường kiên nhẫn chờ đợi.

Thẳng đến khi Đường Sâm hút xong một điếu thuốc, mới chậm rãi đứng lên, hướng phía người của Ban Kỷ luật mỉm cười.

“Để cho các ngươi đợi lâu, đi thôi.”

“Đường Thị trưởng.” Đột nhiên, Bành Đào phát ra một tiếng la nghẹn ngào, vành mắt lập tức ướt át.

“Tiểu Bành a, những năm này hợp tác với ngươi, rất là vui sướng a, đáng tiếc về sau không có cơ hội này nữa, hả?”

Đường Sâm lúc này mới chú ý tới Lâm Hải đứng tại sau lưng Bành Đào, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

“Hừ, ngươi tới đây làm gì?”

Lâm Hải há hốc mồm, lại một câu cũng không có nói ra, trong lòng bỗng cảm giác ngũ vị tạp trần.

“Hiện tại thành phố Giang Nam loạn thành cái dạng này, ngươi hài lòng chưa?” Đường Sâm hung hăng trừng Lâm Hải một chút, cùng Lâm Hải gặp thoáng qua, theo người của Ban Kỷ luật đi ra ngoài.

Lâm Hải đánh giá xung quanh nơi ở của Đường Sâm một phen, chợt phát hiện đồ dùng bên trong nhà phần lớn nhìn rất cũ kỹ, cùng phủ đệ của quan cao trong tưởng tượng của chính mình hoàn toàn là hai cái bộ dáng.

“Đường Thị trưởng làm quan rất thanh liêm, điểm này, toàn bộ quan trường trong thành phố Giang Nam đều biết.” Bành Đào cảm khái nói nói.

Chân mày Lâm Hải hơi nhíu lại, một cỗ áy náy thật sâu xông tới.

“Nếu là quan viên thanh liêm, Bị Ban Kỷ luật mang đi, sẽ không có chuyện gì a?” Lâm Hải ôm một tia ảo tưởng hỏi.

“Nào có đơn giản như vậy.” Bành Đào cười khổ lắc đầu, “Tuy bên trên kinh tế, Đường Thị trưởng không có bất cứ vấn đề gì, nhưng, ông ấy lại còn có một tầng thân phận khác.”

Tại bên trong ánh mắt nghi ngờ của Lâm Hải, Bành Đào hít sâu một hơi.

“Một cái thân phận mà những người lãnh đạo biết rõ mà không nói!”

Chương 417: Bang chủ Thiên Hà Bang

“Thân phận gì?” Lâm Hải hỏi.

Bành Đào hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở miệng.

“Thiên Hà Bang, Bang chủ!”

“Móa!” Lâm Hải cả kinh trực tiếp bạo nói tục.

“Trách không được ông ta nơi nơi chốn chốn giữ gìn cho Thiên Hà Bang.” Lâm Hải suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ tới, Đường Sâm lại là Bang chủ của Thiên Hà Bang.

Một cái Thị trưởng chủ quản Chính Pháp, lại là thủ lĩnh của đại bang phái lớn nhất toàn thành phố, đoán chừng nói ra đều không có ai tin đi.

“Điểm xuất phát của Đường Thị trưởng là tốt, không có lợi dụng thân phận Bang chủ của Thiên Hà Bang, làm qua bất luận cái sự tình xin lỗi lương tâm gì.” Bành Đào than nhẹ một tiếng, vì Đường Sâm mà cảm thấy tiếc hận một trận.

“Bành cục, ngươi nhìn!” Đột nhiên, một người cảnh sát cầm một quyển vở đi tới.

Bành Đào nhận lấy, chỉ lật vài trang, sắc mặt liền đại biến.

“Không nên cùng bất luận kẻ nào nói, có nghe hay không.”

Cảnh sát nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Bành Đào, trong lòng không khỏi nhảy một cái.

“Tuân lệnh!” Cảnh sát này cũng biết tính nghiêm trọng của sự tình, không cần Bành Đào giao phó, cũng sẽ không tùy ý nói loạn.

“Cái đồ vật gì?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Một đồ vật có thể làm cho toàn bộ cảnh sát trong thành phố Giang Nam xảy ra động đất.”

Lâm Hải yên lặng gật gật đầu, vừa rồi Bành Đào đã giao phó người cảnh sát kia không được nói cho bất luận kẻ nào, như vậy bên trong khẳng định sẽ liên quan đến một số bí mật, hắn tự nhiên cũng sẽ không hỏi lại.

“Chúng ta đi thôi.” Bành Đào đem quyển vở bỏ vào túi, cùng Lâm Hải ra khỏi nhà Đường Sâm, vừa đi đến cửa, điện thoại của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên, móc ra xem xét, lại là Lâm Văn đánh tới.

“Cha, làm sao?”

“Tiểu Hải, ngươi ở đâu a, ngươi nhanh lên đến bệnh viện Số Ba một chuyến đi.” Bên trong lời nói của Lâm Văn lộ ra một cỗ đau thương.

Đầu Lâm Hải oanh lập tức, nhất thời trống rỗng.

“Cha, đến cùng xảy ra chuyện gì!” Lâm Hải một bên lo lắng chạy trước ra bên ngoài, một bên hỏi.

“Có cảnh sát vì cứu ta, nên bị thương nặng.”

“Cảnh sát? Cha ngươi không sao chứ?” Lâm Hải thả lỏng một hơi.

“Ta không sao, chỉ là người cảnh sát kia, bác sĩ nói nguy hiểm.”

“Ta lập tức tới ngay!” Người cảnh sát kia đã cứu phụ thân, chỉ cần y không tắt thở, Lâm Hải ắt có niềm tin đem người cứu lại.

“Lâm tiên sinh, ta cùng đi với ngươi.” Thanh âm của Lâm Văn ở trong điện thoại rất lớn, Bành Đào ở bên cạnh Lâm Hải cũng nghe thấy.

“Tốt!” Lâm Hải không có cự tuyệt, ngồi xe cảnh sát của Bành Đào liền đi đến bệnh viện Số Ba.

“Cha.” Lâm Hải cùng Bành Đào ở tại cửa phòng cấp cứu gặp được Lâm Văn đang một mặt tự trách.

Trên dưới dò xét Lâm Văn một phen, xác thực cha mình không có bị thương gì, Lâm Hải cuối cùng thở phào.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải hỏi.

“Ta ra ngoài tản bộ, trở về trên đường bỗng nhiên bị hai nam nhân ngăn lại, hỏi ta có phải là phụ thân của Lâm Hải hay không, ta còn tưởng rằng là bằng hữu của ngươi, liền nói đúng, hai người kia nghe xong lập tức lộ ra dao găm.”

Lâm Hải nghe được đến chỗ này, tâm bỗng nhiên treo lên, tuy rõ ràng biết rõ phụ thân không có việc gì, vẫn là hoảng sợ chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Ta lúc ấy bị dọa sợ, quay đầu liền chạy, hai người liền đuổi theo, rất nhanh liền đuổi kịp ta, thời điểm ta đều muốn tuyệt vọng, bỗng nhiên một người cảnh sát xuất hiện, ngăn hai người lại, cùng hai người đánh nhau, kết quả bị một trong hai người kia đâm một đao, hai người kia thấy đâm phải cảnh sát, cũng bị dọa đến bỏ chạy.”

“Tiểu Hải a, mệnh của cha là do người cảnh sát kia cứu, thế nhưng người cảnh sát kia lại không nhất định có thể cứu sống.” Lâm Văn nói, nhất thời bắt đầu thương tâm.

“Cha, yên tâm đi, ta sẽ không để cho ân nhân có việc.” Lâm Hải đối với cái cảnh sát này cũng mười phần cảm kích, nếu như không có y, có lẽ cha mình liền xong.

“Cha, ngươi chờ ta ở đây, ta đi vào cứu người đó.”

“Ngươi, cứu y?” Lâm Văn còn không biết con của mình biết y thuật đâu, nghe Lâm Hải nói như thế, một mặt kinh ngạc.

“Ừm.” Lâm Hải hiện tại cũng không có thời gian giải thích, đẩy cửa phòng cấp cứu ra, liền đi vào.

“Uy, ngươi là làm gì? Ra ngoài!” Bên trong lập tức truyền đến âm thanh quát lớn của nhân viên y tế.

“Ta là Lâm Thần y của bệnh viện Đệ Nhất!” Lâm Hải trước tiên là đem danh hào của chính mình báo lên, nếu không đám bác sĩ này khẳng định sẽ đem mình đuổi ra.

“Lâm Thần y?” Y tá ngẩn ngơ, sau đó hướng phía bác sĩ đang bận rộn thầy thuốc ném qua ánh mắt trưng cầu.

Mà bác sĩ kia, giờ phút này cũng đình chỉ việc làm trên tay, nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi thật sự là Lâm Thần y của bệnh viện Đệ Nhất?”

Lâm Hải thấy bác sĩ hỏi như vậy, rốt cục buông lỏng một hơi, hắn thật đúng là sợ bác sĩ ở đây chưa từng nghe qua tên của chính mình, dù sao chỗ này cũng không phải là bệnh viện Đệ Nhất, nếu như bác sĩ người ta không cho ngươi cứu chữa, ngươi còn thật là không có cách nào.

“Thật sự là ta! Ta phải cứu người này!”

“Tốt a.” Bác sĩ kia hơi chút do dự, liền gật đầu nói.

“Đa tạ!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, xem ra chính mình vẫn còn có chút danh khí.

“Này làm phiền các ngươi đi ra ngoài trước.” Thủ đoạn cứu người của Lâm Hải, tự nhiên không muốn để cho người khác nhìn thấy.

“Ừm.” Bác sĩ kia cũng là thống khoái, quay đầu liền đi ra ngoài, chỉ là lời nói trong miệng lại làm cho Lâm Hải một đầu cắm xuống.

“Đi hỏi bệnh viện Đệ Nhất một chút, bọn họ có một cái Lâm Thần y gì đó hay không?”

Mẹ nó, làm nửa ngày chính mình là đang một mực tự mình đa tình a, người ta căn bản không biết có chính mình là cái gì a.

“Dù sao người này đã không thể cứu, để hắn thử một chút cũng tốt, cứu không được cũng không có gì, cứu lại đương nhiên liền càng tốt hơn.”

“Tốt, bác sĩ Lý.” Tiểu y tá đáp một tiếng, gọi điện thoại cho bệnh viện Đệ Nhất hỏi thăm qua.

Lâm Hải cười khổ một trận, nguyên lai người ta là xuất phát từ cái mục đích này, mới để cho mình vào cứu chữa a.

Đóng cửa lại, Lâm Hải nhìn thương thế của cái cảnh sát này một chút, dao găm đâm ở chỗ trái tim, ấn mức độ y học hiện tại, xác thực không thể cứu.

Bất quá đối với Lâm Hải mà nói, lại không phải việc khó gì.

Lâm Hải móc ra kim châm, đầu tiên là tại huyệt vị chỗ gần trái tim của cảnh sát, liền châm mấy cái châm, đem mệnh bảo vệ trước.

“Ừm?” Lâm Hải châm xong, trong lúc vô tình quét mắt dang gương mặt của người cảnh sát này, lập tức sửng sốt.

“Lại là y!” Lâm Hải thở ra một hơi, kia liền càng phải cứu, hơn nữa thuận tiện cho y một trận tạo hóa đi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, tìm tới Weachat của Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, ta có nhu cầu cấp bách một khỏa đan dược có thể trị liệu cho phàm nhân, trái tim người này trước mắt bị đao đâm thương, mạng sống như treo trên sợi tóc.

Thái Thượng Lão Quân: Mười vạn điểm Công đức.

“Mẹ nó!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cũng quen như vậy, thế mà còn hắc như thế.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cửa hàng mạng Thiên Đình, ngày mai lại thêm bán một ngày, sau đó ta không làm nữa.

Lâm Hải đành phải xuất ra một chiêu này đến uy hiếp Thái Thượng Lão Quân, quả nhiên, Thái Thượng Lão Quân lập tức liền gấp.

Thái Thượng Lão Quân: Đừng a, năm vạn điểm Công đức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tặng không cho ta, nếu không không được!

Thái Thượng Lão Quân: Có cần ác như vậy hay không? Nếu không ba vạn?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không làm.

Thái Thượng Lão Quân: Tốt tốt tốt, tặng không liền tặng không, ngươi thật là hắc.

Lâm Hải nhìn tin tức của Thái Thượng Lão Quân, nhất thời trợn trắng mắt, mẹ nó, đến cùng người nào hắc a.

Qua hai ba phút, điện thoại di động của Lâm Hải bỗng nhiên leng keng một tiếng, Lâm Hải vội vàng xem xét.

Thái Thượng Lão Quân hướng ngươi gửi đi một khỏa Cứu Mạng Đan.

“Ách... Tên thật trực tiếp.”

Lâm Hải mở túi càn khôn ra nhìn một chút.

Cứu Mạng Đan: Đan dược do Thái Thượng Lão Quân tiện tay làm ẩu, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu cực kỳ nghiêm trọng, trừ có thể cứu phàm nhân một mệnh, không có một chút trứng dùng.

“Mẹ nó!” Nhìn cái giải thích này, Lâm Hải cũng là say, con hàng Thái Thượng Lão Quân này cũng quá keo kiệt đi, một điểm hiệu quả phụ gia đều không có.

“Mặc kệ nó, chỉ cần có thể cứu mạng là được.” Lâm Hải nghĩ đến, đem Cứu Mạng Đan lấy ra, sau đó để vào trong miệng cảnh sát.

Chương 418: Trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác!

Cứu Mạng Đan vào miệng thì tan ra, theo thực quản chảy vào nội tạng của cảnh sát.

Sau đó, một màn khiến cho người khó có thể tin xuất hiện.

Chỉ thấy chỗ trái tim bị thương của cái cảnh sát này, vết thương vậy mà lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, khôi phục nhanh chóng.

“Đậu phộng!” Dù Lâm Hải biết rõ viên đan dược kia nhất định có thể cứu sống người, cũng không nghĩ tới thế mà liền vết thương cũng sẽ trực tiếp khép miệng lại.

“Đây cũng quá ngưu bức đi.” Lâm Hải nhìn lấy nơi trung tâm trái tim của cảnh sát, da thịt đã hoàn toàn mọc tốt, liền trợn mắt hốc mồm một trận.

“Cái này cùng chưa từng có nhận qua thương tổn, khác nhau ở chỗ nào, thậm chí so với da thịt ở nơi khác còn non mềm hơn một chút đây.”

Mà lúc này, cảnh sát nằm trên giường bệnh cũng tỉnh lại, lập tức ngồi dậy.

“Lâm tiên sinh?”

“Ngươi không sao chứ, có chỗ nào khó chịu không?” Lâm Hải quan tâm hỏi.

“Ta...” Vương Mãnh cúi đầu nhìn nơi trung tâm trái tim của chính mình một chút, nhất thời ngốc.

“Cái này cái này cái này cái này...” Bộ dáng Vương Mãnh lập tức như là gặp Quỷ.

“Được, tốt rồi liền theo ta ra ngoài đi.” Lâm Hải nói xong, liền ra khỏi phòng cấp cứu, Vương Mãnh cũng giống như ngốc theo tại phía sau, trong miệng một mực lẩm bẩm gặp Quỷ rồi.

Vừa đẩy cửa ra, một đám nhân viên y tế liền chạy tới.

“Ngươi thật sự là Lâm Thần y?”

“Lâm Thần y, người bên trong thế nào rồi?

“Lâm Thần y, ta là chủ nhiệm của cái khoa này, ngươi có hứng thú đến bệnh viện chúng ta công tác hay không, ta có thể đại biểu cho bệnh viện, cho ngươi đãi ngộ cao hơn so với bệnh viện Đệ Nhất.”

Nhìn bộ dáng đám nhân viên y tế một mặt sốt ruột, Lâm Hải lập tức mộng, hắn không biết vừa rồi , cái tiểu y tá kia đã hướng đồng học của mình công tác tại bệnh viện Đệ Nhất nghe ngóng về Lâm Hải.

Sau khi bạn học của tiểu y tá kia thần hồ kỳ thần, thêm mắm thêm muối nói một ít sự tích Lâm Hải xong, đem cái này tiểu y tá cũng kinh ngạc đến ngây người, mà trùng hợp chủ nhiệm khoa cũng tới, tiểu y tá vội vàng cùng chủ nhiệm nói nói.

Chủ nhiệm tự nhiên là cười trừ, ông ta theo nghề thuốc nửa đời người, căn bản không tin tưởng trên đời này có cái Thần y nào có thể khởi tử hồi sinh, thế nhưng xuất phát từ hiếu kỳ, chủ nhiệm vẫn là gọi điện thoại cho Vương chủ nhiệm bên bệnh viện Đệ Nhất kia, hỏi thăm có người này hay không.

Thế nhưng khi nghe Vương chủ nhiệm lấy giọng điệu phi thường tự hào, thuật nói sự tích của Lâm Thần y xong, chủ nhiệm lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Vương chủ nhiệm người kia, ông ta mười phần hiểu biết, phi thường tự phụ cùng cố chấp, không có khả năng nói dối, như vậy thì chỉ có một khả năng, này chính là cái Lâm Thần y này, thật sự ngưu bức như bọn họ nói vậy.

“Nhất định phải đem hắn đào tới!” Ý nghĩ này lập tức liền xuất hiện ở trong đầu cái chủ nhiệm khoa này, bởi vậy Lâm Hải vừa ra tới, bọn họ liền tuôn qua.

“Lâm Thần y, người cảnh sát kia đến cùng thế nào, có a có...” Lời của nhân viên y tế còn chưa nói hết, liền tự động đình chỉ.

Bởi vì bọn họ đã thấy, Vương Mãnh tinh thần sáng láng, theo sát Lâm Hải đi tới.

“Điều đó không có khả năng!” Tất cả nhóm nhân viên y tế đều ngốc ở đó, coi như Lâm Hải thật là có bản lĩnh cứu sống Vương Mãnh, thì Vương Mãnh chí ít cũng phải nằm im trên giường viện hơn một tháng, mới có thể xuống giường, nhưng bây giờ làm sao lại như người không việc gì, thậm chí tinh thần so với người bình thường còn muốn tốt hơn.

Có cái nhân viên y tế thậm chí hoài nghi bản thân có phải nhìn lầm hay không, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc chạy vào phòng cấp cứu, muốn nhìn một chút có phải còn có một người cảnh sát khác nằm ở trên giường hay không, còn người trước mặt đây là một người khác.

“Đồng chí cảnh sát, ngươi thật không có sự tình gì sao?” Chủ nhiệm khoa một mặt chấn kinh nuốt ngụm nước bọt, hướng phía Vương Mãnh hỏi.

“Không có việc gì.” Vương Mãnh một mặt mê mang lắc đầu.

“Cái này, cái này... Lâm Thần y, ngươi là làm sao làm được, cái này căn bản là sự tình trái với lẽ thường!”

“Một chút thủ đoạn nhỏ mà thôi, chúng ta muốn đi.” Lâm Hải nói xong, tại bên trong một mặt chấn kinh cùng ánh mắt sùng bái của nhân viên y tế, rời khỏi bệnh viện Số Ba.

Chỉ là hắn không biết vì chuyện này, từ nay về sau, tại bệnh viện Số Ba cũng có truyền thuyết về Lâm Thần y, thậm chí so với bệnh viện Đệ Nhất còn truyền bá thần kỳ hơn, hung mãnh hơn.

Trên xe cảnh sát, Lâm Văn một mặt cảm kích hướng phía Vương Mãnh nói lời cảm tạ, mà Vương Mãnh chất phác gật đầu, lại là một mặt căng thẳng ngồi nghiêm chỉnh, không vì cái gì khác, bởi vì lão đại của hệ thống cảnh sát, cũng ngồi ở trên cái xe này đây.

Lâm Hải thì là một mực trầm mặc không nói, suy tư sự tình phụ thân bị tập kích.

“Bành cục, ngươi nói có phải là do Thiên Hà Bang đang trả thù ta hay không?” Ngữ khí Lâm Hải âm trầm nói.

“Khẳng định là vậy.” Bành Đào thở dài.

Lâm Hải tức giận hung hăng đấm vào ghế dựa một cái, lửa giận trong lòng lần nữa bốc lên.

“Bành Cục trưởng, lấy kinh nghiệm của ngươi, phải mất bao lâu thì trận loạn đấu này mới lắng lại?”

“Lắng lại?” Bành Đào cười khổ một tiếng, “Rất khó khăn, trừ phi lần nữa xuất hiện một cái lão đại khiến tất cả mọi người đều phục sợ, lại đem Thiên Hà Bang thống nhất lại.”

“Thế nhưng là, cái này trên cơ bản rất khó khăn, cơ hồ không ai có thể làm...” Lời nói của Bành Đào đột nhiên ngừng lại, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn sang Lâm Hải.

“Ngươi nhìn ta làm gì?” Lâm Hải sững sờ.

Hai mắt Bành Đào tỏa ánh sáng, tâm tình kích động lộ rõ trên mặt.

“Ta làm sao lại không nghĩ tới đâu, ta làm sao lại không nghĩ tới đâu!”

“Ngươi không sao chứ?” Lâm Hải quái dị liếc nhìn Bành Đào một chút, hỏi.

“Lâm tiên sinh, người có năng lực ở trong thời gian ngắn thống nhất Thiên Hà Bang, nguyên lai trước kia liền đã xuất hiện.”

“Người nào?”

“Chính là ngươi a!”

Phốc!

Bành Đào nói một câu, để Lâm Hải kém chút nằm trên đất.

“Khụ khụ khụ... Ta nói Bành Cục trưởng, ngươi xác định ngươi không sao chứ?” Lâm Hải buồn cười nhìn Bành Đào, thật không biết y là nghĩ thế nào.

“Lâm tiên sinh, ta là nghiêm túc, nếu như có một người có thể ở trong thời gian ngắn thống nhất Thiên Hà Bang, bình dừng loạn đấu, người này tuyệt đối trừ ngươi ra thì không còn có thể là ai khác!”

“Ta cũng không có năng lực như thế.” Lâm Hải lắc đầu, nói đùa, chính mình thống hận nhất là Thiên Hà Bang, bây giờ lại đi làm lão đại của Thiên Hà Bang sao?

Có lầm hay không!

“Lâm tiên sinh, chúng ta nhận biết cũng không phải là một ngày hai ngày, năng lực của ngươi ta đã quá rõ ràng, ngươi cũng không cần không thừa nhận, vì trường trì cửu an (*bình an, trật tự lâu dài) của thành phố Giang Nam, ngài ủy khuất một cái đi.” Bành Đào một mặt khẩn cầu nói.

Vương Mãnh ở bên cạnh nghe, một mặt mộng bức.

Mẹ nó, nếu như làm lão đại Thiên Hà Bang, còn tính là ủy khuất mà nói, như vậy cái ủy khuất này đoán chừng mỗi người đều sẽ đánh vỡ đầu muốn qua chịu đi.

“Ta suy tính một chút đi.” Lâm Hải suy tư một lát, nói nói.

“Vậy thì tốt, hi vọng ngài mau chóng làm ra quyết định!”

Đem Lâm Hải cùng Lâm Văn đưa đến cửa biệt thự, sau khi Lâm Hải xuống xe, bỗng nhiên hướng phía Vương Mãnh vẫy tay.

Vương Mãnh vội vàng chạy qua, một mặt cung kính đứng tại trước mặt Lâm Hải.

“Bành Cục trưởng, Vương Mãnh là cái cảnh sát không tệ.”

Lâm Hải nói một câu, nhất thời để toàn thân Vương Mãnh run lên, nước mắt kém chút chảy xuống.

Theo Lâm Hải bao lâu, vì Lâm Hải đắc tội với Thiên Hà Bang, đem chức vụ Sở trưởng cũng ném đi, hôm nay lại vì phụ thân của Lâm Hải, lại cơ hồ đem mệnh dựng vào, Vương Mãnh chờ đợi, cũng là một câu tán thành của Lâm Hải đối với mình!

Mặc dù cái tán thành này, đến có chút trễ, nhưng có một câu nói của Lâm Hải tại trước mặt Cục trưởng kia, hết thảy cũng đáng.

“Đúng là cái đồng chí tốt, tới thời điểm cục chúng ta hội hợp sẽ tiến hành khen ngợi.” Bành Đào cũng là khen ngợi liếc nhìn Vương Mãnh một chút, đối với sự tích anh dũng đấu lưu manh của Vương Mãnh, cũng là rất bội phục.

“Không, Bành Cục trưởng, ngươi không minh bạch ý nghĩ của ta rồi.” Lâm Hải cười lắc đầu.

“Ồ?' Bành Đào sững sờ, không biết Lâm Hải nói câu này, là chỉ cái gì.

“Ý của ta là, Vương Mãnh cùng ta đã sớm có nhận biết, chúng ta là anh em tốt!”

Lâm Hải nói một câu anh em tốt, Bành Đào cùng Vương Mãnh tất cả đều sửng sốt.

Nhất là Vương Mãnh, hạnh phúc tới quá đột nhiên, ủy khuất ngoài ý muốn phải chịu trong khoảng thời gian này đều biến mất, lập tức cảm xúc là trăm mối ngổn ngang, vành mắt lập tức bắt đầu nóng lên.

“Lâm tiên sinh, ta...”

“Nếu là anh em, gọi ta Tiểu Hải đi.” Lâm Hải đối với Vương Mãnh nhu hòa cười nói.

Hắn tự nhiên biết rõ Vương Mãnh đi theo chính mình là vì cái gì, đã lâu như vậy, cũng là thời điểm nên giúp Vương Mãnh một chút.

Nhìn lấy Lâm Hải cùng Lâm Văn đi vào biệt thự, Bành Đào mới cùng Vương Mãnh lên xe cảnh sát.

“Từ hôm nay, ngươi theo ở bên cạnh ta đi!”

“Vâng!” Bành Đào nói một câu, để cả người Vương Mãnh cũng kích động lên.

Vương Mãnh biết rõ, mùa xuân của mình đã đến!

Chương 419: Nhớ chỗ nào của anh a?

Về đến nhà, Lâm Hải gặp Tiêu Thanh Sơn ở đây, liền đuổi bước lên phía trước chào hỏi.

“Ha ha, hôm nay đến nhà ngươi ăn chực một bữa.” Tiêu Thanh Sơn vừa cùng Lâm Mậu Thành đánh cờ tướng, vừa cười nói nói.

“Đó là vinh hạnh của chúng ta a.”

“Hừ!” Đột nhiên, Tiêu Tình đứng tại sau lưng Tiêu Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng.

“Mời người ta đến thành phố Giang Nam các ngươi, kết quả cũng không có nói dẫn người ta đi khắp nơi chơi một chút, thật sự là không có lương tâm.”

“Ách...” Lời nói của Tiêu Tình, nhất thời để Lâm Hải đại quýnh một trận, còn Tiêu Thanh Sơn cùng Lâm Mậu Thành lại là một trận cười to.

“Tiểu Hải a, đây chính là ngươi không đúng, ngươi không biết, hai ngày này Tiểu Tình liền chỉ theo bồi hai lão đầu tử chúng ta, cũng đem con bé nhàm chán chết.” Tiêu Thanh Sơn ở một bên đi theo trêu ghẹo nói.

“Ta ngày mai liền mang theo Tiểu Tình đi ra ngoài chơi.” Lâm Hải gãi gãi đầu nói.

Nghe được đến chỗ này, Lâm Mậu Thành bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Gần nhất vẫn là đừng đi ra ngoài thì tốt, hôm nay lúc chúng ta trở về, thấy thành phố Giang Nam tựa hồ không yên ổn a.”

Lâm Mậu Thành vừa nói như thế, Tiêu Thanh Sơn thả cờ tướng trong tay ra, mày nhăn lại.

“Thành phố Giang Nam làm sao lại loạn như vậy, trị an làm sao cũng kém như vậy?”

Lâm Hải ở bên cạnh cười khổ một tiếng, đem chuyện Ngũ Hổ Thiên Hà Bang tử vong, nội bộ đại loạn, cùng sự tình Đường Sâm bị bắt nói một lần, đương nhiên chuyện Ngũ Hổ bị hắn giết chết, Lâm Hải vẫn là giấu diếm xuống.

Nghe Lâm Hải nói như thế, Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn mới hơi xúc động gật gật đầu.

“Cái Đường Sâm này ngược lại là cái có chút bá lực, là một cái nhân vật, chỉ là dù sao thân kiêm chức vị quan trọng, vô pháp chiếu cố Thiên Hà Bang phát triển, chỉ có thể dựa vào Ngũ Hổ thực tế chưởng khống, dẫn đến Ngũ Hổ vừa chết, Thiên Hà Bang mất đi khống chế, đem chính mình cũng trộn vào.”

Tiêu Thanh Sơn đối với cách làm của Đường Sâm lộ ra mười phần tán đồng, chỉ là đối với chuyện thân thế Đường Sâm hãm vào hố sâu có chút tiếc hận.

“Gia gia, Đường Sâm thân là nhân viên quan trọng của Chính Phủ, lại còn kiêm làm lão đại của bang phái, dạng này quá nói không lại đi, ta nhìn bản thân người này liền có vấn đề.” Tiêu Tình không quá tán đồng cái nhìn của Tiêu Thanh Sơn.

“Nha đầu a, lấy loại tình huống lúc trước đó, cách làm của Đường Sâm là thỏa đáng nhất, chỉ là đối với Đường Sâm mà nói, lại là một con đường không có lối về a, hơn nghe Tiểu Hải nói, Đường Sâm vẫn là cái quan viên thanh liêm, không có mượn nhờ Thiên Hà Bang để mưu tư lợi cho chính mình, cho nên đủ thấy ông ta làm cái lão đại này, là xuất từ công tâm.”

“Chỉ là Đường Sâm lần này bị bắt, Thiên Hà Bang đại loạn, nếu như không nhanh chóng thống nhất lần nữa, gặp nạn chính là người dân bình thường, nhưng nghĩ tìm một giống như người Đường Sâm, đã có năng lực như thế, lại có cái bá lực này, thật sự là rất khó khăn.” Tiêu Thanh Sơn lắc đầu thở dài một trận.

Nghe đánh giá của Tiêu Thanh Sơn đối với Đường Sâm, áy náy trong lòng Lâm Hải, không khỏi càng sâu thêm một tầng, trong đầu lần nữa vang lên lời nói trước đó của Bành Đào.

“Nếu không chính mình liền đi làm Bang chủ của Thiên Hà Bang?”

Suy nghĩ vừa xuất hiện, Lâm Hải liền lại phủ định, coi như mình dựa vào vũ lực lên làm cái Bang chủ này, thì làm sao lại có thời giờ đi quản lý một bang phái a, đến lúc đó còn không phải sẽ lộn xộn như giờ sao.

Thế nhưng là sự tình bởi vì chính mình mà lên, nếu như không giải quyết, ngẫm lại trị an hiện tại, Lâm Hải liền trở nên đau đầu.

Dựa vào cảnh sát đi bắt, căn bản là bắt không hết, bắt xong kẻ cũ, người mới cũng sẽ còn xuất hiện, chỉ cần không có một cái lão đại trấn trận, phía dưới thủy chung vẫn sẽ là năm bè bảy mảng.

“Phải làm sao mới ổn đây đâu?” Lâm Hải không khỏi bắt đầu sầu lo.

“Hai vị lão gia tử, đem cờ thu, chúng ta ăn cơm đi.” Tống Cần đã làm xong cơm, Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn ngồi lên vị trí đầu não, nhìn một bàn đồ ăn phong phú, không khỏi lại là cảm khái không thôi.

“Nếu đám huynh đệ kia của chúng ta còn sống thì tốt bao nhiêu a, thật muốn để cho bọn họ cũng hưởng thụ một chút cuộc sống tốt đẹp ngày hôm nay.”

“Cuộc sống thoải mái hôm nay, đều là do bọn họ ném mạng sống vẩy nhiệt huyết để đổi lấy, đáng tiếc chính bọn họ lại vô duyên hưởng thụ a.”

“Tiền nhân cắm cây, hậu nhân hóng mát, chỉ hy vọng hậu nhân người Hoa, đừng có quên bọn họ a.”

Nghe lời nói của hai cái lão nhân, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động, sau đó một cái ý nghĩ lớn mật xông tới.

“Nếu như thành công, này thật đúng là cái cục diện tất cả đều vui vẻ a!”

Nhanh chóng cơm nước xong xuôi, Lâm Hải đứng dậy đứng lên.

“Tiêu lão, gia gia, các ngươi từ từ ăn.” Lâm Hải nói xong, liền vội vã không nhịn nổi chạy vào gian phòng của mình, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong nháy mắt liền biến mất.

Thời điểm Bành Đào tiếp điện thoại của Lâm Hải, là mới vừa từ phòng làm việc của Bí thư Thị Ủy đi ra, Bí thư đã hạ mệnh lệnh chết, trong vòng ba ngày, nếu như trị an không có chuyển biến tốt đẹp, liền muốn bắt y mà hỏi.

“Lâm tiên sinh.” Bên trong thanh âm mỏi mệt của Bành Đào mang theo một chút bất đắc dĩ, thế nhưng là sau một khắc, ánh mắt lại đột nhiên sáng lên.

“Tốt, ta lập tức liền qua!”

Trong một cái gian phòng của Phượng Lân Các, Lưu Lượng đang ngồi ở đối diện Lâm Hải mà chậm rãi nói.

“Hải tử, ngươi không biết, tên mập mạp chết bầm Vương Bằng kia, hiện tại là xuân phong đắc ý, nghỉ hè đều không về nhà, mỗi ngày đều cùng bạn gái bò bò bò tại túc xá của chúng ta, thời gian một tháng cũng đã gầy hai vòng, tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ tinh tẫn nhân vong.”

Lâm Hải cười không nói chuyện, thật lâu không có cùng đám bạn cùng phòng Lưu Lượng Vương Bằng này cùng nhau chơi đùa, hôm nay đụng phải tại nhà hàng của nhà Lưu Lượng, Lâm Hải cảm thấy đặc biệt thân thiết.

“Bất quá bạn gái của Vương Mập Mạp có dáng dấp thật không tệ, nhưng làm sao lại coi trọng y đâu, con mẹ nó a thật không có thiên lý, Lượng ca ta đẹp trai như vậy, còn không có bạn gái đây.”

“Ngươi nha thật là không có một cái nào a?” Lâm Hải cười mắng nói, Lưu Lượng là cái phú nhị đại tiêu chuẩn, cao lớn cũng đẹp trai, không bao giờ thiếu cũng là bạn gái, lúc trước thế nhưng là đem bọn Lâm Hải Vương Bằng hâm mộ quá sức.

“Lâm tiên sinh, Bành Cục trưởng tới.” Hai người đang trò chuyện, Lưu Hồng Cử liền dẫn Bành Đào đi tới.

“Này Hải tử, ngươi trước bận bịu, có rảnh hai anh em ta trò chuyện tiếp.” Lưu Lượng vội vàng đứng lên, cùng Bành Đào chào hỏi, sau đó theo phụ thân đi ra khỏi phòng.

“Lâm tiên sinh.” Bành Đào vừa nhìn thấy Lâm Hải, liền kích động.

“Ngươi ngồi xuống trước, chúng ta chậm rãi thương lượng một chút.”

Hai người trò chuyện trọn vẹn hơn hai giờ, chờ lúc trở ra, Bành Đào đã là vui mừng nhướng mày.

Về đến nhà, Lâm Hải chơi điện thoại di động một hồi, liền gửi video nói chuyện phiếm cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Lâm Hải, em vừa tắm rửa xong.” Liễu Hinh Nguyệt trùm khăn tắm, đang cầm khăn mặt lau mớ tóc ướt sũng.

“Rất muốn cùng em tắm chung a.” Lâm Hải nhìn dáng người có lồi có lõm, bị khăn tắm bọc vào của Liễu Hinh Nguyệt, nơi bụng có một dòng nước nóng xông tới.

“Chán ghét, người ta mới không cùng anh tắm chung đâu.” Liễu Hinh Nguyệt cười mắng một tiếng, khuôn mặt hồng nhuận phơn phớt càng thêm lộ ra kiều mị rung động lòng người.

“Em chừng nào thì mới có thể trở về a, anh rất nhớ em a.” Lâm Hải nằm ở trên giường, nhu tình nói nói.

“Khả năng còn muốn mấy ngày nữa đi.” Liễu Hinh Nguyệt vén chăn lên, chui vào chăn, trong lúc hành động, chỗ cổ áo lộ ra một mảng lớn thỏ ngọc trắng như tuyết, Lâm Hải nhìn mà cổ họng khô khốc một hồi.

“Thật hối hận khi để em đi tiếp cái quảng cáo này.” Ngữ khí Lâm Hải thăm thẳm nói nói.

Liễu Hinh Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm, hướng màn hình điện thoại di động ẩn ý đưa tình hôn một cái.

“Đợi thêm mấy ngày đi, thân ái, em cũng rất nhớ anh.”

“Nhớ chỗ nào của anh a?” Lâm Hải đột nhiên, cười xấu xa trêu chọc nói.

“Nhớ lồng ngực ấm áp.”

“Còn có gì nữa?”

“Vòng tay an toàn.”

“Còn có gì nữa?”

“Nụ hôn nồng cháy.” Thanh âm Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên nhỏ xuống, trên mặt che kín vẻ đỏ ửng.

“Còn có gì nữa?”

“Vuốt ve ôn nhu.” Xoang mũi của Liễu Hinh Nguyệt, bỗng nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh mất hồn.

“Còn có gì nữa?” Thanh âm của Lâm Hải cũng có chút run rẩy.

“Còn có...”

Hô hấp của hai người, không khỏi gấp rút thở hổn hển.

Chương 420: Con đường buôn bán thứ hai của Thiên Đình

Cùng Liễu Hinh Nguyệt nói chuyện video xong, Lâm Hải không có gì bất ngờ xảy ra lại lần nữa mất ngủ.

Nghĩ đến ngày mai có khả năng cần tiêu hao đại lượng chân khí, Lâm Hải dứt khoát cũng không ngủ, khoanh chân ngồi xuống, tu luyện.

Một đêm rất nhanh đã qua, lúc Lâm Hải mở mắt lần nữa, trời đã sáng rõ.

Đơn giản rửa mặt, ăn xong điểm tâm, Lâm Hải đi ra ngoài lần nữa mua mấy cái rương sợi cay, tuyên bố một nghìn bao, truyền đến cửa hàng mạng Thiên Đình.

Sau khi truyền xong, Lâm Hải đang chuẩn bị đến trong bầy nói một tiếng, kết quả leng keng một tiếng, tiếng nhắc của Weachat liền đến.

Lâm Hải mở ra xem, con mắt nhất thời liền thẳng.

Thần Tài mua sắm một nghìn bao sợi cay, cũng làm ra khen ngợi đối với ngài!

Thương phẩm của ngài đã bán sạch, xin mau chóng đưa thương phẩm mới lên giá.

“Trời ạ, một người mua toàn bộ, ngưu bức!” Lâm Hải không khỏi giơ ngón tay cái lên, trách không được người ta là Thần Tài, quả thật là tài đại khí thô a.

Tuy vừa mới truyền lên liền đã bán hết sạch, nhưng Lâm Hải cảm thấy vẫn là nên cùng mọi người nói một tiếng mới tốt, để tránh đám thần tiên đậu bỉ này còn ngốc tại chỗ chờ lấy.

Mở ra quầy giao dịch Thiên Đình, Lâm Hải biên tập một cái tin, phát ra ngoài.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Các vị, sợi cay hôm nay đã truyền lên, bất quá ta còn chưa kịp nói với mọi người, liền đã bị mua hết, cho nên mọi người muốn mua thì đợi ngày mai đi.

Lâm Hải nói một câu, trong bầy lập tức vỡ tổ.

Nhị Lang Thần: Trời ạ, thật hay giả, người nào nhanh như vậy, ta con mẹ nó cả chó đều không cho ăn, liền đợi đến lúc tranh mua đâu, kết quả ngươi nói cho ta không còn sao?

Na Tra: Ta đêm qua tăng ca Đồ Long, liền vì hôm nay mua nhiều chút, ô ô ô... Người ta đều thành mắt gấu mèo, kết quả ngươi nói cho ta không còn sao?

Hằng Nga: Trời ạ, hôm nay không có sợi cay để ăn, để người ta sống thế nào? (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Trư Bát Giới: Dựa vào, ta vừa đi xem, một nghìn bao, toàn bộ đều để Thần Tài mua đi. @ Thần Tài, đi ra cho ta!

Hồng Hài Nhi: @ Thần Tài, đi ra! Không ra phun lửa đốt ổ của nhà ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

Ma Lý Thanh: @ Thần Tài, Nhật đại gia ngươi, lão tử đến bây giờ một bao còn không có mua được qua đây!

Ngộ Không: @ Thần Tài, đáng giận, thế mà không ở nhà, lão Tôn ta đã đem nhà của gã lật úp, một bao cũng không tìm được.

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Thất Tiên Nữ: @ Thần Tài, ngươi chẳng những hẹp hòi, còn ăn một mình, khinh bỉ ngươi!

Lôi Thần: @ Thần Tài, ngươi chẳng những hẹp hòi, còn ăn một mình, khinh bỉ ngươi! +1

Cửu Thiên Huyền Nữ: @ Thần Tài, ngươi chẳng những hẹp hòi, còn ăn một mình, khinh bỉ ngươi! +2

Ma Lý Thọ: @ Thần Tài, ngươi chẳng những hẹp hòi, còn ăn một mình, khinh bỉ ngươi! +3

Na Tra: @ Thần Tài, ngươi chẳng những hẹp hòi, còn ăn một mình, khinh bỉ ngươi! +4

…

Hệ thống nhắc nhở: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm!

Lâm Hải nhìn thấy cái này lại cười, cái Thần Tài này mẹ nó liền không có một ngày không thổ huyết.

Thần Tài: Im miệng, tất cả im miệng cho ta! Người nào nói ta muốn ăn một mình, ta một bao cũng không ăn! (phía sau là một cái biểu lộ điên cuồng gào lớn)

Nhị Lang Thần: Không ăn ngươi còn đoạt cùng chúng ta, ngươi có bệnh a!

Na Tra: Có bệnh ＋1

Hằng Nga: Có bệnh ＋2

Nhật Du Thần: Có bệnh ＋3

…

Lữ Đồng Tân: Có bệnh ＋ 10086

Thần Tài: Các ngươi mới có bệnh, cả nhà các ngươi đều có bệnh!!! (phía sau là một loạt biểu lộ phát điên)

Hệ thống nhắc nhở: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm!

“Thao, con mẹ nó lại mười năm đạo hạnh.” Lâm Hải buồn cười một trận, hắn hiện tại hết sức tò mò, cái Thần Tài này hết thảy có bao nhiêu năm đạo hạnh, chiếu theo cái tốc độ này, dùng không bao lâu liền biến thành phàm nhân a?

Thần Tài: Bớt nói nhảm đi, bản thần giờ bán ra sợi cay, một bao ba trăm điểm Công đức, tới trước được trước, muốn tư M ta, độn!

“Đậu phộng, con đường buôn thứ hai của Thiên Đình!” Lâm Hải lập tức mắt cũng thẳng, mẹ nó, trách không được người ta là Thần Tài, đây thật là có đường phát tài a.

Các thần tiên trong bầy lúc này mới phản ứng được, Thần Tài nguyên lai là vì tăng giá, sau đó kiếm lấy chênh lệch lợi nhuận, mới đem sợi cay mua hết, lập tức tất cả đều phẫn nộ.

Nhị Lang Thần: Đen, thật con mẹ nó đen! So với Hắc Hùng Quái còn đen hơn! Kiên quyết không mua!

Hằng Nga: Quá đáng giận, một bao muốn nhiều hơn năm mươi điểm Công đức. Bản bảo bảo kiên quyết không mua! (phía sau là một cái biểu lộ không vui)

Na Tra: Hôn mê, tối hôm qua tăng ca thêm, thì sợi cay cũng tăng giá á. Chống lại gian thương, kiên quyết không mua! (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Ma Lý Thanh: Đại gia ngươi Thần Tài, lão tử kiên quyết không mua, mãnh liệt đề nghị đem Thần Tài đá ra khỏi bầy!

Thất Tiên Nữ: Đại gia ngươi Thần Tài, lão tử kiên quyết không mua, mãnh liệt đề nghị đem Thần Tài đá ra khỏi bầy! +1

Cự Linh Thần: Đại gia ngươi Thần Tài, lão tử kiên quyết không mua, mãnh liệt đề nghị đem Thần Tài đá ra khỏi bầy! +2

Điện Mẫu: Đại gia ngươi Thần Tài, lão tử kiên quyết không mua, mãnh liệt đề nghị đem Thần Tài đá ra khỏi bầy! +3

...

Trư Bát Giới: Hắc hắc hắc, lão Trư ta mới từ chỗ Thần Tài mua năm mươi bao, các ngươi còn không đi nữa, nói không chừng một hồi sau có trả giá cao hơn đều không mua được. (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười trộm)

Ma Lý Hải: @ Trư Bát Giới, thảo, nguyên lai ngươi cũng động thủ!

Ngộ Không: Ha ha, lão Tôn ta cũng vừa đi mua xong, ăn ngon, ăn ngon!

Hằng Nga: Hôn mê, trách không được các ngươi cũng không nói lời nào, nguyên lai cũng vụng trộm đi mua, từng cái thật là giảo hoạt a, may mắn ta cũng không thể nhàn rỗi, vừa mới đi mua hai mươi bao, hì hì!

Điện Mẫu: Ta cũng mua, còn giúp lão công ta mua mười bao.

Lôi Thần: @ Điện Mẫu, A Điện, ôm một cái, nhanh truyền cho ta.

Điện Mẫu: @ Lôi Thần, cút! Mua cho ngươi ý tứ là ngươi phụ trách giao tiền, ta phụ trách ăn!

Ma Lý Thanh: Dựa vào, các ngươi đám Tần thú này, nói xong kiên quyết không mua đâu? Nguyên lai chính thức không có mua chỉ một mình ta, bây giờ nghĩ muốn mua con mẹ nó a lại không có! (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Lâm Hải nhìn Ma Lý Thanh hung hăng phàn nàn tại trong bầy, tâm lý buồn cười một trận, mẹ nó con hàng này tựa hồ đầu ngược lại có điểm chậm, một chút lần chần đều không mua được qua a.

Leng keng!

Có người nói chuyện riêng với Lâm Hải, Lâm Hải nhìn một chút, lại là Thần Tài phát tới.

Thần Tài: Tiên hữu, có ở đó hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ở đây, hôm nay lại nôn không ít máu a.

Lâm Hải cười trêu ghẹo Thần Tài nói.

Thần Tài: Khụ khụ, không đề cập tới cái này nữa, muốn cùng tiên hữu thương lượng một chuyện.

Thần Tài có sự tình muốn tìm chính mình thương lượng, không phải là muốn đưa tài cho mình đi?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nói.

Thần Tài: Sợi cay của ngươi, về sau có thể đừng thả vào cửa hàng mạng hay không, tự mình bán cho ta, ta thu hai trăm sáu mươi điểm Công đức một bao, dạng này ngươi ta cũng đều có kiếm lời, là sự tình cả hai cùng có lợi, thế nào?

“Đậu phộng, ngưu bức a!” Lâm Hải bội phục một trận, Thần Tài đúng là Thần Tài, cái này là muốn tại chỗ chính mình lũng đoạn sợi cay a.

Bất quá, Lâm Hải lại không thể đáp ứng y, dù sao nếu làm như vậy, chính mình xem như đắc tội với đám thần tiên kia.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có ý tứ, không hứng thú.

Thần Tài: Đừng a, đây chính là chuyện tốt a, ngươi có thể kiếm nhiều một chút, ta cũng có thể đắc lợi từ giữa, cớ sao mà không làm đâu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cảm tạ, không cần.

Thần Tài: Nếu không ta trả hai trăm bảy mươi một bao, thế nào?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không.

Thần Tài: Hai trăm tám mươi một bao, dạng này được rồi đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không phải sự tình điểm Công đức, việc này ta không thể làm.

Thần Tài: Tiên hữu, làm người không nên quá tham a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, ngươi đừng nói nữa, về sau có cơ hội thì hợp tác đi, chuyện sợi cay này, liền miễn.

Thần Tài: Phục! Ngươi so với ta còn gian thương, vậy liền hai trăm chín mươi đi, ta bán mới bán ba trăm, thật không thể lại cao hơn, ngươi ăn thịt, dù sao cũng phải để cho ta húp chút nước a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta nói, cái này thật không phải sự tình điểm Công đức.

Lâm Hải bất đắc dĩ một trận, cái Thần Tài này, còn cho là mình là đang cùng y nâng giá cao đâu, bất quá Thần Tài tìm tới hắn, khiến Lâm Hải thật là có chút tâm động, tuy sợi cay thì không được, nhưng có lẽ về sau có thể làm chút đồ vật khác, hợp tác với y một chút.

Thần Tài: Ngươi... Ai, đều nói ta đen, ngươi kỳ thực so ta còn đen hơn nhiều a, hai trăm chín mươi lăm một bao, lại cao hơn thật không có thể nói chuyện nữa.

“Trời ạ, còn không có từ bỏ?” Lâm Hải cũng có chút phục cái sự kiên quyết này của Thần Tài.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như vậy đi, sợi cay thật không được, chờ qua một thời gian ngắn, ta làm chút đồ vật khác, hợp tác với ngươi.

Thần Tài: Ngươi nói thật? Hợp tác độc nhất vô nhị? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: n, độc nhất vô nhị!

Thần Tài: Ha ha ha ha, quá tốt, vậy được, ta chờ tin tức của ngươi!

“Cuối cùng đã đem gia hỏa này đuổi đi.”Lâm Hải nhìn thời gian, đã hơn mười một giờ.

“Bên ngươi thế nào?” Lâm Hải gọi điện thoại cho Bành Đào.

“Lâm tiên sinh, hết thảy chuẩn bị kỹ càng.” Trong giọng nói của Bành Đào, lộ ra một cỗ hưng phấn.

Lâm Hải nghe xong, hít sâu một hơi.

“Vậy thì tốt, bắt đầu hành động theo kế hoạch đi!”

Chương 421: Mượn xác hoàn hồn

Lầu hai của khách sạn Quốc Tế Hạo Hải, trong phòng họp rộng rãi hào hoa, mười cái nam tử trung niên áo mũ chỉnh tề ngồi tại bên cạnh bàn hội nghị, trên mặt mỗi người đều treo một tia kiệt ngao bất thuần.

“Ta nói Bành Cục trưởng, ngươi tìm chúng ta đến, không phải nói là có chuyện khẩn yếu à, đến cùng là chuyện gì, ngươi ngược lại là nói a, ta còn đang vội vàng đây.”

“Đúng vậy a, có chuyện cứ nói đi, ta nhìn đám ngu B này, thật sự là buồn nôn.” Một cái nam tử cường tráng còn rất khoa trương làm lên dáng nôn mửa.

“Con mẹ ngươi, ngươi nói ai là ngu B!” Một cái người cao gầy không phục, há mồm liền mắng nói.

“Liền nói ngươi, làm sao?” Nam tử cường tráng lập tức đứng lên, hung hăng càn quấy chỉ người cao gầy, một mặt âm ngoan.

“Ngươi con mẹ nó chán sống đi.”

“Sợ ngươi a, không phục tối nay dưới Thu Danh Sơn, chạy đến giết chết ngươi!”

“Đủ rồi!” Bành Đào đột nhiên đứng lên, trên mặt âm trầm như nước.

“Lại nhao nhao thì đem các ngươi tất cả đều bắt lại!”

“Thỏa.” Bành Đào vừa phát lời nói, nam tử cường tráng cùng người cao gầy kia mới không phục không cam lòng mà ngồi xuống, hiển nhiên đối với Bành Đào cái Cục trưởng Cục Công an này vẫn còn có chút cố kỵ.

“Bành Cục trưởng, đến cùng gọi chúng ta tới là vì chuyện gì a, ngươi không phải là muốn đem chúng ta tận diệt đi?” Một cái mắt tam giác âm dương quái khí nói nói, nhất thời dẫn tới mọi người cười vang một trận.

Bọn họ những người này, cũng là người phụ trách phía dưới của Ngũ Hổ Thiên Hà Bang, cũng là những kẻ đầu têu loạn tượng trong thành phố Giang Nam, sau khi Ngũ Hổ chết, Bành Đào thấy mắt tam giác hỏi như vậy, đầu não nóng lên, thật là có một cỗ xúc động đem bọn này toàn bộ bắt lại.

Nhưng ý nghĩ này lóe lên một cái rồi biến mất, trong lòng Bành Đào cười khổ một trận, nếu quả thật có thể làm như thế, sự tình liền đơn giản.

Đám người này tuy đều là người cầm quyền thực tế của Thiên Hà Bang hiện tại, nhưng bên ngoài bọn họ còn có một tầng thân phận khác, cái kia chính là các nhà xí nghiệp của thành phố Giang Nam.

Sau khi Thiên Hà Bang phát triển cấp tốc, có kích thước nhất định, cũng giống như các thế lực khác, hướng phương hướng tẩy trắng mà phát triển, có rất nhiều sản nghiệp, những người này, cũng là người phụ trách các sản nghiệp lớn của Thiên Hà Bang.

Cũng chính bởi vì tầng thân phận này, đã hình thành lên một tầng bảo hộ đối với bản thân bọn họ, Bành Đào muốn đem bọn họ toàn bắt, căn bản là không có khả năng.

Cái này cũng là nguyên nhân khiến bọn họ có can đảm cùng đi gặp Bành Đào, bởi vì bọn họ biết rõ, coi như Bành Đào biết rõ phía sau là do bọn họ đang giở trò, thì cũng không có cách bắt bọn họ.

“Mọi người chờ một chút.” Bành Đào có chút chán ghét đập vỗ bàn.

“Còn chờ? Chúng ta đến cùng đang đợi ai vậy? Bí thư Thị ủy? Hay Thị trưởng thành phố?” Một người nam tử trào phúng nói.

“Rất nhanh ngươi liền biết rõ.” Bành Đào không kiên nhẫn nói, “Nếu như không muốn chờ, ngươi bây giờ liền có thể đi!”

Đang nói, cửa phòng họp bỗng nhiên bị đẩy ra, một người trẻ tuổi đi tới.

Bành Đào nhìn qua, vội vàng đứng lên, cười cười nghênh đón.

“Lâm tiên sinh, ngươi đã tới.”

Lâm Hải hướng phía Bành Đào gật gật đầu, sau đó khinh miệt quét mắt nhìn mọi người trong phòng một vòng.

“Đều đã đến đông đủ? Xác định không có người trốn a?”

“Không thiếu một cái, tất cả đều ở đây.” Bành Đào khẳng định đáp nói, điểm này y cái Cục trưởng Cục Công an này còn rất có lòng tin.

“Thao, ngươi con mẹ nó là ai vậy?”

“Bành Cục trưởng, ngươi không phải là để cho chúng ta chờ cái tên ngốc bức này a?”

“Tiểu tử, cút nhanh lên a, muộn sợ ngươi đi không ra được.”

Mọi người trong phòng thấy người mà bọn họ phải chờ lại là một người trẻ tuổi, lập tức hung hăng càn quấy kêu lên.

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, cười lạnh.

“Từng cái mặc dạng chó hình người, lại không che giấu được bản tính cặn bã.”

“Ngươi con mẹ nó nói ai là cặn bã!”

“Tiểu tử, ngươi con mẹ nó là chán sống đi, tin hay không ta để ngươi không nhìn thấy được thái dương ngày mai?”

“Đậu móa, ngươi có biết ngươi đang cùng ai nói chuyện không!”

Lâm Hải nói một câu, nhất thời lại nhắm trúng đám người này vỗ bàn gọi bậy một trận, nếu không phải Bành Đào còn ở lại chỗ này, đoán chừng sớm đã có người xông lại.

Lâm Hải cũng không tức giận, kéo cái ghế, nhàn nhã ngồi xuống.

“Ta là ai cũng không trọng yếu, hôm nay mục đích mà ta tới này, là muốn từ trong các ngươi tuyển ra một cái Bang chủ mới.”

Lâm Hải vừa dứt lời, phòng họp vừa rồi còn ồn ào, lập tức tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

“Ngươi đến tột cùng là ai, có tư cách gì để đề cử Bang chủ mới?”

Bọn họ giằng co, chính là vì vị trí Bang chủ mới, hiện tại Lâm Hải đột nhiên nói muốn lấy một cái đi ra làm Bang chủ, đám người này không phải là không có não, lập tức suy nghĩ đến thân phận của Lâm Hải.

Lâm Hải không nói chuyện, mà chính là quay đầu hướng phía sau lưng nhìn sang.

“Trương gia gia? Ngài coi trọng tên nào?”

“Trương gia gia? Cái gì Trương gia gia?” Người trong phòng tất cả đều là một trận mạc danh kỳ diệu.

Mà sau lưng Lâm Hải, thanh âm mang theo kích động của Trương Cường đang vang lên trong đầu Lâm Hải.

“Tiểu Hải, làm như vậy thật có thể chứ? Đối bọn họ có phải không công bình hay không?”

“Yên tâm đi, Trương gia gia, đám người này đều là cái loại thập ác bất xá, để bọn chúng cống hiến ra thân thể, thực là đang giúp bọn chúng tích đức làm việc thiện.”

Trương Cường nghe Lâm Hải nói như thế, trong mắt lập tức dần hiện ra quang mang hưng phấn.

“Vậy thì tốt, ta chọn cái nam tử khỏe mạnh kia, dáng người của gã cùng ta không sai biệt lắm.” Trương Cường hướng phía một cái nam tử khỏe mạnh ở góc hẻo lánh chỉ nói.

“Tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, chỉ một ngón tay vào nam tử kia.

“Gã tên gọi là gì?”

“Chủ tịch tập đoàn Hoành An, Trâu Cường.”

“Ngươi hỏi ta làm gì?” Trâu Cường thấy ánh mắt Lâm Hải nhìn chính mình có chút cổ quái, một mặt cẩn thận hỏi.

Lâm Hải cười cười, bỗng nhiên đứng lên.

“Chúc mừng ngươi, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là tân nhậm Bang chủ của Thiên Hà Bang.”

Trâu Cường nghe được, bỗng nhiên vui vẻ, vừa muốn nói cái gì, chỉ thấy ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên biến đổi, hai tay để ở trước ngực không ngừng đánh lấy ấn quyết kỳ quái.

“Phong Hồn Thuật, qua!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, linh hồn của Trương Cường bỗng nhiên bị quăng lên, xông vào trong người Trâu Cường.

“Con mẹ ngươi, ngươi đến cùng là người nào? Bang chủ lúc nào đến phiên ngươi đến định?”

“Trâu Cường muốn làm Bang chủ? Ta là cái thứ nhất không đồng ý!”

“Ta cũng không...”

Lời nói của người thứ ba im bặt mà dừng, sau đó mọi người nhao nhao nhìn về phía Trâu Cường, một mặt kinh hãi.

Chỉ thấy giờ phút này toàn thân Trâu Cường run rẩy, biểu hiện trên mặt tựa hồ nhận phải hoảng sợ cực kỳ kinh hãi, khủng bố nói không nên lời.

“Ta không làm Bang chủ nữa, ta từ bỏ, ta từ bỏ, ta sẽ thành thành thật thật làm một cái thương nhân, tha mạng a, a!!!”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, đầu Trâu Cường mãnh liệt rũ xuống, tại thời khắc mọi người ở đây kinh hãi, toàn thân Trâu Cường run lên, lại bỗng nhiên lần nữa đem đầu nâng lên.

Chỉ là ánh mắt như điện này, để mọi người giật mình một cái, cảm giác Trâu Cường tựa hồ đã biến đổi.

“Trâu Cường, ngươi con mẹ nó làm cái gì?” Có người mở miệng hỏi nói.

Trâu Cường cười một tiếng quỷ dị, không để ý đến gã, ngược lại đem đầu ngoặt về phía Lâm Hải.

“Tiểu Hải, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, cái ân tình trùng sinh này, Trương gia gia ghi nhớ.”

Thanh âm của Trâu Cường, đã biến thành thanh âm của Trương Cường, Lâm Hải cuối cùng thở ra một hơi thật dài.

“Không có chỗ sơ suất liền tốt.”

“Yên tâm, phi thường hoàn mỹ, thứ nên thanh lý, ta đã dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ.”

Lâm Hải gật gật đầu, ở đây đại khái cũng chỉ có hắn mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Trương Cường.

“Cái gì là ân tình trùng sinh, Trâu Cường ngươi con mẹ nó nhìn nhiều tiểu thuyết a?” Có người khịt mũi coi thường, nhưng nội tâm của tất cả đều bất an, từ khí chất đến thanh âm của Trâu Cường, bỗng nhiên giống như biến thành một người khác, loại chuyện quỷ dị này, để bọn họ có loại dự cảm không tốt.

“Các vị gia gia, các ngươi xem trọng cái nào, cùng Tiểu Hải nói đi.” Lâm Hải tiếp tục nhu hòa hướng phía sau lưng nói nói.

“Thao, làm cái gì, ta còn có việc, đi trước.”

“Ta cũng đi, ta còn có buổi họp muốn mở.”

Nhìn Lâm Hải lần nữa hướng phía không khí nói chuyện, lại liên tưởng tới Trâu Cường kêu thảm trước đó, rốt cục có người ngồi không yên, một mặt kinh hoảng liền chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Nhưng, đột nhiên, sắc mặt bọn họ đại biến, một cỗ hoảng sợ cực lớn lập tức quanh quẩn trong lòng.

Bởi vì bọn họ phát hiện, thân thể của bọn họ, thế mà không động đậy được.

“Ngươi đến cùng đã làm cái gì đối với chúng ta!” Người trong phòng cùng kêu lên hoảng sợ nói nói.

Khóe miệng Lâm Hải khẽ nhếch, lộ ra một cái nụ cười là lạ.

“Các ngươi, nghe nói qua chuyện mượn xác hoàn hồn sao?”

Chương 422: Tận diệt

Một mực đến khi những người trong Thiên Hà Bang này, thân mật cùng Lâm Hải chào hỏi rồi rời đi, thì Bành Đào vẫn còn không có từ bên trong chấn kinh cực lớn kia tỉnh táo lại.

“Bành Cục trưởng?” Lâm Hải không thể không mở miệng, đánh thức y.

“A? A! Lâm tiên sinh!” Lúc Bành Đào lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, bên trong ánh mắt đã tràn ngập hoảng sợ.

Nếu như trước đó nói Bành Đào đã biết rõ Lâm Hải bất phàm, này cũng chỉ là đem Lâm Hải xem như một cái kỳ nhân dị sĩ, thế nhưng đi qua sự kiện vừa rồi kia, Bành Đào đã không còn đem Lâm Hải thành người mà nhìn nữa.

Mượn xác hoàn hồn, loại sự kiện quỷ dị này chỉ thấy qua ở trong tiểu thuyết cùng phim ảnh, thế mà không coi vào đâu chân thực phát sinh tại trước mắt chính mình, để tín ngưỡng mấy chục năm của Bành Đào cũng bị lật đổ.

“Bên Thiên Hà Bang này giải quyết, còn lại liền xem các ngươi.”

“Lâm tiên sinh yên tâm, ta nhất định sẽ tự mình tọa trấn, cho thành phố Giang Nam một cái hoàn cảnh xã hội hài hòa an bình."

Trước mắt mười cái lão đại chủ sự của Thiên Hà Bang, đều đã thành người của Lâm Hải, đương nhiên sẽ không để cho người phía dưới tiếp tục tranh đấu, nhưng khó tránh khỏi sẽ có một ít người có ý nghĩ khác, nghĩ đến thừa dịp loạn để mưu tư lợi cho chính mình, cái này liền cần cảnh sát đến làm việc.

"Cái kia, Lâm tiên sinh, bên trên quyển vở tìm ra trong nhà của Đường Thị trưởng, có ghi chép chứng cứ của một số nhân viên cảnh vụ phạm pháp, ta nhìn một chút, rất nhiều người đều là phạm lỗi rất nhỏ, hiện tại lại là lúc cần dùng người, ngài nhìn có thể chỉ trừng trị thủ phạm, cho những người khác cơ hội hối cải để làm người mới hay không?"

Kính sợ của Bành Đào đối với Lâm Hải, đã đến vào trong xương, không tự chủ được liền hướng Lâm Hải bày ra công tác.

"Sự tình trong nội bộ các ngươi, ngươi xem đó mà làm là được, ta mặc kệ." Lâm Hải có chút buồn cười lắc đầu.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải liền biến sắc, vô cùng trịnh trọng nhìn sang Bành Đào.

"Chuyện hôm nay, không nên tiết lộ cùng bất luận kẻ nào, nếu không, ta không ngại đem ngươi cũng đổi thành một người khác!"

Bành Đào nghe được, dọa đến giật mình một cái.

"Lâm tiên sinh, yên tâm, ta dù cận kề cái chết cũng sẽ không nói."

"Vậy là tốt rồi!"

Sau khi Lâm Hải rời đi, Bành Đào lập tức móc ra điện thoại, liên tiếp đánh đi, bắt đầu gấp gáp phân bổ công tác.

Cục Công an phân cục Liên Hồ trong thành phố Giang Nam, hiện tại đã loạn thành một bầy, Bành Cục trưởng của Thị Cục tự mình dẫn người, đem Cục trưởng Chính Ủy cùng hai cái Phó Cục toàn bộ áp lên xe cảnh sát, toàn bộ ban lãnh đạo của phân cục đều bị tận diệt.

Mấy cái Sở trưởng sở cảnh sát bên trong khu quản hạt này nhao nhao tiếp nhận thông tri, giờ phút này đang vội vã chạy đến, tham gia hội nghị khẩn cấp của phân cục.

Vương Mãnh một thân cảnh phục, ngồi tại nơi hẻo lánh trong đại sảnh tiếp đãi của lầu một phân cục, chậm rãi uống trà, nhìn những Sở trưởng vội vàng chạy đến này, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Vài ngày trước, chính mình vẫn là một người bên trong bọn họ, không nghĩ tới thế sự hay thay đổi, chính mình bây giờ đã không thuộc về cái quần thể này.

“U, lão Vương cũng tới.” Một cái Sở trưởng nhiệt tình hướng phía Vương Mãnh chào hỏi, tuy Vương Mãnh bị miễn chức, nhưng vị sở trưởng này trước kia cùng Vương Mãnh có quan hệ không tệ, cũng không có nhìn thấp một chút.

Vương Mãnh cười gật gật đầu, nhưng không có đứng lên.

“Cũng đã bị miễn, còn qua đây làm gì, hơn nữa giá đỡ vẫn còn lớn.” Có Sở trưởng cùng Vương Mãnh trước kia không hợp nhau lắm, lập tức bắt đầu châm chọc khiêu khích.

Vương Mãnh đối với cái này, lại là mười phần bình tĩnh, trên mặt thủy chung treo nụ cười nhàn nhạt, có loại cảm giác không quan tâm tới hơn thua.

Lục tục ngo ngoe mấy cái Sở trưởng trước sau chạy đến, thời điểm nhìn thấy Vương Mãnh thế mà cũng tại đây, nhao nhao quăng tới ánh mắt kinh ngạc, bất quá Vương Mãnh không phải trọng điểm mà bọn họ cần chú ý, nên đề tài của bọn họ rất nhanh liền chuyển dời đến bên trên sự kiện ban lãnh đạo của phân cục lần này.

“Lần này lãnh đạo phân cục bị một lần cầm xuống, thật sự là thủ đoạn lôi đình a, lúc trước một chút tin tức cũng không có.”

“Tên hỗn đản Đỗ cục kia, bị cầm xuống là chuyện sớm muộn, con mẹ nó quá tham a, ta đến sớm, các ngươi không thấy lúc gã bị mang lên xe cảnh sát, dọa đến cũng tè ra quần, thật mẹ nó mất mặt.”

“Lại nói lần này lãnh đạo bị hạ hết, Cục trưởng mới khẳng định là Chính ủy Thị cục phân tới, nhưng là hai cái vị trí Phó cục, ít nhất phải từ trong những người chúng ta này chọn ra một cái, ta nhìn lão Trương là có hi vọng nhất.”

“Ta nào được, còn kém xa.” Lão Trương liên tục khoát tay.

“Ngươi không được thì người nào được, nếu như Vương sở không bị miễn chức, có lẽ ngươi còn quá sức, hiện tại Vương sở bị miễn chức, bên trong chúng ta liền chỉ có ngươi là tư lịch già dặn nhất, không phải ngươi thì là ai? U, lão Vương, nhắc tới chuyện thương tâm của ngươi, không có ý tứ a, ta không có ý tứ gì khác.” Người Sở trưởng này giờ mới nhớ tới, Vương Mãnh còn đang ngồi một bên đâu, nhất thời có chút xấu hổ hướng phía Vương Mãnh khoát khoát tay.

“Không có việc gì.” Vương Mãnh nhẹ nhàng cười cười, người Sở trưởng này luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng, Vương Mãnh cũng biết ông ta không phải là cố ý.

“Vậy cũng không nhất định a, người ưu tú hơn ta có nhiều lắm.” Lão Trương ngoài miệng nói không nhất định, trên mặt cũng đã mắt cười đến không thấy con ngươi.

“Các ngươi nói cái gì đó, vui vẻ như vậy?” Lúc này, Khương Kim Diệu cũng đuổi tới, lập tức hiếu kỳ lại gần.

“Chúng ta đang nói, lão Trương có tư lịch già dặn nhất, lần này khẳng định phải lên làm Phó Cục trưởng.”

“Không cần loạn nói, không cần loạn nói, hết thảy coi trọng cấp trên an bài.” Lão Trương vội vàng vui vẻ ra mặt khoát tay nói nói.

“Đúng vậy a, lão Trương, ngươi liền đừng khiêm nhường, có lẽ một hồi chúng ta liền phải gọi ngươi Trương cục.” Khương Kim Diệu cũng cười trêu ghẹo nói, nhưng trong lòng dâng lên một mảnh lo lắng.

Khương Kim Diệu cùng lão Trương là tốt nghiệp trường cảnh sát cùng một lúc, nhưng lão Trương cũng đã làm Sở trưởng năm năm, còn gã lại mới vừa vặn lên làm, thành Sở trưởng có tư lịch thấp nhất, lần đề bạt này, tự nhiên không có khả năng có phần của gã.

Khương Kim Diệu có tự tin tuyệt đối, nếu như gã cùng Lão Trương cùng lên làm Sở trưởng một lúc, lấy năng lực hoạt động của gã, cái chức Phó Cục này, lão Trương người chỉ biết vùi đầu gian khổ làm ra, khẳng định không cạnh tranh được với chính mình.

Nhưng bây giờ, chỉ có thể nhìn cơ hội tốt như vậy trơ mắt chạy đi, tâm Khương Kim Diệu cũng đang chảy máu.

“Đáng chết, đều do tên hỗn đản Vương Mãnh kia, cản đường của lão tử!” Khương Kim Diệu không khỏi đem tất cả oán hận đẩy tại trên thân Vương Mãnh.

“Ừm?” Bỗng nhiên, một cái thân ảnh quen thuộc trong góc hẻo lánh, xuất hiện tại trong ánh mắt của Khương Kim Diệu.

“Vương Mãnh!” Con mắt Khương Kim Diệu lập tức liền hồng, “Đậu móa, con chó chặn đường này!”

Khương Kim Diệu thở phì phì liền đi qua.

“Các Sở trưởng khai hội, ngươi tới đây làm gì? Còn cho mình là Sở trưởng sao?”

Thanh âm của Khương Kim Diệu rất lớn, lập tức liền đem ánh mắt của các Sở trưởng khác hấp dẫn tới.

Ánh mắt Vương Mãnh lạnh xuống liếc nhìn Khương Kim Diệu một chút, không nói gì, nào nghĩ đến, Khương Kim Diệu càng thêm sức.

“Mọi người nhìn xem a, đây là người đã làm qua Sở trưởng đâu, liền cái tố chất này, ta nói chuyện cùng y cũng không biết đường đứng lên!”

“Còn trị không được ngươi, ngươi đứng lên cho ta!” Khương Kim Diệu chỉ vào Vương Mãnh lớn giọng gầm nói.

“Lão Khương, đủ rồi, lão Vương cũng là lão đồng chí, ngươi không cần thiết phải là dạng này.” Có chút Sở trưởng nhìn không được, mở miệng nói nói.

“Đây không phải sự tình là lão đồng chí hay không, cái này là sự tình tố chất của một người, liền lễ tiết tối thiểu nhất cũng đều không hiểu, thật không biết làm Sở trưởng nhiều năm như vậy là làm sao làm được, trách không được để y mất chức.”

Đám Sở trưởng bên cạnh một mặt xấu hổ, nói đến chuyện này, bọn họ là người ngoài cuộc, liền không tiện tiếp tục cắm miệng.

“Ta cho ngươi biết, ngươi bây giờ đã không phải là Sở trưởng, đừng tiếp tục bày tác phong Sở trưởng đáng tởm cho ta! Ngươi cho ta...” Khương Kim Diệu còn chưa nói xong, Vương Mãnh cọ cái đứng lên.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!” Khương Kim Diệu giật mình, nhìn ánh mắt như đao tử của Vương Mãnh, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

“Người đều đến đông đủ đi.” Vương Mãnh không để ý tới tới Khương Kim Diệu, ánh mắt chậm rãi quét một vòng qua các Sở trưởng đang ngồi.

“Đến đông đủ liền khai hội đi.” Nói xong, Vương Mãnh một mặt uy nghiêm, cất bước hướng phía phòng họp đi đến.

Chương 423: Nếu không chúng ta, đánh cược?

Nhìn Vương Mãnh không coi ai ra gì đi vào phòng họp, một đám Sở trưởng, mỗi cái đều trợn mắt hốc mồm.

“Tình huống như thế nào? Là lão Vương triệu tập chúng ta khai hội sao?”

“Không biết a, nhìn cái dạng kia của lão Vương, mười phần phái đoàn lãnh đạo a.”

“Đậu phộng, không phải là bắt đầu dùng lại một lần nữa a?”

“Rất có thể, đừng quên lão Vương là bị phân cục miễn chức, hiện tại lãnh đạo phân cục toàn bộ bị bắt, có lẽ Thị cục sửa lại án xử sai cho lão Vương.”

Mọi người nhao nhao gật đầu, tựa hồ tất cả đều tán thành ý nghĩ này.

Lão Trương ở bên cạnh, trong nháy mắt có loại cảm giác từ lầu cao vạn trượng bị ném xuống, toàn thân lập tức cũng không còn khí lực, tâm tình trong nháy mắt thấp xuống, nếu như Vương Mãnh thật sự được dùng lại một lần nữa, vậy ông ta chẳng phải là không có hy vọng sao?

“Không có khả năng, sao lại có thể như thế đây, cái này...” Khương Kim Diệu chê cười, trong lòng lại phanh phanh nhảy loạn, sau cùng liền chính gã cũng nói không được.

Nếu như nói trong đám người này ai không muốn nhìn thấy Vương Mãnh đông sơn tái khởi nhất, vậy tuyệt đối không phải là Khương Kim Diệu gã thì không còn ai.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt đồng tình liếc Khương Kim Diệu một cái, nếu như Vương Mãnh thật cao thăng, Khương Kim Diệu trước đó đối đãi với Vương Mãnh như thế, đoán chừng sẽ không có cái trái cây tốt gì để ăn.

“Đi thôi, trước đi họp, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, đi vào thì sẽ biết thôi?” Một cái Sở trưởng kêu gọi mọi người đi vào phòng họp.

Vừa tiến đến, chỉ thấy Vương Mãnh đã ngồi tại chính giữa đài chủ trì, tất cả mọi người là giật mình trong lòng, nhìn thế này thì suy đoán trước đó đã có tám thành là thật, dù sao đài chủ trì không phải ai đều có thể ngồi được.

“Thật sự là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây a, nhân sinh a, cũng là khó lường như vậy!” Những Sở trưởng này, trong lòng cảm khái ngồi vào vị trí của mình.

“Thật con mẹ nó đáng chết!” Khương Kim Diệu ngồi tại vị trí của mình, hai con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Vương Mãnh, trong lòng tràn ngập oán hận.

Nhưng lúc ánh mắt của Vương Mãnh đưa qua, Khương Kim Diệu lập tức không tự chủ được thay đổi một bộ nụ cười nịnh nọt, cùng trước đó quả thực tưởng như hai người.

Vương Mãnh bỗng nhiên hướng phía Khương Kim Diệu mỉm cười, sau đó vẫy tay.

Nhìn nụ cười thân thiết của Vương Mãnh, xương cốt Khương Kim Diệu cũng xốp giòn, lập tức bắt đầu kích động.

“Chẳng lẽ Vương Mãnh mới vừa lên cao, không thể không có trợ thủ tín nhiệm? Dù sao mình làm chức phó cho ông ta nhiều năm như vậy, đây nhất định là muốn trọng dụng chính mình a?”

Khương Kim Diệu lập tức, bỗng nhiên cảm thấy Vương Mãnh người này, cũng không phải chán ghét như vậy.

Vừa muốn cất bước hướng phía đài chủ trì mà đi đến, Vương Mãnh bỗng nhiên lên tiếng.

“Ngươi đứng lên làm gì? Lão Trương, đến bên trên ngồi.”

Mặt mo của Khương Kim Diệu lập tức đỏ bừng, cúi đầu vô cùng xấu hổ mà ngồi xuống.

“Quá con mẹ nó mất mặt.” Khương Kim Diệu nghe xung quanh truyền đến tiếng cười nhẹ, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

“Ta?” Lão Trương ở sau lưng Khương Kim Diệu, mê mang đứng lên, lập tức mộng.

“Ngươi là Phó Cục trưởng, đương nhiên phải ngồi lên một bên.” Vương Mãnh cười nói.

Lão Trương nghe vậy sững sờ, sau đó trong đầu lập tức ông một cái.

“Ta là Phó Cục trưởng, ta là Phó Cục trưởng…” Thanh âm của Vương Mãnh một mực vang vọng tại trong đầu lão Trương, cực đại vui sướng, để lão Trương trực tiếp ngốc tại chỗ này.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau lên đây, chúng ta muốn khai hội.”

“A? A, nha.” Lão Trương hai chân nhẹ nhàng, cũng không biết nói sao đi đến Đài chủ trì, mười phần câu nệ ngồi tại bên người Vương Mãnh, cảm giác toàn thân không được tự nhiên.

Chỉ là, kinh hỉ cực lớn, lại làm cho trên mặt lão Trương che kín nụ cười.

“Ta dựa vào, một lần hai cái Phó Cục, toàn bộ đều từ trong chúng ta mà ra!”

“Cái này có là cái gì, lão Vương cùng lão Trương có tư lịch ngang nhau, hai người đồng thời được cất nhắc cũng là bình thường.”

“Vừa mới còn tưởng rằng lão Trương không có hy vọng, thật sự là không nghĩ tới a.”

“Đoán chừng người không nghĩ tới lớn nhất là lão Trương, ngươi nhìn lão Trương ngồi cứng nhắc như vậy nhưng bộ dáng lại cao hứng.”

Các Sở trưởng dưới đài bắt đầu nhao nhao khe khẽ bàn luận.

“Mọi người im lặng một chút.” Lúc này, Vương Mãnh nói chuyện, dưới đài lập tức an tĩnh lại.

“Sự tình phân cục tất cả mọi người biết rõ, ta liền không nói nhiều, một đơn vị không thể không có một cái lãnh đạo hạch tâm, bởi vậy cục Đảng ủy thành phố đã bổ nhiệm ban lãnh đạo mới, bởi vì sự tình Thiên Hà Bang, cục lãnh đạo của thành phố cũng bề bộn nhiều việc, cho nên để ta tới thay tuyên bố mệnh lệnh nhận chức một chút!”

“Toàn thể đứng dậy!” Vương Mãnh nói xong, tất cả mọi người nhao nhao đứng nghiêm.

“Căn cứ vào nghiên cứu quyết định của Đảng ủy Cục Công an thành phố Giang Nam, bổ nhiệm đồng chí Vương Mãnh dân cảnh sở cảnh sát đường Tân Kiến làm Cục trưởng phân cục Liên Hồ, đồng chí Trương Đại Dân Sở trưởng sở cảnh sát đường Nghênh Tân làm Phó Cục trưởng phân cục Liên Hồ, phân công quản lý công tác trị an!”

“Mệnh lệnh tuyên đọc hoàn tất, ngồi xuống.”

Mọi người nhao nhao ngồi xuống, nhưng trên mặt từng cái lại theo ngốc một chút.

“Ta không nghe lầm chứ, lão Vương là Cục trưởng, không phải Phó Cục trưởng?”

“Không sai, là Cục trưởng, lần này ngưu bức lớn!”

“Đề bạt chức lớn a, thật mẹ nó hâm mộ chết.”

“Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, lấy tư lịch của lão Vương, trực tiếp làm Cục trưởng ngược lại là đủ.”

Những Sở trưởng này, lúc nhìn về phía Vương Mãnh, đều là một mặt hâm mộ, đồng thời bên trong ánh mắt, cũng nhiều ra một tia kính sợ.

Chỉ có Khương Kim Diệu ngốc, trong lòng có ảo não, có đố kỵ, nhưng, là vô cùng vô tận oán hận.

“Con mẹ nó a, dựa vào cái gì!” Khương Kim Diệu không khỏi nắm chặt song quyền, nhưng trên mặt lại phi thường giả tạo lộ ra một tia biểu lộ vui vẻ thay cho Vương Mãnh.

“Còn có một việc.” Vương Mãnh lần nữa lên tiếng, phía dưới lập tức an tĩnh lại.

“Đồng chí Khương Kim Diệu, cấu kết cùng Thiên Hà Bang, thu hối lộ, phạm pháp nghiêm trọng, căn cứ vào chỉ thị của Thị cục, tiến hành bắt giữ đối với đồng chí Khương Kim Diệu!”

Vương Mãnh vừa mới nói xong, cửa phòng họp bỗng nhiên bị đẩy ra, hai cái cảnh sát vũ trang đầy đủ xông tới, đem Khương Kim Diệu bắt lại.

Khương Kim Diệu lập tức sững sờ, hơn nửa ngày mới phản ứng được, nhất thời liền gấp.

“Vương Mãnh, ngươi cái này là công báo tư thù, ngươi là đang trả thù ta, ta không phục! Ta muốn khiếu nại!” Khương Kim Diệu dùng sức giãy dụa, một mặt hoảng sợ.

“Tùy ngươi, mang đi!” Vương Mãnh vung tay lên, hai cảnh sát liền đem Khương Kim Diệu mang ra ngoài.

Các Sở trưởng dưới đài một mặt mộng bức nhìn Khương Kim Diệu bị mang đi, trong lòng tất cả đều chịu chấn động cực kỳ mạnh mẽ.

Tình thế phát triển, nhiều lần vượt quá đoán trước của bọn họ, để tâm tình của bọn họ không khỏi tất cả đều khẩn trương lên, thở mạnh cũng không dám.

“Vương Mãnh đây là quan mới đến nhận chức đốt ba đống lửa a, nhưng tuyệt đối đừng đốt tới chính mình a.” Cái bờ mông của những Sở trưởng này cũng không sạch sẽ thế nào, sợ Vương Mãnh vì lập uy, đem chính mình thu thập.

Đặc biệt là một số người bình thường cùng có quan hệ không tốt với Vương Mãnh, trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Lập tức, bầu không khí trong toàn bộ phòng họp trở nên phá lệ đè nén.

Cũng may loại tràng diện khiến người ta ngạt thở này không có duy trì bao lâu, Vương Mãnh lần nữa lên tiếng.

“Tiếp theo, phân bố nhiệm vụ!”

“Bá” lập tức, các Sở trưởng bên dưới, tất cả đều đứng dậy, từng cái đứng thẳng tắp, thái độ nghiêm túc chưa từng có.

Một mực chờ đến sau khi tất cả mọi người tiếp nhận nhiệm vụ đều rời đi, Vương Mãnh mới đặt mông ngồi trên ghế, ánh mắt xuất thần từng đợt.

“Đời này của Vương Mãnh ta, lựa chọn chính xác nhất, cũng là theo Lâm tiên sinh, nếu không, làm sao có thể có hôm nay a.” Vương Mãnh khẽ vuốt vuốt ghế dựa Cục trưởng, trong lòng bùi ngùi mãi thôi.

Lâm Hải giờ phút này đã về đến trong nhà, Phong Hồn Thuật trước đó chưa từng có thành công, cũng chưa từng xuất hiện loại tình huống Nhất Thể Song Hồn (*một xác hai hồn) mà hắn lo lắng kia, để hắn giờ phút này tâm tình phá lệ tốt.

“Ha ha, tâm tình của Tiểu Hải tựa hồ không tệ a, gặp được cái chuyện gì mà cao hứng như vậy?” Tiêu Thanh Sơn đang ở trong nhà Lâm Hải, cùng Lâm Mậu Thành đánh cờ, thấy bộ dáng vui mừng hớn hở của Lâm Hải, nhất thời cười hỏi.

“Tiêu lão, gia gia, chuyện này ta mà nói ra, ta sợ nhị lão ngài, sẽ cao hứng đến ngất xỉu đi.”

“Ha ha, ngươi cũng quá xem thường ta và gia gia ngươi a, hai chúng ta gió to sóng lớn gì còn không có trải qua, còn có thể có chuyện gì có thể lại để hai ta thất thố cùng một lúc?”

“Ồ?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng, “Nếu không chúng ta, đánh cược?”

Chương 424: Đón người

“Ồ? Ngươi có tự tin như vậy sao?” Tiêu Thanh Sơn lập tức cũng dậy lên hứng thú.

“Nhất định, thế nào, ngài có dám đánh cược hay không?” Lâm Hải tâm tình tốt, cũng rất ít lúc nổi hứng trêu đùa cùng Tiêu Thanh Sơn.

“Ha ha ha, trên thế giới này còn có sự tình gì mà Tiêu Thanh Sơn ta không dám? Được, ta và ngươi cược!”

“Vậy được, bất quá cược cái gì đâu?” Lâm Hải xoa cằm, suy tư.

“Cái này dễ nói, nếu như ta thắng, ngươi lại cho lão đầu tử ta mười hồ lô Hầu Nhi Tửu.” Tiêu Thanh Sơn vừa nhấc lên Hầu Nhi Tửu, hai mắt liền sáng lên.

“Được, không có vấn đề!” Lâm Hải thống khoái đáp ứng nói, Hầu Nhi Tửu lần trước Ngộ Không phát cho mình, hiện tại còn lại có năm hồ lô, đến lúc đó tại cùng y muốn là được.

“Gia gia, ngài tại sao lại muốn uống rượu?” Tiêu Tình ở một bên, quệt mồm nói nói.

“Ngươi biết cái gì, Hầu Nhi Tửu này của Tiểu Hải, là bảo bối.”

“Bảo bối gì, thắng ngài cũng đừng hòng uống.” Tiêu Tình thở phì phì, đầu nghiêng sang một bên.

“Vậy nếu ngài thua đâu?” Lâm Hải cười hỏi.

“Thua?” Tiêu Thanh Sơn sững sờ, sau đó chỉ sang Tiêu Tình, “Thua ta đem cháu gái bảo bối gả cho ngươi.”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút phun, mẹ nó lão già này...

“Gia gia, ngài nói cái gì đó?” Tiêu Tình nhất thời đỏ thẫm cái mặt, “Thật sự là già mà không đứng đắn, không để ý tới ngài nữa.”

Tiêu Tình tức đến giậm chân một cái, quay đầu chạy về phòng, nhắm trúng Tiêu Thanh Sơn cùng Lâm Mậu Thành cười ha ha một trận.

“Tiểu Hải a, cháu gái của ta thế nào?” Tiêu Thanh Sơn tiếp tục hỏi.

“Khụ khụ...” Lâm Hải ho khan hai tiếng, “Cái kia, Tiêu lão, ngài biết rõ, ta có bạn gái.”

Tiêu Thanh Sơn nghe được, nhẹ nhàng thở dài, “Tiểu Tình không có cái phúc khí này a.”

“Ách...” Cái này, Lâm Hải thật không biết tiếp cái gì mới tốt.

“Được, nếu như ta thua, ngươi muốn cái gì?” Tiêu Thanh Sơn vội vàng đem đề tài chuyển hướng.

“Nếu như ta thua, vậy Tiêu lão liền ở lại thành phố Giang Nam nhiều thêm một thời gian ngắn đi, ngươi cùng gia gia ta, đã tách ra quá lâu rồi.” Ánh mắt Lâm Hải khẩn khẩn nói nói.

Tiêu Thanh Sơn sững sờ, không nghĩ tới tiền đặt cược mà Lâm Hải yêu cầu lại là cái này.

“Tốt, ta đáp ứng ngươi!” Trong ánh mắt Tiêu Thanh Sơn lóe lên một tia cảm động.

“Quá tốt, chỉ cần Tiêu lão một mực ở lại qua, ta sẽ cung cấp Hầu Nhi Tửu trong toàn bộ hành trình.”

Nhấc lên Hầu Nhi Tửu, Tiêu Thanh Sơn lập tức lại kích động.

“Vậy ngươi nhanh nói, đến cùng là chuyện gì!”

Lâm Hải nhìn Tiêu Thanh Sơn, lại nhìn xem Lâm Mậu Thành.

“Này, ta liền nói!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, “Ta có thể để cho Tiêu lão cùng gia gia, cùng bọn Trương Cường gia gia, đoàn tụ trên thế giới này!”

“Cái gì!” Hai cái lão nhân bỗng nhiên đứng lên, một mặt thật không thể tin nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

Một lát sau, hai người gần như đồng thời bắt lấy cánh tay của Lâm Hải.

“Tiểu Hải, ngươi nói là thật sao? Loại sự tình này cũng không thể tùy ý nói đùa, ta và gia gia ngươi niên kỷ đều đã lớn, đã không chịu nổi loại trò đùa này.”

Lâm Hải cảm nhận được cánh tay của hai cái lão nhân đang bắt lấy mình, cũng đang run rẩy kịch liệt, hiển nhiên nội tâm đã kích động đến cực hạn.

“Gia gia, Tiêu lão, ta có một ít năng lực rất đặc thù, chắc hẳn hai vị cũng biết.”

“Biết rõ, biết rõ, chúng ta biết rõ.” Hai cái lão nhân liên tục gật đầu, hi vọng trong lòng không khỏi lại tăng thêm một chút.

“Nhị lão đã nghe qua mượn xác hoàn hồn a?”

“Mượn xác hoàn hồn!”

…

“Thế nào, làm sao?” Mấy phút đồng hồ sau, người một nhà Lâm Hải cũng bị hai cái lão nhân vừa khóc lại cười, dọa đến từ trong phòng chạy đến.

“Tiểu Hải, bọn họ làm sao vậy?” Tống Cần một mặt kinh hoảng chỉ hai cái lão nhân rõ ràng đang ngửa mặt lên trời cười to, nhưng trên mặt lại khóc thành người lệ, lo lắng hỏi.

“Mẹ, các ngươi cứ là việc của các ngươi đi thôi, bọn họ là, rất cao hứng.” Lâm Hải nhìn lấy hai cái lão nhân bảy mươi tự xưng gió to sóng lớn gì đều đã gặp qua, vậy mà tại trước mặt tiểu bối lại thất thố thành cái dạng này, trong lòng lần nữa cảm nhận được cỗ tình chiến hữu nồng đậm này.

Chuyện gặp mặt cùng bọn người Trương Cường, an bài tại ba ngày sau, hiện tại bọn Trương Cường, còn cần đi dẹp yên loạn cục do Thiên Hà Bang tạo thành.

Có bọn người Trương Cường ước thúc, trị an của thành phố Giang Nam rất nhanh liền khôi phục chuyển biến tốt đẹp, lấy Vương Mãnh cầm đầu đán nhân viên công an, cũng hợp sức ra trận, trong ba ngày thời gian ngắn ngủi, thành phố Giang Nam lần nữa khôi phục yên tĩnh trước đó.

Trong ba ngày này, Lâm Hải cũng không nhàn rỗi, dành thời gian đi một chuyến dang chỗ bên nhóm Trương Cường, lại khống chế mấy cái thủ hạ làm đủ trò xấu trong công ty Trương Cường, đem tất cả chiến hữu còn lại đều tiến hành mượn xác hoàn hồn.

Đồng thời, Lâm Hải lại tìm Ngộ Không muốn mấy chục hồ lô Hầu Nhi Tửu, hắn biết rõ những chiến hữu cùng gia gia này, một khi gặp mặt, tất nhiên sẽ uống một bữa lớn, rượu tự nhiên không thiếu được.

Đương nhiên, Lâm Hải cũng không có lấy không của Ngộ Không, qua cửa hàng rượu thuốc lá mua cho Ngộ Không nguyên một rương thuốc lá Trung Hoa rồi phát qua, khiến cho Ngộ Không thiên ân vạn tạ một trận.

Những ngày này điều duy nhất để Lâm Hải khó chịu, chính là cửa hàng mạng Thiên Đình đã bắt đầu thu phí, nhìn lấy mỗi ngày bị Thái Thượng Lão Quân hung ác bơm nước, Lâm Hải đều là một trận thịt đau.

Bất quá dạng này là sự tình không có cách nào, lấy hiểu biết của Lâm Hải đối với Thái Thượng Lão Quân, nếu như mình không cần cửa hàng mạng, mà là đi vào trong bầy bán mà nói, con hàng Thái Thượng Lão Quân này tuyệt đối sẽ đem chính mình đá ra ngoài lần nữa.

Ngẫm lại, Lâm Hải chỉ có thể tạm thời nhẫn, thiếu chút điểm dù sao cũng hơn so với không có.

Bởi vì Vàng Son Lộng Lẫy vẫn còn đang tu sửa, chỗ tụ hội của Lâm Mậu Thành cùng Tiêu Thanh Sơn, cùng bọn người Trương Cường, liền chọn ở Phượng Lân Các của Lưu Hồng Cử.

Lưu Hồng Cử tự nhiên đối với toàn bộ cao tầng của Thiên Hà Bang đều biết rõ, vừa thấy bọn họ kết thành đàn tiến đến, cho là mình đã đắc tội với người nhà này, kém chút hoảng sợ đến vãi nước tiểu, may mắn Lâm Hải gọi điện thoại cho Lưu Lượng, nói rõ tình huống một chút, Lưu Hồng Cử mới đem tâm đặt vào trong lòng, đồng thời lại là một trận mừng thầm.

Nhiều nhân vật hạng nặng như vậy, đi vào nhà hàng của chính mình ăn cơm, cũng coi là một loại vinh diệu, vẫn rất có trợ giúp đối với việc đề bạt sức ảnh hưởng cho nhà hàng của chính mình.

Lần tụ hội này, hai cái lão gia tử cùng những gia chủ Thiên Hà Bang này lại kề vai sát cánh, xưng huynh gọi đệ, vừa khóc lại cười, một mực uống đến trời sáng hôm sau, tất cả đều uống đến nằm xuống.

Lâm Hải không có tham gia, đây đều là nghe Lưu Lượng cùng ngày ở nhà hàng hỗ trợ nói cho biết, bởi vì Lâm Hải còn có một cái việc trọng yếu hơn cần hoàn thành.

Đó là đón người!

Liễu Hinh Nguyệt mà Lâm Hải mong nhớ ngày đêm đã trở về!

Liễu Hinh Nguyệt là hơn chín giờ mới xuống máy bay, Lâm Hải không đến năm giờ, liền lái xe, vô cùng kích động đến sân bay chờ.

Lâm Hải ngồi tại trong xe, một vừa nhìn các thần tiên đậu bỉ trong quầy giao dịch Thiên Đình nói chuyện phiếm, một bên lo lắng chờ.

Thời gian hơn bốn giờ, Lâm Hải lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác một ngày bằng một năm, một khắc khi phi cơ từ trên trời giáng xuống, Lâm Hải kích động kém chút nhảy dựng lên.

Xuống xe, Lâm Hải ở cửa ra lẳng lặng chờ, khi thấy thân ảnh quen thuộc của Liễu Hinh Nguyệt đi tới, Lâm Hải kích động nhếch môi cười rộ lên.

Thế nhưng, lúc vừa mới chuẩn bị ra hiệu cho Liễu Hinh Nguyệt mình tại bên này, Lâm Hải đã hé miệng, lại sinh sinh dừng lại, không có phát ra âm thanh.

Đồng thời, sắc mặt Lâm Hải lập tức biến đến vô cùng khó nhìn.

Bởi vì, bên người Liễu Hinh Nguyệt, vậy mà có một cái nam sinh anh tuấn cao lớn đứng đấy.

Hai người một đường vừa nói vừa cười đi tới, trên mặt đều mang vui vẻ nói không nên lời.

Đột nhiên, cái nam sinh anh tuấn cao lớn kia, tiến đến bên tai Liễu Hinh Nguyệt, cười nói câu gì đó.

Mà Liễu Hinh Nguyệt lập tức nâng lên tay nhỏ, cười mắng đánh vào cánh tay của nam sinh anh tuấn, biểu lộ thẹn thùng vũ mị nói không nên lời.

Lâm Hải như bị sét đánh, đầu oanh một tiếng, trống rỗng, hai con mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào Liễu Hinh Nguyệt, lập tức cái gì cũng không biết, trong đầu tất cả đều là hình ảnh Liễu Hinh Nguyệt cùng cái nam sinh anh tuấn kia liếc mắt đưa tình.

Mà lúc này, Liễu Hinh Nguyệt cũng phát hiện Lâm Hải đang ở cách đó không xa, cước bộ lập tức dừng lại.

Chương 425: Ngồi cùng bàn em

“Lâm Hải!” Liễu Hinh Nguyệt kinh hỉ kêu một tiếng, phảng phất một con hồ điệp bay múa, nhẹ nhàng nhào vào trong lòng Lâm Hải.

Cảm thụ được ôn hương nhuyễn ngọc cùng mùi hương ngây ngất ở trong lòng, nhưng Lâm Hải giờ phút này lại không nhấc nổi vẻ hưng phấn, trong đầu óc hắn, còn đang chiếu lại hình ảnh trước đó.

Mà liền tại một khắc Liễu Hinh Nguyệt nhào vào trong lòng Lâm Hải, nam tử anh tuấn đi ra cùng Liễu Hinh Nguyệt kia, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia hàn quang.

Mà lúc này, Liễu Hinh Nguyệt cũng chợt phát hiện, Lâm Hải đối với việc mình trở về, tựa hồ cũng không có biểu hiện ra bao nhiêu nhiệt tình, biểu hiện trên mặt ngược lại có chút lạnh lẽo.

“Lâm Hải, anh làm sao vậy?” Liễu Hinh Nguyệt kinh ngạc hỏi.

“Không có việc gì.” Lâm Hải lắc đầu, nhẹ nhàng đem Liễu Hinh Nguyệt từ trong lòng đẩy ra, bởi vì cái nam tử anh tuấn lúc trước kia, đã đi tới.

“Hinh Nguyệt, vị này là?” Nam tử anh tuấn dò xét Lâm Hải một chút, trên mặt nụ cười nói nói.

“Giới thiệu cho các ngươi một chút, bạn trai ta, Lâm Hải.” Liễu Hinh Nguyệt vui vẻ giữ chặt tay Lâm Hải, sau đó chỉ sang nam tử anh tuấn.

“Lục Tuấn Lương, bạn ngồi cùng bàn trường cấp ba của em.”

“Ngươi tốt.” Lục Tuấn Lương rất lịch sự hướng phía Lâm Hải gật gật đầu, “Cùng Hinh Nguyệt gặp ở trên máy bay, kém chút không nhận ra được, mấy năm không gặp, tiểu nha đầu lúc trước, đều thành đại mỹ nữ.”

Lục Tuấn Lương nói, tay phải không khỏi duỗi ra, hướng phía mái tóc Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đem tay ngươi lấy ra!”

Ba một tiếng, Lâm Hải đưa tay đem tay của Lục Tuấn Lương vỗ xuống, trong mắt không khỏi phun ra lửa giận, nhìn thẳng vào hai mắt của Lục Tuấn Lương.

Lục Tuấn Lương sững sờ, sau đó hơi kinh ngạc buông tay xuống.

“Hinh Nguyệt, bạn trai ngươi tựa hồ đối với ta không quá hữu hảo a?”

“Ngay trước mặt bạn trai người khác, làm ra loại động tác khinh bạc này, ngươi còn muốn để ta cho ngươi hoà nhã?” Lâm Hải kiềm nén lửa giận, lạnh lùng nói.

“Khinh bạc?” Lục Tuấn Lương sững sờ, sau đó khoa trương há to mồm.

“Ngươi nói cái gì đó? Như vậy làm sao lại là khinh bạc? Này là hữu ái giữa bạn học chung lớp có được hay không.”

“Ai da da!” Lục Tuấn Lương chép miệng, lắc đầu một trận.

“Ta nói Hinh Nguyệt a, đừng trách lão đồng học nói ngươi, bạn trai này của ngươi, tựa hồ hơi chút hẹp hòi a.”

Liễu Hinh Nguyệt giờ phút này cũng nhăn đôi mi lại, nàng hoàn toàn không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển thành cái dạng này.

Lục Tuấn Lương này ngồi cùng bàn với mình trong ba năm tại trường cấp ba, quan hệ giữa hai người coi như không tệ, ở trên máy bay ngẫu nhiên gặp phải, Liễu Hinh Nguyệt vẫn là hết sức cao hứng.

Lúc đầu nàng còn muốn để hai người Lâm Hải cùng Lục Tuấn Lương có thời gian thì tiếp xúc nhiều một chút, thật không nghĩ đến vừa thấy mặt, liền làm thành cái dạng này.

“Lâm Hải.” Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng lôi kéo tay Lâm Hải, trong giọng nói có chút bất mãn.

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên đau xót, có chút gian nan đem đầu chuyển hướng sang Liễu Hinh Nguyệt.

“Em cũng cảm thấy là anh quá keo kiệt?”

“Không phải, em...” Nhìn bộ dáng Lâm Hải một mặt trầm thống, Liễu Hinh Nguyệt há hốc mồm, nhưng lại đem lời nuốt xuống.

“Ha ha.” Lúc này, Lục Tuấn Lương ở một bên, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng.

“Tốt, nếu như mới vừa rồi là ta để ngươi tức giận, vậy ta xin lỗi ngươi, ngươi đừng cho để Hinh Nguyệt khó xử.”

Lâm Hải nhìn bộ dáng Lục Tuấn Lương một mặt lạnh nhạt tự nhiên, hận không thể một quyền oanh vào trên mặt gã.

“Thật xin lỗi, không tiếp thu!” Lâm Hải lạnh lùng phun ra mấy chữ, quay đầu bước đi.

“Ai, Lâm Hải!” Liễu Hinh Nguyệt thấy thế, vội vàng theo sau, đi mấy bước, mới lại quay đầu lại, hướng phía Lục Tuấn Lương lộ ra một cái mỉm cười áy náy.

“Không có ý tứ a, Tuấn Lương.” Nói xong, Liễu Hinh Nguyệt vội vàng tiếp tục đuổi theo Lâm Hải.

Nhìn thân ảnh kiều mị của Liễu Hinh Nguyệt, song quyền của Lục Tuấn Lương bỗng nhiên nắm chặt, khuôn mặt anh tuấn trở nên vặn vẹo đáng sợ.

“Thiếu chủ, có cần hay không...” Một cái nam tử trung niên sắc mặt lạnh lùng bỗng nhiên xuất hiện tại bên người Lục Tuấn Lương.

Lục Tuấn Lương khoát tay, con mắt hơi hơi nheo lại, hàn mang lóe lên một cái rồi biến mất, phảng phất như một đường sao rơi sáng chói trong bầu trời đêm.

“Thiếu chủ quả nhiên là thiên túng kỳ tài, tu vi vậy mà lại tinh tiến không ít.” Trên mặt nam tử trung niên lập tức lộ ra biểu lộ kinh hãi.

“Một con kiến hôi hơi không đủ đường mà thôi.” Lục Tuấn Lương cười xùy một tiếng, “Ta vừa vặn muốn đợi tại thành phố Giang Nam một đoạn thời gian, bằng vào thủ đoạn của ta, dùng không đến mấy ngày, Liễu Hinh Nguyệt tự nhiên sẽ chủ động ôm ấp yêu thương.”

“Đúng thế, lấy mị lực của thiếu chủ, liền cả những cái nữ tu trong gia tộc kia cũng bị mê đến thần hồn điên đảo, huống chi là Nhất Giới Phàm Nhân.” Nam tử trung niên mang theo nịnh nọt nói nói.

“Hừ hừ, chỉ là không nghĩ tới, Liễu Hinh Nguyệt cùng cái tiểu tử giả hồi cấp ba kia, quả thực tưởng như hai người, nếu không ta đã sớm động thủ, thật sự là nữ đại thập bát biến a.”

Lục Tuấn Lương có chút tiếc hận lắc đầu, ngồi lên một chiếc xe xa hoa mà đi.

Lâm Hải lẳng lặng lái xe, một câu cũng không nói, Liễu Hinh Nguyệt mấy lần muốn mở miệng, nhưng vừa nhìn thấy Lâm Hải mặt mày âm trầm, lời nói liền nghẹn trở về.

Bầu không khí trên xe, nhất thời có vẻ hơi ngột ngạt để cho người ta ra không thở nổi.

“Lâm Hải, anh làm gì a?” Liễu Hinh Nguyệt bị bầu không khí ngột ngạt này khiến cho ngạt thở, chịu đựng không nổi, liền vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên oán trách nói.

“Không có làm gì a?” Lâm Hải nhàn nhạt đáp nói, ngữ khí không mang theo một chút tình cảm nào.

“Vậy anh làm gì không nói lời nào?”

“Không muốn nói.”

“Anh...” Liễu Hinh Nguyệt tức đến nghiêng đầu đi, bộ ngực cao ngất không ngừng chập trùng.

“Lâm Hải, Lục Tuấn Lương chỉ nói anh một câu, anh một đại nam nhân, cần thiết hay không?” Liễu Hinh Nguyệt cũng tức giận.

“Hừ, em có phải hay không cũng muốn nói anh hẹp hòi?” Hỏa khí mà Lâm Hải kiềm chế đằng cái cũng xuất hiện.

“Anh quả thật có chút hẹp hòi!” Lời nói đuổi lời nói, Liễu Hinh Nguyệt thốt ra, thế nhưng là vừa nói xong nàng liền hối hận.

“Em không phải có ý kia, em là nói...”

“Em không cần nói nữa.” Liễu Hinh Nguyệt nói một câu, nhất thời để tâm Lâm Hải đau đớn như bị kim đâm.

“Lâm Hải, ý của em là, anh không cần thiết bởi vì một câu của gã mà khiến chính mình tức giận.” Liễu Hinh Nguyệt mềm xuống tới, lôi kéo cánh tay Lâm Hải, nhu nhu giải thích nói rõ.

“Hừ, ta là hẹp hòi, Lâm Hải ta là một người nam nhân, còn không có hào phóng đến cấp độ để một cái nam nhân khác ở ngay trước mặt ta, sờ mó bạn gái của ta.”

“Lâm Hải, anh nói cái gì đó? Lục Tuấn Lương không phải đã giải thích qua sao?”

“Dù sao ta không chịu nhận, gã căn bản chính là không có ý tốt!” Lâm Hải oán hận nói nói.

“Ai nha, anh suy nghĩ nhiều, cho dù anh không đánh tay của gã ra, thì em cũng sẽ tránh ra, anh đối với em còn không hiểu sao? Anh đừng nóng giận nữa.” Liễu Hinh Nguyệt lôi kéo cánh tay Lâm Hải, nũng nịu một trận.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Một lát nữa, Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên thổi phù một tiếng, cười rộ lên.

“Em cười cái gì?” Lâm Hải mặt đen lên, tức giận hỏi.

“Anh vừa rồi, có phải ăn dấm hay không a?” Liễu Hinh Nguyệt đắc ý hỏi.

“Mới không có.” Lâm Hải trợn trắng mắt, ánh mắt lại có chút trốn tránh.

“Khanh khách! Còn không thừa nhận!” Liễu Hinh Nguyệt lần nữa che miệng cười rộ lên.

“Yên tâm đi, em cùng Lục Tuấn Lương chỉ là ngồi cùng bàn mà thôi, người ta chỉ thích một mình anh.” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên tại trên mặt Lâm Hải mổ nhẹ một cái, ôn nhu nói nói.

“U, ngồi cùng bàn a?” Lâm Hải không âm không dương nói nói, nhưng ngữ khí rõ ràng lại tốt hơn nhiều.

“Chán ghét!” Liễu Hinh Nguyệt nắm lấy cánh tay Lâm Hải, nũng nịu dao động một hồi.

“Uy, chớ lộn xộn a, còn đang lái xe đây.” Lâm Hải quát lớn nói, trên mặt rốt cục lại lộ ra vẻ tươi cười, phiền muộn trong lòng cũng tiêu tán một chút.

Mà lúc này, điện thoại di động của Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên vang lên.

Liễu Hinh Nguyệt nhìn biểu hiện trên máy, do dự một chút, vẫn là nhận.

“Uy, Tuấn Lương a? Ngươi tốt, chúng ta cũng lập tức đến dưới lầu.”

Lâm Hải ở bên cạnh, nghe xong là Lục Tuấn Lương đánh tới, lông mày không khỏi nhíu một cái, tâm tình vừa mới có chút chuyển biến tốt đẹp, nhất thời lại u ám xuống.

Liễu Hinh Nguyệt trầm mặc một hồi, tựa hồ nghe Lục Tuấn Lương nói cái gì đó, đột nhiên, khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt nổi lên một vòng thẹn thùng.

“Chán ghét ngươi!” Liễu Hinh Nguyệt ngượng ngùng cười mắng một tiếng.

Mà đầu Lâm Hải lại oanh một tiếng, trong đầu lần nữa hiện ra tình cảnh lúc Liễu Hinh Nguyệt và Lục Tuấn Lương cùng đi ra, cười mắng đánh Lục Tuấn Lương.

Một cỗ đau đớn không khỏi xông lên đầu, Lâm Hải C-K-Í-T..T...T dừng xe ở dưới lầu nhà Liễu Hinh Nguyệt.

“Không cùng ngươi nói a, ta tốt.” Liễu Hinh Nguyệt tắt điện thoại, xuống xe hướng phía Lâm Hải ngượng ngùng cười một tiếng.

“Anh ở dưới lầu chờ em một chút, ta vào nói một tiếng với mẹ, lập tức liền xuống tới.”

Trước khi lên máy bay, Lâm Hải đã nói với nàng đã mở tốt một gian phòng, vừa nghĩ tới sự tình sau đó, con nai nhỏ trong lòng Liễu Hinh Nguyệt lập tức phanh phanh nhảy dựng lên.

“Không cần, em ở trên đường cũng mệt mỏi, đi ngủ sớm một chút.” Lâm Hải lạnh lùng nói xong, không đợi Liễu Hinh Nguyệt trả lời, xe liền bay đi.

Chương 426: Lão công, yêu em!

Lâm Hải về đến nhà, nằm ở trên giường, như thế nào cũng không ngủ được, trong đầu một hồi là thời gian ngọt ngào ngày xưa giữa Liễu Hinh Nguyệt cùng mình, một hồi là tràng cảnh mập mờ khi Liễu Hinh Nguyệt ở sân bay cười mắng đập Lục Tuấn Lương.

Sau cùng, đem Lâm Hải phiền, ngồi xuống, không ngừng nắm lấy tóc, nếu không phải người nhà đều đang ngủ, Lâm Hải thật nghĩ hô to hai tiếng, phát tiết một chút.

“Chủ nhân, tinh thần của ngươi có rung động rất lớn a, là gặp được cái phiền não gì sao?” Tiên Nhi bỗng nhiên xuất hiện ở trong đầu Lâm Hải.

“Tâm ta rất đau.” Lâm Hải đang muốn tìm một người thổ lộ hết, thế là đem chuyện đã xảy ra một năm một mười cùng Tiên Nhi nói một lần.

“Tiên Nhi, ngươi nói Hinh Nguyệt nàng có phải đã thay lòng đổi dạ hay không?”

“Chủ nhân, ta nghe A Hoa nói một câu, tựa hồ cảm thấy rất có đạo lý.” Tiên Nhi không trả lời thẳng câu hỏi của Lâm Hải, ngược lại nghiêng cái đầu dưa nhỏ cười nói.

“A Hoa?” Lâm Hải nhất thời khinh bỉ một trận, “Con chó lưu manh này có thể nói ra cái lời nói hữu dụng gì?”

“A Hoa nói, người bên trong yêu đương, IQ bằng không.”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó làm bộ buồn bực tức giận nói nói, “Ý tứ của ngươi là, IQ hiện tại của ta là số không?”

“Không kém bao nhiêu đâu, lúc trước ngươi nói, đều là chính ngươi tận lực hướng phương diện không tốt mà nghĩ, Hinh Nguyệt nếu như có ý tứ đối với người kia, lúc nhìn thấy ngươi khẳng định sẽ chột dạ, mà không phải là cao hứng bổ nhào vào trong lòng ngươi.”

“Nàng và nam nhân kia là bằng hữu cũ, mấy năm không thấy, sau khi ngẫu nhiên gặp nhau tự nhiên sẽ hưng phấn, nhưng đều là một số biểu hiện bình thường, tựa như ngươi cùng Lâm Nhi Công chúa, có phải cũng là cái dạng này hay không?”

Lâm Hải tinh tế tưởng tượng, còn không phải sao!

Chính mình cùng Sở Lâm Nhi có khi cũng mười phần thân mật, nhưng vậy cũng là cảm tình bằng hữu thân mật nhất, chính mình căn bản không có ý tứ ở phương diện kia.

Một chút hối hận không khỏi dâng lên trong lòng Lâm Hải.

“Hơn nữa hành động hôm nay của ngươi, cũng đã làm Hinh Nguyệt thương tâm.” Tiên Nhi thở dài, tiếp tục nói nói.

“Hinh Nguyệt thương tâm?” Lâm Hải lập tức khẩn trương lên, “Này, vậy phải làm sao bây giờ a?”

“Khanh khách, nói IQ ngươi là không, thật đúng là không oan uổng ngươi, nữ hài tử cần phải đi dỗ dành.” Tiên Nhi che miệng cười nói.

“Há, vậy ta hiện tại liền đi dỗ dành Hinh Nguyệt.”

“Ừm, còn có một chuyện, nam nhân kia, chủ nhân ngươi phải đề phòng chút, có câu nói, chỉ cần múa cái cuốc tốt, không có góc tường đào không ngã.”

Phốc!

Lâm Hải nhìn cái tiểu nha đầu Tiên Nhi này, làm ra một bản mặt nghiêm túc lại nói một câu nói như vậy, nhất thời buồn cười một trận.

“Ngươi cái này suốt ngày đợi tại trong Thánh Cảnh, từ chỗ nào nghe đến câu tục ngữ như vậy a?”

“A Hoa a, A Hoa nói qua thật nhiều tục ngữ có ý tứ đâu, còn có cái gì lợn chết không sợ bỏng nước sôi, người sợ nổi danh heo sợ mập a, dễ uống bất quá nước Nguyệt Hồ, sờ tốt bất quá chân thiếu phụ a, ăn ngon không qua sủi cảo, chơi tốt không lại chị dâu a...”

Phốc!

“Ngừng ngừng ngừng, nhanh chóng ngừng!”

Lâm Hải càng nghe càng không thích hợp, cái này mẹ nó là cái loạn thất bát tao a gì, A Hoa còn chó lưu manh này, đem Tiên Nhi thuần khiết ngây thơ của ta cũng làm cho hư.

“Tiên Nhi, về sau cách cái A Hoa lưu manh này xa một chút, ca là vì muốn tốt cho ngươi.” Lâm Hải nặng nề nói nói.

“Vì cái gì a, ta cảm thấy A Hoa rất hài hước a, nó còn nói mình là chuyên gia tình yêu đâu, tổng đem Tiên Nhi chọc cười.” Tiên Nhi nghiêng cái đầu nhỏ dưa, một mặt không hiểu.

“Tóm lại rời xa nó là được.” Lâm Hải xạm mặt lại, nhìn cái dạng kia của Tiên Nhi, tựa hồ vẫn rất sùng bái A Hoa.

“Mẹ nó, chó chết này thật là một cái cao thủ tán gái!”

“Được, Tiên Nhi, ta đi qua xin lỗi cùng Hinh Nguyệt, quay đầu lại trò chuyện cùng ngươi.” Lâm Hải nói, chặt đứt giao lưu cùng Tiên Nhi.

Lấy điện thoại di động ra, Lâm Hải cho đánh qua Liễu Hinh Nguyệt.

“Đậu phộng, cũng đã hai giờ!” Sau khi Lâm Hải phát điện thoại, mới phát hiện đã là nửa đêm, đoán chừng Liễu Hinh Nguyệt đã sớm ngủ.

Lâm Hải vội vàng chuẩn bị cúp điện thoại, sợ quấy rầy Liễu Hinh Nguyệt nghỉ ngơi.

Nào nghĩ đến, điện thoại chỉ vang một tiếng, Lâm Hải còn chưa kịp treo, thế mà đã kết nối.

Lâm Hải lập tức sửng sốt.

Điện thoại cứ như vậy thông lên, hai người người nào cũng không nói chuyện, nhưng lại có thể minh mẫn nghe được tiếng hít thở của đối phương.

“Thật xin lỗi.”

“Thật xin lỗi.”

Không biết qua bao lâu, hai người gần như đồng thời nói ra ba chữ “Thật xin lỗi”.

Lúc nghe tới âm thanh “Thật xin lỗi” của Liễu Hinh Nguyệt, tâm Lâm Hải đau nhức nắm chặt một trận, hận không thể quất cho chính mình hai cái vả miệng.

“Hinh Nguyệt, đừng nói xin lỗi, đều là anh sai, là anh quá keo kiệt.” Lâm Hải vội vàng nói nói.

“Không phải, đó là do anh quá quan tâm đến, đều là ta do em sai.” Liễu Hinh Nguyệt ở bên kia, bỗng nhiên khóc lên.

“Hinh Nguyệt, em đừng khóc.” Lâm Hải lập tức hoảng.

“Lâm Hải, lúc anh lái xe đi, em cảm thấy tâm em cũng nát, sau khi em về nhà một mực chờ điện thoại của anh, rốt cục để cho chúng ta nói chuyện.”

Đầu Lâm Hải ông một chút, trách không được điện thoại vừa vang lập tức liền kết nối, nguyên lai Hinh Nguyệt một mực lấy điện thoại ra, đang chờ mình.

Nhưng mình đâu, nếu như không phải có Tiên Nhi, chính mình chỉ sợ còn sẽ không gọi cú điện thoại này đi.

Chính mình thật là một cái hỗn đản a!

“Hinh Nguyệt, thật xin lỗi, tất cả đều là anh sai, ta chính là con heo, là đại hỗn đản lớn nhất trên đời này!”

“Không phải, em cũng có sai.”

“Đừng nói nữa, Hinh Nguyệt, anh đi đón em!” Lâm Hải nói, đứng dậy liền bắt đầu mặc quần áo.

“Ừm, em ở dưới lầu nhà em chờ anh.”

Điện thoại treo, Lâm Hải nhanh chóng ra khỏi phòng, lái xe liền phóng thẳng đến tiểu khu nhà Liễu Hinh Nguyệt.

Khuya khoắt, trên đường cơ bản không có cái người đi đường và số lượng xe gì, mười mấy phút, Lâm Hải liền tiến tiểu khu nhà Liễu Hinh Nguyệt.

Xa xa, thân ảnh đơn bạc của Liễu Hinh Nguyệt, lẳng lặng đứng tại dưới cây liễu trước lầu, trong ban đêm đen nhánh này, lộ ra đặc biệt cô đơn.

Lâm Hải một trận đau lòng, xuống xe liền xông qua.

“Hinh Nguyệt!” Lâm Hải một tay ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt siết chặt vào trong ngực.

“Lâm Hải.” Liễu Hinh Nguyệt ôm lấy cổ Lâm Hải, chủ động đem cặp môi thơm đưa lên.

Lâm Hải ôm Liễu Hinh Nguyệt cũng là một trận cường bạo, thế nhưng là khi hôn đến gương mặt của Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải bỗng nhiên sửng sốt.

“Hinh Nguyệt, em khóc?” Trên mặt Liễu Hinh Nguyệt, không biết từ lúc nào, đã che kín nước mắt.

“Em trước đó thật là sợ, sợ anh không quan tâm đến em nữa.” Liễu Hinh Nguyệt tiến vào trong lòng Lâm Hải, khóc thút thít.

Trong lòng Lâm Hải nhất thời áy náy như là kim đâm, nâng khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt lên, hôn hít lấy nước mắt của nàng.

“Hinh Nguyệt, anh chính là tên hỗn đản, em yên tâm, Lâm Hải anh đời này cũng sẽ không rời bỏ em!”

“Em cũng sẽ không rời bỏ anh.” Liễu Hinh Nguyệt gắt gao ôm lấy Lâm Hải, hận không thể đem Lâm Hải hòa tan vào trong ôm ấp của chính mình.

Chẳng biết từ lúc nào, đôi môi của hai người lần nữa quấn quanh ở cùng một chỗ, Lâm Hải giở trò, hô hấp của Liễu Hinh Nguyệt, lập tức trở nên dồn dập.

“Hinh Nguyệt, lâu như vậy, em có muốn hay không?” Trái tim Lâm Hải phanh phanh nhảy lên nói nói.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt thẹn thùng cúi đầu xuống, tiếng như muỗi vo ve.

Lâm Hải lập tức kích động lôi hai tay của Liễu Hinh Nguyệt, “Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi thôi.”

“A? Muộn như vậy, đi đâu a?” Liễu Hinh Nguyệt có chút do dự.

“Phải đi a, không đi gian phòng kia liền mở không.” Lâm Hải kích động lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt lên xe.

Đến khách sạn, Lâm Hải trực tiếp đem Liễu Hinh Nguyệt dốc sức ấn ngã xuống giường.

“Lão công, yêu em!” Liễu Hinh Nguyệt trở tay ôm lấy cổ Lâm Hải, nhắm mắt lại.

Trong lúc nhất thời, Vu Sơn Vân Vũ!

Chương 427: Là thời điểm truyền y bát cho ngươi

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt một mực giày vò đến hừng đông mới ôm nhau ngủ thật say.

Nhưng vừa vặn mới ngủ, điện thoại di động của Lâm Hải liền vang, đem Lâm Hải phiền quá sức.

Cầm điện thoại di động lên xem xét, là Đỗ Thuần đánh tới, Lâm Hải tức giận nhận.

“Chuyện gì a?”

“Sư phụ, hôm nay là thứ hai a.”

“Thứ hai thì làm sao?” Lâm Hải chưa kịp phản ứng.

“Thứ hai ngài phải ngồi xem bệnh a.”

“Ách...” Lâm Hải cũng đem việc này cho quên.

“Hôm nay không đi có được hay không a?” Phấn đấu chiến một đêm, Lâm Hải thực sự không nhấc tay được.

“Khó mà làm được a, sư phụ ngươi bây giờ thế nhưng là danh nhân, hiện tại khoa Trung Y đã xếp đầy, đều là tìm ngươi để xem bệnh.”

“Móa!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, “Nếu biết liền không đáp ứng cái chuyện ngồi xem bệnh này, cái này không phải là tự tìm phiền phức cho mình nha.”

“Được, ta một hồi liền qua.” Tính cách của Lâm Hải, là không nhẫn tâm để bệnh nhân chờ hắn, đành phải cực không tình nguyện đứng dậy mặc quần áo.

“Anh đi làm gì?” Liễu Hinh Nguyệt ở bên cạnh bị đánh thức, bắp đùi trắng như tuyết khoác lên trên thân Lâm Hải.

“Em trước tiên ngủ đi, ta đi bệnh viện ngồi xem bệnh.” Lâm Hải thuận tay sờ mấy cái, kém chút nhào tới lại đến một phát, mụ nội nó thật không nỡ đi a.

“Há, vậy em ngủ, anh về sớm một chút.” Liễu Hinh Nguyệt xoay người, cực độ mỏi mệt lại ngủ thật say.

“Mẹ nó!” Đến bệnh viện Đệ Nhất, vừa vào cửa, Lâm Hải liền giật mình.

Chỉ thấy cửa khoa Trung Y chật ních người, xếp hàng cũng xếp tới bên ngoài hành lang phòng khám bệnh, hơn nữa ở cửa sổ đăng ký còn gạt ra một đám người, đại bộ phận đều là điểm danh treo số của chuyên gia Lâm Hải.

“Cái này mẹ nó một ngày cái gì cũng đừng làm.” Lâm Hải trở nên đau đầu, xuống xe, kiên trì đi vào.

“Lâm Thần y đến, Lâm Thần y đến!”

Các bệnh nhân chờ đợi ở cửa vừa thấy, nhao nhao tránh ra một con đường, một mặt hưng phấn nhìn chăm chú vào Lâm Hải đang đi vào văn phòng của khoa Trung Y.

“U, sư phụ tới rồi.” Đỗ Thuần đang bắt chéo hai chân, một mặt nhàn nhã ngồi tại văn phòng của Lâm Hải uống trà, thấy Lâm Hải tiến đến, liền vội vàng đứng dậy.

“Sư phụ, hôm nay không ít người a, ta đã thông báo chỗ đăng ký, chỉ cần là lấy số của ngươi, tất cả đều cho treo, không hạn danh ngạch, dù là xem đến nửa đêm cũng cho nhìn.” Đỗ Thuần hướng phía Lâm Hải nhướn nhướn mi, một mặt đắc ý nói nói.

Phốc!

“Em gái ngươi!” Lâm Hải nghe xong, cái mũi kém chút tức điên.

Cái này mẹ nó là tiết tấu muốn đem chính mình mệt mỏi đến chết a.

“Nhanh thông tri chỗ đăng ký, đừng treo nữa.” Lâm Hải tức giận nói nói.

“Ách... Sư phụ ngươi một tuần lễ mới đến một ngày a.”

“Nhanh thông tri, nếu không ta lập tức đi ngay.”

“A.” Lâm Hải vừa trừng mắt, Đỗ Thuần mới không tình nguyện gọi điện thoại cho chỗ đăng ký.

“Được, bắt đầu đi.”

Lâm Hải phát lời nói, Đỗ Thuần liền mở cửa, bệnh nhân ở bên ngoài từng cái dựa theo trình tự, bắt đầu tiến đến khám bệnh, Đỗ Thuần vội vàng tập trung tinh thần ở bên cạnh học tập.

Sau khi nhìn mấy cái, Lâm Hải liền có điểm gì là lạ.

“Cái này mẹ nó làm sao đều là bệnh vặt cảm mạo nóng sốt a?” Lâm Hải không còn gì để nói, liền bệnh này thì tùy tiện tìm thầy thuốc cũng có thể xem đi, làm gì phải tìm chính mình a.

Hắn nào biết, hiện tại hắn đã là nổi tiếng với bên ngoài là Thần y, đồng dạng là đến bệnh viện, người nào không nguyện ý tìm Thần y xem bệnh a.

Lại nhìn mấy cái, đều là một số đau đầu nhức óc, không có một cái nào so sánh nghiêm trọng, Lâm Hải thật sự là im lặng.

Chờ sau khi bệnh nhân ra ngoài, Lâm Hải tạm thời không thể gọi kế tiếp, mà chính là đem Đỗ Thuần kêu đến.

“Ngươi đến, ngươi giải quyết không được thì ta lại đến.”

“Không phải chứ, sư phụ, người ta đều là tới tìm ngươi.”

“Nhanh lên!”

“A.” Đỗ Thuần chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi vào vị trí của Lâm Hải.

“Kế tiếp!” Lâm Hải hô một tiếng, liền có một bệnh nhân đi tới.

“Ta, ta tìm Lâm Thần y.” Bệnh nhân thấy ngồi ở kia là Đỗ Thuần, liền có chút khiếp đảm nhìn xem Lâm Hải.

“Ta chỉ trị bệnh nan y!” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“A.” Bệnh nhân yếu ớt gật gật đầu, có chút không cam tâm ngồi xuống.

“Ngươi đây chính là tiêu hóa không tốt, ta mở chút thuốc cho ngươi...” Đỗ Thuần rất nhanh liền đem bệnh nhân đuổi đi.

Phía sau tiến đến, Lâm Hải bắt chước như vậy, chỉ nói một câu “Ta chỉ trị bệnh nan y”, còn lại sau đó cũng là chuyện của Đỗ Thuần.

Cứ như vậy, Lâm Hải nhàn nhã ngồi ở một bên, ngược lại đem Đỗ Thuần cho mệt chết, thẳng tới tan ca giữa trưa, Đỗ Thuần liền nước đều không thể uống một ngụm.

“Ha ha, cái này kêu là tự gây nghiệt, không thể sống! Để ngươi cho ta ôm nhiều công tác như vậy, hiện đang hối hận a?” Ra khỏi văn phòng, Lâm Hải một mặt đắc ý cười nói nói.

“Sư phụ, chỉ cần có thể giải trừ bệnh khổ cho bệnh nhân, mệt mỏi hơn cũng đáng được.” Đỗ Thuần xoa xoa mồ hôi, một mặt nghiêm túc nói nói.

“Ách...” Lâm Hải tự nhiên có thể nhìn ra, lời nói của Đỗ Thuần không có một chút ý tứ làm ra vẻ, ngược lại đem chính mình khiến cho có chút xấu hổ.

“Được thôi, ăn cơm trước.”

Cơm nước xong xuôi là thời gian nghỉ ngơi, Lâm Hải suy tư một lát, mở Weachat ra tìm tới Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có ở đó hay không?

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Lâm Hải đè nén xúc động mắng chửi người, hắn đã bất lực đậu đen rau muống đối với Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Phàm Nhân Thiên trong Dược Vương truyền thừa của ngươi, còn có một bản nữa hay không?

Thiết Quải Lý: Không phải cho ngươi rồi sao? (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải cảm giác cũng có loại xúc động muốn thổ huyết.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta biết rõ đã cho ta, ta là nói ngươi còn có hay không?

Thiết Quải Lý: Có a, thế nhưng là ta đã cho ngươi a? (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

“A a a!” Lâm Hải tức đến vò đầu một trận, mẹ nó giao lưu cùng Thiết Quải Lý làm sao khó như vậy đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta ngoài ý muốn nghĩ, ta muốn lại có thêm một phần.

Thiết Quải Lý: Vì cái gì còn muốn? Ta không phải đã cho ngươi sao? (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

“Trời cao a, Ngọc Đế a, xin cho một tia sét đánh chết cái ngốc bức này đi.” Lâm Hải thật sự là im lặng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thứ nhất, ngươi cái gì cũng không cần nói, thứ hai, không cần phát biểu lộ chấn kinh, thứ ba, lại cho ta phát một phần, minh bạch chưa?

Leng keng!

Thiết Quải Lý hướng ngươi gửi đi Phàm Nhân Thiên trong ‘Truyền thừa Dược Vương’.

“Hô!” Lâm Hải thở dài ra một hơi, mẹ nó con hàng này cuối cùng nghe hiểu.

Leng keng!

Thiết Quải Lý: Phát qua rồi, nhưng trước kia ta đã phát cho ngươi rồi a? (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải trực tiếp đóng Weachat, lười nói lý với con hàng này.

Mở ra túi càn khôn trong Weachat, Lâm Hải tìm tới quyển thư tịch phong cách cổ xưa kia, điểm rút ra.

Sau một khắc, ‘Truyền thừa Dược Vương’ Phàm Nhân Thiên liền xuất hiện tại trong tay Lâm Hải.

“Đỗ Thuần người này, có một khỏa nhân tâm thầy thuốc, từ hôm nay, ta liền đem Dược Vương truyền thừa đưa cho ông ta đi.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải gọi điện thoại cho Đỗ Thuần, đem ông ta kêu tới phòng nghỉ của mình.

“Sư phụ, ngươi tìm ta?”

Lâm Hải không nói gì, mà chính là cầm trong tay ‘Truyền thừa Dược Vương’ Phàm Nhân Thiên ném cho Đỗ Thuần.

“Cái đồ vật gì?” Đỗ Thuần nhận lấy, tùy ý lật vài trang, nhất thời sắc mặt đại biến.

“A, a!!!” Đỗ Thuần kích động một cái đem Lâm Hải dốc sức ấn ngã xuống giường.

“Sư phụ, ta yêu chết ngươi!”

“Uy, đại gia ngươi, đem miệng ngươi lấy ra, ca ca không Gay!” Lâm Hải dùng sức đem cái mặt cằm miệng đầy gốc râu của Đỗ Thuần đẩy ra, dùng sức chà chà nước bọt của Đỗ Thuần ở trên mặt, một mặt ghét bỏ.

“Sư phụ, ta, ta, ta quá kích động.” Đỗ Thuần bưng lấy bản ‘Truyền thừa Dược Vương’ này, kích động vui đến phát khóc.

“Tốt, thời gian ngươi theo ta cũng không ngắn, giờ là thời điểm truyền cho ngươi y bát, ngươi học được rồi, nhất định phải tạo phúc thương sinh, làm hồng phẩm chất tốt của Dược Vương, nhớ chưa?”

Lâm Hải nghểnh đầu, một mặt trang bức nói nói.

“Nhớ kỹ, nhớ kỹ, cảm tạ sư phụ, cảm tạ sư phụ!” Đỗ Thuần gắt gao đem sách ôm vào trong ngực, giống như sợ Lâm Hải lại muốn đoạt đi vậy.

“Ừm, vậy là tốt rồi, tục ngữ nói, sư phụ có việc, đệ tử gánh vác lao động thay, về sau, thứ hai ngồi xem bệnh thì ngươi đến làm thay, trừ phi gặp chứng bệnh mà ngươi cũng không trị liệu được, nếu không thì không nên quấy rầy ta.”

“Làm rất tốt, ta liền đi trước.” Lâm Hải lời nói thấm thía vỗ vỗ bả vai Đỗ Thuần, hai tay chắp sau lưng tạo thành một bộ bộ dáng cao nhân, đi ra ngoài.

“Sư phụ, ngươi lười nhác đến ngồi xem bệnh, đây mới là nguyên nhân thực sự ngươi truyền sách thuốc cho ta a?” Đỗ Thuần bỗng nhiên tại sau lưng yếu ớt nói nói.

Lâm Hải đang nện bước bước chân thư thả, được nghe nhất thời dưới chân lảo đảo một cái.

“Khụ khụ... Nói cái gì đó, sư phụ ngươi là cái loại người này sao? Buổi chiều hảo hảo thay ta chẩn trị bệnh nhân, không được bôi nhọ danh tiếng của Dược Vương!”

Nói xong, Lâm Hải cũng là trốn rời khỏi bệnh viện.

Chương 428: Ta cái gì cũng đều hiểu!

Lâm Hải mua cơm trưa, mới lái xe trở về khách sạn.

Vừa tiến vào gian phòng, Liễu Hinh Nguyệt vừa vặn đang mặc quần áo, cái bộ dạng lười biếng vừa mới tỉnh ngủ cùng nửa chặn nửa che mông lung, để một dòng nước nóng bay thẳng tới bụng dưới của Lâm Hải.

“Anh trở về rồi.” Liễu Hinh Nguyệt một bên mặc nội y, một bên nét mặt vui cười, hướng phía Lâm Hải nói.

Lâm Hải không để ý tới trả lời, đem cơm trưa đặt lên bàn, giống như sói đói liền nhào tới.

“A, ăn cơm trước.” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, trực tiếp bị Lâm Hải dốc sức ấn ngã xuống giường.

“Ăn em liền đủ.” Lâm Hải hất y phục đã mặc được một nửa của Liễu Hinh Nguyệt ra, liền hôn xuống.

“A, còn tới a, ngô...” Liễu Hinh Nguyệt nói được một nửa, miệng liền bị ngăn chặn.

“Anh thật sự là đòi hỏi vô độ.” Không biết qua bao lâu, Liễu Hinh Nguyệt tựa ở trong lòng Lâm Hải, một mặt phi hồng, ngón tay nhỏ nhắn không ngừng vẽ nên các vòng tròn tại lồng ngực của Lâm Hải.

“Cái này gọi hạn hán đã lâu gặp mưa lành.” Lâm Hải khẽ nhéo chóp mũi xinh xắn của Liễu Hinh Nguyệt một chút, “Cũng bao lâu chưa gặp rồi."

"Cũng đúng vậy a, cách lần trước cũng lâu như vậy." Liễu Hinh Nguyệt nhớ tới lần thứ nhất cùng Lâm Hải, trên mặt dâng lên hạnh phúc nụ cười, nhìn Lâm Hải mà tâm thần rung động.

"Hinh Nguyệt, có mệt hay không?" Lâm Hải nhẹ vỗ về da thịt trơn mượt của Liễu Hinh Nguyệt, hai mắt toát ra một đám lửa.

"Còn tốt."

"Ồ? Vậy liền lại đến một phát." Lâm Hải nói, lần nữa đem Liễu Hinh Nguyệt ép dưới thân thể.

"A, không muốn..."

"Anh là đồ bại hoại." Lại là sau một trận mây mưa, Liễu Hinh Nguyệt liền cả khí lực mặc quần áo đều không có.

Lâm Hải cười cười, vừa muốn nói chuyện, điện thoại của Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên vang lên.

Liễu Hinh Nguyệt lấy tới, xem xét biểu thị, sắc mặt lập tức liền biến, nhanh chóng cúp điện thoại.

"Người nào đánh tới?" Lâm Hải sững sờ, mở miệng hỏi nói.

"Không có việc gì, không cần phải để ý đến." Liễu Hinh Nguyệt cười khan một tiếng, ánh mắt có chút trốn tránh.

Sắc mặt Lâm Hải bỗng nhiên biến đổi, liền lấy điện thoại di động của Liễu Hinh Nguyệt tới.

"Lâm Hải..." Liễu Hinh Nguyệt muốn ngăn cản, thế nhưng là đã muộn.

"Lục Tuấn Lương?" Sắc mặt của Lâm Hải không khỏi âm trầm xuống.

“Lâm Hải, em là sợ anh hiểu lầm, cho nên mới cúp máy, em về sau sẽ không liên hệ với gã nữa.” Liễu Hinh Nguyệt một mặt gấp, vội vàng giải thích nói.

“Em hiện tại liền đem số điện thoại này xóa.” Liễu Hinh Nguyệt nói, liền chuẩn bị đem điện thoại đoạt tới, nhưng lại bị Lâm Hải ngăn lại.

Lâm Hải thở ra một hơi thật sâu, trên mặt nở nụ cười, nhẹ nhàng xoa bóp cái mũi ngọc tinh xảo của Liễu Hinh Nguyệt.

“Đồ ngốc, không cần xóa, em cũng cần phải có bằng hữu trong vòng của em, yên tâm, anh sẽ không nghĩ lung tung, Anh tin tưởng tiểu bảo bối Hinh Nguyệt của anh!” Lâm Hải nói, tại trên gương mặt của Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng hôn một cái, rồi đem điện thoại di động trả lại cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Lâm Hải...” Liễu Hinh Nguyệt một mặt cảm động, sau đó bỗng nhiên ôm lấy cổ Lâm Hải hôn lên.

“Em yêu chết anh, lão công, Hinh Nguyệt vĩnh viễn là của anh.”

“Uy, em có biết là đang chơi với lửa hay không?” Liễu Hinh Nguyệt tiến công một phen, Lâm Hải lập tức lại rục rịch ngóc đầu dậy.

“A, không muốn!” Bị Lâm Hải cảnh cáo, Liễu Hinh Nguyệt dọa đến vội vàng tránh đi sang một bên.

“Đúng rồi, thời điểm ở sân bay đi ra, Lục Tuấn Lương bám vào bên tai em nói cái gì?” Lâm Hải tuy tin tưởng Liễu Hinh Nguyệt, nhưng sự kiện kia vẫn ngăn ở tâm lý, vẫn còn có chút không thoải mái không nhả ra được.

“Nói một sự tình hồi đi học làm em quýnh lên, quả thực mất mặt chết.”

“Ồ? Nói anh nghe coi?” Lâm Hải lập tức dậy lên hứng thú.

“Lúc em học ở trường cấp ba, một mực giữ kiểu tóc con trai, có một lần qua tắm rửa, lớp bọn em có một nữ sinh cận thị độ cao, bởi vì không đeo mắt kính, vừa thấy em liền la to, nói có nam sinh xông vào nhà tắm nữ sinh, huyên náo toàn bộ trường học đều biết nói.” Liễu Hinh Nguyệt nói sự tình mất mặt trước kia, một mặt phiền muộn.

“Ha ha...” Lâm Hải lập tức cười rộ lên.

“Anh còn cười, không cho cười!” Liễu Hinh Nguyệt tức giận đánh Lâm Hải.

“Không cười, không cười. Vậy em vì cái gì lưu kiểu tóc nam sinh a?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Tuổi dậy thì nha, người nào không có cái thời điểm phản nghịch.”

“Há, thì ra là thế.” Một khối đá sau cùng trong lòng Lâm Hải, cuối cùng đã hạ xuống.

Mà lúc này, điện thoại của Liễu Hinh Nguyệt lại vang lên lần nữa, Liễu Hinh Nguyệt xem xét biểu hiện, nhất thời chau mày.

“Vẫn là gã.” Liễu Hinh Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn, chuẩn bị đem điện thoại treo.

“Chớ cúp.” Lâm Hải vội vàng ngăn lại, “Tiếp đi.”

Lâm Hải hướng phía Liễu Hinh Nguyệt đưa qua một cái ánh mắt tín nhiệm.

Liễu Hinh Nguyệt do dự một chút, đem điện thoại nhận, cũng mở ra loa ngoài.

Lâm Hải tự nhiên hiểu rõ ý tứ của Liễu Hinh Nguyệt, yêu thương xoa xoa mái tóc của nàng, trong lòng ngọt ngào một trận.

“Hinh Nguyệt, ngươi đang làm gì, vừa rồi làm sao không nghe?” Thanh âm của Lục Tuấn Lương truyền tới, tựa hồ mang theo một tia bất mãn.

“Há, vừa rồi có chút việc.” Liễu Hinh Nguyệt liếc nhìn Lâm Hải một chút, nói nói.

“Buổi chiều có thời gian không, đã nhiều năm không gặp, đi ra ngồi một chút?”

“Không, buổi chiều ta phải bồi bạn trai ta.” Liễu Hinh Nguyệt quả quyết cự tuyệt nói, đồng thời duỗi ra tay nhỏ, nắm chặt bàn tay của Lâm Hải.

“Há, vậy liền lần sau đi.” Lục Tuấn Lương cũng không hề dây dưa.

“Đúng, ba ngày sau, ta chuẩn bị tổ chức cho đồng học ở trường cấp ba chúng ta tụ họp một chút, đén lúc đó ngươi nhất định cũng phải tới a.”

“A?” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, trong mắt lóe ra một tia mừng rỡ, nhưng rất nhanh, lại ảm đạm xuống.

“Vẫn là quên đi, ta phải bồi ta nam...” Liễu Hinh Nguyệt do do dự dự, trên mặt lộ ra một tia giãy dụa.

Mà lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên đưa tay, đem điện thoại di động của Liễu Hinh Nguyệt tiếp nhận qua.

“Ba ngày sau, Hinh Nguyệt sẽ đi.” Lâm Hải nói xong, liền đem điện thoại treo.

“Lâm Hải...” Liễu Hinh Nguyệt ngơ ngác nhìn Lâm Hải, bên trong ánh mắt toát ra một tia không hiểu.

“Từ ánh mắt của em, anh cũng nhìn ra, ngươi phi thường muốn cùng đi tụ họp một chút cùng đồng học của mình, thế nhưng lại cố kỵ cảm thụ của anh, cho nên mới cự tuyệt.”

“Yên tâm đi, anh sẽ không nhỏ mọn như vậy, em cứ đi tham gia họp lớp đi.”

“Lão công, yêu chết anh á!” Liễu Hinh Nguyệt kích động ôm lấy Lâm Hải, cho Lâm Hải một cái hôn thật sâu.

“Bất quá, anh cũng muốn đi theo, anh đối với Hinh Nguyệt của anh yên tâm, nhưng đối cái Lục Tuấn Lương kia lại không yên lòng.”

“Không có vấn đề, đến lúc đó anh cùng đi với em.” Liễu Hinh Nguyệt mừng rỡ đáp nói.

Hai người rời giường ăn cơm trưa, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt lại triền miên một hồi, mới lưu luyến không rời đem Liễu Hinh Nguyệt đưa về nhà.

“Tiểu Hải tới rồi? Nhanh ngồi nhanh ngồi!” Liễu Sơn cùng Triệu Phương thấy Lâm Hải, lập tức thân mật đến không được.

Từ khi sau khi Liễu Sơn tỉnh lại, hai người này là thế nào nhìn Lâm Hải cũng đều thấy thuận mắt, đã sớm đem Lâm Hải xem như con rể.

“Vừa vặn chúng ta ra ngoài có chút việc, ngươi cùng Hinh Nguyệt ở nhà chơi đi.” Cặp vợ chồng nói chuyện phiếm cùng Lâm Hải hai câu, nháy mắt lẫn nhau một cái, liền mượn cớ ra ngoài.

“A di, các ngươi đi đâu, ta lái xe đưa các ngươi.” Lâm Hải vội vàng đứng lên.

“Không cần không cần, hai ta đi bộ qua.”

Hai người xuống lầu, Lâm Hải một tay ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt.

“Cha vợ cùng mẹ vợ ánh mắt cỡ nào a.”

“Nói gì thế, em còn không có đáp ứng gả cho anh đây.” Liễu Hinh Nguyệt nhăn nhó cười nói.

“Ừm ừm!” Đột nhiên, một âm thanh ho nhẹ từ buồng trong vang lên, Liễu Hinh Tình cau mày đi tới.

“Giữa ban ngày, hai ngươi có thể chú ý ảnh hưởng hay không?”

“U, cô em vợ ở nhà đâu?” Lâm Hải vội vàng buông tay ôm Liễu Hinh Nguyệt ra.

“Ta đây không phải không biết trong nhà còn có cái Vị Thành Niên nha.”

“Ngươi mới vị thành niên đâu, người ta đã đầy 18 tuổi.” Liễu Hinh Tình cho Lâm Hải một cái liếc mắt.

“Hai người các ngươi, tối hôm qua làm gì đi?” Liễu Hinh Tình nhìn sang Lâm Hải, lại nhìn sang Liễu Hinh Nguyệt, bỗng nhiên mở miệng hỏi nói.

“Không, không có a.” Liễu Hinh Nguyệt giật mình trong lòng, có chút chột dạ nói nói.

“Đừng có không thừa nhận, ta tối hôm qua dậy đi nhà xí, nhìn thấy giường của tỷ trống không.”

Khuôn mặt nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt đằng cái liền hồng, nhất thời có loại cảm giác bị muội muội bắt gian tại giường.

“Uy, ngươi một đứa bé, mù hỏi cái gì?” Lâm Hải làm bộ buồn bực tức giận nói.

“Hỏi một chút làm sao, không được a?” Liễu Hinh Tình liếc trắng Lâm Hải một chút, chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Nói ngươi cũng không hiểu, tiểu hài tử đi một bên chơi đi.” Lâm Hải phất phất tay.

“Hừ, người nào nói ta không hiểu! Nói cho các ngươi biết, ta đã trưởng thành, ta cái gì cũng đều hiểu!”

Phốc!

Lâm Hải quái dị liếc nhìn Liễu Hinh Tình một chút, có chút hiếu kỳ nhìn Liễu Hinh Tình.

“Vậy ngươi nói nói, ngươi cũng biết cái gì?”

Chương 429: Họp lớp

“Hừ, hai người các ngươi, khẳng định là thân miệng một đêm!” Liễu Hinh Tình hừ một tiếng, một mặt biểu lộ các ngươi không thể gạt được ta.

Phốc!

“Ha ha...” Lâm Hải trực tiếp cười phun, Liễu Hinh Nguyệt cũng là cố nén cười, một mặt thẹn thùng.

“Cười cái gì? Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?” Liễu Hinh Tình run rẩy mắt to hai lần, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Đúng đúng, ngươi nói quá đúng, ngươi quả nhiên cái gì cũng đều hiểu.” Lâm Hải cười đến dạ dày đều đau.

“Hừ, đúng vậy, đừng cho là ta vẫn còn con nít.” Liễu Hinh Tình lập tức đắc ý nhếch khóe miệng lên.

Cùng cô em vợ lại chọc cười một hồi, Lâm Hải tiếp được điện thoại của Trần Nghiên, một chuyện là nói cho Lâm Hải biết nàng ta đã xuất viện, một chuyện khác chính là, sau bốn ngày, mặt nạ dưỡng da của bọn họ sẽ tổ chức buổi họp báo, đến lúc đó cần Lâm Hải tham gia.

Từ nhà Liễu Hinh Nguyệt rời đi, Lâm Hải mới nhớ tới, phần sợi cay hôm nay còn không có truyền lên đâu, liền nhanh chóng mua mấy cái rương, truyền đến bên trong cửa hàng mạng Thiên Đình, không có không ngoài suy đoán lại bị Thần Tài giật hết.

Lâm Hải không khỏi chịu phục một trận, con hàng này khẳng định là một mực đang cầm điện thoại di động chờ lấy đây, liền cái kiên quyết này, có thể không phát tài sao?

Bên trong một gian phòng hào hoa xa xỉ, Lục Tuấn Lương đang ngồi đối diện cùng một người nam tử trung niên.

“Tuấn Lương, ta nghe nói, gia chủ đã đem ngươi lập làm thiếu chủ?” Nam tử trung niên không che giấu vui mừng trên mặt chút nào, kích động nói nói.

“Vâng, cha, tiếp qua mấy năm nữa khi gia chủ thoái vị, ta chính là gia chủ mới của Lục gia Bồng Lai!” Lục Tuấn Lương một mặt kiệt ngạo, trên mặt vui vẻ nói nói.

“Ha ha, tốt, tốt!” Lục Đức Huy kích động vỗ tay đứng lên, đi đến trước người Lục Tuấn Lương, dùng sức vỗ vỗ bả vai gã.

“Thật sự là con trai ngoan của ta!”

Sau đó, Lục Đức Huy nhướn mày, “Bên Lục gia kia, có thanh âm phản đối nào không?”

“Người nào dám phản đối?” Lục Tuấn Lương bĩu môi một cái, “Ta thế nhưng là kỳ tài tu luyện trăm năm khó gặp một lần của Lục gia, cho dù có ý kiến, cũng đều kìm nén về cho ta!”

Lục Đức Huy chậm rãi gật gật đầu, “Bất quá chính ngươi vẫn là phải cẩn thận một chút, để phòng người ghét hiền ghen tài âm thầm ra tay.”

“Yên tâm đi, cha, gia chủ cũng là có cân nhắc này, mới khiến cho ta tạm về thế tục giới, còn phái mười vị cao thủ đứng đầu gia tộc bảo hộ ta an toàn, khẳng định không có chuyện gì.”

“Vậy là tốt rồi.” Lục Đức Huy gật gật đầu, tâm cuối cùng đã buông xuống.

Rời khỏi gian phòng của Lục Đức Huy, Lục Tuấn Lương đi đến một cái nơi hẻo lánh yên lặng, cước bộ liền dừng lại.

“Tra rõ ràng chưa?”

“Thiếu chủ, tra rõ ràng.” Một cái bóng đen chậm rãi nổi lên, chính là nam tử trung niên đi theo Lục Tuấn Lương ở sân bay.

“Nam hài kia gọi là Lâm Hải, là sinh viên đại học Giang Nam, cha mẹ trong nhà đều là nông dân, về sau...”

“Được!” Lục Tuấn Lương vung tay lên, đem lời nói của nam tử trung niên cắt ngang.

“Không cần thiết phải giới thiệu cặn kẽ như vậy, một cái sinh viên đại học nông thôn mà thôi, cùng bản thiếu so sánh, không có chút sức cạnh tranh nào!”

“Vâng.” Nam tử trung niên mười phần hiểu biết tính khí của Lục Tuấn Lương, đành phải đem lời nói phía sau nuốt xuống.

“Ba ngày sau họp lớp, đã chọn tốt địa phương chưa?”

“Chọn tốt, là một khách sạn gọi là Vàng Son Lộng Lẫy, cũng khá cao cấp, hơn nữa hai ngày này đang sửa chữa, ba ngày sau vừa vặn có thể sửa sang xong.”

“Ừm, nhất định phải làm tốt, chuyện này ngươi để Vương Bá tự mình đi xử lý, liền nói là ta nói.”

“Vâng!” Nam tử trung niên biết rõ, Vương Bá ở trong miệng Lục Tuấn Lương là Đại quản gia của Lục gia, xử lý một cái họp lớp, còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

“Hừ, ba ngày sau, ta muốn làm Lâm Hải mất mặt, đem Liễu Hinh Nguyệt bỏ vào trong ngực.” Trong ánh mắt của Lục Tuấn Lương, đột nhiên hiện lên một đạo quang mang âm u dày đặc.

Hai người Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt tiểu biệt thắng tân hôn, trên cơ bản mỗi ngày đều dính cùng một chỗ như hình với bóng, mỗi cái ban đêm cơ hồ đều là ác chiến suốt đêm, ngược lại ban ngày hơn phân nửa đều là vượt qua trong lúc ngủ.

Thời gian ngọt ngào luôn luôn ngắn ngủi, thời gian ba ngày trong chớp mắt liền đãqua, đã đến thời gian Liễu Hinh Nguyệt họp lớp.

Thời điểm sắp đến giữa trưa, Liễu Hinh Nguyệt tiếp được điện thoại của Lục Tuấn Lương.

“Hinh Nguyệt, chúng ta tụ hội định tại mười hai rưỡi trưa, tại khách sạn Vàng Son Lộng Lẫy, ta qua nhà ngươi đón ngươi đi.”

“Vàng Son Lộng Lẫy?” Trên mặt Lâm Hải hốt nhiên lộ ra một nụ cười cổ quái.

“Không cần, ta cùng bạn trai ta đi.” Nói xong, Liễu Hinh Nguyệt liền đem điện thoại treo.

Lục Tuấn Lương lấy điện thoại ra, nghe bên trong truyền đến âm thanh ục ục, tức đến trực tiếp đem điện thoại quẳng đi.

Cùng nhóm đồng học cũ nhiều năm không thấy mặt tụ hội, Liễu Hinh Nguyệt tự nhiên phải lựa chọn cách ăn mặc cẩn thận, sớm liền chuẩn bị mặc vào một cái váy đầm màu xanh, lại đeo thêm một số đồ trang sức trang nhã, Liễu Hinh Nguyệt tại trước mặt Lâm Hải chuyển hai vòng, lộ ra một nụ cười mê người.

“Xinh đẹp không, lão công?”

“Xinh đẹp, quả thực là Tiên nữ hạ phàm!” Lâm Hải từ đáy lòng tán thưởng nói, thế nhưng là lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Hải bỗng nhiên khẽ giật mình.

“Tiên nữ?” Lâm Hải vô ý thức liền nhớ đến Hằng Nga, sau đó lấy điện thoại di động ra, chụp một tấm hình cho Liễu Hinh

Nguyệt.

“Lên đường đi, thời gian vừa vặn.” Lâm Hải nhìn nhìn thời gian, đã gần mười hai giờ.

“Ừm, xuất phát!” Liễu Hinh Nguyệt kéo cánh tay Lâm Hải, biểu lộ hạnh phúc lộ rõ trên mặt.

Lái xe, hai người một đường cười nói, chỉ chốc lát liền đến Vàng Son Lộng Lẫy , giờ phút này Vàng Son Lộng Lẫy đã khôi phục buôn bán, cửa đậu đầy xe.

“Em đi vào trước đi, anh đi đỗ xe.” Phía sau Vàng Son Lộng Lẫy có chỗ đậu xe chuyên dụng của Lâm Hải, Liễu Hinh Nguyệt xuống xe, Lâm Hải đánh tay lái, hướng phía sau lái đi.

“Liễu Hinh Nguyệt?” Đột nhiên, thanh âm của một cô gái từ phía sau vang lên, Liễu Hinh Nguyệt vừa quay đầu lại, chỉ thấy trong một chiếc ôtô Polo màu trắng, tại vị trí lái có một cái nữ hài mang theo kính râm, trang điểm dày đặc nhô đầu ra.

Liễu Hinh Nguyệt sững sờ, kinh ngạc nhìn vài lần, không có nhận ra đối phương.

“Thật đúng là ngươi! Ngươi thế mà nuôi tóc dài!” Nữ hài lái xe nói, đem kính râm tháo xuống.

“Vương Di Khả!” Liễu Hinh Nguyệt lúc này mới nhận ra đối phương, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ, cất bước liền muốn qua.

“Ngươi đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích!” Vương Di Khả lập tức ngăn lại đến, “Ngươi không biết lái xe, không biết xe này có điểm mù, coi chừng ta đụng phải ngươi.”

“A.” Liễu Hinh Nguyệt nhu thuận đứng bất động tại chỗ, cũng không nghe ra mảy may một tia thành phần huyền diệu trong giọng nói của Vương Di Khả.

Chỗ đậu xe trước khách sạn đã sớm đầy, Vương Di Khả chờ nửa ngày mới đợi đến khi một cái xe rời đi, liền vội vàng lái xe tiến vào.

“Ai, có xe cũng là phiền không được, mỗi lần tìm chỗ đậu xe cũng tốn sức, không giống các ngươi, gọi xe vừa bớt lo lại làm việc gọn gàng, đi thôi.”

Vương Di Khả đem xe ngừng tốt, lúc này mới kéo tay Liễu Hinh Nguyệt đi vào.

“Di Khả ngươi bây giờ đang làm cái gì, xe cũng mua được!” Liễu Hinh Nguyệt lúc ở trường cấp ba là cùng một cái túc xá với Vương Di Khả, hai người có quan hệ không xa không gần, nhưng mấy năm không gặp, trong lòng vẫn còn có chút hưng phấn.

Nàng nhớ kỹ điều kiện gia đình của Vương Di Khả cũng không tốt, không thể thi đậu đại học liền đi làm thuê, không nghĩ tới mới mấy năm ngắn ngủi, đã mua được xe.

Nhấc lên cái này, mặt mày Vương Di Khả nhất thời bắt đầu trở nên hớn hở.

“Này, mù lăn lộn thôi, chính mình mở tiệm cắt tóc, sinh ý vẫn được, một năm có thể kiếm lời mười mấy cái.”

“Há, vậy ngươi còn rất lợi hại.” Liễu Hinh Nguyệt từ đáy lòng tán nói.

“Lợi hại cái gì a, cũng liền chỉ vậy thôi.” Vương Di Khả ngoài miệng nói vậy, trên mặt lại lộ ra một tia tự đắc.

“Bất quá cùng mấy người còn đang đi học các ngươi sẽ khá hơn, chí ít không cần hướng trong nhà mở miệng đòi tiền.”

"U, ta không có ý tứ khác a." Sau khi nói xong, Vương Di Khả tựa hồ cũng ý thức được, lời nói của chính mình tựa hồ có chút không ổn, vội vàng giải thích nói.

"Không có việc gì." Liễu Hinh Nguyệt cười nói nói, lão đồng học khó được gặp mặt, nàng đương nhiên sẽ không bởi vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận.

"Ngươi là, Liễu Hinh Nguyệt?" Hai người tay nắm tay đi vào khách sạn, vừa tới cửa, bỗng nhiên có một cái thanh âm kinh ngạc truyền đến, mang theo cực độ kinh hỉ!

Chương 430: Thật đáng ghét

"Lớp trưởng!" Liễu Hinh Nguyệt nghiêng đầu sang chỗ này xem xét, lập tức kinh hỉ nhận ra nam sinh này, đúng là lớp trưởng ba năm trường cấp ba của bọn họ.

"Ha ha, mấy năm không thấy, biến thành đại mỹ nữ a, so với hoa ban (*hoa khôi lớp) Lý Diễm Như của lớp chúng ta cũng không kém a." Lý Huy gặp đến bạn học cũ, hiển nhiên cũng thập phần vui vẻ,

Chỉ là, y vừa nâng lên cái hoa ban Lý Diễm Như này, lại làm cho Liễu Hinh Nguyệt biến sắc, nụ cười dần dần biến mất ở trên mặt.

"Các ngươi mau vào đi thôi, Lý Diễm Như vừa rồi cũng đã tới, ta vẫn phải ở tại cửa ra vào nghênh đón những bạn học khác." Lý Huy không có phát hiện sắc mặt của Liễu Hinh Nguyệt đã biến hóa, cười cùng các nàng đánh tư thế mời.

"Ừm." Liễu Hinh Nguyệt không nói tiếp nữa, cùng Vương Di Khả kéo tay, song song đi vào.

Đi vào, chỉ thấy bên trong đại sảnh, một đám đồng học sớm đến đã tập hợp ở một chỗ, đem một cái nữ hài khuôn mặt nhu mì xinh đẹp, trang điểm lộng lẫy vây vào giữa, vui sướng cười nói.

“Thôi đi, hoàn toàn chiêu phong dẫn điệp như trước đây, một cái lẳng lơ.” Vương Di Khả bĩu môi một cái, hiển nhiên đối với cái Lý Diễm Như này rất không ưa.

“Di Khả, ngươi nói nhỏ chút, chúng ta qua bên kia ngồi đi.” Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng thọc Vương Di Khả một chút, lôi kéo nàng ta qua gần một cái cửa sổ ngồi xuống qua.

“Hoa ban, cái dây chuyền này của ngươi rất xinh đẹp a, nhất định rất đắt a?” Một cái nữ sinh người nhỏ bé trên mặt mọc ra tàn nhang mang theo ánh mắt cực kỳ hâm mộ nói nói.

Lý Diễm Như nhàn nhạt liếc nhìn nàng ta một cái, trong ánh mắt toát ra một tia khinh thường, miễn cưỡng nói.

“Cũng không đắt lắm, hơn năm vạn một chút đi.”

“Hơn năm vạn!” Lời của Lý Diễm Như vừa ra khỏi miệng, lập tức gây nên nhiều tiếng hô kinh ngạc.

Phải biết, bọn họ thật nhiều người bên trong đây đều còn đang học đại học, dù là không thể thi lên đại học thì ra làm việc, nhưng trong thời gian mấy năm, cũng rất ít người có thể đeo lên đồ trang sức quý giá như vậy.

“Hoa ban cũng là không giống nhau a, thời gian mấy năm đã thành thổ hào.”

“Ta nếu có thể có cái dây chuyền khoảng chừng một vạn, ta liền thỏa mãn.”

“Đoán chừng cũng chỉ có loại mỹ nữ như Hoa ban này, mới xứng với đồ trang sức cao quý này đi.”

Trong lúc nhất thời, các bạn học nhao nhao tán thưởng, Lý

Diễm Như vuốt vuốt tóc, khóe miệng nhất thời lộ ra nụ cười đắc ý.

“Hứ, có cái gì không tầm thường.” Vương Di Khả trợn mắt trừng một cái, rất không quen nhìn bộ dáng đắc ý kia của Lý Diễm Như.

Liễu Hinh Nguyệt nghe, chỉ là cười cười, không nói gì, nàng đối với cái Lý Diễm Như này, trong lòng cũng mang theo một tia chán ghét.

“Oa, mau nhìn, Porsche!” Đột nhiên, Vương Di Khả chỉ bãi đỗ xe phía sau Vàng Son Lộng Lẫy ngoài cửa sổ, nổi lên ánh sao đầy mắt.

“Trời ạ, lái xe vẫn là cái soái ca!” Theo sát lấy, Vương Di Khả lại là một tiếng kinh hô.

“Tuổi nhỏ tiền nhiều! Nếu như ta có như thế có một cái bạn trai lái xe sang như thế, thật là tốt biết bao a.” Vương Di Khả hai tay chụp cùng một chỗ, đặt ở trước ngực, một mặt hình hoa si.

Liễu Hinh Nguyệt theo ánh mắt Vương Di Khả nhìn qua, lúc thấy chiếc kia Porsche Cayenne thổ hào cùng tuổi soái ca nhỏ tiền nhiều trong mắt Vương Di Khả, trên mặt nhất thời lộ ra một nụ cười cổ quái.

“Thật đáng ghét.” Đột nhiên, một thanh âm chói tai vang lên từ bên cạnh.

Liễu Hinh Nguyệt cùng Vương Di Khả sững sờ, quay đầu mới phát hiện, không biết khi nào, Lý Diễm Như đã đi tới bên người hai người, mang theo một mặt bất đắc dĩ.

“Uy, ngươi nói người nào chán ghét đâu?” Vương Di Khả là cái thẳng tính, lập tức liền nổi nóng.

“Không nói ngươi.” Lý Diễm Như nhàn nhạt liếc Vương Di Khả một chút, không ngừng nói nói.

“Cũng đã cự tuyệt hắn bao nhiêu lần, vẫn là chưa từ bỏ ý định, hôm nay mới biết ta tới tham gia họp lớp, lại vụng trộm theo dõi ta.”

Lý Diễm Như một bộ ngữ khí không thể làm gì, nhưng trên mặt lại biểu hiện ra một bộ biểu lộ đắc ý.

“Người nào theo dõi Hoa ban của chúng ta, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga a?” Lý Diễm Như đi đến chỗ này cũng đều là tiêu điểm, rất nhanh lại có một đám nam sinh từ bốn phía bám tới.

“Còn có thể là ai? Hắn thôi!” Lý Diễm Như đưa tay chỉ chỉ phía sau bãi đỗ xe, là Lâm Hải vừa đem xe khóa cẩn thận chuẩn bị rời đi, một mặt bất đắc dĩ.

“Oa tắc, lái Porsche, phú nhị đại a?”

“Hoa ban chính là không bình thường a, người theo đuổi cũng ưu tú như vậy.”

“Diễm Như, ngươi chướng mắt người ta, không bằng đem soái ca này giới thiệu cho ta đi?”

“Đúng vậy a đúng vậy a, có tiền lại soái ca như vậy, làm tiểu tam cho hắn ta cũng nguyện ý a.”

Mặc kệ là nam sinh hay nữ sinh, trong lúc nhất thời đều nhao nhao hướng phía Lý Diễm Như quăng tới ánh mắt hâm mộ.

Lý Diễm Như rất hài lòng với phản ứng của những bạn học này, cao ngạo vuốt vuốt tóc, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Không phải ta không nguyện ý giới thiệu cho các ngươi, thật sự là bởi vì người ta nói, đời này không phải ta không cưới, chiếc Porsche Cayenne kia, kỳ thực cũng là hắn chuẩn bị đưa cho ta làm lễ vật, nhưng là bị ta cự tuyệt, hắn người này cái gì cũng tốt, chỉ là quá si tâm, ta cũng đã cùng hắn đã nói bao nhiêu lần rồi, hai ta là không thể nào, nhưng hắn cũng chưa từ bỏ ý định, thật sự là không có cách nào.”

“Trời ạ, đưa ngươi Porsche ngươi cũng cự tuyệt!”

“Nếu là có người đưa ta Porsche, cho dù là cái đại thúc, ta cũng lập tức đáp ứng hắn!”

“Ông trời a, cầu ngươi ban thưởng ta một cái soái ca lái Porsche đi.”

Lời nói của Lý Diễm Như, nhất thời lại rước lấy một trận kinh hô cực kỳ hâm mộ.

Chỉ là Liễu Hinh Nguyệt ngồi ở kia, trên mặt lại từng đợt sững sờ.

“Lâm Hải đang theo đuổi nàng ta? Còn không phải nàng ta thì không cưới?” Bên trong lòng Liễu Hinh Nguyệt buồn cười một trận, nhiều hứng thú nhìn Lý Diễm Như, bỗng nhiên cảm thấy mười phần buồn cười.

“Hừ, có cái gì không tầm thường.” Vương Di Khả nghe, nhất thời chau mày, nhẹ giọng hừ nói.

“U, đây không phải là Di Khả sao? Nhớ kỹ lúc đến trường, ngươi mỗi ngày đều là cách ăn mặc thổ lí thổ khí, hôm nay vừa trang điểm một cái, kém chút không nhận ra được.” Bên trong lời nói của Lý Diễm Như có gai nói nói.

“Đúng vậy a, nào giống Hoa ban ngươi, ở trường học liền bắt đầu trang điểm lộng lẫy, mùi nước hoa trên thân, cách mấy trăm mét đều có thể ngửi được.” Vương Di Khả bĩu môi một cái, đối với Lý Diễm Như rất không ưa.

“Khanh khách, Di Khả nói chuyện vẫn là như vậy, dạng này cũng không dễ dàng tìm tới bạn trai nha.”

Vương Di Khả trừng mắt, nhưng nàng ta chưa kịp mở miệng, thì Lý Diễm Như cũng đưa mắt nhìn sang Liễu Hinh Nguyệt.

“A, ngươi là Hinh Nguyệt a? Làm sao lại nuôi tóc dài? Ở trong ấn tượng của ta, ngươi một mực còn là cái hình tượng tiểu tử giả kia đâu, ha ha ha...”

Liễu Hinh Nguyệt nhìn Lý Diễm Như, chỉ là cười cười, không nói gì.

“Bất quá dạng này liền đúng, cái dạng trước kia, lại ngốc lại quê, căn bản không có nam hài tử ưa thích, ngươi nhìn Tuấn Lương ngồi cùng bàn ba năm với ngươi, liền con mắt cũng chưa có liếc xem ngươi một chút đây.”

Liễu Hinh Nguyệt nghe được, không khỏi nhíu một cái mi đầu, trong lòng dâng lên một tia chán ghét.

Lúc ở trường cấp ba, cái Lý Diễm Như này cũng bởi vì truy cầu Lục Tuấn Lương, tan học không có việc gì liền hướng trước mặt chính mình cùng Lục Tuấn Lương chạy đến, vì để chính mình nổi bật, còn thường xuyên cầm cách ăn mặc của Liễu Hinh Nguyệt ra nói đùa, khiến Liễu Hinh Nguyệt gặp nàng ta liền bực bội.

Không nghĩ tới hôm nay vừa thấy mặt, cái Lý Diễm Như này vẫn là trước sau như một khiến người ta chán ghét.

“Đúng, hiện tại có bạn trai hay không a? Nếu như không có, ta có thể từ bên trong những người theo đuổi ta từ chối không tiếp kia, giới thiệu cho ngươi một hai cái, cũng là không phú thì quý, tuy bọn họ không nhất định sẽ để ý tới ngươi, nhưng chỉ cần ngươi có biện pháp trèo lên bọn họ, đời này ngươi liền áo cơm không lo.”

Lý Diễm Như vừa nói vậy, một ít nữ sinh bên cạnh đã nhao nhao lộ ra hâm mộ ánh mắt, có người thậm chí đã rục rịch, nghĩ đến một hồi phải hảo hảo nịnh nọt Lý Diễm Như một chút, để cho nàng ta cũng giới thiệu cho mình một hai cái soái ca tuổi nhỏ tiền nhiều.

“Cảm tạ, không cần đâu.” Liễu Hinh Nguyệt cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt hướng phía nơi cửa nhìn lại.

Chương 431: Đây là bạn trai ta

Thấy Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên đứng lên, hướng phía cửa nhìn lại, mọi người không biết xảy ra chuyện gì, cũng đều nhao nhao quay đầu.

Thế nhưng là khi thấy một cái nam tử tuổi trẻ xuất hiện tại cửa ra vào, sắc mặt chúng nhân đều nhao nhao đặc sắc.

“Oa, Diễm Như, người theo đuổi ngươi tìm tới ngươi kìa.”

“Trời ạ, soái ca tuổi nhỏ tiền nhiều a, vì cái gì ta liền không gặp được?”

“Diễm Như, một hồi ngươi cự tuyệt hắn, có thể trực tiếp giới thiệu cho ta hay không à?”

Mấy nữ sinh nhìn thấy Lâm Hải xuất hiện tại cửa khách sạn, con mắt nhao nhao toát ra ngôi sao nhỏ, một mặt si mê.

Chỉ là Lý Diễm Như giờ phút này lại ngốc, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ không dễ dàng phát giác, đồng thời còn có một tia bất an thật sâu.

“Oa, Diễm Như, mau nhìn, hắn hướng phía ngươi đi tới.”

“Trời ạ, hắn đang mỉm cười đâu, nụ cười kia thật mê người a.”

“Tâm ta cũng nhảy ra, mặc kệ, Diễm Như ngươi đã không muốn hắn, ta có thể chuẩn bị truy cầu hắn.”

Mà giờ khắc này, Lý Diễm Như nhìn thấy Lâm Hải chậm rãi đến gần, lập tức cũng có chút mộng.

Ban đầu thời điểm khi Lâm Hải xuất hiện, tâm Lý Diễm Như lập tức liền kéo căng, sợ Lâm Hải xuất hiện, đem ngưu bức nàng ta vừa mới thổi đánh vỡ, để cho nàng ta mất mặt trước mặt bạn học.

Nhưng bây giờ thấy Lâm Hải thế mà mặt mang mỉm cười hướng phía phía bên mình đi tới, cái này lại để cho trong nội tâm gấp gáp của Lý Diễm Như bỗng nhiên sinh ra một tia khát vọng cùng ảo tưởng.

“Chẳng lẽ, hắn thật sự là tới tìm ta?”

Ý nghĩ này vừa nhô ra, trái tim Lý Diễm Như lập tức phanh phanh cấp tốc nhảy lên.

“Trời ạ, cũng có cái khả năng này, trong đám đồng học chúng ta, ta thế nhưng coi như xinh đẹp nhất, chẳng lẽ hắn nhìn thấy ta, liền bị mỹ mạo của ta hấp dẫn, muốn ở trước mặt người khác hướng ta thổ lộ...”

Lý Diễm Như càng nghĩ càng cảm thấy có cái khả năng này, nhất thời trong lòng vui vẻ, nhanh chóng ngẩng đầu, hướng phía Lâm Hải đang đi mau đến trước mặt mình ném cái mị nhãn.

Lâm Hải bởi vì muốn tham gia họp lớp của Liễu Hinh Nguyệt, cũng đặc biệt chăm chú cách ăn mặc một phen, một thân âu phục, kiểu tóc tinh anh, cộng thêm trên mặt góc cạnh rõ ràng, còn thủy chung treo một tia mỉm cười nhàn nhạt, quả thực làm Lâm Hải mị lực tứ phía, hút đủ ánh mắt.

Khi Lâm Hải đi tới gần, hô hấp của nhóm nữ sinh trong đám, tựa hồ cũng đình chỉ, từng cái đều dùng ánh mắt vô cùng hâm mộ, tìm đến trên thân Lý Diễm Như đang đứng tại chính giữa.

Lý Diễm Như thấy Lâm Hải ngừng ở trước mặt mình, đang dùng cái mỉm cười mê chết người nhìn chăm chú lên chính mình, lập tức gấp gáp đến có chút luống cuống chân tay.

“Ngươi tốt.” Lý Diễm Như tận lực làm cho chính mình lộ ra một nụ cười mê người, dùng thanh âm ỏn ẻn khiến người tê cả da đầu, hướng phía Lâm Hải mở miệng nói.

“Ồ!” Các nam sinh ở bốn phía, nghe được xương cốt cũng xốp giòn, nhao nhao thầm mắng Lý Diễm Như yêu tinh, liền một tiếng ỏn ẻn ỏn ẻn này, liền để thân thể của những nam sinh này có chút rục rịch, hận không thể nhào tới, hung hăng vò lận một phen.

“Ngươi tốt.” Lâm Hải thủy chung mang theo nụ cười ấm áp, có chút lễ phép hướng phía Lý Diễm Như gật đầu.

“Trời ạ, hắn, hắn nói chuyện với ta, xem ra thật có hy vọng a!” Lâm Hải nói một câu ngươi tốt, nhất thời để Lý Diễm Như như vào trong mây, hưng phấn đến trên mặt cũng cười ra hoa.

Thế nhưng, câu nói tiếp theo của Lâm Hải ngay sau đó, lại làm cho Lý Diễm Như trực tiếp từ trên đám mây ngã xuống.

“Nhường một chút!”

Nụ cười trên mặt Lâm Hải vẫn như cũ, chỉ là nụ cười của Lý Diễm Như bỗng nhiên lại cứng đờ, một cỗ xấu hổ cực lớn, để cho nàng ta lập tức che mặt lại.

“Phiền phức nhường một chút.” Lâm Hải hơi khẽ cau mày, thấy Lý Diễm Như không có động tĩnh, đành phải lần nữa cường điệu một lần.

Chỉ là, Lâm Hải mở miệng lần nữa, lại làm Lý Diễm Như phảng phất như cảm nhận được vũ nhục cực lớn, đặc biệt là khi cảm nhận được đồng học xung quanh đang nhao nhao quăng tới ánh mắt kinh ngạc nghi ngờ, càng làm cho Lý Diễm Như khó chịu hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

“Hừ!” Lý Diễm Như Kiều buồn bực hừ lạnh một tiếng, thở phì phì chuyển qua một bên.

“Hinh Nguyệt, đồng học của em không có bị sao chứ?” Lâm Hải có chút không hiểu liếc nhìn Lý Diễm Như một chút, đi đến Liễu Hinh Nguyệt bên người, hỏi.

“Không có việc gì, nàng ta liền như thế.” Liễu Hinh Nguyệt mỉm cười, nghiền ngẫm liếc nhìn Lý Diễm Như một chút, tại trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người, kéo cánh tay Lâm Hải lại.

“Cùng mọi người giới thiệu một chút, đây là bạn trai ta, Lâm Hải, theo giúp ta tới tham gia họp lớp của chúng ta.”

“Các ngươi tốt!” Lâm Hải rất có hàm dưỡng, hướng phía các bạn học đứng bốn phía của Liễu Hinh Nguyệt cười gật gật đầu.

Thế nhưng, phản ứng của các bạn học Liễu Hinh Nguyệt, lại làm cho Lâm Hải lập tức mộng bức.

Chỉ thấy đám người này, mặc kệ nam nữ, giờ phút này vậy mà không ai nói chuyện, nhao nhao đều dùng ánh mắt thật không thể tin, đồng loạt chuyển hướng sang Lý Diễm Như.

“Ách...” Lâm Hải gặp thế mà không người nào để ý tới chính mình, nhất thời xấu hổ một trận, sau đó đưa ánh mắt không hiểu về phía Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng xoa bóp tay của Lâm Hải, hướng phía hắn cười lắc đầu.

Mà Lý Diễm Như giờ khắc này, so với Lâm Hải lại càng thêm xấu hổ, khuôn mặt sớm đã đỏ bừng lên, nàng ta làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình tùy tiện thổi cái ngưu bức, muốn khoe khoang một chút tại trước mặt các bạn học, kết quả hết lần này tới lần khác liền xui xẻo như vậy, người yêu mà chính mình lấy ra thổi ngưu bức, lại là bạn trai của Liễu Hinh Nguyệt.

“Thật con mẹ nó Nhật chó!” Lý Diễm Như thầm mắng một tiếng, trong lòng lại giận vừa thẹn vừa hận, không khỏi hung hăng trừng Lâm Hải một chút.

“Ách...” Lâm Hải càng thêm mộng bức, chính mình cùng cái nữ sinh dung mạo không tồi này có thù sao? Làm gì dùng ánh mắt giết người nhìn mình lom lom vậy.

“Nam nhân không có một cái nào là đồ vật tốt!” Lý Diễm Như ném câu nói tiếp theo, thở phì phì quay người, lắc lắc cái mông nhỏ rời đi.

“Hi vọng câu nói sau cùng của ta kia, có thể làm cho mọi người tưởng rằng hắn thay lòng đổi dạ, mà không phải là ta căn bản cũng không biết hắn đi.” Lý Diễm Như ngồi tại một bàn cách Liễu Hinh Nguyệt xa xa, cả người đầu tựa vào trước ngực, xấu hổ liền đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Ha ha, ha ha ha ha...” Đột nhiên, Vương Di Khả không có chút hình tượng nào mà cười ha hả.

“Thật sự là rất có ý tứ, đây chính là cái gọi là trang bức không thành phản bị cỏ đi, ha ha ha ha, thật sự là chết cười ta.” Vương Di Khả nói, nhất thời ôm bụng, cười ha hả.

Các bạn học xung quanh, từng cái cũng lộ ra nụ cười, có mấy nữ sinh thậm chí một bên châu đầu ghé tai, một bên đem ánh mắt xem thường tìm đến Lý Diễm Như lẻ loi trơ trọi ở nơi xa.

“Đến cùng xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải buông buông tay, hắn hoàn toàn không biết gì cả, hiện tại càng thêm mộng bức.

“Ha ha, soái ca, nguyên lai ngươi là bạn trai của Hinh Nguyệt a, tới tới tới, ta theo ngươi nói nói một chút.” Vương Di Khả thật vất vả ngưng âm thanh cười, để Lâm Hải ngồi xuống, đem chuyện trước đó nói một lần, nghe được Lâm Hải sửng sốt một chút.

“Mẹ nó, cái này cũng được?” Lâm Hải liếc nhìn Lý Diễm Như thật sâu một chút, không khỏi có chút bội phục kỹ năng trang bức cao siêu của cô bé này.

Chỉ là lúc này, Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên cổ quái liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó môi son khẽ mở.

“Lý Diễm Như thế nhưng là hoa ban của lớp bọn em, người xinh đẹp lại biết cách ăn mặc, nếu em thật không có xuất hiện qua, anh sẽ không thật theo đuổi Lý Diễm Như đi?”

“Không, tuyệt đối không có! Trong nội tâm của anh chỉ có Hinh Nguyệt nhà ta, những người khác dù có xinh đẹp hơn, trong mắt anh cũng chỉ là Hồng Phấn Khô Lâu!” Lâm Hải nghe xong, vội vàng lời thề son sắt, giơ tay một bản bộ dáng nghiêm túc muốn phát thệ, nhắm trúng Liễu Hinh Nguyệt thổi phù một tiếng bật cười.

“Tốt, đùa anh chơi thôi, em tin tưởng anh!” Liễu Hinh Nguyệt tràn đầy nhu tình tựa ở bả vai Lâm Hải, ôn nhu nói không nên lời.

“Ái chà chà, ngược chết cẩu độc thân.” Vương Di Khả ở bên cạnh thình lình rùng mình một cái, phi thường khoa trương chà da gà nổi lên, nhắm trúng đồng học xung quanh cười to một trận.

“Mọi người nhìn xem, người nào đến!” Lúc này, lớp trưởng Lý Huy bỗng nhiên từ bên ngoài đi vào, một mặt mừng rỡ hướng phía mọi người hô nói.

Các bạn học đang tốp năm tốp ba, nói chuyện phiếm đùa giỡn, nghe vậy nhao nhao hướng phía cửa nhìn lại.

Chương 432: Thổ lộ trước mặt mọi người

“Các vị đồng học, các ngươi khỏe a!”

Một cái âm thanh to vang lên, sau đó Lục Tuấn Lương mỉm cười, đi tới.

“Lục Tuấn Lương tới rồi!”

“Oa, Lục soái ca!”

“Trời ạ, mấy năm không gặp, Lương Lương càng có hình.”

“Ai u, trái tim nhỏ của ta sắp nhảy ra rồi, thật muốn ôm lấy Lương Lương.”

Lục Tuấn Lương xuất hiện, nhất thời gây nên một trận reo hò, người ta lớn lên vốn là anh tuấn suất khí, lại là phú nhị đại, ở trong đám đồng học đặc biệt là bên trong các nữ đồng học, có lực ảnh hưởng không nhỏ.

Lục Tuấn Lương đối loại tràng cảnh vạn chúng chú mục này, tựa hồ sớm đã nhìn lắm thành quen, một mặt lạnh nhạt hướng phía mọi người phất phất tay, sau đó sải bước đi lên sân khấu phía trước.

“Mọi người yên tĩnh một chút.” Lục Tuấn Lương mỉm cười, hướng phía dưới đài khoát khoát tay, mọi người ồn ào lập tức yên tĩnh, từng cái dùng ánh mắt khác nhau, nhìn lấy Lục Tuấn Lương khí vũ phi phàm ở trên sân khấu.

“Cái tên đáng ghét này, không biết có thể cùng người ta nối lại tiền duyên hay không.” Khi ánh mắt Lục Tuấn Lương đảo qua trên mặt Lý Diễm Như, trong lòng Lý Diễm Như bỗng nhiên không khỏi nhảy một cái, sau đó hướng phía Lục Tuấn Lương ném cái mị nhãn.

Nào nghĩ đến, Lục Tuấn Lương tựa như không thấy được, căn bản không có dừng lại thêm một giây ở trên thân Lý Diễm Như, liền chuyển hướng người kế tiếp, để Lý Diễm Như nhất thời thất lạc một trận.

Khi ánh mắt của Lục Tuấn Lương rơi vào trên thân Liễu Hinh Nguyệt, trong mắt rốt cục hiện lên một tia quang mang dị dạng, thế nhưng sau đó khi nhìn thấy Lâm Hải ở bên người Liễu Hinh Nguyệt, lại làm cho trong lòng của gã lạnh xuống tới.

“Hừ.” Khóe miệng Lục Tuấn Lương hơi vểnh lên, không để lại dấu vết lộ ra một nụ cười lạnh.

“Các vị đồng học, thật cao hứng tại thời khắc chúng ta tốt nghiệp ba năm, mọi người lại đoàn tụ tại nơi này, đây là duyên phận của chúng ta, càng là để hữu tình của chúng ta kéo dài, hôm nay hết thảy tiêu phí tại chỗ này, tất cả đều quy cho ta, ta chỉ cầu mọi người một chuyện, cái kia chính là thỏa thích sung sướng, không say không về!”

“Tốt, nói xong!”

“Không say không về, hữu tình vạn tuế!”

Lời dạo đầu của Lục Tuấn Lương vô cùng đơn giản, nhưng phối hợp với khí chất ưu nhã không tục cùng tính cách tự tin trầm ổn của gã, lại có vẻ rất có tính kích động, các bạn học ngồi ở phía dưới đột nhiên bốc lên vui mừng.

Chờ thanh âm của mọi người hạ xuống, Lục Tuấn Lương mới tiếp tục chậm rãi mở miệng nói.

“Hôm nay, trừ mời mọi người tụ họp, thuật nói tình cũ ngày xưa, nhớ lại tuổi thanh xuân của chúng ta, cá nhân ta còn có một cái tâm nguyện khác.”

“Cái tâm nguyện gì? Nói ra mọi người nghe một chút?”

“Đúng vậy a, đều là đồng học, nhìn xem mọi người có thể giúp ngươi hoàn thành hay không?”

“Không phải là muốn cùng một vị đồng học thầm mến nào đó thổ lộ a?”

“Nói mò gì đâu, đến trường khi đó, đều là nữ đồng học lớp mình thầm mến Lương Lương người ta có được hay không?”

Các bạn học dưới đài, nhao nhao khe khẽ bắt đầu bàn luận.

“Điều tâm nguyện này, cùng một người nữ sinh lớp chúng ta có quan hệ.”

“Hống!” Lục Tuấn Lương vừa thốt lời ra, dưới đài nhất thời liền vỡ tổ.

“Trời ạ, lại là thật, chẳng lẽ Lương Lương thật thầm mến một vị nữ sinh nào đó sao?”

“Không có khả năng, gã nói khẳng định là Hoa ban Lý Diễm Như.”

“Ta đoán cũng thế, dù sao sự tình giữa Lương Lương cùng Lý Diễm Như, tất cả mọi người là đều biết.”

“Khẳng định là Lý Diễm Như, không cần nghĩ.”

Các bạn học nhao nhao đưa ánh mắt về phía Lý Diễm Như, đặc biệt là một ít nữ sinh, trong mắt mang theo nồng đậm đố kỵ, hận không thể đem chính mình đổi thành Lý Diễm Như mới tốt.

Mà lúc Lý Diễm Như nghe Lục Tuấn Lương nói là có quan hệ cùng một nữ sinh, tâm lý liền vui vẻ đến nở hoa, nàng ta và Lục Tuấn Lương từ khai giảng năm nhất không bao lâu, liền làm quen cùng một chỗ, trong ba năm này, nàng ta thế nhưng là rất đề phòng, căn bản không cho Lục Tuấn Lương cùng bất luận cái nữ sinh gì còn lại có thời cơ ở cùng một chỗ.

Bởi vậy, Lý Diễm Như hiện tại đã có mấy phần xác định, nữ sinh mà Lục Tuấn Lương nói này, chính là mình.

“Cái không có lương tâm này, cuối cùng còn nhớ rõ người ta.” Trên mặt Lý Diễm Như nhất thời lộ ra một vẻ vui mừng.

Mà lúc này, Lục Tuấn Lương tiếp tục ở trên đài, không vội không chậm uyển uyển nói tới.

“Nữ sinh này, từ năm nhất liền cùng ta sớm chiều ở chung, phần lớn thời gian ba năm ở trường cấp ba, là chúng ta cùng một chỗ vượt qua.”

“Trời ạ, quả nhiên là nói Lý Diễm Như.”

“Còn không phải sao, hai người bọn họ ba năm đó, sau giờ học liền dính cùng một chỗ, như hình với bóng.”

“Lý Diễm Như thật hạnh phúc a, cũng đã tốt nghiệp ba năm, Lương Lương còn muốn lấy nàng ta.”

Nhóm đồng học lần nữa đưa ánh mắt về phía Lý Diễm Như, mà Lý Diễm Như giờ phút này, sớm đã nét mặt vui cười, lại giả trang ra một bộ dáng thẹn thùng, đem đầu cúi thấp thật sâu.

“Diễm Như, xem ra Lương Lương đây là muốn ở trước mặt mọi người hướng ngươi thổ lộ a?”

“Đúng vậy a, ngươi một hồi có thể đáp ứng Lương Lương hay không a?”

Hai nữ sinh ngồi tại bên người Lý Diễm Như, nhất thời hiếu kỳ hướng phía Lý Diễm Như nhỏ giọng hỏi.

“Hừ, nhìn biểu hiện đi.” Lý Diễm Như nhẹ hừ một tiếng, ngoài miệng nói vậy, trên mặt lại ức chế không nổi lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Hừ, đắc ý cái gì, lúc trước vừa tốt nghiệp, còn không phải để người ta ném đi sao.” Nơi xa Vương Di Khả thấy Lý Diễm Như này lại giả ra bộ dáng, nhất thời xem thường nói nói.

“Được rồi, Di Khả.” Liễu Hinh Nguyệt cười đập Vương Di Khả một chút, gia hỏa này miệng thẳng tâm nhanh, lúc đến trường liền đắc tội với không ít người.

“Không phải sao? Vừa tốt nghiệp trường cấp ba, Lục Tuấn Lương liền biến mất khỏi Nhân gian, liền cái tạm biệt đều không có, nàng ta coi là trong lòng Lục Tuấn Lương thực biết coi trọng nàng ta a?” Vương Di Khả một mặt xem thường.

Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu, Vương Di Khả chính là cái tính tình này, nàng dứt khoát cũng không lại nói cái gì nữa.

“Nữ sinh này, không chỉ có bề ngoài như thiên sứ, hơn nữa tính cách điềm tĩnh ôn hòa, các phương diện cũng phi thường ưu tú, không chút nào khoa trương nói, là nhân tài kiệt xuất bên trong nữ sinh của lớp chúng ta.” Thanh âm giàu có từ tính của Lục Tuấn Lương còn đang tiếp tục, tâm lý giờ phút này của Lý Diễm Như quả thực còn ngọt hơn ăn mật.

“Cái tên đáng ghét này, miệng ngọt vẫn là trước sau như một.”

“Nói đến đây, ta có sự tình cần cùng mọi người nói rõ một chút.” Lục Tuấn Lương bỗng nhiên thở dài.

“Mọi người cũng biết rõ, ta đến từ một gia tộc lớn, có được gia thế không quá giống với mọi người, liền tại năm ta tốt nghiệp trung học đó, người phụ trách đã gia tộc phát hiện, ta là một cái nhân tài phi thường ưu tú.”

Lục Tuấn Lương nói đến đây, trên mặt cũng không tự chủ được mang ra một tia biểu lộ tự hào, mà các bạn học phía dưới, cũng thật không có một tia ngoài ý muốn, tựa hồ đối với sự ưu tú của Lục Tuấn Lương, sớm đã có tán đồng.

“Bởi vậy, dưới yêu cầu mãnh liệt của người phụ trách gia tộc, ta từ bỏ cơ hội lên đại học, lấy thân phận người thừa kế tương lai của gia tộc, tiến hành học tập huấn luyện phong bế trong vòng ba năm.”

“Trời ạ, người thừa kế gia tộc!”

“Quá không nổi, thật làm cho người hâm mộ!”

Nhóm đồng học rốt cục biết rõ nguyên nhân vì cái gì mà Lục Tuấn Lương rõ ràng thi lên đại học, nhưng không có tới trường, mà còn mạc danh kỳ diệu biến mất, đồng thời đối chuyện Lục Tuấn Lương còn trẻ như vậy, mà đã trở thành người thừa kế của một gia tộc lớn, cảm thấy vô cùng hâm mộ.

Mà trong lòng Lý Diễm Như giờ phút này cũng một mảnh rộng rãi, trách không được chào hỏi cũng không đánh tiếng liền biến mất, nguyên lai là chuyện như vậy, hại người ta còn tưởng rằng gã thay lòng đổi dạ, cái tên đáng ghét này.

“Nếu như y thành người thừa kế gia tộc, vậy ta há không phải liền là nữ chủ nhân gia tộc à, trời ạ!”

Lý Diễm Như lập tức lâm vào ở trong cực độ vui sướng.

“Hôm nay, ta rốt cục lần nữa cùng mọi người gặp nhau, tại trước mặt các bạn học thân mật nhất của ta, ta muốn đem tâm nguyện duy nhất trong ba năm qua của ta, nói ra trước mặt mọi người!”

“Ta muốn hướng cái nữ hài cùng ta sớm chiều ở chung kia, thổ lộ!”

Lục Tuấn Lương nói một câu, nhất thời oanh động toàn trường.

“Thổ lộ! Thổ lộ! Thổ lộ...”

Nhóm đồng học cùng kêu lên hò hét, nhao nhao đưa ánh mắt về phía Lý Diễm Như.

Lý Diễm Như giờ phút này đã sớm bị kinh hỉ cực lớn bao phủ, ngẩng đầu một mặt vui sướng nhìn chằm chằm vào Lục Tuấn Lương, bên trong ánh mắt tràn ngập nhu tình, không tự chủ được mà chậm rãi đứng lên.

Lục Tuấn Lương không để ý đến mọi người ồn ào, mà chính là mặt mỉm cười nhất chỉ về phía xa xa.

“Nữ hài ta muốn thổ lộ, chính là nàng!”

Chương 433: Kình địch

Mọi người nhao nhao theo phương hướng Lục Tuấn Lương chỉ mà nhìn lại, nhưng khi thấy gã chỉ là Liễu Hinh Nguyệt lúc, toàn bộ đại sảnh trong nháy mắt liền an tĩnh lại.

Lập tức, tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, nhao nhao thật không thể tin đem ánh mắt từ bên trên thân thể Liễu Hinh Nguyệt cùng Lý Diễm Như đổi qua đổi lại.

Tại khi mọi người kinh ngạc không khỏi nhìn soi mói, Lục Tuấn Lương mặt mỉm cười, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt chậm rãi mà đến.

“Tuấn Lương.” Khi đi qua bên người Lý Diễm Như, Lý Diễm Như mang theo ánh mắt tuyệt vọng, nhẹ nhàng hô một tiếng.

Thế nhưng là, Lục Tuấn Lương liền nhìn cũng không liếc nhìn Lý Diễm Như một chút, trực tiếp cùng nàng ta gặp thoáng qua, đi tới trước mặt Liễu Hinh Nguyệt.

Giờ phút này Liễu Hinh Nguyệt cũng kinh ngạc đến ngây người, nàng làm sao cũng không nghĩ tới, Lục Tuấn Lương lại ở trước mặt mọi người hướng mình thổ lộ, hơn nữa Lâm Hải vẫn ngồi ở bên cạnh mình đây.

Lúc này, Lâm Hải cũng đứng lên, một mặt không biểu tình, chỉ là ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lục Tuấn Lương đang đi đến trước mặt.

Lục Tuấn Lương phảng phất như không nhìn thấy Lâm Hải, lấy một cái tư thế cực kỳ ưu nhã, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt vươn tay.

“Hinh Nguyệt, ngồi cùng bàn với ngươi ngồi ba năm, đã quen với sự tồn tại của ngươi, thẳng đến ngày đó tách ra, ta mới biết, người mà trong lòng mình chính thức yêu kia, thật ra là ngươi.”

“Lần này trở về thành phố Giang Nam, ta liền nghĩ nhất định phải tới tìm ngươi, sau đó hướng ngươi thổ lộ, không nghĩ tới trời cao chiếu cố, vậy mà để cho ta ở trên đường trở về gặp được ngươi, đây là Thiên đại duyên phân giữa ngươi và ta.”

“Cho nên, hôm nay ta ở ngay trước mặt toàn bộ đồng của chúng ta, hướng ngươi chân tình tỏ tình, Hinh Nguyệt, tới đi, tiếp nhận tình yêu của ta.”

Lục Tuấn Lương nói, vô cùng tự tin hướng phía Liễu Hinh Nguyệt vươn vươn tay, chờ đợi Liễu Hinh Nguyệt đem tay nhỏ đặt ở trong lòng bàn tay của gã, cùng gã cùng một chỗ đi lên trên đài.

Sau đó, không đợi Liễu Hinh Nguyệt nói chuyện, đáp lại Lục Tuấn Lương là một cái chữ cực kỳ lạnh lẽo.

“Cút!”

Trên mặt Lâm Hải tuy không biểu tình, nhưng hàn quang lẫm liệt trong ánh mắt, lại bại lộ cực độ phẫn nộ trong lòng của hắn.

Ngay trước chính mình mặt, hướng bạn gái của mình thổ lộ, đổi thành bất kỳ người đàn ông nào, đoán chừng cũng sẽ không dễ dàng tha thứ đi.

“Dừng a!” Lục Tuấn Lương nhếch miệng lên, liền con mắt nhìn cũng không liếc nhìn Lâm Hải một chút, mà là tiếp tục một mặt nhu tình nhìn chằm chằm vào Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, không cần bị người khác ảnh hưởng, tuân theo nội tâm của ngươi, ta biết rõ trong lòng ngươi cũng là yêu ta, đến, theo ta đi!”

Một đôi mắt đẹp của Liễu Hinh Nguyệt nháy nháy, giật mình một lát, lại là nhẹ nhàng lắc đầu.

“Thật xin lỗi, Tuấn Lương, ngươi biết rõ, ta đã có bạn trai.”

Lục Tuấn Lương nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, có chút khó tin liếc nhìn Liễu Hinh Nguyệt một chút, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia kinh ngạc.

“Làm sao có thể! Trên đời này, còn không có một cái nào nữ nhân, có thể không bị mị lực của ta chiết phục.”

Biến hóa trên mặt Lục Tuấn Lương lóe lên một cái rồi biến mất, rất nhanh lại khôi phục phong khinh vân đạm trước đó.

“Ta biết rõ ngươi có bạn trai, bất quá cái này không quan hệ, ta sẽ không chú ý.”

“Thế nhưng ta chú ý!” Ngữ khí Liễu Hinh Nguyệt kiên quyết nói.

Sau đó, Liễu Hinh Nguyệt khẽ vươn tay, kéo cánh tay Lâm Hải lại, đem đầu nhẹ khẽ tựa vào bả vai Lâm Hải, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Tuấn Lương, cảm tạ hậu ái của ngươi đối với ta, nhưng giữa ta cùng Lâm Hải, đã yêu lẫn nhau đến trong xương, không ai có thể thay thế vị trí của Lâm Hải ở trong lòng ta.”

“Ngươi, cũng không thể!”

“Ngươi…” Sắc mặt Lục Tuấn Lương đại biến, rốt cuộc không bảo trì được ngụy trang trước đó, song quyền không khỏi nắm thật chặt, trong mắt hung quang tốc biến.

“Ừm?” Lâm Hải đột nhiên kinh hãi, vô cùng kinh hãi liếc nhìn Lục Tuấn Lương một chút, sau đó chợt lách người ngăn tại trước người Liễu Hinh Nguyệt.

“Ngươi muốn làm gì?” Biểu lộ của Lâm Hải đột nhiên biến đến vô cùng ngưng trọng, bởi vì ngay tại vừa rồi, khí thế mà Lục Tuấn Lương tiết ra ngoài, để Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, cái Lục Tuấn Lương này lại là một người tu luyện, mà lại đẳng cấp tu luyện, thế mà không kém chính mình!

Lục Tuấn Lương siết tay vang lên khanh khách, hít thật sâu mấy hơi thở, mới đưa lửa giận trong lòng đè xuống, lần nữa khôi phục biểu lộ không có chút rung động nào.

“Thật xin lỗi, Hinh Nguyệt, ta vừa rồi đã xúc động, ta xin lỗi ngươi.”

Lục Tuấn Lương nói xong, mười phần quý ông hướng phía Liễu Hinh Nguyệt hơi hơi khom người, sau đó lộ ra một cái nụ cười xinh đẹp.

“Bất quá, ta có thể sẽ không buông tha cho việc truy cầu ngươi nha.”

Nói xong, Lục Tuấn Lương mỉm cười, quay người!

Trong nháy mắt quay đi, Lục Tuấn Lương sắc mặt lập tức trở nên vô cùng âm u, phẫn nộ trôi qua, lại là điểm khả nghi mọc thành bụi.

“Thật sự là kỳ quái, ta thi triển thế nhưng là bí pháp gia tộc Mê Hồn Thuật, tuy chỉ có tầng thứ nhất đơn giản, nhưng đối phó với nữ tu cũng đều là thuận buồm xuôi gió, mỗi cái đều bị ta mê đến thần hồn điên đảo, làm sao đối với một Nhất Giới Phàm Nhân như Liễu Hinh Nguyệt, lại không có một chút tác dụng đâu?”

“Còn có cái Lâm Hải kia, ta tựa hồ cũng đã xem nhẹ hắn, vừa rồi trong nháy mắt khi hắn ngăn tại trước người Liễu Hinh Nguyệt, vậy mà để cho ta có một loại cảm giác đứng trước núi cao nguy nga, thật là chuyện lạ!”

Nhìn Lục Tuấn Lương quay người yên lặng đi trở về trên sân khấu, gấp gáp trong lòng Lâm Hải mới chậm rãi lắng lại, trong lòng không khỏi càng sinh ra thêm một tia cảnh giới đối Lục Tuấn Lương.

Nếu như chỉ là Nhất Giới Phàm Nhân, Lâm Hải còn không để trong lòng, nếu nếu là cái tu sĩ thực lực cao cường, lại tâm hoài quỷ thai đối với Liễu Hinh Nguyệt, cái này để Lâm Hải không thể không cẩn thận phòng bị, nhất là ánh mắt đáng sợ trước đó của Lục Tuấn Lương kia, Lâm Hải nhìn rõ rõ ràng ràng.

Hắn tuyệt không tin, câu nói mà Lục Tuấn Lương nói trước khi quay người kia, là nói đùa.

Hắn có loại dự cảm, cái Lục Tuấn Lương này sẽ là một cái kình địch mà chính mình chưa bao giờ từng gặp phải!

“Hinh Nguyệt, bên trong nhà cái Lục Tuấn Lương này là làm cái gì?” Lâm Hải chậm rãi ngồi xuống, có chút ngưng trọng hướng phía Liễu Hinh Nguyệt hỏi.

“Em chỉ biết nhà gã phi thường có tiền, cụ thể làm cái gì liền không biết.” Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu nói.

“Lâm Hải, anh sẽ không tức giận đi, em thật không biết, Lục

Tuấn Lương sẽ ở trước mặt mọi người...”

“Yên tâm đi, nha đầu ngốc, em không phải đã ở trước mặt mọi người cự tuyệt gã à, anh cao hứng còn không kịp đâu, lại làm sao lại tức giận đâu?” Không đợi Liễu Hinh Nguyệt nói xong, Lâm Hải liền một tay ôm qua cái eo nhỏ nhắn của nàng, tràn đầy nhu tình nói nói.

“Vậy là tốt rồi.” Liễu Hinh Nguyệt lúc này mới lộ ra một nụ cười vui vẻ.

“Tuấn Lương!”

Đột nhiên, một cái thanh âm kiều mị từ trong đại sảnh vang lên, đem ánh mắt của tất cả mọi người đều hấp dẫn qua.

“Tuấn Lương, ngươi không nên tức giận, Liễu Hinh Nguyệt không có ánh mắt, thế nhưng là ngươi còn có ta à, ngươi đi ba năm này, ta vẫn luôn chờ ngươi, ta yêu ngươi, chúng ta tiếp tục cùng một chỗ đi.” Lý Diễm Như bỗng nhiên đi gấp mấy bước, giữ chặt cánh tay của Lục Tuấn Lương.

“Ngươi?” Lục Tuấn Lương vốn là tâm phiền muốn chết, hiện tại gặp Lý Diễm Như cũng không biết liêm sỉ lại gần, nhất thời đem một bụng tức giận tất cả đều phát ở trên người nàng ta.

“Cút sang một bên, ngươi cũng xứng!” Cánh tay Lục Tuấn Lương hất lên, trực tiếp đem Lý Diễm Như quẳng xuống đất, bước đi lên trước đài.

“Tuấn Lương...” Lý Diễm Như bị Lục Tuấn Lương đạp đổ trước mặt mọi người, nhất thời vừa thẹn vừa xấu hổ, nhịn không được tại chỗ khóc lên.

“Cái này...” Các bạn học trong đại sảnh lập tức tất cả đều mộng, chẳng ai ngờ rằng một buổi họp lớp sung sướng vui mừng, thế mà làm cho thành cái dạng này.

Trong lúc nhất thời, mọi người đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, tất cả đều là một mặt xấu hổ.

“Ai nha, được rồi, tất cả mọi người ngồi đi, lập tức mang thức ăn lên.” Lớp trưởng Lý Huy thấy tình huống không thích hợp, vội vàng ra mặt, mọi người mới châu đầu ghé tai ngồi xuống.

Có vài cái nữ sinh đi qua, đem Lý Diễm Như nâng đỡ, lại lần nữa ngồi xuống, nhỏ giọng an ủi, tiếng khóc của Lý Diễm Như mới dần dần ngừng.

Sau khi Lục Tuấn Lương đi lên trước đài, lúc đầu không muốn nói cái gì, nhưng khi thấy bộ dáng thân mật của Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Hải, lửa giận trong lòng nhất thời lại thăng lên.

“Con mẹ nó a, Liễu Hinh Nguyệt cái gái điếm thúi này, ta cũng không tin không chinh phục được ngươi!”

“Mọi người yên lặng một chút!” Lục Tuấn Lương bỗng nhiên vỗ vỗ tay, đại sảnh lần nữa an tĩnh lại.

“Còn có một tin tức, ta muốn tiết lộ cho mọi người, bất quá tin tức này chỉ là một số nhân vật thượng tầng ở thành phố Giang Nam mới được biết, mọi người có muốn nghe hay không?”

“Đương nhiên muốn a, cái tin tức to lớn gì a?”

“Trời ạ, chỉ có nhân vật thượng tầng biết rõ, lập tức cảm giác bức cách thật cao a.”

“Đến cùng là tin tức gì a, nhanh nói a Tuấn Lương, để cho chúng ta cũng thể nghiệm khoái cảm nhân vật thượng tầng một chút.”

Lục Tuấn Lương nói một câu, nhất thời lại gây nên lòng hiếu kỳ của các bạn học, đồng thời Lục Tuấn Lương cũng từ vẻ mặt của các bạn học, cảm nhận được một tầng cảm giác ưu việt thật sâu.

Cảm giác ưu việt này, để uể oải cùng phẫn nộ lúc trước của gã hơi tiêu đi một chút, hơn nữa gã tin tưởng, nữ nhân đều là ham hư vinh, Liễu Hinh Nguyệt cũng sẽ vì hưởng thụ cảm giác ưu việt này, rời khỏi cái kia sinh viên đại học nghèo kia, ngoan ngoãn chủ động đầu nhập ôm ấp của chính mình.

“Tin tức này chính là...” Lục Tuấn Lương cố ý dừng một cái, sau đó một mặt đắc ý đem đầu chuyển hướng về phía Liễu Hinh Nguyệt, thế nhưng là chỉ nhìn một chút, biểu lộ của gã liền cứng đờ.

Chương 436: Dây chuyền Huyền Nguyệt

Lâm Hải tắt điện thoại, hướng phía Vương Di Khả đã gấp đến khóc mà mỉm cười.

“Ngươi đi ra cửa, có một chiếc BMW 730l ssi màu trắng, lái xe là một cái đầu trọc, ngươi đi theo y đi là được.”

“Đầu, đầu trọc?” Vương Di Khả sững sờ, vừa nghe đến hai chữ đầu trọc, theo bản năng liền nghĩ đến không phải là người tốt.

“Yên tâm đi, Di Khả, đầu trọc này là bằng hữu của chúng ta, y là người tốt.” Liễu Hinh Nguyệt lôi kéo tay nhỏ của Vương Di Khả, hướng nàng ta đưa qua một cái ánh mắt cổ vũ.

Vương Di Khả lúc này mới mờ mịt gật gật đầu, bởi vì quan tâm tới an nguy của phụ thân, cũng không đoái hoài tới chuyện còn lại, quay đầu liền chạy ra khỏi cửa.

Một cái khúc nhạc dạo ngắn, Lâm Hải tự nhiên cũng không coi ra gì, sự tình phố Nam, có Cường đầu trọc ra mặt đã đủ.

Thấy Liễu Hinh Nguyệt cùng các bạn học trò chuyện vui vẻ, nhất thời nửa khắc đoán chừng còn không có ý tứ muốn đi, Lâm Hải nhàn đến phát chán, mở Weachat ra.

“Đúng.” Lâm Hải chợt nhớ tới, khi Liễu Hinh Nguyệt thay quần áo xong trước đó, chính mình đã chụp một tấm hình.

Mở ra ảnh chụp, dung nhan Liễu Hinh Nguyệt kiều mị, dáng người uyển chuyển, phối hợp với váy đầm màu lam nhẹ nhàng bay múa trong nháy mắt dừng lại, phảng phất như Thiên nữ hạ phàm, để Lâm Hải vậy mà trở nên hoảng hốt, ma xui quỷ khiến vậy mà đem ảnh chụp gửi qua cho Hằng Nga.

Cũng chính là thời gian vài giây đồng hồ, tin tức của Hằng Nga lập tức trở về tới.

Hằng Nga: Cái ảnh chụp này là ngươi có được từ nơi nào, mau nói cho ta biết!

Không đợi Lâm Hải hồi phục, ngay sau đó Hằng Nga lại phát tới một cái tin tức.

Hằng Nga: Người trên tấm ảnh này đang ở đâu, ngươi lập tức nói cho ta biết, điều này rất trọng yếu!

“Hằng Nga vậy mà phản ứng lớn như vậy?” Lâm Hải nhìn tin tức của Hằng Nga, trong lòng không khỏi run lên, xem ra ở giữa Hằng Nga cùng Hinh Nguyệt, thật có quan hệ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi biết người trên tấm ảnh này?

Lâm Hải không có trả lời vấn đề Hằng Nga, tại trước khi làm rõ ràng, hắn cảm thấy vẫn là cẩn thận một chút mới tốt.

Hằng Nga: Đừng quản ta có biết hay không, ngươi mau nói cho ta biết a, nàng ở đâu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nói cho ta biết trước, quan hệ giữa hai ngươi thế nào?

Hằng Nga: Cái này... Ta không thể nói, tóm lại ngươi nói cho ta biết trước nàng ở đâu?

“Không thể nói?” Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, chẳng lẽ ở trong này còn có cái gì ẩn tình sao, Lâm Hải quyết định thăm dò Hằng Nga một chút.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hai người các ngươi, căn bản là cùng một người a?

Hằng Nga:!!!!!

Chân mày Lâm Hải bỗng nhiên nhảy một cái, một loạt dấu chấm than? Có ý tứ gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta nói đúng hay không?

Đáng tiếc, chờ rất lâu, tin tức của Hằng Nga cũng không có hồi âm lại.

Cứ như vậy, Lâm Hải ngược lại có chút nóng nảy.

Em gái ngươi, đến cùng có phải là cùng một người hay không a, thời khắc mấu chốt làm sao lại lặn xuống nước?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, nói chuyện a, các ngươi đến cùng có phải là một người hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, còn ở đó hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, đưa ngươi dưa leo cà rốt, muốn hay không, vừa dài vừa thô.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, con thỏ nhà ngươi bỏ trốn theo Hạo Thiên Khuyển rồi.

…

Lâm Hải liên tiếp phát mười mấy cái tin tức, Hằng Nga cũng không có hồi phục, khiến cho Lâm Hải phiền muộn một trận.

Bất quá có một chút chuyện Lâm Hải xem như đã làm rõ ràng, Liễu Hinh Nguyệt tuyệt đối không phải là người bình thường, hơn nữa cùng Hằng Nga tuyệt đối có quan hệ không giống bình thường.

Leng keng!

Đột nhiên, Weachat của Lâm Hải lại vang, Lâm Hải vội vàng xem xét.

“Hằng Nga!”

Lâm Hải trong lòng vui vẻ, Hằng Nga rốt cục đã trả lời tin tức, thế nhưng khi mở ra xem, Lâm Hải lại sửng sốt.

Hằng Nga hướng ngươi gửi đi một sợi dây chuyền Huyền Nguyệt, xin xem xét ở trong túi càn khôn.

“Dây chuyền Huyền Nguyệt?” Lâm Hải một mặt mộng bức, Hằng Nga không có việc gì thì phát dây chuyền cho mình làm gì?

Vừa còn muốn hỏi một chút, tin tức của Hằng Nga liền theo sát mà phát tới.

Hằng Nga: Đại tiên, làm phiền ngươi một việc, đem cái dây chuyền Huyền Nguyệt này, đưa giúp ta cho trong nữ tử tấm ảnh, có thể sao? Hằng Nga bái tạ Đại tiên.

“Nguyên lai là đưa cho Hinh Nguyệt.” Lâm Hải lúc này mới thoải mái.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, ta giúp ngươi đưa cho nàng.

Hằng Nga: Đa tạ Đại tiên, mặt khác, Đại tiên thật không thể nói cho ta biết, nàng ở đâu sao? (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi phải nói cho ta biết trước, quan hệ giữa hai người các ngươi là như thế nào.

Lâm Hải phát xong tin tức, lại chờ rất lâu, tin tức của Hằng Nga mới trở lại.

Hằng Nga: Tốt a, Đại tiên, ta không hỏi nữa, hi vọng ngươi chiếu cố nàng nhiều hơn.

“Ách... Vẫn là không nói sao?” Lâm Hải nhướng mày, Hinh Nguyệt cùng Hằng Nga đến cùng là có quan hệ như thế nào, vì cái gì Hằng Nga liền không nói?

Biết rõ có hỏi cũng sẽ không có kết quả gì, Lâm Hải dứt khoát cũng không muốn hỏi nữa, quản nó quan hệ thế nào đâu, chỉ cần Hinh Nguyệt còn là của mình là được.

Lâm Hải đóng khung đối thoại cùng Hằng Nga, chuẩn bị nhìn xem cái dây chuyền Huyền Nguyệt mà Hằng Nga đưa cho Liễu Hinh Nguyệt kia.

Mở ra túi càn khôn, tại bên trong một cái ô vuông, một cái dây chuyền màu bạc hình mặt trăng, đang yên tĩnh nằm tại trong này.

Ngón tay Lâm Hải chỉ sờ nhẹ, lập tức hiện ra một hàng chữ nhỏ.

Dây chuyền Huyền Nguyệt: Vật thiếp thân của Nguyệt Cung tiên tử Hằng Nga.

“Ách... Xong?” Lâm Hải nhất thời tái mắt đi, giải thích này cũng quá đơn giản đi, liền cái công năng gì, làm bằng vật liệu gì cũng không có nói rõ.

Bất quá nếu là vật thiếp thân của Hằng Nga, Lâm Hải tin tưởng vững chắc cái dây chuyền này làm sao cũng không thể nào là cái vật phàm, hơn nữa từ ánh sáng bên ngoài nhìn vào, cũng phi thường xinh đẹp, đến lúc đó đưa cho Hinh Nguyệt, thực là không tồi.

Lại qua một hồi lâu, các bạn học cơm nước xong xuôi, lại la hét ầm ĩ đi qua ca hát, Liễu Hinh Nguyệt tựa hồ nhìn ra Lâm Hải hơi không kiên nhẫn, liền nói khéo từ chối, theo Lâm Hải ra khỏi Vàng Son Lộng Lẫy .

“Hinh Nguyệt, nhắm mắt lại, đưa em một kiện lễ vật.” Lên xe, Lâm Hải bỗng nhiên nói nói.

“Tốt.” Tâm Liễu Hinh Nguyệt vui vẻ, hơi hơi nhắm mắt chờ đợi.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, tìm tới dây chuyền Huyền Nguyệt, điểm kích rút ra.

“Tốt, mở mắt ra đi.” Lâm Hải một tay kéo lấy dây chuyền Huyền Nguyệt, nhẹ giọng nói nói.

“Oa, thật xinh đẹp!” Liễu Hinh Nguyệt vừa mở ra mắt, lập tức liền bị dây chuyền trong lòng bàn tay Lâm Hải hấp dẫn.

“Lâm Hải, cái này, đây thật là đưa cho em sao?” Liễu Hinh Nguyệt hai tay nâng gương mặt, một mặt kích động.

“Ừm, tặng cho em!” Lâm Hải gật gật đầu, cười nói.

“Cảm ơn anh, em yêu chết anh, lão công thân ái!” Liễu Hinh Nguyệt kích động ôm lấy cổ Lâm Hải, cho Lâm Hải một cái môi thơm to lớn.

“Đến, anh giúp em mang lên!” Lâm Hải vươn tay, vòng qua cái cổ trắng nõn củaLiễu Hinh Nguyệt, đem dây chuyền nhẹ nhàng mang tốt cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Ừm?” Ngay tại trong nháy mắt mang lên, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhảy một cái, trong thoáng chốc tựa hồ cảm thấy, Liễu Hinh Nguyệt có nhiều chỗ tựa hồ cũng có khác biệt so với trước.

“Lão công, cảm ơn anh, em vô cùng thích cái dây chuyền này, em thậm chí có một loại cảm giác, sợi dây chuyền này giống như có lẽ đã cùng em trải qua vô số năm, trong tích tắc khi cùng em da thịt tiếp xúc, để cho em cảm thấy vô cùng thân thiết.”

“ Giống như đã ở cùng em vô số năm?” Trong lòng Lâm Hải rung mạnh.

“Hinh Nguyệt, cái dây chuyền này, không phải là anh đưa cho em, là Hằng Nga!” Lâm Hải do dự một chút, mười phần gian nan phun ra một câu.

“Hằng Nga? Nguyệt Cung Hằng Nga sao?” Liễu Hinh Nguyệt xinh xắn cười một tiếng, “Vậy em đeo lên, có phải xinh đẹp hơn so với Hằng Nga hay không?”

Lâm Hải nhìn nụ cười khuynh thành của Liễu Hinh Nguyệt, trong nháy mắt ngẩn ngơ!

Cao quý! Trang nhã! Không dính khói lửa trần gian!

Lâm Hải rốt cục biết rõ Liễu Hinh Nguyệt khác với lúc trước ở chỗ nào, là khí chất!

Ở một khắc đeo cái Dây chuyền Huyền Nguyệt này lên, khí chất cả người Liễu Hinh Nguyệt cũng biến đổi.

Nếu như trước đó nói Liễu Hinh Nguyệt, là mỹ nhân Nhân gian thanh thuần diện mạo đẹp, điềm tĩnh động lòng người, như vậy Liễu Hinh Nguyệt giờ khắc này, lại là Cửu Thiên Tiên Tử siêu trần thoát tục, phong hoa tuyệt đại.

“Uy, anh ngốc?” Liễu Hinh Nguyệt duỗi ra tay nhỏ lắc lắc Lâm Hải trước mặt, khiến Lâm Hải mới từ trong cơn thất thần vừa rồi tỉnh lại.

“Em mới ngốc, em cái cô bé ngốc này!” Lâm Hải nuông chiều vuốt cái mũi ngọc tinh xảo của Liễu Hinh Nguyệt, chậm rãi nổ máy xe.

Chỉ là, trong lòng Lâm Hải lại dâng lên một tia bất an nhàn nhạt.

“Cái dây chuyền Huyền Nguyệt này, đã cải biến khí chất của Hinh Nguyệt, không biết sau này, sẽ còn mang đến cho Hinh Nguyệt cái dạng biến hóa gì.”

Chương 437: Anh sẽ không để cho em đến trễ

Trên đường trở về, Lâm Hải tiếp được điện thoại của Cường đầu trọc, nói cho Lâm Hải biết sự tình của Vương Di Khả đã giải quyết viên mãn, mà Vương Di Khả cũng gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt, ngỏ ý cảm ơn, cũng mời Liễu Hinh Nguyệt hôm nào đi chơi.

Liễu Hinh Nguyệt vui sướng đáp ứng, tuy cùng Vương Di Khả đều ở tại thành phố Giang Nam, nhưng sau khi tốt nghiệp lại bận bịu các việc, còn thật không có cái gì lui tới, lần này thật vất vả trùng phùng, tự nhiên không thể lại dễ dàng đoạn liên hệ.

Hai người nhàn đến không có việc gì, đi dạo đến trưa, Liễu Hinh Nguyệt nhớ tới Lâm Hải đã nói qua gia gia trở về, liền cho mua một đống đồ dưỡng thân, chuẩn bị vấn an lão gia tử một chút.

Thời điểm sắp về đến nhà, Lâm Hải mới gọi điện thoại cho mẫu thân, nói Hinh Nguyệt muốn qua, đem Tống Cần cao hứng đến không khép miệng lại được, rồi hung hăng oán trách Lâm Hải làm sao không sớm nói, vội vàng nói phiếm vài câu, liền cúp điện thoại đi mua thức ăn.

Đúng lúc, vừa vặn Tiêu lão cũng tại, Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt giới thiệu cho gia gia cùng Tiêu Thanh Sơn, Liễu Hinh Nguyệt nhu thuận cùng hiểu chuyện, để hai cái lão gia tử thập phần vui vẻ cùng hài lòng, chỉ có sắc mặt của Tiêu Tình, thời điểm khi nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt, không khỏi ảm đạm xuống.

Bất quá khoảng cách ở giữa các nữ hài tử, tựa hồ rất dễ dàng rút ngắn, không mất một chút thời gian, bốn người Liễu Hinh Nguyệt cùng Tạ Hiểu Kiều, Lâm Vân, Tiêu Tình liền líu ríu trò chuyện cùng một chỗ, lại nói lại cười, dạng.

Sau khi Tống Cần mua thức ăn trở về, các cô gái mới đình chỉ nói chuyện, nhao nhao chạy vào nhà bếp, giúp đỡ Tống Cần rửa rau nấu cơm.

“Tiểu Hải a, có cái sự tình muốn cùng ngươi nói một chút.” Chờ nhóm nữ hài đều rời đi, Tiêu Thanh Sơn bỗng nhiên chậm rãi mở miệng.

“Tiêu lão, chuyện gì, ngài nói.” Lâm Hải vội vàng đáp nói.

“Ta chuẩn bị ngày mai liền về Yến Kinh.”

“Về Yến Kinh!” Lâm Hải sững sờ, “Không phải ngài đang hảo hảo ở đây sao?”

“Ai, cây muốn lặng mà gió không ngừng a.” Tiêu Thanh Sơn cảm khái lắc đầu, Lâm Mậu Thành tựa hồ đã sớm biết rõ Tiêu Thanh Sơn muốn đi, giờ phút này cũng có chút cô đơn.

“Cây muốn lặng mà gió không ngừng?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, nghe lời này hẳn là có chuyện gì phát sinh.

“Tiêu lão, có địa phương nào cần ta xuất lực sao?” Lâm Hải đứng dậy, trịnh trọng nói nói.

Từ khi quen biết đến bây giờ, Tiêu Thanh Sơn cũng coi là giúp

Lâm Hải không ít việc, hai người lại khá là hợp ý, nếu như Tiêu Thanh Sơn có việc, Lâm Hải tuyệt sẽ không chối từ, càng không nói trong lúc này còn có cái tầng quan hệ là gia gia mình này.

“Ha ha, này cũng không cần!” Tiêu Thanh Sơn thoải mái cười một tiếng, nhưng Lâm Hải lại tại giữa hai đầu lông mày của ông, phát giác một chút lo lắng âm thầm không bình thường.

“Thanh Sơn a, Tiểu Hải cùng cháu trai ruột của ngươi không hề khác gì nhau, nếu như có chuyện, thì để nó qua, bất kể thế nào nói, nó cũng có chút năng lực đặc thù, cũng có thể đến giúp ngươi.” Lâm Mậu Thành ở một bên, cũng là một mặt trịnh trọng nói nói.

Tiêu Thanh Sơn nhìn Lâm Mậu Thành, lại nhìn Lâm Hải, sau đó chậm rãi gật gật đầu.

“Yên tâm đi, Chỉ đạo viên, nếu như có chuyện, ta trước tiên sẽ tìm Tiểu Hải hỗ trợ!”

Ăn cơm xong, Lâm Hải lấy sinh nhật đồng học làm lý do, mang theo Liễu Hinh Nguyệt rời khỏi nhà, trực tiếp tại bên ngoài thuê cái gian phòng.

Hai người đều là niên kỷ thanh xuân nảy mầm, lại là mới nếm thử tư vị không đến bao lâu, đối với loại chuyện này bản năng có một tia khát vọng mãnh liệt, một buổi tối thời gian, tự nhiên lại là vượt qua ở bên trong đại chiến.

Cũng không biết mấy lần xuân tiêu, tận tới hơn mười hai giờ đêm khuya, Liễu Hinh Nguyệt mới không thể không ngăn cản Lâm Hải lại một lần nữa tấn công mạnh.

“Dừng một cái dừng một cái!” Liễu Hinh Nguyệt thở nhẹ ra, duỗi ra tay nhỏ chống đỡ lồng ngực của Lâm Hải.

“Thế nào, Hinh Nguyệt, mới mấy hiệp, em liền muốn bại trận?” Lâm Hải xoa xoa Liễu Hinh Nguyệt, trêu chọc nói nói.

“Ngày mai còn phải tham gia buổi họp báo, em muốn dưỡng đủ tinh thần, không thể đeo đôi mắt gấu mèo mà đi qua.”

“Lần thứ nhất đối mặt với màn ảnh truyền hình, em thật khẩn trương.”

Lâm Hải nghe Liễu Hinh Nguyệt nói lên chính sự, lập tức tắt lửa, từ trên thân Liễu Hinh Nguyệt lật xuống tới, Lâm Hải yêu thương ôm bả vai mượt mà của Liễu Hinh Nguyệt, nhẹ nhàng tại gò má của nàng hôn một cái.

“Đều tại anh, đối với em quá mê luyến, liền chỉ nhớ làm chuyện này.”

“Không có, người ta cũng rất thích.” Mặt Liễu Hinh Nguyệt đỏ lên, tiếng như muỗi hừ nói.

Liễu Hinh Nguyệt nói một câu rất thích, kém chút lại đem dục hỏa của Lâm Hải điểm lên, cưỡng ép đè xuống dục vọng trong lòng, Lâm Hải lại cho Liễu Hinh Nguyệt một cái hôn thật sâu.

“Ngủ đi, thân ái.”

“Ừm.”

Hai người ôm nhau ngủ, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Buổi họp báo của siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, địa điểm định tại hội trường lầu hai Triển Lãm Quán của thành phố Giang Nam, giờ phút này tuy trời mới vừa tờ mờ sáng, nhưng hội trường đã tụ tập đầy những nhân viên công tác cùng mười cái ký giả trong và ngoài nước.

Trần Nghiên một thân váy chức nghiệp màu xanh nhạt, đeo đồ trang sức trang nhã, đang chỉ huy nhân viên công tác bố trí hội trường có thứ tự, lộ ra vô cùng bình tĩnh và già dặn.

“Trần tổng, buổi họp báo trọng yếu như vậy, chỉ thông tri mấy nhà ký giả như thế, có phải quá ít hay không?” Một người nữ hài mang kính mắt, hướng phía Trần Nghiên hơi kinh ngạc hỏi.

“Tuyệt không ít, sản phẩm chúng ta là nhằm vào đám người phú hào mua hàng xa xỉ trên thế giới, sau lưng những ký giả này đều là vòng phú hào có sức ảnh hưởng trên truyền thông, mời đài truyền hình cùng tạp chí giấy báo dành cho người bình thường, không có ý nghĩa lớn.”

“Há, dạng này a.” Nữ hài này mới nhận chức không lâu, nàng ta làm sao cũng nghĩ không thông loại sản phẩm đại chúng mặt nạ dưỡng da này, vì sao lại thành hàng xa xỉ nhằm vào thế giới phú hào.

Sau khi hết thảy đã an bài thỏa đáng, Trần Nghiên nhìn nhìn thời gian, đã hơn tám giờ sáng, lúc này mới móc ra điện thoại, phát qua cho Lâm Hải.

“Lâm tổng, tất cả cũng đã chuẩn bị kỹ càng, thời gian buổi họp báo tạm định là lúc mười giờ sáng, ta lưu vị trí tại trung ương cho ngài...”

“Chờ một chút!” Lâm Hải trực tiếp đem lời nói của Trần Nghiên cắt ngang.

“Không cần đem ta đặt ở trung ương, tùy tiện an bài cho ta một vị trí tại sau cùng là được.”

“Thế nhưng là, Lâm tổng...”

“Xử lý theo ta nói!” Lâm Hải nói chuyện xong, liền đem điện thoại treo, sau đó ôm Liễu Hinh Nguyệt vừa mới tỉnh lại.

“Hinh Nguyệt, hiện tại đến một phát, sẽ không có mắt gấu mèo a? Hắc hắc hắc...”

“A, không muốn...” Liễu Hinh Nguyệt còn chưa kịp giãy dụa, liền bị Lâm Hải trực tiếp công hãm.

Hai người giày vò cũng là hơn một giờ, sau khi xong việc đã đến chín rưỡi.

“Đều tại anh, đến trễ!” Liễu Hinh Nguyệt một bên cấp tốc mặc quần áo, một bên vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn hờn dỗi nói.

Lâm Hải thì là một mặt hưởng thụ, chậm rãi không có một chút cảm giác cấp bách nào.

“Gấp cái gì a, dù sao đến thời điểm kết thúc em mới cần lên, chụp cái ảnh liền xong việc, thời gian còn sớm cực kì.”

“Đây là khởi điểm sự nghiệp của người ta, em không muốn đến trễ nha.” Liễu Hinh Nguyệt thăm thẳm nói nói.

Lâm Hải khẽ giật mình, nhìn bộ dáng cấp bách của Liễu Hinh Nguyệt, sau đó một cỗ áy náy liền xông tới.

Nói thật ra, hắn đối với buổi họp báo này, còn thật không có quá để bụng, nếu như Liễu Hinh Nguyệt không nói, hắn hoàn toàn không có ý thức đến, buổi họp báo này, đối với nhân sinh sự nghiệp của Liễu Hinh Nguyệt, có ý nghĩa gì.

Thế nhưng Triển Lãm Quán cách khách sạn mà bọn họ ở, còn có một điểm khoảng cách, hiện tại thời gian này, số lượng xe chạy lại khá lớn, coi như hiện tại chạy qua, khẳng định cũng sẽ đến trễ.

Nhìn sắc mặt Lâm Hải có biến, Liễu Hinh Nguyệt còn tưởng rằng là Lâm Hải không cao hứng, liền nhanh chóng đi qua lôi kéo tay của Lâm Hải.

“Tốt, không phải là em trách anh, đến trễ liền đến trễ đi, nhanh chóng mặc y phục, chúng ta đi thôi.”

Lâm Hải thấy Liễu Hinh Nguyệt một mặt u buồn, vậy mà còn tới an ủi chính mình, nhất thời trong lòng yêu thương một trận, đưa tay đem Liễu Hinh Nguyệt kéo vào trong lòng lý.

“Yên tâm đi, Hinh Nguyệt, anh sẽ không để cho em đến trễ!”

Chương 438: Ngài, đi hay là không đi?

Lâm Hải nói xong, liền gọi điện thoại cho Trần Nghiên.

“Thời gian buổi họp báo, trì hoãn nửa giờ!”

“A?” Trần Nghiên lập tức mộng, cách buổi họp báo chỉ còn lại nửa giờ, nhân viên tham dự hội nghị không phải đã đến cũng là đang ở trên đường, hiện tại đột nhiên sửa đổi thời gian, nghĩ thông suốt biết rõ cũng không kịp.

Tham gia buổi họp báo hôm nay, không phú thì quý, cái nào thời gian không phải vô cùng trân quý, đột nhiên trì hoãn hội nghị, khẳng định sẽ chọc cho đến những người này không vui, nói không chừng tại chỗ phẩy tay áo bỏ đi cũng có thể.

“Này Lâm tổng, nguyên nhân trì hoãn là cái gì?” Chuyện lớn như vậy, Trần Nghiên dù sao vẫn cần một cái lý do, để hướng người ta giải thích a.

“Nguyên nhân? Bởi vì ta còn không có rời giường.”

Trần Nghiên: ...

Sau khi tắt điện thoại, Trần Nghiên không còn gì để nói, lý do này cũng quá kỳ hoa đi, Lâm tổng thật sự là, đủ tùy hứng!

Không có cách, Lâm Hải mới là đại cổ đông hậu trường lớn nhất, hết thảy đều phải lấy ý chí của Lâm Hải làm chủ, Trần Nghiên đành phải một mặt khóc không ra nước mắt suy nghĩ lý do phù hợp, nàng ta cũng không thể thật sự cùng các quý khách tôn quý nói, thật xin lỗi, xin mọi người đợi thêm nửa giờ, Lâm tổng nhà ta vừa rời giường, hiện tại còn đang rửa mặt đây.

Nếu thật muốn nói như vậy, những khách nhân này đoán chừng tất cả đều đến tức đến chạy hết.

Thời gian rất nhanh liền đến gần mười giờ, các phú hào nổi danh đến từ các nơi trên thế giới cùng tai to mặt lớn ở bản địa thành phố Giang Nam lần lượt trình diện, chào hỏi lẫn nhau, không khí dị thường nhiệt liệt.

Người chủ trì của đài truyền hình Mỹ Quốc SB phụ trách lần phát sóng trực tiếp này cũng đang đối mặt với màn ảnh làm đếm ngược sau cùng, mà đúng lúc này, một cô gái trẻ tuổi vóc người uyển chuyển, tướng mạo xuất chúng, nện bước trầm ổn đi lên trước đài.

“Các vị quý khách bằng hữu tôn kính, mọi người tốt, ta là Giám đốc của siêu cấp mặt nạ dưỡng da nhãn hiệu Mỹ Mỹ Đát, ta gọi là Trần Nghiên.”

Trần Nghiên vừa xuất hiện, tràng diện lập tức an tĩnh lại, có thể thành công ở phạm vi thế giới, đều là người có tố dưỡng, hơn nữa đại đa số thông qua các loại đường tắt để sớm hiểu biết nghiệm chứng công hiệu của mặt nạ dưỡng da, sự thần kỳ của siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, để những phú hào thế giới này như muốn điên cuồng.

Đồng thời bọn họ cũng đều biết rõ, sản lượng của loại mặt nạ dưỡng da thần kỳ này cực nhỏ, cũng không phải là có tiền liền có thể mua được, nên tốt nhất cần phải cùng xưởng sản xuất mặt nạ dưỡng da giữ gìn mối quan hệ, bởi vì chuyện này, bọn họ tuy không phú thì quý, nhưng đối với Trần Nghiên cũng đều bảo trì lấy một tia tôn trọng.

Dù sao cái cô gái trẻ tuổi trước mắt này, rất có thể sẽ quyết định chuyện cho bọn họ thậm chí là người nhà bọn họ, ở trong tương lai thời gian, là lấy một cái dung nhan tuổi trẻ đầy sức sống vui vẻ vượt qua, hay là ngày càng già cả, trông coi núi vàng lại không cách nào tránh thoát thanh đao giết heo năm tháng này.

Trần Nghiên mang trên mặt nụ cười tự tin ngọt ngào, thế nhưng trái tim đều nhanh nhảy ra khỏi cổ họng, nàng ta thật sợ mình nói ra câu nói tiếp theo, thì đám người này sẽ chửi rủa phẩy tay áo bỏ đi.

Thế nhưng đây là chuyện do Lâm tổng giao, Trần Nghiên không thể làm gì, cũng chỉ có thể kiên trì ra mặt.

“Rất xin lỗi vì phải thông tri cho mọi người, thời gian buổi họp báo của chúng ta, bởi vì nguyên nhân đặc thù, cần đẩy về sau nửa giờ, xin mọi người kiên nhẫn chờ đợi một chút.”

Quả nhiên, Trần Nghiên vừa mới nói xong, mọi người dưới đài nhao nhao nhíu mày, có mấy người thậm chí cúi đầu nhìn đồng hồ, tại chỗ liền đứng lên hướng phía bên ngoài đi mất.

“Ai...” Trần Nghiên há hốc mồm, lời nói cuối cùng phía sau còn không có nói ra, thì một âm thanh vỗ bàn phẫn nộ, đã đem lời nói của nàng ta sinh sinh chặn đứng.

“Làm cái gì! Không phải là nói mười giờ sao? Ngươi có biết thời gian của chúng ta có bao nhiêu quý giá hay không? Có biết những người đang ngồi chỗ này, trì hoãn nửa giờ sẽ tổn thất bao nhiêu tài phú hay không? Các ngươi bồi thường nổi sao?”

Trần Nghiên nhìn nam tử trung niên hói đầu đứng dậy vỗ bàn này, đôi mày nhất thời không khỏi nhíu một cái.

Nam tử này là Phó Hội trưởng hiệp hội thương mại của thị dân Giang Nam, làm người đại biểu của giới kinh doanh địa phương đi đến đây, tuy không phải là cái danh hiệu quan phương gì, nhưng ở trong giới kinh doanh của thành phố Giang Nam, vẫn là có địa vị nhất định.

“Ngô Hội trưởng, chính là...”

“Ngươi không cần giải thích, hành vi của các ngươi là phá hư nghiêm trọng uy tín thương nghiệp của thành phố Giang Nam, ngươi xem một chút, vừa rồi đã có mấy vị phú hào thế giới, cũng tức giận rời sân, ta nhìn cái buổi họp báo này, cũng không tất yếu cần mở tiếp nữa.”

Nói xong, Ngô Hội trưởng không đợi Trần Nghiên mở miệng, quay đầu liền đi ra ngoài.

“Ngô Hội trưởng, ngài nghe ta giải thích, Ngô...”

Đáng tiếc, Ngô Hội trưởng cao ngạo nghểnh đầu, một mặt khinh thường hừ lạnh một tiếng, căn bản không để ý tới Trần Nghiên giữ lại.

Vừa đi đến cửa cửa, mấy vị phú hào quốc ngoại đã đi ra ngoài trước đó, đột nhiên lại đi trở về, Ngô Hội trưởng trước đó còn một mặt cao ngạo, lập tức trên mặt nở hoa, cong cong thân thể nghênh đón.

“Ai u, Smith tiên sinh, Lucy nữ sĩ, còn có các vị, thực sự thật xin lỗi, thật xin lỗi a.” Ngô Hội trưởng hai tay ôm quyền, không ngừng cười nịnh hướng mấy người này liên tục thở dài.

“Cái công ty đồ trang điểm Mỹ Mỹ Đát này, thật sự là quá không ra gì, ảnh hưởng quá ác liệt, các vị không nên tức giận, không cần để ý đến loại công ty nhỏ như bọn họ này, hiệp hội thương mại Giang Nam chúng ta cùng bọn họ không hề có một chút quan hệ nào.”

“Vừa rồi nhìn các vị tức giận phất tay áo rời sân, đem ta cũng tức giận đến hỏng, ta đã hung hăng phê bình bọn họ, đây quả thực là một loại lừa gạt hành vi.”

Mấy người Smith cùng Lucy nghe Ngô Hội trưởng tại chỗ này miệng lưỡi lưu loát, lòng đầy căm phẫn thuật nói chuyện, nhìn xem lẫn nhau, một mặt mê mang.

“Ha ha, các vị không cần lãng phí thời gian tại chỗ này, ta đại biểu hiệp hội chúng ta chính thức mời mấy vị qua làm khách, hơn nữa bản thân ta cũng có một chút hạng mục, không biết có thể cùng các vị tiến hành một chút hợp tác hay không, bây giờ chúng ta liền đi đi thôi, chúng ta...”

“Mạc danh kỳ diệu (*Không hiểu ra sao cả, không sao nói rõ được, quái lạ).” Mấy cái người nước Mỹ nhún nhún bả vai, lắc đầu đi trở về chỗ ngồi.

“Ách...” Lời nói của Ngô Hội trưởng lập tức ngừng, lúc ấy liền sững sờ đứng đó.

“Cái kia Smith tiên sinh, các ngươi tại sao lại phải quay trở lại?” Ngô Hội trưởng nửa ngày mới phản ứng được, chạy chậm mấy bước, cong cong thân thể đứng tại bên cạnh Smith, nịnh nọt cười nói.

“Ta tới tham gia buổi họp báo, đương nhiên muốn ngồi trở lại vị trí của ta rồi?” Vẻ mặt Smith vô cùng nghi hoặc, dùng tiếng Hoa cứng nhắc nói.

“Ách... Ngài, ngài không phải mới rồi đã chuẩn bị đi sao?”

“Chuẩn bị đi?” Smith càng mộng.

“Vừa, vừa mới ...” Ngô Hội trưởng đưa tay chỉ chỉ ngoài cửa.

“Há, ta muốn đi gọi điện thoại cho trợ thủ của ta biết, đem cuộc hẹn sau đó của ta trì hoãn lại nửa giờ.” Smith lúc này mới làm rõ ràng ý tứ của Ngô Hội trưởng.

“Chúng ta cũng thế.” Mấy người cùng đi ra vừa rồi kia, cũng đều nói nói.

“Gọi, gọi điện thoại đi?” Ngô Hội trưởng lập tức mộng bức.

“Smith tiên sinh, cảm tạ các vị đã hiểu cho.” Trần Nghiên lập tức cao hứng đến hỏng, vừa mới nàng cũng coi là những người này là muốn đi đâu, gặp từng cái lại đều trở về, lập tức cao hứng nói cám ơn liên tục.

Mấy cái người nước Mỹ không nói gì, chỉ là hướng phía Trần Nghiên mỉm cười gật gật đầu.

“Con mẹ nó a, gọi điện thoại liền cứ gọi thôi, ra ngoài làm cái gì a!” Lúc này, Ngô Hội trưởng thế nhưng là xấu hổ hỏng, đứng tại chỗ này đi cũng không được, ngồi trở lại cũng không được, cảm thụ được ánh mắt mà mọi người quăng tới, nhất thời cảm giác mình đang giống như một tên hề.

Trần Nghiên nhìn Ngô Hội trưởng hiện tại là cái dạng này, trong lòng cũng là một trận hả giận, lúc trước khi gã tới, cũng chỉ là làm một cái đại biểu cho giới kinh doanh, tượng trưng tham gia một chút.

Thế nhưng thời điểm bỏ đi, liền ngưu bức hống hống, một bộ dáng hờ hững lạnh lẽo, còn thừa cơ muốn động thủ động cước đối với mình, Trần Nghiên đã sớm phiền thấu đối với loại người này.

Hiện tại thấy Ngô Hội trưởng kinh ngạc, cô gái trẻ tuổi xinh xắn Trần Nghiên lập tức lên, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Ngô Hội trưởng, cười một tiếng.

“Ngô Hội trưởng, ngài, đi hay là không đi?”

Chương 439: Buổi họp báo tổ chức

Ngô Hội trưởng nhúc nhích miệng hai lần, một gương mặt mo nghẹn đến đỏ bừng.

Mẹ nó, thật sự là đâm lao phải theo lao a!

“Chúng ta cũng chuẩn bị cho mỗi một vị tham dự hội nghị một phần quà tặng, nếu như ngài hiện tại đi mà nói , có thể đến trước đài nhận lấy quà tặng của ngài.”

Thanh âm của Trần Nghiên ngọt ngào ôn nhu, thế nhưng nghe vào trong lỗ tai của Ngô Hội trưởng, lại có vẻ vô cùng chói tai, để ông ta hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Nhìn những người xung quanh quăng tới ánh mắt hoặc nghiền ngẫm hoặc đùa cợt, trong lòng Ngô Hội trưởng thầm mắng một tiếng, cái tiểu tao hóa này, dám cầm ngôn ngữ ép buộc lão tử, chờ đấy cho lão tử, chỉ cần ngươi còn lăn lộn trong giới kinh doanh tại thành phố Giang Nam, sớm muộn lão tử cũng đem ngươi thu vào trong giường, một ngày làm ngươi tám lần!

“Khụ khụ...” Ngô Hội trưởng ho khan hai tiếng, che giấu một chút xấu hổ trên mặt.

“Cái kia, xem ở trên mặt ngươi nhiều lần giữ lại, ta liền cho ngươi thêm một cơ hội!” Nói xong, Ngô Hội trưởng không để ý tới ánh mắt của mọi người, đi nhanh mấy bước, ngồi về vị trí, chỉ là trên mặt không còn có hung hăng càn quấy như trước đó.

Có thể ngồi cùng bàn với nhiều phú hào thế giới như vậy, nói ra cũng là một loại vinh diệu, vạn nhất có thể đạt thành một bút hợp tác, vậy thì ông ta càng là một bước lên trời.

Bởi vậy, những phú hào này không đi, Ngô Hội trưởng mới không bỏ được mà rời đi đây.

Thế nhưng là, vừa ngồi xuống, cái mông của Ngô Hội trưởng tựa như là bị ghim kim, lập tức lại nhảy dựng lên, trên mặt nhất thời biến đến vô cùng khó coi.

“Chuyện gì xảy ra?” Ngô Hội trưởng phẫn nộ rít lên một tiếng.

Trần Nghiên sững sờ, sau đó liền thấy Ngô Hội trưởng ướt sũng quần, kém chút không cười ra tiếng.

“Thật xin lỗi, Ngô Hội trưởng, vừa rồi ngài vỗ bàn, đem cốc nước làm đổ, chảy tới trên ghế ngài.”

Trần Nghiên nói xong, cố nén cười, chỉ huy nhân viên phục vụ, đem ghế của Ngô Hội trưởng lau sạch sẽ, Ngô Hội trưởng mới tại bên trong một đám nhỏ giọng cười trộm, ngồi xuống, chỉ là lần này, cái đầu cao ngạo kia, lại rủ xuống thấp hơn.

Thời gian từng chút trôi qua, nửa giờ rất nhanh liền đến, trong thời gian này tuy trên mặt mỗi người cũng hoặc nhiều hoặc ít có chút không kiên nhẫn, nhưng cuối cùng không ai dám đứng ra kháng nghị, điều này cũng làm cho Trần Nghiên thở dài ra một hơi, thầm than một tiếng, nhân sĩ chính thức thành công, quả nhiên đều là người rộng lượng.

Thời gian vừa vặn điểm mười rưỡi, Lâm Hải mang theo Liễu Hinh Nguyệt, rốt cục xuất hiện tại hội trường.

Trần Nghiên đã sớm nhìn chăm chú vào lối vào, thấy Lâm Hải rốt cục xuất hiện, trên mặt nhất thời vui vẻ, vừa muốn đi qua, lại bị Lâm Hải phất tay ngừng, sau đó lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt đi vào một góc tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó hướng phía Trần Nghiên, ra hiệu có thể bắt đầu.

“Các vị bằng hữu, rất xin lỗi đã để mọi người đợi lâu, hiện tại, buổi họp báo của chúng ta chính thức bắt đầu!”

Một trận tiếng vỗ tay qua đi, Trần Nghiên tại dưới sự phối hợp của mấy nhân viên công tác, bắt đầu giới thiệu siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát.

Tất cả các phú hào đang ngồi biết rõ nội tình đều dựng thẳng lên lỗ tai, cẩn thận lắng nghe, một số nhân vật tai to mặt lớn bản địa của thành phố Giang Nam, tuy không phải cảm thấy rất hứng thú, nhưng cũng giả trang ra một bộ dáng nghiêm túc lắng nghe.

Lập tức, toàn bộ hội trường cực kỳ yên tĩnh, chỉ có thanh âm ngọt ngào của Trần Nghiên đang vang vọng.

Bất quá, người bình thường nghe không được, Lục Tuấn Lương ngồi tại hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên lại rõ ràng nghe thấy tại trong nơi hẻo lánh, đột nhiên truyền đến âm thanh vui cười rất nhỏ của một cặp nam nữ.

Lục Tuấn Lương hơi khẽ cau mày, gã nghĩ không ra ở trong loại trường hợp nhân tài tố chất cao họp gặp này, còn có loại thanh âm không đúng lúc này, không khỏi mang theo một tia chán ghét cùng khinh bỉ nghiêng đầu sang.

Thế nhưng là chỉ nhìn một chút, Lục Tuấn Lương liền triệt để sửng sốt, sau đó một mặt thật không thể tin.

“Hinh Nguyệt!” Gã liếc một chút liền nhận ra, hai người đang ở nơi hẻo lánh cúi đầu nhẹ giọng đùa giỡn, lại là Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Cái này, cái này sao có thể?” Lục Tuấn Lương quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

Gia thế của Liễu Hinh Nguyệt gã là biết rõ, mà Lâm Hải bất quá cũng chỉ là một cái sinh viên đại học dế nhũi đi ra từ nông thôn mà thôi, loại thân phận giống như hai người bọn họ này, làm sao lại xuất hiện tại trong loại trường hợp này, coi như một số lão tổng của xí nghiệp lớn tại thành phố Giang Nam đều không có tư cách tiến vào hàng ngũ được mời a.

Lục Đức Huy ở bên người Lục Tuấn Lương, thấy nhi tử nhìn qua nơi hẻo lánh rồi ngẩn người, không khỏi cũng tò mò quay đầu đi, nhưng khi thấy Liễu Hinh Nguyệt ở trong góc hẻo lánh lý đó, Lục Đức Huy lập tức liền hiểu được, không khỏi khẽ chau mày.

“Tuấn Lương a, ngươi bây giờ là người thừa kế tương lai của nhà họ Lục, nếu như coi trọng cô gái này, tùy tiện chơi đùa là được, đừng có bỏ vào quá nhiều cảm tình, nữ tử Nhân gian là không xứng với ngươi.”

“Biết rõ, cha.” Lục Tuấn Lương đáp ứng một tiếng, nhưng mi đầu lại khóa càng chặt.

Lục Đức Huy là doanh nghiệp tư nhân lớn nhất của thành phố Giang Nam, là lão tổng của tập đoàn Cửu Long, giá trị con người trên trăm ức, tự nhiên tại trong danh sách mời của Trần Nghiên, Lục Tuấn Lương sở dĩ bồi tiếp phụ thân tới, là bởi vì hắn cảm thấy cái mặt nạ dưỡng da không có đơn giản như mặt ngoài vậy.

Bởi vậy, Lục Tuấn Lương muốn mang một cái trở về cho gia chủ họ Lục nhìn xem, cũng có thể từ đó phát hiện cái huyền bí gì đó.

Thời điểm ánh mắt Lục Tuấn Lương quăng tới, Lâm Hải liền nhạy cảm phát giác được trước tiên, chỉ là Lâm Hải liền đầu cũng không ngẩng một chút, đối với địch nhân muốn đoạt Hinh Nguyệt cùng mình, Lâm Hải căn bản khinh thường chú ý.

Mà trên đài cao, đi qua một phen giới thiệu, rốt cục đến thời khắc mấu chốt nhất, chính là chọn lựa hai người có tên trong sanh sách tình nguyện trước đó, ở tại chỗ thí nghiệm hiệu quả của mặt nạ dưỡng da.

Rất nhanh, hai cái phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, da thịt thô ráp bị đưa lên đài, chỉ từ bề ngoài liền có thể nhìn ra, hai người phụ nữ này đều là trải qua năm tháng bị tẩy lễ cùng sinh hoạt ma luyện, là người sinh hoạt tại hạ tầng xã hội.

Trước khi bắt đầu, Trần Nghiên lễ phép hỏi thăm mọi người ở phía dưới, đối với thân phận của hai người tình nguyện này, có nghi vấn hay không, mọi người liền nhao nhao lắc đầu.

Tìm hai kẻ như vậy tới thử nghiệm, nếu như có thể làm cho khuôn mặt dãi dầu sương gió của các nàng, lần nữa khôi phục vẻ lộng lẫy của thiếu nữ, này tuyệt đối là sức thuyết phục.

Thấy mọi người cũng không có ý kiến gì, Trần Nghiên hướng phía tiểu thư lễ nghi ở bên cạnh vẫy tay một cái, hai tiểu thư lễ nghi dáng người cao gầy, ăn mặc sườn xám, nâng khay chậm rãi đi lên trước đài.

“Sau đây, liền mời hai vị tình nguyện viên của chúng ta, thí nghiệm sản phẩm của chúng ta.” Trần Nghiên mỉm cười, ra hiệu hai tình nguyện viên có thể sử dụng mặt nạ dưỡng da ở hiện trường.

Hai người phụ nữ trung niên từ bên trong khay của tiểu thư lễ nghi, cầm lấy mặt nạ dưỡng da xong, liền từ từ mở ra, ánh mắt của mọi người dưới đài, tất cả đều tụ tập qua, muốn nhìn một chút cái mặt nạ dưỡng da thần kỳ này, đến tột cùng có cái địa phương gì không giống với bình thường.

Thế nhưng rất nhanh, bọn họ liền kinh ngạc phát hiện, sau khi mặt nạ dưỡng da kia mở ra, vậy mà cùng mặt nạ dưỡng da thường gặp trên thị trường, căn bản không có gì khác nhau.

Tựa hồ là nhìn ra nghi hoặc của mọi người, Trần Nghiên hơi mở miệng cười nói.

“Mặt nạ dưỡng da của chúng ta, từ bên ngoài nhìn vào, cũng không có gì khác so với những loại mặt nạ dưỡng da còn lại, cứ như vậy, cũng rất dễ dàng xuất hiện sản phẩm giả mạo phi pháp, cho nên mọi người nhất định phải nhớ kỹ, mặt nạ dưỡng da của chúng ta, sau này chỉ ở lấy hình thức đấu giá để bán ra ở thành phố Giang Nam, mọi người không được thông qua các con đường khác để mua sắm, đề phòng bị mắc lừa, tạo thành tổn thất đối với mọi người.”

Mọi người nghe xong liền nhao nhao gật đầu, cùng lúc đó, hai người phụ nữ trung niên cũng đem mặt nạ dưỡng da che ở trên mặt, sau đó ngồi trên ghế đã chuẩn bị sẵn, lẳng lặng chờ đợi.

Mọi người ở dưới đài, thủy chung gắt gao nhìn chằm chằm vào hai người phụ nữ trung niên ở trên đài, dù sao hiệu quả của mặt nạ dưỡng da nói thần kỳ như vậy, bọn họ không muốn bỏ qua bất kỳ một cái chi tiết nào.

Thời gian từng chút một trôi qua, đại khái qua tầm mười lăm phút, Trần Nghiên đi đến giữa hai người phụ nữ trung niên, sau đó hướng phía dưới đài mỉm cười.

“Để mọi người đợi lâu, hiện tại mười lăm phút đã qua, sau đây, thời khắc chứng kiến kỳ tích đã đến!”

Chương 440: Đấu giá giá trên trời

Trần Nghiên vừa mới nói xong, hai người tình nguyện nhẹ nhàng gỡ mặt nạ trên mặt.

Ánh mắt của mọi người dưới đài, đồng loạt hướng phía trên mặt hai người phụ nữ trung niên nhìn lại, thế nhưng chỉ nhìn một chút, liền tập thể hoá đá.

Ngắn ngủi yên lặng xong, hống một tiếng, liền vỡ tổ.

“Kỳ tích, đây quả thực là kỳ tích!”

“Cái này sao có thể? Đó căn bản là không có khả năng!”

“Trời ạ, ta thấy cái gì!”

Tuy những người ở dưới đài này, trước khi đến cũng đã thông qua các loại còn đường tắt để hiểu biết về công hiệu của mặt nạ dưỡng da, nhưng khi bọn họ tận mắt nhìn thấy, vẫn là trong nháy mắt liền bị kinh ngạc đến ngây người.

Trong lúc nhất thời, các loại lời nói ngôn ngữ vang lên tại dưới đài, nhưng đều mang theo sợ hãi thán phục khó có thể tin!

Hai người tình nguyện còn không biết đang phát sinh cái chuyện gì, trước đó bọn họ căn bản không biết mặt nạ dưỡng da sẽ có hiệu quả gì, khi hai cái tiểu thư lễ nghi phân biệt đưa cho bọn họ cái gương nhỏ xong, hai người bọn họ liền ngốc tại chỗ, sau đó chính là một trận thét lên điên cuồng.

“Cái này, đây là bộ dáng của ta khi hai mươi tuổi!”

“Trời ạ, ta đang nằm mơ sao? Ta làm sao lại trở lại lúc tuổi còn trẻ?”

Hai cái người tình nguyện này, nhìn thấy gương mặt vô cùng quen thuộc, lại cực kỳ lạ lẫm của chính mình ở trong gương này, lập tức kích động đến nước mắt cũng chảy xuống.

“Các vị, có muốn lên sân khấu nghiệm chứng một chút hay không?”

“Ta đến!” Một cô nàng tóc vàng ăn mặc lộng lẫy hứng thú bừng bừng đứng lên, chính là Đại Ngạc (*cá sấu lớn) tài chính của nước Mỹ, Thủ Phú của thế giới -Lucy nữ sĩ.

Sau khi Lucy lên sân khấu, vội vã không nén nổi liền ở trên mặt hai cái người tình nguyện, cẩn thận vuốt ve, kiểm tra, thế nhưng là càng kiểm tra, ánh mắt của Lucy nữ sĩ theo đó càng ngày càng nóng rực.

“OH MY GOD! Là thật, hết thảy đều là thật!” Lucy bỗng nhiên quay đầu, hướng phía dưới đài điên cuồng kêu gào.

Nếu như trước khi nói còn có nhiều người lưu giữ chút lo nghĩ, như vậy khi Lucy vừa nói như thế, tâm lý của mọi người lại không có hoài nghi, bởi vì lấy thân phân địa vị của Lucy, không có khả năng giúp đỡ làm bộ.

Cứ như vậy, dưới đài lập tức điên cuồng, ánh mắt của tất cả mọi người đều cuồng nhiệt, trên mặt không chỉ mang theo sốt ruột khát vọng, thậm chí còn là, tham lam!

Đây chính là bảo bối có thể làm cho bọn họ khôi phục dung nhan lúc tuổi còn trẻ a, những người này cái gì cũng không thiếu, thứ tiếc nuối duy nhất cũng là thanh xuân không về, nếu như có thể làm cho các nàng khôi phục dung nhan ngày xưa, coi như bỏ ra cái giá có lớn hơn, đoán chừng cũng sẽ không do dự.

Trần Nghiên nhìn phản ứng kích động của mọi người ở đây, một khối đá lớn trong lòng rốt cục rơi xuống đất, nàng ta biết rõ, buổi họp báo hôm nay đã thành công, hiệu quả của mặt nạ dưỡng da này, đã triệt để bắt được tâm của nhóm phú hào thế giới này.

Lục Tuấn Lương một mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào hai người tình nguyện trên đài, trong lòng không khỏi kinh hãi!

Trong thời gian cực ngắn đạt được tới hiệu quả như thế, căn bản không thể nào là khoa học kỹ thuật trước mắt có thể làm đến, cái này căn bản là thủ đoạn của tu luyện giả đại năng trong truyền thuyết!

“Nhất định phải lấy đến một tấm, cầm về gia tộc để cho Tộc trưởng xem xét một chút.”

Mà lúc này, Trần Nghiên đã để người đem hai cái người tình nguyện xuống dưới đài.

“Các vị, hiệu quả của mặt nạ dưỡng da mọi người đã thấy, bởi vì vấn đề tài liệu sản xuất, chúng ta mỗi tháng chỉ có năng lực cung cấp ra ngoài một trăm tấm, mà mỗi tấm chỉ có hiệu quả là từ năm đến mười ngày, buổi họp báo hôm nay, chúng ta sẽ ở hiện trường bán ra bán ra năm mươi tấm, năm mươi tấm còn lại, sẽ chọn cơ hội để bán ra."

"Chỉ xuất bán năm mươi tấm?" Trần Nghiên nói một câu, nhất thời để trong lòng rất nhiều người ở đây cũng khẩn trương lên.

Bởi vì tới tham gia buổi họp báo, ít nhất cũng có tới một trăm người, một người một tấm đều không đủ để phân, huống chi loại này mặt nạ dưỡng da -bảo vật của Tiên gia này, ai sẽ chỉ mua một tấm đây.

"Hôm nay bán ra, đem hình thức đấu giá để tiến hành." Trần Nghiên nói một câu, nhất thời để phần lớn tâm người đều lạnh một nửa, không khỏi nhao nhao đưa ánh mắt về phía Lucy ở phía trước nhất.

Lucy là Thủ Phú của thế giới, nếu như đấu giá mà nói, ai có thể có nhiều tiền hơn nàng ta a, hơn nữa Lucy lại là nữ nhân tuổi trên năm mươi, khát vọng đối với dung nhan, hiển nhiên so với người đang ngồi ở đây đều mãnh liệt hơn, không cần hỏi cũng biết, nàng ta đối với mặt nạ dưỡng da khẳng định là tình thế bắt buộc.

Mà Lucy nghe được lời nói của Trần Nghiên, nhất thời hai mắt tỏa sáng, trên mặt tách ra khuôn mặt kinh hỉ.

Trần Nghiên đứng trên đài, đem tất cả biểu lộ của mọi người đều xem ở trong mắt, không khỏi cười một tiếng.

"Vì để tất cả mọi người có được cơ hội thể nghiệm sản phẩm của chúng ta, hôm nay mỗi người ở đây, nhiều nhất chỉ có thể mua một tấm mặt nạ dưỡng da."

"Chỉ có thể mua một tấm?" Trần Nghiên nói một câu, để mọi người lúc đầu đã thất vọng, nhất thời lại trở nên cuồng nhiệt, trên mặt vui vẻ ra mặt.

“Ha ha, quyết định này của Trần nữ sĩ, phi thường anh minh!”

“Đúng, Trần nữ sĩ, ngươi so với các Hoàng đế ở Hoa Hạ cổ đại ngươi còn anh minh hơn!”

Mấy cái người nước ngoài thậm chí cao hứng mà bắt đầu trêu chọc Trần Nghiên.

Trần Nghiên cười cười, đưa tay xoắn vài tia tóc rủ xuống bên thái dương, sau đó hướng phía mọi người hơi khom người chào.

“Vì không trì hoãn thời gian của mọi người, đấu giá hiện tại bắt đầu.”

Trần Nghiên nói xong, một nam tử trung niên mặc đồ Tuxedo trên mặt mang nụ cười đi lên trước đài.

“Các vị bằng hữu, mọi người tốt, hôm nay ta là người đảm nhiệm Đấu giá sư (*người chủ trì đấu giá) của siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát...”

Sau khi Đấu giá sư giới thiệu sơ lược về quy tắc, liền bắt đầu đấu giá.

“Mười triệu!”

Người thứ nhất kêu giá, liền để Trần Nghiên giật mình trong lòng, cái giá khởi điểm này đã vượt qua dự đoán của nàng.

“Hai mươi triệu!”

“Hai mươi ba triệu!”

“Hai mươi tám triệu!”

…

“Năm mươi triệu!”

Lucy vừa báo giá, mọi người nhao nhao ngậm miệng, cùng Thủ Phú của thế giới phân cao thấp bên trên tài lực, hiển nhiên là không sáng suốt, huống chi phía sau còn có bốn mươi chín tấm đây.

Thấy không có người báo giá nữa, tấm mặt nạ dưỡng da thứ nhất thành công bị Lucy lấy đến, Lucy liền ở hiện trường viết chi phiếu, sau đó kích động đem mặt nạ dưỡng da ôm vào trong ngực, đứng dậy.

“Các vị, một hồi gặp lại!” Lucy hướng phía mọi người có chút lễ phép gật đầu, sau đó vội vã rời đi, tại dưới chỉ huy của nhân viên công tác, đi tới phòng nghỉ ngơi.

Lucy hiện tại đã không kịp chờ đợi muốn lập tức sử dụng tấm mặt nạ dưỡng da thần kỳ có thể giúp cho mình khôi phục sự thanh xuân của thiếu nữ này.

Buổi đấu giá lại tiếp tục, có Lucy ra giá phía trước, những tấm mặt nạ dưỡng da phía sau trên cơ bản cũng thành giao với giá cả khoảng chừng là năm mươi triệu, phàm là người đập đến mặt nạ dưỡng da, cơ hồ tất cả đều là không kịp chờ đợi mà đi phòng nghỉ ngơi.

Mặc cho ai đạt được tấm mặt nạ dưỡng da thần kỳ như vậy, cũng muốn lập tức đi sử dụng, nào còn có tâm tư ở tại chỗ này quan sát người khác đấu giá.

Số lượng mặt nạ dưỡng da kịch liệt giảm bớt, trong chớp mắt chỉ còn lại không đến mười tấm sau cùng.

Mà lúc này, còn có từ bảy mươi đến tám mươi người không có đập đến mặt nạ dưỡng da, không khí lập tức đột nhiên lại khẩn trương lên, giá đấu giá cũng đột nhiên tăng lên trên diện rộng.

Khi giá cả lại một lần nữa bị hô lên trên năm mươi triệu, nhưng không có thành giao giống như trước đó, mà là có người lập tức hô lên giá sáu mươi triệu, tại thời khắc mọi người ở đây kinh ngạc, lại một tiếng kêu giá bảy mươi triệu vang lên, lần nữa đem giá cả cất cao!

Mọi người không khỏi nhao nhao nhíu mày, đồng thời trong lòng cũng càng phát ra vô cùng lo lắng, bọn họ biết rõ, thời khắc thảm thiết nhất, rốt cục đã đến!

“Một trăm triệu!” Một cái Tù trưởng Châu Phi trừng mắt đỏ, báo ra một cái giá cả để trong lòng mọi người nhảy một cái, sau trầm mặc ngắn ngủi, cuối cùng không có người lại ra giá cao hơn.

Tù trưởng Châu Phi vô cùng cao hứng tiếp nhận tấm mặt nạ dưỡng da giá trị liên thành này, kích động đến con mắt cũng cười.

Lục Tuấn Lương ngồi ở kia, giờ phút này mi đầu đã sớm vo thành một nắm, giá cả của mặt nạ dưỡng da, đã vượt xa khỏi dự đoán của gã, gxa chẳng thể nghĩ tới, cư nhiên đã đánh ra giá cả một trăm triệu.

Tuy một trăm triệu đối với phụ thân Lục Đức Huy của gã mà nói, căn bản cũng không tính là gì, nhưng phải vận dụng kim ngạch lớn như vậy, đi mua một tấm mặt nạ dưỡng da, đều khiến trong lòng của Lục Tuấn Lương có loại cảm giác không thoải mái.

Ngay tại thời điểm ngắn ngủi mà Lục Tuấn Lương nhíu mày bực bội, số mặt nạ dưỡng da còn lại liên tiếp bị đấu giá mất, hơn nữa càng lúc càng ít, cạnh tranh càng kịch liệt, một tấm giá cao nhất, lại đã cao đến một phẩy tám tỷ.

Khi cái phú hào đến từ Đảo Quốc này, mang về cái mặt nạ dưỡng da dùng một phẩy tám tỷ đổi lấy này, tâm lý thật sự là lại kích động lại ảo não, kích động là mặt nạ dưỡng da rốt cục đập tới, ảo não là ban đầu khi giá thị trường chỉ khoảng chừng năm mươi triệu vì cái gì mình không có đi tranh thủ, lại phải đợi đến cuối cùng, giá cả hiện tại, con mẹ nó cũng đủ để mua ba mươi sáu tấm khác.

“Phía dưới, còn có một tấm mặt nạ dưỡng da cuối cùng!”

“Nhanh như vậy liền chỉ còn lại một tấm cuối cùng?”

Lời nói của Đấu giá sư đột nhiên vang lên, để Lục Tuấn Lương đột nhiên giật mình, sau đó cọ cái đứng dậy!

“Một tấm cuối cùng này, ta muốn!”

Lục Tuấn Lương vừa mới mở miệng, mọi người liền nhao nhao hướng phía gã trông lại.

“Hai tỷ!” Lục Tuấn Lương không để ý đến ánh mắt của mọi người, ngạo nghễ mở miệng nói.

“Tuấn Lương!” Lục Đức Huy giật mình.

“Cha, cái mặt nạ dưỡng da này, ta là tình thế bắt buộc!”

Ánh mắt Lục Tuấn Lương kiên định nhìn sang Lục Đức Huy, ngoài ý muốn đem về Lục gia Bồng Lai để nghiên cứu ra, gã cùng Lâm Hải thế nhưng là còn có cái đổ ước đây.

“Cái này... Ai.” Lục Đức Huy lắc đầu, giá cả hai tỷ vượt xa khỏi mong muốn của ông ta, ông ta không tham gia đấu giá, vì dù sao cái mặt nạ dưỡng da này cũng không phải là không sản xuất nữa, hiện tại giá cả bị xào thành cao như vậy, hoàn toàn có thể từ bỏ trước tiên, chờ đợi tháng sau lại mua nha.

Bất quá nhi tử đã mở miệng, muốn đổi ý đã không có khả năng.

Những người khác sau khi nghe được cái giá tiền này, cuối cùng cũng không có người tiếp tục cố tình nâng giá nữa, bọn họ có cùng một suy nghĩ với Lục Đức Huy, hoàn toàn có thể chờ đợi lần sau, không cần thiết phải lập tức ném vào nhiều tiền như vậy.

Đấu giá sư hỏi ba tiếng, thấy không có người ra lại giá cao hơn, trên mặt Lục Tuấn Lương rốt cục lộ ra nụ cười đắc ý.

“Đã như vậy, một tấm mặt nạ dưỡng da sau cùng này, liền do vị tiên sinh này...” Đấu giá sư hung hăng nuốt ngụm nước bọt, liền muốn tuyên bố kết quả.

Đột nhiên, một thanh âm lười nhác từ trong nơi hẻo lánh, đem lời nói của Đấu giá sư cắt ngang!

“Hai tỷ lẻ một khối!”

Chương 441: Về sau bớt khoác lác đi

Lâm Hải vừa mới nói xong, mọi người nhao nhao kinh ngạc quay đầu lại nhìn lại, trong mắt mang theo nghiền ngẫm vui vẻ.

Giá cả đổi mới nhanh nhất vừa rồi là trên cơ sở hai tỷ, chỉ là so với giá cả mà Lục Tuấn Lương ra lại nhiều hơn một khối, đây quả thực là một loại nhục nhã, mặc cho ai đều có thể nghe ra được, đây là cố ý kiếm chuyện a.

Mà Lục Tuấn Lương khi nghe thấy thanh âm của Lâm Hải vang lên, mặt liền tái rồi, mãnh mẽ xoay người, vẻ mặt phẫn nộ nhìn thẳng vào Lâm Hải, trong mắt lóe lên sát ý rồi biến mất.

Lâm Hải thì là nhếch chân lên bắt chéo, vẻ mặt khiêu khích cùng Lục Tuấn Lương đối mặt.

“Như thế nào, ta ra giá thì ngươi có ý kiến à? Có ý kiến thì lại tăng thêm a? Ngươi không phải là ra không nổi đi à nha?”

“Ngươi...” Lục Tuấn Lương nắm chặt hai đấm, một cỗ lửa giận bay thẳng lên cái ót, nhưng sau đó, trong đầu bỗng nhiên lóe lên linh quang, nắm đấm nắm chặt bỗng nhiên buông ra.

“Ha ha, ha ha ha...” Lục Tuấn Lương bỗng nhiên nở nụ cười.

“Muốn cho ta tức giận với ngươi, tiếp tục nâng giá lên trên sao? Muốn bịp ta à? Ngươi coi ta là ngu xuẩn à?”

“Cùng ta chơi chỉ số thông minh? Chỉ với cái đầu óc heo kia của ngươi cũng xứng sao!” Lục Tuấn Lương trêu tức nhìn Lâm Hải, vẻ mặt xem thường nói.

“Ngươi không phải ra hai tỷ lẻ một khối sao? Tốt, cái mặt nạ dưỡng da này là của ngươi rồi, giao tiền a, ta nhìn ngươi cái dế nhũi đến từ nông thôn này, sẽ từ chỗ nào cầm tiền ra đây!” Lục Tuấn Lương nói xong, cười xùy một tiếng, liền quay đầu đi.

“Đấu giá sư, cái mặt nạ dưỡng da này đưa cho cái ngu xuẩn tự cho là thông minh kia đi, đợi lát nữa nếu như không xuất ra tiền nổi, thì đây chính là tương đương với lừa dối lớn a, đoán chừng đủ để hắn ngồi vĩnh viễn trong tù a? Ha ha ha ha...”

“Ách...” Đấu giá sư cũng thoáng cái ngây ngẩn cả người, ông ta đã chủ trì qua không ít hội đấu giá có giá cao, rất có một bổn sự nhìn người, vừa thấy đồ mà Lâm Hải mặc, liền biết đây không phải là cái loại có tiền, đừng nói hai mươi tỷ, coi như là hai mươi vạn đoán chừng đều cầm không ra a.

“Này, còn thất thần làm gì vậy, nhanh chóng tuyên bố a?” Lục Tuấn Lương thấy Đấu giá sư cả buổi không nói lời nào, lập tức nhìn có chút hả hê thúc giục nói. Gã còn là chờ xem trò hay của Lâm Hải đấy.

“Khục khục, cái kia...” Đấu giá sư đang nghĩ ngợi tìm từ như thế nào, thì Trần Nghiên bỗng nhiên đã đi tới.

“Không cần tuyên bố nữa.”

Nói xong, Trần Nghiên từ trong tay Đấu giá sư, đem một tấm mặt nạ dưỡng da cuối cùng nhận lấy, sau đó ở bên trong vẻ mặt cùng ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chân thành đi tới trước mặt Lâm Hải.

“Của ngài đây.” Trần Nghiên mỉm cười, đem mặt nạ dưỡng da đưa tới trong tay Lâm Hải, sau đó xoay người lại đi tới trên đài.

“Cái này...” Đồng tử của Lục Tuấn Lương đột nhiên co rụt lại, liền sững sờ tại chỗ.

“Cảm ơn mọi người, khâu đấu giá xin dừng ở đây, sau đây...”

“Chờ một chút!” Lục Tuấn Lương kịp phản ứng, bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

“Hắn còn không có trả tiền đâu, dựa vào cái gì lại đem mặt nạ dưỡng da cho hắn!” Lục Tuấn Lương nổi giận hướng phía Trần Nghiên quát thái.

Mà mọi người ở dưới đài, cũng nhao nhao nhìn về phía Trần Nghiên, trên mặt của bọn họ đồng dạng cũng mang theo khó hiểu.

Trần Nghiên đối mặt với nghi vấn của Lục Tuấn Lương, trên mặt mang mỉm cười xinh đẹp. “Không có ý tứ, cái vị tiên sinh kia không cần trả tiền!”

“Không cần trả tiền!” Trần Nghiên nói một câu long trời lở đất, tất cả mọi người dưới đài đều ngây dại, sau đó lập tức bắt đầu trở nên ầm ĩ.

Lục Tuấn Lương quá tức mà cười, “Không cần trả tiền? Dựa vào cái gì không cần trả tiền, chẳng lẽ hắn là tiểu bạch kiểm mà ngươi dưỡng sao!”

Lục Tuấn Lương vừa nói, lại để cho khuôn mặt của Trần Nghiên đằng một cái ửng hồng, trong xấu hổ chẳng biết tại sao, lại xen lẫn một tia vui sướng, hai mắt hạnh không tự chủ được hướng phía Lâm Hải nhìn một cái.

Thế nhưng mà cái nhìn này nhìn lại, trong nội tâm Trần Nghiên lập tức thất lạc một hồi, chỉ thấy Lâm Hải giờ phút này đang cùng Liễu Hinh Nguyệt thấp giọng vui cười, hoàn toàn không có chú ý đến tình huống bên này.

“Tiên sinh, thỉnh ngươi nói chuyện tự trọng một ít.” Trong lòng Trần Nghiên không hiểu bực bội một hồi.

“Ta tự trọng?” Lục Tuấn Lương quả thực bị chọc tức, con mẹ nó ngươi đều khi dễ đến trên đầu lão tử, còn để cho ta tự trọng?

“Hãy bớt sàm ngôn đi, mau để cho hắn giao tiền ở hiện trường, nếu không ta nghiêm trọng hoài nghi tính công chính của cuộc đấu giá này, ta sẽ đi cáo các ngươi!”

“Trần phu nhân, chúng ta cũng hiểu được, ngươi cần cho vị tiên sinh này một cách nói.”

Thời điểm lúc này, mọi người ngồi dưới đài cũng nhao nhao mở miệng, dù sao tất cả mọi người nhìn ở trong mắt, hành vi không trả tiền của Lâm Hải, là không hợp quy củ, thậm chí có người hiềm nghi việc ào ào nâng giá cả, để đấu giá.

“Nếu tất cả mọi người đã nói như vậy, ta đây liền cho mọi người một lời giải thích.” Trần Nghiên uyển chuyển mở miệng.

“Vị tiên sinh này không cần trả tiền, là vì, hắn là cổ đông lớn nhất của siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát!”

“Cái gì!” Trần Nghiên nói một câu, khiến thân thể của tất cả mọi người tại đây đều chấn động, sau đó nhao nhao không thể tưởng tượng nổi mà nhìn phía Lâm Hải. Mà Lục Tuấn Lương cũng choáng váng,

“Cái này, điều đó không có khả năng, hắn làm sao có thể...”

“Ai, đem tiền của mình, từ túi trái móc ra, lại bỏ vào túi phải, có ý tứ sao?” Lâm Hải rốt cục khẽ thở dài, chậm rãi đứng lên. Sau đó, hai tay đem chiếc mặt nạ dưỡng da kia nâng lên, đưa tới trước mặt Liễu Hinh Nguyệt. “Hinh Nguyệt, tặng cho em!”

“Lâm Hải, anh đưa cho em lúc nào mà không được a, làm gì phải đưa vào cái lúc này.” Liễu Hinh Nguyệt vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn chau mày, vẻ mặt hờn dỗi.

Lâm Hải thì là mỉm cười, lắc đầu, Liễu Hinh Nguyệt trách hắn vì cái gì, trong lòng của hắn đương nhiên biết đến rõ rõ ràng ràng, đơn giản là ngại chính mình thoáng cái đã lãng phí hai tỷ.

Bất quá Lâm Hải ngược lại là không thèm để ý, hai tỷ đối với người có xuất thân từ loại gia đình như Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt mà nói, xác thực là một con số thiên văn khó có thể chạm đến, phóng tới trước hôm nay, coi như là Lâm Hải, cũng sẽ thay đổi sắc mặt.

Nhưng hiện tại bất đồng, vừa rồi giá cả đấu giá của mặt nạ dưỡng da, Lâm Hải đã xem rõ rõ ràng ràng, từ nay về sau, chính mình còn có thể đem hai tỷ coi như tiền sao?

“Hinh Nguyệt, đây là lễ vật mà anh tặng cho em, anh thà rằng không lợi nhuận cái hai tỷ này, cũng muốn cho em thành người trong nhóm nữ nhân đầu tiên trên cái thế giới này, dùng tới cái mặt nạ dưỡng da này.”

“Lâm Hải...” Liễu Hinh Nguyệt nghe câu nói tràn ngập nhu tình của Lâm Hải, thoáng cái cảm động.

Hai tỷ a, đây chính là tiền a! Lâm Hải vì mình, rõ ràng thoáng cái đem hai tỷ cự tuyệt ở ngoài cửa, loại hành vi này tại trong mắt người khác có lẽ rất ngu bức, nhưng đối với một cái nữ nhân mà nói, đây là yêu sâu đậm cỡ nào a.

Nhìn vẻ mặt cảm động của Liễu Hinh Nguyệt, trong nội tâm Lâm Hải cũng là tràn đầy hạnh phúc, chỉ là lúc quay đầu lại nhìn về phía Lục Tuấn Lương, trong nội tâm Lâm Hải vẫn là yên lặng thở dài. “Mẹ nó, chỉ là tiện nghi cho thằng ngốc ép này, thoáng cái đã giúp gã bớt mất đi hai tỷ.”

Chậm rãi đi đến trước mặt Lục Tuấn Lương đã choáng váng, Lâm Hải nghiền ngẫm cười cười.

“Lục Tuấn Lương, trước ngươi không phải nói, cũng muốn tặng cho Hinh Nguyệt một tấm mặt nạ sao? Như thế nào còn không tặng?”

“Tặng con mẹ ngươi a!” Lư Tuấn Lương đều tái mặt rồi, lão tử ra giá hai tỷ con mẹ nó vẫn còn bị ngươi cướp đi, tặng đưa cái quỷ a tặng đưa!

“Không có cái bổn sự này, về sau bớt trang bức khoác lác đi, sẽ bị người cười đến rụng răng!” Lâm Hải mỉa mai cười, sau đó chậm rãi đi đến trước sân khấu.

Mới vừa đi hai bước, Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, quay đầu.

“Đúng rồi, đừng quên, sau khi buổi họp báo kết thúc, Vàng Son Lộng Lẫy, ngươi hiểu.” Lâm Hải hướng phía Lục Tuấn Lương nhíu lông mày, đem Lục Tuấn Lương tức đến thiếu chút nữa đã thổ huyết.

“Vương bát đản!” Lục Tuấn Lương nắm chặt hai nắm đấm, tức đến gân xanh lộ ra, Lâm Hải nhắc nhở một cái, lập tức lại để cho trong lòng của gã bối rối một hồi, một cửa đánh cuộc kia, gã còn không biết qua như thế nào đấy.

Lâm Hải mặc kệ Lục Tuấn Lương tức đến thiếu chút nữa bạo tẩu, cất bước đi lên đài.

“Sau đây, xin mời Lâm tổng người sáng lập siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát ra gặp mặt cùng mọi người, xin mọi người hoan nghênh!” Tại trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt dưới đài, Lâm Hải chậm rãi đi qua, trấn định tự nhiên đáp trả vấn đề của các phóng viên truyền thông của các quốc gia, khiến Liễu Hinh Nguyệt xem mà si mê một hồi.

Không chỉ trong chốc lát, các phú hào trước đó đi ra ngoài sử dụng mặt nạ dưỡng da, vui sướng hớn hở đi trở về, chỉ là cùng lúc trước khi đi ra có điểm khác biệt chính là, tất cả đều biến thành tiểu cô nương tuổi trẻ cùng tiểu soái ca.

“Trời ạ, thần kỳ, quá thần kỳ!” Lucy vuốt ve gương mặt của mình, đến bây giờ còn không tin mình đã khôi phục dung mạo thiếu nữ.

Mà khi bọn họ trở lại, lập tức dẫn nổ toàn bộ buổi họp báo, sau khi Lâm Hải nói chuyện xong, các phóng viên nhao nhao đem màn ảnh chuyển hướng về phía những phú hào thế giới này, đem buổi họp báo lần nữa đẩy hướng cao trào.

“Tốt rồi, mọi người yên lặng một chút!” Trần Nghiên không thể không ra mặt, giữ gìn trật tự thoáng đã có chút rối loạn một chút.

Sau khi tất cả mọi người an tĩnh lại, Trần Nghiên lần nữa lên tiếng.

“Kế tiếp, một nhân vật trọng yếu khác, sắp sửa lên đài cùng mọi người gặp mặt!”

Chương 442: Ngươi đừng ép người quá đáng!

Lời nói của Trần Nghiên, lập tức gây nên chú ý của mọi người tại đây, không biết tiếp theo, lại có nhân vật nào đó muốn đăng tràng.

“Tiếp theo, phát ngôn viên duy nhất của siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, đại sứ hình tượng, Liễu Hinh Nguyệt tiểu thư!”

“Mọi người tốt.” Theo tiếng nói của Trần Nghiên rơi xuống đất, âm thanh nhu mỹ của Liễu Hinh Nguyệt vang lên, tại trong ánh nhìn soi mói của mọi người đi lên trước đài, đồng thời bối cảnh của màn hình lớn, cũng đồng bộ phát hình quảng cáo của đại sứ hình tượng Liễu Hinh Nguyệt.

“Oa, thật đẹp!”

“Khí chất cũng rất xuất chúng!”

“Làm sao chưa nghe nói qua, là ngôi sao mới quật khởi sao?”

Trước đó lực chú ý của mọi người cũng để tại bên trên mặt nạ dưỡng da, tuy nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt, nhưng cũng không có người tận lực quan sát qua, hiện tại Liễu Hinh Nguyệt vừa lên, cộng thêm đằng sau là quảng cáo đại sứ hình tượng ưu mỹ, lập tức liền thành tiêu điểm.

“Siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, để ngươi trở nên siêu cấp mỹ mỹ!” Trên màn hình lớn, Liễu Hinh Nguyệt xinh xắn chớp mắt một cái, một câu quảng cáo vô cùng đơn giản, lại cho người ta có một loại cảm giác phong tình vạn chủng, khiến hai mắt mọi người nhao nhao tỏa sáng.

Mà Lục Tuấn Lương nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt thế mà lấy thân phận phát ngôn viên duy nhất, đại sứ hình tượng mà xuất hiện ở trước mặt mọi người, trong lòng nhất thời xấu hổ tức giận một trận.

“Mẹ nó, trách không được nói đưa nàng mặt nạ dưỡng da, nàng thờ ơ, nguyên lai còn có tầng thân phận này.” Trong lúc nhất thời, Lục Tuấn Lương nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem Liễu Hinh Nguyệt, nhất thời cảm thấy bản thân mình ngày hôm qua, tựa như một tên hề.

Sau khi Liễu Hinh Nguyệt lên đài, buổi họp báo cũng chuẩn bị kết thúc, sau cùng Trần Nghiên tổ chức cho nhân viên tham dự hội nghị lên đài cùng Lâm Hải, Liễu Hinh Nguyệt chụp ảnh chung một chỗ, toàn bộ buổi họp báo liền kết thúc mỹ mãn.

Vừa kết thúc, Lâm Hải lập tức liền bị bầy người vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, đã có người muốn cùng Lâm Hải nói chuyện hợp tác đầu tư, lại có người muốn cùng Lâm Hải kết giao, khiến cho Lâm Hải sứt đầu mẻ trán một trận, đem tất cả vấn đề đẩy lên trên đầu Trần Nghiên, sau đó lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt chạy ra khỏi Triển Lãm Quán.

Lên xe, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt nhìn nhau cười một tiếng, vui sướng cực lớn xông lên đầu.

“Lão công, chúng ta thành công!”

“Gọi thế nào là thành công đâu? Gọi là tương xứng thành công!”

Lâm Hải nói, vươn tay chuẩn bị đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong lòng, cánh tay vừa duỗi ra, lại bỗng nhiên dừng lại.

Một đường hàn mang thấu xương, phảng phất như lưỡi kiếm sắc bén từ phía sau lưng phóng tới, Lâm Hải đột nhiên quay đầu, vừa vặn nghênh tiếp ánh mắt giết người của Lục Tuấn Lương.

“U, nhanh như vậy liền đi ra, đánh cược hôm qua, đừng quên a! Nếu như không đi, chính là Ô Quy Vương Bát Đản.” Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

“Hừ!” Lục Tuấn Lương hừ lạnh một tiếng, lên trên một chiếc xe ở bên cạnh.

“Lâm Hải, quên đi, gã nói thế nào cũng là ngồi cùng bàn với em, một hồi nữa chừa cho gã chút mặt mũi đi.” Liễu Hinh Nguyệt do dự một chút, mở miệng khuyên nói.

Lâm Hải trầm mặc một hồi, mới chậm rãi thở dài.

“Tốt a, xem ở trên mặt mũi của Hinh Nguyệt nhà ta, chỉ cần gã không quấy rầy em nữa, anh liền không làm khó dễ gã.”

Vàng Son Lộng Lẫy, những bạn học hôm qua kia đã sớm đến, giờ phút này đang tập hợp cùng một chỗ nghị luận.

“Ta hôm nay đặc biệt đi nhìn truyền hình trực tiếp a, mỗi cái đài cũng đổi lượt, cũng không thấy cái buổi họp báo mà Lục Tuấn Lương nói kia a?”

“Căn bản chính là giả, nào có mặt nạ dưỡng da thần kỳ như Lục Tuấn Lương nói, ta hôm qua liền hoài nghi rồi.”

“Đúng thế đúng thế, ta căn bản cũng không tin.”

“Lục Tuấn Lương vốn chính là lòe người, gã nói chuyện, ta cho tới bây giờ đều không tin.”

Đang nói, Liễu Hinh Nguyệt kéo Lâm Hải đi tới.

“U, Hinh Nguyệt đến, bạn trai ngươi hôm nay thắng chắc rồi, mọi người căn bản cũng không có nhìn thấy có cái phát sóng trực tiếp gì.” Tâm tình của Vương Di Khả hôm nay tựa hồ rất tốt, lập tức nghênh đón.

Những bạn học khác thấy vậy, cũng muốn đi qua, thế nhưng sau đó cước bộ liền ngừng.

Bởi vì, Lục Tuấn Lương giờ phút này cũng đang đeo mặt đen, đi tới.

Lập tức, toàn bộ đại sảnh lập tức an tĩnh lại.

Sau khi Lục Tuấn Lương đi vào, không nói hai lời trực tiếp đi đến đài, sau đó vô cùng oán hận trừng Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt một chút.

“Ta thua, về sau sẽ không lại dây dưa với Liễu Hinh Nguyệt!”

Nói xong, tại thời điểm mọi người một mặt kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, Lục Tuấn Lương lập tức xuống đài, đi ra ngoài.

“Chờ một chút!” Thanh âm của Lâm Hải mang theo bất mãn, bỗng nhiên vang lên, cước bộ của Lục Tuấn Lương tự nhiên ngừng.

“Ngươi tựa hồ còn quên một ván đổ ước.”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Lục Tuấn Lương mãnh mẽ xoay người, con mắt gắt gao nhìn sang Lâm Hải, mang theo vô cùng âm độc.

“Lâm Hải, anh không phải đã đáp ứng em?” Liễu Hinh Nguyệt thấy thế, nhẹ nhàng lôi kéo Lâm Hải, nhỏ giọng nói nói.

“Yên tâm, anh chỉ là không quen nhìn cái bộ dáng ngưu bức hống hống kia, kích thích gã một chút.”

Lâm Hải xoa bóp tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, sau đó một mặt nghiền ngẫm ngóc lên cái cằm.

“Lâm Hải, ngươi đừng ép người quá đáng!” Lục Tuấn Lương hít sâu một hơi, lạnh lùng nói.

“Ép người quá đáng? Lời này bắt đầu nói từ đâu? Một đầu tiền đặt cược thêm ra này, tựa hồ là do ngươi thêm a?”

“Ngươi...” Trên mặt Lục Tuấn Lương co lại, bị Lâm Hải nghẹn đến một câu cũng nói không nên lời.

Mẹ nó, nếu lão tử biết rõ ngươi là đại cổ đông của cái mặt nạ dưỡng da này, đần độn mới thêm một đầu đổ ước này.

“Uy, không phải nói ai thua liền hô to ba tiếng chính mình là đần độn sao? Nhanh hô a, chúng ta vẫn chờ đây.” Vương Di Khả ở bên cạnh, quệt miệng thúc giục nói.

Lập tức, ánh mắt của tất cả các bạn học đồng loạt đều tìm đến phía Lục Tuấn Lương.

Mặt Lục Tuấn Lương đằng cái liền hồng thấu, vừa thẹn lại giận, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Song quyền nắm chặt, cực độ phẫn nộ để toàn thân Lục Tuấn Lương cũng hơi run rẩy, thế nhưng để cho gã ở trước mặt mọi người nói mình là đần độn, gã làm thế nào cũng không làm được.

“Ai, quên đi.” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, dù sao cũng đã đáp ứng Hinh Nguyệt, liền để gã xéo đi thôi.

Thế nhưng Lâm Hải vừa muốn mở miệng, Lục Tuấn Lương lại nói chuyện trước.

“Họ Lâm kia, ta hôm nay là thua, thế nhưng ta hết lần này tới lần khác liền không hô, ngươi có thể đem ta làm gì?”

“Ách...” Lâm Hải sững sờ, cái này mẹ nó không theo phương pháp ra bài a, đây là chuẩn bị chơi xấu?

“Hừ, khuyên ngươi một câu, đi ra ngoài cẩn thận một chút.” Lục Tuấn Lương nói xong câu đó, trong mắt lóe lên hàn quang, sau đó mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhanh chân đi ra khỏi Vàng Son Lộng Lẫy.

“Mẹ nó, thứ đồ gì sao?” Lâm Hải nhún nhún vai, đối với Lục Tuấn Lương tràn ngập khinh bỉ.

“Người này làm sao một điểm chữ tín cũng đều không có a?”

“Đúng đấy, cược thua cũng coi như thôi, thế mà còn uy hiếp người.”

“Ta lúc đến trường liền không quen nhìn gã, trong nhà có một chút tiền bẩn, cả ngày liền một bộ dáng ngưu bức hống hống.”

Lục Tuấn Lương rời đi, nhất thời dẫn tới một trận xem thường của các bạn học.

“Đậu phộng, hỏng, gã còn không có tính tiền đây.” Đột nhiên, một cái nam đồng học hô to một tiếng, trong giọng nói mang theo kinh hoảng.

Một cuống họng vừa hét lên, mọi người nhất thời cũng mộng.

Tiệc rượu hôm nay tuy là Lục Tuấn Lương đã sớm nói là mời, nhưng là người vừa đi, cái sổ sách này liền đến bọn họ thanh toán.

Nên biết rằng nơi này chính là Vàng Son Lộng Lẫy a, là nơi nổi danh có tiêu phí cao, bọn họ là thanh toán nổi sao?

Nhìn sắc mặt mọi người bắt đầu hoảng loạn, Lâm Hải mỉm cười.

“Mọi người không cần lo lắng, nên ăn một chút, nên uống một chút, nên chơi đùa, tất cả tiêu phí tính toán tại trên đầu ta.”

“Cái này, cái này không tốt lắm đâu?”

“Đúng vậy a, cái này thật không có ý tứ.”

Trong lòng các bạn học mặc dù có chút băn khoăn, nhưng cuối cùng cũng thở phào, dù sao tại trong mắt bọn họ, Lâm Hải là phú nhị đại lái Porsche, so ra cũng không kém Lục Tuấn Lương.

“Không có gì không tốt, nhà Vàng Son Lộng Lẫy này cũng là do hắn mở.” Đột nhiên, Vương Di Khả ở bên cạnh toát ra một câu.

“Cái gì!” Lời kia vừa thốt ra, miệng của tất cả các bạn học lập tức đều mở lớn, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin nhìn sang Lâm Hải, quả thực không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình.

Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Vương Di Khả một chút, sau đó liền hiểu được, khẳng định là hôm qua Cường đầu trọc đã nói với nàng ta.

Nếu Vương Di Khả đều đã nói, Lâm Hải cũng không cần thiết không thừa nhận, hướng phía mọi người lần nữa cười cười.

“Di Khả nói không sai, cho nên mọi người thỏa thích hưởng dụng đi.”

“Ai nha, nguyên lai Vàng Son Lộng Lẫy đều là do nhà ngươi mở a, quá không nổi a!”

“Trời ạ, Hinh Nguyệt, bạn trai ngươi có ái ca ca đệ đệ gì hay không a, giới thiệu cho ta đi?”

“Hinh Nguyệt, quan hệ của chúng ta không tệ, ta cũng không cùng ngươi đoạt, ngươi đem ba của bạn trai ngươi giới thiệu cho ta đi, tại chân ái trước mặt, tuổi tác không là vấn đề.”

“Mẹ nó, tình huống như thế nào a, đây là muốn làm mẹ nhỏ của ta a?” Lâm Hải ở một bên nghe mà mặt đen lại.

Liễu Hinh Nguyệt bị mấy cái nữ đồng học hưng phấn lôi đi, mấy cái nam đồng học làm theo lại gần, chuẩn bị cùng Lâm Hải tìm cách thân mật.

Thế nhưng là lúc này, điện thoại của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên.

Chương 443: Chúc mừng ngươi, muốn trở thành thần tiên!

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét, là Đỗ Thuần đánh tới, liền nhận.

“Sư, sư phụ…” Thanh âm của Đỗ Thuần truyền đến, tựa hồ mang theo một tia tâm thần bất định (*(trạng thái tâm lí, nhận thức) mơ hồ, không có gì rõ rệt).

“Ừm?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, Đỗ Thuần tuy thiếu cảm xúc, nhưng từ trước đến nay coi như trầm ổn, hôm nay cái này là thế nào.

“Ngươi chờ một chút.” Đại sảnh quá ồn ào, Lâm Hải tìm cái gian phòng yên tĩnh.

“Làm sao?” Lâm Hải mở miệng hỏi nói.

“Ta cũng không biết nói sao, ta, ta giống như phát sinh một chút biến hóa.”

“Có ý tứ gì?” Lâm Hải chau mày, không có hiểu rõ.

“Sư phụ, ngươi có rảnh không, nếu không ngươi tới xem một chút cho ta đi, ta, ta có chút kỳ quái.” Thanh âm của Đỗ Thuần, vậy mà mang theo một tia sợ hãi.

“Tốt a, ta qua ngay.” Lâm Hải nói xong, tắt điện thoại.

Sự tình làm cho Đỗ Thuần có chút lo sợ, Lâm Hải không thể coi thường.

Sau khi ra ngoài, cùng Liễu Hinh Nguyệt chào hỏi, Lâm Hải liền lái xe qua bệnh viện Đệ Nhất.

Phòng nghỉ của Viện trưởng, Đỗ Thuần thấy Lâm Hải tiến đến, lập tức nhào tới, một phát bắt được tay của Lâm Hải.

“Đến cùng phát sinh cái gì?” Lâm Hải nhìn ra, Đỗ Thuần tựa hồ rất căng thẳng, cánh tay nắm lấy tay mình, tất cả vậy mà đều là mồ hôi.

“Sư phụ, ta đêm qua học tập truyền thừa Dược Vương mà ngươi đưa ta, bất tri bất giác vậy mà đắm chìm vào bên trong, ngay tại một giờ trước mới vừa vặn tỉnh lại.”

“Cái gì?” Lâm Hải sững sờ, có chút buồn cười nói nói, “Ngươi đây cũng quá si mê a?”

“Không phải!” Đỗ Thuần liên tục khoát tay, “Ta căn bản cũng không biết rõ, chính ta cũng không biết đang phát sinh cái gì?”

“Ồ?” Lâm Hải sững sờ, “Cái này quái?”

“Hơn nữa...” Đỗ Thuần gấp cố tìm lời diễn giải nói, “Ta vừa mới phát hiện, trong thân thể ta, vậy mà sinh ra một tia khí lưu kỳ quái!”

“Khí lưu kỳ quái?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó một cái ý nghĩ quái dị xông tới.

“Thiên Nhãn, mở!” Lâm Hải mặc niệm một tiếng, Thiên Nhãn Thần Thông đột nhiên mở ra.

“Cái này!” Chỉ nhìn một chút, Lâm Hải liền sửng sốt.

Chỉ thấy một đầu khí lưu màu xanh lục lớn bằng ngón cái xanh, giờ phút này đang dọc theo kinh mạch trong cơ thể Đỗ

Thuần, lấy một cái đường đi kỳ dị, chậm rãi chảy xuôi theo.

Mà cỗ khí lưu này, Lâm Hải quả thực quen đến không thể quen thuộc hơn được.

“Chân khí!”

Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, vội vàng lại tra nhìn trạng thái của Đỗ Thuần một chút, Lâm Hải càng thêm mộng bức.

“Mẹ nó, Tiên Thiên trung kỳ!”

“Cái này, cái tình huống này mẹ nó là như thế nào?”

“Sư phụ, ta, ta không sao a?” Đỗ Thuần thấy bộ dáng Lâm Hải một mặt si ngốc, cho là mình bị bệnh nan y, lập tức liền hoảng.

Lâm Hải cổ quái liếc y một cái, rồi lộ ra một cái biểu lộ dở khóc dở cười.

“Ngươi tại sao có thể có chuyện, ngươi con mẹ nó rất tốt rất lợi hại!” Lâm Hải từ trước đến nay không bạo nói tục cùng Đỗ Thuần, lần này rốt cục không nhịn được.

“Rất tốt rất lợi hại?” Đỗ Thuần càng thêm nghi hoặc.

Lâm Hải nhìn bộ dáng ngây ngốc của Đỗ Thuần, không khỏi thầm than một tiếng, thật sự là Kỳ Duyên từ trên trời rơi xuống a.

Không cần nghĩ, Lâm Hải cũng có thể đoán được, khẳng định là đoạn thời gian khi Đỗ Thuần đắm chìm trong truyền thừa Dược Vương kia, đã phát sinh biến cố gì đó, để Đỗ Thuần lập tức có được phúc phận mà những người khác khổ tu cả một đời đều không có thể đổi được.

“Yên tâm đi, là chuyện tốt.” Lâm Hải vỗ vỗ bả vai của Đỗ Thuần, sau đó lấy điện thoại cầm tay ra, tìm tới Weachat của Thiết Quải Lý.

Mặc dù là chuyện tốt, nhưng hắn cũng thấy quá quỷ dị, hắn cảm thấy cần phải hỏi Thiết Quải Lý một chút.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đầu tiên, không được phát biểu lộ chấn kinh! Nếu không, ta đánh con của ngươi!

Lâm Hải ngẫm lại, vẫn là cảnh cáo trước một chút, hắn thật sợ Thiết Quải Lý không nói hai lời, lại ném tới một loạt biểu lộ chấn kinh.

Thiết Quải Lý: Làm gì lại đánh nhi tử ta, theo nhi tử ta có quan hệ gì? (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, mẹ nó, đối với cái Thiết Quải Lý này, Lâm Hải xem như hoàn toàn phục.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bớt nói nhảm đi, hỏi ngươi một chuyện!

Lâm Hải đem tình huống phát sinh ở trên thân Đỗ Thuần, nói một lần cùng Thiết Quải Lý.

Thiết Quải Lý: (đầy bình phong biểu lộ chấn kinh)

“Ta xxx muội ngươi!!!” Lâm Hải tức đến mắng to một tiếng, kém chút đưa di động quẳng đi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Còn có thể cùng nhau đùa giỡn hay không! Đại gia ngươi!

Lâm Hải là thực sự tức đến hỏng, con hàng này mẹ nó cho tới bây giờ liền sẽ không thật dễ nói chuyện.

Thiết Quải Lý: Đây là lấy y nhập đạo a! (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

“Lấy y nhập đạo?” Lâm Hải khẽ giật mình, chủ động xem nhẹ hàng chấn kinh phía sau này.

Thiết Quải Lý: Người này là thiên tài học y, năm đó ta chính là lấy y nhập đạo, tu thành chính quả, người ngươi nói này, thế mà cũng có thiên phú y học, người này là ai, ta muốn thu làm đồ đệ!!!

“Cái gì? Thiết Quải Lý cũng là thành Tiên như thế, cái kia nói như thế, Đỗ Thuần về sau cũng có thể thành Tiên?” Lâm Hải lập tức giật mình, thật con mẹ nó là thiên đại hỉ sự (*chuyện vui lớn bằng trời) a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có ý tứ, ngươi ra tay muộn, y hiện tại là đồ đệ của ta.

Tâm tình Lâm Hải thư sướng, lập tức bắt đầu đắc ý.

Thiết Quải Lý: Đại tiên!!! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

“Ách... Làm sao lại giận?” Lâm Hải một mặt mộng bức.

Thiết Quải Lý: Ta thừa nhận Đại tiên ngươi thần thông quảng đại, nhưng người này nhất định phải bái ta làm thầy, đi theo ngươi, đó là làm hỏng đệ tử a. (phía sau là một cái biểu lộ đau lòng nhức óc)

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp trợn mắt trừng một cái, mẹ nó, còn làm hỏng đệ tử, ca ca có kém cỏi như vậy sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Người này giống như ta, ở trong bí cảnh, ngươi không gặp được.

Thiết Quải Lý: Vậy ta thêm Weachat của y!

Lâm Hải bĩu môi một cái, ta ngược lại cũng thật muốn cho ngươi, mấu chốt là ngươi tăng thêm được sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Y không thể Weachat! Toàn bộ người trong bí cảnh, đều không có điện thoại di động.

Thiết Quải Lý: Cái này, phải làm sao mới ổn đây? Gấp chết ta, đây chính là trừ ta ra, là cái thứ hai có thể lấy y nhập đạo a. (phía sau là một chuỗi biểu lộ lo lắng)

Lâm Hải nhìn thấy cái này, trong lòng không khỏi nhất động, xem ra Thiết Quải Lý thật đúng là rất coi trọng Đỗ Thuần a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như vậy đi, ta có thể ở giữa truyền lại tin tức cho các ngươi, chỉ có thể dạng này.

Thiết Quải Lý: Vậy thì tốt, ngươi nói cho y biết, trong tu luyện có tình huống như thế nào, tùy thời có thể tư vấn ta. Đúng...

Thiết Quải Lý nói xong, liền hướng Lâm Hải gửi đi một kiện đồ vật.

Leng keng!

Thiết Quải Lý hướng ngươi gửi đi một bản nhật ký tu hành, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

Thiết Quải Lý: Đây là tâm đắc khi tu luyện của ta lúc tại Nhân gian, Đại tiên giúp ta chuyển tặng, bằng vào bản nhật ký tu hành này, y hoàn toàn có thể độc lập tu luyện thành Tiên.

“Độc lập tu luyện thành Tiên!” Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, cái này cũng có chút quý giá.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta thay y cảm tạ ngươi!

Thiết Quải Lý: Đại tiên nhất định phải chuyển giao cho y, nói cho y biết, ta ở Thiên Đình chờ y! Xin nhờ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhất định!

Phát xong tin tức, Lâm Hải trực tiếp đem bản nhật ký tu hành này lấy ra.

“Sư phụ, ngươi...” Đỗ Thuần nhìn Lâm Hải giống như làm ảo thuật xuất ra một quyển sách nhỏ thật dày, nhất thời giật mình.

Đỗ Thuần lập tức cũng sẽ là người đi đến con đường tu Tiên, Lâm Hải giờ phút này cũng không cần thiết phải gạt y.

“Ngươi biết rõ Thiết Quải Lý a?”

“Thiết Quải Lý, biết rõ a, một trong Bát Tiên, truyền thừa Dược Vương mà ngài cho ta không phải là do Thiết Quải Lý sáng tác sao?” Đỗ Thuần gật gật đầu.

“Đây là nhật ký tu tiên của Thiết Quải Lý, chúc mừng ngươi, cùng Thiết Quải Lý một dạng, muốn trở thành thần tiên.” Lâm Hải đem nhật ký tu tiên phóng tới trong tay Đỗ Thuần.

“Hảo hảo tu luyện, cố lên!” Lâm Hải nói xong, tại trong ánh mắt một mặt kinh ngạc của Đỗ Thuần, rời khỏi bệnh viện Đệ Nhất.

Lên xe, Lâm Hải vừa muốn khởi động xe, trong lòng bỗng nhiên bỗng nhiên nhảy một cái!

Sau đó, một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, trong nháy mắt đem Lâm Hải bao phủ lại.

Chương 444: Trở về từ cõi chết

Lâm Hải đột nhiên quay đầu, chân khí trong nháy mắt lưu chuyển toàn thân.

Chỉ là, trong nháy mắt quay đầu, một cánh tay liền như kìm sắt chế trụ cái cổ của Lâm Hải, khiến cho hô hấp của Lâm Hải không khỏi trì trệ.

Bên trong ánh mắt kinh hãi, một khuôn mặt băng lãnh xuất hiện tại bên trong đồng tử của Lâm Hải, mang theo một tia tàn nhẫn!

“Là gã!” Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra, cái nam tử trung niên đột nhiên xuất hiện tại chỗ ngồi phía sau xe của mình này, chính là người đi theo sau lưng Lục Tuấn Lương lúc ở sân bay.

“Thả, tay!” Lâm Hải gian nan gạt ra hai chữ, khuôn mặt đã nghẹn đến đỏ bừng, tròng mắt cũng bắt đầu nhô lên.

Gian nan giơ hai tay lên, Lâm Hải gắt gao chế trụ cổ tay của nam tử trung niên, muốn đem cánh tay đang bóp lấy cổ mình đẩy ra, tiếc rằng vị trí hiểm yếu đã bị khóa, khiến cho Lâm Hải cũng không sử ra được một chút khí lực nào, căn bản là không có cách di chuyển mảy may!

Trên mặt nam tử lạnh nhạt vô tình, ánh mắt băng lãnh nhìn Lâm Hải, tựa như nhìn một con giun dế.

“Chết đi!” Nam tử bỗng nhiên há miệng, nhẹ nhàng phun ra hai chữ, sau đó khí lực trên tay bỗng nhiên tăng lớn!

“Ách...” Cổ họng Lâm Hải gian nan phát ra một thanh âm, con mắt không khỏi bắt đầu lật lên, mắt thấy cũng không thở được!

“Chẳng lẽ sẽ chết tại cái chỗ nàysao?” Trong lòng Lâm Hải bi ai một trận, thân ảnh cha mẹ, gia gia, muội muội cùng Liễu Hinh Nguyệt, từng cái hiện lên ở trong đầu Lâm Hải, để tâm lý Lâm Hải cảm thấy một cỗ không cam lòng cực độ.

“Đậu móa, không thể chết, ta kiên quyết không thể chết!” Trong lòng Lâm Hải, im ắng gầm thét, ra sức lực toàn thân, gắt gao muốn đem tay của nam tử đẩy ra.

“Hừ, đừng có lãng phí sức lực, vẫn là...” Nam tử nói còn chưa dứt lời, thân thể không khỏi run lên bần bật, sau đó một mặt kinh hãi sững sờ ngay tại chỗ.

Tại trong nháy mắt ngắn ngủi này, Lâm Hải đột nhiên tránh thoát khỏi tay của nam tử, đẩy cửa xe ra liền nhảy ra ngoài, sau đó chân phát phi nước đại.

“Hỗn đản!” Nam tử qua chừng ba bốn giây, mới từ trong toàn thân chết lặng mà khôi phục lại, không khỏi tức đến giận mắng một tiếng, nhảy xuống xe hướng phía Lâm Hải đuổi theo.

Lâm Hải giờ phút này cũng không đoái hoài tới chuyện kinh hãi thế tục, sử xuất khí lực toàn thân, thi triển ra Tật Phong Bộ, một mạch chạy trốn.

Cảm giác vô hạn đến gần tử vong trước đó, để Lâm Hải tràn ngập kiêng kị đối với cái nam tử trung niên thần bí này, Lâm Hải có thể khẳng định, thực lực của nam tử trung niên tuyệt đối cao hơn chính mình rất nhiều, nếu không phải ở giây phút cuối cùng, Tử Lôi Thần Long Tí của chính mình phát huy tác dụng, mình bây giờ đã sớm xong.

Sau khi nam tử trung niên xuống xe, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, cũng là vận chuyển chân khí, một đường đuổi theo.

Người xung quanh, chỉ cảm thấy hai luồng kình phong thổi qua, bóng ảnh thướt tha của hai người cực tốc thổi qua, so với xe hơi chạy như bay còn nhanh hơn, không khỏi lộ ra khuôn mặt kinh hãi.

Trong chớp mắt, Lâm Hải đã chạy ra cách xa mấy chục dặm (1 dặm Trung Quốc = 0,5km), đều đã ra khỏi khu vực thành thị Giang Nam.

Nhìn lại, đã thấy khoảng chừng một trăm mét sau lưng, cái nam tử trung niên này thủy chung đi sát đằng sau, không có chút ý tứ từ bỏ nào.

“Thao, con mẹ nó thuộc thuốc cao da chó!” Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, tâm lý có chút lo lắng.

Tiếp tục thi triển Tật Phong Bộ, phi thường tiêu hao chân khí trong cơ thể, nếu không phải Lâm Hải tu luyện là ‘Đạo Đức Kinh’ của Thiên Đình, giờ phút này đã sớm mệt mỏi nằm xuống, nhưng ngay cả như vậy, Lâm Hải đoán chừng lại chạy thêm mười mấy kilomet nữa, thì chân khí cũng liền hao hết.

Lâm Hải phiền muộn, lại không biết nam tử trung niên ở phía sau lại càng thêm phiền muộn.

Gã làm sao cũng không nghĩ ra, Lâm Hải thế mà cũng là một người tu hành, hơn nữa trên thân còn có một loại pháp bảo có thể phóng thích lôi điện, trong nháy mắt tê liệt chính mình, để hắn chạy thoát từ trong tay mình.

Dù vậy, nam tử trung niên cũng không có quá mức để ý, cảnh giới tu hành của chính mình cao hơn Lâm Hải nhiều, Lâm Hải muốn chạy trốn ở trước mặt mình, căn bản chính là nói chuyện viển vông.

Thế nhưng thời điểm khi Lâm Hải chạy, lại làm cho gã đột nhiên giật mình, bởi vì tốc độ của Lâm Hải, thật sự là quá nhanh, cho dù gã sử xuất khí lực toàn thân, vậy mà cũng chỉ là có thể bám theo phía sau, chạy khoảng cách đã mấy chục dặm, thế mà liền một mét đều không có rút ngắn!

Càng làm cho gã kinh hãi là, chân khí của Lâm Hải tựa hồ liên tục không ngừng, lấy tốc độ như thế chạy ra xa như vậy, thế mà còn giống như người không có việc gì, liền xem như là gã, chân khí đều đã đến cấp độ sắp dùng hết.

Nếu như Lâm Hải lại hướng về phía trước chạy thêm khoảng ba mươi kilomet, vậy gã tuyệt đối không theo được!

“Thật sự là cổ quái!” Nam tử trung niên vẫn là lần đầu gặp được sự tình kỳ quái như thế.

Lại chạy về phía trước thêm mười mấy kilomet, Lâm Hải cảm thấy chân khí trong cơ thể thân thể, đã đến biên giới khô kiệt, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng, không thể chạy nữa!

Cước bộ bỗng nhiên dừng lại, Lâm Hải tranh thủ thời gian lấy điện thoại cầm tay ra, mở túi càn khôn.

Nam tử trung niên sau lưng thấy Lâm Hải rốt cục dừng lại, cuối cùng thở phào, nếu tiếp tục chạy nữa, gã cũng chịu không nổi.

Tại vị trí cách Lâm Hải khoảng chừng mười mét, nam tử trung niên dừng bước lại, miệng thở mấy hơi thở lớn.

“Chạy a, ngươi ngược lại là chạy a?”

Lâm Hải cũng là mệt mỏi thở nặng hô hô, nhìn nam tử trung niên không nói gì, tay phải vẫn không khỏi nắm chặt!

“Nghĩ không ra ngươi cũng là tu luyện giả, ngươi là một mạch nào? Nói ra, nếu như cùng ta Lục gia có chút sâu xa, có lẽ có thể tha cho ngươi một mệnh!”

“Cùng ngươi có lông gà sâu xa a.” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cũng không nói chuyện, chỉ là yên lặng khôi phục chân khí.

Nam tử trung niên thấy Lâm Hải giữ im lặng, không khỏi nhướn lông mày lên.

“Nếu ngươi không chịu nói, vậy cũng đừng trách ta không khách khí, chịu chết đi!”

Nói xong, trong không khí bỗng nhiên lôi ra một chuỗi tàn ảnh, nam tử trung niên trong chớp mắt liền đến gần bên Lâm Hải.

“Đậu phộng, thật nhanh!” Lâm Hải giật nảy cả mình, tốc độ của nam tử này, cùng tốc độ của mình khi toàn lực thi triển Tật Phong Bộ, vậy mà không kém bao nhiêu.

Vội vàng nghiêng người, thân thể Lâm Hải trực tiếp nghiêng bay ra hơn mười mét, sau đó tay phải mở ra, bỗng nhiên thổi!

“Qua!”

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, đột nhiên từ trong trống rỗng xuất hiện vô số Lâm Hải, trong nháy mắt đem nam tử trung niên bao vây vào giữa!

“Huyễn thuật thật là cao minh!” Nam tử trung niên giật nảy cả mình, giương mắt nhìn lên, Lâm Hải biến hóa ra lại có nhiều hơn hai ba trăm!

“Chơi chết hắn!” Tại thời khắc nam tử trung niên ngây người, Lâm Hải ra lệnh một tiếng, ba trăm cái Lâm Hải này trong nháy mắt nhào tới.

“Muốn chết!” Nam tử trung niên tức giận quát một tiếng, không lùi mà tiến tới, xông lên!

Chỉ thấy nam tử trung niên, xuất thủ nhanh như thiểm điện, cơ hồ mỗi một quyền mỗi một chân, đều sẽ tiêu diệt một cái Lâm Hải, không đến thời gian một phút đồng hồ, ba trăm cái Lâm Hải đã toàn bộ biến mất.

Khi cái cuối cùng Lâm Hải bị tiêu diệt, một sợi lông khỉ màu vàng óng chậm rãi bay bay rơi xuống.

“Ừm?” Nam tử trung niên cúi người xuống đem lông khỉ nhặt vào trong tay, hơi chút suy tư, sau đó sắc mặt đại biến.

“Đây chẳng lẽ là...” Một cái truyền thuyết liền cả nhi đồng của Hoa Hạ đều biết, xuất hiện từ trong đáy lòng của gã.

“Không có khả năng, căn bản là không có khả năng!” Nhưng rất nhanh, nam tử trung niên liền phủ định cái ý tưởng hoang đường kia, “Khẳng định là một cái trùng hợp a.”

Ngay cả khi không để ý đến việc như vậy, nam tử trung niên vẫn là đem sợi lông khỉ này cẩn thận thu lại, chỉ bằng việc lập tức biến ra ba trăm cái ảo ảnh, sợi lông khỉ này cũng phi thường đáng giá để gã lấy về nghiên cứu một phen.

Cất kỹ sợi lông khỉ, lần nữa ngẩng đầu, nhìn bốn phía một phen, lại phát hiện thân ảnh của Lâm Hải đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Đậu móa, để hắn chạy!” Nam tử trung niên không khỏi buồn bực tức giận giậm chân một cái, chỉ có thể không cam lòng rời đi.

Lâm Hải một mực đi ra ngoài chừng hơn hai mươi kilomet, thấy nam tử trung niên không tiếp tục đuổi theo, mới dừng lại đặt mông ngồi xuống dưới đất.

“Con mẹ nó a, quá nguy hiểm!” Lâm Hải hồi tưởng lại, không khỏi hoảng sợ một trận.

“Còn tưởng rằng lấy thực lực bây giờ của mình, không nói xưng bá thế giới, chí ít tự vệ thì dư xài, không nghĩ tới tùy tiện nhảy ra một cái, thiếu chút nữa muốn mạng nhỏ của mình!”

“Xem ra chính mình trước kia, có chút quá mù quáng tự đại, từ hôm nay trở đi, nhất định phải hảo hảo tu luyện, lấy tốc độ nhanh nhất đề cao thực lực!”

Nam tử trung niên xuất hiện, cũng cho Lâm Hải một cái tỉnh táo cực lớn, nam tử này thế nhưng là muốn giết mình, nếu như không có đầy đủ thực lực, chính mình lần tiếp theo chưa hẳn có thể lần nữa từ trong tay gã chạy trốn ra ngoài!

“Lục Tuấn Lương cái vương bát đản, liền điểm ấy thí sự, liền muốn mệnh của ca ca sao?” Nghĩ đến chính mình trước đó kém chút liền treo, Lâm Hải không khỏi mắng to một tiếng.

Nhưng sau khi mắng xong, Lâm Hải trong lòng bỗng nhiên bóp một cái.

“Không tốt!” Một cái suy nghĩ đáng sợ, đột nhiên xuất hiện trong lòng Lâm Hải!

Chương 445: Thân trúng nỏ độc

“Hinh Nguyệt nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm!”

Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, đánh qua cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Thật xin lỗi, số điện thoại ngài gọi đã đóng máy.”

Thanh âm trong điện thoại, để Lâm Hải nhất thời như rơi vào hầm băng, một cỗ hoảng sợ cực độ xông lên đầu.

Lâm Hải vội vàng lại đánh qua cho Cường đầu trọc.

“Hinh Nguyệt còn ở Vàng Son Lộng Lẫy hay không?”

“Sư phụ, đồng học của sư nương đều ở đây, nhưng sư nương trước đây không lâu nhận được một cú điện thoại, sau đó liền vội vã đi.”

“Xoa, ngươi con mẹ nó ngu sao, làm sao không ngăn!” Lâm Hải lập tức gấp.

“Sư phụ, ta, ta...” Cường đầu trọc nghẹn lời một trận, Liễu Hinh Nguyệt đi đâu, y nào dám cản a?

Lâm Hải ba cái tắt điện thoại, trong lòng không khỏi trầm xuống.

“Thảo mẹ nó a, Hinh Nguyệt nếu là có chuyện, lão tử lăng trì tên vương bát đản Lục Tuấn Lương kia!”

Lâm Hải giờ phút này cũng không lo được mệt mỏi, lại giống như người điên, hướng phía phương hướng khu vực thành thị chạy tới!

“Tuyệt đối không nên có việc, tuyệt đối không nên có việc!” Lâm Hải một bên chạy, một bên thầm cầu nguyện trong lòng, chỉ là Liễu Hinh Nguyệt hiện tại nếu chưa xuất hiện cái ngoài ý muốn gì, liền chính hắn đều không tin.

Ngay tại thời điểm vừa rồi khi nghĩ đến Lục Tuấn Lương thế mà phái người giết chính mình, Lâm Hải liền đã dự cảm đến, nếu đến giết người cũng đều dám, còn có chuyện gì mà Lục Tuấn Lương gã không làm được.

Lục Tuấn Lương đối với Liễu Hinh Nguyệt không có ý tốt là chuyện đã bày ra ngoài sáng, mà điện thoại di động của Liễu Hinh Nguyệt trùng hợp vào lúc này lại mạc danh kỳ diệu tắt máy, trên thế giới nào có sự tình trùng hợp như vậy!

Giải thích duy nhất chính là, Liễu Hinh Nguyệt xảy ra chuyện.

Thật vất vả chạy đến khu vực thành thị, Lâm Hải lại sửng sốt.

“Cái này mẹ nó qua chỗ nào tìm a?” Sững sờ một lát, Lâm Hải linh quang lóe lên, sau đó thân hình biến mất tại nguyên chỗ.

“Lâm Hải, ngươi tới rồi, nhanh nhanh nhanh, theo giúp ta đấu hai trận Địa chủ, Thường Tú Lệ quả thực xuẩn chết.”

Sở Lâm Nhi thấy Lâm Hải, lập tức cao hứng giữ chặt lấy cánh tay của Lâm Hải.

“Lâm Nhi Công chúa, Hinh Nguyệt xảy ra chuyện.” Lâm Hải nào có thời gian rỗi theo nàng đấu địa chủ a.

Sở Lâm Nhi sững sờ, sắc mặt lập tức trở nên nặng nề.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Không kịp nói, A Hoa đã tỉnh chưa?” Lâm Hải vội vã nói.

“Tỉnh.”

“Ta qua tìm nó!” Lâm Hải nói xong, liền chạy vội vào nhà gỗ.

Làm chủ nhân của Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền rõ ràng vị trí của A Hoa, lấy tốc độ nhanh nhất vọt tới bên cạnh Nguyệt Hồ.

“Ngươi cái đáng chết A Hoa, đi lên cho lão nương, theo lão nương trở về bái đường!”

“A... Nha phi, Cẩu gia nói bao nhiêu lần, hai ta không phải cùng một loại, cùng ngươi kết hợp sẽ sinh ra cẩu tạp chủng, cho nên ngươi liền chết tâm đi.” A Hoa nằm ngửa ở trên mặt nước, chỉ lộ ra một cái đầu chó, hài lòng bơi qua bơi lại, linh hoạt giống như con cá.

“A Hoa ngươi tên hỗn đản, ban đầu ở Tư Mã gia tộc, ngươi là cùng ta nói thế nào! Nói đời này chỉ thích một mình ta, một ngày không gặp được ta nghe không được thanh âm của ta, liền ăn không ngon ngủ không yên, chẳng lẽ cũng là gạt ta sao?” Thanh âm của Tiểu Hồng mang theo phẫn nộ nói.

“A? Ta nói qua sao? Ta làm sao không nhớ rõ?” A Hoa linh hoạt lật một cái bọt nước, nháy mắt nhỏ, một mặt mờ mịt nói nói.

“Phi, ngươi cái không có lương tâm, lão nương nếu không phải bị những hoa ngôn xảo ngữ này của ngươi lừa dối, lại vụng trộm thả ngươi, còn cam tâm tình nguyện đi theo ngươi, hiện tại ngươi thế mà không nhận nợ, lão nương giết ngươi!” Tiểu Hồng rống giận, một cái lao lên liền bay xuống.

“Ai nha, đừng làm rộn, cha ta đến!” A Hoa bị dọa đến một cái giật mình, vội vàng rụt đầu vào trong nước.

“A Hoa, nhanh đi lên, theo ta ra ngoài!” Lâm Hải đi vào bên bờ, vội vã hô nói.

“Ba ba, ta không ra được a, ngươi không gặp có con cọp cái a!”

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, thân hình biến mất.

Trong nháy mắt từ Thánh Cảnh đi ra, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, A Hoa cũng bị ném ra.

“Hô, rốt cục đào thoát khỏi ma chưởng, ba ba, tình huống như thế nào?”

“Hinh Nguyệt có khả năng bị người bắt đi, ngươi có thể thông qua mùi vị tìm tới hay không?” Lâm Hải vội vàng hỏi.

“Mụ mụ bị bắt?” A Hoa sững sờ, vội vàng thu hồi khuôn mặt vui cười.

“Yên tâm đi, ba ba, ta nhớ được vị đạo của mụ mụ.” Nói xong, A Hoa bỗng nhiên cúi người xuống, bắt đầu dùng sức ngửi.

“Bên này!” Rất nhanh, A Hoa liền phát hiện ra manh mối, hướng phía trước chạy tới.

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, vội vàng đuổi theo, một người một chó nhanh chóng hướng phía khu vực thành thị chạy đi.

Không đến thời gian nửa giờ, A Hoa đã đứng ở cửa của một khách sạn cấp cao.

“Cha, mụ mụ liền ở trong cái khách sạn này.” A Hoa mặt sắc mặt ngưng trọng nói nói.

“Tại trong khách sạn này?” Trong lòng Lâm Hải không khỏi giật mình, Hinh Nguyệt sẽ không bị cái súc sinh Lục Tuấn Lương kia...

“Nhanh đi vào!” Lâm Hải không dám nghĩ.

“Tiên sinh, khách sạn không thể mang chó tiến vào...”

“Tránh ra!”

Một cái bảo an tiến lên ngăn lại, không đợi nói cho hết lời, liền bị Lâm Hải đẩy sang một bên, một người một chó vọt vào.

“Tại lầu ba!” A Hoa thét lên một tiếng, Lâm Hải bước nhanh chân liền xông lên.

Ngay tại lúc đó, bảo an của khách sạn cũng kéo vang còi báo động, trong chốc lát mười cái nhân viên bảo an lao ra, hướng phía Lâm Hải đuổi theo.

Chỉ là, tốc độ của bọn họ, so với Lâm Hải rõ ràng đã chậm hơn một đoạn, Lâm Hải lúc này đã đứng tại cửa của một gian phòng tại lầu ba.

Phanh một tiếng, Lâm Hải trực tiếp dùng chân, đá văng cánh cửa.

Con mắt Lâm Hải đảo quanh một trận, sau đó bỗng nhiên dừng lại trong phòng, trong giường lớn hẻo!

“Hinh Nguyệt!!!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, trong nháy mắt con mắt trở nên đỏ như máu, liền như kẻ điên mà xông qua.

“Ô ô ô!” Hai tay hai chân của Liễu Hinh Nguyệt bị trói trên giường, ngoài miệng dán băng dính, vừa thấy Lâm Hải, lập tức ô ô phát ra thanh âm giãy dụa, lo lắng hướng phía Lâm Hải nháy mắt.

Nhưng mà, Lâm Hải lửa giận sôi sục, đã không lo được bất cứ chuyện gì, mấy cái đi nhanh liền đến trước người Liễu Hinh Nguyệt, đưa tay đem băng dính dán ngoài miệng Liễu Hinh Nguyệt giật xuống.

“Hinh Nguyệt, em không sao chứ?”

“Không muốn!!!”

Liễu Hinh Nguyệt căn bản không có trả lời câu hỏi của Lâm Hải, mà chính là hướng phía sau lưng Lâm Hải hô to một tiếng, trong hai mắt lộ ra ánh mắt vô cùng tuyệt vọng.

Lâm Hải lúc này mới chú ý tới Liễu Hinh Nguyệt khác thường, trong lòng không khỏi đột nhiên giật mình.

Ngay sau đó, báo động trong lòng Lâm Hải tăng vọt, một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, trong nháy mắt liền đến phía sau Lâm Hải.

“Không tốt!” Lâm Hải giật nảy cả mình, tiếng xé gió không khí mãnh liệt này, Lâm Hải không cần quay đầu lại cũng liền biết rõ, phía sau có người dùng ám khí đánh lén.

Dưới chân Lâm Hải hơi bước, liền muốn thi triển Tật Phong Bộ để tránh ra, thế nhưng là bước chân vừa mới khởi động, thân thể Lâm Hải chấn động, lại sinh sinh dừng lại.

“Không thể tránh, một khi né tránh, liền sẽ công kích đến trên thân Hinh Nguyệt!”

Trong lúc nguy cấp, thân thể Lâm Hải thoáng nghiêng một cái, tránh thoát bộ vị yếu hại, chuẩn bị đón đỡ tập kích từ phía sau!

“Phốc!” Một âm thanh trầm thấp đâm vào thịt vang lên, Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, thân thể ưỡn lên, trực tiếp ngã xuống giường.

“Lâm Hải!!!” Liễu Hinh Nguyệt phát ra một tiếng gào thét khàn cả giọng, nước mắt trong nháy mắt liền chảy xuống.

“Hinh Nguyệt, yên tâm, anh không sao!” Lâm Hải cố nén đau nhức kịch liệt, xoay người ngồi dậy, lại cảm thấy khí lực trên thân đang nhanh chóng biến mất.

Khẽ vươn tay, Lâm Hải bắt lấy chỗ vai ở phía sau lưng, dùng lực nhổ một cái, đem vật tập kích chính mình cầm trong tay.

“Lại là một mũi tên!”

“Ngươi người này chuyện gì xảy ra, dám...” Lúc này, bảo an rốt cục xông lên, nhưng khi thấy tình cảnh trước mặt, tất cả lập tức đều sững sờ.

“Chỗ này không có chuyện của các ngươi, tất cả đi xuống!” Bỗng nhiên, một thanh âm, từ sau cửa vang lên, Lục Tuấn Lương đi tới.

“Vâng, thiếu gia.” Bảo an thấy thiếu chủ nhân của khách sạn thế mà lại tại chỗ này, lập tức ngoan ngoãn chạy.

“Thật là nghĩ không ra, mạng ngươi vẫn còn lớn.” Lục Tuấn Lương phanh một tiếng, đem cửa lần nữa đóng lại.

Lâm Hải cừu hận ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lục Tuấn Lương giờ phút này vậy mà thân thể trần truồng, chỉ mặc một cái quần cộc, mà trong tay còn cầm một cái Liên Hoàn Nỏ nho nhỏ.

“Trốn được một mệnh còn không hiểu được trân quý, lão tử cùng Hinh Nguyệt lập tức liền muốn cùng chung xuân tiêu, ngươi cái hỗn đản này lại chạy tới quấy rối, thật là ngán sống!” Lục Tuấn Lương trong mắt lấp lóe hung quang, hướng phía Lâm Hải bạo hống một tiếng!

Lúc trước gã đã đem chính mình cởi sạch, tiếp xuống lại muốn đem y phục của Liễu Hinh Nguyệt tháo xuống, lập tức liền muốn hưởng thụ được tư vị của tiểu mỹ nhân Liễu Hinh Nguyệt này, người nào nghĩ tới tại thời khắc mấu chốt, thì lại bị Lâm Hải làm hỏng, để Lục Tuấn Lương lên cơn giận dữ một trận!

Nhưng mà, trong lòng Lâm Hải so với gã lại càng thêm phẫn nộ, tình cảnh trước mắt này, Lục Tuấn Lương không nói Lâm Hải cũng thấy rõ, chỉ cần mình chậm thêm một lát, Hinh Nguyệt của chính mình liền...

“Lục Tuấn Lương, ngươi cái đồ vật cả Tần thú cũng không bằng!” Trong mắt Lâm Hải sinh hận, phẫn nộ mắng to nói.

“Tần thú cũng không bằng?” Lục Tuấn Lương cười quái dị một tiếng, “Nếu ngươi đã đánh giá ta như thế, vậy ta cũng không thể để cho ngươi thất vọng a?”

Nói xong, Lục Tuấn Lương lè lưỡi, liếm liếm bờ môi.

“Không bằng, ta ở ngay trước mặt ngươi, cùng Hinh Nguyệt biểu diễn một chút, ngươi xem coi thế nào?”

“Ngươi dám! Ta giết ngươi!” Con mắt Lâm Hải cơ hồ phun ra lửa.

“Ha ha ha, ngươi đã trúng độc nỏ của ta, tự thân cũng khó bảo đảm, còn tại chỗ này hung hăng càn quấy, ngươi liền trừng to mắt cho ta, hảo hảo thưởng thức biểu diễn đặc sắc của lão tử cùng Hinh Nguyệt đi!”

Lục Tuấn Lương nói, một mặt khinh bạc cười lớn nhào về phía Liễu Hinh Nguyệt ở trên giường.

Chương 446: Thần Long Thổ Tín

“Gâu Gâu!” Lục Tuấn Lương vừa mới động, A Hoa đã sủa inh ỏi, bỗng nhiên nhào lên.

Khóe miệng Lục Tuấn Lương khinh thường nhếch lên, gã đã sớm chú ý tới bên cạnh còn có một con chó, bất quá gã căn bản cũng không có để ở trong lòng.

Tu vi đến loại tình trạng như gã này, đừng nói là một đầu chó phổ thông, liền xem như một chó Tàng Ngao, thì gã vẫy tay một cái, liền có thể nhẹ nhõm diệt đi.

Bởi vậy, tại trong nháy mắt A Hoa nhào lên, Lục Tuấn Lương căn bản không thèm để ý chút nào.

“Xéo!” Lục Tuấn Lương cũng không quay đầu lại đánh một chưởng hướng về phía sau, gã thấy, một chưởng này ẩn chứa ba phần sức mạnh của mình, đủ để đem đầu chó này đánh thành thịt nát.

Thế nhưng là sau khi vung chưởng ra ngoài, Lục Tuấn Lương đã cảm thấy không thích hợp.

“Không đánh trúng sao?” Lục Tuấn Lương sững sờ, nhưng ngay sau đó trên cánh tay cũng là truyền đến một hồi đau đớn.

“Đậu phộng!” Lục Tuấn Lương đau đến mắng to một tiếng, đã thấy A Hoa há mồm gắt gao cắn cánh tay của gã.

“Đi chết đi!” Lục Tuấn Lương nổi giận vung tay một cái, gã chẳng thể nghĩ tới, đầu chó tướng mạo quái dị này, chẳng những tránh thoát công kích của mình, còn thừa cơ cắn gã một cái.

Thật con mẹ nó mất mặt ném lớn!

Lục Tuấn Lương hất lên một cái, lực lớn chừng ngàn cân, quán tính cực lớn để A Hoa không thể không nhả ra, thừa cơ bay ra ngoài, nhẹ nhõm rơi xuống đất.

Mà giờ khắc này, Lục Tuấn Lương chợt thấy phía sau sinh gió, trong nháy mắt sững sờ, cổ tay đang nắm Cung Nỗ Thủ bỗng nhiên đau xót, không cầm nổi, mà Cung Nỗ cũng tuột tay mà bay.

Lục Tuấn Lương kinh hãi quay người, đã thấy Lâm Hải ngạo nghễ đứng thẳng tại bên người mình, đang dùng một đôi ánh mắt băng lãnh nhìn mình chằm chằm.

Lục Tuấn Lương hoảng hốt, thật không thể tin chỉ Lâm Hải.

“Không có khả năng, ngươi trúng nỏ độc của ta, hẳn là toàn thân vô lực, làm sao có thể đứng lên được?”

“Nỏ độc?” Lâm Hải không khỏi cười nhạo một tiếng, “Ngươi coi xưng hô Thần y của ca là nói không sao, sẽ sợ cái quỷ nỏ độc của ngươi à.”

“Này, này vừa rồi ngươi cũng là giả vờ?” Lục Tuấn Lương chấn kinh một trận.

“Không giả vờ thì ngươi sao có thể buông lỏng cảnh giác, cái nỏ độc kia của ngươi đối với ta không có uy hiếp, nhưng vạn nhất làm bị thương Hinh Nguyệt của ta thì làm sao bây giờ?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, ngay tại trong nháy mắt lúc trước khi hắn xoay người ngồi dậy, đã đem một cây kim châm đâm vào trong huyệt đạo của chính mình, đem độc tố bức ra.

Trước đó làm ra hết thảy, chẳng qua là vì phá vỡ cảnh giác của Lục Tuấn Lương, sau đó phối hợp cùng A Hoa, đánh rơi nỏ độc của gã mà thôi.

Dù sao luận thực lực, Lâm Hải cảm thấy Lục Tuấn Lương hẳn là không khác mình là mấy, một khi động thủ, nỏ độc trong tay gã nếu là bắn về phía Liễu Hinh Nguyệt, chính mình không nhất định có thể chiếu ứng chu toàn.

“Hỗn đản!” Lục Tuấn Lương minh bạch hết thảy liền giận mắng một tiếng, ánh mắt lộ ra quang mang hung ác.

“Đừng tưởng rằng không có nỏ độc, ta liền không thể giết ngươi, chịu chết đi!”

Lục Tuấn Lương nói xong, tức giận quát một tiếng, hướng phía Lâm Hải cũng là một quyền đánh tới, vừa nhanh vừa độc!

Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, nhưng trong lòng thì khẽ lắc đầu.

Thế trong một quyền này của Lục Tuấn Lương, tuy cương mãnh, so với chính mình cũng không kém bao nhiêu, nhưng ở phương diện tốc độ, lại so với cái nam tử trung niên trước đó kia thì kém xa!

Trong phòng chật hẹp, Lâm Hải không muốn tránh tránh, sẽ đem Liễu Hinh Nguyệt bại lộ tại trước mặt Lục Tuấn Lương, thế là trong lòng quét ngang, cũng là một quyền vung ra, chuẩn bị cùng Lục Tuấn Lương chơi cứng đối cứng.

“Hừ! Muốn chết!” Lục Tuấn Lương thấy Lâm Hải không tránh không né, lại muốn cùng mình đối quyền, trong lòng nhất thời cười lạnh một tiếng.

Chính mình là ai? Là thiên tài trăm năm khó gặp một lần của Bồng Lai Lục gia, tu luyện ba năm liền đạt tới Luyện Khí hậu kỳ, lại luyện Thiết Quyền, một quyền xuống dưới có lực lượng ngàn cân, cho dù là người cao hơn chính mình cả một cảnh giới, cũng chưa chắc dám cùng mình đối quyền, cái Lâm Hải này tính toán cái đồ vật gì?

Thật sự là không biết lượng sức!

Mắt thấy quyền đầu của hai người liền muốn đụng vào nhau, khóe miệng của Lục Tuấn Lương hơi vểnh lên, thậm chí đã bắt đầu ảo tưởng đến âm thanh tiếng xương nứt của Lâm Hải.

Ầm!

Một tiếng va đập trầm mặc vang lên, Lục Tuấn Lương cười ha ha một tiếng.

“Hừ, hạng người cuồng vọng, một quyền này, ngạch...” Lời nói của Lục Tuấn Lương im bặt mà dừng, sau đó một cỗ thống khổ toàn tâm truyền đến, mồ hôi to như hạt đậu lập tức từ trán lăn xuống.

Mắt của Lục Tuấn Lương như muốn nứt, gắt gao nhìn chằm chằm vào quyền đầu đổ máu của chính mình, một mặt thật không thể tin.

“Ta, xương ngón tay của ta gãy điều đó không có khả năng, cái này sao có thể!”

Lục Tuấn Lương kinh hãi gầm thét, tâm lý bị đả kích, thậm chí với thống khổ gãy tay còn muốn thống khổ hơn.

Mà Lâm Hải giờ phút này cũng đem quyền đầu thu về phía sau, đau đớn cực lớn để hắn nhếch miệng một trận.

“Bà nội ngươi, cái Lục Tuấn Lương này thật là thật sự có tài, kém chút đem xương ngón tay của ca ca đánh gãy!”

Từ trong tích tắc quyền đầu của hai người tiếp xúc, khiến chân khí ở bên trong toát ra ngoài, Lâm Hải cũng đoán được, cái Lục Tuấn Lương này thế mà cũng giống như mình, tu vi cũng là Luyện Khí hậu kỳ!

Chỉ bất quá, chân khí của chính mình ngưng luyện như thực chất, mà chân khí của gã lại mỏng manh lộn xộn, còn không phải là kém một cái cấp bậc, tuy đẳng cấp tu vi đồng dạng, nhưng chất lượng chân khí khác biệt, lại làm cho Lục Tuấn Lương bị thua một chiêu.

“A a a a, ta muốn giết ngươi!” Lục Tuấn Lương phẫn nộ gầm thét, chính mình đường đường là đệ nhất thiên tài của Lục gia, thế mà bị một cái Lâm Hải không có danh tiếng gì đánh gãy xương ngón tay, chuyện này với gã mà nói, quả thực là sỉ nhục lớn lao.

“Keng!” Một tiếng, tại một vòng bên hông Lục Tuấn Lương, một thanh nhuyễn kiếm lóe u quang xanh biếc xuất hiện tại trong tay gã, vẫn không ngừng run rẩy!

“Không tốt!” Trong lòng Lâm Hải trầm xuống, thực lực của chính mình cùng Lục Tuấn Lương tương đương, nếu như tay không tấc sắt, bằng vào ưu thế chân khí, Lâm Hải bỏ phí một phen phá gãy, vẫn là có thể đem gã đánh gục!

Nhưng hiện tại, Lục Tuấn Lương thế mà xuất ra vũ khí, cứ như vậy, Lâm Hải lập tức ở vào thế hạ phong.

“Đi chết đi!” Lục Tuấn Lương chợt quát một tiếng, nhuyễn kiếm trong tay lắc một cái, như Bạch Xà Thổ Tín, hướng phía trước ngực Lâm Hải đâm tới.

Lâm Hải vội vàng nghiêng người một cái, né tránh một nhát đâm vào ngực của Lục Tuấn Lương, đồng thời chưởng trái đưa về phía trước dò xét, đánh thẳng vào chỗ then chốt trên cổ tay của Lục Tuấn Lương, chuẩn bị tay không bắt dao sắc.

Tiếc rằng, Lục Tuấn Lương cũng không phải là dễ sống chung, cánh tay hơi trầm xuống, tránh thoát một trảo của Lâm Hải, đồng thời cổ tay xoay chuyển, nhuyễn kiếm lại lấy một cái góc độ vô cùng xảo trá, đâm về dưới xương sườn của Lâm Hải.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật nảy cả mình, nghĩ không ra kiếm pháp của Lục Tuấn Lương cư nhiên lại tinh diệu như thế.

Vội vàng sử dụng lực bên hông, thân thể xoay tròn một cái chín mươi độ, chỉ nghe xoạt một tiếng, trường kiếm của Lục Tuấn

Lương vậy mà đâm thủng y phục của Lâm Hải, dán sát da thịt mà sượt qua người.

“Em gái ngươi!” Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cái này nếu là chậm một chút, chính mình coi như bị thương.

Lục Tuấn Lương một chiêu đắc thế, kiếm trong tay ra chiêu như bão tố, một chiêu nhanh hơn một chiêu, lít nha lít nhít hướng phía Lâm Hải công tới, trong nháy mắt liền đem Lâm Hải bao phủ tại bên trong kiếm ảnh.

“A... Nha phi, ba ba ngươi cũng đừng treo, A Hoa không muốn làm cô chó (*con chó mồ côi) a!” A Hoa ở một bên thấy Lâm Hải bị buộc tại thế yếu, trong lòng cũng là lo lắng, tiếc rằng kiếm pháp của Lục Tuấn Lương dày đặc, khi công kích đồng thời cũng đem chính mình bảo hộ tại bên trong kiếm pháp, để A Hoa muốn xông qua giúp đỡ cũng không qua được.

Lâm Hải giờ phút này đang toàn lực né tránh công kích của Lục Tuấn Lương, trong lòng cũng là âm thầm kêu khổ.

Hai người có thực lực tương đương, nhưng Lục Tuấn Lương lại tay cầm trường kiếm, để Lâm Hải căn bản là không có cách lại gần người, chỉ có phần trốn tránh, không có phần tiến công, bị động bị đánh như vậy, bị thua cũng là sự tình sớm muộn.

Tại dưới một phen công kích gió táp mưa rào của Lục Tuấn Lương, quần áo Lâm Hải sớm đã tả tơi, nếu không có lấy ưu thế bên trên thân pháp, nói không chừng đã bị Lục Tuấn Lương đâm ra mấy cái cái lỗ thủng lớn.

“Mẹ nó, việc này qua đi, nhất định phải học một môn binh khí!” Lâm Hải âm thầm kêu khổ cuống quít, chỉ có thể dùng hết khí lực mà đau khổ chèo chống.

Lục Tuấn Lương thấy Lâm Hải bị chính mình làm cho chật vật không chịu nổi, thua chị kém em, sắc mặt lập tức lộ ra nụ cười đắc ý.

“Hừ, ngươi con mẹ nó ngược lại là hung hăng càn quấy a! Đắc ý ta! Hôm nay lão tử liền giết ngươi!”

Lục Tuấn Lương gào thét lớn, kiếm chiêu lần nữa tăng tốc, áp lực của Lâm Hải lập tức đột ngột tăng cao, hiểm tượng hoàn sinh!

“Ăn một chiêu mạnh nhất của ta, Thần Long Thổ Tín!”

Đột nhiên, Lục Tuấn Lương quát lớn một tiếng, tốc độ của kiếm pháp trong tay bỗng nhiên lần nữa tăng vọt, vậy mà nhanh hơn trước đó gấp ba có thừa, hướng phía vị trí hiểm yếu nơi cổ họng của Lâm Hải, hung ác đâm tới.

“Không tốt!” Lâm Hải giật nảy cả mình, đồng tử nhanh chóng co lại.

Thời gian nháy mắt, nhuyễn kiếm của Lục Tuấn Lương đã đến gần, nơi cổ họng Lâm Hải, thậm chí đã cảm nhận được hàn ý băng lãnh từ chỗ mũi kiếm truyền đến!

Lại muốn tránh, thì đã không kịp!

Chương 447: Truy Vân Kiếm!

Lâm Hải muốn tránh cũng không được, tránh cũng không thể tránh, chỉ còn chịu chết!

“Lâm Hải!”

“Ba ba!”

Liễu Hinh Nguyệt cùng A Hoa tất cả cũng đều là quá sợ hãi, nhưng mà kiếm chiêu của Lục Tuấn Lương quá nhanh, đừng nói bọn họ không có năng lực ngăn cản, cho dù có năng lực, về thời gian cũng không kịp.

“Lão công!” Nước mắt của Liễu Hinh Nguyệt trong nháy mắt liền chảy xuống, cực kỳ bi thương nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn tiếp.

“Ha ha, đi chết đi!” Lục Tuấn Lương cười gằn, lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Ách...” Chỉ là, gã vừa dứt lời, nụ cười trên mặt lại bỗng nhiên cứng đờ.

Chỉ gặp trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lâm Hải bỗng nhiên nâng tay phải lên, đem nhuyễn kiếm sinh sinh nắm trong lòng bàn tay.

“Hừ hừ, thật sự là ấu trĩ, ngươi cho rằng dạng này sẽ hữu dụng sao? Nhuyễn kiếm của ta chém sắt như chém bùn, loại cách làm ngu xuẩn như của ngươi này, chỉ có duy nhất một hiệu quả chính là trước khi chết lại hưởng thụ thêm một chút thống khổ đứt tay mà thôi!”

“Đứt cho ta!” Lục Tuấn Lương tức giận quát một tiếng, tiếp tục dùng lực, hướng phía trước đâm tới.

Mà Lâm Hải giờ phút này, cũng đem chân khí toàn thân vận chuyển tại trong tay phải, gắt gao nắm chặt nhuyễn kiếm của Lục Tuấn Lương, tuy mũi kiếm đã dán sát vào cổ họng mình, đâm rách da thịt, nhưng cuối cùng lại cũng khó có thể tiến lên mảy may.

Lục Tuấn Lương thấy trường kiếm của mình, cũng không có giống như trong dự đoán, cắt đứt bàn tay của Lâm Hải, sau đó đâm xuyên qua cổ họng của Lâm Hải, biểu lộ trên mặt không khỏi khẽ giật mình.

Mang theo ánh mắt nghi ngờ ngẩng đầu nhìn lại, Lục Tuấn Lương nhất thời kinh hãi trừng to mắt.

“Điều đó không có khả năng!!!”

Chỉ thấy tay phải nắm chặt nhuyễn kiếm của chính mình của Lâm Hải, chẳng những không có đứt, thậm chí ngay cả một giọt máu đều không có, căn bản liền cả da thịt đều không có vạch phá!

“Không có khả năng, tuyệt đối không thể có khả năng này!” Trong lòng Lục Tuấn Lương rung mạnh, quả thực không thể tin được con mắt của chính mình.

Phải biết, thanh nhuyễn kiếm trong tay mình này, thế nhưng là Truy Vân Kiếm một trong ba đại Thần Binh của Bồng Lai Lục gia, thổi tóc tóc đứt, chém sắt như chém bùn, nếu không phải mình có thân phận là gia chủ tương lai, thì thứ này căn bản không có khả năng ban cho chính mình.

Loại thần binh cực sắc bén này, coi như toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo, cũng tuyệt đối không vượt qua được mười chuôi, đừng nói là Luyện Khí kỳ, liền xem như cao thủ Ngưng Chân kỳ thậm chí là Kim Đan kỳ, cũng không dám dùng thân thể ngạnh kháng Truy Vân Kiếm.

Thế nhưng là cái Lâm Hải trước mặt này, chẳng những dùng một tay nắm gắt gao nắm chặt Truy Vân Kiếm, không thể tưởng tượng nhất chính là, vậy mà còn lông tóc không thương!

Cái này căn bản là chuyện không có khả năng!

Mà Lâm Hải giờ phút này, trong lòng lại là vui mừng quá đỗi!

Dùng bàn tay nghênh đón nhuyễn kiếm của Lục Tuấn Lương, kỳ thực cũng là do Lâm Hải không có biện pháp nào khác, gãy mất cánh tay còn có thể lại tìm tiểu Na Tra nối lại, dù sao cũng tốt hơn so với việc mất đi tánh mạng.

Lâm Hải nguyên bản định là, lợi dùng bàn tay kéo đến một chút thời gian, sáng tạo cho mình cơ hội trốn qua một kiếm trí mạng này, nhưng vạn vạn không nghĩ đến chuyện, bàn tay Tử Lôi

Thần Long Tí bày, thế mà sinh sinh tiếp được nhuyễn kiếm của Lục Tuấn Lương mà còn lông tóc không thương!

Đây thật là niềm vui ngoài ý muốn a!

“Xem ra cái Tử Lôi Thần Long Tí này, còn có tiềm lực rất lớn không có bị chính mình khai quật ra a!”

Lúc này, Liễu Hinh Nguyệt cùng A Hoa cũng phát hiện, Lâm Hải vậy mà không có việc gì, nhất thời cao hứng vui đến phát khóc.

Sắc mặt Lục Tuấn Lương âm trầm, xanh mặt, đem hết khí lực bú sữa, thế nhưng Truy Vân Kiếm trong tay rốt cuộc cũng khó mà đẩy về phía trước thêm một phân một hào nào!

“Mẹ nó! Buông tay cho ta!” Đã không thể đẩy về phía trước tiến, Lục Tuấn Lương đành phải đem Truy Vân Kiếm rút về, tìm cơ hội khác!

Thế nhưng là, thời điểm khi gã rút kiếm trở về, lại phát hiện rút không nổi.

Lâm Hải gắt gao nắm Truy Vân Kiếm, sắc mặt cười lạnh một trận.

Nói đùa! Thật vất vả mới bắt lại vũ khí của gã, làm sao có thể tuỳ tiện buông tay, để gã lại cầm kiếm tới đâm chính mình?

Hai người giằng co, tất cả đều đem hết toàn lực, tranh cướp Truy Vân Kiếm lẫn nhau, người nào cũng không chịu từ bỏ.

Thời gian một giây lại một giây trôi qua, sau một thời gian ngắn giằng co, Truy Vân Kiếm rốt cục bắt đầu bị Lục Tuấn Lương từng chút từng chút rút ra từ trong tay Lâm Hải.

Lâm Hải thấy thế, không khỏi thở dài trong lòng.

Lục Tuấn Lương tay cầm chuôi kiếm, mà chính mình nắm lưỡi kiếm, phương diện dùng lực, cuối cùng vẫn là mình chiếm thế yếu, dù cho chân khí của chính mình hơi mạnh hơn Lục Tuấn Lương, nhưng kết quả là cũng không cách nào tránh khỏi kết quả bảo kiếm bị đoạt về.

Lục Tuấn Lương thấy Truy Vân Kiếm rốt cục muốn thoát khỏi bàn tay của Lâm Hải, sắc mặt lập tức lại lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Ha ha, ngươi ngược lại là nắm chặt a! Chờ lão tử đoạt lại bảo kiếm, lập tức liền giết ngươi, nhìn ngươi có thể sử dụng tay ngăn trở mấy lần!”

Nhìn Lục Tuấn Lương hung hăng càn quấy, trong lòng Lâm Hải trầm xuống, không khỏi thầm mắng một tiếng.

“Con mẹ nó tiểu nhân đắc chí, nếu như mình có thể khống chế lôi điện của Tử Lôi Thần Long Tí, cho gã lập tức ăn một lần liền tốt!”

Lâm Hải vô ý có một cái ý niệm trong đầu, trên thân kiếm Truy Vân Kiếm, đột nhiên bắn ra vô số hồ quang điện màu tím.

Mà thân thể Lục Tuấn Lương ưỡn lên, sau đó cánh tay cầm kiếm, như là bị giật điện, bỗng nhiên run lẩy bẩy.

Sắc mặt Lục Tuấn Lương hoảng hốt, một mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm vào cánh tay run rẩy không dừng của mình.

“Cái này, đây là có chuyện gì!”

“Cái gì?” Lông mày Lâm Hải nhướn lên, sau đó lập tức hiểu được, không khỏi cao hứng cười ha ha.

Mẹ nó, thật sự là nghĩ cái gì thì cái đó đến, Tử Lôi Thần Long Tí thế mà tự mình phát động! Thật sự là trời cũng giúp ta a!

“Nhân lúc gã bệnh, đòi mạng gã!” Trong lòng Lâm Hải thầm quát một tiếng, lúc này nếu không thừa cơ động thủ, vậy liền thành ngu ngốc.

Bỗng nhiên chân phải bay lên, hung hăng đá vào trên mặt Lục Tuấn Lương, Lục Tuấn Lương lảo đảo một cái, trực tiếp té lăn trên đất, hôn mê đi.

Lâm Hải vung tay lên, đem Truy Vân Kiếm nắm ở trong tay.

“Ha ha, kiếm này quy ta!” Lâm Hải lăng không đùa nghịch hai lần, trên thân kiếm xanh biếc, mang theo hồ quang điện màu tím, lôi ra một chuỗi kiếm mang màu sức rực rỡ ở trong không khí, để trong lòng Lâm Hải ưa thích đến không được.

Mang theo kiếm, Lâm Hải quay người, chuẩn bị đem dây thừng buộc chặt Liễu Hinh Nguyệt chém đứt.

“A, hiệu quả của Tử Lôi Thần Long Tí làm sao còn không biến mất, dạng này có thể làm bị thương Hinh Nguyệt hay không?”

Lâm Hải nhìn hồ quang điện màu tím trên thân Truy Vân Kiếm, không khỏi nhíu lông mày một cái.

Nhưng khiến hắn không nghĩ tới là, ý nghĩ này vừa nhô ra, hồ quang điện trên thân Truy Vân Kiếm lập tức biến mất không còn tăm hơi.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, sau đó lông mày mạnh mẽ nhảy lên, nghĩ đến một loại khả năng.

“Hồ quang điện xuất hiện!” Lâm Hải mặc niệm một tiếng, sau một khắc, hồ quang điện màu tím lần nữa xuất hiện tại trên thân kiếm.

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, trên mặt lộ ra quang mang kinh hỉ.

“Biến mất!” Theo Lâm Hải mặc niệm, hồ quang điện lần nữa từ trên thân kiếm biến mất.

“Ha ha ha, quả là thế!” Lâm Hải mừng rỡ như điên, hiệu quả lôi điện của cái Tử Lôi Thần Long Tí này, vậy mà thật sự là chịu ý niệm của chính mình khống chế.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, chính mình thật con mẹ nó đần a, phương pháp điều động lôi điện đơn giản như vậy, chính mình thế mà trong thời gian dài như vậy đều không có phát hiện.

Bất quá cái khía cạnh này cũng nói rõ, nguy cơ mà chính mình phải đối diện trong khoảng thời gian này thật sự là quá ít.

Hôm nay mặc kệ là cái nam tử trung niên kia, hay là Lục Tuấn Lương, cũng đang cho bên trong tâm Lâm Hải một cái tỉnh táo cực lớn, cái này chính là mình nhất định phải nhanh chóng đề cao thực lực, dị sĩ có năng nhân trên cái thế giới này, phải hơn xa xa so tưởng tượng của chính mình, một chút mất tập trung, liền có khả năng gặp gỡ nguy hiểm vạn kiếp bất phục.

“Trước tiên đem dây thừng của Hinh Nguyệt cởi bỏ rồi nói sau.” Lâm Hải quay đầu, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt mỉm cười.

“Hinh Nguyệt, để em chịu ủy khuất, anh giờ sẽ chém đứt dây thừng cho em.”

Lâm Hải nói, Truy Vân Kiếm trong tay vung lên, dây thừng trên chân Liễu Hinh Nguyệt ứng thanh mà đứt.

Lâm Hải quay người, chuẩn bị đi qua đầu giường chém đứt dây thừng trên tay Liễu Hinh Nguyệt, thế nhưng là vừa quay người lại, trên mặt Lâm Hải lập tức lộ ra biểu lộ hoảng sợ!

Chương 448: Ngươi cho rằng ta sẽ bỏ qua ngươi sao?

“Hỗn đản!” Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng.

Nguyên lai, không biết từ lúc nào, Lục Tuấn Lương đã tỉnh lại, mà giờ khắc này một đôi tay đã khoác lên trên cổ Liễu Hinh Nguyệt, đang nhìn Lâm Hải điên cuồng cười lạnh.

“Buông Hinh Nguyệt ra!” Lâm Hải tức giận quát một tiếng, Truy Vân Kiếm trong tay trực chỉ vào Lục Tuấn Lương.

“Đến a, có bản lĩnh thì giết ta à, nhìn xem là ta chết trước, hay là Liễu Hinh Nguyệt chết trước!” Lục Tuấn Lương điên cuồng gào thét, bàn tay hơi hơi dùng sức, Liễu Hinh Nguyệt lập tức trở nên hô hấp khó khăn.

“Ngươi dừng tay cho ta!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, nhìn khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt đỏ lên, trong lòng vừa vội lại hối hận một trận!

“Mẹ nó, sớm biết như thế, vừa rồi liền nên một kiếm giết chết gã, về sau đối với địch nhân tuyệt đối không thể nhân từ!”

“Ngươi để cho ta dừng tay liền dừng tay sao, dựa vào cái gì!” Lục Tuấn Lương điên cuồng gào thét, trong tay lần nữa dùng lực.

“Ách...” Liễu Hinh Nguyệt phát ra một tiếng rên thống khổ, một tia máu tươi từ khóe miệng chậm rãi chảy xuống.

“Hinh Nguyệt!” Lâm Hải thấy thế, trong lòng đau xót, càng thêm hối hận chính mình vừa rồi vì sao không có động thủ.

“Hừ, muốn để cho nàng còn sống, liền đem kiếm buông xuống!”

“Ta buông!” Lâm Hải nghe vậy, vội vàng buông lỏng tay, leng keng một tiếng, Truy Vân Kiếm rơi trên mặt đất.

“Ha ha, rất tốt, tiếp đó, tự đoạn hai tay!” Lục Tuấn Lương cười đắc ý, điên cuồng hô nói.

Lâm Hải nghe vậy, đột nhiên giật mình.

“Lâm, Hải, không, muốn…” Liễu Hinh Nguyệt tốn sức gạt ra bốn chữ, hướng phía Lâm Hải gian nan lúc lắc đầu.

“Ngươi im miệng cho ta!” Trên tay Lục Tuấn Lương đột nhiên dùng sức, bên trong miệng Liễu Hinh Nguyệt lập tức lại có một dòng máu đỏ, theo khóe miệng nàng chảy xuống cái cổ trắng nõn.

“Nhanh lên, nếu không ta hiện tại liền giết nàng!” Lục Tuấn Lương hướng phía Lâm Hải gầm lên giận dữ, trong mắt hung quang phát ra, trong tay chuẩn bị lần nữa dùng lực.

“Không được!” Lâm Hải vội vàng hét lớn một tiếng ngăn lại, “Ta tự đoạn hai tay là được!”

Nói xong, Lâm Hải một mặt đau lòng liếc nhìn Liễu Hinh Nguyệt một chút.

“Hinh Nguyệt, là do anh vô năng, là do anh tính cách mềm yếu, không quả quyết, mới khiến cho em có nỗi khổ hôm nay, anh xin lỗi em!”

Hai mắt Liễu Hinh Nguyệt rưng rưng, cổ bị Lục Tuấn Lương kẹp lại, nói không ra lời, chỉ là gian nan hướng phía Lâm Hải lắc đầu, ra hiệu cho Lâm Hải không được tự đoạn hai tay.

“Đậu móa, dông dài cái gì, còn không mau một chút!” Lục Tuấn Lương thấy lúc này, hai người còn ở chỗ này mối tình thắm thiết, trong lòng nhất thời khó chịu một trận, mở miệng gầm thét nói.

“Tốt, nếu như ta tự đoạn hai tay xong, ngươi phải thả Hinh Nguyệt ra!”

“Yên tâm, chỉ cần ngươi tự đoạn hai tay, ta lập tức thả nàng!”

“Ba ba, không muốn a, cái này căn bản là âm mưu, một khi ngươi tự đoạn hai tay, liền ai cũng không sống được!” A Hoa ở một bên, vội vàng mở miệng nhắc nhở nói.

Lâm Hải nghe vậy cười khổ một tiếng, đạo lý đơn giản như vậy, hắn làm sao có thể không hiểu, nhưng bây giờ Hinh Nguyệt tại trên tay Lục Tuấn Lương, hắn thì có biện pháp gì đâu, chẳng lẽ trơ mắt nhìn lấy Hinh Nguyệt bị gã bóp chết sao!

“Còn không mau một chút, cho ngươi thêm mười giây, mười giây qua đi, nếu như ngươi còn không tự đoạn hai tay, ta lập tức bóp chết nàng!”

“Mười giây!” Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, chỉ có mười giây sao?

Trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, có lẽ khi chính mình gãy mất hai tay, đồng thời cũng chính là tử kỳ của mình đi.

“Nếu có kiếp sau, đối đãi với địch nhân nhất định phải sát phạt quyết đoán, bất cứ lúc nào không thể phớt lờ! Đây là giáo huấn lấy mạng sống ra để đánh đổi a!”

Lâm Hải nhắm mắt, lẳng lặng chờ đợi mười giây sau cùng của cuộc đời mình đến.

Lục Tuấn Lương một mặt nhe răng cười nhìn chăm chú vào Lâm Hải, liền chờ trong nháy mắt Lâm Hải tự đoạn hai tay, lập tức xông lên đem hắn đánh cho tàn phế, sau đó ở ngay trước mặt hắn, lột sạch Liễu Hinh Nguyệt, hảo hảo đùa bỡn một phen.

Không khí lập tức biến đến vô cùng gấp gáp căng thẳng, người nào cũng không có chú ý tới, vết máu theo cái cổ của Liễu Hinh Nguyệt, trong nháy mắt tiếp xúc cùng dây chuyền Huyền Nguyệt, một vệt sáng xanh lóe lên một cái rồi biến mất.

Trong nháy mắt ánh sáng xanh biến mất, thân thể Liễu Hinh Nguyệt khẽ chấn động, sau đó đôi mi vẩy một cái, ở trong đôi mắt đẹp bùng lên tinh quang!

"Ha ha ha, thời gian đến, còn chưa động thủ!" Lục Tuấn Lương hướng phía Lâm Hải cười gằn hét lớn một tiếng.

"Ai!" Lâm Hải ai thán một tiếng, giơ lên hai tay, liền muốn tự đoạn cánh tay.

Mà vào thời khắc này, đột biến nảy sinh!

Liễu Hinh Nguyệt bị Lục Tuấn Lương bóp lấy bỗng nhiên đưa cánh tay, một phát bắt được cổ tay Lục Tuấn Lương đang bóp lấy mình, nhẹ nhàng uốn éo, một tiếng rắc vang giòn, cánh tay Lục Tuấn Lương lập tức rụng rời xuống tới.

"A!!!" Một tiếng rú thảm thống khổ truyền ra, Liễu Hinh Nguyệt đá ngang một cái, hung hăng đá vào trên ngực Lục Tuấn Lương, thân thể Lục Tuấn Lương bay lên, trực tiếp đụng ở trên tường, phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể Liễu Hinh Nguyệt tung bay, đứng lên, dây thừng trói chặt cánh tay chẳng biết từ lúc nào, sớm đã đứt đoạn.

"Hinh Nguyệt!" Lâm Hải thấy thế quá vui mừng, một cái đi nhanh xông qua, chuẩn bị đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực.

"Ừm?" Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn sang này vô cùng lạnh lùng, để cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại.

"Hinh Nguyệt, em..." Lâm Hải giật mình trong lòng, Liễu Hinh Nguyệt lạnh lẽo liếc nhìn một chút, vậy mà khiến Lâm Hải cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

“Ta không sao.” Liễu Hinh Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, ngữ khí không mang theo một chút tình cảm nào.

“Trên thân Hinh Nguyệt phát sinh chuyện gì?” Đáy lòng Lâm Hải rung mạnh, lúc này mới nhớ tới thân thủ vừa ròi của Liễu Hinh Nguyệt, vậy mà không hề kém so với chính mình, thế nhưng Hinh Nguyệt rõ ràng không biết công phu a!

“Tranh thủ thời gian xử lý xong cái sự tình này, sau đó rời đi đi.” Lúc này, Liễu Hinh Nguyệt mở miệng lần nữa, chỉ là ngữ khí băng lãnh này, để trong lòng Lâm Hải không khỏi đau xót.

“Tốt!” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, biến hóa của Hinh Nguyệt, đành phải chờ sau đó rồi lại hỏi.

Nghĩ đến chỗ này, mũi chân Lâm Hải đá một cái, đem Truy Vân Kiếm trên mặt đất bắt tại trong tay, sau đó đi đến trước người Lục Tuấn Lương, khẽ vươn tay đem vỏ của nhuyễn kiếm ở bên hông gã rút ra, đem kiếm cắm vào trong vỏ, sau đó hướng bên hông mình khẽ quấn, vậy mà giống như dây lưng, phi thường thoải mái dễ chịu!

“Thanh kiếm này rất không tệ, quy ta!” Lâm Hải đối với loại vũ khí cực kỳ ẩn nấp này, phi thường hài lòng.

Sau đó, Lâm Hải bỗng nhiên cúi người, bóp cổ đem Lục Tuấn Lương từ dưới đất cầm lên.

“Khụ khụ khụ, ngươi muốn làm gì!” Lục Tuấn Lương bị một chân của Liễu Hinh Nguyệt đá gãy vài cái xương sườn, giờ phút này toàn thân không thể động đậy, nhìn thấy ánh mắt của Lâm Hải lúc này lấp lóe hung quang, trong lòng lập tức hoảng.

Lâm Hải nhìn bộ dáng hoảng sợ của Lục Tuấn Lương, không khỏi hừ lạnh một tiếng, tiện tay hung hăng cho gã một cái vả miệng.

“Làm gì? Rất may mắn, trước đó ngươi cho ta hảo hảo học một khóa, để cho ta thu hoạch được trưởng thành!”

“Đối đãi với địch nhân, ngàn vạn lần không thể nhân từ nương tay, nếu không cũng là tàn nhẫn đối với mình cùng người thân của mình, ngươi nói có đúng hay không?”

Ngữ khí của Lâm Hải tuy nhỏ, nhưng nghe đến trong lỗ tai của Lục Tuấn Lương, phảng phất lại như thanh âm của ma quỷ, dọa gã bắt đầu run lẩy bẩy.

“Ngươi, ngươi dám, ta cho ngươi biết, ta là kỳ tài tu luyện trăm năm khó gặp một lần của Bồng Lai Lục gia, là gia chủ tương lai, nếu ngươi là dám đụng đến ta mảy may, Bồng Lai Lục gia sẽ không tha cho ngươi!”

“Uy hiếp ta?” Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, “Thật xin lỗi, ta người này từ trước đến nay không ăn uy hiếp!”

Nói xong, Lâm Hải nắm chặt tay phải, đột nhiên hướng phía đan điền của Lục Tuấn Lương hung mãnh đánh xuống!

“Không!” Lục Tuấn Lương thấy thế, lập tức kinh hãi kêu to một tiếng, sắc mặt lộ ra vô cùng tuyệt vọng.

“Phốc” một tiếng vang trầm đục, phảng phất như khí cầu bị bóp nát, Lâm Hải buông lỏng tay, thân thể Lục Tuấn Lương chậm rãi mềm xuống.

Nằm trên mặt đất, Lục Tuấn Lương dùng ánh mắt tuyệt vọng liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó hóa thành vô cùng cừu hận!

“Lâm Hải, WTF ngươi a, ngươi vậy mà phế tu vi của ta, ta chính là làm quỷ cũng không buông tha cho ngươi!!!”

“Hừ, ngươi cho rằng ta sẽ bỏ qua ngươi?”

“Xem trên mặt mũi ngươi là đồng học của Hinh Nguyệt, ta không nghĩ sẽ cùng ngươi thế nào, thế nhưng ngươi lại phái người giết ta, còn muốn vũ nhục Hinh Nguyệt, coi như vừa rồi đem ngươi giật choáng, ta cũng không có ý định làm ngươi thế nào, thế nhưng là ngươi thì sao? Chẳng những không biết hối cải, lại lấy Hinh Nguyệt áp chế ta, với sở tác sở vi của ngươi, còn muốn ta sẽ bỏ qua cho ngươi sao?”

“Vì cảm tạ ngươi để cho tính cách của ta trưởng thành, hôm nay liền đưa cho ngươi một cái đại lễ được lợi suốt đời!”

Lâm Hải nói, bỗng nhiên giơ chân lên, hướng phía hạ bộ của Lục Tuấn Lương hung hăng đạp xuống!

Chương 449: Bắt đầu giác tỉnh?

“Ngao!” Lục Tuấn Lương tê tâm liệt phế kêu thảm một tiếng, bưng lấy đũng quần quay cuồng lên.

A Hoa thấy thế, không khỏi rụt cổ lại.

“Ba ba, ngươi ác quá!”

“Ác sao?” Lâm Hải bĩu môi một cái, kinh lịch qua sự tình hôm nay, Lâm Hải cảm thấy tính cách của mình, nhất định phải có thay đổi, nếu không lần tiếp theo, chính mình hoặc là thân nhân của mình, chưa hẳn còn có loại vận may này.

“Được chưa, xong rồi liền đi thôi.” Lúc này, thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt truyền đến, mang theo một cỗ lãnh đạm khiến Lâm Hải đau lòng.

“Hinh Nguyệt, em làm sao vậy?” Lâm Hải không nhịn được, vẫn là mở miệng hỏi ra.

“Rời khỏi chỗ này trước đã.” Liễu Hinh Nguyệt không có trả lời Lâm Hải, mà chính là dẫn đầu đi ra ngoài.

Bởi vì các nhân viên an ninh cũng đều bị Lục Tuấn Lương đuổi đi, căn bản không biết trong này phát sinh chuyện gì, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt cũng là thuận lợi, không có gặp đến bất kỳ ngăn trở nào ra khỏi khách sạn.

Đem A Hoa thu hồi vào trong Thánh Cảnh, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt lên một chiếc xe taxi.

“Chúng ta đi đâu?” Lâm Hải hỏi.

“Về nhà.”

“Ách... Tốt.” Lâm Hải thấy bộ dáng Liễu Hinh Nguyệt một bộ lạnh như băng như cũ, đành phải gật đầu đáp ứng.

Trên đường, hai mắt Liễu Hinh Nguyệt xuất thần, đôi mày khi thì nhíu lại, khi thì giãn ra, tựa hồ có cái tâm sự gì đó, Lâm Hải mấy lần muốn mở miệng, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt đạm mạc của Liễu Hinh Nguyệt, thì tất cả đều nhịn xuống.

Đến nhà Liễu Hinh Nguyệt, Liễu Hinh Nguyệt ngay cả chào hỏi cũng không nói, liền xuống xe lên lầu, để trong lòng Lâm Hải bực bội một trận.

“Trên thân Hinh Nguyệt, đến cùng phát sinh cái gì?”

Một mình Lâm Hải, tại trên đường cái phiền muộn đi tới, càng nghĩ tâm lý càng buồn rầu, sau cùng dứt khoát ngồi tại ven đường, phát tiết ngột ngạt.

Leng keng!

Đột nhiên, Weachat của Lâm Hải vang, Lâm Hải mở ra xem, lại là Liễu Hinh Nguyệt phát tới.

Trong lòng Lâm Hải đột nhiên vui vẻ, vội vàng xem xét trong tin tức.

“Thật xin lỗi, ta biết rõ quan hệ của chúng ta đặc biệt thân cận, nhưng ta không biết vì sao bản thân lại trở nên lạnh lùng như vậy, ta cảm giác giống như biến thành một người khác, một cái người vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.”

Nhìn tin tức của Liễu Hinh Nguyệt, mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận!

“Mẹ nó, ca ca rốt cục biết rõ vấn đề ở chỗ nào!”

“Không có việc gì, Hinh Nguyệt, anh không trách em, em nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Lâm Hải hồi tin cho Liễu Hinh Nguyệt xong, lập tức tìm tới Weachat của Hằng Nga.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đi ra cho ta! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

Hằng Nga: Làm sao, Đại tiên, người ta đang ăn sợi cay mà ngươi bán đây. (phía sau là một cái biểu lộ manh manh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bớt giả bộ hồ đồ đi, cái dây chuyền Huyền Nguyệt mà ngươi phát cho ta kia, đến cùng là cái đồ vật gì!!!

Hằng Nga: Là vật phẩm trang sức thiếp thân của ta a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chỉ đơn giản như vậy? Vậy tại sao sau khi nàng mang lên, chẳng những khí chất biến, hiện tại liền cả tính cách cũng biến, trở nên mười phần lạnh lùng!

Hằng Nga: Ngươi là nói nàng bắt đầu giác tỉnh??? Có phải là thật hay không!!!

“Giác tỉnh?” Lâm Hải lập tức sững sờ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi có ý tứ gì? Nói rõ ràng!

Hằng Nga: Không có gì, ngươi không cần lo lắng, cái dây chuyền này đối với nàng, chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, về phần trạng thái hiện tại của nàng, nhiều nhất là một cái canh giờ, liền sẽ biến mất.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, ngươi có thể nói cho ta biết hay không?

Lâm Hải hiện tại phiền muộn đến hỏng, con mẹ nó đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a! Hinh Nguyệt của chính mình vì cái gì giống như biến thành một người khác!

Hằng Nga: Thời điểm có thể nói cho ngươi, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết! Hiện tại nói, đối với ngươi đối với nàng cũng không có chỗ tốt, ngươi chỉ cần biết, chuyện này đối với nàng là chuyện tốt liền đủ, hơn nữa sợi dây chuyền này, sẽ bảo hộ nàng an toàn!

“Thảo!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, hận không thể đem di động quẳng đi!

Cái gì gọi là thời điểm có thể nói, tự nhiên sẽ nói với chính mình, cái này con mẹ nó cùng không thể nói khác nhau ở chỗ nào.

Biết rõ hỏi tiếp cũng vô dụng, bất quá nếu Hằng Nga đã nói đây là chuyện tốt, Lâm Hải cũng bớt đi lo lắng, chỉ cần Hinh Nguyệt không có việc gì là được, hơn nữa một lúc lâu sau, có lẽ liền thật sẽ khôi phục nguyên dạng.

Rời khỏi nói chuyện phiếm cùng Hằng Nga, Lâm Hải phát hiện còn có ba tin tức chưa đọc.

Mở ra xem, đều là nhắc nhở của hệ thống.

“Chúc mừng ngài thu hoạch được Truy Vân Kiếm X1!”

“Chúc mừng ngài thu hoạch được Thiết Mộc Liên Nỏ X1, nỏ độc X 10, mời xem xét trong túi càn khôn!”

“Chúc mừng ngài thu hoạch được ‘Truy Vân kiếm pháp’ X1, mời xem xét trong túi càn khôn.”

Lâm Hải xem xét liền minh bạch, cái này là chiến lợi phẩm đánh bại Lục Tuấn Lương trước đó, Truy Vân Kiếm đã bị chính mình quấn tại bên hông, còn lại đều ở trong túi càn khôn.

Bất quá, Lâm Hải vẫn là sờ nhẹ lên ba chữ Truy Vân Kiếm bên trong hệ thống tin tức, vẫn là biểu hiện giải thích rõ về Truy Vân Kiếm.

Truy Vân Kiếm: Thần Binh Nhị Giai thượng phẩm, phối hợp với ‘Truy Vân kiếm pháp’ để sử dụng, có thể tăng thêm một phần trăm tốc độ!

Nhìn cái tin tức giải thích này, trước mắt Lâm Hải không khỏi sáng lên!

“Nhị Giai thượng phẩm, còn có tăng thêm tốc độ, không tệ!”

Lần trước thu được Vô Cực Kiếm của Tư Mã Hùng Phong, Lâm Hải liền đã có tiến hành hiểu biết đối với đẳng cấp của Thần Binh.

Thần Binh chia làm mười cấp bậc, từ dưới lên trên chia làm từ một đến mười giai, Vô Cực Kiếm lần trước chỉ là Nhất Giai hạ phẩm, lần này Truy Vân Kiếm đã đạt tới Nhị Giai thượng phẩm, cũng coi là không tệ.

Lâm Hải lại mở túi càn khôn ra, nhìn Thiết Mộc Liên Nỏ cùng ‘Truy Vân kiếm pháp’ một chút.

Thiết Mộc Liên Nỏ: Liên nỏ do Thiết Mộc chế tạo, có thể liên phát năm cái tên nỏ!

Lâm Hải nhìn ngoại hình một chút, chính là thứ mà Lục Tuấn

Lương dùng để đánh lén mình kia, mặc dù không có đạt tới đẳng cấp Thần Binh, nhưng đánh lén ở khoảng cách gần, uy lực vẫn là rất lớn, lại phối hợp thêm nỏ độc, cũng là một đại sát khí!

Lâm Hải trực tiếp lấy ra, ném tới bên trong Thánh Cảnh, dù sao tại bên trong Thánh Cảnh, chính mình dùng một cái ý niệm liền có thể lấy ra, so với rút ra từ bên trong điện thoại thì thuận tiện hơn nhiều.

Truy Vân kiếm pháp: Kiếm pháp do Truy Vân đạo trưởng sáng tạo, tổng cộng có mười hai chiêu, phối hợp thi triển với Truy Vân Kiếm, tăng thêm năm phần trăm tốc độ. Kiếm pháp Huyền Giai trung phẩm!

“Đậu phộng! Huyền Giai trung phẩm, còn tăng thêm năm phần trăm tốc độ!” Lâm Hải lập tức cao hứng hỏng, hắn hiện tại có hai công phu sở trường nhất, một cái là Phân Cân Thác Cốt Thủ, một cái là Trích Tinh Thủ, hai cái đều là công pháp Hoàng Giai, không có một cái nào cao hơn so với cái Truy Vân kiếm pháp này.

Rút ra!

Lâm Hải không kịp chờ đợi đem kiếm pháp rút ra.

Có muốn học tập không?

Có!

Sau một khắc, kiếm phổ ở trong tay Lâm Hải liền biến mất tại chỗ, đồng thời một cái lão giả tiên phong đạo cốt, cầm trong tay trường kiếm, xuất hiện tại Lâm Hải trong đầu.

“Truy Vân kiếm pháp thức thứ nhất, Vân Hiện Phong Dũng!”

“Truy Vân kiếm pháp thức thứ hai, Vân Tung Ảnh Tùy!”

“Truy Vân kiếm pháp thức thứ ba, Vân Vũ Tinh Di!”

...

Động tác của lão giả cực kỳ chậm chạp, thi triển một chiêu một thức của Truy Vân kiếm pháp, một bên biểu thị một bên giải thích sự huyền bí ở bên trong kiếm pháp.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết lão giả đã múa kiếm bao nhiêu lần, Lâm Hải chỉ cảm thấy trong đầu ông một tiếng, thân ảnh lão giả từ trong đầu Lâm Hải liền biến mất.

Mà giờ khắc này, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang, phảng phất như lợi kiếm ra khỏi vỏ, cả người cũng nhiều thêm một tia khí thế sắc bén.

“Kiếm pháp Huyền Giai trung cấp, quả nhiên không phải là công pháp Hoàng Giai có thể so sánh được.”

Lâm Hải hưng phấn thở dài ra một hơi, trọn bộ Truy Vân kiếm pháp, Lâm Hải đã lĩnh ngộ toàn bộ.

“Bằng vào thực lực bây giờ của ta, phối hợp với Truy Vân Kiếm, so với vừa rồi, tuyệt đối đề cao hơn gấp ba lần!” Trong lúc nhất thời, Lâm Hải hào khí nói lớn, đối với thực lực của mình tràn ngập tự tin, coi như lần nữa gặp gỡ cái nam tử trung niên của Lục gia kia, Lâm Hải cũng có lòng tin buông tay chiến một trận!

Lâm Hải không biết là, lúc này Lục gia đã sớm loạn thành một đoàn, Lục Tuấn Lương làm người thừa kế tương lai của Bồng Lai Lục gia, chẳng những đan điền bị hủy, trở thành phế nhân, thậm chí ngay cả mệnh căn tử cũng bị giẫm nát nhừ, đây chính là chuyện lớn chọc thủng trời!

Nam tử trung niên đi theo Lục Tuấn Lương mà đến, là Lục Minh Huyền một trong năm đại trưởng lão của Bồng Lai Lục gia, giờ phút này đang nhìn theo Lục Tuấn Lương co quắp gào khóc trên giường, mà toàn thân rét run từng đợt.

Gia chủ tương lai bị phế tại phàm thế, lão làm cái người thiếp thân bảo hộ này, tội lỗi là khó chối bỏ, một khi truy tội xuống, liền xem như lão cũng không thể thừa nhận.

“Hỗn đản!” Lục Minh Huyền nắm chặt song quyền, tức đến toàn thân run rẩy, mãnh liệt xoay người, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lục Đức Huy đang một mặt uể oải.

“Địa chỉ của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt kia, đã tra được chưa!”

Chương 450: Truy sát!

Một mình Lâm Hải, nhàm chán đi dạo hơn một giờ, thấy thời gian cách một canh giờ không còn nhiều, liền quay người hướng phía nhà Liễu Hinh Nguyệt mà đi.

Dựa theo thuyết pháp của Hằng Nga, khoảng chừng một canh giờ, Liễu Hinh Nguyệt liền sẽ khôi phục như bình thường, Lâm Hải cảm thấy mình cần phải chờ Liễu Hinh Nguyệt khôi phục xong, rồi mới hỏi thăm rõ ràng.

Thời điểm sắp đến dưới lầu nhà Liễu Hinh Nguyệt, cách còn có ước chừng hơn một trăm mét, cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, một cái thân ảnh quen thuộc đột nhiên xuất hiện tại phía trước mình.

Mặc dù cái thân ảnh này đưa lưng về phía Lâm Hải, nhưng Lâm Hải vẫn là liếc một chút liền nhận ra, chính là cái nam tử trung niên Lục gia đã kém chút giết chết chính mình kia!

Mà nhìn lộ tuyến hành tẩu của gã, chính là căn nhà mà Liễu Hinh Nguyệt đang ở kia, chẳng lẽ gã...

“Không tốt!” Trong lòng Lâm Hải đột nhiên bừng tỉnh, chính mình vừa mới phế bỏ Lục Tuấn Lương, thì nam tử trung niên kia liền xuất hiện ở đây, tuyệt đối là có bất lợi đối với Liễu Hinh

Nguyệt.

“Không thể để cho gã đi lên, thương tổn đến Hinh Nguyệt!”

“Người Lục gia, đứng lại cho ta!” Lâm Hải nghĩ đến chỗ này, đột nhiên hét lớn một tiếng!

Lục Minh Huyền từ chỗ Lục Đức Huy lấy được địa chỉ nhà của Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Hải, nhà của Liễu Hinh Nguyệt cách gần đây, nên gã liền đánh thẳng tới nhà của Liễu Hinh Nguyệt.

Đi tới dưới lầu nhà của Liễu Hinh Nguyệt, gã vừa muốn lên lầu, lại bị Lâm Hải đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi liền mãnh mẽ quay người lại.

Nhưng khi thấy rõ người ở phía sau hô to là Lâm Hải, lửa giận trong lòng Lục Minh Huyền đằng cái liền lên tới.

“Hỗn đản, vậy mà còn dám xuất hiện!”

Giờ phút này, Lục Minh Huyền nhìn thấy Lâm Hải cái kẻ cầm đầu này, nào còn nhớ được qua tìm Liễu Hinh Nguyệt, một mặt sát khí liền hướng phía Lâm Hải xông lại.

Lâm Hải thấy thế, thi triển ra Tật Phong Bộ, quay đầu liền chạy!

Hắn cũng không muốn động thủ tại dưới lầu nhà Liễu Hinh Nguyệt, bởi vì hắn biết rõ, cách Liễu Hinh Nguyệt càng gần, Liễu Hinh Nguyệt càng thêm nguy hiểm.

“Đậu móa, đừng chạy!” Lục Minh Huyền mắng to, sử xuất toàn lực, hướng phía Lâm Hải đánh tới.

Hai người một trước một sau, rất nhanh liền biến mất tại trong tiểu khu, hướng phía vùng ngoại ô chạy tới.

Lục Minh Huyền ở tại sau lưng Lâm Hải, gắt gao đuổi theo, một bên truy tâm lý lại một bên kêu khổ.

“Con mẹ nó a cái hỗn đản này, rõ ràng tu vi không cao, vì cái gì tốc độ lại nhanh như vậy, hơn nữa chân khí cũng dày đặc như thế, cứ như vậy mà đuổi tiếp, làm không cẩn thận lại giống như lần trước!”

“Thôi đi, trước hết giết Liễu Hinh Nguyệt, rồi lại giết hắn!” Nghĩ đến chỗ này, Lục Minh Huyền chợt dừng bước, quay đầu bước đi.

Lâm Hải ở phía trước một bên chạy, một bên vừa quan sát Lục Minh Huyền, thấy Lục Minh Huyền bỗng nhiên quay đầu, Lâm Hải sững sờ, sau đó liền hiểu được ý đồ của gã.

“Không tốt, không thể để cho gã trở về, như thế chính mình liền bị động!”

“Uy, đần độn, đi như thế nào?” Lâm Hải cũng vội vàng dừng bước, hướng phía Lục Minh Huyền hô to nói.

Lục Minh Huyền bị Lâm Hải nói một câu đần độn, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

Mẹ nó, chính mình là thân phận gì, là một trong năm đại trưởng lão của Bồng Lai Lục gia a, ai dám gọi mình một tiếng đần độn!

Phẫn nộ nghiêng đầu sang chỗ khác, Lục Minh Huyền chỉ vào Lâm Hải ở phía xa.

“Tiểu bối, ngươi là tìm chết!”

“Tìm bà nội ngươi!” Lâm Hải cố ý giả trang ra một bộ dáng cà lơ phất phơ, mở miệng mắng nói.

Sách lược hiện tại của hắn, cũng là dùng ngôn ngữ tận lực kích thích Lục Minh Huyền, để gã phát nộ, từ đó theo đuổi giết chính mình, dạng này mới có thể bảo đảm Liễu Hinh Nguyệt an toàn.

Quả nhiên, Lục Minh Huyền bị Lâm Hải mắng, lập tức liền tức bạo.

“Hỗn đản, lão tử giết ngươi!”

“Đến a, đến a, đừng thổi ngưu bức, có bản lĩnh thì tới a!” Lâm Hải hướng phía Lục Minh Huyền ngả ngón câu câu tay, một mặt khinh thường nói nói.

“Tiểu bối, nhận lấy cái chết!” Lục Minh Huyền tức đến râu tóc đều dựng đứng, hét lớn một tiếng, lấy tốc độ cực nhanh hướng phía Lâm Hải liền xông qua.

“Đậu phộng!” Lâm Hải trong lòng giật mình, Lục Minh Huyền lướt đên trước một cái, vậy mà trực tiếp đi ra hơn mười mét, dọa đến Lâm Hải vội vàng quay đầu liền chạy.

Hai người một trước một sau, lập tức lại bắt đầu một vòng truy đuổi mới.

Lập tức lại là đi ra ngoài mười mấy kilomet, mắt thấy là phải ra khỏi khu vực thành thị, đáng tiếc tốc độ Lâm Hải thi triển Tật Phong Bộ, cùng tốc độ Lục Minh Huyền cơ hồ giống nhau, hai người truy đuổi ra xa như vậy, vậy mà không có một tia rút ngắn khoảng cách.

Bên trong quá trình chạy, Lục Minh Huyền cũng dần dần tỉnh táo lại, gã không phải là người ngu, hơi tự hỏi một chút liền minh bạch được sách lược của Lâm Hải.

“Hừ, tên tiểu bối này thực sự đáng giận!” Nếu như lại đuổi tiếp, còn không biết phải truy tới khi nào, thế là Lục Minh Huyền lần nữa dừng bước lại, chuẩn bị đi trở về trước hết giết Liễu Hinh

Nguyệt.

Lâm Hải xem xét, lập tức gấp, vội vàng lại phanh lại cước bộ.

“Uy, đần độn, tại sao lại đi? Không phải muốn giết gia gia sao?”

Lục Minh Huyền quay đầu lại, cười lạnh một tiếng.

“Tiểu tử, đừng cho là ta không biết, ngươi có ý đồ gì, bất quá lão tử sẽ không tiếp tục theo bên ngươi nữa, ta đi giết Liễu Hinh Nguyệt trước, quay đầu lại đến giết ngươi!” Nói xong, Lục Minh Huyền tiếp tục quay đầu liền đi.

Lâm Hải nghe xong, nhất thời giật mình trong lòng, nói thầm một tiếng hỏng.

“Không thể để cho hắn đi!”

Lâm Hải cấp tốc tự hỏi, nghĩ đến dùng biện pháp gì mới có thể tiếp tục đem Lục Minh Huyền lưu lại.

“Uy, đần độn, nghe nói Lục Tuấn Lương là ba hắn cùng vợ ngươi sinh ra, có phải là thật hay không?” Lâm Hải xoay động nhãn châu, lại có biện pháp.

Lục Minh Huyền nghe Lâm Hải tra hỏi, dưới chân không khỏi lảo đảo một cái, sau đó chấn động tức giận quay đầu lại, hướng phía Lâm Hải trợn mắt nhìn.

“Thả ngươi mẹ cái rắm!” Nàng dâu của Lục Minh Huyền, phong lưu xinh đẹp, lúc tuổi còn trẻ từng có không ít lời đồn, một mực là một cái tâm bệnh của Lục Minh Huyền.

Hiện tại Lâm Hải đánh bậy đánh bạ thế mà cầm sự tình của vợ gã mà nói lên, nhất thời đâm chọt vào nỗi đau của Lục Minh Huyền.

Lâm Hải thấy bộ dáng nổi giận của Lục Minh Huyền, thì là trong lòng vui vẻ, nói thầm một tiếng có hí.

“Đây chính là Lục Tuấn Lương chính miệng nói, không tin ngươi hỏi gã a.” Lâm Hải buông buông tay, một mặt vô tội nói nói.

“Hỗn đản, ngươi ít tại chỗ này nói vớ nói vẩn cho ta!”

“Đúng, Lục Tuấn Lương còn nói, gã cũng là ăn sữa của vợ ngươi mà lớn, hơn mười tuổi vẫn còn ăn đâu, thời điểm ăn, cảm giác kia, chậc chậc chậc...”

“Ngươi con mẹ nó đi chết đi, lão tử giết chết ngươi!” Lục Minh Huyền rốt cục lại một lần nữa bị Lâm Hải kích nộ, gầm thét liền đuổi tới.

“Ai u, ngươi cái đần độn, ta lại không ăn sữa của vợ ngươi, ngươi cùng ta gấp cái gì?” Lâm Hải một bên tiếp tục đâm kích Lục Minh Huyền, một bên quay đầu vắt chân lên cổ mà chạy.

“Vương bát đản, lần này lão tử không giết ngươi, tuyệt không bỏ qua!” Lục Minh Huyền tức hỏng, một bên rống giận, một bên sử xuất khí lực toàn thân, chân phát phi nước đại.

“Muốn giết ta? Ngươi đuổi được ta sao, đần độn, đến a đến a, tức chết ngươi!” Lâm Hải một bên mắng lại, còn một bên quay đầu hướng phía Lục Minh Huyền le lưỡi, làm cái mặt quỷ, đem Lục Minh Huyền tức đến oa oa kêu lớn, kém chút một cắm đầu xuống bên trên đất.

“Mẹ nó, cái tiểu hỗn đản này thật sự là quá đáng giận! Lão tử liền xem như đuổi tới chân trời góc biển, cũng phải giết hắn trước!”

Dù Lục Minh Huyền hiện tại biết rõ Lâm Hải là đang cố chọc tức mình, thì trong đầu cũng nhận, không giết Lâm Hải, gã thật sự là khó tiêu mối hận trong lòng!

Hai người một trước một sau, tất cả đều là xuất ra sức lực toàn thân mà chạy, trong chớp mắt công phu, liền ra khỏi khu vực thành thị.

Khi đi tới một mảnh sân bãi trống trải ở vùng ngoại thành, Lâm Hải cảm thụ được chân khi trong cơ thể sắp khô kiệt, liền biết không thể chạy tiếp.

Mãnh mẽ đem thân thể ngừng lại, Lâm Hải chậm rãi quay đầu lại, mắt nhìn chăm chú thấy Lục Minh Huyền là phải đuổi tới, không khỏi liền mỉm cười.

Lục Minh Huyền tại địa phương cách Lâm Hải không đến mười mét, rốt cục ngừng cước bộ, cúi đầu xuống thở mạnh một trận.

“Chạy a, làm sao không chạy nữa?”

“Không chạy nổi.” Lâm Hải nhún vai, nói thật.

“Hừ hừ, không chạy nổi?” Lục Minh Huyền cười lạnh một tiếng, “Ngươi không phải là muốn như lần trước, lập lại chiêu cũ a? Nói cho ngươi, lần này ngươi mơ tưởng chạy mất!”

“Không không không, lần này ta không chạy.” Lâm Hải một mặt chất phác khoát khoát tay.

“Bởi vì lần này, ta muốn...”

Lâm Hải nói, tay phải đột nhiên tại bên hông kéo một cái, keng một tiếng, Truy Vân Kiếm xuất vỏ, hiện lên một đạo hàn quang.

“Giết ngươi!”

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, thân thể Lâm Hải như là lưỡi kiếm sắc bén bắn ra!

Chương 451: Cái nồi cõng trên lưng có hơi lớn

“Thật nhanh!”

Lục Minh Huyền giật nảy cả mình, đồng tử nhanh chóng co lại, nghiêng người một cái liền tránh thoát một kiếm của Lâm Hải, sau đó tay phải đẩy ra, bỗng nhiên chụp về phía thân kiếm.

“Buông tay cho ta!”

“Ông!” Một tiếng kiếm minh trầm thấp vang lên, Lâm Hải chỉ cảm thấy hổ khẩu rung mạnh, Truy Vân Kiếm trong tay kém chút không cầm nổi, tuột tay mà bay!

“Trời ạ, thật mạnh!” Lâm Hải thầm than một tiếng, vội vàng triệt thoái thân ảnh về phía sau, đồng thời cổ tay xoay chuyển, hướng phía dưới xương sườn Lục Minh Huyền đâm tới!

“Ừm?” Lục Minh Huyền sững sờ, gã vừa mới sử xuất năm thành công lực, vốn nghĩ đủ để đánh bay kiếm trong tay Lâm Hải, không nghĩ đến vậy mà thất sách.

Không chỉ thế, Lục Minh Huyền rất là ngạc nhiên, thế nhưng thời điểm khi kiếm thứ hai của Lâm Hải đâm tới, ngạc nhiên lúc trước của Lục Minh Huyền, lập tức biến thành khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Truy Vân kiếm pháp! Điều đó không có khả năng!”Lục Minh Huyền kêu một tiếng sợ hãi, sau đó bỗng nhiên hướng về phía sau nhảy ra một bước.

“Dừng tay!” Lục Minh Huyền hét lớn một tiếng, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Làm sao?” Lâm Hải đưa kiếm nằm ngang ở ngực, ngưng thần đề phòng, lạnh lùng nói.

“Truy Vân kiếm pháp của ngươi, là từ nơi nào học được!” Lục Minh Huyền vội vã hỏi.

“Trên sạp hàng, hai khối tiền một bản mua được.” Lâm Hải nhún nhún vai, cười nói.

“Nói vớ nói vẩn!” Lục Minh Huyền nghe xong, cái mũi kém chút tức điên.

Cái ‘Truy Vân kiếm pháp’ này chính là kiếm pháp cao cấp Huyền Giai trung phẩm, càng là một trong ba đại Kiếm Điển của Bồng Lai Lục gia, chỉ có đệ tử quan trọng nhất mới có thể tu hành, làm sao có thể là hàng thông thường mua được ở trên sạp hàng.

Nhưng chính là bởi vì như thế, Lục Minh Huyền mới càng thêm kinh nghi, liền đại bộ phận đệ tử của Bồng Lai Lục gia đều không có tư cách tu hành ‘Truy Vân kiếm pháp’, cái Lâm Hải này vì sao lại biết?

“Tiểu tử, ta khuyên ngươi vẫn là nói thật, miễn cho một hồi sẽ phải gánh chịu nỗi khổ da thịt!”

Kiếm pháp hạch tâm của gia tộc bị tiết lộ, đây là sự tình kinh thiên, giờ phút này Lục Minh Huyền đã không định giết chết Lâm Hải, trước mắt càng thêm khẩn yếu là, bắt Lâm Hải mang về Lục gia, ép hỏi hắn sự tồn tại của ‘Truy Vân kiếm pháp’.

Lâm Hải thấy bộ dáng vội vàng của Lục Minh Huyền, trong lòng nhất động, lập tức liền hiểu được.

“Xem ra cái kiếm pháp Huyền Giai trung cấp này, tại trong Lục gia của bọn họ cũng là bảo vật được cực kỳ coi trọng a!”

Nghĩ rõ ràng xong, trong đầu Lâm Hải lóe lên linh quang, liền có chủ ý.

“Tiền bối, ta, ta nói ngươi liền sẽ không giết ta sao?” Lâm Hải cố ý giả trang ra một bộ dáng khiếp đảm, yếu ớt hỏi.

Lục Minh Huyền sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, không nghĩ tới chính mình nói một câu, thật đúng là đem hắn hù sợ.

Lục Minh Huyền cũng không nói chuyện, một mặt hồ nghi nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, cặp mắt kia lóe ra tinh quang, tựa hồ muốn nhìn thấu nội tâm của Lâm Hải.

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, trên mặt lại giả trang ra một bộ dáng sợ hãi, ánh mắt né tránh.

“Tiền bối, ngươi công lực thâm hậu, ta chạy cũng không chạy nổi, nếu như ngươi muốn giết ta, ta căn bản là không có cách đào thoát, hi vọng tiền bối có thể tha ta một mạng, ta nhất định biết gì đều nói hết không giấu diếm!”

Nghi ngờ trong mắt Lục Minh Huyền nhấp nháy, nhìn bộ dáng một mặt nhát gan này của Lâm Hải, tựa hồ không quá giống là giả vờ.

Hơn nữa, Lâm Hải nói cũng là sự thật, chạy là không chạy nổi, lấy thực lực Ngưng Chân sơ kỳ của chính mình, giết hắn một cái tiểu bối Luyện Khí kỳ, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Cho dù thực lực của Lâm Hải tựa hồ cùng Luyện Khí kỳ phổ thông có chút khác biệt, nhưng khoảng cách giữa các cảnh giới, Lục Minh Huyền là rõ ràng nhất, đó là khoảng cách giống như một đường rãnh trời, Luyện Khí kỳ ở lợi hại hơn nữa, tại trước mặt Ngưng Chân kỳ, cũng là y hệt một con kiến hôi.

Bởi vậy, tu sĩ Luyện Khí kỳ, tuyệt đối không dám ở trước mặt tu sĩ Ngưng Chân kỳ mà ra vẻ, đó chẳng khác nào là tìm chết!

“Có lẽ hắn thật sự là vì bảo mệnh, lựa chọn thỏa hiệp.” Trong lòng Lục Minh Huyền, không khỏi có chút tin tưởng.

“Tốt, nói ra tồn tại của ‘Truy Vân kiếm pháp’, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!”

Lâm Hải nghe được, trong lòng không khỏi vui vẻ, “Rốt cục mắc câu!”

“Tiền bối nói chuyện, cũng phải giữ lời?” Lâm Hải tiếp tục giả vờ ra một bộ dáng đáng thương.

“Yên tâm, Lục Minh Huyền ta từ trước đến nay lời hứa đáng ngàn vàng!” Lục Minh Huyền hơi không kiên nhẫn vung tay lên, nhưng trong lòng thì hừ lạnh một tiếng.

“Tha cho ngươi một mệnh thì có thể, đến lúc đó phế tu vi của ngươi, lại cắt hai tay hai chân của ngươi, để ngươi sống không bằng chết!”

“Tốt, này, vậy ta liền nói!” Lâm Hải cắn răng một cái, giậm chân một cái, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn.

“Không dám giấu diếm tiền bối, cái ‘Truy Vân kiếm pháp’ này của ta, là trước đây không lâu từng vô ý cứu được một tên tu sĩ bị trọng thương, tên tu sĩ kia vì báo đáp ân cứu mạng của ta nên đã tặng cho ta!”

“Trước đây không lâu có một người tu sĩ tặng cho?” Lục Minh Huyền sững sờ, nhanh chóng suy tư gần đây trong gia tộc, có cái đệ tử hạch tâm nào đã từng ra khỏi đảo, đi vào thế tục.

Thế nhưng là nghĩ đến mấy lần, cũng không thể nhớ có ai đi ra, trên mặt không khỏi hờn nộ một trận.

“Hỗn trướng, ít tại chỗ này nói vớ nói vẩn! Lại dám gạt ta, ta hiện tại liền giết ngươi!”

“Tiền bối đừng giận, việc này là thiên chân vạn xác (*hoàn toàn chính xác, tuyệt không có nghi ngờ) a!” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng hoảng sợ, lớn tiếng hô nói.

“Vị kia tu sĩ từng nói với ta, cái ‘Truy Vân kiếm pháp’ này chính là tuyệt thế kiếm pháp của cái gì Lục gia trên Bồng Lai Tiên Đảo, phi thường trân quý, để cho ta khắc khổ tu tập, ngày khác nhất định có thể có chỗ càn dùng!”

“Người đó vậy mà biết rõ Lục gia trên Bồng Lai Tiên Đảo, cái này...” Lục Minh Huyền không khỏi lần nữa nổi lên nghi ngờ.

Phải biết, Bồng Lai đối với thế tục giới mà nói, chỉ là một chỗ địa danh, người phàm thế căn bản không biết, ở trên đảo có một cái đại trận, bên trong đại trận là có một thế giới khác, người bên ngoài đảo căn bản là không có cách để tiến vào.

Thế nhưng cái Lâm Hải trước mặt này, lại biết rõ Lục gia của Bồng Lai Tiên Đảo tồn tại, thật chẳng lẽ là người trong đảo, đã đem ‘Truy Vân kiếm pháp’ tiết lộ ra ngoài?

Lục Minh Huyền nào biết, Lục Tuấn Lương tại thời khắc nguy cấp, đã hô ra bản thân đến từ Bồng Lai Lục gia, để Lâm Hải cho nhớ kỹ.

“Vậy ngươi nói, tên tu sĩ mà ngươi cứu kia, tên gọi là gì!” Lục Minh Huyền không nghĩ ra cũng liền không nghĩ nữa, chỉ cần hỏi ra tên của tu sĩ kia, hết thảy tự nhiên sẽ hiểu.

“Ta, ta cũng không biết, người đó không nói ta cũng không dám hỏi, bất quá, về sau có hai người trẻ tuổi tới tìm người đó, tựa hồ gọi người đó là Tư Mã Thập Yêu Phong?” Lâm Hải nghiêng cái đầu, làm ra một bộ dáng nỗ lực suy tư.

Lục Minh Huyền nghe được, ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh.

“Có phải là Tư Mã Hùng Phong hay không!”

“Há, đúng đúng đúng, chính là Tư Mã Hùng Phong!” Lâm Hải vội vàng làm ra một bộ dáng giật mình.

“Thế nào, tiền bối ngươi biết người này?” Lâm Hải nháy nháy con mắt, một mặt mờ mịt hỏi.

Mà giờ khắc này, Lục Minh Huyền lại không có tâm tư phản ứng tới Lâm Hải, giờ phút này trong lòng của gã đã sớm dấy lên lửa giận hừng hực.

“Tư Mã gia, các ngươi khinh người quá đáng!”

Đối với lời nói của Lâm Hải, giờ phút này Lục Minh Huyền lại không hề hoài nghi, bởi vì Tư Mã Hùng Phong ở đoạn thời gian trước, xác thực có từ trên Tiên Đảo tiến vào thế tục, lý do lại là Linh thú của Tư Mã gia đã chạy trốn.

Ngày đó người Lục gia liền thấy có chút kỳ quái, Linh thú mà Tư Mã gia nuôi nhiều năm như vậy, làm sao có thể vô duyên vô cớ chạy trốn đâu? Bây giờ nghĩ lại, đây là lý do buồn cười biết bao a!

Khẳng định là Tư Mã gia tộc không biết từ lúc nào đã ăn cắp được ‘Truy Vân kiếm pháp’ của Lục gia, nên mới an bài Tư Mã Hùng Phong ra đảo, tiến hành chuyển di.

Mà không đến vài ngày trước, sau khi Tư Mã Hùng Phong bị Tư Mã Vĩnh Hằng mang về đảo, Tư Mã gia đột nhiên hướng Lục gia gây sự, nói người Lục gia tập kích Tư Mã Hùng Phong tạo thành trọng thương, khiến cho Lục gia mạc danh kỳ diệu.

Hai gia tộc bởi vậy mà ra tay đánh nhau, gia chủ lo lắng cho an nguy của cái thiên tài trăm năm Lục Tuấn Lương này, cũng lo lắng trong gia tộc người ghét hiền ghen tài thừa cơ hạ độc thủ đối với Lục Tuấn Lương, cái này mới an bài cho chính mình che chở Lục Tuấn Lương đến Nhân gian tránh né.

Nhưng vạn vạn không nghĩ đến, vậy mà để cho mình tại Nhân gian, phát hiện ra manh mối.

“Xem ra Tư Mã gia tộc đã sớm có dã tâm lang sói, đối với Lục gia ta có mưu đồ!”

Lâm Hải nhìn bộ dáng Lục Minh Huyền khiếp sợ không gì sánh nổi, trong lòng cũng là vô cùng bất ngờ.

Sau khi hắn biết rõ tầm quan trọng của Truy Vân kiếm pháp đối với Lục gia, bản ý chỉ là đem cái nồi này ném ở trên thân Tư Mã Hùng Phong có cùng xuất thân từ Bồng Lai Tiên Đảo, cũng là vì di chuyển mâu thuẫn, để Lục gia đem đầu mâu chuyển hướng sang Tư Mã gia, không có phái ra số lớn cao thủ đến thu thập mình.

Chỉ là hắn vạn vạn lần không ngờ là, cái nồi mà Tư Mã gia tộc, thay hắn cõng có hơi lớn, lần trước cũng bởi vì hắn, để Tư Mã Vĩnh Hằng nghĩ lầm người tập kích Tư Mã Hùng Phong là người của Lục gia, lần này Tư Mã gia tộc lại bị Lâm Hải vu oan một cái, ân oán của hai nhà chỉ sợ cũng khó có thể cởi bỏ.

Lâm Hải đương nhiên không biết những cái này, coi như biết rõ, hắn cũng vui vẻ mà làm theo, dù sao đối với hai nhà này, Lâm Hải cũng không có hảo cảm gì, từ góc độ nào đó mà nói, thậm chí còn cùng bọn họ là địch nhân.

“Tiền bối, ta đã nói hết cho ngươi, giờ ta có thể đi sao?” Lâm Hải yếu ớt hướng phía Lục Minh Huyền hỏi.

Đối mặt với dạng cao thủ như Lục Minh Huyền này, Lâm Hải đã tập được Truy Vân kiếm pháp, tuy không sợ, nhưng vẫn không có nắm chắc một điểm chiến thắng, tự nhiên là có thể không động thủ thì liền không động thủ.

“Đi?” Lục Minh Huyền từ trong lúc khiếp sợ tỉnh táo lại, “Người nào đáp ứng để ngươi đi?”

“Tiền bối, ngươi không phải nói ta cho ngươi biết, ngươi liền tha cho ta một mệnh sao?” Lâm Hải một mặt vô tội nói.

“Là có thể tha cho ngươi một mệnh!” Lục Minh Huyền gật gật đầu, sau đó lộ ra một nụ cười âm hiểm.

"Bất quá, sẽ phế tu vi của ngươi, đoạn tứ chi của ngươi!"

"Tiểu tử, cam chịu số phận đi!" Nói xong, Lục Minh Huyền như là mũi tên, vô cùng nhanh chóng hướng phía Lâm Hải vọt tới!

Chương 452: Ngươi không phải là ảo ảnh!

"Đậu phộng, ngươi con mẹ nó không giữ chữ tín!" Lâm Hải mắng to một tiếng, mắt thấy Lục Minh Huyền đánh tới, vội vàng thi triển Tật Phong Bộ, hướng phía bên cạnh trôi đi, đồng thời Truy Vân Kiếm trong tay dốc hết sức ra, lập tức rót đầy chân khí, hướng phía trước ngực Lục Minh Huyền công tới.

"Hừ, không biết tự lượng sức mình!" Lục Minh Huyền cười lạnh một tiếng, né người sang một bên liền tránh thoát công kích của Lâm Hải, đồng thời lấn người mà lên, trong chớp mắt biến chưởng thành trảo, liền đến sát người Lâm Hải.

"Mẹ nó!" Lâm Hải hú lên quái dị, vội vàng cúi người một cái, khó khăn lắm mới tránh thoát, đồng thời trên mũi kiếm ấn tới, công hướng cổ họng của Lục Minh Huyền.

Lục Minh Huyền ngửa ra sau một cái, hai chân đồng thời đánh ra Liên Hoàn Cước, nhất thời đem Lâm Hải bức đến liên tiếp lui về phía sau, chật vật không chịu nổi.

Hai người ngươi tới ta đi, nhất thời đánh nhau.

Bắt đầu mấy hiệp, Lâm Hải còn có công có thủ, tuy chật vật đến cùng cực, nhưng ít ra ngẫu nhiên cũng có thể đem Lục Minh Huyền bức lui, thế nhưng qua tầm mười chiêu, Lâm Hải liền bắt đầu cảm thấy vô cùng cố hết sức.

Chỉ thấy thế công của Lục Minh Huyền vừa nhanh lại vừa mãnh liệt, quyền cước hổ hổ sinh phong, làm cho Lâm Hải xoay chuyển vòng vòng, Truy Vân kiếm pháp vốn là lấy chiêu thức tiến công làm chủ, nhưng ở dưới thực lực cường đại của Lục Minh

Huyền nghiền ép, vậy mà phòng nhiều công ít, chỉ có thể hình thành đạo đạo kiếm ảnh, đem Lâm Hải hộ ở trong đó, căn bản không có sức hoàn thủ.

Lâm Hải một bên chiến đấu, tâm lý một bên lo lắng.

Vốn cho rằng học được Truy Vân kiếm pháp, liền xem như không thể chiến thắng Lục Minh Huyền, nhưng chí ít cũng có thể đánh cái ngang tay, nhưng bây giờ xem ra, thực lực của chính mình cùng Lục Minh Huyền, còn là có chênh lệch tương đối lớn, nếu không phải dựa vào bộ pháp tinh diệu của chính mình, đoán chừng giờ phút này đã sớm bại.

Lâm Hải tâm lý lo lắng, Lục Minh Huyền lại là vừa vội lại giận.

Gã chẳng thể nghĩ tới, Lâm Hải chỉ là một cái tu sĩ Luyện Khí kỳ nho nhỏ, nhưng lại có thể ở dưới tay mình đi đến nhiều chiêu thức như vậy mà không bị thua, để cho nhất Lục Minh Huyền tức giận là, gã vậy mà còn không có một điểm nắm chắc sẽ bắt được Lâm Hải.

Lục Minh Huyền càng đánh, lửa giận trong lòng càng thịnh, Lâm Hải là Luyện Khí kỳ, còn tu vi của gã là Ngưng Chân kỳ, đây chính là kém cả một cái cảnh giới lớn a, đừng nhìn trên mặt tựa hồ chỉ kém một cái cấp bậc, nhưng những người tu luyện đều biết, đây quả thực là khác biệt giữa trời cùng đất a.

Tuy Lâm Hải thi triển là Huyền Giai trung cấp Truy Vân kiếm pháp, nhưng nhiều lắm là chỉ có thể vô địch tại bên trong đồng bậc cũng đã không tệ, nhưng từ lúc nào mà Luyện Khí kỳ có thể đối đầu với cao thủ Ngưng Chân kỳ mà không bại?

“Thật con mẹ nó Nhật chó!” Lục Minh Huyền không khỏi thầm mắng một tiếng, may mắn hiện tại ở chỗ này không có người xem, nếu không bị người nhìn thấy gã một cái cao thủ Ngưng Chân kỳ, đánh với một cái tiểu bối Luyện Khí kỳ lâu như vậy mà còn không thắng, thì mặt gã coi như ném đến nhà bà ngoại.

Trong chớp mắt lại là mười mấy hiệp đi qua, tuy Lâm Hải tại dưới thế tấn công mạnh như cuồng phong bạo vũ của Lục Minh Huyền, có thể dùng kiếm quang đem chính mình bảo hộ trên dưới quanh người giọt nước không lọt, nhưng theo thời gian chuyển dời, tâm Lâm Hải chậm rãi chìm xuống.

Bởi vì hắn phát hiện một cái trí mạng vấn đề, cái kia chính là liên tục thi triển Truy Vân kiếm pháp cùng Tật Phong Bộ, lượng chân khí tiêu hao cực kỳ to lớn, tu vi của hắn cuối cùng vẫn là còn thấp, chân khí trong cơ thể dần dần có chút không thể tiếp tục được nữa.

“Ha ha, chân khí muốn hao hết sao?” Lục Minh Huyền ở đối diện hiển nhiên cũng phát hiện vấn đề này, thấy tốc độ của Lâm Hải rõ ràng có một tia chậm đi, kiềm chế trong lòng trước đó nhất thời bị quét sạch sành sanh, gã biết rõ thời cơ của mình rốt cục đã tới.

“Nhìn ngươi còn có thể chống đỡ bao lâu!” Tinh quang trong mắt Lục Minh Huyền bùng lên, tốc độ ra chiêu thức lần nữa tăng tốc, hướng Lâm Hải triển khai thế tấn công mãnh liệt hơn.

Lâm Hải tại dưới chiêu thức liên miên bất tuyệt bao phủ xuống của Lục Minh Huyền, lập tức thấy áp lực tăng lớn, đem hết toàn lực đau khổ chèo chống, tâm lý lại thầm than một tiếng.

“Xem ra cuối cùng vẫn là phải dùng đến biện pháp kia!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải toàn lực đem hết chân khí còn thừa không nhiều trong toàn thân thay đổi, đồng thời với việc bảo vệ thân thể, còn đột nhiên vẩy mũi kiếm lên, phản thủ làm công, hướng phía trước ngực Lục Minh Huyền cắt tới.

“Còn dám phản công!” Lục Minh Huyền bị Lâm Hải thình lình đánh ra một đường công kích, đánh đến trở tay không kịp, thân thể ngửa ra sau một cái, công kích trên tay không khỏi lộ ra một chút kẽ hở.

Lâm Hải mượn cơ hội này, lập tức lui ra sau một cái, quay đầu liền chạy.

“Hừ, tiểu tử, sắp chết đến nơi, còn muốn chạy? Nạp mạng cho ta đi!”

Lục Minh Huyền quát lớn một tiếng, mở ra tốc độ, tật phong như tia chớp đuổi tới.

Lâm Hải không ngừng bước, chợt đem quyền trái đến ở trước mắt.

“Cuối cùng vẫn là cần nhờ ngươi!” Bàn tay mở ra, một sợi lông khỉ màu vàng óng xuất ở trong lòng bàn tay.

Nguyên lai, trong nháy mắt lúc Lâm Hải dừng chạy trốn trước đó, đã từ trong túi càn khôn của điện thoại di động lần nữa lấy ra một sợi lông khỉ của Ngộ Không.

Tuy Lâm Hải cảm thấy mình dựa vào Truy Vân kiếm pháp cùng Tật Phong Bộ, chưa hẳn liền không đối phó với Lục Minh Huyền, nhưng việc quan hệ đến tính mạng của mình, Lâm Hải vẫn là cẩn thận một chút, lấy ra sợi lông khỉ giữ ở trong lòng bàn tay, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Không nghĩ tới, cuối cùng vẫn phải dùng đến nó.

Lâm Hải ở bên trong quá trình chạy, bỗng nhiên quay đầu lại, hướng phía sợi lông khỉ trong lòng bàn tay thổi, trong miệng khẽ quát một tiếng.

“Đi!”

Tiếng nói rơi xuống đất, bỗng dưng đột nhiên xuất hiện ra ba trăm cái Lâm Hải, từng cái đều cầm Truy Vân Kiếm trong tay, đem Lục Minh Huyền vây vào giữa.

“Hỗn đản, lại là một chiêu này!” Lục Minh Huyền không thể không dừng truy đuổi, giận mắng một tiếng, không đợi cái ba trăm cái Lâm Hải này động thủ, gã đã dẫn đầu hướng phía hai cái Lâm Hải phía trước, song quyền đột nhiên oanh ra.

“Ầm! Ầm!” Hai tiếng trầm đục, hai cái Lâm Hải ở đối diện vừa được huyễn hóa ra, còn chưa kịp có động tác, trực tiếp bị Lục Minh Huyền oanh kích hóa thành hư vô.

“Hừ, điêu trùng tiểu kỹ!” Lục Minh Huyền đắc ý bĩu môi một cái, không ngừng bước, liên tục công kích tới phía Lâm Hải ở bốn phương tám hướng.

Hóa thân của Lâm Hải tuy có nhiều, tiếc rằng thực lực của Lục Minh Huyền mạnh mẽ quá mức, cơ hồ dính lấy liền hết, đụng phải liền vong, Lục Minh Huyền chỉ dùng ra một thành khí lực, không đến nửa phút ngắn ngủi, cũng đã đem những hóa thân này tiêu diệt hơn phân nửa.

“Hừ, nhiều lắm là lại thêm dùng mười giây, là có thể đem tất cả những ảo ảnh này đều xử lý, thời gian ngắn như vậy, nhìn ngươi có thể chạy được bao xa!”

Lục Minh Huyền lúc giao thủ trước đó, đã nhìn ra chân khí của Lâm Hải không còn mấy, một chút thời gian ngắn như vậy, coi như muốn chạy trốn cũng trốn không được bao xa, gã có lòng tin tuyệt đối, sau khi đem những ảo ảnh này tiêu diệt, vẫn sẽ đuổi kịp Lâm Hải.

Đến lúc đó, Lâm Hải không có những biện pháp khác, chỉ có thể là một con đường chết.

Thời gian nháy mắt, lại là mười cái ảo ảnh bị Lục Minh Huyền tiêu diệt, còn lại đã không đến hai mươi cái, đem hai mươi cái còn lại này toàn bộ tiêu diệt, cũng chính là mất khoảng ba bốn giây thời gian, trên mặt Lục Minh Huyền không khỏi lộ ra mỉm cười thắng lợi.

Cảm thụ được ảo ảnh bên cạnh đâm tới một kiếm, khóe miệng Lục Minh Huyền khinh miệt nhếch lên, thậm chí ngay cả đầu đều khinh thường thay đổi một chút, giống như trước đó, xuất ra một thành khí lực, sau đó vung lên, chuẩn bị đem cái ảo ảnh này tiêu diệt.

Chỉ là, trong nháy mắt cánh tay vung ra, mí mắt của Lục Minh Huyền không khỏi nhảy một cái, trong lòng bỗng nhiên tuôn ra một tia bất an mãnh liệt.

“Không tốt!” Lục Minh Huyền đột nhiên giật mình, mà giờ khắc này, cánh tay của gã đã sắp chạm đến cái ảo ảnh này, thế nhưng là, cái ảo ảnh này cũng không có giống như những cái trước đó, tại phía dưới cái phất tay của gã, hôi phi yên diệt, mà chính là lấy tốc độ cực nhanh, hiện lên nhất kích ở thời khắc gã hững hờ, đến trước mặt gã, hướng phía trước ngực gã, đâm ra một kiếm sấm sét vang dội!

“Ngươi không phải là ảo ảnh! Ngươi là thật!” Lục Minh Huyền quá sợ hãi, thế nhưng là giờ phút này có muốn tránh thì đã không kịp.

“Đáng giận!” Trong lòng Lục Minh Huyền không khỏi thầm mắng một tiếng, gã chẳng thể nghĩ tới, Lâm Hải thế mà không có mượn cơ hội chạy trốn, mà chính là giấu ở bên trong ảo ảnh, tùy thời mà động, muốn nhất cử đánh giết chính mình!

Mặc dù nhưng đã biết rõ mưu đồ của Lâm Hải, nhưng mà bởi vì chính mình nhất thời chủ quan, bây giờ nghĩ tránh đã muộn, Truy Vân Kiếm của Lâm Hải đã gần trong gang tấc, mũi kiếm có lẽ đã đâm rách y phục trước ngực gã.

Nhưng Lục Minh Huyền chung quy vẫn là cao thủ Ngưng Chân kỳ, tại cái thời khắc cực kỳ nguy nan này, gã cơ hồ sử xuất lực khí toàn thân, sinh sinh đem thân thể di động sang phía bên trái khoảng một tấc, né tránh bộ vị trái tim trí mạng.

"Phốc!" Một tiếng, Truy Vân Kiếm đâm xuyên vào trước ngực của Lục Minh Huyền!

Chương 453: Lưỡng bại câu thương

Truy Vân Kiếm của Lâm Hải, từ trước ngực Lục Minh Huyền đâm vào, trực tiếp xuyên ra phía sau!

Tuy ở thời khắc mấu chốt đã bị Lục Minh Huyền tránh đi vị trí trái tim, nhưng loại thương tổn đâm xuyên này, cũng là cực kỳ trí mạng.

Một ngụm máu liền từ trong miệng Lục Minh Huyền phun ra, hai con mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, cơ hồ muốn phun ra lửa.

Lâm Hải một chiêu đắc thủ, mừng rỡ trong lòng, nhưng thời điểm hắn chuẩn bị đem Truy Vân Kiếm rút ra, lại kinh hãi phát hiện, thân kiếm vậy mà bị bắp thịt của Lục Minh Huyền kẹp chặt, rút ra không nổi.

"Không tốt!" Lâm Hải nói thầm một tiếng không ổn, mà lúc này, Lục Minh Huyền nổi giận đột nhiên giơ tay phải lên.

"Tiểu bối, dám làm tổn thương ta, đi chết đi!"

Tiếng nói rơi xuống đất, nhất chưởng của Lục Minh Huyền dưới trạng thái phẫn nộ, mang theo khí thế lôi đình, đột nhiên hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải rơi xuống.

"Mẹ nó!" Lâm Hải thầm mắng một tiếng, nghĩ không ra Lục Minh Huyền bị trọng thương như thế, vậy mà còn có dư lực xuất thủ, Lâm Hải sơ sẩy một cái, lại muốn tránh đã tới không kịp.

Nếu bị một chưởng này của Lục Minh Huyền vỗ trên đầu, không đem Lâm Hải đập cái óc vỡ toang thì không được.

Tại cái bước ngoặt nguy hiểm vạn phần này, Lâm Hải bất chấp gì khác, liều mạng đem đầu hướng lệch qua một bên, một chưởng khí thế vạn quân của Lục Minh Huyền này, hung hăng đánh vào trên vai phải của Lâm Hải.

"Hừ!" Lâm Hải rên lên một tiếng, sau đó một cỗ đau đớn tê tâm liệt phế truyền đến, Lâm Hải mang theo thân thể bỗng nhiên thối lui về phía sau.

Mà lúc này, có lẽ nguyên nhân là vì Lục Minh Huyền xuất chưởng phát lực, Truy Vân Kiếm nguyên bản bị kẹp lấy rốt cục buông lỏng, theo Lâm Hải lui lại, đột nhiên rời khỏi thân thể của Lục Minh Huyền.

Nhất thời, một dòng máu tươi thật dài trực tiếp phun ra, dưới chân Lục Minh Huyền mềm nhũn, kém chút ngã xuống đất.

"Hỗn đản, mối thù hôm nay, Lục mỗ ghi nhớ!" Lục Minh Huyền cắn răng, cố nén thương thế, mấy cái lên xuống, liền trốn rời hiện trường.

Lâm Hải giờ phút này bị một chưởng rót đầy chân khí của Lục Minh Huyền, đánh trúng đã sớm té lăn trên đất, toàn bộ cánh tay phải đều đã mất đi năng lực hoạt động.

Khi thấy Lục Minh Huyền cũng không quay đầu lại mà quay người chạy trốn, tâm lý Lâm Hải không khỏi thở ra một hơi thật dài.

Chính mình trước khi chịu một chưởng của Lục Minh Huyền, ở bên trong đánh lén trước đó cơ hồ đã hao hết sạch chân khí của chính mình, giờ phút này sớm đã không có sức tái chiến, nếu như Lục Minh Huyền không chạy, thì Lâm Hải liền phải lập tức chạy trốn.

Bất quá từ Lục Minh Huyền liền đến cơ hội giết chính mình dễ như vậy mà cũng từ bỏ, Lâm Hải cũng nhìn ra, vết thương của Lục Minh Huyền, so với chính mình còn nặng hơn, chứ không nhẹ hơn chính mình, có thể giữ được cái mạng này hay không, đoán chừng cũng khó nói.

Cứ như vậy, trong lòng Lâm Hải cũng là yên tâm, chí ít trong thời gian ngắn, Lục Minh Huyền sẽ không lại chạy tới giết Liễu Hinh Nguyệt.

“Mẹ nó a, vẫn là kinh nghiệm chiến đấu quá thiếu thốn, rõ ràng chiếm ưu thế, kết quả lại làm cái lưỡng bại câu thương.” Lâm Hải chịu đựng đau nhức kịch liệt ở bả vai, lắc đầu, đối với một trận chiến ngày hôm nay này, lộ ra hết sức không vừa lòng.

Đáng tiếc, Lục Minh Huyền giờ phút này đã chạy xa, nếu không nếu để cho gã nghe thấy, Lâm Hải đối với kết quả của trận chiến này còn có lời oán giận, đoán chừng trực tiếp liền phải tức đến hộc máu bỏ mình.

Mẹ nó, một cái Luyện Khí hậu kỳ, kém chút đem một cái cao thủ Ngưng Chân sơ kỳ xử lý, dạng chiến ký này, đoán chừng tại trong lịch sử của toàn bộ Tu Hành giới cũng chưa từng xuất hiện.

Liền thế này con mẹ nó còn không hài lòng, thì để những người tu hành còn lại sống thế nào?

Nhẫn chịu lấy đau đớn cực lớn, Lâm Hải đem áo cởi ra xem xét, toàn bộ vai phải sưng lên rất cao, vừa đỏ lại tím, từ bên ngoài nhìn vào, mười phần đáng sợ.

Lâm Hải nhìn thương thế của chính mình, trong lòng không khỏi âm thầm may mắn một trận.

Một chưởng này cũng chính là đánh vào bên trên Tử Lôi Thần Long Tí, nếu như đổi lại là đánh bên vai trái, đoán chừng xương cốt cùng bả vai đã sớm vỡ nát, tuyệt đối không thể chỉ là sưng đơn giản như vậy.

“Xem ra sau này cùng người đánh nhau, cho dù là chiếm thượng phong trăm phần trăm, cũng không thể phớt lờ.”

Trong lòng tay trái của Lâm Hải, đem kim châm lấy ra, sau đó hướng phía một chỗ huyệt đạo trên vai phải, nhẹ nhàng đâm vào.

Một cây, hai cây, ba cái...

Một mực đâm đủ bảy cái châm, Lâm Hải mới dừng lại.

Mà giờ khắc này, chỗ sưng trên cánh tay phải của Lâm Hải, lại lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, như kỳ tích mà tiêu sưng, không đến thời gian mười phút đồng hồ, vậy mà khôi phục như lúc ban đầu!

Lâm Hải thở dài ra một hơi, đem bảy cái kim châm từng cái rút ra, lần nữa cất kỹ.

Nhẹ nhàng hoạt động cánh tay phải đã khôi phục như lúc ban đầu một chút, trong lòng Lâm Hải cuối cùng thả lỏng một hơi.

“Thuật Châm Cứu trong truyền thừa Dược Vương, thật sự là quá thần kỳ, thương tổn nặng như vậy, vậy mà ngắn ngủi vài phút liền khôi phục như lúc ban đầu, quả thực, ngạch...”

Lâm Hải đang nói, một cỗ đau đớn kịch liệt bỗng nhiên từ vai phải truyền đến, để trên mặt Lâm Hải không khỏi co lại.

“Em gái ngươi, không phải được rồi sao?” Lâm Hải đưa tay trái ra, đỡ lấy vai phải, lúc này mới phát hiện, lại có một đường khí lưu lạ lẫm không thuộc về mình, đang mạnh mẽ đâm tới trong cả cánh tay của chính mình.

“Đây là có chuyện gì?” Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, dựa theo ghi chép bên trên truyền thừa Dược Vương, chính mình đã thi triển Thất Tinh Hồi Xuân Chi Thuật, thương thế hẳn là khỏi hẳn mới đúng a?

“Hỏi Thiết Quải Lý một chút!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, phát một cái tin tức cho Thiết Quải Lý, đem tình huống nói rõ một chút.

Tin tức của Thiết Quải Lý rất nhanh liền hồi phục lại.

Thiết Quải Lý: Luồng khí kia là chân khí của người thương tổn ngươi nhập thể, trong Tiên Nhân Thiên của truyền thừa Dược Vương, ghi chép rất rõ ràng a?

Tiên Nhân Thiên? Lâm Hải sững sờ, sau đó nhất thời trợn mắt trừng một cái.

Mẹ nó, ca ca căn bản liền không có học được Tiên Nhân Thiên cùng Quỷ Quái Thiên có được hay không, cho đến bây giờ, liền chỉ biết mỗi Phàm Nhân Thiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi liền nói cái chân khí này đối với ta có hại hay không, cùng giải quyết như thế nào đi.

Thiết Quải Lý: Khẳng định có hại a, trừ kịch liệt đau nhức ra, một lúc sau sẽ còn tổn thương đến kinh mạch của ngươi, để ngươi trở thành phế nhân.

“Trời ạ, nghiêm trọng như vậy!” Lâm Hải lập tức có chút mộng bức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này phải làm gì?

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

“Em gái ngươi!” Lâm Hải thấy vẻ mặt này, hận không thể đem Thiết Quải Lý từ trong điện thoại di động ra bắt tới đánh một trận!

Con mẹ nó giờ đã là lúc nào, ca ca đều nhanh thành phế nhân, ngươi còn ở lại chỗ này cùng ta chơi biểu lộ?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật dễ nói chuyện, không cho phép phát biểu tình!

Thiết Quải Lý: Cái giải quyết này quá đơn giản, một chương nhập môn trong Tiên Nhân Thiên của truyền thừa Dược Vương, không phải có phương pháp giải quyết sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta không học được Tiên Nhân Thiên!

Lâm Hải tức giận hồi phục nói cho Thiết Quải Lý, mẹ nó ca ca nếu là biết, còn cần đến hỏi ngươi sao?

Thiết Quải Lý: Không thể học? Ngươi làm sao đần như vậy? (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

“Mẹ nó!” Lâm Hải mau tức điên, mẹ nó cái chân khí chạy trốn trong người ca ca này, đau muốn chết, ngươi nha có thể lúc khác lại chơi hay không!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói điểm chính, đến cùng làm thế nào!

Thiết Quải Lý: Cái này muốn giảng ra thì rất dài, đầu tiên, ngươi phải biết rõ ràng tính chất của cái chân khí này, nói về tính chất của chân khí, lại phân làm năm loại, loại thứ nhất...

Nửa giờ sau, Lâm Hải ngáp, cũng mặc kệ Thiết Quải Lý đang hăng hái giảng giải, trực tiếp rời khỏi Weachat.

Mẹ nó, giống như nghe Thiên Thư, người nào nghe hiểu được a?

“Quay lại rồi nghĩ biện pháp đi, không được thì tìm Thái Thượng Lão Quân trực tiếp mua khỏa đan dược có thể trị liệu cái sự tình này.”

Lâm Hải nghĩ vậy liền đứng dậy, nhìn nhìn thời gian, giờ phút này đã sớm qua một canh giờ, Lâm Hải quyết định, vẫn là về trước đi, nhìn xem Liễu Hinh Nguyệt thế nào.

Đến nhà Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải vừa mới chuẩn bị gõ cửa, thì cửa bỗng nhiên từ bên trong mở ra.

Lâm Hải sững sờ, sau đó vai phải bỗng nhiên trầm xuống.

Chương 454: Bị nhìn thấu sao?

Lâm Hải ngẩng đầu, nhìn ánh mắt bình thản không sợ hãi của Liễu Hinh Nguyệt, tâm lý không khỏi đau xót.

“Vẫn là không có biến trở về Hinh Nguyệt của ta sao?”

“Trước tiến vào đi!” Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, không mang theo một chút tình cảm, mà tay nhỏ non mịn của nàng, thủy chung đặt ở trên vai phải của Lâm Hải, tựa hồ đang tóm chặt lấy cái gì đó.

Lâm Hải thành thật đi tới, Liễu Hinh Nguyệt đóng cửa một cái, theo sau bàn tay đột nhiên tại vai phải Lâm Hải khẽ hấp.

“Hưu!”

Lâm Hải cảm thấy một cỗ khí thể lạnh lẽo, từ chỗ đầu vai của chính mình phá thể mà ra, sau đó đau đớn trên bả vai nhất thời biến mất.

“Hinh Nguyệt, em...” Lâm Hải mãnh liệt ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Liễu Hinh Nguyệt.

Không cần nghĩ hắn cũng biết, chân khí mà Lục Minh Huyền lưu lại trong cơ thể mình, đã bị Liễu Hinh Nguyệt hút ra.

“Không nên hỏi ta.” Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu, “Ta cái gì cũng không biết.”

Lâm Hải há hốc mồm, hơn nửa ngày mới khe khẽ thở dài, cuối cùng không có tiếp tục nói ra khỏi miệng.

Hai người cứ như vậy ngồi yên lặng, người nào cũng không có nói câu nào, bầu không khí nhất thời trở nên có chút xấu hổ.

Lâm Hải giờ phút này tâm loạn như ma, Hằng Nga đã nói qua một canh giờ thì Liễu Hinh Nguyệt liền có thể khôi phục như lúc ban đầu, thế nhưng cái này đã là hơn một canh giờ, Liễu Hinh Nguyệt đối đãi với chính mình vẫn là như với một người xa lạ.

“Phiền chết, phiền chết!” Nội tâm của Lâm Hải thực sự bị dày vò, nhịn không được bắt lấy tóc vò đầu một hồi.

“Lâm Hải, anh làm sao vậy?”

Nghe bên tai truyền đến thanh âm ôn nhu êm tai, tay Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại.

Sau đó, mãnh liệt quay đầu, một mặt kinh hỉ bắt lấy hai vai của Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, em khỏe rồi?”

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt nhu thuận gật gật đầu, chỉ là trong ánh mắt, tựa hồ mang theo một tia nghi hoặc.

“Tốt quá Hinh Nguyệt, em cũng hù chết anh.” Lâm Hải một tay ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt vào trong ngực, kích động không ngừng hôn hít lấy gương mặt của nàng.

Liễu Hinh Nguyệt thẹn thùng tựa đầu vào trong lòng Lâm Hải, trên mặt lập tức bay lên một mảnh rặng mây đỏ.

Hơn nửa ngày, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt mới lại lần nữa ngồi xuống.

“Hinh Nguyệt, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Lâm Hải đem nghi vấn trong lòng hỏi ra.

“Em cũng không rõ ràng lắm.” Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu, trong ánh mắt mang theo mờ mịt.

“Em cũng không biết rõ?” Lâm Hải sững sờ, “Vậy em còn nhớ rõ chuyện khi trước sao?”

“Nhớ kỹ, em toàn bộ đều nhớ kỹ.” Liễu Hinh Nguyệt gật gật đầu.

“Khi đó, chính em giống như đột nhiên biến thành một người khác, cảm giác như mình không thuộc về cái thế giới này, với hết thảy trên cái thế giới này, cũng tràn ngập đạm mạc.”

“Mà đối với anh...” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên kéo hai tay của Lâm Hải, “Trong tâm em cực lực tại nói với chính mình, anh là người thân nhất thân nhất của em, thế nhưng là không biết vì cái gì, tình cảm của em thủy chung vẫn như là một khối băng, để cho em đối với bất kỳ người nào bất cứ chuyện gì, cũng không nhiệt tình nổi.”

“Không dính khói lửa trần gian.” Trong đầu Lâm Hải, đột nhiên toát ra một câu như vậy.

“Mà kỳ quái nhất, em vậy mà đột nhiên có thực lực rất cường đại, nhưng là bây giờ...”

Liễu Hinh Nguyệt mở ra hai tay, nghi hoặc nhìn sang, đôi mi chăm chú nhíu lại.

“Hiện tại, tựa hồ lại biến trở về cái nữ tử yếu nhược như trước đó.”

“Nữ tử yếu nhược liền tốt, anh ưa thích em của trước đó!” Lâm Hải nghe xong, một tay ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt vào trong ngực.

“Em biết rõ hay không, em trước đó, là lạ lẫm như vậy, thế nhưng là đem anh dọa cho hỏng, anh thật sự sợ mất đi em, Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của anh.”

Lâm Hải tình chân ý thiết nói nói, để Liễu Hinh Nguyệt cũng động tình một trận, chăm chú ôm lấy cổ Lâm Hải.

“Lâm Hải, lão công thân ái của em, mặc kệ Hinh Nguyệt biến thành bộ dáng gì, đời này đều là người của anh.”

“Lão công, em yêu anh!”

“Hinh Nguyệt, anh cũng yêu em!”

Tình đáo thâm xử, hai người lập tức ôm hôn cùng một chỗ.

“Khụ khụ khụ...” Đột nhiên, buồng trong truyền đến một trận lớn tiếng ho khan, Liễu Hinh Tình không biết khi nào đã xuất hiện tại cửa ra vào.

Liễu Hinh Nguyệt ngượng ngùng một trận, lúc này mới nhớ tới Liễu Hinh Tình đang ở trong nhà, vội vàng đem Lâm Hải đẩy ra, nhanh chóng sửa sang lại quần áo có chút lộn xộn.

“Uy, hai ngươi có thể chú ý ảnh hưởng một chút hay không a.”

“Ta nói cô em vợ, ngươi làm sao luôn nhìn lén a, cái thói quen này thế nhưng là không tốt.” Lâm Hải lôi kéo y phục, một mặt không thèm để ý chút nào nói nói.

“Phi, đại lưu manh, không biết xấu hổ, ngươi mới nhìn lén đâu! Đây là phòng khách, là nơi công cộng có được không?” Liễu Hinh Nguyệt nhất thời trợn mắt trừng một cái, một mặt xem

thường.

“Phòng khách thì làm sao, ta và chị ngươi là người trưởng thành, ngược lại là ngươi, một cái tiểu hài tử vị thành niên, nhìn thấy thứ không nên nhìn, không biết né tránh a?” Liễu Hinh Nguyệt lại khôi phục nguyên dạng, trong lòng Lâm Hải cao hứng, liền mặt dày mày dạn, cùng Liễu Hinh Tình đấu miệng lưỡi.

“Ngươi mới là tiểu hài tử, ta không có nhỏ chút nào, ta đã trưởng thành!” Liễu Hinh Tình thở phì phì, hướng phía Lâm Hải nhún nhún cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn.

“Vâng, ngươi không có nhỏ chút nào, ngươi so với tỷ ngươi còn lớn hơn đây.” Lâm Hải nói, một mặt cười xấu xa hướng phía trước ngực ưỡn cao của Liễu Hinh Tình quét hai mắt.

“Đi chết đi, ngươi cái thối lưu manh!” Liễu Hinh Tình lập tức nhớ tới, cái này là lời nói bậy mà mình trước kia hờn dỗi đã nói qua, hiện tại lại bị Lâm Hải lật ra, nhất thời vừa tức vừa xấu hổ, nắm gối ôm hướng phía Lâm Hải liền đập tới.

“Ai u, không được, mưu sát thân tỷ phu a!” Lâm Hải đem gối ôm tiếp được, khoa trương quái khiếu một trận.

“Chán ghét chết! Không cho phép khi dễ Tiểu Tình!” Liễu Hinh Nguyệt duỗi ra tay nhỏ, tại bên hông Lâm Hải dùng sức vặn một cái, đau đến mức Lâm Hải nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Câu ngươi so với tỷ ngươi còn lớn hơn của Lâm Hải trước đó, để Liễu Hinh Nguyệt cũng nhớ lại chuyện cũ lúc cùng Lâm Hải mới quen không lâu, trong lòng ngọt ngào đồng thời, cũng đối với chuyện Lâm Hải trêu chọc muội muội của mình ảo não một trận.

“Đúng, Tiểu Tình, trước ngươi nói, hai ngày này liền có thể biết rõ kết quả trúng tuyển?” Liễu Hinh Nguyệt sợ cái tỷ phu cùng cô em vợ này tiếp tục náo loạn, vội vàng đem đề tài chuyển hướng.

“Ừm, vừa rồi chủ nhiệm lớp lại gọi điện thoại, nói hai ngày này liền có thể gọi điện thoại để tra.”

“Bất quá, ta vừa mới tra một lần, còn không có tin tức ta trúng tuyển.”

“Há, vậy liền chờ một chút, ngày mai lại tra một lần.”

Lâm Hải nghe xong, cũng đột nhiên nhớ tới, thành tích thi tốt nghiệp trung học của muội muội Lâm Vân mình cũng đã có, thi rất không tệ, kết quả trúng tuyển cũng hẳn là biết được trong hai ngày này.

“Cô em vợ báo trường học nào a?” Lâm Hải cười hướng Liễu Hinh Tình hỏi.

“Ai cần ngươi lo, thối lưu manh, hừ!” Liễu Hinh Nguyệt hướng phía Lâm Hải làm cái mặt quỷ, trực tiếp quay đầu trở về phòng.

“Ách...” Lâm Hải buông buông tay, làm ra một bộ vẻ mặt vô tội.

Sau khi Liễu Hinh Tình vào nhà, Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên quay đầu, nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, mang trên mặt một nụ cười quái dị.

“Hinh, Hinh Nguyệt em đừng như vậy cười, anh run bắn cả người.” Lâm Hải bị Liễu Hinh Nguyệt cười mà tâm lý run rẩy một trận, vội vàng bưng chén nước lên, uống miếng nước, che giấu một chút bất an trong nội tâm.

“Lâm Hải, anh hãy thành thật nói cho em biết, anh có phải cũng có ý tứ đối với Tiểu Tình hay không?”

“Phốc! Khụ khụ khụ...”

Liễu Hinh Nguyệt nói một câu, để ngụm nước mà Lâm Hải vừa mới uống vào, trực tiếp phun ra ngoài.

Mẹ nó, bị nhìn thấu sao?

Thảo, nhìn thấu cái gì a, ca ca là cái loại người này sao?

“Eni nói cái gì đó, Hinh Nguyệt, Tiểu Tình chỉ là cô em vợ của anh thôi.” Lâm Hải vội vàng nghiêm mặt nói.

“Đàn ông các anh, rất nhiều người không phải cũng có tình tiết cô em vợ sao?” Đôi mắt đẹp của Liễu Hinh Nguyệt lưu chuyển, nhìn chằm vào chằm Lâm Hải, con mắt không nháy mắt cười hỏi.

“Khụ khụ!” Lâm Hải vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, giả trang ra một bản bộ dáng nghiêm túc, lời lẽ nghiêm khắc quát nói, “Vậy cũng là ý nghĩ của một số nam nhân nông cạn, nam nhân chính trực giống như anh...”

Lâm Hải còn chưa nói xong, Liễu Hinh Nguyệt trực tiếp duỗi ra một ngón tay, nhẹ nhẹ đặt ở bên môi của Lâm Hải, đem lời nói của hắn cắt ngang, sau đó đem môi son gợi cảm, dán tại Lâm Hải bên tai.

“Nếu như anh có ý nghĩ này, em sẽ không chú ý, hơn nữa em còn có thể giúp một tay đây.”

“Thật sao?” Liễu Hinh Nguyệt thổ khí như lan, cảm giác tê ngứa bên tai nhất thời để tâm linh Lâm Hải lay động một trận.

“Nếu như em nghĩ như vậy mà nói, vậy anh, hắc hắc hắc...” Lâm Hải xoa lấy cái cằm, lộ ra một nụ cười thô bỉ.

“Ta liền biết rõ mà!!! Ngươi nằm mơ đi thôi!!!”

Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên gào thét chói tai, đem Lâm Hải đang làm mộng đẹp đột nhiên bừng tỉnh, ngay sau đó, lỗ tai liền truyền đến một trận đau đớn kịch liệt.

“Lão bà, buông tay a, anh cũng không dám nữa aaa!!!”

Tiếng kêu thảm thiết của Lâm Hải, nhất thời đem cả tòa nhà cũng chấn động đến run rẩy lên!

Chương 455: Gã, đã không xứng!

Thành phố Giang Nam, Lục gia.

“Bác sĩ Vương, thế nào?” Lục Đức Huy hướng phía bác sĩ tư nhân của mình vội vàng hỏi.

Bác sĩ Vương tóc hoa râm lấy mắt kiếng xuống, lắc đầu, khe khẽ thở dài.

“Cao hoàn đã rạn nứt, triệt để đánh mất năng lực nam tính, hơn nữa có nhiều chỗ gãy xương, trong vòng nửa năm không thể xuống giường.”

“Cái gì!” Lục Đức Huy nghe xong, đầu ông một tiếng, kém chút ngã quỵ.

“Hỗn đản!” Sau đó, hai mắt Lục Đức Huy nổi giận trong nháy mắt biến đến đỏ bừng, trực tiếp đem bình hoa sứ thời Đường giá trị mấy trăm vạn ở bên cạnh, một bàn tay quét trên mặt đất, quẳng cái vỡ nát.

“Cái gì? Ta, ta không làm được nam nhân? Không có khả năng, trên đời này còn có thật nhiều mỹ nữ đang chờ ta tới đâu! Ta muốn làm nam nhân, ta muốn làm nam nhân!!!”

Lục Tuấn Lương ở trên giường cũng nghe thấy lời nói của bác sĩ Vương, trong lòng nhất thời như gặp phải trọng kích, ngu ngơ một lát, sau đó phát như kẻ điên mà kêu gào lên.

Chỉ là cái động này, kịch liệt đau đớn trên thân liền truyền đến, để Lục Tuấn Lương nhất thời kêu rên liên hồi, sau đó cực độ thất thố mà bắt đầu kêu khóc.

“Ba ba, mau cứu ta, ngươi mau cứu ta à, không được làm nam nhân, ta sống còn có ý gì a!”

Đả kích cực lớn, rốt cục để tâm lý của Lục Tuấn Lương sụp đổ, trở nên điên cuồng, nước mắt nước mũi cùng nhau rơi xuống, nằm ở trên giường, không ngừng dùng đầu đụng vào ván giường.

Lục Đức Huy vội vàng đi qua, ôm chặt lấy Lục Tuấn Lương, trên mặt lộ ra biểu lộ đau lòng đau đớn.

“Tuấn Lương, đừng như vậy, có lẽ sẽ có những biện pháp khác.”

“Còn có thể có biện pháp nào, ta đã không làm được nam nhân! Đời ta xong rồi!” Lục Tuấn Lương tâm tình kích động, điên cuồng gào thét.

“Có lẽ...” Lục Đức Huy bỗng nhiên ngừng một hồi, sau đó ánh mắt lộ ra một chút hi vọng.

“Có lẽ bên Bồng Lai kia, còn có biện pháp!”

“Bồng Lai?” Lục Tuấn Lương sững sờ, tiếng khóc im bặt mà dừng, sau đó trên mặt lập tức lộ ra biểu lộ cuồng hỉ, một phát bắt được cánh tay của Lục Đức Huy.

“Đúng đúng đúng, ta làm sao lại quên, bên Bồng Lai kia, nhất định sẽ có biện pháp, nhất định sẽ có, ta là thiếu chủ tương lai, bọn họ sẽ nghĩ hết biện pháp chữa tốt cho ta!”

Lục Tuấn Lương kích động đến toàn thân cũng run rẩy lên, hai cái ánh mắt tràn đầy quang mang sốt ruột, không ngừng nhìn bốn phía.

“Lục Minh Huyền đâu? Ta bị thương tổn nặng như vậy, lão cũng dám không ở một bên hầu hạ, không sợ khi ta làm gia chủ, phế vị trí trưởng lão của lão sao?”

“Để lão nhanh chóng tới đây, lập tức mang ta về Bồng Lai Tiên Đảo trị liệu!”

Lục Tuấn Lương đang gào thét, cửa bỗng nhiên phanh cái bị đẩy ra, một cái người toàn thân đều là máu lảo đảo xông tới.

Mấy người Lục Đức Huy thất kinh, nhưng đợi sau khi thấy rõ người tới là ai, nhất thời bị dọa đến quá sợ hãi!

“Lục trưởng lão!” Lục Đức Huy đuổi bước lên phía trước, một tay đỡ lấy Lục Minh Huyền lung lay sắp đổ, trên mặt vô cùng kinh hãi.

“Lục trưởng lão, ngươi bị thương?” Lục Đức Huy quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, Lục Minh Huyền là cái dạng thực lực cùng thân phận gì, ông ta là người rõ ràng nhất, ông ta làm sao cũng nghĩ không thông, ở giữa Nhân gian vậy mà còn có người có thể đem Lục Minh Huyền đánh bị thương thành dạng này.

“Trước giúp ta cầm máu, nhanh!” Lục Minh Huyền không kịp nhiều nói, đặt mông ngồi dưới đất, vội vàng khoanh chân vận khí.

Thương tổn xuyên người thế này cũng không phải là đùa giỡn, trên đoạn đường trốn về, máu của Lục Minh Huyền cơ hồ đã chảy hết, thân thể giờ phút này cực độ kiệt sức, nếu không thật sự xử lý, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ mất một mạng.

“Bác sĩ Vương, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì!”Lục Đức Huy quá sợ hãi, vội vàng hướng phía bác sĩ Vương ở bên cạnh rống nói.

Bác sĩ Vương lúc này mới phản ứng được, vội vàng ngồi xổm người xuống, xem xét thương thế của Lục Minh Huyền, nhưng vừa mới nhìn một cái, mặt mũi bác sĩ Vương nhất thời tràn đầy kinh hãi.

“Cái này, cái này sao có thể, thương thế nặng như vậy, đáng lẽ nên sớm mất mạng mới đúng.”

“Đừng nói nhảm, nhanh chóng trợ giúp Lục trưởng lão cầm máu.” Lục Đức Huy không bình tĩnh mà thúc giục, đến lúc nào rồi, còn có lòng dạ thanh thản ở ngồi ở chỗ này châm chọc, Lục Minh Huyền thế nhưng là người của Bồng Lai Tiên Đảo, há có thể dùng tiêu chuẩn của người bình thường để cân nhắc?

“Há, tốt tốt tốt!” Bác sĩ Vương lúc này mới từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, vội vàng lợi dụng thủ đoạn cấp cứu xử lý giúp Lục Minh Huyền.

Lục Minh Huyền một bên nhận tiếp nhận bác sĩ Vương xử lý cấp cứu, một bên mặc vận chân khí, làm cho thương thế của chính mình đạt được khống chế, không đến mức cấp tốc chuyển biến xấu.

Không đến thời gian năm phút đồng hồ, bác sĩ Vương đã làm tốt xử lý cấp cứu cho Lục Minh Huyền, sau đó đứng lên nói, “Thương thế mười phần nghiêm trọng, nhất định phải tranh thủ thời gian đưa đến bệnh viện cứu giúp, hơn nữa coi như đưa đi bệnh viện, tỷ lệ bảo trụ mệnh cũng sẽ không vượt qua một thành!”

“Cái gì!” Lục Đức Huy nghe vậy kinh hãi, thân thể không khỏi run lên bần bật, cái này nếu trưởng lão của Bồng Lai Lục gia chết ở trong nhà của chính mình, ông ta cũng không đảm đương nổi a.

“Lục trưởng lão...” Thanh âm của Lục Đức Huy cũng run rẩy, vội vàng hạ thấp thân thể, hướng phía Lục Minh Huyền ném qua ánh mắt trưng cầu.

“Không cần, đi bệnh viện đã không kịp.” Lục Minh Huyền nhẹ nhàng thở dài, sau đó từ trong y phục móc ra một cái bình sứ nhỏ, mở ra cái nắp, nhất thời một cỗ mùi thơm kỳ dị bay ra.

Thời khắc Lục Đức Huy cùng bác sĩ Vương ngây người, Lục Minh Huyền từ bên trong bình sứ nhỏ, đổ ra một hạt đan dược màu ngà sữa lớn chừng trái nhãn, bưng lấy viên đan dược mùi thơm khắp nơi này, Lục Minh Huyền không khỏi lộ ra một tia nhức nhối.

“Bồng Lai Lục gia ta, có ba đại tuyệt kỹ, theo thứ tự là kiếm pháp, độn thuật, và luyện đan, viên Hồi Xuân Đan này, chính là ta lúc tuổi còn trẻ, chém giết cường địch, vì gia tộc lập xuống đại công, gia chủ mới ban tặng cho, ta coi như chí bảo, một mực thiếp thân mang theo, ba năm trước đây khi chấp hành nhiệm vụ bí mật, bản thân bị trọng thương kém chút chết mất, đều không có bỏ được mà phục dụng, nghĩ không ra hôm nay, lại ở Nhân gian tao ngộ hiểm cơ mất mạng, phải bất đắc dĩ mà phục dụng, thật sự là không có cam lòng a!”

Lục Minh Huyền khẽ than thở một tiếng, cố nén nỗi buồn trong lòng, há miệng đem Hồi Xuân Đan nuốt vào trong bụng.

“Ai...” Lục Tuấn Lương ở trên giường từ trong nháy mắt khi Lục Minh Huyền đem đan dược lấy ra, hai mắt liền tỏa ra ánh sáng, lộ ra vẻ vô cùng tham lam.

Vốn cho rằng Lục Minh Huyền sẽ đem thánh dược chữa thương bực này, để cho chính mình cái gia chủ tương lai này dùng, thật không nghĩ đến Lục Minh Huyền không có cái giác ngộ này chút nào, trong lòng Lục Tuấn Lương thầm mắng một tiếng Lục Minh Huyền không biết làm người, giơ tay lên liền muốn mở miệng ngăn cản.

Đáng tiếc lời nói còn không ra khỏi miệng, đan dược đã nhập vào trong bụng Lục Minh Huyền, mà Lục Minh Huyền đã lần nữa khoanh chân làm tốt, nhắm mắt lại, bắt đầu vận công.

“Mẹ nó, đan dược tốt như vậy, cũng không biết cho lão tử phục dụng , chờ lão tử lên làm gia chủ, không thu dọn ngươi thật tốt thì không được!” Lục Tuấn Lương oán độc liếc nhìn Lục Minh Huyền một chút, trong lòng không khỏi tức giận một trận.

Qua chừng nửa giờ, mí mắt Lục Minh Huyền động một cái, con mắt bỗng nhiên mở ra, lộ ra một tia quang mang mừng rỡ, sau đó đột nhiên đứng dậy.

“Ha ha, Hồi Xuân Đan không hổ là do Thần Chủ đại nhân tự mình sở luyện, hiệu quả vậy mà thần kỳ như thế, thương tổn nặng như vậy, thế mà khá lên ba bốn thành!

“Lập tức an bài mua tốt vé máy bay cho ta, ta phải lập tức trở về Lục gia!” Lục Minh Huyền bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Lục Đức Huy phân phó nói.

Mặc dù đã không có nguy hiểm trí mạng, nhưng dù sao cũng đã thụ thương rất nặng, gã nhất định phải nhanh chóng trở về Lục gia, khẩn cầu cao thủ gia tộc xuất thủ, vì chính mình giải trừ tai hoạ ngầm do thương thế lưu lại, nếu không thương thế nặng như vậy, một khi lưu lại ám tật, coi như khôi phục thì công lực cũng sẽ giảm đi.

“Tốt, ta lập tức an bài xe, đưa ngài cùng Tuấn Lương tới sân bay!” Lục Đức Huy vội vàng liên tục đáp ứng.

Lục Minh Huyền liếc mắt nhìn Lục Tuấn Lương ở trên giường một cái, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười xem thường, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chỉ đưa chính ta đi sân bay là được, muốn tiến vào Bồng Lai Lục gia, gã, đã không xứng!”

Chương 456: Tự sinh tự diệt

Lục Đức Huy đang chuẩn bị gọi điện thoại an bài xe cộ, nghe xong lời nói của Lục Minh Huyền, nhất thời không khỏi sững sờ.

“Lục trưởng lão, ngươi, ngươi có ý tứ gì?”

Đôi mày của Lục Minh Huyền không khỏi hơi nhíu lại, ngữ khí phiền chán nói: “Ta nói chẳng lẽ còn chưa đủ hiểu rõ sao?”

Thương thế của Lục Tuấn Lương gã đã sớm tra xét, đan điền bị hủy, không thể nghi ngờ đã trở thành một tên phế nhân.

Mà Lục Đức Huy chỉ là một cái bàng chi của Bồng Lai Lục gia, tuy là phú giáp một phương, tại trong toàn bộ thành phố Giang Nam cũng là nhân vật tai to mặt lớn, nhưng thực tế tại Lục gia lại có địa vị cực thấp, chỉ là một cái đại biểu giúp đỡ Lục gia quản lý sinh ý ở giữa thế tục mà thôi.

Mà Lục Tuấn Lương cũng là trong lúc vô tình bị phát hiện có thiên phú tu luyện cực cao, mới tại ba năm trước đây bị mang về Bồng Lai để tu luyện, cũng bị xem như người để gia chủ hiện tại trọng điểm bồi dưỡng, nên mới lập tức khiến Lục Tuấn Lương có địa vị ảnh hưởng rất lớn tại Bồng Lai Lục gia.

Nhưng mà hết thảy những thứ này, đều là xây dựng ở phía trên thiên phú tu luyện tài trí hơn người cùng tốc độ tu luyện khủng bố của Lục Tuấn Lương, nhưng hôm nay Lục Tuấn Lương, đã bị Lâm Hải phế bỏ, biến thành một tên phế nhân.

Cái này không khác gì bị đánh về nguyên hình, Lục gia làm sao có thể lại đi quản sống chết của một tên phế nhân?

Lục Đức Huy nghe Lục Minh Huyền nói vậy, trong lòng nhất thời trầm xuống, sau đó lộ ra một mặt khủng hoảng.

“Lục trưởng lão, Tuấn Lương nó, nó nhưng là Thiếu chủ của Lục gia a.”

“Thiếu chủ Lục gia?” Khóe miệng Lục Minh Huyền nhếch lên, “Này đều đã là chuyện của quá khứ, ngươi cảm thấy một cái phế nhân đan điền bị hủy, vô pháp tu luyện, còn sẽ trở thành Thiếu chủ của Lục gia sao?”

“Hừ, không cần mơ mộng hão huyền, nhanh an bài xe, tiễn ta về Bồng Lai!”

Lục Minh Huyền lạnh lùng nói một câu, nhất thời để thân thể Lục Đức Huy nhoáng một cái, kém chút ngã xuống đất.

Mà Lục Tuấn Lương nằm ở trên giường, giờ phút này là hoàn toàn ngốc, sau khi kịp phản ứng, đột nhiên giống như phát điên, muốn vọt qua đến, kết quả rầm một tiếng quẳng ngã xuống đất.

Mà Lục Tuấn Lương cũng không đoái hoài tới đau đớn trên thương thế, dắt cuống họng liền hướng phía Lục Minh Huyền hô lên.

“Lục trưởng lão, ngươi không thể không quản ta, không thể không quản ta à!”

“Ta là Thiếu chủ Lục gia, gia chủ đối với ta phi thường coi trọng, ngươi không thể mặc kệ bỏ lại ta!”

“Ngươi dẫn ta trở về, cứu tốt ta, chờ ta làm gia chủ, ta sẽ đề bạt ngươi làm Thần Chủ, van cầu ngươi, van cầu ngươi!”

Lục Tuấn Lương như kẻ điên, bò qua ôm lấy bắp đùi của Lục Minh Huyền, liều mạng cầu khẩn.

“Liền với cái dạng bây giờ của ngươi, còn muốn làm gia chủ?” Lục Minh Huyền khinh miệt liếc nhìn Lục Tuấn Lương một chút, một chân đem gã đá văng ra, sau đó xoay người liền đi ra ngoài.

“Lục trưởng lão, Lục trưởng lão! Gia chủ đối với ta coi như con đẻ, gia chủ sẽ không đồng ý để ngươi bỏ lại ta mặc kệ!” Lục Tuấn Lương còn không hết hi vọng, hướng phía Lục Minh Huyền lớn tiếng gào thét.

Bước chân của Lục Minh Huyền dừng lại, chậm chậm quay đầu lại.

Lục Tuấn Lương thấy vậy, nhất thời trong lòng vui vẻ, “Lục trưởng lão, ngươi...”

“Ngươi cảm thấy không có gia chủ đồng ý, ta sẽ tự ý làm chủ, đem ngươi vứt xuống sao?”

“Cái gì!” Lời nói lạnh lùng của Lục Minh Huyền truyền đến, nhất thời để đầu Lục Tuấn Lương ông một tiếng.

“Ta trước đó đã liên lạc qua với gia chủ, gia chủ để ta đưa cho ngươi bốn chữ!”

“Tự sinh tự diệt!”

“Không có khả năng!!!”

Phù phù!

Lục Tuấn Lương nghe được bốn chữ này, hét lớn một tiếng, con mắt đảo một vòng, trực tiếp hôn mê đi.

Lục Minh Huyền đối với cái này làm như không thấy, quay đầu nhìn về Lục Đức Huy mà chau mày.

“Nhanh để xe tới dưới lầu chờ ta!”

“Vâng!” Lục Đức Huy như là mất hồn, thất hồn lạc phách đánh hai cú điện thoại.

Lục Minh Huyền thấy Lục Đức Huy đều đã an bài thỏa đáng tất cả, cũng không còn lưu lại, lập tức quay người rời đi.

“Lục trưởng lão, chờ một chút!” Ngay tại thời điểm Lục Minh

Huyền sắp ra khỏi phòng, Lục Đức Huy bỗng nhiên đem gã gọi lại.

“Còn có chuyện gì?” Lục Minh Huyền cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói nói, trong giọng nói mang theo một tia phiền chán.

Lục Đức Huy hít sâu một hơi, nhàn nhạt hỏi nói, “ không biết Lục gia có thể, vì con ta báo thù hay không!”

“Báo thù?” Lục Minh Huyền nghe được hai chữ này, song quyền bỗng nhiên không khỏi nắm chặt, nhưng rất nhanh lại vô lực buông ra.

“Thù này khẳng định phải báo, huống chi Truy Vân Kiếm còn tại trong tay Lâm Hải, nhất định phải mang về, nhưng không phải hiện tại, gia tộc hiện tại đang gặp gỡ nguy cơ, ý tứ của gia chủ, lấy đại cục làm trọng! Đợi nguy cơ của gia tộc được giải trừ, lại giết Lâm Hải cũng không muộn!”

Nói xong, Lục Minh Huyền cũng không dừng lại, cất bước đi ra khỏi gian phòng.

Nhìn bóng lưng vô tình của Lục Minh Huyền, nhìn nhìn lại Lục Tuấn Lương hôn mê trên mặt đất, trong mắt Lục Đức Huy bỗng nhiên toát ra quang mang cừu hận vô cùng.

“Đại cục làm trọng? Cẩu thí đại cục làm trọng! Con ta hiện tại thành phế nhân, các ngươi liền báo thù cũng không nguyện ý quản, tốt, tốt, tốt! Lão tử cũng không cần các ngươi, lão tử tự mình báo thù!!!”

“Lâm Hải, con ta sở dĩ có hôm nay, tất cả đều là do ngươi hại, Lục Đức Huy ta nhất định phải giết ngươi!!!”

Lục Minh Huyền rời đi Lục gia Giang Nam đồng thời, Lâm Hải cũng rời khỏi nhà Liễu Hinh Nguyệt, đón xe qua bệnh viện Đệ Nhất, chuẩn bị đem xe của mình lái về.

Đang đi trên đường, Weachat trên điện thoại di động bỗng nhiên vang.

Lâm Hải mở ra xem, con mắt nhất thời liền thẳng.

“Ta dựa vào, Nam Cực Tiên Ông!” Lại là tin tức của Nam Cực Tiên Ông, Lâm Hải vội vàng mở ra xem xét.

Nam Cực Tiên Ông: Đạo hữu, còn không đến một tháng, cũng là ngày mừng thọ của Vương Mẫu Nương Nương, không biết công việc thuốc lá, đã chuẩn bị như thế nào?

“Chuẩn bị cọng lông a chuẩn bị, ca ca đều nhanh đem việc này cho quên.”

Bất quá Lâm Hải đương nhiên sẽ không hồi phục Nam Cực Tiên Ông như thế, nếu không lão đầu nhi này mà tức lên thì nguy hiểm tính mạng rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên Ông yên tâm, đã chuẩn bị không sai biệt lắm, đến lúc đó nhất định sẽ cung cấp theo số lượng mà ngươi yêu cầu.

Nam Cực Tiên Ông: Vậy là tốt rồi, lần trước sự tình làm cung cấp đặc quyền cho Thiên Đình mà ta đã nói cùng ngươi, ta đều đã đề cập qua với Vương Mẫu Nương Nương, và Ngọc Hoàng Đại Đế, chỉ cần lần Thọ Yến này, thuốc lá của ngươi được chúng tiên hoan nghênh, vấn đề liền không lớn.

Lâm Hải nghe xong lời này, nhất thời lên tinh thần.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ, đa tạ, mong Tiên Ông nói đỡ cho Tiểu tiên nhiều hơn!

Nam Cực Tiên Ông: Không cần khách khí, mong rằng đạo hữu để tâm nhiều thêm, nhất định không nên xuất hiện sai lầm.

Rời khỏi Weachat, một cái ý nghĩ xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Hiện tại sợi cay mà chính mình mỗi ngày bán ra, đều là qua siêu thị mua, thuốc lá đưa cho bọn Ngộ Không cũng là ra siêu thị mua, lần này Nam Cực Tiên Ông cũng lập tức muốn một nghìn đầu, một khi mình trở thành người cung cấp đặc quyền cho Thiên Đình, lượng nhu cầu khẳng định còn muốn gia tăng, luôn luôn lâm thời đi mua, tựa hồ có chút không tiện lắm.

“Không được, xem ra cần phải tìm cái thời gian, chính mình đi mở siêu thị!”

Đến Bệnh viện Đệ Nhất, vừa lấy được xe, điện thoại của Lâm Hải bỗng nhiên vang, xem xét biểu hiện, là Trần Nghiên đánh tới.

“Lâm tổng, chúng ta hôm nay đã bán ra hết thảy năm mươi tấm mặt nạ dưỡng da, còn năm mươi tấm mặt nạ dưỡng da khác, chuẩn bị để Diệp Tổng mang đi Yến Kinh cùng trong tỉnh...”

“Qua Yến Kinh cùng trong tỉnh làm gì?” Trần Nghiên còn chưa nói hết lời, liền bị Lâm Hải cắt ngang.

“Lâm tổng, có chút bộ môn cùng nhân vật mấu chốt, vẫn là cần phải tạo mối quan hệ, đây cũng là Quốc tình Hoa Hạ chúng ta...”

“Ách... Tốt a, các ngươi nhìn mà xử lý đi.” Lâm Hải hơi sững sờ, liền hiểu được.

Tại Hoa Hạ làm ăn chính là như vậy, chỉ có ngươi tốt ta tốt mọi người tốt, đó mới là thật tốt!

“Còn có, thu nhập hôm đấu giá, đã dựa theo tỉ lệ cổ đông trước đó, đánh vào trong thẻ của ngài.”

“Ta đã thu đến.” Lâm Hải trước đó đã thu đến tin nhắn, sổ ngân hàng của chính mình vừa nhập vào một con số khủng bố, cụ thể là bao nhiêu thì Lâm Hải không thể nắm chắc, chỉ biết mấy con số không phía sau, quả thực nhiều đến dọa người.

“Còn thừa lại một trăm tấm, là trước kia ngài ước định muốn lấy đi, cũng đã chuẩn bị kỹ càng cho ngài.”

“Ta hiện tại liền đi lấy!” Lâm Hải hiện tại dù sao cũng không có việc gì, lái xe liền đi công ty.

“Lâm tổng, tất cả ở trong này!” Đến công ty, Trần Nghiên thông qua mấy đường mật mã, mở ra một cái két bảo hiểm đặc chất cỡ lớn, bên trong là một thùng giấy cái tinh mỹ, mặt ngoài phủ chất dẻo xốp thật dày.

“Cái này cũng quá cẩn thận a? Giống như bảo hộ cái vật phẩm quý giá gì vậy.” Lâm Hải không khỏi không biết nên khóc hay cười.

“Vốn chính là vật phẩm quý giá a.” Trần Nghiên nở nụ cười xinh đẹp, “Trong cái rương này hết thảy có hai mươi hộp, mỗi hộp là năm tấm, có cần mở ra, để ngài nghiệm thu một chút hay không?”

“Không cần, ngươi trước đi ra ngoài một chút đi!” Lâm Hải khoát khoát tay, Trần Nghiên cười cười đi ra ngoài.

Đem Trần Nghiên đuổi đi, Lâm Hải lập tức lấy điện thoại di động ra, mở ra Weachat của Dao Trì Tiên Tử, sau đó quét qua mặt nạ dưỡng da.

Leng keng!

Ngươi hướng Dao Trì Tiên Tử gửi đi một rương siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát.

Qua không đến nửa phút, leng keng một tiếng, tin tức của Dao Trì Tiên Tử liền trở lại tới.

Chỉ là trong tin tức, lại làm cho Lâm Hải giật nảy cả mình!

Chương 457: Chuyển nhượng siêu thị trong thành phố

Dao Trì Tiên Nữ: Trên cái hộp của mặt nạ dưỡng da, làm sao lại có bức họa của Hằng Nga?

Lâm Hải lập tức mộng bức, hắn trực tiếp phát qua cả rương, bao bì của mặt nạ dưỡng da là cái dạng gì, hắn chưa từng thấy qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi phát một hộp tới, cho ta xem một chút.

Leng keng!

Dao Trì Tiên Tử hướng ngươi gửi đi một hộp siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, mời xem xét trong túi càn khôn.

Lâm Hải vội vàng từ trong túi càn khôn lấy ra, chỉ nhìn một chút, hai mắt nhất thời liền tỏa sáng.

“Thật đẹp a!” Nguyên lai, trên cái hộp của mặt nạ dưỡng da, là một tấm ảnh chụp đại sứ hình tượng Liễu Hinh Nguyệt, trách không được Dao Trì Tiên Tử nói bên trên có bức họa của Hằng Nga đây.

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải không khỏi nhất động.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, ngươi xác định nữ tử trên cái hộp mặt nạ dưỡng da này, chính là Hằng Nga Tiên Tử?

Dao Trì Tiên Tử: Cái này còn có thể sai sao? Không phải Hằng Nga thì là ai?

Lâm Hải nhìn tin tức mà Dao Trì Tiên Tử hồi phục, nhướng mày.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Đang nghĩ ngợi, Dao Trì Tiên Tử tin tức lại phát tới.

Dao Trì Tiên Tử: Đem cái hộp vừa rồi, lại phát về cho ta, ta thử dùng một chút, nếu như hiệu quả tốt, ta sẽ đề cử cho toàn bộ Tiên Nữ trên Thiên Đình.

“Hứ, thật keo kiệt, một hộp còn muốn đòi trở về.” Đáy lòng Lâm Hải xem thường một trận, sau đó lại tìm Dao Trì Tiên Tử đòi hai mươi thùng nước Dao Trì, mới đi ra khỏi nơi này.

“Lâm tổng.” Thấy Lâm Hải đi ra, Trần Nghiên vội vàng chào đón.

“Ta đã lấy đi.” Lâm Hải cười nói.

“Vậy còn vấn đề tài liệu sản xuất đợt sau thì sao?”

“Đi thôi, qua nhà kho.” Lâm Hải đi theo Trần Nghiên đến nhà kho, sau khi chính mình đi vào, liền đem nước Dao Trì lấy ra.

“Đều tại nhà kho.” Lâm Hải nói xong, tại trong vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm của Trần Nghiên mà rời khỏi công ty.

Trên đường, Lâm Hải lại nghĩ tới sự tình mở siêu thị, liền gọi điện thoại cho Vương Mãnh.

Vương Mãnh hiện tại đã một bước lên trời, từ một cái dân cảnh nhỏ bị miễn chức, nhảy lên trở thành người đứng đầu phân cục Liên Hồ, chính là thời điểm xuân phong đắc ý, lúc này đang ở phòng họp, một mặt nghiêm túc, âm vang hữu lực bố trí công tác.

Điện thoại vừa vang, trong lòng Vương Mãnh không khỏi phiền chán một trận, từ khi y lên làm chức Cục trưởng này, điện thoại thế nhưng so với khi làm Sở trưởng còn nhiều hơn, hơn nữa không phải là tìm chính mình cầu tình làm việc, thì cũng là hẹn mình đi ăn cơm, để Vương Mãnh phiền phức vô cùng.

Trong lúc hội họp, Vương Mãnh ghét nhất cũng là tiếp điện thoại, lấy điện thoại cầm tay ra, theo bản năng liền muốn cúp máy, nhưng khi ánh mắt trong lúc vô tình quét đến ba chữ “Lâm tiên sinh” ở trên màn hình, trên mông Vương Mãnh tựa như bị châm đâm một cái, mãnh mẽ đứng lên, một mặt sợ hãi liền chạy ra khỏi phòng họp, lưu lại một phòng cảnh sát trợn mắt há hốc mồm.

“Lâm tiên sinh, ngài tìm ta?” Ra hành lang, Vương Mãnh hơi khom người, ngữ khí cung kính nói nói, đồng thời trong lòng không khỏi phanh phanh cấp tốc nhảy lên.

Lâm Hải tại thành phố Giang Nam có năng lực lớn bao nhiêu, Vương Mãnh là rõ ràng nhất, huống chi chính mình sớm đã đi theo Lâm Hải, chức Cục trưởng này cũng là do một câu của Lâm Hải mới lên làm, không có Lâm Hải liền không có chính mình hôm nay, bởi vậy Vương Mãnh đối với Lâm Hải là kính sợ xuất phát từ nội tâm.

Vương Mãnh biết rõ, Lâm Hải sẽ không dễ dàng gọi điện thoại cho mình, một khi tìm tới chính mình liền khẳng định là có chuyện giao cho mình đi làm, chỉ là không biết mình có thể đem sự tình mà Lâm Hải giao cho làm tốt hay không, trong lòng không khỏi lộ ra một tia gấp gáp.

“Không có quấy rầy Đại Cục Trưởng ngươi công tác a?” Lâm Hải tại trong điện thoại trêu chọc nói.

“Không, không có!” Vương Mãnh liên tục nói nói, đồng thời nghe được giọng nói của Lâm Hải, trong lòng không khỏi thân thiết một trận.

“Lâm tiên sinh có dặn dò gì?”

“Thật là có chút chuyện, muốn tìm ngươi hỗ trợ.” Lâm Hải nói một câu, nhất thời lại để cho Vương Mãnh đem tâm nhấc đến cổ họng.

“Lâm tiên sinh ngài nói, ta nhất định tận lực đi làm.”

“Cũng không phải việc khó gì, liền nghĩ ngươi biết nhiều người, có thể giúp ta lưu ý một chút, trong thành phố Giang Nam có nơi nào có siêu thị muốn chuyển nhượng hay không, quy mô tầm trung là được, ta chuẩn bị bàn một cái.”

“Liền, liền việc này?” Vương Mãnh sững sờ.

“Đúng a, có phải có chút khó khăn hay không?”

“A? Không không không, không khó không khó, không có chút khó khăn nào!” Vương Mãnh liên tục nói nói, đồng thời thở dài ra một hơi.

Mẹ nó, nguyên lai liền chút chuyện này, hại bản thân còn nơm nớp lo sợ, chuyện này với y một cái Cục trưởng Cục Công an, còn coi là chuyện gì sao?

“Lâm tiên sinh, ta lập tức đi tìm, một hồi sẽ điện thoại trả lời cho ngài.”

Nói xong, Vương Mãnh cất bước trở lại phòng họp, đám cảnh sát dưới đài đang nhỏ giọng cười nói, lập tức an tĩnh lại.

“Hội nghị hủy bỏ, hiện tại toàn thể nhân viên xuất động, tìm kiếm siêu thị quy mô tầm trung trước mắt đang cần chuyển nhượng trong thành phố Giang Nam, phải nhanh!”

“Tìm kiếm siêu thị quy mô tầm trung cần chuyển nhượng?” Đám cảnh sát ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong lúc nhất thời có chút mộng bức.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh hành động!”

"Vâng!" Đám cảnh sát đáp ứng một tiếng, một mặt mê mang, vội vã chạy ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Những cảnh sát này, bình thường cũng có lui tới cùng đủ hạng người, tìm hiểu cái tin tức đơn giản dễ như trở bàn tay, không đến nửa giờ, cơ hồ tất cả tin tức của những siêu thị quy mô tầm trung cần chuyển nhượng trong thành phố Giang Nam liền được đưa đến trước mặt Vương Mãnh.

Vương Mãnh ngồi tại rộng rãi văn phòng, từng bước từng bước, mười phần cẩn thận tự mình lựa chọn, vì Lâm Hải làm việc, cho dù là loại việc nhỏ không đáng kể này, thì y cũng không dám có bất kỳ sơ sẩy nào.

Dùng trọn vẹn một giờ, Vương Mãnh từ bên trong trên trăm cái siêu thị muốn chuyển nhượng, chọn ra sáu cái siêu thị quy mô vừa phải, ở khu vực phồn hoa, có lượng khách hàng ổn định, sau đó gọi điện thoại cho Lâm Hải.

"Nhanh như vậy?" Lúc Lâm Hải tiếp nhận điện thoại, không khỏi sững sờ, hắn vốn cho rằng làm sao cũng phải sau mấy ngày, không nghĩ tới liền hai giờ cũng chưa tới, liền có tin tức.

"Lâm tiên sinh, ta tự mình đem tin tức đưa đến cho ngài?" Vương Mãnh tại trong điện thoại, cung kính nói nói.

"Này cũng không cần, ngươi đem tin tức phát vào trong Weachat của ta đi." Nói xong, Lâm Hải đem nick Weachat của chính mình nói cho Vương Mãnh.

Vương Mãnh nghe xong, tâm lý cái này kích động a, Weachat không giống QQ, là công cụ nói chuyện phiếm tư nhân, tăng thêm Weachat lẫn nhau, đây chính là đại biểu cho việc quan hệ cùng Lâm Hải lại tiến thêm một tầng a.

Vội vàng cầm bút run rẩy đem số Weachat của Lâm Hải nhớ kỹ, sau đó vội vã không nhịn nổi tiến hành tăng thêm, sau khi tăng thêm, Vương Mãnh đường đường là một cái Cục trưởng, vậy mà giống như tiểu hài tử, vô cùng khẩn trương, hai con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, chờ đợi tin tức Lâm Hải đồng ý.

Không tới một phút, khi thấy tin tức Lâm Hải đồng ý, Vương Mãnh kích động hung hăng vung quyền đầu, trong lòng vui sướng nói không nên lời.

“Lâm tiên sinh, đây đều là các siêu thị trên mọi phương diện còn tương đối không tệ.” Vương Mãnh đem tin tức về sáu cái siêu thị đã cẩn thận tuyển chọn gửi qua cho Lâm Hải.

“Tốt, làm phiền ngươi.” Lâm Hải khách khí hồi phục một câu.

“Không phiền phức, không có chút phiền phức nào, Lâm tiên sinh về sau có chuyện gì, cứ việc phân phó!”

Lâm Hải mỉm cười, không tiếp tục hồi tin, mà chính là nhìn kỹ tin tức của sáu cái siêu thị này.

Lâm Hải lúc đầu đối với mua bán trong siêu thị dốt đặc cán mai, hơn nữa hắn cũng không có ý nghĩ muốn thông qua mở siêu thị để kiếm tiền, nói trắng ra chỉ là muốn tìm một cái nhà kho để tồn trữ đồ vật mà thôi, thế nhưng sau khi thấy tin tức về siêu thị mà Vương Mãnh phát tới, trong lòng Lâm Hải không khỏi nhất động.

Không nói gì khác, mấy cái này siêu thị, từ tin tức nhìn lại, toàn bộ đều không có sinh ý hỏng, mà nguyên nhân chuyển nhượng tuy có đủ loại, nhưng không có một cái nào là bởi vì không tiếp tục mở được mới chuyển ra.

Một cái ý niệm bỗng nhiên từ trong đầu Lâm Hải, xuất hiện.

Chương 458: Thiếu anh quá nhiều

Lâm Hải hạ quyết tâm, trực tiếp lái xe đi qua sáu nhà siêu thị này, ký hợp đồng tại chỗ, mất hơn năm triệu, mới đem tất cả những siêu thị này đều tiếp nhận tới.

Về đến nhà, thấy gia gia cùng cha mẹ cũng đều ở đây, Lâm Hải liền đem ý nghĩ trong lòng mình nói ra.

“Cha, mẹ, con tại bên ngoài mua mấy nhà siêu thị, đều là còn đang có lợi nhuận, nhị lão ngài gần nhất không phải luôn phàn nàn, ở nhà ở lâu, nhàn đến toàn thân không thoải mái sao? Ta lúc này kiếm chuyện cho các ngươi làm.”

“Ngươi là nói để cho chúng ta đi coi siêu thị?”

“Tốt, mở siêu thị tốt, ta thấy lão Triệu trong thôn nhà chúng ta mở phố hàng rong, ta cũng đã sớm muốn làm một cái, cha của ngươi muốn làm!”

Khi mới mẻ do mới tới thành thị đã sớm qua đi, Trần Văn cùng Tống Cần hai cái lão nhân đã có thói quen sinh hoạt tại nông thôn, gần nhất thường xuyên phàn nàn trong thành nhàm chán, hiện tại nghe Lâm Hải kiếm chuyện cho bọn họ làm, lập tức liền biểu hiện ra cực kỳ hứng thú.

“Đi đi đi, chúng ta bây giờ liền đi xem một chút.” Trần Văn là người nóng tính, lập tức đứng lên thúc giục nói.

Lâm Hải thấy bộ dáng cha mẹ nóng lòng muốn thử, trong lòng cũng là một trận vui vẻ, mở siêu thị, đặc biệt là loại siêu thị đã thành thục này, bình thường cũng có người chuyên môn cung cấp hàng hóa, trong mỗi cái siêu thị cũng có thuê mấy nhân viên làm việc, cha mẹ căn bản không cần mệt nhọc, mỗi ngày đi vòng vòng qua là được.

Cứ như vậy, đã đuổi được thời gian nhàm chán, lại để cho cha mẹ cảm thấy có việc có thể làm, thật sự là sự tình nhất cử lưỡng tiện.

Mang theo cha mẹ lần lượt chuyển qua sáu cái siêu thị một lần, kết quả cha mẹ nhìn cái nào cũng ưa thích, tại lúc lựa chọn, lại có chút khó khăn.

“Nếu không hai ta sáu cái đều mở?” Tống Cần thử thăm dò hướng Trần Văn hỏi.

“Không được!” Không đợi Trần Văn mở miệng, Lâm Hải liền trực tiếp phủ quyết.

Nói đùa, sáu cái siêu thị cách nhau xa xôi, để hai cái lão nhân tự mình bao hết, vậy thì không phải là hưởng thụ khoái lạc công tác, mà chính là bôn ba mệt nhọc.

“Cha, mẹ, nhị lão các ngươi phụ trách một cái là được, những cái còn lại, ta muốn đưa cho người khác.”

“Đưa người? Đưa cho người nào?” Trần Văn sững sờ, mở miệng nói nói.

“Cha mẹ Hinh Nguyệt, cùng bọn Nhị thúc, Tam thúc, Tiểu di.” Lâm Hải đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

Biểu lộ của Trần Văn cùng Tống Cần đều là khẽ giật mình, sau đó trên mặt nhao nhao lộ ra vẻ vui mừng.

“Đúng đúng đúng, nhà chúng ta hiện tại có tiền, không thể quên thân thích cùng khổ trước kia.”

“Đúng đấy, bọn Tam thúc, Tiểu di của ngươi, khi ngươi còn bé cũng rất thương ngươi, thời điểm chúng ta nên giúp cũng phải giúp một cái.”

Trong lòng Trần Văn cùng Tống Cần vô cùng vui mừng, kỳ thực bọn họ sớm đã có ý nghĩ trợ giúp thân nhân của mình, chỉ là tiền trong nhà đều là do Lâm Hải kiếm đến, tuy Lâm Hải là con ruột của mình, nhưng nghĩ đến Lâm Hải kiếm tiền khẳng định cũng không dễ dàng, cuối cùng họ mới không có mở cái miệng này.

Hiện tại nhi tử của chính mình chủ động nói ra, bọn họ nào có đạo lý không cao hứng, về phần đưa cho cha mẹ Liễu Hinh Nguyệt một nhà siêu thị, bọn họ lại càng không ý kiến, trong lòng bọn họ, đã sớm đem Liễu Hinh Nguyệt xem như nàng dâu của con trai mình.

“Nếu cha mẹ không có ý kiến, không bằng cái siêu thị ở cửa tiểu khu Nhã Uyển bên trên đường Tân Kiến kia, liền để hai người phụ trách đi.” Lâm Hải nhìn cha mẹ do dự lựa chọn nhà nào, liền dứt khoát trực tiếp thay bọn họ làm chủ.

“Được, vậy liền tuyển một nhà này!” Trần Văn cùng Tống Cần nhìn lẫn nhau một chút, nhao nhao gật đầu đáp ứng, trên mặt lộ ra quang mang hưng phấn.

“Kia cái gì, Tiểu Hải, ngươi bây giờ liền đem ta và mẹ của ngươi đưa đến nhà siêu thị kia, chúng ta bây giờ liền đi làm quen công tác một chút.” Trần Văn đã có chút không kịp chờ đợi.

“Không cần gấp gáp như vậy a?” Lâm Hải buồn cười nói nói.

“Ai nha, ngươi liền nghe cha ngươi đi, hai chúng ta thời gian dài như vậy không có chuyện làm, đều nhanh nhàn ra bệnh rồi.”

Thấy Tống Cần cũng có dạng yêu cầu này, Lâm Hải bất đắc dĩ, chỉ có thể lái xe qua siêu thị.

Thời điểm ký hợp đồng trước đó, vị lão bản cũ đã hướng siêu thị nhân viên giới thiệu về vị lão bản mới Lâm Hải này, bởi vậy Lâm Hải vừa tiến đến, mấy cái nhân viên nhao nhao tiến lên chào hỏi.

“Mọi người vất vả, đây là cha mẹ ta, từ hôm nay trở đi, sẽ do bọn họ phụ trách nhà siêu thị này của chúng ta.” Lâm Hải đem cha mẹ giới thiệu cho nhân viên siêu thị.

“Chào ông chủ, bà chủ tốt!”

Mấy cái nhân viên nhao nhao cười chào hỏi nói.

“Tốt, tốt, các ngươi tốt.” Trần Văn cùng Tống Cần có chút gấp gáp cười, tâm lý đừng đề cập có bao nhiêu vui vẻ.

Lâm Hải lại giao thêm vài câu, đem cha mẹ để ở lại đây, lái xe qua nhà Liễu Hinh Nguyệt, vừa vặn Liễu Sơn cùng Triệu Phương cũng đều ở nhà, Lâm Hải đi thẳng vào vấn đề đem ý đồ của chính mình nói rõ một chút.

Liễu Sơn cùng Triệu Phương nghe xong, trong lòng đều là vui vẻ, nhưng rất nhanh cũng liền trầm mặc xuống.

Lâm Hải thấy thế, không khỏi sững sờ, kinh ngạc nhìn Liễu Sơn cùng Triệu Phương một chút, mở miệng nói: “Thúc thúc, a di, có phải là ta không có sớm trưng cầu ngươi ý kiến của các ngươi ý kiến, khiến các ngươi tức giận không?”

“Tiểu Hải a, ngươi tuyệt đối không nên hiểu lầm.” Triệu Phương vội vàng liên tục khoát tay, sau đó khe khẽ thở dài.

“Chúng ta làm sao có thể tức giận đâu, lão Liễu mặc dù bây giờ khỏi bệnh, nhưng đã không có công tác, hiện tại liền dựa vào hai ta đánh chút việc vặt để sống qua ngày, ngươi tìm cho chúng ta một cái công tác tốt như vậy, chúng ta cao hứng còn không kịp đây.”

“Vậy hai người...” Triệu Phương như thế một nói, Lâm Hải càng thêm không hiểu.

“Tiểu Hải a.” Lúc này, Liễu Sơn bỗng nhiên lên tiếng.

"Ta biết, ngươi đứa bé này tâm địa thiện lương, tận hết sức lực trợ giúp chúng ta, tâm lý chúng ta cũng phi thường cảm kích, thế nhưng là, ngươi đã trợ giúp chúng ta quá nhiều, chúng ta thật sự là không có ý tứ đón nhận thêm thiện ý của ngươi nữa."

"Ách..." Lâm Hải sững sờ, sau đó liền hiểu rõ, mặc dù mình là bạn trai của Liễu Hinh Nguyệt, nhưng một ngày không có kết hôn, thì chung quy vẫn là người ngoài, nhiều lần được mình trợ giúp, trong tâm lý của vợ chồng Liễu Sơn đã sinh ra áp lực.

"Thúc thúc, a di, các ngươi nghĩ quá nhiều, Hinh Nguyệt là bạn gái của ta, đời ta không phải Hinh Nguyệt không cưới, nhị lão ngươi cũng giống như cha mẹ ta, hai người không nên đem ta làm người ngoài, cũng không cần khách khí với ta."

"Thế nhưng là..."

"Cha, mẹ, các ngươi không cần thế nhưng nữa." Liễu Hinh Nguyệt ở một bên bỗng nhiên ôm lấy cánh tay của Lâm Hải, có chút đau lòng nhìn cha mẹ bị thế sự xoay vần.

"Đời ta cũng không phải Lâm Hải không gả, hắn cũng là con rể nhà ta, cha mẹ không cần chối từ nữa, từ chối nữa, ngược lại sẽ có vẻ xa lạ."

"Cái này..." Liễu Sơn cùng Triệu Phương nhìn nhau, nhất thời không quyết định chắc chắn được.

Sau cùng, vẫn là Liễu Sơn mở miệng.

"Nếu không thì như vậy đi, chúng ta có thể tiếp nhận một nhà siêu thị, nhưng hai ta sẽ giống như nhân viên bình thường đi làm cầm tiền lương, chờ ngươi cùng Hinh Nguyệt kết hôn xong, chúng ta mới chịu đáp ứng làm lão bản của siêu thị."

"Tiểu Hải, liền theo Liễu thúc ngươi nói mà xử lý đi, một nhà chúng ta đã chịu quá nhiều ân huệ của ngươi, chúng ta tuy không phải người có lòng tham không đáy, nhưng sợ rằng dù ngươi là bạn trai của nữ nhi chúng ta, thì trong lòng chúng ta cũng bất an a.” Triệu Phương cũng ở một bên nói nói.

“Vậy được rồi, liền theo Liễu thúc nói đi.” Lâm Hải rơi vào đường cùng, đành phải đáp ứng.

Sự tình định ra xong, Liễu Sơn cùng Triệu Phương mừng rỡ một trận, cũng cùng cha mẹ mình một dạng, bên trong ánh mắt lộ ra quang mang nóng lòng muốn thử.

Lâm Hải thấy vậy, dứt khoát kéo hai lão nhân đi, tuyển chọn một cái siêu thị khá gần nhà, hai lão nhân vừa đi liền thích, dứt khoát nhà cũng không trở về, trực tiếp lưu lại siêu thị, đầu nhập vào phần công tác mới này.

“Lâm Hải, cảm ơn anh!” Trên đường trở về, Liễu Hinh Nguyệt tựa ở bả vai Lâm Hải, nhẹ giọng nói nói.

“Nha đầu ngốc, chúng ta lão phu lão thê, có cái gì mà phải cảm tạ.” Lâm Hải yêu chiều sờ sờ mái tóc của Liễu Hinh Nguyệt nói.

“Nhà em, thiếu anh quá nhiều.”

Lâm Hải bỗng nhiên từ bên trong thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, bắt được một tia thương cảm nhàn nhạt, không khỏi giật mình trong lòng.

“Hinh Nguyệt, em nói cái gì đó, giữa hai chúng ta, em nói cái gì thiếu nợ hay không thiếu nợ?”

“Lấy điều kiện của anh, hoàn toàn có thể tìm được nữ hài gia thế hiển hách, giúp anh phát triển bên trên sự nghiệp, cung cấp trợ lực cho anh, mà em, gia thế bần hàn, một điểm bận bịu cũng giúp không được, còn phải để anh gánh vác toàn bộ.”

“Em đột nhiên cảm giác được, em căn bản không xứng với anh.”

Lâm Hải nghe xong, mạnh mẽ phanh xe, sau đó một tay đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực.

“Em cái nha đầu ngốc, suy nghĩ lung tung cái gì đâu? Không cho phép em nói như vậy!” Lâm Hải làm bộ tức giận nói.

“Lâm Hải anh cũng không phải là cái hài tử gia đình hiển hách gì, cha mẹ anh cũng là nông dân, chỉ cần chúng ta cùng một chỗ vui vẻ, so cái gì cũng tốt hơn, không cần nghĩ những cái loạn thất bát tao kia.”

“Em chẳng qua là cảm thấy, en cái gì cũng không thể giúp cho anh, chỉ làm cho anh thêm phiền phức.”

Trong lòng Lâm Hải không khỏi run lên, bỗng nhiên cảm nhận được che giấu dưới bề ngoài nhu thuận của Liễu Hinh Nguyệt, là một trái tim tự tôn cực mạnh.

Nâng khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt lên, Lâm Hải lấy biểu lộ vô cùng trịnh trọng nhìn vào đôi mắt của Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, không cần có loại suy nghĩ này, em rất lợi hại rất ưu tú, em đã ký kết cùng Hoa Hạ Tinh, rất nhanh chính là sẽ biến thành ngôi sao của toàn bộ Hoa Hạ, đến lúc đó, tuyệt đối cũng không nên chê anh cái lão công xấu nghèo này khiến cho em mất mặt a.”

Liễu Hinh Nguyệt bị biểu lộ khoa trương của Lâm Hải, chọc cho bật cười, sau đó ôn nhu nói nói, “Mặc kệ tương lai của em đi đến một bước nào, cũng mặc kệ tương lai anh biến thành bộ dáng gì, anh cũng là lão công thân ái của em, đến chết cũng không đổi!”

“Đến chết cũng không đổi!” Trong lòng Lâm Hải một hồi cảm động, ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt, hôn xuống thật sâu.

Chương 459: Chúng ta đều là lương dân!

Ngày thứ hai, Lâm Hải liền lái xe về quê.

Vừa vào thôn, liền đụng tới mấy cái nông dân cầm cuốc chuẩn bị ra đồng, đám nông dân thấy xe hơi, nhao nhao mười phần tự giác mà nhường ra một lối đi, cũng hướng về xe hiếu kỳ nhìn qua.

“Vương thúc, Lưu thúc, Tống thẩm, xuống ruộng a.” Lâm Hải dừng xe lại, đem cửa sổ xe quay xuống, thò đầu ra cười chào hỏi.

“U, là Tiểu Hải trở về a.”

“Ta nói đây là nhà ai có xe hơi lớn, xinh đẹp như vậy, cha mẹ ngươi trở về chưa?”

Thôn làng chỉ lớn như vậy, các hộ ở đây cơ hồ đều biết nhau, thấy Lâm Hải lái xe hơi lớn sang trọng, nhưng vẫn hướng bọn họ chào hỏi, tâm lý cả đám đều ấm áp dễ chịu.

“Không có đâu, liền chính ta trở về, thúc thúc thẩm thẩm, các ngươi bận bịu, ta liền đi trước.”

“Đi thôi, đi thôi, cùng đi trong nhà ngồi a.” Mấy cái nông dân nhao nhao hướng phía Lâm Hải phất tay, Lâm Hải lúc này mới quay cửa sổ xe lên, xe chậm rãi cất bước.

Nhìn xe của Lâm Hải dần dần lái rời, mấy cái nông dân lại là cảm khái không thôi.

“Tiểu Hải nhà người ta thật có tiền đồ a, lái được xe hơi lớn, thật tốt a.”

“Đúng vậy a, cặp vợ chồng nhà lão Lâm là hưởng phúc, cũng không biết Tiểu Hải có người yêu không? Khuê nữ nhà ta cùng Tiểu Hải vẫn là đồng học hồi tiểu học đây.”

“Ngươi cũng đừng nghĩ, người ta tìm cũng tìm trong thành, làm sao có thể lại tìm ở trong thôn làng.”

“Ai, đứa bé tốt bao nhiêu a, lái được xe hơi lớn, nhưng vẫn còn khách khí với chúng ta, so với cái Nhị thẩm của hắn kia tốt hơn quá nhiều.”

“Tôn Quế Chi thì khỏi phải nói, lần trước trời vừa mưa mưa xong, bà ta đi lái cái xe cùi kia, trực tiếp lao qua bên cạnh ta, khiến ta tung tóe một thân bùn, mẹ nó!”

“Ai, các ngươi nghe nói không, Tôn Quế Chi tựa như là lên mạng nói chuyện phiếm, cùng người chạy...”

Lâm Hải một mực đem xe lái tới cửa nhà Tam thúc, vừa định xuống xe, đôi mày không khỏi nhăn lại tới.

“Khóa cửa.”

Cái giờ này, một nhà Tam thúc khẳng định cũng đang sinh hoạt ngoài đồng đâu, bọn họ liền cái điện thoại đều không có, Lâm Hải cũng không biết đường đến ruộng của nhà bọn ở đâu, trong lòng nhất thời sầu muộn.

Đang nghĩ tìm người hỏi một chút, đột nhiên một đám người trẻ tuổi dáng vẻ lưu manh, cười đùa từ bên cạnh đi qua, lúc nhìn thấy xe hơi của Lâm Hải, cũng quăng tới ánh mắt hiếu kỳ.

Bỗng nhiên, một cái thân ảnh quen thuộc, tiến vào ánh mắt của Lâm Hải, Lâm Hải nhếch miệng lên, nhảy xuống xe.

“Ngươi, tới đây!” Lâm Hải hướng phía nam nhân cầm đầu kia nhất chỉ, miễn cưỡng nói nói. Lâm Hải vừa phát lời nói, đám người tuổi trẻ này cũng sửng sốt, nhao nhao kinh ngạc hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Con mẹ ngươi, ngươi đang cùng ai nói chuyện đâu!” Một cái đầu vàng mặc loè loẹt, một mặt hung hăng càn quấy chỉ Lâm Hải liền đi tới.

Mà mấy tên côn đồ phía sau, cũng đều ma quyền sát chưởng, cười gằn chuẩn bị xem trò vui.

Bọn họ đều là đám nhàn lười trong thôn làng, cả ngày chơi bời lêu lổng, không có việc gì còn muốn tìm một chút chuyện đâu, thấy Lâm Hải chủ động trêu chọc, lập tức lên tinh thần, đặc biệt là nhìn thấy Lâm Hải lái xe tốt, tâm lý không khỏi cũng động một phen tâm tư xảo trá.

Chỉ là, trong một sát na khi cái nam tử cầm đầu chừng ba mươi tuổi kia, nhìn thấy Lâm Hải kia, trong lòng mạnh mẽ nhảy lên, thời điểm khi nhận ra Lâm Hải là ai, kém chút dọa đến tè ra quần tại chỗ.

“Con mẹ nó đừng tưởng lái được cái xe rách liền hung hăng càn quấy, tại cái trong thôn này, là rồng ngươi cũng phải cuộn lại, là hổ...”

Đầu vàng còn chưa nói hết lời, đột nhiên cảm thấy bên hông truyền đến một cỗ lực lớn, còn không có kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, liền bị nam tử sau lưng nhào lên, một chân đạp nằm rạp trên mặt đất.

“Ta con mẹ nó, Gà Rừng, ngươi đang cùng ai nói chuyện đâu!”

“Không phải, Nhị Lăng ca...” Đầu vàng há mồm phun ra một mồm bụi bặm, một mặt ủy khuất nhìn chằm chằm vào nam nhân, mặt mũi tràn đầy mê mang.

Đám lưu manh còn lại cũng là một mặt mộng bức, không biết Lý Nhị Lăng đột nhiên làm gì đem Đầu vàng đạp nằm xuống.

Mà giờ khắc này Lý Nhị Lăng cũng không có thời gian cùng bọn chúng giải thích, vội vàng chạy chậm hai bước, ưỡn lấy vẻ mặt vui cười đi tới trước mặt Lâm Hải.

“Lâm ca, ngươi gọi ta a, người trở về từ lúc nào a?”

“Lâm, Lâm ca?” Danh xưng này của Lý Nhị Lăng, nhất thời đem đám lưu manh bên cạnh cho nhìn ngốc, người này mẹ nó cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi đi, Lý Nhị Lăng con mẹ nó cũng ngoài ba mươi, làm sao lại gọi hắn là ca?

Mấy người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tất cả đều là một mặt mờ mịt.

Đột nhiên, con ngươi của một cái người cao gầy nhấp nhô mấy lần, sau đó miệng mãnh liệt mở lớn, lộ ra một bộ dáng giật mình.

“Ta biết rõ hắn là ai!” Lời của người cao gầy vừa ra khỏi miệng, vội vàng dọa đến lại đem miệng bưng lấy, đồng thời một mặt e ngại hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Thấy Lâm Hải căn bản không có hướng phía mình nhìn lại, người cao gầy kia mới vội vàng thở dài ra một hơi, hoảng sợ đến mức lá gan phanh phanh nhảy loạn một trận.

“Hắn là ai a, ngươi ngược lại là nói a?” Mấy cái tên côn đồ bên cạnh một mặt hiếu kỳ thúc giục nói.

“Các ngươi có biết chuyện, chút thời gian trước, Nhị Lăng ca, thậm chí cả Thôn trưởng cùng nhà lão Lâm có phát sinh xung đột không?”

“Chúng ta khi đó qua trấn khác chơi, không ở trong thôn làng, bất quá lúc trở về có nghe nói, nghe nói nhi tử nhà lão Lâm rất ngưu bức, làm Thủ trưởng của một đám bộ đội, một cây súng tiểu liên, đem Phí Dương Dương cũng hoảng sợ đến chảy nước tiểu, Thôn trưởng sau đó còn đặc biệt phân phó người trong nhà, về sau gặp được họ Lâm, thì trốn đi...”

Tiểu côn đồ nói đến đây, thanh âm bỗng nhiên đình chỉ, sau đó một mặt thật không thể tin nhìn về phía Lâm Hải, nhất thời nói chuyện cũng cà lăm.

“Chẳng lẽ, hắn, hắn, hắn...”

“Không sai, chính là hắn!” Người cao gầy một mặt khổ bức gật gật đầu, mấy cái tên côn đồ nhất thời bị dọa đến chân cũng giật lên tới.

“Mẹ nó, lúc này đá trên miếng sắt, hắn sẽ không để cho người cầm súng, đem chúng ta cũng pằng pằng a?” Mấy tên lưu manh ngày thường diễu võ dương oai trong thôn làng, lập tức bắt đầu trở nên nơm nớp lo sợ.

Mà Lâm Hải giờ phút này căn bản nhìn cũng chưa từng liếc nhìn bọn chúng một chút, hai cái ánh mắt nghiền ngẫm tại trên thân Lý Nhị Lăng, nhìn từ trên xuống dưới.

“Lâm, Lâm ca...” Lý Nhị Lăng bị Lâm Hải nhìn chằm chằm xem xét như thế, nhất thời tâm lý run rẩy một trận, nói chuyện cũng không lưu loát.

“Gần nhất thế nào, có còn khi dễ người trong thôn làng không?” Lâm Hải ngữ khí lười nhác hỏi.

“Không, tuyệt đối không có!” Lý Nhị Lăng nghe xong, vội vàng khoát tay liên tục, đồng thời trên ót xoát cái liền chảy mồ hôi lạnh.

“Lâm ca, ngươi, ngươi không tin, ngươi có thể hỏi bọn họ.” Lý Nhị Lăng sợ Lâm Hải không tin, vội vàng hướng phía bọn côn đồ sau lưng kia nhất chỉ, nói nói.

“Đúng, đúng a, chúng ta đều không khi dễ người, chúng ta đều là lương dân.” Đám lưu manh nhao nhao cười theo, gấp gáp nói nói.

Phốc!

Lâm Hải nhịn không được, trực tiếp cười phun, nước bọt bay qua mặt Lý Nhị Lăng, da mặt Lý Nhị Lăng khẽ run rẩy, quả thực là không dám đi xoa.

“Rất biết nói chuyện a, con mẹ nó còn là lương dân, vậy coi ta thành quỷ tử Nhật Bản a?” Lâm Hải cười mắng nói.

“A? Không có không có không, ngài là Bát Lộ, chúng ta là quỷ tử, chúng ta sinh ra cũng là bị ngài làm.” Có tên côn đồ thấy Lâm Hải tựa hồ cũng không hề đáng sợ như tưởng tượng, lập tức cả gan, cùng Lâm Hải bắt đầu đùa giỡn.

“Ha ha, cút sang một bên, XXX các ngươi không đủ buồn nôn à.” Lâm Hải bị tên côn đồ này chọc cho cười to một trận.

Mấy cái tên côn đồ thấy thế, cũng đi theo bắt đầu cười ha ha, gấp gáp hoảng sợ trước đó bị làm dịu không ít.

“Lâm ca, lần này trở về là có chuyện sao? Nếu như có gì cần chân chạy, ngươi cứ việc phân phó, mấy anh em đây làm thỏa thỏa cho ngươi?”

Lưu manh không có sợ hãi trước đó, lập tức lại gần, dâng thuốc lá thì dâng thuốc lá, lôi kéo làm quen thì lôi kéo làm quen, một bộ dáng theo Lâm Hải rất quen thuộc vui vẻ.

Lâm Hải nhìn, không khỏi thầm than một trận, những tên côn đồ này, tuy chơi bời lêu lổng, nhưng cũng không phải không còn gì khác, chí ít tại phương diện quan hệ nhân mạch, so với những nông dân giản dị kia, thì mạnh hơn nhiều.

Đưa tay không đánh người mặt tươi cười, Lâm Hải tuy theo bản năng không muốn cùng những tên côn đồ này đi lại quá gần, nhưng người ta nhiệt tình như vậy, hắn cũng không tiện xua đuổi.

Hàn huyên vài câu, Lâm Hải hướng phía Lý Nhị Lăng hỏi nói, “Ngươi biết ruộng Tam thúc nhà ta ở đâu không?”

“Tam thúc nhà ngươi?” Lý Nhị Lăng nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên lại biến đổi.

Chương 460: Lão nương đạp chết ngươi cái nghèo bức!

Lâm Hải thấy sắc mặt Lý Nhị Lăng khác thường, trong lòng lập tức giật mình, một phát bắt được cổ áo của Lý Nhị Lăng, đem gã nhấc lên tới.

“Đến cùng xảy ra chuyện gì, nhanh nói!”

Lâm Hải đột nhiên xuất thủ, dọa nhóm lưu manh đến lôi kéo làm quen tất cả đều giật mình, lập tức đều không dám nói chuyện.

“Khụ khụ khụ...” Lý Nhị Lăng bị bắt lại cổ áo, nhất thời bị kìm nén đến ho khan một trận.

“Lâm ca, ngươi trước buông tay, ta nói, ta nói!”

“Nói, đến cùng xảy ra chuyện gì!” Lâm Hải một tay đẩy Lý Nhị Lăng ra, trợn mắt tròn xoe nói nói.

“Là như thế này, mấy cái chúng ta vừa rồi qua trên trấn chơi, trên đường trở về, nhìn thấy trên đường tựa hồ, tựa hồ...”

“Tựa hồ là cái gì!” Lâm Hải quát một tiếng chói tai, dọa đến toàn thân Lý Nhị Lăng đánh một cái giật mình.

“Tựa hồ có người xảy ra tai nạn xe cộ, người này thật giống như chính là, chính là...”

“Thao, ngươi con mẹ nó không sớm nói!” Lâm Hải tức đến một chân đem Lý Nhị Lăng đạp ngửa mặt hướng lên trời, sau đó mở cửa xe, lên xe liền khởi động xe.

Lý Nhị Lăng nằm trên mặt đất, đau đến há miệng, xoa xoa cái mông vừa đứng lên, đầu Lâm Hải lại nhô ra.

“Con mẹ nó còn thất thần làm gì, lên xe dẫn đường cho ta!”

“A? A, nha!” Lý Nhị trố mắt một chút, sau đó vội vàng mở cửa xe ngồi lên.

“Chúng ta cũng đi hỗ trợ.” Lại có hai cái tiểu côn đồ, đi theo ngồi vào trên xe, Lâm Hải đạp cần ga, xe sưu cái liền bay đi.

“Chậc chậc, Lâm ca, xe này của ngươi thật hào hoa a.” Một cái tiểu lưu manh lên xe, nhìn hai bên một chút, nhất thời sợ hãi thán phục một trận.

Lý Nhị Lăng quay đầu lại, giống như nhìn đần độn liếc tên kia một cái, mẹ nó thân nhân người ta xảy ra chuyện, ngươi còn có lòng dạ thanh thản bình phẩm từ đầu đến chân đối với xe.

“Ách...” Tiểu côn đồ tựa hồ cũng phát hiện bầu không khí có chút không đúng, vội vàng im ngay, co đầu rụt cổ, không dám nói lời nào.

“Người thương tổn thế nào, nói kỹ càng cho ta!” Lâm Hải vừa lái xe, một bên lo lắng hỏi.

“Thương tổn cũng không nặng, hình như là bị xe cọ đến chân.” Lý Nhị Lăng ngồi tại tay lái phụ, yếu ớt nói nói.

Lâm Hải nghe xong thương tổn không nặng, nhất thời buông lỏng một hơi.

“Ngươi thấy, vì cái gì mặc kệ?” Ngữ khí của Lâm Hải bỗng nhiên trở nên băng lạnh lên.

“Ta...” Lý Nhị Lăng nhất thời nghẹn lời một trận, hung hăng nuốt ngụm nước bọt, chột dạ cúi đầu.

Lúc đầu thời điểm phát hiện tai nạn xe cộ, Lý Nhị Lăng là nghĩ đến quản, dù sao tại địa bàn của chính mình xảy ra chuyện, bọn họ nhóm người nào cũng nghĩ đến có thể ở trên thân ở chủ xe lừa bịp ít tiền hay không.

Thế khi đến gần xem xét, xe đụng người là một chiếc BMW, mà khi trên xe đi xuống hai người, đều là một mặt hung hăng càn quấy, để Lý Nhị Lăng xem xét liền biết không dễ gây chuyện.

Đương nhiên, nếu như chỉ là như thế, ngược lại cũng sẽ không để Lý Nhị Lăng nhượng bộ lui binh, chính thức để Lý Nhị Lăng lựa chọn khoanh tay đứng nhìn là, do gã nhận ra một người trong đó, chính là đại ca sát vách trấn trên, Hắc Diện Hổ- Đỗ Phong!

Đỗ Phong người này, cùng những hỗn tử như đám Lý Nhị Lăng hoàn toàn khác biệt, đó là đám lăn lộn trên đường chân chính, thủ đoạn độc ác, dưới tay có mấy chục huynh đệ, đều là hạng người dám giết người, tại thôn trấn phụ cận, diễu võ dương oai, không ai dám trêu chọc!

Đám Lý Nhị Lăng vừa xem xét là Đỗ Phong, lập tức liền ỉu xìu, cách đi thật xa, liền quay đầu chạy, liền đi qua nhìn náo nhiệt cũng không dám.

Lâm Hải thấy Lý Nhị Lăng nói không ra lời, trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lại trở nên càng thêm âm trầm.

Địa phương xảy ra chuyện cách không xa, không đến mười phút đồng hồ, Lâm Hải liền thấy phía trước có một chiếc xe BMW màu trắng đứng ở này đó, xung quanh đầy đám người xem náo nhiệt.

Mà lúc này, Lâm Quý đang co quắp nằm trên mặt đất, bụi đất đầy người.

Bên cạnh Lâm Quý, là một cái nữ nhân trẻ tuổi ăn mặc trang điểm lộng lẫy, đang dùng giày cao gót, hung hăng giẫm lên Lâm Quý, một bên giẫm một bên trong miệng lớn tiếng chửi rủa lấy.

“Lão nương đạp chết ngươi cái nghèo bức, có biết xe này của lão nương là bao nhiêu tiền hay không!”

“Con mẹ ngươi, hôm nay mới mua xe, liền bị ngươi cọ một khối lớn như vậy, ngươi con mẹ nó có phải chán sống hay không!”

Lâm Quý bưng lấy đầu, co quắp nằm trên mặt đất, không rên một tiếng, chỉ là trên mặt đen kịt, lại mang theo một chút bất đắc dĩ cùng ủy khuất.

Đỗ Phong giờ phút này đã trở lại trong xe, ngồi ở vị trí kế bên vị trí tài xế, yên tĩnh hút thuốc, đối với hết thảy xung quanh phảng phất giống như không thấy.

Nữ tử bên ngoài, là một cái nữ hài ở thôn làng phụ cận mà gã vừa mới bao dưỡng, nữ hài này làm việc rất tốt, để Đỗ Phong hết sức hài lòng, dưới nữ hài năn nỉ, hôm nay gã liền mua cho nàng ta một chiếc BMW X1.

Nữ hài kích động quá sức, lôi kéo Đỗ Phong đi ra theo nàng ta tập lái xe, kết quả tại trên đường về làng chật hẹp, vừa vặn cùng Lâm Quý qua trấn mua phân hóa học đối diện gặp nhau.

Lâm Quý đi xe đạp, thấy đối diện là xe hơi lái tới, đã cực lực hướng bên cạnh mà chạy, nhưng nữ hài đối diện đã hoảng, lập tức đụng vào bên trên xe đạp của Lâm Quý.

Cũng may tốc độ xe không phải rất nhanh, thời khắc mấu chốt, Lâm Quý nhảy khỏi xe trốn được, chỉ là đem đùi phải cọ rách một mảng lớn, thương thế không phải rất nặng.

Nhưng xe của mình liền thảm, trực tiếp bị xe BMW đụng cái tan thành từng mảnh, mà phía trước cái xe BMW mới tinh, cũng bị đụng lõm vào một mảng lớn.

Lâm Quý vốn còn muốn cùng tài xế lý luận một phen, còn không có kịp phản ứng, liền bị nữ hài xông xuống xe này đấm đá một trận.

Đỗ Phong lúc đầu cũng xuống xe, biết rõ sai tại bên mình, vốn nghĩ để Lâm Quý bồi chút tiền, dù sao đều là thôn làng quanh đây, gã cũng không muốn làm quá tuyệt.

Thật không nghĩ đến, người càng tụ càng nhiều, mà Đỗ Phong từ trong ánh mắt nữ hài, vậy mà nhìn ra quang mang hưng phấn càng ngày càng mãnh liệt.

Gã bất đắc dĩ lắc đầu, lập tức liền hiểu được, đây là nữ hài muốn trước mặt người khác làm náo động, triển lãm ngưu bức của nàng ta a.

Lấy thân phận của Đỗ Phong, tự nhiên khinh thường làm loại sự tình này, nhưng lại không tốt phá hỏng hào hứng của nữ hài, liền ngồi trở lại đến trên xe, một bên hút thuốc, một bên nhìn nữ hài trang bức.

Về phần có thể đem người đánh bị thương hay không, Đỗ Phong ngược lại là không có chút lo lắng nào, tại chỗ một mẫu ba phần đất của gã, đừng nói bị thương, coi như đánh cho tàn phế, người nào lại dám nói một chữ không?

“Ngươi cái nghèo bức, gặp lão nương cũng không biết đường đi trốn, tin hay không lão nương giết chết ngươi!”

“Ta cho ngươi biết, lão nương hôm nay coi như đánh chết ngươi, cũng không ai dám đem lão nương thế nào!”

Thôn dân bốn phía, tất cả đều vây xung quanh, trên mặt tràn ngập e ngại, có chút người trẻ tuổi, trên mặt tựa hồ có phẫn nộ giãy dụa, nhưng đều bị trưởng bối bên cạnh, dùng ánh mắt nghiêm khắc ngăn lại.

Tất cả đều là hộ gia đình thập lý tám hương, nào có ai không biết Đỗ Phong, bọn họ chỉ là tiểu dân chúng sinh hoạt tại dưới tầng chót nhất, loại sự tình trượng nghĩa xuất thủ này, không phải bọn họ có khả năng đi làm.

Nữ hài tựa hồ mười phần hưởng thụ loại tình hình chúng nhân chú mục này, lại không có ai dám ngăn lại chính mình, sau khi lại đạp thêm mấy cước, bỗng nhiên khẽ vươn tay, đem tóc của Lâm Quý kéo lên.

“Ngươi cái nghèo bức, lão nương hôm nay đánh nát mặt ngươi!”

Nói xong, nữ hài giơ bàn tay lên, hướng phía khuôn mặt giản dị đen kịt của Lâm Quý, liền vỗ xuống.

Khuôn mặt của Lâm Quý trong nháy mắt biến đổi, một cỗ phẫn nộ cực lớn xông lên đầu, song quyền không khỏi mãnh mẽ nắm chặt, đầu não nóng lên, liền muốn cùng nữ hài liều.

Nhưng rất nhanh, khuôn mặt của thê tử con gái hiện lên ở trong đầu, để trong lòng cái hán tử trung thực này đột nhiên đau xót, song quyền nắm chặt không khỏi chậm rãi buông ra.

“Ngồi trên xe, đó là Đỗ Phong a, chính mình một khi hoàn thủ, là thống khoái, là giải hận, nhưng người nhà mình, sau đó nhất định sau lọt vào trả thù ngoan độc!”

“Ai!” Lâm Quý vô cùng ảo não nhắm mắt lại, chờ đợi nữ hài như là nhục nhã đánh mình.

“Ba!” Một tiếng tát tai thanh thúy vang lên, tất cả mọi người ở đây, cũng đều sửng sốt!

Chương 461: Lão tử hôm nay liền đánh ngươi!

Lâm Quý nhắm mắt lại, nghe được tiếng vang thanh thúy, trên mặt lại không có cảm giác nào, không khỏi kinh ngạc mở to mắt.

“Tam thúc, Tiểu Hải tới chậm, để ngươi chịu ủy khuất.” Khi Lâm Quý nhìn thấy Lâm Hải không biết lúc nào, vậy mà đứng ở trước mặt mình, lập tức sửng sốt.

Lâm Hải một mặt đau lòng đem Lâm Quý nâng đỡ, nhẹ nhàng giúp ông phủi bụi đất trên thân.

“Tam thúc ngươi yên tâm, có Tiểu Hải ở đây, không ai có thể khi dễ ngươi, tựa như khi còn bé, có Tam thúc ở đây, không ai dám khi dễ Tiểu Hải vậy.”

Ngữ khí Lâm Hải vẫn bình tĩnh, lại mang theo nồng đậm thân tình, nghe vào trong lỗ tai Lâm Quý, nhất thời để đáy lòng Lâm Quý không khỏi chua xót một trận.

“Tiểu Hải!” Ủy khuất phỉa chịu trước đó, tựa hồ lập tức phun lên, nước mắt của Lâm Quý trong nháy mắt liền chảy xuôi xuống.

“Tam thúc, không khóc, nhìn Tiểu Hải xuất khí cho ngươi!” Lâm Hải nói xong, mãnh mẽ quay người, đôi mắt lấp lóe hàn quang, lạnh lùng tiếp cận nữ hài đánh người vừa mới đứng lên.

Tuổi tác của Lâm Hải cùng Lâm Quý còn kém nhau mười mấy tuổi, khi Lâm Hải còn bé, Lâm Quý thường xuyên mang theo hắn đi chơi, chú cháu hai người quan hệ vô cùng tốt, khi Lâm Hải chịu ủy khuất, từ trước đến nay đều là Lâm Quý giúp hắn ra mặt.

Hiện tại, Tam thúc một mực làm Thần Bảo Hộ cho Lâm Hải một tuổi thơ sung sướng, vậy mà trước mặt mọi người bị một nữ nhân đánh, trong lòng Lâm Hải so với kim đâm còn muốn đau nhức hơn, phẫn nộ trong lòng sớm đã tới cực điểm.

Bởi vậy, một tát lúc trước của Lâm Hải đánh cực nặng, nửa bên mặt của nữ hài kia trong nháy mắt liền sưng lên.

“Vương bát đản, ngươi lại dám đánh lão nương, ngươi có phải chán sống hay không!” Nữ hài đứng lên, giương nanh múa vuốt liền chạy phía Lâm Hải đánh tới.

Chỉ là, nữ hài kia còn chưa nói hết lời, Lâm Hải trở tay lại là một cái vả miệng, trực tiếp lại đem nữ hài đánh ngã trên mặt đất.

“Đừng tưởng rằng ngươi là nữ nhân, ta liền không đánh ngươi, còn dám tiến lên, ta đem ngươi đánh thành đầu heo!”

Lâm Hải nói, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo hàn quang, đem nữ hài kia dọa đến toàn thân giật mình một cái.

“Lão công, ngươi giúp ta giết hắn!” Nữ hài bị ánh mắt của Lâm Hải hù sợ, không còn dám tiến lên, vừa quay đầu, liền khóc nhào vào trong lòng Đỗ Phong.

Đỗ Phong tại lúc Lâm Hải vừa xuất hiện, liền từ trong xe đi xuống, chẳng qua là khi gã nhìn thấy chiếc Porsche Cayenne của Lâm Hải, đôi mày không khỏi nhăn lại.

Người có thể lái loại này sang trọng xe, không phú thì quý, nếu như là cư dân phụ cận, Đỗ Phong không có khả năng không biết, nhưng gã nhìn chằm chằm vào Lâm Hải nửa ngày, cũng không nhớ tới cái thôn làng nào lại có một người như thế.

Đỗ Phong không phải loại người không có não, tại trước khi không có làm rõ ràng nội tình của Lâm Hải, gã sẽ không dễ dàng đắc tội một người lái được xe Porsche, nhưng Lâm Hải cuối cùng vẫn ở trên địa bàn của chính mình, đánh nữ nhân của chính mình, hiện tại nhiều người nhìn như vậy, nếu như mình không ra mặt, vậy sau này gã liền không có cách nào lăn lộn.

Nghĩ đến chỗ này, Đỗ Phong đem nữ hài trong lòng đẩy ra, tiến lên hai bước, móc ra điếu thuốc điểm, ngậm ở trong miệng, nghiêng cổ nhìn vào hai mắt Lâm Hải.

“Bằng hữu, ngay trước mặt Đỗ Phong ta, đánh nữ nhân của ta, có phải có chút quá không nể mặt mũi hay không!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một cái biểu lộ khinh thường, hiện tại Lâm Hải, sao lại đem một hỗn tử quê mùa đặt ở trong mắt?

“Dám đánh Tam thúc của ta, ta không đánh chết nàng ta, coi như nàng ta gặp may mắn!”

Đỗ Phong trừng mắt, lửa giận bỗng nhiên dâng lên, tại một mảnh đất này, vẫn chưa có người nào dám cùng mình nói như vậy đâu.

Nhưng rất nhanh, Đỗ Phong vẫn là đem lửa giận trong lòng đè xuống, không phải vạn bất đắc dĩ, gã vẫn không muốn cùng Lâm Hải loại nhân vật cường ngạnh không rõ lai lịch này phát sinh ma sát.

“Đều là hương thân hương lý, ta cũng không cùng ngươi so đo, bớt để người nói ta lấy lớn hiếp nhỏ, như vậy đi, xe chúng ta bị đụng hư, ngươi móc một trăm ngàn khối tiền, việc này coi như qua.”

Lâm Hải khó thở mà cười, đụng người không chịu nhận lỗi coi như thôi, không phân tốt xấu liền đánh đập Tam thúc của ta một trận, hiện tại đánh xong, lại còn phải bồi thường xe, hơn nữa há miệng cũng là một trăm ngàn!

“Cái này mẹ nó quả thực cũng là cưỡi tại trên cổ mà đi ị a!”

Lâm Hải tính khí cho dù tốt cũng không nhẫn được, chỉ chiếc BMW X1 bên cạnh này, cười lạnh nói: “Ngươi là nói chiếc xe này sao?”

“Không sai!” Đỗ Phong hai tay ôm ngực, ngóc lên cái cằm.

“Tốt, rất tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó đột nhiên từ trong đám người xem náo nhiệt, túm lấy một cái xà beng, tại trong lúc mọi người còn không có kịp phản ứng, Lâm Hải bỗng nhiên vung xà beng, hung hăng nện ở trên chiếc xe BMW.

“Bồi bà nội ngươi!” Lâm Hải nện xong, đem xà beng quăng ra, tức giận nói nói.

Đỗ Phong biểu lộ khẽ giật mình, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó há miệng, đem khói phun ra.

“Ngươi con mẹ nó dám nện xe của ta, ngươi có tin ta giết chết ngươi hay không!”

Đỗ Phong vừa dứt lời, tay Lâm Hải đột nhiên giơ lên cao cao, sau đó bốp bốp rơi xuống trên mặt Đỗ Phong.

“Ba!” Một tiếng, vừa giòn vừa vang, Lâm Hải một cái vả miệng, đem Đỗ Phong trực tiếp đánh cái lảo đảo.

Đỗ Phong bụm mặt, một mặt ngốc trệ, hơn nửa ngày mới nghiêng đầu sang chỗ khác, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Ngươi dám đánh ta? Ngươi con mẹ nó dám đánh ta, ngươi có biết ta là ai không? A! Có biết ta là ai không!!!” Đỗ Phong lập tức liền bạo tẩu, bao nhiêu năm, gã chẳng thể nghĩ tới, tại một mẫu ba tấc đất của chính mình, lại có người dám đánh gã!

Quá con mẹ nó a hoang đường, quá con mẹ nó a buồn cười!

Đỗ Phong như kẻ điên, quay người lại, chạy tới cốp phía sau xe, đột nhiên móc ra một cái ống thép, chiếu vào Lâm Hải liền hung hăng nện xuống.

“Ngươi con mẹ nó dám đánh ta, lão tử hôm nay giết chết ngươi!”

Chỉ là, ống thép còn chưa quật xuống, Đỗ Phong bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt, sau đó trong lòng bàn tay bỗng nhiên như bị phỏng, sau một khắc, ống thép vậy mà đến trong tay Lâm Hải.

Đỗ Phong kinh hãi, còn không có chờ phản ứng lại, Lâm Hải vung ống thép, không đầu không đuôi chiếu vào Đỗ Phong cũng là một hồi đánh.

“Dám khi dễ Tam thúc của ta, người nào cho ngươi cái lá gan này! Lão tử con mẹ nó hôm nay liền đánh ngươi!”

Đỗ Phong ban đầu còn cầm cánh tay tới chống đỡ hai lần, thế nhưng Lâm Hải đánh vừa nhanh vừa độc, Đỗ Phong rất nhanh liền không chống đỡ nổi, bị Lâm Hải cuồng gọt một hồi, đánh ngã trên mặt đất, ôm đầu kêu rên.

Tất cả mọi người vây xem nhìn ngốc, đặc biệt là mấy cái Lý Nhị Lăng, giờ phút này nhìn Lâm Hải đánh Đỗ Phong tơi bời, từng cái từng cái không ngừng nuốt nước bọt, nhiệt huyết toàn thân tựa hồ cũng sôi trào lên.

“Mẹ nó, cái này đánh thế nhưng là Đỗ Phong a, là Thổ Bá Vương mấy chục dặm quanh đây a!”

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ đến, Đỗ Phong thế mà cũng có một ngày bị đánh, cái Lâm Hải này thật sự là quá bưu hãn.

Không biết đánh bao lâu, mắt thấy Đỗ Phong nằm trên mặt đất, không nhúc nhích, Lâm Hải mới dừng lại, đem ống thép ném xuống đất.

Sau đó, Lâm Hải mãnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt băng lãnh nhìn về phía nữ hài lúc trước.

Nữ hài giờ phút này đã sớm bị dọa sợ, thấy Lâm Hải nhìn sang, nhất thời dọa đến rít lên một tiếng.

“Đừng đánh ta, đừng đánh ta à!” Nữ hài liên tục khoát tay, sắc mặt lộ ra biểu lộ cực độ hoảng sợ.

Lâm Hải chán ghét liếc nhìn nữ hài một chút, sau đó chỉ sang Lâm Quý.

“Xin lỗi Tam thúc của ta, nếu không ta không ngại ngươi là nữ nhân mà đánh ngươi đâu!”

“Xin lỗi, ta nói xin lỗi!” Nữ hài hoảng sợ đến liên tục gật đầu, sau đó toàn thân run rẩy đi tới trước mặt Lâm Quý.

“Đại thúc, thật xin lỗi, là ta sai, đều là ta đáng chết, ngươi liền tha thứ cho ta đi.”

Nữ hài đứng tại trước mặt Lâm Quý, một thanh nước mũi một thanh nước mắt, xin lỗi liên tục không ngừng.

Nhìn nữ hài một bộ dáng đáng thương, Lâm Quý tâm địa thiện lương bỗng nhiên thở dài một tiếng.

“Tiểu Hải, quên đi.”

Thấy Lâm Quý nói như thế, Lâm Hải cũng không tiện tiếp tục truy cứu.

“Vậy được rồi, nếu Tam thúc của ta đã tha thứ cho ngươi, lần này liền tha cho ngươi, tiếp theo, nên nói đến vấn đề bồi thường a.”

Chương 462: Muốn cái xe đạp gì a?

Lâm Hải nói, đi qua trực tiếp đem Đỗ Phong nhấc lên, sau đó một cái vả miệng tát qua.

“Con mẹ nó bớt giả chết đi, còn giả bộ ta thật đem ngươi đánh chết a!”

Khóe miệng Đỗ Phong giật một cái, lúc này mới gian nan mở to mắt, trên mặt vừa thẹn vừa hận.

Đường đường ở trên đường của thôn trấn phụ cận bị ăn đòn, bị người hành hung ở trước mặt mọi người, Đỗ Phong đã sớm xấu hổ không mặt mũi gặp người, mới làm bộ ngất xỉu đi, để che dấu một chút xấu hổ, nào nghĩ đến bị Lâm Hải nhìn ra, chọc thủng ở trước mặt mọi người.

Cứ như vậy, Đỗ Phong cảm thấy càng thêm mất mặt, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng lên.

“Ngươi muốn thế nào?” Đỗ Phong dù sao cũng là người đi qua sóng gió, rất nhanh khí sắc liền khôi phục như lúc ban đầu, hướng phía Lâm Hải không kiêu ngạo không tự ti nói.

“Cũng không muốn thế nào, đem xe đạp của Tam thúc ta đụng hư, vậy bồi thường chiếc mới đi.”

Đỗ Phong nghe xong, trên mặt co quắp một trận.

“Mẹ nó, BMW lão tử vừa mua đều bị ngươi nện, hiện tại ngươi thế mà để cho ta bồi thường xe đạp? Khi dễ người cũng không thể khi dễ như vậy a?”

Lâm Quý là cái người trung thực thiện lương, nghe Lâm Hải nói như thế, tâm lý tựa hồ cũng có chút không đành lòng.

“Tiểu Hải, quên đi, muốn cái gì xe đạp a?”

Phốc!

Lâm Hải làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Quý bỗng nhiên toát ra một câu như vậy, một cái nhịn không được, trực tiếp phun, mà đám người xung quanh, tất cả cũng đều hống một tiếng, bị một câu lời kịch kinh điển của Lâm Quý chọc cười.

Khuôn mặt Đỗ Phong nhất thời nghẹn đến đỏ bừng, không khỏi hung hăng trừng Lâm Quý một chút, tâm nói ngươi con mẹ nó là đi ra khôi hài a? Cố ý nhục nhã lão tử?

Gã cũng không biết Lâm Quý hoàn toàn là vô ý nói ra một câu này, trong lòng nhất thời đem Lâm Quý cũng ghi hận lên.

“Nhìn cái gì vậy, ngươi không phục a, bồi xe!” Lâm Hải thế nhưng là chú ý tới ánh mắt ác độc của Đỗ Phong, đưa tay lại cho gã một bàn tay, đánh khóe miệng Đỗ Phong chảy ra máu tươi.

“Tốt, bồi, ta bồi!” Sát cơ trong mắt Đỗ Phong lóe lên một cái rồi biến mất, đưa tay chà chà vết máu bên khóe miệng, yên lặng gật đầu nói.

“Cũng không hố ngươi, bồi ba trăm khối tiền đi.”

“Ta cho ngươi ba ngàn!” Đỗ Phong lạnh lùng nói nói, sau đó móc ra một đống tiền, kín đáo đưa cho Lâm Hải.

“Không có ý tứ, chúng ta là giảng đạo lý, không phải hố người, nói ba trăm liền ba trăm.” Lâm Hải đếm ra đủ ba trăm, rồi đem phần còn thừa ném cho Đỗ Phong.

“Tam thúc, cho, lại mua chiếc xe mới đi.” Lâm Hải lúc này mới buông tha Đỗ Phong, đem tiền cho Lâm Quý.

Đỗ Phong âm trầm nhìn Lâm Hải, chậm rãi sửa sang y phục một chút.

“Bằng hữu, sự tình đã giải quyết, vậy chuyện ngươi nện ta xe, làm sao nói?”

“Nện xe của ngươi?” Lâm Hải sững sờ, sau đó khóe miệng nhếch lên, “Đáng đời!”

Đôi mày của Đỗ Phong bỗng nhiên vẩy một cái, sau đó hai con mắt hiện ra hàn quang, chậm rãi nheo lại.

“Thế nào, không phục?” Thanh âm Lâm Hải lạnh lẽo, sắc mặt cũng trầm xuống.

“Các ngươi lái xe đụng người, lúc đầu sai đã ngay tại ngươi, không chịu nhận lỗi coi như thôi, còn động thủ đánh người, đánh người không đủ, ngược lại mẹ nó còn hố người, liền cái xe rách này của ngươi có mua mới cũng liền hơn ba mươi vạn đi, kết quả ngươi mới mở miệng liền muốn một trăm ngàn, ngươi mẹ nó coi chúng ta dễ khi dễ a?”

“Nói cho ngươi biết, nện xe của ngươi, cũng là dạy cho ngươi một bài học, trong thôn làng đều là nông dân trung thực, đều là bán mặt cho đất để kiếm ăn, giọt mồ hôi nện vào đất cả đời, kiếm chút tiền không dễ dàng, đừng con mẹ nó cả ngày tìm kiếm nghĩ cách tính kế lấy tiền của những người chịu khổ này, sẽ gặp báo ứng!”

“Còn có ngươi!” Lâm Hải nói, lại chỉ nữ hài bên cạnh kia.

“Tuổi còn trẻ, tìm một chút chính sự mà làm, dựa vào thân thể đi đổi vật chất đến hưởng thụ, ngươi không cảm thấy mất mặt sao? Ngươi cũng là ở thôn làng phụ cận đi, ngươi nói ngươi làm tiểu tam cho người ta, cha mẹ ngươi tại trong thôn làng, có thể nhấc nổi đầu sao? Ta nếu là có cái nữ nhi như ngươi, không phải sẽ bị ngươi làm cho tươi sống tức chết sao!”

Lâm Hải nói một phen, nói đến nữ hài mặt đỏ tới mang tai, một mặt xấu hổ cúi đầu, mà sắc mặt Đỗ Phong cũng là âm trầm, nắm chặt hai nắm đấm, hiển nhiên đang áp chế lửa giận trong lòng.

Mà những người xung quanh, nghe Lâm Hải nói xong, thì là liên tục gật đầu, tựa hồ rất có cảm xúc.

“Được rồi, chúng ta cũng không phải loại người đúng lý không tha người, việc này liền qua, hi vọng ngươi về sau làm người làm việc, ít nhiều cũng nên có chút phòng tuyến cuối cùng, chí ít bớt mẹ nó chuyện hố đồng hương tám hương thập lý này đi!”

“Được, Tam thúc, mình về nhà đi.” Lâm Hải nói xong, lôi kéo Lâm Quý liền đi ra khỏi đám người.

Đám người vây xem, thấy Lâm Hải cùng Lâm Quý đi tới, lập tức tách ra một con đường, mang trên mặt một tia thần sắc kính sợ.

Lâm Hải kéo cửa tay lái phụ ra, để Lâm Quý ngồi lên, sau đó chính mình mới lên xe, khởi động xe.

“Lâm ca, chờ một chút.” Mấy người Lý Nhị Lăng thấy vậy, vội vàng kéo cửa sau xe ra, liền chuẩn bị lên xe.

“Ừm?” Lâm Hải mãnh liệt quay đầu lại, ném qua một cái ánh mắt băng lãnh, động tác của Lý Nhị Lăng trong nháy mắt cứng đờ, sau đó đem một cái chân đã đi lên trên xe, lại chậm rãi lui ra.

“Thôi, thôi, nếu không tự chúng ta đi về.”

“Đúng, đúng, chúng ta đi về, tự đi về.” Mấy cái tên côn đồ xem xét thần sắc của Lâm Hải, nhất thời bị dọa đến giật mình, vội vàng đem cửa xe đóng kỹ, liên tục nói nói.

Lâm Hải không để ý đến bọn họ nữa, đạp cần ga, xe liền lái đi ra ngoài.

Chờ sau khi xe Lâm Hải đi, mấy người Lý Nhị Lăng mới một mặt phiền muộn, chuẩn bị rời đi.

“Dừng lại!” Đột nhiên, một thanh âm lạnh như băng vang lên, để thân thể mấy người Lý Nhị Lăng mạnh mẽ cương cứng.

“Đỗ, Đỗ ca…” Mấy người Lý Nhị Lăng, gian nan quay đầu lại, trên mặt lộ ra một cái hơn nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Đỗ, Đỗ ca, chúng ta không phải cùng một đám với hắn, chúng ta chỉ là, chỉ là đụng phải, bị hắn cưỡng bách mang tới…”

“Ta cút mẹ mày đi!” Lý Nhị Lăng còn chưa dứt lời nói, miệng rộng của Đỗ Phong liền quất lên, đổ ập xuống cũng là một hồi đánh tơi bời.

“Đỗ ca, đừng đánh, đừng đánh.” Lý Nhị Lăng ôm đầu, không ngừng cầu khẩn, mấy cái tên côn đồ bên cạnh, càng là dọa đến bắp chân cũng run rẩy.

Đánh một hồi lâu, Đỗ Phong mới thở dài ra một hơi, đem oán khí cùng lửa giận trước đó, cuối cùng phát tiết ra ngoài một chút.

“Nói, người kia, có lai lịch gì!” Đỗ Phong một tay xách Lý Nhị Lăng lên, lạnh lùng nói nói.

“Hắn, hắn gọi là Lâm Hải, là ở thôn chúng ta, lên học đại học tại thành phố Giang Nam, theo, nghe nói còn là Thủ trưởng của bộ đội.” Lý Nhị Lăng nơm nớp lo sợ nói nói.

“Thôn các ngươi?” Đỗ Phong sững sờ, sau đó không khỏi xùy cười một tiếng.

“Con mẹ nó a, xem ra là bị hắn hù dọa!” Thôn trấn phụ cận, có cái nhân vật ngưu bức gì cùng kẻ có tiền nào, Đỗ Phong gã đều biết rõ nhất thanh nhị sở, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua người nào họ Lâm.

Mà Lâm Hải lại lái một chiếc Porsche, cái này liền để Đỗ Phong có hoài nghi, hiện tại nghe xong Lâm Hải là học đại học tại thành phố Giang Nam, Đỗ Phong không khỏi nghĩ đến một loại khả năng.

Năm ngoái, trong trấn bọn họ, đồng dạng có một đứa bé là lên học đại học tại thành phố Giang Nam, bỗng nhiên lái về một chiếc Audi, Đỗ Phong tò mò hỏi một chút, mới biết đường cùng túc xá có bạn cùng phòng so sánh có tiền, xe là mượn bạn cùng phòng, lái về trang bức.

Như vậy chiếc Porsche này của Lâm Hải, có phải cũng là loại tình huống này hay không?

Về phần nói Thủ trưởng của bộ đội, Đỗ Phong càng là khịt mũi coi thường, kinh nghiệm xã hội của gã rất phong phú, đương nhiên sẽ không giống những cái nông dân mỗi ngày đều trồng trọt kia, đối với sự tình chính trị đều là dốt đặc cán mai.

Thủ trưởng của bộ đội là dạng gì nhân vật? Có thể được xưng là Thủ trưởng, coi như trẻ hơn nữa cũng phải hơn bốn mươi tuổi, mà Lâm Hải hắn mới bao nhiêu lớn niên kỷ, cũng chỉ hơn hai mươi đi, cái tuổi này, coi như thật có nhận chức tại bộ đội, nhiều lắm là cũng chính là cái Trung đội trưởng!

“Hừ, thật sự là lớn mật!” Nghĩ đến chỗ này, Đỗ Phong không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Cút đi!” Giơ chân đá Lý Nhị Lăng một cước, Đỗ Phong cũng mặc kệ nữ nhân kia, quay người hướng phía nơi xa đi đến, vừa đi, vừa móc ra điện thoại.

“Tập hợp tất cả huynh đệ, mang theo vũ khí, đến cửa thôn Vịnh Lâm tập hợp!”

Cúp điện thoại, bên trong ánh mắt của Đỗ Phong bỗng nhiên lóe ra một tia quang mang tàn nhẫn.

“Dám cùng Đỗ Phong ta đối nghịch, lão tử nhất định phải để ngươi phải trả cái giá nặng nề!”

Chương 463: Đi làm người trong thành!

“Tiểu Hải a, ngươi làm sao lại trở về?” Trên xe, Lâm Quý kỳ quái hỏi.

“Tam thúc, ta là đặc biệt tới đón các ngươi.”

“Đón chúng ta?” Lâm Quý sững sờ, “Là đón chúng ta đi xem gia

gia ngươi sao? Ai, ta kỳ thực đã sớm ngồi không yên, muốn đi xem lão gia tử, thế nhưng là trong nhà hiện tại đang bề bộn, căn bản không đi được, ta còn suy nghĩ, bận rộn hơn nửa tháng nữa liền không sai biệt lắm, sau đó tranh thủ thời gian qua đây."

"Đi xem gia gia là một chuyện, ngoài ra còn có chuyện khác, đúng, Tam thẩm đâu? Đi trước đem Tam thẩm đón luôn."

"Tam thẩm của ngươi còn ngoài ruộng đâu, hiện tại vừa vặn cũng nên về nhà ăn cơm." Lâm Quý chỉ đường, Lâm Hải đem lái xe tới địa điểm.

"Ai nha, Tiểu Hải trở về á." Lý Quyên vừa khiêng cái cuốc từ trong ruộng đi ra, vừa đi vừa lau mồ hôi trên đầu.

"Tam thẩm, lên xe, ta đưa ngươi về nhà." Lâm Hải cười vẫy tay một cái.

"A? Không cần, không cần, trên người của ta tất cả đều là đát, sẽ đem xe hơi của ngươi làm bẩn, ta tự đi về."

"Được, Tam thẩm, ngươi còn cùng cháu trai lớn của mình khách khí cái gì?" Lâm Hải nhảy xuống xe, đem Lý Quyên đón vào trong xe.

"Ai nha, ngươi xem một chút, xe tốt bao nhiêu a, để cho ta làm bẩn, không nên không nên, lần trước ngồi xe của Nhị tẩu tử một lần, liền để cho bà ta nói hơn mấy tháng đây." Lý Quyên nói, liền chuẩn bị xuống xe, thế nhưng cửa xe đã bị Lâm Hải khóa, Lý Quyên căn bản không biết làm sao mở, lại sợ đem xe làm hư, lập tức gấp gáp.

"Tam thẩm, ngươi liền hảo hảo ngồi đi, cháu ngươi lúc nào cũng sẽ không chê ngươi." Lâm Hải từ kính chiếu hậu nhìn khuôn mặt Lý Quyên đã có không ít nếp nhăn, trong lòng không khỏi cảm khái không thôi.

Nhớ tới bản thân lúc học tiểu học tại thôn làng, khi đó Tam thúc cùng Tam thẩm mới kết hôn không lâu, khi đó Tam thẩm, bao nhiêu tuổi a, cha mẹ khi đó bận bịu, chính mình mỗi lần tan học về nhà, đều là chạy tới nhà Tam thúc, mở nồi xới cơm nguội ăn.

Nhớ kỹ khi đó, trong nhà Tam thúc cũng nghèo, mỗi lần mình đi qua Tam thẩm cũng phải giũa cho một trận, "Chỉ có biết ăn đồ nhà chúng ta thôi, chính nhà các ngươi không có a!"

Mà Lâm Hải, mỗi lần cũng sẽ cùng Tam thẩm cự cãi hai câu, "Ta liền ăn của nhà các ngươi, làm sao, ngươi càng không cho ta, ta càng ăn, ta ngày ngày đều qua ăn!"

"Ăn chết ngươi đi, cái tên nhóc khốn nạn!" Mỗi lần Lâm Hải nói như thế, Lý Quyên liền chỉ vào cái trán Lâm Hải mắng một chập, mắng xong, lại yên lặng đi làm trứng tráng xào hành tây cho Lâm Hải, sau đó tức giận phóng tới trước mặt Lâm Hải, dặn dò Lâm Hải từ từ ăn, đừng để bị nghẹn.

Nhớ tới chuyện cũ, từ kính chiếu hậu nhìn khuôn mặt sớm đã che kín phong sương, không còn trẻ nữa của Tam thẩm, cái mũi Lâm Hải không khỏi chua xót một trận.

"Tam thẩm, ta muốn ăn trứng tráng xào hành tây mà ngươi làm."

Lý Quyên sững sờ, sau đó trên mặt hốt nhiên lộ ra một nụ cười nhớ lại, tựa hồ cũng nhớ lại chuyện cũ.

"Tốt, Tam thẩm làm cho ngươi ăn, từ khi ngươi lên trung học, liền chưa từng qua ăn cơm nhà Tam thẩm."

Về nhà, Lý Quyên đơn giản tắm một cái, liền xuống phòng bếp nấu cơm, chỉ chốc lát đã bưng lên mấy cái đĩa rau xào.

"Tiểu Hải a, hiện tại ngươi là người trong thành, đừng ngại Tam thẩm làm cơm rau dưa không hợp khẩu vị a."

“Sao có thể chứ, Tam thẩm nấu cơm, ta thích ăn nhất!” Lâm Hải nói, kẹp một miệng lớn hành tây trứng tráng.

“Hừ, ăn ngon, vẫn là cái kia vị đạo!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời khiến Lâm Quý cùng Lý Quyên cười to một trận.

Ăn cơm xong, trong lúc Lý Quyên thu dọn cái bàn, Lâm Quý mới hướng Lâm Hải hỏi nói, “ Tiểu Hải, ngươi lần này trở về, đến cùng là có chuyện gì?”

“Đem Nhị thúc cũng gọi tới đi, người một nhà chúng ta cùng một chỗ rồi nói.”

“Được!” Lâm Quý cũng không có hỏi, cầm lấy máy riêng đánh qua cho Lâm Vũ, không qua bao lâu, Lâm Vũ cũng vô cùng cao hứng mà tới.

“Tiểu Hải a, trước khi ngươi về đến cũng không nói một tiếng cho Nhị thúc, ăn cơm chữa, đến nhà Nhị thúc ăn cơm đi.”

“Con đã nếm qua tại nhà Tam thúc.” Lâm Hải cười nói.

Khi còn bé, tuy Lâm Vũ cũng vô cùng yêu thương Lâm Hải, nhưng từ sau khi Lâm Vũ kết hôn, liền chậm rãi xa lánh cùng huynh đệ, nhiều năm như vậy trôi qua, tâm lý Lâm Hải tuy vẫn tôn kính Nhị thúc, nhưng ở giữa đã có chút xa lạ, còn lâu mới có được tự nhiên như ở cùng Lâm Quý.

“Nếu Nhị thúc cũng tới, ta liền có chuyện nói thẳng.”

Thế là, Lâm Hải đem chuyện chính mình mua xuống mấy cái siêu thị, muốn Nhị thúc, Tam thúc vào thành nói một lần.

Lúc đầu tưởng rằng đây là sự tình tất cả đều vui vẻ, không nghĩ tới Lâm Hải vừa nói xong, Lâm Vũ cùng Lâm Quý cũng đều trầm mặc, để Lâm Hải vô cùng bất ngờ.

“Thế nào, Nhị thúc, Tam thúc, các ngươi không nguyện ý sao?”

Lâm Vũ cau mày, hút điếu thuốc, chậm rãi nói nói.

“Ta không đi, cùng ngươi Nhị thẩm ly hôn, nhưng nàng ta một mực chưa có trở về, cái nhà máy của nàng ta kia không thể không ai quản, ta thật sự là không đi được a.”

“Cái này...” Lâm Hải sững sờ, đây là chuyện hắn không nghĩ tới, “Người nhà mẹ bà ta không có muốn lấy cái nhà máy kia sao?”

“Làm sao không muốn?” Lâm Vũ nghe nâng đến người nhà mẹ đẻ của Tôn Quế Chi, nhất thời bĩu môi một cái.

“Tôn Quế Chi không biết chạy đi đâu, người nhà mẹ nàng không vội đi tìm, ngược lại khóc hô hào tìm ta đòi người, không tìm ra người liền bồi thường tiền, huyên náo đến trong nhà gà chó không yên, ta tức giận trực tiếp đem ghi chép nói chuyện phiếm của Tôn Quế Chi với cái dân mạng kia cho bọn họ nhìn, bọn họ mới từng cái xám xịt trở về, rốt cuộc không có mặt mũi nói cái gì.”

“Bất quá cái máy kia, nói làm sao cũng coi là tâm huyết của chúng ta, ta còn không muốn từ bỏ.”

Nghe Lâm Vũ nói, Lâm Hải không khỏi nhẹ nhàng thở dài, “Đã như vậy, cái kia coi như thôi đi.”

“Này Tam thúc, các ngươi thì sao?” Lâm Hải lại đem đầu chuyển hướng Lâm Quý.

“Chúng ta, ta ngược lại thật ra muốn đi, thế nhưng là nhà cửa ruộng đất thì phải làm sao bây giờ a?”

“Ai nha, nhìn chút tiền đồ của ngươi này, liền chỉ biết có ruộng đất!” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, một đầu ngón tay của

Lý Quyên đã đâm tại trên ót Lâm Quý, một mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Nói nhảm, ta là nông dân, liền trông cậy vào điểm này, không trồng đất thì ta ăn cái gì.” Lâm Quý lập tức nổi tính bướng bỉnh lên, hướng phía Lý Quyên rống nói.

“Ngươi ngốc a, cháu ngươi để ngươi vào thành, còn có thể để ngươi ăn không đủ no a.” Lý Quyên tức trực tiếp cho Lâm Quý một cái liếc mắt.

“Tiểu Hải a, đừng nghe Tam thúc ngươi, ông ta có thích đi hay không cũng kệ, Tam thẩm đi theo ngươi!”

Lâm Hải nghe, mỉm cười.

“Tam thúc, ngươi yên tâm, vào trong thành, khẳng định kiếm được nhiều tiền hơn so với ngươi trồng trọt.”

“Này, mở cái siêu thị này, một năm có thể kiếm bao nhiêu?” Lâm Quý mờ mịt hỏi.

“Phỏng đoán cẩn thận, cũng phải bốn năm mươi vạn đi.”

“Bao, bao nhiêu?” Điếu thuốc trong miệng Lâm Quý, trực tiếp rơi trên mặt đất.

“Ít nhất cũng là bốn năm mươi vạn!” Lâm Hải cười nói nói.

Mà Lý Quyên giờ phút này càng là cười đến trên mặt nở hoa, hung hăng dùng ngón tay đâm đâm vào Lâm Quý.

“Ngươi có nghe thấy không, một năm bốn năm mươi vạn a, bằng người làm ruộng vài chục năm! Cháu ngươi có chuyện tốt nghĩ cho ngươi như vậy, ngươi còn không muốn đi, ngươi ngốc đi ngươi.”

Mà Lâm Quý giờ phút này, thì là thật ngốc, “Tiền trong thành, thật dễ kiếm như vậy?”

“Tam thúc, yên tâm đi, cháu ruột của ngươi, ngươi còn chưa tin sao? Hơn nữa cái siêu thị này hết thảy có hai tầng, lầu hai có thể để người ở, các ngươi qua, liền trực tiếp ở tại trong siêu thị, hai cái đệ đệ của ta, cũng có thể đến đến trường học trong thành phố, ngươi liền đừng do dự.”

Lâm Quý nghe mà hai mắt sáng lên, cọ đến liền đứng lên.

“Đi, ta đi, mụ nội nó, ta đi theo cháu trai lớn của ta, đi làm người trong thành phố!”

Chương 464: Khí thế hung hung

Nói làm liền làm, vợ chồng Lâm Quý hưng phấn liền cơm cũng ăn không trôi, tiến vào buồng trong thu thập đồ vật.

Nhìn bộ dáng cao hứng của Tam thúc cùng Tam thẩm, trong lòng Lâm Hải cũng là một trận vui mừng, mình bây giờ có năng lực, cũng là thời điểm trợ giúp thân nhân mình một chút.

“Đại ca, ngươi trở về?” Lúc Lâm Hải đang ăn, hai đứa bé nhà Tam thúc vừa vặn tan học trở về, thân mật cùng Lâm Hải chào hỏi.

“Lại cao thêm không ít a.” Lâm Hải sờ sờ đầu của hai cái đệ đệ, thân thiết cười nói.

Hai đứa bé nhà Tam thúc, đều còn học ở tiểu học, bọn họ khi còn bé, Lâm Hải không ít lần mang theo hai người bọn họ đi chơi, tuổi tác của cả ba tuy cách nhau có chút lớn, nhưng cảm tình lại thật là tốt.

“Đại ca, xe hơi kia của ngươi thật xinh đẹp!”

“Đúng đấy, ta còn không ngồi qua xe hơi nhỏ đâu, chỉ an vị qua máy kéo, còn có hai lần ngồi xe bus.”

Hai cái tiểu gia hỏa nhìn xe hơi trong sân nhà mình, trong mắt đều là hiếu kỳ cùng khát vọng nói không nên lời.

“Muốn ngồi thì cứ nói, một hồi đại ca lái xe đưa hai ngươi đi dạo trong thôn làng.” Lâm Hải vừa phát lời nói, hai cái tiểu gia hỏa lập tức cao hứng nhảy dựng lên.

“A! Quá được rồi, có thể ngồi lên xe hơi á!”

Nghe được thanh âm của hài tử, Lý Quyên từ buồng trong đi tới, một mặt ý cười đập hai người bọn họ hai cái.

“Đừng ảnh hưởng đại ca ngươi ăn cơm, qua đem y phục của chính mình thu thập một chút, chúng ta sẽ cùng theo đại ca ngươi, dọn cào trong thành ở đây.”

“Chúng ta muốn đi thành phố ở sao?”

“Vì cái gì không ở nhà nữa?”

Hai đứa bé rõ ràng sững sờ, có chút không hiểu rõ vì sao đang ở được thật tốt, thì lại phải dọn đi.

“Bởi vì các ngươi muốn trở thành hài tử thành phố.” Lý Quyên nghĩ đến hai đứa bé của chính mình liền sẽ thoát ly khỏi nông thôn, đời này sẽ không lại giống mình cùng Lâm Quý một dạng chịu khổ bị liên lụy, trong lòng quả thực ngọt ngào như ăn mật.

“Còn ngây ngốc làm gì, nhanh đi a, đừng để đại ca ngươi chờ sốt ruột.”

“A.” Hai đứa bé tuy không biết chuyển vào trong thành là có ý vị như thế nào, nhưng đối với thành thị vẫn là tràn đầy hiếu kỳ, tại dưới Lý Quyên thúc giục, lập tức cười đùa đi thu thập quần áo của mình.

Không mất một chút thời gian, Lâm Hải cơm nước xong xuôi, đi vào buồng trong xem xét, lập tức xạm mặt lại.

Chỉ thấy trên mặt đất bao lớn bao nhỏ, đã tràn đầy chồng chất một chỗ, mà Lâm Quý cùng Lý Quyên còn đang đóng bao từng món từng món đồ vật, thậm chí Lâm Hải còn tận mắt thấy Lâm Quý đem hai cái phích nước nóng cũng bỏ vào.

“Tam thúc, Tam thẩm, mang một ít quần áo bình thường để thay giặt là được, còn lại không cần mang, đều có đây.” Lâm Hải có chút bất đắc dĩ nói nói.

Hai người kia rõ ràng là muốn đem toàn bộ nhà cũng đều dời qua a, làm như vậy đừng nói chiếc Porsche của Lâm Hải, coi như gọi chiếc xe tải tới đoán chừng cũng không chứa nổi.

“A? Này, vậy những thứ này cũng không cần?” Trên mặt Lâm Quý cùng Lý Quyên sững sờ, lập tức lộ ra một thần sắc buồn bã.

Lâm Hải cũng là xuất thân cùng khổ, tự nhiên hiểu rõ tâm tình của bọn họ, nhà mình lúc trước khi dọn nhà vào trong thành, cha mẹ không phải cũng là giống như Tam thúc Tiểu sao?

“Cần, đương nhiên cần, nhưng thả ở trong nhà là được, nói không chừng ngày nào rảnh, muốn về thôn làng ở hai ngày, những đồ vật này sẽ có chỗ cần dùng?”

Lâm Quý cùng Lý Quyên nghe xong, nhất thời hai mắt tỏa sáng, lộ ra một cái biểu lộ như trút được gánh nặng.

“Cũng đúng a, nói không chừng ngày nào ở ngán trong thành, lại về ở hai ngày đây.” Thấy Lâm Hải không để bọn họ đem đồ vật ném đi, tâm lý hai người nhẹ nhõm một trận, lại đem một đống đồ vật loạn thất bát tao, khôi phục về chỗ cũ.

“Vậy được, các ngươi chậm rãi thu thập, không cần phải gấp.”

Lâm Hải cười cười, quay người ra khỏi phòng, chờ đến nhàm chán, liền ra khỏi sân, bắt đầu đi dạo xung quanh.

“U, Tiểu Hải trở về à nha?”

“Cha mẹ ngươi trở lại chưa?”

“Tiểu Hải a, có rảnh qua nhà Vương thúc chơi a.”

Một số thôn dân đi ngang qua gặp Lâm Hải, từ thật xa liền cười chào hỏi, thậm chí một số trước kia quan hệ không gần thế nào, cũng đều tiếp cận đến trò chuyện hai câu, thân thiết nói không nên lời.

Lâm Hải mang trên mặt nụ cười, mười phần lễ phép cùng những thôn dân này chào hỏi, thái độ Lâm Hải bình dị gần gũi, lập tức đạt được tán thưởng của các thôn dân này, lời nói ca ngợi không ngừng truyền lọt vào trong tai, khiến cho Lâm Hải cũng có chút ngượng ngùng.

Bất quá Lâm Hải cũng biết, đây cũng là bởi vì địa vị của mình tại trong tâm các thôn dân, thậm chí trong toàn bộ thôn làng biến đổi, các thôn dân mới có thể nhiệt tình đối với mình như vậy, đổi lại trước đó, chính mình liền chỉ là một cái sinh viên đại học bình thường, các thôn dân mới sẽ không phản ứng chủ động nhiệt tình với một cái hậu bối trẻ tuổi như mình đâu.

“Xem ra người có Tiền có Thế, đến đâu cũng sẽ bị người lấy lòng a.” Trong Lâm Hải lòng cảm khái không thôi.

Thực sự chịu không nổi sự nhiệt tình quá độ của những thôn dân này, Lâm Hải hàn huyên vài câu, liền xoay người trở về nhà Lâm Quý.

Khi đi tới cửa, Lâm Hải còn không có tiến vào sân, cước bộ đột nhiên đình trệ, sau đó mãnh mẽ quay người hướng phía nơi xa nhìn lại.

Chỉ nhìn một chút, đôi mày Lâm Hải không khỏi gắt gao nhăn lại.

“Đến rất nhanh!”

Chỉ thấy cách đó không xa, bốn năm chiếc Vans, đang nhanh chóng hướng phía phía bên phóng tới, tại bên trên đường đất của nông thôn, mang theo một mảnh bụi đất tung bay, khoa trương bá đạo.

Mà phía sau xe tải, là trận trận xe gắn máy tiếng oanh minh, phảng phất như dã thú nộ hống, từ xa đến gần truyền đến, nhiếp nhân tâm phách!

Thôn dân ở ven đường thấy khí thế kia, nhanh chóng liên tục tránh né, thân thể tựa ở bên tường, dọa đến chân cũng mềm, sợ cản đường bọn kẻ đến không người tốt này, chọc ra tai nạn vô ích.

Thẳng đến khi đội xe mặc dù không xa hoa, khí thế lại hung mãnh này đi qua, các thôn dân mới thở dài ra một hơi, nhưng lại không hẹn mà cùng một mặt hiếu kỳ hướng phía phương hướng đội xe phóng tới mà nhìn.

Khi thấy bọn người khí thế hung hung này, bỗng nhiên đem xe đứng ở cửa nhà Lâm Quý, trong lòng các thôn dân cũng không khỏi nhảy một cái.

“Lần này có trò vui để nhìn rồi!”

Lần trước Lâm Văn cùng Lý Nhị Lăng bởi vì sự tình ruộng đất mà phát sinh mâu thuẫn, sau đó Lâm Hải mang theo quân đội cường thế trở về, đem Lý Nhị Lăng thậm chí bao gồm cả Thôn trưởng Lý Sở Sinh cũng thu thập một trận, tất cả đều đã truyền khắp toàn bộ thôn làng.

Tuy rất nhiều thôn dân không có tận mắt nhìn thấy, nhưng trong tâm lý bọn họ lại đều hiểu một chuyện, tại thôn Vịnh Lâm, thậm chí toàn bộ trên trấn, nhà lão Lâm đã y hệt như là một quái vật khổng lồ, không phải ai cũng có thể gây sự.

Hôm nay, đột nhiên có một đám người, sát khí đằng đằng ngăn chặn cửa nhà Lâm Quý, nhìn tư thế kia không cần hỏi cũng biết, khẳng định không phải là chuyện tốt, mà nhân vật ngưu bức lớn nhất nhà lão Lâm là Lâm Hải vừa vặn cũng tại, cứ như vậy, thế tất sẽ có một trận đại chiến.

Người đều là ưa thích xem náo nhiệt, các thôn dân tuy tâm lý sợ hãi, nhưng lại không che giấu được hiếu kỳ cùng hưng phấn trong nội tâm, không khỏi tốp năm tốp ba tập hợp một chỗ, cách xa xa, một bên xem chừng một bên khe khẽ nhao nhao bàn luận.

Mà Lâm Hải thấy đám người này, liền biết rõ là chuyện gì xảy ra, khóe miệng không khỏi nhếch ra một tia cười lạnh, sau đó hai tay ôm ngực, bệ vệ hướng phía cửa nhà Lâm Quý vừa đứng, lạnh lùng nhìn chăm chú vào bọn khách không mời mà đến này.

Tiếng đóng cửa phanh phanh không ngừng vang lên, từng cái đại hán cầm dao bầu ống thép trong tay, từ bên trên xe tải nhảy xuống, khí thế hung hung đem Lâm Hải vây quanh.

Mà một người cầm đầu, trên đầu bọc băng gạc, hai bên gương mặt hơi hơi sưng lên, một đôi mắt hàn khí bức người, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải lộ ra đồng dạng hung ác cùng cừu hận giết người, chính là Hắc Diện Hổ- Đỗ Phong!

Mà bên cạnh Đỗ Phong, là một đại hán cao lớn khôi ngô, giờ phút này bị dọa đến run lẩy bẩy, đang dùng một đôi ánh mắt vô tội nhìn sang Lâm Hải, biểu hiện trên mặt so với khóc còn khó coi hơn.

“Lâm, Lâm ca, là Đỗ, Đỗ ca để cho ta dẫn đường...” Hai cái đùi của Lý Nhị Lăng run như là cầy sấy, lời còn chưa nói hết, liền bị một chân của Đỗ Phong đạp sang một bên, sau đó gã đưa tay chỉ vào Lâm Hải.

“Con mẹ ngươi, lão tử hôm nay phế ngươi!”

Chương 465: Hắn đánh ta, là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

“Ai nha, chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra a?” Động tĩnh bên ngoài thực sự quá lớn, đem Lâm Quý cùng Lý Quyên đều kinh động, hai người hoảng lý hoảng hốt vội chạy đến, chờ đến lúc vừa nhìn thấy trận thế ở cửa này, nhất thời đem hai cái nông dân trung thực này dọa cho ngốc.

Khi thấy rõ lẻ cầm đầu, chính là Đỗ Phong lúc trước đã phát sinh mâu thuẫn cùng mình, đầu Lâm Quý ông một tiếng, lại nhìn những đại hán cầm trong tay dao bầu ống thép, sát khí đằng đằng kia, liền bị dọa đến kém chút nằm trên đất.

Lý Quyên một mặt hoảng sợ, hoàn toàn không biết phát sinh cái gì, mà làm theo Lâm Quý là vươn tay đem Lâm Hải kéo đến phía sau mình, sau đó cố nén hoảng sợ trong lòng, cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Đỗ, Đỗ ca...” Thịt trên mặt Lâm Quý run rẩy, chỉ hô một tiếng, liền nói không ra lời.

Loại tình cảnh trước mắt này, đã sớm vượt qua năng lực chịu đựng tâm lý của một cái nông dân trung thực thuần phác như ông ta.

Thấy Lâm Quý đem Lâm Hải kéo đến phía sau, Đỗ Phong bỗng nhiên trừng mắt, sau đó khẽ vươn tay, một đại hán phía sau vội vàng đem một thanh khảm đao, đưa tới trong lòng bàn tay Đỗ Phong.

“Bạch!” Cánh tay Đỗ Phong nâng lên, mũi đao trực chỉ vào Lâm Quý, cách chóp mũi Lâm Quý liền chưa đến mười centimet, dọa đến toàn thân Lâm Quý khẽ run rẩy, mồ hôi lạnh trên mặt lập tức liền chảy xuống.

“Đỗ, Đỗ ca, đừng, đừng, chúng ta bồi thường tiền, bồi thường tiền!”

“Bồi thường tiền? Bồi bà nội ngươi, muộn!” Đỗ Phong gầm lên giận dữ, sau đó đao trong tay đột nhiên giơ lên, hướng phía Lâm Quý liền chặt xuống.

Mắt thấy lưỡi đao liền muốn đến đỉnh đầu của mình, Lâm Quý vạn phần hoảng sợ, đồng thời trong lòng là một trận tuyệt vọng!

“Tiểu Hải chạy mau!”

Lâm Quý quát to một tiếng, đang chuẩn bị nhắm mắt chờ chết, nhưng tình cảnh sau đó lại làm cho ánh mắt của ông ta kinh hãi trợn to.

Chỉ thấy thân thể của Đỗ Phong, bỗng nhiên lăng không mà lên, bay rớt ra ngoài, trực tiếp nện tại trên thân đại hán sau lưng, liên tiếp đập ngã bốn năm người, mới ầm vang rơi xuống đất.

Mấy cái đại hán nhất thời tiếng kêu rên liên hồi, ngã trên mặt đất lẩm bẩm, bò cũng không bò dậy được.

“Cái này, cái này mẹ nó là tình huống như thế nào?”

Chuyện xảy ra đột nhiên, mọi người mà Đỗ Phong mang đến, từng cái từng cái trợn mắt hốc mồm, tất cả đều ngốc.

Vừa rồi bọn họ rõ ràng nhìn thấy Đỗ Phong nâng đao chém người, làm sao lại mạc danh kỳ diệu chính mình liền bay trở về, hơn nữa còn đem người một nhà đụng ngã một mảng lớn?

Ngay tại thời khắc đám người này một mặt mộng bức, một bóng người bỗng nhiên lóe lên, xuất hiện tại trước mặt Đỗ Phong vừa ngã xuống đất, một tay cầm gã nhấc lên.

“Thừa dịp ta chưa có tức giận, mang theo người của ngươi, tranh thủ thời gian cút cho ta!”

Một cái thanh âm lạnh như băng vang lên, bọn đồng lõa do Đỗ Phong gọi tới, lúc này mới nhao nhao từ bên trong choáng váng kịp phản ứng lại.

“Con mẹ ngươi, buông lão đại của chúng ta ra!”

“Nhanh đem lão đại của chúng ta thả, nếu không lão tử chém chết ngươi!”

“Bà nội ngươi, có phải chán sống hay không! Tranh thủ thời gian buông tay ra!”

Đám lưu manh côn đồ này, lập tức cầm lấy dao bầu cùng ống thép, từ phía xa chỉ vào Lâm Hải, điên cuồng la ầm lên.

Mà Lâm Quý giờ phút này đều đã nhìn ngốc, ông ta chẳng thể nghĩ tới Lâm Hải vậy mà to gan như vậy, ngay trước trước mặt nhiều người như vậy, thế mà còn dám hoàn thủ.

“Tiểu Hải vẫn là tuổi còn rất trẻ a, quả thực quá manh động!”

Trong lòng Lâm Quý tuyệt vọng một trận, trước đó ông ta còn nghĩ, để Đỗ Phong chặt lên người chính mình mấy đao, có lẽ sẽ xuất khí, liền tha cho Lâm Hải và người nhà mình.

Nhưng bây giờ xem ra, căn bản là chuyện không có khả năng, Lâm Hải ngay tại trước mặt nhiều người như vậy, trực tiếp đem Đỗ Phong một chân đạp bay, hiện tại lại đem Đỗ Phong xách nơi tay, nếu như Đỗ Phong hôm nay buông tha cho Lâm Hải, vậy gã về sau liền không có cách nào lăn lộn nữa.

“Ai, xem ra hôm nay tai kiếp khó thoát.”

Sự đáo lâm đầu, Lâm Quý ngược lại không còn có hoảng sợ cùng gấp gáp trước đó, hít sâu một hơi, tiến lên một bước.

“Đỗ ca, sự tình hôm nay, là từ ta mà lên, ngươi có thể thả cháu của ta hay không, Lâm Quý ta đem cái mạng này giao cho ngươi!”

Đỗ Phong nghe lời này của Lâm Quý, tâm lý không khỏi thầm mắng một trận.

“Cút mẹ mày đi, hiện tại rõ ràng là tiểu tử này cần tha cho ta có được hay không?”

Bất quá lời nói Lâm Quý, cũng làm cho Đỗ Phong bị Lâm Hải bắt lấy, ban đầu vốn có chút gấp gáp triệt để yên lòng.

Mẹ nó, chính mình mang theo nhiều người tới như vậy, còn sợ thu thập không được một tên mao đầu tiểu tử như hắn sao!

“Hừ, mạng ngươi lão tử muốn định, tiểu tử này con mẹ nó cũng đừng nghĩ sống ót!” Đỗ Phong lập tức khôi phục một mặt hung hăng càn quấy, tuy bị Lâm Hải xách cổ áo lên, nhưng ánh mắt âm ngoan lại không tránh né chút nào cùng Lâm Hải nhìn nhau.

“Tiểu tử, nhanh chóng buông ra lão tử, nếu không lão tử gọi một tiếng, các huynh đệ sau lưng, lập tức đem ngươi chặt thành thịt nát!”

Đỗ Phong biểu lộ dữ tợn nhìn Lâm Hải, chẳng sợ hãi uy hiếp nói, nhãn thần hung ác này, giống như có lẽ đã ăn chắc Lâm Hải.

“Thật sự là phiền phức!” Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, lấy thực lực bây giờ của Lâm Hải, bây giờ không có hứng thú, cùng những hỗn từ hương trấn này nhốn nháo, nói như vậy, thật sự là làm mất thân phận.

Thế nhưng cục diện trước mắt này, không giải quyết bọn họ, còn thật không có cách nào có thể thực hiện.

Phải làm sao mới ổn đây? Thật muốn động võ hay sao?

"Ừm? Có!" Đột nhiên, Lâm Hải linh cơ nhất động, có chủ ý.

"Tam thúc, cái Đỗ Phong này, có làm nhiều chuyện xấu hay không?" Lâm Hải không để ý tới uy hiếp của Đỗ Phong, bỗng nhiên quay đầu hướng Lâm Quý hỏi.

"Hoành hành quê nhà, không chuyện ác nào không làm, thôn làng phụ cận bị Đỗ Phong đánh cho tàn phế liền có mấy người, nghe nói gã còn giết qua người, đã sớm đủ để xử bắn mấy lần!" Đến lúc này, Lâm Quý biết rõ sợ cũng vô dụng, dứt khoát đem những gì biết rõ đều nói hết.

Mà Đỗ Phong nghe Lâm Quý đánh giá chính mình như thế, trên mặt nhất thời cười đắc ý.

"Không tệ, lão tử chẳng những đánh tàn phế mấy cái không biết tốt xấu, hơn nữa còn thật sự giết qua người, còn không chỉ một cái! Ngươi có phải đã sợ hay không? Sợ thì tranh thủ thời gian quỳ xuống đất cầu xin tha thứ cho lão tử!"

"Sợ bà nội ngươi!" Lâm Hải nhìn Đỗ Phong một mặt hung hăng càn quấy liền tức, lên trực tiếp cho gã một cái vả miệng.

"Con mẹ ngươi, ngươi con mẹ nó còn dám đánh ta, cho ta..."

Đỗ Phong còn chưa nói hết lời, thân thể run lên bần bật, sau đó bên trong ánh mắt lập tức lộ ra vô cùng hoảng sợ.

"Ngươi, ngươi, ngươi..." Đỗ Phong mở miệng mấy lần, lại lời gì cũng nói không nên lời.

"Đại ca, ngươi không sao chứ?"

"Con mẹ ngươi, nhanh thả đại ca của chúng ta ra!"

"Mẹ nó, đại ca của chúng ta nếu là có nguy hiểm, lão tử lăng trì ngươi!”

Những đại hán sau lưng kia, thấy Đỗ Phong tựa hồ có khác thường, lập tức lại khua dao bầu gậy gộc trong tay, lo lắng quát lên.

Chỉ là, hô thì hô, chứ Đỗ Phong vẫn còn nằm trong tay Lâm Hải, bọn họ sợ ném chuột vỡ bình, cũng không dám tùy ý tiến lên.

“Yên tĩnh, nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo!” Đột nhiên, Đỗ Phong hét lớn một tiếng, đám người lập tức an tĩnh lại.

Lâm Hải thấy thế, trên mặt hốt nhiên lộ ra một nụ cười thần bí, mà cái tay bắt lấy Đỗ Phong, cũng chậm rãi buông ra.

Đại hán sau lưng thấy thế, nhất thời tất cả đều vui vẻ.

“Con mẹ ngươi, các huynh đệ, chém chết hắn!”

Thấy Đỗ Phong đã bị Lâm Hải buông ra, đám người này không còn có cố kỵ, cầm đầu lại hô to một tiếng, vung lấy dao bầu liền xông lại.

“Lăn mẹ ngươi!” Nào nghĩ đến, còn chưa tới trước mặt, liền bị Đỗ Phong bay lên một chân, trực tiếp đạp xuống mặt đất.

“Đại ca, ngươi...” Đại hán ngồi dưới đất, một mặt ủy khuất cùng không hiểu.

Mà Đỗ Phong không để ý tí nào tới đâị hán này, mà chính là dùng ánh mắt lạnh lùng quét một vòng qua mọi người, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Sự tình hôm nay liền cho qua, về sau người nào cũng không được phép lại tới tìm nhà lão Lâm gây phiền phức!”

“Cái gì?” Bọn đại hán này ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không khỏi sững sờ toàn tập.

“Không phải, đại ca, hắn đem ngươi đánh thành dạng này, chẳng lẽ cứ thôi như vậy sao?” Một cái tiểu đệ ngày thường cùng Đỗ Phong đi lại khá gần, một mặt không cam lòng hỏi.

Đỗ Phong liếc tiểu đệ này một cái, nhàn nhạt nói nói, “Nếu người khác đánh ta, đương nhiên không thể tuỳ tiện thôi như vậy, nhưng hắn đánh ta, lại là chuyện thiên kinh địa nghĩa!”

“Vì, vì cái gì?” Mọi người toàn mộng.

“Bởi vì...” Khóe miệng Đỗ Phong bỗng nhiên lộ ra một cái mỉm cười thần bí.

Chương 466: Ngươi chính là cha nuôi của ta!

“Bà nội ngươi, ngược lại là nói a!” Nhìn Đỗ Phong một bộ dáng cần ăn đòn, mọi người không khỏi nhao nhao thầm mắng, con mẹ nó một cái đại ca trên đường, làm sao lại nhăn nhăn nhó nhó, bán được cái nút tới.

“Bởi vì...” Đỗ Phong bỗng nhiên tiến lên một bước, dùng ánh mắt sốt ruột tiếp cận Lâm Hải.

Lâm Hải bị ánh mắt nóng bỏng cay người của Đỗ Phong kia nhìn một cái, nhất thời cả người nổi lên da gà.

“Uy, ngươi muốn làm gì, sớm nói trước a, ca ca không Gay!”

Phốc!

Bọn đại hán cầm đao côn kia, kém chút một đầu cắm xuống đất bên trên, mẹ nó, lúc nào rồi, còn có lòng dạ thanh thản nói giỡn, xin nhờ tôn trọng một chút cái bầu không khí gấp gáp nguy hiểm thật vất vả mới tạo nên đến này có được hay không?

Nhưng ngay sau đó, Đỗ Phong trả lời càng tuyệt hơn.

“Coi như Gay, ta cũng không thèm để ý, bởi vì, ngươi là cha

ta!”

Đỗ Phong nói một câu, quả thực như thạch phá kinh thiên, đám người nhất thời ngã quỵ một mảnh, liền cả Lâm Hải cũng trực tiếp mộng bức.

“Em gái ngươi, không phải lầm đi, chẳng lẽ ta đem A Hoa phong tại trong thân thể của Đỗ Phong?”

Lâm Hải vội vàng hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tra nhìn tình huống bên trong Thánh Cảnh một chút.

“Không sai a, con chó chết A Hoa này còn chạy nhanh bên trong Thánh Cảnh đâu, vừa rồi phong tiến vào trong người Đỗ Phong, cũng là cái kia tiểu Sứ Giả Câu Hồn tập sự kia a?”

Mà lúc này, Đỗ Phong đã bị Phong Hồn Thuật đoạt thân thể lần nữa lên tiếng.

“Ba ba, xin đừng cự tuyệt, là ngươi để cho ta giành lấy cuộc sống mới, cái ân tái tạo này ta cả đời này không thể hồi báo, chỉ có thể dùng tấm lòng chân thành nhất của ta, gọi ngươi một tiếng ba ba, ba ba thân ái của ta!”

Đỗ Phong nói xong, phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt Lâm Hải, tình cảm dạt dào hô lớn, để tất cả mọi người ở đây trực tiếp hoá đá, hơn nửa ngày mới từng cái từng cái dùng ánh mắt thật không thể tin nhìn sang Đỗ Phong, sau đó dùng sức lắc đầu.

“Điên, khẳng định là điên!”

Mẹ nó, một cái đại ca trên đường, người khoảng bốn mươi tuổi, dẫn một đám người khí thế hung hung đem một người trẻ tuổi đánh gục, sau đó còn không đợi đánh nhau, liền trực tiếp quỳ xuống đất hô người ta ba ba?

Ai có thể nói cho ta biết, cái này con mẹ nó là chuyện gì vừa ra a?

Các tiểu đệ dưới tay Đỗ Phong, bị hành vi quái dị bất thình lình của lão đại nhà mình, khiến cho bản thân cũng mẹ nó hoài nghi nhân sinh.

“Mau mau cút, mẹ nó đừng có gọi ta là ba ba, ta họ Lâm, ngươi họ Đỗ, căn bản không đáp một bên!” Lâm Hải tự nhiên hiểu rõ một tầng ý tứ khác trong lời nói của Đỗ Phong, nhưng hắn là một cái tiểu hỏa tử chừng hai mươi, lại bị một cái trung niên khoảng bốn mươi tuổi kêu ba ba, tâm lý nghĩ như thế nào cũng đều khó chịu.

“Tốt, không kêu ba ba liền không kêu ba ba!” Đỗ Phong đáp ứng cũng là dứt khoát.

Lâm Hải lúc này mới thả lỏng một hơi, tâm nói cái tiểu Sứ Giả Câu Hồn tập sự này vẫn rất nghe lời nha.

Nào nghĩ đến, Đỗ Phong vừa mới dứt lời, sau đó liền nhào lên ôm lấy bắp đùi của Lâm Hải.

“Cha nuôi! Từ nay về sau, ngươi chính là cha nuôi của ta!”

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp sụp đổ.

“Cha nuôi em gái ngươi a, cút!”

Mẹ nó, người ta nhận cha nuôi đều là tiểu cô nương xinh đẹp có được hay không, ngươi một cái đại lão gia, gọi mình cha nuôi là có cái ý tứ gì, người không biết con mẹ nó còn cho là mình có đam mê đặc thù đây.

Mà Lâm Quý cùng bọn đại hán dưới tay Đỗ Phong, từng cái ánh mắt đờ đẫn nhìn hết thảy trước mắt, giờ phút này đã sớm ngốc.

“Ai có thể nói cho ta biết, đến cùng phát sinh cái gì?”

“Thao, ta khẳng định còn đang nằm mơ đâu, con mẹ nó cái này mộng, có chút quái dị!”

Một màn không thể tưởng tượng trước mắt, để bọn họ cũng hoài nghi mình có phải là không có tỉnh ngủ hay không.

Mà Lâm Hải nhìn Đỗ Phong ôm bắp đùi mình, một mặt tiện tiện hô hào cha nuôi, sầu đến trực tiếp che đầu.

Mẹ nó, cái tên này ở trong Thánh Cảnh nhìn rất tốt a, làm sao vừa ra tới, liền thành tên dở hơi.

“Được rồi, nhanh chóng mang theo người của ngươi, xéo ngay cho ta!” Lâm Hải một chân đem Đỗ Phong đá văng ra, không kiên nhẫn phất tay nói.

“Được rồi, chúng ta liền cút!” Đỗ Phong lăn một cái liền đứng lên, trên mặt không có vẻ tức giận, vẻ mặt tươi cười hướng phía Lâm Hải hạ eo, sau đó mãnh liệt xoay người, lập tức khôi phục một mặt uy nghiêm.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, không có nghe rõ lời nói của cha nuôi ta sao? Cũng xéo ngay cho ta!”

Bọn đại hán ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tất cả đều là một mặt mờ mịt.

“Đại ca, ngươi có phải cháy hỏng não rồi hay không?” Một tiểu đệ cả gan đi tới, muốn đưa tay sờ sờ trán Đỗ Phong, liền bị một bàn tay của Đỗ Phong đẩy ra.

“Ngươi con mẹ nó mới cháy hỏng não đâu!” Đỗ Phong liếc xéo tên này một chút, “Đều cút cho ta, cút nhanh lên!”

“Đi đi đi!” Mọi người lúc này mới mang theo vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, lên trên xe rời đi.

“Đậu phộng, thật ngưu bức a, Đỗ Phong thế mà gọi Tiểu Hải là cha!”

“Không được a, cái nhà lão Lâm này về sau lại không người chọc nổi.”

Một màn không thể tưởng tượng này, các thôn dân nhìn ở trong mắt, nhất thời đối với Lâm Hải càng thêm kính sợ.

“Tiểu Hải, cái này, cái này... Đỗ Phong làm sao đột nhiên lại gọi ngươi là cha nuôi?” Thấy bọn người Đỗ Phong đi, Lâm Quý mới từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại.

“Thúc không nghe tiểu đệ của gã nói sao, đầu cháy hỏng.” Lâm Hải bất đắc dĩ nhún nhún vai, cái này mẹ nó còn thật sự không cách nào giải thích.

Bất kể như thế nào, sự tình của Đỗ Phong xem như đã giải quyết, chí ít sau khi chính mình rời đi, gã sẽ không dẫn người trả thù những người khác trong Lâm gia, ngược lại cũng làm cho Lâm Hải thở phào.

Thấy người một nhà Lâm Quý đã thu thập không sai biệt lắm, Lâm Hải giúp đỡ đem đồ vật xếp lên xe, trở về thành phố Giang Nam.

“Gia gia, ngươi xem ai đến?” Vừa vào nhà, Lâm Hải liền cao hứng hướng phía Lâm Mậu Thành hô nói.

Lâm Mậu Thành đang ngồi ở trên ghế sa lon xem báo, nghe Lâm Hải hô, lập tức ngẩng đầu lên, thế nhưng chỉ nhìn một chút, toàn thân không khỏi chấn động mạnh một cái, giấy báo im ắng trượt rơi trên mặt đất.

“Cha, cha!” Lâm Quý kích động nhào tới, quỳ gối trước mặt

Lâm Mậu Thành, nghẹn ngào khóc rống lên.

“Tiểu Quý, ngươi là Tiểu Quý!” Trong ánh mắt Lâm Mậu Thành đầy kinh hỉ, lóe ra nước mắt vui sướng, hai tay che kín vết chai, nhẹ khẽ vuốt vuốt đầu Lâm Quý, tựa như vuốt ve một đứa bé.

“Là ta à, cha, những năm này ngài chịu khổ!” Nước mắt nước mũi của Lâm Quý chảy ngang, nhớ tới dày vò trong lòng những năm này, tâm tình lập tức mất khống chế.

Hai cha con ôm nhau khóc một hồi lâu mới dừng, Lý Quyên lúc này mới mang theo hai cái hài tử rụt rè, đi tới trước mặt Lâm Mậu Thành.

Khi biết được hai cái tiểu tử khoẻ mạnh kháu khỉnh này, là hai đứa cháu trai của mình, Lâm Mậu Thành liền cao hứng đến không khép miệng lại được.

Nhìn tràng cảnh người một nhà trò chuyện vui vẻ, trong lòng Lâm Hải cũng cực kỳ an ủi, thẳng đến khi Lâm Mậu Thành hơi mệt chút, Lâm Hải mới mang theo Lâm Quý cùng Lý Quyên đi xem siêu thị.

Sau khi người một nhà Lâm Quý nhìn thấy quy mô siêu thị, nhất thời kinh hỉ tươi cười rạng rỡ.

“Trời ạ, cái này so với quầy bán quà vặt ở thôn chúng ta muốn lớn hơn không biết bao nhiêu lần!”

“Đúng vậy a, hơn nữa đồ vật vừa sạch sẽ lại vừa chỉnh tề, thật là tốt!”

Hai người nhìn xem cái này, nhìn xem cái kia, trong lòng ưa thích nói không nên lời.

Lâm Hải lại dẫn bọn họ nhìn chỗ ở ở trên lầu hai, mười phần rộng rãi, tuy cần sửa sang, nhưng so với nhà ở nông thôn của Lâm Quý thì tốt hơn nhiều.

“Tiểu Hải, cái siêu thị này, về sau thật sự là của chúng ta sao?”

Kinh hỉ qua đi, Lâm Quý tựa hồ có chút không thể tin được, lần nữa hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Thế nào, Tam thúc còn chưa tin ta?” Lâm Hải cười hỏi.

“Không phải không phải.” Lâm Quý liên tục khoát tay, “Ta chẳng qua là cảm thấy, giống như đang nằm mơ vậy.”

“Đúng vậy a, ta đến bây giờ cũng không thể tin được, chúng ta đời này thế mà còn có phúc khí tốt như vậy, chẳng những vào thành phố, còn có một nhà siêu thị tốt như vậy.” Lý Quyên ở bên cạnh cũng là một mặt hạnh phúc.

“Vậy còn không phải nhờ có ta có đứa cháu trai tốt sao!” Lâm Quý toét miệng, nụ cười dài đến mang tên.

“Nhìn ngươi cái dạng ngốc này, thật xấu hổ!”

Lâm Hải nhìn bộ dáng Tam thúc Tam thẩm một mặt hạnh phúc, tâm tình cũng phá lệ tốt đẹp, trở lại lầu một, đem mấy nhân viên công tác kêu đến.

“Từ giờ trở đi, đây chính là lão bản cùng bà chủ của các ngươi.” Lâm Hải cười đem Lâm Quý cùng Lý Quyên giới thiệu cho bọn họ.

“Chào ông chủ, bà chủ tốt!” Mấy nhân viên công tác rất có lễ phép hướng phía Lâm Quý cùng Lý Quyên chào hỏi.

“Ai ai, tốt, tốt, các ngươi tốt!” Lâm Quý cùng Lý Quyên một mặt chất phác, có chút câu nệ cười, trên mặt vừa hưng phấn lại gấp gáp, trong lòng càng ngọt hơn ăn mật.

“Được, Tam thúc, Tam thẩm, các ngươi quen thuộc với nơi này đi, ta liền đi trước.”

Lâm Hải cùng hai người Lâm Quý nói một tiếng, đi ra ngoài lái xe đi.

Về đến nhà, vừa mới vào nhà, chuẩn bị nghỉ ngơi một hồi.

Leng keng một tiếng, Weachat vang!

Lâm Hải mở ra xem, lập tức kinh hãi đến ngồi xuống!

Chương 467: Nguyên lai Hằng Nga là loại hình muộn tao!

Tin tức là do Dao Trì Tiên Tử phát tới, chỉ là tin tức trong đó, lại làm cho Lâm Hải kinh hãi một trận.

Dao Trì Tiên Tử: Vương Mẫu Nương Nương nói, ở giữa ngươi cùng Hằng Nga, tất có gian tình!

Mẹ nó, cái lão yêu bà này, có ý tứ gì!

Lâm Hải vội vàng đáp tin cho Dao Trì Tiên Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đến cùng phát sinh cái gì, bà ta dựa vào cái gì mà nói như thế, làm nhục trong sạch của ta! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Dao Trì Tiên Tử: Ngươi còn có trong sạch? (phía sau là một cái biểu lộ mắt trợn trắng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thảo, ngươi nói lời này dễ dàng bị đánh, có biết rõ không? (biểu lộ hình ảnh)

Dao Trì Tiên Tử: Cho ta mười bao sợi cay, ta sẽ nói cho ngươi biết. (phía sau là một cái biểu lộ mỉm cười)

“Nghĩ thật đẹp!” Tâm lý Lâm Hải trực tiếp liền cự tuyệt, cái sợi cay này mặc dù mình không quý, nhưng tại Thiên Đình thế nhưng là hàng bán chạy a, há miệng liền muốn mười bao, dựa vào cái gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có khả năng!

Dao Trì Tiên Tử: Ta có thể phát cho ngươi hình tư mật của ta nha. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Phốc!

Lâm Hải không còn gì để nói, mẹ nó, cái Dao Trì Tiên Tử này, ấn tượng cho mình lúc đầu là vừa khôn khéo lại nghiêm túc, làm sao vì cái sợi cay, hai lần đều nhấc lên muốn phát hình tư mật cho mình.

Chẳng lẽ cái sợi cay này, tại trong lòng nữ nhân, địa vị thật trọng yếu như vậy?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, ngươi trước phát tới. (phía sau là một cái biểu lộ sắc sắc chảy nước miếng)

Leng keng!

Một tấm hình được phát tới.

“Đậu phộng!” Lâm Hải nhìn một chút, trực tiếp từ trên giường nhảy dựng lên.

“Cái này, cái này mẹ nó là chuyện gì xảy ra!” Lâm Hải một mặt thật không thể tin, trực tiếp mộng bức.

Dao Trì Tiên Tử: Thế nào a, người ta xinh đẹp không? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Lâm Hải căn bản không để ý tới đi xem tin tức của Dao Trì Tiên Tử, giờ phút này, đại não của hắn hỗn loạn tưng bừng, suy nghĩ trong lòng, tất cả đều là tấm hình mà Dao Trì Tiên Tử phát cho mình kia.

"Lại là Hứa Điềm! Ảnh chụp của Dao Trì Tiên Tử, thế mà mẹ nó cùng Hứa Điềm giống nhau như đúc!"

"Hinh Nguyệt cùng Hằng Nga có dáng dấp giống nhau, hiện tại Hứa Điềm lại cùng Dao Trì Tiên Tử có dáng dấp giống nhau, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Thấy Lâm Hải nửa ngày không hồi phục cho chính mình, bên Dao Trì Tiên Tử kia có chút nóng nảy.

Dao Trì Tiên Tử: Uy, ngươi tại sao không nói chuyện, không phải là muốn chơi xấu a?

"Lại em gái ngươi!" Lâm Hải thầm mắng một tiếng, sau đó nhanh chóng đáp về cho Dao Trì Tiên Tử một cái tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, ngươi có từng hạ phàm qua hay không? Hoặc là nói, có hay không một loại khả năng, còn có một cái ngươi, đã chuyển thế đến Nhân gian?

Dao Trì Tiên Tử: Cái gì loạn thất bát tao, nói cho ngươi biết, hình tư mật đã phát cho ngươi, muốn chơi xấu, không có cửa đâu!

"Chẳng lẽ nàng cũng không biết?" Trong lòng Lâm Hải sững sờ, thời điểm lúc trước khi chính mình hỏi Hằng Nga, Hằng Nga cũng là không nói rõ ràng, nhưng sau khi mình đem ảnh chụp của Hinh Nguyệt phát cho Hằng Nga xong, nhìn từ phản ứng của Hằng Nga, thì Hằng Nga hẳn là biết rõ một ít chuyện.

"Đậu móa, nếu Hằng Nga không nói, không bằng nhìn xem có thể từ chỗ Dao Trì Tiên Tử moi ra chút tin tức gì hay không."

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải tìm tới Weachat Hứa Điềm, muốn tìm nàng lấy tấm hình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bận rộn gì sao, đại cảnh hoa?

Thế nhưng chờ chừng năm phút đồng hồ, tin tức của Hứa Điềm cũng không có trở lại, mà tin tức của Dao Trì Tiên Tử, lại lần nữa phát tới.

Dao Trì Tiên Tử: Ngươi đến cùng có phát sợi cay cho ta hay không! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Phát phát phát, ngươi cái ăn hàng!

Lâm Hải hiện tại cũng không có tâm tình đi tranh luận sự tình sợi cay, trực tiếp tìm ra mười bao, phát qua cho Dao Trì Tiên Tử.

Dao Trì Tiên Tử: Tạ, vậy bản cung sẽ không quấy rầy.

“Thao, trở mặt thật nhanh, lập tức lại một bản nghiêm túc!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, mẹ nó sợi cay của ngươi tới tay, nhưng chuyện bên ca ca này vẫn chưa xong đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, đừng nóng vội a, lúc trước ngươi nói, chuyện giữa ta cùng Hằng Nga, Vương Mẫu Nương Nương đến cùng có ý tứ gì?

Dao Trì Tiên Tử: Nể tình bản cung cùng ngươi có chút giao tình, bản cung liền lộ ra cho ngươi một chút, nhớ kỹ, đây không phải là bởi vì ngươi phát sợi cay cho bản cung, bản cung mới nói cho ngươi!

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp dựng thẳng ngón giữa, mẹ nó, thật là có thể trang a, vừa rồi người nào mẹ nó nói cho mười bao sợi cay mới nói cho ca ca biết? Hiện tại lại mở miệng một tiếng bản cung, trang giống như theo lão sói vẫy đuôi vậy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói đi, nói đi.

Lâm Hải không còn gì để nói.

Dao Trì Tiên Tử: Ta đem siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, đưa cho Vương Mẫu Nương Nương, nương nương thích vô cùng, còn thưởng cho bản cung.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói điểm chính!

Mẹ nó, sự tình vuốt mông ngựa, theo ca ca nói thì có cái sức lực gì.

Dao Trì Tiên Tử: Nương nương nhìn thấy trên cái hộp của mặt nạ dưỡng da, là ảnh chụp của Hằng Nga, hình của Hằng Nga trên hộp tuy sinh động hơn, nhưng trong hiện thực đối với đông đảo nam tiên cũng đều là sắc mặt không chút thay đổi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái gì ? Nguyên lai Hằng Nga là loại hình muộn tao?

Lâm Hải yên lặng gật đầu, tại trên mạng dễ khai phóng lớn mật, cái gì cũng dám nói, trong hiện thực lại hướng nội ngượng ngùng, hắn không phải là không gặp qua, chỉ là không nghĩ tới Hằng Nga cũng là loại này.

Dao Trì Tiên Tử: Phi, ngươi nói chuyện thật khó nghe! Lần này, Hằng Nga vì mặt nạ dưỡng da của ngươi, vậy mà không tiếc thân mang phục trang kỳ dị, phong tình vạn chủng đem ảnh chụp của chính mình đặt phía trên hộp, đây quả thực là sự tình thật không thể tin!

Dao Trì Tiên Tử: Bởi vậy, nương nương liệu định, ở giữa ngươi cùng Hằng Nga, tất có gian tình!

“Thao, nguyên lai là bởi vì cái này đoán a, ta còn tưởng rằng cái Vương Mẫu Nương Nương này có ngưu bức bao nhiêu, bấm ngón tay tính toán tính ra đến đây chứ.” Lâm Hải không khỏi bĩu môi một cái, xem ra cái Vương Mẫu Nương Nương này cũng không ngưu bức như trong truyền thuyết nha.

Dao Trì Tiên Tử: Nương nương đã để Nguyệt Lão đi thăm dò giữa ngươi cùng Hằng Nga, phải chăng là dùng Nhân Duyên Tuyến dẫn dắt, một khi có, nương nương tất nhiên sẽ áp dụng biện pháp, nói không chừng ngươi liền muốn không may.

“Thảo! Dựa vào cái gì!” Lâm Hải nghe xong liền tức giận, mẹ nó ca ca tự do luyến ái, ngại Vương Mẫu Nương Nương ngươi nhức cả trứng à? Lại nói, ngươi con mẹ nó cũng không có trứng a, ăn no căng còn xen vào việc của người khác?

Lâm Hải hiện tại cơ bản đã xác định, Hằng Nga cũng là Liễu Hinh Nguyệt, Vương Mẫu Nương Nương ngăn cản chính mình cùng Hằng Nga, vậy thì tương đương là ngăn cản chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt, cái này khiến tâm lý Lâm Hải mười phần khó chịu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này đã tra hay chưa?

Dao Trì Tiên Tử: Tra là tra, nhưng Nguyệt Lão thế mà hồi phục nói, không thể đem dây đỏ cột vào bên trên chân ngươi, ngươi nói có đúng hay không?

“Trói được mới là lạ!” Lâm Hải nói thầm một tiếng, chính mình thế nhưng là tại Nhân gian đây.

Dao Trì Tiên Tử: Bất quá Vương Mẫu Nương Nương cũng đã để mắt tới hai ngươi, chính các ngươi cẩn thận nha. (phía sau là một cái biểu lộ cười trộm)

“Cẩn thận cái quỷ a.” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, trong lòng một trận khinh thường.

Leng keng!

Đột nhiên, một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Dao Trì Tiên Tử hướng ngươi gửi đi một nghìn thùng nước Dao Trì.

Móa!

Lâm Hải giật mình, cái này mẹ nó không phải là đem toàn bộ nước Dao Trì vét hết đi.

Không được, vạn nhất các Tiên nữ tỷ tỷ trên trời không có nước tắm rửa, đều chạy đến nhà ca ca tắm thì làm sao bây giờ?

Vậy các nàng có thể để ca ca đưa khăn mặt cho hay không? Có thể để ca ca chà lưng cho hay không? Vậy ca ca đến lúc đó là đáp ứng, hay là không đáp ứng, vẫn là đáp ứng chứ?

Lâm Hải xoa cằm, bắt đầu cười hắc hắc.

Leng keng!

Lại là một tiếng nhắc nhở của Weachat, đem Lâm Hải từ bên trong nằm mơ ban giữa ngày giật mình tỉnh lại.

Dao Trì Tiên Tử: Mặt nạ dưỡng da tại bên trong đám nữ Tiên của Thiên Đình, phi thường được hoan nghênh, phải sản xuất nhiều hơn, nước không đủ thì tìm ta.

“Được rồi, nghe ngài!” Lập tức phát đến nhiều nước như vậy, trong lòng Lâm Hải cũng thật cao hứng, đối với Lâm Hải mà nói, cái này mẹ nó đều là Tiền a!

Leng keng!

Lâm Hải đang mơ đẹp, Weachat lại là vang lên một tiếng.

Lâm Hải cúi đầu xem xét, a? Tin tức của mỹ nữ hoa khôi cảnh sát đã trở lại a!

Chương 468: Hố cha a, lại thành tấm mộc!

Lâm Hải mở Weachat ra, thấy tin tức của Hứa Điềm chỉ có mấy chữ đơn giản.

Hứa Điềm: Đến cửa Vàng Son Lộng Lẫy chờ ta, càng nhanh càng tốt!

“Ách... Có ý tứ gì?” Lâm Hải cảm thấy rất ngờ vực.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại cảnh hoa, ngươi là muốn mời ta ăn cơm sao?

Hứa Điềm: Đừng nói nhiều, nhanh lên!!!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Dựa vào, đói khát như thế... Phi, gấp gáp như vậy? Đến cùng là chuyện gì?

Hứa Điềm: Không kịp giải thích, ngươi tranh thủ thời gian, đến thì gọi điện thoại cho ta!

“Mạc danh kỳ diệu.”

Lâm Hải nói thầm một tiếng, vốn là tìm Hứa Điềm muốn ảnh chụp, kết quả không đợi mở miệng, nàng ta ngược lại đa có chuyện tìm chính mình.

Lâm Hải cùng Hứa Điềm tuy bình thường không có liên hệ gì, nhưng đã cùng một chỗ trải qua không ít chuyện, cũng coi là bạn cùng chung hoạn nạn, thấy Hứa Điềm gấp gáp như vậy, Lâm Hải dù sao cũng không có việc gì, liền đi ra ngoài lái xe, qua Vàng Son Lộng Lẫy.

“Uy, đại cảnh hoa, ta đến, ngươi ở đâu?” Lâm Hải dừng xe ở phía sau Vàng Son Lộng Lẫy, vào chỗ đậu xe dành riêng cho chính mình, vừa đi vừa cho Hứa Điềm gọi điện thoại.

“Nhanh như vậy?” Hứa Điềm hơi kinh ngạc.

“Đúng vậy a, đại cảnh hoa ngươi lên tiếng, ta có thể không nhanh sao? Đoạn đường này thế nhưng là liên tiếp xông qua mười mấy cái đèn đỏ đâu, ngươi đến lúc đó nhớ giúp ta xóa vé phạt a.” Lâm Hải nói đùa nói.

“Cho ngươi đẹp mặt!” Hứa Điềm hờn dỗi một tiếng, “Ngươi tại cửa ra vào chờ ta một chút, ta còn có ba năm phút đồng hồ liền đến.”

Tắt điện thoại, hai tay Lâm Hải xoa lại, đứng tại cửa Vàng Son Lộng Lẫy, buồn bực ngán ngẩm chờ đợi.

“Nhìn làm ăn cũng khá khẩm a.” Lâm Hải thấy bãi đỗ xe rộng lớn phía trước Vàng Son Lộng Lẫy, lúc này đã đậu đầy các loại xe cộ, liền dư một cái chỗ đậu xe đều không có, liền kéo đến bên trên ven đường, cũng đã ngừng mấy chiếc xe sang trọng.

“Sư phụ, làm sao ngươi lại tới?” Đột nhiên, Cường đầu trọc từ trong khách sạn chạy ra, hướng phía Lâm Hải nhếch miệng cười nói.

“U, Trương tổng a.” Lâm Hải ra vẻ kinh ngạc trêu ghẹo nói.

“Đừng đừng đừng!” Cường đầu trọc vội vàng khoát tay, “Sư phụ ngươi cũng đừng gọi như vậy, ngài đây là tới ăn cơm sao? Ta lập tức để cho người ta chuẩn bị...”

“Không cần không cần.” Lâm Hải vội vàng ngăn lại nói, “Ta đợi người đâu.”

“Chờ người?” Vẻ mặt Cường đầu trọc vô cùng nghi hoặc, y thực sự không nghĩ ra, lấy địa vị giờ này ngày này của Lâm Hải, còn có ai có thể làm cho hắn sớm chờ ở cửa.

“Sư phụ, có đại nhân vật?” Cường đầu trọc hạ giọng, thần bí hỏi.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, lắc đầu.

“Không phải, là một người bạn bình thường của ta, được, ngươi đi bận bịu chuyện của mình đi.” Lâm Hải khoát khoát tay.

“Bằng hữu của ngươi? Sư phụ kia, có cần chúng ta đem phòng đỉnh cấp chí tôn hay không...”

“Không cần, không cần, coi như khách nhân bình thương mà chiêu đãi là được, ngươi đi mau đi.”

“Vậy được rồi, sư phụ ngươi có việc gọi ta.” Cường đầu trọc cùng Lâm Hải nói một tiếng, lại quay người về trong khách sạn.

Mà lúc này, một cỗ Passat màu đen chậm rãi lái tới, lúc đến trước người Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại.

“Lâm Hải!” Cửa sổ phía sau quay xuống, khuôn mặt kiều mỹ của Hứa Điềm lộ ra, mang theo nụ cười ngọt ngào.

Lâm Hải vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên một đường ánh mắt hồ nghi mang theo bắt bẻ bên trong, rơi vào trên thân Lâm Hải, Lâm Hải lúc này mới phát hiện, bên cạnh Hứa Điềm, còn ngồi một cái phụ nhân trung niên.

“Này!” Lời nói chuẩn bị để trêu chọc Lâm Hải, sinh sinh bị nghẹn trở về, chỉ là đưa tay đơn giản chào hỏi.

Mà lúc này, vị trí cửa sổ lái xe cũng hạ xuống, một cái chừng nam tử hai mươi, tướng mạo tinh anh cầm ánh mắt xéo qua liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau khi thấy Lâm Hải ăn mặc phổ thông, nhất thời toát ra một tia khinh thường.

“Không có chỗ đậu xe a?” Nam tử nhìn sang bốn phía, mi đầu không khỏi nhíu một cái.

“Thúc thúc, a di, Điềm Điềm, nếu không các ngươi trước xuống xe, ta lại lái về hướng phía trước một chút, nhìn có thể tìm tới chỗ đỗ xe hay không.” Nam tử mang theo áy náy nói nói.

“Tiểu Từ a, ta nhìn phía trước cũng khắp nơi đều là xe, chỉ sợ gần đây cũng không có chỗ trống a.” Nam tử trung niên ở tay lái phụ một mặt bất đắc dĩ nói nói.

“Loại khách sạn sang trọng như Vàng Son Lộng Lẫy này chính là như vậy, có quyền có thế tất cả đều tới nơi này ăn cơm, cha ta liền thường xuyên đến, đến hơi muộn một chút, liền không có địa phương đỗ xe.”

Nam tử được xưng là Tiểu Từ, bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng trong giọng nói, lại bất tri bất giác mang ra một tia huyền diệu, tựa hồ có thể tới Vàng Son Lộng Lẫy ăn cơm, cũng là tượng trưng cho một loại thân phận.

“Nếu không, chúng ta chuyển sang nơi khác a?” Nữ nhân trung niên ngồi phía sau dùng giọng điệu thương lượng nói.

“Phòng cũng đã đặt trước…” Tiểu Từ có chút do dự.

“Đem xe ngừng ở sân bãi phía sau nhà hàng đi.” Thấy bọn họ đêm xe đứng ở chỗ này, nửa ngày không biết như thế nào cho phải, Lâm Hải ở một bên, bỗng nhiên nói nói.

Dù sao bên trên xe, cũng đều là người nhà bằng hữu của Hứa Điềm, đến nhà hàng của chính mình, Lâm Hải tổng không thể khiến người ta liền cái địa phương dừng xe đều không có a.

Nào nghĩ đến, lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Tiểu Từ nhất thời khinh thường bĩu môi một cái.

“Hứ, ngươi coi đó là sân sau của nhà ngươi a? Có biết bãi đỗ xe phía sau Vàng Son Lộng Lẫy, là cái người gì mới có tư cách đem xe đỗ vào không?”

Lâm Hải nghe ngữ khí khinh miệt của Tiểu Từ này, hơi khẽ cau mày, trong lòng có một tia khó chịu, nhưng xem ở trên mặt mũi của Hứa Điềm, Lâm Hải thật cũng không có tiện phát tác.

“Đi theo ta.” Lâm Hải bỏ câu nói tiếp theo xuống, quay người liền hướng bãi đỗ xe phía sau Vàng Son Lộng Lẫy đi đến.

“Hứ, giả trang cái gì mà trang a, rồi bị bảo an đuổi ra liền không đắc ý nổi. Ta nói Điềm Điềm, ngươi là cái cảnh quan tốt, bằng hữu kết giao cũng phải có thân phân địa vị tương đương, về sau loại xem xét cũng là phổ thông...” Lời của Tiểu Từ còn chưa nói dứt, bỗng nhiên sửng sốt.

Chỉ thấy Lâm Hải, giờ phút này đang đứng tại cửa sau của Vàng Son Lộng Lẫy, hướng bọn họ ngoắc tay, ra hiệu bọn họ qua đó.

“Không thể nào.” Tiểu Từ nháy mắt mấy cái, một mặt không thể tin được.

Thế nhưng nhân viên an ninh ở sân sau kia, giờ phút này đang đứng tại bên người Lâm Hải, một mặt mỉm cười, bộ dáng tựa hồ rất hữu hảo, một điểm tư thế đuổi người đều không có a.

“Cái này mẹ nó tình huống là như thế nào?” Tiểu Từ có chút mộng, trong lúc nhất thời không biết đến cùng có nên qua hay không.

“Thất thần làm gì a, Lâm Hải bảo ngươi qua đấy.” Hứa Điềm tại phía sau, mở miệng thúc giục nói.

“Điềm Điềm, bằng hữu này của ngươi bên trong nhà là làm gì?” Tiểu Từ không hề động, đột nhiên hỏi.

“Cha mẹ đều là nông dân, hắn là sinh viên đại học Giang Nam.” Hứa Điềm nói chi tiết.

“Xuất thân nông dân?” Tiểu Từ càng mộng, mẹ nó một cái sinh viên đại học từ nông thôn đến, làm sao có thể tiến vào sân sau của Vàng Son Lộng Lẫy? Đây chính là khu dừng xe chuyên chúc của khách quý a, liền cả phụ thân gã đều không có tư cách.

“Nhanh lái qua a.” Hứa Điềm thấy Tiểu Từ bất động nửa ngày, có chút không kiên nhẫn nói.

Tiểu Từ lúc này mới mang vẻ mặt vô cùng nghi hoặc đem xe lái qua, đồng thời tâm lý bắt đầu có chút thấp thỏm không yên.

“Đừng mẹ nó đến trước mặt lại bị người đuổi ra, vậy liền mất mặt ném lớn.”

Thế nhưng là sau khi tới cửa, nhân viên an ninh kia bỗng nhiên duỗi ra hai tay, hướng gã làm một cái thủ thế thông hành, để Tiểu Từ kém chút không thể kịp phản ứng.

“Cái này, cái này thật đúng là tiến vào rồi?” Tiểu Từ mãi cho đến khi xuống xe, cũng có chút không dám tin tưởng.

Nhìn xung quanh một chút, đỗ xung quanh không dưới hai mươi chiếc xe, không có một cỗ là thấp hơn một triệu, chiếc Passat của chính mình kia, nhất thời lộ ra nghèo hèn không được, có chút không hợp nhau.

“Lâm Hải, giới thiệu cho ngươi một chút, đây là cha ta, mẹ ta!” Hứa Điềm hôm nay mặc một thân thường phục, lộ ra một cỗ khí tức thanh xuân mê người, cùng lúc mặc cảnh phục so sánh, có một phen vị đạo đặc biệt.

“Cha, mẹ, đây chính là Lâm Hải, bạn trai ta!” Hứa Điềm nói, bỗng nhiên đeo ở cánh tay Lâm Hải, đem đầu tựa ở bả vai hắn.

“Thúc thúc, a di, các ngươi tốt, ta... Khụ khụ!” Lâm Hải lễ phép đầu mỉm cười nói, lời nói nói một nửa, đột nhiên mới kịp phản ứng, nhất thời kém chút nghẹn lấy.

“Mẹ nó, tình huống là như thế nào!”

Mà lúc này, bỗng nhiên một đường ánh mắt căm thù, rơi vào trong mắt Lâm Hải.

Lâm Hải nhìn sắc mặt Tiểu Từ có chút phát xanh, nhất thời hiểu được, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng!

“Hố cha a, ca ca mẹ nó lại thành tấm mộc!”

Chương 469: Hoàng Đình Cung Yến

Lâm Hải một mặt khóc một mặt không khỏi hướng phía Hứa Điềm ném qua một cái ánh mắt hỏi thăm, Hứa Điềm vội vàng nhẹ nhàng bóp bóp cánh tay Lâm Hải, sau đó con mắt xinh xắn nháy nháy.

“Giúp đỡ chút!” Hứa Điềm đem môi son ghé vào bên tai Lâm Hải, thổ khí như lan, nhất thời để Lâm Hải như bị điện giật, toàn thân tê dại một trận.

Mà cái động tác nhìn như vô cùng mập mờ này, để con mắt của Tiểu Từ ở phía đối diện bỗng nhiên trợn tròn, mặt nhất thời liền đen như đêm tới.

“Điềm Điềm, một cái nữ hài tử, cùng người quấn lấy nhau, thành bộ dáng gì.” Mẫu thân Hứa Điềm mất mặt, bỗng nhiên quát lớn nói.

Hứa Điềm nghe được, vội vàng le lưỡi, đem Lâm Hải buông ra.

“Tiểu Từ a, nha đầu Điềm Điềm này, bình thường đều là bị ta làm hư, tùy tiện không có bộ dáng cô gái, ngươi đừng để trong lòng a.” Mẫu thân Hứa Điềm vội vàng hướng phía Tiểu Từ, cười theo nói.

“Không sao, a di, tính cách Điềm Điềm rất đáng yêu, ta rất ưa thích.” Tiểu Từ mặt ngoài mỉm cười tự nhiên, nhưng vẻ lo lắng trong mắt tựa hồ lại nồng hậu dày đặc thêm một tầng.

Mà Hứa Điềm nghe được câu này, đôi mi không khỏi hơi nhíu lại, lộ ra một tia không vui.

“Nhưng ta không thích ngươi!” Hứa Điềm nói một câu, nhất thời để bầu không khí bỗng nhiên cứng đờ, lập tức an tĩnh lại.

“Ngươi đứa nhỏ này, làm sao nói đâu, Tiểu Từ người ta này chỗ nào không tốt...”

“Chỗ nào cũng không tốt!” Hứa Điềm hờn dỗi nghiêng đầu, cái miệng nhỏ nhắn mân mê rất cao.

Mà Từ Đông một mặt xấu hổ, sắc mặt chìm xuống tựa hồ cũng có thể gạt ra nước.

“Tốt, chúng ta đi vào trước rồi nói sau.” Phụ thân Hứa Điềm thấy tràng diện tựa hồ có chút xấu hổ, vội vàng đi ra hoà giải nói.

“Đúng vậy a, thúc thúc, a di, chúng ta đi vào lại nói.” Từ Đông cũng vội vàng tìm bậc thang, kêu gọi mọi người rời vào trong.

“Đi thôi, Lâm Hải.” Hứa Điềm hướng phía mẫu thân của nàng trợn mắt trừng một cái, nắm cánh tay Lâm Hải dẫn đầu đi ra ngoài.

Lâm Hải cảm thụ được chỗ truyền cánh tay đến cảm giác đè ép thoải mái dễ chịu, tâm lý không khỏi cười khổ một trận.

“Mẹ nó, đây đều là lần thứ mấy làm tấm mộc? Anh em mạng này a…”

Mà Từ Đông thấy Hứa Điềm cùng Lâm Hải thân mật như thế, trong mắt đột nhiên lóe lên hàn quang, song quyền không khỏi nắm chặt.

“Đi thôi, Tiểu Từ, một hồi chúng ta sẽ hảo hảo khuyên nhủ Điềm Điềm.” Mẫu thân Hứa Điềm mang theo áy náy hướng phía Từ Đông nói nói, Từ Đông lúc này mới đem ánh mắt phẫn nộ từ trên thân Lâm Hải dời đi.

“Gia hỏa này, thế mà thật có thể tiến vào hậu viện của Vàng Son Lộng Lẫy, đến cùng là cái thân phận gì?” Từ Đông cúi đầu đi tới, đã đem Lâm Hải hận lên, nhưng đối với chuyện Lâm Hải có thể tiến vào bãi đỗ xe hậu viện của Vàng Son Lộng Lẫy, trong lòng gã vẫn có chút lo nghĩ cùng cố kỵ.

“Chúng ta đi, Trương thúc!” Lúc đi qua chỗ bảo an, Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía bảo an cười vẫy tay.

“Ai, ai, đi thong thả, đi thong thả!” Bảo an lập tức một mặt vui sướng hướng phía Lâm Hải vội vàng phất phất tay, trong lòng quả thực là thụ sủng nhược kinh.

Tuy bản an không biết thân phận chân chính của Lâm Hải, nhưng ông ta rõ ràng đã thấy qua, Trương tổng của Vàng Son Lộng Lẫy, tại trước mặt người trẻ tuổi này tất cung tất kính, nhu thuận như một cái người hầu.

Một mực nhìn đến khi Lâm Hải đi xa, trong lòng bảo an còn bùi ngùi mãi thôi.

“Đối với những người là bảo an như chúng ta này cũng khách khí như vậy, thật sự là một chút kiêu ngạo đều không có a, trách không được người ta tuổi còn trẻ liền có thể thành đại nhân vật!”

Mà Lâm Hải không biết là, chính vì bản thân mình chào hỏi một tiếng cùng bảo an, nhất thời để sắc mặt Từ Đông bắt đầu trở nên nghiền ngẫm.

“Hứ, ta nói làm sao ngươi có thể mang bọn ta tiến vào bãi đỗ xe hậu viện của Vàng Son Lộng Lẫy, nguyên lai nhân viên an ninh kia là thúc của ngươi a.” Từ Đông ở một bên khinh bỉ liếc nhìn Lâm Hải một chút, âm dương quái khí nói nói.

“Ách...” Lâm Hải sững sờ, sau đó một trận buồn cười, mẹ nó, sức tưởng tượng quá phong phú a.

“Ta nói, các ngươi làm thế này là cùng một cái đạo lý với biển thủ đi, cũng đừng làm cho thúc ngươi đem chức vụ bảo an có tiền đồ như thế ném mất.” Biết rõ Lâm Hải cũng không phải là đại nhân vật gì, mà chính là dựa vào một cái thúc thúc làm bảo an để đi cửa sau, Từ Đông nhất thời bắt đầu mỉa mai.

“Cái này cũng không cần ngươi quan tâm.” Lâm Hải nhàn nhạt nói, ngữ khí của Từ Đông để Lâm Hải rất chán ghét.

“Hứ!” Từ Đông mười phần khinh thường bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh bỉ.

Mà cha mẹ Hứa Điềm, đi theo Từ Đông bên cạnh, thì là không nói một lời, chỉ là mi đầu cũng cau chặt lại, hiển nhiên đối với chuyện Hứa Điềm đột nhiên toát ra một người bạn trai, hết sức bất mãn.

“Thúc thúc a di, cái này phòng không tệ đi, chỉ mỗi phí phòng liền đã tám trăm tám mươi tám nguyên!”

Tiến vào phòng, Từ Đông bệ vệ, mười phần không khách khí ngồi ở chủ tọa, mang theo một tia khẩu khí huyền diệu nói nói.

“Ai u, phí phòng mắc như vậy sao?” Cha mẹ Hứa Điềm nhất thời có chút giật mình, cũng có chút kinh hỉ.

Lâm Hải ở một bên, cũng hơi khẽ cau mày.

Cha mẹ Hứa Điềm nói thế nào cũng là trưởng bối, cái Từ Đông này đã quá không có nhãn lực mà ngồi chủ vị như thế, thế nhưng khi Lâm Hải nhìn về phía cha mẹ Hứa Điềm, lại kinh ngạc phát hiện, bọn họ thế mà không có một tia không hài lòng.

“Cái này có ý tứ.” Lâm Hải một trận không hiểu.

Mấy người ngồi xuống xong, phục vụ viên đem thực đơn đưa qua, sau đó mặt mỉm cười ở một bên chờ đợi.

“Đến, thúc thúc, a di, các ngươi điểm đi, thích ăn cái gì thì gọi cái đó!” Từ Đông đem thực đơn đưa cho cha mẹ Hứa Điềm, sau đó tùy tiện nói nói.

“Vậy chúng ta liền không khách khí.” Cha mẹ Hứa Điềm đem thực đơn nhận lấy, thế nhưng cũng chỉ lật mấy trang, cũng không thể điểm ra một món đồ ăn nào, mà biểu hiện trên mặt, lại có chút lúng túng.

“Tiểu Từ a, nếu không, vẫn là ngươi chọn đi.” Phụ thân Hứa Điềm, gượng cười đem thực đơn lại trả cho Từ Đông.

Không phải bọn họ không muốn gọi, thật sự là do thức ăn này quá quý a, một món rẻ nhất đều muốn hơn ba trăm khối tiền, bọn họ thực sự không dám điểm.

“Không có việc gì, hôm nay ta mời khách, thúc thúc a di, các ngươi cứ gọi đi!” Từ Đông rất hài lòng với phản ứng của cha mẹ Hứa Điềm, mang trên mặt cảm giác nồng đậm ưu việt nói.

“Không, không, chúng ta ăn cái gì đều được, vẫn là ngươi chọn đi.” Cha mẹ Hứa Điềm liên tục khoát tay, nói cái gì cũng không gọi, nhưng trong mắt lại nhiều thêm một tia sốt ruột.

“Vậy được rồi.” Từ Đông lúc này mới đưa thực đơn nhận lấy, có chút đắc ý nhìn về phía Hứa Điềm.

Sau đó, sắc mặt gã đột nhiên cứng đờ.

Chỉ thấy Hứa Điềm giờ phút này, đang cùng Lâm Hải cúi đầu cười nói cái gì đó, căn bản hướng phía bên gã này đến nhìn đều không liếc nhìn một chút.

“Thảo!” Trong lòng Từ Đông không khỏi hỏa khí, “Điềm Điềm, Điềm Điềm!”

Từ Đông gọi hai tiếng, Hứa Điềm mới ngẩng đầu lên, một mặt mờ mịt.

Từ Đông đè nén lửa giận trong lòng, chính mình bày làm ra một bộ biểu lộ mỉm cười.

“Điềm Điềm, ngươi muốn ăn cái gì, ngươi đến gọi a?” Từ Đông đem thực đơn đưa về phía Hứa Điềm.

“Há, không cần, ta không đói bụng!” Hứa Điềm rất qua loa đáp ứng một tiếng, lại cúi đầu cùng Lâm Hải nói giỡn.

Tay cầm thực đơn của Từ Đông nhất thời dừng tại giữa không trung, sắc mặt lập tức liền xanh.

“Mẹ nó a!” Từ Đông thầm mắng một tiếng, kém chút đem thực đơn quẳng!

Phí khí lực thật lớn, mới làm tâm tình trở nên bằng phẳng, gã hôm nay vì cũng là truy cầu Hứa Điềm, có lửa tự nhiên cũng không tiện hướng Hứa Điềm mà phát, nhất thời đem tất cả tâm tình đều chuyển dời đến trên thân Lâm Hải.

“Đều là cái đồ nhà quê hỗn đản này, cũng xứng theo lão tử đoạt nữ nhân!”

Khóe miệng Từ Đông bỗng nhiên nhếch lên, đem ánh mắt tìm đến phía Lâm Hải.

“Cái kia, Lâm cái gì tới?” Ngữ khí Từ Đông mang theo khinh miệt.

Lâm Hải sững sờ, sau đó ngẩng đầu lên.

“Lâm Hải!”

“Há, Lâm Hải đúng không. Nếu không ngươi điểm cái đồ ăn?” Từ Đông bỗng nhiên đem thực đơn đưa qua.

“Há, không, các ngươi điểm là được.” Lâm Hải ngu ngơ cười một tiếng, đồng thời tâm lý có một tia kinh ngạc.

“Xem ra cái này Từ Đông cũng vẫn biết là người a.” Thế nhưng là khi Lâm Hải nhìn thấy ánh mắt trêu tức của Từ Đông, nhất thời cảm thấy mình có chút ngây thơ.

Quả nhiên, Từ Đông lần nữa lên tiếng.

“Ngươi tốt nhất nên nắm lấy cơ hội, Vàng Son Lộng Lẫy không phải ai cũng tới được, thừa dịp hôm nay ta mời khách, muốn ăn cái gì liền gọi đi, ta sợ ngươi về sau ngươi không có cái cơ hội này.”

Lâm Hải quái dị liếc nhìn Từ Đông một chút, mẹ nó, đây là hướng ca ca khoe của đâu? Cảm giác xuất sắc ưu việt đâu?

Bởi vì chính mình đến giúp Hứa Điềm làm tấm mộc, tâm lý hắn đối với Từ Đông còn có chút băn khoăn, bất quá bây giờ gia hỏa này tự mình tìm đường chết, này cũng không có cái gì phải khách khí.

Lâm Hải nghĩ đến, khẽ vươn tay liền đem thực đơn tiếp nhận qua.

Từ Đông thấy thế, không khỏi cười lạnh một tiếng, tâm nói lấy loại đồ nhà quê đến nhìn cũng chưa thấy qua cái các mặt xã hội gì, đừng nói gọi món ăn, đoán chừng xem xét giá cả liền đã phải hoảng sợ té ngã, không thấy đếncả cha mẹ của Hứa Điềm, cầm thực đơn cũng không dám gọi sao?

Lâm Hải tiếp nhận thực đơn, lại không có mở ra, mà chính là một mặt cười ngây ngô nhìn Từ Đông.

“Thật là ngươi mời khách nha?”

Từ Đông khẽ giật mình, sau đó cười xùy một tiếng, đối Lâm Hải càng bắt đầu phát ra khinh bỉ.

“Ta mời, ngươi yên tâm gọi đi, sẽ không để cho ngươi bỏ tiền.” Từ Đông khinh thường lắc đầu.

“Vậy ta liền gọi?” Lâm Hải thử thăm dò nói.

“Gọi, tùy tiện gọi đi!” Từ Đông hào phóng phất phất tay, đồng thời liếc nhìn Hứa Điềm một chút, ý kia rất rõ ràng, nên tuyển người nào làm bạn trai, tâm lý hẳn là có lựa chọn a?

“Vậy được rồi.” Lâm Hải nói, thực đơn cũng không mở, trực tiếp đưa cho phục vụ viên.

Tất cả mọi người là khẽ giật mình, không biết Lâm Hải có ý tứ gì.

“Mẹ nó, không phải là biết rõ đồ ăn trong này rất quý, liền nhìn cũng không dám nhìn a?” Từ Đông nhất thời khinh bỉ bĩu môi một cái.

Mà lúc này, thanh âm nhàn nhạt của Lâm Hải truyền tới.

“Liền tới một bàn Hoàng Đình Cung Yến đi!”

“Được.” Phục vụ viên mỉm cười đi ra khỏi phòng.

“Hoàng Đình Cung Yến?”

Từ Đông sững sờ, sau đó sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, một cái không ngồi vững vàng, phù phù một tiếng ngã xuống đất.

Chương 470: Ta đã đánh qua

“Ai nha, Tiểu Từ, ngươi không sao chứ?”

Thấy Từ Đông bỗng nhiên ngã sấp xuống, cha mẹ Hứa Điềm giật mình, vội vã vươn tay đi đỡ.

“Không có việc gì, không có việc gì, ghế có chút trơn.” Từ Đông có chút chật vật từ dưới đất bò dậy, lúc lại nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt liền biến.

“Bà nội ngươi, tiểu tử này làm sao lại điểm món ăn trấn điếm của Vàng Son Lộng Lẫy!” Từ Đông một mặt hồ nghi nhìn Lâm Hải vài lần, chẳng lẽ hắn trước kia đã tới nơi này nếm qua?

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!”

Rất nhanh, vừa nghĩ tới xuất thân của Lâm Hải, lại nhìn cách ăn mặc nghèo hèn trên thân thể, Từ Đông lập tức liền phủ quyết ý nghĩ này.

“Khẳng định là ở đâu nghe người ta nói qua, con mẹ nó a, thật là xui xẻo, cái Hoàng Đình Cung Yến này là một hệ liệt đồ ăn, toàn bộ muốn hơn năm vạn đây.” Vừa nghĩ tới chỗ này, Từ Đông liền một trận thịt đau, mà thật buồn bực là, gã căn bản là không có mang nhiều tiền như vậy, cái này đến lúc đó tính tiền, há không mất mặt ném lớn sao.

“Cái kia, Hoàng Đình Cung Yến ta thường xuyên ăn, cũng đã chán ăn, vị đạo bình thường, nếu không mình vẫn là gọi cái gì khác đi.” Từ Đông cười khan một tiếng, có chút chột dạ nói.

“A, ngươi xem đi, chúng ta ăn cái gì đều được.” Cha mẹ Hứa Điềm vội vàng cười nói, bọn họ sớm đã bị giá cả bên trên thực đơn trấn trụ, căn bản không dám phát biểu ý kiến.

Mà Lâm Hải nghe xong, trong lòng thì là cười lạnh một trận.

“Không phải là ưa thích trang bức sao? Làm sao không giả bộ được?”

“Ta nói, cái Tiểu Từ kia a, ngươi không phải là không trả được chứ?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm vào Từ Đông, khóe mắt mang theo một tia giễu cợt rõ ràng.

“Tiểu Từ em gái ngươi!” Từ Đông cái này khí a, ngươi mẹ nó là ai vậy, vậy mà cũng gọi lão tử là Tiểu Từ!

“Ai, ai nói không trả được, đây coi là cái gì, ta là cảm giác vị đạo bình thường, sợ thúc thúc a di ăn không quen mà thôi.” Từ Đông ngụy biện nói, cảm thấy nhột nhạt trong lòng, chỉ có thể đem lý do đẩy lên trên thân cha mẹ Hứa Điềm.

“A? Không có việc gì không có việc gì, chúng ta ăn quen, cái gì cũng không kiêng ăn.” Cha mẹ Hứa Điềm không rõ ràng cho lắm, coi là Từ Đông thật sự là suy nghĩ vì bọn họ đâu, đến nhà hàng cao cấp như vậy, bọn họ nào dám bắt bẻ a, vội vàng liên tục khoát tay nói.

Chỉ là lời của bọn họ vừa ra khỏi miệng, thân thể Từ Đông nhoáng một cái, kém chút lần nữa rơi trên mặt đất.

“Mẹ nó, thật mẹ nó là đồng đội heo a!” Từ Đông sắp khóc, tâm nói hai ngươi đi theo lấp loạn cái gì a.

Mà Lâm Hải thì kém chút cười phun, kinh ngạc liếc nhìn cha mẹ Hứa Điềm một chút, tâm nói hai cái vị này thật đáng yêu nha.

“Tiểu Từ a, nếu thúc thúc a di cũng như thế nói, vậy liền điểm cái này, bất quá ngươi nếu là thật không trả nổi thì liền nói, chúng ta sẽ không xem thường ngươi.” Lâm Hải nhịn cười, ở một bên kích thích nói.

“Xem thường em gái ngươi a, ngươi mẹ nó a có tư cách gì xem thường lão tử!” Trong lòng Từ Đông cũng tức điên, ngẩng đầu hung hăng trừng Lâm Hải một chút.

“Liền cái này, có cái gì không tầm thường, chút tiền ấy đối với ta mà nói, là mưa bụi!” Từ Đông kiên trì nói lời này, trái tim đều đang chảy máu.

Con mẹ nó hơn năm vạn a, tuy trong nhà Từ Đông có một chút tiền, nhưng cũng không phải loại đại phú đại quý kia, một bữa cơm ăn hết năm vạn, cũng đủ để gã uống một bình.

Bất quá ở trước mặt Hứa Điềm cùng cha mẹ của nàng, gã cũng không thể lùi bước a, chỉ có thể cắn hàm răng nuốt vào trong bụng.

“Xem ra một hồi phải tìm cơ hội, để cho người ta đưa chút tiền tới.” Từ Đông hết thảy liền mang hơn một vạn khối tiền, vốn cho rằng đã đủ, ai ngờ bị Lâm Hải hố một chút, trong lòng đối với Lâm Hải càng thêm hận.

Trong thời gian chờ đồ ăn, cha mẹ Hứa Điềm mới chính thức đem Từ Đông giới thiệu cho Hứa Điềm.

“Điềm Điềm a, ngươi hẳn còn nhớ Từ Đông đi, cha mẹ y trước kia cũng là lão sư nhị trung của ngươi, liền ở dưới lầu nhà chúng ta, hai người các ngươi khi còn bé thường xuyên cùng nhau chơi đùa đây.” Mẫu thân Hứa Điềm, nhìn sang Từ Đông, cười giới thiệu nói.

“Đúng vậy a, Điềm Điềm khi đó...” Từ Đông vội vàng một mặt nho nhã đem lời nói nhận lấy.

Thế nhưng là không đợi gã nói xong, Hứa Điềm trực tiếp rất thẳng thắn lắc đầu.

“Không có ấn tượng gì.”

“Ách...” Cổ Từ Đông nhất thời giống như bị người khác kẹp lại, trên mặt xấu hổ một trận.

“Ngươi đứa nhỏ này!” Mẫu thân Hứa Điềm oán trách trừng Hứa Điềm một chút.

“Về sau, ba Từ Đông bị điều tới Cục Giáo dục, không qua mấy năm liền làm Cục trưởng, năm trước lại được đề bạt làm Khu trưởng, chuyên môn phân công quản lý công tác văn hóa giáo dục.”

“Phó, phó.” Từ Đông vội vàng uốn nắn nói, thế nhưng biểu lộ đắc ý trên mặt này, lại lộ rõ trên mặt.

Nhưng khi cái ánh mắt cao cao tại thượng, mang theo cảm giác vô cùng ưu việt quét về phía Lâm Hải cùng Hứa Điềm, muốn nhìn một chút biểu lộ lúc sợ hãi của bọn họ, lại kém chút đem gã phiền muộn đến thổ huyết.

Chỉ thấy hai người này, mỗi người cầm một cái điện thoại di động, tất cả đều cúi đầu đánh trò chơi, bộ dáng tập trung tinh thần kia, tựa hồ căn bản là không có nghe được bọn họ đang nói cái gì.

“Mẹ nó!” Mặt Từ Đông một chút liền hắc, cảm tình thân thế của chính mình ngưu bức như vậy, nhưng người ta căn bản là không có nghe thấy!

“Điềm Điềm, đem điện thoại di động của ngươi thu lại, có thể có chút lễ phép hay không!” Mẫu thân của Hứa Điềm nhìn qua, mở miệng quát lớn nói.

“A? Nha.” Hứa Điềm mờ mịt ngẩng đầu, sau đó có chút không tình nguyện đem điện thoại di động thu về.

“Vẫn là cha ngươi lợi hại a, trước kia tại nhị trung cũng đã làm lão sư, hiện tại cha ngươi đã là Khu trưởng, mẹ ngươi cũng điều đến Cục Giáo dục công tác, nào giống ta và Hứa thúc của ngươi a, nửa đời người qua, vẫn là cái giáo sư trung học bình thường.” Mẫu thân của Hứa Điềm có chút cảm khái nói nói, trong giọng nói mang theo một tia hâm mộ nồng đậm.

“Làm lão sư cũng rất tốt, thời gian tự do nhiều, không giống cha mẹ ta, mỗi ngày đều có khách nhân mời ăn cơm, về đến nhà lại có người tặng lễ cái gì, phiền đều có thể phiền chết.” Từ Đông giả trang ra một bộ ngữ khí chán ghét, nhưng mặc cho ai cũng có thể nhìn ra, trên cái mặt kia, đều nhanh đắc ý cười đến nở hoa.

“Nếu là có người phiền ta như thế, ta cao hứng cũng không kịp đâo.” Mẫu thân Hứa Điềm nói, biểu lộ hâm mộ trên mặt càng thêm nồng hậu dày đặc.

“Đúng, Tiểu Từ hiện tại đang công tác ở đâu?” Mẫu thân Hứa Điềm liếc nhìn Hứa Điềm một chút, cố ý đề to giọng.

Nhấc lên cái này, Từ Đông càng thêm đắc ý, thân thể hướng bên trên chỗ tựa lưng khẽ nghiêng, giả trang ra một bộ biểu lộ bất đắc dĩ.

“Ta cũng không có cái tiền đồ gì, sau khi tốt nghiệp đại học, liền đến Pháp Viện công tác, năm nay vừa lên làm Phó Đình trưởng của Thẩm Phán Nhị Đình, Ngồi ăn rồi chờ chết.”

“Ai nha, ngươi còn trẻ như vậy, cũng làm Phó Đình trưởng? Quá không tin nổi!” Mẫu thân Hứa Điềm nhất thời lộ ra biểu lộ kinh hỉ, liền cả phụ thân Hứa Điềm một mực không nói gì, thì bên trong ánh mắt cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Bọn họ tuy biết rõ Từ Đông công tác tại Pháp Viện, nhưng còn thật không biết, tuổi còn trẻ liền đã là cái tiểu lãnh đạo.

“Cũng không tính là cái lãnh đạo gì, cũng chính là hơi có chút quyền lợi nhỏ, không đáng giá nhắc tới!” Con mắt đắc ý của Từ Đông cũng nheo lại, hướng phía Lâm Hải lộ ra một cái ánh mắt khiêu khích.

“Cái kia, Lâm cái gì tới, ta trí nhớ này, lại cho quên!” Từ Đông vỗ vỗ trán, hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Lâm Hải!”

“Há, đúng, Lâm Hải đúng không, đã hôm nay ngươi có cơ hội ngồi một chỗ ăn cơm cùng ta, đừng nói ta không chiếu cố ngươi, nếu như ngày nào trong nhà ngươi có người thưa kiện, có thể sớm cùng ta nói, ta xem ở trên mặt mũi của Điềm Điềm, làm sao cũng sẽ chiếu cố một hai.”

Lâm Hải nhìn bộ dáng dương dương tự đắc của Từ Đông, trên mặt hốt nhiên lộ ra một cái biểu lộ trêu tức.

“Ngươi thật sự là Pháp Viện?”

“Này còn có thể là giả?” Từ Đông xùy cười một tiếng, cảm giác Lâm Hải cũng là thằng ngu.

“Này, Cung Chấn Hưng ngươi có biết hay không?” Lâm Hải nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ tới cái tên này.

Từ Đông mãnh mẽ sững sờ, sau đó lập tức ngồi thẳng, nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Thế nào, ngươi biết Cung viện trưởng của chúng ta?”

“Há, cũng chưa nói tới nhận biết.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

Từ Đông lúc này mới buông lỏng một hơi, hắn thấy Lâm Hải đột nhiên nâng lên Cung Chấn Hưng, còn tưởng rằng là cái thân thích gì của Cung Chấn Hưng, dù sao cái làm lãnh đạo nào mà không có một hai cái thân thích nghèo.

“Há, ta thật ra cũng thường xuyên cùng nhau ăn cơm với Cung viện trưởng, bất quá ngươi nghe nói qua tên của Cung viện trưởng, cũng coi như ngươi có chút kiến thức.” Từ Đông lại khôi phục bộ dáng cao cao tại thượng, rất trang bức mà nâng chung trà lên, nhấp một ngụm.

“Bất quá ông ta hẳn là nhận biết ta, hơn nữa trong thời gian ngắn khẳng định không quên.” Lâm Hải bỗng nhiên lần nữa mở miệng, dùng ngữ khí mười phần khẳng định nói nói.

“Cung viện trưởng nhận biết ngươi? Hứ!” Lâm Hải nói một câu, trực tiếp đem Từ Đông chọc cười.

“Chỉ bằng ngươi, cũng xứng để loại nhân vật như Cung viện trưởng này nhận biết? Ngươi dựa vào cái gì?” Từ Đông miệt thị bĩu môi, cảm thấy Lâm Hải thổi ngưu bức cũng quá không đáng tin cậy.

“Há, cũng không có gì!” Lâm Hải ngu ngơ cười một tiếng, “Ta đã đánh ông ta!”

Phốc!

Lâm Hải nói một câu, khiến một miệng nước trà mà Từ Đông vừa uống, trực tiếp phun ra ngoài.

Chương 471: Vậy mà bị cường hôn

“Còn may đồ ăn chưa đưa lên.” Lâm Hải thấy Từ Đông trực tiếp phun ra cả bàn, nhất thời có chút chán ghét nhíu nhíu mày.

“Khụ khụ khục...” Từ Đông ho khan một trận, căn bản không quan tâm tới lời nói phản ứng ghét bỏ của Lâm Hải.

“Ngươi, ngươi vừa mới nói cái gì? Ngươi đánh qua Cung viện trưởng, ha ha, ha ha ha...” Từ Đông vỗ bàn cười ha hả.

“Thúc thúc, a di, Điềm Điềm, các ngươi có nghe hay không, hắn nói hắn đánh qua Cung viện trưởng, ai u, cười chết ta.” Từ Đông ôm bụng, cười thở không ra hơi.

Mà cha mẹ Hứa Điềm cũng cầm ánh mắt là lạ nhìn Lâm Hải, chán ghét đối với Lâm Hải không khỏi lại tăng thêm mấy phần.

Tuy người trẻ tuổi tại trước mặt nữ hài, rất nhiều cũng ưa thích chém gió bức, nhưng dầu gì cũng có cái độ a, cái này mẹ nó đem bầu trời đều thổi phá, cũng không phải là ngưu bức, mà chính là đần độn.

Ngược lại trong ánh mắt Hứa Điềm liên tục có dị sắc, có chút khâm phục đánh giá Lâm Hải.

“Ngươi thật đánh qua Cung viện trưởng?”

“Ừm, bất quá chỉ một lần.” Lâm Hải nhàn nhạt gật gật đầu.

Phốc!

Từ Đông thật vất vả mới ngưng cười, lại bị Lâm Hải nói một câu chọc cho cười rộ lên.

“Mẹ nó, còn liền một lần, con mẹ nó ngươi còn muốn mấy lần a?”

Từ Đông vừa cười, một bên hướng phía Lâm Hải giơ ngón tay cái lên.

“Anh em, luận thổi ngưu bức, ta liền phục ngươi!”

“Được, đừng nói những cái này, vạn nhất truyền đến trong lỗ tai của Cung viện trưởng, liền hỏng.” Mẫu thân của Hứa Điềm rất bất mãn trừng Lâm Hải một chút, oán thanh nói nói.

“Đúng đúng đúng!” Từ Đông vội vàng ngưng cười, “Lâm cái gì tới? A, Lâm Hải, đúng không? Xem ở trên mặt Điềm Điềm, ta khuyên ngươi một câu, lời này ra ngoài đừng loạn nói, nếu không để Cung viện trưởng biết rõ, ngươi chết như thế nào cũng không biết.”

Lâm Hải trực tiếp trợn mắt trừng một cái, mẹ nó đầu năm nay nói thật làm sao lại không ai tin đây.

Cũng may đồ ăn rất nhanh liền bưng lên, mấy người mới đem cái đề tài này ngừng lại.

Nhìn trên bàn cơm, một bàn thức ăn sắc hương vị đều đủ, cha mẹ Hứa Điềm cũng kinh ngạc đến ngây người.

“Không phải chỉ gọi một món ăn sao? Làm sao đưa lên nhiều như vậy, cái này, cái này cần không ít tiền a?” Bọn họ phát hiện, đầy bàn đồ ăn, vậy mà không có một món nào là bọn họ đã từng nếm qua.

“Là một hệ liệt đồ ăn, bất quá còn mau, cũng không có tốn nhiều tiền.” Từ Đông nhìn mấy chục món ăn, cắn răng nói nói, đau lòng đều nhanh nhỏ ra máu.

“Chỉ có năm người, gọi nhiều như vậy làm gì a?” Mẫu thân Hứa Điềm có chút oán trách liếc nhìn Lâm Hải một chút, trong lòng đối với Lâm Hải càng thêm bất mãn.

“Không có việc gì, không có việc gì, mất không mấy đồng tiền.” Từ Đông kiên trì, ra vẻ hào phóng nói nói, trong lòng thì đem Lâm Hải mắng thành chó.

“Con mẹ nó a, nhất định phải liều mạng ăn nhiều một chút, cái này mẹ nó đều là tiền a.”

“Đến a, thúc thúc, a di, Điềm Điềm, đừng lo lắng, mau ăn đi.” Từ Đông vội vàng chào hỏi người một nhà Hứa Điềm ăn cơm.

Mấy người lúc này mới một mặt hưng phấn cầm lấy đũa bắt đầu ăn.

“Ừm, không tệ, ăn rất ngon.” Lâm Hải cũng không hề khách khí, kẹp đồ ăn lên liền miệng lớn bắt đầu ăn ngồm ngoàm, một bên ăn một bên tán thưởng, đem Từ Đông tức đến cái mũi cũng lệch ra.

“Mẹ nó, một bàn tiệc hơn năm vạn khối tiền, con mẹ nó có thể ăn không ngon sao?”

“Cái kia, Lâm Hải đúng không, ăn ngon liền ăn nhiều một chút a, lấy loại thân phận địa vị của ngươi này, ta đoán chừng đời này ngươi cũng ăn không nổi lần thứ hai.” Từ Đông mặt lạnh lùng mỉa mai nói, nhưng trong lòng không ngừng mắng, cho ăn bể bụng ngươi cái đồ đần độn.

“Điềm Điềm a, ngươi cùng Tiểu Từ cũng đều ở tại hệ thống Chính Pháp, về sau không bận rộn thì đi vòng một chút, lúc có rảnh, cùng đi ra chơi đùa, bồi dưỡng một chút cảm tình.” Đang ăn cơm, mẫu thân Hứa Điềm vẫn không ngừng khuyến khích Hứa Điềm kết giao cùng Từ Đông.

“Đúng vậy a, Điềm Điềm, chờ ăn xong cơm ta dẫn ngươi đi thác nước Đông Dương, chỗ này chơi rất vui.” Từ Đông vội vàng tiếp lời nói.

“Mẹ, ngươi nói cái gì đó, ta có bạn trai, sao có thể cùng nam nhân khác cùng nhau chơi đùa.” Hứa Điềm liếc trắng mẫu thân của nàng nói.

“Có bạn trai thì làm sao, chỉ cần không có kết hôn, liền còn có chỗ trống để lựa chọn, ngươi nhìn Tiểu Từ có bao nhiêu ưu tú a, phối với ngươi còn không phải dư xài!”

“Lại nói, ngươi dù sao cũng là cái cảnh quan, ta và cha ngươi tất cả lại đều là lão sư, nhà ta cũng coi là thư hương môn đệ, ngươi coi như tìm bạn trai cũng phải tìm cái môn đăng hộ đối, đừng có cái loại người gì cũng đều loạn kết giao, nếu không đến lúc đó ta và cha ngươi cũng sẽ không đồng ý.” Mẫu thân Hứa Điềm nói, xin không quên dùng khóe mắt chán ghét liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Đúng vậy a, Điềm Điềm, ngươi nhìn Tiểu Từ còn trẻ như vậy liền làm lãnh đạo, thế nhưng là người nổi bật bên trong đám người đồng lứa a.” Phụ thân Hứa Điềm cũng ở một bên khuyên nói.

Lâm Hải ngẩng đầu, nhìn phụ thân Hứa Điềm, lại nhìn mẫu thân Hứa Điềm, trong lòng nhất thời có chút không vui.

Mẹ nó, mặc dù mình cái người bạn trai này là giả, nhưng ở trước mặt chính mình đào chân tường, cũng quá không nhìn tồn tại của chính mình a?

Vừa muốn mở miệng phản kích, bỗng nhiên Hứa Điềm ba cái đem đũa đập trên bàn.

“Cha, mẹ, các ngươi khỏi cần nói nữa, gã tốt bao nhiêu ta mặc kệ, nhưng ta chỉ biết ta yêu là Lâm Hải!” Nói xong, Hứa Điềm vừa quay đầu, trực tiếp tại trên mặt Lâm Hải hôn một cái, sau đó như đang thị uy mà quệt mồm, nhìn cha mẹ mình lom lom.

“Ách...” Thân thể Lâm Hải đột nhiên cứng đờ, hai mắt trong nháy mắt trợn to, quay đầu kinh ngạc nhìn Hứa Điềm.

“Em gái ngươi, vậy mà bị cường hôn!”

“Ngươi đứa nhỏ này, ngươi, ngươi...” Cử động của Hứa Điềm, để cha mẹ của nàng nhất thời tức giận đến lời nói cũng nói không nên lời.

Mà sắc mặt Từ Đông càng là trong nháy mắt trở nên tái nhợt, đũa trong tay cũng giật lên tới.

“Mẹ nó, lão tử so ra kém tên tiểu tử kia ở chỗ nào!” Lồng ngực Từ Đông đều nhanh muốn chọc giận nổ, trước đó vài ngày trong lúc vô tình nhìn thấy tư thế hiên ngang của Hứa Điềm, Từ Đông lập tức liền bị mỹ mạo của Hứa Điềm hấp dẫn, một lòng muốn đem Hứa Điềm đoạt tới tay.

Sau một phen nghe ngóng, khi biết được Hứa Điềm lại là hàng xóm khi còn bé của chính mình, Từ Đông lập tức tìm tới cửa, vốn cho là gia thất cùng tướng mạo của mình, cầm xuống Hứa Điềm sẽ dễ như trở bàn tay, nào nghĩ tới Hứa Điềm lại mạc danh kỳ diệu toát ra người bạn trai Lâm Hải.

Bất quá dù vậy, Từ Đông cũng không thể quá để ở trong lòng, gã thấy, Lâm Hải muốn cạnh tranh cùng gã, quả thực là lấy trứng chọi đá, chỉ cần mình câu câu tay, Hứa Điềm liền sẽ bỏ xuống Lâm Hải đầu nhập vào ôm ấp của chính mình.

Nhưng vạn vạn không nghĩ đến, sự tình hôm nay đã vậy còn quá không thuận, điểm chết người nhất là, Hứa Điềm còn ở trước mặt gã, thân mật với Lâm Hải.

Nghĩ tới đôi môi mềm gợi cảm sung mãn của Hứa Điềm, hôn lên trên mặt Lâm Hải, liền để lửa giận trong lòng Từ Đông đốt cao, hận không thể giết Lâm Hải để nguôi hận.

“Thúc thúc, a di, xin lỗi không tiếp được một chút, ta qua nhà vệ sinh.” Từ Đông hít sâu một hơi rồi đứng lên, gã cần phải đi ra ngoài tỉnh táo một chút.

“Uy, ngươi không phải là muốn trốn không trả tiền cơm a?” Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Từ Đông yếu ớt nói.

Phốc!

Lòng bàn chân Từ Đông mềm nhũn, kém chút ngã xuống đất.

"Bà nội ngươi a." Từ Đông hung hăng trừng Lâm Hải một chút, vừa rồi trong lòng của gã, tựa hồ thật là có một chút ý nghĩ như vậy, nhưng bị Lâm Hải nói như thế, có muốn chạy trốn cũng không thể trốn, chỉ có thể thở phì phì ra ngoài.

"Điềm Điềm, ngươi xem ngươi một chút, tìm người nào a, Tiểu Từ người ta là nhi tử nhà Khu trưởng, đường đường là Phó Đình trưởng Pháp Viện, làm sao có thể trốn không trả tiền cơm, thật sự là!" Mẫu thân Hứa Điềm một mặt bất mãn oán trách nói.

"Này khó mà nói chắc được, bữa cơm này thế nhưng là hơn năm vạn đây." Lâm Hải không ngẩng đầu, một bên miệng lớn ăn, một bên lầm bầm nói.

"Bao nhiêu?" Mẫu thân Hứa Điềm rít lên một tiếng, "Bữa cơm này hơn năm vạn?"

"Đúng vậy a, hơn năm vạn." Lâm Hải gật gật đầu, tiếp tục ăn rồi nói nói.

"Ông trời của ta a!" Cha mẹ Hứa Điềm trực tiếp ngốc.

Từ Đông ra khỏi phòng, qua đến nhà vệ sinh rửa cái mặt, trong lòng càng nghĩ càng giận.

"Mẹ nhà nó, bị tên nhà quê này tức chết, tìm một cơ hội phải giết chết hắn!"

"Ngươi muốn giết chết ai vậy?" Đột nhiên, một cái thanh âm mang theo uy nghiêm từ phía sau truyền đến.

Từ Đông sững sờ, vội vàng quay đầu, sau đó trên mặt lập tức lộ ra nụ cười khiêm tốn!

Chương 472: Tựa hồ có người không quá cho ta mặt mũi a?

"Ai u, Cung viện trưởng, trùng hợp như vậy, ngài cũng tới dùng cơm a?” Thấy Cung Chấn Hưng, Từ Đông lập tức nâng lên một bộ vẻ mặt vui cười, khúm núm nghênh đón.

Tuy phụ thân Từ Đông là Phó Khu trưởng, nhưng Cung Chấn cũng là cấp Phó Xử, cùng phụ thân gã cùng cấp, huống chi còn là người lãnh đạo trực tiếp của mình, Từ Đông gặp, cũng phải cung cung kính kính.

“Ừm, bồi mấy cái khách nhân.” Cung Chấn Hưng rất có phong phạm lãnh đạo mỉm cười gật gật đầu, sau đó vỗ vỗ bả vai Từ Đông.

“Tiểu Từ a, vừa rồi ngươi nói muốn giết chết ai vậy? Chúng ta thế nhưng là người làm việc Pháp Chế, không thể lấy thân thử nghiệm a.”

Nhìn bộ dáng Cung Chấn Hưng một bộ lời nói thấm thía, trong lòng Từ Đông thầm mắng một tiếng, ngươi con mẹ nó hành vi lấy thân thử nghiệm còn thiếu à, tại trước mặt lão tử trang ra vẻ đạo mạo, làm như chính mình có bao nhiêu chính trực vậy.

Bất quá mặt ngoài, Từ Đông tự nhiên không dám ngỗ nghịch lời nói của Cung Chấn Hưng, ngược lại còn phải nói hùa theo, nếu không Cung Chấn Hưng quay đầu cho xuyên cho gã một cái sọt nhỏ, gã chưa chắc đã chịu được.

“Không, không, chỉ là một câu nói nhảm, Cung viện trưởng yên tâm, thuộc hạ ở trong pháp chế dưới tay ngài nhiều năm như vậy, lại thường xuyên lắng nghe ngài dạy bảo, điểm giác ngộ ấy vẫn là có.”

Từ Đông vỗ mông ngựa một cái, Cung Chấn Hưng lập tức hớn hở ra mặt, lộ ra vô cùng hưởng thụ.

“Ha ha, vậy được, ta đi trước, khách nhân vẫn chờ đây.”

“Tốt, Cung viện trưởng ngài bận rộn, một hồi ta qua mời rượu cho ngài.” Xoay người đưa mắt nhìn Cung Chấn rời đi, Từ Đông mới chậm rãi đứng thẳng người.

“Ha ha, có!” Một cái ý niệm xuất hiện trong đầu Từ Đông, nhất thời mặt mũi tràn đầy cười âm hiểm.

Từ Đông vừa về tới phòng, cha mẹ Hứa Điềm lập tức sợ hãi đứng lên.

“Cái kia, Tiểu Từ a, vừa rồi Lâm Hải nói, bàn đồ ăn này, muốn hơn năm vạn, là thật sao?”

Nhấc lên cái gốc rạ này, Từ Đông không khỏi lại thịt đau một trận, sau đó hung hăng trừng Lâm Hải đang cúi đầu ăn cơm một chút.

“Bà nội ngươi, nguyên lai ngươi đã sớm biết rõ giá cả, con mẹ nó còn đặc biệt giết lão tử đâu!”

Bất quá vừa nghĩ tới một lát nữa, Lâm Hải liền muốn không may, trong lòng Từ Đông lại lập tức đắc ý.

“Đúng, hơn năm vạn, bất quá đều là món tiền nhỏ, thúc thúc a di ăn hết mình là được.” Từ Đông giả bộ như không thèm để ý chút nào, ra vẻ hào phóng nói nói.

“Hơn năm vạn vẫn là món tiền nhỏ?” Cha mẹ Hứa Điềm nhất thời choáng váng một trận, sau đó ánh mắt nhìn về phía Từ Đông càng thêm nóng bỏng.

“Không được, nói cái gì cũng phải để Điềm Điềm cùng cái Lâm Hải này chia tay, sau đó cùng Tiểu Từ cùng một chỗ!” Quyết tâm của cha mẹ Hứa Điềm càng thêm mãnh liệt.

Lại đơn giản ăn một chút, Từ Đông bỗng nhiên đứng lên, hướng phía mọi người mỉm cười.

“Thúc thúc, a di, Điềm Điềm, a, còn có Lâm Hải!” Ngữ khí của Từ Đông mười phần ôn hòa, để cho người ta nghe như mộc xuân phong, dễ chịu nói không nên lời.

“Vừa rồi ta ra ngoài, vừa vặn gặp được một vị lãnh đạo, nếu không mọi người cùng ta đi qua kính lãnh đạo ly rượu?”

“A? Lãnh đạo a, chúng ta liền thôi, cũng đừng đi?” Phụ thân Hứa Điềm là cái người thành thật, nghe xong có lãnh đạo lập tức liền rụt rè.

Mà ánh mắt mẫu thân Hứa Điềm thì là sáng lên, đây chính là cơ hội tốt để nhận biết lãnh đạo a, bà cũng không nỡ buông tha.

“Ngươi sợ cái gì a, lãnh đạo cũng là người, cũng sẽ không ăn ngươi!” Mẫu thân Hứa Điềm nhẹ nhàng ngọt ngào tôn sùng ca ngợi chồng mình một câu.

“A di nói đúng a, vị lãnh đạo này cũng là hệ thống Chính Pháp của chúng ta, nói không chừng đối với phát triển về sau của Điềm Điềm, cũng có thể có chỗ trợ giúp đây.”

“Ai nha, kia liền càng phải đi!” Mẫu thân Hứa Điềm lập tức nói nói.

“Điềm Điềm, cùng đi mời rượu, ngươi cũng phải theo lãnh đạo uống một chén thật tốt!”

“Ta không muốn đi.” Hứa Điềm cúi đầu, không tình nguyện nói nói.

“Không được, ngươi đứa nhỏ làm sao không hiểu chuyện như thế đâu, đây là điều kiện Tiểu Từ sáng tạo tốt bao nhiêu cho ngươi a, phải đi!” Mẫu thân Hứa Điềm đứng lên răn dạy nói.

“Điềm Điềm a, liền đi một chuyến đi, ta sẽ không để cho ngươi uống nhiều.” Từ Đông giả trang ra một bộ dáng lạnh nhạt, “Để

Lâm Hải cũng đi chung với ngươi, ngươi đây tổng yên tâm đi?”

Hứa Điềm sững sờ, nàng không nghĩ tới Từ Đông vậy mà thật đem Lâm Hải cũng kêu lên, không khỏi hướng phía Lâm Hải ném qua ánh mắt trưng cầu.

“Này liền đi đi, gã nói không sai, có lẽ đối với phát triển về sau của ngươi có trợ giúp đây.” Lâm Hải không ngẩng đầu nói nói.

“Vậy được rồi.” Thấy Lâm Hải cũng nói như thế, Hứa Điềm cũng không tiện cự tuyệt nữa, chỉ là biểu hiện trên mặt, còn mang theo một tia không tình nguyện.

“Đúng, Tiểu Từ a, vị lãnh đạo này là ai a?” Mẫu thân Hứa Điềm, bỗng nhiên thần bí hỏi.

“Qua đó a di liền biết rõ.” Từ Đông mỉm cười, gã hiện tại vẫn là không thể nói.

Trước đó ăn cơm không ai uống rượu, Từ Đông lại đặc biệt gọi một bình rượu, mọi người bưng lên chén rượu theo Từ Đông đi ra khỏi phòng, đến cửa của một cái phòng khác.

“Chờ một chút đi vào, mọi người không nên tùy tiện nói chuyện.” Từ Đông lại dặn dò một lần, cha mẹ Hứa Điềm liên tục gật đầu, lúc này Từ Đông mới gõ gõ cửa phòng, đẩy cửa phòng ra.

“Cung viện trưởng, ta tới mời rượu cho ngài.”Từ Đông vừa vào phòng, trên mặt lập tức hiện ra nụ cười so với gặp cha ruột còn thân hơn, hướng phía Cung Chấn Hưng ngồi ở vị trí đầu đê mi thuận nhãn (*nghĩa là ngoan ngoãn, dễ bảo) nói nói.

“Ai nha, Tiểu Từ a, tới tới tới, mau vào!” Cung Chấn không có đứng dậy, hướng phía Từ Đông vẫy tay.

Từ Đông vội vàng hướng phía sau lưng vung tay lên, cha mẹ Hứa Điềm có chút gấp gáp theo vào đến, mà Hứa Điềm cùng Lâm

Hải, thì là buồn bã ỉu xìu đứng tại cửa ra vào, nhìn đều không nhìn vào trong một chút.

Từ Đông cùng Cung Chấn Hưng khách khí vài câu, sau đó Từ Đông hơi ngửa đầu, đem cả chén rượu uống vào, mà Cung Chấn thì là nhấp một ngụm nhỏ, hướng phía Từ Đông lộ ra cái nụ cười, hiển nhiên đối với thái độ của Từ Đông coi như hài lòng.

Từ Đông uống xong một chén rượu, vội vàng hướng phía Hứa Điềm vẫy tay một cái, ra hiệu nàng đi qua, cha mẹ Hứa Điềm thấy vậy, cũng vội vàng để mắt thúc giục Hứa Điềm.

Hứa Điềm lúc này mới không quá tình nguyện đi đến bên người Từ Đông.

“Ai u, vị mỹ nữ kia là?” Cung Chấn Hưng vừa thấy Hứa Điềm, lập tức hưng phấn sáng hai mắt lên, thân thể không tự chủ được liền đứng lên.

“Cung viện trưởng, giới thiệu cho ngài một chút, đây là bạn gái của ta, gọi là Hứa Điềm, công tác tại thành phố Cục Công an, về sau mong rằng Cung viện trưởng dìu dắt nhiều hơn a.” Từ Đông vội vàng gật đầu đưa mắt giới thiệu nói.

“A, nhất định, nhất định! Ngươi tốt a, Tiểu Hứa, ta và Bành Cục trưởng của các ngươi có quan hệ cũng khá.” Cung Chấn Hưng nói, hai cái mắt nhỏ sắc sắc nhíu lại, một mặt cười bỉ ổi hướng phía Hứa Điềm vươn tay.

Hứa Điềm lúc đầu tại thời điểm Từ Đông giới thiệu chính mình là bạn gái gã, tâm lý liền một trận phiền chán, hiện tại lại nhìn cái Cung viện trưởng này, một bộ dáng sắc mị mị nhìn lấy chính mình, trong lòng không khỏi càng thêm phản cảm.

“Ngươi tốt, Cung viện trưởng!” Hứa Điềm cố nén khó chịu trong lòng, chào hỏi, nhưng không có cùng Cung Chấn Hưng qua nắm tay.

Tay Cung Chấn Hưng treo giữa không trung, nhất thời có chút xấu hổ, sắc mặt không khỏi chìm xuống.

“Tiểu Hứa a, quan trường có quy tắc của quan trường, lăn lộn ở trong quan trường, không thể rời bỏ dìu dắt của lãnh đạo, không chiếm được thưởng thức của lãnh đạo, ngươi năng lực mạnh hơn cũng vô dụng, mà muốn được lãnh đạo thưởng thức, nhất định phải có chỗ nỗ lực a, dù sao lãnh đạo cũng không có khả năng vô duyên vô cớ đi giúp ngươi, ngươi nói có đúng hay không?”

lãnh đạo chậm rãi ngồi xuống, đánh lấy giọng quan, hướng Hứa Điềm ám chỉ.

Hứa Điềm tự nhiên nghe ra ý tứ bên trong lời nói của Cung Chấn Hưng, đôi mày không khỏi cau lại.

“Cung viện trưởng, ta không cần lãnh đạo thưởng thức, ta chỉ cần làm tốt việc của chính ta!”

Lời của Hứa Điềm vừa ra khỏi miệng, lông mày của Cung Chấn Hưng bỗng nhiên nhảy một cái, sắc mặt trong nháy mắt liền kéo xuống.

Mà Từ Đông cùng cha mẹ Hứa Điềm đều theo đó mà bị dọa sợ.

“Ai nha, Cung viện trưởng ngài khỏe chứ, ta là mẫu thân của Hứa Điềm, nàng tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, tại chỗ này nói lung tung, ngài đừng tìm nàng so đo a, ta mời ngài một chén!”

“Đúng vậy a, Cung viện trưởng, Điềm Điềm có chỗ nào đắc tội ngài, mong rằng ngài bỏ qua cho, ta cũng mời ngài!”

Cha mẹ Hứa Điềm tranh thủ thời gian một mặt sợ hãi đem chén rượu trong tay nâng lên.

Mà Cung Chấn Hưng ngồi ở kia, ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn bọn họ một chút, mà chính là cười lạnh một tiếng, đem đầu chuyển hướng sang Từ Đông.

“Tiểu Từ a, tựa hồ có người không quá cho ta mặt mũi a?”

Trong lòng Từ Đông không khỏi thầm mắng một trận, cái Hứa Điềm này cũng quá không hiểu sự tình, không phải liền là nắm cái tay à, để lão ăn chút đậu hũ thì làm sao, cũng sẽ không thiếu khối thịt nào!

Chính mình tới vốn là muốn cho Lâm Hải xấu mặt, kết quả còn không có đến phiên Lâm Hải, cái Hứa Điềm này liền gây cho mình một thân tao trước, cái này mẹ nó a Nhật chó!

“Cung viện trưởng, ngươi chớ để ý, Điềm Điềm còn nhỏ, có chút thẹn thùng, đợi lát nữa ta tự mình nói, ta sẽ để nàng nói xin lỗi ngài!” Từ Đông cố ý đem tự mình cắn rất nặng, còn hướng Cung Chấn Hưng nhướn nhướn mày.

Cung Chấn Hưng sững sờ, sau đó con mắt mạnh mẽ sáng, trong nháy mắt hiểu ý.

“Há, không có việc gì, không có việc gì, người trẻ tuổi à, người nào còn không có điểm cá tính.” Cung Chấn Hưng ha ha cười, mây đen trước đó lập tức tan thành mây khói.

Thấy chuyện này tạm thời đã qua, khóe miệng Từ Đông nhếch lên, lộ ra một cái nụ cười trêu tức.

“Còn có một vị bằng hữu, theo chính hắn nói, là quen biết cũ cùng Cung viện trưởng ngài, cho nên ta mang theo hắn đi mời rượu cho ngài.”

Từ Đông nói xong, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, sắc mặt mỉa mai nói nói.

“Quen biết cũ của ta?” Cung Chấn Hưng sững sờ, theo hướng Từ Đông chỉ nhìn lại.

Mà Lâm Hải lúc này, bưng chén rượu chậm rãi đi tới.

Trong lòng Từ Đông nhất thời cười lạnh một tiếng, đậu móa, không phải mới rồi ngươi vừa thổi ngưu bức nói ngươi đánh qua Cung viện trưởng sao? Lúc này gặp Cung viện trưởng, nhìn ngươi còn không hoảng sợ tè ra quần sao, cũng tiện để Điềm Điềm nhận rõ bản chất của ngươi!

“Ngươi là?” Cung Chấn Hưng vừa thấy Lâm Hải, nhất thời cảm thấy đặc biệt quen mặt.

Sau một khắc, chân mày Cung Chấn Hưng chợt nhảy một cái, trong nháy mắt liền nhớ lại Lâm Hải là ai, dọa đến cọ cái liền đứng lên!

Chương 473: Lâm ca, ngươi thượng tọa!

“Là ngươi!” Cung Chấn Hưng thấy Lâm Hải, trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh hoảng.

“Lại gặp mặt, Cung viện trưởng.” Lâm Hải nhún nhún vai, cười nói.

Mà Từ Đông ở một bên, liền theo đó trực tiếp mộng bức.

“Mẹ nó, hai người bọn họ thật đúng là nhận biết?” Lúc đầu Từ Đông nghĩ là, đem Lâm Hải đưa đến trước mặt Cung Chấn Hưng, ở trước mặt Cung Chấn Hưng chọc thủng Lâm Hải thổi ngưu bức, để cho Lâm Hải tại thể diện mất hết ở trước mặt Hứa Điềm, sau đó chính mình lại làm bộ lỡ mồm, đem chuyện Lâm Hải nói đã đánh Cung Chấn Hưng nói ra, để Cung Chấn Hưng thu thập Lâm Hải.

Thế nhưng nhìn tình cảnh trước mắt, mẹ nó hoàn toàn không theo kịch bản chính mình đã thiết kế mà đi a.

Cung Chấn Hưng nhìn Lâm Hải, biểu hiện trên mặt âm tình bất định, thấy Lâm Hải đi tới, trong lòng thình thịch trực nhảy, hai chân ở dưới mặt bàn cũng bắt đầu run lên.

Lâm Hải đi đến trước bàn, nhẹ nhàng nâng nâng chén rượu trong tay.

“Tiểu Từ nói, mang bọn ta đến mời rượu một vị lãnh đạo, tới đi, Cung viện trưởng, ta kính ngươi!”

“Ai u, không dám, không dám!” Cung Chấn Hưng hoảng sợ đến liên tục khoát tay, nào dám để Lâm Hải mời rượu lão a?

Một trận đánh lần trước, lưu lại ấn tượng thế nhưng là quá sâu sắc cho Cung Chấn Hưng, có thể nói lão đã lớn như vậy, đều không có bị người đánh tơi bời qua như thế, trong suy nghĩ của mình, Cung Chấn Hưng đã đem Lâm Hải liệt vào hàng ngũ nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

Để Lâm Hải mời rượu cho mình, ai biết hắn có thể hay không một lời không hợp liền đánh người a.

“Lâm tiên sinh, ta mời ngài, ta mời ngài!” Cung Chấn Hưng hiện tại cũng không đoái hoài tới chuyện mất mặt trước mặt người khác, nhanh chóng đem chén rượu của chính mình bưng lên, cung cung kính kính hướng phía Lâm Hải cụng chén.

“Ta, ta uống trước rồi nói!” Nói xong, Cung Chấn Hưng không đợi Lâm Hải trả lời, hướng lên cái cổ liền đem cả chén rượu trắng uống hết.

“Cái này…” Cả phòng người đều mộng, từng cái nhìn Cung Chấn Hưng uống chén rượu đến thấy đáy, nhất thời ngây ra như phỗng.

Làm cho đường đường là Phó Viện trưởng Pháp Viện kinh sợ chủ động nâng chén, trực tiếp buồn bực uống cạn một chén, người trẻ tuổi này, đến cùng có thân phận gì?

Thời điểm mọi người nhao nhao suy đoán, Từ Đông cùng cha mẹ Hứa Điềm đã triệt để ngốc.

Nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem Cung Chấn Hưng, trong đại não trống rỗng, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Mà Lâm Hải thì khẽ chau mày, có chút bất mãn liếc nhìn Cung Chấn Hưng một chút.

“Ngươi uống cạn như thế, để cho ta làm sao uống? Cũng cạn sao?”

“A? Không không không, sao có thể để ngài uống cạn, ngài tùy ý, ngài tùy ý.” Cung Chấn Hưng giật mình, vội vàng ha ha hạ eo, tâm nói cho ta mượn cái gan cũng không dám để ngươi uống cạn a, vạn nhất chọc giận ngươi không cao hứng, con mẹ nó lại đánh ta một trận, ta có oan hay không?

“Vậy được đi, ta liền tùy ý.” Lâm Hải bưng chén rượu lên, khẽ nhấp nhẹ một cái, sau đó đem chén rượu đặt lên bàn.

“Lâm tiên sinh, ngồi xuống cùng một chỗ ăn a.” Cung Chấn Hưng thấy thế, vội vàng mời chào Lâm Hải ngồi xuống, bên cạnh một người nhìn linh hoạt, lập tức đưa ra một vị trí.

Mà Lâm Hải nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Cung Chấn Hưng một chút, nhẹ nhàng đẩy đẩy Từ Đông đang một mặt ngốc trệ.

“Uy, rượu đã mời xong, đi thôi.”

“A? A, tốt, tốt!” Từ Đông lúc này mới từ trong khiếp sợ kịp phản ứng lại, sau đó hướng phía Cung Chấn Hưng hơi hơi khom người cười một tiếng.

“Cung viện trưởng, vậy các ngươi chậm dùng bữa, chúng ta sẽ không quấy rầy.”

Nói xong, hướng phía cha mẹ Hứa Điềm nháy mắt một cái, vội vàng xoay người ra khỏi phòng.

Vừa ra đến nơi, sắc mặt mấy người lập tức liền hoàn toàn thay đổi, nhao nhao thật không thể tin nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Nhìn ta làm gì?” Lâm Hải mờ mịt nói, “Trên mặt ta có đồ vật bẩn gì sao?”

“Không, không, Lâm ca, đi chúng ta trở về, mới hảo hảo uống hai chén!” Từ Đông phảng phất biến thành người khác, lập tức bắt đầu thay đổi vô cùng nhiệt tình, liền ca đều gọi lên.

Mà cha mẹ Hứa Điềm, cũng dùng sức cố nặn ra vẻ tươi cười, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, không tự giác thêm ra một tia kính sợ.

Chỉ có Hứa Điềm vẫn là bộ dáng trước sau như một, hiểu biết của nàng đối với Lâm Hải nhiều hơn một ít, đã sớm biết rõ Lâm Hải không phải là người bình thường, liền bọn Bành Cục trưởng đối với Lâm Hải cũng tất cung tất kính, càng đừng nói tới một cái Phó Viện trưởng Pháp Viện.

“Lâm ca, ngươi thượng tọa.” Trở lại phòng, Từ Đông có thể cũng không dám lại ngồi lên vị trí chủ tọa của mình, liền mời Lâm Hải qua ngồi chủ vị.

“Được rồi, không cần thiết.” Lâm Hải trực tiếp ngồi tại vị trí ban đầu của mình kia, Từ Đông lúc này mới có chút xấu hổ ngồi trở lại.

“Lâm ca, nguyên lai ngươi cùng Cung viện trưởng, thật đúng là nhận biết a.” Sau khi ngồi xuống, Từ Đông thử thăm dò hỏi.

Lâm Hải quái dị liếc nhìn Từ Đông một chút, có chút hoài nghi não của gã có phải có chút vấn đề hay không.

“Ta trước đó không phải đã nói sao, ta đánh qua lão!”

“Đánh, đánh qua...” Từ Đông không còn gì để nói, mẹ nó, cái quá trình quen biết này, cũng quá khỏe khoắn a.

Nếu như nói, trước đó Từ Đông cảm thấy Lâm Hải là đang khoác lác bức, như vậy hiện tại có thể là hoàn toàn tin, cái khác không nói, bộ dáng gấp gáp sợ hãi của Cung Chấn Hưng khi vừa mới nhìn thấy Lâm Hải kia, bọn họ thế nhưng là tất cả đều xem ở trong mắt.

“Lâm ca, trong nhà có phải cũng có người tham gia chính trị hay không a?” Từ Đông rót cho Lâm Hải chén rượu, cẩn thận hỏi.

“Không có a, nhà ta toàn nông dân.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Ha ha, Lâm ca thật hài hước.” Từ Đông gượng cười hai tiếng, không còn dám hỏi tiếp.

Bất quá trong lòng, lại một trận xem thường, mẹ nó đem đường đường Phó Viện trưởng Pháp Viện kém chút hoảng sợ chảy nước tiểu, nhà ngươi nếu là không có cái đại quan cấp trưởng trở lên làm sau lưng chỗ dựa, này con mẹ nó mới là gặp Quỷ.

“Tới tới tới, Tiểu Lâm a, ăn nhiều thức ăn một chút.” Lúc này, mẫu thân Hứa Điềm đã từ bên trong gấp gáp cùng sợ hãi trước đó khôi phục lại, thay vào đó là một mặt kinh hỉ.

Nếu như bây giờ bà còn nhìn không ra, ở giữa Lâm Hải cùng Từ Đông nên lựa chọn như thế nào, thì não của bà liền có vấn đề.

Đem đường đường là Phó Viện trưởng Pháp Viện hoảng sợ thành cái quỷ dạng kia, lại là bạn trai của con gái mình, mẫu thân Hứa Điềm bây giờ suy nghĩ một chút tâm lý liền đẹp đến không được.

“Được, a di, ta cũng ăn đủ nhiều rồi, trước đó lúc các ngươi nói chuyện, không thấy ta vẫn luôn cúi đầu lại ăn sao?” Lâm Hải cười nói.

“Ách...” Nhấc lên sự tình trước đó, cha mẹ Hứa Điềm cùng Từ Đông tất cả đều xấu hổ một trận.

“Khụ khụ, cái kia, Lâm ca, vẫn là ánh mắt của Điềm Điềm độc a, ta liền nói nàng thấy thế nào không hề để ý đến ta đây, có Lâm ca ở bên cạnh, ta quả thực chính là tên hề a.” Từ Đông tự giễu nói, thật đúng là làm tên hề mặt quỷ, đem Lâm Hải cùng Hứa Điềm đều chọc cười.

“Điềm Điềm a, ngươi có bạn trai như Lâm ca, ta xem như hết hy vọng, nói thật, ta cũng đố kỵ với ngươi, ta nếu là cái nữ nhâ, không phải cùng ngươi tranh một chuyến thì không thể!”

“Liền cái bản mặt của ngươi kia, vẫn là miễn đi, ta thà rằng đi làm hòa thượng!”

“Ha ha ha...” Lâm Hải nói một câu, nhất thời đem mọi người chọc cho cười ha ha, bầu không khí lập tức tốt hơn nhiều.

“Lâm ca!” Đột nhiên, Từ Đông đứng lên, một mặt xấu hổ hướng Lâm Hải bưng lên đến chén rượu.

“Có lỗi a, trước đó ta chế giễu ngươi, nói móc ngươi, trách ta có mắt như mù, không biết lượng sức còn muốn cùng ngươi tranh Điềm Điềm, ta mời ngươi một chén, hướng ngươi bồi tội!” Nói xong, Từ Đông liền định đem rượu trong chén uống cạn, nhưng lại bị Lâm Hải cản lại.

“Ngươi một hồi còn phải lái xe, lấy nước thay rượu đi.” Từ Đông nói làm sao, cùng nhà Hứa Điềm cũng coi là thế giao, nếu thái độ của Từ Đông đã thành khẩn như thế, Lâm Hải cũng không muốn làm khó gã.

Huống chi, Từ Đông sau khi kiến thức được thực lực của Lâm Hải, thái độ lập tức chuyển biến, cũng coi là co được dãn được, tại trong mắt Lâm Hải, cũng coi là cái nhân vật.

“Ha ha, nghe Lâm ca!” Hai người đổi sang nước, nhẹ nhàng cụng một cái, uống một hơi cạn sạch.

“Cái kia, Tiểu Lâm a, chúng ta...” Lúc này, cha mẹ Hứa Điềm, cũng bưng cái chén đứng lên.

“Thúc thúc, a di, không cần không cần!” Lâm Hải thấy vậy, vội vàng đứng dậy, ngăn lại xuống tới.

Cha mẹ Hứa Điềm một mặt không có ý tứ, nhất là mẫu thân Hứa Điềm, nhớ tới thái độ của chính mình đối với Lâm Hải trước đó, nhất thời cảm giác không còn mặt mũi.

“Cái kia, Tiểu Lâm, chuyện giữa ngươi cùng Điềm Điềm, chúng ta mặc kệ, chỉ hy vọng ngươi có thể hảo hảo chăm sóc cho Điềm Điềm.”

“Yên tâm đi, a di.” Lâm Hải cười cười, chân thành nói nói.

“Tới tới tới, chúng ta tiếp tục ăn.” Từ Đông vội vàng mời chào mọi người tiếp tục ăn cơm, bầu không khí lại dần dần dần dần nhiệt liệt lên.

Thẳng đến khi ăn không sai biệt lắm, mấy người mới một mặt cao hứng ra khỏi phòng.

“Tiên sinh ngài khỏe chứ, hết thảy tiêu phí là năm vạn bảy ngàn nguyên.”

Lúc cô thu ngân trước đài mỉm cười báo ra giá cả, trong lòng Từ Đông mới bỗng nhiên giật mình!

“Đậu phộng, quên tìm người đưa tiền rồi!”

Chương 474: Tất cả không được động đậy, Tảo Hoàng!

“Cái kia, ta gọi điện thoại.” Khuôn mặt Từ Đông thẹn đến đỏ bừng, hướng phía bọn người Lâm Hải xấu hổ cười cười, lấy điện thoại cầm tay ra chuẩn bị tìm người đưa tiền tới.

“Tính toán, không cần.” Nhìn bộ dáng Từ Đông một mặt quẫn bách, trong lòng Lâm Hải buồn cười một trận.

Bữa cơm này bất kể nói thế nào, cũng coi là chính mình hố Từ Đông một trận, bất quá bây giờ coi như là đã hoà giải, Lâm Hải cũng không phải người nhỏ mọn, đến nhà hàng của chính mình ăn cơm, đương nhiên sẽ không lại để cho bọn họ tính tiền.

“Đem cái hóa đơn này miễn đi.” Lâm Hải quay đầu lại, nhàn nhạt hướng phía nhân viên thu ngân cười nói.

“Vâng, Lâm tiên sinh.” Nhân viên thu ngân khách khí hướng phía Lâm Hải mỉm cười, gật đầu nói.

“Miễn, miễn?” Từ Đông đã móc ra điện thoại, thấy Lâm Hải nói một câu, vậy mà trực tiếp đem hóa đơn miễn đi, nhất thời liền như tượng gỗ, ngốc tại chỗ này.

“Thất thần làm gì, đi thôi.” Lâm Hải cười cười, dẫn đầu đi ra khỏi Vàng Son Lộng Lẫy.

Từ Đông thấy Lâm Hải đi ra ngoài, còn có chút không thể tin được, lại tìm nhân viên thu ngân xác nhận một chút, rốt cục mới tin tưởng, bữa tiệc năm vạn bảy ngàn khối tiền của bọn họ, dựa vào một câu của Lâm Hải, thật nói miễn liền cho miễn!

“Ngươi ngưu bức lớn a, ca ca!”

Từ Đông chầm chậm đuổi theo ra ngoài, dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn Lâm Hải, miệng mở lớn đến mức có thể nhét vào một cái nắm tay.

Cha mẹ Hứa Điềm mặc dù không có nói chuyện, nhưng trên mặt toàn là một bộ biểu lộ si ngốc, hiển nhiên Lâm Hải lại một lần nữa rung động đến bọn họ.

Chỉ có Hứa Điềm xem thường, nàng có biết lão tổng hiện tại của Vàng Son Lộng Lẫy, chính là cái Cường đầu trọc lúc trước đi theo phía sau cái mông Lâm Hải kia, Lâm Hải muốn miễn một cái hóa đơn, còn không phải là sự tình một câu nói sao.

“Lâm ca, ngươi đến cùng là thân phận gì a?” Từ Đông vừa đi, một bên đem trong lòng nghi vấn nói ra.

Rung động mà Lâm Hải cho gã hôm nay thật sự là quá lớn, nếu như không hỏi cho rõ, gã đều có thể nín chết.

“Thân phận ta?” Lâm Hải cười một cái, “Sinh viên đại học Giang Nam.”

“Ách... Còn gì nữa?”

“Không còn.” Lâm Hải nhún nhún vai, có một số việc, hắn đương nhiên sẽ không nói cùng Từ Đông.

“Chỉ, chỉ đơn giản như vậy?”

“Này còn muốn thế nào?” Lâm Hải buồn cười nói nói.

“Sinh viên đại học Giang Nam, bây giờ đã ngưu bức đến tình trạng như thế sao?” Từ Đông một mặt mờ mịt, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại xúc động từ chức lập tức, chuẩn bị kiểm tra thi vào đại học Giang Nam.

Đến bãi đỗ xe, Từ Đông đi chầm chậm, đem cửa xe của chính mình mở ra.

“Lâm ca, ngươi đi đâu, ta đưa ngươi đi.”

“Không cần, ta lái xe tới.” Lâm Hải khoát khoát tay, sau đó lên trên xe của mình.

“Ách...” Từ Đông nhìn xe Porsche của Lâm Hải, nhìn lại chiếc Passat của mình một chút, mặt mo nhất thời đỏ ửng.

“Mẹ nó, còn tưởng rằng Lâm ca không lái xe đâu, thật mẹ nó a mất mặt!”

“Điềm Điềm a, ngươi cùng Tiểu Lâm đi chơi đi.” Hứa Điềm vừa muốn lên trên xe của Từ Đông, bỗng nhiên bị mẫu thân của nàng cản lại, sau đó hướng phía Lâm Hải bên kia nháy mắt.

“Đúng vậy a, Điềm Điềm, không cần phải để ý đến chúng ta, để Tiểu Từ đưa chúng ta về nhà là được.” Phụ thân Hứa Điềm, cũng cười nói nói.

“A?” Hứa Điềm có chút choáng váng, Lâm Hải bị kéo qua cũng là bồi chính mình diễn bộ phim, giờ bộ phim này cũng đã diễn xong, chính mình qua chỗ hắn làm gì a?

“Được, đừng đứng ngốc ở đây, mẹ cùng ngươi nói, loại hài tử ưu tú như Tiểu Lâm, ngươi cũng cần phải nắm chắc thời cơ, nếu không bị người khác cướp đi, ngươi liền hối hận đi thôi.” Mẫu thân Hứa Điềm lại ở bên tai dặn dò Hứa Điềm một câu, sau đó không đợi Hứa Điềm phản ứng, Từ Đông đã đạp cần ga, đem xe lái đi.

“Lâm ca, chúc ngươi cùng Điềm Điềm đi chơi vui vẻ!” Từ Đông hướng phía Lâm Hải khoát khoát tay, xe liền chạy ra khỏi hậu viện.

“Có phải thân sinh hay không, liền đem ta ném đi mặc kệ!” Nhìn cha mẹ mình rời đi, Hứa Điềm không còn gì để nói.

“Uy, lên xe đi, ta đưa ngươi đi.” Lâm Hải hướng phía Hứa Điềm hô nói.

Hứa Điềm bất đắc dĩ, đành phải ngồi lên xe của Lâm Hải.

“Muốn đi đâu a, đại cảnh hoa?” Lâm Hải vừa lái xe, vừa hỏi.

“Tùy tiện.” Hứa Điềm còn thật không biết phải đi đâu.

“Tùy tiện? Vậy muốn đi mở phòng không?” Lâm Hải chợt nhớ tới Hứa Điềm đánh lén mình hôn một cái, liền muốn trêu chọc nàng một chút, báo “Thù” cái hôn này!

“Tốt, vậy liền đi mướn phòng đi.” Hứa Điềm hào phóng nói nói.

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun, mẹ nó, đây cũng quá dữ dội a?

“Ngươi nói thật hay giả a?” Lâm Hải không tin hỏi.

“Đương nhiên là thật a?” Hai mắt Hứa Điềm vụt sáng lên, một mặt đơn thuần.

“Ngươi, ngươi liền không sợ ta đem ngươi...” Lâm Hải cố ý giả trang ra một bộ dáng sắc mị mị, nhìn chằm chằm vào chỗ mẫn cảm của Hứa Điềm, quét hình một trận.

“Hứ!” Hứa Điềm khinh thường bĩu môi một cái, “Ta làm sao có thể sợ ngươi một cái cơ lão!”

“Nhật!”

Lâm Hải kém chút bị một câu của Hứa Điềm nghẹn chết!

“Uy, quen thuộc thì quen thuộc, nhưng ngươi khác đừng có nói bừa a, ai là cơ lão!”

“Còn có thể là ai, ngươi a?” Hứa Điềm một mặt kỳ quái nói nói.

“Em gái ngươi!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, mẹ nó tính hướng của lão tử rất bình thường a, lúc nào là cơ lão!

“Uy, ta cảnh cáo ngươi a, nói chuyện cần phải có chứng cứ, tuy ngươi là cảnh sát, nhưng ta không sợ cường quyền đâu!”

“Hứ, chứng cứ còn thiếu sao?” Hứa Điềm đầy vẻ khinh bỉ, “Ngươi bị ta nhìn thấy liền không chỉ một lần a?”

“Nhìn thấy cái gì?” Lâm Hải một mặt mộng bức.

“Ngươi còn chống chế, liền nói lần trên đường kia, lúc ta kéo cửa xe của ngươi ra, ngươi cùng một cái nam nhân không có mặc quần, đang làm chuyện xấu xa gì, chính ngươi không rõ ràng sao?” Hứa Điềm một mặt xem thường nói nói.

“Móa! Không phải như ngươi nghĩ thế!” Lâm Hải hô to oan uổng, con mẹ nó lần kia là kiểm nghiệm cái dấu ấn hoa sen trên mông Mạnh Húc có được hay không?

“Được, ngươi không cần giải thích, cũng không cần tự ti, cái thế giới này vẫn là tràn ngập tình yêu, giữa người và người cũng là rất khoan dung, ta cũng sẽ giữ bí mật thay ngươi, yên tâm đi.” Hứa Điềm giống như một cái tri tâm tỷ tỷ biết rõ, một mặt trìu mến vỗ vỗ bả vai Lâm Hải, ôn nhu an ủi nói.

“Tự ti em gái ngươi!” Lâm Hải hiện tại thậm chí muốn khóc, mẹ nó, danh tiếng rất tốt a, làm sao lại con mẹ nó thành cơ lão!

Trong lòng Lâm Hải phiền muộn cùng uỷ khuất, dứt khoát ngay cả lời cũng lười nói.

Thời điểm đi ngang qua một khách sạn quy mô không lớn, Lâm Hải bỗng nhiên đem xe dừng lại.

"Ngừng ở chỗ này làm gì?" Hứa Điềm sững sờ, kinh ngạc nói nói.

Lâm Hải cũng không đáp lời, trực tiếp đem xe tắt máy, sau đó chính mình nhảy xuống.

"Xuống xe!"

Hứa Điềm một mặt mộng bức từ trên xe bước xuống, mờ mịt nhìn Lâm Hải.

"Ngươi không phải nói ca ca là cơ lao sao? Đi, hiện tại liền đi mướn phòng, ca ca để ngươi mở mang kiến thức một chút, cái gì là nam nhân chính thức!" Lâm Hải mang theo oán khí, ủy khuất nói nói.

Thổi phù một tiếng, Hứa Điềm che miệng cười rộ lên.

"Hứ, còn sợ ngươi cái cơ lão này sao!" Hứa Điềm vung tay nhỏ, một mặt nghịch ngợm cười, lanh lợi cùng Lâm Hải tiến vào khách sạn.

Hai người mở tốt một gian phòng, vừa vào nhà, Lâm Hải liền đem cửa đóng lại, sau đó cố ý giả trang ra một bộ dáng sắc mị mị.

"Khà khà khà khà..." Lâm Hải cười quái dị hướng phía Hứa Điềm tới gần, chuẩn bị kỹ càng hù dọa nàng tốt một chút, ai bảo nàng nói mình là cơ lão đây.

"Cô nàng, dám nói ca ca là cơ lão, hiện tại liền để ngươi kiến thức một chút, cái gì gọi là nam nhân!" Lâm Hải nói, mở rộng vòng tay, liền hướng phía Hứa Điềm nhào tới.

"A!" Hứa Điềm giật mình, không nghĩ tới Lâm Hải đùa thật, tại Lâm Hải lúc đến gần, đầu gối vô ý thức liền đạp qua.

"Ai u, móa!" Lâm Hải vốn là nói đùa, căn bản là không có nghĩ đến phòng bị, nào nghĩ đến Hứa Điềm coi là thật, trực tiếp liền bị hung hăng đến một gối, tại chỗ bưng lấy đũng quần liền ngồi xổm xuống.

“Hừ, ngươi cái thối lưu manh này!” Hứa Điềm vội vàng cùng Lâm Hải kéo ra một tkhoảng cách, một mặt cảnh giác nói.

“Thối lưu manh em gái ngươi a!” Lâm Hải trong lòng thầm mắng một tiếng, sau đó hướng phía Hứa Điềm dựng thẳng cái ngón tay cái.

“Nữ nhân trong toàn thế giới, ta liền phục ngươi! Mỗi lần gặp được ngươi, đều sẽ bị đánh một cái, chính ngươi nói, cũng bao nhiêu lần?” Lâm Hải thật sự là khóc không ra nước mắt, cái Hứa Điềm này, mẹ nó quả thực là khắc tinh của mình a.

“Ai bảo ngươi lưu manh, đáng đời!” Hứa Điềm chu cái miệng nhỏ nhắn, hướng phía Lâm Hải nhún nhún mũi ngọc tinh xảo.

“Đúng, đáng đời, ta con mẹ nó a đáng đời!” Lâm Hải thật sự là im lặng, nói thầm một tiếng đúng thế, chính mình không có việc gì trêu chọc cái tổ tông này làm gì a?

Cũng may sau khi tu vi tăng trưởng, chỗ này của chính mình tựa hồ cũng rắn chắc không ít, tuy cũng rất đau, nhưng còn lâu mới đau như ngày trước.

Lâm Hải cố nén đứng lên, vừa mới chuẩn bị hoạt động một chút, bỗng nhiên phanh một tiếng, cửa phòng bỗng nhiên bị phá tan!

“Tất cả không được động đậy, Tảo Hoàng (*bắt gà, càn quét tệ nạn mại dâm)!”

Soạt một tiếng, mấy cái cảnh sát khí thế hung hung xông tới!

Chương 475: Cảnh sát giả gặp gỡ cảnh sát thật

“Tảo Hoàng (*bắt gà, càn quét tệ nạn mại dâm)?” Lâm Hải cùng Hứa Điềm nhìn sang lẫn nhau, nhất thời dở khóc dở cười một trận.

“Đồng chí cảnh sát, chúng ta...”

“Để ngươi nói chuyện à, đều ngồi xuống cho ta!” Một người cảnh sát cầm đầu, căn bản không cho Lâm Hải nói chuyện, trực tiếp quát lớn nói.

Lâm Hải cùng Hứa Điềm bất đắc dĩ một trận, bất quá vẫn là rất phối hợp, dựa vào tường ngồi xổm xuống.

“Hai người các ngươi tại chỗ này bán bạc chơi gái, nói đi, nên làm cái gì?”

Lời của cảnh sát vừa ra khỏi miệng, Hứa Điềm lập tức liền hỏa, cọ cái đứng lên.

“Đồng chí cảnh sát, cái gì bán bạc chơi gái, ngươi nói chuyện chú ý một chút!” Hứa Điềm lạnh lùng nói nói, nàng là cô gái, cũng không cho phép người khác vũ nhục danh tiếng của nàng.

“U a, rất hăng hái a?” Cảnh sát xoa cằm, dò xét Hứa Điềm trên dưới một phen, khi chú ý tới mỹ mạo của Hứa Điềm, trong mắt lập tức toát ra ánh mắt dâm tà.

“Hừ, bị chúng ta bắt tại trận, còn muốn chống chế! Chính các ngươi nói đi, phải làm gì?” Cảnh sát cầm đầu, một mặt âm tiếu nói nói.

“Ừm?” Đôi mi Hứa Điềm nhất động, cái cảnh sát này vì cái gì luôn hỏi mình cùng Lâm Hải phải làm gì bây giờ? Gã không hiểu trình tự chấp pháp sao?

“Các ngươi là ở sở cảnh sát nào?” Mang theo ánh mắt hoài nghi liếc nhìn mấy cái cảnh sát này một chút, Hứa Điềm nghi hoặc

hỏi.

Cảnh sát cầm đầu sững sờ, sau đó ánh mắt mạnh mẽ lạnh xuống!

“Đậu móa, hỏi nhiều như vậy làm gì! Hiện tại cho các ngươi hai con đường, thứ nhất, đem các ngươi mang về trong sở nhốt lại, thứ hai, mỗi người giao một vạn khối tiền, chúng ta liền tha cho các ngươi một lần, tự chọn đi!”

“Bất quá ta khuyên các ngươi, vẫn là giao tiền thì tốt hơn, nhốt trong sở tất cả cũng đều là biến thái, thật phải đi vào, có thể còn sống mà đi ra hay không cũng không nhất định, coi như đi ra, có vết bẩn này, đời này của ngươi cũng xong!”

Hứa Điềm càng nghe càng không thích hợp, cảnh sát nào mà lại nói như vậy, mà Lâm Hải giờ phút này cũng đứng lên, dùng ánh mắt kinh ngạc, nhìn chằm chằm những cảnh sát này.

Trong mắt Hứa Điềm lấp lóe tinh quang, từ trên thân mấy cái cảnh sát này đảo qua từng cái một, thấy mấy cái cảnh sát này, dáng đứng cà lơ phất phơ, một mặt du côn, nào có một chút uy nghiêm của cảnh sát, trong lòng không khỏi nổi lên nghi ngờ.

Khẽ vươn tay, Hứa Điềm móc ra chứng nhận cảnh quan, đưa ra trước mặt mấy cái cảnh sát.

“Ta cũng là cảnh sát, các vị mời đưa ra chứng nhận cảnh quan của các ngươi một chút!”

Chứng nhận cảnh quan của Hứa Điềm cảnh sát vừa đưuọc đưa ra, bên trong ánh mắt của mấy cái cảnh sát này nhất thời hiện lên vẻ kinh hoảng, tay chân trở nên luống cuống.

Cảnh sát cầm đầu biến sắc, nói thầm một tiếng không tốt, chớp mắt, lập tức thay đổi một bộ vẻ mặt vui cười.

“Nguyên lai ngươi cũng là cảnh sát a, ai nha này là hiểu lầm hiểu lầm, nếu là đồng nghiệp, này sẽ không quấy rầy, các huynh đệ, rút lui!”

Nói xong, không đợi Hứa Điềm trả lời, mấy người vội vã liền ra khỏi phòng, hướng phía bên ngoài bước nhanh tới.

Hứa Điềm sững sờ nhìn bọn họ rời đi, trong lòng càng nghĩ càng không đúng kình, loại hành vi chấp pháp này không cần nói, nhưng trên người bọn họ vì sao một điểm khí chất cảnh sát đều không có?

“Chẳng lẽ là cảnh sát giả?” Nghĩ đến cái khả năng này, đôi mi của Hứa Điềm bỗng nhiên nhảy một cái.

“Đứng lại cho ta!” Sau đó, Hứa Điềm hô to một tiếng, nhanh chóng đuổi theo, mà Lâm Hải thấy thế, cũng vội vàng theo ra ngoài.

“Đậu móa, chạy mau!” Mấy cái cảnh sát phía trước khi chạy tới cửa khách sạn, Hứa Điềm tại phía sau hét một tiếng, đem lá gan của bọn chúng kém chút hoảng sợ rách ra, liền bắt đầu vắt chân lên cổ mà chạy.

“Thật mẹ nó a nhật chó, làm nhiều như vậy, lần nào không phải thuận thuận lợi lợi, không nghĩ tới hôm nay gặp được một cái cảnh sát thật!”

“Đại ca, nhìn nàng chỉ là một cái nữ cảnh sát, chúng ta sợ nàng cái cọng lông a, hơn nữa dáng dấp của nữ cảnh sát kia thật không tệ a, không bằng chúng ta làm nàng, sau đó lập tức lên đường!”

“Đúng vậy a, đại ca, nữ cảnh sát này thật hăng hái, con mẹ nó a, đời này cũng đủ!”

Mấy cái cảnh sát một bên chạy, một bên hướng phía cảnh sát cầm đầu nói nói.

“Tất cả im miệng cho ta!” Cảnh sát cầm đầu một tiếng quát lớn, “Đậu móa, các ngươi cũng là thân phận gì, chính mình không biết sao? Vạn nhất bị bắt lại, cũng là phát súng lấy mạng, đừng nói nhiều, đào mệnh quan trọng hơn!”

“Đứng lại cho ta!” Mà lúc này, Hứa Điềm đã đuổi tới trên đường, tiến lên một chân, đem một tên cảnh sát chạy ở sau cùng một bên, một chân đạp cái chó gặm phân.

“Ai u, mẹ ta a!” Cảnh sát nằm rạp trên mặt đất, một thân kêu rên, nón mũ cũng lăn ra xa.

“Lão tam!” Mấy cái cảnh sát ở phía trước thấy vậy, nhất thời dừng bước, một mặt lo lắng.

“Thao mụ nó, liều!” Thấy đồng bọn bị bắt lại, con mắt của mấy cái cảnh sát cũng hồng, quay người liền hướng phía Hứa Điềm nhào tới.

Hứa Điềm cũng không hoảng hốt gấp gáp, một cái đá ngang trong nháy mắt lại đánh ngã một cái, sau đó cùng đám cảnh sát còn lại đánh nhau.

“Còn nói, cô nàng này thân thủ rất không tệ.” Lâm Hải ở một bên ôm cánh tay, dù bận vẫn ung dung nhìn lấy.

Giờ phút này hắn đã thấy rõ, mấy cái cảnh sát này, con mẹ nó đều là giả, chỉ là bọn họ có chút xui xẻo, lúc đầu muốn lừa bịp ít tiền, không nghĩ tới lừa bịp đến trên thân cảnh sát thật.

Thấy Hứa Điềm không có nguy hiểm gì, Lâm Hải cũng tạm thời không có ý định động thủ, nếu như Hứa Điềm lẻ loi một mình đem mấy cái cảnh sát giả này bắt lấy, hẳn là một cái công lớn đi, ai biết nếu có mình hỗ trợ, công lao của Hứa Điềm có thể bị chính mình phân đi hay không?

Lâm Hải không rõ ràng môn đạo lập công trong đám cảnh sát, cho nên vì lý do an toàn, hắn lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, chỉ cần Hứa Điềm không gặp nguy hiểm, hắn liền quyết định, để Hứa Điềm một người đến giải quyết.

“Thao mụ hắn, động gia hỏa!” Mấy cái cảnh sát giả làm sao cũng không nghĩ tới, một cô gái nũng nịu như Hứa Điềm, khi động thủ, đã vậy còn quá hung mãnh, không đến một chút thời gian, trên người mỗi cá nhân cũng chịu mấy lần quyền cước của Hứa Điềm.

Những này cảnh sát giả vốn đều là dân liều mạng rất thích tranh đấu tàn nhẫn, cứ như vậy, lập tức đem lệ khí trong lòng kích phát ra, từng cái nhao nhao cởi xuống cảnh côn bên hông, hướng phía Hứa Điềm hung mãnh đánh tới.

Cho dù công phu của Hứa Điềm tốt, thì nói cho cùng cũng là nữ hài, từ bên trên thể lực so với nam nhân thì đã kém không ít, trước đó còn đánh nhau một phen, tuy chiếm thượng phong, nhưng khí lực của Hứa Điềm cũng tiêu hao không sai biệt lắm.

Hiện tại, những dân liều mạng này lại cầm vũ khí lên, từng bước ép sát, Hứa Điềm rốt cục chống đỡ hết nổi, có chút không chống đỡ được.

Hứa Điềm bị mấy cái cảnh sát giả bức đến liên tiếp lui về phía sau, một khuôn mặt xinh xắn lấm tấm mồ hôi, trên trán có mấy lọn tóc thấp rủ xuống, vậy mà không duyên cớ thêm ra một tia vị đạo cực độ vũ mị, để cổ họng của mấy cái cảnh sát giả kia khô khốc một hồi.

“Con mẹ nó a, cái nữ cảnh sát này thật chọc người a, một hồi nhất định phải bắt sống nàng, mang về hảo hảo chơi đùa!” Trong đầu mấy cái giả cảnh sát không hẹn mà cùng toát ra ý nghĩ đồng dạng.

Mà giờ khắc này, trên đường phố đã tụ rất nhiều người qua đường, thấy một cô gái giao thủ cùng vài cảnh sát, bắt đầu nhao nhao một mặt hiếu kỳ châu đầu ghé tai.

“Oa, cái nữ hài này thật lợi hại a, nhiều cảnh sát như vậy cũng không bắt được nàng!”

“Cái nữ hài này không phải là cường đạo trong truyền thuyết sao?”

“Ngươi nhìn dung mạo của nàng xinh đẹp như vậy, nói không chừng là nữ nhân của cái đại ca xã hội đen nào a!”

“Cảnh sát thúc thúc, cố lên bắt người xấu!” Đột nhiên, một âm thanh non nớt của đứa bé con vang lên, đám người vây xem lập tức đi theo hô quát lên.

“Cảnh sát, cố lên!”

“Đem người xấu bắt lấy!”

“Đồng chí cảnh sát, chúng ta ủng hộ ngươi!”

“Thêm chút sức a, các cảnh sát thúc thúc!”

Mọi người la lên, để tinh thần của mấy cái cảnh sát giả tất cả đều chấn động, thần thái bắt đầu thay đổi sáng láng lên.

“Mọi người yên tâm, người xấu chạy không thoát!” Một cái cảnh sát giả kích động, quay đầu lại hướng phía mọi người run rẩy khua khua hai tay.

Kết quả, mất tập trung một cái, liền bị Hứa Điềm đạp đằng sau lưng một chân, té ngã trên đất, gặm miệng đầy bùn.

“Hống!” Đám người nhất thời truyền đến một trận cười vang.

“Ngu xuẩn!” Tên cầm đầu cảnh sát giả thấy vậy, cái mũi kém chút tức điên.

Mẹ nó, kích động cái quỷ a ngươi, chúng ta con mẹ nó là cảnh sát giả có được hay không?

Lâm Hải ở một bên nhìn, trong lòng cũng là một trận buồn cười, mẹ nó mấy cái hàng này thật đúng là với nhị (ngu), nhân dân quần chúng hô một cái, thế mà thật đúng là đem chính mình coi thành cảnh sát.

Bất quá nhìn Hứa Điềm giống như có lẽ đã có chút chống đỡ không nổi, Lâm Hải thầm than một tiếng, xem ra chính mình phải ra tay.

Thế nhưng là, Lâm Hải còn không có động, đột nhiên một đạo bóng hình xinh đẹp màu trắng, vọt mạnh nhập vòng chiến đấu.

“Không tốt!” Lâm Hải đột nhiên kinh hãi, tại trong nháy mắt hắn ngây người, cái bóng trắng này, như lôi đình nhất kích, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hứa Điềm!

Chương 476: Vân Thắng Tây Kinh

Hứa Điềm giờ phút này, tại phía dưới công kích liên hợp của mấy cái cảnh sát giả, đã sớm thua chị kém em, mắt thấy một cái bàn tay mập mạp, liền muốn khắc ở trước ngực chính mình, trong lòng kinh hãi, muốn trốn tránh cũng đã không kịp.

“Cái Lâm Hải đáng chết này!” Thời khắc nguy cấp, Hứa Điềm không khỏi thầm mắng Lâm Hải, thân thủ Lâm Hải có bao nhiêu cao minh, nàng thế nhưng là biết rõ ràng, hiện tại mắt thấy chính mình là phải thụ thương, Lâm Hải vẫn còn khoanh tay đứng nhìn, nhất thời để trong lòng Hứa Điềm đại buồn bực.

Chỉ là, nàng không biết là, giờ phút này Lâm Hải, đã động.

Chỉ thấy tay phải Lâm Hải hơi cong, bỗng nhiên bỗng dưng một trảo kéo lại, trong lòng thầm quát một tiếng!

“Trích Tinh Thủ!”

Sau một khắc, đạo bóng hình xinh đẹp màu trắng kia, thân thể bỗng nhiên trì trệ, vậy mà bỗng dưng bay lên, hướng về phía sau quẳng qua.

“Võ giả Hóa Cảnh!” Trong đám người, đồng tử của một cái lão giả bỗng nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

Mà cùng lúc đó, thân hình Lâm Hải cũng động, mọi người căn bản không có thấy rõ, Lâm Hải đã đến trước mặt mấy cái cảnh sát giả, hai tay xen lẫn vung vẩy, nhất thời tiếng kêu rên liên hồi.

Sau một khắc, mấy cái cảnh sát giả, tất cả đều nằm trên mặt đất, thống khổ kêu rên lên.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào!” Mọi người vây xem, lập tức tất cả đều mộng.

Chuyện xảy ra quá mức đột nhiên, động tác của Lâm Hải lại cực nhanh, bọn họ căn bản không thấy rõ ràng là chuyện gì xảy ra, những cảnh sát này liền ngã xuống đất toàn bộ.

“Tặc tử chạy đâu!”

Mà lúc này, một tiếng khẽ kêu, bỗng nhiên từ sau lưng Lâm Hải vang lên, sau đó một đạo kình phong, liền đến sau đầu Lâm Hải.

Lâm Hải đột nhiên quay người, ánh mắt như điện, tay phải nhẹ nhàng vung lên, đạo bóng hình xinh đẹp màu trắng kia lần nữa bị ném bay ra ngoài, lảo đảo mấy bước, kém chút ngã sấp xuống.

“Ta cũng không tin!” Nữ tử áo trắng sắc mặt mặt hồng hào, một cỗ quật cường xông tới, bày ra tư thế, lại phải vọt tới trước!

“Tuệ Nhi, dừng tay!” Đột nhiên, một âm thanh uy nghiêm vang lên, sau đó một cái lão giả tiên phong đạo cốt, đột nhiên một tay bắt lấy cánh tay của nữ tử áo trắng.

“Gia gia, ngươi thả ta ra, bọn họ dưới ban ngày ban mặt, chống lệnh bắt đánh lén cảnh sát, khẳng định không phải là người tốt, ta nhất định phải bắt bọn hắn lại!” Vân Tuệ Nhi dùng sức giãy dụa, tuy nhiên lại làm sao cũng không thoát khỏi bàn tay như kìm sắt của lão nhân.

Lão giả không nói một lời, mà chính là đem ánh mắt gắt gao nhìn sang Lâm Hải, trong lòng sớm đã là sóng to gió lớn.

“Nội kình ngoại phóng, mười bước đả thương người, cái này, đây là tiêu chí độc hữu của võ giả Hóa Cảnh!”

“Người này nhìn niên kỷ, cũng liền chừng hai mươi, làm sao có thể tu luyện tới cấp độ Hóa Cảnh!”

Mà Hứa Điềm giờ phút này cũng nghe được tiếng la của nữ hài, nhất thời hiểu được, cô gái này là hiểu lầm.

Xoa mồ hôi bên trên đầu, Hứa Điềm đem chứng nhận cảnh quan lấy ra, chậm rãi đi đến trước mặt Vân Tuệ Nhi.

“Ngươi tốt, đây là chứng nhận cảnh quan của ta, ta mới là cảnh sát, mấy người bọn họ...” Hứa Điềm hướng mấy cái cảnh sát giả nằm kêu rên trên mặt đất nhất chỉ.

“Đều là giả!”

Nữ hài sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Hứa Điềm một chút, sau đó tiếp nhận chứng nhận cảnh quan của Hứa Điềm, nhìn kỹ một chút.

Sau đó, mặt nữ hài đằng cái đỏ ửng, nhất thời đại quýnh.

“Có lỗi a, ta còn tưởng rằng...”

“Không sao.” Hứa Điềm khẽ cười nói, “Dù sao bọn họ mặc cảnh phục, ta không có mặc, thật mà nói, ngươi cũng là đang thấy việc nghĩa hăng hái làm, hiệp trợ cảnh sát bắt lưu manh đây.”

Nghe Hứa Điềm nói như thế, Vân Tuệ Nhi mới có chút xấu hổ le lưỡi một cái.

“Còn thấy việc nghĩa hăng hái làm đâu, kém chút làm hỏng chuyện của tỷ tỷ.”

Mà đám người xung quanh, cũng từ trong lúc Hứa Điềm cùng Vân Tuệ Nhi nói chuyện với nhau, biết rõ ràng nguyên do của chuyện, lúc lần nữa nhìn về phía Hứa Điềm, không khỏi bắt đầu nhao nhao trở nên sùng bái.

“Trời ạ, nguyên lai cái mỹ nữ này mới là cảnh sát!”

“Người xinh đẹp, công phu lại tốt, lại nói nữ cảnh đều như vậy sao?”

“Nữ cảnh sát này quá mạnh, đám này cảnh sát giả gặp phải nàng, xem như không may.”

Mà càng có hai cái bác gái nhiệt tình, thậm chí chạy tới, hỏi thăm tuổi tác của Hứa Điềm, đã kết hôn chưa, tranh thủ muốn đoạt trước đem con trai của mình giới thiệu cho Hứa Điềm, còn bởi vậy mà kém chút đánh nhau, khiến cho Hứa Điềm dở khóc dở cười một trận.

Thật vất vả cự tuyệt ý tốt của hai cái bác gái, đưa các bà khuyên đi, Hứa Điềm mới móc ra điện thoại, báo động.

Mà lúc này, Lâm Hải cũng đi tới.

Thấy Lâm Hải đi tới, lão giả trước đó lập tức lộ ra một bộ biểu lộ sùng kính.

“Tại hạ Vân Thắng, bái kiến tiên sinh.”

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, không hiểu vì sao cái lão giả tiên phong đạo cốt này, đối với mình lại khách khí như vậy.

“Ngươi tốt.” Lâm Hải không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn hướng phía Vân Thắng gật gật đầu.

“Hừ!” Vân Tuệ Nhi thấy Lâm Hải, thì là nhẹ hừ một tiếng, trước đó nàng bị Lâm Hải lăng không phất tay, liền bay ra ngoài, thực sự cảm thấy có chút mất mặt, cộng thêm bình thường kiêu căng thành quen, tự nhiên không có cái hoà nhã gì cho Lâm Hải.

Mà Vân Thắng thấy Vân Tuệ Nhi có thái độ này, lập tức kinh hãi, cau mày răn dạy nói.

“Tuệ Nhi, không thể vô lý đối với tiên sinh! Còn không mau xin lỗi tiên sinh!”

“Ta...” Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Tuệ Nhi kéo cao, một mặt không tình nguyện, thế nhưng lời nói của Vân Thắng, nàng cũng không dám không nghe, đành phải không tình nguyện liếc trắng Lâm Hải một cái.

“Rõ ràng là hắn đánh ta, còn để cho ta nói xin lỗi hắn.” Vân Tuệ Nhi nhỏ giọng thầm thì một câu, nhưng vẫn là hướng phía Lâm Hải khẽ gật đầu.

“Xin lỗi a.”

“Ha ha, không có việc gì.” Lâm Hải thấy tiểu cô nương này, tuổi cũng cùng muội muội mình không sai biệt lắm, trước đó lại là xuất phát từ ý tốt nên mới nháo hiểu lầm, làm sao còn cùng nàng so đo.

Vân Thắng ở một bên, thấy Lâm Hải đã vậy còn quá bình dị gần gũi, hoàn toàn không có cao ngạo của cao thủ Hóa Cảnh, trong lòng nhất thời vui vẻ, sinh ra ý nghĩ kết giao.

"Xin hỏi, tôn tính đại danh của tiên sinh?"

Lâm Hải chau mày, lão nhân này làm sao cứ gọi mình là tiên sinh a, hơn nữa nói có vẻ nho nhã, nghe thực sự có chút khó chịu.

"Đại gia, ta gọi Lâm Hải." Bất quá, người ta hỏi, Lâm Hải cũng không tiện không đáp.

Chỉ là một tiếng đại gia này, gọi Vân Thắng sợ hãi một trận.

"Ai nha, không dám nhận, nếu như tiên sinh coi trọng tiểu lão nhi này, chúng ta ngang hàng tương xứng liền tốt!"

"Gia gia, ngươi nói cái gì đó?" Vân Tuệ Nhi ở bên cạnh nghe xong liền gấp gáp, cứ như vậy, Lâm Hải này há không phải cũng thành đồng lứa với gia gia mình.

Lâm Hải nghe xong, cũng là một trận mộng bức.

"Cái này, cái này không được đâu, ngài lớn tuổi như vậy, ta sao có thể cùng ngài ngang hàng tương xứng."

"Không không không!" Vân Thắng khoát tay liên tục, "Người bên trong võ đạo chúng ta, từ trước đến nay người mạnh vi tôn, cùng tiên sinh ngang hàng luận giao, vẫn là lão đầu tử ta trèo cao."

"Người bên trong võ đạo?" Lâm Hải sững sờ, "Chính mình lúc nào đã thành người bên trong võ đạo rồi?"

Bất quá thấy Vân Thắng vẫn kiên trì, Lâm Hải cũng không tiện từ chối nữa, liền học bộ dáng ôm quyền của Vân Thắng.

"Đã như vậy, vậy ta liền trèo cao, gọi ngài một tiếng Vân lão ca!"

“Ha ha, tốt, tốt.” Lâm Hải gọi một tiếng Vân lão ca, để trong mắt Vân Thắng lập tức lộ ra quang mang hưng phấn.

“Vậy ta liền nhờ lớn, xưng ngươi một tiếng Lâm lão đệ.”

“Cái gì lão ca, lão đệ, hừ!” Vân Tuệ Nhi ở bên cạnh nghe, nhất thời không cao hứng nghiêng đầu đi.

“Tiểu nha đầu, ngươi đừng lo lắng, chúng ta chỉ luận vai với nhau, ta sẽ không để ngươi kêu ta là gia gia.” Lâm Hải nhìn bộ dáng Vân Tuệ Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, nhất thời trêu chọc nói.

“Phi phi phi, ngươi để ta gọi ta cũng không gọi!” Vân Tuệ Nhi hướng phía Lâm Hải nhún nhún cái mũi nhỏ, nhất thời khiến Lâm Hải cùng Vân Thắng cười ha ha.

Mà lúc này, cảnh sát đã tới, đem mấy cái cảnh sát giả giải lên xe, Hứa Điềm nói một tiếng cùng Lâm Hải, cũng đi theo xe cảnh sát về xử lý.

Mà Vân Thắng thấy Lâm Hải bình dị gần gũi như thế, trong lòng cũng là thập phần vui vẻ, liền mời Lâm Hải tìm một chỗ, thoải mái uống một phen, bất quá Lâm Hải vừa vặn thu được một cái tin tức, liền nói khéo từ chối.

Vân Thắng thấy Lâm Hải cự tuyệt, trên mặt không khỏi tiếc hận một trận, sau đó đưa tay móc ra một tấm danh thiếp, hai tay đưa cho Lâm Hải.

“Lâm lão đệ, lão ca chính là người ở Tây Kinh, ngày mai liền muốn trở về Tây Kinh, nếu như bữa nào lão đệ đến Tây Kinh, nhất định phải gọi điện thoại cho lão ca, lão ca tại Tây Kinh, vẫn còn có chút năng lượng.”

“Tốt, đa tạ lão ca!” Lâm Hải cười, đem danh thiếp nhận lấy, thấy bên trên chỉ có tên cùng điện thoại của Vân Thắng, vô cùng đơn giản.

Lâm Hải không có danh thiếp, liền đem số điện thoại của mình nói cho Vân Thắng, Vân Thắng vô cùng vội vàng trịnh trọng nhớ kỹ.

“Vậy hôm nay tạm biệt, sau này gặp lại!” Ghi lại số điện thoại của Lâm Hải, Vân Thắng liền ôm quyền, mang theo Vân Tuệ Nhi quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Vân Thắng, Lâm Hải lắc đầu cười nhẹ.

“Lão nhân này, có chút ý tứ! Cứ giống như đại hiệp cổ đại.”

Trở lại trên xe, Lâm Hải mới đem cái tin tức lúc trước mở ra.

Đỗ Thiên: Lão đại, có ở đó hay không, vô cùng khẩn cấp! Ở mà nói, mau mau đáp lời!

“Lão đại?” Lâm Hải sững sờ, cái Đỗ Thiên này làm sao đột nhiên gọi mình là lão đại?

Bất quá, hiện tại Lâm Hải cũng không đoái hoài tới việc hỏi cái này, nhìn ngữ khí trong lời nói của Đỗ Thiên, khẳng định là có cái chuyện lớn gì!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ở đây, chuyện gì, ngươi nói!

Chương 477: Đấu địa chủ cũng là chính sự a

Đỗ Thiên: Công chúa Sở Lâm Nhi một mực bặt vô âm tín, Vương Anh cũng không biết tung tích, Sở Giang Vương lần nữa chấn động tức giận, đã phái ra cao thủ trực tiếp tới tìm ngươi!

“Thao, không thể nào!” Lâm Hải giật mình, Sở Lâm Nhi ở ngay tại trong Thánh Cảnh của chính mình đâu, cái gái ngốc này sau khi tỉnh lại, mẹ nó một mực không liên hệ cùng Sở Giang Vương sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Công chúa Sở Lâm Nhi đang ở cùng với ta đâu? A.

Đỗ Thiên: A? Này, Sở Giang Vương nói căn bản không cảm ứng được nơi hạ lạc của Công chúa a?

“Ách...” Lâm Hải không còn gì để nói, mẹ nó, không cảm ứng được thì không biết phát cái Weachat sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, ta biết, đa tạ!

Đỗ Thiên: Lão đại, ngươi quá khách khí, Đỗ Thiên ta có thể có hôm nay, toàn bộ nhờ lão đại chỉ điểm a.

“Dựa vào ta chỉ điểm?” Lâm Hải mộng bức một trận, chính mình lúc nào chỉ điểm qua y a?

Mà lúc này, tin tức của Đỗ Thiên lại phát tới.

Đỗ Thiên: Ta hiện tại, đã tấn thăng làm âm Thần, tuy ở vào hàng cuối cùng bên trong âm Thần, nhưng địa vị cùng lúc trước lại không thể so sánh nổi, đây hết thảy, tất cả đều dựa vào bảo điển‘Hậu Hắc Học’ mà lão đại ban thưởng cho ta a!

“‘Hậu Hắc Học’?” Lâm Hải sững sờ, lúc này mới nhớ tới, lúc trước nhìn Đỗ Thiên như cái đầu gỗ, lúc đánh cờ caro cũng dám cùng Công chúa Sở Lâm Nhi phân cao thấp, chính mình hình như có phát qua cho Đỗ Thiên một bản ‘Hậu Hắc Học’, để y hảo hảo học tập một ít cách đối nhân xử thế.

Chỉ là không nghĩ tới, cái Đỗ Thiên này vậy mà hoạt học hoạt dụng (*học đên đâu ứng dụng đến đó), dựa vào một quyển sách, hỏa tiễn thăng chức.

“Mẹ nó, cái này cũng có thể?” Lâm Hải không còn gì để nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, ta trước liên lạc đi với một chút Công chúa Sở Lâm Nhi, để nàng tranh thủ thời gian cùng Sở Giang Vương câu thông một chút đi.

Việc quan hệ khẩn cấp, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền xuất hiện ở trong Thánh Cảnh.

“Có biết con heo là chết thế nào hay không? Giống như ngươi, xuẩn chết!” Lâm Hải vừa tiến đến, chỗ màng nhĩ liền truyền đến một tiếng gào thét phẫn nộ.

“Mẹ nó, Sư Tử Hà Đông Hống!” Lâm Hải bị chấn động đến vội vàng bịt lỗ tai, chỉ thấy Sở Lâm Nhi thở phì phì chỉ vào Lệ quỷ Thường Tú Lệ, một mặt sụp đổ khiển trách.

Mà Thường Tú Lệ hoảng sợ đến tội nghiệp, đứng chỗ này một cử động cũng không dám, bộ dáng ủy khuất kia, thật sự là làm người ta thấy mà yêu.

“Ha ha!” Lâm Hải thấy vậy, nhất thời nhịn không được, bật cười.

Mẹ nó, mặc cho ai đoán chừng cũng không nghĩ ra, cái nữ nhân bị giáo huấn giống như tôn tử này, toét miệng sắp khóc, cũng là cái Lệ quỷ hung mãnh ngoan độc lúc trước a?

“Chủ nhân tốt!” Thấy Lâm Hải tiến đến, Tiên Nhi nhàn nhạt mỉm cười, hướng phía Lâm Hải thi lễ.

Mà Sở Lâm Nhi lại đem Thường Tú Lệ giáo huấn vài câu, mới đưa đầu chuyển hướng sang Lâm Hải.

“Lâm Hải thân ái, ngươi tới.” Bộ dáng hung ác răn dạy trước đó của Sở Lâm Nhi biến mất vô tung không còn tăm hơi, lập tức thay đổi một bộ nụ cười thiên chân khả ái, còn hướng lấy Lâm Hải nháy mắt mấy cái, cộng thêm khuôn mặt yêu mị cùng cực lúc này của nàng, để Lâm Hải nhìn mà lòng ngứa ngáy khó nhịn một trận.

“Mẹ nó, thật là một cái yêu tinh, quá câu hồn phách người.”

Bất quá Lâm Hải đối với Sở Lâm Nhi lại có hiểu biết rất rõ, xem xét nàng là cái dạng này, Lâm Hải liền biết rõ không thể có chuyện tốt, bị dọa đến vội vàng hướng phía sau lưng nhảy một cái, hai tay che ngực, cẩn thận nhìn chằm chằm vào Sở Lâm Nhi.

“Uy, có việc nói chuyện a, ca ca ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, không ăn một bộ sắc dụ này của ngươi!”

Sở Lâm Nhi nghe xong, nhất thời trở mặt, sau đó phát ra một cỗ uy áp cường đại.

“Hừ, đã như vậy, bản cung đành phải tới cứng!” Nói xong, hai tay Sở Lâm Nhi lăng không một trảo, trực tiếp đem Lâm Hải nắm lên, cách mặt đất cao chừng mười mấy mét.

“Bồi bản Công chúa chơi một trăm ván đấu địa chủ!”

“Mẹ nó!” Lâm Hải bị Sở Lâm Nhi lăng không nắm lấy, đầu mê muội một trận.

“Mơ tưởng, ca ca ta thà chết chứ không chịu khuất phục! Ai u, mẹ ta nha!” Lâm Hải mới vừa nói xong, Sở Lâm Nhi bỗng nhiên buông tay, Lâm Hải trực tiếp từ trên không trung rơi xuống.

Thời điểm cách mặt đất khoảng chừng còn có hai mét, bên hông Lâm Hải ưỡn một cái, bình ổn rơi xuống đất.

“Em gái ngươi, muốn ngã chết ca ca a!” Lâm Hải vừa chửi một câu, Sở Lâm Nhi bỗng nhiên lấn người mà lên, kéo lại cánh tay Lâm Hải, bắt đầu lắc lắc không ngừng.

“Lâm Hải ca ca, ngươi liền bồi người ta chơi một hồi nha, cái Thường Tú Lệ kia ngu xuẩn như heo, cùng chơi với nàng ta đều nhanh đem người ta tức chết!”

“Ồ!” Lâm Hải buồn nôn trực tiếp nổi da gà cả người, vội vàng đem tay Sở Lâm Nhi gạt ra, cái này mẹ nó lại bắt đầu chiến thuật nũng nịu.

“Ta nói Lâm Nhi Công chúa, mình có thể thật dễ nói chuyện hay không, ngươi dạng này, ta thấy đau gan.”

“Hừ!” Sở Lâm Nhi nghe được, nhất thời hừ lạnh một tiếng, hai con mắt to trong nháy mắt trở nên nước mắt rưng rưng, mắt thấy là phải khóc lên.

“Mẹ nó!” Lâm Hải sầu đến che trán, cái Sở Lâm Nhi này cũng quá kỳ hoa, vì chơi cái đấu địa chủ này, có phải hay không đặc biệt chạy đến Thục Địa học trở mặt a.

“Được, Lâm Nhi Công chúa, đừng làm rộn, tìm ngươi có chính sự!” Lâm Hải vội vàng đem Sở Lâm Nhi ngừng, nếu không cái Công chúa dở hơi này, còn không biết có cái gì phương pháp mới gì đây.

“Đấu địa chủ cũng là chính sự a.” Sở Lâm Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, ngây thơ nói nói.

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp sụp đổ.

“Có hết hay không, có tin ta đem đấu địa chủ của ngươi tháo dỡ hay không!”

“Tốt a, ngươi nói đi.” Lâm Hải vừa phát hỏa, Sở Lâm Nhi lập tức khôi phục bình thường, một bản nghiêm túc nói nói.

“Ách...” Lâm Hải bị chuyển biến bất thình lình của Sở Lâm Nhi, khiến cho choáng váng một trận.

“Lâm Nhi Công chúa, cái công phu trở mặt của ngươi này, thật sự là tuyệt!” Lâm Hải trực tiếp giơ ngón tay cái lên.

"Được, không phải có chính sự à, đến cùng là chuyện gì?"

"Cha ngươi tìm không ra ngươi."

"Phụ vương tìm ta? Ông ấy tìm ta làm gì?" Sở Lâm Nhi nghi hoặc hỏi.

Lâm Hải trợn trắng mắt, mẹ nó, tâm cô nương này thật là lớn.

"Ngươi tại trong Thánh Cảnh, cha ngươi giống như không cảm ứng được ngươi, hiện tại phái người tới, tìm ta đòi người đâu, ngươi không cùng cha ngươi liên lạc qua sao?"

"Há, thời điểm ta mới vừa vào Thánh Cảnh, tựa như là có thu được mấy cái tin tức của phụ vương, bất quá ta khi đó bận bịu, liền không đáp về." Sở Lâm Nhi yếu ớt nói nói.

"Bận bịu không thể đáp về? Ngươi khi đó đang bận cái gì?" Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

"Bận đấu địa chủ a."

Phốc!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, mẹ nó, hài tử xui xẻo này, cũng quá không đáng tin cậy đi, vì cái đấu địa chủ, liền cả cha mình đều không để ý, phục!

"Lâm Nhi Công chúa của ta a, cha ngươi đoán chừng đều nhanh gấp ra bệnh, ngươi còn ở lại chỗ này đấu địa chủ, ta con mẹ nó a viết cho ngươi một cái chữ phục!"

"Người ta về sau liền quên nha." Cái miệng nhỏ nhắn của Sở Lâm Nhi bĩu lên, bị Lâm Hải nói thế, tựa hồ cũng có chút ngượng ngùng.

"Vậy phiền phức ngươi, hiện tại tranh thủ thời gian nói một tiếng cùng ngươi cha đi, nói muộn, làm không cẩn thận mạng nhỏ của ca ca liền không có.” Lâm Hải tức giận nói nói.

“A.” Sở Lâm Nhi đáp một tiếng, sau đó mở Weachat ra.

Sở Lâm Nhi: Phụ vương, ngươi tìm ta?

Sở Giang Vương: Lâm nhi!!! Ngươi không có việc gì? Ngươi ở đâu, phụ vương làm sao không cảm ứng được ngươi! (phía sau là một biểu lộ kinh hỉ)

Sở Lâm Nhi: Phụ vương yên tâm, ta không sao, ta đang tu luyện ở trong một cái mật địa!

Sở Giang Vương: Vậy là tốt rồi, những ngày này thật sự là hù chết ta.

Sở Lâm Nhi: Để phụ vương lo lắng.

Sở Giang Vương: Ta mới vừa vặn phái ra bốn cái Quỷ Soa, chuẩn bị đem cái Lâm Hải kia bắt trở lại, ép hỏi nơi hạ lạc của ngươi đâu, chắc hẳn bọn họ cũng đã gần đến.

Sở Lâm Nhi: Phụ vương tuyệt đối không nên, Lâm Hải đối với ta có ân, cái chỗ mật địa này, ở ngay tại trong nhà Lâm Hải.

Sở Giang Vương: Nếu như thế, vậy bốn cái Quỷ Soa này cũng không cần trở về, để bọn họ lưu lại bảo hộ cho ngươi đi, lần này ngươi đột nhiên mất tích, phụ vương thật sự là sợ.

Hai cha con lại trò chuyện một hồi, vì Sở Giang Vương có công sự tại thân, mới kết thúc nói chuyện phiếm.

“Được, không có việc gì, sẽ không có người đi bắt ngươi, hiện tại theo giúp ta đấu địa chủ đi.” Sở Lâm Nhi hướng phía Lâm Hải dương dương điện thoại di động, hưng phấn nói nói.

“Còn chơi?” Lâm Hải không còn gì để nói, sau đó chỉ chỉ Thường Tú Lệ.

“Tìm nàng ta đi!”

Thường Tú Lệ nhất thời lộ ra một cái biểu lộ hoảng sợ, mà Lâm Hải mắt thấy sắc mặt Sở Lâm Nhi phải đổi, cuống quít hơi chuyển động ý nghĩ một chút, biến mất ở trong Thánh Cảnh.

“Lâm Hải, ngươi trở lại cho ta!” Thẳng đến khi xuất hiện trong xe, thanh âm phẫn nộ của Sở Lâm Nhi, vẫn còn quanh quẩn tại trong đầu Lâm Hải, chấn động đến mức Lâm Hải choáng váng một trận.

“Mẹ nó, thiếu nữ phát tác bệnh nghiện net, thật sự là không chịu được!”

Lâm Hải lắc đầu, lái xe, về đến nhà.

Chương 478: Tiền này, gã không trả cũng phải trả!

Nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, Lâm Hải chậm rãi mở hai mắt ra, tinh mang lóe lên một cái rồi biến mất.

Lại là một đêm tu luyện, Lâm Hải cảm thấy chân khí trong cơ thể mình tràn đầy, tu vi lại có một tia tinh tiến, chỉ là cách cảnh giới đột phá trước mắt, tựa hồ còn có một khoảng cách không nhỏ.

“Ai, linh khí thiên địa hiện tại thật sự là quá mỏng manh, chiếu theo tốc độ này, không biết tới ngày nào, mới có thể tu luyện thành Tiên.” Lâm Hải lắc đầu thở dài một trận.

Ăn xong điểm tâm, Tống Cần gọi điện thoại cho muội muội mình, cũng chính là Tiểu di của Lâm Hải, chuẩn bị nói một tiếng cùng các nàng, chuyện để Lâm Hải đi đón các nàng đến trong thành phố mở siêu thị.

Thế nhưng đánh điện thoại qua, nhắc nhở đối phương đã ngừng sử dụng.

“Làm sao lại ngừng sử dụng a?” Nhà Tiểu di của Lâm Hải, sinh hoạt tuy gian khổ, chỉ có một chiếc điện thoại di động, cái này một khi ngừng sử dụng, liền trực tiếp không liên lạc được.

“Thôi, mẹ, để ta trực tiếp đi qua đi, dù sao bọn Tiểu di bình thường không có việc gì, hẳn là cũng sẽ không ra khỏi nhà.”

“Vậy được, ngươi trên đường đi chậm một chút.”

Lâm Hải đáp ứng một tiếng, đi ra ngoài lái xe đi.

Nhà Tiểu di nằm ở một cái thôn nhỏ thuộc chợ huyện tại Giang Nam, cách khu vực thành thị cũng mấy chục kilomat, đi một canh giờ liền đến.

Vừa vào thôn làng, đôi mi của Lâm Hải không khỏi liền nhăn lại, đường đất mấp mô, thật sự là quá khó đi.

Số lần Lâm Hải đến nhà Tiểu di cũng không phải là quá nhiều, cơ bản cũng chính là lúc năm mới mới đến thăm một chút, dựa vào trí nhớ, Lâm Hải dừng lại trước mặt một căn nhà đất thấp bé.

Thấy cửa mở ra, Lâm Hải xuống xe, trực tiếp đi vào.

Vừa vào nhà, chỉ thấy một người nam tử trung niên, ngồi bên trên giường đất hút thuốc, mặt mũi tràn đầy mây đen than thở.

Còn bên cạnh là một cái phụ nữ trung niên, đang cau mày oán giận.

“Tiền này đều thiếu nợ mình sắp tới bốn năm, gã dựa vào cái gì mà không trả!”

“Gã không nói không trả, gã chỉ nói không có tiền.” Nam tử cúi đầu, nhỏ giọng nói nói.

“Không có tiền? Không có tiền gã có thể mở chỗ nuôi bò à? Gã có không có tiền hơn, cũng không thiếu hơn một vạn của nhà chúng ta a?”

“Ngươi nói những này có làm được cái gì, ta cũng không phải không muốn đòi, người ta nói không có, ta còn có thể làm sao?” Nam tử tựa hồ cũng có chút gấp.

“Làm sao bây giờ? Không có mình liền không đi, ăn nhà gã ở nhà gã, nhìn gã có trả hay không!”

“Ngươi đây không phải là hồ nháo sao?”

“Ta làm sao lại hồ nháo, không dạng này gã có thể trả sao? Tân tân khổ khổ đi theo gã làm hơn nửa năm, mới kiếm tới hơn một vạn khối tiền như thế, gã nói không cho liền không cho a, không được, chúng ta hiện tại liền cùng gã nói chuyện!” Nữ nhân nói, liền lôi kéo nam nhân đứng dậy.

“Ai nha, được, muốn đi chính ngươi đi đi, ta dù sao không đi.”

“Ngươi cái không có tiền đồ, một chút tiền cũng không đòi về được, để cho ta một nữ nhân qua đòi, ngươi không biết trong nhà cũng đói sao!”

Mắt thấy hai người trong phòng liền muốn ầm ĩ lên, Lâm Hải vội vàng cất bước đi vào.

“Tiểu di, dượng.”

Hai người trong phòng vội vàng quay đầu, thấy là Lâm Hải, nữ nhân lập tức lộ ra nụ cười.

“Ai nha, đây không phải Tiểu Hải à, làm sao ngươi lại tới, nhanh vào phòng nhanh vào phòng.” Tống Hà vội vàng nhiệt tình đem Lâm Hải kéo vào trong phòng.

“Tiểu Hải tới rồi.” Thái Tường là cái người không giỏi ăn nói, thấy Lâm Hải tiến vào, nói một tiếng, liền không có nói nữa.

“Tiểu di, Dượng, trong nhà có phải có việc hay không?” Lâm Hải trước đó thấy hai người cãi nhau, liền quan tâm hỏi.

Nhấc lên việc này, Tống Hà nhất thời tức lên liền không kín miệng, đem chuyện đã xảy ra rõ ràng rành mạch cùng Lâm Hải nói một lần.

Nguyên lai, hơn ba năm trước, Thái Tường đi theo một cái chủ thầu ở trong thôn gọi là Triệu Kiệt ra ngoài làm công nửa năm, thế nhưng sau khi trở về, tiền công vẫn không kết toàn, Thái Tường qua nhà đòi mấy lần, Triệu Kiệt đều nói không có tiền, để qua một đoạn thời gian rồi lại nói.

Kết quả cái này thoáng qua một cái, cũng là hơn ba năm, mắt thấy nhà Triệu Kiệt thời gian qua càng ngày càng tốt, dựng nhà lầu, mua xe con, trước đây không lâu lại xây dựng chuồng nuôi bò, thế nhưng là hơn một vạn khối tiền thiếu Thái Tường, từ đầu đến cuối lại không có trả.

Hôm qua, Thái Tường tại dưới khuyến khích của Tống Hà, lại kiên trì qua đòi một lần, kết quả người ta vẫn là một câu hiện tại không có tiền, chờ một chút, liền đem Thái Tường phơi ở một bên.

Thái Tường ngồi một hồi tại nhà Triệu Kiệt, thấy căn bản không có ai phản ứng đến mình, đành phải xám xịt lại trở về, đem Tống Hà tức đến quá sức.

Trước khi Lâm Hải đến, Tống Hà liền để Thái Tường lại đi đòi tiền, Thái Tường đi lại nhiều như vậy, đã rụt rè, chết sống không muốn đi nữa, hai người lúc này mới ầm ĩ lên.

“Tiểu Hải a, ngươi nói Dượng ngươi, uất ức bao nhiêu a, đã sắp tới bốn năm, nếu không trở lại coi như thôi, những gã muốn không trả liền không trả.” Tống Hà càng nói càng tức, nhất thời lại đem Thái Tường quở trách một hồi.

“Được rồi, Tiểu di, ngươi cũng đừng oán trách Dượng nữa.” Lâm Hải mở lời an ủi nói.

Hiện tại xã hội này, nợ tiền đều là đại gia, Dượng là một cái trung thực như thế, lại kiệm lời ít nói, có thể đem tiền đòi trở về mới là lạ.

“Ai, thật sự là tức chết ta.” Tống Hà thở dài.

“Cái kia, Tiểu Hải, ngươi trước ngồi, Tiểu di ra ngoài mua thức ăn, làm xương sường nướng ngươi thích ăn nhất cho ngươi.” Nói xong, Tống Hà xoay người muốn đi ra khỏi cửa.

“Tiểu di, không cần.” Lâm Hải vội vàng ngăn lại, trong lòng một trận ấm áp, hắn vừa rồi đã nghe được, câu nói kia của Tiểu di, trong nhà đã đói.

Nhà Tiểu di tuy sinh hoạt tương đối khó khăn, nhưng mỗi lần mình đến, Tiểu di đều muốn làm xương sườn cho mình ăn, hắn nhớ kỹ tiểu biểu đệ nhà Tiểu di đã từng ngây thơ nói, trông mong lớn nhất của bọn họ không phải là ăn tết, mà chính là Lâm Hải biểu ca đến, bởi vì Lâm Hải biểu ca vừa đến, trong nhà ăn còn ngon hơn năm mới.

Không chỉ có như thế, mỗi lần đến, Tiểu di đều muốn cho mình hai trăm khối tiền, chính mình mỗi lần cũng từ chối, nhưng Tiểu di lại nói không thể kết hôn cũng vẫn là hài tử, cứng rắn muốn nhét vào cho chính mình đâu. Kỳ thực Lâm Hải biết rõ, Tiểu di là sợ mình một người sinh hoạt ở bên ngoài, không nỡ ăn mặc, khiến cho mỗi lần rời khỏi nhà Tiểu di, vành mắt Lâm Hải đều là hồng hồng.

“Như vậy sao được, ngươi thật vất vả mới đến một chuyến, ngươi ngồi đừng quản.”

“Không cần đâu, Tiểu di.” Lâm Hải vội vàng đem Tống Hà giữ chặt.

“Tiểu di, ngươi trước chớ vội nấu cơm, như vậy đi, ta trước cùng các ngươi đi tới cái nhà Triệu Kiệt kia, giúp đỡ đem tiền đòi trở về.”

“Ngươi cùng đi đòi tiền?” Tống Hà sững sờ, sau đó dùng sức lắc đầu.

“Không nên không nên, ngươi thật vất vả mới đến một chuyến, nào có thể để ngươi đi theo.”

“Tốt, Tiểu di!” Lâm Hải vươn một tay đỡ Tống Hà tngồi tại trên giường, “Tiểu di, ngươi nghe cháu ngoại ngươi đi, chúng ta hiện tại liền đi đòi tiền, ta cam đoan đem tiền của các ngươi đòi trở về.”

“Cái này...” Thấy Lâm Hải nói khẳng định như vậy, Tống Hà cũng có chút tâm động, dù sao đây chính là hơn một vạn khối tiền a, tuy không nhiều, nhưng đối với gia đình bọn họ mà nói, cũng đã không sai biệt lắm là thu nhập của một năm.

“Được, đừng do dự, chúng ta đi thôi.” Lâm Hải nói xong, đứng dậy kéo Tống Hà cùng Thái Tường liền đi ra ngoài.

Thái Tường lúc đầu không muốn đi, nhưng thấy Lâm Hải cũng kiên quyết như vậy, cũng không tiện nói không đi.

“Vậy các ngươi đợi lát nữa, trong nhà Triệu Kiệt nuôi bò, cách tám kilomet đâu, ta qua mượn chiếc xe gắn máy.”

“Không cần, Dượng, ta lái xe tới.” Lâm Hải cười nói nói.

“Lái xe?” Thái Tường cùng Tống Hà đồng thời sững sờ, tuy Tống Cần ở trong điện thoại đã cùng Tống Hà nói qua, bọn họ đã đến trong thành, nhưng cũng không có nói rõ, Thái Tường cùng Tống Hà vẫn cho là bọn họ là đến làm thuê trong thành, làm sao cũng không nghĩ tới, liền xe cũng mua.

Nhất là lúc vừa nhìn thấy chiếc Porsche khí phái ngừng lại ở cửa kia, hai người nhất thời cũng kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ tuy không biết nhãn hiệu của chiếc xe này là gì, nhưng chỉ nhìn từ bên ngoài, liền biết giá cả chắc không ít.

Lên xe, Thái Tường một mặt mới lạ sờ sờ cái này, sờ sờ cái kia, hâm mộ nói không nên lời.

“Tiểu Hải, đây là xe ngươi mua?”

“Đúng a, Dượng.” Lâm Hải vừa nói, một bên nổ máy xe.

“Ai nha, xe này thật đắt a? Ta nhìn Triệu Kiệt lái một chiếc Toyota Cash rồi, nói hết mười mấy vạn đâu, bất quá nhìn cũng không có khí phái như của ngươi!”

“Toyota Corolla?” Lâm Hải cười hỏi.

“Đúng đúng đúng, chính là Toyota Corolla!” Thái Tường liên tục gật đầu.

“A.” Lâm Hải cười cười, không nói chuyện.

Khoảng cách tám kilomet, nói đến liền đến, mất vài phút, Lâm Hải xe liền ngừng đến trước cửa nhà nuôi bò của Triệu Kiệt.

“Thật, thật đi vào a?” Vừa tới cửa, Thái Tường lại có chút rụt rè.

“Nói nhảm, cũng đã đến nơi này, còn trở về hay sao?” Tống Hà tức giận nói nói.

“Được, Dượng, Tiểu di, yên tâm đi vào đòi là được.” Nói xong, trong mắt Lâm Hải đột nhiên phát lạnh.

“Tiền này, gã không muốn trả cũng phải trả!”

Chương 479: Trả lại gấp mười lần

Tại dưới Thái Tường dẫn đường, Lâm Hải cùng Tống Hà cùng một chỗ, đi vào bên trong một gian nhà trệt ở bên cạnh chuồng nuôi bò.

Cửa vừa đẩy mở, nhất thời một trận tiếng ồn ào truyền lọt vào trong tai, trong phòng chướng khí mù mịt, trên mặt bàn chính giữa, bốn cái nam nhân hai tay để trần, đang đánh mạt chược, bốn phía xin có một vòng quan sát.

Thái Tường đứng tại cửa ra vào, nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, xem xét điệu bộ này, ông ta cũng có chút sợ hãi.

Lúc này, cũng có mấy người phát hiện ra Thái Tường, sau khi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn một chút, liền lại đem đầu chuyển qua, hoàn toàn không có ai phản ứng đến Thái Tường.

“Đi vào a.” Thấy Thái Tường đứng tại cửa ra vào, bộ dáng không nhúc nhích, Tống Hà nhịn không được đẩy ông một cái.

“Ngươi đẩy ta làm gì.” Thái Tường lầm bầm một câu, vẫn là kiên trì đi tới, đứng ở bên cạnh một cái đại hán đầu to đang đánh mạt chược.

“Lão Triệu a, đánh bài đây.” Thái Tường cười theo, ăn nói khép nép.

“A.” Triệu Kiệt qua loa một tiếng, mí mắt đều không nhấc lên một chút.

Thấy Triệu Kiệt có thái độ này, tâm lý Thái Tường rụt rè một trận, dùng sức xoa xoa tay, lấy dũng khí mở miệng lần nữa.

“Cái kia, Lão Triệu, ngươi nhìn hơn một vạn của ta này...”

“Nói bừa a, từ sờ, ha ha ha ha!” Thái Tường còn chưa nói xong, Triệu Kiệt bỗng nhiên sờ tới một lá bài, ba cái đập trên bàn, đem lời nói phía sau của Thái Tường, trực tiếp nghẹn trở về.

“Ha ha, đưa tiền, đưa tiền!” Triệu Kiệt một bên soạt mạt chược, một bên hướng phía ba người còn lại đòi tiền.

“Thao, lại từ sờ, cũng liên tiếp sờ ba thanh.”

“Triệu ca hôm nay có vận may không tệ a, có phải tối hôm qua sờ phải địa phương không nên sờ hay không?”

“Cút sang một bên, làm như ai cũng giống ngươi a.”

“Thật đúng là nói không chính xác, ta từ xa đã ngửi thấy trên tay Triệu ca có một cỗ mùi khai, đây chính là vị đạo đặc thù của nữ nhân a, ha ha ha ha!”

Vừa đánh Mạt chược, lại xem náo nhiệt, nhất thời hò hét ầm ĩ nói cười rộ lên.

“Ách...” Thái Tường đứng ở một bên, một trận xấu hổ.

Thẳng đến khi mạt chược xếp tốt, âm thanh vui cười của đám người mới dần dần an tĩnh lại, Tống Hà vội vàng nhẹ nhàng thọc Thái Tường một chút.

Thái Tường lúc này mới hít sâu một hơi, lần nữa lấy dũng khí.

“Lão Triệu a, sự tình hơn một vạn khối tiền của ta này, ngươi nhìn...”

Thái Tường còn chưa nói xong, Triệu Kiệt ba một tiếng, đem một mở tấm mạt chược vừa bắt vào tay, đột nhiên ba cái ném trên bàn, đem Thái Tường dọa đến toàn thân khẽ run rẩy.

Mà Triệu Kiệt đột nhiên quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang Thái Tường.

“Ta nói ngươi xảy ra chuyện gì? A! Hôm qua không phải đã nói cùng ngươi sao, không có tiền! Về nhà chờ đi!”

“Có phiền hay không a!” Triệu Kiệt tức giận trừng Thái Tường một chút, quay đầu tiếp tục đánh bài.

“Mẹ nó, ngươi tới làm gì! Cút!” Triệu Kiệt đem một tấm hồng trung vừa sờ đến, trực tiếp ném tới bên trên bàn đánh bài.

Thái Tường đứng ở bên cạnh, mặt mo lập tức đỏ ửng, biết rõ Triệu Kiệt đây là mượn bài mắng chửi người đây.

“Ai.” Thái Tường than nhẹ một tiếng, nhất thời cảm thấy vừa mất mặt lại uất ức, tâm lý khổ sở một trận, xoay người liền chuẩn bị rời đi.

Mà lúc này đây, Lâm Hải bỗng nhiên tiến lên, đem Thái Tường lôi lại.

“Dượng, ngươi đừng khổ sở, ta giúp ngươi!”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp đi đến trước bàn mạt chược, sau đó duỗi tay ra, soạt một tiếng, trực tiếp đem cái bàn lật lên.

“Đậu phộng!” Đám đang đánh mạt chược cùng xem náo nhiệt, tất cả đều vội vàng không kịp chuẩn bị, nhất thời đều đứng lên.

Mà Triệu Kiệt đột nhiên đứng dậy, sau đó vừa nghiêng đầu, liền thấy khuôn mặt băng lãnh của Lâm Hải!

“Ngươi con mẹ nó là ai vậy, ngươi muốn chết a!” Triệu Kiệt trừng tròng mắt, nhấc tay chỉ vào cái mũi của Lâm Hải, hung hăng càn quấy rống nói.

Triệu Kiệt mới mở miệng, những người khác phần phật một tiếng, liền đem Lâm Hải cùng vợ chồng Thái Tường vây quanh.

Thái Tường nhất thời liền hoảng sợ đến mộng, ông ta chẳng thể nghĩ tới Lâm Hải lại xúc động như vậy, vậy mà trực tiếp lật bàn của người ta.

Đám người này là ai a? Triệu Kiệt vốn chính là một tên lưu manh trong thôn làng, những người vây bên người gã, không có một cái nào lương thiện, chọc bọn gã, đừng nói tiền không trở lại, làm không cẩn thận sẽ bị bọn họ đánh gần chết a.

“Thật không nên mang theo Tiểu Hải đến đây a!” Tâm lý Thái Tường hiện tại là hối hận rất sâu.

“Lão Triệu, lão Triệu, đừng nóng giận, đừng nóng giận, đây là cháu ngoại ta, hắn tuổi trẻ khí thịnh không hiểu chuyện, ngươi cũng đừng cùng hắn so đo.” Thái Tường đuổi bước lên phía trước, ngăn tại trước mặt Lâm Hải, liên tục thở dài nói.

“Lăn mẹ ngươi đi!” Triệu Kiệt khẽ vươn tay, trực tiếp đem Thái Tường đẩy cái lảo đảo.

“Dám đến chỗ lão tử nháo sự, con mẹ nó a còn muốn tiền? Đừng nói lão tử khi dễ ngươi, xem ở trên đều là cùng một cái thôn, hôm nay ta cũng không đánh các ngươi, nhưng tiền thiếu ngươi, thanh toán xong!”

“Cái gì, cái này, cái này...” Thái Tường một mặt kinh hoảng, nhất thời nói không ra lời.

“Dượng, ngươi tránh ra.” Lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên đưa tay, đem Thái Tường đẩy qua một bên.

“Triệu Kiệt đúng không?” Lâm Hải nhìn Triệu Kiệt một mặt hung tướng một chút, nhàn nhạt nói nói.

“Là ta, làm sao?” Triệu Kiệt ngẩng cái cằm lên, một mặt hung hăng càn quấy.

“Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, đây là sự tình thiên kinh địa nghĩa, nhà Dượng ta sống cũng không dễ dàng, hơn nữa Dượng ta lại là một người thành thật như vậy, ngươi làm như thế, có phải có chút quá hay không?”

Nghe Lâm Hải ở chỗ này cùng Triệu Kiệt giảng đạo lý đâu ra đấy, trong lòng Thái Tường càng thêm thất vọng.

Trước khi đến thấy Lâm Hải nói lời thề son sắt, lại lái xe hơi lớn, Thái Tường còn cho là đứa cháu ngoại này của mình có tiền đồ, nói không chừng có biện pháp nào, thật có thể giúp ông ta đem tiền đòi trở về.

Thật không nghĩ đến sau khi tới đây, cái gì cũng không nói, trực tiếp lật bàn nhà người ta, dù vậy, tâm lý Thái Tường vẫn còn ôm một tia ảo tưởng, Lâm Hải dám ở ngay trước mặt nhiều người như vậy lật bàn nhà người ta, nói không chừng là có bài tẩy gì.

Nhưng bây giờ xem xét, có cái quỷ át chủ bài a, hắn lại là chạy tới cùng đám người đần này giảng đạo lý.

“Thật sự là đến bên trên trường liền thành con mọt sách a.” Thái Tường thầm than một tiếng, đám người này nếu là người giảng đạo lý, tiền của mình đã sớm lấy trở về, còn cần chờ tới bây giờ sao?

Quả nhiên, lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Triệu Kiệt phảng phất như nghe được chuyện cười cực lớn, nhất thời khoa trương cười ha hả.

“Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền? Còn thiên kinh địa nghĩa? Ta cút mẹ mày đi thiên kinh địa nghĩa!” Triệu Kiệt vung tay lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Chưa nghe nói qua à? Nợ tiền mới là đại gia! Còn có chút qua, lão tử liền mẹ nó một điểm không trả cho ngươi, ngươi có thể làm gì, a? Ngươi dám làm gì?”

Triệu Kiệt nói một câu, liền cầm ngón tay hướng phía ngực Lâm Hải hung ác đâm một chút, trên mặt hung hăng càn quấy đắc ý.

Lâm Hải nhẹ nhàng khoát tay, đem tay Triệu Kiệt gạt ra, sau đó lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Dượng, cái Triệu Kiệt này thiếu ngươi bao nhiêu tiền?”

“Một vạn ba.” Thái Tường hữu khí vô lực đáp nói.

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó lấy ánh mắt bình tĩnh nhìn Triệu Kiệt.

“Ngươi xác định, hôm nay ngươi không trả tiền sao?”

“Còn phải nói mấy lần, không trả, cút cho ta!” Triệu Kiệt đưa tay, dùng sức đẩy Lâm Hải một cái.

“Tốt!” Lâm Hải cũng không tức giận, giơ tay lên nhẹ nhàng phủi phủi địa phương mà Triệu Kiệt đẩy qua.

“Tiểu di, Dượng, chúng ta đi thôi.” Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Thái Tường cùng Tống Hà nói nói.

“A? Ai!” Thái Tường cùng Tống Hà đều là ai thán một tiếng, mặt mũi tràn đầy thương tâm thất vọng.

Lúc đầu coi là mang theo Lâm Hải đến có thể đem tiền đòi trở về, nhưng kết quả này cũng tốt, tiền không thể đòi trở về, còn đắc tội Triệu Kiệt, người ta trực tiếp nói trước mặt, tiền này không trả.

Nhìn bóng lưng của Tiểu di cùng Dượng trong nháy mắt như già đi, trong lòng Lâm Hải rất lo lắng.

“Yên tâm đi, Tiểu di, Dượng, gã sẽ trả tiền.”

“Hứ, ngươi con mẹ nó nằm mơ đâu? A?” Triệu Kiệt trực tiếp cười xùy một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Ai, đi thôi.” Thái Tường cùng Tống Hà tự nhiên cũng sẽ không tin tưởng, toàn bộ coi như là Lâm Hải nói lời an ủi bọn họ.

Trên mặt Lâm Hải cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên quay người, đi đến trước mặt Triệu Kiệt.

“Làm gì!” Lông mày Triệu Kiệt nhướn lên, hung hẳng nói nói.

Lâm Hải thản nhiên cười một tiếng, sau đó vỗ vỗ bả vai của Triệu Kiệt.

“Nếu như ban đêm hôm nay, ngươi cảm thấy mình sắp chết, liền đi bệnh viện Nhân Dân Đệ Nhất của thành phố Giang Nam, tìm Lâm Thần y cứu mạng!”

Nói xong, không đợi Triệu Kiệt nói chuyện, Lâm Hải quay người đi theo Tiểu di cùng Dượng đi ra ngoài.

“Bệnh thần kinh, ngươi mẹ nó mới sắp chết.” Triệu Kiệt bĩu môi, tiếp tục chào hỏi đám người đánh bài.

Ra khỏi nhà, Thái Tường cùng Tống Hà ngồi tại trên xe Lâm Hải, mặt ủ mày chau, không ngừng than thở.

Nhất là Thái Tường, tuy tâm lý không nói, nhưng từ bên trong ánh mắt của ông, Lâm Hải cũng nhìn ra, cái Dượng này, trong lòng đang tràn ngập oán trách đối với mình.

Lâm Hải mỉm cười, nổ máy xe, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Tiểu di, Dượng, các ngươi là đang trách ta đâu?”

“Được rồi, Tiểu Hải, ngươi cũng là vì tốt cho chúng ta, chẳng phải là hơn một vạn khối tiền nha, không muốn.” Tống Hà cắn răng một cái, thịt đau nói nói.

Thái Tường thì là nặng nề thở dài, trực tiếp đem đầu quay về phía ngoài cửa sổ.

Lâm Hải nghe vậy, bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Tiểu di cùng Dượng lộ ra một cái nụ cười đã tính kỹ càng trước.

“Tiểu di, Dượng, yên tâm đi, tiền này, ngày mai gã liền sẽ ngoan ngoãn đưa tới cho các ngươi, chẳng những trả, gã còn phải trả gấp mười lần mới được!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Thái Tường cùng Tống Hà đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt một mảnh ngạc nhiên.

Chương 480: Thái Tiểu Nhã xảy ra chuyện!

Từ trong nhà Triệu Kiệt đi ra, Lâm Hải trực tiếp lôi kéo Thái Tường cùng Tống Hà, đến một quán cơm trong trấn, lúc Tiểu di cùng Dượng ăn cơm, đồng thời đem mục đích mà mình đến, nói một lần với Tiểu di và Dượng.

Khi Thái Tường cùng Tống Hà biết được, Lâm Hải muốn đưa cho bọn họ một siêu thị một năm thu nhập khoảng chừng năm mươi vạn, hai người lúc ấy liền ngốc.

Sau khi liên tục cùng Lâm Hải xác nhận không phải nói đùa xong, hai người kích động đến lời nói cũng nói không nên lời.

“Tiểu di, Dượng, nếu như các ngươi đáp ứng, vậy không bằng hôm nay liền chuyển qua đi.” Lâm Hải cười nói nói.

“Không có vấn đề.” Thái Tường gật đầu như gà con mổ thóc, uể oải cùng thương tâm trước đó bởi vì Triệu Kiệt nợ tiền không trả lại, đã sớm bị quét sạch.

Mà Tống Hà cũng hơi hơi nhíu nhíu mày, "Tiểu Hải, Tiểu di cũng biết, ngươi là nhìn Tiểu di sống quá khổ, muốn giúp Tiểu di, nhưng Tiểu di cũng không thể chiếm quá nhiều tiện nghi của ngươi, đi như vậy, lợi nhuận của siêu thị, tất cả đều cho ngươi, thẳng đến khi chúng ta có đủ để mua lại cái siêu thị này xong, chúng ta lại muốn."

"Đúng vậy a, đúng vậy a." Thái Tường mới từ bên trong kinh hỉ cực lớn kịp phản ứng lại, cũng vội vàng liên thanh phụ họa.

Lâm Hải nghe xong, chỉ là mỉm cười.

"Tiểu di, không cần, ta không thiếu chút tiền ấy, các ngươi nhìn cái xe kia của ta đi, biết rõ bao nhiêu tiền không?"

"Bao nhiêu?" Thái Tường cùng Tống Hà đồng thời hỏi.

"Chiếc xe kia, liền đáng giá hai ba trăm vạn đâu, cho nên cháu ngoại các ngươi căn bản cũng không thiếu tiền, các ngươi liền an tâm tiếp nhận siêu thị là được."

"Mắc như vậy!" Thái Tường cùng Tống Hà nhất thời liền ngốc, cái này mới chính thức tin tưởng, đứa cháu ngoại của chính mình này, là phát đạt thật.

"Vậy được, Tiểu di cũng không già mồm với ngươi nữa, cái siêu thị này Tiểu di muốn, khổ nửa đời người, về sau cũng dính ánh sáng của cháu ngoại lớn ta, hảo hảo hưởng phúc mấy ngày!"

Ăn cơm xong, Lâm Hải lôi kéo Thái Tường cùng Tống Hà về nhà, cũng có kinh nghiệm dọn nhà lúc trước của Lâm Quý, Lâm Hải nhắc nhở bọn họ trước, chỉ đơn giản thu thập một số quần áo để đổi giặt.

Mà Thái Tường ra ngoài tìm hài tử qua nhà đồng học chơi, đồng thời cũng đem ca ca của mình gọi tới, đưa chìa khoá cho ca ca, để nhờ ông ta trợ giúp trông nom nhà cửa một chút.

Đồng thời, trong đất còn có vài mẫu hoa màu, quanh năm suốt tháng cũng sinh ra không mấy đồng tiền, dứt khoát cũng trực tiếp đưa cho ca ca Thái Tường, đem ca ca Thái Tường cười đến miệng cũng lệch ra.

Thu thập xong đồ vật, Thái Tường cùng Tống Hà, mặt mũi tràn đầy vui mừng mang theo hài tử lên xe Lâm Hải.

“U, lão Thái, đây là muốn đi xa nhà a?”

Hàng xóm ở bốn phía, thấy Thái Tường mang theo cả nhà ngồi lên chiếc xe hơi khí phái như thế, nhất thời hiếu kỳ hỏi.

“Chúng ta đến trong thành phố ở nhà lầu, cả nhà đều đi.” Thái Tường vui đến trên mặt cũng cười nở hoa, toét miệng huyền diệu nói nói.

“Ai u, thật a? Ngươi cũng đi hưởng phúc!”

Các hàng xóm nhao nhao quăng tới ánh mắt vô cùng hâm mộ, để Thái Tường ở trong thôn uất ức nửa đời người, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

“Có rảnh tất cả mọi người qua nhà trong thành của ta nói chuyện a.” Thẳng đến khi xe Lâm Hải lăn bánh, Thái Tường còn một mặt cao hứng hướng phía các bạn hàng xóm khoát tay, cảm giác mình đời này, còn không có phong quang qua như thế.

“Đúng rồi, Tiểu Nhã đâu?” Đang lái xe, Lâm Hải đột nhiên hỏi nói.

Tiểu Nhã là con gái của nhà Tiểu di, so với Lâm Hải chỉ nhỏ hơn ba tuổi.

“Tiểu Nhã tốt nghiệp trung chuyên, liền đi vào trong thành phố làm thuê.” Tống Hà mở miệng nói nói.

“Vậy mọi người làm sao không nói với chúng ta a? Chúng ta ở ngay tại trong thành phố, Tiểu Nhã có cái gì cũng dễ chiếu ứng a.”

“Đây không phải là sợ làm phiền các ngươi nha.” Tống Hà có chút xấu hổ nói nói.

“Tiểu di, ngươi nhìn lời này của ngươi này, được rồi, quay đầu ta đem Tiểu Nhã cũng tiếp đến.”

Về tới nơi, Tống Cần vừa gặp muội muội của mình, lập tức mừng rỡ lôi kéo hỏi han, cao hứng đến không được.

Mà Thái Tường cùng Tống Hà thấy nhà của tỷ tỷ tỷ phu nhà mình, thế mà hào hoa như thế, đối với sự tình siêu thị, càng thêm vững tin, đơn giản trò chuyện một hồi, liền không kịp chờ đợi muốn đi siêu thị nhìn xem.

Lâm Hải ngược lại cũng rất lý giải tâm tình của bọn họ, dù sao nói là một chuyện, nhìn thấy lại là một chuyện khác, đây chính là gốc rễ để bọn họ đặt chân sau này a, không nhìn thấy thủy chung tâm đều sẽ treo lấy.

Lôi kéo một nhà Tiểu di đến siêu thị, sau khi tham quan một phen, cũng đã làm Thái Tường cùng Tống Hà cao hứng hỏng, đặc biệt là những nhân viên công tác kia hô một câu lão bản, bà chủ, đem Thái Tường cũng không khép miệng được.

Cùng bọn Lâm Quý một dạng, Thái Tường cùng Tống Hà lúc này liền quyết định, hôm nay liền vào siêu thị ở, hiện trên người bọn họ, quả thực tràn ngập nhiệt tình!

“Đúng, gọi điện thoại cho Tiểu Nhã, nói cho con bé cái tin tức tốt này!”

Tống Hà vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, phát qua cho Thái Tiểu Nhã.

Thế nhưng điện thoại vang nửa ngày, cũng không có người nhận, Tống Hà một mặt hồ nghi.

“Kỳ quái, làm sao không nghe?”

“Tiểu Nhã đi làm ở đâu, nếu không ta trực tiếp qua đó đón về đi.” Lâm Hải ở một bên nói nói.

“Ta cũng không biết ở đâu, chỉ biết rõ tựa như kêu là cái gì xưởng luyện thép Tinh Vũ.”

“Được, ta biết, ta đi đón Tiểu Nhã.” Lâm Hải thật đúng là biết rõ nơi này, đi ra ngoài lái xe liền đi.

Cái xưởng luyện thép Tinh Vũ này là cái nhà xưởng tư nhân nhỏ, ở đường phía nam của thành phố Giang Nam, ở chỗ giao giới khi vào thành, Lâm Hải cũng là trong lúc vô tình đi ngang qua, mới nhớ kỹ xưởng luyện thép này.

Xe đi mất nửa giờ, mới đến cửa xưởng luyện thép Tinh Vũ.

“Làm gì?” Lâm Hải vừa xuống xe, nhất thời có hai bảo vệ chào đón.

Nhưng khi thấy Lâm Hải ngồi xe, lại là một chiếc Porsche, cước bộ của hai bảo vệ rõ ràng trì trệ.

“Tiên sinh, ngài có chuyện gì sao?” Người có thể lái loại xe sang trọng trăm vạn này, cũng không phải người bọn họ chọc nổi, thái độ của hai cái bảo an lập tức trở nên khiêm tốn.

“Há, ta tìm người, hai vị đại ca, chỗ các ngươi có một người nào gọi là Thái Tiểu Nhã không?” Lâm Hải mời hai người bảo vệ mỗi người một điếu thuốc lá Trung Hoa, khách khí hỏi.

Hai bảo vệ nào được hút qua loại thuốc xịn này, vội vàng thụ sủng nhược kinh nhận lấy, hướng phía Lâm Hải cảm tạ một trận.

“Thái Tiểu Nhã đi làm trong xưởng, nhưng giờ làm việc là không thể tiếp khách.”

“Ồ? Vậy phải làm sao bây giờ, hai vị đại ca có thể giúp đỡ nghĩ một chút biện pháp hay không?” Lâm Hải trở lại xe, lại cầm cho hai bảo vệ mỗi người một hộp thuốc, hòa khí nói nói.

Ánh mắt của hai bảo vệ sáng lên, thiên ân vạn tạ đem bao thuốc nhét vào trong túi.

“Nếu không, ta vào xem, nếu như Lưu chủ quản không ở mà nói, ngược lại có thể để cho nàng ta trộm trộm ra một chút.”

“Được, vậy liền phiền phức hai vị đại ca.” Lâm Hải cười nói.

“Không phiền phức, không phiền phức.” Hai bảo vệ liên tục khoát tay, sau đó một cái lưu tại cửa ra vào, một cái quay người đi vào xưởng khu.

Lâm Hải dựa vào xe, móc điếu thuốc ra ngậm trong miệng, lẳng lặng chờ tin tức.

Không mất một chút thời gian, người bảo vệ trước đó kia liền chạy ra, trên mặt tựa hồ mang theo vẻ kinh hoảng.

Lâm Hải sững sờ, vội vàng đi qua.

“Thế nào, bảo an đại ca?”

“Ai nha, không tốt, Thái Tiểu Nhã xảy ra chuyện!”

Lâm Hải giật mình, sau đó bỗng nhiên đem điếu thuốc nhổ ra, một tay bắt lấy cánh tay của bảo an.

“Chuyện gì xảy ra, Tiểu Nhã làm sao?”

“Ai u, đau, đau!” Cánh tay của bảo an bị Lâm Hải bắt lấy, nhất thời cảm giác giống như là bị sắt kẹp, đau đến ngao ngao kêu lên.

“A, thật xin lỗi, ngươi nhanh nói, Tiểu Nhã đến cùng xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải lo lắng hỏi.

“Tiểu Nhã hôm nay tại thời điểm thao tác, không cẩn thận phạm sai lầm, bị Lưu chủ quản gọi đi.”

“Liền việc này a?” Lâm Hải nhất thời thả lỏng một hơi, thầm mắng cái bảo an này là quá, đem chính mình hoảng sợ quá sức.

“Không không không, đây cũng không phải là việc nhỏ!” Thấy Lâm Hải một mặt không thèm để ý chút nào, người an ninh kia vội vàng thần thần bí bí tiến đến bên tai Lâm Hải.

“Cái Lưu chủ quản kia, là cái đại sắc quỷ, gã thường xuyên dùng loại thủ đoạn này, khi dễ nữ hài mới tới, theo ngeh nói nhiều nữ hài, cũng bị gã bức hiếp, bị ném tới giường!”

“Đậu phộng!” Lâm Hải nghe xong, bỗng nhiên giật mình, một tay đẩy bảo an qua một bên, nhanh chân chạy vào phía trong công xưởng.

“Ai, cũng đừng nói là ta nói a!” Bảo an thấy thế, vội vàng ở phía sau hô to, chỉ là tốc độ của Lâm Hải quá nhanh, ông ta còn chưa hô xong, thân ảnh Lâm Hải đã xông vào khu xưởng.

Chương 481: Hôm nay ta liền phế ngươi!

Trong một gian túc xá công chức của xưởng luyện thép, Thái Tiểu Nhã đứng tại góc tường, hai tay ôm ngực, một mặt khủng hoảng run lẩy bẩy.

Mà đối diện, là một cái nam nhân thấp mập hơn ba mươi tuổi, mặt mũi ánh mắt tràn đầy dâm tà, không ngừng quét mắt qua thân thể có lồi có lõm của Thái Tiểu Nhã.

“Lưu chủ quản, ta thật biết sai, công việc sau này ta sẽ cẩn thận, van cầu ngươi thả cho ta lần này đi.” Thái Tiểu Nhã mang theo tiếng khóc nức nở, tội nghiệp nói nói.

“Tiểu Nhã a, từ ngày ngươi vào xưởng, ta liền thích ngươi, chỉ cần hôm nay ngươi thuận theo ta, ta chẳng những không so đo sai lầm hôm nay của ngươi, còn sẽ đổi cho ngươi một cái cương vị đã nhẹ nhõm kiếm tiền lại nhiều, thế nào a?”

“Ngươi nhìn Lý Na cùng ngươi vào xưởng cùng một lúc đi, từ khi cùng ta, ngươi nhìn mỗi ngày có bao nhiêu tự do, sinh hoạt cũng không cần làm thế nào, tiền lương so với các ngươi cũng cao hơn, các ngươi liền không hâm mộ sao?”

Lưu chủ quản như cái bà ngoại sói, tuần tự thiện dụ, nhìn Thái Tiểu Nhã một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, càng thêm kích thích dục vọng trong lòng của gã, hận không thể lập tức liền đem Thái Tiểu Nhã ấn dưới thân thể, hảo hảo hưởng thụ một phen.

Chỉ là, Thái Tiểu Nhã lê hoa đái vũ dùng sức lắc đầu, mặt mũi tràn đầy cầu khẩn.

“Lưu chủ quản, ngươi hãy bỏ qua cho ta đi, ta về sau cũng không dám phạm sai lầm nữa.”

“Hừ!” Lưu chủ quản thấy mềm không được, lập tức trừng mắt, mặt mũi trở nên tràn đầy hung tướng.

“Thái Tiểu Nhã, ta hiện tại hảo hảo cùng ngươi nói, ngươi cũng đừng không biết tốt xấu!” Lưu chủ quản nói, âm tiếu hướng phía Thái Tiểu Nhã chậm rãi tới gần.

“Nếu như hôm nay ngươi không nghe ta, chẳng những hai tháng tiền lương này của ngươi, một điểm cũng không lấy được, hơn nữa ta còn muốn lấy danh nghĩa trộm cắp tài liệu, báo động để cảnh sát bắt ngươi đi ngồi tù!”

“Ta lúc nào trộm cắp tài liệu?” Thái Tiểu Nhã nghe xong liền khẩn trương, vội vàng giải thích nói.

“Hừ hừ!” Lưu chủ quản hừ lạnh một tiếng, “Ngươi trộm hay không trộm, còn không phải chỉ là một câu nói của ta sao?”

“Cảnh sát sẽ không oan uổng người tốt!” Thái Tiểu Nhã cắn môi, quật cường nói nói.

“Xem ra ngươi còn không biết a?” Lưu chủ quản bỗng nhiên ngóc lên cái cằm, lộ ra một biểu lộ cao ngạo.

“Trương Sở trưởng của Sở cảnh sát, còn là bạn thân của ta đâu, ngươi nói bạn thân của ta là tin ngươi, hay là tin ta đâu?”

Thái Tiểu Nhã nghe được, toàn thân run lên bần bật, một cỗ tuyệt vọng thật sâu xông lên đầu, nước mắt trong nháy mắt ào ào chảy xuống.

“Lưu chủ quản, van cầu ngươi, tha ta đi, hai tháng này tiền lương ta không muốn, công tác ta cũng không làm, ngươi liền để ta đi thôi.”

“Tiểu Nhã a, nữ nhân nha, sinh ra không phải liền là bị nam nhân hưởng thụ sao, ngươi cần gì phải quan tâm lần này đâu, chỉ cần hôm nay ngươi nghe ta, ta cam đoan để ngươi ăn ngon uống sướng, ngươi liền đáp ứng đi, có được hay không?” Thấy đã đem Thái Tiểu Nhã hù sợ, Lưu chủ quản lập tức lại lộ ra một bộ nụ cười hiền lành khuyên nói.

Thái Tiểu Nhã mặt đầy nước mắt, hung hăng lắc đầu, trong miệng không ngừng cầu xin tha thứ, mặc cho Lưu chủ quản nói làm sao, cũng là không đáp ứng yêu cầu của gã.

Thấy mình vừa đấm vừa xoa, nói nửa ngày, Thái Tiểu Nhã cũng không đi vào khuôn phép, Lưu chủ quản nhất thời gấp, trừng mắt, sắc mặt trở nên dữ tợn.

“Mẹ nó a, thật sự là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, nữ nhân lão tử muốn thượng, còn không có một cái nào dám không theo, hôm nay ta cũng không tin!”

Nói xong, Lưu chủ quản mãnh liệt tiến lên, một phát bắt được cánh tay Thái Tiểu Nhã, đưa nàng ta ném tới trên giường.

“A! Van cầu ngươi, ngươi không được qua đây!” Thái Tiểu Nhã ngã xuống giường, thân thể cuộn thành một đoàn, không ngừng khóc cầu xin tha thứ.

Chỉ là, Lưu chủ quản giờ phút này đã nổi lên thú tâm, cái dạng này của Thái Tiểu Nhã, ngược lại để trong lòng gã nhận kích thích càng lớn, trong miệng nhe răng cười hai tiếng, giương nanh múa vuốt liền hướng phía Thái Tiểu Nhã nhào tới.

Ầm!

Đúng lúc này, cửa túc xá bỗng nhiên bị người một chân đá văng, một bóng người mặt đầy lửa giận xuất hiện tại cửa ra vào.

“Ai! Người nào mẹ nó dám đạp cửa của lão tử!”Lưu chủ quản bị dọa đến khẽ run rẩy, sau đó mặt mũi tràn đầy tức giận quay đầu, lớn tiếng quát lớn nói.

“Vương bát đản!” Lâm Hải hai lời không nói, tiến lên một chân, trực tiếp đem thân thể mập lùn của Lưu chủ quản, đạp thẳng bay ra ngoài, hung hăng đụng ở trên tường.

Lưu chủ quản ngao một tiếng, quẳng xuống đất liền không dậy nổi.

Mà Lâm Hải một mặt âm trầm, tiến lên mấy bước, trực tiếp xách cổ áo, đem gã xách lên.

“Ngươi, ngươi, ngươi là ai, ngươi muốn làm gì!” Lưu chủ quản thấy ánh mắt giết người của Lâm Hải, nhất thời bị dọa đến giật mình, nói chuyện cũng cà lăm.

Lâm Hải cũng không đáp lời, giơ bàn tay lên, chiếu vào cái mặt béo của Lưu chủ quản là ba ba ba ba một hồi cuồng tát, thời gian nháy mắt, gương mặt Lưu chủ quản liền sưng lên thật cao, biến thành đầu heo.

Đây là Lâm Hải không có sử dụng chân khí, nếu không một bàn tay xuống dưới, trực tiếp liền đem đầu Lưu chủ quản đập nát.

Liên tiếp tát hơn mấy chục dưới, Lâm Hải mới buông lỏng tay, đem Lưu chủ quản ném xuống đất.

“Ngươi, ngươi chết chắc! Trương Sở trưởng Sở cảnh sát là bạn thân của ta, ta muốn báo cảnh bắt ngươi!”

Lưu chủ quản một mực diễu võ dương oai tại trong nhà máy, lúc nào nhận qua loại khuất nhục này a, lập tức run rẩy lấy điện thoại cầm tay ra, liền thông qua.

“Uy, Trương Sở trưởng a, ta là Tiểu Lưu ở xưởng luyện thép a, ta ở trong công xưởng sắp bị người đánh chết, Trương Sở trưởng ngươi mau dẫn người đến đây đi.”

Trương Phàm đang ngồi ở trong văn phòng nhàn nhã uống trà, một tháng trước, y tìm người từ hương trấn điều đến thế nào thì cũng cách hạch tâm quyền lực thêm một tầng, bởi vậy trong khoảng thời gian này, tâm tình Trương Phàm phá lệ thư sướng.

Tuy giảng từ nội tâm, y đối với cái Lưu chủ quản này không quan tâm thế nào, nhưng mặc cho mình vừa lên chức, người ta lại vẫn mời khách lại tặng lễ, hiện tại có việc, chính mình thật đúng là không có ý tứ không tự mình đi qua một chuyến.

Tắt điện thoại, Trương Phàm mang theo hai cái cảnh viên, lên xe cảnh sát liền lái thẳng đến xưởng luyện thép.

Nói chuyện điện thoại xong, thấy Trương Phàm chẳng mấy chốc sẽ đến hiện trường, Lưu chủ quản lập tức âm ngoan cười rộ

lên.

“Hừ, dám đánh lão tử, Trương Sở trưởng lập tức tới ngay, ngươi liền đợi đến ngồi tù đi!”

Mà Lâm Hải không để ý tí nào tới gã, quay người đi đến trước giường, hướng phía Thái Tiểu Nhã đã bị dọa sợ ôn hòa cười một tiếng.

“Tiểu Nhã, ngươi không nhận ra ta sao?”

“Ngươi là...” Thái Tiểu Nhã sớm đã bị cử động xông vào liền đánh người của Lâm Hải là cho chấn kinh, thẳng đến khi Lâm Hải hỏi, mới cả gan ngẩng đầu, cẩn thận chu đáo nhìn Lâm Hải.

Rất nhanh, ánh mắt Thái Tiểu Nhã sáng lên, lộ ra biểu lộ kinh hỉ.

“Ngươi là Lâm Hải biểu ca!”

“Còn tưởng rằng ngươi không biết ta đâu.” Lâm Hải yêu thương sờ sờ mái tóc của Thái Tiểu Nhã.

Mà Thái Tiểu Nhã thì là oa một tiếng, nhìn thấy thân nhân, hoảng sợ trước đó nhất thời hóa thành vô tận ủy khuất, bổ nhào vào trong lòng Lâm Hải, khóc lớn lên.

“Tốt, Tiểu Nhã không khóc, biểu ca sẽ không bỏ qua cho tên vương bát đản này!” Lâm Hải vỗ vỗ phía sau lưng Thái Tiểu Nhã, an ủi nói.

“Hừ, sắp chết đến nơi, còn ở lại chỗ này khoác lác ngưu bức cái gì!” Lưu chủ quản ngã trên mặt đất không dậy nổi, nhưng miệng lại không nhàn rỗi, Trương Sở trưởng lập tức tới ngay, đến lúc đó nhất định phải làm cho Trương Sở trưởng hung hăng thu thập tên vương bát đản này mới được!

Mà Lâm Hải lúc này đột nhiên quay người, trong mắt lóe lên hàn quang, lạnh lùng tiếp cận Lưu chủ quản.

Lưu chủ quản bị dọa đến toàn thân không khỏi giật mình một cái, trời mùa hạ, vậy mà để gã nhất thời có cỗ cảm giác rơi vào hầm băng.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì, ta cảnh cáo ngươi, cảnh sát lập tức tới ngay!” Lưu chủ quản đã lớn như vậy, cũng chưa từng gặp qua ánh mắt đáng sợ như vậy, nhất thời bị dọa đến cả người đều run rẩy.

Mà Lâm Hải thì là hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng cất bước, đi đến trước mặt Lưu chủ quản.

“Loại người cặn bã như ngươi, không biết có bao nhiêu nữ hài bị hủy ở trong tay ngươi! Hôm nay ta liền phế ngươi, cũng coi là làm chuyện tốt.” Lâm Hải nói, chân phải chậm rãi ngả vào hạ bộ của Lưu chủ quản.

“A, ngươi, ngươi dám! Không muốn a!” Lưu chủ quản lập tức minh bạch ý tứ của Lâm Hải, nhất thời bị dọa đến oa oa gọi bậy.

“Dừng tay!” Đúng lúc này, một tiếng hét phẫn nộ mang theo uy nghiêm vang lên tại cửa ra vào.

“Trương Sở trưởng, ngươi đến rồi!” Ánh mắt Lưu chủ quản sáng lên, lập tức kinh hỉ hô nói.

Trương Phàm không để ý tới gã, mà chính là một mặt nghiêm túc đi tới.

“Ngươi muốn làm gì, ngươi...”

Trương Phàm đang nói, Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu.

Khi thấy rõ khuôn mặt quen thuộc của Lâm Hải, toàn thân

Trương Phàm bỗng nhiên cứng đờ, lời nói phía sau im bặt mà dừng, trên mặt lập tức lộ ra biểu lộ hoảng sợ.

“Ha ha ha, tiểu tử, ngươi không thổi ngưu bức là muốn phế lão tử à, đến a, có bản lĩnh thì đến a? Ta con mẹ nó a cho ngươi mượn cái lá gan!” Lưu chủ quản căn bản không có phát hiện dị dạng của Trương Phàm, còn tại chỗ này một mặt hung hăng càn quấy kêu gào.

“Ồ? Ngươi gấp gáp như vậy a? Này liền thành toàn cho ngươi!” Lâm Hải cười lạnh, sau đó chân phải bỗng nhiên đá xuống!

Chương 482: Đau chết ta, cứu mạng a!

“Ngao!!!”

Một thanh âm tê tâm liệt phế vang vọng cả phòng, Lưu chủ quản nhất thời đau đến ngất đi.

“Thao, ngay trước cảnh sát mặt còn dám đả thương người, ngươi phản rồi!” Một người lính cảnh sát sau lưng Trương Phàm lúc này liền tức giận, cất bước liền muốn vọt qua qua, chuẩn bị đem Lâm Hải còng lại!

“Dừng tay cho ta!” Trương Phàm bị dọa đến vội vàng hét lớn một tiếng, đem người lính cảnh sát ngăn lại, sau đó cố nặn ra vẻ tươi cười, hướng phía Lâm Hải hơi hơi khom người.

“Lâm, Lâm tiên sinh, là ngươi a.” Bờ môi Trương Phàm run rẩy, nói chuyện đều có chút cà lăm, trong lòng quả thực đối với Lưu chủ quản đã hôn mê kia hận chết.

Mẹ nó bức, lão tử khó lắm mới đến trong thành phố, ngày tốt còn không có hưởng thụ đâu, ngươi con mẹ nó chính mình muốn chết, kéo lão tử theo làm gì!

Lâm Hải mạnh biết bao, năng lượng trên thân lớn bao nhiêu, Trương Phàm thế nhưng là quá rõ ràng, chuyện xử lý Lý Nhị Lăng lúc trước, thế nhưng là liền cả quân đội cũng điều động a.

Tên vương bát đản Lưu chủ quản này, vậy mà báo động để cho mình đến bắt Lâm Hải, cái này mẹ nó không phải là lão thọ tinh thắt cổ, chán sống sao?

Thời điểm Lâm Hải nhìn thấy Trương Phàm, cũng là vô cùng bất ngờ.

“Bị điều tới?” Bất kể nói thế nào, cùng Trương Phàm cũng là quen biết cũ, hơn nữa Trương Phàm người này, tựa hồ rất biết cách giải quyết, nghe cha mẹ nói, đối với trong nhà mình cũng chiếu cố không ít, Lâm Hải ngược lại cũng không tiện không đáp không để ý tới y.

Thấy Lâm Hải nhẹ nhàng nói chuyện với mình, một khối đá lớn trong lòng Trương Phàm nhất thời rơi xuống đất, biết rõ Lâm Hải sẽ không trách tội chính mình.

“Đúng vậy a, một tháng trước được điều tới.” Trương Phàm vội vàng đáp nói, đồng thời đưa qua cho Lâm Hải một điếu thuốc.

Lâm Hải không có nhận, mà chính là ánh mắt lạnh lẽo, mở miệng lần nữa.

“Nghe cái Lưu chủ quản này nói, ngươi là anh em bạn thân của gã?”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, liền đem Trương Phàm dọa đến giật mình, điếu thuốc trong tay trực tiếp rơi trên mặt đất.

“Không, không, ta cùng gã một chút giao tình đều không có.” Trương Phàm liên tục khoát tay, mồ hôi lạnh trên mặt bá cái liền rơi xuống.

“Ồ?” Lâm Hải nhếch miệng lên, giống như cười mà không phải cười nhìn Trương Phàm, để hai chân Trương Phàm cũng không tự giác mà run lên.

“Thật a, Lâm tiên sinh, ngươi suy nghĩ một chút ta mới đến đây hơn một tháng, làm sao có thể cùng gã có cái giao tình gì, chính là, cũng là gã mời ta hai bữa cơm, đưa qua cho nhà ta hai bình Mao Đài, còn lại thật không có.”

Trương Phàm cũng không lo được còn có hai người thủ hạ ở đây, ba la ba la đem sự tình khách tặng lễ toàn bộ đều nói hết ra, y thấy Lâm Hải ra tay ác như vậy đối với Lưu chủ quản, liền biết rõ thù này kết tuyệt đối không cạn, nếu như bản thân không tranh thủ thời gian phủ nhận, làm không cẩn thận cũng liền đem chính mình mệt mỏi theo.

Lâm Hải nhìn chăm chú vào Trương Phàm một hồi lâu, ánh mắt mới dần dần nhu hòa, từ biểu hiện của Trương Phàm đến xem, Lâm Hải khẳng định, Trương Phàm không có lừa gạt mình.

Đã như vậy, Lâm Hải đương nhiên sẽ không lại làm khó Trương Phàm.

Hai người lính cảnh sát sau lưng Trương Phàm, giờ phút này đã sớm nhìn ngốc, bọn họ thấy Sở trưởng của mình, ở trước mặt cái người tuổi trẻ so với bọn họ còn nhỏ hơn này, nhu thuận giống như tôn tử, thì nào còn đoán không ra, đó là đại nhân vật không chọc được a.

“Bắt người khẳng định là không thể nào, xem ra chỉ có thể trách cái Lưu chủ quản này mắt mù, đắc tội với người không nên đắc tội a.” Hai người lính cảnh sát âm thầm lắc đầu.

“Cái kia, Sở trưởng, Lưu chủ quản bị thương ở bộ vị yếu hại, nếu như trễ đưa bệnh viện, chỉ sợ có nguy hiểm tính mạng.” Bất quá, vẫn là có một người lính cảnh sát, chỉ chỉ Lưu chủ quản trên mặt đất, nhỏ giọng nói nói.

Trương Phàm nghe được, cũng không khỏi chau mày, y làm cảnh sát nhiều năm, làm sao có thể không biết phán đoán thương thế, thế nhưng Lâm Hải không nói để cho bọn họ cứu người, nên Trương Phàm cũng không dám động a.

Mà lúc này, Lâm Hải lên tiếng.

“Yên tâm, có ta ở đây, gã sẽ không chết!” Nói xong, Lâm Hải bỗng nhiên xuất ra một cây kim châm, đâm vào trước ngực Lưu chủ quản.

“A!!! Đau chết ta rồi!” Kim châm vừa mới đâm vào, Lưu chủ quản nhất thời từ trong hôn mê bừng tỉnh lại, sau đó cũng là thét lên một tiếng cực kỳ bi thảm, Trương Phàm nghe được mà da đầu tê dại một hồi.

“Trương Sở trưởng, nhanh đem tên vương bát đản này bắt lại a! Ai u, trứng của ta a!”

“Bắt bà nội ngươi a!” Trương Phàm thầm mắng một tiếng, sau đó đem đầu chuyển hướng Lâm Hải, tựa hồ hỏi thăm Lâm Hải làm sao bây giờ.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, lần nữa móc ra một cây kim châm, bỗng nhiên đâm vào nơi đan điền của Lưu chủ quản.

“A a a! Đau chết ta, cứu mạng a!” Tiếng kêu thảm thiết hơn truyền ra, Lưu chủ quản đến thống khổ vỡ trứng cũng không để ý tới, trực tiếp nằm trên mặt đất lăn lộn, mồ hôi to như hạt đậu trong nháy mắt che kín toàn thân.

Trương Phàm ở bên cạnh nhìn, mí mắt cuồng loạn một trận, trong lòng càng là không ngừng run rẩy.

“Cái này, đây là cái thủ đoạn gì?” Trong lòng Trương Phàm, hoảng sợ đối với Lâm Hải không khỏi lại nhiều thêm một phần.

Mà Lâm Hải đối với thống khổ của Lưu chủ quản này lại giống như không nhìn thấy, nhàn nhạt liếc gã một cái, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Nói đi, ở ngay trước mặt Trương Sở trưởng, đưa những chuyện xấu ngươi đã làm qua, một việc không được bỏ sót nói ra hết, nếu không cái đau đớn này, sẽ một mực tiếp tục kéo dài!”

“Ta nói, ta nói hết a!” Lưu chủ quản lớn tiếng gào lên, thống khổ trên người gã, đã sớm đến chịu đựng cực hạn của thân thể con người, đừng nói là nói hết chuyện xấu đa làm, coi như hiện tại để gã lập tức đi chết, chỉ cần có thể đình chỉ thống khổ của thân thể, gã đều sẽ hai lời không nói đáp ứng.

Lưu chủ quản cơ hồ là hô, đem chuyện xấu đã làm những năm qua này, toàn bộ nói hết ra, trừ chuyện xấu làm tại xưởng luyện thép, thì thậm chí ngay cả chuyện khi còn bé nện cửa sổ nhà lão nhân mẹ goá con côi, nửa đêm đạp cửa nhà quả phụ, nhìn lén thân tỷ tỷ tắm rửa, các loại chuyện xấu xa dơ bẩn, cũng không dám có chỗ giấu diếm.

Trương Phàm cùng hai người lính cảnh sát sau lưng nghe được mà lòng đầy căm phẫn, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, cái Lưu chủ quản này vậy mà làm nhiều chuyện thất đức như vậy.

Cái khác không nói, chỉ là tại xưởng luyện thép, tiểu cô nương bị gã uy bức lợi dụ chà đạp, cũng là hơn hai mươi người, thậm chí còn có hai người, là bị cường bạo.

“Thật mẹ nó a táng tận lương tâm, đau chết đáng đời ngươi!” Hai người lính cảnh sát mới tốt nghiệp từ trường cảnh sát không lâu, toàn thân vẫn là tràn đầy chính nghĩa, nghe Lưu chủ quản nói xong, hận không thể đi lên đập mạnh gã thêm hai cước cũng không thấy bớt hận được.

Nghe gã nói xong, Lâm Hải mới chậm rãi tiến lên, đem kim châm nơi đan điền Lưu chủ quản nhổ ra.

Thống khổ trên thân thể Lưu chủ quản lập tức biến mất, nằm trên mặt đất thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt quả thực so với gặp Quỷ còn muốn hoảng sợ.

“Trương Sở trưởng, nên nói gã cũng đã nói, các ngươi nhìn rồi xử lý đi.”

“Mẹ nó, thật là một cái cặn bã, mang đi cho ta!” Trương Phàm đối với những gì mà Lưu chủ quản gây ra cũng là ghét cay ghét đắng, vung tay lên, hai người lính cảnh sát liền đem Lưu chủ quản ra ngoài.

Lâm Hải lúc này mới một mặt hòa ái quay đầu lại, kéo tay nhỏ của Thái Tiểu Nhã.

“Tiểu Nhã, theo biểu ca về nhà, Tiểu di, Dượng bọn họ cũng đã đến trong thành phố rồi.”

Thái Tiểu Nhã cũng bị thảm trạng trước đó của Lưu chủ quản dọa đến quá sức, chất phác gật gật đầu, theo Lâm Hải đứng dậy, hướng phía bên ngoài đi đến.

“Lâm tiên sinh.” Đột nhiên, Trương Phàm theo sát hai bước, muốn nói lại thôi.

“Có việc?” Lâm Hải dừng bước lại, nhàn nhạt nói.

“Cái kia, ta cùng Lâm lão tiên sinh, bình thường vẫn có chút qua lại nói chuyện, muốn tìm cái thời gian qua thăm một chút, không biết có tiện hay không?”

Lâm Hải không nói gì, mà chính là kinh ngạc liếc nhìn Trương Phàm một chút.

Thân thể Trương Phàm nhất thời xiết chặt, thở mạnh cũng không dám, trái tim nhất thời treo lên cổ họng.

“Được thôi.” Qua một lát, Lâm Hải mới gật gật đầu, mặc kệ Trương Phàm nói là thật hay giả, cha mẹ đến trong thành phố, xác thực cũng không có cái bằng hữu gì, cũng rất tịch mịch, nếu có cái quen biết cũ trước kia ngẫu nhiên tới chơi, cũng không phải chuyện gì xấu.

Đương nhiên, một điểm chính yếu nhất, vẫn là Trương Phàm người này, tuy láu cá, nhưng bên trên bản tính cũng không hỏng, nếu không Lâm Hải căn bản không có khả năng phản ứng đến y.

“Ai nha, vậy là quá tốt, chờ chỗ công tác thong thả, ta lập tức liền qua.” Lâm Hải vừa đáp ứng, liền làm Trương Phàm cao hứng hỏng, y biết rõ, từ nay về sau, y xem như trèo lên cái cây to Lâm Hải này.

Đem địa chỉ nhà nói cho Trương Phàm xong, ngẫm lại, đã tiếp nhận y, không bằng liền lại giúp Trương Phàm một chút đi.

“Ngươi nhớ số điện thoại này?” Lâm Hải bỗng nhiên nói nói, sau đó báo ra một chuỗi chữ số.

Trương Phàm không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, nghiêm túc ghi chép lại.

“Trong công tác nếu có chuyện gì, có thể qua tìm người này, cứ nói là ta bảo!”

“Lâm tiên sinh, đây là số điện thoại của ai?” Thẳng đến khi Lâm Hải cũng đi ra khỏi cửa, Trương Phàm mới cả gan hỏi một câu.

“Bành Đào!”

Lâm Hải cũng không quay đầu lại, lôi kéo Thái Tiểu Nhã ra khỏi phòng, biến mất tại giữa tầm mắt của Trương Phàm.

“Bành Đào?” Trương Phàm sững sờ, cảm thấy cái tên này đặc biệt quen thuộc, nhưng sau đó, miệng bỗng nhiên mở lớn, một cỗ cuồng hỉ cực độ trong nháy mắt xông lên đầu.

Chương 483: Không bằng bồi đại gia chơi dã chiến

Thái Tiểu Nhã biết rõ chuyện cha mẹ cũng chuyển vào trong thành phố, còn mở siêu thị, trong lòng tự nhiên cũng mười phần hoan hỉ, cảm kích đối với Lâm Hải càng thêm sâu.

Bất quá Tiểu Nhã cùng Lâm Hải cũng rất có ăn ý, không có đem chuyện ở xưởng luyện thép nói với người nhà, sợ bọn họ nghe chuyện nghĩ mà sợ.

Sự tình cũng đã giải quyết xong, Lâm Hải mới chợt nhớ tới, quên cùng Hứa Điềm muốn ảnh chụp.

Nằm tại trên giường phòng ngủ, Lâm Hải phát Weachat qua cho Hứa Điềm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại cảnh hoa, bận rộn gì sao?

Tin tức của Hứa Điềm, qua một hồi lâu mới trở lại.

Hứa Điềm: Chúng ta lần này lập đại công! (phía sau là một cái biểu lộ kích động)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A? Tình huống như thế nào?

Hứa Điềm: Mấy cái kia cảnh sát giả, lại là đào phạm truy nã cả nước, đuổi bắt trên Internet thật nhiều năm, thật sự là không nghĩ tới, bọn họ thế mà giấu ở bên trong phố xá sầm uất!

“Ách...” Lâm Hải sững sờ, sau đó buồn cười một trận, mẹ nó, mấy tên này có thể a, thế mà còn hiểu được đại ẩn ẩn tại thành thị, nếu không phải trùng hợp bị bắt, nói không chừng lực chú ý của cảnh sát cũng đều tại một số sơn thôn vắng vẻ đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Xem ra ta chính là cứu tinh của ngươi a, mỗi lần đi cùng với ta, ngươi đều lập đại công a.

Hứa Điềm nhìn tin tức của Lâm Hải, tỉ mỉ nghĩ lại, không khỏi ngạc nhiên một trận.

Quả không sai, thật đúng là dạng này, từ tiêu diệt tổ chức tà ác Hồ Lai, đến giải cứu tinh anh các giới ở thành phố Giang Nam, lại đến lần này nhất cử bắt được hung phạm đang lẩn trốn, mỗi một lần Hứa Điềm lập đại công, đều là cùng Lâm Hải ở cùng một chỗ.

Nghĩ đến chỗ này, Hứa Điềm lộ ra cái nụ cười ngọt ngào, chuẩn bị nói chút lời cảm tạ, nhưng không chờ nàng phát tin tức qua, thì tin tức của Lâm Hải lại phát tới.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có phải rất muốn cảm tạ ta hay không à? Cũng không cần long trọng, tùy tiện theo giúp ta mở cái phòng, lấy thân báo đáp là được.

“Phi, ngươi cái thối lưu manh, nghĩ đẹp nhỉ!” Lời cảm tạ nghĩ kỹ trước đó, nhất thời biến mất vô tung không còn tăm hơi.

Hứa Điềm: Cút! Ta muốn công tác!

Lâm Hải: Không lấy thân báo đáp cũng được, phát cho ca ca cái hình tư mật của ngươi thôi?

Hứa Điềm: Ra ngoài hóng mát đi! (phía sau là một cái biểu lộ hừ hừ)

“Ách...” Lâm Hải không còn gì để nói, mẹ nó, cô nàng này trở mặt rất nhanh a.

Lâm Hải: Không nói đùa nữa, cho ta một mở tấm ảnh chụp của ngươi, hữu dụng.

Hứa Điềm: Muốn ảnh chụp của ta làm gì? (phía sau là một cái biểu lộ nghi vấn)

Lâm Hải: Thật có sự tình, phát tấm chụp ngay mặt.

Hứa Điềm do dự một chút, vẫn là tìm một tấm ảnh chụp chính mình mặc cảnh phục, phát qua cho Lâm Hải.

“Ta qua, không tệ a.” Lâm Hải nhìn ảnh chụp Hứa Điềm mặc cảnh phục, trong lòng cũng là tán thưởng một trận, Hứa Điềm lúc đầu cũng là cái mỹ nữ, cái này vừa mặc cảnh phục vào, càng là có một phen vị đạo đặc biệt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thanks, đại cảnh hoa!

Hứa Điềm: Ngươi rốt cuộc muốn ảnh chụp của ta làm gì a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ai, gần nhất hơi thiếu tiền bạc, nghĩ đến kiếm lời ít tiền, vừa vặn tìm tới một cái web sex, có thể gửi bản thảo, cái ảnh chụp của ngươi này, tuyệt đối có thể bán cái giá không rẻ ra, đồ đồng phục hấp dẫn, rất hỏa nha. (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Hứa Điềm: A a a a a! Đi chết, ngươi dám đem ảnh chụp của ta phát lên loại địa chỉ Internet kia, ta giết ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ lửa giận)

“Ha ha ha ha!” Đùa xong Hứa Điềm, Lâm Hải thoải mái cười to một trận, sau đó đem ảnh chụp của Hứa Điềm, phát cho Dao Trì Tiên Tử.

Dao Trì Tiên Tử rất nhanh liền đem tin tức hồi phục lại.

Dao Trì Tiên Tử: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Lâm Hải kém chút từ trên giường lăn xuống đất, mẹ nó, Thiết

Quải Lý phụ thân sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, có biết người trong tấm ảnh này hay không?

Dao Trì Tiên Tử: Nói nhảm, đây chính là ta à! Có thể không biết sao? (phía sau là một cái biểu lộ xem thường)

“Ách...” Lâm Hải khẽ giật mình, tình huống như thế nào, nàng trực tiếp thừa nhận? Hoàn toàn không theo phương pháp ra bài a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi chắc chắn chứ?

Dao Trì Tiên Tử: Đầu óc ngươi là heo a?

“Cái này mẹ nó tình huống là như thế nào?” Lâm Hải có chút mơ hồ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thế nhưng là, cái này rõ ràng là một người bạn bên cạnh ta a? Hai ta vừa mới tách ra!

Dao Trì Tiên Tử: Dạng này a? Vậy mà cùng ta lớn lên giống nhau như thế sao? Thật sự là thiên hạ to lớn, không thiếu cái lạ!

Dao Trì Tiên Tử: Tốt, ta hiện tại có việc, về rồi trò chuyện a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng a, nói rõ ràng rồi lại đi a.q

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, nói chuyện a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, ta biết rõ ngươi ở đó, đừng giả bộ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, cho ngươi sợi cay có ăn hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, nếu không nói, ta nguyền rủa bộ ngực ngươi càng ngày càng nhỏ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử...

...

Đáng tiếc, vô luận Lâm Hải lấy cái lời nói kích thích gì Dao Trì Tiên Tử, thì nàng đều không có đáp lại hắn.

“Mẹ nó, có ý tứ gì a?” Lâm Hải nói thầm một câu, luôn cảm thấy việc này không có đơn giản như vậy.

Mà ở trong Thiên Đình, Dao Trì Tiên Tử nhìn chằm chằm vào ảnh chụp của Hứa Điềm, trong lòng sớm đã gióng to gió lớn.

“Một ngày này, cuối cùng cũng muốn tới.” Dao Trì Tiên Tử tự lẩm bẩm, lâm vào trong kí ức xa xôi.

Một đêm thời gian, Lâm Hải đều là vượt qua trong tu luyện, sáng sớm hôm sau liền rời giường đi ra ngoài.

Hôm qua, hắn cùng Liễu Hinh Nguyệt hẹn xong, hôm nay qua Phượng Minh Sơn leo núi.

Phượng Minh Sơn cách khu vực thành thị Giang Nam chừng một trăm kilomet, phong cảnh rất đẹp, non xanh nước biếc, mua hè hàng năm, cũng có số lớn du khách đến đây du ngoạn.

Hôm nay Liễu Hinh Nguyệt mặc một chiếc áo thun bó sát người màu trắng, phía dưới là một chiếc quần bò ngắn màu lam nhạt, giầy thể thao màu phấn hồng, ưỡn lên trên sống mũi ngạo nghễ, là một chiếc kính râm cực lớn, vô cùng thanh xuân tịnh lệ.

“Chậc chậc chậc, quả thực là Tiên Nữ hạ phàm a.” Lâm Hải nhìn lấy, một trận tán thưởng.

“Ít nói khoác á.” Liễu Hinh Nguyệt cười đập Lâm Hải, mái tóc mềm mại bị gió mát đỡ dậy, quyến rũ động lòng người nói không nên lời.

“Hinh Nguyệt...” Lâm Hải trực tiếp đè lại chân trắng của Liễu

Hinh Nguyệt, tay không ở yên.

“Ai nha, chán ghét!” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng đem tay của Lâm Hải lấy ra, cười khanh khách hướng phía trước chạy tới.

“Cô nàng, đừng chạy a, bồi đại gia chơi đùa nha.” Lâm Hải giả ra bộ dáng của một tên lưu manh nhi, cười quái dị đuổi theo.

Trên đường nhỏ trong núi, nhất thời lưu lại một màn hoan thanh tiếu ngữ.

Bất tri bất giác, hai người chạy đến một cái dốc đứng giữa sườn núi, Liễu Hinh Nguyệt chạy đã mệt, mới ngồi xuống, không ngừng thở phì phò, đôi gò bồng trước ngực lập tức ba đào một trận.

Lâm Hải thì là khí định thần nhàn, đặt mông ngồi tại bên người Liễu Hinh Nguyệt, sau đó đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong lòng, Liễu Hinh Nguyệt thuận thế dựa vào bả vai Lâm Hải, trên mặt nói không nên lời ngọt ngào.

“Lão công, qua hai ngày nữa, em liền phải đi Yến Kinh, công ty bên kia chế tạo riêng cho em một bài MV, em phải đi thu âm, còn muốn qua Cảnh Hòa quay chụp.”

“Ngẫm lại bản thân lập tức liền muốn ra đơn khúc, trong lòng thật sự là kích động không được.”

Nhìn bộ dáng hạnh phúc của Liễu Hinh Nguyệt, trên mặt Lâm Hải cũng lộ ra nụ cười, nhẹ nhàng hôn hôn mái tóc Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của anh, là người giỏi nhất, nhất định sẽ một khúc hồng khắp Đại Giang Nam Bắc.”

“Thật sao?” Tâm Liễu Hinh Nguyệt trở nên kích động, lâm vào bên trong ước mơ đối với tương lai.

“Ừm?” Đột nhiên, Lâm Hải phát hiện chỗ này tựa hồ có điểm gì là lạ.

“Hinh Nguyệt, em có phát hiện không, hôm nay có rất nhiều du khách, vì cái gì kề bên này, trừ hai chúng ta, lại không có bất kỳ ai đâu?”

“Thật sự là thế nha.” Liễu Hinh Nguyệt lúc trước còn không có chú ý, Lâm Hải vừa nói như thế, nhất thời cũng phát hiện dị thường ở xung quanh.

“Bất quá dạng này tốt nhất.” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, nhẹ nhàng bốc lên áo của Liễu Hinh Nguyệt, lộ ra một cái nụ cười làm xấu.

“Cô nàng, không bằng bồi đại gia chơi dã chiến, ngươi xem coi thế nào?”

Lâm Hải nói, nghiêng người đem Liễu Hinh Nguyệt bổ nhào xuống bãi cỏ.

“A, không muốn! Ngô...” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn lại bị Lâm Hải hôn xuống thật sâu.

Chương 484: Hài cốt thần bí

Liễu Hinh Nguyệt tại dưới tập kích của Lâm Hải, rất nhanh liền phát ra âm thanh thở gấp, bản năng muốn đem Lâm Hải đẩy ra, nhưng sức lực toàn thân phảng phất như bị rút khô, một trận rã rời bất lực.

“Chán ghét chết, không muốn tại chỗ này!” Liễu Hinh Nguyệt vừa vội vừa thẹn, trên mặt đỏ ửng, vũ mị chọc người nói không nên lời, để trái tim Lâm Hải đập loạn một trận.

“Hắc hắc, tại chỗ này mới kích thích a!” Lâm Hải cười xấu xa lấy, đã đem áo thun của Liễu Hinh Nguyệt đẩy lên cổ, cảnh đẹp trước mắt, lập tức khiến cho huyết mạch Lâm Hải sôi sục.

“Thật không có cách nào với anh.” Liễu Hinh Nguyệt xấu hổ trực tiếp nhắm mắt lại, cánh tay ngọc mát lạnh trơn mềm, ôm lấy Lâm Hải cổ, cũng là tình cảm đại động.

Nhìn bộ dáng mặc cho khai thác của Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải nào còn nhịn được, phủ thân đem đầu chôn xuống.

‘Ta không làm đại ka thật nhiều năm...’ Thời khắc mấu chốt, điện thoại di động của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên, tại giữa cái sườn núi yên tĩnh ưu nhã này, lộ ra vô cùng đột ngột, đem hai người đang đắm chìm ở trong ái tình này, dọa đến giật mình một cái.

“Thảo!” Lâm Hải nhịn không được chửi nhỏ một tiếng, nhìn cũng không nhìn liền đem điện thoại treo.

“Hinh Nguyệt... Nhật em gái ngươi!” Lâm Hải vừa mới chuẩn bị tiếp tục, điện thoại lập tức lại vang lên, Lâm Hải tức đến mức cũng muốn đưa di động quẳng.

“Trước nghe đi.” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng đem Lâm Hải đẩy ra, đồng thời đem áo thun của chính mình kéo xuống, hoảng hốt vội vàng đứng dậy, sửa sang quần áo lộn xộn.

Lâm Hải lúc này mới không tình nguyện nhìn biểu hiện trên điện báo một chút.

“Đỗ Thuần?” Cái mũi Lâm Hải cũng tức điên, mẹ nó làm sao mỗi lần thời khắc mấu chốt, đều là ngươi nhảy ra làm hỏng của hào hứng ca ca

“Chuyện gì?” Lâm Hải tiếp thông điện thoại, tức giận nói nói.

“Sư phụ, hôm nay bệnh viện có cái bệnh nhân đến, điểm danh muốn tìm ngươi.”

“Không rảnh!” Lâm Hải thở phì phì nói nói, mẹ nó, nếu người nào cũng muốn tìm mình nhìn bệnh, chính mình lập tức liền hấp tấp chạy qua, vậy sau này chính mình cái gì cũng đừng làm.

“Sư phụ, ngươi trước chớ cúp!” Vừa mới chuẩn bị tắt điện thoại, Đỗ Thuần bên kia vội vàng mở miệng ngăn lại nói.

“Sư phụ, người bệnh nhân kia nhiễm bệnh rất kỳ quái, ta đã kiểm tra của gã, lại cái gì cũng không tra được, bất quá, gã nói, là hôm qua có người trẻ tuổi, nói với gã, nếu như cảm giác mình sắp chết, liền đến bệnh viện Đệ Nhất tìm Lâm Thần y.”

“Ừm?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó liền nhớ lại.

“Gã gọi là Triệu Kiệt?” Sau khi nhớ lại, Lâm Hải càng tức giận.

“Đúng đúng đúng, liền kêu là Triệu Kiệt.” Đỗ Thuần liên tục đáp nói.

“Mẹ nó, để gã chờ đợi đi!” Lâm Hải nói xong, trực tiếp tắt điện thoại.

Thật mẹ nó, Lâm Hải không còn gì để nói, cảm tình kết quả của cái hố này, còn là mình đào.

“Hinh Nguyệt... Chúng ta tiếp tục sao.” Lâm Hải mới không có khả năng lập tức trở về, vươn tay liền đem Liễu Hinh Nguyệt kéo qua, chuẩn bị tiếp tục sự nghiệp chưa xong vừa nãy.

“A, không muốn.” Liễu Hinh Nguyệt thẹn thùng tránh thoát, lại chết sống cũng không chịu, khiến cho Lâm Hải cũng không còn hào hứng.

“Mẹ nó, tên vương bát đản Triệu Kiệt này!” Trong lòng Lâm Hải đem Triệu Kiệt hận chết, một trận dã chiến hảo hảo vô cùng kích thích, cứ như vậy mà ngâm nước nóng.

Hai người lại du ngoạn hồi lâu, mới chuẩn bị xuống núi rời đi.

“Ừm?” Đi được một đoạn lộ trình, Lâm Hải chợt phát hiện, tựa hồ có chút không đúng.

“Hinh Nguyệt, em có phát hiện không, chúng ta cùng nhau đi tới, vậy mà không có gặp được một người nào, hơn nữa, tại sao anh cảm giác chúng ta tựa hồ lại trở lại địa điểm trước đó?”

“Giống như thật nha.” Đôi mắt đẹp của Liễu Hinh Nguyệt lấp lóe, cũng phát hiện ra chỗ kỳ hoặc.

“Chẳng lẽ nơi này có trận pháp?” Trong lòng Lâm Hải giật mình, nghĩ đến một cái khả năng!

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!” Lâm Hải mặc niệm một tiếng, sau đó cảnh tượng trong con mắt, đột nhiên biến đổi.

“Thảo!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, quả là thế!

Chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt, vậy mà bất tri bất giác, tiến vào trong một cái sơn động vô cùng rộng lớn, bốn phía đều là vách đá cứng rắn, hoa cỏ cây cối trước đó đã sớm vô tung không còn bóng dáng.

“Làm sao?” Liễu Hinh Nguyệt thấy sắc mặt Lâm Hải khác thường, cuống quít hỏi.

“Hinh Nguyệt, theo sát anh.” Lâm Hải vươn tay, đem tay nhỏ mềm mại của Liễu Hinh Nguyệt, giữ tại trong tay, dọc theo con đường dưới chân, dị thường cẩn thận hướng bên trong đi đến.

Không biết đi bao xa, rốt cục đến tận cùng của sơn động, thế nhưng là tình cảnh trước mắt, lại làm cho Lâm Hải đột nhiên giật mình!

“Hài cốt!” Lâm Hải hô nhỏ một tiếng, chỉ thấy bên trên một cái giường đá ở nơi cuối cùng, có một bộ bạch cốt, khoanh chân ngồi ngay ngắn, không biết đã chết bao nhiêu năm.

Nhưng mà, phía trên bạch cốt, ẩn ẩn phát ra một cỗ uy năng cực lớn, khiến người không thể lại gần, dù Lâm Hải đã là Luyện Khí hậu kỳ, tại dưới cỗ uy năng này bức đè xuống, khí huyết vậy mà cuồn cuộn, hô hấp không thuận, lại cũng khó có thể tiến gần thêm nửa bước!

“Cái gì hài cốt? Rõ ràng là một dòng sông nhỏ a.” Lúc này, Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên ở sau lưng, kỳ quái mở miệng.

“Không có gì.” Lâm Hải lắc đầu, Liễu Hinh Nguyệt là phàm nhân, tự nhiên thấy không rõ chân tướng phía dưới huyễn cảnh.

Thế nhưng trong nháy mắt khi quay đầu lại, Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Liễu Hinh Nguyệt một chút, bỗng nhiên sửng sốt.

“Làm sao?” Liễu Hinh Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“Hinh Nguyệt, em đứng tại chỗ này, không có cái gì không thoải mái sao?”

“Không có a.” Hai mắt Liễu Hinh Nguyệt vụt sáng lên, lắc đầu nói.

Lâm Hải một mặt kinh ngạc, lấy tu vi của chính mình, đứng tại chỗ này thân thể cũng đều có chút không chịu nổi, Liễu Hinh Nguyệt làm sao lại không có việc gì đây.

“Nguyên nhân là nó sao?” Bỗng nhiên, Lâm Hải phát hiện, chỗ cái cổ trắng của Liễu Hinh Nguyệt, dây chuyền Huyền Nguyệt mà Hằng Nga đưa, lại có một cỗ quang mang màu lam khó mà phát giác đang nhanh chóng vận chuyển, xung quanh quang mang, chớp động gợn sóng, tựa hồ đang ngăn cản cái gì đó.

Lâm Hải cau mày, lắc đầu một trận, trong khoảng thời gian này, quái sự gặp được thật sự là càng ngày càng nhiều.

Quay đầu lại, Lâm Hải lần nữa liếc nhìn thật sâu bộ hài cốt kia một chút.

Không biết đã chết bao nhiêu năm, chỉ còn là hài cốt mà vẫn có uy năng lớn như vậy, làm cho không người nào có thể tiếp cận, lại có Huyễn trận kỳ diệu bảo hộ, xem ra người này khi còn sống, nhất định là một cái nhân vật không tầm thường!

“Chờ sau này thực lực có tăng lên, nhất định phải trở lại tìm hiểu ngọn ngành!”

Dùng tu vi hiện tại, Lâm Hải căn bản là không có cách lại tới gần hài cốt này mảy may, tuy trong lòng hiếu kỳ, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

“Hinh Nguyệt, chúng ta đi thôi!” Lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải dựa vào Thiên Nhãn Thần Thông, dễ như trở bàn tay đi ra khỏi Huyễn trận.

“A, người làm sao đột nhiên nhiều lên?” Rời khỏi sơn động, trước mắt Liễu Hinh Nguyệt lại là biến đổi, lập tức khôi phục tình cảnh người đông tấp nập.

Lâm Hải không nói chuyện, mà chính là quay người tìm mấy khối tảng đá lớn để so sánh, tại chỗ cửa sơn động, làm một cái tiêu ký, để phòng lần sau lúc đến, lại tìm không thấy cửa vào.

“A? Bọn họ tựa hồ không nhìn thấy chúng ta?” Đột nhiên, Liễu Hinh Nguyệt phát ra một tiếng kinh ngạc la lên.

Mà Lâm Hải giờ phút này cũng là mặt mũi tràn đầy mê mang, bởi vì vừa rồi, có một đôi tình lữ, cười hì hì đi qua bên cạnh bọn họ, cơ hồ đâm vào trên thân Liễu Hinh Nguyệt.

Thế nhưng từ biểu lộ trên mặt bọn họ đến xem, vậy mà không có chút phát giác nào, tựa hồ Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Hải chính là không khí.

Thời gian hai người sững sờ, lại có mấy người đi qua, từng cái tất cả đều như là không nhìn thấy Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Thật là quái!” Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt tất cả đều là một mặt mê mang.

“Đi thôi, Hinh Nguyệt, chỉ có thể nói hai ta thật không có cảm giác tồn tại.” Lâm Hải nói đùa, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt hướng phía trước đi đến.

“Ai u, mẹ ta nha!” Vừa hướng phía trước đi được hai bước, hai người đi ngang qua bỗng nhiên dọa đến nhảy lên cao, hoảng sợ nhìn Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt.

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt cũng không rõ ràng cho lắm, sững sờ nhìn lên hai cái nữ hài bộ dáng học sinh trước mặt này.

Hai nữ hài vỗ ngực một cái, một mặt lòng còn sợ hãi, sau khi lại nhìn Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt thêm hai mắt, mới mang theo một mặt cổ quái, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

“Hai người này từ đâu xuất hiện, thật sự là gặp Quỷ.”

“Đúng vậy a, trước đó căn bản là không có nhìn thấy có người.”

Thanh âm yếu ớt của hai nữ hài, truyền vào lỗ tai Lâm Hải, Lâm Hải sững sờ, lập tức giật mình.

“Trách không được người trước đó không thấy mình cùng Hinh Nguyệt, chỗ đứng ban đầu trước khi đến, là biên giới của Huyễn trận a.”

Quay đầu lại, con mắt Lâm Hải khép hờ, lúc mở ra lần nữa, Thiên Nhãn Thần Thông đã đóng lại, mà động khẩu trước đó trong nháy mắt đã không còn bóng dáng, hiện tại trước mặt Lâm Hải, thì là một cái vách đá, cùng địa phương khác, giống như đúc.

Bất quá còn may, ký hiệu mà Lâm Hải làm trước đó, lại còn y nguyên, không có biến mất theo huyễn ảnh.

“Xem ra chỉ có thể chờ đợi thực lực về sau được tăng lên, thì lại đến thăm dò.”

Chương 485: Chán ghét là ưa thích hay là không thích?

Từ Phượng Minh Sơn trở về, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đi thẳng đến Vàng Son Lộng Lẫy mở một cái phòng.

“Ta đi tắm.” Đi chơi một ngày, Liễu Hinh Nguyệt có chút mệt mỏi, trực tiếp tiến vào phòng tắm.

Con mắt Lâm Hải nhất thời sáng lên, đương nhiên sẽ không buông tha cho cơ hội tốt như vậy, chờ năm sáu phút, lúc trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, Lâm Hải cởi y phục xuống, cười xấu xa liền vọt vào.

“A, xấu hổ chết a, mau đi ra á!” Trong phòng tắm truyền đến âm thanh hờn dỗi của Liễu Hinh Nguyệt.

“Ha ha ha, Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của ta, cũng là lão phu lão thê a, có cái gì mà xấu hổ, trên người em chẳng lẽ còn có địa phương nào anh chưa có xem qua hay sao? Tới tới tới, ca ca cùng em cùng nhau tắm! Ha ha ha...”

“Mới không cần đâu, chán ghét chán ghét chán ghét.” Sắc mặt Liễu Hinh Nguyệt phi hồng, đôi bàn tay trắng như phấn tại trước ngực Lâm Hải đấm nhẹ một hồi, lại càng thêm kích thích Lâm Hải nội tâm điên cuồng, một tay ôm lấy thân thể mềm mại của Liễu Hinh Nguyệt vào lòng...

Lần tắm này tắm chừng hơn một giờ, toàn thân Liễu Hinh Nguyệt kiều nhuyễn bất lực, mới bị Lâm Hải ôm trở lại trên giường, khuôn mặt hơi thở hổn hển, che kín rặng mây đỏ.

“Anh bại hoại, người ta một chút khí lực cũng không có.” Liễu Hinh Nguyệt ôm cổ Lâm Hải, đem đầu chôn thật sâu vào trước ngực Lâm Hải, tự sân tự oán nói nói.

“Ồ? Vậy có thích anh như thế hay không?” Lâm Hải nhớ tới phong tình lúc trước của Liễu Hinh Nguyệt, nhất thời nhịp tim lần nữa đập gia tốc.

“Chán ghét á.” Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng bóp trước ngực Lâm Hải một chút, xấu hổ cúi đầu thấp hơn.

“Chán ghét là ưa thích hay là không thích a?”

“Bại hoại, em không nói!” Liễu Hinh Nguyệt tại trong ngực Lâm Hải, nũng nịu giãy dụa thân thể mềm mại, khiến cho một đám lửa trong lòng Lâm Hải lập tức bốc cháy lên.

“Nhanh nói nha, không nói sẽ không tha cho em a!” Lâm Hải nói, hai cánh tay liền không ở yên.

“A, em nói, em nói, anh, anh đừng nhúc nhích...” Liễu Hinh Nguyệt nhất thời chịu không nổi.

“Tốt, vậy em nói, đến cùng có thích hay không?”

“Ưa thích.” Thanh âm Liễu Hinh Nguyệt như muỗi kêu, vừa nói xong, xấu hổ trực tiếp đem chăn mền che phủ cả đầu.

“Ha ha!” Liễu Hinh Nguyệt nói một câu ưa thích, để Lâm Hải nhất thời bị kích thích mạnh.

“Đã ưa thích, liền tới một lần nữa!” Lâm Hải nói xong cũng nhào tới.

“A, không muốn...”

Nhất thời, lại là Vu Sơn Vân Vũ.

Một mực giày vò đến sau nửa đêm, Liễu Hinh Nguyệt mới ngủ thật say, trên gương mặt xinh đẹp che kín ửng hồng, mang theo nụ cười vô cùng thỏa mãn cùng thư thái.

Mà Lâm Hải lại không có buồn ngủ, tuy đi chơi một ngày, lại trải qua chinh phạt, Lâm Hải lại không cảm giác thấy một tia mỏi mệt, ngược lại tinh thần sáng láng, tựa hồ có khí lực dùng không hết.

Nhẹ nhàng cho Liễu Hinh Nguyệt đang ngủ say một nụ hôn, Lâm Hải ngồi xếp bằng, tiến vào trạng thái tu luyện.

Một mực đến khi sắc trời hiện sáng, Lâm Hải mới chậm rãi mở hai mắt ra, nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí.

Cảm thụ được chân khí trong cơ thể hơi gia tăng, Lâm Hải không khỏi khẽ than thở một tiếng.

Địa Cầu bây giờ, linh khí thiên địa thật sự là quá thiếu thốn, dù cho chính mình tu luyện là ‘Đạo Đức Kinh’ đến từ Thiên Đình, tốc độ tăng trưởng của chân khí cũng là vô cùng chậm rãi.

“Trách không được những cái thần tiên trong truyền thuyết kia, đều là một số cổ nhân, dưới hoàn cảnh bây giờ, muốn tu luyện thành Tiên, thật sự là rất khó khăn.” Lâm Hải nhẹ nhàng lắc đầu, tuy hắn đã sớm đến Luyện Khí hậu kỳ, nhưng hắn phát hiện, muốn đột phá bình cảnh, còn cần tích lũy chân khí mười phần to lớn.

Nếu với cái tốc độ tu luyện giống như bây giờ này, Lâm Hải đoán chừng, chỉ sợ ít nhất cũng phải mất thời gian ba năm năm.

“Cũng không biết có những biện pháp khác, có thể đề cao tốc độ tu luyện hay không.” Lâm Hải cảm thấy, chính mình phải tìm cơ hội, hỏi một chút đám thần tiên Thiên Đình kia.

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm…” Đang lo lắng tìm ai đến hỏi, điện thoại di động của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên.

“Thảo!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, sợ đem Liễu Hinh Nguyệt đang ngủ say đánh thức, lên vội vàng nhận.

“Sư phụ, ngươi còn không đến, người bệnh nhân kia có khả năng thật muốn chết!” Thanh âm của Đỗ Thuần truyền tới.

“Được, ta hiện tại liền qua!” Lâm Hải tắt điện thoại, mặc xong quần áo, nhẹ nhàng hôn hôn Liễu Hinh Nguyệt, rời khỏi phòng.

Từ sáng sớm hôm qua, Triệu Kiệt liền đã tìm tới bệnh viện Đệ Nhất, nói mình sắp chết muốn tìm Lâm Thần y cứu mạng.

Chỉ là, Lâm Hải làm sao có thể bởi vì chuyện của gã, mà chậm trễ thời gian vui vẻ của chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt, bởi vậy trực tiếp nói cho Đỗ Thuần, để cho Triệu Kiệt chờ đợi.

Kết quả một lần chờ, cũng là một ngày một đêm, cho tới bây giờ, Lâm Hải mới bớt chút thời gian đi qua, bất quá trước khi đi, Lâm Hải lội qua siêu thị trước, đem Tiểu di cùng Dượng đã bắt đầu bận rộn đón đi.

“Gã hiện tại ở đâu?” Nhìn thấy Đỗ Thuần, Lâm Hải vừa đi vừa hỏi.

“Tại phòng khám bệnh gấp, tinh thần trên cơ hồ đã sụp đổ.” Đỗ Thuần đi theo sau lưng Lâm Hải, vội vã nói nói.

“Ta biết rõ.” Lâm Hải đáp một tiếng, theo Đỗ Thuần cùng đi, tiến vào phòng khám bệnh gấp.

“Bệnh viện các ngươi làm ăn thế nào, cái Lâm Thần y rắm chó này đến cùng lúc nào thì đến a?”

“Cái này cũng một ngày một đêm, lão công ta nếu có nguy hiểm, ta không đi tòa án kiện các ngươi thì không được!”

Vừa vào phòng khám bệnh gấp, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên trang điểm đạm đặc, thân thể cồng kềnh, đang tóm lấy hai cái y tá trẻ tuổi, giương nanh múa vuốt gào thét.

Mà Triệu Kiệt nằm tại trên giường bệnh, toàn thân cũng đang run rẩy kịch liệt, trên mặt che kín thần sắc sợ hãi.

“Ta không muốn chết, ta không muốn chết a!”

“Cứu mạng a, nhanh cứu mạng a!”

Thanh âm của Triệu Kiệt, bởi vì la lên trong thời gian dài, nên đã khàn giọng.

Sáng sớm hôm qua, thời điểm gã đi nhà xí, đột nhiên trời đất quay cuồng, một đầu ngã xuống đất.

Chờ đến lúc gã muốn đứng lên, lại chợt phát hiện, làm sao cũng không đứng dậy nổi.

Triệu Kiệt chỉ cảm thấy mọi vật trong mắt mình, đều đang đảo ngược, hơn nữa còn đang không ngừng nhanh chóng xoay tròn, một lúc sau, cả cái đầu lại đau lại choáng, phảng phất như nổ bể ra.

Người trong nhà thấy vậy, vội vàng đưa gã qua bệnh viện huyện kiểm tra, kết quả sau khi kiểm tra một phen toàn diện, vậy mà hết thảy bình thường, bác sĩ ở huyện không có cách nào, đành phải đề nghị chuyển tới bệnh viện trong thành phố.

Mới đầu qua bệnh viện thành phố số ba, đồng dạng kiểm tra toàn diện một phen, vẫn không phát hiện có cái chứng bệnh gì, bác sĩ ở bệnh viện thành phố số ba, thậm chí hoài nghi Triệu Kiệt có phải có vấn đề trên tinh thần hay không.

Ngay tại thời điểm người một nhà mặt ủ mày chau, Triệu Kiệt chợt nhớ tới, Lâm Hải trước đó đã nói chuyện cùng gã, sau đó trong lòng đột nhiên kinh hãi.

“Nhanh, đưa ta qua bệnh viện Đệ Nhất, tìm Lâm Thần y cứu mạng!” Triệu Kiệt tựa hồ phát hiện ra một tia sinh cơ trong tuyệt vọng, lúc này mới vội vã đuổi tới bệnh viện Đệ Nhất, kết quả đến nơi mới phát hiện, Lâm Thần y căn bản không đi làm, hỏi những y tá kia mới biết, trước kia một tuần chỉ có đi làm một ngày, hiện tại liền giờ làm việc cũng không xác định.

Mà giờ khắc này Triệu Kiệt cảm giác, thật là mình có thể sẽ chết, hiện tại lại tìm không thấy Lâm Thần y, nhất thời bị dọa đến vừa khóc vừa gào, sau cùng đem Đỗ Thuần kinh động, mới gọi điện thoại cho Lâm Hải.

Chỉ là, Lâm Hải để bọn họ chờ, người một nhà Triệu Kiệt có việc cầu người, tuy tâm lý bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể chờ.

Chỉ là bọn họ không nghĩ tới là, cái chờ này là ròng rã một ngày một đêm.

Sau thời gian một ngày một đêm, Triệu Kiệt cảm giác mình tựa như giãy dụa tại trên con đường tử vong, một giây sau lúc nào cũng có thể chết mất, loại song trọng dày vò trên cả tâm lý cùng sinh lý, để Triệu Kiệt cảm thấy có lẽ đã điên mất.

Nàng dâu của Triệu Kiệt thấy tình cảnh này, cũng là vừa vội vừa tức, lúcnày mới hướng phía tiểu y tá nổi giận lên.

“Cái này, đây không phải là Triệu Kiệt sao? Gã hôm trước không phải còn rất tốt?” Thái Tường cùng Tống Hà đứng tại cửa ra vào, liếc một chút liền nhận ra, đang nằm trên giường bệnh, một mặt dữ tợn thống khổ, không phải liền là Triệu Kiệt thiếu tiền bọn họ còn không trả sao?

“Lâm Thần y tới rồi!” Lúc này, hai cái tiểu y tá cũng phát hiện ra Lâm Hải, nhất thời mang theo ánh mắt sùng bái, cùng Lâm Hải chào hỏi.

Tiểu y tá vừa nói, trong lòng Triệu Kiệt cuồng hỉ, con mắt đột nhiên mở lớn, hướng phía cửa trông lại.

“Ngươi, ngươi...” Chỉ là khi thấy Lâm Hải, Triệu Kiệt nhất thời ngây người.

Chương 486: Bệnh đuổi lý

“Cái gì cũng đừng nói, ta chính là Lâm Thần y, ta hiện tại chỉ hỏi ngươi một câu, tiền thiếu nợ nhà Tiểu di ta, ngươi trả hay không trả?”

Đối với loại tiểu nhân vật như Triệu Kiệt này, Lâm Hải bây giờ căn bản không thèm phí lời với hắn, nhướng mày, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Trả, ta xin trả a!” Triệu Kiệt cơ hồ gào thét nói nói, hắn hiện tại cảm giác mình đều sắp chết, nào còn dám nói không trả a.

“Nhanh lên, trả cho lão Thái một vạn ba ngàn khối tiền, nhanh a!” Nói xong, Triệu Kiệt vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng phía nàng dâu của mình rống nói.

“Ngươi, ngươi thật sự là Lâm Thần y?” Nàng dâu Triệu Kiệt thấy Lâm Hải còn trẻ như vậy, trong lúc nhất thời còn có chút không quá tin tưởng, dùng ánh mắt hồ nghi đánh giá Lâm Hải.

“Lão công, hắn không phải là tên lừa đảo đi, nào có Thần y còn trẻ như vậy?”

“Lừa gạt bà nội ngươi, nhanh trả tiền a!” Triệu Kiệt tức đến hỏng, gã vừa thấy Lâm Hải, liền minh bạch chuyện gì xảy ra, khẳng định là ngày đó lúc đòi tiền, Lâm Hải liền phát hiện bệnh tình của mình, nếu không sẽ không chỉ điểm mình đến tìm Lâm Thần y xem bệnh.

Thấy Triệu Kiệt gấp, nàng dâu của gã dù có không cam lòng cũng phải xuất ra một vạn ba ngàn khối tiền, đưa cho Lâm Hải.

Lâm Hải nhìn một chút, sau đó cười lạnh một tiếng.

“Một vạn ba? Chưa đủ!”

“Không, không phải là thiếu nhà lão Thái một vạn ba sao?” Triệu Kiệt sững sờ nói nói.

“Đó là hôm trước, hiện tại đã tăng tới mười ba vạn.”

“Mười ba vạn?” Triệu Kiệt sững sờ, không đợi gã trả lời, nàng dâu của gã đã nổi nóng.

“Ngươi đây là lừa bịp người, là xảo trá, lập tức tăng gấp mười lần, ngươi so với đám vay nặng lãi còn đen hơn a!”

“Không cho đúng không? Vậy được, Tiểu di, chúng ta đi!” Lâm Hải nghiêng đầu sang chỗ khác, lôi kéo Thái Tường cùng Tống Hà đang một mặt mộng bức liền đi ra ngoài.

“Ai, chờ một chút, chờ một chút!” Triệu Kiệt thấy Lâm Hải muốn đi, lập tức liền gấp.

“Làm sao?” Lâm Hải cười lạnh, khinh thường nói nói.

Trong lòng Triệu Kiệt hối hận một trận, mẹ nó, sớm biết hôm nay, sao lúc trước còn như thế a, đem tiền trực tiếp trả cho Thái Tường liền xong, nào còn có chuyện hôm nay a.

“Cho hắn mười ba vạn!” Triệu Kiệt nhắm hai mắt lại, ảo não rống nói.

“A? Dựa vào cái gì cho bọn hắn nhiều như vậy, lão nương không cho!" Nàng dâu Triệu Kiệt không chịu, rống lên một tiếng bén nhọn.

"Dựa vào cái gì?" Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, "Chỉ bằng bệnh của gã, chỉ có ta mới có thể trị!"

"Đến cùng có cho hay không, thống khoái chút, ta còn bề bộn nhiều việc." Lâm Hải không kiên nhẫn nói nói.

"Cho, chúng ta cho!" Triệu Kiệt thấy Lâm Hải lại muốn đi, vội vã nói nói.

Tuy trong lòng Triệu Kiệt cũng mười phần đau lòng, nhưng cùng tính mạng so sánh, mười ba vạn này tính toán là cái gì.

"Ngươi còn không mau đem tiền cho Lâm Thần y, ngươi con mẹ nó muốn ta chết a!" Triệu Kiệt thấy nàng dâu của mình một mặt không phục không cam lòng đứng đó, gấp vội vàng quát lớn nói.

Nàng dâu của Triệu Kiệt không có cách, trên thân cũng không thể có nhiều tiền mặt như vậy, đành phải chạy tới ngân hàng lấy tiền, giao cho Lâm Hải.

"Cho, lão Dượng." Lâm Hải tiếp nhận tiền, trực tiếp đưa cho Thái Tường.

"A? Không nhiều như vậy, không nhiều như vậy a." Thái Tường sớm ở một bên nhìn ngốc, ông ta đời này cũng chưa thấy qua nhiều tiền như vậy, bị dọa đến vội vàng liên tục khoát tay.

Lâm Hải thấy vậy, đành phải quay đầu lại, hướng phía Triệu Kiệt bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Dượng của ta không muốn a, Dượng không muốn, vậy ta liền không thể chữa cho ngươi, không có ý tứ a." Lâm Hải nhún nhún vai, làm biểu lộ lực bất tòng tâm.

“Bà nội ngươi!” Triệu Kiệt cũng tức điên, tiền cũng cho, tại sao lại không trị.

Nằm tại trên giường bệnh, Triệu Kiệt gian nan hướng phía Thái Tường lộ ra cái nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Lão Thái, xem ở trên chúng ta đều là ở cùng một cái thôn, tiền này, ngươi liền thu đi.”

“Không nên không nên, ngươi chỉ thiếu nợ ta một vạn ba, ta sao có thể thu của ngươi mười ba vạn!” Thái Tường liên tục khoát tay cự tuyệt nói.

“Ta xxx đại gia ngươi!” Trong lòng Triệu Kiệt thầm mắng, ngươi con mẹ nó cho là ta nguyện ý cho a, thật sự là chiếm tiện nghi còn khoe mẽ.

“Lão Thái, ta van cầu ngươi, ngươi liền thu đi.” Triệu Kiệt im lặng, chỉ có thể thấp kém khẩn cầu nói.

Đáng tiếc, Thái Tường vẫn là cái người thẳng thắn, mặc cho Triệu Kiệt nói thế nào, ông ta cũng không chịu lấy nhiều tiền như vậy, đem Triệu Kiệt tức đến kém chút thổ huyết.

Sau cùng Triệu Kiệt bất đắc dĩ, một mặt xin giúp đỡ nhìn về phía Lâm Hải.

Lâm Hải nhìn Triệu Kiệt đã bị sửa trị cũng không ít, mới nghiêng đầu sang phía Thái Tường mỉm cười.

“Dượng, ngươi thu đi, coi như phí xem bệnh của ta.”

“Cái này, cái này...” Thái Tường cà lăm một trận.

“Lão Thái, ngươi là anh ta, là tổ tông của ta, ta van cầu ngươi, đừng chối từ, chỉ cần ngươi nhận lấy, ta liền cảm tạ tám đời tổ tông của ngươi!” Triệu Kiệt sắp khóc, con mẹ nó làm sao lại đụng tới người như vậy, cho không nhiều tiền như vậy cũng từ chối, não có phải bị ngốc hay không a.

Thái Tường còn muốn chối từ, ngược lại Tống Hà lại là một tay nhận lấy tiền.

“Được rồi, lề mề chậm chạp, Tiểu Hải bảo thu, thì thu là được.”

Thấy Tống Hà đem tiền nhận lấy, Triệu Kiệt thở ra một hơi thật dài, sau đó tội nghiệp nhìn về phía Lâm Hải.

Lâm Hải không đợi gã nói chuyện, trực tiếp tiến lên, tay phải ấn ở bả vai của gã, một lát sau lại nhẹ nhàng rời đi.

“Lâm, Lâm Thần y, ngươi cũng mau trị cho ta a?” Triệu Kiệt tâm thần bất định (*mơ hồ, không có gì rõ rệt) hỏi.

“Đã tốt, có thể đứng lên.” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Tốt, tốt?” Triệu Kiệt sững sờ, cái này còn không có trị đâu, làm sao lại tốt?

Mẹ nó, sẽ không phải thật gặp được tên lừa đảo đi, chẳng lẽ hắn căn bản không phải cái Lâm Thần y gì?

Nghĩ đến chỗ này, tâm lý Triệu Kiệt quýnh lên, lập tức liền ngồi dậy, chuẩn bị bắt lấy Lâm Hải, sợ hắn chạy.

“Ta nói ngươi...” Lời nói của Triệu Kiệt nói một nửa, liền tự nhiên ngừng, sững sờ một lát, sau đó trong lòng cuồng hỉ.

“Ta, ta thật tốt?” Triệu Kiệt lúc này mới phát hiện, chính mình vậy mà không có chút choáng nào, quả thực cùng lúc mình không bị bệnh trước đó, giống như đúc.

“Về sau đừng có lại làm việc trái với lương tâm, nếu không bệnh này sẽ còn tái phạm.”

Lâm Hải ném câu nói tiếp theo, mang theo Tiểu di cùng Dượng đi ra khỏi phòng bệnh, lưu lại Triệu Kiệt một mặt mộng bức, nửa ngày cũng không thể nghĩ rõ ràng, Lâm Hải đến tột cùng làm sao chữa tốt cho mình.

“Tiểu Hải, thật sự là Thần, ngươi làm sao trị cho gã được?” Trở về trên đường, Tống Hà một mặt hiếu kỳ hỏi.

“Gã căn bản là không có bệnh.” Lâm Hải nhàn nhạt lắc đầu, cười nói.

“Không có bệnh? Này...” Thái Tường cùng Tống Hà cũng sửng sốt.

Khóe miệng Lâm Hải hơi vểnh lên, ngày đó lúc rời đi, hắn cố ý vỗ vỗ bả vai Triệu Kiệt, tại huyệt vị của gã, lưu lại một đạo chân khí, phong bế lượng máu cung cấp cho não trong thời gian ngắn ngủi, mới khiến cho Triệu Kiệt thấy trời đất quay cuồng.

Mà trị liệu, liền đơn giản hơn, trực tiếp đem đạo chân khí này hấp thụ ra ngoài, Triệu Kiệt tự nhiên sẽ khôi phục như thường.

Bất quá những cái này, Lâm Hải không cần thiết phải nói cùng bọn Tiểu di, chỉ cần để Triệu Kiệt loại người nợ tiền không trả này, đạt được giáo huấn, mà một nhà Tiểu di cũng nhận được gấp mười lần tiền nợ, liền đầy đủ.

“Nếu như nhất định phải xem như bệnh mà nói, vậy liền gọi là, bệnh đuối lý đi!” Lâm Hải cuối cùng làm ra giải thích dạng này với Tiểu di cùng Dượng.

Đem Tiểu di cùng Dượng đưa trở về, Lâm Hải về Vàng Son Lộng Lẫy, Liễu Hinh Nguyệt vừa mới tỉnh ngủ, đang lười biếng nằm ở trên giường, đôi chân dài trắng như tuyết đè trên chăn, mê người nói không nên lời.

“Ngươi cái tiểu yêu tinh, đây quả thực là đang câu dẫn ca ca a!

Nhìn ca ca ăn ngươi!” Lâm Hải thấy thế, trực tiếp nhào tới.

“A! Lại tới…”

Sau một phen đại chiến, hai người rời giường, sau khi ăn cơm xong, Lâm Hải gọi điện thoại cho mẫu thân, nói cho mẫu thân mình sẽ mang theo Liễu Hinh Nguyệt về nhà chơi.

Tống Cần nghe Liễu Hinh Nguyệt muốn tới, cao hứng đến mức liên tục gật đầu trong điện thoại, tắt điện thoại liền đi ra ngoài mua thức ăn.

Trên đường đi, Lâm Hải tự nhiên không thiếu lần xấu xa động thủ động cước với Liễu Hinh Nguyệt, Liễu Hinh Nguyệt sợ ảnh hưởng Lâm Hải lái xe, căn bản không dám dùng lực phản kháng, chỉ có thể ngoài miệng xin tha từng cái, đáng tiếc đối với Lâm Hải căn bản không có hiệu quả.

Thời điểm sắp đến cửa biệt thự, Liễu Hinh Nguyệt đã tại phía dưới ma trảo của Lâm Hải, sắc mặt ửng hồng, thở gấp lâm ly.

“Chán ghét chết, để người ta làm sao gặp bá phụ bá mẫu!” Liễu Hinh Nguyệt một mặt quẫn bách.

“Vậy liền trên xe chờ một chút, khôi phục bình thường rồi lại đi vào.” Lâm Hải nhìn bộ dáng như hoa đào của Liễu Hinh Nguyệt, biết rõ Liễu Hinh Nguyệt giờ phút này cảm xúc tràn lan, xác thực không quá thích hợp xuất hiện tại trước mặt trưởng bối.

Hai người lẳng lặng ngồi tại trên xe, chỉ là trạng thái giờ phút này của Liễu Hinh Nguyệt, so với khi bình thường thì mê người hơn nhiều, Lâm Hải mất khí lực thật lớn, mới nhịn xuống xúc động lập tức đến một phát ở trên xe.

Hai người nhẹ nhõm tán gẫu, qua trọn vẹn mười mấy phút, xuân triều của Liễu Hinh Nguyệt mới chậm rãi rút đi.

Lúc đang chuẩn bị nổ máy xe, mí mắt Lâm Hải không khỏi cuồng loạn một trận, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm bất tường.

Đột nhiên quay đầu, Lâm Hải kinh hãi phát hiện, trên cửa sổ vị trí lái xe, đột nhiên xuất hiện một cái điểm đỏ!

“Không tốt!” Lâm Hải quá sợ hãi!

Chương 487: Tay không tiếp viên đạn

“Cạch!”

Đồng thời với lúc Lâm Hải phát hiện điểm đỏ, cửa sổ xe bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang giòn, trong nháy mắt bị xuyên thủng.

Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co vào, tay phải lấy tốc độ vô cùng tuyệt luân, vô ý thức vươn một trảo.

“Đậu phộng!” Lâm Hải thầm kêu một tiếng, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay phải, bị một cỗ va chạm với cường độ cực lớn xuyên thấu, để Lâm Hải cơ hồ là nắm không được, dù là Tử Lôi Thần Long Tí đã là phi phàm, cũng là run lên bần bật, hơi tê tê.

Lâm Hải mở tay, kinh hãi phát hiện, đúng là một viên đạn!

“Tay bắn tỉa!” Liên tưởng tới điểm đỏ trên cửa sổ xe trước đó, Lâm Hải lập tức nghĩ đến hình ảnh đã thấy qua trong TV.

“Thao, lại có người muốn giết ta!” Lâm Hải vội vàng hướng phía phương hướng viên đạn bay tới nhìn lại, lại phát hiện rỗng tuếch, tay bắn tỉa đã sớm chạy mất tăm.

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một cái bóng đen mà người thường không thể nhìn thấy trong nháy mắt đã bay ra.

“A!” Mà lúc này, Liễu Hinh Nguyệt nhìn cửa sổ xe bị đánh xuyên cùng viên đạn trong tay Lâm Hải, rốt cục mới biết rõ, vừa rồi đến tột cùng đã phát sinh cái gì, nhất thời bị dọa đến rít lên một tiếng.

“Lão công, anh không sao chứ?” Liễu Hinh Nguyệt ôm chặt lấy Lâm Hải, lo lắng lại sờ lại nhìn.

“Yên tâm, anh không sao.” Lâm Hải xoa xoa mái tóc trên đầu Liễu Hinh Nguyệt, an ủi nói.

Cúi đầu nhìn viên đạn đánh lén dài hơn một tấc này, trong lòng Lâm Hải ngược lại vừa mừng vừa sợ.

Kinh hãi là, chính mình thế mà lại bị tay bắn tỉa để mắt tới, không biết là đắc tội với người nào, mới sẽ ra tay muốn giết mình.

Mà vui là, chính mình lại có thể tay không tiếp được viên đạn đánh lén!

Phải biết, Địa Cầu bây giờ, số lượng tu luyện giả thật sự là ít lại càng ít, tuy Lâm Hải đến Luyện Khí hậu kỳ, nhưng kỳ thật trong lòng căn bản không có khái niệm gì.

Bởi vì khuyết thiếu so sánh, bản thân Lâm Hải cũng không biết, Luyện Khí hậu kỳ cái này, đến tột cùng cường đại đến mức nào.

Cái ngoài ý muốn hôm nay này, để Lâm Hải bắt đầu có chút đắc chí nhất thời, tại trong suy nghĩ của hắn, tay không tiếp viên đạn, vậy cũng là người ở trong mảng khoa học viễn tưởng mới làm được, hắn chẳng thể nghĩ tới, bây giờ chính mình, thế mà cũng có thể làm được.

Tuy Lâm Hải cũng biết, hắn hôm nay tiếp được viên đạn, có một bộ phận là may mắn ở bên trong, dù sao lúc trước hắn là vô ý thức đưa tay, nhưng cho dù như thế, cũng đủ để làm hắn kiêu ngạo.

“Đi thôi, chúng ta về nhà trước.”

Cửa sổ xe bị đánh ra một cái lỗ, Lâm Hải tự nhiên không lái về nhà nữa, gọi điện thoại cho Cường đầu trọc, cùng Liễu Hinh Nguyệt đi vào khu biệt thự.

Đến cửa nhà, Liễu Hinh Nguyệt còn chưa tỉnh hồn, bất quá hai người đã hẹn xong không thể nói với người nhà, miễn cho bọn họ lo lắng.

“Ca, Hinh Nguyệt tỷ, ta nói cho các ngươi biết một tin tức tốt!” Vừa vào trong nhà, Lâm Vân kéo Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt lại, liên tục kích động nói nói.

“Há, tin tức tốt gì mà cao hứng như vậy, không phải là tìm được bạn trai a?” Lâm Hải thân mật xoa xoa đầu Lâm Vân, vui đùa nói nói.

“Cái gì a, người ta còn nhỏ đâu, mới không tìm bạn trai đây.” Lâm Vân đem tay Lâm Hải đẩy ra.

“Ta tra được kết quả trúng tuyển a, ta đã thi đậu đại học sư phạm Yến Kinh á!” Đôi mắt đẹp của Lâm Vân cũng cười thành một đường cong.

“Đại học sư phạm Yến Kinh?” Đôi mắt của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đồng thời sáng lên, sau đó cũng là một mặt mừng rỡ.

“Ai nha, Vân Vân ngươi thật lợi hại, đại học sư phạm Yến Kinh, đều là đại học đỉnh phong tại trong cả nước a!” Liễu Hinh Nguyệt lôi kéo tay nhỏ của Lâm Vân, trong lòng cũng vì Lâm Vân mà cao hứng không được.

“Hừ, có cái gì tốt, cái nha đầu chết tiệt này gan thật lớn, ta lúc đầu để cho nó báo danh đại học Giang Nam, nó ngược lại tốt, gạt ta thi đến Yến Kinh, cái này rời nhà bao xa a." Tống Cần tuy cũng vì Lâm Vân mà cao hứng, nhưng nghĩ đến con gái muốn đến trường Yến Kinh ở ngoài ngàn dặm, trong lòng nhiều ít vẫn là có chút nỗi buồn.

"Mẹ, Yến Kinh thế nhưng là thủ đô của Hoa Hạ, con gái của ngươi cái này gọi là người thường ở chỗ cao." Lâm Vân nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, đắc ý nói nói.

"Ngươi chỉ giỏi nói." Tống Cần điểm cái trán Lâm Vân một chút, trên mặt tràn ngập cưng chiều.

"Đúng, Hinh Nguyệt, Tiểu Tình thi ở đâu, kết quả trúng tuyển hẳn là cũng ra đi?" Tống Cần chợt nhớ tới, Liễu Hinh Tình cũng là thi đại học năm nay, liền hướng phía Liễu Hinh Nguyệt hỏi.

"Ta còn không biết đâu, ta hỏi một chút." Thấy kết quả trúng tuyển của Lâm Vân đã có, Liễu Hinh Nguyệt vội vàng gọi điện thoại cho Liễu Hinh Tình.

"Tỷ, ta vừa tra xong, ta thi đậu đại học giao thông Tây Kinh á!" Trong điện thoại, ngữ khí của Liễu Hinh Tình cũng là lại hưng phấn lại kích động.

"Đại học giao thông Tây Kinh?" Liễu Hinh Nguyệt sững sờ, "Mẹ không phải để ngươi thi đại học Giang Nam sao?"

"Hừ, ta mới không đi đâu, thủ trước cửa nhà không có ý nghĩa a, Tây Kinh thế nhưng là cổ đô bảy hương, nội tình so với thành phố Giang Nam có nhiều hơn, mấy cái nguyện vọng của ta báo tất cả đều là Tây Kinh!"

Trong lòng Liễu Hinh Nguyệt thở dài, thật sự là con gái lớn muốn rời khỏi mẹ, nghĩ không ra muội muội của mình cũng giống như Lâm Vân, đều không nghe theo cha mẹ an bài, có chủ kiến của chính mình.

"Tiểu Tình thi đại học giao thông Tây Kinh?" Tống Cần ở bên cạnh cũng nghe được, kinh ngạc hỏi.

"Đúng, đại học giao thông Tây Kinh." Liễu Hinh Nguyệt bất đắc dĩ gật gật đầu.

"Ai, ngươi nói đám con nít hiện tại này, hai ngày trước ta cùng mẹ ngươi còn nói chuyện trời đất đâu, ta để cho Vân Vân nhà ta thi đại học Giang Nam, mẹ ngươi nói để Tiểu Tình cũng thi đại học Giang Nam, kết quả hiện tại ngươi nhìn, người ta căn bản không nghe ngươi." Tống Cần thở dài, lắc đầu một trận.

"Tiểu Tình thi đại học giao thông Tây Kinh?" Lâm Vân nghe xong ánh mắt liền sáng lên, "Tiểu Tình thật lợi hại a, điểm số trúng tuyển của đại học giao thông Tây Kinh năm nay, so với đại học sư phạm Yến Kinh còn cao hơn đâu, ta qua gọi điện thoại cho Tiểu Tình." Nói xong, Lâm Vân chạy vào phòng ngủ, gọi điện thoại qua cho Liễu Hinh Tình.

"Ai, hai cái nha đầu không bớt lo." Tống Cần bất đắc dĩ một trận.

"Mẹ, đến lúc đó tìm cái thời gian, hai nhà chúng ta cùng một chỗ ăn một bữa cơm đi, cũng coi là chúc mừng một chút cho Vân Vân cùng Tiểu Tình." Lâm Hải ở một bên đề nghị nói.

"Tốt, đề nghị này tốt!" Không đợi Tống Cần trả lời, Lâm Văn ở một bên trước tiên mở miệng tán thành nói.

"Nhất định phải chúc mừng, đến lúc đó mười thêm vài người, mình cũng náo nhiệt một chút."

"Còn mời người, ta nhìn ngươi là muốn làm náo động a?" Tống Cần vừa cười vừa nói.

"Cũng là muốn làm náo động, làm sao, ai bảo khuê nữ của ta cùng thân gia ta đều có tiền đồ, Tiểu Hải lúc trước lên đại học, không phải là mời toàn thôn sao?” Trên mặt Lâm Văn, đắc ý nói không nên lời.

“Được, liền theo cha nói, đến lúc đó mời mọi người!” Lâm Hải cười nói, đối với cha mình, Lâm Hải lại rất hiểu biết, cả một đời không có truy cầu gì khác, chỉ mong cái danh tiếng, ưa thích để cho người khác coi trọng mấy phần.

Đối với chút nguyện vọng ấy của phụ thân, Lâm Hải tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Thấy Liễu Hinh Nguyệt bị Tống Cần lôi kéo đi nói chuyện, Lâm Hải cũng tiến vào gian phòng của mình.

Đi vào trong, sắc mặt Lâm Hải lập tức âm trầm xuống.

“Tìm được chưa?” Lâm Hải lạnh lùng mở miệng nói.

“Tìm được, là một cái nam tử hơn ba mươi tuổi, nghe giọng nói là từ nơi khác tới, gã rất cẩn thận, tại bên ngoài lòng vòng rất lâu, sau đó trở lại khách sạn Khải Việt thuê một gian phòng.” Thường Tú Lệ hơi cong thân thể, cung kính đáp nói.

“Tiến vào phòng, gã trực tiếp đitắm rửa, ta mới tranh thủ thời gian gấp gáp trở về, hướng chủ nhân báo cáo, bất quá ta hoài nghi, gã chẳng mấy chốc sẽ rời đi.”

“Rời đi?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, tới ám sát ta, còn muốn rời đi?

“Tốt, ta biết rõ.” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó con mắt đột nhiên phát lạnh.

“Ngươi bây giờ quay trở lại, tiếp tục tiếp cận gã, ta muốn nhìn, phía sau gã, đến tột cùng là ai!”

Chương 488: Ngươi là người hay quỷ?

Trong một gian phòng cao cấp của khách sạn Khải Việt, Từ Tùng không nhanh không chậm mặc quần áo.

Trên giường lớn rộng rãi thoải mái dễ chịu, một cặp hoa tỷ muội song bào thai xụi lơ như bùn, mang trên mặt thỏa mãn hưởng thụ vô cùng sau khi mây mưa, ánh mắt mê ly nhìn qua gã, trở về chỗ nam nhân trước đó đã mang cho các nàng khoái lạc đỉnh phong.

Đáng tiếc là, Từ Tùng từ bò sau khi từ trên thân thể kiều nhuyễn của các nàng thức dậy, liền không còn có liếc nhìn qua các nàng một chút nào.

Từ hai mươi tuổi làm sát thủ, mỗi khi giết một người, Từ Tùng sẽ đi tìm hai nữ nhân, hung hăng phát tiết một chút lệ khí trong lòng, hơn mười năm qua, gã chưa bao giờ phá lệ.

Mà đối với cặp hoa tỷ muội song bào thai này, tuy tư sắc thượng đẳng, công phu trên giường cũng biết tròn biết méo, nhưng lại có thể như thế nào đây, nói cho cùng, chỉ là công cụ tiết dục của Từ Tùng sau khi đi giết người, chỉ thế thôi.

Xuất ra hai cọc tiền, Từ Tùng tùy ý ném ở trên thân thể mềm mại của đôi hoa tỷ muội này, để trước mắt hai nữ hài nhất thời sáng lên.

“Đa tạ đại ca.” Hai người không nghĩ tới, Từ Tùng đã vậy còn quá hào phóng, hai vạn khối tiền, bằng với thu nhập nửa tháng trong công tác bình thường bọn họ.

Từ Tùng đối với lời cảm tạ của hai người như không nghe thấy, đối với gã mà nói, hai vạn khối tiền lại coi là gì chứ?

Hiện tại chỉ chờ cố chủ xác minh mục tiêu đã chết, trong tài khoản của chính mình, liền sẽ gia tăng một triệu thu nhập.

Bất quá, gã đối với hiệu suất của người cố chủ này, lại có chút bất mãn, chính mình cùng chị em gái đánh nhau lâu dài như thế, đều đã hành quân lặng lẽ, bên cố chủ kia lại còn không có xác minh tốt.

Phải biết, loại thủ pháp dùng súng bắn tỉa để giết người như gã này, rất dễ dàng khiến cảnh sát coi trọng, một khi cảnh sát đem đầu mối giao thông then chốt khống chế lại, gã muốn rời khỏi thành phố Giang Nam, cũng có chút khó.

Đúng lúc này, từ cửa bỗng nhiên truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

Từ Tùng đột nhiên giật mình, nhiều năm cảnh giác, để gã trực tiếp vọt đến phía sau cửa, đồng thời từ trong ngực móc ra một khẩu Desert Eagle màu trắng bạc.

“A!” Hai chị em gái, thấy Từ Tùng bỗng nhiên móc ra một cây súng lục, nhất thời bị dọa đến rít lên một tiếng.

“Câm miệng cho ta!” Từ Tùng thấp giọng quát lớn, hai chị em gái nhất thời ôm cùng một chỗ, không dám nói lời nào.

Chỉ là, ánh mắt nhìn về phía Từ Tùng, không còn thỏa mãn cùng mê ly trước đó, thay vào đó, là một mặt kinh hoảng cùng hoảng sợ.

“Đông đông đông!” Tiếng đập cửa vẫn còn tiếp tục, Từ Tùng hít sâu một hơi, súng cầm trong tay, nhẹ nhàng giơ lên.

“Người nào?” Từ Tùng lạnh lùng hỏi.

“Mở cửa!” Người ngoài cửa, ngữ khí so với gã còn lạnh hơn.

“Ngươi tìm ai?” Từ Tùng không khỏi nhíu lông mày một cái, lạnh giọng hỏi.

“Tìm ngươi!” Tiếng đập cửa vẫn như cũ, người ngoài cửa, trả lời cũng là dứt khoát.

Đôi mày của Từ Tùng bỗng nhiên vẩy một cái, cảm thấy sự tình có chút quỷ dị, trong lòng không khỏi xiết chặt.

“Ta không biết ngươi, ngươi vẫn là đi thôi.” Từ Tùng một bên đáp trả, một bên hướng phía ngoài cửa sổ nhìn lại, tựa hồ đang tìm đường lui.

“Thật sự là dông dài!” Người bên ngoài tựa hồ hơi không kiên nhẫn nói một câu, sau đó liền an tĩnh lại.

Từ Tùng chờ một lát, thấy không có động tĩnh, mới thở dài ra một hơi, tưởng là người đã đi, liền chuẩn bị thu súng lại.

Mà đúng lúc này, Từ Tùng trong lúc vô tình đảo mắt qua chốt cửa, không khỏi khẽ giật mình, sau đó sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Chỉ thấy, cánh cửa lúc đầu đã khóa trái, vậy mà từ bên trong tự mình mạc danh kỳ diệu mở ra.

“Đậu phộng, có quỷ sao!” Trong lòng Từ Tùng giật mình, thật không thể tin nhìn chốt cửa tự mình cử động, biểu hiện trên mặt quả thực như đang gặp Quỷ.

Cửa phòng phanh cái bị đẩy ra, một thân ảnh lạnh nhạt xuất hiện tại trước mặt Từ Tùng.

“Mẹ nó, thật có ma!” Mặt Từ Tùng trong nháy mắt trở nên không có chút máu, dù gã giết người vô số, cũng bị dọa đến toàn thân giật mình một cái.

Mà người tới lại là cười lạnh, nhẹ nhàng một vẩy tay, đem cửa phòng đóng lại.

“Ngươi, ngươi là người hay quỷ!” Hai con ngươi của Từ Tùng nhanh chóng co lại, hai cái mí mắt cuồng nhảy không ngừng.

Người này vừa xuất hiện, Từ Tùng liền lập tức nhận ra, chính là cái người mà cố chủ để cho mình đi giết kia!

Tuy trước đó sau khi bắn ra một phát đạn, hắn lập tức liền quay đầu đi, không có đi xem xét, nhưng Từ Tùng có trăm phần trăm nắm chắc, một súng kia tuyệt đối trúng đích vào đầu mục tiêu, mục tiêu hẳn phải chết không nghi ngờ.

Với kinh nghiệm giết người hơn mười năm, Từ Tùng đối với năng lực bắn súng của mình, có tự tin tuyệt đối.

Thế nhưng là bây giờ, người mà trong lòng Từ Tùng cho là đã chết, nhưng lại sống sờ sờ xuất hiện, còn tìm tới cửa, để trong lòng gã lập tức căn bản là không có cách tiếp nhận.

“Thật chẳng lẽ là oan hồn tìm đến mình báo thù?” Từ Tùng từ đầu đến cuối căn bản sẽ không hoài nghi, một súng của chính mình kia sẽ có sai lầm, so sánh cùng nhau, gã thà rằng tin có quỷ thần tồn tại.

Lâm Hải nhìn lấy Từ Tùng một mặt gấp gáp, ngược lại tùy tiện ngồi vào trên giường.

“A!” Hai chị em gái, bị dọa đến vội vàng hướng một bên co lại, kéo chăn qua, đem bộ vị yếu hại trắng lóa như tuyết che lại.

“Nói đi, ai bảo ngươi giết ta?” Lâm Hải nhấc trợn mắt, miễn cưỡng hỏi.

Bắp thịt trên mặt Từ Tùng co quắp một trận, trong lòng hung ác, đem Desert Eagle nhắm ngay vào Lâm Hải.

“Thao, lão tử mặc kệ ngươi là người hay quỷ, nếu ngươi đã đưa tới cửa, lão tử liền lại giết ngươi một lần!”

Trong nháy mắt ngắn ngủi, Từ Tùng đã làm ra quyết định, Lâm Hải đã tìm tới cửa, mặc kệ hắn là người hay quỷ, cũng sẽ không bỏ qua cho chính mình, đã như vậy, gã tự nhiên muốn tiên hạ thủ vi cường!

Vừa mới nói xong, khóe miệng Từ Tùng lộ ra nhe răng cười, ngón trỏ hơi chụp, gọn gàng bóp cò.

Khoảng cách gần như vậy, Từ Tùng có lòng tin tuyệt đối, cho dù là quỷ, cũng đừng hòng tránh thoát một súng này của chính mình.

“Ừm?” Chỉ là, tiếng súng cũng không có truyền tới, mà Lâm Hải cũng vẫn ngồi ở chỗ này, một mặt nghiền ngẫm nhìn lấy chính mình, để trong lòng Từ Tùng không khỏi kinh hãi.

“Không có khả năng!” Trong lòng Từ Tùng thầm kêu một tiếng, sau đó lần nữa bóp cò.

Mà lúc này đây, gã lại phát hiện, vô luận chính mình dùng sức như thế nào, vậy mà căn bản không có bóp cò được.

“Cái này, đây là có chuyện gì?” Trong lòng Từ Tùng hoảng hốt, trên đầu nhất thời toát ra mồ hôi lạnh.

“Đừng nghĩ nữa.” Mà lúc này, Lâm Hải chậm rãi đứng lên, từng bước một hướng phía gã đi tới.

Nhìn Lâm Hải càng ngày càng gần, Từ Tùng lo lắng một trận.

Công phu giết người của gã, chủ yếu cũng tại bên trên bắn súng, bây giờ súng lục mạc danh kỳ diệu mất linh, tương đương với chuyện để gã mất đi một cánh tay, lực chiến đấu lập tức cắt giảm hơn bảy thành.

“Thảo!” Từ Tùng thầm mắng một tiếng, bây giờ cũng không gấp, đem súng lục quăng ra, bày ra một cái tư thế cận chiến.

Tuy cận thân đánh nhau không phải là am hiểu của Từ Tùng, nhưng làm sát thủ, công phu cận chiến cũng là một môn bắt buộc, chí ít đối phó với hai ba cái đại hán phổ thông vẫn không nói chơi.

Nhìn bộ dáng của Lâm Hải là một người bình thường, trên thân hoàn toàn không có một tia dấu vết đã luyện qua công phu, tâm của Từ Tùng mới hơi trầm tĩnh lại.

Mặc dù không có súng, nhưng chỉ dựa vào một đôi tay của bản thân, muốn giết một người bình thường, cũng là dễ như trở bàn tay.

“U, làm sao, còn muốn động thủ?” Lâm Hải bật cười một trận, lấy thực lực bây giờ, hắn thế nào sẽ đặt một cái sát thủ bình thường ở trong mắt.

“Tới đi, động thủ đi, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội.” Cước bộ Lâm Hải đứng vững, hướng phía Từ Tùng câu câu tay.

“Muốn chết!” Từ Tùng trừng mắt, bỗng nhiên xuất thủ, hướng phía Lâm Hải là một cái khóa cổ, đúng là sát chiêu tiêu chuẩn.

Từ Tùng ra chiêu, vừa nhanh vừa độc, trong chớp mắt liền đến cái cổ Lâm Hải, thấy Lâm Hải như là ngốc, vậy mà không trốn không né, khóe miệng Từ Tùng rốt cục nổi lên một tia nhe răng cười.

“Lẻ loi một mình tìm tới cửa, còn tưởng rằng ngươi có bao nhiêu ngưu bức, nghĩ không ra đúng là đi tìm cái chết!”

Từ Tùng bỗng nhiên cảm thấy lo lắng trước đó của mình, thật sự là có chút buồn cười, trong đầu gã, thậm chí đã tưởng tượng đến tràng cảnh Lâm Hải bị chính mình bẻ gãy cổ.

“Ách...” Nhưng lại tại thời điểm gã cơ hồ đụng phải cổ Lâm Hải, trước mắt bỗng nhiên hoa lên, sau đó thân ảnh của Lâm Hải lại tiêu thất vào hư không.

Từ Tùng kinh hãi, sau đó bỗng nhiên cảm thấy sau cổ căng một cái, vậy mà bị người lăng không nhấc lên!

Chương 489: Các ngươi là ai?

“Nói, là ai bảo ngươi giết ta!” Lâm Hải tóm lấy Từ Tùng, lạnh lùng nói nói.

“Ta, ta cũng không biết.” Mồ hôi lạnh trên đầu Từ Tùng chảy ròng ròng, một chiêu liền bị Lâm Hải tóm lại, gã đã không đem Lâm Hải coi thành người thường.

“Ngươi không biết?” Lâm Hải nhướng mày, thanh âm băng lãnh để Từ Tùng giật mình một cái.

“Ta thật không biết, chúng ta nhận nhiệm vụ cũng là thông qua người trung gian.” Từ Tùng liên tục nói nói, giết càng nhiều người, gã ngược lại bắt đầu càng thêm sợ chết.

“Làm sao tìm được người trung gian?” Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

“Cái này, chúng ta làm sát thủ, căn bản không biết, chúng ta đều là liên hệ thông qua Email.”

“Email?” Lâm Hải chau mày, nếu nói như vậy, muốn tìm ra người chủ mưu sau màn, cũng có chút khó.

Đến cùng là ai có thù lớn như vậy cùng mình, nhất định phải đưa mình vào chỗ chết đâu?

Lâm Hải ngẫm lại, nếu như nói cùng mình kết thù, lại thuê được sát thủ, cũng chỉ có người của Lục gia, bởi vì chính mình đã trực tiếp đem Lục Tuấn Lương phế bỏ.

Thế nhưng nếu như là người Lục gia, thì Bồng Lai Lục gia, đều là người tu luyện, căn bản không có khả năng tìm sát thủ tới đối phó chính mình a.

“Thật sự là kỳ quái.” Lâm Hải lắc đầu một trận, trăm mối vẫn không có cách giải.

Nếu từ chỗ Từ Tùng đã không hỏi ra cái gì, vậy giữ gã lại cũng không có tác dụng gì.

Móc điện thoại ra, Lâm Hải đánh qua cho Hứa Điềm.

“Đại cảnh hoa, có bận rộn gì không, có rảnh để tới gian phòng 308 khách sạn Khải Việt hay không?”

“Phi, thối lưu manh, lại muốn cùng ta mướn phòng?” Hứa Điềm khẽ gắt nói.

“Nhìn xem, ngươi đây là cái tư tưởng không khỏe mạnh gì a, ai nha nha.” Lâm Hải chậc chậc miệng, một trận xem thường.

“Lăn, tư tưởng của ngươi mới không khỏe mạnh! Đến cùng là chuyện gì, ta đang bận bịu đây.” Hứa Điềm bắt được mấy cái cảnh sát giả kia, liền có một đống lớn sự tình cần phải xử lý, hai ngày này bận bịu đến sứt đầu mẻ trán.

“Tốt a, cùng ngươi nói chính sự, ngươi bây giờ tới, cho ngươi thêm một cái công lao!”

“Thật hay giả?” Hứa Điềm cười nói, có chút không tin.

“Thật, có người muốn giết ta, bị ta bắt lấy, ngươi dẫn người đến đây đi.”

Hứa Điềm lúc này mới đột nhiên giật mình, nói tiếng lập tức đến, liền tắt điện thoại.

Nói chuyện điện thoại xong, Lâm Hải đột nhiên tại chỗ cổ Từ Tùng dùng lực bóp, toàn thân Từ Tùng liền tê rần, tê liệt nằm trên mặt đất, bất quá ý thức của gã lại là thanh tỉnh, nhìn sang Lâm Hải, hai mắt tràn ngập hoảng sợ.

“Có thể, có thể tha cho ta hay không?” Từ Tùng một mặt cầu khẩn, gian nan nói nói.

“Ngươi cứ nói đi?” Lâm Hải nhún nhún vai, cảm thấy vấn đề này của gã, thật sự là rất ngu ngốc.

“Ta có thể cho ngươi tiền, cho ngươi rất nhiều rất nhiều tiền, tiền cả một đời cũng xài không hết.” Từ Tùng vội vàng nói nói, hy vọng có thể dùng tiền đả động Lâm Hải.

Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Từ Tùng một chút, mở miệng nói: “Ngươi muốn cho ta bao nhiêu tiền?”

Trong lòng Từ Tùng vui vẻ, coi là Lâm Hải động tâm.

“Một ngàn vạn, thế nào?”

“Một ngàn vạn?” Lâm Hải nhướng mày, từ chối cho ý kiến.

Từ Tùng thấy vậy, coi là Lâm Hải ngại ít, vội vàng lại đổi giọng nói: “Nếu như ngươi ngại ít, hai ngàn vạn, hai ngàn vạn cũng có thể.”

“Ồ?” Lâm Hải lạnh cả tim, mặt cũng không lộ vẻ khác thường gì.

“Số tiền này, đều là ngươi làm sát thủ kiếm được?”

“Đúng.” Từ Tùng gật gật đầu, sau đó trên mặt không tự giác lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Tại giới Sát Thủ, chính mình cũng coi như là có chút danh tiếng, kiếm tiền, không ít hơn so với những lão bản lớn mở công ty kia.

“Này đến cùng là giết bao nhiêu người a?” Lâm Hải cảm thán một tiếng.

“Cũng không nhiều, hơn hai trăm đi.” Từ Tùng tựa hồ quên mất tình cảnh của chính mình, mặt lộ vẻ tự mãn nói.

Hơn mười năm giết hơn hai trăm người, tại giới Sát Thủ, cũng coi là thành tích đủ để kiêu ngạo.

“Há, nguyên lai xử bắn một trăm lần đều không đủ a.” Lâm Hải gật gật đầu, nhàn nhạt nói nói.

“Đúng thế, ta...” Từ Tùng đang đắc ý, bỗng nhiên kịp phản ứng, lời nói của Lâm Hải tựa hồ có chút không đúng.

“Ngươi, ngươi có ý tứ gì?” Tâm Từ Tùng lập tức treo lên.

“Ý của ta ngươi vẫn nghĩ không rõ a? Cú điện thoại vừa rồi kia, ta đã báo động a, chờ bị xử bắn đi.”

Từ Tùng nghe vậy, sững sờ một hồi lâu, sau đó tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Lâm Hải không tiếp tục để ý đến gã, mà chính là đưa mắt nhìn sang Thường Tú Lệ.

“Chủ nhân, để cho ta chờ thêm một hồi đi, ta thật không muốn trở về đấu địa chủ.” Thường Tú Lệ đáng thương, hướng phía Lâm Hải năn nỉ nói.

Chỉ là, nàng ta vừa mới dứt lời, thân thể nhất thời biến mất, đã bị Lâm Hải thu hồi vào Thánh Cảnh.

“Vị ca ca này, chúng ta, chúng ta không có quan hệ gì với gã, có thể thả chúng ta đi hay không a?” Lúc này, hai chị em gái trên giường, mới nơm nớp lo sợ mở miệng nói.

“Các ngươi? Ngạch...” Lực chú ý của Lâm Hải trước đó, một mực ở trên thân Từ Tùng, hiện ánh mắt rơi vào trên thân hai nữ hài này, không che giấu được mảng lớn trắng như tuyết, nhất thời để Lâm Hải hung hăng nuốt ngụm nước bọt.

Hai nữ hài đều là lão thủ trên trận phong nguyệt, phản ứng của Lâm Hải, nhất thời liền có chủ ý.

Cơ hồ là cùng một thời gian, hai nữ hài đem khăn trên thân nhấc xuống.

“Mẹ nó!” Con mắt Lâm Hải lập tức trợn tròn, nơi bụng nhất thời bốc lên một cỗ nhiệt khí.

“Vị này ca ca, chỉ cần ngươi thả chúng ta, tỷ muội chúng ta tùy ngươi chơi như thế nào cũng được, có được hay không vậy.”

“Móa!” Thanh âm nũng nịu của hai nữ hài truyền vào lỗ tai Lâm Hải, lại bày ra một bộ dáng mặc cho khai thác, để Lâm Hải huyết khí phương cương kém chút không cầm giữ được.

“Mẹ nó, không thể có lỗi với Hinh Nguyệt.” Lâm Hải cưỡng ép đem tà hỏa trong lòng chính mình chôn vùi xuống, nghiêng đầu sang chỗ khác hướng phía hai nàng phất phất tay.

“Mặc quần áo vào, đi nhanh lên!”

Hai nữ hài sững sờ, tựa hồ có chút không quá tin tưởng, lấy tư sắc của hai tỷ muội các nàng, lại là song bào thai, y phục cũng cởi sạch, thế mà còn có người không động tâm?

“Ngươi thật không chơi chúng ta? Miễn phí a?” Không biết xuất phát từ tâm lý gì, một cái nữ hài bên trong mang theo ánh mắt hoài nghi, lại hỏi một câu.

“Đi nhanh lên, nói nhảm nữa thì đem hai ngươi cũng đưa đến sở cảnh sát.” Lâm Hải bỗng nhiên trừng mắt, không khỏi nhanh chóng lại đem đầu quay đi.

“Mẹ nó, thật con mẹ nó muốn mạng a!” Hai cái thân thể có lồi có lõm trắng như tuyết, sức hấp dẫn thật sự là quá lớn, Lâm Hải thật sợ các nàng lại câu dẫn mình, chính mình một cái nhịn không được, làm ra chuyện có lỗi với Liễu Hinh Nguyệt.

Nghe xong muốn đưa sở cảnh sát, hai nữ hài nhất thời sợ hãi.

Hai nàng tuy bồi nam nhân ngủ, nhưng không phải loại chức nghiệp gà kia, mà chính là kiêm chức cao cấp gà, bình thường có công tác thể diện ổn định, chỉ tiếp khách hàng nơi khác, nếu quả thật tiến vào sở cảnh sát, vậy coi như không mặt mũi gặp người.

Bởi vậy, bị Lâm Hải giật mình hù, hai người vội vàng mặc xong quần áo, hướng phía Lâm Hải khom người, hoảng hốt chạy đi.

Hai người rời đi không lâu, Hứa Điềm liền xông xáo đến.

“Ngươi không sao chứ?” Vừa tiến vào gian phòng, Hứa Điềm liền quan tâm hỏi.

“Yên tâm, loại cấp bậc sát thủ này, còn không làm gì được ta.”

“Nhìn ngươi ngưu.” Hứa Điềm dựng thẳng cái mũi nhỏ, sau đó mới đưa mặt chuyển hướng sang Từ Tùng trên mặt đất.

“Là gã?”

“Đúng!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Đem gã mang đi!” Hứa Điềm hướng hai người lính cảnh sát phía sau lưng vung tay lên, đem Từ Tùng kéo lên.

“Ngươi nếu không có việc gì, ta liền trở về, trong cục hiện tại bận bịu muốn chết.” Hứa Điềm vuốt vuốt mái tóc, có chút mỏi mệt nói nói.

“Tốt, chú ý thân thể!” Lâm Hải khách khí nói một câu, biết rõ Hứa Điềm là thật sự mệt mỏi, cũng không giữ nàng lại.

Sau khi Hứa Điềm rời đi, Lâm Hải đón xe taxi, chuẩn bị trở về nhà.

Trên đường, bỗng nhiên điện thoại của Hứa Điềm đánh tới.

“A a a a a!” Điện thoại vừa thông, Hứa Điềm ở đầu kia chính là thét lên một chuỗi dài, chấn động đến lỗ tai Lâm Hải vang lên, vội vàng đem điện thoại lấy ra một khoảng cách.

“Ngươi biết rõ tên sát thủ kia là ai chăng?” Trong lời nói của Hứa Điềm, lộ ra vô cùng hưng phấn.

“Biết rõ a, gã gọi là Từ Tùng, làm sao?” Lâm Hải nhàn nhạt đáp nói, lúc trước hắn đã hỏi tên của Từ Tùng.

“Gã chính là kẻ đã giết hơn hai trăm mạng a, là tội phạm truy nã cấp A trong cả nước, cảnh sát một mực bắt không được gã, nghĩ không ra bị ngươi bắt đến, a a a a a, ta lại phải lập đại công á! Thật sự là rất cảm tạ ngươi á! Hôm nào ta nhất định mời ngươi ăn cơm!”

“Ha ha, ăn cơm liền miễn.”

“Nếu quả thật muốn cảm tạ, không bằng hôm nào cùng đi mở phòng đi?” Lâm Hải cố ý trêu chọc nói.

“Lăn, thối lưu manh!” Hứa Điềm cười mắng, lại cùng Lâm Hải nói chuyện tào lao vài câu, liền tắt điện thoại.

Xuống xe, Lâm Hải tiến vào khu biệt thự, chậm rãi hướng phía trong nhà đi vào.

“Ừm?” Khi sắp đi tới cửa, trước mắt Lâm Hải nhoáng một cái, bốn cái bóng người bỗng nhiên ngăn lại đường đi của Lâm Hải.

Một cỗ sát khí vô hình, trong nháy mắt đem Lâm Hải bao phủ lại, để trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên giật mình.

“Các ngươi là ai?” Cánh tay Lâm Hải lập tức đỡ tại bên hông, ấn ở chuôi kiếm của Truy Vân Kiếm!

Chương 490: Hạ mã uy

Trước mặt bốn người này, Lâm Hải liếc mắt liền nhìn ra đến, tất cả đều là thể linh hồn, hơn nữa ăn mặc tướng mạo cổ quái, không phải người bình thường.

Mà mấu chốt nhất, Lâm Hải từ trên người bọn họ cảm thấy sát khí nồng đậm, sát khí so với trên thân Lệ quỷ Thường Tú Lệ còn mạnh hơn, hơn nữa mỗi cái ánh mắt nhìn mình, tất cả đều lộ ra một cỗ bất thiện.

“Ngươi chính là Lâm Hải?” Một người nam tử trung niên cầm đầu, con mắt nhắm lại, vuốt vuốt sợi râu hỏi.

“Là ta!” Lâm Hải gật gật đầu, “Các ngươi đến tột cùng là ai?”

“Là ngươi liền tốt!” Nam tử cầm đầu lạnh giọng một tiếng, sau đó vung tay lên.

“Lên!”

Tiếng nói rơi xuống đất, bốn nam tử nhất thời khua binh khí cổ đại khác biệt trong tay, hướng phía Lâm Hải hung ác công kích mà tới.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật nảy cả mình, làm sao cũng không nghĩ tới mấy người này, nói động thủ liền động thủ.

Còn may trước đó Lâm Hải đã có phòng bị, bàn tay ở tại bên hông nhẹ nhàng nhấn một cái, nhất thời một đạo hàn quang hiện lên, Truy Vân Kiếm tuốt ra khỏi vỏ!

“Xem kiếm!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng, thi triển kiếm pháp cùng bốn người đánh nhau.

“Toàn là cao thủ!” Vừa động thủ, Lâm Hải liền cảm giác được, võ công của bốn người này phi thường cao, tuy một chọi một mà nói, đều muốn yếu hơn một chút so với chính mình, nhưng bốn người cùng tiến lên, Lâm Hải nhất thời có chút lực bất tòng tâm.

Bất quá, Lâm Hải cũng là không lo lắng, đối phó những linh hồn thể này, hoặc là nói quỷ vật, Lâm Hải đã sớm có kinh nghiệm.

“Lôi điện, đến!” Trong miệng Lâm Hải khẽ quát một tiếng, Tử Lôi Thần Long Tí nhất thời nổi lên từng tia từng tia hồ quang điện, trong nháy mắt che kín toàn bộ thân kiếm của Truy Vân Kiếm.

“Keng!” Nhuyễn kiếm của Hải, vừa vặn cùng binh khí trong tay của một người trong đó giao phong, nhất thời một trận thanh âm điện nổ lốp ba lốp bốp vang lên, hồ quang điện mày tím theo Truy Vân Kiếm, truyền đến phía trên binh khí của đối phương.

“A!” Nam tử đối diện kêu lên một tiếng sợ hãi, binh khí trong tay nhất thời không cầm nổi, rơi trên mặt đất.

“Là lôi điện chuyên môn khắc chế vạn vật âm tà!” Nam tử đối diện kinh hô một tiếng, ánh mắt lộ ra thần sắc sợ hãi.

Mà ba nam tử khác ở bên ngoài thấy thế, cũng là một trận kinh hoảng, động tác trong tay theo bản năng liền chậm một điểm.

“Cơ hội tốt!” Trong mắt Lâm Hải bùng lên tinh quang, Truy Vân Kiếm tiến quân thần tốc, trong nháy mắt liền đến chỗ nam tử đối diện vừa nói đánh đến.

“Không tốt!” Nam tử đối diện quá sợ hãi, dọa đến cuống quít lăn trên đất một cái, chật vật né tránh ra.

Nào nghĩ đến, một kiếm này của Lâm Hải chính là hư chiêu giương Đông kích Tây, trong nháy mắt nam tử đối diện trốn tránh, cổ tay Lâm Hải khẽ đảo, mũi kiếm cấp tốc đâm về nam tử bên cạnh.

“Xong!” Nam tử bên cạnh làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà nửa đường biến chiêu, lại muốn tránh đã tới không kịp, trong lòng khẽ than thở một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

“Dừng tay, người một nhà!” Ngay tại thời điểm Truy Vân Kiếm của Lâm Hải sắp đâm vào trái tim nam tử bên cạnh, nam tử cầm đầu vội vàng hét lớn một tiếng.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, nhất thời thu tay lại, mũi kiếm dán vào y phục của nam tử bên cạnh, dừng lại.

“Người một nhà? Cái gì người một nhà?” Truy Vân Kiếm trong tay Lâm Hải quán chú chân khí, giương cung mà không phát, chỉ cần mấy người này có chút hành động thiếu suy nghĩ, hắn ngay lập tức sẽ đâm xuyên lồng ngực nam tử này.

“Địa Khôi Tinh, Thần Cơ Quân Sư Chu Vũ, bái kiến Lâm Hải đại nhân!” Nam tử cầm đầu bỗng nhiên thu hồi binh khí, sau đó hướng phía Lâm Hải ôm quyền cúi đầu.

“Địa Sát Tinh, Trấn Tam Sơn Hoàng Tín, bái kiến Lâm Hải đại nhân!”

“Địa Dũng Tinh, Bệnh Uất Trì Tôn Lập, bái kiến Lâm Hải đại nhân!”

Hai nam tử khác, cũng vội vàng thu binh khí, hướng phía Lâm Hải cúi đầu thi lễ.

Mà nam tử bị Lâm Hải dùng kiếm chỉ vào, thì là một mặt xấu hổ, có chút xấu hổ nhếch nhếch miệng.

“Địa Kiệt Tinh, Sửu Quận Mã Tuyên Tán, bái kiến Lâm Hải đại nhân!”

“Chúng ta có nhiều chỗ đắc tội, mong rằng Lâm Hải đại nhân rộng lòng tha thứ!” Bốn người lần nữa hướng phía Lâm Hải thi lễ, cùng kêu lên nói nói.

“Đợi, đợi một chút, đợi một chút.” Lâm Hải một mặt kinh ngạc, “Các ngươi nói, các ngươi là ai?”

“Ngươi nói ngươi là, Thần Cơ Quân Sư, Chu Vũ?”

“Còn có ngươi, là Trấn Tam Sơn Hoàng Tín? Ngươi là Bệnh Uất Trì Tôn Lập? Ngươi là Sửu Quận Mã Tuyên Tán?”

“Đúng là chúng ta!” Bốn nam tử gật đầu gật đầu nói.

“Ông trời của ta a!” Lâm Hải rất là ngạc nhiên, tử tử tế tế dò xét bốn người một phen.

“Các ngươi đều là hảo hán Lương Sơn trong Thủy Hử?”

“Chúng ta đúng là huynh đệ Lương Sơn!”

“Ha ha, ha ha ha!” Lâm Hải nhịn không được cười rộ lên.

Mẹ nó, thật là nghĩ không ra, trước đó gặp Đỗ Thiên, Vương Anh, Hỗ Tam Nương, hiện tại lại gặp được bốn cái, thế giới thật sự là quá kỳ diệu.

Lâm Hải cũng là từ nhỏ đã ưa thích Thủy Hử Truyện, nghe qua bình thư, nhìn qua tiểu thuyết, về sau lại nhìn qua phim truyền hình, đối với một trăm lẻ tám vị hảo hán trong Thủy Hử Truyện, mỗi cái đều vô cùng quen thuộc.

Tuy cũng có những loại khiến Lâm Hải thấy chán ghét giống như Tống Giang, Vương Anh, Tôn Nhị Nương, nhưng đại bộ phận hảo hán, Lâm Hải vẫn là phi thường sùng bái cùng ưa thích.

Hôm nay lập tức lại gặp bốn vị, Lâm Hải nhất thời giống như hồi nhỏ gặp thần tượng, trong lòng hưng phấn một trận.

“A? Không đúng!” Hưng phấn qua đi, Lâm Hải đột nhiên bừng tỉnh một chút.

“Mẹ nó, bốn người này tựa hồ là tới giết ta a?” Nghĩ đến chỗ này, tâm Lâm Hải nhất thời trầm xuống.

“Các ngươi vừa rồi, vì sao muốn giết ta!” Lâm Hải lạnh lùng nói, mặc dù là thần tượng hồi nhỏ, nhưng nếu như muốn gây bất lợi cho chính mình, như vậy Lâm Hải cũng không khách khí với bọn họ.

Lâm Hải hỏi như vậy, mấy người nhất thời đem ánh mắt tập trung ở trên thân Chu Vũ.

“Ách...” Chu Vũ nhất thời mặt mo đỏ ửng.

“Lâm Hải đại nhân, chúng ta cũng không phải là muốn giết ngươi, sở dĩ động thủ, là do trong lòng chúng ta không phục!”

“Ồ?” Lâm Hải nghi hoặc liếc nhìn Chu Vũ một chút, không hiểu bên trong lời nói của y có hàm nghĩa gì.

“Là như thế này, Công chúa Sở Lâm Nhi mất tích nhiều ngày, Vương Anh ra ngoài tìm kiếm cũng biến mất không thấy gì nữa, Sở Giang Vương đại nhân tức giận, nghe nói Mã Diện nói, là Lâm Hải đại nhân đã đem Sở Lâm Nhi Công chúa nhốt lại.”

“Đánh rắm!” Lâm Hải nhịn không được trực tiếp mở miệng mắng, con mẹ nó cái Mã Diện này, cùng mình đến tột cùng là có cái thù gì cái oán niệm gì, năm lần bảy lượt muốn hại mình, về sau mình tuyệt đối tha không cho gã.

“Ách...” Chu Vũ còn tưởng rằng Lâm Hải là đang mắng mình, nhất thời có chút xấu hổ.

“Chúng ta về sau cũng biết đây là lời nói của một bên Mã Diện, bất quá trước đó, Sở Giang Vương đại nhân đã phái bốn người chúng ta ra, đuổi bắt Lâm Hải đại nhân về Địa Phủ.”

“Ồ?” Lông mày Lâm Hải nhướn lên, gật gật đầu, trước đó Đỗ Thiên đã có nhắc nhở qua việc này cùng mình.

“Bất quá tại trên đường đi, chúng ta lại tiếp được chỉ thị mới của Sở Giang Vương đại nhân, nói Công chúa Sở Lâm Nhi bình yên vô sự, đang tĩnh dưỡng ở chỗ Lâm Hải đại nhân, Sở Giang Vương đại nhân để cho chúng ta bốn người cũng không cần trở về nữa, lưu tại bên người Công chúa Sở Lâm Nhi, bảo hộ Công chúa Sở Lâm Nhi an toàn.”

“Ừm, những cái này ta cũng đã nghe Lâm Nhi Công chúa, nói qua rồi.” Lâm Hải đối với lời nói của bọn họ, ngược lại là không có hoài nghi, Sở Lâm Nhi sau khi ở trong Thánh Cảnh liên hệ cùng Sở Giang Vương, cũng là nói như thế.

“Vậy cái này cùng chuyện vừa lên liền động thủ với ta, có quan hệ gì?”

“Cái này...” Bốn người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trên mặt nhất thời lần nữa lúng túng.

“Vẫn là ta nói đi.” Hoàng Tín bỗng nhiên thở dài, mở miệng nói.

“Sở Giang Vương đại nhân nói, Công chúa Sở Lâm Nhi trước mắt không tiện hiện thân, để cho công việc của chúng ta tại Dương Gian, hết thảy nghe theo Lâm Hải đại nhân điều khiển!”

“Mà bốn người chúng ta, lúc còn sống đều là tướng lãnh lãnh binh, trong Địa Phủ, cũng là Quỷ tướng chi tôn, đột nhiên để cho chúng ta nghe lệnh một cái phàm nhân miệng còn hôi sữa điều khiển, chúng ta tuy không dám cãi lệnh, nhưng trong lòng quả thực không phục, thế là ta liền đề nghị, cho Lâm Hải đại nhân một hạ mã uy!”

“Chỉ là, không nghĩ tới Lâm Hải đại nhân võ công cao cường, ngược lại cho chúng ta một hạ mã uy, nói đến, thật sự là hổ thẹn!” Hoàng Tín nói xong, bốn người nhất thời ngượng ngùng cúi đầu xuống.

“Ách… Là chuyện như vậy?” Lâm Hải nghe xong, nhất thời buồn cười một trận.

Mẹ nó, cái Sở Giang Vương này cũng thật có ý tứ a, đường đường là hảo hán Lương Sơn, thành viên của Thất Thập Nhị Địa Sát, thế mà để bọn họ nghe theo điều khiển của chính mình, thật không biết lão nhân này nghĩ như thế nào.

“Bất quá…” Mà lúc này, sắc mặt của Chu Vũ ngưng trọng, lần nữa mở miệng.

“Sở Giang Vương đại nhân, còn giao cho chúng ta một việc, yêu cầu Lâm Hải đại nhân nhất định phải đáp ứng!”

“Ồ?” Lâm Hải sững sờ, sau đó trịnh trọng mở miệng, “Ngươi nói!”

Chương 491: Nhiệm vụ tập hợp thẻ hố cha

“Sở Giang Vương đại nhân giao việc, chúng ta nhất định phải tự mình nhìn thấy Công chúa Sở Lâm Nhi bình yên vô sự!”

“Cho nên, xin Lâm Hải đại nhân, mang bọn ta tới bái kiến Công chúa Sở Lâm Nhi!”

“Cái này...” Lâm Hải nhíu mày, Sở Lâm Nhi bây giờ còn đang ở bên trong Thánh Cảnh, vết thương lần này của nàng còn chưa khôi phục, nếu như từ bên trong Thánh Cảnh đi ra, thương thế ngay lập tức sẽ tăng thêm nữa.

“Lâm Nhi Công chúa bây giờ đang ở bên trong một cái bí cảnh, nếu như các ngươi muốn gặp, nhất định phải tin ta mới được.” Lâm Hải đem phương pháp tiến vào Thánh Cảnh, nói một lần.

“Cái này...” Bốn người nhìn sang lẫn nhau, trên mặt đều có chút do dự.

Dù sao cùng Lâm Hải mới là gặp gỡ lần đầu, liền đem tính mạng của mình, giao vào trên tay Lâm Hải, trong lòng bọn họ vẫn là có cố kỵ rất sâu.

“Thế nào, sợ ta hại các ngươi?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nhìn bọn họ nói nói.

Bốn người giữ im lặng, sau cùng đều đưa ánh mắt nhìn về phía Chu Vũ, hiển nhiên Chu Vũ mới là người có thể quyết định ở trong bọn họ.

Chu Vũ cau mày, các huynh đệ đem tánh mạng giao vào trên tay mình, áp lực trong lòng y trong nháy mắt tăng lớn.

Thấy mấy người do dự, Lâm Hải bỗng nhiên linh cơ nhất động.

“Các ngươi cùng Hỗ Tam Nương có quan hệ như thế nào?”

“Tam Nương?” Chu Vũ sững sờ, “Tuy Vương Anh làm người khiến chúng ta khinh thường, nhưng Tam Nương lại hiền lương thục đức, làm người lại hào sảng trượng nghĩa, đúng là nữ trung hào kiệt.” Chu Vũ từ đáy lòng tán thưởng nói.

“Ồ?” Lâm Hải mỉm cười, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân thể mềm mại của Hỗ Tam Nương từ trong không khí xuất hiện tại trước mặt bọn người Chu Vũ.

“Cái này!” Đám người Chu Vũ thất kinh, người nào cũng không có phát hiện Hỗ Tam Nương là đột nhiên xuất hiện thế nào.

“Tam Nương bái kiến các vị ca ca!” Vui mừng trên mặt Hỗ Tam Nương lóe lên một cái rồi biến mất, hiển nhiên nhìn thấy bọn người Chu Vũ, trong lòng nàng cũng là rất vui vẻ.

“Tam Nương, ngươi làm sao lại ở chỗ này?” Chu Vũ cũng là vui vẻ, vội vã hỏi.

“Nô gia theo Vương Anh mà đến, chẳng qua hiện nay đã cùng Vương Anh đoạn nhân duyên, một lòng tiềm tu trong bí cảnh.”

“Ồ? Vương Anh hiện ở nơi nào?” Lông mày Chu Vũ nhíu lại, nếu Hỗ Tam Nương xuất hiện, Vương Anh này có phải cũng tại bên trong bí cảnh hay không?

Tuy bọn họ đều khinh thường kết giao cùng Vương Anh, nhưng Vương Anh dù sao cũng là người trong Địa Phủ, nếu có tin tức của Vương Anh, bọn họ tự nhiên cũng phải báo cáo cho Sở Giang Vương.

Mà Hỗ Tam Nương lại là hơi hơi lắc đầu, trên mặt không hề có sợ hãi gì.

“Nô gia cùng Vương Anh đã không có liên quan, tin tức của gã, nô gia hoàn toàn không biết.”

“Ách…” Chu Vũ nhất thời nghẹn lời, bất quá y trước kia cũng biết rõ Vương Anh cùng Hỗ Tam Nương là bằng mặt mà không bằng lòng, đối với thái độ của Hỗ Tam Nương, cũng không có cảm thấy ngạc nhiên.

“Bốn vị, Tam Nương bây giờ đang tiềm tu ở trong bí cảnh, có Tam Nương đi trước, các ngươi còn có cái gì lo lắng sao?” Lâm Hải lúc này mở miệng nói.

“Bốn vị ca ca, bí cảnh là nơi tu luyện tuyệt hảo, hơn nữa Lâm Hải đại nhân mềm lòng nhân hậu, nô gia nguyện ý đem tánh mạng ra đảm bảo, hắn sẽ không gia hại bọn người ca ca.”

“Ha ha, nếu Tam Nương đã nói như thế, ta còn có cái gì lo lắng nữa!” Bốn người nhất thời cởi mở cười một tiếng.

“Lâm Hải đại nhân, mang chúng ta đi gặp Công chúa Sở Lâm Nhi đi!”

“Tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó hướng phía bốn người đi qua.

Bốn người từng bước từng bước biến mất tại chỗ, chờ sau khi tất cả đều tiến vào Thánh Cảnh, Lâm Hải cũng biến mất tại chỗ.

“Mạt tướng Chu Vũ!”

“Hoàng Tín!”

“Tôn Lập!”

“Tuyên Tán!”

"Bái kiến Công chúa!"

Vừa vào Thánh Cảnh, bốn người liền gặp được Sở Lâm Nhi, lập tức mừng rỡ thăm viếng chào hỏi.

Sở Lâm Nhi chính là bởi vì Thường Tú Lệ phạm sai lầm khi đánh bài, một mặt phát điên mà gào thét, thấy bốn cái cấp dưới đột nhiên xuất hiện, biểu hiện trên mặt lập tức biến đổi, khôi phục cao quý đạm mạc uy nghiêm.

"Bình thân đi." Sở Lâm Nhi nhàn nhạt quét nhìn bọn họ một chút, uy nghi mở miệng nói nói.

"Tạ Công chúa!" Bốn người lúc này mới đứng dậy, cũng đem chuyện vừa rồi nói một lần.

Mà lúc này, Lâm Hải cũng xuất hiện ở bên cạnh, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên lại sửng sốt.

Bởi vì đúng lúc này, trong đầu của Lâm Hải, bỗng nhiên truyền tới một âm thanh nhắc nhở.

"Điều kiện thăng cấp đẳng cấp chủ nhân Thánh Cảnh đã kích hoạt!"

"Điều kiện thăng cấp: Tụ tập đầy đủ tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát."

Tinh Phách đã thu thập:

Địa Tuệ Tinh: Nhất Trượng Thanh Hỗ Tam Nương

Địa Khôi Tinh: Thần Cơ Quân Sư Chu Vũ

Địa Sát Tinh: Trấn Tam Sơn Hoàng Tín

Địa Dũng Tinh: Bệnh Uất Trì Tôn Lập

Địa Kiệt Tinh: Sửu Quận Mã Tuyên Tán

“Tiến độ hoàn thành trước mắt: (5/72) “

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy cái tin tức nhắc nhở này, trực tiếp liền phun.

Mẹ nó, thu thập thẻ nhân vật Thủy Hử à? Cái trò đồng thú hồi nhỏ này lại hiện ra? Muốn làm như vậy hay không a?

“Tiên Nhi, ngươi đến đây một chút!” Thấy bọn người Chu Vũ đang cùng Sở Lâm Nhi nói chuyện, Lâm Hải một mặt khổ bức đem Tiên Nhi kêu tới.

“Chủ nhân, có gì phân phó?” Tiên Nhi khom người thi lễ, hướng phía Lâm Hải đoan trang cười một tiếng.

“Tiên Nhi ta hỏi ngươi, ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, cái chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh này, khi còn bé có phải đã nếm qua mì tôm sống Tiểu Hoán Hùng hay không?”

“Không có a, mì tôm sống Tiểu Hoán Hùng là cái gì?” Hai mắt Tiên Nhi vụt sáng lên, một mặt mờ mịt.

“Không có? Không có con mẹ nó mới là lạ a!” Trong lòng Lâm Hải không còn gì để nói.

Nếu là chưa ăn qua mì tôm sống Tiểu Hoán Hùng, thì làm sao thiết kế một cái nhiệm vụ con mẹ nó hố cha như thế a!

Lâm Hải nhớ đến bản thân khi còn bé, liền lưu hành mua mì tôm sống Tiểu Hoán Hùng, tập hợp tấm thẻ anh hùng Thủy Hử, khi đó chính mình không biết đã mua bao nhiêu mì tôm sống, liền vì tề tụ một trăm lẻ tám vị tướng này, thế nhưng là luôn có mấy cái như vậy, làm sao tập hợp cũng tập hợp không đủ, đem Lâm Hải tra tấn quá sức, đến sau cùng cũng không có tề tụ đủ.

Hiện tại lớn lên, tự nhiên rõ ràng đó chỉ là một loại thủ đoạn tiếp thị, ngẫu nhiên nhớ tới, còn cảm thấy mình khi đó thật là ngây thơ thật là trẻ con.

Nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, con mẹ nó chính mình cũng lớn như vậy, hiện tại lại phải bắt đầu xong tập hợp thẻ trò chơi.

“Điều kiện thăng cấp chủ nhân Thánh Cảnh của ta, vừa mới kích hoạt.” Lâm Hải một mặt im lặng cùng Tiên Nhi nói nói.

“Tiên Nhi biết rõ.” Tiên Nhi cười gật gật đầu.

“Thế nhưng là điều kiện này, cũng quá hố cha a?” Vẻ mặt Lâm Hải đau khổ, hướng Tiên Nhi tố khổ nói.

“Tiên Nhi chỉ biết, chủ nhân thủ nhậm thiết kế điều kiện thăng cấp như vậy, tự nhiên có đạo lý của mình.”

“Có cái lông đạo lý a, thật sự là hố cha, ca ca mới lười đi tập hợp, còn tưởng rằng là khi còn bé a.” Lâm Hải tức giận nói nói.

“Không tập hợp không được nha.” Tiên Nhi lắc đầu.

“Có cái gì không được, cùng lắm ca ca không thăng cấp, như bây giờ cũng rất tốt.” Lâm Hải bĩu môi một cái, hắn mới lười đi làm cái sự tình nhàm chán này đây.

“Không có đơn giản như vậy.” Tiên Nhi lắc đầu.

“Này còn muốn thế nào?” Lâm Hải hững hờ nói nói.

“Từ khi điều kiện thăng cấp bắt đầu kích hoạt, trong vòng một năm nếu không kết thúc hoàn thành nhiệm vụ, ngài sẽ bị Thánh Cảnh mạt sát.”

Phốc!

Tiên Nhi nói một câu, Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

“Cái gì cái gì cái gì!” Lâm Hải quái khiếu một trận, “Trong vòng một năm không kết thúc hoàn thành nhiệm vụ, liền mạt sát ta?”

“Đúng vậy, chủ nhân.” Tiên Nhi cười nói.

“Đúng em gái ngươi!” Lâm Hải nhất thời không bình tĩnh, cái này mẹ nó cũng quá hố cha đi, còn mang ép buộc?

“Nếu như trong vòng một năm không tề tụ tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát, Thần Lôi sẽ từ trên trời rơi xuống, đem chủ nhân chẻ thành tro tàn, đến lúc đó hồn phi phách tán, không được siêu sinh, cho nên chủ nhân nhất định phải làm được.”

“Ta xxx đại gia ngươi!” Lâm Hải tức đến kém chút bạo tẩu, hắn chẳng thể nghĩ tới, Thánh Cảnh mà bản thân luôn luôn hết sức hài lòng, giờ phút này vậy mà thành bùa đòi mạng.

“Thời gian một năm? Ta con mẹ nó a đi đâu thu thập a!”

“Chủ nhân thủ nhậm Thánh Cảnh, lão tử chửi tám đời tổ tông ngươi!” Lâm Hải tức đến chửi ầm lên!

Mắng trọn vẹn mười mấy phút, Lâm Hải mới ủ rũ yên tĩnh xuống, cúi đầu sầu mi khổ kiểm.

“Mẹ nó, bảy mươi hai cái a, làm sao bây giờ a? Lão tử đi đâu tìm a?”

“Chủ nhân, ngươi có thể xin Lâm Nhi Công chúa giúp đỡ a.” Tiên Nhi ở bên cạnh, bỗng nhiên cười nhắc nhở nói.

“Lâm nhi?” Lâm Hải sững sờ, sau đó lập tức một mặt cuồng hỉ.

“Ha ha ha, đúng a, đơn giản như vậy ta làm sao lại không nghĩ tới, mẹ nó a, cũng cho ca ca giận ngất!”

“May có Tiên Nhi nhắc nhở, ca ca yêu chết ngươi!” Lâm Hải kích động bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiên Nhi, hung hăng hôn một chút tại trên trán Tiên Nhi, sau đó hưng phấn hướng phía nhà gỗ chạy tới, chỉ để lại Tiên Nhi với khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, nhìn lấy theo bóng Lâm Hải, tay nhỏ vuốt ve địa phương bị Lâm Hải hôn qua, đờ ra một lúc.

Chương 492: La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh

“Lâm Nhi Công chúa, Lâm Nhi Công chúa!” Lâm Hải vội vội vàng vàng chạy đến trước mặt Sở Lâm Nhi.

“Chuyện gì, hoang mang rối loạn gấp gáp như thế, còn ra thể thống gì!” Sở Lâm Nhi xụ mặt, một bộ uy nghiêm nói nói.

“Ách...” Lâm Hải bị ngữ khí của Sở Lâm Nhi khiến cho sững sờ, nhưng sau đó liền phát hiện Sở Lâm Nhi hướng con mắt xinh xắn về phía chính mình nháy nháy, lại nghiêng mắt nhìn nhìn bọn người Chu Vũ.

“Thao, nguyên lai là trang bức trước mặt thuộc hạ đây.” Lâm Hải không còn gì để nói, hiện tại tâm lý hắn cũng gấp chết, nào có tâm tư phối hợp ngươi a.

“Lâm Nhi Công chúa, có thể giúp ta một chuyện hay không, vô cùng khẩn cấp!”

“Gấp cái gì, ngươi nói!” Ngữ khí Sở Lâm Nhi nhàn nhạt nói nói.

“Cái kia...” Lâm Hải phiền muộn một trận, cái này mẹ nó làm sao nói a?

“Cái kia, có thể phiền phức Lâm Nhi Công chúa, để những người còn lại trong Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, cũng tới Thánh Cảnh một lần hay không a.”

“Ồ? Vì cái gì?” Sở Lâm Nhi kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, hỏi.

“Cái này...” Lâm Hải do dự một chút, sau đó dùng khóe mắt quét quét bọn người Chu Vũ.

“Các ngươi lui xuống trước đi.” Sở Lâm Nhi biết rõ Lâm Hải là không tiện nói, liền để bọn người Chu Vũ lui ra ngoài.

“Uy, để bọn họ cũng đến Thánh Cảnh làm gì?” Bọn người Chu Vũ vừa đi, Sở Lâm Nhi lập tức lại khôi phục bộ dáng hoạt bát lanh lợi.

“Lâm Nhi Công chúa, ta xảy ra chuyện lớn rồi.” Sở Lâm Nhi cũng không phải người ngoài, vẻ mặt Lâm Hải đau khổ, đem nguyên do nói một lần.

Sở Lâm Nhi nghe xong, mi đầu không khỏi chăm chú nhăn lại, Lâm Hải thấy vậy, trong lòng không khỏi xiết chặt.

“Thế nào, Lâm Nhi Công chúa, việc này không dễ làm sao?”

“Là không dễ xử lý, ta không có quyền lợi điều động Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, cần phụ vương hạ lệnh mới được, nhưng phụ vương cũng chỉ có thể điều động Địa Sát Tinh dưới trướng mình thôi.”

“Ồ? Vậy dưới trướng y của phụ vương ngươi có mấy người?” Lâm Hải vội vàng hỏi nói.

“Tám người!”

“Mới tám người?” Lâm Hải khẽ giật mình, nhất thời nhụt chí một trận.

“Địa Phủ chúng ta có Thập Điện Diêm La, phụ vương ta được phân đến tám người, đã nhiều hơn so với số bình quân rồi, phải biết, trừ Tần Nghiễm Vương cùng phụ thân ta, các Diêm Vương còn lại đều là bảy người đây.”

“Tốt a, tốt a, tám người liền tám người!” Lâm Hải thất vọng một trận, bất quá dù sao cũng tốt hơn không có, trước hết để cho Sở Lâm Nhi giúp đỡ, đem tám người này tới giải quyết, còn lại chỉ có thể lại nghĩ biện pháp.

“Đúng, đều là tám người này? Có thể để cho phụ vương của ngươi phái bọn họ chạy tới đây một chút hay không.” Lâm Hải mở miệng hỏi nói.

“Để Đỗ Thiên tới đây một chút là được.”

“Những người còn lại đâu? Lâm Nhi Công chúa, ca ca thế nhưng là chờ cứu mạng đâu!” Lâm Hải lập tức gấp.

“Còn lại?” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên lộ ra một cái biểu lộ quái dị, “Còn lại cũng đều ở chỗ này đây.”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút ngã xuống tại chỗ.

“Ngươi, ngươi là nói bọn Chu Vũ?”

“Đúng a, bốn người Chu Vũ bọn họ, còn có Hỗ Tam Nương, là năm người. Vương Anh mất tích, Địa Mãnh Tinh Thần Hỏa Tướng quân Ngụy Định Quốc chiến tử, sau đó liền không có.” Sở Lâm Nhi buông buông tay nói.

Phốc!

“Muốn hố người như thế hay không?” Lâm Hải kém chút khóc, mẹ nó, làm nửa ngày, Địa Sát Tinh dưới trướng Sở Giang Vương, cơ bản đã đến đông đủ.

Hiện tại trong Thánh Cảnh liền có năm người, Đỗ Thiên đến là sáu, Vương Anh bị chính mình phong ấn tại trong thân thể của Tôn Quế Chi, như vậy cũng dễ nói , có thể tính toán làm bảy người, còn có một người...

“Chờ một chút, mẹ nó chiến tử tính là cái quỷ gì?” Lâm Hải rít lên một tiếng, mẹ nó chết một cái, chính mình qua đâu mà tìm a?

Hơn nữa, bản thân bọn họ liền là quỷ a, quỷ chết không phải là quỷ sao?

“Linh hồn thể chiến tử, chỉ có một loại kết quả, cái kia chính là hồn phi phách tán.”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, bị dọa đến trực tiếp ngồi dưới đất.

“Mẹ nó, cái này chẳng phải là căn bản là không có cách hoàn thành sao?” Lâm Hải nhất thời tuyệt vọng một trận, Ngụy Định Quốc cũng con mẹ nó hồn phi phách tán, ngươi để ca ca thu thập cọng lông a?

“Ngươi đừng vội, ta còn chưa nói xong đây.” Sở Lâm Nhi nhìn một mặt quẫn tướng của Lâm Hải, nhất thời bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn cười một tiếng.

“Ngươi còn cười, ca ca đều nhanh xong đời!” Lâm Hải tức giận nói nói, trên mặt che kín mây đen.

“Yên tâm đi, bảy mươi hai Địa Sát thuộc về âm Thần, tồn tại cùng trời đất, dù cho chiến tử, chẳng qua cũng là trở thành mảnh vỡ linh hồn, rời rạc ở trong thiên địa, ngươi chỉ cần thu thập đủ những mảnh vỡ linh hồn này, liền có thể gây dựng lại Địa Sát Tinh.”

“Mẹ nó, lại thu thập?” Lâm Hải sắp khóc, đầu tiên là thu thập tinh phách của Địa Sát Tinh, hiện tại lại muốn thu tập hợp mảnh vỡ linh hồn, tổng cộng thời gian mới có một năm a, vậy ca ca cái gì cũng đừng làm, chỉ là thu thập thì những thời giờ này cũng không nhất định đã đủ.

“Đây là sự tình không có cách nào nha.” Sở Lâm Nhi ở một bên, cũng là lực bất tòng tâm lắc đầu.

“Tốt a, tốt a, thu thập liền thu thập, người nào mẹ nó để ca ca kích hoạt cái nhiệm vụ rắm chó hố cha này đây.” Lâm Hải ngẫm lại cũng là say.

“Nhưng mấu chốt là, chính mình đi đâu thu thập a?” Vấn đề mới rất nhanh liền tới.

“Ngụy Định Quốc là chiến tử tại phụ cận Cổ Đô Tây Kinh, ngươi có thể đi phụ cận Tây Kinh tra nhìn một chút.” Sở Lâm Nhi nhắc nhở nói.

“Tây Kinh? Tốt!” Lâm Hải hít sâu một hơi, hắn vốn là người lạc quan, nếu sự tình đã là dạng này, có oán trời trách đất cũng không có bất kỳ cái tác dụng gì, kế sách hiện nay, chỉ có thể hết sức đi tìm.

“Đúng.” Lâm Hải bỗng nhiên lại nhớ tới một sự kiện, “Dưới trướng những Diêm Vương còn lại, còn có Địa Sát Tinh chiến tử hay không?”

“Đương nhiên là có a, hơn nữa còn không ít đâu, Thất Thập Nhị Địa Sát, liền chiến tử lại mất tích, hết thảy có mười hai người.”

“Mười hai người?” Con mắt Lâm Hải nhất thời liền trừng lớn, mẹ nó, nói như vậy mình trong vòng một năm phải tề tụ đủ mảnh vỡ linh hồn của mười hai cái Địa Sát Tinh sao?

“Trời ạ, ngươi trực tiếp giết ta đi?” Lâm Hải trực tiếp che trán, cái này con mẹ nó làm sao tìm được a, chậm nhất bình quân cũng phải một tháng tề tụ một cái a.

“Đúng, những cái mảnh vỡ linh hồn kia có cái gì đặc thù a?” Lâm Hải bỗng nhiên mới nhớ tới, chính mình liền bộ dáng của mảnh vỡ linh hồn là gì cũng không biết đây.

“Chủ nhân, cái này Tiên Nhi có thể giúp ngài.” Không biết từ lúc nào, Tiên Nhi cũng trở về đến nhà gỗ, hướng phía Lâm Hải uyển chuyển cười một tiếng nói.

“Ồ? Giúp thế nào?” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ.

Tiên Nhi không nói chuyện, mà chính là tay nhỏ khẽ lắc, trong lòng bàn tay trống rỗng xuất hiện một cái la bàn bỏ túi.

“Lên!” Tiên Nhi quát nhẹ một tiếng, sau đó la bàn trong nháy mắt phóng đại, trở nên lớn chừng cái bàn vuông trong phòng.

Thần kỳ nhất là, trên la bàn, vậy mà lấp lánh rậm rạp ánh sao, cho người ta một loại cảm giác đối mặt với vũ trụ bao la.

“Đây là La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, chính là chủ nhân thủ nhậm Thánh Cảnh lưu lại, chủ nhân nhìn!”

Tiên Nhi hướng phía một hạt châu ảm đạm trong bầu trời sao dày đặc trên la bàn chỉ chỉ.

“Những cáu này, chính là đại biểu cho bảy mươi hai khỏa Địa Sát Tinh, trong đó năm viên đã phát ra hào quang óng ánh sáng ngời, chính là bọn người Hỗ Tam Nương cùng Chu Vũ.”

“Mà những viên ảm đạm vô quang này, chính là những Địa Sát Tinh còn lại mà chủ nhân cần tìm, chủ nhân chỉ cần đem la bàn mang ở trên người, gặp được hoặc là tiếp cận Địa Sát Tinh hay là mảnh vỡ linh hồn của họ, ngôi sao đại biểu của họ, liền sẽ hướng ngài phát ra nhắc nhở, như thế này ngài liền có thể đi theo la bàn nhắc nhở, tiến hành tìm kiếm."

Lâm Hải nghe xong, con mắt nhất thời sáng lên, có cái la bàn này, tìm ra được coi như bớt việc nhiều.

Tiên Nhi đem La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh giao cho Lâm Hải, đồng thời nói cho Lâm Hải phương pháp khống chế, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, la bàn vậy mà trở nên nhỏ như con kiến, trực tiếp biến thành hình xăm, lưu tại trên mu bàn tay của Lâm Hải.

"Ai, xem ra một năm sau này, ca ca đều muốn vượt qua bên trong lao lực bôn ba a." Lâm Hải than nhẹ một tiếng, cùng Sở Lâm Nhi cáo biệt, thuận tiện đem bọn người Chu Vũ mang ra khỏi Thánh Cảnh.

"Các vị, Công chúa Sở Lâm Nhi các ngươi cũng nhìn thấy, hiện tại có thể yên tâm đi?"

"Lâm Hải đại nhân, chúng ta yên tâm." Chu Vũ bốn người cùng kêu lên đáp nói.

"Đã như vậy, chuyện mà Sở Giang Vương giao cho các ngươi..."

Bốn người Chu Vũ liếc mắt lẫn nhau một cái, sau đó cùng nhau khom người.

"Bốn người chúng ta, xin nghe theo Lâm Hải đại nhân điều khiển!"

"Tốt!" Lâm Hải đưa hai tay nâng bọn họ lên, sau đó trên mặt trở nên ngưng trọng lên.

"Như vậy, ta hiện tại liền giao cho các ngươi một cái nhiệm vụ trọng yếu!"

Chương 493: Thủ pháp vẽ bùa thật là cao minh

Bốn người Chu Vũ nghe xong, lập tức đứng thẳng tắp.

“Xin Lâm Hải đại nhân phân phó.”

“Bây giờ Công chúa Sở Lâm Nhi ở tại bên trong Thánh Cảnh, có thể nói là hết sức an toàn, điểm này các vị không thể nghi ngờ a?” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Không sai, trong thiên hạ, đoán chừng không ai có thể tìm tới Thánh Cảnh.” Chu Vũ gật đầu nói, tuy y mới từ bên trong Thánh Cảnh đi ra, nhưng đến bây giờ y cũng không biết Thánh Cảnh ở vào phương nào, càng không nói tới những người khác.

Hơn nữa, phương thức tiến vào Thánh Cảnh lại đặc biệt như vậy, cần đem tánh mạng giao vào trong tay Lâm Hải, đoán chừng không có người sẽ nguyện ý, bởi vậy Sở Lâm Nhi tại bên trong Thánh Cảnh, xác thực vô cùng an toàn.

“Đã như vậy, này các vị liền không cần lưu tại bên người Công chúa Sở Lâm Nhi tiến hành bảo hộ, nhưng cá nhân ta có chuyện muốn nhờ.”

“Xin Lâm Hải đại nhân giảng!” Chu Vũ ôm quyền nói nói.

Lâm Hải nhíu mày, trong lòng nổi lên một tia lo lắng âm thầm.

“Cá nhân ta có chút cừu gia, gần đây rất có thể sẽ ám sát ta, ta tuy không sợ, nhưng sợ bọn họ sẽ gây nguy hiểm cho người nhà của ta, hơn nữa ta gần đây sẽ rời khỏi thành phố Giang Nam, bởi vậy, có thể làm phiền các vị, bảo hộ người nhà của ta một chút hay không?”

“Ha ha, xin Lâm Hải đại nhân yên tâm.” Chu Vũ cởi mở cười một tiếng, “Sở Giang Vương đại nhân đã sớm có giao phó, để cho chúng ta nghe Lâm Hải đại nhân điều khiển, nếu an toàn của Công chúa Sở Lâm Nhi đã không cần lo, chúng ta tự nhiên cũng sẽ không bảo thủ, cưỡng ép lưu tại bên người Công chúa Sở Lâm Nhi.”

“Chúng ta, nguyện ý lưu lại bảo hộ an toàn cho người nhà của Lâm Hải đại nhân!”

“Tốt!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, liền hướng phía bốn người Chu Vũ ôm quyền, “Lâm Hải đa tạ các vị hảo hán!”

Từ Tùng trước đó ám sát chính mình, đã cho Lâm Hải tỉnh táo, đáng sợ nhất là còn không biết chủ sử sau màn là ai, không sợ bị ăn trộm chỉ sợ bị trộm nhớ, ai biết Từ Tùng thất bại, thì cái người giật dây kia, vẫn sẽ lại tìm sát thủ hay không?

Mà mình bây giờ gánh lấy nhiệm vụ chủ nhân thăng cấp Thánh Cảnh hố cha, thời gian một năm tiếp theo, đoán chừng đều muốn chạy các nơi trên cả nước, tìm kiếm mảnh vỡ linh hồn thất lạc, chính mình vừa đi, Lâm Hải rất lo lắng người nhà của mình sẽ bị thương tổn.

Mà có bọn người Chu Vũ, ở bên người thân âm thầm tiến hành bảo hộ, người nhà mình liền an toàn nhiều.

“Đã như vậy, mời các vị anh hùng đi theo ta.” Lâm Hải mang theo bọn người Chu Vũ, về đến trong nhà, đem từng cái người nhà giới thiệu cho bốn người Chu Vũ.

“Lâm Hải đại nhân yên tâm, chúng ta nhất định thiếp thân bảo hộ, bảo đảm người nhà ngài vạn vô nhất thất (*không có chuyện gì)!”

Lâm Hải gật gật đầu, có hứa hẹn của bọn người Chu Vũ, tâm lý Lâm Hải an tâm một chút, bất quá chỉ có bọn họ bảo hộ, Lâm Hải cảm thấy còn chưa đủ.

Trước đó Từ Tùng thế nhưng là dùng súng bắn tỉa để giết chính mình, nếu như lần sau sát thủ dùng súng tới giết người nhà mình, ai biết bọn người Chu Vũ có thể ngăn cản được viên đạn hay không?

“Xem ra vẫn phải tìm một kiện bảo vật chí ít có thể ngăn cản viên đạn công kích một lần cho người nhà.” Ý nghĩ này của Lâm Hải vừa nhô ra, trong đầu liền hiện ra bộ dáng dụ người của Liễu Hinh Nguyệt lúc mặc cái yếm hồng.

Bên trong Thánh Cảnh của chính mình, hiện tại liền có một đầu thi thể Thần Long, ngược lại là có thể để Tiểu Na Tra trợ giúp làm mấy món Long Lân Giáp, nhưng rất nhanh Lâm Hải lại lắc đầu, chỉ có Long Lân Giáp còn chưa đủ, mấu chốt lớn nhất là phải bảo vệ đầu.

Lâm Hải đang chuẩn bị hướng các thần tiên bạn tốt hỏi một chút, có loại bảo vật này hay không, trong đầu bỗng nhiên lóe lên linh quang.

“Có!” Lâm Hải chợt nhớ tới, trước đó Ngộ Không đem ‘Phù Lục Đại Toàn’ trộm được từ Trương Thiên Sư đưa cho mình, bên trên tựa hồ ghi chép một loại Hộ Thân Phù, đeo ở trên người, nếu như lúc nhận phải công kích từ bên ngoài, thì trận pháp trên bùa chú liền sẽ khởi động, hình thành một tầng thuẫn kim cương ảo ảnh, có thể chịu một kích toàn lực của Thiên Tiên!

“Chỉ là yêu cầu của cái Hộ Thân Phù này là dùng lá bùa cấp bảy, chính mình căn bản không có a, chẳng lẽ còn phải tìm cái lão quỷ Trương Thiên Sư nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của kia mua hàng?”

Bỗng nhiên, một cái ý nghĩ cổ quái xuất hiện tại trong lòng Lâm Hải, vẽ bùa chẳng lẽ không phải dùng lá bùa sao? Nếu như hoạch định nó bên trên đồ vật khác, sẽ có hiệu quả gì?

Ý nghĩ này để hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, vội vàng tùy tiện tìm đến một tờ giấy trắng phổ thông.

“Vẽ rồi lại nói!” Công cụ dùng để vẽ bùa trước đó vẫn còn, Lâm Hải lấy ra, trực tiếp liền vẽ lên trên.

“Ầm!” Đáng tiếc vừa hạ bút xuống, giấy trắng trực tiếp hóa thành tro tàn, liền cả cặn bã đều không còn lại.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật mình, bất quá học được ‘Phù Lục Đại Toàn’, Lâm Hải lập tức liền hiểu được, nguyên nhân là do giấy trắng phổ thông căn bản không chịu nổi lực lượng bao hàm trong trận pháp.

“Thay cái cứng rắn chút!” Lâm Hải lúc này tìm hộp sắt vẽ lên.

“A, cái này có thể!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, thế nhưng chỉ vẽ ba bốn bút, lại là bịch một tiếng, hộp sắt nhất thời biến thành cặn bã.

“Móa, sắt cũng không được?” Lâm Hải phiền muộn một trận, trong hiện thực muốn tìm đồ vật so với sắt còn rắn chắc, cũng không nhiều a.

“Đúng, Long Cốt!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân hình biến mất, còn may sau khi chủ nhân Thánh Cảnh lên tới cấp hai, Lâm Hải một ngày liền có thể tiến vào Thánh Cảnh hai lần.

“A, ngươi tại sao lại trở về, chẳng lẽ là bồi người ta đấu địa chủ?” Sở Lâm Nhi thấy Lâm Hải, lập tức vui vẻ hỏi.

“Lâm Nhi Công chúa, có cái sự tình tìm ngươi hỗ trợ.” Lâm Hải mở miệng nói nói.

“Ồ? Chuyện gì a?” Thấy bộ dáng Lâm Hải nghiêm túc, Sở Lâm Nhi cũng nghiêm túc.

“Ta muốn vẽ phù, nhưng không có lá bùa, ngươi có thể giúp ta đem xương cốt bên ngoài của con Thần Long kia, lấy xuống cho ta hai khối hay không?” Thần Long dù chết, nhưng trình độ cứng cáp của thi thể, cũng không phải thực lực bây giờ của Lâm Hải, có thể mổ ra.

“Ồ? Cái này dễ nói!” Sở Lâm Nhi cũng là dứt khoát, trực tiếp chạy đến bên cạnh, móc ra môt cây chủy thủ, đem thịt rồng cắt xuống, sau đó gọt lấy một miếng xương cốt.

“Đủ chưa?” Sở Lâm Nhi đem xương cốt đưa tới trước mắt Lâm Hải.

“Đủ, đủ!” Lâm Hải thấy cái cục xương này, cùng điện thoại di động của mình không xê xích bao nhiêu, vội vàng gật đầu liên tục.

Sau đó Lâm Hải ở ngay trước mặt Sở Lâm Nhi, thầm vận chân khí, vẽ lên.

Sở Lâm Nhi ở bên cạnh, một mặt hiếu kỳ nhìn Lâm Hải vẽ bùa, thế nhưng khi Lâm Hải hạ mấy bút xuống, trên mặt Sở Lâm Nhi là kinh hãi giật mình!

“Thật là thủ pháp vẽ bùa cao minh!” Đồng tử Sở Lâm Nhi bỗng nhiên co rụt lại, nàng tuy không hiểu vẽ bùa, nhưng Lâm Hải vẽ một bút, liền mang ra khí thế bàng bạc nguy nga, để trực giác của nàng cảm thấy, cái phù này tuyệt đối không đơn giản!

Mà Lâm Hải giờ phút này, tựa hồ cũng tiến vào một loại cảnh giới vong ngã, đầu bút lông sắc bén, thủ pháp phiêu dật, cả người cùng thiên địa lại có một loại cảm giác hòa làm một thể, để Sở Lâm Nhi vậy mà cảm nhận được một cỗ vị đạo Tông Sư đứng trên mọi người.

“Nghĩ không ra, tạo nghệ của hắn tại Phù Lục Chi Thuật, vậy mà cao siêu như thế!” Mà lấy xuất thân bực này của Sở Lâm Nhi, cũng không thể không sinh ra một tia bội phục đối với Lâm Hải.

“Phù thành!” Đột nhiên, Lâm Hải khẽ quát một tiếng, khoan thai thu bút, phía trên Long Cốt, lóe lên bạch quang, liền lại tan biến.

Sở Lâm Nhi cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy phía trên Long Cốt, đã nhiều thêm một tầng phù văn lít nha lít nhít, cực kỳ phức tạp, ẩn ẩn mang theo một cỗ khí tức áp bách, tựa hồ ẩn giấu đi lực lượng cực kỳ cường đại.

Lâm Hải cầm lấy khối Long Cốt phù này, trong lòng cũng là vui vẻ, quả nhiên cùng mình nghĩ một dạng, vẽ bùa không nhất định phải dùng lá bùa, chỉ cần có thể tiếp nhận lực lượng phù văn là được.

“Hiện tại liền nhìn xem uy lực như thế nào!” Lâm Hải nghĩ đến, vung tay một cái, một cây súng lục từ trong trống rỗng xuất hiện tại trong lòng bàn tay mình.

Đây là cây súng lục ở thời điểm đánh giết Hồ Vi lúc trước, Lâm Hải tự mình lưu lại, một mực đặt ở bên trong Thánh Cảnh, tại bên trong Thánh Cảnh, tất cả cũng là do Lâm Hải chi phối, súng lục triệu lập tức đến!

“Ngươi, tới!” Lâm Hải thông qua ý thức hướng Lệ quỷ Thường Tú Lệ phát ra lệnh triệu hoán.

Trong đầu của Thường Tú Lệ, thanh âm của Lâm Hải đột nhiên vang lên, vội vàng chạy đến, hướng phía Lâm Hải khom người thi lễ.

“Chủ nhân.” Hai mắt Thường Tú Lệ toát ra lửa, “Có phải là có chuyện gì hay không, cần ta ra ngoài xử lý?”

Thường Tú Lệ hiện tại là một khắc cũng không muốn đợi bên trong Thánh Cảnh, mỗi lần đấu địa chủ, cơ hồ đều là nàng ta và Sở Lâm Nhi thua, Tiên Nhi thắng, khiến cho mỗi lần đánh xong một trận, liền bị Sở Lâm Nhi hung hăng thu thập một hồi, làm tâm lý của Thường Tú Lệ hiện tại đều nhanh sụp đổ, nhấc lên đấu địa chủ theo bản năng cũng run.

Lâm Hải nhàn nhạt liếc nhìn Thường Tú Lệ một cái, “Ngươi suy nghĩ nhiều.”

“Cầm.” Lâm Hải đem Long Cốt phù giao vào trong tay Thường Tú Lệ.

“Đây là cái gì?” Thường Tú Lệ khẽ giật mình, đang cầm Long Cốt ngắm nghía, súng trong tay Lâm Hải bỗng nhiên giơ lên, nhắm ngay đầu của Thường Tú Lệ.

Chương 494: Thực lực chân thật của Sở Lâm Nhi

“A, chủ nhân, đừng có giết ta!” Thường Tú Lệ bị dọa đến quá sợ hãi, liên tục xin tha.

Lâm Hải trực tiếp trợn mắt trừng một cái, không còn gì để nói.

“Kêu quỷ cái cọng lông a, ngươi là linh hồn thể, súng này căn bản đánh không đến ngươi, có được hay không?”

“Ách... Cũng đúng a.” Thường Tú Lệ xấu hổ cười cười, trên mặt mất tự nhiên một trận.

“Lại gần một chút!” Lâm Hải để Thường Tú Lệ trực tiếp đi đến khoảng chừng một mét trước người mình, sau đó đột nhiên nổ súng.

“Ầm!” Một tiếng súng vang, phía trên Long Cốt nhất thời nổi lên một vòng sáng trắng, hình thành một cái hộ thuẫn, viên đạn đâm vào phía trên hộ thuẫn, nhất thời bắn ngược ra ngoài.

Mà sau một khắc, ánh sáng trắng tiêu tán, phù văn phía trên Long Cốt cũng biến mất không thấy gì nữa.

“Quả nhiên có thể ngăn cản viên đạn, hơn nữa còn là xạ kích ở khoảng cách gần như vậy!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, biết rõ biện pháp dùng Long Cốt đến vẽ phù, đã thành!

“Cái phù ngươi vẽ là phù gì, cái hộ thuẫn vừa rồi kia, uy năng thật mạnh, liền xem như ta ở thời kỳ toàn thịnh, cũng cơ hồ phải dùng gần một thành lực lượng mới có thể đem nó đánh tan.” Sở Lâm Nhi ở một bên, giật mình nói nói.

Phốc!

Lâm Hải đang ở bên cạnh đắc ý, kết quả bị Sở Lâm Nhi nói một câu, nhất thời đả kích quá sức.

“Liền một thành lực lượng của ngươi cũng đỡ không nổi, ngươi còn nói xong mạnh?” Lâm Hải tức giận nói nói, thật không biết Sở Lâm Nhi là khen phù của hắn, hay là khen chính nàng đâu.

“Ngươi biết cái gì?” Sở Lâm Nhi nhếch miệng lên, trong ánh mắt hiện lên một tia tự hào.

“Một thành lực lượng của người ta ở thời kỳ toàn thịnh, liền xem như một kích toàn lực của Thiên Tiên cũng không sánh nổi.”

“Ồ?” Lâm Hải sững sờ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia nghi vấn.

“Lâm Nhi Công chúa, ta có một chuyện, không biết có thể hỏi hay không?”

“Hỏi đi.” Sở Lâm Nhi ngoẹo đầu, một mặt yêu mị.

“Thời kỳ toàn thịnh của ngươi, so với thần tiên trên Thiên Đình, thì thực lực như thế nào?”

“So cùng Thiên Đình?” Trong mắt Sở Lâm Nhi nhất thời hiện lên một tia miệt thị.

“Ở trong Thiên Đình, người có thể thắng được ta, không có mấy.”

“Khoác lác đâu? A?” Lâm Hải nhất thời bĩu môi một cái, một mặt không tin.

Tuy thực lực của Sở Lâm Nhi cũng rất mạnh, nhưng Lâm Hải luôn cảm thấy nếu so sánh cùng thần tiên trên trời, vẫn là có chênh lệch phi thường lớn, cái khác không nói, liền nói bọn người Thất Thập Nhị Địa Sát, Đỗ Thiên, Vương Anh, Hỗ Tam Nương, tại Địa Phủ hẳn là cũng tính toán là nhân vật có tiếng tăm.

Thế nhưng đâu, liền chính mình cái vừa mới tu tiên này, cũng có thể thắng được bọn họ, hoặc là bất phân thắng bại, như vậy Sở Lâm Nhi mạnh hơn, cũng đều là Địa Phủ, có thể so sánh với bọn người Hỗ Tam Nương mạnh hơn bao nhiêu?

“Người nào khoác lác đâu, không tin ngươi tìm Thiên Đình hỏi một chút, ai dám xem nhẹ Sở Lâm Nhi ta?” Cái miệng nhỏ nhắn của Sở Lâm Nhi hừ nhẹ, bất mãn nói nói.

“Ồ?” Lâm Hải sững sờ, chẳng lẽ Sở Lâm Nhi không phải đang khoác lác?

“Vậy ngươi đánh thắng được Na Tra sao?” Lâm Hải yếu ớt hỏi.

“Ta, ta...” Sở Lâm Nhi phát cái hai âm thanh ta, nghẹn lời một trận, sau đó thở phì phì giậm chân một cái.

“Đánh không lại.” Bất quá Sở Lâm Nhi rất nhanh lại bổ sung một câu, “Nhưng y cũng đánh không lại ta.”

“Thật hay giả?” Lâm Hải một trận không tin, tiểu Na Tra đây chính là tương xứng với tồn tại ngưu bức a, trừ những cái thần tiên đã tu luyện nhiều năm lâu năm kia, Tại Thiên Đình cũng là nhân vật phải tính đến a.

“Vậy ngươi đánh qua Dương Tiễn sao?” Lâm Hải tiếp tục hỏi.

“Cũng là bất phân cao thấp.” Sở Lâm Nhi tức giận một trận, làm sao lại hỏi những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trên Thiên Đình đâu, ngươi hỏi thăm Trư Bát Giới thử một chút?

“Ai u.” Lâm Hải càng hỏi càng sợ kỳ, “Này Ngộ Không đâu?”

“Cái con Hầu Tử chết tiệt kia!” Trên mặt Sở Lâm Nhi, rõ ràng hiển lộ ra một tia khiếp ý.

“Hừ, y ngược lại là cái nhân vật khó chơi.”

“Há, cái kia chính là đánh không lại?” Lâm Hải buồn cười hỏi.

“Hừ, tuy ta đánh không lại y, nhưng y muốn đánh thắng ta, cũng không dễ dàng!”

“Miệng vẫn rất cứng rắn!” Trong lòng Lâm Hải cười thầm, “Đúng, Lâm Nhi Công chúa, nghe nói Ngộ Không lúc trước đại náo Địa Phủ, sau cùng đem tên của chính mình bên trên Sổ Sinh Tử, cũng gạch bỏ đi, có phải là thật hay không a?”

Nhấc lên việc này, Sở Lâm Nhi rất là nổi giận!

“Hừ, cái con Hầu Tử chết tiệt kia, quả thực là vô pháp vô thiên, nếu không phải có Quan âm Bồ Tát ra mặt, y đã sớm chết tại Địa Phủ.”

“Ồ?” Lâm Hải sững sờ, thật hay giả, tại sao cùng Tây Du Ký diễn không giống nhau a.

“Địa Phủ các ngươi tóm được hắn?” Lâm Hải có chút không tin hỏi.

“Hứ.” Sở Lâm Nhi nhất thời khinh thường bĩu môi một cái, “Chỉ là một cái hầu tử, Thập Điện Diêm La cái nào không diệt được y.”

“Ồ? Ta làm sao nghe nói, Diêm Vương bị Ngộ Không dọa đến phát run đâu?” Lâm Hải càng hỏi càng kinh ngạc.

“Ngươi cái này nghe ai nói vớ nói vẩn!” Sở Lâm Nhi tức đến cái mũi kém chút lệch ra.

“Liền chút thủ đoạn của Ngộ Không này, cũng liền cùng ta tương đương, Diêm Vương làm sao lại sợ hắn?” Nói xong, Sở Lâm Nhi nhướng mày.

“Bất quá, chuyện y tương đối khó bắt ngược lại là thật, nếu không cho giết y, thì Địa Phủ cũng không muốn trêu chọc y, bớt cho y ở không đi gây sự làm loạn.”

Lâm Hải lúc này mới không tiếp tục hỏi, tâm lý lại một trận kỳ quái.

“Cái này đến cùng là thật hay không thật, hay là Sở Lâm Nhi đang khoác lác?” Lâm Hải từ nhỏ đã sùng bái Ngộ Không, cảm thấy Ngộ Không là thiên hạ vô địch, chỉ có Như Lai Phật Tổ trị được y, lúc đại náo Thiên Cung, liền cả Ngọc Hoàng Đại Đế cũng dọa đến chui gầm bàn.

Làm sao đến trong miệng Sở Lâm Nhi, Ngộ Không liền cái Diêm Vương cũng đánh không lại?

“Không được, ta phải hỏi một chút!” Lâm Hải nghĩ đến, liền lấy điện thoại cầm tay ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, hỏi thăm một việc thôi?

Ngộ Không: Huynh đệ, chuyện gì? Ngươi nói, ngươi nói!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh biết Công chúa Sở Lâm Nhi của Địa Phủ hay không?

Ngộ Không: Sở Lâm Nhi? Ngươi thế nào lại hỏi về cái tiểu ma nữ? (phía sau là một cái biểu tình kỳ quái)

“Ai u, Ngộ Không thế mà thật đúng là biết rõ Sở Lâm Nhi?” Lâm Hải kỳ quái một trận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, không biết thực lực của Sở Lâm Nhi như thế nào?

Ngộ Không trầm mặc một hồi, mới đáp lại một cái tin tức.

Ngộ Không: Rất mạnh, nếu như gặp phải nàng, ngươi không nên trêu chọc, tiểu ma nữ kia chơi lên mệnh đến, rất đáng sợ.

“Rất mạnh! Rất đáng sợ!” Trong lòng Lâm Hải đột nhiên giật mình, liền cả Ngộ Không cũng nói Sở Lâm Nhi rất mạnh, xem ra thực lực của Sở Lâm Nhi thật không tầm thường, chẳng lẽ nàng nói đều là thật?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này lấy thực lực của nàng, so sánh cùng Đại Thánh đâu?

Ngộ Không: Hắc hắc, cái tiểu ma nữ kia coi như mạnh hơn, có thể nào cùng lão Tôn ta so sánh, nhớ ngày đó, lão Tôn ta danh xưng là Tề Thiên Đại Thánh, đại náo Thiên Cung, mười vạn thiên binh thiên tướng cũng không có cách nào bắt được lão Tôn ta, để lão Tôn ta đánh thiên binh thiên tướng... (phía sau tỉnh lược một nghìn chữ)

Lâm Hải nhìn lấy Ngộ Không lại bắt đầu nói khoác chính mình ngưu bức thế nào, nhất thời không còn gì để nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ngươi ngưu bức, toàn bộ Thiên Đình đều biết, ngươi bây giờ liền nói cho ta biết, nếu bây giờ ngươi cùng Sở Lâm Nhi một đối một, có thể đánh thắng nàng hay không?

Ngộ Không: Đừng nói một cái Sở Lâm Nhi, lúc lão Tôn ta đại náo Thiên Cung, Na Tra, Dương Tiễn...

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, nói điểm chính!

Lâm Hải thật có chút im lặng, làm sao cái con khỉ này chỉ ngắt lời đây.

Ngộ Không: Ngạch... Lão Tôn ta nếu như xuất toàn lực, có thể đánh bại nàng, nhưng muốn oanh sát nàng, lại là làm không được, tiểu ma nữ Sở Lâm Nhi này, là thiên tài tu luyện, tuổi tác không lớn, nhưng thực lực là cao siêu!

Lâm Hải nhìn hồi âm của Ngộ Không, trong lòng nhất thời giật mình một trận, sau đó thật không thể tin đem đầu chuyển hướng sang Sở Lâm Nhi.

“Nguyên lai, Lâm Nhi Công chúa, nói đều là thật!”

“Ta giọt cái ai da, thật là nghĩ không ra, Lâm Nhi Công chúa nũng nịu, lại là có thể là tồn tại ngưu bức so được với Ngộ Không a!”

“Đại thần, cầu bao nuôi a!” Lâm Hải nhất thời bội phục đầu rạp xuống đất.

“Hừ, tin a?” Sở Lâm Nhi đắc ý một trận, ngóc lên đến cái đầu dưa nhỏ.

“Thế nhưng là...” Lâm Hải bỗng nhiên lại nghĩ đến một vấn đề.

“Lâm Nhi Công chúa đã mạnh như vậy, thì làm sao Thất Thập Nhị Địa Sát, mỗi cái đều là gà yếu a?” Đối với thực lực của những cái anh hùng Thủy Hử đã giao thủ qua kia, Lâm Hải thực sự có chút chướng mắt.

“Gà yếu?” Sở Lâm Nhi sững sờ, sau đó khóe mắt hiện lên một tia ảm đạm.

“Đối với Tam Giới mà nói, đó quả thực là một tràng hạo kiếp a.” Sở Lâm Nhi than nhẹ một tiếng, hai mắt xuất thần, tựa hồ lâm vào ở trong nhớ lại xa xưa.

Chương 495: Mặt dây chuyền Long Cốt

“Tam Giới đến cùng phát sinh cái gì?” Lâm Hải vô cùng hiếu kỳ hỏi.

“Ai, trận chiến kia thật sự là quá khốc liệt, thật sự là sơn hà vỡ vụn, nhật nguyệt vô quang a, chúng Tiên ở Thiên Đình vẫn lạc, âm Thần ở Địa Phủ điêu linh, liền linh khí thiên địa cũng vì vậy mà khô kiệt, Tam Giới không còn có huy hoàng ngày xưa.” Sở Lâm Nhi thì thào nói, nhớ tới một hồi đại chiến kinh thiên này, đến nay vẫn là lòng còn sợ hãi.

“Không chỉ có như thế, Minh Hà Chi Thủy trong Địa Phủ của ta cũng bị một đại năng thần bí, sinh sinh chuyển dời đi, chẳng biết đi đâu, mà Nguyệt Hồ Chi Thủy ở bên trong Thánh Cảnh chúng ta, cũng là biến mất trong cùng một thời gian, chỉ là, Minh Hà Chi Thủy của Địa Phủ đến nay, vẫn là không rõ tung tích.”

“Qua chiến dịch này, cho dù là Tiên nhân cùng âm Thần còn sống sót, thực lực tất cả cũng đều tổn hao nhiều, mười không còn một, tựa như bọn người Chu Vũ, thực lực nguyên bản so sánh được Kim Tiên, tương đương cùng Tứ Đại Thiên Vương của Thiên Đình, nhưng hôm nay, ai...” Sở Lâm Nhi nhẹ nhàng thở dài, tâm lý vô cùng tiếc hận.

“Ách... Trận chiến kia, đến cùng là cái gì?” Lâm Hải chỉ là nghe, cũng cảm thấy một trận kinh tâm động phách, trong lòng không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ.

“Là...” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên đem lời nói ngừng lại, sau đó trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, “Ngươi chỉ là một phàm nhân, không nên biết rõ, cũng không nên hỏi.”

“Móa!” Lâm Hải kém chút thổ huyết, mẹ nó, vừa đem hào hứng của ca ca câu lên, kết quả ngươi không nói, đây quả thực là chơi lưu manh a!

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi liền nói nói nha, ta nói thế nào, hiện tại cũng coi là người trong tu hành a.”

“Đến thời điểm ngươi cần biết rõ, tự nhiên sẽ để ngươi biết rõ.” Sở Lâm Nhi nói một câu từ chối, mặc cho Lâm Hải quấy rầy đòi hỏi thế nào, cũng không nhắc lại sự tình hạo kiếp của Tam Giới.

“Được, ngươi ngưu bức!” Lâm Hải phiền muộn một trận, không nói thì không nói, ca ca còn không muốn nghe đây.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi có thể giúp ta đem khối Long Cốt này chia cắt một chút hay không, ta muốn làm thành mấy mặt dây chuyền.” Nếu phương pháp vẽ bùa bên trên Long Cốt có thể thực hiện, Lâm Hải liền chuẩn bị biến thành thực tế.

“Mặt dây chuyền? Không có vấn đề!” Sở Lâm Nhi đem Long Cốt lấy tới, dùng dao găm múa vù vù mấy lần, một cái mặt dây chuyền dài khoảng một tấc, có hình thoi tinh xảo xinh xắn liền thành hình.

“Cái dạng này được không?” Tay nhỏ Sở Lâm Nhi mở ra, đưa tới trước mắt Lâm Hải.

“Cao thủ a.” Lâm Hải ngạc nhiên một trận, nghĩ không ra tay nghề điêu khắc của Sở Lâm Nhi cao như thế, “Liền cái dạng này, cho thêm ta làm mấy cái, đúng, chỗ sát mép này lại làm cái lỗ nhỏ, dùng để xuyên dây!”

Không đến một chút thời gian, mấy cái mặt dây chuyền bằng Long Cốt đặt ở trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải đem một cái bên trong đó đặt ở lòng bàn tay, sau đó tinh thần ngưng tụ, bút lông sói trong tay hơi hơi nắm lên.

“Mặt dây chuyền nhỏ như vậy, có thể vẽ lên sao?” Sở Lâm Nhi nghi hoặc hỏi.

Lâm Hải không nói gì, trong mắt lại là lấp lóe tinh quang, hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ ‘Phù Lục Đại Toàn’ của Trương Thiên Sư, kể cả vô số kinh nghiệm cùng kỹ xảo vẽ phù của Trương Thiên Sư cũng cùng kế thừa tới.

Tuy tại trên một địa phương nhỏ khoảng chừng một tấc, vẽ lên phù văn cực kỳ phức tạp, đối với Phù Sư phổ thông mà nói, quả thực là nói chuyện viển vông, nhưng Lâm Hải lại khác, mức độ vẽ bùa hiện tại của hắn, cơ hồ tương đương cùng Trương Thiên Sư, tự nhiên không nói chơi.

Bỗng nhiên, bút lông sói trong tay Lâm Hải bỗng nhiên rơi xuống, sau đó bá bá bá, nhất cổ tác khí, đem phù văn lít nha lít nhít, vẽ ở phía trên mặt dây chuyền.

“Thành!” Tầng ngoài mặt dây chuyền lóe lên ánh sáng trắng, sau đó tan biến, phù văn đã thành công điêu khắc tại trên mặt dây chuyền.

“Hô!” Lâm Hải phun ra một ngụm trọc khí thật dài, tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng độ khó khăn so với trước đó phải lớn hơn nhiều, hao phí tinh lực cũng là gấp mấy lần trước kia, để Lâm Hải không khỏi có một tia cảm giác mệt mỏi.

“Lại đến!” Lâm Hải đem chân khí trong cơ thể vận chuyển mấy lần, hơi chút khôi phục, liền vẽ cái phù văn tiếp theo.

Sau mười mấy phút, phía trên mấy cái mặt dây chuyền, tất cả đều đã vẽ lên phù văn phức tạp cao thâm, Lâm Hải lúc này mới vừa lòng thỏa ý lộ ra vẻ tươi cười.

“Lâm Nhi Công chúa, đưa ngươi một cái!” Lâm Hải cầm lấy một cái, tìm một sợi dây đỏ treo vào, đưa cho Sở Lâm Nhi.

"Oa, còn có của ta sao, cảm tạ!" Sở Lâm Nhi một mặt cao hứng nhận lấy, đeo tại trên cái cổ trắng nõn.

Tuy loại đẳng cấp phù lục này, Sở Lâm Nhi căn bản không xem ở trong mắt, nhưng dù sao mình cũng tham dự chế tác, đeo ở trên người, vẫn rất có cảm giác thành tựu.

Lại cùng Sở Lâm Nhi nói chuyện, Lâm Hải thu hồi mấy cái mặt dây chuyền này, ra khỏi Thánh Cảnh.

"Gia gia, cha, mẹ, Tiểu Vân, Kiều Kiều, đưa các ngươi một kiện lễ vật." Lâm Hải đem dây chuyền Long Cốt, lấy ra.

"Đây là cái gì làm vậy, chất liệu thật đặc thù, hơn nữa bên trên còn có đường vân, thật kỳ quái." Lâm Vân cầm lấy một cái, một mặt hiếu kỳ.

"Đây là dùng để hộ thân, các ngươi nhất định phải thời thời khắc khắc đeo ở trên người." Lâm Hải vô cùng trịnh trọng nhắc nhở nói.

"Hộ thân?" Mọi người trong nhà đều là sững sờ, bất quá cái nhà này hiện tại sớm đã là Lâm Hải làm chủ, hơn nữa người trong nhà hoặc nhiều hoặc ít đều biết, Lâm Hải có rất nhiều chỗ thần bí, nếu Lâm Hải đã trịnh trọng phân phó như vậy, bọn họ đương nhiên sẽ không chống lại.

Đem dây chuyền đeo tại trên cổ, mấy người nhất thời cảm thấy trong đầu một trận thư thái, quanh thân sảng khoái nói không nên lời.

"Thật thần kỳ a, vừa đeo lên cũng cảm giác dễ chịu nói không nên lời." Tống Cần ở một bên kinh ngạc nói nói.

"Đúng vậy a, ta cũng cảm thấy vậy." Tạ Hiểu Kiều ở một bên cũng nói nói.

Thấy người nhà đều ưa thích, Lâm Hải cũng rất vui vẻ, lại qua nhà Liễu Hinh Nguyệt, đưa cho người một nhà của Liễu Hinh Nguyệt, mỗi người một cái, làm phân phó đồng dạng.

“Đúng, Tiểu Tình khai giảng lúc nào?” Lâm Hải ngồi tại phòng khách nhà Liễu Hinh Nguyệt, hướng phía Liễu Hinh Tình đang loay hoay cái mặt dây chuyền hỏi.

Hắn mấy ngày nữa hẳn là liền muốn qua Tây Kinh động thủ, nếu như Liễu Hinh Tình khai giảng sớm mà nói, ngược lại có thể cùng mình với đi.

“Còn có nửa tháng đâu, bất quá tuần sau liền phải đi, phải sớm đi để tham gia huấn luyện quân sự.” Vừa nhắc tới muốn đi lên đại học, Liễu Hinh Tình như là chim nhỏ sổ lồng, một mặt kích động cùng hưng phấn.

Mà Triệu Phương lại hung hăng trừng Liễu Hinh Tình một chút.

“Cái nha đầu chết tiệt kia, ban đầu đáp ứng ta hảo hảo, thi đại học Giang Nam, kết quả gạt ta báo đại học giao thông Tây Kinh, một cái nữ hài tử, độc thân đi ra ngoài xa như vậy, để cho ta làm sao yên tâm a?”

“Ai nha, mẹ, ta cũng lớn như vậy, có cái gì không yên lòng.” Liễu Hinh Tình không kiên nhẫn nói nói.

“Lớn cái gì mà lớn a, còn không phải đứa bé! Ngươi để Tiểu Hải nói nói!” Triệu Phương giận nói.

Lâm Hải nghe, trên mặt mỉm cười, tâm lý làm cha mẹ, kỳ thực hắn cũng có thể hiểu rõ, Triệu Phương cùng mẫu thân mình là một dạng, đơn giản cũng là sợ con gái không thể rời đi bên người, đã có nỗi buồn, lại có lo lắng, nhưng nói trở lại, hài tử chỉ có rời khỏi bên người cha mẹ, mới có thể nhanh chóng trưởng thành.

Bởi vậy, từ nội tâm mà nói, Lâm Hải vẫn là muốn muội muội mình Lâm Vân cùng Liễu Hinh Tình qua nơi khác học tập.

“A di, ngài cũng đừng quá lo lắng, kỳ thực Tiểu Tình đã đủ lớn.” Lâm Hải nói, còn hướng Liễu Hinh Tình nháy nháy mắt, ý kia đang nói, tỷ phu đủ ý tứ đi, giúp đỡ ngươi nói chuyện đây.

Chỉ là, một cái nháy mắt này, nhất thời để Liễu Hinh Tình hiểu lầm.

Nhớ tới ngôn ngữ đùa giỡn chính mình của Lâm Hải trước đó, đều là nói mình đủ lớn, lần này bản năng Liễu Hinh Tình liền cho rằng Lâm Hải có ý riêng, nhất thời cảm thấy trước bộ ngực của mình, truyền đến một trận cảm giác quái dị, tựa hồ bại lộ tại trước mặt Lâm Hải.

“Phi, ngươi cái thối lưu manh, ngươi mới lớn!” Khuôn mặt nhỏ của Liễu Hinh Tình đỏ lên, khẽ gắt nói.

“Ách...” Chỉ là, lời vừa ra khỏi miệng, Liễu Hinh Tình đã cảm thấy không thích hợp, lời này của chính mình, so với câu nói kia của Lâm Hải, tựa hồ có nghĩa khác còn lớn hơn.

“Chán ghét chết, không để ý tới ngươi!” Liễu Hinh Tình tức đến giậm chân một cái, quay người chạy vào buồng trong.

“Đứa nhỏ này, kỳ quái!” Triệu Phương không rõ ràng cho lắm, kỳ quái nói thầm một câu, cùng Lâm Hải tạm biệt, đi ra cửa siêu thị.

Triệu Phương vừa đi, Lâm Hải nhất thời không thể nín nhịn, cười ra tiếng, sau đó tiến đến bên tai Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, loại sự tình này, em cũng nói với muội muội của em a?”

“Chuyện gì a?” Nhiệt khí trong miệng Lâm Hải, thổi vào lỗ tai Liễu Hinh Nguyệt, để cho toàn thân nàng bị điện giật tê dại một trận, cái loại cảm giác này thật sự là vừa dễ chịu lại khó chịu, Liễu Hinh Nguyệt vội vàng nghiêng đầu sang bên cạnh.

“Tiểu Tình không phải mới vừa nói anh lớn sao? Nếu như em không nói, Tiểu Tình làm sao lại biết rõ?” Lâm Hải tiếp tục đụng qua, tại bên tai Liễu Hinh Nguyệt làm xấu nói nói.

“Anh lớn?” Liễu Hinh Nguyệt sững sờ, sau đó bỗng nhiên kịp phản ứng, trên mặt nhất thời đỏ ửng.

“Anh bại hoại.” Liễu Hinh Nguyệt một tiếng hờn dỗi, vừa thẹn lại giận, nắm tay nhỏ tại trước ngực Lâm Hải nện một hồi, kết quả bị Lâm Hải thuận thế ôm vào trong lòng.

Chương 496: Trâu già gặm cỏ non

Liễu Hinh Tình còn ở trong nhà, hai người tự nhiên không dám có động tĩnh quá lớn, bất quá ở nhà người không coi vào đâu, mặc dù chỉ là một trận hôn hôn sờ sờ, cũng để cho hai người có vô cùng kích thích, nhao nhao có chút khó mà nhẫn nại.

Sau cùng, vẫn là Lâm Hải duy trì một tia thanh minh, đem Liễu Hinh Nguyệt đã ôm lấy cổ mình, sắc mặt ửng hồng nhẹ nhàng đẩy ra.

“Chờ ban đêm đã.” Lâm Hải lại ở trên thân Liễu Hinh Nguyệt bóp một cai, sau đó lại ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói nói.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt đỏ mặt, mang theo nụ cười thẹn thùng, nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Hinh Nguyệt, đã định ra chưa, ngày nào em đi Yến Kinh?” Lâm Hải ôm lấy bả vai Liễu Hinh Nguyệt, có chút buồn bã hỏi.

Liễu Hinh Nguyệt muốn đi làm việc, chính mình cũng phải đi

Tây Kinh, cái này vừa tách ra, còn không biết phải bao lâu mới có thể lại gặp mặt, thời điểm hai người chính là như keo như sơn, lại phải chia tay, liền có chút thương cảm.

“Mạnh thiếu từng có giao phó đặc biệt với Vương tổng, em ở bên công ty, tương đối tự do, chỉ cần trong một tuần lễ chạy qua, đừng bỏ qua lịch trình là được.”

“Lão công, Hinh Nguyệt thật không nỡ bỏ anh a!” Nghĩ đến chính mình muốn đi nhiều nhất một cái tuần lễ, Liễu Hinh Nguyệt một tay lại ôm lấy cổ Lâm Hải, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mân mê tới.

“Nha đầu ngốc, chúng ta cũng có việc muốn làm của mình, không có khả năng mỗi ngày dính cùng một chỗ.” Lâm Hải xoa bóp cái mũi ngọc tinh xảo của Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng cũng là khẽ than thở một tiếng, chính mình lại làm sao bỏ được Hinh Nguyệt mà rời đi đây.

“Vậy anh đáp ứng em, khi không làm gì liền đi gặp em.” Liễu Hinh Nguyệt bưng lấy mặt Lâm Hải, một mặt nghiêm túc nói nói.

“Yên tâm, anh nhất định thường xuyên qua tìm em, Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của anh xinh đẹp như vậy, anh còn sợ bị người khác bắt cóc đây.” Lâm Hải cười nói.

“Mới sẽ không đâu, Hinh Nguyệt là của anh, đời này chỉ thích một mình anh.”

Hai người ôm nhau, tinh tế nói dỗ ngon dỗ ngọt, tuy sắp phải ly biệt, nhưng cảm tình tựa hồ càng lúc càng nồng.

“Uy uy uy, hiện tại là giữa ban ngày có được hay không?” Không biết từ lúc nào, Liễu Hinh Tình đã chạy đến, nhìn thấy bộ dáng hai người Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt ôm thân mật cùng một chỗ, nhất thời chế nhạo một trận.

Liễu Hinh Nguyệt xấu hổ, vội vàng đem Lâm Hải đẩy ra.

“Khục khục…” Lâm Hải khục hai tiếng, che giấu một chút xấu hổ.

“Cái kia, Tiểu Tình a, lúc ngươi đi báo danh, tỷ phu đi đưa ngươi có được hay không?” Lâm Hải vừa vặn cũng cần đi Tây Kinh một chuyến, về thời gian vừa vặn cùng Liễu Hinh Tình không sai biệt lắm.

“Thật hay giả?” Liễu Hinh Tình chớp chớp mắt to, một mặt kinh ngạc.

Mà sự tình Lâm Hải muốn đi Tây Kinh, trước đó đã nói qua cùng Liễu Hinh Nguyệt, thấy Liễu Hinh Tình hơi nghi hoặc một chút, Liễu Hinh Nguyệt ở bên cạnh mỉm cười.

“Lâm Hải ca ca của ngươi vừa vặn qua Tây Kinh có việc, có thể muốn ở Tây Kinh đợi một thời gian ngắn.”

“Này này, cái gì mà Lâm Hải ca ca, là tỷ phu có được hay không?” Lâm Hải ở một bên kháng nghị nói.

“Người ta cũng không có đáp ứng gả cho ngươi.” Liễu Hinh Nguyệt cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, mỉm cười nói nói.

“Trời ạ, ta thương tâm, trái tim ta thật đau, đến, Tiểu Tình, nhanh để tỷ phu ôm một cái, an ủi tâm linh bị thương của tỷ phu một chút.” Lâm Hải che ngực, làm ra một bộ thống khổ, hướng Liễu Hinh Tình trêu chọc nói.

“Lăn, ngươi cái thối lưu manh, mới không cho ngươi ôm, muốn ôm thì ôm tỷ tỷ ta đi.” Liễu Hinh Tình trực tiếp cho Lâm Hải một cái liếc mắt.

Mà Liễu Hinh Nguyệt lại càng trực tiếp, cầm lấy gối ôm trên ghế sa lon nện ở trên đầu Lâm Hải.

“Ngay trước mặt ta, đùa bỡn ta muội muội, ngươi là tên đại bại hoại! Thối lưu manh!”

“Ai nha, phu nhân tha mạng! Tiểu nhân không dám rồi!” Lâm Hải khoa trương liên tục xin tha, sau cùng lại khiến tỷ muội Liễu Hinh Nguyệt yêu kiều cười một trận.

Hai ngày sau, hai nhà Lâm Liễu bày yến hội tại Vàng Son Lộng Lẫy, hai nhà cũng mời riêng thân bằng hảo hữu của mình, làm một buổi chúc mừng chung cho hai người Lâm Vân và Liễu Hinh Tình đồng học, thành công thi lên đại học.

Dựa theo ý tứ của Lâm Văn, là muốn để Lâm Hải mời chút ít nhân vật lớn tới trình diện, Lâm Văn cảm thấy như thế mới có phong quang, mới có mặt mũi, chỉ là sau cùng bị Tống Cần cùng một nhà Liễu Sơn, cho liên hợp phủ quyết.

Tuy lấy địa vị hiện tại của Lâm Hải, những đại nhân vật kia gặp bọn họ cũng phải khách khí, nhưng nói cho cùng, đều là xuất thân hạ tầng, cùng những cái nhân vật lớn khí tràng to lớn kia cùng một chỗ, bọn họ vẫn sẽ có chút không được tự nhiên.

Bởi vậy, trừ Đỗ Thuần, Lý Lăng Đào cùng Vương Mãnh ra, còn lại, hai nhà đều là mời một số bằng hữu bình thường đồng dạng sinh hoạt tại hạ tầng.

“Sư phụ, sư nương, hết thảy cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.” Cường đầu trọc hôm nay tự mình chạy trước chạy sau, bên trên cái đầu trọc lớn, ẩn ẩn có mồ hôi chảy ra, xem ra là thật dốc sức.

Lấy địa vị hiện tại của Cường đầu trọc, liền xem như cấp lãnh đạo của một thành phố nhất, cũng chỉ vẻn vẹn cần ra mặt kính chén rượu là được, hoàn toàn không cần thiết phải tự thân lên trận, nhưng hôm nay khác biệt, Lâm Vân cùng Liễu Hinh Tình chính là mình thân tuội tử cùng thân cô em vợ của sư phụ a, y nói cái gì cũng phải tự mình ra mặt, không dám có một tia chỗ sơ suất.

“Ừm? Ngươi không phải cái kia...” Lâm Hải nhìn nữ hài bồi tiếp bên người Cường đầu trọc, cùng theo bận rộn, bỗng nhiên nhớ không nổi tên.

“Vương Di Khả! Ngài cũng thật là quý nhân nhiều chuyện nên quên!” Vương Di Khả vuốt vuốt mấy cái lọn tóc rủ xuống, cười nói nói.

“Há, đúng đúng đúng, không có ý tứ, nhất thời không nhớ ra được.” Lâm Hải lúc này mới nhớ lại, bất qua trong lòng lập tức lại cảm thấy kỳ quái, cái Vương Di Khả này không phải là đồng học của Hinh Nguyệt à, tại sao cùng một chỗ với Cường đầu trọc?

“Hai người các ngươi...” Lâm Hải nghi hoặc nói nói.

Vương Di Khả nhất thời hơi đỏ mặt, mà Cường đầu trọc thì sờ cái đầu trọc lớn, hắc hắc hắc ngốc cười rộ lên.

Lâm Hải thấy biểu lộ quái dị của hai người, không khỏi sững sờ, sau đó nhất thời tỉnh ngộ lại.

“Ta dựa vào, hai ngươi không phải là...” Lâm Hải nhìn Vương Di Khả, lại nhìn Cường đầu trọc, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

“Hắc hắc, hắc hắc hắc...” Cường đầu trọc cúi đầu, sờ cái đầu trọc lớn, cũng không nói chuyện, chỉ là hung hăng cười ngây ngô.

Vương Di Khả thì là hung hăng bóp y một cái, cho y cái liếc mắt trắng.

“Cười ngốc gì vậy, cái tên không có ý tứ này.” Nói xong, Vương Di Khả thoải mái hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

“Không sai, hai ta cùng một chỗ, về sau ta cũng gọi ngươi là sư phụ.”

Phốc!

“Thật đúng là có chuyện như vậy?” Con mắt Lâm Hải đều nhanh trừng ra ngoài, có chút khó tin dò xét Cường đầu trọc một phen.

“Ngươi được a, Cường tử, trâu già gặm cỏ non!” Lâm Hải không khỏi bội phục giơ lên ngón tay cái.

“Hắc hắc, hắc hắc hắc...” Cường đầu trọc cười khúc khích, trên mặt vậy mà nổi lên một tia ngại ngùng.

“Các ngươi nói cái gì đó?” Lúc này, Liễu Hinh Nguyệt cũng đi tới, sau đó liền thấy Vương Di Khả.

“Di Khả? Ngươi làm sao cũng tới?” Liễu Hinh Nguyệt kinh hỉ một trận.

“Sư nương tốt!” Vương Di Khả thì là giữ chặt tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, thoải mái cười một tiếng.

“Sư nương?” Liễu Hinh Nguyệt trực tiếp mộng.

Vương Di Khả thì là thoải mái, đem sự tình chính mình cùng Cường đầu trọc ở cùng một chỗ, nói ra, đem Liễu Hinh Nguyệt kinh hãi đến mức cái cằm đều nhanh rơi xuống mặt đất.

“Nếu như nhanh mà nói, chúng ta có khả năng tháng sau liền muốn kết hôn.” Vương Di cũng mặc kệ Liễu Hinh Nguyệt kinh ngạc, ôm lấy cánh tay của Cường đầu trọc, một mặt ngọt ngào nói nói.

“Cái này, đây cũng quá nhanh a?” Hai người Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt một mặt ngạc nhiên, sau đó bất đắc dĩ cười một tiếng.

“Vậy chúng ta chỉ có thể chúc phúc các ngươi.” Hai người bọn hắn thực sự không nghĩ tới, hai người Cường đầu trọc cùng Vương Di Khả kia, thế mà tiến tới cùng nhau.

“Hừ! Cẩu nam nữ!” Nhưng ngay lúc này, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng chửi rủa cừu thị!

Chương 497: Người đại diện của Liễu Hinh Nguyệt

Lâm Hải đột nhiên quay đầu, chỉ thấy một nữ hài đầu đầy màu hồng, một mặt kiệt ngạo, hai tay ôm ngực, dùng cừu thị ánh mắt, hung hăng trừng mắt với Cường đầu trọc cùng Vương Di Khả.

“Ách... Ngươi là, Hồng lão đại?” Lâm Hải hơn nửa ngày, mới nhớ tới tên của cô gái này, đây không phải là đồng học của Liễu Hinh Tình sao?

“Hiểu Hồng...” Cường đầu trọc nhẹ nhàng hô một tiếng, mang trên mặt áy náy nồng đậm, mà Vương Di Khả thì là chau mày, trên mặt cũng không được tự nhiên.

“Hừ!” Hồng lão đại hừ lạnh một tiếng, quay đầu liền đi.

“Ai u, Hồng Hồng a, ngươi tại sao lại tức giận, đi chậm một chút, chờ người ta một chút mà!” Lưu Chí Cường theo ở bên cạnh, lập tức bóp lấy lan hoa chỉ, đuổi theo.

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn mà một mặt mộng bức, hơn nửa ngày mới dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn về phía Cường đầu trọc.

“Ta nói, Cường tử, ngươi nha liền học sinh cũng phao? Quá Tần thú a?”

“Sư phụ, không phải...”

“Không phải cái gì, nếu không phải ngươi bội tình bạc nghĩa, người ta có thể gặp ngươi liền mắng, còn quay đầu liền đi sao?”

Lâm Hải đối với nhân phẩm của Cường đầu trọc xem thường một trận.

“Ai nha, sư phụ!” Cường đầu trọc gấp đến đầu đầy mồ hôi.

“Không phải như ngươi nghĩ đâu, nó, nó là con gái của ta!”

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp phun.

“Cái gì cái gì cái gì? Ngươi nói cái gì? Đó, đó là con gái của ngươi?” Miệng Lâm Hải lập tức há to, một mặt thật không thể tin.

“Ai nha, quay đầu giải thích với ngươi, ta đi qua nhìn một chút.” Cường đầu trọc nói, vội vội vàng vàng hướng phía Hồng lão đại đuổi theo.

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt lưu lại ngay tại chỗ, một mặt hoá đá.

Mà vành mắt Vương Di Khả lúc này lại bỗng nhiên đỏ lên, chu miệng, liền muốn rơi lệ, Liễu Hinh Nguyệt vội vàng đưa nàng ta qua một bên, hai người thấp giọng nói chuyện.

“Ha ha, ha ha ha, ngươi giỏi a....” Lâm Hải cười hai tiếng, trong đầu lộn xộn một trận, cũng không biết phải nói cái gì cho phải.

Hắn tuy biết rõ Cường đầu trọc đã kết hôn rồi lại ly hôn, nhưng còn thật không biết chuyện y còn có một đứa con gái, hơn nữa chính là cái Hồng lão đại này, xem ra là Hồng lão đại đối với chuyện Cường đầu trọc tìm so với nàng ta một cái tiểu tức phụ (*cô vợ nhỏ) không lớn hơn mình mấy tuổi, tâm lý oán hận bất mãn đi.

Quan thanh liêm khó xử việc nhà, Lâm Hải cũng lười quan tâm cái này, loại sự tình này chỉ có thể để người trong cuộc Cường đầu trọc, tự mình đi đem nó sắp xếp như ý.

Cách ăn mặc của Lâm Vân cùng Liễu Hinh Tình hôm nay thật xinh đẹp, cũng đang cao hứng kêu gọi các bạn học của chính mình, mà gia trưởng hai bên, cũng bưng chén rượu, đi lại giữa các thân bằng hảo hữu, bầu không khí yến hội lộ ra mười phần nhiệt liệt.

Mà nơi hẻo lánh của quán rượu, có bốn cái thân ảnh người thường vô pháp nhìn thấy, đang lẳng lặng đứng chắp tay, cảnh giác nhìn chăm chú xung quanh, nhãn quang không ngừng đảo qua trong đám người, chú ý nhất cử nhất động của mọi người, chính là bốn người Chu Vũ.

Bốn người này đã đáp ứng bảo hộ người nhà của Lâm Hải, cũng là tận chức tận trách, thời thời khắc khắc đi theo bên người người nhà của Lâm Hải, Lâm Hải thấy vậy, trong lòng ngược lại là một trận trấn an.

“Ca, ngươi làm sao lại một mình ở chỗ này?” Bỗng nhiên, một cái thanh âm nhu mỹ, từ sau lưng Lâm Hải vang lên.

Lâm Hải quay đầu, đã thấy Tạ Hiểu Kiều không biết từ lúc nào, đi vào bên cạnh mình.

“Kiều Kiều, làm sao không cùng bọn họ cùng nhau chơi đùa?” Lâm Hải cười nói.

“Cũng không quen biết, tụ cùng một chỗ cảm giác không quá hợp quần, thấy có mình ngươi ở chỗ này, liền đến.” Ngữ khí Tạ Hiểu Kiều thanh đạm, hai đầu lông mày mang theo một tia cô độc.

“A.” Lâm Hải gật gật đầu, Tạ Hiểu Kiều đi theo gia gia đến nhà mình, cũng đã có một đoạn thời gian, bất quá dù sao không phải lớn lên ở Giang Nam, ở chỗ này một người bạn đều không có, cũng chỉ có Lâm Vân còn có hai tỷ muội Liễu Hinh Nguyệt là có quan hệ thân cận chút.

Bây giờ, Lâm Vân cùng Liễu Hinh Tình liền muốn qua nơi khác lên đại học, Liễu Hinh Nguyệt cũng phải tiến đến Yến Kinh công tác, có thể nói Tạ Hiểu Kiều đến một cái bằng hữu có thể nói chuyện cũng đều không có.

“Thật hâm mộ các nàng a, có nhiều bằng hữu như vậy, sau khi lên đại học, lại sẽ kết bạn với bằng hữu mới.” Tạ Hiểu Kiều nhìn Lâm Vân cùng Liễu Hinh Tình, trong mắt tràn ngập mê mẩn.

Lâm Hải nghe xong, trong lòng không khỏi nhất động.

“Kiều Kiều, nếu như ngươi muốn lên đại học, ca ca có thể giúp ngươi.” Lấy năng lực hiện tại của Lâm Hải, có thể đem Tạ Hiểu Kiều đưa vào bất luận một cái trường cấp ba nào trong thành phố Giang Nam, đến lúc đó tham gia thi đại học, cũng có thể lên cái đại học.

Coi như thi không đậu, nếu như Tạ Hiểu Kiều nguyện ý, Lâm Hải cũng có thể dùng tiền để cho nàng tiến vào một số trường cao đẳng loại ba, hưởng thụ cuộc sống đại học một chút.

Tạ Hiểu Kiều nghe được, hướng phía Lâm Hải lộ ra một nụ cười cảm kích, sau đó lắc đầu.

“Cảm tạ ca ca, bất quá ta từ nhỏ đã không quá ưa thích học tập, đối với chuyện lên đại học cũng không có hứng thú gì, bất quá chờ Vân Vân đến trường, ta cũng không muốn ở nhà đợi nữa.”

“Ngươi muốn đi?” Lâm Hải giật mình, bên trong ánh mắt lộ ra một tia nỗi buồn.

“Đó cũng không phải.” Tạ Hiểu Kiều thấy Lâm Hải quan tâm cái em gái nuôi là chính mình như thế, trong lòng nhất thời một trận ấm áp.

“Ta chỉ là không muốn rảnh rỗi ở nhà như vậy, nếu như có thể, ta muốn đi ra ngoài làm việc, chỉ là còn không có nghĩ kỹ đi đâu làm gì.”

“Làm việc?” Lâm Hải sững sờ, sau đó một cái ý nghĩ xông tới.

“Kiều Kiều, ta là có một ý tưởng, cũng là không biết ngươi có nguyện ý hay không.”

“Ồ? Ca ca ngươi nói!” Ánh mắt Tạ Hiểu Kiều sáng lên, nói nói.

“Hinh Nguyệt tỷ của ngươi lập tức liền muốn đi Yến Kinh, tiến vào làng giải trí, về sau cũng coi là nhân vật công chúng, khẳng định cần một người đại diện, nhưng người ngoài mà nói, ta lại không quá yên tâm, không biết ngươi có thể giúp ca ca chuyện này, hầu ở bên người Hinh Nguyệt tỷ của ngươi hay không?”

“Ta đi làm người đại diện cho Hinh Nguyệt tỷ? Thật à, ta thật có thể làm chứ?” Tạ Hiểu Kiều nghe xong, lập tức kích động bắt lấy tay Lâm Hải, một mặt hưng phấn hỏi.

“U, tay nhỏ thật mềm nha... Phi phi phi!” Tâm lý Lâm Hải đối với mình xem thường một trận.

“Đương nhiên là thật a, cũng không biết ngươi có nguyện ý hay không đây.”

“Nguyện ý a, ta đương nhiên nguyện ý, chẳng những có thể bay tới bay lui tới các nơi trên cả nước, còn có thể hầu ở bên người Hinh Nguyệt tỷ, lại có chuyện có thể làm, ngu ngốc mới không muốn chứ.” Tạ Hiểu Kiều nghiêng cái đầu dưa, cao hứng vui vẻ cười lên.

“Hai ngươi trò chuyện cái gì thế, vui vẻ như vậy?” Lúc này, Liễu Hinh Nguyệt đã an ủi xongVương Di Khả, hai người lôi kéo tay đi tới.

“Hinh Nguyệt tỷ, ta muốn làm người đại diện cho ngươi.” Thấy Liễu Hinh Nguyệt tới, Tạ Hiểu Kiều lập tức buông Lâm Hải ra, chạy qua ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt, vui vẻ nói nói.

“Làm người đại diện cho ta? Tốt!” Liễu Hinh Nguyệt nghe được, cũng là một mặt vui vẻ, trước đó Vương Long đã đề cập qua sự tình người đại diện với nàng, Liễu Hinh Nguyệt nói là đến công ty rồi tự mình chọn lựa, hiện tại nếu Tạ Hiểu Kiều đã nguyện ý, tự nhiên so với dùng những cái người không biết ngọn ngành kia còn tốt hơn nhiều.

“Nếu hai ngươi đều không ý kiến, vậy ta gọi điện thoại cho Mạnh Húc nói một chút.” Vương Long tuy là Lão tổng cao quý của Hoa Hạ Tinh, nhưng có cái tầng quan hệ Mạnh Húc này, y tự nhiên là không nhập vào pháp nhãn của Lâm Hải.

Một cú điện thoại phát qua, Mạnh Húc tự nhiên hai lời không nói liền đáp ứng, trước sau không đến hai phút đồng hồ, Tạ Hiểu Kiều liền trở thành nhân viên công tác của Hoa Hạ Tinh, đem Tạ Hiểu Kiều cao hứng vui mừng hớn hở.

“Kiều Kiều, vậy ta giao Hinh Nguyệt cho ngươi, thân thủ ngươi lợi hại, trừ làm người đại diện, còn phải bảo vệ tốt Hinh Nguyệt tỷ của ngươi an toàn a.” Lâm Hải lại giao thêm một câu, lấy thân thủ của Tạ Hiểu Kiều, xác thực cũng miễn cưỡng có thể làm cái bảo tiêu thiếp thân cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Yên tâm đi, ai dám khi dễ Hinh Nguyệt tỷ, ta liền cầm thái đao chặt gã!”

Phốc!

Tạ Hiểu Kiều nói một câu, nhất thời đem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt chọc cho bắt đầu cười ha ha.

Nhìn Liễu Hinh Nguyệt cùng Tạ Hiểu Kiều lôi kéo tay, một mặt thân mật nói giỡn, Lâm Hải cũng phi thường vui vẻ, có Tạ Hiểu Kiều ở bên người Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hảixem như yên tâm một chút.

Bất quá, chỉ có một mình Tạ Hiểu Kiều, Lâm Hải cảm thấy còn chưa đủ, đi đến nơi hẻo lánh, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một bóng người xinh đẹp, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

Chương 498: Ly biệt

“Đại quan nhân.” Hỗ Tam Nương đột nhiên bị Lâm Hải triệu hoán từ bên trong Thánh Cảnh đi ra, mang theo vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, hướng phía Lâm Hải khom người thi lễ.

“Ách...” Lâm Hải nghe cái xưng hô này của Hỗ Tam Nương đối với chính mình liền trở nên đau đầu, mẹ nó, làm sao cảm giác khó chịu như thế đâu, nghe xong ba chữ đại quan nhân này, liền tổng đem chính mình liên tưởng thành cái thằng Tây Môn Khánh kia!

“Tam Nương a, cái kia, ngươi có thể giúp một chút hay không?” Sau khi Hỗ Tam Nương tiến vào Thánh Cản, Lâm Hải cũng khống chế sinh tử của nàng, nhưng Lâm Hải lại chưa từng đem Hỗ Tam Nương xem như con rối của chính mình.

Hỗ Tam Nương cùng Thường Tú Lệ không giống nhau, Thường Tú Lệ trước đó là Lệ quỷ bị chính mình bắt lấy, Lâm Hải có thể lẽ thẳng khí hùng (*cây ngay không sợ chết đứng; vàng thật không sợ lửa; có lý) chẳng sợ đem Thường Tú Lệ xem như người hầu, mệnh lệnh nàng ta làm bất luận cái sự tình cần tình nguyện hoặc là không tình nguyện gì.

Mà Hỗ Tam Nương thì lại khác, nàng là chủ động yêu cầu tiến vào Thánh Cảnh, sau khi đi vào liền nhất tâm tiềm tu, trong lòng cũng chỉ có một cái tín niệm, cái kia chính là giết Tống Giang báo thù!

Huống chi, Hỗ Tam Nương chính là nữ anh hùng, có ngạo cốt của chính mình, nếu như Lâm Hải ép buộc nàng làm cái sự tình không tình nguyện gì, Hỗ Tam Nương cho dù chết, cũng sẽ không đáp ứng.

Bởi vậy, Lâm Hải tuy có thể khống chế sinh tử của Hỗ Tam Nương trong nháy mắt, nhưng khi có việc, cũng cần tâm bình khí hòa cùng Hỗ Tam Nương thương lượng, mà không thể dùng thủ đoạn cường ngạnh mệnh lệnh.

“Mời đại quan nhân nói, chỉ cần là nô gia đủ khả năng, quyết không chối từ!” Thanh âm Hỗ Tam Nương mềm mại dễ nghe, nhiều ngày tiềm tu, lại để cái tư thế oai hùng của vị nữ tướng bừng bừng phấn chấn này, nhiều thêm một tia ôn nhu nữ tính.

“Hinh Nguyệt phải rời khỏi ta, qua Yến Kinh công tác, ta sợ kẻ thù của ta, sẽ ra tay đối với Hinh Nguyệt, không biết ngươi có thể đi theo bên người Hinh Nguyệt, giúp ta chiếu cố nàng một hai hay không?” Ánh mắt khẩn cầu Lâm Hải nói.

“Chỉ là bảo vệ an toàn của Hinh Nguyệt nương tử?” Đôi mi của Hỗ Tam Nương vẩy một cái, cao giọng nói nói.

“Có thể nói như thế, bên ngoài, có Kiều Kiều bảo hộ Hinh Nguyệt.” Lâm Hải chỉ chỉ Tạ Hiểu Kiều, “Nhưng là Kiều Kiều cũng là người bình thường, ta sợ có ít người, Kiều Kiều không đối phó được.”

Hỗ Tam Nương nghe được, bỗng nhiên liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền, trong nháy mắt một cỗ khí khái hào hùng dâng lên mà ra.

“Đại quan nhân yên tâm, Tam Nương nhất định thề sống chết bảo hộ Hinh Nguyệt nương tử an toàn, nếu như có sơ xuất, muôn lần chết không từ!” Hình dáng nữ nhi trước đó của Hỗ Tam Nương nhất thời bị quét sạch sành sanh, thay vào đó là tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, hào khí vân thiên!

“Ha ha, này liền đa tạ!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, hướng phía Hỗ Tam Nương ôm quyền, cởi mở cười nói.

“Đại quan nhân khách khí, Tam Nương được đại quan nhân thu lưu, vì đại quan nhân hiệu lực, cũng là chuyện đương nhiên!” Hỗ Tam Nương nói xong, thân ảnh trực tiếp tung bay, liền đến sau lưng Liễu Hinh Nguyệt, mặt không biểu tình đứng buông tay.

“Ách... Bây giờ liền bắt đầu?” Trong lòng Lâm Hải không khỏi giơ ngón tay cái, không hổ là nữ tướng, nữ anh hùng Lương Sơn, làm việc gọn gàng, thật là chuyên nghiệp a!

Người nhà cùng Liễu Hinh Nguyệt đã an toàn, Lâm Hải xem như tất cả đều thu xếp tốt, cứ như vậy, hắn rốt cục có thể an tâm đi Tây Kinh, tìm kiếm mảnh vỡ linh hồn của Ngụy Định Quốc.

Thẳng đến khi yến hội sắp tan cuộc, Cường đầu trọc mới từ bên ngoài ủ rũ trở về, Lâm Hải xem xét Cường đầu trọc dạng như vậy liền biết rõ, khẳng định không có thuyết phục được đứa con gái của mình.

Vỗ nhè nhẹ bả vai Cường đầu trọc để an ủi, Lâm Hải cũng không tiện nói cái gì, loại sự tình này, vẫn phải dựa vào chính bản thân người trong cuộc.

Chờ khách và nhóm bạn cũng rời đi, người hai nhà Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt mới mở cái gian phòng, tập hợp cùng một chỗ, yến hội hôm nay, để song phương hai nhà cũng thập phần vui vẻ.

Hai nhà ở cùng một chỗ, câu được câu không trò chuyện, Lâm Hải thừa cơ đem sự tình chính mình muốn đi Tây Kinh, cùng người nhà nói một lần.

Đương nhiên, nguyên nhân đi Tây Kinh Lâm Hải không có nói, dù sao mọi người trong nhà đều là người bình thường, Lâm Hải cảm thấy vẫn là không nên để bọn họ biết rõ mới tốt, chỉ là nói mình qua Tây Kinh xử lý một chuyện quan trọng.

Mà thời gian, thì là định tại ba ngày sau, đến lúc đó sẽ đi cùng Liễu Hinh Tình, ngồi xe lửa qua đó.

Mà Tạ Hiểu Kiều cũng đem sự tình mình đi làm người đại diện cho Liễu Hinh Nguyệt, nói cùng Lâm Mậu Thành, Lâm Mậu Thành tự nhiên không có ý kiến gì, ông đối với Liễu Hinh Nguyệt cái chuẩn cháu dâu này cũng là phi thường hài lòng, mà Tạ Hiểu Kiều một mực làm bạn ở bên cạnh ông, nên Lâm Mậu Thành đã sớm đem Tạ Hiểu Kiều xem như cháu gái ruột của chính mình.

Hiện tại chuẩn cháu dâu cùng cháu gái cùng một chỗ, Lâm Mậu Thành cao hứng còn không kịp đây.

Vừa vặn Lâm Vân cũng muốn đi đại học sư phạm Yến Kinh để báo danh tham gia huấn luyện quân sự, kết quả vừa thương lượng, ba người Liễu Hinh Nguyệt, Tạ Hiểu Kiều cùng Lâm Vân sẽ làm bạn cùng một chỗ, cũng là ba ngày sau xuất phát.

“Ai, lập tức đi hết, chỉ còn lại chúng ta những người này.” Thương lượng xong, Tống Cần bỗng nhiên thở dài một tiếng í, có chút thương cảm nói nói.

“Đúng vậy a, bọn nhỏ lớn lên, lại đều không ở bên người.” Triệu Phương ở một bên, cũng là bùi ngùi mãi thôi.

“Được, đây là chuyện tốt, nói rõ bọn nhỏ có bản lĩnh, hai ngươi ở chỗ này than thở cái gì a?” Lâm Văn ở một bên nói nói, chỉ là cái lão đầu quật cường này, giờ phút này vành mắt cũng có một chút phiếm hồng.

“Đúng vậy a, đúng vậy a, đừng đề cập tới cái này nữa.” Liễu Sơn cũng ở một bên nói nói.

“Mẹ, yên tâm đi, ta sẽ chiếu cố chính mình.” Lâm Vân bỗng nhiên bổ nhào vào trong lòng Tống Cần, con mắt cũng ướt át.

“Đúng vậy a, a di, ngươi cứ yên tâm đi, ta cùng Kiều Kiều cũng ở Yến Kinh đâu, sẽ chiếu cố tốt cho Vân Vân.” Liễu Hinh Nguyệt cũng lôi kéo tay Tống Cần, an ủi nói.

Mà bên Liễu Hinh Tình kia, cái miệng nhỏ nhắn cũng là xẹp lấy, tựa ở trong lòng Triệu Phương, nước mắt đảo quanh trong con mắt.

Tuy đi lên đại học, trong lòng lại kích động lại hưng phấn, nhưng nói cho cùng, đã lớn như vậy còn là lần đầu tiên rời khỏi cha mẹ, trong lòng cũng là khó chịu nói không nên lời.

“Ha ha, các ngươi a, hài tử đi cũng không phải không trở lại, còn cần cái dạng này sao?” Lâm Mậu Thành ở bên cạnh cười ha ha một tiếng, “Cũng đừng thương cảm nữa!”

Thấy Lâm Mậu Thành nói chuyện, người hai nhà đột nhiên mới cảm giác được có chút xấu hổ, mà Lâm Mậu Thành lúc này lại có thâm ý khác nhìn Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, sau đó đưa mắt nhìn sang Liễu Sơn cùng Triệu Phương.

“Ba mẹ Hinh Nguyệt a, các ngươi chuẩn bị lúc nào đem Hinh Nguyệt gả cho Tiểu Hải nhà chúng ta a?”

Lâm Mậu Thành vừa thốt ra lời kia, trong phòng lập tức đều an tĩnh lại, Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Hải đưa mắt nhìn sang nhau, mà Liễu Hinh Nguyệt thì là vừa thẹn vừa mừng, đỏ mặt cúi đầu xuống.

“Ai nha, lão gia tử, hiện tại người trẻ tuổi làm sao nghe chúng ta, cái này cần hỏi chính chúng nó a.” Liễu Sơn nói, cũng là một mặt mừng rỡ nhìn về phía Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu, đỏ mặt, diện mục mỉm cười, loay hoay góc áo của chính mình, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải, chỉ là dùng khóe mắt không ngừng liếc qua Lâm Hải.

Lâm Hải cũng bị một câu nói đột nhiên của Lâm Mậu Thành tập kích, có chút sợ run, trong thời gian ngắn, hắn thật đúng là không nghĩ tới sự tình kết hôn, dù sao ở trong mắt Lâm Hải, hắn cùng Liễu Hinh Nguyệt cũng đều còn nhỏ đây.

Bất quá bây giờ mọi người trong nhà đều là một mặt hưng phấn nhìn chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải ngược lại cũng không tiện mở miệng, nhẹ nhàng khục hai tiếng, Lâm Hải hướng phía mọi người cười một tiếng.

“Gia gia, cha mẹ, thúc thúc a di, ta cùng Hinh Nguyệt còn nhỏ, đều còn đang đến trường đâu, sớm nhất mà nói, cũng phải chờ chúng ta tốt nghiệp rồi nói sau.”

“Đúng vậy a, chờ chúng ta tốt nghiệp rồi nói sau.” Liễu Hinh Nguyệt cũng có chút quẫn bách nói nói.

“Ha ha, được thôi, vậy thì chờ các ngươi tốt nghiệp thì lại nói.” Lâm Mậu Thành chỉ là vì đem thương cảm ly biệt chuyển hướng, mục đích đã đạt tới, thật cũng không cần nói nhiều hơn.

Nhưng sự tình kết hôn, là lần thứ nhất bị nói ra tại trước mặt gia trưởng hai bên, lúc Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt bốn mắt nhìn vào nhau, trong lòng lại nhiều thêm một tia đặc biệt ngọt ngào.

Ba ngày sau đó, Lâm Hải cơ hồ đều bồi bên Liễu Hinh Nguyệt, hai người như keo như sơn, ban ngày du ngoạn, ban đêm chiến đấu, càng là tiếp cận ly biệt, càng là bất y bất xá (*không tách không rời).

Thời gian luôn luôn ngắn ngủi, ba ngày sau, Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt, Tạ Hiểu Kiều cùng Lâm Vân đưa lên máy bay bay hướng Yến Kinh, mà chính mình cũng mang theo Liễu Hinh Tình, đạp vào đoàn tàu Tây Kinh.

Chương 499: Đến báo danh

Lộ trình một đêm, hơn chín giờ sáng hôm sau, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Tình liền đến Tây Kinh, đánh cái xe, Lâm Hải trực tiếp đem Liễu Hinh Tình đưa đến cửa đại học giao thông Tây Kinh.

“Oa, đại học giao thông Tây Kinh thân ái, ta đến đây!” Liễu Hinh Tình đứng tại cửa đại học giao thông Tây Kinh, giang hai cánh tay, vui sướng la lên.

Lâm Hải thì giúp đỡ Liễu Hinh Tình mang theo một đống hành lý bao lớn bao nhỏ, đứng tại bên cạnh Liễu Hinh Tình một mặt cười khổ.

“Ta nói cô em vợ, chúng ta đi vào nhanh một chút có được hay không, ngươi cái dạng này, thật là mất mặt.” Lâm Hải đã chú ý tới, ở cửa đồng dạng có thật nhiều học sinh cùng gia trưởng mang theo bao lớn bao nhỏ đến báo danh, nhao nhao hướng phía hai người bọn hắn quăng tới ánh mắt dị dạng.

“Hứ, có cái gì mà mất mặt, ta cao hứng!” Cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt nhếch lên, cõng túi nhỏ nhảy cà tưng vào bên trong trường đi đến.

“Tích, tích, tích!” Đang đi tới, sau lưng liền truyền đến một trận tiếng còi xe gấp gáp, thanh âm chặt chẽ mà gấp gáp, lộ ra vẻ không kiên nhẫn của chủ xe.

Liễu Hinh Tình bị thanh âm thình lình vang lên, làm hoảng sợ kêu to một tiếng, vội vàng hướng bên cạnh né tránh.

Lâm Hải thì nhướng mày, hiện ở cửa trường học, cơ hồ đều là học sinh cùng gia trưởng ra vào, gấp gáp ấn còi như vậy, thật sự là có chút không lễ phép.

Xoay người, Lâm Hải cũng nhường qua một bên, sau đó liền thấy một chiếc xe con BMW đời 7 màu trắng bạc, lấy tốc độ rất nhanh chóng, từ bên người Lâm Hải gào thét mà qua.

Phía trước cách Lâm Hải không xa, một cái nam tử trung niên ăn mặc mộc mạc, phong trần mệt mỏi, đang khiêng một túi hành lý lớn, mặt mũi tràn đầy hưng phấn cùng một cái nam sinh hai mươi tuổi bên cạnh, vui sướng cười nói, hẳn là hai cha con từ nông thôn đến báo danh.

Xe BMW lập tức liền đến phía sau hai người, tốc độ xe không giảm, tiếng còi vội vàng xao động mà không kiên nhẫn lần nữa vang lên, đem hai người phía trước kia dọa đến giật mình một cái, vội vàng quay đầu.

Thế nhưng là khi thấy xe BMW đã sắp tới gần, trong lòng hai người hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch, vậy mà bị dọa đến ngu ngơ nguyên tại chỗ, liền trốn tránh cũng quên.

“C-K-Í-T..T...T!” Một tiếng thắng xe bén nhọn chói tai vang lên, xe BMW cơ hồ dán tại trên thân hai cha con này, mới khẩn cấp dừng lại.

Nam hài một mặt khủng hoảng, trước đó cũng tưởng là bị đụng bay, nhưng khi thấy xe đã dừng lại, sợ hãi trước đó, lập tức chuyển biến thành phẫn nộ vô cùng.

“Ngươi lái xe thế nào, ngươi...” Nam hài tức đến sắc mặt cũng đỏ lên, nhưng vừa nói được hai câu, liền bị phụ thân ở bên cạnh kéo lại, sau đó mang theo ý sợ hãi nhìn cái đánh dấu có chút quen thuộc trên xe kia.

“Tiểu Minh, đừng nói chuyện!” Phụ thân Tiểu Minh vội vàng đem y đẩy qua một bên, ông ta làm công ở trong thành, biết rõ xe này là nhãn hiệu gì, biết chắc người có thể lái BMW, cũng không phải là nông dân đi ra từ khe suối như bọn họ chọc nổi.

“Không phải, cha, gã lái nhanh như vậy...” Tiểu Minh luôn ở nông thôn mới đến trường, nào biết rõ xã hội đáng sợ, một mặt phẫn nộ, còn chuẩn bị không buông tha, nhưng đang nói, tại vị trí lái của xe BMW, một đại hán đầu trọc đã xuống xe, khí thế hung hung liền hướng phía Tiểu Minh xông lại.

Gã đại hán đầu trọc cao to lực lưỡng, một mặt hung tướng, con mắt lạnh lóng lánh trừng nhìn Tiểu Minh, còn chưa tới phụ cận, liền để Tiểu Minh lập tức cảm thấy một cỗ cảm giác kiềm chế ngạt thở cực kỳ mãnh liệt đập vào mặt, đem lời nói phía sau của Tiểu Minh sinh sinh đè trở về.

“Vị đại ca kia...” Cha Tiểu Minh thấy vậy liền hoảng, vội vàng cười theo tiến lên, chuẩn bị cho gã đại hán đầu trọc xin lỗi.

“Ba!” Một cái vả miệng vang dội, trực tiếp đem lời nói xin lỗi của phụ thân Tiểu Minh tát nghẹn trở về, chân dưới lảo đảo một cái, túi hành lý tê rần ở đầu vai nhất thời rơi trên mặt đất.

“Bà nội ngươi, con mắt bị mù à!” Đại hán đầu trọc đi lên lại là một chân, nhất thời đem phụ thân Tiểu Minh đạp ngửa mặt hướng lên trời.

“Ngươi, ngươi tại sao lại đánh cha ta?” Tiểu Minh vừa sợ vừa tức, hướng phía gã đại hán đầu trọc nghiêm nghị chất vấn, không biết là bởi vì tức giận hay là sợ hãi, toàn thân đều có chút run rẩy, nước mắt cũng bắt đầu đảo quanh trong hốc mắt.

“Ngươi cái tiểu bức tử!” Gã đại hán đầu trọc trừng mắt, vung lên tay lại định hướng phía trên mặt Tiểu Minh đánh tới, đem Tiểu Minh dọa đến vội vàng nâng lên cánh tay, ngăn tại trước mặt.

“A Bưu!” Đúng lúc này, cửa sổ tay lái phụ của xe BMW chậm rãi hạ xuống, một cái thanh âm bình thản, từ trong xe BMW truyền tới.

Gã đại hán đầu trọc nghe xong, bàn tay nâng lên lập tức thu lại, sau đó cong cong thân thể, đi vào chỗ ngồi kế bên tài xế.

“Thiếu gia!” A Bưu cúi đầu, giọng điệu cung kính, thuận theo như một con con cừu nhỏ.

“Thôi đi, theo hai tên nhà quê tức làm gì, làm mất thân phận, đi thôi.” Nam hài được xưng là thiếu gia, miệt thị quét mắt nhìn cha con Tiểu Minh một vòng, khinh thường nói nói.

“Vâng.” A Bưu lúc này mới một mặt hung ác, cầm ngón tay chỉ vào hai cha con Tiểu Minh, sau đó lái xe nghênh ngang rời đi.

Một màn này, sớm đã hấp dẫn đám học sinh cùng gia trưởng đến đây báo danh, thời điểm gã đại hán đầu trọc trước đó ở đây, thì không người nào dám nói chuyện, hiện tại xe vừa lái đi, lập tức liền vỡ tổ.

“Quá khi dễ người, có tiền liền không nổi a?”

“Đúng đấy, ở sân trường còn lái xe nhanh như vậy, còn có lý sao?”

Một số học sinh cùng đám gia trưởng ăn mặc phổ thông học sinh, nhao nhao lòng đầy căm phẫn, mở miệng trách cứ loại hành vi ngạo mạn này.

Mà cách đó không xa là mấy cái học sinh ăn mặc ngăn nắp, trên thân mang theo phú quý, thì nhao nhao lộ ra một tia thần sắc kinh ngạc.

“Ta không nhìn lầm đi, vừa rồi là Quan Sĩ Kiệt, Quan thiếu?”

“Không sai, thật sự là Quan thiếu, nghĩ không ra Quan thiếu cũng tiến vào đại học giao thông Tây Kinh.”

“Lấy uy vọng của phụ thân Quan Hướng Quân của tại thế giới ngầm Tây Kinh, tiến vào đại học giao thông Tây Kinh, còn không phải một câu nói sao?”

Mấy người này đều là học sinh bản thổ của Tây Kinh, đối với học sinh dám lái BMW trước cổng trường, hiển nhiên hết sức quen thuộc.

“Các ngươi nghe nói không, lão đại Lưu Húc Thành khu Nam, tháng trước không khỏi mất tích, tục truyền nói, là bị Quan Hướng Quân cho diệt!”

“Đậu phộng, thật hay giả? Lưu Húc Thành này cũng không phải ăn chay a, cứ như vậy bị Quan Hướng Quân phế bỏ sao?”

“Lưu Húc Thành ngưu bức hơn nữa, thì có thể cùng Quan Hướng Quân so à, gã ỷ vào bản thân là tỷ phu của Khu trưởng khu Nam, liền dám không cho Quan Hướng Quân mặt mũi, đây không phải là muốn chết sao?”

“Cứ như vậy, một mảnh khu Nam này, há không liền hoàn toàn là ở dưới trướng Quan Hướng Quân sao?”

Mấy cái học sinh nghị luận ầm ĩ, vậy mà đối với một số thế lực ngầm ở Tây Kinh, có hiểu biết rất sâu.

Mà Liễu Hinh Tình giờ phút này, chính là một mặt tức giận chống nạnh, khuôn mặt nhỏ tức đến đỏ bừng.

“Cái gì đồ vật, lái cái xe rách liền không nổi a, còn đánh người! Tố chất thật kém!”

Lâm Hải chỉ là mỉm cười, nếu như là trước kia, hắn khẳng định cũng sẽ giống như Liễu Hinh Tình, đối với loại chuyện này lòng đầy căm phẫn, nhưng Lâm Hải bây giờ, đã sớm thấy rõ bản chất của xã hội này.

Tuy văn minh nhân loại đã phát triển mấy ngàn năm, nhưng pháp tắc mạnh được yếu thua căn bản lại chưa bao giờ thay đổi qua, người có tiền có thế, vĩnh viễn áp đảo phía trên đại chúng hạ tầng nghèo khổ, cái gọi là công bình chính nghĩa, đều là tương đối mà nói, tại trước mặt tư bản cùng quyền thế, hết thảy cũng giống như một chuyện cười.

“Được, chúng ta nhanh đi báo danh đi.” Lâm Hải thấy đôi phụ tử kia, tâm tình sa sút hướng bên trong đi đến, không còn có hưng phấn vui sướng trước đó, cũng là lắc đầu một trận.

Liễu Hinh Tình hiển nhiên còn không có từ bên trong một màn để cho người ta phẫn nộ trước đó đi ra, mất mặt nói liên miên lải nhải một đường, đối với loại hiện tượng ghê tởm này, tràn ngập căm hận.

Rất nhanh liền đến một cái quảng trường rộng rãi trước ký túc xá, các học sinh cũng báo danh ở chỗ này, sau đó sẽ có lão sinh đến đón người mới, mang theo nhóm học đệ học muội cùng hệ, nhiệt tình an bài tốt hết thảy.

Liễu Hinh Tình vừa xuất hiện ở đây, một cái nam sinh ăn mặc gọn gàng, diện mục ngăn nắp, hai mắt nhất thời tỏa sáng, mang theo nụ cười thong dong bình tĩnh đi tới.

Chương 500: Ngươi cẩn thận bị phao!

“Ngươi tốt, đồng học, ngươi là cái hệ nào?” Nam sinh đi đến trước mặt Liễu Hinh Tình, mang theo ấm áp nụ cười, mười phần có lễ phép hỏi.

“Học trưởng tốt, ta là hệ Quốc Mậu.” Liễu Hinh Tình mỉm cười, vui vẻ nói nói.

“Ồ? Trùng hợp như vậy? Ta cũng là hệ Quốc Mậu, là sinh viên năm hai của hệ chúng ta, ta gọi là Tô Dương, ta dẫn ngươi đi xử lý thủ tục nhập học đi.”

“Tốt, ta gọi Liễu Hinh Tình, Tô Dương học trưởng.” Liễu Hinh Tình uyển uyển cười một tiếng, ngoẹo đầu nói nói.

Bên cạnh còn một nữ hài có dáng dấp đồng dạng, thấy Lâm Hải tuy ăn mặc phổ thông, nhưng tướng mạo coi như thanh tú, ánh mắt không khỏi sáng lên, tại bên trong nữ sinh bên cạnh vui cười xô đẩy, có chút thẹn thùng đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Đồng học, ngươi là cái hệ nào?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mỉm cười, “Ta không phải sinh viên trường học này, ta là theo nàng đến báo danh.”

Lâm Hải hướng phía Liễu Hinh Tình nhất chỉ, nữ sinh kia a một tiếng, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ thất vọng, hậm hực lại đi trở về.

Lâm Hải nhìn lấy cái tràng diện quen thuộc này, trong lòng không khỏi buồn cười một trận.

Loại đón người mới đến này, tại đại học Giang Nam bọn họ lúc trước cũng đã từng làm, tuy chủ yếu là giúp đỡ dẫn đường cho học sinh mới nhập học, nhưng mục đích chân thực của rất nhiều người, thì người trải qua đại học đều biết.

Mà Tô Dương đang ở một bên nói giỡn cùng Liễu Hinh Tình, nghe được lời nói của Lâm Hải, cũng hơi sững sờ.

“Ngươi là ca ca của Hinh Tình?” Tô Dương kinh ngạc hỏi, y vừa rồi cũng đem Lâm Hải xem như sinh viên đến báo danh.

“Hinh Tình?” Lâm Hải cổ quái nhìn Tô Dương một mắt, thật đúng là cái cao thủ tán gái, vừa mới quen, liền trực tiếp xưng hô Hinh Tình.

Bất quá nhìn cái Tô Dương này, ăn mặc cử chỉ cũng rất thỏa đáng, hẳn là có gia cảnh không tệ, hơn nữa lại cũng biết ăn nói, mới nói mấy câu đơn giản, đã đem Liễu Hinh Tình chọc cho cười khanh khách không ngừng.

“Xem ra tiểu nha đầu Hinh Tình này, tám chín phần mười muốn bị tiểu tử này phao đi.” Lâm Hải không biết vì sao, tâm lý bỗng nhiên có chút chua chua.

“Ta là gia trưởng nhà nàng, chuyện của nàng đều là ta làm chủ.” Lâm Hải không tự giác toát ra một tia căm thù.

“Gia trưởng?” Tô Dương sững sờ, sau đó hướng phía Liễu Hinh Tình cười ha ha.

“Ca ngươi vẫn rất hài hước.”

“Đừng nghe hắn mù nói, hắn mới không phải là gia trưởng nhà ta, cũng không phải anh ta.” Liễu Hinh Tình liếc trắng Lâm Hải một chút, quệt miệng nói nói.

“Ồ? Này dù thế nào cũng sẽ không phải là bạn trai ngươi a?” Tô Dương cười nói, con mắt liếc về phía Lâm Hải, lại thêm ra một tia cảnh giác.

“Mới không phải đâu, ta mới chướng mắt hắn.” Cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Hinh Tình nhếch lên, “Hắn là bạn trai của tỷ tỷ ta.”

“Há, dạng này a.” Tô Dương gật gật đầu, trong lòng thả lỏng một hơi.

“Uy, ngươi có báo danh hay không a, không báo ta đem hành lý của ngươi cũng ném a.” Lâm Hải ở bên cạnh, nhìn Tô Dương cùng Liễu Hinh Tình nói chuyện, tâm lý một trận không thoải mái.

“Há, ngươi nhìn ta, chỉ luôn nói chuyện phiếm, ta mang ngươi đi báo danh!” Tô Dương lúc này mới áy náy cười một tiếng, mang theo Liễu Hinh Tình chạy trước chạy sau, đem hết thảy thủ tục xử lý xong, lại hướng phía một cái nữ sinh người nhỏ bé cách đó không xa vẫy vẫy tay.

“Tô Dương, ngươi tìm ta a?” Nữ sinh người nhỏ bé thấy Tô Dương gọi mình, trên mặt lập tức vui vẻ, một mặt hưng phấn chạy tới.

“Tiểu Lệ, đây là học muội mới tới của hệ chúng ta, Liễu Hinh Tình, ta không tiện qua ký túc xá nữ sinh, ngươi mang theo nàng qua ký túc xá đi.”

“Há, biết rõ.” Nụ cười trên mặt Tiểu Lệ nhất thời biến mất, cúi đầu đáp ứng nói.

“Đúng, Hinh Tình, ngươi mang theo điện thoại di động không?” Tô Dương bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Tô Dương, ngươi không mang điện thoại? Dùng của ta đi.” Không đợi Liễu Hinh Tình nói chuyện, Tiểu Lệ bỗng nhiên đem điện thoại di động của mình đưa qua.

Mà Tô Dương lại là lắc đầu, mỉm cười nhìn Liễu Hinh Tình.

“Mang a.” Liễu Hinh Tình không rõ ràng cho lắm, gật gật đầu.

“Có thể cho ta dùng một chút hay không?” Trên mặt Tô Dương thủy chung mang theo nụ cười, để cho người ta nhìn rất dễ chịu.

“Có thể a.” Liễu Hinh Tình hào phóng đem điện thoại di động của mình đưa qua qua.

Tô Dương mỉm cười, đem điện thoại di động của Liễu Hinh Tình tiếp nhận qua.

“Đậu phộng!” Trong nháy mắt Tô Dương tiếp nhận máy, Lâm Hải liền nhạy cảm chú ý tới, vậy mà cùng tay nhỏ của Liễu Hinh Tình, có một chút đụng chạm rất nhỏ.

“Em gái ngươi, súc âm thanh!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, tâm lý một trận chua chua nói không nên lời.

Tô Dương tại trên điện thoại di động của Liễu Hinh Tình gõ gõ một trận, sau đó chờ tới lúc nghe được điện thoại di động của mình vang lên, mới đưa tay trả điện thoại lại cho Liễu Hinh Tình.

“Vừa mới phát, là số điện thoại, cũng là nick Weachat của ta, nhớ lưu kỹ a, có rảnh cùng nhau chơi đùa.”

“Ừm, tốt, Tô Dương học trưởng!” Liễu Hinh Tình nghiêng cái đầu dưa nhỏ một cái, ngọt ngào cười nói.

“Thảo! Thật mẹ nó a đáng giận!” Tâm lý Lâm Hải càng ngày càng khó chịu.

“Đi thôi.” Còn Tiểu Lệ ở bên cạnh, hiển nhiên so với Lâm Hải càng thêm khó chịu, mất mặt đi ở phía trước dẫn đường, đem Liễu Hinh Tình đưa đến ký túc xá nữ sinh.

“Uy, tiểu nha đầu, đừng trách tỷ phu không nhắc nhở ngươi a, ngươi về sau cẩn thận một chút cái Tô Dương gì kia, gã xem xét cũng không phải là đồ vật tốt, ngươi cẩn thận bị phao!”

Đem Liễu Hinh Tình thu xếp tốt, Lâm Hải một cỗ chua chua nói nói.

“Không biết a, ta nhìn Tô Dương học trưởng rất tốt a, đẹp trai, người lại tốt, nào giống ngươi nói.” Liễu Hinh Tình mờ mịt nói nói.

“Đó là ngươi trẻ người non dạ, bị bề ngoài của gã làm cho mê hoặc.”

“Hứ!” Liễu Hinh Tình nhất thời khinh thường bĩu môi một cái, “Nhanh dẹp đi đi, giống như ngươi lớn hơn ta bao nhiêu tuổi ấy.”

“Dù sao gã không phải là người tốt lành gì, đối với ngươi tuyệt đối không thể có cái hảo tâm gì!” Lâm Hải thở phì phì nói nói.

Liễu Hinh Tình quái dị liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó chân mày vẩy một cái, hoàn toàn tỉnh ngộ.

“Ha ha, ta biết, Tô Dương học trưởng ưu tú như vậy, ngươi khẳng định là đố kỵ với người ta a?”

“Đố kỵ em gái ngươi!” Lâm Hải nổi giận một trận, một cái mặt trắng nhỏ, ca ca sẽ đố kỵ sao?

“Hừ, chỉ bằng gã? Còn không có tư cách để ca ca đố kỵ!” Lâm Hải ngạo nghễ ngẩng đầu, một mặt khinh thường.

“Hứ, ngươi nhanh dẹp đi đi.” Liễu Hinh Tình buồn cười một trận, “Ta cảm nhận được người ta so với ngươi còn mạnh hơn nhiều.”

“Uy uy uy, ngươi có cái ánh mắt gì a?” Lâm Hải lập tức không thích nghe, tức giận nói nói.

“Thị lực ta, thế nhưng là so với tỷ tỷ ta mạnh hơn, hừ.” Liễu Hinh Tình ngẩng lên cái đầu dưa nhỏ, một mặt đắc ý.

Phốc!

Lâm Hải tức đến vò đầu một trận, cái tiểu nha đầu này, làm sao để tâm lý của ca ca bị nắm chặt hoảng đến như thế?

Bỗng nhiên, trong lòng Lâm Hải giật mình!

“Đậu phộng, không thể nào!” Lâm Hải bỗng nhiên ý thức được, loại tâm tình lo được lo mất của mình bây giờ này, làm sao có chút không thích hợp, tựa như là, một dạng muốn mất đi người yêu của chính mình.

“Mẹ nó, chẳng ca ca yêu cô em vợ của chính mình sao?”

Một cái suy nghĩ có chút hoang đường đột nhiên xuất hiện, đem bản thân Lâm Hải cũng giật mình.

“Thao, không có khả năng, tuyệt đối không thể có có khả năng này!” Lâm Hải vội vàng đem ý nghĩ này nghiền nát, bất quá vì cái gì vừa nhìn thấy Liễu Hinh Tình cùng cái Tô Dương kia mắt đi mày lại, tâm của chính mình liền sẽ ẩn ẩn đau nhức đâu?

“Mẹ nó, cái loạn thất bát tao gì!” Lâm Hải cưỡng ép đem những suy nghĩ lung tung này vứt bỏ, lại giao phó với Liễu Hinh Tình vài câu, sau đó giống như chạy trốn, rời khỏi ký túc xá của Liễu Hinh Tình.

Lúc đi đến cửa của đại học giao thông Tây Kinh, Lâm Hải vô ý hướng phía dưới một thân cây, có mấy cái nam nữ diện mục cao quý nhìn lại.

“Ừm?” Khi thấy một cái mỹ nữ khí chất xuất chúng, sắc mặt xinh đẹp ở bên trong, Lâm Hải lập tức sửng sốt.

Chương 501: Quá bẩn, nhìn thấy liền buồn nôn.

“Cô gái này, tại sao dáng dấp giống mợ của mình như vậy?” Lâm Hải cảm thấy rất ngờ vực.

Mà mấy cái nam nữ xem xét liền biết là có xuất thân cao quý kia, chính là các sinh viên đã nghị luận về Quan Hướng Quân trước đó, giờ phút này bọn họ cũng chú ý tới, Lâm Hải đang nhìn sang bọn họ.

Vừa thấy trên người Lâm Hải là cách ăn mặc phổ thông, bên trong ánh mắt của bọn họ nhất thời lộ ra từng tia từng tia khinh thường, thậm chí các cô gái có khí chất nhao nhao lắc đầu, hiển nhiên tại trong mắt bọn họ, cái loại vừa nhìn đã biết chính là xuất thân hạ tầng như Lâm Hải này, cùng bọn họ căn bản không phải là người của một cái thế giới.

“Uy, nhìn cái gì vậy?” Một cái nam nhân tóc húi cua hơi mang chút vô lại, thấy Lâm Hải vậy mà trực câu câu nhìn chằm chằm vào Tống Phỉ Nhi không dứt mắt, nhất thời khó chịu một trận, khiêu khích hướng phía Lâm Hải nhướn nhướn mày.

“Há, thật xin lỗi, tưởng là gặp phải người quen.” Lâm Hải vội vàng áy náy cười một tiếng, cũng mới ý thức được, chính mình nhìn chằm chằm một cô gái không rời mắt như vậy, xác thực không lễ phép.

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để mấy cái nam nữ này buồn cười một trận, trong mắt nhao nhao lộ ra vẻ khinh bỉ.

“Người quen? Làm sao có thể?” Mấy người đều là âm thầm lắc đầu.

Tại trong mắt bọn họ, loại ăn mặc phổ thông giống như Lâm Hải này, khuyết thiếu khí chất cao quý của sinh viên, xem xét cũng là xuất thân từ gia đình phổ thông, lại làm sao có thể có tư cách cùng bất kỳ một cái nào bên trong bọn họ trở thành người quen đâu?

Lâm Hải cũng nhạy cảm cảm giác được, mấy cái sinh viên này, tựa hồ đối với lời nói của chính mình, biểu lộ ra một chút khinh thường, bất quá Lâm Hải cũng là không thèm để ý, bèo nước gặp nhau, có lẽ đời này cũng sẽ không lại gặp nhau, cần gì phải quan tâm cái nhìn của bọn họ đối với mình đâu.

Ra khỏi đại học giao thông Tây Kinh, Lâm Hải mua một số thuốc lá xịn cùng rượu ngon, sau đó bấm một số điện thoại.

“Uy?” Trong điện thoại, một cái thanh âm trầm thấp, mang theo ngữ khí nghi hoặc.

“Cậu, ta là Tiểu Hải.”

“Tiểu Hải?” Trong giọng nói của Tống Bảo Việt mang theo một vẻ vui mừng, "Cháu đến Tây Kinh rồi?"

"Ừm, đến." Lâm Hải trả lời, ngữ khí mười phần bình thản.

Tống Bảo Việt là cậu ruột của Lâm Hải, lúc tuổi còn trẻ tham gia quân ngũ tại Tây Kinh, về sau bởi vì biểu hiện xuất sắc nên được đề bạt, lên làm quân quan, lại được lãnh đạo giới thiệu, tìm nàng dâu ở bản địa Tây Kinh, sau cùng ngay an gia tại Tây Kinh.

Nói thật, ấn tượng của Lâm Hải đối với người cậu của chính mình này không phải rất sâu, bởi vì cậu rất ít khi về nhà, thời điểm tham gia quân ngũ, một năm tối đa cũng chỉ trở về một lần, nhưng sau khi bà ngoại cùng ông ngoại qua đời, càng là mấy năm cũng khó khăn mới trở về một lần, dần dần, cảm tình cùng bên nhà cũng liền nhạt đi.

Nhưng cảm tình giữa cậu cùng mẫu thân mình lại phi thường tốt, bởi vì mẫu thân của chính mình tuy chỉ lớn hơn cậu hai tuổi, nhưng từ nhỏ đã vô cùng yêu thương cậu, mãi cho đến cậu tham gia quân ngũ, còn thường xuyên gửi qua bưu điện cho cậu một số y phục cùng đặc sản quê nhà.

Thời điểm giao thừa mỗi cuối năm, cậu tuy không quay về, nhưng cũng sẽ gọi điện thoại cho Tống Cần ân cần thăm hỏi, một lần trò chuyện cũng là mấy giờ, hai tỷ đệ vẫn giống như ngày trước, tựa hồ có lời nói nói không hết, hoàn toàn không có bởi vì khoảng cách thời gian cùng địa vị thân phận mà biến hóa, đem cỗ thân tình tỷ đệ nồng hậu dày đặc này phát tán.

Lần này Lâm Hải đến Tây Kinh, Tống Cần đã sớm phân phó cho Lâm Hải, nhất định phải đi thăm hỏi cậu mình một chút, đồng thời cũng gọi điện thoại cho Tống Bảo Việt, nói cho ông ta biết tin tức Lâm Hải muốn đi Tây Kinh.

Nhưng nói thật, trong lòng Lâm Hải vẫn là có chút mâu thuẫn, một là vì mình cùng cậu rất ít gặp mặt, thật không có cảm tình quá sâu sắc, gặp mặt cũng không có chuyện có thể nói.

Nhưng nếu như chỉ là điểm này, Lâm Hải ngược lại cũng sẽ không để ý, dù sao vãn bối thăm hỏi trưởng bối, là sự tình thiên kinh địa nghĩa, không còn cảm tình, thì trên lễ nghĩa vẫn nên đến, Lâm Hải vẫn còn hiểu cái này.

Kỳ thực nguyên nhân chính thức để Lâm Hải không muốn đi, là bởi vì mợ hắn, Thu Tuyết Hàm.

Thu Tuyết Hàm xuất thân phú quý, phụ thân là Thịnh Long - Đổng sự tập đoàn Phồn Thịnh, giá trị con người hơn trăm triệu, cậu mặc dù là quân quan, nhưng dù sao cũng xuất thân nông thôn, cưới còn gái của loại phú hào này, địa vị trong nhà rất là thấp.

Nhưng cậu dù sao cũng là cán bộ, hơn nữa tiền đồ vô lượng, một nhà mợ đối với cậu ngược lại cũng sẽ không kỳ thị, trên thái độ coi như là tôn kính, nếu không cũng sẽ không đem Thu Tuyết Hàm gả cho cậu, nhưng loại tôn kính này, lại chỉ giới hạn tại một mình cậu.

Lâm Hải còn nhớ kỹ, có một năm cậu mang theo mợ về nhà thăm người thân, đem bà ngoại cùng ông ngoại cao hứng quá sức, vui mừng hớn hở đem trong nhà thu thập sạch sẽ, lại trong đêm tìm người hỗ trợ, làm một cái giường mới chăn mền mới, tới đón tiếp con trai cùng nàng dâu của chính mình.

Thế nhưng Thu Tuyết Hàm sau khi đến nhà bà ngoại, đôi mày lại một mực khóa chặt, vẻ mặt không kiên nhẫn, đối với bà ngoại cùng ông ngoại ân cần hỏi han, cũng chỉ là hờ hững lạnh lẽo, lão nhân chăm chú chuẩn bị đồ ăn, càng là một miếng cũng không ăn.

Bà ngoại cùng ông ngoại biết rõ xuất thân của Thu Tuyết Hàm cao quý hơn mọi người, vốn là nơm nớp lo sợ, sợ lãnh đạm người ta, còn tưởng rằng đồ ăn không ngon miệng, liền mở miệng hỏi một câu.

Kết quả, khiến cho người không nghĩ tới là, Thu Tuyết Hàm trực tiếp tới một câu, “Quá bẩn, nhìn thấy liền buồn nôn!”

Một câu, để hai cái lão nhân nhất thời sửng sốt, sau cùng chỉ có thể xấu hổ cười cười, còn muốn nói cái gì đó, thì mợ cũng đã đứng dậy, lôi kéo tiểu nữ nhi Tống Phỉ Nhi mới mấy tuổi, đi ra khỏi phòng.

Cậu vì thế còn cùng vợ cãi nhau một trận lớn, bà ngoại cùng ông ngoại sợ ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng của con trai, liền đem cậu quở mắng một trận, lại qua dỗ Thu Tuyết Hàm, đáng tiếc Thu Tuyết Hàm không thèm để ý đến hai cái lão nhân.

Ban đêm đợi lúc ngủ, bà ngoại cố ý đem chăn mền mới đã chuẩn bị lấy ra, Thu Tuyết Hàm liền trực tiếp đem chăn mền ném qua một bên, vậy mà mang theo nữ nhi, cản xe buýt, đi vào khách sạn trong thành phố ở.

Đêm hôm ấy, Lâm Hải cũng ở tại nhà bà ngoại, nửa đêm bị tiếng khóc của bà ngoại, cùng âm thanh thở dài của ông ngoại đánh thức, một đêm không có ngủ, mà bà ngoại cũng là khóc một đêm.

Ngày thứ hai, cậu liền trở về Tây Kinh, từ đó về sau, Lâm Hải không còn có gặp qua mợ, nhưng bộ dáng của mợ, lại khắc sâu ở trong đầu Lâm Hải.

Chẳng những là bởi vì mợ lớn lên xinh đẹp, khi còn bé trong mắt Lâm Hải, mợ liền giống như Tiên Nữ, một điểm quan trọng hơn, để tâm linh còn nhỏ của Lâm Hải, đó là lần thứ nhất hắn vô cùng chán ghét cùng căm hận một người.

“Cháu hiện tại ở đâu? Cậu đi đón cháu!” Tống Bảo Việt hưng phấn nói nói.

“Không cần, cậu, ta tự đánh mình xe quá khứ.” Lâm Hải nói khéo từ chối, mặc dù là cậu ruột của chính mình, nhưng Lâm Hải cũng không muốn phiền phức cậu, có cái tầng quan hệ là mợ này , Lâm Hải chỉ muốn đem lễ nghĩa cần làm kết thúc, sau đó không muốn cùng bọn họ có nhiều thêm một chút liên quan nào.

“Vậy sao được, cậu đi đón ngươi!” Thanh âm Tống Bảo Việt cất cao một chút, đáng tiếc bất kể thế nào nói, Lâm Hải cũng không đáp ứng, sau cùng bất đắc dĩ, Tống Bảo Việt đành phải nói địa chỉ trong nhà cho Lâm Hải.

Lâm Hải đón xe, trực tiếp đi tới cửa tiểu khu biệt thự của nhà cậu.

“Xem ra nhà cậu sinh hoạt, rất không tệ a.” Lâm Hải đứng tại cửa ra vào quan sát một chút, biệt thự kiến thiết mang theo một tia phong cách Tây u, nhìn qua cao quý trang nhã, rất cao cấp, so với cái nhà của chính mình kia, cũng tương xứng.

“Ngươi làm gì?” Vừa tới gần cửa, một cái bảo an bỗng nhiên đi tới, cảnh giác nhìn sang Lâm Hải.

“Ngươi tốt, ta tìm người!” Lâm Hải lễ phép nói nói.

“Há, tìm ai a?” Bảo an ngược lại là rất có tố dưỡng, lời nói vẫn khá lịch sự.

“Ta tìm Tống Bảo Việt.” Lâm Hải đem tên cậu báo lên.

“Tìm Tống chủ nhiệm?” Bảo an sững sờ một chút, không khỏi đánh giá trên dưới Lâm Hải một cái.

“Ngươi có hẹn trước không?”

Lâm Hải cười cười, “Đó là cậu của ta, nếu không ta hiện tại gọi điện thoại cho ông ấy?”

Lâm Hải nói, lấy điện thoại cầm tay ra, chuẩn bị gọi qua cho

Tống Bảo Việt.

Mà lúc này, một chiếc Porsche màu hồng lái đến cửa, bảo an thấy vậy, nhất thời hướng phía Lâm Hải cười một cái, sau đó chỉ chỉ chiếc Porsche kia.

“Điện thoại không cần đánh nữa.”

Chương 502: Người một nhà của cậu

“Không cần đánh?” Lâm Hải sững sờ, mà bảo an lúc này đã nhanh chân đi đến trước mặt chiếc Porsche màu hồng.

“Chuyện gì?” Cửa sổ vị trí lái xe chậm rãi hạ xuống, một cô gái có khí chất xuất chúng, khuôn mặt xinh đẹp, nghi hoặc hỏi.

“Tống tiểu thư, thân thích nhà ngươi đến.” Bảo an chỉ Lâm Hải, hướng phía Tống Phỉ Nhi nói nói.

“Thân thích?” Tống Phỉ Nhi theo ngón tay bảo an nhìn lại, mà Lâm Hải lúc này cũng hướng phía Tống Phỉ Nhi trông lại.

“Là nàng ta?” Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra, cô gái này, đúng là nữ hài mà mình nhìn thấy tại đại học giao thông Tây Kinh trước đó, cái người lớn lên cùng mợ mình phi thường giống nhau.

“Chẳng lẽ nàng ta là biểu muội Tống Phỉ Nhi của mình a?” Lâm Hải lập tức hiểu được, nói thầm một tiếng thật trùng hợp.

Mà Tống Phỉ Nhi sau khi nhìn thấy Lâm Hải, thì là nhíu mày, nàng ta lúc này cũng nhận ra Lâm Hải, chính là cái nam sinh ở trường học trước đó, một mực nhìn chằm chằm vào mình kia.

“Chẳng lẽ hắn đã sớm nghe ngóng địa chỉ nhà ta?” Trên mặt Tống Phỉ Nhi lập tức mang ra một vẻ ghét bỏ, loại người này nàng ta đã gặp nhiều, đều là một số xuất thân nhà nghèo, vọng tưởng lấy được một cái thiên kim phú hào, sau đó một bước lên trời, nhân sinh chí ít thiếu đi mấy chục năm phấn đấu.

Mang theo ánh mắt xem thường, hơi dò xét Lâm Hải một phen, Tống Phỉ Nhi khinh thường lắc đầu, xem xét liền là nam sinh người nhà bình thường, vậy mà cũng muốn đánh chủ ý lên chính mình, thật sự là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

“Nhà ta làm sao có thể có loại thân thích này, đuổi hắn đi.” Tống Phỉ Nhi lạnh như băng nói xong, liền chuẩn bị đem cửa sổ xe quay xuống.

“Thế nhưng là, hắn nói Tống Bí thư trưởng là cậu của hắn.” Bảo an thấy thế, vội vàng lại bổ sung một câu.

“Cha ta là cậu hắn?” Tống Phỉ Nhi sững sờ, cửa sổ xe kéo lên một nửa, bỗng nhiên dừng lại.

Hôm qua Tống Phỉ Nhi thật đúng là nghe phụ thân nói, biểu ca nhà đại cô, hôm nay muốn tới Tây Kinh, sẽ không thật sự là hắn a?

“Ngươi hỏi hắn một chút, tên gọi là gì?” Ngay cả như vậy, Tống Phỉ Nhi cũng không hề xuống xe, mà chính là hướng phía bảo an phân phó nói.

“Tống tiểu thư hỏi ngươi tên là gì?”

Lâm Hải đã nhận ra trên xe chính là biểu muội của mình, mặc dù chỉ là gặp qua một lần khi còn bé, nhưng tục ngữ đã nói, anh chị em cô cậu thân, cắt ngang xương cốt vẫn liền gân, Lâm Hải vẫn là cảm thấy rất thân thiết.

Nhưng bây giờ, thấy Tống Phỉ Nhi không những không xuống xe, thậm chí ngay cả lời nói đều khinh thường tự mình cùng mình nói, mà chính là để bảo an đến chuyển đạt, nhất thời dâng lên một tia không vui.

“Ta gọi Lâm Hải.” Nụ cười trên mặt Lâm Hải dần dần lạnh qua, ngữ khí nhàn nhạt nói nói.

“Tống tiểu thư, hắn nói hắn gọi Lâm Hải.” Bảo an tựa như cái ống truyền lời, hướng phía Tống Phỉ Nhi ở trên xe nói nói.

“Thật đúng là hắn!” Tống Phỉ Nhi nghe phụ thân hôm qua có nói tên Lâm Hải, lần nữa dò xét Lâm Hải một phen, toàn thân cao thấp không vượt qua được năm trăm khối tiền trên sạp hàng, bề ngoài ở trong mắt mọi người, cùng những cái sinh viên từ nông thôn vào thành cầu học kia, cũng không có cái gì khác nhau.

“Là thân thích từ quê nhà ta lên, để hắn đi vào đi.” Tống Phỉ Nhi nói xong, cửa sổ xe dâng lên, đạp cần ga, xe trực tiếp sượt qua người Lâm Hải, tiến vào trong.

Trên mặt Lâm Hải nhất thời hiện ra một cỗ giận dữ, đều đã xác nhận chính mình là biểu ca của nàng ta, thậm chí ngay cả một câu cũng không nói, trực tiếp lái xe rời đi, đây cũng quá mất lễ phép đi.

“Hừ, thật sự là có mẹ dạng gì, liền có cái con gái dạng đó a.” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, đối với cái biểu muội vừa gặp mặt này, ấn tượng nhất thời giảm mạnh.

“Nhìn qua cậu xong, lập tức đi ngay.” Lâm Hải mang theo đồ vật, tại trong ánh mắt khó hiểu cùng kinh ngạc của bảo an, chính mình đi vào.

Dựa theo bảng số phòng mà Tống Bảo Việt cho, Lâm Hải rất nhanh liền tìm tới vị trí, gõ vang cửa nhà.

“Ngươi chính là Tiểu Hải a?” Mở cửa là một cái nam tử trung niên tuổi hơn bốn mươi, thân thể uy nghiêm, chính là cậu Tống Bảo Việt của Lâm Hải.

“Là ta, cậu.” Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra cậu mình, mặc dù nhiều năm không thấy, nhưng Tống Bảo Việt bảo dưỡng phi thường tốt, trừ có chút mập ra, tướng mạo biến hóa không lớn.

"Ai nha, nhanh vào nhà, nhanh vào nhà đi!" Tống Bảo Việt lập tức vui mừng nhướng mày, mười phần nhiệt tình chào mời Lâm Hải tiến đến, thấy cậu nhiệt tình như vậy, trong lòng Lâm Hải cũng rất vui vẻ.

"Đổi dép lê a, chỗ này cùng nông thôn không giống nhau." Bỗng nhiên, một âm thanh lạnh lùng vang lên, để nụ cười vừa mới hiện ra trên mặt Lâm Hải, trong nháy mắt ngưng kết lại.

"Tuyết Hàm, ngươi nói cái gì đó?" Tống Bảo Việt lập tức cau mày, hướng phía Thu Tuyết Hàm quát lớn nói.

"Tiểu Hải từ nông thôn đến, ta không phải sợ hắn không biết sao, giẫm bẩn sàn nhà, còn không phải phiền phức Lưu thẩm phải quét dọn."

Tống Bảo Việt ở mười năm trước, đã từ vị trí Doanh trưởng chuyển nghề, tiến vào Thị ủy của Tây Kinh, bây giờ đã làm quan viên đến chức Phó Bí thư trưởng của Thị ủy, hơn nữa rất được lãnh đạo coi trọng, bước kế tiếp càng là có hi vọng cạnh tranh chức Bí thư trưởng của Thị ủy, đây chính là đại quản gia của Thị ủy, muốn nhập vào Thường ủy, bởi vậy, địa vị trong nhà của Tống Bảo Việt tăng mạnh so với trước kia.

Nếu như là đổi lại trước kia, Thu Tuyết Hàm làm sao có thể qua giải thích cùng Tống Bảo Việt, không ở trước mặt Lâm Hải, cùng Tống Bảo Việt nhao nhao lớn một hồi, cũng là không tệ rồi.

"Không sao, hoạt động nhiều một chút, đối với thân thể cũng tốt." Lưu thẩm là bảo mẫu trong nhà Tống Bảo Việt, vừa đem trà phao tốt, nghe xong lời nói của Thu Tuyết Hàm, vội vàng nhận lấy nói nói.

"Giày không cần đổi, ta không đi vào đâu." Lâm Hải cúi thấp đầu, yên lặng đem lễ vật đã mua thả tại cửa ra vào.

“Ta đến cũng là thăm hỏi cậu một chút, đã nhìn thấy, ta sẽ không quấy rầy.” Nói xong, Lâm Hải quay người, liền chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Hải!” Tống Bảo Việt một tay giữ chặt lấy Lâm Hải, “Nói cái lời nói gì đó, từ thật xa đến, sao có thể đến cửa cũng không tiến vào!”

“Ngươi đừng để ý tới mợ ngươi, bà ấy là người như vậy, nhanh mồm nhanh miệng, hôm qua ta cùng mợ ngươi nói chuyện ngươi muốn tới đây, bà ấy cũng thật cao hứng đây.” Tống Bảo Việt vừa nói, một bên mặt ngậm tức giận hướng phía Thu Tuyết Hàm nháy mắt.

“Đúng vậy a, Tiểu Hải, mợ không có ý tứ khác, cậu ngươi để ngươi tiến vào, ngươi liền vào đi.” Thu Tuyết Hàm lúc này mới có chút không tình nguyện, giả vờ nói cười nói.

Trong lòng Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, hắn đi vào làm gì? Nhìn sắc mặt Thu Tuyết Hàm sao?

“Không, cậu, ta còn có việc, liền không đi vào.” Lâm Hải hướng phía Tống Bảo Việt, cười cười nói nói.

“Không được!” Tống Bảo Việt đem mặt kéo xuống một chút, “Ngươi hôm nay nhất định phải tiến vào, đến cửa cũng không tiến vào, là cái lời nói gì? Nếu như ngươi còn nhận cái cậu là ta này, liền nghe ta!”

“Không phải, cậu...” Lâm Hải vô cùng khó xử.

“Tiểu Hải a, ngươi từ thật xa đến, cậu cao hứng a, ngươi xem ở trên mặt mũi cậu, đừng tìm mợ ngươi bực bội, bà ấy thật sự là vô ý, nghe cậu, có được hay không?”

“Cái này...” Lâm Hải bất đắc dĩ cười cười, Tống Bảo Việt cũng nói như thế, hắn còn có thể làm sao? Có không muốn vào cái cửa này thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể tiến vào.

“Vậy thì tốt, ta nghe cậu.”

Tống Bảo Việt lúc này mới lại lộ ra nụ cười, vui vẻ lôi kéo Lâm Hải, ngồi vào trên ghế sa lon phòng khách, hỏi han ân cần một trận.

“Thiếu gia, mời dùng trà.” Lưu thẩm mỉm cười, đem một chén nước trà cung kính đưa tới trước mặt Lâm Hải, Lâm Hải vội vàng gật đầu cảm tạ.

“Thiếu gia?” Thu Tuyết Hàm ở một bên nghe được, nhất thời bĩu môi một cái, liền cái tiểu tử nghèo từ nông thôn tới này, cũng xứng với hai chữ thiếu gia sao?

“Đúng, ngươi còn chưa thấy qua biểu muội của ngươi đâu? A?” Tống Bảo Việt cùng Lâm Hải nói một hồi, bỗng nhiên hướng phía Thu Tuyết Hàm gật đầu.

“Tuyết Hàm, qua đem Phỉ Nhi kêu ra, để nó gặp biểu ca một chút, khi còn bé hai đứa còn cùng nhau chơi đùa qua đây.”

“Không cần, chúng ta đã gặp.” Tiếng nói của Tống Bảo Việt vừa dứt, một cái thanh âm lãnh đạm từ buồng trong truyền đến, Tống Phỉ Nhi mặt không biểu tình đi tới

Chương 503: Lạnh nhạt

“Gặp qua?” Tống Bảo Việt không khỏi sững sờ.

“Đúng, tại đại học giao thông Tây Kinh.” Tống Phỉ Nhi mở miệng nói, lại không nói sự tình tại cửa khu biệt thự, cũng gặp phải Lâm Hải.

“Há, Phỉ Nhi thi đậu đại học giao thông Tây Kinh, hôm nay qua báo danh.” Tống Bảo Việt giật mình một trận, sau đó kinh ngạc nhìn sang Lâm Hải.

“Tiểu Hải, ngươi cũng đi đại học giao thông Tây Kinh?”

“Ừm, thuận tiện đưa một người bạn qua báo danh.” Lâm Hải gật gật đầu nói.

“Dạng này a.” Tống Bảo Việt gật gật đầu, “Đúng, Tiểu Hải, tỷ tỷ ta chỉ cùng ta nói, ngươi muốn tới Tây Kinh, lại không nói ngươi tới là làm cái gì, là tới chơi sao?”

“Có một số việc muốn làm.” Lâm Hải cười nói, hắn đương nhiên sẽ không đem mục đích đến Tây Kinh nói ra.

“Làm việc a.” Tống Bảo Việt gật gật đầu, “Cần cậu hỗ trợ không? Cậu tại Tây Kinh coi như có chút năng lượng, chuyện như thế này, vẫn là có thể giúp một tay.”

“Khục khục...” Tống Bảo Việt vừa dứt lời, Thu Tuyết Hàm bỗng nhiên khục hai tiếng, hướng phía ông ta ném tới một cái ánh mắt trách cứ.

“Tiểu Hải a, nếu như là thiếu tiền, ngươi liền cùng mợ nói, cậu ngươi sau đó không lâu, rất có thể leo lên một bậc thang, hiện tại đang đứng ở thời khắc mấu chốt đây.”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nghiền ngẫm nhìn Thu Tuyết Hàm một chút, ý tứ trong lời nói của bà ta lại quá rõ ràng, đây là sợ chính mình thêm phiền phức cho cậu, ảnh hưởng cậu lên chức a.

Chuyện của chính mình này, đừng nói cậu giúp không được gì, coi như thật giúp được, Lâm Hải cũng không muốn thiếu cái nhân tình này.

Về phần thiếu tiền? Lâm Hải càng là cảm thấy buồn cười, cái khác không nói, chỉ là siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, lợi nhuận tiêu thụ khủng bố này, đã sớm để giá trị con người của Lâm Hải vượt quá trăm triệu, hơn nữa còn đang cấp tốc tăng trưởng, coi như Thu gia Thịnh Long - tập đoàn Phồn Thịnh của bà ta, kinh doanh ba đời, cũng chưa chắc có tư sản hùng hậu như Lâm Hải.

“Không cần, mợ, chỉ là một số việc nhỏ, chính ta liền có thể giải quyết.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

Thu Tuyết Hàm nghe xong, nhất thời yên lòng.

“Đúng, Tiểu Hải, ngươi muốn ở Tây Kinh bao lâu?” Tống Bảo Việt tiếp tục hỏi.

Lâm Hải ngẫm lại, sau đó mở miệng, “Đoán chừng muốn khoảng chừng một tháng đi.”

Hiện tại tuy đã đến Tây Kinh, nhưng là đi tìm mảnh vỡ linh hồn của Ngụy Định Quốc như thế nào, Lâm Hải vẫn là một điểm đầu mối cũng không có đâu, còn thật không biết mình muốn đợi tới khi nào.

Tống Bảo Việt gật gật đầu, “Một tháng này, liền ở tại nhà cậu đi!”

Thu Tuyết Hàm nghe xong, sắc mặt nhất thời biến đổi, vừa muốn nói gì, Lâm Hải lại mở miệng trước.

“Không cần, cậu, ta vẫn là tìm khách sạn ở bên ngoài đi.”

“Ta cũng cảm thấy vẫn là để Tiểu Hải ở khách sạn đi, một người ở khách sạn cũng tự tại a, ta sợ ở nhà ta, Tiểu Hải sẽ câu thúc, đúng không Tiểu Hải.” Không đợi Tống Bảo Việt nói chuyện, Thu Tuyết Hàm vội vàng ở một bên mở miệng nói.

Tâm lý Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, giả trang cái gì mà trang a, giống như đang suy nghĩ cho mình vậy.

“Như vậy sao được, đến Tây Kinh, ngươi để hài tử ở khách sạn, quay đầu tỷ tỷ ta không mắng chết ta à.” Tống Bảo Việt phản đối nói.

“Liền ở đây đi, ngươi cũng là đừng đi!” Tống Bảo Việt vung tay lên, mang theo một cỗ khí phách nói.

Thu Tuyết Hàm muốn nói lại thôi, trên mặt nhất thời lộ ra một cỗ giận dỗi.

“Không cần đâu, cậu, ta liền ở khách sạn, như vậy, ta cũng thuận tiện làm một số việc.” Lâm Hải lắc đầu, kiên quyết nói nói.

Trước không nói thái độ của Thu Tuyết Hàm, ở tại nhà khác, Lâm Hải thật đúng là rất không quen.

“Thế nhưng là...”

“Đúng, cậu hiện tại làm đại quan a?” Tống Bảo Việt còn muốn nói điều gì, Lâm Hải lại trực tiếp đem đề tài chuyển di.

“Chưa nói tới, cũng là cái Phó Bí thư trưởng của Thị ủy, chân chạy làm việc lặt vặt.” Nhấc lên con đường làm quan của chính mình, trên mặt Tống Bảo Việt lập tức lộ ra một tia vui vẻ, dù sao ông ta cũng là một cái hài tử nghèo khổ xuất thân từ nông thôn, không có bối cảnh, có thể đi cho tới một bước hôm nay này, quả thực là do mộ phần tổ tiên bốc lên khói xanh.

“Phó Bí thư trưởng của Thị ủy?” Lâm Hải thì thào một câu, hắn tuy đối với quan trường không quá hiểu biết, nhưng cũng biết, chức quan viên này đã không nhỏ.

“Đúng, nghe tỷ tỷ ta nói, các ngươi gần nhất cũng dọn đến trong thành phố Giang Nam ở rồi?” Tống Bảo Việt bỗng nhiên mở miệng hỏi nói.

“Đúng a, mới chuyển không lâu.” Lâm Hải nhàn nhạt đáp nói.

“Đem đến trong thành phố?” Thu Tuyết Hàm thì là sững sờ, “Này lấy cái gì mà sống a?”

“Mở siêu thị.”

“A.” Thu Tuyết Hàm gật gật đầu, trên mặt hiện lên một tia miệt thị không dễ dàng phát giác.

Lâm Hải cùng Tống Bảo Việt một câu lại một câu trò chuyện, thời gian rất nhanh liền đến giữa trưa, Lâm Hải chuẩn bị đứng dậy cáo từ, lại bị Tống Bảo Việt chết sống cản lại, muốn hắn ở lại ăn cơm rồi hãy đi.

Lâm Hải không có cách nào, tại nhà cậu ăn bữa cơm, liền chuẩn bị rời đi.

“Không vội!” Tống Bảo Việt lần nữa ngăn lại, “Ngươi dù sao muốn đợi khoảng chừng một tháng ở Tây Kinh đâu, làm việc dù sao cũng không vội một hồi này.”

Tống Bảo Việt nói, đem Tống Phỉ Nhi gọi tới bên người.

“Phỉ Nhi, biểu ca ngươi khó được tới Tây Kinh một lần, ngươi dù sao cũng không cần đi tham gia huấn luyện quân sự, buổi chiều ngươi mang theo biểu ca ngươi, đi khắp nơi chơi một chút, đi một vòng đi.”

“Biết rõ, cha.” Tống Phỉ Nhi mặc dù không tình nguyện, nhưng phụ thân mở miệng, cũng không có cự tuyệt, vừa nghiêng đầu, hướng phía Lâm Hải mỉm cười.

“Lâm Hải biểu ca, buổi chiều ta mang ngươi đi dạo.”

Lâm Hải nhìn Tống Phỉ Nhi, tuy nhìn chính mình mỉm cười, nhưng trong tươi cười, lại không cảm giác thấy một tia cảm giác thân thiết, hoàn toàn là một loại nụ cười mang tính lễ phép.

“Không cần, chính ta đi khắp nơi là được.” Lâm Hải lắc đầu, cự tuyệt nói, nếu người ta rất rõ ràng đã không nguyện ý, chính mình cần gì phải chọc người ghét đây.

“Được rồi, cha ta cũng nói.” Đôi mày Tống Phỉ Nhi hơi nhíu lại, kiên quyết nói, trong giọng nói mang theo một tia không kiên nhẫn.

Lâm Hải nhất thời nổi nóng một trận, nhưng nhìn thấy Tống Bảo Việt ở bên cạnh, một mặt từ ái nhìn chính mình, mới sinh sinh đem tức giận trong lòng đè xuống.

“Vậy được rồi.” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, đã như vậy, này đi liền đi thôi, chính mình lại không tình nguyện, cũng không thể để cậu trên mặt mũi không qua được.

Lại cùng Tống Bảo Việt nói chuyện phiếm một hồi, Lâm Hải cùng Tống Phỉ Nhi đi cùng một chỗ, ra khỏi nhà, Tống Phỉ Nhi lái chiếc xe đua Porsche phong cách của chính mình, chở Lâm Hải nhanh chóng rời đi.

“Muốn đi chơi chỗ nào?” Tống Phỉ Nhi vừa lái xe, một bên hướng phía Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

Hiện tại không ở trước mặt cậu, Lâm Hải cũng lười trang tiếp.

“Ngươi tùy tiện tìm một chỗ, cho ta xuống là được.” Lâm Hải mắt nhìn phía trước, ngữ khí không mang theo một chút tình cảm nói nói.

Bờ môi Tống Phỉ Nhi hơi mở, có chút quái dị liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi tức giận?” Tống Phỉ Nhi tuy từ đáy lòng chướng mắt Lâm Hải, nhưng này chỉ là bởi vì cảm giác ưu việt bẩm sinh, để nàng ta cảm thấy mình cùng Lâm Hải căn bản chính là người ở hai thế giới, bất tri bất giác mang ra một tia cao ngạo của người sống ở thượng tầng xã hội.

Nhưng Lâm Hải dù sao cũng là biểu ca của chính mình, mặc dù không có một điểm cảm tình, nhưng dù sao vẫn là khác biệt so với người xa lạ, Tống Phỉ Nhi không muốn cùng Lâm Hải có quá nhiều gặp gỡ, nhưng không có nghĩa là nàng ta không hiểu một điểm đạo làm người.

Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Tống Phỉ Nhi một chút, hiển nhiên không nghĩ tới, nàng ta đột nhiên lại hỏi ra một câu như vậy tới.

“Ta nào dám tức giận a.” Lâm Hải âm dương quái khí nói nói, đối với cái biểu muội của chính mình này, dù sao hắn cũng là không có một tia hảo cảm nào.

“Ai nha, được rồi, ngươi một đại nam nhân, sao phải giận nha.” Tống Phỉ Nhi chế nhạo nói, sau đó xe đột nhiên gia tốc.

“Đi, ta dẫn ngươi đi nơi có danh khí nhất Tây Kinh, quảng trường Huyền Thịnh!”

Lâm Hải khẽ cười một tiếng, không có trả lời, mà chính là chậm rãi nhắm mắt lại.

Sau một khắc, khuôn mặt kiều mỹ của Tiên Nhi, xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Chương 504: Đồng tiền kỳ quái

“Chủ nhân, ngài gọi Tiên Nhi?” Tiên Nhi tại trong biển ý thức của Lâm Hải, hơi khom người một cái.

“Tiên Nhi, ta đã đến Tây Kinh, nhưng làm thế nào để tìm kiếm mảnh vỡ linh hồn a, ta hiện tại một điểm đầu mối đều không có.”

“Chủ nhân, phần lớn thời gian mảnh vỡ linh hồn cũng ở vào trạng thái yên lặng, căn bản là không có cách phát giác, nhưng mỗi tháng, chúng nó đều sẽ có một ngày sinh động, đến lúc đó La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh sẽ có biểu hiện.” Tiên Nhi kiên nhẫn giải thích cho Lâm Hải.

“A?” Lâm Hải sững sờ, “Vậy cũng là nói, trong vòng một tháng, chỉ có một ngày là có khả năng tìm được?”

“Đúng vậy, chủ nhân!” Tiên Nhi cười nói.

“Này đến tột cùng là có một ngày nào? Đầu tháng? Giữa tháng? Hay là cuối tháng?”

“Đây là ngẫu nhiên, ở trong bất luận một ngày nào của một tháng này cũng có thể.”

“Không thể nào?” Lâm Hải nhất thời liền ngốc, “Đây chẳng phải là nói, nếu như vận khí không tốt mà nói, mỗi cái đều cần thời gian một tháng?”

“Đúng vậy, chủ nhân, cho nên một khi xác định mảnh vỡ linh hồn ở đâu, ngài nhất định phải nhanh chóng chạy qua, để tránh bỏ lỡ.”

“Móa!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, thật mẹ nó hố a!

May mắn chỉ có mười hai cái Địa Sát chiến tử hoặc mất tích, nếu như lại thêm một cái, thời gian một năm này thật đúng là chưa hẳn đã đủ.

“Chờ thời điểm mảnh vỡ linh hồn xuất hiện, chỉ cần nó tại phương viên trong vòng năm trăm dặm, ngôi sao đại biểu cho vị trí Địa Sát Tinh trên la bàn liền sẽ lấp lóe, cũng chỉ dẫn vị trí của nó, chủ nhân chỉ cần dựa theo la bàn chỉ dẫn, đi qua thu nhập nó vào trong la bàn là được rồi.”

“Tốt a.” Lâm Hải bất đắc dĩ cười một tiếng, bắt đầu còn muốn sớm một chút tìm tới mảnh vỡ linh hồn của Ngụy Định Quốc, sau đó nhanh chóng tìm kiếm cái kế tiếp đâu, hiện tại xem xét căn bản là không có khả năng, người nào cũng không biết mảnh vỡ linh hồn ngày nào sẽ xuất hiện, chính mình có sốt ruột hơn cũng vô dụng.

“Đã như vậy, vậy dứt khoát hảo hảo du ngoạn một phen đi.”

Tống Phỉ Nhi lái xe, thấy Lâm Hải không nói lời nào, liền lấy ánh mắt vụng trộm liếc mắt một cái, thấy Lâm Hải vậy mà nhắm mắt lại, nhất thời chán nản một trận.

“Đây là không nguyện ý nói chuyện với ta sao? Thật nhỏ mọn!” Tống Phỉ Nhi cũng là tức giận một trận, nàng ta còn chưa từng có bị cái nào nam sinh coi thường như thế đây.

Bầu không khí trong xe nhất thời có chút ngột ngạt, Lâm Hải lại cảm thấy không quan trọng, dù sao hắn nhắm mắt dưỡng thần, mắt không thấy tâm không phiền, lại đem Tống Phỉ Nhi trong lòng kiềm chế quá sức, trong lòng không khỏi bực bội một trận.

“Đến, xuống xe đi.” Quảng trường Huyền Thịnh ở vào trung tâm của thành phố Tây Kinh, diện tích chiếm hơn mười vạn mét vuông, ở giữa là một cái suối phun Đại âm Nhạc diện tích cực lớn, cách đó không xa, liền có đủ loại công trình du ngoạn, mà bốn phía thì là một số kiến trúc cổ hương cổ sắc, bên trong bán đủ các loại thương phẩm.

Giờ phút này, toàn bộ quảng trường người đến người đi, rất là náo nhiệt, không ít lữ khách đến Tây Kinh du ngoạn, bày biện ra các loại tư thế chụp ảnh lưu niệm, cũng coi là một cái danh lam thắng cảnh của thành phố Tây Kinh.

Lâm Hải xuống xe, cùng Tống Phỉ Nhi sóng vai đi tới, con mắt hiếu kỳ nhìn quanh, tựa hồ đối với hết thảy cũng có cảm giác hoàn toàn mới lạ.

“Hứ, một bộ dáng chưa hề thấy qua việc đời.” Tống Phỉ Nhi thấy Lâm Hải là cái dạng kia, liền một mặt xem thường.

Làm người địa phương ở Tây Kinh, Tống Phỉ Nhi đã đến quảng trường Huyền Thịnh không biết bao nhiêu lần, giờ phút này đi theo sau lưng Lâm Hải, một bộ dáng buồn bã ỉu xìu, rất là không hứng thú.

“Ừm?” Đột nhiên, có mấy cái khuôn mặt quen thuộc, xuất hiện tại cách đó không xa, để trên mặt Tống Phỉ Nhi nhất thời vui vẻ.

“Biểu ca, chính ngươi đi trước đi, ta ở bên kia có mấy cái người quen, ta đi một chuyến, chờ ngươi đi xem xong, đến chỗ này tìm ta.” Tống Phỉ Nhi giao lại một câu, không đợi Lâm Hải trả lời, cũng đã nhanh chóng bước hướng phía một bên đi đến.

Lâm Hải lần theo phương hướng Tống Phỉ Nhi rời đi mà nhìn lại, vừa hay nhìn thấy mấy cái nam nữ trẻ tuổi đang hướng phía Tống Phỉ Nhi ngoắc ngoắc, Lâm Hải thấy vậy, liền nhận ra, vừa lúc là mấy người trước đó ở đại học giao thông Tây Kinh, cùng một chỗ với Tống Phỉ Nhi kia.

Mà giờ khắc này, Tống Phỉ Nhi đã đến gần bọn họ, không biết đang cùng bọn họ nói cái gì, còn hướng phía bên mình chỉ chỉ, mà mấy cái nam nữ kia nhất thời hướng phía bên mình quay đầu nhìn sang, mang trên mặt nụ cười nghiền ngẫm.

Lâm Hải nhẹ nhàng cười một tiếng, biết rõ bọn họ khẳng định không thể nói về mình cái lời nói tốt gì, đoán chừng lại là cái loại hình từ nông thôn đến, không hề thấy qua việc đời đi.

Tống Phỉ Nhi rời khỏi bên cạnh mình, Lâm Hải cũng là mừng rỡ tự tại, hai tay thăm dò, chẳng có mục đích bắt đầu đi dạo, chỉ chốc lát liền đi dạo đến trong một cửa hàng bán cổ vật.

Người từng có du lịch kinh nghiệm đều biết rõ, đồ vật bán ở những chỗ danh lam thắng cảnh này, vừa đắt lại vừa là đồ giả, căn bản không có khả năng có cái mặt hàng đáng tiền gì, mà cái gọi là tiệm bán đồ cổ cũng là cổ vật giả, đều là một số hàng mô phỏng, người mua người bán cũng rõ ràng, mua những cái này, thuần túy là có ý nghĩa làm một cái kỷ niệm.

Lâm Hải vào cửa hàng, tùy ý nhìn quanh, cũng không có dự định mua, chỉ là xuất phát từ hiếu kỳ, đến xem có thứ đồ vật gì không.

Sinh ý trong cửa hàng tựa hồ rất tốt, không ít du khách ngoại địa, tay cầm đồ vật, đang cùng lão bản cò kè mặc cả, Lâm Hải cầm lên một cái chén rượu phỏng chế đồ thanh đồng, nhàm chán vuốt vuốt.

“Ừm?” Đột nhiên, ánh mắt Lâm Hải bị một cái đồng tiền không đáng chú ý, nằm ở bên mép quầy, hấp dẫn qua.

“Cái đồng tiền này không bình thường!” Trong lòng Lâm Hải không khỏi hơi động một chút, hắn vậy mà nhạy cảm cảm giác được, bên trên cái đồng tiền kia, vậy mà ẩn ẩn có một tia chân khí ba động.

Lâm Hải cất bước đi qua, đem đồng tiền cầm vào nơi tay, tử tế xem xét.

Bên trên đồng tiền đã loang lổ vết rỉ, phía trên ẩn ẩn có chút chữ viết, nhưng cũng đã thấy không rõ, phần sản xuất thời nào cũng không phân biệt được, hiển nhiên năm tháng đã rất lâu.

Lâm Hải đem đồng tiền nhẹ nhàng nắm lại, yên lặng cảm thụ được chân khí ẩn chứa trong đó, tuy không đủ nồng đậm, lại ẩn ẩn mang theo một tia bá đạo.

“Mua nó!” Lâm Hải hạ quyết định cuối, sau đó hướng phía lão bản vẫy tay một cái.

“Cái đồng tiền này bán bao nhiêu tiền?”

“Tiểu hỏa tử thật có nhãn lực a, cái đồng tiền này là hàng thật ở trong cửa hàng của ta đấy.” Lão bản nói chuyện cũng là không tị hiềm, “Đây là đồng tiền trong năm Đường Triều Trịnh Quán, ngươi thực muốn mà nói, năm vạn đi.”

Lâm Hải ngẩng đầu liếc nhìn lão bản một chút, cười nhạo một tiếng, quay đầu liền đi.

“Ai ai, chớ đi a, giá cả không thích hợp có thể thương lượng.”

“Năm ngàn thế nào?”

“Năm trăm?”

Lão bản hô hào tại sau lưng, nhưng Lâm Hải thủy chung cũng không quay đầu lại.

“Uy, tiểu hỏa tử, ngươi muốn bao nhiêu tiền?” Lão bản thấy Lâm Hải cũng sắp phải đi ra ngoài, lập tức gấp, vội vàng hô nói.

Lâm Hải lúc này mới quay đầu, hướng phía lão bản duỗi ra một cái bàn tay.

“Năm mươi, bán liền bán, không bán liền là xong.”

“Năm mươi, cái này, đây cũng quá ít a?” Lão bản một mặt cười khổ, nói nói.

Lâm Hải cũng không nói chuyện, quay đầu tiếp tục hướng ra ngoài liền đi.

“Ai ai ai, trở về, trở về!” Lão bản vội vàng lại đem Lâm Hải gọi lại, “Năm mươi liền năm mươi, tiện nghi ngươi.”

Cái đồng tiền này, là lão bản trong lúc vô tình nhặt được, lão căn bản không biết là cái triều đại gì, chính yếu nhất là chữ viết bên trên đều đã mơ hồ, cũng vô pháp khảo chứng, có thể nói một điểm giá trị cũng đều không có.

Lão sở dĩ đặt ở trong cửa hàng, thuần túy là cầm cho đủ số, vạn nhất có cái người giàu có đui mù nào đó, bị chính mình lừa gạt mua đi đây.

Thế nhưng là từ khi thả xuống đây, đã nhiều năm đều không có một cái tới hỏi, hôm nay thật vất vả Lâm Hải mới hỏi, kết quả chỉ trả năm mươi khối tiền, để lão bản phiền muộn một trận.

Bất quá năm mươi cũng là tiền a, dù sao là nhặt được, không bán thì ngu sao mà không bán.

“Tiểu hỏa tử a, ngươi là người trả giá vô cùng tàn nhẫn nhất mà ta gặp qua trong đời này, đồ vật năm vạn, sinh sinh còn tới năm mươi, ngươi ngưu!” Lão bản từ trong tay Lâm Hải nhận tiền, cũng hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái.

“Nhanh dẹp đi đi, cho ngươi năm mươi cũng là ngươi kiếm lời rồi.” Lâm Hải xem thường một trận, hắn mới không tin lời nói dối của lão bản này.

Đem đồng tiền bỏ vào trong túi, Lâm Hải chuẩn bị ở thời điểm có rảnh, liền hảo hảo nghiên cứu một chút.

Vừa đi ra khỏi cửa hàng, một cái nữ hài toàn thân mặc áo trắng vừa vặn đi qua trước mắt.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó trên mặt tươi cười.

“Thật là đúng dịp, lại là nàng ta!”

Chương 505: Ngẫu nhiên gặp Vân Tuệ Nhi

“Lâm tiên sinh!” Vân Tuệ Nhi giờ phút này cũng phát hiện ra Lâm Hải, liếc một chút liền nhận ra, cái cao thủ Hóa Cảnh tuổi trẻ để gia gia đều muốn ngang hàng tương giao này.

“Ngươi làm sao lại đến Tây Kinh?” Vân Tuệ Nhi một mặt kinh hỉ nói nói, nàng ta đối võ đạo có si mê thật sâu, từ sau ngày kiến thức được thân thủ của Lâm Hải, một mực đối Lâm Hải bội phục đầu rạp xuống đất.

“Đến Tây Kinh làm ít chuyện.” Lâm Hải cười nói, đối với Vân Tuệ Nhi, Lâm Hải còn có ấn tượng rất không tệ, trừ dung mạo xinh đẹp, công phu lại tốt ra, hiếm thấy nhất, là có được một trái tim chính nghĩa, điểm này từ chuyện tại thành phố Giang Nam, giúp đỡ cảnh sát giả bắt Hứa Điềm liền có thể nhìn ra, cho dù cuối cùng là náo ra cái Ô Long lớn.

“Gia gia hai ngày này một mực nhắc tới ngươi đây, gặp người liền nói gặp được một cao thủ Hóa Cảnh tuổi trẻ tại thành phố Giang Nam, đối với ngươi rất tôn sùng đây.”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên một tia kinh ngạc, chính mình rõ ràng là Tu Tiên giả, vì cái gì Vân Thắng cùng Vân Tuệ Nhi đều nói mình là cao thủ Hóa Cảnh đâu?

“Đúng, Tuệ Nhi, cao thủ Hóa Cảnh rốt cuộc là ý gì a?” Lâm Hải có chút hiếu kỳ hỏi.

“Ách...” Lâm Hải hỏi một câu, trực tiếp đem Vân Tuệ Nhi hỏi cho mộng, mười phần cổ quái liếc nhìn Lâm Hải một chút, Vân Tuệ Nhi cau đôi mi lại.

“Ngươi không biết? Cái này sao có thể?”

“Ta thật không biết.” Lâm Hải cười khổ một tiếng.

“A ~” Vân Tuệ Nhi khôn khéo xoay động tiểu nhãn châu, kéo dài thanh âm a một tiếng, sau đó lộ ra một nụ cười giật mình, bên khóe miệng lập tức chui ra hai cái núm đồng tiền xinh xắn nhỏ bé, mười phần đáng yêu.

“Ta biết, Lâm tiên sinh ngươi đây là đang khảo giáo ta, có đúng hay không?”

“A?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó một trận buồn cười, “Vậy coi như là thế đi.”

Nếu Vân Tuệ Nhi đã cho mình một cái lý do không tệ, Lâm Hải dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, lấy danh nghĩa khảo giáo, để Vân Tuệ Nhi giới thiệu cho mình một chút về tình huống của võ đạo.

“Hừ.” Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Tuệ Nhi nhếch lên, lộ ra cái nụ cười đắc ý, một bộ biểu lộ ta đã sớm đoán được.

“Võ đạo dựa theo cảnh giới cao thấp của Võ gpiả, từ thấp đến cao theo thứ tự là năm cấp bậc Ngoại Công, Nội Kình, Hóa Cảnh, Tông Sư, Quy Chân, Ngoại Công cũng chính là Ngạnh Công phổ biến, chủ yếu là cường hóa gân cốt, luyện đến cực hạn có thể đao thương bất nhập, dũng mãnh vô địch, nhưng thành tựu cực kỳ hữu hạn.”

“So với Ngoại Công cao hơn một cái cấp độ, chính là Nội Kình, chủ yếu là thông qua phương pháp hô hấp thổ nạp đặc thù, cường hóa nội tạng cùng bộ phận, cũng chính là nội công được nói trong tiểu thuyết võ hiệp, một khi tập luyện ra Nội Kình, liền có khí kình chảy xuôi trong cơ thể, tăng lên sức chịu đựng cực lớn, lực chiến đấu cùng lực bạo phát cho cơ thể, tiến vào hàng ngũ cao thủ chân chính.”

“Mà Hóa Cảnh thì là một loại thể hiện khi đem Nội Kình tu luyện tới cảnh giới cực cao, đặc thù rõ ràng nhất, chính là có thể nội kình ngoại phóng, làm đến trình độ bách bộ đả thương người, cách sơn đả ngưu, (*cách ngàn dặm cũng có thể đánh người, cách núi cũng có thể đánh trâu) tựa như hôm đó tại thành phố Giang Nam, Lâm tiên sinh ở cách rất xa, liền có thể lăng không công kích ta như thế.”

“Về phần Tông Sư cùng Quy Chân, tự nhiên là tầng càng cao hơn so với Hóa Cảnh, bất quá nghe gia gia nói, cao thủ cấp bậc Tông Sư cùng Quy Chân, mười phần thưa thớt, liền gia gia cũng chỉ là gặp qua một hai cấp bậc Tông Sư, về phần cảnh giới Quy Chân, liền nghe cũng chưa nghe nói qua.”

“Lâm tiên sinh, không biết ta nói có đúng hay không?” Vân Tuệ Nhi nói xong, cười một tiếng, chờ đợi Lâm Hải đánh giá.

“Ha ha, đúng, rất đúng.” Lâm Hải nào hiểu những cái này a, chỉ có thể gật đầu giả làm lão sói vẫy đuôi.

Bất quá từ trong miệng Vân Tuệ Nhi, Lâm Hải cuối cùng vẫn đem một số cảnh giới trong võ đạo biết rõ ràng, nhưng mình tu luyện là Đạo Pháp, Lâm Hải có thể khẳng định, chân khí sinh ra trong cơ thể mình, so cái gọi là Nội Kình, muốn cao minh hơn nhiều.

“Đúng, Lâm tiên sinh đến Tây Kinh làm chuyện gì? Có cần ta hỗ trợ sao?” Đạt được khẳng định của loại “Cao thủ võ đạo” như Lâm Hải này, Vân Tuệ Nhi vui vẻ ra mặt, lập tức nóng lòng hỏi.

“Không cần.” Lâm Hải lắc đầu, tại thành phố Giang Nam cùng

Vân Thắng Vân Tuệ Nhi cũng coi là bèo nước gặp nhau, nào có ý tốt phiền phức người ta đâu, huống chi bọn họ căn bản không giúp được gì.

“A.” Vân Tuệ Nhi nghịch ngợm le lưỡi, thật cũng không lại nói cái gì.

“Ban đêm Lâm tiên sinh có sắp xếp à, không bằng ban đêm ta mời ngươi ăn cơm đi? Ngươi đến Tây Kinh, cũng nên để cho ta chỉ tận tình hữu nghị địa chủ.”

“Cái này ngươi cũng không thể cự tuyệt a!” Lâm Hải vừa muốn cự tuyệt, kết quả trực tiếp bị Vân Tuệ Nhi nói một câu, đem miệng phong bế lại.

“Cái này...” Lâm Hải bất đắc dĩ cười một tiếng, “Vậy được rồi.”

Người ta nhiệt tình như vậy, Lâm Hải cũng không tiện cự tuyệt nữa.

“A! Quá tuyệt, nếu như gia gia biết rõ tin tức ngươi đến Tây Kinh, nhất định sẽ cao hứng đến hỏng, vậy chúng ta liền nói xong, đến lúc đó gia gia của ta khẳng định cũng cùng một chỗ.” Vân Tuệ Nhi cao hứng reo hò một tiếng.

“Tốt!” Lâm Hải cười đáp ứng.

“Vậy được, nếu không mình liền định tại tám giờ tối, đến lúc đó ta điện thoại cho ngươi.”

“Được, nghe ngươi.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Vậy thì tốt, ta bên kia còn có đồng học đang chờ ta, chúng ta ban đêm gặp.” Vân Tuệ Nhi hướng phía Lâm Hải lắc lắc tay nhỏ, cất bước rời đi.

Nhìn bóng hình xinh đẹp của Vân Tuệ Nhi đi xa, lại nhìn sang Tống Phỉ Nhi đang cùng đồng học vui cười cách đó không xa, Lâm Hải lắc đầu một trận, thật là nghĩ không ra, thân biểu muội của chính mình, tại bên trên thái độ đối đãi với mình, liền cũng không sánh nổi với cái nữ hài lạ lẫm chỉ gặp mặt qua một lần.

Nhìn bốn phía một cái, cũng không có chuyển biến tốt gì, thấy Tống Phỉ Nhi cùng các bạn học đang trò chuyện tận hứng, Lâm Hải cũng lười qua quấy rầy, dứt khoát tìm cái ghế đá ngồi xuống, bắt đầu nghiên cứu cái đồng tiền rỉ sét này.

Đem đồng tiền nắm ở lòng bàn tay, Lâm Hải thầm vận chân khí, sau đó một chút xíu chân khí phun ra từ người hắn, từ từ tiến vào trong đồng tiền này.

“Ừm?” Chỉ bất quá, chân khí của Lâm Hải vừa mới chuyển vào trong đồng tiền được một tia, lập tức có một cỗ phản lực cực kỳ bá đạo, đem chân khí của Lâm Hải sinh sinh ngừng lại.

“Ta còn không tin.” Trong lòng Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, một cái đồng tiền không biết ở thời đại gì, còn có thể hơn chính mình hay sao?

Lông mày Lâm Hải nhướn lên, chân khí trong cơ thể lần nữa điên cuồng vận chuyển, một cỗ chân khí càng thêm nồng hậu dày đặc bàng bạc bắn ra.

“Ông!” Một cỗ khí lãng vô hình, tại dưới hai luồng chân khí va chạm, hình thành mấy cái luồng khí xoáy, tại trong lòng bàn tay Lâm Hải, vây quanh đồng tiền không ngừng xoay tròn, chân khí bá đạo phía trên đồng tiền, lập tức đánh trả, cùng Lâm Hải thật liều chết đối kháng.

Bất quá, cuối cùng chân khí của Lâm Hải vẫn nồng hậu dày đặc hơn một bậc, chân khí bá đạo phía trên đồng tiền dần dần hiện ra xu hướng suy tàn, ẩn ẩn có dấu hiệu bị công phá.

Mà Lâm Hải giờ phút này, bởi vì chuyển vận chân khí to lớn, trên trán cũng dần dần xuất hiện một tầng mồ hôi tinh mịn, hiển nhiên cũng rất cố hết sức, chỉ là một mực cắn răng kiên trì lấy.

“Oanh!” Không biết qua bao lâu, trong đầu Lâm Hải, vang lên một tiếng nổ vang nho nhỏ, chân khí bá đạo phía trên đồng tiền, rốt cục không ngăn cản nổi thế công của Lâm Hải, tại phía dưới thế công kích liên miên không ngừng từ chân khí nồng hậu dày đặc của Lâm Hải, liền tan thành mây khói.

“Rốt cục thành công.” Lâm Hải thở dài ra một hơi, nếu như giằng co tiếp nữa, đoán chừng không kiên trì nổi cũng là hắn.

“Phế sức lớn như vậy, mới đem tầng bình chương này công phá, thật sự là không dễ dàng, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi đến tột cùng là cái đồ vật thần bí gì!”

Lâm Hải nghĩ đến, chân khí lần nữa phát động, chậm rãi tiến công vào bên trong đồng tiền.

“Ông!” Sau một khắc, thân thể Lâm Hải nhẹ nhàng chấn động, cảnh tượng trước mắt nhất thời biến đổi, tựa hồ tiến vào một cái không gian kỳ diệu khác.

Chương 506: Thập Nhị Kim Tiền Tiêu

“Đây là đâu?” Lâm Hải giật mình, trong bất tri bất giác, ý thức của chính mình vậy mà ly thể, không biết tiến vào phương nào.

“Người trẻ tuổi.” Đột nhiên, một cái thanh âm già nua vang lên ở sau lưng Lâm Hải, Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, đã thấy một cái lão giả râu tóc đều bạc trắng, đang khoác tay ra sau đứng tại phía sau mình.

“Lão nhân gia, ngài là?” Lão giả mặc một bộ trang phục của Hoa Hạ cổ đại, tiên phong đạo cốt, tuy tuổi già nhưng dáng người lại thẳng tắp, giữa hai đầu lông mày có một cỗ khí chất thoát tục, để cho người ta không khỏi sinh ra lòng kính trọng.

"Lão phu là Thập Nhị Kim Tiền Tiêu - Du Kiếm Bình."

"Du Kiếm Bình?" Lâm Hải nhíu mày suy tư một lát, trong ấn tượng cũng chưa nghe nói qua cái tên này, mà đúng lúc này, hai tay Du Kiếm Bình không có dấu hiệu nào lại động!

"Bá bá bá!" Lâm Hải chỉ cảm thấy trước mắt kim quang lấp lóe, đường đường quang mang chướng mắt, trong chớp mắt liền đến phụ cận.

"Không tốt!" Lâm Hải làm sao cũng không nghĩ tới, Du Kiếm Bình ở đối diện, lại đột nhiên ra tay với mình, phía dưới cuống quít, cước bộ liền sai, thi triển Tật Phong Bộ, khó khăn lắm mới né tránh được tập kích của lão giả.

"A?" Du Kiếm Bình đối diện hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Lâm Hải lại có thể né tránh ba cái Kim Tiền Tiêu (*đồng tiền ám khí) của chính mình.

"Thật sự có tài!" Du Kiếm Bình khẽ quát một tiếng, "Nhìn tiêu!"

Thanh âm rơi xuống đất, hai tay Du Kiếm Bình lần nữa vung vẩy, Lâm Hải liền ngay cả tay của ông ta động thế nào cũng không thấy rõ, chỉ thấy quang mang kim sắc so với trước đó càng thêm rực rỡ, lần nữa đánh tới, mạnh mẽ vô cùng!

"Ta dựa vào, có ý tứ gì!" Trong lòng Lâm Hải vừa sợ lại giận, chính mình đối với cái Du Kiếm Bình này không oán không cừu, mà thái độ trong lời nói của mình cũng rất tôn kính, vì sao không có chút nào nguyên nhân lại thống hạ sát thủ đối với mình?

"Thảo!" Lâm Hải thầm mắng một tiếng, không dám khinh thường, đem Tật Phong Bộ thi triển đến cực hạn, thân ảnh chớp liên tục, sau đó thân thể từ một cái góc độ thật không thể tin, đột nhiên xoay chuyển, mấy cái Kim Tiền Tiêu liền dán sát qua bên hông Lâm Hải.

“Mẹ nó!” Chỉ là, Lâm Hải vừa mới đứng vững thân ảnh, vậy mà phát hiện còn có một cái Kim Tiền Tiêu, nửa đường vậy mà đột nhiên chậm dần tốc độ, mà lúc này, vừa mới đến chính mặt mình.

Lại muốn tránh, đã tới không kịp!

“Mẹ nó, lão tử trả lại cho ngươi!” Trong lòng Lâm Hải hung ác, tay phải đột nhiên ra một trảo, trực tiếp đem Kim Tiền Tiêu tóm vào trong tay, sau đó cổ tay rung lên, lấy tốc độ cũng không chậm bao nhiêu so với Du Kiếm Bình, hướng phía Du Kiếm Bình vung qua.

“Có ý tứ!” Du Kiếm Bình cười ha ha một tiếng, không tránh không né, thời điểm đợi Kim Tiền Tiêu đến phụ cận, tay trái bỗng nhiên hất lên, một cái Kim Tiền Tiêu bay ra, vừa vặn đụng vào phía trên cái Kim Tiền Tiêu mà Lâm Hải ném đến.

“Đương” một tiếng, hai cái Kim Tiền Tiêu chạm vào nhau, Du Kiếm Bình nắm chắc lực đạo vô cùng tốt, vậy mà vừa vặn triệt tiêu lẫn nhau, hai cái Kim Tiền Tiêu hướng mặt đất rơi xuống, tay Du Kiếm Bình vồ lấy, toàn bộ chộp vào trong tay.

“Ăn một chiêu cuối cùng của ta!” Du Kiếm Bình hét lớn một tiếng, sau đó hai tay lần nữa vung vẩy, chỉ là, lần này vung vẩy có nhanh có chậm, đồng thời biểu hiện trên mặt cũng ngưng trọng hơn rất nhiều.

Lâm Hải không dám khinh thường, qua hai lần trước, đã để hắn đã kiến thức Ám Khí Chi Thuật cao siêu của Du Kiếm Bình, vội vàng ngưng thần đề phòng.

“Sưu sưu sưu!” Mấy cái đường quang mang kim sắc, hướng phía ba chỗ Yếu Huyệt thượng trung hạ của Lâm Hải kích xạ mà đến, Lâm Hải vừa muốn trốn tránh, sau đầu bỗng nhiên kình phong rất mạnh, lại có Kim Tiền Tiêu chẳng biết lúc nào, chạy đến phía sau mình.

"Không tốt!" Lâm Hải không kịp ngẫm nghĩ quái dị trong đó nữa, vội vàng nghiêng thân thể, tránh thoát một tiêu sau lưng, đồng thời thân thể xoay tròn, muốn đem phía trước cũng né tránh.

"Ừm?" Thế nhưng là, thân thể Lâm Hải nhất động, lập tức cảm thấy không thích hợp.

Kim Tiền Tiêu trước đó hướng mình tập kích, không biết vì sao, cũng không có bắn tới, mà chính là đột nhiên lơ lửng ở trước mặt mình, mà phía sau mình, không biết khi nào, cũng đột nhiên nhiều thêm ra mấy cái Kim Tiền Tiêu, cách phía sau lưng chính mình, khoảng chừng vẻn vẹn một thước.

Lâm Hải kinh hãi, chính mình vậy mà bị Kim Tiền Tiêu vây quanh, phong bế mọi góc độ, mà Kim Tiền Tiêu lơ lửng phía trên, Lâm Hải có thể cảm giác rõ ràng được chúng đang chờ chân khí mạnh mẽ phân phó.

Mà lúc này, hai tay Du Kiếm Bình bấm niệm pháp quyết, sắc mặt cuồng hỉ, hưng phấn nói không nên lời.

"Ngươi có ý tứ gì?" Sắc mặt Lâm Hải theo đó mà lạnh xuống, mặc cho ai không phân tốt xấu bị người công kích, giờ phút này tâm tình đoán chừng cũng không tốt gì.

"Ha ha, tiểu hữu đừng buồn bực, lão phu nhất thời ngứa tay, không có ác ý." Du Kiếm Bình lúc này mới chú ý tới sắc mặt Lâm Hải không đúng, không khỏi cười ha ha một tiếng.

"Tiểu hữu cảm thấy Kim Tiền Tiêu Pháp của ta, như thế nào a?" Trong mắt Du Kiếm Bình lóe thần sắc kích động, hướng phía Lâm Hải hỏi ý kiến.

“Hừ, không gì hơn cái này!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, tuy hắn cũng thừa nhận, tiêu pháp của Du Kiếm Bình xác thực lợi hại, nhất là chiêu sau cùng này, ngay cả mình đều không thể trốn tránh, nhưng Lâm Hải tâm lý có khí, lại không muốn nói theo suy nghĩ của mình.

“Ồ?” Du Kiếm Bình mỉm cười, “Đã không gì hơn cái này, vì sao tiểu hữu lại trốn tránh không ra, ngược lại còn bị Kim Tiền Tiêu của ta chế trụ đâu?”

“Ngươi thật cảm thấy mình, có thể chế trụ được ta sao?” Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, hướng phía Du Kiếm Bình lạnh lùng nói nói.

“Ồ?” Du Kiếm Bình sững sờ, bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, bắt đầu hồ nghi đánh giá.

Nhưng rất nhanh, Du Kiếm Bình lại khôi phục một bộ dáng nhẹ nhõm.

“Tiểu hữu, ta thật không tin, ngươi còn có biện pháp nào, có thể trốn qua Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của lão phu.” Du Kiếm Bình cười cười, lắc đầu nói.

“Thật sao?” Lâm Hải nhàn nhạt nói về một câu, đột nhiên, biến mất tại chỗ.

“Ừm?” Du Kiếm Bình đột nhiên kinh hãi, bốn phía nhìn lại, nhưng nào còn tìm đến thân ảnh của Lâm Hải.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!” Sắc mặt Du Kiếm Bình hoàn toàn thay đổi, ông ta căn bản không thể tin được, trên thế giới này, lại có người có thể rất nhanh như thế, có thể tại trước mặt chính mình không coi vào đâu mà tiêu thất vào hư không.

“Thế nào?” Ngay tại trong lúc lão kinh hoảng, thanh âm của

Lâm Hải bỗng nhiên lần nữa truyền đến, mà bóng người cũng xuất hiện tại vị trí lúc trước, vẫn bị Kim Tiền Tiêu của lão bao quanh.

"Cái này..." Du Kiếm Bình không thể tin được, dùng sức xoa xoa con mắt, thời điểm thấy Lâm Hải thật lại xuất hiện ở trước mặt mình, nhất thời ngây người.

"Ngươi, ngươi là làm sao làm được?" Ngữ khí của Du Kiếm Bình gian nan hỏi, tựa hồ lập tức nhận đả kích trầm trọng mười phần.

"Hừ, rất khó sao?" Lâm Hải làm ra một cái biểu lộ khinh thường, "Nếu như ta muốn rời đi, chỉ bằng ngươi có thể lưu được ta sao?"

"Vì cái gì, đây là vì cái gì?" Tâm Du Kiếm Bình như gặp phải trọng kích, biểu lộ trên mặt trở nên hoảng hốt, liền pháp quyết cũng lộn xộn, mười hai đồng Kim Tiền Tiêu vây quanh bốn phía Lâm Hải đột nhiên rơi xuống đất, lão cũng bừng tỉnh như không nghe thấy.

"Ha ha, ha ha ha..." Đột nhiên, Du Kiếm Bình ngửa mặt lên trời cười dài, chỉ là tiếng cười kia, lại lộ ra vô cùng bi thương cùng thất vọng.

"Lão phu là một kẻ si mê võ học, năm mươi tuổi đi vào Tông Sư, bảy mươi tuổi lấy võ nhập đạo, đi vào Quy Chân, tu luyện ra Thập Nhị Kim Tiền Tiêu phách tuyệt thiên hạ, mặc dù không cách nào hiện ra trước mắt thế nhân, nhưng lão phu kết luận Kim Tiền Tiêu vừa ra, thiên hạ vô địch, cho dù vì thế đánh đổi mạng sống, chết cũng có chỗ đáng."

"Thế nhưng là, thật là nghĩ không ra, hôm nay một lần duy nhất sử dụng Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, thậm chí ngay cả một người trẻ tuổi cũng không khốn được, không khốn được a!" Du Kiếm Bình nói, nước mắt tuôn đầy mặt, thương tâm cùng cực.

"Mẹ nó, tình huống như thế nào?" Lâm Hải ở bên cạnh nhìn, một trận mộng bức.

Lão nhân này nhìn qua tiên phong đạo cốt, làm sao một hồi là đột nhiên tập kích chính mình, một hồi lại là nghẹn ngào khóc rống, chẳng lẽ đầu óc lão nhân này có vấn đề?

"Không được, ta phải mau chóng rời đi, tránh xa cái tên điên này một chút." Lâm Hải nghĩ đến, quay người liền muốn đi trở về.

"Chờ một chút!" Chỉ là, hắn vừa động, Du Kiếm Bình bỗng nhiên mở miệng, đem Lâm Hải gọi lại.

Chương 507: Lấy võ nhập đạo!

"Còn có chuyện gì?" Lâm Hải quay đầu, nhíu mày nói.

"Tiểu huynh đệ, hiện tại vẫn là triều đại nhà Minh sao?" Trên mặt Du Kiếm Bình, bỗng nhiên lộ ra một tia tâm thần bất định.

"Triều đại nhà Minh?" Lâm Hải sững sờ, sau đó lắc đầu, "Triều đại nhà Minh đã sớm diệt vong mấy trăm năm."

"Diệt vong mấy trăm năm?" Du Kiếm Bình kinh hãi, sau đó cười khổ một trận, "Quả thật đúng là không sai a, thật đã mấy trăm năm qua rồi."

"Tiểu huynh đệ, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh?" Du Kiếm Bình tựa hồ lại khôi phục bình thường, chỉ là về thần thái, tựa hồ so với trước đó đã già hơn rất nhiều, không còn có khí định thần nhàn như lúc ban đầu Lâm Hải nhìn thấy.

"Lâm Hải!"

"Lâm tiểu huynh đệ, có thể chậm trễ một chút thời gian của ngươi hay không, nghe lão phu lải nhải vài câu, ta đã có mấy trăm năm chưa từng nhìn thấy những người khác." Du Kiếm Bình than nhẹ một tiếng, lộ ra một cỗ cô đơn vô cùng.

Lâm Hải vốn là dự định đi, thế nhưng là thấy ánh mắt cô độc cô đơn của Du Kiếm Bình này, tâm lý không khỏi mềm nhũn.

“Tốt a, ngươi có cái gì muốn nói, cứ nói đi.”

“Ai.” Du Kiếm Bình than nhẹ một tiếng, “Nếu như ta không nhìn lầm, tiểu huynh đệ hẳn là người tu đạo a?”

“Ừm?” Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt quang mang đại thịnh.

“Ngươi làm sao biết?” Lâm Hải không nghĩ tới, mình đã bị Du Kiếm Bình xem thấu nội tình.

“Ha ha, nếu như ngươi không phải người tu đạo, làm sao lại có thể ở dưới cùng lúc mười hai đồng Kim Tiền Tiêu của ta vây quanh, lại đột nhiên mất đi bóng dáng? Người tu tập võ đạo, căn bản là không thể nào làm được.”

Bất quá thấy Lâm Hải không có phủ nhận chính mình là người tu đạo, trong mắt Du Kiếm Bình lập tức lộ ra thần sắc kích động.

“Tiểu huynh đệ, có thể tại tuổi như vậy liền có Đạo Pháp cao thâm như thế, thật sự là để lão phu bội phục, lão phu có một ít nghi hoặc bên trên Đạo Pháp, không biết tiểu huynh đệ có thể chỉ điểm một hai hay không.” Du Kiếm Bình nói, vậy mà hướng phía Lâm Hải khom người thi lễ, bên trong ánh mắt tràn ngập khát vọng.

“Ách...” Lâm Hải choáng váng một trận, mẹ nó, chính mình cái tu tiên này cũng là một cái bình bất mãn, nửa bình tử lắc lư a, đi học một bản ‘Đạo Đức Kinh’, lấy cái gì mà chỉ điểm cho người ta a?

Bất quá nhìn Du Kiếm Bình tuổi đã cao, mà vẫn còn không ngại học hỏi kẻ dưới, Lâm Hải cũng không tiện cự tuyệt.

"Du lão tiên sinh, ta tu đạo ngắn ngủi, cũng có thật nhiều địa phương ngộ không thấu, nếu như đáp không được vấn đề của ngươi, mong rằng đừng nên trách a." Lâm Hải ngẫm lại, vẫn là đem chuyện xấu nói trước.

"Không sao, không sao cả!" Du Kiếm Bình thấy Lâm Hải đáp ứng, cao hứng một mặt vui mừng.

Sau đó, Du Kiếm Bình thật hướng Lâm Hải hỏi một số vấn đề trên việc tu luyện, Lâm Hải vốn là còn chút gấp gáp, sợ không trả lời được, nhưng thật không nghĩ đến, Du Kiếm Bình hỏi, rõ ràng đều là một số đồ vật cơ sở đến không thể cơ sở hơn, tại bên trên Đạo Đức Kinh, tất cả đều có ghi chép cùng nói rõ tường tận.

Cứ như vậy, Lâm Hải yên tâm, đối với những vấn đề của Du Kiếm Bình đều đơn giản đối đáp trôi chảy, nhất là một số đồ vật mà Du Kiếm Bình cảm giác có chút thâm ảo, Lâm Hải càng là có thể dùng nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, giảng giải kỹ càng.

Hai người một cái hỏi, một cái đáp, Du Kiếm Bình càng nghe càng là kinh hỉ, càng nghe càng là kích động, sau khi một vấn đề cuối cùng hỏi xong, vậy mà nhịn không được ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

"Ha ha ha, ha ha ha ha ha!" Toàn bộ không gian, đều là tiếng cười của Du Kiếm Bình, thế nhưng là cười cười, chẳng biết tại sao, Du Kiếm Bình vậy mà lên tiếng khóc lớn lên.

"Đậu phộng, xong, xong, lão gia hỏa này lại phạm bệnh thần kinh." Lâm Hải không còn gì để nói.

Khóc lớn cười to xong, Du Kiếm Bình bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải trịnh trọng khom người thi lễ.

"Đa tạ tiên sinh đã giải đáp nghi hoặc, Kiếm Bình nhiều năm không thể lĩnh ngộ Đạo Pháp, nhất thời giải được nghi hoặc, toàn nhờ công lao của tiên sinh.” Lúc Du Kiếm Bình lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, bên trong ánh mắt đã nhiều thêm vô cùng tôn trọng.

“Du lão tiên sinh nói quá lời, ta cũng là đem một số tâm đắc tu hành của chính mình, cùng lão tiên sinh giao lưu một phen mà thôi.” Lâm Hải khoát khoát tay, khiêm tốn nói.

“Chỉ là đáng tiếc a.” Du Kiếm Bình ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, thở dài một tiếng.

“Ồ? Vì sao đáng tiếc?” Lâm Hải không biết Du Kiếm Bình chỉ cái gì, liền mở miệng hỏi nói.

“Đáng tiếc ta hôm nay mới gặp tiên sinh, nếu như là vào mấy trăm năm trước, ta như thế nào lại rơi vào cảnh thân tử đạo tiêu.”

“Thân tử đạo tiêu?” Lâm Hải giật mình, kinh ngạc nhìn Du Kiếm Bình, “Du lão tiên sinh, ngươi nói lời này là có ý gì?”

Du Kiếm Bình nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó thảm đạm cười một tiếng.

“Lâm tiên sinh chẳng lẽ bây giờ còn chưa phát hiện, Du Kiếm Bình đứng ở trước mặt ngươi, chính là một sợi tàn hồn sao?”

“Tàn hồn?” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, có chút khó tin đánh giá Du Kiếm Bình.

Theo lý mà nói, Lâm Hải đã gặp qua không ít cô hồn dã quỷ, thậm chí ngay cả Địa Phủ âm Thần âm Ti đều gặp, thế nhưng là vừa rồi, hắn thật không có nhìn ra, cái Du Kiếm Bình này đúng là một sợi tàn hồn.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!” Hai mắt Lâm Hải nhất thời nổi lên một làn sương xanh, lần nữa nhìn về phía Du Kiếm Bình, Lâm Hải thình lình phát hiện, thân thể Du Kiếm Bình cơ hồ biến thành trong suốt.

“Quả nhiên là một sợi tàn hồn.” Lâm Hải gật gật đầu, “Hơn nữa, tựa hồ rất nhanh cũng phải tiêu tán.”

“Đúng vậy a.” Du Kiếm Bình thở dài, “Lâm tiên sinh muốn nghe chuyện xưa của ta sao?”

“Mời nói!” Một cái tàn hồn lập tức sẽ hoàn toàn biến mất trên cái thế giới này, Lâm Hải lại như thế nào nhẫn tâm cự tuyệt đây.

“Ta xuất thân từ võ lâm thế gia ở Tây Kinh...” Du Kiếm Bình nhẹ nhàng chậm rãi mở miệng, tựa hồ tiến vào ở trong kí ức xa xưa.

Lâm Hải giữ im lặng, lẳng lặng nghe, rốt cục hiểu rõ thân phận của Du Kiếm Bình.

Nguyên lai, Du Kiếm Bình xuất thân ở Tây Kinh, phụ mẫu đều là người trong võ lâm, lấy ám khí Kim Tiền Tiêu trứ danh, trong giang hồ rất nổi danh, đến đời của ông ta này, càng là ra một cái kỳ tài luyện võ, cũng là Du Kiếm Bình.

Du Kiếm Bình ba tuổi tập võ, tám tuổi trở thành võ giả Nội Kình, ba mươi tuổi đại thành Nội Kình, năm mươi ba tuổi đạt đến Hóa Cảnh, bảy mươi mốt tuổi ngồi xem lá rụng, một lần đốn ngộ, trở thành Tông Sư võ đạo, lấy Thập Nhị Kim Tiền Tiêu quỷ thần khó lường, khiêu chiến các đại tông phái võ lâm cùng cao thủ thiên hạ, không có một địch thủ, danh chấn thiên hạ.

Năm tám mươi chín tuổi, Du Kiếm Bình bỗng nhiên có ngộ hiểu, cảm ứng được cảnh giới cao hơn phía trên Tông Sư, nhưng ông ta lại mơ hồ cảm thấy, cái này đã không thuộc về hàng ngũ võ đạo.

Lại qua ba năm, Du Kiếm Bình mới tại trong một bản cổ tịch tàn khuyết phát hiện, cảnh giới mà chính mình cảm ứng đến, lại là thế giới Đạo Pháp, mà loại đường đi tu luyện của chính mình này, vậy mà gọi là lấy võ nhập đạo!

Đáng tiếc là, quyển sách cổ tàn khuyết kia, chỉ có một ít ghi chép thô thiển, Du Kiếm Bình khổ sở suy nghĩ nhưng cuối cùng vẫn không hiểu được.

Thẳng đến tới gần đại quan trăm tuổi, Du Kiếm Bình mới chải vuốt ra một thứ phương pháp đại khái, nhưng phương pháp này phi thường mạo hiểm, mặc kệ có thành công hay không, Du Kiếm Bình đều có nguy hiểm tính mạng.

Đi qua một phen lựa chọn gian nan, Du Kiếm Bình cuối cùng lựa chọn truy cầu Đại Đạo, đem sinh tử bỏ bên ngoài suy xét, dựa theo phương pháp tự mình tìm tòi, bắt đầu hướng tu luyện Đạo Pháp mà tiến quân.

Quả nhiên, ba ngày sau, Du Kiếm Bình lần nữa đột phá, tiến vào Quy Chân cảnh, mà Du Kiếm Bình lúc này mới biết, cái gọi là cực hạn của võ đạo - Quy Chân cảnh, lại là mở đầu của lấy võ nhập đạo.

Đáng tiếc, ông ta cuối cùng là dựa vào phương pháp do tự mình tìm tòi, trong đó có trăm ngàn chỗ hở, con đường tu hành vốn là nghịch thiên mà đi, mỗi một bước cũng vạn phần hung hiểm, tại trong nháy mắt Du Kiếm Bình đột phá, thực lực tuy tăng trưởng gấp trăm lần không ngừng, nhưng Du Kiếm Bình gặp được một cái bình chướng khó mà vượt qua.

Tẩu hỏa nhập ma!

Thân thể Du Kiếm Bình trong nháy mắt sụp đổ, liền linh hồn cũng tiêu tán theo, Du Kiếm Bình mặt mang tuyệt vọng, loại lực lượng hủy thiên diệt địa vừa mới có được kia, còn không kịp thi triển liền muốn tan thành mây khói, thực sự để ông ta không có cam lòng.

Thời khắc nguy cấp, Du Kiếm Bình vậy mà hóa chưởng làm kiếm, chém xuống một sợi tàn hồn của chính mình, đem phong ấn tại bên trong Kim Tiền Tiêu, vừa mới làm xong đây hết thảy, liền tan đi trong trời đất.

Cho đến hôm nay, Lâm Hải dưới cơ duyên xảo hợp mở ra phong ấn của Kim Tiền Tiêu, ý thức tiến vào bên trong, mới nhìn thấy cái sợi tàn hồn này của Du Kiếm Bình.

“Lâm tiên sinh, công pháp của ta từ khi đại thành, lại không có một cơ hội thi triển liền thân tử đạo tiêu, thực sự không có cam lòng, bởi vậy vừa thấy được ngươi tiến đến, liền không kịp chờ đợi muốn thí nghiệm một chút, mới đột nhiên ra tay với ngươi.”

Lâm Hải gật gật đầu, cuối cùng là hiểu rõ, lần nữa nhìn về phía Du Kiếm Bình, đã có một vẻ kính nể, cũng có một tia đáng thương.

“Ta vốn cho rằng thiên hạ cũng không có người còn là đối thủ của ta, chỉ là không nghĩ tới, Lâm tiên sinh liền có thể né tránh Thập Nhị Kim Tiền Tiêu mạnh nhất của ta dễ như trở bàn tay, mà Đạo Pháp ta lấy cái chết để cầu, cũng chỉ là đường nhỏ, thật sự là thật đáng buồn cười đáng buồn cười a.” Du Kiếm Bình nghĩ đến chỗ này, trong lòng một trận thê lương.

“Phong ấn bị Lâm tiên sinh giải khai, sợi tàn hồn của ta này, cũng sắp tiêu tán.” Thanh âm Du Kiếm Bình bỗng nhiên trầm thấp xuống, lộ ra đau thương thật sâu.

Mà Lâm Hải thì là nhìn lão, sau đó lộ ra một cái mỉm cười cổ quái.

“Thế thì chưa hẳn!”

Chương 508: Buổi sáng nghe hiểu đạo, buổi chiều chết cũng được!

“Ồ? Không biết Lâm tiên sinh là có ý gì?” Du Kiếm Bình kinh ngạc hỏi, tình huống của bản thân lão bây giờ, chính lão là rõ ràng nhất, bây giờ phong ấn bên trên Kim Tiền Tiêu đã phá, tàn hồn của chính mình đã bại lộ giữa thiên địa, chẳng mấy chốc sẽ tan thành mây khói, không có khả năng có loại thứ hai kết quả.

“Nếu như ngươi nguyện ý, ta có thể đem ngươi thu vào trong một cái không gian kỳ dị, để ngươi tiếp tục sinh tồn xuống dưới.” Lâm Hải nói xong, đôi mày không khỏi nhíu một cái.

“Chỉ là sau khi tiến vào không gian kia, sinh tử của ngươi liền do ta thao túng, hơn nữa do thương thế của ngươi quá nặng, chỉ còn một sợi tàn hồn sắp tiêu vong, muốn một lần nữa xuất hiện trên thế gian, ngay cả ta cũng không biết cần có bao nhiêu thời gian.”

Lâm Hải cũng không có lừa lão, liền loại thực lực như Sở Lâm Nhi đó, lâu như vậy, đều không thể từ bên trong Thánh Cảnh đi ra, càng đừng nói tới một cái Du Kiếm Bình vừa mới lĩnh ngộ Đạo Pháp.

“Muốn tiến vào cái không gian này hay không, chính ngươi quyết định đi.” Lâm Hải đem quyền lựa chọn, giao cho Du Kiếm Bình.

“Ha ha ha!” Du Kiếm Bình thoải mái cười một tiếng, sau đó liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Đa tạ Lâm tiên sinh, bất quá chỉ sợ lão phu muốn cô phụ hảo ý của Lâm tiên sinh.”

“Ồ?” Lâm Hải sững sờ, “Ý tứ của Du lão tiên sinh, là cự tuyệt.”

Du Kiếm Bình gật gật đầu, sau đó than nhẹ một tiếng.

“Lâm tiên sinh có thể đã từng nghe qua, buổi sáng nghe hiểu đạo, buổi chiều chết cũng được! Lão phu cả đời truy cầu võ đạo, tại lúc còn sống chân đã đến võ đạo điên phong, càng là lấy võ nhập đạo, đi vào thiên địa mới, tuy tỉnh tỉnh mê mê, nhưng hôm nay đã được Lâm tiên sinh giải nghi hoặc, ước nguyện bình sinh đã đủ.”

“Huống hồ, mấy trăm năm đã qua, thế gian tang thương biến ảo, sớm đã cảnh còn người mất, một sợi tàn hồn của lão phu lại sống chui nhủi ở thế gian, không còn có bất cứ ý nghĩa gì, không bằng tùy theo gió mà đi, tan giữa thiên địa!”

Lâm Hải kinh ngạc nhìn Du Kiếm Bình, bây giờ không có nghĩ đến, Du Kiếm Bình vốn có thời cơ sống sót, nhưng lại lựa chọn tử vong, hồi lâu mới nặng nề gật gật đầu.

“Đã như vậy, ta tôn trọng ý nguyện của lão nhân gia!”

“Ha ha, lão phu lúc sắp chết, còn có thể kết bạn với bậc tuổi trẻ tài tuấn như Lâm tiên sinh, thật sự là may mắn của lão phu a.” Du Kiếm Bình nói, tại bên hông tìm tòi, một cái túi tiền nhỏ tinh xảo, xuất hiện ở trong tay.

“Thời gian của lão phu không còn nhiều, còn có một chuyện, muốn khẩn cầu Lâm tiên sinh, mong rằng Lâm tiên sinh đừng cự tuyệt!” Du Kiếm Bình bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải khom người tới đất, sắc mặt ngưng trọng nói.

“Du lão tiên sinh cứ nói.” Lâm Hải vội vàng đem lão đỡ dậy, nói nói.

Du Kiếm Bình đem túi tiền mở ra, bên trong là mấy chục Kim Tiền Tiêu, mà lại phía trên từng cái đồng tiền, tất cả đều tỏa sáng, lóe ra quang mang ánh vàng rực rỡ.

“Bên trong cái Bách Bảo Nang này, chính là Kim Tiền Tiêu đã giúp ta thành danh thiên hạ, lão phu không muốn để nó theo ta mà đi, mong rằng Lâm tiên sinh đem nó chuyển giao cho hậu nhân của

ta!”

“Hậu nhân của Du lão tiên sinh, ở đâu?” Lâm Hải mở miệng hỏi nói.

“Lão phu nguyên quán ở Tây Kinh, là võ đạo thế gia của Tây Kinh, vẫn có một ít nội tình, cho dù mấy trăm năm đã qua, trừ phi gặp được biến cố cực lớn, nếu không Du gia Tây Kinh hẳn là còn lưu giữ tại thế gian.”

“Du gia Tây Kinh!” Lâm Hải gật gật đầu, “Tốt, Lâm Hải đã nhớ, nếu như Du gia Tây Kinh còn không có tiêu vong theo năm tháng, Lâm Hải nhất định đem Kim Tiền Tiêu của Du lão tiên sinh, giao cho người chủ sự đời này của Du gia.” Lâm Hải trịnh trọng đáp nói.

“Chiêu Kim Tiền Tiêu Pháp này của lão phu, đặc biệt là phương pháp khống chế Thập Nhị Kim Tiền Tiêu sau khi ngộ đạo, đối với Lâm tiên sinh mà nói tuy là đường nhỏ, nhưng ta nghĩ tại võ lâm đương thời, hẳn là cũng xem như một hạng tuyệt kỹ, ít có đối thủ, có thể làm phiền Lâm tiên sinh, cùng truyền cho hậu nhân Du gia của ta hay không?” Du Kiếm Bình lần nữa muốn nhờ nói.

“Có thể!” Lâm Hải rất thẳng thắn đáp ứng nói, Kim Tiền Tiêu Pháp trên tay Du Kiếm Bình, đặc biệt là Thập Nhị Kim Tiền Tiêu sau cùng lấy Đạo Pháp phát ra, liền cả Lâm Hải dựa vào Tật Phong Bộ đều không thể trốn tránh, có thể thấy được là thủ pháp ám khí lợi hại cỡ nào, bản tâm Lâm Hải cũng không muốn để nó chìm xuống mà không có hậu thế.

“Này liền đa tạ Lâm tiên sinh, hiện tại ta liền đem thủ pháp ám khí Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, truyền cho Lâm tiên sinh, xin Lâm tiên sinh chuyển truyền cho người có tài trong Du gia ta!” Nói xong, thân thể Du Kiếm Bình đột nhiên thẳng tắp, sắc mặt trang trọng, một cỗ khí chất của Tông Sư Võ đạo, tự nhiên sinh ra.

“Ám khí chi pháp, coi trọng mắt nhanh tay chuẩn...” Du Kiếm Bình chầm chậm nói tới, một bên giảng giải một bên làm mẫu, đem tuyệt kỹ bình sinh của chính mình, mười phần tường tận biểu hiện ra ở trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải cũng là một mặt trang trọng, hết sức chăm chú vừa nhìn vừa nhớ, một bên nhìn Du Kiếm Bình biểu thị, một bên âm thầm gật đầu, đối với tu vi võ đạo của Du Kiếm Bình, càng phát ra bội phục!

Trọn vẹn hơn một giờ, Du Kiếm Bình mới đưa tất cả kỹ xảo của Kim Tiền Tiêu Pháp biểu thị giảng giải hết, sau đó Du Kiếm Bình mặt mang lo lắng nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm tiên sinh, thời gian còn thừa của ta chỉ đủ để biểu thị một lần, không biết Lâm tiên sinh đã học được mấy thành?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, một mặt thản nhiên.

“Du lão tiên sinh yên tâm, Lâm Hải sẽ không để cho tuyệt học của ngươi mai một, ta đã học được toàn bộ.”

“Cái gì!” Du Kiếm Bình sững sờ, sau đó cười khổ một tiếng.

“Lâm tiên sinh không cần an ủi lão phu, tuy lão phu cũng biết lấy niên kỷ bực này của Lâm tiên sinh, liền có thành tựu này, khẳng định là kỳ tài hiếm có, nhưng dù sao thời gian ngắn ngủi, chỉ cần Lâm tiên sinh học được ba phần, đem truyền cho hậu nhân Du gia, lão phu liền thỏa mãn.”

Lâm Hải lắc đầu, bỗng nhiên vươn tay, từ bên trong Bách Bảo Nang của Du Kiếm Bình, cầm ra một đám Kim Tiền Tiêu.

“Đi!” Cổ tay Lâm Hải bỗng nhiên lắc một cái, nhất thời mấy cái đạo kim quang, trực tiếp đem các nơi yếu huyệt, cùng các đường lui của Du Kiếm Bình, vậy mà tất cả đều phong kín!

Đồng tử của Du Kiếm Bình nhanh chóng co lại, gắt gao nhìn chằm chằm vào mười hai đồng Kim Tiền Tiêu đang ở giữa không trung, đem chính mình vây quanh trong đó, lơ lửng chờ phân phó, một mặt khó có thể tin.

“Cái này, cái này...” Bờ môi Du Kiếm Bình nhúc nhích, vô cùng kinh hãi, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt hiển thị rõ vẻ kích động.

“Ha ha, ha ha ha!” Du Kiếm Bình bỗng nhiên cất tiếng cười to, “Lâm tiên sinh thật sự là kỳ tài đương thời, tuyệt kỹ của lão phu, rốt cục sẽ không thất truyền!”

“Du Kiếm Bình, bái tạ đại ân của Lâm tiên sinh!” Nói xong, hai đầu gối của Du Kiếm Bình vậy mà gập xuống, trực tiếp quỳ xuống với Lâm Hải.

“Du lão tiên sinh không thể!” Lâm Hải kinh hãi, vội vàng đem Du Kiếm Bình nâng đỡ.

Mà Du Kiếm Bình giờ phút này, nắm cánh tay Lâm Hải, nước mắt đã là tuôn đầy mặt.

“Lâm tiên sinh, có thể gặp được ngươi, thật sự là may mắn của lão phu a!”

“Du lão tiên sinh yên tâm, tuyệt kỹ Thập Nhị Kim Tiền Tiêu này, Lâm Hải nhất định sẽ truyền cho hậu nhân của ngươi.” Lâm Hải lần nữa trịnh trọng nói nói, trong lòng đối với Du Kiếm Bình càng phát ra tôn trọng.

Lâm Hải có thể cảm nhận được, bên trong tâm của Du Kiếm Bình, đem võ đạo nhìn so với sinh mệnh còn trọng yếu hơn, cả đời đều vì truy cầu cực hạn của võ đạo mà chạy theo không ngừng, nhìn thấy tuyệt kỹ mà chính mình tu luyện suốt đời, có cơ hội tái hiện tại thế, càng là hướng một người trẻ tuổi như mình quỳ xuống, có thể thấy được địa vị của võ đạo tại bên trong tâm của Du Kiếm Bình.

Đây mới thực là võ giả, đáng giá để Lâm Hải tôn kính!

“Vậy liền xin nhờ Lâm Hải tiên sinh!” Du Kiếm Bình nói xong, lại tiếp tục mở miệng nói, “Lâm tiên sinh lúc truyền nghề, nhất định phải chọn lựa người có tài bên trong hậu nhân Du gia, thà thiếu chứ không ẩu!”

“Lão tiên sinh yên tâm, Lâm Hải tâm lý nắm chắc!” Nếu như hậu nhân Du gia, là đồ làm xằng làm bậy, Lâm Hải đương nhiên sẽ không tương truyền, tuy đáp ứng Du Kiếm Bình, nhưng Lâm Hải cũng không phải loại người cổ hủ, hiểu được tuỳ cơ ứng biến.

“Nếu như thế, tâm nguyện của lão phu đã thành, Lâm tiên sinh, Du mỗ đi!” Câu nói của Du Kiếm Bình rơi xuống đất, mang trên mặt nụ cười vui mừng, hóa thành những điểm sáng lấm ta lấm tấm, tiêu tán ở trước mặt Lâm Hải.

“Ai, Nhất Đại Tông Sư a, cứ như vậy mà tiêu vong.” Lâm Hải cảm khái không thôi, đem Bách Bảo Nang của Du Kiếm Bình cất kỹ, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trở lại trong hiện thực.

“Ừm?” Mới vừa xuất hiện, Lâm Hải liền sửng sốt.

Chương 509: Tâm lý thật khó chịu a!

“Các ngươi đang làm gì?” Không biết từ lúc nào, Tống Phỉ Nhi cùng một đám bằng hữu của nàng ta, đã đến trước mặt Lâm Hải, đem Lâm Hải bao quanh vây vào giữa, sắc mặt từng cái đều cổ quái.

“Hừ, ngươi đừng giả bộ!” Tống Phỉ Nhi tức đến mặt cũng lục, tức giận nói nói.

“Ta giả trang cái gì?” Lâm Hải bật cười một trận, hơi kinh ngạc nói nói.

“Được, Phỉ Nhi, có lẽ là do biểu ca ngươi, thấy được đồ cổ thực sự, nên hưng phấn quá độ.” Bên cạnh là một cái nam sinh toàn thân hàng hiệu, mang theo nụ cười trêu tức nói nói.

“Đúng a, ngươi nhìn hắn cầm đồng tiền trong tay kia xiết chặt bao nhiêu, thật coi làm bảo bối.”

“Các ngươi nói cái gì đó, cái kia của người ta chính là bảo bối đâu, nói không chừng trị giá hơn mấy trăm đây.”

“Đâu chỉ hơn mấy trăm, ta và ngươi cược một mao tiền, đồng tiền này trị giá mấy ngàn!”

“Ta nhìn biểu ca của Phỉ Nhi khẳng định đang nghĩ, cái đồng tiền này, có thể bán hơn mấy ức hay không, từ đó đi đến nhân sinh điên phong đây.”

Những con nhà giàu này, từng cái mang trên mặt nụ cười hí ngược, ồn ào nghị luận đồng tiền trong tay Lâm Hải, mặc cho ai đều có thể nghe ra, ý trào phúng ở bên trong lời kia.

Sắc mặt Lâm Hải dần dần lạnh xuống đến, ánh mắt băng lãnh lần lượt đảo qua những người này.

“Các ngươi nói đúng, đây không phải đồng tiền, mà chính là kim tiền, thật đúng là cái bảo bối!”

Phốc!

“Ha ha ha ha!” Lời nói của Lâm Hải, để những người tuổi trẻ này sững sờ, sau đó nhất thời cũng nhịn không được bắt đầu cười ha ha lên.

“Các ngươi nhìn, ta nói cái gì rồi, hắn thật sự là đem cái đồng tiền này làm bảo.”

“Còn kim tiền đâu, liền xem như kim, có thể đáng bao nhiêu tiền? Mấy trăm? Mấy ngàn?”

“Nói cái gì đó, có lẽ biểu ca của Phỉ Nhi cảm thấy, hẳn là có thể bán mấy trăm vạn, thậm chí mấy ngàn vạn đây.”

Những người tuổi trẻ này, phảng phất nghe được chuyện cười cực lớn, nhao nhao mở miệng trào phúng cười rộ lên.

Trong lòng Lâm Hải một trận hừ lạnh, đối với mấy cái con nhà giàu này xem thường một trận.

“Các ngươi hiểu được cái gì? Cái này chính là tuyệt học cả đời của Nhất Đại Tông Sư, chính là bảo vật vô giá!” Lâm Hải âm thầm lắc đầu, cùng những sinh viên này bèo nước gặp nhau, về sau chỉ sợ cũng không có cái gặp nhau gì, Lâm Hải cũng lười cùng bọn họ nói những thứ này.

“Lâm Hải, ngươi đủ chưa!” Đột nhiên, Tống Phỉ Nhi quát khẽ một tiếng, tức giận đến mức bộ ngực không ngừng chập trùng.

“Ừm?” Lông mày Lâm Hải nhướn lên, trong lòng cười lạnh liên tục, đây là cái ý tứ gì, liền biểu ca đều không gọi.

“Ngươi đừng ở đây làm cho ta mất mặt có được hay không?” Tống Phỉ Nhi tức đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, hướng phía Lâm Hải nhỏ giọng nói nói.

“Làm ngươi mất mặt? Có ý tứ gì?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Hừ, ngươi còn nói!” Tống Phỉ Nhi thấy Lâm Hải vậy mà còn lạnh nhạt như thế, nhất thời càng tức giận đến không được.

“Không biết ngươi từ chỗ nào tìm đến một cái đồng tiền mẻ như vậy, còn cầm trong tay nhìn nhập thần như vậy, chúng ta nhiều người như vậy gọi ngươi, ngươi không thèm để ý, lại còn coi bảo bối, ngươi là muốn tiền muốn điên đi!”

“Ồ? Nguyên lai là dạng này.” Lâm Hải giờ mới hiểu được, ban nãy chính mình đem ý thức tiến vào trong phong ấn mà Du Kiếm Bình lưu lại, Tống Phỉ Nhi cùng người tới gọi mình, chính mình lại không có nghe được.

“Trách không được phản ứng lớn như vậy, xem ra cũng không thể trách nàng ta hết được.” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hướng phía Tống Phỉ Nhi áy náy cười một tiếng, “Phỉ Nhi, xin lỗi a.”

“Hừ!” Thấy Lâm Hải xin lỗi, Tống Phỉ Nhi tức đến hừ lạnh một tiếng, đầu nghiêng sang một bên.

“Được rồi, Phỉ Nhi, biểu ca ngươi hẳn là cũng không phải cố ý.” Lúc này, một nữ hài dáng dấp ngọt ngào, mặt có chút trẻ con, đi tới kéo lại cánh tay Tống Phỉ Nhi, an ủi nói.

“Tốt, đừng đề cập tới việc này nữa, chúng ta không phải mới vừa nói đi ca hát sao?” Lúc này, một cái nam hài ăn mặc âu phục, mang theo kính mắt gọng vàng đứng ra, nói nói.

“Hiện tại cũng chậm trễ một giờ, chúng ta nhanh lên đường đi.”

“Tốt, đi ca hát!”

“Đi tới, đi tới!”

Tống Phỉ Nhi lúc này mới liếc nhìn Lâm Hải một chút, hơi khẽ cau mày.

“Chúng ta đi ca hát, ngươi có đi hay không?”

“Ta không đi, các ngươi đi thôi.” Lâm Hải lắc đầu.

Tống Phỉ Nhi do dự một chút, miệng mở mở, cuối cùng vẫn là mở miệng nói nói.

“Nếu không ngươi đi cùng chúng ta đi.”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, những người này chính mình không nhận ra cái nào, Tống Phỉ Nhi mặc dù là biểu muội của mình, nhưng thái độ đối với mình cũng lãnh đạm, chính mình cùng bọn họ có cái gì để chơi.

Vừa muốn mở miệng cự tuyệt, không nghĩ Tống Phỉ Nhi lại mở miệng lần nữa.

“Không được, ngươi vẫn là theo ta đi đi, ta sợ đem một mình ngươi vứt xuống, cha ta biết rõ, có thể sẽ mắng ta.”

“Đúng vậy a, cùng đi chứ.” Cô gái bên cạnh Tống Phỉ Nhi, gọi là Sở Yến, cười một tiếng lộ ra hai núm đồng tiền nhỏ bé, cũng hướng phía Lâm Hải nói nói.

Lâm Hải nhướng mày, thật sự là không quá tình nguyện.

“Coi như ngươi giúp ta, được không? Ngươi không đi, ta cũng không cách nào cùng bằng hữu của ta đi chơi.” Tống Phỉ Nhi mở miệng lần nữa, mang trên mặt một tia không kiên nhẫn.

“Vậy được đi.” Lâm Hải ngẫm lại, vẫn là đáp ứng.

“Nói xong chưa, nói xong thì mau đi đi.” Nam sinh cầm đầu kia gọi là Cố Nhất Minh, thấy Lâm Hải lằng nhà lằng nhằng, nhất thời cũng hơi không kiên nhẫn.

Mọi người lúc này mới cười nói, hướng phía mấy chiếc xe sang trọng ở ven đường đi đến.

“Ta muốn ngồi xe của Phỉ Nhi!”

“Ta cũng vậy, xe của Phỉ Nhi rất huyễn khốc!”

Mấy cái cô gái trực tiếp tiến vào chiếc xe đua Porsche của Tống Phỉ Nhi, mà những người khác, cũng là mấy người một đám, ngồi lên mấy chiếc xe khác, vừa vặn đem chỗ trên xe cũng ngồi đầy.

Không mất một chút thời gian, liền thừa mỗi Lâm Hải lẻ loi trơ trọi đứng tại trước xe.

“Ai u, không có ý tứ a, đem biểu ca ngươi cho quên.” Trên xe Tống Phỉ Nhi, mấy cái cô gái cười cười nói nói, lại không có một cái nào xuống xe, cho Lâm Hải vị trí.

“Nếu không, ta đi xuống đi, để biểu ca ngươi ngồi chỗ này.” Sở Yến do dự một chút, liền muốn xuống xe, lại bị một cái nữ hài trang điểm đậm đặc bên cạnh giữ chặt.

“Yến nhi, đừng a, ngươi an vị bên cạnh ta, ta thích dựa vào ngực lớn của ngươi.”

“Ngươi đi chết đi! Nói cái gì đó!” Sở Yến bị nói, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ bừng.

Tống Phỉ Nhi thấy còn thừa Lâm Hải không có xe ngồi, cũng là hơi khẽ cau mày, thế nhưng là nàng ta lại không thể làm cho những người bạn này của mình xuống xe a, tâm lý nhất thời không biết làm sao bây giờ tốt.

“Uy, biểu ca Phỉ Nhi, nếu không chính ngươi đón xe đi thôi, hội sở Cửu Long Thương Vụ, theo tài xế xe taxi nói một tiếng, tất cả đều biết rõ.” Cố Nhất Minh thò đầu ra, hướng phía Lâm Hải có chút không kiên nhẫn nói nói.

“Được thôi, các ngươi đi trước đi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Đi thôi, đi thôi!” Mấy chiếc xe kêu gọi, tuần tự rời đi.

“Không có ý tứ a, ngươi cầm lấy đi đón xe đi.” Tống Phỉ Nhi cũng cảm thấy có chút áy náy, móc ra một tờ tiền đỏ, đưa cho Lâm Hải.

"Ha ha, không cần." Lâm Hải lắc đầu một trận, chính mình thiếu chút tiền đón xe này sao?

Tuy Lâm Hải cũng biết, Tống Phỉ Nhi không có ý tứ gì khác, khả năng chỉ là muốn biểu đạt một chút áy náy, nhưng cảm giác cho người ta, lại hết sức không tốt, tựa hồ lộ ra một cỗ vũ nhục nhàn nhạt.

Chí ít Lâm Hải thì cho là như vậy!

"Ngươi sẽ không đi chứ?" Tống Phỉ Nhi hồ nghi liếc nhìn Lâm Hải một chút, nếu như Lâm Hải không đi, nàng ta chơi cũng chơi không vui!

"Yên tâm đi, ta nói chuyện luôn luôn giữ lời."

"Vậy được đi." Tống Phỉ Nhi nhíu nhíu mày, thấy Lâm Hải không cần tiền, cũng không tiếp tục kiên trì nữa.

"Chúng ta liền đi trước, ngươi nhanh một chút!"

Nói xong, Tống Phỉ Nhi đạp cần ga, xe nhanh chóng đi.

Lâm Hải đứng tại chỗ, buồn cười một trận.

Mẹ nó, tâm lý thật khó chịu a!

Chương 510: Ta rất xem trọng ngươi u!

Lâm Hải thở dài, một mặt phiền muộn.

Hắn từ nội tâm là thật không muốn cùng một chỗ với những phú nhị đại này, nhưng đã đáp ứng Tống Phỉ Nhi, cũng không thể đổi ý a.

“Quên đi, nếu quả thật cùng Tống Phỉ Nhi chơi cứng, để cậu biết rõ, cậu khả năng cũng sẽ không vui.” Không nhìn người khác, chỉ nhìn mặt mũi cậu, Lâm Hải cũng chỉ đành nhẫn.

“Về sau, bọn họ chơi bọn họ, ta làm chuyện của ta là được.”

Nghĩ thông suốt xong, Lâm Hải đi vào ven đường, chuẩn bị cản một chiếc xe taxi, thế nhưng lưu lượng người ở quảng trường Huyền Thịnh phi thường lớn, Taxi đến một cỗ liền bị người đoạt đi, Lâm Hải chờ nửa ngày, cũng không chờ thêm được.

Đúng lúc này, một chiếc xe đua Lamborghini màu hồng, bỗng nhiên đứng ở trước mặt Lâm Hải.

“Lâm tiên sinh, ngươi muốn đi chỗ nào a?” Cửa sổ xe hạ xuống, Vân Tuệ Nhi nhô đầu ra.

“Là ngươi a, ta qua hội sở Cửu Long Thương Vụ.” Lâm Hải cười đáp nói.

“Trùng hợp như vậy, ta vừa vặn đi ngang qua, lên xe ta đưa ngươi đi qua đi.”

“Vậy liền làm phiền ngươi.” Lâm Hải cười cười, sau đó mở cửa xe lên xe.

“Không cần khách khí!” Vân Tuệ Nhi cười cười, bỗng nhiên đạp cần ga, xe sưu cái liền lao ra ngoài.

“Ta dựa vào!” Quán tính cực lớn, để trên thân Lâm Hải bỗng nhiên ngửa về sau một cái, áp sát vào bên trên lưng ghế của xe.

“Ngươi cái này là chuẩn bị chơi đua xe thành thị a?” Lâm Hải nói đùa nói.

Vân Tuệ Nhi lái xe, thật sự là lái quá nhanh, không ngừng lạng tránh vượt qua mỗi cái xe trên đường, kỹ xảo lái xe cao siêu, đem

Lâm Hải nhìn mà sửng sốt một chút.

“Hắc hắc, kỹ thuật lái xe của ta tạm được không?” Vân Tuệ Nhi ngòn ngọt cười, sau đó một cái đánh lái, lần nữa nhanh chóng vượt qua trên đường.

“Vụng trộm nói cho ngươi a, ta thế nhưng là ở trong hội đua xe lòng đất, là Bạch Mẫu Đơn nổi danh nha.” Vân Tuệ Nhi bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, xinh xắn hướng phía Lâm Hải nháy mắt.

“Ách... Hội đua xe lòng đất?” Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Vân Tuệ Nhi một chút, một mặt thật không thể tin, nữ hài xinh đẹp thanh tú như vậy, lại là cái hội đua xe?

Lắc đầu, Lâm Hải thực sự có chút không nghĩ ra, loại tiểu thư khuê các như Vân Tuệ Nhi này, làm sao lại ưa thích loại trò chơi kích thích kinh hiểm như đua xe.

“Đến!” Tuy kỹ thuật lái xe của Vân Tuệ Nhi phi thường tốt, nhưng dù sao cũng là tại thành thị, lại nhanh cũng nhanh hơn không nhiều lắm, dùng mười mấy phút, mới đưa xe lái tới cửa hội sở Cửu Long Thương Vụ.

Lâm Hải xuống xe, lần nữa hướng phía Vân Tuệ Nhi nói tiếng cảm ơn.

Vân Tuệ Nhi cười cười, hướng phía Lâm Hải khoát khoát tay, “Đừng quên, tám giờ tối a, đến lúc đó ta điện thoại cho ngươi.”

Nói xong, Vân Tuệ Nhi đạp cần ga, xe lượn vòng một cái xinh đẹp, thay đổi phương hướng, mang theo tiếng oanh minh rời đi.

“Đậu phộng! Mau nhìn, Lamborghini!” Đúng lúc này, bên đường dừng xe, có mấy chiếc xe dừng lại, bọn Cố Nhất Minh cùng Tống Phỉ Nhi lần lượt đi tới.

“Đó là Lamborghini Aventador, hơn 8 triệu đâu!”

“Trời ạ, ta lúc nào mới có khả năng mua được một chiếc xe như thế?”

Ánh mắt của bọn họ, tất cả đều bị chiếc Lamborghini mà Vân Tuệ Nhi vừa mới lái đi hấp dẫn qua, bên trong từng cái ánh mắt lóe ra quang mang hưng phấn hâm mộ.

“Ừm?” Một mực nghị luận đi tới cửa, bọn họ mới phát hiện Lâm Hải đã đợi tại chỗ này, không khỏi nhao nhao lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Đây không phải là biểu ca của Phỉ Nhi sao, ngươi làm sao so với chúng ta còn đến sớm hơn vậy?”

“Lại nói, Taxi hiện tại, đều là bay sao?”

Mấy người cũng là có chút khó tin, bọn họ thế nhưng là xuất phát sớm hơn Lâm Hải, hơn nữa bọn họ cũng biết, Taxi bên quảng trường Huyền Thịnh kia là khó bắt, cũng nghĩ đến Lâm Hải làm sao cũng phải đến chậm hơn mười mấy hai mươi phút so với bọn họ.

Nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải so với bọn họ đến còn sớm hơn.

Tống Phỉ Nhi kinh ngạc nhìn Lâm Hải, cũng là một trận kỳ quái.

“Ngươi làm sao so với chúng ta còn đến nhanh hơn?”

“Há, vừa vặn gặp được người bằng hữu, lái xe đưa ta tới, xe lại là xe đua, cho nên rất nhanh.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Hứ, còn xe đua đâu, coi như xe đua tại trong thành phố cũng lái không nổi a.”

“Đúng a, hơn nữa xe đua đều sang quý, ngươi tại Tây Kinh còn nhận biết bằng hữu lái xe thể thao sao?”

“Ngươi sẽ không nói, chiếc Lamborghini màu hồng vừa mới kia, cũng là bằng hữu của ngươi a?”

Lâm Hải mới mở miệng, những con nhà giàu này đã nhao nhao mở miệng mỉa mai nói, bọn họ đã từ trong miệng Tống Phỉ Nhi, biết rõ nguồn gốc xuất thân của Lâm Hải, chỉ là một cái hài tử nông thôn ở thành phố Giang Nam, lại chưa quen cuộc sống nơi thành phố Tây Kinh, làm sao có thể có bằng hữu lái xe thể thao?

“Đúng a, kia chính là bằng hữu của ta, vừa mới chính là nàng ta, lái chiếc Lamborghini kia đưa ta tới.” Lâm Hải cười nói, một chiếc Lamborghini mà thôi, rất hiếm có sao?

Phốc!

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải không nghĩ tới, chính mình nói một câu, nhất thời để bọn họ cười đến càng thêm điên cuồng lên.

“Ai u, chết cười ta, các ngươi vừa rồi nghe được hắn nói cái gì sao? Hắn thật đúng là nói chiếc Lamborghini kia là đưa hắn tới.”

“Không được, ta cười đến đau bụng, ta nói Phỉ Nhi, cái biểu ca này của ngươi, cái khác ta không biết, nhưng mức độ thổi ngưu bức xem như nhất tuyệt a.”

“Ha ha, ngươi nhìn hắn đang cười đấy, biểu tình kia liền cứ như sự thực đúng là như hắn nói vậy.”

Cố Nhất Minh cầm đầu, nhìn bộ dáng Lâm Hải một mặt bình tĩnh mỉm cười, mặc dù không có hùa theo châm chọc, nhưng nồng đậm khinh thường trên mặt này, cũng đã hết sức rõ ràng.

“Xuất thân không được, có thể phấn đấu, nhưng hư vinh như thế này, cũng có chút không lộ ra.” Cố Nhất Minh âm thầm lắc đầu, đối Lâm Hải càng thêm chẳng thèm ngó tới.

Chỉ có Sở Yến nháy mắt mấy cái, một mặt ngạc nhiên.

“Biểu ca Phỉ Nhi, ngươi nói là thật nha, chiếc Lamborghini kia, thật sự là đưa ngươi tới?”

“Đúng a.” Lâm Hải cười cười, nhìn Sở Yến mặc kệ là biểu lộ hay là ngữ khí, cũng cùng những người khác không giống nhau, hoàn toàn không có một tia dấu vết trêu đùa trào phúng, Lâm Hải không khỏi sinh ra một tia hảo cảm đối với cô gái này.

“Bằng hữu của ngươi thật lợi hại a, có thể lái xe đắt như vậy.” Sở Yến một mặt hâm mộ, bọn họ đám người này, tuy trong nhà cũng đều là không phú thì quý, mua chiếc Lamborghini không nói chơi, nhưng đó cũng là tiền tài của gia tộc, cá nhân bọn họ, còn không có một cái nào có thể lái loại xe cấp bậc kia.

Ở đây xe tốt nhất, kỳ thực cũng chính là chiếc Porsche kia của Tống Phỉ Nhi, cho dù là Cố Nhất Minh cầm đầu, bất quá cũng là lái một chiếc BMW X5 mà thôi.

“Rất đắt sao? Giá cả bình thường đi.” Lâm Hải cười nói, lấy tài sản hiện tại của hắn, một cỗ Lamborghini không đến ngàn vạn, thật đúng là không tính là đồ vật đắt đỏ gì.

“Ta qua, biểu ca đến từ thành phố Giang Nam, cũng là không đồng nhất a, liền Lamborghini cũng bình thường.”

“Đúng vậy a đúng vậy a, người ta thế nhưng là từ nông thôn lớn thành phố Giang Nam đến, khẳng định so với loại địa phương nhỏ Tây Kinh của chúng ta này có tiền hơn, đúng rồi, biểu ca lái cái xe gì a?”

“Để ta đoán một chút a, ta đoán biểu ca lái khẳng định là Tam Mã Xa, một mở tút tút tút, điên lão thoải mái, ha ha ha!”

Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại gây nên một trận chế giễu của những người này, theo bọn họ nghĩ, cái Lâm Hải này ngưu bức thổi, thật sự là có chút quá giả.

Mà Tống Phỉ Nhi giờ phút này đã tức xanh cả mặt.

“Mất mặt, thật sự là quá mất mặt! Nhà mình tại sao có thể có cái thân thích như thế! Xuất thân ti tiện coi như thôi, còn có thể thổi như thế, để cho mình tại trước mặt bằng hữu, một chút mặt mũi đều không có.”

Lâm Hải nhìn từng cái gương mặt chế giễu của bọn họ, sắc mặt cười nhạt một tiếng.

“Một đám tiểu thí hài không biết trời cao đất rộng, thật sự là không có ý nghĩa a.”

Nhìn Lâm Hải còn tại chỗ này một mặt khinh thường lắc đầu, lửa giận trong lòng Tống Phỉ Nhi càng lớn hơn.

“Ngươi không thổi ngưu bức có thể chết a!” Tống Phỉ Nhi mất mặt, đối với Lâm Hải rất không khách khí quát lớn một câu, sau đó hướng phía những cái bằng hữu cười ngửa tới ngửa lui kia, xấu hổ cười một tiếng.

“Được, đừng làm rộn, đi vào nhanh một chút đi.”

“Tốt tốt tốt, không thấy biểu ca người ta là liền Lamborghini cũng chướng mắt sao, chúng ta làm sao dám đi vào trước, biểu ca vào trước, biểu ca vào trước đi!” Mấy cái con nhà giàu lại bắt đầu ồn ào, hướng phía Lâm Hải đùa cợt cười nói.

“Không tệ, rất có lễ phép a, ta rất xem trọng ngươi u!” Nào biết, Lâm Hải ném câu nói tiếp theo, thẳng thắn đi vào trước.

“Ách...” Tiếng cười của đám con nhà giàu này trong nháy mắt ngừng, một mặt dở khóc dở cười.

“Đần độn, thật sự là một điểm tự mình hiểu lấy đều không có.” Lắc đầu, bọn họ cũng đầy vẻ khinh bỉ đi theo vào, chỉ là Tống Phỉ Nhi đi tại một bên sau cùng, khuôn mặt nhỏ đã thành màu gan heo!

Chương 511: Phòng Hoàng Gia số bảy

Hội sở Cửu Long Thương Vụ, sửa sang tráng lệ, mười phần xa hoa, để cho người ta vừa tiến đến liền cảm nhận được một loại tôn quý, nếu như là giai cấp tiền lương phổ thông, đoán chừng chỉ là đứng tại cái chỗ này, liền sẽ sinh ra một loại áp lực cùng tự ti thật sâu.

“Cũng không tệ lắm, chỉ từ trình độ xa hoa, có thể so sánh cùng Vàng Son Lộng Lẫy của chính mình.” Lâm Hải đứng ở đại sảnh, chắp tay sau lưng xem chừng bốn phía, trong lòng âm thầm gật đầu.

Những cái phú nhị đại sau lưng kia, thấy Lâm Hải sau khi đi vào bỗng nhiên dừng lại, sau đó giống Lưu bà ngoại tiến vào Đại quan viên, chỗ này nhìn vài lần, chỗ kia nhìn vài lần, nhất thời lộ ra một trận xem thường.

“Đồ nhà quê cũng là đồ nhà quê, chỉ là vừa vào đại sảnh, liền mắt trợn tròn.” Mọi người nhao nhao bĩu môi.

“Thế nào, biểu ca, chưa từng tới loại hội sở này a?” Một cái nam sinh mang theo giọng điệu trêu chọc, khinh thường nói nói.

“Ừm, xác thực lần đầu tiên tới.” Lâm Hải một bên vừa quan sát, một bên gật gật đầu, nhàn nhạt nói nói.

Loại hội sở thương vụ có tính chất ăn chơi này, Lâm Hải thật đúng là lần đầu tiên tới.

“Hứ! Làm sao không trang, vừa rồi còn khoác lác Lamborghini cũng không để tại trong mắt, thật có tiền như vậy, thì liền hội sở thương vụ cũng chưa từng tới sao?” Lâm Hải trả lời, nhất thời để những người sau lưng này, càng thêm miệt thị.

Cố Nhất Minh càng là âm thầm lắc đầu, cái dạng nhìn quanh bốn phía như Lâm Hải kia, để lòng khinh thị của y đối với Lâm Hải càng nặng, bất quá y không có giống như những người khác, đối với Lâm Hải nói ra lời mỉa mai.

Y thấy, loại xuất thân từ hạ tầng như Lâm Hải này, chưa thấy qua người trong các mặt xã hội gì, cuối cùng vẫn không phải là người của một cái thế giới cùng y, giễu cợt trào phúng hắn, ngược lại không duyên cớ hạ thấp thân phận của mình.

“Được, chúng ta đi vào đi, ở trên đường ta đã tự mình gọi điện thoại cho lão tổng ở đây, gian phòng đã an bài tốt, là phòng Hoàng Gia số bảy ở lầu ba!” Nói xong, không đợi những người khác người có phản ứng, Cố Nhất Minh đã dẫn đầu cất bước, tại dưới dẫn dắt của nhân viên phục vụ, đi vào thang máy.

“Oa, lão tổng bọn họ tự mình an bài gian phòng? Nhất Minh ngươi quá có mặt mũi.”

“Đúng vậy a, ta cùng ta cha tới qua rất nhiều lần, liền mặt lão tổng của bọn họ, cũng gặp không được đây.”

“Uy, các ngươi không nghe rõ Nhất Minh nói là cái gian phòng nào sao? Phòng Hoàng Gia số bảy a!”

“Nghe nói chỉ có khách nhân thân phận cao quý, mới có thể đi vào hệ liệt phòng Hoàng Gia!”

Trong thang máy, những nam hài nữ hài này một mặt kích động, hiển nhiên cũng không nghĩ tới, sẽ tiến vào trong hệ liệt phòng Hoàng Gia của truyền thuyết.

“Các vị nói rất đúng, hệ liệt phòng Hoàng Gia của hội sở chúng ta, đồng dạng không mở ra cho người ngoài, chỉ dùng để chiêu đãi khách nhân tôn quý.” Phục vụ viên dáng người cao gầy, tướng mạo tuấn mỹ, mặt mỉm cười, đem lời nhận lấy.

“Oa, nguyên lai truyền thuyết đều là thật, Nhất Minh ngươi thực ngưu bức!”

“Chúng ta tính toán là theo chân Nhất Minh được nhờ.”

“Đúng vậy a, đúng a!”

Những nhị đại này tuy trong nhà đều có chút của cải, nhưng phụ mẫu bọn họ đại bộ phận đều là con người giá trị mấy trăm mấy ngàn vạn, tại thành phố Tây Kinh mà nói, căn bản không tính là cái gì, bình thường nào có tư cách tiến vào hệ liệt phòng Hoàng Gia?

Bởi vậy, bên trên từng cái gương mặt cũng lộ ra biểu lộ kích động hưng phấn, phảng phất được tiến vào phòng phòng Hoàng Gia số bảy, là một sự tình sung sướng cỡ nào, thậm chí ngay cả sắc mặt Tống Phỉ Nhi cũng ửng đỏ, hô hấp hơi khẩn trương lên.

“Không có gì, chỉ là sự tình một cuộc điện thoại mà thôi.” Cố Nhất Minh giả ra một mặt hững hờ, nhưng thấy biểu lộ kinh ngạc hâm mộ của các bằng hữu mình, trong lòng cũng phi thường đắc ý.

Ánh mắt trong lúc vô tình đảo qua trên thân Lâm Hải, đã thấy Lâm Hải một mặt bình tĩnh, đang chơi điện thoại di động, Cố Nhất Minh nhàn nhạt lắc đầu.

“Đây là đang che giấu tự ti trong lòng sao?”

Lâm Hải rất nhạy cảm cảm giác được ánh mắt của Cố Nhất Minh, không tự chủ được ngẩng đầu một cái, vừa vặn cùng y bốn mắt nhìn nhau.

Lâm Hải trước đó đang trò chuyện Weachat cùng Liễu Hinh

Nguyệt, cũng không biết Cố Nhất Minh tại sao lại nhìn chính mình, liền hướng phía y khẽ mỉm cười gật gật đầu.

“Bộ dáng rất bình tĩnh?” Cố Nhất Minh hồ nghi liếc nhìn Lâm Hải một chút, y từ trong ánh mắt của Lâm Hải, cũng không nhìn thấy tâm tình như trong suy nghĩ của chính mình, không có gấp gáp hoặc tự ti, cũng không có hưng phấn cùng kích động như các bằng hữu của mình.

Ánh mắt Lâm Hải thanh tịnh trong suốt, thật giống như, đang trải qua một chuyện cực kỳ nhẹ nhõm bình thường vậy.

“Chẳng lẽ hắn còn không có biết rõ ràng, cái phòng Hoàng Gia số bảy này là có ý vị như thế nào sao?” Lâm Hải bình tĩnh, để trong lòng Cố Nhất Minh không khỏi có chút khó chịu.

“Đúng, biểu ca, ngươi đoán chúng ta muốn đi phòng Hoàng Gia số bảy, phí phòng là bao nhiêu tiền?” Ra khỏi thang máy, Cố Nhất Minh dường như vô ý hướng phía Lâm Hải hỏi.

Không biết bắt đầu từ người nào, những người này cũng rất có ăn ý bắt đầu gọi Lâm Hải là biểu ca, chỉ là cái âm thanh biểu ca này, tại trong miệng bọn họ, là đại biểu thân thích đến từ nông thôn nghèo. Còn những cái nam nữ nhà giàu kích động tràn đầy bên cạnh kia, cũng từng cái đem lỗ tai dựng thẳng lên đến, hiển nhiên cũng đối với giá cả của phòng hệ liệt Hoàng Gia này, cảm thấy rất hứng thú.

Lâm Hải sững sờ, hắn không rõ ràng cái tiêu phí này a, bất quá nhìn bên trong này tu sửa xa hoa như thế, từ bên trong câu chuyện mà bọn họ vừa mới nói, cũng có thể nghe ra, cái phòng Hoàng Gia số bảy mà bọn họ muốn đi này, tựa hồ thật không đơn giản, không phải người bình thường có thể qua.

Dạng này vừa phân tích, vậy cái phí phòng này, tuyệt đối không tiện nghi.

“Đến có năm sáu ngàn a?” Lâm Hải tận lực đem giá cả nói cao một chút.

Người bên cạnh lập tức hướng phía Cố Nhất Minh nhìn lại, muốn biết, Lâm Hải đoán có đúng hay không.

“Năm sáu ngàn? Ha ha.” Cố Nhất Minh khẽ cười nhẹ một tiếng, không hề nói tiếp.

Còn phục vụ viên dẫn đường bên cạnh là mỉm cười, mở miệng nói nói.

“Trong phòng Hoàng Gia, phòng số một giá cả cao nhất, số mười thấp nhất, giá cả phòng Thất Hào trung bình, là sáu vạn tám!”

“Trời của ta a, mắc như vậy!”

“Sáu vạn tám! Đây vẫn chỉ là phí phòng!”

Những con nhà giàu này cũng coi là thấy qua việc đời, trong nhà đều có không ít tài sản, nhưng dù vậy, bọn họ vẫn là kinh hãi há to mồm, một mặt thật không thể tin.

Liền Lâm Hải ở một bên nghe, cũng không khỏi sững sờ, cảm giác cái giá tiền này thật sự là cao có chút không hợp thói thường.

“Phí phòng cao như vậy, bình thường có thể có người tới sao?” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, nhất thời cảm thấy có vô số ánh mắt xem thường, rơi vào trên người mình.

“Xin nhờ, cái gì gọi là có người có thể tới? Làm sao có thể có nhiều người đến như vậy, đây là nơi ngươi muốn tới thì tới được sao?”

“Đúng đấy, trước đó không phải đã nói sao, cái phòng hệ liệt Hoàng gia này bình thường là không mở ra, chỉ để tiếp đón khách nhân tôn quý sao, nếu như là hộ bạo phát, coi như ngươi có nhiều tiền hơn, cũng không đến được.”

“Lại nói, chúng ta cũng chính là dính ánh sáng của Nhất Minh a, nhất là ngươi a, biểu ca.”

Tống Phỉ Nhi ở một bên, đôi mi gắt gao nhíu lên, một mặt không vui, cố ý đi chậm lại mấy bước, lôi kéo y phục của Lâm Hải.

“Ừm? Làm sao?” Lâm Hải dừng bước lại, một mặt mờ mịt.

“Xin nhờ, ngươi không hiểu thì có thể bớt tranh cãi hay không, làm trò cười cho người khác chết.” Tống Phỉ Nhi bất mãn trừng Lâm Hải một chút, thở phì phì đi theo đám người đi vào.

“Ha ha.” Lâm Hải không còn gì để nói, “Tốt a, vậy dứt khoát chính mình không nói lời nào, dù sao cùng bọn họ cũng không có lời nào để nói.”

Thấy mọi người cũng tiến vào phòng, Lâm Hải cũng chỉ đành đi theo vào.

“Cũng không gì hơn cái này đi.” Sau khi đi vào, Lâm Hải dò xét một phen, xác thực rất rộng rãi, rất xa hoa, nhưng cũng chỉ thế thôi.

Sau khi mọi người đi vào, đã bắt đầu tốp năm tốp ba ngồi cùng một chỗ, điểm ca thì điểm ca, nói chuyện phiếm khoác lác thì nói chuyện phiếm khoác lác, càng có mấy đôi nam nữ ôm nhau ngồi cùng một chỗ, tràng diện lập tức bắt đầu náo nhiệt vui mừng lên.

Lâm Hải thì là tìm sang bên nơi hẻo lánh lớn nhất, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, chơi lên điện thoại di động, hiển nhiên hắn không hòa nhập được vào cái vòng này, mà hắn cũng không muốn dung nhập.

Leng keng!

Vừa đem Weachat mở ra, lập tức thu đến một cái tin tức, Lâm Hải mở ra xem.

“A? Lại là lão?”

Chương 512: Thổ lộ.

Nam Cực Tiên Ông: Đạo hữu, ngày mừng thọ của Vương Mẫu Nương Nương, lập tức liền muốn tới, thuốc lá Trung Hoa của ngươi, cũng chuẩn bị kỹ càng a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cho đi đi, sớm liền chuẩn bị tốt, ngươi tùy thời muốn, thì tùy thời cho ngươi!

Lâm Hải đã sớm dựa theo số lượng mà Nam Cực Tiên Ông muốn mua sắm tốt, trước khi đến Tây Kinh, đã để toàn bộ vào bên trong Thánh Cảnh, chỉ cần Nam Cực Tiên Ông đem điểm Công đức giao đến, lập tức liền có thể phát qua.

Nam Cực Tiên Ông: Tốt nhất là thế, có thể ngàn vạn không dám có cái chỗ sơ suất gì a.

Nam Cực Tiên Ông lại dặn đi dặn lại một lần nữa, mới vội vàng tiếp tục chuẩn bị cho Hội Bàn Đào.

Mà lúc này, những con nhà giàu trong phòng này, đã bắt đầu vui sướng hát lên, mọi người ngươi vừa hát thôi ta đăng tràng, có uyển uyển dễ nghe, có gào khóc thảm thiết, chơi cực kỳ vui vẻ, hết lần này tới lần khác cũng không ai có chào hỏi Lâm Hải qua ca hát.

Thậm chí ngay cả Tống Phỉ Nhi, cũng cùng hai nữ hài thân mật ngồi cùng một chỗ, vừa nói vừa cười lấy, thỉnh thoảng đi lên xướng một khúc, nhưng căn bản không đến để ý tới Lâm Hải một câu nào.

Rất hiển nhiên, Lâm Hải đã bị bài xích ở bên ngoài.

Bất quá Lâm Hải ngược lại là không để ý, hắn ngược lại là ước gì những người này đừng đến phiền nhiễu chính mình đâu, thân phân địa vị cùng thực lực tự thân mà Lâm Hải đạt được sau khi đề bạt, tựa hồ tâm tính cả người cũng thành thục không ít.

Tuy nhiên bên trên số tuổi, Lâm Hải so với những người này lớn không hơn mấy tuổi, nhưng Lâm Hải giờ phút này nhìn bọn họ, làm thế nào cũng có một loại cảm giác đang nhìn con nít ranh này.

Nói trắng ra chính là, ngây thơ, ấu trĩ!

“Phỉ Nhi, hai ta hợp xướng một khúc a?” Lúc này, Cố Nhất Minh bỗng nhiên tiến đến trước mặt Tống Phỉ Nhi, một mặt ôn nhu nói nói.

Tống Phỉ Nhi được nghe liền đỏ mặt lên, có chút thẹn thùng, còn bạn gái bên cạnh lại làm theo bắt đầu ồn ào.

“U, Nhất Minh hôm nay chủ động như thế a?”

“Phỉ Nhi, ngươi còn không mau qua a, ngươi nếu không qua, ta có thể đi a.”

Mấy cái bạn gái cười đùa xô xô đẩy đẩy, đem Tống Phỉ Nhi đẩy lên bên người Cố Nhất Minh.

“Hát cái gì a?” Tống Phỉ Nhi mắc cỡ đỏ mặt, liếc nhìn Cố Nhất Minh một chút, bên trong ánh mắt mang theo một cỗ vui mừng.

“Nếu không liền hát một bài ‘Người yêu tri tâm’ đi.” Cố Nhất Minh nói, bỗng nhiên giữ chặt tay nhỏ của Tống Phỉ Nhi, đi đến trước sân khấu.

“Ái chà chà, cũng dắt tay á!”

“Nhất Minh, ngươi đây là muốn thổ lộ với Phỉ Nhi sao?”

“Nam tài nữ mạo, không bằng cùng một chỗ đi.”

“Cùng một chỗ, cùng một chỗ, cùng một chỗ...”

Mọi người nhất thời đi theo ồn ào lên, tiếng gọi ầm ĩ, tiếng hô khẩu hiệu không ngừng, khiến cho khuôn mặt nhỏ của Tống Phỉ Nhi lập tức đỏ bừng đến cổ, không khỏi đem tay bị Cố Nhất Minh nắm chặt, cố rút trở về.

Chỉ là, Cố Nhất Minh lại nắm quá chặt chẽ, căn bản không cho nàng ta tránh thoát.

“Tốt, mọi người yên tĩnh một chút!” Cố Nhất Minh bỗng nhiên hướng phía mọi người đưa tay ra hiệu, sau đó mọi người mới dần dần an tĩnh lại.

“Ta cùng Phỉ Nhi, từ thời cấp ba, ngay tại cùng một lớp, lẫn nhau cũng có hảo cảm, chỉ là trước kia việc học làm trọng, không có phóng ra một bước kia, bây giờ, chúng ta đều đã là sinh viên đại học, ta cũng nghĩ đã đến thời điểm, ở trước mặt mọi người hướng Phỉ Nhi nói ra câu nói kia.”

Cố Nhất Minh nói, bỗng nhiên giữ chặt hai tay Tống Phỉ Nhi, ánh mắt ẩn tình nhìn về phía Tống Phỉ Nhi.

“Phỉ Nhi, làm bạn gái của ta, có được hay không?”

Tống Phỉ Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, sau đó rất nhanh lại cúi xuống, tuy một câu không thể nói, nhưng khuôn mặt vui vẻ, đã nói rõ hết thảy.

“Đồng ý đi, Phỉ Nhi đồng ý đi a!” Mọi người lại bắt đầu ồn ào lên.

“Mọi người đừng ầm ĩ, Phỉ Nhi có thể còn thẹn thùng, nếu như ngươi đáp ứng, liền cùng ta cùng một chỗ hát bài ‘Người yêu tri tâm’ này, ngươi đồng ý sao?”

Cố Nhất Minh nói xong, lập tức có người bật nhạc, nhạc đệm bài ‘Người yêu tri tâm’, chậm rãi vang lên.

Cố Nhất Minh đem một cái Microphone đưa tới trong tay Tống Phỉ Nhi, sau đó trên mặt mang cười, mối tình thắm thiết nhìn chằm chằm nàng ta.

‘Dùng tình yêu của ta, cùng với ngươi, thẳng đến vĩnh viễn...’ Theo âm nhạc lễ tấu, Tống Phỉ Nhi cũng là thâm tình chậm rãi nhìn Cố Nhất Minh, chậm rãi nâng lên Microphone, thanh âm ưu mỹ động lòng, từ trong miệng Tống Phỉ Nhi truyền ra.

“A! Phỉ Nhi đáp ứng á!”

“Chúc mừng a, bách niên hảo hợp, sớm sinh quý tử!”

“Đưa kẹo mừng trước, lại vào động phòng!”

Âm thanh ồn ào liên tiếp, lại không cách nào ảnh hưởng hai người thâm tình diễn xướng, một bài ‘Người yêu tri tâm’, phối với hai người mối tình thắm thiết, diễn dịch phát huy vô cùng tinh tế.

Lâm Hải đã sớm bị động tĩnh của bọn họ kinh động, một mặt mộng bức nhìn Cố Nhất Minh cùng Tống Phỉ Nhi, Lâm Hải cảm thấy vô cùng bất ngờ.

“Mẹ nó, thế mà còn bắt kịp một trận hiện trường cầu ái.” Bất quá Lâm Hải cũng chẳng qua là cảm thấy mới lạ mà thôi, nhưng cũng không có ý nghĩ khác, Tống Phỉ Nhi mặc dù là biểu muội của mình, nhưng cơ bản không có cảm tình, nàng ta và người nào cùng một chỗ, Lâm Hải mới không thèm để ý đây.

Co quắp tại nơi hẻo lánh, Lâm Hải tiếp tục ôm điện thoại di động chơi, mấy ngày nay hắn say mê một cái Game Mobile gọi là Vương Giả Vinh Diệu, giờ phút này đang chiến say sưa.

Sau khi Cố Nhất Minh cùng Tống Phỉ Nhi hát xong, hai người rất tự nhiên ngồi cùng một chỗ, nắm tay cùng một chỗ, còn không còn có tách ra, cúi đầu nói thì thầm.

“A, chịu không nổi các ngươi!” Sở Yến lúc đầu ngồi tại bên người Tống Phỉ Nhi, thấy vậy nhất thời lắc đầu một trận, đứng dậy chuẩn bị chuyển sang nơi khác.

“Yến tử, nếu không hai ta cũng hợp hát một bài a?” Một cái nam sinh mi thanh mục tú, thấy Sở Yến đứng lên, vội vàng đi tới, mặt cười nói nói.

“Không, hôm nay cuống họng không thoải mái.” Sở Yến lắc đầu, nam sinh còn muốn nói điều gì, Sở Yến cũng đã quay người né tránh.

Nam sinh này theo đuổi Sở Yến đã có thời gian rất lâu, nhưng Sở Yến đối với y căn bản không có cảm giác gì, mà nam sinh này lại một hai mà tiếp tới quấy rầy đòi hỏi, để Sở Yến đối với y có chút phiền chán.

Quay người lại, Lâm Hải ở nơi hẻo lánh, vừa vặn rơi vào con mắt của Sở Yến, nàng ta vừa vặn muốn chuyển sang nơi khác ngồi đâu, Sở Yến lập tức hướng phía Lâm Hải đi đến.

“Chơi gì thế, mê mẩn như vậy?” Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ hương khí dễ ngửi chui vào lỗ mũi, sau đó một cái thân thể mềm mại, thiếp tới.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời cảm thấy một trận thoải mái dễ chịu, thấy Sở Yến đã ngồi tại bên cạnh mình, đang hướng phía màn hình điện thoại di động của mình, hiếu kỳ trông lại.

“Vương Giả Vinh Diệu.” Lâm Hải tuy rất hưởng thụ loại cảm giác này, nhưng vẫn còn có chút mất tự nhiên chuyển chuyển thân thể.

“A..., ngươi cũng chơi Vương Giả Vinh Diệu, ta cũng chơi đâu, ngươi dùng anh hùng nào?” Sở Yến một mặt kinh hỉ, kích động nói nói.

“Thật sao? Ngươi cũng chơi đâu?” Lâm Hải vừa hoàn thành một trận chém giết, kinh hỉ ngẩng đầu lên.

“Ta mới chơi không bao lâu, sẽ chỉ dùng Arthur cùng Hậu Nghệ.” Lâm Hải đối với cái trò chơi này, vẫn tương đối ưa thích, gặp được một cái đồng dạng chơi Vương Giả Vinh Diệu, cũng rất là vui vẻ.

“Ta chơi Vương Chiêu Quân, chúng ta cùng nhau chơi đùa đi, ngươi dùng Arthur bảo vệ tốt.” Sở Yến cao hứng nói nói, đồng thời cũng lấy điện thoại cầm tay ra.

“Tốt.” Lâm Hải đáp nói, “Chờ ta đánh xong ván này.”

Lâm Hải nói xong, tiếp tục ván trò chơi này, một đường chém giết đẩy trụ, đối phương cơ hồ không có sức hoàn thủ, cuối cùng một phương Lâm Hải thắng lợi, Lâm Hải còn trở thành kết thúc ván MVP.

“Oa, ngươi quá hay rồi a! Nhanh, tranh thủ thời gian thêm cái hảo hữu cùng nhau chơi đùa!” Thấy kỹ thuật của Lâm Hải, Sở Yến càng thêm kích động.

“Ta gần nhất luôn gặp được đồng đội cay gà, đều nhanh hố chết, có ngươi ta liền không sợ.” Hai người cơ hồ đầu sát bên đầu, tăng thêm Weachat của nhau.

“Biểu ca, ngươi tới đây một chút.” Đột nhiên, một cái âm thanh lạnh lùng vang lên, Tống Phỉ Nhi không biết từ lúc nào, đã đứng tại trước mặt Lâm Hải, một mặt băng sương.

Chương 513: Cô nàng thật xinh đẹp a!

“A?” Lâm Hải sững sờ, không biết Tống Phỉ Nhi vì cái gì lôi kéo cái mặt gọi mình, bất quá vẫn là đứng dậy.

“Ngươi chờ ta một chút a, một hồi trở về chơi.” Lâm Hải hướng phía Sở Yến cười cười, cùng Tống Phỉ Nhi đi ra khỏi phòng.

“Làm sao?” Sau khi ra ngoài, Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

Tống Phỉ Nhi mặt đen lên, có chút phiền chán liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ta khuyên ngươi một câu, không nên có ý đồ gì đối với Yến tử, các ngươi căn bản không có khả năng.”

“Ách...” Lâm Hải sững sờ hơn nửa ngày đều không kịp phản ứng, “Không phải, lời này của ngươi có ý tứ gì?”

“Ha ha.” Tống Phỉ Nhi trực tiếp bị Lâm Hải chọc cho tức mà cười, “Có ý tứ gì? Ngươi cũng đừng trang với ta.”

“Ta giả trang cái gì ta?” Lâm Hải một mặt vô tội, thật sự là Nhật chó, cái biểu muội của chính mình này có mao bệnh đi.

“Ngươi cho rằng ta không nhìn ra được sao? Ngươi mới vừa rồi cùng Yến tử thân cận nói giỡn như vậy, còn không phải liền là muốn đuổi theo nàng ta, sau đó dựa vào gia thế của Yến tử, một bước lên trời sao?”

“Ta cùng ngươi nói, tuy ngươi là biểu ca của ta, nhưng Yến tử càng là bạn thân của ta, từ ta cái này liền sẽ không đồng ý, bởi vì thân phận của các ngươi, kém thật sự là quá xa.”

“Ta qua!” Lâm Hải một trận buồn cười, “Mẹ nó, cảm tình cái biểu muội của chính mình này, cho là mình là đang theo đuổi Sở Yến, dựa vào bên trên nhà Sở Yến a?”

Đừng nói mình không thể có ý nghĩ này, coi như thật sự là có, người nào dựa vào người nào, thật đúng là không nhất định đây.

“Chúng ta chỉ là cùng nhau chơi đùa cái trò chơi mà thôi.” Lâm Hải im lặng giải thích nói.

“Chơi trò chơi? Hừ hừ, ngụy trang đi, nhiều người như vậy, làm gì chỉ cùng Yến tử chơi trò chơi, là nhìn Yến tử đơn thuần, dễ dàng mắc câu a?” Tống Phỉ Nhi cười lạnh liên tục, một bộ dáng đem xem thấu Lâm Hải.

“Ta có bạn gái, ngươi yên tâm đi.” Lâm Hải có chút không kiên nhẫn, mặc cho ai bị người vô duyên vô cớ oan uổng, tâm tình cũng chẳng tốt đẹp gì.

“Ngươi còn không kiên nhẫn?” Chân mày Tống Phỉ Nhi vẩy một cái, “Có bạn gái lại càng không nên ở đây câu tam đáp tứ, dạng này đã có lỗi với bạn gái của ngươi, càng có lỗi với Yến tử.”

“Thao, cái gì theo cái gì a?” Lâm Hải thật phiền, mẹ nó cũng là cùng nhau chơi đùa cái trò chơi, cần thiết hay không?

“Được, ta biết rõ.” Lâm Hải dứt khoát cũng lười giải thích, quay đầu liền chuẩn bị về phòng.

“Xem ở phân thượng ngươi là biểu ca ta, ta lại khuyên ngươi một câu!” Tống Phỉ Nhi bỗng nhiên lại hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Còn muốn nói điều gì, cứ nói đi.” Bước chân Lâm Hải dừng lại, thân hình dừng lại, cũng không quay đầu lại nói nói.

“Ngươi thấy nam sinh vừa rồi mời Yến tử cùng hợp xướng kia đi, ba y là đại lão bản của một cái công ty, giá trị con người mấy ngàn vạn, nhận biết một số người trên hắc đạo, mà y truy cầu Yến tử đã thật lâu, nếu như ngươi lúc này đi qua dây dưa với Yến tử, y rất có thể sẽ tìm người thu thập ngươi.”

“Đến lúc đó tự mình xui xẻo, cũng không nên bắt cha ta đến trấn tràng, cha ta hiện tại là thời điểm tấn thăng quan trọng, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

“Còn gì nữa không? Không có ta liền đi vào.” Lâm Hải nhàn nhạt nói xong, không để ý tới Tống Phỉ Nhi, trực tiếp về phòng.

“Hừ, thật sự là không có tự mình hiểu lấy.” Tống Phỉ Nhi thấy Lâm Hải là một bộ dáng lạnh lùng, tức đến giậm chân một cái, cũng trở về phòng.

Nhưng bản thân mình trước đó cũng đã cảnh cáo hắn, đến lúc đó nếu như còn dám có ý nghĩ xấu, bị Lý Hiểu Minh thu thập, cũng là đáng đời.

Chính là sợ hắn đến lúc đó thật đánh lấy cha mình ngụy trang để qua cửa, nói như vậy, nếu như bị đối thủ cạnh tranh của cha mình biết rõ, khẳng định đối với cha mình cực kỳ bất lợi.

“Không được, đến lúc đó vẫn phải để mẫu thân mình, lại cảnh cáo hắn một chút.”

Vừa vào phòng, Tống Phỉ Nhi đầu tiên vẫn hướng phía góc hẻo lánh mà Lâm Hải ngồi trước đó nhìn lại, quả thật đúng là không sai, Sở Yến cũng ngồi ở kia, mà giờ khắc này hai người tất cả đều là bưng điện thoại di động, không biết đang hưng phấn thảo luận cái gì, thân thể cơ hồ cũng dính vào cùng nhau.

Lại nhìn Lý Hiểu Minh cách đó không xa, giờ phút này chính là cầm một chai bia, từng ngụm từng ngụm uống, chỉ là ánh mắt lại một mực nghiêng mắt nhìn Lâm Hải, mang theo hàn quang hung ác.

“Ai.” Tống Phỉ Nhi khẽ than một tiếng, thật là tự mình tìm đường chết, thường xuyên chơi cùng một chỗ, Tống Phỉ Nhi thế nhưng là biết rõ tính khí của Lý Hiểu Minh, tuyệt đối không phải là người hiền lành, Lâm Hải ở ngay trước mặt y, cùng Sở Yến thân thiết như vậy, tuyệt đối là chết chắc.

Bất quá mình đã cảnh cáo hắn, thích làm sao liền thế nào đi, muộn một chút mình phải gọi điện thoại cho mẫu thân, đem sự tình nói một chút, chỉ cần phụ thân không ra mặt cho Lâm Hải, coi như Lâm Hải bị đánh gần chết cũng là đáng đời, cùng mình có liên can gì?

Nghĩ đến chỗ này, biểu hiện trên mặt Tống Phỉ Nhi lại buông lỏng, hơn nữa ẩn ẩn lộ ra vẻ mong đợi, muốn nhìn một chút Lý Hiểu Minh làm sao thu thập Lâm Hải.

“Phỉ Nhi, làm gì vậy?” Cố Nhất Minh kéo tay nhỏ của Tống Phỉ Nhi, đưa nàng ta kéo về bên cạnh mình.

“Còn không phải tại vì cái thân thích nông thôn không biết trời cao đất rộng của ta sao, vậy mà treo chủ ý lên Yến tử.” Tống Phỉ Nhi hướng phía bên Lâm Hải kia mở miệng, chán ghét nói nói.

Cố Nhất Minh quay đầu nhìn lại, nhất thời lộ ra một tia kinh ngạc, “Nghĩ không ra cái biểu ca của ngươi này, chẳng những khoác lác là hảo thủ, bản sự tán gái cũng không kém a.”

“Bản sự tìm đường chết không kém, mới là thật.” Tống Phỉ Nhi bĩu môi, “Ngươi xem một chút biểu tình của Lý Hiểu Minh kia.”

Cố Nhất Minh quay đầu nhìn lại, Lý Hiểu Minh không biết là bởi vì nguyên nhân uống rượu, hay là nguyên nhân tức giận, giờ phút này sắc mặt đã đỏ bừng.

“Vụt” một tiếng, Lý Hiểu Minh bỗng nhiên đứng lên, thở phì phì hướng phía Lâm Hải cùng Sở Yến đi đến.

“Trợ giúp một chút Mid, có người trộm Trụ!” Sở Yến cùng Lâm Hải giờ phút này thân thể sát bên, một mặt hưng phấn hướng phía Lâm Hải hô nói.

“Tốt, lập tức qua!” Lực chú ý của Lâm Hải cũng toàn ở trong game, hai người hoàn toàn không có chú ý tới, Lý Hiểu Minh một mặt tức giận, đã đứng tại trước mặt bọn họ.

“Yến tử!” Hai mắt của Lý Hiểu Minh đỏ bừng, mang theo tức giận hô một tiếng.

“A? Làm gì?” Sở Yến cũng không ngẩng đầu lên ứng một câu, hai cái tay nhỏ linh hoạt thao túng màn hình điện thoại di động.

“Ha ha, Triệu Vân đối diện bị ta đông cứng, một cái đại chiêu giây chết rồi!” Sở Yến hoàn thành một lần đánh giết, cao hứng cầm cánh tay hướng phía Lâm Hải chắp chắp.

Lý Hiểu Minh thấy Sở Yến nhìn cũng không liếc nhìn chính mình một chút, mà cánh tay trắng nõn non mềm, vậy mà cùng cánh tay Lâm Hải, cứ như vậy thịt chạm thịt kề cùng một chỗ, nhất thời lại là tức giận lại là đố kỵ.

“Yến tử!” Lý Hiểu Minh nhịn không được lần nữa cất cao thanh âm.

“Làm gì a?” Sở Yến vừa hoàn thành một lần đánh giết, kết quả lại bị Kinh Kha của đối phương mai phục trực tiếp miểu sát, tức đến nhất thời ngẩng đầu, hướng phía Lý Hiểu Minh bực bội vừa hô.

“Ngươi đi ra ngoài một chút, ta cùng ngươi nói chuyện.” Thấy thái độ của Sở Yến đối với mình ác liệt như vậy, lại liên tưởng tới bộ dáng thân mật cùng Lâm Hải trước đó, lồng ngực Lý Hiểu Minh đều sắp tức giận nổ, cố nén tức giận, hướng phía Sở Yến nói nói.

“Thật sự là đáng ghét.” Sở Yến không biết Lý Hiểu Minh tìm chính mình vì chuyện gì, trong phòng ca hát gào khóc thảm thiết, căn bản nghe không rõ, đành phải không tình nguyện đi theo Lý Hiểu Minh ra ngoài.

“Tên nhà quê kia tính toán là cái đồ vật gì, mà ngươi theo hắn thân cận như vậy?” Vừa ra tới nơi, Lý Hiểu Minh rốt cuộc không nín được hỏa khí trong lòng, hướng phía Sở Yến lớn tiếng trách hỏi.

“Ngươi nói cái gì đó, chúng ta cùng nhau chơi đùa trò chơi mà thôi.” Sở Yến liếc nhìn Lý Hiểu Minh một chút, kinh ngạc nói nói.

“Hừ, chơi trò chơi cần phải dựa gần như vậy sao? Đều nhanh dán lên trên người hắn, có phải như thế rất thoải mái hay không a? Bước kế tiếp có phải đều muốn chơi lên giường hay không?”

“Ngươi hỗn đản!” Sở Yến ba một tiếng, trực tiếp cho Lý Hiểu Minh một cái vả miệng, tức đến cả người đều run rẩy.

Nàng ta cùng Lâm Hải cùng nhau chơi đùa trò chơi, còn thật không có ý khác, cũng là tương đối say mê cái trò chơi này mà thôi, thế nhưng là để Lý Hiểu Minh vừa nói như thế, vậy mà thành sự tình xấu xa như vậy.

Sở Yến là một cái nữ hài tử, tuy tính khí không xấu, nhưng lúc nào để cho người ta nói như vậy, lập tức liền hỏa.

Mà Lý Hiểu Minh ở đối diện, vốn là uống không ít rượu, tửu lượng bản thân y lại không được, đã có men say, bị Sở Yến vả miệng một cái, lập tức mất đi lý tính, một tay bắt lấy cánh tay của Sở Yến.

“A, ngươi làm gì, mau buông tay, ngươi làm đau ta.” Cánh tay Sở Yến bị Lý Hiểu Minh trảo lấy, lập tức đau đến hô lên.

“Ngươi không phải muốn chơi trò chơi sao? Đến a, tìm cái gian phòng, ta chơi với ngươi, chơi như thế nào đều được!” Lý Hiểu Minh phảng phất như phát điên, lôi kéo Sở Yến liền đi.

“Ngươi thả ta ra, ngươi bị bệnh thần kinh a ngươi!” Sở Yến vừa vội vừa tức, dùng sức cào lên tay của Lý Hiểu Minh, nhưng làm thế nào cũng không thể tách ra.

“U, đây là náo loại nào a?” Đột nhiên, từ phòng bên cạnh đi ra tới một cái nam nhân trung niên say khướt, nhưng khi thấy rõ gương mặt của Sở Yến, hai mắt của nam nhân trung niên nhất thời tỏa sáng.

“Cô nàng thật xinh đẹp a.” Nam tử trung niên lập tức lung lay đụng qua.

Chương 514: Cha nuôi, ngươi phải làm chủ cho ta a!

“Mỹ nữ, tiểu tử này khi dễ ngươi a?” Nam tử trung niên sắc mị mị nhìn chằm chằm vào Sở Yến, một mặt ý cười hỏi.

“Ngươi buông tay a, ngươi có bị bệnh không!” Sở Yến không để ý tí nào tới cái đại thúc trung niên đang lại gần này, vẫn dùng sức giãy dụa lấy.

Mà Lý Hiểu Minh tựa hồ cũng quyết tâm, nắm lấy cánh tay Sở Yến, mặc cho nàng ta làm sao giãy dụa, cũng là không buông tay, hung hăng lôi kéo Sở Yến, hướng ra ngoài đi qua.

Nam nhân trung niên híp mắt lại, nhìn xem Sở Yến, lại nhìn xem Lý Hiểu Minh, lập tức cười hắc hắc hai tiếng.

“Mỹ nữ, muốn ca ca hỗ trợ hay không a?” Nam tử trung niên hai tay ôm ngực, hướng phía Sở Yến cười hỏi.

Sở Yến quả nhiên đưa mắt nhìn sang nam tử trung niên, trong lòng trong tích tắc thật là có ý nghĩ để người này giúp mình một chút, bất quá Sở Yến rất nhanh lại phủ định.

Nam tử trung niên này dù sao cũng là cái người xa lạ, mà Lý Hiểu Minh hôm nay mặc dù có chút quá phận, nhưng dù sao cũng là bằng hữu nhiều năm, hôm nay có thể là uống rượu nhiều mới thất thố như vậy, nàng cũng không muốn thông qua tay của người ngoài, để ảnh hưởng đến sự tình bằng hữu giữa bọn họ.

Bất quá ánh mắt đưa tới trong chớp nhoáng này của Sở Yến, vẫn là bị nam tử trung niên nhạy cảm bắt được, trên mặt nhất thời lộ ra nụ cười hưng phấn.

“Mỹ nữ, chỉ cần ngươi đáp ứng bồi ca ca vào phòng uống chén rượu, ca ca liền giúp ngươi thu thập tên oắt con này, thế nào a?”

“Ta cút mẹ mày đi!” Kết quả, không đợi Sở Yến nói chuyện, Lý Hiểu Minh đã sớm không kiên nhẫn trực tiếp đưa một chân, đem nam tử trung niên đạp trên mặt đất.

“Ngươi mẹ nó là ai vậy, cũng dám lẫn vào chuyện của lão tử, tin hay không lão tử phế ngươi, cút cho ta!” Lý Hiểu Minh xông qua, hướng phía nam tử trung niên phía sau lại là hung hăng một chân, mở miệng mắng nói.

Nam tử trung niên ngã trên mặt đất, đau đến ngao ngao gọi bậy.

“Con mẹ ngươi, ngươi mẹ nó dám đánh ta a!”

“Liền đánh ngươi thì làm gì, xéo đi nhanh lên, lại không lăn, tin hay không lão tử đánh ngươi thành sinh sống không thể tự lo liệu!” Lý Hiểu Minh vừa trừng mắt, hướng phía nam tử trung niên hung ác rống nói.

“Được, ngươi mẹ nó giỏi lắm, có dám lưu lại tên hay không!” Nam tử trung niên cắn răng gật gật đầu, hung ác hỏi.

“Thao, lão tử gọi là Lý Hiểu Minh, cha ta là Lý Kiến Hoành, làm gì?”

“Được, ta con mẹ nó a đã nhớ, ngươi chờ đó cho ta!” Nam tử trung niên đứng lên, hướng phía Lý Hiểu Minh hung hăng gật gật đầu, thở phì phì đi.

“Đợi liền đợi đến, ta con mẹ nó a sợ qua ai!” Lý Hiểu Minh một mặt hung hắng hướng bóng lưng của nam tử trung niên rống một câu, đồng thời có chút đắc ý hướng phía Sở Yến nhìn lại.

Trước đó đối với nam tử trung niên lại là đánh lại là mắng, trong lời nói cũng là ngưu bức đến không được, làm xong hết thảy, nhất thời để Lý Hiểu Minh cảm giác đặc biệt uy phong cùng tự hào, để y kìm lòng không được muốn nhìn một chút, Sở Yến có phải đã bị ngưu bức phần phật trước đó của bản thân làm cho tin phục hay không.

Thế nhưng khi thấy biểu lộ của Sở Yến một mặt khinh thường, Lý Hiểu Minh nhất thời tức giận một trận.

“Yến tử, tâm ý của ta đối với ngươi, ngươi vẫn chưa rõ sao?” Lý Hiểu Minh một cái bi thương xông lên đầu, đau lòng nhức óc nói nói.

“Ta đã sớm nói, hai ta không thích hợp.” Sở Yến lạnh lùng nói nói.

“Có cái gì không thích hợp, chẳng lẽ ngươi cùng cái biểu ca nghèo bức đến từ nông thôn kia, liền thích hợp?” Lý Hiểu Minh lập tức lại biến thành tức hổn hển rống lên.

“Ta nói, hai ta chỉ là cùng nhau chơi đùa cái trò chơi mà thôi.” Sở Yến một mặt bực bội nói nói.

“Yến tử, van cầu ngươi, ta là thật thích ngươi, ngươi liền lại cho ta một cái cơ hội đi.” Ngữ khí Lý Hiểu Minh bỗng nhiên lại mềm xuống, hướng Sở Yến khẩn cầu nói.

“Ngươi trước thả ta ra lại nói.” Sở Yến bị Lý Hiểu Minh nắm lấy như thế, thật sự là lại đau lại khó chịu, thấy Lý Hiểu Minh mượn tửu kình, tựa hồ để tâm vào chuyện vụn vặt, đành phải thỏa hiệp trước một bước.

“Nói như thế, ngươi là đáp ứng ta?” Lý Hiểu Minh nghe xong, lập tức hớn hở ra mặt.

Sở Yến cau mày, không có trả lời, mà chính là lần nữa qua tách tay Lý Hiểu Minh ra.

Lý Hiểu Minh thấy vậy, vội vàng đem tay Sở Yến thả ra, trên mặt lộ ra một nụ cười ngây ngô.

“Yến tử, có lỗi a, nắm đau ngươi.” Lý Hiểu Minh vẻ mặt tươi cười, hướng phía Sở Yến nói xin lỗi.

Sở Yến không nói chuyện, cúi đầu xoa xoa cổ tay đã bị bắt sưng đỏ lên, sau đó giống như chợt nhớ tới cái gì, vội vàng móc di động ra, gấp gáp nhìn quanh.

“A! Thắng lợi!” Sở Yến reo hò một tiếng, một ván Hạp Cốc Vương Giả nàng ta chơi lúc trước đã kết thúc, đội ngũ bọn họ thắng lợi.

“Yến tử, ngươi quá giỏi rồi a.” Lý Hiểu Minh không hề chơi qua cái này trò chơi, bất quá thấy Sở Yến nói thắng lợi, vội vàng lấy lòng vỗ mông ngựa một cái.

“Giỏi cái gì a, cùng ngươi nói chuyện, phần cục sau ta cũng không đánh được.” Sở Yến trực tiếp cho y một cái liếc mắt.

“A? Có tin tức.” Sở Yến chợt phát hiện, chỗ ô biểu tượng phong thư kia, có cái chấm đỏ, vội vàng mở ra nhìn một chút.

“A a a a!” Kết quả chỉ nhìn một chút, Sở Yến lập tức liền tức hổn hển kêu lên.

“Thế nào, Yến tử?” Lý Hiểu Minh không rõ ràng cho lắm, lập tức hoảng hốt mở đầu hỏi.

“Đều tại ngươi, ta bị cử cáo!” Sở Yến trừng mắt với Lý Hiểu Minh, mặt mũi tràn đầy tức giận.

“Cử cáo? Người nào cử cáo ngươi, ta con mẹ nó a gọt nó!” Lý Hiểu Minh lập tức trừng mắt lên, hung hăng càn quấy nói.

“Ngươi có bị bệnh không!” Sở Yến thở phì phì hừ một tiếng, không để ý tới Lý Hiểu Minh, quay đầu liền về phòng.

“Yến tử, đến cùng người nào cử cáo ngươi, cử cáo ngươi cái gì? Ngươi nói cho ta biết, ta để cho cha ta giúp ngươi bãi bình.” Lý Hiểu Minh căn bản không biết Sở Yến là bởi vì trò chơi treo máy mà bị cử cáo, xin một mặt ngưu bức hống hống, muốn vì Sở Yến ra mặt, lại rước lấy Sở Yến đầy vẻ khinh bỉ.

“Đến a, tiếp tục.” Trở lại phòng, Sở Yến lại đặt mông đến bên cạnh Lâm Hải, Lâm Hải hướng phía Sở Yến dương dương điện thoại di động.

“Yến tử, ngươi...” Lý Hiểu Minh thấy Sở Yến lại cùng Lâm Hải đụng vào cùng nhau, trái tim lập tức liền co quắp.

“Tình huống như thế nào?” Lâm Hải ngẩng đầu liếc nhìn Lý Hiểu Minh một chút, hướng phía Sở Yến hỏi.

“Đừng để ý đến y, một cái bệnh thần kinh, chúng ta tiếp tục.” Nói xong, hai người lại bắt đầu một bàn đối cục mới.

Mà Lý Hiểu Minh đứng tại đối diện hai người, tức đến sắc mặt trắng bệch, tại chỗ kia cố nén tức giận, hận không thể đem Sở Yến lần nữa lôi đi.

“Hiểu Minh, ngươi tới đây một chút.” Một cái nam sinh khác, chú ý tới tình huống bên này, đem Lý Hiểu Minh kéo qua.

“Làm gì?” Lý Hiểu Minh bị kéo tới trên ghế sa lon khác, tức giận hỏi, con mắt vẫn là nhìn chằm chằm vào Lâm Hải cùng Sở Yến, phụng phịu ra mặt.

“Có phải nhìn tiểu tử kia không vừa mắt hay không?”

“Quá mẹ nó không vừa mắt!” Lý Hiểu Minh thở phì phì nói nói.

“Tìm mấy người đánh cho hắn một trận là được, để hắn về sau nhìn thấy Sở Yến, liền tự giác lẩn đi xa xa, làm sao phải đem chính mình tức thành cái dạng này?”

“Hừ, đợi sau khi trở về, ta tìm người, đem hắn đánh thành đầu heo!” Lý Hiểu Minh hung dữ nói nói.

Lâm Hải cùng Sở Yến chơi đến quên cả trời đất, hoàn toàn không biết mình đã bị Lý Hiểu Minh nhớ thương tới.

Mà tại phòng Hoàng Gia số năm cách phòng Hoàng Gia số bảy không xa, một đám người cũng đang náo nhiệt tập hợp cùng một chỗ, chính giữa là một cái nam nhân trung niên mặt mũi bất thiện, đang cầm Microphone, hát vang lấy một bài thành Nam Nhi Đương Tự Cường của Long đại ca, mà một cái tay khác, thì đang lần mò trong áo của một cái dò xét nữ minh tinh hạng ba ở bên cạnh, không ngừng xoa nắn.

“Tốt, Quân ca hát quá tốt!”

“Trời ạ, Quân ca đây thật là ngươi hát, ta còn tưởng rằng là ca thần hát đây.”

“Quân ca nếu là tiến quân vào giới nghệ sĩ, tuyệt đối là tài liệu cho đám ca sĩ kia, đem cái gì Trương Hoan, Hồ Đức hoa, tất cả đều giây thành cặn bã!”

“Ai, Quân ca không có hướng phía phương hướng âm nhạc để phát triển, quả thực là một tổn thất lớn của làng giải trí a, bất quá chính vì vậy, Hoa Hạ mới thêm một cái xí nghiệp gia trác tuyệt kiệt xuất, thật không biết đối với toàn bộ Hoa Hạ, là được hay là mất a.”

Tuy Quan Triêu Quân hát ngũ âm không được đầy đủ, để lỗ tai mọi người chịu đủ dày vò, nhưng những người này lại đem tạp âm gần như không thể trở thành tiếng ca của Quan Triêu Quân này, thổi phồng đến mức phảng phất thành Tiên âm trên trời, văng vẳng bên tai ba ngày mà không dứt.

“Ha ha, mọi người quá khen, Quan mỗ ta cũng chỉ có điểm yêu thích ấy, hát không tốt, để mọi người chê cười.” Quan Triêu Quân ngoài miệng khiêm tốn, nhưng biểu lộ trên mặt lại đắc ý, hiển nhiên đem lời nói lấy lòng trái lương tâm của mọi người coi là thật.

“Đúng, Tiểu Khâu đâu?” Quan Triêu Quân lúc này mới phát hiện, khách nhân của chính mình hôm nay không biết đã đi đâu.

“Khâu tổng ra bên ngoài một chút.” Bên cạnh có một người vội vàng nói nói.

Vừa dứt lời, một người nam tử trung niên mãnh liệt đẩy cửa vào, vừa tiến đến liền bổ nhào vào trước mặt Quan Triêu Quân.

“Cha nuôi, ngươi phải làm chủ cho ta a!”

Chương 515: Qua đem người bắt tới cho ta!

“U, làm sao đây Tiểu Khâu?” Quan Triêu Quân nhìn vẻ mặt khóc sướt mướt của Khâu Xương Lĩnh, vội vàng hỏi nói.

“Cha nuôi, ta bị người đánh.” Khâu Xương Lĩnh nói, một cái đại nam nhân khoảng bốn mươi tuổi, vậy mà thật sự khóc sướt mướt được.

“Ngươi bị đánh?” Quan Triêu Quân sững sờ, “Con nuôi ta cũng có người dám đánh?”

Ánh mắt Quan Triêu Quân mạnh mẽ lạnh đi, cánh tay thả trong áo của cái ngôi sao cấp ba kia mạnh mẽ bóp lại.

“A ~” cái ngôi sao cấp ba kia không biết là đau hay là dễ chịu, trong miệng nhất thời phát ra một thanh âm thực cốt.

Nhưng Quan Triêu Quân giờ phút này đã không lo được đi hưởng thụ nàng ta, cả khuôn mặt của y, đã triệt để đen như đêm tối.

Hôm nay y tại phòng Hoàng Gia số năm mời khách, mà khách nhân chủ yếu, cũng là Khâu Xương Lĩnh.

Khâu Xương Lĩnh cũng là một cái tiểu lão bản ở thành phố Tây Kinh, có tư sản mấy ngàn vạn, ấn theo lý mà nói, lấy loại giá trị con người như Khâu Xương Lĩnh này, đừng nói để Quan Triêu Quân mời khách, coi như Quan Triêu Quân hướng gã cười cười, gã đều có thể thụ sủng nhược kinh mà hưởng lấy.

Quan Triêu Quân sở dĩ tại căn phòng có quy cách cao như vậy thiết yến cho một tiểu nhân vật như Khâu Xương Lĩnh, càng chủ yếu vẫn là bởi vì Khâu Xương Lĩnh vừa mới lập đại công cho Quan Triêu Quân.

Tháng trước, Quan Triêu Quân bởi vì muốn bắt một mảnh đất, mà cùng lão đại Lưu Húc Thành ở khu Nam phát sinh ma sát, hai người là lão đối thủ, đấu nhiều năm, vẫn luôn là ai cũng không làm gì được người nào, để Quan Triêu Quân thật sự là vô cùng đau đầu.

Mà liền tại thời điểm Quan Triêu Quân vô kế khả thi, chính là cái Khâu Xương Lĩnh này chủ động tìm tới Quan Triêu Quân, nói mình đã từng bị Lưu Húc Thành khi nhục qua, một mực ghi hận ở trong lòng, muốn giúp đỡ Quan Triêu Quân cầm xuống Lưu Húc Thành.

Quan Triêu Quân ngay từ đầu, đối với Khâu Xương Lĩnh chẳng thèm ngó tới, loại tiểu lão bản giá trị con người mấy ngàn vạn này, có tư cách gì theo chính mình cùng một chỗ mưu sự? Còn dám vọng tưởng muốn đối phó với lão đối thủ Lưu Húc Thành của chính mình?

Lưu Húc Thành nhổ nước miếng, đều có thể trực tiếp đem tên này chết đuối.

Đang chuẩn bị để cho người ta đem Khâu Xương Lĩnh đuổi đi ra, nhưng một sự tình để Quan Triêu Quân không tưởng được phát sinh.

Cái thấy cái Khâu Xương Lĩnh này vậy mà trực tiếp phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt Quan Triêu Quân, ôm lấy bắp đùi y, hô to y là cha nuôi, nguyện ý làm con nuôi của Quan Triêu Quân, để Quan Triêu Quân vô luận như thế nào cũng phải nhận lấy mình.

Quan Triêu Quân bị chiêu này của Khâu Xương Lĩnh làm cho một trận không rõ, tuổi tác của chính mình cùng Khâu Xương Lĩnh tương xứng, gã vậy mà nhận mình làm cha nuôi? Da mặt này dày đến bao nhiêu vậy?

Mà Khâu Xương Lĩnh cũng là người có chút đầu óc, ngay tại trước khi Quan Triêu Quân nổi nóng, vội vàng nói ra bản thân thật có biện pháp đối phó với Lưu Húc Thành.

Thời khắc Quan Triêu Quân bán tín bán nghi, Khâu Xương Lĩnh lại trực tiếp đem kế hoạch nói ra, để Quan Triêu Quân nghe xong, trước mắt nhất thời sáng lên, cảm thấy kế hoạch này của Khâu Xương Lĩnh, phi thường có thể thực hiện.

Sau đó, dựa theo kế hoạch cùng manh mối mà Khâu Xương Lĩnh cung cấp, Quan Triêu Quân tỉ mỉ cẩn thận bố trí, nhất cử cầm xuống Lưu Húc Thành, đem Lưu Húc Thành giết chết, chôn trong núi.

Diệt trừ được tâm hoạn nhiều năm, Quan Triêu Quân tự nhiên vui mừng quá đỗi, sau khi trở về lập tức chỉnh đốn nhân mã, quy mô tiến công sản nghiệp dưới trướng Lưu Húc Thành.

Lưu Húc Thành vừa chết, quần long vô thủ, sản nghiệp sở hữu rất nhanh liền bị Quan Triêu Quân cầm xuống toàn bộ, để thực lực của Quan Triêu Quân, lập tức mở rộng trọn vẹn hơn hai lần.

Mà Khâu Xương Lĩnh cũng vô cùng cẩn thận, hợp thời đưa ra một nhà sản nghiệp mà ban đầu Lưu Húc Thành coi trọng, Quan Triêu Quân ở thời khắc đang cao hứng, vung tay lên, trực tiếp đưa cho Khâu Xương Lĩnh một cái công lớn, đem Khâu Xương Lĩnh hưng phấn, gọi cha nuôi càng ngọt hơn.

Mãi cho tới hôm nay, tất cả công việc mới mới hoàn thành toàn bộ, Quan Triêu Quân bây giờ đắc chí vừa lòng, tại giới kinh doanh trong thành phố Tây Kinh cũng không còn đối thủ nữa, nhớ tới đây hết thảy cũng là bởi vì mưu kế của Khâu Xương Lĩnh, Quan Triêu Quân mới quyết định tại phòng Hoàng gia số năm, tự thân mở tiệc ăn mừng cho Khâu Xương Lĩnh!

Lúc đầu từ đầu tới đuôi, bọn họ chơi đến cũng thập phần vui vẻ, nhất là cái ngôi sao cấp ba bên người Quan Triêu Quân kia, một thân mị công mười phần tao lãng, mặc dù không có súng thật đạn thật, nhưng cũng để Quan Triêu Quân thoải mái dễ chịu một hồi lâu.

Nhưng thời khắc mọi người ở đây đều là cao hứng như thế, khách nhân chủ yếu hôm nay, đại công thần Khâu Xương Lĩnh thế mà từ bên ngoài khóc trở về, nói cho Quan Triêu Quân biết mình bị đánh?

Cái này khiến Quan Triêu Quân đã thống nhất hắc đạo trong thành phố Tây Kinh, làm sao có thể nuốt xuống khẩu khí này?

“Người đánh ngươi, là ai?” Quan Triêu Quân lạnh lùng nói nói.

“Y nói y gọi là Lý Hiểu Minh, ba y gọi là Lý Kiến Hoành.” Khâu

Xương Lĩnh toét miệng, khóe miệng giật một cái co lại, lau nước mắt nói nói.

“Lý Kiến Hoành?” Quan Triêu Quân cau mày lặp lại một câu, sau đó một mặt mê mang đem đầu chuyển hướng đến một người nam tử ở bên cạnh.

Nam tử bên cạnh này cũng là một nhà xí nghiệp ở thành phố Tây Kinh, giá trị con người vài tỷ, thấy Quan Triêu Quân hướng mình quăng tới ánh mắt hỏi thăm, liền suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn là lắc đầu, hiển nhiên căn bản không có nghe qua cái tên Lý Kiến Hoành.

“Các ngươi ai biết người này?” Quan Triêu Quân quét mắt nhìn mọi người trong phòng một lần, mở miệng hỏi nói.

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, hoàn toàn yên tĩnh.

“Không ai biết sao?” Quan Triêu Quân nhăn mày lại, dám đánh con nuôi của chính mình, vốn cho rằng là cái gì nhân vật nổi danh gì, nghĩ không ra lại là cái tiểu nhân vật không có danh tiếng.

“Quân ca, ta giống như nghe nói qua người này.” Đột nhiên, từ nơi hẻo lánh vang lên một cái thanh âm.

“Ngươi là?” Quan Triêu Quân theo tiếng kêu nhìn lại, thấy một người trẻ tuổi lạ mắt, chính là một mặt gấp gáp nhìn lấy chính mình.

“Quân ca, đây là nhi tử của ta, mang đến để xem chút việc đời, nó tuổi trẻ không hiểu chuyện nói lung tung, ngài chớ trách a.” Một người nam tử trung niên vội vàng cúi người nói nói, thanh âm đều có chút phát run, nói xong còn hung hăng trừng liếc con trai mình một chút.

Ở trước mặt Quan Triêu Quân, nào có phần cho một tên tiểu bối nói chuyện a, cái này nếu Quan Triêu Quân trách tội xuống, liền ông ta cũng phải đi theo ăn không ôm được a.

Quan Triêu Quân không quan trọng khoát khoát tay, sau đó hỏi nói, “Ngươi biết rõ cái Lý Kiến Hoành này?”

“Vâng, Quân ca, ta có nghe một cái bằng hữu cùng nhau chơi đùa, nói qua về người này.” Người trẻ tuổi tựa hồ cũng nhận ra chính mình lỗ mãng, nhất là nhìn thấy phụ thân bình thường uy nghiêm rất nặng, lại là một bộ dáng kinh hồn bạt vía, nhất thời biết mình có chút lỗ mãng.

“Ồ? Cái Lý Kiến Hoành này là làm cái gì, có bối cảnh gì?” Quan Triêu Quân nhíu mày, nhàn nhạt hỏi.

“Là lão bản của một cái công ty vùng ngoại thành phía Tây bên kia, tựa như là làm sinh ý về vật liệu xây dựng, giá trị con người có mấy ngàn vạn.”

“Giá trị con người mấy ngàn vạn? Ha ha, ha ha ha...” Quan Triêu Quân khẽ giật mình, sau đó phảng phất như nghe được chuyện cười cực lớn, ha ha cười rộ lên.

Người trẻ tuổi thấy Quan Triêu Quân đột nhiên có loại phản ứng này, không biết có phải là do chính mình nói sai cái gì hay không, nhất thời hoảng.

“Quân, Quân ca, ta cũng chỉ là nghe nói, có phải là một người không còn không biết.”

“Hừ!” Quan Triêu Quân bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, khí thế lạnh lùng lập tức phát ra, cả căn phòng nhỏ lập tức tràn ngập trong một loại khí thế khiến người ta ngạt thở áp bách, mọi người mỗi cái câm như hến, bị dọa đến thở mạnh cũng không dám.

“Mẹ nó a, còn tưởng rằng địa vị bao lớn đâu, liền con nuôi ta cũng dám đánh, nguyên lai liền mẹ nó là cái tiểu trùng tử giá trị cả người chỉ mấy ngàn vạn!”

“Cái tiểu tử đánh người kia kêu là gì? Lý Hiểu Minh? Thảo, coi là họ Lý, liền cũng có cái gọi là ba ba Lý Cương a, mẹ nó, A Bưu, qua đem người bớt tới cho ta!”

“Vâng, Quân ca!” A Bưu sau lưng Quan Triêu Quân, khí thế hung hung liền đi ra ngoài, chính là gã đại hán đầu trọc đi xe BMW ở trước đại học giao thông Tây Kinh kia.

Trong phòng Hoàng Gia số bảy, trừ Lý Hiểu Minh một mặt phiền muộn nhìn chằm chằm vào Sở Yến cùng Lâm Hải rồi uống rượu giải sầu, những người khác tất cả đều đang chơi, đột nhiên cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Tất cả mọi người đều là sững sờ, khi thấy ở cửa là một gã đại hán đầu trọc khí thế hung hung, trong lòng tất cả không khỏi đều xiết chặt, chính một cô gái đang hát, liền ca cũng không dám ca, mà một cái sinh viên khác, càng là rất ngoan ngoãn đem ca khúc chỉnh thành yên lặng.

Trong mắt A Bưu mang theo hàn quang, hung thần ác sát hướng phía trong phòng quét một vòng, sau đó lạnh lùng mở miệng.

“Cái thằng nhãi con nào, gọi là Lý Hiểu Minh?”

Chương 516: Ha ha, mặt mũi của cha ngươi sao?

Lúc Lý Hiểu Minh nhìn thấy A Bưu đi vào, trong lòng liền không khỏi hoảng hốt, đoán được có thể là do cái người mà chính mình trước đó đánh kia, tìm trợ thủ tới.

Hiện tại thấy A Bưu mở miệng tìm chính mình, càng thêm xác định ý nghĩ trước đó.

“Là ta, ngươi muốn thế nào?” Lý Hiểu Minh nhìn hình thể khổng lồ cùng gương mặt hung thần ác sát của A Bưu kia liền rụt rè từ đáy lòng, bất quá nhiều bạn học bằng hữu đều nhìn như vậy, nếu như y không đứng lên, vậy sau này cũng liền không có cách nào lăn lộn.

Bởi vậy, tuy từ đáy lòng sợ muốn chết, Lý Hiểu Minh vẫn là kiên trì đứng lên.

“Có lẽ đợi lát nữa nhấc ra danh hào của lão ba mình, tên đại hán đầu trọc này hẳn là sẽ có chỗ cố kỵ đi.” Bên trong tâm Lý Hiểu Minh tồn tại một tia may mắn.

A Bưu dò xét trên dưới Lý Hiểu Minh một phen, nhất thời khinh thường bĩu môi một cái.

“Còn tưởng rằng là đại nhân vật gì đâu, nguyên lai chỉ là một cái tiểu hài tử lông còn chưa mọc đủ.” A Bưu nói, trực tiếp đi đến trước người Lý Hiểu Minh, một phát bắt được cổ áo của y, mười phần thô bạo kéo lấy đi ra ngoài.

“Ngươi làm gì, ngươi thả ta ra a!” Lý Hiểu Minh hoảng sợ liên tục giãy dụa, tiếc rằng khí lực của A Bưu thật sự là quá lớn, mặc y dùng sức ra sao, căn bản cũng không thoát khỏi.

“Ngươi con mẹ nó biết ta là ai không? Cha ta là Lý Kiến Hoành ở vùng ngoại thành phía Nam!” Thời khắc nguy cấp, Lý Hiểu Minh cuối cùng đem danh hào cha mình báo ra, hy vọng có thể chấn nhiếp tên đại hán đầu trọc này một chút.

“Lý Kiến Hoành? Tính toán là thứ gì!” A Bưu hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói, đem Lý Hiểu Minh đẩy ra ngoài phòng.

Lý Hiểu Minh lần này thật sự hoảng, đã báo ra danh hào của cha mình, nhưng người ta căn bản là khinh thường chú ý, liền biết mình khả năng đã chọc phải hạng người không sợ cha mình.

“Nhất Minh, cứu ta, cứu ta a!” Phía dưới khẩn cấp, Lý Hiểu Minh cuống quít hướng phía Cố Nhất Minh cầu cứu nói.

Trong đám người bọn họ này, muốn nói thân phận bậc cha chú hiển quý, trâu bò nhất cũng là Cố Nhất Minh cùng Tống Phỉ Nhi.

Phụ thân Tống Phỉ Nhi là Tống Bảo Việt, là Phó Bí thư trưởng của Thị ủy, mặc dù là phó, không có thực quyền quá lớn, nhưng gần nhất có truyền ngôn, rất có thể bước kế tiếp sẽ được chuyển sang chính thức, một khi chuyển sang chính thức vậy liền không chọc được.

Bí thư trưởng của Thị ủy, chính là đại quản gia của Thị ủy, muốn nhập vào Thường ủy, mặc dù chỉ là một tên sau cùng trong Thường ủy, nhưng là thư ký trực tiếp phục vụ cho Thị ủy, quyền lợi so với Phó Thị trưởng còn lớn hơn nhiều.

Bất quá truyền ngôn chung quy là truyền ngôn, tại trước khi truyền ngôn không có trở thành hiện thực, phụ thân Tống Phỉ Nhi cuối cùng vẫn là phó, những cái người có bối cảnh kia, tuy nhiên không muốn đắc tội loại nhân vật có tiềm lực này, nhưng cũng không sợ Tống Bảo Việt.

Nhưng phụ thân Cố Nhất Minh lại không giống nhau, phụ thân Cố Nhất Minh là Cố Thuận Chi, hiện tại là Bí thư vùng ngoại thành phía Nam, là người đứng đầu, đây chính là nhân vật phái thực quyền, hơn nữa có truyền ngôn bước kế tiếp còn muốn tăng lên làm Phó Thị trưởng, hơn nữa trực tiếp là phó thường vụ, một khi truyền ngôn là thật, cũng là một cái đại nhân vật không chọc được.

Nhưng phụ thân Cố Nhất Minh cùng phụ thân Tống Phỉ Nhi, lại vẫn còn có chút khác nhau, tuy cấp bậc của hai người giống nhau, sau khi tăng cấp thì thực quyền cũng không kém nhau bao nhiêu, nhưng nhìn chung chơ tới lúc này, phụ thân Tống Phỉ Nhi chung quy vẫn là cái quan chạy vặt, mà phụ thân Cố Nhất Minh lại nắm đại quyền trong tay, chí ít tại vùng ngoại thành phía Nam là hô phong hoán vũ, đã nói là làm.

Dù cho truyền ngôn sai lệch, phụ thân Cố Nhất Minh- Cố

Thuận Chi, cũng là một cái nhân vật để rất nhiều người cũng không dám xem thường, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Cố Nhất Minh có mặt mũi lớn như vậy, có thể làm cho lão bản của hội sở Cửu Long Thương Vụ, tự mình đem đám Cố Nhất Minh an bài tại phòng Hoàng Gia số bảy.

“Bằng hữu, ngươi làm cái gì vậy, có chuyện hảo hảo nói.” Cố Nhất Minh nhướng mày, cha mình hiện tại đang đứng ở thời điểm đề bạt quan trọng, y vốn không muốn nhiều chuyện, nhưng cũng không thể nhìn Lý Hiểu Minh xảy ra chuyện, chỉ có thể không quá tình nguyện đứng ra.

“Có cái gì tốt nói? Một đám tiểu bức tử!” A Bưu hừ lạnh một tiếng, căn bản đối với Cố Nhất Minh chẳng thèm ngó tới.

“Bằng hữu, làm việc không nên quá tuyệt a, cha ta là Cố Thuận Chi, ngươi cũng nên nghĩ cho tốt.” Ngay trước mặt nhiều bạn học bằng hữu như vậy, Cố Nhất Minh thấy A Bưu một điểm cũng không nể mặt mình, nhất thời trên mặt cũng có chút không nhịn được, cuối cùng vẫn đem danh hào của cha mình báo lên.

“Cố Thuận Chi? Cố thư ký?” Biểu lộ của A Bưu sững sờ, cước bộ rõ ràng dừng lại.

Cố Nhất Minh thấy thế, trong lòng nhất thời đắc ý một trận, xem ra lúc nào đem danh hào của lão ba mình báo ra đều dễ làm a.

“Không sai, Cố Thuận Chi Cố thư ký, là cha ta!” Cái cằm Cố Nhất Minh hơi hơi giơ lên, sắc mặt một bộ ngạo nghễ.

Các bạn học trong phòng, nhao nhao hướng phía Cố Nhất Minh quăng tới hâm mộ ánh mắt, bọn họ vừa rồi cũng là tận mắt nhìn thấy, khi Lý Hiểu Minh báo ra tên cha mình, người ta nhìn cũng không thèm nhìn, mà Cố Nhất Minh há miệng ra, sắc mặt A Bưu nhất thời lại có biến hóa.

“Vẫn là phụ thân Nhất Minh ngưu bức a, đến chỗ nào đều có thể che đậy được!”

Mà Lý Hiểu Minh bị A Bưu bắt lấy, cũng là buông lỏng một hơi, sau đó hung hăng giãy giãy một chút.

“Còn không mau buông ta ra, không thấy ta là bằng hữu của Cố thiếu sao?” Lý Hiểu Minh cũng lập tức trở nên lớn lối.

“Bằng hữu, mặc kệ bởi vì cái sự tình gì, xem ở trên mặt mũi của cha ta, đừng làm khó bằng hữu của ta.” Cố Nhất Minh một mặt ngạo nghễ, nhàn nhạt nói nói, trong giọng nói mang theo một tia giọng điệu mệnh lệnh.

“Ha ha.” Đột nhiên, A Bưu cười lạnh một tiếng, “Mặt mũi của cha ngươi ư?”

“Cố thư ký có mặt mũi lớn như vậy hay không, ta còn thật không biết, nếu như ngươi muốn biết rõ, đến phòng Hoàng Gia số năm, tự mình đi hỏi hỏi đi.”

“Ngươi còn mẹ nó thành thật một chút cho ta!” Nói xong, A Bưu một cái vả miệng đánh tại trên mặt Lý Hiểu Minh, sau đó tại trong ánh mắt kinh ngạc nhìn soi mói của mọi người, đem Lý Hiểu Minh kéo ra ngoài.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào?” Liền mặt mũi của Cố thư ký cũng không cho?”

“Tên đại hán đầu trọc này có lai lịch gì a, cũng quá ngưu bức a?”

“Lại nói Hiểu Minh đến cùng làm cái gì, làm sao chọc tới nhân vật lợi hại như vậy?”

A Bưu vừa đi, trong phòng lập tức ồn ào náo động lên, mọi người châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ.

Mà Cố Nhất Minh ngơ ngác đứng tại chỗ này, song quyền nắm thật chặt cùng một chỗ, sắc mặt vô cùng khó coi.

Cái A Bưu này không biết lai lịch ra sao, vậy mà trước mặt mọi người bác bỏ mặt mũi của cha mình, để Cố Nhất Minh vô cùng khó chịu, tại trước mặt các bạn học tựa hồ mất hết mặt mũi.

Chỉ có Sở Yến ngồi tại bên cạnh Lâm Hải, ngơ ngác có chút xuất thần, tựa hồ nghĩ đến cái gì đó.

“Uy, thất thần làm gì, nhanh lên đoàn với bọn họ!”

Chỉ có Lâm Hải, căn bản liền không có liếc nhìn A Bưu một chút nào, tất cả lực chú ý đều để tại bên trên điện thoại di động của mình, kịch chiến say sưa tại Hạp Cốc Vương Giả.

Chỉ là, Lâm Hải vừa phát lời nói, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn sang.

Có xem thường, có phẫn nộ, càng có khinh thường!

“Ngươi chỉ biết chơi, không gặp Hiểu Minh xảy ra chuyện sao?” Tống Phỉ Nhi nhất thời xấu hổ đỏ mặt, dù sao Lâm Hải là do mình mang đến, còn là biểu ca của mình, hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn vậy mà giống như người không có việc gì, mời chào Sở Yến chơi trò chơi.

“Là thật bạch si, hay vẫn là đang cười trên nỗi đau của người khác?”

Mặc kệ là loại nào, đều bị Tống Phỉ Nhi cảm thấy một trận nhục nhã, cảm thấy Lâm Hải làm mất hết mặt mũi của mình.

“Ta vì cái gì không thể chơi? Y xảy ra chuyện có quan hệ gì với ta?” Lâm Hải trợn mắt, nhàn nhạt nói về một câu, liền tiếp tục trò chơi của mình.

"Ngươi..." Tống Phỉ Nhi nhất chỉ Lâm Hải, tức đến nửa ngày cũng không nói ra lời.

"Thôi đi, Phỉ Nhi, theo loại người này tức giận có làm được cái gì, ngươi còn trông cậy vào hắn có thể cứu Hiểu Minh a, này trừ phi mặt trời mọc ở hướng tây." Cố Nhất Minh ở một bên lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải một chút, nói nói.

"Đúng vậy a, Phỉ Nhi đừng để ý đến hắn."

"Đúng đấy, để ý đến hắn làm gì, chúng ta vẫn là nghĩ một chút biện pháp, làm sao để cứu Hiểu Minh đi."

Mọi người nhao nhao hướng phía Lâm Hải quăng tới xem thường ánh mắt, đồng thời đem hi vong cứu Lý Hiểu Minh, ký thác vào trên thân Cố Nhất Minh.

Cố Nhất Minh cau mày, trầm mặc một lát, thở dài thật sâu.

"Cái đầu trọc kia, trước khi đi thật cũng không nói không cho phụ thân ta mặt mũi, chỉ là để chính chúng ta qua phòng Hoàng Gia số năm đi hỏi một chút, nếu đã nói như vậy, chúng ta liền đi qua một chuyến đi, ta cũng không tin, mặt mũi của cha ta, còn không dùng được!"

Mọi người nghe xong, hai mắt nhao nhao tỏa sáng, tất cả đều nhớ tới lời nói của A Bưu trước khi đi.

"Đúng a, cái đầu trọc kia cũng không nói không cho Cố thư ký mặt mũi a?"

"Đúng đấy, Nhất Minh, chúng ta đi qua nhìn một chút, mọi người cùng nhau qua!"

"Đúng đấy, đi, đi, cùng đi!"

Mọi người kêu la, giật dây Cố Nhất Minh đến phòng Hoàng Gia số năm hỏi cho ra nhẽ.

“Vậy thì tốt, chúng ta hiện tại liền qua, nhìn một chút đối phương đến tột cùng là ai!”

Chương 517: Ta cùng các ngươi qua là được

Cố Nhất Minh vừa phát lời nói, đám con nhà giàu này, lập tức như có người đáng tin cậy, từng cái ma quyền sát chưởng, kêu la muốn đi đem Lý Hiểu Minh cứu ra, một bộ dáng lòng đầy căm phẫn kia, liền phảng phất như kẻ không sợ trời không sợ đất, muốn đi gióng trống khua chiêng hưng sư vấn tội, hoàn toàn không có hoảng sợ như lúc A Bưu có mặt trước đó.

Mắt thấy tất cả mọi người đều đứng lên, đi theo sau lưng Cố Nhất Minh, hứng thú bừng bừng liền đi ra ngoài, Tống Phỉ Nhi trong lúc vô tình nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút, thấy Lâm Hải vẫn ngồi ở kia, tay nâng điện thoại di động, cchơi đến tận hứng, hoàn toàn không có một chút ý tứ muốn cùng bọn họ cùng một chỗ đi qua.

Tống Phỉ Nhi nhất thời chau mày, trong lòng có chút tức giận, cộc cộc cộc đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Uy, tất cả mọi người muốn qua, đem Lý Hiểu Minh cứu ra, ngươi không cùng lúc qua sao?”

“Không, các ngươi đi đi.” Lâm Hải đang dùng Arthur, cùng một cái Hạ Hầu Đôn ở đối diện đối chiến, mắt thấy song phương cũng tàn huyết, đang ở thời khắc mấu chốt quyết định sinh tử, làm sao có thời giờ để ý tới Tống Phỉ Nhi a, không ngẩng đầu liền đáp nói.

“Ngươi...” Tống Phỉ Nhi tức đến nghẹn lời một trận, không đợi nàng ta nói chuyện, Lâm Hải trực tiếp mắng câu Thảo!

“Ngươi mắng ai đây!” Tống Phỉ Nhi vốn là có thái độ mười phần tức giận đối với Lâm Hải, hiện tại thấy Lâm Hải lại bạo nói tục, nhất thời liền tức.

“Ách... Mắng Hạ Hầu Đôn đâu, đem Arthur của ta làm chết.” Lúc này Lâm Hải mới cảm giác được, Tống Phỉ Nhi giống như hiểu lầm, gãi gãi đầu giải thích nói.

“Hừ! Thô tục!” Tống Phỉ Nhi bĩu môi, sau đó tức giận trừng Lâm Hải một chút

“Ta khuyên ngươi vẫn là cùng theo qua đi, mọi người cùng nhau đến, hiện tại chỉ có ngươi không đi, bọn họ sẽ đối với ngươi sẽ có cái nhìn.” Tống Phỉ Nhi nhẫn nại tính tình, hướng Lâm Hải nói nói.

“Đối với ta có cái nhìn?” Lâm Hải xùy cười một tiếng, “Cái nhìn của bọn họ đối với ta còn thiếu sao?”

“Nói không đi, ta cùng cái Lý Hiểu Minh kia lại không quen, đâu có chuyện gì liên quan tới ta đâu? Chính các ngươi đi thôi.”

Lâm Hải nói xong, liền không tiếp tục để ý Tống Phỉ Nhi, tiếp tục cúi đầu đánh trò chơi.

Tống Phỉ Nhi đứng tại Lâm Hải trước mặt, tức đến mặt cũng lục, đây là người nào a, làm sao không thích sống chung như thế?

“Được, Phỉ Nhi, đừng gọi hắn, lại không giúp đỡ được cái gì.”

“Đúng đấy, qua đó nói không chừng lại trực tiếp bị dọa đến tè ra quần, chúng ta đi theo cũng mất mặt.”

“Ta đoán chừng hắn là sợ bị đánh, loại người này đừng nhìn trang ngưu bức hống hống, kỳ thực nhát như chuột.”

“Cái gì cũng không nói nữa, chúng ta mau tới thôi, gọi hắn một cái từ nông thôn đến đi theo qua làm gì, không duyên cớ hạ thấp cấp bậc của nhóm chúng ta này.”

Đám con nhà giàu này nhao nhao mở miệng, lúc nhìn về phía Lâm Hải, trên mặt toàn đều mang khinh bỉ nồng đậm.

“Hừ, mặc kệ ngươi có đi hay không, giống như ta xin ngươi đi vậy!” Tống Phỉ Nhi vô cùng thất vọng lắc đầu, nàng ta kỳ thực thật đúng là hảo tâm, nói làm sao thì Lâm Hải cũng là biểu ca của mình, nàng ta không muốn để cho hắn bị xem như bao mềm mà đối đãi.

Thế nhưng Lâm Hải thật sự là quá không muốn tranh giành, thậm chí ngay cả dũng khí cùng một chỗ đi theo đoàn người sang bên đó đều không có, lại không phải đi đánh quần chiến, có quan hệ của phụ thân Cố Nhất Minh ở đó, nhiều lắm cũng chính là thương lượng một chút, lại chịu nhận lỗi, sự tình cũng liền qua qua.

Nhưng chính là một sự kiện đơn giản như vậy, cái biểu ca nông thôn của chính mình này, lại căn bản nhìn không hiểu, không duyên cớ mất đi một thời cơ rút ngắn quan hệ cùng nhóm người này, ngươc lại còn bị người người xem thường.

“Thật là không có thuốc chữa!” Tống Phỉ Nhi thở phì phì nhíu mày liếc nhìn Lâm Hải một chút, xoay người sang chỗ khác.

Đã như vậy, nàng ta cũng lười để ý đến Lâm Hải, thích đi hay không thì mặc kệ, dù sao thêm hắn một người không nhiều, thiếu hắn một người cũng không ít, coi như qua, cũng chính là cái nhân vật phất cờ hò reo, không có tác dụng gì.

Mà Sở Yến thấy Lâm Hải một bộ dáng không đếm xỉa đến, cũng là nhướng mày, miệng mở mở, cuối cùng vẫn là đi tới.

“Biểu ca, nếu không liền cùng một chỗ qua xem một chút đi, trò chơi thì chờ trở về hai ta lại chơi, có được hay không?”

Sở Yến nói xong, hướng phía Lâm Hải làm nháy mắt, ý kia là đoàn người cũng có ý kiến đối ngươi.

“Ca ca sẽ để ý đến ý kiến cùng cái nhìn của bọn họ sao?” Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, vừa muốn cự tuyệt, bất quá xem xét nụ cười thiện ý của Sở Yến, để Lâm Hải đem lời nói cự tuyệt, sinh sinh nuốt xuống.

Ấn tượng của Lâm Hải đối với Sở Yến còn rất không tệ, trước không nói là một cái hảo hữu có kỹ thuật trò chơi rất tốt, chí ít từ đầu đến cuối, không có giống những người khác, mang theo con ngươi khinh thị nhìn chính mình, càng không có cười nhạo chính mình một câu nào.

“Tốt a, xem ở bên trên mặt mũi của ngươi, ta cùng các ngươi qua là được.” Lâm Hải nhàn nhạt thở dài, mới có hơi không tình nguyện đứng lên.

“U, còn xem ở trên mặt mũi của Yến tử, thật là kiêu ngạo a.”

“Đúng đấy, thật giống như chúng ta cầu ngươi đi vậy, thích đi hay không thì đi, ai mà thèm ngươi đi a?”

Lâm Hải nói một câu, nhất thời lại khiêu khích rối loạn tưng bừng, khiến đám con nhà giàu này lại nhao nhao mở miệng mỉa mai.

Tống Phỉ Nhi quả là nhanh bị Lâm Hải làm tức điên, cái này nói đều là lời gì a, thật đem mình làm nhân vật lớn bao nhiêu a, trang bức cũng không thể trang không có chân trời a.

“Đi thôi, Yến tử, chúng ta đi nhanh về nhanh, trở về cùng một chỗ đánh trò chơi!” Lâm Hải không nhìn vào lời nói mỉa mai chế giễu của bọn họ, ở bên cạnh Sở Yến thúc giục nói.

“A? Tốt!” Sở Yến cũng bị câu trả lời kỳ hoa của Lâm Hải, khiến cho một mặt mộng bức, sau cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng một tiếng, sau đó nhìn về phía Cố Nhất Minh cầm đầu.

Chân mày Cố Nhất Minh hơi nhíu lại, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Lâm Hải một chút, loại người giống như Lâm Hải này, tại trong mắt Cố Nhất Minh, kêu đi qua cũng quả thực là dư thừa, bất quá Sở Yến đã đem hắn kêu lên, y cũng lười nói thêm cái gì.

“Cũng đừng nói nhảm, nhanh chóng đi qua đi, tránh cho đêm dài lắm mộng!”

Nói xong, Cố Nhất Minh dẫn đầu đi ra khỏi phòng, sau lưng là một đám con nhà giàu vội vàng đuổi theo, ma quyền sát chưởng, trong lòng đã gấp gáp lại hưng phấn.

Đến cửa phòng Hoàng Gia số năm, Cố Nhất Minh vừa giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, đột nhiên lại có chút do dự.

Phòng Hoàng Gia số năm thế nhưng là so với phòng số bảy của bọn họ còn muốn tôn quý hơn, trong này nói không chừng thật sự là nhân vật so phụ thân y còn muốn ngưu bức hiển hách, chính mình lỗ mãng dẫn một đám người tới như thế này, có thể chọc cho cha mình cái phiền toái gì, ảnh hưởng tới việc cha tấn thăng hay không a?

Trong nháy mắt, Cố Nhất Minh sinh lòng hối hận, có loại xúc động muốn quay đầu trở về, dù sao so sánh cùng con đường làm quan của cha mình, một cái Lý Hiểu Minh tính là gì?

Nhưng lúc y đang do dự lúc, phía sau một cái làm càn làm bậy, gặp phía bên mình nhiều người như vậy ở cùng một chỗ tìm tới cửa, lại có Cố Nhất Minh dẫn đầu, sớm liền không ai bì nổi mà quên hết tất cả, đi lên một chân liền đem cửa đá văng.

“Móa! Ngươi mẹ nó là trư a!” Cố Nhất Minh giật mình, hung hăng nguýt người này một cái.

Liền bên trong là ai đều không có làm rõ ràng, liền dám trực tiếp đạp cửa của người ta, vạn nhất bên trong thật sự là nhân vật có địa vị cùng cha mình không sai biệt lắm, chỉ bằng một cước này, đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết nói.

Bất quá việc đã đến nước này, Cố Nhất Minh cũng không có cách nào, đành phải kiên trì đi vào.

“Hi vọng bên trong không phải là cái nhân vật quá khó chơi gì.” Cố Nhất Minh thầm than một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực, một mặt lạnh nhạt đi vào.

Chương 518: Đạp cửa của chúng ta rồi còn muốn đi?

Trong phòng Hoàng Gia số năm, Khâu Xương Lĩnh một mặt dữ tợn, đang hung ác đấm đá Lý Hiểu Minh máu me đầy mặt, rú thảm ngã xuống đất.

Mà Quan Triêu Quân giờ phút này hai mắt huyết hồng, hai tay đều đã bỏ vào trong y phục của cái ngôi sao nhỏ cấp ba kia, mang trên mặt nụ cười khát máu, không ngừng dùng lực bắt nắm bóp.

Kiếp sống trên đầu đao liếm máu trong nhiều năm, để Quan Triêu Quân có thói quen cực kì khủng bố, đó là chỉ cần vừa thấy được máu, y liền sẽ lập tức trở nên điên cuồng táo bạo.

Ngôi sao nhỏ bị Quan Triêu Quân bắt đau đến nhếch miệng, cũng không dám phát ra một tia thanh âm thống khổ, ngược lại chịu đựng đau đớn, bộ dáng biểu hiện rất là thỏa mãn.

Mà vào thời khắc này, cửa phòng đột nhiên bị đá văng, đem Khâu Xương Lĩnh đang đánh người dọa đến khẽ run rẩy, vội vàng chạy qua một bên.

Những người khác bên trong phòng, ngược lại coi như trấn tĩnh, ngồi nguyên tại chỗ động đều không động, bất quá lại đều nhao nhao lộ ra biểu lộ quái dị, một mặt hiếu kỳ hướng phía cửa nhìn lại.

Bọn họ thực sự nghĩ không ra, tại thành phố Tây Kinh, có ai sao mà to gan như vậy, cũng dám đạp cửa của Quan Triêu Quân.

Mà lúc này, Cố Nhất Minh vừa vặn mang theo đám con nhà giàu này, mãnh mẽ lao vào.

“Ừm?” Sau khi Cố Nhất Minh đi vào, vừa thấy Quan Triêu Quân ngồi tại chính giữa ghế sa lon, bộ dáng trấn định ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn chính mình một chút, trong lòng lại đột nhiên dâng lên một tia dự cảm bất tường.

Đặc biệt là sau khi đến gần, y vậy mà từ trên thân Quan Triêu Quân, cảm thấy một cỗ khí tức để cho người ta sinh ra lạnh lẽo khắp cả người, làm cho nhịp tim của chính mình đều đột nhiên gia tốc, trực giác cảm thấy người trước mắt này mười phần đáng sợ.

Mà đám con nhà giàu sau lưng Cố Nhất Minh kia, liền không có loại nhãn lực này, có Cố Nhất Minh đứng phía trước chống đỡ, đám gia hoả này từng cái vênh váo tự đắc, sắc mặt hung hăng càn quấy, quả thực đem mình làm Thiên Vương lão tử!

Chỉ có Lâm Hải đi tại một bên sau cùng, thời điểm nhìn thấy Quan Triêu Quân, mí mắt bỗng nhiên nhảy một cái.

“Người này, sát khí thật nồng a, xem ra chết người trong tay hắn y, quả thực không ít.”

“Con mẹ ngươi, cửa của người nào ngươi cũng dám đạp!” Lúc này, một cái áo đen kính râm, dáng người bảo tiêu, đột nhiên tiến lên, một phát bắt được cổ áo của Cố Nhất Minh.

Cố Nhất Minh thì là nhàn nhạt liếc người này một cái, sau đó một mặt trấn định bĩu môi.

“Chủ nhân nhà ngươi còn chưa lên tiếng, ngươi một con chó liền dám nhảy ra cắn người sao? Cút sang một bên!”

Tuy Quan Triêu Quân để trực giác của Cố Nhất Minh cảm thấy không dễ chọc, nhưng đó cũng là chỉ nhằm vào một người Quan Triêu Quân mà nói, cái người bộ dáng xem xét chỉ là bảo tiêu này, còn không nhập được vào pháp nhãn của Cố Nhất Minh.

Cố Nhất Minh nhìn cũng không nhìn hộ vệ kia, trực tiếp khẽ vươn tay, đem người này đẩy qua một bên, sau đó còn có chút ghét bỏ, phủi phủi cổ áo vừa bị nắm qua.

Ở trong nháy mắt khi bảo tiêu bắt lấy Cố Nhất Minh đó, đám con nhà giàu sau lưng kia, lập tức hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, đám người này hai lời không nói liền muốn động thủ, có người nhát gan bị dọa đến chân cũng như nhũn ra.

Thế nhưng là khi bọn họ nghe được lời nói bá đạo của Cố Nhất Minh, đặc biệt là lúc một mặt bình tĩnh trực tiếp đem bảo tiêu đẩy ra, lại để bọn họ lập tức trở nên hưng phấn.

“Đậu phộng, Nhất Minh chính là ngưu bức a, căn bản không sợ bọn họ!” Những người này, không khỏi càng thêm sùng bái cùng khâm phục đối với Cố Nhất Minh.

Ánh mắt người hộ vệ kia phát lạnh, liền muốn lao qua đem Cố Nhất Minh đánh ngã, nhưng lại bị A Bưu khoát tay, ngăn lại.

Sau đó, A Bưu hơi cúi thân thể, ở bên tai Quan Triêu Quân nói nhỏ vài câu, còn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Cố Nhất Minh hai mắt, tựa hồ đang hướng Quan Triêu Quân giới thiệu thân phận của Cố Nhất Minh.

Nghe A Bưu nói xong, Quan Triêu Quân mới ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Cố Nhất Minh một chút.

“Phá cửa mà vào, có chuyện gì a? Không phải là đặc biệt đến xem ta chơi gái a?” Quan Triêu Quân vừa hướng ngôi sao nhỏ bên người bóp bóp, một bên hững hờ hỏi.

Vừa nói xong, tay Quan Triêu Quân bỗng nhiên dừng lại, sau đó kinh ngạc nhìn chằm chằm cái ngôi sao nhỏ này.

Ngôi sao nhỏ giờ phút này sắc mặt ửng hồng, một mặt hưởng thụ, kích thích do bị xoa bóp ở trước mặt người khác, cộng thêm Quan Triêu Quân thô lỗ điên cuồng, để cho nàng ta chính là muốn ngừng mà không được, thấy Quan Triêu Quân đột nhiên dừng lại, nhất thời lộ ra ánh mắt khao khát.

Chỉ là, Quan Triêu Quân lại không có lại tiếp tục, mà chính là hí ngược nhìn xem đám người Cố Nhất Minh này.

“Nghe nói tiểu hài tử hiện tại cũng truy tinh, tất cả bọn họ sẽ không phải đều là Fan của ngươi a? Ha ha, ha ha ha ha...”

Nhìn Quan Triêu Quân không kiêng nể gì cả lên tiếng cuồng tiếu, để trong lòng Cố Nhất Minh hơi hơi khó chịu, rất hiển nhiên, y đã nhìn ra, Quan Triêu Quân căn bản không thể đem bọn họ đặt ở trong mắt.

“Vị bằng hữu này, bạn học ta bị người của ngươi, vô duyên vô cớ đưa đến chỗ này, không biết là do đắc tội với ngươi ở chỗ nào.” Cố Nhất Minh nhíu mày, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Quan Triêu Quân ở đối diện, cho Cố Nhất Minh cảm giác thật không tốt, loại cuồng vọng không coi ai ra gì trên thân Quan Triêu Quân kia, để trong lòng y càng không chắc, liền nghĩ mau chóng đem sự tình giải quyết, sau đó rời đi cái chỗ này.

“Há, ngươi nói tên kia?” Quan Triêu Quân lúc này mới khẽ giật mình, sau đó chỉ chỉ Lý Hiểu Minh ngã trên mặt đất rên hừ hừ.

“Không sai.” Cố Nhất Minh chau mày, lạnh lùng nói nói.

Thấy bộ dáng mặt đầy máu của Lý Hiểu Minh này, liền biết rõ bị đánh không nhẹ, dù sao đám người sau lưng này bao gồm cả Lý Hiểu Minh, đại bộ phận đều là theo chính mình lăn lộn, hiện tại Lý Hiểu Minh bị đánh thành cái dạng này, bên trên mặt mũi Cố Nhất Minh cũng khó nhìn.

“Há, tên này đánh con của ta, đem con của ta cũng đánh khóc.” Quan Triêu Quân yếu ớt nói nói.

“Đánh con của ngươi?” Cố Nhất Minh sững sờ, Lý Hiểu Minh đi đánh khóc con của người ta?

Trong lòng Cố Nhất Minh nhất thời tức giận một trận, ngươi Lý Hiểu Minh lớn như vậy, đánh người ta một đứa bé làm gì, người ta khóc tìm gia trưởng, gia trưởng có thể không tức giận sao?

“Đúng a, nhi tử ta liền ở chỗ này đây, không tin ngươi tự mình hỏi nó đi!” Quan Triêu Quân liên tục gật đầu, sau đó hướng phía Khâu Xương Lĩnh nhất chỉ, nói nói.

Cố Nhất Minh theo phương hướng Quan Triêu Quân chỉ mà nhìn lại, nhất thời choáng váng một trận.

“Ở chỗ nào?” Cố Nhất Minh cũng không thấy ở đây có hài tử tại a?

“Ánh mắt ngươi mù a, cha ta chỉ ta, ngươi không nhìn thấy?” Khâu Xương Lĩnh bỗng nhiên tiến lên một bước, hung hăng nói.

Phốc!

Cố Nhất Minh kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, sau đó một mặt thật không thể tin chỉ vào Khâu Xương Lĩnh.

“Ngươi nói, ngươi là con của hắn ta?”

“Đúng a, không được sao.” Khâu Xương Lĩnh một mặt tự hào.

Cái mũi Cố Nhất Minh kém chút tức điên, mẹ nó muốn tìm chuyện, chí ít tìm lý do để nói qua qua, liền lý do này cũng quá con mẹ nó kỳ hoa a.

Trước mặt vị đại thúc này, làm sao cũng phải có hơn bốn mươi a? Mà nhìn tướng mạo của Quan Triêu Quân, cũng chính là trên dưới bốn mươi, hai người có số tuổi không sai biệt lắm, nhưng một người lại là con trai của một người khác?

Thật mẹ nó coi chúng ta là tuổi nhỏ vô tri, hay là kẻ ngu a?

Cố Nhất Minh cũng không biết sự tình Khâu Xương Lĩnh nhận Quan Triêu Quân làm cha nuôi, y thấy, Quan Triêu Quân đây đã là cố ý kiếm chuyện.

“Bằng hữu, nếu ngươi nói bạn học ta đánh con của ngươi, hiện tại các ngươi đem người cũng đánh rồi, việc này coi như thanh toán xong đi, chúng ta đem người mang đi.”

Cố Nhất Minh cau mày, hướng phía Quan Triêu Quân nói nói, sau đó vung tay lên, để hai người sau lưng, chuẩn bị đem Lý Hiểu Minh ra ngoài.

Tức giận thì tức giận, nhưng cảm giác mà Quan Triêu Quân cho Cố Nhất Minh, rõ ràng là rất khó dây vào, nếu Lý Hiểu Minh đã bị người đánh, đoán chừng việc này mặc kệ bởi vì cái gì mà lên, liền xem như đã qua.

Chính mình chỉ cần đem Lý Hiểu Minh cứu trở về, cũng liền được, hoàn toàn không cần thiết bởi vì một cái Lý Hiểu Minh, cùng cái người không biết ngọn ngành trước mắt này, tiếp tục nổi lên xung đột gì.

Chỉ là, hai người sau lưng vừa đem Lý Hiểu Minh dựng lên, A Bưu bỗng nhiên đi qua, trực tiếp đem hai người kia đẩy đến một trận lảo đảo.

Sau đó, Quan Triêu Quân chậm rãi đứng lên, chậm rãi từ từ đi đến trước mặt Cố Nhất Minh, hướng y phun ra một ngụm khói bụi.

“Đạp cửa chúng ta còn muốn đi? Nào dễ dàng như vậy!”

Chương 519: Nàng ta, lưu lại!

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Cố Nhất Minh một mặt chán ghét, lấy tay quạt quạt khói thuốc thổi đầy vào mặt mũi mình, lạnh lùng nói nói.

Ngay trước mặt nhiều bạn học như vậy, bị Quan Triêu Quân thổi khói thuốc vào trên mặt, cho dù Cố Nhất Minh không muốn nhiều chuyện, thì giờ phút này trong lòng cũng phẫn nộ.

Tuy biết rõ Quan Triêu Quân khẳng định không dễ chọc, nhưng Cố Nhất Minh y như thế nào dễ bị khi dễ, nếu như bị người ở trước mặt vũ nhục như thế, mà còn không làm ra chút phản ứng mà nói, vậy mặt mũi y coi như mất hết.

“Cũng không muốn thế nào.” Quan Triêu Quân cười ha ha, sau đó sắc mặt mạnh mẽ lạnh.

“Vừa rồi, là cái thằng nhãi con nào đạp cửa!” Đột nhiên, Quan Triêu Quân hướng phía đám con nhà giàu sau lưng Cố Nhất Minh kia, mãnh liệt hét lớn một tiếng, đem bọn sinh viên trước đó còn ngưu bức phần phật này, nhất thời dọa đến một cái giật mình.

Không tự chủ được, ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều nhìn về phía một cái sinh viên mặt mũi mang theo tràn đầy vô lại ở bên trong.

“Các ngươi, các ngươi đều nhìn ta làm gì?” Người sinh viên này gọi là Kiều Á Quân, thấy đoàn người đều hướng mình trông lại, rõ ràng là bắt mình ra bán, nhất thời bị dọa đến liền hoảng.

Mà lúc này, ánh mắt hung ác của Quan Triêu Quân cũng vừa lúc hướng bên này trông lại, dọa đến bắp chân của Kiều Á Quân mềm nhũn, kém chút nằm trên đất.

“Nhất Minh!” Kiều Á Quân đuổi bước lên phía trước hai bước, trốn ở sau lưng Cố Nhất Minh, một mặt hoảng sợ, liền đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Thao, trước đó tại đại học giao thông Tây Kinh, theo ca ca không phải rất ngưu bức sao? Hiện tại làm sao sợ thành dạng này?” Lâm Hải tại một bên sau cùng nhìn mà xem thường một trận, cái Kiều Á Quân này, chính là người mà lúc trước khi mình trường học bởi vì quan sát Tống Phỉ Nhi, mà quát lớn chính mình kia.

“Hừ hừ!” Quan Triêu Quân cười lạnh một tiếng, sau đó mãnh mẽ đem Cố Nhất Minh đẩy qua một bên, một tay bắt Kiều Á Quân tới.

“A a a a! Ngươi muốn làm gì, ngươi buông ta ra!” Kiều Á Quân bị dọa đến oa oa gọi bậy, sắp khóc đi ra.

“Để ngươi đạp cửa của lão tử!” Một quyền của Quan Triêu Quân hung hăng đánh vào trên bụng Kiều Á Quân, Kiều Á Quân nhất thời ôm bụng, thân thể mềm xuống dưới, ngã trên mặt đất một mặt thống khổ.

Mà giờ khắc này, sắc mặt Cố Nhất Minh đã kinh biến đến mức tái nhợt, ngay trước mặt chính mình, đánh đồng học của chính mình, quả thực quá không đem chính mình đặt ở trong mắt.

Một đôi song quyền non nớt, nắm thật chặt cùng một chỗ, bên trong ánh mắt của Cố Nhất Minh, lóng lánh sắc lạnh.

“Thế nào, ngươi còn không phục?” Quan Triêu Quân rất nhanh liền phát hiện cừu thị của Cố Nhất Minh, bất quá lại hoàn toàn không để tại trong mắt, cười lạnh một tiếng, khiêu khích hỏi.

Cố Nhất Minh hung hăng cùng Quan Triêu Quân nhìn nhau, qua khoảng chừng bốn năm giây, hai nắm tay mới chậm rãi buông ra.

“Người đạp cửa, ngươi đã giáo huấn qua, bây giờ chúng ta có thể đi chưa.” Cố Nhất Minh mặt không biểu tình nói nói, ngữ khí vô cùng lãnh đạm.

Ngắn ngủi vài giây đồng hồ, Cố Nhất Minh đã nghĩ rõ ràng, cùng bọn Quan Triêu Quân chơi cứng rắn, hiển nhiên không quá hiện thực, các công tử tiểu thư phía bên mình, bình thường khi dễ cái sinh viên trung thực vào thành, coi như thành thạo, nhưng cùng những người xem xét cũng không phải là người lương thiện ở trước mặt này so sánh, thì còn kém xa.

Nếu quả thật một lời bất hòa, động thủ, ăn thiệt thòi khẳng định là phía bên mình.

Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, hiện tại phương pháp tốt nhất, chính là đem tất cả mọi người bình an mang ra ngoài, sau đó lại để cha mình ra mặt, thu về sổ sách này, hảo hảo báo thù ngày hôm nay.

Chỉ là, ý nghĩ này là tốt, nhưng lại gặp được Quan Triêu Quân.

“Muốn đi? Ngươi cho rằng cái này là xong?” Quan Triêu Quân một mặt buồn cười lắc đầu, hiển nhiên căn bản không chịu từ bỏ ý đồ.

“Vậy ngươi còn muốn thế nào?” Cố Nhất Minh lần này đã không bình tĩnh, nghĩ không ra mình đã đem tư thái thả thấp như vậy, đối phương còn không chịu bỏ qua, thật sự là quá khó chơi.

Quan Triêu Quân không để ý tới y, mà chính là hướng phía Khâu Xương Lĩnh vẫy tay một cái, đem người gọi vào bên cạnh.

“Nhi tử, mới vừa rồi là coi trọng cô nương nào, theo cha nuôi nói! Cha nuôi để cho nàng ta lưu lại cùng ngươi!” Quan Triêu Quân hướng phía những cô bé kia, hung hăng nhất chỉ, nói nói.

Những cô bé Tống Phỉ Nhi cùng Sở Yến này nghe xong, nhất thời bị dọa đến hoa dung thất sắc.

“Ha ha, cha nuôi!” Mà hai mắt Khâu Xương Lĩnh thì là sáng lên, mắt nhỏ sắc mị mị bắt đầu không ngừng đánh giá tại trên người những cô gái này.

Các cô gái vừa thấy bộ dáng bỉ ổi cùng ánh mắt dâm tà của Khâu Xương Lĩnh này, nhất thời thất kinh, vội vã cúi đầu tránh đi ánh mắt của gã, sợ gã đem chính mình chọn tới.

“Chính là nàng ta!” Đột nhiên, Khâu Xương Lĩnh hướng phía Sở Yến nhất chỉ, “Cha nuôi, chính là cái mỹ nữ mặt em bé kia.”

“U, ánh mắt của nhi tử ngươi không tệ lắm.” Quan Triêu Quân theo phương hướng tay Khâu Xương Lĩnh mà nhìn lại, hai mắt không khỏi cũng tỏa sáng.

Sở Yến thuộc về loại hình mỹ nữ nhỏ nhắn xinh xắn, mọc ra một gương mặt em bé, cộng thêm bản thân mang theo một tia khí chất vũ mị đặc biệt, là hấp dẫn người nhất cũng coi là mỹ nữ trong mỹ nữ.

Quan Triêu Quân trước đó vẫn luôn không thể cầm con mắt nhìn những sinh viên ở đối diện này, giờ phút này đột nhiên phát hiện cái mỹ nữ Sở Yến này, lúc này mới tỉ mỉ quan sát đám người này.

Cái xem xét này, nhất thời để Quan Triêu Quân hơi kinh ngạc, chỉ thấy bên trong đám người này, nữ sinh không sai biệt lắm có sáu bảy người, vậy mà dáng dấp của từng cái cũng không tệ, tuy không tính là cực phẩm, nhưng cũng là mỹ nữ khó gặp.

"Có chút ý tứ." Con mắt Quan Triêu Quân lấp lóe, không biết suy nghĩ cái gì.

Mà Sở Yến bị Khâu Xương Lĩnh chỉ điểm, trong lòng cũng có chút hốt hoảng, phụ thân nàng ta chỉ là một cái lão bản nhỏ, giá trị con người so với phụ thân Lý Kiến Hoành của Lý Hiểu Minh, mạnh hơn không nhiều lắm.

Thả tại trước mặt người bình thường, có lẽ xem như siêu cấp đại phú hào, nhưng nhìn hình dạng hiện tại của Lý Hiểu Minh, Sở Yến liền biết rõ, chút thực lực ấy của nhà mình, tại đám người này trước mặt, rõ ràng không đáng chú ý.

"Nàng ta, lưu lại! Hảo hảo bồi tội cho nhi tử ta, nếu không..."

Quan Triêu Quân nói, ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh.

"Các ngươi người nào cũng đừng hòng đi ra khỏi cái cửa này!"

Sở Yến nghe xong, toàn thân nhất thời toát ra một cỗ khí lạnh, trong lòng lập tức lâm vào vô tận tuyệt vọng.

Để cho mình lưu lại bồi cái đại thúc trung niên Khâu Xương Lĩnh này sao? Làm sao bồi?

Không cần nói, Sở Yến dùng gót chân cũng có thể nghĩ ra được, một khi chính mình lưu lại, sẽ đối mặt với cái dạng hậu quả gì.

"Không có khả năng!" Dưới tình thế cấp bách, Sở Yến khẽ kêu một tiếng, bởi vì kích động cùng gấp gáp, khuôn mặt nhỏ nhắn, nhất thời đỏ bừng lên, không duyên cớ càng nhiều hơn một tia vũ mị, khiến nước miếng của Khâu Xương Lĩnh kém chút chảy ra.

"Hừ hừ, là một mình ngươi lưu lại, hay là tất cả các ngươi cùng một chỗ đều lưu lại, chính các ngươi quyết định đi." Quan Triêu Quân nói xong, quay người ngồi trên ghế sa lon, sau đó một tay ôm lấy cái ngôi sao nhỏ kia để ở trên đùi, hai tay thuận thế liền trượt vào.

“Nhất Minh! Ngươi mau cùng y nói, ngươi là nhi tử của Cố thư ký!”

Lúc này, Tống Phỉ Nhi một mặt lo lắng, tiến đến bên người Cố Nhất Minh, nhỏ giọng thúc giục nói.

Sở Yến thế nhưng là bạn thân của nàng ta, hai người là bạn tốt nhất cùng nhau lớn lên từ nhà trẻ, Tống Phỉ Nhi làm sao có thể nhẫn tâm nhìn Sở Yến rơi vào ma trảo a?

Mà Cố Nhất Minh nghe xong lời nói của Tống Phỉ Nhi, trong lòng không khỏi cười khổ một trận.

Nếu như đoán không lầm mà nói, người đối diện đã biết phụ thân mình là người nào, bây giờ lại còn muốn làm như thế, hiển nhiên căn bản không có đem cha mình đặt ở trong mắt a.

Mình bây giờ qua báo ra tên của cha mình, còn sẽ có chỗ dùng sao?

Nếu như mình nói ra tên của phụ thân, người ta vẫn là không kén ăn, đây chẳng phải là càng mất mặt a?

Hơn nữa chẳng những đem mặt mũi người một nhà cho ném, còn đem cha mình cũng cùng một chỗ mất hết.

Thế nhưng là, đám con nhà giàu phía sau kia, cũng không biết ý tưởng hiện tại của Cố Nhất Minh là gì, từng cái tại phía sau nhao nhao thúc giục.

“Nhất Minh, nhanh lên báo tên phụ thân ngươi ra a.”

“Đúng vậy a, nói cho y biết Cố thư ký là cha ngươi, trực tiếp để y sợ đến tiểu!”

Cố Nhất Minh nghe, không khỏi nhíu mi một cái, nói thầm một tiếng, thật sự là một đám ngu xuẩn!

“Thế nào, đã nghĩ tốt chưa?” Mà lúc này đây, Quan Triêu Quân bỗng nhiên mở miệng lên tiếng.

Chương 520: Mù mắt chó của các ngươi

Quan Triêu Quân vừa phát lời nói, sắc mặt Sở Yến lập tức biến thành trắng bệch, một mặt khẩn cầu hướng phía Cố Nhất Minh nhìn lại.

“Hô ~” Cố Nhất Minh thở phào một hơi, cũng đến lúc này, mặc kệ phụ thân chính mình có thể trấn được người trước mắt này hay không, thì chính mình cũng chỉ có thể đem phụ thân khiêng ra.

“Bằng hữu, có thể cho ta cái mặt mũi hay không, việc này cứ như vậy quên đi.” Cố Nhất Minh cau mày, nói nói.

“Cho ngươi cái mặt mũi?” Quan Triêu Quân sững sờ, sau đó cười ha ha, “Dựa vào cái gì?”

“Chỉ bằng cha ta là Cố Thuận Chi!” Cố Nhất Minh giờ phút này cũng không thèm đếm xỉa, nói xong tựa hồ cảm thấy còn chưa đủ, khẽ vươn tay lại đem Tống Phỉ Nhi kéo qua, “Ba nàng ta là Tống Bảo Việt!”

“Không biết cha ta cùng cha nàng ta, có thể ngươi đổi lấy mặt mũi này ở chỗ của ngươi hay không?” Cố Nhất Minh lạnh lùng nói nói, cha mình và phụ thân Tống Phỉ Nhi, đều là người có tiềm lực chạm tay có thể bỏng trước mắt ở thành phố Tây Kinh, mặc cho ai cũng không nguyện ý đồng thời đắc tội hai cái nhân vật ngưu bức rất có thể đảm nhiệm Thường ủy lần tiếp theo ở thành phố Tây Kinh a?

Quả nhiên, lời của Cố Nhất Minh vừa ra khỏi miệng, chân mày của Quan Triêu Quân vẩy một cái, sau đó gắt gao nhăn lại.

“Phụ thân ngươi, là Tống Bảo Việt?” Quan Triêu Quân liếc mắt nhìn Tống Phỉ Nhi một cái, nghi hoặc hỏi.

Tống Phỉ Nhi giờ phút này, đang tức giận Cố Nhất Minh làm gì lại đem cả cha mình cũng kéo lên, báo ra phụ thân y là được thôi, đây không phải tìm phiền toái cho cha mình sao?

Nhưng lời Cố Nhất Minh đã nói ra, Tống Phỉ Nhi có phủ nhận cũng không có ý gì.

“Không sai, cha ta là Thị ủy Tống Bảo Việt.” Tống Phỉ Nhi ưỡn ngực, một mặt ngạo nghễ nói nói.

Dưới cái nhìn của nàng, một cái Cố Thuận Chi cũng đủ để bãi bình người trước mặt này, lại thêm cha mình, người đối diện này còn không lập tức liền hấp tấp xin lỗi rồi thả người sao?

Thế nhưng là, một màn khiến cho Tống Phỉ Nhi không nghĩ tới lại xuất hiện, chỉ thấy Quan Triêu Quân nháy mắt mấy cái, sau đó khẽ cười một tiếng.

“Nếu như là phụ thân các ngươi, tự mình muốn cùng ta lấy mặt mũi này, mà bắt kịp tâm tình ta tương đối tốt mà nói, ta có khả năng thực sẽ đáp ứng.”

“Thế nhưng là, các ngươi nha...” Quan Triêu Quân xoa cằm, dò xét Cố Nhất Minh cùng Tống Phỉ Nhi trên dưới một phen, sau đó khinh thường lắc đầu.

“Ở trước mặt ta có cái cái rắm mặt mũi!” Quan Triêu Quân ba cái vỗ bàn trà, nghiêm nghị hét lớn, đem Cố Nhất Minh cùng Tống Phỉ Nhi đều dọa đến khẽ run rẩy.

Trong lòng Cố Nhất Minh thầm than một tiếng, quả nhiên a, cha mình căn bản không trấn được đối phương, thậm chí tăng thêm Tống thúc thúc, hai người cộng lại, người ta đều không đặt ở trong mắt.

“Ngươi đến cùng là ai?” Cố Nhất Minh giờ phút này đã không có lực lượng, y biết rõ hôm nay đã đá trúng bên trên thiết bản.

“Ta là ai?” Quan Triêu Quân cười ha ha, sau đó hướng phía A Bưu quay đầu nói, “Nói cho bọn chúng biết, để bọn chúng được thêm kiến thức.”

A Bưu gật gật đầu, sau đó tiến lên một bước, một mặt ngạo nghễ ngẩng đầu.

“Hừ, các ngươi mù mắt chó đi, ngồi , đối diện các ngươi, là Quân ca!”

“Quân ca? Cái Quân ca nào?” Đám con nhà giàu kia nhìn sang lẫn nhau, không biết Quân ca trong miệng của A Bưu, đến tột cùng là ai.

Chỉ có Cố Nhất Minh thời điểm nghe được hai chữ Quân ca này, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, tựa hồ nghĩ đến cái gì.

Sau đó, hung ác trong lòng Cố Nhất Minh chìm xuống, bắp thịt trên mặt cũng bắt đầu co quắp.

“Ngươi là nói, Quan Triêu Quân, Quân ca?” Thanh âm Cố Nhất Minh khàn khàn, gian nan mở miệng hỏi nói.

“Hừ, nói nhảm, ngươi cho rằng tại Tây Kinh, còn có ai có thể gánh chịu nổi một tiếng Quân ca này sao?” A Bưu khinh thường bĩu môi, nói nói.

“Xong!” Cố Nhất Minh nhất thời cảm thấy toàn thân mềm nhũn, kém chút ngã xuống đất, gương mặt ban đầu coi như tuấn lãng, nhất thời trở nên không có một chút huyết sắc nào.

“Người nào? Quan Triêu Quân!” Đám người sau lưng Cố Nhất Minh kia, vừa nghe đến cái tên này, nhao nhao sững sờ, sau đó rất nhanh liền kịp phản ứng, lập tức hoảng sợ đến sắc mặt đại biến.

“Ta Nhật tổ tông a, đối diện lại là Quan Triêu Quân, chúng ta mẹ nó thế mà tìm Quan Triêu Quân gây phiền phức!”

“Cái này mẹ nó không phải là tìm phiền toái, rõ ràng là đến tìm cái chết a!”

Đám con nhà giàu này lập tức tất cả đều hoảng sợ mộng, trước đó ở trường học, lúc nhìn thấy nhi tử của Quan Triêu Quân, cũng có thể làm cho bọn họ nghị luận thật lâu, tựa hồ có thể nhận biết nhi tử của Quan Triêu Quân, là một dạng sự tình có mặt mũi cỡ nào.

Mà bây giờ, bọn họ vậy mà chủ động đến cửa, tìm Quan Triêu Quân gây phiền phức, cái này mẹ nó cùng lão thọ tinh thắt cổ, khác nhau ở chỗ nào a.

Lập tức, đám người này tất cả đều bị dọa sợ, bắp chân của từng cái thẳng run lên, Quan Triêu Quân tại Tây Kinh thế nhưng là lão đại đen trắng ăn sạch a, chớ nhìn trong nhà bọn họ từng cái không phú thì quý, nhưng vậy cũng phải phân là so với ai.

Bọn họ tin tưởng, chỉ cần Quan Triêu Quân tùy tiện nói một câu, nhà bọn họ ngay lập tức sẽ trở nên phân mảnh, nhà tan cửa nát.

“Xong, xong!” Đám con nhà giàu này từng cái sắc mặt trắng bệch, lại hối hận lại sợ.

Mà Sở Yến thì càng là bị dọa đến mặt không có chút máu, trong lòng dâng lên một tia tuyệt vọng thật sâu.

Trước đó, Sở Yến vẫn tồn tại một tia may mắn, hi vọng Cố Nhất Minh báo ra danh hào của phụ thân y, thì đối phương khẳng định sẽ có cố kỵ, tha mình một lần, thế nhưng một khi biết rõ đối diện là Quan Triêu Quân, Sở Yến liền biết rõ tuyệt đối không thể có khả năng.

Tuy phụ thân của Cố Nhất Minh, là đường đường là Bí thư khu ủy, gần đây càng có khả năng được đề bạt tiến vào Thường Ủy của thành phố, nhưng nếu như đặt ở mặt mũi của Quan Triêu Quân, phân lượng liền còn thiếu rất nhiều.

Nghe nói, Quan Triêu Quân thế nhưng ở trong tỉnh có bối cảnh rất sâu, liền cả thư ký Thị trưởng của Thị ủy đều phải cho y ba phần chút tình mọn, một cái Bí thư khu ủy nho nhỏ, như thế nào lại khiến Quan Triêu Quân đặt ở trong mắt?

“Chẳng lẽ mình hôm nay thật...” Vừa nghĩ tới hậu quả đáng sợ này, nước mắt của Sở Yến nhất thời che kín vành mắt.

Mà Cố Nhất Minh giờ phút này, cũng không thể không mềm xuống, đối mặt với Quan Triêu Quân, đừng nói là mình, cho dù phụ thân ở đây, cũng phải đối với người ta khách khí.

“Quân ca, thật xin lỗi, chúng ta không biết là ngài!” Cố Nhất Minh nơi nào còn có ngạo khí trước đó, cúi đầu xuống thật sâu, một bộ dáng hối hận nói nói.

“Được, người không biết không có tội, ta nếu cùng những đứa bé các ngươi này so đo, còn không bị người chê cười chết.” Quan Triêu Quân tùy ý phất phất tay, nhàn nhạt nói nói.

“Nghe ý tứ này của Quan Triêu Quân, chính là không tính truy cứu chúng ta?” Đám con nhà giàu này nghe xong, trong lòng tất cả đều vui vẻ.

Mà Cố Nhất Minh cũng là kinh ngạc một trận, y cũng nghe người ta nói qua, cái Quan Triêu Quân này có thù tất báo, không phải là người dễ nói chuyện a.

Nhưng Quan Triêu Quân ở ngay trước mặt nhiều người như vậy, đem lời nói hết ra, cũng không thể đổi ý đi.

Thế là, Cố Nhất Minh thử thăm dò, tiến lên một bước.

“Đa tạ Quân ca, nếu Quân ca không trách tội, vậy chúng ta cũng không dám quấy rầy Quân ca.” Nói xong, Cố Nhất Minh dùng ánh mắt chờ đợi nhìn chăm chú vào Quan Triêu Quân, chờ đợi Quan Triêu Quân lên tiếng.

“Được thôi, lần sau chú ý là được.” Quan Triêu Quân tùy tiện nói nói, bộ dáng một mặt chất phác, để nhóm con nhà giàu này quả thực không thể tin được.

“Cái này liền xong?” Trong lòng từng cái bọn họ, cũng có một cỗ cảm giác sống sót sau tai nạn.

“Vậy chúng ta liền đi?” Cố Nhất Minh khẽ giật mình, sợ Quan Triêu Quân thay đổi chủ ý, vội vàng hướng phía Quan Triêu Quân khom người, chuẩn bị mang người mau chóng rời đi.

“Ừm, hôm nay cho cha ngươi cùng Tống Phó Bí thư trưởng cái mặt mũi, đều đi đi.” Quan Triêu Quân rất hào phóng mà phất phất tay.

“Cảm tạ Quân ca!”

“Cảm tạ Quân ca!”

Đám con nhà giàu này nhất thời lại trở nên hưng phấn lên, từng cái hướng phía Quan Triêu Quân mở miệng cảm tạ, giống như cùng Quan Triêu Quân nói lên câu cảm tạ, đều là một sự kiện có bao nhiêu mặt mũi.

“Ừm, không cần cám ơn! Cũng đi thôi!” Quan Triêu Quân cười rất hiền lành, sau đó hướng phía Sở Yến nhất chỉ.

“Đúng, trừ nàng ta!”

Lời của Quan Triêu Quân vừa ra khỏi miệng, cước bộ của mọi người đột nhiên dừng lại, nụ cười trên mặt trong nháy mắt ngưng kết.

Chương 521: Ban thưởng ta một cái Cứu Thế Chủ đi

“Quân ca, quên đi.” Cố Nhất Minh gian nan gạt ra cái nụ cười, nói nói.

“Thảo!” Nào nghĩ đến, Quan Triêu Quân trực tiếp trở mặt.

“Mẹ hắn, lão tử xem ở trên mặt mũi của Cố Thuận Chi cùngTống Bảo Việt, đã cho ngươi mặt mũi, nếu không các ngươi hôm nay người nào cũng đừng hòng đi ra ngoài!”

“Để nàng ta lại, những người khác nhanh chóng cút cho ta, nếu không liền mẹ nó cũng chớ đi!”

Bị Quan Triêu Quân mắng một chập, sắc mặt Cố Nhất Minh nhất thời đỏ bừng lên, trở nên đâm lao phải theo lao.

“Nhất Minh, nếu không chúng ta đi thôi.”

“Đúng vậy a, để Yến tử lưu lại, nói lời xin lỗi cho Quân ca là được, chúng ta cũng đừng làm Quân ca tức giận.”

Mà lúc này, nhóm con nhà giàu đã sớm sợ mất mật phía sau kia, đã có người bắt đầu dao động, nhao nhao khuyên Cố Nhất Minh tranh thủ thời gian dẫn bọn họ rời đi.

Mà Cố Nhất Minh nhìn Sở Yến, trong lòng tình thế khó xử, nếu như hôm nay thật đem một mình Sở Yến lưu lại mà nói, vậy y về sau còn cùng Sở Yến gặp mặt thế nào?

Thế nhưng nếu như không đáp ứng Quan Triêu Quân, chỉ sợ thật giống như Quan Triêu Quân nói, hôm nay người nào cũng đừng hòng đi ra ngoài.

Trong ngắng ngủi cân nhắc qua một chút lợi và hại, Cố Nhất Minh không thể không làm ra quyết định hi sinh Sở Yến.

“Yến tử.” Cố Nhất Minh mang theo một tia áy náy, hướng phía Sở Yến hô nói.

Sở Yến giờ phút này sớm đã sợ đến nước mắt trực chuyển tại vành mắt, nàng ta cảm giác mình quả thực không may, chính mình chọc ai gây người nào, đây thật là tai họa bất ngờ a.

“Nhất Minh...” Sở Yến ứng một tiếng, sau đó hai mắt khẩn cầu nhìn Cố Nhất Minh, có thể nói, vận mệnh của chính mình, hiện tại tất cả đều nằm tại trong tay Cố Nhất Minh.

Một khi Cố Nhất Minh từ bỏ chính mình, để cho nàng ta rơi vào trong tay Quan Triêu Quân, vậy Sở Yến liền xong.

“Ai!” Cố Nhất Minh khe khẽ thở dài một hơi, “Yến tử ngươi cũng nhìn thấy, hiện tại Quân ca muốn ngươi lưu lại, ta cũng không có cách, tại thành phố Tây Kinh, có ai dám trái với mệnh lệnh của Quân ca a.”

“Hảo hảo xin lỗi Quân ca đi, tin tưởng Quân ca đại nhân đại lượng, sẽ không làm khó ngươi, chúng ta, liền đi trước.”

Nói xong, Cố Nhất Minh quyết định, bước nhanh hướng phía bên ngoài đi đến, liền dũng khí quay lại nhìn Sở Yến một chút đều không có.

Mà đám con nhà giàu kia, đã sớm ước gì nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này, thấy Cố Nhất Minh dẫn đầu vừa đi, lòng bàn chân lập tức như bôi dầu, kêu loạn liền đi ra ngoài, giống như sợ đi muộn, sẽ bị Quan Triêu Quân lưu lại.

Mà Sở Yến trong nháy mắt khi nhìn thấy Cố Nhất Minh mang theo mọi người rời đi, nước mắt liền đổ rào rào rơi xuống, trong lòng dâng lên vô tận tuyệt vọng.

“Đến tột cùng ai có thể mau cứu ta à?” Trong lòng Sở Yến gào thét, nội tâm của nàng ta, thật không nguyện ý tiếp nhận hiện thực này, chẳng lẽ thanh xuân niên hoa của mình, liền muốn chôn vùi tại trong tay cái Khâu Xương Lĩnh buồn nôn kia sao?

Trong lòng Sở Yến thật không cam lòng!

Thế nhưng là, không cam tâm thì có ích lợi gì đâu? Liền trong đám người bọn họ này, gia thế tối ngưu B nhất là Cố Nhất Minh, cũng không cứu đượ chính mình, chẳng lẽ còn trông cậy được vào người khác sao.

“Ông trời a, van cầu ngươi, ban thưởng ta một cái Cứu Thế Chủ đi, để người cứu vãn ta tại trong nước sôi lửa bỏng.” Sở Yến tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Uy, Yến tử, ngươi còn ngây ngốc lấy làm gì, đám đần độn này không cho ngươi đi, ngươi liền thật không đi a, ta còn chờ ngươi đánh bài vị đâu, đi nhanh lên.” Đột nhiên, một cái âm thanh không kiên nhẫn vang lên, để người bên trong phòng, tất cả đều sửng sốt.

“Cái này mẹ nó là ai vậy, não tử có bị bệnh không?” Mọi người nhao nhao quay đầu hướng phía người nói chuyện nhìn lại, liền cả Sở Yến cũng kinh ngạc mở to mắt.

Nhưng sau khi bọn họ thấy rõ người nói chuyện này là ai, nhất thời biểu lộ trở nên cực kỳ đặc sắc.

“Bà nội ngươi!” Cố Nhất Minh cầm đầu bọn con nhà giàu này, kém chút cái mũi cũng tức điên, cái biểu ca của Tống Phỉ Nhi này, mẹ nó là ngốc thật hay là giả ngốc a, cũng dám xưng hô Quan Triêu Quân là đần độn, đây quả thực là muốn chết a!

“Quân ca, hắn...” Cố Nhất Minh vừa muốn mở miệng, chuẩn bị tranh thủ thời gian phủi sạch quan hệ cùng Lâm Hải, tiếc rằng, Quan Triêu Quân ở đối diện đã nổi giận.

Ở ngay trước nhiều người như vậy mặt, bị một người trẻ tuổi gọi đần độn, đừng nói Quan Triêu Quân vốn là tính khí nóng nảy, coi như tính khí rất tốt, đoán chừng cũng không nhẫn được.

“Con mẹ ngươi, ngươi là ai!” Quan Triêu Quân ba cái vỗ bàn trà, nổi giận đùng đùng liền đứng lên.

Mà lúc này, Lâm Hải đã chậm rãi đi đến trước mặt Sở Yến, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Quan Triêu Quân một chút.

“Đi a, Yến tử, không có ngươi phối hợp, ta đánh không thắng a.”

“Ha ha, a a a a...” Lâm Hải loại không nhìn này, để Quan Triêu Quân vô cùng tức giận mà cười, “Có ý tứ, thật mẹ nó có ý tứ!”

Bao nhiêu năm, y cũng chưa bao giờ gặp người dám không nhìn mình giống như Lâm Hải, cho dù là lãnh đạo trong thành phố, nhìn thấy y, cũng phải cười lên tiếng kêu gọi.

Mà cái tiểu tử cùng một chỗ với bọn Cố Nhất Minh ở trước mặt này, bằng vào cái gì?

“Được, thật tốt!” Quan Triêu Quân một mặt tái nhợt gật gật đầu, “Hôm nay mẹ nó ai cũng chớ đi, lão tử cùng các ngươi cố gắng chơi đùa!”

“A Bưu, đóng cửa!” Quan Triêu Quân nói xong, A Bưu lập tức tiến lên, tại trong một mặt hoảng sợ cùng ánh nhìn soi mói của đám con nhà giàu này, đem cửa phòng khóa lại.

Sắc mặt của đám người Cố Nhất Minh hoàn toàn thay đổi, từng cái mặt như màu đất, dọa đến chân cũng mềm.

Từng đường ánh mắt phẫn nộ cừu hận, tìm đến phía trên thân Lâm Hải, bọn họ hiện tại quả thực đem Lâm Hải hận đến trong xương.

“Tê liệt, lúc đầu không có việc gì, ai ngờ toát ra cái đần độn như thế!”

“Trang bức cũng mẹ nó phải phân trường hợp a, ở trước mặt Quan Triêu Quân mà trang bức, vậy mẹ nó chính là đần độn!”

“Tên vương bát đản này, chính mình muốn chết, làm gì liên lụy đến chúng ta a?”

Tống Phỉ Nhi giờ phút này, đã sớm tức đến bờ môi cũng run rẩy, một mặt hối hận cộng thêm oán hận nhìn Lâm Hải, hối hận chính mình tại sao phải mang theo cái làm càn làm bậy như thế mà đi ra ngoài.

Lúc đầu để một mình Sở Yến lưu lại, hảo hảo nói lời xin lỗi cho người ta liền có khả năng xong việc, lần này thì tốt, hiện tại chính nhóm người của mình này tất cả đều phải góp vào.

Mà lúc này, bọn con nhà giàu này cuối cùng cũng từ ở trong chấn kinh cùng hoảng sợ kịp phản ứng lại, từng cái nhao nhao bắt đầu cầu xin tha thứ.

“Quân ca, hắn không có quan hệ cùng chúng ta a, chúng ta cùng hắn cũng không nhận ra.”

“Đúng vậy a, Quân ca, là hắn mạo phạm ngài, ngài trừng trị hắn làm sao đều được, van cầu ngài đừng đem chúng ta cũng mang lên a.”

Liền cả Cố Nhất Minh, cũng mang theo một tia khủng hoảng, hướng phía Quan Triêu Quân cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Quân ca, chúng ta xác thực hôm nay mới quen biết hắn, cùng hắn không phải người một đường.”

Miệng Tống Phỉ Nhi động động, cũng muốn phụ họa một chút, nhưng Lâm Hải nói làm sao cũng là biểu ca của nàng ta, sau cùng Tống Phỉ Nhi nhẹ nhàng thở dài, thương hại liếc nhìn Lâm Hải một chút, cuối cùng không có nói ra.

“Sống hay chết, xem tạo hóa của chính ngươi đi, ta không bỏ đá xuống giếng, coi như đã xứng đáng với phần thân tình này, phụ thân biết rõ, cũng sẽ không trách tội ta.”

Mà Sở Yến giờ phút này, nhìn cái chàng trai một mặt cười chói sáng trước mặt này, trong lòng thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Ngươi ngốc a?” Sở Yến cười thảm nói nói, giờ phút này nàng ta đã biết rõ, hi vọng đều đã sụp đổ, chính mình khó thoát kiếp nạn này, trong lòng ngược lại không phải là sợ hãi như vậy.

Chỉ là nàng ta cảm thấy Lâm Hải nhảy ra lúc này, thật sự là ngốc đến đáng yêu, tuy cũng biết Lâm Hải là một mảnh hảo tâm, nhưng hảo tâm cũng phải tiến hành đúng lúc, hiện đang bốc lên, không duyên không cớ lại đem chính mình cũng chôn vào.

“Ta cũng không ngốc.” Lâm Hải cười lắc đầu, “Ta so với bọn họ còn thông minh hơn.”

“Khanh khách!” Sở Yến nở nụ cười xinh đẹp, sau đó ánh mắt cô đơn xuống, “Bất kể nói thế nào, là ta liên lụy ngươi, ngươi là một cái nông dân ở nơi khác tới, thật không nên can thiệp vào.”

“Yên tâm đi, ta hôm nay nhất định phải mang ngươi đi, bởi vì ta hôm nay muốn tấn cấp trật tự bạch ngân, vẫn phải dựa vào ngươi đây.”

Sở Yến liếc trắng Lâm Hải một chút, bất đắc dĩ lắc đầu, cái này đến lúc nào rồi, hắn còn không thấy rõ tình thế trước mắt à, vậy mà còn muốn chơi trò chơi?

Dám ở trước mặt mọi người mắng Quan Triêu Quân đần độn, có thể lưu lại nửa cái mạng để đi ra cái căn phòng nhỏ này, liền nên cám ơn trời đất.

Mà lúc này, đám con nhà giàu kia, còn đang hung hăng hướng phía Quan Triêu Quân cầu khẩn, cực lực phủ nhận quan hệ cùng Lâm Hải, trong phòng ầm ĩ khắp chốn.

“Mẹ nó đều câm miệng cho ta!” Quan Triêu Quân tức đến hét lớn một tiếng, đám con nhà giàu này bị dọa đến lập tức im lặng, thở mạnh cũng không dám.

Mà hai mắt Quan Triêu Quân thoáng hiện hàn quang, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, y phát hiện, từ sau khi Lâm Hải mắng chính mình là đần độn xong, thậm chí ngay cả liếc nhìn một chút đều không có nhìn chính mình, mà trên mặt cũng không có bất kỳ cái khủng hoảng cùng bất an gì, ngược lại một mặt lạnh nhạt, tựa hồ căn bản không hề để tâm đến bản thân y.

“Chẳng lẽ, hắn thật có cái gì để ỷ vào hay sao?” Quan Triêu Quân híp mắt lại, trong lòng có chút hồ nghi.

Nhưng rất nhanh, trong lòng Quan Triêu Quân hừ lạnh một tiếng, mặc dù có chỗ ỷ lại thì lại có thể thế nào, dám chửi mình đần độn, coi như ngươi là công tử củaThị trưởng thành phố, hôm nay cũng đừng hòng nịnh nọt qua.

Quan Triêu Quân mặt mũi âm trầm, hướng phía Lâm Hải chậm rãi đi tới, đám con nhà giàu ở một bên thấy thế, vội vàng bị dọa đến tránh ra một con đường, lúc Quan Triêu Quân đi qua bên người, liền hô hấp cũng bắt đầu không khỏi kiềm chế lại.

“Hi vọng Quân ca hung hăng thu thập tên hỗn đản này một hồi, tốt nhất đánh gần chết, đem khí cũng phát ra ngoài, sau đó liền sẽ không làm khó chúng ta.” Trong lòng đám con nhà giàu này, cơ hồ toát ra ý nghĩ đồng dạng.

Mà giờ khắc này, Quan Triêu Quân đã đi tới trước mặt Lâm Hải, chỉ là Lâm Hải lại ngay cả nhìn đều chẳng muốn liếc y một cái.

“Ngươi đến cùng là ai?” Quan Triêu Quân thở ra một hơi thật sâu, lạnh lùng hỏi.

Y cũng muốn phải biết, người trẻ tuổi này, chẳng những dám chửi mình, còn không nhìn chính mình như thế, phía sau đến cùng có cái gì để dựa vào!

“Ta là ai?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Ta là Lâm Hải.”

“Lâm Hải?” Quan Triêu Quân sững sờ, nhíu mày, trong ý nghĩ nhanh chóng suy tư.

Thế nhưng mặc y nghĩ như thế nào, cũng không có nhớ tới trong thành phố Tây Kinh thậm chí toàn bộ tỉnh có vị nhân vật không tầm thường nào là họ Lâm.

“Ngươi cũng đừng nghĩ nữa, ngươi không có khả năng nhận biết ta.” Lâm Hải tiếp tục nói nói.

“Bởi vì ta là từ nơi khác tới.” Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên hướng phía Tống Phỉ Nhi nhất chỉ, “Ta là biểu ca của nàng ta!”

Lâm Hải nói một câu, nhất thời để Tống Phỉ Nhi như rơi vào hầm băng, khắp cả người phát lạnh, bắt đầu run lẩy bẩy!

Chương 522: U đầu sứt trán

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, người trong cả căn phòng nhỏ đều sửng sốt.

Đặc biệt là Tống Phỉ Nhi, giờ phút này sắc mặt biến đến vô cùng khó coi, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng, thật là một cái đần độn!

Chẳng lẽ trước đó hắn đều đang chơi trò chơi, nên căn bản không biết phát sinh chuyện gì sao? Người ta liền cha mình cộng thêm phụ thân Cố Nhất Minh còn không sợ, sẽ sợ một cái biểu ca của chính mình sao?

Coi như muốn kéo da hổ của phụ thân mình ra làm cờ lớn, cũng phải phân đối diện là ai a!

“Thật là không có thuốc chữa.” Tống Phỉ Nhi cũng không biết là nên khóc hay nên cười, nếu có bán thuốc hối hận, nàng ta là cái thứ nhất liền tuyệt đối không mang theo Lâm Hải ở bên người, quá mẹ nó mất mặt, quá mẹ nó có thể gây chuyện.

Mà Quan Triêu Quân cũng bị lời nói của Lâm Hải làm cho mộng, nháy mắt mấy cái, hơn nửa ngày mới phản ứng được.

“Ngươi nói ngươi là người nào? Ngươi là biểu ca của nàng ta?” Quan Triêu Quân một mặt buồn cười hỏi.

“Đúng a, thân biểu ca.” Lâm Hải gật gật đầu, hắn cảm thấy chỉ có thể tự giới thiệu như thế, nói Lâm Hải đến từ thành phố Giang Nam, người ta căn bản cũng không nhận biết a.

“Biểu ca? Ha ha, thân phận thật ngưu bức a, thật mẹ nó hù chết ta!” Quan Triêu Quân cảm thấy mình hôm nay thật sự là mở mang hiểu biết, đầu tiên là chửi mình đần độn, hiện tại lại khiêng ra thân phận biểu ca của Tống Phỉ Nhi, đừng nói biểu ca của Tống Phỉ Nhi, coi như mẹ nó là biểu ca của Thị trưởng, tại trước mặt lão tử cũng phải ngoan ngoãn!

“Thật sự là kỳ hoa mỗi năm có, hôm nay đặc biệt nhiều a.” Quan Triêu Quân bị tức đến lắc đầu một trận, “Lại là cái biểu ca!”

“Ta cút mẹ mày đi biểu ca!” Quan Triêu Quân bỗng nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, quơ lấy cái bình rượu bên cạnh, hướng phía trên đầu Lâm Hải, liền hung hăng đập xuống.

“A!” Sở Yến ở bên cạnh Lâm Hải, nhất thời bị dọa đến rít lên một tiếng, mà bọn con nhà giàu này, cũng đều hoảng sợ đến bắp thịt trên mặt mạnh mẽ rút lại.

“Đáng đời, để ngươi trang B!” Tống Phỉ Nhi mím môi, trong lòng thầm mắng một tiếng.

“Ầm!” Một tiếng vang trầm truyền đến, chai rượu nhất thời bị nện đến tứ phân ngũ liệt, mảnh vụn thủy tinh văng ra.

Tất cả đám con nhà giàu đều bị dọa đến há miệng, đã có thể tưởng tượng đến tràng diện Lâm Hải bị nện đến đầu rơi máu chảy, toàn bộ ánh mắt đều mang hoảng sợ, hướng phía Quan Triêu Quân cùng Lâm Hải nhìn lại, nhưng vừa nhìn một cái, tất cả mọi người cơ hồ đều ngốc.

Chỉ thấy Quan Triêu Quân giống như tượng gỗ đứng sững sờ tại chỗ, một tia máu tươi đang từ trên trán y, chậm rãi chảy xuống, mà Lâm Hải thì là một mặt bình tĩnh đứng đối diện y, trong tay đang cầm một cái chai rượu đã nát.

“Cái này, cái này là tình huống như thế nào?” Chẳng những bọn Cố Nhất Minh ngốc, liền bọn người bên Quan Triêu Quân này, tất cả cũng đều ngốc.

Không phải Quan Triêu Quân cầm chai rượu, chuẩn bị đánh vỡ đầu Lâm Hải sao? Tình huống bây giờ, như thế nào là Quan Triêu Quân một đầu máu tươi, mà Lâm Hải lại không có việc gì?

“Cái này, cái này không khoa học a?” Trong lòng mọi người, tất cả đều dâng lên một tia cảm giác không chân thật.

Mà giờ khắc này người cảm thấy mộng bức lớn nhất, tự nhiên là Quan Triêu Quân, y vừa rồi mắt thấy liền muốn vung mạnh một cái bình đến trên đầu Lâm Hải, nhưng đột nhiên có một cỗ lực lớn truyền đến, trong tay mình không còn gì, theo sau đó đầu liền ông một tiếng, truyền đến một cỗ đau nhức kịch liệt.

Sau đó, y liền cảm thấy có cỗ dịch thể nóng hầm hập, từ trên trán chảy xuống.

Quan Triêu Quân đưa tay sờ một cái, sau đó cúi đầu xem xét, chỉ thấy bàn tay của mình, vậy mà tất cả đều là máu đỏ tươi!

“Đậu phộng mẹ nó!” Quan Triêu Quân này vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, lập tức liền nổi giận.

Y chẳng thể nghĩ tới, trước mắt bao người, chính mình chẳng những bị người mắng, bây giờ lại xin bị người đánh, đánh đến đầu rơi máu chảy!

“Hoang đường, thật sự là hoang đường!” Bao nhiêu năm, Quan Triêu Quân đã không tiếp tục nhận qua thương tổn, thậm chí khi cùng địch nhân lớn nhất của mình - Lưu Húc Thành kia sống mãi một đêm với nhau, trên người của y cũng chưa dính vết máu.

Thế nhưng là bây giờ, thật là nghĩ không ra a, chính mình vậy mà bị người trẻ tuổi trước mặt này, dùng một cái bình đánh cho u đầu sứt trán.

“Ngươi mẹ nó a hôm nay chết chắc!” Quan Triêu Quân như phát điên, chỉ vào Lâm Hải rống to một tiếng, hôm nay nếu không đem Lâm Hải phế, Quan Triêu Quân y về sau cũng đừng lăn lộn.

“Tất cả mọi người, không có mệnh lệnh của ta, hôm nay người nào cũng đừng hòng đi!” Phế Lâm Hải xong, người ở đây cũng nhất định phải hạ lệnh cấm khẩu, nếu không sự tình hôm nay truyền đi, mặt mũi Quan Triêu Quân y coi như ném đến nhà bà ngoại.

Mà giờ khắc này, bọn người Cố Nhất Minh hiểu được chuyện gì xảy ra, đều bị dọa đến con mắt đều nhanh lồi ra ngoài, từng cái phảng phất như gặp Quỷ, thật không thể tin nhìn chuyện phát sinh ở trước mắt.

“Chúng ta chẳng lẽ là đang nằm mơ sao?” Bọn họ căn bản không thể tin được sự thật trước mắt, Quan Triêu Quân là ai a, Nhất Ca của thành phố lòng đất Tây Kinh a, vậy mà trước mặt mọi người bị người đánh?

Hơn nữa cái người đánh y kia, vẫn là cùng bọn họ đi đến, là cái biểu ca nông thôn của Tống Phỉ Nhi kia?

“Trời của ta a!” Cơ hồ đám con nhà giàu này, toàn thân cũng bắt đầu phát run, đặc biệt là khi nhìn thấy Quan Triêu Quân như phát điên mà phân phó, tất cả mọi người người nào cũng đừng hòng đi, bọn họ quả thực sắp khóc ra.

Mặc cho ai cũng có thể nghĩ đến, chuyện này đã hoàn toàn vượt qua phạm vi mà bọn họ có thể với chịu đựng, Quan Triêu Quân bị u đầu sứt trán, chuyện này tuyệt đối không thể có khả năng từ bỏ ý đồ, hậu quả Lâm Hải, bọn họ cũng không dám tưởng tượng.

Coi như nhẹ nhất, đoán chừng cũng phải bị đánh gãy hai chân ném ra, nếu như nặng nhất...

Bọn họ đã không dám nghĩ, nếu như nói Quan Triêu Quân dám giết người, ở đây đoán chừng không ai không tin.

“Lần này triệt để xong đời, chỉ hy vọng Quan Triêu Quân không nên đem chúng ta thu thập quá thảm đi.” Cố Nhất Minh thầm than một tiếng, thống khổ nhắm mắt lại.

Y biết rõ, liền xem như y, hôm nay cũng đừng nghĩ đến toàn thân trở ra, chí ít một hồi đánh tơi bời là không thể miễn được.

Tống Phỉ Nhi thì là càng thêm sợ hãi, Lâm Hải thế nhưng là biểu ca của nàng ta a, hiện tại to gan lớn mật đem Quan Triêu Quân đánh, ai biếtđường Quan Triêu Quân có thể dời cơn giận đến chính mình hay không, có thể dời cơn giận đến cha mình hay không?

Nếu nói như vậy, chính mình hôm nay tuyệt đối sẽ phải chịu một phen khuất nhục, mà hi vọng tấn thăng của cha mình, cũng rất có thể lại bởi vì đắc tội với Quan Triêu Quân, bị y âm thầm giở trò xấu làm hỏng hết.

“Cái đáng chết hỗn đản này!” Bờ môi Tống Phỉ Nhi đều nhanh cắn chảy ra máu, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, cỗ hận ý này thẳng vào cốt tủy.

Mà tâm lý thống khổ nhất, là thuộc về Sở Yến, bất kể nói thế nào, Lâm Hải là bởi vì phải cứu nàng ta, mới đứng ra đắc tội Quan Triêu Quân a.

Tại thời điểm bằng hữu của nàng ta, tất cả đều chuẩn bị vứt bỏ nàng ta, Lâm Hải đứng ra, tuy loại hành vi này tại trong mắt Sở Yến nhìn có chút ngốc, nhưng nội tâm của nàng ta, xác thực tràn đầy cảm động.

Thế nhưng là, cái nam sinh duy nhất chịu cứu mình này, hiện nay lại xông đại họa, rất có thể liền tính mạng còn không giữ nổi, mà Sở Yến lại không có biện pháp nào, cái này khiến trong nội tâm của Sở Yến vô cùng thống khổ.

“Quân ca, van cầu ngươi, tha cho hắn đi, ta nguyện ý lưu lại, bồi vị Khâu tiên sinh này.” Việc đã đến nước này, Sở Yến cắn răng một cái, mở miệng nói nói.

Việc mà bây giờ nàng ta có thể làm, cũng chỉ có khuất phục tại dưới vị đại thúc trung niên Khâu Xương Lĩnh này, đổi lấy cho Lâm Hải một đường sinh cơ.

“Tha cho hắn? Nằm mơ!” Quan Triêu Quân hét lớn một tiếng, lè lưỡi liếm liếm máu tươi đang chảy xuống, khuôn mặt lộ ra vô cùng dữ tợn khủng bố.

“Dám mẹ nó đánh lão tử, tại toàn bộ thành phố Tây Kinh, ngươi mẹ nó là một cái đầu tiên!”

“A Bưu!” Quan Triêu Quân nói xong, bỗng nhiên hô lớn, A Bưu đã sớm đầy mặt tức giận bước tới một cái, lui tới.

“Giết chết hắn cho ta!” Quan Triêu Quân hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, thân ảnh A Bưu bỗng nhiên nhảy lên ra ngoài!

Chương 523: Quá yếu, thật không có ý nghĩa!

Thấy A Bưu vung một quyền vô cùng hung mãnh hướng phía Lâm Hải đánh tới, Tống Phỉ Nhi nhịn không được lắc đầu.

Nàng ta luyện qua Taekwondo nhiều năm, dưới tay dù sao cũng hơi có công phu, tuy không phải rất lợi hại, nhưng nhãn lực vẫn là có.

Một quyền của A Bưu này, hổ hổ sinh phong, lực đạo chỉ có mấy trăm cân, nện ở trên thân người, tuyệt đối không chịu được.

“Đây là hạ tử thủ a.” Dù sao Lâm Hải cũng là biểu ca mình, mắt thấy liền muốn bị một quyền này của A Bưu đánh phế, Tống Phỉ Nhi tuy không chào đón Lâm Hải, nhưng trong lòng vẫn là sinh ra vẻ bất nhẫn.

Bất quá, cũng chỉ thế thôi, Lâm Hải tự mình tìm đường chết, đem Quan Triêu Quân đắc tội ác như vậy, đừng nói là chính mình, cho dù là phụ thân ở đây, cũng không cứu được mệnh của Lâm Hải.

“Muốn oán niệm, liền oán niệm chính ngươi quá không biết lượng sức đi.” Tống Phỉ Nhi nghiêng đầu sang một bên, đã không đành lòng nhìn tiếp.

Thế nhưng là, ngay tại thời điểm một cái trọng quyền của A Bưu, mắt thấy phải rơi vào trên mặt của Lâm Hải, thì Lâm Hải bỗng nhiên động.

Chỉ thấy Lâm Hải một mặt không thèm để ý chút nào, cánh tay khẽ nhếch, chậm rãi hướng phía cổ tay A Bưu chộp tới.

“Đây quả thực là muốn chết!” Trong lòng tất cả mọi người, sinh ra dạng cách nghĩ này.

Quyền đầu của A Bưu, quả thực như cái thiết chùy, mà Lâm Hải này tay chân lèo khèo, cũng muốn đem một quyền củ A Bưu cản lại? Căn bản chính là nói chuyện viển vông a!

Mọi người ở đây nhao nhao bĩu môi, thời điểm coi là Lâm Hải muốn bị một quyền của A Bưu đánh bay, thì một màn quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy động tác của Lâm Hải tuy chậm, lại vô cùng chuẩn xác bắt lấy cổ tay của A Bưu, sau đó nhẹ nhàng đẩy đưa tới, một quyền nặng tựa nghìn cân của A Bưu này, sinh sinh bị chặn lại!

Mà A Bưu càng là hừ lạnh một tiếng, cánh tay trực tiếp đánh xuống tới.

“Đi!” Lâm Hải khẽ quát một tiếng, tiện tay hất lên, thân thể cực lớn của A Bưu bay thẳng lên, hướng phía Quan Triêu Quân đập tới.

“Đậu phộng!” Quan Triêu Quân kinh hãi, vội vàng chật vật hướng bên cạnh lóe lên, thân thể A Bưu phanh một tiếng, đập xuống đất.

“Ách...” A Bưu ngã trên mặt đất, ôm cánh tay thống khổ hừ hừ lên.

“A Bưu!” Quan Triêu Quân kinh hãi, vội vàng chạy qua ngồi xổm người xuống xem xét, đã thấy nguyên cả cánh tay của A Bưu, đã trật khớp, mà một cái ném này, Lâm Hải cũng dùng thốn kình, để A Bưu trực tiếp không đứng dậy nổi.

“Cao thủ!” Đồng tử Quan Triêu Quân bỗng nhiên co rụt lại, A Bưu thế nhưng là đầu mãnh tướng số một dưới tay y, đi theo Quan Triêu Quân chém chém giết giết bao nhiêu năm, có rất ít người có thể làm cho A Bưu thụ thương.

Nghĩ không ra cái người trẻ tuổi không chút thu hút ở đối diện này, thế mà vừa ra tay liền đem A Bưu đánh trọng thương, xem ra là cái người luyện võ!

Chậm rãi đứng lên, Quan Triêu Quân nhìn về phía Lâm Hải, sau đó hừ lạnh một tiếng.

“Ta nói làm sao cuồng vọng như vậy đâu, nguyên lai dưới tay có chút công phu a.”

“Ngươi rất có thể đánh đúng không? Tốt, vậy ta liền hảo hảo chơi với ngươi!” Nói xong, Quan Triêu Quân bỗng nhiên móc ra cái còi báo động, nhẹ nhàng ấn xuống.

Ầm!

Cũng chính là thời gian vài giây đồng hồ, cửa phòng bỗng nhiên bị phá tan, sau đó soạt một tiếng, một đám người áo đen tràn vào, đem bọn con nhà giàu Cố Nhất Minh này dọa đến, vội vàng trốn tránh đến trong nơi hẻo lánh.

“Quân ca!” Cầm đầu là một người áo đen, trên mặt có một vết sẹo rất dài, vội vàng gấp gáp tiến lên.

Bọn họ là bảo tiêu thiếp thân của Quan Triêu Quân, bất luận đi đến đâu, cũng không rời khỏi Quan Triêu Quân trong vòng năm mét, trước đó tất cả đều ở trong phòng nghỉ ngơi đối diện, Quan

Triêu Quân nhấn cảnh báo đặc chế một cái, bọn họ liền lập tức chạy tới.

“Không cần gấp gáp, có chút ít tình huống.” Quan Triêu Quân cười lạnh, sau đó hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Bắt hắn phế cho ta, lúc động thủ cẩn thận một chút, A Bưu vừa thương tổn trong tay hắn.”

“Cái gì!” Bảo tiêu cầm đầu kinh ngạc một trận, sau đó liền thấy A Bưu ngã xuống đất không dậy nổi, trong lòng lập tức dâng lên cảnh giác.

Thân thủ của A Bưu, so với bất kỳ một cái nào trong bọn họ cũng mạnh hơn, người có thể đem A Bưu đánh ngã, xác thực cần bọn họ nghiêm túc đối đãi.

“Lúc động thủ cũng cẩn thận một chút!” Bảo tiêu cầm đầu dặn dò một tiếng, sau đó mười mấy người tiền tiền hậu hậu đem Lâm Hải bao vây vào giữa.

Lâm Hải thì là hững hờ quét mắt một vòng, hoàn toàn không có đem những người này đặt ở trong mắt.

Lấy của hắn, những người này dù là cùng tiến lên, cũng không tạo được cho hắn bất cứ uy hiếp gì.

“Yến tử, chúng ta đi!” Lâm Hải đem Sở Yến đã bị dọa sợ kéo lên, không coi ai ra gì hướng phía cửa mà đi ra ngoài.

Lông mày của bảo tiêu cầm đầu bỗng nhiên vẩy một cái, một cơn tức giận dâng lên, vẫn chưa có người nào dám không nhìn bọn họ tồn tại như thế, cho dù có thể đánh, thì có thể ngăn cản được mười mấy người cao thủ bọn họ một loạt cùng lên sao?

“Hừ, cuồng vọng, lên cho ta!” Bảo tiêu cầm đầu rống to một tiếng, sau đó dẫn đầu hướng phía Lâm Hải dốc sức lao qua.

Mười mấy người ùa lên, quyền cước tăng theo cấp số cộng, mang theo từng luồng kình phong, đem các chỗ yếu hại trên toàn thân Lâm Hải cũng bao ở trong đó, hiển nhiên những người này đã cùng một chỗ trong thời gian dài, phối hợp hết sức ăn ý.

“Hừ, coi như công phu của ngươi lại cao hơn, hôm nay cũng làm cho ngươi nuốt hận tại chỗ!” Mắt thấy Lâm Hải bị vây vào giữa, căn bản muốn tránh cũng không tránh được, tránh cũng không thể tránh, bảo tiêu cầm đầu đã lộ ra nụ cười thắng lợi.

Nhưng vào lúc này, gã chỉ cảm thấy trước mắt bỗng nhiên hoa lên, sau một khắc gã đột nhiên kinh hãi, nhưng lại đã mất đi bóng dáng của Lâm Hải.

“Điều đó không có khả năng!” Trong lòng bảo tiêu cầm đầu hoảng hốt, Lâm Hải đã bị Thuật Hợp Kích mà bọn họ tập luyện mấy lần vây quanh, bốn phương tám hướng không có bất kỳ cái góc chết gì, làm sao có thể chạy thoát?

Ngay tại thời khắc gã không khỏi kinh hãi, chỉ cảm thấy bên hông bỗng nhiên đau xót, sau đó hạ thân nhất thời mất đi khí lực, chậm rãi ngã xuống.

Trong nháy mắt ngã xuống đất, gã nhìn thấy một màn để gã càng thêm thật không thể tin, mười mấy người bên mình này, vậy mà cơ hồ đồng thời cùng gã, toàn bị một cái thân ảnh không thể gặp đánh một chiêu, đánh ngã xuống đất.

Sau đó, thân ảnh Lâm Hải mới lại từ từ xuất hiện, vẫn là tại địa phương ban đầu, phảng phất như hắn căn bản chưa từng di động.

“Cái này, đây là cái dạng tốc độ gì?” Những hộ vệ này tuy bị đánh bại, nhưng Lâm Hải thật cũng không ra tay độc ác, chỉ là bị chế trụ, không thể di động mà thôi, bởi vậy đầu não của bọn họ tất cả đều mười phần thanh tỉnh.

Nhưng càng là thanh tỉnh, kinh hãi trong lòng bọn họ giờ phút này liền càng thêm nồng hậu dày đặc, Thuật Hợp Kích của bọn họ, đã tập luyện nhiều năm, chưa bao giờ từng gặp phải đối thủ, bất quá bọn họ cũng biết nhược điểm của cái Thuật Hợp Kích này.

Nếu như tốc độ của đối phương, siêu vượt bọn họ mấy lần mà nói, liền có thể tại trước công kích của bọn họ đến, thoát khỏi vòng vây, sau đó tiêu diệt từng bộ phận, nhưng là muốn tại phương diện tốc độ siêu vượt qua bọn họ mấy lần, vậy cơ hồ là không có khả năng, chí ít bọn họ liền nghe cũng chưa nghe nói qua.

Nhưng là hôm nay, vậy mà để bọn hắn gặp được, Lâm Hải một cái người trẻ tuổi không có danh tiếng gì như thế, vậy mà dễ như trở bàn tay phá hợp kích của bọn họ, đồng thời đem bọn họ toàn bộ đánh bại.

“Ai!” Bọn bảo tiêu nhao nhao thở dài, sau đó mang theo áy náy liếc nhìn Quan Triêu Quân một chút, Lâm Hải dạng cao thủ này, đã vượt qua bọn họ quá nhiều, bọn họ bất lực.

Mà Cố Nhất Minh cầm đầu những cái con nhà giàu kia, càng là kinh hãi há to miệng.

“Đậu phộng, nguyên lai biểu ca là võ lâm cao thủ a!”

“Mẹ nó, trách không được như thế có thể trang bức a, nguyên lai người ta thật có tư bản a.”

Chỉ có Cố Nhất Minh cùng Tống Phỉ Nhi, hơi bĩu môi, khinh thường lắc đầu.

Hiện tại là cái xã hội gì, có thể đánh thì có làm được cái gì, ngươi lại có thể đánh, so sao được cùng có quyền có, người ta vài phút liền đùa chơi chết ngươi.

Nếu như lực lượng trước đó của Lâm Hải, cũng là dựa vào bản thân biết chút võ công, vậy chỉ có thể nói hắn quá cuồng vọng tự đại.

Nhìn y ngược lại một đám bảo tiêu, Lâm Hải thất vọng lắc đầu.

“Quá yếu, thật không có ý nghĩa.” Đến thực lực này của Lâm Hải, nếu như không phải hôm nay bức đến một bước này, hắn thật không nguyện ý cùng những người bình thường này giao thủ, thật sự là không có một chút tính khiêu chiến, tựa như một người trưởng thành, đánh nhau với trẻ em ở nhà trẻ vậy, không chút thú vị.

Thế nhưng lời này của hắn nghe vào lỗ tai cú đám con nhà giàu kia, lại là một chuyện khác.

“Thao, biểu ca thật mẹ nó có thể chứa a!”

“Đúng vậy a, thật sự là một lời không hợp liền mở ra hình thức trang bức a!”

Chỉ có Cố Nhất Minh cùng Tống Phỉ Nhi, nhìn sang Lâm Hải, trong ánh mắt lộ ra khinh thường thật sâu.

Nếu như Lâm Hải cảm thấy đánh bại những người hộ vệ này của Quan Triêu Quân, liền vạn sự đại cát, vậy chỉ có thể nói hắn thật sự là quá ngây thơ, cũng quá không đem Quan Triêu Quân đặt ở trong mắt.

Lâm Hải làm như vậy, Quan Triêu Quân chẳng những sẽ không lùi bước, tương phản, rất có thể sẽ kích thích y càng thêm điên cuồng.

Quả nhiên, Quan Triêu Quân thấy toàn bộ bảo tiêu của mình bị đánh ngã, chẳng những không có phát nộ, ngược lại nghiền ngẫm liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Rất có thể đánh a, trách không được chảnh đến không được!” Quan Triêu Quân cười gật gật đầu, sau đó bỗng nhiên từ bên hông móc ra một cây súng lục, họng súng tối om nhắm ngay cái trán Lâm Hải.

“Nhưng là ngươi lại có thể đánh hơn, thì mẹ nó ngươi đánh thắng được nó sao!”

Súng của Quan Triêu Quân vừa rút ra, tất cả mọi người trong căn phòng nhỏ, trái tim lập tức trở nên căng cứng.

Chương 524: Đến, hướng chỗ này nổ súng đi!

Cố Nhất Minh cùng Tống Phỉ Nhi thấy Quan Triêu Quân cả súng ngắn cũng lấy ra, nhất thời tâm lý lộp bộp một tiếng, liền hai người bọn họ cũng bắt đầu gấp gáp hô hấp dồn dập.

Dù sao, đây chính là súng thực a, đánh tới trên thân sẽ chết người, tuy Quan Triêu Quân chủ yếu là lấy ra đối phó với Lâm Hải, nhưng người nào biết rõ y có thể đột nhiên nổi điên hay không, vạn nhất lập tức cho mình một phát, đây không phải là ngỏm củ tỏi sao.

Mà đám con nhà giàu kia càng thêm không chịu nổi, vừa thấy Quan Triêu Quân đều muốn động súng, tất cả đều bị dọa đến toàn thân run rẩy, có hai cái càng là trực tiếp co quắp ngồi dưới đất, muốn khóc lại không dám lên tiếng, bắp thịt trên mặt không ngừng co quắp.

Từng cái, tất cả đều dùng ánh mắt oán hận hướng phía Lâm Hải nhìn lại, trong lòng đem Lâm Hải mắng chết, nếu không phải Lâm Hải, Quan Triêu Quân làm sao lại cả súng cũng rút ra?

“Oan có đầu, nợ có chủ, một súng đem cái ngốc bức Lâm Hải này băng liền xong, nhưng tuyệt đối không nên liên lụy chúng ta a.” Bọn con nhà giàu này nhao nhao nghĩ đến.

Mà Lâm Hải nhìn Quan Triêu Quân đột nhiên rút súng, khinh thường bĩu môi, lấy thực lực bây giờ của hắn, chí ít có không dưới mười loại biện pháp, tại trước khi Quan Triêu Quân nổ súng, đem y quải điệu.

Bất quá Lâm Hải tạm thời nhưng không có quyết định này, trong nháy mắt khi nhìn đến súng, Lâm Hải trong lòng bỗng nhiên toát ra một cái ý nghĩ lớn mật.

“Để bọn họ đều ra ngoài, ta lưu lại cùng ngươi, thế nào?” Lâm Hải hững hờ liếc nhìn Quan Triêu Quân một chút, nhàn nhạt nói nói.

Quan Triêu Quân mỉa mai cười một tiếng, “Con mẹ nó cũng tự thân khó đảm bảo, còn có tâm tình nghĩ đến người khác!”

Lâm Hải lắc đầu, chết sống của bọn con nhà giàu này, hắn mới lười đi quan tâm, sở dĩ để bọn họ ra ngoài, là vì sự tình sau đó, Lâm Hải không muốn để cho bọn họ biết rõ mà thôi.

“Ta nghĩ, ngươi cũng không hy vọng đợi lát nữa có nhiều người như vậy, nhìn thấy ngươi nổ súng giết người đi, coi như ngươi tại thành phố Tây Kinh một tay che trời, sau đó cũng khó tránh khỏi phải khổ tâm, ngươi nói có đúng hay không?”

Trên mặt Lâm Hải giống như cười mà không phải cười, vô cùng bình tĩnh nói nói, tựa hồ thực vì Quan Triêu Quân suy nghĩ.

Bất quá Lâm Hải càng như vậy, trong lòng Quan Triêu Quân ngược lại càng thêm hồ nghi, nhất là bộ dáng Lâm Hải từ đầu đến cuối đều là một bộ trấn định tự nhiên, căn bản không có một tia khủng hoảng cùng e ngại của người bình thường khi bị súng chỉ vào.

“Thao, con mẹ nó ngươi không muốn ra vẻ, có phải coi là lão tử không dám nổ súng hay không!” Quan Triêu Quân đem súng lục dương dương, hung ác nói nói.

Lâm Hải trợn mắt trừng y một cái, một bộ dáng xem thường.

“Ta nói ngươi là một người lớn, gấp gáp cái gì a, huống hồ súng vẫn là tại trong tay ngươi, ngươi đối với mình cứ thiếu khuyết tự tin như vậy sao? Nếu quả thật dạng này, ta đề nghị ngươi xem bác sĩ tâm lý một chút, đây là bệnh, cần phải trị!” Lâm Hải một bản nghiêm túc nói nói, giống như Quan Triêu Quân thật là một cái người bệnh khuyết thiếu lòng tự tin.

“Ta nhổ vào!” Quan Triêu Quân đều sắp tức giận điên, cái này mẹ nó là cái loạn thất bát tao gì, làm sao liền bác sĩ tâm lý cũng chỉnh ra đến, con mẹ nó ngươi mới có bệnh tâm lý đâu!

Lại nói cái Lâm Hải này mẹ nó có phải não của hắn có vấn đề hay không a, làm sao một điểm giác ngộ bị súng chỉ vào cũng không có chứ?

“Ta nói ngươi người này làm sao lề mề chậm chạp a, mau để cho bọn họ đi ra ngoài trước, chúng ta tiến hành tiếp khâu tiếp theo.” Lâm Hải gọi Quan Triêu Quân đang một mộng bức, nhất thời không kiên nhẫn.

“Tốt! Ta con mẹ nó ngược lại muốn xem xem, ngươi đến tột cùng là muốn thế nào!” Quan Triêu Quân thật bị Lâm Hải làm cho được, rõ ràng là chính mình dùng súng chỉ vào Lâm Hải, làm sao cho người ta cảm giác, giống như là Lâm Hải chiếm cứ quyền chủ động vậy?

Loại cảm giác này, để trong lòng Quan Triêu Quân mười phần bị đè nén, hơn nữa lời nói trước đó của Lâm Hải, cũng nói đến chỗ đau của y.

Ngay trước mặt nhiều người như vậy, nếu như y thật sự nổ súng, coi như lấy địa vị tại thành phố Tây Kinh của y, thì cũng là một chuyện cực kỳ phiền toái.

Thà rằng như vậy, thật đúng là không bằng đem tất cả bọn kia đều đuổi ra ngoài, cứ như vậy, tự mình làm chuyện kia, cũng càng buông tay buông chân, dù sao Lâm Hải bị chính mình dùng súng chỉ vào, còn có thể bay đi hay sao.

Nghĩ đến chỗ này, Quan Triêu Quân hướng phía Cố Nhất Minh gật đầu.

“Mang người cút nhanh lên, đừng đợi lát nữa tung tóe một thân máu.”

Bọn con nhà giàu này, nghe được câu nói này của Quan Triêu Quân, phảng phất như nghe được âm thanh tự nhiên, không có so cái thanh âm nào dễ nghe hơn, từng cái nhất thời mừng rỡ như điên.

Cố Nhất Minh cũng là sắc mặt vui vẻ, sau đó cung kính hướng phía Quan Triêu Quân cong cong eo.

“Quân ca, vậy chúng ta sẽ không quấy rầy.” Nói xong, một dạng như sợ Quan Triêu Quân đổi ý, nhanh chóng hướng phía đám con nhà giàu sau lưng kia vung tay lên, những người này nhất thời lộn xộn hướng ra ngoài chạy tới.

Tống Phỉ Nhi nhìn về phía Lâm Hải một chút, trong lòng bỗng nhiên phát lên vẻ bất nhẫn, nàng ta thật không nghĩ tới, cũng lúc này, Lâm Hải thế mà còn biết vì nhóm người bọn họ mà suy nghĩ.

“Nội tâm của hắn, đã vậy còn quá cao thượng?” Tống Phỉ Nhi bỗng nhiên có nhàn nhạt hối hận, cảm thấy trước đó tựa hồ đối với Lâm Hải có chút ít khó khăn.

Nhịn không được lại hướng phía Lâm Hải nhìn lại, đã thấy Lâm Hải không biết từ lúc nào, lại lấy điện thoại di động ra, lại bắt đầu hết sức chăm chú chơi trò chơi, căn bản ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn mình một chút.

“Đến lúc nào rồi, còn có tâm tình chơi trò chơi!” Không đành lòng vừa mới dâng lên trong lòng Tống Phỉ Nhi, lập tức tan thành mây khói.

Nhìn bộ dáng Lâm Hải như người không liên quan kia, trong lòng Tống Phỉ Nhi bỗng nhiên dâng lên một tia minh ngộ, sau đó âm thầm cười lạnh.

“Chủ động để tất cả mọi người ra ngoài như thế, còn tưởng rằng thật sự là vì an toàn của mọi người mà nghĩ, nguyên lai là bị giả tượng của hắn che đậy.”

“Bị súng chỉ vào mà còn bình tĩnh như thế, căn bản không ai có thể làm đến, mà Lâm Hải giờ phút này, tuyệt đối là trang, chỉ cần chúng ta vừa đi ra ngoài, đoán chừng hắn lập tức sẽ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ a?”

“Hừ hừ, nguyên lai chỉ là không muốn để cho người nhìn thấy bộ dáng hắn thấp kém, muốn chết muốn sống cầu Quan Triêu Quân tha mạng mà thôi!”

Tống Phỉ Nhi cảm thấy mình đã đoán được ý tưởng chân thật của Lâm Hải, nhất thời đối với Lâm Hải càng thêm xem thường.

“Còn đứng ngây đó làm gì, đi mau a!” Lúc này, Cố Nhất Minh gọi Tống Phỉ Nhi đứng tại chỗ này, nhìn lấy Lâm Hải ngẩn người, vội vàng lôi kéo y phục của nàng ta, lo lắng thúc giục nói.

Phải biết, nhóm người bọn họ này, người thân nhất cùng Lâm Hải, cũng là Tống Phỉ Nhi, đây chính là thân biểu huynh muội, vạn nhất đợi lát nữa Quan Triêu Quân lật lọng, đem Tống Phỉ Nhi cũng lưu lại, này há không chết oan.

Tống Phỉ Nhi tự nhiên cũng nghĩ tới chỗ này, lần nữa liếc nhìn Lâm Hải thật sâu một chút, đi theo Cố Nhất Minh quay người rời đi.

“Hi vọng Quan Triêu Quân có thể mwor lòng từ bi, tha cho ngươi một mệnh đi.” Lâm Hải dù sao cũng là biểu ca của chính mình, trong lòng Tống Phỉ Nhi vẫn là vì Lâm Hải mà yên lặng đưa lên chúc phúc.

Chỉ là, Tống Phỉ Nhi thân là người Tây Kinh, lại là có hiểu biết nhất định đối với Quan Triêu Quân, nên nàng ta biết cái chúc phúc này của mình, tám chín phần mười là không có khả năng thực hiện.

Trong nháy mắt, đám con nhà giàu kia liền chạy sạch sẽ, chỉ còn lại người của Quan Triêu Quân.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, chuẩn bị thử một lần ý nghĩ của mình, thế nhưng là vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên sững sờ, phát hiện sau lưng mình, vậy mà còn có một người.

“Ngươi làm sao không đi?” Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Sở Yến một chút, hỏi.

Sở Yến thê thảm cười cười, sau đó lắc đầu.

“Ngươi là bởi vì ta, mới đắc tội Quân ca, hiện tại ta làm sao có thể đem ngươi vứt xuống, chính mình rời đi đâu, như thế thật sự là quá không trượng nghĩa.”

Lời nói của Sở Yến, để Lâm Hải sững sờ, sau đó liếc nhìn nàng ta thật sâu một cái, trong lòng hảo cảm đối với Sở Yến, lập tức lại tăng mấy phần.

Thời khắc sống còn, vậy mà còn nghĩ chuyện chính mình rời đi có trượng nghĩa hay không, loại người này thật sự là không thấy nhiều.

“Cái Sở Yến này, có thể kết giao!” Trong lòng Lâm Hải, đã tán thành người bạn Sở Yến này.

“Vậy thì tốt, nếu ngươi không đi, vừa vặn giúp ta làm một chuyện.” Lâm Hải khẽ vươn tay, đem điện thoại di động của mình đưa qua.

“Giúp ta đem Bài Vị ván này đánh, đừng để treo máy rồi bị bọn họ cử báo!”

Sở Yến cầm điện thoại di động của Lâm Hải, một mặt mộng bức, đến lúc nào rồi, vậy mà còn muốn lấy trò chơi, thật sự là không thể nào.

Mà Quan Triêu Quân đã sớm đem cái mũi cũng tức điên, giơ súng lục tại chỗ kia thở hổn hển.

“Quá mẹ nó khi dễ người, lão tử cầm súng chỉ vào ngươi đây, có được hay không? Có thể phối hợp với cái không khí khủng bố này, cũng đừng mẹ nó chơi trò chơi hay không!”

“Đủ rồi!” Quan Triêu Quân thực sự nhịn không được, hướng phía Lâm Hải quát to một tiếng.

“Con mẹ nó ngươi có phải coi là lão tử không dám nổ súng hay không!”

Mà Lâm Hải giờ phút này lại mãnh mẽ ngẩng đầu, trong ánh mắt tinh quang tốc biến, sau đó hướng phía bộ ngực mình nhất chỉ.

“Đến, hướng chỗ này nổ súng đi!”

Chương 525: Ngươi là Ma Thuật Sư sao?

Nhìn bộ dáng Lâm Hải một mặt không quan trọng, chỉ ở ngực để cho mình nổ súng, Quan Triêu Quân nhất thời buồn bực tức giận một trận.

“Thao, ngươi mẹ nó đừng tưởng rằng lão tử không dám nổ súng!” Quan Triêu Quân tức giận quát một tiếng, tâm lý đâm lao phải theo lao, quả thực tức giận quá sức.

Muốn nói Quan Triêu Quân có dám nổ súng giết Lâm Hải hay không, kỳ thực hai người Lâm Hải cùng Quan Triêu Quân cũng rất rõ ràng, Quan Triêu Quân là tuyệt đối dám nổ súng giết người, thế nhưng là, cầm súng giết Lâm Hải, căn bản lại không phải là dự tính ban đầu của Quan Triêu Quân.

Quan Triêu Quân vốn cho là, khi chính mình cầm súng ra, Lâm Hải ngay lập tức sẽ chịu thua, sau đó ngoan ngoãn động cũng không dám động bị bên mình bắt giữ, sau đó tìm địa phương không ai, để Lâm Hải vô thanh vô tức triệt để biến mất khỏi cái thế giới này, cũng liền xong.

Thế nhưng là y vạn lần không ngờ là, Lâm Hải căn bản ra bài không theo phương pháp, bị y cầm súng chỉ vào, còn trấn định tự nhiên, thậm chí còn thúc giục chính mình nổ súng.

Cứ như vậy, Quan Triêu Quân liền xấu hổ.

Tuy y thật dám nổ súng giết Lâm Hải, nhưng dù sao vừa động súng liền khá là phiền toái, cho dù là y, cũng sẽ rất phí một phen sóng lớn mới có thể bãi bình, huống chi Lâm Hải còn có cậu là Phó Bí thư trưởng của Thị ủy.

Mặc dù mình trước mắt còn không đem Tống Bảo Việt đặt ở trong mắt, nhưng dù sao cũng là giết người, nếu như Tống Bảo Việt thật không thèm đếm xỉa, đối với chuyện này cùng mình cắn không thả, chính mình thật đúng là không nhất định có thể đủ thân mà trở ra.

“Mẹ nó a, vậy mà bị tiểu tử này bức đến loại tình trạng này!” Quan Triêu Quân âm thầm cắn răng, vốn cho là một sự kiện rất đơn giản, vậy mà trở nên khó giải quyết như thế.

Mà Lâm Hải thấy Quan Triêu Quân chậm chạp không chịu nổ súng, trên mặt có chút không kiên nhẫn.

“Ta nói ngươi ngốc a, nhanh nổ súng a, nhanh nhẹn chút, làm sao giống như cái đàn bà vậy!”

“Ngươi...” Quan Triêu Quân bị một câu của Lâm Hải, tức đến kém chút thổ huyết, “Mẹ nó a, ngươi liền vội vã đi chết như vậy...”

“Nói nhảm nhiều quá!” Không đợi Quan Triêu Quân nói xong, Lâm Hải sau đó quơ lấy một cái chai rượu, hướng thẳng đến đầu Quan Triêu Quân ném đến, vừa nhanh vừa độc, bịch một tiếng, trực tiếp nổ tung tại trên ót Quan Triêu Quân.

“Nhanh lên, còn không bắn súng liền tiếp tục ném cái bình nện ngươi a!” Lâm Hải trừng hai mắt, chỉ Quan Triêu Quân nói nói.

“WTF ngươi a!” Quan Triêu Quân vừa tức vừa giận, quả thực đều nhanh điên, cái này mẹ nó là chuyện gì a, vậy mà lại bị nện một cái bình, nguyên nhân vẫn là kỳ hoa như thế, vậy mà là bởi vì chính mình không có nổ súng bắn chết hắn!

“Ngươi mẹ nó a, lão tử thành toàn cho ngươi!” Quan Triêu Quân hét lớn một tiếng, ngón tay bỗng nhiên bóp cò.

Hiện tại y lửa giận công tâm, cũng chẳng quản nhiều như vậy, phiền toái hay không phiền phức gì, trước tiên đem cái hỗn đản trước mắt này giết rồi lại nói, nếu không tiếp tục như vậy, chính mình không bị tức chết thì không thể.

Ầm!

Một tiếng súng nặng nề vang lên, Sở Yến bị dọa đến a một tiếng, che mắt.

“Hừ! Tự tìm đường chết!” Quan Triêu Quân một mặt dữ tợn, mang theo nụ cười lạnh hung mãnh, chuẩn bị đem súng thu lại, khoảng cách gần như vậy, y có hoàn toàn chắc chắn đã đánh trúng trái tim Lâm Hải, căn bản không cần thêm phát súng thứ hai.

“Ừm?” Thế nhưng là không đợi tay y thu súng lại, Quan Triêu Quân chợt phát hiện có chút không đúng.

“Làm sao còn không ngã?” Y thấy Lâm Hải ở đối diện, vẫn một bộ biểu lộ giống như cười mà không phải cười, nhàn nhạt nhìn y, thân thể vậy mà không có ngã xuống.

Mang theo ánh mắt hoài nghi, hướng phía ngực Lâm Hải một chút, sau đó đồng tử Quan Triêu Quân bỗng nhiên rụt lại một hồi.

“Điều đó không có khả năng!” Trong lòng Quan Triêu Quân hoảng hốt, hai con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào ngực Lâm Hải, đã thấy chỗ đó sạch sẽ, thế mà không nhìn thấy một tia huyết sắc.

“Ngươi mặc áo chống đạn?” Quan Triêu Quân kinh ngạc hỏi, y thấy, nghịch súng nhiều năm, chính mình không thể có khả năng là không đánh trúng, Lâm Hải không có ngã xuống, khả năng duy nhất cũng là trên người hắn có áo chống đạn.

Thế nhưng là hắn không có việc gì thì mặc đồ chơi kia làm gì a, cũng không phải đại nhân vật gì, sau đó sẽ có khả năng bị ám sát, tổng sẽ không đoán ra hôm nay chính mình muốn dùng súng bắn hắn, mới sớm mặc a?

Nhưng loại đồ vật áo chống đạn này, người bình thường căn bản là không thể lấy được a, cái này mẹ nó đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Mà Lâm Hải nghe lời nói của Quan Triêu Quân, thì là hung hăng cho y một cái liếc mắt.

“Mặc áo chống đạn cái trứng a?” Tay phải của Lâm Hải mở ra, một cái đầu đạn kim loại leng keng một tiếng, rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Xem ra giống như mình nghĩ, tốc độ cùng uy lực của viên đạn súng lục, so sánh với súng bắn tỉa, kém quá xa.” Lâm Hải lắc đầu, trong lòng xác định ý nghĩ của mình.

Trước đó, bản thân ở cửa nhà bị sát thủ dùng súng bắn tỉa tập kích, Lâm Hải tay không tiếp được viên đạn, mới biết thực lực mình đã đến loại tình trạng này, nhưng dù sao chỉ gặp được một lần như thế, trong lòng Lâm Hải vẫn là có chút không chắc.

Hôm nay, thấy Quan Triêu Quân đột nhiên cầm súng ra chỉ vào mình, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên toát ra ý nghĩ, tại khoảng cách gần như vậy, chính mình có thể tiếp được viên đạn hay không? Nếu như thành công, vậy sau này cho dù mình gặp gỡ đấu súng cũng không cần sợ.

Bất quá lần này, Quan Triêu Quân cách gần như vậy, Lâm Hải cảm thấy vẫn còn có chút mạo hiểm, nhưng Quan Triêu Quân dù sao cầm là súng lục, mà không phải là súng bắn tỉa, Lâm Hải liệu định tại bên trên tốc độ cùng uy lực, đều sẽ nhỏ hơn rất nhiều, bởi vậy ngược lại cũng không phải là không có một chút xíu nắm chắc.

Quả nhiên, sau khi Quan Triêu Quân nổ súng, Lâm Hải lập tức cảm thấy một cỗ lực đạo nhanh chóng mạnh mẽ hướng phía bộ ngực mình đánh tới, nhưng cỗ lực đạo này so sánh cùng viên đạn đánh lén trước đó, hiển nhiên kém quá xa.

Lâm Hải cơ hồ liền không hề dùng đến năm thành công lực, trực tiếp đem viên đạn chộp vào trong tay, đồng thời đem cỗ lực phóng tới cường đại này, tiêu tán thành vô hình.

“Điều đó không có khả năng!” Quan Triêu Quân nhìn thấy đầu viên đạn trên mặt đất, một bộ biểu lộ gặp quỷ, hoảng sợ gào thét nói.

Đây chính là viên đạn a, khoảng cách gần như vậy, Bị người tay không tiếp được sao? Sẽ không, nhất định là mình nhìn lầm, tuyệt đối là nhìn lầm.

Quan Triêu Quân dùng sức xoa xoa con mắt, lần nữa hướng đầu đạn trên mặt đất nhìn lại, nhưng khi hắn thấy rõ, đầu đạn nhỏ nhắn kia, vậy mà thật yên tĩnh nằm tại chỗ này, Quan Triêu Quân bắt đầu không bình tĩnh.

“Đậu phộng, ta xuất hiện ảo giác, đây là bịbệnh gì sao?” Quan Triêu Quân thất kinh, sau đó một tay kéo lấy một người ở sau lưng qua.

“Ngươi mau nhìn xem, phía trên mặt đất này có một cái đầu đạn nào hay không, ta con mẹ nó a giống như xuất hiện ảo giác.” Quan Triêu Quân như phát điên, hướng phía người này rống nói.

Mà người này đã bị dọa sợ, gã đồng dạng tận mắt nhìn thấy Lâm Hải chẳng những không bị bắn chết, còn từ trong lòng bàn tay đem đầu đạn thả xuống, từ sớm gã liền cho rằng đã nhìn thấy quỷ.

“Quân, Quân ca, không phải ảo giác, là thật a!” Người kia một mặt muốn khóc, run rẩy nói nói.

“Là thật!” Quan Triêu Quân lập tức ngốc tại chỗ này, kỳ thực y đã sớm biết rõ cái này căn bản không phải là ảo giác, chỉ là nội tâm của y, căn bản là không có cách tiếp nhận, lại có người tiếp được viên đạn của y, cái này đã sớm vượt qua phạm vi nhận biết của Quan Triêu Quân.

“Ngươi, ngươi là Ma Thuật Sư sao?” Quan Triêu Quân ngốc, mang theo một chút sợ hãi, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ma Thuật Sư?” Lâm Hải sững sờ, sau đó có chút buồn cười lắc đầu.

“Mẹ nó bớt nói nhảm, tiếp tục dùng súng bắn ta!” Lâm Hải bỗng nhiên trừng mắt, hướng phía Quan Triêu Quân phân phó, khó có được cơ hội này, hắn cảm thấy vẫn là luyện tập lại hai lần thì tốt hơn, về sau gặp được trong lòng liền càng nắm chắc hơn.

“Còn, còn bắn?” Quan Triêu Quân sắp khóc, “Bắn ngươi muội a bắn, lão tử ngay cả động cũng không động được ngươi một cái, ngươi liền đem cả đạn cũng tiếp được, ngươi để lão tử bắn như thế nào?”

Tràng diện quỷ dị, cơ hồ khiến Quan Triêu Quân mất đi dũng khí giơ súng lần nữa, loại sự tình này đừng nói chưa nghe nói qua, coi như hiện tại tận mắt nhìn thấy, tâm lý Quan Triêu Quân cũng không thể tin được.

“Uy, ngươi ngốc a, nhanh lên a, thời gian của ta đang gấp đâu, ngươi lại không bắn thì ta nhưng đánh ngươi a.” Lâm Hải thấy Quan Triêu Quân chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ này nhìn chính mình, nhất thời không kiên nhẫn thúc giục nói.

Hiện tại đã sắp tám giờ, hắn một hồi vẫn phải qua dự tiệc đâu, cũng không có thời gian cùng Quan Triêu Quân trồng nấm tại cái chỗ này.

“Thao, bắn liền bắn!” Quan Triêu Quân dù sao cũng là trải qua sóng gió, tuy trong lòng sớm đã chấn kinh phiên giang đảo hải (*sông cuộn biển gầm, ý nói trong lòng chấn động.), nhưng cũng là cái người không tin tà, lập tức giơ súng, chuẩn bị thử một lần nữa.

“Ầm!” Lại là âm thanh một tiếng súng vang lên, Quan Triêu Quân gắt gao mở to hai mắt, muốn nhìn một chút, cái Lâm Hải này đến cùng còn có thể tiếp được viên đạn hay không!

Chương 526: Vừa mới làm mộng?

Thời gian qua một lát, Quan Triêu Quân lần nữa trở nên trợn mắt há hốc mồm.

Lại một đạn đầu, từ trong lòng bàn tay của Lâm Hải, rơi xuống đất, mà y tuy gắt gao nhìn chằm chằm, nhưng chẳng qua cũng chỉ là cảm thấy thấy hoa mắt, liền cánh tay Lâm Hải làm sao động cũng không biết.

“Cái này, cái này, cái này...” Quan Triêu Quân lần này không thể không tin, Lâm Hải là thật có thể tiếp được viên đạn của y, chính mình cho dù dùng súng, cũng không giết chết hắn được!

“Không gì hơn cái này, từ nay về sau, súng lục đối với ta, sẽ không còn có bất cứ uy hiếp gì.” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, hắn tin tưởng, nếu như không phải mấy chục người đồng thời nổ súng, súng lục đã không đả thương được hắn.

Mang theo mỉm cười nhàn nhạt, Lâm Hải chậm rãi hướng phía Quan Triêu Quân đi tới, Quan Triêu Quân đã sớm bị dọa sợ, Lâm Hải giờ phút này, trong lòng y sớm đã trở thành một tồn tại y hệt như Thiên Thần, y thấy, liền súng cũng đánh không đến, này đã không thể coi thành người.

Vừa thấy Lâm Hải nhích lại gần mình, Quan Triêu Quân lập tức lộ ra biểu lộ kinh hoảng, thân thể không ngừng run rẩy hướng phía sau lưng thối lui.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!” Quan Triêu Quân hoảng sợ nhìn qua Lâm Hải, bờ môi run rẩy nói nói, dù y gặp nhiều gió tanh mưa máu, tại trước mặt Lâm Hải, giờ phút này cũng biến thành tâm kinh đảm hàn.

“Làm gì?” Lâm Hải cười lạnh, “Ngươi rất nhanh liền biết rõ.”

Nói, Lâm Hải không biết từ lúc nào, đã lấy ra một cái kim châm, sau đó nhanh chóng đâm vào huyệt đạo trên đỉnh đầu của Quan Triêu Quân.

Thân thể Quan Triêu Quân mạnh mẽ thẳng, hai con mắt lập tức lộ ra ánh mắt vô hạn khủng bố, toàn thân đều là run lẩy bẩy, cổ họng chỗ không ngừng phát ra thanh âm cổ quái phảng phất như trải qua một sự tình kinh khủng bực nào.

Cả căn phòng nhỏ, giờ phút này yên tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, đám người bên Quan Triêu Quân, nhìn Lâm Hải, như là nhìn về phía một tôn Ma Thần, tất cả đều bị dọa đến run lẩy bẩy, mặc cho ai từ biểu lộ của Quan Triêu Quân đều có thể nhìn ra, y đã lâm vào trong thống khổ cực độ.

Qua chừng một phút đồng hồ, Lâm Hải mới đem kim châm từ đỉnh đầu Quan Triêu Quân rút ra, trong nháy mắt, Quan Triêu Quân liền như phát điên, điên cuồng gọi hống, bên trong thanh âm lộ ra hoảng sợ phát ra từ trong xương.

“Im miệng!” Lỗ tai Lâm Hải bị làm cho khó chịu, trực tiếp vung một bàn tay đem Quan Triêu Quân tát ngã trên mặt đất, Quan Triêu Quân lúc này mới giật mình một cái, tỉnh táo lại, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, vậy mà bị dọa đến không ngừng lùi bước hướng về sau, liền dũng khí đứng lên đều không có.

Lâm Hải thấy y hoảng sợ thành cái dạng này, trong lòng cười lạnh một trận, sau đó chậm rãi ngồi xổm người xuống.

“Tha, tha mạng a!” Quan Triêu Quân nhìn thấy gương mặt Lâm Hải lại gần trong gang tấc, tựa như gặp quỷ, run rẩy mở miệng nói.

“Yên tâm, ta không nhàm chán như vậy, sẽ không giết ngươi.” Lâm Hải tức giận nói nói.

Quan Triêu Quân nghe xong, thì là kinh hỉ vạn phần, hướng phía Lâm Hải liên tục cảm tạ.

“Tạ ân không giết, tạ ân không giết!”

Lâm Hải khoát khoát tay, sau đó mang theo nghiền ngẫm dò xét liếc nhìn Quan Triêu Quân một chút, chậm rãi mở miệng.

“Vừa mới làm mộng?” Lâm Hải một câu, để hai mắt Quan Triêu Quân trong nháy mắt trở nên vô cùng kinh dị, tinh thần cũng có dấu hiệu sụp đổ, mắt thấy là phải lâm vào bên trong cực độ khủng bố, hiển nhiên lại nhớ lại tình cảnh trong mộng trước đó.

“Thật đáng sợ, thật đáng sợ, a a a a! Thật đáng sợ!!!” Quan Triêu Quân như phát điên, dùng sức dao động cái đầu, muốn đem trí nhớ vô cùng hoảng sợ này tản ra ngoài, nội tâm của y thực sự chịu không được loại tra tấn này.

“Hừ hừ.” Thấy Quan Triêu Quân sợ đến như vậy, Lâm Hải biết rõ, về sau đối với mình, Quan Triêu Quân chỉ sợ rốt cuộc sẽ không sinh ra bất kỳ ý nghĩ gì, đoán chừng chính là mình hiện tại để y quỳ xuống gọi cha, y cũng không dám có nửa điểm do dự.

“Nhớ kỹ, không muốn lại trải qua một lần, cũng đừng chọc ta!” Sắc mặt Lâm Hải lạnh lẽo, nhàn nhạt cảnh cáo nói.

“Không dám, ta cũng không dám nữa!” Quan Triêu Quân vội vàng hướng phía Lâm Hải cam đoan nói, y tin tưởng, nếu như mình tại kinh lịch một lần mộng cảnh trước đó nữa, vậy y tuyệt đối sẽ bị tươi sống dằn vặt đến chết.

“Còn có, chuyện phát sinh hôm nay, không được cùng bất luận kẻ nào nói, làm được sao?” Lâm Hải không muốn đem sự tình chính mình tay không tiếp viên đạn, cùng sự tình để Quan Triêu Quân một châm nhập mộng tiết lộ ra ngoài, dù sao loại chuyện này, đối với người thường mà nói là quá mức không thể tưởng tượng, quả thực không khác gì siêu năng lực, người nào biết mình có thể bị để mắt tới hay không?

“Có thể có thể có thể!” Quan Triêu Quân liên tục gật đầu, “Chuyện phát sinh hôm nay, đánh chết ta cũng sẽ không cùng bất luận kẻ nào nói.”

“Vậy bọn họ đâu?” Lâm Hải lại chỉ chỉ, những người cùng cùng một chỗ với Quan Triêu Quân này.

“Chúng ta sẽ không nói.”

“Đúng vậy a, chúng ta cái gì cũng không nói!”

Những người này thấy Quan Triêu Quân bị Lâm Hải dọa sợ muốn chết, càng đừng khác nói bọn họ, từng cái vội vàng gật đầu cúi người bảo đảm, sợ người nào nói chậm, liền bị Lâm Hải để mắt tới.

Mà Lâm Hải thì là nhìn cũng chưa từng liếc nhìn bọn họ một chút, hai con mắt chỉ là mang theo mỉm cười nhàn nhạt, nhìn qua Quan Triêu Quân.

Quan Triêu Quân xem xét liền hiểu rõ, vội vàng hướng phía đám người này nhất chỉ, sau đó hung dữ mở miệng nói: “Mẹ nó a, lão tử cũng không tiếp tục muốn kinh lịch ác mộng trước đó một lần nào nữa, sự tình hôm nay, ai dám nói ra, lão tử diệt cả nhà tên đó!”

Quan Triêu Quân vừa phát lời nói, đám người này nhất thời bị dọa đến giật mình, vội vàng nhao nhao mở miệng xưng phải, cùng Lâm Hải siêu phàm thần bí so sánh, trong lòng bọn họ càng thêm e ngại Quan Triêu Quân.

Dù sao Lâm Hải lợi hại hơn nữa, cũng bất quá là có thể tiếp được viên đạn, theo như bọn họ nghĩ, nhiều lắm là xem như cái kỳ nhân dị sĩ, mà cái Quan Triêu Quân gọi là ác mộng, bọn họ lại không có trải qua, căn bản cũng không tưởng tượng nổi đáng sợ trong đó.

Nhưng Quan Triêu Quân liền không giống, đây chính là bá chủ chân chính bên dưới thành phố Tây Kinh, nếu như người nào khiến Quan Triêu Quân không cao hứng, y nói diệt cả nhà ngươi, liền tuyệt đối cả một con gà cũng sẽ không bỏ qua, bọn họ sao có thể không sợ?

Lâm Hải thấy Quan Triêu Quân ngôn từ hung ác cảnh cáo những người này như thế, mới hài lòng gật gật đầu, hắn đã sớm nhìn ra, những người này tuy cũng sợ chính mình, nhưng trừ Quan Triêu Quân ra, những người khác xa xa còn chưa đạt tới bước sợ hãi.

Nếu như mình phân phó bọn họ, khả năng bọn họ mặt ngoài đáp ứng hảo hảo, nhưng sau đó có nghe hay không, thật đúng là không tiện nói, mà Quan Triêu Quân vừa phát lời nói, này cơ bản cũng là tương đương với lệnh cấm khẩu.

“Này, Quân ca, ta có thể mang nàng ta đi sao?” Lâm Hải hướng phía Quan Triêu Quân cười cười, sau đó chỉ chỉ Sở Yến một mặt ngốc trệ, hỏi.

Sự tình đến nước này, cơ bản cũng coi là giải quyết xong, Lâm Hải cũng không muốn ở lại chỗ này nữa.

“Ai nha, không dám không dám, Lâm tiên sinh cũng đừng xưng hô ta là Quân ca, ta không đảm đương nổi a.” Lâm Hải hô một câu Quân ca, đem Quan Triêu Quân kém chút hoảng sợ chảy nước tiểu tại chỗ, mẹ nó để tên sát tinh này gọi mình là Quân ca, chính mình chán sống sao?

“Lâm tiên sinh muốn mang nàng ta đi, tùy thời có thể đi, ta cam đoan không có bất kỳ người nào dám ngăn trở!” Quan Triêu Quân vội vã mở miệng nói, y hiện tại ước gì Lâm Hải sớm một chút rời đi đây.

“Há, vậy chúng ta liền đi?” Lâm Hải mang theo một nụ cười cổ quái, thử thăm dò nói nói.

Quan Triêu Quân bị một tiếng cười này của Lâm Hải, dọa đến giật mình một cái, cũng không biết lấy đến khí lực từ nơi nào, lập tức nhảy dựng lên.

“Cung tiễn Lâm tiên sinh!” Quan Triêu Quân vội vàng hướng phía Lâm Hải cúi rạp người, ngữ khí tôn kính nói nói.

“Cung tiễn Lâm tiên sinh!” Những người khác thấy thế, cũng vội vàng học bộ dáng của Quan Triêu Quân, cung cung kính kính đưa Lâm Hải rời đi.

“Đi thôi.” Lâm Hải không để ý đến bọn họ, mà chính là hướng phía Sở Yến mỉm cười nói.

“A?” Sở Yến lúc này mới từ trong khiếp sợ khôi phục lại, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, lại không duyên cớ nhiều thêm một tia e ngại.

“Ai.” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, sau khi biết rõ chuyện này, Sở Yến không bao giờ còn có thể giống như trước đó, cùng mình không hề cố kỵ cùng nhau chơi đùa trò chơi nữa.

Tuy đây không phải là điều hắn muốn thấy, nhưng cũng là sự tình không có cách nào, thấy Sở Yến chỉ ngây ngốc không nhúc nhích, Lâm Hải cũng không có cái gì cố kỵ, nắm tay nhỏ non mềm của Sở Yến, đi ra ngoài.

Chương 527: Thế giới Võ Đạo

Lâm Hải cùng Sở Yến vừa ra phòng, Quan Triêu Quân phảng phất như mất đi khí lực toàn thân, lập tức tê liệt trên mặt đất.

Những người còn lại thấy Quan Triêu Quân ngồi dưới đất, vội vàng cùng một loạt lao lên, đem Quan Triêu Quân nâng đỡ.

“Quân ca, ngươi không sao chứ?”

“Quân ca, ngươi có muốn uống nước hay không?”

Những người này nhao nhao mở miệng, không buông tha bất luận cái thời cơ gì để nịnh nọt Quan Triêu Quân, giả làm quan tâm hỏi.

Quan Triêu Quân bị vịn ngồi trở lại trên ghế sa lon, lắc đầu, một mặt lòng còn sợ hãi.

“Quân ca, tiểu tử kia mẹ nó quá cuồng, ta hiện tại liền triệu tập huynh đệ, bắt hắn trở lại, sau đó ở ngay trước mặt Quân ca phế hắn, xuất khí cho Quân ca!” Một cái lão đại có chút danh khí tại trên đường, trách trách hô hô nói nói.

“Đúng, bắt hắn trở lại, xuất khí cho Quân ca!”

“Mẹ nó a, hắn phản rồi, cũng không nhìn một chút thành phố Tây Kinh là địa bàn của ai!”

“Dám đắc tội Quân ca, không thể dễ dàng tha cho hắn như vậy, nhất định phải để hắn trả giá đắt!”

Có người dẫn đầu, những người này nhao nhao mở miệng, bộ dáng lòng đầy căm phẫn kia, phảng phất như cùng Lâm Hải có cừu hận lớn bao nhiêu.

Quan Triêu Quân mặt không biểu tình nghiêng đầu sang chỗ khác, ngơ ngác nhìn qua cái lão đại đưa ra đề nghị kia, hơn nửa ngày cũng không nói gì.

“Quân ca, ngươi không cần do dự, chuyện này ngươi liền giao cho huynh đệ đi làm, huynh đệ tuyệt đối xử lý...”

“Ba!” Cái lão đại này còn chưa nói xong, một bàn tay của Quan Triêu Quân liền hung hăng quất vào trên mặt gã.

“Quân, Quân ca...” Cái lão đại kia bụm mặt, một mặt ủy khuất, mà mọi người đi theo ồn ào, cũng đều lập tức đóng chặt miệng, nhao nhao không hiểu nhìn lấy Quan Triêu Quân. .

"Xử lý bà nội ngươi!" Quan Triêu Quân cắn răng mắng, sau đó cọ cái đứng lên.

"Con mẹ nó đều nhớ kỹ cho ta!" Quan Triêu Quân đưa tay hướng về phía tất cả mọi người bên trong phòng nhất chỉ, sau đó lạnh lùng mở miệng.

"Sự tình hôm nay, bất kỳ người nào cũng không cho phép truyền đi, càng không thể đi trêu chọc cái Lâm Hải này, nếu ai dám vi phạm mệnh lệnh của ta, cũng đừng trách Quan Triêu Quân ta không nói tình nghĩa huynh đệ, thân thủ giết kẻ đó!"

"Đều nhớ hết chưa!" Quan Triêu Quân nói xong, bỗng nhiên há to giọng, hướng phía đám người này quát to một tiếng.

"Nhớ kỹ! Quân ca!" Trong lòng tất cả những người này đều run lên, vội vã mở miệng, chỉnh tề đáp nói.

Nói xong những cái này, Quan Triêu Quân mới lại đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, đem cái ngôi sao nhỏ kia một tay tóm vào trong ngực, hung hăng bắt bóp hai lần.

"Mẹ nó a, thật đáng sợ, thật sự là thật đáng sợ!" Quan Triêu Quân nghĩ tới cái mộng cảnh khủng bố mà chân thực kia, nhịn không được toàn thân cũng đánh cái rùng mình.

Y thề, y đời này cũng không tiếp tục muốn đi trải qua lần thứ hai, nếu không, y thà rằng đi chết!

Mà lúc này, A Bưu gian nan di chuyển bước chân, đi đến trước mặt Quan Triêu Quân.

"Quân ca, thật xin lỗi, là ta vô năng..."

"Được, A Bưu, ngươi đừng nói nữa." Quan Triêu Quân khoát tay chặn lại, đem lời nói phía sau của A Bưu ngăn lại, A Bưu mặc dù là bảo tiêu của y, nhưng đi theo y vào sinh ra tử biết bao nhiêu năm, Quan Triêu Quân đã sớm đem y xem như huynh đệ.

Tuy A Bưu hôm nay bảo hộ bất lực, nhưng Quan Triêu Quân một điểm cũng không trách gã, dù sao Lâm Hải cường hãn, Quan Triêu Quân chính là tận mắt nhìn thấy, người đến súng còn không sợ, A Bưu lại làm sao có thể đối phó?

“A Bưu, ngươi cảm thấy cái Lâm Hải này, là có lai lịch gì?” Rất nhanh, Quan Triêu Quân tỉnh táo lại, điểm điếu thuốc, hướng phía A Bưu hỏi.

A Bưu trầm mặc một hồi, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, nhìn qua Quan Triêu Quân.

“Quân ca, nếu như ta đoán không lầm, cái Lâm Hải này hẳn là thuộc về thế giới kia.”

“Thế giới kia!” Đồng tử Quan Triêu Quân bỗng nhiên co rụt lại, nhưng sau đó mãnh liệt mà thức tỉnh!

“Không sai, liền viên đạn đều có thể tiếp được, thân thủ mạnh mẽ như vậy, đoán chừng cũng chỉ có người ở thế giới kia, mới có thể làm đến!” Quan Triêu Quân gật gật đầu, một mặt may mắn.

“Nghe nói người ở thế giới kia, tất cả đều người mang tuyệt kỹ, hơn nữa làm việc không chỗ cố kỵ, có thể giết người ở vô hình, hôm nay vừa thấy, quả nhiên truyền ngôn không phải hư a.” Quan Triêu Quân than nhẹ một tiếng, không khỏi hoảng sợ một trận.

“Thế giới kia? Quân ca các ngươi đang nói cái gì?” Bên cạnh có một lão bản, không hiểu ra sao hỏi.

Quan Triêu Quân liếc lão bản này một cái, nhàn nhạt lắc đầu, nơi khóe mắt lộ ra một tia khinh thường.

“Không nên biết rõ, liền không nên hỏi nhiều, tóm lại, người đi ra từ thế giới kia, căn bản không phải chúng ta có thể chọc nổi, ngươi chỉ phải nhớ kỹ điểm này là được.”

“Há, biết rõ.” Lão bản kia gật gật đầu, nếu Quan Triêu Quân không nói, gã cũng không dám hỏi lại.

Chỉ là trong mắt Quan Triêu Quân, chợt sinh ra một tia hỏa nhiệt.

“Nếu như mình cũng có thể tiến vào cái thế giới Võ Đạo này, truy cầu cực hạn lực lượng thì tốt biết bao nhiêu a, há không mạnh hơn làm một cái địa đầu xà như hiện tại gấp trăm lần sao?”

Bất quá ý nghĩ này vừa nhô ra, Quan Triêu Quân lại tự giễu lắc đầu, bởi vì y biết rõ, đây quả thực là không khác gì nói chuyện viển vông.

Đến cấp độ như Quan Triêu Quân này, hoặc nhiều hoặc ít cũng nghe nói qua một chút người thânmang tuyệt kỹ, bọn họ đều có bản lĩnh kinh người cùng năng lượng xã hội to lớn, Quan Triêu Quân mặc dù không có gặp qua được loại người này, nhưng lại biết rõ thế giới của bọn họ, được gọi là thế giới Võ Đạo, người bình thường căn bản là không có cách bước chân vào.

Bên trong cái thế giới Võ Đạo này, đều là một số võ lâm nhân sĩ, cơ hồ từng cái đều là người mang tuyệt kỹ, có chút tựa như đại hiệp trong truyền hình cùng tiểu thuyết kia, vượt nóc băng tường, trích diệp phi hoa, không gì không làm được.

Bất quá những người võ đạo này, cũng rất ít khi can thiệp vào sinh hoạt của người bình thường, bình thường cũng phi thường điệu thấp, rất nhiều bằng hữu sinh hoạt cùng một chỗ với bọn họ thật nhiều năm, cũng có thể không biết thân phận chân thật của bọn họ.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không nên đi trêu chọc bọn họ, bằng không bọn họ trả thù tuyệt đối sẽ là một cơn ác mộng.

Khi trước Quan Triêu Quân có quen biết một cái lão đại, cũng là trong lúc vô tình tại bên trong quán Bar nhìn thấy một cái mỹ nữ, qua đi quấy rối không thành, liền chuẩn bị dùng sức mạnh, kết quả bị mỹ nữ kia đánh cho một hồi tơi bời.

Ngày thứ hai, bang phái hang ổ của cái lão đại kia, vậy mà bị nhổ tận gốc, hơn mấy trăm người toàn bộ đều bị người thần không biết quỷ không hay cắt ngang hai chân, cái lão đại kia càng là cắt hết gân tay gân chân, ném ở bãi rác.

Chuyện này oanh động thế giới dưới lòng đất Tây Kinh lúc ấy, càng là cải biến bố cục của thế giới dưới lòng đất, kết cục của cái lão đại kia tự nhiên rất bi thảm, bị cừu gia của mình mượn cơ hội giết chết.

Mà lão đại mới lên, lại vừa lúc có một người bạn, thuộc về thế giới kia, trước tiên tìm tới lão đại này, đối với y nhắc nhở một lần, không nên trêu chọc vào người của thế giới Võ Đạo, nếu không lão đại trước đó, chính là vết xe đổ!

Từ đó về sau, sự tồn tại của thế giới Võ Đạo, mới chậm rãi bị các lão đại của những bang phái lòng đất này biết được, cũng nhất trí lập ra quy củ, bất kỳ người nào cũng không được đắc tội với người của thế giới Võ Đạo, đồng thời liền tên cũng không dám trực tiếp xưng hô, chỉ là xưng là thế giới kia.

A Bưu đi theo Quan Triêu Quân nhiều năm như vậy, tự nhiên biết rõ điển tịch nhiều năm trước, bởi vậy vừa thấy thân thủ Quỷ Thần khó lường của Lâm Hải, lập tức liền nghĩ đến thế giới kia.

“Xem ra hôm nay có thể sống sót, thật đúng là may mắn a.” Quan Triêu Quân xoa xoa cái trán, chợt phát hiện trên ót mình, đã sớm che kín mồ hôi lạnh.

Lâm Hải tự nhiên không biết những cái này, lại càng không biết Quan Triêu Quân cùng A Bưu đã đem hắn tưởng tượng thành người của thế giới Võ Đạo, hắn giờ phút này đang lôi kéo tay nhỏ của Sở Yến, chậm rãi đi ra ngoài.

Sở Yến bị Lâm Hải lôi kéo tay nhỏ, một gương mặt trẻ con tinh xảo xinh đẹp, xấu hổ đến đỏ bừng, nhưng căn bản không dám phản kháng.

Thực lực mà Lâm Hải biểu hiện ra ở trong phòng trước đó, sớm đã hoàn toàn vượt qua phạm vi nhận biết của Sở Yến, nàng ta thậm chí đã đem Lâm Hải xem như là một yêu quái.

Một mực đi tới cửa, Lâm Hải mới buông tay nhỏ của Sở Yến ra, sau đó hướng phía nàng ta mỉm cười.

“Làm sao một câu cũng không nói a, có phải vừa rồi bị hù đến hay không?”

Sở Yến ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu.

“Đúng, đúng là có một chút.”

“Ồ?” Lâm Hải cười cười, “Là bị Quan Triêu Quân hù đến, hay là bị ta hù đến?”

“Bị...” Sở Yến vô cùng khó xử, muốn nói thật nhưng lại không dám, sợ khiến Lâm Hải tức giận.

“Là bị ta đi?” Lâm Hải cười khổ một tiếng, lắc đầu.

Sở Yến cúi đầu không nói gì, thế nhưng là cái này đã đủ để chứng minh vấn đề.

“Ai, ngươi cái này cũng không cần phải sợ, ta chẳng qua là ở tại nông thôn, cùng một cái lão đầu học mấy cái chiêu võ thuật, so với người bình thường cũng lợi hại hơn chút mà thôi, không có gì phải sợ.” Lâm Hải biên chuyện láo, nói nói.

“Võ thuật?” Sở Yến lúc này mới hồ nghi ngẩng đầu, “Võ thuật có thể tiếp được viên đạn?”

“Đó là đương nhiên, võ thuật của Hoa Hạ chúng ta, trước kia thế nhưng là rất ngưu bức a, chỉ là đến cận đại chậm rãi thất truyền mà thôi, cho nên a, ta không có gì đáng sợ, cũng chỉ là một cái chàng trai luyện qua võ thuật mà thôi.”

“Thật là như thế này?” Sở Yến chớp chớp mắt to, bán tín bán nghi nói nói.

“Đương nhiên a, muốn không còn có thể thế nào? Chẳng lẽ ta là quỷ sao? A ~” Lâm Hải nói, còn nhăn mặt với Sở Yến, nhất thời đem Sở Yến chọc cho cười khúc khích.

“Quỷ không có bóng, thế nhưng là ngươi có, cho nên ngươi không phải quỷ.” Tựa hồ là tin tưởng lời nói của Lâm Hải, Sở Yến cuối cùng từ bên trong kinh hãi trước đó khôi phục lại, trong giọng nói cũng mang lên một tia nhẹ nhõm cùng nghịch ngợm.

“Ha ha, cái này mới đúng mà, ngươi đừng sợ ta, không có gì đáng sợ, chúng ta vẫn là bằng hữu cùng một chỗ chơi trò chơi Bài Vị thôi.” Lâm Hải cười rất rực rỡ, một mặt vui vẻ nói nói.

“Ừm!” Sở Yến rốt cục cũng lộ ra nụ cười, hướng phía Lâm Hải gật đầu mạnh một cái nói.

“Bất quá Yến tử, sự tình hôm nay, cũng phải giữ bí mật cho ta a, liền Tống Phỉ Nhi cũng đừng nói.”

“Vì cái gì?” Sở Yến sững sờ, “Phỉ Nhi không phải biểu muội của ngươi sao?”

“Ta không muốn để cho người biết rõ, sợ bị chộp tới làm chuột bạch.” Lâm Hải nửa đùa nửa thật nói nói.

“Vậy thì tốt, liền hai người chúng ta biết rõ, ta ai cũng không nói!”

Hai người đang trò chuyện, bỗng nhiên một chiếc xe đua Lamborghini màu hồng, gào thét liền xông lại.

Chương 528: Ta tới đón ngươi đi dự tiệc

Cửa xe vừa mở ra, Vân Tuệ Nhi đi xuống.

“Lâm tiên sinh, ta tới đón ngươi đi dự tiệc, thế nào, đúng giờ a?” Vân Tuệ Nhi hướng phía Lâm Hải nở nụ cười xinh đẹp, xinh xắn nói nói.

“Thời gian vừa vặn.” Lâm Hải cười gật đầu, cái khác không nói, Vân Tuệ Nhi nắm thời gian thật đúng là chuẩn.

“Vị này là?” Vân Tuệ Nhi lúc này mới chú ý tới, bên người Lâm Hải còn đứng một cái mỹ nữ đây.

“Há, bằng hữu của ta, Sở Yến.” Lâm Hải vội vàng giới thiệu cho Vân Tuệ Nhi.

“Ngươi tốt, ta gọi Vân Tuệ Nhi.” Vân Tuệ Nhi hào phóng hướng phía Sở Yến duỗi ra tay nhỏ.

“Ngươi tốt.” Sở Yến gật gật đầu, cùng Vân Tuệ Nhi nắm chắc tay, con mắt lại không tự chủ được nhìn sang chiếc xe đua Lamborghini kia của Vân Tuệ Nhi, trong lòng càng thêm khiếp sợ.

Xe của Vân Tuệ Nhi vừa xuất hiện, Sở Yến liền nhận ra trước tiên, chính là cái xe mà lúc các nàng đến hội sở trước đó, liền vừa vặn rời đi.

Nhớ kỹ khi đó, Lâm Hải nói chiếc Lamborghini kia cũng là đến tiễn hắn, nhóm người Cố Nhất Minh kia còn đều không tin, nhao

nhao mở miệng mỉa mai Lâm Hải, nhưng bây giờ vừa thấy, Lâm Hải nói rõ ràng đều là thật.

"Nếu như bị nhóm người Cố Nhất Minh kia biết rõ, thật không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng thế nào." Sở Yến cảm thán một tiếng, Lâm Hải giờ phút này, nàng ta đã hoàn toàn nhìn không thấu.

Nếu có người nào lại nói với Sở Yến, Lâm Hải chỉ là một cái tiểu tử nghèo đến từ nông thôn, đoán chừng nàng ta sẽ trực tiếp đi lên cho kẻ đó một bàn tay, ngươi có thấy người nào lái một cái Lamborghini tới đón một cái tiểu tử nghèo đến từ nông thôn sao?

"Lâm tiên sinh, chúng ta đi thôi, gia gia bọn họ đang đợi ngài." Lúc này, Vân Tuệ Nhi mở miệng hướng phía Lâm Hải nói nói.

"Vậy thì tốt, ân..." Lâm Hải đáp ứng một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn sang Sở Yến.

"Không có việc gì, chính ta đi về là được." Sở Yến vội vàng mở miệng đáp nói.

Lâm Hải còn chưa mở miệng, Vân Tuệ Nhi lại nói chuyện trước.

"Sở Yến muội muội qua đâu, ta đưa ngươi là được, ta lái xe rất nhanh."

"A, không cần đi, cái này nhiều phiền phức." Sở Yến vội vàng cự tuyệt, dù sao trước đó cùng Vân Tuệ Nhi căn bản không có quen biết, làm sao có ý tứ phiền phức người ta.

Mà lại Vân Tuệ Nhi thế nhưng là lái Lamborghini, xem xét liền biết gia thế so với bản thân mình còn mạnh hơn nhiều, loại xuất thân như các nàng này, từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục, chính là tiền tài cùng quyền thế quyết định địa vị xã hội của ngươi, lấy tiêu chuẩn này mà bình phán, thân phận của Vân Tuệ Nhi rõ ràng so với Sở Yến còn cao quý hơn, nàng ta nào dám làm phiền Vân Tuệ

Nhi a?

Bất quá Vân Tuệ Nhi lại là cái người tính tình ngay thẳng, trực tiếp giữ chặt tay nhỏ của Sở Yến.

“Phiền phức cái gì a, đi thôi! Lên xe!” Nói xong, Vân Tuệ Nhi trực tiếp đem Sở Yến kéo đến trên xe.

Chờ Lâm Hải cũng lên xe, Vân Tuệ Nhi hỏi rõ ràng địa chỉ nhà Sở Yến, đạp chân ga một cái, xe liền thoát ra ngoài.

“Ai, lại bắt đầu!” Lâm Hải lắc đầu thở dài, vội vàng đem dây an toàn buộc lại, bắt đầu một vòng mới thể nghiệm kích thích đua xe trong thành thị.

Nhà Sở Yến ở tại tiểu khu cấp cao trong trung tâm thành phố Tây Kinh, xe đến dưới lầu, không đợi lên lầu, một người phụ nữ trung niên ung dung hoa quý, một mặt kinh hoảng từ trong nhà chạy đến.

“Mẹ? Làm sao?” Sở Yến vừa thấy, đúng là mẫu thân mình, vội vã mở miệng hỏi.

Mẫu thân Sở Yến nghe vậy sững sờ, sau khi thấy rõ là nữ nhi của mình, một tay ôm lấy Sở Yến vào trong ngực.

“Yến tử, ngươi không sao chứ, ngươi không sao chứ, thế nhưng là hù chết mụ mụ!” Mẫu thân Sở Yến cũng không lo được là đang ở bên ngoài, ôm Sở Yến liền nghẹn ngào khóc rống lên.

“Mẹ, ngươi làm sao, khóc cái gì a?” Sở Yến vội vàng lo lắng hỏi.

“Vừa rồi Phỉ Nhi gọi điện thoại cho nhà, nói ngươi bị Quan Triêu Quân lưu tại hội sở Cửu Long Thương Vụ, để ta và cha ngươi nhanh chóng nghĩ biện pháp cứu ngươi đâu, Quan Triêu Quân không phải là người mà chúng ta có thể đắc tội a, người cũng đem hai chúng ta dọa sợ.”

“A?” Sở Yến giờ mới hiểu được, nguyên lai Tống Phỉ Nhi đã thông tri cho cha mẹ mình.

“Yến tử, ngươi không sao chứ, Quan Triêu Quân không đem ngươi làm gì a?” Mẫu thân Sở Yến lúc này mới bưng lấy khuôn mặt nhỏ của Sở Yến, một mặt quan tâm yêu thương hỏi.

“Mẹ, yên tâm đi, ta không sao, bằng hữu của ta đã giúp ta.”

Mẫu thân Sở Yến lúc này mới chú ý tới, bên người Sở Yến còn đứng hai người trẻ tuổi một nam một nữ, còn đang hồ nghi tại thành phố Tây Kinh, là ai có năng lượng lớn như vậy, có thể từ trong tay Quan Triêu Quân cứu người, sau đó liền phát hiện bên cạnh còn có chiếc Lamborghini ngừng lại.

“Trách không được, có thể lái Lamborghini, trong nhà tuyệt đối không bình thường.” Mẫu thân Sở Yến không khỏi tin tưởng, “Nghĩ không ra Yến tử vậy mà còn có bằng hữu có gia thế ngưu như vậy.”

“Ta thay Yến tử cảm tạ các ngươi.” Mẫu thân Sở Yến vội vàng hướng phía Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi nói lời cảm tạ.

“Không cần cám ơn, a di!” Lâm Hải cười lắc đầu, sau đó nhìn về phía Sở Yến.

“Yến tử, vậy chúng ta liền đi trước.”

“Sao có thể đi a, các ngươi bận bịu giúp nhiều như vậy, làm sao cũng phải đi lên ngồi một chút a.” Mẫu thân Sở Yến tranh thủ thời gian giữ lại nói.

“Lần sau đi a di, chúng ta còn có việc.” Lâm Hải nói xong, mặc kệ mẫu thân Sở Yến giữ lại, cùng Sở Yến khoát khoát tay, theo Vân Tuệ Nhi lên xe, lái ra khỏi tiểu khu.

“Yến tử, bằng hữu này của ngươi có thân phận gì a?” Nhìn Lamborghini dần dần đi xa, mẫu thân Sở Yến mới một mặt hiếu kỳ hướng phía Sở Yến hỏi.

“Ai u, ngươi cũng đừng hỏi.” Sở Yến nhìn Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi rời đi, không biết vì cái gì, tâm lý sinh ra một tia chua xót, hơi không kiên nhẫn nói nói.

“Ngươi nhìn ngươi, ta hỏi một chút thì làm sao... Ai nha!” Mẫu thân Sở Yến nói, bỗng nhiên vỗ đùi.

“Ngươi nhìn, ta cũng quên, cha ngươi còn vội vàng hoảng hốt vào trong thành phố cầu người đâu, hiện tại ngươi đã trở về, ta phải nhanh chóng thông tri cho ông ta!” Mẫu thân Sở Yến nói, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra.

Mà giờ khắc này, Lâm Hải ngồi tại trên xe Vân Tuệ Nhi, cũng lấy điện thoại cầm tay ra.

Nhìn biểu hiện trên màn hình là Tống Bảo Việt đánh đến, Lâm Hải do dự một chút, vẫn là nhận.

“Tiểu Hải! Ngươi hiện tại ở đâu? Ngươi đừng sợ, cậu nhất định sẽ đem ngươi cứu ra!” Điện thoại vừa thông, thanh âm lo lắng của Tống Bảo Việt, liền truyền tới, để trong lòng Lâm Hải ấm áp một trận.

Xem ra Tống Phỉ Nhi đã đem sự tình nói cùng cậu, mà trong lòng cậu, vẫn là rất quan tâm tới an nguy của bản thân đứa cháu ngoại này.

Lâm Hải vừa muốn hồi đáp, trong điện thoại bỗng nhiên lại truyền ra một thanh âm, để lời nói của Lâm Hải bỗng nhiên ngừng lại.

“Ngươi nói loạn cái gì đó, lão Tống, đối phương thế nhưng là Quan Triêu Quân a, ngươi không muốn sống à!” Là thanh âm của

Thu Tuyết Hàm, mang theo trách cứ thật sâu.

“Quan Triêu Quân thì làm sao, y còn dám giết ta sao, nếu Tiểu Hải có chuyện gì, ta như cũ không buông tha y!”

“Còn không buông tha y, ngươi nhìn mình có thể sao, chính ngươi không muốn sống, cũng phải suy nghĩ cho ta cùng Phỉ Nhi a?”

“Được, mặc kệ ngươi, ta trước cùng Tiểu Hải nói.”

“Uy, Tiểu Hải, ngươi nói chuyện a, có cậu ở đây, ngươi đừng sợ, ai dám khi dễ ngươi, cậu là người thứ nhất không đáp ứng.” Tống Bảo Việt lo lắng nói nói.

“Yên tâm đi, cậu, ta chẳng có chuyện gì.” Đối thoại giữa Tống Bảo Việt cùng Thu Tuyết Hàm, Lâm Hải nghe vào tai không thiếu một chữ, hắn nghe ra được, cậu là thật sự quan tâm chính mình.

“Ngươi, ngươi không phải bị Quan Triêu Quân lưu lại sao?” Tống Bảo Việt sững sờ, nghe thanh âm của Lâm Hải, tựa hồ rất bình tĩnh, bộ dáng căn bản không giống xảy ra chuyện.

“Ngươi ở đâu, cậu hiện tại liền đi đón ngươi!” Tống Bảo Việt tựa hồ vẫn là có chút không yên lòng, lại mở miệng nói nói.

“Không cần cậu, ta đang cùng một chỗ với bằng hữu, ra ngoài ăn một bữa cơm.”

“Ngươi thật không có chuyện gì?” Tống Bảo Việt hồ nghi hỏi, vẫn còn có chút không quá tin tưởng.

“Yên tâm đi, cậu, ta còn gạt ngươi sao? Nếu không ta để bằng hữu của ta nói một câu cùng ngươi.” Lâm Hải nói, đưa điện thoại di động phóng tới bên tai Vân Tuệ Nhi.

“Uy, cậu ngươi tốt, ta là bằng hữu của Lâm Hải, chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm, cơm nước xong xuôi liền tiễn hắn trở về, ngài yên tâm đi." Vân Tuệ Nhi vừa lái xe, một bên vừa ngọt ngào nói nói.

"Cậu, lần này tin a?" Lâm Hải lại đem điện thoại cầm về.

"Tin, tin." Tống Bảo Việt lúc này mới buông lỏng một hơi, xem ra là một trận sợ bóng sợ gió a.

Nhưng rất nhanh, Tống Bảo Việt lại tò mò.

"Tiểu Hải, bằng hữu của ngươi, là nữ? Các ngươi..."

Lâm Hải không còn gì để nói, lập tức liền hiểu rõ ý tứ bên trong lời nói của Tống Bảo Việt.

"Cậu, ngươi suy nghĩ nhiều, được, không có việc gì thì ta treo a." Lâm Hải nói, cúp điện thoại.

Mà lúc này, xe cũng dừng lại ở cửa một gian khách sạn hào hoa.

"Đến, chính là ở chỗ này!" Xuống xe, Vân Tuệ Nhi mang theo Lâm Hải, đi vào.

Chương 529: Vận khí so với cái gì cũng trọng yếu hơn!

Lâm Hải đi theo Vân Tuệ Nhi, đi vào một cái gian phòng ở lầu hai, đẩy cửa đi vào.

“Ai nha, Lâm lão đệ tới rồi, nhanh ngồi nhanh ngồi!” Lâm Hải đi vào, một cái lão giả lập tức cười đứng dậy đón tiếp, chính là Vân Thắng.

“Vân lão ca.” Lâm Hải cười gật gật đầu, xem như cùng Vân Thắng bắt chuyện qua.

“Hừ, không phân tôn ti!” Nào nghĩ đến, Lâm Hải nói một câu Vân lão ca, nhất thời rước lấy một tiếng răn dạy.

Lâm Hải lúc này mới quan sát một chút, nguyên lai trong phòng đã ngồi sáu bảy người, trẻ có già có, mỗi cái giữa trán đầy đặn, con mắt có thần, xem xét cũng là người luyện võ.

Mà mở miệng răn dạy Lâm Hải, thì là một cái nam tử trung niên khoảng chừng tuổi, giữ lại một chòm râu nhỏ, ánh mắt lạnh lùng như điện, vừa thấy cũng không phải là người dễ sống chung.

“Vân Hồng, ngươi nói chuyện kiểu gì vậy!” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Vân Thắng nhất thời đen mặt xuống tới.

“Cha, hắn chỉ là một cái mao đầu tiểu tử chừng hai mươi, ngài lại cùng hắn xưng huynh gọi đệ, để cho chúng ta những người làm vãn bối này làm sao bây giờ?” Vân Hồng mang theo một tia oán trách, hướng phía Vân Thắng phàn nàn nói.

Mà những người khác ở trên bàn, mặc dù không có mở miệng nói chuyện, nhưng nhìn biểu hiện trên mặt, đều toàn mang một tia không cam lòng, hiển nhiên đối với xưng hô ở giữa Vân Thắng cùng Lâm Hải, tất cả đều còn có bất mãn ở trong lòng.

“Im miệng!” Vân Thắng quát lớn một tiếng, “Những người trong võ đạo chúng ta, không phân tuổi tác, người mạnh đứng truóc, Lâm lão đệ tuổi còn trẻ, liền đã trở thành võ giả Hóa Cảnh, chỉ bằng điểm này, các ngươi người nào có thể làm được!”

“Võ giả Hóa Cảnh!” Lời của Vân Thắng vừa ra khỏi miệng, những người khác nhao nhao hướng phía Lâm Hải quăng tới ánh mắt chấn kinh.

Lúc trước, Vân Thắng chỉ là nói chiêu đãi một cái tiểu huynh đệ đến từ thành phố Giang Nam, bọn họ cũng còn tưởng rằng là bạn mà Vân Thắng mới kết giao ở thành phố Giang Nam trong đoạn thời gian trước, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, lại là bởi vì võ giả Hóa Cảnh!

Phải biết, cho dù là trong lịch sử truyền thừa của thế giới Võ Đạo, thì võ giả Hóa Cảnh cũng là tồn tại cực kỳ thưa thớt, cho dù là Vân gia bọn họ, cũng chỉ có chỉ là ba vị mà thôi!

“Không có khả năng!” Vân Hồng sững sờ một hồi ngắn ngủi, sau đó hoàn toàn phủ định nói.

“Võ giả tu luyện, không phải sự tình đơn giản như vậy, cho dù là võ đạo thế gia chúng ta, từ khi xuất sinh liền có võ học bí điển truyền thừa mà gia tộc cung cấp để tập luyện, còn có liên tục không ngừng tập võ, cộng thêm tài nguyên cùng trưởng bối chỉ điểm, có thể tại hai mươi tuổi đến Nội Kình tiểu thành, liền đã phi thường không tầm thường.”

“ Cái khác không nói, cho dù là vị thiên tài trăm năm không gặp của Lục Dã Sơn Trang kia, có năm vị Tông Sư tự mình chỉ đạo, hao phí vô số tài nguyên, năm nay hai mươi lăm tuổi, lại bất quá cũng chỉ là Nội Kình đại thành, chẳng lẽ hắn so với vị thiên tài kia còn lợi hại hơn hay sao?”

Vân Hồng nhìn Lâm Hải, cười lạnh một trận, căn bản cũng không tin Lâm Hải sẽ đạt tới Hóa Cảnh.

“ Nói như thế, ngươi là hoài nghi lời nói của ta?” Vân Thắng bỗng nhiên ba vỗ bàn một cái, thở phì phì nói nói.

Hôm nay là lão mời Lâm Hải ăn cơm, lúc đầu nghĩ đến đem hậu bối của chính mình giới thiệu cho Lâm Hải, lại không nghĩ cái nhi tử tính cách có chút bướng bỉnh của mình này, vậy mà ở ngay trước mặt chính mình, nghi vấn cảnh giới của Lâm Hải, chính mình tuổi đã cao, chẳng lẽ còn biết nhìn lầm sao!

“Cha, ta nói ngài đừng không cao hứng, ta quả thật có chút thật không dám tin tưởng.” Vân Thắng cũng là tính bướng bỉnh, cứng cổ lên, cùng Vân Thắng đối đáp.

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Vân Thắng chỉ vào Vân Hồng, tức đến trên thân run rẩy.

“Ngươi cái đồ hỗn trướng!” Vân Thắng răn dạy một câu, vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng phía Lâm Hải liền lộ vẻ áy náy.

“Lâm lão đệ a, khuyển tử vô lễ, đều là do ta dạy bảo không nghiêm, ngươi ngàn vạn lần đừng trách a!”

Nói xong, Vân Thắng đưa tay, hung hăng đẩy Vân Hồng một bàn tay.

“Còn không mau chịu nhận lỗi với Lâm thúc thúc của các ngươi!”

“Lâm thúc thúc?” Vân Hồng tức đến trực tiếp nghiêng đầu sang một bên, để y một cái người khoảng bốn mươi tuổi, gọi một cái tiểu hỏa tử chừng hai mươi là thúc thúc, đánh chết y cũng không gọi được a.

“Hừ, ta không gọi! Ngài hôm nay cũng là đánh chết ta, ta cũng không xin lỗi! Trừ phi hắn có thể chứng minh hắn thật sự là võ giả Hóa Cảnh!” Vân Hồng cũng nhận lý lẽ cứng nhắc, tức giận nói nói.

“Đồ hỗn trướng, thật sự là một điểm quy củ cũng không có, lão tử hôm nay liền đánh chết ngươi!” Vân Thắng thực sự có chút không xuống đài được, cũng trách mình bình thường đối với cái tiểu nhi tử này quá mức nuông chiều, bây giờ lại ở ngay trước mặt khách nhân, dám cùng mình chống đối, nhất định phải cho y chút giáo huấn.

Lông mày nhướn lên, Vân Thắng giơ cánh tay lên, liền muốn động thủ, lại bị Lâm Hải một tay cản lại.

“Lâm lão ca, ngài đừng tức giận!” Lâm Hải vội vàng nói nói.

“Ta vẫn là câu nói kia, chúng ta vẫn là đổi cách khác đi.” Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu, lúc trước hắn đã cảm thấy cách xưng hô của Vân Thắng đối với mình này, có chút vấn đề, hiện tại quả nhiên phiền phức tới.

“Như vậy sao được, bất kể luận thế nào, cái bối phận này không thể biến!” Vân Thắng vểnh lên ria mép, trừng mắt nói nói.

“Vân lão ca, việc này ngươi nghe ta, nếu không ta quay đầu liền đi.” Lâm Hải cũng rất kiên quyết nói nói, hắn không muốn bởi vì một cái xưng hô không có chút ý nghĩa nào, để người nhà họ Vân nội bộ huyên náo không vui.

“Thế nhưng là...”

“Không có gì nhưng là!” Lâm Hải nói xong, không đợi Vân Thắng nói chuyện, hướng phía Vân Hồng cười gật gật đầu.

“Ngài là nhi tử của Vân lão ca a? Chúng ta các luận tuổi, ta gọi ngài một tiếng Hồng ca đi.”

“Hừ, không dám nhận!” Vân Hồng thở phì phì cúi đầu xuống, trực tiếp cho Lâm Hải một cái mặt lạnh.

“Ha ha.” Lâm Hải cười cười, cũng không để ý, hai ông cháu Vân Thắng cùng Vân Tuệ Nhi, đối với mình coi như không tệ, nhìn tại trên mặt mũi của bọn họ, Lâm Hải cũng không muốn cùng Vân Hồng chơi cứng, huống chi hai người vốn là không có cái mâu thuẫn gì!

“Ai nha, được, nhanh liền ngồi đi, ta cũng đói.” Lúc này, Vân Tuệ Nhi vội vàng đứng ra hoà giải, mọi người lúc này mới dựa theo thứ tự mà ngồi xuống.

Vân Thắng kiên quyết muốn để Lâm Hải ngồi trên, Lâm Hải lại chết sống không đồng ý, sau cùng Vân Thắng làm đến ngồi trên, Lâm Hải thì là hầu ở dưới tay Vân Thắng.

Sau khi ngồi xuống, Vân Thắng lại lần lượt giới thiệu cho Lâm Hải mấy cái vãn bối của chính mình, theo thứ tự là ba đứa con trai của mình, cùng hai cái tôn tử, Vân Tuệ Nhi thì Lâm Hải đã nhận biết, tự nhiên không cần phải giới thiệu.

Con trai trưởng của Vân Thắng là Vân Khuê, con thứ hai là Vân Lộ, hai người này tuổi cũng đã là gần năm mươi, tính cách so với Vân Hồng cũng khéo léo đưa đẩy hơn nhiều, sau khi ngồi xuống không ngừng hướng Lâm Hải mời rượu, không khí rất nhanh liền nhiệt liệt lên.

Mà con trai của Vân Khuê là Vân Chu, là thân ca ca của Vân Tuệ Nhi, con trai của Vân Lộ là Vân Tiêu, hai người đều là có tuổi tác tương xứng cùng Lâm Hải, trên mặt thủy chung mang mỉm cười, lộ ra rất có hàm dưỡng, trừ hướng Lâm Hải mời rượu ra, bởi vì trưởng bối ở đây, nên rất ít nói chuyện, phần lớn thời gian đều là đang lẳng lặng lắng nghe.

Người của thế gia Võ đạo, không trò chuyện sự tình võ đạo là không thể nào, sau vài chén rượu, đề tài liền dần dần dẫn tới trên Võ Đạo.

“Lâm lão đệ tuổi còn trẻ, con đường võ đạo liền đã tới Hóa Cảnh, thật sự là để lão ca ca xấu hổ a.” Vân Thắng kính Lâm Hải một chén rượu, ngữ khí thổn thức một trận.

“Lão ca ca khiêm tốn, ta có thể có hôm nay, là dựa vào vận khí mà thôi.” Lâm Hải cười khoát khoát tay, hắn lời này cũng là không giả, nếu như không phải vừa lúc bị kéo vào quầy giao dịch Thiên Đình, Lâm Hải hiện tại đoán chừng vẫn là một cái đại sinh viên điểu ti bị bạn gái đá bỏ đây.

“Hừ, con đường võ đạo, là dựa vào là thiên phú và chăm chỉ, há có dựa vào vận khí mà nói!” Lâm Hải vừa dứt lời, Vân Hồng nhất thời khinh thường bĩu môi, một mặt khinh thường.

“Vân Hồng, ăn cơm còn không chặn nổi miệng ngươi sao?” Vân Thắng nhất thời âm thầm nhíu mày, cái nhi tử này của chính mình, cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình quá thẳng, chẳng lẽ nghe không ra Lâm lão đệ cái kia chính là thuận miệng nói sao?

“Ha ha.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn thẳng vào Vân Hồng.

“Hồng ca, điểm này ta không dám gật bừa, nhiều khi, vận khí thật sự so với cái gì cũng trọng yếu hơn!”

Chương 530: Nhân họa đắc phúc

“Hừ, thế thì chưa hẳn!” Vân Hồng nhướn cổ hừ lạnh nói, hiển nhiên không tán đồng với quan điểm của Lâm Hải.

“Chưa hẳn sao?” Lâm Hải bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào

Vân Hồng, lộ ra nụ cười kỳ quái.

“Ngươi nhìn ta làm gì?” Vân Hồng liếc trắng Lâm Hải một chút, tức giận nói nói, y đã nhận định, Lâm Hải còn trẻ như vậy, căn bản không thể nào là võ giả Hóa Cảnh, cha mình khẳng định là bị hoa ngôn xảo ngữ của Lâm Hải lừa gạt, bởi vậy đối với Lâm Hải cũng không có một chút hảo cảm nào.

Nếu không phải là phụ thân mình ở đây, đoán chừng Vân Hồng đã sớm động thủ đem Lâm Hải đánh ra.

“Nếu như ta đoán không lầm, Hồng ca hẳn là còn vô hậu (*không con cái) a?” Lâm Hải bỗng nhiên nói ra một câu, cả căn phòng nhỏ nhất thời an tĩnh lại, ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt rơi vào trên mặt Lâm Hải.

Mà thời điểm Vân Hồng nghe được câu này, trên mặt đột nhiên biến sắc, ba một cái vỗ bàn đứng lên.

“Vân Hồng, ngươi làm gì!” Vân Thắng chau mày, lạnh lùng quát lớn nói, bất quá trên mặt lão, cũng biến thành có chút khó coi.

Không vì cái gì khác, bởi vì Vân Hồng, xác thực không có con nối dõi!

“Phỉ Nhi, về sau không phải cái lời nói gì, cũng nói cùng người ngoài!” Vân Hồng lúc này mới oán hận liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó đưa mắt nhìn sang Vân Tuệ Nhi, lạnh lùng răn dạy một câu, mới đặt mông ngồi xuống.

“Không phải, Tam thúc, ta cái gì cũng không nói a.” Vân Tuệ Nhi một mặt ủy khuất, nàng ta cùng Lâm Hải cũng mới nhận biết không bao lâu, làm sao có thể qua nói loại sự tình này đâu?

Vân Hồng kết hôn hơn mười năm, một mực không có con nối dõi, đi khắp cả nước các nơi tìm y hỏi thuốc, cũng không có kết quả, mắt thấy hài tử của đại ca nhị ca mình, cũng đã lớn lên trưởng thành, trong lòng sớm đã lo lắng vạn phần.

Thế nhưng loại sự tình này sốt ruột là vô dụng, mặc cho y cố gắng như thế nào, cái bụng của phu nhân chính mình chính là không có động tĩnh, một thời gian sau, liền thành một cái tâm bệnh của Vân Hồng, mà tính khí của Vân Hồng cũng bắt đầu biến thành vội vàng xao động mẫn cảm.

Mấy năm trước, Vân gia có một cái hạ nhân, đã từng bí mật nghị luận qua việc này, bị Vân Hồng trong lúc vô tình nghe được, liền bão nổi tại chỗ, kém chút đem cái hạ nhân này đánh gần chết, trực tiếp ném ra khỏi Vân phủ.

Từ đó về sau, toàn bộ tất cả người nhà họ Vân đều biết rõ một việc, cái kia chính là tại trước mặt Vân Hồng, tuyệt đối không thể nói chuyện con cái, đây là đại cấm kỵ lớn nhất trong lòng Vân Hồng.

Mà bây giờ, Lâm Hải vậy mà nói ra tại trên bàn rượu, còn ở ngay trước mặt Vân Hồng, nhất thời để Vân Hồng kém chút bạo tẩu, nếu không phải Vân Thắng ở trận, đoán chừng Vân Hồng đã sớm ra tay đánh nhau với Lâm Hải.

“Tuệ Nhi, thật không phải là ngươi nói cùng Lâm lão đệ?” Vân Thắng vừa thấy biểu tình của Vân Tuệ Nhi, trong lòng không khỏi nhất động, mở miệng hỏi nói.

“Gia gia, ta không có việc gì thì nói những thứ này làm gì a, bị Tam thúc biết rõ, còn không lột da ta a.” Vân Tuệ Nhi buông buông tay, một mặt cười khổ.

“Ồ?” Trong mắt Vân Thắng lóe lên tinh quang, sau đó đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải.

“Lâm lão đệ, ngươi bỗng nhiên nhấc lên cái chuyện này, không biết là có ý gì?” Trong lòng Vân Thắng, bất tri bất giác dâng lên vẻ mong đợi.

Lâm Hải cười cười, không có trả lời, mà là tiếp tục hướng phía Vân Hồng còn đang tức giận mở miệng.

“Hồng ca, ta không có mạo phạm ý tứ.” Lâm Hải lắc đầu, “Ta chẳng những biết rõ ngươi không có con nối dõi, mà hơn nữa ta còn biết rõ, ngươi ở bên trong quá trình tập võ, hẳn là từng có một lần tẩu hỏa nhập ma!”

“Cái gì!” Vân Hồng lúc đầu một mặt phẫn uất, nhưng khi Lâm Hải vừa nói ra câu này, con mắt Vân Hồng bỗng nhiên trừng lớn!

“Cha!” Vân Hồng một mặt chấn kinh, hướng phía Vân Thắng nói vọng qua.

Mà Vân Thắng giờ phút này cũng là không khỏi chấn kinh, kinh ngạc nhìn Lâm Hải, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Ta không có nói qua cùng Lâm lão đệ.”

Mà những người nhà họ Vân còn lại trừ Vân Thắng cùng Vân Hồng ra, giờ phút này cũng đều nhao nhao quăng tới ánh mắt kinh ngạc.

“Cha, tam đệ đã từng tẩu hỏa nhập ma sao?” Vân Khuê kinh ngạc hỏi, chuyện này thế nhưng liền cả y cũng không biết.

“Ai, đó là sự tình năm Vân Hồng mười bảy tuổi.” Vân Thắng khẽ thở dài.

“Thế nhưng là...” Vân Thắng vô cùng ngạc nhiên nhìn qua Lâm Hải, “Lâm lão đệ, chuyện này ngươi là như thế nào biết được, liền ngay cả người nhà họ Vân ta, biết rõ được chuyện này, cũng chỉ có hai người là ta cùng Vân Hồng a.”

“Ha ha, ta chẳng những biết rõ Hồng ca tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa ta còn biết rõ, từ đó về sau, tu vi của Hồng ca khẳng định đột nhiên tăng mạnh, vượt qua xa người trong cùng thế hệ!”

Lâm Hải nói xong, Vân Khuê cùng Vân Tiêu liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt tất cả đều là lộ ra khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Không sai, ta nhớ tới, tam đệ giống như cũng là năm bảy tuổi đó, tu vi tiến nhanh, rất nhanh liền vượt qua hai ta!”

“Đúng, cũng là một năm kia, tam đệ lúc đầu không có danh tiếng gì, nhưng khi tham gia Đại Hội Võ Đạo, lại vì Vân gia ta đoạt được thứ tự không tệ!”

Vân Khuê cùng Vân Tiêu nhao nhao mở miệng, không cần Vân Hồng thừa nhận, đã chứng thực lời nói của Lâm Hải là không ngoa.

“Hồng ca, ngươi tuy tẩu hỏa nhập ma, nhưng chẳng những không có hủy đi bản thân, ngược lại tu vi tiến nhanh, Chẳng lẽ nói đây không phải vận khí sao?”

“Cái này...” Vân Hồng bị Lâm Hải hỏi á khẩu không trả lời được.

“Hừ, chuyện của ta kia, không có được tính! Nói không rõ cái gì!” Vân Hồng phất phất tay, tức giận nói nói.

Mà ánh mắt Vân Thắng chớp động, lại tựa hồ nghe ra thứ gì, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Lâm lão đệ, chẳng lẽ Vân Hồng vô hậu, lại có quan hệ cùng lần kia tẩu hỏa nhập ma?”

Lâm Hải khen ngợi liếc nhìn Vân Thắng một chút, sau đó gật gật đầu.

“Vân lão ca nói không sai, Hồng ca sở dĩ vô hậu, cũng là do lần tẩu hỏa nhập ma kia lưu lại ám tật!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, lông mày Vân Hồng mạnh mẽ nhướn lên, kinh ngạc nhìn Lâm Hải, không biết suy nghĩ cái gì.

“Lâm lão đệ, chuyện này là thật!” Thấy suy đoán của chính mình được chứng thực, trong lòng Vân Thắng không khỏi trầm xuống.

Người tập võ bọn họ, biết rõ đáng sợ nhất là tẩu hỏa nhập ma, Vân Hồng nhân họa đắc phúc, đó là vận khí của y, thế nhưng là nếu thật là bởi vì tẩu hỏa nhập ma mới ảnh hưởng tới sinh đẻ, này trên cơ bản khó giải.

Mà Vân Hồng bỗng nhiên cũng đem con mắt trừng lớn, nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm Lâm Hải, tựa hồ đang đợi Lâm Hải trả lời.

“Thiên chân vạn xác!” Lâm Hải gật gật đầu, khẳng định nói.

Vân Hồng nghe xong, nhất thời uể oải một trận, bắt đầu trở nên thất hồn lạc phách.

“Ha ha, tẩu hỏa nhập ma nhưng lại có công lực đại tiến, vốn cho rằng là nhân họa đắc phúc, nhưng cũng bởi vậy tuyệt hậu, đây thật là vận khí sao? Đến tột cùng là được, hay là mất?”

“Đương nhiên là được!” Lâm Hải cởi mở đáp nói, “ Chính vì thế mới nói, vận khí có đôi khi thật phi thường trọng yếu đây.”

“Ồ?” Trong mắt Vân Thắng lóe lên tinh quang “Lâm lão đệ, chỉ giáo cho?”

“Các ngươi biết rõ nguyên nhân Hồng ca sau khi tẩu hỏa nhập ma lại có công lực đại tiến sao?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Chẳng lẽ không phải do nó ở bên trong tẩu hỏa nhập ma, lĩnh ngộ được cái gì đó?” Vân Thắng nghi hoặc hỏi, một đường võ đạo toàn dựa vào bản thân để lĩnh ngộ, rất nhiều đồ vật đều không thể truyền bằng miệng, liền cả bản thân Vân Hồng cũng nói không rõ nguyên nhân công lực đại tiến của mình.

“Ha ha, cũng không phải!” Lâm Hải cười lắc đầu, “Hồng ca sở dĩ tập võ có tiến bộ cấp tốc hơn so với các ngươi, là bởi vì công pháp mà các ngươi tập luyện, đã không giống nhau.”

“Không có khả năng!” Vân Hồng trực tiếp ở bên cạnh nói câu phủ quyết, tất cả bọn họ đều là tập luyện công pháp tổ truyền, làm sao lại không giống nhau.

Lâm Hải cũng không nói chuyện, mà chính là trực tiếp đưa tay, nắm chặt cổ tay Vân Thắng.

Vân Thắng sững sờ, sau đó đồng tử bỗng nhiên co vào, ánh mắt lộ ra vô cùng kinh hãi, lão phát hiện, nội kình trong cơ thể mình, vậy mà tự động vận chuyển lại!

“Lão ca, không nên động!” Lâm Hải bỗng nhiên khẽ quát một tiếng, nắm cổ tay Vân Thắng, chừng năm phút đồng hồ thời gian, mới chậm rãi buông ra.

“Đường đi lần thứ nhất, so sánh cùng đường đi lần thứ hai, như thế nào?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

Mà Vân Thắng giờ phút này đã sớm trở thành tượng gỗ, lão làm sao cũng không thể tin được, Lâm Hải vậy mà có thể khống chế nội kình trong cơ thể lão lưu chuyển, đây là cái thủ đoạn không tầm thường gì a?

Nếu như Lâm Hải còn có ý muốn hại người lời nói, chỉ cần vừa rồi để cho nội kình trong cơ thể lão trực tiếp đi vào một cái lối rẽ, vậy mình tại chỗ liền xong.

Thẳng đến khi nghe được Lâm Hải tra hỏi, Vân Thắng mới đem hai lần đường đi trước đó hồi tưởng một lần, sau đó rất nhanh liền lộ ra một mặt vẻ mừng như điên!

“Cao minh, thật sự là cao minh a!” Vân Thắng kích động một phát bắt được tay Lâm Hải.

“Lâm lão đệ, cái gì cũng không nói, chuyện hôm nay, từ trên xuống dưới nhà họ Vân sẽ mang ơn ngươi!”

“Này cũng không cần!” Lâm Hải lắc đầu, “Cái đường vận hành lần thứ hai này, tuy cùng lần thứ nhất chỉ có khác biệt trong gang tấc, nhưng hiệu quả tập luyện lại cao hơn rất nhiều, đây chính là nguyên nhân khiến tu vi của Hồng ca tiến nhanh.”

Vân Thắng nghe xong, không khỏi sững sờ, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu.

“Ngươi là nói, cái đường đi tu hành lần thứ hai này, cũng là lộ tuyến vận hành nội kình của Vân Hồng?”

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, “Hồng ca lúc trước tẩu hỏa nhập ma, cũng là bởi vì đi nhầm một cái đường rẽ nhỏ như thế, ngược lại đánh bậy đánh bạ, đem công pháp Vân gia của ngươi cải thiện.”

“Ha ha, thật sự là hoạ phúc khôn lường sao biết không phải phúc a, có bộ công pháp cải thiện này, thực lực của Vân gia ta, nhất định sẽ nâng cao một bước!” Vân Thắng kích động vạn phần, tựa hồ nhìn thấy tương lai càng thêm tươi sáng của Vân gia.

Thế nhưng là nói xong, Vân Thắng lại sững sờ xuống.

“Không đúng, chiếu theo thuyết pháp của ngươi, Vân Hồng không có con nối dõi, cũng là bởi vì cái tẩu hỏa nhập ma này, vậy nếu hậu nhân Vân gia chúng ta cũng tu luyện như thế, há không phải muốn tuyệt hậu sao?”

Lâm Hải cười nhạt, sau đó nhẹ nhàng lay động đầu.

“Cho nên nói a, cái này đồ vật vận khí vận khí, có đôi khi thật rất trọng yếu!”

“Làm sao nói?” Vân Thắng vội vàng hỏi.

“Vấn đề này sẽ không xuất hiện, bởi vì...”

“Các ngươi may mắn, gặp được ta!”

Chương 531: Ngươi thật sự là hán tử!

Vân Thắng nghe xong, trên mặt lập tức vui vẻ.

“Nói như vậy, Lâm lão đệ có biện pháp?”

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Vân Hồng, cười nhạt một tiếng.

“Cũng là không biết, Hồng ca có tin được ta hay không.”

Vân Hồng há hốc mồm, muốn nói lại thôi, từ nội tâm mà nói, y căn bản không tin tưởng Lâm Hải là cao thủ Hóa Cảnh, nhưng những gì Lâm Hải nói trước đó, cùng những gì mà mình trải qua thật giống như đúc.

Phải biết, chuyện chính mình tẩu hỏa nhập ma này, chỉ có hai người là y cùng cha y biết được, mà Lâm Hải lại một câu nói toạc ra, cái này cũng có chút không đơn giản.

Coi như Lâm Hải không phải cao thủ Hóa Cảnh, cũng tuyệt đối không phải là một người đơn giản gì.

“Ngươi muốn làm cái gì, cứ việc làm là được!” Suy tư một hồi, Vân Hồng tuy vẫn là không có nói tin tưởng Lâm Hải, nhưng dù sao không có con nối dõi, vẫn là tâm bệnh cả một đời của y, dù chỉ có một chút hi vọng, y cũng không muốn từ bỏ.

“Này tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, “Hồng ca ngồi vào bên cạnh ta.”

Vân Hồng lập tức đứng dậy, cùng Vân Khuê đổi vị trí, ngồi vào Lâm Hải dưới tay, sau đó nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

Mà bên trong phòng, những người khác của Vân gia, cũng đều đem ánh mắt tập trung tới, muốn nhìn một chút, phương pháp mà Lâm Hải nói, đến cùng là cái gì, dù sao đây cũng không phải là sự tình của một mình Vân Hồng.

Một khi thành công, công pháp của Vân gia chẳng những đạt được cải thiện cực lớn, mà thực lực của toàn gia tộc cũng có thể cao hơn một tầng, hơn nữa đem cái hậu di chứng đáng sợ này giải quyết, này liền không có bất kỳ cái lo lắng âm thầm gì.

Lâm Hải nhìn Vân Hồng cười nhạt một tiếng, sau đó xuất ra một cây kim châm.

“Châm này xuống dưới, có thể sẽ có đau một chút, kiên nhẫn một chút.”

“Hứ!” Vân Hồng bĩu môi một cái, lộ ra biểu lộ khinh thường, “Ngươi cứ việc động thủ là được, chúng ta võ giả, cái nào không phải là ăn muôn vàn khổ, trải qua trắc trở mới có thành tựu, chỉ là một điểm đau đớn thì tính là gì!”

“Này tốt!” Lâm Hải nói xong, để Vân Hồng cầm quần áo kéo lên, lộ ra bắp thịt nơi vùng bụng rắn chắc.

Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, thầm vận chân khí tại phía trên kim châm, sau đó bỗng nhiên đâm xuống.

“Nhịn xuống, rất nhanh liền tốt!” Đồng thời với lúc kim châm đâm vào, Lâm Hải trịnh trọng giao phó nói.

“Hừ, yên tâm, Vân Hồng ta không dễ hỏng như vậy, chỉ là đau đớn…”

Thế nhưng là Vân Hồng còn chưa nói hết lời, thân thể liền run rẩy một trận, gân xanh trên mặt lập tức bạo khởi, song quyền mãnh mẽ nắm chặt!

“Hừ!” Vân Hồng rên lên một tiếng, mồ hôi to như hạt đậu lập tức từ trên đầu lăn xuống, chỗ cổ họng không ngừng phát ra tiếng gào thét trầm thấp, tựa hồ đang tại nhẫn chịu lấy thống khổ cực lớn.

“Lâm lão đệ, cái này…” Vân Thắng thấy thế, nhất thời kinh hãi, lo lắng hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Mà Lâm Hải thì là một mặt phong khinh vân đạm, cười hướng phía Vân Thắng lắc đầu.

“Một điểm đau đớn nhỏ mà thôi, Hồng ca không phải đã nói sao, chỉ là đau đớn thì không tính toán là cái gì, một hồi liền sẽ qua, đến chúng ta uống rượu, ta kính các vị một chén.” Lâm Hải nói, đứng dậy hướng phía mọi người Vân gia giơ ly rượu lên.

Mọi người Vân gia lúc này nào còn có tâm tư uống rượu a, lực chú ý của tất cả bọn họ đều tại trên thân Vân Hồng, thấy Vân Hồng giờ phút này hai mắt huyết hồng, một mặt dữ tợn, tròng mắt đều nhanh trừng ra ngoài, móng tay đều đã đâm thật sâu vào trong thịt, có thể thấy được thống khổ mà y đang phải tiếp nhận, là mãnh liệt bực nào.

Nhưng Lâm Hải mời rượu, cũng không thể không uống a, người nhà họ Vân cũng là nhao nhao nâng chén, uống một hơi cạn sạch, chỉ là rượu này vào bụng, lại ngay cả một cái nói chuyện đều không có, toàn bộ đều có chút không đành lòng nhìn Vân Hồng.

“Còn có thể nhịn được sao?” Lâm Hải lúc này, lại đem đầu chuyển hướng Vân Hồng, giống như cười mà không phải cười hỏi.

“Không, vấn, đề!” Vân Hồng cơ hồ là nhả ra từng chữ từng chữ, thống khổ cực lớn để khí lực nói chuyện của y đều không có.

“Hồng ca, tốt lắm! Ngươi thật sự là hán tử!” Lâm Hải không khỏi hướng phía Vân Hồng giơ ngón tay cái, tán thưởng nói.

Vân Hồng giờ có muốn cũng không thể để ý tới Lâm Hải nữa, y là thật không nghĩ tới, thống khổ thế mà mãnh liệt như vậy, nơi bụng của chính mình, phảng phất như bị vạn cây kim châm đang không ngừng xuyên qua, loại đau đớn toàn tâm kia, để Vân Hồng cơ hồ có loại cảm giác sống không bằng chết, nếu không phải tính cách y quật cường, dựa vào một cỗ ý chí bất khuất cực mạnh mà cố nén, đoán chừng đã sớm sụp đổ.

Nhưng dù vậy, tất cả người ở đây cũng đều nhìn ra được, Vân Hồng đã đến cực hạn, dùng không bao lâu, đoán chừng liền sẽ không chịu đựng nổi.

“Lâm lão đệ, còn bao lâu nữa a?” Vân Thắng ở một bên, lo lắng hỏi.

“Không vội, vẫn phải có một hồi đi.” Lâm Hải tựa hồ như người không có việc gì, thuận miệng đáp một câu, sau đó lại bưng một chén rượu lên, hướng phía Vân Hồng giơ lên.

“Hồng ca, tiểu đệ kính ngươi một chén, cái thống khổ nho nhỏ này, đối ngươi mà nói xem ra thật không tính là chuyện gì a.”

“Em gái ngươi!” Vân Hồng vốn là sắp không kiên trì nổi, bị Lâm Hải nói một câu như vậy, tức đến kém chút từ bỏ tại chỗ.

Mà bọn người Vân Thắng, cũng là lộ ra một tia biểu lộ bất mãn, bộ dáng hiện tại của Vân Hồng, tất cả mọi người xem ở trong mắt, lúc này còn có thể uống rượu a, cái Lâm Hải này không phải thuần túy là cố ý sao?

“Lâm tiên sinh, Tam thúc ta đều sắp không được rồi, ngươi cũng đừng đùa y.” Vân Tuệ Nhi cười khổ nói nói, ở chỗ này cũng chỉ có nàng cùng Lâm Hải là quen biết một chút, nói chuyện không cần cố ý quá nhiều.

“Ai, vậy được rồi!” Lâm Hải nhìn Vân Tuệ Nhi, trong lòng mềm nhũn, đem kim châm rút ra.

Trong nháy mắt kim châm rút ra, thống khổ không dành cho người trong cơ thể Vân Hồng lập tức biến mất, Vân Hồng như bị rút sạch khí lực của toàn thân, lập tức xụi lơ trên ghế, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

“Tốt, vấn đề đã giải quyết, sang năm Hồng ca liền có thể ôm hài tử.” Lâm Hải cười cười, nhàn nhạt nói nói.

“Thật!” Vân Thắng nghe xong, trong lòng vui vẻ, tuy thống khổ mà Vân Hồng trước đó phải kinh lịch, để lão nhìn lấy cũng lòng còn sợ hãi, nhưng nếu quả thật có thể đem vấn đề không thể sinh đẻ này giải quyết, thống khổ có lớn hơn cũng đáng.

“Thế nào, Vân lão ca không tin ta sao?” Lâm Hải giống như cười mà không phải cười nhìn Vân Thắng, hỏi.

“Không có không có!” Vân Thắng liên tục khoát tay, một chiêu khống chế nội kình du tẩu trong cơ thể lão trước đó của Lâm Hải, đã sớm đem Vân Thắng chinh phục, chỉ một điểm này cơ hồ liền không có người có thể làm đến.

Tuy ở trên mặt võ công đơn thuần, Vân Thắng cảm thấy mình chưa hẳn không phải là đối thủ của Lâm Hải, nhưng bản lĩnh trên phương diện khác của Lâm Hải, thì là lão hẳn theo không kịp.

“Này, Lâm tiên sinh, mấy người chúng ta...” Trên mặt Vân Thắng lộ ra một tia làm khó.

Thống khổ trước đó của Vân Hồng, tất cả bọn họ đều xem ở trong mắt, nếu như muốn tập luyện công pháp sau khi cải thiện, thế tất cũng phải nhịn thống khổ lần này, bọn họ chưa hẳn có thể giống như Vân Hồng, có thể thừa nhận được.

Lâm Hải lập tức liền minh bạch ý tứ của Vân Thắng, cười nhạt, lần nữa đem kim châm giơ lên, “Nếu không, Vân lão ca thử trước một chút?”

Vân Thắng sững sờ, sau đó sắc mặt lộ ra một tia kiên quyết, mặt không đổi sắc cười ha ha một tiếng.

“Lão phu tập võ cả đời, còn thật không có bị bất cứ chuyện gì đánh bại qua, coi như thống khổ lại lớn, Vân Hồng còn có thể sống qua, lão phu lại có sợ gì!”

Vân Thắng một mặt hào khí, lập tức biểu dương ra phong phạm võ giả, trực tiếp đem áo kéo lên tới.

“Lâm lão đệ, tới đi!” Vân Thắng lấy tay vỗ vỗ bắp thịt nơi bụng của chính mình, có chút hào sảng nói nói.

“Ha ha, phần dũng khí này của Vân lão ca, không kém Quan Nhị gia cạo xương liệu độc lúc trước a!” Lâm Hải tán thưởng từ đáy lòng nói, đã kiến thức thống khổ của Vân Hồng, còn có phần dũng khí này, thật mười phần khó được.

“Ha ha, Lâm lão đệ quá khen, lão phu sao dám cùng Quan Nhị gia so sánh, bất quá, lại cũng sẽ không đem cái đau đớn nho nhỏ này đặt ở trong mắt, ngươi cứ việc động thủ đi!”

“Vậy thì tốt, đắc tội!” Lâm Hải cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp đâm xuống một châm.

Vân Thắng ở trong nháy mắt kim châm nhập thể, toàn thân nhất thời cũng căng thẳng, chuẩn bị nghênh đón này thống khổ để cho người ta sợ hãi này.

Mà những người khác thì là một mặt lo lắng chú ý tới Vân

Thắng, Vân Thắng tuy mạnh, nhưng dù sao tuổi tác lớn, bọn họ còn thật lo lắng, lão gia tử nửa đường sẽ chịu không nổi, vạn nhất có nguy hiểm, liền hỏng.

“Ừm?” Đúng lúc này, lông mày Vân Thắng bỗng nhiên vẩy một cái, chấn kinh đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải.

Mà Lâm Hải thì là lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, lộ ra thập phần thần bí.

Chương 532: Thật xin lỗi, ta nhìn nhầm!

“Lâm lão đệ, tại sao ta cảm giác được một dòng nước nóng chảy xuôi ở trong kinh mạch, phi thường dễ chịu, căn bản không thống khổ giống như Vân Hồng a?” Vân Thắng một mặt kỳ quái.

Lâm Hải thì là cười cười, sau đó mở miệng nói, “Đó là bởi vì, lão ca ngươi tin tưởng ta a.”

“Tin tưởng ngươi?” Vân Thắng sững sờ, sau đó liền tỉnh ngộ lại, nhất thời lộ ra một cái biểu tình cổ quái.

Mà những người Vân gia khác đầu tiên cũng là một mặt mộng bức, chờ phản ứng lại xong, lại nhao nhao có chút buồn cười hướng phía Vân Hồng nhìn sang, đồng thời đối với Lâm Hải cũng sinh ra một tia oán trách.

“Nguyên lai cái Lâm Hải này là cố ý, Vân Hồng vừa thấy mặt liền nghi vấn hắn, nên hắn đây là mượn cơ hội sửa trị Vân Hồng đây.”

“Ngươi!” Vân Hồng nhất thời cũng kịp phản ứng, nghĩ đến cái tội mà chính mình trước đó phải chịu kia, vậy mà tất cả đều là do Lâm Hải đặc biệt chỉnh mình, lúc ấy liền tức giận lao qua!

Vân Hồng y tại trong giới Võ đạo của thành phố Tây Kinh, tốt xấu gì cũng coi như nhân vật, lúc nào bị người bài bố qua như thế a, vụt người đứng lên, nắm chắc quả đấm, hướng phía Lâm Hải liền xuất thủ.

Mà Lâm Hải thì là sắc mặt lạnh lẽo, hời hợt vung tay lên, phát sau mà đến trước, vậy mà trực tiếp bắt lấy cổ tay Vân Hồng.

“Đi một bên!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng, trực tiếp đem Vân Hồng vung liên tục lui về sau, lảo đảo mấy bước, đem cái ghế sau lưng cũng đụng ngã.

Vân Hồng kinh hãi, một mặt thật không thể tin nhìn về phía Lâm Hải, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn!

Y chẳng thể nghĩ tới, Lâm Hải tiện tay trảo một cái, động tác nhìn như cực chậm, nhưng y lại căn bản là không có cách né tránh, bị Lâm Hải trực tiếp bắt tại trận, mà lực hất lên của Lâm Hải, càng là bất ngờ, để y kém chút té lăn trên đất.

Tuy Vân Hồng có ý nghĩ khinh địch, cũng không dùng toàn lực, vì không lo Lâm Hải có mưu lợi gì, nhưng dù vậy, cũng đủ để Vân Hồng chấn kinh, y bất kể nói thế nào, cũng là võ giả Nội Kình đại thành a, cách Hóa Cảnh cũng chỉ thừa một bước xa.

Lấy cảnh giới Nội Kình đại thành của y, liền xem như tại trong giới Võ đạo của toàn bộ thành phố Tây Kinh cũng coi là một tên cao thủ, toàn bộ Vân gia bọn họ, lợi hại hơn so với y, cũng chỉ có ba võ giả Hóa Cảnh mà thôi.

Thế nhưng là Lâm Hải một người trẻ tuổi như thế, tiện tay hất lên, vậy mà để y cái võ giả Nội Kình đại thành này, thất bại tại chỗ, nếu không phải Vân Hồng tự mình tại chỗ, y căn bản không thể tin được.

Ngay tại lúc đó, Vân Hồng liền nghĩ tới một cái khả năng để hắn căn bản là không có cách tin.

“Cái Lâm Hải này, chẳng lẽ thật như cha nói, là cái cường giả

Hóa Cảnh!”

“Thế nhưng là, cái này lại làm sao có thể, cường giả Hóa Cảnh nào có còn trẻ như vậy, coi như vị thiên tài của Lục Dã Sơn Trang kia, bây giờ cũng mới bất quá là Nội Kình đại thành, hơn nữa tuổi tác so với cái Lâm Hải này cũng phải lớn hơn a?”

Vân Hồng kinh ngạc đứng tại chỗ này, hoàn toàn mộng bức.

Mà những người khác Vân gia, càng là giật mình miệng há ra thật to, từng cái như là nhìn thấy sự tình thật không thể tin cỡ nào, thậm chí có người còn xoa xoa con mắt, cho là mình hoa mắt.

“Ông trời của ta a, cái này Lâm Hải vậy mà một chiêu đem Vân Hồng đánh bay ra!”

“Vân Hồng thế nhưng là Nội Kình đại thành a, cái Lâm Hải này làm sao có thể lợi hại như vậy?”

“Nguyên lai, gia gia nói thật, Lâm Hải thật sự là võ giả Hóa Cảnh, hắn mới lớn bao nhiêu a?”

Trong lúc nhất thời, ý nghĩ trong lòng mọi người Vân gia khác nhau, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải ánh mắt liền khác nhau hoàn toàn.

Trước đó Vân Thắng nói Lâm Hải là võ giả Hóa Cảnh, còn cùng Lâm Hải xưng huynh gọi đệ, bọn họ mặc dù không có nhảy ra nghi vấn ở trước mặt giống như Vân Hồng, nhưng bên trong lòng cũng là không tin, chỉ là trở ngại mặt mũi Vân Thắng, nên không có mở miệng nói chuyện mà thôi.

Thế nhưng là bây giờ công phu của Lâm Hải vừa lộ, bọn họ nhất thời tất cả đều tin, có thể đem một cái võ giả Nội Kình đại thành, tuỳ tiện ném vãi ra, không phải là võ giả Hóa Cảnh còn có thể là cái gì?

Mà Vân Thắng làm sao cũng không nghĩ tới, Vân Hồng lại đột nhiên hướng phía Lâm Hải xuất thủ, trong lòng khẩn trương, không đợi mở miệng ngăn lại, Vân Hồng đã bị Lâm Hải ném ra, cũng làm cho Vân Thắng thở phào.

“Lâm lão đệ, là ta không biết dạy con, xem ở trên mặt mũi lão ca, chớ trách chớ trách a!” Vân Thắng vội vàng liên tục xin lỗi, nếu như Lâm Hải chỉ là một cái võ giả Hóa Cảnh bình thường mà nói, sửa trị Vân Hồng giống như trước đó, coi như là Thắng cũng sẽ bất mãn, dù sao lão tôn kính Lâm Hải là võ giả Hóa Cảnh, nhưng lại không có nghĩa là lão liền sợ võ giả Hóa Cảnh.

Vân gia bọn họ tính cả chính lão, hết thảy có ba tên võ giả Hóa Cảnh, dù cho đắc tội Lâm Hải, Vân gia cũng không có gì đáng sợ.

Thế nhưng là bây giờ khác biệt, Lâm Hải có thể giúp cải thiện công pháp truyền thừa của Vân gia, có thể tăng lên chỉnh thể cực lớn thực lực của Vân gia, mượn bộ công pháp này, lão thậm chí có có thể đột phá Hóa Cảnh, đạt tới cảnh giới Tông Sư!

Đây chính là ân tình lớn không gì sánh kịp, đừng nói là trừng phạt Vân Hồng nho nhỏ một chút, coi như Lâm Hải ngay trước mặt lão, đem Vân Hồng hành hung một trận, Vân Thắng cũng sẽ không trách tội Lâm Hải.

Dù sao chỗ tốt mà Lâm Hải mang đến cho Vân gia, thật sự là quá lớn, huống chi trong lòng Vân Thắng còn có một tầng ý nghĩ khác, Lâm Hải tuổi còn trẻ liền có thành tựu này, vậy sư môn của hắn đâu?

Vân Thắng đã khẳng định, Lâm Hải tuyệt đối có bối cảnh sư môn cực sâu, rất có thể là đệ tử từ những cái Thánh Địa Võ đạo kia thần bí đi ra, cùng dạng này người kết giao, đối với Vân gia lão sẽ có chỗ tốt cực lớn a.

Thấy Vân Thắng liên tục xin lỗi mình, Lâm Hải tùy ý khoát

khoát tay, sau đó đem đầu chuyển hướng Vân Hồng.

“Hồng ca, hiện tại ngươi tin tưởng ta sao?”

Vân Hồng bị Lâm Hải tiếp cận, miệt thị trước đó nhất thời hoàn toàn không có, thậm chí còn có một vẻ xấu hổ.

“Thật xin lỗi, ta nhìn nhầm.” Vân Hồng cúi đầu, tuy đối với chuyện Lâm Hải cố ý chỉnh y vẫn còn có chút không cam lòng, nhưng mình quả thật ngay từ đầu liền nghi vấn Lâm Hải, hiện đang bị người dùng hành động để nói cho, nên y cũng không có gì để nói.

Lâm Hải thấy Vân Hồng biết sai liền nhận, cũng không lại so đo, xoay người đem kim châm nơi bụng Vân Thắng rút ra.

“Lão ca ca, đem nội kình của ngươi, dẫn vào đường kinh mạch này, ngươi về sau chỉ cần vận hành dựa theo đường đi mới này mà tập luyện, công lực nhất định nâng cao một bước, hơn nữa nhìn ngài càng già càng dẻo dai, coi như muốn sinh cái đệ đệ cho Hồng ca, cũng dễ như trở bàn tay a.” Lâm Hải cười cùng Vân Thắng chỉ đùa một chút, nhất thời đem Vân Thắng đỏ thẫm cả mặt.

“Lâm lão đệ, chớ có cầm lão ca nói đùa, ta chỉ hy vọng một ngày kia, có thể nhìn trộm cảnh giới Tông Sư, như thế coi như trăm năm về sau, tâm cũng không tiếc nuối.”

“Sẽ có một ngày này!” Lâm Hải tràn đầy tự tin nói nói, hắn vì Vân Thắng sửa đổi đường đi công pháp, đây chính là kết hợp lĩnh ngộ đối với Đạo Đức Kinh của chính mình mà tiến hành, cũng không phải là hoàn toàn chiếu theo cách của Vân Hồng rập khuôn mà đến.

Chỉ cần tư chất của Vân Thắng không tính là quá kém, hơn nữa sống đủ lâu, một ngày nào đó sẽ đột phá bình cảnh.

Lâm Hải nói xong, lại đem đầu quay lại nhìn Vân Hồng đã một lần nữa ngồi xuống, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi có phải coi là, ta đang cố ý chỉnh ngươi hay không?”

“Hừ, là ta gieo gió gặt bão.” Mặt mũi Vân Hồng khó coi, đem đầu nghiêng sang một bên.

Lâm Hải cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu, “Ngươi bây giờ vận hành nội kình của ngươi một chút.”

“Ừm?” Vân Hồng sững sờ, không biết Lâm Hải có ý tứ gì, bất quá vẫn là chiếu theo Lâm Hải nói, vận hành một lần, sau đó nhất thời khiếp sợ không gì sánh nổi!

“Cái này, cái này...” Vân Hồng kinh hỉ như điên, ngay cả lời cũng nói không nên lời.

“Vân Hồng, làm sao?” Vân Thắng vội vàng hỏi nói.

“Cha, kinh mạch ta, vậy mà lớn hơn nhiều, nội kình so vói trước đó tăng lên gần gấp đôi, ta ta cảm giác cách đột phá Hóa Cảnh không xa!”

“Cái gì!” Trong mắt Vân Thắng bùng lên tinh quang, kích động đến mức bắp thịt trên mặt cũng giật lên tới.

Nếu quả thật như Vân Hồng nói, vậy Vân gia lão tại không lâu sau đó, sẽ xuất hiện vị võ giả Hóa Cảnh thứ tư, nói như vậy, Vân gia tại trong toàn bộ giới Võ đạo của Kinh, địa vị sẽ lần nữa được đề bạt!

“Đây chính là một kiện ơn huệ lớn như trời a!” Vân Thắng bỗng nhiên đứng lên, hướng phía Lâm Hải thi lễ thật sâu!

“Đa tạ Lâm tiên sinh!”

Mà Vân Hồng lúc này cũng hiểu được, vội vàng cũng đứng lên, hướng phía Lâm Hải khom người tới đất.

“Lâm tiên sinh, trước đó có nhiều đắc tội, ngài lại bất kể hiềm khích lúc trước, vì ta mở rộng kinh mạch, đưa cho ta một thiên đại tạo hóa, Vân Hồng ta không nói lời cảm tạ nữa, về sau nếu Lâm tiên sinh có mệnh lệnh, Vân Hồng dù xuống núi đao lên biển lửa, cũng không chối từ!”

Mà những người khác ở Vân gia, giờ phút này cũng đều hiểu chuyện gì đã xảy ra, cũng đều nhao nhao đứng lên, trừ đối với Vân Hồng vô cùng hâm mộ ra, còn có cảm kích thật sâu đối với Lâm Hải.

“Cám ơn Lâm tiên sinh!”

“Mọi người không cần khách khí, sự tình tiện tay mà thôi.” Lâm Hải mời mọi người ngồi xuống, chính mình đi tới Tây Kinh, tuy cùng Vân Thắng trước đó có quen biết, nhưng dù sao cũng không có giao tình gì, người ta có thể mời chính mình ăn bữa cơm, cũng coi là để ý mình, chính mình vì gia tộc của người ta làm chút chuyện, cũng coi là có qua có lại.

“Ta giúp những người khác, cũng đem đường đi của công pháp mới, cải thiện một cái đi.” Lâm Hải mới mở miệng, bọn người Vân Khuê nhao nhao đại hỉ, tranh nhau chen lấn đi vào bên người Lâm Hải.

Lâm Hải mặt mỉm cười, từng bước từng bước tại nơi bụng của bọn họ, đâm vào kim châm, khống chế lộ tuyến vận hành nội kình trong cơ thể của bọn họ, mà người nhà họ Vân thì là khép hờ con mắt, tinh tế lĩnh ngộ cùng ghi nhớ.

“Mọi người nhất định phải nhớ rõ ràng, đợi lát nữa ta đem kim châm rút ra, phải nhờ vào chính các ngươi đi khống chế nội kình, dựa theo cái đường đi này mà hành tẩu.” Lâm Hải ngồi trên ghế, một bên lần lượt ghim kim, một bên dặn dò nói.

“Ách...” Vừa mới lại châm xong một cái, lúc Lâm Hải đang chuẩn bị châm kế tiếp, lập tức sửng sốt.

Chỉ thấy một cái bụng dưới trơn nhẵn trắng nõn, vô cùng mê người, đột nhiên xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, để Lâm Hải nhịn không được hung hăng nuốt nước miếng.

Chương 533: Nghe vua nói một buổi, hơn hẳn đọc sách mười năm!

Lâm Hải ngẩng đầu một cái, đã thấy Vân Tuệ Nhi mang trên mặt một chút ngượng ngùng hồng nhuận phơn phớt, đứng ở trước mặt mình.

“Ách...” Nhịp tim Lâm Hải đập một trận gia tốc, Vân Tuệ Nhi vốn chính là mỹ nữ, phía dưới thẹn thùng càng để lộ ra một tia vũ mị mê người, thiếu nữ cứ như vậy đem bụng dưới trắng nõn mịn màng, bại lộ ở trước mặt mình, để cổ họng Lâm Hải khô khốc một hồi.

“Cái kia, cấu tạo sinh lý của nữ nhân cùng nam nhân khác biệt, ngươi không cần ghim kim, cũng sẽ không ảnh hưởng sinh đẻ.”

Vân Tuệ Nhi nghe xong, nhất thời nháo cái đỏ thẫm mặt, thẹn thùng vội vàng buông quần áo xuống, sau đó giận dữ liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Chán ghét, người ta không cần châm, ngươi nói sớm đi.”

“Ách... Ngươi cũng không có hỏi a.” Lâm Hải không còn gì để nói.

“Bất quá, đường đi công pháp của ngươi, ta còn cần giúp ngươi sửa đổi một chút, vươn tay ra.” Lâm Hải hướng phía Vân Tuệ Nhi nói nói.

“A.” Hai mắt Vân Tuệ Nhi vụt sáng lên, liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó đem tay nhỏ trắng nõn vươn ra.

Lâm Hải hít sâu một hơi, đưa tay khoác lên chỗ cổ tay mềm nhẵn như tơ lụa của Vân Tuệ Nhi, loại cảm giác trơn nhẵn hơi lạnh kia, để Lâm Hải cảm thấy một trận thoải mái dễ chịu.

“Xúc cảm không tệ u... Dựa vào, chính mình loạn nghĩ gì thế.” Lâm Hải vội vàng đem mất thứ đồ vật loạn thất bát tao trong ý nghĩ lật đổ hết, sau đó thầm vận chân khí, truyền trong thể nội Vân Tuệ Nhi.

“Nhất định phải nhớ rõ ràng.” Lâm Hải lần nữa dặn dò một câu, sau đó chân khí dựa theo con đường mà Lâm Hải đã sửa đổi qua, chậm rãi vận hành.

“A? Thật thần kỳ!” Vân Tuệ Nhi thán phục một tiếng, nghĩ không ra nội kình của chính mình, vậy mà lại tự động vận chuyển.

“Oa, con đường tắt này... Trời ạ, ta làm sao không nghĩ tới, cứ như vậy, tốc độ tập luyện của ta, chí ít đề cao gấp đôi a, ngươi thật không tầm thường!” Khi Lâm Hải khống chế chân khí, du tẩu một lần trong cơ thể Vân Tuệ Nhi sau, Vân Tuệ Nhi lập tức phát giác được chỗ thần kỳ trong đó, kích động reo hò một tiếng.

“Ha ha, cho nên ta mới nói, Lâm lão đệ đối với Vân gia chúng ta, quả thực ân trọng như sơn a!” Vân Thắng ở một bên, cười không kìm được vui mừng.

“Tốt, ghi nhớ chưa?” Ước chừng thời gian năm phút đồng hồ, Lâm Hải buông ra cổ tay Vân Tuệ Nhi ra, hỏi.

“Ừm, đã nhớ, cảm tạ ngươi!” Vân Tuệ Nhi gật gật đầu, cao hứng nói nói.

“Lâm lão đệ, lão ca ca thật không biết nên cảm tạ ngươi như thế nào a, về sau nếu như ngươi có địa phương cần Vân gia xuất lực, mặc kệ thiên sơn vạn thủy, một chiếc điện thoại, Vân gia sẽ dốc hết toàn lực!” Vân Thắng đi lên trước, giữ chặt tay Lâm Hải, một mặt trịnh trọng hứa hẹn nói.

“Lão ca ca nói quá lời.” Lâm Hải cười lắc đầu, “Ta cùng Vân lão ca so sánh hợp ý, đây đều là tiện tay mà thôi, tính toán cái gì.”

“Đối với Lâm lão đệ có lẽ là việc nhỏ không cần để tâm, nhưng đối với Vân gia mà nói, lại là thiên đại cơ duyên cải biến vận mệnh a.” Vân Thắng cảm khái nói nói, đối với Lâm Hải lại là một trận thiên ân vạn tạ.

Vân Khuê ở bên cạnh, nhìn Vân Thắng, lại nhìn Lâm Hải, miệng mở nhiều lần, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Vân Khuê, ngươi có lời gì, muốn nói liền nói, Lâm lão đệ không phải là người ngoài!” Vân Thắng ở bên cạnh sớm liền phát hiện, không khỏi cau mày nói nói.

“Cha, ta đang nghĩ, công pháp mà Lâm tiên sinh cải thiện, thắng truyền thừa của gia tộc ta gấp trăm lần, nếu như người nhà họ Vân ta ai ai cũng có thể có thể tập luyện, vậy cường thịnh của Vân gia ta, ở trong tầm tay a.”

Lời kia của Vân Khuê vừa thốt ra, tất cả người nhà họ Vân ở trong phòng, ánh mắt tất cả đều trở nên lửa nóng.

Vân Thắng sững sờ, sau đó trong mắt bùng lên tinh quang, hiển nhiên đối với thuyết pháp của Vân Khuê, cũng cực kỳ động tâm.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt Vân Thắng lại ảm đạm xuống, mang theo một nụ cười khổ lắc đầu.

“Cái này sao có thể, nếu quả thật dạng này, Vân gia chúng ta há không phải muốn tuyệt hậu sao.”

“Cái này có thể để Lâm tiên sinh hỗ trợ a?” Vân Khuê mở miệng nói, cái này không phải liền là sự tình một châm của Lâm

Hải sao?

“Im ngay!” Nào nghĩ đến, lời của Vân Khuê vừa ra khỏi miệng, liền bị Vân Thắng giũa cho một trận!

“Lâm lão đệ là thế ngoại cao nhân, có thể ra tay trợ giúp mấy cái chúng ta, đã là ơn huệ lớn như trời, ngươi còn muốn để Lâm lão đệ giúp toàn cả gia tộc mình, tất cả đều trị liệu một lần sao?”

“Ngươi đem Lâm lão đệ coi thành người nào? Không cảm thấy yêu cầu này của mình rất quá đáng sao?” Vân Thắng ria mép cũng nhếch lên đến, hiển nhiên thật sự phi thường tức giận.

Lâm Hải ở một bên lẳng lặng nghe, trên mặt giống như cười mà không phải cười, nhưng không có phát biểu bất luận cái ngôn luận gì.

Nhưng trong lòng Lâm Hải, cũng xác thực cho rằng Vân Khuê có chút không biết đủ, chính mình cùng Vân gia không có giao tình quá lớn, có thể làm đến điểm này, đã đủ ý tứ.

Nếu như lại đem chính mình đưa tới Vân gia, đem toàn cả gia tộc Vân gia cũng đến chữa trị một lần, chí ít Lâm Hải coi là, giao tình cùng Vân gia, còn chưa tới nơi một bước kia.

Còn may Vân Thắng xử sự già dặn, biết rõ lại đưa yêu cầu thì cũng có chút quá phận, nói không chừng lại bởi vậy mà chọc giận Lâm Hải, như thế có thể liền được không bù mất.

Nếu Vân Thắng đem lời nói ra, Lâm Hải cũng liền để giả bộ hồ đồ, bất quá hắn trầm mặc, cũng ngồi vững suy đoán của Vân Thắng, biết mình đem Vân Khuê quở mắng một trận, xem như đối đầu.

“Vân Khuê được một tấc lại muốn tiến một thước, đúng là không nên, Lâm tiên sinh chớ trách!” Vân Khuê cũng là phi thường khôn khéo, bị phụ thân giũa cho một trận, lập tức biết mình vì quá mừng rỡ, mà lỡ nói nhầm, vội vàng chịu nhận lỗi.

“Được, giữa chúng ta không có nhiều lễ nghĩa như vậy.” Lâm Hải cười cười, hắn phát hiện người một nhà Vân Thắng này, lễ nghĩa phi thường rườm rà, khiến cho hắn cũng có chút phiền.

Đoạn khúc nhạc dạo ngắn này trôi qua, cơm cũng ăn không sai biệt lắm, liền tùy ý nhàn nhã trò chuyện.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện, đi qua chuyện khi trước, người Vân gia trừ Vân Thắng cùng Vân Tuệ Nhi ra, những người khác lúc nói chuyện với mình, tất cả đều thêm ra một tia câu nệ, để hắn mười phần không thích ứng.

Nhất là hai cái hậu bối Vân gia là Vân Chu cùng Vân Tiêu, niên kỷ vốn là cùng Lâm Hải không chênh lệch nhiều lắm, nhưng hôm nay lúc cùng Lâm Hải nói chuyện, qua thực là một dạng tôn kính giống như đối với trưởng bối, cứ như vậy, ngược lại không duyên cớ xa cách hơn rất nhiều.

“Xem ra càng là người tập võ, khái niệm tôn ti càng là dày đặc a.” Lâm Hải lắc đầu một trận, còn may Vân Tuệ Nhi không có thay đổi gì, lúc nói chuyện với mình, cùng lúc trước không có gì khác biệt, nếu không Lâm Hải không phải buồn tẻ không chết được.

Đang ngồi đây tất cả đều là người tập võ, nội dung nói chuyện tự nhiên không thể rời bỏ thế giới Võ Đạo cùng tâm đắc tập võ, dần dần, hai cái tiểu bối Vân Chu cùng Vân Tiêu, tại dưới trưởng bối ám chỉ, bắt đầu hướng Lâm Hải lĩnh giáo một số kinh nghiệm cùng tâm đắc khi tập võ.

Lâm Hải nào biết cái võ đạo gì a, hắn tu hành là Đạo Pháp, không qua người ta hỏi, hắn cũng không dễ trực tiếp nói mình không hiểu, nói như vậy, người nhà họ Vân không phải chửi mình hư ngụy thì không thể.

Không có cách nào, Lâm Hải đem một số tâm đắc cùng cảm ngộ bên trên Đạo Pháp của chính mình, tìm một số cái có tương thông cùng võ đạo, nói cho người Vân gia.

Nhưng khiến Lâm Hải không nghĩ tới là, hắn giảng một cái, liền cả Vân Thắng cũng dần dần nghe đến mê mẩn, thỉnh thoảng bừng tỉnh đại ngộ, thần sắc kích động trên mặt càng ngày càng đậm, sau cùng đối với Lâm Hải quả thực kinh hãi như người trời!

“Ai nha nha, nghe vua nói một buổi, hơn hẳn đọc sách mười năm a!” Nghe được sau cùng, Vân Thắng vừa mừng vừa sợ, hắn phát hiện, trước kia rất nhiều vấn đề nghi nan khó mà lĩnh ngộ bên trong quá trình tập võ, vậy mà tại bên trong mấy câu thuận miệng của Lâm Hải, liền giải quyết dễ dàng, đợi một thời gian, tu vi Võ Đạo của chính mình tuyệt đối có thể tiến thêm một bước!

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, người nhà họ Vân từng cái như là bị đánh thuốc kích thích, tranh nhau chen lấn hướng Lâm Hải chỉ giáo nan đề bên trong quá trình tập võ, Lâm Hải một bên trả lời, một bên đối với võ đạo của chính mình cũng có tiến thêm một bước hiểu biết, cũng là làm không biết mệt.

Thẳng đến mười một giờ tối, Vân Thắng thấy thời gian quá muộn, mới vội vàng đem đề tài kết thúc, lão biết rõ phải có chừng có mực, không thể chậm trễ Lâm Hải nghỉ ngơi.

“Lâm lão đệ a, hôm nay cứ như vậy đi, ngày mai ta để Tuệ Nhi đi đón ngươi, đến nhà của lão ca làm khách!”

“Này tốt!” Lâm Hải cười gật gật đầu, trước đó cậu đã đánh qua mấy cuộc điện thoại, để cho mình hôm nay nhất định phải trở về, bằng không cậu coi như đợi đến hừng đông, cũng phải một mực chờ xuống dưới, thẳng đến khi xác nhận Lâm Hải thật bình yên vô sự mới thôi.

Vân Thắng vội vàng gọi Vân Tuệ Nhi, để cho nàng lái xe đem

Lâm Hải đưa về nhà.

Thấy Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi vừa nói vừa cười ra khỏi phòng, trong lòng Vân Thắng bỗng nhiên nhất động.

Chương 534: Đi, đi đua xe!

“Vân Khuê, ngươi nhìn Lâm lão đệ cùng Tuệ Nhi, thế nào?” Trong mắt Vân Thắng lóe ra quang mang khôn khéo, hướng phía Vân Khuê hỏi.

“Lâm tiên sinh cùng Tuệ Nhi?” Vân Khuê khẽ giật mình, rất nhanh liền minh bạch ý tứ của Vân Thắng.

“Cha, ngươi là nói...” Con mắt Vân Khuê cũng là sáng lên.

“Lâm lão đệ tuổi còn trẻ liền có thành tựu này, sau lưng nhất định có một cái tông môn cường đại, nếu như có thể trở thành người của Vân gia ta, đợi một thời gian, Vân gia ta liền sẽ là Lục Dã Sơn Trang thứ hai!”

“Lục Dã Sơn Trang thứ hai!” Vân Thắng nói một câu, để nhiệt huyết của mọi người lập tức trở nên sôi trào.

Lục Dã Sơn Trang, tại trong toàn bộ giới Võ đạo Tây Bắc của Hoa Hạ, đều là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy, càng là Long Đầu của giới Võ đạo ở thành phố Tây Kinh, toàn bộ võ đạo thế gia ở thành phố Tây Kinh, đều là lấy Lục Dã Sơn Trang làm chủ.

Nghe nói, Lục Dã Sơn Trang chỉ là Võ đạo Tông Sư, liền có hơn năm vị, cường giả Hóa Cảnh càng là đạt tới mười tám vị, được xưng là Hộ Trang Thập Bát Thái Bảo, phía dưới Hóa Cảnh càng là nhiều vô số kể.

Dạng thực lực này, tuyệt đối là tồn tại cần toàn bộ võ đạo thế gia ở thành phố Tây Kinh ngưỡng vọng.

Nếu như chỉ là như vậy lời nói, có lẽ một số cổ lão thế gia nội tình thâm hậu, còn chưa hẳn đã đem Lục Dã Sơn Trang đặt ở trong mắt, nhưng thế lực sau lưng Lục Dã Sơn Trang, còn xa hoàn toàn không chỉ như thế.

Tục truyền, phía sau Lục Dã Sơn Trang, có một cái Võ Đạo Thánh Địa cực kỳ cường đại, đó là một cái tông môn ẩn thế truyền thừa hơn ngàn năm, mà Lục Dã Sơn Trang chẳng qua là một cái đại biểu kia mà tông môn ẩn thế kia, phái trú bên ngoài mà thôi.

“Cha, ta một điểm ý kiến đều không có!” Vân Khuê kích động nói nói, nếu như Vân Tuệ Nhi cùng Lâm Hải có thể thành, y tự nhiên sẽ là cha vợ.

“Nhìn Lâm lão đệ cùng Tuệ Nhi, cùng một chỗ vừa nói vừa cười, bộ dáng tựa hồ rất hợp duyên, quay đầu nhất định phải dặn dò cái nha đầu Tuệ Nhi kia, để cho nàng đừng bỏ qua cơ hội này.” Vân Thắng trong lòng đã hạ quyết tâm.

Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi lái xe đi tại trên đường yên tĩnh, thành phố Tây Kinh mặc dù là thành phố lớn, nhưng chỗ Tây Bắc, kinh tế không quá phát đạt, nên ban đêm tương đối quạnh quẽ.

Vân Tuệ Nhi đạp cần ga một cái, xe trực tiếp bão tố đến gần hai trăm bước, mang theo trận trận gào thét, trên đường chạy như bay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là quang mang hưng phấn.

“Thật là một cái nha đầu điên!” Lâm Hải vội vàng đem dây an toàn buộc lại, vạn nhất Vân Tuệ Nhi bẻ ngoặt một cái, đem chính mình bay ra liền không dễ nhìn.

“Ngươi liền đợi đến ngày mai giao hóa đơn phạt đi!” Lâm Hải thấy Vân Tuệ Nhi đã không biết xông qua bao nhiêu cái đèn đỏ, nhịn không được trêu chọc nói.

“Không sợ! Cảnh sát giao thông sẽ mặc kệ ta.” Vân Tuệ Nhi bĩu môi một cái, đắc ý nói nói.

“Ồ?” Lâm Hải sững sờ, “Vậy cảnh sát giao thông ở chỗ các ngươi này, thế nhưng là có chút không chịu trách nhiệm a.”

“Đại Tư lệnh Quân khu là Nhị gia gia của ta, ngươi nói cảnh sát giao thông dám quản ta sao?”

“Đúng hay không?” Lâm Hải một trận kinh ngạc, “Ngưu bức như vậy?”

Hắn vẫn thật không nghĩ tới, bối cảnh Vân gia thế mà thâm hậu như vậy, nên biết rằng Đại Tư lệnh Quân khu, cùng Tư lệnh quân phân khu trong thành phố, đó hoàn toàn là hai khái niệm a, cấp bậc kém đi xa.

“Nhị gia gia ta thuở nhỏ tập võ, tham gia quân ngũ xong thì tham gia nhiều lần chiến tranh, dùng võ thuật của Vân gia ta giết vô số địch, dựa vào chiến công đi cho tới hôm nay.” Ở giữa lời nói của Vân Tuệ Nhi, tựa hồ đối với cái Nhị gia gia này của chính mình, vô cùng sùng bái.

“Anh hùng thế hệ trước, đáng để cho chúng ta kính ngưỡng!” Lâm Hải phát ra từ phế phủ nói nói, gia gia hắn Lâm Mậu Thành cũng là lão anh hùng, Tiêu Thanh Sơn cũng thế, Lâm Hải đối với thế hệ của, cũng phi thường tôn kính!

“Bất quá, ngươi dạng này trái với quy định giao thông, có phải có chút cho ngươi Nhị gia gia xấu hổ hay không a?” Lâm Hải mang theo nghiền ngẫm nói nói.

“Ta bình thường đều vào trong đường núi đua xe, rất ít chạy tại khu vực thành thị.” Vân Tuệ Nhi tựa hồ cũng có chút xấu hổ, le lưỡi nói nói.

“Một cái nữ hài tử, đua xe cái gì a?” Lâm Hải có chút buồn cười nói nói, làm sao cũng nghĩ không thông, Vân Tuệ Nhi là cái nữ hài tử hoạt bát lại xinh đẹp đáng yêu như thế, tại sao có thể có cái yêu thích như vậy.

“Đua xe chơi tốt bao nhiêu a, rất kích thích!” Nhấc lên đua xe, Vân Tuệ Nhi lập tức lên tinh thần, cùng Lâm Hải tán gẫu một hồi.

Lâm Hải nghe thẳng lắc đầu, thẳng đến khi xe đứng ở cửa tiểu khu nhà cậu, Vân Tuệ Nhi còn đang chậm rãi mà nói đây.

“Uy, nếu không đừng về nhà, ta dẫn ngươi đi đua xe, thế nào? Buổi tối hôm nay vừa vặn có một trận đây.” Lâm Hải vừa muốn xuống xe, Vân Tuệ Nhi bỗng nhiên giữ chặt góc áo của Lâm Hải, thần thần bí bí nói nói.

“Ách...” Lâm Hải không còn gì để nói, nha đầu này quả thực mê muội đi.

“Có được hay không vậy, ngươi theo giúp ta đi một chuyến đi.” Vân Tuệ Nhi nũng nịu, lúc lắc cánh tay Lâm Hải nói.

“Ngươi dù sao cũng phải để cho ta về trước đi, cùng cậu ta nói một tiếng a?” Lâm Hải rất bất đắc dĩ đảo mắt.

“A! Như thế nói ngươi đáp ứng?” Vân Tuệ Nhi cao hứng reo hò một trận.

“Chờ một chút rồi nói sau, ta đi vào trước, ngươi tại cửa ra vào chờ ta một chút.” Lâm Hải nói xong, liền xuống xe.

Nói thật ra, Lâm Hải thật không muốn về nhà cậu, tuy cậu đối với mình phi thường thân thiết, nhưng hắn thực sự không muốn đối mặt với hai gương mặt lạnh là Thu Tuyết Hàm cùng Tống Phỉ Nhi này.

“Tiểu Hải, ai nha, ngươi rốt cục trở về!” Lâm Hải vừa mới gõ cửa, Tống Bảo Việt liền đem cửa mở ra, hiển nhiên một mực đang chờ Lâm Hải trở về.

“Cậu.” Gặp Tống Bảo Việt này một mặt vẻ mệt mỏi, trong lòng Lâm Hải sinh ra một tia áy náy, chính mình không nên trở về muộn đến như vậy.

“Nhanh để cậu nhìn xem, ngươi không sao chứ?” Tống Bảo Việt từ trên xuống dưới, đem Lâm Hải kiểm tra mấy lần, thấy Lâm Hải một điểm vết thương đều không có, mới rốt cục thở phào.

“Được chưa, đứa cháu ngoại có thể gây chuyện của ngươi này cũng trở về rồi, nhanh ngủ đi thôi.” Bỗng nhiên, một âm thanh bực bội vang lên, Thu Tuyết Hàm mặc đồ ngủ, cau mày từ phòng ngủ đi tới.

“Mợ.” Nụ cười trên mặt Lâm Hải trong nháy mắt ngưng kết, bất quá theo lễ phép, vẫn là cùng Thu Tuyết Hàm lên tiếng kêu gọi.

Đáng tiếc, Thu Tuyết Hàm căn bản không có đáp lời hắn, mà chính là mang theo ánh mắt trách cứ, trừng mắt với Lâm Hải một chút.

“Ngươi vừa tới thành phố Tây Kinh, không nên cái người gì cũng đều gây sự, ngươi chọc nổi sao?”

“Ngươi biết rõ hay không, hôm nay ngươi có thể còn sống trở về, cũng tính là mạng ngươi lớn, chính ngươi muốn chết, không nên đem cữu cữu ngươi cũng kéo lên!”

“Tuyết Hàm, ngươi nói cái gì đó!” Tống Bảo Việt nghe xong, vội vàng hướng phía Thu Tuyết Hàm quát lớn nói, sau đó đem mặt cười chuyển hướng sang Lâm Hải.

“Tiểu Hải a, mợ ngươi nói thẳng, bà ấy cũng là quan tâm ngươi, ngươi đừng để trong lòng a.”

Mà tâm Lâm Hải đã hoàn toàn lạnh xuống, hướng phía Tống

Bảo Việt cười nhạt một tiếng.

“Yên tâm đi cậu, ta biết rõ.”

“Ai nha, vậy là tốt rồi, về sau gặp được chuyện gì, tuyệt đối đừng xúc động, cùng cậu nói, cậu thay ngươi ra mặt!” Tống Bảo Việt thấy Lâm Hải không có trách Thu Tuyết Hàm, lập tức cao hứng vỗ bộ ngực nói nói.

“Hừ, ngươi liền thiếu thổi hai câu đi, hôm nay là Quan Triêu Quân người ta không biết phát cái thiện tâm gì, nếu không đoán chừng ngươi cũng phải xong đời, còn muốn thay người khác ra mặt đâu?” Thu Tuyết Hàm lại ở bên cạnh chế nhạo nói.

“Ngươi trở về ngủ của ngươi đi!” Tống Bảo Việt bị Thu Tuyết Hàm một nói, nhất thời hơi đỏ mặt.

Bất quá, trong lòng của ông ta, cũng càng phát ra tò mò.

“Đúng, Tiểu Hải, Quan Triêu Quân thật không có làm khó ngươi?” Chuyện đã xảy ra ông ta cũng đã nghe Tống Phỉ Nhi nói, bao quát cả chuyện Lâm Hải dùng chai rượu đem Quan Triêu Quân đánh u đầu sứt trán, lấy hiểu biết của ông ta đối Quan Triêu Quân, làm sao có thể từ bỏ ý đồ đâu?

“Không có!” Lâm Hải cười lắc đầu, “Ta không làm khó dễ y cũng đã không tệ rồi!”

“Ha ha, ha ha ha...” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Thu Tuyết Hàm trực tiếp cười rộ lên.

“Ngươi có thể lại đem ngưu thổi lớn một chút hay không, có phải Quan Triêu Quân còn hướng ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ hay không?” Thu Tuyết Hàm một mặt khinh thường, quả thực tựa như nghe được chuyện cười cực lớn.

“Không kém bao nhiêu đâu.” Lâm Hải nhàn nhạt nói, tuy Quan

Triêu Quân không có quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhưng chênh lệch không xa.

“Không sai biệt lắm? Ai u, ta nói lão Tống a, nhìn xem cái cháu ngoại này của ngươi có thể...”

“Cậu!” Lâm Hải không nhìn thẳng vào lời nói châm chọc của Thu Tuyết Hàm, đem đầu chuyển hướng Tống Bảo Việt.

“A? Làm sao, Tiểu Hải?” Tống Bảo Việt cũng là một mặt cổ quái, lời nói của Lâm Hải, đừng nói Thu Tuyết Hàm không tin, liền ông ta cũng cảm thấy quá không vào đề, thầm nghĩ cái cháu ngoại này chính mình, quả thật có thể thổi chút.

“Ta còn có người bằng hữu đang chờ ta, liền không ở nhà, ta trở về cũng là cùng ngươi nói một tiếng, để ngươi yên tâm, ngươi sớm nghỉ ngơi một chút, ta đi.”

“A, Tiểu Hải...” Tống Bảo Việt còn muốn nói điều gì, kết quả Lâm Hải trực tiếp ra khỏi phòng, khép cửa lại.

“Còn may có dự kiến trước a, không để Vân Tuệ Nhi đi trước.” Lâm Hải lúc xuống xe liền nghĩ đến, rất có thể sẽ cùng Thu Tuyết Hàm hoặc Tống Phỉ Nhi phát sinh cái không thoải mái gì, chính mình ở cũng không thư thái.

Cùng này như thế, chẳng bằng cùng Vân Tuệ Nhi đi đua xe!

“Chậm như vậy a.” Lâm Hải lên xe, Vân Tuệ Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách nói.

“Rất nhanh có được hay không, đại tiểu thư của ta!” Lâm Hải trực tiếp cho nàng cái mắt trắnng, cái này hết thảy cũng mới chưa tới mười phút đồng hồ.

“Uy, ngươi thật đi đua xe cùng ta?” Vân Tuệ Nhi bỗng nhiên lại gần, mang theo hưng phấn nói nói.

“Đúng a, ta không phải đã tới rồi sao?” Lâm Hải quái dị liếc nhìn Vân Tuệ Nhi một chút.

“A! Quá tuyệt!” Vân Tuệ Nhi reo hò một tiếng, nổ máy xe, lập tức giống như biến thành người khác, toàn thân tựa hồ vô cùng sung mãn sức sống!

Lâm Hải tựa hồ cũng bị tâm tình của Vân Tuệ Nhi lây nhiễn, tinh thần phấn khởi, rất có phong phạm vung tay lên.

“Đi, đi đua xe!”

Chương 535: Có cần ta quất chết gã hay không?

Trên sơn đạo liên thông giữa thành phố Tây Kinh cùng một cái huyện nhỏ vùng núi phía dưới, tại ban đêm lộ ra vô cùng trống trải cùng yên tĩnh.

Vân Tuệ Nhi lái chiếc xe đua Lamborghini màu hồng của nàng, lấy tốc độ gần hai trăm bước phi như bay, gió núi gào thét thông qua kiếng xe thổi vào, để Lâm Hải ngồi ở vị trí kế bên tài xế, da thịt đều có chút thấy đau.

“Cái này đã hơn nửa đêm, liền cái Quỷ Ảnh đều không có, ngươi một cái nữ hài tử, liền không sợ sao?” Lâm Hải cơ hồ là dùng hô, hướng phía Vân Tuệ Nhi hỏi.

“Sợ cái gì a? Người ta tốt xấu cũng là xuất thân võ đạo thế gia, chẳng lẽ còn sợ người chặn đường cướp của hay sao?” Vân Tuệ Nhi cũng là dắt cuống họng, nghiêng đầu sang hướng khác phía Lâm Hải, không thèm để ý chút nào rống nói.

“Ta dựa vào, ngươi mau đưa đầu chuyển lại! Lo lái xe đi!” Lâm Hải giật mình, hiện tại tốc độ xe nhanh như vậy, tầm mắt có thể thấy được lại phi thường nhỏ hẹp, hắn thật sợ Vân Tuệ Nhi sơ ý một chút, xe liền lật xuống dưới một bên vách núi.

“Khanh khách, ngươi đường đường là cao thủ Hóa Cảnh, lá gan đã vậy mà còn quá nhỏ.” Vân Tuệ Nhi cười khanh khách, nhưng Lâm Hải lại không dám nói tiếp, hắn thật sợ mình vừa nói, nha đầu này lại nghiêng đầu lại.

Xe một mực lái mười mấy phút, đường núi đen nhánh phía trước, đột nhiên bắt đầu trở nên đèn đuốc sáng trưng.

“Đến!” Vân Tuệ Nhi lúc này mới dần dần hạ thấp tốc độ xe, tại dưới một loạt ánh đèn xe hơi chiếu rọi, dừng lại.

Lâm Hải lúc này mới nhìn rõ, phía trước một chỗ trống trải tương đối rộng lớn, đậu đầy đủ các loại xe sang trọng, chung quanh là các thiếu nam thiếu nữ đếm không hết, tốp năm tốp ba tập hợp một chỗ, vui cười đùa giỡn.

Mà Vân Tuệ Nhi vừa xuất hiện, nhất thời hấp dẫn chú ý của đám người tuổi trẻ này, đặc biệt là một chàng trai để đầu mào gà, tai trái đeo đầy bông tai, vừa thấy Vân Tuệ Nhi xuống xe, lập tức cười chào đón.

“Tuệ Nhi tỷ, còn tưởng rằng ngươi không đến đây.” Thiếu niên đầu mào gà, cười hướng Triều Vân Tuệ Nhi chào hỏi.

“Làm sao có thể, tràng diện lớn như vậy, sao có thể thiếu ta?” Vân Tuệ Nhi nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc bị gió núi thổi có chút lộn xộn, ngạo kiều nói nói.

Mà lúc này đây, Lâm Hải cũng từ trên xe đi xuống, đánh giá bốn phía một cái.

“Tất cả đều là người trẻ tuổi chừng mười mấy tuổi hai mươi a.” Lâm Hải phát hiện, cái đám nam nữ này niên kỷ phổ biến cũng không lớn, nam phần lớn đều là cách ăn mặc không thuộc chủ phái lưu hành bây giờ, mà nữ hài làm thì đa số hóa trang dầy cộp, ăn mặc bại lộ, lộ ra vô cùng yêu diễm.

Cách ăn mặc loại người bình thường giống hắn cùng Vân Tuệ Nhi này, ngược lại có vẻ hơi khác loại.

“U, Bạch Mẫu Đơn đại danh đỉnh đỉnh của chúng ta, đóa hoa của Thường Định Sơn

, lúc nào đã có bạn trai a?”

Đúng lúc này, một thanh âm âm dương quái khí, từ một bên truyền đến, sau đó một cái nam hài mặt mũi tràn đầy ngạo khí, đầu đầy tóc vàng, một bước ba lắc chân đi tới.

Vân Tuệ Nhi vừa thấy hắn, nhất thời có chút phiền chán chau mày, hiển nhiên đối với cái nam hài tóc vàng này, khuyết thiếu hảo cảm.

“Ta mang theo bạn trai hay không, cần ngươi để ý a?” Mí mắt Vân Tuệ Nhi lật một cái, khinh thường nói nói.

“Hứ!” Nam hài tóc vàng cũng là hừ cái mũi một cái, khinh bỉ liếc nhìn Vân Tuệ Nhi một chút.

“Bạch Mẫu Đơn nhà ngươi không phải luôn luôn ưa thích làm ra vẻ thuần khiết sao? Làm sao, hôm nay không chịu nổi tịch mịch? Nhìn ngươi đến cũng muộn hơn so với bình thường, có phải đánh trước một pháo, rồi mới chạy tới hay không a?”

“Kim Mao Sư Vương! Nhắm cái miệng thúi của ngươi lại, có tin ta quất ngươi hay không!” Lời nói của nam hài tóc vàng thật sự là quá rõ ràng, để khuôn mặt nhỏ của Vân Tuệ Nhi lập tức liền hồng.

“Ô ô u, có phải hay không bị ta nói trúng, buồn bực xấu hổ thành tức giận a?” Nam hài tóc vàng chậc chậc miệng, mang theo ánh mắt nghiền ngẫm, đánh giá Vân Tuệ Nhi nói nói.

Lâm Hải ở bên cạnh cũng hơi khẽ cau mày, nói thật ấn tượng đầu tiên của hắn đối với mấy cái hội đua xe này, phổ biến cũng không quá tốt, bề ngoài phản nghịch, trực tiếp liền để Lâm Hải đem bọn họ tính vào phạm trù thanh niên không tốt.

Nhất là cái nam hài tóc vàng này, bất kể có phải trước đó là có khúc mắc cùng Vân Tuệ Nhi hay không, nhưng vừa nói chuyện liền khó nghe như vậy, Lâm Hải trực giác liền cảm thấy đây không phải là cái kẻ tốt lành gì!

Bất quá Lâm Hải cũng không có nói nhiều, dù sao hắn là theo chân Vân Tuệ Nhi tới, đối với quan hệ giữa bọn họ, khuyết thiếu đầy đủ hiểu biết, huống chi lấy thân phận của Vân Tuệ Nhi, xử lý chút chuyện nhỏ này hẳn là không nói chơi.

“Mặc kệ ngươi! Ta là tới đua xe, không phải đến cùng ngươi tranh cãi!” Vân Tuệ Nhi rất vượt quá dự kiến của Lâm Hải, vậy mà không tiếp tục cùng nam hài tóc vàng so đo, ngược lại có ý vị thỏa hiệp.

“Ha ha, đua xe, liền sợ trước đó ngươi đã bị làm mềm cả người, không công bại bởi ca ca.”

“Thua ngươi?” Vân Tuệ Nhi khinh thường bĩu môi, “Thiếu khoác lác, liền có hai tên như ngươi, ta còn thực sự không để tại vào trong mắt.”

“Ồ?” Nam hài tóc vàng chớp mắt, sau đó ánh mắt mang theo dâm tà dò xét Vân Tuệ Nhi trên dưới một phen.

“Bạch Mẫu Đơn, có dám đánh cược hay không?”

“Đánh cược gì?” Vân Tuệ Nhi khinh thường hỏi.

“Buổi tối hôm nay đua xe, nếu như ngươi thắng, ta đem khối bảo ngọc gia truyền này thua cho ngươi, thế nào?” Nam hài tóc vàng nói, tay vừa lộn, một khối ngọc thạch toàn thân màu bích lục, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Thanh Tâm Bảo Ngọc!” Vân Tuệ Nhi kinh hô một tiếng, có chút không dám tin tưởng nhìn chằm chằm vào khối ngọc thạch trong tay nam hài tóc vàng.

“Không sai, có dám đánh cược hay không?” Nam hài tóc vàng cười đắc ý, lạnh lùng hỏi.

Trong mắt Vân Tuệ Nhi bùng lên tinh quang, hiển nhiên đối với khối bảo ngọc này mười phần động tâm.

Mà thời điểm Lâm Hải khi nhìn đến khối bảo ngọc này, trong lòng không khỏi ồ một tiếng, hắn chợt phát hiện, bên trong khối bảo ngọc này, vậy mà ẩn chứa một cỗ chân khí yếu ớt ba động.

“Chẳng lẽ bị Đạo Pháp gia trì qua?” Lâm Hải không khỏi nổi hứng tò mò.

“Trên người của ta không có bảo vật có giá trị tương xứng cùng Thanh Tâm Bảo Ngọc của ngươi.” Qua hồi lâu, Vân Tuệ Nhi mới có hơi không tình nguyện nói nói.

Tuy Vân Tuệ Nhi phi thường muốn khối bảo ngọc này, nhưng nàng ta trời sinh tính cách thiện lương, chính mình không bỏ ra nổi bảo vật đồng giá, cũng không muốn tay không bắt cướp lừa gạt nam hài tóc vàng, đành phải nói thật.

“Không không không.” Nam hài tóc vàng liên tục khoát tay, “Nếu như ngươi thua, ta không muốn bất luận cái bảo vật gì.”

“Ồ?” Vân Tuệ Nhi sững sờ, có chút không hiểu liếc nhìn nam hài tóc vàng một chút, “Vậy ngươi muốn cái gì?”

“Chỉ cần ngươi hôm nay, để ca ca thoải mái một đêm liền đầy đủ, như thế nào?” Nam hài tóc vàng sắc mị mị nhìn chằm chằm vào bộ ngực cao ngất sung mãn của Vân Tuệ Nhi, nuốt ngụm nước bọt, sắc sắc nói nói.

“Thối lưu manh, muốn chết!” Nam hài tóc vàng vừa mới nói xong, Vân Tuệ Nhi liền nổi giận tại chỗ, hai cái thủ chưởng kiều nộn cấp tốc đánh ra, hướng phía trước ngực nam hài tóc vàng hung hăng đánh tới.

“Ha ha, đừng nhúc nhích a, ngươi lại đánh không lại ta, còn không bằng lưu chút khí lực để dùng trên giường.” Nam hài tóc vàng cười quái dị, chân bước ra tốc độ kỳ quái, hời hợt liền né tránh công kích của Vân Tuệ Nhi.

“A?” Nhìn tốc độ vi diệu của nam hài tóc vàng này, Lâm Hải không khỏi ngạc nhiên một trận.

Thời gian dài như vậy đến nay, trừ Tật Phong Bộ mà chính mình học ra, đây là lần thứ nhất Lâm Hải nhìn thấy bộ pháp khác, tuy so sánh cùng Tật Phong Bộ của mình, còn kém quá xa, nhưng cũng là mười phần khó được.

“Kim Mao Sư Vương, ít khoe khoang bên trên cái miệng thúi của ngươi đi, có bản lĩnh xem hư thực trên đường đua đi!” Vân Tuệ Nhi biết rõ dựa vào võ công của bản thân, căn bản không làm gì được nam hài tóc vàng, chỉ có thể dừng công kích lại, thở phì phì nói nói.

“Tốt, cũng đừng quên tiền đặt cược trước đó a.” Nam hài tóc vàng nhún nhún vai, đùa cợt nói.

“Hừ!” Vân Tuệ Nhi tức đến hừ lạnh một tiếng, cũng không nói chuyện, trực tiếp lên xe.

Lâm Hải nhìn mà nhíu mày một trận, bất kể thế nào nói, chính mình cùng Vân Tuệ Nhi cũng tính toán là bằng hữu, cái nam hài tóc vàng này đùa giỡn Vân Tuệ Nhi như thế, trên mặt Lâm Hải đứng ở một bên cũng khó nhìn.

Theo Vân Tuệ Nhi lên xe, Lâm Hải đem mặt chuyển hướng sang Vân Tuệ Nhi, nhàn nhạt nhìn nàng ts.

“Đừng nóng giận, có cần ta quất chết gã hay không?”

Chương 536: Thải âm Bổ Dương

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Vân Tuệ Nhi tâm động một trận, nàng đối với cái nam hài tóc vàng này đã sớm hận vào tận xương, chỉ là công phu hai người tương xứng ngang nhau, một mực không có cách nào bắt gã mà thôi.

Nhưng bây giờ không giống nhau, đang ngồi bên cạnh mình có thể là một cái cao thủ Hóa Cảnh a, nếu như Lâm Hải thật nguyện ý xuất thủ, trói mười cái Kim Mao Sư Vương vào thành một khối cũng không đủ a.

Nhưng rất nhanh, thần sắc kích động của Vân Tuệ Nhi lại ảm đạm xuống, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

“Quên đi, tên hỗn đản kia không dễ chọc.”

“Ồ?” Lâm Hải sững sờ, để Vân Tuệ Nhi nói không dễ chọc, xem ra cái nam hài tóc vàng này, tại thành phố Tây Kinh cũng không phải nhân vật đơn giản a.

“Gã có bối cảnh gì?” Lâm Hải không khỏi hiếu kỳ hỏi.

“Cũng là xuất thân từ võ đạo thế gia của thành phố Tây Kinh, bất quá lại là một cái gia tộc bị chúng ta chỗ khinh thường.” Vân Tuệ Nhi nói, trên mặt lộ ra một tia xem thường nhàn nhạt.

“Vì cái gì?” Lâm Hải sững sờ, toàn cả gia tộc bị người khinh thường, này đến phạm đến chúng nộ bao lớn a.

Miệng Vân Tuệ Nhi mở mở, tựa hồ có chút khó mà mở miệng, bất quá cuối cùng vẫn mở miệng.

“Ngươi hẳn là biết rõ, ở trong võ học có một loại tà pháp, gọi là Thải âm Bổ Dương a?”

“Thải âm Bổ Dương?” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, ca ca quá mẹ nó biết rõ a.

Lâm Hải trước kia khi nhìn tiểu thuyết võ hiệp, thường gặp được có chút nhân vật phản diện tu luyện loại công pháp này, chuyên môn thông qua giao hợp cùng các loại mỹ nữ, để đạt tới mục đích tằng cường võ công.

Thậm chí thời điểm trước kia khi Lâm Hải nhìn thấy những tình tiết này, ở sâu trong nội tâm còn nổi lên qua một tia ý nghĩ có chút tà ác, nếu như mình cũng có loại công pháp này thì tốt biết bao nhiêu a, liền có thể nếm mỹ nữ khắp thiên hạ.

Tuy đây chẳng qua là một tia ảo tưởng không thực tế ẩn giấu ở đáy lòng, của Lâm Hải lúc tuổi thanh xuân, nhưng cái Thải âm Bổ Dương này, ấn tượng lưu cho Lâm Hải, tới bây giờ vẫn là quá sâu.

Hắn vốn cho là, đây chỉ là công pháp dâm tà do những cái tác giả tiểu thuyết kia nói bừa đi ra, nhưng tuyệt đối nghĩ không ra, trong thế giới hiện thực, thật đúng là tồn tại.

“Không sai!” Vân Tuệ Nhi gật gật đầu, “Gia tộc bọn họ, từ các nơi trên cả nước, thu nạp một số thiếu nữ tướng mạo tuấn mỹ, hoặc mua hoặc lừa gạt hoặc bắt về, sau khi mang về gia tộc bọn họ, liền dùng làm Đỉnh Lô để đệ tử bên trong gia tộc tu luyện.”

“Một khi những mỹ nữ trẻ trung xinh đẹp này, bị bọn họ hái đi âm nguyên, liền sẽ nguyên khí đại thương, nửa đời sau tai bệnh không ngừng, vĩnh viễn sống ở giữa sự thống khổ.”

Lâm Hải nghe được cái này, chau mày thật sâu một cái, loại phương pháp tu luyện này, thật sự là quá ác độc.

“Các gia tộc khác, vì cái gì không thu thập họ, đem bọn chúng diệt bỏ?” Lâm Hải thực sự không nghĩ ra, loại gia tộc thương thiên hại lý này, vì sao còn có thể sống ở trên đời.

“Ha ha.” Vân Tuệ Nhi cười khổ một tiếng, có chút thất vọng lắc đầu.

“Hiện tại gia tộc võ đạo, sớm đã không có đám tiền bối hiệp cốt nhu tràng (*nghĩa là xương cứng ruột mềm, ý chỉ người anh hùng bề ngoài thô lỗ nhưng có tấm lòng ôn nhu, đối xử tốt bụng với mọi người), chỉ cần không có tổn hại đến lợi ích của bọn họ, bọn họ là không thể nào tùy tiện xuất thủ.”

“Huống chi, gia tộc Kim Mao Sư Vương, còn có một vị Tông Sư tọa trấn, Tông Sư trên thế giới này, cơ hồ là tồn tại vô địch, không có một nhà nào, nguyện ý cùng một vị Tông Sư là địch, dù sao nếu Tông Sư thật sự muốn bắt đầu trả thù, thì bất kỳ một cái nào võ đạo thế gia, cũng không chịu đựng nổi.”

“Này liền mặc cho bọn họ, thương thiên hại lý, giết hại vô tội thiếu nữ?” Lâm Hải cau mày, hiển nhiên đối với cách làm bo bo giữ mình của mấy cái võ đạo thế gia này, cực kỳ bất mãn.

“Cũng may, những thiếu nữ này trừ số rất ít, đại bộ phận đều là tự nguyện, sau đó các nàng sẽ nhận được một số tiền lớn, cũng với các nàng tiêu sái sống hết một đời.”

“Nói cho cùng, đây cũng là sự tình hai bên đều tình nguyện.” Vân Tuệ Nhi có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Nghe tới đây, Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, nhưng cũng không có chuyện có thể nói.

Nếu quả thật giống Vân Tuệ Nhi nói, những cái nữ hài bị hái đi âm nguyên kia cũng không có lời oán giận gì, thì chính mình lại có cái lý do gì để oán giận đây.

“Được, đừng nói chuyện đó nữa, đua xe lập tức bắt đầu.” Vân

Tuệ Nhi vừa nhắc tới đua xe, hậm hực trước đó nhất thời bị quét sạch sành sanh, bắt đầu thay đổi thành thần thái sáng láng.

Mà lúc này đây, phía trước nhất một loạt xe, một mỹ nữ gợi cảm mặc Bikini, bỗng nhiên giơ lên một cái thẻ bài, đi đến giữa đường, tựa hồ đang nói cái gì đó.

Sau đó, mãnh mẽ đem thẻ bài hướng phía bên cạnh điên cuồng ném một cái, giơ tay lên hướng phía mọi người hôn gió một cái, nhất thời rước lấy một trận reo hò.

Lâm Hải đối với đua xe không hiểu, không biết đây là ý gì, nhưng nhìn Vân Tuệ Nhi bên cạnh đã hết sức chăm chú, hiển nhiên cái nữ hài Bikini kia xuất hiện, hẳn là tín hiệu bắt đầu đua xe.

Quả nhiên, nữ hài Bikini vừa rời đi, nam nam nữ nữ trước đó, lập tức chen chúc tiến vào những cái xe sang trọng ở ven đường, nam hài tóc vàng cũng ôm một cái thiếu nữ ăn mặc hở hang yêu mị, leo lên trên một chiếc xe Ferrari màu lam.

“Ô! Ô! Ô!” Tiếng động cơ vang lên ầm ĩ không ngừng, coi như Lâm Hải là người ngoài này cũng biết, trận đấu đã sắp bắt đầu.

“Ngồi vững!” Đột nhiên, Vân Tuệ Nhi hướng phía Lâm Hải trịnh trọng dặn dò một câu, xe liền như tên lửa, sưu cái liền thoát ra ngoài.

“Ta dựa vào!” Cảm giác lực đẩy mạnh mẽ ập tới, để thân thể Lâm Hải bỗng nhiên ngửa ra sau, áp sát vào bên trên chỗ tựa lưng của ghế dựa.

Mà lúc này, những cái xe sang trọng kia, tất cả từng chiếc đều chạy như bay, một trận thi đấu đua xe kinh tâm động phách ở trên con đường nhỏ trong núi chính thức bắt đầu.

Lâm Hải nhìn cảnh vật không ngừng bay ngược về đằng sau ở ngoài cửa sổ xe, cùng thị giác mãnh liệt cấp tốc đánh vào ngay phía trước, trong bất tri bất giác, nhiệt huyết toàn thân phun trào, lại có một loại dục vọng lên tiếng dài rống.

“Trách không được nhiều người ưa thích đua xe như vậy, cầm sinh mệnh đi tìm kiếm kích thích, nguyên lai loại cảm giác chạy như bay này, vậy mà thần kỳ như thế, khiến nỗi lòng người bành trướng, muốn ngừng mà không được!”

Quay đầu nhìn về phía Vân Tuệ Nhi, giờ phút này Vân Tuệ Nhi có lẽ đã đến cảnh giới vong ngã, một trái tim đã hoàn toàn thắt ở trên xe, bộ dáng chuyên chú này, có một loại mỹ lệ khác, rất động lòng người.

“Tiểu nha đầu kỹ thuật coi như không tệ!” Lâm Hải nhìn đám xe trên con đường chật hẹp ở bên ngoài, một cỗ lại một cỗ bị xe của Vân Tuệ Nhi vượt qua, rất nhanh liền bị bỏ lại xa xa ở đằng sau.

Nhất là thời điểm rẽ ngoặt, tốc độ xe của Vân Tuệ Nhi không giảm chút nào, một cái vẫy đuôi xinh đẹp trôi đi, liền có thể đem chiếc phương hướng xe quay tới, để Lâm Hải ngồi tại trong xe, cảm thấy mạo hiểm cùng kích thích, nhiệt huyết trong lúc bất tri bất giác liền sôi trào.

Lâm Hải chợt phát hiện, sau khi trải qua lần này, chính mình rất có thể cũng thích đua xe.

Một chiếc lại một chiếc xe, bị Vân Tuệ Nhi không ngừng vượt qua, ngắn ngủi không đến mười phút đồng hồ, phía trước Vân Tuệ Nhi đã không có người.

“Ta dựa vào, hạng nhất!” Lâm Hải hướng phía Vân Tuệ Nhi dựng thẳng ngón tay cái, kỹ thuật đua xe nha đầu này, thật không phải đắp.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một chiếc xe Ferrari màu lam, lấy tốc độ cực nhanh đuổi tới, cùng xe của Vân Tuệ Nhi cùng nhau tiến lên.

“Này!” Cửa xe chỗ ngồi lái xe của xe Ferrari hạ xuống, nam tử tóc vàng một mặt cười bỉ ổi hướng phía Vân Tuệ Nhi khoát khoát tay.

“Hừ!” Vân Tuệ Nhi hừ lạnh một tiếng, nhìn đều chẳng muốn nhìn gã.

“Bạch Mẫu Đơn, hôm nay ngươi thua định rồi, ca ca cũng không kịp chờ đợi, muốn kiến thức phong tao phóng đãng của ngươi ở trên giường, ha ha ha...”

“Đi chết đi!” Vân Tuệ Nhi khí, trực tiếp giận mắng một tiếng, nâng cửa sổ xe lên, đem chân ga một chân đạp đến cùng, xe lần nữa gia tốc, trực tiếp liền vượt qua.

Còn nam tử tóc vàng cạnh cũng không yếu thế, hừ lạnh một tiếng, xe bỗng nhiên cũng gia tốc, gắt gao đuổi theo.

Hai người ngươi truy ta đuổi, đi san sát nhau, mặc cho ai cũng không có đem đối phương hất ra, trong chớp mắt đã đem đám xe sau lưng, ném tại phía sau xa xa.

Không biết lái đi ra ngoài bao xa, xe của nam tử tóc vàng rốt cục chậm lại, bị Vân Tuệ Nhi vung tại phía sau.

Vân Tuệ Nhi lúc này mới thở dài ra một hơi, tốc độ trước đó, đã vượt xa qua cực hạn của nàng ta, nếu như lại kiên trì một hồi, ánh mắt cùng tư duy của nàng ta đều muốn không theo kịp tốc độ xe, khi đó xác suất xảy ra chuyện coi như lớn.

Trong lòng vừa buông lỏng, đang nghĩ ngợi đem tốc độ xe chậm rãi hạ xuống, đột nhiên sắc mặt Vân Tuệ Nhi hoàn toàn thay đổi.

“Không tốt!” Chỉ thấy chỗ trăm mét phía trước, một chiếc xe vận tải, như là mãnh hổ cản đường, lập tức nằm ngang ở giữa đường.

Chương 537: Tiên Nữ Thở Dốc

“Hỏng!” Trong lòng Lâm Hải cũng là kinh hãi, khoảng cách cách xa trăm mét, lấy tốc độ xe hiện tại, muốn phanh xe lại, căn bản là không có khả năng.

Thời khắc khẩn cấp, khuôn mặt nhỏ của Vân Tuệ Nhi căng cứng, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm về phía trước, cấp tốc đánh tay lái hướng về một phương hướng, đồng thời dưới chân rất có tiết tấu giẫm lên phanh lại, khống chế xe bỗng nhiên xoay tròn.

“Mẹ nó!” Lâm Hải nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng, cảm giác mình phảng phất biến thành một cái con quay.

Bất quá, hắn trong nháy mắt liền minh bạch dụng ý của Vân Tuệ Nhi, bình thường phanh lại là khẳng định hãm không được, thế tất yếu sẽ đâm vào bên trên cái xe vận tải kia, mà làm xe không ngừng xoay tròn như thế này, lực ma sát giữa bốn cái lốp bánh xe cùng mặt đất sẽ được gia tăng thật lớn, dạng này có thể càng thêm có hiệu quả làm cho tốc độ xe chậm lại.

Nhưng ngay cả như vậy, với tốc độ xe tương đối từ hai trăm bước trở lên mà nói, khoảng cách trăm mét cũng thật sự là quá gần, Lâm Hải mỗi khi xoáy đi một vòng, liền nhìn lấy đại xe vận tải lại tiếp cận cùng mình một chút, trong lòng không khỏi lo lắng vạn phần.

“Thực sự không được, chỉ có thể nhảy khỏi xe!” Trong lòng Lâm Hải suy nghĩ, chuẩn bị đem dây an toàn cởi xuống.

“Đừng nhúc nhích, tin tưởng ta!” Đột nhiên, Vân Tuệ Nhi đầu cũng không kịp chuyển, hướng phía Lâm Hải nói nói, trong giọng nói mang theo vô cùng kiên định.

“Ách...” Động tác của Lâm Hải nhất thời dừng một chút, trong lòng do dự vạn phần, bất quá cuối cùng vẫn thở dài, lựa chọn tin tưởng Vân Tuệ Nhi.

“Cùng lắm chẳng phải là đụng một cái, dù sao tốc độ đã chậm rất nhiều, lấy hiện tại lấy thân thể của mình, căn bản không sợ.” Lâm Hải chỉ có thể tự an ủi mình như thế.

“Đến!” Mắt thấy đã đến sát cạnh xe vận tải, hai mắt Lâm Hải nhắm lại, chuẩn bị ngạnh kháng cú va chạm, kết quả một tiếng thắng xe bén nhọn chói tai vang lên, xe rốt cục dừng lại.

Lâm Hải vừa mở mắt nhìn, nhất thời chấn kinh trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy chiếc Lamborghini của Vân Tuệ Nhi, cách xe vận tải kia, liền một mét cũng chưa tới.

“Đậu phộng, muội tử lợi hại a!” Lâm Hải vô cùng bội phục hướng phía Vân Tuệ Nhi dựng thẳng ngón tay cái, kỹ thuật lái xe của nha đầu này, quả thực là Thần.

Mà Vân Tuệ Nhi thì lập tức gục trên tay lái, trên gương mặt tất cả đều là mồ hôi, hiển nhiên trước đó cũng là gấp gáp đến cực hạn.

“Thật sự là gặp quỷ, con đường này ban ngày cũng không có xe gì, làm sao đêm hôm khuya khoắt đột nhiên xuất hiện một cái, xin mạc danh kỳ diệu đứng ngang ở ven đường?” Bình tĩnh lại, đôi mi của Vân Tuệ Nhi cau lại, cảm thấy sự tình có chút kỳ quặc.

“Xuống xe đi xem một chút!” Lâm Hải cũng cảm thấy trong này khả năng có vấn đề, đẩy cửa xe ra cùng Vân Tuệ Nhi đi xuống.

Đến trước xe vận tải, Lâm Hải mở đèn pin trên điện thoại di động, hướng phía vị trí lái của xe vận tải chiếu chiếu.

“Không có người? Là xe trống!” Hai người lại đem toàn bộ xe xem xét một lần, không có ai mà cũng không có bất luận cái hàng hóa gì, hơn nưa cả bảng số xe đều không có.

“Mạc danh kỳ diệu!” Vân Tuệ Nhi nói thầm một câu, mà lúc này sau lưng sáng lên đèn xe, xe Ferrari của nam hài tóc vàng cũng chạy tới.

Khi gã nhìn thấy Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi đứng trước xe tải xem chừng bốn phía, trên mặt hiện lên một tia biểu lộ kinh ngạc.

“Uy, Bạch Mẫu Đơn, xảy ra chuyện gì?” Nam hài tóc vàng cũng xuống xe, đi tới.

“Có chiếc xe hàng lớn, để ngang trên đường, trước đó ta kém chút đụng vào.” Vân Tuệ Nhi nói nói.

“Ồ? Cái này quái.” Trong mắt nam tử tóc vàng lóe lên một tia vẻ lo lắng, đi đến trước xe vận tải giả vờ giả vịt kiểm tra một phen, tự nhiên cũng không thể phát hiện cái gì.

Xoay người, nam tử tóc vàng đi đến trước mặt Vân Tuệ Nhi, mang trên mặt một tia lo nghĩ.

“Ta luôn cảm thấy đây cũng là cái âm mưu, nếu không báo động đi.” Nói xong, nam hài tóc vàng đưa tay để vào túi quần.

Vân Tuệ Nhi thấy nam hài tóc vàng tựa hồ muốn móc điện thoại di động, nhất thời sắc mặt lộ ra một trận khinh thường.

“Chúng ta ở chỗ này đua xe, ngươi bây giờ lại đi báo động, ngươi có phải hay không... A!”

Vân Tuệ Nhi còn chưa nói dứt lời, bỗng nhiên rít lên một tiếng, hai tay nhanh chóng vung vẩy tại trước mặt, đem chính mình bảo vệ.

Nam hài tóc vàng lúc đầu tưởng rằng móc điện thoại di động báo động, không biết từ đâu lại móc ra cái gì, liền vung tới mặt Vân Tuệ Nhi.

“Kim Mao Sư Vương, ngươi làm gì!” Vân Tuệ Nhi buồn bực tức giận khẽ kêu một tiếng.

“Hắc hắc hắc, thật là nghĩ không ra a, vốn cho là coi như kỹ thuật lái xe của ngươi tốt đến mấy, cũng phải đụng ngất xỉu đi, không nghĩ tới ngươi vậy mà lông tóc không thương.”

“Nguyên lai chiếc xe vận tải này là ngươi an bài!” Lời nói của nam hài tóc vàng, nhất thời để Vân Tuệ Nhi hiểu được.

“Không sai!” Nam hài tóc vàng âm trầm nói, “Ca ca chính là chuẩn bị tại sau khi ngươi bị đụng choáng, sẽ hưởng dụng ngươi cái tiểu mỹ nhân câu người này.”

“Phi, hạ lưu! Đáng tiếc âm mưu của ngươi đã bại lộ, vô pháp đạt được, Vân gia ta sẽ không tha cho ngươi!”

“Vô pháp đạt được? Ha ha ha!” Nam tử tóc vàng bỗng nhiên cười quái dị một tiếng, sau đó sắc mị mị mà nhìn chằm chằm vào Vân Tuệ Nhi.

“Bạch Mẫu Đơn tiểu mỹ nhân của ta, ngươi có ngửi được một cỗ vị đạo đặc biệt dễ ngửi hay không?”

“Vị đạo dễ ngửi?” Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi đã sớm ngửi được một cỗ hương khí nồng đậm hết sức dễ ngửi, chỉ là không biết là từ cái gì phát ra mà thôi.

Nhưng lời này từ trong miệng nam hài tóc vàng nói ra, Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi nhất thời biết rõ không ổn!

“Tiên Nữ Thở Dốc?” Vân Tuệ Nhi bỗng nhiên nghĩ đến một cái tên đáng sợ mà xấu hổ mở miệng.

“Không tốt! Nhanh chóng nín hơi!” Vân Tuệ Nhi vội vã hướng phía Lâm Hải rống nói, đồng thời duỗi ra tay nhỏ, một tay che miệng mũi của chính mình, sau đó hai mắt nhìn hằm hằm vào nam hài tóc vàng, tràn ngập hận ý.

“Ha ha ha ha...” Nam hài tóc vàng bỗng nhiên cười to một trận, sau đó sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng dâm tà.

“Không sai, chính là Tiên Nữ Thở Dốc!”

Lời của nam hài tóc vàng vừa ra khỏi miệng, trên mặt Vân Tuệ Nhi nhất thời xuất hiện tuyệt vọng, cùng hoảng sợ cùng cực.

“Nghĩ không ra ngươi vẫn rất có kiến thức a, thế mà nghe nói qua tên của loại Thánh Dược này, có phải đã sớm muốn thử tư vị của nó hay không a?” Nói xong, nam hài tóc vàng một mặt phóng đãng, đưa tay hướng phía cái cằm Vân Tuệ Nhi sờ tới.

“Cút ngay!” Vân Tuệ Nhi vừa vội vừa tức, một cái đá ngang hướng phía nam hài tóc vàng đá tới, tiếc rằng chân giơ đến giữa đường, Vân Tuệ Nhi bỗng nhiên cảm thấy thân thể mềm nhũn, kém chút té ngã trên đất.

“Ừm ~” đột nhiên, một thanh âm thực cốt, từ trong cổ họng Vân Tuệ Nhi kìm lòng không được mà phát ra, để xương cốt của nam hài tóc vàng đối diện cũng xốp giòn.

“Ai u, ngươi cái tiểu yêu tinh, ngươi cái âm thanh hừ hừ này, thật sự là muốn mạng nhỏ của ca ca.”

“Ngươi tên dâm tặc này!” Sắc mặt Vân Tuệ Nhi ửng hồng, cấp tốc thở hào hển, trong thân thể một cỗ cảm giác khô nóng không khỏi lan khắp toàn thân, vô cùng khó chịu, để cho nàng hận không thể lập tức cởi sạch y phục, thỏa thích phóng túng một phen.

Mà Lâm Hải ở một bên cũng không tốt gì, một cỗ dục vọng tối nguyên thủy xúc động, bay thẳng tới não hải Lâm Hải, Lâm Hải kìm lòng không được tiếp cận bộ vị mấu chốt của Vân Tuệ Nhi, hai con mắt cơ hồ toát ra lửa, phí rất nhiều sức lực, mới khống chế lại ý đồ muốn bắt hai tay của Vân Tuệ Nhi.

“Thảo mẹ nó, nguyên lai là xuẩn thuốc!” Lâm Hải lập tức liền hiểu được, trong lòng không khỏi mắng to.

Vội vàng âm thầm vận khởi Đạo Đức Kinh, chân khí cấp tốc vận chuyển, Lâm Hải chuẩn bị đem cỗ rục rịch này, cưỡng ép áp chế xuống, nhưng vừa thử một lần, Lâm Hải nhất thời tuyệt vọng.

Hắn chợt phát hiện, căn bản là không có tác dụng!

Nếu như là độc dược còn tốt, chỉ cần không phải kịch độc, Lâm Hải hoàn toàn có thể dựa vào chân khí thâm hậu của chính mình, đem áp chế, thậm chí bài xuất ra ngoài thân thể.

Nhưng cái xuẩn thuốc này, lại không phải là độc dược, mà chính là một loại vật chất đặc thù kích thích dục vọng nguyên thủy của nhân thể, một khi hút vào, trực tiếp dung nhập vào huyết dịch, căn bản là không có cách giải quyết.

“Em gái ngươi, đem giải dược ra đây!” Hai mắt Lâm Hải đỏ lên, hướng phía nam hài tóc vàng bạo hống một tiếng.

Nam hài tóc vàng nghiêng mắt, khinh thường liếc nhìn Lâm Hải một chút, nhất thời một tiếng cười nhạo.

“Ngươi con mẹ nó tính toán là cái đồ vật gì, cũng là một cái đồ chơi của Bạch Mẫu Đơn mà thôi, đợi lát nữa nhìn lão tử cùng Bạch Mẫu Đơn khoái hoạt đi, khó chịu chết ngươi!”

Chỉ là, lời của gã còn chưa nói hết, Lâm Hải đột nhiên xông lại, hướng phía cái cổ nam tử tóc vàng liền nắm tới.

“Đậu phộng, vậy mà cũng là người luyện võ!” Nam tử tóc vàng giật nảy cả mình, vốn cho rằng Lâm Hải chỉ là bạn trai mà Vân

Tuệ Nhi tìm đến để bồi tiếp đua xe, nghĩ không ra vừa ra tay, thế mà vừa nhanh vừa độc!

Bất quá nam tử tóc vàng cũng vẻn vẹn giật mình mà thôi, hừ lạnh một tiếng, một cái sai bước chuẩn bị tránh ra nhất kích của Lâm Hải.

Nào nghĩ đến, cánh tay Lâm Hải vậy mà như bóng với hình, đi thẳng đến bên cạnh gã, một ta lấy bóp lấy cổ của gã!

“Vương bát đản, nhanh đưa giải dược ra!”

Chương 538: Loại sự tình này còn cần giải dược sao?

Nam tử tóc vàng Bị Lâm Hải một chiêu bóp lấy cổ, nhất thời sắc mặt đỏ lên, hô hấp bắt đầu khó khăn.

“Buông tay, ngươi biết ta là ai không?” Nam tử tóc vàng dùng sức kéo ngón tay Lâm Hải ra, tiếc rằng ngón tay Lâm Hải như là kìm sắt, mặc cho gã dùng lực như thế nào, cũng không làm nên chuyện gì.

“Mẹ nó, lão tử chẳng cần biết ngươi là ai! Còn không cầm giải dược ra, lão tử bóp chết ngươi!” Lâm Hải nói, trên tay lần nữa dùng lực, nam tử tóc vàng lập tức liền lật lên khinh thường.

“Ngươi trước buông tay...” Nam tử tóc vàng rốt cuộc cường ngạnh không nổi, vội vàng lộ ra ánh mắt khẩn cầu.

Lâm Hải lúc này mới hơi thả lỏng tay, nhưng vẫn bóp lấy cổ nam tử tóc vàng không có buông tay.

“Nhanh lên, giải dược ở đâu?” Lâm Hải lo lắng hét lớn, giờ phút này cỗ xúc động trong cơ thể hắn càng ngày càng mãnh liệt, để Lâm Hải cảm thấy hỏa thiêu hỏa liệu khó chịu, tùy thời cũng muốn trút ra ngoài.

Mà Vân Tuệ Nhi làm theo càng thêm không chịu nổi, sắc mặt đã sớm hồng nhuận phơn phớt như nước thủy triều, hơi thở dồn dập, cổ họng thỉnh thoảng phát ra thanh âm mê người, đôi mắt đẹp đã bắt đầu mê ly.

Lâm Hải thật lo lắng, lại tiếp tục trì hoãn, chính mình cùng Vân Tuệ Nhi đoán chừng liền muốn củi khô lửa bốc.

Nam tử tóc vàng bị Lâm Hải bóp mạnh khục hai tiếng, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng.

“Thật sự là Nhật chó, nghìn tính vạn tính, không có tính tới, cái nam sinh không đáng chú ý bên người Bạch Mẫu Đơn này, lại là cái cao thủ võ đạo, vốn cho rằng đêm nay liền có thể chơi cái tiểu yêu tinh câu hồn này, kết quả vô cớ làm lợi cho cái hỗn đản trước mắt này!”

Nam tử tóc vàng tuy không có cam lòng, nhưng địa thế còn mạnh hơn người, bất đắc dĩ cũng chỉ có thể nhận không may.

“Vị bằng hữu này, loại sự tình này còn cần giải dược sao?” Nam tử tóc vàng một mặt phiền muộn nói nói.

“Ngươi có ý tứ gì!” Lâm Hải trừng mắt, coi là nam tử tóc vàng chơi lừa gạt, lập tức lại muốn dùng lực.

“Chờ một chút, chờ một chút!” Nam tử tóc vàng vội vàng ngăn lại, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng, thật con mẹ nó có thể trang, cái này còn phải hỏi sao?

“Bằng hữu, ngươi tùy tiện tìm nữ nhân, là có thể đem thuốc này giải được a a, Bạch Mẫu Đơn cũng giống vậy, tìm cái nam nhân là được.”

“Ách...” Não hải Lâm Hải xông lên một cỗ nhiệt huyết, nam tử tóc vàng nói chưa dứt lời, vừa nhắc đến Vân Tuệ Nhi thì Lâm Hải lập tức đem đầu chuyển hướng sang phía nàng ta, kém chút nhịn không được đem Vân Tuệ Nhi ôm tới.

“Thảo!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, dùng sức nhéo mạnh vào bắp đùi mình.

Lý trí nói cho hắn biết, ngàn vạn không thể làm như thế, sẽ có lỗi với Liễu Hinh Nguyệt, lại có lỗi với Vân Tuệ Nhi.

“Đều do tên vương bát đản trước mắt này!” Lâm Hải hận thấu nam tử tóc vàng, hung hăng cho một quyền phía bụng của gã, đem nam tử tóc vàng đánh một tiếng rú thảm.

“Mẹ nó, đừng nói lời vô dụng, mau đưa lão tử giải dược!”

Nam tử tóc vàng một mặt khổ bức, tâm nói ngươi mẹ nó ngu bức sao, trước mắt liền có cái đại mỹ nữ, ngươi trực tiếp làm chẳng phải là xong việc, muốn cái quỷ giải dược làm gì a!

“Bằng hữu, loại này đồ vật, căn bản không có giải dược a.” Vẻ mặt nam tử tóc vàng đau khổ nói nói, điểm này hắn đến gã cũng không có nói láo, loại thuốc này vốn chính là dùng để thôi tình, có hiệu quả thì trực tiếp làm là được, ngu ngốc mới có thể đi ăn giải dược.

“Em gái ngươi!” Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, cái này phải như thế nào cho được a?

“Nếu như không giải quyết, sẽ có hậu quả gì không!” Lâm Hải đỏ hồng mắt hỏi.

“Sẽ, sẽ chết người.” Nam tử tóc vàng bị ánh mắt phát cuồng này của Lâm Hải nhìn mà khẽ run rẩy, trong lòng không khỏi dâng lên một tia dự cảm không rõ.

“Mẹ nó, để cái đại mỹ nhân Bạch Mẫu Đơn này sang bên không làm, con hàng này không phải là ưa thích nam nhân a?” Nam tử tóc vàng nhất thời cảm thấy cúc hoa xiết chặt.

“Sẽ chết người?” Lâm Hải lần này hoảng, nếu như chỉ là khó chịu, dựa vào định lực, có lẽ còn có thể kiên trì qua, thế nhưng nếu như sẽ chết người, coi như không dễ giải quyết.

“Thật mẹ nó thất đức a, dứt khoát lão tử giết ngươi đi!” Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên lóe ra một tia sát ý.

“Đừng đừng a!” Lần này nhưng làm nam tử tóc vàng dọa sợ.

“Bằng hữu, đây là chuyện tốt a, ngươi có thể, có thể...” Nam tử tóc vàng hướng phía Vân Tuệ Nhi chỉ chỉ, mà Vân Tuệ Nhi giờ phút này đã sớm mất lý trí, một tay trèo lên cổ Lâm Hải.

“Ta dựa vào!” Tâm thần Lâm Hải một trận đong đưa, lúc đầu hắn còn đang cường lực chịu đựng, hiện tại bị thân hình thơm thơm mềm nhũn của Vân Tuệ Nhi dính sát như vậy, cỗ lực lượng chịu đựng ban đầu kém chút phát ra.

“Không được, phải mau chóng rời đi, nghĩ biện pháp giải quyết!” Một điểm lý trí còn sót lại nói cho Lâm Hải, còn tiếp tục như vậy, chẳng mấy chốc sẽ xảy ra chuyện.

“Thuốc này còn có không?” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía nam tử tóc vàng hỏi.

“Có có có!” Nam tử tóc vàng vội vàng gật đầu liên tục, sau đó từ trong túi lại móc ra một bao.

“Ngươi muốn thì cầm lấy đi, quan tâm nàng là cái trinh tiết liệt nữ gì, chỉ cần ngửi được, bảo đảm xin ngươi làm!” Nam tử tóc vàng còn tưởng rằng Lâm Hải cảm thấy hứng thú đối với thuốc này, vội vàng đưa cho Lâm Hải, nịnh nọt nói nói.

Lâm Hải một cái liền đoạt lại, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

“Bằng hữu, thuốc cũng cho ngươi, ngươi mau thả ta, tìm địa phương trước tiên đem sự tình giải quyết đi.” Nam tử tóc vàng nhìn Vân Tuệ Nhi một mặt mê ly vũ mị, ôm ở trên cổ Lâm Hải một chút, trông mà thèm hung hăng nuốt nước bọt.

“Ngươi, tới!” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía bạn gái sau lưng nam tử tóc vàng nhất chỉ.

Nữ hài kia ăn mặc hở hang, nghe vậy liền nhảy tới, vội vàng gấp gáp tiến lên.

“Ngươi coi trọng nàng ta?” Nam tử tóc vàng sững sờ, sau đó hai mắt tỏa sáng.

“Nàng có mấy cái tay tuyệt chiêu, rất thư phục, bằng hữu ưa thích dùng nàng ta làm giải dược lời nói, cứ việc dùng, tùy tiện làm!”

Nói xong, nam tử tóc vàng lại liếc mắt nhìn Vân Tuệ Nhi một cái, trong lòng mừng thầm một trận.

“Còn Bạch Mẫu Đơn, nếu như bằng hữu đã làm ngán, không bằng giao cho ta đến làm giải dược giúp nàng, ngươi nhìn...”

“Nghĩ mẹ nó cái gì?” Lâm Hải quát một tiếng, trực tiếp tát qua một tay, nam tử tóc vàng vội vàng im miệng.

“Ngươi có biết lái xe hay không?” Lâm Hải cố nén dày vò trong lòng, vội vàng hỏi.

“Biết.” Nữ hài yếu ớt gật gật đầu.

“Vậy thì tốt, ngươi lái xe, mang bọn ta nhanh chóng về trong thành phố, nhanh!” Lâm Hải nói, đem nam tử tóc vàng kéo tới tay lái phụ trên xe Vân Tuệ Nhi, sau đó mình ôm lấy Vân Tuệ Nhi ngồi vào ghế sau.

Mà nữ hài vội vàng ngồi lên vị trí lái, nổ máy xe.

“Ngươi đã làm gì ta?” Nam tử tóc vàng ngồi ở vị trí kế bên vị trí tài xế, một mặt hoảng sợ rống nói, gã chợt phát hiện, chính mình vậy mà không động đậy được.

“Không muốn chết liền im miệng!” Lâm Hải tức giận quát một tiếng, sau đó phân phó nữ hài lái xe.

Nữ hài không dám chống lại, vội vàng đạp chân ga, xe bay đi.

“Lâm Hải ca ca, ta chịu không nổi.” Bên trên ghế sau, cả thân thể của Vân Tuệ Nhi, cũng dán tại trên thân Lâm Hải, hai cái cánh tay ngọc trơn mềm ôm lấy cổ Lâm Hải, môi anh đào gợi cảm không ngừng hướng trên mặt trên cổ Lâm Hải dựa sát vào.

Hai cánh tay Lâm Hải nắm chắc bắp đùi mình, mới miễn cưỡng nhịn xuống xúc động đem Vân Tuệ Nhi lập tức tử hình.

“Tuệ Nhi, chịu đựng, trở lại trong thành phố, sẽ có biện pháp.” Lâm Hải gian nan nói nói.

“Ta đợi không được, ta thật là khó chịu, thật muốn!”

“Lâm Hải ca ca, ngươi nhanh làm ta đi, ta sẽ không trách ngươi!” Biểu lộ của Vân Tuệ Nhi thống khổ, không ngừng ở bên tai trên mặt trên cổ Lâm Hải thổi ra nhiệt khí, giữ chặt tay Lâm Hải liền hướng trên thân thể có lồi có lõm của chính mình thả vào.

Lâm Hải dưới cực lớn quyết tâm, mới không có nghe theo Vân Tuệ Nhi, đưa tay rút về, lý trí còn sót lại của hắn nói cho hắn biết, chỉ cần mình vừa đụng chạm vào Vân Tuệ Nhi, ngay lập tức sẽ bốc cháy lên, cũng không còn cách nào khống chế.

“Lâm Hải ca ca, ta van cầu ngươi, ta van cầu ngươi, Tuệ Nhi muốn chết.”

Lâm Hải cắn răng, đem con mắt bế đến sít sao, loại thống khổ này, quả thực như là con kiến toàn tâm.

“Con mẹ nó a, lái nhanh một chút! Càng nhanh càng tốt!” Lâm Hải nhịn không được hướng phía nữ hài lái xe rống to.

Nữ hài bị dọa đến khẽ run rẩy, vội vàng lần nữa đạp xuống chân ga, tốc độ xe lập tức liền đề lên, trong chớp mắt biến mất ở trong màn đêm.

Chương 539: Muốn cùng nhau tắm sao?

Cô gái mà nam hài tóc vàng mang theo này, không hổ là thường xuyên đi theo đua xe, tốc độ lái xe cũng là cực nhanh, rất nhanh liền hơn một trăm tám mươi bước, bất quá cũng không dám tiếp tục tăng tốc nữa.

Mà Lâm Hải ngồi sau, giờ cũng đang đứng ở trong vô tận tra tấn.

Vân Tuệ Nhi tựa như con bạch tuộc, thân thể nóng rực mềm nhũn, toàn bộ cuộn tại trên thân Lâm Hải, trong miệng lẩm bẩm, hai cái tay nhỏ không ngừng lục lọi trên thân Lâm Hải.

“Ca ca, muốn ta, cầu ngươi.” Vân Tuệ Nhi không ngừng cầm cái miệng nhỏ nhắn hôn hít trên mặt Lâm Hải, ánh mắt đã sớm mê ly, thân thể uyển chuyển không ngừng vặn vẹo, kích thích Lâm Hải như muốn bạo liệt.

Lâm Hải dù sao cũng là người trẻ tuổi huyết khí phương cương, tại phía dưới dược vật kích thích, cộng thêm loại mỹ nữ tuyệt sắc như Vân Tuệ Nhi này, thân thể nóng bỏng cùng da thịt đụng vào nhau, dục hỏa trong lòng rốt cục thiêu vựng, một tay ôm lấy Vân Tuệ Nhi vào trong lòng.

“A ~” Vân Tuệ Nhi rên khẽ một tiếng, đột nhiên thiêu đốt toàn bộ hỏa diễm trong lòng Lâm Hải, một tia thanh minh được bảo vệ chặt trong đầu Lâm Hải, rốt cục đánh mất, hai người triệt để chìm sâu vào ở trong dục vọng.

Nam tử tóc vàng cùng nữ hài lái xe ở phía trước, nghe tiếng thở dốc càng ngày càng to khoẻ từ phía sau lưng truyền đến, thân thể cũng là khô nóng khó nhịn một trận, nhất là nam tử tóc vàng, bởi vì nguyên nhân công pháp tu luyện, không nhìn được nhất là loại chuyện này, nhất thời thân thể khó chịu như là sắp no bạo.

“Mẹ nhà nó, thanh âm của cái Bạch Mẫu Đơn này thật mất hồn, chỉ là nghe một chút cũng làm người ta chịu không nổi, nếu là đao thật kiếm thật đến một phát, sẽ có bao nhiêu thoải mái a, thật sự là Nhật chó, tiện nghi cái hỗn đản này!” Trong lòng nam tử tóc vàng này quả thực trông mà thèm chết.

“Chủ nhân, tỉnh lại!” Ngay tại thời điểm Lâm Hải cơ hồ hóa thân thành dã thú, muốn xé rách y phục củaVân Tuệ Nhi, thì Tiên Nhi đột nhiên xuất hiện tại bên trong ý thức của Lâm Hải, lớn tiếng quát nói.

Thân thể Lâm Hải run lên bần bật, giống như bị cảnh tỉnh, ánh mắt mê ly trong nháy mắt khôi phục một tia thanh minh, lúc này mới chú ý tới, mình đã đem Vân Tuệ Nhi ép dưới thân thể, hai tay đều đã để vào ở trong y phục của nàng.

“Đậu phộng!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, vội vàng đưa tay rút về đến, cắn răng khống chế cỗ sóng nhiệt cơ hồ muốn nổ tung trong cơ thể này.

“Ca ca, mau tới a.” Lâm Hải tách ra, khiến Vân Tuệ Nhi nhất thời đột nhiên trống rỗng, lập tức lại quấn lên tới.

Lâm Hải vội vàng nắm được hai tay nàng ta, đưa Vân Tuệ Nhi khống chế lại, nếu như lại để cho nàng ta bò lên, chính mình có khả năng rất lớn sẽ còn luân hãm.

“Còn bao xa thì đến khu vực thành thị!” Lâm Hải lo lắng hướng phía nữ hài lái xe rống nói.

“Ước chừng năm phút đồng hồ liền đến!” Nữ hài vội vàng đáp nói.

“Nhanh hơn chút nữa! Đến nơi thì nhanh chóng tìm khách sạn!” Lâm Hải nói xong, gắt gao đóng chặt con mắt, hắn sợ nhìn đến bộ dáng hiện tại của Vân Tuệ Nhi, thì lần nữa sẽ nhịn không được.

Ngắn ngủi vài phút, Lâm Hải có cảm giác như vượt qua mấy vạn năm dài dằng dặc, mà trên mặt Vân Tuệ Nhi giờ phút này vừa đỏ lại nóng, dán tại ngực Lâm Hải, bắt đầu trở nên bực bội bất an.

Lâm Hải biết rõ, đây là dược hiệu đã đến cực hạn, nếu thật sự không kịp thời phát tiết ra ngoài, chỉ sợ thân thể Vân Tuệ Nhi sẽ nhận thương tổn cực lớn, thậm chí bởi vậy mà mất mạng.

“Vương bát đản đáng giận, sau đó nhìn ca ca làm sao thu thập ngươi!” Lâm Hải quả thực đem nam tử tóc vàng hận chết, vậy mà áp dụng thủ đoạn hạ lưu như thế, đối phó với một cô gái, nếu như không phải mình ở đây, một cái nữ hài tử thanh thuần đáng yêu như Vân Tuệ Nhi, liền triệt để bị hủy.

“C-K-Í-T..T...T!” Một âm thanh phanh gấp chói tai, xe rốt cục đứng ở cửa một khách sạn, Lâm Hải ôm lấy Vân Tuệ Nhi liền vọt vào.

“Ngươi cùng theo vào!” Lâm Hải cũng không quay đầu lại hướng phía nữ hài lái xe phân phó một câu, nữ hài không dám đáp không, bước nhanh đi theo sau lưng Lâm Hải.

“Mở một cái phòng, nhanh lên!” Lâm Hải hướng phía nữ hài theo sát phía sau rống nói.

Nữ hài đáp lại một tiếng, vội vàng chạy tới quầy phục vụ thuê phòng, là nhân viên khách sạn nhất thời hiếu kỳ một trận.

Đêm hôm khuya khoắt đi mở phòng, nhân viên khách sạn đã thấy nhiều, nhưng là một nam hai nữ vẫn là lần đầu nhìn thấy, không khỏi đối với Lâm Hải nhìn nhiều hai mắt.

"Cũng không có gì đặc biệt a, không giống như là có nhiều tiền, dáng dấp cũng không phải rất đẹp trai, vậy mà có thể một lần song phi hai cái mỹ nữ, chẳng lẽ là năng lực phương diện kia tương đối mạnh? Nhìn nữ hài kia bị hắn ôm kia, đều nhanh không khống chế nổi."

Nữ nhân viên công tác quầy phục vụ suy nghĩ lung tung, một trận hơn nửa đêm ba người nam nữ đi mở phòng, còn là mở một gian phòng, cũng không thể là đến Đấu địa chủ a? Nàng ta trăm phần trăm khẳng định, ba người Lâm Hải tuyệt đối là đến làm một ít sự tình không thích hợp với thiếu nhi.

"Quá loạn!" Nữ công tác nhân viên tựa hồ có chút không thừa nhận ba người chiến đấu, tình cảm có chút phức tạp lắc đầu, đem thẻ phòng giao cho nữ hài.

Mở xong phòng, Lâm Hải cơ hồ là xông qua, vừa tiến vào gian phòng, liền nhanh chóng đem Vân Tuệ Nhi toàn thân đã nóng hổi đặt lên giường.

"Ngươi, nhanh mang nàng ta đi tắm nước lạnh, thanh tỉnh một chút!" Lâm Hải dùng sức đẩy tay chân quấn ở trên người hắn của Vân Tuệ Nhi ra, vội vã phân phó cho nữ hài.

"Há, tốt!" Nữ hài hoảng hốt lao qua, liền đem quần áo trên người Vân Tuệ Nhi cởi ra, nửa người trên chỉ còn lại có một kiện áo lót màu đen kích thước rõ ràng có chút nhỏ.

"Mẹ nó!" Một cỗ máu nóng xông lên đầu Lâm Hải, kích thích giác quan cực độ, để hắn kém chút nhịn không được nhào tới.

Vội vàng xoay người đầu, Lâm Hải ngồi xếp bằng dưới đất, hít sâu một hơi, yên lặng vận hành Đạo Đức Kinh, tuy không thể bài trừ dược hiệu bên trong cơ thể, nhưng ít ra có thể bảo trì một tia thanh minh cho chính mình.

Sau lưng truyền đến âm thanh thoát y sột sột soạt soạt, mãnh liệt kích thích ý chí gần như sụp đổ của Lâm Hải, thật vất vả thanh âm mới đình chỉ, Lâm Hải cuối cùng thở dài ra một hơi, biết là đã thoát xong.

“Muốn quay đầu lại nhìn một chút hay không?” Trong đầu Lâm Hải, bỗng nhiên toát ra một cái ý nghĩ như thế, ý nghĩ này vừa xuất hiện, lập tức vô tận lan tràn, Lâm Hải hao hết khí lực cố nén, lại chết sống cũng không quản được bản thân bị cỗ xúc động ban đầu kia khống chế thân thể.

Vừa quay đầu, hai cỗ thân thể trắng như tuyết, xuất hiện ở trước mắt, đầu Lâm Hải ông một tiếng, hai đường máu mũi theo lỗ mũi liền chảy xuống.

“A!” Nữ hài đỡ lấy Vân Tuệ Nhi, bị Lâm Hải đột nhiên quay đầu dọa đến rít lên một tiếng, sau đó con mắt có chút hoảng hốt nhìn chằm chằm vào biểu lộ như là dã thú của Lâm Hải.

“Muốn, muốn cùng nhau tắm sao?” Nữ hài yếu ớt hỏi.

“Cùng một chỗ cái quỷ a!” Lâm Hải kém chút bị một câu của nữ hài kích thích điên mất, nhanh chóng hướng phía phòng tắm chỉ chỉ, hiện tại bên trong cơ thể hắn đang bị thiêu đốt đến ngay cả lời cũng nói không nên lời.

“A.” Nữ hài hiểu rõ ý tứ của Lâm Hải, đỡ lấy Vân Tuệ Nhi tiến vào phòng tắm.

“Ách!!!” Một mực chờ hai người biến mất trong tầm mắt của mình, sau đó truyền đến tiếng nước ào ào, Lâm Hải mới nhịn không được phát ra một tia gào thét.

“Con mẹ nó, quá thống khổ, nhất định phải nhanh giải quyết, nếu không thật muốn chết!”

Sau mười mấy phút, Lâm Hải gầm nhẹ một tiếng, ngửa mặt hướng lên trời nằm trên mặt đất, cỗ sóng nhiệt cơ hồ đem thể nội của hắn thiêu đốt, rốt cục đã dần dần rút đi.

“Thật đáng sợ!” Trong lòng Lâm Hải vẫn còn sợ hãi một trận, nếu như không phải giữa lúc bị Tiên Nhi thức tỉnh lại, hôm nay coi như phạm phải sai lầm lớn.

Chỉ là phía bên mình không có việc gì, không biết bên Vân Tuệ Nhi kia như thế nào, nữ hài tử mà nói, có thể giải quyết một dạng giống như nam tử hay không a?

Đối với vấn đề này, Lâm Hải thật đúng là không rõ lắm, mang theo một tia hiếu kỳ, Lâm Hải hướng phía phương hướng phòng tắm nhìn lại.

Phía dưới cái xem xét này, con mắt Lâm Hải nhất thời thẳng, chỉ thấy bên trên tấm thuỷ tinh mờ của phòng tắm, hai cái thân ảnh lờ mờ dụ người, giờ phút này đã gắt gao quấn quanh ở cùng một chỗ, giãy dụa kịch liệt.

Chương 540: Ngươi không phải là không được a?

“Ta dựa vào, không thể nào, hai nàng...” Con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền thẳng.

“A, vị ca ca bên ngoài kia, mau tới a, nàng bắt được ta không thả.” Lúc này, trong phòng tắm truyền đến âm thanh la hét của nữ hài.

“Móa, ta ngược lại thật ra là muốn qua đâu!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, mẹ nó nếu là thật có thể xông vào, này vừa mới bản thân phải phí sức phí lực làm gì?

Ngẫm lại, Lâm Hải vẫn là đi qua qua, cách cửa thuỷ tinh mờ, đối với nữ hài mở miệng nói.

“Ngươi cũng nhìn thấy, nàng ta là trúng cái loại thuốc kia, nếu không ngươi giúp đỡ nàng ta đi.” Lâm Hải nói xong, nhất thời làm sao lại cảm thấy khó chịu như thế đâu, cái này mẹ nó là chuyện gì a?

“A? Ngươi không tự mình vào sao? Ngươi không phải...” Nữ hài ở bên trong rõ ràng sững sờ.

“Ta đã không có việc gì, ta xem nàng ta như muội muội, không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.” Lâm Hải hít sâu một hơi, khó khăn nói nói, tuy cỗ sóng nhiệt gian nan trong cơ thể hắn đã biến mất, nhưng tình cảnh này, vẫn là để hắn trong nháy mắt tiến vào trạng thái chiến đấu.

“Dạng này a?” Ngữ khí nữ hài ngạc nhiên một trận, bất quá vẫn gật đầu.

“Vậy được rồi, cũng là không biết là trúng loại thuốc này, ta giúp nàng ta có hữu dụng hay không.”

“Hẳn là có thể, ta vừa rồi chính là...” Lâm Hải nói một nửa, liền nói không được, thật sự là quá xấu hổ đẻ mở miệng.

“Ha ha ha...” Quả nhiên, nữ hài nghe xong lời nói của Lâm Hải liền minh bạch, nhất thời truyền ra một trận cười yêu kiều.

“Soái ca, ngươi thật sự là quá đáng yêu, kỳ thực ngươi không muốn động vào nàng ta, thì ta cũng có thể.”

“Ách...” Lâm Hải quẫn bách một trận, cũng không biết nói tiếp thế nào, nhắm trúng nữ hài lại là một trận cười yêu kiều truyền đến.

“Được, ngươi nhanh giúp nàng ta đi, thêm chốc lát nữa nàng ta đều không được.” Lâm Hải bị nữ hài cười tới ngượng ngùng một trận, vội vàng nói nói.

“Tốt a, ta thử một chút đi.” Nữ hài nói xong, thân ảnh trên cửa thuỷ tinh mờ, lập tức có động tác.

“Đậu đen rau muống!” Lâm Hải nhất thời bị kích thích mạnh, vội vàng xoay người không dám nhìn nữa.

“Uy, ca ca, ngươi đi vào một chút, nàng ta ngất xỉu rồi, ta không nâng nổi.” Không biết qua bao lâu, thanh âm của nữ hài lần nữa truyền đến.

Lâm Hải quay đầu, chỉ thấy trên cửa thuỷ tinh mờ, hai cái thân ảnh ôm nhau cùng một chỗ, đã có một cái mềm nhũn ngã xuống, bị một cái khác phí sức đỡ lên.

“Cái này, ta làm sao đi vào a?” Lâm Hải vô cùng khó xử.

“Ai nha, ngươi vừa rồi không đã nhìn qua sao, trên xe cũng sờ qua, còn có cái gì mà thẹn thùng.” Nữ hài tựa hồ không có gấp gáp trước đó, hướng phía bên ngoài hô nói.

“Ngươi nhanh lên đi, ta không đỡ được.”

“Tốt a!” Lâm Hải cắn răng một cái, việc đã đến nước này cũng không lo được một số tiểu tiết, Lâm Hải đẩy cửa ra, nhất thời hai cái thân thể uyển chuyển xuất hiện ở trước mắt.

“Nhanh ôm nàng ta ra ngoài!” Nữ hài vội vàng nói nói.

Lâm Hải vươn tay, đem Vân Tuệ Nhi ôm, phảng phất như ôm một trái bom, trái tim cơ hồ cũng nhảy lên cổ họng, hai mắt cố nhìn thẳng, cố nén không cúi đầu nhìn vô hạn mị hoặc này.

Đem Vân Tuệ Nhi đặt lên giường, nữ hài cũng lau xong thân thể, đi tới, giúp đỡ Vân Tuệ Nhi mặc quần áo tử tế.

“Soái ca.” Đột nhiên, nữ hài truyền đến một thanh âm kiều mị.

“Ừm?” Lâm Hải vừa nghiêng đầu, nhất thời lại nhanh chóng chuyển qua, “Ngươi làm sao còn không mặc quần áo?”

“Vừa rồi là người ta giúp nàng ta, hiện tại ngươi không giúp người ta một chút sao?” Thanh âm nữ hài kéo dài mềm mại, tràn ngập vô tận dụ hoặc, để thân thể Lâm Hải giống như bị điện giật tê dại một hồi.

“Ngươi lại không có trúng loại thuốc này, nhanh mặc quần áo, còn có việc đây.” Lâm Hải cưỡng ép chống lại dụ hoặc, nói nói.

“Ha ha ha...” Nữ hài lại là yêu kiều cười một trận, “Ngươi không phải là không được a?”

“Ngươi mới không được!” Lâm Hải tức đên một trận phiền muộn, ca ca rất dữ dội có được hay không, không tin hỏi Hinh Nguyệt nhà ta a!

“Đừng nói nhảm, nhanh mặc quần áo!” Lâm Hải không muốn cùng nữ hài lãng phí thời gian, thanh âm lạnh xuống tới.

Nữ hài lúc này mới có chút thất vọng không có mở miệng nữa, ngồi ở trên giường, cầm quần áo mặc vào.

“Được rồi.”

Lâm Hải lúc này mới quay đầu, không để ý tới nữ hài, mà là một tay nắm chặt mạch đập của Vân Tuệ Nhi, thấy mạch đập bình ổn, không có trở ngại, mới thở dài ra một hơi.

“Xem ra là thời gian quá lâu, thân thể không chịu nổi, mới ngất đi.”

Thấy ráng đỏ trên mặt Vân Tuệ Nhi mặt dần dần rút đi, Lâm Hải biết rõ dược hiệu đã qua.

“Xem ra loại dược vật hại người này, cũng không phải là nhất định phải thông qua sự tình giữa nam nữ mới có thể giải quyết.”

Kỳ thực Lâm Hải không biết là, một khi trúng loại thuốc này, thần trí đã sớm mất tích, tự nhiên sẽ tuân theo bản năng của thân thể, lại có mấy cái có ý chí cường hãn giống như hắn, dựa vào chính mình liền có thể thanh trừ dược hiệu?

Lâm Hải tu luyện công pháp Đạo Gia, mặc dù không cách nào bài trừ dược hiệu, nhưng thật sự làm ý chí của Lâm Hải đạt được tăng cường cực lớn, chỉ là chính hắn không biết mà thôi, nếu như đổi lại là một người bình thường, đã sớm mất đi ý thức.

Liền xem như Vân Tuệ Nhi, bởi vì nguyên nhân từ nhỏ tập võ, ý chí so với người bình thường đã mạnh hơn nhiều, nhưng ngay cả như vậy, còn không phải tự mình đánh mất lý trí sao?

Đắp kín mền cho Vân Tuệ Nhi, hiện tại thành cái dạng này cũng không có cách nào đưa nàng ta về nhà, không bằng dứt khoát nghỉ ngơi tại chỗ này đi.

Bất quá Lâm Hải lại không có ý định nghỉ ngơi, hắn còn có một việc chờ đi làm đây.

“Ngươi đi theo ta!” Lâm Hải vẫy tay một cái, mang theo nữ hài đi ra ngoài gian phòng, trở lại trên xe.

“Làm xong nhanh như vậy?” Nam hài tóc vàng xụi lơ tại tay lái phụ, tuy không thể động đậy, nhưng nhìn thấy Lâm Hải nhanh như vậy đã đi ra, trong lòng nhất thời xem thường một trận.

“Thật không dùng được, liền một nửa thời gian của lão tử đều không có!”

“Ồ? Ý là ngươi rất mạnh thôi?” Lâm Hải bỗng nhiên nghiền ngẫm cười một tiếng, nói nói.

“Đó là đương nhiên, không phải cùng ngươi thổi...” Nam tử tóc vàng chậm rãi mà nói, mặt mày nhất thời bắt đầu hớn hở, quả thực đem chính mình nói thành đệ nhất thiên cổ thương.

Lâm Hải nhìn bộ dáng nước miếng văng tung tóe của gã, trên mặt hốt nhiên nhưng nổi lên một tia cười lạnh, sau đó một bàn tay quất lên trên mặt gã.

“Ngươi tựa hồ quên tình cảnh của ngươi a?” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

Nam tử tóc vàng lúc này mới phản ứng được, nhưng rất nhanh con mắt liền trở nên hung ác âm hiểm.

“Ta khuyên ngươi tốt nhất hiện tại liền thả ta, nếu không hậu quả không phải ngươi tiếp nhận nổi đâu.”

“Tiếp nhận hậu quả bà nội ngươi!” Lâm Hải lại là đi lên một cái tát tai, con mẹ nó cũng thành tù nhân của chính mình, còn dám đắc ý như thế, không phải thiếu ăn đòn thì là cái gì?

“Ngươi không phải ở phương diện kia rất ngưu bức sao? Được!” Lâm Hải gật gật đầu, “Ca ca đang rất muốn kiến thức kiến thức!”

“Làm sao kiến thức?” Nam tử tóc vàng sững sờ, Chẳng lẽ Lâm Hải muốn đi tìm nữ nhân cho chính mình? Hắn có thể có cái hảo tâm này sao?

Lâm Hải không để ý tới gã, mà chính là đem đầu chuyển hướng sang cô gái bên cạnh.

“Quanh đây có chỗ nuôi gia súc nào không? Heo a dê a, đều được!”

Nữ hài không hiểu ý tứ của Lâm Hải, bĩu môi nghĩ một lát, sau đó đánh một cái búng tay.

“Phía ngoại ô Đông Giao, giống như có cái trại nuôi heo!”

“Tốt, lái xe, qua chỗ đó!” Lâm Hải phân phó nói.

“A.” Nữ hài gật gật đầu, lái xe thẳng đến trại nuôi heo.

“Uy, qua trại nuôi heo làm gì?” Nam tử tóc vàng ngồi ở tay lái phụ chẳng biết tại sao, trong lòng dâng lên một tia dự cảm không ổn, mang theo một tia gấp gáp hỏi.

“Đến ngươi liền biết rõ.” Lâm Hải nhàn nhạt trả lời một câu.

“Ta cảnh cáo ngươi a, ta là một trong thập đại võ đạo thế gia của Tây Kinh, công tử Kiều gia, thực lực của Kiều gia chúng ta cường đại, không phải ngươi có thể tưởng tượng ra được, ngươi nếu là dám làm những gì đối với ta, Kiều gia sẽ không tha cho ngươi!”

Bất an trong lòng nam tử tóc vàng càng ngày càng mãnh liệt, sau cùng thậm chí đem gia tộc mình dời ra ngoài, hy vọng có thể chấn nhiếp Lâm Hải.

Đáng tiếc, Lâm Hải ngồi ở hàng sau, nhắm mắt lại không nói lời nào, căn bản không để ý tới gã.

Rất nhanh, liền đến một nhà xưởng rộng lớn ở ngoại ô, từ cách xa xưa liền bay tới một cỗ mùi thối khó ngửi.

Lâm Hải xuống xe, kéo nam tử tóc vàng liền hướng bên trong đi tới.

“Uy, ngươi muốn làm gì!” Nam tử tóc vàng bị dọa sợ, không biết Lâm Hải mang mình tới chỗ này là muốn làm gì.

“Lời nói thật nhiều!” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía chỗ cổ nam tử tóc vàng đâm một cái, nam tử tóc vàng nhất thời nói không ra lời, chỉ là biểu hiện trên mặt càng thêm hoảng sợ.

Trại nuôi heo giờ phút này đã đóng cửa, bất quá cái này không làm khó được Lâm Hải, hắn tung người một cái, mang theo nam tử tóc vàng liền nhảy vào, đi vào trước một cái túp lều có chừng mười mấy miệng heo, sau đó Lâm Hải liền móc ra Tiên Nữ Thở Dốc.

Nam tử tóc vàng sững sờ, nhưng rất nhanh liền hiểu được Lâm Hải muốn làm gì, nhất thời bị dọa đến quá sợ hãi!

Chương 541: Ngươi muốn sờ, liền sờ đi

Nam tử tóc vàng nhìn em Lâm Hải, lại nhìn mười mấy đầu heo cái ở trong túp lều kia, bị dọa đến thất kinh, coi như có ngốc thì gã cũng biết Lâm Hải muốn làm gì.

“Thật mẹ nó âm hiểm a!” Nam tử tóc vàng cuống quít âm thầm kêu khổ, tiếc rằng hiện tại gã động cũng không động được, lời nói cũng nói không nên lời, gấp đến mồ hôi lạnh ứa ra.

Nếu quả thật giống như gã nghĩ, hậu quả kia coi như quá bi thảm, nam tử tóc vàng dùng sức lắc đầu, hướng phía Lâm Hải lộ ra ánh mắt khẩn cầu.

Đáng tiếc, Lâm Hải đến lúc này, lại làm sao có thể tha thứ cho gã, một tiểu cô nương tốt như Vân Tuệ Nhi, kém chút nữa liền hủy tại trong tay cái hỗn đản này, hơn nữa trước Vân Tuệ Nhi, ai biết đã có bao nhiêu thiếu nữ hoa quý, bị gã lấy thủ đoạn đồng dạng tàn phá.

“Tự gây nghiệt, không thể sống! Hảo hảo hưởng thụ đi, ta tin tưởng, ngươi nhất định sẽ lên trời!” Lâm Hải lạnh lùng nói xong, đem nguyên một bao Tiên Nữ Thở Dốc, trực tiếp đổ vào trên mặt nam tử tóc vàng.

Nam tử tóc vàng thấy sự tình mà mình lo lắng, rốt cục đã trở thành hiện thực, nhất thời tuyệt vọng một trận, hai cái con mắt kinh hoảng, bốn phía tìm lối thoát, gã cũng không muốn cùng mười mấy đầu heo phát sinh cái cố sự gì, như thế còn không bằng chết đi cho sảng khoái.

“Đi vào đi!” Lâm Hải che miệng mũi của chính mình, đem nam tử tóc vàng đã tiến vào trạng thái giải khai huyệt đạo, trực tiếp ném bỏ vào chuồng heo.

“Rống!” Nam tử tóc vàng bị đại lượng dược vật, kích thích đến lập tức mất lý trí, lâm vào điên cuồng, nhìn mười mấy đầu heo trước mặt, liền giống như mười cái Tiên Nữ hạ phàm, chảy nước bọt liền nhào tới...

“Ai u ta qua, con mẹ nó a quá buồn nôn.” Tràng cảnh khó coi trước mắt, để Lâm Hải nhịn không được đánh cái rùng mình.

“Đêm dài đằng đẵng, có là thời gian, ngài từ từ mà làm, đừng đau eo a.” Lâm Hải một mặt vô tội nhún nhún vai, tại bên trong tiếng hét thảm của đám heo mẹ, tung người nhảy ra ngoài.

“Kiều thiếu đâu?” Sau khi Lâm Hải ra ngoài, nữ hài lái xe thấy nam tử tóc vàng không có cùng theo đi ra một lúc, có chút hiếu kỳ hỏi.

“Nơi này có đồ vật khiến gã lưu luyến, gã tạm thời bỏ không được rời đi.” Lâm Hải vừa nói, vừa ngồi lên xe, “Trở về đi.”

“A.” Nữ hài cũng không dám hỏi nhiều, lái xe trở về khách sạn.

Vừa vào phòng, thấy Vân Tuệ Nhi vẫn còn đang ngủ say, Lâm Hải thở dài, hơn nửa đêm cũng không có khả năng đưa nàng ta về nhà, xem ra chỉ có thể ở chỗ này một đêm thôi.

Lâm Hải đem Vân Tuệ Nhi chuyển chuyển sang bên cạnh, rồi nằm xuống sát bên nàng ta.

“Lùi vào trong một chút đi.” Nào nghĩ đến, Lâm Hải vừa nằm xuống, nữ hài lái xe kia cũng nằm xuống, tựa ở trong lòng Lâm Hải, cùng Lâm Hải mặt đối mặt, cơ hồ cũng dính vào cùng nhau.

“Uy, chỗ này không có chuyện của ngươi nữa, ngươi về nhà đi.” Lâm Hải không được tự nhiên một trận.

Mắt to của nữ hài vụt sáng, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải nhìn lại nhìn, lại một điểm ý tứ rời đi đều không có.

“Ta gọi Chung Na, ngươi gọi ta Na Na là được.” Chung Na nói, một tay bắt lấy phía dưới của Lâm Hải.

“Đậu phộng!” Lâm Hải vội vàng không kịp chuẩn bị, vội vàng rút lại, mẹ nó, bảo bối của ca ca, trừ Hinh Nguyệt còn không có bị nữ hài khác xâm phạm qua đây.

“Ngươi làm gì, chỗ này không có chuyện của ngươi nữa, đi nhanh một chút đi.” Lâm Hải rất mất tự nhiên động động, hướng phía Chung Na xua đuổi nói.

“Khanh khách...” Chung Na yêu kiều cười một trận, hướng phía Lâm Hải ném cái mị nhãn.

“Ngươi thật đáng yêu a, muội muội cho ngươi chơi miễn phí, ngươi không chơi a?” Chung Na duỗi ra tay nhỏ, hướng phía trên mặt Lâm Hải sờ một cái, dụ hoặc nói nói.

“Em gái ngươi!” Thân thể Lâm Hải nhất thời bốc cháy lên, dâng lên một cỗ xúc động đem Chung Na ép dưới thân thể, hung hăng nhu lận, bất quá cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

“Ngươi tìm nhầm người, ta cùng con chó lông vàng kia không phải là một loại người, ngươi đi nhanh một chút đi.” Lâm Hải nhẹ nhàng đem Chung Na hướng phía bên ngoài đẩy đẩy, cau mày nói nói.

“Ngươi thật không chơi?” Chung Na cười híp mắt, đem y phục của chính mình kéo xuống phía dưới một chút, lộ ra một đoạn bả vai trắng nõn.

“Thời cơ chỉ có một lần nha.” Thanh âm của Chung Na vừa ngứa vừa mềm, tràn ngập vô tận mị hoặc, để trong lòng Lâm Hải rục rịch.

“Nếu ngươi không đi, ta sẽ đem ngươi ném ra a, xéo đi!” Lâm Hải bỗng nhiên tức giận, mẹ nó a, chính mình làm sao nói cũng là nam nhân bình thường có được hay không, nếu như lại mặc nàng ta câu dẫn một hồi, nói không chừng thật sự phạm tội.

Nữ hài sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, chậm rãi ngồi dậy, trên mặt hốt nhiên hiện lên vẻ cô đơn.

“Ngươi là người tốt.” Thanh âm của nữ hài, không còn có mị hoặc trước đó, ngược lại thêm ra một tia thương cảm cùng tự giễu.

“Nếu như có thể nhận biết ngươi sớm một chút, ta nhất định sẽ truy cầu ngươi, đáng tiếc hiện tại, ta đã là tàn hoa bại liễu.”

Lâm Hải nghe Chung Na như là tại chỗ này nói thầm một mình, tâm lý choáng váng một trận.

“Cái gì loạn thất bát tao, truy cầu ta làm gì, cùng ngươi lại không quen biết.” Lâm Hải cảm thấy cái Chung Na này có phải là chịu cái kích thích gì hay không.

Chung Na chậm rãi đứng dậy, cười khổ một tiếng, hướng phía ngoài phòng đi ra.

“Ngươi sẽ đến tìm ta.” Trong nháy mắt đi ra ngoài, thanh âm của Chung Na bay tới lần nữa, chỉ là có chút mạc danh kỳ diệu.

Lâm Hải im lặng lắc đầu, ca ca không có chuyện thì tìm ngươi làm gì?

Sau khi Chung Na rời đi, Lâm Hải lật người lại, nhìn Vân Tuệ Nhi ngủ say bên người, khuôn mặt xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, quần áo bó sát bọc vào người, dáng người uyển chuyển có lồi có lõm, để Lâm Hải nhịn không được tâm động một trận.

Trừ Liễu Hinh Nguyệt, đây là lần thứ nhất Lâm Hải nghiêm túc cẩn thận quan sát một cô gái như vậy, hơn nữa còn là một nữ hài xinh đẹp, trước đó cùng mình kém chút liền phát sinh cố sự như vậy.

Nghe âm thanh hơi thở ngủ say của Vân Tuệ Nhi, tâm Lâm Hải phanh phanh nhảy lên, mặc cho ai nhìn thấy một cái mỹ nữ thế này, nằm yên tĩnh tại bên cạnh mình, không có chút ý nghĩ nào thì căn bản là không thể nào.

“Tiên nữ trên trời, cũng không gì hơn cái này đi.” Lâm Hải kìm lòng không được, vươn tay ra, vuốt ve khuôn mặt thủy nộn bóng loáng của Vân Tuệ Nhi, thì thào nói.

Mà đúng lúc này, đầu Vân Tuệ Nhi bỗng nhiên nhất động, đem Lâm Hải dọa đến sưu cái liền đem tay thu hồi lại.

“Ngươi muốn sờ, liền sờ đi.” Hai mắt Vân Tuệ Nhi vẫn đóng chặt lại, khuôn mặt bỗng nhiên trở nên hồng hồng, thấp giọng ngượng ngùng nói.

“Mẹ nó!” Lâm Hải hận không thể tát cái miệng của chính mình, mẹ nó làm sao lại không thể quản tay của mình đâu, hiện đang bị người bắt tại trận, thật mẹ nó xấu hổ a.

“Ngươi, ngươi tỉnh?” Lâm Hải lắp bắp cố nặn ra vẻ tươi cười, nói nói.

“Ừm.” Vân Tuệ Nhi thấp giọng đáp lại, lại gấp gáp đến toàn thân căng cứng, căn bản không dám mở to mắt.

“A.” Lâm Hải há há miệng, lại không biết nên nói cái gì cho phải, bầu không khí nhất thời trở nên lúng túng.

“Ngươi, ngươi chừng nào thì tỉnh?” Khí tức mập mờ càng ngày càng đậm, Lâm Hải thực sự có chút thích ứng không, liền hỏi một câu ngớ ngẩn.

“Cũng là thời điểm ngươi vừa mới sờ ta.” Vân Tuệ Nhi vẫn nhắm chặt hai mắt, một mặt ngượng ngùng đáp lại.

“Ta, ta không phải cố ý, ta chính là nhìn bộ dáng ngươi ngủ say, thật mê người.” Lâm Hải cảm giác mình chưa từng có gấp gáp qua như thế.

“Ta không có trách ngươi, ta cả người cũng cho ngươi, sẽ còn không cho ngươi sờ sao?” Vân Tuệ Nhi tuy nhắm mắt lại, nhưng lại lộ ra một nụ cười ngượng ngùng.

“Há, a?” Lâm Hải chất phác gật gật đầu, sau đó đột nhiên giật mình, cảm thấy lời này của Vân Tuệ Nhi không thích hợp a.

“Cái gì gọi là cả người cũng cho ta?” Lâm Hải một chút mộng.

“Thao, tiểu nha đầu này đoán chừng là hiểu lầm.”

“Tuệ Nhi, không phải như ngươi nghĩ...” Lâm Hải vội vàng giải thích, thế nhưng không đợi hắn nói xong, câu nói tiếp theo của Vân Tuệ Nhi, trực tiếp để Lâm Hải ngốc tại chỗ này.

“Người ta lại là lần đầu tiên, ngươi phải phụ trách người ta nha.”

Lâm Hải chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, trong nháy mắt mộng bức.

Chương 542: Biến thái đệ nhất cuồng của Thiên Đình

Trong lòng Lâm Hải lập tức biết rõ, cái này là hiểu lầm lớn.

Thời điểm Vân Tuệ Nhi trở lại khách sạn, đã sớm mất đi thần trí, căn bản không biết sự tình phía sau, nhất định là cho là mình cùng nàng ta phát sinh quan hệ, mới giải được Tiên Nữ Thở Dốc.

“Tuệ Nhi, sự tình không phải như ngươi nghĩ, là...” Lâm Hải nói một nửa, nhưng lại ngừng, tâm lý vô cùng khó xử.

“Mẹ nó, cái này muốn làm sao nói ra miệng a?” Lâm Hải rất xoắn xuýt, cũng không thể nói tìm một cô gái khác, giúp đỡ nàng ta giải quyết đi, cũng quá khó mà mở miệng.

“Ngươi cái gì cũng không cần nói.” Vân Tuệ Nhi bỗng nhiên đem con mắt mở ra, nhu tình vạn chúng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, biểu lộ nhìn chính mình giống như đúc lúc Liễu Hinh Nguyệt nhìn mình sau khi trải qua chuyện đó.

Trong lòng Lâm Hải lộp bộp một tiếng, nói thầm một tiếng hỏng, cái tiểu nha đầu này không phải là yêu chính mình a?

“Tình huống lúc ấy, ta phi thường minh bạch, cho nên ta sẽ không trách ngươi, nếu sự tình đã phát sinh, Tuệ Nhi chỉ hy vọng, ca ca có thể đối tốt với Tuệ Nhi, đừng có cô phụ Tuệ Nhi.” Vân Tuệ Nhi nói, bỗng nhiên xoay người tiến vào trong lòng Lâm Hải.

“Tuệ Nhi, sự thật không phải vậy...”

“Đừng nói, Tuệ Nhi cảm giác thân thể thật mệt, muốn tiếp tục ngủ.” Vân Tuệ Nhi nói xong, duỗi cánh tay ôm lấy Lâm Hải, lại chui chui vào trong lòng Lâm Hải, rất nhanh lại tiến vào mộng đẹp.

Cảm thụ được ôn hương nhuyễn ngọc ở trong ngực, Lâm Hải giờ phút này lại không có một chút ý nghĩ xấu, hắn giờ phút này chỉ cảm thấy trở nên đau đầu.

Mặc dù là Vân Tuệ Nhi hiểu lầm, nhưng khó liền khó tại loại sự tình này làm sao mà đi giải thích a?

Huống chi, coi như thật nói rõ ràng, loại chuyện này cũng cảm thấy khó xử quá mức, về sau chính mình cùng Vân Tuệ Nhi còn gặp mặt thế nào, vậy còn không xấu hổ đến chết sao?

Thế nhưng nếu như không nói, nhìn tình huống hiện tại của Vân Tuệ Nhi, tuyệt đối là cho là mình cùng nàng ta đã có tiếp xúc da thịt, hiện tại bản thân Vân Tuệ Nhi cũng tự cho mình là nữ nhân của chính mình.

“Thao, nếu biết thế vừa rồi liền không cho cái Chung Na kia đi, để cho nàng ta qua nói cùng Tuệ Nhi, giữa nữ hài cùng nữ hài, liền sẽ không khó mở miệng giống như mình bây giờ.”

“A?” Nghĩ đến cái này, Lâm Hải bỗng nhiên sững sờ, nhớ lại câu nói trước khi Chung Na kia đi đã nói, nói mình sẽ đi tìm nàng ta.

“Chẳng lẽ Chung Na đã sớm ngờ tới, Vân Tuệ Nhi tỉnh lại sẽ hiểu lầm, cần nàng ta giúp đỡ làm sáng tỏ?” Lâm Hải càng nghĩ càng thấy có khả năng này, cái này cũng có thể thật đúng là trở thành biện pháp duy nhất.

Dù sao mình một người nam nhân, qua nói cùng Vân Tuệ Nhi, có cô gái giúp ngươi làm cái kia, coi như không đem Vân Tuệ Nhi ngượng chết, thì cũng phải đem chính mình xấu hổ chết.

“Nhưng phải đi chỗ nào tìm Chung Na a, nàng ta lại không nói thì sao?” Lâm Hải trở nên đau đầu, hiện tại chỉ có thể chờ đợi Vân Tuệ Nhi tỉnh, hỏi nàng ta một chút có biết Chung Na hay không, có lẽ thường xuyên cùng một chỗ để đua xe, giữa các nàng cũng có quen biết nhau

“Xem ra chỉ có thể như thế.” Lâm Hải thở dài, cảm thấy mình lại rước lấy đại phiền toái.

Nhìn Vân Tuệ Nhi như là con cừu nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn ở trong lòng mình, Lâm Hải cười khổ một tiếng, ôm một cái đại mỹ nhân mặc cho mình khai thác như thế, chính mình sao có thể ngủ được a?

Lấy điện thoại cầm tay ra, Lâm Hải quyết định đêm này, vẫn là vượt qua ở trong game đi.

Trước khi chơi trò chơi, Lâm Hải theo thói quen mở Weachat ra, nhìn tin tức chưa đọc.

“U, quầy giao dịch Thiên Đình đều đã nhiều cái tin tức chưa đọc như vậy.” Lâm Hải lần đầu tiên liền chú ý tới, quầy giao dịch Thiên Đình kia đã hồng hồng 99＋.

“Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, nhìn xem đám thần tiên đậu bỉ kia gần nhất đang nói những chuyện gì.” Mở ra Quầy giao dịch Thiên Đình, phát hiện bên trong thật rất náo nhiệt.

Ngộ Không: @ Nam Cực Tiên Ông, Hội Bàn Đào năm nay, có bản lĩnh liền đừng mời lão Tôn ta, lão Tôn ta lại đi quấy cái long trời lỡ đất!

Trư Bát Giới: @ Ngộ Không, dẹp đi đi, Hầu Ca, đừng thổi ngưu bức! Năm trăm năm ở tù ngươi vẫn chưa ngồi đủ a? (phía sau là một cái biểu lộ khinh thường)

Ngộ Không: @ Trư Bát Giới, ngươi cái ngốc tử này, muốn ăn đòn sao!

Nhị Lang Thần: @ Ngộ Không, ta cũng không tin, ngươi nếu là còn dám náo, anh em vẫn như lần trước, đánh ngươi nha!

Hao Thiên Khuyển: Uông uông uông!

Nhị Lang Thần: @ Ngộ Không, cẩu cẩu nhà ta nói, ngươi nếu là còn dám chơi đùa lung tung, nó sẽ cắn ngươi, liền hỏi ngươi có sợ hay không!

Ngộ Không: @ Nhị Lang Thần, lão Tôn ta bên trên không sợ Ngọc Đế, dưới không sợ Diêm Vương, sẽ sợ một con chó bên cạnh ngươi sao, tin lão Tôn ta đêm nay liền đem nó hầm hay không?

(phía sau là một cái biểu lộ lửa giận)

Nhị Lang Thần: @ Ngộ Không, không thổi ngưu bức có thể chết a, không phục ngươi đi thử một chút?

Ngộ Không: @ Nhị Lang Thần, con ta, bớt nói nhảm, có gan đến đơn đấu!

Nhị Lang Thần: @ Ngộ Không, đơn đấu liền đơn đấu, đây là vị trí tư mật của ta, phát tới!

Hai người này nhất thời không tiếp tục gửi tin tức, đoán chừng thật sự là đi đơn đấu rồi.

Thác Tháp Thiên Vương: Mẹ nó, hai cái bệnh thần kinh tràn đầy tinh lực.

Cự Linh Thần: Đúng thế, hiện tại đang sáng tạo Thiên Đình hài hòa, chỉ có hai người bọn họ cả ngày còn chém chém giết giết, không có một chút giáo dưỡng.

Trư Bát Giới: @ Cự Linh Thần, lời này nếu ngươi dám ở ngay trước hai người bọn họ nói, ta sẽ gọi ngươi ca!

Cự Linh Thần: @ Trư Bát Giới, ngươi cho ta là ngốc a, gọi ta là tổ tông ta cũng không dám nói a.

Lôi Thần: @ Trư Bát Giới, nghe nói gần nhất ngươi lấy được nội y của Thất Tiên Nữ, thật giả, lấy ra cùng một chỗ đem chơi chút thôi? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Trư Bát Giới: Hắc hắc, hắc hắc hắc, tan ca tới nhà của ta, ngươi hiểu...

Lôi Thần: Tốt, tốt, này nói định!

Điện Mẫu: @ Lôi Thần, ngươi con mẹ nó một chút tan ca liền cút về nhà cho ta, đừng để lão nương phát biểu!

Lôi Thần: @ Điện Mẫu, A Điện, ngươi không phải đi chỗ của Vương Mẫu Nương Nương này à, làm sao cũng online? (phía sau là một cái biểu lộ hoảng sợ)

Điện Mẫu: @ Lôi Thần, bớt nói nhảm, ngươi phải về trông nhà cho lão nương, có nghe hay không!

Thất Tiên Nữ: Tốt, ngươi cái Trư Bát Giới đáng chết, trách không được người ta hôm nay rời giường, món nội y màu hồng kia tìm không thấy! (phía sau là một cái biểu lộ lửa giận)

Trư Bát Giới: Hồng? Không đúng, lão Trư ta hôm qua lấy đến là màu đen a? Màu hồng là hôm trước ta. (phía sau là một cái biểu lộ chụp cứt mũi)

Thất Tiên Nữ: A a a a! Nguyên lai cái màu đen mới giặt hôm qua, cũng bị ngươi trộm, ngươi tên biến thái trư này!

Trư Bát Giới: Hắc hắc hắc, ngươi là Thất Tiên Nữ, có phải hết thảy có bảy cái màu sắc hay không a, lão Trư ta phải tranh thủ tề tụ đủmột tuần lễ. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Hằng Nga: @ Trư Bát Giới, trư biến thái!

Điện Mẫu: @ Trư Bát Giới, trư biến thái ＋1

Dao Trì Tiên Tử: @ Trư Bát Giới, trư biến thái ＋2

...

Một số Tiên Nữ trong bầy, nhất thời xếp hàng hình, lên án Trư Bát Giới, sau đó líu ríu nói những nội y mà chính mình bị mất trong những năm qua.

Đột nhiên, một cái ID bình thường không hay nổi lên bỗng xuất hiện.

Thần Tài: @ Trư Bát Giới, trư biến thái ＋ 10086

Thần Tài vừa ló đầu, trong bầy lập tức lại bắt đầu náo nhiệt lên.

Ma Lý Thanh: @ Thần Tài, ai nha nha, tình huống như thế nào, Chẳng lẽ Bát Giới cũng trộm qua nội y của ngươi?

Na Tra: Theo ta được biết, Bát Giới chỉ cảm thấy hứng thú đối với nội y của Nữ Tiên.

Dạ Du Thần: Thì mới nói, đã dạng này, Thần Tài vì cái gì cũng đi ra lên án Bát Giới?

Hồng Hài Nhi: Xem ra chỉ có một loại giải thích, cái kia chính là, nội y mà Thần Tài bình thường mặc, chính là nội y của nữ!

Hằng Nga: Oa nga, Thần Tài còn có loại đam mê này a, thật thần kỳ!

Đông Hải Long Vương: Thật sự là không nghĩ tới a, biến thái đệ nhất cuồng của Thiên Đình, lại là Thần Tài!

Ma Lý Thanh: Thần Tài lại là biến thái đệ nhất cuồng của Thiên Đình!

Na Tra: Thần Tài lại là biến thái đệ nhất cuồng của Thiên Đình ＋1

Hồng Hài Nhi: Thần Tài lại là biến thái đệ nhất cuồng của Thiên Đình ＋2

Thất Tiên Nữ: Thần Tài lại là biến thái đệ nhất cuồng của Thiên Đình ＋3

Dao Trì Tiên Tử: Thần Tài lại là biến thái đệ nhất cuồng của Thiên Đình ＋4

Xích Cước Đại Tiên: Thần Tài lại là biến thái đệ nhất cuồng của Thiên Đình ＋5

…

Trước đó còn một mực nhằm vào Trư Bát Giới mà lên án, tại sau khi Thần Tài ngoi đầu lên, lập tức chuyển hướng về Thần Tài, để Lâm Hải nhìn mà muốn cười một trận, nói thầm một tiếng cái Thần Tài ngốc bức này, không có việc gì bốc lên cái đầu này làm gì, lại bị vòng đi, chờ một hồi lại tức hộc máu.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một tin nhắc nhở của hệ thống nhảy ra.

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt 10 năm!

Thần Tài: Các ngươi mới là biến thái cuồng, cả nhà các ngươi đều là biến thái cuồng!

Phốc!

“Ha ha ha ha...” Lâm Hải nhịn không được, bật cười, mẹ nó thật sự là nghĩ cái gì thì tới cái đó, Thần Tài cái này không phải là tự mình làm sao?

Mà lúc này, Thái Thượng Lão Quân rốt cục nhìn không được.

Thái Thượng Lão Quân: @ toàn thể thành viên, cũng đừng làm rộn, thời điểm này vẫn là để @ Nam Cực Tiên Ông, nói nói sự tình Hội Bàn Đào đi.

Thái Thượng Lão Quân vừa phát lời nói, trong bầy lập tức an tĩnh lại.

Chương 543: Ta thích ngươi bảo hộ ta!

Thái Thượng Lão Quân nhấc lên sự tình Hội Bàn Đào, trong bầy lập tức an tĩnh lại, hiển nhiên chúng Tiên đối với cái này cũng phi thường chú ý.

Thái Thượng Lão Quân: @ Nam Cực Tiên Ông, biết rõ ngươi đang trên bầy, nhanh đi ra nói nói cho mọi người biết đi.

Nam Cực Tiên Ông: Khục khục... Không có ý tứ a, vì trù bị sự tình Hội Bàn Đào, thật sự là bận quá, kỳ thực cũng không có gì để nói, cùng những năm trước cơ bản là một dạng, chẳng qua là năm nay ở trên yến hội, có nhiều thêm một loại Tiên Phẩm, cam đoan mọi người ưa thích.

Nam Cực Tiên Ông mới mở miệng, trong bầy lập tức lại náo nhiệt lên.

Trư Bát Giới: Oa, cái Tiên Phẩm gì, nhanh nói nói, không phải là mỗi người phối một cái muội tử a? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Ma Lý Thanh: Đề nghị này của Bát Giới rất tốt, nếu như vô lý, đề nghị phối hợp. (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Thất Tiên Nữ: Đừng nghĩ chuyện tốt, phối cái soái ca còn tạm được. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Trư Bát Giới: @ Thất Tiên Nữ, ngươi nhìn ca ca có đẹp trai hay không? Muốn ước hẹn hay không? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Thất Tiên Nữ: Đi chết đi đi, bản cô nương không có hứng thú đối với gia súc.

Ma Lý Thanh: @ Thất Tiên Nữ, vậy ngươi đối với bổn thiên vương có hứng thú không, người nhìn ta cái một mặt đầy râu này, có bao nhiêu rậm rạp a, ngươi có thể liên tưởng đến cái gì? (phía sau là một cái biểu lộ sắc sắc)

Thất Tiên Nữ: @ Ma Lý Thanh, phi phi phi, lăn ngươi đi cái đại sắc quỷ!

Thái Thượng Lão Quân không còn gì để nói, cái này mẹ nó làm sao không thể nói hai câu liền chạy lệch.

Thái Thượng Lão Quân: An tĩnh một chút, để Nam Cực Tiên Ông tiếp tục nói! Người nào lại quấy rối thì ta đá ra a!

Bọn người Trư Bát Giới lúc này mới đình chỉ ngôn ngữ, không dám nói lung tung.

Nam Cực Tiên Ông: Cái sản phẩm mới này, kỳ thực tại trong Thiên Đình của chúng ta a, bọn người giống như Tôn Đại thánh, Thiết Quải Lý, đã sớm thưởng thức qua, nó chính là thuốc lá Trung Hoa!

Trư Bát Giới: Thuốc lá Trung Hoa? Cái đồ vật gì?

Hằng Nga: Đúng vậy a, ăn có ngon hay không a?

Thất Tiên Nữ: Cái thuốc lá Trung Hoa này là hình dạng thế nào a? Là vật có hình côn sao? Để ăn hay là để dùng? (phía sau một cái biểu lộ thẹn thùng)

Ma Lý Thanh: @ Tiên Nữ, ngươi lại nghịch ngợm, muốn vật có hình côn, có thể tìm đến ca ca, có thể ăn có thể sử dụng, còn bao no nha. (phía sau là một cái biểu lộ sắc sắc)

Lâm Hải nhìn mà muốn cười một trận, mẹ nó cái Thất Tiên Nữ này có phải lâu dài không thể hạ phàm hay không, không chịu nổi tịch mịch, làm sao bây giờ nói chuyện đều trở nên ô như thế?

Nam Cực Tiên Ông: Ha ha, cái này tạm thời giữ bí mật a, đến lúc đó mọi người liền biết rõ!

Trư Bát Giới: Hứ, bán cái nút gì a, ngươi không nói lão Trư ta liền không có cách nào biết sớm sao? @ Ngộ Không, Hầu Ca, cái kia thuốc lá Trung Hoa là cái đồ vật gì? Có thể ăn không?

Trư Bát Giới vừa @ Ngộ Không, trong bầy lập tức yên tĩnh, chúng Tiên cũng đều muốn biết rõ, cái thuốc lá Trung Hoa này, đến cùng là cái đồ vật gì.

Đáng tiếc, Ngộ Không nửa ngày vẫn không có trả lời, đoán chừng còn đang đơn đấu cùng Nhị Lang Thần đây.

Hà Tiên Cô: @ Thiết Quải Lý, người què ca, ngươi ra nói nói đi?

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Lâm Hải nhìn lấy, thực sự không nín được cười rộ lên, cái Thiết Quải Lý này a, thật con mẹ nó tuyệt, mặc kệ cùng ai nói chuyện, vừa mở đầu tuyệt đối là một loạt chấn kinh.

Cũng mẹ nó lớn tuổi như vậy, cũng không biết cả ngày đều đang chấn kinh cái gì.

Thiết Quải Lý: Đó là một loại hưởng thụ cực hạn. (phía sau là một cái biểu lộ say mê)

Trư Bát Giới: @ Thiết Quải Lý, đừng thừa nước đục thả câu, nói chi tiết một chút!

Thiết Quải Lý: Chích khả ý hội, bất khả ngôn truyền(*ý ở trong lời, không thể nói rõ). (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Trư Bát Giới: Nhật em gái ngươi!

Hà Tiên Cô: @ Trư Bát Giới, nói cái gì đó, tin cô nãi nãi thiến ngươi hay không! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Lam Thải Hòa: @ Trư Bát Giới, ngươi cái lợn chết, ta muốn cùng ngươi đơn đấu!

Trư Bát Giới: @ Hà Tiên Cô, tiên tử, ta không phải nói ngươi! Tuy ta trong lòng cũng nghĩ, nhưng ta nào dám a? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Hà Tiên Cô: @ Trư Bát Giới, nghĩ cũng không được, ngươi cái con lợn dơ bẩn bẩn thỉu! (phía sau là một cái mang biểu lộ chủy thủ đầy máu)

Lam Thải Hòa: @ Trư Bát Giới, đúng thế, nghĩ cũng không được, toàn bộ Thiên Đình, chỉ có ta có thể tưởng tượng! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Hà Tiên Cô: @ Lam Thải Hòa, ngươi!!! Cút xa xa cho ta!

...

Lâm Hải nhìn đám thần tiên không đáng tin cậy này, lại bắt đầu một vòng nói chuyện phiếm đậu bỉ mới, lắc đầu không còn gì để nói, cái này mẹ nó chính là thần tiên cao cao tại thượng, quả thực không thể có một cái nghiêm túc.

Lâm Hải không định nhìn nữa, hắn sợ lại nhìn, thì sẽ đem Vân Tuệ Nhi đang ngủ say cười tỉnh lại.

Đóng Weachat, Lâm Hải trực tiếp mở ra Vương Giả Vinh Diệu, không thể không thừa nhận, cái trò chơi này làm phi thường có ý tứ, Lâm Hải là một cái không ưa thích chơi trò chơi cho lắm, thế mà cũng chơi nghiện, mỗi ngày không đánh lên hai ván, tâm lý cũng không nỡ.

Tiến vào trò chơi, Lâm Hải chuẩn bị đánh một trận 5V5.

"Ừm?" Mới vừa vào, Lâm Hải liền phát hiện, Sở Yến thế mà cũng online!

"Mức độ nghiện của tiểu nha đầu này cũng không nhỏ a, cái này cũng hơn hai giờ đêm rồi." Vừa nghĩ tới muốn mời Sở Yến cùng một chỗ hay không, kết quả Sở Yến đã phát tin tức tới.

Sở Yến: Ngươi tới.

Lâm Hải: Muộn như vậy còn chưa ngủ a, mức độ nghiện của ngươi này thế nhưng là đủ.

Sở Yến: Đang chờ ngươi!

“Ách...” Lâm Hải lần này sửng sốt, Sở Yến hơn nửa đêm không ngủ được, lại là đang chờ mình?

Lâm Hải: Chờ ta? Có chuyện gì không?

Lâm Hải luôn cảm thấy, Sở Yến hơn nửa đêm chờ mình đánh trò chơi, việc này nghe có chút không đáng tin cậy.

Sở Yến: Ha ha, ngươi hi vọng có chuyện gì không?

“A?” Lâm Hải nhìn tin tức đáp về của Sở Yến, choáng váng một trận, tiểu nha đầu này là có ý tứ gì? Làm sao luôn cảm giác ngữ khí là lạ?

Bất quá Lâm Hải cũng lười suy nghĩ thêm, nếu là chờ mình đánh trò chơi, vậy thì bắt đầu chứ sao.

Lâm Hải: Không có việc gì liền tốt, vậy chúng ta bắt đầu đi!

Lâm Hải phát xong tin tức cho Sở Yến, trực tiếp điểm kích mời.

Lúc lựa chọn nhân vật, Sở Yến lựa chọn Ngu Cơ, mà Lâm Hải chuẩn bị tiếp tục dùng Arthur, kết quả Sở Yến phát tới tin tức.

Sở Yến: Ngươi chọn Hạng Vũ đi, trong lịch sử Hạng Vũ không có bảo vệ tốt Ngu Cơ, nhưng ngươi có thể! Ta thích ngươi bảo hộ ta!

“Ách…” Lâm Hải choáng váng một trận, hắn luôn cảm giác ngữ khí của Sở Yến, tựa hồ trong đó có điểm gì là lạ, tuy nhiên nhất thời nghĩ mãi mà không rõ, nhưng vẫn là theo ý Sở Yến, lựa chọn Hạng Vũ.

Thế nhưng cái anh hùng Hạng Vũ này, Lâm Hải căn bản là không có chơi qua, liền nó có cái kỹ năng gì cũng không biết rõ ràng lắm, càng đừng đề cập đến việc dùng tốt.

Kết quả, trò chơi bắt đầu không được bao lâu, Lâm Hải liền bị giết đến mấy lần, tâm lý phiền muộn một trận, mà Ngu Cơ của Sở Yến, mỗi lần thời điểm Lâm Hải gặp nguy hiểm, đều là liều mạng đi tiếp viện, có đôi khi thậm chí là trực tiếp đi chịu chết, hoàn toàn không có một chút chương pháp.

Đồng đội của họ tự nhiên đem hai người Lâm Hải cùng Sở Yến mắng chết, nhao nhao tức giận nói sau khi kết thúc sẽ cử báo hai người bọn họ cố ý tặng đầu người, nhưng Sở Yến đối với cái này tựa hồ hoàn toàn không thèm để ý.

Sở Yến: Sinh không thể cùng một chỗ, chết cũng phải cùng một chỗ!

“Nha đầu này không có sao chứ?” Lại bị song song làm chết xong, Lâm Hải gãi gãi sau gáy, luôn cảm thấy Sở Yến tựa hồ có chút không quá bình thường.

Trò chơi mờ mờ mịt mịt thua, lại chơi thêm mấy cục, vẫn là cái dạng này, Lâm Hải cảm thấy Sở Yến khẳng định là có vấn đề, nếu không không có khả năng một mực là dạng này.

Sau khi kết thúc một ván, Lâm Hải không có tiếp tục, mà chính là phát một cái tin cho Sở Yến.

Lâm Hải: Ngươi đến cùng là làm sao, trong lòng là có chuyện sao?

Sở Yến: Ngươi thật muốn ta nói?

Lâm Hải: Nói đi, có việc nói ngay, đừng giấu ở trong lòng.

Sở Yến: Vậy thì tốt, ta liền nói.

Lâm Hải không có đáp lại, mà chính là chờ tin tức của Sở Yến, rất nhanh, Sở Yến có phát tới một cái tin, nhưng sau khi Lâm Hải xem xong, trực tiếp liền ngốc.

Chương 544: Khả năng đây là số mệnh đi

Sở Yến phát tới tin tức, liền chỉ có mấy chữ ngắn gọn, nhưng lại để Lâm Hải trực tiếp mộng bức.

Sở Yến: Ta giống như yêu ngươi.

“Cái này, cái này...” Lâm Hải nhìn tin tức của Sở Yến, không còn gì để nói, chính mình cùng Sở Yến hôm nay mới nhận biết đi, làm sao lại có loại cảm giác này đối với mình?

Lâm Hải: Đừng đùa, ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng a?

Sở Yến: Ngươi cảm thấy ta là đang nói đùa sao?

Lâm Hải: Chẳng lẽ không đúng sao?

Sở Yến: Ta nói là thật, thời điểm ta bị Quan Triêu Quân bức đến tuyệt vọng, ngươi lại đột nhiên đứng ra muốn dẫn ta đi, từ một khắc kia trở đi, ta liền yêu ngươi thật sâu, ta nghĩ đây là duyên phận mà trời cao an bài, ngươi chính là bạch mã vương tử mệnh trung chú định của ta.

Lâm Hải: Ngươi là nói thật?

Lâm Hải lập tức cũng trịnh trọng lên, từ ngữ khí của Sở Yến đến xem, thật đúng là không giống như đang nói đùa.

“Mẹ nó, nếu thật là dạng này, coi như to lớn.” Lâm Hải cười khổ một trận, chính mình đây là trúng vận đào hoa sao?

Sở Yến: Thiên chân vạn xác, ta muốn làm bạn gái của ngươi, có thể sao?

“Ai.” Lâm Hải khẽ thở dài một cái, sau đó cúi đầu nhìn Vân Tuệ Nhi đang ngủ say trong lòng của chính mình, thật không biết mình là nên hạnh phúc, hay là nên khó xử.

Trong lòng giờ còn đang nằm một cái không nói rõ được cũng không tả rõ được đâu, hiện tại lại xuất hiện một cái, mị lực của ca ca lúc nào trở nên lớn như thế?

Lâm Hải: Thật xin lỗi, ta đã có bạn gái.

Tuy dáng dấp Sở Yến hết sức xinh đẹp đáng yêu, nhưng trong lòng Lâm Hải hiện tại chỉ có một mình Liễu Hinh Nguyệt, là không thể nào đáp ứng những người khác, so với việc tìm lý do qua loa, không bằng trực tiếp nói cho Sở Yến, cũng tốt để cho nàng ta hết hy vọng.

Sở Yến: Không có việc gì a, ta không hề để tâm, làm bạn gái thứ hai của ngươi cũng được.

“Ách...” Lâm Hải nhìn tin tức đáp lại của Sở Yến, hơn nửa ngày đều không có tỉnh táo lại, mẹ nó, bạn gái còn có thứ nhất cùng thứ hai a, tiểu cô nương này thậm chí ngay cả làm lốp xe dự phòng cũng nguyện ý.

Lâm Hải: Trong lòng của ta không dung được những người khác, như thế sẽ không công bằng đối với bạn gái của ta, thật có lỗi!

Lâm Hải ngẫm lại, vẫn là nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt, loại sự tình này tuyệt đối không thể có cái lập lờ nước đôi gì, nếu không đối với song phương đều không phải là chuyện gì tốt.

Sở Yến: Nha.

Nhìn Sở Yến đáp lại ngắn ngủi một cái chữ nha, liền không có đoạn dưới, Lâm Hải không biết vì sao, trong lòng dâng lên vẻ bất nhẫn.

Lâm Hải: Ngươi không sao chứ? Kỳ thực ngươi rất ưu tú, chỉ là chúng ta gặp được nhau quá muộn.

Lâm Hải sợ Sở Yến thương tâm, lại gửi tin tức qua an ủi nói.

Sở Yến: Ha ha, ta ưu tú ta đương nhiên biết rồi! Yên tâm đi, ta không có việc gì, trước đó đều là nói đùa với ngươi, ngươi còn tưởng là thật a? Ngươi thật có ý tứ!

“A?” Lâm Hải sững sờ, mẹ nó tình huống như thế nào, cảm tình mới vừa rồi là tự mình đạo diễn sao?

Lâm Hải: Ngươi chắc chắn chứ?

Sở Yến: Thiên chân vạn xác a, ngươi nghĩ a, trước hôm nay ta liền ngươi là ai cũng không biết, liền một ngày ngắn ngủi hôm nay, ngươi cảm thấy có khả năng sao? Khanh khách... Thời gian không còn sớm, ta ngủ, ngủ ngon.

Nói xong, không đợi Lâm Hải hồi phục, Sở Yến trực tiếp liền logout (*thoát game).

“Cái gì đó.” Lâm Hải bĩu môi một cái, luôn cảm thấy Sở Yến có chút mạc danh kỳ diệu.

Đánh trò chơi suốt đêm, thẳng đến trời sắp sáng, Lâm Hải thực sự có chút mệt mỏi, mới để điện thoại di động xuống, chỉ chốc lát liền tiến vào mộng đẹp.

Không biết qua bao lâu, trong lúc Lâm Hải ngủ mơ, bỗng nhiên cảm giác trong lỗ tai của mình, ngứa ngứa, làm cho trong lòng run rẩy một trận, không khỏi mở to mắt.

“Đừng nhúc nhích!” Lâm Hải vừa muốn đứng dậy, lại bị Vân Tuệ Nhi đem đầu đè lại.

Lâm Hải lúc này mới cảm giác được, đầu mình đang gối lên một cái địa phương đã mềm mại lại có co dãn, dễ chịu nói không nên lời, liếc mắt nhìn xem xét, ta dựa vào! Lại là đôi chân dài của Vân Tuệ Nhi.

“Ngươi đang làm gì?” Lâm Hải rất là xấu hổ, nhưng đầu bị Vân Tuệ Nhi giữ lấy, lại không có ý tứ giãy dụa, chỉ có thể hiếu kỳ hỏi.

“Giúp ngươi móc lỗ tai, dễ chịu a?” Vân Tuệ Nhi vừa nói, một bên đem một cái kẹp tóc của chính mình, gập đôi lại sau nhẹ nhàng đưa vào trong lỗ tai của Lâm Hải.

Thân thể Lâm Hải nhịn không được run lên, một cỗ cảm giác lại ngứa lại thoải mái chảy khắp toàn thân, liền như là bị điện giật.

“Xác thực rất dễ chịu.” Lâm Hải còn là lần đầu tiên cảm thụ, phát ra từ thực tình nói nói.

“Vậy ta móc cho ngươi cả một đời, có được hay không?” Ngữ khí của Vân Tuệ Nhi bỗng nhiên ôn nhu xuống, tình ý kéo dài nói nói.

“Ách...” Lâm Hải lập tức không biết trả lời thế nào, Vân Tuệ Nhi giờ phút này đã nhận định, ở giữa nàng ta và mình phát sinh loại quan hệ đó, đã chân thực đem chính mình xem như nam nhân của nàng ta.

Nhưng vấn đề là, cái này mẹ nó hoàn toàn là cái hiểu lầm a, nhưng hết lần này tới lần khác Lâm Hải lại không tiện giải thích.

“Chúng ta ra ngoài ăn điểm tâm đi, ta cũng đói.” Lâm Hải đành phải đem đề tài chuyển hướng.

“Tốt, ta cũng có chút đói đây.” Vân Tuệ Nhi vui sướng đáp ứng, cúi đầu xuống, cái miệng nhỏ nhắn tại trên mặt Lâm Hải nhẹ mổ một chút, cười nhẹ nhàng đáp nói.

“Ai.” Cảm thụ được địa phương trên mặt bị Vân Tuệ Nhi hôn qua, cảm tình trong lòng Lâm Hải thật sự là phức tạp.

Cũng may Vân Tuệ Nhi không có làm ra cử động gì nữa, rửa mặt một cái xong, liền cùng Lâm Hải ra khỏi khách sạn.

Vừa ra cửa, tay nhỏ của Vân Tuệ Nhi liền đưa qua, kéo lại cánh tay Lâm Hải, đem đầu tựa ở trên thân Lâm Hải, cùng Lâm Hải sóng vai đi ra, một mặt hạnh phúc.

“Tuệ Nhi, kỳ thực...” Lời nói của Lâm Hải nói một nửa, liền lại dừng lại, hắn thật không biết nên mở miệng như thế nào.

“Kỳ thực cái gì?” Vân Tuệ Nhi nghiêng cái đầu nhỏ, một mặt hiếu kỳ hỏi.

“Nếu như ta nói, hai ta trước đó, căn bản là sự tình gì cũng không có phát sinh, ngươi tin hay không?” Lâm Hải vẫn là thử thăm dò, mở miệng nói nói.

Nào nghĩ đến, vừa nói đến, sắc mặt Vân Tuệ Nhi bá cái liền biến, cắn chặt đôi môi, vành mắt lập tức liền hồng nhuận.

“Ngươi là không muốn phụ trách?” Vân Tuệ Nhi cố nén nước mắt, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải nói nói.

“Ách...” Lâm Hải xem xét Vân Tuệ Nhi là cái dạng này, liền biết rõ hỏng.

“Tuệ Nhi, không phải như vậy, lúc ấy...”

“Ngươi không cần nói!” Nào nghĩ đến, Vân Tuệ Nhi trực tiếp cắt ngang lời nói của Lâm Hải, nước mắt liền ào ào rơi xuống.

“Ha ha, ta sẽ không trách ngươi, loại tình huống lúc ấy, ta hiểu...” Vân Tuệ Nhi im lặng khóc, sau đó dùng sức lau nước mắt, lại cưỡng ép nở nụ cười.

“Ta chợt nhớ tới, ta còn có việc, liền đi trước, chính ngươi đi ăn điểm tâm đi.” Nói xong, Vân Tuệ Nhi quay đầu đi, rốt cuộc không khống chế nổi tâm tình, lệ rơi đầy mặt hướng phía trước chạy tới.

“Thảo!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, biết rõ lần này hiểu lầm làm lớn chuyện, sớm biết như thế còn không bằng không giải thích đây.

“Tuệ Nhi!” Lâm Hải kêu một tiếng, vội vàng đuổi theo, một tay giữ chặt lấy Vân Tuệ Nhi.

“Tuệ Nhi, ngươi nghe ta nói!” Lâm Hải vội vã nói.

“Ngươi không cần nói, ta thật không trách ngươi!” Vân Tuệ Nhi dùng sức lắc đầu, không ngừng khóc.

“Cái này, cái này, cái này...” Lâm Hải gấp xoay quanh, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua vấn đề khó giải quyết như thế đây.

“Mẹ nó a, cái này nên làm thế nào cho phải a?” Tâm lý Lâm Hải một mảnh lo lắng, nhưng hết lần này tới lần khác lại không có một điểm biện pháp nào.

Vân Tuệ Nhi tránh thoát Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Lâm tiên sinh, yên tâm đi, ta thật không có chuyện gì, cũng một điểm không trách ngươi, khả năng đây là số mệnh đi.” Ngữ khí của Vân Tuệ Nhi, thương cảm nói không nên lời.

“Không phải như ngươi nghĩ đâu!” Lâm Hải nói xong, lại nổi lên sầu lo.

“Ta phải giải thích cùng ngươi thế nào đâu?” Lâm Hải thật không biết nên đem chân tướng sự tình nói cho Vân Tuệ Nhi nghe như thế nào, huống chi coi như nói, Vân Tuệ Nhi có khả năng tin sao?

“Đúng!” Thời khắc lo lắng, con mắt Lâm Hải lóe lên, “Làm sao đem nàng ta quên mất?”

Chương 545: Làm khách Vân gia

“Đúng, Tuệ Nhi, ngươi có biết Chung Na hay không?” Lâm Hải vội vã hỏi, bây giờ muốn chứng minh chính mình không có làm ra chuyện gì đối với Vân Tuệ Nhi, hiện tại Chung Na thế nhưng là nhân chứng duy nhất.

“Chung Na?” Đôi mày Vân Tuệ Nhi hơi nhíu, một mặt mờ mịt.

“Chính là nữ hài theo chân con chó lông vàng kia.” Lâm Hải vội vàng nhắc nhở nói.

“Hứ!” Nào nghĩ đến, Vân Tuệ Nhi trực tiếp khinh thường bĩu môi một cái, “Nữ hài bên người tên hỗn đản kia, mỗi ngày đều không giống nhau, ai sẽ nhận biết bọn họ?”

“Ách...” Lâm Hải lần này ngốc, nếu Vân Tuệ Nhi không biết Chung Na mà nói, vậy đi đâu tìm Chung Na a.

“Tuệ Nhi, ta...” Lâm Hải còn muốn tiếp tục giải thích, đột nhiên điện thoại vang.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, xem xét lại là Vân Thắng đánh tới.

“Gia gia ngươi gọi tới.” Lâm Hải hướng phía Vân Tuệ Nhi nói một tiếng, liền nhận.

“Ha ha, Lâm lão đệ, ngươi có phải ở cùng một chỗ với Tuệ Nhi hay không?” Thanh âm hào sảng của Vân Thắng truyền tới.

“Vâng, Lâm lão ca, Tuệ Nhi liền ở bên cạnh.” Lâm Hải có chút xấu hổ liếc nhìn Vân Tuệ Nhi một chút.

“Tuệ Nhi nha đầu này ham chơi, một đêm cũng không về nhà, không cho ngươi thêm phiền phức a?”

“A? Không, không có.” Lâm Hải liên tục nói nói, không biết vì sao, cảm thấy nhột nhạt trong lòng, luôn cảm thấy lời này của Vân Thắng, tựa hồ có ý riêng.

“Ha ha, vậy là tốt rồi a, vừa vặn để Tuệ Nhi mang ngươi qua đây, hôm nay thế nhưng đã nói xong là đến nhà lão ca làm khách, ngươi cũng không nên cự tuyệt a.”

“Tốt, tâm ý của lão ca, ta làm sao lại cự tuyệt đâu, chúng ta giờ liền qua.”

Tắt điện thoại, Lâm Hải nhìn về phía Vân Tuệ Nhi, mà Vân Tuệ Nhi không biết khi nào, đã khôi phục tâm tình.

“Chúng ta đi thôi, bọn gia gia vẫn chờ đây.” Vân Tuệ Nhi hướng phía Lâm Hải lộ ra một nụ cười mỉm rực rỡ, nghiêng cái đầu dưa, xinh xắn nói nói.

“Ách...” Lâm Hải nhìn Vân Tuệ Nhi, choáng váng một trận.

“Tuệ Nhi, ngươi, ngươi không có việc gì?” Cái trở mặt này biến cũng quá nhanh a?

Vân Tuệ Nhi nghe được, một tia ưu thương không dễ dàng phát giác lóe lên một cái rồi biến mất, sau đó thoải mái cười một tiếng.

“Không có việc gì, đây vốn chính là một lần ngoài ý muốn, người tập võ chúng ta, từ trước đến nay đều không câu nệ tiểu tiết, sẽ không giống nữ nhân thế tục, muốn chết muốn sống, ngươi cứ yên tâm đi.”

Lâm Hải kinh ngạc nhìn Vân Tuệ Nhi, lập tức không biết nói cái gì cho phải, chỉ là tâm lý đối với lời này của Vân Tuệ Nhi, vẫn có chút cầm thái độ hoài nghi.

“Thôi đi, quan tâm nàng ta là thật hay giả, dạng này cũng tốt, bớt cho song phương đều xấu hổ, huống chi vốn là không có phát sinh cái gì.” Vừa nghĩ như thế, tâm tình Lâm Hải cũng thoải mái.

Lên xe, Vân Tuệ Nhi đạp chân ga một cái liền thoát ra ngoài, chỉ là cùng hôm qua khác biệt là, lời nói của Vân Tuệ Nhi rõ ràng giảm đi rất nhiều, để Lâm Hải có chút cảm giác đứng ngồi không yên.

“Mẹ nó a, rõ ràng cái gì cũng không làm, làm sao luôn có loại cảm giác làm tặc đâu?” Trong lòng Lâm Hải, cảm thấy một trăm cái mạc danh kỳ diệu.

Thật vất vả, xe lái vào một tòa trang viên xa hoa rộng lớn ở ngoại ô phía tây, tựa như đại hộ nhân gia ở cổ đại.

Vừa tiến vào, Lâm Hải từ xa xa liền thấy, đám người Vân Thắng đã đứng tại cửa ra vào nghênh đón.

“Ha ha, Lâm lão đệ, ngươi tới rồi!” Lâm Hải vừa xuống xe, Vân Thắng liền cười chào đón, tam huynh đệ Vân Khuê đi theo phía sau, cũng là một mặt ý cười.

“Vân lão ca, để ngươi tự mình đi ra đón lấy, thật sự là không dám nhận a.” Lâm Hải khiêm tốn nói, cái khác không nói, chỉ là Vân Thắng lớn tuổi như vậy, có thể tự mình đi ra ngoài nghênh đón chính mình, liền đủ để Lâm Hải cảm động.

“Ha ha, Lâm lão đệ là khách quý, lẽ ra nên như vậy, mời vào!” Vân Thắng tới trước một bước, kéo tay Lâm Hải, cười nói lớn tiếng, sải bước hướng phía bên trong đi đến.

Mà Vân Khuê cũng mượn cơ hội này, đem Vân Tuệ Nhi ở phía sau kéo qua một bên.

“Tuệ Nhi, ngươi tối hôm qua làm sao trắng đêm không về!” Trên mặt Vân Khuê rất khó coi, tuy Vân Thắng nói Vân Tuệ Nhi ham chơi, nhưng cũng là lời nói khiêm tốn, gia giáo Vân gia, vẫn là tương đối nghiêm khắc.

Một cái nữ hài trẻ tuổi giống như Vân Tuệ Nhi, đêm không về nhà ngủ, tại Vân gia thế nhưng chính là chuyện lớn.

Vân Khuê đêm qua trọn vẹn cả một lần, nhiều lần muốn gọi điện thoại cho Vân Tuệ Nhi hỏi một chút, nhưng đều bị Vân Thắng cản lại, bởi vì bọn họ đều biết, Vân Tuệ Nhi là ở cùng một chỗ với Lâm Hải.

“Người trẻ tuổi hiện tại, cùng niên đại của ngươi ta kia có khác biệt, nếu như lưỡng tình tương duyệt, phát sinh chút chuyện gì đó, cũng là sự tình bình thường, cho nên chúng ta cũng không cần quấy nhiễu người trẻ tuổi, vẫn là thuận theo tự nhiên đi.”

Vân Thắng đã nói như vậy, Vân Khuê tuy nhớ thương nữ nhi, nhưng cũng không dễ lại đi gọi cú điện thoại này, bọn họ tuy thân là võ đạo thế gia, kế thừa một số lễ nghi truyền thống cổ đại, nhưng cũng không phải không hiểu biến hóa theo thời đại.

Hiện tại người trẻ tuổi, ban ngày nhận biết, ban đêm lên giường, thực sự cũng không hiếm thấy.

Huống chi bọn họ đối với Vân Tuệ Nhi cũng là rất hiểu biết, Vân Tuệ Nhi cũng không phải là loại người tùy ý kia, làm việc rất có chừng mực, nếu như không phải cam tâm tình nguyện, mặc cho dù ai cũng không cách nào bức bách nàng ta.

Nhưng trên cơ sở là nữ nhi của mình, tâm lý Vân Khuê minh bạch là một chuyện, lo lắng lại là một chuyện khác, bởi vậy lập tức đem Vân Tuệ Nhi kéo qua, muốn hỏi cho ra nhẽ.

“Đưa Lâm tiên sinh về xong, ta đi đua xe.” Trên mặt Vân Tuệ Nhi hoảng hốt, nói nói.

“Lại đi đua xe, còn đi bão cả đêm!” Vân Khuê có chút ít nhíu mày, trên mặt có chút bất mãn.

Vân Khuê đối với chuyện Vân Tuệ Nhi yêu thích đua xe, vẫn là biết rõ, đối với một loại vận động cực kỳ nguy hiểm mà nữ nhi ưa thích, Vân Khuê luôn luôn là cầm ý kiến phản đối.

“Trừ đua xe đâu, không có việc gì khác sao?” Vân Khuê bán tín bán nghi, lại hỏi một câu.

“Không có a, một mực đua xe.” Vân Tuệ Nhi lắc đầu, tâm lý lại bắt đầu có chút chột dạ.

Bất quá còn may, Vân Khuê cũng không tiếp tục tiếp tục hỏi tiếp, để tâm treo cao của Vân Tuệ Nhi, cuối cùng đã hạ xuống.

Mà Lâm Hải đi theo Vân Thắng, đã tiến vào đại sảnh tiếp khách của Vân gia.

“Thật khí phái a.” Vừa tiến vào, Lâm Hải liền tán thưởng một tiếng.

Đại sảnh tiếp khách của Vân gia, lớn chừng ba bốn trăm mét vuông, bố cục cùng bố trí, tất cả đều là phong cách cổ đại, nếu như muốn miêu tả mà nói, Lâm Hải cảm thấy, ngược lại là cực giống Tụ Nghĩa Sảng võ hiệp trong TV!

Bên trên vị trí thủ vị phía trước nhất của đại sảnh tiếp khách, hết thảy bày biện ba chiếc ghế xếp da hổ, giờ phút này đã có hai cái lão giả râu tóc đều bạc trắng ngồi nghiêm chỉnh, nhắm mắt gật đầu, phảng phất như nhập định, đối với chuyện Lâm Hải đến làm như không thấy.

Mà trên ghế ngồi, ngồi đầy già trẻ nam nữ, vừa thấy Lâm Hải đi theo Vân Thắng tiến đến, lập tức bắt đầu nghị luận ầm ĩ, nhỏ giọng châu đầu ghé tai.

“Lâm lão đệ, mời ngồi!” Vân Thắng trực tiếp đem Lâm Hải dẫn tới chỗ chế dựa đầu tiên dưới tay.

“ Vân lão ca, cái tình huống này là như thế nào a?” Lâm Hải còn là lần đầu tiên gặp loại trận thế này, cũng hoài nghi mình có phải đã vượt qua đến cổ đại hay không.

“Ha ha, đây đều là người Vân gia ta, sau đó lão phu sẽ giới thiệu cho ngươi!” Vân Thắng đè lại bả vai của Lâm Hải, để Lâm Hải ngồi xuống, sau đó chính mình ngẩng đầu mà bước, đi hướng về phía một cái ghế xếp da hổ ở trên cao.

“Đại ca, đây chính là Lâm Hải Lâm lão đệ mà ta nói, tuổi còn nhỏ nhưng võ đạo chi thuật liền đã vào Hóa Cảnh, chính là bất thế kỳ tài!” Vân Thắng ngồi xuống xong, hướng phía lão giả ở chính giữa, cởi mở giới thiệu nói.

Kết quả, lão giả ở chính giữa lại ngay cả con mắt đều không trợn một chút, trong cái mũi lại là hừ nhẹ một tiếng.

“Lão Tam a, ngươi tuổi cũng đã cao, làm sao càng sống càng lùi trở về vậy.”

Trên mặt Vân Thắng sững sờ, sau đó không hiểu nhìn về phía đại ca của mình, không biết lão đang nói là ý gì.

“Đại ca, ngươi đây là ý gì?” Vân Thắng đến cùng cũng là một trong ba vị lo liệu việc nhà của Vân gia, bị đại ca của mình ở ngay trước hậu bối Vân gia quở trách, mặt mo nhất thời đỏ ửng, có chút không nhịn được.

“Hừ, có ý tứ gì? Ta đến hỏi ngươi! Đệ nhất thiên tài của võ lâm đương thời, là người nào?”

Vân Thắng sững sờ, sau đó ôm quyền nghiêm nghị nói: “Vị thiên tài này, thì mọi người trong võ lâm ta đều biết, chính là một trong Tam Đại Thánh Địa của võ đạo, thiếu chủ của Nguyệt Lạc Thánh Địa, Nguyệt Vô Quang!”

“Nguyệt Vô Quang, làm sao được gọi là thiên tài?” Lão giả cầm đầu, tiếp tục gật đầu hỏi.

“Nguyệt Vô Quang bốn tuổi tập võ, bảy tuổi giết người, mười ba tuổi Ngoại Công đại thành, mười lăm tuổi trở thành võ giả Nội Kình, hai mươi mốt tuổi Nội Kình đại thành, hai mươi bốn tuổi nhất cử đột phá, trở thành võ giả Hóa Cảnh trẻ tuổi nhất trong võ lâm đương thời! Về sau bế quan tiềm tu, đã là hơn mười năm, đến bây giờ cho dù không phải Tông Sư, cũng cách Tông Sư cảnh không xa.”

Hậu bối của Vân gia, tuy đã sớm nghe nói qua sự tích của Nguyệt Vô Quang, nhưng khi Vân Thắng lần nữa thuật nói, vẫn là để mọi người lộ ra vô cùng sùng bái cùng lòng kính trọng.

“Hừ!” Lão giả cầm đầu nghe xong, không khỏi hừ lạnh một tiếng, con mắt mãnh liệt mở ra, hiện lên một đường tinh quang nhiếp nhân tâm phách, để cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Như vậy, vị Lâm tiên sinh mà ngươi mời tới đây, năm nay bao nhiêu tuổi a?”

“Ách...” Vân Thắng sững sờ, lão còn thật không biết Lâm Hải bao nhiêu tuổi, không khỏi đành nhìn về phía Lâm Hải.

“Ta hai mươi ba tuổi.” Lâm Hải đã cảm giác ra, lão giả cầm đầu này tựa hồ cũng không hữu hảo đối với chính mình.

Vốn cho rằng đến Vân gia làm khách, cũng là những cái con cháu kia của Vân Thắng, nào nghĩ đến đúng là cả một nhà như thế, nếu biết Lâm Hải liền không tới.

“Hai mươi ba tuổi?” Lão giả cầm đầu xùy cười một tiếng, sau đó cười lên ha hả.

“Lão Tam a, ngươi có nghe hay không?” Lão giả hướng phía Vân Thắng lắc đầu, “Hắn mới hai mươi ba tuổi, lại là võ giả Hóa Cảnh?”

Nói xong, ánh mắt lão giả bùng lên tinh quang mãnh liệt, lạnh lùng nhìn sang Lâm Hải.

“Chẳng lẽ, hắn so với Nguyệt Vô Quang, còn muốn thiên tài hơn sao!”

Chương 546: Mong rằng thủ hạ lưu tình!

“Cái này...” Lão giả cầm đầu nói một câu, nhất thời để Vân Thắng nghẹn lời một trận.

Tuy Vân Thắng cũng thừa nhận, Lâm Hải rất phi thường, nhưng trong lòng của lão, Lâm Hải vẫn là không cách nào so sánh cùng Nguyệt Vô Quang, dù sao Nguyệt Vô Quang cơ hồ là đệ nhất thiên tài mà toàn bộ thế giới Võ Đạo công nhận.

Nhưng trước kia Vân Thắng còn thật không có nghĩ tới phương diện này, bây giờ biết rõ tuổi tác của Lâm Hải, vậy mà so với thời điểm Nguyệt Vô Quang đến Hóa Cảnh còn muốn nhỏ hơn, thì đến Vân Thắng đều đã có chút hoài nghi.

Thế nhưng là, nếu như nói Lâm Hải không phải là võ giả Hóa Cảnh, vậy căn bản là không có khả năng a, chính mình thế nhưng là tận mắt thấy Lâm Hải xuất thủ a, hơn nữa còn không chỉ một lần, chính mình dầu gì, cũng không thể nhìn lầm a?

“Thật đúng là kỳ quái?” Vân Thắng trong lúc nhất thời có chút choáng váng, mà Vân Hồng giờ phút này lại đứng ra.

“Đại bá, Lâm tiên sinh đúng là võ giả Hóa Cảnh, điểm này ta có thể chứng minh!”

“Ồ?” Lão giả cầm đầu kinh ngạc liếc nhìn Vân Hồng một chút, hơi nghi hoặc một chút không hiểu.

Tính cách của Vân Hồng, lão giả cầm đầu vẫn là hết sức hiểu biết, tuy bướng bỉnh như một đầu trâu, nhưng từ trước đến nay đều ngay thẳng, sẽ không nói dối, toàn bộ người nhà họ Vân đều biết điểm này.

Hiện tại Vân Hồng bỗng nhiên đứng ra, vì Lâm Hải chứng minh, chẳng lẽ người trẻ tuổi này, thật sự là Võ giả Hóa Cảnh?

“Không có khả năng, sao lại có thể như thế đây?” Lão giả cầm đầu, rất nhanh liền phủ định ý nghĩ này.

“Trên cái thế giới này, không có khả năng có yêu nghiệt vượt qua Nguyệt Vô Quang tồn tại!”

“Vị Lâm tiên sinh này, nếu như ngươi thật sự là võ giả Hóa Cảnh, liền ở ngay trước mặt mọi người Vân gia ta, biểu diễn một lượt, như thế nào?” Lão giả cầm đầu, từ lúc Lâm Hải vào nhà, còn là lần đầu tiên đem ánh mắt rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Vân gia ta tuy không tốt, nhưng thật giả vẫn có thể phân rõ, nếu như ngươi thật sự là võ giả Hóa Cảnh, Vân gia ta tự nhiên lấy lễ đối đãi, nếu như là giả, hừ, Vân gia ta cũng không phải dễ lừa gạt như vậy.”

Lão giả cầm đầu nói, một cỗ khí thế bàng bạc trong nháy mắt bắn ra, không khí trong toàn bộ đại sảnh tựa hồ cũng ngưng kết lại, tràn ngập khí tức kiềm chế.

“Lão giả này rất mạnh!” Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn lão giả một chút, chỉ là chiêu này, liền so với Vân Thắng muốn mạnh hơn mấy bậc, coi như so với chính mình, cũng là chênh lệch không xa.

Bất quá, cũng chỉ thế thôi!

Tuy trình độ nội kình thâm hậu của lão giả cùng coi như tương xứng với nồng độ chân khí của mình, nhưng bên trên chất lượng, thế nhưng là kém quá xa, một cái tu tập là nội công phổ thông của phàm gian, một người tu luyện là Thánh Điển của Đạo Gia, căn bản không thể so sánh nổi.

Huống chi, Lâm Hải lại có bực Thần Binh như Truy Vân Kiếm nơi tay, tu luyện cũng là công pháp cao giai, coi như muốn đánh giết lão giả này, cũng không phải là việc khó.

“Không cần.” Lâm Hải nhàn nhạt nói một câu, sau đó chậm rãi đứng lên, hướng phía Vân Thắng liền ôm quyền.

“Đa tạ Vân lão ca thịnh tình mời, Lâm Hải còn có việc, liền cáo từ.” Nói xong, Lâm Hải cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Nếu ở cái chỗ này đã không được hoan nghênh, vậy hắn cần gì phải lưu ở chỗ này đâu, về phần chứng minh chính mình là Võ giả Hóa Cảnh? Lâm Hải càng là chẳng thèm ngó tới, có cần thiết sao?

Lâm Hải dù sao cũng là người trẻ tuổi, huyết khí phương cương, có tính khí của chính mình, nếu nơi này không chào đón chính mình, chính mình rời đi là được.

“Lâm lão đệ, xin dừng bước!” Vân Thắng thấy thế, vội vàng đứng dậy, bước nhanh đi đến trước mặt Lâm Hải, đem Lâm Hải cản lại, sau đó quay đầu nhìn về phía lão giả cầm đầu.

“Đại ca, cái này tựa hồ không phải đạo đãi khách của Vân gia ta a?” Vân Thắng nhíu mày, Lâm Hải dù sao cũng là khách mà chính mình mời đến, hiện tại bị lạnh nhạt, để cho lão cũng không xuống đài được.

“Hừ, lão Tam, ngươi còn không biết xấu hổ?” Nào nghĩ đến, vị gia chủ chính thức của Vân gia này, đại ca của Vân Thắng - Vân Thụy lại trừng tròng mắt lên trước.

“Ngươi trước không nói sự tình rõ ràng, liền đem tất cả Vân gia ta đều triệu tập tại chỗ này, nói là khoản đãi một vị cao thủ Hóa Cảnh, ta lúc đầu còn thật cao hứng, coi là có thể kết giao một vị hào kiệt thiên hạ, nào nghĩ đến, ngươi lại mang đến một cái tiểu tử tuổi trẻ như vậy, đây chính là cao thủ Hóa Cảnh trong miệng ngươi sao?”

“Nếu như việc này truyền đi, còn không để cho võ lâm đồng đạo cười đến rụng răng sao, thật sự là làm trò hề cho thiên hạ!”

“Đại ca...” Vân Thắng quýnh lên, còn muốn vì Lâm Hải giải thích, kết quả Vân Thụy trực tiếp vung tay lên đem lời của lão cắt ngang.

“Ngươi khỏi cần nói nữa!” Nói xong, ánh mắt lạnh lùng của Vân Thụy nhìn thẳng vào Lâm Hải.

“Tiểu hỏa tử, ta mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì, mê hoặc tam đệ của ta, nhưng ngươi nhớ kỹ cho ta, Vân gia ta không phải là dễ lừa gạt như vậy, đã đến, liền không thể để ngươi dễ dàng rời đi như vậy, nếu không truyền đi, người khác sẽ đem Vân gia ta coi thành cái gì!”

“Ồ?” Lâm Hải được nghe, sắc mặt cũng dần dần lạnh xuống tới.

“Thật mẹ nó a Nhật chó, ca ca chọc ai gây người nào?” Trong lòng Lâm Hải có chút không cao hứng.

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Ánh mắt Lâm Hải nhìn thẳng vào Vân Thụy, nhàn nhạt nói nói.

“Cũng nên cho ngươi chút giáo huấn, để ngươi ghi nhớ thật lâu!” Vân Thụy nói xong, hướng một cái nam tử khôi ngô khoảng chừng ba mươi tuổi phía bên trong phòng nhất chỉ.

“Vân Cường, chặt một tay của hắn, sau đó đuổi ra khỏi Vân gia, để hắn biết rõ, hậu quả khi đến Vân gia giả danh lừa bịp!”

“Vâng!” Vân Cường ứng một tiếng, đứng dậy, hướng phía Lâm Hải chậm rãi đi tới.

“Chớ có trách ta, muốn trách thì trách ngươi bảng hiệu không sáng, dám đến lừa gạt trên đầu Vân gia.”

“Chờ một chút!” Vân Thắng vội vàng ngăn lại, lão là rất rõ ràng thực lực của Lâm Hải, liền cả Vân Hồng cũng bị Lâm Hải tiện tay hất lên, kém chút té ngã, cái Vân Cường này chỉ là mới vào Nội Kình, không phải đối thủ của Lâm Hải.

Đương nhiên, những cái này đều không phải là chủ yếu, mấu chốt nhất là, một khi động thủ Vân Cường, vậy liền thật đem Lâm Hải đắc tội a.

Vân Thắng đã sớm nhận định, Lâm Hải tuyệt đối là đệ tử xuất ra từ Võ Đạo Thánh Địa, nếu như đem Lâm Hải đắc tội, đối với Vân gia lão, tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì.

“Đại ca, ta lấy tánh mạng đảm bảo, ta tuyệt đối không có nói sai, Lâm lão đệ thật sự là cao thủ Hóa Cảnh a!” Vân Thắng hướng phía Vân Thụy ôm quyền khẩn cầu nói.

Giờ phút này, tâm tình Vân Thắng cũng hỏng bét, vốn là chuyện tốt, làm sao lại mạc danh kỳ diệu biến thành cái dạng hiện tại này đâu?

Vân Thụy đối với chuyện Vân Thắng vậy mà lấy tánh mạng ra đảm bảo, không khỏi sững sờ một lát, lão đối với cái tam đệ của chính mình này, vẫn là tương đối có hiểu biết, từ trước đến nay bình tĩnh ổn trọng, sẽ không dễ dàng hứa hẹn.

“Chẳng lẽ người trẻ tuổi này, thật sự là võ giả Hóa Cảnh?” Trong lòng Vân Thụy lần nữa hiện lên một tia lo nghĩ, nhưng rất nhanh liền lại bỏ đi.

“Không có khả năng, trên thế giới căn bản không có khả năng có người vượt qua Nguyệt Vô Quang!” Nguyệt Vô Quang thiên tài, thật sự là đã xâm nhập vào nhân tâm, trở thành y hệt như một yêu nghiệt, không thể vượt qua!

“Khẳng định là cái Lâm Hải này, thi triển cái chướng nhãn pháp gì, đem lão Tam mê hoặc.” Đến cấp độ như Vân Thụy này, cũng tiếp xúc qua một số cái gọi là đại sư ở trong giang hồ, những đại sư này tuy tu vi không cao, nhưng từng cái lại dị thường quỷ dị, có thể thi triển một số huyễn thuật, thậm chí là pháp thuật, phi thường có thể mê hoặc nhân tâm.

Vân Thụy rất tự nhiên, đem Lâm Hải phân loại đến ở trong loại người này.

“Tốt, lão Tam ngươi khỏi cần nói nữa, nếu như hắn thật sự là võ giả Hóa Cảnh, Chẳng lẽ sẽ còn sợ Vân Cường sao? Chỉ cần Vân Cường vừa động thủ, hết thảy liền biết rõ!”

“Cái này, cái này... Ai!” Vân Thắng gấp đến không có cách nào, trong lòng vừa giận dỗi, cũng lười nói cái gì nữa.

“Không phải đều không tin sao? Vậy liền động thủ đi, đến lúc đó nhìn xem người nào ngốc!” Nghĩ đến chỗ này, Vân Thắng liền hơi hơi ôm quyền với Lâm Hải, trên mặt mang ra một tia áy náy.

“Lâm lão đệ, mong thủ hạ lưu tình!”

Chương 547: Chỉ bằng gã, còn không thương tổn được ta!

“Vân lão ca yên tâm, xem ở bên trên mặt mũi ngươi, ta không thương tổn gã là được.” Lâm Hải mỉm cười, nhàn nhạt nói nói.

“Tiểu tử, cuồng vọng!” Lâm Hải nói một câu, nhất thời chọc giận Vân Cường, Vân Cường dù sao cũng là cao thủ Nội Kình, mặc dù không mạnh lắm, nhưng cũng không phải là người bình thường có thể so sánh.

Mà cái Lâm Hải trước mặt này tính là đồ vật gì, tuổi còn trẻ nhưng khẩu khí thật không nhỏ!

“Ngươi tới đây cho ta đi!” Vân Cường chợt quát một tiếng, tay phải biến chưởng thành trảo, hướng phía cánh tay Lâm Hải chộp tới.

Vân Thụy đã giao phó, muốn phế một tay của Lâm Hải, nên Vân Cường không muốn dây dưa dài dòng, đi thẳng vào vấn đề, gã thấy, lấy tuổi của Lâm Hải, coi như lợi hại hơn nữa cũng chỉ có thể luyện đến thành tựu Ngoại Công tiểu thành, liền đã rất không tầm thường, tại trước mặt cái cao thủ Nội Kình như chính mình này, còn không phải dễ như trở bàn tay!

Một trảo của Vân Cường, phi thường nhanh, trong chớp mắt liền đến trước mặt Lâm Hải, mà Lâm Hải vẫn đứng tại chỗ, lại ngay cả động cũng không động.

“Hừ, đây là bị dọa sợ a? Liền trốn tránh cũng quên!” Vân Thụy ngồi ở bên trên, trên mặt nhất thời lộ ra biểu lộ khinh bỉ, “Liền thân thủ bực này, cũng dám đến Vân gia ta giả danh lừa bịp, thật sự là múa rìu trước mắt Lỗ Ban!”

Mọi người Vân gia ở trong đại sảnh, tất cả cũng đều nhìn rõ ràng, thấy một chiêu này của Vân Cường, tuy cương mãnh mau lẹ, nhưng cũng không phải có bao nhiêu cao minh, nhưng dù cho như thế, Lâm Hải cũng không kịp trốn tránh, mọi người nhất thời lắc đầu một trận.

“Xem ra vẫn là nhãn quang của Tộc trưởng sáng a, lập tức liền nhìn thấu đây là chỉ lão hổ giả.”

Chỉ có người một nhà Vân Thắng, trên mặt lộ ra không hiểu nhàn nhạt, chẳng biết tại sao Lâm Hải đến cả một chiêu thức này của Vân Cường cũng không trốn tránh ra, bọn họ thế nhưng là tận mắt thấy qua Lâm Hải xuất thủ a.

Mà Vân Cường giờ phút này, trên mặt đã lộ ra biểu lộ đắc ý, một chiêu chế địch, nói làm sao cũng là sự tình rất có mặt mũi.

“Ba!” Một trảo này của Vân Cường, rắn rắn chắc chắc chộp vào chỗ bả vai của Lâm Hải.

“Hừ, tiểu tử, lưu lại một cái cánh tay đi thôi!” Vân Cường nói, bỗng nhiên dùng lực, hướng phía xương bả vai của Lâm Hải dùng sức bóp dưới!

“Cánh tay của tiểu tử này xong rồi!” Mọi người Vân gia ở trong đại sảnh, trong lòng đồng thời bốc lên một cái ý niệm.

Vân Cường thế nhưng là cường giả Nội Kình a, mặc dù là mới vào Nội Kình, nhưng đó cũng là tồn tại phi thường, với cái lực bóp này mà một cái, ít nhất cũng phải có mấy trăm cân, xương bả vai của Lâm Hải không phải bị bóp cái vỡ nát thì không thể.

“Lâm lão đệ!”

“Lâm Hải!”

Thấy tình cảnh này, Vân Thắng cùng Vân Tuệ Nhi song song kinh hãi, trăm miệng một lời kinh hô một tiếng, thần sắc trên mặt đều lo lắng.

Tuy bọn họ biết rõ Lâm Hải lợi hại, nhưng cho dù là cao thủ Hóa Cảnh, bị một cái cao thủ Nội Kình nắm xương bả vai như thế, cũng là sự tình mười phần nguy hiểm, dù sao cơ thể người có mạnh hơn, chung quy cũng là nhục thể phàm thai, làm sao có thể chịu đựng được lực lượng mấy trăm cân.

Mà Lâm Hải giờ phút này, thì là một mặt lạnh nhạt, tựa hồ căn bản không có coi ra gì, hướng phía Vân Thắng cùng Vân Tuệ Nhi cười nhẹ lắc đầu.

“Không sao, chỉ bằng gã, còn không thương tổn được ta!”

Lâm Hải nói một câu, nhất thời để Vân Cường tức giận một trận, đều đã bị chính mình bắt lấy, còn dám khẩu xuất cuồng ngôn, coi như ngươi thật sự là cao thủ Hóa Cảnh, hiện dưới loại tình huống này, ngươi cũng không chiếm được chỗ tốt!

“Thương tổn không được ngươi? Vậy liền thử một chút!” Vân Cường quát lớn một tiếng, năm ngón tay bỗng nhiên dùng lực, hướng phía xương bả vai của Lâm Hải hung hăng bóp mạnh!

“Tiểu tử này xong đời, đã bị chế trụ, còn dám cuồng như thế!”

“Nếu như vừa rồi nhận sai, phục mềm, Tộc trưởng có lẽ sẽ mềm lòng, liền tha cho hắn.”

“Loại người này quả thực đáng đời, đi chỗ nào lừa gạt không tốt, hết lần này tới lần khác chạy đến Vân gia chúng ta, không phải là muốn chết sao?”

Mọi người Vân gia ở trong đại sảnh, nhao nhao lắc đầu, giống như có lẽ đã nghe được tiếng hét thảm vì xương vỡ của Lâm Hải.

Thế nhưng là, chờ nửa ngày, bên Lâm Hải kia lại một điểm động tĩnh dị thường đều không có.

“Tình huống như thế nào?” Mọi người nhao nhao hướng phía

Lâm Hải nhìn lại, nhưng cái này vừa nhìn xuống, lập tức tất cả đều kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

“Cái này, cái này sao có thể?” Chỉ thấy Lâm Hải vẫn một mặt bình tĩnh đứng tại chỗ kia, trên mặt vẫn là bộ dáng phong khinh vân đạm, phảng phất như người không có việc gì, giống như thứ mà Vân Cường đang bóp, căn bản không phải là xương bả vai của hắn.

“Chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ Vân Cường không dùng lực?” Mọi người mang theo ánh mắt hoài nghi, lại hướng phía Vân Cường nhìn lại, nhưng một cái nhìn này, trong lòng mọi người lại càng thêm chấn kinh.

Chỉ thấy Vân Cường giờ phút này, trên mặt dữ tợn vặn vẹo, trên cánh tay tráng kiện nổi đầy gân xanh, toàn bộ thân thể cũng bởi vì dùng sức quá độ mà đang run nhè nhẹ, hiển nhiên liền khí lực bú sữa cũng xuất ra.

Thế nhưng là, mặc kệ Vân Cường dùng lực như thế nào, bóp tại chỗ xương bả vai Lâm Hải, liền phảng phất như đang bóp một khối sắt vậy, vô cùng cứng rắn, căn bản không đả thương được Lâm Hải mảy may!

“Ta cũng không tin!” Sức mạnh không chịu thua của Vân Cường cũng bị kích phát ra, giờ phút này y cũng không lo được cái mặt mũi gì, tay trái cũng đột nhiên duỗi ra, hai cánh tay đồng thời bắt lấy bả vai Lâm Hải, cùng một chỗ hung hăng dùng lực.

“Nát cho ta!” Vân Cường hét lớn một tiếng, đem Nội Kình toàn thân đều tập trung vào trên hai cánh tay, y cũng không tin, bằng thực lực cường giả Nội Kình của mình, còn bóp không nát một cái xương bả vai yếu ớt!

Đáng tiếc, một màn để y chấn kinh, lần nữa xuất hiện, Vân Cường chỉ cảm thấy chỗ hai tay mình đang bóp, vậy mà trở nên càng cứng rắn hơn so với trước đó, đồng thời một cỗ nội kình cực lớn khiến tâm y rung động, đột nhiên từ chô xương bả vai của Lâm Hải dâng lên mà ra.

“Không tốt!” Vân Cường thầm quát một tiếng, vội vàng đem hai tay bắt lấy bả vai Lâm Hải buông ra.

Đáng tiếc, động tác của Vân Cường mặc dù nhanh, nhưng cũng đã muộn.

Cỗ chân khí cường đại trong thân thể Lâm Hải, trực tiếp thấu thể mà ra, bắn ngược vào trên hai tay của Vân Cường, Vân Cường kêu lên một tiếng đau đớn, hai cái chỗ cổ tay, nhất thời truyền đến một cỗ đau nhức kịch liệt, thân thể bạch bạch bạch liền lùi mấy bước, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Mà khi Vân Cường nhìn lại hai cái cánh tay, chỗ bị chân khí của Lâm Hải chấn động, đã sưng lên thật cao, nhìn thấy mà giật mình.

“Cái này!” Vân Thụy thấy tình cảnh này, bỗng nhiên đứng dậy, một mặt thật không thể tin!

“Chân khí phóng ra ngoài! Cái Lâm Hải này, thật chẳng lẽ là võ giả Hóa Cảnh!” Vân Thụy quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, Lâm Hải mới hai mươi ba tuổi a, coi như liền bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ, cũng không có khả năng đạt tới Hóa Cảnh a.

Thế nhưng sự thật lại thật sự rõ ràng bày ở trước mắt, có lẽ người khác không phát hiện được, nhưng Vân Thụy tại trong nháy mắt Lâm Hải bắn ra chân khí, minh mẫn cảm nhận được này cỗ nội kình cường đại ly thể mà ra.

“Cái này căn bản không phải là chướng nhãn pháp, là thực lực chân chân chính chính!” Vân Thụy lập tức liền không bình tĩnh, nếu như đây hết thảy đều là thật, đây chẳng phải là nói, Lâm Hải thật còn muốn yêu nghiệt so với Nguyệt Vô Quang sao?

Thế nhưng là, đây quả thực quá khó có thể tin!

“Tiếp ta một chưởng!” Bỗng nhiên, không thấy Vân Thụy dùng lực như thế nào, thân thể lại đột nhiên bỗng dưng mà đi, trong chớp mắt liền đến gần Lâm Hải, nhất chưởng hướng phía trước ngực Lâm Hải đánh tới.

Vân Thụy quyết định, vẫn là tự mình động thủ, đến nghiệm chứng một chút, nếu không căn bản là không có cách tiếp nhận sự thật này.

“Ta dựa vào, Tộc trưởng vậy mà tự mình xuất thủ, tình huống như thế nào?”

“Vừa rồi Vân Cường là xảy ra chuyện gì, chính mình đột nhiên lui ngược lại ra ngoài, chẳng lẽ trên thân tiểu tử này mọc gai hay sao?”

“Tộc trưởng thế nhưng là nhiều năm chưa động thủ cùng người a, hôm nay xem như có phúc được thấy.”

“Tộc trưởng là thế nào đến trước mặt Lâm Hải, ta làm sao không thấy rõ a?”

“Này là Tộc trưởng quá mạnh, tốc độ đã nhanh đến cực hạn, cường giả Hóa Cảnh a, quả thực như thần tiên!”

Trong đại sảnh, trừ số mấy người rất ít, mặt lộ vẻ kinh hãi ra, phần lớn người căn bản không có thấy rõ vì sao Vân Cường lại rút lui, hiện tại vừa thấy Tộc trưởng tự mình động thủ, lập tức kích động bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Mà Vân Tuệ Nhi vừa thấy Vân Thụy động thủ, kinh hãi đến trực tiếp che miệng nhỏ, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Tu vi của nàng ta tuy tại bên trong cùng thế hệ coi như không tệ, nhưng cùng Lâm Hải thực sự cách biệt quá xa, căn bản không thấy rõ chuyện trước đó, không hiểu Vân Thụy vì sao hướng Lâm Hải xuất thủ, lập tức kinh hoảng.

Vân Thụy thế nhưng là Hóa Cảnh đỉnh phong a, Lâm Hải coi như lợi hại hơn nữa, nào có thể đỡ nổi một kích của Vân Thụy, trong lòng Vân Tuệ Nhi đã khẳng định, Lâm Hải sẽ bị Vân Thụy một chiêu đánh bay.

“Hi vọng Tộc trưởng thủ hạ lưu tình, tuyệt đối không nên thương tổn hắn quá nặng a!” Muốn ngăn trở là không thể nào, đừng nói Vân Thụy sẽ không nghe nàng, coi như nghe, về thời gian cũng không kịp, Vân Tuệ Nhi chỉ có thể ở trong lòng mà yên lặng cầu nguyện.

Mà Vân Thắng cũng là một mặt ngưng trọng lên, Vân Thụy chính là Hóa Cảnh đỉnh phong, là đệ nhất dưới danh xưng Tông Sư tại trong giới Võ đạo Tây Kinh, mà một kích này của Vân Thụy, cơ hồ không giữ lại chút nào, vậy mà sử xuất toàn lực, coi như Lâm Hải mạnh hơn, cũng không có khả năng ngăn cản được a!

“Đại ca, đừng tổn thương bạn của ta!” Vân Thắng vội vã hô nói, mà Vân Thụy giờ phút này, nhất chưởng cũng đã đến gần bên Lâm Hải.

Chương 548: Đối chưởng

“Ai!” Vân Thắng thở dài một tiếng, biết rõ muốn Vân Thụy thu chiêu, đã tới không kịp.

Mà Lâm Hải tại thời điểm một chưởng của Vân Thụy cận thân, cuối cùng không có lạnh nhạt trước đó, sắc mặt cũng biến thành vô cùng ngưng trọng lên.

Vân Thụy chung quy vẫn là cường giả Hóa Cảnh đỉnh phong, chỉ là từ trong trình độ nội kình thâm hậu mà nói, cũng không kém hơn Lâm Hải, thậm chí càng mạnh hơn Lâm Hải một bậc, nếu quả thật bị một chưởng của Vân Thụy đánh thực, coi như Lâm Hải cũng không chiếm được chỗ tốt.

Bất quá Lâm Hải giờ phút này, trong lòng cũng là một trận tức giận, chính mình nói làm sao cũng coi là khách do Vân Thắng mời đến chơi, không bị người chào đón thì thôi, chính mình rời đi là được, nhưng hết lần này tới lần khác muốn rời khỏi cũng không được.

Cái Vân Cường trước đó kia, ra tay thế nhưng là đủ hung ác, nếu như Lâm Hải là người bình thường, một cái cánh tay đã phế, nhưng Lâm Hải xem ở trên mặt mũi của Vân Thắng, chỉ là đem y đẩy lui, căn bản không có thương tổn y.

Nhưng bây giờ, Vân Thụy cái cao thủ Hóa Cảnh này vậy mà tự mình ra tay với mình, hơn lên cũng là một chiêu cường thế như vậy, nếu như biến thành người khác, đoán chừng trực tiếp sẽ bị chụp chết!

“Lâm Hải ta cùng Vân Thụy ngươi vô duyên vô cớ, vậy mà hạ ngoan thủ cỡ này, coi Lâm Hải ta là dễ khi dễ sao?”

Trong lòng Lâm Hải lập tức nộ, hai đường lông mày như lưỡi kiếm bỗng nhiên vẩy một cái, hơi xuống thế tấn, hữu chưởng lập tức, chậm rãi hướng phía nhất chưởng của Vân Thụy đẩy tới!

“Đậu phộng, cái Lâm Hải này là điên sao? Dám cùng Tộc trưởng đối chưởng?”

“Quá không biết tự lượng sức mình a, thật đem mình làm cường giả Hóa Cảnh sao? Liền xem như cường giả Hóa Cảnh, cũng không tiếp nổi một kích này của Tộc trưởng a.”

“Ta đoán chừng là hắn biết rõ hẳn phải chết không nghi ngờ, liền muốn chết dứt khoát một chút, còn có thể rơi tốt danh tiếng.”

“Bất kể thế nào nói, dũng khí của tiểu tử này ngược lại là đáng khen a!”

Mọi người Vân gia thấy Lâm Hải vậy mà không biết sống chết muốn cùng Vân Thụy đối chưởng, nhao nhao lắc đầu xem thường, theo bọn họ nghĩ, cái hành động này của Lâm Hải đơn thuần là đần độn giống như tự sát.

Liền cả Vân Thắng ở một bên cũng đều là liên tục lắc đầu, nếu như Lâm Hải không cứng rắn đi đụng, mượn cơ hội né tránh mà nói, có lẽ còn có một đường sinh cơ, dù sao cũng là cường giả Hóa Cảnh, cũng là Vân Thụy muốn đánh giết Lâm Hải, cũng cần phí chút sức lực.

Mà bây giờ, Lâm Hải lại lựa chọn đơn giản nhất, đồng thời cũng là gọn gàng nhất cứng đối cứng, lại làm cho Vân Thắng thổn thức không ngừng một trận, không ngừng lắc đầu thở dài.

“Lâm lão đệ tuy là thiên tài tập võ, nhưng cuối cùng quá mức tuổi trẻ, có chút không giữ được bình tĩnh a.”

Vân Thắng đối với đại ca Vân Thụy của mình vẫn là tương đối rõ ràng, tuy một chưởng này vô cùng cương mãnh, nhìn như toàn lực mà làm, nhưng chẳng qua cũng là vì bức ra thực lực chân chính của Lâm Hải mà thôi, coi như Lâm Hải tránh không khỏi, Vân Thụy cũng sẽ ở thời khắc mấu chốt, thu hồi nội kình, nhiều lắm thì để Lâm Hải bị thụ thương mà thôi.

Nhưng hôm nay, Lâm Hải vậy mà lựa chọn phương thức đối chưởng cùng Vân Thụy, lần này liền có chút phiền phức.

Nếu như Vân Thụy khí lực lớn, thế tất một chưởng đem Lâm Hải đánh gần chết hoặc đập thành trọng thương, đây là kết quả ai cũng không nguyện ý nhìn thấy, đồng thời cũng không phải là bản ý của Vân Thụy.

Nhưng một khi khí lực của Vân Thụy nhỏ hơn, vạn nhất bị một chưởng của Lâm Hải đánh bại, vậy phải làm thế nào?

Trước mắt bao người tử tôn Vân gia, Vân Thụy lại là người nổi tiếng lâu đời, danh xưng đệ nhất dưới Tông Sư, liền xem như bị Lâm Hải đánh lui dù là một bước nhỏ, cả đời anh danh của Vân Thụy, cũng phải nước chảy về biển đông.

Huống chi, đánh bại Vân Thụy, tương đương với đánh bại toàn bộ Vân gia, địa vị cùng danh dự của Vân gia tại giới Võ đạo, cũng sẽ nhận tổn thất cực kỳ lớn.

Bởi vậy, mặc kệ là vì danh dự của Vân gia, hay là vì bản thân Vân Thụy, một chưởng này của Vân Thụy, cũng không thể thua!

“Ai, Lâm lão đệ hồ đồ a, đây là để đại ca ta đâm lao phải theo lao a, cũng là đem chính mình bức đến tuyệt lộ a.” Vân Thắng lắc đầu thở dài, chuyện cho tới bây giờ, bất kỳ người nào cũng không có khả năng ngăn cản Vân Thụy.

Quả nhiên, Vân Thụy thấy Lâm Hải vậy mà không tránh không né, trực tiếp một chưởng hướng phía chính mình nghênh đón, nhất thời sinh lòng tức giận!

“Nhóc con ngươi dám!” Vân Thụy hét lớn một tiếng, bản ý của lão chính như Vân Thắng suy nghĩ, là chuẩn bị bức ra thực lực chân chính của Lâm Hải, mặc cho ai tại phía dưới một kích cường lực của Vân Thụy, đều khó có khả năng có giữ lại, nhất định phải dốc hết toàn lực đến ứng đối, có phải là cường giả Hóa Cảnh thật hay không, thử một lần liền biết rõ!

Nhưng lão vạn vạn không nghĩ đến là, Lâm Hải vậy mà lựa chọn biện pháp trực tiếp nhất, nhưng theo lão thấy cũng là ngu xuẩn nhất, cùng mình mặt đối mặt đụng một cái.

“Hừ, tưởng lão phu không dám đả thương ngươi sao?” Dưới loại tình huống này, Vân Thụy cũng không có lựa chọn khác, bất quá lâm thời lão vẫn là rút về bốn phần mười lực đạo, chỉ dùng sáu thành lực đạo, chuẩn bị cho Lâm Hải một cái giáo huấn chung thân khó quên.

Vân Thụy thấy, cho dù là sáu thành lực đạo, cũng đủ để bù đắp được một kích toàn lực phổ thông của võ giả Hóa Cảnh, Lâm Hải đối diện, vô luận như thế nào cũng không có khả năng tiếp được.

Trong điện quang hỏa thạch, song chưởng của Vân Thụy cùng Lâm Hải, im ắng đụng vào nhau.

Trong nháy mắt tiếp xúc, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ như lực đạo cường đại như bài sơn đảo hải, theo tâm bàn tay mình, tiến vào kinh mạch trên cánh tay của mình, sau đó hướng phía mạch lạc toàn thân đánh thẳng tới.

“Thật cường đại, bất quá lại tạp mà không thuần!” Lâm Hải tuy bị cỗ lực lượng này, va chạm chấn động toàn thân, nhưng trong lòng thì lắc đầu một trận.

Nội kình của Vân Thụy là mạnh, nhưng Lâm Hải lại phát hiện trước đó mình đã đánh giá cao Vân Thụy, nội kình của Vân Thụy cùng chân khí của mình so sánh, tạp chất quả thực nhiều như bụi, tại bên trên chất lượng so với chân khí của mình, căn bản không tại một cái cấp bậc.

Thay lời khác nói, hiệu quả mà Vân Thụy phóng thích nội kình có thể đạt tới, nếu như Lâm Hải vận dụng đồng dạng số lượng chân khí, hiệu quả tuyệt đối sẽ đạt tới gấp đôi trở lên.

“Trở về cho ta!” Trong lòng Lâm Hải thầm quát một tiếng, đột nhiên vận chuyển chân khí, hướng phía nội kình đang xâm nhập vào người, phản công mà đi.

Vân Thụy tại một khắc tiếp xúc đến thủ chưởng của Lâm Hải, cũng có chút hối hận vì chính mình đã sử dụng quá nhiều nội kình.

Lão chỉ cảm thấy thủ chưởng Lâm Hải mềm mại bất lực, vậy mà không có một tia nội kình nào tới đối kháng, hoàn toàn là dựa vào cơ năng thân thể của bản thân, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Một chưởng này của chính mình bổ xuống, tuy chỉ dùng sáu thành lực đạo, nhưng cũng đủ đem một đầu trâu tráng kiện đập thành thịt nát, Lâm Hải ngươi nếu như không có thực lực của võ giả Hóa Cảnh, liền một tia hi vọng sinh tồn cũng sẽ không tồn tại.

“Ai, cái này nhưng không trách được lão phu.” Trong lòng Vân Thụy khẽ than thở một tiếng, bản ý của lão, cũng không phải muốn giết Lâm Hải, chỉ là muốn thăm dò một chút thực lực của Lâm Hải, nếu như Lâm Hải là tên lừa đảo, liền cho hắn một bài học.

Nhưng Lâm Hải lại lựa chọn một cái phương thức cực đoan như vậy, lại hết lần này đến lần khác không có một tia thực lực, cái này coi như mình cũng cứu không được hắn.

Vân Thụy chậm rãi đem con mắt đóng lại, không muốn xem thảm cảnh Lâm Hải bị một chưởng của chính mình vỗ chết.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên phát sinh thay đổi!

Vân Thụy chỉ cảm thấy nội kình mà mình phát tán ra, vậy mà lấy tốc độ càng nhanh chóng hơn, rút lui trở về!

Không đợi lão hiểu rõ chuyện gì xảy ra, một cỗ nội kình vô cùng tinh khiết không thuộc về lão, vậy mà theo sát mà tới, vô cùng bá đạo tiến vào mạch lạc trong toàn thân mình, đem nội kình trong cơ thể mình trực tiếp đánh tan!

Vân Thụy quá sợ hãi, nói thầm một tiếng không tốt!

Vội vàng nín hơi ngưng khí, trong nháy mắt cũng đem nội kình toàn thân điều động đến, cả người lập tức râu tóc tung bay, lấy Vân Thụy làm trung tâm, không khí bốn phía tựa hồ cũng chấn động lên, đem mọi người của Vân gia hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, không biết phát sinh biến cố gì.

Mà Vân Thụy giờ phút này nơi nào rảnh để giải thích được, nội kình quanh thân lão giờ phút này vừa gặp được chân khí của Lâm Hải, lập tức như là một đám ô hợp, bị đánh trúng vỡ nát, nếu như không toàn lực chống đỡ, chính mình ngay lập tức sẽ bại trận.

“Xem ra chính mình thật sự là mắt vụng về, cái Lâm Hải này chẳng những là cao thủ Hóa Cảnh, liền thực lực cũng không kém chính mình!” Vân Thụy giờ phút này đối với Lâm Hải còn có một chút hoài nghi, chấn kinh đồng thời, một cỗ háo thắng đã lâu, cũng đã yên lặng nhiều năm từ trong đáy lòng Vân Thụy cưỡi gió mà mà lên.

“Hôm nay lão phu ngược lại muốn xem xem, ở giữa ngươi và ta, đến tột cùng là ai mạnh hơn!”

Chương 549: Một chiêu

Vân Thụy nghĩ đến chỗ này, liền đem nội kình toàn thân, cơ hồ cũng điều động, như là phiên giang đảo hải, hướng phía chân khí của Lâm Hải đánh tới.

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ đại lực bàng bạc, làm chân khí của chính mình trong nháy mắt bị ngăn trở, biết rõ Vân Thụy cũng sử xuất toàn lực.

Bất quá trong lòng Lâm Hải lại cười lạnh một tiếng, tuy giao thủ cùng Vân Thụy chỉ là trong nháy mắt, nhưng hắn cũng đã cảm giác được cái gọi là nội kình võ đạo, cùng chân khí Đạo Gia của mình, khoảng cách chênh lệch này giống như trời và đất.

Trình độ nội kình của Vân Thụy tuy thâm hậu cao hơn chân khí của mình, nhưng Lâm Hải muốn đánh tan lão, lại dễ như trở bàn tay.

“Trở về cho ta!” Lâm Hải khẽ quát một tiếng, chân khí toàn thân đột nhiên cấp tốc vận chuyển, thừa phong phá lãng, cùng nội kình của Vân Thụy, hung hăng đụng đánh cùng một chỗ.

“Hống!” Trong bàn tay của hai người, phảng phất dâng lên một cỗ vô hình khí lãng, đem không khí bốn phía, tất cả đều chấn động đến kích động.

Vân Thụy chỉ cảm thấy, chỗ thủ chưởng của Lâm Hải, có một cỗ lực đạo mặc dù không mạnh mẽ, lại cực kỳ cứng cỏi, khi cùng nội kình của mình đụng chạm cùng một chỗ, nội kình của mình trong nháy mắt liền bị phá hủy, tứ phân ngũ liệt!

“Không tốt!” Trong lòng Vân Thụy giật mình, thân thể vội vàng bay ngược về đằng sau, tiếc rằng thân thể Lâm Hải như là ròi bám trong xương, theo sát mà tới, thủy chung cách hơn một thước với thân thể củaVân Thụy.

“Cái gì, Tộc trưởng bại!” Vân Thắng thấy thế, trên mặt lập tức lộ ra kinh sợ.

Những người khác của Vân gia chưa hẳn đã nhìn ra môn đạo trong đó, nhưng Vân Thắng cũng là cường giả Hóa Cảnh, lại rõ ràng cảm giác được, nội kình của Vân Thụy, tại trong nháy mắt ly thể, cũng đã sụp đổ.

Mà giờ khắc này, Vân Thụy càng là cấp tốc lui lại, này rõ ràng là đang tránh đi nội kình của Lâm Hải!

Đại sảnh tiếp khách của Vân gia tuy nhiên rộng rãi, nhưng cũng không chịu được Vân Thụy liền tục lui về sau nữa, trong chớp mắt liền đã thối lui đến trước mặt đám người, đông đảo tử tôn Vân gia thấy thế, nhao nhao đứng dậy, nhường ra một con đường, đồng thời trong lòng rất là nghi hoặc.

“Tộc trưởng vì cái gì luôn lui lại a? Chẳng lẽ đối chưởng không đối qua cái Lâm Hải này?”

“Nói mò gì đâu, Tộc trưởng làm sao có thể không qua được cái mao đầu tiểu tử như thế, ta đoán chừng Tộc trưởng là đang đùa hắn đây.”

“Ừm, ta cũng cảm thấy thế, Tộc trưởng khẳng định là không đành lòng thương tổn hắn, muốn cho hắn biết khó mà lui đây.”

Một số người trẻ tuổi của Vân gia, nhao nhao mở miệng nghị luận, căn bản không có nhìn ra Vân Thụy giờ phút này đang chật vật.

Chỉ có đám người thế hệ Vân Khuê, tuy chưa vào Hóa Cảnh, nhưng tại trên Võ Đạo cũng có một phen thành tựu, tuy không nhìn được rõ ràng giống như Vân Thắng, nhưng trong lòng cũng ẩn ẩn có một chút bất an, tựa hồ cảm giác được tình cảnh giờ phút này của Vân Thụy, giống như có chút không ổn.

“Bịch!” Tiếng ghế dựa ngã xuống đất không ngừng truyền đến, thân hình rút lui của Vân Thụy, đã đem ghế dựa bên cạnh cũng đụng ngã, nhưng mà Vân Thụy giờ phút này căn bản không để ý tới những cái này, lão đã sắp bị Lâm Hải bức đến cùng đường mạt lộ!

“Chẳng lẽ lão phu, hôm nay muốn mất mạng ở trong tay kẻ này!” Trong lòng Vân Thụy một trận không cam lòng, lão vạn vạn không nghĩ đến, Lâm Hải vậy mà cường hãn như vậy, chính mình vậy mà không đỡ nổi một chiêu của hắn!

“Ầm!” Một tiếng, thân thể của Vân Thụy, hung hăng đụng vào trên bức tường của đại sảnh tiếp khách, Vân Thụy lui không thể lui, đã đến tuyệt cảnh!

“Ai! Mạng ta xong rồi!” Vân Thụy tuyệt vọng than nhẹ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thân pháp của Lâm Hải, tốc độ so với lão phải nhanh hơn nhiều, lão vô luận như thế nào cũng tránh né không được một kích bao hàm nội kình thiên quân của Lâm Hải, mà bị một chưởng này của Lâm Hải đánh trúng, chính mình vạn lần khó sống sót!

Cho tới giờ khắc này, mọi người Vân gia mới nhao nhao kịp phản ứng, từng cái kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, đồng thời bỗng nhiên dâng lên một cỗ hoảng sợ xuất phát từ nội tâm!

“Tộc trưởng bại, thua bởi cái Lâm Hải này!”

“Cái này sao có thể, Tộc trưởng thế nhưng là Hóa Cảnh đỉnh phong, đệ nhất nhân dưới Tông Sư a!”

“Cái Lâm Hải này tuổi còn trẻ, làm sao có thể đánh bại Tộc trưởng!”

Trong lúc nhất thời, mọi người Vân gia sắc mặt ngốc trệ, căn bản không thể tin được hết thảy nhìn thấy trước mắt này.

Mà Vân Thắng giờ phút này, thì là quá sợ hãi, lão thấy Lâm Hải vậy mà không có chút ý tứ thu tay lại nào, một chưởng hung hăng hướng phía trước ngực Vân Thụy đánh tới, cái này nếu như đập vào thực, tánh mạng Vân Thụy khó đảm bảo a.

“Lâm lão đệ, thủ hạ lưu tình!” Thời khắc nguy cấp, Vân Thắng hô to một tiếng, muốn ngăn Lâm Hải lại.

Mà lúc này, thủ chưởng của Lâm Hải đã khắc ở trên lồng ngực Vân Thụy, Lâm Hải tức giận bởi vì Vân Thụy trước đó đối với mình muốn đoạn một tay, bởi vậy một chưởng này, dùng chừng năm thành lực lượng, tuy không đến mức muốn tánh mạng của

Vân Thụy, nhưng cũng tuyệt đối để lão chẳng tốt đẹp gì.

Nhưng hôm nay Vân Thắng hô to một tiếng, vì Vân Thụy cầu tình, để thủ chưởng của Lâm Hải không khỏi có chút dừng lại.

“Lâm Hải, tha cho Đại gia gia của ta đi.” Lúc này, Vân Tuệ Nhi cũng gấp gấp mở miệng, mặt mũi tràn đầy khẩn cầu.

Nghe được thanh âm của Vân Tuệ Nhi, trong lòng Lâm Hải trong nháy mắt mềm nhũn, không khỏi thở dài.

“Thôi đi, hơi cho lão chút giáo huấn là được.” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải mới đột nhiên thu lực, chỉ dùng hai thành lực đạo, thủ chưởng đánh vào trên lồng ngực Vân Thụy.

“Phốc!” Dù vậy, một chưởng này cũng có lực lượng mấy trăm cân, dù nội kình của Vân Thụy thâm hậu, thì chịu một chưởng của Lâm Hải, nội tạng cũng là quay cuồng một hồi, vô cùng khó chịu, phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

Mà thủ chưởng của Lâm Hải vừa chạm vào đã lập tức thu lại, thân thể nhẹ nhàng tung bay, đã về đến chính giữa đại sảnh.

“Nếu không phải nhìn trên mặt mũi của Vân Thắng lão ca cùng Tuệ Nhi, hôm nay định lấy tính mạng ngươi!” Lâm Hải đứng chắp tay, ngữ khí tuy bình thản, lại cho người ta cảm giác như ngửa đầu nhìn núi cao, khiến lòng người rung động.

Giờ phút này, coi như nhãn lực có kém hơn, cũng đã thấy rõ ràng.

Tộc trưởng Vân gia của bọn họ, đồng thời cũng là đệ nhất cao thủ của Vân gia - Vân Thụy, phía dưới một chiêu, đã bại ở dưới tay cái người trẻ tuổi không có danh tiếng gì này, nếu như không phải Vân Thắng cùng Vân Tuệ Nhi cầu tình, rất có thể liền mệnh đều sẽ vứt bỏ.

Thoáng một cái, ánh mắt mọi người Vân gia nhìn về phía Lâm Hải, tất cả đều biến.

Từng cái không còn có hoài nghi cùng xem thường trước đó, thay vào đó là hoảng sợ cùng chấn động thật sâu không gì sánh nổi.

“Lâm lão đệ, đa tạ thủ hạ lưu tình!” Vân Thắng thở dài ra một hơi, đuổi bước lên phía trước, hướng phía Lâm Hải làm một cái lễ thật sâu, đồng thời trong lòng cũng rung động đến tột đỉnh.

Lão tuy biết rõ Lâm Hải là võ giả Hóa Cảnh, nhưng phỏng đoán tối đa cũng cũng là sơ nhập Hóa Cảnh, thực lực hẳn là cả mình cũng không sánh nổi, càng đừng nói tới đại ca của mình, danh xưng đệ nhất nhân dưới Tông Sư.

Nhưng Vân Thắng vạn vạn không nghĩ đến, Vân Thụy tại dưới tay Lâm Hải, liền một chiêu đều không có đỡ được, liền bi thảm bại trận, cái Lâm Hải này, đến tột cùng cường đến mức nào?

“Vân lão ca không cần như thế.” Lâm Hải vươn tay hư không nâng lên một chút, Vân Thắng chỉ cảm thấy một cỗ lực lớn đem thân thể của mình nâng lên, làm chính mình rốt cuộc không bái xuống được.

“Cái này!” Lâm Hải lộ chiêu không để lại dấu vết này, nhất thời để tâm lý Vân Thắng càng chịu rung động mạnh hơn.

Cái này đã không đơn thuần chỉ là Nội Kình ngoại phóng, có thể làm đến điểm này, đối với việc nắm giữ nội kình, quả thực đã đến cấp độ lô hỏa thuần thanh, Vân Thắng quả thực chưa từng nghe thấy.

“Xem ra chúng ta cũng đánh giá thấp Lâm Hải a.” Vân Thắng đứng thẳng người, nhìn Lâm Hải đờ ra một lúc.

Mà Vân Thụy giờ phút này, một tay che ngực, dựa vào ở trên tường, biểu hiện trên mặt như là tượng gỗ.

Lão cho tới giờ khắc này, cũng vô pháp tiếp nhận sự thật, chính mình bị một người trẻ tuổi như Lâm Hải một chiêu đánh bại.

“Điều đó không có khả năng, cái này sao có thể a!” Trong lòng Vân Thụy không ngừng gào thét, liền xem như Nguyệt Vô Quang, ở độ tuổi của Lâm Hải này, cũng không có khả năng đạt tới loại cấp độ mạnh mẽ này, Chẳng lẽ hắn thật sự còn mạnh hơn Nguyệt Vô Quang?

Thế nhưng là hiện thực liền bày ở trước mắt, chỗ ngực mình ẩn ẩn truyền đến đau đớn, lại để Vân Thụy căn bản là không có cách phủ định.

“Chính mình thực sự bại, thua ở trong tay một cái người trẻ tuổi chừng hai mươi, không phải địch thủ của người ta!”

“Ha ha.” Vân Thụy lộ ra một nụ cười đắng chát, “Thật sự là buồn cười a, chính mình vậy mà còn lấy danh xưng đệ nhất nhân dưới Tông Sư, lại ngay cả cái người trẻ tuổi không biết từ đâu xuất hiện cũng đánh không lại.”

“Ừm? Không đúng!” Nghĩ đến chỗ này, Biểu lộ Vân Thụy bỗng nhiên ngưng tụ, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, gắt gao tiếp cận Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

Chương 550: Tông Sư rất không tầm thường sao?

“Ngươi, ngươi là Tông Sư!” Vân Thụy ngơ ngác nhìn qua Lâm Hải, gian nan hỏi.

Chỉ là, lời vừa ra khỏi miệng, liền chínhlão cũng giật mình!

Lâm Hải mới lớn bao nhiêu a, hai mươi ba tuổi a, trước đó Vân Thắng nói hắn là cường giả Hóa Cảnh, Vân Thụy cũng cảm thấy là chuyện tuyệt đối không có khả năng, thế nhưng là bây giờ, chính mình vậy mà hỏi hắn có phải là Tông Sư hay không?

Đây có phải là có chút quá buồn cười hay không?

Nhưng nếu như không phải là Tông Sư, lại làm sao có thể một chiêu đem chính mình đánh bại?

Mà Vân Thắng nghe được Vân Thụy tra hỏi, đầu tiên là sững sờ, sau đó đột nhiên kinh hãi, cũng kịp phản ứng.

“Còn không phải sao! Một chiêu đánh bại đệ nhất nhân dưới Tông Sư, đây không phải là Tông Sư, thì là cái gì!”

“Ông trời của ta a!” Vân Thắng lập tức kinh ngạc đến ngây người, nếu như Lâm Hải thật sự là Tông Sư, vậy quả thực quá ly kỳ a?

Nguyệt Vô Quang hai mươi lăm tuổi tiến vào Hóa Cảnh, cũng đã được vinh dự là đệ nhất thiên tài của thế giới Võ Đạo, nhưng nếu như Lâm Hải thật sự là Tông Sư, ý vị này là như thế nào?

Tông Sư hai mươi ba tuổi a, quả thực là khoáng cổ thước kim, chính là kỳ tài đương thời a!

Dạng so sánh mà nói, Nguyệt Vô Quang là cái lông cái lông a, liền gót chân Lâm Hải cũng đuổi không kịp!

“Lâm tiên sinh, ngươi, ngươi thật sự là Tông Sư?” Vân Thắng liền Lâm lão đệ cũng không dám hô, lắp bắp hỏi.

Tông Sư, này là tồn tại có thể khai tông lập phái, nhân số cực kỳ thưa thớt, tại trong thế giới Võ Đạo được hưởng địa vị cực kỳ cao thượng, phía dưới Tông Sư khi gặp, đều phải chấp lễ vãn bối.

Vân Thụy cùng Vân Thắng lần lượt đặt câu hỏi, đem tất cả tử tôn Vân gia đều cho nghe mộng.

Trước đó Lâm Hải dùng một chiêu đánh bại Vân Thụy, liền mang đến cho tâm lý bọn họ chấn động cực kỳ mạnh, hiện tại hai người mạnh nhất Vân gia, lại trăm miệng một lời hỏi Lâm Hải có phải là Tông Sư hay không, để trái tim của chúng nhân Vân gia đều có chút không chịu nổi.

Mang theo ánh mắt hiếu kỳ lại sùng bái, mọi người Vân gia nhao nhao nhìn về phía Lâm Hải, chờ đợi Lâm Hải trả lời.

“Tông Sư?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó gật đầu, “Nên tính là đi.”

Tuy không biết Tông Sư trong thế giới Võ Đạo, là dạng thực lực gì, nhưng Lâm Hải đã cùng Thập Nhị Kim Tiền Tiêu Du Kiếm Bình giao thủ qua, Du Kiếm Bình trước kia cũng là Tông Sư đỉnh phong!

Tuy sau cùng hắn thua ở dưới tay Du Kiếm Bình, dựa vào Thánh Cảnh mới tránh thoát chiêuThập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du Kiếm Bình, nhưng một tay tiêu pháp của Du Kiếm Bình kia, đã là pháp thuật sau khi Du Kiếm Bình lấy võ nhập đạo, thoát ly khỏi phạm vi võ đạo, mà bản thân Du Kiếm Bình cũng đã vượt ra khỏi cảnh giới Tông Sư, tiến vào tầng thứ càng cao hơn.

Nếu như không phải thi triển Đạo Pháp, Du Kiếm Bình chỉ bằng vào võ đạo mà nói, cùng Lâm Hải trước đó ai mạnh ai yếu, cái nào cũng khó mà nói được, bởi vậy, Lâm Hải cảm thấy thực lực mình, hẳn là cùng với Tông Sư ở thế giới Võ Đạo, là tương xứng.

“Ngươi thật sự là Tông Sư!” Lâm Hải nói một câu, quả thực như thạch phá kinh thiên, tại trong tâm lý của mọi người Vân gia nhấc lên sóng to gió lớn.

“Tông Sư a, ông trời của ta!” Mọi người Vân gia, từng cái nhìn Lâm Hải như là nhìn quái vật, đây chính là Tông Sư võ đạo a, bên trong một nghìn người tập võ, đều chưa hẳn có thể sinh ra một cái

Tông Sư, quả thực như Phượng Mao Lân Giác.

Huống chi, Lâm Hải hôm nay mới bao nhiêu lớn, hai mươi ba tuổi a!

“Cái này đã không thể cầm thiên tài đến để hình dung, đợi một thời gian, Lâm tiên sinh tất thành hùng chủ một phương!” Vân Thắng nghĩ đến chỗ này, không khỏi hướng phía Lâm Hải khom người tới đất.

“Vãn bối Vân Thắng, bái kiến Lâm Tông Sư!”

Vân Thắng thi lễ một cái, lập tức nhắc nhở mọi người Vân gia, Vân Thụy một mặt xấu hổ cũng là hướng phía Lâm Hải thi lễ thật sâu.

“Vãn bối Vân Thụy, không biết lượng sức, tại trước mặt Lâm Tông Sư múa rìu trước mặt Lỗ Ban, xin được nhận lỗi với Lâm Tông Sư!”

“Chúng ta, bái kiến Lâm Tông Sư!” Các đệ tử Vân gia khác, thấy Vân Thụy cũng cúi đầu, cũng nhao nhao hướng phía Lâm Hải thi lễ, giọng điệu cực kỳ cung kính.

Tông Sư, tại thế giới Võ Đạo được hưởng địa vị chí cao vô thượng, xứng đáng để bọn họ lấy lễ thăm viếng.

Mà Vân Tuệ Nhi cũng cùng một dạng với mọi người Vân gia, hướng phía Lâm Hải cung kính thi lễ, chỉ là trong nội tâm của nàng ta, lại là một trận đau thương.

“Trách không được, nguyên lai người ta là Tông Sư cao cao tại thượng, lại làm sao có thể coi trọng ta đây.” Tâm tình Vân Tuệ Nhi tiêu điều, thất lạc trong lòng lộ rõ trên mặt.

Chỉ là, giờ phút này Lâm Hải đã bị thái độ khác thường của mọi người Vân gia làm cho sững sờ, hoàn toàn không có chú ý tới khác thường của Vân Tuệ Nhi.

“Mẹ nó, có cần dạng này hay không, Tông Sư rất không tầm thường sao?” Lâm Hải một trận không hiểu, trước đó còn giống như cừu nhân, làm sao hiện tại từng cái trở nên khách khí như vậy?

Hắn không phải người bên trong thế giới Võ Đạo, tự nhiên không biết địa vị Tông Sư rất được tôn sùng, bây giờ thấy người nhà họ Vân mỗi cái đối với mình cung kính có thừa, khiến cho Lâm Hải ngược lại có chút không được tự nhiên.

“Cái kia, Vân lão ca, không cần như vậy đi?” Lâm Hải chỉ cùng Vân Thắng tương đối quen, ngẫm lại, vẫn là hướng phía Vân Thắng bất đắc dĩ nói nói.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải nói một câu Vân lão ca, đem Vân Thắng dọa đến sợ hãi một trận, liên tục khoát tay.

“Lâm Tông Sư, ngàn vạn không thể xưng hô như vậy, trước đó là vãn bối mắt vụng về, mong rằng Lâm Tông Sư tha thứ cho vãn bối đã mạo phạm!” Vân Thắng vội vàng lại là khom người thi lễ, hướng phía Lâm Hải áy náy nói.

“Ta dựa vào, cái này không có cách nào nói chuyện phiếm.” Lâm Hải phiền muộn một trận, mẹ nó cần phải như thế à?

“Cái kia, Tuệ Nhi, cái tình huống này là như thế nào a?” Vân Thắng lớn tuổi, Lâm Hải cảm thấy lão có chút bảo thủ, dứt khoát tìm tới Vân Tuệ Nhi, Vân Tuệ Nhi là người trẻ tuổi, cùng mình luôn luôn lại khá tùy ý, Lâm Hải cảm thấy câu thông tốt hơn một chút.

“Ngươi là Tông Sư cao quý, tự nhiên nên được Vân gia ta thăm viếng.” Vân Tuệ Nhi khi nói chuyện, không biết vì sao, trong lòng nổi lên một cỗ ghen tuông, vành mắt vậy mà ẩn ẩn phát hồng.

“Tông Sư rất ngưu sao?” Lâm Hải không hiểu hỏi.

Vân Tuệ Nhi kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, mới chậm rãi mở miệng.

“Tương xứng ngưu, một cái võ đạo thế gia nếu có tọa trấn Tông Sư, địa vị ngay lập tức sẽ tăng lên, tương phản, sẽ bị biến xuống thành gia tộc nhị lưu.”

“Giống Vân gia ta, tổ tiên đã đi ra rất nhiều Tông Sư, gia tộc bọn ta cũng là người nổi bật bên trong các thế gia nhất lưu, chỉ là gần trăm năm nay, nhân tài điêu linh, Vân gia không còn có đi ra một vị Tông Sư nào, mà địa vị gia tộc cũng rớt xuống ngàn trượng, bị gạt ra khỏi hàng thế gia nhất lưu, thậm chí ngay cả địa vị gia tộc nhị lưu, đều đã tràn ngập nguy hiểm.”

“Là như thế sao?” Lâm Hải sững sờ, nghĩ không ra địa vị Tông Sư, tại trong các gia tộc võ đạo cao thượng như thế, thậm chí cũng ảnh hưởng đến bài danh của cả toàn gia tộc.

“Tất cả mọi người bình thân đi.” Thấy Vân gia mọi người, lấy Vân Thụy Vân Thắng cầm đầu, tất cả đều là ở chỗ này cong cong thân thể, tuy trước đó có chút không thoải mái, nhưng Lâm Hải không phải là người nhỏ mọn, cũng không thể để bọn họ một mực dạng này mà không để ý tới.

“Cảm tạ Lâm Tông Sư!” Mọi người Vân gia cùng kêu lên cảm tạ, sau đó mới ngồi thẳng lên, cung kính đứng vững.

“Lâm Tông Sư, có thể đến Vân gia ta làm khách, thật là làm cho Vân gia ta bồng tất sinh huy(*nhà tranh rực rỡ/phát sáng (lời khách sáo) | thường dùng khi khách quý tới nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng nhà cửa | rồng đến nhà tôm; quý khách đến nhà; thật là vinh hạnh…) a!” Vân Thụy giờ phút này đã lau khô vết máu ở khóe miệng, cả người cởi mở cười nói, một dạng phảng phất hư trước đó cái gì cũng không có phát sinh.

“Vân Tộc trưởng quá khen.” Lâm Hải nhàn nhạt đáp nói, tuy chuyện trước đó đã cho qua, nhưng đối với Vân Thụy, Lâm Hải vẫn còn có chút không thích, thuận miệng qua loa một câu, liền đi tới trước mặt Vân Thắng.

“Vân lão ca...”

“Ai nha, Lâm Tông Sư, xin đừng xưng hô như vậy, vãn bối không đảm đương nổi a.” Vân Thắng sợ hãi một trận, người bên trong thế giới Võ Đạo, rất nặng lễ nghĩa, coi trọng người mạnh làm đầu, tuy Lâm Hải tuổi còn nhỏ, nhưng tu vi còn bày biện ở chỗ này đâu, Vân Thắng rốt cuộc cũng không dám tự cho mình là lão ca.

Lâm Hải chau mày, phát hiện cùng những người mang theo chút cổ phong này đánh chuyện, thật sự là phiền phức.

“Chúng ta vẫn là xưng hô như trước đó đi, nếu không liền làm chúng ta không biết tốt.” Lâm Hải giả giả tức giận nói.

“A? Cái này, cái này, ai!” Vân Thắng bất đắc dĩ một trận, sau cùng chỉ có thể lắc đầu thở dài.

“Vậy Lâm Tông Sư chớ trách vãn bối không tuân theo, liền tiếp tục xưng hô ngươi là Lâm lão đệ.”

“Ha ha, dạng này nghe mới thoải mái mà!” Lâm Hải cởi mở cười một tiếng, nếu cứ giống như trước đó, cũng không biết nói giao lưu làm sao cùng bọn họ, quá khó chịu.

“Lâm lão đệ, vậy cũng đừng đứng đấy, mời ngồi!” Vân Thắng thấy Lâm Hải không có một chút kiêu ngạo nào, trong lòng cũng là hết sức mừng rỡ, vội vàng dẫn Lâm Hải liền trên ngồi.

Mà đúng lúc này, một cái vãn bối Vân gia từ bên ngoài đại sảnh hoang mang rối loạn chạy vào.

“Tộc trưởng, việc lớn không tốt!”

Chương 551: Khiêng quan tài đánh đến tận cửa

“Chuyện gì mà kinh hoảng vậy, hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì!” Vân Thụy nhất thời nhướng mày, nghiêm nghị quát lớn nói.

Tiểu bối Vân gia liền vội vàng hướng phía Vân Thụy ôm quyền, khom người thi lễ.

“Tộc trưởng, mấy chục người Kiều gia, khiêng quan tài đánh tới cửa!”

“Kiều gia?” Vân Thụy sững sờ, “Cái Kiều gia nào!”

“Chính là Phong Nguyệt Các Kiều gia a!”

“Phong Nguyệt Các, Kiều gia!” Vân Thụy nghe được, không khỏi giật nảy cả mình.

Phong Nguyệt Các Kiều gia, đây chính là võ đạo thế gia nhất lưu a, tuy nói tu hành công pháp Thải âm Bổ Dương, bị võ lâm nhân sĩ chính đạo khinh thường, nhưng thực lực của Kiều gia, thế nhưng là không thể coi thường.

Cái khác không nói, chỉ là cao thủ Hóa Cảnh, Kiều gia liền có hơn bảy người, là gấp hai Vân gia, càng không nói còn có một vị lão tổ tông cấp Tông Sư tọa trấn, liền xem như một số võ đạo thế gia nhất lưu, cũng không nguyện ý trêu chọc một cái quái vật khổng lồ như thế.

“Vân gia ta cùng Kiều gia từ trước đến nay không hề có ân oán, Kiều gia vì sao giơ quan tài tìm tới cửa?” Tâm lý Vân Thụy cực kỳ quái dị, vội vàng cùng một chỗ với Vân Thắng, hướng phía ngoài đại sảnh tiếp khách đi ra.

“Vân Thụy lão thất phu, cút ra đây cho ta!” Mới ra cửa đại sảnh, một thanh âm phẫn nộ cùng cực từ phía đối diện truyền đến, cùng lúc đó, thân ảnh của một cái đệ tử Vân gia, bay ngược về ngã tại dưới chân Vân Thụy.

“Khụ khụ, Tộc trưởng, bọn họ...” Cái đệ tử Vân gia này còn chưa nói hết lời, con mắt liền đảo một vòng, hôn mê đi.

Lúc này, toàn bộ người Vân gia ở trong đại sảnh tiếp khách, tất cả đều chạy đến, nhìn thấy con cháu nhà mình hôn mê ngã xuống đất, từng cái nhất thời lòng đầy căm phẫn, mặt mũi tràn đầy nộ khí.

“Các ngươi chơi cái gì, dựa vào cái gì mà đánh người?”

“Dám đến Vân gia chúng ta nháo sự, cho là Vân gia chúng ta là dễ khi dễ sao?”

Con cháu Vân gia, lập tức tức giận, từng cái hướng phía người Kiều gia đối diện, tức giận hò hét nói.

“Đánh người? Hừ, lão tử con mẹ nó còn muốn giết người đâu!” Đối diện là một người nam tử trung niên, con mắt huyết hồng trừng lớn, mang theo cực độ điên cuồng, không ngừng rống giận, tựa hồ nhận đến kích thích cực lớn.

“Thao, ngươi giết một cái thử xem!”

“Dám đả thương người nhà họ Vân ta, hôm nay để cho các ngươi không đi ra được!”

Đám người Vân gia nhận được loại khiêu khích này, từng cái lập tức lại cùng phía đối diện kêu lên.

“Tất cả đều im ngay!” Vân Thụy mãnh liệt khoát tay, hét lớn một tiếng, mọi người Vân gia lúc này mới dừng hò hét, từng cái căm tức nhìn người Kiều gia tìm tới cửa.

“Kiều nhị, ngươi cái này là có ý gì?” Vân Thụy lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nam tử trung niên đối diện, ngậm tức giận hỏi.

“Ý gì? Ha ha!” Kiều nhị đau thương cười lạnh một tiếng, sau đó mạnh mẽ chỉ vào quan tài sau lưng, bắp thịt trên mặt bởi vì phẫn nộ cùng bi thương, kịch liệt run rẩy lên.

“Bảo bối nhi tử của ta, bị người Vân gia ngươi hại chết, hôm nay lão tử tới tìm Vân gia ngươi đền mạng!” Kiều nhị bi thương gào thét một tiếng, hai con mắt tựa hồ cũng muốn trừng ra máu.

“Người Vân gia ta, hại chết con của ngươi?” Vân Thụy nghe xong, trong lòng lập tức kinh hãi.

Nếu thật là dạng này, vậy chuyện này coi như lớn rồi.

Cái Kiều nhị này, chính là Kiều Đông Lai con trai thứ hai tên của Tộc trưởng Kiều gia Kiều Điện Khôn, trời sinh tính hung tàn bá đạo, lòng dạ hẹp hòi, từ trước đến nay có thù tất báo, tu vi Võ đạo cũng cao mười phần, so với Vân Thụy cũng kém không nhiều lắm.

Mà con trai độc nhất của gã tên Kiều Kim, ngoại hiệu Kim Mao Sư Tử, từ nhỏ kiêu căng ương ngạnh, làm người lại âm hiểm cùng cực, tuy công lực không cao, lại thích đến chỗ gây chuyện thị phi, cùng rất nhiều đệ tử võ đạo thế gia đều phát sinh qua xung đột.

Mà cái Kiều Đông Lai này lại cực kỳ bao che khuyết điểm, ngang ngược không nói đạo lý, mỗi lần Kiều Kim gây chuyện, Kiều Đông Lai cũng không phân tốt xấu đều vì nhi tử ra mặt, từng cùng nhiều cái gia tộc ra tay đánh nhau, khiến cho một vài gia tộc gà bay chó chạy.

Tiếc rằng, Kiều gia đến cùng vẫn là võ đạo thế gia nhất lưu, gia tộc bình thường căn bản gây không được chuyện gì, chỉ có thể nén giận, chịu nhận lỗi, đồng thời âm thầm giao ra người của gia tộc mình, nên không có việc gì ngàn vạn chớ trêu chọc người Kiều gia.

Mà Vân gia làm võ đạo thế gia nhị lưu, tự nhiên cũng không nguyện ý trêu chọc người Kiều gia tiếng xấu lan xa, bởi vậy Vân Thụy từ rất sớm đã thông báo cho con cháu Vân gia, nếu không có việc gì thì cách người Kiều gia xa một chút, nhưng không nghĩ tới, hôm nay vẫn là bị Kiều Đông Lai tìm tới cửa.

Con cháu Vân gia đông đảo, tuy Vân Thụy đã từng không chỉ một lần thông báo, nhưng người trẻ tuổi huyết khí phương cương, dễ bị kích động, một lời không hợp liền cùng người Kiều gia phát sinh xung đột, cũng vô cùng có khả năng này, bởi vì vậy Vân Thụy ngược lại cũng có thể lý giải.

Thế nhưng là, Kiều Đông Lai lại giơ lên một cỗ quan tài tìm tới cửa, luôn mồm nói con trai mình bị người Vân gia hại chết, cái này để Vân Thụy cảm thấy có chút vô nghĩa.

Đều là người của võ đạo thế gia, trong lòng tự có chừng mực, trừ phi song phương là tử thù, nếu không mặc cho ai cũng sẽ không tuỳ tiện hạ tử thủ, muốn mạng người, dù sao một khi chết người, có thể cũng không phải là sự tình của một cá nhân, thậm chí toàn cả gia tộc đều sẽ bị liên lụy đi vào.

Muốn nói đệ tử Vân gia nào, dưới cơn nóng giận đem Kiều Kim đánh gần chết, Vân Thụy ngược lại có khả năng tin tưởng, nhưng trực tiếp đem Kiều Kim chơi chết, Vân Thụy cảm thấy người Vân gia còn không đến mức không thể có chừng mực như thế.

“Kiều nhị, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời nói cũng không thể nói loạn!” Vân Thụy lạnh lùng đe dọa nhìn Kiều Đông Lai, chậm rãi nói nói, lão tuyệt không tin, Kiều Đông Lai nói là thật.

“Người nào con mẹ nó nói loạn, nhi tử ta cũng mẹ nó chết rồi, là nó trước khi chết chính miệng nói!” Tâm tình Kiều Đông Lai vô cùng kích động, nước bọt cũng bay ra xa xa.

“Vân Thụy lão thất phu, ngươi bớt con mẹ nó nói nhảm đi, hôm nay nếu ngươi giao ra hung thủ thì thôi, nếu như không giao, Kiều Đông Lai ta dù phải đồ sát cả nhà Vân gia ngươi, cũng phải báo thù cho con ta!"

Kiều Đông Lai nói một câu, nhất thời kích thích cơn phẫn nộ của mọi người Vân gia.

"Thiếu mẹ nó thổi ngưu bức đi, Vân gia ta sợ Kiều gia ngươi a?"

"Có bản lĩnh thì đến a, tin hay không để ngươi đứng tiến vào, nằm ra ngoài!"

Người nhà họ Vân từng cái nổi giận đùng đùng, bị người chặn trước cửa nhà, lấy việc đồ sát cả nhà để uy hiếp, mặc cho dù ai cũng không cách nào nhịn được khẩu khí này.

Mà Vân Thụy giờ phút này, sắc mặt cũng một chút trở nên vô cùng băng lãnh, trong mắt toát ra lửa giận hừng hực.

"Đồ sát cả nhà Vân gia ta, thật là khẩu khí cuồng vọng!" Vân Thụy quát chói tai một tiếng, con mắt hơi hơi nheo lại, lộ ra hàn quang.

"Vân gia ta mặc dù không thích gây chuyện, nhưng cũng không sợ chuyện! Hôm nay chuyện này, nếu ngươi nói là đệ tử Vân gia ta hại chết con của ngươi, vậy liền lấy ra chứng cứ chỉ chứng hung thủ."

"Nếu thật là đệ tử Vân gia ta gây nên, ta tự sẽ cho ngươi một cái công đạo, nhưng nếu như ngươi nói mà không có bằng chứng, ngông cuồng oan uổng Vân gia ta, Vân gia ta cũng không phải dễ khi dễ!"

"Vân Thụy ta cũng không hiếm lạ, ngược lại muốn lãnh giáo âm Phong Chưởng của Kiều nhị gia một chút!"

“Ta nhổ vào!” Kiều Đông Lai hướng trên mặt đất hung hăng nôn một ngụm nước bọt, một mặt dữ tợn.

“Vân Thụy, thiếu mẹ nó trang lão sói vẫy đuôi đi, con ta trước khi chết, chính miệng nói, là người Vân gia ngươi hại nó, chẳng lẽ còn có giả sao!”

“Hừ, con cháu Vân gia ta, cơ hồ tất cả đều tại chỗ này, vậy ngươi nói, đến tột cùng là ai đã hại con trai ngươi!” Vân Thụy hướng phía mọi người Vân gia ở sau lưng đưa tay nhất chỉ, lạnh lùng nói nói.

“Hừ, ta chưa thấy qua kẻ đó, cũng không nhận ra là cái nào.” Kiều Đông Lai hầm hừ hất đầu, sau đó lộ ra khuôn mặt hung ác.

“Nhưng là, nhi tử ta lại nói cho ta biết, tên của hung thủ!”

“Ồ? Vậy ngươi nói, tên của hung thủ, kêu là cái gì?” Vân Thụy chậm rãi nói nói.

“Hừ, tên của hung thủ, chính là...” Ánh mắt âm hàn của Kiều Đông Lai tại trên mặt mọi người Vân gia, theo thứ tự liếc nhìn một vòng, sau đó cắn răng phun ra mấy chữ!

Chương 552: Kẻ giết người, Bạch Mẫu Đơn!

Kiều Đông Lai cơ hồ đem miệng đầy hàm răng cắn nát, hung dữ nói ra từng chữ từng chữ.

“Kẻ giết người, Bạch Mẫu Đơn!”

“Cái gì!” Lời của Kiều Đông Lai vừa ra khỏi miệng, mọi người Vân gia cùng xoát xoát đem ánh mắt, tất cả đều tìm đến phía Vân Tuệ Nhi.

Vân Tuệ Nhi từ trước đến nay ưa thích mặc toàn thân là áo trắng, người lớn lên lại cực kỳ xinh đẹp, người đưa danh hiệu

Bạch Mẫu Đơn.

Người bên trong thế giới Võ Đạo đều biết, nhấc lên Bạch Mẫu Đơn của Vân gia, dĩ nhiên chính là chỉ Vân Tuệ Nhi.

“Không có khả năng!” Không đợi Vân Thụy nói chuyện, Vân Thắng tiến lên một bước, trợn mắt nhìn thẳng vào Kiều Đông Lai, lớn tiếng nói nói.

Vân Tuệ Nhi là cháu gái mà Vân Thắng sủng ái nhất, lão đối với tính cách của Vân Tuệ Nhi cũng phi thường hiểu biết, cũng không phải loại người sinh sự từ việc không đâu, càng sẽ không dễ dàng ra tay muốn mạng người, cái Kiều Đông Lai này tuyệt đối là bỗng dưng vu hãm.

“Đánh rắm! Nhi tử ta chẳng lẽ sẽ nói dối sao?” Kiều Đông Lai lập tức mở miệng chửi mắng, sau đó cũng theo ánh mắt của mọi người Vân gia, nhìn thấy Vân Tuệ Nhi có chút choáng váng.

“Ngươi chính là Bạch Mẫu Đơn?” Kiều Đông Lai vừa thấy Vân Tuệ Nhi, trong lòng lập tức nhảy một cái, một dòng nước nóng cấp tốc chảy xuôi trên thân, thanh âm không khỏi mềm xuống tới.

“Thật sự là cô nàng xinh đẹp a, chơi nhất định đủ vị đạo.” Kiều Đông Lai nhịn không được liếm liếm bờ môi, vừa thấy khuôn mặt dung mạo như thiên tiên của Vân Tuệ Nhi, lập tức liền cả thống khổ mất con đều nhanh quên.

“Là ta!” Vân Tuệ Nhi giờ phút này cũng chú ý tới biến hóa trong ánh mắt của Kiều Đông Lai, loại ánh mắt tà ác cơ hồ tiến vào trong da thịt của chính mình kia, cùng Kiều Kim cơ hồ giống như đúc, để Vân Tuệ Nhi chán ghét một trận.

“Hừ, ngươi hại chết nhi tử ta, ta không thể tha nhẹ cho ngươi, ngươi đi với ta một chuyến đi.” Kiều Đông Lai trước đó còn nghĩ, một khi tìm tới hung thủ, lập tức đánh chết báo thù cho con trai mình, nhưng vừa thấy được mặt của Vân Tuệ Nhi, hồn Kiều Đông Lai kém chút ném, lập tức liền thay đổi chủ ý.

“Loại cực phẩm nhân gian này, nhất định phải bắt về hảo hảo hưởng thụ, hàng đêm hầu hạ, cũng coi là vì con ta báo thù!” Trong lòng Kiều Đông Lai, dâng lên từng tia từng tia ý nghĩ tà ác.

“Ta không có hại chết con của ngươi!” Môi son của Vân Tuệ Nhi khẽ mở, nhàn nhạt lắc đầu, đồng thời trong lòng nổi lên một tia nghi hoặc.

Sau khi trúng Tiên Nữ Thở Dốc, đại bộ phận sự tình, Vân Tuệ Nhi đã không nhớ rõ, nhưng có một chút chuyện nàng có thể khẳng định, khi đó chính mình, căn bản không có năng lực đi giết chết một người.

Nhưng rất nhanh, Vân Tuệ Nhi liền nghĩ đến một loại khả năng.

“Chẳng lẽ là Lâm Hải làm?” Vân Tuệ Nhi không khỏi hướng phía bên cạnh nhìn lại, Lâm Hải giờ phút này cũng đi theo người Vân gia đi tới, đang đứng tại bên cạnh Vân Tuệ Nhi cách đó không xa, một mặt lạnh nhạt, không biết suy nghĩ cái gì.

“Hừ, ngươi nói không phải thì là không phải à?” Cái mũi Kiều Đông Lai hừ một cái, nhìn thấy mỹ mạo của Vân Tuệ Nhi, Kiều Đông Lai đã sớm hồn cũng ném, coi như thật không phải Vân Tuệ Nhi, gã cũng muốn mượn cơ hội đem Vân Tuệ Nhi mang về, hảo hảo hưởng dụng một phen.

“Cùng ta trở về!” Nói xong, thân hình Kiều Đông Lai bỗng nhiên lóe lên, liền đến trước người Vân Tuệ Nhi, liền hướng phía ngực Vân Tuệ Nhi bắt một chút.

“A!” Vân Tuệ Nhi quá sợ hãi, không nghĩ tới Kiều Đông Lai sao mà to gan như vậy, nói động thủ liền động thủ, hơn nữa địa phương ra tay, vậy mà hạ lưu vô sỉ như vậy.

“Đồ hỗn trướng!” Vân Thắng nhất thời đại nộ, một bước liền đến bên người Vân Tuệ Nhi, đem Vân Tuệ Nhi nhẹ nhàng đẩy ra, đồng thời nắm tay phải giơ cao, hướng phía nhất chưởng của Kiều Đông Lai nghênh đón.

“Ầm!” Một tiếng vang trầm, thân thể Vân Thắng lắc lắc, mới đưa chưởng lực của Kiều Đông Lai hóa giải, mà Kiều Đông Lai lại bạch bạch bạch, liền lùi lại ba bước, mới đứng vững thân hình.

“A?” Kiều Đông Lai khẽ a một tiếng, nhìn Vân Thắng một mặt kinh ngạc.

Tại trong ấn tượng của gã, Vân Thắng tuy cũng là cường giả Hóa Cảnh, nhưng luận thực lực so với gã vẫn là kém hơn một chút, làm sao mấy ngày không thấy, lại có thể một quyền đem gã bức lui rồi?

Mà Vân Thụy thấy Vân Thắng dùng một quyền bức lui Kiều Đông Lai, ánh mắt cũng là kinh ngạc, khó có thể tin.

“Công phu của Tam đệ, lúc nào lại có tiến bộ lớn như vậy?” Phải biết, thực lực đến khi đến Hóa Cảnh, muốn lại tiến lên trước một bước, quả thực so với lên trời còn khó hơn, thế nhưng là thực lực của Vân Thắng, lại rõ ràng mạnh hơn không chỉ một bậc so với trước đó.

“Công pháp Lâm Tông Sư mà cải thiện, quả nhiên tương xứng đến!” Chỉ có trong tâm lý Vân Thắng là không kìm được một trận vui mừng.

Chính mình tu luyện công pháp mà Lâm Hải cải thiện qua, mới thời gian một buổi tối ngắn ngủi, công lực vậy mà bỗng nhiên tăng mạnh rồi, đều có thể đem Kiều Đông Lai cao hơn chính mình một bậc một quyền đánh lui.

Nếu như vậy xuống dưới, qua một năm nửa năm, vậy mình há không phải sẽ đạt tới điểm bước càng cao hơn, thậm chí vượt qua đại ca của mình, đạt tới cảnh giới Tông Sư cũng có thể?

Mà Vân Tuệ Nhi bị Vân Thắng đẩy ra, vậy mà một cái không chú ý, bị đẩy lên trên thân Lâm Hải.

Vân Tuệ Nhi nhất thời đỏ mặt một trận, vội vàng rời khỏi thân thể Lâm Hải, cùng Lâm Hải tách ra một chút khoảng cách.

Lâm Hải cũng là xấu hổ cười cười, ở giữa hắn cùng Vân Tuệ Nhi, tuy cái gì cũng không phát sinh, nhưng không biết vì sao, lại không duyên cớ thêm ra một tia mập mờ, để hai người đều có chút không quá tự tại.

“Lão thất phu, ta muốn vì nhi tử báo thù, ngươi lại dám ngăn trở!” Kiều Đông Lai bị một quyền của Vân Thắng đánh lui, nhưng cũng chưa sợ Vân Thắng, chỉ Vân Thắng rống to một tiếng.

“Hừ, cháu gái của ta mình ta hiểu biết, là không thể nào hại con của ngươi!” Ria mép của Vân Thắng vểnh lên rất cao, cũng là một mặt tức giận.

Công pháp mà Kiều gia tu luyện, vốn định sẵn người một nhà này không có đồ vật gì tốt, mà bộ vị trên người Vân Tuệ Nhi mà vừa rồi Kiều Đông Lai muốn chụp vào, Vân Thắng cũng là nhìn thấy rõ ràng, lão sao có thể không tức giận.

“Đánh rắm, nhi tử ta sẽ không nói dối!” Kiều Đông Lai một mực chắc chắn, chính là do Vân Tuệ Nhi gây nên.

“Tốt, cũng đừng ầm ĩ nữa!” Lúc này, Vân Thụy hét lớn một tiếng, đem Kiều Đông Lai cùng Vân Thắng ngăn lại.

“Hừ, Vân Thụy, mau đem cái Bạch Mẫu Đơn kia giao ra, nếu không ta Kiều gia tuyệt không từ bỏ ý đồ!” Kiều Đông Lai cũng biết, dựa vào bản thân là không trấn được Vân gia, chỉ có thể đem gia tộc mình dời ra ngoài, mới có thể để cho Vân Thụy có chỗ cố kỵ.

Vân Thụy nhíu mày, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Kiều Đông Lai một hồi, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Kiều nhị gia, ngươi vừa đến đã nói, Vân Tuệ Nhi hại chết con của ngươi, toàn bộ Vân gia chúng ta cũng không rõ ràng cho lắm, ngươi muốn để cho chúng ta giao người, cũng nên đem đầu đuôi sự tình nói rõ ràng a?”

Ngữ khí của Kiều Đông Lai trì trệ, nhất thời nghẹn họng nhìn trân trối, nhưng rất nhanh lại vung tay một cái.

“Có cái gì để nói, dù sao chính là nàng ta đã hại chết nhi tử của ta!” Kiều Đông Lai nói lời này, không khỏi đỏ mặt một trận, con của gã chết con mẹ nó quá mất mặt, gã thực sự nói không nên lời a.

“Hừ!” Vân Thụy cười lạnh một tiếng, “Để ngươi nói ngươi lại không nói, cứ dứt khoát như vậy, nhận định Vân Tuệ Nhi là hung thủ hại chết con của ngươi, Kiều nhị gia làm như vậy, có phải có chút cố tình gây sự hay không?”

Trong lòng Vân Thụy cũng tức giận, đồng thời nhận định Kiều Đông Lai cũng là đặc biệt tìm đến gây sự, nếu thật do Vân Tuệ Nhi hại chết con của gã, vậy gã vì cái gì không nói, rõ ràng là chột dạ nói không nên lời.

“Ta qua đại gia ngươi, Nhị gia nhà ngươi xưa nay không nói dối!” Kiều Đông Lai cũng gấp, mở miệng liền hướng phía Vân Thụy mắng nói.

“Nếu ngươi không nói láo, vậy ngươi ngược lại là nói rõ ràng a, nếu như không nói rõ ràng, liền bớt ở chỗ này ăn nói bừa bãi đi!” Vân Thụy tiến lên một bước, gắt gao nhìn chằm chằm Kiều

Đông Lai, trong mắt lóng lánh sắc lạnh, hai tay bắt đầu tụ lực.

Cái hành vi cố tình gây sự của Kiều Đông Lai này, đã là khiêu khích nghiêm trọng tôn nghiêm của Vân gia, Vân Thụy làm Tộc trưởng, nếu như Kiều Đông Lai không cho ra cái giải thích hợp lý, thì lão coi như bốc lên mạo hiểm đắc tội với Kiều gia, cũng phải cho Kiều Đông Lai một chút giáo huấn.

“Ta, ta...” Kiều Đông Lai tức đến chán nản một trận.

“Mẹ nó, lão tử không thèm đếm xỉa!” Đầu Kiều Đông Lai đột nhiên nóng lên, cũng không đoái hoài tới mất mặt!

“Nói liền nói, ngươi nghe kỹ cho ta!”

Chương 553: Muốn báo thù, hướng ta đến!

Kiều Đông Lai tức đến mức sắc mặt đỏ lên, mang theo oán giận mở miệng nói.

“Con ta trúng phải Tiên Nữ Thở Dốc lúc ở cạnh tiện nhân Bạch Mẫu Đơn của Vân gia này, sau đó bị ném vào một trại nuôi heo, phấn chiến nguyên một đêm, tinh tẫn nhân vong!”

Phốc!

Một câu nói của Kiều Đông Lai, khiến người nhà họ Vân tập thể phun.

“Ha ha ha ha...” Nhất là một số người trẻ tuổi, phẫn nộ gấp gáp trước đó cũng trong nháy mắt liền tiêu tán, thay vào đó là buồn cười nói không nên lời.

“Mẹ nó, cái Kiều Đông Lai này là đến khôi hài sao?” Mọi người nhìn về phía Kiều Đông Lai, quả thực tựa như là đang nhìn chuyện tiếu lâm.

Liền cả bọn người Vân Thụy Vân Thắng, cũng là mặt mo nghẹn đến đỏ bừng, cố nén cười, không ngừng lắc đầu.

“Cười bà nội ngươi cười, con mẹ nó đều im ngay cho lão tử!” Kiều Đông Lai vốn là đã cảm thấy đủ mất mặt, hiện tại bị mọi người Vân gia tập thể chế giễu, nhất thời buồn bực xấu hổ thành tức giận.

“Vân Thụy lão thất phu, sự tình ta đã nói, ngươi còn không mau đem cái tiểu tiện nhân Bạch Mẫu Đơn này giao cho ta, để lão tử vì con ta báo thù!”

“Ai.” Vân Thụy nhịn cười than nhẹ một tiếng, “Kiều nhị, náo cũng náo đủ rồi, tranh thủ thời gian mang người rời đi, ta sẽ không trách tội ngươi đến cửa cố tình gây sự!”

Vân Thụy làm sao có thể tin tưởng lời nói của Kiều Đông Lai, trúng phải Tiên Nữ Thở Dốc, sau đó bị ném vào chuồng heo, làm chuyện xấu xa cả một đêm mà chết, ngươi đây là đang giảng chuyện cười sao?

“Người nào mẹ nó cùng ngươi náo!” Kiều Đông Lai thấy Vân Thụy không tin, lập tức gấp, hướng phía con cháu Kiều gia sau lưng vung tay lên.

“Đem quan tài mở ra, để cái lão già khốn nạn này tự mình nhìn nhìn!” Kiều Đông Lai vừa phát lời nói, lập tức có hai cái đệ tử Kiều gia, đem nắp quan tài trên mặt đất lấy xuống.

“Hừ, ta cũng phải nhìn ngươi có thể chơi ra hoa dạng gì!” Vân Thụy là kiên quyết sẽ không tin tưởng cái lý do gây chuyện vô cùng hoang đường này của Kiều Đông Lai, tiến lên một bước, thò người ra hướng phía trong quan tài nhìn lại.

“Cái này...” Chỉ nhìn một chút, Vân Thụy liền hoàn toàn sửng sốt.

Chỉ thấy bên trong quan tài, là một cái nam tử trẻ tóc vàng tuổi tản ra mùi vị phân heo nồng hậu dày đặc, sắc mặt trắng bệch, toàn thân dơ bẩn, y phục bị xé thành từng mảnh từng mảnh, sớm đã không có khí tức.

“Thật là có cái người chết?” Vân Thụy vốn cho rằng đây chỉ là một cái cớ để Kiều Đông Lai kiếm chuyện, không nghĩ tới trong quan tài lý thế mà thật có thi thể.

“Trong các ngươi người nào nhận biết nhi tử của Kiều nhị gia, tiến lên phân biệt một chút.” Vân Thụy vẫn là không quá tin tưởng, phát một lời nói, lập tức có hai người trẻ tuổi của Vân gia đi lên phía trước.

“Tộc trưởng, cái người chết này thật sự là Kiều Kim!”

“Không sai, ta gặp qua gã thật nhiều lần, tuyệt đối sẽ không nhận lầm, chính là gã!”

Hai cái đệ tử Vân gia, trăm miệng một lời, xác định thi thể trong quan tài, chính là Kiều Kim.

“Thật đúng là gã!” Vân Thụy lúc này sửng sốt, nghĩ không ra nhi tử của Kiều Đông Lai, thế mà chết thật.

“Hừ, Vân Thụy lão thất phu, ngươi còn có lời gì để nói, mau đưa tiện nhân Bạch Mẫu Đơn này, giao ra đây cho ta!” Lần nữa nhìn thấy thảm trạng thi thể của nhi tử, Kiều Đông Lai nhịn không được vành mắt phiếm hồng, trong lòng một trận quặn đau.

“Nhi tử đáng thương của a, ba ba nhất định sẽ ở trên giường đem cái Bạch Mẫu Đơn này bày ra một trăm lẻ tám tư thế, hàng đêm làm nàng ta không thể đứng dậy, để báo mối thù cho ngươi!”

Nghĩ đến con trai duy nhất của chính mình cứ như vậy mà chết, trừ một câu “Bạch Mẫu Đơn Vân gia”, liền những lời khác cũng chưa kịp lưu lại liền tắt thở, để Kiều Đông Lai hận không thể lập tức liền xông qua, đem Vân Tuệ Nhi lột sạch, ngay tại chỗ làm nàng ta một trăm lần.

Không đợi Vân Thụy nói chuyện, Vân Thắng tiến lên một bước, ngăn tại trước người Kiều Đông Lai.

“Chờ một chút!” Vân Thắng hét lớn một tiếng, “Ngươi vừa mới nói, con của ngươi là trúng phải Tiên Nữ Thở Dốc, sau đó mới bị ném vào chuồng heo?”

“Nói nhảm, nếu không phải trúng dược, không còn thần trí, nhi tử ta muốn cái dạng nữ nhân gì mà không được, làm gì chạy đến chuồng heo qua, qua...” Kiều Đông Lai chợt cảm thấy một trận mất mặt, nói không được nữa.

“Ha ha, thật sự là trò cười!” Vân Thắng cười dài một tiếng, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Kiều Đông Lai.

“Kiều nhị, ngươi ít tại chỗ này ngậm máu phun người, Tiên Nữ Thở Dốc, chính là đồ chơi hại người đặc thù của Kiều gia ngươi, bây giờ lại đổ đến trên đầu Vân gia ta, ngươi có mục đích gì!”

Vân Thắng vừa nói như thế, người nhà họ Vân nhao nhao tỉnh táo lại.

“Đúng a, cái Tiên Nữ Thở Dốc này, thế nhưng là đại danh đỉnh đỉnh, chính là độc hữu của Phong Nguyệt Các Kiều gia, Kiều Kim trúng loại thuốc này, vì sao muốn đổ vào Vân Tuệ Nhi?”

“Hừ, dù sao nhi tử ta trước khi chết, chỉ nói Vân gia Bạch Mẫu Đơn, trung gian đến cùng phát sinh cái gì, hỏi nàng ta một chút không phải đã biết sao!”Kiều Đông Lai hướng phía Vân Tuệ Nhi nhất chỉ, lớn tiếng nói nói.

“Tuệ Nhi, đến cùng chuyện gì xảy ra, ngươi cứ việc nói, gia gia vì ngươi làm chủ!” Vân Thắng là tuyệt không tin, chuyện này là do Vân Tuệ Nhi gây nên.

“Ta…” Môi son của Vân Tuệ Nhi khẽ mở, lại nghẹn lời một trận, nhớ tới chuyện phát sinh đêm qua, trên mặt nhất thời xấu hổ đến đỏ bừng.

“Loại sự tình này làm sao mở miệng a?” Vân Tuệ Nhi vô cùng khó xử.

“Ta đêm qua xác thực gặp gã, nhưng gã chết, không liên quan gì đến ta.” Vân Tuệ Nhi ngẫm lại, vẫn là không có đem sự tình bản thân trúng phải Tiên Nữ Thở Dốc nói ra, về phần Kiều Kim phát cái thần kinh gì mà đi làm với heo, nàng ta liền không được biết.

“Hừ, làm sao có thể không có quan hệ gì với ngươi, ngươi đã gặp qua con ta, giữa các ngươi đến cùng phát sinh cái gì, ngươi tốt nhất thành thành thật thật nói ra!” Kiều Đông Lai chỉ vào Vân Tuệ Nhi, tức giận rống nói.

“Ta…” Vân Tuệ Nhi ngượng ngùng một trận, cúi đầu, loại chuyện này, ở trước mặt mọi người, nàng ta làm sao có thể mở miệng.

“Hừ hừ, làm sao, chột dạ hay sao?” Thấy Vân Tuệ Nhi là cái dạng này, Kiều Đông Lai càng thêm kết luận, thật sự là Vân Tuệ Nhi đã hại chết con trai mình.

“Tuệ Nhi, đến cùng là chuyện gì xảy ra? Không cần sợ, ngươi cứ nói thẳng ra, có gia gia ở đây, không ai có thể oan uổng ngươi!”

Vân Thắng giờ phút này cũng chú ý tới biểu lộ của Vân Tuệ Nhi tựa hồ không đúng, trong lòng cũng nhiều thêm một phần lo lắng, bất quá lão vẫn là chưa tin, Vân Tuệ Nhi sẽ làm ra loại chuyện này.

“Gia gia, ta, ta…” Vân Tuệ Nhi thấy gia gia mình cũng bức hỏi mình, lập tức vừa vội vừa thẹn, sắp khóc, loại chuyện này, để cho nàng ta một cái nữ hài tử như thế nào nói ra khỏi miệng a?

“Dù sao ta không có hại gã, ngược lại là gã, dùng Tiên Nữ Thở Dốc hạ dược cho ta để cho ta kém chút, kém chút...” Vân Tuệ Nhi cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng, nói không được.

“Cái gì! Cái hỗn đản kia hạ dược với cho ngươi?” Vân Thắng nghe xong liền gấp, lão quá rõ ràng Tiên Nữ Thở Dốc, uy lực của loại dược vật này, tuyệt đối có thể cho trinh tiết liệt nữ trong nháy mắt biến thành dâm phụ, Kiều gia dựa vào vật này, không biết đã hại bao nhiêu thiếu nữ nhà lành.

“Vương bát đản, dám hạ dược với tôn nữ của ta, lão phu liều mạng với ngươi!” Vân Thắng lập tức liền đỏ mắt, hướng phía Kiều Đông Lai liền dốc sức lao qua.

“Đánh rắm, nếu Bạch Mẫu Đơn là trúng thuốc này, nhi tử ta mẹ nó ngược lại phải chạy tới chuồng heo sao!” Kiều Đông Lai cũng không sợ Vân Thắng, hai người trong nháy mắt lại đánh nhau.

“Ai, thật là nghĩ không ra, thế mà cứ như vậy chết.” Lâm Hải ở bên cạnh xem chừng, tâm lý thổn thức một trận, hắn lúc đầu chỉ là muốn cho Kiều Kim cái giáo huấn chung thân khó quên, lại không nghĩ rằng sẽ náo chết người.

Bất quá Lâm Hải lại không có cái áy náy gì, cái Kiều Kim này không biết đã gây tai họa bao nhiêu thiếu nữ, bây giờ chết, cũng coi là trừ một hại.

Chỉ là không nghĩ tới, trước khi chết gã lại đem Vân Tuệ Nhi liên luỵ vào, đoán chừng là do không biết mình, nên mới nói danh hiệu của Vân Tuệ Nhi đi.

Sự tình chung quy là tự mình làm, nhìn biểu lộ của Vân Tuệ Nhi một mặt khó xử, Lâm Hải không đành lòng lại để cho nàng ta một cái nữ hài tử thay mình khiêng nồi đen.

“Cái Kiều nhị gì kia, việc này ta làm, muốn báo thù, hướng ta đến!” Lâm Hải chậm rãi đi tới.

Chương 554: Mang theo người của ngươi, cút!

Lâm Hải vừa mới mở miệng, người của Vân gia cùng Kiều gia, nhao nhao hướng phía Lâm Hải trông lại.

Khi mọi người bên Vân gia thấy rõ người đứng ra là ai xong, đều nhao nhao một trận giật mình, nhưng rất nhanh trên mặt liền lộ ra biểu lộ nghiền ngẫm.

“Lần này chơi vui, nghĩ không ra vị Tông Sư này, vậy mà ra mặt cho Vân gia ta, Kiều nhị sẽ nếm mùi đau khổ rồi!” Mọi người Vân gia lập tức bắt đầu cười trên nỗi đau của người khác.

Người Kiều gia thấy có người chủ động đứng ra thừa nhận việc này, cũng là nhao nhao sững sờ, nhưng lúc nhìn sang Lâm Hải, tất cả đều cảm thấy mười phần lạ mặt, tựa hồ chưa bao giờ thấy qua.

Mà Kiều Đông Lai cùng Vân Thắng đang đánh đấu, giờ phút này cũng ngừng tay, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Lâm...” Vân Thắng một mặt kinh ngạc, vừa muốn mở miệng, lại bị Lâm Hải đưa tay cản lại.

“Con của ngươi không biết đã hại bao nhiêu người, đã sớm chết chưa hết tội, nếu như ngươi muốn báo thù, một mực hướng ta đến là được.” Lâm Hải đứng chắp tay, nhàn nhạt nói nói.

Kiều Đông Lai một trận choáng váng, dò xét Lâm Hải trên dưới hơn nửa ngày, mới tức điên mà cười.

“Ngươi con mẹ nó là ai a? Vân gia không người sao, để một tên tiểu bối như ngươi đứng ra chịu chết? Cút sang một bên cho ta! Chỗ này không có phần cho ngươi nói chuyện!”

Kiều Đông Lai thế nhưng là có thực lực tương đương cùng bọn người Vân Thụy Vân Thắng, vãn bối phổ thông của Vân gia, nào có tư cách nói chuyện cùng lão, thấy Lâm Hải tùy tiện đứng ra như vậy, Kiều Đông Lai nhất thời một trận xem thường, ngay cả lời đều khinh thường nói cùng Lâm Hải.

“Ta không phải người Vân gia!” Lâm Hải liếc lão một cái, nhàn nhạt nói nói.

“Ngươi không phải người Vân gia?” Kiều Đông Lai không khỏi sững sờ, “Vậy ngươi là ai?”

“Ta nói ngươi làm sao nói nhảm nhiều như vậy đâu?” Lâm Hải tức giận lườm lão một cái, “Ta là ai, ta nói ngươi có thể biết không?”

“Đừng nói nhiều, ta nói thẳng với ngươi đi, con của ngươi tối hôm qua muốn hại người, bị ta bắt được, sau đó ta đem cái Tiên Nữ Thở Dốc gì kia, tất cả đều cho gã ăn, về sau lại đem gã ném đến một trại nuôi heo ở ngoại ô, sự tình chính là như vậy.”

“Chỉ là không nghĩ tới là, con của ngươi lại dữ dội như thế, lại đem chính mình làm cho chết, không thể không khiến người dựng thẳng ngón tay cái, thực tình nói một tiếng, phục!”

“A!!!” Nghe được Lâm Hải nói một phen, Kiều Đông Lai tức đến râu tóc đều là bay lên, “Thằng nhãi con, lại là ngươi, nạp mạng cho lão tử đi!”

Nói, Kiều Đông Lai quát to một tiếng, mang theo lực lượng vô cùng phẫn nộ, một cái nhoáng lên liền xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, đối diện cũng là một chưởng, mang theo một cỗ âm phong, hận không thể đem Lâm Hải đập thành phấn vụn.

“Cẩn thận, là tuyệt kỹ độc môn của Kiều gia, âm Phong Chưởng!” Vân Thắng thấy thế, lập tức ở một bên nhắc nhở nói.

“m Phong Chưởng?” Trong lòng Lâm Hải một trận hừ lạnh, một chưởng này của Đông Lai, xác thực mang theo một cỗ lực lượng âm hàn, còn chưa cận thân, liền để cho người ta cảm thấy một trận lạnh lẻo thấu xương.

Nếu như hai người là có thực lực tương xứng, thế tất sẽ nhận ảnh hưởng của cỗ âm phong này, vô pháp phát huy ra toàn bộ thực lực, nhưng Lâm Hải tu luyện chính là công pháp Đạo gia thuần chủng, sao lại sợ loại bàng môn tà đạo này.

Âm phong trên lòng bàn tay của Kiều Đông Lai, vừa mới lấn đến gần thân thể Lâm Hải, trong nháy mắt liền bị chân khí thuần chủng trong người Lâm Hải, trùng kích đến mức cặn bã đều không còn.

“Cút về cho ta!” Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, đưa tay hướng phía trước tìm kiếm, vòng qua hộtt chưởng Kiều Đông Lai, phát sau mà đến trước, trực tiếp khắc ở trên lồng ngực của lão.

“Hừ!” Kiều Đông Lai rên lên một tiếng, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã cảm thấy ở chỗ ngực, một cỗ đại lực truyền đến, sau đó thân thể như gặp phải va chạm, hướng thẳng về phía sau mà bay đi.

Ầm!

Thân thể của Kiều Đông Lai, trực tiếp đụng vào trên thân đệ tử Kiều gia ở phía sau, nhất thời đem bốn năm cái đệ tử Kiều gia xô ngã đến ngửa mặt hướng lên trời, mà Kiều Đông Lai càng là liền lùi lại bảy tám bước, mới miễn cưỡng đứng vững thân hình.

Lần nữa ngẩng đầu lên, Kiều Đông Lai phảng phất như gặp Quỷ, trong hai mắt, là kinh hãi nói không nên lời.

“Tông Sư!” Trong lòng Kiều Đông Lai rung mạnh, hơn nửa ngày, mới gian nan gạt ra hai chữ từ trong miệng.

Một chiêu đem chính mình đánh bại, coi như là Vân Thụy có danh xưng đệ nhất nhân dưới Tông Sư, căn bản cũng là không có cách nào làm được, bởi vậy Kiều Đông Lai lập tức liền kết luận, Lâm Hải đúng là một cái Tông Sư Võ đạo.

Mà Lâm Hải giờ phút này đang đứng chắp tay, mặt không biểu tình liếc lão một cái, nhàn nhạt mở miệng.

“Nể tình ngươi vừa mới trải qua thống khổ mất con, một chưởng này ta không thương tổn ngươi, mang theo người của ngươi, mau chóng rời khỏi Vân gia đi, ngày sau muốn báo thù mà nói, ta là Lâm Hải, tùy thời xin đợi!”

Kiều Đông Lai đã chấn kinh lại hồ nghi, trên đời này, lại có Tông Sư trẻ tuổi như vậy, nếu không phải bản thân tự mình trải qua, đánh chết lão cũng không thể tin được.

Tông Sư tại trong thế giới Võ Đạo, thế nhưng là được hưởng địa vị chí cao vô thượng, cho dù Kiều gia thân làm võ đạo thế gia nhất lưu, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cũng không muốn tuỳ tiện đắc tội một tên Tông Sư.

Nhất là bản thân Kiều gia liền có tồn tại một tên Tông Sư, càng là biết rõ chỗ đáng sợ của Tông Sư, hoàn toàn hơn xa không phải võ giả Hóa Cảnh có thể so sánh.

Võ giả một khi đến Tông Sư chi cảnh, sẽ rất khó bị giết chết, loại nhân vật giết không chết này, một khi muốn bắt đầu trả thù, cho dù là gia tộc võ đạo nhất lưu, căn bản cũng không chịu đựng nổi.

Tại sau khi xác định thực lực của Lâm Hải là Tông Sư, Kiều Đông Lai liền biết rõ, thù của con trai mình, căn bản là báo không thành, toàn bộ Kiều gia, cũng chỉ có lão tổ tông mới là Tông Sư, lão tổ tông không ra mặt, căn bản không người nào là đối thủ của Lâm Hải.

Nhưng Kiều Đông Lai so với ai khác cũng càng rõ ràng, lão tổ tông không thể nào vì một đứa con trai của lão, mà đi kết thù cùng một cái Tông Sư khác, huống chi còn là một cái Tông Sư còn trẻ như vậy, nhi tử của lão chết, lão chỉ có thể nhận không may.

“Không biết Tông Sư ở đây, xin tha thứ cho vãn bối vô lý!” Chẳng những không thể báo thù, Kiều Đông Lai còn không thể không hướng phía Lâm Hải ôm quyền, tự mình thực hành lễ vãn bối, cái tâm lý biệt khuất đó cũng khỏi cần nói.

Nhưng là không có cách nào, đây là quy củ của thế giới Võ Đạo cần người người tuân thủ, mấy cái Tông Sư có lẽ đã là võ giả tu luyện đến cực hạn, tượng trưng cho đỉnh phong của võ đạo, tôn kính Tông Sư, chính là tôn trọng võ đạo.

“Được, nên làm gì thì đi làm đi.” Lâm Hải không thèm phí lời với lão, hướng phía Kiều Đông Lai vung tay lên, mang theo một tia chán ghét nói nói.

“Vâng.” Kiều Đông Lai đáp một tiếng, lại không hề rời đi, mà chính là đem đầu lần nữa chuyển hướng sang Vân Tuệ Nhi.

“Sự tình của con ta, vãn bối tự nhiên không dám truy cứu trách nhiệm của Lâm Tông Sư, nhưng con ta trước khi chết, xác thực nói ra tên của Bạch Mẫu Đơn, bởi vậy, mong Lâm Tông Sư nhớ tới con ta chết thảm, đem Bạch Mẫu Đơn giao cho vãn bối, để vãn bối mang về xử trí, vãn bối cảm kích vạn phần!”

Hận ý của Kiều Đông Lai đối với Lâm Hải lóe lên một cái rồi biến mất, sau đó liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền, trên mặt khẩn cầu nói.

Nếu cái hung phạm đã hại chết nhi tử của lão này, lão là không có năng lực xử trí, nhưng lão cũng không muốn buông tha cho Vân Tuệ Nhi, coi như Vân Tuệ Nhi cùng chuyện con trai mình chết, thật không hề có một chút quan hệ nào, nhưng chỉ bằng cái khuôn mặt mê chết người của Vân Tuệ Nhi này, cũng làm cho trong lòng Kiều Đông Lai ngứa ngáy khó nhịn, không muốn bỏ lỡ một cái mỹ nhân tuyệt sắc có thể hưởng dụng như thế.

“Cái gì?” Lâm Hải nghe lời nói của Kiều Đông Lai, mộng bức một trận, hơn nửa ngày mới nhịn không được bật ra một tiếng cười nhạo.

“Mẹ nó, làm nửa ngày, ca ca nói không, vẫn là phải tìm Vân Tuệ Nhi a?” Lâm Hải cái này nhẫn không nổi, cảm thấy Kiều Đông Lai thực sự có chút không biết điều.

Thân hình lóe lên, thi triển Tật Phong Bộ, mang theo một đạo tàn ảnh, Lâm Hải liền đến trước mặt Kiều Đông Lai, đưa tay cũng là một bàn tay.

“Ba!” Một tiếng vang giòn, trên mặt Kiều Đông Lai nhất thời hiển hiện năm đường chỉ ấn (ấn ngón tay) đỏ tươi.

“Không muốn chết mà nói, mang theo người của ngươi, cút!” Ngữ khí của Lâm Hải băng lãnh, trong mắt thoáng hiện hàn quang.

Chương 555: Có thể phải để ngươi thất vọng

Ngữ khí của Kiều Đông Lai trì trệ, nhưng cuối cùng cũng không có dám mở miệng phản bác.

Không dám vô lễ đối với Lâm Hải, Kiều Đông Lai lại đưa mắt nhìn sang Vân Thụy, sau đó cười lạnh.

“Vân Thụy, con ta chết, Bạch Mẫu Đơn của Vân gia ngươi, khó tránh khỏi tội lỗi, nếu như ngươi không đem nàng ta giao cho ta, ba ngày sau tại Đại Hội Võ Đạo, Tông Sư của Kiều gia ta tự sẽ trình diện, đến lúc đó chỉ sợ cũng không phải đơn giản chỉ giao ra Bạch Mẫu Đơn như vậy đâu.”

Nói xong, Kiều Đông Lai lại không để lại dấu vết liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Vị Lâm Tông Sư này, không phải là người của Vân gia ngươi, chắc hẳn cũng sẽ không vì Vân gia ngươi, mà đắc tội Tông Sư của Kiều gia ta, đến lúc đó không có Tông Sư che chở, hừ hừ…”

Lời của Kiều Đông Lai vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Vân Thụy hoàn toàn thay đổi, tâm không khỏi chìm xuống.

“Cái Kiều Đông Lai đáng chết này, nói cái gì muốn vì nhi tử báo thù, hiện tại xem ra, rõ ràng là coi trọng Tuệ Nhi.” Vân Thụy cũng là lão hồ ly, nếu Lâm Hải cũng đem cái chết của Kiều Kim gánh đi, mà Kiều Đông Lai còn chết sống cắn chặt Vân Tuệ Nhi không thả, ý đồ đã rất rõ ràng.

Toàn bộ Vân gia đều biết, Kiều gia là dựa vào Thải âm Bổ Dương để tiến hành tu luyện, cho nên toàn cả gia tộc bọn họ cũng có một cái đặc tính cộng đồng, nam nhìn thấy mỹ nữ liền đi không được đường, nữ nhìn thấy soái ca, liền dán đi lên phát lãng, sức chống cự đối với người khác phái cực kém.

Đừng nói Vân Tuệ Nhi chính là đứa cháu gái mà Vân Thắng sủng ái nhất, liền xem như một cái nữ tử Vân gia bình thường, Vân Thụy thân là Tộc trưởng, cũng không có khả năng giao cho Kiều gia, mặc cho Kiều gia lăng nhục, sung làm đỉnh lô để tu luyện.

“Trước đó Lâm Tông Sư đã nói qua, cái chết của con trai ngươi chính là gieo gió gặt bão, không có quan hệ cùng Vân gia ta, Vân gia ta là sẽ không giao người.” Vân Thụy lắc đầu, nói nói.

“Hừ, rất tốt!” Ánh mắt Kiều Đông Lai phát lạnh, sau đó cực kỳ âm ngoan lại liếc nhìn Vân Tuệ Nhi một chút, mới hung hăng gật gật đầu.

“Đã như vậy, chúng ta gặp mặt ở bên trên Đại Hội Võ Đạo, đến lúc đó ngươi cũng đừng hối hận!”

“Chúng ta đi!” Nói xong, Kiều Đông Lai hướng con cháu Kiều gia đông đảo phía sau lưng vẫy tay một cái, trùng trùng điệp điệp rời khỏi Vân gia.

“Ngưu bức cái gì a, còn không phải là làm sao tới, lại cút về thế nào sao!”

“Đúng đấy, có Lâm Tông Sư tại đây, Vân gia chúng ta sẽ sợ các ngươi à?”

Kiều Đông Lai vừa đi, con cháu tuổi trẻ của Vân gia nhao nhao mở miệng trách cứ, để người Kiều gia không công mà lui, trong lòng mọi người Vân gia cũng cảm thấy mười phần hả giận, trên mặt cũng cảm thấy có hào quang.

Chỉ có một số lực lượng nòng cốt của Vân gia, trên mặt là ẩn ẩn mang theo một tia lo âu, tựa hồ vì Đại Hội Võ Đạo tiếp đó, mà lo âu cho tình cảnh của Vân gia.

“Lâm Tông Sư, chuyện hôm nay, vãn bối đa tạ!” Vân Thụy tiến lên một bước, đi tới trước mặt Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải liền ôm quyền, mở miệng nói nói.

“Không cần, ta cũng là xem ở trên mặt mũi Vân Thắng lão ca cùng Tuệ Nhi, không liên hệ gì tới ngươi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói, hắn đối với Vân Thụy có chút không thích, tự nhiên trong lời nói cũng sẽ không khách khí.

“Ách...” Mặt mo của Vân Thụy đỏ ửng, ngay trước toàn bộ Vân gia, bị một câu nói của Lâm Hải khiến cho có chút xuống đài không được, bất quá Lâm Hải thế nhưng là Tông Sư, lão có là khó chịu hơn thế nào, thì cũng không dám mở miệng chống đối, đành phải hướng phía Vân Thắng làm một cái ánh mắt.

Vân Thắng hiểu ý, đuổi bước lên phía trước, hướng phía Lâm Hải cười ha ha một tiếng.

“Lâm lão đệ, bên ngoài không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta vào bên trong rồi nói!” Vân Thắng trực tiếp xưng hô Lâm Hải là Lâm lão đệ, một mặt là do Lâm Hải để lão xưng hô như vậy, một phương diện khác cũng rút ngắn khoảng cách cùng Lâm Hải, cách đối nhân xử thế của Vân Thắng, vẫn là vô cùng già đời.

“Không cần, Vân lão ca, ta còn có việc, liền đi trước.” Lâm Hải lắc đầu, trước đó trừ một nhà Vân Thắng, những người khác trong Vân gia thế nhưng cũng là không quá mong đợi thấy mình đâu, hiện tại biết thực lực mình mạnh mẽ, lại chuẩn bị lấy Lễ đối đãi sao?

“Muộn.” Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, hắn cùng Vân gia vốn là chưa từng có thâm giao gì, đến Vân gia làm khách cũng là xem ở trên mặt mũi Vân Thắng cùng Vân Tuệ Nhi, thái độ đối đãi trước đó của Vân gia đối với mình, đã để Lâm Hải sinh ra phản cảm.

“Ách...” Vân Thắng sững sờ, nghĩ không ra Lâm Hải lại trực tiếp cự tuyệt chính mình, trong lòng không khỏi trầm xuống, nơi khóe mắt nhanh chóng toát ra một vòng thần sắc lo lắng.

Thực lực của Lâm Hải, đã được chứng thực, đó là Tông Sư hàng thật giá thật a, nếu Vân gia có thể trở thành bằng hữu của một cái Tông Sư, như vậy thực lực của Vân gia sẽ được tăng lên một mảng lớn, chí ít có thể lấy ra để chấn nhiếp một số kKẻ xấu.

Nhưng nhìn Lâm Hải là cái dạng này, Vân Thắng biết rõ, Lâm Hải đối với Vân gia đã thất vọng, rõ ràng không muốn có quá nhiều gặp mặt cùng Vân gia, Vân gia đã mất đi cơ hội tốt để giao hảo cùng một Tông Sư Võ đạo, cái này đối với Vân gia không có

Tông Sư tọa trấn, tuyệt đối là một cái tổn thất lớn.

Bất quá ý chí của Tông Sư, không thể phản kháng, nếu Lâm Hải đã mở miệng, Vân Thắng cũng không dám lại nói nhiều, nếu không vô cùng có khả năng chọc giận Lâm Hải, chỉ có thể mang theo một tia khẩn thiết hướng phía Lâm Hải mở miệng.

“Này, Vân Thắng có một chuyện, không biết có thể nói hay không?”

“Vân lão ca, có chuyện xin cứ giảng là được.” Vân Thắng từ lúc vừa mới bắt đầu, liền đối với Lâm Hải lễ đãi có thừa, ấn tượng của Lâm Hải đối với Vân Thắng, còn thật là tốt.

“Ba ngày sau, chính là Đại Hội Võ Đạo mỗi năm một lần, đến lúc đó không biết Lâm lão đệ sẽ đi tham gia hay không?”

“Đại Hội Võ Đạo?” Lâm Hải chau mày, trước đó tựa hồ có nghe đến Kiều Đông Lai nhấc lên, bất quá Lâm Hải đến Tây Kinh là để làm việc, đối với cái Đại Hội Võ Đạo gì đó không có hứng thú lớn.

“Đúng, Lâm Tông Sư chính là nhân sĩ Giang Nam, đối với Đại Hội Võ Đạo của Tây Bắc chắc hẳn còn không quá hiểu biết a?” Lâm Hải vừa muốn mở miệng cự tuyệt, Vân Thắng liền tiếp tục mở miệng.

“Xác thực không quá hiểu biết.” Lâm Hải gật gật đầu, lời nói thực nói nói.

“Này vậy không bằng, để ta giới thiệu một chút cho Lâm lão đệ?”

“Cái này... Tốt a.” Lâm Hải nhìn Vân Thắng tuổi đã cao, còn cung kính đứng ở trước mặt của mình, thật sự là không tiện cự tuyệt, không bằng liền nghe lão nói nói, coi như tăng trưởng một chút kiến thức đi.

Trong mắt Vân Thắng lóe lên vẻ vui mừng, chỉ cần có thể lưu Lâm Hải lại, vậy liền có hi vọng.

“Vậy chúng ta tiến vào đại sảnh nói chuyện đi, lão ca cũng không thể để vị quý khách như ngươi đây, đứng đây nói chuyện a.” Vân Thắng cười ha ha một tiếng, kéo tay Lâm Hải, liền đem Lâm Hải kéo vào nhà.

“Ai.” Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra chính mình vẫn là không hiểu cự tuyệt người như thế nào a, bị Vân Thắng nói dăm ba câu, liền lại bị kéo trở về.

Bất quá Vân Thắng cũng là người xử thế lão luyện, biết rõ Lâm Hải không thích người của Vân gia, sau đi đem tất cả đệ tử Vân gia đều phân phối về đi, liền đem Lâm Hải đưa vào trong phòng, cùng nhau tiến vào phòng, trừ Vân Thụy ra, tất cả đều là tử tôn của Vân Thắng, Vân Tuệ Nhi tự nhiên cũng ở trong hàng ngũ này.

“Lâm lão đệ a, cái Đại Hội Võ Đạo ở Tây Bắc này, là do Lục Dã Sơn Trang tổ chức, hàng năm sẽ cử hành một lần, trừ giao lưu kinh nghiệm võ đạo ra, sẽ còn từ trong các gia tộc chọn ra ba con cháu tuổi trẻ để tiến hành tỷ thí, ba thứ hạng đầu sẽ có khen thưởng phong phú.”

“Trừ cái đó ra, còn có một cái hạng mực, chính là quyết định xếp hạng của các gia tộc, chủ yếu là căn cứ vào thực lực của cường giả mạnh nhất trong gia tộc, nếu có Tông Sư tọa trấn, gia tộc liền sẽ được liệt vào là võ đạo thế gia nhất lưu, mà gia tộc không có Tông Sư, thì căn cứ vào thực lực tổng hợp của Võ giả Hóa Cảnh trong gia tộc mà xếp hạng.”

“Giống Vân gia ta, chỉ có ba Võ giả Hóa Cảnh, tuy đại ca Vân Thụy của ta là đệ nhất nhân dưới Tông Sư, nhưng bởi vì tổng số Võ giả Hóa Cảnh quá ít, tổng hợp bài danh vẫn là ở vào hàng cuối cùng của võ đạo thế gia nhị lưu, lần này chỉ sợ liền đến địa vị thế gia nhị lưu, cũng không gánh nổi.”

Vân Thắng nói, không khỏi khe khẽ thở dài một hơi, tựa hồ đối với tiền đồ danh vọng của gia tộc mình, rất là lo lắng.

Lâm Hải nghe được cái này, giống như bỗng nhiên minh bạch dụng ý của Vân Thắng, đôi mày không khỏi hơi nhíu lại, lắc đầu.

“Vân lão ca, nếu như ngươi là muốn để cho ta đi tham gia Đại Hội Võ Đạo, vì Vân gia ngươi tranh đoạt cái gia tộc võ đạo nhất lưu gì đó, vậy xin lỗi, ta có thể phải để ngươi thất vọng.”

Chương 556: Lần thứ nhất quý giá, cho ngươi

Ý đồ của Vân Thắng bị Lâm Hải vạch trần, mặt mo nhất thời đỏ ửng, có chút xấu hổ cười cười.

“Lão ca ca tự nhiên không dám tướng phiền Lâm lão đệ giúp đỡ Vân gia, đi tranh đoạt địa vị võ đạo thế gia nhất lưu, chỉ là trước kia đắc tội Kiều gia, ta sợ Tuệ Nhi...”

Vân Thắng đem đầu chuyển hướng Vân Tuệ Nhi, bên trong ánh mắt lộ ra một tia lo lắng nồng đậm.

Vân Tuệ Nhi cắn chặt hai môi, mang trên mặt một tia biểu lộ bất khuất, bỗng nhiên hất mái tóc trên đầu, trong đôi mắt đẹp lộ ra vô cùng kiên quyết.

“Gia gia, cho dù ta chết, cũng sẽ không khuất phục Kiều gia.”

“Cái này là hiển nhiên!” Trong mắt Vân Thắng tinh lóng lánh, “Người khác mặc kệ, gia gia đương nhiên sẽ không đáp ứng Kiều gia, cùng lắm là cùng Kiều gia liều đến cá chết lưới rách.”

Vân Thắng nhất thời phun trào khí thế, một mặt phóng khoáng, cả người tựa hồ tràn ngập đấu chí, chỉ là kiên trì cũng chỉ có vài giây đồng hồ, Vân Thắng lại là một trận nhụt chí.

“Nhưng sợ là sợ, người của Lục Dã Sơn Trang sẽ nhúng tay, hơn nữa Vân gia ta cũng có không ít gia tộc đối địch, đến lúc đó mà cùng một chỗ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của mà nói, khủng bố toàn cả gia tộc chúng ta, đều sẽ bị kéo vào vực sâu a."

Vân Tuệ Nhi nghe được, môi mềm khẽ mở, hình như có lời nói nói, nhưng cuối cùng không có nói ra, chỉ là nhẹ nhàng thở dài, nước mắt bắt đầu đảo quanh ở vành mắt.

"Ý tứ của gia gia, có phải hay không muốn nói, nếu như nguy hiểm đến an nguy gia tộc, đến lúc đó nhất định phải hi sinh Tuệ Nhi?"

"Ai!" Vân Thắng thở dài một tiếng, vô cùng thương tiếc lắc đầu.

"Gia gia làm sao bỏ được mà hi sinh ngươi đây, chỉ là một bên là ngươi, một bên là gia tộc, cái nào cũng đều là thịt trên đầu quả tim của gia gia, tâm lý gia gia khó chịu a, đến lúc đó mặc kệ là một bên nào có sơ xuất, gia gia đều chỉ có lấy cái chết đi theo."

"Gia gia..." Vân Tuệ Nhi thở nhẹ một tiếng, nước mắt rốt cục lăn xuống.

Lâm Hải ở một bên nháy nháy con mắt, một mặt mộng bức.

"Mẹ nó, có ý tứ gì, diễn phim bi tình cho ca ca xem à?" Lâm Hải làm một cái người ngoài, nghe xong liền minh bạch, Vân Thắng đây tuyệt đối là nói cho mình nghe được, buộc mình tới thời điểm phải ra tay trợ giúp Vân gia a.

"Móa, coi ca ca xem không hiểu các ngươi đang giật dây sao?" Lâm Hải đối với cáo già Vân Thắng nhất thời xem thường một trận, bất quá khi nhìn thấy cái dạng lê hoa đái vũ của Vân Tuệ Nhi kia, trong lòng chợt mềm nhũn.

"Mẹ nó, biết rõ bọn họ là cố ý, làm sao mình còn có chút không đành lòng đâu?" Lâm Hải phiền muộn một trận, cuối cùng phát hiện, chính mình vẫn là bị tràng diện nửa Thật nửa Giả của hai ông cháu này đả động.

“Đại Hội Võ Đạo, hẳn là rất nhiều võ đạo thế gia đều sẽ tham gia đi, trước mặt mọi người, Kiều gia bọn họ liền dám không chút cố kỵ nào, hướng các ngươi xuất thủ sao?”

Vân Thắng đã sớm chú ý đến phản ứng của Lâm Hải, thấy Lâm Hải rốt cục đã mở miệng, trong lòng nhất thời vui vẻ, vội vàng liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Lâm lão đệ a, thế giới Võ Đạo vốn là mạnh được yếu thua, quyền đầu người nào cứng thì chính là lão đại, Kiều gia làm thế gia nhất lưu, có Tông Sư tọa trấn, coi như Lục Dã Sơn Trang cũng không muốn đi đắc tội với bọn họ.”

“Mà Vân gia ta, chỉ là một cái tiểu gia tộc nhị lưu, không có hậu thuẫn cường ngạnh, còn không phải mặc người chém giết, cho dù có chút gia tộc nhất lưu không nhìn được, thì bất quá cũng sẽ chỉ là mở một mắt, nhắm một mắt, lắm lời nhất thì là khiển trách một phen, tuyệt sẽ không vì Vân gia ta, mà đối nghịch cùng Kiều gia.”

Vân Thắng nói xong, nhẹ nhàng một trận thở dài, một phen đối thoại lúc trước giữa lão cùng Vân Tuệ Nhi, tuy nói là có ý nói cho Lâm Hải nghe, nhưng nói cũng đều là tình hình thực tế, đắc tội với Kiều gia, tình cảnh Vân gia, xác thực đã đến cấp độ tràn ngập nguy hiểm.

Lâm Hải nghe xong, hít sâu một hơi, mi đầu không khỏi nhăn lại, thật lâu không nói gì.

Vân Thắng ở một bên, trong lòng lập tức khẩn trương lên. Hiện tại có thể cứu gia tộc bọn họ, cũng chỉ có một mình Lâm Hải, nếu như Lâm Hải vẫn là lựa chọn ngồi yên mặc kệ, này nói không chừng, Vân gia chỉ có thể cùng Kiều gia liều đến cá chết lưới rách.

Vân Tuệ Nhi giờ phút này cũng đình chỉ thút thít, thấy Lâm Hải là một bộ dáng thâm trầm, cũng không có lập tức đáp ứng trợ giúp Vân gia, Vân Tuệ Nhi chợt cắn răng một cái, chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm Tông Sư, nguyên nhân của việc này là bắt nguồn từ ta, Tuệ Nhi cầu ngươi, giúp đỡ Vân gia đi.”

Vân Tuệ Nhi cắn chặt hai môi, trên gương mặt xinh đẹp trắng bệch đột nhiên bay lên một mảnh rặng mây đỏ.

“Liền xem như xem ở, xem ở lần thứ nhất quý giá của Tuệ Nhi, đã cho ngươi...”

Vân Tuệ Nhi nói đến phía sau, như tiếng muỗi vo ve, liền mặt cùng cổ cũng đỏ hồng, ngay trước mặt người nhà, nói ra lời như vậy, Vân Tuệ Nhi đúng là đã nâng lên dũng khí cực lớn.

Thanh âm của Vân Tuệ Nhi tuy nhỏ, nhưng tất cả người trong phòng đều là người tập võ, mỗi cái đều có giác quan nhạy bén, đều là cao thủ mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, một từ không bỏ xót toàn bộ đều nghe được vào lỗ tai.

Lập tức, tất cả mọi người ở đây, con mắt tất cả đều trợn tròn, nhao nhao thật không thể tin hướng phía Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi nhìn lại.

“Tuệ Nhi vậy mà cùng Lâm Tông Sư...” Mấy người trong phòng, mỗi cái đều có biểu lộ phức tạp, trong lòng càng là suy nghĩ vạn thiên.

Nhất là Vân Thắng cùng Vân Khuê, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải mới đến Tây Kinh một ngày, Vân Tuệ Nhi đã cùng Lâm Hải phát triển đến một bước này, đây quả thực cũng quá nhanh đi.

Nhưng Vân Thụy ở một bên, trong lòng lại là cuồng hỉ, hai con mắt tinh quang tốc biến, hướng phía Vân Tuệ Nhi ném qua ánh mắt vô cùng tán thưởng.

“Tuệ Nhi thật sự là làm tốt lắm, thế mà đem tuyệt thế thiên tài còn trẻ đầy hứa hẹn như Lâm Tông Sư, sớm liền bắt lại, một khi Tuệ Nhi gả cho Lâm Tông Sư, vậy Lâm Tông Sư cùng Vân gia ta, cũng là người một nhà, đến lúc đó có hắn tọa trấn, chuyện Vân gia ta thăng nhập vào võ đạo thế gia nhất lưu, đã ở trong tầm tay!”

Lâm Hải nghe Vân Tuệ Nhi nói vậy, con mắt bỗng nhiên trừng thẳng, nhìn chằm chằm vào Vân Tuệ Nhi, một câu cũng nói không nên lời.

“Mẹ nó, nha đầu này...” Lâm Hải lắc đầu một trận.

“Tuệ Nhi, không phải như vậy, chúng ta không có phát sinh bất cứ chuyện gì.” Lâm Hải ôn nhu cùng Vân Tuệ Nhi nói nói, hiện tại trưởng bối của Vân Tuệ Nhi cũng ở đây, hắn cũng không thể cõng nổi cái nồi này.

Lâm Hải vừa nói xong, Vân Tuệ Nhi đột nhiên ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nước mắt trong nháy mắt lại chảy xuống, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười đau thương.

“Vâng, cái gì cũng không thể phát sinh, Vân Tuệ Nhi ta sao dám, sao dám...” Vân Tuệ Nhi nói đến chỗ này, vừa thẹn lại giận, đã nói không được nữa.

Mà Vân Khuê nhìn thấy nữ nhi thành cái dạng này, một cỗ nhiệt huyết trong nháy mắt vọt tới trán, lại cũng không đoái hoài tới Lâm Hải là cái Tông Sư hay không Tông Sư gì, tiến lên một bước, đem cổ áo Lâm Hải liền bắt lại.

“Ngươi đối với Tuệ Nhi nhà ta, đến cùng đã làm cái gì!” Vân Khuê thấy Vân Tuệ Nhi thành cái dạng kia, tưởng là nàng ta đã bị Lâm Hải lăng nhục, cả người cũng mất lý trí, hướng phía Lâm Hải gào thét một trận.

“Vân Khuê, không được vô lễ!” Vân Thụy thấy thế liền kinh hãi, đuổi bước lên phía trước, muốn đem Vân Khuê kéo về, tiếc rằng Vân Khuê giờ phút này thấy nữ nhi chịu nhục, quả thực như là phát điên, đâu chịu nghe lời.

Lâm Hải bị Vân Khuê nắm lấy, trong lòng cũng là một trận ủy khuất, cảm giác sự tình thật sự là càng ngày càng phiền phức.

Nếu như mình còn không đem chân tướng nói ra, người nhà họ Vân không đem chính mình ăn là không được, mà Vân Tuệ Nhi cũng sẽ đem mình nhìn thành một cái tiểu nhân dám làm không dám chịu.

Thế nhưng là nói chuyện, loại sự tình này mẹ nó làm sao nói ra a, nhất là trừ Vân Tuệ Nhi, ở chỗ này tất cả đều là một đám đại lão gia, nếu như mình nói Vân Tuệ Nhi là bị một cô gái làm, thì Vân Tuệ Nhi còn có mặt mũi gặp người sao?

“Ta có mấy lời, muốn cùng Tuệ Nhi nói.” Lâm Hải ngẫm lại, chuyện này vẫn là đơn độc cùng Vân Tuệ Nhi giải thích một chút đi, nếu không cái hiểu lầm này sẽ chỉ càng ngày càng sâu.

“Vân Khuê, ngươi trước buông ra Lâm Tông Sư, nhìn hắn có lời gì muốn nói!” Vân Thắng lúc này cũng một mặt hàn sương tiến lên, xưng hô đối với Lâm Hải, đã đổi lại thành Lâm Tông Sư, hiển nhiên lão cũng coi là do Lâm Hải đùa bỡn Vân Tuệ Nhi, đem Lâm Hải xem như tiểu nhân bội tình bạc nghĩa.

Vân Khuê lúc này mới oán hận đẩy Lâm Hải một cái, chỉ là nhãn thần hung ác này, phảng phất như tùy thời đều muốn nhào tới đem Lâm Hải xé nát.

Lâm Hải hiện tại cũng bất chấp chuyện gì khác, đi đến trước mặt Vân Tuệ Nhi, kéo tay nhỏ của Vân Tuệ Nhi, hướng phía một cái phòng bên cạnh đi đến.

“Đi theo ta, ta cho ngươi biết đến cùng đã phát sinh cái gì!”

Chương 557: Ái tình, là tự tư!

Đi vào một cái gian phòng không người, Vân Tuệ Nhi có chút ngượng ngùng đem tay nhỏ từ trong tay Lâm Hải rút ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

“Ngươi muốn cùng ta nói cái gì?”

Lâm Hải hít sâu một hơi, loại tình huống này, hắn cũng không lo được Vân Tuệ Nhi có thể khó chịu hay không, tổng so với chính mình bị hiểu lầm thì tốt hơn nhiều.

“Tuệ Nhi, kỳ thực tình huống ngày đó, là như thế này.” Lâm Hải đem chuyện sau khi hai người bọn họ trúng phải Tiên Nữ Thở Dốc, chuyện phát sinh, từ đầu chí cuối nói cho Vân Tuệ Nhi nghe.

Mà Vân Tuệ Nhi sau khi nghe xong toàn bộ quá trình, cả người tựa hồ cũng ngốc, cắn chặt đôi môi trắng bệch, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, trong lòng quả thực là ngũ vị tạp trần, nói không nên lời đến tột cùng là cái tư vị gì.

“Ta sở dĩ một mực không thể nói, là bởi vì thật sự là cảm thấy quá khó xử, có chút khó mà mở miệng.” Lâm Hải nói ra, tâm lý nhẹ nhõm đi một khối lớn, cái gì cũng không có làm lại bị người coi là làm, cái loại cảm giác này thật sự là cảm thụ không được tốt cho lắm.

“Ta biết rõ.” Vân Tuệ Nhi sau một hồi lâu, mới chất phác gật gật đầu, trên mặt nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì.

Lâm Hải sững sờ, tưởng là Vân Tuệ Nhi không tin lời mình nói, lại vội vàng mở miệng nói.

“Tuệ Nhi, đây đều là thật, ta không phải là gạt ngươi, cái Chung Na kia có thể làm chứng, chỉ cần tìm được nàng ta, hết thảy liền cũng rõ ràng.”

Vân Tuệ Nhi nhìn Lâm Hải một chút, tâm tình rất hạ thấp mà lắc đầu.

“Không cần tìm nàng ta, ta tin tưởng ngươi! Huống chi cũng không có phiền toái như vậy, có phát sinh quan hệ hay không, đi bệnh viện tra cái kia một chút, cái đồ vật kia còn ở đó hay không liền biết rõ.” Vân Tuệ Nhi cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói nói.

“A?” Lâm Hải sững sờ, thuận miệng hỏi nói, “Cái đồ vật nào?”

Khuôn mặt Vân Tuệ Nhi nhất thời đỏ lên, vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn có chút xấu hổ tức giận liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Thật đáng ghét, chính là cái đồ vật kia à nha?”

Lâm Hải xấu hổ gãi gãi đầu, một mặt mộng bức, hắn thực sự không biết Vân Tuệ Nhi là chỉ cái gì.

Nhìn Lâm Hải một mặt quẫn bách, Vân Tuệ Nhi thổi phù một tiếng, bật cười.

“Uy, Lâm Đại Tông Sư, trước đó đã hiểu lầm ngươi a, không có ý tứ.”

Thấy Vân Tuệ Nhi lại khôi phục cái loại bộ dáng xinh xắn đáng yêu lúc trước, trong lòng Lâm Hải cũng là lại nhẹ nhõm có hoan hỉ, hắn thật đúng là sợ nói ra, sẽ thêm ra một tia cách ngăn cùng Vân Tuệ Nhi, cũng đã không thể theo kiểu tùy tâm tâm tình giống như trước đây.

“Không có việc gì, không có việc gì, ngươi lúc đó cũng không thanh tỉnh, không biết phát sinh cái gì cũng là bình thường.” Lâm Hải rất hào phóng khoát khoát tay.

Vân Tuệ Nhi nhìn Lâm Hải cười cười, sau đó mang theo ánh mắt có u oán lại có sai lầm, tiếp cận con mắt Lâm Hải.

“Tại dưới tình huống đó, ngươi cũng không có động Tuệ Nhi, chẳng lẽ Tuệ Nhi tại trong lòng ngươi, liền cũng không sánh nổi với tay ngươi sao?”

Phốc!

“Khụ khụ...” Vân Tuệ Nhi nói một câu, kém chút đem Lâm Hải nghẹn chết, một mặt không thể tin được nhìn Vân Tuệ Nhi, Lâm Hải cũng không biết nói sao để tiếp lời này.

“Mẹ nó, tiểu nha đầu này nói chuyện thật đủ lớn mật.”

“Thế nào, có phải hay không bị ta nói trúng?” Vân Tuệ Nhi thấy Lâm Hải không phản bác được, u oán bên trong ánh mắt càng thêm nồng hậu dày đặc.

“Cái kia...” Lâm Hải không còn gì để nói, “Nếu đã nói rõ ràng, chúng ta liền ra ngoài đi, bọn gia gia ngươi cùng cha ngươi, cũng đang ở bên ngoài chờ đây.”

Lâm Hải nói xong, xấu hổ cười cười, thế nhưng đôi mắt đẹp của Vân Tuệ Nhi hai cái, lại ẩn tình nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, giống như cười mà không phải cười, loại cảm giác trực câu câu kia, để tâm lý Lâm Hải run rẩy một trận.

“Lâm Hải ca ca, ngươi có bạn gái sao? Tuệ Nhi muốn làm bạn gái của ngươi.”

“A?” Lâm Hải một mặt mộng bức, mẹ nó tư duy của cô nàng này cũng quá nhảy vọt đi, tại sao lại kéo tới bên trên bạn gái rồi.

“Không có ý tứ a, Tuệ Nhi, ta có bạn gái.”

“Há, thật đáng tiếc a. Bất quá Tuệ Nhi không ngại.” Vân Tuệ

Nhi lần nữa nhìn chầm chầm vào Lâm Hải nói nói, “Võ đạo thế gia chúng ta, vẫn tuân theo một số truyền thống cổ đại, nam tử ưu tú, có thể cưới nhiều cái lão bà, gia gia của ta cũng liền có ba cái lão bà.”

“Gia gia ngươi có ba cái lão bà!” Lâm Hải bị một câu nói của Vân Tuệ Nhi, là cho hoảng sợ kêu to một tiếng, ta ai da, nhìn không ra a, Vân Thắng bình thường là một bộ dáng ra vẻ đạo mạo, nàng dâu chỉ một cái lại cưới ba cái.

“Nếu có thể cưới mấy cái lão bà, tựa hồ cũng không tệ a.” Lâm Hải xoa cằm, mang theo nụ cười đắc ý, bắt đầu nghĩ bậy.

“Ngươi đang suy nghĩ gì, có phải hay không cảm thấy có thể cưới mấy cái lão bà, là phi thường thoải mái a?”

“Khụ khụ...” Bị Vân Tuệ Nhi một câu nói vạch trần, Lâm Hải nhất thời xấu hổ một trận.

“Nào có a, ta đang sợ phạm trùng hôn tội, không có ý tứ a Tuệ Nhi, ta thật có bạn gái, không thể đáp ứng ngươi!” Lâm Hải mang theo một tia áy náy nói nói.

Tuy Vân Tuệ Nhi vô luận là mỹ mạo và khí chất, cũng không hề thua kém Liễu Hinh Nguyệt, nhưng Lâm Hải cũng suy nghĩ một chút, nếu thật để cho hắn có được những nữ nhân khác ngoài Liễu Hinh Nguyệt ra, hắn căn bản làm không được.

“Ái tình, là tự tư.” Lâm Hải lắc đầu, “Nếu như đáp ứng ngươi, bạn gái của ta lại nhận tổn thương rất lớn, ta không thể làm như thế.”

“Thật đáng tiếc nha.” Vân Tuệ Nhi vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, một mặt tiếc hận lắc đầu.

“Bất quá không quan hệ a, Tuệ Nhi xuất sắc như vậy, nhất định sẽ tìm được người ưu tú hơn ngươi.” Vân Tuệ Nhi nói, nắm lên nắm tay nhỏ, kiêu ngạo nói nói.

“Ha ha, Tuệ Nhi có thể nghĩ như vậy, không còn gì tốt hơn.” Lâm Hải thấy tâm tình của Vân Tuệ Nhi cũng không có bởi vì bị chính mình cự tuyệt mà bị ảnh hưởng, trong lòng cũng là một trận nhẹ nhõm.

Đồng thời, Lâm Hải đối với tính cách của Vân Tuệ Nhi, cũng có một cái nhận biết càng sâu, cái này hoàn toàn là một cái nữ hài không có tâm cơ gì, tâm tư rất đơn giản, dám yêu dám hận, gọn gàng mà linh hoạt, kết giao cùng loại này nữ hài, có thể tiết kiệm không ít tâm tư.

“Được, vậy chúng ta ra ngoài gặp gia gia ngươi đi.” Lâm Hải mở miệng lần nữa nói.

Thế nhưng là, Vân Tuệ Nhi lại do dự, sau đó mang theo một tia khẩn cầu nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải ca ca, ngươi thế nhưng là Tông Sư, có thể nhìn trên mặt mũi của Tuệ Nhi, giúp Vân gia chúng ta một tay, vượt qua nan quan lần này không a?” Vân Tuệ Nhi mang theo một tia ngữ khí nũng nịu, hướng phía Lâm Hải năn nỉ nói.

“Ngươi là nói, sự tình đi tham gia Đại Hội Võ Đạo?” Lâm Hải chau mày, hắn là thật không muốn đi tranh đoạt vào vũng nước đục này.

“Đúng vậy a.” Vân Tuệ Nhi yếu ớt gật gật đầu, “Nếu như ngươi không giúp đỡ, Tuệ Nhi khẳng định sẽ rơi vào ma trảo của Kiều gia.”

“Cái này...” Lâm Hải vô cùng khó xử, cuối cùng thở dài một tiếng.

“Tốt a, ta đi cùng ngươi!” Lâm Hải nặng nề gật gật đầu, hắn làm sao có thể nhẫn tâm nhìn một cô gái đáng yêu như Vân Tuệ

Nhi, bị đám người Kiều gia kia chà đạp đâu, không thể nói được thì chỉ có thể can thiệp vào.

“Bất quá sự tình đầu tiên ta nói trước, nếu có người làm khó dễ ngươi, ta mới ra mặt, sự tình khác, ta một mực mặc kệ.” Lâm Hải cùng Vân gia cũng không có giao tình thâm hậu gì, Vân Thụy đa mưu túc trí, hắn thật đúng là sợ Vân Thụy lấy hắn ngụy trang, đi làm một ít chuyện.

“A? Ngươi liền tính cả Vân gia ta vào cùng một chỗ rồi giúp thôi?” Vân Tuệ Nhi lung lay cánh tay Lâm Hải, một mặt cầu xin nói.

“Không được!” Lâm Hải kiên quyết lắc đầu, cái Đại Hội Võ Đạo này đến tột cùng là có tình huống như thế nào, nước bên trong sâu bao nhiêu, Lâm Hải cũng không rõ ràng, hắn mới sẽ không tùy tiện hứa hẹn, vạn nhất bị Vân Thụy lấy làm vũ khí để sử dụng, dẫn xuất phiền phức, ảnh hưởng mục đích chính mình đến Tây Kinh thì liền hỏng.

“Há, vậy được rồi.” Vân Tuệ Nhi cực kì thông minh, cũng biết có chừng có mực, Lâm Hải đáp ứng bảo hộ nàng ta đã rất không tệ, nàng ta cũng không thể được một tấc lại muốn tiến một thước, vạn nhất chọc giận Lâm Hải, phản ngược lại sẽ không tiện.

“Ừm, vậy chúng ta ra ngoài đi.” Nói xong, hai người sóng vai trở lại trước mặt Vân Thắng.

Chương 558: Ta dẫn ngươi đi chơi

Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi vừa ra tới nơi, Vân Thắng cùng Vân Khuê vội vàng đem ánh mắt rơi vào trên thân hai người, thấy Vân Tuệ Nhi đã khôi phục bình thường, thậm chí trên mặt còn có đắc ý nho nhỏ, Vân Thắng cùng Vân Khuê không khỏi sững sờ.

“Đây là cái tình huống gì, chẳng lẽ hai người hòa hảo, cái Lâm

Hải này lại nhận nợ?”

“Gia gia, ba ba.” Vân Tuệ Nhi nhảy cà tưng, đi vào giữa Vân Thắng cùng Vân Khuê, một bên một cái kéo lại cánh tay của hai người.

“Lâm Tông Sư đã đáp ứng ta, cùng chúng ta cùng đi tham gia Đại Hội Võ Đạo đấy.” Vân Tuệ Nhi cười xinh xắn, cao hứng nói nói.

“Thật!” Không đợi Vân Thắng cùng Vân Khuê mở miệng, Vân Thụy đã một mặt mừng rỡ tiếp lời.

“Đúng vậy, Đại gia gia.” Vân Tuệ Nhi cười gật gật đầu.

“Ai nha, thật sự là đa tạ Lâm Tông Sư.” Vân Thụy vui mừng quá đỗi, hướng phía Lâm Hải khom người thi lễ.

Nếu như Lâm Hải thật cùng Vân gia đi tham gia Đại Hội Võ Đạo, như vậy Kiều gia lại cuồng vọng thế nào, cũng sẽ có điều cố kỵ, không dám khó xử Vân gia quá mức, dù sao sau lưng Vân gia, cũng có Tông Sư tọa trấn, tuy Lâm Hải không phải là người nhà họ Vân, nhưng chịu cùng một chỗ với Vân gia, ít nhất nói rõ quan hệ cùng Vân gia cũng không ít.

Nào biết, Lâm Hải trực tiếp khoát tay chặn lại, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi đừng vội cảm tạ, ta đáp ứng Tuệ Nhi, cùng các ngươi đi tới Đại Hội Võ Đạo là không sai, nhưng đây cũng không có nghĩa là, ta sẽ nhúng tay vào chuyện của Vân gia các ngươi.”

“Cái này...” Vân Thụy nghẹn lời một chút, có chút không hiểu nhìn về phía Vân Tuệ Nhi.

“Đại gia gia, Lâm Tông Sư chỉ đáp ứng, nếu có người gây hại cho Tuệ Nhi, hắn sẽ ra mặt bảo đảm Tuệ Nhi không lo, nhưng sự tình khác, hắn mặc kệ.” Vân Tuệ Nhi hướng phía Vân Thụy nhún nhún vai, bất đắc dĩ nói nói.

“Há, dạng này a.” Vân Thụy một mặt xấu hổ, gạt ra cái nụ cười, nhưng trong lòng nhất thời lại phiền muộn một trận, còn tưởng rằng là tìm tới chỗ dựa đâu, kết quả mẹ nó chỉ là bảo tiêu tư nhân cho Vân Tuệ Nhi a.

Nhưng rất nhanh, nhãn châu của Vân Thụy xoay động, trong lòng lập tức có chủ ý.

“Chỉ cần ngươi đi cùng tham gia Đại Hội Võ Đạo là được, người khác ai biết ngươi là đến vì Vân Tuệ Nhi, mà mặc kệ Vân gia, đến lúc đó chỉ cần mình ở trong lời nói làm chút ám chỉ liền đầy đủ.”

Nghĩ đến chỗ này, phiền muộn trong lòng Vân Thụy liền bị quét sạch sành sanh, cởi mở cười ha ha một tiếng.

“Tuệ Nhi thế nhưng là Công chúa của Vân gia ta, Lâm Tông Sư có thể bảo đảm Tuệ Nhi không lo, Vân gia ta mang ơn a!”

Mà Vân Thắng cùng Vân Khuê, thì là một mặt hồ nghi liếc nhìn Lâm Hải một chút, tựa hồ đang suy đoán dụng ý chân thực của Lâm Hải.

“Tuệ Nhi, Lâm Tông Sư đáp ứng yêu cầu này, còn có điều kiện gì không?” Vân Thắng nhìn thẳng vào Lâm Hải, lại hướng Vân Tuệ Nhi mở miệng hỏi ý kiến.

“Không có a, Lâm Tông Sư cũng không nói điều kiện gì.” Vân Tuệ Nhi chớp chớp mắt to, lắc đầu nói.

Mà Vân Khuê làm phụ thân của Vân Tuệ Nhi, nói chuyện liền trực tiếp hơn nhiều, một tay kéo lấy Vân Tuệ Nhi đến bên cạnh mình.

“Tuệ Nhi, ngươi nói cho cha, giữa ngươi cùng Lâm Tông Sư phát sinh chuyện gì, đến cùng là thế nào, có phải chỉ cần chúng ta không truy cứu, hắn mới đáp ứng cùng chúng ta đi tham gia Đại Hội Võ Đạo hay không?” Vân Khuê một mặt phẫn nộ, thấy Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi nói chuyện riêng một hồi như thế, liền đã thay đổi chủ ý, ông ta liền nhanh chóng khẳng định là hai người đã đạt thành cái giao dịch gì đó.

“Nếu thật là như vậy, ta sẽ không đáp ứng, ta không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ Tuệ Nhi nhà ta, dù là hắn là Tông Sư, cũng không được!” Vân Khuê hừ lạnh một tiếng, trong mắt sắc lạnh lóng lánh, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Ai nha, ngươi nói cái gì đó, cha!” Vân Tuệ Nhi gấp đến độ giậm chân một cái, trực tiếp đem tay của Vân Khuê hất ra.

“Không phải như ngươi nghĩ a.” Vừa nhắc tới sự kiện kia, khuôn mặt nhỏ của Vân Tuệ Nhi nhất thời đỏ lên, “Giữa ta cùng Lâm Tông Sư, cái gì cũng không có phát sinh, chúng ta cũng là hiểu lầm Lâm Tông Sư.”

“Ồ?” Vân Khuê khẽ giật mình, bán tín bán nghi liếc nhìn Vân Tuệ Nhi một chút, “Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Cái này...” Vân Tuệ Nhi lập tức nghẹn lại, tựa như Lâm Hải vô pháp hướng nàng mở miệng thuật lại chuyện đó, nàng ta lại như thế nào hướng cha mình nói cái này a, huống chi còn có rất nhiều người bọn gia gia ở đây đây.

Nếu quả thật muốn nói ra, vậy mình còn không phải xấu hổ chết a.

“Ai nha, ngươi đừng hỏi, chuyện này quá khó mà mở miệng, quay đầu ta cùng mẹ ta nói nói, ngươi lại đi hỏi mẹ ta đi, tóm lại phía trước đều là hiểu lầm, là Lâm Tông Sư cứu ta, hơn nữa cũng không có xâm phạm ta, chúng ta trước đó, cũng là trách sai người ta.”

Vân Tuệ Nhi gấp đến không có cách nào, hai cái chân nhỏ không ngừng đập mạnh trên mặt đất.

“Cái này...” Hai người Vân Thắng cùng Vân Khuê đưa mắt nhìn nhau, lập tức không biết nên như thế nào cho phải.

“Vân lão ca, Vân thúc, các ngươi yên tâm đi, ta lấy nhân cách đảm bảo, tuyệt đối không có làm sự tình thất thường gì đối với Tuệ Nhi.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hướng phía Vân Thắng cùng Vân Khuê nói nói.

Vân Thắng cùng Vân Khuê bỗng nhiên liếc mắt một cái, sau đó cùng một chỗ hướng phía Lâm Hải ôm quyền thi lễ.

“Lâm Tông Sư, trước đó có nhiều chỗ đắc tội, thật xin lỗi!” Nếu Vân Tuệ Nhi đã nói thế, Lâm Hải lại lấy nhân cách của một Tông Sư đảm bảo, xem ra chuyện này đúng là có ẩn tình khác, Vân Thắng cùng Vân Khuê biết rõ, trước đó thật sự là oan uổng Lâm Hải.

“Lão ca ca hổ thẹn a, để Lâm lão đệ kém chút chịu ủy khuất.” Vân Thắng một mặt hổ thẹn, thổn thức không thôi.

“Trách không được lão ca, thực sự là sự tình này...” Lâm Hải cũng là một trận bất đắc dĩ, lắc đầu.

“Ai nha, các ngươi đừng đề cập đến chuyện này nữa có được hay không, về sau người nào cũng đừng nhắc lại nữa!” Nhắc tới sự kiện đó, mất mặt lớn nhất khẳng định là Vân Tuệ Nhi, nàng ta cũng không muốn để mọi người một mực lẩm bẩm ở ngoài miệng.

“Ha ha, tốt, không đề cập tới không đề cập tới!” Vân Thắng cởi mở cười một tiếng, vung tay lên, chuyện này cứ như vậy liền cho qua, chỉ là ánh mắt của Vân Khuê khi nhìn về phía Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi, tựa hồ nhiều thêm một tia biến hóa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Nếu việc đã nói xong, Lâm Hải liền không lưu lại nữa.” Lâm Hải nói xong, liền chuẩn bị rời đi.

“Lâm Tông Sư, khó được đến một lần, liền ngồi nhiều thêm một hồi đi.” Vân Thụy thấy thế, vội vàng mở miệng giữ lại.

Lâm Hải giống như cười mà không phải cười nhìn lão, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không cần, Vân Tộc trưởng, ta đã đáp ứng, cùng các ngươi cùng đi tham gia Đại Hội Võ Đạo, đương nhiên sẽ không nuốt lời, ba ngày sau, ta sẽ đến cửa lần nữa.”

“Ách... Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Dụng tâm của Vân Thụy bị Lâm Hải nhìn thấu, mặt mo nhất thời đỏ ửng, xấu hổ cười cười, lại cũng không tiện giữ hắn lại nữa.

Mà con ngươi Vân Khuê lấp lóe, bỗng nhiên đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm Tông Sư, ngươi là lần đầu tiên đến Tây Kinh a?”

Lâm Hải không hiểu dụng ý của Vân Khuê, bất quá vẫn là cười cười gật gật đầu.

“Không sai, ta lần đầu tiên tới.”

Vân Khuê nghe xong, lập tức đem Vân Tuệ Nhi kéo đến bên người Lâm Hải.

“Lâm Tông Sư có thể bảo đảm Tuệ Nhi của ta không lo, Vân Khuê ta mười phần cảm kích, nếu Lâm Tông Sư là lần đầu tiên đến Tây Kinh, không bằng liền để Tuệ Nhi bồi tiếp Lâm Tông Sư, du lãm một chút phong cảnh danh thắng của Tây Kinh đi.”

“Tốt, tốt, ta dẫn ngươi đi chơi, ta chỗ nào cũng đều biết.”

Không đợi Lâm Hải đáp ứng, Vân Tuệ Nhi đã cao hứng đập tay.

“Vậy liền phiền phức Tuệ Nhi.” Lâm Hải ngẫm lại, cách Đại Hội Võ Đạo còn có ba ngày, sự tình tìm kiếm Tinh Phách cũng không có đầu mối, chính mình cũng không biết nên làm cái gì đây, du lãm tại Tây Kinh một chút, cũng là cái chủ ý không tệ, huống chi lại có đại mỹ như Vân Tuệ Nhi này bồi tiếp, làm sao lại không làm đây.

Thấy Lâm Hải đáp ứng, Vân Tuệ Nhi cao hứng a một tiếng, Vân Thắng cùng Vân Khuê cũng là mỉm cười gật đầu.

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta lên đường đi!” Vân Tuệ Nhi là cái tính tình sôi động, lôi kéo Lâm Hải rời khỏi Vân gia.

Nhìn bối cảnh Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi rời đi, Vân Khuê thở dài.

“Tướng mạo của Lâm Tông Sư, chính trực thuần hậu, hơn nữa ở cùng Tuệ Nhi tựa hồ rất hợp duyên, nếu như hai người bọn họ trước đó có phát triển lên, Tuệ Nhi cũng coi là tìm tới một cái kết cục tốt, mạnh hơn quan hệ thông gia ngày sau của gia tộc.”

“Hi vọng Tuệ Nhi có cái phúc phận này.” Vân Thắng cũng là khẽ nhẹ gật đầu một cái.

Mà Lâm Hải giờ phút này, đã lần nữa ngồi lên chiếc xe đua Lamborghini của Vân Tuệ Nhi, mà bay đi.

Chương 559: Cái kia, ngươi ướt thân!

“Muốn đi chơi chỗ nào a, Lâm Hải ca ca?” Không có người ngoài, Vân Tuệ Nhi lại khôi phục tính cách lanh lợi, cùng Lâm Hải xưng hô lên ca ca.

“Ngươi là dẫn đường, nghe ngươi đi, chỉ cần không phải đi đua xe là được.” Lâm Hải mỉm cười, nói đùa.

“Chán ghét a, đừng đề cập sự tình đua xe nữa.” Mặt Vân Tuệ Nhi đỏ lên, nhấc lên đua xe nàng ta theo bản năng liền sẽ nghĩ tới chuyện phát sinh đêm qua, tuy nàng ta xuất thân từ võ đạo thế gia, so với các nữ hài khác thì không câu nệ tiểu tiết, nhưng dù sao vẫn là cảm thấy khó xử.

“Ha ha, làm sao, có phải về sau cũng không định tiếp tục đua xe hay không?”

“Này ngược lại sẽ không!” Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Tuệ Nhi nhếch lên, lộ ra hai cái lúm đồng tiền đẹp mắt, “Cái này là hai chuyện khác nhau.”

“Ta dẫn ngươi đi Cao Sơn Lưu Thủy đi, mùa này, đặc biệt đẹp.” Vân Tuệ Nhi một bên lái xe, một bên nghĩ nghĩ, sau đó nói nói.

“Tốt, hết thảy đều nghe ngươi.”

“Vậy liền xuất phát!” Vân Tuệ Nhi hô to một tiếng, dưới chân đạp cần ga, tốc độ của xe, lập tức tăng vọt, để Lâm Hải không tự chủ được mà nhanh chóng đem dây an toàn buộc lên, ngồi xe của Vân Tuệ Nhi, thật sự là quá có tính khiêu chiến.

Xe hướng phía khu ngoại ô thành phố Tây Kinh một đường chạy tới, ra ngoài chừng bốn năm mươi dặm, mới tiến vào một mảnh vùng núi.

“Ngay tại phía trước, chỗ kia là tới!” Vân Tuệ Nhi hướng phía chỗ bán vé ở phía trước nhất chỉ, lời vừa mới dứt, xe đã đến phụ cận.

“Chúng ta đi thôi.” Dừng xe, Vân Tuệ Nhi xuống dưới mua vé, sau đó lôi kéo tay Lâm Hải, hướng phía bên trong đi đến.

“A, tốt.” Lâm Hải đột nhiên bị Vân Tuệ Nhi kéo, tuy nhiên tay nhỏ của Vân Tuệ Nhi trơn bóng, mềm mại, giữ tại trong tay hết sức thoải mái, nhưng hai người dù sao cũng không phải là người yêu, Lâm Hải vẫn còn có chút không được tự nhiên.

“Khanh khách...” Nhìn Lâm Hải một mặt quýnh quáng, Vân Tuệ Nhi bỗng nhiên cười rộ lên.

“Thế nào, Lâm Hải ca ca sợ hãi? Tuệ Nhi cũng đã nói, muốn làm bạn gái của ngươi nha.”

“Thế nhưng là, ta nói ta đã có bạn gái a.” Lâm Hải không được tự nhiên nói nói.

“Không sao a, Tuệ Nhi thật không quan tâm.” Đôi mắt to linh động của Vân Tuệ Nhi nhìn Lâm Hải, một mặt nhu tình mật ý.

“Ngươi không quan tâm, ta quan tâm a, bạn gái của ta biết rõ, sẽ thương tâm.” Lâm Hải không còn gì để nói, tuy Vân Tuệ Nhi có thể là do chịu ảnh hưởng của gia đình, nhưng loại ý nghĩ này của nàng ta, Lâm Hải luôn cảm thấy quá ngây thơ.

“Cái kia chính là chuyện của nàng, Tuệ Nhi cũng không quản được.” Vân Tuệ Nhi một mặt vô tội lắc đầu.

“Cái này...” Lâm Hải không còn gì để nói, thật không biết nói cái gì cho phải.

“Được rồi, vị đại mỹ nữ như ta đây, nắm tay ngươi, ngươi còn không cao hứng a, đi nhanh đi.”

Nói xong, Vân Tuệ Nhi một mặt đắc ý, khẽ hát lôi kéo Lâm Hải đi vào khu danh cảnh.

“Mặc kệ nó, nếu người ta cũng không thèm để ý, chính mình một cái đại lão gia đi để ý cái gì, chỉ cần mình không làm sự tình có lỗi với Hinh Nguyệt là được, lại nói, cái tay nhỏ này nắm lấy, thế nhưng là thật thoải mái a.”

Lâm Hải thấy Vân Tuệ Nhi lôi kéo tay mình không thả, dứt khoát cũng liền mặc nàng ta nắm, loại cảm giác mát lạnh trơn nhẵn mềm mại kia, mười phần sảng khoái, để Lâm Hải nhịn không được bóp hai lần.

“Chán ghét á.” Khuôn mặt nhỏ của Vân Tuệ Nhi đỏ lên, một động tác vô ý của Lâm Hải, lại có vẻ hơi mập mờ.

Hai người lôi kéo tay, một đường cười nói hướng phía bên trong đi đến, Lâm Hải rất nhanh liền bị hoàn cảnh bên trong hấp dẫn.

Non xanh nước biếc, vắng vẻ trang nhã, cảnh đẹp thiên nhiên nhìn không sót một cái gì, một dòng suối nhỏ thanh tịnh từ trong núi chảy xuống, tiếng nước chảy ào ào phảng phất như là một khúc nhạc ưu nhã, các du khách tốp năm tốp ba, tại trên tảng đá giữa dòng suối nhỏ chơi đùa, vô cùng khoái lạc.

“Nghĩ không ra, tại Tây Bắc còn có địa phương đẹp như thế.” Lâm Hải từ đáy lòng tán thưởng nói, trước khi không có tới Tây Kinh, cảm giác mà Tây Bắc cho hắn, chính là hoang vu, hết thảy đều là trụi lủi, thật không nghĩ tới cũng có loại cảnh đẹp không kém hơn Giang Nam này.

“Đúng thế, Tây Kinh chúng ta có rất nhiều nơi tốt, mấy ngày này ta sẽ mang ngươi đi dạo.” Vân Tuệ Nhi tựa hồ cũng vì quê quán của mình, có địa phương xinh đẹp như vậy mà cảm thấy một trận tự hào.

Hai người theo dòng suối nhỏ, vừa nói vừa cười một đường hướng phía hạ du đi đến, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười vui vẻ của Vân Tuệ Nhi, để Lâm Hải cũng bị cảm nhiễm lớn, cảm thấy tâm tình vô cùng thư sướng.

Mà phía trước bọn họ, là một đôi tình lữ trẻ tuổi, hai người một đường đùa giỡn, nhìn qua tựa hồ rất là ân ái.

“Oa, cá nhỏ!” Nữ hài phía trước, đột nhiên la lên một tiếng kinh hỉ, lập tức ngồi xổm người xuống, nhìn cá nhỏ bơi trong dòng suối nhỏ.

Bạn trai nàng ta, cũng đi theo ngồi xổm xuống, hai người đưa tay duỗi vào trong nước, tựa hồ chuẩn bị đem cá nhỏ bắt lấy.

Thế nhưng là, phí cả nửa ngày, cũng không thành công, nữ hài tựa hồ có chút không vui.

“Ai nha, ngươi đần chết rồi!” Một bên oán giận, một bên vẩy một thân nước lên nam hài.

“Tốt, ngươi lại dám đánh lén ta! Xem ta thu thập ngươi như thế nào!” Nam hài kinh hô một tiếng, cũng là một vốc nước, trực tiếp vẩy tại trên người cô gái.

“A!” Nữ hài rít lên một tiếng, sau đó bắt đầu phản kích, hai người nhất thời cười đùa rùm beng.

Vân Tuệ Nhi ở phía sau thấy tràng cảnh này, ánh mắt bỗng nhiên ngẩn ngơ, không khỏi sinh ra một tia hâm mộ.

“Ta cũng phải bắt cá nhỏ.” Đột nhiên, Vân Tuệ Nhi mở miệng nói nói, đồng thời ngồi xổm người xuống.

“Tốt, ta nhìn ngươi có thể bắt được hay không.” Lâm Hải cười nói, tựa hồ là bị hoàn cảnh ảnh hưởng, tâm cảnh của Lâm Hải hiện tại mười phần không minh, tựa hồ quên mất phiền não, cũng bắt đầu biến thành mười phần có kiên nhẫn.

Vân Tuệ Nhi nhìn chằm chằm vào dòng suối nhỏ chảy qua, đôi mắt đẹp cẩn thận tìm cá nhỏ bơi qua.

“Oa, phát hiện một con!” Bỗng nhiên, một con cá nhỏ lớn chừng ngón cái bơi qua, Vân Tuệ Nhi kinh hô một tiếng, duỗi ra tay nhỏ, hướng phía cá nhỏ chộp tới.

Đáng tiếc, cá nhỏ ở bên trong nước, là vô cùng linh hoạt, Vân Tuệ Nhi lập tức bắt vào không, cá nhỏ nhanh chóng bơi đi.

“A, thật đáng ghét, chưa bắt được!” Vân Tuệ Nhi vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, một mặt phiền muộn.

Lâm Hải cười cười, Vân Tuệ Nhi hiện tại, từ ngữ khí đến biểu lộ, hoàn toàn cũng là một cái tiểu nữ hài, một điểm hình tượng nữ trung hào kiệt đều không có, bất quá cái này cũng lộ ra càng chân thực hơn.

“Lại tới một con, nhanh bắt!” Lâm Hải chỉ lại một đầu cá nhỏ đang bơi tới, vội vàng nhắc nhở nói.

“Nhìn thấy.” Hai mắt Vân Tuệ Nhi không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào cá nhỏ, sau đó nhanh chóng xuất thủ.

Đáng tiếc, tay Vân Tuệ Nhi cơ hồ cũng đụng chạm đến cá nhỏ, nhưng vẫn là để cho nó đào tẩu.

“Ai nha, tức chết bảo bảo.” Vân Tuệ Nhi nhất thời tức giận một trận.

“Ha ha, hẳn là bảo bảo đần chết a?” Lâm Hải đứng ở bên cạnh, trêu chọc nói.

“Chán ghét, ngươi còn giễu cợt người ta, không được, ngươi giúp ta bắt, nhất định phải bắt được.” Vân Tuệ Nhi lôi kéo tay Lâm Hải, ra hiệu cho Lâm Hải ngồi xuống.

Lâm Hải bất đắc dĩ, đành phải ngồi xổm ở bên cạnh Vân Tuệ Nhi.

“Xem kỹ a, ta bắt cho ngươi một con.” Lâm Hải một bộ nóng lòng muốn thử, nhìn chằm chằm vào dòng suối nhỏ.

“Tới.” Một đầu cá nhỏ vừa mới bơi tới, Lâm Hải đột nhiên đưa tay qua, một tay chộp lấy cá nhỏ vào trong tay.

“Ha ha, thế nào? Ta giỏi hay không?” Lâm Hải cười đưa tay mở ra, một đầu cá nhỏ nhảy nhót tưng bừng, xuất hiện tại lòng bàn tay hắn.

“Không giỏi!” Vân Tuệ Nhi nói, bỗng nhiên vung lên bọt nước, cười duyên trực tiếp hất tới trên mặt Lâm Hải.

“Ách…” Trên mặt cùng y phục trước ngực Lâm Hải nhất thời liền ẩm ướt.

“Ha ha, để ngươi lại có thể bắt cá nhỏ!” Vân Tuệ Nhi cười duyên, một mặt đắc ý.

“Rõ ràng là ngươi để cho ta bắt có được hay không!” Lâm Hải không còn gì để nói, chẳng lẽ nữ nhân ai cũng không nói đạo lý sao?

“Tiểu nha đầu, gan mập rồi có phải hay không, dám giội ta!” Lâm Hải cũng không yếu thế, hất bọt nước lên, cũng hướng phía trên mặt Vân Tuệ Nhi tạt qua.

“A, chán ghét, chán ghét!” Vân Tuệ Nhi cười đùa bắt đầu phản kích.

“Ha ha, còn không thu thập được ngươi sao!” Lâm Hải cũng là thoải mái cười to, nhất thời cùng Vân Tuệ Nhi làm rùm beng lên.

Rất nhanh, trên đầu trên người Lâm Hải, tất cả đều bị Vân Tuệ Nhi giội lên nước suối, bất quá giờ chính vào mua hè, chẳng những không có không chút lạnh nào, ngược lại mười phần mát mẻ.

Hai người tiếp tục đùa giỡn, Lâm Hải trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn một cái, hai con mắt nhất thời thẳng.

"Làm sao?" Vân Tuệ Nhi thấy Lâm Hải có biểu lộ khác thường, không khỏi dừng động tác lại, hiếu kỳ hỏi.

Lâm Hải lại hung hăng nuốt nước bọt, hướng phía bộ ngực cao cao của Vân Tuệ Nhi chỉ chỉ.

"Cái kia, ngươi ướt thân!"

Chương 560: Ta ôm ngươi đi

"Có ý tứ gì a?" Vân Tuệ Nhi sững sờ, sau đó theo Lâm Hải chỉ mà cúi đầu nhìn một chút.

"A!"

Rất nhanh, Vân Tuệ Nhi lập tức rít lên một tiếng, vội vàng ôm lấy ngực, mặt mũi tràn đầy đỏ bừng xoay người sang chỗ khác.

"Chán ghét chết, không cho phép nhìn, không cho phép nhìn!" Vân Tuệ Nhi vừa thẹn vừa vội, hai cái chân nhỏ đạp mạnh không ngừng trên mặt đất, cái này mới chú ý tới, mình đã lộ hàng.

"Vậy. Cũng không thấy a." Lâm Hải có chút cà lăm nói nói, máu mũi kém chút phun ra ngoài.

Vân Tuệ Nhi vẫn luôn là toàn thân áo trắng, vải vóc lại phi thường mỏng, cái này chỉ hơi dính nước, tất cả nhất thời đều dính sát ở trên người, đem hình dáng mỹ diệu, hiện ra vô cùng rõ ràng tại trước mặt Lâm Hải.

"Mẹ nó, ướt thân dụ hoặc a, loại cảm giác mông lung nửa chặn nửa che này, thật sự là quá mê người." Lâm Hải không thể không thừa nhận, nữ hài nằm trong loại trạng thái này, so với không mặc gì cả còn có sức hấp dẫn trí mạng hơn.

"Chán ghét, đều tại ngươi, đều tại ngươi!" Vân Tuệ Nhi cũng không dám quay đầu, hung hăng hờn dỗi nói.

“Ta...” Lâm Hải ngẩng đầu, vừa muốn nói cái gì, con mắt nhất thời lại thẳng.

“Ách... Quần cũng ẩm ướt.” Vân Tuệ Nhi đưa lưng về phía Lâm Hải, lại không biết bóng lưng của nàng ta, bây giờ cũng vô cùng mê người giống như đằng trước.

“A!” Vân Tuệ Nhi xấu hổ rít lên một tiếng, vội vàng ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“Tuệ Nhi, chúng ta vẫn là về trên xe đi.” Lâm Hải gian nan nuốt nước bọt, nhiều người ở đây, bị người nhìn thấy liền không tốt.

“Thế nhưng là, ta đi trở về như thế nào a.” Trước sau cũng bị ướt sũng, Vân Tuệ Nhi liền đứng lên cũng không dám, làm sao có thể đi trở về a?

“Nếu không, ta ôm ngươi đi.” Lâm Hải do dự một chút, cuối cùng vẫn là mang theo vẻ lúng túng mở miệng nói nói, đây cũng là phương pháp tốt nhất mà hắn có thể nghĩ đến.

“Thế nhưng là...” Vân Tuệ Nhi do dự một trận, tuy nàng ta luôn mồm nói muốn làm bạn gái của Lâm Hải, nhưng nói cho cùng vẫn chỉ là một cái tiểu nữ hài, đến thời khắc mấu chốt, tâm lý lại sợ hãi cùng gấp gáp vô cùng.

Tuy hôm qua có bị Lâm Hải ôm qua, nhưng đó là ở vào trạng thái thần chí không rõ, hiện tại dưới loại tình huống thanh tỉnh này, muốn bị một cái nam sinh ôm, nàng thực sự có chút thẹn thùng, huống chi y phục của hai người cũng còn ẩm ướt đây.

“Được, cứ làm như thế đi.” Lâm Hải chú ý tới, đã có người đi đường dùng ánh mắt sắc mị mị hướng phía Vân Tuệ Nhi trông lại, Vân Tuệ Nhi tuy ngồi xổm, nhưng phía sau lưng lại không che giấu được, cũng đủ mê chết một nhóm người.

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp tiến lên, đem Vân Tuệ Nhi ôm lên.

“A!” Vân Tuệ Nhi vội vàng không kịp chuẩn bị, bị Lâm Hải ôm một cái như thế, cách y phục ướt sũng truyền đến cảm giác ấm áp, kém chút đem Vân Tuệ Nhi hòa tan, vô cùng thẹn thùng nhắm mắt lại.

“Chán ghét chết ngươi, hại người ta bị trò mèo.” Vân Tuệ Nhi nhẹ nhàng đấm đấm trước ngực Lâm Hải, như tiếng muỗi vo ve oán trách nói, một khuôn mặt tươi cười đã sớm hồng đến trên cái cổ trắng nõn.

Thế nhưng là, cái oán trách như là liếc mắt đưa tình này củaVân Tuệ Nhi, nghe được vào trong lỗ tai của Lâm Hải, lại làm cho nhịp tim đập của Lâm Hải cấp tốc tăng tốc, hô hấp không khỏi dồn dập lên.

“Tiểu nha đầu này, thật là muốn mạng a, quả thực là đang khảo nghiệm sự nhẫn nại của ca ca a.” Lâm Hải tuy rất hưởng thụ loại cảm giác hiện tại này, nhưng cũng không dám để nó tiếp tục quá lâu, tuy hắn cũng tin tưởng mình có thể khắc chế, nhưng loại cảm giác hoả thiêu trong lòng kia, như bây giờ là quá dày vò a.

Nơi này cách cửa khu du lịch, đã có một khoảng cách, nếu như từng bước một chậm rãi đi trở về qua, đoán chừng chí ít cũng phải đi mười mấy phút.

Điều này hiển nhiên là không được, bởi vậy Lâm Hải cũng không đoái hoài tới chuyện kinh hãi thế tục, ôm Vân Tuệ Nhi một đường phi nước đại, chạy ra khỏi khu du lịch, trở lại trên xe.

“Bên trên xe của ngươi có quần áo để thay hay không?” Lâm Hải đem Vân Tuệ Nhi buông xuống, mở miệng hỏi nói.

Vân Tuệ Nhi ngồi trên xe, hai tay gắt gao ôm ngực, đáng thương lắc đầu.

"Ách... Nếu không trước thế này trở về?" Lâm Hải mở miệng hỏi ý kiến.

"Không muốn!" Vân Tuệ Nhi dùng sức lắc đầu.

"Vậy làm sao bây giờ a?" Lâm Hải một trận bất đắc dĩ, cũng không thể cứ như vậy chờ y phục của chính mình khô a?

"Ngươi thấy bên kia có tiệm bán quần áo dân tộc không?" Cái cằm nhọn của Vân Tuệ Nhi, hơi hơi giương lên.

Lâm Hải nghe theo nhìn lại, chỉ thấy cách cửa khu du lịch không xa, có một cửa tiệm hàng, ngoài cửa treo y phục xanh xanh đỏ đỏ, tựa hồ là phục sức của dân tộc thiểu số, cung cấp cho du khách ngoại địa mua làm kỷ niệm.

"Qua đó mua giúp ta một bộ." Vân Tuệ Nhi yếu ớt nói nói.

"Vậy được rồi." Lâm Hải gật gật đầu, cái này đúng là một biện pháp hay, hắn xuống xe liền hướng phía tiệm bán quần áo đi đến.

Tiến vào tiệm bán quần áo, bên trong còn thật không ít người, đại bộ phận đều là du khách từ nơi khác đến, lại lấy nữ tính chiếm đa số, từng cái cầm y phục đủ loại hoa văn, ướm lên trên người mình.

Khách nhân có quá nhiều người, phục vụ viên cũng không đoái hoài tới chuyện tiếp đãi Lâm Hải, bất quá cái này lại hợp ý của Lâm Hải, hắn phiền nhất cũng là lúc nhìn đồ vật, nhân viên tiêu thụ lại đứng ở bên cạnh mà không ngừng giới thiệu.

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào y phục treo đầy khắp nơi, nhìn qua từng cái từng cái, tựa hồ mỗi một kiện đều không khác nhau mấy, tất cả đều là xanh xanh đỏ đỏ, cảm giác không có khác nhau quá nhiều.

"Tùy tiện mua một kiện đi, dù sao cũng là mặc trên đường một chút.” Lâm Hải nghĩ đến, hướng phía một bộ y phục bên cạnh cầm lấy.

Thế nhưng khi tay Lâm Hải vừa cầm tới y phục, bên cạnh đột nhiên cũng duỗi ra một cái tay, cơ hồ đồng thời cùng với Lâm Hải, cầm tới bộ y phục này.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, không khỏi nghiêng đầu qua, nhưng sau khi thấy người kia là ai, lại đột nhiên sửng sốt.

“Thật sự là nhân sinh không nơi nào không gặp lại a.” Lâm Hải thổn thức một trận, có chút im lặng lắc đầu.

“Là ngươi?” Tống Phỉ Nhi giờ phút này cũng phát hiện ra Lâm Hải, đôi mi không khỏi nhíu một cái, tay lại không có buông ra bộ y phục này.

“U, đây không phải biểu ca sao?” Bên cạnh Tống Phỉ Nhi, Cố Nhất Minh đẩy đẩy kính mắt, cũng mở miệng nói nói, chỉ là ngữ khí của gã, lại làm cho Lâm Hải có cảm giác là lạ.

Bất quá Lâm Hải cũng không thèm để ý tới hai người bọn họ, nếu Tống Phỉ Nhi cũng coi trọng bộ y phục này, chính mình chọn một kiện khác là được, dù sao cái này cũng chỉ là hắn tùy ý cầm.

“Các ngươi tốt.” Lâm Hải cười nhạt, đụng tới cũng không thể coi như không biết đi.

“Ta chọn một cái khác là được.” Lâm Hải nói, buông tay ra, không đợi Tống Phỉ Nhi cùng Cố Nhất Minh nói chuyện, trực tiếp quay đầu, hướng phía một món khác y phục đi đến.

Tống Phỉ Nhi há há miệng, trên mặt nhất thời hiện ra một tia tức giận.

Lâm Hải không thèm để ý chút nào quay người đi như vậy, để trong lòng Tống Phỉ Nhi bỗng nhiên có một loại cảm giác không được để ý tới.

“Phỉ Nhi, ưa thích cái này liền mua lại đi.” Cố Nhất Minh ở bên cạnh, cười nói nói.

“Người nào nói ta thích cái này, ánh mắt của ta thật kém như vậy sao?” Tuy xác thực ưa thích cái này, nhưng Tống Phỉ Nhi lại chỉ có thể khẩu thị tâm phi đưa nó thả lại chỗ khác, nếu không không phải đã nói rõ, chính mình đường đường là đại tiểu thư, lại có ánh mắt giống với cái biểu ca từ nông thôn tới sao?

“Được, vậy liền chọn một lần nữa đi.” Cố Nhất Minh ở một bên, cười theo nói.

Chỉ là, nhìn thấy bộ dáng này của Lâm Hải, không biết vì sao, Tống Phỉ Nhi lại không có tâm tình chọn lữa nữa.

Hít sâu một hơi, Tống Phỉ Nhi đi đến trước mặt Lâm Hải, chau mày, mang theo một tia bất mãn.

“Ngươi đi ra một chút, ta có lời muốn nói cùng ngươi.”

Chương 561: Ngươi muốn nhìn ta thay quần áo sao?

“Ngươi trước ở một bên đợi lát nữa.” Lâm Hải nhìn cũng chưa từng nhìn Tống Phỉ Nhi, rất không khách khí nói nói, sau đó quay đầu tiếp tục chọn lựa y phục.

“Ngươi!” Tống Phỉ Nhi không nghĩ tới Lâm Hải đã vậy còn quá không nhìn chính mình, nhất thời buồn bực tức giận một trận, tức đến trước ngực không ngừng chập trùng, hai con mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lâm Hải.

“Quá phận, một cái tiểu tử nghèo đến từ nông thôn, dám đối với mình như thế, quá không biết điều.” Tống Phỉ Nhi bị phơi tại chỗ này, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lâm Hải mới mặc kệ Tống Phỉ Nhi nghĩ như thế nào, hắn bắt đầu vốn là muốn cùng Tống Phỉ Nhi nói chuyện thật dễ, dù sao bất kể nói thế nào, đó cũng là biểu muội của mình, thế nhưng nhìn cái giọng điệu kia, loại ngữ khí vênh mặt hất hàm sai khiến kia của Tống Phỉ Nhi, nhất thời để Lâm Hải phản cảm một trận.

Đã như vậy, Lâm Hải dứt khoát không thèm để ý tới nàng ta, vẫn là trước giúp Vân Tuệ Nhi đem y phục mua lại rồi hãy nói.

Những y phục này, tại trong mắt Lâm Hải, cơ bản hầu như đều là một cái bộ dáng, quả thực đều là xanh xanh đỏ đỏ, huống chi cũng chỉ là khẩn cấp mặc một chút, cho nên cũng không cần thiết phải chọn kĩ.

Tiện tay cầm một kiện, Lâm Hải liền chuẩn bị trả tiền, nhưng bỗng nhiên lại dừng lại.

“Thao, quên hỏi Vân Tuệ Nhi mặc cái kích thước gì.” Lâm Hải vô cùng khó xử, cái này mua về nếu như mặc không vừa, chính mình vẫn phải đi một chuyến nữa a.

“Ngươi một đại nam nhân, vậy mà nhìn y phục của nữ nhân, không phải có yêu thích đặc thù gì a?” Tống Phỉ Nhi bị Lâm Hải gạt sang một bên, tâm lý phi thường khó chịu, thấy Lâm Hải cầm lấy một kiện y phục cho nữ hài, nhất thời mở miệng mỉa mai nói.

“Ta đưa người không được sao?” Lâm Hải nhàn nhạt đáp nói, đối với châm chọc bên trong lời nói của Tống Phỉ Nhi, căn bản không thèm để ý.

“A, dáng người của Vân Tuệ Nhi, tựa hồ không sai biệt lắm so với Tống Phỉ Nhi a.” Đột nhiên, chân mày Lâm Hải vẩy một cái, cầm y phục xoay người lại, trên dưới đánh giá Tống Phỉ Nhi.

“Ngươi, ngươi nhìn ta làm gì?” Tống Phỉ Nhi bị Lâm Hải nhìn đến hoảng sợ, cau mày nói nói.

“Ngươi đừng nhúc nhích, ta xem một chút có thích hợp hay không.” Lâm Hải bỗng nhiên đi lên trước, cầm y phục tại trên thân Tống Phỉ Nhi ướm ướm.

Tống Phỉ Nhi đầu tiên là sững sờ, sau đó khóe mắt nhất thời lộ ra vẻ khinh bỉ.

“Nguyên lai là chuẩn bị đưa cho ta, cái này là muốn nịnh nọt ta sao? Chỉ bằng một kiện y phục như vậy? Hừ hừ.” Trong lòng Tống Phỉ Nhi lập tức dâng lên một trận khinh thường.

“Ngươi khỏi cần ướm nữa, ngươi đưa ta, ta cũng sẽ không muốn.” Tống Phỉ Nhi mỉa mai miệt thị liếc Lâm Hải một chút, âm dương quái khí nói nói.

Lâm Hải sững sờ, ngẩng đầu quái dị liếc nhìn Tống Phỉ Nhi một chút.

“Người nào nói muốn đưa ngươi, ngươi suy nghĩ nhiều a?” Lâm Hải trực tiếp cho Tống Phỉ Nhi cái mắt trắng, sau đó đem áo đưa cho lão bản, trả tiền, sau đó chuẩn bị ra ngoài.

“Ngươi đứng lại đó cho ta!” Tống Phỉ Nhi ở một bên cũng tức điên, mẹ nó không phải đưa cho ta, thì tại trên người của ta ướm cái cọng lông a ngươi!

“Hừ, ngươi bớt giả bộ đi, ta biết rõ ngươi ban đầu chính là muốn đưa cho ta, chỉ là bị ta sớm cự tuyệt, ngươi sợ thật mất mặt, mới nói không phải đưa cho ta, ngươi cho rằng ta không nhìn ra được sao?” Tống Phỉ Nhi mang theo cười lạnh, vẻ khinh bỉ đối với Lâm Hải càng thêm dày đặc.

“Ách...” Lâm Hải nhìn Tống Phỉ Nhi, tâm lý buồn cười một trận, mẹ nó sức tưởng tượng của người này cũng quá phong phú a?

“Đừng cảm giác bản thân tốt đẹp, ta là đưa cho nữ hài khác.”

Lâm Hải đối với loại tự cho là đúng như Tống Phỉ Nhi này, phản cảm nói không nên lời.

“Đưa cho nữ hài khác? Ta mới không tin, nếu thật là dạng này, ngươi ướm trên người của ta làm cái gì?”

“Cái này không phải quá đơn giản à, dáng người của nàng ta không sai biệt lắm so với ngươi chứ sao.” Lâm Hải nhún nhún vai nói.

“Dáng người cùng ta không sai biệt lắm?” Tống Phỉ Nhi nhếch miệng lên, vóc người cuuar chính mình, thế nhưng là cực phẩm trong mỹ nữ, Lâm Hải chỉ là một cái tiểu tử nông thôn, làm sao lại nhận biết nữ hài có dáng người cực phẩm tương xứng với mình?

“Khoác lác đi, dáng người cùng ta không sai biệt lắm, ngươi đừng đùa.” Tống Phỉ Nhi xem thường lắc đầu, căn bản không tin tưởng lời nói của Lâm Hải.

“Há, kỳ thực cũng thiếu chút.” Lâm Hải lại quan sát tỉ mỉ Tống Phỉ Nhi một phen, thành thành thật thật mở miệng.

“Hứ! Là kém xa a?” Tống Phỉ Nhi nhất thời cười nhạo một trận, thấy vẻ trang bức của Lâm Hải lập tức bị vạch trần, tâm lý càng thêm xem thường Lâm Hải.

Thế nhưng một câu ngay phía sau đó của Lâm Hải, lại làm cho Tống Phỉ Nhi tức đến tóc cũng dựng đứng lên.

“Cao thấp mập ốm, ngược lại là không sai biệt lắm, chính là ngươi có nhiều chỗ, tựa hồ phát dục không tốt a!” Lâm Hải quét mắt một vòng qua Tống Phỉ Nhi, một mặt ghét bỏ lắc đầu.

“Ngươi, ngươi bớt nói vớ nói vẩn!” Tống Phỉ Nhi đỏ mặt lên, vừa thẹn lại giận, lúc ấy thiếu chút nữa gấp.

Mẹ nó, ngươi mới phát dục không tốt, cô nãi nãi rõ ràng rất hoàn mỹ có được hay không, ánh mắt ngươi mù sao?

“Người nào có lòng dạ thanh thản cùng ngươi nói vớ nói vẩn, ngươi không phải tìm ta có việc sao, chờ ta chút à!” Lâm Hải nói xong, căn bản không còn để ý tới Tống Phỉ Nhi, mang theo y phục đi ra ngoài, chỉ để lại Tống Phỉ Nhi ở chỗ này tức đến thở phì phì.

“Phỉ Nhi, cái biểu ca này của ngươi, tố chất thật sự là rất cao a.” Cố Nhất Minh ở một bên, một mực không nói gì, giả bộ rất có hàm dưỡng, thẳng đến khi Lâm Hải đi, mới lên trước lắc đầu một trận.

“Hừ, từ nông thôn đến, có thể có cái tố chất gì?” Tống Phỉ Nhi thở phì phì hừ một tiếng, tức giận nói nói.

“Đúng, ngươi nói ngày đó hắn là thế nào trốn khỏi chỗ của Quan Triêu Quân?” Đám người Cố Nhất Minh, đối với chuyện này cũng hết sức tò mò, dù sao hung danh của Quan Triêu Quân lan ở bên ngoài, bị Lâm Hải đánh cho u đầu sứt trán, Quan Triêu Quân không có khả năng bỏ qua cho hắn.

“Ta đã hỏi Yến tử, thế nhưng Yến tử chỉ nói hắn cùng Quan Triêu Quân tự mình hiệp thương, tình huống cụ thể nàng ta cũng không biết, ta đoán khẳng định là quỳ xuống đất cầu xin tha thứ với Quan Triêu Quân, hơn nữa nỗ lực trả ra đại giới tương xứng, Quan Triêu Quân mới bỏ qua cho hắn, nếu không chuyện này, tuyệt đối không thể tuỳ tiện kết thúc.”

“Ta cảm thấy cũng thế, chỉ là hắn bỏ ra cái giá gì, mới làm cho Quan Triêu Quân mở một mặt lưới đối với hắn đâu?” Cố Nhất Minh cau mày, khổ sở suy nghĩ.

“Này ta cũng không biết.” Tâm lý Tống Phỉ Nhi cũng cảm thấy thật kỳ quái, có chút không hiểu lắc lắc đầu.

“Bất quá, hắn người này thật sự là quá có thể trang bức, thời điểm hôm qua cha ta hỏi hắn, ngươi biết rõ hắn nói thế nào không?" Tống Phỉ Nhi nhớ tới câu trả lời của Lâm Hải, nhất thời xem như một chuyện cười, chuẩn bị kể cho Cố Nhất Minh nghe.

"Ồ? Hắn nói thế nào?" Cố Nhất Minh biểu hiện ra một bộ dáng rất ngạc nhiên.

Trên mặt Tống Phỉ Nhi nhất thời lộ ra một bộ biểu lộ xem thường, chậm rãi mở miệng.

"Cha ta hỏi hắn, Quan Triêu Quân có làm khó hắn hay không, hắn vậy mà nói, hắn không có làm khó Quan Triêu Quân cũng đã không tệ." Tống Phỉ Nhi lắc đầu một trận, trên mặt tràn ngập giễu cợt.

"A? Ha ha ha ha..." Cố Nhất Minh sững sờ, sau đó nhịn không được cười rộ lên.

"Không được, ta nói Phỉ Nhi, cái biểu ca này của ngươi cũng quá kỳ hoa đi, ngưu bức đều thổi tới trời rồi."

"Phía sau còn có đây này, mẹ ta cũng cảm thấy hắn quá biết thổi ngưu bức, liền hỏi hắn, ngươi làm sao không nói Quan Triêu Quân còn muốn hướng ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ đâu? Ngươi đoán hắn lúc đó lại nói thế nào?"

"Hắn nói thế nào?"

"Hắn vậy mà nói, không kém bao nhiêu đâu!" Tống Phỉ Nhi cảm thấy phi thường buồn cười, mười phần khinh thường lắc đầu.

"Đậu phộng, cái ngưu bức này thổi! Ta là phục!" Cố Nhất Minh nhịn không được trực tiếp dựng thẳng ngón tay cái, "Cái biểu ca này của ngươi, tuyệt đối là đứng đầu giới trang bức!"

Lâm Hải tự nhiên không biết Cố Nhất Minh cùng Tống Phỉ Nhi, đã đem hắn đưa lên ngai vàng thủ tịch của giới trang bức, giờ phút này hắn đã mang theo y phục, trở lại trên xe.

“A, thích hợp thì trước mặc vào đi.” Lâm Hải cầm quần áo đưa cho Vân Tuệ Nhi.

“Cảm tạ.” Vân Tuệ Nhi nhận lấy, sau đó tội nghiệp nhìn Lâm Hải.

“Không có việc gì, khách khí cái gì?” Lâm Hải cười cười, lộ ra rất hào phóng.

Thế nhưng Vân Tuệ Nhi nhìn chằm chằm vào hắn, lại làm cho Lâm Hải có chút không được tự nhiên.

“Ngươi, ngươi nhìn ta làm gì?” Lâm Hải nhịn không được hỏi.

Khuôn mặt nhỏ của Vân Tuệ Nhi đỏ lên, sau đó mang theo ánh mắt oán trách, liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Ngươi muốn nhìn ta thay quần áo sao?”

Chương 562: Có người muốn gặp ngươi!

“Đương nhiên muốn a.” Lâm Hải không tự chủ được mà thốt ra.

“Thao, nói cái gì đó!” Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Hải liền hối hận, mẹ nó không cẩn thận làm sao lại đem lời trong lòng nói ra rồi.

“Ha ha, chỉ đùa một chút, làm sinh động không khí thôi.” Lâm Hải vội vàng có chút chột dạ giải thích nói.

“Đại sắc lang!” Vân Tuệ Nhi có chút u oán liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Ách...” Lâm Hải phiền muộn một trận, mẹ nó, làm sao lại rơi xuống một cái xưng hô như thế?

Thấy Vân Tuệ Nhi vẫn là nhìn mình là lạ, Lâm Hải có chút không được tự nhiên.

“Ách, còn có chuyện gì a?”

“Ngươi đến cùng có muốn nhìn hay không?” Vân Tuệ Nhi yếu ớt hỏi, trong giọng nói mang theo ngượng ngùng.

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ máu nóng xông lên đầu, nhìn chằm chằm vào Vân Tuệ Nhi, hai con mắt hỏa nhiệt một trận.

“Mẹ nó, tiểu nha đầu này có ý tứ gì a, là đang ám chỉ cho chính mình sao?”

“Không muốn xem!” Lâm Hải rất trái lương tâm mà lắc đầu, hắn có cái tặc tâm này, nhưng lại không thể làm như vậy.

“Không muốn xem, vậy ngươi còn ngồi trên xe làm gì?” Vân Tuệ Nhi nhất thời một mặt ghét bỏ nói nói.

“A?” Lâm Hải vỗ ót một cái, lúc này mới phản ứng được, chính mình đã quên tránh mặt.

“Ta nói Tuệ Nhi, ngươi có chuyện nói thẳng là được, quấn cái phần cong gì a, không biết tâm tư ca ca ta đơn thuần như là một tờ giấy trắng a.”

“Ít nói khoác đi, còn đơn thuần như là giấy trắng, rõ ràng sắc thái rực rỡ, nhanh một chút đi.” Vân Tuệ Nhi cười liếc trắng Lâm Hải một chút, hướng phía Lâm Hải nhẹ nhàng đẩy một cái.

“Vừa vặn ta ở bên kia gặp được người quen, ta đi một chuyến, ngươi trước thay đồ đi.” Lâm Hải xuống xe, hướng phía tiệm bán quần áo đi trở về.

Sau khi đi vào, Lâm Hải nhìn bốn phía một cái, rất nhanh liền tìm tới Cố Nhất Minh cùng Tống Phỉ Nhi đang chọn lựa y phục.

"Tìm ta có chuyện gì, nói đi." Lâm Hải đi đến sau lưng Tống Phỉ Nhi, đột nhiên mở miệng nói.

"A, dọa ta một hồi!" Tống Phỉ Nhi bị dọa đến giật mình, quay đầu lại một mặt oán trách nói.

"Ta nói ngươi bước đi làm sao không phát ra tiếng a, giống như quỷ vậy."

Lông mày của Lâm Hải nhướn lên, lời nói này của Tống Phỉ Nhi, liền có chút khó nghe, bất quá Lâm Hải lười nhác cùng nàng ta so đo, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhàn nhạt liếc nhìn Tống Phỉ Nhi một chút.

"Ta còn có việc, ngươi có chuyện cũng nói nhanh chút đi."

Tống Phỉ Nhi bị ngữ khí của Lâm Hải nói trúng một trận tức giận.

"Có ý tứ gì, rất ghét bỏ chính mình sao?" Tống Phỉ Nhi đã lớn như vậy, vẫn chưa có người nào dám dùng loại giọng nói này nói chuyện với nàng ta đây.

"Ngươi tới đây một chút." Tống Phỉ Nhi cau mày, dẫn đầu đi hướng phía bên ngoài đi đến.

Lâm Hải nhếch miệng lên, cười cười, hững hờ theo sau.

Ra khỏi tiệm bán quần áo, đi vào một cái nơi hẻo lánh không người cách đó không xa, Tống Phỉ Nhi dừng bước, quay đầu nhìn Lâm Hải, mang trên mặt một tia cao ngạo.

"Bắt đầu từ hôm qua, ta đã ở cùng một chỗ với Cố Nhất Minh, chuyện này ngươi cũng nhìn thấy."

Lâm Hải quái dị liếc nhìn Tống Phỉ Nhi một chút, không hiểu ý tứ của nàng ta, nàng ta ở cùng một chỗ với người nào thì có quan hệ gì với mình?

Mà Tống Phỉ Nhi lại tiếp tục nói nói.

“Hôm qua sau khi về đến nhà, ta cùng Cố Nhất Minh đen chuyện này nói với gia trưởng của mình, phụ mẫu của hai nhà chúng ta, đối với chuyện hai chúng ta ở cùng một chỗ, cũng rất đồng ý.”

“Chuyện tốt a, chúc mừng.” Lâm Hải rất tùy ý gật gật đầu.

“Vì chúc mừng hai nhà chúng ta có quan hệ thông gia, đêm nay một nhà chúng ta tại khách sạn Tây Kinh, mời tiệc một nhà Cố Nhất Minh.” Nói đến đây, biểu lộ của Tống Phỉ Nhi, bỗng nhiên lộ ra một vẻ ghét bỏ.

“Lúc đầu nói là một nhà ba người chúng ta đi qua, thế nhưng cha ta nhất định phải mang theo ngươi đi cùng, nói ngươi không phải là người ngoài, không thể vắng vẻ ngươi, ta cùng mẹ ta đều thấy không thích hợp.”

Lâm Hải nghe xong, nhất thời liền minh bạch, tâm lý không khỏi liên tục cười lạnh.

Cậu là có ý tốt, tâm lý Lâm Hải rất cảm kích, nhưng Lâm Hải thật đúng là không muốn lẫn vào loại chuyện này, coi như đến lúc đó cậu thông tri chính mình, chính mình cũng sẽ khéo léo từ chối.

Thế nhưng loại ngữ khí nói chuyện bây giờ của Tống Phỉ Nhi, lại làm cho tâm lý Lâm Hải khó chịu một trận.

“Ý tứ của ngươi, cũng là để cho ta đến lúc đó đừng đi?” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi cũng không được nói là ta nói, liền nói chính ngươi không muốn đi là được, nếu không cha ta lại trách ta.”

“Ha ha, thật giỏi, còn muốn ta chủ động qua nói.” Lâm Hải gật gật đầu, một mặt cười lạnh.

“Chính là cái ý tứ này.”

“Được thôi, ta không đến là được, ngươi yên tâm đi.” Lâm Hải bĩu môi, cười nhạo một tiếng, loại trường hợp này, hắn thật đúng là không muốn đi tham gia, càng đừng nói Tống Phỉ Nhi cùng mẫu thân của nàng ta lại là cái thái độ này.

Qua làm gì, bị khinh thường sao?

Thấy Lâm Hải đáp ứng, tâm lý Tống Phỉ Nhi lập tức buông lỏng, bất quá nhìn cái biểu tình kia của Lâm Hải, tâm lý Tống Phỉ Nhi lại cảm thấy là lạ.

“Ngươi không phải là tức giận a?” Tống Phỉ Nhi cau mày, nghi hoặc hỏi.

“Ta có thể tức cái gì a?” Lâm Hải cảm thấy rất buồn cười, nhà các ngươi mở yến hội, ca ca rất hiếm có sao?

“Không tức giận liền tốt.” Tống Phỉ Nhi gật gật đầu, ngữ khí dừng một hồi, lại tiếp tục mở miệng nói.

“Kỳ thực, không cho ngươi đi, ta cũng là vì tốt cho cha ta, hi vọng ngươi có thể hiểu được một chút.”

“Ồ? Vì tốt cho cậu ta?” Lâm Hải sững sờ, còn thật không biết cái này bắt đầu nói từ đâu.

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc trong lòng Lâm Hải, Tống Phỉ Nhi chậm rãi mở miệng.

“Ngươi biết rõ, cha ta là Phó Bí thư trưởng của Thị ủy, phụ thân Cố Nhất Minh thì là Khu trưởng, ấn lý mà nói loại sự tình này hẳn là nhà trai nhà gái, thế nhưng là bây giờ lại là nhà ta nhà bọn họ, ngươi biết tại sao không?”

“Không biết.” Lâm Hải lắc đầu, rất thành thật nói nói, hắn đối với loại sự tình trong chính trị này, thật sự là hiểu được hữu hạn.

“Hừ, ngươi từ trong thôn đến, đoán chừng quan viên lớn nhất gặp qua cũng chỉ là thôn trưởng, không hiểu những cái này cũng là bình thường.” Cái mũi Tống Phỉ Nhi hừ một cái, ngữ khí cao ngạo, mang theo từng tia từng tia khinh thường.

“Thôn trưởng?” Lâm Hải cười ha ha, bất quá cũng lười mở miệng, tiếp tục nghe Tống Phỉ Nhi nói chuyện.

“Cha ta cùng ba của Cố Nhất Minh n, mặc dù là cùng cấp, nhưng ba Cố Nhất Minh là quan lớn một phương, thực quyền lớn hơn cha ta, tiền đồ phát triển cũng tốt hơn cha ta, trên quan trường chính là như vậy, người ta quyền cao chức trọng, chúng ta cũng chỉ có thể hạ thấp tư thái.”

“Mà ngươi đây, từ nông thôn đến, chưa thấy qua các mặt lớn của xã hội gì, vạn nhất đi cùng, ăn mặc a ngôn ngữ a cái gì đó, khẳng định cũng sẽ rất không thỏa đáng, không duyên cớ sẽ làm thấp cấp bậc của cha ta, vạn nhất lại nháo ra trò cười, là ném mặt mũi của cha ta, ngươi thạo a.”

Lâm Hải nghe Tống Phỉ Nhi nói tới nguyên nhân này, trong lòng bốc hỏa một trận.

“Mẹ nó, đây quả thực là kỳ thị trần trụi a.” Cố nén lửa giận trong lòng, Lâm Hải chậm rãi gật gật đầu, lạnh lùng mở miệng.

“Vẫn còn có lời muốn nói sao?” Lâm Hải không muốn tiếp tục ở cái này nghe Tống Phỉ Nhi nói nhảm.

“Không, chỉ là ngươi nhớ kỹ đã đáp ứng ta, cha ta cho ngươi đi, ngươi không nên đáp ứng, hơn nữa không được nói là ta nói.” Tống Phỉ Nhi lại một lần nữa căn dặn Lâm Hải một lần.

“Biết rõ.” Lâm Hải đáp một tiếng, quay đầu bước đi.

Nhìn bóng lưng Lâm Hải rời đi, Tống Phỉ Nhi thở dài một hơi.

“Hi vọng ngươi nói được thì làm được đi, xã hội thượng tầng, không phải loại xuất thân như ngươi này, có thể tiếp xúc.”

Lâm Hải trở lại trên xe, Vân Tuệ Nhi đã thay xong y phục.

“U, đây là đại mỹ nữ từ đâu đến a?” Lâm Hải thấy Vân Tuệ Nhi ăn mặc một thân y phục của dân tộc thiểu số, nhất thời hai mắt tỏa sáng, mỹ nữ chính là mỹ nữ, mặc cái gì cũng đều dễ nhìn, loại phục trang phong tình dị tộc này, ăn mặc trên thân Vân Tuệ Nhi, lại là có một phen phong thái đặc biệt.

“Bớt lắm mồm, ngươi còn là Đại Tông Sư đây.” Vân Tuệ Nhi cười liếc trắng Lâm Hải một chút, sau đó không khỏi sững sờ.

“Quần áo của ngươi thế nào lại khô nhanh như vậy?” Vân Tuệ Nhi lúc này mới phát giác, y phục của Lâm Hải, không biết đã khô từ lúc nào.

“Há, là do ta dùng nội kình sấy khô.” Lâm Hải nhàn nhạt đáp, hắn đúng là dùng chân khí, khiến nước trên quần áo bốc hơi, đến loại tu vi như Lâm Hải này, chuyện này căn bản là một sự tình không đáng nhắc đến.

Thế nhưng là, nghe vào trong tai Vân Tuệ Nhi, lại nhất thời để cho nàng ta kinh ngạc đến ngây người, hơn nửa ngày mới phản ứng được.

“Tông Sư, chính là ngưu bức!” Vân Tuệ Nhi không thể không bội phục nói một câu.

“Được, đừng ngưu bức với không ngưu bức, sắc trời không còn sớm, chúng ta đi thôi.” Lâm Hải cười nói.

Vừa nói đi, Vân Tuệ Nhi bỗng nhiên đem đầu chuyển hướng sang phía Lâm Hải.

“Đúng, vừa rồi gia gia của ta gọi điện thoại tới, có người muốn gặp ngươi.”

Chương 563: Loại phiến kia, download ở đâu vậy?

“Có người muốn gặp ta, ai vậy?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Nhị gia gia của ta!” Vân Tuệ Nhi mở miệng nói.

“Nhị gia gia của ngươi?” Lâm Hải sững sờ, hắn nhớ kỹ Vân Tuệ Nhi giống như đã nói với hắn, Nhị gia gia của nàng ta là Tư lệnh đại quân khu, đây chính là Thượng tướng a, quan lớn như vậy, gặp mình làm gì?

“Nhị gia gia của ta nghe nói, Vân gia chúng ta mới kết giao được với một vị đại Tông Sư trẻ tuổi như ngươi này, trong lòng cũng phi thường cao hứng, tối nay đặc biệt tìm chút thời gian, muốn mời ngươi ăn bữa cơm đây.”

“Lại là ăn cơm a.” Lâm Hải không còn gì để nói, đêm qua cũng là người Vân gia mời mình, buổi tối hôm nay lại tiếp tục, Lâm Hải cũng có chút xấu hổ.

“Uy, ngươi cũng không nên cự tuyệt a.” Thấy Lâm Hải có biểu lộ kia, Vân Tuệ Nhi lại vội vàng nói nói.

“Nhị gia gia của ta bề bộn nhiều việc, hơn nữa người rất ít khi mời người ăn cơm, liền xem như Tỉnh trưởng cũng đều không có mặt mũi này, hôm nay Nhị gia gia đưa ra ý muốn mời ngươi, nếu như ngươi không đi, Nhị gia gia khẳng định sẽ thương tâm.”

Lâm Hải từ trước đến nay đối với mấy cái thế hệ trước này, đều là tôn kính xuất phát từ nội tâm, bọn họ chân chính là người vì dân tộc Hoa Hạ chảy máu đổi mạng, huống chi người ta đường

đường là bề trên, mời một cái vô danh tiểu tốt như chính mình đi ăn cơm, nếu Lâm Hải quả thật không đáp ứng, cái kia chính là quá không biết điều.

“Tốt, ta đáp ứng qua, thuận tiện cũng chiêm ngưỡng phong thái tướng quân một chút!” Lâm Hải cười đáp ứng nói.

“Tốt, quyết định như vậy đi.” Thấy Lâm Hải đáp ứng, Vân Tuệ Nhi cũng là một mặt cao hứng, sau đó điện thoại về cho Vân Thắng, từ chỗ Vân Thắng lại chuyển đạt đi.

Mà lúc này đây, điện thoại của Lâm Hải cũng vang lên, lấy điện thoại di động ra xem xét, là cậu đánh tới, Lâm Hải vội vàng nhận.

“Cậu.” Lâm Hải cười hô một tiếng.

“Tiểu Hải a, ngươi đang ở đâu?” Thanh âm của Tống Bảo Việt, lộ ra một cỗ từ ái, để Lâm Hải nghe mà hết sức thoải mái .

“Ta đang cùng bằng hữu chơi tại Cao Sơn Lưu Thủy đây.” Lâm Hải lời nói thật nói nói.

“Há, cái chỗ kia không tệ, là một cái khu du lịch nổi danh ở Tây Kinh, thế nào, chơi vui vẻ sao?”

“Còn tốt.” Lâm Hải đáp một tiếng, “Cậu có chuyện gì sao?”

Tống Bảo Việt trầm lặng một hồi, mới tiếp tục mở miệng.

“Tiểu Hải a, ngươi nếu là chơi vui, liền về nhà cậu một chuyến đi, từ lúc ngươi đến, hai người chúng ta đều không nói lời nào đâu, hôm nay vừa vặn là cuối tuần, cậu không đi làm, ngươi qua đây cùng cậu tâm sự đi.”

“Vậy được, ta cái này liền trở về.” Lâm Hải nói xong, tắt điện thoại, thở dài một hơi.

Xác thực như thế, chính mình sau khi đến Tây Kinh, thật đúng là không ngồi cùng một chỗ với cậu, hảo hảo lảm nhảm lảm nhảm việc nhà đâu, chủ yếu là do thái độ của Thu Tuyết Hàm cùng Tống Phỉ Nhi, để Lâm Hải căn bản là không ở được tại nhà cậu.

Bất quá dù sao cũng là vãn bối, đến Tây Kinh, không đi ngồi một hồi với cậu, cả ngày liền ở bên ngoài, đúng là có chút không quá lễ phép, huống chi cậu cũng đã nói ra, nếu Lâm Hải còn không đi nữa, chỉ sợ cậu sẽ không cao hứng.

“Tuệ Nhi, đưa ta qua ta nhà cậu đi.” Lâm Hải hướng phía Vân Tuệ Nhi phân phó nói.

“Há, tốt a.” Vân Tuệ Nhi bĩu môi đáp một tiếng, tâm lý của nàng bỗng nhiên có chút nỗi buồn, nhưng vẫn là chiếu theo lời nói của Lâm Hải, lái xe đem Lâm Hải đưa trở về.

“Vậy buổi tối ta tới đón ngươi đi.” Thời điểm Lâm Hải chuẩn bị xuống xe, Vân Tuệ Nhi mở miệng nói nói.

“Không cần.” Lâm Hải lắc đầu, hắn không muốn cứ mãi phiền phức Vân Tuệ Nhi, “Ngươi đem thời gian cùng địa điểm nói cho ta biết, đến lúc đó ta tự đánh mình xe đi qua là được.”

“Thời gian cùng địa điểm cũng còn không có định, chủ yếu là không biết ngươi có thể đáp ứng hay không, nhật trình của Nhị gia gia ta bên kia cũng lấp đầy, hiện tại biết rõ ngươi đáp ứng, thời gian cùng địa điểm hẳn là rất nhanh liền sẽ định ra, đến lúc đó ta gọi điện thoại cho ngươi.” Vân Tuệ Nhi nói nói.

“Vậy được, quyết định như vậy đi.” Lâm Hải gật gật đầu, xuống xe về nhà cậu.

Theo tiếng chuông cửa vang lên, cửa nhà liền đã mở ra, Lâm Hải vốn cho rằng là cậu, nhưng ngẩng đầu một cái lại phát hiện là Tống Phỉ Nhi, nàng ta cũng đã vội vã trở về.

“Mới cách không đến một giờ, chúng ta lại gặp mặt.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói, tại nhà cậu, hắn tuy không thích Tống Phỉ Nhi, nhưng cũng tận lực không có biểu hiện ra ngoài, làm ngữ khí của chính mình tận lực hòa hoãn xuống.

Tống Phỉ Nhi mặt không biểu tình liếc nhìn Lâm Hải một chút, không nói gì, mà chính là hướng phía ngoài cửa nhất chỉ.

Lâm Hải sững sờ, không biết nàng ta là có ý gì, mà Tống Phỉ Nhi cũng đã ra khỏi phòng, đem cửa khép hờ lại.

“Sự tình đáp ứng ta, ngươi cũng đừng quên!” Tống Phỉ Nhi nhìn Lâm Hải, mang theo ý vị cảnh cáo nói nói.

“Ha ha.” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, tâm tình tốt trước khi đến, nhất thời chạy đến lên chín tầng mây.

Gặp bộ dáng cảnh giác giống như phòng tặc của Tống Phỉ Nhi, Lâm Hải liền phản ứng nàng ta cũng không thèm để ý, đưa nàng ta ném qua một bên, đẩy cửa liền đi vào.

“Uy, ngươi có nghe hay không, không muốn cha ta mất mặt, cũng đừng có đáp ứng.” Tống Phỉ Nhi tức đến giậm chân một cái, vội vàng nhỏ giọng lại dặn dò một câu, đi theo Lâm Hải vào nhà.

“Cậu, ta đến bồi ngài nói chuyện phiếm.” Lâm Hải vào nhà, lập tức thay đổi một bộ vẻ mặt vui cười, không muốn để cho cậu nhìn thấy chính mình cùng Tống Phỉ Nhi không thoải mái, nói như vậy, tâm lý của cậu khẳng định cũng không cao hứng.

“Ha ha, ngươi đứa bé này a, đến về nhà còn muốn cậu đánh nhiều lần điện thoại.” Tống Bảo Việt vui vẻ cười, tuy lời nói mang theo một tia oán trách, nhưng không có một điểm tâm tình không cao hứng.

“Đúng, vừa rồi hai biểu huynh muội các ngươi, thần thần bí bí tại cửa ra vào nói cái gì đó?” Tống Bảo Việt chú ý tới động tác nhỏ giữa Tống Phỉ Nhi cùng Lâm Hải, cho là hai người họ đang nói thì thầm gì đó, thuận tiện hiếu kỳ hỏi.

"Không nói cái gì a." Tống Phỉ Nhi vội vàng mang theo ánh mắt cảnh cáo, nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút, ám chỉ hắn chớ nói ra ngoài.

Lâm Hải coi như không thấy ánh mắt cảnh cáo của Tống Phỉ Nhi, giả trang ra một bộ biểu lộ ngu ngơ.

"Biểu muội vừa mới hỏi ta một cái vấn đề kỳ quái, có lẽ bởi vì nguyên nhân ta từ nông thôn đến, kiến thức hữu hạn, đối với vấn đề của biểu muội không hiểu nhiều a." Lâm Hải cau mày, giả trang ra một bộ dáng nghi hoặc.

"Ồ?" Tống Bảo Việt cười cười, "Phỉ Nhi hỏi ngươi cái gì? Nhìn xem cậu có biết không."

Tống Phỉ Nhi ở bên cạnh cũng là ngốc đến ngẩn ngơ, chính mình lúc nào hỏi hắn vấn đề gì, hắn có ý tứ gì a, không phải muốn làm cái yêu thiêu thân gì a?

Mà lúc này, Lâm Hải lại tiếp tục mở miệng.

"Biểu muội hỏi ta nói, cái loại phiến, mà nam sinh các ngươi bình thường nhìn kia, download ở đâu? Ta gần nhất mới kết giao với một người bạn trai, mỗi lúc trời tối đều muốn nhìn đây."

Phốc!

Lâm Hải vừa nói xong, Tống Phỉ Nhi kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, khuôn mặt nhỏ lập tức tức thành màu gan heo.

Mà Tống Bảo Việt cũng là sững sờ, sau đó đôi mày gắt gao nhăn lại, quái dị liếc nhìn Tống Phỉ Nhi một chút.

Mà Lâm Hải, thì là một mặt vô tội cùng mê mang, đem đầu chuyển hướng sang Tống Phỉ Nhi.

“Đúng biểu muội, cái loại phiến gì kia a, ta cũng chưa nghe nói qua, là võ hiệp à, ta liền thích xem nhất là võ hiệp, bất quá ta vẫn là đề cử nữ hài tử các ngươi nên nhìn phim Hàn đi, mẹ ta mỗi ngày cũng liền thích xem đây.”

“Nhìn con em ngươi a nhìn!” Con mắt Tống Phỉ Nhi như dao, hung hăng trừng mắt với Lâm Hải, lồng ngực đều sắp tức giận đến nổ tung.

“Cái hỗn đản này, rất có thể bịa đặt, vậy mà ở ngay trước mặt cha mình, nói mình muốn nhìn, muốn nhìn...” Khuôn mặt nhỏ của Tống Phỉ Nhi lập tức ngượng đến đỏ bừng, tức đến mức cũng nói không ra lời.

Mà sắc mặt của Tống Bảo Việt giờ phút này đã âm trầm xuống, mang theo nộ khí hung hăng trừng Tống Phỉ Nhi một chút.

“Phỉ Nhi, ngươi về sau thời điểm không có việc gì, đọc nhiều sách chút, bớt nhìn những cái đồ vật loạn thất bát tao kia đi.”

“Không phải, cha, ta không có ta...” Tống Phỉ Nhi một mặt oan khuất, thế nhưng lời còn chưa nói hết, Lâm Hải lại đã mở miệng.

“Đúng, Phỉ Nhi, nếu như ngươi thật nghĩ nhìn, ta có thể giúp ngươi hỏi hỏi Vương Mập Mạp ở ký túc xá chúng ta, tên kia tuy lớn lên bỉ ổi, nhưng danh xưng duyệt phiến vô số, nói không chừng y biết rõ thứ ngươi muốn nhìn.” Lâm Hải một mặt chân thành, bộ dáng nói chuyện này, quả thực chính là một cái thiếu niên thuần khiết.

“Cái hỗn đản này!” Tống Phỉ Nhi đều sắp tức giận đến khóc, chính mình lúc nào nói muốn nhìn, cái này là nhảy xuống Hoàng hà cũng rửa không sạch.

“Cha, ngươi đừng nghe hắn nói bừa, ta...”

“Được rồi.” Không đợi Tống Phỉ Nhi nói chuyện, Tống Bảo Việt cau mày trực tiếp đem lời nói của nàng ta cắt ngang.

“Ngươi về trước phòng đi, ta và ngươi biểu ca muốn tâm sự.” Tống Bảo Việt đen mặt lên, cảm thấy sau đó có cần phải cùng cái nữ nhi của chính mình này hảo hảo câu thông một chút.

Cái này hôm qua mới cùng Cố Nhất Minh xác định quan hệ, hôm nay đã muốn tìm loại phiến kia để nhìn, là muốn làm gì?

Còn có một điểm rụt rè cùng tôn nghiêm của nữ hài tử hay không, thật sự là ném chết người!

“Hừ!” Tống Phỉ Nhi hung hăng trừng Lâm Hải một chút, thở phì phì giậm chân một cái, tiến vào phòng của chính mình.

“Cậu, biểu muội giống như tức giận, có phải do ta nói nhầm hay không?” Lâm Hải một mặt chất phác nói, tâm lý lại đã sớm vui vẻ tới nở hoa, dám cho ca ca sắc mặt, ca ca bôi đen chết ngươi!

“Ngươi mặc kệ nó đi!” Tống Bảo Việt thở phì phì vung tay lên, cái nữ nhi của chính mình này a, càng ngày càng quá phận.

Hòa hoãn cảm xúc một cái, Tống Bảo Việt mới lại mở miệng đối với Lâm Hải.

“Tiểu Hải a, buổi tối hôm nay, cậu có mời người ăn cơm, ngươi cùng đi đi.”

Chương 564: Ngươi còn có phải là nam nhân hay không!

“Quả nhiên tới rồi.” Lâm Hải nói thầm một tiếng, coi như không có đáp ứng Tống Phỉ Nhi, hắn cũng là sẽ không đi.

“Thật xin lỗi, cậu, buổi tối hôm nay ta đã có việc đây.” Lâm Hải mang theo một tia áy náy nói nói, dù sao Tống Bảo Việt cũng là có ý tốt, trong lòng Lâm Hải vẫn là thật sự ấm áp.

“Có việc?” Tống Bảo Việt nhướng mày, “Có trọng yếu không? Nếu như không trọng yếu, liền thoái thác đi, buổi tối hôm nay xem như tiệc nhà, cùng người nhà bạn trai của biểu muội ngươi, cùng ngồi một chút, ngươi cũng không phải là người ngoài, đã tới đây, có thể cùng một chỗ ngồi là tốt nhất.”

“Vẫn là không được.” Lâm Hải thật có lỗi mà cười một tiếng, “Đêm nay ta thật có chuyện, phải gặp một cái nhân vật trọng yếu.”

Tống Bảo Việt tựa hồ có chút không vui, bất quá vẫn là thở dài, cười lắc đầu.

“Tiểu Hải a, kỳ thực ngươi không nói cậu cũng biết, ngươi có phải chê thái độ của mợ ngươi đối với ngươi không tốt hay không?”

“Không có không có.” Lâm Hải liên tục khoát tay, “Ta là thật có chuyện, cậu!”

“Thật?” Tống Bảo Việt tựa hồ còn có chút không tin, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hỏi.

“Là thật, cậu, ngài đừng hiểu lầm, nếu như không có chuyện gì ta khẳng định sẽ đi.” Lâm Hải lần nữa giải thích nói.

“Ai, vậy được rồi.” Tống Bảo Việt thở dài, nếu Lâm Hải đã không muốn đi, ông cũng không tiện cưỡng cầu nữa.

“Tiểu Hải a, xem ở trên mặt mũi của cậu, đừng tìm mợ ngươi bực bội, bà ta liền là người như vậy, được không?”

Lâm Hải thấy Tống Bảo Việt cũng là một bộ dáng phiền muộn, biết rõ cậu đối với nàng dâu của chính mình, cũng là không thể làm gì, dù sao tính cách của một người, không phải nói đổi liền đổi, muốn Thu Tuyết Hàm cải biến thái độ đối với mình, căn bản là không có khả năng.

"Nhìn ngài nói kìa, cậu, ta là phận tiểu bối, sao có thể bực bội cùng trưởng bối." Trong lòng Lâm Hải mặc dù có phản cảm với Thu Tuyết Hàm, nhưng Tống Bảo Việt cũng đem lời nói đến phân thượng này, hắn cũng chỉ đành đáp ứng.

Hai người lại nói nhăng nói cuội trò chuyện một hồi lâu, Tống Bảo Việt nhìn thời gian, mới chậm rãi đứng lên.

"Tiểu Hải a, thời gian chênh lệch không nhiều, cậu phải xuất phát, ngươi nếu là không có việc gì, thì nghỉ ngơi ở trong nhà đi, đừng khách khí, coi như thành nhà của ngươi đi."

"Không, cậu, ban đêm ta thật còn có chuyện, ta cũng nên đi." Lâm Hải cũng vội vàng đứng dậy, để một mình hắn đợi tại trong nhà của cậu, hắn mới không làm đâu, liền để cái loại người như Thu Tuyết Hàm kia, vạn nhất biết rõ, bảo đảm không cho phép để nhà cửa ném lại cho người như mình, như thế còn không đem người buồn nôn chết sao.

"Vậy được đi, sự tình xong, liền về nhà cậu ở, hôm nay nói cái gì cũng không cho ngươi ở tại bên ngoài." Tống Bảo Việt lại giao phó một câu, đem Tống Phỉ Nhi kêu ra, ba người cùng đi ra ngoài.

"Ngươi đi đâu a, Tiểu Hải, để biểu muội lái xe đưa ngươi đi." Tống Bảo Việt mở miệng nói nói.

"Hừ." Tống Phỉ Nhi còn đang bởi vì Lâm Hải vu hãm, tâm lý quá tức, Tống Bảo Việt vừa nói như thế, nàng ta nhất thời kéo căng khuôn mặt nhỏ, nghiêng đầu đi.

"Ngươi đứa nhỏ này, xảy ra chuyện gì!" Thấy Tống Phỉ Nhi có thái độ này đối với Lâm Hải, Tống Bảo Việt lập tức liền bốc hỏa.

"Cậu, đừng trách biểu muội!" Lâm Hải vội vàng ngăn lại nói nói, "Ta hiểu tâm tình của biểu muội."

Tống Phỉ Nhi thấy Lâm Hải nói như thế, kinh ngạc liếc nhìn

Lâm Hải một chút, bất quá khi nàng ta phát hiện khóe miệng Lâm Hải, nổi lên nụ cười nghiền ngẫm, trong lòng nhất thời dâng lên một tia dự cảm bất tường.

Quả nhiên, Lâm Hải lần nữa giả trang ra một bộ biểu lộ chất phác, tiếp tục nói nói.

“Cậu, ngươi có khả năng không biết, nếu là trong lòng nghĩ muốn xem cái phim gì, lại không nhìn thấy, cái loại cảm giác này thật thật sự là rất khó chịu a, thời điểm trước kia ta xem Tam Quốc Diễn Nghĩa, cũng là như thế, nhìn thấy đặc sắc chỗ xong, phải chờ tới ngày thứ hai, tâm lý sốt ruột lắm a, thậm chí đi ngủ cũng không ngủ được đây.”

Tống Phỉ Nhi nhìn một bộ dáng ngu ngơ của Lâm Hải này, một mặt khóc không ra nước mắt, nội tâm đều nhanh sụp đổ.

“Đại gia ngươi, còn có thể càng tổn hại một điểm hay không, đây không phải để cho ta cha coi là, ta muốn thấy loại phiến kia đều nhanh muốn điên sao?”

Quả nhiên, Tống Bảo Việt nghe Lâm Hải nói như thế, không khỏi hung hăng trừng Tống Phỉ Nhi một chút.

“Nhanh điều chỉnh tâm tình của ngươi một chút, cái dạng này đi gặp một nhà của Cố bá bá ngươi, sẽ thành bộ dáng gì!”

“Biết rõ.” Tống Phỉ Nhi bĩu môi, cau mày, buồn bã ủu xìu đáp ứng một tiếng, tâm lý đối với Lâm Hải quả thực hận chết.

“Đi thôi, Tiểu Hải, ngươi cũng lên xe đi, để biểu muội ngươi đưa ngươi đi!” Tống Bảo Việt mở cửa lên xe, sau đó gọi Lâm Hải nói.

“Không, cậu.” Lâm Hải hiện tại lắc đầu, “Chính ta tản bộ một chút, tản tản bộ.”

“Vậy được đi, cậu liền không khách khí với ngươi, chúng ta vẫn phải đi đón mợ ngươi, vậy cậu đi trước.”

Tống Bảo Việt vừa nói xong, Tống Phỉ Nhi trực tiếp đạp chân ga xuống, xe liền thoát ra ngoài, nàng ta là một khắc cũng không muốn nhìn thấy Lâm Hải, thật sự là quá đáng giận.

“Ha ha!” Nhìn Tống Phỉ Nhi thành cái dạng kia, tâm lý Lâm Hải đột nhiên cảm giác được một trận buồn cười.

“Còn dám cho ca ca ngưu bức hống hống, đùa chơi chết ngươi!” Lâm Hải đắc ý khẽ hát, đi ra ngoài, tại trên đường cái chẳng có mục đích đi đi.

Đi đi cũng chính là gần hai mươi phút, điện thoại của Vân Tuệ Nhi rốt cục đánh tới.

“Lâm Đại Tông Sư, khách sạn Tây Kinh, tám giờ, không gặp không về nha!”

“Thu đến, Vân đại mỹ nữ!” Lâm Hải đùa giỡn nói nói, chọc cho Vân Tuệ Nhi cười khanh khách không ngừng.

“Thật không cần ta đi đón ngươi a?”

“Không cần, ta tự mình đánh xe đi qua là được.”

“Vậy được rồi.” Vân Tuệ Nhi nói xong, tắt điện thoại.

Lâm Hải nhìn một ít thời gian, hiện tại mới hơn bảy giờ một chút, thời gian còn có chút sớm.

Bất quá vừa nghĩ tới đối phương thế nhưng là Tư lệnh đại quân khu tọa trấn một phương, là Thượng tướng a, toàn bộ Hoa Hạ mới có mấy cái, tuy là mời hắn, nhưng mình làm một cái tiểu bối tuổi trẻ, cũng không thể mất lễ phép.

“Vẫn là sớm đi qua đi, nếu để cho người ta tới trước, vậy mình liền thất lễ.” Tuy bình thường đều là người mời khách tới trước, nhưng nhân vật hôm nay thực sự có chút đặc thù, cho dù lấy thực lực bây giờ của Lâm Hải, đã siêu thoát thế tục, nhưng xuất phát từ tôn kính đối với thế hệ trước, vẫn là không muốn để cho người ta chờ đợi mình.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải tại ven đường cản một chiếc taxi, đi thẳng đến khách sạn Tây Kinh.

Tài xế xe taxi là cái người dễ nói chuyện, nghe Lâm Hải muốn đi khách sạn Tây Kinh, máy hát lập tức mở ra, đơn giản cũng là khách sạn Tây Kinh cao cấp cỡ nào, người ra vào không phú thì quý, đều là nhân vật khó lường, nhưng nhìn đồ Lâm Hải mặc, vẫn không khỏi bĩu môi.

“Ngươi hẳn là phục vụ viên của khách sạn Tây Kinh a?” Tài xế xe taxi cảm thấy chỉ có khả năng này.

Lâm Hải cảm thấy không còn gì để nói, xã hội hiện tại này a, đến tột cùng là thế nào, khắp nơi đều là trông mặt mà bắt hình dong a.

“Ngươi nói là thế nào, thì là vậy đi.” Lâm Hải nhún nhún vai, hắn mới không hứng thú đi giải thích cùng một cái tài xế xe taxi.

Đến khách sạn Tây Kinh, Lâm Hải xuống xe, vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại cho Vân Tuệ Nhi, hỏi một chút đã đặt cái gian phòng nào, để chính mình qua trước chờ đợi, mà lúc này đây, đột nhiên có một cô gái, từ cửa khách sạn đi tới, một bên đi một bên còn gọi điện thoại, vừa vặn cùng Lâm Hải đụng đối diện.

“Ái chà chà, làm sao lại trùng hợp như vậy?” Lâm Hải một trận bất đắc dĩ, trên mặt mang ra một nụ cười khổ.

Mà nữ hài lúc này cũng phát hiện ra Lâm Hải, cước bộ đột nhiên ngừng, con mắt trong nháy mắt phóng đại, liền điện thoại cũng quên nói.

Rất nhanh, trên mặt cô gái nhất thời hiện lên một tia tức giận, hung hăng trừng Lâm Hải một chút.

“Ngươi còn có phải là nam nhân hay không!” Nữ hài tắt điện thoại, hướng thẳng đến phía Lâm Hải tức giận nói nói.

Chương 565: Tiểu tình nhân của ngươi ăn dấm

Tống Phỉ Nhi vừa mới mở miệng, liền dẫn theo tức giận mãnh liệt, hai con mắt như dao hung hăng trừng nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải nhướn mày, trong lòng nhất thời khó chịu một trận, chính mình êm đẹp cũng không thể trêu chọc đến nàng ta, có ý tứ gì sao?

“Nếu như ngươi không phải là biểu muội của ta, ta thật không ngại, để ngươi thể nghiệm một chút ta có phải là nam nhân hay không.” Lâm Hải nhếch miệng lên, cười lạnh một tiếng.

“Ngươi!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để trên mặt Tống Phỉ Nhi nóng lên một trận.

“Thối lưu manh!” Ý tứ trong lời nói của Lâm Hải, Tống Phỉ Nhi đã nghe được, đối với nàng ta mà nói, cái lời này của Lâm Hải so với chuyện nàng ta muốn xem cái phim gì kia, càng khiến trong nội tâm của nàng ta buồn bực hơn.

“Ngươi rõ ràng đã đáp ứng ta, không tới tham gia tiệc nhà của chúng ta, hiện tại lại chạy tới, nói chuyện không tính toán gì hết, tính là nam nhân gì!” Tống Phỉ Nhi thở phì phì trừng mắt với Lâm Hải, trách cứ nói.

“A, người nào nói ta tới tham gia tiệc nhà của các ngươi?” Lâm Hải liếc trắng Tống Phỉ Nhi một chút, khinh thường nói nói.

“Hừ, đừng đánh trống lảng, ngươi nếu không phải tới tham gia tiệc nhà của chúng ta, thì ngươi đến nơi này làm gì?” Tống Phỉ Nhi quệt miệng, một bộ biểu lộ sớm đã đem Lâm Hải nhìn thấu.

“Ta tới này ăn cơm a.” Lâm Hải kỳ quái nói nói, “Dựa vào cái gì ngươi có thể tới, ta liền không thể đến?”

“Ngươi tới đây ăn cơm?” Tống Phỉ Nhi cười lạnh một tiếng, có chút khinh thường dò xét Lâm Hải một phen.

“Ngươi thật là có thể trang a, tới nơi này ăn cơm? Ngươi biết rõ chỗ này tiêu phí cao bao nhiêu à, chỉ bằng ngươi, cũng muốn tiến vào loại tràng sở cấp cao này, ngươi cũng không nhìn một chút ngươi có cái vốn liếng này hay không.”

Khách sạn Tây Kinh, chính là một trong những khách sạn có rượu ngon nhất của thành phố Tây Kinh, tiêu phí bên trong phi thường đắt đỏ, Tống Phỉ Nhi mới không tin, Lâm Hải một cái từ nông thôn đến, có thể ăn được cơm ở chỗ này.

“Vật giá cao hay không cao đâu có liên quan tới ta?” Lâm Hải cười cười, “Dù sao cũng không cần ta trả tiền.”

“Không cần ngươi trả tiền?” Tống Phỉ Nhi khẽ giật mình, sau đó con mắt nhất thời lại trợn tròn.

“Còn nói không phải tới tham gia tiệc nhà của chúng ta, ta nhìn ngươi chính là đến đi ăn chùa đi.”

Lâm Hải nhướn mày, mang theo chán ghét nhìn một chút biểu muội này của chính mình, không muốn tiếp tục cùng nàng ta nói nhảm.

“Ngươi thích nghĩ như thế nào, liền nghĩ như thế đi.” Lâm Hải nói xong, liền chuẩn bị đi vào.

Nhưng vào lúc này, một chiếc Lamborghini màu hồng phi thường phong cách, phi như điện bắn tới.

Cước bộ của Lâm Hải dừng lại, một mặt im lặng lắc đầu, có thể đem chiếc xe lái thành cái dạng này, trừ Vân Tuệ Nhi, đoán chừng cũng không còn người nào nữa.

Thấy xe đã ngừng xong, Lâm Hải trong một mặt giật mình nhìn soi mói của Tống Phỉ Nhi, đi qua.

“Ngươi tới sớm như thế, từ thật xa ta đã thấy ngươi, gia gia còn để cho ta tới sớm, chuẩn bị một chút đây.” Vân Tuệ Nhi xuống xe, vừa thấy Lâm Hải, nhất thời vui vẻ nhảy nhót đi tới.

Nhưng rất nhanh, Vân Tuệ Nhi liền dùng ánh mắt quái dị nhìn Tống Phỉ Nhi cách đó không xa một chút, chống tay nhỏ, đôi mắt đẹp ùng ục ục chuyển hai lần, chậm rãi mở miệng.

“Uy, nàng ta là ai a?” Vân Tuệ Nhi hướng phía Tống Phỉ Nhi bên kia, dương dương cái cằm.

“Há, biểu muội của ta.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Biểu muội?” Vân Tuệ Nhi bán tín bán nghi nhìn Lâm Hải, “Thật? Không phải tiểu tình nhân?”

Lâm Hải buồn cười một trận, vươn tay đối với đầu của Vân Tuệ Nhi vò một hồi.

“Ta nói cái đầu dưa nhỏ này của ngươi, mù nghĩ gì thế!”

“Ai nha, chán ghét, để tóc người ta cũng loạn rồi.” Vân Tuệ Nhi giận dỗi đánh rụng tay Lâm Hải, vội vàng sửa sang mái tóc bị Lâm Hải vò có chút xoã tung một chút.

Tống Phỉ Nhi tại cách đó không xa, đã sớm nhìn giật mình há to mồm, nàng ta làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà lại nhận biết một cái nữ hài nhà giàu lái xe sang trọng như thế.

Nhất là động tác thân thể giữa hai người, cùng biểu lộ hờn dỗi của Vân Tuệ Nhi, nhìn hai người thân mật như vậy, quả thật không khác gì liếc mắt đưa tình.

“Trách không được có thể tới nổi khách sạn cao cấp như vậy, nguyên lai là cua được nữ hài nhà giàu, đồ mặt trắng nhỏ.” Tống Phỉ Nhi ở trong lòng, đối với Lâm Hải lại càng thêm xem thường.

“Chỉ là cô gái này, trong nhà có tiền như vậy, dáng dấp lại tốt như vậy, làm sao lại cùng một cái tới từ nông thôn như Lâm Hải chung đụng tốt như thế, con mắt bị mù sao?”

Dáng người và khuôn mặt đẹp của Tống Phỉ Nhi, để Tống Phỉ Nhi luôn luôn tự cao tự đại cũng sinh ra một tia đố kỵ, lại thêm Vân Tuệ Nhi lái xe sang, càng là thứ mà nàng ta sớm liền muốn lại mua không nổi, dạng nữ hài ở khắp nơi so với mình đều mạnh hơn này, lại cùng Lâm Hải thân mật như vậy, để Tống Phỉ Nhi nhất thời thực sự có chút khó mà tiếp nhận.

Mà Vân Tuệ Nhi cũng chú ý tới, Tống Phỉ Nhi tựa hồ đang hướng phía bên mình nhìn lại, chỉ là ánh mắt của Tống Phỉ Nhi, lại mang theo một tia chán ghét rõ ràng.

“Uy, tiểu tình nhân của ngươi giống như là ăn dấm.” Vân Tuệ Nhi tưởng ánh mắt chán ghét của Tống Phỉ Nhi này, là bởi vì Lâm Hải tới nói chuyện với mình, càng thêm cảm thấy Lâm Hải cùng Tống Phỉ Nhi, căn bản không phải là biểu huynh muội, mà chính là người yêu.

“Cái gì tiểu tình nhân a, nói là biểu muội ta!” Lâm Hải hướng phía trán của Vân Tuệ Nhi, nhẹ nhàng gõ một chút, cái tiểu nha đầu này, cả ngày suy nghĩ lung tung cái gì a?

“Ta mới không tin đâu, nếu thật là biểu muội của ngươi, đưa qua giúp ta giới thiệu một chút thôi?” Ánh mắt Vân Tuệ Nhi hiện lên một tia giảo hoạt, cười nói nói.

“Giới thiệu làm gì, không cần thiết.” Lâm Hải mới lười nhác phản ứng với Tống Phỉ Nhi.

“Ngươi là chột dạ đi, rõ ràng là tiểu tình nhân, khanh khách!” Lâm Hải càng như vậy nói, Vân Tuệ Nhi càng cho là mình đoán đúng, bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn cười một hồi.

Lâm Hải trực tiếp tức giận cho nàng ta cái mắt trắng, ngươi là nháo loại nào a!

“Được, giới thiệu liền giới thiệu, đi thôi!” Lâm Hải một trận bất đắc dĩ, đành phải mang theo Vân Tuệ Nhi đi tới trước mặt Tống Phỉ Nhi.

Tống Phỉ Nhi vừa thấy Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi đi tới, tâm lý nhất thời gấp gáp một trận, không biết vì cái gì, thời điểm khi đối mặt với Vân Tuệ Nhi, Tống Phỉ Nhi vậy mà không duyên cớ sinh ra một tia cảm giác tự ti mặc cảm, cái này khiến tâm tư kiêu ngạo của nàng ta, thấy khó chịu cùng phiền chán nói không nên lời.

“Biểu muội ta, Tống Phỉ Nhi!” Lâm Hải miễn cưỡng nhấc nhấc tay, hướng phía Tống Phỉ Nhi nhất chỉ.

“Đây là Vân Tuệ Nhi, bằng hữu của ta.” Nói xong, Lâm Hải lại đem Vân Tuệ Nhi giới thiệu cho Tống Phỉ Nhi.

“U, thật đúng là biểu muội, không phải tiểu tình nhân a?” Vân Tuệ Nhi cười cười, hướng phía Tống Phỉ Nhi thiện ý gật gật đầu.

“Ngươi tốt, Phỉ Nhi tỷ tỷ, ta là bạn gái của biểu ca ngươi.” Vân Tuệ Nhi nói, hướng phía Tống Phỉ Nhi duỗi ra tay nhỏ trắng nõn.

Phốc!

Lâm Hải bị câu giới thiệu này của Vân Tuệ Nhi, làm kém chút cnằm xuống, mẹ nó ca ca lúc nào đáp ứng ngươi, để ngươi làm bạn gái của ta?

Mà Tống Phỉ Nhi thì là một mặt chấn kinh, nàng ta trước đó chỉ là suy đoán, nghĩ không ra hiện tại xem ra, lại là thật!

“Cô gái ưu tú như vậy, vậy mà cam nguyện làm bạn gái của hắn, nàng ta điên sao?” Lòng Tống Phỉ Nhi tràn đầy không hiểu, một mặt mộng bức cùng Vân Tuệ Nhi nắm chắc.

“Đúng, ngươi là bồi Lâm Hải ca ca tới dùng cơm sao? Này cùng một chỗ đi.” Vân Tuệ Nhi cũng không biết Lâm Hải cùng Tống Phỉ Nhi không hợp nhau, lôi kéo Tống Phỉ Nhi mười phần thân thiết, lại làm cho Tống Phỉ Nhi một mặt không được tự nhiên.

“Không phải, ta là đang chờ người.” Tống Phỉ Nhi nói, chỉ thấy một chiếc xe Audi màu đen, chậm rãi lái tới.

“Người ta đợi đã tới, ta đi trước.” Đôi mắt Tống Phỉ Nhi sáng lên, vội vàng tránh thoát khỏi tay nhỏ của Vân Tuệ Nhi, đi qua.

“Biểu muội ngươi tựa hồ có chút không thích hợp a?” Vân Tuệ Nhi nghiêng cái đầu dưa, một mặt ngạc nhiên.

“Ta cùng nàng ta, có quan hệ rất ác liệt, ngươi lại lôi kéo nàng ta thân thiết như vậy, ngươi nói nàng ta có thể thích hợp sao?” Lâm Hải bất đắc dĩ buông buông tay, nói nói.

“A? Nhân duyên của ngươi kém như vậy? Liền biểu muội mình, quan hệ cũng làm không tốt?” Vân Tuệ Nhi một mặt giật mình.

Phốc!

Lâm Hải bị một câu của Vân Tuệ Nhi, khiến cho mặt mũi tràn đầy im lặng, cái gì gọi là ca ca có nhân duyên kém, ngươi có thể nói chuyện phiếm hay không a!

"Ngươi không phải là tới nhìn tình huống chuẩn bị à, còn không mau đi a." Lâm Hải cũng lười giải thích cùng Vân Tuệ Nhi, ở một bên thúc giục nói.

"Há, vậy được rồi, ngươi có muốn đi cùng ta hay không?" Vân Tuệ Nhi le lưỡi, nhu thuận nói nói.

"Không, ta ở bên ngoài hứng gió chút." Lâm Hải lắc đầu, Vân Tuệ Nhi đến, đoán chừng Nhị gia gia của nàng ta cũng đã sắp tới tới, chính mình không bằng liền ở bên ngoài chờ cho tốt, như thế cũng lộ ra tôn trọng của bản thân đối với lão Tướng quân.

Vân Tuệ Nhi đi vào, Lâm Hải tùy ý nhìn bốn phía một cái, vừa vặn nhìn thấy Tống Phỉ Nhi, đem một cái nam nhân vóc người hơi mập, mười phần có tướng quan, từ trên xe Audi tiếp xuống.

Xuống xe cùng một chỗ với nam nhân kia, còn có một cái phụ nhân ung dung hoa quý, cùng một cái nam sinh mang theo kính gọng vàng.

Nam sinh kia Lâm Hải nhận biết, chính là Cố Nhất Minh, vậy không cần đoán, hai người bên cạnh, khẳng định cũng là cha mẹ của gã.

Nụ cười trên mặt Tống Phỉ Nhi mười phần ngọt ngào, kéo cánh tay phụ nhân Cố Nhất Minh, vừa nói vừa cười hướng phía bên này đi tới.

Khi đi qua bên người Lâm Hải, Tống Phỉ Nhi ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Lâm Hải một chút, ngược lại là Cố Nhất Minh lại lộ ra một tia kinh ngạc, cước bộ dừng lại.

"U, đây không phải là biểu ca sao?"

Chương 566: Biết rõ đó là ai sao?

Cố Nhất Minh há miệng ra, cha mẹ của gã cùng Tống Phỉ Nhi toàn bộ đều dừng lại, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Nhất là phụ thân của Cố Nhất Minh, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, ông ta làm sao không biết Cố Nhất Minh lúc nào nhiều thêm một cái biểu ca như thế a?

“Ha ha, cha, đây là biểu ca của Phỉ Nhi, gọi là Lâm Hải, từ nông thôn Giang Nam đến.” Cố Nhất Minh hướng phía phụ thân gã cười nói nói.

Cố Thuận Chi lúc đầu khi nghe được Lâm Hải là biểu ca của Tống Phỉ Nhi, lập tức lộ ra nụ cười ôn hòa, chuẩn bị cùng Lâm Hải nắm tay, nhưng khi nghe Cố Nhất Minh nói Lâm Hải là từ nông thôn đến, lại đưa tay rụt về.

“Há, Tiểu Lâm đúng không.” Cố Thuận Chi một mặt uy nghiêm, giống như cười mà không phải cười gật gật đầu, xem như bắt chuyện qua.

“Ừm, ngươi tốt.” Lâm Hải nhàn nhạt gật gật đầu, trên mặt không mang theo bất kỳ biểu lộ gì, rất qua loa đáp nói.

Lâm Hải nhìn ra, cái phụ thân của Cố Nhất Minh này, rất xem thường chính mình, từ giọng điệu cùng biểu lộ của ông ta, liền biểu hiện hết sức rõ ràng, đã như vậy, Lâm Hải cũng không cần thiết phải tôn kính ông ta.

Chỉ là, thái độ này của Lâm Hải, lại làm cho Cố Thuận Chi tối sầm mặt lại, trở nên có chút khó coi.

“Quả nhiên là từ nông thôn đến, không có một chút giáo dưỡng nào!” Cố Thuận Chi ở trong lòng nói thầm một tiếng, ông ta đường đường là Khu trưởng của một khu, nếu không phải xem ở trên mặt mũi của Tống Phỉ Nhi, sẽ chủ động cùng một cái tiểu tử nông thôn như ngươi chào hỏi sao?

Ngươi không mang ơn, biểu hiện ra một bộ dáng thụ sủng nhược kinh cũng coi như thôi, vậy mà còn đối với mình hờ hững lạnh lẽo, thật sự là không biết trời cao đất rộng, trách không được Phỉ Nhi cũng không chủ động giới thiệu ngươi đây!

“Ha ha.” Cố Thuận Chi cười cười, loại tiểu nhân vật như Lâm Hải này, ông ta cũng lười so đo, hừ lạnh một tiếng, cất bước tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Chỉ là đến lão bà của Cố Thuận Chi, lại có chút không quá cao hứng, bắt đầu hướng Tống Phỉ Nhi ở bên cạnh trách cứ.

“Phỉ Nhi a, cái biểu ca của ngươi này, làm sao không biết lễ phép như thế a, hắn cũng sẽ không tham gia tụ hội hôm nay của chúng ta a?”

“Không, không, chúng ta không có gọi hắn.” Tống Phỉ Nhi vội vàng nói nói.

“Há, vậy là tốt rồi, ngươi đừng trách a di nói thẳng, với loại thân phận địa vị này của hắn, cũng không có tư cách ngồi cùng bàn ăn cơm với Cố thúc thúc của ngươi.” Lão bà của Cố Thuận Chi, một mặt cao ngạo nói nói.

“Vậy khẳng định.” Tống Phỉ Nhi cười theo nói nói.

“Không phải ta nói, cái biểu ca của ngươi này a, so với Nhất Minh nhà ta thế nhưng là kém quá xa, ngươi nhìn Nhất Minh nhà ta...” Mẫu thân của Cố Nhất Minh, vừa nhắc tới con trai mình, lập tức trở nên mặt mày hớn hở, quả thực đem Cố Nhất Minh khen tới trên trời.

Lâm Hải đứng tại chỗ, âm thầm cười lạnh một tiếng, thật là mình không biết lễ phép sao?

Ngươi dùng dạng thái độ gì đối với ta, ta liền dùng dạng thái độ đó đối với ngươi, chỉ thế thôi!

Mà đúng lúc này, lại là một chiếc xe Audi màu đen lái qua, ngừng tại cửa ra vào.

“Ừm?” Cố Thuận Chi vừa thấy biển số của chiếc xe này, cước bộ bỗng nhiên dừng một hồi, lộ ra một biểu lộ giật mình.

“Sẽ không trùng hợp như thế a?” Bảng số xe của chiếc xe hơi này, là TJ 00001, mà đối với quan viên nhất cấp như bọn họ này, đối với bảng số xe, tất cả đều là phi thường mẫn cảm, nhất là 00001!

Rất đơn giản, loại này bảng số xe 00001, cho dù ngươi chính là có tài sản ức vạn, cũng vô pháp làm đến, bởi vì đây cũng không phải là vấn đề tiền, mà chính là biểu tượng của địa vị chính trị!

Giống như bảng số xe của Bí thư Tỉnh ủy, cũng là TA 00001, đại biểu cho địa vị người đứng đầu toàn tỉnh!

Mà cái TJ 00001, cũng là có hàm nghĩa giống vậy, bất quá dãy số xe cộ lại đại biểu cho người đứng đầu trú quân ở địa phương!

Nhưng thành phố Tây Kinh cùng địa phương khác có chút khác biệt, đại bộ phận người đứng đầu trú quân ở tỉnh lị thành thị, là Tư lệnh quân khu của tỉnh, thế nhưng ở Tây Kinh thì không phải vậy, bởi vì cơ quan đóng giữ ở Tây Kinh là đại quân khu của Tây Bắc!

Bởi vậy tại bên trên, người đứng đầu trú quân ở thành phố Tây Kinh, kì thực là Tư lệnh quân khu Tây Bắc, so Tư lệnh quân khu tỉnh, còn phải cao hơn mấy cái cấp bậc.

“Chẳng lẽ là Vân Tư lệnh? Hay là người nhà của Vân Tư lệnh?”

Đang nghĩ ngợi, cửa xe mở ra, một lão giả cả người tư thế thẳng tắp, uy phong lẫm liệt, ăn mặc một thân quần áo thoải mái, từ trong xe đi xuống.

“Thật sự là Vân Tư lệnh!” Cố Thuận Chi liếc một chút liền nhận ra, lão giả này, chính là Thượng tướng quân Vân Anh làm dẫn đầu mấy chục vạn quân đội Tây Bắc!

“Lão Cố, ngươi làm sao không đi nữa?” Lão bà của Cố Thuận Chi, thấy ông ta đột nhiên dừng lại, kỳ quái hỏi.

“Trước đừng vào vội!” Cố Thuận Chi vội vàng đem lão bà của mình ngăn lại, sau đó nuốt ngụm nước bọt, mang theo một tia ngữ khí gấp gáp, chỉ chỉ Vân Anh, nhỏ giọng nói nói.

“Biết rõ đó là ai sao?”

“Ngươi nói lão đầu kia? Ai vậy?” Lão bà của Cố Thuận Chi, nghi hoặc hỏi.

“Lão đầu?” Cố Thuận Chi bị một câu của lão bà mình, kém chút chọc cười.

Thật sự là người không biết thì không sợ a, cũng dám xưng hô một vị Thượng tướng cấp cao là lão đầu?

“Đó là Vân Anh!” Cố Thuận Chi tức giận, hướng phía lão bà của mình nói nói.

“Vân Anh ai vậy, làm sao nghe giống tên nữ nhân vậy?”

“Ngươi nhỏ giọng một chút cho ta!” Cố Thuận Chi nghe lão bà của mình nói một câu như vậy, bị dọa đến kém chút nằm trên đất, ta ai da, cái đàn bà hố chồng này, không muốn sống à, dám nói Vân Tư lệnh như thế.

Mà Cố Nhất Minh sau khi nghe tên của Vân Anh, nhíu mày suy tư một trận, sau đó thăm dò mở miệng nói.

“Cha, chẳng lẽ là quân khu số số của Tây Bắc chúng ta?”

Cố Thuận Chi tán thưởng nhìn Cố Nhất Minh một chút, rất hài lòng mà gật gật đầu.

“Nhất Minh vẫn rất có kiến thức, không sai, chính là ông ta!”

“Trời ạ, cái kia chính là Vân Tư lệnh, ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy quan viên lớn như vậy.” Cố Nhất Minh nhất thời lộ ra một bộ dáng giật mình, trong mắt tràn ngập kính sợ.

Càng là loại xuất thân quan hoạn như bọn họ này, thì càng hiểu biết rõ ràng đối với chỗ đáng sợ của quyền lợi, bởi vậy đối một số nhân vật quyền quý cấp cao, mới càng thêm kính sợ.

“Tư lệnh đại quân khu a! Vậy ngươi còn không mau qua đó chào hỏi a!” Lão bà của Cố Thuận Chi, tuy không phải là người trong quan trường, nhưng chịu mưa dầm thấm đất của gia đình, cũng biết đó là một đại nhân vật, vội vàng thúc giục Cố Thuận Chi đến đó.

Cố Thuận Chi đến cũng là tâm động một trận, thế nhưng vừa muốn nhấc chân lên, thì lại dừng lại.

“Vẫn là thôi đi.” Cố Thuận Chi lắc đầu, từ bỏ ý nghĩ này.

“Vì cái gì a?” Cố Nhất Minh một trận không hiểu, không hiểu phụ thân vì cái gì từ bỏ cơ hội tốt như vậy.

“Ha ha, ta biết người ta là Vân Tư lệnh, nhưng Vân Tư lệnh người ta biết rõ ta là ai a?” Cố Thuận Chi nói nói, “Ta chỉ là một cái Khu trưởng nho nhỏ, có thể không vào được pháp nhãn của đại Tư lệnh người ta a.”

“Huống chi, hôm nay Vân Tư lệnh là mặc y phục hàng ngày tới đây, xe cũng là treo bảng số của địa phương, rất rõ ràng là không muốn để cho người ta biết rõ thân phận của mình, ta cứ tùy tiện đi qua chào hỏi như vậy, nói không chừng sẽ chọc cho Vân Tư lệnh tức giận.”

Cố Thuận Chi vừa nói như vậy, Cố Nhất Minh ở bên cạnh nhất thời gật đầu, minh bạch ý tứ của phụ thân.

“Thế nhưng là, nếu như mượn cơ hội này, có thể kết bạn với Vân Tư lệnh, đối với con đường làm quan của ngươi...” Lão bà của Cố Thuận Chi tựa hồ có chút không cam lòng, nhỏ giọng hỏi.

Cố Thuận Chi do dự một trận, ông ta cũng không muốn từ bỏ thời cơ để kết giao với nhân vật lớn, đối với loại người tham gia chính trị như bọn họ, cũng chỉ cần một câu của nhân vật lớn, liền có thể quyết định cả đời của ngươi.

“Nhất Minh, ngươi qua đây!” Ngẫm lại, Cố Thuận Chi gọi Cố Nhất Minh tới bên người.

“Ngươi đi theo Vân Tư lệnh, nhìn Vân Tư lệnh tới căn phòng nhỏ nào.”

“Biết rõ, cha!” Cố Nhất Minh đáp ứng một tiếng, vội vàng đi theo vào.

“Vân Tư lệnh?” Lời nói của một nhà Cố Thuận Chi, một từ cũng không xót đi vào trong lỗ tai của Lâm Hải.

“Ha ha, nghĩ không ra muốn mời chính mình ăn cơm lại là Vân lão tướng quân a.” Lâm Hải buồn cười một trận, người ta đến, chính mình cũng tới, kết quả mẹ nó ai cũng không nhận ra người nào, cái này thật xấu hổ.

“Vẫn là đem người gọi lại đi.” Lâm Hải trực tiếp đi qua, ngăn Vân Anh lại.

Chương 567: Ngươi hẳn đã nghe nói về ta

“Ừm?” Vân Anh đang đi tới bỗng nhiên bị Lâm Hải ngăn lại, không khỏi sững sờ, mà phía sau lão có một người trẻ tuổi to lớn hữu lực, toàn thân lộ ra nét tinh anh, lập tức đem Vân Anh ngăn ở phía sau, ánh mắt sắc bén vô cùng cảnh giác nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Bằng hữu, có chuyện gì sao?” Người trẻ tuổi lạnh lùng hỏi, Lâm Hải nhất thời cảm thấy một cỗ khí thế mãnh liệt, từ bên trên thân thể người trẻ tuổi phát ra, lúc nào cũng có thể bạo phát, cho mình một kích trí mệnh.

“Cái này hẳn là cảnh vệ của Vân Tư lệnh.” Lâm Hải âm thầm nghĩ tới.

“Xin hỏi ngài có phải là Vân Tư lệnh hay không?” Lâm Hải cười cười, hướng phía Vân Anh thiện ý cười nói.

“Ồ? Ngươi biết ta?” Biểu lộ của Vân Anh khẽ giật mình, tuy lão là Thượng tướng cao quý, nhưng trong đám quan quân cao cấp ở địa phương lại không hề giống nhau, lão rất ít khi đi ra ngoài hấp thụ ánh sánh như bọn họ, coi như đi tại trên đường cái, người nhận ra lão cũng sẽ không nhiều, nghĩ không ra một người trẻ tuổi như thế, lại đem chính mình nhận ra.

“Ha ha, ta gọi là Lâm Hải, ngươi hẳn đã nghe nói về ta.” Lâm Hải cười nói, nếu hôm nay Vân Anh là mời chính mình ăn cơm, tự nhiên không có khả năng không biết tên của mình.

Vân Anh nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, một mặt thật không thể tin nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hơn nửa ngày cũng chưa kịp phản ứng lại.

“Ông trời của ta a a, hắn chính là Lâm Hải, làm sao còn trẻ như vậy?” Vân Anh chỉ biết, Vân gia kết bạn với một vị Tông Sư gọi là Lâm Hải, nhưng Vân Thắng cũng chưa nói cho lão biết tuổi tác của Lâm Hải, lão vốn cho rằng Lâm Hải là một vị lão giả tiên phong đạo cốt, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, lại là một cái tiểu hỏa tử chừng hai mươi tuổi.

Vân Anh giật mình, một nhà Cố Thuận Chi cùng Tống Phỉ Nhi cách đó không xa lại càng thêm giật mình, nhất là Tống Phỉ Nhi, biểu hiện trên mặt cũng không biết nên hình dung như thế nào.

“Đầu hắn bị lừa đá sao?” Tống Phỉ Nhi buồn cười một trận, vậy mà ở bên đường ngăn cản Tư lệnh đại quân khu, đây là không có việc gì thì tìm kích thích sao?

Mà Cố Thuận Chi thấy cảnh này, cũng là khẽ giật mình, sau đó bật cười lắc đầu.

“Người trẻ tuổi hiện tại a, luôn muốn kết giao với một số quyền quý, từ đó một bước lên trời, nhưng là bao nhiêu cũng phải dùng chút tâm a, tưởng là cứ như ở tiệm cơm, ngăn Vân Tư lệnh người ta lại, sau đó tự giới thiệu mình một chút, liền có thể kết giao với người ta sao? Đây không phải là vọng tưởng sao?”

“Cha, ngươi nghe được câu nói kia của hắn không?” Cố Nhất Minh ở bên cạnh cũng khinh thường cười nói.

“Ta gọi là Lâm Hải, ngươi hẳn đã nghe nói về ta.” Cố Nhất Minh đem lời nói của Lâm Hải lặp lại một lần, sau đó lộ ra một cái biểu lộ khoa trương.

“Ta quả thực im lặng, cái trang bức này, tuyệt đối là tươi mát thoát tục a, có thể xưng là mẫu mực trong giới trang bức a, ai biết

Lâm Hải ngươi là xuất hiện từ trong cái hố nào, rất nổi danh sao? Còn để đại Tư lệnh người ta nhận biết ngươi, ta nghiêm trọng hoài nghi não của hắn là có vấn đề.”

“Phỉ Nhi a, ngươi làm sao lại có một cái biểu ca không đáng tin cậy như thế? Ngươi vẫn là ít qua lại cùng hắn a, bớt đem IQ hạ thấp, Gia Cát Lượng không phải cũng đã nói, IQ thấp là sẽ truyền nhiễm sao, cách xa hắn một chút!” Lão bà của Cố Thuận Chi, cũng ở bên cạnh chế nhạo nói.

“Yên tâm đi, a di, hắn một mực ở nông thôn, ta cùng hắn không có chút quen biết nào, đã lớn như vậy cũng chỉ gặp qua mấy lần lúc bé.” Tống Phỉ Nhi mặt thẹn đến đỏ bừng, nhanh chóng phủi sạch quan hệ cùng Lâm Hải, đồng thời con mắt hung hăng khoét Lâm Hải một chút, trong lòng quả thực đem Lâm Hải hận chết.

“Cái đồ làm mất mặt xấu hổ này!” Tống Phỉ Nhi nhịn không được mắng ở trong lòng, bất kể nói thế nào, Lâm Hải trên danh nghĩa cũng là biểu ca của nàng ta, hiện tại làm ra chuyện ngoại hạng như thế, trên mặt nàng ta cũng đi theo không có ánh sáng gì, lộ ra đặc biệt xấu hổ.

Trên mặt mấy người tất cả đều là mang theo một tia khinh thường cùng trào phúng, Vân Anh đứng ở cửa khách sạn, bọn họ cũng không dám tiếp tục đi lên phía trước, cứ như vậy mà đứng tại chỗ này, như là nhìn bộ phim, nhìn Vân Anh đánh bay Lâm Hải như thế nào.

Thế nhưng là, sau một khắc, con mắt bọn họ lập tức liền thẳng.

Chỉ thấy Vân Anh vô cùng nhiệt tình hướng phía Lâm Hải vươn tay, tay hai người nắm thật chặt ở cùng một chỗ.

“Nguyên lai ngươi chính là Lâm lão đệ a, hạnh ngộ hạnh ngộ, thật sự là tuổi trẻ có tài a!” Vân Anh dùng con mắt vô cùng tán thưởng, lặp đi lặp lại đánh giá với Lâm Hải, còn trẻ như vậy liền đạt tới cảnh giới Tông Sư, đây là cái dạng kỳ tài gì a?

Quả thực là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, chí ít Vân Anh sinh hoạt được bó lớn niên kỷ, cũng chưa từng nghe nói qua.

“Vân Tư lệnh càng già càng dẻo dai, chính là phúc của Hoa Hạ ta a!” Lâm Hải nắm tay Vân Anh, có thể minh mẫn cảm nhận được, nội kình bàng bạc trong người Vân Anh, hiển nhiên công lực mười phần thâm hậu, nhịn không được tán thưởng một câu.

“Nào có, nào có, ta đã già, Lâm lão đệ mới là thiếu niên anh hùng, tiền đồ bất khả hạn lượng a.”

“Vân Tư lệnh quá khen, Lâm Hải hổ thẹn.”

“Cái này, đây là có chuyện gì?” Cố Thuận Chi một mặt chấn kinh nhìn Lâm Hải cùng Vân Anh ở chỗ này chuyện trò vui vẻ, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

Cái này này lý giống như là muốn kết giao quyền quý tiết tấu a, nhìn hai người kia ăn nói cùng tư thái, hoàn toàn cũng là hai cái địa vị bình đẳng người, tại này lý giao lưu a.

“Phỉ Nhi, cái biểu ca của ngươi này, đến cùng là thân phận gì?” Cố Thuận Chi tới đây làm sao sẽ còn tin tưởng, Lâm Hải là cái tiểu tử đến từ nông thôn, cái khác không nói, liền nhìn hắn tại trước mặt Vân Tư lệnh, đều có thể mặt không đổi sắc, không kiêu ngạo không tự ti chuyện trò vui vẻ, đã nói lên cái Lâm Hải này tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

Phải biết, coi như là cấp bậc quan viên giống như mình này, khi cùng dạng Thủ trưởng như Vân Tư lệnh nói chuyện với nhau, tâm lý đều sẽ gấp gáp, nói chuyện tuyệt đối càng là phải cẩn thận từng li từng tí, thế nhưng nhìn nhìn lại cái này Lâm Hải dạng này

Thủ Trưởng, cái này, cái này...

“Cố bá phụ, hắn chính là lớn lên tại nông thôn, hiện tại giống như đang học đại học tại Giang Nam, cha mẹ hắn đều là trồng trọt.” Tâm lý Tống Phỉ Nhi so với Cố Thuận Chi còn phải giật mình hơn, không nghĩ ra Vân Anh làm sao lại khách khí đối với Lâm Hải như vậy.

“Đúng, hắn người này rất có thể trang bức, có phải thông qua biện pháp gì, che đậy Vân Tư lệnh hay không?” Tống Phỉ Nhi ngẫm lại, bỗng nhiên mở miệng nói nói.

Vừa nói xong, tâm lý Tống Phỉ Nhi bỗng nhiên nhảy một cái, kinh hãi đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Hỏng, nếu thật là dạng này, vạn nhất bị Vân Tư lệnh phát giác, có thể dưới cơn nóng giận, đem một nhà chính mình cũng dính líu vào hay không?” Nghĩ đến cái này, trong lòng Tống Phỉ Nhi sốt ruột một trận, cái ngôi sao chổi này, thật sự là to gan lớn mật, tại sao cùng ai cũng dám trang?

Mà Cố Thuận Chi nghe lời nói của Tống Phỉ Nhi, liền hơi hơi lắc đầu.

“Không có khả năng, ngươi coi Vân Tư lệnh là ai, làm sao có thể bị người che đậy?”

“Cái Lâm Hải này, tuyệt đối có một mặt khác mà các ngươi không biết.” Cố Thuận Chi nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, thì thào mở miệng nói.

“Nhị gia gia, ngươi làm sao đến sớm như vậy?” Đúng lúc này, Vân Tuệ Nhi từ bên trong khách sạn đi ra, vừa thấy được Vân Anh cùng Lâm Hải đang đứng ở đó nói chuyện với nhau, lập tức cao hứng chạy tới.

“Ha ha, Tuệ Nhi a, Nhị gia gia đến cũng không sớm, không phải Lâm lão đệ cũng đến trước ta sao, cái này phải nói là ta thất lễ a.”

Lâm Hải nghe xong, vội vàng khoát tay liên tục.

“Không, không, Vân Tư lệnh tuyệt đối đừng nói như thế, ta cũng là một người nhàm chán, mù tản bộ liền đến nơi này.” Ấn tượng của Lâm Hải đối với Vân Anh phi thường tốt, lại thêm Vân Anh là công thần của Hoa Hạ, Lâm Hải đối với lão càng thêm tôn kính.

Mà thời điểm nhìn thấy Vân Tuệ Nhi đi ra, Tống Phỉ Nhi lập tức lộ ra một bộ biểu lộ bừng tỉnh đại ngộ.

“Nguyên lai là chuyện như vậy a.” Miệng của Tống Phỉ Nhi nhếch lên, lần nữa lộ ra biểu lộ xem thường.

Chương 568: Cháu ngoại của ngươi, đến cùng có lai lịch gì?

“Cố bá phụ, ta biết rõ chuyện gì đang xảy ra rồi.” Khóe miệng Tống Phỉ Nhi mang theo nhàn nhạt khinh thường, mở miệng nói nói.

“Ồ? Chuyện gì đang xảy ra?” Cố Thuận Chi kinh ngạc hỏi.

“Ngài nhìn thấy nữ hài mới đi ra kia đi, đó là bạn gái của Lâm Hải, thế nhưng nàng ta lại xưng hô Vân Tư lệnh là Nhị gia gia, xem ra là do Lâm Hải không biết dùng thủ đoạn gì, đuổi tới cháu gái của Vân Tư lệnh.”

“Ngươi là nói, cháu gái của Vân Tư lệnh, là bạn gái của Lâm Hải sao?” Cố Thuận Chi hồ nghi hỏi, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

“Sẽ không đơn giản như thế, nếu như chỉ là như vậy, Vân Tư lệnh làm sao có thể khách khí đối với Lâm Hải như vậy, hoàn toàn không giống như là thái độ đối đãi với vãn bối.” Cố Thuận Chi có kiến thức nhìn đời rộng rãi, nhìn vấn đề muốn khắc sâu hơn nhiều so với Tống Phỉ Nhi.

“Cha, bọn họ đã đi vào.” Cố Nhất Minh bỗng nhiên mở miệng, mà Cố Thuận Chi đến giờ mới phát hiện, bọn Vân Anh cùng Lâm Hải, đã tiến vào khách sạn.

“Ừm, vậy chúng ta cũng đi vào đi.” Cố Thuận Chi gật gật đầu, cất bước hướng phía bên trong đi đến.

“Cha, vậy ta còn cần hay không đi xem một chút, Vân Tư lệnh qua này căn phòng nhỏ?” Cố Nhất Minh vừa đi theo Cố Thuận Chi đến sau lưng, vừa mở miệng hỏi.

“Đi cùng nhìn xem.” Cố Thuận Chi phân phó một câu, Cố Nhất Minh vội vàng hướng phía Vân Anh bám theo, mà Tống Phỉ Nhi thì dẫn dắt Cố Thuận Chi đến phòng nhà mình đã đặt.

“Ai nha, Tống Khu trưởng, hoan nghênh hoan nghênh a!” Vừa vào phòng, Tống Bảo Việt cùng Thu Tuyết Hàm liền vội vàng đứng dậy, vẻ mặt vui cười đón lấy.

Bọn họ sau khi đến trước, liền một mực ngồi tại trong phòng chờ đợi, tuy tại bên trên thực quyền, Tống Bảo Việt so ra kém Cố Thuận Chi, nhưng hai người vẫn cùng một cấp, Tống Bảo Việt chủ động mời Cố Thuận Chi tới dùng cơm, cũng đã cho đủ mặt mũi, nên không cần thiết phải qua cửa nghênh đón, chỉ để cho Tống Phỉ Nhi ra mặt là đủ.

“Ha ha, Tống Bí thư trưởng, quấy rầy á.” Cố Thuận Chi đến cũng là nở nụ cười, cùng Tống Bảo Việt nắm tay, hai người lại khiêm nhượng một phen, Cố Thuận Chi mới làm ra bộ bất đắc dĩ mà ngồi vào chủ vị, Tống Bảo Việt thì ngồi phía bên phải của ông ta.

Thu Tuyết Hàm thì lôi kéo lão bà của Cố Thuận Chi, hai nữ nhân ngồi cùng một chỗ, líu ríu rất nhanh liền cười nói.

“Đúng rồi, Nhất Minh đâu?” Sau khi ngồi xuống, Tống Bảo Việt không thấy Cố Nhất Minh tiến vào, không khỏi nghi hoặc hỏi.

Nhấc lên Cố Nhất Minh, Cố Thuận Chi đến nhất thời lại nghĩ tới Lâm Hải, không khỏi quái dị liếc nhìn Tống Bảo Việt một chút.

“Nhất Minh cũng tới, lập tức tới ngay.” Nói xong, Cố Thuận Chi ngừng một lát, rồi lại tiếp tục mở miệng.

“Lão Tống a, ngươi có phải có đứa cháu ngoại, gọi là Lâm Hải hay không a?”

“Đúng a, làm sao ngươi biết?” Tống Bảo Việt sững sờ, nghĩ không ra Cố Thuận Chi thế mà biết rõ cả tên của Lâm Hải.

“Không phải là do Lâm Hải tại trên địa bàn của ông, gây cái họa gì a?” Tống Bảo Việt cũng không cảm thấy một người ngoại lai như Lâm Hải, lại có tư cách gì có thể để Cố Thuận Chi làm một cái Khu trưởng này nhận biết.

“Ha ha, đứa cháu ngoại này của ngươi không đơn giản a, vậy mà có nhận biết cùng Vân Tư lệnh.” Cố Thuận Chi liền đem sự tình nhìn thấy ở cửa ra vào, hướng Tống Bảo Việt nói một lần.

“Cái gì!” Con mắt Tống Bảo Việt lập tức liền trừng lớn, “Điều đó không có khả năng a?”

Cố Thuận Chi có thâm ý khác mà liếc nhìn Tống Bảo Việt một chút, sau đó lộ ra một cái nụ cười nghiền ngẫm.

“Ta nói Lão Tống a, chúng ta đều sắp thành thân gia, ngươi cũng đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo đi, đứa cháu ngoại này của ngươi, đến cùng có lai lịch gì?”

“Không phải, cái này...” Tống Bảo Việt không còn gì để nói, mẹ nó cháu ngoại của chính mình có thể có lai lịch gì, cũng chỉ là một cái hài tử nông thôn bình thường thôi a.

“Đứa cháu ngoại này của ta, thật sự ngưu bức như vậy, có thể đáp lên quan hệ cùng Vân Tư lệnh sao? Ta quay đầu cũng phải hỏi kĩ nó một chút, nếu như là thật, Tiểu Hải coi như quá có tiền đồ.”

Tống Phỉ Nhi ở một bên nghe, chau mày, có chút không cao hứng, nàng ta thực sự không nghĩ ra, cha mình cùng Cố Thuận Chi làm gì phải coi trọng Lâm Hải như vậy, chính mình không phải cũng đã nói nha, khẳng định là hắn dùng thủ đoạn không biết gì đó, cua được cháu gái của Vân Tư lệnh.

“Cha, đứa cháu ngoại này của ngươi này, giống như có quen biết cùng một đứa cháu gái của Vân Tư lệnh, ta nghĩ khả năng đây chính là nguyên nhân hắn nhận biết Vân Tư lệnh.” Tống Phỉ Nhi nhịn không được, vẫn là đem ý nghĩ mà chính mình cho rằng là đúng, nói cho Tống Bảo Việt.

“Còn có việc này? Tiểu Hải mới đến hai ngày a.” Tống Bảo Việt càng thêm giật mình, Lâm Hải một mực ở Giang Nam, làm sao lại có quan hệ cùng cháu gái Vân Tư lệnh ở Tây Kinh?

“Hiện tại Internet phát triển như thế, yêu qua mạng cũng có khả năng a, nói không chừng hắn lần này tới Tây Kinh, cũng là vì gặp dân mạng, nếu không vì cái gì khi ngài hỏi hắn đến để làm chuyện gì, hắn luôn luôn ấp úng không nói?”

“Còn có, đêm qua hắn không phải cũng ở bên ngoài một đêm à, nói không chừng là cùng cháu gái của Vân Tư lệnh, hai người...” Lời nói của Tống Phỉ Nhi ngừng lại, nhưng điều muốn nói phía sau, người đang ngồi đây toàn bộ đều hiểu.

“Cho nên, ta cảm thấy đây chính là nguyên nhân hắn nhận biết Vân Tư lệnh.” Tống Phỉ Nhi càng phân tích, càng cảm thấy suy đoán của mình là đúng.

“Ta nghĩ hôm nay có thể là gặp gia trưởng đi, nhưng ta cảm thấy trước không nói tới gia thế thân phận, chỉ lấy cách ăn nói cùng tu dưỡng của hắn, Vân Tư lệnh khẳng định cũng chướng mắt hắn, huống chi loại đồ vật như yêu qua mạng này, vốn là không đáng tin cậy, có lẽ Vân Tư lệnh lập tức liền đem việc này cho không."

"Đúng vậy a, đứa cháu ngoại kia của ngươi, chính ngươi còn không rõ ràng lắm à, có thể có bản lãnh gì, làm sao có thể vào pháp nhãn của Vân Tư lệnh?" Thu Tuyết Hàm cũng là ở bên cạnh một mặt xem thường nói nói.

Không biết vì cái gì, khi nghe được Lâm Hải nhận biết Vân Tư lệnh, còn cua được cháu gái của Vân Tư lệnh, liền để cho tâm lý của Thu Tuyết Hàm không thoải mái một trận, ước gì việc này nhanh chóng bãi bằng.

"Chị dâu a, ngươi không biết, đứa cháu ngoại của lão Tống nhà ta kia a, đúng là không có cách nào nói..." Thu Tuyết Hàm nói xong, lại lôi kéo lão bà của Cố Thuận Chi, nói Lâm Hải đủ loại không phải.

Chỉ có Cố Thuận Chi đến một mực không nói gì, ông ta chính là tận mắt nhìn thấy thái độ của Vân Anh đối với Lâm Hải, luôn cảm thấy việc này, căn bản không có khả năng chỉ đơn giản như vậy.

"Tống thúc, Tống thẩm!" Mà lúc này đây, Cố Nhất Minh đẩy cửa đi tới, lễ phép hướng phía Tống Bảo Việt cùng Thu Tuyết Hàm chào hỏi.

"Ai nha, Nhất Minh đến, nhanh ngồi nhanh ngồi!" Thu Tuyết Hàm vội vàng cười chào hỏi để Cố Nhất Minh ngồi xuống, hai con mắt cười cũng híp lại.

Bà ta đối với người con rể tương lai như Cố Nhất Minh này, thế nhưng là hết sức hài lòng, tiểu hỏa tử ưu tú không nói, mấu chốt nhất vẫn là có cái lão cha tiền đồ vô lượng, lại thêm lão Tống nhà mình, con đường làm quan cũng bằng phẳng, hai nhà một khi kết thân, như vậy Tống gia bọn họ, địa vị tại thành phố Tây Kinh, có thể liền càng thêm kiên cố.

“Thế nào, đã xem kỹ chưa?” Cố Thuận Chi vẫy Cố Nhất Minh hỏi.

“Xem kỹ, bọn họ tại phòng Tử Khí Đông Lai.” Cố Nhất Minh nói nói.

“Các ngươi đang nói ai vậy?” Tống Bảo Việt không rõ ràng cho lắm, mở miệng hỏi nói.

“Vân Tư lệnh.” Cố Thuận Chi thở ra một ngụm khí, “Ta để Nhất Minh đi nhìn một chút, Vân Tư lệnh ở căn phòng nhỏ nào ăn cơm.”

“Lão Cố, ngươi chuẩn bị...” Tống Bảo Việt lập tức liền minh bạch ý đồ của Cố Thuận Chi, một mặt giật mình, đồng thời còn có một vẻ kính nể.

“Không sai!” Cố Thuận Chi gật gật đầu, “Nhân sinh, có đôi khi liền cần đánh cược một chút, đọ sức thắng, phía trước cũng là một mảnh đường bằng phẳng.”

“Nếu chúng ta thua đâu?” Tống Bảo Việt có chút ít lo lắng nói nói.

“Thua?” Cố Thuận Chi mỉm cười, “Lão Tống a, cấp bậc nghề chính của chúng ta là gì?”

“Phó thính a?” Tống Bảo Việt một mặt kỳ quái, không hiểu Cố Thuận Chi vì cái gì biết rõ còn cố hỏi, là cấp phó tỉnh của thành thị Tây Kinh, bọn họ cũng là có cấp bậc gần cao nhất.

“Vậy Vân Tư lệnh đâu, cấp bậc gì?” Cố Thuận Chi lần nữa lại hỏi.

"Tướng quân, Đại Khu chính a."

Cố Thuận Chi không nói chuyện nữa, mà chính là giống như cười mà không phải cười nhìn Tống Bảo Việt.

Tống Bảo Việt sững sờ, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, lập tức hướng phía Cố Thuận Chi dựng thẳng ngón tay cái.

"Lão Cố a, ngươi tại bên trên con đường làm quan, về sau tuyệt đối đi xa hơn ta."

"Các ngươi đang nói cái gì?" Thu Tuyết Hàm bỗng nhiên mở miệng hỏi nói, các nàng ở bên cạnh, tất cả đều nghe được mà không hiểu ra sao, Tống Phỉ Nhi cũng là một mặt hiếu kỳ.

Cố Thuận Chi mỉm cười, tựa hồ muốn khảo hạch con trai mình một chút, liền đem đầu chuyển hướng sang Cố Nhất Minh.

"Nhất Minh, ngươi đến nói nói?"

Chương 569: Vân Anh mời

Cố Nhất Minh mỉm cười, rất có hàm dưỡng hướng phía Tống Bảo Việt cùng Thu Tuyết Hàm gật gật đầu.

"Cố thúc thúc, Thu a di, vậy ta liền nói nói cái nhìn của ta?"

"Ha ha, Nhất Minh a, không cần câu nệ, thúc thúc liền nghe nghe cao kiến của ngươi." Tống Bảo Việt đối với khí độ hàm dưỡng của Cố Nhất Minh, tựa hồ phi thường hài lòng.

"Ta cảm thấy ý của cha ta là, một cái quan viên cấp phó thính, cùng một cái Tướng quân Đại khu chính, cấp bậc chênh lệch thật sự là quá lớn, liền xem như thất bại, người ta cũng sẽ không so đo với một cái cấp phó thính nho nhỏ như ngươi, tuy cấp phó thính tại trong mắt người bình thường, đã là cao lớn, nhưng ở người ta trong mắt, bây giờ vẫn là quá nhỏ bé."

“Liền giống như, một cái thôn trưởng đến mời rượu một cái Thị trưởng, coi như người Thị trưởng này không cho thôn trưởng mặt mũi, không đi uống chén rượu này, thậm chí đem người đuổi ra, tình huống xấu nhất cũng chỉ có vậy thôi, tuyệt sẽ không bởi vì cái sự tình này, mà đi thu thập người thôn trưởng này.”

“Bởi vì, một cái thôn trưởng, thật sự là đến tư cách để Thị trưởng phí tâm tư đi thu thập cũng đều không có.”

“Ha ha ha!” Nghe xong lời nói của Cố Nhất Minh, Tống Bảo Việt nhịn không được cười rộ lên.

“Ý tứ của Nhất Minh, cũng là nói, chúng ta chính là người thôn trưởng mà bọn họ chẳng muốn phí tâm tư đi thu thập kia?” Tống Bảo Việt tự giễu nói.

“Cái ví dụ này của ta có khả năng không quá thỏa đáng, nhưng ý tứ cũng là như thế.” Cố Nhất Minh cười gật gật đầu, “Nếu như nói không đúng, xin Tống thúc thúc chỉ điểm.”

“Nói rất tốt a, thật sự là hổ phụ vô khuyển tử!” Tống Bảo Việt tán thưởng nói nói, tâm lý đối với Cố Nhất Minh càng thêm vừa lòng.

“Lão Tống a, tựa như Nhất Minh nói, cho dù chúng ta thất bại, thì phải làm thế nào đây, cùng lắm là bị Vân Tư lệnh đánh văng ra ngoài chứ sao.” Cố Thuận Chi tiếp lời đến nói nói.

“Nhưng vạn nhất, nếu như thành công đâu?” Con mắt Cố Thuận Chi đột nhiên toát ra ánh mắt nóng bỏng, “Như vậy trên người của ta, liền đánh lên nhãn hiệu Vân Tư lệnh, về sau con đường làm quan, tuyệt đối sẽ xuôi gió xuôi nước, độ cao có thể đạt tới, ngay cả chính ta cũng không dám tưởng tượng!”

Nói xong, Cố Thuận Chi mang ánh mắt chân thành, liếc nhìn Tống Bảo Việt một chút.

“Lão Tống a, chúng ta không phải là người ngoài, ta và ngươi nói vài lời tri tâm đi.”

“Giống như ngươi cùng ta, đều là xuất thân từ gia đình phổ thông, có thể đi tới một bước hôm nay, có thể nói bên trên mộ tổ đã bốc lên khói xanh cũng không đủ, nhưng chúng ta cũng đều rõ ràng, hai chúng ta nhiều nhất cũng chỉ là lại hướng về phía trước một bước, cũng chính là đến tận cùng rồi.”

“Ai, đúng vậy a, không có bối cảnh cường đại, muốn tiếp tục hướng đi lên, thật sự là rất khó khăn.” Tống Bảo Việt thở dài, con đường làm quan gian nan, cấp quan càng cao, trải nghiệm của bọn họ cũng càng sâu.

Chính như Cố Thuận Chi nói, có thể đi tới một bước hôm nay này, đã là vô cùng may mắn, có lẽ có vận khí tốt còn có thể tiến thêm một bước về phía trước, thế nhưng là đoạn đường về sau, muốn đi vào hàng ngũ cấp tỉnh bộ, đã không phải là vận khí cùng năng lực là có thể quyết định.

“Thế nhưng là một khi trở thành người của Vân Tư lệnh, cái khác không nói, nhưng một cái chức phó tỉnh là vững vàng, ngươi cũng biết, tầm quan trọng của việc đứng đúng đội, ở trong quan trường a.”

“Không sai!” Tống Bảo Việt rất đồng ý với quan điểm của Cố Thuận Chi, do dự một chút, mới chậm rãi mở miệng nói, “Nếu không, hai người chúng ta cùng đi?”

Tống Bảo Việt cũng là người có ý tưởng, ai lại không muốn hướng địa vị càng cao hơn mà bò lên đâu, bây giờ có cơ hội này, ông ta cũng không muốn bỏ qua, bình thường phải đi đâu mới gặp được đại nhân vật như Vân Tư lệnh a.

“Được, cứ định như vậy đi.” Cố Thuận Chi gật đầu đáp ứng nói, “Còn có, ngươi tốt nhất nên bỏ thêm chút công sức ở trên người đứa cháu ngoại của ngươi, có lẽ sẽ mang tới cho ngươi một cái ngạc nhiên.”

“Tiểu Hải?” Tống Bảo Việt trịnh trọng gật gật đầu, hiện tại Lâm Hải đang cùng một chỗ với Vân Anh, ông ta cũng không dám tùy tiện gọi điện thoại, sau đó cũng đành phải hỏi thăm hắn một chút thật tốt.

Tống Phỉ Nhi thấy phụ thân cùng Cố Thuận Chi, thủy chung không tin những gì mình nói, vẫn cho là Lâm Hải có bản lĩnh riêng, nhất thời không còn gì để nói.

“Hai người kia, có phải muốn quá phức tạp hay không, bọn họ cũng quá coi trọng Lâm Hải đi.”

Tại lúc bọn họ ở đây suy đoán lung tung, bên Lâm Hải kia, đã ngồi vào trong phòng Tử Khí Đông Lai, không bao lâu sau Vân Thắng cũng mang theo người một nhà, còn có Vân Thụy cũng đuổi tới.

“Ai nha nha, Lâm Đại Tông Sư, ngươi làm sao ngược lại lại tới trước chúng ta rồi, đây cũng quá thất lễ, thứ tội thứ tội.” Vân Thụy vừa tiến đến, liền vội vàng hướng phía Lâm Hải nhận lỗi, sau đó mặt tối sầm, đem Vân Tuệ Nhi gọi vào bên người.

“Tuệ Nhi, ngươi làm ăn thế nào vậy, sao có thể để cho Lâm Tông Sư chờ chúng ta? Quá không ra gì!”

“Ta cũng không biết hắn tới sớm như thế a.” Vân Tuệ Nhi vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, một mặt ủy khuất.

Lâm Hải nghe, nhất thời chau mày.

Nói thật, hắn đối với Vân Thụy rất không ưa thích, luôn cảm thấy người này có chút bợ đỡ.

“Vân Tộc trưởng, là do ta trong lúc rảnh rỗi, tự mình tản bộ tới đây, không có quan hệ cùng Tuệ Nhi.” Lâm Hải rũ mí mắt, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Vân Thụy một chút, nhàn nhạt nói nói.

“Được, mọi người nhanh ngồi đi.” Vân Thắng nhìn ra Lâm Hải có chút bất mãn, vội vàng chào hỏi chúng nhân ngồi xuống, Vân Thụy xấu hổ cười cười, chuẩn bị ngồi xuống sát bên Lâm Hải.

“Vân lão ca, ngươi ngồi chỗ này đi!” Không đợi Vân Thụy ngồi xuống, Lâm Hải bỗng nhiên vỗ cái ghế dựa bên cạnh mình, hướng phía Vân Thắng cười nói.

Mặt mo của Vân Thụy, đằng cái liền hồng, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ tức giận.

Theo lý mà nói, lão đường đường là Tộc trưởng, địa vị còn tại phía trên Vân Thắng, nhưng bây giờ ở bên người Lâm Hải, một cái là Vân Anh, mặc dù mình là Tộc trưởng, nhưng người ta là đại Tư lệnh, chính mình tự nhiên không thể so sánh được.

Nhưng nếu như một bên khác của Lâm Hải, lại để Vân Thắng ngồi lên, vậy lão ngồi ở đâu, trong tam huynh đệ của Vân gia bọn họ, địa vị của lão há không phải đã thành thấp nhất sao?

“Để đại ca ta ngồi vậy đi, ta ngồi bên nhị ca.” Vân Thắng sao lại không hiểu cái đạo lý này, vội vàng cười xin miễn hảo ý của Lâm Hải, ngồi tại bên cạnh Vân Anh.

Vân Thụy lúc này mới có chút xấu hổ ngồi tại bên cạnh Lâm Hải, chỉ là sắc mặt tái xanh, không còn có nhiệt tình cùng sức sống như lúc đi vào.

Lâm Hải mới mặc kệ cảm thụ của lão, rất nhanh liền cùng Vân Anh cùng Vân Thắng nói chuyện cùng một chỗ, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười thoải mái, ngược lại đem Vân Thụy phụ trợ, càng phát ra cô lập.

“Lâm lão đệ thật sự là tuổi còn rất trẻ, có thể tại cái tuổi này, liền có được thành tựu hôm nay, Vân Anh ta bình sinh cũng ít thấy a!” Vân Anh đối với tu vi của Lâm Hải, là kính nể xuất phát từ nội tâm.

“Vân lão tướng quân quá khen, đều là may mắn mà thôi.” Lâm Hải khiêm tốn khoát khoát tay.

Vân Anh suy tư một lát, bỗng nhiên mở miệng.

“Lâm lão đệ, không biết có hứng thú, đến nhận chức bên trong quân ta, ra sức vì nước hay không a?”

“Chỉ cần ngươi đáp ứng đến, ta có thể cho ngươi chức vị Tổng Giáo quan của bộ đội đặc chủng trong quân khu Tây Bắc, quân hàm Đại tá!”

Lời của Vân Anh vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người cũng đều sửng sốt, từng cái mang theo ánh mắt hâm mộ, nhìn về phía Lâm Hải.

Đây chính là Đại tá a, trực tiếp cũng là cán bộ cấp Sư, là độ cao mà bao nhiêu người phấn đấu cả một đời cũng không đạt được, nghĩ không ra Lâm Hải còn trẻ như vậy, liền có thể với tới.

Lâm Hải sững sờ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ xúc động, hắn kỳ thực đối với quân nhân cũng rất sùng bái, cũng có được một cỗ hướng tới, kém chút liền thốt ra, đáp ứng Vân Anh.

Nhưng cuối cùng, Lâm Hải vẫn là chậm rãi lắc đầu, cự tuyệt lời mời của Vân Anh.

“Đa tạ hảo ý của Vân lão tướng quân, ta quen biếng nhác, chịu không nổi ước thúc trong quân, hơn nữa ta trừ việc đến trường, còn có rất nhiều sự tình khác cũng cần đi làm.”

“Vậy liền đáng tiếc.” Vân Anh mang theo tiếc hận mà lắc đầu, cũng không có cưỡng cầu, sau đó đem đầu chuyển hướng sang Vân

Thụy, trên mặt mang ra một tia ngưng trọng.

“Đại ca, lần Đại Hội Võ Đạo này, Vân gia chúng ta là chuẩn bị phái người nào tham gia tỷ thí?”

Chương 570: Ngươi có thể giúp anh ta một chút hay không?

Vừa nhắc tới sự tình Đại Hội Võ Đạo, bầu không khí bên trong phòng nhất thời có chút trầm muộn.

“Ai.” Vân Thụy khe khẽ thở dài, “Lần này, gia tộc chúng ta chuẩn bị phái ra ba đứa đệ tử, bất quá có hai đứa kỳ thực cũng chỉ là vật làm nền, chủ yếu vẫn là nhìn đứa nhỏ Vân Chu này!”

“Vân Chu?” Ánh mắt Vân Anh, lập tức chuyển dời đến trên thân một cái tiểu hỏa tử tuổi trẻ suất khí ngồi tại vị trí cuối của bàn ăn.

“Nhị gia gia.” Vân Chu tôn kính hô một tiếng, “Lần này chủ yếu là do ta đại biểu gia tộc, tham gia tỷ thí thế hệ tuổi trẻ trong Đại Hội Võ Đạo.”

“Ngươi bây giờ là cảnh giới gì?” Vân Anh gật gật đầu, hỏi.

“Nội Kình tiểu thành!”

Vân Anh nghe được, lập tức quăng tới một ánh mắt tán thưởng, có thể tại cái tuổi của Vân Chu, đạt tới dạng thành tựu này, đã là phi thường khó được.

“Không tệ, bình thường chịu không ít khổ cực a?”

“Bẩm Nhị gia gia, Vân Anh từ năm tuổi tập võ, mười mấy năm qua, một ngày cũng không dám lười biếng.” Vân Chu cung kính đáp nói.

“Đại ca, đứa nhỏ Vân Chu này không tệ, hẳn là có thể vì Vân gia ta cầm tới cái thành tích không tệ a?” Vân Anh cởi mở cười nói, tuy nhiên ông ta sớm đã không tại giới Võ đạo, nhưng sự tình gia tộc, vẫn là rất chú ý.

“Lão nhị a, ngươi có chút quá lạc quan rồi.” Vân Thụy cười khổ lắc đầu.

“Ồ?” Vân Anh sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Vân Thụy một chút, “Lấy thực lực Nội Kình tiểu thành của Vân Chu, tại đám tuổi trẻ hàng đầu bây giờ, coi như không phải là tài năng xuất chúng, thì cũng coi là thượng thừa đi.”

“Dựa theo kinh nghiệm của những năm qua, xác thực là như thế, thế nhưng năm nay lại có chút khác biệt a.”

Vân Thụy thở dài, cũng là một mặt phiền muộn.

“Theo tin tức nhận được, thế hệ trẻ tuổi của rất nhiều gia tộc, tại năm nay tất cả đều mạc danh kỳ diệu đột nhiên có tăng mạnh về thực lực, có truyền ngôn nói, tham gia tỷ thí lần này, chỉ là Nội Kình hậu kỳ cũng có hơn bốn năm người, thậm chí còn có một tên Nội Kình đại thành!”

“Cái gì!” Vân Anh mãnh liệt mở lớn miệng, một mặt thật không thể tin, lão cũng là người tập võ, tự nhiên biết rõ Nội Kình hậu kỳ tượng trưng cho cái gì, liền xem như lão, cũng là phải đến khoảng bốn mươi tuổi, mới đến cảnh giới Nội Kình hậu kỳ.

“Đám tiểu bối bây giờ, vậy mà đều không chịu thua kém như thế?” Vân Anh rất là sợ hãi thán phục, chính mình rời khỏi thế giới Võ Đạo nhiều năm, nghĩ không ra đã phát sinh biến hóa như thế.

“Trách không được sẽ xuất hiện Tông Sư còn trẻ như Lâm lão đệ, xem ra một đường võ đạo, có xu thế quật khởi rất lớn a.”

“Chuyện này nói đến cũng rất quái lạ.” Vân Thụy cau mày, lắc đầu nói nói.

"Những gia tộc này, tất cả đều có một cái đặc điểm chung, đó đều sau khi là quy thuận Lục Dã Sơn Trang, thì thực lực của đệ tử trong gia tộc mới bất chợt bỗng nhiên mà tăng mạnh như bay."

"Lục Dã Sơn Trang?" Nâng lên cái tên này, đôi mày Vân Anh không khỏi nhíu lại một cái, thật lâu không nói gì.

"Đại ca, ta muốn căn dặn ngươi một câu, Vân gia chúng ta, tuyệt đối không thể có quan hệ gì cùng Lục Dã Sơn Trang, hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ!" Vân Anh bỗng nhiên hướng mặt sang phía Vân Thụy, ngữ khí vô cùng trịnh trọng nói nói.

"Ồ? Lão nhị, cái Lục Dã Sơn Trang này, có phải có cái địa phương gì không đúng hay không?" Vân Thụy sững sờ, không khỏi mở miệng hỏi nói.

Vân Anh thở dài ra một hơi, cau mày, lại là lắc đầu, không nói gì.

Vân Thụy lập tức ngậm miệng không nói, lão biết rõ, lấy loại thân phận địa vị này của Vân Anh, khẳng định biết rõ rất nhiều sự tình mà người thường căn bản không rõ ràng, nếu lão đã không nói, vậy đã nói rõ chuyện này rất có thể không giống bình thường, thậm chí liên quan đến bí mật.

"Yên tâm đi, Lục Dã Sơn Trang cũng từng lấy điều kiện mê người, để thu nạp Vân gia ta gia nhập, nhưng bị ta khéo lời từ chối, về sau cũng sẽ không cùng bọn họ có quá nhiều thương lượng."

"Vậy là tốt rồi!" Vân Anh gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Vân Chu.

"Vân Chu lần này tham gia tỷ thí, nhất định cũng phải cẩn thận, nếu Lục Dã Sơn Trang đã nhúng tay, mà Vân gia ta lại không luồn cúi với chúng, rất có thể chúng sẽ mượn cơ hội lần này, hạ độc thủ đối với Vân Chu, để đạt tới mục đích giết gà dọa khỉ.”

“Ai, lúc đầu khi ta cự tuyệt Lục Dã Sơn Trang, người tới liền bỏ lạ một câu đe dọa, ta cũng nghĩ tới chỗ này, cho nên mới lo lắng a.” Vân Thụy ở bên cạnh thở dài một tiếng, không ngừng lắc đầu.

“Còn có một điểm càng đáng sợ hơn, Lục Dã Sơn Trang rất có thể sẽ mượn cơ hội này, đem Vân gia ta gạt ra khỏi vị trí gia tộc nhị lưu, một khi như thế, cơ nghiệp mấy trăm năm của Vân gia ta, coi như bị hủy ở trên tay của ta.”

Nói xong, Vân Thụy bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Vân Anh, một mặt tha thiết nói nói.

“Lão nhị, đại ca cầu ngươi, có thể động dùng lực lượng quốc gia một chút hay không, thực hiện một số áp lực cho giới Võ đạo, để bọn họ có chỗ cố kỵ đối với Vân gia chúng ta, đừng đem Vân gia chúng ta đáng xuống hạng chót, nếu không ba huynh đệ chúng ta, liền thành tội nhân thiên cổ của Vân gia.”

“Đúng vậy a, Nhị ca, chỉ cần ngươi mở miệng, lấy địa vị hôm nay của ngươi, người nào dám không nghe, liền xem như Lục Dã Sơn Trang, chẳng lẽ chúng dám chống lại cơ quan quốc gia sao!” Vân Thắng ở một bên, cũng là mở miệng nói nói.

Vân Anh cau mày, nhưng vẫn là chậm rãi lắc đầu.

“Đại ca, Tam đệ, ta không phải là không muốn giúp chúng ta gia tộc, thật sự là do các ngươi nghĩ đến quá đơn giản, có một số việc ta không thể nói cùng các ngươi, về sau các ngươi tự sẽ biết rõ, sự tình quốc gia, phức tạp hơn xa so với thế giới Võ Đạo, một khi ta nhúng tay, sợ rằng sẽ có kết quả hoàn toàn ngược lại.”

“Cái này... Ai!” Vân Thụy cùng Vân Thắng một tiếng thở dài, nếu như Vân Anh không giúp đỡ, vậy Vân gia bọn họ lần này, thế nhưng là nguy ở sớm tối.

“Nhị gia gia, các ngươi là nói, anh ta sẽ gặp nguy hiểm?” Vân Tuệ Nhi ở bên cạnh nghe, tâm một chút liền nhấc lên.

Vân Chu thế nhưng là thân ca ca của nàng ta, cảm tình của hai người từ nhỏ liền phi thường tốt, bây giờ nghe được Vân Chu có thể sẽ lọt vào hãm hại của Lục Dã Sơn Trang, Vân Tuệ Nhi nhất thời liền hoảng.

“Không dễ nói, đây hết thảy đều là ẩn số a.”

“Không được, ta không thể để cho anh ta xảy ra chuyện.” Vân Tuệ Nhi vội vã nói nói.

“Thế nhưng là không có cách nào, đệ nhất tuổi trẻ của Vân gia, lấy thực lực của Vân Chu là mạnh nhất, nếu như không phái Vân Chu xuất chiến, tỷ lệ thắng sẽ càng nhỏ hơn.” Vân Thụy nói nói.

“Huống chi, hết thảy đều là suy đoán của chúng ta, Vân Chu cũng chưa chắc sẽ có việc.”

Vân Chu ở một bên, nhìn thấy muội muội gấp gáp quan tâm chính mình thành cái dạng này, trong lòng cũng là mười phần ấm áp, nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu nhỏ dưa của Vân Tuệ Nhi.

“Yên tâm đi, Tuệ Nhi, ca không có việc gì.” Nói xong, sắc mặt Vân Chu bỗng nhiên trịnh trọng lên.

“Vân Chu ta làm đàn ông của Vân gia, vào giờ phút như thế này, có thể vì Vân gia mà xuất lực, là vinh hạnh của ta, liền xem như ta đem mệnh ra đánh bạc, cũng phải bảo trụ địa vị của Vân gia.”

“Nói hay lắm, không hổ là con trai ngoan của ta!” Vân Khuê ở một bên, lớn tiếng phụ họa nói, ánh mắt nhìn về phía Vân Chu, trừ lo lắng, lại là tự hào.

“Ta mới không cần ngươi đem mệnh ra đánh bạc, ta chỉ cần ngươi bình an vô sự.” Vân Tuệ Nhi là một cái nữ hài tử, còn lâu mới có được sự coi trọng đối với địa vị gia tộc như những nam nhân này, nàng càng coi trọng hơn, là an nguy của thân nhân.

“Ai, phó thác cho trời a!” Vân Thụy khẽ thở dài một cái, loại sự tình này, cũng không phải là ngươi tình nguyện hay không tình nguyện, hết thảy đều muốn nhìn mệnh a.

Nhìn tâm tình của mọi người Vân gia, đột nhiên xuống thấp, Lâm Hải ngồi ở một bên, cũng cảm thấy một trận kiềm chế, mười phần không được tự nhiên.

Liếc nhìn Vân Chu một chút, niên kỷ của tiểu tử này tương xứng cùng mình, toàn thân tản ra một cỗ khí khái hào hùng, tướng mạo tuấn lãng, cảm giác đầu tiên cho người ta liền phi thường tốt, nhất là loại tính cách vì gia tộc, biết rõ gặp nguy hiểm nhưng vẫn đứng ra này, rất đúng khẩu vị của Lâm Hải.

Mà Vân Tuệ Nhi giờ phút này, chợt phát hiện Lâm Hải đang nhìn về phía Vân Chu, hai mắt nhất thời tỏa sáng, phảng phất như bắt được cây cỏ cứu mạng.

“Lâm Hải ca ca, ngươi có thể giúp anh ta một chút hay không?”

Chương 571: Thời khắc mấu chốt có thể cứu ngươi một mệnh

Vân Tuệ Nhi vừa mới mở miệng, mọi người Vân gia liền nhao nhao đưa mắt nhìn sang Lâm Hải, Lâm Hải thế nhưng là Tông Sư, nếu như hắn đáp ứng hỗ trợ, vậy coi như quá tốt.

Thế nhưng Lâm Hải chau mày, nửa ngày không nói gì, để mọi người Vân gia nhất thời tâm mát một nửa.

“Ta đã nói qua, ta không muốn lẫn vào chuyện của các gia tộc võ đạo các ngươi.” Hồi lâu, Lâm Hải mới lắc đầu nói nói.

“Không phải chuyện gia tộc, ngươi chỉ cần giúp ca ca ta một chút, không cho ca ca ta xảy ra chuyện là được, ta biết rõ đối với một cái Tông Sư như ngươi mà nói, việc này lại cực kỳ đơn giản.” Vân Tuệ Nhi thấy Lâm Hải cự tuyệt, lại vội vàng nói nói.

Nếu như Lâm Hải thật không giúp đỡ, chiếu theo phân tích trước đó, Vân Chu coi như nguy hiểm.

“Ta van cầu ngươi, Lâm Hải ca ca.”

Nhìn Vân Tuệ Nhi một mặt cầu khẩn, ánh mắt trông mong khẩn thiết, Lâm Hải nhịn không được thở dài.

“Đây là một lần cuối cùng.”

“Nói như thế là ngươi đáp ứng? A! Lâm Hải ca ca tốt nhất!” Vân Tuệ Nhi cao hứng vỗ tay liên tục, vui vẻ ra mặt.

Vân Chu thấy Lâm Hải nói như thế, nội tâm cũng trở nên kích động, tuy trước đó y nói năng dõng dạc, nhưng bình tĩnh mà xem xét, chuyện này liên quan đến an nguy của y, y so với bất kỳ người nào khác, trong lòng cũng càng thêm tâm thần bất định.

“Lâm lão đệ, lão ca ca cũng không biết phải nói cái gì cho phải.” Vân Thắng cũng cao hứng không kìm được vui mừng, “Bất quá Lâm lão đệ yên tâm, ngươi chỉ cần xuất thủ ở thời khắc nguy cấp có quan hệ tới sinh tử liền được, thời gian còn lại chúng ta tuyệt không dám làm phiền ngươi.”

“Xuất thủ?” Lâm Hải cười nhẹ lắc đầu, hắn cũng không có quyết định này, mà chính là đưa tay móc ra một kiện đồ vật.

“Đem cái bùa hộ mệnh này đeo ở trên người, nó sẽ bảo vệ cho ngươi bình an vô sự.”

Phốc!

Mọi người Vân gia lúc đầu còn một mặt hưng phấn, giờ bị một câu của Lâm Hải, chỉnh kém chút nằm trên đất.

“Bùa hộ mệnh? Mẹ nó, nói đùa cái gì?” Lỗ mũi của đám người Vân gia đều sắp tức điên, nếu không phải thân phận của Lâm Hải gây trở ngại, thì đều muốn chửi ầm lên.

Ngươi coi người đang ngồi ở đây đều là một đám thôn phu sơn dã ngu muội vô tri, còn mê tín loại đồ vật bùa hộ mệnh này à, đeo lên cái đồ chơi như thế, liền có thể bình an vô sự sao?

Có cái lông tác dụng a? Coi như không đồng ý giúp đỡ, cũng không cần qua loa như thế a?

“Ha ha.” Vân Chu cười khổ một tiếng, biết rõ Lâm Hải sẽ không giúp mình, bất quá vẫn rất có lễ phép đem cái bùa hộ mệnh kia nhận lấy.

“Cảm tạ Lâm Tông Sư.” Trong lòng Vân Chu tuy cũng cực độ thất vọng, nhưng vẫn biểu hiện được cung cung kính kính đối với Lâm Hải.

Lúc đầu Vân gia cũng không có cái giao tình gì cùng Lâm Hải, người ta giúp ngươi là nhân tình, không giúp là bản phận, không có gì tiện nói.

“Ừm.” Lâm Hải gật gật đầu, thản nhiên tiếp nhận lòng biết ơn của Vân Chu, dù sao thứ hắn xuất ra thế nhưng là dây chuyền Long Cốt, quả thực có thể tính làm bảo vật vô giá, tự nhiên nên được một tiếng cảm tạ của Vân Chu.

Thế nhưng Vân Tuệ Nhi có chuyện lại không nín được, nàng ta chu miệng, có chút bất mãn liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Lâm Hải ca ca, ngươi là coi toàn bộ chúng ta như tiểu hài tử ba tuổi sao? Một cái bùa hộ mệnh, có thể làm được cái gì a?”

“Ồ?” Lâm Hải khẽ giật mình, nhìn xem Vân Tuệ Nhi, lại nhìn biểu lộ của mọi người Vân gia, trong lòng nhất thời cười khẽ một trận.

“Xem ra người Vân gia, căn bản không tin tưởng cái bùa hộ mệnh này sẽ hữu dụng a?”

“Nhớ kỹ lời ta nói, nhất định phải thời thời khắc khắc đeo ở trên người, thời khắc mấu chốt có thể cứu ngươi một mệnh.” Lâm Hải không thể không vô cùng trịnh trọng lần nữa dặn dò một lần.

“Cảm tạ Lâm Tông Sư, Vân Chu ghi nhớ.” Thấy Lâm Hải nói chuyện lạ trịnh trọng như vậy, tâm lý Vân Chu không khỏi nhất động.

“Chẳng lẽ cái bùa hộ mệnh này, thật có chỗ đặc biệt gì?” Vân Chu cầm trong tay thưởng thức một phen, trừ tài liệu có chút đặc thù, dường như là xương cốt của sinh vật nào đó, bên trên còn có đường vân lít nha lít nhít, còn ngược lại cũng nhìn không ra chỗ đặc biệt nào.

“Ai.” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, nhìn mọi người Vân gia toàn bộ đều là bộ dáng xem thường, hiển nhiên đối với lời nói của mình, vẫn là không coi ra gì.

“Bảo vật đã đưa y, có cần hay không liền xem mệnh của bản thân y đi.”

Mà trải qua chuyện này, bầu không khí trên bàn ăn cũng hơi lộ ra vẻ ngột ngạt, tuy người Vân gia không dám oán trách Lâm Hải, nhưng trong lòng là khó tránh khỏi thất lạc.

“Vân Chu, đem cái bùa hộ mệnh kia cầm cho ta xem một chút.” Đúng lúc này, Vân Anh bỗng nhiên mở miệng nói.

“Vâng, Nhị gia gia.” Vân Chu vội vàng đem dây chuyền Long Cốt đưa qua.

Vân Anh giữ tại trong tay, lập tức cảm nhận được có một cỗ cảm giác mát lạnh thấm lòng người truyền đến, nhịn không được khẽ di một tiếng.

Nhưng khi lão nhìn thấy hoa văn phức tạp ở phía bên trên, hai con mắt Vân Anh đột nhiên quang mang đại thịnh, đồng tử nhanh chóng co lại một trận.

“Chẳng lẽ đây là...” Sắc mặt Vân Anh hoàn toàn thay đổi, nghĩ đến một loại khả năng trong truyền thuyết.

Mặc dù là truyền thuyết lưu chuyển trong dân gian, nhưng đến loại thân phận như Vân Anh này, cũng biết rõ ở Hoa Hạ có kỳ nhân dị sự tầng tầng lớp lớp, rất nhiều truyền thuyết dân gian, kỳ thực đều là thật sự tồn tại.

Lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, cả bản thân Vân Anh cũng đều có chút không bình tĩnh, nếu như mình nghĩ là thật, như vậy Lâm Hải có thể cũng không phải là Tông Sư Võ đạo đơn giản như vậy.

“Lâm lão đệ, xin hỏi cái bùa hộ mệnh này, là người phương nào chế ra vậy?” Trong giọng nói của Vân Anh, bất tri bất giác mang lên một chút cung kính.

“Là ta trong lúc rảnh rỗi, tự mình làm ra!” Lâm Hải cười cười nói, từ biểu lộ của Vân Anh, hắn biết rõ, rốt cục có người biết xem hàng.

“Là Lâm lão đệ tự mình làm ra!” Vân Anh lập tức sững sờ tại chỗ, trong nội tâm đã không thể dùng từ chấn kinh để hình dung.

“Vân Chu, ngàn vạn phải nhớ kỹ lời nói của Lâm Tông Sư, thời thời khắc khắc đem nó đeo ở trên người!” Vân Anh lại đem chơi một hồi lâu, mới có hơi không chịu đem dây chuyền Long Cốt đưa cho Vân Chu.

“Vâng, Vân Chu ghi nhớ.” Thấy Vân Anh cũng là một mặt ngưng trọng giao phó như thế, mọi người Vân gia nhao nhao lộ ra biểu lộ kinh ngạc cùng không hiểu.

Chẳng lẽ cái bùa hộ mệnh gì này, thật hữu dụng hay sao?

“Đông đông đông!” Đúng lúc này, một tràng tiếng đập cửa rất nhỏ vang lên, lộ ra một cỗ cẩn thận.

Mọi người nhao nhao sững sờ, Vân Chu cách cửa gần nhất, vội vàng đứng dậy, mở cửa ra, liền thấy hai cái nam tử trung niên ăn mặc trang trọng đứng tại cửa ra vào, mang trên mặt nụ cười khiêm tốn.

“Các ngươi là?” Vân Chu nghi hoặc nhìn một chút, cũng không nhận ra hai người kia.

“Vị tiểu huynh đệ này, ngươi tốt, chúng ta là đến mời rượu Vân Tư lệnh.” Cố Thuận Chi đến hơi hơi khom người, vô cùng khách khí cười nói.

Tuy Vân Chu nhìn hết sức trẻ tuổi, thậm chí so với Cố Nhất Minh cũng không lớn hơn bao nhiêu, nhưng có thể cùng ăn cơm với Vân Tư lệnh, chỉ bằng điểm này, liền để một cái Khu trưởng như Cố Thuận Chi, không thể không khách khí đối với người ta.

“Há, vậy các ngươi vào đi.” Vân Chu thấy là tìm Vân Anh, tưởng là thuộc hạ của Vân Anh, nên nghiêng thân mình sang một bên, tránh ra một con đường.

Trong lòng Cố Thuận Chi cùng Tống Bảo Việt đều vui vẻ, vội vàng nói tiếng cảm ơn, một mặt tâm thần bất định cùng gấp gáp đi vào.

“Vân Tư lệnh!”

“Vân Tư lệnh!”

Sau khi hai người đi vào, liếc mắt liền thấy Vân Anh ngồi tại chủ vị, tiếp xúc với loại đại Thủ trưởng như Vân Anh ở khoảng cách gần như vậy, trái tim hai người phanh phanh cực tốc nhảy lên.

“Hai người các ngươi là?” Vân Anh ngồi im không động, đôi mày lại nhíu một cái, hiển nhiên có chút không thích.

“Tại hạ là Khu trưởng vùng ngoại thành phía Nam, Cố Thuận Chi, từ trước đến nay ngưỡng mộ Vân Tư lệnh, biết rõ Vân Tư lệnh ở đây, đặc biệt tới thăm, lấy đó kính ý.”

“Tại hạ là Thị ủy Phó Bí thư trưởng Tống Bảo Việt, cũng thế...”

“Đủ rồi.” Tống Bảo Việt còn không có giới thiệu xong, Vân Anh liền trực tiếp cắt ngang lời nói của ông ta.

“Hôm nay là gia yến của nhà chúng ta, cảm tạ các ngươi.”

Vân Anh mới mở miệng, mặt mo của Cố Thuận Chi cùng Tống Bảo Việt liền đỏ ửng, chợt cảm thấy một trận xấu hổ, biết rõ đây là Vân Anh đang tiễn khách.

Cố Thuận Chi vội vàng lén lút nhẹ nhàng đụng đụng Tống Bảo Việt, sau đó hướng phía Lâm Hải ngồi tại bên cạnh Vân Anh, mấp máy miệng.

Tống Bảo Việt lúc này mới chú ý tới, Lâm Hải vậy mà liền ngồi ở bên cạnh Vân Anh, giờ phút này cũng đang kinh ngạc nhìn chính mình.

“Cậu, làm sao ngươi tới đây?”

Chương 572: Mặt mũi cực lớn

“Ai nha, Tiểu Hải, ngươi làm sao lại ở chỗ này?” Tống Bảo

Việt vừa thấy Lâm Hải gọi mình, vội vàng làm bộ giật mình nói nói.

Ông ta đã sớm từ chỗ Cố Thuận Chi biết rõ, Lâm Hải đang cùng một chỗ với Vân Anh, hơn nữa lúc vừa vào phòng, ông ta cũng đã thấy Lâm Hải.

Chỉ là Tống Bảo Việt không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà trực tiếp ngồi sát bên Vân Anh, để ông ta trực tiếp mộng bức.

Phải biết, những người trong quan trường bọn họ này, đối với chỗ ngồi, là mười phần coi trọng, cái dạng thân phận gì, thì ngồi tại cái dạng vị trí nào, đều là có quy củ.

Chủ vị không cần nói, tự nhiên là người có thân phận tôn quý nhất, mà vị trí tay phải của chủ vị, cũng là gần với vị trí chủ vị, mà Lâm Hải giờ phút này, cũng là ngồi ở chỗ kia.

“Cái Lâm Hải này, quả nhiên không phải đơn giản chỉ là bạn trai cháu gái của Vân Tư lệnh!” Cố Thuận Chi ở bên cạnh cũng là hai mắt tỏa sáng, bọn họ là những kẻ già đời, từ trên chỗ ngồi liếc một chút liền có thể nhìn ra, Lâm Hải tuyệt đối là khách nhân trọng yếu của Vân Tư lệnh.

“Ta đây không phải nghe nói Vân Tư lệnh tại chỗ này ăn cơm, cho nên mới mang theo tâm tình sùng kính, đến chuẩn bị kính ly rượu cho Vân Tư lệnh nha.” Tống Bảo Việt đến cùng cũng không phải là người bình thường, rất nhanh liền từ trong lúc khiếp sợ kịp phản ứng lại, cười nói.

“Thế nào, ngươi nhận biết Vân Tư lệnh?”

“Hôm nay mới vừa làm quen.” Lâm Hải cười nói, hắn đối với Tống Bảo Việt vẫn rất tôn kính, hắn có thể cảm giác được, người cậu của mình này là thật tâm đối tốt với mình.

“Thế nào, ngươi là cậu của Lâm lão đệ?” Thấy Lâm Hải xưng hô Tống Bảo Việt là cậu, Vân Anh không khỏi sững sờ, mở miệng hỏi nói.

Chỉ là, lão vừa mới mở miệng, liền kém chút đem Tống Bảo Việt cùng Cố Thuận Chi hoảng sợ đến nằm xuống.

“Ông ấy gọi Lâm Hải là cái gì, lão đệ? Ta giọt cái thân nương a!” Hai người quả thực là không thể tin tưởng vào lỗ tai mình, Lâm Hải mới lớn bao nhiêu, thân phận Vân Tư lệnh tôn quý như thế, làm sao lại trực tiếp xưng hô hắn là lão đệ?

“Vân Tư lệnh, ta là cậu của Tiểu Hải, ngài gọi ta Tiểu Tống là được.” Tống Bảo Việt vội vàng đáp nói, chỉ là lời nói này, liền chính ông ta cũng cảm thấy khó chịu.

Mẹ nó, Vân Tư lệnh xưng hô cháu ngoại của chính mình là lão đệ, lại xưng hô với người cậu như mình đây là Tiểu Tống, đây là cái bối phận gì a?

“Ha ha, nếu nói như thế vậy thì không phải là người ngoài, tới tới tới, Tiểu Tống, nhanh nhanh ngồi xuống, cùng một chỗ ăn chút gì đi.” Vân Anh lập tức mang lên một bộ vẻ mặt vui cười, cởi mở cười nói.

“Không, không, chúng ta nào dám quấy rầy, chỉ là một mực tràn ngập kính ý đối với Vân Tư lệnh, hôm nay lại biết Vân Tư lệnh tại chỗ này, liền không nhịn được muốn tới đây kính Vân Tư lệnh chén rượu, mời rượu xong chúng ta liền đi.”

Tống Bảo Việt ở quan trường pha trộn nhiều năm, điểm nhãn lực ấy vẫn là có, hôm nay rõ ràng là một nhà Vân Tư lệnh mời tiệc Lâm Hải, khẳng định có không ít lời nói muốn nói, chính mình một cái người ngoài, tại chỗ này lẫn vào cái gì?

Tuy Vân Tư lệnh giữ chính mình lại, đó cũng là xem ở trên mặt mũi của Lâm Hải, nếu như mình thật lưu lại, Vân Tư lệnh có lẽ không nói, nhưng tâm lý liền sẽ không cao hứng.

Lại nói, nhìn quan hệ giữa Lâm Hải cùng Vân Tư lệnh này, tuyệt không phải bình thường, qua hôm nay, dù chính mình đến nhà bái phỏng, Vân Tư lệnh có thể không cho mình vào cửa sao?

Vân Anh lại khách khí hai câu, tiếc rằng Tống Bảo Việt nói cái gì cũng không chịu ngồi, Vân Anh cũng chỉ có thể từ bỏ.

“Vân Tư lệnh, ta mời ngài!” Tống Bảo Việt Tướng đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, hào sảng nói không nên lời.

Vân Anh thấy thế, vậy mà đứng dậy, cũng đem rượu trong chén uống sạch sẽ, đem Tống Bảo Việt kích động đến thân thể cũng có chút run rẩy.

Vân Anh đây đường đường chính là Tư lệnh đại quân khu a, chẳng những đứng dậy cùng mình uống rượu, còn một ngụm uống cạn, đây là mặt mũi cực lớn a!

Cố Thuận Chi ở bên cạnh, cũng là kích động đến không được, xem ra cái Vân Tư lệnh này, rất dễ tiếp xúc a.

“Vân Tư lệnh, ta cũng mời ngài.” Vân Anh vừa ngồi xuống, không ăn được hai ngụm đồ ăn, Cố Thuận Chi cũng kích động bưng chén rượu lên.

“Ngươi gọi là...” Vân Anh cau mày, căn bản không thể nhớ kỹ tên của Cố Thuận Chi.

“Ta là Khu trưởng vùng ngoại thành phía Nam, Cố Thuận Chi, ngài gọi ta Tiểu Cố là được.” Cố Thuận Chi đến vội vàng đê mi thuận nhãn (ngoan ngoãn, dễ bảo)nói nói.

“Há, Tiểu Cố a.” Vân Anh nhắc lại một câu, khóe mắt lại hướng phía Lâm Hải nghiêng mắt nhìn qua, thấy Lâm Hải cúi đầu dùng bữa, liền cũng không ngẩng đầu một chút, tâm lý liền minh bạch.

Vân Anh cũng không đứng dậy, bưng chén rượu lên hướng phía Cố Thuận Chi nâng nâng, nhưng chỉ nhẹ nhàng nhấp một chút, liền lại buông xuống.

“Ách...” Cố Thuận Chi sững sờ, sau đó đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, đồng thời thầm than một tiếng, mẹ nó, đây chính là chênh lệch a.

Ông ta cũng không dám giống Vân Anh, đừng nói Vân Anh chỉ nhấp một chút, coi như Vân Anh đến chén cũng không nâng, ông ta cũng phải thành thành thật thật mà nuốt xuống buồn bực.

“Vân Tư lệnh, vậy chúng ta sẽ không quấy rầy.” Tống Bảo Việt nói một tiếng, sau đó cùng Cố Thuận Chi cười cười, lui ra ngoài, cũng đem cửa phòng, nhẹ nhàng đóng lại.

Vừa ra đến nơi, trên mặt Tống Bảo Việt lập tức che kín nụ cười, hưng phấn cao hứng lộ rõ trên mặt, mà Cố Thuận Chi thì ỉu xìu cúi đầu, không chỗ để than thở.

“Lão Tống a, thật là nghĩ không ra, ngươi có một cái cháu ngoại lợi hại như vậy.”

“Ha ha, đừng nói ngươi nghĩ không ra, ngay cả ta cũng không nghĩ tới.” Tống Bảo Việt nghĩ tới Vân Anh cùng Lâm Hải ngang hàng luận giao, hơn nữa Vân Anh còn đứng lên cùng mình uống rượu, còn một ngụm cạn sạch, thật hưng phấn đến không được.

“Còn có ai? Toàn bộ Thành phố Tây Kinh còn có ai?” Tống Bảo Việt dám khẳng định, cho dù là Bí thư Thị ủy cùng Thị trưởng của thành phố Tây Kinh cùng đi, Vân Anh cũng sẽ không đối đãi như vậy!

“Lão Tống a, bây giờ nhìn, ngươi xem như đã dựa vào cái cây to Vân Tư lệnh này, về sau một bước lên mây, ở trong tầm tay a, đến lúc đó, cũng đừng quên kéo huynh đệ một cái a.” Cố Thuận Chi thấy Tống Bảo Việt cao hứng như vậy, tâm lý chua chua một trận.

“Cũng không dám nói như thế, làm không chu đáo đâu, ta quay đầu còn phải hỏi Lâm Hải một chút, cuối cùng là xảy ra chuyện gì.” Tống Bảo Việt ngoài miệng khiêm tốn, trên mặt lại đã sớm cười như nở hoa.

“Thế nào?” Hai người trở lại phòng, Thu Tuyết Hàm cùng lão bà của Cố Thuận Chi vội vàng quan tâm hỏi.

“Liền như vậy đi.” Trong lòng Tống Bảo Việt đắc ý, ngoài miệng lại nhàn nhạt nói nói.

Ông ta cùng Cố Thuận Chi đều là loại người khôn ngoan, có thể tùy ý giao lưu, nhưng ở trước mặt nữ nhân, cũng không dám nói loạn, nếu không nói không chừng tới ngày thứ hai liền khiến cho người toàn thành đều biết.

Hai nữ nhân sững sờ, lại nhìn Cố Thuận Chi một mặt cô đơn, sớm không có hăng hái như trước khi đi, liền suy đoán lần này đoán chừng là không thuận lợi thế nào.

“Được, không dựa vào Vân Tư lệnh, chúng ta không phải cũng trôi qua thật tốt sao?”

“Đúng đấy, lại nói ông ta là quân đội, không cùng một cái hệ thống, cũng không nhất định giúp đỡ được cái gì.”

Hai nữ nhân, chỉ có thể ăn không được bồ đào, thì nói bồ đào là chua.

“Đúng, cha, Lâm Hải thật ở bên trong à?” Tống Phỉ Nhi tương đối mà nói, lại càng thêm quan tâm, Lâm Hải có phải là thật cùng nhau ăn cơm với Vân Tư lệnh hay không.

“Cái gì Lâm Hải với không Lâm Hải, đó là biểu ca của ngươi!” Tống Bảo Việt nghe xong, vội vàng cau mày răn dạy nói.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tống Phỉ Nhi bĩu lên, tuy Lâm Hải là biểu ca hàng thật giá thật của nàng ta, nhưng nàng ta thực sự không nguyện ý gọi, luôn cảm thấy có cái biểu ca như thế, là sự tình quá hạ giá.

“Này Lâm... Biểu ca thật ở bên trong sao?” Tống Phỉ Nhi đành phải đổi giọng hỏi.

“Đúng, hắn thật ở bên trong.” Nâng lên Lâm Hải, Tống Bảo Việt nhất thời đến tinh thần.

Mà Tống Phỉ Nhi nghe được, thì là khinh thường bĩu môi một cái.

“Ta đoán chừng, Vân Tư lệnh liền con mắt đều không liếc nhìn hắn một chút a?”

Chương 573: Bởi vì ngươi đẹp cho nên muốn nhìn thôi

Lời của Tống Phỉ Nhi vừa ra khỏi miệng, Tống Bảo Việt cùng Cố Thuận Chi tất cả đều quăng ánh mắt kinh ngạc tới chỗ nàng ta.

“Phỉ Nhi, ngươi có phải có ý kiến gì đối với biểu ca ngươi hay không?” Tống Bảo Việt cau mày, hỏi.

“Không có a.” Tống Phỉ Nhi có chút chột dạ nói nói.

“Thật không có? Ta làm sao luôn cảm thấy ngươi nói chuyện, có chút nhằm vào ngươi biểu ca?” Tống Bảo Việt nghi hoặc liếc nhìn nữ nhi của mình một chút.

“Ai nha, ta không sao thì nhằm vào hắn làm gì, ngài suy nghĩ nhiều đi.” Tống Phỉ Nhi bĩu miệng, hơi không kiên nhẫn nói.

Tống Bảo Việt lúc này mới gật gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, tóm lại ngươi nhớ cho kỹ, đó là biểu ca của ngươi, về sau đối với người ta khách khí một chút, nhiệt tình một chút.”

“Biết rõ.” Tống Phỉ Nhi cúi đầu đáp ứng một tiếng, cảm thấy mình phụ thân làm sao đột nhiên lại dài dòng như vậy.

Tống Bảo Việt cùng Cố Thuận Chi rất có ăn ý, không bắt đầu nhắc lại sự tình kính rượu, càng không nhắc lại sự tình Lâm Hải, hai nhà rất mau đưa đề tài dẫn tới bên trên sự tình Cố Nhất Minh cùng Tống Phỉ Nhi.

Mà Lâm Hải bên kia, bởi vì Vân Anh công vụ bề bộn, cho dù ban đêm cũng có chuyện quan trọng cần xử lý, nên từ rất sớm liền kết thúc.

Rời khỏi khách sạn, Vân Tuệ Nhi không có cùng nhau về nhà với mọi người, mà lại bồi tiếp Lâm Hải, tại trên đường ban đêm, chẳng có mục đích gì mà tản bộ.

“Lâm Hải ca ca, cái bùa hộ mệnh mà ngươi cho ca ca ta kia, thật có thể cứu ca ca ta sao?” Vân Tuệ Nhi một mực còn băn khoăn an nguy của Vân Chu, nhịn không được mở miệng hỏi nói.

“Yên tâm đi, chỉ cần ca ngươi nghe vào lời nói của ta, đem nó đeo ở trên người, liền xem như Tông Sư xuất thủ, đều chưa hẳn thương tổn được y.”

“Thật hay giả a, có thể có thứ lợi hại như vậy?” Vân Tuệ Nhi kinh ngạc mở to hai mắt, một mặt khó có thể tin.

“Ta có cần phải lừa ngươi sao?” Lâm Hải bỗng nhiên dừng thân, nhìn chằm chằm vào Vân Tuệ Nhi, cười nhẹ giọng nói.

Vân Tuệ Nhi bị Lâm Hải nhìn như vậy, mặt nhất thời đỏ lên, chậm rãi cúi đầu.

“Ngươi, ngươi nhìn người ta làm gì?” Vân Tuệ Nhi thẹn thùng nói.

“Bởi vì ngươi đẹp cho nên muốn nhìn thôi.” Lâm Hải không hề nghĩ ngợi liền thốt ra, thế nhưng là nói xong cũng hối hận.

“Thao, cái này không phải là tự mình kiếm chuyện à, biết rõ Vân Tuệ Nhi đối với mình có ý tứ, làm sao còn dùng ngôn ngữ trêu chọc nàng ta a!”

Quả nhiên, Lâm Hải vừa nói như thế, khuôn mặt nhỏ của Vân Tuệ Nhi càng đỏ, ở trong hồng nhuận phơn phớt còn mang theo một vòng thẹn thùng vui mừng khó mà tự kiềm chế, tại dưới bóng đêm phụ trợ, lộ ra phá lệ mê người.

“Vậy ngươi, có thích nhìn hay không a?” Vân Tuệ Nhi nhìn chằm chằm vào mũi chân của mình, hai cái tay nhỏ gấp gáp xoa nắn góc áo, thấp giọng hỏi nói.

“Ta...” Lâm Hải nghẹn lời một trận, cũng không biết nên trả lời thế nào.

Thấy Lâm Hải nửa ngày cũng không trả lời, trên mặt Vân Tuệ Nhi thất lạc một trận, nhưng rất nhanh lại lóe lên một cái rồi biến mất.

“Ha ha, đùa ngươi thôi.” Vân Tuệ Nhi cố ý khẽ cười một tiếng, sau đó chỉ vào một quán ăn phía trước cách đó không xa.

“Chỗ đó thật náo nhiệt a, chúng ta qua ăn bữa tối đi.” Nói xong, không đợi Lâm Hải trả lời, Vân Tuệ Nhi bỗng nhiên kéo tay Lâm Hải, liền chạy qua.

Tay của Lâm Hải đột nhiên bị tay nhỏ của Vân Tuệ Nhi bắt lấy, muốn rút về, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống.

“Quên đi, nếu như ngay cả kéo tay đều không cho, tiểu nha đầu khẳng định sẽ thương tâm.”

Chủ quán đang bán đồ nướng, tại dưới khí trời nóng bức của mua hè, thời gian tuy muộn, nhưng sinh ý lại vẫn mười phần nóng nảy.

Bày tại bên ngoài trời chung quanh quán có tầm mười bàn lớn, ngồi đầy nam nam nữ nữ, vừa ăn đồ nướng vừa uống rượu, một bên không coi ai ra gì lớn tiếng trò chuyện, không khí rất là ồn ào và nhiệt liệt.

Mà trên một cái bàn cách đó không xa, năm sáu người trẻ tuổi để trần hai tay xăm hình, chính không kiêng nể gì cả nói chuyện về mỹ nữ mà chính mình chơi qua, chợt phát hiện Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi.

“Mẹ nó, cô nàng này tới thật đúng lúc a, chẳng những có dung mạo xinh đẹp, hơn nữa vừa trắng vừa mềm, quả thực là cực phẩm a!” Một cái tóc vàng đeo bông tai lập tức tỏa sáng hai mắt, nước bọt đều nhanh chảy ra.

“Chậc chậc chậc, vóc người này cũng là số một a, so với đầu bài ở cao ốc Hoa Thiên còn muốn nóng bỏng hơn, thèm chết anh em.”

“Thao, nếu như có thể đem cô nàng này, hảo hảo chơi một lần, mẹ nó coi như chết cũng đáng.”

“Mụ, nhìn anh em qua đem cô nàng này phao!” Liền tại lúc bọn họ nghị luận, một tên dáng người cao gầy, mang theo chai bia đã khui, một bước ba lắc đi tới trước mặt Vân Tuệ Nhi.

Vân Tuệ Nhi vừa cùng Lâm Hải ngồi xuống, muốn một số xâu nướng, đồ vật còn chưa lên đến, hai người đang vừa nói vừa cười nói nhăng nói cuội.

Cảm giác được có người tới gần, Vân Tuệ Nhi vừa nghiêng đầu, liền nhìn thấy người cao gầy kia đánh cái nấc rượu, đã đứng tại bên người mình.

“Mẹ nó, thật trắng thật non a.” Lúc Vân Tuệ Nhi quay đầu, khuôn mặt xinh đẹp cùng trắng nõn cái cổ, liền bại lộ trước mặt người cao gầy kia ở khoảng cách gần, để gã nhịn không được hung hăng nuốt vài ngụm nước miếng.

“Muội tử, bồi ca ca uống chén rượu thôi?” Hai mắt của gã bốc lên ánh sáng, cười bỉ ổi nói nói, mắt sắc híp híp, hận không thể xuyên thấu qua y phục, đem Vân Tuệ Nhi xem cho rõ ràng.

Vân Tuệ Nhi chau mày, cái tiểu hỗn tử này thật sự là không có mắt, đùa giỡn nữ hài vậy mà đùa giỡn đến trên đầu mình, đây không phải là tìm kích thích sao?

“Cút!” Vân Tuệ Nhi nhìn đều chẳng muốn liếc gã một cái, cúi đầu lạnh lùng nói.

Đáng tiếc, thái độ lạnh lùng của nàng ta, chẳng những không có hù đến tên này, ngược lại càng thêm kích thích dục vọng chinh phục cùng dã tính trong nội tâm của gã.

“Ái chà chà, vẫn là hoa hồng có gai a, bất quá anh em ta thích.” Tên cao gầy này một bên nói, một bên chậm rãi ngồi vào bên cạnh Vân Tuệ Nhi.

“Nghe nói, càng là có gai, đến trên giường, liền càng cuồng dã, đây có phải là thật hay không a, muội tử?”

Tên này cười bỉ ổi lấy, bỗng nhiên đưa tay, hướng phía cái cằm Vân Tuệ Nhi sờ soạng.

Ngay tại khi cái tay bẩn của gã sắp sờ đến cái cằm trắng nõn của Vân Tuệ Nhi, lúc Vân Tuệ Nhi chau mày, liền muốn xuất thủ cho gã một cái giáo huấn.

Nhưng nàng chưa kịp động, bỗng nhiên một bàn tay lớn đột nhiên duỗi ra, bắt lấy cổ tay của tên cao gầy kia.

“Nếu như ngươi còn muốn móng vuốt của mình, liền nhanh chóng cút xa cho ta!” Thanh âm của Lâm Hải, từ bên cạnh lạnh lùng truyền đến.

“Ai u, ta cút mẹ mày đi!” Tên cao gầy kia liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó mắng to một tiếng.

“Con mẹ nó mày còn muốn chơi anh hùng cứu mỹ có đúng hay không? Buông tay cho ta!” Tên cao gầy kia cầm chai rượu chỉ vào Lâm Hải, hung hăng càn quấy mà rống lên.

Đối với loại tiểu côn đồ như thế này, Lâm Hải không thèm phí lời với gã, trực tiếp vừa dùng lực, rắc một tiếng, trực tiếp đem tay gã vặn gãy.

Tên cao gầy kia ngao một tiếng, đau đến nước mắt liền rơi xuống.

Mấy người cùng một chỗ với tên cao gầy kia ở cách đó không xa, đang là một mặt cười trên nỗi đau của người khác xem gã đùa giỡn, thấy tên cao gầy kia đột nhiên ôm tay hét thảm lên, nhất thời biết rõ hỏng.

“Cầm vũ khí!” Không biết người nào trước hô một tiếng, mấy người này thuận tay tóm lấy chai rượu, liền chạy về phía Lâm Hải nhào tới.

“Chơi muội ngươi, lão tử giết chết ngươi!” Mấy người cùng nhau tiến lên, vung cái bình liền hướng phía Lâm Hải đập tới.

“Ai u, đừng đánh nhau a, bàn của ta!” Chủ quán ăn, sợ đem cái bàn của chính mình đập hư, bị dọa đến vội vàng hô to một tiếng.

Thế nhưng là, tiếng nói của chủ quán vừa mới rơi xuống, chỉ thấy mấy đạo nhân ảnh, chạy qua đã nhanh nhưng trở lại lại càng nhanh, trực tiếp bay ngược về, ngã trên mặt đất thống khổ rên hừ hừ.

“Thảo, chuyện gì xảy ra?” Mọi người ở xung quanh đang chuẩn bị xem náo nhiệt, còn không có biết rõ chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, những tên côn đồ này liền ngã hết xuống đất không dậy nổi.

Mà Lâm Hải ngồi tại trước bàn, liền giống như chưa từng cử động, rút khăn tay ta, lặp đi lặp lại việc lau tay, giống như đụng phải một đồ vật bẩn thỉu.

Vân Tuệ Nhi nhìn cái dạng này của Lâm Hải, phốc một tiếng bật cười.

“Còn lau tay nữa cũng sẽ tróc da.”

“Loại rác rưởi này, thực sự quá ác tâm.” Lâm Hải một mặt chán ghét lắc đầu nói.

“Ngươi, mời các ngươi.” Một cái phục vụ viên, nơm nớp lo sợ đem đồ nướng mà Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi gọi bưng lên, trái tim nhỏ phanh phanh trực nhảy.

Một chiêu vừa rồi của Lâm Hải, đã đem tất cả mọi người trấn trụ.

“Ăn ngon!” Lâm Hải đưa cho Vân Tuệ Nhi một chuỗi, chính mình cũng cầm lấy một chuỗi, hai người vui vẻ bắt đầu ăn.

Mà đúng lúc này, đối diện đường cái có một cỗ xe con cao cấp màu đen, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, một ánh mắt sắc bén, hướng phía Lâm Hải ném qua.

Chương 574: Không hứng thú!

“Thân thủ thật nhanh!” Trong chiếc xe con cao cấp, con mắt của nam tử nhắm lại, lộ ra một tia kinh ngạc, đẩy cửa xe ra, liền xuống xe.

Mà Lâm Hải giờ phút này, đã cùng Vân Tuệ Nhi không coi ai ra gì, vui sướng ăn đồ nướng, đối với bọn côn đồ nằm một chỗ nhìn như không thấy.

Hơn nửa ngày, mấy cái tên côn đồ mới nhe răng nhếch miệng, vịn eo đứng lên, hung dữ trừng Lâm Hải một chút.

“Tiểu tử, có giỏi thì cứ chờ đấy!”

“Được a, ta chờ, gọi người đi thôi, không đến là chó nhỏ.” Lâm Hải vừa ăn đồ nướng, một bên hướng phía lưu manh phất phất tay, hững hờ nói nói.

Vân Tuệ Nhi ở một bên, cười khúc khích, vỗ nhè nhẹ đánh Lâm Hải một chút.

“Ngươi là một cái Tông Sư lớn như vậy, nói chuyện có thể chú ý thân phận một chút hay không a?”

“Thân phận? Ta có thân phận gì? Chứng minh nhân dân ngược lại là có.” Lâm Hải toét miệng cười nói.

Mấy cái tên côn đồ thấy Lâm Hải một điểm bộ dáng sợ hãi đều không có, ngược lại còn ở lại chỗ này nói giỡn, tâm lý càng thấy buồn bực hơn.

“Mẹ nó, nói thật cho ngươi biết, chúng ta cũng là theo chân Quân ca lăn lộn, ngươi liền chờ chết cho ta đi!” Lưu manh nói xong, lưu lại cái ánh mắt hung ác, thở phì phì quay người rời đi.

“Quân ca, cái Quân ca nào?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, “Không phải là Quan Triêu Quân a?”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng, nếu thật là Quan Triêu Quân, vậy coi như có ý tứ.

Đoạn tiểu khúc nhạc dạo ngắn này, mặc kệ là Lâm Hải hay là Vân Tuệ Nhi, tất cả cũng không có để ở trong lòng, những cái được gọi là xã hội đen, đối với dân chúng bình thường đến nói, khả năng nghe được tên đều sẽ sợ mất mật.

Nhưng, đối với loại người xuất thân từ võ đạo thế gia như Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi mà nói, làm sao lại có thể đem bọn chúng đặt ở trong mắt, nếu như nguyện ý, vài phút cũng có thể diệt những cái được gọi là đại ca trên đường kia.

Hai người đangvừa nói vừa cười ăn, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh rất có tiết tấu của giày da, cộc cộc cộc, từ xa mà đến gần chậm rãi truyền đến, cuối cùng đứng ở trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải lập tức cảm thấy, một cỗ ánh mắt sắc bén, rơi vào trên người mình, làm toàn thân của chính mình không được tự nhiên một trận.

Chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy một cái nam tử toàn thân hắc y, mang theo râu mép đen, hai tay ôm ngực đứng ở trước mặt mình, đang dùng một loại ánh mắt cổ quái đánh giá chính mình.

“Ngươi là ai?” Ánh mắt của nam tử, không biết vì cái gì, để Lâm Hải cảm thấy toàn thân không thoải mái một trận, nhịn không được mở miệng hỏi nói.

“Ngươi là gia tộc nào?” Nam tử không có trả lời Lâm Hải, ngược lại mở miệng hỏi nói, loại ngữ khí cao cao tại thượng kia, để cho người ta không duyên cớ phát ra một tia chán ghét.

“Cái nào cũng đều không phải, đừng quấy rầy ta ăn cơm.” Ấn tượng của Lâm Hải đối với nam tử này thật không tốt, cau mày phất phất tay, xua đuổi nói.

Lông mày của nam tử không khỏi vẩy một cái, chẳng những không có tức giận, ngược lại có chút hiếu kỳ mà đánh giá Lâm Hải.

“Người trẻ tuổi có ý tứ, đã rất nhiều năm không người nào dám dùng loại giọng nói này nói chuyện với ta.” Nam tử gật gật đầu, bỗng nhiên khẽ vươn tay, không biết từ chỗ nào, móc ra một khối lệnh bài màu xanh lục hình dáng có chút cổ quái.

“Cái này, ngươi hẳn là nhận biết đi, hiện tại có thể nói cho ta biết, ngươi là gia tộc nào sao?”

“Đây là cái đồ chơi gì? Xấu quá!” Lâm Hải nhìn một chút, cảm thấy cái lệnh bài này, mười phần buồn nôn, nhịn không được trực tiếp nói nói.

“Ngươi nói cái gì!” Nam tử sững sờ, căn bản không nghĩ tới Lâm Hải sẽ toát ra một câu như vậy, trong mắt nhất thời thoáng hiện hàn quang, một cỗ khí thế vô cùng sắc bén, đột nhiên từ trên thân nam tử bạo phát ra, trong nháy mắt khóa chặt Lâm Hải.

“Cao thủ!” Trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ kinh hãi, chân khí quanh thân tự động vận chuyển, lập tức tiến vào tình trạng phòng bị.

“Lục Dã Lệnh!” Mà lúc này đây, Vân Tuệ Nhi ở bên cạnh bỗng nhiên kinh hô một tiếng, “Ngươi là cao thủ Hóa Cảnh của Lục Dã Sơn Trang?”

“Tiểu nha đầu, có chút nhãn lực! Các ngươi quả nhiên là người của võ đạo thế gia.” Nam tử kinh ngạc liếc nhìn Vân Tuệ Nhi một chút, nghĩ không ra cô bé này tuy thực lực kém, nhưng nhãn lực lại không kém.

Lục Dã Lệnh, là biểu tượng của Lục Dã Sơn Trang, chỉ có cao thủ Hóa Cảnh trở lên mới có thể mang theo, các đại gia tộc võ đạo, gặp Lục Dã Lệnh như gặp Trang chủ của Lục Dã Sơn Trang, nhất định phải phục tùng vô điều kiện.

“Hiện tại, có thể nói các ngươi là gia tộc nào đi a?” Nếu Vân Tuệ Nhi có thể kêu ra tên của Lục Dã Lệnh, này hẳn là người của võ đạo thế gia, tại trong mắt nam tử, tự nhiên không dám chống lại mệnh lệnh của chính mình.

Quả nhiên, Vân Tuệ Nhi lập tức đứng dậy, mang theo một mặt cung kính hướng phía nam tử hạ thấp người.

“Hồi bẩm tiền bối, vãn bối là Vân gia Vân Tuệ Nhi.”

“Vân gia, Vân Tuệ Nhi?” Nghe được Vân Tuệ Nhi tự giới thiệu, nam tử không khỏi sững sờ, sau đó lộ ra một cái biểu tình cổ quái.

“Ngươi chính là Vân Tuệ Nhi?” Nam tử trên dưới dò xét Vân Tuệ Nhi một phen, mang theo ánh mắt dị dạng hỏi.

“Chính là vãn bối, tiền bối nhận biết ta?” Trong lòng Vân Tuệ Nhi càng thêm kinh ngạc, nghe khẩu khí của nam tử này, chẳng lẽ biết mình hay sao?

“Ha ha, chỉ là hai ngày này thường xuyên nghe được tên ngươi mà thôi.” Nam tử lắc đầu, liền không tiếp tục để ý tới Vân Tuệ Nhi, mà chính là đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải.

“Nói như thế, ngươi cũng là người nhà họ Vân?”

Lâm Hải cúi đầu, ăn đồ nướng, căn bản không có phản ứng tới nam tử, không biết vì cái gì, hắn đối với nam tử này, có một loại chán ghét theo bản năng.

Thấy Lâm Hải không nói lời nào, Vân Tuệ Nhi vội vàng nói nói.

“Tiền bối, hắn là bằng hữu của ta, gọi là Lâm Hải.”

“Lâm Hải?” Nam tử nghi hoặc nói thầm hai câu, “Tây Kinh giống như cũng không có gia tộc họ Lâm, chẳng lẽ hắn là Tán tu?”

“Nếu như là Tán tu, thì so với người trong gia tộc, dễ làm hơn nhiều.” Nghĩ đến chỗ này, nam tử cũng không trách tội Lâm Hải vô lễ, cười ha ha, ngồi vào bên cạnh Lâm Hải.

“Bằng hữu, tuy ngươi không phải người trong gia tộc võ đạo, nhưng đã tập võ, chắc hẳn cũng biết Lục Dã Sơn Trang chúng ta a?”

“Biết rõ thì thế nào, không biết thì thế nào.” Lâm Hải mở mắt ra, liếc gã một cái, nhàn nhạt nói nói.

Lông mày nam tử mạnh mẽ nhảy lên, tựa hồ đối với thái độ của Lâm Hải có chút buồn bực tức giận, nhưng vẫn cưỡng ép đè xuống, chỉ là bên trong ánh mắt không để lại dấu vết hiện lên một tia âm trầm.

“Bằng hữu, hiện tại có cái thiên đại cơ duyên, bày ở trước mặt ngươi.” Nam tử nói, bỗng nhiên hơi hơi ngóc cái cằm lên, mang ra một tia cao ngạo.

“Thực lực trước mắt của ngươi, nếu như ta không nhìn lầm, ít nhất là Nội Kình tiểu thành, chỉ cần ngươi gia nhập Lục Dã Sơn Trang ta, ta bảo đảm ngươi trong một tháng, đạt tới Nội Kình đại thành, thế nào?”

Nam tử nói xong, mang theo một mặt mỉm cười tự tin nhìn Lâm Hải, gã tin tưởng, điều kiện dụ hoặc như thế, bất kỳ một cái người tập võ nào, đều khó có khả năng cự tuyệt.

Thế nhưng là, Lâm Hải hết lần này tới lần khác lại là cái khác loại mà gã không ngờ tới, Lâm Hải nhàn nhạt liếc gã một cái, sau đó khinh thường nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không hứng thú.”

“Ngươi nói cái gì!” Con mắt nam tử đột nhiên trừng lớn, quả thực không tin tưởng vào lỗ tai của mình.

“Nói như thế, ngươi là không đáp ứng?” Sắc mặt của nam tử, lập tức trở nên âm trầm, một cỗ vô hình khí thế, trong nháy mắt đem Lâm Hải bao lại.

Lâm Hải nhẹ nhàng cười một tiếng, mang theo nhàn nhạt khinh bỉ.

“Thế nào, còn muốn ta lặp lại lần nữa sao?”

“Cuồng vọng!” Nam tử rốt cục không giữ được bình tĩnh, chợt vỗ bàn một cái, trực tiếp đứng lên.

Sau đó, hai ánh mắt lạnh lùng tiếp cận khuôn mặt Lâm Hải, lời nói âm u, từ trong miệng vang lên.

“Ngươi biết rõ hay không, cự tuyệt Lục Dã Sơn Trang, sẽ là hậu quả gì!”

Chương 575: Làm sao tới chậm như vậy!

“Có thể có hậu quả gì chứ, ngươi ăn ta à?” Lâm Hải đến mí mắt đều không nhấc một chút, nhàn nhạt nói nói.

“Ngươi!” Nam tử tức đến kém chút nhảy dựng lên, sắc mặt cũng xanh.

“Ha ha, rất tốt, rất tốt!” Nam tử cười lạnh, không ngừng gật đầu, trong mắt không che giấu chút nào lộ ra một vòng sát cơ nồng hậu dày đặc.

“Thật sự là không biết sống chết, tưởng là tu ra Nội Kình liền thành thiên hạ vô địch sao? Dám ngỗ nghịch Lục Dã Sơn Trang, ta sẽ để cho ngươi trả giá một đại giới thê thảm đau đớn!”

“Hừ!” Nam tử vừa hung ác trừng Lâm Hải một chút, mới hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

“Lâm Hải ca ca, tuy ngươi là Tông Sư, nhưng Lục Dã Sơn

Trang cũng có năm vị Tông Sư đâu, bọn họ không phải là dễ trêu." Nam tử vừa đi, Vân Tuệ Nhi mới lo lắng nói nói.

"Yên tâm đi." Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó lộ ra nụ cười khinh thường, "Lục Dã Sơn Trang không dễ chọc, Lâm Hải ta liền dễ gây sự sao?"

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên lạnh xuống đến, để Vân Tuệ Nhi ở bên cạnh cũng cảm thấy một cỗ khó chịu.

"Quản đó là Lục Dã Sơn Trang hay là hồng sơn hoang trang, đừng chọc ta, nếu không ta không ngại cho bọn chúng một cái giáo huấn chung thân khó quên!"

Bởi vì Lục Dã Sơn Trang đột nhiên xuất hiện, Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi cũng bị phí hỏng hào hứng, lại ăn thêm chút, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Đông ca, chính là hắn!" Đúng lúc này, một đám đại hán cường tráng hung thần ác sát, khí thế hung hung xông lại, trong nháy mắt liền đem Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi vây vào giữa.

"Con mẹ nó, thật là giỏi, vậy mà thật không có đi!" Một cái tóc vàng người cao gầy, tức đến hung hắn dẫn đầu nhảy ra, chỉ cái mũi của Lâm Hải mắng to một tiếng.

"Làm sao tới chậm như vậy." Lâm Hải chau mày, có chút bất mãn nói nói.

Hắn đã nhận ra, cái tóc vàng này, chính là tên côn đồ vừa rồi đi đùa giỡn Vân Tuệ Nhi, bị chính mình đánh chạy kia.

Loại lưu manh đầu đường này, đã sớm nhập không vào được pháp nhãn của Lâm Hải, nếu không phải tóc vàng đột nhiên xuất hiện, hắn cũng quên tóc vàng đã chạy đi tìm người.

"Mẹ nó a, may mắn tiểu tử này tới kịp lúc, nếu không chính mình há sẽ thành thất tín, thành chó con sao?”

Tóc vàng bị Lâm Hải nói một câu trực tiếp sững sờ.

“Mẹ nó, muốn chết còn có ngại chậm?” Tóc vàng nháy nháy con mắt, cảm thấy đầu Lâm Hải có phải là có vấn đề hay không, dọa cho ngốc.

“Đông ca, chính là tiểu tử này, ngươi nhìn hắn có bao nhiêu hung hăng càn quấy!” Tóc vàng cười lạnh một tiếng, đem đầu chuyển hướng sang một người nam tử trung niên ở bên cạnh.

“Ta cho ngươi biết, Đông ca thế nhưng là một trong Tứ Đại Thiên Vương thủ hạ của Quân ca, dậm chân một cái là toàn bộ Tây Kinh cũng rung động hai ba cái, hôm nay Đông ca tự thân xuất mã, tiểu tử ngươi chết chắc!”

“Là Đông Thiên Vương một trong Tứ Đại Thiên Vương thủ hạ của Quan Triêu Quân!” Lời của tóc vàng vừa ra khỏi miệng, tất cả đám người xem náo nhiệt xung quanh nhất thời đều hít một hơi khí lạnh.

Danh khí của Tứ Đại Thiên Vương, thật sự là quá lớn, liền cả dân chúng bình thường, cũng nghe qua hung danh của bọn họ, từng cái liên tục cũng không để ý tới ăn, đem tiền ném trả, lập tức chạy cái không còn một mảnh.

Thấy Đông Thiên Vương vừa xuất mã, lập tức liền tự động dọn bãi, loại khí thế nhiếp người này, để tóc vàng càng thêm đắc ý.

“Hừ, tiểu tử, ngươi bây giờ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nói không chừng Đông ca còn đại nhân đại lượng, còn có thể tha cho ngươi một cái mạng, cắt ngang một cái chân của ngươi coi như xong, nếu không mà nói...”

Tóc vàng đang nói hăng say, chợt phát hiện có chút không đúng, lời nói lập tức dừng lại.

“Người nào đang run rẩy hàm răng vậy?” Tóc vàng mang theo ánh mắt quái dị tìm theo tiếng nhìn lại, nhưng sau khi thấy rõ là ai, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy Đông ca giờ phút này, cả khuôn mặt hung hãn đều đang đỏ bừng lên, toàn thân như đang dốc hết sức để run rẩy, không chỉ riêng hàm răng đang run lên, thịt mỡ trên mặt cũng kịch liệt nhảy lên, hai con mắt thẳng tắp nhìn vào Lâm Hải, tràn ngập hoảng sợ vô tận.

“Đông, Đông ca, ngươi không sao chứ, ngươi...” Mặt mũi tóc vàng tràn đầy mộng bức, nói chuyện cũng cà lăm.

Đáng tiếc, Đông ca đối với lời nói của gã từ chối nghe hoặc là không nghe thấy, chỉ là hoảng sợ nhìn Lâm Hải, không ngừng run rẩy.

Lâm Hải quái dị liếc nhìn cái Đông ca gì này một chút, cũng là một mặt kỳ quái, không biết tên này phát điên cái gì đây.

“Nếu không, thì thế nào?” Lâm Hải nhàn nhạt liếc tóc vàng một chút, trong mắt tràn ngập khinh thường.

“Nếu không, nếu không...” Tóc vàng thấy Đông ca có loại phản ứng này, nào nói dám tiếp a, vội vàng nhẹ nhàng đụng đụng Đông ca.

“Đông ca, Đông ca!”

Tóc vàng đẩy một cái, Đông ca bên cạnh mới lạnh run một cái, bỗng nhiên bừng tỉnh.

Tóc vàng thấy thế, trong lòng nhất thời vui vẻ, lần nữa chỉ vào Lâm Hải, khôi phục vẻ hung hăng càn quấy trước đó.

"Đông ca, nhanh hạ lệnh đem tên vương bát đản này phế!"

"Ta phế mẹ nhà mày!" Nào biết, Đông ca đột nhiên giơ tay lên, trực tiếp cho tóc vàng một cái vả miệng đánh gã ngã trên mặt đất, lại đi tới hung hăng đạp mạnh hai cước.

"Ai u, Đông ca, ngài đây là làm gì a?" Tóc vàng bụm mặt, ủy khuất nói không nên lời.

Chỉ là Đông ca giờ phút này nào còn nhớ được để ý tới gã a, y đi chầm chậm đến trước mặt Lâm Hải, mang theo nụ cười hèn mọn cúi đầu.

"Thật, thật xin lỗi Lâm tiên sinh, ta không biết là ngài, ta, ta..." Đông ca nói được một nửa liền không nói được nữa, mồ hôi lạnh chảy ròng trên ót.

"Ồ? Ngươi biết ta?" Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Đông ca một chút, có chút không hiểu hỏi.

"Nhận, nhận biết, đêm hôm đó, ta, ta cũng ở chỗ đó." Đông ca lắp bắp nói nói, giọt mồ hôi cũng chảy tới trong con mắt, nhưng y lại ngay cả lau cũng không dám đi lau.

"Há, dạng này a!" Lâm Hải gật gật đầu, trách không được cái Đông ca này thấy mình lại sợ đến như thế.

"Lâm tiên sinh, ngài nhìn, xử trí gã như thế nào?" Đông ca nhãn châu xoay động, vội vàng chỉ vào tóc vàng ở trên mặt đất như là đang nịnh nọt, ân cần nói nói.

"Đông ca, ngươi, ngươi làm sao..." Tóc vàng bị dọa đến giật mình, trực tiếp mộng bức.

"Ngươi câm miệng cho ta!" Đông ca đi lên lại cho gã một cái tát, mẹ nó a, dám gây sự với vị tổ tông này, tính ngươi không may, không đem ngươi bán trước tiên, vạn nhất đợi lát nữa người ta liền đem lão tử gộp cùng một chỗ rồi thu thập thì làm sao bây giờ?

Lâm Hải nhàn nhạt liếc nhìn tóc vàng đã ngốc một chút, khinh thường lắc đầu.

“Gã vừa mới nói muốn xử trí ta như thế nào, ngươi nghe được a?” Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, đối với loại lưu manh động một tí liền cắt ngang hai chân người này, hắn sẽ không nhân từ nương tay, nếu không không biết bọn họ sẽ còn hại bao nhiêu người.

“Lâm tiên sinh, ta nhất định sẽ làm cho ngài hài lòng.” Đông ca cũng là nhân vật phi thường nhân tinh, lập tức liền minh bạch ý tứ của Lâm Hải, trực tiếp từ trong tay đại hán bên cạnh, cầm qua một đầu ống thép.

“Để ngươi mù mắt chó, Lâm tiên sinh cũng dám gây sự!”

Tại giữa tiếng kêu gào thê thảm cùng tiếng gào khóc thảm thiết của y vàng, Đông ca tại chỗ cắt ngang hai chân của gã xong, mới nịnh nọt hướng phía Lâm Hải cười cười.

“Lâm tiên sinh, ngài hài lòng a?”

Lâm Hải chau mày, cái Đông ca này xuất thủ hung ác như vậy, xem ra cũng không phải là đồ tốt lành gì, tuyệt đối làm không ít loại sự tình tàn nhẫn này đối với người dân bình thường.

“Cút đi!” Lâm Hải chán ghét một trận, vung tay phất phất như đuổi con ruồi.

“Vậy ngài từ từ ăn, ta sẽ không quấy rầy nữa.” Đông ca thở dài ra một hơi, vội vàng té cứt té đái mang người chạy, sợ muộn mà Lâm Hải chưa hết giận, lại đem y đánh một trận.

“Lão bản, tính tiền!”

“Không cần, không cần, ngài đến chỗ ta ăn cơm, là vinh hạnh của ta.” Lão bản liên tục khoát tay, liền cả đại danh đỉnh đỉnh như Đông ca, tại Lâm Hải trước mặt cũng giống như tôn tử, lão bản nào còn không nhìn ra, Lâm Hải tuyệt đối là đại nhân vật không thể trêu vào, tiền này lão nào dám muốn a.

Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu, hắn cũng là xuất thân người nghèo, không muốn chiếm tiện nghi của những người chịu khổ này, lưu lại hai trăm khối tiền mới cùng Vân Tuệ Nhi rời đi.

“Nhìn không ra a, ngươi cũng nổi danh như vậy, mới đến hai ngày, liền cả địa đầu xà của Tây Kinh đều sợ ngươi.” Vân Tuệ Nhi nhìn Lâm Hải, kỳ quái nói nói.

“Cái này không có gì, ta chỉ là ở ngay trước mặt y, đánh lão đại của y mà thôi.” Lâm Hải cười lắc đầu.

Hai người cười nói, dạo bước tại con đường ban đêm, bất tri bất giác đã đi ra rất xa.

“Chúng ta qua chỗ này đi!” Đột nhiên, Lâm Hải mở miệng nói nói.

Vân Tuệ Nhi ngẩng đầu, sau khi thấy rõ phía trước là địa phương nào, tâm tình lập tức phức tạp.

Chương 576: Ta đối với mạng chó của ngươi không có hứng thú!

Chỉ thấy ở bên trên bức tường phía trước, thình lình có bốn cái chữ to màu vàng, tại dưới đèn đường chiếu rọi, đang phát sáng rạng rỡ.

“Công viên Sâm Lâm!”

“Đi a?” Lâm Hải thấy Vân Tuệ Nhi đột nhiên ngẩn người, không khỏi nắm chặt tay nhỏ của Vân Tuệ Nhi, lôi kéo nàng ta đi vào phía trong.

Tâm Vân Tuệ Nhi nổi trống, lập tức nhấc đến cổ họng, cực tốc nhảy lên, bởi vì gấp gáp cùng hưng phấn, khuôn mặt trắng nõn, lập tức biến đến vô cùng hồng nhuận.

“Hắn mang chính mình tới chỗ này, là tới làm cái kia sao?” Nghĩ đến một số truyền thuyết trong Công viên Sâm Lâm, lại cảm thụ được nhiệt độ từ chỗ tay nhỏ truyền đến, Vân Tuệ Nhi nhịn không được suy nghĩ miên man.

Nhớ kỹ lúc ở trường cấp ba, có cái nữ sinh ở ban các nàng, đã từng cùng các nàng nói qua, Công viên Sâm Lâm đến tối thì sẽ tối như mực, mặt đất tất cả lại đều là cỏ nhỏ mềm mại, liền thành địa phương hẹn hò rất được đám tình nhân hoan nghênh.

Theo nữ hài kia nói, nàng ta và bạn trai của nàng ta, cách mỗi hai ngày đều sẽ tới chỗ này đánh dã chiến một lần, kích thích nói không nên lời.

Khi đó Vân Tuệ Nhi không hiểu, còn đần độn hỏi người ta đi dã chiến thì phải mang cái trang bị gì, chơi vui hay không, lần sau nàng cũng phải tham gia, nhắm trúng nhóm bạn học của nàng ta cười ha ha.

Chờ cái nữ đồng học kia cười tới ngửa tới ngửa lui rồi nói cho Vân Tuệ Nhi có ý tứ gì xong, Vân Tuệ Nhi liền xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, đầu cũng không ngẩng lên được.

Chuyện này, khiến Vân Tuệ Nhi bị các đồng học trường cấp ba giễu cợt nguyên suốt ba năm, bởi vậy Vân Tuệ Nhi đối với cái Công viên Sâm Lâm này, phá lệ mẫn cảm.

Lâm Hải lôi kéo Vân Tuệ Nhi, càng đi vào trong, ánh sáng càng tối, bên trên bụi cỏ ở hai bên đường, thỉnh thoảng truyền đến mấy cái thanh âm thì thầm, để khuôn mặt nhỏ của Vân Tuệ Nhi nóng bỏng cả lên, đều nhanh gấp gáp chết.

“Chờ lát nữa khi hắn nói loại yêu cầu kia, thì mình rốt cuộc có nên đáp ứng hay không đâu?” Trái tim Vân Tuệ Nhi phanh phanh nhảy loạn, nhịn không được tự hỏi mình.

Mà đúng lúc này, cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Ở chỗ này bốn bề vắng lặng, nguyệt hắc phong cao, không bằng giải quyết ngay tại chỗ này đi.”

“A?” Vân Tuệ Nhi hốt hoảng một trận, lập tức xấu hổ đem đầu chôn thật sâu xuống dưới.

“Hắn quả nhiên là mang chính mình tới để...” Vân Tuệ Nhi gấp gáp đến chết, khuôn mặt đã sớm hồng thấu, thân thể mềm mại cũng nhịn không được mà bắt đầu phát run.

Thế nhưng, nàng ta vậy mà phát hiện, chính mình chẳng những không có một tia mâu thuẫn, trong lòng ngược lại ẩn ẩn có chút chờ mong, chờ mong cùng Lâm Hải tại cái chỗ này...

“Cũng đi theo một đường rồi, ra đi.” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía một nơi nào đó ở sau lưng cách đó không xa, nhàn nhạt mở miệng nói.

“A?” Vân Tuệ Nhi sững sờ, “Ngươi đang nói chuyện cùng ai?”

“Hừ hừ, nguyên lai ngươi sớm liền phát hiện ra ta?” Một âm thanh thâm trầm vang lên, sau đó từ sau một cây đại thụ cách đó không xa, có thân ảnh lóe lên, một người nam tử xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi.

“Là ngươi!” Vân Tuệ Nhi kinh hô một tiếng, lập tức nhận ra, chính là nam tử Lục Dã Sơn Trang trước đó kia.

“Gã không phải đã đi rồi sao? Làm sao lại một mực đi theo phía sau chúng ta?” Vân Tuệ Nhi cảm thấy một trận may mắn, may mắn bị Lâm Hải phát hiện, bằng không đợi lát nữa mình cùng Lâm Hải làm chuyện kia, phía sau lưng lại có người nhìn lén, vậy còn không xấu hổ đến chết sao.

“Liền chút thủ đoạn của ngươi này, còn muốn giấu giếm được ta sao.” Lâm Hải cười lạnh, khinh thường nói.

Trên mặt nam tử đột nhiên lộ ra một tia hung quang, sau đó âm u cười một tiếng.

“Phát hiện thì lại như thế nào, coi như ngươi không thể phát hiện, lão tử cũng chuẩn bị xuất thủ giải quyết ngươi, có muốn trách, thì trách ngươi tuyển chọn nơi này, thực sự rất thích hợp để động thủ.”

“Người nào nói không phải đâu, ánh đèn tối tăm, người ở thưa thớt, coi như giết ngươi, cũng không ai biết rõ.” Lâm Hải có chút đồng ý gật gật đầu.

Nam tử nghe được, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, hai con mắt hơi hơi nheo lại, lộ ra từng tia từng tia hàn quang.

“Nguyên lai, ngươi là cố ý dẫn ta đến cái chỗ này?”

Lâm Hải ung dung cười một tiếng, khinh thường bĩu môi.

“Ngươi là đầu óc heo a, đến bây giờ mới phản ứng được?”

“Cái Lâm Hải chết tiệt này, ngươi mới là đầu óc heo!” Vân Tuệ Nhi ở một bên cũng nghe rõ, trong lòng nhất thời hờn dỗi một trận, nàng cũng là đến bây giờ mới hiểu được dụng ý tới nơi này của Lâm Hải.

Nghĩ bản thân trước đó vẫn ảo tưởng, còn tưởng rằng Lâm Hải mang chính mình tới chỗ này, là muốn làm cái kia, Vân Tuệ Nhi nhất thời càng thêm thẹn thùng.

“Cái tên này đúng là đồ đại bại hoại, quả thực bại họa chết!” Vân Tuệ Nhi tự mình nghĩ lung tung, nhưng lại trực tiếp trách tới trên đầu Lâm Hải, nếu Lâm Hải biết rõ, đoán chừng không kêu oan uổng đến chết thì không được.

“Hừ, một cái võ giả Nội Kình nho nhỏ, quả thực là muốn chết!” Nam tử hừ lạnh một tiếng, sau đó lộ ra mặt mũi tràn đầy âm hiểm.

“Đừng nói lão tử không cho ngươi cơ hội, ta hỏi ngươi một lần nữa, gia nhập Lục Dã Sơn Trang, nghe theo điều khiển của Lục Dã Sơn Trang, ngươi có đáp ứng hay không?”

“Để cho ta nghe theo điều khiển của Lục Dã Sơn Trang?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Chỉ bằng Lục Dã Sơn Trang các ngươi, cũng xứng?”

“Tiểu tử muốn chết!” Lâm Hải nói một câu, nhất thời kích nam tử tức giận, “Gia hỏa không biết tốt xấu, cho ngươi cơ hội lại không cố mà trân quý, vậy liền chịu chết đi!”

Nói xong, thân ảnh nam tử lóe lên, lấy tốc độ cực nhanh, đột nhiên hướng phía Lâm Hải nhào tới, tay phải nhô ra, thẳng đến cổ Lâm Hải chộp tới, vừa nhanh vừa độc, một khi bắt được, liền xem như tảng đá, đoán chừng đều sẽ bị bóp nát.

“Hừ, thứ đồ chết chưa hết tội!” Trên mặt nam tử lộ ra nụ cười đầy răng, theo gã thấy, một cái võ giả Nội Kình, là không thể nào tránh thoát một trảo này của gã, Lâm Hải đã thành tình thế chắc chắn phải chết.

“Ừm? Không tốt!” Thế nhưng rất nhanh, trong lòng nam tử liền kinh hãi, một cỗ dự cảm không tốt đột nhiên xông lên đầu.

Ngay tại khi gã bắt được cổ của Lâm Hải, nhưng lại không có loại cảm giác chạm vào thịt kia, ngay sau đó, thân ảnh Lâm Hải, lại ở trước mặt gã, chậm rãi mà biến mất!

“Là tàn ảnh!” Nam tử quá sợ hãi, lúc này mới phát hiện bản thân đã đánh giá thấp xa xa thực lực của Lâm Hải, có thể lưu lại tàn ảnh tại nguyên chỗ này, chỉ có tốc độ nhanh đến cực hạn mới có thể, tuyệt đối không thể nào là do một cái võ giả Nội Kình có thể làm đến!

“Ngươi không phải là võ giả Nội Kình!” Nam tử phát ra một tiếng rống hoảng sợ, thân ảnh đột nhiên nhanh chóng lùi lại, đồng thời hai tay vung vẩy, bảo vệ chỗ yếu hại quanh thân.

Thế nhưng là, người gã đối mặt là Lâm Hải có thể so với Tông Sư, ở trước mặt Lâm Hải, đều là phí công.

Nam tử chỉ cảm thấy ở ngực đau xót, sau đó như gặp phải trọng kích, căn bản không biết Lâm Hải là đột phá phòng ngự của chính mình như thế nào, bịch một tiếng, thân thể trực tiếp bay rớt ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất.

Không đợi nam tử đứng dậy, một chân nặng nề giẫm tại trên lồng ngực của gã.

Mặt nam tử lộ vẻ hoảng sợ, một mặt khó có thể tin, hơn nửa ngày mới gian nan gạt ra mấy chữ.

“Ngươi, ngươi là Tông Sư? Cái này sao có thể!”

Nam tử nói xong, liền chính gã cũng không thể tin được, Lâm Hải mới lớn bao nhiêu, làm sao có thể đạt tới cảnh giới Tông Sư?

Thế nhưng là, nếu như không phải là Tông Sư, lại có người nào, có thể một chiêu đem chính mình đánh bại?

“Lục Dã Sơn Trang các ngươi, đến cùng có cái mưu đồ gì? Thành thành thật thật khai ra hết đi, nếu không hôm nay, ngươi khó thoát khỏi cái chết!”

Lâm Hải từ trong lời nói của Vân Anh trước đó, cũng đã phát giác được, Lục Dã Sơn Trang tựa hồ cũng không có đơn giản như mặt ngoài y, bên trong tựa hồ đang nổi lên âm mưu gì đó.

Mà nam tử này, cùng mình vốn không quen biết, lại trực tiếp bức bách chính mình gia nhập Lục Dã Sơn Trang, hiệu lực cho Lục Dã Sơn Trang, có thể thấy được Lục Dã Sơn Trang đang xuất lực lớn để mời chào nhân thủ, tất có mưu đồ.

Mà nam tử nghe Lâm Hải hỏi như vậy, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, hai con mắt không ngừng chuyển động.

“Đừng nghĩ làm ra cái hoa chiêu gì, nếu không ta không ngại để ngươi cảm thụ một chút cảm giác sống không bằng chết.”

Sắc mặt nam tử tối sầm lại, sau một hồi, mới thở dài một hơi.

“Tông Sư không thể nhục, hôm nay ta đắc tội với Tông Sư, còn rời vào trong tay Tông Sư, coi như đem sự tình nói ra, Trang chủ cũng sẽ không trách ta!”

“Thôi, ta liền nói hết, chỉ hy vọng ta nói xong, Tông Sư đại nhân có thể tha cho ta một mệnh.” Nam tử một mặt chân thành, mặt lộ vẻ khẩn cầu nói.

“Chỉ cần ngươi nói ra chi tiết là được, ta không có hứng thú đối với mạng chó của ngươi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Vậy thì tốt, xin Tông Sư đem ta buông ra, ta cho ngài xem một món đồ vật, ngài cũng biết, tại trước mặt của ngài, ta là chạy không thoát được.”

Lâm Hải hồ nghi liếc gã một cái, chậm rãi đem cái chân đạp ở trên bộ ngực của gã dời đi, giống như nam tử nói, ở trước mặt mình, gã muốn chạy cũng chạy không thoát.

“Cảm tạ Tông Sư!” Nam tử ra một chiêu lý ngư đả đĩnh, đứng dậy, sau đó sờ tay vào trong ngực, móc ra một kiện đồ vật.

“Tông Sư, ngài nhìn, đây là cái đồ vật gì!”

Chương 577: Ninja Đảo Quốc

Lâm Hải cúi đầu nhìn lại, đã thấy trong tay nam tử đột nhiên xuất hiện một cái viên cầu đen sì, còn không thấy rõ là cái đồ vật gì, nam tử kia lại đột nhiên đem viên cầu ném xuống đất.

“Không tốt!” Lâm Hải nói thầm một tiếng, trong lòng biết chính mình đã chủ quan.

Nam tử tại loại thời khắc nguy cơ này, đem viên cầu này lấy ra ném tại trên mặt đất, nếu không phải là đồ vật có tính sát thương, cũng là đồ vật để đào mệnh.

Nhưng Lâm Hải lại không kịp phân biệt, tuy hắn tự tin, cho dù là lựu đạn, cũng chưa chắc làm bị thương đến chính mình được, nhưng vấn đề là bên cạnh mình còn có cái Vân Tuệ Nhi đây.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải quay người lại, mãnh liệt hướng phía Vân Tuệ Nhi ngã nhào xuống đất, dùng thân thể đưa nàng ta bảo hộ ở dưới người.

“A!” Vân Tuệ Nhi còn không có kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, liền bị một cỗ khí tức nam nhân mãnh liệt áp đảo, để cho nàng ta nhịn không được thở nhẹ một tiếng, toàn thân cũng bắt đầu rã rời.

“Ầm!” Một tiếng nổ mạnh nặng nề truyền đến, chỗ viên cầu rơi xuống đất nhất thời toát ra khói đặc cuồn cuộn, che đậy ánh mắt của Lâm Hải.

Bất quá Lâm Hải lại thở phào, xem ra cái viên cầu này, chỉ là thứ để nam tử ở thời khắc nguy cơ, dùng để ảnh hưởng tầm mắt của địch nhân, dùng khi chạy trốn, cũng không phải là cái đồ vật có tính sát thương gì.

Nếu không, khoảng cách gần như vậy, coi như mình cũng tránh không được bị một chút vết thương nhỏ.

“Gã giống như đã đi, ngươi có thể đứng lên hay khong.” Không biết qua bao lâu, Vân Tuệ Nhi mang theo một chút ngượng ngùng, tại dưới thân Lâm Hải, tiếng như muỗi vo ve nói nói.

“A? Ai nha, không có ý tứ!” Lâm Hải vội vàng từ trên thân Vân Tuệ Nhi đứng lên, xấu hổ cười cười.

Mẹ nó a, trách không được thư thái như vậy, cũng quên dưới thân có cái mỹ nữ nũng nịu đây.

“Không sao.” Vân Tuệ Nhi cúi đầu, khuôn mặt nhỏ hồng thấu, mang theo một nụ cười thẹn thùng.

Lúc này, khói bụi đã tán đi, Lâm Hải xem xét bốn phía, lại sớm đã không có thân ảnh của nam tử kia.

“Để gã trốn thoát rồi.” Vân Tuệ Nhi mang theo tiếc nuối nói nói, “Bất quá phương thức chạy trốn của gã thật cổ quái, tựa hồ rất giống Ninja của Đảo Quốc!”

“Ninja của Đảo Quốc!” Lâm Hải không khỏi giật mình, kinh ngạc hỏi.

“Đúng thế!” Vân Tuệ Nhi gật gật đầu, “Ta nghe bọn gia gia nói qua, võ giả của Đảo Quốc, cùng Hoa Hạ chúng ta có khác biệt rất lớn.”

“Võ giả Hoa Hạ chúng ta, từ trước đến nay đánh nhau đều là quang minh chính đại, dù cho không thắng được cũng là dùng hết khí lực giết ra một đường máu để chạy trốn.”

“Thế nhưng võ giả của Đảo Quốc, lấy Ninja chiếm đa số, bọn họ phần lớn am hiểu ẩn nấp cùng ám sát, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, một khi thất thủ sẽ lập tức trốn chạy, giống vừa mới rồi ném ra một viên đạn sương mù để nhiễu loạn tầm mắt của địch nhân, cũng là thủ đoạn mà bọn họ thường sử dụng.”

Lâm Hải nghe Vân Tuệ Nhi thuật nói, trong lòng không khỏi hơi hơi trầm xuống một cái, đôi mày chăm chú nhăn lại tới.

“Chiếu theo lời ngươi nói, nam tử kia rất có thể là người của Đảo Quốc?”

“Cũng không bài trừ khả năng là người Hoa, chỉ có thể nói thủ đoạn mà gã thi triển, rất giống Ninja của Đảo Quốc.” Vân Tuệ Nhi có chút không dám khẳng định đáp nói.

“Ta biết rõ!” Lâm Hải hơi hơi gật gật đầu, “Ta bình sinh ghét nhất là người Đảo Quốc, nếu gã đã có hiềm nghi là người Đảo Quốc, này liền không thể bỏ qua cho gã.”

“Thế nhưng là, gã đã chạy a?” Vân Tuệ Nhi nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải một chút, không hiểu nói nói.

“Chạy?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Ở trước mặt ta, gã có thể chạy sao?”

Lâm Hải nói, hai tay nhất động, hai cái Kim Tiền Tiêu đồng thời xuất hiện nơi tay, sau đó hướng phía một cây đại thụ cách đó không xa đột nhiên vung ra.

Vân Tuệ Nhi sững sờ, mặt mũi tràn đầy không hiểu, không biết Lâm Hải không có việc gì lại đi đánh đại thụ làm gì.

Nhưng vào lúc này, một tiếng hét thảm đột nhiên truyền đến, vỏ ngoài của đại thụ đột nhiên tróc ra, rơi xuống đất.

Vân Tuệ Nhi hoảng sợ há to mồm, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, chờ thấy rõ người này, chính là nam tử trước đó đã đào tẩu kia xong, càng là một mặt khó có thể tin.

“Cái này, đây là Nhẫn thuật!” Vân Tuệ Nhi lập tức kịp phản ứng, nam tử mượn cây cối để ẩn nấp dấu vết thân thể, chính là thủ đoạn của Ninja Đảo Quốc trong truyền thuyết.

Mà lúc này đây, Lâm Hải đã chạy tới trước mặt nam tử, chỗ khớp nối trên hai chân nam tử, các bị đinh lấy một cái Kim Tiền Tiêu, muốn đứng đã đứng không nổi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn qua Lâm Hải, hoảng sợ nói không nên lời.

“Ngươi là người Đảo Quốc?” Lâm Hải ngồi xổm người xuống, một tay nắm lấy cái cằm của nam tử, lạnh lùng hỏi.

“Ta là người Hoa, ta không hiểu ngươi đang nói cái gì!” Nam tử kinh hách nói nói, ánh mắt lại trốn tránh một trận.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, đột nhiên kéo tay, trực tiếp đem cái cằm của nam tử tháo xuống.

Nam tử ngao một tiếng hét thảm, đau đến nước mắt cũng xuống tới, trong miệng quang quác quang quác, nhưng căn bản nói không ra lời.

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lại đưa tới một tay, nam tử đau lại là rú thảm một tiếng, cái cằm lại bị Lâm Hải nối tốt.

“Nói, ngươi đến cùng có phải người Đảo Quốc hay không!” Lâm Hải lần nữa lạnh lùng hỏi.

“Ta thật không phải, ta là... Ngao!!!”

Nam tử chưa nói xong, cái cằm trực tiếp lại bị Lâm Hải tháo xuống, sau đó đưa tới, lại nối trở về.

“Hỏi ngươi một lần nữa, đến cùng có phải người Đảo Quốc hay không!”

“Ta, ta...” Nam tử nói hai từ ta ta, lại không dám nói tiếp.

“Không nói đúng không?” Lâm Hải gật gật đầu, trực tiếp lại giả bộ muốn đem cằm gã gỡ xuống, đau nam tử lại là rú thảm một hồi.

“Ta nói, ta nói!” Lần này, không đợi Lâm Hải hỏi lại, nam tử trước tiên liền mở miệng nói.

“Hứ, thứ đồ không có cốt khí.” Lâm Hải vỗ vỗ đầu nam tử, lộ ra một giọng mỉa mai.

“Nói đi, ngươi đến cùng có phải là Ninja của Đảo Quốc hay không!”

“Ta, ta đúng là người Đảo Quốc!”

“Ngươi thật sự là người Đảo Quốc!” Trong ánh mắt Lâm Hải đột nhiên toát ra từng đạo hàn quang, một tay nắm chặt cổ áo của nam tử.

“Vậy ta hỏi ngươi, giữa Lục Dã Sơn Trang cùng Đảo Quốc các ngươi, là có quan hệ như thế nào!” Lâm Hải đã sớm từ trong lời nói che che lấp lấp của Vân Anh, cảm giác được cái Lục Dã Sơn Trang này, tựa hồ như đang ẩn giấu đi âm mưu gì đó.

Hiện tại xem ra, cái Lục Dã Sơn Trang này quả nhiên không đơn giản, vậy mà có quan hệ cùng Ninja của Đảo Quốc.

“Không, không có quan hệ gì, Lục Dã Sơn Trang chỉ một mình ta là đệ tử Đảo Quốc, ta cũng là mộ danh nên mới gia nhập Lục Dã Sơn Trang.” Nam tử mang theo biểu lộ tâm thần bất định nói nói.

“Hừ, cũng đã tới lúc này, mà vẫn còn dám gạt ta!” Lâm Hải nói, đột nhiên giơ tay lên, chuẩn bị lại đem cái cằm của nam tử gỡ xuống.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên có một đạo hàn quang xẹt qua bầu trời đêm, thẳng đến trước ngực Vân Tuệ Nhi.

Vân Tuệ Nhi quá sợ hãi, ám khí kia đến vừa vội lại nhanh, bằng tu vi của Vân Tuệ Nhi, căn bản là trốn tránh không thoát.

“Không tốt!” Lâm Hải quá sợ hãi, còn may hắn cách Vân Tuệ Nhi không xa, vội vàng thi triển Tật Phong Bộ, lập tức tốc biến tại trước mặt Vân Tuệ Nhi.

Đưa tay nắm ở trên cái eo nhỏ nhắn của Vân Tuệ Nhi, một chiêu diêu tử xoay người, tránh thoát khỏi ám khí tập kích.

Mà lúc này đây, một bóng người đã đến gần nam tử kia, kéo nam tử kia lên người rồi liền biến mất ở bên trong màn đêm, mau lẹ nói không nên lời.

“Vây Nguỵ cứu Triệu!” Lâm Hải thầm than một tiếng, thân thủ của người tới, cực kỳ nhanh, cho dù là Lâm Hải, còn muốn truy theo thì cũng đã không kịp.

“Đều tại ta, mới khiến cho gã chạy.” Sau khi Vân Tuệ Nhi được Lâm Hải để xuống, liền một mặt tự trách.

“Nha đầu ngốc, có quan hệ gì tới ngươi đâu?” Lâm Hải cười cười, hắn một điểm ý tứ trách Vân Tuệ Nhi đều không có.

Nói xong, trong mắt Lâm Hải lóe lên một tia ngưng trọng.

“Người cứu tên kia đi, hẳn là có thực lực của Tông Sư!”

“Tông Sư!” Vân Tuệ Nhi lập tức mở to hai mắt, ông trời của ta a, lại là Tông Sư?

Lúc nào Tông Sư trở nên không đáng tiền như thế, trước kia bao nhiêu năm cũng khó mà nhìn thấy một cái, hiện tại ngược lại tốt, lập tức liền xuất hiện hai cái!

“Chúng ta đi thôi.” Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi, chậm rãi đi ra khỏi Công viên Sâm Lâm, chỉ là trong lòng Lâm Hải, lại có một cái quyết định!

Chương 578: Đêm tối thăm dò Lục Dã Sơn Trang

“Tuệ Nhi, Lục Dã Sơn Trang ở nơi nào, ngươi có biết không?” Ra khỏi Công viên Sâm Lâm, Lâm Hải đột nhiên mở miệng hỏi nói.

Nhà cậu, Lâm Hải không muốn về, huống chi muộn như vậy, trở về cũng không thích hợp, dù sao không chỗ có thể đi, Lâm Hải đột nhiên muốn đêm tối thăm dò Lục Dã Sơn Trang.

“Đương nhiên biết rõ, người trong gia tộc võ đạo, nào có ai không biết Lục Dã Sơn Trang ở đâu.”

“Há, vậy ngươi dẫn ta qua đó có được hay không?” Lâm Hải mở miệng nói nói.

“Ngươi muốn làm gì?” Vân Tuệ Nhi giật mình, “Tuy ngươi là Tông Sư, nhưng là Lục Dã Sơn Trang thế nhưng là có năm vị Tông Sư đâu, ngươi cũng chớ làm loạn!”

Vân Tuệ Nhi còn tưởng rằng nam tử bị người cứu đi từ dưới mí mắt Lâm Hải, khiến Lâm Hải tức không nhịn nổi, muốn tìm tới cửa đây.

“Yên tâm đi, ta có chừng mực, chỉ là đi qua nhìn một chút, nếu như tình thế không đúng, ta lập tức rút lui, không ai có thể ngăn được ta.” Lâm Hải mỉm cười, đem ý nghĩ của mình nói cho Vân Tuệ Nhi.

“Vậy được rồi, nếu như vậy, ta liền mang ngươi quá khứ.” Vân Tuệ Nhi lúc này mới lái xe, đem Lâm Hải đưa đến một chỗ sơn trang chiếm diện tích cực lớn rời xa khu vực thành thị.

“Chính là ở chỗ này.” Vân Tuệ Nhi cách từ xa, liền đem xe dừng lại, sau đó cùng Lâm Hải đi vào trong đêm tối, tới địa phương cách sơn trang mấy chục mét, ngồi xổm xuống.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, mặc dù đã đêm khuya, nhưng trên tường cao chừng ba mét của sơn trang, lại là đèn đuốc sáng trưng, không ngừng có người tuần tra, thân ảnh đang lắc lư, thủ vệ mười phần sâm nghiêm.

Lâm Hải không khỏi chau mày, loại tình huống này, tại dưới điều kiện tiên quyết không kinh nhiễu tới bảo vệ, muốn trà trộn vào, thật đúng là có chút khó khăn.

“Trước cứ đi qua, nhìn tình huống lại nói!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải để Vân Tuệ Nhi về trong xe chờ hắn, Vân Tuệ Nhi biết mình giúp không được gì, lưu lại ngược lại sẽ trở thành vướng víu của Lâm Hải, nên rất nghe lời mà trở lại trong xe.

Chờ Vân Tuệ Nhi rời đi, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất vào bên trong màn đêm, xuất hiện dưới tường cao.

Lâm Hải ngừng thở, hai tai nhướn lên, lắng nghe động tĩnh bên trên tường cao, ngay phía trên chính mình, có hai cái bảo vệ, sắp đi tuần tra ngang qua nhau, hơn nữa khoảng cách gần vô cùng.

Nếu như Lâm Hải muốn đi vào, tất sẽ quấy nhiễu đến bọn họ, tuy Lâm Hải có nắm chắc thời gian trong nháy mắt liền đem bọn hắn đánh ngã, nhưng cách bọn họ cách đó không xa, còn có mấy tổ cảnh trạm canh gác, Lâm Hải khẳng định sẽ bị phát hiện.

“Nghĩ không ra một cái Lục Dã Sơn Trang, lại làm giống như căn cứ quân sự, cái này cũng có chút khó làm.” Lâm Hải khẽ nhíu mày, dù bản lĩnh của hắn mạnh hơn, thì cũng là một người, muốn thần không biết quỷ không hay chui vào đi vào, thật đúng là khó khăn.

“Uy, làm gì! Đứng lại cho ta!” Ngay lúc này, đỉnh đầu Lâm Hải, một cái bảo vệ đột nhiên hét lớn một tiếng, để Lâm Hải đột nhiên giật mình.

“Thảo, bị phát hiện!” Lâm Hải không thể nghĩ tới những bảo vệ này, đã vậy còn quá mẫn giác, mình đã vô cùng cẩn thận, nhưng vẫn là bị bọn họ phát giác được.

Thầm vận chân khí, Lâm Hải vừa muốn mượn màn đêm để bỏ chạy, lại chợt phát hiện có chút không đúng, thân hình sinh sinh dừng lại.

“Kỳ quái, những cảnh vệ này như thế nào lại chạy theo phương hướng ngược với phía chính mình vậy?” Lâm Hải tuy không nhìn thấy, lại nghe rõ ràng, bảo vệ trên đỉnh đầu của mình, đã cách mình càng ngày càng xa.

“Cơ hội tốt!” Tuy Lâm Hải không rõ ràng đến cùng đã phát sinh cái gì, nhưng lại biết rõ trên đỉnh đầu của mình, bảo vệ đã bị người dẫn dắt rời đi.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải thả người nhảy lên, liền đến trên tường cao, chỉ thấy đông đảo bảo vệ, giờ phút này đang đuổi theo một bóng người, đã chạy xa.

“Nguyên lai là một người hoàn toàn khác, không phải là mình bị phát hiện!” Lâm Hải giờ mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra, nhưng hắn không dám trì hoãn quá nhiều ở trên tường cao, nhẹ nhàng nhảy lên, đi xuống.

Lối ra, tựa hồ là một chỗ hoa viên, Lâm Hải trốn ở sau một cái cây nhỏ, bắt đầu tỉ mỉ quan sát.

Tuy bóng đêm u ám, nhưng trong này không chống đỡ được

Thiên Nhãn Thần Thông của Lâm Hải, toàn bộ cái sân tại trong mắt Lâm Hải, trong nháy mắt trở nên giống như ban ngày.

Giờ phút này, đại bộ phận gian phòng, đã là một màu đen kịt, chỉ có một loạt gian phòng ở chính giữa cách đó không xa, tựa hồ còn có ánh đèn lóe sáng.

“Đi qua nhìn một chút!” Lâm Hải mượn bóng đêm cùng cây cối trong sân để che giấu, mấy cái lên xuống, liền đến dưới cửa một gian phòng còn sáng đèn.

Giờ phút này, mấy người trong phòng, đang thấp giọng trao đổi cái gì đó, thanh âm tuy nhỏ, lại không giấu giếm được thính giác nhạy bén của Lâm Hải, một từ cũng không bỏ xót đi vào lỗ tai của hắn.

“Trước mắt, chỉ còn lại có bốn gia tộc là Vân gia, Du gia, Liễu gia, Phong gia, không chịu nghe mệnh lệnh của chúng ta, lần này trên Đại Hội Võ Đạo, liền mượn cơ hội đem họ diệt trừ đi!”

Lâm Hải nghe được, đôi mày mạnh mẽ nhíu lại, xem ra chính mình thật sự là tới đúng chỗ, nghĩ không ra Lục Dã Sơn Trang, vậy mà đang mưu đồ bí mật gia hại tứ đại gia tộc!

Mà lúc này, một cái thanh âm khác vang lên, ngữ khí tựa hồ mang theo một tia lo nghĩ.

“Vân gia Du gia còn dễ nói, Liễu gia cùng Phong gia, thế nhưng là có Tông Sư tọa trấn, nào có dễ đối phó như vậy?”

“Hừ hừ hừ!” Thanh âm trước đó, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, “Tông Sư của Liễu gia cùng Phong gia, coi như vận khí tốt, chỉ sợ giờ phút này bản thân cũng đã bị trọng thương, nấp đi không dám lộ diện.”

“Ngươi đã động thủ đối với Tông Sư của Liễu gia cùng Phong gia?” Trong phòng, nhất thời truyền đến vài tiếng kinh hô.

“Ngươi quá manh động, ngươi có nghĩ tới hay không, một khi thất bại, sẽ là hậu quả gì!” Ngay sau đó, lại là vài tiếng trách oán niệm vang lên.

“Hừ, Chẳng lẽ các ngươi không biết, chúng ta đã không có thời gian, trừ việc mạo hiểm thử một lần, không còn cách nào khác, nếu không tất cả chúng ta đều phải chết!”

Câu nói này vừa ra, trong phòng nhất thời an tĩnh lại, sau đó có vài tiếng ai thán đứt quãng, hiển nhiên nói đến chỗ đau đớn của mọi người.

“Đến cùng tình huống là như thế nào?” Lâm Hải tại bên ngoài nghe mà chau mày, sự tình tựa hồ có chút phức tạp, người của Lục Dã Sơn Trang, giống như cũng là công cụ bị lợi dụng mà thôi.

“Không tốt, có người đến!” Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân lộn xộn cùng tiếng mắng chửi, từ xa mà đến gần truyền đến, Lâm Hải vội vàng chợt lách người, trốn đến sau một cái cây.

“Ta dựa vào, các ngươi nhiều người như vậy đánh một mình anh em, thì tính toán là năng lực gì, có bản lĩnh đơn đấu, anh em đánh các ngươi ra cứt!” Một cái nam tử trẻ tuổi, mang theo bất khuất kêu gào nói.

“Bớt mẹ nó nói nhảm đi, ban đêm dám xông vào Lục Dã Sơn Trang, thật sự là ăn gam hùm mật báo, liền đợi chịu chết đi!” Mấy cái bảo vệ cao lớn vạm vỡ, xô xô đẩy đẩy, đem một cái nam tử mọc ra cái mặt em bé, nhìn qua không đến hai mươi tuổi, áp tới.

Đối thoại trong phòng, giờ phút này sớm đã dừng lại, một cái bảo vệ tiến lên gõ cửa.

“Báo mấy vị Trang chủ, bắt được một người ban đêm xông vào sơn trang!”

“Mang vào!” Một cái âm thanh uy nghiêm vang lên, bảo vệ đáp ứng một tiếng, đem cửa đẩy ra, sau đó đem người trẻ tuổi mặt em bé, ấn vào trong.

“Quỳ xuống!” Bảo vệ hô to một tiếng.

“Phi!” Mặt em bé ngược lại cũng có chút cốt khí, tuy hai tay bị trói, nhưng lại ngẩng đầu ưỡn ngực, lẫm nhiên không sợ.

“Ta lạy trời lạy đất lạy phụ mẫu, các ngươi tính là đồ vật gì?”

“Mẹ nó, còn mạnh miệng!” Bảo vệ thấy thế, đi lên chiếu vào đầu gối của mặt em bé cũng là một chân, đem y đạp một cái lảo đảo.

Trên mặt mặt em bé đau đến co lại, biểu lộ lại có vẻ càng thêm quật cường, thân thể đứng càng thẳng.

“Hừ, hôm nay rơi vào trong tay các ngươi, ta nhận thua, muốn chém giết muốn róc thịt, tự nhiên muốn làm gì cũng được, nhưng muốn ta quỳ xuống, nằm mơ đi thôi!”

“Tốt, vậy cũng khỏi cần quỳ nữa!” Một người trong phòng bỗng nhiên mở miệng, “Trực tiếp kéo ra ngoài, giết!”

Chương 579: Lại là Kim Tiền Tiêu!

“Hừ, giết liền giết, anh em ta mà nhíu mày, liền không phải là hảo hán!” Mặt em bé cũng là có cốt khí, trên mặt không sợ chút nào, nói chuyện phi thường cứng rắn.

Nam tử cầm đầu, trực tiếp phất phất tay, mặt em bé liền bị đẩy ra ngoài.

Lâm Hải ở bên ngoài, nhìn rõ ràng, thấy mặt em bé tuy bị trói lấy, lại ngẩng đầu ưỡn ngực, bị hai cái người áo đen áp tải, hướng phía nơi xa đi đến.

“Người trẻ tuổi này, cũng tính là một hảo hán!” Lâm Hải đối với tinh thần thấy chết không sờn của em bé này, cũng là bội phục một trận.

“Nếu là đối đầu cùng Lục Dã Sơn Trang, không bằng liền cứu y một mệnh đi!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ẩn nấp hành tung, âm thầm theo sau.

Một mực đi ra ngoài rất xa, đến chỗ đất trống gần biên giới sơn trang, hai cái đại hán áo đen mới dừng bước lại.

“Tiểu tử, tiễn ngươi lên đường, muốn oán niệm liền oán niệm ngươi mù mắt chó, dám đến Lục Dã Sơn Trang nháo sự.” Nói chuyện xong, hai cái người áo đen này móc ra môt cây chủy thủ, trong mắt ứa ra hàn quang, sát khí lẫm nhiên.

“Phi, nói nhảm nhiều như vậy, đầu rơi bát lớn bị mẻ, mười tám năm sau lão tử lại là một trang hảo hắn, động thủ đi!”

Người trẻ tuổi mặt em bé này, sắc mặt tuy non nớt, nhưng lại một mặt hào khí, không có chút vẻ sợ hãi nào, thân thể đứng thẳng tắp, con mắt khép lại, nhắm mắt chờ chết!

“Chịu chết đi!” Hai cái người áo đen nhe răng cười một tiếng, chủy thủ trong tay, đồng thời hướng phía chỗ yếu hại của mặt em bé đâm tới.

“Phốc!”

“Phốc!”

Hai tiếng tiếng vang trầm đục truyền đến, chỗ phát ra tiếng nói của hai cái người áo, bên trên bị đính vào một cái Kim Tiền Tiêu, trực tiếp té ngã trên đất, khí tuyệt thân vong.

“Tình huống như thế nào?” Mặt em bé sững sờ, vội vàng mở mắt ra, nhất thời vừa mừng vừa sợ, mà để y càng thêm kinh hỉ là, dây thừng trói ở trên người y, không biết từ khi nào, đã đứt thành mấy đoạn.

Ngay tại thời điểm y đang kinh ngạc là ai đã cứu mình, một cái thanh âm rất nhỏ, đột nhiên hiện ra bên lỗ tai y.

“Đi mau!”

“Thiên Lý Truyền m!” Mặt em bé giật mình, loại thủ đoạn cao siêu trong truyền thuyết này, có đạt tới cấp bậc Tông Sư, mới có thể sử dụng.

“Nghĩ không ra cứu mình, đúng là một vị Tông Sư!” Mặt em bé rất là phấn chấn, bỗng dưng liền ôm quyền, sau đó khom người thi lễ.

“Đa tạ tiền bối đã cứu viện, không biết tiền bối có thể lưu lại tục danh hay không, để cho tại hạ ngày khác hậu báo!”

“Thao, dông dài cái quỷ a!” Lâm Hải núp trong bóng tối, tức đến kém chút nằm trên đất, sở dĩ để mặt em bé nhanh đi, cũng là bởi vì hắn phát hiện có người tới.

Hiện tại mặt em bé vừa hô như thế, nhất thời dẫn tới một cái tiểu đội tuần tra, nhanh chóng hướng phía bên này mà chạy đến.

“Người nào tại chỗ này!” Người cầm đầu, một bên nhanh chóng chạy tới, một bên hét lớn một tiếng, đồng thời ném một khỏa đạn tín hiệu bay lên không trung, hiển nhiên là phát ra cảnh báo.

“Nếu ngươi không đi liền chờ chết đi!” Lâm Hải vội vàng ngưng tụ chân khí thành đường, mang theo phẫn nộ, dường như sấm sét nổ vang tại bên tai của mặt em bé.

Kết quả, lời nói của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, mặt em bé trực tiếp xoay người một cái, lao ra khỏi tường cao, trong chớp mắt liền chạy vô ảnh vô tung, đem Lâm Hải nhìn một trận không rõ.

“Thao, cái này rất cơ linh nha, vậy vừa rồi hô cái cọng lông a!”

Thấy toàn bộ sơn trang đã thảo mộc giai binh (Trong câu Phong thanh hạc lệ, Thảo mộc giai binh: tưởng tiếng gió, tiếng hạc, cỏ cây là quân địch đang tiến công), khắp nơi tràn ngập tiếng gào cùng tiếng bước chân lộn xộn, Lâm Hải than nhẹ một tiếng, biết rõ tối nay là không thể có cái hành động gì nữa, một cái xoay người, cũng nhảy ra ngoài.

Lâm Hải vừa rời đi, đội ngũ tuần tra trước đó, liền chạy tới, sau khi nhìn thấy trên mặt đất có hai bộ thi thể, nhất thời giật nảy cả mình!

“Cẩn thận lục soát cho ta!” Một đám đại hán áo đen nhất thời hành động, mà người cầm đầu thì chỉ huy hai người, mang thi thể hướng phía gian phòng mà Lâm Hải nhìn trộm trước đó mà đi.

“Chuyện gì xảy ra?” Vừa tiến vào gian phòng, mấy cái lão giả trong phòng nhất thời chau mày, lão giả người nhỏ bé cầm đầu, mang theo một mặt uy nghiêm hỏi.

“Bẩm báo Trang chủ, thời điểm bọn ta tuần tra, phát hiện dị thường, sau khi đuổi tới, liền phát hiện hai bộ thi thể này!”

Lão giả người nhỏ bé được xưng là Trang chủ kia, lập tức tiến lên, hơi chút phân biệt, liền nhận ra hai người này.

“Nghĩ không ra tiểu tử kia, còn có viện thủ!”

“Đại ca, ngươi mau nhìn!” Bỗng nhiên, một lão giả khác, chỉ cổ họng của hai người kia, kinh hô một tiếng.

Trang chủ người nhỏ bé sững sờ, tìm theo tiếng nhìn lại, sau khi thấy hai cái kia Kim Tiền Tiêu, trong mắt lập tức quang mang đại thịnh!

“Thật can đảm!” Trang chủ người nhỏ bé, tức đén hét lớn một tiếng, toàn thân tản mát ra một cỗ sát cơ nồng đậm.

“Đại ca!” Đúng lúc này, bỗng nhiên một cái lão nhân hói đầu phá cửa mà vào, trong tay còn ôm một người nam tử.

“Thập Tam thụ thương, thật sự là không thể tin được, ngươi mau nhìn xem vật gây thương tích cho gã là gì, là...”

Lão nhân hói đầu nói được một nửa, mới phát hiện bầu không khí trong phòng khác thường, không khỏi dừng lại, rất nhanh liền phát hiện hai cỗ thi thể bên trên đất.

“Cái này...” Lão nhân hói đầu lập tức sửng sốt, nhưng khi lão nhìn thấy Kim Tiền Tiêu trên cổ họng của hai cỗ thi thể, nhất thời hãi nhiên thất sắc!

“Kim Tiền Tiêu!!!”

“Không sai, Kim Tiền Tiêu!” Trang chủ người nhỏ bé, yên lặng gật đầu nói, trong tức giận mang theo một tia ngưng trọng.

“Đại ca, ngươi xem hai chân của Thập Tam một chút!” Lão nhân hói đầu vừa nói, người trong phòng, toàn bộ cũng đưa ánh mắt về phía người mà lão nhân hói đầu đang ôm.

“Lại là Kim Tiền Tiêu!” Khi bọn họ thấy rõ, Thập Tam bên trong Thập Bát Thái Bảo, chỗ khớp nối của hai chân vậy mà bị khảm hai cái Kim Tiền Tiêu, đã không cách nào hình dung tâm tình giờ phút này của bọn họ.

“Hỗn đản!” Trầm mặc nửa ngày, Trang chủ người nhỏ bé, mới nổi giận gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp ra một chưởng đem bàn vuông bằng gỗ thật bên người, đập cái vỡ nát!

“Du gia, dám trắng trợn, công khai là địch cùng Lục Dã Sơn Trang ta, bọn họ là lấy lực lượng từ nơi nào!”

Lão nhân hói đầu há hốc mồm, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Lão Tứ, có chuyện ngươi liền nói!” Trang chủ người nhỏ bé, giờ phút này vô cùng bực bội, có chút không kiên nhẫn nói nói.

“Đại ca, lúc ta cứu Thập Tam, là cứu được từ trong tay của một cái Tông Sư!”

Lời của lão nhân hói đầu vừa ra khỏi miệng, mọi người trong phòng nhao nhao kinh hãi, Trang chủ người nhỏ bé càng là một mặt kinh hãi.

“Ngươi là nói, Du gia ra Tông Sư?”

“Ta không dám khẳng định, theo Thập Tam nói, người thương tổn gã là một người trẻ tuổi gọi là Lâm Hải, mà lúc ta cứu người, ở trong bóng đêm tối tăm lại thêm tình huống nguy cấp, cũng chưa thấy rõ diện mạo.”

“Hừ!” Trang chủ người nhỏ bé hừ lạnh một tiếng, “Cái gì Lâm Hải hay không Lâm Hải, cái này còn phải hỏi, khẳng định là do Du gia vì giấu diếm sự thật gia tộc ra Tông Sư, nên cố ý tạo ra tên giả để che đậy người ngoài.”

“Trách không được Du gia cả gan làm loạn, ngay cả người của Lục Dã Sơn Trang cũng dám ra tay đánh giết, nguyên lai là trong gia tộc lặng yên không một tiếng động ra cái Tông Sư a!”

“Đại ca, Tông Sư của Du gia, cũng không giống bình thường a, tuyệt kỹ Thập Nhị Kim Tiền Tiêu này một khi thi triển ra, thậm chí có thể chém giết Tông Sư cùng cấp bậc a!” Một cái lão giả ở bên cạnh, mang theo một tia sợ hãi, mặt sắc mặt ngưng trọng nói nói.

Lão giả người nhỏ bé chậm rãi gật gật đầu, đôi mày gắt gao nhăn lại, tựa hồ cũng trở nên đau đầu.

“Đại Hội Võ Đạo, nhất định phải diệt trừ Du gia, nếu không thời gian qua lâu, Du gia tất thành họa lớn!” Qua hồi lâu, Trang chủ người nhỏ bé mới dùng ngữ khí kiên quyết nói nói.

“Vâng!” Trong phòng mọi người liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, trăm miệng một lời đáp nói.

Lâm Hải hoàn toàn không biết, do hắn ngẫu nhiên dùng Kim Tiền Tiêu hai lần, đã để Lục Dã Sơn Trang, đem hắn xem như người của Du gia.

Giờ phút này, hắn ra khỏi Lục Dã Sơn Trang, thấy không có người đuổi theo ra, liền chậm rãi hướng phía chỗ đậu xe của Vân Tuệ Nhi đi tới.

Đột nhiên, một bóng người, đột nhiên từ trong bụi cỏ bên cạnh nhảy ra!

Chương 580: Ta là sợ ngươi đứt đầu lưỡi

“Uy, anh em!” Một cái bóng đen đột nhiên nhảy đến trước mặt Lâm Hải, lôi kéo Lâm Hải ngồi xổm xuống.

Lâm Hải tập trung nhìn vào, cái bóng đen này không phải là người khác, đúng là người trẻ tuổi mặt em bé mà mình vừa mới cứu.

Chỉ thấy mặt em bé một mặt cảnh giác xem chừng bốn phía một phen, thấy cũng không có truy binh đến đây, mới vỗ ngực một cái, thở dài ra một hơi.

Sau đó, mặt em bé mang theo một mặt oán trách, nhìn xem Lâm Hải.

“Ta nói anh em, ngươi không muốn sống à, có biết đây là địa phương nào hay không? Đây là Long Đàm Hổ Huyệt, ngươi nói ngươi hơn nửa đêm không ngủ được, chạy ra đây tản bộ làm cái gì a!”

Lâm Hải sững sờ, sau đó kịp phản ứng, cái mặt em bé này xem ra là đem mình làm cái người qua đường.

“Không phải, ta...”

“Được rồi, ngươi cũng đừng nói nữa.” Mặt em bé trực tiếp cắt ngang lời nói của Lâm Hải, sau đó lôi kéo Lâm Hải, hóp lưng lại như mèo hướng phía nơi xa nhanh chóng chạy tới.

“Mau chóng rời đi, theo sát a, vạn nhất có người đuổi theo ra đây, liền xong đời!”

Lâm Hải bị mặt em bé lôi kéo một đường phi nước đại, trong lòng buồn cười một trận.

Mẹ nó, người anh em này thật có ý tứ a, đào mệnh cũng không quên mang theo người khác, xem ra tâm nhãn cũng khá.

“Ha ha, quá tốt, phía trước có chiếc xe!” Phương hướng mà mặt em bé mang theo Lâm Hải chạy, chính là phương hướng mà Vân Tuệ Nhi dừng xe, xa xa nhìn thấy chiếc Lamborghini màu hồng của Vân Tuệ Nhi đứng ở chỗ đó, mặt em bé lập tức hưng phấn lên.

“Chúng ta lên xe!” Mặt em bé đến trước xe, trực tiếp mở cửa xe an vị vào, sau đó còn không quên chào hỏi Lâm Hải, “Còn thất thần làm gì, nhanh lên a!”

Nói xong, mặt em bé mới hướng phía Vân Tuệ Nhi ở vị trí lái, lộ ra một cái nụ cười áy náy.

“Không có ý tứ a, mỹ nữ, giúp đỡ chút, nhanh lái xe mang bọn ta rời đi, chúng ta bị người xấu truy theo!”

Mặt em bé vừa nói xong, một số đông người đã từ trong Lục Dã Sơn Trang dũng mãnh lao ra, bắt đầu tìm kiếm bốn phía.

“Đậu phộng, mỹ nữ nhanh a, bọn họ muốn đi qua!” Mặt em bé nhất thời có chút kinh hoảng.

Thế nhưng Vân Tuệ Nhi liền không để ý tí nào tới y, mà chính là một mặt bình tĩnh nhìn sang Lâm Hải, tựa hồ đang đợi Lâm Hải lên tiếng.

“Đi thôi, lái xe đi!” Lâm Hải thấy đám người chẳng mấy chốc sẽ đuổi tới chỗ này, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, liền nhàn nhạt mở miệng nói nói.

Lâm Hải vừa mới nói xong, dưới chân Vân Tuệ Nhi liền đạp cần ga, xe trực tiếp lao ra ngoài, chờ tới lúc người của Lục Dã Sơn Trang phát hiện bên này có động tĩnh, thì xe đã sớm chạy mất tăm.

"Uy, các ngươi nhận biết a?" Trên xe, mặt em bé nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem Vân Tuệ Nhi, có chút xấu hổ nói nói.

Lâm Hải cười cười không nói chuyện, mà Vân Tuệ Nhi thì là nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn mặt em bé một chút.

"Lâm Hải ca ca, thằng nhóc con này là bằng hữu của ngươi a?"

"Uy, ngươi nói người nào thằng nhóc con đâu!" Mặt em bé thấy Vân Tuệ Nhi xưng hô chính mình như vậy, nhất thời không thích nghe.

"Không phải sao? Nhìn bộ dáng của ngươi, cũng khoảng mười bốn mười lăm tuổi a?" Vân Tuệ Nhi mang theo nụ cười giảo hoạt, nói nói.

"Cái gì mười bốn mười lăm tuổi, anh em hôm nay cũng đã hai mươi mốt!" Mặt em bé một mặt buồn bực tức giận, tựa hồ rất để ý chuyện người khác lấy tuổi tác cùng tướng mạo của chính mình ra nói.

"Ô ô u, dung mạo này của ngươi thật sự là có chút không giống a!" Vân Tuệ Nhi tiếp tục giễu cợt nói.

"Ngươi!" Mặt em bé tức đến đỏ mặt lên, sau đó nặng nề hừ một tiếng.

"Hừ, hảo nam không theo nữ đấu! Ta không nói cùng ngươi nữa!" Nói xong, mặt em bé lại đưa mắt nhìn sang Lâm Hải.

"Ta nói anh em, ta khuyên ngươi một câu a, loại địa phương này, người bình thường các ngươi về sau ít đến, biết không?"

"Người bình thường?" Lâm Hải cười ha ha, cảm thấy cái mặt em bé này thật có ý tứ, liền muốn trêu chọc y, “Nghe lời này của ngươi có ý tứ là, ngươi không phải là người bình thường đi?

“Đó là đương nhiên!” Lâm Hải nhấc lên lời này, mặt em bé nhất thời lộ ra một mặt tự hào, ngẩng đầu lên.

“Không phải cùng ngươi thổi, ta và các ngươi căn bản không phải là người ở cùng một cái thế giới.”

“Vậy là ngươi là người của thế giới nào? Ngươi là quỷ sao?” Vân Tuệ Nhi đang lái xe, bỗng nhiên toát ra một câu.

Phốc!

Một câu trực tiếp đem Lâm Hải bật cười, mà mặt em bé thì là một mặt hờn nộ.

“Uy, không hiểu cũng không cần loạn nói, còn có, nam nhân nói chuyện, nữ nhân bớt xen vào, có biết hay không!”

Nói xong, mặt em bé hung hăng liếc trắng Vân Tuệ Nhi một chút, sau đó lại đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải.

“Ta theo ngươi nói đi, trên thế giới này, có một loại người, là áp đảo phía trên người bình thường các ngươi, ngươi biết rõ là ai sao?” Mặt em bé bỗng nhiên một mặt thần bí hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Thần tiên chứ sao.” Lâm Hải cười nói nói.

“Thần tiên?” Mặt em bé sững sờ, nghĩ không ra Lâm Hải lại toát ra một câu như vậy, hoàn toàn không đi theo phương pháp của chính mình a.

“Thần tiên cũng chỉ là truyền thuyết, trên thế giới căn bản không có!” Mặt em bé phất phất tay nói.

“Ta cùng ngươi nói, trên cái thế giới này, có một loại người, bọn họ vượt nóc băng tường, mở núi phá đá, giết người ở vô hình, quả thực không gì không làm được, liền không có sự tình mà bọn họ không làm được!"

"Loại người này, chính là tu luyện giả võ đạo!"

"Thế nào, lần đầu tiên nghe nói đi?" Mặt em bé nhướn nhướn mày, một mặt đắc ý nói nói.

"Hứ!" Vân Tuệ Nhi trực tiếp bĩu môi một cái, nàng cũng là người của võ đạo thế gia, Lâm Hải càng là Tông Sư Võ đạo, cái mặt em bé này tại trước mặt hai người bọn họ đàm luận những thứ này, không phải là múa búa trước cửa Lỗ Ban sao?

"Uy, nói cho ngươi, ngươi đừng không tin!" Mặt em bé vừa thấy thái độ này của Vân Tuệ Nhi, nhất thời bất mãn một trận.

"Không phải thổi cùng các ngươi, anh em cũng là loại người này!" Nói xong, mặt em bé trực tiếp vỗ ngực một cái, không khỏi đắc ý nói nói.

"U, thật hay giả?" Lâm Hải cười không nói lời nào, Vân Tuệ Nhi lại mang theo một tia chế nhạo, trêu ghẹo nói.

"Đó là đương nhiên, ta cùng các ngươi nói, biết rõ chỗ vừa rồi là địa phương nào sao?"

"Cái chỗ kia, gọi là Lục Dã Sơn Trang, là Thánh Địa Võ Đạo của toàn bộ khu vực Tây Bắc, bên trong thủ vệ sâm nghiêm, cao thủ như mây, liền xem như một con chim, cũng đừng hòng bay vào được!"

"Nhưng là các ngươi đoán thế nào?" Mặt em bé nhìn Vân Tuệ Nhi, lại nhìn xem Lâm Hải, cố ý thừa nước đục thả câu nói.

Đáng tiếc, Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi, hai người tất cả đều là ngậm miệng không nói, căn bản không phối hợp với y, làm mặt em bé phiền muộn một trận.

“Móa, hai ngươi liền không có một chút lòng hiếu kỳ sao?” Mặt em bé thực sự nhịn không được, mở miệng hỏi nói.

“Ngươi muốn nói liền nói, không muốn nói cũng đừng nói nữa!” Vân Tuệ Nhi miễn cưỡng nói một tiếng.

“Hừ! Thật không chịu được loại phàm phu tục tử các ngươi!” Mặt em bé nói thầm một câu, sau đó lại mặt mày hớn hở lên.

“Ta cùng các ngươi nói, ngay tại vừa rồi, anh em nhất thời tâm huyết dâng trào, đêm tối thăm dò Lục Dã Sơn Trang, đem Lục Dã Sơn Trang quấy cái long trời lỡ đất, người ngã ngựa đổ, thật sự là người cản giết người, phật cản giết phật, giết cái thất tiến thất xuất, như vào chỗ không người, sau đó yên ổn thoát thân, một cái Lục Dã Sơn Trang to như vậy, không ai có thể ngăn được ta!”

“Thế nào, anh em ngưu bức a?” Nói xong, mặt em bé một mặt đắc ý, hướng phía Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi nhìn sang.

Vân Tuệ Nhi không nói chuyện, mà Lâm Hải đã nghe ngốc, nhìn mặt em bé nháy nháy mắt, không khỏi giơ ngón tay cái lên.

“Đậu phộng, ngươi thực ngưu bức!” Lâm Hải không khỏi nói thầm một tiếng, da mặt của cái oa nhi này thật là đủ dày, bản lĩnh thổi ngưu bức, thật sự là không thể ai bằng!

“Đương nhiên!” Mặt em bé tưởng là Lâm Hải là đang khen y, trên mặt càng thêm đắc ý.

“Kỳ thực những cái này đối vói ta mà nói, cũng là một bữa ăn sáng a, chỉ cần ta nguyện ý, vài phút liền diệt Lục Dã Sơn Trang bọn họ!”

“Uy, trong núi gió lớn!” Vân Tuệ Nhi thực sự nghe không vô, mở miệng nói nói.

“Trong núi gió lớn? Có ý tứ gì?” Mặt em bé nhất thời không kịp phản ứng.

“Ta là sợ ngươi bị đứt đầu lưỡi!”

“Móa, ngươi cảm thấy ta là đang khoác lác?” Mặt em bé lập tức không vui.

Mà Vân Tuệ Nhi đột nhiên quay đầu một cái, xe vậy mà hướng phía phương hướng của Lục Dã Sơn Trang lái trở về.

“Này này, ngươi lái sai phương hướng!” Mặt em bé vừa thấy, vội vàng hô nói.

“Không sai a, nếu ngươi đã ngưu bức như vậy, chúng ta không bằng bây giờ liền trở về Lục Dã Sơn Trang, để cho chúng ta tận mắt chứng kiến một chút uy phong của ngươi, chẳng phải là tốt hơn sao?”

Vân Tuệ Nhi nói vừa xong, khuôn mặt nhỏ của mặt em bé nhất thời bị dọa đến trắng bệch không màu.

Chương 581: Đệ nhất phế vật

“Thế nào, sợ hãi?” Thấy mặt em bé là cái dạng kia, Vân Tuệ Nhi nhất thời mở miệng chế nhạo nói.

“Cái kia, người nào sợ a? Ta là sợ liên lụy tới hai người bình thường các ngươi, dù sao cao thủ của Lục Dã Sơn Trang đông đảo, thật muốn động thủ, ta chưa hẳn bảo vệ được các ngươi.” Mặt em bé kiên trì, tiếp tục giả vờ trang bức nói.

“Được, Tuệ Nhi, đừng làm rộn, mau chóng rời khỏi chỗ này đi!” Lâm Hải có chút bất đắc dĩ lắc đầu, mặt em bé cùng Vân Tuệ Nhi, hai người này vậy mà còn so kè.

“Hừ, về sau không có việc gì liền bớt thổi ngưu bức đi!” Lâm

Hải lên tiếng, Vân Tuệ Nhi không thể không nghe, lúc này mới lại đem xe quay đầu, tiếp tục hướng phía trước lái đi.

"Người nào thổi ngưu bức." Mặt em bé thở dài một hơi, nhỏ giọng thầm thì một câu, lại rõ ràng có chút chột dạ.

"Đúng, ngươi cũng là người của võ đạo thế gia đi, ngươi là gia tộc nào?" Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng hỏi nói.

"Ngươi biết rõ võ đạo thế gia?" Mặt em bé lập tức trừng to mắt, "Các ngươi cũng là người bên trong võ đạo?"

"Đúng a, nàng chính là Công chúa của Vân gia!" Lâm Hải cười cười, không nói thân phận của mình, ngược lại hướng phía Vân Tuệ Nhi chỉ chỉ, nói nói.

Phốc!

Mặt em bé nghe xong, kém chút trượt chân ngã xuống mặt đất.

"Ai u ta giọt mụ mụ a, ném chết người a!" Mặt em bé kêu rên một tiếng, trực tiếp bụm mặt, quả thực xấu hổ chết.

Mấy cái lời nói trước đó kia, nếu như là người bình thường nghe được, tự nhiên có thể hù cho kẻ đó sửng sốt một chút, thế nhưng là y vạn vạn không nghĩ đến, Vân Tuệ Nhi đang lái xe, lại là người của Vân gia.

Cùng là người bên trong võ đạo, tự nhiên biết rõ y vừa rồi thổi có không hợp thói thường, đem mặt em bé thẹn đến muốn chui xuống đất.

"Uy, ngươi ngược lại là nói a, ngươi là gia tộc nào, cũng để cho ta từ tiểu gia tộc đi ra này được thêm kiến thức, nhìn xem là người gia tộc nào, lại ngưu bức như vậy!" Vân Tuệ Nhi lái xe, cười nói.

“A? Cái kia... Vừa rồi ta chẳng qua là cảm thấy trong xe cũng có chút ngột ngạt, mới muốn đùa một chút, làm sinh động không khí, hạ ha, chính là như vậy, làm sinh động không khí mà thôi!” Mặt em bé ngượng ngùng, vội vàng đổi chủ đề.

“Uy, đừng ngắt lời a, hỏi ngươi đâu, gia tộc nào?” Lâm Hải cau mày nói nói.

“Ta...” Mặt em bé do dự một trận, tựa hồ có chút không tiện mở miệng.

“Yên tâm đi, chúng ta cũng không có giao thiệp gì cùng Lục Dã Sơn Trang.” Lâm Hải tựa hồ nhìn ra mặt em bé là có chỗ cố kỵ, cười nhạt, nói nói.

“Thật?” Mặt em bé bán tín bán nghi, nhưng rất nhanh lại gật gật đầu.

“Ta nghe nói Vân gia tựa hồ không nguyện ý hạ mình tại phía dưới Lục Dã Sơn Trang.”

“Hừ, Vân gia ta là không thể nào hướng phía Lục Dã Sơn Trang cúi đầu!” Vân Tuệ Nhi hừ lạnh một tiếng, nói.

“Đã như vậy, ta liền không dám giấu giếm với hai vị!”

Mặt em bé bỗng nhiên thu hồi hình tượng đậu bỉ trước đó, một mặt ngưng trọng hướng phía Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi ôm quyền một cái.

“Tại hạ, Du gia Tây Kinh, Du Hồng!”

“Du gia Tây Kinh!”

“Ngươi là Du Hồng!”

Mặt em bé vừa báo tính danh, Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi đồng thời bị kinh ngạc, cùng một chỗ mở miệng nói.

“Ách... Y rất nổi danh sao?” Lâm Hải sững sờ, nghĩ không ra điều khiến Vân Tuệ Nhi giật mình không phải là gia tộc của mặt em bé, mà chính là bản thân y!

“Phi thường nổi danh!” Vân Tuệ Nhi không khỏi lộ ra một nụ cười cổ quái.

Du Hồng đỏ mặt lên, nhưng rất nhanh lại lộ ra nụ cười thản nhiên.

“Vân gia tiểu thư, ta biết rõ ngươi có ý tứ gì, không sai, ta chính là cái Du Hồng không có tiền đồ nhất của Du gia kia!”

“Ta không phải có ý tứ kia!” Vân Tuệ Nhi vội vã mở miệng, có chút áy náy nói nói.

“Không có tiền đồ nhất?” Lâm Hải nhướng mày, mặc dù cái Du Hồng này có chút đùa bức, nhưng trước đó tại Lục Dã Sơn Trang, tình cảnh thấy chết không sờn kia, vẫn là lưu lại ấn tượng rất sâu cho Lâm Hải.

Có lẽ tu vi của Du Hồng không cao, nhưng chỉ từ nhân cách mà giảng lên, vẫn là muốn mạnh hơn rất nhiều người.

Bất quá Lâm Hải không quan tâm tới những cái này, hắn quan tâm, là gia tộc của Du Hồng.

“Ta hỏi ngươi, gia tộc các ngươi có một người nào gọi là Du Kiếm Bình hay không?”

“Đương nhiên là có a, này là lão tổ tông của gia tộc chúng ta, tu vi đạt tới cảnh giới Tông Sư!” Nhấc lên Du Kiếm Bình, Du Hồng nhất thời lộ ra vẻ kiêu ngạo, bất quá sau đó lại nhanh chóng biến thành vẻ cô đơn.

“Chỉ là, sau khi lão tổ tông mất tích, thủ pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu bị thất truyền, Du gia ta dần dần điêu linh, cũng không có xuất hiện cao thủ cấp Tông Sư nữa.”

“Quả nhiên là hậu nhân của Du Kiếm Bình!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, chính mình trước đó đã đáp ứng Du Kiếm Bình, trợ giúp lão tìm kiếm hậu nhân, nếu như có tài lại có đức, liền thay lão truyền thừa Thập Nhị Kim Tiền Tiêu.

Nghĩ không ra chính mình còn chưa bắt đầu tìm kiếm, liền cơ duyên xảo hợp gặp được người của Du gia, Lâm Hải không tự chủ được bắt đầu nghiêm túc đánh giá cái Du Hồng này.

“Ừm?” Chỉ là thời gian qua một lát, hai đường mày rậm của Lâm Hải liền không khỏi nhăn lại.

“Kinh mạch hai tay của ngươi, vậy mà bị sinh sinh cắt đứt?” Lâm Hải giật nảy cả mình.

“Ha ha.” Du Hồng cười khổ một tiếng, ngữ khí mang theo một tia bất mãn, “Nếu ngươi là người Vân gia, chuyện này đã không phải là bí mật gì, ngươi cần gì phải hỏi nhiều thêm câu này?”

“Ta không phải là người Vân gia! Ta gọi là Lâm Hải, là nhân sĩ Giang Nam!” Lâm Hải biết rõ Du Hồng hiểu lầm, vội vã mở miệng giải thích nói.

“Là như thế này?” Du Hồng gật gật đầu, lúc này mới nhớ tới, trước đó Vân Tuệ Nhi tựa hồ xác thực xưng hô Lâm Hải là Lâm Hải ca ca, “Xem ra vừa nhắc tới đau đớn của bản thân, chính mình liền trở nên có chút mẫn cảm.”

“Lâm Hải ca ca, Du Hồng vốn là nhân tài trăm năm khó gặp của Du gia, năm y mười một tuổi, liền trở thành võ giả Nội Kình, chấn kinh giới Võ đạo lúc ấy, nhất trí cho rằng tương lai Du Hồng muốn trở thành Tông Sư cũng không phải là không có khả năng.”

“Thế nhưng là, tại một buổi tối năm Du Hồng mười ba tuổi, có một người áo đen đột nhiên xâm nhập vào Du gia, đem kinh mạch hai tay Du Hồng sinh sinh cắt đứt, sau đó nhẹ lướt đi.”

“Du gia chấn động tức giận, từng ưng thuận trọng thưởng tìm kiếm hung thủ, cuối cùng lại không thu hoạch được gì, mà Du Hồng từ đó, cũng trở thành nửa phế nhân, từ đệ nhất thiên tài của Du gia, biến thành đệ nhất phế vật, nhận hết khinh thường.”

Vân Tuệ Nhi mang theo một cỗ tiếc hận khó nén, đem sự tình của Du Hồng hướng phía Lâm Hải nói qua một lần.

“Ha ha, sự tình quá khứ còn nhắc làm gì, kinh mạch cánh tay bị đứt lại như thế nào, anh em không phải còn có hai chân à, như cũ vẫn có thể tu luyện công pháp, đem hạng giá áo túi cơm đá đến người ngã ngựa đổ!”

Du Hồng ngược lại là mười phần lạc quan, cười nói nói, chỉ là nơi khóe mắt lóe lên một tia cô đơn rồi biến mất, nhưng không có trốn qua con mắt của Lâm Hải.

“Cái này Du Hồng, chiếu theo lời nói của Tuệ Nhi, thiên phú tu luyện hẳn là cực cao, hơn nữa làm người lại rất có khí tiết, cho dù chịu ngăn trở lớn như vậy, cũng không có cam chịu, ý chí cũng ương ngạnh, từ chuyện chạy trốn còn không quên cùng lôi kéo chính mình trước đó, nói rõ nhân phẩm của y cũng rất không tệ!”

Lâm Hải nhìn Du Hồng, trong lòng đã âm thầm có kết luận cho y.

“Nếu như mình không có nhìn nhầm mà nói, cái Du Hồng này, ngược lại là một cái truyền nhân không tệ của lão ca ca Du Kiếm Bình!”

“Đem hai tay ngươi duỗi ra cho ta!” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, hướng phía Du Hồng nói.

“Làm gì? Anh em không có cái đam mê đặc thù kia a.” Du Hồng mặc dù có chút ba hoa, nhưng vẫn đem hai tay nâng lên, vươn về phía Lâm Hải.

Lâm Hải trực tiếp duỗi ra hai tay, chế trụ chỗ kinh mạch đứt gãy của Du Hồng, một cỗ chân khí nhẹ nhàng chuyển qua.

Con mắt Du Hồng bỗng nhiên co rụt lại, kinh hãi ngẩng đầu, có chút không hiểu nhìn Lâm Hải, liền muốn đưa tay rút về.

“Nếu như ngươi muốn khôi phục kinh mạch, liền thành thành thật thật, đừng nhúc nhích!”

Chương 582: Một đống phân trâu

Lâm Hải nói một câu, hai người Vân Tuệ Nhi cùng Du Hồng tất cả đều sửng sốt.

“Kinh mạch của người một khi bị đứt, không phải mãi mãi cũng không thể khôi phục sao?” Hơn nửa ngày, Vân Tuệ Nhi mới kinh ngạc hỏi, tuy nàng ta đối với Lâm Hải có chút mù quáng sùng bái, nhưng loại sự tình nối lại kinh mạch này, vẫn là quá mức không thể tưởng tượng, liền cả Vân Tuệ Nhi đều có chút hoài nghi.

Mà Du Hồng thì càng đừng đề cập, y trực tiếp khinh thường bĩu môi, sau đó liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Ta nói anh em, ngươi đùa ta như thế, có ý tứ sao?”

Lâm Hải cười cười, không nói gì, mà chính là dụng tâm đem chân khí của chính mình du tẩu một lần trong cơ thể Du Hồng, rất nhanh liền đem trạng thái thân thể của Du Hồng làm rõ ràng.

“Kinh mạch toàn thân rộng lớn hiếm thấy, nếu như không phải hai tay bị cắt đứt, đúng là thiên tài tập võ hiếm có!” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, đối với tố chất thân thể của Du Hồng rất hài lòng.

Chính mình đến Tây Kinh là có chuyện muốn làm, làm xong liền phải lập tức rời sang một cái địa điểm khác, cũng không có quá nhiều thời gian, đi khảo sát từng người của Du gia, không bằng liền đem cái này Du Hồng, làm truyền nhân cho lão ca ca Du Kiếm Bình đi!

Trong lòng Lâm Hải nhất thời liền có quyết định.

“Này còn cần ngươi nói sao, toàn bộ người của võ đạo thế gia Tây Kinh, tất cả đều biết rõ.” Du Hồng có chút bất mãn đưa cánh tay rút trở về, tuy y trời sinh có tính lạc quan, nhưng Lâm Hải làm cái dạng này, vẫn để y cảm thấy có chút cố ý nhục nhã.

“Ta nghĩ một chút biện pháp, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là có thể đem kinh mạch của ngươi nối liền lại.” Nếu đã quyết định lựa chọn Du Hồng làm người kế nhiệm cho Du Kiếm Bình, Lâm Hải đầu tiên cũng là giải quyết vấn đề kinh mạch bị cắt đứt của Du Hồng.

“Được, anh em, ta cảm tạ ngươi, nhưng loại trò đùa này, vẫn là đừng có nói.” Du Hồng thấy Lâm Hải nhiều lần đem chuyện kinh mạch gãy mất của chính mình ra để nói đùa, rốt cục đem sắc mặt kéo xuống.

Mà Vân Tuệ Nhi nhìn bộ dáng một mặt trịnh trọng của Lâm Hải, trong đôi mắt đẹp lóe lên linh quang, toát ra một cái ý nghĩ lớn mật.

“Lâm Hải ca ca, ngươi sẽ không thật có biện pháp nối lại kinh mạch a?” Vân Tuệ Nhi mặc dù mình đều không tin, nhưng vẫn là không nhịn được hỏi ra.

Dù sao Lâm Hải tuổi còn trẻ như thế liền đạt tới cấp bậc Tông Sư, tại trong mắt người thường, căn bản là chuyện không có khả năng, nhưng chính là loại này chuyện không có khả năng, hết lần này tới lần khác lại được thực hiện tại trên thân Lâm Hải.

Mà nối lại kinh mạch cũng là chuyện không có khả năng, nhưng Lâm Hải vốn cũng không thể sử dụng tư tưởng của người thường đến để suy tính, ai biết hắn có thể đem một cái không có khả năng khác, biến thành có khả năng hay không?

“Ta cũng không có chắc chắn hoàn toàn, ta thử một chút đi!” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, phương pháp nối lại kinh mạch, hắn còn thật không biết, biện pháp duy nhất cũng là xin giúp đỡ của đám thần tiên Thiên Đình kia.

“Thử một chút? Làm sao thử?” Vân Tuệ Nhi hiếu kỳ hỏi, liền cả Du Hồng cũng kinh ngạc nhìn về phía Lâm Hải.

“Hắn vậy mà còn muốn thử một chút? Chẳng lẽ hắn thật có biện pháp?” Thấy Lâm Hải nói chuyện nghiêm túc, Du Hồng không khỏi cũng động tâm, dù sao nếu là có một tia hi vọng, ai cũng không nguyện ý từ bỏ.

Lâm Hải không có trả lời, mà chính là lấy điện thoại cầm tay ra, trực tiếp tìm tới Weachat của Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, có ở đó hay không, muốn hỏi thăm một việc?

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, tiên hữu có chuyện gì, xin giảng? (phía sau là một cái biểu lộ mỉm cười)

Bây giờ Thái Thượng Lão Quân, đối với Lâm Hải đó là tương đối khách khí, không vì cái gì khác, bởi vì sợi cay mà Lâm Hải bán ra tại Cửa hàng mạng Thiên Đình, mười phần được hoan nghênh, cơ hồ mỗi ngày vừa lên giá, liền lập tức liền bị cướp mua đến trống không.

Tuy Lâm Hải đã không biết bao nhiêu lần đã tăng lớn lượng tiêu thụ, thậm chí ngay cả giá bán cũng đề cao lên năm thành, nhưng vẫn không ngăn được nhiệt tình của đám ăn hàng Thiên Đình kia, sợi cay đã trở thành đồ ăn dễ bán chạm tay có thể bỏng.

Cứ như vậy, chẳng những Lâm Hải kiếm lời đầy bồn đầy bát, liền cả Thái Thượng Lão Quân cũng đi theo đếm tiền đếm đến tay bị chuột rút.

Hiện tại Lâm Hải, tại trong mắt Thái Thượng Lão Quân, so với cái Thần Tài hàng thật giá thật trên Thiên Đình kia còn là Thần Tài hơn, lão đối với Lâm Hải có thể không khách khí sao?

Lâm Hải cũng lười cùng lão vòng vo, trực tiếp đem nhu cầu của chính mình nói ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, ta hiện tại cần một loại đan dược, liền để cho phàm nhân sau khi phục dụng, có thể đem kinh mạch bị cắt đứt nối lại, chỉ cần có thể đạt tới loại hiệu quả này liền tốt!

Thái Thượng Lão Quân: Phàm nhân dùng a? (phía sau một cái biểu lộ chảy mồ hôi)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đừng nói ngươi không có a, không có liền hiện trường luyện chế cho ta! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Bởi vì sự tình của Cửa hàng mạng Thiên Đình, nên quan hệ giữa Lâm Hải cùng Thái Thượng Lão Quân chí ít mặt ngoài vẫn coi như hòa hợp, tuy Thái Thượng Lão Quân là Đạo Tổ cao quý, nhưng Lâm Hải nói chuyện cùng lão, cũng tùy ý rất nhiều so với thường ngày, chí ít nói mấy trò đùa nhỏ là không có vấn đề gì lớn.

Thái Thượng Lão Quân: Chỉ cần có thể nối lại kinh mạch bị cắt đứt cho phàm nhân liền có thể?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không sai, đương nhiên nếu có những công hiệu khác, vậy liền không thể tốt hơn. (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Thái Thượng Lão Quân: Tiên hữu chờ một lát, lập tức phát cho ngươi!

Lâm Hải nhìn, trong lòng vui vẻ, loại chuyện không có khả năng tại nhân gian này, đến chỗ đám thần tiên kia, quả nhiên là dễ như trở bàn tay.

Chờ cũng chưa tới một phút đồng hồ, tin tức của Thái Thượng Lão Quân liền trở lại.

Thái Thượng Lão Quân: Tiên hữu, cái này phát cho ngươi!

Leng keng!

Thái Thượng Lão Quân hướng ngươi gửi đi một đống phân trâu, mời xem xét trong túi càn khôn.

Phốc!

“Em gái ngươi!” Lâm Hải nhìn thấy cái tin tức nhắc nhở này, kém chút ngã xuống đất.

Mẹ nó, lão tiểu tử Thái Thượng Lão Quân này, quá mẹ nó tổn hại a, ca ca muốn đan dược, ngươi không cho coi như thôi, mẹ nó phát tới một đống phân trâu, là có cái ý tứ gì!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại gia ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

Lâm Hải tức xạm mặt lại, trực tiếp bạo nói tục.

Thái Thượng Lão Quân: Tiên hữu, đây là của Thanh Ngưu ta nuôi a, không phải là đại gia của ta a! Lại nói, ta cũng không có đại gia a! (phía sau là một cái biểu lộ nghi hoặc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lăn ngươi nha!

Lâm Hải không còn gì để nói, mẹ nó, cùng ca ca giả trang hồ đồ cái gì, đó là mắng ngươi đâu? Có được hay không!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, ngươi đừng có đùa nữa a, nếu ngươi không thể làm đan dược nối lại kinh mạch bị cắt đứt cho phàm nhân thì thôi, ngươi mẹ nó phát đống phân tới, tính là gì a?

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi không phải nói, chỉ cần có thể nối lại kinh mạch bị cắt đứt cho phàm nhân, liền có thể sao? (phía sau là một cái vẻ mặt vô tội)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng a, nhưng ngươi chí ít phát một cái tới a, ngươi phát đống phân trâu...

“Chờ một chút!” Lâm Hải biên tập tin tức được một nửa, đột nhiên trong đầu lóe lên linh quang.

“Đậu phộng, không thể nào!” Lâm Hải đột nhiên nhớ tới, đây cũng không phải là phân trâu bình thường a!

Thanh Ngưu của Thái Thượng Lão Quân, đây chính là tồn tại số một số hai tại ở trong toàn bộ đám Thần Thú của Thiên Đình, phân và nước tiểu của, cái kia có thể là vật phàm sao?

“Chẳng lẽ cái phân trâu này, liền có thể đạt tới hiệu quả nối lại kinh mạch?” Nghĩ đến cái này, Lâm Hải vội vàng mở túi càn khôn bên trong Weachat ra, tra nhìn.

Quả nhiên, trong góc dưới bên trái của một cái ô vuông, đã thêm ra một đống vật đen sẫm buồn nôn.

Ngón tay Lâm Hải sờ nhẹ, lời thuyết minh lập tức hiển hiện ra.

Phân trâu: Phân và nước tiểu của Thanh Ngưu dưới trướng Thái Thượng Lão Quân.

“Xong?” Lâm Hải choáng váng một trận, cũng không có giới thiệu cái công hiệu gì a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, không nói đùa, ngươi xác định cái đồ chơi này, có thể nối lại kinh mạch cho phàm nhân?

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, yên tâm đi, đừng nói là nối lại kinh mạch cho phàm nhân, nếu như là động vật ở nhân gian ăn vào, thậm chí có thể trực tiếp tu luyện thành Yêu Tiên!

“Ngưu bức như vậy!” Lâm Hải lập tức trừng to mắt, nếu quả thật giống như Thái Thượng Lão Quân đã nói, này cũng không phải là một đống phân, mà chính là một khối bảo bối.

“Uy, ngươi còn chờ cái gì nữa đâu?” Thấy Lâm Hải cầm điện thoại di động, hai mắt trực tiếp phát ngốc ở chỗ này, Vân Tuệ Nhi nhịn không được mở miệng hỏi nói.

Lâm Hải không có trả lời, nhìn đống phân trâu trong túi càn khôn này, lại đưa mắt nhìn sang Du Hồng.

“Anh em a, thật sự là làm khó ngươi, nhưng ca ca cũng là vì muốn tốt cho ngươi!” Bên trong ánh mắt của Lâm Hải, không khỏi mang ra một chút thương hại.

Chương 583: Đút người đớp cứt thật là khó a!

“Ngươi, ngươi làm gì dùng loại ánh mắt này nhìn ta, anh em có tính hướng bình thường, ngươi cũng chớ làm loạn a! Ta là cận kề cái chết cũng sẽ không theo!” Du Hồng bị Lâm Hải nhìn mà tâm lý run rẩy một trận, hai tay ôm ngực, cảnh giác nói nói.

“Theo em gái ngươi a!” Lâm Hải tức đến xạm mặt lại, tiểu tử Du Hồng này, cũng quá đùa bức.

Bất quá ngẫm lại chuyện y chẳng mấy chốc sẽ đem một đống phân trâu lớn như vậy ăn vào trong miệng, Lâm Hải lập tức lộ ra một bộ biểu lộ trách trời thương dân, vô cùng bi thương nắm chặt hai tay của Du Hồng.

“Ta dựa vào, ngươi muốn tới thật, mau buông tay, nếu không ta kêu phi lễ!” Du Hồng lập tức khoa trương kêu lên, khiến Vân Tuệ Nhi ở bên cạnh cười khanh khách.

“Huynh đệ, trời có mắt rồi, biện pháp giúp ngươi nối lại kinh mạch, ta đã tìm tới!” Lâm Hải một mặt trịnh trọng mở miệng nói, chỉ là biểu lộ nín cười trên mặt này, lại làm cho Du Hồng cảm thấy một trận không đáng tin cậy.

“Thật hay giả a, ta cùng ngươi nói, tuy con người của ta lòng dạ rộng lớn, bụng lớn có thể chứa chuyện thiên hạ, nhưng nếu ngươi lấy loại sự tình này ra để mà nói đùa, ta coi như thật tức giận.”

“Ta nói là thật, không đùa ngươi!” Lâm Hải nói xong, lần nữa lấy điện thoại di động ra, cắn răng một cái đem đống phân trâu này lấy ra.

“Em gái ngươi Thái Thượng Lão Quân, thật không phải là đồ vật!” Trong tay truyền đến cảm giác dinh dính, cộng thêm một tia mùi thối nhàn nhạt, để Lâm Hải chợt cảm thấy một trận ác tâm, trong lòng quả thực đem Thái Thượng Lão Quân mắng chết!

Bất quá vừa nghĩ tới, Du Hồng càng thêm khổ bức, chẳng mấy chốc sẽ đem cái đống phân trâu này ăn vào trong bụng, trong lòng Lâm Hải cuối cùng cũng thăng bằng một chút.

“Ta dựa vào, thứ đồ gì?” Du Hồng cùng Vân Tuệ Nhi nhanh chóng che cái mũi, nhìn vật thể bất minh mà Lâm Hải nâng trong tay, nhao nhao nhíu mày.

“Hắc hắc.” Lâm Hải nhìn Du Hồng nheo cặp mắt lại, phảng phất như bà ngoại sói, đem đống phân trâu này đưa tới trước mắt Du Hồng, Du Hồng vội vàng hướng phía sau lách người.

“Anh em, ngươi thật buồn nôn, cái này mẹ nó là phân trâu a?” Du Hồng lập tức liền nhận ra, hướng phía Lâm Hải xem thường một trận.

“Phân trâu? Nói mò gì đâu? Ngươi!” Lâm Hải trừng mắt, giả trang ra một bộ biểu lộ lòng đầy căm phẫn.

“Cái này không phải là phân trâu, đây là chí bảo liệu thương, dùng để trị kinh mạch của ngươi!”

Du Hồng nghe, nhất thời mím miệng, duỗi ra một cái ngón tay, yếu ớt chỉ chỉ đống phân trâu đen sì này.

“Anh em, ngươi mẹ nó coi ta là tiểu hài tử ba tuổi đâu, cái này mẹ nó là chí bảo liệu thương của nhà ai, lớn lên lại có cái hình quỷ này a?”

“Đây là, đây là...” Lâm Hải nhãn châu xoay động, bỗng nhiên nghĩ đến một cái từ.

“Đây là linh dược của Tây Vực, Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao!”

“Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao?” Du Hồng không khỏi sững sờ, “Làm sao nghe quen tai như thế?”

“Nói nhảm, có thể không quen à, cái này mẹ nó là ở trong tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung gia gia, chỉ cần ngươi xem qua ‘Ỷ Thiên Đồ Long Ký’, liền khẳng định biết rõ!” Lâm Hải âm thầm cười nói.

“Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, không phải là thứ mà Trương Vô Kỵ cho n Lê Đình cùng Du Đại Nham dùng để trị chân sao?” Vân Tuệ Nhi ở bên cạnh, bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

Lâm Hải lập tức hướng phía Vân Tuệ Nhi chuyển tới một cái tán thưởng ánh mắt, thời khắc mấu chốt, cô nàng này thật biết phối hợp a!

“Tuệ Nhi quả nhiên là kiến thức rộng rãi, liền bí văn bực này cũng biết!”

“Bí văn em gái ngươi a! Nhìn qua tiểu thuyết võ hiệp liền coi như kiến thức rộng rãi?" Du Hồng ở bên cạnh không còn gì để nói, giờ phút này y cũng kịp phản ứng, biết rõ cái tên Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao này vì cái gì lại quen thuộc như vậy.

"Du Hồng huynh đệ a, ta cùng ngươi nói, chỉ cần ngươi ăn cái Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao của ca ca này, ca ca bảo đảm kinh mạch của ngươi lập tức khôi phục!" Lâm Hải tuần tự lừa đảo, hướng phía Du Hồng mỉm cười nói nói.

"Ngươi nhanh dẹp đi đi, cầm đồ vật hư cấu trong tiểu thuyết đến hống ta, có ý tứ sao?" Du Hồng trực tiếp bĩu môi một cái, nhất thời cảm thấy Lâm Hải so với y còn không đáng tin cậy hơn.

"Như thế nào là hư cấu đâu!" Con mắt Lâm Hải quét ngang, "Đây thật là Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, ngươi nếu không tin, trực tiếp thử một chút không phải đã biết sao?"

"Ta không thử, nhìn liền thấy buồn nôn! Muốn thử ngươi thử đi!" Du Hồng đem đầu lắc lắc giống như trống bỏi.

"Em gái ngươi a!" Lâm Hải không còn gì để nói, mẹ nó đây là chữa thương tổn cho ngươi có được hay không, làm sao giống như đang cầu xin ngươi vậy?

"Thuốc đắng dã tật a, huynh đệ, đạo lý đơn giản như vậy, ngươi còn không hiểu sao?" Lâm Hải không có cách nào, chỉ có thể kiên trì khuyên bảo.

"Ngươi đừng nhìn thuốc này buồn nôn, nhưng hiệu quả tốt a, không phải cũng nói đừng nhìn quảng cáo mà nhìn hiệu quả trị liệu à, chúng ta cũng đừng nhìn ngoại hình mà nhìn hiệu quả trị liệu, ta bảo đảm ngươi ăn rồi sẽ không hối hận!"

"Còn có a, cái Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao này, thế nhưng là tinh hoa thảo mộc thuần thiên nhiên a, không chứa một điểm chất phụ gia, chính là Thánh Vật liệu thương chính tông, không có một chút tác dụng phụ, là lương dược thiết yếu của nhà lữ hành a, hey, ngươi đừng đi a...”

Du Hồng dở khóc dở cười liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó hướng phía Lâm Hải xin tha một trận.

“Anh em, ta đã lớn như vậy mà còn không phục qua người nào, hôm nay ta thật phục, ngươi nha là làm chào hàng a?”

“Chào hàng em gái ngươi a!” Lâm Hải nhất thời tối sầm mặt lại.

“Hỏi ngươi một lần nữa, đến cùng có ăn hay không!” Lâm Hải quặm mặt lại, mềm không được, hắn chuẩn bị tới cứng.

“Không ăn, kiên quyết không ăn!” Du Hồng dùng sức lắc đầu, ánh mắt vô cùng kiên quyết.

“Móa, đây là ngươi bức ta!” Lâm Hải nói xong, trực tiếp duỗi ra hai tay, tại thời điểm Du Hồng còn không có kịp phản ứng, trực tiếp điểm lên Ma Huyệt của y.

“Uy uy uy, ngươi muốn làm gì!” Du Hồng lập tức phát giác toàn thân mình cũng không động đậy được, không khỏi lộ ra một mặt kinh hoảng.

“Làm gì?” Lâm Hải hắc hắc cười xấu xa, “Đương nhiên là cho ngươi uống thuốc!”

Nói xong, Lâm Hải một tay nắm lấy cái cằm của Du Hồng, tại trong ánh mắt hoảng sợ nhìn soi mói của Du Hồng, trực tiếp cầm đống phân trâu lớn trong tay, nhét vào trong miệng Du Hồng.

“Ô ô ô...” Con mắt Du Hồng đều nhanh lồi ra, làm sao toàn thân trên dưới, một tia cũng không động đậy được, chỉ có thể trơ mắt tùy ý Lâm Hải, đem cái đống phân trâu này đút vào mồm.

“Mẹ nó a, đút người đớp cứt thật là khó a!” Thẳng đến khi Du Hồng đem hơn phân nửa bãi phân trâu đều nuốt xuống, Lâm Hải mới thở phào, có chút ít cảm khái nói nói.

“Cái gì? Y ăn là phân?” Vân Tuệ Nhi ở bên cạnh, bỗng nhiên trợn to mắt, một mặt khó có thể tin.

Mà Du Hồng càng là một trận mộng bức, sau đó oa oa một trận buồn nôn, kém chút phun hết ra ngoài.

“Trời ạ, nói lộ ra miệng!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

“Nói sai, nói sai, ta là nói, đút người uống thuốc thật là khó a!” Lâm Hải chê cười, liên tục giải thích nói.

Chỉ là, Vân Tuệ Nhi không hề chớp mắt nhìn hắn, từ ánh mắt chấn kinh này cũng có thể thấy được, nàng nơi nào sẽ tin tưởng giải thích của Lâm Hải.

Du Hồng thì càng đừng nói, giờ phút này hai con mắt hung hăng trừng nhìn Lâm Hải, mang theo vô cùng cừu thị, cơ hồ đều muốn toát ra lửa rồi.

“Mẹ nó a, đoán chừng hảo tâm không chiếm được hảo báo, đều do tên hỗn đản Thái Thượng Lão Quân kia!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, nhìn cái biểu tình kia của Du Hồng, đoán chừng đem chính mình cũng hận chết!

“Trước đem huyệt đạo của y giải khai đi, dù sao chính mình cũng là có ý tốt, sau đó y sẽ từ từ minh bạch!” Nghĩ đến chỗ này, ngón tay Lâm Hải liền bắn ra, đem huyệt đạo của Du Hồng giải khai.

“Ta muốn giết ngươi!” Thân thể Du Hồng một có thể di động, trước tiên liền đem phân trâu lưu lại trong miệng phun ra, sau đó đỏ mắt lên, liền hướng phía Lâm Hải nhào tới.

“Tuệ Nhi dừng xe, muốn đánh nhau phải không, ta xuống xe đánh cùng y!” Lâm Hải một tay chống chọi với Du Hồng, bỗng nhiên nói nói.

Vân Tuệ Nhi xe dừng lại, Lâm Hải trực tiếp đem Du Hồng kéo xuống, sau đó đứng chắp tay.

“Nếu như ngươi có oán khí, liền động thủ đi!”

“Hừ! Lại dám làm nhục ta như vậy, hôm nay ngươi không chết, chính là ta vong!” Nói xong, Du Hồng hét lớn một tiếng, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới!

Chương 584: Thật là kỳ nhân!

Du Hồng mang theo phẫn nộ trùng thiên, giương nanh múa vuốt hướng phía Lâm Hải nhào tới.

Lâm Hải nghiêng người lóe lên, tuỳ tiện liền tránh thoát công kích của Du Hồng, mà chân phải của Du Hồng đột nhiên nâng lên, một cái đá hình xoắn ốc, lần nữa hướng phía trước ngực Lâm Hải đá tới.

Lâm Hải nhẹ giơ lên hữu chưởng, phát sau mà đến trước, bỗng nhiên bắt lấy cổ chân của Du Hồng, sau đó hướng ra ngoài nhẹ nhàng buông lỏng, thân thể Du Hồng liền trực tiếp bay ra ngoài.

Du Hồng kinh hãi, nghĩ không ra thân thủ của Lâm Hải vậy mà cao siêu như vậy, thân hình rơi xuống đất, nhất thời bất ổn một trận, liền lùi mấy bước, mới đem thân thể dừng lại.

“Lão tử liều mạng với ngươi!” Du Hồng cũng nhìn ra, Lâm Hải có thể hời hợt liền đem chính mình đánh lui, thì chính mình cũng không phải là đối thủ của Lâm Hải, nhưng chịu cái nhục này, thì dù biết rõ không địch lại, Du Hồng cũng không chịu từ bỏ ý đồ.

Nói xong, Du Hồng liền muốn nhào tới lần nữa, cùng Lâm Hải liều mạng.

Thế nhưng là, mới chạy ra hai bước, cước bộ của Du Hồng bỗng nhiên lại dừng lại, sau đó đột nhiên ôm lấy hai tay của chính mình, trên mặt lộ ra biểu lộ vô cùng thống khổ.

“Cánh tay của ta! A!!! Đau chết á!” Kịch liệt đau đớn, để Du Hồng trực tiếp ngồi xổm người xuống, mồ hôi lạnh ở trên đầu bộp bộp liền lăn xuống tới.

“Chẳng lẽ là kinh mạch đang chữa trị?” Lâm Hải cũng sững sờ, hắn cũng không biết cái phân Thanh Ngưu này sẽ phát huy tác dụng lúc nào, có thể kèm thêm thống khổ hay không, thấy Du Hồng biến thành cái dạng này, Lâm Hải vội vàng mặc niệm một tiếng “Thiên Nhãn, mở!”

Nhất thời, một tầng sương mù màu lam nhạt bịt kín con mắt Lâm Hải, sau một khắc, tình huống bên trong hai cái cánh tay của Du Hồng, xuất hiện vô cùng rõ ràng ở trong mắt Lâm Hải.

“Quả là thế!” Lâm Hải chỉ nhìn một chút, liền yên tâm.

Chỉ thấy chỗ kinh mạch đứt gãy trong hai cánh tay Du Hồng, giờ phút này lại giống như hạt giống nảy mầm, nhanh chóng mọc ra mạch lạc kinh mạch mới, mà kinh mạch sớm đã tổn hại, đang bị kinh mạch tân sinh từng bước xâm chiếm lấy từng chút xíu một.

“Kiên nhẫn một chút, kinh mạch của ngươi rất nhanh liền có thể khôi phục!” Lâm Hải mở miệng nói.

“Ngươi nói thật!” Du Hồng tuy đau đớn khó nhịn, nhưng lỗ tai vẫn dùng được, Lâm Hải nói như thế, lại liên tưởng đến chỗ đau đớn đúng là chỗ kinh mạch bị đứt gãy của mình, trong mắt Du Hồng đột nhiên toát ra hai đạo tinh quang.

“Có phải là thật hay không, ngươi một hồi liền biết rõ.” Lâm Hải cười nhạt cười, nói nói.

“A!!!” Du Hồng đột nhiên phát ra một tiếng rống vừa thống khổ lại hưng phấn, trong lòng lập tức tràn ngập vô hạn kỳ đợi.

“Y không có sao chứ?” Vân Tuệ Nhi ở một bên, thấy Du Hồng đột nhiên biến thành cái dạng này, không khỏi có chút bận tâm hỏi.

“Yên tâm, y một chút việc đều không... Phốc!” Lâm Hải quay đầu, cười nói nói với Vân Tuệ Nhi, thế nhưng lời nói mới nói được một nửa, máu mũi của Lâm Hải kém chút liền phun ra ngoài.

“Ngươi nhìn cái gì đấy?” Vân Tuệ Nhi thấy hai mắt của Lâm Hải bỗng nhiên trực câu câu nhìn chằm chằm vào bộ vị nhạy cảm của mình, nhất thời có chút thẹn thùng, cúi đầu xuống hờn dỗi nói.

“A? Không có gì, phong cảnh chỗ này thật đẹp a.” Lâm Hải hung hăng nuốt ngụm nước bọt, mới có hơi không chịu đem Thiên Nhãn Thần Thông quan bế lại, mẹ nó, không cẩn thận liền mở rộng tầm mắt.

“Cái chỗ này đen kịt như vậy, có cái phong cảnh gì a?” Vân Tuệ Nhi kỳ quái nhìn Lâm Hải, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Hắc hắc, phong cảnh này thế nhưng là cực kì đẹp, trăm xem không chán đây.” Lâm Hải cười hắc hắc hai tiếng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Vân Tuệ Nhi, lại liên tưởng tới cảnh đẹp trước đó, để Lâm Hải không khỏi thầm khen một tiếng

“Tiểu nha đầu này, thật đúng là vưu vật trời sinh a, so với Hinh Nguyệt nhà ta cũng không kém chút nào!”

“Hứ, mạc danh kỳ diệu!” Vân Tuệ Nhi bĩu môi một cái, rõ ràng hơn nửa đêm cái gì cũng nhìn không thấy, từ đâu tới cái phong cảnh gì mà nhìn?

Mà lúc này đây, tiếng gầm của Du Hồng đã dần ngừng lại, biểu lộ thống khổ trên mặt cũng dần dần tán đi, thay vào đó thì là một mặt chấn kinh cùng cuồng hỉ.

“Kinh mạch của ta tốt, ha ha, ta kinh mạch thật đã tốt!” Đột nhiên, Du Hồng kích động cười to một tiếng, phảng phất như phát điên, tại nguyên chỗ không ngừng lật lên rồi lại té ngã.

“Ách... Tuệ Nhi a, một người nếu như rất cao hứng, thần trí có thể trở nên không bình thường hay không a?” Lâm Hải nhìn hành vi như là con khỉ của Du Hồng, có chút bận tâm hỏi.

“Có loại khả năng này a, chúng ta có học qua một bài khoá, gọi là Phạm Tiến trúng cử, cũng là do đậu Cử nhân nên quá mức cao hứng, sau đó điên mất.” Vân Tuệ Nhi dùng sức gật đầu nói.

“Ai, hài tử đáng thương.” Lâm Hải lắc đầu một trận, vô cùng tiếc hận.

“n nhân!” Lâm Hải vừa mới dứt lời, Du Hồng đã trực tiếp ngã nhào một cái lật đến trước mặt Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải khom người tới đất.

“Đa tạ ân nhân, tái tạo chi ân!”

“Há, ngươi không điên a.” Lâm Hải gật gật đầu, trêu chọc nói.

Du Hồng nhất thời lộ ra một nụ cười ngại ngùng, có chút xấu hổ gãi gãi đầu.

“Đây không phải là rất cao hứng nha, có chút thất thố.”

Nói xong, Du Hồng vội vàng nâng lên hai tay, lắc lắc tại trước mặt Lâm Hải.

“n nhân, kinh mạch của ta, thật đã khôi phục, không chỉ có như thế, tựa hồ còn rộng rãi hơn rất nhiều so với trước đó, chỉ cần cho ta một chút thời gian, để cho Nội Kình của ta vận chuyển mấy cái chu kỳ, thực lực của ta tuyệt đối sẽ tăng vọt!”

“Ừm, cái này ta tin!” Lâm Hải gật gật đầu, thực lực trước đó của Du Hồng, bởi vì kinh mạch hạn chế, cũng chính là mới vào Nội Kình, hơn nữa Nội Kình cũng vô pháp phát huy ra.

Nhưng Lâm Hải lại từ trong cơ thể của Du Hồng cảm giác được, bên trong hai cánh tay của y ngoại trừ kinh mạch được mở rông ra, Nội Kình cũng rất mạnh, có thể thấy được Du Hồng bình thường, đã bỏ rất nhiều công sức.

Bây giờ kinh mạch đã được chữa trị, một khi Nội Kình trong cơ thể, được vận chuyển hoàn thành một vòng toàn thân, như vậy hậu tích bạc phát nhiều năm của Du Hồng, lập tức liền có thể khiến cho thực lực của y, đạt được một cái bay vọt về chất.

“n nhân, Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao của ngươi, thật sự là tiên đan diệu dược, thiệt thòi ta vừa rồi còn hoài nghi là, là...” Du Hồng nói, không khỏi cúi đầu xuống, mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

“Mẹ nó, cái này ngươi thật đúng là không cần thiết phải hổ thẹn, thứ ca ca cho ngươi ăn, thật đúng là phân trâu!” Lâm Hải trong lòng buồn cười, nhưng lại không thể nói ra được.

“Ngươi biết rõ liền tốt, loại thần dược này, liền xem như ta, cũng chỉ có một phần này, sử dụng hết liền không có a!” Lâm Hải ra vẻ đau lòng, thở dài.

“A?” Du Hồng không khỏi càng thêm áy náy, hướng phía Lâm Hải lần nữa thật có lỗi.

“Ngài đối với Du Hồng ta, quả thực ân trọng như sơn, Du Hồng không thể báo đáp, về sau nếu có chỗ cần, Du Hồng xông pha khói lửa, quyết không chối từ!”

“Nói quá lời.” Lâm Hải khoát khoát tay, sau đó một mặt trang bức ngóc đầu lên.

“Lâm mỗ ta làm việc, từ trước đến nay chỉ bằng yêu thích, không màng hồi báo!”

Du Hồng khẽ giật mình, sau đó trên mặt lộ ra một cỗ tình cảm cực độ sùng bái.

“n nhân, thật là kỳ nhân!”

“Ừm.” Lâm Hải nín cười, rất trang bức gật gật đầu.

Mẹ nó, anh em quá ngưu bức, cho y ăn đầy miệng phân trâu, chẳng những để y mang ơn, nội tâm còn tràn ngập sùng bái, xác thực có thể trở thành kỳ nhân!

“Đúng, nói cho ta biết về tình huống của Du gia các ngươi đi.”

“Du gia chúng ta?” Du Hồng sững sờ, sau đó khe khẽ thở dài.

“Du gia bây giờ, sớm đã không có cường thịnh như lúc lão tổ tông Du Kiếm Bình còn sống nữa, Du gia bây giờ, người mạnh nhất chính là gia chủ Du Bằng, bất quá cũng chỉ là Hóa Cảnh trung kỳ, mặt khác trong gia tộc còn có hai vị Hóa Cảnh sơ kỳ, các con cháu còn lại, tất cả đều là tu vi thường thường, gia tộc bọn ta, đã ngã vào hàng ngũ thế gia tam lưu.”

“Thảm như vậy?” Lâm Hải kinh hô một tiếng, nghĩ không ra đại năng như Du Kiếm Bình, lại có đời sau rơi vào cảnh tượng như vậy.

“Thảm?” Du Hồng cười khổ một tiếng, “Càng đáng sợ là, sau lần Đại Hội Võ Đạo này, chỉ sợ Du gia đều sẽ không còn tồn tại nữa.”

Chương 585: Truyền nghề

“Há, chỉ giáo cho?” Lâm Hải chau mày, nghĩ không ra tại sao Du gia lại đã đến cấp độ sắp diệt vong.

“Chuyện này, có quan hệ cùng Lục Dã Sơn Trang!” Du Hồng nói xong, trong mắt đột nhiên lộ ra quang mang cừu hận.

“Lại là Lục Dã Sơn Trang!” Lâm Hải càng ngày càng cảm thấy, cái Lục Dã Sơn Trang này không có đơn giản như mặt ngoài, sau lưng nhất định đang nổi lên cái đại âm mưu gì.

“Hai vị hẳn cũng biết rõ, ta trước đó cũng là từ trong Lục Dã Sơn Trang trốn ra a? Nhưng các ngươi biết rõ, thực lực của ta thấp, vì cái gì lại muốn bốc lên nguy hiểm tính mạng, đêm tối thăm dò Lục Dã Sơn Trang sao?”

“Ta cũng rất tò mò điểm này.” Lâm Hải nói nói, hắn có thể cảm giác được, Du Hồng người này, tuy có chút đậu bỉ, nhưng kỳ thật khá là thông minh, không có khả năng vô duyên vô cớ liền làm loại sự tình cơ hồ là chịu chết này.

“Ha ha.” Du Hồng cười khổ một tiếng, “Bởi vì ban ngày hôm nay, Du gia chúng ta đã làm ra một cái quyết định, liền ở phía trên lần Đại Hội Võ Đạo này, tại trước mặt mọi người quy thuận Lục Dã Sơn Trang!”

“Cái gì!” Du Hồng vừa nói xong, Vân Tuệ Nhi ở bên cạnh kinh hô một tiếng.

Lâm Hải không phải là người của võ đạo thế gia, cảm xúc còn không phải rất sâu, nhưng Vân Tuệ Nhi lại thật sâu biết rõ, một khi toàn cả gia tộc quy thuận Lục Dã Sơn Trang, này sẽ có ý vị như thế nào.

“Cứ như vậy, cơ nghiệp truyền thừa mấy trăm năm của Du gia các ngươi, há không phải liền muốn tiêu vong từ đó sao?” Vân Tuệ Nhi vội vã nói nói.

“Có biện pháp nào đâu?” Du Hồng liên tục cười khổ, “Tuy một số người trẻ tuổi trong gia tộc của chúng ta cũng cực lực phản đối, nhưng chúng ta thấp cổ bé họng, căn bản là không có cách quyết định thay cho người chủ sự gia tộc, chỉ có thể trơ mắt nhìn Du gia từ nay bị xoá tên!"

"Lục Dã Sơn Trang có phải đã uy hiếp các ngươi hay không?" Vân Tuệ Nhi đồng tình một trận, nàng đột nhiên nghĩ đến tình cảnh của Vân gia, tuy từ trên xuống dưới nhà họ Vân, cũng không có dự định khuất phục, nhưng người nào biết rõ có thể chịu đựng lấy lửa giận của Lục Dã Sơn Trang hay không.

"Không sai." Du Hồng gật gật đầu, "Lục Dã Sơn Trang đã lần phái người đến cảnh cáo chúng ta, nếu như không quy thuận Lục Dã Sơn Trang, thời điểm Đại Hội Võ Đạo, cũng là thời điểm đem Du gia nhổ tận gốc."

"Lục Dã Sơn Trang thật là âm hiểm!" Vân Tuệ Nhi không khỏi thầm mắng một tiếng, "Vân gia ta cũng nhận uy hiếp, muốn tại bên trên Đại Hội Võ Đạo, đối trả cho chúng ta đây."

"Vậy Vân gia các ngươi chuẩn bị làm thế nào?" Du Hồng đột nhiên hỏi nói.

"Vân gia ta đương nhiên sẽ không khuất phục, coi như toàn bộ chiến tử, cũng không hướng Lục Dã Sơn Trang cúi đầu!" Vân Tuệ Nhi nói, một cỗ hào khí tự nhiên sinh ra, để Du Hồng không khỏi lộ ra ánh mắt hâm mộ và khâm phục.

"Nếu như Du gia ta cũng giống Vân gia các ngươi, vậy là tốt rồi!" Nghĩ đến thái độ của người trong gia tộc của mình, Du Hồng một trận thất vọng.

"Ta luôn cảm thấy, Lục Dã Sơn Trang lôi kéo các đại gia tộc ở khắp nơi quy thuận, tuyệt đối là đang nổi lên cái đại âm mưu gì đó, thế nhưng lại không có cái chứng cứ gì, bởi vậy ta mới liều chết vào đêm tối thăm dò Lục Dã Sơn Trang, nhìn xem có thể phát hiện cái gì hay không, cũng tiện thuyết phục gia tộc thay đổi chủ ý."

Lâm Hải ở một bên lắng nghe, nửa ngày không có mở miệng, nhưng trong lòng càng thêm tán thành đối với Du Hồng.

“Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia ngươi, ngươi có học được không?” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Thập Nhị Kim Tiền Tiêu?” Du Hồng cười khổ một tiếng, “Bây giờ Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, chỉ là chỉ có kỳ biểu, ảo nghĩa trong đó, đã sớm theo lão tổ tông Du Kiếm Bình mất tích mà thất truyền, nếu không Du gia ta làm thế nào có thể lưu lạc đến tận đây!”

“Ngươi nhìn đây là cái gì?” Lâm Hải nói, bỗng nhiên hai tay liền vung lên, Du Hồng kinh hãi, chỉ thấy một đường hào quang màu vàng óng, vạch phá qua bầu trời đêm, mang theo lệ phong vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt liền đến trước mắt mình.

Không đợi y kịp phản ứng, mười hai đồng Kim Tiền Tiêu, đã từ bốn phương tám hướng quay chung quanh đem y bao ở giữa, chúng treo giữa không trung lại không hề rơi xuống, còn đang không ngừng xoay một vòng!

“Cái này, cái này, cái này...” Du Hồng vô cùng kinh hãi mở to hai mắt, quả không thể tin được hết thảy những gì mà mình nhìn thấy.

“Cái này, có phải là thủ pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia ngươi hay không?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, mở miệng hỏi nói.

“Không sai, chính là Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia ta!” Du Hồng phảng phất như gặp Quỷ, gắt gao nhìn chằm chằm sang Lâm Hải, “Bộ thủ pháp này đã sớm thất truyền, thế nhưng là ngươi, ngươi làm sao lại sử dụng được?”

“Ta đem nó truyền thụ cho ngươi, ngươi có nguyện ý học hay không?” Lâm Hải không có trả lời vấn đề của Du Hồng, mà chính là mở miệng hỏi nói.

“Ngươi, ngươi thật có thể truyền thụ cho ta?” Đầu Du Hồng ông một tiếng, phảng phất như bị một đĩa bánh cực lớn đập trúng, tâm lý lập tức sôi trào lên, mặt mũi tràn đầy tha thiết hỏi.

Lâm Hải cười gật gật đầu, “Cái này vốn là của Du gia ngươi, truyền thụ cho ngươi, cũng coi là vật quy nguyên chủ!”

“Quá tốt!” Du Hồng trực tiếp lộn ngược ra sau một cái, sau đó trên mặt cũng cười nở hoa.

“Học, ngu ngốc mới không học!”

“Tốt, đã như vậy, vậy ta hiện tại liền dạy cho ngươi!” Lâm Hải gật gật đầu, “Chiêu thức động tác của Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, ngươi hẳn đều biết a?”

“Chiêu thức đương nhiên biết, mỗi cái con cháu của Du gia chúng ta đều biết, chỉ là thiếu khuyết tâm pháp ảo nghĩa, chỉ có bề ngoài, căn bản không phát huy ra uy lực mà thôi.”

“Như thế ngược lại sẽ đơn giản hơn nhiều!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn thật đúng là sợ Du Hồng liền cả chiêu thức cũng sẽ không biết, vậy lúc bắt đầu dậy sẽ tốn sức.

Bây giờ chiêu thức đã học được, chỉ thiếu tâm pháp, mà tâm pháp tuy là hạch tâm, nhưng nói trắng ra chỉ là một tầng cửa sổ giấy, Lâm Hải chỉ cần đem tâm pháp truyền thụ cho Du Hồng, lại thêm chút giảng giải, dùng không bao lâu, Du Hồng hẳn là có thể nắm giữ.

“Vậy thì tốt, ngươi bây giờ thi triển thức thứ nhất của Thập Nhị Kim Tiền Tiêu cho ta xem!” Lâm Hải đứng chắp tay, hướng phía Du Hồng phân phó nói.

“Vâng!” Du Hồng giờ phút này vui vẻ bành trướng, nhưng mặt ngoài lại nhu thuận như cái sinh viên nhỏ, tại bên hông quấn một vòng, đem hai cái Kim Tiền Tiêu giữ tại trong tay.

“ Đi!” Trong miệng Du Hồng khẽ quát một tiếng, hai tay hất lên, hai cái Kim Tiền Tiêu hướng phía một cây đại thụ cách đó không xa bay đi.

Lâm Hải ở một bên nhìn xem, không khỏi khẽ lắc đầu.

Tuy chiêu thức sử dụng gần như hoàn mỹ, nhưng tiếc rằng thiếu khuyết tâm pháp, vô luận tại lực đạo hay phương diện tốc độ, cũng kém quá xa, càng đừng nói Kim Tiền Tiêu khi phi hành ở trên đường còn sẽ biến ảo vô cùng.

“Xem kĩ!” Lâm Hải nói xong, cũng là hai cái Kim Tiền Tiêu rời khỏi tay, Du Hồng vội vàng gắt gao nhìn chằm chằm vào Kim Tiền Tiêu đang phi hành, sau đó ánh mắt lộ ra quang mang vô cùng hưng phấn.

Chỉ là tư thế vung tiêu của Lâm Hải, cùng mình cơ hồ giống như đúc, nhưng lực đạo cùng tốc độ so với chính mình không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, càng thêm kỳ quái là, lúc Kim Tiền Tiêu đang trên đường phi hành, tốc độ vậy mà không hề cố định, lúc nhanh lúc chậm, phi thường có mê hoặc tính, thậm chí còn có thể tự mình cải biến phương hướng, thần kỳ nói không nên lời!

“Cái này, mới là Thập Nhị Kim Tiền Tiêu mà Du gia ta chính thức dựa vào để thành danh!” Du Hồng kích động nói không nên lời, mặc dù là con cháu Du gia hàng thật giá thật, nhưng cái này nhưng vẫn là lần thứ nhất y nhìn thấy Thập Nhị Kim Tiền Tiêu chính thức của Du gia!

“Tiếp đó, ta truyền cho ngươi tâm pháp của thức thứ nhất, ngươi hãy nghe cho kỹ, ta chỉ nói một lần!”

“Mời tiền bối giảng!” Du Hồng vội vàng khom người đáp nói, thậm chí cũng đã bắt đầu xưng hô Lâm Hải là tiền bối.

“Khí dồn đan điền, vận tại cổ tay…” Lâm Hải chậm rãi mở miệng, mà Du Hồng thì là hết sức chăm chú, yên lặng đọc nhớ kỹ, sợ lọt mất một chữ.

Không đến thời gian một phút đồng hồ, tâm pháp của thức thứ nhất, đã bị Lâm Hải từ đầu chí cuối truyền thụ cho Du Hồng.

“Nhớ kỹ chưa?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

Du Hồng lại ở trong não hải chỉnh lý tử tử tế tế qua một lần, mới gật gật đầu.

“Nhớ kỹ!”

“Rất tốt, vận dụng tâm pháp, lại đem cái thức thứ nhất này đánh lại một lần nữa!”

“Vâng!” Du Hồng đáp ứng một tiếng, hít sâu một hơi, dựa theo tâm pháp mà Lâm Hải truyền thụ, mạnh mẽ vung ra hai cái Kim Tiền Tiêu.

“Ha ha, thành!” Trong nháy mắt Kim Tiền Tiêu rời khỏi tay, Du Hồng liền vui mừng quá đỗi, dựa theo tâm pháp mà Lâm Hải dậy, hai cái tiêu này của y đã vận dụng được Nội Kình, uy lực quả thực đã không thể so sánh nổi cùng với trước đó.

“Còn chưa đủ!” Lâm Hải lại hơi khẽ cau mày, lắc đầu.

Tuy nhiên so với trước đó đã mạnh hơn rất nhiều, nhưng ở trong mắt Lâm Hải, cách cấp độ lô hỏa thuần thanh, còn có một đoạn chênh lệch rất lớn.

Du Hồng sợ hãi bừng tỉnh, biết mình đắc ý vong hình, có chút thất thố, vội vàng hướng phía Lâm Hải khẽ khom người.

“Vãn bối thất lễ, tiền bối chớ trách!”

“Về sau luyện tập nhiều hơn, tranh thủ sớm ngày bắt kịp tiền bối của ngươi!” Lâm Hải cũng không có trách y, mặc cho ai đột nhiên học đến bí tịch thành danh thất truyền đã lâu của gia tộc, đoán chừng cũng sẽ là cái biểu hiện này đi.

“Vâng!” Du Hồng cung kính đáp một tiếng, trong lòng tràn ngập đấu chí.

“Tiếp đó, truyền cho ngươi thức thứ hai...” Lâm Hải đang nói chuyện được một nửa, chợt im bặt mà dừng, sau đó sắc mặt hoàn toàn thay đổi!

Chương 586: Chung Na quỷ dị

“Lâm Hải ca ca, ngươi làm sao?” Thấy sắc mặt Lâm Hải hoàn toàn thay đổi, Vân Tuệ Nhi không khỏi hỏi, đồng thời tâm lý tâm thần bất định một trận.

Làm cho Tông Sư có phản ứng lớn như vậy, tuyệt đối là phát sinh cái chuyện lớn nào đó.

Mà Lâm Hải giờ phút này đã không kịp giải thích, thân ảnh lóe lên, liền hướng phía một cái hướng khác chạy như bay.

“Chính các ngươi trở về đi, không cần chờ ta!” Thẳng đến khi thân ảnh của Lâm Hải đều đã biến mất, thanh âm mới truyền đến trong lỗ tai của Vân Tuệ Nhi cùng Du Hồng.

“Trời ạ, đây là cái dạng tốc độ gì, thuấn di sao?” Du Hồng trợn mắt há hốc mồm, quả thực đối với Lâm Hải bội phục tới mức đầu rạp xuống đất.

Mà Vân Tuệ Nhi đồng thời với lo lắng, trong lòng chẳng biết tại sao, sinh ra một tia cảm giác mất mát nồng đậm.

“Xem ra Lâm Hải ca ca, vẫn đem ta coi như một người ngoài, nếu không không có khả năng cái gì cũng không nói cùng ta, chỉ có một mình đi qua.”

“Uy, Lâm tiền bối là tu vi gì a?” Du Hồng giờ phút này đã tin phục Lâm Hải thật sâu, trước không nói Lâm Hải vậy mà có được Thập Nhị Kim Tiền Tiêu mà gia tộc bọn họ thất truyền, chỉ là cái tốc độ kiểu như là thuấn di này, cũng đã là bình sinh ít thấy.

“Tông Sư!” Vân Tuệ Nhi hững hờ đáp lời, hiện tại cái miệng nhỏ nhắn của nàng ta hơi vểnh lên, bị Lâm Hải đột nhiên bỏ rơi, tâm tình thật không tốt.

“Tông Sư! Ta qua, ngưu bức a!” Du Hồng kinh ngạc đến mức lập tức há to mồm, nếu như trước đó không có được chứng kiến bản sự của Lâm Hải, dù Vân Tuệ Nhi nói như vậy, Du Hồng tuyệt đối sẽ khịt mũi coi thường, căn bản sẽ không tin tưởng.

Nhưng là bây giờ, tâm lý y liền có một trăm cái tin tưởng, trừ tin tưởng, kính nể đối với Lâm Hải, cũng càng thâm hậu hơn một tầng.

“Tông Sư còn trẻ như vậy, chỉ sợ là đệ nhất nhân thiên cổ a?” Mặt mũi Du Hồng tràn đầy biểu lộ sùng bái, trực tiếp đem Lâm Hải tăng lên đến độ cao thần tượng.

Tâm tình Vân Tuệ Nhi sa sút, mặc kệ bộ dáng nhất kinh nhất sạ của Du Hồng, trực tiếp ngồi trở lại trên xe, đem xe khởi động.

“Uy, chờ ta một chút a!” Du Hồng vội vàng mở cửa xe, còn không có ngồi vững vàng, xe của Vân Tuệ Nhi đã chạy ra ngoài.

Đồng thời với lúc bọn họ rời đi, Lâm Hải cũng đang toàn lực thi triển Tật Phong Bộ, chạy vội ra ngoài chừng hơn mười mấy dặm, một bên phi nước đại, một bên trong lòng Lâm Hải liền trở nên kích động.

“Thật là nghĩ không ra, La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, vậy mà đột nhiên có phản ứng, hơn nữa nhìn cái ô biểu tượng này, mảnh vỡ linh hồn của Thần Hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc, vậy mà cách nơi này không xa, nói không chừng đêm nay liền có thể hoàn thành nhiệm vụ!”

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải vừa mừng vừa sợ, không khỏi lần nữa tăng lên tốc độ, phảng phất như u linh trong đêm tối, trong không khí lôi ra một chuỗi tàn ảnh dài.

“Ngay tại phía trước!” Không biết đi ra ngoài bao xa, Lâm Hải đã đi tới một cái chân núi, mà ở khoảng cách không đến một trăm mét trước mắt, một gian nhà gỗ lẻ loi trơ trọi, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

Xuyên thấu qua cửa gỗ, một tia ánh đèn màu vàng sẫm tối tăm, trong phòng lập loè, một cái thân ảnh thướt tha, đang ngồi nhìn cửa gỗ mà trang điểm, tại cái nơi thâm sơn nửa đêm yên tĩnh không người này, quỷ dị nói không nên lời, dù Lâm Hải đã gặp qua nhiều Quỷ Quái, cũng nổi da gà lên cả người.

“Như thế nào lại là thân ảnh nữ nhân?” Lâm Hải nhíu mày, không khỏi sững sờ một chút, thế nhưng bên trong La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, ngôi sao đại biểu cho Thần Hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc kia, giờ phút này vẫn đang lập loè lúc sáng lúc tối, tọa độ nhắc nhở chính là ở trong cái gian nhà gỗ phía trước này.

“Mặc kệ, trước qua rồi lại nói!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải thả chậm tốc độ, vô cùng cẩn thận hướng phía nhà gỗ chậm rãi tới gần, cuối cùng ngừng tại cửa ra vào.

Hít sâu một hơi, Lâm Hải chậm rãi đưa tay lên, tại bên trên cửa gỗ gõ hai tiếng.

“Mau vào đi, người ta chờ ngươi rất lâu rồi.” Một cái thanh âm mềm mại dễ nghe, từ trong nhà truyền ra, yêu nhiêu vũ mị nói không nên lời.

“Ách…” Lâm Hải sững sờ, ngược lại có chút do dự.

Mẹ nó, nghe ý tứ bên trong lời nói của nữ tử kia, làm sao giống như là đang chờ tình lang hẹn hò a?

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Ngươi từ thật xa chạy đến Tây Kinh, không phải liền là vì đặc biệt tìm ta mà tới sao?” Thanh âm của nữ nhân vang lên lần nữa, thế nhưng là lời nói lần này, lại làm cho Lâm Hải đột nhiên giật mình.

“Đây là ý gì? Chẳng lẽ nàng ta thật sự là đang nói chuyện với mình, hơn nữa biết ý đồ mà mình đến?”

Lâm Hải càng ngày càng thấy quỷ dị, nhưng nếu đã tới cửa, tự nhiên không có đạo lý lùi bước, hắn cắn răng một cái đẩy cửa vào.

“Là ngươi!” Lâm Hải vừa vào nhà, liền nhìn thấy một cái nữ tử vóc người khuôn mặt xinh đẹp, ngồi ngay ngắn ở trước gương trang điểm, đang nở nụ cười nhìn chính mình.

Nhưng khi hắn thấy rõ dung mạo của nữ tử này, lập tức liền mộng bức.

“Thế nào, ta đã sớm nói, ngươi sớm muộn cũng sẽ chủ động tới tìm ta.” Chung Na mang theo một ý cười nghiền ngẫm, nhìn Lâm Hải chậm rãi nói nói.

Lâm Hải chau mày, gắt gao nhìn chằm chằm vào Chung Na, một mặt không thể tưởng tượng.

“Ngươi làm sao biết ta sẽ tìm đến ngươi?” Theo biểu hiện bên trên La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, mục tiêu chính là Chung Na trước mắt, Lâm Hải nhịn không được mở miệng hỏi nói.

“Khanh khách!” Chung Na yêu kiều cười một tiếng, “Trên người ngươi có một món pháp bảo, có thể phát hiện ra ta, nhưng trước khi nó phát hiện ra ta, ta đã cảm ứng được nó!”

“Thì ra là thế!” Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, “Nói như vậy, ngươi lúc trước liền đã biết rõ ta là tới tìm ngươi?”

“Không tệ!” Chung Na gật gật đầu, “Thế nhưng, ta có nguyện ý đi theo ngươi hay không, liền muốn nhìn biểu hiện của ngươi?”

“Ồ?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Món pháp bảo trên người của ta này, hẳn là có thể trực tiếp đưa ngươi hấp thu vào đi?”

“Nếu như ta là trạng thái mảnh vỡ linh hồn, tự nhiên có thể, nhưng hiện tại ta có thân thể, ngươi lại không cách nào làm được.” Chung Na cười cười, lắc đầu nói.

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Đôi mày của Lâm Hải không khỏi nhíu một cái, xác thực như là Chung Na nói, Tiên Nhi cũng đã vừa mới nhắc nhở hắn.

“Thế nào?” Chung Na đột nhiên cười khanh khách, “Rất đơn giản.”

Nói xong, Chung Na đột nhiên đi đến gần Lâm Hải, tay nhỏ tinh tế đột nhiên kéo lên cái cằm của hắn.

“Đêm dài đằng đẵng, người ta mười phần cô độc tịch mịch, chỉ cần ngươi có thể bồi bồi người ta, người ta cái gì cũng đều có thể đáp ứng ngươi.” Nói xong, Đai áo lót gợi cảm của Chung Na, đột nhiên từ bả vai trượt xuống, lộ ra thân thể mềm mại mê người.

“Em gái ngươi!” Lâm Hải một tay đẩy Chung Na ra, nếu như là trước đó, có lẽ Lâm Hải sẽ còn qua xem qua nghiện, nhưng bây giờ, hắn chỉ cảm thấy một trận ác tâm.

“Mẹ nó, linh hồn của một đại nam nhân, vậy mà tiến vào thân thể nữ nhân, sau đó muốn ngủ với một nam nhân khác, ngươi thật mẹ nó bẩn thỉu!”

Thấy Lâm Hải một mặt chán ghét đem chính mình đẩy ra, biểu lộ của Chung Na đột nhiên biến đổi.

“Thế nào, ngươi không đáp ứng?”

“Đáp ứng ngươi cái đại đầu quỷ!” Lâm Hải nhịn không được mắng một tiếng.

“Đã như vậy, vậy ta chỉ có thể tới cứng!” Chung Na nói xong, sắc mặt đột nhiên biến thành vô cùng dữ tợn, mái tóc đầu đầy vậy mà không gió tung bay, hai con mắt lập tức trở nên đỏ như máu, cái nữ hài nguyên bản thanh xuân tịnh lệ, lại hiển nhiên biến thành Dạ Xoa xấu xí!

“Hừ hừ, hút khô dương khí của ngươi, lấy pháp bảo của người, thực lực của lão nương nhất định sẽ phóng đại, coi như bản tôn đến, ta cũng không sợ!”

“Chịu chết cho ta đi!” Nói xong, Chung Na giương nanh múa vuốt hướng phía Lâm Hải nhào tới!

Chương 587: Hỏa Cầu Thuật mang phép truy tung

Lâm Hải vội vàng nghiêng người trốn một chút, thi triển Phân Cân Thác Cốt Thủ, liền cùng Chung Na đánh nhau, sau mấy chiêu giao thủ ngắn ngủi, Lâm Hải liền không khỏi nhíu mày.

Cái Chung Na này, chiêu thức phương pháp cũng không tính toán là có bao nhiêu cao minh, nhưng bên trong mỗi một chiêu thức, lại đều mang một cỗ sóng nhiệt cơ hồ đem người hòa tan, khiến cho Lâm Hải không thể không hao phí đại lượng chân khí, để chống đỡ cỗ nhiệt lượng này ăn mòn.

Cứ kéo dài tình huống như thế, công kích của Lâm Hải nhất thời nhận ảnh hưởng cực lớn, tuy trình độ chân khí thâm hậu cùng chiêu thức tinh diệu cũng cao hơn Chung Na một cái cấp bậc, nhưng trong lúc nhất thời lại không có biện pháp nào để bắt Chung Na, hai người đánh cái khó phân thắng bại.

Một lúc sau, chân khí của Lâm Hải hao tổn càng ngày càng nghiêm trọng hơn, ngược lại bị Chung Na đánh trở tay không kịp, dần dần rơi vào thế yếu, trong lòng Lâm Hải là một mảnh lo lắng.

“Con mẹ nó, thật sự là Nhật chó!” Phiền muộn trong lòng Lâm Hải cũng khỏi cần nhắc, bị một cái đối thủ rõ ràng so với chính mình yếu hơn không ít, đánh cho không có sức hoàn thủ, thật sự là khiến người ta vô cùng biệt khuất.

Mà Chung Na ở phía đối diện cũng nhìn ra Lâm Hải dần dần sắp không chống đỡ được nữa, không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý, dùng ánh mắt cực kỳ mị hoặc hướng Lâm Hải đánh tới một cái mị nhãn, thanh âm yêu mị truyền tới.

“Soái ca, ngươi liền theo người ta đi, người ta làm việc rất tốt, đảm bảo để ngươi bay lên trời, chuyện tốt bực này, ngươi đi đâu tìm a?”

“Tìm mẹ ngươi ấy!” Lâm Hải mắng to một tiếng, vừa nghĩ tới trong thân thể Chung Na, là cái lão nam nhân, Lâm Hải nhịn không được nổi da gà lên cả người.

“Dạng này không được, sóng nhiệt mà nàng ta phát ra thật sự là quá quỷ dị, còn tiếp tục dông dài thì chính mình sẽ càng thêm bị động, nhất định phải nhanh chóng giải quyết nàng ta!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải một cái lùi lại, đột nhiên từ bên trong quần kéo ra, trong chốc lát một vệt cầu vồng màu đen hiện lên.

“U, còn nói không nguyện ý, kết quả so với người ta còn gấp hơn đâu, liền dây lưng cũng tháo ra, ha ha ha!” Nét mặt Chung Na vui cười, trêu chọc nói.

Lâm Hải buồn nôn một trận, không để ý tới lời nói kích thích của nàng ta, Truy Vân Kiếm trong tay vừa rút ra, một chiêu Trường

Xà Thổ Tín, thẳng đến vị trí hiểm yếu của Chung Na mà đâm tới.

Sắc mặt Chung Na bỗng nhiên biến đổi, một kiếm này của Lâm Hải, đến vừa nhanh vừa độc, quả thực nhanh như thiểm điện, Chung Na cuống quít cúi đầu một cái, mũi kiếm đâm vào phía trên búi tóc của nàng, mấy sợi tóc đen liền bay xuống mặt đất.

“Ngươi thật là ác độc!” Sắc mặt Chung Na lập tức liền biến, không còn có trêu chọc trước đó, thay vào đó là vô tận sát ý.

“Hừ, ít nói lời vô ích! Xem chiêu!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng, Truy Vân Kiếm nơi tay, thế yếu trước đó nhất thời bị chuyển về, Lâm Hải lấn người mà lên, hướng chỗ yếu hại của Chung Na lại là một kiếm.

Chung Na kinh hãi, nàng ta trước đó sở dĩ có thể chiếm được thượng phong, hoàn toàn là mượn nhờ sóng nhiệt xâm thực lực lượng, nhưng lúc này Lâm Hải lại cầm trong tay trường kiếm, khoảng cách công kích tăng lên rất nhiều, căn bản không cần cùng cận thân mà chiến.

Cứ như vậy, tác dụng của sóng nhiệt bị giảm đi rõ ràng, mà Truy Vân Kiếm pháp do Lâm Hải thi triển, mặc kệ là ở bên trên đẳng cấp công pháp hay là chiêu thức tinh diệu, lại cao hơn Phân Cân Thác Cốt Thủ không phải chỉ một cái cấp bậc mà thôi, Chung Na nhất thời liền thua chị kém em.

Mắt thấy trường kiếm của Lâm Hải quét ngang một cái, hướng phía ngực Chung Na mà đến, Chung Na giờ phút này chiêu trước đã đi, nhưng chiêu sau chưa sinh, nhất thời bị dọa đến hồn phi phách tán.

“A!” Kinh hô một tiếng, Chung Na cơ hồ sử xuất lực khí toàn thân, đem ở ngực dùng lực hướng phía sau co rụt lại, muốn tránh thoát một kích này của Lâm Hải.

Xoạt một tiếng, Truy Vân Kiếm của Lâm Hải trực tiếp vạch phá áo mặc của Chung Na, cơ hồ dán sát làn da cơ ngực của nàng nà xẹt qua, đem Chung Na dọa đến toàn thân đều ra mồ hôi lạnh.

“Dừng tay!” Chung Na vội vàng hô to một tiếng, sau đó hướng phía sau nhảy ra xa xa, ra hiệu Lâm Hải dừng tay.

“Hừ, ngươi có lời gì muốn nói?” Lâm Hải để Truy Vân Kiếm nằm ngang ở trước ngực, ánh mắt lạnh lùng nói nói.

“Ách...” Lâm Hải vừa mới dứt lời, nhất thời chau mày một cái.

Một kiếm trước đó kia, mặc dù không có làm bị thương Chung Na, nhưng lại đưa áo mặc của nàng ta khoét ra một lỗ hổng lớn, vừa vặn lộ ra một mảng lớn trắng như tuyết, giờ phút này thu hết vào mắt.

Bất quá Lâm Hải lại hoàn toàn không có hào hứng đi thưởng thức, hắn đã đem Chung Na xem như một cái người bất nam bất nữ, ngẫm lại cũng cảm thấy buồn nôn.

“Ngươi thật đáng ghét a!” Chung Na tựa hồ chú ý tới ánh mắt của Lâm Hải, cúi đầu xuống liền phát hiện mình lộ hàng, vội vã vươn tay che lấp một chút.

“Tính ngươi lợi hại, người ta đánh không lại ngươi, ngươi đi đi.”

“Ta đi?” Lâm Hải cười ha ha, chính mình liền vì nàng ta mà đến, làm sao có thể đi đây.

“Để cho ta đi cũng được, nhưng linh hồn của ngươi nhất định phải cùng đi với ta!”

Lâm Hải nói xong, sắc mặt Chung Na hoàn toàn thay đổi, con ngươi nhanh chóng quay ngược mấy lần, sau đó lộ ra một bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

“Nếu như linh hồn của người ta đi theo ngươi, vậy người ta liền không sống được, người ta biết rõ ngươi là người tốt, liền van cầu ngươi thả người ta đi, có được hay không vậy?”

Nghe ngữ khí nũng nịu này của Chung Na, Lâm Hải buồn nôn nhịn không được đánh cái rùng mình.

Bất quá, tâm lý Lâm Hải lại vô cùng khó xử, nếu quả thật giống như Chung Na nói, chính mình đem linh hồn của nàng ta mang đi, đây chẳng phải là tương đương với giết nàng ta sao?

Thấy Lâm Hải do dự, trong lòng Chung Na vui vẻ, vội vàng tiếp tục mở miệng nói.

“Từ lần đầu tiên gặp ngươi, người ta liền biết rõ ngươi là chính nhân quân tử, thà rằng tự mình giải quyết cũng không thừa dịp hại người bên ngoài, ngươi là người tốt nhất mà người ta gặp qua, ngươi khẳng định không đành lòng thương tổn người ta, có đúng hay không?”

Lâm Hải chau mày, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Chung Na, chợt từ bên trong ánh mắt của nàng ta bắt được một tia xảo trá.

“Không đúng, cái Chung Na này khẳng định là đang ra vẻ!” Linh quang lóe lên, Lâm Hải bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, Thiên Nhãn Thần Thông tức thì mở ra, hướng phía Chung Na nhìn lại.

“Hừ, quả là thế, trong thân thể Chung Na, là hai cái linh hồn cùng tồn tại!”

Thiên Nhãn Thần Thông nhìn soi mói, hết thảy cũng không có chỗ che thân, Lâm Hải rất nhanh liền phát hiện, trong thân thể Chung Na, trừ một cái linh hồn đang ngủ say vì kiệt sức ra, vậy mà còn có một cái linh hồn hỏa hồng!

Không cần đoán Lâm Hải cũng đã nghĩ đến, cái linh hồn đang ngủ say vì kiệt sức này, tất nhiên là linh hồn nguyên bản của

Chung Na, mà cái này linh hồn hỏa hồng hỏa hồng, nhất định là mảnh vỡ linh hồn của Thần Hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc!

“Bớt ra vẻ đi, mau chóng rời khỏi thân thể của Chung Na, nếu không hôm nay ta giết ngươi!” Trường kiếm của Lâm Hải nhất chỉ, hừ lạnh một tiếng, nói nói.

Sắc mặt Chung Na mạnh mẽ biến, sau đó lần nữa biến đến vô cùng dữ tợn.

“Ngươi đã biết rõ?” Thanh âm của Chung Na, bỗng nhiên biến thành âm thanh của một cái nam nhân thô kệch.

“Đừng để ta động thủ, nếu không ngươi sẽ nếm mùi đau khổ!” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Ha ha, vốn còn nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hôm nay liền thả ngươi rời đi, nhưng nếu ngươi đã thấy rõ bí mật của ta, vậy hôm nay ngươi liền lưu lại đi!”

Nói xong, Chung Na đột nhiên quát lớn một tiếng, hai tay duỗi thẳng ra, trong hai lòng bàn tay đột nhiên toát ra hai hai quả cầu lửa đang cấp tốc xoay tròn.

“Đi!” Chung Na quát khẽ một tiếng, hai quả cầu lửa nhất thời bắt trói đốt hết tất cả khí lãng, hướng phía Lâm Hải cấp tốc bay tới.

“Đậu phộng, Hỏa Cầu Thuật!” Lâm Hải quái khiếu một tiếng, mẹ nó, đây là Đông Phương Hoa Hạ a, làm sao lại có Pháp sư đi ra?

Vội vàng thi triển Tật Phong Bộ, hướng phía bên cạnh vội vã trốn tránh, thế nhưng sau một khắc, Lâm Hải lại kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy hai quả cầu lửa này, nhất kích không thành, ngược lại tốc độ không giảm, tiếp tục đuổi theo Lâm Hải đánh tới.

“Trời ạ, còn là Hỏa Cầu Thuật truy tung!” Lâm Hải lần đầu nhìn thấy sự tình quỷ dị như vậy, trong lúc nhất thời bị khiến cho vô cùng chật vật.

“Ha ha, dưới Đại Hỏa Cầu Thuật của ta, liền xem như thần tiên cũng khó thoát khỏi cái chết, ngươi liền cam chịu số phận đi!” Chung Na thấy Lâm Hải bị hai quả cầu lửa đuổi tới trên nhảy dưới tránh, nhất thời đắc ý cất tiếng cười to.

“Con mẹ nó bớt thổi ngưu bức đi!” Lâm Hải tuy chật vật, nhưng hai quả cầu lửa này lại đồng dạng không đuổi kịp Lâm Hải, hắn chỉ là chưa bao giờ từng gặp phải loại thủ pháp công kích này, nên phá giải như thế nào, lại làm cho Lâm Hải thương tổn thấu đầu óc.

“Thao, thực sự không được, liền đến cứng đối cứng thử một chút!”

Nghĩ đến chỗ này, cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, đột nhiên quay người, mặt sắc mặt ngưng trọng tiếp cận quả cầu lửa đang đánh tới.

Sau đó, Lâm Hải mãnh mẽ hét lớn một tiếng!

“Phá cho ta!”

Truy Vân Kiếm trong tay, cấp tốc thượng thiêu, một chiêu mò kim đáy biển, hướng phía hai quả cầu lửa vạch tới!

Chương 588: Nhìn không ra, tư bản rất hùng hậu a?

Trong nháy mắt Lâm Hải đem Truy Vân Kiếm vung ra, liền tâm thần bất định một trận, trái tim cũng nhấc đến cổ họng.

Đây là hắn lần thứ nhất đối kháng với loại công kích quỷ dị này, đến tột cùng có thể có hiệu quả hay không, trong tâm của hắn một điểm cơ sở cũng đều không có, bởi vậy, lấy phòng ngừa vạn nhất, một kích này, Lâm Hải cơ hồ dùng tới toàn bộ lực đạo.

“Ông!” Một tiếng ngột ngạt tiếng vang, hai quả cầu lửa cùng Truy Vân Kiếm của Lâm Hải mạnh mẽ đụng vào nhau.

Trên thân Truy Vân Kiếm, cơ hồ quán chú toàn bộ chân khí của Lâm Hải, phía dưới một kích cường lực này, hai quả cầu lửa nhất thời bị đánh tan, hóa thành vô số tia lửa, tô điểm vô cùng xán lạn cho bầu trời đêm.

Mà ngay tại lúc đó, Lâm Hải lại cảm thấy một cỗ sóng nhiệt cơ hồ muốn đem tay thiêu đốt, dọc theo Truy Vân Kiếm trong nháy mắt chảy vào cánh tay Lâm Hải, cảm giác nóng bỏng kịch liệt, để Lâm Hải nhịn không được muốn trực tiếp đem Truy Vân Kiếm buông ra.

Cũng may cánh tay nắm chặt Truy Vân Kiếm của Lâm Hải, chính là Tử Lôi Thần Long Tí, khi cỗ sóng nhiệt này vừa tiến vào, Tử Lôi Thần Long Tí theo bản năng toát ra từng tia từng tia hồ quang điện màu tím, trong chớp mắt liền đem sóng nhiệt nuốt hết vô ảnh vô tung, không có thương tổn đến bản thể của Lâm Hải.

Nhưng dù vậy, cỗ cảm giác nóng rực này, vẫn để Lâm Hải cảm thấy một trận khó chịu.

Lâm Hải đã như thế, Chung Na ở đối diện lại càng thêm không chịu nổi, tại lúc hai quả cầu lửa đồng thời bị đánh tan, một ngụm máu tươi từ trong miệng Chung Na phun ra ngoài, sắc mặt Chung Na lập tức trở nên tái nhợt.

Hỏa Cầu Thuật bị phá, thứ dựa vào sau cùng của Chung Na cũng đã tuyên cáo thất bại, nàng ta cũng là dứt khoát, không nói hai lời, quay người liền chạy!

“Đứng lại cho ta!” Lâm Hải giờ phút này cũng kịp phản ứng, thấy Chung Na đào tẩu, tung người một cái, trực tiếp đưa nàng ta ấn ngã xuống đất, sau đó chân sau một bước, đưa nàng ta giữ lại!

“Ngươi thả ta ra!” Chung Na gắt gao giãy dụa, tiếc rằng bị Lâm Hải ngăn chặn, hai cổ tay cũng bị Lâm Hải nắm chặt, mặc nàng ta làm sao giãy dụa, cũng không làm nên chuyện gì.

“Rời khỏi thân thể Chung Na!” Lâm Hải đem hết toàn lực, gắt gao khống chế Chung Na, thấp giọng quát nói.

“Không có khả năng!” Chung Na cắn răng, một mặt dữ tợn nói nói.

“Vậy ngươi liền mơ tưởng đi!” Lâm Hải trừng tròng mắt, hướng phía Chung Na rống nói.

Hai người một cái ở trên, một cái ở dưới, người nào cũng không chịu chịu thua, cứ như vậy mà tiêu hao.

Thế nhưng một lúc sau, Lâm Hải đột nhiên cảm thấy không thích hợp, tuy Chung Na không thể động đậy, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào tới chuyện nàng phóng thích sóng nhiệt.

Tuy có quan hệ cùng Hỏa Cầu Thuật bị phá trước đó, nên Chung Na tựa hồ bị thương nặng, khiến cho trình độ nóng rực của sóng nhiệt giảm giảm rất nhiều, nhưng loại cảm giác bị gác ở trên lửa nướng này, vẫn mười phần khó chịu.

Nếu như chỉ là thống khổ thì cũng là thôi, nhưng khó xử nhất là, Lâm Hải chợt phát hiện, y phục của chính mình, vậy mà từng chút từng chút hóa thành tro tàn, trong chớp mắt liền cùng Chung Na trần trụi nhìn nhau.

Chung Na cũng phát hiện ra điểm này, ngược lại từ bỏ chống lại, cười khanh khách một tiếng, nghiêng mắt nhìn sang thân thể của Lâm Hải, sau đó hướng phía Lâm Hải liếc mắt đưa tình.

"Soái ca, nhìn không ra, tư bản rất hùng hậu a?"

"Em gái ngươi!" Lâm Hải ngượng một trận, tuy biết rõ linh hồn giờ phút này chi phối Chung Na là cái nam nhân, nhưng khỏa thân bị đùa giỡn ở trước mặt như vậy, Lâm Hải vẫn còn có chút cảm thấy khó xử.

"Ta nói soái ca, hiện ở loại tình huống này, ngươi cũng không làm gì được ta, ta cũng không làm gì được ngươi, không bằng đừng làm rộn, chúng ta buông tay ra, hảo hảo ân ái một phen, há không phải là rất tốt đẹp sao?"

Phốc!

Lâm Hải kém chút nôn, mẹ nó, cùng ngươi ân ái, còn không đem ca ca buồn nôn chết sao!

"Bớt mẹ nó nói nhảm a, mau ra khỏi thân thể của nàng ta!" Lâm Hải tức giận, hướng phía Chung Na rống nói.

"Ai, nếu ngươi không nguyện ý, này mình cứ như vậy mà hao tổn chứ sao." Chung Na thở dài, cũng không giãy dụa, mặc cho Lâm Hải ngăn chặn, còn hừ hừ tiểu khúc, đem Lâm Hải cũng tức điên lên.

Nhìn Chung Na đắc ý ở dưới thân, Lâm Hải trong lòng lo lắng một trận.

"Dạng này không được a, qua một hồi nữa, chính mình sẽ không khống chế nổi nàng, uy lực của cái sóng nhiệt này tuy nhỏ đi rất nhiều, nhưng cũng không chịu được thiêu đốt trong thời gian dài a."

Tuy Chung Na giờ phút này tựa hồ đã từ bỏ chạy trốn, nhưng từ giao phong trước đó, Lâm Hải đã cảm nhận được, cái Chung Na này hết sức giảo hoạt, chỉ cần có một cơ hội, tuyệt đối sẽ bỏ trốn mất dạng.

Mà một khi để cho nàng ta đào tẩu, Lâm Hải còn muốn tìm nàng ta, coi như khó.

Lâm Hải thế nhưng là nhớ rõ, lần thứ nhất khi chính mình gặp Chung Na, La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh là không có phản ứng, lần này có phản ứng, thì chắc chắn là do Chung Na cố ý dẫn chính mình tới.

Cũng chính là nói, trong cơ thể Chung Na, cái mảnh vỡ linh hồn kia đã có tư tưởng, đã có thể tránh né truy tung của La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, kể từ đó, chỉ cần nàng ta trốn ở một góc nào đó không ra, nhiệm vụ này của Lâm Hải liền không thể hoàn thành, vậy hắm coi như xong!

“Kiên quyết không thể để cho nàng ta đào tẩu!”

“Lâm Nhi Công chúa, có ở đó hay không?” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải thông qua ý thức, câu thông vào Thánh Cảnh, bắt đầu kêu gọi Sở Lâm Nhi.

Nếu là sự tình có quan hệ cùng linh hồn, hỏi Sở Lâm Nhi thì không thể thích hợp hơn, nếu như ngay cả Công chúa Địa Phủ như nàng cũng không có cách nào, thì đoán chừng trong thiên hạ này, đều không có ai có thể giải quyết.

“A a a, Thường Tú Lệ ngươi là tên hỗn đản, thật vất vả mới thắng Tiên Nhi một trận, ngươi vậy giữ lại tới bốn con hai, ngươi liền không biết đường nổ sao!!!”

Vừa câu thông với Thánh Cảnh, trong ý thức của Lâm Hải liền truyền đến một trận thét lên tức hổn hển, chấn động đến não Lâm Hải thẳng đau.

“Ta, ta không phải là sợ đi ra, liền bị ngươi mắng nha.” Thanh âm đáng thương của Thường Tú Lệ truyền đến.

“Mắng ngươi muội a, còn thừa tới bốn con hai, ngươi sợ không đi sao? Ta thật sự là bị ngươi đánh bại!!!"

"Ai u, ta qua!" Lâm Hải nhịn không được chau mày, cũng không đủ sức đậu đen rau muống nữa.

"Cái kia, Lâm Nhi Công chúa, ngươi có nghe được ta nói chuyện hay không a?" Lâm Hải thật hối hận vì đã dạy dỗ Sở Lâm Nhi chơi đấu địa chủ, hơn nữa hắn cũng kỳ quái, Thường Tú Lệ chơi thúi như vậy, làm gì không thay cái người khác cùng nhau chơi đùa a, thật sự là say.

"Chuyện gì, nhanh nói, ta đang vội đâu!" Sở Lâm Nhi còn đang vì ván bài mà nổi nóng, tức giận nói nói.

"Vô cùng khẩn cấp a!" Lâm Hải vội vàng đem sự tình nói một lần cùng Sở Lâm Nhi.

Sở Lâm Nhi nghe xong, rõ ràng sững sờ, hơn nửa ngày mới mở miệng nói chuyện.

"Ngươi là nói, mảnh vỡ linh hồn của Ngụy Định Quốc, có ý thức, còn tiến vào trong cơ thể của người khác sao?"

"Đúng a, loại sự tình này còn phải gạt ngươi sao!" Lâm Hải không còn gì để nói.

"Ngươi thả ta ra ngoài!" Sở Lâm Nhi bỗng nhiên mở miệng nói.

"Ách..." Lâm Hải sững sờ, "Thả ngươi ra, ngươi không phải sẽ bị thương nặng hơn à, đi ra sẽ không lại..."

"Hứ!" Sở Lâm Nhi nhất thời khinh thường hừ một cái, "Một chút vết thương nhỏ này có thể làm gì bản Công chúa, người ta đã sớm tốt."

"Đã sớm tốt?" Lâm Hải kinh ngạc một trận, "Vậy sao ngươi không nói, còn một mực ở trong Thánh Cảnh?"

“Ta tại sao phải nói, ở trong Thánh Cảnh tốt bao nhiêu a, tốc độ tu luyện cực nhanh, hơn nữa còn có người bồi tiếp Đấu địa chủ, so với bên ngoài vui hơn nhiều.” Sở Lâm Nhi nghịch ngợm nói nói.

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút phun, mặt mũi tràn đầy dở khóc dở cười.

“Mẹ nó, lý do này, ta phục!”

“Được, nhanh thả ta ra ngoài, nếu thật là mảnh vỡ linh hồn có ý thức, để gã chạy, muốn tìm ra được coi như tốn sức.” Sở Lâm Nhi tại trong ý thức thúc giục nói.

“Tốt, hiện tại liền thả ngươi đi ra!” Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân thể mềm mại của Sở Lâm Nhi nhất thời xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

Chương 589: Ngươi cao hứng quá sớm!

“Quả nhiên có ý thức!” Sở Lâm Nhi vừa ra tới, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên thân Chung Na.

Sau đó, ngón trỏ tay phải đột nhiên hướng phía cái trán Chung Na điểm một cái.

“Đi ra cho bản cung!” Sở Lâm Nhi khẽ quát một tiếng, Chung Na nhất thời lộ ra biểu lộ vô cùng hoảng sợ.

“A, a, a! Không muốn a, tha mạng a!” Chung Na tràn ngập hoảng sợ gào thét, một cái linh hồn nam nhân màu hỏa hồng, từ trong cơ thể Chung Na chậm rãi đi ra ngoài.

Linh hồn nam nhân màu hỏa hồng kia, vừa thoát ly khỏi thân thể của Chung Na, liền mãnh liệt xoay người muốn chạy trốn, nhưng tiếc rằng, thân thể của gã phảng phất như bị định trụ tại chỗ, mặc cho gã tay đào chân đạp, lại không cách nào di động mảy may.

“Còn thất thần làm gì, tranh thủ thời gian thu a!” Đôi mi của Sở Lâm Nhi cau lại, cũng không quay đầu lại hướng phía Lâm Hải thúc giục nói.

“Thu cho ta!” Lâm Hải lúc này mới phản ứng được, khởi động La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, nhất thời có một cỗ hấp lực cực lớn phun ra ngoài, tại trong ánh mắt hoảng sợ nhìn soi mói của nam tử màu hỏa hồng, gã liền bị hút đi vào.

“Đinh!” Một tiếng rất nhỏ vang lên, bên trên La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, ngôi sao đại biểu cho Thần Hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc, bỗng nhiên sáng lên.

“Ha ha, xong!” Lâm Hải cao hứng cười to một tiếng, mục đích đến Tây Kinh, cuối cùng đã hoàn thành.

“Lâm Nhi Công chúa, mấy ngày không thấy, mê người hơn a!” Người gặp việc vui thì tinh thần thoải mái, trái tim của Lâm Hải vừa được hạ xuống, liền nhịn không được cùng Sở Lâm Nhi bắt đầu nói đùa.

“Hứ, bản Công chúa một mực rất mê... A!” Sở Lâm Nhi đứng lên, chống tay nhỏ, một mặt đắc ý xoay người, thế nhưng vừa liếc nhìn Lâm Hải một chút, nhất thời hoảng sợ bắt đầu gào thét.

“Ngươi cái thối lưu manh, đại sắc lang, siêu cấp biến thái cuồng!!!” Sở Lâm Nhi vội vàng che mặt xoay người sang chỗ khác, hai cái chân nhỏ hung hăng khẽ giậm trên mặt đất, tuy không nhìn thấy mặt, nhưng toàn bộ cái cổ lại đều hồng lên.

“Ách... Tình huống như thế nào? WTF!” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó liền phát hiện mình còn đang khỏa thân đâu, liền vội vàng che ngồi xổm người xuống.

“Cái kia, ta không phải cố ý, đều là do tên hỗn đản Ngụy Định Quốc kia làm!” Lâm Hải một bên giải thích, một bên từ trong Thánh Cảnh lấy ra một bộ y phục, luống cuống tay chân mặc vào.

“Phi phi phi, ngươi chính là đại sắc lang, thối lưu manh!” Sở Lâm Nhi quả thực xấu hổ chết, đưa lưng về phía Lâm Hải, hờn dỗi giận mắng một trận.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa a, tuy ca ca bị ngươi nhìn hết, để ngươi chiếm được thiên đại tiện nghi, nhưng ca ca không cần ngươi phụ trách, ngươi cứ yên tâm đi.” Mặc quần áo tử tế xong, Lâm Hải thấy Sở Lâm Nhi vẫn là bộ dáng đáng yêu kia, bỗng nhiên nhịn không được mở miệng đùa với nàng.

“Ngươi còn nói, rõ ràng là ngươi chiếm tiện nghi lớn, có được hay không!” Sở Lâm Nhi tức đến nghiêng đầu sang chỗ khác, nắm tay nhỏ hướng phía bả vai Lâm Hải nện một hồi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ yêu mị đến cực hạn của Sở Lâm Nhi, mang theo khẽ cáu nhẹ giận vô cùng mê người, cùng động tác mập mờ liếc mắt đưa tình, để trong lòng Lâm Hải không khỏi rung động, đột nhiên sinh ra một loại xúc động muốn đem nàng ôm vào trong lòng.

“Ta qua, suy nghĩ lung tung cái gì đâu!” Lâm Hải dùng sức hất đầu một cái, mới đưa cỗ dục vọng này vung đi.

“Cái khuôn mặt tuyệt mỹ này của Lâm Nhi Công chúa, bất kỳ người đàn ông nào gặp, đoán chừng cũng đều sẽ động tâm đi.” Lâm Hải cũng chỉ có thể thay mình giải vây như vậy.

“Được được được, coi như ta chiếm tiện nghi lớn, nhưng là đâu, con người của ta luôn luôn không thích chiếm người tiện nghi, nếu ngươi như thế nói, không bằng ngươi cũng giống như ta trước đó, để ta xem một chút, dạng này ngươi liền đem tiện nghi chiếm lại trở về, hai ta liền không ai nợ ai, ngươi thấy thế nào?”

Lâm Hải tâm tình thư sướng, nhịn không được lại đùa giỡn với Sở Lâm Nhi.

“A, ngươi đi chết đi cho ta, ngươi cái thối lưu manh!” Lâm Hải trêu chọc, tự nhiên lại rước lấy một trận đấm nhẹ từ đôi bàn tay trắng như phấn của Sở Lâm Nhi.

Hai người đùa giỡn một hồi, Lâm Hải mới trịnh trọng hướng phía Sở Lâm Nhi nói một tiếng cảm tạ.

“Lâm Nhi Công chúa, hôm nay đa tạ ngươi, nếu không phải ngươi, cái nhiệm vụ thứ nhất này, ta đều sẽ không hoàn thành được.”

“Ngươi cao hứng quá sớm.” Sở Lâm Nhi quái dị nhìn xem Lâm Hải, bỗng nhiên nói nói.

“Ách... Có ý tứ gì?” Lâm Hải sững sờ, không hiểu lời nói của Sở Lâm Nhi có hàm nghĩa gì.

“Ngươi xem La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh của ngươi một chút trước đi rồi nói sau!”

Lâm Hải nghe xong, vội vàng hướng phía La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh nhìn lại, nhưng vừa nhìn xuống, Lâm Hải nhất thời ngốc!

“Cái này, cái này...” Lâm Hải trợn mắt há hốc mồm, một mặt khó có thể tin.

Chỉ thấy cái chấm nhỏ đại biểu cho Thần Hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc vừa mới sáng lên kia, không biết lúc nào, vậy mà lại ảm đạm.

“Lâm Nhi Công chúa, đây là có chuyện gì?” Lâm Hải vội vã hỏi, chính mình rõ ràng đem cái linh hồn màu hỏa hồng kia hút vào rồi a, làm sao hiện tại lại không có.

“Thứ vừa mới bắt được kia, chỉ là một bộ phận cực kỳ nhỏ trong mảnh vỡ linh hồn của Ngụy Định Quốc mà thôi.” Đôi mi của Sở Lâm Nhi cau lại, nhẹ giọng nói nói.

“Cái gì!” Lâm Hải giật mình, nhất thời có chút nhụt chí.

“Ý kia là nói, ta còn cần phải bắt vô số loại linh hồn này?” Lâm Hải tuyệt vọng một trận, mẹ nó, nếu đúng như lời này, cũng là bắt một năm cũng bắt không hết a.

“Đó cũng không phải!” Sở Lâm Nhi lắc đầu, “Thời điểm ta mới đưa y quất ra khỏi người nữ hài kia, cũng cảm giác được cái linh hồn này cực kỳ yếu ớt, bởi vậy ta mới suy đoán, đó chỉ là một phần rất nhỏ mà thôi, mà biểu hiện trên Tinh La Bàn của ngươi, đã nói rõ suy đoán của ta là đúng.”

“Loại đồ vật mảnh vỡ linh hồn này, là rất khó sinh ra ý thức, nhất là dưới tình huống linh khí thiên địa khô kiệt như bây giờ, bởi vậy ta đoán chắc, linh hồn chủ của Ngụy Định Quốc, có lẽ vẫn còn ở vào trạng thái ngủ say.”

Nghe Sở Lâm Nhi nói như thế, Lâm Hải mới thở dài ra một hơi, bất quá tâm tình không có vui vẻ như trước đó.

Vốn cho rằng nhiệm vụ đã hoàn thành, kết quả mẹ nó chỉ là việc nhỏ xen giữa, đổi thành ai có thể không phiền muộn.

“Nàng ta tỉnh!” Đột nhiên, Sở Lâm Nhi chỉ vào Chung Na ở trên mặt đất, nhẹ giọng nói nói.

Lâm Hải theo tiếng kêu nhìn lại, quả nhiên Chung Na đã từ từ mở mắt, mê mang nhìn bốn phía một chút, sau đó cười khổ một tiếng, đau thương lắc đầu.

“Chúng ta lại gặp mặt.” Chung Na tựa hồ đang lầm bầm lầu bầu, nhưng tựa hồ lại như đang cùng Lâm Hải nói chuyện.

“Ngươi nhớ kỹ chuyện khi trước?” Lâm Hải sững sờ, không khỏi mở miệng hỏi nói.

Chung Na không có trả lời, mà chính là nhìn chằm chằm vào Lâm Hải một hồi lâu mới mở miệng.

“Ngươi là một người tốt!”

Lâm Hải một mặt cuồng mồ hôi, mẹ nó, tại sao lại là câu này, ca ca gần nhất bị phát hơi nhiều thẻ người tốt a.

“Quá khen, nếu ngươi đã tỉnh lại, liền mau về nhà đi, chuyện khi trước, tất cả đều quá khứ, ngươi coi như là làm một cơn ác mộng đi.”

Chung Na gật gật đầu, sau đó chậm rãi đứng lên, khẽ vươn tay, không biết từ chỗ nào lại móc ra một khối tinh thể màu hỏa hồng.

“Cái này, tặng cho ngươi!”

“Đây là cái gì?” Lâm Hải nhìn tinh thể trong suốt sáng long lanh trong tay Chung Na, hiếu kỳ hỏi.

Chung Na nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta cũng không biết đây là cái gì, cái này là do linh hồn kia lưu lại, mang nó ở trên người, ngươi có thể không e ngại liệt hỏa!”

“Có kỳ hiệu bực này sao!” Lâm Hải rợn da gà giật mình, nếu thật là dạng này, vậy coi như là một kiện bảo bối rồi.

“Nhanh nhận lấy, đối với ngươi hữu dụng!” Lúc này, Sở Lâm Nhi bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Đã như vậy, vậy ta liền không khách khí nữa!” Lâm Hải thấy

Sở Lâm Nhi nói như thế, cũng không có cự tuyệt, khẽ vươn tay liền nhận lấy.

Giữ tại trong tay, Lâm Hải nhất thời cảm thấy bị một trận sóng nhiệt bao lấy, tuy nóng rực, nhưng lại không có một chút không thoải mái nào.

Vừa muốn xem rõ ngọn ngành, Chung Na lại đột nhiên mở miệng lần nữa.

“Cầu ngươi một chuyện, giết ta đi.”

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Hải lập tức mộng.

Chương 590: Hỏa Long Ngọc.

“Ta nói, ngươi giết ta đi.” Chung Na nhìn Lâm Hải, lần nữa nói nói.

“Vì cái gì a?” Lâm Hải một mặt kỳ quái, linh hồn chiếm cứ thân thể Chung Na, đã bị tiêu diệt, cái Chung Na này vì cái gì lại xin tìm chết a, có cái gì mà phải nghĩ quẩn như vậy?

“Còn sống, sẽ chỉ thống khổ hơn!” Chung Na cười khổ một tiếng, lắc đầu.

“Chết tử tế không bằng vẫn còn sống!” Lâm Hải khuyên nói.

“Ngươi vẫn là giết nàng ta đi.” Lúc này, Sở Lâm Nhi đột nhiên than nhẹ một tiếng, mở miệng nói nói.

“Đến cùng là tình huống như thế nào?” Lâm Hải càng thêm mộng bức.

“Linh hồn của nàng ta, đã bị thiêu đốt đến vô cùng kiệt sức, căn bản sống không quá đêm nay, so với phải tiếp nhận vô tận thống khổ, không bằng liền chết đi!”

"Cái gì?" Lâm Hải lần nữa mở Thiên Nhãn Thần Thông, hướng phía linh hồn Chung Na nhìn lại.

Quả nhiên, phía trên linh hồn đang kiệt sức của nàng ta, có bao quanh một tầng ngọn lửa màu đỏ nhàn nhạt, đang từ từ thiêu đốt.

"Cái Ngụy Định Quốc đáng chết này!" Lâm Hải nhịn không được mắng một tiếng, mượn thân thể người ta không nói, kết quả là còn muốn đem người ta hại chết, thật không phải là cái đồ vật gì.

"Này không phải là do Ngụy Định Quốc chân chính, cái kia là do ý thức độc lập." Sở Lâm Nhi uốn nắn nói.

"Ai, bất kể như thế nào, ta không nhẫn tâm, động thủ giết nàng ta!"

Để Lâm Hải giết địch nhân thì còn có thể, nhưng giết một cái nữ nhân đáng thương tay không tấc sắt như thế, Lâm Hải thực sự không xuống tay được.

"Vậy liền không làm khó dễ ngươi, ta tự mình tới đi!" Chung Na cười khổ một tiếng, vừa vặn Truy Vân Kiếm của Lâm Hải còn chưa kịp nhặt lên, Chung Na trực tiếp đi qua, đem kiếm giữ tại trong tay, gác lên phía trên cổ của mình.

"Ngươi... Ai!" Lâm Hải than nhẹ một tiếng, loại tình huống này, thật sự là có khuyên cũng không có ý nghĩa gì.

Chung Na nhìn biểu lộ tiếc hận của Lâm Hải, bỗng nhiên lộ ra một cái ý cười ôn nhu.

"Nếu có kiếp sau, ngươi nguyện ý dùng ta giải độc sao?"

Lâm Hải sững sờ, nghĩ không ra Chung Na vì sao lại hỏi ra một cái vấn đề như thế, đang không biết trả lời như thế nào, Chung Na lại thê lương cười một tiếng, cắt đứt cổ mình.

Lâm Hải lập tức sững sờ ngay tại chỗ, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một tia bi thương, lại không biết vì sao mà đau nhức.

“Ta đi đây!” Thi thể Chung Na ngã xuống đất, linh hồn kiệt sức lại bay ra, hướng phía Lâm Hải mỉm cười, sau đó chủ động nghênh tiếp Sứ Giả Câu Hồn đã chạy đến, chậm rãi biến mất tại giữa tầm mắt.

Lâm Hải đứng tại chỗ này, thật lâu không nói, đột nhiên có một loại cảm ngộ đối với sinh mạng, lập tức tiến vào trạng thái không minh.

“Đốn ngộ!” Sở Lâm Nhi ở bên cạnh, giật nảy cả mình.

“Vốn còn nghĩ trở v tái đấu tiếp hai trận địa chủ đâu, hiện tại xem ra, còn phải giúp hắn hộ pháp, thật sự là chán ghét!” Trong miệng Sở Lâm Nhi tuy oán giận, nhưng trên mặt lại là vui mừng liên tục, hiển nhiên vì Lâm Hải tiến vào loại trạng thái kỳ diệu này mà cao hứng.

Không biết qua bao lâu, lúc Lâm Hải lần nữa mở mắt ra, một sợi tinh mang xẹt qua chân trời, sáng chói vô cùng!

“Vậy mà đột phá, đi thẳng đến Ngưng Chân trung kỳ!” Lâm Hải ngạc nhiên một trận, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn, chính mình đau khổ tu luyện vẫn không được đột phá, nghĩ không ra một lần đốn ngộ, lại trực tiếp đánh vỡ bình cảnh.

Cảm thụ được chân khí lớn hơn gấp mấy lần trong cơ thể, Lâm Hải hiện tại tự tin vô cùng, liền xem như Tông Sư của giới Võ đạo, giờ phút này cũng ngăn cản không nổi một kích tiện tay của chính mình!

“Lại mạnh hơn không ít đâu, ngươi thật đúng là kỳ tài tu luyện!” Sở Lâm Nhi ở một bên, cũng là tấm tắc lấy làm kỳ lạ một

trận.

“Ha ha, đó là đương nhiên!” Ngoài ý muốn đột phá, tâm tình Lâm Hải cũng là vô cùng tốt, giờ phút này sắc trời đã sáng rõ, sầu não bởi vì Chung Na tự sát mang đến trước đó, cũng theo thời gian chậm rãi nhạt đi.

“Bớt tưởng bở đi!” Sở Lâm Nhi bĩu môi một cái, cười khanh khách nói.

Sáng sớm trong sơn cốc, không khí phá lệ tươi mát, tâm tình Lâm Hải thư sướng, nhịn không được lên tiếng thét dài!

“A!!!” Một tiếng hét vang, quanh quẩn trong cả sơn cốc Lâm Hải cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng.

“Đừng kêu nữa, trước tiên vẫn là đem chỗ này thu thập một chút đi.” Sở Lâm Nhi dùng ánh mắt ôn nhu liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó chỉ chỉ thi thể của Chung Na.

“Ừm!” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, đem Chung Na an táng ở lân cận, sau đó dùng một mồi lửa đem nhà gỗ thiêu rụi.

“Đúng, cái tinh thể màu hỏa hồng kia, đến cùng là cái đồ vật gì?” Lâm Hải lại đem tinh thể mà Chung Na đã cho hắn kia, lấy ra.

“Cái đồ vật này, gọi là Hỏa Long Ngọc, là vật cộng sinh cùng Hỏa Long, mang ở trên người, có thể không e ngại đại bộ phận hỏa diễm ngoại trừ Tam Muội Chân Hỏa ra.” Sở Lâm Nhi giải thích nói.

“Ngươi muốn tìm mảnh vỡ linh hồn của Ngụy Định Quốc, nhất định phải có một loại bảo vật có thể chống cự sóng lửa, nếu không còn không có tới gần, chính mình liền bị thiêu.”

“Cái Hỏa Long Ngọc này, chính là thứ tốt có thể giúp ngươi!”

Nghe Sở Lâm Nhi giải thích, Lâm Hải nắm Hỏa Long Ngọc, thổn thức không thôi một trận.

“Nghĩ không ra, ngoại trừ đốn ngộ trước đó, Chung Na vậy mà lại giúp mình một lần nữa!”

“Được, đừng sầu não!” Sở Lâm Nhi vỗ nhè nhẹ Lâm Hải một chút.

“Ngươi nếu là không có việc gì, liền đưa ta về Thánh Cảnh đấu địa chủ đi thôi.” Sở Lâm Nhi xinh xắn cười một tiếng, hướng phía Lâm Hải lắc lắc cái đầu dưa nhỏ.

“Còn đấu?” Lâm Hải không còn gì để nói, “Ngươi cũng đã chơi bao lâu, còn không có chơi chán a, có thể chơi dạng trò chơi có chút điểm truy cầu hay không a?”

“Cái dạng trò chơi gì, là trò chơi có truy cầu?” Sở Lâm Nhi nghiêng cái đầu dưa nhỏ, một mặt hiếu kỳ hỏi.

“Cái này còn phải hỏi, Vương Giả Vinh Diệu a!” Lâm Hải trong khoảng thời gian này chính si mê Vương Giả Vinh Diệu, vì thế Sở Lâm Nhi vừa hỏi một chút, Lâm Hải lập tức tràn đầy phấn khởi đề cử.

“Tới tới tới, điện thoại di động lấy ra, ta download cho ngươi một cái!”

“A!” Sở Lâm Nhi nhu thuận đem điện thoại di động của chính mình vụng về đưa qua, sau đó một mặt chờ đợi nhìn chằm chằm Lâm Hải lắp đặt trò chơi cho mình.

“Được rồi!” Lắp đặt tốt xong, Lâm Hải đưa điện thoại di động trả lại cho Sở Lâm Nhi.

“Đi thôi, đi trước luyện tập đi, luyện tốt thì ca ca mang ngươi đi chiến đấu!” Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi nháy nháy mắt.

“Ngươi không dạy ta à?” Sở Lâm Nhi đáng thương nói nói.

“Không cần, có phần dạy học cho tân thủ đâu, ngươi chiếu theo thao tác là được, không biết liền hỏi ta!” Mặc dù Lâm Hải cũng không chơi giỏi, nhưng đối mặt với một cái tuyển thủ cấp tiểu bạch như Sở Lâm Nhi, vẫn là tràn ngập tự tin.

“A!” Sở Lâm Nhi gật gật đầu, cũng không đề cập tới sự tình về Thánh Cảnh, mở ra trò chơi liền chiếu theo mà học.

Lâm Hải nhìn Sở Lâm Nhi ngồi chơi, lòng cũng là một trận ngứa ngáy, nhịn không được lấy điện thoại cầm tay ra, ngồi dưới đất chuẩn bị đánh một trận.

Thế nhưng là, mới vừa gia nhập trò chơi, còn không có chơi đâu, chuông điện thoại di động liền vang, để Lâm Hải một trận bực bội.

“Ai vậy, sớm như vậy?” Lâm Hải cau mày, liếc nhìn biểu hiện trên điện báo một chút.

“Cậu?” Lâm Hải thấy là do Tống Bảo Việt đánh đến, vội vàng đem điện thoại nhận.

“Tiểu Hải a, ngươi đang ở đâu?” Thanh âm của Tống Bảo Việt, lộ ra một cỗ thân thiết.

“Con đang ở bên ngoài cùng bằng hữu đây.” Lâm Hải cười đáp nói.

“Há, vậy ngươi có tiện không, đến văn phòng cậu một chuyến?” Tống Bảo Việt dùng ngữ khí thương lượng, nói nói.

“Qua văn phòng ngài?” Lâm Hải sững sờ, Tống Bảo Việt vậy mà không phải để cho mình qua nhà, mà chính là tới phòng làm việc, đây là cái tình huống gì?

“Được, ta lập tức liền quá khứ!” Dù sao Tống Bảo Việt đối với Lâm Hải rất không tệ, Lâm Hải không có cự tuyệt, trực tiếp đáp ứng.

“Ha ha, vậy thì tốt, cậu ở văn phòng chờ ngươi a!” Tống Bảo Việt đem số tầng lầu cùng bảng số phòng làm việc của mình nói cho Lâm Hải, sau đó tắt điện thoại.

Trong núi không có ai, Lâm Hải một đường phi nước đại, thẳng đến biên giới khu vực thành thị, mới gọi một cái xe thẳng đến Thị ủy Tây Kinh.

Đến cửa Thị ủy Tây Kinh, Lâm Hải vừa xuống xe, lại trực tiếp sửng sốt.

Chương 591: Thiên đại nhân tình

“Tình huống như thế nào?” Lâm Hải vô cùng bất ngờ, chỉ thấy ở cửa lớn của Thị ủy, vậy mà có mấy chiếc xe quân dụng đang đậu lại, hơn nữa trong sân còn có một số quân nhân thân thể mặc quân trang đang đi đi lại lại.

“Đồng chí, ngài tìm ai?” Lâm Hải vừa mới chuẩn bị đi vào trong, một cái võ cảnh đi tới, lễ phép hướng phía Lâm Hải kính cái lễ, đem Lâm Hải cản lại.

“Ta gọi là Lâm Hải, Tống Phó Bí thư trưởng để cho ta tới!” Lâm Hải đối với cái này cái võ cảnh trẻ tuổi này cười nói nói.

“Ngươi chờ một chút!” Võ cảnh liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó đi đến chỗ gọi điện thoại, rất nhanh liền hướng phía Lâm Hải làm thủ thế cho đi.

“Hôm nay Thị ủy có khách nhân trọng yếu, sau khi ngài đi vào, chú ý lời nói và việc làm.” Võ cảnh tại lúc Lâm Hải đi qua bên người, lại không quên nhắc nhở một câu.

“Khách nhân trọng yếu? Hẳn là quân đội đi.” Lâm Hải suy đoán nói, sau đó dựa theo tầng lầu cùng bảng số phòng mà Tống Bảo Việt nói cho, tìm tới văn phòng của Tống Bảo Việt.

Vừa mới đến tầng lầu, Lâm Hải đã cảm thấy bầu không khí có chút quỷ dị, chỉ gặp hành lang hay các phòng, đều yên tĩnh nói không nên lời, mỗi cái cửa phòng làm việc cũng đều mở, người bên trong lại không có một cái nào nói chuyện, tất cả đều tập trung tinh thần xử lý công tác.

“Những quan lão gia này, lúc nào trở nên chuyên nghiệp như thế?” Lâm Hải buồn bực một trận, hắn mới không tin đây là hoàn cảnh bình thường của văn phòng đâu.

Rốt cục đến cửa phòng làm việc của Tống Bảo Việt, vừa mới tới gần, Lâm Hải liền nghe thấy bên trong truyền đến trận trận tiếng cười nói, tựa hồ người còn không ít.

“Đông đông đông!” Tuy cửa đã mở ra, nhưng Lâm Hải vẫn lễ phép gõ gõ cửa.

Mấy người trong phòng, nghe được tiếng đập cửa, nhao nhao hướng phía cửa trông lại.

“Ai nha, Tiểu Hải ngươi tới rồi, mau vào mau vào!” Tống Bảo Việt thấy là Lâm Hải đến, vội vàng đem Lâm Hải gọi tiến vào.

“A, Vân Tư lệnh cũng ở đây sao?” Lâm Hải vừa tiến đến, liền gặp được một lão nhân người mặc quân phục, đầu vai là một vạch ba sao, chính là Vân Anh!

“Trách không được trong sân có nhiều quân nhân như vậy, còn nói có khách nhân trọng yếu ở đây, nghĩ không ra lại là Vân Tư lệnh!”

“Ha ha, Lâm lão đệ, chúng ta lại gặp mặt!” Vân Anh lúc đầu ngồi ở trên ghế sa lon, thấy Lâm Hải tiến đến, lập tức cười đứng dậy, hướng phía Lâm Hải vươn tay.

Mấy cái nam tử uy nghiêm mười phần bên cạnh, vừa thấy tình cảnh này, mặt mũi lập tức lộ ra tràn đầy kinh ngạc, lúc nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt không khỏi phức tạp hơn.

“Đây chính là Tư lệnh quân khu Tây Bắc a, có thể làm cho lão đứng dậy đón lấy, đứa cháu ngoại của Tống Bảo Việt này, đến tột cùng là có thân phận gì!”

“Ngài khỏe chứ, Vân Tư lệnh!” Lâm Hải vội vã vươn tay ra, cùng Vân Anh nắm chắc tay.

“Tiểu Hải a, giới thiệu cho ngươi một chút!” Tống Bảo Việt giờ phút này xuân phong đắc ý, hướng phía mấy người nam tử bên cạnh nhất chỉ, lần lượt giới thiệu cho Lâm Hải.

“Vị này là Thường Ủy Tỉnh ủy, Lưu Bí thư của Thị ủy Tây Kinh chúng ta, vị này là Trương Thị trưởng, vị này là...” Tống Bảo Việt từng bước từng bước giới thiệu, vậy mà tất cả đều là lãnh đạo trọng yếu của thành phố Tây Kinh.

Lâm Hải khách khí chào hỏi từng cái, biết rõ đây đều là người lãnh đạo trực tiếp của cậu, vì cậu, Lâm Hải cũng phải biểu hiện mười phần khiêm tốn.

Mà những cái lãnh đạo cao cao tại thượng này, so với Lâm Hải còn muốn khách khí hơn, trong lúc nhất thời bầu không khí hòa hợp nói không nên lời.

“Không biết cậu tìm ta, có chuyện gì?” Sau một hồi khách sáo, Lâm Hải hướng phía Tống Bảo Việt hỏi, nhiều lãnh đạo ở đây như vậy, Tống Bảo Việt lại đem chính mình kêu đến, tuyệt đối không phải là gặp mặt đơn giản như vậy.

“Là cái lão nhân ta này muốn gặp ngươi!” Không đợi Tống Bảo Việt nói chuyện, Vân Anh cười nói nói.

“Hôm nay, cơ quan quân khu chúng ta, tới thăm viếng Thị ủy Tây Kinh, biết rõ cậu ngươi đi làm ở chỗ này, liền đến ngồi một chút, đang lúc nói chuyện thì nhắc tới ngươi, liền muốn cùng ngươi gặp mặt một lần, lảm nhảm lảm nhảm việc nhà, chỉ là quấy rầy mấy vị lãnh đạo của thành phố Tây Kinh.”

“Vân Tư lệnh quá khách khí, ngài có thể tới, là vinh hạnh cua chúng ta a.” Mấy vị lãnh đạo của thành phố Tây Kinh, vội vàng cười đáp nói.

“Tốt, nếu Tiểu Lâm đã đến, liền để Tiểu Lâm bồi tiếp Vân Tư lệnh nói chuyện đi, chúng ta vừa vặn còn có buổi họp muốn mở, Tiểu Lâm ở chỗ này, phải bồi tốt Vân Tư lệnh a!” Thị ủy Lưu Bí thư rất có nhãn lực, thấy chính chủ đã đến, liền mượn cớ, mang theo một đám lãnh đạo của thành phố Tây Kinh rời đi.

Lâm Hải nhìn thấy cái này, đã hoàn toàn minh bạch, tâm lý không khỏi cười khổ một trận.

Vân Anh cái này rõ ràng, là đang hướng mình lấy lòng đâu? A, quân đội thăm viếng cơ quan chính Đảng của địa phương, không phải là không có, nhưng là đường đường Thượng tướng lại tự mình thăm viếng, đoán chừng là toàn bộ Hoa Hạ đều tìm không ra tiền lệ a?

Mà Vân Anh chẳng những đến, lại còn chạy đến văn phòng của Tống Bảo Việt lảm nhảm việc nhà, hiện tại lại đem chính mình kêu đến, cái này khiến lãnh đạo Thị ủy Tây Kinh nghĩ như thế nào?

Đây tuyệt đối là đang truyền lại một cái tín hiệu hết sức rõ ràng, cái kia chính là Tống Bảo Việt người này, là người của Vân Tư lệnh Vân Anh lão, tuy chính Đảng cùng quân đội không nằm cùng một cái hệ thống, ở giữa hai bên cũng không lệ thuộc vào nhau, nhưng Vân Anh thế nhưng là Thượng tướng a, là người đứng ở trên cao nhất.

Thị ủy Tây Kinh nếu như muốn sử dụng cán bộ, có thể không cân nhắc tới quan hệ của Vân Anh sao? Có thể nói, Vân Anh là đã bán cho Lâm Hải một cái thiên đại nhân tình!

“Vân Tư lệnh, đa tạ ngươi!” Sau khi lãnh đạo Thị ủy Tây Kinh đi, Lâm Hải chân thành hướng phía Vân Anh nói tiếng cảm ơn.

Mà Tống Bảo Việt ở quan trường dốc sức làm nhiều năm, con mắt càng là sáng ngời, ông ta so với ai khác cũng càng rõ ràng, cử động lần này của Vân Anh có ảnh hưởng lớn đến mức nào đối với mình, cũng là một mặt cảm kích hướng phía Vân Anh cười cười.

“Vân Tư lệnh, về sau tại thành phố Tây Kinh có địa phương gì cần chân chạy, ngài cứ việc phân phó cho Tiểu Tống là được.”

“Ha ha, ta nào dám làm phiền Bí thư Trưởng đại nhân làm chân chạy a.” Vân Anh sảng khoái cười, nếu như lão thật cần chân chạy, mấy chục vạn tướng sĩ ở toàn bộ Tây Bắc cũng đang chờ đâu, nào đến phiên Tống Bảo Việt.

Bất quá Vân Anh cũng hiểu rõ, đây là Tống Bảo Việt đang hướng về phía mình cho thấy lập trường, cái kia chính là nói, về sau ông ta cái Phó Bí thư trưởng Thị ủy này, sẽ nghe theo lời nói của Vân Anh.

“Vân Tư lệnh, ta bên ngoài còn có chút việc nhỏ cần phải xử lý một chút, trước xin lỗi không tiếp được, liền để Tiểu Hải bồi ngài trò chuyện đi.” Tống Bảo Việt cũng biết, Vân Anh hoàn toàn là nhìn mặt mũi của Lâm Hải, nếu Vân Anh đã đơn độc đem Lâm Hải tìm đến, chắc là có lời muốn nói, ông ta liền rất biết điều mà lui ra ngoài, thuận tay còn cài cửa lại.

“Vân Tư lệnh tìm ta, không biết là có chuyện gì?” Lúc này không có người ngoài, Lâm Hải trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói nói.

Vân Anh còn chưa lên tiếng, hai đường mi đầu đầu tiên là gắt gao nhăn lại tới.

“Ta nhận được tin tức, Lục Dã Sơn Trang muốn tại phía trên lần Đại Hội Võ Đạo này, làm ra động tác lớn, tình huống cụ thể vẫn chưa biết được.”

Lâm Hải gật gật đầu, không nói gì, hắn biết rõ Vân Anh khẳng định còn có lời nói phía sau.

“Từ tình huống nắm giữ trước mắt mà xem, Lục Dã Sơn Trang ít nhất định ra tay đối với bốn cái gia tộc không có quy thuận, theo thứ tự là Vân gia, Du gia, Liễu gia, Phong gia!”

“Ngay tại hôm qua, Tông Sư của Liễu gia cùng Phong gia, đột nhiên lọt vào đánh lén của nhiều tên cao thủ thần bí, tuy họ đào thoát, nhưng bản thân lại đều bị trọng thương, hai nhà đã đại loạn.”

“Mà Du gia, nghe nói đã thông qua quyết nghị, muốn tại phía trên Đại Hội Võ Đạo, chính thức quy thuận Lục Dã Sơn Trang, kể từ đó, toàn bộ giới Võ đạo ở Tây Kinh, trọng điểm duy nhất mà Lục Dã Sơn Trang cần đối phó, cũng chỉ có Vân gia chúng ta.”

“Vân Tư lệnh, ngươi có chuyện liền nói thẳng đi.” Lâm Hải mở miệng nói, lão là một cái đại Tư lệnh, có thể bỏ lòng kiêu ngạo, chạy đến cái chỗ này giữ thể diện cho cậu của chính mình, coi như mình là một cái Tông Sư, cũng không có khả năng có mặt mũi lớn như vậy.

Khả năng duy nhất, chính là Vân Anh muốn cầu cạnh mình.

“Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ta hi vọng Lâm lão đệ tại phía trên Đại Hội Võ Đạo, tận lực bảo đảm Vân gia ta chu toàn!”

Lâm Hải sớm đã nghĩ đến điều Vân Anh muốn cầu, nhất định có quan hệ cùng Vân gia, chỉ là để hắn tham dự vào bên trong đấu tranh của Thế giới Võ Đạo, thì Lâm Hải vẫn còn có chút không tình nguyện, huống chi hắn lẻ loi một mình, cho dù lợi hại hơn nữa, muốn bảo toàn cho một cái gia tộc nhiều người như vậy, cũng quá không hiện thực.

“Ta có thể bảo đảm một nhà Vân Thắng an toàn!” Ngẫm lại, Lâm Hải chỉ có thể giảm một chút.

Vân Anh sững sờ, sau đó thở dài, có chút bất đắc dĩ gật gật đầu.

“Nếu như thế, Vân Anh liền đa tạ Lâm lão đệ!” Lão cũng biết, bằng một mình Lâm Hải, có thể làm được điểm này, liền đã không tệ.

“Đúng!” Lâm Hải chợt nhớ tới một chuyện, “Có một vấn đề, ta muốn hỏi Vân Tư lệnh một chút, không biết ngài có tiện nói không?”

Chương 592: Cùng chung mối thù

“Ồ? Lâm lão đệ có chuyện, cứ nói đừng ngại!”

“Lục Dã Sơn Trang, là đang nổi lên một trận âm mưu gì vậy?” Lâm Hải nhìn thẳng vào Vân Anh, mở miệng nói nói.

Vân Anh sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, hơn nửa ngày mới nhẹ khẽ gật đầu một cái.

“Nghĩ không ra Lâm lão đệ cơ trí như vậy, sự tình bí ẩn bực này, vậy mà cũng bị ngươi phát giác. Không tệ, theo tình báo đáng tin, Lục Dã Sơn Trang đang không ngừng thu nạp các đại gia tộc để cho chúng sử dụng, tên là chấn hưng võ đạo Hoa Hạ, kì thực sau lưng là muốn làm một số hoạt động không được biết!”

“Liền quân đội các ngươi, cũng không biết bọn họ đang muốn làm gì sao?” Lâm Hải nghi hoặc hỏi.

Vân Anh cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Lục Dã Sơn Trang đột nhiên xuất hiện từ mấy năm trước, phát triển hết sức nhanh chóng, tại thời điểm chúng ta kịp phản ứng, thì nó đã có quy mô tương đương, mà trên mặt bên ngoài, bọn họ đánh ngụy trang là đoàn thể dân gian, được luật pháp bảo vệ, chúng ta không thể quang minh chính đại tiến hành điều tra.”

“Thế nhưng là trong âm thầm, Lục Dã Sơn Trang lại đề phòng sâm nghiêm, chúng ta đã mấy lần phái lính trinh sát chui vào, cũng không có thành công, thật vất vả mới cắm vào được một cái nằm vùng, nhưng căn bản không tiếp xúc được đến cao tầng của Lục Dã Sơn Trang, nên không chiếm được tin tức có giá trị.”

Lâm Hải nhíu mày, nhẹ khẽ gật đầu một cái, xác thực như Vân Anh nói, coi như mình muốn lẫn vào Lục Dã Sơn Trang, cũng cực kỳ khó khăn, đừng nói lính trinh sát phổ thông.

“Đúng, Vân Tư lệnh, Lục Dã Sơn Trang có phải có bối cảnh Đảo Quốc hay không?” Lâm Hải chợt nhớ tới, cái nam tử cùng mình giao thủ qua kia, công phu sử xuất sau cùng, là Nhẫn Thuật hư hư thực thực của Đảo Quốc.

Câu này của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, hai đạo mày kiếm của Vân Anh bỗng nhiên vẩy một cái, trong ánh mắt hiền lành, vậy mà lóe ra hai đường hàn quang để Lâm Hải cũng tim đập nhanh một trận.

“Ngươi cũng có hoài nghi này?” Vân Anh trịnh trọng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, mở miệng hỏi nói.

“Nói như thế, Vân Tư lệnh cũng cho rằng như thế!” Lâm Hải nghe Vân Anh hỏi như vậy, liền biết mình đã đoán đúng tám chín phần mười.

“Không tệ!” Vân Anh bỗng nhiên vỗ lan can của ghế sôpha, đứng thẳng người lên, thân thể thương lão vậy mà vô cùng thẳng tắp, một cỗ sát khí mãnh liệt trong nháy mắt liền phát ra.

“Ta đã sớm hoài nghi đây là âm mưu của tiểu quỷ tử Đảo Quốc, hơn nữa quân đội chúng ta cũng phát hiện ra một số dấu vết để lại, chỉ là khổ vì không có chứng cứ, bây giờ Lâm lão đệ cũng có hoài nghi này, vậy ta liền càng thêm khẳng định suy đoán trước đó!”

Trong mắt Vân Anh lóng lánh sắc lạnh, sát khí quanh người trên dưới đằng đằng, hai nắm tay không khỏi nắm thật chặt cùng một chỗ.

“Những tiểu quỷ tử nên chết này, cái tâm muốn Hoa Hạ ta vong thủy chung vẫn không chết, muốn để cho con dân Hoa Hạ ta lần nữa nếm chịu khó khăn không phải của người từ vài chục năm trước sao? Hừ, chỉ cần Vân Anh ta còn có một hơi thở, tiểu quỷ tử liền mơ tưởng đạt được!”

“Ta Vân Anh mặc dù đã già nua, nhưng nếu quả thật có một ngày như vậy, ta vẫn sẽ giống như vài chục năm trước, nâng lên đại đao, giết chúng người ngã ngựa đổ!”

Nhìn Vân Anh lòng đầy căm phẫn, một mặt bộ dáng oán giận, trong lòng Lâm Hải dâng lên kính nể từ đáy lòng.

Nếu như là đổi lại là một người trẻ tuổi nói lời nói này, mặc cho ai nghe có lẽ đều sẽ cảm giác hư giả, nhưng Lâm Hải biết rõ, những thế hệ trước đã vì Hoa Hạ chảy qua máu lệ như Vân Anh này khác biệt, căm hận đối với những kẻ xâm lược mang đến khó khăn cho người Hoa kia của bọn họ là xuất phát từ nội tâm.

Tựa như Vân Anh nói, nếu quả thật có một ngày như vậy, bọn họ những người này tuy già nua, nhưng tuyệt đối là một nhóm tấn công tại phía trước nhất kia!

“Vân Tư lệnh, nếu như chứng thực, Lục Dã Sơn Trang thật có quan hệ cùng Đảo Quốc, Lâm Hải ta nguyện ý vì Hoa Hạ, cống hiến một phần lực lượng!”

Không biết là cảm nhiễm tình cảm của ái quốc của Vân Anh, hay là huyết tính làm người trẻ tuổi trong Lâm Hải nảy mầm, Lâm Hải chỉ cảm thấy bên trong thân thể của mình, đột nhiên nhiệt huyết sôi trào, hướng phía Vân Anh trịnh trọng mở miệng nói.

Sự tình của thế giới Võ Đạo, Lâm Hải không muốn nhúng tay, nhưng là sự tình của quỷ tử Đảo Quốc, coi như khác biệt!

Vân Anh sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy kinh hỉ bắt lấy cánh tay Lâm Hải.

“Ha ha, tốt, tốt!” Vân Anh nặng nề vỗ vỗ bả vai Lâm Hải hai lần, “Hoa Hạ ta có loại đàn ông huyết tính như ngươi này, lo gì không thể cường đại!”

Lâm Hải cùng Vân Anh, có lẽ bởi vì có chung đoạn lịch sử khó khăn khó mà quên này, mà có chung mối thù, khoảng cách giữa hai người, tựa hồ lập tức rút ngắn không ít, cuộc nói chuyện lúc sau, cũng tùy ý hơn rất nhiều, trong bất tri bất giác liền nói tới Vân Tuệ Nhi.

“Lâm lão đệ a, nhìn ngươi cùng Tuệ Nhi tựa hồ rất hợp duyên a, hơn nữa nha đầu Tuệ Nhi kia tựa hồ rất thích ngươi, nếu như ngươi có thể cùng Tuệ Nhi có phát triển thêm một bước, vậy quan hệ giữa chúng ta, coi như càng thân cận a, ha ha ha ha!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, biết rõ đây là Vân Anh đang gián tiếp làm mai mối cho mình, một khi chính mình biểu lộ ra có ý tứ đối với Vân Tuệ Nhi, như vậy Vân Anh đoán chừng sẽ ngay lập tức thay Vân Tuệ Nhi đáp ứng.

“Tuệ Nhi đúng là cô nương tốt, chẳng những người dung mạo xinh đẹp, các phương diện khác cũng hết sức ưu tú, chỉ là ta đã có bạn gái.”

“Ồ?” Vân Anh sững sờ, sau đó có chút ít tiếc hận lắc đầu, “Xem ra là do Tuệ Nhi không có cái phúc phận này a, không biết bạn gái của Lâm lão đệ là?”

“Nàng gọi là Liễu Hinh Nguyệt, học tại một trường đại học cùng ta!” Lâm Hải nói, trên mặt không kìm lòng được lộ ra một nụ cười hạnh phúc, đột nhiên vô cùng tưởng niệm Liễu Hinh Nguyệt.

“Không biết Hinh Nguyệt tại Yến Kinh, trôi qua có được hay không, trong công tác có thích ứng không.” Sau khi Lâm Hải đến Tây Kinh, một mực ở vào trạng thái bận rộn, mà Liễu Hinh Nguyệt cũng giống như thế, hai người mấy ngày nay, trừ đơn giản mấy câu thăm hỏi ân cần qua Weachat, thì cơ hồ không có cái giao lưu gì.

Lại cùng Vân Anh trò chuyện thêm một hồi, Vân Anh bởi vì công tác bận rộn, liền đứng dậy cáo từ, nhóm lãnh đạo Thị ủy tự nhiên là dốc hết toàn lực, nhiệt liệt đưa tiễn.

Đưa Vân Anh đi về xong, lãnh đạo Thị ủy vốn định giữ Lâm Hải lại, tìm cách thân mật, đồng thời hỏi thăm một chút nội tình của Lâm Hải, nhưng Lâm Hải thực sự không muốn cùng bọn họ đánh giao thiệp gì, vội vàng mượn cớ rời đi.

Ra khỏi đại viện của Thị ủy, tâm lý Lâm Hải tựa như mọc cỏ, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, ca ca nhớ em thật vất vả a!” Lâm Hải thì thào một tiếng, thời điểm bận bịu còn tốt, cái này vừa rảnh rỗi, mới cảm nhận được nỗi khổ tương tư.

“Gọi điện thoại cho Hinh Nguyệt, hỏi nàng một chút đang làm gì chứ?” Lâm Hải tại trên đường cái, vừa đi, một bên vừa gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt.

Lâm Hải nghe trong điện thoại di động, thanh âm lảnh lót quen thuộc vang lên, trái tim bỗng nhiên nhảy lên phanh phanh, tâm tình vừa gấp gáp lại chờ mong này, vậy mà để Lâm Hải một lần nữa cảm nhận được cảm giác ở thời điểm vừa mới nói chuyện yêu đương.

Thế nhưng là, điện thoại di động vang lên trọn vẹn nửa phút, nhưng vẫn không ai nghe, để tâm tình tràn ngập kích động của Lâm Hải, lập tức vô cùng mất mác.

“Ai!” Lâm Hải khẽ thở dài một cái, suy đoán Liễu Hinh Nguyệt đoán chừng là đang vội vàng đâu, đành phải một mặt thất vọng cúp điện thoại.

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...” Đang chuẩn bị đưa điện thoại di động thả xuống, đột nhiên tiếng chuông vang lên tới.

Lâm Hải vội vàng xem xét biểu hiện trên điện báo, vừa xem xét, Lâm Hải nhất thời vui mừng nhướng mày.

“Ha ha, Hinh Nguyệt gọi lại tới!” Lâm Hải lập tức liền hoan hỉ giống như một đứa bé con, vội vàng ấn nút nghe điện.

“Uy, thân ái, không có ý tứ a, vừa rồi em đang bận bịu, vừa mới chuẩn bị tiếp thì anh liền treo.” Thanh âm ngọt ngào của Liễu Hinh Nguyệt, từ trong điện thoại truyền tới, để tâm lý Lâm Hải ngọt giống như ăn mật.

“Biết rõ em bận bịu, nhưng chớ đem Hinh Nguyệt của anh mệt chết a!” Lâm Hải vô cùng quan tâm nói nói.

“Hắc hắc, yên tâm đi, mặc dù mệt một chút, nhưng em rất vui vẻ, mỗi ngày đều tràn ngập lực lượng!” Thanh âm Liễu Hinh Nguyệt, nghe qua tựa hồ rất vui vẻ, Lâm Hải nhận cảm nhiễm, trong lòng cũng mười phần thư sướng.

“Hinh Nguyệt, anh nhớ em!” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Thân ái, em cũng nhớ anh!” Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, lập tức trở nên ôn nhu, mang theo một cỗ nũng nịu, nhơn nhớt nói nói.

Thanh âm này của Liễu Hinh Nguyệt vô cùng mị hoặc, Lâm Hải nhất thời nhận được kích thích cực lớn, một dòng nước nóng chảy xuôi trong thân thể, hô hấp đều có chút gấp rút.

“Sự tình bên này vừa xong, anh lập tức liền qua tìm em!”

“Ừm, anh phải nhanh một chút a, người ta rất muốn để anh mỗi ngày ôm ngủ!” Liễu Hinh Nguyệt nũng nịu nói nói.

“Liễu tiểu thư, tất cả mọi người còn đang chờ ngươi đấy.” Đột nhiên, một cái thanh âm, thông quá điện thoại truyền vào lỗ tai Lâm Hải, Lâm Hải biết đây là nhân viên công tác đang thúc giục Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, vậy em đi làm việc trước đi.” Lâm Hải có chút nỗi buồn nói nói.

“Tốt a!” Liễu Hinh Nguyệt cũng là buồn bã một trận.

“A, đúng!” Đột nhiên, Liễu Hinh Nguyệt hưng phấn kinh hô một tiếng, “Thân ái, có sự tình đặc biệt cao hứng, em quên nói cho anh!”

Chương 593: Tình nhân cũ

“Há, cái chuyện cao hứng gì vậy?” Lâm Hải cười hỏi.

“MV đơn khúc thứ nhất của em, qua mấy ngày liền muốn chiếu trên TV á!!!” Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, lộ ra vô cùng hưng phấn cùng kích động!

“Thật a?” Lâm Hải cũng là một trận vui vẻ, cứ như vậy, chẳng phải là có thể nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt tại trên TV sao!

“Đương nhiên là thật, hơn nữa còn là do âm Nhạc Ương thị Tần Đạo cùng các tỉnh vệ thị cả nước đều đề cử tiến hành, an bài phát ra cùng một lúc đâu!”

“Ai nha, vậy Hinh Nguyệt của anh, chẳng phải là lập tức liền hỏa!” Lâm Hải hưng phấn nói nói.

“Em lập tức liền muốn trở thành đại minh tinh, đến lúc đó cũng đừng không nhận cái vô danh tiểu tốt như anh a.” Lâm Hải không khỏi mở trò đùa.

“Mới sẽ không đâu, người ta lúc nào, cũng đều là lão bà thân ái nhất lớn nhất của anh!” Liễu Hinh Nguyệt cách điện thoại, cho Lâm Hải một cái hôn, ôn nhu nói nói.

“Đúng, thân ái!” Liễu Hinh Nguyệt tựa hồ lại nghĩ tới đến chuyện gì đó, “Đơn khúc của em được quảng bá với cường độ lớn như vậy, nghe Vương tổng nói, đều là do Mạnh thiếu tự mình an bài, người ta đối với chúng ta quá đủ ý tứ, anh có thời gian cần phải cảm tạ người ta một chút.”

“Mạnh Húc?” Lâm Hải sững sờ, nghĩ không ra tiểu tử này, đã vậy còn quá để bụng, trong lòng Lâm Hải cũng là có chút cảm động, “Được, anh biết rõ!”

“Tốt, thân ái, không cùng anh trò chuyện nữa a, họ lại tới thúc em rồi!”

“n được, đi làm việc đi!” Hai người tại trong điện thoại, hôn nhau một cái, rồi cúp điện thoại.

Tuy cùng Liễu Hinh Nguyệt chỉ trò chuyện vài phút ngắn gọn, nhưng tâm tình của Lâm Hải lập tức vô cùng thư sướng, cả người cũng lên tinh thần không ít.

“Khả năng đây chính là, lực lượng của ái tình đi.” Lâm Hải nhún nhún vai.

Từ trên điện thoại di động tìm tới số điện thoại của Mạnh Húc, Lâm Hải liền gọi qua, nếu Mạnh Húc đã bỏ công giúp Hinh Nguyệt như vậy, tự mình vẫn lên gọi qua, cảm tạ một chút là nhất định cần.

“Ha ha, Hải ca, nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho tiểu đệ a?” Mạnh Húc lúc này đang chiến đấu say sưa, lúc đầu tiếp cũng không muốn tiếp, nhưng vừa nhìn thấy tên biểu hiện, trực tiếp từ trên người hai cái nữ minh tinh hạng nhất nhấc lên.

“Mạnh thiếu, bên Hinh Nguyệt kia, ngươi đã phải hao tổn nhiều tâm trí, đa tạ a!”

“Ai nha, Hải ca, ngươi theo huynh đệ ta khách khí cái gì a, lúc nào đến Yến Kinh a, huynh đệ vừa ký hai được hai cái nữ minh tinh hạng nhất, vừa vặn cho ngươi nếm thử!” Mạnh Húc vừa nói, vừa vuốt lên hai cái lưng bóng loáng ở bên cạnh.

“Quên đi, ta không có yêu thích đó.” Lâm Hải cười lắc đầu, ngữ khí không khỏi trở nên nghiêm túc.

“Mạnh thiếu, ta biết rõ làng giải trí của các ngươi tương đối loạn, Hinh Nguyệt một mình tại Yến Kinh, ta hi vọng ngươi giúp ta chiếu cố tốt, không nên xuất hiện cái sự tình loạn thất bát tao gì!”

Mạnh thiếu cách điện thoại, liền cảm thấy thấy lạnh cả người, để người nhất thời rùng mình một cái, vội vàng vội vã cam đoan.

“Hải ca yên tâm, nếu có người dám đánh chủ ý nên Hinh Nguyệt tỷ, ta là cái thứ nhất không buông tha cho kẻ đó! Coi như ta không đủ năng lực, ta còn có thể tìm Dật ca, có Tiêu gia ra mặt, tuyệt đối có thể bảo vệ Hinh Nguyệt tỷ vạn vô nhất thất.”

“Vậy là tốt rồi!” Lâm Hải lại dặn dò vài câu với Mạnh Húc, mới tắt điện thoại.

Mở Weachat ra, Lâm Hải lại tìm đến Thiết Quải Lý, trực tiếp đem thuốc lá Trung Hoa đã sớm tồn trữ trong túi càn khôn, gửi sang cho lão mười đầu.

Lâm Hải là cái người thực sự nhớ ơn nghĩa, cảm tạ không phải là sự tình một hai câu, nhưng Mạnh Húc cách quá xa, Lâm Hải đành phải đem phần tình nghĩa này, chuyển tại trên thân lão cha của Mạnh Húc.

Thuốc lá vừa phát qua một hồi, Thiết Quải Lý liền hồi phục lại.

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

“Em gái ngươi!” Lâm Hải phiền muộn một trận, con hàng này làm sao lại ưa thích chấn kinh như thế.

Thiết Quải Lý: Đại Tiên, cái này là ý gì? (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tình nhân cũ của ngươi để ta đưa cho ngươi!

Tâm tình Lâm Hải không tệ, nhất thời tâm huyết dâng trào, chuẩn bị trêu đùa Thiết Quải Lý một chút.

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

“Ta xxx ngươi đại gia!” Lâm Hải bưng lấy cái trán, không còn gì để nói, câu thông cùng cái Thiết Quải Lý này, là thật mẹ nó tốn sức a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nếu còn phát những mục biểu lộ này, ta liền cùng tình nhân cũ của ngươi nói, trong lòng ngươi đã không có nàng ta.

Thiết Quải Lý: Đừng, tuyệt đối đừng!

“Ha ha, chiêu này thật có tác dụng a, quả nhiên phía sau không có biểu lộ chấn kinh.”

“A, không đúng!” Sau khi Lâm Hải cười xong, con mắt bỗng nhiên sáng lên.

“Mẹ nó, nhìn Thiết Quải Lý lúc này phục, lão tiểu tử này vậy mà thật có tình nhân cũ a!”

Mà lúc này đây, Weachat của Thiết Quải Lý lại phát tới.

Thiết Quải Lý: Đại Tiên, nàng ấy làm sao cũng đến bí cảnh? Nàng ấy, nàng ấy có khỏe không?

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên dâng lên một tia hiếu kỳ mãnh liệt, muốn biết nhân tình của Thiết Quải Lý, đến cùng là cái Nữ Tiên nào.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng có suốt ngày nàng nàng nàng, người ta hiện tại còn băn khoăn ngươi, ngươi liền không thể nhắc tên người ta sao?

Thiết Quải Lý: A Hoa nàng ấy, nàng ấy có khỏe không?

Phốc!

“Hụ khụ khụ khụ!” Lâm Hải nhìn thấy hồi âm của Thiết Quải Lý, bị sặc đến một trận ho khan, cười đến nước mắt cũng chảy ra á.

“Mẹ nó, người nào người nào người nào? A Hoa!” Lâm Hải lập tức nghĩ đến con chó chết mà chính mình nuôi kia, nghĩ tới bộ dáng Thiết Quải Lý cùng A Hoa gắn bó thắm thiết, nhất thời cười đến dạ dày đều đau.

Bất quá Lâm Hải cũng biết, A Hoa này không phải là A Hoa kia, nhưng là cái này cũng có thể trùng tên, thật sự là quá khôi hài.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói tên đầy đủ!

Thiết Quải Lý: Hồ Điệp tiên tử, nàng ấy, nàng ấy có khỏe không? (phía sau là một cái biểu lộ khổ sở)

“Hồ Điệp tiên tử?” Lâm Hải sững sờ, sau đó con mắt bỗng nhiên trợn tròn.

Mẹ nó, khẩu vị của cái Thiết Quải Lý này đủ nặng a, nghĩ không ra tình nhân cũ lại là một con côn trùng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nàng ấy rất tốt, để ngươi chiếu cố tốt chính mình.

Lâm Hải lúc này mới chú ý tới, cái biểu lộ khổ sở phía sau tin tức của Thiết Quải Lý kia, đột nhiên phát hiện mình làm như vậy, tựa hồ có chút không ổn.

Từ bên trong lời nói của Thiết Quải Lý, Lâm Hải đó có thể thấy được, lão căn bản cũng không biết rõ Hồ Điệp tiên tử hiện đang ở đâu, thậm chí có còn sống hay không cũng không biết được, chính mình mặc dù là cử chỉ vô tâm, nhưng lại không thích hợp để tiếp tục nữa.

Thiết Quải Lý: Ai, ngươi giúp ta chuyển cáo cho nàng ấy, tình này đã đọng thành hồi ức, chỉ là lúc đó lòng ngẩn ngơ!

“Ách...” Lâm Hải choáng váng một trận, mẹ nó, còn chơi cả thơ cổ, ta hướng chỗ nào chuyển cáo a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt a, nhất định đưa đến!

Lâm Hải chỉ có thể qua loa thế này một chút.

Kết thúc đối thoại cùng Thiết Quải Lý, lại rảnh rỗi đi dạo một hồi, liền lại có hai cú điện thoại gọi tới.

Một cái là Tống Bảo Việt, hôm nay Vân Anh đến thăm, đã cho ông ta mặt mũi, thái độ của lãnh đạo Thị ủy đối với ông ta rõ ràng có khác biệt, cái này khiến Tống Bảo Việt phá lệ cao hứng.

Ông ta biết rõ, đây đều là bởi vì Lâm Hải, bởi vậy gọi điện thoại để Lâm Hải khuya về nhà ăn cơm, chuẩn bị kỹ càng khoản đãi tốt một chút cho đứa cháu ngoại cháu ngoại này của chính mình.

Chỉ là, Lâm Hải căn bản cũng không muốn về cái nhà kia, lấy chuyện ban đêm còn có việc làm lý do cự tuyệt.

Tống Bảo Việt hiện tại đã biết rõ thân phận Lâm Hải không giống bình thường, nên cũng không có hoài nghi, chỉ có thể tiếc nuối tắt điện thoại, quay đầu lại gọi điện thoại cho mẫu thân Lâm Hải, hỏi thăm kỹ càng về tình huống của Lâm Hải.

Cú điện thoại thứ hai, là Vân Tuệ Nhi đánh tới, đêm qua Lâm Hải vội vã rời đi, để Vân Tuệ Nhi thập phần lo lắng, một đêm cũng ngủ không ngon.

Sau khi biết rõ Lâm Hải không sao, Vân Tuệ Nhi chuẩn bị tới đón Lâm Hải, bất quá cũng bị Lâm Hải cự tuyệt, hắn bây giờ còn có một chuyện khác cần phải đi làm!

Tìm tới một cái địa phương không ai, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp tiến vào Thánh Cảnh.

“Bây giờ tu vi đã đạt tới Ngưng Chân trung kỳ, có thể thử uy lực của nó một chút!”

Chương 594: Chưởng Tâm Lôi

“Tiên Nhi bái kiến chủ nhân!” Lâm Hải vừa xuất hiện tại bên trong nhà gỗ, Tiên Nhi lập tức chào đón, chậm rãi thi lễ nói.

Mà Thường Tú Lệ giờ phút này cũng ở trong phòng, trong tay cầm di động, một mặt gấp gáp nhìn bốn phía.

“Ngươi tìm cái gì vậy?” Lâm Hải nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

“Chủ nhân, Lâm Nhi Công chúa đâu?”

Thường Tú Lệ vừa hỏi một chút, thật đúng là đem Lâm Hải hỏi khó, Quỷ mới biết rõ Sở Lâm Nhi hiện tại trốn ở chỗ nào khổ luyện Vương Giả Vinh Diệu đây.

“Thế nào, ngươi nhớ nàng? Có phải muốn tìm nàng đấu địa chủ hay không?” Lâm Hải nói đùa hỏi.

Vừa nghe đến ba chữ đấu địa chủ này, Thường Tú Lệ bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, sau đó lộ ra một bộ biểu lộ sống không bằng chết.

“Chủ nhân, ta van cầu ngươi, thả ta ra ngoài đi, chỉ cần ngươi để cho ta ra ngoài, yêu cầu ta làm cái gì cũng đều được, lại đợi trong Thánh Cảnh bồi Công chúa Đấu địa chủ, ta không điên cũng không được.”

“Ồ? Thật làm cái gì cũng đều được?” Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

Thường Tú Lệ nhìn ở trong mắt, không khỏi giật nảy mình rùng mình một cái, lập tức sinh ra một tia cảnh giác.

Bất quá vừa nghĩ tới có thể đào thoát khỏi ma chưởng của Sở Lâm Nhi, Thường Tú Lệ cắn răng một cái không thèm đếm xỉa, dù sao hiện tại đã thảm như vậy, coi như có thảm hơn, thì có thể thảm bằng chuyện bồi Công chúa Đấu địa chủ sao?

“Vâng, chủ nhân, làm cái gì cũng đều được!” Thường Tú Lệ vô cùng kiên định nói nói.

“Này tốt, đợi lát nữa thật là có chuyện gì để ngươi đi làm, làm xong ta liền mang ngươi ra ngoài!”

“Thật?” Thường Tú Lệ lập tức mừng rỡ, “Cảm tạ chủ nhân, cảm tạ chủ nhân!”

“Được, qua một bên chờ đi.” Lâm Hải phất phất tay, sau đó đặt mông ngồi tại trên giường gỗ hương mềm của Tiên Nhi, một cỗ mùi thơm cơ thể đặc thù của nữ tử nhất thời chui vào lỗ mũi, thấm lòng người.

Bất quá Lâm Hải hiện tại không lo được hưởng thụ, hắn trực tiếp lấy điện thoại di động ra, mở ra túi càn khôn, tìm tới một bản thư tịch màu lam.

Ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, tin tức giải thích liền xuất hiện tại trên màn hình điện thoại di động.

Lôi Thần Quyết: Pháp thuật hệ Lôi, có thể triệu hoán Cửu Thiên Thần Lôi tiến hành công kích đối với địch nhân, có tất cả chín tầng, mỗi tầng có thể triệu hoán chín đạo Thiên Lôi, triệu hoán lớn nhất là hơn chín chín tám mươi mốt đạo, uy lực mạnh mẽ, luyện đến cực hạn có thể Bá Thiên Liệt Địa, chưởng khống

Thiên Kiếp!

Cấp bậc pháp thuật: Thiên Giai trung phẩm!

“Ngưu bức đại!” Lâm Hải nhìn lên bốn chữ Thiên Giai trung phẩm này, liền trở nên kích động, cái Lôi Thần Quyết này thế nhưng ở bên trong đám công pháp hiện có của hắn, trừ Đạo Đức Kinh ra, là ngưu bức nhất.

Mà Đạo Đức Kinh chỉ là công pháp tu hành chân khí, cái Lôi Thần Quyết này lại khác biệt, đó là pháp thuật hàng thật giá thật, có thể dùng để giết địch a!

“Bằng vào cảnh giới hiện tại của ta, hẳn là có thể học tập a?” Lâm Hải trực tiếp đem Lôi Thần Quyết lấy ra.

Cái Lôi Thần Quyết này nằm tại trong túi càn khôn của Lâm Hải, thế nhưng là có một đoạn thời gian, còn là do lúc trước đó Lâm Hải bị thụ thương, Ngộ Không trộm được từ chỗ Lôi Thần này, đưa cho Lâm Hải dùng làm hộ thân.

Sau đó thời điểm Lâm Hải chuẩn bị học tập, lại phát hiện vô pháp học tập, tin tức nhắc nhở là, do tu vi của Lâm Hải quá thấp, chân khí trong cơ thể không đủ để thi triển Thiên Lôi Quyết, cần đề cao cảnh giới sau đó lại nếm thử học tập.

Lúc đó Lâm Hải còn phiền muộn một hồi lâu, hiện tại tu vi đã đột phá đến Ngưng Chân trung kỳ, muốn học tập lại cái Lôi Thần Quyết này, hẳn là không có vấn đề gì đi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải trực tiếp lựa chọn học tập!

Leng keng!

Chúc mừng ngài, tập được tầng thứ nhất của pháp thuật Thiên Lôi Quyết!

“Ha ha, quả nhiên đã thành công!” Mặc dù chỉ là học được tầng thứ nhất, nhưng Lâm Hải đã phi thường cao hứng.

Dù sao đây chính là công pháp Thiên Giai a, coi như là tầng thứ nhất, đoán chừng uy lực cũng lớn đến không thể tưởng tượng đi.

“Chủ nhân, ngươi không sao chứ?” Thường Tú Lệ đang trông mong nhìn Lâm Hải, đợi Lâm Hải phân phó mình làm việc, sau đó mang nàng ta ra ngoài đây.

Hiện tại thấy trong tay Lâm Hải đột nhiên xuất hiện một quyển sách, sau đó lại đột nhiên biến mất, sau đó Lâm Hải chỉ có một người ngây ngô ở chỗ này cười rộ lên, để Thường Tú Lệ lo lắng một trận.

“Mẹ nó, chủ nhân không phải là ngốc đi, nếu như ngốc, vậy hắn còn nhớ phải mang ta ra ngoài hay không a?” Thường Tú Lệ đột nhiên có chút bận tâm.

Mà Tiên Nhi ở một bên, thì trong đôi mắt đẹp lóe lên lưu quang, lộ ra một tia kinh ngạc.

“Chủ nhân, chẳng lẽ ngươi nắm giữ phát thuật lôi điện?” Tiên Nhi đột nhiên mở miệng nói nói.

“Ồ?” Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Tiên Nhi một chút, “Làm sao ngươi biết!”

“Chung quanh thân thể của người, ẩn ẩn có nhiều thêm một vòng hồ quang điện màu lam nhạt, đây là tiêu chí đặc thù của người chưởng khống lôi điện!” Tiên Nhi khẽ mở môi son, cười nói nói.

“Không thể nào?” Lâm Hải giật mình, vội vã cúi đầu xem xét, nếu chung quanh thân thể có cái vòng gì đó, còn không bị người khác coi là quái vật a.

“Chủ nhân, người bình thường là không nhìn thấy, Tiên Nhi cũng là nắm giữ bí pháp đặc thù, mới có khả năng phát hiện.”

“Há, dạng này a.” Lâm Hải lúc này mới thở phào, sau đó đem đầu chuyển hướng sang Thường Tú Lệ.

“Chủ nhân, ngươi có phải muốn phân phó ta làm việc hay không?” Thường Tú Lệ lập tức tha thiết hỏi.

“Thông minh!” Lâm Hải đánh cái búng tay, sau đó cất bước hướng phía nhà gỗ đi ra ngoài.

“Đi theo ta!”

“Vâng, chủ nhân!” Thường Tú Lệ cao hứng đáp một tiếng, lập tức theo ra ngoài.

“Qua, đứng ở bên kia!” Ra khỏi nhà gỗ, Lâm Hải hướng phía trước nhất chỉ.

“A.” Thường Tú Lệ không rõ ràng cho lắm, bất quá vẫn rất nghe lời mà đi thẳng về phía trước.

“Ngừng!” Thẳng đến đi ra ngoài xa hơn mười thước, Lâm Hải mới để cho nàng ta dừng lại, Thường Tú Lệ đuổi vội vã xoay người, đứng vững đối mặt với Lâm Hải.

“Khoảng cách này không sai biệt lắm!” Lâm Hải nói thầm một tiếng, sau đó nâng lòng bàn tay phải lên, thầm vận Thiên Lôi Quyết.

“Thiên Lôi, đến!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, trong lòng bàn tay nhất thời lấp lóe lôi điện, hồ quang điện tán loạn.

“Mẹ nó!” Liền chỉ vậy, mà đầu Lâm Hải cũng mê muội một trận, cảm giác chân khí toàn thân cơ hồ cũng bị rút sạch, để hắn kém chút tê liệt trên mặt đất.

"Xoa, đây cũng quá hao tổn chân khí đi!" Lâm Hải nhịn không được chau mày, "Thử uy lực trước một chút đi!"

"Chủ nhân, ngươi, ngươi muốn làm gì?" Thường Tú Lệ giờ phút này cũng phát hiện Chưởng Tâm Lôi của Lâm Hải, nhất là một tiếng hô của Lâm Hải, càng là nói rõ, Lâm Hải là đang triệu hoán Thiên Lôi.

"Tha mạng a, chủ nhân!" Thường Tú Lệ tưởng là Lâm Hải muốn giết nàng ta, dọa đến phù phù liền quỳ trên mặt đất.

"Yên tâm, tại bên trong Thánh Cảnh, ta chính là Trời, không có ta cho phép, ngươi sẽ không chết!" Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, theo sau đó bàn tay mãnh liệt hướng phía Thường Tú Lệ đẩy ra!

"Đi!" Lâm Hải khẽ quát một tiếng, Chưởng Tâm Lôi nhất thời hóa thành thiểm điện chói mắt, trực tiếp rơi vào đỉnh đầu Thường Tú Lệ.

"Răng rắc!" Một tiếng nổ vang, Lâm Hải cảm giác được sinh mệnh lực của Thường Tú Lệ trong nháy mắt muốn biến mất.

"Không cho phép chết!" Lâm Hải thầm quát một tiếng, nhất thời Thường Tú Lệ lần nữa khôi phục sinh cơ, chỉ là cả người đã bị đánh thành than đen, liền tóc cũng dựng đứng lên từng sợi.

"Chủ nhân, ta, ta..." Thường Tú Lệ khởi tử hoàn sinh, đáng thương toét miệng, cũng không biết là khóc hay là cười.

"Ha ha ha!" Nhìn bộ dáng buồn cười này của Thường Tú Lệ, Lâm Hải nhất thời lên tiếng cười rộ lên.

Một chiêu này thả ra ngoài, chân khí toàn thân trong Lâm Hải cơ hồ bị rút sạch, nhất thời hư thoát một trận, ngồi dưới đất.

Bất quá trong lòng Lâm Hải, lại là phi thường cao hứng, một chiêu Chưởng Tâm Lôi này, uy lực thật sự là quá lớn.

Trước đó, hắn là một mực nắm trong tay sinh mệnh của Thường Tú Lệ, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, coi như có một trăm cái Thường Tú Lệ, tại phía dưới một chiêu này, cũng khó thoát mạng sống!

“Đáng tiếc duy nhất, cũng là quá hao tổn chân khí, lấy thực lực bây giờ của mình, vẻn vẹn chỉ có thể phóng thích ra một đạo Thiên Lôi, chỉ có thể phóng thích ở thời khắc mấu chốt, dùng để làm đòn sát thủ bảo mệnh!”

“Đi thôi, ngươi làm chuyện này không xong tệ, ta mang ngươi ra ngoài trước!” Nghỉ ngơi một hồi, Lâm Hải đứng lên, Thường Tú Lệ từ lâu đã khôi phục bộ dáng bình thường.

Thấy Lâm Hải quả nhiên nói lời giữ lời, Thường Tú Lệ kích động nói cám ơn liên tục.

“Quá tốt, thật sự là quá tốt, rốt cục không cần bồi Công chúa chơi trò chơi nữa!” Thường Tú Lệ giờ phút này cảm thấy vô cùng hạnh phúc, chính mình rốt cục đã được giải phóng!

Lấy điện thoại di động ra, Thường Tú Lệ trực tiếp đem đấu địa chủ cho tháo dỡ, cái phần mền trò chơi này, đã trở thành ác mộng lớn nhất mà nàng ta không muốn nhớ lại!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, từ trong Thánh Cảnh trở lại hiện thực, cùng hắn đi ra, còn có Thường Tú Lệ.

Thường Tú Lệ lần nữa nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, quả thực hạnh phúc đến không được, không có thời gian đấu địa chủ, mới là nhân sinh hoàn mỹ a!

“A, Thường Tú Lệ!” Đang lúc tràn ngập hạnh phúc say mê, bỗng nhiên một thanh âm vui mừng, vang lên bên tai Thường Tú Lệ.

Chương 595: Cửa hàng mạng Thiên Đình lên sản phẩm mới rồi

Thường Tú Lệ nghe được cái thanh âm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa này, nhất thời có một cỗ khí lạnh xuất hiện từ chỗ gáy.

Vô cùng gian nan quay đầu, Thường Tú Lệ nhất thời nhìn thấy một gương mặt khiến nàng ta vô cùng tuyệt vọng.

“Công, Công chúa!” Thường Tú Lệ toét miệng, một mặt khóc không ra nước mắt.

“Ha ha, ngươi làm sao cũng ra khỏi Thánh Cảnh rồi?” Sở Lâm Nhi kinh hỉ hỏi.

“Công chúa, chủ nhân đã đáp ứng ta, rốt cuộc không cần về Thánh Cảnh nữa, hơn nữa ta cũng đã tháo dỡ trò chơi đấu địa chủ, ngài nếu là muốn chơi, vẫn là tìm người khác đi.”

Thường Tú Lệ vội vã nói nói, bây giờ chính mình không cần về Thánh Cảnh, Công chúa đại nhân ngươi cũng không thể lại đem ta bắt về Thánh Cảnh, cùng ngươi đấu địa chủ đi.

“Ngươi không cần về Thánh Cảnh?” Sở Lâm Nhi sững sờ, nháy mắt mấy cái, hỏi.

“Đúng a, đúng a.” Thường Tú Lệ vội vàng gật đầu liên tục, “Ngài không tin có thể hỏi chủ nhân!”

“A, quá tốt!” Sở Lâm Nhi cao hứng nắm nắm tay nhỏ, sau đó kéo lại cánh tay của Thường Tú Lệ.

“Ta về sau cũng không trở về Thánh Cảnh, chúng ta lại có thể cùng nhau chơi đùa trò chơi rồi!”

Sở Lâm Nhi nói một câu, Thường Tú Lệ nhất thời như bị sét đánh, toàn bộ thân quỷ ngốc tại cái chỗ này.

“Ông trời a, ngươi không thể chơi ta như vậy à!” Trong lòng

Thường Tú Lệ gào lên thê thảm, kém chút khóc lên tại chỗ.

“Cái kia, Công chúa, ta chơi đấu địa chủ quá thúi, căn bản bồi không được ngài, hơn nữa ta cũng đã tháo dỡ, ngài vẫn nên thay cái người chơi a?” Thường Tú Lệ một mặt khổ bức cầu khẩn nói.

“Người nào nói chơi đấu địa chủ cùng ngươi?” Sở Lâm Nhi kinh ngạc nói nói.

“Không chơi đấu địa chủ?” Trong lòng Thường Tú Lệ vui vẻ, lập tức lại dâng lên một chút hi vọng.

“Quá tốt, ta chính là một cái ngu ngốc trò chơi, không chơi là tốt nhất!” Thường Tú Lệ cao hứng liên tục nói nói.

“Ừm ân, không chơi, người ta hiện tại chỉ chơi trò chơi có truy cầu!” Sở Lâm Nhi nói, trực tiếp đem điện thoại di động của Thường Tú Lệ đoạt tới.

“Ngươi download Vương Giả Vinh Diệu, nhanh lên!” Sở Lâm Nhi đem điện thoại di động của Thường Tú Lệ, đưa cho Lâm Hải.

Thường Tú Lệ ở bên cạnh nghe được, bỗng nhiên dâng lên một tia dự cảm bất thường, nhịn không được yếu ớt hỏi.

“Chủ nhân, cái Vương Giả Vinh Diệu này là cái đồ vật gì?”

Lâm Hải một bên download, một bên dùng ánh mắt thương hại, liếc nhìn Thường Tú Lệ thật sâu một chút.

“Là một cái trò chơi so với đấu địa chủ còn khó hơn gấp mười lần, ngươi, tự cầu phúc đi!”

Download xong, Lâm Hải trực tiếp đưa điện thoại di động trả lại Thường Tú Lệ, thâm biểu đồng tình nói nói.

“Ha ha, đi a Thường Tú Lệ, cùng một chỗ mở chơi đi, ngươi nếu còn dám hố, bản Công chúa sẽ không dễ dãi như thế nữa đâu!” Thường Tú Lệ còn không có kịp phản ứng, đã bị Sở Lâm Nhi lôi đi.

“Chủ nhân, ta muốn về Thánh Cảnh a, chủ nhân!” Mãi cho đến không nhìn thấy bóng quỷ, thanh âm bi thảm tuyệt vọng của Thường Tú Lệ, vẫn còn vờn quanh bên tai Lâm Hải, để Lâm Hải buồn cười một trận.

“Cái quỷ nghịch ngợm Lâm Nhi này, tuyệt đối là khắc tinh của Thường Tú Lệ a!”

Lâm Hải lắc đầu, chẳng có mục đích đi dạo trên đường, đột nhiên Weachat trên điện thoại di động vang, mở ra xem, lại là Thái Thượng Lão Quân phát tới.

Thái Thượng Lão Quân: Tiên hữu, phân trâu phát cho ngươi hôm qua, vị đạo như thế nào a? (phía sau là một cái biểu lộ nháy mắt ra hiệu)

Lâm Hải trực tiếp trợn trắng mắt, mẹ nó, tuy người ăn phân trâu là Du Hồng, nhưng dùng gót chân cũng có thể nghĩ đến, vị đạo này mẹ nó có thể được sao? Con hàng Thái Thượng Lão Quân này, thật sự là quá âm hiểm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chính ngươi nếm thử không phải đã biết sao. (phía sau là một cái biểu lộ bĩu môi)

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, tiên hữu nói giỡn. Đúng, ta có một chuyện, muốn thương lượng cùng tiên hữu.

“Gia hỏa này lại muốn làm gì?” Trong lòng Lâm Hải lập sinh báo động, trong khoảng thời gian tiếp xúc này, ấn tượng mà Thái Thượng Lão Quân cho Lâm Hải tuyệt đối là cáo già.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chuyện gì, chuyện tốt liền nói, chuyện xấu liền miễn mở tôn khẩu (miệng) đi.

Thái Thượng Lão Quân: Đương nhiên là chuyện tốt a, cửa hàng mạng Thiên Đình của ta, lại mới khai phát hai cái ngăn chứa, tiên hữu có thể lại cho đến chút hàng mới hay không a, như thế ngươi liền có thể kiếm lời. (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

“Móa! Là ngươi bơm nước hút đi!” Lâm Hải xem thường một trận, nhưng không cẩn thận lại tưởng tượng, cái này thật đúng là một tin tức tốt, ít nhất là cùng Thái Thượng Lão Quân cả hai cùng có lợi.

Lâm Hải mở cửa hàng mạng Thiên Đình trên Weachat ra xem xét, quả nhiên, phía dưới cùng lại thêm ra hai cái ngăn chứa, cũng còn trống không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, ta sẽ đưa lên chút hàng mới!

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, quá tốt, tốt nhất phải là một dạng dễ bán như sợi cay nha! (phía sau là một cái biểu lộ nháy mắt ra hiệu)

“Cái này còn cần ngươi nói.” Lâm Hải bĩu môi một cái, vừa vặn bên cạnh có cái siêu thị nhỏ, Lâm Hải cất bước đi vào.

“Làm chút gì đâu?” Lâm Hải nhìn sang kệ hàng bên cạnh, rất nhanh liền đưa ánh mắt về phía khu đồ uống.

“Có ăn rồi, liền lại đến chút uống đi!” Lâm Hải lập tức có chủ ý, trực tiếp muốn một rương Coca Cola cùng một rương Sprite.

“Trước đưa lên một ít, thử một chút xem có hợp khẩu vị của đám thần tiên này hay không.” Lâm Hải trả tiền xong, trực tiếp cầm điện thoại quét qua, đem một rương Coca Cola cùng Sprite truyền đến trên cửa hàng mạng Thiên Đình, sau đó tại trong ánh mắt nhìn soi mói trợn mắt há hốc mồm của lão bản siêu thị, nhanh nhẹn mà đi.

Cách đó không xa có một quán cà phê, Lâm Hải đi vào, gọi một ly cà phê, ngồi xuống mới tra nhìn một chút trạng thái trên cửa hàng mạng Thiên Đình.

Chủ cửa hàng: Tiểu Hồ Đồ Tiên (chủ cửa hàng hai sao)

Tín dụng: Một nghìn bảy trăm chín mươi hai

Đánh giá: Hoa đỏ (1792) hoa trắng (0) hoa đen (0)

Nhìn tin tức của chính mình, Lâm Hải đắc ý một trận, trong khoảng thời gian ngắn, mình đã là chủ cửa hàng hai sao, hơn nữa khen ngợi dẫn đầu trăm phần trăm, cái này so sánh với mỗ bảo bối trong hiện thực còn dễ dàng hơn nhiều.

Nhìn xem tình huống bán ra của sợi cay hôm nay, không có ngoài suy đoán đã là trạng thái bán sạch, đồng dạng là bị một mình Thần Tài mua hết.

Trong lòng Lâm Hải không khỏi bội phục một trận, trách không được gia hỏa này là Thần Tài, quá mẹ nó có kiên quyết, thời gian bản thân chuyển đồ lên mỗi ngày cũng không có cố định, thế nhưng mỗi lần đều vừa truyền lên, liền bị Thần Tài mua đi, chẳng lẽ con hàng này một ngày hai mươi bốn giờ cũng đang ngó chừng hay sao?

Mà lúc này, Coca Cola cùng Sprite cũng đã truyền lên thành công, phân biệt chiếm cứ hai cái ngăn chứa tiêu thụ mới khai phá, Lâm Hải nhìn qua từng cái.

Tin tức thương phẩm: Sprite

Số lượng thương phẩm: Hai mươi bốn bình

Giới thiệu thương phẩm: (Hình ảnh Sprite), xuất phẩm của bí cảnh, trong veo ngon miệng, vị đạo cực giai! Là vật thiết yếu khi ngài khoác lác bát quái, nói chuyện phiếm đánh cái rắm, nước bầy cua gái!

Giá cả thương phẩm: Tám trăm điểm Công đức một bình

Xem hết Sprite, Lâm Hải lại nhìn Coca Cola, trừ tên chữ cùng hình ảnh khác biệt ra, còn lại miêu tả giống nhau như đúc.

“Móa, cái Thái Thượng Lão Quân này liền không có chút từ mới gì sao?” Miêu tả thương phẩm đều là tự động sinh ra, Lâm Hải đối với cái loại miêu tả liên miên bất tận này, nhất thời xem thường một trận.

Hàng hóa đã lên giá tốt, cần đến thông tri đám thần tiên đậu bỉ kia a, bằng không bọn họ còn không biết đâu.

Mở Weachat chính giữa quầy giao dịch, vài ngày không vào bầy, giờ phút này tin tức nhóm cũng đã sớm là 99+, bất quá Lâm Hải cũng không đoái hoài tới nhìn nội dung mà đám đậu bỉ này đang lội là gì, trực tiếp biên tập tốt tin tức, phát đưa ra ngoài.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cửa hàng mạng Thiên Đình mới lên sản phẩm mới a, mời mọi người có hứng thú có thể đi nhìn xem!

Ma Lý Thanh: Ta dựa vào, thật hay giả a, vậy bên trên là cái đồ vật gì a?

Ma Lý Thanh lập tức hưng phấn nhảy ra, tại trong bầy hỏi hỏi.

Chỉ là, trong bầy vô cùng yên tĩnh, căn bản không ai để ý tới y.

Ma Lý Thanh: A, tại sao không có ai nói chuyện vậy, chẳng lẽ các ngươi không có ai muốn mua sao?

Vẫn không có người nào để ý đến y.

Ma Lý Thanh: Tình huống gì a, vừa rồi không phải còn náo nhiệt sao, có sản phẩm mới ra, các ngươi liền không có người cảm thấy hứng thú sao?

Lúc này, rốt cục có đáp lời y.

Ma Lý Hải: @ Ma Lý Thanh, ngươi cái đần độn, còn ở lại chỗ này hỏi đâu, đồ vật con mẹ nó cũng bị mua xong a.

Chương 596: Đàm nhiều tiền tổn thương cảm tình a?

Ma Lý Thanh: Trời ạ, các ngươi quá thất đức, không rên một tiếng liền đi mua hết, quá xấu hổ!

Ma Lý Hải: Là ngươi quá ngu, làm sao ta lại có loại huynh đệ nhược trí như ngươi? (phía sau là một cái biểu lộ xem thường)

Na Tra: Oa, uống ngon thật, vị đạo của cái Coca Cola này, không có kém sữa chút nào!

Trư Bát Giới: Ta mua Sprite, vị đạo cũng không tệ đâu, tuyệt đối ngon hơn so với cái Coca Cola kia của ngươi!

Thất Tiên Nữ: @ Trư Bát Giới, Bát Giới ca ca, có thể cho người ta uống một ngụm hay không a, người ta không thể cướp được đây. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Trư Bát Giới: @ Thất Tiên Nữ, hắc hắc hắc, muốn uống đến trong nhà ca ca, ca ca miệng đối miệng cho ngươi uống nha! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Thất Tiên Nữ: @ Trư Bát Giới, chán ghét chết, ngươi cái đại sắc trư!

Cự Linh Thần: Đây là Tiên Nhưỡng uống ngon nhất mà ta đã uống qua, không có cái thứ hai!

Thái Bạch Kim Tinh: Vị đạo thật là lạ, bất quá xác thực uống rất ngon a, bản tiên ưa thích!

...

Các thần tiên trong bầy, mua được hay không có mua được, lập tức đều đi ra hết, nghị luận ầm ĩ đối với Coca Cola cùng Sprite, đánh giá đều là cực cao, cứ như vậy, tất cả những người không có mua đến đều trông mà thèm không được, từng cái tại trong bầy @ Lâm Hải, hỏi Lâm Hải lúc nào lại tiến hành tiêu thụ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mọi người yên tâm, Coca Cola cùng Sprite sẽ cung ứng trường kỳ, giống như sợi cay, mỗi ngày đều hạn lượng bán ra tại cửa hàng mạng Thiên Đình, tiên hữu còn không có mua đến được? Xin chờ ngày mai đi!

“A!” Lâm Hải vừa hồi âm xong, trên mặt liền lộ ra một cái mỉm cười thắng lợi, hắn biết rõ, Coca Cola cùng Sprite đã giống như sợi cay trước đó, đã được chúng Tiên tán thành, sản phẩm mới lên giá, đã thành công!

Leng keng!

Vừa đem bầy đóng lại, bỗng nhiên có người nói chuyện riêng với chính mình, Lâm Hải xem xét, lại là Nam Cực Tiên Ông!

“Không phải là đến thúc hàng a?” Cách Bàn Đào Yến của Vương Mẫu Nương Nương, đã không có mấy ngày, thuốc lá Trung Hoa mà Nam Cực Tiên Ông đặt trước, Lâm Hải còn chưa giao đây.

Thế nhưng khi mở ra tin tức của Nam Cực Tiên Ông, Lâm Hải chỉ nhìn một chút, liền vui vẻ cười.

Nam Cực Tiên Ông: Tiên hữu, ngươi cái Coca Cola cùng Sprite kia, còn có bao nhiêu, ta vừa mới mua mỗi loại một bình, nếm một chút, vị đạo cực giai, muốn đặt hàng một nhóm, làm đồ uống chiêu đãi cho Hội Bàn Đào!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Muốn bao nhiêu, có bấy nhiêu!

“Sinh ý của Thiên Đình, thật là dễ làm a!” Lâm Hải nói thầm một tiếng, vừa mới lên giá trong cửa hàng mạng Thiên Đình, lập tức liền có khách hàng lớn đến cửa.

Nam Cực Tiên Ông: Nếu như thế, tiên hữu chuẩn bị cho ta mỗi loại một nghìn bình, như thế nào, đến lúc đó cùng Công đức thuốc lá, cùng một chỗ trả cho ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có vấn đề!

Sự tình mấy ngàn khối tiền, đối với Lâm Hải mà nói mắt cũng không nháy một chút, nhưng lúc này báo lại là có thể đổi các loại bảo vật điểm Công đức a, tính thế nào cũng lời.

Nam Cực Tiên Ông: Bên trên giá cả, có thể có chút ưu đãi hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi là làm việc vì Thiên Đình, còn cò kè mặc cả? (phía sau là một cái biểu lộ xem thường)

Nam Cực Tiên Ông: Thời điểm ta báo giá cho Vương Mẫu Nương Nương, tự nhiên là giá tiêu thụ tại cửa hàng mạng của ngươi mà báo, nhưng ta cũng không thể bận rộn toi công đi, hắc hắc hắc, ngươi hiểu được!

“Mẹ nó!” Con mắt Lâm Hải lập tức trợn tròn, “Mẹ nó, đây là muốn ăn hoa hồng a!”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy liền giảm cho ngươi còn bảy trăm một bình đi, không thể ít hơn nữa!

Nam Cực Tiên Ông: Thành giao, cùng tiên hữu hợp tác, thật sự là vui sướng. (phía sau là một cái biểu lộ nắm tay)

“Móa, có thể không thoải mái à, cái gì cũng không làm, tùy tiện liền giãy ra hai mươi vạn điểm Công đức, đi ra mua sắm cho Nhà Nước, cũng là thoải mái a!”

Lại thỏa đàm một kiện sinh ý, tâm tình Lâm Hải cũng không tệ, hai loại đồ uống Coca Cola cùng Sprite, khắp nơi đều có thể thấy được, không sợ không mua được, Lâm Hải cũng không cần vội vã đi mua sắm.

Vừa kết thúc đối thoại cùng Nam Cực Tiên Ông, tin tức của Thái Thượng Lão Quân lại phát tới.

Thái Thượng Lão Quân: Tiên hữu, không tệ lắm, tiêu thụ rất thành công nha! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng vậy a, ngươi lại không công kiếm lời một khoản! (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Thái Thượng Lão Quân: Hắc hắc, là cả hai cùng có lợi, cả hai cùng có lợi! Vị đạo của Coca Cola kia, lão phu vô cùng thích, có thể lại phát cho lão phu một bình hay không a, đừng nói ngươi không có hàng tồn a! (phía sau là một cái biểu lộ nháy mắt ra hiệu)

“Móa!” Lâm Hải đối với lão già này xem thường một trận, “Muốn uống có thể, thanh toán trước đi!”

Thái Thượng Lão Quân: Tiên hữu, đàm nhiều tiền tổn thương cảm tình a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cùng ngươi có cảm tình sao? (phía sau là một cái biểu lộ liếc mắt)

Lâm Hải tuy Weachat vui đùa cùng Thái Thượng Lão Quân, nhưng vẫn là đến ven đường mua một bình, dù sao một chai nước uống mà thôi, mặt mũi của Đạo Tổ, vẫn là muốn cho.

Leng keng!

Ngươi hướng Thái Thượng Lão Quân gửi đi một lon Coca Cola!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhớ kỹ, lần sau có thể không miễn phí a!

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, đa tạ, tiên hữu ngươi quá coi trọng, lão phu không thể để cho ngươi ăn thiệt thòi!

“Cái gì?” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, tâm nói Thái Thượng Lão Quân rất biết làm người a, xem ra là muốn trả về cho chính mình chút gì đây, đây đường đường chính là Đạo Tổ a, đồng dạng đồ vật có thể đem ra được? Xem ra chính mình muốn kiếm lời lớn a!

Đang nghĩ ngợi, leng keng một tiếng, tiếng nhắc nhở của điện thoại di động vang lên, Lâm Hải vội vàng kích động xem xét!

Thái Thượng Lão Quân hướng ngươi gửi đi một đống phân trâu!

Phốc!

“Em gái ngươi!” Mặt Lâm Hải đều đen, mẹ nó, không có việc gì thì phát phân trâu cho ca ca làm cái gì a! Đây không phải chính là cho ca ca ăn thiệt thòi sao? Quá mẹ nó hố cha!

Thái Thượng Lão Quân: Hôm qua nhất định là ăn thoải mái đi, phát cho ngươi thêm một đống, không cần quá cảm động a, ha ha ha ha!

“Cảm động ngươi cái đại đầu quỷ!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cái lão già này, quá tổn hại, người nào mẹ nó không có việc gì lại đi đớp phân a, này không phải thành chó sao?

Vừa nghĩ tới chó, trong đầu Lâm Hải đột nhiên lóe lên linh quang.

“Ha ha, ta làm sao lại quên mất A Hoa!” Lâm Hải đột nhiên nhớ tới, Thái Thượng Lão Quân tựa hồ nói qua, động vật ăn cái phân của Thanh Ngưu này, thậm chí có thể trực tiếp tu luyện thành Yêu Tiên!

“Đưa cho A Hoa đi!” Dù sao Lâm Hải hiện tại cũng không có chuyện để làm, tìm địa phương không ai, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lại một lần xuất hiện ở trong Thánh Cảnh.

“Chủ nhân!” Tiên Nhi thấy Lâm Hải vừa một hồi, lại trở về Thánh Cảnh, không khỏi có chút kỳ quái, thời điểm Lâm Hải không có việc gì, vẫn là rất ít tới.

“Tiên Nhi, A Hoa đâu?” Lâm Hải trực tiếp hỏi nói.

“Đang phơi nắng trên bờ cát đây.” Tiên Nhi cười đáp nói.

“Móa, vẫn thật biết hưởng thụ!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đã phát giác được rõ ràng vị trí của A Hoa, cất bước hướng phía bãi cát đi đến.

“Uy, ngươi điểm nhẹ, có biết xoa bóp hay không a, nếu không liền nói, Cẩu gia đưa ngươi đi đào tạo sâu một chút, thủ pháp quá thô ráp!”

Trên bờ cát, A Hoa nằm ngửa trên đất, hai cái chân trước đệm dưới đầu, bắt chéo hai chân, nhắm mắt lại, đang hưởng thụ hai cái cánh của Tiểu Hồng xoa bóp, trong miệng thỉnh thoảng còn biểu hiện ra một bộ dáng bắt bẻ.

Tiểu Hồng mất mặt, tức giận vỗ vỗ một chút, vốn là không tình nguyện, thấy A Hoa còn chọn ba lấy bốn, nhất thời tức giận, một cánh đem A Hoa cho đập vào trong hồ.

“A u đậu phộng!” A Hoa vội vàng không kịp chuẩn bị rơi vào nước lý, nhất thời tru lên một tiếng.

“Ngươi cái thằng ngu, phản rồi, liền cái này thái độ, muốn cho Cẩu gia ta cưới ngươi, không có cửa đâu!”

Lâm Hải thoáng qua một cái liền đến, vừa thấy cái tràng cảnh sung sướng này, nhất thời cười rộ lên.

Tiếng cười của hắn vừa vang lên, A Hoa lập tức phát hiện, cao hứng trực tiếp từ trong nước nhảy lên tới bên người Lâm Hải.

“Ha ha, ba ba, làm sao ngươi tới!”

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải mặt đen lại, nhấc chân đem A Hoa đá sang một bên, mẹ nó, con hàng này vừa xông tới, trực tiếp vung cho Lâm Hải một thân nước, đem Lâm Hải tưới thành ướt sũng.

A Hoa bị Lâm Hải đá ra xa, lại không thèm để ý chút nào, lập tức lại cười đùa tí tửng tới gần.

“Ba ba, ngươi lần này là không phải là muốn dẫn ta ra ngoài a?”

Chương 597: Linh hồn xuất khiếu

“Sự tình ra ngoài, chờ quay đầu lại nói!” Bản thân Lâm Hải hiện tại cũng không có chỗ ở cố định, làm sao có thể mang theo A Hoa chạy loạn khắp nơi, huống chi ngoại hình của A Hoa quái dị như vậy, quá làm cho người lé mắt.

“A.” A Hoa ngoắc ngoắc cái đuôi, một mặt thất vọng.

“Nhìn ta mang cho ngươi cái gì này?” Lâm Hải mỉm cười, lấy điện thoại di động ra, đem phân trâu của Thanh Ngưu lấy ra, bất quá Lâm Hải không đưa tay đi đón, mà chính là để nó trực tiếp rơi xuống trước mặt A Hoa.

“Ta dựa vào!” Hai cái tiểu nhãn châu của A Hoa lập tức liền tròn, nước miếng không khỏi cũng chảy ra.

“Vượt giới đưa phân, lễ nhẹ tình ý nặng a, ta quá cảm động, ba ba, ta tuyệt đối là thân sinh của ngươi!”

“Lăn ngươi nha!” Lâm Hải cười chửi một câu, chó chết này quá bần, nếu là thân sinh, vậy mình há không phải cũng thành chó.

“Ta nói cho ngươi, đây cũng không phải là phân trâu bình thường, ăn nó đối với ngươi có chỗ tốt cực lớn!” Lâm Hải một bản nghiêm túc nói nói.

“Thật a, so với thịt rồng có tốt hơn không?” A Hoa thấy Lâm Hải nói trịnh trọng như vậy, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

“Đó là tự nhiên, con rồng kia bất quá cũng là một đầu rồng phổ thông, nhưng cái phân trâu này, lại thuộc về Thanh Ngưu của Thái Thượng Lão Quân!”

“Há, vậy ta trước nếm thử rồi lại nói!” A Hoa nói xong, cúi đầu xuống trực tiếp đem phân trâu nuốt vào.

“Vị đạo, cũng không có gì cảm giác đặc thù a?” A Hoa bẹp bẹp miệng, mờ mịt nói nói.

“Ách…” Lâm Hải không khỏi sững sờ, mẹ nó, chẳng lẽ Thái Thượng Lão Quân lừa gạt mình đây.

“Ai u!” Đang nghĩ ngợi có muốn hỏi Thái Thượng Lão Quân một chút hay không, A Hoa đột nhiên tru lên một tiếng.

“Không được, không được, Cẩu gia buồn ngủ!” Nói xong, hai mắt A Hoa nhắm lại, thẳng tắp ngã trên mặt đất.

“Trời ạ, không phải là treo a?” Lâm Hải giật mình, vội vàng ngồi xổm người xuống, sờ sờ hơi thở của A Hoa, thấy hô hấp đều đặn, mới an tâm.

“Chủ nhân, A Hoa tựa hồ là rơi vào trạng thái ngủ say.” Tiên Nhi không biết lúc nào, đã đi tới sau lưng Lâm Hải, mở miệng nói nói.

“Ngủ say?” Lâm Hải sững sờ, “Chẳng lẽ lại có chỗ đột phá?”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi A Hoa tỉnh lại, thực lực sẽ có một cái đề cao lớn!” Tiên Nhi chậm rãi nói nói.

“Ha ha, ngươi vậy mà ngủ say, thật sự là quá tốt!” Đột nhiên, Tiểu Hồng ở bên cạnh, vuốt cánh, hưng phấn hoa chân múa tay.

Lâm Hải cùng Tiên Nhi ngơ ngác nhìn sang, không biết tại sao Tiểu Hồng lại cao hứng đến cái dạng này.

Mà lúc này đây, Tiểu Hồng trực tiếp dùng móng vuốt đem A Hoa nắm lên, bay vào không trung.

“Lão nương đêm nay muốn mạnh mẽ động phòng cùng ngươi, lần này ngươi không có cách nào phản kháng đi, chờ ngươi tỉnh lại, ngươi sớm đã là chó của lão nương a, oa cáp cáp ha...”

“Mẹ nó, thật bưu hãn, cái đầu chó A Hoa đáng thương này, cũng muốn bị cường bạo rồi!” Lâm Hải cùng Tiên Nhi hoá đá tại chỗ.

Trong lúc rảnh rỗi, Lâm Hải dứt khoát cũng không ra khỏi Thánh Cảnh nữa, dù sao sau khi ra ngoài cũng không có chỗ đi, chẳng bằng trực tiếp tại trong Thánh Cảnh, củng cố cảnh giới vừa mới đột phá một chút.

Cùng Tiên Nhi tùy ý trò chuyện hai câu, Lâm Hải liền vào trong nhà gỗ, khoanh chân ngồi tại trên chiếc giường hương mềm của Tiên Nhi, nhắm mắt tiến hành tu hành.

“Cảm giác thật kỳ diệu!” Chân khí của Lâm Hải, tại bên trong kinh mạch trong người, du tẩu mười phần sinh động, tựa hồ như có sinh mệnh của mình, mỗi một lần tuần hoàn, thân thể Lâm Hải cũng cảm thấy có một loại thoải mái dễ chịu trước đó chưa từng có.

Trong lúc bất tri bất giác, Lâm Hải cảm giác thân thể của mình, vậy mà bay lên, treo trên ở không trung, Lâm Hải đột nhiên mở to mắt, sau đó kinh hãi một trận!

“Đây là... Linh hồn xuất khiếu!” Lâm Hải khiếp sợ không tên phát hiện, thân thể của mình còn nhắm mắt ngồi xếp bằng cùng

Tiên Nhi ở trên giường, Tiên Nhi thì là mang theo nụ cười ôn nhu, canh giữ ở bên cạnh mình.

Thế nhưng là, chính mình giờ phút này, rõ ràng đang treo thân thể tại giữa không trung, vô cùng minh mẫn nhìn chăm chú hết thảy, tràng diện không thể tưởng tượng như thế, tại trong mắt Lâm Hải, chỉ có một lời giải thích, này chính là linh hồn của mình, đã thoát ra khỏi thân thể của mình!

Mà lúc này đây, Tiên Nhi tựa hồ cảm giác được dị thường, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, khi thấy Lâm Hải xoay quanh trên không trung, không khỏi lộ ra một tia biểu lộ kinh ngạc.

“Chúc mừng chủ nhân, được đến cơ duyên này, vậy mà đạt tới cảnh giới Xuất Khiếu!”

“Ngươi có thể nhìn thấy ta?” Lâm Hải sững sờ, không khỏi kinh ngạc hỏi.

“Tiên Nhi là linh của Thánh Cảnh, tự nhiên có thể phát giác ra linh hồn của chủ nhân!” Tiên Nhi cười đáp nói.

“Há, vậy Tiên Nhi ngươi nhanh nói nói cho ta biết, cái xuất khiếu này đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Lời nói của Tiên Nhi, đã khẳng định suy đoán của Lâm Hải, linh hồn của chính mình, đúng là đã thoát thể mà ra.

“Xuất Khiếu, là một cái cấp bậc bên trong quá trình tu chân, bình thường là sau khi kết xuất ra Nguyên Anh ở trong cơ thể, lại trải qua nhiều năm tu luyện mới có thể đạt tới.”

“Xuất Khiếu, tên như ý nghĩa, cũng là Nguyên Anh trong cơ thể Tu Chân giả, có thể rời khỏi thân thể mà ra, như vậy, có thể tại thời điểm đấu pháp, trợ giúp chủ nhân cùng một chỗ chiến đấu, cũng có thể tại sau khi thân thể bị hủy, tìm kiếm một thân thể mới để đoạt xá trọng sinh!”

“Ngươi là nói, ta đã qua Nguyên Anh kỳ?” Lâm Hải cảm thấy ngoài ý muốn, hắn bình thường cũng có nhìn qua một số tiểu thuyết tu tiên, biết rõ Nguyên Anh kỳ thế nhưng là một cái bước ngăn lớn của tu chân, đại đa số Tu Chân giả đều không thể đạt tới.

Mà những cái Tu Chân giả Nguyên Anh kỳ kia, cơ hồ đều là lão quái tu luyện trăm ngàn năm, từng cái thực lực mạnh mẽ, có năng lực Phi Thiên Độn Địa, Phiên Giang Đảo Hải, Lâm Hải cũng không cảm thấy mình bây giờ đã có thể có ngưu bức như vậy.

Quả nhiên, Tiên Nhi nghe xong, nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó lắc đầu.

“Thực lực của chủ nhân, cách Nguyên Anh kỳ, còn có một khoảng cách khá xa, Xuất Khiếu bây giờ, kỳ thực chỉ có thể coi là một loại ngụy thoát khiếu mà thôi!”

“Cái kia chính là giả chứ sao.” Lâm Hải cười nói nói, liền nói đi, nếu như mình vượt qua Nguyên Anh kỳ, tối thiểu nhất hẳn là có thể bay đi?

“Cũng có thể nói như thế, bởi vì trong cơ thể chủ nhân, còn không có Nguyên Anh, Xuất Khiếu chỉ là linh hồn của chủ nhân, mà linh hồn một khi Xuất Khiếu, thân thể liền mất đi năng lực chủ đạo của mình, linh hồn cũng không có bất kỳ cái lực chiến đấu gì.”

“Dạng này sao?” Lâm Hải thử một chút, quả nhiên, chính mình vậy mà không thể khống chế thân thể ngồi trên giường.

“Vậy cái Xuất Khiếu này, có làm được cái gì a?” Lâm Hải nhụt chí một trận.

“Đương nhiên hữu dụng, hơn nữa có chỗ tốt cực lớn!” Tiên Nhi cười nói.

“Linh hồn xuất khiếu, có thể nhanh chóng đề cao tinh thần lực của người, làm tinh thần lực cao hơn những người trong cùng cảnh giới, mà tinh thần lực là thứ tu luyện khó khăn nhất, cũng là con đường đột phá cảnh giới cao hơn phải đi qua.”

“Mà các Tu Chân giả bình thường, đều là sau khi tu luyện ra Nguyên Anh, đến Xuất Khiếu kỳ xong, mới bắt đầu tu luyện tinh thần lực, có thể nói, chủ nhân bắt đầu, quả thực quá sớm, chờ đến sau Xuất Khiếu kỳ, thực lực của chủ nhân nhất định phải cao hơn các Tu Chân giả cùng cảnh giới một khoảng cách rất lớn!”

“Thì ra là thế a, này quả nhiên là chuyện tốt!” Lúc này Lâm Hải liền minh bạch, lập tức lại bắt đầu vui vẻ.

“Bất quá chủ nhân cần phải ngàn vạn ghi nhớ, linh hồn xuất khiếu mười phần nguy hiểm, có chút tu luyện giả tu luyện công pháp tà ma, chuyên môn bắt linh hồn người để tiến hành tu luyện, mà linh hồn xuất khiếu lại không có lực chiến đấu, một khi bị để mắt tới, chủ nhân liền lành ít dữ nhiều.”

“Bởi vậy, Tiên Nhi đề nghị chủ nhân, trừ ở bên trong Thánh Cảnh, có thể đem linh hồn xuất khiếu, tại địa phương khác, tốt nhất đừng, nếu không một khi xảy ra chuyện, hối hận đã chậm!”

“Ừm, ta biết rõ!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn mới sẽ không cầm tính mạng của mình ra nói đùa đâu.

Đột nhiên, đầu Lâm Hải choáng váng một trận, linh hồn lắc hai lắc, ẩn ẩn có xu thế muốn té ngã.

“Chủ nhân, tinh thần lực của ngài hiện tại quá yếu, không thể Xuất Khiếu trong thời gian quá dài, phải tiến hành theo chất lượng đến, nếu không tinh thần lực sẽ bị hao tổn!”

“Tốt, ta cái này liền trở về!” Cảm giác khó chịu của Lâm Hải càng ngày càng mạnh, vội vàng nói nói.

Thế nhưng là, rất nhanh Lâm Hải lại cười khổ một trận, sau đó trên mặt lộ vẻ lo lắng.

"Tiên Nhi, ta giống như không thể quay về!"

Chương 598: Cùng lắm thì chết!

Lâm Hải nói, đầu lại là mê muội một trận.

"Chủ nhân không cần kinh hoảng!" Tiên Nhi cười cười, "Đây là do ngươi xuất khiếu thời gian quá dài, tinh thần lực hao tổn nghiêm trọng, đã không đủ để chi phối dẫn linh hồn về, để Tiên Nhi giúp ngươi đưa trở về!"

Nói xong, hai cái tay nhỏ tinh tế mềm mại của Tiên Nhi, giơ lên cao cao, giữ chặt hai tay linh hồn Lâm Hải, đem Lâm Hải nhẹ nhàng lôi kéo về trong thân thể.

"Hô!" Linh hồn Lâm Hải quy vị, hai mắt chậm rãi mở ra, không khỏi thở dài ra một hơi.

"Chủ nhân, loại sự tình linh hồn xuất khiếu này, nhớ nhất định phải nắm chắc độ, có chút khó chịu liền phải lập tức quy vị, nếu không liền nguy hiểm." Tiên Nhi lần nữa dặn dò nói.

"Ừm, biết rõ!" Lâm Hải gật gật đầu, ghi tạc vào lòng.

"A, giác quan của ta, tựa hồ nhạy bén hơn một chút so với trước đó." Lâm Hải bỗng nhiên kinh ngạc nói nói.

"Đó là tự nhiên, đây chính là hiệu quả đề cao tinh thần lực, sau khi tinh thần lực cường đại đến mức nhất định, coi như một phương thế giới này, cũng sẽ ở trong khống chế của thần thức, bất luận là cái dấu vết gì để lại cũng chạy không khỏi mắt ngài."

"Bất quá tinh thần lực trước mắt của chủ nhân, cách cảnh giới kia, còn có cự ly xa xa không gì sánh nổi, chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh, liền có thực lực như thế."

"Này chính là thần thông cỡ nào a!" Lâm Hải nghe, tâm trí hướng về một trận, “Sớm muộn cũng có một ngày, ta cũng muốn đạt tới loại cảnh giới đó!”

Lục Dã Sơn Trang, bên trong một gian đại sảnh rộng rãi, năm cái lão giả ngồi đối diện nhau, mỗi cái đều là một mặt ngưng trọng, chính là năm vị cao thủ Tông Sư bao gồm Trang chủ cùng Tứ Đại Hộ Pháp của Lục Dã Sơn Trang.

“Ngày mai sẽ là Đại Hội Võ Đạo, trừ Du gia đã thầm truyền đến tin tức, ngày mai sẽ quy thuận trong đại hội, ba gia tộc Vân gia, Liễu gia, Phong gia, vẫn không chịu quy thuận về dưới trướng của Lục Dã Sơn Trang ta!” Một cái hộ pháp oán hận nói nói.

“Hừ, ba cái gia tộc này thật sự là không biết tốt xấu, đã như vậy, không bằng ngày mai liền ở trước mặt mọi người đem bọn chúng diệt, cũng làm cho những cái người trong lòng có dị tâm kia, biết rõ kết cục khi không phục tùng Lục Dã Sơn Trang ta!” Một cái hộ pháp khác trực tiếp vỗ bàn một cái, đứng lên.

“Dạng này không ổn.” Lại một vị hộ pháp nhẹ nhàng lắc đầu, “Mặc dù đại bộ phận gia tộc đã quy thuận, nhưng trong mỗi cái gia tộc, đều là có một bộ phận người cầm ý kiến phản đối, bởi vì chịu gia tộc ước thúc, mới không thể không cúi đầu, những người này có mâu thuẫn tâm lý rất mạnh, một khi kích thích bọn họ phẫn nộ, rất dễ dàng xảy ra chuyện.”

“Không tệ!” Trang chủ gật gật đầu, “Chúng ta không thể dùng sức mạnh, nhưng cũng không thể tuỳ tiện buông tha ba cái gia tộc này, cần dùng một điểm tâm kế mới tốt!”

“Ồ? Trang chủ đã có chủ ý?” Bốn cái hộ pháp nhất thời tỏa sáng hai mắt.

“Hừ hừ!” Trang chủ cười lạnh một tiếng, không nói gì, trong hai mắt lại lộ ra một vòng hàn mang.

Lâm Hải tại bên trong Thánh Cảnh, tu luyện suốt cả đêm, sắp đến giữa trưa mới mở to mắt, Tiên Nhi đã vì Lâm Hải chuẩn bị kỹ càng nước rửa mặt, lẳng lặng đợi ở trước giường.

Lâm Hải rửa mặt xong, theo thói quen lấy điện thoại di động ra, nhìn Weachat một chút.

“Tin tức của Tuệ Nhi?” Thấy Vân Tuệ Nhi không biết từ lúc nào, đã phát cho mình mấy cái tin tức, Lâm Hải trong lúc tu luyện, đưa điện thoại di động để chế độ im lặng, nên không có nghe được.

Mở ra nhìn một chút, Lâm Hải nói thầm một tiếng hỏng bét, chính mình lại đem sự tình Đại Hội Võ Đạo, quên mất.

Nguyên lai, Vân Tuệ Nhi từ sáng sớm liền gọi điện thoại cho Lâm Hải, thông tri hắn hôm nay họ phải tới Lục Dã Sơn Trang, tham gia Đại Hội Võ Đạo, hỏi một chút Lâm Hải ở đâu, nàng ta qua đón hắn.

Thế nhưng là, điện thoại di động của Lâm Hải tại bên trong Thánh Cảnh, tuy có thể lên mạng, nhưng không có tín hiệu trò chuyện, Vân Tuệ Nhi đánh cũng là tại khu không phục vụ, đem Vân Tuệ Nhi gấp đến quá sức.

Sau cùng, không có cách, Vân Tuệ Nhi chỉ có thể thông qua Weachat, nhắn lại cho Lâm Hải, thế nhưng là phát mấy tin, đều như là đá chìm đáy biển, Lâm Hải tựa như biến mất khỏi nhân gian, để tâm tình Vân Tuệ Nhi lập tức thất lạc đến cực hạn.

Mà Vân Thụy thấy Vân Tuệ Nhi không liên lạc được với Lâm Hải, tâm lập tức liền mát một nửa, lão lúc đầu còn dự định, cáo mượn oai hùm, cầm người Tông Sư Lâm Hải này làm tấm mộc, bảo đảm Vân gia lão không lo, nhưng Lâm Hải bây giờ không biết tung tích, kế hoạch của lão lập tức bị đánh loạn hết.

“Hừ, còn Tông Sư đâu, nghĩ không ra ở thời khắc mấu chốt, vậy mà sợ hãi, làm rùa đen rút đầu!” Vân Thụy lập tức xông tới lửa giận, thở phì phì nói nói.

“Đại ca, Lâm lão đệ hẳn không phải là dạng người này, hắn khẳng định là có chuyện gì trì hoãn.” Vân Thắng cau mày, thay Lâm Hải giải thích nói.

“Có việc trì hoãn, không thể sớm nói sao? Coi như không nói trước đi, hiện tại gọi điện thoại lại không tiếp, gửi tin tức lại không hồi âm, lại là có ý gì?” Vân Thụy hừ lạnh một tiếng, nói.

“Không phải là không tiếp, là không tại khu phục vụ!” Vân Tuệ Nhi nhịn không được uốn nắn nói, tuy trong lòng nàng ta cũng rất khó chịu, nhưng nàng ta không tin Lâm Hải là cố ý.

“Còn không phải là cũng một cái đạo lý sao, bây giờ kỹ thuật thông báo phát đạt như thế, làm sao có thể không tại khu phục vụ, ta xem là hắn đã rời khỏi thành phố Tây Kinh, trốn đến trong núi đi thôi.”

“Đủ rồi, đại ca, chúng ta cũng đừng tại đây ngờ vực vô căn cứ.” Vân Thắng thở dài, nói, “Lâm lão đệ cùng Vân gia chúng ta, vốn là không có cái giao tình thâm hậu gì, coi như hắn đến, cũng là đáp ứng bảo đảm Tuệ Nhi mà thôi, Vân gia chúng ta, cuối cùng vẫn là phải dựa vào chính mình, chúng ta vẫn là lên đường đi.”

“Dựa vào chính mình?” Vân Thụy cười khổ một tiếng, “Lão Tam a, ngươi là hồ đồ thật hay là hồ đồ giả a, dựa vào chính chúng ta, ngươi cảm thấy lần này, nếu như không quy thuận Lục Dã Sơn Trang, chúng ta còn có thể sống được mà trở về sao?”

Nghe nói như thế, Vân Thắng bỗng nhiên bay lên một cỗ hào khí, cười lạnh.

“Hừ, cùng lắm thì chết!”

“Đúng, Tam thúc nói không sai, Vân gia chúng ta thà chết chứ không chịu khuất phục!”

“Không sai, liền xem như chiến đến người cuối cùng, cũng không làm chó săn cho Lục Dã Sơn Trang!”

“Cùng lắm là liều mạng cùng bọn họ, người nào cũng đừng hòng chiếm đoạt Vân gia chúng ta!”

Vân Thắng nói một câu, nhất thời kích thích huyết tính của mọi người trong Vân gia, từng cái tinh thần phấn chấn, dõng dạc hô nói, người người tràn ngập đấu chí.

“Các ngươi... Ai!” Vân Thụy ngửa mặt lên trời thở dài, “Bằng thực lực của chúng ta, đấu cùng Lục Dã Sơn Trang, không khác lấy trứng chọi đá, đây là lão trời muốn diệt Vân gia ta sao?”

“Mau nhìn, Nhị gia gia đến!” Đúng lúc này, không biết người nào hô hô một tiếng, mọi người nhao nhao hướng phía cửa nhìn lại.

Chỉ thấy Vân Anh một thân quân phục, tại cảnh vệ viên đi cùng, ngẩng đầu mà bước đi, mang trên mặt một cỗ cương nghị.

Vân Thụy thấy thế, nhất thời vui vẻ, một tay nhanh tiến lên bắt lấy tay Vân Anh.

“Lão Nhị, ngươi đến vừa vặn! Lâm Hải hiện tại tìm không thấy người, Vân gia chúng ta đã không có trợ lực, tuy ngươi bây giờ thân ở miếu đường, nhưng nói cho cùng cũng là người của Vân gia ta, cũng không thể nhìn Vân gia ta cứ như vậy mà bị tiêu diệt a!”

“Lâm Hải không tìm thấy người?” Vân Anh sững sờ, lão vốn là tới tiễn đưa Vân gia, còn thật không biết chuyện này.

“Còn không phải sao!” Vân Thụy mang theo một cỗ oán khí, lắc đầu, “Rõ ràng đã đáp ứng tốt, hiện tại liền chơi mất tích, đây là cái Tông Sư gì a?”

Vân Anh chau mày, trầm mặc một lát, chậm rãi lắc đầu.

“Đại ca, bằng vào hiểu biết của ta đối với Lâm Hải, hắn không phải loại người này!”

Vân Thụy không khỏi xùy cười một tiếng, “Ta nói lão Nhị, ngươi cùng hắn cũng là mới nhận biết đi, người nào dám khẳng định hắn không phải là sợ, sau đó lại trốn đi?”

“Lão Nhị, hiện tại người duy nhất có thể cứu Vân gia, chỉ có ngươi, ngươi điều chút quân đội, đem Lục Dã Sơn Trang bao vây lại, một khi bọn họ dám gây bất lợi đối với Vân gia, ngươi lập tức dẫn người đi vào, đem bọn chúng tiêu diệt!” Vân Thụy một mặt chờ đợi đối với Vân Anh nói nói.

“Đại ca, ta đã sớm nói, không thể đơn giản như vậy!” Vân Anh cười khổ lắc đầu.

“Phía sau Lục Dã Sơn Trang rất phức tạp, không phải ngươi có thể tưởng tượng, một khi vận dụng lực lượng quan phương, rất có thể sẽ mang đến phiền toái cực lớn cho Hoa Hạ.”

“Cái này có phiền toái gì? Một cái Lục Dã Sơn Trang nho nhỏ, còn dám chống lại quân đội hay sao?” Vân Thụy mười phần không hiểu hỏi.

“Sự tình trong chính trị, ngươi không hiểu!” Vân Anh cười khổ một tiếng, lắc đầu.

“Hừ, ta là không hiểu, nhưng ta biết rõ, Vân gia muốn xong!” Vân Thụy lập tức buồn bực, hướng phía Vân Anh rống nói.

Mà Vân Anh cũng lộ ra một bộ biểu lộ ngưng trọng, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Vân Thụy, chậm rãi mở miệng.

“Đại ca, đừng trách đệ đệ vô tình, chuyện nhà lớn, chuyện nước càng lớn hơn!”

“Vân Anh ở đây, cung tiễn các vị!” Nói xong, Vân Anh hướng phía chúng con cháu Vân gia, nặng nề ôm quyền.

“Ngươi... Hừ!” Vân Thụy hầm hừ, trực tiếp đem đầu nghiêng sang bên khác.

“Ha ha, chết sống có số, phú quý tại trời! Đại hảo nam nhi của Vân gia ta, cũng không phải mặc người ức hiếp, ai dám mưu đồ làm loạn đối với Vân gia ta, nhất định phải để kẻ đó trả cái giá nặng nề!” Vân Thắng ở một bên thấy thế, nhịn không được ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, hào hùng ngập trời vung tay một cái.

“Đệ tử Vân gia, xuất phát!”

Chương 599: Lão nhân trong sơn động

“Ai, a!” Vân Thụy thở dài một tiếng, chuyện cho tới bây giờ, nói cái gì cũng không có dùng, đành phải cùng Vân Thắng mang theo mọi người trong Vân gia, trùng trùng điệp điệp hướng phía Lục Dã Sơn Trang xuất phát.

“Lâm Hải ca ca, ngươi đã nói muốn bảo vệ Tuệ Nhi, thế nhưng hiện tại ngươi đang ở đâu a?” Vân Tuệ Nhi vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, thất hồn lạc phách đi theo đằng sau đội ngũ, suy nghĩ trong đầu, tất cả lại đều là Lâm Hải.

Đột nhiên, âm thanh Weachat của Vân Tuệ Nhi vang lên.

“Khẳng định là Lâm Hải ca ca!” Vân Tuệ Nhi kinh hỉ một trận, vội vàng lấy điện thoại di động ra xem xét, quả nhiên là Lâm Hải phát tới.

“Ha ha, thật sự là Lâm Hải ca ca!” Vân Tuệ Nhi vui mừng quá đỗi, vội vội vàng vàng xem xét nội dung trong tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật có lỗi a, Tuệ Nhi, có chút việc trì hoãn, các ngươi xuất phát trước, ta sau đó liền đến, chúng ta gặp mặt tại Lục Dã Sơn Trang!

“A!” Vân Tuệ Nhi đã cao hứng lại kích động, nắm nắm tay nhỏ vô cùng vui vẻ.

“Lâm Hải ca ca quả nhiên là có chuyện, không phải là không quản Tuệ Nhi!” Vân Tuệ Nhi vội vàng hồi âm tin tức cho Lâm Hải, sau đó hứng thú bừng bừng chạy đến trước mặt Vân Thụy cùng Vân Thắng.

“Đại gia gia, gia gia, Lâm Hải ca ca hồi âm cho ta!” Đôi mắt đẹp của Vân Tuệ Nhi cũng cười cong cong, vui vẻ nói nói.

“Ồ? Hắn nói gì!” Vân Thụy lập tức vô cùng quan tâm hỏi.

“Hắn nói có việc bị trì hoãn, để cho chúng ta đi trước, hắn sau đó liền đến, sẽ cùng chúng ta gặp mặt tại Lục Dã Sơn Trang!”

“Quá tốt!” Vân Thụy cũng là kích động vỗ tay một cái, trên mặt lập tức lộ ra nét mừng.

“Ha ha, đại ca, ta đã nói cái gì nào, Lâm lão đệ không phải là loại người không giữ lời hứa kia, tuyệt đối sẽ không giống ngươi nói, lâm trận liền bỏ chạy!” Vân Thắng ở bên cạnh càng là không kìm được vui mừng.

“A, là ta nhạy cảm.” Mặt mo của Vân Thụy đỏ ửng, nhất thời có chút xấu hổ nói nói.

Nếu Lâm Hải đã liên hệ đến, tin tức đồng thời sẽ cùng Vân gia tiến về Lục Dã Sơn Trang, rất nhanh liền lan truyền ra tại trong đông đảo đệ tử của Vân gia, để mọi người trong Vân gia nhất thời sôi trào một trận, có Tông Sư tọa trấn, sĩ khí lập tức lại cao vút không ít, đi trên đường cũng lên tinh thần không ít.

Mà Lâm Hải giờ phút này, cũng đã xuất phát, đang theo con đường khi trước đi đến Lục Dã Sơn Trang.

Vừa lên sơn cốc, Lâm Hải từ thật xa liền thấy một tòa trang viên khổng lồ không nhìn thấy bờ, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Lần trước đến Lục Dã Sơn Trang là buổi tối, không giống ban ngày nhìn thấy rõ ràng như thế, bây giờ xem ra, quy mô của cái Lục Dã Sơn Trang này thật sự là quá lớn, khoảng chừng lớn cỡ gần phân nửa thành phố.

“Cái này là tài lực bực nào, mới có thể dựng lên loại sơn trang có quy mô này a!” Lâm Hải cảm khái không thôi, lúc đầu cảm thấy mình hiện tại đã rất có tiền, nhưng hôm nay vừa so sánh, quả thực liền là tiểu vu gặp đại vu.

Nhìn núi đã làm ngựa chết, tuy sớm đã thấy Lục Dã Sơn Trang đang ở trước mắt, nhưng chính thức đi lên, lại còn có khoảng cách không gần, Lâm Hải cũng là không vội, chậm rãi từ từ, một bên vừa thưởng thức phong cảnh trong núi, một bên hướng mục đích mà xuất phát.

“Ừm?” Đang đi tới, cước bộ của Lâm Hải đột nhiên sững một hồi, dừng lại.

“Tựa hồ có âm thanh!” Lâm Hải từ khi trải qua linh hồn xuất khiếu hôm qua, giác quan so với trước kia đã nhạy bén hơn rất nhiều, trong tai hắn tựa hồ loáng thoáng nghe được một tiếng rên rỉ thống khổ.

Nhưng, đạo thanh âm này thật sự là quá nhỏ, liền cả bản thân Lâm Hải cũng không dám khẳng định, là mình không phải đang nghe lầm, nên hắn không khỏi vểnh tai, cẩn thận lắng nghe.

Lại qua mấy phần chuông, ngay tại thời điểm Lâm Hải đều đã nhận định là chính mình nghe lầm, đột nhiên lại có một thanh âm rất nhỏ yếu truyền tới, để Lâm Hải mãnh liệt hướng phía một cái phương hướng cách đó không xa nhìn lại!

"Quả nhiên có người!" Lâm Hải giờ phút này vô cùng khẳng định, phương hướng của cái thanh âm kia, liền đi qua.

"Giống như chính là ở chỗ này a?" Lâm Hải đến gần đó, thấy chân núi bốn phía đều là một mảnh cỏ tạp cao cỡ nửa người, căn bản không có bóng dáng ai, không khỏi kỳ quái một trận.

Nhẹ nhàng vạch ra những cỏ dại này, Lâm Hải cẩn thận tìm kiếm.

"Nơi này có sơn động!" Đi ra không xa, Lâm Hải liền ngạc nhiên phát hiện, tại dưới đám cỏ che giấu, lại có một cái sơn động chỉ có thể cho một người vào, nếu không phải cẩn thận tìm kiếm, căn bản là không thể phát hiện.

Mà lúc này đây, lại một thanh âm rất nhỏ rất thống khổ truyền đến, Lâm Hải lần này nghe được cẩn thận, cũng là ở trong sơn động này!

"Vào xem!" Lông mày Lâm Hải nhướn lên, âm thầm ngưng thần đề phòng, mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, hướng phía trong sơn động, chậm rãi đi đến.

Sau khi đi vào ước chừng khoảng cách mười mấy mét, bên trong nhất thời trở nên trống trải.

"Ai!" Đột nhiên, một thanh âm cẩn thận, từ phía trước cách Lâm Hải không xa phát ra.

"Tại hạ đi ngang qua nơi đây, nghe được bên trong tựa hồ có thanh âm thống khổ, liền vào đến xem!" Lâm Hải thông qua Thiên Nhãn Thần Thông, đã thấy rõ tại chỗ mười mấy mét phía trước, có một cái giường đá, mà trên giường đá, đang nằm một cái lão giả kiệt sức.

“Không được đi về phía trước nữa!” Lão giả có chút gian nan ngồi đậy, tiện tay đem vũ khí bên người, nắm ở trong tay.

“Ta thấy ngươi tựa hồ bị thụ thương rất nặng, nếu như...”

“Cái này không cần ngươi quản, ngươi đi nhanh lên, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Không đợi Lâm Hải nói xong, lão giả liền trực tiếp mang theo một cỗ hung ác nói nói.

“Ách...” Lâm Hải sững sờ, sau đó im lặng lắc đầu.

“Vậy được rồi.” Lâm Hải gật gật đầu, quay đầu liền đi trở về, lúc đầu hắn cũng là hiếu kỳ mới tiến vào nhìn xem, hiện tại nếu lão giả đã đuổi hắn đi, vậy liền đi chứ sao.

Lão giả thấy Lâm Hải dứt khoát quay đầu liền đi như vậy, ngược lại sững sờ, trong ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc cùng không hiểu.

“Ngươi chờ một chút!” Lâm Hải chưa đi được hai bước, lão giả bỗng nhiên mở miệng lần nữa, đem Lâm Hải gọi lại.

“Có chuyện gì không?” Lâm Hải dừng bước lại, cũng không quay đầu lại nói nói.

“Ngươi không hiếu kỳ, ta là người như thế nào, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này hay sao?” Lão giả nghi hoặc hỏi.

“Cái này có quan hệ gì cùng ta sao? Ta đã nói, ta chỉ là một người qua đường.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

Lão giả cẩn thận nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lâm Hải, im lặng nửa ngày.

“Ngươi cũng là người tập võ a?” Qua hơn nửa ngày, lão giả mới hỏi.

“Xem như thế đi.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Ngươi đã đi qua chỗ này, chắc hẳn cũng là đi tham gia Đại Hội Võ Đạo của Lục Dã Sơn Trang đi?”

“Không sai!” Lâm Hải chi tiết đáp nói.

“Vậy ngươi là con cháu của gia tộc nào?” Lão giả tiếp tục hỏi.

Lâm Hải không còn gì để nói, làm gì a, tra hộ khẩu đâu? Đây là thế nào?

“Nhà ai cũng đều không phải, ta không phải là người địa phương, đi Lục Dã Sơn Trang cũng là bởi vì, đã đáp ứng một người bạn ở Vân gia.”

“Ngươi là bằng hữu của Vân gia!” Lão giả nghe được, bên trong ánh mắt đột nhiên quang mang đại thịnh, hô hấp nhịn không được cũng dồn dập lên.

“Không sai.” Lâm Hải phát hiện ra dị thường của lão giả, nhịn không được quay đầu, hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào lão giả.

“Chuyện này là thật!” Lão giả tựa hồ còn có chút không tin, một mặt cảnh giác nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải buồn cười một trận, “Bằng hữu của Vân gia, rất không tầm thường sao? Ta có cần phải giả mạo sao?”

“Có gì làm chứng?” Lão giả tựa hồ vô cùng cẩn thận, lần nữa hỏi.

Lâm Hải tức giận lắc đầu, mẹ nó, còn có làm chứng như thế nào, ngươi đang thẩm phạm nhân đâu?

“Không có chứng cứ, ngươi muốn tin hay không thì tùy.” Lâm

Hải còn muốn tiến đến tụ hợp cùng Vân gia đâu, không rảnh cùng lão giả ở chỗ này lảm nhảm, nói xong quay đầu liền đi.

Nhìn Lâm Hải đi ra ngoài, lão giả há hốc mồm, trên mặt hiện lên một tia giãy dụa, sau cùng rốt cục quyết định!

“Thôi được, bây giờ trừ tin tưởng lời nói của hắn, cũng không có lựa chọn khác!”

Chương 600: Phân Thủy Nga Mi Thứ

“Bằng hữu, xin dừng bước!” Đi qua một phen giãy dụa, lão giả cuối cùng vẫn mở miệng gọi Lâm Hải lại.

“Còn có chuyện gì?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi, vốn là bèo nước gặp nhau, nếu lão giả đã không tín nhiệm mình, chính mình cũng không cần thiết đi quan tâm sự tình của lão giả.

“Ai.” Lão giả than nhẹ một tiếng, trên khuôn mặt tang thương lộ ra một nụ cười khổ.

“Nếu bằng hữu có chút giao tình cùng Vân gia, như vậy hẳn là biết rõ, Vân gia cùng Lục Dã Sơn Trang, tuy mặt ngoài bình thản, nhưng bên trong là thuộc về quan hệ thù địch a?”

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Tục ngữ đã nói, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, lão hủ cùng Lục Dã Sơn Trang, cũng là kẻ thù sinh tử, cứ như vậy, lão hủ cùng ngươi có thể nói là bằng hữu trên cùng một chiến tuyến!”

“Có chuyện ngươi liền nói thẳng đi.” Lâm Hải chau mày, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Vậy thì tốt, bằng hữu thoải mái như vậy, lão hủ liền không vòng vèo nữa!” Lão giả nói xong, tựa hồ không có cảnh giác trước đó, ráng chống đỡ lấy thương thế lập tức phát tác, đau đến hừ một tiếng, thân thể vừa nằm xuống, một ngụm máu tươi từ trong miệng liền dũng mãnh phun ra.

Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, hắn nhìn ra, thương thế của lão giả này đã cực nặng, thậm chí đã đến cấp độ đèn cạn dầu, đoán chừng thời gian không còn nhiều nữa.

Lão giả chà chà máu tươi ở khóe miệng, cười thảm một tiếng.

“Không biết bằng hữu có nghe nói qua, Phong gia Tây Kinh hay chưa!”

“Phong gia?” Lâm Hải sững sờ, tựa hồ có chút ấn tượng, giống như ở thời điểm đêm tối thăm dò Lục Dã Sơn Trang hôm qua, đã nghe nói qua về gia tộc này, cũng giống như Vân gia, là một trong tứ đại gia tộc không chịu quy thuận Lục Dã Sơn Trang.

“Ngươi là người của Phong gia?” Lâm Hải hỏi.

“Không sai!” Lão giả gật đầu nói, “Lão hủ chính là phụ thân của gia chủ Phong gia đương thời, cũng là Tông Sư Võ đạo duy nhất của Phong gia, Phong Đông Viễn!”

“Ngươi là Tông Sư Võ đạo?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, hắn đối với thực lực của Tông Sư, cũng coi như có hiểu biết nhất định, tại trong giới Võ đạo, có thể làm cho Tông Sư bị trọng thương như thế, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

“Không sai!” Tựa hồ là nhìn ra lo nghĩ của Lâm Hải, lão giả cười khổ một tiếng, tiếp tục nói nói.

“Liền vào ngày trước, khi ta ra ngoài ở trên đường trở về nhà, đột nhiên lọt vào đánh lén của bảy tám người thần bí mặc áo đen bịt mặt, mà bảy tám người này, vậy mà từng cái đều có công lực thâm hậu, toàn bộ đều có thực lực không thua gì Tông Sư!”

"Lão hủ không kịp đề phòng, bị đánh thành trọng thương tại chỗ, liều mạng hao hết thọ nguyên, sử xuất Huyết Độn Đại Pháp, mới thoát ra được, tránh ở trong sơn động này, giờ đến lực lượng để đứng lên cũng đều không có."

"Vốn cho rằng lão hủ sẽ ở lại cái nơi không có tiếng tăm gì này mà chết đi, nghĩ không ra lúc này, vậy mà gặp được bằng hữu, cũng coi là trời xanh có mắt! Lão hủ có một chuyện, muốn xin nhờ bằng hữu, mong rằng bằng hữu có thể đáp ứng!"

"Chuyện gì?" Lâm Hải chau mày, "Nếu như là để cho ta cứu ngươi, liền miễn mở tôn khẩu đi."

Thương thế của Phong Đông Viễn, bởi vì sử dụng bí pháp, đã thiêu đốt sinh mệnh, đến cấp độ đèn cạn dầu, liền xem như Lâm Hải muốn cứu lão, cũng không có hoàn toàn chắc chắn, vô thân vô cố, Lâm Hải cũng không muốn phí sức vào chuyện này.

"Ha ha, thương thế của lão hủ thì chính lão cũng rõ ràng, cho dù là thần tiên đến, cũng không cứu sống được, tự nhiên không dám hướng bằng hữu nói loại yêu cầu vô lý này." Nói xong, Phong Đông Viễn cơ hồ tốn hết khí lực toàn thân, cầm một đôi binh khí trong tay, đưa tới một bên trước giường gần hướng chỗ Lâm Hải.

"Sự tình mà lão hủ nhờ vả, đối với bằng hữu mà nói, chỉ là tiện tay mà thôi." Phong Đông Viễn bỗng nhiên chỉ chỉ binh khí tạo hình có chút kỳ lạ ở trước giường.

"Phong gia ta chính là bởi vì tránh tai họa, mà từ một vùng Lưỡng Quảng dời tới Tây Kinh, bởi vì quanh năm sống làm bạn với hồ, đệ tử Phong gia đều thiện tập kỹ năng bơi, mà đôi Phân Thủy Nga Mi Thứ này, chính là bảo vật gia truyền của Phong gia ta."

"Tuy cái Phân Thủy Nga Mi Thứ này, chất liệu cực kỳ phổ thông, chỉ là một thanh binh khí tầm thường, nhưng ý nghĩa của nó đối với Phong gia ta lại không bình thường, nếu như rơi mất, thực sự đáng tiếc, bởi vậy xin cầu khẩn bằng hữu, đem giao cho người của Phong gia ta, lão hủ vô cùng cảm kích!”

Nói xong, Phong Đông Viễn cực kỳ phí sức, đem đôi Phân Thủy Nga Mi Thứ, giao vào trong tay Lâm Hải.

“Tốt a, ta giúp ngươi!” Xác thực như Phong Đông Viễn nói, đây chỉ là một sự tình tiện tay mà thôi, Phong gia khẳng định cũng sẽ tới Đại Hội Võ Đạo, đến lúc đó nhìn thấy bọn họ, thì đưa cho bọn họ là được.

Vui vẻ nhận lấy Phân Thủy Nga Mi Thứ, nặng chừng mấy chục cân, Lâm Hải còn là lần đầu tiên gặp loại binh khí hiếm thấy này, không khỏi bắt đầu hiếu kỳ mà đánh giá.

Phong Đông Viễn thấy Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Phân Thủy Nga Mi Thứ như thế, không khỏi lập tức trở nên khẩn trương, mí mắt cuồng loạn một trận.

Cũng may Lâm Hải chỉ nhìn vài lần, liền hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền đem chúng thu nhập vào trong Thánh Cảnh.

Mà vừa lúc này, trong đầu Lâm Hải, đột nhiên toát ra một cái tin tức.

Chúc mừng ngài thu hoạch được Phân Thủy Nga Mi Thứ x1

Phân Thủy Nga Mi Thứ: Binh khí Thủy Chiến, sử dụng ở trong nước, đem lực công kích đề bạt mười phần trăm.

Đẳng cấp: Thần Binh Nhị Giai thượng phẩm!

“Đậu phộng! Nhị Giai thượng phẩm!” Lâm Hải đột nhiên giật mình, nhịn không được mà thốt ra, nghĩ không ra cái Phân Thủy Nga Mi Thứ này, vậy mà cùng một cái cấp bậc với Truy Vân Kiếm của mình!

“Cái Phong Đông Viễn này, liền cả Thần Binh Nhị Giai thượng phẩm cũng nói là chất liệu phổ thông, vậy vốn liếng tích súc của Phong gia của bọn họ sâu đến bao nhiêu đây?”

Mà Phong Đông Viễn nghe được Lâm Hải lập tức nói ra đẳng cấp của Phân Thủy Nga Mi Thứ, trong mắt nhất thời hoảng, lập tức lộ ra biểu lộ vô cùng gấp gáp.

“Binh, binh khí làm sao không thấy rồi?” Phong Đông Viễn thấy Phân Thủy Nga Mi Thứ tiêu thất vào hư không, nhịn không được mà gấp gáp hỏi.

“Ừm?” Lâm Hải vừa thấy thần thái của Phong Đông Viễn, không khỏi sững sờ, nhưng sau đó lập tức hiểu được, trong lòng nhịn không được cười lên một trận.

“Bị ta thu lại, ngươi yên tâm, tuy cái binh khí này của ngươi, chính là một đôi Thần Binh, nhưng Lâm Hải ta, còn không đến mức hám lợi đen lòng, chiếm làm của riêng, nhất định sẽ giúp ngươi chuyển cho Phong gia.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói, nhưng trong lòng đã xem thường một trận.

Còn tưởng rằng vốn liếng tích súc của Phong gia bọn họ sâu dầy đến bao nhiêu, liền cả Thần Binh Nhị Giai thượng phẩm cũng nói là cực kỳ phổ thông, nguyên lai là do Phong Đông Viễn sợ hãi mình biết cái Phân Thủy Nga Mi Thứ này chính là một kiện bảo khí, rồi nuốt riêng đi, nên mới cố ý nói như vậy a.

“Như thế, đa tạ!” Phong Đông Viễn biết rõ Lâm Hải đã phát giác ra chút thủ đoạn nhỏ này của chính mình, nhất thời mặt mo đỏ ửng, sau đó một mặt thành khẩn nói cảm tạ.

“Bảo nhận quy gia tộc, lão hủ chết cũng không tiếc!” Nói xong, Phong Đông Viễn chậm rãi nhắm mắt lại, mỉm cười ly thế.

“Ai, đến lúc đó ta sẽ thông tri cho người Phong gia, để cho bọn họ tới an táng ngươi đi.” Nghĩ không ra Nhất Đại Tông Sư, lại ly thế như vậy, Lâm Hải thở dài, lại nhìn Phong Đông Viễn thêm vài lần, rồi đi ra khỏi sơn động.

Rời khỏi sơn động, Lâm Hải không khỏi bước nhanh hơn, một chút thời gian, liền đến trước cửa Lục Dã Sơn Trang.

“Dừng lại, người nào!” Vừa tới cửa, hai cái đại hán áo đen lập tức đi tới, ngăn lại đường đi của Lâm Hải.

“Người Vân gia, tới tham gia Đại Hội Võ Đạo, bởi vì lâm thời phải xử lý một ít chuyện, cho nên so với người trong gia tộc, xuất phát trễ một chút.” Lâm Hải mở miệng nói.

“Người Vân gia?” Hai đại hán trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, mà Lâm Hải thì là một mặt mỉm cười, vô cùng trấn định tùy ý bọn họ quan sát.

“Sau khi đi vào, không cần rẽ ngoặt, đi thẳng liền đến!” Thấy nhìn không ra cái khả nghi gì, hơn nữa hai cái đại hán này lường trước cũng sẽ không có người nào ăn gan hùm mật gấu, dám đến Lục Dã Sơn Trang nháo sự, nên cũng không xem kỹ, liền thả Lâm Hải đi vào.

“Đa tạ!” Lâm Hải hướng phía hai người ôm quyền, mười phần thuận lợi trà trộn vào trong.

Chương 601: Lôi đài thi đấu, bắt đầu!

Lục Dã Sơn Trang thật sự là quá lớn, Lâm Hải đi rất lâu, mới nhìn thấy phía trước có một đám người đang tấp nập tụ tập tại trên một cái quảng trường vô cùng rộng lớn.

“Rốt cục đã tới nơi!” Lâm Hải không cần nghĩ cũng biết, Đại Hội Võ Đạo khẳng định là được cử hành tại cái chỗ này.

“Khá lắm, chỗ này trọn vẹn phải đến có trên vạn người a?”

Lâm Hải nhịn không được quan sát bốn phía một phen, một đám người lít nha lít nhít, không nhìn thấy bờ, không biết có bao nhiêu gia tộc tới tham gia lần đại hội này.

Người thật sự là quá nhiều, nhất thời nửa khắc muốn tìm được Vân gia, thật đúng là không phải chuyện dễ dàng, càng đừng đề cập tới Phong gia chưa từng gặp mặt.

“Trước tiên ở chỗ này nhìn xem rồi nói sau.” Lâm Hải dứt khoát cũng không tìm nữa, trực tiếp tùy tiện tìm một bầy người rồi chui vào, hướng phía bên trong nhìn lại.

Chỉ thấy trên quảng trường chính giữa, ở giờ phút này đã dựng lên một cái bàn cao khoảng bốn, năm mét, rộng hai mươi, ba mươi mét, một cái lão giả vóc dáng thấp, giữ lại chòm râu dê, mang bộ mặt mỉm cười đứng ở trên bàn.

“Các vị gia tộc võ đạo các vị bằng hữu, Cung mỗ hữu lễ!” Lão giả hướng phía dưới đài ôm quyền, dưới đài lập tức oanh động lên.

“Cung Trang chủ hữu lễ á!”

“Cung Trang chủ quá khách khí á!”

Đám người dưới đài, nhao nhao hướng phía Cung Tàng ở trên đài ôm quyền hoàn lễ, người thật sự là quá nhiều, lập tức liền sôi trào lên, Cung Tàng vội vàng duỗi hai tay ra ép một chút, mọi người mới lại dần dần an tĩnh lại.

“Hôm nay, là một khoảng thời gian vô cùng long trọng của thế giới Võ Đạo Tây Bắc chúng ta, tất cả các gia tộc võ đạo chúng ta, đều tụ tập tại nơi này, giao lưu tâm đắc võ đạo, dùng võ kết bạn, mục đích chính là tăng tiến cảm tình giữa chúng ta, làm cho toàn bộ giới Võ đạo Tây Bắc, ngưng làm một thể, trở thành một cỗ lực lượng không thể phá vỡ!”

“Cung Trang chủ nói không sai, Lục Dã Sơn Trang đã vì giới Võ đạo Tây Bắc chúng ta làm một chuyện thật tốt a!”

“Dưới sự chỉ huy của Lục Dã Sơn Trang, giới Võ đạo Tây Bắc chúng ta nhất định sẽ càng ngày càng cường thịnh!”

“Không sai, có dạng đầu lĩnh như Lục Dã Sơn Trang, giới Võ đạo Tây Bắc ta lo gì, không thể sớm một ngày đi đến võ đạo điên phong!”

Cung Tàng vừa nói xong, dưới đài lập tức lại là một mảnh thanh âm, trong nháy mắt đem lời nói của Cung Tàng cắt đứt.

“Hứ, một đám nịnh hót!” Lâm Hải tại dưới đài nghe, buồn cười một trận, nguyên tưởng rằng người tập võ, đều là một số hán tử tính cách thô kệch, nói chuyện thẳng thắn, nghĩ không ra khi đập lên mông ngựa, tuyệt không kém văn nhân a.

Cung Tàng phía sau lại nói thêm một đống lời nói lớn, đơn giản cũng là thiếp vàng lên trên mặt Lục Dã Sơn Trang, đem Lục Dã Sơn Trang nói giống như là Thánh Nhân, biểu thị công khai hết thảy những gì mà Lục Dã Sơn Trang làm ra, đều là vì sự phát triển của giới Võ đạo Tây Bắc, không có bất kỳ cái tư tâm gì.

Lần ngôn luận này của Cung Tàng, tự nhiên lại lập tức gây nên một mảnh reo hò gọi tốt của đông đảo các gia tộc dưới đài, tranh nhau chen lấn tỏ thái độ với Lục Dã Sơn Trang, nói giống như nếu ai không tuân theo Lục Dã Sơn Trang, vậy liền chính là tội nhân của toàn bộ giới Võ đạo Tây Bắc.

“Phối hợp rất không tệ nha.” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, hắn xem xét liền biết rõ, những cái dẫn đầu gọi tốt kia, tuyệt đối là các gia tộc đã bị Lục Dã Sơn Trang lôi kéo nhập vào dưới trướng, còn giống như Vân gia, Phong gia, tuyệt đối không ở trong hàng ngũ này.

“Đa tạ mọi người!” Cung Tàng hiển nhiên đối với phản ứng của các đại gia tộc, hết sức hài lòng, lần nữa giơ tay một cái, chờ thanh âm của đám người hạ xuống, Cung Tàng mới lại tiếp tục mở miệng.

“Nhàn thoại một chút, Đại Hội Võ Đạo, tự nhiên không thể thiếu luận võ hiến nghệ, hạng mục thứ nhất của đại hội chúng ta, vẫn giống như những năm qua, chính là lôi đài luận võ!” Cung Tàng đưa tay chỉ chỉ vị trí mà chính mình đang đứng, “Địa điểm chính là ở đây!”

“Người tham gia luận võ, được chọn lựa tự do từ trong các đại gia tộc của chúng ta, nhưng để phòng việc phái ra không ngừng nghỉ, mỗi gia tộc nhiều nhất có thể phái ra ba vị đệ tử có tiềm lực đẻ tham gia, mà đệ tử tham gia luận võ, tuổi tác không được vượt qua hai mươi lăm tuổi!”

Lời kia của Cung Tàng vừa thốt ra, dưới đài nhất thời lại là một mảnh ồn ào, nhất là một số người trẻ tuổi, có người là nóng lòng muốn thử, có người thì là tiếc hận một trận.

“Cung Trang chủ, giải thưởng cho hạng nhất năm nay là cái gì?” Đột nhiên, dưới đài có một người trẻ tuổi, mở miệng hô nói.

“Giải thưởng!” Cung Tàng cười đáp một tiếng, “Mặc dù là dùng võ kết bạn, nhưng cũng không thể thiếu tặng thưởng, vì cảm tạ các đại gia tộc đã đề bạt Lục Dã Sơn Trang, phần thưởng lần thi đấu lôi đài này, sẽ cho Lục Dã Sơn Trang cung cấp.”

Nói xong, ngữ khí của Cung Tàng hơi ngừng lại, ánh mắt liếc nhìn một vòng qua mọi người dưới đài, thấy tất cả mọi người đều là một mặt chờ mong chờ lão nói ra đoạn dưới, Cung Tàng mới mỉm cười, tiếp tục mở miệng.

“Binh khí, là cái mạng thứ hai của người tập võ chúng ta, một thanh binh khí tốt, có thể đem thực lực của võ giả chúng ta đề cao không chỉ một cấp bậc mà thôi, bởi vậy phần thưởng lần này, giống như những năm qua, vẫn là một kiện Thần Binh!"

"A! Quá tốt! Ta vừa vặn thiếu một thanh thần binh lợi khí!"

"Đừng cao hứng quá sớm, có thực lực đạt được mới được."

"Hừ, thanh thần binh lợi khí này, trừ ta ra thì không còn có thể là của ai khác!"

"Bớt nói mạnh miệng đi, ta đối với cái Thần Binh này cũng là tình thế bắt buộc, muốn có, đánh thắng ta trước rồi lại nói!"

Cung Tàng nói một lời, nhất thời lại để cho nhiệt huyết của những người trẻ tuổi dưới đài sôi trào lên, thậm chí một số người tuổi tác đã vượt qua hai mươi lăm tuổi, trong mắt cũng lộ ra nồng đậm hâm mộ.

Thần Binh, đối với một võ giả mà nói, quả thực quá trọng yếu, nhưng Thần Binh thực sự quá thưa thớt, trong mỗi một cái gia tộc, số lượng cũng không nhiều, phần lớn những gia tộc nhỏ, thậm chí ngay cả Tộc trưởng đều không có Thần Binh tiện tay.

Bởi vậy có thể thấy được, một kiện Thần Binh, đối với võ giả mà nói, là có sức hấp dẫn lớn đến mức nào.

"Đúng, thuận tiện nói một tiếng, món Thần Binh này, so những năm qua còn cao hơn một cái cấp bậc, không còn là Nhất giai Thượng phẩm, mà chính là Nhị giai Hạ phẩm!"

Cung Tàng chờ sau khi biển người huyên náo ồn ào náo động yên lặng lại, lại một lần nữa ném ra ngoài một trái boom tấn, trực tiếp đem đám người dẫn bạo.

"Cái gì, Nhị giai Hạ phẩm, lại là Thần Binh Nhị giai!"

"Trời ạ, ta không nghe lầm chứ, phần thưởng cho hạng nhất, lại là Thần Binh Nhị giai!”

“Ta ai da, vũ khí của Tộc trưởng chúng ta, mới là một thanh Thần Binh Nhất giai Thượng phẩm, phần thưởng này cũng con mẹ nó qua dụ hoặc người a!”

Cung Tàng vừa nói xong, tất cả đám người đều bạo động, liền cả Tộc trưởng của một vài gia tộc, cũng ngồi không yên, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam nồng đậm.

Thần Binh Nhị giai a, toàn bộ võ đạo thế gia Tây Bắc cộng lại, cũng tuyệt đối không cao hơn mười chuôi, liền xem như có, cũng đều nắm giữ tại trong tay của các Tông Sư, rất nhiều Tộc trưởng cũng mới chỉ là dùng Thần Binh Nhất giai.

“Nghĩ không ra Lục Dã Sơn Trang đã vậy còn ra thủ bút quá lớn!” Tộc trưởng của tất cả các gia tộc đều không thể bình tĩnh, từng cái đều đem tộc nhân dự thi trong gia tộc gọi tới trước người, dặn đi dặn lại, nghĩ hết tất cả biện pháp, cũng phải đoạt lấy cái hạng nhất này!

“Sau đây, ta lại nói một chút quy tắc phán định thắng thua trên thi đấu lôi đài!” Cung Tàng ở trên đài, tiếp tục mở miệng nói.

“Song phương giao thủ, chỉ cần có một phương chủ động nhận thua, hoặc là bị đánh xuống lôi đài, mới phán định là thất bại, đối phương thắng lợi, hi vọng mọi người ghi nhớ.”

“Mặt khác, chúng ta là dùng võ kết bạn, tại bên trong quá trình tỷ thí, một khi không địch lại, tốt nhất lên lập tức nhận thua, để tránh bị thụ thương, thương tổn hòa khí, vậy liền không tốt!”

Cung Tàng ở trên đài nói, chỉ là dưới đài giờ phút này đã sớm lộn xộn, mỗi gia tộc cũng đang bố trí làm như thế nào để đoạt được cái giải thưởng cực kỳ lớn cuối cùng này, căn bản không có người đang nghe lão nói dông dài, thậm chí ngay cả những cái gia tộc vuốt mông ngựa kia, cũng không để ý tới.

Nhìn mọi người đã bị lợi ích dẫn dắt đến gần như điên cuồng, khóe miệng Cung Tàng nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh không dễ dàng phát giác, sau đó lớn tiếng tuyên bố!

“Hạng mục thứ nhất của Đại Hội Võ Đạo, thi đấu lôi đài, hiện tại bắt đầu!”

Chương 602: Khang Sĩ Phú

Cung Tàng nói xong, liền hướng phía dưới đài ôm quyền, sau đó thả người nhảy lên, người nhẹ như yến từ trên đài nhảy xuống, công phu khinh thân cao siêu, nhất thời lại nhắm trúng một mảnh tiếng khen.

Lôi đài rộng rãi, đã trải ra sẵn cho các võ giả, thế nhưng là chờ hồi lâu, cũng không có người lên sân khấu, cơ hồ các gia tộc, tất cả đều đem đệ tử trẻ tuổi trong gia tộc tham gia lôi đài thi đấu lần này gọi tới bên người, vô cùng trịnh trọng giao phó cái gì đó.

Lúc đầu, cái lôi đài này là địa phương để các thế hệ trẻ tuổi bày ra thân thủ thi đấu, cao thủ của các đại gia tộc những năm qua đều là căn cứ vào tâm tính giải trí để tiến hành thưởng thức, nhưng lần này là khác biệt.

Bởi vì phần thưởng cho hạng nhất, lại là Thần Binh Nhị giai vô cùng trân quý, khiến cho mỗi gia tộc đều vô cùng coi trọng, thực lực các gia tộc mạnh càng là tình thế bắt buộc, gấp gáp cần thương lượng chiến thuật, chỉ có một số tiểu gia tộc yếu biết rõ là vô vọng, nhưng cũng là nóng lòng muốn thử, cầu nguyện cái đĩa bánh cực lớn này, có thể nện vào trên đầu bọn họ hay không.

Sau một đoạn thời gian ngắn ngủi tẻ ngắt, rốt cục một người trẻ tuổi cao lớn vạm vỡ, tách đám người ra, đi tới bên trên lôi đài, thả người nhảy lên, trực tiếp nhảy lên cái lôi đài cao bốn, năm mét

này.

“Có người ra sân!” Người trẻ tuổi kia vừa lên lôi đài, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người dưới đài, nhao nhao hướng phía trên đài nhìn lại, muốn nhìn một chút cái thứ nhất trèo lên lôi đài này, là người thế nào!

Thấy vô số đạo ánh mắt dưới đài cũng hướng về phía chính mình trông lại, người trẻ tuổi trên đài không khỏi gãi gãi đầu, ngu ngơ cười một tiếng, bộ dáng chất phác này, nhất thời nhắm trúng dưới đài cười vang một trận.

“Các vị bằng hữu, mọi người tốt, ta tự giới thiệu mình một chút, ta là Khang Sĩ Phú đệ tử của Khang gia, lúc đầu Khang gia chúng ta cũng chuẩn bị bỏ quyền, nhưng khen thưởng mà Cung Trang chủ đưa ra thật sự là quá mê người, tuy ta biết rõ tất sẽ thua, nhưng thực sự không cam tâm muốn thử một lần, bởi vậy ta liền cả gan lên đài bêu xấu! Không biết vị bằng hữu nào nguyện ý lên sân khấu chỉ giáo?”

Lời của Khang Sĩ Phú vừa ra khỏi miệng, dưới đài nhất thời truyền đến trận trận tiếng cười.

“Mẹ nó, đều biết rõ tất sẽ thua, còn dám lên đài, lòng tham thật sự là đủ nặng.”

“Ta đến chỉ giáo cho ngươi!” Khang Sĩ Phú vừa mới nói xong, từ một góc nào đó vang lên một cái âm thanh hữu lực, sau đó một người trẻ tuổi cao gầy, tách đám người ra đi tới trước sân khấu, thả người nhảy lên, nhảy lên trên lôi đài.

“Bằng hữu, không biết tôn tính đại danh, đến từ gia tộc nào?” Khang Sĩ Phú ngu ngơ ôm quyền, cười nói nói.

“Tại hạ đến từ Đồ gia, Đồ Quang!” Đồ Quang liền ôm quyền, nói chuyện âm vang hữu lực!

“Nguyên lai là Đồ huynh, xem ra tại hạ tất thua không thể nghi ngờ!” Khang Sĩ Phú cười khổ một tiếng, Khang gia bọn họ là tiểu gia tộc bất nhập lưu, mà cái Đồ gia này, thì là gia tộc tam lưu, chỉ từ nội tình gia tộc mà nhìn lại, Khang gia liền không chiếm ưu thế, mặt thua phải lớn hơn nhiều.

Lâm Hải ở bên dưới vừa nghe, liền buồn cười một trận, cái Khang Sĩ Phú này cũng quá không có lòng tin đối với mình đi, đã như vậy, cần gì phải lên sân khấu đâu, không công lại làm trò cười cho người khác.

Mà lúc này đây, hai người trên đài liền ôm quyền với nhau, đã bắt đầu động thủ.

Lâm Hải chỉ nhìn một chút, liền cười nhẹ lắc đầu, thực lực của hai người kia, thật sự là quá yếu, dùng phân chia thực lực của giới Võ đạo đến xem, hẳn là đên Nội Kình cũng đều không có luyện ra được.

Sau khi động thủ được mấy hiệp, Khang Sĩ Phú lập tức rơi vào hạ phong, bị một bộ quyền pháp của Đồ Quang, làm cho loạn chuyển khắp nơi trên đài, chỉ có sức lực chống đỡ, không có sức hoàn thủ.

Đồ Quang thấy thế, trong lòng vui vẻ, không khỏi lần nữa tăng nhanh thêm tốc độ công kích, hai nắm đấm hổ hổ sinh phong, trong chớp mắt liền đem Khang Sĩ Phú bức đến bên bờ lôi đài.

“Không tốt, muốn bại!” Khang Sĩ Phú đã lui không thể lui, trên mặt lộ ra một chút tuyệt vọng không cam lòng!

“Ha ha, thừa nhận đi!” Đồ Quang cười lớn một tiếng, đá ngang một cái, chuẩn bị đem Khang Sĩ Phú quét xuống dưới đài!

Nào nghĩ đến, ngay lúc này, tình thế đột nhiên thay đổi, chỉ thấy Khang Sĩ Phú một mặt ngu ngơ trước đó, trong mắt đột nhiên toát ra hai sợi tinh quang, thân hình mãnh mẽ lật một cái, tránh thoát một chân của Đồ Quang, tốc độ so với trước đó còn nhanh hơn gấp đôi.

Đồ Quang đá trật một chân, trong lòng nhất thời kinh hãi, mà vừa lúc này, Khang Sĩ Phú bỗng nhiên đánh ra một đòn, trực tiếp đánh vào trên thân của Đồ Quang.

Đồ Quang giờ phút này vẫn là trạng thái chân sau chạm đất, tuy một chiêu này của Khang Sĩ Phú có lực đạo không lớn, nhưng lại trực tiếp phá hư thăng bằng thân thể của Đồ Quang, Đồ Quang lắc hai lắc, thân thể trực tiếp từ bên mép lôi đài té xuống.

“Ngươi...” Bên hông Đồ Quang vừa dùng lực, trong nháy mắt liền đã đứng vững trên mặt đất, chỉ tay vào trên đài, chán nản một trận.

Mà Khang Sĩ Phú đã chiến thắng đứng trên đài, giờ phút này lại khôi phục một bộ biểu lộ ngu ngơ, hướng phía Đồ Quang chắp tay.

“Đồ huynh, đa tạ, ta biết rõ ngươi là sợ tiểu đệ trận đầu liền thua, trên mặt mũi sẽ không xuống đài được, mới cố ý bại bởi tiểu đệ, tiểu đệ vô cùng cảm kích!”

“Đa tạ em gái ngươi a!” Đồ Quang ở dưới một bên mặt cũng tức xanh, biểu lộ của cái Khang Sĩ Phú này là một mặt khờ dạng, nghĩ không ra ở trong xương lại quá giảo hoạt, vậy mà từ lúc vừa lên đài cũng là đang diễn kịch, quá mẹ nó tổn hại a.

Bất quá thua thì thua, đây cũng là chiến thuật của người ta, Đồ Quang cũng là không có biện pháp nào, trách chỉ có thể trách chính mình quá khinh địch, đành phải ủ rũ trở về chỗ gia tộc của mình.

“Ha ha, có chút ý tứ!” Lâm Hải ở bên dưới vừa nhìn, cũng là hai mắt tỏa sáng, hắn vẫn thật không nghĩ tới, tiểu tử Khang Sĩ

Phú này, vậy mà chơi ra như thế.

Mà lúc này đây, một người trẻ tuổi khác, tách đám người ra trèo lên trên lôi đài.

“Hừ, ta đến chiếu cố ngươi!” Người trẻ tuổi vừa lên đài, trên mặt đều mang một cỗ sắc mặt giận dữ.

“Xin hỏi huynh đài, tôn tính đại danh, đến từ gia tộc nào?” Khang Sĩ Phú lập tức lại mang lên một bộ biểu lộ vô hại với người và vật, ngu ngơ hỏi.

“Đồ gia, Đồ Minh!”

“A? Lại là Đồ gia?” Khang Sĩ Phú không khỏi gãi gãi đầu, cái này mẹ nó Đồ gia cùng mình chơi lên sao?

“Hừ!” Đồ Minh hừ lạnh một tiếng, đối với việc Khang Sĩ Phú dùng lừa dối đánh bại đệ đệ Đồ Quang của mình trước đó, đã sớm tức giận đầy ngực, cũng không nói nhảm, trực tiếp tới một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm, hướng phía Khang Sĩ Phú liền đánh tới!

“Cao thủ Nội Kình!” Đồng tử của Khang Sĩ Phú bỗng nhiên co rụt lại, bản thân y chỉ là ngoại công đại thành, còn không có tu luyện ra Nội Kình, căn bản không thể nào là đối thủ của cao thủ Nội Kình.

“Ta nhận thua!” Khang Sĩ Phú trực tiếp giơ hai tay lên, dứt khoát lưu loát hô to một tiếng.

“Ngươi!” Một quyền của Đồ Minh, tại địa phương cách ngực Khang Sĩ Phú chỉ có một tấc, liền sinh sinh dừng lại.

Lôi đài thi đấu có quy định, chỉ cần đối phương nhận thua, liền không thể động thủ nữa, nếu không sẽ có hiềm nghi cố ý đả thương người.

“Hừ, một chiêu cũng không đánh liền nhận thua, thật không có cốt khí!” Đồ Minh thở phì phì nói nói, y lúc đầu nghĩ muốn giáo huấn Khang Sĩ Phú một hồi thật tốt, xả giận cho đệ đệ mình, nghĩ không ra gia hỏa này thực sự giảo hoạt, sau khi nhìn ra thực lực của mình, đánh cũng không đánh, trực tiếp nhận thua.

Cứ như vậy, trực tiếp để một quyền cả Đồ Minh tựa hồ như đánh vào một mớ bông vài, căn bản không có chỗ gắng sức, phiền muộn trong lòng có thể nghĩ.

Mà Khang Sĩ Phú cũng làm theo một mặt không thèm để ý chút nào, ngu ngơ cười cười.

“Hắc hắc, biết rõ không địch lại còn muốn đánh, này không gọi là có cốt khí, mà gọi là đần độn! Bái bai ngài nha!”

Nói xong, tại dưới ánh nhìn soi mói tức giận của Đồ Minh, Khang Sĩ Phú thả người nhảy lên, nhảy xuống dưới đài.

“Hống!” Người xem dưới đài, nhất thời bộc phát ra một trận cười vang, liền cả Lâm Hải, cũng không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, cảm thấy cái Khang Sĩ Phú này, thật đúng là cái tên dở hơi.

Đồ Minh cố nén đem lửa giận trong lòng đè xuống, sau đó tìm nhìn bốn phía một phen, mở miệng.

“Vị bằng hữu nào, xin mời lên sân khấu chỉ giáo?”

Chương 603: Người Liễu gia

“Ta đến chiếu cố ngươi!” Đồ Minh vừa dứt lời nói, một người trẻ tuổi dáng dấp tuấn lãng, liền nhẹ nhàng vọt lên lôi đài.

“Triệu gia, Triệu Ngọc Bình!” Người trẻ tuổi tuấn lãng liền ôm quyền, mang trên mặt một tia cao ngạo, lạnh lùng nói.

“Triệu gia!” Đồ Minh không khỏi hít một hơi khí lạnh, Triệu gia chính là gia tộc nhị lưu, cũng không phải gia tộc tam lưu bọn họ có thể so sánh, tâm của Đồ Quang không khỏi xiết chặt.

“Tranh thủ thời gian động thủ đi, ta không muốn lại lãng phí thời gian ở trên người ngươi.” Hai mắt Triệu Ngọc Bình nhắm lại, cao cao nghểnh đầu, một mặt khinh thường nói nói.

“Cuồng vọng!” Người tập võ, cũng có ngạo khí của chính mình, một câu nói của Triệu Ngọc Bình, nhất thời kích nộ Đồ Minh, y hét lớn một tiếng, hướng phía Triệu Ngọc Bình xông lại.

“Hừ, một cái mới vào Nội Kình, cũng dám lên đài bêu xấu, về nhà tu luyện tiếp thêm mấy năm đi!” Triệu Ngọc Bình hừ lạnh một tiếng, đợi Đồ Minh đến gần, bỗng nhiên đánh ra một chưởng, mau lẹ vô cùng, Đồ Minh căn bản không kịp trốn tránh, phía dưới quá sợ hãi, trực tiếp bị một chưởng này đánh bay, quẳng xuống dưới lôi đài.

“Hống!” Người xem dưới đài, lập tức liền sôi trào!

“Cái Triệu Ngọc Bình này thật mạnh, trước kia làm sao chưa nghe nói qua?”

“Vậy mà một chiêu liền đánh bại võ giả Nội Kình, Triệu Ngọc Bình này ít nhất phải là Nội Kình trung kỳ!”

“Triệu gia bất quá cũng chỉ là võ đạo thế gia nhị lưu, làm sao lại xuất hiện đệ tử cường thế như vậy?”

Rất nhiều gia tộc ở dưới đài, tất cả đều không khỏi lộ ra biểu lộ kinh ngạc, một mặt thật không thể tin.

“Các ngươi đây liền không biết rồi, Triệu gia tại mấy tháng trước, liền đã quy thuận Lục Dã Sơn Trang, nghe nói Lục Dã Sơn Trang đã ban thưởng cho một viên thuốc, Triệu gia đem đan dược cho có đệ tử tiềm lực nhất, cũng chính là cái Triệu Ngọc Bình này ăn, thực lực của Triệu Ngọc Bình, nhất cử từ mới vào Nội Kình, đạt tới Nội Kình trung kỳ!” Lập tức có người biết chuyện, thần thần bí bí nói nói.

“Đan dược gì, mà thần kỳ như vậy?”

“Quy thuận Lục Dã Sơn Trang, lại còn có chỗ tốt bực này sao?”

“Không được, sau đó gia tộc bọn ta cũng phải thương lượng một chút, dứt khoát cũng quy thuận Lục Dã Sơn Trang.”

“Hừ, những gia tộc tam lưu các ngươi này, muốn quy thuận, người ta chưa hẳn đã muốn đâu, trước mắt mà xem, Lục Dã Sơn Trang thu nạp, đều là gia tộc nhị lưu trở lên.”

“A? Này vậy phải làm sao bây giờ, không được, chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp, trở thành một thành viên của Lục Dã Sơn Trang!”

Thực lực của Triệu Ngọc Bình hiện ra, đặc biệt là biết được sự tình Lục Dã Sơn Trang ban thuốc, một số gia tộc tam lưu lập tức rục rịch.

Bên người Lâm Hải cũng không ít người đang nghị luận việc này, nghe vào trong lỗ tai, Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái.

“Đan dược gì, vậy mà có thể để người ta lập tức từ mới vào Nội Kình, trực tiếp đạt đến Nội Kình trung kỳ?” Lâm Hải cảm thấy rất ngờ vực, “Chẳng lẽ cũng là thông qua đạo thuật luyện ra Tiên Đan hay sao?”

Khiến người từ Nội Kình sơ kỳ, trực tiếp tiến nhập vào Nội Kình trung kỳ, tuy Lâm Hải cũng có thể làm được, tựa như trợ giúp Vân gia sửa đổi công pháp, chỉ cần thuần thục một chút, thực lực của người Vân gia tuyệt đối có thể tăng lên trên diện rộng, nhưng đây đều là bằng vào thần thông của bản thân Lâm Hải, chỉ có thể trợ giúp số ít người, nếu như dựa vào đan dược, việc này sẽ qq làm cho chú ý.

Nói như vậy, trực tiếp có thể trong thời gian ngắn tạo nên một nhóm lớn cao thủ, cái này vẫn là làm thế nào?

"Sau đó nhất định phải điều tra thêm, đan dược của Lục Dã Sơn Trang, là từ đâu tới." Lâm Hải lặng yên quyết định.

Triệu Ngọc Bình tuy một chiêu đánh bại địch, chấn nhiếp rất nhiều người, nhưng lại không trấn được những cái đệ tử trẻ tuổi đồng dạng cũng đến từ gia tộc nhị lưu kia, nhất là những cái đệ tử từ gia tộc nhị lưu cũng đạt được đan dược kia.

Giờ phút này, trên đài đã lại đi tới một người, đã cùng Triệu Ngọc đánh chạy đấu cùng một chỗ.

Hai người đều là Nội Kình trung kỳ, có thể nói là cờ trống tương đương, trong lúc nhất thời liền quay tròn loạn chuyển trên đài, đánh cái khó phân thắng bại.

Một mực đánh nhau chừng hơn một trăm chiêu, hai người đều có chút mệt mỏi, Triệu Ngọc Bình thừa dịp thời khắc sơ sẩy của đối thủ, ra một chiêu Liên Hoàn Thích, đem đối thủ đá ngã trên đài.

"Triệu huynh quả nhiên mạnh, ta nhận thua!" Đối thủ cười khổ một tiếng, không thể không cam bái hạ phong.

"Là huynh đài đã nhường!" Triệu Ngọc Bình đối với cái đối thủ cùng mình cơ hồ bất phân thắng bại này, cũng không có ngạo khí, một mặt kính nể khách khí mà hoàn lễ.

Đối phương bất đắc dĩ lắc đầu, vừa nhảy xuống đài, rất nhanh lại có một người trẻ tuổi trèo lên lôi đài.

Triệu Ngọc Bình vừa mới đi qua một trận khổ đấu, thể lực còn không có khôi phục lại, nhìn thấy người tới khiêu chiến lúc này, trong lòng nhất thời có một trận khó chịu.

Bất quá quy củ chính là như vậy, ở giữa không thể ngừng, Triệu Ngọc Bình chỉ có thể mang theo oán khí, động thân nghênh địch.

Đáng tiếc, người tới giống như y, cũng là đệ tử của gia tộc nhị lưu, thực lực cùng y tương xứng, lại lấy thể lực sung mãn chiến với thân thể kiệt lực của y, không đến hai mươi chiêu, Triệu Ngọc Bình liền bị đánh xuống đài.

Thời gian sau đó, ra sân cơ hồ tất cả đều là đệ tử của gia tộc nhị lưu, ngẫu nhiên có mấy cái là đệ tử của gia tộc tam lưu lên sân khấu, đáng tiếc thực lực cách biệt quá xa, cơ hồ trong nháy mắt liền bị đánh xuống, người phía sau liền rất biết điều mà không leo lên để tự rước lấy nhục, chỉ có thể ở dưới đài mà ai thán đáng tiếc, tuyệt thế Thần Binh không có duyên với bọn họ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong chớp mắt đã có mấy chục lần đánh nhau trôi qua, mà giờ khắc này ở trên đài, rốt cục xuất hiện một cái bá chủ, là Hồ Tam Đao đến từ gia tộc nhị lưu- Hồ gia!

Tay của Hồ Tam Đao cầm một thanh Khai Sơn Đao, lực đại đao nặng, chiêu thức uy mãnh, đã liên tiếp đánh bại bảy đối thủ, tuy giờ phút này mệt mỏi thở hồng hộc, nhưng trong lúc nhất thời lại không ai dám lên đài khiêu chiến.

“Ha ha ha, còn có ai!” Hồ Tam Đao thấy nửa ngày không có người lên sân khấu, nhịn không được đắc ý quát lớn một tiếng.

“Nếu như không có người đến, hạng thứ nhất này, thế nhưng là quy ta!”

“Cuồng vọng!” Đột nhiên, một bóng người hiện lên, sau đó một cái người vóc người thấp bé, xuất hiện trên đài.

“Ta tới khiêu chiến ngươi!” Người thấp bé kia, ngóc đầu lên, hướng phía Hồ Tam Đao giống như núi đứng ở trước mặt mình, lạnh lùng nói nói.

“Ngươi là ai? Lão tử nôn ngụm nước bọt đều có thể đem ngươi đập chết!” Hồ Tam Đao nhìn cái người trẻ tuổi so với chính mình thấp chừng hai cái đầu này, khinh thường một trận.

“Liễu gia, Liễu Nguyên!”

“Liễu gia!” Thanh niên thấp kia vừa báo danh hào, Hồ Tam Đao lập tức thu lòng khinh thị lại, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Nghĩ không ra, người của thế gia nhất lưu, rốt cục muốn xuất thủ!” Hồ Tam Đao cười khổ một tiếng, kỳ thực y đã sớm biết rõ, lấy thực lực của y, là không thể nào đoạt được danh hiệu đệ nhất, đối với đệ tử của những gia tộc nhị lưu như bọn họ này mà nói, trận thi đấu lôi đài này, quả thực cũng chỉ là lên dương danh một chút, cái này đã đầy đủ.

Muốn đoạt được quán quân? Nhiều đệ tử ưu tú của thế gia nhất lưu ở đây như vậy, nào có đạo lý đến phiên bọn họ!

Nhưng lời tuy như thế, nhưng có một cơ hội, lại có ai sẽ buông tha cho đâu, tuy biết rõ đối phương là người của Liễu gia, nhưng Hồ Tam Đao vẫn còn có một tia may mắn, chính mình cũng là người đã dùng qua Tiên Dược của Lục Dã Sơn Trang, chưa hẳn liền không thể chiến thắng đệ tử của Liễu gia.

Nghĩ đến chỗ này, Hồ Tam Đao cười lạnh, “Liễu gia lại như thế nào, muốn thắng ta, liền lấy bản sự ra đi, bằng vào danh hào của gia tộc, là không dọa được gia gia đâu!”

Nói xong, Hồ Tam Đao liền tiên hạ thủ vi cường, nhất đao liền hướng phía trên đầu Liễu Nguyên bổ tới.

“Hừ, điêu trùng tiểu kỹ!” Liễu Nguyên cười lạnh một tiếng, tuy

Hồ Tam Đao tay cầm binh khí, nhưng Liễu Nguyên vẫn như cũ tay không tấc sắt, cùng đánh nhau với Hồ Tam Đao.

Dưới đài, thời điểm Lâm Hải nghe được Liễu Nguyên báo ra tục danh, lông mày không khỏi nhướn lên.

“Đây chính là người của Liễu gia?” Liễu gia là cùng một dạng với Vân gia, là một trong những gia tộc không nguyện ý quy thuận Lục Dã Sơn Trang, lập trường giống nhau, để Lâm Hải không khỏi nhiều thêm một tia chú ý.

Mà đúng lúc này, trên đài đã phân ra thắng bại!

Chương 604: Mị Hồ Kiều Ngân

Chỉ thấy Liễu Nguyên ra một bộ Liên Hoàn Chưởng vừa nhanh vừa độc, trực tiếp đem Hồ Tam Đao đánh đến liên tiếp lui về phía sau, cuối cùng đánh ra một chân, lập tức đem Hồ Tam Đao đạp té xuống đất, sau đó đạp ở trên ngực Hồ Tam Đao.

“Có nhận thua hay không?” Lông mày Liễu Nguyên nhướn lên, lạnh lùng hỏi.

“Hừ, xem đao!” Hồ Tam Đao cũng là nhân vật hung ác, tuy bị Liễu Nguyên giẫm tại dưới chân, lại vẫn không buông bỏ, đao trong tay vung lên, hướng phía hai chân Liễu Nguyên chém tới.

“Còn không hết hi vọng!” Liễu Nguyên quát lạnh một tiếng, một cái chân khác liền như thiểm điện mà đá ra, đá vào chính giữa cổ tay của Hồ Tam Đao, đại đao trong tay Hồ Tam Đao nhất thời không cầm nổi, tuột tay mà bay.

“Hỏi ngươi một lần nữa, có nhận thua hay không!” Liễu Nguyên lạnh lùng nói.

“Ta, ta...” Hồ Tam Đao cố gắng giãy dụa, muốn phải thoát đi đứng dậy, đáng tiếc một chân của Liễu Nguyên, tựa như một tòa núi lớn, dẫm đến Hồ Tam Đao căn bản không thể động đậy.

Sau nhiều lần giãy dụa, mặt mũi Hồ Tam Đao tràn đầy nghẹn đến đỏ bừng, lại không có hiệu quả chút nào, sau cùng chỉ có thể không cam lòng thở dài một tiếng.

“Thôi, thua ở trong tay đệ tử thế gia nhất lưu, cũng không mất mặt, lão tử nhận thua!”

“Hừ!” Hồ Tam Đao vừa mới mở miệng nhận thua, Liễu Nguyên mới chậm rãi đem chân nâng lên, Hồ Tam Đao ra một chiêu lý ngư đả đĩnh, đứng lên đem đại đao nhặt về, nhảy xuống lôi đài.

“Còn có vị nào, mời lên sân khấu chỉ giáo?” Sau khi Hồ Tam Đao xuống đài, Liễu Nguyên liền hướng phía dưới đài ôm quyền, cao giọng hỏi.

Mọi người quan sát ở dưới đài, lập tức an tĩnh lại, thực lực trước đó của Hồ Tam Đao, liền đã để bọn họ có chút rụt rè, mà bây giờ lại thay cái Liễu Nguyên, tay không tấc sắt liền đem Hồ Tam Đao đánh bại, thực lực cường hãn hơn, không có thực lực nhất định, lên sân khấu tuyệt đối là tự rước lấy nhục.

“Ai, đệ tử Liễu gia lên đài, xem như đã kéo mở màn cho cuộc tranh đoạt quán quân của đệ tử thế gia nhất lưu, những gia tộc nhị lưu tam lưu như chúng ta này, chỉ có thể ở một bên nhìn xem náo nhiệt.” Những đệ tử của các gia tộc nhị lưu tam lưu phía dưới kia, nhao nhao lắc đầu, biết rõ từ giờ trở đi, cái lôi đài này đã không thuộc về bọn họ.

Vị trí dựa vào trái đối diện giữa lôi đài, cầm đầu là một lão giả ngồi ngay ngắn, sau khi thấy Liễu Nguyên đăng tràng, trong lòng lão liền cười lạnh một tiếng, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn quang.

“Liễu gia, rốt cục ra sân,vậy thời cơ để Kiều gia ta lập công đã đến!” Lão giả vung tay lên, Tộc trưởng Kiều gia -Kiều Điện Khôn lập tức lại gần.

“Lão tổ tông!” Kiều Điện Khôn hướng phía lão giả khẽ khom người, cung kính nói nói, tuy lão là Tộc trưởng đương nhiệm của Kiều gia, nhưng gia tộc võ đạo lấy thực lực vi tôn, lão giả này chính là Tông Sư duy nhất của Kiều gia, cho dù là Tộc trưởng, địa vị cũng tại phía dưới lão giả này.

“Ngươi biết rõ nên làm như thế nào a?” Mí mắt của lão giả Tông Sư buông xuống, nhàn nhạt nói nói.

“Lão tổ tông yên tâm, Điện Khôn đã sớm có sắp xếp!”

“Vậy là tốt rồi, Liễu gia là gia tộc mà Lục Dã Sơn Trang điểm danh muốn đối phó, chúng ta phải là cái thứ nhất ra mặt bắt lấy bọn họ, sau đó Lục Dã Sơn Trang nhất định sẽ có trọng thưởng, nên tuyệt đối đừng bỏ lỡ cơ hội này, để gia tộc khác vượt lên trước!”

“Vâng!” Kiều Điện Khôn đáp một tiếng, trở lại chỗ ngồi của chính mình, đem đứa con thứ hai của chính mình là Kiều Đông Lai gọi vào bên người.

“Ngân nhi không có vấn đề gì a?” Kiều Điện Khôn trịnh trọng hỏi.

“Yên tâm đi, cha, Ngân nhi từ khi hưởng dụng ba mươi tên nam tử Nội Kình mà Lục Dã Sơn Trang đưa tới, thực lực đã đến Nội Kình trung kỳ đỉnh phong, cách Nội Kình hậu kỳ cũng chỉ thiếu chút nữa, huống hồ nó tu luyện công pháp đặc thù, đối phó với một cái Liễu Nguyên, tự nhiên không nói chơi!”

“Ừm, vậy liền để Ngân nhi đến bên trên đài, cầm xuống cái Liễu Nguyên này đi!”

“Vâng!” Kiều Đông Lai đáp ứng một tiếng, sau đó đem một cô gái trẻ tuổi ăn mặc vô cùng rêu rao hở hang, vô cùng kiều diễm gọi vào bên người.

“Ngân nhi, đến ngươi lên sân khấu, biết phải làm sao a?” Trong mắt Kiều Đông Lai, hiện lên một tia hàn quang.

“Ha ha ha! Yên tâm đi, cha, Ngân nhi sẽ để cho y chết đi tại bên trong khoái hoạt.” Kiều Ngân yêu kiều cười một tiếng, theo thói quen ném ra ngoài một cái mị nhãn, để trong lòng Kiều Đông Lai không khỏi rung động.

“Mụ nội nó, liền lão tử cũng câu dẫn, nếu ngươi không phải là nữ nhi ruột thịt của ta, lão tử hiện tại liền cưỡi lên ngươi!” Kiều Đông Lai âm thầm nuốt ngụm nước bọt, biết rõ nữ nhi là đã đem công phu của gia tộc, triệt để luyện đến nhà.

“Các vị, nhường một chút, để cho muội muội đi qua với!” Thanh âm nũng nịu mang theo một cỗ tao mị của Kiều Ngân, vang lên trong đám người, sau đó lắc eo nhỏ, đặc biệt từ trong địa phương nhiều người, chen qua.

“Cô gái này ai vậy, nhìn thật có vị đạo a?”

“Nàng ta không phải là muốn lên sân khấu đi, cái tiểu mỹ nhân nũng nịu này, người nào xuống tay được a?”

“Đúng là như vậy, ta cũng cảm thấy loại vưu vật này, căn bản chỉ thích hợp lên giường, không thích hợp lên sân khấu a!”

Một vài đệ tử gia tộc, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp lại mị đến trong xương như Kiều Ngân, vậy mà hướng phía lôi đài đi đến, tất cả con mắt không khỏi đều thẳng, trong lòng không khỏi phát thèm một trận.

“Không biết đây là Công chúa của cái gia tộc nào, nếu có thể đem nàng ta lấy về trong nhà, đời này coi như đủ!” Càng có đệ tử trẻ tuổi của một vài gia tộc, trong lòng động tình tố.

“Hừ, nếu như các ngươi biết rõ nàng ta là ai, đoán chừng hoảng sợ chết các ngươi cũng không dám cưới nàng ta!” Một số đệ tử nhận biết Kiều Ngân, nhất thời đi ra giội nước lạnh nói.

“Ồ? Vì cái gì, ngươi biết nàng ta? Nhanh nói nói nàng ta là ai?” Một số người trẻ tuổi lập tức hiếu kỳ hỏi tới.

“Gặp qua vài lần, nói thật cho các ngươi biết đi, đó là con gái của Kiều nhị Kiều gia, Mị Hồ Kiều Ngân!”

“Mị Hồ Kiều Ngân?” Vừa nói đến đây, những người tuổi trẻ này nhao nhao lộ ra biểu lộ vừa chấn kinh lại tiếc hận.

“Hừ hừ, thế nào, còn có người muốn cưới nàng ta sao?” Người trước đó kia cười lạnh hỏi.

Những người trẻ tuổi bên cạnh kia, lập tức từng cái lắc lắc cái đầu giống như trống bỏi.

Nói đùa, nữ nhân Kiều gia, ai dám lấy?

Cơ hồ tất cả các gia tộc, đều biết đường Kiều gia tu luyện chính là Song Tu Chi Thuật, nam nhân dựa vào Thải âm Bổ Dương, nữ nhân dựa vào Thải Dương Bổ m, dùng cái này đến để đề cao tu vi.

Nếu như chỉ là lời nói như thế, cũng có thể tiếp nhận, nhưng Song Tu Chi Thuật của Kiều gia, không biết lấy được từ nơi nào, chính là một bản thiếu, cứ như vậy, ngược lại thành một môn tà thuật.

Nguyên bản Song Tu Chi Thuật, là song phương nam nữ cũng đều có chỗ tốt, nhưng đến chỗ Kiều gia này, nam tử tu luyện, nữ nhân liền sẽ bị hút khô âm nguyên, nữ nhân tu luyện, nam nhân sẽ lại bị hút khô dương nguyên, thuộc về loại thuật pháp thiệt người lợi mình.

Nếu thật cưới một cái lão bà như thế, đội nón xanh cũng là chuyện nhỏ, mấu chốt là chính mình, còn không tới hai ngày liền bị hút thành người khô, vậy quả thực là lấy tính mạng mình đem làm trò đùa.

Kiều Ngân không ngừng hướng phía đệ tử trẻ tuổi của các nhà mà liếc mắt đưa tình, một bước ba lắc hướng phía trước đi tới.

“Ai nha, cái đài này quá cao, người ta không a đi lên, vị ca ca nào có thể giúp người nhà một chút a?” Kiều Ngân đứng tại dưới đài, cố ý nũng nịu nói nói.

“Ta đến!” Một cái đệ tử gia tộc bất nhập lưu không biết nội tình của Kiều Ngân, hai mắt lập tức bốc lên quang mang, một mặt hưng phấn chạy tới.

“Muội muội, giúp ngươi thế nào a?” Nước bọt của nam tử này đều nhanh chảy ra, kích động hỏi.

“Ngươi ôm người ta, đem người ta ném lên là được.” Kiều Ngân hướng phía nam tử ném cái liếc mắt đưa tình, cười duyên nói.

“Ôm, ôm ngươi...” Nam tử lập tức kích động.

“Đúng a, nhanh lên nha.” Kiều Ngân nói, trực tiếp duỗi ra cánh tay, ôm lại cổ nam tử.

“Tốt, tốt hảo hảo!” Thân thể nam tử lập tức thẳng, hưng phấn một tay ôm lấy Kiều Ngân vào trong lòng.

“Ca ca, đại hội qua đi, đến tìm người ta chơi a, chơi như thế nào đều được nha.” Kiều Ngân tại bên tai nam tử thổi nhẹ một hơi, ỏn ẻn nói nói.

“Cái này, đây là đang cùng ta ước pháo sao!” Nam tử quả thực choáng váng, đây quả thực là đĩa bánh lớn từ trên trời rơi xuống a!

“Ai, nam nhân này xong, sau đó tuyệt đối sẽ bị hút khô, trở thành xỉ than của Kiều Ngân.” Một số biết rõ người nội tình của Kiều Ngân, nhao nhao thở dài, vì nam tử mà tiếc hận một trận.

Mà lúc này đây, nam tử đã ôm Kiều Ngân, đi tới dưới đài.

“Muội tử, này, vậy ta để ném, ngươi cũng đừng bị ngã.”

“Khanh khách, yên tâm đi, ca ca, muội muội sau đó nhất định sẽ hảo hảo thương ngươi!” Kiều Ngân ở trên mặt nam tử khẽ vuốt một cái, cười híp mắt nói nói.

“Được rồi!” Nam tử nhất thời giống như ăn thuốc kích thích, trong lòng quả thực kích động đến chết.

“Thật muốn lại ôm thêm một hồi a!” Nam tử nói thầm một tiếng, hai tay vừa dùng lực, mười phần không lỡ đem Kiều Ngân ném lên trên đài.

Chương 605: Nhận thua? Muộn!

Thân thể Kiều Ngân, trực tiếp bị ném lên lôi đài, để mọi người dưới đài nhìn thấy không còn gì để nói.

“Mẹ nó, còn có cách lên đánh lôi đài như thế a.”

Mà khi thân thể Kiều Ngân vẫn còn ở trên không trung, thân eo bỗng nhiên uốn éo, liền hướng phía Liễu Nguyên ở giữa lôi đài mà đi.

“Ai u, muốn té, mau đỡ đỡ muội muội!” Kiều Ngân cố ý giả trang ra một bộ dáng kinh hoảng, thân thể hướng thẳng đến phía Liễu Nguyên mà quẳng qua.

Liễu Nguyên không khỏi nhíu lông mày một cái, tuy không biết thực hư, nhưng vẫn là vươn tay ra, chuẩn bị đem Kiều Ngân đỡ lấy.

“Ai u, ca ca.” Kiều Ngân thuận thế khẽ đảo, liền đổ vào trong lòng Liễu Nguyên.

“Nơi này là lôi đài, ngươi vẫn là đi xuống đi, làm bị thương ngươi liền không tốt.” Liễu Nguyên cảm nhận được thân thể mềm mại ở trong lòng, nhất thời không được tự nhiên một trận, nhịn không được nhíu mày nói.

“Xuống dưới là khẳng định, bất quá trước muốn đánh bại ngươi!” Kiều Ngân nói, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh đoản đao, hướng phía ngực Liễu Nguyên, hung hăng liền đâm xuống.

“WTF!” Liễu Nguyên quá sợ hãi, thời khắc nguy cấp, bỗng nhiên đem Kiều Ngân hướng đẩy ra ngoài, đồng thời thân thể ra một chiêu Thiết Bản Kiều, thẳng tắp ngã xuống về phía sau.

“Xoạt!”

Một đao kia của Kiều Ngân, thật sự là quá đột ngột, cho dù Liễu Nguyên trốn tránh rất nhanh, thì ở chỗ ngực, vẫn là bị vạch ra một lỗ hổng rất dài, máu tươi nhất thời thấm ướt áo mặc.

“Bỉ ổi!” Liễu Nguyên đứng người, lồng ngực cơ hồ đều muốn tức điên, hướng phía Kiều Ngân gầm lên giận dữ.

“Ha ha ha!” Kiều Ngân thì là yêu kiều cười một trận, “Đừng nóng giận nha, ca ca, có câu nói là binh bất yếm trá, muội muội yếu đuối như thế, không phải là đối thủ của ngươi, chỉ có thể làm ra chút mưu kế.”

Kiều Ngân mân mê cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra một mặt ủy khuất, tựa như là Liễu Nguyên đang trách oan nàng ta.

Mà một cái thay đổi đột nhiên trên đài này, để tất cả mọi người ở dưới đài đều nhìn đến mắt trợn tròn, trong lòng đồng thời nổi lên một trận hoảng sợ.

“Mẹ nó, thật sự là độc nhất là lòng dạ đàn bà a, ai có thể nghĩ tới, cái tiểu mỹ nhân nũng nịu này, xuất thủ cũng là sát chiêu a, hơn nữa còn âm như thế!”

Lâm Hải tại dưới đài, cũng nhìn thấy rõ ràng, không khỏi miệt thị lắc đầu, hiển nhiên cũng rất xem thường loại thủ đoạn âm hiểm này của Kiều Ngân.

“Bớt nói nhảm, ngươi là ai, xưng tên ra!” Liễu Nguyên thở phì phì hừ lạnh một tiếng, hỏi.

“Làm gì dữ vậy a, người ta là cô nương Kiều gia, gọi là Kiều Ngân, ca ca ngươi có bạn gái hay không a, không có mà nói, nhìn muội muội thế nào?”

“Kiều gia!” Lông mày Liễu Nguyên nhướn lên, trong lòng cười lạnh, lập tức liền biết rõ cái Kiều Ngân ở đối diện này, là cái dạng mặt hàng gì.

“Bớt nói nhảm đi, đã lên lên đài, liền động thủ đi!” Kiều gia tại toàn bộ giới Võ đạo, có thể nói là tiếng xấu lan xa, nếu Liễu Nguyên đã biết rõ thân phận của Kiều Ngân, cũng sẽ không bởi vì nàng ta là nữ tử, mà khách khí với nàng ta.

“Gấp cái gì a, nếu không muội muội nhảy cho ca ca xem một bản, để ca ca thưởng thức một chút?”

“Hừ, đừng làm bộ dạng này, nếu ngươi đã không động thủ, vậy ta liền động thủ trước!” Liễu Nguyên căn bản không để ý tới Kiều Ngân, hét lớn một tiếng, liền nhào lên.

“Xem chiêu!” Song chưởng của Liễu Nguyên giơ ngang người, hổ hổ sinh phong, hướng thẳng đến trước ngực Kiều Ngân đánh tới, ra tay không lưu tình chút nào.

“Chán ghét a, lại muốn bắt chỗ này của người ta!” Kiều Ngân cười duyên một tiếng, chỉ là lời nói lại làm cho dưới chân Liễu

Nguyên lảo đảo một cái, kém chút nằm sấp xuống.

“Mẹ nó, người nào muốn bắt cái chỗ kia của ngươi!” Liễu Nguyên xấu hổ một trận, nữ nhân Kiều gia, quả nhiên mỗi cái đều tao mị không được.

Bất quá câu nói này của Kiều Ngân, đến cùng vẫn là nổi lên chút tác dụng, song chưởng của Liễu Nguyên, nhất thời hơi hơi giương lên, ngược lại công hướng bả vai của Kiều Ngân.

“Nguyên lai ca ca là muốn nhìn vai của muội muội a, này cho ngươi xem là được!” Kiều Ngân vô cùng tao mị cười nói, tránh thoát một kích này của Liễu Nguyên đồng thời, cầu vai áo mặc đột nhiên trượt xuống, lộ ra bả vai tô nộn trắng như tuyết.

Phốc!

Liễu Nguyên nhìn thấy tình cảnh này, tròng mắt kém chút lồi ra, kìm lòng không được nghiêng đầu sang một bên, tránh đi ánh mắt.

“Không biết xấu hổ!” Liễu Nguyên thầm quát một tiếng, mẹ nó, cái võ này không cách nào so sánh được.

Mà mọi người dưới đài, thì là hống một tiếng, lập tức lớn tiếng ồn ào lên.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào, mở rộng tầm mắt a!”

“Thoát a, tiếp tục thoát, đều cởi sạch mới tốt!”

“Ai, thoái hóa đạo đức a, một cái nữ tử trẻ tuổi, ở trước mặt mọi người, vậy mà...”

“Ác tha, không có một chút liêm sỉ nào!”

Tất cả mọi người đều nghị luận ầm ĩ, đã có hưng phấn, lại có chán ghét.

“Ngân nhi trong lúc phất tay, đã hiển thị rõ yêu mị, mê người chi tâm, động tác mây bay nước chảy, tự nhiên trôi chảy, đã sờ đến chân lý của Mị Công a.” Tông Sư Kiều gia ngồi tại dưới đài, vô cùng hài lòng gật đầu tán thưởng.

“Ngân nhi rất khá a, tiền đồ bất khả hạn lượng!” Bọn người Kiều Điện Khôn cùng Kiều Đông Lai, cũng là mắt lộ tán thưởng, liên tiếp gật đầu, hoàn toàn không có một chút cảm giác xấu hổ.

“Nơi này là lôi đài, ngươi mau đưa y phục mặc tốt đi!” Liễu Nguyên thực sự nhìn không được, nhịn không được mở miệng nói.

“Khanh khách, người ta chỉ thích như vậy nha, làm sao ngươi không vui sao?” Kiều Ngân cười duyên một tiếng, thanh âm lộ ra một cỗ mê mị đặc biệt, để tinh thần Liễu Nguyên bỗng nhiên trở nên hoảng hốt.

“Không tốt, có trá!” Liễu Nguyên giật nảy cả mình, đột nhiên bừng tỉnh, nghĩ không ra Kiều Ngân trong bất tri bất giác, đã bắt đầu công kích đối với mình.

Mà liền tại trong nháy mắt khi tinh thần của Liễu Nguyên hoảng hốt, bên trong đôi mắt của Kiều Ngân chợt hiện hàn quang, đột nhiên xuất hiện tại trước người Liễu Nguyên, chủy thủ trong tay hung hăng đâm tới.

“Bỉ ổi!” Liễu Nguyên hét lớn một tiếng, vội vã trốn tránh, hung hiểm vô cùng tránh thoát một kích này.

“Khanh khách, không tệ lắm a, ca ca!” Tiếng cười như chuông bạc của Kiều Ngân, để Liễu Nguyên lại là thất thần.

“Không được, thủ pháp công kích của cái Kiều Ngân này quá mức quỷ dị, nhất định phải tiên hạ thủ vi cường!”

Nghĩ đến chỗ này, Liễu Nguyên hét lớn một tiếng, lập tức ngưng tâm tụ thần, gió táp mưa rào, hướng phía Kiều Ngân tấn công mạnh một hồi.

Kiều Ngân thấy thế tới của Liễu Nguyên hung mãnh, cũng không dám khinh thường, thân hình loạn chuyển, nhanh chóng né tránh công kích của Liễu Nguyên, thân thể uyển chuyển, như là Hồ Điệp bay múa, để Liễu Nguyên hoa mắt một trận.

Thực lực chân thật của hai người, sàn sàn với nhau, lần giao thủ này, nhất thời vượt qua hơn một trăm chiêu.

Liễu Nguyên tuy càng công càng mạnh mẽ, nhưng dần dần có chút phập phồng không yên, trong mắt bắt đầu toát ra tia lửa dị dạng.

Không vì cái gì khác, đơn giản là Kiều Ngân ở đối diện, y phục trên người vậy mà càng đánh càng ít, không biết lúc nào, chỉ còn lại có một cái áo lót sát thân nhỏ hẹp, căn bản không che nổi thân thể ngạo nhân này.

Lại thêm trong miệng Kiều Ngân, thỉnh thoảng truyền đến thanh âm mê người, để Liễu Nguyên gần trong gang tấc, trong lòng phanh phanh nhảy loạn, tinh thần dần dần bắt đầu hoảng hốt.

“Không tốt, Liễu Nguyên đã trúng thuật mị hoặc của yêu nữ này!” Trên chỗ của gia tộc Liễu gia, một cái nam tử khoảng chừng năm mươi tuổi, chợt đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ ưu sầu, chính là gia chủ nhà họ Liễu - Liễu Thông.

“Ca ca, tới ôm một cái người ta nha.” Ngay lúc này, Kiều Ngân thở hào hển, phát ra một thanh âm mê mị cơ hồ khiến tất cả nam nhân cũng vô pháp cự tuyệt.

Liễu Nguyên chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, trong nháy mắt đánh mất bản tính, kìm lòng không được hướng phía Kiều Ngân lao nhanh qua.

“Hừ!” Đúng lúc này, bên trong đôi mắt của Kiều Ngân, bỗng nhiên lộ ra một vòng hàn quang, đem chủy thủ trong tay, giơ ngang lên, thẳng tắp hướng phía ngực Liễu Nguyên cắm tới.

“Không tốt! Liễu Nguyên nhanh nhận thua!” Dưới đài, Liễu Thông đột nhiên đứng dậy, vận khởi một cỗ Nội Kình, lớn tiếng quát nói.

Một tiếng hô to này, cơ hồ được bao hàm toàn bộ Nội Kình của cao thủ Hóa Cảnh -Liễu Thông, lực xuyên thấu cực mạnh, như là một tiếng sấm nổ, vang vọng ở bên tai Liễu Nguyên, để Liễu Nguyên đang mơ hồ, đột nhiên bừng tỉnh.

“Ta nhận thua!” Trong nháy mắt tỉnh táo lại, Liễu Nguyên liền phát hiện chủy thủ đã đâm đến ở ngực, lại muốn tránh đã tới không kịp, vội vàng hét lớn một tiếng, hướng Kiều Ngân nhận thua.

Chỉ là, khóe miệng Kiều Ngân, lại nở ra một tia cười lạnh, thanh âm vô cùng ôn nhu, như là người yêu đang thỏ thẻ chuyện riêng tư vang lên tại bên tai Liễu Nguyên.

“Nhận thua? Muộn!”

Phốc một tiếng, huyết quang chợt hiện!

Chương 606: Câu Hồn Vũ

Kiều Ngân mang trên mặt một nụ cười tàn nhẫn, một đao đâm thật sâu vào ngực Liễu Nguyên.

“Ta đã nhận thua, ngươi, ngươi…” Liễu Nguyên mang theo một mặt tuyệt vọng cùng không cam lòng, tức giận nói nói.

Kiều Ngân cười khanh khách một tiếng, vô cùng thân mật tiến đến bên tai Liễu Nguyên, như là người yêu thấp giọng thì thầm.

“Muốn trách, thì trách Liễu gia ngươi không biết thời biết thế, để ngươi làm quỷ chết oan!”

Nói xong, Kiều Ngân đem chủy thủ trong tay từ trong người Liễu Nguyên rút ra, nhất thời một cỗ máu tươi phun ra, thi thể Liễu Nguyên phù phù một tiếng, ngã sấp xuống trên lôi đài.

“Làm tốt lắm!” Tông Sư Kiều gia tại dưới đài thấy rõ ràng, nhịn không được hưng phấn vỗ đùi, kìm lòng không được hướng phía chỗ ngồi của Lục Dã Sơn Trang nhìn lại.

Mà vừa lúc, Cung Tàng giờ phút này cũng đang hướng phía vị trí của Kiều gia trông lại, ánh mắt của hai người nhất thời đụng vào nhau, Cung Tàng không khỏi mang theo một tia tán thưởng, hướng phía Tông Sư Kiều gia gật gật đầu.

Tông Sư Kiều gia nhất thời mừng rỡ, vội vàng bồi tiếp nụ cười khiêm tốn, hơi hạ thấp người, trong lòng càng thêm đắc ý.

“Sau đó nhất định phải trọng thưởng cho Ngân nhi, ngươi tự mình sắp xếp người, qua sơn thôn xa xôi, bắt hai mươi cái nam tử cường tráng, đưa cho Ngân nhi hưởng dụng!” Tông Sư Kiều gia mang theo nụ cười, hướng phía Kiều Điện Khôn phân phó nói.

“Vâng, lão tổ tông, Ngân nhi đã vì Kiều gia ta lập đại công, tự nhiên nên thưởng!”

Kiều gia hoan hỉ đồng thời, Liễu gia giờ phút này cũng đã lâm vào ở trong cực độ bi thương cùng phẫn nộ.

“Nhóc con ngươi dám!” Gia chủ Liễu gia Liễu Thông, là cái thứ nhất liền đứng lên, hướng phía trên lôi đài, phẫn nộ bạo hống một tiếng.

Liễu Nguyên thế nhưng ở trong hàng thế hệ trẻ tuổi của Liễu gia, là thiên tài tập võ ít có, Liễu Thông vốn là dự định đem y xem như nhân vật đầu lĩnh một đời mới của Liễu gia mà bồi dưỡng, không nghĩ tới hôm nay, vậy mà sống sờ sờ bị nữ tử Kiều gia này, một đao đâm chết, quả thực như là đâm đến trái tim của Liễu Thông vậy.

Kiều Ngân thấy bộ dáng tức hổn hển của Liễu Thông này, nhất thời giả trang ra một bộ biểu lộ sợ hãi, đáng thương mở miệng.

“Vị đại thúc này, ngươi lớn giọng như vậy, cũng hù đến người ta.”

“Ngươi...” Liễu Thông bị Kiều Ngân giả vờ giả vịt nói một câu, tức đến kém chút thổ huyết.

“Liễu Nguyên đã nhận thua, ngươi vì sao còn hạ độc thủ như vậy!” Liễu Thông chỉ Kiều Ngân, tức giận chất vấn hỏi.

“Y là nhận thua, thế nhưng là y nói muộn a.” Kiều Ngân bất đắc dĩ buông buông tay.

“Nhưng cái này là dùng võ kết bạn, coi như thế, không oán không cừu, ngươi cũng không cần hạ ngoan thủ như vậy đi!”

“Người ta cho là y có thể né tránh.” Kiều Ngân chớp chớp mắt, bộ dáng này, quả thực ủy khuất chết.

“Hừ, ngươi yêu nữ này, ít tại chỗ này nói chuyện ngụy biện giả bộ đáng thương, giết đệ tử của Liễu gia ta, Liễu gia ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, Cung Trang chủ, Lục Dã Sơn Trang ngươi chính là người tổ chức, ngươi nói làm sao?”

Liễu Thông biết rõ cùng Kiều Ngân nói gì nữa cũng không có dùng, muốn xử lý chuyện này, vẫn phải tìm Lục Dã Sơn Trang.

Cung Tàng thấy Liễu Thông hướng mình tra hỏi, không khỏi nghiêng đầu sang chỗ khác, nhàn nhạt hướng phía Liễu Thông nhìn một chút.

“Tuy nói là dùng võ kết bạn, nhưng dù sao đao thương không có mắt, khó mà lường chuyện có cá biệt thương vong tại chỗ, Liễu Nguyên ngoài ý muốn chết, đây cũng không phải là chuyện chúng ta nguyện ý nhìn thấy, nhưng sự tình đã phát sinh, liền vô pháp vãn hồi, vẫn xin Liễu Tộc trưởng nén bi thương, cũng hi vọng về sau những người lên đài, coi đây là giới hạn, không cần phát sinh bi kịch bực này.”

Nói xong, Cung Tàng nhẹ nhàng nâng chung trà lên nhấp một ngụm, liền nhìn cũng không nhìn vào mắt Liễu Thông.

“Ngươi…” Liễu Thông thấy Cung Tàng nhẹ nhàng bâng quơ đem cái chết của Liễu Nguyên nói nói qua như vậy, tức đến kém chút bạo tẩu, hồi lâu mới hung hăng gật gật đầu.

“Tốt, rất tốt! Nếu Lục Dã Sơn Trang các ngươi đã bao che hung thủ như thế, vậy Liễu gia chúng ta liền tự mình giải quyết!” Biết rõ nói lí lẽ là vô dụng, Liễu Thông cũng lười nói nhảm nữa.

Nếu Kiều Ngân tại trên lôi đài đánh giết Liễu Nguyên, Liễu gia liền phái người lên đài, lại đem Kiều Ngân đánh giết, vì Liễu

Nguyên báo thù là được.

“Đệ tử Liễu gia, ai nguyện ý xuất chiến, vì Liễu Nguyên báo thù!” Liễu Thông vừa nói đến đây, lập tức có mấy cái đệ tử trẻ tuổi, lòng đầy căm phẫn đứng ra, nhao nhao ứng chiến.

Liễu Thông vừa muốn từ trong đó chọn lựa một người, bỗng nhiên bên cạnh có người hướng phía trên đài nhất chỉ.

“Tộc trưởng, mau nhìn, có người lên đài!”

“Ừm?” Liễu Thông sững sờ, theo tiếng hướng phía trên đài nhìn lại, đã thấy không biết từ lúc nào, liền có một cái tuổi trẻ nam tử, đã trèo lên trên lôi đài.

“Là y?” Liễu Thông sững sờ, đã thấy giờ phút này đứng ở trên đài, không phải là người khác, chính là cái thứ nhất lên đài đã thua trận- Khang Sĩ Phú!

Giờ phút này, trên đài đã sớm có người đem thi thể Liễu Nguyên khiêng xuống, đem vết máu lau sạch sẽ.

Khang Sĩ Phú đứng đối diện với Kiều Ngân, khinh thường lắc đầu, xem thường một trận.

“Chậc chậc chậc, lão tử vốn cho là mình liền đủ tổn hại đủ xấu rồi, nghĩ không ra ngươi cái tiểu nương môn này còn tệ hơn còn xấu hơn, lão tử thực sự nhìn không được.”

Kiều Ngân hừ lạnh một tiếng, “Ta nói, trước đó ngươi đã bại, không có tư cách ở trên đài, cút xuống đi.”

“Người nào nói ta không có tư cách!” Khóe miệng Khang Sĩ Phú nhếch lên, “Mỗi gia tộc không phải đều có hết thảy ba cái danh ngạch sao? Không có ý tứ, Khang gia ta chỉ có một mình ta đến, ba cái danh ngạch đều là ta!”

“Ách...” Kiều Ngân sững sờ, sau đó không khỏi cười xùy một tiếng, “Khang gia các ngươi không có người sao?”

“Phi, Khang gia ta tại phía xa Lương Châu, có thể tới một mình ta, đã là cho đủ mặt mũi rồi, bớt nói nhảm đi, lão tử đến chiếu cố ngươi cái nữ tử rắn rết này!”

“Chỉ bằng ngươi?” Kiều Ngân khinh thường cười lạnh một tiếng, “Nếu ngươi đã muốn chết, vậy lão nương liền tiễn ngươi về Tây Thiên!”

Kiều Ngân trước đó đã tranh đấu cùng Liễu Nguyên một phen, tuy đem Liễu Nguyên đánh giết, nhưng cơ hồ cũng đã hao hết Nội Kình của mình, nếu như giờ phút này lại đến cao thủ, vậy Kiều Ngân căn bản đã không có sức hoàn thủ.

Nhưng bây giờ cái Khang Sĩ Phú này đột nhiên nhảy lên, cũng làm cho tâm lý Kiều Ngân buông lỏng, thân thủ của Khang Sĩ Phú, tại trận đầu nàng ta đã thấy rõ ràng, cực kỳ qua quít bình thường, đối phó với y căn bản không cần quá sức.

Mà vừa vặn, Kiều Ngân cũng có thể mượn cơ hội này, khôi phục một chút chân khí đã bị hao tổn, chuẩn bị cho khiêu chiến phía sau.

“Thật đúng là người tốt, vì cảm tạ ngươi kịp thời lên giải vây cho lão nương, trước khi chết liền để ngươi mở rộng tầm mắt một lần đi!” Nghĩ đến chỗ này, trong miệng Kiều Ngân bỗng nhiên phát ra một thanh âm câu hồn, để nam nhân dưới đài nghe mà toàn thân cũng rã rời một trận.

Mà Khang Sĩ Phú ở đối diện cách Kiều Ngân gần nhất, liền càng thêm không chịu nổi, lập tức biến thành một bộ heo ca ca, nước bọt cũng chảy ra.

“Liền cái định lực này?” Bên trong tâm Kiều Ngân cười lạnh một tiếng, sau đó lại uyển chuyển nhảy múa ở trên đài.

“Câu Hồn Vũ!” Mọi người trong Kiều gia, hai mắt không khỏi tỏa sáng, thứ mà Kiều Ngân hiện đang thi triển, chính là Câu Hồn Vũ mà nữ tử Kiều gia phải học, tên như ý nghĩa, bằng vào cái điệu múa này, là có thể đem hồn phách của nam nhân cũng câu đi.

Kiều Ngân vây quanh Khang Sĩ Phú, bày ra các loại dáng múa lớn mật rõ ràng, trong miệng lẩm bẩm, biểu hiện trên mặt tràn ngập mê say, cực giống bộ dáng nữ nhân khi đến thời khắc đỉnh phong.

Mà Khang Sĩ Phú đã sớm mất tích tại bên trong vũ đạo của Kiều Ngân, chảy nước bọt, con mắt trực câu câu đi theo thân thể của Kiều Ngân, trong bất tri bất giác, liền đã di động đến bên mép lôi đài.

Mà liền vào thời khắc này, trong mắt Kiều Ngân liền lóe lên một đạo hàn quang, chủy thủ trong tay xuất hiện lần nữa.

“Nhìn đủ rồi đi, nhìn đủ rồi thì lão nương liền tiễn ngươi về Tây Thiên!” Nói xong, chủy thủ liền mang theo hàn quang, hướng phía ngực Khang Sĩ Phú, hung ác đâm tới.

Chương 607: Chân nhân bất lộ tướng

“Xong, lại chết một cái!” Người xem dưới đài, nhao nhao lắc đầu thở dài, chỉ trách cái Khang Sĩ Phú này, quá không biết tự lượng sức mình, đây không phải là không có việc gì mà tự mình đi tìm đường chết sao?

Mắt thấy, một đao kia của Kiều Ngân liền đâm đến ngực Khang Sĩ Phú, trên mặt Kiều Ngân, thậm chí đã lộ ra nụ cười thắng lợi, nhưng ngay lúc này, dị biến liền nảy sinh!

Chỉ thấy một mặt si ngốc của Khang Sĩ Phú đã sớm mất tích, hai cái mắt nhỏ đột nhiên khôi phục thư thái, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Không tốt!” Kiều Ngân giật nảy cả mình, một cỗ dự cảm không rõ xông lên đầu.

Mà vừa lúc này, thân thể Khang Sĩ Phú, đột nhiên vô cùng linh hoạt mà xoay tròn một cái, mười phần xảo diệu tránh thoát độc thủ của Kiều Ngân.

Kiều Ngân căn bản không có nghĩ đến, Khang Sĩ Phú lại đột nhiên thanh tỉnh, một đao kia cơ hồ dùng mười phần lực lượng, bây giờ bị né tránh, Kiều Ngân một cái không thu lực được, thân thể mãnh liệt hướng phía trước phóng đi.

“Ngươi đi xuống cho ta đi!” Khang Sĩ Phú nhân cợ hội giơ một chân đá vào bên trên bờ mông cong cong đàn hồi của Kiều Ngân, Kiều Ngân đứng không vững, liền kêu sợ hãi một tiếng, từ trên lôi đài té xuống.

“Mụ nội nó, lão tử liền không quen nhìn như loại lẳng lơ bụng dạ độc ác như ngươi này, còn muốn mê hoặc lão tử, đáng tiếc lão tử chỉ thích nam nhân, đối với nữ nhân không có hứng thú!”

“Hống!” Khang Sĩ Phú nói một câu, dưới đài nhất thời cười vang một trận, đồng thời mọi người cũng đều hiểu, vì cái gì Khang Sĩ Phú lại đột nhiên thanh tỉnh, nguyên lai căn bản là không có bị Kiều Ngân mê hoặc, ngược lại tương kế tựu kế, đem Kiều Ngân đánh xuống.

“Hỗn đản!” Kiều Ngân bị một cước này của Khang Sĩ Phú, đạp đến quả thực không nhẹ, rơi xuống đất một cái không thể đứng vững, té lăn trên đất, xấu hổ đứng lên, oán hận trừng Khang Sĩ Phú ở trên đài một chút, mới khập khiễng trở lại trong đội ngũ của Kiều gia.

“Đáng chết, cái gậy trộn phân từ đâu xuất hiện này!” Tông Sư

Kiều gia nhìn Khang Sĩ Phú ở trên đài diệu võ dương oai, không ngừng chế nhạo Kiều Ngân dâm đãng vô sỉ, phổi đều sắp tức giận đến nổ tung.

“Điện Khôn, phái người đi lên, đem tiểu tử này phế cho ta!”

“Vâng!” Kiều Điện Khôn cũng tức hỏng, vẫy tay một cái, đem một người trẻ tuổi gọi vào bên người, ở bên tai phân phó vài câu, trong mắt người trẻ tuổi phát lạnh, gật gật đầu, hướng phía lôi đài đi đến.

“Tiểu tử, ít tại chỗ này miệng đầy đánh rắm, Kiều Quân Kiều gia đến chiếu cố ngươi!” Nói xong, Kiều Quân bay vọt một cái hết sức xinh đẹp, lui lên lôi đài.

“Hừ, hôm nay gia gia không đánh ngươi ra...” Sau khi Kiều Quân lên đài, lời còn chưa nói hết liền sửng sốt.

“A? Người đâu?” Kiều gia nhìn bốn phía, lại phát hiện tìm không thấy Khang Sĩ Phú, không khỏi mờ mịt một trận.

Mà vừa lúc này, một đường thanh âm mang theo đùa giỡn, bỗng nhiên từ dưới đài vang lên.

“Đần độn, lão tử là ngươi muốn hội liền sẽ chờ sao? Ngươi vẫn là tự mình chơi đi, gia gia không phụng bồi!”

Kiều Quân phẫn nộ hướng phía thanh âm kia nhìn lại, đã thấy Khang Sĩ Phú không biết từ khi nào, đã nhảy xuống khỏi lôi đài, đang hai tay ôm ngực, một mặt cười bỉ ổi nhìn qua gã.

“Bọn chuột nhắt, có giỏi thì lên cho ta!” Kiều Quân nổi giận, chỉ Khang Sĩ Phú hét lớn một tiếng.

“Có gan ngươi xuống đây!” Khang Sĩ Phú khinh thường cười một tiếng, hướng phía Kiều Quân câu câu ngón tay.

“Ta...” Kiều Quân nóng đầu lên, kém chút liền nhảy xuống, sau cùng bỗng nhiên kịp phản ứng, sinh sinh đem thân thể ngừng lại.

Mẹ nó a, cái hỗn đản này quá xấu, chính mình lần này mà qua đó, thì tương đương với bỏ quyền a, Kiều Ngân đã sử dụng một cái danh ngạch, nếu như chính mình xuống thêm lần nữa, Kiều gia có thể chỉ còn lại một cái.

“Kiều Quân, thôi đi, không cần để ý đến loại tiểu nhân vật râu ria này!” Lúc này, Kiều Điện Khôn hét lớn một tiếng, Kiều Quân hít một hơi thật sâu, mới đưa nộ khí trong lòng nuốt xuống.

“Hứ, Đại Hội Võ Đạo cẩu thí, liền loại bán tao đều có thể lên đài, chướng khí mù mịt, lão tử không phụng bồi nữa.” Dưới đài, Khang Sĩ Phú nhếch miệng lên, chắp tay ra sau lưng khẽ hát, rời khỏi hiện trường.

“Ha ha, người này ngược lại là thật có ý tứ!” Lâm Hải nhìn bóng lưng của Khang Sĩ Phú, không khỏi bật cười một trận.

Mà liền đồng thời tại lúc Khang Sĩ Phú rời đi, Kiều Điện Khôn bỗng nhiên hướng phía một nam tử trung niên ở bên người nháy mắt, nam tử trung niên nhẹ khẽ gật đầu một cái, cũng rời khỏi hiện trường.

“Ừm?” Lâm Hải chau mày, lập tức liền hiểu được, đây là muốn thầm hạ độc thủ đối với Khang Sĩ Phú a.

“Giúp y một cái đi.” Lâm Hải đối với cái Khang Sĩ Phú có chút trêu chọc này, vẫn có chút hảo cảm, không khỏi cũng đi theo sau.

Mà giờ khắc này, đã có một tên đệ tử của gia tộc nhất lưu đi lên đài, bắt đầu khiêu chiến với Kiều Quân, ánh mắt của mọi người, tất cả đều tập trung ở trên đài, căn bản không có người chú ý tới nam tử Kiều gia cùng Lâm Hải đã rời đi.

Một mực đi ra khỏi Lục Dã Sơn Trang, lại đi lên phía trước thêm khoảng mấy dặm, Khang Sĩ Phú chợt dừng bước.

“Theo xa như vậy, mệt chết a?” Khang Sĩ Phú chậm rãi quay đầu lại, mang theo một nụ cười nghiền ngẫm, nói nói.

“Ngươi đã sớm liền phát hiện ra ta?” Người đàn ông tuổi trung niên Kiều gia kia sững sờ, sau đó lách mình từ phía sau một cây đại thụ đi tới.

“Liền chút tiểu thủ đoạn của ngươi này, có thể giấu giếm được lão tử sao?” Khang Sĩ Phú cười lạnh một tiếng, nói nói.

“Hừ, nếu ngươi đã phát hiện, vậy không bằng giải quyết ngươi ngay tại chỗ này đi, kiếp sau nhớ kỹ, không phải là cái người gì, ngươi cũng đều đắc tội lên được!” Nam tử trung niên nói xong, bỗng nhiên tung người một cái, hướng phía Khang Sĩ Phú liền nhào tới.

“Một cái chỉ là Nội Kình đại thành, cũng dám nói khoác mà không biết ngượng!” Khóe miệng Khang Sĩ Phú nhếch lên, thân thể xoay tròn một cái, mười phần nhẹ nhõm tránh thoát công kích của nam tử Kiều gia kia.

“Cái gì!” Nam tử Kiều gia giật nảy cả mình, “Ngươi ẩn giấu thực lực!”

Lấy biểu hiện trên lôi đài của Khang Sĩ Phú, liền Nội Kình đều không có luyện được, nam tử Kiều gia vốn cho rằng sẽ dễ như trở bàn tay, nghĩ không ra cái Khang Sĩ Phú này ẩn tàng sâu như vậy, lại là cao thủ!

“Đần độn, hiện tại mới nhìn ra được sao?” Khang Sĩ Phú nói xong, cười lạnh một tiếng, ngược lại chủ động hướng phía nam tử Kiều gia, khởi xướng công kích mãnh liệt.

“Ha ha, có ý tứ!” Lâm Hải trốn ở trong tối, không khỏi bật cười một trận, cái Khang Sĩ Phú này, thật đúng là cái người tuyệt vời, thậm chí ngay cả chính mình cũng giấu diếm qua được, sớm biết như thế chính mình cũng không cần theo ra tới vẽ vời cho thêm chuyện.

Thấy hai người đánh nhau, nam tử Kiều gia mặc dù là Nội Kình đại thành, vậy mà không phải là đối thủ của Khang Sĩ Phú, bị một bộ quyền pháp của Khang Sĩ Phú, bức cho liên tiếp lui về phía sau.

“Không thể tin được, thế mà còn là cao thủ Hóa Cảnh!” Lâm Hải càng lúc càng ngạc nhiên hơn, cái Khang Sĩ Phú này thật đúng là chân nhân bất lộ tướng, lấy thực lực thế này, liền xem như đoạt được quán quân của thi đấu lôi đài, cũng là dễ như trở bàn tay đi.

“Chết đi cho ta!” Mà vừa lúc này, Khang Sĩ Phú bỗng nhiên rống to một tiếng, song quyền bỗng nhiên hướng phía trên đầu nam tử Kiều gia đập tới, trong lòng nam tử Kiều gia hoảng hốt, nhưng cũng đã trốn tránh không được.

“Ngươi dám giết ta, Kiều gia nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Nam tử Kiều gia hoảng sợ kêu to một tiếng, ý đồ dùng thanh thế của Kiều gia, đem đổi lấy một mệnh của chính mình.

“Thao, bố sợ Kiều gia nhà mày à!” Khang Sĩ Phú mới sẽ không để ý tới, song quyền hung hăng nện ở trên song huyệt thái dương của nam tử Kiều gia.

Nam tử Kiều gia hừ đều không hừ một tiếng, thi thể phù phù một tiếng, té ngã trên đất.

“Tê!” Lâm Hải không khỏi hít một hơi khí lạnh, “Tiểu tử này ra tay đủ hắc a!”

“Ừm?” Không nghĩ tới, Lâm Hải lơ đãng hít một hơi, nhất thời kinh động tới Khang Sĩ Phú.

“Còn có người!” Chân mày Khang Sĩ Phú vẩy một cái, đột nhiên giơ hai tay lên, hai đường tia sáng chói mắt, đột nhiên hướng phía phương vị của Lâm Hải đánh tới!

Chương 608: Quét dọn giường chiếu chờ đợi

“Ha ha, tính cảnh giác vẫn rất cao!” Lâm Hải cười cười, tùy ý quơ tay, đem ám khí của Khang Sĩ Phú tiếp vào trong tay.

“Phi đao!” Vuốt vuốt hai thanh phi đao nhỏ nhắn tinh xảo ở trong tay, Lâm Hải chầm chậm đi tới.

“Ngươi là ai?” Khang Sĩ Phú thấy Lâm Hải hời hợt liền tiếp được phi đao của chính mình, không khỏi giật nảy cả mình, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Chỉ là chiêu này, y liền nhìn ra, Lâm Hải tuyệt đối là cái kình địch, chí ít so với nam tử trước đó kia mạnh hơn quá nhiều.

“Ngươi đừng hiểu lầm!” Lâm Hải cười khoát khoát tay, sau đó chỉ chỉ thi thể của nam tử Kiều gia ở trên mặt đất.

“Trước đó nhìn thấy gã theo dõi ngươi, ta sợ gã gây bất lợi cho ngươi, liền theo tới, nghĩ không ra ngươi ẩn tàng vẫn rất sâu, ngay cả ta cũng giấu diếm qua được, để cho ta đi tay không một chuyến.”

Khang Sĩ Phú cau mày, hồ nghi nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, tựa hồ đang phán đoán thật giả trong lời nói của hắn.

“Ngươi tại sao phải giúp ta?” Hồi lâu, Khang Sĩ Phú mới chậm rãi mở miệng, trong giọng nói vẫn mang theo một vẻ hoài nghi.

“Bởi vì cảm thấy ngươi người này thật có ý tứ.” Lâm Hải nhún nhún vai, lời nói thật thực nói nói.

“Hừ, đây coi như là lý do à, ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?” Khang Sĩ Phú cười lạnh một tiếng, cảnh giác không giảm.

“Tất cả mọi người đều là người thông minh, những thứ hư ảo này liền miễn đi, ngươi đến cùng là có cái mục đích gì, dứt khoát nói thẳng đi!”

Lâm Hải không còn gì để nói, mẹ nó, làm sao lại không tin đây.

Dứt khoát cũng lười nói nhảm, Lâm Hải đột nhiên thi triển Trích Tinh Thủ, hướng phía Khang Sĩ Phú nắm vào trong hư không một cái.

Khang Sĩ Phú đứng tại chỗ này, đột nhiên cảm thấy một cỗ hấp lực cực lớn, đem thân thể của mình nhanh chóng hút qua về phía Lâm Hải, không khỏi quá sợ hãi!

“Ngươi...” Lời nói còn chưa nói ra khỏi miệng, một bàn tay lớn đã kẹt tại trên cổ Khang Sĩ Phú.

“Nếu như ta muốn gây bất lợi cho ngươi, ngươi cảm thấy ngươi bây giờ còn có thể còn sống mà nói chuyện với ta sao?” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng nói.

“Tông, Sư!” Khang Sĩ Phú trợn mắt há hốc mồm, kinh hãi nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hơn nửa ngày mới gian nan gạt ra hai chữ.

“Xem như thế đi.” Lâm Hải nhàn nhạt đáp nói, lấy thực lực trước mắt của hắn, đã sớm vượt xa xa ra khỏi Tông Sư, bất quá cùng Khang Sĩ Phú, cũng không có tất yếu phải đi nói những thứ này.

Lâm Hải nói xong, liền buông lỏng tay, buông cổ Khang Sĩ Phú ra, cũng cầm phi đao trong tay, trả lại cho y.

“Hiện tại, ngươi tin tưởng a?” Lâm Hải nhàn nhạt liếc nhìn Khang Sĩ Phú một chút, mở miệng nói.

Khang Sĩ Phú đã sớm bị Lâm Hải đột nhiên xuất thủ, hoảng sợ đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, hiện tại thấy Lâm Hải lại đã thả mình, chỗ nào sẽ còn không tin Lâm Hải nói chuyện.

“Tiền bối chớ trách, vãn bối bồi tội với ngài!” Khang Sĩ Phú vội vàng thi lễ xin lỗi, cũng mang theo một tia cảm kích chân thành.

Tựa như Lâm Hải nói, nếu như muốn gây bất lợi cho y, lấy thực lực của Lâm Hải, y đã sớm chết, mà Lâm Hải giờ phút này lại không giết y, vậy xem ra là thật đến bảo hộ cho y.

Địa vị Tông Sư cao quý cỡ nào, Lâm Hải vậy mà lấy thân thể Tông Sư, đến bảo vệ cho mình, này làm sao khiến Khang Sĩ Phú không cảm động?

“Không có việc gì, tính cảnh giác của ngươi cao, cũng bình thường.” Lâm Hải cười cười, đương nhiên sẽ không trách tội y.

“Được, nếu ngươi đã không có việc gì, ta liền trở về, sau này còn gặp lại!” Nói xong, Lâm Hải hướng phía Khang Sĩ Phú ôm quyền một cái, quay người liền muốn đi.

“Tiền bối xin dừng bước!” Khang Sĩ Phú đột nhiên mở miệng, đem Lâm Hải gọi lại.

“Còn có việc sao?” Lâm Hải quay lại hỏi.

“Hôm nay kết bạn được với Tông Sư tiền bối, thật sự là vinh hạnh của vãn bối, còn không biết tôn tính đại danh của tiền bối?” Khang Sĩ Phú cung kính hỏi.

“Thành phố Giang Nam, Lâm Hải!”

“Vãn bối đã nhớ.” Khang Sĩ Phú gật gật đầu, sau đó móc ra một tấm danh thiếp, hai tay đưa về phía Lâm Hải.

“Nếu như tiền bối có thời gian đến Tây Lương, nhất định phải gọi điện thoại cho vãn bối, để vãn bối tận tình nghĩa chủ nhà một chút!”

Lâm Hải tiếp nhận danh thiếp nhìn xem, thấy được một bên là tên cùng một chuỗi số điện thoại của Khang Sĩ Phú, cười đem danh thiếp để vào trong túi áo.

“Tốt, nếu có thời cơ, nhất định sẽ đến nhà bái phỏng!”

Khang Sĩ Phú nghe được, nhất thời trở nên kích động, Lâm Hải nói, lại là đến nhà bái phỏng!

Làm cho một cái Tông Sư đến cửa bái phỏng, đó là mặt mũi bao lớn a.

“Vậy vãn bối sẽ ở tại Tây Lương, quét dọn giường chiếu chờ đợi!” Mặc kệ Lâm Hải nói là thật là giả, có thể có câu nói này, Khang Sĩ Phú cũng cảm thấy mười phần vinh hạnh.

Sau khi cáo biệt cùng Khang Sĩ Phú Lâm Hải quay người lại về Lục Dã Sơn Trang.

Giờ phút này trên lôi đài, đã liên tiếp đi lên mấy cái người khiêu chiến, nhưng không thể không nói, cái Kiều Quân này thật là có mấy phần bản sự, vậy mà đem người khiêu chiến đánh bại từng cái từng cái, đã thu hoạch được năm trận thắng liên tiếp.

“Còn có vị nào, nguyện ý lên sân khấu chỉ giáo!” Kiều Quân mặc dù đã đánh liên tiếp năm trận, nhưng lại càng đánh càng hăng, vậy mà không có một tia thần sắc mệt mỏi, mang theo đắc ý tiếp tục hướng phía dưới đài hỏi.

“Ta đến chiếu cố ngươi!” Sau yên lặng ngắn ngủi, một cái âm thanh vang dội vang lên, sau đó một bóng người, thả người lên trên lôi đài.

“Du gia, Du Dương, xin Kiều huynh chỉ giáo!” Du Dương liền hướng phía Kiều Quân ôm quyền, cao giọng nói.

“Du gia!” Khóe miệng Kiều Quân nhếch lên, trên mặt ứa ra một tia cười lạnh.

Trước khi lên đài, lão tổ Kiều gia đã sớm có giao phó, phàm là gặp phải người Liễu gia Phong gia cùng Vân gia, nhất định phải thống hạ sát thủ, không lưu tình chút nào, bởi vì ba cái gia tộc này, là kẻ không chịu quy thuận Lục Dã Sơn Trang.

Mà Du gia, tuy đã thầm cho thấy muốn quy thuận ở trong đại hội, nhưng trước đó do kéo dài quá lâu, cũng phải cấp cho bọn họ một chút giáo huấn, tuy không cần giết người, nhưng cũng phải thỏa thích nhục nhã.

Bây giờ gặp được người tới là người của Du gia, Kiều Quân nhất thời trong lòng có dự định.

“Tốt, Du gia ngươi bây giờ xác thực đã không có cái bản sự gì đem ra được, nếu ngươi đã mở miệng cầu ta chỉ giáo, xem phân thượng của Võ lâm đồng đạo, vậy ta liền chỉ giáo ngươi một cái đi!”

“Ngươi!” Lời của Kiều Quân vừa ra khỏi miệng, Du Dương ở phía đối diện nhất thời đại nộ!

Câu xin Kiều huynh chỉ giáo của y lúc trước kia, mặc cho ai đều có thể nghe được, đó là một câu hình thức, nghĩ không ra cái Kiều Quân này vậy mà thuận cán bò lên, thật đúng là đáp ứng tới.

Cái này cũng chưa tính, ngay tại trước mặt toàn bộ thế gia võ đạo Tây Bắc, vậy mà nói thẳng Du gia đã không có bản sự để đem ra được, đây đã là một loại đánh mặt trần trụi.

Hơn nữa đánh còn không phải là mặt của Du Dương y, mà là mặt của toàn bộ Du gia!

Không riêng gì Du Dương, toàn cả gia tộc Du gia ở dưới đài, đều đã phẫn nộ, tiếng mắng chửi đã vang lên liên miên.

“Được, còn thất thần làm gì, không phải để cho ta chỉ giáo à, vậy liền động thủ đi.” Lúc này, Kiều Quân vô cùng khinh thị liếc nhìn Du Dương một cái, miễn cưỡng nói nói.

“Hừ! Xem chiêu!” Du Dương hừ lạnh một tiếng, mang theo vô cùng phẫn nộ, thi triển quyền cước, liền nhào lên.

“Động tác thật chậm!” Kiều Quân khinh thường lắc đầu, chợt lách người tránh thoát công kích của Du Dương, đồng thời hữu chưởng đưa về trước dò xét một cái, bỗng nhiên hướng phía trước ngực Du Dương đánh tới.

Du Dương cũng không kinh hoảng, nghiêng người tránh ra, đồng thời đá ra một chân hướng phía mặt của Kiều Quân, hai người ngươi tới ta đi, nhất thời đánh nhau.

Thực lực cá nhân của hai bên tương đương, đều là Nội Kình trung kỳ đỉnh phong, trong chớp mắt đã qua một trăm chiêu, vẫn là khó phân thắng bại.

Thế nhưng là, đánh lấy đánh đi, Du Dương không khỏi có chút nóng nảy.

Kiều Quân thế nhưng là đã thắng liên tiếp năm trận, bất kể như thế nào thể lực cũng sẽ có hao tổn, mà chính mình dưới loại tình huống này, nếu như vẫn không bắt được gã, vậy coi như có chút mất mặt!

Hơn nữa chưởng pháp của Kiều Quân có chỗ đặc thù, là âm Phong Chưởng độc truyền của Kiều gia, mỗi khi phát một chưởng đều mang theo một cỗ âm phong, ăn mòn thân thể của mình, cần chính mình phải xuất ra một bộ phận Nội Kình để chống cự.

Kể từ đó, thời gian dài chính mình chắc chắn sẽ rơi xuống hạ phong, ở vào địa vị bất lợi!

“Nhất định phải tốc chiến tốc thắng, xem ra chỉ có thể sử dụng

Kim Tiền Tiêu!” Bên trong mắt Du Dương lóe lên tinh quang, đã có dự định!

Chương 609: Thối quá há miệng.

Nghĩ đến chỗ này, Du Dương cố ý để ra một sơ hở, thân thể bất ổn một trận, hướng phía sau lui lại.

“Muốn đi, nào dễ dàng như vậy!” Sau lưng Kiều Quân hừ lạnh một tiếng, cấp tốc đuổi theo.

Du Dương một bên trốn, khóe mắt liếc qua một bên nhìn chăm chú vào Kiều Quân, ngay tại thời điểm Kiều Quân cách mình chỉ có xa hơn một trượng, đôi mi bỗng nhiên vẩy một cái.

“Ngay tại lúc này!” Bên trong mắt Du Dương lóe lên tinh quang, hai tay hướng phía bên hông vỗ vỗ, Kim Tiền Tiêu đã bị nắm trong tay.

“Nhìn tiêu!” Du Dương quát lạnh một tiếng, hai tay bỗng nhiên vung ra liên tục, một đường kim quang, liền hướng phía yếu hại quanh thân Kiều Quân, mạnh mẽ đánh tới.

“Không tốt!” Kiều Quân quá sợ hãi, vội vàng ra một chiêu diêu tử xoay người, tránh thoát một tiêu đánh úp về phía mặt, đồng thời vươn tay tìm tòi ở sau lưng, hai thanh chủy thủ đã bị nắm trong tay, không ngừng quơ múa trước người.

“Đinh đinh đinh đinh!” Một trận tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, Kim Tiền Tiêu mà Du Dương phát ra, đã bị chủy thủ của Kiều Quân đánh rơi xuống đất.

Du Dương thấy thế, trong lòng không khỏi ai thán một trận, vô cùng thất lạc mà lắc đầu.

“Nếu như tâm pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia ta còn đây, sao lại để gã dễ dàng đánh rơi như thế!”

Mà Kiều Quân tuy đã đánh rơi Kim Tiền Tiêu của Du Dương, nhưng cũng bị kinh hãi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, nhất là ống quần đùi phải, một cái né tránh không kịp, đã bị Kim Tiền Tiêu mở ra một đường vết rách, lộ ra vô cùng chật vật.

Nhưng bất kể như thế nào, Kiều Quân vẫn tính toán là đã hoàn toàn tránh thoát khỏi Kim Tiền Tiêu của Du Dương, tuy lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng trên mặt lại biểu lộ ra một trận đắc ý.

“Đây chính là Thập Nhị Kim Tiền Tiêu truyền đến thần hồ kỳ thần của Du gia sao? Ta nhìn cũng không gì hơn cái này đi.” Kiều Quân quệt miệng, trong giọng nói mang theo nồng đậm khinh thường.

“Ngươi!” Trong lòng Du Dương đại nộ, khí tức đầy ngực khiến thân thể y không ngừng chập trùng, nếu không phải tâm pháp của Thập Nhị Kim Tiền Tiêu thất truyền, Kiều Quân gã sao còn có thể đứng ở cái chỗ này?

“Thế nào, ta nói như thế ngươi còn không phục à? Nhưng sự thật chính là như thế a?” Kiều Quân nhún nhún vai, lộ ra cái nụ cười xem thường.

“Ngươi liền bản lĩnh giữ nhà cũng đã xuất ra, nhưng vẫn không thể làm khó dễ được ta, còn muốn đánh xuống nữa sao?” Kiều Quân một mặt nghiền ngẫm hỏi.

“Thắng bại chưa phân, tự nhiên muốn tiếp tục đánh xuống!” Tuy Thập Nhị Kim Tiền Tiêu không thể khắc địch chế thắng, nhưng lại không có nghĩa chính mình cũng không phải là đối thủ của Kiều Quân, Du Dương đương nhiên sẽ không nhận thua.

Nói xong, Du Dương làm dáng, liền muốn tiến lên lần nữa.

“Du Dương, nhận thua xuống đài!” Đột nhiên, một thanh âm từ dưới đài vang lên.

Thân hình Du Dương mạnh mẽ ngừng lại, theo tiếng kêu nhìn lại, lại thấy ở chỗ của gia tộc mình, Tộc trưởng Du Phong đang chau mày nhìn lấy chính mình.

“Tộc trưởng, Du Dương còn có thể tái chiến!” Du Dương cao giọng nói nói.

“Còn chưa đủ mất mặt à, xuống cho ta!” Nào nghĩ đến, Du Phong quát lớn một tiếng, phẫn nộ rống nói.

“Tộc trưởng, ta...” Du Dương không cam lòng một trận, nhưng nhìn bộ dáng trợn mắt tương hướng của Du Phong, cuối cùng chỉ có thể nặng nề thở dài, vừa nghiêng đầu liền nhảy xuống lôi đài.

“Ha ha ha, vậy mà không dám đánh, thật sự là không nghĩ tới, Du gia chẳng những không có bản sự, liền cốt khí cũng không được!” Kiều Quân thấy thế, nhất thời khinh thường cười một tiếng, thỏa thích nhục nhã nói.

“Vương bát đản, ngươi nói cái gì đó!”

Kiều Quân nói một câu, nhất thời kích thích không ít thanh niên nhiệt huyết của Du gia phẫn nộ, từng cái hướng phía trên đài la ầm lên.

“Đều im miệng cho ta!” Du Phong mặt đen lên, lạnh lùng nói nói.

“Tộc trưởng, cái Kiều Quân này quá không phải là đồ vật gì, để cho ta đi lên phế gã đi!”

“Tộc trưởng, để ta đi đi, hôm nay có gã không thể có ta, có ta không thể có gã, ta cùng gã liều mạng!”

Một số thanh niên đệ tử của Du gia, nhao nhao vây quanh ở bên người Du Phong, lòng đầy căm phẫn nói nói.

“Kiều gia chính là hồng nhân trước mặt Lục Dã Sơn Trang, chúng ta đã quyết định đầu nhập vào Lục Dã Sơn Trang, liền cùng một đầu chiến tuyến với Kiều gia, các ngươi không cần nói loại lời thương tổn và vô ích này.”

“Thế nhưng là, Tộc trưởng, ngươi nghe một chút cái Kiều Quân này nói là lời gì...”

“Được rồi!” Không đợi đông đảo đệ tử nói xong, Du Phong bỗng nhiên không kiên nhẫn hét lớn một tiếng.

“Đều ngồi trở lại chỗ ngồi của chính mình cho ta, không có ta ra mệnh lệnh, người nào cũng không được lên sân khấu!”

“Cái này...” Đông đảo đệ tử ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tất cả đều là một mặt không cam lòng.

“Ừm?” Đôi mày của Du Phong bỗng nhiên quét ngang, hướng phía những đệ tử này quăng tới ánh mắt uy nghiêm.

“Ai!” Những đệ tử Du gia này, lúc này mới mang theo một mặt không cam lòng, như là cà tím bị trúng sương, trở lại trên chỗ ngồi.

Mà Du Hồng ngồi ở hàng cuối cùng của Du gia, thấy thế không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Kiều Quân nói không có sai chút nào, thật sự là liền cốt khí đều không có!” Du Hồng đã sớm không quen nhìn đối với Tộc trưởng Du Phong này, đối nội vô cùng hà khắc nghiêm khắc, đối ngoại lại giống như tôn tử, từ khi lão lên làm Tộc trưởng, tôn nghiêm của Du gia tại trong Thế giới Võ Đạo, lại rơi rồi rơi xuống, nào còn có người đem Du gia đặt ở trong mắt.

Mà Kiều Quân ở trên đài, bắt được một cơ hội như thế, đương nhiên sẽ không buông tha, bên trên ngôn ngữ, đối với Du gia lại là một hồi trào phúng.

“Không biết mọi người có nghe nói qua chưa, tuyệt kỹ Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia, danh xưng nhất tuyệt, tổ tông nhà họ Du -Du Kiếm Bình đã dựa vào bộ tiêu pháp này, đánh bại hết các cao thủ thiên hạ, quả thực là phong quang nhất thời.”

“Thế nhưng là, hôm nay gặp mặt, cũng không gì hơn cái này đi. Cái gì Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, cái gì tuyệt kỹ, cẩu thí! Ta nhìn đều là một số đồ chơi cho tiểu hài tử múa may đi.”

“Ta đoán a, Du Kiếm Bình lúc trước, khẳng định là chuyên môn tìm một số anh nông dân chỉ biết một hai kỹ năng, sau đó lấy cường lấn yếu đem bọn họ đánh bại, sau đó liền khắp nơi tuyên dương, dựa vào Thập Nhị Kim Tiền Tiêu khiêu chiến các đại cao thủ, một một lần bại trận, đem Thập Nhị Kim Tiền Tiêu thổi thành thần kỹ, thật sự là quá không biết xấu hổ.”

“Thả nương chó rắm thối nhà ngươi!” Những lời này của Kiều Quân, nhất thời để Du gia vỡ tổ, liền cả Du Phong đều đã lộ ra thần sắc bất mãn thật sâu.

“Thối quá há miệng!” Kiều Quân vũ nhục Du Kiếm Bình như thế, vũ nhục Thập Nhị Kim Tiền Tiêu như thế, liền cả người ngoài cuộc như Lâm Hải này đều có chút nghe không vô.

Mà Kiều Quân vừa nói, một bên vừa đưa mắt nhìn sang khán đài chỗ Du gia đang ngồi.

“Người Du gia, ta nói thế nhưng là sự thật a?”

“Thật bà nội ngươi!” Đột nhiên, một cái thanh âm phẫn nộ vang lên, sau đó một bóng người, lấy tốc độ cực nhanh, nhảy lên lôi đài.

“Là y!” Lâm Hải tại dưới đài nhìn lên người trên đài, nhất thời hai mắt tỏa sáng.

“Không tệ, coi như có chút huyết tính, ca ca không có nhìn nhầm!”

Mà mọi người Du gia, sau khi thấy có người lên sân khấu, cũng là hưng phấn một trận, nhưng sau khi thấy rõ là ai đi lên, tất cả lại lập tức đều mộng bức.

“Như thế nào lại là y, thảo, còn chê Du gia không đủ mất mặt sao!”

Mọi người Du gia chẳng những không có vui mừng như trước đó, ngược lại trên mặt mỗi cái đều bày biện ra một cỗ ủ rũ.

Du Phong giờ phút này, càng là tức đến đứng thẳng người lên.

“Ai bảo y đi lên, Du gia tùy tiện một người, cũng mạnh hơn y, lúc nào đến phiên y ra mặt!”

“Hồ nháo, quả thực là hồ nháo! Lời nói của Tộc trưởng ta đây, coi thành gió thoảng bên tai sao? Liền cái loại kia, còn không phải bị người dùng một bàn tay trực tiếp vỗ xuống sao!”

“Ngươi cút xuống dưới cho ta!” Du Phong tức đến toàn thân run rẩy, không khỏi hướng phía người rống to.

Đáng tiếc, người trên đài đối với cái này từ chối không nghe thấy, mà là hướng về phía Kiều Quân cười lạnh một trận.

“Đã lên, liền báo cái danh hào a?” Kiều Quân nghiêng cái đầu, xùy cười một tiếng, ngạo mạn hỏi.

Chương 610: Ba chiêu không thắng được ngươi, liền coi như ta thua

“Du gia, Du Hồng!”

“Du Hồng?” Kiều Quân sững sờ, sau đó thổi phù một tiếng bật cười.

“Ngươi chính là cái đại phế vật thứ nhất của Du gia kia? Ha ha, ha ha, Du gia không phải là không có người đi, vậy mà để ngươi lên đài làm mất mặt xấu hổ sao?”

Du Hồng vừa báo danh, Kiều Quân phảng phất như nghe được chuyện cười cực lớn, không hề cố kỵ mà cười lên ha hả, mang theo nồng đậm khinh thường cùng trêu tức.

Người của các đại gia tộc dưới đài, khi nghe được Du Hồng báo ra danh hào, cũng đều là lắc đầu một trận.

Tên của Du Hồng, rất nhiều người bọn họ cũng đều nghe nói qua, dù sao từ đệ nhất thiên tài đến đệ nhất phế vật, tại năm đó còn là gây nên oanh động không nhỏ.

“Du gia nguyên lai đã Sơn cùng Thủy tận đến tình trạng như thế, vậy mà phái một cái phế vật ra sân.” Người biết rõ nội tình của Du Hồng, nhao nhao lắc đầu thở dài, một trận này căn bản không cần so, Du Hồng cùng Kiều Quân, hoàn toàn không thể so sánh.

“Thứ đồ mất mặt xấu hổ!” Gia chủ Du gia - Du Phong, quả thực tức đến hỏng, nhất là thỉnh thoảng nghe được lời đàm tiếu truyền đến, càng làm cho lão thêm vô cùng xấu hổ.

“Cái Du Hồng này bị đổ nước vào não sao?” Đám người Du gia, cũng đều là nhao nhao cúi đầu xuống, trên mặt xấu hổ, đồng thời còn có một cỗ oán niệm chôn thật sâu đối với Du Hồng.

“Bớt nói nhảm, công phu không phải tại ngoài miệng, có bản lĩnh so tài xem hư thực!” Du Hồng đối với châm chọc khiêu khích của Kiều Quân không thèm để ý chút nào, cười lạnh một tiếng mở miệng nói.

“Ngươi thật đúng là chuẩn bị động thủ cùng ta a?” Kiều Quân quả thực cho là mình đã nghe lầm, sau đó mười phần khinh thường phất phất tay.

“Chính mình tự cút xuống đi, động thủ với loại phế vật như ngươi này, quả thực làm hư thân phận của ta!”

“Làm hư thân phận của ngươi?” Du Hồng không khỏi cười lạnh một tiếng, “Ngươi có cái rắm chó thân phận a, đến cùng có động thủ hay không, không động thủ liền nhận thua đi!”

“Để cho ta nhận thua?” Con mắt Kiều Quân lập tức trợn tròn, “Đầu óc ngươi có bị bệnh không?”

Nói xong, Kiều Quân dùng ánh mắt mười phần khinh thường, dò xét Du Hồng trên dưới một phen, dùng ngữ khí miệt thị mà mở miệng.

“Nếu ngươi đã muốn xấu mặt trước mặt mọi người như vậy, vậy ta liền thành toàn cho ngươi, cũng không cần ngươi đánh thắng ta, chỉ cần ngươi có thể ở dưới tay ta đi qua mười chiêu, liền coi như ta thua, dạng này cũng bớt để người ta nói ta khi dễ nhỏ yếu, thế nào a, phế vật!” Kiều Quân đem hai chữ “Phế vật”, cố ý tăng thêm ngữ khí, tiến hành nhục nhã đối với Du Hồng.

“Không cần mười chiêu!” Lông mày Du Hồng nhướn lên, lạnh lùng nói nói, “Ba chiêu mà không thắng được ngươi, liền coi như ta thua!”

“Ngươi nói cái gì!” Sắc mặt Kiều Quân mạnh mẽ lạnh xuống, sau đó không khỏi bật cười một trận.

“Ngươi bị điên đi, thật không biết ngươi lấy tự tin từ đâu tới, một cái phế vật còn dám nói khoác mà không biết ngượng, lão tử ngược lại muốn xem xem, ngươi ba chiêu làm sao mà thắng ta!”

Nói xong, Kiều Quân hướng thẳng đến mặt Du Hồng, cũng là một chiêu âm Phong Chưởng, vừa nhanh vừa độc!

Chưởng chưa cận thân, Du Hồng liền cảm thấy một cỗ âm Hàn Chi Khí mãnh liệt, thẳng hướng chui vào trong cơ thể mình, toàn thân không khỏi không thoải mái một trận, vội vàng vận chuyển Nội Kình, mới đem nó triệt tiêu.

Đồng thời, tâm lý không khỏi may mắn một trận, may mắn Lâm Tông Sư giúp ta khôi phục kinh mạch, khiến cho nỗ lực khổ tu nhiều năm của ta, hậu tích bạc phát, nhất triều đột phá đến Nội Kình trung kỳ, nếu không đổi lại trước đó, một chưởng âm Hàn Chi Khí này, cũng không phải là mình có thể chống cự.

“Xong, liền một chiêu này, Du Hồng liền tránh không khỏi, một chiêu bị người đánh xuống đài, thật sự là mất mặt ném lớn.” Đám người Du gia nhao nhao bóp cổ tay thở dài, căn bản không có một ai tin tưởng, Du Hồng có thể né tránh một chưởng này của Kiều Quân.

Mà trên đài, Du Hồng mắt thấy một chưởng này liền đến phụ cận, thân hình bỗng nhiên nhanh chóng lóe lên, nghiêng người tránh thoát, đồng thời trong miệng khẽ quát một tiếng.

“Một chiêu!”

“Cái gì, vậy mà né tránh được!” Đám người Du gia, vốn cho rằng Du Hồng sẽ trực tiếp bị đánh xuống đài, nhưng nghĩ không ra thân pháp của Du Hồng đã vậy còn quá linh hoạt, tại dưới lòng bàn tay của Kiều Quân, thế mà lông tóc không tổn hao gì.

“Du Hồng lúc nào trở nên mạnh như vậy?” Du Phong tại dưới đài, không khỏi giật nảy cả mình, lấy nhãn lực của lão, lại có thể từ bên trong một chút tránh trốn này của Du Hồng, nhìn ra một chút manh mối.

Tuy cái chiêu trốn tránh này, nhìn như bình thản không có gì lạ, nhưng ở trong mắt người trong nghề, lại có thể thấy được rõ ràng, đây là đang vận dụng Nội Kình, sinh sinh đề cao tốc độ di chuyển.

“A Tùng, ngươi qua đây!” Du Phong trực tiếp đem một người trẻ tuổi gọi vào bên người.

“Ngươi thường ngày có lui tới nhiều một ít cùng Du Hồng, thực lực của y là gì?”

“Bẩm Tộc trưởng, kinh mạch hai tay Du Hồng bị cắt đứt, vô pháp sử dụng Nội Kình, hẳn là ngoại công đỉnh phong, bất quá Du Hồng trong những năm này, lại một mực chưa bao giờ ngừng tập luyện, mười phần khắc khổ...”

“Được rồi, không cần nói nữa!” Du Phong trực tiếp khoát tay, đem lời nói phía sau của A Tùng cắt đứt.

“Kinh mạch bị cắt đứt, vô pháp sử dụng Nội Kình!” Có câu này liền đầy đủ, đã vô pháp sử dụng Nội Kình, vậy cao nhất cũng chỉ là một cái cao thủ ngoại công.

“Chẳng lẽ mình nhìn lầm, Du Hồng chỉ là may mắn tránh thoát một chưởng này?” Du Phong một mặt hồ nghi tiếp tục hướng phía trên đài nhìn lại.

Mà lúc này đây, trong miệng Du Hồng lần nữa quát nhẹ, “Hai chiêu!”

Nguyên lai, ngay tại thời điểm Du Phong tra hỏi, Du Hồng lần nữa tránh thoát khỏi một chưởng của Kiều Quân.

Mà lúc này đây, Du Hồng bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, hai tay bỗng nhiên vỗ tại bên hông!

“Tiếp đó, cũng là chiêu thứ ba, một chiêu này nếu như không thắng được ngươi, ta lập tức nhận thua!”

“Tiểu tử, cuồng vọng!” Kiều Quân tức giận quát một tiếng, bị cái phế vật Du Hồng mà mọi người đều biết này, mười phần nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát hai chiêu, bản thân gã liền có chút buồn bực, mà trong miệng Du Hồng lại còn đếm lấy chiêu số, nhất thời để Kiều Quân có một loại cảm giác bị khinh thị, giống như ba chiêu thoáng qua một cái, Du Hồng liền có thể đánh bại chính mình.

“Lão tử ngược lại muốn xem xem, ngươi thắng ta như thế nào!” Kiều Quân nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể bỗng dưng vọt lên, từ trên không trung lao xuống một cái, mang theo khí thế sắc bén, hướng phía Du Hồng đánh tới.

“m Phong Cửu Thức, thức thứ ba, âm Hồn Đoạt Mệnh!” Đám người Kiều gia vừa thấy, nhao nhao lộ ra một tia kinh ngạc.

“Đối phó với một cái phế vật mà thôi, Kiều Quân có cần phải sử xuất loại sát chiêu này sao? Đây không phải là giết gà dùng đao mổ trâu sao?” Biết rõ uy lực trong một chiêu này của Kiều Quân, tất cả đều là một trận lắc đầu.

Mà đám người Du gia, thì là nhao nhao thở dài một trận, trái tim lập tức níu chặt.

“Du Hồng xong?” Không có người tin tưởng, Du Hồng có thể tránh thoát một đòn vô cùng mãnh liệt này của Kiều Quân.

Mà Du Hồng ở trên đài, giờ phút này lại không có một tia gấp gáp, ngược lại khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Đi!” Trong miệng khẽ quát một tiếng, hai tay Du Hồng đột nhiên lấy một loại tần suất cực kỳ quái dị mà lay động, mà cùng lúc đó, hai đường tia sáng màu vàng óng chói mắt, đột nhiên hướng phía Kiều Quân bay đi.

“Kim Tiền Tiêu? Ha ha!” Kiều Quân cười lạnh một tiếng, “Liền mười hai đồng Kim Tiền Tiêu của Du Dương cũng đều không làm gì được ta, ngươi phế vật này lại chỉ có thể phát ra hai cái, lại có thể làm khó dễ được ta sao!”

Kiều Quân nói, thân thể ở trên không trung nhẹ nhàng nghiêng qua một bên, liền tránh thoát Kim Tiền Tiêu của Du Hồng, đồng thời song chưởng cũng đến trước người Du Hồng.

Mà Du Hồng giờ phút này, lại không hề nhúc nhích, chỉ là mang theo một nụ cười nghiền ngẫm, trêu tức nhìn Kiều Quân, khóe miệng ẩn ẩn mang theo cười lạnh.

“Đây là bị dọa sợ? Liền tránh cũng không biết đường tránh!” Mọi người ở dưới đài, nhao nhao một trận lắc đầu.

Thế nhưng khi Kiều Quân nhìn đến khuôn mặt giống như cười mà không phải cười này của Du Hồng, lại chẳng biết tại sao, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia dự cảm bất tường.

Đúng lúc này, Kiều Quân đột nhiên cảm thấy có hai luồng kình phong, đột nhiên lặng yên không một tiếng động từ phía sau mình đánh tới, vừa muốn tránh né, chỗ đầu gối của hai chân, nhất thời liền đau xót!

“Không tốt, trúng chiêu!” Kiều Quân phù phù một tiếng, quỳ gối xuống lôi đài.

Chương 611: Nếu có lần sau nữa, lấy mạng chó của ngươi!

“Kim Tiêu Lượn Vòng! Đây là Kim Tiêu Lượn Vòng!” Dưới đài, gia chủ Du gia Du Phong, cọ cái liền đứng lên, kích động đến toàn thân run rẩy, trong hai con mắt tất cả đều là quang mang hỏa nhiệt.

“Tộc trưởng, cái gì gọi là Kim Tiêu Lượn Vòng?” Có chút đệ tử tuổi trẻ của Du gia, một mặt mờ mịt hỏi.

“Kim Tiêu Lượn Vòng, chính là một chiêu thức bên trong Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia ta, chỉ là tâm pháp của Du gia ta thiếu thốn, thi triển không ra hiệu quả, bởi vậy các ngươi mới không được biết.”

“Vừa rồi Du Hồng thi triển, đó là tiêu pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu chân chính của Du gia a!”

“Một khi tiêu pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia ta lại hiện ra dưới ánh mặt trời, Du gia ta vừa không cần dựa vào hơi thở của Lục Dã Sơn Trang, toàn bộ Thế giới Võ Đạo của Tây Bắc, lại có một nhà nào dám không đem Du gia ta đặt ở trong mắt nữa!”

Du Phong cũng không còn cách nào bình tĩnh được nữa, bất mãn trước đó đối với Du Hồng, đã sớm bị cuồng hỉ trong lòng bao phủ, hiện tại lão hận không thể lập tức đem Du Hồng gọi vào bên người, hỏi một chút y đến tột cùng là luyện thành thế nào.

Các đệ tử khác của Du gia nghe xong, nói Du Hồng thi triển chính là tiêu pháp chân chính của Du gia, mỗi cái cũng là trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin, đồng thời trong lòng cũng là một trận cuồng nhiệt.

Bọn họ đều là nghe lịch sử huy hoàng của gia tộc mà lớn lên, mỗi một người cũng hết sức rõ ràng, tiêu pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu chân chính, là bá đạo tuyệt luân cỡ nào, đối với Du gia lại có ý nghĩa trọng yếu cỡ nào.

“Nghĩ không ra cái phế vật Du Hồng này, vậy mà tự mình lĩnh hội được!”

“Hiện tại còn gọi Du Hồng là phế vật sao? Này căn bản chính là thiên tài có được hay không?”

“Chờ Du Hồng xuống đài, nhất định phải làm cho y đem tiêu pháp truyền thụ cho mọi người, như vậy Du gia ta liền chính thức ngưu bức!”

Du gia nhìn trên đài, nhất thời tràn ngập không khí vui sướng.

Mà Trang chủ Cung Tàng của Lục Dã Sơn Trang, khi nhìn thấy Kim Tiền Tiêu mà Du Hồng vung ra, đột nhiên nửa đường lượn vòng, vậy mà quay lại, đâm thật sâu vào chỗ khớp đầu gối của Kiều Quân, lông mày lão liền mạnh mẽ nhảy lên.

“Thật là thủ pháp cao minh! Đây mới là Thập Nhị Kim Tiền Tiêu nổi danh đã lâu của Du gia sao?”

Cung Tàng vung tay lên, đem lão hói đầu ngồi sát bên gọi vào bên cạnh.

“Lão Tam, người đả thương Thập Tam, có phải là cái Du Hồng này hay không?”

Lão Tam hói đầu cau mày, hướng phía Du Hồng ở trên đài dò xét một phen, sau đó lắc đầu.

“Ngày đó là ở trong đêm, ta lại nóng lòng cứu người, cũng không thấy rõ, tuy nhiên ta có thể khẳng định người đả thương Thập Tam chính là một người trẻ tuổi, nhưng hẳn không phải là cái Du Hồng ở trên đài này.”

“Người kia, có thể làm bị thương Thất Thái Bảo Hóa Cảnh kỳ, hơn nữa thực lực phi thường cường hãn, ngay cả ta đều không có nắm chắc tất thắng, chí ít cũng hẳn là một cái Tông Sư, hiển nhiên không phải cái Du Hồng này có thể so sánh.”

“Không phải là Du Hồng, khẳng định không phải là Du Hồng!” Lão Tam hói đầu phân tích một phen, rồi mười phần khẳng định nói nói.

“Hơn nữa, theo Thất Thái Bảo thụ thương nói, người trẻ tuổi kia tự xưng là Lâm Hải, tựa hồ không phải là người của Du gia.”

“Lâm Hải?” Đôi mày của Cung Tàng không khỏi gắt gao nhăn lại, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ra vẻ che giấu mà thôi, cái Thập Nhị Kim Tiền Tiêu này, chính là bảng hiệu của Du gia, người ngoài làm sao lại biết?”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Cung Tàng đột nhiên phát lạnh, không khỏi hướng phía Du gia ở nơi xa liếc mắt thật sâu một cái.

“Thật là nghĩ không ra, Du gia ẩn tàng đủ sâu a, nguyên lai đã sớm có người luyện thành tiêu pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu thất truyền, thậm chí đều đã đến cảnh giới Tông Sư, trách không được trước đó một mực không chịu quy thuận Lục Dã Sơn Trang ta.”

“Thế nhưng là bây giờ, Du gia lại đột nhiên đổi giọng, nguyện ý quy thuận, trong cái hồ lô này, đến cùng đang bán thuốc gì?”

Cung Tàng im lặng, mang theo vô cùng nghi vấn, lâm vào thật sâu ở trong suy tư.

Du Hồng cũng không biết, y cái này vừa ra tay, vậy mà khiến Cung Tàng có nhiều ý nghĩ như vậy, sau khi đem xương bánh chè của Kiều Quân đánh nát, để gã quỳ xuống ở trước mặt mình, đồng thời Du Hồng vươn một chân đem gã đạp té xuống đất, sau đó dùng chân hung hăng giẫm tại trước ngực Kiều Quân.

Nhìn Du Hồng như là Thiên Thần, đem chính mình đạp ở dưới chân, Kiều Quân lập tức trợn tròn mắt.

“Không có khả năng, cái này sao có thể, Kiều Quân ta làm sao lại bị một cái phế vật đánh bại, điều đó không có khả năng!” Ánh mắt Kiều Quân ngốc trệ, đột nhiên thua ở trong tay phế vật danh tiếng truyền xa, còn là ba chiêu đã thua, Kiều Quân trong lúc nhất thời căn bản là không có cách tiếp nhận, ngôn ngữ đều có chút lộn xộn.

“Hừ!” Du Hồng hừ lạnh một tiếng, “Ngươi luôn mồm, xưng ta là phế vật, thế nhưng ngươi lại trong ba chiêu bị ta đánh bại, vậy ngươi đây tính toán là cái gì?”

“Tại thời điểm ngươi xuân phong đắc ý, đừng đi ức hiếp vũ nhục bất cứ tôn nghiêm của người nào, bởi vì có lẽ sẽ có một ngày, người kia liền sẽ đưa ngươi giẫm tại dưới chân, trở thành tồn tại mà ngươi cần ngưỡng vọng, mà khi đó, ngươi sẽ thành một cái tiểu sửu từ đầu đến đuôi, liền như ngươi bây giờ!”

Lời nói của Du Hồng, giống như trọng kích đánh vào đầu, để trong lòng Kiều Quân xấu hổ không chịu nổi một trận.

“Đúng vậy a, chính mình vừa rồi còn đang xưng hô Du Hồng là phế vật, nhưng hôm nay ở trước mặt công chúng lại bị Du Hồng giẫm tại dưới chân, vậy mình há không so với phế vật còn phế vật hơn sao?”

“Nhớ kỹ, Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia ta, tuyệt không phải là hư danh, cũng không phải ngươi có thể tùy ý lăng nhục, nếu có lần sau nữa, sẽ lấy mạng chó của ngươi!”

“Xin lỗi, nhận thua, nếu không ta đem ngươi ném xuống đài!” Du Hồng hô quát một tiếng, lớn tiếng nói.

“Ta, ta nhận thua!” Đau đớn chỗ đầu gối của Kiều Quân càng ngày càng mãnh liệt, gã biết rõ, nếu còn tiếp tục trì hoãn thời gian nữa, hai chân của chính mình đoán chừng liền bị phế.

Rơi vào đường cùng, gã chỉ có thể oán hận trừng liếc Du Hồng một chút, sau đó mở miệng nhận thua.

“Nhận thua thôi còn không được, mau hướng Du gia ta xin lỗi!”

Một cỗ tức giận dâng lên trong lòng Kiều Quân, thế nhưng lúc đụng chạm với ánh mắt giết người của Du Hồng này, trong lòng gã lại run lên.

“Ta, ta đối với lời nói trước đó, vô cùng áy náy, ở đây, xin hướng Du gia nhận lỗi!” Giờ phút này mạng nhỏ của gã đang nằm tại trong tay Du Hồng, Kiều Quân không thể không cúi đầu, rất không tình nguyện nói nói.

“Đậu móa, về sau người nào còn dám vũ nhục Du gia, liền phải giống như Du Hồng, trực tiếp cắt ngang hai chân gã!” Dưới đài, chỗ khán đài của Du gia, lập tức sôi trào, đám tử đệ Du gia, nhao nhao lộ ra biểu lộ kích động tự hào, tâm lý đừng đề cập có bao nhiêu hả giận.

“Hừ, cút đi!” Du Hồng lúc này mới giơ chân lên, đem Kiều Quân lập tức đá bên mép lôi đài.

Bởi vì xương bánh chè ở hai chân bị vỡ nát, Kiều Quân mất đi năng lực hành động, lập tức có nhân viên công tác đi lên trên đài, đem gã khiêng xuống dưới.

“Hỗn trướng, một cái Du gia nho nhỏ, cũng dám cưỡi tại trên đầu Kiều gia ta, khi dễ Kiều gia ta không có người sao?” Chỗ khán đài Kiều gia, lão tổ Kiều gia tức đến râu tóc đều dựng lên, ba một cái vỗ bàn liền đứng lên, đem Kiều Điện Khôn dọa đến toàn thân giật mình một cái.

“Lão tổ tông, đừng giận a, động khí vì một tên tiểu bối của Du gia, tổn thương thân thể liền không đáng.”

“Hừ, tiểu tử này, ra tay tàn nhẫn như vậy, đem hai chân của Kiều Quân đánh gãy, thật sự là đáng giận, Kiều gia ta không thể nuốt xuống cơn giận này, phái người đi lên, đem y phế cho ta!” Tông Sư Kiều gia thở phì phì nói nói.

“Lão tổ tông, Kiều gia ta chỉ còn một cái danh ngạch cuối cùng.” Kiều Điện Khôn có một chút do dự, mở miệng nói nói.

“Không sao, lấy thực lực của Kiều Chấn, tuyệt đối có thể lực áp các thanh niên tài tuấn của các đại gia tộc, quán quân không phải là Kiều Chấn liền sẽ không còn ai nữa, lên trước hay sau, cũng đều là giống nhau, liền theo ta nói mà đi xử lý đi!”

“Vâng!” Kiều Điện Khôn đáp một tiếng, sau đó đem một cái nam tử trẻ tuổi mang trên mặt một cỗ cao ngạo, gọi vào bên người, thấp giọng phân phó vài câu.

Nam tử cao ngạo gật gật đầu, sau đó khóe miệng nhếch lên, âm trầm mở miệng.

“Tộc trưởng yên tâm, y dám đả thương hai chân của Kiều Quân, Kiều Chấn ta, nhất định phải đoạn năm chi của y!”

Chương 612: Độc Lang Kiều Chấn

Nói xong, Kiều Chấn tách đám người ra, đi vào dưới lôi đài, một cái nhảy lên, liền lên tới trên lôi đài.

“Tiểu tử Du gia, gia gia đến chiếu cố ngươi! Ngươi là chủ động quỳ xuống nhận thua, hay là để gia gia động thủ, cắt ngang năm chi của ngươi?” Kiều Chấn vừa lên đến, liền dẫn theo một cỗ ngạo khí, ngẩng lên cái cằm, hướng phía Du Hồng miệt thị nói nói.

Du Hồng không khỏi nhíu lông mày một cái, không duyên cớ liền sinh ra một vẻ chán ghét đối với Kiều Chấn.

“Bớt nói nhảm, đã muốn khiêu chiến, liền xưng tên ra!”

“Hừ hừ, vậy ngươi cũng cố đứng vững mà nghe kỹ!” Kiều Chấn cười lạnh một tiếng, sau đó chậm rãi mở miệng, “Ta chính là đệ tử Kiều gia, Độc Lang Kiều Chấn!”

“Cái gì, gã chính là Kiều Chấn? Nhất Sát bên trong Tam Kiệt Nhất Sát của Tây Kinh!”

Kiều Chấn vừa báo danh, bên trong các đại gia tộc dưới đài, nhất thời gây nên rối loạn tưng bừng, bởi vì cái Kiều Chấn này, tại bên trong thế hệ trẻ tuổi của Tây Kinh, danh khí thật sự là quá lớn.

Tuy trong các Đại Võ đường của các gia tộc Tây Kinh, cũng có một ít đệ tử trẻ tuổi tài năng xuất chúng, nhưng để đông đảo gia tộc công nhận là cao cấp nhất, thì chỉ có bốn người, theo thứ tự là Nguyệt Vô Quang của Lục Dã Sơn Trang, Chiến Đồ của Chiến gia, Phong Khải của Phong gia, còn lại, cũng là cái Kiều Chấn của Kiều gia này.

Bốn người này, bởi vì võ nghệ cao cường, bị giới Võ đạo của Tây Kinh khen là Tây Kinh Tứ Kiệt, nhưng ở sau lưng, người của những gia tộc võ đạo này, đều gọi bọn họ là Tam Kiệt Nhất Sát,

Không vì cái gì khác, liền bởi vì cái Kiều Chấn này, căn bản chính là một cái Sát Tinh từ đầu đến đuôi!

Kiều Chấn người này, thủ đoạn độc ác, làm nhiều việc ác, tuổi còn trẻ hai tay đã dính đầy máu tươi, thích nhất là sau khi đem nữ nhân hút khô âm nguyên xong, liền tươi sống dằn vặt đến chết, những cô gái trẻ tuổi chết trong tay gã, đã sớm nhiều vô số kể, cái tên Độc Lang cũng là bởi vì thế mà đến.

Thế nhưng Kiều Chấn đối với cái nhìn của người ngoài, lại không thèm để ý chút nào, không cho là nhục ngược lại cho là quang vinh, đối với cái danh xưng Độc Lang này phá lệ ưa thích, loại người thập ác bất xá này, khiến đám người bên trong võ đạo chính phái, tự nhiên cảm thấy gã không xứng đáng với chữ kiệt, cuối cùng liền đem xưng là Nhất Sát.

“Du Hồng nguy hiểm!” Kiều Chấn vừa mới báo danh, đông đảo người của các gia tộc dưới đài, đều nhao nhao sinh ra ý nghĩ này, tuy Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du Hồng cũng mười phần lợi hại, nhưng muốn chiến thắng Kiều Chấn hung danh bên ngoài, tất cả mọi người vẫn là cảm thấy rất không có khả năng.

Mà người của Du gia, càng là kinh hãi trong lòng, đặc biệt là Tộc trưởng Du Phong của gia tộc, càng là trực tiếp đứng dậy.

“Du Hồng, nhận thua xuống đài!” Du Phong trực tiếp lớn tiếng hô nói, Du Hồng bây giờ thế nhưng trong toàn bộ Du gia là một người duy nhất nắm giữ tâm pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, Du gia có thể chấn hưng lần nữa hay không, tất cả hi vọng cũng đều là ở trên thân Du Hồng.

Mà Kiều Chấn người này, bụng dạ độc ác, ra tay không hề lưu tình, vạn nhất Du Hồng sơ sẩy một cái, bị Kiều Chấn trực tiếp giết chết, vậy hi vọng của Du gia lão coi như sụp đổ.

Du Hồng sau khi nghe Kiều Chấn tự giới thiệu, không khỏi cũng là sững sờ, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

Người có tên, cây có bóng, tuy cách làm người của Kiều Chấn, bị người người khinh thường, nhưng lại không thể phủ nhận, dưới tay gã đó là có công phu chân thực, chính mình vừa mới nối lại được kinh mạch, tuy thực lực tăng lên trên diện rộng, lại nắm giữ một thức tâm pháp của Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, nhưng muốn chiến thắng Kiều Chấn, trong lòng Du Hồng vẫn là một trận không chắc.

“Nếu như ngày ấy Lâm Tông Sư, không phải đột nhiên có việc rời đi, mà chính là đem tâm pháp hoàn chỉnh của Thập Nhị Kim Tiền Tiêu truyền thụ cho ta, ta làm sao có thể đem một cái Kiều Chấn đặt ở trong mắt?” Bên trong tâm Du Hồng tiếc nuối một trận, nhưng cứ như vậy để y nhận thua, trong lòng của y lại là một trận không cam lòng.

Bao nhiêu năm, Du Hồng bị người trong người ngoài gia tộc xưng là phế vật, tuy mặt ngoài Du Hồng tùy tiện, nhưng thống khổ trong nội tâm cũng chỉ có chính y biết rõ, y sở dĩ khổ luyện công phu không biết ngày đêm, trừ ôm lấy một chút hi vọng, nhưng thật ra là đang phát tiết kiềm chế cùng thống khổ ở trong lòng.

Nhưng hôm nay, vận mệnh của y đột nhiên cải biến, chẳng những kinh mạch được phục hồi như cũ, hơn nữa so với ban đầu càng thêm cường đại, lại nắm giữ tiêu pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu thất truyền của gia tộc, y như thế nào lại cam tâm, cứ nhận thua như vậy?

“Hừ!” Lông mày Du Hồng mạnh mẽ nhướn lên, trong lòng liền có chủ ý.

“Độc Lang Kiều Chấn, cửu ngưỡng đại danh! Bất quá muốn để cho ta nhận thua, ta lại muốn nhìn ngươi có bản lãnh này hay không!”

“Du Hồng, không được hồ nháo, ta lệnh cho ngươi, lập tức nhận thua xuống đài!” Du Phong tại dưới đài nghe được, thấy Du Hồng có giọng điệu này, lại muốn động thủ cùng Kiều Chấn, nhất thời bị dọa đến hồn cũng phi.

Lão cũng không phải là có quan tâm nhiều hơn tới sinh tử của Du Hồng, mấu chốt là Du Hồng hiện tại đang tương đương với tâm pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu còn sống a, vạn nhất có cái sơ xuất, hi vọng vừa mới dấy lên của Du gia lão, sẽ lại lần nữa sụp đổ.

Đáng tiếc, Du Hồng từ chối không nghe thấy, y đối với cái Tộc trưởng Du Phong này đã sớm có cái nhìn, giờ phút này làm sao nghe theo lão ra lệnh, nếu như lão nói chuyện còn có tác dụng, Du Hồng cũng sẽ không trèo lên cái đài này.

Mà Kiều Chấn thì là nghiền ngẫm nhìn Du Hồng một chút, sau đó cười quái dị một tiếng.

“Ha ha, ha ha ha, không nhận thua? Tốt tốt tốt, gia gia liền để ngươi nếm thử cảm giác sống không bằng chết!”

Nói xong, sắc mặt Kiều Chấn đột biến, không có dấu hiệu nào, song chưởng đột nhiên liền đến trước người Du Hồng, âm phong băng lãnh thấu xương, để Du Hồng nhịn không được giật mình một cái.

“Thật lợi hại!” Kiều Chấn vừa ra tay, tâm Du Hồng liền giật nảy cả mình, Tam Kiệt Nhất Sát quả nhiên là danh bất hư truyền, thực lực của Độc Lang Kiều Chấn, tuyệt đối không thể xem thường.

Du Hồng không dám khinh thường, thân thể nhanh chóng hướng phía bên cạnh nhảy lên, né tránh song chưởng của Kiều Chấn, vừa mới chuẩn bị đánh trả, nào nghĩ đến hạ bộ lại khó chịu một trận, vô cùng khó chịu.

“Đậu phộng!” Du Hồng cúi đầu nhìn lại, nhất thời quá sợ hãi, chỉ thấy một chân vô cùng âm hiểm của Kiều Chấn, không biết từ khi nào, đã cơ hồ đá tới chỗ yếu hại của chính mình, bộ vị yếu ớt nhất trên thân thể, bị âm phong mang theo, va chạm một trận đau nhức.

Du Hồng không dám chủ quan chút nào, thân thể quay tròn loạn chuyển, cấp tốc né tránh công kích của Kiều Chấn, tiếc rằng công kích của Kiều Chấn, vẫn còn như bão tố, trung gian lại xen lẫn âm phong tập kích quấy rối, Du Hồng ứng phó, vô cùng gian nan, nhất thời hiểm tượng hoàn sinh.

“Du Hồng, nhanh nhận thua!” Du Phong tại dưới đài, quả thực đều muốn gấp điên, thấy Du Hồng giờ phút này đã không hề có lực hoàn thủ, tình cảnh mười phần nguy hiểm, mà cái Kiều Chấn này thế nhưng nổi danh là tâm đen a, một khi Du Hồng thất thủ, tính mệnh tuyệt đối sẽ đáng lo.

Du Hồng từ đầu đến cuối, bị Kiều Chấn làm cho chỉ có sức lực chống đỡ, không có sức hoàn thủ, mắt thấy Kiều Chấn càng đánh càng hăng, chính mình lại bắt đầu dần dần hết chống đỡ nổi, bên trong tâm Du Hồng bỗng nhiên dâng lên một trận không cam lòng mãnh liệt.

Bao nhiêu năm ẩn nhẫn, phải chịu vắng vẻ trào phúng, hôm nay rốt cục lần nữa có được lực lượng, lần đầu biểu diễn tại thi đấu lôi đài, còn chưa dương danh lập vạn, liền muốn bị đánh bại như thế, bên trong tâm Du Hồng thật sự là không cam tâm!

Thế nhưng là, trong lòng Du Hồng cũng vô cùng rõ ràng, ở giữa chính mình cùng Kiều Chấn, sai biệt thực lực, thật sự là quá lớn, nếu như còn không nhận thua, chính mình sống không qua hai mươi chiêu, liền muốn bị Kiều Chấn đánh bại, lấy sự tàn nhẫn của Kiều Chấn, mình tuyệt đối không chết cũng tàn phế!

“Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể lần nữa sử dụng Thập Nhị Kim Tiền Tiêu!” Tiêu pháp của Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, tuy uy lực mạnh mẽ, tinh diệu tuyệt luân, nhưng lại hết sức tiêu hao Nội Kình, lấy cảnh giới giờ phút này của Du Hồng, sử dụng một lần, liền đã tiêu hao hơn phân nửa Nội Kình.

Bây giờ cưỡng ép sử dụng lần thứ hai, coi như thành công, thì thân thể Du Hồng cũng sẽ hư thoát, mất đi sức tái chiến, mà một khi thất bại, này chỉ có một con đường chết!

“Chẳng phải quản nhiều như vậy, cho dù chết, lão tử cũng không nhận thua!” Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Du Hồng lóe lên tinh quang, hai tay vỗ tại bên hông, đem hai cái Kim Tiền Tiêu nắm trong tay.

Chương 613: Ta cần phải điểm danh!

“Nhìn tiêu!” Du Hồng đột nhiên quát lạnh một tiếng, hai đường quang mang ánh vàng rực rỡ, hướng phía Kiều Chấn kích bắn đi.

“Ha ha, đến tốt!” Kiều Chấn chẳng những không hoảng hốt, ngược lại trong lòng mừng thầm một trận.

Phải biết, Kim Tiền Tiêu pháp của Du gia, thế nhưng là hưởng dự nổi danh, tuy bởi vì tâm pháp thất truyền mà xuống dốc, nhưng vừa rồi tất cả mọi người đã đều nhìn thấy, thời điểm Du Hồng đối chiến với Kiều Quân, sử xuất chính là Kim Tiền Tiêu pháp chân chính.

Kim Tiêu Lượn Vòng mà Du Hồng vừa mới đánh ra kia, thủ pháp tuy phi thường thần kỳ, nhưng ở trong mắt Kiều Chấn, cùng bumerang bình thường cũng không khác biệt gì, chính mình tuỳ tiện liền có thể tránh thoát qua, vừa vặn mượn danh khí của Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, để đề bạt danh vọng của chính mình!

Mắt thấy hai cái Kim Tiền Tiêu liền đến gần, thân hình Kiều Chấn lắc lư, vô cùng xảo diệu liền tránh thoát qua.

Đồng thời, Kiều Chấn cũng không giảm cảnh giác, hắn biết rõ, cái Kim Tiền Tiêu này khẳng định phải lượn vòng tới, từ phía sau tập kích chính mình.

Quả thật đúng là không sai, rất nhanh, hai đường kình phong mãnh liệt, lập tức vang lên sau đầu Kiều Chấn.

“Hừ, điêu trùng tiểu kỹ, Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia, chỉ thường thôi!” Kiều Chấn khinh thường cười lạnh một tiếng, thân hình lần nữa chớp động cực nhanh, vô cùng nhẹ nhàng linh hoạt tránh đi Kim Tiền Tiêu từ một bên phía sau bay trở về.

“Ha ha, nhìn ngươi còn có cái gì...” Trong lòng Kiều Chấn đắc ý, không khỏi một trận cười to.

Thế nhưng là lời còn chưa nói hết, tiếng cười của Kiều Chấn liền im bặt mà dừng, sau đó trên mặt lập tức lộ ra vô cùng kinh hãi.

“Thảo!” Kiều Chấn tuyệt đối không ngờ rằng, hai cái Kim Tiền Tiêu đã sượt qua người, vậy mà lần nữa lượn vòng, chớp mắt liền đến trước mắt mình.

Dưới sự kinh hãi, Kiều Chấn cũng không lo được chật vật, lăn lông lốc một cá, thân thể lăn một vòng trên mặt đất, mới đưa hai cái Kim Tiền Tiêu này tránh thoát qua.

"Hừ!" Vừa mới đứng dậy, Kiều Chấn bỗng nhiên cảm thấy cánh tay trái đau xót, cúi đầu nhìn lại, đã thấy tay đã bị Kim Tiền Tiêu của Du Hồng, vạch ra một đường vết thương nhàn nhạt hẹp dài, máu tươi nhất thời liền chảy ra.

"Hỗn đản, lão tử giết ngươi!" Kiều Chấn nhịn không được nổi giận trong lòng, nhất thời tức hổn hển một trận.

Thế nhưng là, khi gã vừa muốn hướng phía Du Hồng xông qua, đã thấy Du Hồng không nói hai lời, trực tiếp từ trên lôi đài nhảy xuống.

Sau khi phát hai cái Kim Tiền Tiêu kia ra ngoài, cơ hồ đã rút khô Nội Kình trong cơ thể Du Hồng, đầu não Du Hồng cũng phi thường thông minh, y biết rõ, hai cái Kim Tiền Tiêu này, mặc kệ có thể thắng được Kiều Chấn hay không, y cũng không thể tiếp tục chờ đợi ở trên đài nữa.

Nếu như không thắng được, một khi Kiều Chấn nhào tới, bản thân đã hao tổn hết Nội Kình, không thể nghi ngờ chỉ có một con đường chết, nếu như thắng, lấy trạng thái trước mắt của chính mình, tùy tiện lại đến tới một người, liền có thể dễ như trở bàn tay đem chính mình đánh bại.

Mặc kệ thắng bại, Du Hồng đều khó có khả năng tiếp tục đứng tại bên trên cái lôi đài này, cùng với việc bị Kiều Chấn đánh giết hoặc là bị một người tùy tiện đánh bại, chẳng bằng chính mình trực tiếp xuống đài, ngược lại còn sẽ lộ ra tiêu sái.

Bởi vậy như vậy, nên Du Hồng sau khi đem Kim Tiền Tiêu phát ra ngoài, hơi thả một ngụm khí, liền không chút do dự mà xuống lôi đài.

Hai chân chạm đất xong, dưới chân Du Hồng lảo đảo một cái, kém chút ngã sấp xuống, bất quá trên mặt lại hiện ra một trận nụ cười đùa giỡn hướng phía Kiều Chấn nhìn lại.

“Chỉ bằng ngươi? Hừ hừ, về nhà luyện thêm mấy năm đi, gia gia đột nhiên mắc tiểu, liền không chơi với ngươi nữa!” Du Hồng nói xong, cười lớn một tiếng, vênh váo tự đắc hướng phía khán đài của Du gia mà đi đến.

Nhìn bộ dáng nghênh ngang của Du Hồng, Kiều Chấn tức đến toàn thân run rẩy, con mắt đều nhanh trừng ra ngoài.

“Du Hồng, ngươi cái đồ vô sỉ, có bản lĩnh lại cút lên ngay cho ta!”

Đáng tiếc, mặc cho Kiều Chấn hô thế nào, Du Hồng liền đầu cũng không ngó lại, càng đừng đề cập tới chuyện một lần nữa trở về lôi đài.

“Tên vương bát đản này, lão tử sớm muộn gì cũng sẽ giết ngươi, để báo mối hận hôm nay!” Kiều Chấn hung dữ nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Du Hồng, răng đều nhanh cắn nát.

Một trận này, tuy Du Hồng chủ động nhảy xuống lôi đài, nên xem như Kiều Chấn gã thắng, nhưng Kiều Chấn lại một chút cũng không vui, bởi vì gã thắng được mà không có chút hào quang nào, ngược lại để gã cảm giác vô cùng mất mặt.

Không nói cái khác, chí ít Du Hồng là lông tóc không thương mà xuống lôi đài, mà chính mình đâu?

Chẳng những bị Kim Tiền Tiêu của Du Hồng làm cho gã phải dựa vào động tác như cuốn thịt rán mười phần bất nhã chật vật, mới có thể né tránh, hơn nữa cánh tay mình còn treo màu, thương tổn tại dưới Kim Tiền Tiêu của Du Hồng.

Dạng này vừa so sánh, bên ngoài ngược lại là phía bên mình đang ở thế yếu, người nkhông biết nói không chừng còn tưởng rằng Du Hồng là khinh thường tỷ thí cùng mình đây.

Kiều Chấn tức giận đến ngực không ngừng chập trùng, trong lòng đừng đề cập đến có bao nhiêu phiền muộn.

Du Hồng vừa về tới khán đài của Du gia, lập tức bị xem như anh hùng mà vây quanh, nhóm đệ tử trẻ tuổi của Du gia, toàn đều mang tâm tình vô cùng kích động, hướng phía Du Hồng hỏi liên tục không ngừng.

“Du Hồng, ngươi tới đây một chút!” Đột nhiên, một âm thanh uy nghiêm vang lên, con cháu Du gia thấy đó là Tộc trưởng Du Phong, lúc này mới an tĩnh lại, trở lại chỗ ngồi của chính mình.

Du Hồng nhàn nhạt liếc nhìn Du Phong một chút, nhíu mày, mặc dù không tình nguyện, vẫn là đi qua qua.

“Thập Nhị Kim Tiền Tiêu pháp của ngươi, là tự ngươi lĩnh ngộ?” Du Phong có chút kích động hỏi.

“Là một cái tiền bối truyền thụ cho ta.” Du Hồng lắc đầu, lời nói thật thực nói nói.

“Một cái tiền bối?” Du Phong sững sờ, sau đó lập tức vội vã hỏi nói, “Vị kia tuổi tác bao nhiêu, là lão tổ tông nào của Du gia ta?”

“A!” Thấy Du Phong là cái dạng kia, Du Hồng không khỏi buồn cười một trận.

“Không phải là lão tổ tông nào, là một người trẻ tuổi niên kỷ cùng ta không sai biệt lắm.”

“Cái gì?” Du Phong sững sờ, sau đó trên mặt lập tức bày ra một cỗ hờn giận.

“Du Hồng!” Du Phong bỗng nhiên hét lớn một tiếng, “Việc này rất quan trọng, ngươi không càn phải hồ ngôn loạn ngữ cùng ta, vị tiền bối kia đến cùng là ai, người ở đâu?”

Giọng nói của Du Phong, để Du Hồng nhất thời phản cảm một trận, y lúc đầu đối với cái Tộc trưởng này liền rất có ý kiến, hiện tại trong lòng lại càng thêm bất mãn.

“Ta chỉ biết vị tiền bối kia gọi là Lâm Hải, còn chuyện hiện tại người ở đâu, ta cũng không biết.” Du Hồng nói xong, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Du Phong một chút, trực tiếp trở lại trên chỗ ngồi của chính mình.

“Ngươi...” Thái độ của Du Hồng, để Du Phong chán nản một trận, hơn nửa ngày mới lắng lại lửa giận trong lòng.

“Lâm Hải?” Du Phong nghĩ như thế nào, cũng không có một chút ấn tượng nào đối với cái danh tự này, “Chẳng lẽ là tên giả của một vị lão tổ tông nào đó đã sớm rời khỏi gia tộc của Du gia ta dùng sao?”

“Thôi, chờ sau Đại Hội Võ Đạo, lại tìm Du Hồng hỏi rõ ràng, nhất định phải tìm tới vị lão tổ tông này!”

Trên đài, đi qua thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, lửa giận trong lòng của Kiều Chấn, cũng dần dần bình ổn lại.

Nâng lên cánh tay đã bị máu tươi nhiễm đỏ, Kiều Chấn bỗng nhiên lè lưỡi, bắt đầu một mặt hưởng thụ liếm láp, một số đệ tử trẻ tuổi gan nhỏ ở dưới khán đài, trong lòng liền rùng mình.

“Nếu Du Hồng đã là cái thứ hèn nhát không dám đứng ra, thì lão tử cũng không hứng thú cùng loại người này so đo nữa.” Kiều Chấn lần nữa khôi phục ngạo mạn không ai bì nổi, cao giọng nói nói.

“Không biết còn có vị nào, lên sân khấu chỉ giáo a?” Nói xong, Kiều Chấn mang theo một cỗ ánh mắt khiêu khích nồng đậm, hướng phía các đệ tử của mỗi gia tộc dưới đài, hung hăng càn quấy liếc nhìn một vòng.

Chỉ là, chỗ ánh mắt của gã đi đến, nhóm đệ tử trẻ tuổi của các đại gia tộc, nhao nhao cúi đầu hoặc tránh đi ánh mắt, căn bản không dám cùng gã nhìn thẳng, càng đừng đề cập tới dũng khí lên sân khấu để tỷ thí.

“Hừ, không có sao? Chẳng lẽ thế hệ trẻ tuổi của các đại gia tộc, đều là thứ hèn nhát này?”

Kiều Chấn nói một câu, nhất thời kích thích vô tận phẫn nộ dưới đáy lòng của những người tuổi trẻ này, họ nhao nhao nắm chặt quyền đầu, căm tức nhìn Kiều Chấn ở trên đài, nhưng cuối cùng quyền đầu lại chậm rãi buông ra, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

“Kiều Chấn quá mạnh, căn bản không có người nào là đối thủ của gã!” Đông đảo con cháu trẻ tuổi của các gia tộc, trong lòng nhao nhao dâng lên một cỗ cảm giác bất lực.

Bên trong thế hệ trẻ tuổi, muốn nói thực lực thắng qua Kiều Chấn, cũng chỉ có Tam Kiệt nổi danh cùng Kiều Chấn.

Thế nhưng bên trong Tam Kiệt, Nguyệt Vô Quang tuy được công nhận là đệ nhất cao thủ, nhưng y làm đệ tử của Lục Dã Sơn Trang, xem như là chủ nhà, từ trước đến nay đều không tham dự cuộc thi đấu giữa các gia tộc này.

Mà Chiến Đồ của Chiến gia, năm nay cũng đã hai mươi sáu tuổi, đã qua tuổi tác tham dự thi đấu lôi đài, tự nhiên không thể lên đài, duy nhất còn lại, cũng là Phong Khải của Phong gia.

Thế nhưng là, chẳng biết tại sao, Phong gia hôm nay lại điệu thấp đến lạ thường, từ đầu đến cuối không có phái ra một tên đệ tử nào tham chiến, mà Phong Khải càng là hai mắt khép hờ ngồi tại trên khán đài, một bộ dáng việc không liên quan đến mình.

Thấy mình hô nửa ngày, dưới đài lại không một người lên sân khấu khiêu chiến với chính mình, trong lòng Kiều Chấn càng thêm đắc ý.

Cười lạnh hai tiếng, trên mặt Kiều Chấn đột nhiên lộ ra một tia ngoan lệ, hướng về một phương hướng ném qua ánh mắt âm lãnh.

“Nếu đã không ai chủ động lên sân khấu, vậy lão tử sẽ phải điểm danh!”

Chương 614: Ta qua rút cái miệng thối của gã!

Nói xong, Kiều Chấn bỗng nhiên hướng phía một cái hướng khác nhất chỉ, lớn tiếng quát nói.

“Vân gia, Bạch Mẫu Đơn, cái tiện nhân nhà ngươi cút lên đây cho ta!”

“Xoạt!” Lời của Kiều Chấn vừa ra khỏi miệng, dưới đài nhất thời lộn xộn, cơ hồ tất cả các gia tộc toàn bộ đều đem ánh mắt, hướng phía khán đài Vân gia nhìn lại.

“Nghĩ không ra Kiều Chấn vậy mà chủ động hướng Vân gia khiêu chiến!”

“Vân gia không chịu quy thuận Lục Dã Sơn Trang, Kiều gia tự nhiên muốn thay Lục Dã Sơn Trang xung phong rồi!”

“Nhưng cái Bạch Mẫu Đơn của Vân gia này, là ai, nghe tên hẳn là một cái nữ tử!”

“Kiều Chấn vậy mà khiêu chiến một nữ tử, chẳng lẽ trong này có cái chuyện ẩn giấu gì?”

Các đại gia tộc tất cả đều nghị luận ầm ĩ, nhất thời các loại ngờ vực vô căn cứ đều truyền bá ra từ trong đám người.

“Đến, rốt cục vẫn là đến!” Vân Thụy ngồi tại giữa khán đài của Vân gia, trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng nồng đậm, vội vàng quay đầu nhìn về phía Vân Tuệ Nhi.

“Tuệ Nhi, ngươi nói Lâm Tông Sư sau đó liền đến, làm sao đến bây giờ cũng không thấy bóng người a?” Lực lượng của Vân Thụy, cơ hồ cũng đến từ Lâm Hải, nếu như Lâm Hải không xuất hiện, Vân Thụy lão tuy là đệ nhất nhân dưới Tông Sư, nhưng đối mặt với dạng quái vật khổng lồ như Lục Dã Sơn Trang, thì căn bản không đáng giá nhắc tới.

Vân Tuệ Nhi thấy Kiều Chấn đột nhiên điểm danh để cho mình lên đài, trong lòng cũng là một trận gấp gáp, lấy chút thực lực của nàng ta, tự nhiên càng không có khả năng là đối thủ của Kiều Chấn.

“Ta hỏi hắn một chút!” Vân Tuệ Nhi đáp lại một tiếng, vội vàng phát qua một cái tin tức cho Lâm Hải.

Lâm Hải tại thời điểm Kiều Chấn đột nhiên điểm danh Vân Tuệ Nhi, liền đã theo phương hướng chỉ tay của gã, mà tìm tới chỗ Vân gia, vừa muốn đi qua, Weachat trên điện thoại di động đột nhiên vang.

“Lâm Hải ca ca, ngươi đến à, Tuệ Nhi có phiền phức.” Lâm Hải mở ra xem, chính là Vân Tuệ Nhi phát tới.

“Ta đang ở ngay tại hiện trường, không cần sợ, hết thảy đã có ta!” Lâm Hải hồi âm cho Vân Tuệ Nhi xong, Vân Tuệ Nhi lập tức lộ ra một mặt kinh hỉ, không khỏi nhìn bốn phía, tìm kiếm bóng dáng của Lâm Hải.

“Tuệ Nhi, thế nào?” Vân Thụy thấy thế, vội vàng hỏi ý kiến.

“Hắn nói đang ở ngay tại hiện trường đâu, để cho ta không cần sợ, nói hết thảy đã có hắn, thế nhưng ta làm sao cũng không tìm được hắn a?” Vân Tuệ Nhi đem trắng nõn cái cổ kéo dài ra, nhưng bây giờ người thật sự là quá nhiều, căn bản không biết Lâm Hải ở phương vị nào.

Bất quá Lâm Hải giờ phút này, lại đã thấy Vân Tuệ Nhi, hé miệng cười cười, liền hướng phía phương vị Vân gia đi đến.

Mà lúc này, Kiều Chấn ở trên đài, thấy Vân Tuệ Nhi cũng không đi lên, liền mở miệng tiếp.

“Vân gia Bạch Mẫu Đơn, ngươi cái tiện nhân tao lãng này, vậy mà không biết xấu hổ câu dẫn đường đệ Kiều Kim ta, thỏa mãn ham muốn của ngươi xong, lại đem đường đệ ta hại chết, hôm nay ta phải đòi một lời giải thích cho đường đệ ta, ngươi cút lên nhận lấy cái chết cho ta!”

“Ngươi nói vớ nói vẩn!” Lời nói của Kiều Chấn nói quá khó nghe, dạng lật ngược phải trái này, vu hãm trong sạch của một cái nữ hài tử như Vân Tuệ Nhi, để Vân Tuệ Nhi nhất thời không nhịn được, vội vã lớn tiếng nói lên.

“Bạch!” Vân Tuệ Nhi vừa mới mở miệng, ánh mắt mọi người đồng loạt hướng phía nàng ta trông lại, khi thấy rõ tướng mạo tuyệt mỹ của nàng ta xong, tất cả không khỏi đều tỏa sáng hai mắt.

“Đây chính là Bạch Mẫu Đơn? Thật là nhân nhi xinh đẹp!” Thật nhiều đệ tử trẻ tuổi, trong mắt không khỏi phát ra thần thái dị dạng.

Mà Kiều Chấn giờ phút này cũng nhìn thấy Vân Tuệ Nhi, gã vốn là Sắc Trung Ngạ Quỷ, thấy tướng mạo của Vân Tuệ Nhi vậy mà xuất chúng như thế, trong lòng lập tức nổi lên sắc tâm, hai mắt không khỏi ứa ra ánh sáng.

“Trách không được Kiều Kim sẽ chết tại trong tay nàng ta, dạng mỹ nhân này, người nào mẹ nó thấy mà không động tâm a?”

“Bạch Mẫu Đơn, bớt nói nhảm đi, có gan liền lên đài, nếu ngươi thắng ta, mối thù của Kiều Kim liền xóa bỏ, nếu như ngươi thua, sẽ mặc ta xử trí, ngươi có dám đáp ứng hay không!”

Kiều Chấn nói xong, trong lòng cười nhạt một trận, vốn là để Vân Tuệ Nhi lên đài nhận lấy cái chết, bây giờ cũng đổi thành mặc cho gã xử trí.

Bàn tính trong lòng Kiều Chấn đánh vô cùng tốt, chỉ cần Vân Tuệ Nhi dám đáp ứng, vậy mình liền đem nàng ta đánh bại, dựa theo ước định mình có thể tùy ý xử trí nàng ta, đến lúc đó liền đem nàng ta mang về, hảo hảo hưởng thụ mấy ngày mấy đêm, vậy còn không sướng chết a!

Vừa nghĩ tới loại mỹ nhân sắc đẹp khuynh quốc như Vân Tuệ Nhi này, liền muốn trần trọc rên rỉ ở tại dưới người mình, trong lòng Kiều Chấn liền ngứa ngáy khó nhịn một trận, hận không thể lập tức mang theo Vân Tuệ Nhi, tìm một chỗ đại chiến cả ngày.

“Có gì không dám!” Đôi mi của Vân Tuệ Nhi vẩy một cái, bị người điểm danh ở trước mặt mọi người, làm người bên trong võ đạo, coi như biết rõ phải chết, cũng không thể lùi bước, đây chính là tinh thần võ đạo!

“Tuệ Nhi, không được nhận lời gã!” Vân Thắng thấy thế liền kinh hãi, vội vàng ngăn cản nói.

“Không có việc gì, gia gia, Lâm Hải ca ca sẽ bảo hộ ta!” Vân Tuệ Nhi lắc đầu, kiên định nói.

“Thế nhưng là, một khi ngươi lên sân khấu, vậy liền là đánh nhau một chọi một, ai cũng không giúp ngươi được, Lâm lão đệ cũng không được a!” Vân Thắng lo lắng nói nói.

“Ha ha, nếu ngươi dám, vậy vì sao còn không lên đài!” Kiều Chấn thấy Vân Tuệ Nhi vậy mà thật sự đáp ứng, trong lúc nhất thời kích động quá sức, vội vàng hướng phía Vân Tuệ Nhi hô nói.

“Tuệ Nhi, không thể a!” Vân Thắng một mặt lo lắng nói nói.

“Thế nhưng là, bây giờ Kiều Chấn điểm danh khiêu chiến với Tuệ Nhi, nếu như ta không ra mặt ứng chiến, Vân gia há không phải sẽ bị võ lâm đồng đạo chế nhạo sao?” Vân Tuệ Nhi cau mày, khó xử nói nói.

“Hừ, chế nhạo thì lại như thế nào, ngươi xem Phong gia một chút, còn không phải từ đầu đến cuối chưa từng phái một người nào ra sân sao?” Vân Thụy bỗng nhiên ở một bên mở miệng nói.

“Không cần để ý tới gã, chờ Lâm Tông Sư đến rồi lại nói!” Vân Thụy giờ phút này, đã đem hi vọng, tất cả đều ký thác vào trên thân Lâm Hải.

“Đúng vậy a, thực lực của Kiều Chấn, các ngươi cũng nhìn thấy, thật sự là quá cường hãn, hơn nữa người này nổi danh thủ đoạn độc ác, Kiều gia lại cùng Vân gia ta có thù, người Vân gia ta một khi lên đài, ắt gặp độc thủ!”

Vân Thắng thở dài, cũng là một trận bất đắc dĩ nói nói.

“Này, tốt a!” Nếu gia chủ cùng gia gia cũng như thế nói, Vân Tuệ Nhi cũng đành phải thôi.

Kiều Chấn lúc đầu lòng ngứa ngáy khó nhịn chờ đợi Vân Tuệ Nhi lên đài, nhưng khi thấy được Vân Tuệ Nhi bỗng nhiên lại ngồi xuống, trong lòng nhất thời là tức giận một trận.

“Hừ, người Vân gia, chẳng lẽ đều là rùa đen rút đầu sao, Bạch Mẫu Đơn, ngươi ngược lại là lên a!”

Vân Tuệ Nhi đã quyết định không để ý tới Kiều Chấn, trực tiếp đem lời nói của gã xem như gió bên tai, nhìn cũng không hướng trên đài nhìn một chút, cứ như vậy, Kiều Chấn ngược lại gấp.

“Mẹ nó a, cực phẩm mỹ nhân nhi tới tay, cũng không thể bay như thế a!”

“Bạch Mẫu Đơn, chẳng lẽ người Vân gia ngươi, nói chuyện cũng như là đánh rắm hay sao, có giỏi thì cút lên cho ta!” Kiều Chấn nhịn không được mắng to nói.

“Thả ngươi mẹ cái rắm, ngươi nói chuyện mới là đánh rắm!”

“Kiều Kim là cái mặt hàng gì, võ lâm đồng đạo cũng đều rõ ràng, gã chết sống thế nào thì mặc gã, bớt hướng trên thân Vân gia ta vu oan đi!”

“Kiều gia các ngươi mặc kệ nam nữ tất cả đều là dâm tặc, không có một cái đồ vật tốt nào, còn vu hãm người khác, có biết xấu hổ hay không!”

Đệ tử Vân gia thấy Kiều Chấn vũ nhục Vân gia, liền nhao nhao mở miệng, hướng phía Kiều Chấn mắng to.

Kiều Chấn ở trên đài, khí áp căn trực dương dương, mạnh mẽ chỉ vào mọi người Vân gia.

“Bọn chuột nhắt Vân gia, ít tại chỗ này tranh đua miệng lưỡi!” Nói xong, Kiều Chấn bỗng nhiên hướng phía đông đảo gia tộc ôm quyền một hồi, “Các vị võ lâm đồng đạo, hôm nay xin giúp Kiều Chấn làm chứng, nếu như Bạch Mẫu Đơn hôm nay không dám lên đài, từ nay về sau, toàn cả gia tộc bọn họ tất cả đều là rùa đen rút đầu, thứ hèn nhát không có trứng!”

“Đồ hỗn trướng!” Vân Thụy nghe vậy, tức đến ba một tiếng, trực tiếp đem bàn trà bên cạnh đập nát.

“Cái Kiều Chấn này, quả thực đáng giận!” Đột nhiên, một người trẻ tuổi vỗ bàn đứng dậy.

“Ta qua rút cái miệng thối của gã!” Nói xong, người trẻ tuổi tại trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người Vân gia, tách đám người ra, thả người nhảy lên, trèo lên trên lôi đài!

Chương 615: Phệ Hồn Đoạt Mệnh

“Ca!” Thời điểm Vân Tuệ Nhi vừa thấy người lên đài, đúng là thân ca ca Vân Chu của mình, không khỏi kinh hô một tiếng, mà những người khác trong Vân gia, cũng là tràn ngập lo lắng.

“Đứa nhỏ Vân Chu này, quá manh động a!” Vân Thắng gấp đến giậm chân một cái, tuy Vân Chu tại bên trong đám con cháu tuổi trẻ của Vân gia, là tồn tại tài năng xuất chúng, nhưng vậy cũng phải phân là so với ai a.

Kiều Chấn ở trên đài, thế nhưng là tại bên trong Tam Kiệt Nhất Sát đã chiếm hữu một chỗ để cắm dùi a, tại bên trong toàn bộ thế hệ trẻ tuổi của giới Võ đạo Tây Bắc, đều là cao thủ đỉnh phong, không phải là người mà Vân Chu có thể đối phó.

“Không được, ta muốn đi đổi ca ca xuống, nếu không ca ca ta liền nguy hiểm!” Vân Tuệ Nhi nói, đứng dậy liền muốn hướng phía lôi đài mà đi.

Ngay lúc này, đột nhiên một bàn tay lớn vươn ra, đặt tại trên bả vai mềm mại của Vân Tuệ Nhi.

“Không cần lo lắng, Vân Chu sẽ không có việc gì.” Một cái ngữ khí lạnh nhạt truyền đến, thanh âm quen thuộc này, để trong lòng Vân Tuệ Nhi run lên, đột nhiên kinh hỉ xoay đầu lại.

“Lâm Hải ca ca!” Thời điểm khi thấy rõ thanh âm quen thuộc này, quả nhiên là của Lâm Hải, Vân Tuệ Nhi kích động mừng rỡ.

“Ha ha, Lâm lão đệ, ngươi rốt cục đã đến!” Vân Thắng cũng là không kìm được vui mừng, cười cười đi tới.

Vân Thụy thì càng đừng đề cập, nếp nhăn trên mặt đều nhanh cười bình, lôi kéo Lâm Hải ngồi vào bên cạnh mình.

“Lâm Tông Sư a, ngươi cũng đến rồi, Kiều gia đã tìm tới chúng ta, ngươi nhìn...”

Lâm Hải liếc lão một cái, cười nhạt một tiếng, sau đó hướng phía trên đài nhất chỉ.

“Vân Chu không phải đã lên rồi sao?”

“Thế nhưng, Vân Chu không phải là đối thủ của Kiều Chấn a?” Vân Thụy vội vã nói nói.

Lâm Hải nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn chăm chú vào Vân Thụy một hồi, mới nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ngươi quá coi thường Vân Chu rồi.” Nói xong, Lâm Hải liền không để ý đến lão nữa, mà chính là đem đầu quay đi, nhìn chăm chú lên tình huống trên lôi đài.

“Cái này, cái này... Ai!” Vân Thụy nhịn không được thở dài một tiếng, trong mắt nhiều thêm một tia bất mãn, lão thấy, Lâm Hải cái này hoàn toàn là qua loa với lão a.

“Lâm Hải ca ca, ca ca ta y, thật không có chuyện sao?” Vân Tuệ Nhi cũng không yên lòng, nhịn không được thấp giọng hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ừm, tuyệt đối không có chuyện gì!” Lâm Hải vô cùng khẳng định mà gật gật đầu.

“A.” Vân Tuệ Nhi tuy không biết vì sao Lâm Hải lại coi trọng Vân Chu như vậy, nhưng nếu Lâm Hải đã nói khẳng định như vậy, trong nội tâm nàng ta cuối cùng đã an tâm một điểm.

Mà giờ khắc này, trên lôi đài, Vân Chu cùng Kiều Chấn đứng đối mặt nhau, đang đánh giá đối phương.

“Ngươi là ai? Ta tìm cái tao nương môn Bạch Mẫu Đơn kia, ngươi tới làm gì?” Kiều Chấn ngẩng lên cái cằm, một mặt ngạo mạn hỏi.

“Vân gia, Vân Chu, bởi vì ngươi miệng quá thúi, ta đặc biệt lên rút cái miệng thối của ngươi ra!” Trong mắt Vân Chu lóng lánh sắc lạnh, lạnh lùng đáp nói.

“Vân Chu? Hừ, bọn chuột nhắt vô danh, không muốn chết liền lập tức cút xuống cho ta!”

“Bớt nói nhảm đi, muốn để ta xuống dưới, đánh bại ta rồi lại nói!” Nói xong, thân hình Vân Chu đột nhiên lóe lên, hướng thẳng đến phía Kiều Chấn xông qua, tay trái giả thoáng ra một chiêu, nắm tay phải hướng phía Kiều Chấn hung mãnh đánh đến!

“Đến tốt!” Lông mày Kiều Chấn mạnh mẽ nhảy lên, một quyền này của Vân Chu, tấn mãnh như sấm, mang theo thế sắc bén không thể ngăn cản, để trong lòng Kiều Chấn cảm thấy kinh ngạc.

Người trong nghề vừa ra tay, liền biết rõ có giỏi hay không! Chỉ là một quyền lên tay này, Kiều Chấn liền thu hồi lòng khinh thị trước đó, thân hình đột nhiên nhất chuyển, tránh thoát quyền pháp của Vân Chu, đồng thời song chưởng đưa ra trước, thi triển âm Phong Chưởng, đánh nhau cùng Vân Chu.

Hai người này vừa động thủ, tâm của đám người Vân gia, lập tức cũng nhấc lên đến cổ họng, vì Vân Chu bóp một vệt mồ hôi lạnh, dù sao giao đấu với y cũng là Độc Lang Kiều Chấn hung danh rõ ràng, một cái sơ sẩy liền có khả năng mất mạng.

Thế nhưng là nhìn một lúc sau, bọn người Vân Thụy Vân Thắng, không khỏi giật nảy cả mình.

“Lão Tam, Vân Chu là tu vi gì?” Vân Thụy nhịn không được, hướng Vân thắng hỏi.

“Nội Kình, Nội Kình trung kỳ?” Hai mắt Vân Thắng nhìn chằm chằm vào Vân Chu ở trên đài, thế nhưng là lời nói nói ra, lại ngay cả mình cũng không dám khẳng định.

“Nội Kình trung kỳ? Nếu như là Nội Kình trung kỳ, làm sao lại đem Liệt Dương Quyền của Vân gia ta, thi triển đến tình trạng như thế? Coi như là Nội Kình hậu kỳ, cũng không hơn gì cái này a?” Vân Thụy chau mày, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Trong lòng Vân Thắng cũng có nghi hoặc này, thế nhưng tu vi của Vân Chu, lão là người rõ ràng nhất, chính là Nội Kình trung kỳ a?

Vân Tuệ Nhi ở bên cạnh nghe được, trong mắt bỗng nhiên lóe lên tinh quang, không khỏi hướng phía Lâm Hải nhìn lại, chẳng lẽ có quan hệ cùng Lâm Hải ca ca?

Lâm Hải cảm nhận được ánh mắt của Vân Tuệ Nhi, hướng phía nàng ta cười nhạt một tiếng, chậm rãi mở miệng.

“Ta nói Vân Chu có thể làm được, lần này, ngươi không còn lo lắng a?”

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Vân Tuệ Nhi nghe được vui vẻ, xem ra quả nhiên có quan hệ cùng Lâm Hải.

“Ngươi quên, ta cũng đã thay đổi đường đi vận hành Nội Kình cho các ngươi, trong tu vi cảnh giới đồng dạng, sẽ làm thực lực có tăng lên rất nhiều, liền xem như đối mặt với võ giả Nội Kình hậu kỳ, Vân Chu cũng có sức đánh một trận!”

“Thì ra là thế!” Vân Tuệ Nhi bừng tỉnh đại ngộ, còn Vân Thắng ở bên cạnh thì là hướng phía Lâm Hải quăng tới lòng cảm kích thật sâu.

Lão chỉ biết, nhóm người mình sau khi tu tập công pháp mà Lâm Hải cải thiện, thực lực có đề bạt, chỉ là không nghĩ tới, khoảng cách đề bạt vậy mà còn quá lớn.

“Lâm lão đệ đối với Vân gia ta, thật sự là có đại ân a!” Vân Thắng nói cám ơn liên tục, lòng cảm kích lộ rõ trên mặt.

Vân Thụy ở một bên, nghe được có chút choáng váng, không khỏi hướng phía Vân Thắng thấp giọng hỏi nói.

“Lão Tam, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Vân Thắng cười ha ha một tiếng, mang theo tâm tình kích động, đem chuyện khi trước nói một lần cùng Vân Thụy, Vân Thụy nghe xong, trong mắt bùng lên tinh quang!

“Lão Tam, ngươi cùng Lâm Tông Sư có quan hệ khá gần, có thể hay không nói hắn, giúp tất cả mọi người trong Vân gia ta...”

“Đại ca!” Vân Thụy còn chưa nói xong, mặt Vân Thắng liền kéo xuống, cúi đầu tiến đến bên tai Vân Thụy, bất mãn mở miệng.

“Ta có thể có cơ duyên này, đã là thiên đại tạo hóa, phải tự mình biết mình a.”

“Cái này, ai!” Vân Thụy không khỏi thở dài, lão cũng biết, Vân Thắng nói có lý, chính mình thật sự là có chút vọng tưởng.

Giữa lúc bọn họ đang nói chuyện, đánh nhau trên đài đã tiến vào gay cấn giai đoạn, Kiều Chấn cùng Vân Chu, hai đạo nhân ảnh không ngừng bau qua, đánh tới khó phân thắng bại.

Thế nhưng là, thời gian đánh càng dài, trong lòng Kiều Chấn càng là lo lắng, gã chẳng thể nghĩ tới, một cái Vân Chu không có danh tiếng gì, lại có thể cùng mình đánh nhau trong thời gian dài như vậy.

Hơn nữa, càng thêm hỏng bét là, Liệt Dương Quyền của Vân Chu, nóng rực cương mãnh, mỗi một quyền vung ra, đều mang theo một cỗ sóng nhiệt mãnh liệt, đối với âm Phong Chưởng của mình, lại ẩn ẩn mang theo công hiệu khắc chế, âm phong dưới bàn tay mình, vừa mới tiếp xúc đến cỗ sóng nhiệt này, ngay lập tức sẽ bị thiêu đốt hầu như không còn.

Không chỉ có như thế, cỗ sóng nhiệt dưới quyền của Vân Chu này, để Kiều Chấn phảng phất như đứng tại bên cạnh một cái lò lửa, vô cùng khó chịu, thêm nữa đánh mãi không xong, để trong lòng Kiều Chấn, không khỏi bực bội một trận.

“Xem ra chỉ có thể dùng một chiêu kia!” Trong mắt Kiều Chấn bỗng nhiên lóe lên hàn quang, tựa hồ đã hạ quyết tâm cực lớn.

“Hừ, thật là nghĩ không ra, một đệ tử Vân gia nho nhỏ, lại để cho ta không thể không vận dụng sát chiêu, tuy ngươi chẳng mấy chốc sẽ chết, nhưng có thể đem ta bức đến loại tình trạng này, cũng đủ để ngươi kiêu ngạo rồi!”

Nói xong, hai chân Kiều Chấn khẽ cong, hai cánh tay bỗng nhiên lấy một cái hình bầu dục, như chậm mà nhanh xoay tròn, một cỗ sương đen mà người thường không thể phát giác lập tức tụ lại ở giữa song chưởng của Kiều Chấn, mang theo cuồng bạo thôn phệ hết thảy.

Vân Chu lập tức cảm thấy, một cỗ cảm giác áp bách cực mạnh, đột nhiên sinh ra tại trên thân của Kiều Chấn, để trong lòng y nhịn không được mà hoảng hốt, lập tức ngưng thần đề phòng.

Đột nhiên, khóe miệng Kiều Chấn nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhe răng tàn nhẫn, sau đó hai tay bỗng nhiên hướng phía Vân Chu lăng không đẩy, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Phệ Hồn Đoạt Mệnh!”

Chương 616: Ngươi, chịu thua chưa?

Theo Kiều Chấn hô to một tiếng, Vân Chu ở phía đối diện nhất thời cảm thấy một đoàn âm phong nồng hậu dày đặc, hướng phía chính mình mãnh liệt cuốn tới, phảng phất như muốn đem chính mình thôn phệ.

Mắt thấy cỗ âm phong này, liền muốn quấn lên chính mình, huyết dịch toàn thân Vân Chu cơ hồ cũng bị đông lại, khó chịu nói không nên lời.

“Không liều mạng là không được!” Song chưởng của Kiều Chấn chưa tới, chỉ là âm phong phát ra, cũng có lực lượng cường đại như thế, Vân Chu biết rõ, nếu như mình không toàn lực ứng phó, rất có thể liền muốn hao tổn tại phía dưới một chiêu này.

Nghĩ đến chỗ này, mày kiếm của Vân Chu bỗng nhiên vẩy một cái, ánh mắt lập tức bắt đầu biến đến vô cùng sắc bén!

Đồng thời, hai cánh tay bỗng nhiên đưa ra phía trước người, làm ra một cái động tác vây quanh, Nội Kình quanh thân trong nháy mắt hướng phía hai tay tụ lại, trong chốc lát, hai cánh tay Vân Chu, lại như bị thổi phồng lên, lấy tốc độ mà mắt trần có thể thấy, lập tức trở nên thô hơn vài vòng.

Mặt mũi Vân Chu giờ phút này đỏ bừng lên, một cỗ lực lượng làm người sợ hãi, cấp tốc tràn ngập ở giữa hai cánh tay của y, khí lưu nóng rực hình thành một cái hỏa đoàn, ẩn ẩn thành hình!

“Vân Chu vậy mà đem cái tuyệt kỹ này luyện thành!” Vân Thụy cùng Vân Thắng tại dưới đài xem chiến, vừa thấy tình cảnh này, lập tức động thân mà đứng lên, trong mắt tràn ngập kích động cùng hưng phấn.

Mà giờ khắc này, Vân Chu ở trên đài, đối mặt với một chưởng âm phong nhập xương của Kiều Chấn, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, đột nhiên cầm hỏa đoàn nóng rực trong tay đẩy ra!

"Liệt Nhật Phần Thiên!" Theo Vân Chu hét lớn một tiếng, cỗ hỏa đoàn vô hình nóng rực này, cùng âm phong màu đen của Kiều Chấn, lập tức kịch liệt đụng vào nhau.

"Hống!" Một cỗ sóng xung kích mãnh liệt, hình thành ở giữa Kiều Chấn cùng Vân Chu, đem không khí cũng chấn động đến lắc lư một trận, hai cỗ lực lượng phân biệt đại biểu cho chí dương cùng chí âm, lập tức bắt đầu kịch chiến ở giữa hai người.

"Qua cho ta!" Kiều Chấn thấy một kích mạnh nhất của mình, vậy mà bị Vân Chu sinh sinh đỡ được, trong lòng nhịn không được đại nộ một trận, chợt quát một tiếng, cơ hồ đem Nội Kình toàn thân cũng điều động, muốn nhất cử đem Vân Chu đánh tan.

Mà Vân Chu giờ phút này, cũng cơ hồ sử xuất ra lực lượng của toàn thân, cắn chặt hàm răng, toàn lực thôi động Nội Kình, công kích Kiều Chấn, căn bản là không có cách tiến thêm một bước.

"Hai người bọn họ đang làm gì?" Dưới đài, có chút đệ tử gia tộc tu vi thấp, thấy hai người Kiều Chấn cùng Vân Chu đang đứng cách xa nhau, lại nhao nhao duỗi ra hai tay, tư thế quái dị chỉ vào đối phương ở phía xa, biểu lộ trên mặt dữ tợn, tựa hồ mười phần phí sức, nhao nhao một trận không hiểu.

Chỉ có những cái cao thủ tiến nhập vào Nội Kình hậu kỳ, thậm chí là cảnh giới cao hơn, trên mặt mới nhao nhao mang ra một tia ngưng trọng.

"Nghĩ không ra Vân Chu cùng Kiều Chấn, vẻn vẹn chỉ là Nội Kình trung kỳ, vậy mà có thể thi triển ra chiêu thức khủng bố như thế, thật sự là thiên tài trong thiên tài, đợi một thời gian, tiền đồ của hai người này sẽ không thể đong đếm!"

"Kiều Chấn còn dễ nói, dù sao cũng thành danh đã lâu, thế nhưng là Vân Chu trước đó lại bất hiện sơn bất lộ thủy (ý nói những người không hiển lộ tài năng.), nghĩ không ra lại là nhân vật hung ác như thế, sau trận chiến này, bất luận thắng bại, tên của Vân Chu, sẽ không người không biết!”

“Không tệ, kể từ hôm nay, Tam Kiệt Nhất Sát, chỉ sợ muốn đổi tên thành Tứ Kiệt Nhất Sát!”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, đồng thời quyết đấu giữa Vân Chu cùng Kiều Chấn cũng đã đến thời khắc mấu chốt nhất.

Tranh đấu trong thời gian dài, nội kình tiêu hao của hai người đều là vô cùng khủng khiếp, trên đầu tất cả đều toát ra mồ hôi, nhưng hai người người nào cũng không chịu nhận thua, tất cả đều đang khổ cực chống đỡ.

“Mau nhìn, Kiều Chấn sắp không được rồi!” Đột nhiên, dưới đài có người hô to một tiếng, mọi người nhao nhao hướng phía Kiều Chấn nhìn lại.

Quả nhiên, Kiều Chấn giờ phút này đang cắn chặt hàm răng, biểu hiện trên mặt bắt đầu trở nên thống khổ, hai chân cũng bắt đầu run lên nhè nhẹ, cỗ âm phong giữa hai người này cũng dần dần có xu thế tán loạn, đã lộ ra có thế bại.

Vân Chu giờ phút này cũng phát hiện ra dị dạng của Kiều Chấn, gặp tình hình này, không khỏi tinh thần đại chấn, nhịn không được quát lớn một tiếng, lần nữa thay đổi Nội Kình toàn thân, hướng phía Kiều Chấn lăng không đánh tới!

“Đi!” Theo một tiếng hét lớn của Vân Chu, diện tích của hỏa đoàn nóng rực kia, lập tức tăng lớn ba phần, uy thế càng thêm hung mãnh, trong nháy mắt đem âm phong của Kiều Chấn bao phủ, thiêu đốt sạch sẽ!

“Không tốt!” Kiều Chấn thấy thế, quá sợ hãi, không đợi kịp làm ra phản ứng, oanh một tiếng, thì cỗ hỏa đoàn nóng rực này, đã trực tiếp đụng vào trên ngực của gã.

“Phốc!” Kiều Chấn phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ thân thể lăng không bay ngược ra sau, sau đó phù phù một tiếng, hung hăng ngã tại phía trên mép lôi đài.

“Kiều Chấn!” Đám người Kiều gia, thấy thế liền kinh hãi, Tộc trưởng gia tộc Kiều Điện Khôn càng là bỗng nhiên đứng lên, một mặt chấn kinh cùng không tin!

“Hừ, đồ vô dụng!” Tông Sư Kiều gia, thì là hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy không vui.

Mà các đệ tử gia tộc khác, thì là trong nháy mắt vỡ tổ, từng cái bắt đầu châu đầu ghé tai.

“Trời ạ, Độc Lang Kiều Chấn vậy mà bại, thua bởi cái Vân Chu cũng chưa từng nghe nói qua này!”

“Quả thực quá bất khả tư nghị, nghĩ không ra đệ tử Vân gia đã vậy còn quá cường!”

“Thật sự là nhất đại tân nhân hoán cựu nhân (trong câu tục ngữ : Giang sơn đại hữu tài nhân xuất, nhất đại tân nhân hoán cựu nhân) a, Vân Chu tuyệt đối là hắc mã lớn nhất Đại Hội Võ Đạo lần này!”

Trong lúc nhất thời, các đại gia tộc dưới đài, nhao nhao hướng phía Vân Chu ném qua ánh mắt vô cùng kính nể, mà Tộc trưởng của các đại gia tộc, thì là ý vị thâm trường hướng phía phương vị Vân gia nhìn lại, trong ánh mắt mang theo một tia phức tạp.

“Ha ha, ca ca ta thắng a, a!” Giờ phút này cao hứng nhất không ai qua được Vân Tuệ Nhi, trước đó nàng ta thế nhưng là một mực lo lắng muốn chết, hiện tại thấy Vân Chu chẳng những bình yên vô sự, còn đánh bại Độc Lang Kiều Chấn nổi tiếng lâu đời, trong lòng đừng đề cập có bao nhiêu vui vẻ.

Đệ tử khác Vân gia thì càng không cần nói, từng cái vui vẻ ra mặt, trên mặt tràn ngập tự hào cùng đắc ý, hưng phấn nghị luận về tràng tỷ đấu này.

Vân Thụy cùng Vân Thắng tuy không nói gì thêm, nhưng từ bộ dáng ngay cả miệng không khép lại của hai người bọn họ, liền có thể nhìn ra, trong lòng bọn họ cũng là vô cùng kích động cùng cao hứng.

Vân Chu một chiêu đánh bại Kiều Chấn, Nội Kình của chính mình cũng tiêu hao quá lớn, đứng tại chỗ hít thật sâu hai cái, mới kéo lấy thân thể cơ hồ đã hư thoát, chậm rãi đi đến trước mặt Kiều Chấn.

Vân Chu cúi đầu xuống, nhìn Kiều Chấn thổ huyết ngã xuống đất, trong lòng một trận hả giận.

Trước đó không phải cuồng vọng không biên giới sao? Vậy mà trước mặt mọi người vũ nhục Vân gia ta, đây chính là kết cục!

“Ngươi, chịu thua chưa?” Vân Chu ở trên cao nhìn xuống Kiều Chấn, lạnh lùng nói nói.

“Khụ, khụ…” Kiều Chấn lần thứ nhất bị người lấy tư thế này mà tra hỏi, tức thì nóng giận công tâm, lập tức lại là ho ra hai ngụm máu, dùng ánh mắt giết người, hung hăng nhìn chằm chằm vào Vân Chu.

“Ta, không, nhận, thua!” Kiều Chấn mang theo môt cỗ ngoan kình, từng chữ nói ra trả lời, đồng thời hai tay chống, muốn đứng dậy.

Thế nhưng là, thân thể vừa hướng lên khẽ chống, lại đã phù phù một tiếng lần nữa ngã sấp xuống, trúng một chiêu Liệt Nhật Phần Thiên của Vân Chu, thương thế của Kiều Chấn rất nặng, vậy mà liền khí lực đứng lên đều không có.

“Kiều Chấn, bại!” Lúc này, nhân viên công tác của Lục Dã Sơn Trang, không thể không trèo lên trên đài, hướng về chúng gia tộc dưới đài tuyên bố kết quả, sau đó đem Kiều Chấn một mặt không cam lòng khiêng xuống.

“Còn có vị nào, nguyện ý lên đài chỉ giáo?” Chờ Kiều Chấn bị khiêng xuống xong, Vân Chu liền hướng phía dưới đài ôm quyền, cao giọng hỏi.

Đông đảo các gia tộc dưới đài, nhất thời rối loạn một mảnh, bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Thế nhưng là, chờ chừng mười phút đồng hồ, lại cũng không có người lên đài khiêu chiến Vân Chu, dù sao liền cả Kiều Chấn cũng thua ở trong tay Vân Chu, đệ tử trẻ tuổi của các đại gia tộc khác, không còn có người nào có thực lực khiêu chiến Vân Chu.

Thấy không có người lên sân khấu, trong lòng Vân Chu không khỏi vui vẻ, sau đó đem đầu chuyển hướng Lục Dã Sơn Trang.

“Nếu đã không ai khiêu chiến, vậy hạng nhất thi đấu lôi đài này, coi như quy ta!”

Chương 617: Nguyệt Vô Quang

“Hừ, phế vật Kiều gia!” Chỗ khán đài của Lục Dã Sơn Trang, Cung Tàng tức đến vỗ bàn một cái, ánh mắt lộ ra âm u, hướng phía khán đài Kiều gia hung hăng trừng liếc một chút.

“Đại ca, chẳng lẽ thật muốn đem Thần Binh, không công đưa cho cái tiểu tử Vân gia này?” Lão Tam hói đầu ở bên cạnh, một mặt sốt ruột nói nói.

“Hừ!” Cung Tàng cười lạnh một tiếng, “Vân gia luôn luôn không chịu quy thuận Lục Dã Sơn Trang ta, chuyện tốt bực này sao lại có thể đến phiên bọn họ?”

“Thế nhưng là, những gia tộc này thật sự là quá không biết tranh giành, liền Kiều Chấn cũng bại, đã không có người là đối thủ của cái Vân Chu này!” Lão Tam hói đầu thở dài một hơi, không cam tâm nói nói.

“Người nào nói không có ai là đối thủ của Vân Chu?” Cung Tàng khinh thường cười một tiếng, sau đó đem một cái con cháu gọi tới bên người, ở bên tai thấp giọng phân phó vài câu, cái đệ tử này đáp ứng một tiếng, quay người chạy đi.

“Cung Trang chủ, tại hạ đã hỏi rất nhiều lần, cũng không có người lên đài khiêu chiến, chẳng lẽ ngài còn không lên đài tuyên bố kết quả sao?” Chờ rất lâu cũng không thấy có động tĩnh, Vân Chu không khỏi hướng phía Cung Tàng mở miệng hỏi nói.

“An tâm chớ vội, người khiêu chiến ngươi, rất nhanh liền đến!” Con mắt Cung Tàng khép hờ, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Vân Chu một chút, nhàn nhạt nói nói.

“Ồ?” Vân Chu sững sờ, sau đó khóe miệng nhếch lên, giờ phút này y vô cùng tự tin, trong đám người trẻ tuổi năm nay, đánh bại Kiều Chấn, có thể nói không có người nào là đối thủ của mình, người nào đến đều vô dụng.

Mà đúng lúc này, cái đệ tử Lục Dã Sơn Trang trước đó đã chạy đi kia liền quay lại, sau lưng còn đi theo một cái nam tử trẻ tuổi mặt không biểu tình, toàn thân lộ ra một cỗ khí tức âm nhu.

“Trang chủ, ngài tìm ta?” Nam tử trẻ tuổi đi tới trước mặt Cung Tàng, cung kính hỏi.

“Ừm!” Cung Tàng gật gật đầu, sau đó hai mắt dò xét người trẻ tuổi, nhất thời lộ ra một vẻ kinh ngạc.

“Đột phá?” Cung Tàng kinh hỉ hỏi.

“May mắn không làm nhục mệnh, một giờ trước, vừa mới đột phá!” Người trẻ tuổi mở miệng đáp nói, trên gương mặt không biểu tình, rốt cục có một nụ cười nhàn nhạt.

“Ha ha, tốt, tốt a! Thật không hổ là đệ nhất thiên tài của Lục Dã Sơn Trang ta!” Cung Tàng vui vẻ cười to nói, sau đó hướng phía Vân Chu ở trên đài nhất chỉ.

“Nếu ngươi vừa mới đột phá, trên đài vừa vặn có cái thực lực còn không có người ngăn được, ngươi đi luyện tay một chút đi.”

Nói xong, Cung Tàng đột nhiên hạ giọng, trong giọng nói mang ra một cỗ sát cơ mãnh liệt.

“Kẻ này chính là người Vân gia, tiềm chất tập võ mặc dù không cách nào so sánh cùng ngươi, nhưng cũng không bình thường, giữ lại y cuối cùng sẽ là một cái tai hoạ ngầm, ngươi sau khi đi lên, trực tiếp xuất thủ đánh chết kẻ đó!”

Người trẻ tuổi nghe vậy, ngẩng đầu nhìn nhìn Vân Chu ở trên đài, sau đó nhếch miệng cười lạnh một cái

“Vâng!” Nói xong, người trẻ tuổi trực tiếp cất bước, đi đến trước đài.

“Mau nhìn, có người đến, xem ra là muốn lên đài khiêu chiến Vân Chu!”

“Gã là ai a, Vân Chu liền cả Kiều Chấn cũng đánh bại, gã lên sân khấu không phải là tự rước lấy nhục sao?”

“Ngươi cũng đừng quên, khen thưởng cho quán quân thế nhưng là Thần Binh Nhị giai a, coi như biết rõ không địch lại, không đi lên thử một chút, lại chịu cam tâm a.”

“Người này rất lạ mặt, không biết là đệ tử nhà nào, ta đoán chừng dùng không tới mười chiêu, liền sẽ bị Vân Chu đánh xuống.”

Nhóm đệ tử trẻ tuổi của các đại gia tộc, thấy có người muốn lên sân khấu, nhao nhao mở miệng nghị luận nói, cơ hồ không có người xem trọng cái người trẻ tuổi này.

Nhưng cuối cùng có chút đệ tử gia tộc, nhận ra thân phận của người trẻ tuổi kia, trên mặt lập tức lộ ra kinh sợ!

Mà lúc này đây, người trẻ tuổi đã chạy tới dưới đài, nhếch miệng lên, lộ ra một tia cười lạnh, thân thể bay thẳng mà lên, căn bản không thấy hai chân uốn lượn, sau một khắc đã xuất hiện tại trên lôi đài.

“Thân pháp khinh công thật xinh đẹp!”

“Đậu phộng, chỉ bằng chiêu này, người trẻ tuổi kia không đơn giản a!”

“Năm nay thật sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp a, xem ra người này cũng không phải là lương thiện gì!”

Người trẻ tuổi chỉ là trèo lên đài, liền chấn nhiếp một bộ phận người, khiến mọi người đối với thực lực của y, lập tức có một loại đổi mới.

Vân Chu tại thời điểm nhìn thấy công pháp khinh thân của người trẻ tuổi, mí mắt liền bỗng nhiên vẩy một cái, trực giác nói cho y biết, người trẻ tuổi này, tuyệt đối không thể coi thường.

“Không biết tôn tính đại danh của bằng hữu, đến từ gia tộc nào?” Vân Chu một mặt ngưng trọng, mở miệng hỏi nói.

Người trẻ tuổi nhìn Vân Chu, bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một nụ cười cổ quái.

“Ừm?” Vân Chu chẳng biết tại sao, nhìn thấy nụ cười của người trẻ tuổi, toàn thân lập tức cảm thấy một loại khó chịu cực độ, tựa hồ như bị một cái độc xà âm lãnh tiếp cận, thình lình đánh rùng mình một cái.

Mà lúc này, nam tử mang theo khí tức âm nhu, chậm rãi mở miệng.

“Lục Dã Sơn Trang, Nguyệt Vô Quang!”

“Ngươi là ai? Nguyệt Vô Quang!” Vân Chu quá sợ hãi, nhịn không được lùi lại một bước, một mặt kinh hãi.

Người có tên, cây có bóng, người trẻ tuổi vẻn vẹn vừa báo danh, liền để trong lòng Vân Chu gấp đến cuồng loạn thình thịch một trận.

Mà đông đảo đệ tử gia tộc dưới đài, sau khi nghe người trẻ tuổi tự giới thiệu xong, nhất thời tất cả đều lộn xộn.

“Đậu phộng, ta không nghe lầm chứ, gã là Nguyệt Vô Quang!”

“Đứng đầu Tứ Kiệt a, đệ nhất thiên tài của giới Võ đạo Tây Bắc, nghĩ không ra gã vậy mà lên đài!”

“Xong, Vân Chu coi như ngưu bức hơn nữa, lại làm sao có thể là đối thủ của Nguyệt Vô Quang a!”

“Nghĩ không ra liền Nguyệt Vô Quang cũng lên đài, trận thi đấu lôi đài năm nay này, thật đúng là mở rộng tầm mắt!”

Nguyệt Vô Quang tuy có danh khí cực lớn, nhưng lại rất ít khi lộ diện, số đệ tử đại gia tộc biết đến gã có cực ít, gã vừa ra trận, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, trở thành tiêu điểm cho toàn trường.

Mà mọi người Vân gia, tại sau khi biết rõ người lên đài là Nguyệt Vô Quang, lập tức liền không có bầu không khí vui sướng trước đó, tâm của tất cả mọi người cũng chìm đến đáy cốc.

“Ai, quán quân tới tay, cứ như vậy mà bay mất!” Chúng đệ tử Vân gia nhao nhao lắc đầu thở dài, hiển nhiên liền cả bọn họ cũng không cho rằng Vân Chu có được thực lực chiến thắng Nguyệt Vô Quang.

“Hừ!” Đột nhiên, Vân Thụy vỗ bàn đứng dậy, hướng phía phương hướng Lục Dã Sơn Trang trợn mắt nhìn qua!

“Cung Trang chủ, ngươi đây là có ý gì?” Vân Thụy mang theo tức giận, lạnh lùng nói nói.

“Vân Tộc trưởng, chuyện gì mà phẫn nộ như vậy?” Cung Tàng nhàn nhạt liếc nhìn Vân Thụy một chút, cười lạnh nói.

“Hừ, Nguyệt Vô Quang chính là người của Lục Dã Sơn Trang ngươi, giờ phút này gã chạy lên lôi đài làm gì?”

Cung Tàng quái dị liếc nhìn Vân Thụy một chút, sau đó mở miệng, “Vân tộc trường nói chuyện thật kỳ quặc, lên lôi đài có thể làm gì, đương nhiên là đánh lôi đài a?”

Vân Thụy khẽ giật mình, lão vốn cho rằng Cung Tàng sẽ còn ngụy biện, nghĩ không ra đã vậy còn nói quá thẳng ra.

“Thế nhưng là thi đấu lôi đài kỳ trước, Lục Dã Sơn Trang ngươi từ đầu không hề tham dự, lần này vì cái gì lại đột nhiên phái người lên đài?”

“Vân Tộc trưởng hỏi lời này thật vô lý, không tham dự không có nghĩa là không có quyền lợi tham dự, chẳng lẽ trước kia không có tham dự, năm nay liền cũng không cho phép tham dự à, đây là đạo lý của nhà nào?” Cung Tàng xùy cười một tiếng, khinh thường nói.

“Ngươi...” Vân Thụy nghẹn lời một trận, nhưng trong lòng thầm mắng xối xả.

“Cái lão hồ ly Cung Tàng đáng chết này, rõ ràng là không muốn để cho Vân gia ta đoạt được quán quân, thật sự là đáng giận!”

Cung Tàng đã nói vậy, Vân Thụy căn bản tìm không ra cái mao bệnh gì, chỉ có thể oán hận ngồi xuống.

“Nguyệt Vô Quang mặc dù là đệ nhất thiên tài, nhưng Vân Chu có thể chiến thắng Kiều Chấn, thực lực cũng không kém, chưa hẳn liền không có hi vọng!” Vân Thụy chỉ có thể tự an ủi mình như thế.

Vân Tuệ Nhi tại sau khi biết rõ người trên đài là Nguyệt Vô Quang, trái tim lập tức nhấc đến cổ họng.

“Lâm Hải ca ca, ca ca ta đánh thắng được Nguyệt Vô Quang hay không?” Vân Tuệ Nhi nhịn không được hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là chau mày, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Vân Chu so cùng Nguyệt Vô Quang, vẫn là có chút chênh lệch.”

“A? Vậy ca ca ta chẳng phải là nguy hiểm sao!” Vân Tuệ Nhi lập tức kinh hoảng.

Chương 618: Tàn Nguyệt Trảm!

Lâm Hải cũng không khỏi chau mày, người trẻ tuổi Vân Chu này, thông minh cơ trí, lại khiêm tốn ổn trọng, ấn tượng của Lâm Hải đối với y, vẫn là vô cùng không tệ, giảng từ nội tâm, cũng không hy vọng Vân Chu xảy ra chuyện.

Thế nhưng Lâm Hải nhìn ra, Vân Chu tuy đã tập qua công pháp mà chính mình cải tiến, thực lực có đề cao cực lớn, nhưng dù sao thời gian lại quá mức vội vàng, muốn chiến thắng Nguyệt Vô Quang danh xưng đệ nhất thiên tài, vẫn là rất không có khả năng.

“Lâm Tông Sư, xem ở trên mặt mũi Tuệ Nhi, ngươi mau cứu đứa nhỏ Vân Chu này đi!” Vân Thụy bỗng nhiên mang theo một mặt khẩn cầu, hướng phía Lâm Hải nói nói.

Làm Tộc trưởng, lão đối với tính cách thà bị gãy chứ không chịu cong của Vân Chu này vẫn là có chỗ hiểu biết, coi như biết rõ không địch lại Nguyệt Vô Quang, Vân Chu khẳng định cũng sẽ chết chiến đến cùng, tuyệt sẽ không hướng Nguyệt Vô Quang khuất phục.

Nhưng cứ như vậy, kết cục của Vân Chu coi như thảm, Vân gia cùng Lục Dã Sơn Trang vốn là ở vào mặt đối lập, Nguyệt Vô Quang tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này, khẳng định sẽ đem Vân Chu đánh giết!

“Đúng, cái Hộ Thân Phù mà ta đưa cho Vân Chu, y có mang ở trên người không?” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng hỏi nói.

Phốc!

Vân Thụy đang ở bên cạnh một mặt chờ đợi đáp lại, không nghĩ tới vậy mà chờ đến một câu nói như vậy, cái mũi kém chút cũng tức điên, nếu không phải lão không thể trêu vào Lâm Hải, đoán chừng đều phải nhào tới cắn Lâm Hải hai cái.

“Mẹ nó, đến lúc nào rồi, cũng đừng nhắc đến cái Hộ Thân Phù kia nữa có được hay không, cái kia có trái trứng dùng a? Nếu như mang cái Hộ Thân Phù liền vô địch, vậy con mẹ nó ai còn đi luyện võ a, tất cả đều cầu cái phù treo trên cổ là được.”

Trên mặt Vân Thụy nhất thời không dễ nhìn, nhưng trở ngại thân phận Tông Sư của Lâm Hải, lại cũng không dám phát giận ở trước mặt, chỉ là khẽ than một tiếng, đem đầu quay đi.

“Hi vọng đứa nhỏ Vân Chu này, ở thời điểm không địch lại, có thể chủ động nhận thua, đừng có không công uổng đưa tánh mạng.” Vân Thụy chỉ có thể cầu nguyện ở trong lòng.

Mà Vân Thắng thì càng thêm trực tiếp, dù sao Vân Chu thế nhưng là cháu trai ruột của lão, trong lòng của lão so với ai khác cũng càng quan tâm hơn.

“Vân Chu, xuống đài đi, ngươi đã lấy cho Vân gia đủ mặt mũi rồi, không cần tiếp tục tỷ đấu nữa!”

Mà Vân Chu nghe được, thì là nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng phía Vân Thắng lắc đầu.

“Gia gia, người tập võ chúng ta, coi trọng chính là thẳng tiến không lùi, vĩnh viễn không bao giờ nói bại, nào có đạo lý không giao thủ liền trực tiếp nhận thua? Đừng nói chỉ là một cái Nguyệt Vô Quang, liền xem như Thiên Vương lão tử tới, Vân Chu ta cũng dám chiến một trận!”

Nói xong, toàn thân trên dưới của Vân Chu, đột nhiên tản mát ra một cỗ hào khí trùng thiên, cả người tựa hồ trở thành một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, tràn ngập đấu chí vô tận.

“Tốt! Nói xong!” Nguyệt Vô Quang ở đối diện bỗng nhiên giống như cười mà không phải cười vỗ vỗ tay, “Bất quá luận võ, cũng không phải là dựa vào lời nói hùng hồn, tại trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy đều là hư vô.”

“Động thủ đi, nếu không ta vừa ra tay, ngươi liền cơ hội động thủ cũng đều không có!” Ngữ khí của Nguyệt Vô Quang, kéo dài mềm mại, mang theo một cỗ khí chất âm nhu, cùng khí chất dương cương của Vân Chu hình thành đối lập rõ ràng.

“Đã như vậy, vậy ta liền không khách khí!” Vân Chu cũng không khiêm nhượng, đối mặt với loại đối thủ như Nguyệt Vô

Quang này, chỉ có tiên hạ thủ vi cường, mới có cơ hội đoạt một tia tiên cơ.

“Liệt Nhật Phần Thiên!” Vân Chu hét lớn một tiếng, toàn lực ứng phó, ra tay cũng là chiêu thức có uy lực lớn nhất.

Mọi người dưới đài, lập tức ngừng thở, con mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào trên đài, Vân Chu trước đó cũng là dựa vào một chiêu này, đánh bại Kiều Chấn không ai bì nổi, bây giờ vừa lên đến, liền lại thi triển một chiêu này đối phó với Nguyệt Vô Quang, không biết Nguyệt Vô Quang có thể chống chọi được hay không, lại phá giải như thế nào.

Nguyệt Vô Quang lẳng lặng đứng ở trên đài, trên mặt giống như cười mà không phải cười, tựa hồ căn bản không cảm giác thấy khí lãng hỏa nhiệt đập vào mặt này, đối với cái chiêu thức uy mãnh này của Vân Chu, phảng phất giống như không thấy.

Thẳng đến khi song quyền của Vân Chu, có lẽ đã sắp đánh tới trên thân thể của Nguyệt Vô Quang, thì Nguyệt Vô Quang đột nhiên động.

Chỉ thấy trong mắt Nguyệt Vô Quang tốc biến ra một đường quang mang băng lãnh, sau đó căn bản không thấy dưới chân gã di động như thế nào, thân thể bỗng nhiên hướng phía bên cạnh, lấy tốc độ di động như thiểm điện tránh đi, đồng thời cánh tay phải rất tùy ý mà vung lên.

“Đi!” Trong miệng Nguyệt Vô Quang khẽ quát một tiếng, nhất thời một đường phong nhận sắc bén, liền thẳng hướng phía trước ngực Vân Chu đánh tới.

“Thật nhanh!” Vân Chu giật nảy cả mình, cuống quít vội vàng hóa quyền thành chưởng, hướng phía bên ngoài toàn lực đẩy.

“Phá!” Vân Chu hét lớn một tiếng, hai đạo chưởng phong nhất thời cùng phong nhận của Nguyệt Vô Quang, kịch liệt đụng vào nhau.

“Ầm!” Một tiếng khí nổ ngột ngạt vang lên, sóng trùng kích cường đại, khiến cho không khí tựa hồ cũng chấn động lên.

“Không tốt!” Vân Chu tuy toàn lực ứng phó, nhưng vẫn là đánh giá thấp thực lực của Nguyệt Vô Quang, song chưởng tiếp xúc cùng phong nhận của Nguyệt Vô Quang, lập tức có một cỗ lực lượng cực đại, hướng phía chính mình đập đến.

Vân Chu vội vàng di chuyển cước bộ, không ngừng lui lại, lợi dụng giảm xóc để hóa giải cỗ lực lượng khổng lồ này, một mực thối lui ra hai mươi mấy bước, mới miễn cưỡng dừng bước lại.

Lần nữa ngẩng đầu, trong mắt Vân Chu liền tràn ngập kinh hãi!

“Nguyệt Vô Quang, làm sao lại cường đại đến biến thái như thế!” Nếu như Nguyệt Vô Quang là ra một kích toàn lực, đem Vân Chu đánh lui xa như vậy, Vân Chu tuyệt sẽ không cảm thấy kinh hãi, nhưng vấn đề là, đây là Nguyệt Vô Quang tiện tay vung lên a!

“Chẳng lẽ chênh lệch giữa mình cùng Nguyệt Vô Quang, lại to lớn như thế sao?” Vân Chu nhất thời bị đả kích.

“Quả nhiên thật sự có tài, vậy mà ngăn trở được một kích tiện tay của ta.” Nguyệt Vô Quang đứng tại chỗ không động, trong mắt cũng là hiện lên một vẻ kinh ngạc.

“Lấy niên kỷ của ngươi, đạt tới thực lực như thế, cũng coi là thiên tài khó được, bất quá đáng tiếc, Vân gia ngươi cùng Lục Dã Sơn Trang ta lại là địch, thiên tài mới như ngươi này, cuối cùng là phải vẫn lạc!”

Nói xong, trong mắt Nguyệt Vô Quang lóe lên hàn quang, trên lôi đài đột nhiên xuất hiện một đạo tàn ảnh thật dài, trong chớp mắt liền đến trước mặt Vân Chu.

“Không tốt!” Trong lòng Vân Chu hoảng hốt, vội vàng hướng phía bên cạnh liên tục nhanh chóng thối lui, tiếc rằng căn bản không nhanh bằng tốc độ của tàn ảnh, trong nháy mắt liền đem Vân Chu quấn quanh ở giữa.

“Không đúng, Nguyệt Vô Quang là cao thủ Hóa Cảnh!” Dưới đài, Vân Thắng đột nhiên đứng lên, hoảng sợ hô to một tiếng!

Mà một số trưởng giả của các gia tộc khác, giờ phút này cũng từ bên trong một chiêu chủ động xuất kích của Nguyệt Vô Quang, mà nhìn ra manh mối, tất cả đều chấn kinh há to mồm.

“Quá không thể nghĩ, Nguyệt Vô Quang lại đã đột phá đến Hóa Cảnh!”

“Đệ nhất thiên tài, quả nhiên là danh bất hư truyền a, gã mới bao nhiêu lớn a, liền đến Hóa Cảnh, nói không chừng ngày sau trở thành Tông Sư, cũng không phải là không có khả năng!”

“Vân Chu xong, y coi như mạnh hơn, làm sao lại có thể mạnh hơn võ giả Hóa Cảnh?”

Các đại gia tộc đang quan chiến, tất cả đều là một trận lắc đầu, mặc cho ai cũng không tin, đối mặt với Nguyệt Vô Quang đã đột phá Hóa Cảnh, Vân Chu còn có thể có sức hoàn thủ.

“Ca!” Vân Tuệ Nhi tuy nhìn không ra cảnh giới Võ đạo của Nguyệt Vô Quang, nhưng nghe thấy người khác nói chuyện, Nguyệt Vô Quang lại là võ giả Hóa Cảnh, trong lòng nhất thời liền khẩn trương.

Lâm Hải cũng là một trận kinh ngạc, nghĩ không ra Nguyệt Vô Quang so với lời đồn đại kia còn phải mạnh hơn mấy phần, nếu như chỉ là lời đồn truyền lại trước kia là Nội Kình hậu kỳ, Vân Chu miễn cưỡng còn có lực đánh một trận, nhưng bây giờ xem ra, Vân

Chu đã chắc chắn thất bại.

Hóa Cảnh tuy chỉ cao hơn một cảnh giới so với Nội Kình, nhưng người tập võ đều biết, chênh lệch một cái cảnh giới này, lại giống như một trời một vực.

“Tàn Nguyệt Trảm!” Ngay lúc này, trên lôi đài, trong miệng Nguyệt Vô Quang bỗng nhiên phát ra một tiếng hò hét, trong tay trống rỗng bỗng xuất hiện hai đường khí mang hình trăng lưỡi liềm nồng đậm như thực chất, sắc bén hướng phía trên thân Vân Chu chém xuống.

“Xong!” Vân Chu muốn tránh cũng không được, trong lòng thầm than một tiếng, trong mắt lóe ra một chút tuyệt vọng!

Chương 619: Chết không nhắm mắt!

Mắt thấy hai đường khí mang hình trăng lưỡi liềm của Nguyệt Vô Quang, liền muốn chém tới trên thân Vân Chu, Vân Chu một mặt tuyệt vọng, yên lặng nhắm mắt lại.

Mà người trong các đại gia tộc quan chiến dưới đài, tất cả đều trừng to mắt, cẩn thận nhìn chằm chằm vào trên đài.

“Vân Chu xong, tại dưới Tàn Nguyệt Trảm của Nguyệt Vô Quang, hẳn là phải chết không nghi ngờ!”

“Vân Chu cũng coi là thiên tài khó gặp, đáng tiếc lại gặp được Nguyệt Vô Quang, chỉ có thể nuốt hận tại chỗ.”

“Tên tuổi đệ nhất thiên tài của Nguyệt Vô Quang, hoàn toàn xứng đáng a, trong đám tuổi trẻ bây giờ căn bản không người là đối thủ!”

Thời điểm mọi người ở đây nhao nhao lắc đầu thở dài, mọi người Vân gia cũng theo đó mà lâm vào trong cực kỳ tuyệt vọng cùng bi thương.

Dù sao Vân Chu thế nhưng là đệ tử mạnh nhất trong hàng ngũ tuổi trẻ của Vân gia bọn họ, đại biểu cho tương lai của Vân gia, một khi chết yểu, Vân gia chắc chắn sẽ không gượng dậy nổi.

Liền cả Lâm Hải khi nhìn đến lúc này, trong lòng cũng đột nhiên kéo căng, ngón tay trượt đi, hai cái Kim Tiền Tiêu đã để ở trong tay.

“Lâm Tông Sư, ngươi còn không xuất thủ sao!” Vân Thụy giờ phút này cũng không lo được thân phận Tông Sư cao quý của Lâm Hải, mang theo một tia ngữ khí oán trách, hướng phía Lâm Hải cầu khẩn nói.

“Không thể để cho Vân Chu chết!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang, không cần Vân Thụy nói, hắn cũng sẽ không nhìn Vân Chu chết bởi tay của Nguyệt Vô Quang.

Ngay khi Lâm Hải vừa mới chuẩn bị cầm Kim Tiền Tiêu trong tay vung qua, nhưng ngay lúc này, trên lôi đài đột nhiên nảy sinh dị biến!

Chỉ thấy hai đường khí mang hình trăng lưỡi liềm của Nguyệt Vô Quang, thời điểm vừa mới tiếp xúc đến thân thể Vân Chu, đột nhiên từ nơi cổ Vân Chu, bỗng toát ra một đoàn khí lãng to lớn. hủy thiên diệt địa

“Ông!” Đồng thời khi đoàn khí lãng kia xuất hiện, trước người Vân Chu lóe lên ánh sáng trắng, phảng phất xẹt qua một đạo thiểm điện, trong nháy mắt liền đem này hai đường Tàn Nguyệt Trảm kia đánh vỡ nát.

“Không có khả năng!” Nguyệt Vô Quang quá sợ hãi, con mắt bỗng nhiên trợn tròn, một mặt không thể tin được.

Còn không đợi gã kịp phản ứng, chỗ ngực gã bỗng nhiên nhận phải một cỗ sóng khí kịch liệt trùng kích, thân thể Nguyệt Vô Quang tựa như bị xe lửa đụng, trực tiếp liền bay ra khỏi lôi đài, thân mình ở giữa không trung phun ra một ngụm huyết tiễn lên trời cao.

“Vô Quang!” Cung Tàng ở dưới đài, quá sợ hãi, thân thể đột ngột từ mặt đất nhảy lên, chuẩn bị tiếp được Nguyệt Vô Quang.

“Hừ!” Vừa đem Nguyệt Vô Quang ôm vào trong ngực, Cung Tàng không khỏi rên lên một tiếng, vậy mà căn bản không ngăn cản nổi cỗ lực lượng trùng kích cường đại này, cùng một chỗ với Nguyệt Vô Quang bị đâm đến bay về phía sau.

Một mực lại bay ra khoảng cách chừng mấy chục mét, Cung Tàng mới miễn cưỡng đem cỗ lực đạo đáng sợ này hóa giải, chỗ cổ họng mặn mặn, một ngụm máu tươi dâng lên, theo khóe miệng chảy xuống, vậy mà cũng bị nội thương không nhẹ!

Giờ phút này, cơ hồ tất cả mọi người, toàn bộ đều đã ngốc, nhìn một màn quỷ dị đột nhiên phát sinh này, mỗi cái cũng là một mặt mộng bức.

Không có ai biết rõ, Nguyệt Vô Quang vì sao lại đột nhiên lại bị đánh bay, càng không có người biết rõ, Cung Tàng chỉ là đem Nguyệt Vô Quang tiếp được, nhưng vì sao lại miệng phun máu tươi.

Nếu như nói hết thảy đây đều là do Vân Chu gây nên, đoán chừng ở đây sẽ không có ai tin tưởng, bởi vì Vân Chu giờ phút này, đứng tại trên lôi đài thi đấu, đồng dạng cũng là một mặt mộng bức.

“Vô Quang, ngươi làm sao rồi, Vô Quang!” Đột nhiên, Cung Tàng kinh hoảng hô to một tiếng, lập tức đem mọi người từ bên trong mộng bức kéo về hiện thực, nhao nhao hướng phía Nguyệt Vô Quang nhìn lại.

Nhưng cái vừa nhìn xuống này, trong lòng tất cả mọi người, gần như đồng thời hít một hơi khí lạnh.

“Cái này, cái này, Nguyệt Vô Quang, vậy mà chết!”

Chỉ thấy Nguyệt Vô Quang nằm tại trong ngực Cung Tàng, hai mắt trừng tròn xoe, mang trên mặt biểu lộ vô cùng hoảng sợ cùng không hiểu, sớm đã không có khí tức!

Chết không nhắm mắt!!!

“Vô Quang, ngươi tỉnh, ngươi tỉnh a!” Cung Tàng phảng phất như phát điên, điên cuồng lắc lắc thân thể của Nguyệt Vô Quang, tựa hồ muốn gã tỉnh lại.

Đáng tiếc, người chết không thể sống lại, mặc lão lay động thế nào, Nguyệt Vô Quang rốt cuộc cũng không tỉnh lại.

“Đệ nhất thiên tài tuyệt thế, vậy mà liền chết mạc danh kỳ diệu như thế?”

Đám người của các đại gia tộc, nhìn bộ dáng cực kỳ bi thương của Cung Tàng, trong lòng nhất thời bùi ngùi mãi thôi, có tiếc hận, có mờ mịt, có mừng thầm, cũng có cười trên nỗi đau của người khác.

Mà thấy cảnh này, cao hứng nhất không ai khác ngoài người của Vân gia.

Thấy Vân Chu chẳng những êm đẹp còn đứng ở trên đài, hơn nữa Nguyệt Vô Quang còn mạc danh kỳ diệu chết, Vân gia lấy Vân Thụy cầm đầu, quả thực trong lòng vui vẻ tới nở hoa.

Chỉ có Vân Tuệ Nhi đồng thời với kinh hỉ, còn mang theo một tia nghi hoặc, hướng phía Lâm Hải liếc mắt một cái, như có điều suy nghĩ.

Mà Lâm Hải giờ phút này, đã sớm đem Kim Tiền Tiêu cầm trong tay thu hồi lại, nhìn Vân Chu ở trên đài, không khỏi âm thầm gật đầu.

“Còn tốt, ngươi không có đem lời nói của ta như gió thoảng bên tai!”

Vân Chu đứng trên lôi đài, sau khi đi qua thất thần ngắn ngủi, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, một tay đột nhiên lấy Hộ Thân Phù đeo ở trên cổ, móc ra, giống như bảo bối mà nâng ở trong lòng bàn tay, tử tế suy nghĩ.

“Là nó, khẳng định là nó!” Thân thể Vân Chu kích động cũng bắt đầu run rẩy, ngay tại thời điểm y cho là mình muốn bị Nguyệt Vô Quang giết chết, cũng là ở chỗ ngực này, đột nhiên phun ra lực lượng kinh khủng, đem Nguyệt Vô Quang đánh bay ra ngoài.

Mà nơi phát ra cỗ lực lượng này, trừ cái Hộ Thân Phù mà Lâm Hải đưa cho y ra, Vân Chu thực sự nghĩ không ra còn sẽ có cái đồ vật gì khác.

“Nguyên lai cái Hộ Thân Phù này, thời khắc nguy cấp thật sự có thể hộ thân! Lâm Tông Sư, thật là thần nhân vậy!” Vân Chu nhịn không được hướng phía Lâm Hải nhìn lại, trong lòng đã cảm kích lại sùng bái.

“Còn có vị nào, mời lên đài chỉ giáo!” Vân Chu mang theo tâm tình kích động, lại đem Hộ Thân Phù vô cùng cẩn thận mà cất kỹ, sau đó mang theo một mặt hào khí, hướng phía dưới đài hỏi.

Dưới đài hoàn toàn yên tĩnh, liền tiếng nghị luận cũng đều dừng lại, nhao nhao nhìn qua Vân Chu, lộ ra một tia cố kỵ thật sâu.

Liền Nguyệt Vô Quang cũng mạc danh kỳ diệu mà chết, còn có người nào có đảm lượng, dám lên đài động thủ cùng Vân Chu?

Thấy hỏi nhiều lần cũng không có ai trả lời, Vân Chu không khỏi cười ha ha một tiếng.

“Cung Trang chủ, nếu đã không người lên đài khiêu chiến, vậy hạng nhất của thi đấu lôi đài này, phải chăng liền quy cho Vân mỗ rồi!”

Cung Tàng giờ phút này đang thất thần chán nản ôm thi thể của Nguyệt Vô Quang, thấy Vân Chu đột nhiên đặt câu hỏi, nhịn không được bỗng nhiên ngẩng đầu đến, trong hai mắt nổi lên ánh mắt cừu hận giết người.

“Giết ái tướng của ta, lão tử muốn ngươi đền mạng!” Cung Tàng hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên đem thi thể Nguyệt Vô Quang buông xuống, sau đó mang theo một cỗ sát khí mãnh liệt, thẳng đến lôi đài mà đi.

“Trang chủ, tỉnh táo a!” Lúc đi qua khán đài của Lục Dã Sơn Trang, đám người Lục Dã Sơn Trang bao gồm cả lão Tam hói đầu ở bên trong, đều vội vàng xuống đài, đem Cung Tàng cản lại.

“Các ngươi thả ta ra, không giết kẻ này, thì khó giải mối hận trong lòng ta!” Cung Tàng nổi giận rống nói, tuy lão cũng không biết lực lượng thần bí đánh giết Nguyệt Vô Quang là đến từ chỗ nào, nhưng Nguyệt Vô Quang chết, khẳng định là có quan hệ cùng Vân Chu.

Bởi vậy, bút trướng này, Cung Tàng đã trực tiếp ghi tạc trên thân Vân Chu.

“Trang chủ, nhỏ không nhẫn sẽ bị loạn đại mưu a!” Lão Tam hói đầu vội vàng đem Cung Tàng chặn ngang ôm lấy, ghé vào lỗ tai lão thấp giọng vội vã nói nói.

“Vô Quang đều đã chết, ngươi còn muốn ta nhẫn sao!”

“Trang chủ, người Vân gia sớm muộn cũng chết, nhưng ngươi không được làm hỏng kế hoạch Tùng Hạ đại nhân a!” Lão Tam hói đầu vừa thốt ra lời kia, Cung Tàng đã đánh mất lý trí, như là bị giội một gáo nước lạnh, đột nhiên bừng tỉnh.

Sững sờ hơn nửa ngày, Cung Tàng mới không cam tâm giậm chân một cái, quay đầu đi chỗ khác.

“Vậy liền để cái Vân Chu này, lại sống thêm hai ngày!”

Vân Chu ở trên đài, đã sớm đem hành vi của Cung Tàng nhìn đến rõ ràng rành mạch, thấy đường đường là Trang chủ của Lục Dã Sơn Trang, lại muốn lên đài tìm chính mình liều mạng, trong lòng Vân Chu nhất thời xem thường một trận.

“Liền khí lượng bực này, cũng vọng tưởng muốn xưng bá võ lâm?”

“Cung Trang chủ, hạng nhất này, đến cùng có phải là tại hạ hay không a, ngươi ngược lại là phát câu nói a?” Vân Chu bỗng nhiên hướng phía Cung Tàng lần nữa cao giọng nói nói.

Chương 620: Bảo vật vô giá!

Tuy bên trong lòng Cung Tàng đã tràn đầy lửa giận thiêu đốt, nhưng trên mặt đã khôi phục biểu lộ lạnh nhạt.

“Nếu đã không có người lại lên tiến hành khiêu chiến, hạng nhất này tự nhiên trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác!” Nói xong, Cung Tàng tách khỏi đám người, nhảy lên lôi đài.

“Các vị, đệ tử Vân gia Vân Chu, thực lực siêu phàm, dũng tuyệt tứ phương, tại bên trong hàng ngũ tuổi trẻ năm nay đã không có đối thủ, đã như vậy, ta tuyên bố, quán quân thi đấu lôi đài Đại Hội Võ Đạo năm nay, chính là đệ tử Vân gia, Vân Chu!”

“Tốt, Vân Chu tốt lắm!”

“Quá tuyệt, Vân Chu cầm quán quân!”

Lời của Cung Tàng vừa ra khỏi miệng, đông đảo đệ tử Vân gia, lập tức cao hứng đến hoa chân múa tay, trên mặt là tự hào cùng hỉ khí nói không nên lời.

Liền cả hai người Vân Thụy cùng Vân Thắng, cũng là vui vẻ ra mặt, miệng không khép lại.

Nhìn biểu lộ đắc ý của mọi người Vân gia, lo lắng trong mắt Cung Tàng lóe lên một cái rồi biến mất, trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Cười đi, thỏa thích cười đi, chờ sau khi các ngươi chết, liền cười không nổi nữa!”

“Đa tạ các vị, đa tạ!” Cung Tàng vừa tuyên bố, hạng nhất của Vân Chu cũng đã ngồi vững, Vân Chu cũng là một mặt vui mừng, hướng phía dưới đài ôm quyền thi lễ.

“Người tới, đem phần thưởng hạng nhất, trình lên!” Lúc này, Cung Tàng mở miệng lần nữa, hướng phía nhân viên công tác nói.

Rất nhanh, một cái nhân viên công tác, cẩn thận từng li từng tí đem một cái hộp gỗ đàn tử hình dáng dài mảnh, hai tay nâng đến trước mặt Cung Tàng, Cung Tàng đưa tay tiếp nhận.

Đem hộp gỗ đàn tử mở ra, bên trong rõ ràng là một thanh loan đao!

Cung Tàng đem loan đao xuất ra, ngón tay nhấn lò xo một cái, trên đài lập tức hiện lên một đạo quang mang chói mắt, loan đao thoát vỏ mà ra, tại dưới ánh sáng chiếu rọi, sáng chói chói mắt!

“Đao tốt!” Người trong các đại gia tộc dưới đài, trong mắt nhao nhao lộ ra vẻ hâm mộ.

Cung Tàng đem loan đao nâng tại trước ngực, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua thân đao, trong mắt mang ra một tia trang trọng.

“Đao này, tên là Viên Nguyệt Loan Đao! Sinh ra từ Tây Vực, chính là từ Bách Luyện Tinh Cương mà chế tạo thành, thân đao sắc bén, chém sắt như chém bùn, chính là thần binh lợi khí thế gian hiếm có, có được đao này, đủ để cho thực lực của võ giả được đề cao ba phần!”

Nói xong, Cung Tàng chậm rãi đem đao thu vào trong vỏ, sau đó hướng phía Vân Chu trong mắt sớm đã một mảnh hỏa nhiệt đưa tới.

“Cái này, chính là phần thưởng cho quán quân thi đấu lôi đài!”

“Ha ha, đa tạ á!” Vân Chu đại hỉ, cười lớn một tiếng, đem đao nhận lấy.

“Keng!” Vân Chu lần nữa rút đao ra, bá bá bá huy vài cái đao hoa ở trước người, nhất thời ánh đao lóng lánh, hàn khí bức người, cho người ta một cỗ uy hiếp cực lớn.

“Đao tốt, đao tốt!” Vân Chu liên tục tán thưởng, trong lòng đối với thanh loan đao này quả thực yêu say đắm cùng cực!

Nhìn bộ dáng Vân Chu một mặt hoan hỉ, lửa giận trong lòng lần nữa Cung Tàng thiêu đốt lên, kém chút nhịn không được nhào tới trực tiếp đem Vân Chu giảo sát!

“Hừ, liền lại để cho ngươi đắc ý hai ngày, bảo đao bực này, sao lại rơi vào trong tay ngươi được!”

“Các vị, cho tới lúc này, thi đấu lôi đài đã hạ màn kết thúc, sắc trời đã tối, Lục Dã Sơn Trang đã chuẩn bị bữa tối phong phú cho mọi người, mời các đại gia tộc đến khu vực đã phân chia dùng cơm nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ tiến hành hạng nội dung thứ hai của Đại Hội Võ Đạo!”

Cung Tàng tuyên bố xong, nhảy xuống lôi đài, mang theo người của Lục Dã Sơn Trang, dẫn đầu rời đi trước, các đại gia tộc còn lại, cũng chào hỏi lẫn nhau, một bên nghị luận về thi đấu lôi đài hôm nay, một bên trở lại khu nghỉ ngơi.

Khu vực nghỉ ngơi của Vân gia, trong gian phòng rộng rãi, chật ních người, liền cả cửa cũng bị đệ tử Vân gia mừng rỡ chặn đến cực kỳ chặt chẽ, mang theo vui sướng ánh mắt, hướng phía bên trong nhìn lại.

“Tộc trưởng, gia gia, Vân Chu may mắn không làm nhục mệnh!” Vân Chu hướng phía Vân Thụy cùng Vân Thắng ngồi ngay ngắn bên trên ôm quyền, cao giọng nói nói.

"Ha ha, tốt, tốt a!" Vân Thụy lớn tiếng cười, gật đầu không ngừng, Vân Chu có thể đoạt được thứ nhất của thi đấu lôi đài, lực áp bao quát cả các thanh niên tài tuấn ở bên trong các đại gia tộc nhất lưu, thậm chí ngay cả Nguyệt Vô Quang được công nhận là đệ nhất thiên tài, cũng chết trong tay Vân Chu, đây là sự tình mà Vân Thụy trước đó nghĩ cũng không dám nghĩ.

Vân gia hôm nay có thể nói là xuất tẫn danh tiếng, trở thành gia tộc chói mắt nhất, lão làm Tộc trưởng, kinh hỉ trong lòng không cần phải nói.

"Thanh Viên Nguyệt Loan Đao này, là phần thưởng lần này, Vân Chu xin nộp lên gia tộc!" Nói xong, Vân Chu tiến lên một bước, hai tay nâng đao, đem Viên Nguyệt Loan Đao hướng về phía trước đưa tới.

Vân Thụy đem đao tiếp vào trong tay, trong mắt một mảnh hỏa nhiệt, lòng yêu thích lộ rõ trên mặt, thưởng thức hồi lâu, mới mang theo một tia nỗi buồn, đem đao trả lại cho Vân Chu.

"Cái bảo đao này, chính là do ngươi đoạt được bằng thực lực, liền không cần nộp lên cho gia tộc, sau này liền do ngươi sử dụng!"

Vân Chu nghe được, mừng rỡ trong lòng!

"Cảm tạ Tộc trưởng!" Vân Chu lần nữa tiếp về Viên Nguyệt Loan Đao, trong lòng vô cùng kích động, mặc dù trước đó có nói là do y chủ động nộp lên gia tộc, nhưng đây chẳng qua là việc mà một cái đệ tử gia tộc phải làm, giảng từ nội tâm, lại có ai nguyện ý đem loại bảo vật này cống hiến ra đây.

"Đúng!" Vân Thụy bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì, hướng phía Vân Chu trang trọng hỏi.

“Trước đó tại bên trên thi đấu lôi đài, ngươi rõ ràng không phải là đối thủ của Nguyệt Vô Quang, nhưng vì sao đột nhiên có thể đánh chết gã?”

Vân Thụy hỏi một chút, tất cả mọi người Vân gia đều đem ánh mắt hướng phía Vân Chu nhìn lại, cái này cũng là nghi vấn cộng đồng trong lòng bọn họ.

Vân Chu nghe vậy, bỗng nhiên đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải đang ngồi tại phía trên cao, sau đó tiến lên một bước, hướng phía Lâm Hải khom người thi lễ.

“Vân Chu, xin cảm tạ ân cứu mạng của Lâm Tông Sư!”

“Lâm Tông Sư?” Vân Thụy cảm thấy kinh ngạc, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Trước đó lúc Vân Chu động thủ cùng Nguyệt Vô Quang, Lâm Hải liền ở bên người lão, lão căn bản là không có thấy Lâm Hải xuất thủ a, bởi vì cái này, trong lòng của lão còn oán trách qua Lâm Hải đây.

Nhưng là bây giờ, Vân Chu vì sao lại muốn cảm tạ Lâm Hải đâu?

Vân Tuệ Nhi ở một bên, trong đôi mắt đẹp lóe lên linh quang, tựa hồ nghĩ đến cái gì đó.

“Ca, ngươi có phải đem Hộ Thân Phù mà Lâm Hải ca ca đưa cho ngươi, mang ở trên người hay không?”

“Hộ Thân Phù?” Bọn người Vân Thụy sững sờ, mà Vân Chu chợt đem mặt dây chuyền Long Cốt trên cổ lấy xuống, vô cùng cẩn thận nâng ở trong lòng bàn tay.

“Không sai, nhờ có Hộ Thân Phù mà Lâm Tông Sư ban tặng, nếu không bị đánh giết cũng không phải là Nguyệt Vô Quang, mà là Vân Chu ta!”

Vân Chu vừa nói như vậy, bọn người Vân Thụy lập tức cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

“Cái Hộ Thân Phù này, thật là có dùng?” Vân Thụy cảm thấy một trận thật không thể tin, liền cả Vân Thắng cũng kinh ngạc mà đứng lên.

“Lâm lão đệ, cái Hộ Thân Phù này của ngươi...” Vân Thắng nhịn không được hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải chỉ là mỉm cười, nhàn nhạt mở miệng.

“Có cái Hộ Thân Phù này, coi như bị một kích toàn lực của Tông Sư, cũng sẽ bình yên vô sự!” Lâm Hải thật không có khuếch đại, nên biết rằng phù văn bên trên cái mặt dây chuyền Long Cốt này có ẩn chứa uy năng, là có thể chịu tới một kích của Thiên Tiên, chỉ là Tông Sư Võ đạo, làm sao có thể so sánh cùng Thiên Tiên.

Mà loại cao thủ Hóa Cảnh như Nguyệt Vô Quang này, thì càng đừng đề cập, tại phía dưới uy năng của phù văn, quả thực nhỏ bé như là con kiến, trực tiếp bị lực phản chấn, đánh chết tại chỗ!

“Cái này, cái này là bảo vật vô giá a!” Vân Thụy lập tức kích động.

Mà Lâm Hải lại hơi hơi lắc đầu, để Vân Thụy không khỏi sững sờ.

“Lâm Tông Sư, chẳng lẽ ta nói không đúng?”

“Trước đó có thể nói là bảo vật vô giá, nhưng bây giờ, đã không có công hiệu gì nữa.”

“Cái gì!” Vân Thụy quá sợ hãi, “Cái này là vì sao?”

“Cái Hộ Thân Phù này, chỉ có thể sử dụng một lần, sau khi sử dụng, phù văn liền sẽ biến mất.”

Lâm Hải nói xong, Vân Chu vội vã cúi đầu cẩn thận nhìn lại, rất nhanh liền phát hiện, những cái hoa văn phức tạp lít nha lít nhít ở phía trên mặt dây chuyển trước đó, quả nhiên đã không thấy nữa.

“Cái này, cái này...” Vân Thụy một mặt không muốn tin tưởng, lại tiếc hận lại đau lòng, bảo vật ngưu bức như vậy, sử dụng một lần cứ như vậy mà phế sao?

“Bất quá đeo ở trên người, đối với tốc độ tập võ của ngươi, hẳn là cũng sẽ có điều trợ giúp.” Lâm Hải mở miệng lần nữa, mặt dây chuyển này dù sao cũng là do Long Cốt chế thành, không phải là vật phàm, cho dù không có hộ thân tác dụng, cũng là chí bảo phàm gian khó được.

Lâm Hải vừa nói như thế, đau lòng của Vân Thụy mới hơi dịu đi một chút, lần nữa hướng phía Lâm Hải cảm tạ một phen, đồng thời đối Lâm Hải cao thâm mạt trắc (Sâu không lường được), càng thêm kính sợ.

Cùng lúc đó, trong đại sảnh của Lục Dã Sơn Trang, bầu không khí đã kiềm chế đến cấp độ ngạt thở.

Chương 621: Lâm Hải ở đây!

Trên mặt đất đại sảnh của Lục Dã Sơn Trang, đang đặt thi thể của Nguyệt Vô Quang, bọn người Cung Tàng đứng tại bên cạnh thi thể, trầm mặc không nói, trong lòng mỗi người đều vô cùng nặng nề.

Cung Tàng nắm chặt song quyền, bắp thịt trên mặt bởi vì phẫn nộ mà không ngừng run rẩy, hàm răng cắn chặt vang lên khanh khách, trong hai mắt cơ hồ phun ra lửa.

“Vân gia, Vân Chu!!!” Đột nhiên, Cung Tàng gầm thét một tiếng, ba một tiếng đem bàn gỗ bên cạnh đập vỡ nát.

“Thù này không báo, Cung Tàng ta thề sẽ không bỏ qua, ngày sau, nhất định sẽ đưa già trẻ Vân gia ngươi chém tận giết tuyệt, nghiền xương thành tro!”

Nói xong, Cung Tàng chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, mang theo vô cùng bi thương, phất phất tay, nhất thời có người tiến lên, đem thi thể Nguyệt Vô Quang khiêng ra ngoài.

“Trang chủ, Vô Quang đến cùng vì cái gì mà đột nhiên bị thua?” Lúc này, lão Tam hói đầu mới dám đi lên phía trước, hướng phía Cung Tàng hỏi.

“Chuyện này mười phần kỳ quặc.” Vừa nhắc tới cái này, đôi mày của Cung Tàng không khỏi nhăn lại, mang trên mặt nghi hoặc thật sâu.

“Vô Quang là bị một cỗ lực lượng cường đại đến đáng sợ, trực tiếp oanh kích mà chết, lấy thực lực của ta, tại lúc tiếp được thân thể của Vô Quang, cũng bị dư ba của cỗ lực lượng khủng bố kia, trùng kích làm nội thương, liền xem như cường giả Quy Chân cảnh, cũng không có được uy lực như thế.”

“Thế nhưng là cái Vân Chu kia, rõ ràng chỉ có thực lực Nội Kình trung kỳ, làm sao có thể có được lực lượng đáng sợ như thế?” Lão Tam hói đầu tiếp tục hỏi.

“Đây chính là chỗ kỳ quái!” Cung Tàng lắc đầu, trăm mối vẫn không có cách giải.

“Trang chủ, sau khi Vô Quang bị đánh giết, ta có phát hiện ra một cái chi tiết.” Lúc này, một cái Tông Sư khác mở miệng nói nói.

“Ồ? Cái chi tiết gì?” Cung Tàng vội vàng hỏi nói.

“Cái chết của Vô Quang, khiến bản thân Vân Chu kia cũng mười phần chấn kinh, ngây người một lát sau, y bỗng nhiên móc ra một cái mặt dây chuyển, chấn kinh nhìn nó nửa ngày!”

“Ngươi là nói, trên người Vân Chu kia mang theo Linh vật?” Cung Tàng giật nảy cả mình!

“Có khả năng này!” Tông Sư kia nặng nề gật đầu nói.

Cung Tàng nghe được, trong mắt bùng lên tinh quang, trong lòng dâng lên một cỗ tham lam cực lớn.

“Nếu quả thật như thế mà nói, đẳng cấp của món Linh vật này, chỉ sợ cũng đã vượt qua món bảo bối kia của Tùng Hạ tiên sinh!”

“Ngày mai sau khi giết Vân Chu, nhất định phải đem món Linh vật này đoạt tới tay!”

“Đông đông đông!” Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng đập cửa vang lên, bọn người Cung Tàng lập tức im lặng.

“Tiến đến!” Cung Tàng phân phó một tiếng, lập tức có một cái hạ nhân đi tới, hướng phía Cung Tàng mấy người khom người thi lễ.

“Bẩm báo Trang chủ, gia chủ Du gia - Du Phong, đang ở ngoài cửa cầu kiến!”

“Du Phong?” Cung Tàng không khỏi cười lạnh một tiếng, “Gọi lão tiến đến!”

“Vâng!” Hạ nhân đáp ứng một tiếng, lui ra ngoài, chỉ chốc lát sau Du Phong liền nhanh chân đi đến.

“Du Phong bái kiến Trang chủ cùng mấy vị Tông Sư!” Sau khi Du Phong đi vào, mang trên mặt cung kính nụ cười, hướng phía bọn người Cung Tàng chào nói.

Mấy người Cung Tàng, lại là ngồi ngay ngắn uống trà, vậy mà không ai để ý tới lão.

“Ách...” Du Phong nhất thời xấu hổ một trận, mặt mo không khỏi đỏ lên.

“Đêm khuya đến thăm, Du Phong thật thất lễ, mục đích tới đây, là hướng Cung Trang chủ cho thấy, Du gia ta nguyện ý quy thuận Lục Dã Sơn Trang, từ nay về sau sẽ nghe theo Lục Dã Sơn Trang điều khiển!” Du Phong chỉ có thể kiên trì, nói rõ ý tương lai.

Mà lúc này đây, Cung Tàng mới đem chén trà trong tay chậm rãi buông xuống, dùng nhãn quang khinh thường, quét qua Du Phong một chút, cái mũi hừ một cái, âm dương quái khí mở miệng nói.

“Tuyệt kỹ Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia, tái hiện tại thế, đưa thân nhất lưu ở trong tầm tay, cần gì phải hạ mình tại phía dưới Lục Dã Sơn Trang nho nhỏ của ta a?”

Du Phong nghe được, không khỏi kinh hãi, vội vàng khoát tay liên tục.

“Không dám không dám, Cung Trang chủ nói giỡn, Tiêu pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia thất truyền đã lâu, Du gia sớm đã cô đơn, không dám có tâm không an phận gì!”

“Còn nói không dám!” Cung Tàng đột nhiên vỗ bàn một cái, động thân đứng lên, đem Du Phong dọa đến giật mình một cái.

Mà Cung Tàng đi gấp hai bước, đi tới trước mặt Du Phong, hai con mắt mang theo hàn quang, băng lãnh nhìn chằm chằm vào Du Phong.

“Thật là nhìn không ra, Du gia ngươi ẩn tàng đủ sâu a, chẳng những liền cái đệ nhất phế vật Du Hồng kia đều đã học xong Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, càng là có người đạt tới cảnh giới Tông Sư, ngươi còn ở lại chỗ này diễn kịch cho ta xem sao?"

"A?" Du Phong lập tức mộng, hoàn toàn không hiểu lời này của Cung Tàng là bắt đầu nói từ đâu.

"Cung Trang chủ, Du mỗ không hiểu ngươi có ý tứ gì a?" Du Phong một mặt ủy khuất.

"Không hiểu?" Cung Tàng cười lạnh một tiếng, sau đó hét lớn một tiếng, "Mang lên!"

Rất nhanh, có người đem hai bộ thi thể cùng một cái người chi dưới tê liệt mang lên.

"Chính ngươi nhìn xem đi?" Cung Tàng chỉ một ngón tay, hướng phía Du Phong gầm thét nói.

"Cái này, cái này..." Du Phong quá sợ hãi, hai cái thi thể liền không cần nói, ở chỗ cổ kia, giờ phút này vẫn còn khảm hai cái Kim Tiền Tiêu.

Mà cái người chi dưới tê liệt kia, lại làm cho trong lòng Du Phong cuồng loạn không ngừng, bởi vì người này, lão vậy mà nhận biết, chính là Hạ Thập Tam tiếng tăm lừng lẫy bên trong Thập Bát Thái Bảo của Lục Dã Sơn Trang!

Hạ Thập Tam giờ phút này nhìn qua Du Phong mà cười lạnh liên tục, mà chỗ đầu gối tê liệt của hai chân, hình dáng vết thương ở hai nơi đó khiến Du Phong không thể quen thuộc hơn được, hẳn là bị Kim Tiền Tiêu gây thương tích không thể nghi ngờ!

"Du Phong, chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn không thừa nhận sao!" Cung Tàng quát lớn một tiếng, ngậm tức nói nói.

"Cung Trang chủ, oan uổng a, đây cũng không phải là người

Du gia ta gây nên!” Du Phong vội vàng nói nói.

“Hừ, cái Thập Nhị Kim Tiền Tiêu này chính là tuyệt kỹ độc môn của Du gia ngươi, trừ Du gia ngươi ra, còn có thể là ai!” Trong mắt Cung Tàng lóe lên hàn quang, đã nổi sát tâm.

“Ta, ta...” Trong lòng Du Phong khẩn trương, Du gia lão nào có người có bản lãnh này a, cái khác không nói, liền một cái Hạ Thập Tam, liền đến Du Phong lão cũng không nhất định là đối thủ của người ta, những người khác của Du gia làm sao lại có thể đem Hạ Thập Tam đánh bị thương thành dạng này?

Nhưng cái dấu vết này là do Kim Tiền Tiêu lưu lại, chuyện này là thiên chân vạn xác, đây thật là nhảy xuống Hoàng Hà cũng gột không sạch.

“Không đúng, còn có một người!” Thời khắc lo lắng, trong đầu Du Phong lóe lên linh quang, nghĩ đến một loại khả năng.

“Chẳng lẽ, Du Hồng nói là thật?” Trong hai con mắt của Du Phong, lập tức bắt đầu biến đến khiếp sợ không gì sánh nổi.

Mà Cung Tàng một mực cẩn thận quan sát biểu tình biến hóa của Du Phong, giờ phút này thấy sắc mặt Du Phong đại biến, không khỏi giật mình trong lòng.

“Du Phong, ngươi có lời gì để nói?”

Du Phong đột nhiên ngẩng đầu, hướng phía Cung Tàng liền ôm quyền, “Cung Trang chủ, Du mỗ có tình hình muốn hồi bẩm!”

“Nói!” Cung Tàng nheo mắt, lạnh lùng nói nói.

“Có lẽ, thương tổn Hạ Thập Tam gia cùng hai vị huynh đệ này, thật không phải đệ tử của Du gia ta, mà chính là một người hoàn toàn khác!”

“Hừ, người kia là ai!” Cung Tàng trợn mắt nói.

“Một cái người thập phần thần bí, gọi là Lâm Hải!”

“Lâm Hải!” Lời của Du Phong vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người trong phòng đều khẽ giật mình, mấy người Cung Tàng nhìn sang lẫn nhau, trên mặt tất cả đều lộ ra khuôn mặt chấn kinh.

“Cái Lâm Hải này, đến tột cùng là ai!” Đây cũng không phải là lần đầu tiên Cung Tàng nghe được tên Lâm Hải, trước đó khi Hạ Thập Tam bị mang về, liền từng nói qua, cái người thương tổn gã kia, tự xưng là Lâm Hải.

Ban đầu bọn người Cung Tàng, còn tưởng rằng là chướng nhãn pháp của người Du gia, lập tên lung tung, nhưng không nghĩ tới hôm nay, Du Phong cũng đề cập đến người này.

Mà từ biểu lộ của Du Phong đến xem, căn bản không giống như là đang nói láo, cứ như vậy, vậy cái Lâm Hải này, rất có thể chính là tồn tại chân thật.

“Là ai, Du mỗ cũng không được biết, bất quá Cung Trang chủ hẳn là phát hiện, hôm nay đệ tử Du Hồng của Du gia ta, ở trên đài đột nhiên thi triển Kim Tiền Tiêu pháp thất truyền đã lâu của Du gia ta a?”

“Không sai!” Cung Tàng gật gật đầu, bọn họ đã sớm chú ý tới, cũng chính là nguyên nhân này, bọn họ mới cho rằng Du gia đang ẩn giấu thực lực, nhất định là có mưu đồ.

“Theo Du Hồng nói, tiêu pháp của y, chính là do cái Lâm Hải này truyền thụ!”

“Vậy cái này Lâm Hải, hiện ở phương nào!” Cung Tàng nghe xong, không khỏi mở miệng hỏi nói.

Du Phong còn chưa mở miệng, lại nghe ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh.

“Hừ, Lâm Hải ở đây!”

Chương 622: Nguyên lai là Chân Nhân ở trước mặt!

Phanh một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, một người trẻ tuổi thong dong đi tới.

Đám người Cung Tàng thất kinh, nhao nhao đứng người lên, hướng phía người tới nhìn lại.

“Là hắn, chính là hắn!” Mà lúc này đây, Hạ Thập Tam bỗng nhiên chỉ vào người tới, hoảng sợ kêu lên.

Lâm Hải treo nụ cười nhàn nhạt, hướng phía mọi người trong phòng liếc nhìn một vòng, sau đó đem ánh mắt rơi vào bên trên thân của Cung Tàng.

“Cung Trang chủ đúng không, ngươi không phải muốn tìm ta sao? Có lời gì thì cứ nói đi.” Lâm Hải tiện tay kéo một cái ghế ngồi xuống, nhàn nhạt nói nói.

Hai con mắt Cung Tàng gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, gặp Lâm Hải một bộ dáng không có sợ hãi, một mực cho lão một loại cảm giác sâu không lường được, trong lòng không khỏi hồ nghi bất định.

“Hừ, tiểu tử vô lý!” Cung Tàng không nói chuyện, một cái Tông Sư ở bên cạnh lại bị loại thái độ ngạo mạn này của Lâm Hải kích nộ, đưa tay hướng phía Lâm Hải chính là một chưởng.

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn một chút, sau đó vung lên, một cỗ đại lực mãnh liệt nghênh tiếp thủ chưởng của Tông Sư này.

“Hừ!” Tông Sư này chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ không thể phá vỡ, hung hăng đụng vào phía trên bàn tay của mình, rên lên một tiếng, thân thể đăng đăng đăng liền lùi mấy bước, mới đứng vững, thủ chưởng không ngừng phát run, nguyên cả cánh tay cũng rủ xuống.

“ Thật lợi hại!” Tất cả mọi người bao quát cả Cung Tàng ở bên trong, tất cả đều quá sợ hãi, trong lòng lập tức tràn ngập cố kỵ thật sâu đối với Lâm Hải.

Cái khác không nói, liền cái tiện tay vung lên này, liền đem một tên Tông Sư đánh lui, ngay cả cánh tay cũng không giơ lên được, thực lực thế này, tất cả mọi người ở đây, không có một cái nào có thể làm được.

Cung Tàng nhìn qua Lâm Hải, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, trình độ chấn kinh trong lòng, so với những người khác phải mạnh mẽ hơn nhiều.

“Quy Chân!!!” Cung Tàng vô cùng gian nan phun ra hai chữ, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, trừ chấn kinh ra, còn bao hàm hoảng sợ thật sâu.

“Cái Lâm Hải này, lại là một cái Chân Nhân!” Cung Tàng lập tức trở nên không bình tĩnh, nếu như nói số lượng Tông Sư cực kỳ ít ỏi, mấy cái này có lẽ đã đứng ở đỉnh phong võ đạo, như vậy Chân Nhân Quy Chân cảnh, lại có thể nói là đã siêu thoát khỏi phạm trù võ đạo.

Tông Sư mạnh hơn, cũng chỉ là người, lợi dụng một số thủ đoạn khoa học kỹ thuật hiện đại, vẫn là có thể đem Tông Sư giết chết, nhưng Chân Nhân thì lại khác, một khi đi vào Quy Chân, này cũng đã là Bán Tiên Chi Thể, sẽ có rất nhiều bản sự siêu thoát khỏi quy luật tự nhiên.

Cường giả Quy Chân cảnh, có giết chết được hay không, Cung Tàng không biết, nhưng lão lại biết rõ, một cái Chân Nhân, muốn bóp chết lão, liền như là bóp chết một con kiến, là tồn tại tuyệt đối không thể đắc tội.

“Không được vô lễ!” Cung Tàng vội vàng hướng Tông Sư trước đó đã động thủ rống một tiếng, mới hướng phía Lâm Hải cung kính thi lễ.

“Nguyên lai là Chân Nhân ở trước mặt, Cung mỗ có lễ.”

“Cái gì người thật người giả?” Lâm Hải sững sờ, mẹ nó chính mình lại thành người thật gì?

“Lại là Chân Nhân, ta thế mà nhìn thấy Chân Nhân trong truyền thuyết!” Lâm Hải không biết hai chữ Chân Nhân đại biểu cho cái gì, nhưng những người khác trong phòng lại biết rõ ràng, Cung Tàng vừa mới mở miệng, cả phòng người tất cả đều ngốc, từng cái nhìn lấy Lâm Hải, nhất thời gấp gáp thở mạnh cũng không dám.

Hạ Thập Tam càng là bị dọa đến hồn cũng phi đi ra, trong lòng Nhưng rất nhanh chóng lại là vô cùng may mắn.

“Mẹ nó, chính mình thật sự là thắt cổ lão thọ tinh, chán sống a, vậy mà đi uy hiếp một tên Chân Nhân, không chết thật sự là nhặt được thiên đại tiện nghi a.”

Cung Tàng rõ ràng cũng có chút gấp gáp, nuốt ngụm nước bọt, tiếp tục mở miệng.

“Không biết Lâm Chân Nhân đêm khuya đến thăm, là có gì chỉ giáo?”

Lâm Hải bị Cung Tàng kêu Chân Nhân một Chân Nhân hai, tâm lý một trận khó chịu, cảm giác mình giống như thành Đạo sĩ, thật sự là Nhật chó.

“Cũng không có chuyện gì.” Lâm Hải nói, hướng phía Du

Phong nhất chỉ, “Ta vốn là qua Du gia tìm một người bạn, kết quả nhìn thấy lão lén lén lút lút đi ra, nhất thời hiếu kỳ, liền theo tới đây.”

“Vừa rồi tại ngoài cửa, nghe được ngươi hỏi ta ở đâu, cái này chẳng phải tự mình ta đi ra sao.”

“Tìm ta có chuyện gì, nói đi.” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Tìm ngươi tự nhiên là muốn giết ngươi, báo thù cho Hạ Thập Tam!” Cung Tàng ở trong lòng nói nói, bất quá lúc này đã biết rõ thực lực của Lâm Hải, cũng là cho lão mượn cái lá gan, lão cũng không dám đem ý tưởng chân thật nói ra.

Nhãn châu xoay động, Cung Tàng liền nói tốt lí do thoái thác.

“Ha ha, không có ý tứ gì khác. Chủ yếu là nghe Du Tộc trưởng nói, Lâm Chân Nhân vậy mà tinh thông Thập Nhị Kim Tiền Tiêu thất truyền đã lâu của Du gia, Cung mỗ muốn hỏi thăm kỹ, Lâm Chân Nhân nhất định là một vị kỳ nhân, liền muốn tìm một cơ hội bái phỏng một chút.”

“Chỉ là, nghĩ không ra Lâm Chân Nhân vậy mà tự mình đến nhà, quả thật là may mắn của Cung mỗ a, ta giờ sẽ sắp xếp người thiết yến, vì Lâm Chân Nhân đại giá đón tiếp!”

“Không cần!” Lâm Hải khoát tay chặn lại, sau đó đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Hạ Thập Tam, hai con mắt lạnh lùng theo dõi gã.

“Lâm, Lâm Chân Nhân...” Hạ Thập Tam bị dọa đến linh hồn đều là bốc lên, run run rẩy rẩy, nói chuyện cũng cà lăm.

“Ta có mấy lời muốn hỏi ngươi, ngươi đi với ta một chuyến đi!” Nói xong, Lâm Hải trực tiếp đem Hạ Thập Tam cầm lên.

“Lâm Chân Nhân, tha mạng a!” Hạ Thập Tam bị dọa đến kém chút tè ra quần, khàn cả giọng cầu xin tha thứ nói.

"Câm mồm!" Lâm Hải chau mày, tại nơi cổ của gã đột nhiên đâm một cái, Hạ Thập Tam nhất thời nói không nên lời, chỉ là biểu hiện trên mặt, càng thêm hoảng sợ.

"Lâm Chân Nhân, ngài đây là..." Cung Tàng ở bên cạnh không khỏi quýnh lên, bất kể nói thế nào, Hạ Thập Tam là người của Lục Dã Sơn Trang, hơn nữa còn có địa vị không thấp, lão làm Trang chủ, không thể không quan tâm.

"Không có gì, ta muốn dẫn gã trở về, hỏi thăm mấy câu, ngươi có ý kiến gì không?" Lâm Hải nói xong, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn quang, Cung Tàng nhất thời cảm thấy như rơi vào hầm băng, toàn thân không khỏi phát lạnh, nơi nào còn dám phản đối.

"Cung mỗ không dám!" Cung Tàng vội vàng đáp nói, sau đó con mắt nhìn về phía Hạ Thập Tam, hướng Hạ Thập Tam ném qua một cái ánh mắt cảnh cáo.

"Thập Tam a, nếu Lâm Chân Nhân có việc muốn hỏi ngươi, ngươi liền đi theo Lâm Chân Nhân một chuyến đi, bất quá ngươi phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể hồ ngôn loạn ngữ, nếu không khiến Lâm Chân Nhân tức giận, coi như Lâm Chân Nhân buông tha ngươi, Cung mỗ ta cũng không thể tha cho ngươi, biết không!"

Hạ Thập Tam nhìn thấy ánh mắt hàm ẩn sát cơ của Cung Tàng này, lập tức lĩnh hội ra ý đồ của Cung Tàng, đành phải mang vẻ mặt đau khổ gật gật đầu.

"Nếu như thế, vậy ta liền dẫn hắn đi!" Lâm Hải nói xong, liền mang theo Hạ Thập Tam đi ra ngoài, mấy người Lục Dã Sơn Trang thấy thế, vội vàng tránh ra xa, sợ cản đường Lâm Hải.

Đi tới cửa, cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, lại xoay người lại.

Bọn người Cung Tàng sững sờ, không biết Lâm Hải còn có chuyện gì, tâm của tất cả lập tức đều nhấc đến cổ họng.

Mà Lâm Hải thì là đưa ánh mắt nhìn về phía Du Phong, khóe miệng nhếch lên, sắc mặt lộ ra khinh thường thật sâu.

“Ngươi gọi là Du Phong, là Tộc trưởng đương nhiệm của Du gia, đúng không?”

“Hồi bẩm Lâm Chân Nhân, đúng, đúng vậy!” Du Phong thấy Lâm Hải tra hỏi, vội vàng cười theo, khiêm tốn đáp nói.

“Ngươi làm Tộc trưởng thật tốt a.” Lâm Hải xem thường lắc đầu một trận, “Thật khiến lão tổ tông Du Kiếm Bình của ngươi mất mặt!”

“Ách...” Mặt mo của Du Phong đỏ ửng, xấu hổ một trận, vừa muốn nói gì, Lâm Hải cũng đã quay người, mang theo Hạ Thập Tam, rời phòng.

“Trang chủ!”

“Trang chủ!”

Lâm Hải vừa đi, mấy cái Tông Sư trong phòng, lập tức hướng phía Cung Tàng tụ lại, mang trên mặt thần sắc lo lắng nồng đậm.

Cường giả Quy Chân cảnh xuất hiện, quả thực là nằm ngoài dự liệu của bọn họ, một khi Lâm Hải là đến quấy nhiễu Đại Hội Võ Đạo lần này, cục diện này cũng không phải là mấy người bọn họ có thể khống chế.

Cung Tàng nhíu chặt lông mày, hiển nhiên cũng cảm thấy vô cùng khó giải quyết, trầm mặc nửa ngày, mới chậm rãi ngẩng đầu.

“Ngươi đi về trước đi.” Cung Tàng đầu tiên đem Du Phong đánh ra ngoài, tuy Du Phong đại biểu cho Du gia, đầu quân dựa vào bọn họ, nhưng cuối cùng không phải là người vững tâm, có mấy lời ngay ở trước mặt Du Phong, vẫn là không tiện nói.

Sau khi Du Phong đi, Cung Tàng nhìn mọi người trong phòng một vòng, thấy toàn là tâm phúc của mình, Cung Tàng cũng liền không còn có gì cần che giấu.

“Hạ Thập Tam bị mang đi, rất có thể sẽ tiết lộ bí mật của chúng ta, chuyện này rất quan trọng, ta hiện tại liền đi cầu kiến chủ thượng, các ngươi thông tri tất cả mọi người trong trang, chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón quân địch, tùy thời đợi mệnh, chuẩn bị hành động sớm!”

“Vâng!” Trong phòng mọi người đáp ứng một tiếng, lập tức chia ra đi an bài nhiệm vụ, mà Cung Tàng thì là ngừng chân một lát, ở trên cái chỗ nào đó không thấy được ở tường nhẹ nhàng nhấn một cái, một cái ám đạo đột nhiên xuất hiện ở nơi hẻo lánh trong phòng.

Chương 623: Quái nhân hỏa diễm

Cung Tàng dọc theo ám đạo, sau khi đi xuống, cửa ám đạo lại tự động đóng lại.

Bên trong ám đạo tối tăm kéo dài, cách mỗi vài mét trên vách tường liền khảm nạm lấy một cái trường minh đăng (là loại đèn được thắp sáng liên tục, chủ yếu dùng cho việc thờ cúng), dưới ánh đèn màu vàng sẫm chiếu rọi, thông đạo vắng vẻ lộ ra âm u khủng bố vô cùng.

Cung Tàng không biết đã đi ra bao xa, một cánh cửa đá khổng lồ xuất hiện tại trước mặt, Cung Tàng đi lên trước, tại bên trên quả một cầu đá nhô ra bên cạnh cánh cửa nhẹ nhàng nhấn một cái.

“Kẽo kẹt C-K-Í-T..T…T!” Một thanh âm khởi động cơ quan nặng nề truyền đến, cửa đá chậm rãi hướng phía hai bên tách ra, lộ ra một ngôi đại điện vàng son lộng lẫy ở bên trong.

Cung Tàng cất bước đi vào, lập tức có hai cái nam tử áo đen mang theo khăn trùm đầu chào đón.

“Cung Trang chủ!” Hai nam tử thấy là Cung Tàng, liền nhao nhao thi lễ.

“Ừm.” Cung Tàng gật gật đầu, “Cung mỗ có chuyện quan trọng cần cầu kiến chủ thượng, mong rằng hai vị thông bẩm một tiếng.”

“Không có ý tứ, Cung Trang chủ, chủ thượng trước mắt còn đang bế quan, đã phân phó bất luận kẻ nào cũng không cho phép quấy rầy!” Hai người áo đen lắc đầu, bất đắc dĩ nói nói.

“Cái này…” Cung Tàng một trận lo lắng, “Thế nhưng Cung mỗ là có chuyện quan trọng hướng chủ thượng bẩm báo a!”

Hạ Thập Tam bây giờ đã bị Lâm Hải mang đi, bọn họ căn bản không có thực lực ngăn cản, một khi Hạ Thập Tam bị Lâm Hải ép hỏi, nói ra bí mật của Lục Dã Sơn Trang, có lẽ toàn bộ kế hoạch đều sẽ bị phá hư a!

“Thật xin lỗi, Cung Trang chủ, chúng ta cũng bất lực!”

“Cái này, cái này… Ai!” Cung Tàng gấp đến giậm chân một cái, nhưng trong lòng có gấp hơn thì cũng không có cách nào, lão lại không có lá gan xông vào, đem chủ thượng đánh thức từ bên trong bế quan.

Cung Tàng ở trong đại sảnh, đi đi lại lại liên tục, trong lòng hỗn loạn tưng bừng.

Một khi Hạ Thập Tam Chân đem bí mật nói ra, tạo thành hậu quả không thể vãn hồi, như vậy chủ thượng trách tội xuống, Cung

Tàng lão là cái thứ nhất chạy không thoát.

Lão chính là tận mắt chứng kiến qua chỗ đáng sợ của chủ thượng, nhớ tới thủ đoạn mà chủ thượng sử dụng khi trừng phạt người làm sai, trong lòng Cung Tàng rùng mình, mồ hôi lạnh cũng bắt đầu xuất hiện ở phía sau lưng.

“Chỉ cầu chủ thượng đi ra nhanh, hoặc là Hạ Thập Tam tuyệt đối không nên nói loạn, nếu không ta liền xong!”

“Khặc khặc khặc!” Ngay tại thời khắc trong lòng Cung Tàng lo lắng vạn phần, đột nhiên, một tiếng cười âm trầm, từ trong một cái phòng ở ngay đại điện phía trước vang lên.

“Chủ thượng đã xuất quan!” Nghe được cái thanh âm khiếp người này, Cung Tàng chẳng những không có hoảng sợ, ngược lại trong lòng liền kinh hỉ một trận.

Hai người áo đen vội vàng bước nhanh đi tới cửa, cong cong thân thể, cung kính mở miệng bẩm báo.

“Khởi bẩm chủ thượng, Trang chủ Cung Tàng của Lục Dã Sơn Trang, ở bên ngoài cầu kiến!”

“Ồ? Để lão tiến đến!” Một cái thanh âm không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, từ trong phòng vang lên.

Cung Tàng nghe được, vội vàng đi chầm chậm, tới cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào.

Mới vừa đi vào, Cung Tàng đột nhiên cảm giác được hô hấp trì trệ, chỗ cổ tựa hồ bị một cái kềm sắt bắt lấy, thân thể cả người đều rời khỏi mặt đất.

Trong lòng Cung Tàng hoảng hốt, cúi đầu nhìn lại, đã thấy một cái tay lớn bằng lửa đỏ, đang bóp lấy cổ của lão.

Mà đối diện, một nam nhân có thân thể bốc lên hỏa diễm, đang lộ hàm răng trắng dày đặc, toét miệng hướng lão cười rực rỡ.

“Chủ thượng, chủ thượng tha mạng a!” Cung Tàng bị dọa đến hồn phi phách tán, toàn bộ thân thể tựa hồ như bị đặt vào trong núi lửa, đau nhức do bị thiêu đốt kịch liệt không ngừng truyền đến, nếu không phải lão có Nội Kình thâm hậu, đoán chừng đều đã bị cháy thành tro tàn.

“Ngươi tìm đến Bổn tọa, cần làm chuyện gì?” Quái nhân hỏa diễm được xưng là chủ thượng, mang trên mặt nụ cười khiếp người, toét miệng hỏi.

“Chủ thượng, có thể trước thả ta xuống hay không, ta sắp không kiên trì nổi rồi!” Cung Tàng một mặt thống khổ, gian nan khẩn cầu nói.

Quái nhân hỏa diễm lúc này mới cười quái dị một tiếng, tiện tay đem Cung Tàng ném đi, sau đó quang mang hỏa diễm lóe lên, quái nhân đã ngồi ngay ngắn chính giữa trên ghế ngồi bằng đá xanh

“Khụ khụ khụ...” Cung Tàng xoa cổ, khục mấy tiếng, mới thấy bớt đau, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy quái nhân hỏa diễm, toàn thân cũng bị ngọn lửa vây quanh, ngọn lửa nhảy lên kia tựa hồ cũng có sinh mệnh, không ngừng ở trên người gã bắn ra lấy, quả thật giống như thiên thần buông xuống!

Cung Tàng chỉ là nhìn một chút, liền cảm thấy một cỗ uy áp kinh khủng từ trên thân quái nhân hỏa diễm truyền đến, để đáy lòng của lão phát run một trận, lập tức cung kính quỳ gối xuống.

“Khởi bẩm chủ thượng, Cung mỗ có một kiện sự tình vô cùng khẩn cấp, muốn hướng chủ thượng bẩm báo!”

“Ồ? Xảy ra chuyện gì?” Trong tay quái nhân hỏa diễm nâng một quả cầu lửa đang vui sướng nhảy lên, hững hờ hỏi.

“Hôm nay, có một người tự xưng Lâm Hải tới Lục Dã Sơn Trang, theo ta quan sát, cái Lâm Hải này chính là cường giả Quy Chân cảnh!”

“Quy Chân cảnh!” Lời của Cung Tàng vừa ra khỏi miệng, quái nhân hỏa diễm trước đó còn không thèm để ý chút nào, đột nhiên đứng người lên, trong mắt phun ra hai đường hỏa diễm nồng đậm, trên gương mặt đỏ thẫm, lộ ra một cỗ tham lam cực độ.

“Khặc khặc khặc, ngươi xác định, thật sự là cường giả Quy Chân cảnh?” Quái nhân hỏa diễm vội vã hỏi.

“Bẩm chủ thượng, trước đó lão Tứ đã cùng cái Lâm Hải này giao thủ, lão Tứ bị một quyền tiện tay vung lên của Lâm Hải đánh lùi, liền đem nguyên cả cánh tay, tất cả đều chấn động đến không nhấc lên nổi.”

“Lão Tứ tiến vào Tông Sư cảnh thời gian đã lâu, công lực thâm hậu, mà cái Lâm Hải này lại có thể một chiêu đem y kích thương, bởi vậy ta suy đoán, tám chín phần mười chính là cường giả Quy Chân cảnh!” Cung Tàng đem phân tích của chính mình, chú ý cẩn thận nói một lần, sau đó tâm thần bất định nhìn lên quái nhân hỏa diễm.

“Ngươi phân tích không sai!” Quái nhân hỏa diễm gật gật đầu, “Có thể dùng một chiêu đem lão Tứ đánh bại, xác suất Quy Chân cảnh tương đối lớn, coi như không phải, cũng chí ít cũng đạt tới Tông Sư đỉnh phong, nhìn trộm đến huyền bí của Quy Chân.”

“Người này ngươi không cần phải để ý đến, ngươi cũng không có năng lực đi quản, giao cho ta tự mình xử lý!” Quái nhân hỏa diễm nói xong, hướng phía Cung Tàng phất phất tay.

“Chủ thượng, còn, còn có một việc.” Cung Tàng thấy quái nhân hỏa diễm muốn để cho mình ra ngoài, vội vàng ấp a ấp úng, mang theo một tia lo lắng mở miệng nói.

“Còn có? Nói!” Quái nhân hỏa diễm chau mày, có chút không kiên nhẫn nói nói.

“Hạ Thập Tam bị cái này Lâm Hải bắt đi, chúng ta không phải là đối thủ của hắn liền không dám ngăn trở, ta lo lắng...”

“Hỗn trướng!” Cung Tàng còn chưa nói dứt lời, ở ngực đột nhiên xuất hiện một đám lửa, trực tiếp đem lão đánh bay ra ngoài, một ngụm máu tươi liền phun ra.

“Chủ nhân tha mạng a!” Cung Tàng liền máu cũng không để ý tới lau đi, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu, không ngừng cầu khẩn.

“Nếu như bí mật bị tiết lộ, hỏng chuyện tốt của bổn tọa, ta liền đưa ngươi nghiền xương thành tro!” Nói xong, Cung Tàng chỉ cảm thấy một cỗ khí lãng cơ hồ đem lão hòa tan bay sượt qua người, lúc lần nữa ngẩng đầu lên, thân ảnh của quái nhân hỏa diễm đã không thấy.

“Chủ thượng khẳng định muốn đi cứu Hạ Thập Tam, hi vọng Hạ Thập Tam không có nói loạn, chống đỡ đến khi chủ thượng đuổi tới, nếu không liền hại chết lão tử!” Cung Tàng đặt mông ngồi dưới đất, toàn thân đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

“Cung Trang chủ, làm sao lại ngồi dưới đất a?” Lúc này, bỗng nhiên một cái thanh âm cứng nhắc lại truyền đến.

Cung Tàng ngẩng đầu một cái, chỉ thấy một lão giả mặc áo khoác trắng, con mắt mang theo một cặp kính gọng vàng, không biết từ lúc nào, đã đi tới gần chính mình.

“Tùng Hạ tiên sinh!” Cung Tàng vội vàng đứng lên, hướng phía lão giả thi lễ, sau đó thở dài, đem chuyện khi trước hướng phía lão giả nói một lần.

Lão giả được xưng là Tùng Hạ, sau khi nghe xong con mắt đột nhiên sáng lên, lộ ra một tia mừng rỡ.

“Cung Trang chủ a, ta nhưng là muốn chúc mừng ngươi!”

“Chúc mừng ta?” Cung Tàng sững sờ, sau đó cười khổ một tiếng, mạng nhỏ mình cũng không nhất định sẽ giữ được, sao là niềm vui a?

“Tùng Hạ tiên sinh cũng không cần cầm Cung mỗ nói giỡn.” Cung Tàng cười khổ lắc đầu.

“Không!” Tùng Hạ kiên định lắc đầu, “Chờ chủ thượng trở về, ngươi tự nhiên là biết rõ! Chủ thượng chẳng những sẽ không trách ngươi, có lẽ sẽ còn có thưởng to lớn!”

“Thật?” Cung Tàng kỳ quái hỏi, nhất thời mộng bức.

Mà cùng lúc đó, Lâm Hải đã mang theo Hạ Thập Tam, trở lại bên trong một gian phòng khách mà Vân gia an bài cho hắn.

Đem Hạ Thập Tam quăng tới trên mặt đất, Lâm Hải lạnh lùng liếc gã một cái, nhàn nhạt mở miệng.

“Nói đi, muốn sống, hay là muốn chết?”

Chương 624: Giết người diệt khẩu!

“Ta, ta muốn sống!” Hạ Thập Tam hoảng sợ nên nói chuyện cũng run rẩy, từ khi biết rõ Lâm Hải là cường giả Quy Chân cảnh, trong lòng của gã đã thăng không một tia tâm tình phản kháng.

“Muốn sống, này dễ!” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, “Ta hỏi ngươi cái gì, ngươi liền thành thật trả lời cái đó cho ta, có nghe hay không!”

“Vâng vâng vâng, ta nhất định biết gì nói nấy!” Hạ Thập Tam vội vàng gật đầu liên tục.

“Đầu tiên, ngươi nói cho ta biết, ngươi có phải là người Đảo Quốc hay không?” Trong mắt Lâm Hải đột nhiên lóe lên hàn quang, gắt gao nhìn chằm chằm vào Hạ Thập Tam hỏi.

“Không phải, ta là người Hoa!” Hạ Thập Tam vội vàng lắc đầu mở miệng nói.

“Người Hoa?” Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

“Ngươi biết rõ hậu quả khi lừa gạt ta sao?” Ngữ khí của Lâm Hải bỗng nhiên lạnh xuống, Hạ Thập Tam nhất thời cảm thấy như rơi vào hầm băng, dọa đến quá sợ hãi.

“Chân Nhân, ta không có nói láo a, Chân Nhân!” Hạ Thập Tam vội vàng nói nói, “Ngài nếu là không tin, có thể đi thăm dò hộ khẩu của ta, ta là người Hoa thực thụ a!”

“Ừm?” Lâm Hải nhìn chằm chằm không chuyển mắt vào Hạ Thập Tam, tỉ mỉ quan sát biểu tình biến hóa của gã, trong lòng không khỏi cảm thấy một trận kỳ quái.

Từ biểu lộ của Hạ Thập Tam đến xem, tựa hồ không giống như là nói dối, chẳng lẽ mình suy đoán sai, gã thật không phải là người của Đảo Quốc?

“Vậy ta hỏi ngươi, đêm ngày hôm đó đó, chướng nhãn pháp ẩn thân tại trên đại thụ, có phải là Nhẫn Thuật của Đảo Quốc hay không!”

“Nhẫn Thuật Đảo Quốc?” Hạ Thập Tam lúc này mới phản ứng được, vì sao Lâm Hải lại hoài nghi gã là người Đảo Quốc.

“Bất quá, này đúng là Nhẫn Thuật của Đảo Quốc!” Hạ Thập Tam gật đầu thừa nhận nói.

“Vậy ngươi là học được từ chỗ nào! Lục Dã Sơn Trang các ngươi cùng Đảo Quốc, đến tột cùng có liên quan gì, nói cho ta!" Con mắt Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, nghiêm nghị nói nói.

"Ta..." Hạ Thập Tam mở miệng vừa muốn nói, đúng lúc này, dị biến nảy sinh!

Chỉ nghe phanh một tiếng, cửa phòng của Lâm Hải bỗng nhiên bị phá tan từ bên ngoài, sau đó một quả cầu lửa cấp tốc xoay tròn, thẳng đến phía Lâm Hải mà đến.

"Không tốt!" Lâm Hải giật nảy cả mình, ngoài cửa có người tới gần, lấy giác quan của hắn, vậy mà không có phát giác được, như vậy thực lực của người tới, tuyệt đối không kém chính mình.

Tốc độ của quả cầu lửa cực nhanh, trong chớp mắt liền đến gần Lâm Hải, Lâm Hải không kịp ngẫm nghĩ nữa, lắc mình một cái hướng phía bên cạnh nhảy ra, tránh thoát một kích của quả cầu lửa này.

"A!" Nhưng lại tại lúc Lâm Hải ngẩng đầu, muốn nhìn một chút đến tột cùng là người phương nào đánh lén, thì Hạ Thập Tam ở bên cạnh bỗng nhiên hét thảm một tiếng, sau đó liền không có tiếng gì nữa.

"Không tốt, trúng kế!" Lâm Hải lúc này mới phản ứng được, mục đích của người tới căn bản không phải là tập kích chính mình, mà chính là đem chính mình ép ra, giết Hạ Thập Tam diệt khẩu!

Vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng phía Hạ Thập Tam nhìn lại, nhưng một cái nhìn này, da đầu Lâm Hải không khỏi tê dại một hồi.

Chỉ thấy trong phòng giờ phút này nơi nào còn có thân ảnh của Hạ Thập Tam, trên mặt đất chỉ còn lại có một đoàn xác chết đen sì bị đốt cháy khét, khói đen bốc lên, tản ra mùi khét lẹt hôi thối.

“Ọe...” Lâm Hải nhịn không được ác tâm một trận, đồng thời tâm lý toát ra một cỗ khí lạnh.

Người chết hắn không phải chưa từng gặp qua, thậm chí cũng đã tự tay giết chết qua địch nhân, nhưng trực tiếp bị đốt tới thay đổi hoàn toàn giống như vậy, bực thảm trạng này Lâm Hải vẫn là bình sinh ít thấy.

“Đến tột cùng là ai, ác độc như vậy?” Trong lòng Lâm Hải không khỏi ngờ vực vô căn cứ một trận.

Hung thủ là người Lục Dã Sơn Trang, điểm này khẳng định là không có sai, giết chết Hạ Thập Tam, cũng là không muốn để cho Lâm Hải biết rõ bí mật.

Bất quá cái này cũng hoàn toàn bại lộ, Lục Dã Sơn Trang tuyệt đối ẩn giấu bí mật không thể cho ai biết, nếu không cũng không trở thành giết người diệt khẩu.

Chỉ là để trong lòng Lâm Hải lo lắng là, cái người phóng thích quả cầu lửa này, thực lực sâu không lường được, chẳng những có thể giấu diếm được giác quan của chính mình, sau đó càng là có thể giết người tại dưới mí mắt của chính mình, rồi nhanh nhẹn rời đi.

Chỉ bằng điểm này, Lâm Hải kết luận, thực lực của người tới, tuyệt đối không kém chính mình, thậm chí so với chính mình còn cao hơn mấy phần.

Bọn người Cung Tàng, là không có thực lực này, Lâm Hải còn không đem mấy người Tông Sư bọn họ đặt ở trong mắt, vậy người này chỉ có thể là cao thủ thần bí ẩn tàng phía sau Lục Dã Sơn Trang.

“Thật sự là tàng long ngọa hổ a!” Lâm Hải không khỏi thở dài, vốn cho là thực lực của mình đã đột phá Ngưng Chân trung kỳ, tại giữa phàm thế hẳn là chưa có địch thủ, nghĩ không ra nhanh như vậy, liền gặp được một cái.

“Xem ra chính mình vẫn là phải cẩn thận nhiều hơn, nếu không sơ sẩy một cái, nói không chừng liền lật thuyền trong mương!” Trong lòng Lâm Hải, lần thứ nhất chính thức coi trọng đối với Lục Dã Sơn Trang.

Hạ Thập Tam bị diệt khẩu, Lâm Hải cũng không cách nào lại tìm hiểu quan hệ giữa Lục Dã Sơn Trang cùng Đảo Quốc, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, khoanh chân ngồi trên giường, rất mau liền tiến vào trạng thái tu luyện.

Bên trong đại điện thần bí dưới lòng đất, Cung Tàng lòng đầy thấp thỏm, chờ đợi quái nhân hỏa diễm trở về, quả thực có loại cảm giác một ngày bằng một năm.

Sự tình thuận lợi mà nói, hết thảy này cũng còn dễ nói, một khi Hạ Thập Tam làm bại lộ bí mật, như vậy khi quái nhân hỏa diễm trở về, Cung Tàng thật không biết đợi chờ mình, sẽ là cái hậu quả đáng sợ gì.

“Cung Trang chủ, ngươi cứ an tâm đi, chủ thượng tuyệt đối sẽ trọng thưởng cho ngươi.” Hạ Tùng ở một bên, nhìn bộ dáng Cung Tàng đứng ngồi không yên, nhịn không được cười ha hả nói nói.

“Tùng Hạ tiên sinh a, chỉ mong như ngươi nói, nếu không ta thật không biết nên làm thế nào cho phải!”

Cung Tàng vừa mới dứt lời, đột nhiên một cỗ sóng nhiệt khủng bố cơ hồ đem lão hòa tan, từ bên cạnh người lão sượt qua, đem Cung Tàng dọa đến giật mình một cái, vội vàng hướng phía ngai vàng trên đại điện nhìn lại.

“Khặc khặc khặc...” Một tiếng cười quái dị tràn ngập vui sướng truyền đến, thân ảnh của quái nhân hỏa diễm, đã xuất hiện tại bên trên bảo tọa, đang lộ ra răng nanh trắng dày đặc, cười quỷ dị.

“Chủ thượng!” Cung Tàng thấy thế, vội vàng phủ phục quỳ xuống, trái tim lập tức nhấc đến cổ họng.

“Ông trời phù hộ, ông trời phù hộ a!” Trong lòng Cung Tàng không ngừng bắt đầu cầu nguyện.

“Bái kiến chủ thượng!” Tùng Hạ ở một bên, cũng cúi chào quái nhân hỏa diễm, bất quá gã không có quỳ xuống, chỉ là hơi cong eo một chút liền lại đứng vững, hiển nhiên địa vị của gã so với Cung Tàng, muốn cao hơn nhiều.

“Tùng Hạ tiên sinh, trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta a!” Quái nhân hỏa diễm không để ý tí nào tới Cung Tàng, mà chính là một mặt hưng phấn hướng phía Tùng Hạ lớn tiếng cười nói, khiến cho ngọn lửa trên thân nhảy vọt một trận.

Tùng Hạ thì là cười nhạt một tiếng, “Chủ thượng vui vẻ như vậy, là đã đến chỗ cường giả Quy Chân cảnh mà Cung Trang chủ nói, xác thực là thật?”

“Ha ha, người hiểu ta, chỉ có tiên sinh!” Quái nhân hỏa diễm cười lớn nói, trong mắt bỗng nhiên lộ ra quang mang vô cùng hưng phấn.

“Có hắn, thần công đại thành của bổn tọa, ở trong tầm tay!”

“Vậy Tùng Hạ, liền sớm chúc mừng chủ thượng!”

“Khặc khặc khặc, khặc khặc khặc khặc...” Quái nhân hỏa diễm ngửa mặt lên trời cười dài, nội tâm kích động cùng hưng phấn nói không nên lời.

Cung Tàng nằm rạp trên mặt đất, một mặt mộng bức, căn bản không biết quái nhân hỏa diễm cùng Tùng Hạ, đến tột cùng đang đàm luận cái gì.

Bất quá, có một câu lão vẫn là nghe rõ, cái kia chính là Lâm Hải xuất hiện, tựa hồ có trợ giúp cho quái nhân hỏa diễm tu luyện cái thần công gì đó, hơn nữa trợ giúp tựa hồ vẫn còn lớn.

“Cung Tàng cầu chúc chủ thượng thần công đại thành, vang dội cổ kim!”

Tuy Cung Tàng không biết đến tột cùng là có tình huống như thế nào, nhưng trước tiên đem mông ngựa vỗ một cái, chắc là sẽ không có lỗi.

Cung Tàng mới mở miệng, quái nhân hỏa diễm lúc này mới đem ánh mắt chuyển dời đến bên trên thân Cung Tàng.

“Đứng lên đi!”

“Tạ chủ thượng!” Trong lòng Cung Tàng cuồng hỉ, xem ra quái nhân hỏa diễm sẽ không lấy chính mình ra để hỏi tội.

“Ngươi bẩm báo kịp thời, có công thì thưởng!” Nói xong, quái nhân hỏa diễm hướng phía Tùng Hạ chuyển tới một ánh mắt.

Tùng Hạ mỉm cười, từ trên thân xuất ra một cái bình ngọc, đưa về phía Cung Tàng.

Cung Tàng thấy thế, lập tức lộ ra biểu lộ cuồng hỉ!

Chương 625: Cung Tàng đắng chát

“Cầm đi đi!” Bên trong khóe mắt của Tùng Hạ, lộ ra vẻ khinh không dễ dàng phát giác bỉ.

“Cảm tạ chủ thượng, cảm tạ Tùng Hạ tiên sinh!” Cung Tàng quả thực cao hứng đến điên, cũng không đoái hoài tới cái lễ tiết gì, một tay liền đem bình ngọc nhỏ bắt tới, mở cái nắp ra, nhất thời một cỗ vị đạo cổ quái liền truyền tới.

“Quá tốt!” Cái mũi của Cung Tàng dùng sức ngửi ngửi, trên mặt tràn ngập biểu lộ say mê.

“Có công thì thưởng, tự nhiên có tội cũng phải phạt!” Ngay tại thời điểm Cung Tàng đắm chìm ở trong vui sướng, quái nhân hỏa diễm bỗng nhiên mở miệng lần nữa, đem Cung Tàng dọa đến toàn thân một cái giật mình.

“Chủ, chủ thượng...” Cung Tàng vội vàng đem bình ngọc cất kỹ, sau đó lộ ra một bộ dáng tội nghiệp.

“Hừ, cái Lâm Hải kia đem Hạ Thập Tam mang đi, quả nhiên là đang ép hỏi bí mật của Lục Dã Sơn Trang ta, ghê tởm nhất là, tên hỗn đản Hạ Thập Tam kia, vậy mà không có một chút cốt khí!”

“A?” Cung Tàng nghe xong, đầu ông một tiếng, trong lòng nói thầm một tiếng xong!

“Chủ thượng, Hạ Thập Tam gã, gã nói hết?” Cung Tàng lắp bắp hỏi.

“Hừ, gã ngược lại là muốn nói, thế nhưng bổn tọa làm thế nào có thể cho gã có cơ hội này!” Nói xong, trong hai mắt của quái nhân hỏa diễm, đột nhiên toát ra hỏa diễm bao quanh, để cho tim của người ta đập nhanh một trận.

“May mắn bổn tọa kịp thời di qua, mới không có ủ thành cục diện không thể vãn hồi!”

Cung Tàng nghe được, nhất thời buông lỏng một hơi, chỉ cần không có ủ thành đại họa, vậy mệnh của mình liền được bảo trụ.

“Vậy Hạ Thập Tam, là được chủ thượng cứu trở về?” Cung Tàng nhịn không được mở miệng hỏi nói.

“Cứu gã?” Quái nhân hỏa diễm khinh thường cười một tiếng, “Một con kiến hôi, có tư cách gì để bổn tọa đi cứu?”

Thân thể của quái nhân hỏa diễm hướng phía bên trên chỗ tựa lưng dựa một cái, hững hờ nhàn nhạt mở miệng.

“Bổn tọa ra một đám lửa, trực tiếp đem gã đốt thành tro!”

“Cái gì!” Cung Tàng nghe xong, hai con mắt đột nhiên trừng đến tròn xoe, một mặt kinh hãi.

“Hạ Thập Tam, gã, gã chết?” Cung Tàng tựa hồ không thể tin được, gian nan mở miệng hỏi nói.

“Làm sao?” Ánh mắt của quái nhân hỏa diễm bỗng nhiên phát lạnh, lạnh lùng mở miệng, “Ngươi có bất mãn đối với cách ta xử trí?”

“A? Không dám không dám!” Cung Tàng liên tục khoát tay, “Hạ Thập Tam chết chưa hết tội, chủ thượng xử trí mười phần anh minh, trong lòng Cung Tàng là một trăm cái tán thành!”

Trong miệng Cung Tàng nói vậy, nhưng trong lòng đột nhiên nổi lên một tia đắng chát, nhịn không được ẩn ẩn phát đau.

“Thật là nghĩ không ra, huynh đệ mấy chục năm a, Thập Tam cứ như vậy mà chết!”

“Hừ!” Quái nhân hỏa diễm hừ lạnh một tiếng, “Hạ Thập Tam là người của ngươi, tuy đã chết, nhưng ngươi cũng khó tránh khỏi tội lỗi!”

Nói xong, quái nhân hỏa diễm bỗng nhiên há miệng, phun ra một quả cầu lửa, hướng về phía Cung Tàng mau chóng đuổi theo.

“Ầm!” Một tiếng vang trầm, trước ngực Cung Tàng lập tức dấy lên một đám lửa.

“A!” Cung Tàng hét thảm một tiếng, y phục trước ngực lập tức cháy thành tro tàn, toàn bộ da thịt ở ngực, bị ngọn lửa thiêu đốt thành một mảnh đen kịt.

Trọn vẹn tầm thời gian mười giây, hỏa diễm mới dần dần dập tắt, ở ngực Cung Tàng lại sớm đã là máu thịt be bét.

“An bài phía sau Đại Hội Võ Đạo không thay đổi, nhưng lúc tiến nhập vào Hỏa Long Quật sau đó, nhất định phải nghĩ biện pháp để cái Lâm Hải kia cũng cùng tiến vào, nhớ chưa!”

“Tuân mệnh!” Cung Tàng chịu đựng đau nhức kịch liệt, đáp ứng một tiếng.

“Đi đi!” Quái nhân hỏa diễm lúc này mới phất phất tay, Cung Tàng lần nữa thi lễ, nhanh chóng đào mệnh rời đi.

“Thật đáng sợ, thật đáng sợ!” Sau khi nghe được tiếng cửa đá của đại điện đóng lại, Cung Tàng mới một mặt lòng còn sợ hãi tự lẩm bẩm nói.

Nhìn thảm trạng trước ngực mình, Cung Tàng cười khổ một tiếng, mặc dù nói người tập võ, khổ gì cũng nếm qua, nhưng loại phỏng kịch liệt này, vẫn là để Cung Tàng có loại cảm giác sống không bằng chết.

Cũng may chỉ là bị thương ngoài da, Cung Tàng từ bên trong Bách Bảo Nang móc ra thánh dược chữa thương đặc chế, vẩy vào trên vết thương, đau đớn lập tức liền giảm bớt không ít.

“Ai, chỉ là đáng tiếc cho Thập Tam!” Nhớ tới Hạ Thập Tam một người sống sờ sờ, bây giờ đã hôi phi yên diệt, trong lòng Cung Tàng vẫn là không nhịn được mà khổ sở một trận.

Nhớ năm đó, chính mình cùng bốn vị Tông Sư khác của Lục Dã Sơn Trang, cùng Thập Bát Thái Bảo, lúc trước đều là thiếu niên ngây thơ vô tri, mỗi ngày đều là sống không buồn không lo.

Đột nhiên có một ngày, một cái tồn tại vô cùng kinh khủng, đem bọn họ bắt đi, đưa họ đến một cái địa phương tàn khốc có thể xưng như là Địa Ngục, từ đó trở đi, quỹ tích sinh hoạt của bọn họ, liền hoàn toàn thay đổi.

Cung Tàng vĩnh viễn cũng không quên, đoạn thời gian này là sống qua thế nào, nhưng lão cũng không muốn đi nhớ lại, cũng không dám đi hồi tưởng, đoạn năm tháng này lão cả đời cũng không nguyện ý nhớ lại, sẽ chỉ ở trong cơn ác mộng mỗi đêm, mới có thể tái hiện.

Bất quá, lão cũng biết rõ, Hạ Thập Tam cùng lão đi qua những năm tháng ấy, đã vĩnh viễn ly khai lão, lão không trách Hạ Thập Tam không có cốt khí, bởi vì chỉ có người đi qua những năm tháng ấy, mới biết sinh mệnh là trân quý cỡ nào!

Dọc theo thông đạo trở lại gian phòng của mình, Cung Tàng cưỡng ép đem thương cảm do chuyện Hạ Thập Tam tử vong mang đến khu trừ đi, đem bình ngọc mà Tùng Hạ đưa cho lão lấy ra.

“Có nó, thực lực của ta liền có thể nâng cao một bước!” Cung Tàng không do dự chút nào, đem viên thuốc tản ra mùi thơm quái dị kia, nuốt vào.

“Ách!!!” Một thanh âm thống khổ truyền đến, Cung Tàng nhất thời đầu đầy mồ hôi, hiển nhiên đang chịu đựng đau đớn cực lớn.

Bất quá, trong lòng Cung Tàng, lại là vô cùng vui vẻ.

Thống khổ như vậy, lão không biết đã chịu đựng qua bao nhiêu lần, Cung Tàng trước đó, không có một chút trụ cột võ học nào, tất cả đều là dựa vào loại đan dược này, từng bước một đem thực lực chồng chất đến Tông Sư!

Tuy thực lực có được từ việc phục dụng dược vật, không có khả năng tăng trưởng bằng việc tu luyện, nhưng chỉ cần một mực đem dược vật ăn vào, thậm chí có thể chồng chất ra một cái Chân

Nhân!

Đương nhiên, những lời này là Tùng Hạ nói cho Cung Tàng nghe, là thật là giả, vậy cũng chỉ có Tùng Hạ là biết rõ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, lúc Lâm Hải lần nữa mở mắt, bầu trời đã sáng lên.

“Đông đông đông!” Một tràng tiếng gõ cửa vang lên, sau đó Vân Tuệ Nhi đi tới.

“Lâm Hải ca ca, tối hôm qua có ngủ được ngon giấc không a?” Vân Tuệ Nhi rất tùy ý ngồi tại bên người Lâm Hải, lệch ra cái đầu dưa hỏi.

“Ta tu luyện một đêm, ngươi thì sao?” Lâm Hải cười hỏi.

“Lâm Hải ca ca đã mạnh như vậy, mà vẫn còn cố gắng như thé, thật tuyệt nha!” Vân Tuệ Nhi một mặt sùng bái nói, “Ta còn tốt! Bất quá trừ ta, bọn gia gia cùng ca ca của ta, đều ngủ không ngon.”

“Há, vì cái gì?” Lâm Hải kinh ngạc một trận.

“Anh ta cầm được quán quân thi đấu lôi đài, làm vẻ vang cho gia tộc, dương mi thổ khí, cao hứng thôi!” Vân Tuệ Nhi vui vẻ nói nói.

“Ha ha, là chuyện như vậy a!” Lâm Hải lắc đầu một trận, một cái quán quân thi đấu lôi đài mà thôi, về phần nha.

“Đi thôi, dẫn ngươi đi ăn điểm tâm!” Vân Tuệ Nhi nói, kéo tay Lâm Hải, liền đi ra ngoài.

“Ách...” Tay lớn của Lâm Hải, bị tay nhỏ mềm mại không xương của Vân Tuệ Nhi dắt đi, trong lòng nói không ra là tư vị gì, bất quá nhìn bộ dáng một mặt thiên chân vô tà của Vân Tuệ Nhi, cũng liền mặc nàng ta vậy.

Hai người tay trong tay xuất hiện tại địa điểm Vân gia ăn cơm, nhất thời gây nên chú ý của mọi người Vân gia, tất cả không khỏi nhao nhao lộ ra một ánh mắt mập mờ.

Đặc biệt là Vân Thụy, nhãn tình càng là sáng lên, trên mặt là mừng rỡ nói không nên lời.

“Lâm Hải ca ca, ngươi ngồi sát bên ta đi!” Vân Tuệ Nhi ngồi xuống, đem Lâm Hải kéo đến bên cạnh mình.

“Ai!” Lâm Hải vừa vào cửa, liền cảm nhận được ánh mắt dị dạng xung quanh, biết rõ người nhà họ Vân khẳng định đã hiểu lầm.

Bất quá loại sự tình này cũng không cách nào giải thích được, quản nó chi, chính mình chỉ đem Vân Tuệ Nhi xem như muội muội là được.

Dùng xong bữa sáng, tâm tình của Vân Thụy cùng Vân Thắng cũng rất không tệ, hữu ý vô ý cùng Lâm Hải trò chuyện về một số tai nạn xấu hổ khi còn bé của Vân Tuệ Nhi, đem cả khuôn mặt Vân Tuệ Nhi xấu hổ đỏ bừng, Lâm Hải thì là bị chọc cho cười ha ha, không khí phi thường vui vẻ.

Đang cười nói, bỗng nhiên một cái nhân viên công tác của Lục Dã Sơn Trang đi tới, hướng phía Vân Thụy liền ôm quyền.

“Phụng lệnh Trang chủ, mời các vị đến hậu sơn tụ hợp!”

Chương 626: Chúc Hào Cài Hoa

Miệng núi hậu sơn Lục Dã Sơn Trang, giờ phút này đã là người đông tấp nập, người trong các đại gia tộc, tất cả đều tụ tập ở đây, tốp năm tốp ba nghị luận ầm ĩ, suy đoán nội dung của cái hạng mục Đại Hội Võ Đạo thứ hai này, lại là cái gì.

Cung Tàng đứng chắp tay, đứng phía trước nhất, mang trên mặt một tia mỉm cười lạnh nhạt, đã khôi phục phong phạm của nhất đại Tông Sư, cùng hình tượng tại trước mặt quái nhân hỏa diễm hôm qua, quả thực tưởng như hai người.

“Các vị võ lâm đồng đạo!” Thấy các đại gia tộc đều đã đến đông đủ, Cung Tàng liền hướng phía đám người liền ôm quyền.

“Hôm qua, nội dung hạng mục Đại Hội Võ Đạo thứ nhất của chúng ta năm nay, thi đấu lôi đài đã kết thúc, Vân gia Vân Chu đã đoạt được danh hiệu đệ nhất, vì Vân gia làm vẻ vang, cá nhân cũng đã nhận được khen thưởng trân quý, như vậy hôm nay, nội dung hạng mục thứ hai của Đại Hội Võ Đạo chúng ta, liền muốn bắt đầu!”

“Cung Trang chủ, nội dung hạng thứ hai đến tột cùng là cái gì a?”

“Liền đúng vậy a, nhanh lên nói đi, đừng làm người khác khó chịu vì thèm!”

Cung Tàng vừa mới mở miệng, người trong các đại gia tộc đã nhao nhao mang theo lòng hiếu kỳ, kêu lên.

Đại Hội Võ Đạo cũng không phải là cử hành năm thứ nhất, nhưng nội dung hạng thứ hai hàng năm, đều là hấp dẫn người ta nhất, bởi vì nội dung của hạng thứ hai, hàng năm đều là không cố định.

Cứ như vậy, biến số bên trong liền tăng rất nhiều, nhưng đồng dạng, kỳ ngộ cũng nhiều.

Không giống thi đấu lôi đài, những người có tu vi Võ đạo không đạt tới ba thứ hạng đầu bên trong đám người cùng thế hệ trong gia tộc, liền tư cách dự thi đều không có, điểm này liền để rất nhiều đệ tử gia tộc trực tiếp không có hi vọng.

Nhưng hạng thứ hai thì lại khác, dựa theo thông lệ những năm qua, so cũng không chỉ là vũ lực, còn có thể bao hàm cả trí lực, ngộ tính, dũng khí, kiến thức vân vân, cái này để rất nhiều người không có đủ vũ lực, trong lòng một lần nữa có hi vọng.

Thấy bầu không khí đã bị điều động, Cung Tàng ý chào một cái, theo sau tiếp tục mở miệng.

“Nội dung hạng thứ hai năm nay, chính là Chúc Hào Cài Hoa!”

“Chúc Hào Cài Hoa?” Lời của Cung Tàng vừa ra khỏi miệng, người trong các đại gia tộc, con mắt nhao nhao sáng lên, trong lòng không khỏi kích động lên.

Chúc Hào Cài Hoa, chính là ngôn ngữ trong nghề của người trong võ lâm, là một loại hình thức trao tặng vinh dự chí cao cho võ lâm nhân sĩ, ý tứ cũng là trước mặt mọi người trao tặng danh hiệu, cũng đeo hoa hồng!

Được đến tên hiệu Chúc Hào Cài Hoa, có bản chất khác hẳn những biệt hiệu loại hình bình thường do chính mình tự đặt hoặc là người khác đặt cho như Đả Hổ Tướng, Kim Thương Vô Địch, hay Phán Quan Mặt Lạnh.

Đó là một loại xưng hào đạt được tán thành của các võ lâm nhân sĩ, bất luận đi đến chỗ nào, nhấc lên Chúc Hào Cài Hoa, ngay lập tức sẽ bị võ lâm đồng đạo coi trọng mấy phần, thậm chí phụng làm khách quý.

Có lẽ không có quá nhiều lợi ích thực tế, nhưng loại vinh dự chí cao vô thượng này, có thể so với văn nhân trúng Trạng Nguyên!

“Tốt, cái này tốt!”

“Cung Trang chủ, nhanh nói làm sao để đạt được cái Chúc Hào Cài Hoa này, ta cũng chờ không nổi!”

“Đúng vậy a, nói cụ thể một chút, ta đang muốn làm cái tên hiệu ngưu bức đâu!”

Đám người lập tức kích động, những người tập võ này, đem vinh dự nhìn thậm chí còn trọng yếu hơn cả sinh mệnh, có một cái thời cơ dương danh lập vạn như thế, mặc cho ai cũng không muốn bỏ qua, liền một số người trên năm mươi tuổi, cũng không khỏi có chút tâm động.

“Lần Chúc Hào Cài Hoa này, vẫn do Lục Dã Sơn Trang này chủ trì, các đại gia tộc Tây Bắc cộng đồng chứng kiến, nghĩ đến mọi người đối với tính công chính của nó, không thể có dị nghị a?” Thấy mọi người một bộ dáng vội vã, Cung Tàng ngược lại không vội, tại chỗ này chậm rãi hỏi.

“Ai da, Đại Hội Võ Đạo là đại thịnh hội lớn nhất của võ lâm nhân sĩ Tây Bắc ta, lại có Lục Dã Sơn Trang làm chủ trì, ai sẽ có dị nghị, Cung Trang chủ, ngươi cũng đừng xâu khẩu vị của mọi người nữa, nhanh lên nói đi!”

“Này tốt!” Cung Tàng lúc này mới gật gật đầu, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Lần Chúc Hào Cài Hoa này, hết thảy sẽ chọn ra ba vị anh hùng, trao tặng xưng hào dũng sĩ!”

“Ba vị? Ha ha, vậy mà tuyển chọn ba người, quá tốt!”

“Móa, lúc đầu còn không ôm cái hi vọng gì, nghĩ không ra lại có hết thảy ba cái danh ngạch, cố gắng một chút có lẽ ta cũng sẽ có hy vọng!”

“Hừ, ba cái danh ngạch này, khẳng định có một cái là ta!”

Cung Tàng đem số danh ngạch Chúc Hào Cài Hoa nói ra xong, dưới đài lập tức lại là một trận oanh động, đám người nhao nhao lộ ra vô cùng hưng phấn cùng kích động.

Dù sao danh ngạch càng nhiều, đối với bọn hắn mà nói, liền mang ý nghĩa thời cơ càng nhiều.

“Không cần nói nhảm nhiều nữa, mời mọi người theo ta tiến về sân bãi tỷ thí!” Cung Tàng nói xong, dẫn đầu quay người, hướng phía trong núi đi đến.

“Đi đi đi, ta cũng không kịp chờ đợi nữa!” Các đại gia tộc ở phía sau, lập tức như thủy triều, đi theo phía sau Cung Tàng, nghị luận với nhau cùng tiến lên.

Đi ra ngoài xa đại khái khoảng bốn, năm dặm, phía trước đột nhiên xuất hiện một cái hố sâu cực lớn, xung quanh hố sâu, đứng đầy những đại hán áo đen cầm Câu Liêm Thương trong tay.

“Tham kiến Trang chủ!” Chờ Cung Tàng đi tới, một đại hán cầm đầu, đuổi bước lên phía trước khom người thi lễ.

“Ừm.” Cung Tàng gật gật đầu, “Đã chuẩn bị kỹ càng chưa?”

“Hết thảy đã sẵn sàng, tùy thời liền có thể bắt đầu!” Đại hán áo đen gật gật đầu, nói nói.

“Tốt, lui qua một bên đi.” Cung Tàng phất phất tay, đại hán áo đen vội vàng khom người lui trở ra.

Cung Tàng lúc này mới quay người, hướng phía đám người sau lưng, cười cười, sau đó chỉ vào hố sâu trước mặt.

“Chỗ này, cũng là hiện trường của ải thứ nhất, mời mọi người qua nhìn!”

Không cần Cung Tàng nói, người của các đại gia tộc, đã sớm mang theo hiếu kỳ, tụ lại ở xung quanh hố sâu.

Nhưng thời điểm khi bọn họ hướng phía trong hố nhìn lại, không khỏi nhất thời hít một hơi khí lạnh.

“Bầy sói!”

Chỉ thấy bên trong hố sâu vẻn vẹn khoảng chừng một trăm mét vuông, vậy mà có chừng hai mươi con ác lang đang nằm sấp, mỗi cái con mắt đều hiện ra u quang, cảnh giác nhìn chằm chằm mọi người ở bên trên hố.

Mà ở giữa có một con sói phá lệ dễ thấy, chẳng những có kích cỡ lớn hơn vài vòng so với những sói còn lại, cả chỗ lông trên cổ cũng không giống bình thường, lại có thêm một vòng lông đỏ chói sáng.

“Đây là Hồng Mao Lang Vương chỉ có ở Tây Bắc, chẳng những hung mãnh khát máu, hơn nữa dị thường xảo trá, trí tuệ không thua nhân loại!” Lập tức có người nhận ra đầu Lang Vương này, không khỏi kinh hô một tiếng.

“Không sai, chính là Hồng Mao Lang Vương!” Lúc này, Cung Tàng ở một bên, bỗng nhiên mở miệng.

“Cung Trang chủ, ngươi không phải là muốn để cho chúng ta, xuống dưới đem Hồng Mao Lang Vương giết đi?” Có người trẻ tuổi của một gia tộc, mang theo giọng đùa giỡn, mở miệng nói nói.

Một lời của y vừa thốt ra, nhất thời gây nên một mảnh cười vang, tại trong bầy sói giết Lang Vương? Nói đùa cái gì!

Thế nhưng là, một câu sau đó của Cung Tàng, lại khiến nụ cười của mọi người ngưng kết trong nháy mắt.

“Không sai, chính là xuống dưới đem cái Hồng Mao Lang Vương này giết!”

“Cái gì!” Người của các đại gia tộc, trên mặt nhao nhao lộ ra biểu lộ khiếp sợ không gì sánh nổi, sau đó trong lòng không khỏi dâng lên một cái ý nghĩ hoang đường.

“Cung Trang chủ, tại địa phương chật hẹp như vậy, lại có bầy sói nhìn quanh, muốn đánh giết Hồng Mao Lang Vương, cái này, cái này sao có thể?” Có Tộc trưởng của cái gia tộc, không khỏi lắc đầu một trận.

Mọi người của các gia tộc khác, lập tức có rất nhiều người đi theo gật đầu liên tục, hiển nhiên rất tán đồng lời nói của vị Tộc trưởng này.

Khóe miệng Cung Tàng thì là nhếch lên, trong ánh mắt lộ ra một tia khinh thường.

“Không có cái gì là không có khả năng, ngươi không được, cũng không có nghĩa là người khác không được!”

“Ta...” Vị Tộc trưởng kia nhất thời mặt mo đỏ ửng, trước mặt mọi người bị Cung Tàng nói như thế, thật sự là quá không xuống đài được, nhưng ông ta chỉ là Tộc trưởng của một cái gia tộc bất nhập lưu, lại nào dám chống đối với Cung Tàng, chỉ có thể một mặt phiền muộn không nói nữa.

Mà Cung Tàng lúc này thì là nhìn một vòng qua đám người của các đại gia tộc, sau đó nở nụ cười.

“Các vị, ải thứ nhất của Chúc Hào Cài Hoa, chính là đồ sói, không biết có vị tài tuấn nào, dám qua đem cái Hồng Mao Lang Vương này đánh giết a?”

Chương 627: Sự tình dũng giả, tất tại sinh tử!

Lời của Cung Tàng vừa ra khỏi miệng, các đại gia tộc lập tức an tĩnh lại, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tất cả đều trợn tròn mắt.

Đây chính là giết Lang Vương trong bầy sói a, không khác nào lấy thủ cấp của tướng quân bên trong trăm vạn quân, độ khó khăn không phải là cao như nhau a!

Những võ lâm nhân sĩ này, nếu như để bọn họ đi đánh giết một cái ác lang phổ thông, rất nhiều người đều có thể làm được, chỉ cần công lực đạt tới cảnh giới ngoại công đại thành, tay không giết sói, liền giống như trò chơi.

Liền xem như đánh giết Lang Vương, một khi luyện được Nội Kình, thoáng hao chút công phu, cũng hoàn toàn có thể làm được.

Thế nhưng là tại trong bầy sói liền hoàn toàn khác biệt, mọi người đều biết, loại dã thú như sói này, sợ nhất là sẽ xuất hiện thành đàn, một khi có năm cái ác lang trở lên, liền xem như Nội Kình cao thủ, cũng chưa chắc chiếm được chỗ tốt.

Nhưng hiện nay, thế nhưng là đến hai mươi con a, hơn nữa còn có Lang Vương tọa trấn, lại là tại bên trong cái hố sâu chật hẹp này, một khi bị bầy sói công kích, liền cái địa phương để tránh né xê dịch cũng đều không có, độ khó khăn có thể nghĩ a.

“Ai, đừng nói giết Lang Vương, cái này muốn xuống dưới, có thể đi lên hay không cũng khó nói.”

“Ta triệt để từ bỏ, xuống dưới khẳng định cũng là chết, một điểm hy vọng cũng không có!”

“Ta cũng không được, coi như đệ nhất cao thủ trong đám hàng ngũ trẻ tuổi như Nguyệt Vô Quang đoán chừng cũng đều không được!”

“Hiện tại Nguyệt Vô Quang đã chết, đệ nhất cao thủ là Vân Chu, nhưng ta đoán Vân Chu cũng không dám xuống dưới.”

Đông đảo các đệ tử gia tộc, nhao nhao lắc đầu thở dài, hiển nhiên độ khó khăn của cửa thứ nhất này, trực tiếp liền để bọn họ tuyệt vọng.

Bất quá, bên trong các đại gia tộc, vẫn có một ít đệ tử, trong mắt lóe ra quang mang, mang trên mặt một chút do dự, tựa hồ vẫn có động tâm.

“Thế nào, chẳng lẽ toàn bộ thế giới Võ đạo Tây Bắc, liền sói cũng không dám đi giết sao?”

Thấy hơn nửa ngày không có người nói chuyện, Cung Tàng không khỏi cười lạnh một tiếng, mở miệng trào phúng nói.

“Người nào nói không dám, ta đến!” Đúng lúc này, bỗng nhiên một cái âm thanh to rõ vang lên, một người trẻ tuổi dáng dấp tuấn lãng, tách đám người ra, ngẩng đầu mà bước tới.

Mọi người nhao nhao nghiêng đầu, mang theo hiếu kỳ hướng người kia nhìn lại, muốn nhìn một chút là ai, lại có dũng khí này.

Lâm Hải giờ phút này đang ở bên trong đội ngũ của Vân gia, lúc thấy có người đứng ra, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

“Đây là ai a?” Lâm Hải hướng phía Vân Tuệ Nhi hỏi, dũng khí của người trẻ tuổi này, Lâm Hải vẫn là rất bội phục.

“Người của Liễu gia, tên gọi là gì, ta cũng không biết.” Vân Tuệ Nhi lắc đầu.

“Người Liễu gia?” Lâm Hải không khỏi quan sát kỹ càng vài lần, dù sao Liễu gia cũng là đối nghịch cùng Lục Dã Sơn Trang.

Cung Tàng giờ phút này cũng đưa mắt nhìn sang người trẻ tuổi này, không khỏi hiếu kỳ dò xét vài lần.

“Người trẻ tuổi can đảm lắm, Cung mỗ bội phục! Không biết tôn tính đại danh?”

“Liễu gia, Liễu Kiếm!” Người trẻ tuổi lạnh lùng liếc nhìn Cung Tàng một chút, mang theo một cỗ ngạo khí nói nói.

“Ồ? Người Liễu gia, rất tốt, rất tốt!” Cung Tàng nghe Liễu Kiếm tự giới thiệu xong, khóe miệng bỗng nhiên hiện lên một nụ cười tàn nhẫn.

“Vậy Cung mỗ liền chúc ngươi khải hoàn trở về!”

“Hừ, đa tạ!” Liễu Kiếm hừ lạnh một tiếng, sự tình giữa Liễu gia cùng Lục Dã Sơn Trang, y cũng là biết rõ, tự nhiên đối với kẻ thù của gia tộc, không cần thiết phải khách khí.

“Liễu Kiếm, đừng đi, trở về!” Đúng lúc này, trong đội ngũ Liễu gia, có một người nam tử trung niên, vội vã hô nói.

Bước chân của Liễu Kiếm dừng lại, xoay người lại, thời điểm nhìn thấy lo lắng nồng đậm trong mắt người nam tử trung niên này, trong lòng y bỗng nhiên nổi lên một cỗ do dự trùng xuống.

Nhưng rất nhanh, Liễu Kiếm chậm rãi lắc đầu, mang theo một tia kiên quyết mở miệng nói.

“Cha, ngài đừng khuyên ta, cửa này, ta nhất định phải xông vào một lần!”

“Hài tử ngốc, ngươi sẽ mất mạng!” Phụ thân của Liễu Kiếm, mặt mũi tràn đầy lo lắng rống nói.

“Cầu phú quý trong nguy hiểm! Cho dù chết, ta cũng phải thử một lần!”

Nói xong, Liễu Kiếm bỗng nhiên quỳ xuống, hướng phía phụ thân dập đầu ba cái, lúc lần nữa ngẩng đầu lên, vành mắt đã nổi lên một tia hồng nhuận phơn phớt.

“Cha, nếu như nhi tử không về được, ngài phải chiếu cố kỹ lưỡng bản thân, Liễu gia bây giờ đã bấp bênh, vì Liễu gia, nhi tử nhất định phải đem cái danh xưng này nắm bắt tới tay!”

Nói xong, Liễu Kiếm đột nhiên đứng dậy, sau đó thả người nhảy lên, tại bên trong tiếng kinh hô của mọi người, nhảy xuống hố sâu.

“Con ta, chờ đã!” Phụ thân Liễu Kiếm thấy thế, thân thể nhất thời nhoáng một cái, suýt nữa ngã quỵ, nước mắt liền vù vù chảy xuống.

Lâm Hải ở một bên nhìn thấy, đối với cách làm của Liễu Kiếm, trong đầu đầy cái không hiểu.

Từ trong lời nói của Liễu Kiếm, hắn có thể nghe được, bản thân Liễu Kiếm đối với việc có thể đánh giết Lang Vương hay không, căn bản là một chút lòng tin đều không có, thậm chí ngay cả di ngôn cũng đã lưu lại, dạng này còn cậy mạnh làm gì chứ?

“Y làm như vậy, thì có ý nghĩa gì chứ?” Lâm Hải không khỏi đem nghi vấn trong lòng nói ra.

Vân Tuệ Nhi giờ phút này chẳng biết tại sao lại trở nên thất thần, nghe được Lâm Hải nói chuyện, mới mang theo sầu não mở miệng.

“Buổi sáng hôm nay ta nghe gia gia nói, Tông Sư của Liễu gia, đã xác định bị tập kích mà bỏ mình, Liễu gia không có Tông Sư, còn đứng tại mặt đối lập với Lục Dã Sơn Trang, tựa hồ chỉ có tiêu vong.”

“Dưới loại tình huống này, loại sự tình Chúc Hào Cài Hoa này, đối với Liễu gia mà nói liền lộ ra cực kỳ trọng yếu, một khi đệ tử Liễu gia cầm tới xưng hào, thế tất sẽ khiến toàn bộ thế giới Võ đạo chú ý, Lục Dã Sơn Trang cũng không dám trắng trợn động thủ với Liễu gia.”

Nói đến đây, Vân Tuệ Nhi mang theo một tia thâm tình nồng đậm, hướng phía Lâm Hải liếc mắt một cái.

“Nếu như không có Lâm Hải ca ca, Vân gia ta giờ phút này, cũng chỉ có con đường này là có thể đi.”

“Mau nhìn, bầy sói động!” Ngay lúc này, bỗng nhiên có người kinh hô một tiếng, Lâm Hải vội vàng hướng phía hố sâu trước mặt nhìn lại.

Chỉ thấy bên trong hố sâu, hai chân Liễu Kiếm hơi cong, trong hai tay đều nắm một thanh chủy thủ, toàn thân căng cứng, vô cùng cảnh giác nhìn chằm chằm vào bầy sói, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Bầy sói tại sau khi cái khách không mời Liễu Kiếm này đột nhiên xâm nhập đến, liền nhìn chăm chú vào y một phen, tất cả đều chậm rãi đứng lên, con mắt lóng lánh sắc lạnh, nhìn chằm chằm vào Liễu Kiếm, tựa hồ đang đợi mệnh lệnh của Lang Vương.

Mà Lang Vương tựa hồ rất có phong phạm lãnh tụ tộc quần, nhìn thấy Liễu Kiếm xâm nhập, vậy mà nằm sấp trên đất, liền đứng dậy cũng không đứng, chỉ là trong mắt lấp lánh hàn quang, để cho tim người ta đập nhanh một trận.

Trái tim Liễu Kiếm giờ phút này đều đã nhấc đến cổ họng, toàn bộ hiện trường yên tĩnh đến đáng sợ, tất cả đều nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động trong hố, mỗi một cái động tác của bầy sói, tựa hồ cũng đang dẫn động tới tiếng lòng của tất cả mọi người.

“Ngao!” Bỗng nhiên, Lang Vương ngóc đầu lên, tru lên một tiếng, đem cái yên lặng ngắn ngủi này đánh vỡ trong nháy mắt, làm cho tất cả mọi người nhịn không được mà run lên toàn thân.

Mà bầy sói liền giống như là chiến sĩ nghe được kèn lệnh tấn công, nhất thời há to răng nanh, như ong vỡ tổ hướng phía Liễu Kiếm nhào lên.

“A!” Vân Tuệ Nhi nhìn thấy tình cảnh này, nhịn không được bị dọa đến kinh hô một tiếng, che cái miệng nhỏ nhắn, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mọi người trong các gia tộc khác, sắc mặt cũng không tốt gì, từng cái lập tức nín thở ngưng thần, gấp gáp chú ý, chiến đấu giữa người cùng bầy sói này.

“Ha ha, đến tốt!” Bầy sói đánh tới, tâm tình khẩn trương trước đó của Liễu Kiếm, ngược lại đạt được một tia thư giãn.

Thân thể khẽ nghiêng, lách mình tránh thoát ác lang dẫn đầu đánh tới, đồng thời chủy thủ trong tay đột nhiên giương lên, vẽ hướng chỗ bụng sói.

“Ngao!” Một tiếng sói tru, nhất thời máu tươi phun ra, đầu sói này trực tiếp bị Liễu Kiếm mở ngực phá bụng, thi thể phù phù té ngã trên đất.

Liễu Kiếm thấy một kích có hiệu quả, trong lòng nhất thời mừng rỡ, lòng tin không khỏi tăng lên

gấp bội.

“Ha ha, sự tình dũng giả, tất tại sinh tử, nhóm ác lang, tới đi!”

Phốc!

Lâm Hải nghe Liễu Kiếm đột nhiên xuất ra lời nói hùng hồn, kém chút phun tại chỗ.

“Mẹ nó, làm sao đột nhiên lại toát ra một câu như vậy, người anh em này chơi Triệu Vân trong Vương Giả Vinh Diệu a?”

Đáng tiếc, Liễu Kiếm vừa mới dứt lời, liền lâm vào bên trong vây công của bầy sói.

Chương 628: Vô cùng thê thảm!

Liễu Kiếm tả xung hữu đột (Xông bên trái đánh bên phải, ý nói chống đỡ đủ mọi phía, đánh rất hăng hái), cực lực tránh né công kích của ác lang, chủy thủ trong tay thỉnh thoảng hướng phía ác lang vạch tới, nhất thời lại có hai đầu ác lang chết.

Đáng tiếc, số lượng ác lang thực sự quá nhiều, Liễu Kiếm có lợi hại hơn nữa cũng vô pháp tránh thoát khỏi công kích của bầy sói, chỉ một chút mất tập trung, xoẹt xoẹt một tiếng, phía sau lưng đột nhiên bị ác lang nhào tới vạch ra một đường rãnh máu thật sâu, nhất thời máu tươi vẩy ra.

“Hừ!” Liễu Kiếm đau đến kêu lên một tiếng đau đớn, trở tay ra một đao, trực tiếp đem ác lang sau lưng đánh giết, nhưng ngay lúc này, vai trái của Liễu Kiếm bỗng nhiên truyền đến một hồi đau đớn, nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy một đầu ác lang, gắt gao cắn lấy bả vai của Liễu Kiếm.

“Đi chết đi!” Liễu Kiếm quát lên một tiếng lớn, trực tiếp đem đầu ác lang kia chẻ thành hai nửa.

Nhưng vào lúc này, thân thể Liễu Kiếm đột nhiên hướng về phía trước lảo đảo một cái, sau lưng lần nữa lại lọt vào công kích của ác lang, suýt nữa ngã sấp xuống.

“Giết chết các ngươi những cái súc sinh đáng chết này!” Liễu Kiếm giờ phút này đã giết đến đỏ mắt, tuy bản thân bị trọng thương, nhưng tinh thần lại lâm vào trong cực độ điên cuồng, chủy thủ trong tay, khua khoắng như kẻ điên.

“Cái Liễu Kiếm này gặp nguy hiểm!” Lâm Hải ở bên trên nhìn thấy, không khỏi lắc đầu một trận.

Giờ phút này Liễu Kiếm, đã mất đi lý trí cơ bản nhất, hoàn toàn là dựa vào bản năng để tiến hành công kích, cả người trăm ngàn chỗ hở, chỉ sợ căn bản là không có cách cản đợt công kích tiếp theo của ác lang.

Quả nhiên, lúc này, hai đầu ác lang bỗng nhiên đồng thời từ phía sau nhào lên, lập tức đem Liễu Kiếm ấn ngã nhào xuống bên trên đất, Liễu Kiếm quát to một tiếng, chủy thủ trong tay còn chưa kịp đánh trả, trong nháy mắt liền bị bầy sói chen chúc nhào tới, ấn chìm vào bên trong.

“Liễu Kiếm!” Trong đám người Liễu gia, nhất thời phát ra từng tiếng gào thét bi thương, phụ thân của Liễu Kiếm, càng là trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Tràng cảnh trong hố sâu, quả thực vô cùng thê thảm, để người bên trên vừa nhìn, tê cả da đầu một trận, rất nhiều người cũng không khỏi nghiêng đầu qua một bên, không đành lòng nhìn thẳng.

“Quá thảm!” Rất nhiều người không khỏi phát ra than thở một tiếng, một người vừa rồi còn sống sờ sờ, hiện nay chẳng những chết oan chết uổng, còn trở thành thức ăn của bầy sói, liền cái toàn thây cũng đều không thể lưu lại.

Đôi mày của Lâm Hải, cũng là nhăn lại thật sâu, hiển nhiên đối với loại thảm trạng này, cũng là mười phần không thích ứng.

“Hết thảy chết mấy con sói?” Cung Tàng phảng phất như người không có việc gì, hướng phía đại hán áo đen nhàn nhạt hỏi.

“Bẩm Trang chủ, bị giết chết bốn con!” Đại hán áo đen cúi đầu đáp nói.

“Ừm, bổ sung đủ hai mươi con đi!”

“Vâng!” Đại hán áo đen đáp một tiếng, sau đó khoát tay chặn lại, nhất thời có người đem bốn chiếc lồng chứa ác lang đẩy tới, đến trước hố, liền đem cửa lồng vừa mở ra, trực tiếp đưa ác lang tiến vào hố sâu.

Nhóm đệ tử của các đại gia tộc thấy thế, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Đây cũng quá hung ác đi, vậy mà đem số giết chết lại bổ đủ.”

“Vốn còn nghĩ, chờ ác lang bị giết đến không sai biệt lắm, ta liền xuống đem Lang Vương đánh giết, lần này tốt, người ta chết bao nhiêu liền bổ sung thêm bấy nhiêu, căn bản không có hy vọng a.”

“Bất quá có vết xe đổ của Liễu Kiếm, ta đoán chừng cũng không ai dám xuống dưới nữa.”

“Vậy cũng không nhất định, rất nhiều người đem vinh dự coi trọng yếu hơn so với sinh mệnh, chưa hẳn không ai dám buông tay đánh cược một lần!”

Các đệ tử gia tộc này, nhao nhao nghị luận lên, nhưng so với lúc trước, người rục rịch rõ ràng đã giảm đi rất nhiều.

“Còn có vị anh hùng hảo hán nào, dám qua khiêu chiến một chút a?” Cung Tàng lúc này, lại mở miệng nói chuyện.

Thế nhưng lần này, đám người lập tức trở nên cực kỳ yên tĩnh, qua hơn nửa ngày, cũng không có người lại mở miệng, hiển nhiên cái chết của Liễu Kiếm, đưa đến tác dụng chấn nhiếp cực kỳ mạnh.

“Thế nào, không người nào sao?” Khóe miệng Cung Tàng bỗng nhiên lộ ra một tia khinh thường rõ ràng.

“Thế giới Võ Đạo Tây Bắc lớn như thế, nghĩ không ra liền cái Hồng Mao Lang Vương cũng không dám giết, còn luyện được võ cái gì, không bằng tất cả về nhà, ôm đàn bà ngủ đi!”

Lời này của Cung Tàng, đối với các đại gia tộc có thể nói là vũ nhục đến cực điểm, bọn họ những người tập võ này, rất nhiều người đều nhìn danh dự còn nặng hơn sinh mệnh, bị Cung Tàng trào phúng ở trước mặt như thế, nhất thời có người không nhịn được rồi.

“Hừ, chỉ là Hồng Mao Lang Vương, có cái gì mà không được, để Hạ Sơn Hổ Khương Ninh ta qua đánh giết nó!”

Một cái người trẻ tuổi vóc dáng thấp, nét mặt đầy vẻ giận dữ đứng ra, đi vào trước hố, trực tiếp nhảy xuống.

“Khương Ninh, tốt lắm, cố tranh khẩu khí cho chúng ta, giết đám súc sinh này đi!”

Thấy có người ra mặt, đệ tử của các đại gia tộc nhao nhao lên tinh thần, mở miệng động viên cho Khương Ninh.

“Hừ, nhìn kỹ a!” Khương Ninh cười lạnh một tiếng, lại xuất ra một thanh binh khí cực kỳ hiếm thấy, Lưu Tinh Chùy!

“Lão tử đập chết ngươi!” Khương Ninh chợt quát một tiếng, vọt tới trước, hướng phía Hồng Mao Lang Vương liền xông qua.

Ý nghĩ của Khương Ninh rất đơn giản, đánh nhau cùng bầy sói, chính mình khẳng định không qua được, không bằng bắt giặc phải bắt vua trước, xuất kỳ bất ý đem cái này Hồng Mao Lang Vương này đánh giết, sau đó lập tức thoát khỏi hố sâu.

Dù sao yêu cầu của cửa này cũng là đánh giết Hồng Mao Lang Vương, chỉ cần Hồng Mao Lang Vương vừa chết, mình coi như thành công, không cần thiết cùng bọn sói này tranh đấu.

Khương Ninh tính toán rất tốt, thế nhưng là y lại đánh giá quá thấp thực lực của bầy sói này.

Tuy tốc độ của y cực nhanh, nhưng những ác lang này phản ứng cũng không chậm, ngay tại thời điểm hắn nhào về phía Hồng Mao Lang Vương, bọn ác lang này cũng đồng thời động, nhao nhao há to răng nanh, hướng phía Khương Ninh đánh tới.

“Đậu phộng, đám súc sinh này phản ứng thật nhanh!” Khương Ninh giật nảy cả mình, nghĩ không ra một chiêu đánh bất ngờ của mình này, còn chưa có hiệu quả, liền bị bức bách đến không thể không nửa đường biến chiêu, ngược lại đem chính mình lâm vào hiểm cảnh.

Thực lực của Khương Ninh, so với Liễu Kiếm còn có vẻ không bằng, liền một phút đồng hồ cũng chưa tới, đột nhiên có một tiếng hét thảm, sau đó thân thể y đột nhiên ngã xuống, sau đó liền không có tiếng động nào nữa.

“Ai!” Mọi người bên trên, lại là rất lo lắng mà thở dài, nhao nhao nghiêng đầu, không đành lòng nhìn nữa.

“Đem số lượng ác lang tử vong bổ đủ, rồi tiếp tục khiêu chiến!” Cung Tàng đối với thảm trạng trước mắt, như không nhìn thấy, vô cùng bình tĩnh lại một lần nữa hướng phía đại hán áo đen phân phó.

Rất nhanh, lại có hai cái ác lang, được bỏ vào bên trong hố sâu, bổ đủ số lượng hai mươi con.

“Còn có vị hảo hán nào, muốn tiến hành khiêu chiến a?” Cung Tàng quét mắt một vòng qua các đại gia tộc, nhàn nhạt mở miệng nói.

Người trong các đại gia tộc, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, lại một lần nữa lâm vào yên lặng.

Liễu Kiếm cùng Khương Ninh chết thảm, để bọn họ trước khi không có tuyệt đối nắm chắc, căn bản không dám tùy tiện lấy thân thể thử hiểm.

“Chỉ dựa vào vũ lực cá nhân, trừ phi đạt tới cảnh giới Tông Sư, nếu không tại không gian chật hẹp như vậy, muốn đánh giết Lang Vương, căn bản là không có khả năng làm được.”

“Đúng vậy a, thế nhưng Tông Sư căn bản không có khả năng xuất thủ a, nhưng những người khác lại không có được thực lực này, cửa thứ nhất này căn bản chính là khó giải a.”

“Loại vinh hạnh đặc biệt Chúc Hào Cài Hoa này, quả nhiên không phải dễ lấy a.”

Mọi người trong các đại gia tộc, nhao nhao lắc đầu thở dài, hiển nhiên đối với chuyện đánh giết Hồng Mao Lang Vương ở trong bầy sói, đã mất đi lòng tin, căn bản không tin tưởng từ Tông Sư trở xuống, có thể có người làm được.

Cung Tàng nhìn nửa ngày không người nào dám lên tiếng, trong lòng càng là một trận xem thường đối với mấy cái gọi là võ đạo thế gia này.

“Hừ, nhiều người ở đây như vậy, chẳng lẽ liền không ai có thể đánh giết cái súc sinh này sao? Chẳng lẽ nói, các vị ở đây, liền cả súc sinh cũng không bằng sao?”

“Uy, ngươi làm sao nói đâu!”

“Ngươi mới không bằng súc sinh, đừng tưởng rằng ngươi là Trang chủ của Lục Dã Sơn Trang, liền có thể dùng ngôn ngữ nhục mạ mọi người!”

Lời của Cung Tàng vừa ra khỏi miệng, lập tức có rất nhiều người tuổi trẻ, vô cùng tức giận quát to lên.

“Im miệng, đều im miệng cho ta!” Trưởng bối gia tộc của những người tuổi trẻ này, vội vàng lên tiếng quát bảo ngưng lại.

Đại bộ phận bọn họ đều là đã đầu nhập vào Lục Dã Sơn Trang, những tiểu bối huyết tính của gia tộc này, không biết trời cao đất rộng, dám mạnh miệng cùng Trang chủ của Lục Dã Sơn Trang, quả thực để bọn họ bóp một vệt mồ hôi lạnh.

“Hừ, ta nói không đúng sao? Vậy các ngươi ngược lại là ra khiêu chiến a!” Cung Tàng hừ lạnh một tiếng, tiếp tục dùng ngôn ngữ kích thích nói.

“Khiêu chiến liền khiêu chiến, có cái gì không tầm thường!” Lập tức có mấy người trẻ tuổi tính như liệt hỏa, đứng lên liền muốn đi qua.

“Cái Cung Tàng này thật là âm hiểm, cái này rõ ràng là thiết trí cạm bẫy cho các đại gia tộc a.” Lâm Hải ở một bên không khỏi nhíu lông mày một cái, cảm thấy nơi này có âm mưu.

“Ai, thực sự không đành lòng lại xem bọn họ đi chịu chết a!” Lâm Hải không khỏi thở dài, chậm rãi hướng phía Cung Tàng đi đến.

Chương 629: Ngươi xuống dưới, đem nó giết!

“Các vị, nhường một chút!” Lâm Hải vừa mới mở miệng, nhất thời ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều đồng loạt hướng phía hắn trông lại.

“Ta dựa vào, vậy mà còn có người dám lên, hắn là ai a?”

“Không biết, bất quá hình như là từ bên Vân gia đi tới, chẳng lẽ là người của Vân gia?”

“Vân gia? Trước đó Vân Chu vừa mới cầm thứ nhất của thi đấu lôi đài, cái này lại là muốn tới một cái, lấy Chúc Hào Cài Hoa sao?”

“Hừ, sợ là sợ hoa không mang được, kết quả là khó giữ được tính mạng a.”

Lâm Hải xuất hiện, nhất thời gây nên một mảnh ồn ào, nhưng tuyệt đại đa số người, khi vừa thấy tuổi tác của Lâm Hải, liền nhao nhao lắc đầu.

Chừng hai mươi, coi như ngưu bức hơn nữa, khoảng chừng cũng chính là Nội Kình trung kỳ, làm sao có thể là đối thủ của bầy sói.

Cậy mạnh đứng ra như thế, quả thực là không công đưa tánh mạng mà thôi.

Cơ hồ tất cả mọi người, cũng không coi trọng Lâm Hải, chỉ đem Lâm Hải xem như lại thêm một cái đệ tử trẻ tuổi đầu óc phát sốt, lòng tự tin bành trướng cực độ.

Nhưng mọi người Vân gia, thấy Lâm Hải đột nhiên muốn xuất thủ, lại nhao nhao lộ ra một mặt chờ mong.

“Lâm Tông Sư muốn xuất thủ, các ngươi phải cẩn thận nhìn kĩ, chỉ cần có thể lĩnh ngộ được một tơ một hào từ đó, liền đầy đủ dùng cho một đời.” Vân Thụy vội vàng một mặt nghiêm túc hướng phía đệ tử Vân gia phân phó nói.

Thế nhưng khi Vân Tuệ Nhi thấy Lâm Hải đột nhiên đi ra ngoài, trái tim lại lập tức nhấc lên đến cổ họng.

“Lâm Hải ca ca, ngươi tuyệt đối cũng không nên có việc gì a.” Vân Tuệ Nhi tuy biết rõ ràng thực lực của Lâm Hải sâu không lường được, nhưng chẳng biết tại sao, cũng là không khỏi, dâng lên cực độ lo lắng, cả người liền loạn tại chỗ.

Ngay tại lúc đó, trong đội ngũ của Du gia, trong tích tắc Du Hồng nhìn thấy Lâm Hải, thân thể lập tức kích động đến run lên, hai mắt đột nhiên toát ra quang mang hỏa nhiệt.

“Lâm tiền bối, là Lâm tiền bối!” Du Hồng hưng phấn chỉ vào Lâm Hải, nói chuyện cũng run rẩy.

“Cái gì Lâm tiền bối?” Tộc trưởng Du Phong chau mày, nhịn không được mở miệng hỏi nói.

“Chính là Lâm tiền bối truyền thụ tâm pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu cho ta a!” Du Hồng quả thực kích động đến hỏng, ngày đó Lâm Hải đột nhiên rời đi, y còn tưởng rằng cũng không có cơ hội nhìn thấy Lâm Hải nữa, dù sao loại cao nhân như Lâm Hải này, từ trước đến nay đều là Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi.

Đang vô cùng tiếc hận, vì còn không có đem tâm pháp của Thập Nhị Kim Tiền Tiêu học hết, bỏ lỡ thiên đại cơ duyên, nghĩ không ra vậy mà tại cái chỗ này lại một lần nữa nhìn thấy Lâm Hải, để Du Hồng sao có thể không kích động.

Du Hồng nhất chỉ đã chỉ ra thân phận của Lâm Hải, đồng tử Du Phong co rụt lại, cũng biến thành kích động lên.

“Ngươi là nói, hắn chính là Lâm Hải trong miệng ngươi, là cái cao nhân dạy dỗ ngươi Kim Tiêu Lượn Vòng kia?”

“Không sai, chính là hắn!” Du Hồng dùng sức gật đầu nói.

“Ha ha, quá tốt, quá tốt, sau đó nhất định phải nghĩ biện pháp, để hắn đem tâm pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, lưu lại toàn bộ!” Trong mắt Du Phong, bỗng nhiên hiện lên một ánh mắt tham lam.

Mà lúc Cung Tàng nhìn thấy Lâm Hải đột nhiên hướng phía mình đi tới, toàn thân không khỏi run lên bần bật.

“Như thế nào lại là hắn?” Tâm lý Cung Tàng không khỏi gấp gáp một trận, Lâm Hải thế nhưng là cường giả Quy Chân cảnh, cho dù là Cung Tàng đối mặt với Lâm Hải, thì trong lòng cũng là có chút sợ hãi.

“Ngài muốn khiêu chiến sao?” Cung Tàng nuốt ngụm nước bọt, mang theo một chút cung kính hỏi, liền xưng hô cũng bất tri bất giác dùng tới kính ngữ.

Lâm Hải không nói gì, mà chính là lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Cung Tàng, ánh mắt băng lãnh này, để Cung Tàng không khỏi run rẩy một trận, trong lòng lập tức cảm thấy một cỗ áp lực khổng lồ.

“Ngươi là muốn đem các tuổi trẻ tài tuấn của các đại gia tộc, tiêu diệt tất cả sao?” Ngay tại thời điểm Cung Tàng cơ hồ không chịu nổi, Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng.

“Ngài đây là nói chuyện gì, tham gia khiêu chiến đều là tự nguyện a.” Ánh mắt Cung Tàng lấp lóe một trận, có chút chột dạ đáp nói.

“Hừ, có cái mưu đồ gì, trong lòng của chính ngươi liền rõ ràng!” Lâm Hải không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Ngài, ngài đây thật là oan uổng ta.” Cung Tàng cười khổ buông tay, bất đắc dĩ nói nói.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào, người trẻ tuổi kia ai vậy, làm sao nói năng ngưu bức như vậy!”

“Không biết a, kỳ quái nhất là, Cung Trang chủ vậy mà không có nổi giận, bộ dáng ngược lại đối với hắn còn rất khách khí.”

“Nào chỉ là khách khí a, Cung Trang chủ dạng như vậy, rõ ràng là rất sợ hãi đối với người trẻ tuổi này a.”

“Ông trời a, ta làm sao đột nhiên xem không hiểu cái thế giới này, đây rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Người của các đại gia tộc, rất nhiều người tất cả đều chú ý tới giọng nói của Lâm Hải cùng Cung Tàng, từng cái đều nghe đến trợn mắt há hốc mồm, đặc biệt là khi Cung Tàng mang theo thái độ khiêm tốn, càng là trực tiếp để bọn họ mộng bức.

Các đại gia tộc không khỏi nhao nhao bắt đầu suy đoán thân phận của Lâm Hải, càng có một ít người, bắt đầu hướng phía Vân gia tới gần, chuẩn bị hỏi thăm kỹ càng một chút.

Thấy Cung Tàng là một bộ dáng chết cũng không thừa nhận, Lâm Hải cũng không thèm phí lời với lão.

“Được, mặc kệ ngươi có âm mưu gì, cũng dừng ở đây đi!”

“Ngài có ý là?” Trong lòng Cung Tàng bỗng nhiên dâng lên một tia dự cảm bất thường, cái cường giả Quy Chân cảnh thần bí này, sẽ không tự hạ giá trị con người của mình, muốn đích thân đem Hồng Mao Lang Vương đánh giết đi.

“Ta cũng không có ý nghĩ đấy?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, đột nhiên quay đầu lại, bắt đầu hướng phía các đại gia tộc liếc nhìn qua.

Khi nhìn qua chỗ phương vị của Du gia, ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, cùng Du Hồng đang là một mặt hưng phấn nhìn sang chính mình, vừa vặn nhìn vào nhau.

“Ha ha, tiểu tử này quả nhiên ở đây!” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Du Hồng cười một tiếng, sau đó vẫy tay.

“Lâm tiền bối gọi ta!” Du Hồng đứng tại chỗ đó, lập tức kích động đến hỏng.

“Vậy ngươi còn không mau qua a!” Du Phong thấy thế, vội vàng thúc giục nói.

“Vâng!” Du Hồng đáp ứng một tiếng, một mặt kích động chạy đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm tiền bối, ta...” Du Hồng gọi Lâm Hải một tiếng, liền kích động nói không ra lời.

“Đây không phải là Du Hồng của Du gia sao?” Bên trong các đại gia tộc, nhất thời có người nhận ra Du Hồng, dù sao Du Hồng đã leo lên trên lôi đài, tuy thực lực không phải rất mạnh, nhưng là người duy nhất nắm giữ tiêu pháp của Thập Nhị Kim Tiền Tiêu ở trong Du gia, đã sớm gây nên chú ý của các đại gia tộc.

“Biểu hiện trên lôi đài trước đó của ngươi, ta đã nhìn thấy, rất không tệ.” Lâm Hải tán thưởng từ đáy lòng, trong thời gian ngắn như vậy, liền đem Kim Tiêu Lượn Vòng phát huy đến xuất sắc như thế, đủ thấy thiên phú của Du Hồng, vẫn là cực cao.

“Đa tạ tiền bối khích lệ!” Đạt được tán thưởng của Lâm Hải, Du Hồng lập tức kích động đến hỏng, trong lòng quả thực còn ngọt hơn so với ăn mật.

“Các ngươi có nghe hay không, Du Hồng vậy mà gọi hắn là tiền bối? Tuổi tác của hai người bọn họ không kém nhau bao nhiêu đâu?”

“Càng ngày càng thần bí, người trẻ tuổi này, đến cùng là ai?”

Xưng hô của Du Hồng đối với Lâm Hải, lập tức lại gây nên một trận kinh ngạc trong các đại gia tộc, đối với thân phận của Lâm Hải càng thêm tò mò.

Lâm Hải cười gật gật đầu, sau đó liếc nhìn Du Hồng một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Được, lời nói dư thừa không nói nữa, ta sở dĩ gọi ngươi qua đây, là có chuyện cần ngươi đi làm.”

“Phân phó của tiền bối, coi như lên núi đao, xuống biển lửa, chỉ cần là Du Hồng ta có thể làm được, ta tuyệt không hai lời, nhất định vì tiền bối mà phân ưu!” Du Hồng đem ngực vỗ đến ầm ầm, trong mắt lóe ra quang mang rực rỡ, tựa hồ làm việc vì Lâm Hải, là một sự tình tự hào cỡ nào.

“Ha ha, không có nghiêm trọng như ngươi nói đâu, chỉ là một sự kiện rất đơn giản mà thôi.” Lâm Hải nói, bỗng nhiên hướng phía hố sâu trước mặt nhất chỉ.

“Nhìn thấy Hồng Mao Lang Vương này không? Ngươi xuống dưới, đem nó giết đi!”

“Cái gì!” Du Hồng nghe được, biểu lộ sững sờ, liền mộng bức tại chỗ.

Chương 630: Thiên Nữ Tán Hoa

Thấy bộ dáng của Du Hồng là một mặt không thể tin, Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

“Thế nào, ngươi không dám?”

Du Hồng nghe được, không khỏi cười khổ một tiếng, “Lâm tiền bối, đây không phải là vấn đề có dám hay không, là ta đối với mình có bao nhiêu cân lượng có hiểu biết quá rõ ràng, ta đi lần này, không thể nghi ngờ là đi chịu chết.”

“Nếu như ta bảo đảm ngươi không chết đâu?” Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, hỏi.

Du Hồng nghe được, đột nhiên ngẩng đầu, trừng to mắt nhìn Lâm Hải, không biết Lâm Hải là có ý gì.

“Ngươi có muốn cầm tới cái danh hiệu vinh dự này hay không? Có muốn để Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia ngươi, tái hiện huy hoàng không?”

Lời của Lâm Hải tuy ngắn gọn, nhưng nghe vào trong lỗ tai của Du Hồng, lại giống như tiếng sấm nổ vang.

“Muốn, nằm mộng cũng muốn!” Du Hồng không chút do dự gật đầu nói.

Trước không đề cập tới sự tình danh hiệu vinh dự, nếu có thể khiến Thập Nhị Kim Tiền Tiêu tái hiện lại huy hoàng, đó là mộng tưởng bao nhiêu năm của toàn bộ Du gia a.

“Vậy thì tốt, đã như vậy, ta hiện tại liền truyền cho ngươi một thức chung cực của Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, Thiên Nữ Tán Hoa!”

“Thật!!!” Lâm Hải nói một câu, nhất thời để Du Hồng kích động đến tột đỉnh.

Thiên Nữ Tán Hoa, đây chính là chiêu thức mạnh nhất bên trong Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, luyện đến cực hạn có thể đồng thời phát ra một trăm linh tám mai Kim Tiền Tiêu, giống như hoa bay đầy trời, che khuất cả bầu trời, khiến người căn bản không chỗ tránh né, mặc cho địch nhân mạnh hơn, cũng chỉ có phần chết tại chỗ.

Lâm Hải mỉm cười, sau đó tụ âm thành sợi, thanh âm nhẹ nhàng vang lên tại bên tai Du Hồng.

“Muốn thi triển ra Thiên Nữ Tán Hoa, một điểm trọng yếu nhất là...”

Lâm Hải cứ như vậy, ở ngay trước mặt các gia tộc võ đạo, ở hiện trường bắt đầu truyền thụ cho Du Hồng tâm pháp yếu quyết của cái Thiên Nữ Tán Hoa này, Du Hồng vội vàng tập trung tinh thần, cẩn thận lắng nghe, liền hai mắt không dám nháy một cái, sợ để lọt một chữ kế tiếp.

“Người này đang làm gì, làm sao chỉ thấy há mồm, lại không nghe thấy thanh âm đâu?”

“Đúng đấy, đây là đang phô trương thanh thế, hay là cố lộng huyền hư đâu?”

Một ít đệ tử trẻ tuổi thực lực thấp trong các gia tộc, thấy Lâm Hải chỉ há mồm không nói lời nào, nhao nhao không hiểu một trận, thậm chí có người mở miệng xem thường nói.

Mà những cái cường giả đã luyện ra được Nội Kình kia, thì đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Đây là truyền âm!”

Tuy truyền âm cũng không phải là thứ quá mức cao thâm, chỉ cần tu luyện Nội Kình tới trình độ nhất định, liền có năng lực làm được, nhưng loại thủ đoạn này cực kỳ hao phí Nội Kình, cho dù là đạt tới Hóa Cảnh, nhưng có thể liên tục truyền âm một phút đồng hồ, cũng đã là không đảm đương nổi.

Thế nhưng cái người bị Du Hồng gọi là Lâm tiền bối này, vậy mà thao thao bất tuyệt, thi triển truyền âm đã gần đến năm phút đồng hồ, mà mặt vẫn không đổi sắc, không thấy chút vẻ mệt mỏi nào, Nội Kình của người này, đến tột cùng là hùng hậu đến mức nào!

“Người trẻ tuổi này, chẳng lẽ là một tên Tông Sư!” Một vài cao thủ trong gia tộc, nhao nhao hít một hơi khí lạnh, có thể đem truyền âm sử dụng đến dễ dàng như thế, đoán chừng cũng chỉ có Tông Sư mới có thể làm được.

Thế nhưng niên kỷ của Lâm Hải, thật sự là tuổi còn rất trẻ, còn trẻ như vậy liền đạt tới cảnh giới Tông Sư, đoán chừng ở đây không có mấy người có thể tin tưởng.

“Người trẻ tuổi này, đến cùng là có thân phận gì!”

Thực lực cường hãn như thế, lại trẻ tuổi như vậy, hơn nữa còn tinh thông tiêu pháp Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia, cái xuất kỳ bất ý liên tiếp này, nhất thời để mọi người trong các đại gia tộc như rơi vào đám mây, thân phận Lâm Hải nhất thời biến đến vô cùng thần bí.

“Đều nhớ hết chưa?” Dùng trọn vẹn thời gian mười phút đồng hồ, Lâm Hải mới đưa nội dung tâm pháp quan trọng, cùng kỹ xảo phóng ra chiêu thức của Thiên Nữ Tán Hoa, hướng phía Du Hồng giảng thuật kỹ càng một lần.

Du Hồng không hổ là thiên tài tập võ, tuy tâm pháp khống chế cái Thiên Nữ Tán Hoa này, cực kỳ phức tạp, nhưng Lâm Hải vừa kể một lần xong, Du Hồng cũng đã nhớ tới bảy tám phần, sau khi hơi chút suy tư tiêu hóa, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia thần thái!

“Lâm tiền bối, đại bộ phận Du Hồng cũng đã lĩnh hội, chỉ là còn có mấy nơi, hơi có nghi vấn!” Thái độ của Du Hồng đối với Lâm Hải, đã trở nên càng thêm cung kính.

“Nói!” Lâm Hải gọn gàng mở miệng.

Du Hồng sửa sang suy nghĩ một chút, sau đó đem tâm pháp của một chiêu Thiên Nữ Tán Hoa này, những chỗ không hiểu được hướng phía Lâm Hải hỏi thăm một lần, Lâm Hải đáp lại từng cái, khiến Du Hồng nghe được mà càng thêm kích động.

Rốt cục, khi cái nghi hoặc cuối cùng đã giải thích rõ ràng, Du Hồng hưng phấn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng.

“Đa tạ Lâm tiền bối truyền nghề giải hoặc, đại ân đại đức của ngài, Du Hồng cả đời này khó quên!”

Lâm Hải không nói gì, chỉ là cười gật gật đầu, sau đó xoay người, tại trong cái nhìn soi mói của mọi người, trở lại giữa đám người của Vân gia.

“Du Hồng, ngươi thật muốn tiến hành khiêu chiến sao?” Thấy Lâm Hải rời đi, áp lực trong lòng Cung Tàng lập tức giảm đi, không khỏi hướng phía Du Hồng hỏi.

“Đó là tự nhiên!” Chân mày Du Hồng mạnh mẽ nhảy lên, trong giọng nói tràn ngập tự tin vô cùng.

“Hôm nay, chính là ngày Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia ta, trọng chấn uy danh!”

Nói xong, Du Hồng bước tới trước hố, hướng phía bầy sói trong hố cười lạnh một tiếng, lộ ra khinh thường nhàn nhạt.

“Cái xưng hào dũng sĩ đồ sói này, Du Hồng ta muốn!”

Nói xong, tại bên trong tiếng kêu kinh ngạc khắp nơi của mọi người, Du Hồng trực tiếp nhảy xuống hố sâu.

“Đậu phộng, thật xuống dưới, cái Du Hồng này bị nước vào não sao!”

“Đúng đấy, liền hai người kia, xuống dưới không phải là đi chịu chết sao!”

“Nói mò gì đâu, các ngươi không thấy người trẻ tuổi trước đó kia, giống như truyền công pháp gì đó cho Du Hồng à, Du Hồng người ta hiện tại khẳng định nắm chắc thắng lợi trong tay, mới dám xuống dưới.”

“Cẩu thí, công pháp lợi hại hơn nữa, một chút thời gian như thế thì có thể thấy hiệu quả sao, ta nhìn rõ ràng là cố lộng huyền hư!”

Mọi người trong các đại gia tộc, nhao nhao châu đầu ghé tai nghị luận, đối với chuyện Du Hồng xuống dưới khiêu chiến, đều có cái nhìn không giống nhau.

Mà Du Hồng giờ phút này hoàn toàn đã không được nghe nghị luận ở bên trên, từ một khắc y tiến vào trong hố sâu kia, liền nhập vào trạng thái không minh.

Hai tay đưa tới eo lưng vỗ vỗ, trong hai tay của Du Hồng, đều đã nắm một thanh Kim Tiền Tiêu, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt bùng lên tinh quang.

Mà giờ khắc này, bầy sói đã sớm bị kích thích hung tính, tại trước khi Du Hồng nhảy vào trong hố, liền đã há to răng nanh đầy máu, hướng phía Du Hồng hung ác nhào tới.

Du Hồng thấy thế, chẳng những không có một tia hoảng hốt, ngược lại trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

"Hôm nay, liền lấy máu của bầy sói, để chứng kiến Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia ta tái hiện tại thế!" Nói xong, Du Hồng bỗng nhiên hét lớn một tiếng, hai tay đột nhiên lấy một loại tần suất cổ quái, không ngừng quơ múa.

Nhất thời, đầy trời là kim sắc quang mang, không ngừng lập loè tại trên không của hố sâu, tại dưới ánh mặt trời chiếu xuống, giống như những ngôi sao sáng chói mắt.

Ngay tại thời điểm mọi người kinh dị trước cái kỳ cảnh này, quang mang màu vàng kim đầy trời này lại như vẫn thạch đột nhiên rơi xuống!

"Thiên Nữ Tán Hoa!" Du Hồng hét lớn một tiếng, đường đường quang mang màu vàng kim xinh đẹp, nhất thời hóa thành lưỡi đao đoạt mệnh, một trận thanh âm va chạm vào thịt cùng tiếng kêu rên của bầy sói, nhất thời giao thoa với nhau mà vang lên.

"Đậu phộng, mau nhìn!" Không biết người nào hô một câu, mọi người trong các đại gia tộc nhìn qua tràng cảnh trong hố sâu, nhất thời từng cái trở nên giống như là tượng gỗ!

Chỉ thấy hai mươi con ác lang, căn bản chưa kịp bổ nhào vào bên người Du Hồng, liền nhao nhao từng đầu từng đầu ngã quỵ, chết oan chết uổng, chỗ yếu hại của mỗi cái ác lang, thình lình bị đinh vào một cái Kim Tiền Tiêu kim quang lóng lánh!

"Ha ha, Kim Tiền Tiêu nơi tay, chỉ là bầy sói, có thể làm khó dễ được ta sao!" Thấy tình cảnh này, bên trong tâm Du Hồng kinh hỉ đồng thời, cũng là tỏa ra hào khí, nhịn không được hét dài một tiếng.

Sau đó con mắt đột nhiên nhìn chăm chú về phía Hồng Mao

Lang Vương đã chậm rãi đứng lên, hai tay tìm tòi, lại đem Kim Tiền Tiêu giữ ở trong tay.

“Tiếp theo, giờ đến phiên ngươi!”

Chương 631: Tư vị bị đánh mặt trước mặt mọi người, như thế nào a?

Nói xong, Du Hồng đột nhiên vung hai tay lên, hai cái Kim Tiền Tiêu rời khỏi tay, đánh thẳng vào hai mắt Hồng Mao Lang Vương.

Chỉ còn một cái Lang Vương, Du Hồng tự nhiên không cần thiết phải thi triển loại kỹ năng quần công phạm vi lớn như Thiên Nữ Tán Hoa này lần nữa.

Huống chi trước đó do thi triển Thiên Nữ Tán Hoa, tuy Du Hồng đã đem uy lực của mỗi một mai Kim Tiền Tiêu, giảm xuống hơn chín phần mười, liền một thành uy lực chính thức của Thiên Nữ Tán Hoa đều không đủ, nhưng cũng hao tổn khoảng chừng bảy thành Nội Kình của Du Hồng, nên giờ Du Hồng căn bản không còn lực để thi triển lần thứ hai.

Hồng Mao Lang Vương có thể xưng là đứng đầu bầy sói, tự nhiên thực lực cũng không thể nhỏ, vút, thân thể của nó hướng sang bên cạnh một bên, liền tránh thoát Kim Tiền Tiêu của Du Hồng.

Đồng thời, thân hình khổng lồ của Hồng Mao Lang Vương đột nhiên vọt lên, mang theo một tiếng sói tru nổi giận, hướng phía Du Hồng liền nhào tới, thế tới sắc bén này, có thể so với cao thủ Nội Kình.

“Hừ, một cái Tư lệnh can quang, còn có thể nhấc lên sóng gió gì!” Du Hồng đối với cái này không hề để ý, khóe miệng ngược lại lộ ra một tia khinh thường.

Loại dã thú như sói này, đáng sợ là xuất hiện thành đàn, một cái ác lang, cho dù là Lang Vương, đối với loại võ lâm nhân sĩ có thực lực như Du Hồng này, căn bản cũng không tạo được cái uy hiếp gì.

“Kim Tiêu Lượn Vòng!” Trong miệng Du Hồng bỗng nhiên khẽ quát một tiếng, hai cái Kim Tiền Tiêu trước đó bị Hồng Mao Lang Vương tránh thoát, vậy mà đột nhiên lượn vòng mà tới, thẳng đến uy hiếp Hồng Mao Lang Vương.

“Ta dựa vào, lại là một chiêu này, thật sự là tuyệt!”

“Quá kỳ quái, cái Kim Tiền Tiêu này phát ra ngoài, làm sao còn có thể trở về đâu?”

Phía trên hố sâu, đám người của các đại gia tộc đã nhìn ngốc, mới vừa từ trong lúc khiếp sợ bừng tỉnh, chỉ thấy Du Hồng lần nữa thi triển cái chiêu kỳ diệu đã dùng qua bên trên thi đấu lôi đài một lần, cũng là một thức trong tiêu pháp của Thập Nhị Kim Tiền Tiêu!

Thực lực của Hồng Mao Lang Vương tuy có thể so với Nội Kình cao thủ, nhưng phương diện trí khôn cuối cùng vẫn là kém một chút so với nhân loại, nơi nào sẽ ngờ tới Kim Tiền Tiêu của Du Hồng lại lượn vòng được, một cái né tránh không kịp, liền bị uy hiếp từ chính giữa!

“Phốc phốc!” Hai tiếng thanh âm đâm vào thịt, để trong lòng mọi người chợt run lên, vội vàng hướng phía hố sâu nhìn lại.

Chỉ thấy Hồng Mao Lang Vương kêu rên một tiếng, thân hình khổng lồ bất ổn, trực tiếp ngã xuống đất.

“Ngươi nằm tại chỗ này cho ta đi!” Du Hồng hét lớn một tiếng, căn bản không cho Hồng Mao Lang Vương có thời cơ để đứng dậy, thân thể hướng về phía trước nhảy lên, sau đó đơn chưởng dựng thẳng lên, hung hăng hạ xuống.

“Ba!”

Một chưởng này trực tiếp đập vào trên đầu Hồng Mao Lang Vương, nhất thời đánh nó nở tung ra vạn đóa hoa đào, cổ Hồng Mao Lang Vương nghiêng một cái, trực tiếp chết oan chết uổng!

Tĩnh!

Giờ khắc này, tuy người đông tấp nập, lại tĩnh lặng lạ thường, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào trong hố sâu, cái thân ảnh ngạo nghễ bị thi thể bầy sói vòng quanh này, không khỏi hiện lên vẻ kinh sợ.

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, đột nhiên như là vỡ tổ, tất cả đám người đều rối loạn lên.

“Đậu phộng, thành công, Du Hồng vậy mà thành công!”

“Trời ạ, y vậy mà thật sự tại dưới sự bảo vệ của bầy sói, đánh giết Hồng Mao Lang Vương!”

“Cái này cũng quá bất khả tư nghị rồi, Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia, đã vậy còn quá đáng sợ!”

“Xem ra chúng ta cũng xem nhẹ Du gia, liền chiêu Thiên Nữ Tán Hoa này, một người của Du gia liền có thể chơi ngã một đám người a!”

“Du gia, quá ngưu bức, Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Nghe mọi người lên tiếng nghị luận, tất cả mọi người của Du gia, cũng kích động đến nước mắt doanh tròng.

“Bao nhiêu năm, đã bao nhiêu năm a, Du gia không có dương mi thổ khí qua như thế! Từ nay về sau, nhìn ai còn dám xem thường Du gia ta, ai còn dám nói Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia ta, chỉ là hư danh!”

Cung Tàng nhìn lấy đám thi thể của ác lang ở trong hố sâu, đôi mày không khỏi gắt gao nhăn lại.

“Thật sự là đáng giận!” Lão căn bản không nghĩ tới, một cái Du Hồng nho nhỏ, lại đem ải thứ nhất mà lão thiết kế tỉ mỉ, cứ như vậy mà phá, cứ như vậy, cũng khiến cho kế hoạch của lão giảm bớt đi nhiều.

Bất quá, trong lòng của lão càng thêm chấn kinh thậm chí là hoảng sợ, chính là vì Lâm Hải!

Lâm Hải đơn giản chỉ là truyền âm vài phút, vậy mà để một cái Du Hồng phổ phổ thông thông, liền có được thực lực vô cùng cường đại, vậy cái Lâm Hải này, đến tột cùng cường đại đến mức nào?

“Năng lực của cường giả Quy Chân cảnh, quả nhiên không phải là chúng ta có thể phỏng đoán.” Trong lòng Cung Tàng nhất thời thở dài một trận, “Bất quá còn tốt, chủ thượng đã có sắp xếp, coi như Lâm Hải ngươi mạnh hơn, cũng khó thoát tai kiếp!”

Lúc này, hai chân Du Hồng vừa dùng lực, thả người nhảy lên, từ trong hố sâu, nhảy lên trên.

“Cung Trang chủ, cái Hồng Mao Lang Vương này, đã bị tại hạ giết!” Du Hồng hướng phía Cung Tàng, ngạo nghễ nói nói.

“Ha ha, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên a, Cung mỗ bội phục!” Cung Tàng liền hướng phía Du Hồng ôm quyền, vui tươi hớn hở nói nói.

Sau đó, Cung Tàng quay người lại, nhìn sang các đại gia tộc, hơi hơi ôm quyền thi lễ.

“Các vị, dựa theo ước định trước đó, Du Hồng đã đánh giết

Hồng Mao Lang Vương, như vậyngười thắng của cửa thứ nhất này, chính là Du Hồng, sau đây sẽ do ta đại biểu cho thế giới Võ Đạo của Tây Bắc, vì Du Hồng Chúc Hào Cài Hoa!”

Lời của Cung Tàng vừa ra khỏi miệng, người của tất cả các đại gia tộc đều kích động lên.

Chúc Hào Cài Hoa tại trong giới Võ đạo, chính là một việc trọng đại, tuy người được Chúc Hào Cài Hoa không phải là bọn họ, nhưng có thể tận mắt chứng kiến, cũng coi là một phen vinh diệu.

Cung Tàng nói xong, hơi hơi vẫy tay một cái, lập tức có hai cái nữ đệ tử dáng người thướt tha, tướng mạo xinh đẹp trẻ tuổi, tay nâng lấy một đóa hoa hồng lớn, chậm rãi đi đến trước mặt Cung Tàng.

Cung Tàng tiếp nhận hoa hồng, một bên mang lên cho Du Hồng, một bên cao giọng mở miệng.

“Đệ tử Du gia Du Hồng, bằng vào tuyệt kỹ Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, đánh giết Hồng Mao Lang Vương cùng hai mươi con ác lang, chúc hào Dũng Sĩ Đồ Sói, xin Võ lâm đồng đạo cộng tôn (*cùng xưng như vậy), trong vòng ba ngày, thông truyền thiên hạ!”

Lời của Cung Tàng vừa ra khỏi miệng, trong mắt Du Hồng lập tức kích động mà liên tục xuất hiện dị sắc.

“Trong vòng ba ngày, thông truyền thiên hạ a! Mà lại được Võ lâm đồng đạo cộng tôn, cái này là vinh diệu bực nào a!”

Du Hồng chưa từng nghĩ tới, chính mình lại có thể có một ngày như thế này, trong lòng kích động đồng thời, cảm kích đối với Lâm Hải, càng thêm nồng hậu dày đặc.

“Ha ha, Dũng Sĩ Đồ Sói, có muốn nói hai câu đối với mọi người hay không?” Cung Tàng một mặt ngoài cười nhưng trong không cười, bỗng nhiên hướng phía Du Hồng hỏi.

“Tự nhiên muốn nói vài câu!” Du Hồng việc nhân đức không nhường ai, tiến lên một bước.

“Các vị!” Du Hồng hướng phía các đại gia tộc liền ôm quyền, mang trên mặt một cỗ tự hào thật sâu.

“Du Hồng ta hôm nay lấy được vinh hạnh đặc biệt này, toàn bằng Thập Nhị Kim Tiền Tiêu uy danh truyền xa của Du gia ta!”

“Mượn cơ hội này, ta muốn hỏi một câu, người đã từng xem thường Du gia ta, thậm chí đã từng chửi bới Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia ta, tư vị bị đánh mặt trước mặt mọi người, như thế nào a?”

Du Hồng nói, mang theo cười lạnh, hướng phía những cái gia tộc đã từng mỉa mai Du gia cùng Thập Nhị Kim Tiền Tiêu nhìn lại, đám người của những gia tộc kia, nhao nhao đem ánh mắt tránh né, một mặt xấu hổ, căn bản không dám cùng Du Hồng đối mặt.

Đám người Du gia, thấy tình cảnh này, tâm tình thì là vô cùng sảng khoái, loại cảm giác bị đè nén nhiều năm, rốt cục dương mi thổ khí thoải mái, quả thực thoải mái đến tận trong xương!

Nhìn Du Hồng cùng Du gia, cực kỳ khác với vẻ u ám lúc trước, vì Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia được chính danh, dương uy, trên mặt Lâm Hải rốt cục lộ ra một mỉm cười vui mừng.

“Du Kiếm Bình lão ca ca, ngươi có thể an tâm!”

“Tốt!” Cung Tàng đúng lúc đó đi tới, làm đám người ồn ào huyên náo an tĩnh lại.

“Phía dưới, chúng ta sẽ tiến hành cửa thứ hai, mời các vị đi theo ta!”

Chương 632: Chó cùng rứt giậu

Địa điểm của cửa thứ hai, cách cửa thứ nhất không xa, mọi người đi ra ước chừng khoảng cách một cây số, đi vào một mảnh đất bằng rộng lớn, Cung Tàng liền dừng cước bộ.

“Các vị, cửa thứ hai này, liền tiến hành tại cái chỗ này!”

“Tại cái chỗ này? Làm cái gì?” Mọi người nhìn bốn phía một cái, tất cả đều là một mặt mê mang.

Mà lúc này, trong mắt Cung Tàng lại hiện lên một tia cười lạnh, giơ tay nhẹ nhàng vung lên.

“Đẩy lên!”

Cung Tàng vừa mới nói xong, từ xa nhất thời truyền đến âm thanh tiếng bánh xe nặng nề đang đến gần, mọi người theo thanh âm nhìn lại, nhất thời quá sợ hãi!

“Thảo, mau nhìn!”

Chỉ thấy trên một cỗ xe ngựa đặc chế do tám con ngựa cao to lôi kéo, trong một cái lồng sắt chừng mười mét vuông, là một con Điếu Tình Bạch Ngạch Mãnh hổ hung mãnh, đang nằm sấp trong đó!

Mãnh hổ này, thân thể dài tới ba mét, bên trong hai cái mắt hổ hung lóng lánh, để cho người ta từ xa xa liếc nhìn một chút, thì trong lòng cũng không tránh khỏi một trận run rẩy.

Xe ngựa một mực kéo đến mọi người trước mặt, mười cái đại hán áo đen, mới cẩn thận từng li từng tí, đem lồng sắt tháo xuống.

“Cung Trang chủ, ngươi đưa con hổ này tới, là làm gì a?”

“Đúng a, ải thứ nhất là giết Lang Vương, cái cửa thứ hai này không phải là để cho chúng ta giết hổ a?”

Lập tức liền có mấy đệ tử gia tộc, hướng phía Cung Tàng phát câu hỏi.

“Không sai!” Khóe miệng Cung Tàng nhếch lên, lộ ra một nụ cười âm hiểm không dễ dàng phát giác.

“Cái cửa thứ hai này chính là giết hổ!”

“Hống!” Lời của Cung Tàng vừa ra khỏi miệng, các đại gia tộc nhất thời liền toàn loạn.

“Thảo, vậy mà thật sự là giết hổ, ai có thể có bản lãnh đó a!”

“Lão hổ cũng không thể so với Lang Vương, đó là vương trong vầy thú a, há lại dễ giết như vậy!”

“Xem ra cái Chúc Hào Cài Hoa này, quả nhiên không phải là dễ đạt thành, quả thực một cửa so với một cửa còn khó hơn a!”

Rất nhiều người sau khi hết khiếp sợ, lập tức lắc đầu thở dài, tuy bọn họ phần lớn tập võ từ nhỏ, bản lĩnh hơn người, nhưng để bọn họ đi đối phó với lão hổ, trong lòng vẫn là chột dạ một trận.

Lão hổ khác biệt với dã thú khác, nó quả thực là hung mãnh dị thường, căn bản không phải sức người có thể đối đầu!

Coi như anh hùng đả hổ Võ Tòng lúc trước, bản sự cao như vậy, thời điểm khi nhìn thấy mãnh hổ, cũng là trong nháy mắt đem hơi rượu làm tỉnh lại!

Tuy Võ Tòng cuối cùng là tay không đánh giết lão hổ, nhưng khi lão hổ cũng đã chết một hồi, thì song quyền của Võ Tòng vẫn không có dừng tay, một mực đánh tiếp rất lâu mới dừng lại.

Cái này đủ để chứng minh, Võ Tòng tuy đánh giết mãnh hổ, nhưng nội tâm của y cũng là gấp gáp đến cực hạn, liền cả khi lão hổ đã chết cũng đều không có lập tức từ bên trong kinh hồn trước đó mà tỉnh táo lại.

Loại tuyệt thế cao thủ như Võ Tòng này cũng như thế, thì càng đừng nói đến những đệ tử của đương kim võ đạo thế gia này đâu, dám đọ sức cùng mãnh hổ, tuyệt đối là phượng mao lân giác.

Mà lúc này, Cung Tàng tiếp tục mở miệng ở trước mặt người khác.

“Các vị, tên của cửa thứ hai này, gọi là chó cùng rứt giậu! Mọi người cũng nhìn thấy bên trong lồng sắt trước mắt này, là Điếu Tình Bạch Ngạch Hổ, khiêu chiến ở cửa thứ hai, cũng là vào lồng phục hổ!”

“Vị dũng sĩ nào, nếu có dũng khí, tiến vào lồng sắt đánh giết cùng mãnh hổ, chính là người thắng của cửa thứ hai, ta đem đại biểu cho thế giới Võ Đạo toàn bộ Tây Bắc, vì người đó chúc hào Dũng Sĩ Phục Hổ!”

“Không biết, bên trong các gia tộc, có vị tài tuấn nào có can đảm này a?” Nói xong, Cung Tàng không khỏi hướng phía các đại gia tộc nhìn lại.

Các đại gia tộc nghe xong Cung Tàng giới thiệu, lập tức châu đầu ghé tai, bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Nếu như nói tại phía trên đất bằng, có lẽ còn có người, vì cái vinh dự chí cao này, mà mạo hiểm khiêu chiến một phen, coi như địch không lại cũng có thể leo đến trên cây để đào mệnh.

Thế nhưng yêu cầu bây giờ, là tại trong lồng sắt cùng mãnh hổ làm chó cùng rứt giậu a, này căn bản chính là chém giết sinh tử không phải hổ chết, cũng là người chết, căn bản không có loại khả năng thứ hai!

Cứ như vậy, để một số người nguyên bản đang rục rịch, trực tiếp bị dọa đến không dám ra mặt.

“Thế nào, không người nào dám sao?” Chờ một hồi lâu, cũng không có người đi ra, Cung Tàng không khỏi cười lạnh một tiếng, mở miệng hỏi nói.

“Người nào nói không có, ta đến!” Cuối cùng vẫn là có kẻ không sợ chết, Cung Tàng vừa dứt lời, lập tức có người trẻ tuổi đứng ra.

“Ồ? Xin hỏi tôn tính đại danh?” Trong mắt Cung Tàng lóe lên vẻ đắc ý, mở miệng hỏi nói.

“Đổng gia, Đổng Khai Bình!” Người trẻ tuổi mang theo một tia ngạo sắc, tự giới thiệu nói.

“Người của Đổng gia?” Trong lòng Cung Tàng không khỏi cười lạnh một tiếng, một cái đệ tử của gia tộc nhị lưu, làm cái người bắt đầu này, không thể thích hợp hơn.

“Vậy Cung mỗ liền chúc các hạ mã đáo thành công!”

“Đem lồng sắt mở ra!” Chân mày Cung Tàng vẩy một cái, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, lập tức có người, đem lồng sắt mở ra một cái cửa hẹp chỉ để chứa một người ra vào.

“Dũng sĩ Đổng gia, ngươi cũng nên nghĩ tốt, cái này đi vào, sinh tử khó liệu, nếu như hối hận, hiện tại còn kịp!” Cung Tàng nhắm hai mắt lại, nhắc nhở nói.

“Hừ, tử cũng không sao!” Đổng Khai Bình hừ lạnh một tiếng, mãnh liệt quyết định, thả người nhảy vào lồng sắt.

“Tê!” Cơ hồ tất cả mọi người, tất cả đều hít một hơi hơi lạnh, trái tim lập tức nhấc đến cổ họng, vô cùng gấp gáp nhìn chăm chú lên vào trong lồng sắt, nơi sắp diễn ra cái màn chó cùng rứt giậu này!

“Keng!” Đổng Khai Bình cơ hồ là trong nháy mắt tiến vào lồng sắt, liền tăng thể diện mà đem kiếm bên hông rút ra, múa ra kiếm hoa, không dám có chút chủ quan nào che ở trước ngực, hai mắt không hề chớp nhìn chằm chằm vào mãnh hổ trước mặt, làm tốt tư thái phòng ngự.

“Rống!!!”

Đột nhiên, một tiếng hổ gầm chấn nhiếp thiên địa, để người của các đại gia tộc đang quan chiến, tất cả đều chấn động thân thể, trái tim lập tức kéo căng.

“Lâm Hải ca ca, cái Đổng Khai Bình này có đánh thắng được con hổ này hay không?”

Vân Tuệ Nhi một mặt gấp gáp nắm nắm tay nhỏ, không khỏi mở miệng hỏi nói.

“Lấy tu vi của Đổng Khai Bình, cho dù là đến mười cái, cũng là không công đi chịu chết!” Lâm Hải lắc đầu, thán tức giận nói.

“A? Vậy y há không phải sẽ bị lão hổ ăn sao?” Vân Tuệ Nhi lập tức một mặt hoảng sợ.

Bất quá, so Vân Tuệ Nhi càng thêm hoảng sợ, thì là Đổng Khai Bình đang trực diện với hổ uy!

Hai mắt nhìn chằm chằm mãnh hổ đã chậm rãi đứng dậy, hướng phía chính mình đi tới, bàn tay cầm kiếm của Đổng Khai Bình, tất cả đã đều là mồ hôi.

Thẳng đến khi mãnh hổ từng bước một tới gần, Đổng Khai Bình mới cảm nhận được, khí thế cường đại tán phát ta từ bên trên thân thể của mãnh hổ này để y cơ hồ thở không nổi, là đáng sợ cỡ nào, trong lòng không khỏi tỏa ra hối hận.

“Rống!!!” Bỗng nhiên, con Điếu Tình Bạch Ngạch Hổ này đột nhiên một lần nữa phát ra một tiếng gào thét, chân sau đạp một cái, lấy tốc độ không gì so sánh nổi, hướng phía Đổng Khai Bình liền nhào tới.

“Mẹ ta nha, mau mở chiếc lồng ra, ta không đánh nữa!”

Đổng Khai Bình hoảng sợ quái khiếu một tiếng, chỉ là tư thế này bổ nhào về phía trước của mãnh hổ, cũng đã đem y làm cho sợ mất mật, nơi nào còn có cuồng ngạo.

Đáng tiếc, Cung Tàng đối với lời nói của y, căn bản là ngoảnh mặt làm ngơ.

Bên trong lồng sắt, Đổng Khai Bình sớm đã hoảng sợ đến chảy nước tiểu, căn bản không có một tia đấu chí, thấy mãnh hổ đánh tới, bị dọa đến co cẳng liền chạy.

Nhưng, không gian trong chiếc lồng quá mức chật hẹp, tốc độ của mãnh hổ nhưng lại là tấn mãnh cùng cực, Đổng Khai Bình trực tiếp bị mãnh hổ ấn xuống dưới thân thể...

“A...” Thảm trạng bên trong lồng sắt, nhất thời để đám người của các đại gia tộc nhao nhao nghiêng đầu, không đành lòng nhìn thẳng.

Lâm Hải đối với cái Đổng Khai Bình này đồng tình thương hại, đồng thời nghi hoặc trong lòng càng ngày càng đậm.

“Cái Cung Tàng này, rõ ràng là đang tìm kế, mượn cơ hội để diệt trừ đệ tử ưu tú của một vài gia tộc, lão đến cùng có cái mục đích gì?”

“Không được, mặc kệ là cái mục đích gì, phải ngăn cản lão, nếu không còn không biết có bao nhiêu người sẽ bị hại!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu lại, liếc nhìn một vòng trong đám đệ tử Vân gia, sau đó ánh mắt rơi vào trên thân một người trẻ tuổi.

“Ngươi đi, đem cái mãnh hổ này giết!”

Chương 633: Đến a, thương tổn lẫn nhau đi!

Lâm Hải nói vừa xong, ánh mắt mọi người trong Vân gia cũng đồng loạt rơi vào bên trên người mà Lâm Hải chỉ.

“Ta?” Vân Chu sững sờ, có chút không dám tin tưởng chỉ chỉ chính mình, hỏi.

“Không sai, chính là ngươi! Có dám hay không?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Lâm tiên sinh, tu vi Vân Chu còn thấp...” Vân Thụy cùng Vân Thắng nhất thời kinh hãi, tuy Vân Chu có thực lực phi phàm, lại kỹ áp quần hùng, vừa mới đoạt được quán quân thi đấu lôi đài, nhưng cuối cùng bất quá chỉ là Nội Kình trung kỳ.

Đối mặt với mãnh hổ hung ác, lại là ở bên trong chiếc lồng chật hẹp, Vân Chu có mạnh hơn, cũng không thể nào là đối thủ của mãnh hổ a!

Cái này một khi tiến vào, liền là chém giết sinh tử, giết không được mãnh hổ, liền sẽ bị mãnh hổ tươi sống ăn vào, chết không toàn thây, cũng không phải là đùa giỡn!

Thế nhưng là, Vân Thụy cùng Vân Thắng còn chưa nói dứt lời, liền bị Lâm Hải khoát tay, ngăn lại, chỉ là mang theo một tia ý cười như có như không nhìn Vân Chu.

“Thế nào? Đến cùng có dám đi hay không?”

Vân Chu trầm mặc một lát, sau đó trong mắt lóe lên một tia kiên quyết, không khỏi cao giọng cười một tiếng.

“Có gì không dám! Đại trượng phu sinh tại thế, tự nhiên thẳng tiến không lùi, vĩnh không e ngại, một con dã thú, há có thể hù sợ võ giả chi tâm của Vân Chu ta!”

Nói xong, Vân Chu bỗng nhiên đứng dậy, mang theo vô cùng kiên quyết, cất bước hướng phía lồng sắt mà đi.

“Vân Chu...” Mọi người Vân gia nhao nhao lộ ra vẻ lo lắng, Vân Chu tuy mạnh, nhưng không có người cho rằng, y có thể đánh giết mãnh hổ.

Mà Lâm Hải nhìn bóng lưng không sợ của Vân Chu này, cũng là âm thầm gật đầu, không thể không nói, Vân Chu cũng được cho là một đầu hán tử!

“Lâm Hải ca ca, ca ca ta có thể bị nguy hiểm hay không?” Vân Tuệ Nhi ở một bên, gấp đến độ sắp khóc, lôi kéo cánh tay của Lâm Hải, lo lắng hỏi.

“Yên tâm, có ta ở đây, làm thế nào có thể để cho ca ca ngươi mạo hiểm!” Ánh mắt Lâm Hải sáng rực, đã tính trước nói nói.

“Vậy nếu ca ca ta gặp nguy hiểm, ngươi nhất định phải cứu y a!” Vân Tuệ Nhi vẫn là có chút không yên lòng, hướng phía Lâm Hải năn nỉ nói.

Mà lúc này đây, Vân Chu đã chạy tới bên cạnh lồng sắt, hít sâu một hơi, hướng phía Cung Tàng ôm quyền thi lễ.

“Cung Trang chủ, Vân Chu Vân gia, muốn muốn khiêu chiến cái cửa thứ hai này!”

Lời của Vân Chu vừa ra khỏi miệng, các đại gia tộc lập tức sôi trào.

“Thảo, nghĩ không ra Vân Chu lại muốn tiến hành khiêu chiến, không biết y có bao nhiêu phần trăm chắc chắn!”

“Y vừa cầm tới quán quân thi đấu lôi đài, còn không vừa lòng sao? Cái mãnh hổ này há lại dễ đối phó?”

“Vân gia có chút đắc ý vong hình, không cẩn thận sẽ để Vân Chu vừa mới quật khởi, lập tức lại phải bỏ mạng!”

“Cũng không dễ nói, thủ đoạn đánh giết Nguyệt Vô Quang trước đó của Vân Chu thập phần thần bí, nói không chừng có cái thủ đoạn đặc thù gì, thật có thể đánh giết mãnh hổ cũng không phải là không có khả năng!”

Mọi người quan sát, lập tức bắt đầu nghị luận ầm ĩ, có bên xem trọng Vân Chu, lại có bên cảm thấy Vân Chu không biết lượng sức, theo thứ tự là tự tìm đường chết.

Cung Tàng trong nháy mắt nhìn thấy Vân Chu đứng ra, trong mắt đột nhiên phát ra hung quang, trong lòng cuồng hỉ một trận!

“Hừ hừ, thật sự là Thiên Đường có cửa ngươi không đi, Địa Ngục không lối lại cố xông vào! Cái này thì người chết là đáng đời a, thù của Vô Quang, nghĩ không ra nhanh như vậy liền có thể báo!”

“Ha ha, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên a, vừa mới đoạt giải nhất của thi đấu lôi đài, bây giờ lại dũng cảm khiêu chiến cái chó cùng rứt giậu này, Cung mỗ bội phục!”

“Nếu như thế, Cung mỗ liền rửa mắt mà đợi, chiêm ngưỡng đệ tử Vân gia đại hiển thần uy!” Nói xong, trong ánh mắt Cung Tàng lóe lên một đường sát khí không dễ dàng phát giác, sau đó nhấc tay vung lên!

“Mở cửa lồng!”

Lập tức có người đem cửa lồng sắt mở ra, Cung Tàng hướng phía Vân Chu khẽ vươn tay.

“Mời!”

“Chỉ sợ cái này kêu là, biết rõ núi có hổ, vẫn hướng núi leo lên thôi!” Vân Chu hít sâu một hơi, tung người một cái, nhảy vào trong lồng sắt.

“Đem cửa lồng đóng lại!” Cung Tàng thấy Vân Chu đi vào, vội vàng một tiếng phân phó, đem cửa lồng sắt môn một lần nữa đóng lại, như sợ Vân Chu đổi ý đòi trở ra.

“Vân Chu!” Tất cả mọi người của Vân gia, gần như đồng thời đem trái tim nhấc đến cổ họng, lo lắng nói không nên lời.

Người của các đại gia tộc còn lại, cũng từng cái nín thở ngưng thần, vô cùng gấp gáp chú ý, muốn nhìn một chút cái mãnh hổ khốn lồng này, cùng quán quân thi đấu lôi đài, đến tột cùng sẽ diễn lên một màn kinh tâm động phách như thế nào.

“Keng!” Trong nháy mắt Vân Chu tiến vào lồng sắt, trực tiếp liền đem Viên Nguyệt Loan Đao mới nhận được hôm qua rút ra, Thần Binh nơi tay, nhất thời hào khí tăng vọt.

Điếu Tình Bạch Ngạch Mãnh Hổ ở bên trong lồng sắt, giờ phút này đang cúi đầu cắn xé thi thể của Đổng Khai Bình, thấy có người lần nữa xâm nhập, đột nhiên ngẩng đầu, mở ra mồm hổ đầy máu!

“Rống!”

Một tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc, làm Vân Chu gần trong gang tấc thấy tê dại da đầu một hồi, trên lưng nhất thời bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

“Thật đáng sợ!” Vân Chu nhịn không được đem Viên Nguyệt Loan Đao nắm càng chặt, chỉ là một tiếng hổ gầm này, liền đã để

Vân Chu cảm nhận được một loại khí thế mà sức người căn bản không thể đạt ới.

“Có lẽ chỉ có thật tới thời điểm đối mặt với mãnh hổ, mới có thể cảm nhận được đến tột cùng là đáng sợ đến cỡ nào đi!” Còn chưa động thủ, Vân Chu liền đã cảm nhận được một cỗ cảm giác bất lực thật sâu.

Mà lúc này, mãnh hổ tựa hồ bị vị khách không mời mà đột ngột xâm nhập này chọc giận, mở ra tốc độ, mang theo khí thế đáng sợ, hướng phía Vân Chu chậm rãi tới gần.

“Muốn bắt đầu sao?” Cơ hồ tâm của tất cả mọi người, cũng treo lên.

Tay cầm đao của Vân Chu, đều đã bị mồ hôi thấm ướt, nhìn mãnh hổ càng ngày càng gần, Vân Chu đột nhiên cắn răng một cái!

“Tiên hạ thủ vi cường, liều!” Nghĩ đến chỗ này, Vân Chu đột nhiên hét lớn một tiếng, thân hình bạo khởi, một đao liền hướng phía đỉnh đầu mãnh hổ bổ tới!

“Rống!”

Cùng lúc đó, mãnh hổ cũng động, thân hình khổng lồ đột nhiên vọt lên, hướng phía Vân Chu đánh ra trước một cái, muốn đem Vân Chu bổ nhào.

“Thảo, thật nhanh!” Vân Chu quá sợ hãi, vội vàng thu đao, thân thể đồng thời hướng phía bên cạnh lóe lên cực nhanh, cực kỳ nguy hiểm tránh thoát một chiêu bổ nhào về phía trước này.

Nào nghĩ đến, thân hình vừa mới đứng vững, mãnh hổ đột nhiên quay đầu, cái mồm cực lớn như chậu máu, trực tiếp liền đến trước ngực Vân Chu.

“Không tốt!” Vân Chu bị dọa đến hồn phi phách tán, cũng không lo được đẹp mắt hay không dễ nhìn, lăn khỏi chỗ, mười phần chật vật né tránh ra, nhưng tốc độ cuối cùng vẫn chậm một chút, y phục trước ngực, xoạt một tiếng bị cắn mở, kém một chút cũng là nguy hiểm mở ngực mổ bụng.

Toàn thân Vân Chu ứa ra mồ hôi lạnh, người còn không có đứng lên, bỗng nhiên có một đạo kình phong, mang theo thế tất phải giết, vô cùng sắc bén đến sau lưng.

“Hỏng!” Vân Chu nhất thời lòng như tro nguội, là cái đuôi như là roi sắt của con mãnh hổ này đang đánh đến.

“Căn bản trốn không thoát!” Trước đó tránh thoát một chiêu bổ nhào về phía trước khẽ cắn của mãnh hổ, Vân Chu cơ hồ đã phát huy ra toàn bộ bản sự, tuy nhìn như đơn giản, kì thực hao phí nội kình cực lớn.

Nếu như là tại bên ngoài, Vân Chu có lẽ còn có thể đào tẩu, nhưng hôm nay là tại trong lồng sắt, Vân Chu đã đi vào sâu bên trong, căn bản không thể trốn đi đâu được, tránh cũng không thể tránh!

Kết quả duy nhất, chính là cứ thế mà ăn một chiêu đuôi quật của con mãnh hổ này, rơi xuống kết cục xương cốt đứt gãy.

“Vân Chu xong!” Các đại gia tộc nhao nhao ai thán một tiếng, không khỏi tiếc hận mà lắc đầu.

Mặt Cung Tàng càng là lộ ra nụ cười nhe răng, trong lòng đắc ý nói không nên lời, thầm nói thù của Vô Quang, cuối cùng đã báo.

Mà mọi người Vân gia, đều là quá sợ hãi, từng cái kinh hãi che miệng, ngay cả lời nói cũng nói không nên lời.

Bên trong lồng sắt, Vân Chu phát lên một tia ngoan lệ từ trong tuyệt vọng, trong mắt bỗng nhiên lộ ra hàn mang khủng bố!

“Coi như ta chết, súc sinh nhà ngươi cũng đừng hòng tốt hơn!” Đã tránh không khỏi, Vân Chu cũng không muốn tránh, Viên Nguyệt Loan Đao trong tay, đột nhiên vung lên, liều mạng cứng rắn chịu một đuôi đánh tới này, hướng phía trên thân mãnh hổ chém tới!

“Đến a, thương tổn lẫn nhau đi!” Vân Chu quát lên một tiếng lớn, tại trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vậy mà dùng ra đấu pháp lưỡng bại câu thương!

Chương 634: Gục xuống nhận lấy cái chết cho ta!

“Vân Chu, đừng!” Mọi người Vân giả thấy tình cảnh này, tất cả đều quá sợ hãi!

Mà trên mặt Cung Tàng, thì là lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, trong lòng là đắc ý nói không nên lời.

“Ai, Vân Chu xong!” Người của các đại gia tộc, tất cả đều bóp cổ tay thở dài, cái đấu pháp lưỡng bại câu thương của Vân Chu này, không thể nghi ngờ là đem chính mình đặt vào tình thế chắc chắn phải chết.

Tuy Điếu Tình Bạch Ngạch Mãnh hổ đối diện, cũng có khả năng rất lớn sẽ chết tại dưới đao của Vân Chu, nhưng lấy mạng người đổi với một mệnh của súc sinh, hiển nhiên không đáng!

Coi như cầm tới cái xưng hào Dũng Sĩ Phục Hổ này, thì người đã chết, còn có ích lợi gì đâu?

“Ca!” Vân Tuệ Nhi mắt thấy Vân Chu liền muốn bị cái đuôi của mãnh hổ quật đến thịt nát xương tan, kinh hô một tiếng, nước mắt trong nháy mắt liền chảy xuống.

“Cái Vân Chu này, ngược lại là cái nhân vật hung ác!” Khác biệt với những người khác, Lâm Hải không những một điểm không lo lắng, ngược lại đối với lối đánh liều mạng này của Vân Chu, rất là tán thưởng.

“Xem ra là thời điểm xuất thủ!” Lâm Hải đương nhiên sẽ không để Vân Chu xảy ra chuyện, thân hình lóe lên, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, Lâm Hải đã xuất hiện tại bên cạnh lồng sắt.

“Lâm tiên sinh, ngươi muốn làm gì!” Cung Tàng thấy Lâm Hải đột nhiên đã ở bên cạnh, không khỏi kinh hãi.

Mà Lâm Hải căn bản không thèm để ý tới lão, ngược lại hướng phía bên trong lồng sắt hô to một tiếng.

“Nghiệt súc, gục xuống nhận lấy cái chết cho ta!”

Một tiếng hét này của Lâm Hải, mang theo chân khí thâm hậu, phảng phất như tiếng sấm nổ vang tại trong lỗ tai của mọi người, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Chỉ là, thời điểm mọi người nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt toàn bộ đều mang một tia trêu tức nồng đậm.

“Người này có bị bệnh không, đây chính là mãnh hổ, không phải là con của ngươi, ngươi hô một tiếng, nó liền có thể nghe ngươi sao?”

Cung Tàng cũng là cười lạnh liên tục, cảm thấy cách làm của Lâm Hải thực sự có chút hoang đường, thời điểm lão liền đang chuẩn bị mở miệng mỉa mai, lại phát hiện trong lồng sắt, bỗng nhiên có chút dị thường.

Chờ Cung Tàng quay đầu nhìn lại xong, nhất thời như tượng gỗ, cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

“Cái này, cái này sao có thể!” Cung Tàng quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, trong lòng lập tức dâng lên to gió lớn.

Chỉ thấy mãnh hổ trước đó còn hung ác vô cùng, giờ phút này vậy mà thành thật nằm trên đất, bên trong hai cái mắt hổ, lộ ra hoảng sợ thật sâu, phảng phất giống như một con mèo hoa vô cùng nhu thuận.

“Ta dựa vào, đây là cái tình huống gì?” Người của các đại gia tộc, tất cả cũng đều mắt trợn tròn, chẳng ai ngờ rằng, cái Lâm Hải này vừa hô một tiếng, vậy mà thật đem mãnh hổ hù cho sợ.

Càng thêm mắt trợn tròn, thì là Vân Chu ở trong lồng sắt, lúc đầu cũng chuẩn bị lấy mạng đổi mạng, hiện tại mãnh hổ lại đột nhiên nằm sấp trên mặt đất, lộ ra một bộ dáng vô hại người và vô hại vật, ngược lại làm cho Vân Chu một mặt mộng bức, không biết nên làm thế nào.

“Còn không giết nó, định chờ đến khi nào!” Ngay tại thời điểm Vân Chu choáng váng, thanh âm Lâm Hải lần nữa vang lên, giống như cảnh tỉnh, làm cho Vân Chu nhất thời tỉnh táo lại.

“Chịu chết đi!” Vân Chu cũng không phải hạng người nhân từ nương tay, ánh mắt mãnh liệt, vung đao liền hướng phía chỗ yếu hại của mãnh hổ chém tới.

Trong mắt mãnh hổ, nhất thời lộ ra một chút tuyệt vọng, nhưng mà lại không có một tia dấu hiệu phản kháng, trơ mắt nhìn loan đao của Vân Chu, rơi vào trên người.

“Phốc!”

Máu me tung tóe, thân hình khổng lồ của mãnh hổ, ầm vang sụp đổ, chết oan chết uổng!

“Cái này...” Người của các đại gia tộc quan sát, từng cái trợn mắt há hốc mồm, quả thực không thể tin được, cái lão hổ vô cùng hung mãnh này, cứ như vậy mà bị Vân Chu, hời hợt một đao chém chết?

Sau giây phút thất thần ngắn ngủi, mọi người nhao nhao đưa ánh mắt về phía Lâm Hải, mang theo một mặt thật không thể tin!

“Người này đến cùng là ai, lại có bản lãnh như thế?” Gầm lên giận dữ, lại có thể để mãnh hổ nghểnh cổ nhận lấy cái chết, đây là sức người làm được sao?

Mà Lâm Hải cũng là cười nhạt một tiếng, căn bản không nhìn ánh mắt của mọi người, trực tiếp quay người lại, liền muốn trở về đội ngũ của Vân gia.

“Lâm tiền bối xin dừng bước!” Đột nhiên, Cung Tàng mang theo vẻ tức giận, đem Lâm Hải gọi lại.

“Ồ? Cung Trang chủ có gì chỉ giáo?” Lâm Hải liếc nhìn Cung Tàng một chút, nhàn nhạt nói nói.

“Lâm tiền bối ra tay can thiệp như thế, có phải có chút quá phận hay không?” Tuy Cung Tàng biết rõ Lâm Hải chính là cường giả Quy Chân cảnh, không phải người mà lão chọc nổi, nhưng khi làm hỏng chuyện tốt của lão, vẫn là để Cung Tàng buồn bực tức giận một trận.

“Ta can thiệp lúc nào, ta chỉ là tùy tiện hô một tiếng mà thôi, ngươi cảm thấy mãnh hổ có thể nghe hiểu được sao? Coi như có thể nghe hiểu được, nó tại sao phải nghe ta, mạc danh kỳ diệu!”

Lâm Hải nhún nhún vai, xem thường lắc đầu một trận, cho Cung Tàng một cái ánh mắt không thể nói lý, sau đó chậm rãi trở lại Vân gia.

“Ngươi...” Cung Tàng tức đến kém chút thổ huyết, mẹ nó, rõ ràng chính là do một tiếng hét này của ngươi, mới để cho mãnh hổ không dám động có được hay không? Người sáng suốt có ai mà nhìn không ra!

Đáng tiếc, sự thật tuy bày ở trước mắt, nhưng Cung Tàng lại không có biện pháp nào, dù sao việc này quá không thể tưởng tượng, huống chi thực lực của Lâm Hải, không phải là lão chọc nổi, cũng chỉ đành đem nộ khí nuốt vào trong bụng.

“Lâm Hải ca ca, ngươi thật lợi hại a, cái mãnh hổ này làm sao lại thật nghe lời nói của ngươi?”

Lâm Hải vừa về đến, Vân Tuệ Nhi lập tức một mặt hưng phấn giữ chặt cánh tay Lâm Hải, vừa kích động lại hiếu kỳ hỏi.

“Ha ha, có thể là cái mãnh hổ này cũng biết điều đi.” Lâm Hải xoa xoa mái tóc của Tuệ Nhi, tùy ý đáp nói, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia khinh thường.

Lâm Hải bây giờ, thực lực thế nhưng là đã đạt tới tu vi Ngưng Chân trung kỳ, linh hồn càng thêm có thể tùy ý xuất khiếu, tinh thần lực mạnh, hiếm thấy trên đời.

Đừng nói một cái mãnh hổ chưa mở linh trí, liền xem như Tông Sư Võ đạo như Cung Tàng, chỉ cần Lâm Hải nguyện ý, hơi phí chút công phu, cũng có thể trong nháy mắt đem tinh thần của lão phá hủy, biến lão thành ngu ngốc!

“Chán ghét a, chỉ biết qua loa với người ta!” Vân Tuệ Nhi nơi nào sẽ tin cái lấy cớ vụng về này của Lâm Hải, nắm tay nhỏ hướng phía Lâm Hải nện một hồi.

“Ha ha.” Lâm Hải không thể nói nhiều hơn, mà lại lần nữa đưa ánh mắt về phía Cung Tàng, ngay tại vừa rồi, hắn từ bên trên thân Cung Tàng, cảm nhận được một tia sát cơ nồng đậm.

“Hừ, đừng tưởng rằng Quy Chân cảnh liền không tầm thường, đến lúc đó tự có chủ thượng đến đối phó với ngươi!” Cung Tàng thấy Lâm Hải trông lại, vội vàng đem sát cơ ẩn tàng, lại khôi phục bộ dáng lạnh nhạt.

Mà bên trong lồng sắt, Vân Chu một mặt mờ mịt nhìn chằm

chằm vào thi thể mãnh hổ, giờ phút này cũng khôi phục bình thường, từ bên trong lồng sắt đi ra.

“Cung Trang chủ, cái cửa thứ hai này, ta có tính là qua không?”

“Tính ngươi trái trứng!” Trong lòng Cung Tàng thầm mắng một tiếng, không có Lâm Hải quấy rối, Vân Chu ngươi sớm đã là thức ăn trong bụng hổ, há có thể diệu võ dương oai như bây giờ?

Bất quá dù trong lòng Cung Tàng không muốn, thì miệng lại không thể nói như vậy, thấy Vân Chu đặt câu hỏi, chỉ có thể cố nặn ra vẻ tươi cười, cố gắng giữ nét mặt tươi cười này mà mở miệng.

“Mãnh hổ chết vào tay ngươi, tự nhiên tính ngươi thông qua!”

“Ngay hôm này, chúc hào cho Vân Chu, Dũng Sĩ Phục Hổ!” Cung Tàng cực không tình nguyện mà tuyên bố kết quả, mang theo đầy mình tức giận, vì Vân Chu làm Chúc Hào Cài Hoa.

Vân Chu hôm qua mới quang vinh lấy được quán quân thi đấu lôi đài, hôm nay lại được chúc hào Dũng Sĩ Phục Hổ, quật khởi mạnh mẽ đã là thế bất khả đáng, ẩn ẩn đã trở thành nhân vật lĩnh quân trong năm người tuổi trẻ nhất mới xuất hiện, để các đại gia tộc cũng bắt đầu coi trọng.

Vân Chu được đến vinh hạnh đặc biệt này, lại kích động lại cao hứng, vừa đưa ra liền chạy tới trước mặt Lâm Hải, vô cùng cung kính thi lễ nói lời cảm tạ.

Trong lòng của y, cũng rất rõ ràng, không có Lâm Hải, y giờ phút này đã sớm thành bữa ăn trong bụng mãnh hổ, làm thế nào có thể có được phong quang hôm nay.

Lâm Hải nhìn bộ dáng Vân Chu đầy mặt hồng quang, đôi mày không khỏi nhíu một cái, nhàn nhạt mở miệng.

“Vinh dự tuy có thể cho ngươi phong quang vô hạn, nhưng thực lực mới là căn bản của hết thảy, không có thực lực, vinh dự không thể hưởng lâu!”

Lời nói của Lâm Hải, để Vân Chu đột nhiên bừng tỉnh, không khỏi đầy mặt xấu hổ.

“Tạ tiền bối điểm tỉnh, là Vân Chu đắc ý vong hình, sau việc này, Vân Chu nhất định sẽ siêng năng khổ luyện, không phụ hi vọng của tiền bối.”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, Vân Chu đã hiểu, hắn cũng không có tất yếu lại nói cái gì.

Mà lúc này đây, Cung Tàng đã từ trong tức giận trước đó điều chỉnh lại, hướng phía mọi người liền ôm quyền.

“Các vị, không nói nhiều nữa, mời theo ta tiến về cửa thứ ba!”

Chương 635: Rồng!

Người trong các đại gia tộc một bên châu đầu ghé tai, nghị luận về quá trình phục hổ quỷ dị trước đó của Vân Chu, một bên vừa đi theo Cung Tàng, đi vào một chỗ đầm sâu.

“Nghĩ không ra bên trong cái hậu sơn này, vậy mà còn có một cái đầm nước lớn như vậy!” Mọi người không khỏi nhao nhao lấy làm kỳ.

Thành phố Tây Kinh nằm ở Tây Bắc của Hoa Hạ, thuộc về địa hình cao nguyên đất vàng, ở loại địa phương này, có thể nhìn thấy nguồn nước có diện tích lớn như thế, đúng là hiếm thấy!

“Tê... Lạnh quá a!”

“Ta dựa vào, ta ta cảm giác muốn bị đông cứng!”

“Tình huống như thế nào, làm sao cảm giác giống như trời đông giá rét?”

Hơi chút tới gần đầm sâu, toàn thân mọi người không khỏi đánh lạnh run một cái, một cỗ Cực Hàn Chi Khí từ trong đầm sâu tỏa khắp bốn phía, sức nóng đầu thu, lập tức trở nên trời đông giá rét như là vào đông.

Bên trong các đại gia tộc, một số đệ tử có công lực hơi kém, vội vàng liên tiếp lui về phía sau, bị cỗ này Cực Hàn Chi Khí, làm cóng đến hàm răng run lên.

Cho dù người công lực hơi cường, cũng không thể không vận khởi Nội Kình, mới không còn bị đông cứng đến tay chân chết lặng.

“Thật kỳ quái!” Lâm Hải cũng cảm thấy ngạc nhiên, hơi vận chân khí, liền đem cỗ Cực Hàn Chi Khí này, chống cự tại bên ngoài thân thể.

Mà lúc này, Cung Tàng liếc nhìn mọi người một vòng, mới chậm rãi mở miệng.

“Các vị, địa điểm tỷ thí cửa thứ ba, chính là Hàn Đàm trước mắt này!”

Lời của Cung Tàng vừa ra khỏi miệng, các đại gia tộc lập tức lộ ra kinh sợ, bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

“Cung Trang chủ, tại chỗ này thì so cái gì, chẳng lẽ so ai chống cự với kỳ hàn có thời gian lâu hơn sao?”

“Không phải là so bơi lội a? Lần này qua đoán chừng liền đông cứng.”

“Ta đoán là so câu cá, xem ai câu nhiều hơn!”

“Đầu ngươi có bị bệnh không, câu cá có thể tới cái chỗ này câu sao? Lại nói, đây là Đại Hội Võ Đạo, không phải đại hội nghỉ dưỡng!”

“Các vị, an tĩnh một chút!” Nghe mọi người trong các đại gia tộc nghị luận, Cung Tàng biết rõ cái khẩu vị này đã xâu không sai biệt lắm.

“Ta biết, tất cả mọi người sẽ rất ngạc nhiên, cái cửa thứ ba này của chúng ta, là muốn tỷ thí cái gì, mọi người an tâm chớ vội, chẳng mấy chốc sẽ biết rõ.”

Nói xong, Cung Tàng bỗng nhiên hướng phía nhân viên công tác vung tay lên.

“Mang lên!”

Mọi người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy bốn cái đại hán áo đen, khiêng lên một đầu dã trư dài chừng hai thước, bốn vó bị trói ngược thật chặt, bước nhanh đi vào trước mặt mọi người.

“Ta qua, một đầu dã trư thật lớn, đây là muốn làm gì?” Mọi người nhao nhao lộ ra một mặt hiếu kỳ.

“Ném xuống!” Theo một tiếng phân phó của Cung Tàng, bốn cái người áo đen, trực tiếp đem dã trư ném vào trong Hàn Đàm.

“Ta dựa vào, cái này không phải sẽ trực tiếp chết cóng sao?” Mọi người nhao nhao kinh ngạc nói nói.

Quả thật đúng là không sai, dã trư bị ném vào trong Hàn Đàm, lập tức cóng đến kêu rên một tiếng, không ngừng giằng co.

Nhưng mà, tứ chi của nó một mực bị cột vào trên thanh gỗ, mặc cho nó giãy dụa làm sao, nhưng cũng không cách nào tránh thoát.

“Ừm?” Tại thời điểm mọi người nhao nhao không hiểu cách làm của Cung Tàng, mí mắt của Lâm Hải không khỏi mạnh mẽ nhảy lên, hai mắt nhất thời lóe lên tinh quang, hướng phía Hàn Đàm nhìn lại!

“Trong cái đầm nước này, có gì đó quái lạ!” Giác quan nhạy bén của Lâm Hải, bỗng nhiên phát giác được, tựa hồ có một cỗ sinh mệnh lực cường đại, đang từ trong Hàn Đàm tuôn lên.

Mà vào thời khắc này, mặt nước bình tĩnh của Hàn Đàm, bỗng nhiên ba động kịch liệt một trận, Cung Tàng thấy thế, bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

“Mọi người lui ra phía sau, nhanh lên!”

Mọi người tuy không rõ ràng cho lắm, nhưng cũng chú ý tới Hàn Đàm có dị thường, nghe được Cung Tàng lên tiếng, lập tức hướng ra phía sau lui lại mấy bước.

“Oanh!”

Mọi người vừa mới thối lui, thì một màn khiến cho người trợn mắt há hốc mồm, đột nhiên xuất hiện.

Chỉ là trên mặt nước, đột nhiên cuốn lên một cỗ bọt nước cực lớn, xông thẳng tới chân trời, sau đó một cái quái vật khổng lồ phóng lên tận trời!

“Thảo, Thủy Quái!”

“Mẹ ta nha, đây là cái đồ vật gì!”

Người trong các đại gia tộc, nhao nhao trừng to mắt, một mặt chấn kinh.

Mà lúc này đây, cái Thủy Quái kia đột nhiên mở ra cái miệng lớn huyết tinh, trực tiếp đem dã trư trên mặt nước, một ngụm nuốt vào.

Sau đó, thân thể vô cùng to lớn, lại là đập lên một đóa bọt nước cực lớn, cực nhanh chui vào trong Hàn Đàm, biến mất ở trước mặt mọi người.

Không biết qua bao lâu, thẳng đến khi mặt nước của Hàn Đàm lần nữa khôi phục lại sự bình tĩnh, mọi người mới từ bên trong khiếp sợ không gì sánh nổi trước đó, khôi phục lại, lập tức liền vỡ tổ!

“Thảo, có phải mắt của ta hoa hay không? Ta thấy cái gì!”

“Là rồng! Đó là một con rồng! Trời ạ, rồng vậy mà thật sự tồn tại!”

“Thân hình khổng này lồ, cao chừng ba tầng lầu như vậy a, cái này chỉ sợ đã có đạo hạnh a?”

Trên mặt mọi người, tất cả đều lộ ra khiếp sợ không gì sánh nổi, liền cả các Tông Sư trưởng bối kiến thức rộng rãi trong các đại gia tộc, cũng là mắt lộ ra kinh hãi, một mặt thật không thể tin.

Bởi vì đầu này Thủy Quái, ngoại hình vậy mà cùng rồng chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, mười phần giống nhau!

“Cung Trang chủ, cái này, đây thật là rồng?” Hơn nửa ngày, Tông Sư của một cái gia tộc, mới mang theo ngữ khí thật không thể tin, hướng phía Cung Tàng hỏi.

“Không sai, đây chính là loài trong truyền thuyết, rồng!”

Cung Tàng vừa nói ra cái lời này, người trước đó còn có điều hoài nghi, lập tức vứt bỏ lo nghĩ, đám người lần nữa lâm vào điên cuồng.

“Rồng a, ta vậy mà nhìn thấy Chân Long!”

“Nghĩ không ra rồng vậy mà thật tồn tại, ta vẫn cho là thần thoại truyền thuyết đây.”

“Cái chỗ này tại sao có thể có rồng a? Nếu rồng đã tồn tại, vậy thần tiên có phải hay không cũng tồn tại a?”

Rồng xuất hiện, lập tức gây nên sóng to gió lớn, người Hoa từ trước đến nay vẫn tự cho mình là truyền nhân của rồng, bây giờ vậy mà nhìn thấy Chân Long, kích động trong lòng quả thực vô pháp dùng ngôn ngữ để hình dung.

Chỉ có một số ít cao thủ Tông Sư, mang trên mặt lo nghĩ, cau mày, như có điều suy nghĩ, đối với thân phần của con rồng này, tựa hồ cũng không mười phần tin tưởng.

Lâm Hải nhìn bộ dáng người của các đại gia tộc lâm vào kích động điên cuồng, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

“Rồng cái cọng lông a, rõ ràng chính là một con rắn lớn!” Lâm Hải cũng đã gặp qua Thần Long chân chính, bên trong Thánh Cảnh của hắn coi như còn có một đầu thi thể Thần Long đang nằm đây.

Mà con Thủy Quái trước đó kia, bất luận là từ độ lớn, hay là từ hình tượng bề ngoài đến xem, cũng kém rất xa Thần Long chân thật, căn bản không nằm cùng một cái cấp bậc.

Thì càng đừng đề cập đến thực lực sai biệt ở giữa con Thủy Quái này cùng Thần Long.

Cái khác không nói, Thần Long chân thật, thi thể sau khi chết vẫn ẩn chứa khí thế cực lớn, đến cả Lâm Hải mà vẫn còn có loại cảm giác bất lực thật sâu, không thăng lên nổi một tia lòng kháng cự.

Nhưng con Thủy Quái vừa vặn thò đầu lên kia, tuy thực lực không yếu, nhưng cũng chưa mạnh đến mức nào, Lâm Hải tin tưởng, chỉ cần mình muốn giết nó, tiện tay liền có thể đem nó diệt sát!

Bất quá những người khác lại cũng chưa gặp qua Chân Long, giờ phút này đã sớm hưng phấn hỏng, liền cả Vân Tuệ Nhi, cũng là kích động đến mặt hồng nhuận phơn phớt, hai mắt tỏa ánh sáng.

“Chư vị, an tĩnh một chút!” Lúc này, Cung Tàng bỗng nhiên mở miệng lần nữa, khiến bầy người an tĩnh lại.

“Chân Long hiện thân trước đó, tất cả mọi người đã tận mắt nhìn thấy, vậy khiêu chiến ở cửa thứ ba này, mọi người hẳn là cũng có thể đoán được a?”

Cung Tàng vừa nói xong, người của các đại gia tộc hơi chút suy tư, sau đó sắc mặt hoàn toàn thay đổi!

“Cung Trang chủ, ngươi không phải là muốn để cho chúng ta xuống dưới Hàn Đàm đồ long a?” Có người nhịn không được bật thốt lên hỏi.

Mà Cung Tàng nghe đến lời này, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh không dễ dàng phát giác, sau đó ngạo nghễ mở miệng.

“Không tệ, cái cửa thứ ba này, chính là Đồ Long!”

Chương 636: Tre già măng mọc

“Đồ Long? Trời ạ, lại là Đồ Long!” Cung Tàng vừa thốt ra lời kia, người của các đại gia tộc tất cả đều kinh ngạc đến ngây người.

Loại sinh vật trong truyền thuyết như rồng này, tại trong suy nghĩ của người Hoa, thế nhưng là có được địa vị chí cao vô thượng, cơ hồ là tồn tại vô địch.

Trước không nói đầu Cự Long trong Hàn Đàm này có thực lực như thế nào, chỉ một cái tên rồng này, cũng đủ để dọa một bộ phận rất lớn người phải lùi lại.

“Người làm sao có thể giết được rồng, đây không phải là đùa giỡn hay sao?”

“Đúng đấy, rồng thế nhưng là tồn tại y hệt như thần tiên, làm sao có thể giết chết được?”

“Coi như có thể giết chết, nhưng Hàn Đàm trước mắt này, người xuống một chút liền bị đông cứng, còn giết cái cọng lông a?”

Mọi người nhao nhao lắc đầu, hiển nhiên cảm thấy lời nói của Cung Tàng, có chút không đáng tin cậy, cửa khiêu chiến này, căn bản cũng không khả năng hoàn thành.

Bất quá, cuối cùng cũng có chút đệ tử thực lực hơi cường, phát hiện ra manh mối trong đó, cảm giác thực lực mà cái Cự Long này bày ra, không hề giống đáng sợ như trong truyền thuyết.

Trong nháy mắt khi cón Thủy Quái kia lao lên, khí thế mang theo, tựa hồ cũng chỉ hơi mạnh hơn một chút so với võ giả Nội Kình trung kỳ phổ thông mà thôi.

Cứ như vậy, lập tức có không ít người bắt đầu rục rịch, con rồng này dù là yếu hơn nữa, đó cũng là rồng a, là Thần Thú chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết a.

Mà một khi đem con rồng này giết chết, tất nhiên sẽ gây nên cực náo động lớn, nhất cử thành danh thiên hạ, phần vinh hạnh đặc biệt này căn bản không phải đồ sói phục hổ phía trước có thể sánh được.

Mà Cung Tàng tựa hồ cũng rất mẫn cảm bắt những ánh mắt nóng bỏng từ bên trong các đại gia tộc, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Danh hào Đồ Long, đối với những người này mà nói, sức hấp dẫn quả nhiên là trí mạng, tuy hai cửa phía trước, đều bị Lâm Hải phá hư, chưa đạt tới hiệu quả, nhưng cửa này chỉ cần lợi dụng được, hoàn toàn có thể đem nhân tài mới nổi của các đại gia tộc hốt gọn một mẻ.”

Nghĩ đến chỗ này, Cung Tàng hơi cúi đầu, trong mắt lóe lên một đường hung quang.

“Các vị, rồng chính là chúa tể của vạn vật, tại Hoa Hạ chúng ta, càng là tồn tại y hệt như thần, nếu như vị nào có thể thu hoạch được xưng hào Đồ Long, chắc chắn sẽ vang vọng Đại Giang Nam Bắc, từ đó thiên hạ không ai không biết ngài!”

“Cái này là vinh diệu bực nào, hôm nay thời cơ đã bày ở trước mặt các vị, các vị ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ cái cơ hội tốt này, nếu không hối hận thì đã muộn!”

“Cung Trang chủ nói không sai, Đỗ mỗ liền đi gặp cái Thần Long trong truyền thuyết này một lần!” Cung Tàng nói vừa xong. Lập tức có một cái nam tử tuổi trẻ, trong mắt mang theo quang mang hỏa nhiệt, động thân đứng ra.

“Hôm nay nếu như giết được con rồng này, danh hào của Đỗ Mông ta, chắc chắn sẽ nổi tiếng!” Đỗ Mông mang theo ước mơ vô hạn đối với việc thành danh, hít sâu một hơi, nhảy vào trong Hàn Đàm.

“Tê...” Vừa mới nhập Hàn Đàm, một cỗ Cực Hàn Chi Khí cơ hồ đem xương cốt cũng đóng băng, trong nháy mắt xâm nhập Đỗ Mông da thịt, kém chút đem Đỗ Mông đông cứng.

Đỗ Mông vội vàng vận chuyển Nội Kình, cơ hồ vận dụng bốn năm thành công lực, mới miễn cưỡng chống lại cỗ Cực Hàn Chi Khí này.

“Thao, chỉ là chống cự cái Hàn Đàm âm lãnh này, liền đã hao phí gần như hết cả lực lượng, thế thì còn đánh như thế nào?”

Đỗ Mông quả thực đã đánh giá thấp cái Hàn Đàm băng lãnh này, y không khỏi sinh ra một chút hối hận, đấu chí trước đó lập tức tiêu tán một phần lớn.

Thế nhưng là, lời nói hùng hồn trước đó đã nói ra, nếu như giờ phút này vừa mới vào Hàn Đàm, liền quay đầu đi lên, vậy còn không bị người cười đến rụng răng sao?

“Mụ, đụng một cái, chưa hẳn liền không có cơ hội!” Không có cách nào, Đỗ Mông chỉ có thể kiên trì cắn răng một cái, sau đó lặn xuống nước, hướng phía trong Hàn Đàm chui vào.

“Thảo!” Cũng liền lặn xuống không đến hai mét, Đỗ Mông đột nhiên cảm thấy ở ngực bị đè nén một trận, lực ép của chô nước cực hàn này, để y có một cỗ xúc động muốn thổ huyết.

“Không được, vẫn là lên đi, nhiệt độ ở đây cơ hồ đem người đông cứng, căn bản không thể lặn xuống, càng đừng nói đến giết rồng.”

Nghĩ đến chỗ này, Đỗ Mông tứ chi dùng lực, liền muốn bơi lên trên, chuẩn bị từ bỏ khiêu chiến.

Nào nghĩ đến, vào thời khắc này, dị biến nảy sinh!

Chỉ thấy mặt nước trước đó còn bình tĩnh, bỗng nhiên quay cuồng một hồi, sau đó một cái đầu màu đen cực lớn, mở to cái miệng lớn đầy máu, đột nhiên xuất hiện.

“Mau nhìn, rồng lại đi ra!”

“Không biết Đỗ Mông có thể giết nó hay không?”

Ánh mắt mọi người lập tức tụ lại qua, bên trong ánh mắt mang theo hưng phấn cùng kích động.

Mà Đỗ Mông trong Hàn Đàm, thấy thế thì là quá sợ hãi, chỉ là chống cự với giá lạnh, đã hao phí đại lượng khí lực của y, lúc này

Cự Long xuất hiện, y nào còn có sức lực qua tranh đấu.

Mắt thấy miệng lớn đầy máu của Cự Long, hướng phía Đỗ Mông liền nuốt tới, Đỗ Mông cơ hồ bị dọa đến hồn phi phách tán, đem hết khí lực toàn thân, hướng phía bên bờ bơi đi.

“Trốn!” Đây là duy nhất ý nghĩ trong lòng Đỗ Mông ở giờ phút này, tiếc rằng y lại đánh giá quá thấp thực lực của Cự Long.

Theo Cự Long há miệng ra, một cỗ hấp lực cực mạnh, đột nhiên từ trong miệng Cự Long phun ra, khiến cho thân thể Đỗ Mông không thể không thụt lùi ngược lại, chớp mắt liền đến bên miệng Cự Long.

“Không muốn!” Đỗ Mông bị dọa đến sợ vỡ mật, gào lên một tiếng kinh hãi, tiếc rằng thanh âm mới lên lại dừng, Đỗ Mông trực tiếp bị Cự Long nuốt vào trong miệng, sau đó bọt nước lật một cái, biến mất tại trên mặt hồ.

Vài giây đồng hồ sau, một mảnh dòng máu từ trong hồ trồi lên, mặt hồ lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, chỉ là Đỗ Mông lại ngay cả thi thể cũng không có để lại.

“Tê...” Mọi người quan sát, nhao nhao hít sâu một hơi, thực lực của Đỗ Mông mặc dù không tính là mạnh, nhưng cũng không yếu, nghĩ không ra cũng không giao thủ cùng Cự Long, liền đã mất mạng.

“Xem ra con rồng này, quả nhiên không phải là có thể tùy tiện đồ.” Người trong các đại gia tộc, nhao nhao lắc đầu một trận, trước đó còn có chút ý nghĩ, giờ phút này cũng có một bộ phận rất lớn từ bỏ suy nghĩ không thực tế này.

Bất quá, xưng hào Đồ Long hực sự quá mê người, cái chết của Đỗ Mông, tuy chấn nhiếp dọa lùi một bộ phận người, nhưng cùng lúc cũng kích phát huyết tính của một số người.

“Hừ, Phương mỗ qua trảm còn súc sinh này, báo thù cho Đỗ huynh!” Lần này không cần Cung Tàng đi dùng kế khích tướng, lập tức lại có một người trẻ tuổi đứng ra.

Người này gọi là Phương Tuyền, chính là đệ tử tài năng xuất chúng của gia tộc nhị lưu Phương gia, đi tới trước Hàn Đàm, cũng không nói nhảm, trực tiếp nhảy vào.

Mọi người trong các đại gia tộc, lập tức đem tâm nhấc đến cổ họng, con mắt nhao nhao nháy cũng không nháy mắt một chút, gấp gáp nhìn chăm chú vào trong đầm.

“Đến!” Không biết người nào hô một tiếng, chỉ thấy trong Hàn Đàm, bọt nước lần nữa vẩy ra, cái đầu Cự Long lần nữa liền xuất hiện.

“Chịu chết cho ta đi!” Phương Tuyền sau khi tiến vào Hàn Đàm. Cũng không lặn xuống, liền đang đợi giờ khắc này, đợi cho ự Long xuất hiện, lập tức tiên hạ thủ vi cường, kiếm trong tay hung hăng đâm qua.

“Phương Tuyền này thực thông minh!” Mọi người vây xem không khỏi tỏa sáng hai mắt, đối với Phương Tuyền tất cả đều phát ra một tia lòng tin.

Nào nghĩ đến, bọn họ vừa mới dứt lời, con mắt liền trong nháy mắt trở nên đột ngột thẳng, chỉ thấy nước hồ bên cạnh thân Cự Long, đột nhiên nhấc lên sóng lớn, tại lúc kiếm của Phương Tuyền còn chưa lại gần, đã trực tiếp bị cỗ sóng lớn này bao phủ.

“Thảo, Phương Tuyền nguy hiểm!” Mọi người ở trên bờ, tâm lý lập tức dâng lên một tia dự cảm bất tường.

Quả nhiên, khi mặt hồ lần nữa bình tĩnh, đã không có thân ảnh của Cự Long, cùng nhau biến mất, còn có Phương Tuyền, chỉ là trên mặt hồ, huyết hoa càng thêm nồng đậm.

“Ai, lại một thiếu niên hào kiệt mất mạng.” Mọi người đồng thời nhao nhao bóp cổ tay thở dài, lại có thêm một tên thiếu niên, hét lớn một tiếng, nhảy vào trong đầm, đem ánh mắt mọi người lần nữa hấp dẫn qua.

Chỉ là, thiếu niên đồng dạng là đi mà không thể trở về, một chút thời gian liền mất mạng trong miệng Cự Long.

Tuy có vết xe đổ, nhưng sức hấp dẫn đặc biệt của vinh hạnh Đồ Long thật sự là quá lớn, hào kiệt của các gia tộc, tre già măng mọc, một cái tiếp theo một cái, nhao nhao tiến hành khiêu chiến, đáng tiếc không có một cái nào thành công.

Rốt cục, tại sau khi chết gần hai mươi người, không còn có người dám nhảy ra nữa.

Cung Tàng giờ phút này, trong lòng đã sớm cười nở hoa, kẻ chết trước đó, cơ hồ tất cả đều là nhân vật lĩnh quân của thế hệ trẻ tuổi trong các đại gia tộc, cứ như vậy, giới Võ đạo Tây Bắc đã vô vọng kế tục.

Bất quá, trong lòng Cung Tàng vẫn thấy chưa đủ, bởi vì còn có một nhà, từ đầu đến cuối không có tham dự bất luận cái trận chiến nào, Cung Tàng sao lại để cho bọn họ toại nguyện?

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt âm lãnh của Cung Tàng, không khỏi hướng sang một cái hướng khác mà nhìn lại.

Chương 637: Làm khó dễ ở trước mặt

“Hừ, không chịu khuất phục dưới Lục Dã Sơn Trang ta, còn muốn lấy bo bo giữ mình sao? Trên đời này nào có chuyện tốt bực này!” Trong lòng Cung Tàng cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên hướng phía vị trí Phong gia mở miệng.

“Nghe nói Phong gia Tây Kinh, chính là từ Lưỡng Quảng di chuyển đến, thiện tập kỹ năng bơi, mỗi cái đệ tử gia tộc cũng có chi năng Phiên Giang Đảo Hải, có thực là thế!”

“Hôm nay, cái Cự Long trong Hàn Đàm này liền đã thương tổn mấy người, không người có thể hàng phục, xem ra cũng chỉ có đệ tử là có Phong gia có bản lĩnh này.”

Cung Tàng vừa mới mở miệng, người trong các đại gia tộc khác nhao nhao hướng phía Phong gia nhìn lại.

Lai lịch của Phong gia, rất nhiều gia tộc cũng nghe nói qua, nhưng ở Tây Bắc thiếu nước, nên công phu dưới nước của người Phong gia đến tột cùng là như thế nào, lại chưa có người thấy tận mắt.

Bây giờ, Cung Tàng nhấc lên việc này, tất cả các đại gia tộc cũng đều là một mặt hiếu kỳ, không biết công phu dưới nước của Phong gia, có lợi hại như là trong truyền thuyết hay không.

Thế nhưng là rất nhanh, người của các đại gia tộc, tất cả đều phải thất vọng.

Chỉ thấy các đệ tử Phong gia, từ Tộc trưởng trở xuống, phảng phất như đã thương lượng xong, tất cả đều nhắm mắt buông xuống, mũi hỏi miệng miệng hỏi tâm, phảng phất như không nghe thấy Cung Tàng nói chuyện, liền ngẩng đầu cũng đều không có.

“Giả câm vờ điếc? Hừ, nghĩ đến đẹp!” Cung Tàng thấy thế, trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng, Phong gia chính là gia tộc chủ yếu mà lão muốn đối phó, sao lại có thể để bọn họ toại nguyện.

“Khụ khụ!” Cung Tàng nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, hướng thẳng đến chỗ người của Phong gia -Phong Lạc Quân mà nói.

“Phong Tộc trưởng, từ lúc Đại Hội Võ Đạo bắt đầu đến nay, người của Phong gia ngươi, không có một tên đệ tử nào xuất chiến, không biết là vì duyên cớ nào a?”

Nghe Cung Tàng âm dương quái khí tra hỏi, đôi mi của Phong Lạc Quân không khỏi nhíu một cái, biết rõ đã không thể né tránh nữa.

“Phong gia ta từ trước đến nay không tranh quyền thế, tập võ cũng là vì cường thân kiện thể, mà không phải là tranh danh đoạt lợi, đối với mấy cái hư danh này, cũng không hứng thú!”

“Hừ, chiếu theo ngươi nói, đây chẳng phải là người của Phong gia ngươi, tất cả đều là Thánh Nhân không màng danh lợi, mà ta cùng các đại gia tộc đây, đều là tiểu nhân truy danh trục lợi sao!”

Lời nói ngôn từ sắc bén của Cung Tàng, trực tiếp liền đem Phong gia, đẩy lên mặt đối lập với tất cả các gia tộc.

Quả nhiên, lão vừa nói ra lời này, trong các đại gia tộc, lập tức có rất nhiều người mặt lộ thần sắc không cam lòng.

“Thật là âm hiểm!” Phong Lạc Quân không khỏi thầm mắng một tiếng ở trong lòng, cái này là muốn cho Phong gia trở thành bia ngắm của chúng nhân a!

“Lời ấy của Cung Trang chủ sai rồi, Phong gia ta cũng không có ý này!” Phong Lạc Quân vội vàng vội vã giải thích.

“Đã như vậy, cái Đại Hội Võ Đạo này chính là thịnh hội của toàn bộ võ lâm, Phong gia ngươi làm gì sử dụng một bộ thái độ việc không liên quan đến mình thế?”

“Phong gia ta mấy năm gần đây nhân tài điêu linh, cũng không có tài tuấn xuất sắc, bởi vậy không muốn bêu xấu mà thôi.” Đối mặt với Cung Tàng hùng hổ dọa người, Phong Lạc Quân đành phải chủ động yếu thế.

“Hừ, nhân tài điêu linh? Rõ ràng là ngụy biện! Còn Phong Khải một trong Tứ Kiệt, tài năng xuất chúng tại bên trong thế hệ trẻ tuổi, chưa có địch thủ, chẳng lẽ không phải người Phong gia ngươi, mà là con hoang của người ngoài sao?”

“Ngươi!” Lời này của Cung Tàng nói liền cực kỳ khó nghe, đây rõ ràng đã là vũ nhục nghiêm trọng, dù Phong Lạc Quân nhiều lần căn dặn chính mình giấu tài, giờ phút này cũng không khỏi đến dâng lên nộ khí.

“Cung Trang chủ, ngươi cũng là Nhất Đại Tông Sư, thân phận tôn quý, nói chuyện sao có thể vô lễ như thế!”

Thấy Phong Lạc Quân rốt cục có chút nhịn không được, trong lòng Cung Tàng không cười lạnh một tiếng.

“Cung mỗ chỉ là đang trần thuật một sự kiện có thực! Phong gia ngươi còn có danh xưng là cái gì bá chủ trong nước, bây giờ lại ngay cả cái người dám xuất chiến đều không có, ta nhìn Phong gia ngươi cũng là chỉ là hư danh! Nói không chính xác, cũng chính là tại vùng Lưỡng Quảng kia, thì cũng chỉ là một đầu dã cá chạch bên trong cái vũng nước nhỏ nào đó a!”

“A...!!! Im miệng cho ta!!!”

Phong Lạc Quân coi như hàm dưỡng có tốt hơn, giờ phút này cũng áp chế không nổi lửa giận trong nội tâm.

Ttrước khi tới tham gia Đại Hội Võ Đạo, Tông Sư Phong gia Phong Đông Viễn đột nhiên bị ám toán, sống chết không rõ, làm Phong gia bị đả kích, Phong Lạc Quân từ một khắc kia trở đi, liền liệu định là Lục Dã Sơn Trang gây nên, Cung Tàng tất có âm mưu.

Chuyện đột nhiên xảy ra, vì bảo đảm cả gia tộc, để phòng lâm vào quỷ kế của Lục Dã Sơn Trang, Phong Lạc Quân nhiều lần giao phó với người Phong gia, không được tham dự vào bất cứ chuyện gì, đợi Đại Hội Võ Đạo qua đi, lại bàn bạc kỹ hơn.

Thế nhưng là, lời nói của Cung Tàng thực sự quá khó nghe, Phong Lạc Quân tuy biết rõ Cung Tàng là đang cố ý kích mình tức giận, nhưng giờ phút này cũng không thể tiếp tục nhẫn, nếu không Phong gia tại trước mặt các đại gia tộc khác, rốt cuộc sẽ không ngẩng đầu được lên.

“Hừ, Phong gia ta tuy không giỏi, nhưng cũng không phải hạng người mặc người khi nhục, nếu như thế, Phong gia ta liền phái người, đồ súc sinh này là được!”

“Ta dựa vào, Phong gia rốt cục muốn xuất thủ!”

“Cũng không biết, công phu trong nước của bọn họ, là có lợi hại như trong truyền thuyết hay không a.”

“Phong gia luôn luôn làm việc khiêm tốn, đệ tử gia tộc có bao nhiêu cân lượng, thật đúng là không dễ nói.”

Các đại gia tộc, thấy Phong gia rốt cục muốn phái người xuất mã, từng cái cũng thấy tò mò.

Mà Cung Tàng thấy Phong Lạc Quân bị chính mình thành công kích thích lửa giận, trong lòng không khỏi vui vẻ.

“Hừ, không giả bộ được đi, lão tử không để Phong gia ngươi tổn binh hao tướng, nguyên khí đại thương thì không được!”

Nghĩ đến chỗ này, trên mặt Cung Tàng lại vừa cười ha hả vừa chắp tay.

“Phong Tộc trưởng, có lẽ lời nói của Cung mỗ có chút khó nghe, nhưng cái này không phải cũng là muốn được thêm kiến thức, chiêm ngưỡng một chút phong thái của đệ tử Phong gia nha, mong rằng Phong Tộc trưởng chớ trách a!”

“Hừ!” Phong Lạc Quân trực tiếp hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

“Có ai nguyện ý ra mặt, qua trảm cái con rắn lớn này!” Phong

Lạc Quân không hổ là Nhất Tộc Chi Trưởng của gia tộc sống với nước, đã sớm nhìn ra vật trong nước kia, chính là một con rắn lớn, cũng không có theo các gia tộc khác, đem nó xưng là rồng.

“Cái Phong Lạc Quân này, ngược lại là có chút kiến thức!” Lâm Hải tại trong đội ngũ của Vân gia, không khỏi âm thầm gật đầu.

“Đúng, Tông Sư Phong gia Phong Đông Viễn, trước khi lâm chung từng nhờ ta đem Phân Thủy Nga Mi Thứ chuyển giao cho Phong gia, nếu không như bây giờ đưa qua, chiến đấu trong nước, cái Thần Binh này có lẽ có thể giúp đỡ đại ân!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cất bước hướng phía phương hướng Phong gia đi đến.

Mà trong Phong gia lúc này, bỗng nhiên có một cái nam tử trẻ tuổi mày kiếm rõ ràng, tướng mạo phi phàm, động thân mà lên.

“Tộc trưởng, Phong Khải nguyện qua trảm con rắn này!”

Thấy người đứng lên chính là Phong Khải một trong Tây Bắc Tứ Kiệt, Phong Lạc Quân nhất thời cười ha ha một tiếng.

“Tốt, nếu như thế, ngươi liền vất vả một chuyến, vạn sự phải cẩn thận!” Phong Khải nổi danh cùng với Nguyệt Vô Quang, Đồ Chiến và Kiều Chấn, tự nhiên là có chỗ hơn người.

Tại bên trong lớp người tuổi trẻ của Phong gia đời này, y thuộc về một cái mạnh nhất, chưa tròn hai mươi năm tuổi, liền đã đạt tới Nội Kình trung kỳ đỉnh phong, có y ra mặt, không thể thích hợp hơn.

Nếu là đổi lại là người khác, Phong Lạc Quân còn chưa hẳn sẽ yên tâm.

“Tử cũng không sao!” khóe miệng Phong Khải nhếch lên, đem áo ngoài hất lên, lật vọt một cái xinh đẹp, trực tiếp tiến vào Hàn

Đàm.

“Ách...” Lâm Hải vừa vặn đi đến chỗ Phong gia, còn không đợi đem Phân Thủy Nga Mi Thứ lấy ra, Phong Khải liền đã xuống dưới, để Lâm Hải không còn gì để nói.

“Xem trước một chút rồi nói sau.” Lâm Hải lắc đầu, ngược lại cũng không cần gấp.

Mà các đại gia tộc thấy Phong gia quả nhiên có người đi vào Hàn Đàm, còn là Phong Khải danh tiếng truyền xa, không khỏi lập tức lên tinh thần.

“Ta dựa vào, lại là Phong Khải một trong Tứ Kiệt tự thân xuất mã, xem ra Phong gia là tình thế bắt buộc a!”

“Ta từng thấy Phong Khải xuất thủ, thực lực phi thường, nói không chừng thật có thể đem Thần Long đồ!”

“Vậy cũng không nhất định, rồng cũng không phải là vật phàm, sức người căn bản khó mà đối kháng, huống chi vẫn là tại trong Hàn Đàm, rồng có ưu thế địa lợi, nói không chừng Phong Khải xuống dưới liền không lên nổi.”

Phong Khải lúc này, tuy đã vào Hàn Đàm, nhưng thân thể không thấy có bất kỳ động tác gì, từ ngực lên thì nổi ở trên mặt nước, lại bình ổn như đứng ở trên lục địa.

Chỉ là chiêu này, liền để cho người ta nhao nhao sợ hãi thán phục, nói thầm một tiếng công phu trong nước của Phong gia, quả nhiên cao minh.

Đối với nghị luận của các đại gia tộc ở trên bờ, Phong Khải từ chối không nghe thấy, hai mắt khép hờ, tựa hồ đang cảm ứng cái gì đó.

Mọi người ở đây ra vẻ kinh ngạc, hai mắt Phong Khải đột nhiên mở ra, thả ra hai đạo quang mang!

“Đến!” Phong Khải trực tiếp từ trong ngực, móc ra một đôi Phân Thủy Nga Mi Thứ do tinh cương đánh chế, từ bên ngoài nhìn vào, vậy mà giống hệt như một đôi của Phong Đông Viễn.

Bất quá Lâm Hải lại là lắc lắc đầu, hắn liếc mắt liền nhìn ra, thứ mà Phong Khải, chính là là một đôi phỏng chế so với hàng thật trong tay mình, thế nhưng là kém xa.

Mà vào thời khắc này, tuy mặt nước vẫn còn bình tĩnh như trước, nhưng Phong Khải lại đột nhiên động!

Chương 638: Kịch đấu trong Hàn Đàm

“Châm!” Phong Khải đột nhiên quát lên một tiếng lớn, thân thể giống như cá bơi, vô cùng linh hoạt lặn xuống nước, Phân Thủy Nga Mi Thứ trong tay, đột nhiên đâm ra.

Thời khắc mọi người ở đây còn không hiểu, thì chỗ mà Phong Khải đâm tới, đột nhiên xuất hiện một cái đầu to màu đen, phảng phất như tự mình vọt tới chỗ Phân Thủy Nga Mi Thứ.

“Keng!” Một tiếng âm thanh chát chúa vang lên, Phong Khải Phân Thủy Nga Mi Thứ trực tiếp đâm trúng cái trán của con rắn lớn kia.

“Tốt lắm, Phong Khải, vậy mà dự đoán đúng vị trí xuất hiện của Cự Long!”

“Không hổ là một trong Tứ Kiệt, quả nhiên thật sự có tài!”

“Đệ tử Phong gia, công phu trong nước danh bất hư truyền a!”

Các đại gia tộc thấy thế, nhao nhao lớn tiếng hò hét khen hay, đối với Phong Khải là vô cùng bội phục.

“Ừm?” Thế nhưng là, âm thanh ủng hộ vừa mới lên, nhưng lại im bặt mà dừng, trên mặt mọi người lập tức lại lộ ra biểu lộ thật không thể tin.

“Thảo, tình huống như thế nào, cái Cự Long này lại không có việc gì?”

“Mẹ nó, đao thương bất nhập a, cái này ai có thể giết chết được?”

“Trừ phi có thần binh nơi tay, nếu không cửa này, căn bản là không có cách hoàn thành a!”

Người trong các đại gia tộc nhao nhao hiện vẻ kinh sợ, thình lình phát hiện, dưới một chiêu đâm xuống của Phong Khải này, Cự Long kia vậy mà lông tóc không tổn hao gì.

Bất quá tuy Phong Khải Phân Thủy Nga Mi Thứ không có thương tổn đến Cự Long, nhưng trong song thứ cũng bao hàm cả Nội Kình, quả thực cũng làm Cự Long nhói nhói.

Thân hình khổng lồ của Cự Long, đột nhiên mở ra miệng máu thật lớn, vô cùng hung ác hướng phía Phong Khải nuốt đến, như muốn báo mối thù bị đâm này.

Thân thể Cự Long tuy to lớn, nhưng ở trong nước lại vô cùng linh hoạt, mắt thấy liền muốn đem Phong Khải nuốt vào trong miệng.

“Phong Khải cẩn thận!” Đám người Phong gia lập tức quá sợ hãi.

Nhưng mà, Phong Khải lại không chút hoang mang, thân thể phảng phất như cá bơi, ở trong nước lăn mình một cái, vô cùng xảo diệu tránh thoát Cự Long, đồng thời song thứ vậy mà hướng phía hai mắt Cự Long đâm tới!

“Ha ha, Phong Khải quả nhiên được!” Chiêu này, lập tức lại thắng được một mảnh âm thanh ủng hộ, đồng thời mọi người cũng bội phục đối với chiêu gặp thời thì ứng biến của Phong Khải.

Đối mặt với Cự Long đao thương bất nhập, hai mắt rõ ràng là địa phương yếu kém nhất, Phong Khải trước tiên tìm đến chỗ đột phá, kinh nghiệm lâm chiến hiển nhiên phi thường phong phú.

“Có chút ý tứ!” Lâm Hải vốn nghĩ đem Phân Thủy Nga Mi Thứ giao cho Phong gia, nhưng bây giờ nhìn Phong Khải tranh đấu cùng Cự Long, nhất thời hứng khởi, cũng là không vội mà qua giao Thần Binh.

Chiêu phản thủ làm công này của Phong Khải, để Cự Long cũng thực bị kinh ngạc, đầu Cự Long này cũng có trí tuệ, biết hai mắt của mình, căn bản không chống cự nổi công kích, thân hình khổng lồ đột nhiên ngóc lên, sau đó một đóa bọt nước cực lớn, hướng phía Phong Khải vỗ tới.

Cùng lúc đó, Cự Long tựa hồ nhìn ra Phong Khải không dễ chọc, vậy mà trực tiếp chui vào trong nước, muốn chạy trốn.

“Ta dựa vào, Phong Khải vậy mà hai chiêu liền đem Cự Long này hoảng sợ chạy!” Cự Long thế này rõ ràng là biểu hiện yếu thế, để mọi người cảm thấy giật mình, liền cả Cung Tàng cũng hơi khẽ cau mày, hiển nhiên cũng không nghĩ tới, Cự Long này lại là cái kém cỏi như vậy.

“Hừ, chạy đi đâu!” Phong Khải thấy thế, cười lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên lặn xuống, hướng phía Cự Long đuổi theo.

“Phong Khải, giết nó!”

“Đúng đấy, xử lý con rồng này!”

Mọi người thấy Phong Khải không chút do dự đuổi tiếp, tất cả đều là một mặt hưng phấn, nhận định Cự Long không phải là đối thủ của Phong Khải, hành động Đồ Long vĩ đại, liền muốn để bọn họ chứng kiến tận mắt.

Thế nhưng Lâm Hải nhìn vào mắt, lại không khỏi lắc đầu.

“Thực lực của Phong Khải tuy không tệ, nhưng cuối cùng vẫn có chút non a!”

Lâm Hải cảm giác được, đầu Cự Xà Hàn Đàm này, luận thực lực chân thật, hẳn là tương xứng cùng Phong Khải, không có khả năng bị hai chiêu của Phong Khải dọa chạy.

Mà sở dĩ quay đầu liền chạy, hoàn toàn là muốn đi vào Hàn Đàm cùng Phong Khải tranh cao thấp.

Phải biết, đầu Cự Xà Hàn Đàm này đã sinh hoạt tại trong nước, chiến đấu tại trong Hàn Đàm, tất nhiên sẽ như hổ thêm cánh, coi như kỹ năng bơi của Phong Khải có tốt hơn, lại làm sao có thể là đối thủ của loại sinh vật bên trong nước này.

“Trí tuệ của cái con cự xà này không thấp, vậy mà lại dùng kế dụ địch!” Lâm Hải cảm thấy một trận kinh ngạc.

Mà lúc này đây, Phong Khải cùng Cự Long, đã đồng thời biến mất tại trên mặt nước, chỉ có sóng lớn thỉnh thoảng bốc lên, mới để cho chúng nhân biết được, giờ phút này trong Hàn Đàm, chính là đang tiến hành một trận đọ sức kịch liệt.

“Không biết Phong Khải cần thời gian bao lâu, mới có thể đem Cự Long đồ xuống?”

“Không dễ nói, cái Cự Long này thực lực không yếu, ai thắng ai thua, ta nhìn còn chưa phân ra được.”

“Làm sao có thể? Không thấy Phong Khải mới ra hai chiêu, Cự Long liền chạy à, hiển nhiên không phải là đối thủ của Phong Khải!”

Các đại gia tộc chúng thuyết phân vân, tuy không nhìn thấy tràng diện chiến đấu cụ thể, nhưng cũng nghị luận ầm ĩ tại chỗ này, rất nhiều người đều xem trọng Phong Khải.

Nhưng mà, Lâm Hải thông qua Thiên Nhãn Thần Thông, lại có thể thấy rõ tình huống trong Hàn Đàm, không khỏi thở dài một tiếng.

“Quả nhiên bị chính mình đoán đúng, tình cảnh của Phong Khải này, tựa hồ không ổn a!”

Chỉ thấy ở chỗ sâu trong Hàn Đàm, tuy Phong Khải cùng Cự Long đánh đến khó phân thắng bại, tựa hồ còn hơi chiếm thượng phong, nhưng Lâm Hải lại cẩn thận phát hiện, tốc độ công kích của Phong Khải, đang chậm rãi hạ xuống.

Hơn nữa, Nội Kình của Phong Khải, có một bộ phận rất lớn bao bọc tại bên ngoài thân, cũng không thi triển ra, hơn nữa cái bộ phận này càng ngày càng nhiều.

Rất hiển nhiên, Phong Khải đang dùng một bộ phận Nội Kình rất lớn, chống cự với cái Hàn Đàm băng lãnh này, thực lực liền bảy thành cũng không phát huy ra được.

Phong Khải giờ phút này, cũng là kêu khổ không ngừng, mãi cho đến chỗ sâu của Hàn Đàm, y mới biết chỗ khủng bố của cái Hàn Đàm này, dù là kỹ năng bơi của Phong Khải xuất chúng đến đâu, cũng có chút không thể chịu được.

Mà cái con rắn lớn này lại cực kỳ giảo hoạt, tựa hồ biết rõ lợi dụng lợi thế địa lợi, không ngừng tiêu hao cùng Phong Khải, cũng không để Phong Khải làm nó bị thương, lại không cho Phong Khải có hời cơ trở về mặt nước.

Trong lúc nhất thời, Phong Khải vậy mà ở vào hiểm cảnh tiến thối lưỡng nan!

“Phong Khải làm sao còn chưa lên, không có nguy hiểm gì a?” Một lúc sau, người Phong gia cũng không khỏi bắt đầu lo lắng.

Mà một vài đệ tử gia tộc trước đó còn tuyên bố Phong Khải nhất định có thể Đồ Long, cũng không khỏi ngậm miệng lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, lại vẫn không thấy Phong Khải lên, thoáng một cái, tất cả người của Phong gia đều ngồi không yên, từng cái gấp gáp nhìn chằm chằm vào mặt nước, tim cũng nhảy lên đến cuống họng.

Mà đệ tử của các gia tộc khác, thì là nhao nhao lắc đầu, hiển nhiên đều cho rằng Phong Khải đã dữ nhiều lành ít.

Mà vừa lúc này, bỗng nhiên có cái đệ tử mắt sắc, chỉ vào mặt nước hưng phấn kêu to một tiếng.

“Mau nhìn, Phong Khải đi ra!”

Một tiếng này, như là tiếng sấm, ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều hướng phía Hàn Đàm nhìn lại.

Quả nhiên, chỉ thấy bọt nước lật một cái, nửa người trên của Phong Khải liền nổi lên.

“Ha ha, ta đã nói rồi, Phong Khải tuyệt đối có thể đem Cự Long đồ, các ngươi còn không tin!”

“Người Phong gia, quả nhiên ngưu bức a, bá chủ dưới nước, thật không phải đắp!”

“Đúng vậy a, nếu đổi thành ta, đừng nói Đồ Long, chỉ là ở trong nước ấm ức nghẹn lâu như vậy cũng treo.”

Mọi người thấy Phong Khải xuất hiện tại trên mặt nước, lần nữa lộ ra biểu lộ hưng phấn.

Nếu Phong Khải đã bình yên vô sự, này không cần nói, Cự

Long khẳng định đã bị Phong Khải giết.

Người Phong gia càng là vui vẻ ra mặt, lo lắng trước đó, tất cả đều ném lên chín tầng mây, trên mặt mỗi cái đều tràn ngập tự hào.

Nhưng vào lúc này, sắc mặt của Tộc trưởng Phong gia Phong Lạc Quân lại hoàn toàn thay đổi!

“Không tốt, Phong Khải nguy hiểm!”

Chương 639: Tiếp Thần Binh!

Chỉ thấy Phong Khải tuy nổi nửa người lên, nhưng sắc mặt lại trắng bệch, mặt lộ vẻ kinh hoảng, liều mạng hướng phía bên bờ vọt tới, nào có một chút bộ dáng khải hoàn mà về?

Mà đúng lúc này, trong đầm nước sau lưng Phong Khải, đột nhiên bọt nước cuồn cuộn, một cái đầu cực lớn xuất hiện tại mặt nước.

“Là Cự Long, Cự Long căn bản không có bị Phong Khải giết chết!”

“Ta biết, Phong Khải căn bản là đang chạy trối chết, nhìn dáng vẻ chật vật của y!”

“Phong Khải xem ra đã không còn khí lực, lần này xong, tuyệt đối phải mệnh tang trong miệng Cự Long!”

Người của các đại gia tộc thấy rõ ràng tình thế, nhao nhao một mặt kinh sợ, vì Phong Khải bóp một vệt mồ hôi lạnh.

Phong Khải giờ phút này cũng là khẩn trương, trước đó tranh đấu một phen cùng Cự Long tại dưới đáy đầm, cơ hồ hao hết khí lực, để trong lòng của y hối hận thật sâu.

Nếu như biết rõ Kỳ Hàn nơi đáy đầm, cần hao phí nhiều Nội Kình để chống cự như vậy, hắn liền sẽ không khinh thường, mà là sẽ chiến đấu tại trên mặt nước cùng Cự Long.

Chỉ là hiện tại nói cái gì cũng muộn, Phong Khải bị Cự Long tiêu hao một phen, đã đến cấp độ sơn cùng thủy tận, hiện tại chỉ cần có thể thành công trốn lên bờ cũng không tệ.

Đáng tiếc, ý nghĩ của y không tệ, nhưng Cự Long làm thế nào sẽ thả miếng ăn đến miệng như y rời đi?

Chỉ thấy miệng lớn đầy máu của Cự Long, đã mở ra, hướng phía về Phong Khải đang liều mạng chạy trốn phía trước, một ngụm liền nuốt vào tới.

“Phong Khải!!!”

Tất cả người Phong gia đều quá sợ hãi, mặt rơi bi thương, không đành lòng lại nhìn thảm trạng Phong Khải bị Cự Long thôn phệ.

Trong lúc nguy cấp, Phong Khải cũng là liều, mắt thấy miệng lớn đầy máu của Cự Long đã đến gần, biết rõ tiếp tục trốn cũng không có cơ hội, trong lòng không khỏi hung ác!

“Cho dù chết, ngươi cũng đừng hòng tốt hơn!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Phong Khải lóe lên hàn quang, đột nhiên xoay người một cái, Phân Thủy Nga Mi Thứ trong tay, thẳng đến trong miệng Cự Long đâm tới.

“Đừng a, Phong Khải!” Tộc trưởng Phong gia Phong Lạc Quân bi thương thét lên, Phong Khải cứ làm như vậy, tuy có thể thương tổn Cự Long, nhưng mình cũng thế tất chết oan chết uổng.

Đáng tiếc, đây đều là chuyện phát sinh trong nháy mắt, coi như muốn ngăn cản cũng căn bản là không kịp.

Phân Thủy Nga Mi Thứ của Phong Khải, hung hăng đâm vào hàm trên của Cự Long, nhất thời một cỗ máu tươi xuất hiện, rốt cục lần đầu tiên nó đã thụ thương.

Nhưng mà, Phong Khải bởi vì đâm vào, nên nửa người đều đã thăm dò vào trong miệng Cự Long, chỉ chờ miệng Cự Long rơi xuống, thì Phong Khải cũng là cái kết cục phân thây.

“Ai, nếu như Thần Binh của Tông Sư Phong gia ta còn ở đây, Phong Khải như thế nào lại rơi vào kết quả như vậy!” Phong Lạc Quân bi thương bóp cổ tay thở dài, trong mắt tràn ngập không cam lòng.

Chiêu phản công trước khi chết của Phong Khải này, nếu như dùng là Thần Binh của Phong Đông Viễn, khi song thứ đâm xuống, Cự Long tuyệt đối sẽ một mệnh ô hô!

Đáng tiếc, Phân Thủy Nga Mi Thứ trong tay Phong Khải, chỉ là binh khí phổ thông, nhiều nhất chỉ có thể là để Cự Long thụ thương, mà bởi như vậy, bản thân Phong Khải liền xong.

Tại thời khắc tất cả mọi người cho là Phong Khải hẳn phải chết, dị biến lại nảy sinh!

Chỉ thấy Cự Long bị Phong Khải đâm thương hàm trên, bị đau một trận, đầu to vô ý thức mà rúc về phía sau, mà Phong Khải thấy có cơ hội tốt này, con mắt bỗng nhiên sáng lên!

“Còn có cơ hội!” Mượn lực phản chấn từ bên trên song thứ truyền đến, Phong Khải dùng hết khí lực, hướng phía sau lưng lật nghiêng một cái, vậy mà hiểm lại càng hiểm chạy thoát!

“Thảo, cái này cũng đều có thể trốn ra, Phong Khải quá ngưu bức!”

“Phong Khải không hổ là một trong Tứ Kiệt, liền chiêu này, ta liền phục!”

“Đừng cao hứng quá sớm, Phong Khải tuy tránh thoát lần này, nhưng lại không còn có khí lực, tránh thoát công kích phía sau của Cự Long, kết quả là vẫn là khó thoát khỏi cái chết!” Lập tức có người đứng ra, lắc đầu thở dài một trận.

Quả nhiên, Cự Long bị Phong Khải gây thương tích, lại thấy Phong Khải đào tẩu, tựa hồ triệt để bị chọc giận, cái đầu to lớn, mạnh mẽ lắc, mang theo bọt nước, lần nữa hướng phía Phong Khải thôn phệ xuống tới.

“Xong!” Trong lòng Phong Khải ai thán một tiếng, lần này, vô luận như thế nào y cũng không trốn thoát được.

“Đáng tiếc a, nếu như Thần Binh của lão tổ tông nơi tay, thì Phong Khải ta sợ gì đầu súc sinh này!” Phong Khải mang theo vô cùng tiếc hận, nhắm mắt lại.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một tiếng hét lớn, phảng phất như tiếng sấm trong trời nắng nổ vang tại bên tai Phong Khải.

“Phong Khải, tiếp Thần Binh!”

Phong Khải mở to mắt, chỉ thấy hai đạo quang mang màu vàng, đã đến gần, y không kịp ngẫm nghĩ nữa, Phong Khải đưa tay đem chúng tiếp được, tập trung nhìn vào, nhất thời vui mừng quá đỗi!

“Ha ha, là Thần Binh Nhị giai của lão tổ tông, Phân Thủy Nga Mi Thứ!”

Phong Khải lập tức lâm vào bên trong cuồng hỉ, Thần Binh nơi tay, trên thân Phong Khải đột nhiên có thêm khí lực, cả người lập tức chấn động tinh thần.

“Ngươi đầu Xú Xà này, đi chết đi cho ta!” Trong lúc khẩn cấp, cái miệng máu mở to của Cự Long đã đến gần, Phong Khải cũng không đoái hoài tới đi xem, là ai đem Thần Binh ném cho mình, tay cầm Thần Binh, hướng phía chỗ bảy tấc của Cự Long mà hung hăng đâm xuống.

Phốc!

Âm thanh đâm vào thịt vang lên, Phong Khải cơ hồ đem hết một kích toàn lực, để hai thanh Phân Thủy Nga Mi Thứ đâm thật sâu vào trong thân thể Cự Long.

“Ngao!” Cự Long đột nhiên phát ra một tiếng tru lên vô cùng thống khổ, toàn bộ thân thể cũng từ trong Hàn Đàm nhảy ra.

“Thảo, lại lớn như vậy!” Người của các đại gia tộc vây xem, thấy thân thể của Cự Long, lại cao như năm sáu tầng lầu, từng cái kinh hãi há to mồm!

“Mau lui lại!” Sóng nước mà Cự Long mang theo, lập tức phô thiên cái địa hướng phía trên bờ vỗ đến, đem mọi người hoảng sợ đến liên tiếp lui về phía sau, dù là như thế, vẫn là có mấy cái đệ tử thực lực thấp, bị sóng nước vỗ trúng, trực tiếp thổ huyết hôn mê.

“Cái Cự Long này, thực lực thật đáng sợ!” Mọi người lúc này mới cảm giác được, trước đó tất cả đều đánh giá thấp thực lực của Cự Long, giờ phút này xem ra, vậy mà không thua gì Nội Kình hậu kỳ!

Mà Phong Khải trực diện với Cự Long, cảm xúc cũng là khắc sâu nhất, giờ phút này Cự Long như là nổi điên, thực lực tăng vọt, để tình cảnh của Phong Khải lập tức trở nên càng thêm không ổn.

“Ngươi không chết, chính là ta vong!” Trong lòng Phong Khải hung ác, biết rõ thời điểm liều mạng đã đến.

Hai tay y gắt gao nắm chặt Phân Thủy Nga Mi Thứ, hai chân nhảy lên, liền gắt gao quấn lấy trên thân thể Cự Long, mặc cho Cự Long lăn lộn dưới nước như thế nào, Phong Khải đều là cắn chặt răng, liều mạng cũng không buông tay.

Y biết rõ, lúc này, một khi buông ra, chính mình hẳn phải chết không nghi ngờ!

Cự Long tựa hồ cũng cảm giác được tình cảnh của chính mình tựa hồ có chút nguy cấp, thấy vô luận như thế nào cũng không vung được Phong Khải ở trên lưng ra, nó theo bản năng liền hướng phía chỗ sâu trong Hàn Đàm mà bỏ chạy.

“Phong Khải, mau buông tay!” Thấy tình cảnh này, người Phong gia lập tức hô to nói.

Trạng thái giờ phút này của Phong Khải, cũng phi thường không tốt, nếu như lần nữa tiến vào Hàn Đàm, nói không chừng liền lên không nổi.

Thế nhưng là, Phong Khải lại là đau thương cười một tiếng, giờ phút này y, còn có chỗ trống để lựa chọn sao? Một khi buông ra, chính mình ngay lập tức sẽ bị Cự Long phản công mà chết!

“Lão tử ngược lại muốn xem xem, hai ta người nào mệnh cứng hơn!” Trong mắt Phong Khải hung ác, lộ ra một tia kiên quyết, theo Cự Long liền đi vào Hàn Đàm.

Hiện ở loại tình huống này, đã rất rõ ràng, không phải là Phong Khải y chết, cũng là Cự Long chết, không còn loại khả năng thứ hai.

Mặt nước Hàn Đàm lập tức khôi phục yên tĩnh, chỉ là trái tim của mọi người, lại lần nữa nhấc đến cổ họng, từng cái gấp gáp nhìn chằm chằm động tĩnh nơi mặt đầm, muốn nhìn một chút, Phong Khải cùng Cự Long, đến cùng người nào có thể còn sống sót.

“Mau nhìn, mặt đầm động!” Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên một thanh âm thét lên, mọi người lập tức nhìn lại, sau đó giật nảy cả mình!

Chương 640: Vừa vào Quy Chân thoát phàm trần

Chỉ thấy thi thể khổng lồ của Cự Long, chậm rãi nổi lên mặt nước, cơ hồ đem nửa cái Hàn Đàm cũng chiếm hết, mặt ngoài của Hàn Đàm, cũng bị nhuộm thành màu đỏ như máu.

Mà trên thi thể của Cự Long, Phong Khải cắn chặt hàm răng, hai mắt gắt gao đóng lại, sắc mặt đã tái nhợt đến không có khí tức, hai tay còn siết chặt đôi Phân Thủy Nga Mi Thứ đang đâm thật sâu vào thân thể Cự Long kia.

“Vậy mà đồng quy vu tận!” Đám người của các đại gia tộc, đồng thời với giật mình, vẫn không khỏi tiếc hận một trận.

Phong Khải tuy Đồ Long thành công, lại phải trả giá là đánh đổi mạng sống, thật đúng là không dễ nói, đến cùng là đáng giá, hay là không đáng.

“Hỗn đản!” Cung Tàng thấy thế, không khỏi thầm mắng một tiếng, một cửa Cự Long này, chính là chủ lực mà lão an bài để đồ sát nhân tài mới nổi của các đại gia tộc, nghĩ không ra nhanh như vậy liền bị xử lý.

Mang theo một tia oán hận, Cung Tàng không khỏi hung hăng liếc trừng Lâm Hải một chút, nếu không phải Lâm Hải đột nhiên hướng phía Phong Khải ném ra một đôi Thần Binh, Phong Khải sớm đã chết tại trong miệng Cự Long, như thế nào lại khiến Cự Long đem mệnh dựng vào.

“Ừm?” Tựa hồ là cảm nhận được ánh mắt của Cung Tàng, ánh mắt của Lâm Hải, lạnh lùng hướng phía Cung Tàng nhìn lại.

Cung Tàng giật nảy cả mình, nghĩ không ra giác quan của Lâm Hải lại nhạy cảm như thế vội vàng đem đầu vùi xuống dưới, không dám cùng Lâm Hải nhìn thẳng.

Thực lực của Lâm Hải, đã khiến Cung Tàng rung động thật sâu, dù lão có cuồng vọng hơn nữa, cũng không dám ở trước mặt mọi người trêu chọc lửa giận của một vị cường giả Quy Chân cảnh, hậu quả kia cũng không phải lão có thể tiếp nhận.

“Khụ khụ!” Cung Tàng ho khan hai tiếng, đem oán hận trong lòng che giấu lại, cao giọng mở miệng.

“Đệ tử Phong Khải của Phong gia, Đồ Long thành công, vốn nên chúc hào vinh hạnh đặc biệt Dũng Sĩ Đồ Long, tiếc rằng trời đố kị anh tài, bản thân Phong Khải, lại cũng chết ở trong tay Cự Long , quả thật đáng tiếc, bởi vậy...”

“Người nào nói Phong Khải đã chết?” Lời của Cung Tàng còn chưa nói hết, liền bị một ngữ khí nhàn nhạt cắt ngang.

Cung Tàng bị người đột nhiên cắt ngang lời nói, trong lòng nhất thời tức giận, nhưng sau khi thấy rõ người nói chuyện là ai, lập tức cười khổ một tiếng.

“Tiền bối nói giỡn, Phong Khải đã chết, sự thật đang ở trước mắt, chính là rõ như ban ngày a.” Tuy Cung Tàng không dám đắc tội với Lâm Hải, nhưng thi thể của Phong Khải đang ở trước mắt, còn có thể giả hay sao?

“Tiền bối? Cung Trang chủ vậy mà gọi người trẻ tuổi này tiền bối? Ta không nghe lầm chứ?”

Trước đó mọi người đã thấy Cung Tàng cung kính đối với Lâm Hải, còn tưởng rằng là Cung Tàng làm người khiêm tốn hiền lành, nhưng hôm nay Cung Tàng vậy mà mở miệng gọi Lâm Hải là tiền bối, mọi người nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

Phải biết, trong thế giới Võ Đạo, hai chữ tiền bối cũng không phải là tùy tiện gọi, người tập võ, người mạnh vi tôn, bị Cung Tàng xưng là tiền bối, đây chẳng phải là nói, thực lực của Lâm Hải, còn muốn tại phía trên Cung Tàng?

“Cái này, cái này sao có thể?” Người của các đại gia tộc, lập tức tất cả đều mộng bức.

Cung Tàng có thực lực gì? Đây chính là Tông Sư a, hơn nữa làm Trang chủ của Lục Dã Sơn Trang, thực lực của lão tại bên trong Tông Sư, cơ hồ cũng là tồn tại đỉnh phong.

Như vậy, Lâm Hải bị Cung Tàng xưng là tiền bối, thật là có thân phận gì?

“Cường giả Quy Chân cảnh!” Một cái chữ chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, đột nhiên hiện lên ở trong đầu mọi người, đồng thời mọi người đối với chuyện Lâm Hải trẻ tuổi như vậy, cũng đột nhiên bắt đầu cảm thấy bình thường.

“Nghe nói cường giả Quy Chân cảnh, có vô thượng thần thông, thậm chí có thể cải lão hoàn đồng, cái Lâm Hải này, nói không chừng là một cái lão quái hơn trăm tuổi!”

“Trách không được hắn có thể tùy ý truyền thụ Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Du gia, nói không chừng là đại nhân vật cùng một thời đại với Du Kiếm Bình!”

“Cường giả Quy Chân cảnh a, quả thực còn trân quý hơn cả gấu mèo a, nghĩ không ra trên đời lại thật tồn tại!”

Mọi người lập tức vỡ tổ, nhao nhao dùng ánh mắt thật không thể tin mà nhìn Lâm Hải, hiện ra vô cùng kính sợ xuất phát từ nội tâm!

Giới Võ đạo có câu nói, vừa vào Quy Chân thoát phàm trần!

Ý tứ rất rõ ràng, tu vi một khi đến Quy Chân cảnh, thành tựu Chân Nhân, vậy thì tương đương với thoát ly phàm thế, trở thành một y hệt như thần tiên!

“Nghĩ không ra Lâm lão đệ, lại là một vị thần tiên sống!” Tại vị trí của Vân gia, Vân Thắng kích động đến hỏng, bọn họ đã nhiều lần đánh giá thấp thực lực của Lâm Hải, nghĩ không ra liền cả Tông Sư, đều không phải là cực hạn của Lâm Hải!

Mà nhân vật như vậy, vậy mà giao hảo cùng bọn họ, bọn họ có thể không kích động sao?

Mà chúng nhân Phong gia bởi vì cái chết của Phong Khải mà lâm vào bi thương, sau khi kịp phản ứng lại, lập tức vui mừng quá đỗi!

“Vị tiền bối này, ngài nói Phong Khải, cũng chưa chết?” Phong Lạc Quân hướng phía Lâm Hải cung kính thi lễ một cái, kích động nói nói.

“Ai!” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, Cung Tàng nói một câu tiền bối, đã đem thực lực của mình, triệt để bại lộ tại trước mặt các đại gia tộc, nếu như thế, Lâm Hải ngược lại cũng không cần lại điệu thấp.

Nhìn ánh mắt một mặt chờ đợi của Phong Lạc Quân, Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó bỗng nhiên hướng phía Phong Khải ở trong Hàn Đàm vẫy tay một cái.

“Đến!” Lâm Hải khẽ quát một tiếng, thân thể Phong Khải, vậy mà bay thẳng đến trước mặt Lâm Hải. Sau đó chậm rãi rơi xuống đất, toàn bộ quá trình, tựa hồ như có người đang nâng đỡ Phong Khải.

“Cái này...” Chiêu này của Lâm Hải, lập tức lại để cho mọi người mở rộng tầm mắt, đối với của thực lực của Lâm Hải, càng không hề hoài nghi.

Tuy cách không lấy vật, đến cảnh giới Tông Sư, cũng có thể làm được, nhưng làm hời hợt như Lâm Hải, gần như là không tồn tại!

“Tiền bối, Phong Khải nó...” Đợi thân thể Phong Khải rơi xuống đất, Phong Lạc Quân chỉ nhìn một chút, liền dâng lên một cỗ cực kỳ bi ai.

Phong Khải giờ phút này mặc dù vẫn có khí tức yếu ớt, nhưng lấy nhãn lực của Phong Lạc Quân, thì đã không thể cứu được nữa.

“Yên tâm, có ta ở đây, y sẽ không chết!” Lâm Hải nhàn nhạt nói một câu, sau đó không nhanh không chậm móc ra hai cái kim châm.

“Vị Chân Nhân này, chẳng lẽ có thể khởi tử hồi sinh sao!” Tất cả mọi người cũng đều nhìn ra Phong Khải đã không thể cứu, đối với chuyện vị Chân Nhân trong truyền thuyết này có thể cứu sống Phong Khải hay không, biểu hiện ra cực kỳ thịnh thú.

Lâm Hải tại phía dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, chậm rãi ngồi xổm người xuống, rất tùy ý tại chỗ gần trái tim của Phong Khải, mà đâm xuống.

“Tốt, rất nhanh y liền sẽ tỉnh lại!” Lâm Hải đứng dậy, nhàn nhạt nói nói.

“Cái này?” Phong Lạc Quân thấy Lâm Hải hạ châm tùy ý như thế, mà Phong Khải tựa hồ càng là một điểm phản ứng đều không có, không khỏi hơi nghi hoặc một chút.

Bất quá Lâm Hải dù sao cũng là Chân Nhân đồng dạng như thần tiên, lão mặc dù lòng đầy nghi hoặc, lại cũng không dám biểu hiện ra ngoài, đành phải lẳng lặng chờ đợi.

“Ách...” Qua chừng hai phút đồng hồ, thời khắc mọi người ở đây cơ hồ đều đã thất vọng, Phong Khải nằm trên mặt đất này giống như đã chết, lại đột nhiên phát ra một thanh âm, mắt của y bỗng nhiên trợn tròn.

“Thảo, thật cứu sống!” Không biết là người nào kinh hô một tiếng, chỉ thấy sắc mặt của Phong Khải lấy tốc độ mà mắt trần có thể thấy được, khôi phục huyết sắc, không tới một phút thời gian, y đã làm một chiêu lý ngư đả đĩnh, vậy mà đứng lên.

Hơn nữa, bộ dáng tinh thần sung mãn kia, nào có một chút dấu vết sắp chết trước đó!

Người của các đại gia tộc lập tức sôi trào, ánh mắt lần nữa khi nhìn về phía Lâm Hải lại không giống nhau.

Nếu như nói trước đó, đối với Lâm Hải chỉ là hiếu kỳ cùng kính sợ, như vậy bây giờ, thì là hỏa nhiệt thật sâu!

Dù sao, một cái nhân vật thần tiên có thể tiện tay cứu sống mệnh người, ai mà không muốn kết giao? Đây chính là tương đương với chuyện sinh mệnh có bảo hộ a.

Các Tộc trưởng của các đại gia tộc, không khỏi bắt đầu nhao nhao tiến lên, sau đó tính toán làm sao có thể bợ đỡ được vị Chân Nhân thần kỳ này.

Cung Tàng ở trong nháy mắt Phong Khải được Lâm Hải cứu sống, đồng tử không khỏi bỗng nhiên co rụt lại, mặt mũi cũng là tràn đầy kinh hãi!

“Cái Lâm Hải này, lại có bản lãnh như vậy! Thật không biết chủ thượng, có thể hàng được hắn hay không!” Cung Tàng vậy mà lần thứ nhất, sinh ra hoài nghi đối với quái nhân hỏa diễm.

Phong Khải phục sinh, Cung Tàng không thể không tuyên bố, xưng hào Dũng Sĩ Đồ Long, về Phong Khải!

Nhưng cái Chúc Hào Cài Hoa nguyên bản vô cùng trọng đại này, lại bởi vì Lâm Hải xuất hiện, nên ngược lại không có ai coi trọng.

Ngay tại thời điểm Tộc trưởng của các đại gia tộc, chuẩn bị tới lôi kéo làm quen cùng Lâm Hải, sắc mặt Lâm Hải lại mạnh mẽ biến đổi, ánh mắt vô cùng sắc bén hướng phía một cái hướng khác nhìn lại!

Chương 641: Hỏa Long Quật mở ra

“Thật là lực lượng cường đại!” Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng không khỏi đại chấn!

“Hống!” Vào thời khắc này, cách chỗ bọn người Lâm Hải khoảng bốn năm mét, tại một cái hướng khác của Tây Bắc, đột nhiên có một đoàn mây lửa quỷ dị phóng lên tận trời, cơ hồ đem cả cái bầu trời cũng nung đỏ.

Người trong các đại gia tộc, sắc mặt lập tức hoàn toàn thay đổi, một cỗ sóng nhiệt vô hình, từ cách rất xa lại đã khiến cho người ta có một loại cảm giác đưa thân vào miệng núi lửa!

“Hỏa Long Quật, là Hỏa Long Quật mở ra!” Tộc trưởng của các đại gia tộc, lập tức lộ ra biểu lộ mừng rỡ như điên.

Lúc Cung Tàng còn đang kinh ngạc Hỏa Long Quật vì sao lại mở ra sớm hơn, thì đột nhiên một đạo âm thanh lạnh lẽo, ghé vào bên lỗ tai lão vang lên.

“Ngươi cái phế vật này, cũng đã đến cửa ải cuối cùng, vậy mà mới giết chết được mấy người như vậy!”

Thân thể Cung Tàng không khỏi chợt run lên, lập tức sợ hãi cúi đầu, trên mặt tất cả đều là hoảng sợ!

Lão đã nghe được, thanh âm này, chính là thuộc về chủ thượng của lão, quái nhân hỏa diễm.

“Hừ!” Quái nhân hỏa diễm lại là hừ lạnh một tiếng, phảng phất như tiếng sấm nổ vang bên tai Cung Tàng, để mồ hôi lạnh của Cung Tàng ứa ra.

“Trông cậy vào cái phế vật nhà ngươi này là vô dụng, ngươi mau đi nói cho các đại gia tộc, năm nay cho phép các gia tộc ai cũng đều có thể vào Hỏa Long Quật, cũng cho phép Tộc trưởng của các gia tộc, mang theo mười cái đệ tử tinh nhuệ!”

“Còn có, cái võ giả Quy Chân cảnh gọi là Lâm Hải kia, nhất định cũng phải làm cho hắn tiến vào! Đi thôi!”

Quái nhân hỏa diễm nói xong, lúc này mới không có tiếng động gì nữa.

Cung Tàng thở dài ra một hơi, chải vuốt tâm tình khẩn trương một chút, lúc lần nữa ngẩng đầu lên, lại khôi phục một bộ biểu lộ lạnh nhạt.

“Các vị, an tĩnh một chút! An tĩnh một chút!” Cung Tàng liên tục gọi hai tiếng, mới đem tiếng ồn ào của những đệ tử các đại gia tộc đã lâm vào điên cuồng đè xuống.

“Mọi người cũng nhìn thấy, Hỏa Long Quật đã mở ra sớm, như vậy Đại Hội Võ Đạo của chúng ta sẽ bước vào bước thứ ba, cũng là một cái khâu mà mọi người quan tâm nhất, lập tức liền muốn bắt đầu!”

Cung Tàng vừa nói xong, các đại gia tộc lập tức lại bắt đầu nghị luận ầm ĩ, mỗi cái đều ma quyền sát chưởng, một bộ dáng nóng lòng muốn thử.

“Nhưng mà, trình tự năm nay, cùng những năm qua có chút khác biệt!”

“Ồ? Cung Trang chủ, chẳng lẽ đổi quy củ sao?” Lập tức có người, nhịn không được phát câu hỏi.

“Không sai!” Cung Tàng gật gật đầu nói.

“Nếu là những năm qua, bước thứ ba của chúng ta, là dựa theo thực lực tổng hợp của các đại gia tộc, tới phân chia đẳng cấp gia tộc, sau đó căn cứ vào xếp hạng đẳng cấp, mà quyết định số lượng đệ tử có thể tiến vào Hỏa Long Quật!”

“Gia tộc tam lưu một người, gia tộc nhị lưu hai người, gia tộc nhất lưu ba người, mỗi người có thể thu hoạch được cơ duyên hay không, toàn do trời định!”

“Nhưng năm nay khác biệt, Cung mỗ quyết định, đẳng cấp gia tộc năm nay, tạm thời không tiến hành đánh giá nữa!”

Cung Tàng vừa nói ra cái lời này, các đại gia tộc lập tức vỡ tổ.

“Cung Trang chủ, cái này không công bằng a, Triệu gia ta tuy bất tài, năm ngoái không vào đẳng cấp, nhưng năm nay chúng ta có tuyệt đối nắm chắc tấn cấp vào gia tộc tam lưu, ngươi vì sao lại không cho chúng ta cơ hội a?”

“Đúng vậy a, Cung Trang chủ, Hoàng gia ta lần này nhất định có thể xông vào gia tộc nhất lưu, ngươi không tin mà nói, chúng ta có thể hiện tại ngay tại chỗ khiêu chiến với gia tộc nhất lưu năm ngoái a!”

“Không sai, một năm qua chúng ta liền chỉ chờ đợi ngày này, ngươi không thể nói không đánh giá liền không đánh giá a!”

Một số gia tộc tự nhận là thực lực có tăng lên, đẳng cấp có thể tiến thêm một bước, lập tức không chịu, nhao nhao mở miệng phản đối nói.

Nhưng có không nguyện ý, liền có chấp nhận, nhất là những cái gia tộc ngay từ đầu liền nơm nớp lo sợ, lo lắng sẽ rớt cấp kia, thì là mừng rỡ.

“Có cái gì tốt mà phải đánh giá một lần nữa, uổng phí hết công phu, thời gian một năm, chẳng lẽ sẽ còn có nhiều biến hóa hay sao?”

“Đúng đấy, Cung Trang chủ là chủ nhân của Lục Dã Sơn Trang, ông ấy nói thế nào liền tính như thế đi, không muốn tham gia, có thể lập tức rời đi!”

Hai loại ý kiến thanh âm không đồng ý với đồng ý, lập tức khiến cho bên trong các đại gia tộc đánh đấm túi bụi.

Cung Tàng nhìn một đoàn võ lâm nhân sĩ đã loạn cả lên, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, mặt ngoài lại bất động thanh sắc.

“Các vị, nghe ta nói hết lời đã!” Cung Tàng phí khí lực thật lớn, mới đem thanh âm ngăn chặn lại.

“Đánh giá xếp hạng gia tộc tuy không hề tiến hành, nhưng danh ngạch tiến vào Hỏa Long Quật, cũng sẽ sửa lại.”

“Làm sao đổi?” Lập tức có không ít người hỏi, đây mới là vấn đề mà bọn họ quan tâm nhất.

“Mỗi gia tộc ở đây, đều có thể từ Tộc trưởng, chỉ huy mười đệ tử tinh nhuệ đi vào!”

Cung Tàng nói vừa xong, toàn bộ hiện trường lập tức trở nên lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, đám người nhất thời sôi trào.

“Mỗi gia tộc đều có thể mang theo mười đệ tử tiến vào, trời ạ, ta không nghe lầm chứ?”

“Mà lại không phân nhất lưu, nhị lưu hay là tam lưu, thật hay giả a?”

“Chúng ta bất nhập lưu, cũng có thể tiến vào sao? Chẳng lẽ ta là đang nằm mơ sao?”

Một trận lại một trận thanh âm kinh hỉ như điên, liên tiếp vang lên, tuyệt đại đa số gia tộc, cơ hồ cũng lâm vào bên trong cuồng hỉ.

“Tộc trưởng của các đại gia tộc, nhanh chọn lựa nhân tuyển đi, sau mười phút, chúng ta sẽ đi vào!”

Cung Tàng nói vừa xong, các đại gia tộc lập tức đình chỉ ồn ào náo động, đem bất mãn không hề đánh giá đẳng cấp trước đó ném đến lên chín tầng mây, bắt đầu gấp gáp nhìn chăm chú vào Tộc trưởng của mình, mà Tộc trưởng của các đại gia tộc, cũng bắt đầu vô cùng trịnh trọng, chọn lựa nhân tuyển tới.

“Hừ, ai cần nha, cầu ta tiến vào cũng sẽ không vào!” Vân Tuệ Nhi nhìn lbộ dáng vui mừng của các đại gia tộc, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, khinh thường nói nói.

“Vân gia ta tuy cảm thấy bên trong có gì đó quái lạ, không muốn tham dự, nhưng các gia tộc khác thì không phải vậy, bọn họ sẽ lấy được rất nhiều chỗ tốt.” Trong mắt Vân Thụy lóe lên tinh mang, tiếp lời nói.

“Các ngươi không thấy, đệ tử của các đại gia tộc tiến vào năm ngoái, có hơn phân nửa cũng thực lực tăng vọt sao? Cái này đối với võ giả mà nói, sức hấp dẫn thế nhưng là trí mạng a!”

“Thế nhưng là loại quá trình đề bạt kia, ta luôn cảm thấy quá mức quỷ dị, không giống như thủ đoạn đàng hoàng.” Vân Chu ở một bên lắc đầu, năm ngoái y cũng tiến vào Hỏa Long Quật, nhưng cùng người của đại bộ phận các gia tộc khác, làm ra lựa chọn ngược lại.

“Vân Chu nói không sai, cho nên Vân gia chúng ta, năm nay sẽ không tham dự!” Vân Thắng ở một bên gật đầu nói.

“Ừm, chính là thế, nếu như muốn tăng thực lực lên, tìm Lâm Hải ca ca liền đủ, thật không nghĩ tới, Lâm Hải ca ca lại là Chân

Nhân đâu!” Vân Tuệ Nhi một mặt tự hào hướng phía Lâm Hải đang ở vị trí Phong gia nhìn lại.

“Tộc trưởng Phong gia, Phong Lạc Quân, bái kiến Chân Nhân!” Phong gia cũng quyết định là không vào Hỏa Long Quật, giờ phút này Phong Lạc Quân đang hướng phía Lâm Hải vái chào tới đất.

“Ha ha, đừng khách khí.” Lâm Hải rất hòa khí mà cười cười, vung tay lên, Phong Lạc Quân chỉ cảm thấy một cỗ lực lớn, đem mình nâng lên tới.

“Thật mạnh!” Đồng tử Phong Lạc Quân co rụt lại, do dự một chút, lần nữa mở miệng.

“Chân Nhân đã gặp qua lão tổ tông nhà ta?” Phong Lạc Quân đã nhìn rõ ràng, người ở thời khắc mấu chốt ném Phân Thủy Nga Mi Thứ cho Phong Khải, chính là Lâm Hải.

Mà đôi Phân Thủy Nga Mi Thứ kia, Phong Lạc Quân trăm phần trăm khẳng định, chính là vật của lão tổ tông Phong Đông Viễn.

“Ngươi là nói Phong Đông Viễn a?” Lâm Hải chậm rãi nói.

“Đúng vậy!”

“Ai.” Lâm Hải thở dài, “Ông ấy chết rồi!”

“Cái gì!” Phong Lạc Quân tuy đã sớm ngờ tới, nhưng chợt nghe tin dữ, thân thể vẫn là không nhịn được mà nhoáng một cái.

“Ông ấy ở trong một cái sơn động cách nơi này không xa!” Lâm Hải đem vị trí của Phong Đông Viễn, nói cho Phong Lạc Quân.

“Đa tạ tiền bối!” Biết rõ Phong Đông Viễn đã hạ lạc, Phong Lạc Quân không còn ngây người, mang theo đệ tử Phong gia, trực tiếp rời sân.

“Ai...” Cung Tàng thấy thế, không khỏi quýnh lên, Phong gia chính là không thể không trừ, há có thể để cho bọn họ tuỳ tiện rời đi.

“Lão Tam!” Cung Tàng vội vàng hướng phía lão Tam hói đầu nháy mắt, lão Tam hói đầu âm thầm gật đầu một cái, lui xuống.

Mà lúc này đây, các đại gia tộc cơ hồ cũng đã chọn xong người, người được tuyển chọn mỗi cái đều là thần tình kích động, chỉ chờ xuất phát.

“Cung Trang chủ, lúc nào thì xuất phát?” Mọi người bắt đầu thúc giục.

“Không vội.” Cung Tàng đáp một tiếng, sau đó cung kính đi tới trước mặt Lâm Hải, một mặt ý cười mở miệng.

“Lâm tiền bối, Cung mỗ cả gan, mời ngài cùng một chỗ tiến vào Hỏa Long Quật, không biết ý tiền bối như thế nào?”

Chương 642: Tìm kiếm dưới Hàn Đàm

Cung Tàng nói xong, liền dẫn theo một mặt mỉm cười, tính trước kỹ càng nhìn chăm chú vào Lâm Hải.

Hắn thấy, loại địa phương huyền huyễn mang theo sắc thái thần bí như Hỏa Long Quật này, bất kỳ người nào cũng sẽ không buông tha cho việc tiến vào tìm kiếm cơ duyên kỳ ngộ.

Dù Lâm Hải đã là cường giả Quy Chân cảnh, Cung Tàng cũng không tin Lâm Hải sẽ cự tuyệt mời mời của chính mình, chỉ cần Lâm Hải tiến vào Hỏa Long Quật, như vậy nhiệm vụ mà chủ thượng giao cho mình, coi như đã hoàn thành.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải nhàn nhạt nói một câu, trực tiếp để nụ cười của Cung Tàng, ngưng kết trong nháy mắt.

“Không hứng thú!” Lâm Hải nhìn cũng chưa từng liếc nhìn

Cung Tàng một chút, mà chính là mang theo một tia nghi hoặc, hướng phía trong Hàn Đàm nhìn lại.

“Ách...” Cung Tàng trực tiếp bị một câu của Lâm Hải làm cho nghẹn lại, vừa muốn lại nói cái gì, đã thấy ánh mắt của Lâm Hải mạnh mẽ ngưng tụ, trực tiếp nhảy vào trong Hàn Đàm.

“Cái này...” Không riêng gì Cung Tàng, cơ hồ tất cả mọi người đều bị cử động quái dị của Lâm Hải làm mộng, không biết vị cường giả Quy Chân cảnh này, nhảy vào Hàn Đàm để làm cái gì.

Trong lòng Cung Tàng không khỏi khẩn trương, Lâm Hải chẳng những cự tuyệt lời mời tiến vào Hỏa Long Quật, bây giờ lại mạc danh kỳ diệu tiến vào Hàn Đàm, còn không biết lúc nào sẽ lên, cái này chính mình làm sao hoàn thành nhiệm vụ mà chủ thượng giao cho mình a?

Một khi kết thúc không thành... Cung Tàng nhớ tới sự đáng sợ của quái nhân hỏa diễm, nhất thời lạnh run.

“Cung Tàng, còn không dẫn người tiến vào Hỏa Long Quật, còn chờ đợi tới khi nào!” Đúng lúc này, thanh âm mang theo buồn bực tức giận của quái nhân hỏa diễm lần nữa vang lên tại bên tai Cung Tàng, để trong lòng Cung Tàng mạnh mẽ nhảy lên.

“Mẹ nó, đến lúc đó chỉ có thể đợi nhìn thấy chủ thượng rồi lại giải thích!” Cung Tàng không dám thất lễ, đành phải kiên trì hướng phía các đại gia tộc đang chờ xuất phát mà vung tay lên.

“Các vị, theo ta tiến về Hỏa Long Quật!”

“Tốt, tới Hỏa Long Quật á!”

“Ha ha, lão tử nhất định phải lợi dụng cơ duyên lần này, đột phá Hóa Cảnh!”

“Hỏa Long Quật, chúng ta tới đây!”

Cung Tàng vừa nói xong, người mà các đại gia tộc tuyển ra, lập tức trở nên phấn khởi, vô cùng kích động tại trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, theo Cung Tàng hướng phía mục đích mà xuất phát.

Đi được hai bước, cước bộ Cung Tàng đột nhiên ngừng, hướng phía Vân gia còn đang bất động đầu quân qua một cái ánh mắt âm lãnh.

“Tộc trưởng Vân gia, các đại gia tộc cũng đã phái ra đại biểu, Vân gia ngươi vì sao còn chậm chạp không động?”

“Ha ha, Vân gia ta phúc mỏng duyên cạn, liền không tham dự lần tranh giành cơ duyên này.” Vân Thụy giống như cười mà không phải cười đáp nói.

“Nghĩ đến đẹp!” Trong lòng Cung Tàng không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Vân Tộc trưởng cái này là có ý gì? Bây giờ toàn bộ các đại gia tộc đều đã tham dự, hết lần này tới lần khác Vân gia ngươi lại độc ý đi một mình, là làm sao, là khinh thường làm bạn cùng các đại gia tộc sao?”

Cung Tàng vừa thốt ra lời kia, các đại gia tộc lập tức lộ ra ánh mắt bất thiện, hướng phía Vân Thụy nhìn lại.

“Tự nhiên không phải!” Vân Thụy liên tục khoát tay, lòng thầm nói lời này của Cung Tàng nói thật là đủ ác độc, đây là trực tiếp đem Vân gia đẩy lên mặt đối lập với toàn bộ thế giới Võ Đạo của Tây Bắc a.

“Đã không phải, vậy thì nhanh tuyển đại biểu đi!” Cung Tàng không kiên nhẫn vung tay lên, nói nói.

“Đúng vậy a, nhanh lên, đừng chậm trễ thời gian của chúng ta!”

“Não của Vân gia có bị bệnh không, cơ duyên tốt như vậy, vậy mà không biết trân quý!”

“Đúng đấy, giống như chúng ta đang cầu bọn họ vậy, không biết tốt xấu!”

Các đại gia tộc lập tức nghị luận ầm ĩ thúc giục, đối với Vân gia xem thường một trận.

Vân Thụy chau mày, không khỏi hướng phía Vân Thắng nhìn lại.

“Đại ca, bất luận như thế nào, chúng ta cuối cùng vẫn phải đặt chân tại giới Võ đạo Tây Bắc, không thể đem tất cả các gia tộc đều đắc tội a, không bằng chúng ta tuyển người tiến vào đi, cứ đợi ngay tại cửa vào, không tham dự tranh đoạt là được, chờ đến lúc kết thúc, liền lập tức đi ra!”

“Cũng chỉ có thể như thế!” Vân Thụy không có cách nào khác, đành phải tuyển mười người, đi theo phía sau đội ngũ.

“Hừ!” Cung Tàng lúc này mới hừ lạnh một tiếng, mang theo mọi người đi tới trước.

Mà Lâm Hải giờ khắc này, đã chui vào chỗ sâu mười mấy mét dưới Hàn Đàm, mang vẻ mặt vô cùng nghi hoặc mà tìm kiếm.

“Kỳ quái, vừa rồi La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, rõ ràng có phản ứng, làm sao nhanh như vậy lại không có rồi?” Thân thể Lâm Hải bị một tầng ánh sáng nhàn nhạt hình tròn bao phủ, hình thành một cái vùng đất chân không, Đàm Thủy xung quanh khi gặp được ánh sáng, lập tức bị xa lánh ở bên ngoài, căn bản là không có cách chạm đến thân thể của Lâm Hải.

Chính là do tu vi Lâm Hải sau khi đạt tới Ngưng Chân trung kỳ, liền nắm giữ một loại phương pháp vận chuyển chân khí, có thể đem chân khí bố trí ở xung quanh mình, ở trong nước có thể tránh nước, tại trên lục địa cũng có thể coi như một tầng hộ thuẫn, chống cự với công kích.

Tuy chỉ có thể triệt tiêu một bộ phận lực lượng công kích rất nhỏ, nhưng lại quý ở chỗ lượng chân khí tiêu hao cơ hồ có thể coi như không cần tính, tương đương với mặc một bộ khải giáp, phi thường thực dụng.

Chí ít, cái này lực nước ép của Hàn Đàm này, đối với Lâm Hải căn bản không tạo được bất kỳ ảnh hưởng gì.

“Đến cùng là ở đâu?” Thân thể Lâm Hải tiếp tục lặn xuống, hai mắt cẩn thận tìm kiếm tại dưới đáy đầm, không buông tha bất luận một tia dấu vết gì.

Ngay lúc trước, thời điểm Lâm Hải ở tại trên bờ, bên trong La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, ngôi sao đại biểu cho Thần Hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc, đột nhiên lóe sáng, mà vị trí trực chỉ vào đáy đầm!

Trong lòng Lâm Hải cuồng hỉ, làm sao cũng không nghĩ tới tại cái chỗ này lại có thu hoạch, hắn không chút do dự liền nhảy vào Hàn Đàm.

Thế nhưng là, khi hắn mới vừa vào Hàn Đàm, còn chưa kịp xác định vị trí cụ thể, cái ngôi sao kia lại lại đột nhiên ảm đạm đi, để Lâm Hải lập tức mất đi mục tiêu.

Bất quá, Lâm Hải đến Tây Kinh, vì cũng là mảnh vỡ thần hồn của Thần Hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc, giờ phút này có manh mối, như thế nào lại dễ dàng buông tha?

Bởi vậy, Lâm Hải đem thần thức của chính mình, thả toàn bộ ra ngoài, bắt đầu vô cùng cẩn thận tìm kiếm tại dưới đáy đầm.

Đồng thời với lúc Lâm Hải tìm kiếm mảnh vỡ thần hồn, Cung Tàng đã mang theo mọi người đi tới cửa vào của Hỏa Long Quật.

Hỏa Long Quật, chính là một không gian thần bí bên trong Lục Dã Sơn Trang, hình thành khi nào, và hình thành như thế nào đều không ai biết được, tại bên trên Đại Hội Võ Đạo tám năm trước, Cung Tàng lần đầu tiên đã đem các đại gia tộc đưa đến Hỏa Long Quật.

Theo Cung Tàng giới thiệu, bên trong có một loại linh thảo mười phần thần kỳ, có thể khiến thực lực của người tăng vọt, đột phá bình cảnh, hơn nữa năm đó sau khi đại biểu của các đại gia tộc tiến vào Hỏa Long Quật, xác thực có người phát hiện loại vật thần kỳ này, sau khi phục dụng vào thì thực lực bỗng nhiên tăng vọt!

Cứ như vậy, Hỏa Long Quật lập tức trở thành Thánh Địa mà các đại gia tộc hướng tới, tìm kiếm nghĩ cách hướng tới Lục Dã Sơn Trang để khẩn cầu danh ngạch tiến vào.

Tiếc rằng, loại linh thảo thần kỳ kia có số lượng cực kỳ ít ỏi, hơn nữa Hỏa Long Quật hàng năm chỉ cố định xuất hiện một ngày, cứ như vậy, đương nhiên sẽ không cho phép quá nhiều người tiến vào, chia cắt tài nguyên vốn là đã có hạn.

Cũng chính là bởi vì những nguyên nhân này, đi qua Lục Dã Sơn Trang hiệp thương cùng các đại gia tộc, mới có Đại Hội Võ Đạo vào mỗi năm, và quy định căn cứ vào đẳng cấp gia tộc để quyết định tiến vào số lượng.

Chỉ là không nghĩ tới, năm nay Cung Tàng lại có thái độ khác thường, lại muốn thả nhiều người như vậy tiến vào, thực sự vượt quá dự kiến của các đại gia tộc.

Nhưng quan hệ lúc này giữa các đại gia tộc cùng Lục Dã Sơn Trang, sớm đã xưa đâu bằng nay, đại bộ phận đều đã quy thuận Lục Dã Sơn Trang, đương nhiên sẽ không có người hướng chủ tử của mình mà đưa ra phản đối.

Nhìn cửa lớn màu đỏ như lửa bỗng chốc từ trong trống rỗng mà xuất hiện trước mắt này, cùng khí lãng cơ hồ muốn đem người hòa tan, trong lòng đại biểu của các đại gia tộc, đã kích động lại tâm thần bất định, hận không thể lập tức xông vào.

Chỉ có Vân Thụy Vân Thắng là hơi khẽ cau mày, hướng phía đệ tử Vân gia ở sau lưng thấp giọng phân phó.

“Sau khi đi vào, không được phân tán!”

Đệ tử Vân gia nhao nhao gật đầu, mặt lộ vẻ ngưng trọng!

Mà Cung Tàng nhìn bộ dáng một mặt mừng rỡ của đại biểu các đại gia tộc này, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Các vị, mau theo ta đi vào!”

Chương 643: Hỏa Nô

Cung Tàng nói xong, dẫn đầu thả người nhảy lên, nhảy vào bên trong cánh cửa lớn màu đỏ như lửa giả tưởng giữa không trung kia, đại biểu của các đại gia tộc, cũng không cam chịu lạc hậu, nhao nhao nhảy vào, thân hình của từng cái biến mất tại trong ánh mắt của mọi người.

“A, nóng quá!” Vân Tuệ Nhi đi vào, nhất thời kinh hô một tiếng cqqảm giác cả người đều nhanh bị hòa tan, khó chịu nói không nên lời.

“Nhanh chóng vận công chống cự!” Vân Thắng vội vàng phân phó nói, thực lực của Vân Tuệ Nhi không cao, hơn nữa còn là lần đầu tiên tiến vào Hỏa Long Quật, trong lúc nhất thời vô pháp thích ứng với nhiệt độ cao ở bên trong.

“Các vị, bây giờ chúng ta đã tiến vào Hỏa Long Quật, có thể có thu hoạch hay không, toàn bộ liền nhờ vào cơ duyên của riêng mình, chúc mọi người có vận khí tốt!” Cung Tàng nói xong, quay người lại, thân hình hướng chỗ sâu trong Hỏa Long Quật lướt tới.

Rất nhiều đại biểu của các gia tộc từ lúc vừa tiến vào, đã sớm không kịp chờ đợi, đợi Cung Tàng vừa rời đi, lập tức hướng phía mỗi cái phương hướng mà chạy đi, chỉ sợ trễ một bước, linh thảo sẽ bị nhà khác cướp đi.

Mà những cái gia tộc nhị lưu nhất lưu kia, thì rõ ràng ổn trọng hơn nhiều, cũng không có vội vã rời đi, mà là dưới chỉ huy của Tộc trưởng, kết thành mấy tổ, vừa tỉ mỉ giao phó một phen, mới chú ý cẩn thận rời đi.

Không đến một chút thời gian, người đi liền không sai biệt lắm, chớp mắt chỉ còn lại có Vân gia cùng Kiều gia!

Gia chủ Kiều gia Kiều Điện Khôn cùng mấy người còn lại của Kiều gia, một mực nhìn chăm chú lên vào động tĩnh của Vân gia, thấy những gia tộc khác cũng đã rời đi, nhưng Vân gia còn không có hành động, liền không khỏi chau mày.

“Vân Tộc trưởng, cơ hội tiến vào Hỏa Long Quật khó được, trễ một phút đồng hồ, có lẽ linh thảo liền rơi vào tay người khác, nhưng xem bộ dáng của các ngươi, là tuyệt không sốt ruột?”

“Hừ, không nhọc Kiều Tộc trưởng bận tâm!” Cừu hận giữa Vân gia cùng Kiều gia, đã công khai rõ ràng, Vân Thụy cũng không cần thiết phải khách khí với lão.

“Vân gia đệ tử, đứng nguyên chờ lệnh!” Vân Thụy phân phó một tiếng, mọi người Vân gia lập tức ngồi xếp bằng, thầm vận Nội Kình, vậy mà ngồi tu luyện tại chỗ.

“Ngươi!” Trong mắt Kiều Điện Khôn lóe lên hàn quang, sát cơ mãnh liệt không che giấu chút nào mà tràn ra.

“Hừ, kẻ hèn nhát không có can đảm, đừng tưởng rằng trốn ở cái chỗ này, Kiều gia ta liền sẽ bỏ qua cho các ngươi, chờ chúng ta tìm kiếm cơ duyên xong, lại đến giải quyết các ngươi!”

“Đi!” Nói xong, Kiều Điện Khôn vung tay lên, mọi người Kiều gia đều hướng phía Vân gia cười lạnh, cũng bắt đầu hướng phía bên trong Hỏa Long Quật mà xuất phát.

Lúc đầu Kiều Điện Khôn là tính toán đợi tới thời cơ Vân gia phân tán tìm kiếm linh thảo, thì hợp lực đem bọn họ tiêu diệt, không có nghĩ rằng Vân Thụy cáo già, vậy mà bất động tại chỗ.

Diệt Vân gia, Kiều gia lão có thể chờ đợi, nhưng vạn nhất linh thảo các nhà khác đều lấy đi tất cả, vậy Kiều gia lão coi như lỗ lớn.

Không có cách nào, Kiều Điện Khôn đành phải từ bỏ dự định lập tức tiêu diệt Vân gia trước, lấy tìm kiếm linh thảo làm chủ.

“Cái Kiều gia này, không có ý tốt a!” Sau khi Kiều gia đi, Vân Thụy không khỏi mang theo lo lắng nói.

“Hừ, đừng sợ lão, Tông Sư nhà lão còn không có tiến vào, nếu Kiều gia dám động thủ, chưa hẳn chiếm được lợi ịch gì!” Vân Thắng ở một bên không phục nói.

“Nhưng sợ là sợ, bọn họ tìm tới linh thảo, thực lực đột phá a!”

“A!!!” Vân Thụy vừa mới dứt lời, một âm thanh thê lương thảm thiết, đột nhiên từ đằng xa truyền đến, sau đó liền không có tiếng gì nữa.

“Hừ, chỉ sợ linh thảo này, không có dễ dàng đạt được như vậy.” Vân Thắng hướng phía phát ta tiếng kêu thảm thiết liếc mắt một cái, ý vị thâm trường nói nói.

Chỗ sâu trong Hỏa Long Quật, trong một cái huyệt động nào đó, Cung Tàng nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy, liền đầu cũng không dám ngẩng lên một chút, tâm lý gấp gáp tới cực điểm.

“Phế vật!” Bỗng nhiên, một âm thanh nổi giận vang lên, sau đó một đạo hỏa diễm, trong nháy mắt liền rơi vào ngực Cung Tàng.

“A!!! Chủ thượng tha mạng a!” Cung Tàng phát ra một tiếng rú thảm thê lương, thương thế hôm qua còn chưa tốt, hôm nay lại là cùng một vị trí, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng thống khổ cực độ này, lại làm cho Cung Tàng nhịn không được mà co quắp ngã xuống đất.

“Hừ, cái võ giả Quy Chân cảnh kia, chính là lượn thức ăn thượng hạng g, đối với bản tọa cực kỳ trọng yếu, ngươi lại không đem hắn mang vào, lưu ngươi lại làm gì nữa!”

“Đi!” Đột nhiên, ngón tay của quái nhân hỏa diễm búng một cái, một ngọn lửa màu sắc tối tăm, đột nhiên hướng phía cái trán Cung Tàng chậm rãi bay đi.

Cung Tàng thấy thế, lập tức bị dọa đến quá sợ hãi!

“Chủ nhân, không muốn a! Niệm tình ta nhiều năm qua không có công lao cũng cũng có khổ lao như vậy, hãy bỏ qua cho ta đi!”

Cung Tàng vội vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, dập đầu như giã tỏi, trong mắt khi nhìn thấy ngọn lửa kia, liền lộ ra vô cùng hoảng sợ.

Đáng tiếc, Hỏa Diễm Cự Nhân đối với lời cầu xin tha thứ của Cung Tàng, căn bản khinh thường chú ý, ngược lại lộ ra một tia chế giễu.

“Sau ngày hôm nay, bổn tọa liền đem thần công đại công cáo thành, mà mỗi người các ngươi, đều là lượng thức ăn không thể thiếu, tự nhiên cũng bao quát cả ngươi, Khặc khặc khặc...”

“Cái gì!” Cung Tàng nghe được, thông suốt ngẩng đầu, khó có thể tin nhìn Hỏa Diễm Cự Nhân, trong lòng thì là vừa sợ lại sợ.

“Chủ thượng, lão nô luôn luôn trung thành tuyệt đối đối với ngươi, chưa bao giờ hai lòng a, vì sao…”

“Nếu như thế, vậy liền an tâm tiếp nhận an bài của bổn tọa đi.” Hỏa Diễm Cự Nhân cười gằn, trực tiếp cắt ngang lời nói của Cung Tàng.

“Chạy!” Cung Tàng đối với Hỏa Diễm Cự Nhân mười phần hiểu biết, biết rõ có cầu xin tha thứ nữa cũng vô dụng, cảm thấy hung ác, tung người một cái, quay đầu liền chạy!

“Tại trước mặt bản tọa, còn muốn chạy trốn!” Hỏa Diễm Cự Nhân cười quái dị một tiếng, ngọn lửa màu đen trước đó kia, tốc độ đột nhiên biến nhanh, chớp mắt liền đến sau đầu Cung Tàng.

“Không tốt!” Cung Tàng quá sợ hãi, muốn né tránh, tiếc rằng, tốc độ của đoàn hỏa diễm kia thật sự là quá nhanh, mà lấy thực lực Tông Sư của lão, lại cũng vô pháp né tránh.

“Phốc!” Đoàn ngọn lửa màu đen kia, trực tiếp từ phía sau tiến vào sau đầu Cung Tàng, thân thể Cung Tàng chợt run lên, ngừng tại nguyên chỗ.

Sau đó, một màn vô cùng quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy cái ngọn lửa này, đột nhiên phóng đại tại bên trong thân thể của Cung Tàng, mà thân thể Cung Tàng vậy mà trở nên hỏa hồng trong suốt, trong chớp mắt vậy mà biến thành một cái thể xác hỏa diễm.

“Khặc khặc khặc, lượng thức ăn không tệ a!” Hỏa diễm vờn quanh bên người Hỏa Diễm Cự Nhân, tựa hồ càng thêm nhiều hơn, liếm liếm bờ môi, gã bỗng nhiên hướng phía thể xác Cung Tàng vẫy tay một cái.

Thể xác của Cung Tàng, phảng phất như có ý thức, đột nhiên quay người, ánh mắt đờ đẫn bay tới trước mặt Hỏa Diễm Cự Nhân.

“Nếu thời điểm ngươi còn sống, đã một mực trung tâm với ta, như vậy bây giờ thành Hỏa Nô, liền tiếp tục phục vụ cho bản tọa đi!”

“Hỏa Nô, hiện!” Hỏa Diễm Cự Nhân bỗng nhiên quát nhẹ một tiếng, sau đó hỏa diễm xung quanh, vậy mà đột nhiên xuất hiện vô số thể xác hình người, biểu lộ ngốc trệ kia, cùng Cung Tàng bây giờ không khác nhau chút nào.

“Đi thôi, đem tất cả thức ăn, đều mang tới cho bổn tọa!” Hỏa Diễm Cự Nhân hướng phía những Hỏa Nô này vung tay lên, bao quát cả Cung Tàng ở trong đám Hỏa Nô, lập tức dung nhập vào hỏa diễm xung quanh, không còn có bóng dáng.

“Ha ha, linh thảo, ta tìm tới linh thảo rồi!” Bên trong Hỏa Long Quật, tại một góc nào đó, một cái đệ tử gia tộc bất nhập lưu nào đó, trong tay bưng lấy một cành linh thảo màu hỏa diễm vừa mới hái xuống, kích động ngửa mặt lên trời cười dài.

“Ăn linh thảo, thực lực của ta nói không chừng liền có thể đột phá đến Nội Kình trung kỳ, đến lúc đó ta chính là cường giả trẻ tuổi nhất trong gia tộc!”

Cái đệ tử này mừng rỡ như điên, kích động đem linh thảo này phóng tới bên miệng, vừa muốn nuốt vào, bỗng nhiên thân thể mạnh mẽ run lên, khó có thể tin cúi đầu nhìn lại, đã thấy một thanh trường kiếm, xuất hiện ở trước ngực chính mình.

“Đần độn!” Một âm thanh lạnh lùng vang lên, mang theo nồng đậm khinh thường.

Đem linh thảo từ trong tay đệ tử chết không nhắm mắt kia đoạt lấy, đệ tử của cái gia tộc nhị lưu kia dùng một chân đem thi thể đẩy ra, cũng không ngừng lại, sau khi trực tiếp tìm một cái sơn động để chui vào, mới không kịp chờ đợi mà đem linh thảo lấy ra.

"Ha ha, tên ngu xuẩn kia tìm đến linh thảo, còn không tìm cái chỗ không ai để trốn mà phục dụng, đáng đời tiện nghi cho lão tử!!" Cái đệ tử này một mặt vui mừng, vừa muốn đem linh thảo nuốt vào, ánh mắt lại chợt trợn tròn, lộ ra vô tận hoảng sợ.

Chương 644: Hàn Thiết ngàn năm

Chỉ thấy linh thảo mà y xem như trân bảo, đột nhiên nổi lên sóng gió quỷ dị, tại trong ánh nhìn soi mói trợn mắt há hốc mồm của y, biến thành một cái mặt người bị hỏa diễm vây quanh!

Mà cái mặt người này, là người mà y quen thuộc đến không thể quen hơn được, chính là Trang chủ đã dẫn bọn họ tiến vào Lục Dã Sơn Trang, Cung Tàng!

Chỉ là, giờ phút này Cung Tàng rõ ràng lộ ra vô cùng quỷ dị, hai con mắt hơi có vẻ ngốc trệ theo dõi y, phảng phất như dã thú nhìn chằm chằm vào thực vật!

"Chạy!" Tên đệ tử này phản ứng cũng không chậm, tại sau khi phát hiện dị thường, trước tiên liền làm ra quyết định, thân thể hướng phía cửa động nhanh chóng lùi lại.

Tiếc rằng, Cung Tàng còn nhanh hơn y, liền đồng thời tại lúc tên đệ tử này hành động, bàn tay Cung Tàng bốc lên lửa cháy hừng hực, đột nhiên bắt lại cái cổ của y.

"Cung Trang chủ, ngươi này là có ý gì!" Tên đệ tử này vừa kinh vừa sợ, cố nén cảm giác cơ hồ như bị kim loại cắt cổ, mang theo thật sâu hoảng sợ hỏi.

Đáng tiếc, Cung Tàng giờ phút này, sớm đã thành Hỏa Nô không còn có ý thức, há to mồm quỷ dị phóng đại lên, lại sinh sinh đem tên đệ tử này nuốt vào trong miệng, liền cả cặn bã đều không còn lưu lại.

Cùng lúc đó, ở trong rất nhiều nơi hẻo lánh của Hỏa Long Quật, cũng diễn ra tình cảnh quỷ dị như vậy, đệ tử các nhà vốn cho là cơ duyên trên trời rơi xuống, thu hoạch được linh thảo, lúc mang tâm tình kích động chuẩn bị phục dụng, lại rất không may bị linh thảo nuốt.

Bất quá đệ tử các nhà vì mở rộng phạm vi tìm kiếm, phần lớn đều phân tán, coi như đạt được linh thảo, cũng là tìm kiếm chỗ không người mà phục dụng, bởi vậy, tuy không ngừng có người mất mạng, nhưng lại cũng không có gây nên quá nhiều người chú ý, đại bộ phận đệ tử, vẫn đang cố gắng tìm kiếm.

Đồng thời khi các đại gia tộc tìm kiếm linh thảo trong Hỏa Long Quật, thì Lâm Hải cũng đem hơn phân nửa Hàn Đàm lật lên, thậm chí cũng sắp tiếp cận đáy đầm, lại vẫn không thu hoạch được gì.

Lâm Hải lắc đầu một trận, trong lòng thầm than một tiếng, xem ra hi vọng không lớn.

“Ừm?” Ngay tại thời điểm Lâm Hải sắp từ bỏ, bỗng nhiên có một đạo hào quang nhỏ yếu, tại một góc nào đó của đáy đầm lóe lên một cái rồi biến mất.

“Đó là cái gì!” Tinh thần Lâm Hải chấn động, lập tức tăng thêm tốc độ, hướng phía quang mang yếu ớt đó mau chóng đuổi theo.

“Tê... Lạnh quá!” Còn không có tới gần, thân thể Lâm Hải đột nhiên run lên, vòng bảo vệ do chân khí hình thành, vậy mà không ngăn cản được hàn khí, trong nháy mắt đã bị kích phá!

Lâm Hải chỉ cảm thấy huyết dịch quanh thân tựa hồ cũng bị đông cứng, tại phía dưới cái lạnh này, tứ chi cũng chết lặng, vậy mà không động đậy được.

“Không tốt!” Lâm Hải quá sợ hãi, nghĩ không ra lấy thực lực của mình, còn không có tới gần vậy mà liền mất đi năng lực hành động, thậm chí, có nguy hiểm tới tính mạng.

“Nhất định phải rời đi!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vội vàng vận chuyển chân khí quanh thân, chống cự kỳ hàn, đồng thời nhanh chóng lùi về phía sau.

“A?” Nhưng lại tại thời khắc Lâm Hải lui lại, một đường hào quang màu đỏ, đột nhiên từ trên thân Lâm Hải sáng lên.

Lâm Hải chợt cảm thấy một trận ấm áp, phảng phất thái dương ngày xuân chiếu lên trên người, đem cỗ kỳ hàn này hoàn toàn chống cự ở bên ngoài, dễ chịu nói không nên lời.

“Chuyện gì xảy ra?” Hành động của Lâm Hải không khỏi khựng lại một hồi, không tự chủ được hướng phía nơi phát ra hào quang màu đỏ mà sờ soạng.

“Là nó?” Nhìn khối ngọc thạch hỏa hồng sắc trong tay kia, Lâm Hải không khỏi sững sờ, đây không phải là Hỏa Long Ngọc mà Chung Na trước khi chết, đã đưa cho mình sao?

“Nghĩ không ra Hỏa Long Ngọc này, thật đúng là cái bảo bối!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, có Hỏa Long Ngọc này chống cự kỳ hàn, Lâm Hải liền không vội mà đi, mà chính là thử thăm dò, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Một mực lại đi lên phía trước mấy chục mét, Lâm Hải mới nhìn rõ, thứ phát ra đạo ánh sáng kia, lại là một cục sắt.

“Có thể phát ra kỳ hàn bực này, tuyệt đối là bảo vật vô giá, thu lại rồi nói!” Lâm Hải cũng sẽ không nhìn thấy bảo vật phía trước mà thờ ơ.

Lấy tay qua thu là không thể nào, như thế không phải đông cứng thì không thể, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp thông qua Thánh Cảnh, đem khối sắt này thu lại.

Leng keng!

Khối sắt này biến mất đồng thời, một đạo tin tức nhắc nhở xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Chúc mừng ngài thu hoạch được Hàn Thiết ngàn năm x 1.

“Hàn Thiết ngàn năm? Cái đồ vật gì?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, hắn còn là lần đầu tiên nghe nói tới thứ này.

“Chủ nhân!” Đúng lúc này, giọng nói và dáng điệu của Tiên Nhi, đột nhiên xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

“Tiên Nhi?” Lâm Hải sững sờ, bình thường Tiên Nhi rất ít khi chủ động hiện thân, lần này đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ là vì khối Hàn Thiết vừa rồi kia?

Quả nhiên, Tiên Nhi mở miệng nói chuyện.

“Chủ nhân, ngươi từ chỗ nào lấy được một khối Hàn Thiết ngàn năm to như vậy?”

“Ồ? Tiên Nhi, cái Hàn Thiết ngàn năm này rất trân quý sao?” Từ kinh ngạc trong giọng nói của Tiên Nhi, Lâm Hải cảm giác mình tựa hồ đã nhặt được bảo bối.

“Tại Phàm Gian giới mà nói, là phi thường trân quý.”

“Ách... Chỉ là trân quý tại Phàm Gian giới thôi a.” Lâm Hải nhất thời thất lạc một trận, cái này cùng dự đoán của mình có khoảng cách a.

“Chủ nhân, ngài đừng có xem thường cái Hàn Thiết ngàn năm này, đây chính là tài liệu cực phẩm để luyện chế Thần Binh!”

“Tài liệu cực phẩm để luyện chế Thần Binh!” Trước mắt Lâm Hải không khỏi sáng lên.

Theo tu vi của chính mình tăng lên, Lâm Hải càng ngày càng cảm thấy tầm quan trọng của Thần Binh, binh khí tiện tay, tuyệt đối có thể đề bạt lên mấy thành cho thực lực của mình.

Tuy bây giờ Lâm Hải cũng có Truy Vân Kiếm, nhưng Lâm Hải luôn cảm giác loại binh khí như kiếm này, không đủ bá khí, nếu có thời cơ chế tạo một thanh Thần Binh, Lâm Hải tuyệt đối sẽ lựa chọn vũ khí cương mãnh hơn.

Bây giờ có khối Hàn Thiết ngàn năm này, Lâm Hải lập tức có ý nghĩ chế tạo Thần Binh.

Đáng tiếc, Lâm Hải đối với chuyện luyện chế binh khí là dốt đặc cán mai, bất quá Lâm Hải lại không lo lắng, bởi vì trong lòng đã có người thích hợp nhất.

“A?” Lại cùng Tiên Nhi tùy ý tìm hiểu một chút về Hàn Thiết ngàn năm, thời điểm Lâm Hải chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm manh mối, chợt phát hiện, nhiệt độ trong nước, vậy mà bắt đầu tăng lên.

“Còn tưởng rằng là cái Hàn Đàm này sinh ra Hàn Thiết, nghĩ không ra, lại là Hàn Thiết chế tạo Hàn Đàm!”

“A? Đó là cái gì!” Đột nhiên, một điểm sáng màu đỏ như lửa rất nhỏ, bây giờ đang cách xa Lâm Hải mười mấy mét chỗ, nếu không phải Lâm Hải mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, cơ hồ sẽ không phát hiện ra nó.

Mà liền tại lúc Lâm Hải phát hiện ra điểm sáng màu đỏ kia, cái điểm sáng màu đỏ này tựa hồ có ý thức, vậy mà đột nhiên hướng phía nơi xa vội vàng mà đi.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó trong mắt bùng lên tinh mang, mừng rỡ trong lòng!

Bởi vì ngay tại khi cái điểm đỏ như lửa kia di động thì đồng thời, bên trong La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, ngôi sao đại biểu cho Thần Hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc, lần nữa sáng lên!

“Nghĩ không ra lại là cái tiểu đông tây như thế, chạy đi đâu!” Lâm Hải kinh hỉ vạn phần, thôi động chân khí, hướng điểm đỏ như lửa liền đuổi theo.

Điểm sáng màu đỏ kia có tốc độ cực nhanh, ở trong đầm nước không ngừng lên xuống nhảy vọt, muốn đem Lâm Hải hất ra, tiếc rằng Lâm Hải đối với nó là tình thế bắt buộc, đem hết toàn lực theo đuổi không bỏ.

Một người một vật, thủy chung cách xa nhau khoảng chừng trăm mét, tốc độ vậy mà tương xứng, trong bất tri bất giác, sưu một tiếng, cái điểm sáng màu đỏ này liền xông ra khỏimặt nước.

Cơ hồ là trong chớp mắt, thân thể Lâm Hải cũng vọt ra khỏi mặt nước.

“Chạy đi đâu!” Lâm Hải quát lớn một tiếng, thi triển Tật Phong Bộ, tiếp tục đuổi theo.

Vừa đến trên đất bằng, Lâm Hải liền thi triển công pháp khinh thân ra, tốc độ đột ngột tăn lên, khoảng cách cùng điểm sáng màu đỏ, dần dần càng ngày càng gần, bất tri bất giác đuổi tới một mảnh rừng rậm.

Thời điểm mắt thấy liền muốn đuổi tới, điểm sáng màu đỏ đột nhiên tiêu thất vào hư không ngay trước mắt Lâm Hải, để Lâm Hải đột nhiên giật mình, dừng bước.

Chương 645: Kẻ xông vào Thánh Địa, chết!

“Trận pháp?” Cước bộ của Lâm Hải đột nhiên dừng lại, nhưng rất nhanh, liền lại lộ ra một nụ cười khinh thường.

“Tại phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, hết thảy trận pháp đều là hư vô!”

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Theo một tầng sương mù màu lam xuất hiện tại trong mắt Lâm Hải, rừng rậm trước mặt lập tức biến mất vô tung không còn tăm hơi, cùng lúc đó, một con đường nhỏ gập ghềnh, uốn lượn phương xa hiện tới.

Mà tại cuối cùng của đường nhỏ, điểm sáng màu đỏ kia đang lóe lên một cái rồi biến mất!

“Chạy đi đâu!” Lâm Hải liền vì nó mà đến, sao lại để nó chạy mất, hắn thi triển Tật Phong Bộ, liền truy qua đó.

Ngay tại khi Lâm Hải bước vào trận pháp, đồng thời trong một căn phòng đen nhánh, một ánh mắt sắc bén tựa như tia chớp, kinh ngạc hướng phía Lâm Hải vọt tới.

Khi cảm nhận được tốc độ nhanh như bôn lôi của Lâm Hải, sắc mặt của cái người thần bí này không khỏi đại biến!

“Là cao thủ từ nơi nào đến, vào trận lại như chỗ không người!”

“Đại nhân, có người xâm nhập vào đại trận!” Đúng lúc này, ngoài cửa có người cung kính nói nói.

“Lập tức giết hắn!” Một cái thanh âm mang theo cứng ngắc truyền tới, mang theo nồng đậm sát khí!

“Vâng!” Người bên ngoài trả lời một tiếng, liền bước nhanh rời đi!

“Tiểu đông tây, chạy đi đâu!” Dưới Lâm Hải cực tốc đuổi theo, rốt cục cách điểm sáng màu đỏ phía trước chỉ có khoảng cách chừng mười mét, trong lòng không khỏi đại hỉ.

Mà điểm sáng màu đỏ này, giống như có lẽ đã có một chút ý thức, thấy Lâm Hải tới gần, ngọn lửa cực tốc nhảy lên, tựa hồ mười phần gấp gáp.

“Hừ, nhìn ca ca thu ngươi này!” Lâm Hải giờ phút này đã cảm giác được, La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, đã có hơi chút phản ứng, chỉ cần khoảng cách lại tới gần một chút, liền có thể lập tức đem điểm sáng kia hút vào la bàn!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có hai đạo thân ảnh màu đen cực nhanh phóng đến, không có dấu hiệu nào mà ngăn lại đường đi của Lâm Hải.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, cước bộ không khỏi dừng lại, mà ở trong nháy mắt này, điểm sáng màu đỏ lập tức một lần nữa thoát đi đến khoảng cách an toàn.

“Móa!” Lâm Hải nhịn không được thầm mắng một tiếng, trong lòng phát cáu một trận.

“Tránh ra!” Lâm Hải nhương mày, tức giận rống nói, nếu không phải tính tình Lâm Hải dịu dàng ngoan ngoãn, đều muốn nhịn không được mà trực tiếp xuất thủ.

Thế nhưng là, hai người đối diện, đối với lời nói của Lâm Hải, căn bản như không nghe thấy, mà chính là đột nhiên rút ra bội đao, không nói hai lời, hướng phía Lâm Hải liền chém tới.

“Em gái ngươi!” Lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, hai đao này bổ tới đầu, lại nhanh lại mãnh liệt, mang theo khí thế sắc bén, vậy mà không thua một kích của cao thủ Hóa Cảnh!

Bất quá thực lực của hai người này có mạnh hơn nữa, tự nhiên cũng sẽ không tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với Lâm Hải, nhưng loại hành vi không phân tốt xấu liền hạ sát thủ của bọn họ này, quả thực lại làm cho Lâm Hải phát bực.

“Cút!” Lâm Hải quát to một tiếng như sấm, hai cái cao thủ Hóa Cảnh, căn bản không thấy rõ Lâm Hải xuất thủ thế nào, thân thể bay thẳng ra ngoài, nặng nề mà quẳng xuống đất, thổ huyết hôn mê!

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt động thủ, cuối cùng tâm lý của hắn mềm nhũn, không có thống hạ sát thủ, nếu không hai người này sớm đã trở thành hai bộ thi thể.

Thế nhưng là, cũng là trì hoãn ngắn ngủi như thế, Lâm Hải đã mất đi bóng dáng của điểm sáng màu đỏ, để đôi mày của Lâm Hải nhăn lại thật sâu.

“Xem ra chỉ có thể chậm rãi tìm kiếm, chỉ cần ở quanh đây, liền chạy không được!” Lâm Hải thở ra một hơi, chuẩn bị tiếp tục hướng phía trước đi tới.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có mấy tiếng xé gió vang lên, sau đó mười mấy đạo nhân ảnh, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, đem Lâm Hải bao bọc vây quanh.

“Các ngươi là ai?” Lông mày Lâm Hải nhướn lên, mười mấy người này, thực lực tất cả vậy mà đều không yếu, cơ hồ đều là là thực lực Hóa Cảnh đỉnh phong, coi như võ đạo thế gia nhất lưu, có nhiều Hóa Cảnh đỉnh phong như thế, cũng không nhiều a?

Hơn nữa mười mấy người này, từ cách ăn mặc và đến khí chất, cùng hai người trước đó ngăn cản Lâm Hải giống như đúc, hiển nhiên là cùng một nhóm người!

“Keng!” Đối với tra hỏi của Lâm Hải, câu trả lời của mười mấy người này, lại là đồng thời rút bội đao ra!

“Giết hắn!” Người cầm đầu quát khẽ một tiếng, mười mấy người gần như đồng thời, hướng phía Lâm Hải nhào tới, đem Lâm Hải bao phủ ở trong đao quang kiếm ảnh.

“Hừ!” Người cầm đầu trong lòng cười lạnh một tiếng, mười cái Hóa Cảnh đỉnh phong đồng thời xuất thủ, liền xem như Tông Sư, cũng sẽ nuốt hận tại chỗ, Lâm Hải ở trong mắt gã, đã không khác người chết!

Nhưng lại tại thời điểm gã nhận định Lâm Hải hẳn phải chết, nụ cười trên mặt lại đột nhiên ngưng kết, hai con mắt như là gặp Quỷ, trong nháy mắt liền trừng lớn!

Bởi vì, Lâm Hải chẳng biết từ lúc nào, lại ở ngay dưới mắt bọn họ, tiêu thất vào hư không!

“Không tốt!” Ngay tại thời điểm gã dự cảm đến không ổn, chợt phát hiện, mười mấy người phe mình, vậy mà tất cả đều im lặng ngã xuống.

Người áo đen quá sợ hãi, còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy phía sau lưng đau xót, sau đó bị người giẫm tại dưới chân.

“Các ngươi rốt cuộc là ai, vì sao lại không phân tốt xấu công kích ta!”

Lặp đi lặp lại nhiều lần bị người tập kích, dù Lâm Hải có tính tình ôn hòa, giờ phút này cũng buồn bực, nếu không phải mình thực lực cao cường, liền đần độn u mê bị bọn họ giết chết rồi.

Người áo đen giãy dụa một chút, muốn đứng lên, lại phát hiện một cước này của Lâm Hải, như là núi lớn, nặng tựa vạn cân, gã căn bản là không có cách di động mảy may!

“Nhanh nói!” Lâm Hải không khỏi gầm thét một tiếng!

“Người tự tiện xông vào Thánh Địa, chết!” Người áo đen từ trong hàm răng gạt ra mấy chữ, mang theo vô cùng hung ác!

“Thánh Địa?” Lâm Hải không khỏi khẽ giật mình, sau đó một cỗ cảm giác nguy cơ xông lên đầu!

“Không tốt!” Thân hình Lâm Hải đột nhiên lùi nhanh lại, lấy tốc độ cực nhanh, hướng phía sau nhảy ra.

“Ầm! Ầm! Phanh…”

Tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, trước mặt Lâm Hải là huyết nhục văng tung tóe, mười cái người áo đen trước đó, thân thể vậy mà tất cả đều nổ bể ra hết, một cỗ mùi cháy khét nhất thời tràn ngập trong không khí.

“Ọe…” Lâm Hải nhìn những phân mảnh trước mắt này, nhất thời buồn nôn một trận.

“Mẹ nó, một đám người điên, làm sao động một chút lại chơi tự bạo?” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, nếu không phải mình sinh lòng cảm ứng, nói không chừng liền bị thương tổn tại dưới cái thức tập kích tự sát này.

Sau khi mắng, trong lòng Lâm Hải cũng dâng lên lo nghĩ thật sâu, loại phương thức công kích cực đoan này, tựa hồ cực giống của cái dân tộc nào đó!

“Chẳng lẽ đám người này, tất cả đều là người Đảo Quốc?”

Lâm Hải cảm thấy, cũng chỉ có dân tộc này, mới có thể làm việc cực đoan như thế, huống chi nơi đây, vốn là tại bên trong Lục Dã Sơn Trang đâu!

Lâm Hải càng nghĩ càng thấy có loại khả năng này, điểm khả nghi trong lòng không khỏi mọc thành bụi, nhiều người Đảo Quốc tụ ở trong cái chỗ này như vậy, lại xưng nơi đây là thánh địa, ở trong đó đến cùng che giấu âm mưu gì?

“Vào xem!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cất bước tiếp tục hướng phía trước tiến lên, dù sao điểm sáng màu đỏ cũng là tiến vào chỗ sâu trong này, Lâm Hải bắt buộc phải vào!

Mà liền tại lúc Lâm Hải tiến lên, một đôi con mắt quỷ dị, từ một nơi bí mật gần đó ngậm tức nhìn chăm chú vào bóng lưng của Lâm Hải, mang theo vô cùng sát cơ!

“Đáng chết, nghĩ không ra người tới lợi hại như vậy, tổn thất hơn mười người Thiết Vệ áo đen, cũng không thương tổn được hắn mảy may! Giới Võ đạo của Tây Bắc, lúc nào có ra nhân vật lợi hại như vậy!”

“Bất quá chẳng cần biết ngươi là ai, nếu đã xâm nhập Thánh Địa, cũng không cần sống mà đi ra ngoài nữa!” Nghĩ đến chỗ này, người thần bí này, bỗng nhiên vẫy tay một cái, hai đường thân ảnh như u linh, đột nhiên hiện ra tại sau lưng gã!

Chương 646: Nhẫn Thuật quỷ dị

“Tốc chiến tốc thắng, chém chết ngay tại chỗ!”

Người thần bí vừa nói xong, hai đường thân ảnh như u linh này, thân thể đột nhiên chậm rãi trở lên nhạt đi, sau đó quỷ dị mà biến mất.

Lâm Hải càng đi vào trong, trong lòng càng cảm thấy kinh ngạc, hắn tổng cảm thấy, có một đôi con mắt vô hình, đang thời khắc nhìn chăm chú vào chính mình, nhưng mình vậy mà vô pháp phát hiện ra vị trí cụ thể của nó.

“Có người?” Đột nhiên, một bóng người xuất hiện tại phía trước Lâm Hải cách đó không xa, Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, chính là một cái tiểu nữ hài sáu bảy tuổi.

Mà tiểu nữ hài lúc này cũng phát hiện ra Lâm Hải, bỗng nhiên mang theo vẻ mặt vui cười ngây thơ, hướng phía Lâm Hải chạy tới.

“Ca ca, đóa hoa này tặng cho ngươi!” Tiểu nữ hài đột nhiên duỗi ra tay nhỏ, trong tay cầm một đóa hoa hoa dại, đưa đến trước mặt Lâm Hải, nghiêng cái đầu dưa nhỏ, lộ ra nụ cười đáng yêu.

“Hài tử từ nơi nào đến?” Trong lòng Lâm Hải cảm thấy quỷ dị, cũng không có đưa tay đi đón, mà chính là trên dưới đánh giá tiểu nữ hài này.

Khuôn mặt non nớt, nụ cười ngây thơ, ánh mắt ngây thơ, một bộ dáng đáng yêu, cũng không có chỗ khả nghi.

“Ca ca, hoa của ta không đẹp sao?” Thấy Lâm Hải không có đưa tay đi đón, miệng của tiểu nữ hài bỗng nhiên vểnh lên, có chút ủy khuất nói nói.

“Đẹp mắt, hoa rất xinh đẹp!” Lâm Hải cười cười, vươn tay đem hoa nhận vào tay.

“Hắc hắc.” Tiểu nữ hài rốt cục vui vẻ cười, nụ cười trong con ngươi cũng biến mức, đến mức quang mang hung ác trong mắt kia, cũng quên điche giấu.

“Bạo!” Trong miệng tiểu nữ hài khẽ quát một tiếng, đồng thời thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, lại lấy tốc độ cực nhanh, hướng phía sau nhanh chóng thối lui.

“Ầm!” Một tiếng vang thật lớn, hoa tươi trong tay Lâm Hải, vậy mà như một trái lựu đạn mini, trong nháy mắt nổ bể ra, mang theo khói đặc cuồn cuộn, núi đá bay tứ tung, cây cối bẻ gãy.

“Hừ, cho dù là Hoành Luyện Tông Sư của Hoa Hạ, cũng hẳn phải chết không nghi ngờ!” Tiểu nữ hài đã vọt đến nơi xa, nhìn khói đặc cuồn cuộn, cười lạnh một tiếng, thân hình vậy mà tăng vọt, thời gian trong nháy mắt, đã biến thành một cái thiếu phụ thành thục.

“Ngươi là tại nói ta hẳn phải chết không nghi ngờ sao?” Đột nhiên, một cái thanh âm nhàn nhạt, từ sau lưng thiếu phụ vang lên, để trái tim thiếu phụ mạnh mẽ nhảy, vô cùng kinh hãi mà quay đầu!

Chỉ thấy một cái nam tử tuổi trẻ, hai tay ôm ngực, khóe miệng hơi vểnh, đang mang theo một mặt hiếu kỳ nhìn lấy chính mình.

“Ngươi vậy mà không chết! Ngươi là làm sao làm được?” Đồng tử của thiếu phụ co rụt lại một hồi!

“Ngươi là thế nào biến thành tiểu hài tử?” Lâm Hải không có trả lời vấn đề của nàng ta, ngược lại vô cùng hiếu kỳ hỏi.

“Nếu như ta cho ngươi biết, ngươi sẽ tha thứ cho người ta sao?” Đôi mắt đẹp của thiếu phụ nhất chuyển, ẩn ý đưa tình hướng phía Lâm Hải liếc mắt đưa tình một cái, nũng nụi nói nói.

Đồng thời, vặn vẹo thân eo tinh tế, hướng phía Lâm Hải chậm rãi đi tới, vừa đi vậy mà một bên giải khai nút áo trên thân, lộ ra làn da mê người trắng như tuyết.

“Chỉ cần ngươi tha thứ cho người ta, ngươi muốn làm gì đều có thể đâu!” Thiếu phụ duỗi ra đầu lưỡi, khẽ liếm lấy môi đỏ gợi cảm, tay trắng như ngọc, nhẹ nhàng vỗ về da thịt của chính mình, biểu lộ tiêu hồn này, đối với bất kỳ người đàn ông nào, cũng có lực lượng sát thương vô cùng lớn.

“Giết ngươi cũng có thể sao?” Thanh âm mang theo nghiền ngẫm của Lâm Hải truyền đến, để thân thể thiếu phụ đột nhiên cứng đờ.

“Thu hồi trò xiếc của ngươi đi, những trò trẻ con này, đối với ta là vô dụng!” Lâm Hải khinh thường lắc đầu, nhàn nhạt nói nói.

Thiếu phụ một mặt kinh hãi nhìn qua Lâm Hải, tựa hồ không quá tin tưởng vào sự thật này, thứ mà chính mình thi triển trước đó, thế nhưng là Mị Hồn Đại Pháp lừng lẫy nổi danh, dựa vào chiêu này, nàng ta đã từng thế nhưng là thành công dụ sát quá nhiều cao thủ danh tiếng hiển hách.

Nhưng khi mặt đối mặt với cái nam tử trẻ tuổi nhìn như bình thường này, làm sao vậy mà lại mất đi hiệu lực rồi?

“Đi!” Thiếu phụ lúc này sao còn nhìn không ra, cái thiếu niên bình thường này, chính là kình địch trước đó chưa từng có, thu hồi kiều mị, hai tay mạnh mẽ vung lên, vô số đạo hàn quang, liền hướng phía Lâm Hải bay đi.

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, thân hình nhẹ nhàng lóe lên, liền né tránh qua.

“Đinh đinh đinh đinh!” Mấy cái âm thanh vang lên, ám khí của thiếu phụ, tất cả đều đính vào đại thụ sau lưng Lâm Hải, khi Lâm Hải quay đầu nhìn lại, chân mày đột nhiên nhảy một cái.

“Phi tiêu!”

Chỉ thấy vũ khí trên cành cây kia, vậy mà cùng ám khí của Ninja Đảo Quốc mà mình nhìn thấy trong TV, giống nhau như đúc.

“Hừ, quả nhiên là người Đảo Quốc!” Lâm Hải rốt cục xác định được ý nghĩ trước đó của chính mình.

“Giết!” Đúng lúc này, thiếu phụ Đảo Quốc, đột nhiên lấn người, kiếm trong tay không lưu tình chút nào hướng phía cổ Lâm Hải cắt tới.

“Hừ, điêu trùng tiểu kỹ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, thân thủ của thiếu phụ Đảo Quốc này, cũng tương xứng với Tông Sư trong giới Võ đạo, đối với võ lâm nhân sĩ phổ thông, có lẽ là cao thủ không thể ngang hàng, nhưng làm thế nào vào được mắt Lâm Hải.

“Đi!” Lâm Hải nghiêng người hiện lên, đồng thời vung ra một chưởng, thẳng đến giáp vai của thiếu phụ.

“Ầm!” Lâm Hải một kích trúng đích, thân thể thiếu phụ trực tiếp nổ tung, biến mất tại chỗ, để Lâm Hải không khỏi khẽ giật mình.

“Mẹ nó, đánh không trúng? Không đến mức đi!” Lâm Hải nhất thời cảm thấy không thích hợp, bởi vì một quyền này của chính mình, tựa như đánh vào bên trên bóng dáng, hoàn toàn không có loại cảm giác đánh trúng vào da thịt kia.

“Ảnh Phân Thân?” Một cái công pháp thường xuyên nhìn thấy bên trong anime của Đảo Quốc, đột nhiên xuất hiện trong đầu Lâm Hải.

“Giết!” Đúng lúc này, một tiếng quát vang lên bên tai Lâm Hải

Tiếng phát ra từ sau lưng, đồng thời hai đường kình phong cũng đến sau lưng Lâm Hải.

Lâm Hải cũng không quay đầu lại, thân thể xoay tròn một cái, một cái đá nghiêng lượn vòng, trực tiếp trúng trước ngực thiếu phụ, thiếu phụ đau đến hừ một tiếng, thổ huyết bay ngược ra ngoài.

“Hừ, nếu không phải có chuyện một số muốn hỏi ngươi, một cước này liền đòi mạng ngươi!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, liền muốn truy qua đem thiếu phụ bắt lấy.

“Ầm!” Mà lúc này, thân thể thiếu phụ, đột nhiên đâm vào trên thạch bích, nhất thời bốc lên một cỗ khói vàng, thiếu phụ vậy mà biến mất không thấy nữa!

“Lại là Nhẫn Thuật sao?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, Thiên Nhãn Thần Thông hướng phía chỗ thiếu phụ biến mất mà nhìn lại.

“A? Có chút ý tứ!” Lâm Hải cảm thấy ngoài ý muốn, vốn cho rằng thiếu phụ là mượn nhờ chướng nhãn chi pháp, tránh tại chỗ thạch bích, nghĩ không ra vậy mà tính sai, tung tích của thiếu phụ vậy mà hoàn toàn không có.

“Cái Nhẫn Thuật Đảo Quốc này, quả thực quỷ dị khó lường!” Lâm Hải tuy không có hảo cảm đối với Đảo Quốc, nhưng đối môn công pháp Nhẫn Thuật này, cũng không thể không sinh ra vẻ khâm phục.

Bốn phía tìm kiếm một phen, vậy mà thật tìm không thấy bóng dáng của thiếu phụ, Lâm Hải không khỏi không còn gì để nói.

Thực lực của mình, so với cái nữ Ninja này cao hơn ra rất nhiều, lại làm cho nàng ta cứ như vậy tại dưới mí mắt của chính mình chạy, thật sự là đủ mất mặt a.

“Về sau tại gặp được Ninja, nhất định không thể khinh địch, nhất định phải lập tức bắt lấy hoặc giết chết, thủ đoạn của bọn chúng, thật sự là quá quỷ dị.”

Lâm Hải lắc đầu, chỉ có thể tiếp tục tiến lên, nhưng vừa đi hai bước, mí mắt Lâm Hải liền cuồng loạn một trận, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia báo động!

“Không tốt!” Thân thể Lâm Hải mãnh liệt nhảy lên một cái, nhảy lên cao chừng hơn một trượng, mà chỗ Lâm Hải đứng trước đó, đột nhiên đâm ra hai thanh lưỡi dao sắc bén, một bóng người xinh đẹp phóng lên tận trời!

“Ha ha, trách không được tìm không thấy ngươi, nguyên lai là trốn dưới đất!” Thấy nữ Ninja xuất hiện lần nữa, Lâm Hải không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, người còn ở giữa không trung, liền hướng phía nữ Ninja chộp tới.

“Lần này xem ngươi còn chạy chỗ nào!” Thân hình Lâm Hải cực nhanh, một phát bắt được cánh tay nữ Ninja.

“Phốc!” Đột nhiên, một đám khói bụi nồng đậm màu lục, từ trên thân nữ Ninja xuất hiện!

Chương 647: Thư Hùng Ảnh Nhẫn!

“Không tốt!” Lâm Hải vội vàng nín hơi, đồng thời một chưởng đem nữ Ninja đẩy ra, chân khí quanh thân liền thả, khói đặc màu lục này ngăn ở bên ngoài.

“Tư tư...”

Thanh âm rất nhỏ truyền đến, mang theo mùi hôi thối nồng đậm, Lâm Hải cúi đầu nhìn lại, nhất thời rùng mình.

Chỉ thấy hoa cỏ cây cối ở bốn phía, thậm chí cả hòn đá cứng rắn, sau khi đều bị cái khói đặc màu lục này đụng chạm, vậy mà toàn bộ đều hóa thành nước mủ!

“Độc tính thật mạnh!” Lâm Hải thầm than một tiếng, may mắn chính mình phản ứng cấp tốc, nếu không bị khói độc này nhiễm vào, dù thực lực của chính mình là Ngưng Chân cảnh, cũng chưa chắc chiếm được yên ổn.

“Cái Ninja Đảo Quốc này, còn thật là khó dây dưa!” Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, tuy thực lực của cô gái Ninja này cũng chỉ tương đương với Tông Sư Võ Đạo, nhưng thủ pháp công kích thật sự là quá nhiều.

Lừa gạt, ám sát, sắc dụ, dùng độc, một chút thời gian ngắn như vậy, thủ đoạn có thể sử dụng quả thực đều dùng tới, thật sự là vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, để cho người ta khó lòng phòng bị.

Mà một chút thời gian như thế, nữ Ninja trước đó, vậy mà lại đột nhiên biến mất không thấy nữa, không biết là mượn cơ hội chạy trốn, hay là ẩn nấp đi, chuẩn bị một lần ám sát mới.

“Xem ra muốn bắt sống một cái, thật đúng là phải phí một phen công sức!” Lâm Hải tuy mạnh, nhưng giờ phút này lại cũng không thể không thừa nhận, cái Ninja Đảo Quốc này, thật sự là một tay hảo thủ về ẩn nấp ám sát cùng đào mệnh!

Lúc Lâm Hải cảm khái, đồng thời hai bóng người đang núp trong bóng tối, rung động trong lòng, quả thật đã vô pháp diễn tả bằng ngôn từ!

“Người này, trừ đại nhân ra, là cường giả mạnh nhất mà ta gặp được! Quả thực cường đại đến thật không thể tin!”

Nữ Ninja trước đó, trong ánh mắt còn mang theo một chút sợ sệt kinh hãi cùng bên cạnh nam tử giao lưu nói.

Mà nam tử thì là một mặt ngưng trọng, mang theo một tia may mắn mà gật gật đầu.

“Nếu như không phải hắn có ý muốn bắt sống ngươi, chỉ sợ ngươi đã không về được.”

Nói xong, nam tử mang theo lo lắng liếc nhìn nữ Ninja một chút, “Ngươi bị thương như thế nào?”

“Không có trở ngại, hắn cũng không có nặng tay!” Nữ Ninja nhẹ nhàng lắc đầu, tuy Lâm Hải sau cùng đưa nàng ta đẩy ra, nhưng cũng không có vận dụng chân khí, nữ Ninja chỉ là bị chút thương ngoài da.

“Trước đó đại nhân để hai người chúng ta hành động cùng một chỗ, ta còn cảm thấy chuyện bé xé ra to, hiện tại xem ra, là ta quá coi thường người tới.” Nam tử ngưng trọng nói nói.

“Anh tử, đợi lát nữa ngươi từ bên cạnh theo sau, nghe khẩu lệnh của ta, động thủ cùng một chỗ, đem hắn đánh giết, không được cho hắn bất luận cái thời cơ phản kháng gì!”

“Hiểu rõ!” Nữ Ninja người đáp ứng một tiếng, vậy mà dán sát nham thạch, hướng phía bên cạnh Lâm Hải bọc đánh qua.

Thấy nữ Ninja đã vào vị trí, khóe miệng nam tử nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh.

“Coi như ngươi mạnh hơn, gặp được Thư Hùng Ảnh Nhẫn ta, cũng chỉ có thể nuốt hận tại chỗ!”

Nhìn một chút bối cảnh phía trước Lâm Hải, nam tử cười quỷ dị, thân thể vậy mà chậm rãi biến mất, cùng cây cỏ xung quanh hòa làm một thể.

Lâm Hải chính là một mặt cảnh giác đi lên phía trước, một bên tìm kiếm điểm sáng màu đỏ, một bên phòng bị Ninja đột nhiên tập kích.

Những Ninja này tuy thực lực cũng không quá cao, nhưng thủ đoạn lại quá quỷ dị, dù là Lâm Hải cũng không thể không phân ra một bộ phận tâm thần, thời khắc đề phòng.

“Ừm?” Lại đi lên phía trước mấy bước, mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia báo động, cước bộ không khỏi dừng lại.

Đây là chuyện sau khi linh hồn Lâm Hải có thể xuất khiếu, tinh thần lực được tăng lên rất cao, giác quan cũng biến thành vô cùng nhạy bén, mỗi khi sắp đứng trước thời điểm nguy hiểm, Lâm Hải liền sẽ có cảm ứng.

Quả nhiên, cước bộ của Lâm Hải vừa dừng lại, một cây đại thụ bên cạnh người, đột nhiên vỡ ra, sau đó một cỗ sương đen đột nhiên dâng lên, che đậy tầm mắt của Lâm Hải.

“Đến!” Lâm Hải thấy thế, vội vàng nín hơi, đồng thời thả chân khí ra, không cho sương đen tới gần người, khói bụi kịch màu lục trước đó hắn đã nhìn đến, ai biết cái sương đen này có độc hay không?

“Sưu sưu sưu!!!”

Mấy tiếng xé gió gấp rút, đột nhiên từ bên trong sương đen truyền đến, chớp mắt liền đến trước mắt Lâm Hải, mà cùng lúc đó, bên cạnh Lâm Hải, cũng có tiếng xé gió gào thét mà đến, đem phương vị tránh né của Lâm Hải, tất cả đều phong kín!

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, biết là Ninja trong chỗ tối lại xuất thủ, đối mặt với ám khí của Ninja, Lâm Hải lần này cũng không tránh, như thiểm điện đưa tay sờ vào trong ngực!

“Đi!” Lâm Hải khẽ quát một tiếng, nhất thời mười mấy đường quang mang màu vàng kim liền bắn ra!

“Đinh đinh đinh đinh!” Từng đợt từng đợt tiếng kim loại va chạm gấp rút truyền đến, phi tiêu bay về phía Lâm Hải, vậy mà bị Lâm Hải phát sau mà đến trước, dùng Kim Tiền Tiêu đánh rơi toàn bộ!

“Cái gì!” Thư Hùng Ảnh Nhẫn cảm thấy ngoài ý muốn, làm sao cũng không nghĩ tới, công phu ám khí của Lâm Hải vậy mà cao siêu như thế, so với những Ninja như bọn họ này còn mạnh hơn!

Bất quá, hai người cũng vẻn vẹn là có chút giật mình mà thôi, cái này không ảnh hưởng chút nào tới hành động của hai người, nhiều năm hợp tác, cường giả chết tại trong tay hai người bọn họ nhiều vô số kể, biểu hiện so với Lâm Hải càng thêm kinh diễm, bọn họ cũng không phải là chưa thấy qua!

“Giết!” Tại đồng thời khi phi tiêu phát ra, hai người liền cùng lúc xuất thủ, giống như u linh đến gần Lâm Hải, vung vẩy thanh kiếm, hướng phía yếu hại của Lâm Hải đâm tới!

“Hừ, đến tốt!” Lâm Hải trước đó còn đang hối hận không có hạ nặng tay, để nữ Ninja giảo hoạt chạy trốn, không nghĩ đến giờ phút này lại xuất hiện, Lâm Hải cũng không muốn lại bởi vì nhân từ nương tay, mà phạm phải sai lầm giống nhau.

Tốc độ của hai nhẫn giả tuy cực nhanh, nhưng lại thế nào nhanh hơn Lâm Hải, tốc độ dưới chân Lâm Hải hơi bước, thi triển Tật Phong Bộ, nhất thời lưu lại một chuỗi tàn ảnh tại nguyên chỗ, bản tôn đã đến sau lưng nam Ninja kia.

“Xem chiêu!” Hai tay Lâm Hải bỗng nhiên nhô ra, hướng phía hai vai nam Ninja chộp tới, chuẩn bị đem gã khống chế lại!

Nam Ninja lúc đầu đâm kiếm trúng vào Lâm Hải, trong lòng còn có chút ngoài ý muốn, cảm giác Lâm Hải cũng không có khó đối phó như biểu hiện trước đó, thời khắc đang buồn bực, thân ảnh Lâm Hải bị đâm trúng vậy mà tiêu tán mất!

“Là tàn ảnh!” Nam Ninja lập tức kinh hãi, kịp phản ứng đồng thời, sau đầu bỗng nhiên sinh phong, gã không lo được quay đầu, thân thể mãnh liệt hướng phía trước nhảy ra, muốn tránh đi tập kích của Lâm Hải.

“Muốn chạy?” Trong lòng Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, thân thể theo sát mà tới, hai tay cùng lúc rơi vào trên hai vai nam Ninja.

“Gục xuống cho ta đi!” Lâm Hải khẽ quát một tiếng, hai tay dùng lực, chuẩn bị đem xương bả vai của nam Ninja tháo bỏ xuống!

“Xem chiêu!” Mà đúng lúc này, nữ Ninja thấy tình thế không ổn, đột nhiên hướng phía dưới xương sườn Lâm Hải đâm tới, vây Ngụy cứu Triệu!

Lâm Hải muốn né tránh, nhất định phải buông nam Ninja ra, nếu không tất sẽ bị kiếm của nữ Ninja đâm xuyên, đây cũng là hợp tác ăn ý nhiều năm giữa Thư Hùng Ảnh Nhẫn.

Mà nam Ninja giờ phút này cũng là nhếch miệng lên, lộ ra một tia cười lạnh, kiếm trong tay bày ra một cái tư thế kỳ quái, chỉ về phía cổ Lâm Hải.

Chỉ cần Lâm Hải buông ra gã ra để tránh né công kích của nữ Ninja, như vậy gã sẽ lập tức đưa kiếm trong tay đâm vào cổ Lâm Hải, hai người bọn họ dựa vào một chiêu hợp kích chi thuật này, chí ít từng đánh chết mười tên đối thủ thực lực so với bọn họ còn cường hãn hơn!

Quả nhiên, Lâm Hải thấy kiếm của nữ Ninja đâm tới, không khỏi chau mày, đành phải đem hai tay đã bắt lấy của nam Ninja buông ra, đồng thời thân hình nhất chuyển, tránh né công kích của nữ Ninja.

Mà vào thời khắc này, trong mắt nam Ninja bỗng nhiên thoáng hiện hàn quang, thân thể vậy mà đột nhiên ngược lại ra sau, giống như một cái hình xoắn ốc, lấy tốc độ không gì sánh kịp, hướng phía cổ Lâm Hải đâm tới.

Mà cùng lúc đó, chiêu thức trước đó của nữ Ninja cũng đột nhiên biến đổi, vậy mà biến thật thành hư, ngược lại từ một cái góc độ thật không thể tin, đâm về phía sau lưng Lâm Hải.

Công kích của Thư Hùng Ảnh Nhẫn, trong nháy mắt mà tới, một trước một sau càng đem tất cả đường lui của Lâm Hải đều phong kín, đã thành tình thế chắc chắn phải chết!

Chương 648: Vùng đất tội ác

“Hừ hừ, lần này xem ngươi còn không chết!” Thư Hùng Ảnh Nhẫn đồng thời nhe răng cười, bọn họ đối với một chiêu này có lòng tin tuyệt đối, thậm chí đã từng dùng một chiêu này giết chết qua một vị siêu cấp cao thủ Tông Sư đỉnh phong.

Nhưng sau một khắc, nụ cười trên mặt bọn họ trong nháy mắt đã ngưng kết! Bởi vì thân ảnh của Lâm Hải, vậy mà tiêu thất vào hư không.

“Không tốt, rút lui!” Thư Hùng Ảnh Nhẫn lập tức biết rõ không ổn, không chút do dự hướng về phía sau mà nhảy ra.

“Bây giờ nghĩ đi, có phải hơi trễ hay không!” Một cái thanh âm nhàn nhạt từ phía sau hai người bỗng nhiên vang lên, hai người giật nảy cả mình, lại phát hiện thân thể vậy mà không thể động đậy.

“Không có khả năng!” Hai người quả thực không thể tin được, bọn họ thế nhưng là Ninja kiệt xuất nhất, coi như gặp được địch nhân mạnh hơn, một kích không trúng cũng có thể toàn thân trở ra, nhưng hôm nay vậy mà mạc danh kỳ diệu bị người chế trụ, cái này để bọn họ có thể nào lại không kinh hãi!

Tại lúc bọn họ trợn mắt há hốc mồm nhìn soi mói, Lâm Hải chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ, trên mặt lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Nói đi, các ngươi rốt cuộc là ai, đúng, đừng nghĩ chơi tự bạo a, các ngươi trừ còn có thể nói chuyện ra, căn bản đã không thể động đậy.”

“Hừ, ngươi tự tiện xông vào Thánh Địa, chỉ có một con đường chết!”

“Đại nhân sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Hai nhẫn giả thấy đã vô pháp chạy trốn, tất cả đều lộ ra một bộ biểu lộ bất khuất, lạnh lùng nói nói.

“Cái Thánh Địa này, đến cùng là cái gì?” Lâm Hải chau mày, không khỏi hỏi, hắn đã là lần thứ hai nghe nói đến Thánh Địa.

“Ngươi, ngươi không biết?” Lâm Hải tra hỏi, để hai nhẫn giả không khỏi sững sờ, sau đó nam Ninja biến sắc.

“Ngươi không phải người ở đây?”

“Chỗ này?” Lâm Hải khẽ giật mình, “Cái gì chỗ này?”

“Vị bằng hữu này, nguyên lai đều là hiểu lầm a, xin thả ra chúng ta, ngươi sẽ thành hảo bằng hữu lớn nhất của chúng ta!” Nữ Ninja cũng nhìn ra hiểu lầm trong đó, vội vã mở miệng nói.

“Ai mà thèm làm bằng hữu cùng các ngươi!” Lâm Hải nhếch miệng lên, cái người trong Thánh Địa gì này, không phân tốt xấu liền hạ sát thủ đối với mình, hiện tại bị chế trụ lại muốn làm quen, nào có chuyện tốt bực này?

“Lại cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, đem bí mật của cái Thánh Địa này, nói chi tiết ra!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng nói.

“Hừ!” Hai nhẫn giả hừ lạnh một tiếng, nếu đã không thuyết phục được Lâm Hải, dứt khoát nhắm hai mắt lại, mặc cho Lâm Hải xử lý.

“Không nói đúng không, rất tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn biết rõ những Ninja này đều là tử sĩ, thời khắc mấu chốt liền tự bạo cũng làm được, hiển nhiên là không sợ chết, ép hỏi là vô dụng.

Bất quá muốn một người nói ra bí mật trong lòng, Lâm Hải lại có là biện pháp.

Chậm rãi đi đến bên người nam Ninja, ngón tay Lâm Hải nhất động, một cây kim châm liền xuất hiện trong tay.

“Ngươi muốn làm gì?” Nam Ninja tựa hồ cảm giác được dị thường, con mắt mãnh liệt mở ra, kinh hãi nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hỏi.

“Ngươi rất nhanh liền biết rõ!” Lâm Hải nói xong, kim châm đột nhiên đâm vào cái ót của nam Ninja, nam Ninja quá sợ hãi, vừa muốn nói chuyện, thân thể lại chợt run lên, hai mắt trong nháy mắt liền trở nên trống trải.

“Nói đi, đem bí mật liên quan tới Thánh Địa, không bỏ xót một từ nào nói ra cho ta!” Lâm Hải nhàn nhạt phân phó nói.

“Vâng, đại nhân!” Nam Ninja cung kính đáp ứng một tiếng, chậm rãi mở miệng.

“Thánh Địa, là ảnh nhận Đảo Quốc...”

“Nhanh im ngay! Ngươi đã làm cái gì với gã!” Nữ Ninja thấy thế kinh hãi, vội vàng quát bảo ngưng lại nói.

“Vẫn là ngươi im ngay đi!” Lâm Hải chiếu vào cái cổ Nữ Ninja cũng là một chưởng, Nữ Ninja trực tiếp hôn mê, té lăn trên đất.

Mà nam Ninja lại như không nghe thấy, bắt đầu đem tất cả mọi chuyện của Thánh Địa, bắt đầu hướng phía Lâm Hải giảng thuật kỹ càng.

Lâm Hải bắt đầu còn thờ ơ, thế nhưng là càng nghe càng là kinh hãi, sau cùng càng là lửa giận ngút trời, trong mắt tràn ngập cừu hận!

“Đám đáng chết hỗn đản này!”

“Cái Thánh Địa cẩu thí gì, quả thực là vùng đất tội ác!” Song quyền của Lâm Hải không khỏi nắm chặt, trong mắt toát ra hừng hực liệt hỏa, đối với đám Ninja Đảo Quốc này, quả thực là hận thấu.

“Lúc đầu còn không muốn giết người, nhưng bây giờ, không giết các ngươi, bên trên lương tâm của ca ca liền không qua được!” Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải liền hung ác, hướng phía kiếm rơi xuống đất, bỗng dưng ra một chiêu!

“Đi!”

“Phốc phốc!” Hai đạo âm thanh vào thịt vang lên, hai cái Ninja tội ác, liền không rên một tiếng, chết oan chết uổng!

“Đáng chết!” Trong cái gian phòng ở trong bóng tối, một cái âm thanh nổi giận vang lên, sau đó ào ào đem trà cụ trân quý ném vỡ cùng một chỗ, lại không che giấu được phẫn nộ trong lòng người thần bí.

“Thật là nghĩ không ra, liền cả Thư Hùng Ảnh Nhẫn cũng thất bại, giới Võ đạo của Hoa Hạ, từ nơi nào đến nhân vật mạnh mẽ như vậy!”

“Người tới!” Người thần bí vừa bước đi thong thả được mấy bước, tựa hồ vạn phần lo lắng, bỗng nhiên hướng phía ngoài cửa hét lớn một tiếng.

“Đại nhân!” Lập tức có Ninja tiến đến, chờ đợi phân phó.

“Ngươi nhanh đi Hỏa Long Quật, bẩm báo chủ thượng, liền nói Thánh Địa có cường giả xâm nhập, Thư Hùng Ảnh Nhẫn đã chết, hơn nữa bí mật của Thánh Địa có khả năng đã bị tiết lộ, cầu chủ nhân cấp tốc phái cao thủ đến tiếp viện!”

“Vâng!” Ninja đáp ứng một tiếng, cấp tốc biến mất!

Lâm Hải xử quyết hai nhẫn giả, ngẫm lại, vẫn là gọi ra một cuộc điện thoại!

“Lâm lão đệ, ngươi không phải theo Vân gia ta tham gia Đại Hội Võ Đạo à, nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho ta, không phải là Vân gia ta đã xảy ra chuyện gì chứ?” Thanh âm của Vân Anh truyền tới, lộ ra một tia gấp gáp.

“Vân gia không có việc gì!” Lâm Hải trịnh trọng nói nói, “Là ta có chuyện, cần hướng ngươi thông báo một chút!”

Nói xong, Lâm Hải đem tin tức về Thánh Địa đạt được từ trong miệng nam Ninja, từ đầu chí cuối nói cho Vân Anh.

“Lâm tiên sinh, ngươi là làm sao biết?” Vân Anh nghe xong, cũng không có bao nhiêu ngạc nhiên, ngược lại kinh ngạc hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ta là ngộ nhập Thánh Địa, bắt được người của bọn chúng, thông qua một số thủ đoạn hỏi được.” Lâm Hải nói xong, ngữ khí không khỏi ngừng một hồi, sau đó chân mày mạnh mẽ nhảy lên.

“Vân Tư lệnh, ngươi đã sớm biết rõ?”

Vân Anh thở dài nói, “Ta đã sớm có hoài nghi đối với Lục Dã Sơn Trang, biết rõ bọn họ khẳng định là đang làm âm mưu, nhưng không nghĩ tới lại là sự tình ác độc như vậy!”

“Hôm qua, người của ngành đặc biệt quốc gia đã tìm tới ta, tình huống mà bọn họ nắm giữ, cùng việc ngươi nói cơ bản là nhất trí, đối phó với những Ninja có bản lĩnh đặc thù này, chỉ có thể để bọn họ ra mặt, bọn họ đã chuẩn bị nhất cử diệt trừ cái vùng đất tội ác này!”

Lâm Hải nghe xong, trong mắt lóe lên linh quang, đây là muốn động thủ!

“Tốt! Nơi này có cái Huyễn Trận loại nhỏ, ngươi để bọn họ gia tăng chú ý, nếu không không dễ dàng tìm tới!” Lâm Hải nghĩ đến phiến rừng rậm do trận pháp huyễn hóa ra kia, nhịn không được nhắc nhở nói.

“Đa tạ Lâm tiên sinh nhắc nhở, ta sẽ thông tri cho bọn họ!” Vân Anh xuất thân từ gia tộc võ đạo, biết rõ trận pháp lợi hại, không dám thất lễ, lập tức gọi điện thoại thông tri cho người tới từ ngành đặc biệt của quốc gia.

Tắt điện thoại, Lâm Hải ban đầu còn muốn cẩn thận tìm tòi đám người Đảo Quốc này một chút, đem khu vực của bọn chúng phá huỷ, nhưng bây giờ ngành đặc biệt của quốc gia đã chạy đến, Lâm Hải cảm thấy không cần thiết vẽ vời ra cho thêm chuyện, vẫn là lưu cho bọn họ làm đi.

Khẩn yếu trước mắt, vẫn là nhanh tìm kiếm điểm sáng màu đỏ này, đây chính là nhiệm vụ mà Lâm Hải nhất định phải hoàn thành.

“A? Đó là cái gì!” Đang nghĩ ngợi, Lâm Hải phát giác phía trước có khác thường, vội ngẩng đầu nhìn lại, lại giật nảy cả mình!

Chương 649: Dốc hết sức phá đi

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, liền thấy cách đó phía trước không xa, lại có tầm mười đoàn hỏa diễm cao hơn một mét, đang lấy tốc độ cực nhanh hướng phía bên mình thổi đến, trong chớp mắt liền đến trước mắt.

“Ta qua, cái quỷ gì!” Sau khi Lâm Hải thấy rõ ràng, không khỏi giật nảy cả mình.

Chỉ thấy tầm mười đoàn hỏa diễm nầy, vậy mà tất cả đều có một cái khuôn mặt người, có mũi có mắt, vô cùng quỷ dị.

"Mẹ nó, Hoa Hướng Dương thành tinh sao?" Lâm Hải cảm thấy ngạc nhiên, tuy Lâm Hải đã thấy nhiều quỷ quái, nhưng ngọn lửa giống như người này, lại là liền nghe cũng chưa nghe nói qua.

"Thúc thủ chịu trói, theo chúng ta đi gặp chủ thượng!" Một cái Hỏa Diễm Nhân cầm đầu, dùng tiếng nói quái dị đột nhiên nói nói.

"Ta dựa vào, các ngươi thế mà còn biết nói chuyện? Chẳng lẽ các ngươi là người hay sao?" Lâm Hải không khỏi hỏi.

"Ít lải nhải, theo chúng ta đi, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!" Hỏa Diễm Nhân cầm đầu không kiên nhẫn nói nói.

"U a, không khách khí thì các ngươi có thể làm gì?" Lâm Hải nhếch miệng lên, khinh thường nói nói.

"Hừ, không biết tốt xấu!" Hỏa Diễm Nhân hừ lạnh một tiếng, sau đó bỗng nhiên vẫy tay một cái, mười cái Hỏa Diễm Nhân sau lưng, lập tức hướng phía Lâm Hải thổi qua.

Tốc độ của Hỏa Diễm Nhân cực nhanh, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ sóng nhiệt đập vào mặt, sau đó liền bị mười cái Hỏa Diễm Nhân vây vào giữa.

Hỏa Diễm Nhân cầm đầu, nhìn xa xa, trên mặt lộ ra một nụ cười khinh thường.

"Động thủ!" Gã vừa mới nói xong, mười cái Hỏa Diễm Nhân, lập tức hướng phía Lâm Hải khởi xướng tiến công.

Trong lúc nhất thời, hỏa diễm nổi lên bốn phía, cầu lửa bay tán loạn, Lâm Hải nhất thời bị ngọn lửa vây quanh, như là đặt mình vào trong biển lửa.

Lâm Hải không khỏi giật mình, phương thức công kích của đám Hỏa Diễm Nhân này, thực sự hiếm thấy, để hắn lại có loại cảm giác đi vào thế giới ma pháp Tây Phương, nhất là cầu lửa bay tán loạn trên dưới này, nhiệt độ cực cao, liền không khí cũng bị thiêu đốt rung động đùng đùng.

“Đi!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng, trên thân lập tức nổi lên một tầng quang mang màu trắng nhàn nhạt, chân khí phóng ra ngoài, hình thành một tầng khải giáp, đem khí lãng thiêu đốt nóng rực kia chống cự ở bên ngoài.

Đồng thời, thân hình chớp động liên tục, phảng phất như một con hồ điệp linh xảo, qua lại giữa cầu lửa, hời hợt liền tránh thoát cầu lửa phô thiên cái địa này, phảng phất có phần tiêu sái như Thiên Tiên đang dạo chơi.

Mười cái Hỏa Diễm Nhân thấy lưới quả cầu lửa dầu đặc như vậy, vậy mà vô pháp làm Lâm Hải bị thương, không khỏi nhao nhao ngạc nhiên.

“Liệt Diễm Phần Thiên!” Hỏa Diễm Nhân cầm đầu đang xem chiến đột nhiên hét lớn một tiếng, sau đó mười cái Hỏa Diễm Nhân này vậy mà đình chỉ công kích, xoay tròn vây quanh Lâm Hải.

“Oanh!” Theo di chuyển càng lúc càng nhanh, mấy cái Hỏa Diễm Nhân này vậy mà dần dần mất đi thân hình, mười cái Hỏa Diễm Nhân, vậy mà quỷ dị hóa thân thành biển lửa, dấy lên hỏa diễm cao hơn một trượng, phảng phất như Hỏa Ma, hướng phía Lâm Hải thôn phệ mà đi.

Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, phương thức công kích của đám Hỏa Diễm Nhân này, cùng võ giả hoàn toàn khác biệt, Lâm Hải vẫn là lần đầu tiên gặp được, trong lúc nhất thời vậy mà không biết nên hóa giải như thế nào.

Hỏa diễm lướt qua, bất luận là cây cỏ hay là núi đá, nhất thời hóa thành tro tàn, sóng nhiệt cực nóng cuốn tới, mắt thấy biển lửa liền muốn đem Lâm Hải thôn phệ, lông mày Lâm Hải không khỏi nhướn lên.

“Quản ngươi vô cùng kỳ quặc thế nào, ta cứ dốc hết sức phá đi!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vận chuyển chân khí, đột nhiên hướng phía biển lửa ngay trước mặt, vung ra một quyền.

“Phá!” Lâm Hải quát khẽ một tiếng, chân khí vô hình, lập tức mang theo một đường xung kíc hình quạt sóng, cùng biển lửa Phần Thiên Diệt Địa, trong nháy mắt đụng vào nhau.

“Oanh!” Một tiếng vang truyền đến, biển lửa đối diện với Lâm Hải, nhất thời bị mở ra một lỗ hổng, hỏa diễm rộng chừng hai, ba mét, bỗng dưng lại hướng phía sau mà bay đi.

“Hừ!” Hỏa diễm bay ngược kia, đột nhiên phát ra những tiếng rên, Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, đã thấy trong ngọn lửa kia, lại có hai cái mặt người đang tốc biến.

“Phốc!” Hỏa diễm mới chỉ bay đến nửa đường, phảng phất miếng thủy tinh như bị đánh, tại trong thần sắc hoảng sợ của hai cái mặt người kia, đột nhiên biến phân mảnh, hóa thành điểm điểm hỏa tinh, tản mát trên mặt đất, triệt để bị chôn vùi.

“Ha ha, không gì hơn cái này!” Lâm Hải thấy thế, không khỏi mừng rỡ trong lòng.

Lần đầu đối mặt với loại công kích quỷ dị này, tâm lý Lâm Hải ban đầu còn không có cơ sở, hiện tại thấy vậy, cái biển lửa ngập trời này, bất quá cũng cùng loại với chưởng nhãn pháp, là do Hỏa Diễm Nhân trước kia biến ảo mà thành!

“Nhanh chóng giết hắn!” Hỏa Diễm Nhân cầm đầu, ở bên cạnh quan chiến, thấy phía dưới một chiêu Lâm Hải, vậy mà trực tiếp đem hai cái Hỏa Diễm Nhân đánh đến hôi phi yên diệt, không khỏi giật nảy cả mình!

Thực lực của mỗi cái Hỏa Diễm Nhân này, mỗi một cái cũng không dưới thực lực của Tông Sư Võ Đạo, nghĩ không ra tại phía dưới hợp kích, vẫn còn bị Lâm Hải một chiêu diệt sát, thực lực của Lâm Hải, thật sự là quá kinh khủng.

Trước đó nhận được tin tức, Thư Hùng Ảnh Nhẫn đã chết dưới tay của Lâm Hải, bọn họ đã đối với thực lực của Lâm Hải, có đầy đủ coi trọng, lúc này mới phái ra hơn mười Hỏa Diễm Nhân tới, nghĩ không ra vừa động thủ, vẫn là bị thực lực mà Lâm Hải bày ra, làm cho rung động.

Những Hỏa Diễm Nhân còn lại, sau khiếp sợ ngắn ngủi, lập tức mặt lộ vẻ ngưng trọng, đột nhiên trong tay bấm niệm pháp quyết, sau đó đột nhiên hướng phía Lâm Hải, mở cái miệng rộng.

“Hống!” Bỗng nhiên, mười mấy ngọn lửa Phần Thiên Diệt Địa, từ trong miệng mười cái Hỏa Diễm Nhân này, phun ra ngoài, phảng phất như ống đại bác, trong nháy mắt liền hướng phía Lâm Hải cuốn tới.

Bốn phương tám hướng của Lâm Hải, toàn bộ không gian tất cả đều là hỏa diễm, muốn trốn tránh, căn bản là không có khả năng, nhưng cũng có thăm dò trước đó, nên Lâm Hải đối với thực lực của những Hỏa Diễm Nhân này, đã có hiểu biết đại khái.

Đã vô pháp trốn tránh, Lâm Hải cũng không có ý định tránh nữa, mặc kệ phương thức công kích của đối phương kỳ lạ quỷ dị như thế nào, Lâm Hải tin tưởng, tại trước mặt thực lực tuyệt đối, đều là phí công.

“Phá cho ta!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên cuộn lại, quanh thân tụ lực, sau đó đột nhiên duỗi tay ra, một cỗ chân khí hạo hãn vô biên như thủy triều, lấy Lâm Hải làm tâm điểm, như là kinh đào cự lãng, hướng bốn phương tám hướng, phô thiên cái địa mà đi!

“Không tốt, mau lui lại!” Hỏa Diễm Nhân cầm đầu đứng ngoài thấy thế, không khỏi quá sợ hãi, cuống quít hô nói.

Thế nhưng là, đã trễ!

Mười mấy ngọn lửa mà Hỏa Diễm Nhân phun ra, vừa gặp chân khí mà Lâm Hải phát ra, phảng phất như giấy, không có chút sức chống cự nào, liền bị phá vỡ, đánh trúng vỡ nát!

Mà thủy triều chân khí của Lâm Hải, lại không có chút suy giảm nào, phô thiên cái địa, hướng lên Hỏa Diễm Nhân mạnh mẽ phóng qua.

Mười cái Hỏa Diễm Nhân tại lúc ngọn lửa bị phá hủy, cũng đã hiện ra thân hình, mỗi cái sắc mặt khó coi, hỏa diễm quanh thân cũng ảm đạm không ít, đã bị nội thương không nhẹ.

Bây giờ gặp thủy triều chân khí, lấy thế vô pháp ngăn cản, đã đến trước mặt, nhóm Hỏa Diễm Nhân nhao nhao lộ ra thần sắc hoảng sợ, vội vã hướng phía sau nhanh chóng lùi lại!

Đáng tiếc, tốc độ bọn chúng có nhanh hơn, nhưng cũng không nhanh bằng ngoại phóng chân khí của Lâm Hải, khi nhóm Hỏa Diễm Nhân còn tại giữa không trung, liền bị thủy triều chân khí bao phủ, mỗi cái như gặp phải trọng kích, trong nháy mắt liền bị chân khí đánh trúng phân mảnh, liền cái cặn bã hỏa tinh cũng không có để lại, phảng phất như chúng căn bản chưa từng xuất hiện.

“Cái này! Cái này...” Đồng tử của Hỏa Diễm Nhân cầm đầu co lại, một mặt kinh hãi.

“Cái kia, không có ý tứ a, lần thứ nhất đối mặt với loại đồ chơi quỷ như các ngươi này, tâm lý không chắc, cho nên dùng khí lực có chút lớn.” Lâm Hải gãi gãi đầu, xấu hổ nói nói.

Hỏa Diễm Nhân nghe được, mãnh mẽ đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải, trong mắt lóe lên tia lửa phẫn nộ.

“Hừ, bớt ngồi nói châm chọc di! Ngươi cho rằng giết chết mấy cái Hỏa Nô hạ cấp không còn dùng được, liền không tầm thường sao?”

“Há, bọn họ tên gọi là Hỏa Nô?” Lâm Hải sững sờ, hắn còn là lần đầu tiên nghe được xưng hô thế này.

Hỏa Diễm Nhân hừ lạnh một tiếng, không có trả lời, mà chính là tay phải bỗng dưng ra một chiêu.

Đột nhiên, một thanh cự đao hỏa diễm dài đến hai thước, từ chuôi kiếm đến thân kiếm, vậy mà một chút xíu từ trong lòng bàn tay của Hỏa Diễm Nhân mọc ra, như là Thần Binh lâm thế!

“Đây là!” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng không khỏi giật mình.

Từ khi tu vi của Lâm Hải đạt tới Ngưng Chân trung kỳ, đã rất ít khi cảm thấy uy hiếp, thế nhưng lbây giờ, vậy mà từ trên thanh cự đao hỏa diễm này, ngửi được một tia khí tức nguy hiểm.

Mà giờ khắc này, Hỏa Diễm Nhân đột nhiên đem cự đao hỏa diễm giơ lên cao cao, hai con mắt bốc lên u hỏa lóe lên sát cơ!

“Tiếp của ta một chiêu, liệt diễm, trảm!”

Chương 650: Không thể tha cho ngươi

Hỏa Diễm Nhân nói, thân hình bỗng nhiên bùng lên, cự đao hỏa diễm trong tay, bắt trói cự thế ngập trời thiếu đốt hết thảy, trong nháy mắt liền đến đỉnh đầu của Lâm Hải, hung hăng bổ xuống.

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, sóng nhiệt của ngọn lửa trên thanh cự đao này, làm Lâm Hải cảm thấy như là đặt mình vào biển lửa, còn chưa cận thân, da thịt liền truyền đến một trận nhói nhói, tựa hồ cả người đều muốn bốc cháy lên.

“Có chút ý tứ!” Lâm Hải đã thật lâu không có gặp được cao thủ có thực lực như thế, lập tức không dám thất lễ, đưa tay quấn một vòng một vòng, trong chốc lát quang hoa nở rộ!

“Phá cho ta!” Truy Vân Kiếm nơi tay, Lâm Hải hét lớn một tiếng, thân kiếm bỗng nhiên hướng lên trên, lấy góc độ vô cùng xảo trá, đâm về cự đao hỏa diễm.

“Keng!” Một tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, một kiếm bao hàm chân khí của Lâm Hải, trực tiếp đem cự đao hỏa diễm đẩy ra đến, thân ảnh của Hỏa Diễm Nhân chấn động, liền lùi mấy bước, mới đứng vững thân hình.

Lần nữa ngẩng đầu, lúc nhìn về phía Lâm Hải, Hỏa Diễm Nhân mới một mặt kinh hãi.

“Không có khả năng!” Hỏa Diễm Nhân nhịn không được kinh hô một tiếng, một đao kia của gã, thế như thiên quân, liền xem như Tông Sư đỉnh phong, đều khó có khả năng dễ dàng đem một đao kia đánh lui như vậy.

Thế nhưng Lâm Hải, lại sinh sinh làm được, hơn nữa binh khí dùng, vẫn là nhuyễn kiếm, cái này khiến Hỏa Diễm Nhân làm sao có thể không kinh hãi!

“Hứ, đần độn!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, đều đã chân thực phát sinh, xin hô cái gì không có khả năng? Não tử có bệnh!

“Bớt nói nhảm, xem kiếm!” Lâm Hải khẽ quát một tiếng, thả người mà lên, thi triển Truy Vân Kiếm Pháp, trong nháy mắt liền đem Hỏa Diễm Nhân bao phủ ở trong kiếm quang.

“Hừ, muốn chết!” Hỏa Diễm Nhân chỉ là giật mình với thực lực vượt quá dự liệu của gã của Lâm Hải, lại không có nghĩa là liền sợ Lâm Hải, thấy Lâm Hải công tới, gã hừ lạnh một tiếng, lần nữa huy động cự đao hỏa diễm, cùng Lâm Hải đánh nhau.

“Nhìn không ra, rất mạnh mà!” Lần giao thủ này, Lâm Hải cảm thấy ngoài ý muốn, Hỏa Diễm Nhân này chẳng những có đao pháp tinh diệu, hơn nữa Nội Kình thâm hậu, vậy mà so với bất kỳ một cái Tông Sư Võ Đạo nào mà Lâm Hải đã từng gặp được đều mạnh hơn.

Hơn nữa khó chơi nhất, là bên trong Nội Kình của gã, còn mang theo một cỗ sóng nhiệt cơ hồ đem người thiêu đốt, lúc Lâm Hải đối mặt với gã, không thể không phân ra một bộ phận chân khí, dùng để chống đỡ cỗ sóng nhiệt này.

Bất quá, cũng chỉ thế thôi!

Thực lực bây giờ của Lâm Hải, đã đạt tới Ngưng Chân trung kỳ, chân khí trong cơ thể ngưng luyện như sắt, nồng hậu dày đặc như thực chất, lúc hành động có thể thu phóng tự nhiên, sớm đã xa không phải là võ giả có thể so sánh.

Hỏa Diễm Nhân này tuy tương đối quỷ dị, nhưng Lâm Hải vẫn cảm giác được, gã còn không có siêu thoát ra khỏi phạm vi của võ giả, nhiều lắm cũng là võ giả thực lực tương đối mạnh, đồng thời nắm giữ một số pháp thuật hỏa diễm mà thôi.

Bất quá Lâm Hải là lần thứ nhất gặp được loại phương thức công kích quỷ dị này, trong lúc nhất thời nổi lên lòng hiếu kỳ, cũng là không vội mà đem Hỏa Diễm Nhân này tiêu diệt, ngược lại có chút hăng hái cùng gã đánh đấu.

Mà Hỏa Diễm Nhân đối diện, giờ phút này trong lòng đã nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Tuy từ lúc vừa mới bắt đầu gã liền nhìn ra Lâm Hải rất mạnh, đặc biệt là Lâm Hải dùng một kiếm đánh lui được cự đao hỏa diễm của gã, đã làm Hỏa Diễm Nhân đem Lâm Hải phóng tới một cái trình độ coi trọng trước đó chưa từng có.

Nhưng dù vậy, Hỏa Diễm Nhân cũng không có quá để ý, nội tình của giới Võ đạo Tây Bắc, bọn họ đã sớm mò ra phi thường rõ ràng, cường giả thực lực mạnh, cũng bất quá chỉ là Tông Sư đỉnh phong.

Về phần cường giả Quy Chân cảnh phía trên Tông Sư, đã trên trăm năm chưa từng xuất hiện, mà thực lực của Hỏa Diễm Nhân, thì là Quy Chân sơ kỳ, lại thêm công pháp kỳ lạ, đủ để quét ngang toàn bộ giới Võ đạo.

Coi như thực lực mà Lâm Hải biểu hiện ra ngoài không tầm thường, cho ăn bể bụng cũng chính là cái Tông Sư đỉnh phong, mà chênh lệch ở giữa Tông Sư cùng Chân Nhân, giống như khác nhau giữa một trời một vực, Hỏa Diễm Nhân có lòng tin tuyệt đối, chính mình tùy ý liền có thể đem Lâm Hải bóp chết.

Thế nhưng một trận chiến này, Hỏa Diễm Nhân lại giật nảy cả mình, người trẻ tuổi trước mắt này, vậy mà cùng mình đánh cái khó phân thắng bại, trên thực lực thế mà không thua mình chút nào.

“Gặp quỷ!” Hỏa Diễm Nhân khiếp sợ không tên, gã một cái cường giả Quy Chân cảnh, mặc dù chỉ là mới vào Quy Chân, nhưng lâu như vậy vẫn bắt không được một cái tiểu tử cảnh giới nhiều lắm là Tông Sư, cảm thấy ngoài ý muốn đồng thời, cũng làm cho gã xấu hổ một trận.

“Chết đi cho ta!” Hỏa Diễm Nhân vừa thẹn lại giận, bỗng nhiên tăng thêm tốc độ, như là như gió bão mưa rào, hướng phía Lâm Hải một trận tấn công mạnh.

Trong lúc nhất thời, bốn phía quanh Lâm Hải, nhất thời bốc lên liệt diễm, như rơi vào biển lửa, liền không khí tựa hồ cũng bốc cháy lên.

“Nhìn ngươi còn không chết!” Hỏa Diễm Nhân lộ vẻ hung ác, trong lòng nổi lên đắc ý.

Không ai có thể chạy thoát tại phía dưới công kích dày đặc như thế, gã thấy, Lâm Hải có mạnh hơn nữa, cũng căn bản không có sức chống cự, cuối cùng sẽ bị Hỏa Diễm của chính mình thiêu cháy thành tro tàn.

Quả nhiên, bên trong lưỡi đao biển lửa, Lâm Hải tựa hồ rốt cục không chống đỡ được, toàn bộ thân thể nhất thời bị xoắn thành mảnh vỡ.

“Hừ, chết dưới Liệt Diễm Đao của ta, đủ để ngươi kiêu ngạo!”

Hỏa Diễm Nhân nhân cơ hội thu đao, bĩu môi cười lạnh, trên mặt một trận đắc ý.

“Không có ý nghĩa, xem ra ngươi cũng không có trò mới gì!” Đúng lúc này, sau lưng Hỏa Diễm Nhân, một cái thanh âm lười nhác bỗng nhiên vang lên, để nụ cười của Hỏa Diễm Nhân trong nháy mắt liền ngưng kết.

Mãnh liệt quay người, Hỏa Diễm Nhân lấy ánh mắt thật không thể tin hướng phía sau lưng nhìn lại, khi thấy sau lưng là một khuôn mặt mang theo thất vọng nhàn nhạt, Hỏa Diễm Nhân nhất thời như gặp quỷ mị!

“Ngươi, ngươi không chết? Điều đó không có khả năng!” Hỏa Diễm Nhân chỉ vào Lâm Hải, đầy rẫy kinh hãi.

Gã rõ ràng trơ mắt nhìn lấy Lâm Hải, bị Hỏa Diễm Đao của chính mình xoắn thành mảnh vỡ, căn bản không có đạo lý còn sống, nhưng lúc này làm sao đột nhiên lại bình yên vô sự xuất hiện ở trước mặt mình?

“Muốn giết ta, chỉ bằng chút thủ đoạn của ngươi này?” Lâm Hải khinh thường cười một tiếng.

“Kết thúc đi!” Lâm Hải vừa mới nói xong, trong mắt lấp lóe tinh quang, khí thế cả người đột nhiên thay đổi!

Trong lòng Hỏa Diễm Nhân cuồng loạn, kinh hãi phát hiện, người trẻ tuổi trước mặt này, vậy mà cho gã một loại cảm giác ngước nhìn núi cao, chỉ là khí thế phát ra từ bên trên thân thể, đều khiến gã ngạt thở một trận.

Loại khí thế bàng đại này, căn bản không thể nào là võ giả cấp Tông Sư có thể có!

“Ngươi, ngươi là cường giả Quy Chân cảnh!” Cho tới giờ khắc này, Hỏa Diễm Nhân mới phát hiện không hợp lý, hơi chút suy tư, liền quá sợ hãi, chỉ vào Lâm Hải một mặt kinh hãi.

“Quy Chân cảnh? Xem như thế đi!” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói, hắn cũng không biết Ngưng Chân trung kỳ của mình, cùng Quy Chân cảnh trong thế giới Võ Đạo ai ưu ai kém, nhưng nếu tất cả mọi người đã nói như thế, vậy liền tạm thời nhận đi.

“Trốn!” Sau khi biết rõ thực lực chân thật của Lâm Hải, Hỏa Diễm Nhân không nói hai lời, quay đầu liền chạy.

Tuy gã cũng là Quy Chân cảnh, nhưng chỉ là Quy Chân sơ kỳ, hơn nữa Quy Chân cảnh của gã, cũng không phải thật tu luyện đế được, cùng Quy Chân cảnh chính thức có không cách xếp ngang.

Huống chi trước đó giao thủ cùng Lâm Hải, gã đã ra hết thủ đoạn, nhưng căn bản không làm gì được Lâm Hải, nếu như lưu lại nữa, quyết sẽ không có kết cục tốt.

“Muốn chạy, nào dễ dàng như vậy!” Trong mắt Lâm Hải phát lạnh, Truy Vân Kiếm chỉ vào Hỏa Diễm Nhân ở phía xa, thân thể bỗng nhiên bay ra.

“Giết!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng, kiếm trong tay mang theo khí thế sắc bén trảm thiên diệt địa, trong nháy mắt liền đến phía sau Hỏa Diễm Nhân.

“Không tốt!” Hỏa Diễm Nhân không nghĩ tới tốc độ của Lâm Hải vậy mà nhanh chóng như thế, bên trong cuống quít, vội vàng đưa cự đao hỏa diễm tới, một cái lượn vòng, hướng phía Truy Vân Kiếm của Lâm Hải nghênh đón.

“Không biết tự lượng sức mình!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, chân khí rót vào trong thân kiếm, trực tiếp đem cự đao hỏa diễm đánh trúng tuột tay mà bay.

Trong lòng Hỏa Diễm Nhân hoảng hốt, nghĩ không ra liền một chiêu của Lâm Hải gã cũng không chống đỡ được, nhất thời bị dọa đến hồn phi phách tán.

Mà giờ khắc này, tốc độ kiếm trong tay Lâm Hải không giảm, đã đâm đến ngực Hỏa Diễm Nhân.

“Tiền bối tha mạng!” Hỏa Diễm Nhân mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi, lớn tiếng mở miệng cầu xin tha thứ.

Đáng tiếc, Lâm Hải đối với với lời cầu xin tha thứ của gã xem như không nghe, Truy Vân Kiếm trực tiếp đâm vào trái tim của Hỏa Diễm Nhân.

“Bằng vào sở tác sở vi của các ngươi, ta không thể tha cho ngươi!” Lâm Hải đem Truy Vân Kiếm rút ra, thi thể của Hỏa Diễm Nhân phù phù một tiếng, té ngã trên đất.

Nhưng tại trong nháy mắt khi thi thể của Hỏa Diễm Nhân ngã xuống đất, bỗng nhiên nảy sinh dị biến!

Chương 651: Lồng giam hỏa diễm

Chỉ thấy thân thể của Hỏa Diễm Nhân, đột nhiên nổ bể ra đến, tia lửa tung tóe!

Cùng lúc đó, một quả cầu lửa lớn cỡ nắm tay, từ bên trong thi thể của Hỏa Diễm Nhân phóng lên tận trời, hướng về phương xa cấp tốc tháo chạy.

“Ừm?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, hắn kinh ngạc phát hiện, bên trong quả cầu lửa kia, rõ ràng có gương mặt của tên Hỏa Diễm Nhân kia, đang một mặt thất kinh, như gặp quỷ mị!

“Linh Hồn Ly Thể!” Lâm Hải lập tức liền hiểu được, thân ảnh lóe lên, liền truy qua.

Hỏa Diễm Nhân thấy thế, dọa đến quá sợ hãi, cơ hồ đem sức lực bú sữa cũng xuất ra, điên cuồng chạy trốn!

“Trốn! Nhất định phải chạy đi! Chỉ cần có thể chạy trốn tới Hỏa Long Quật, có chủ ở đó, cái mạng này của chính mình liền bảo trụ, tổn thất thân thể, cùng lắm là tìm một người để đoạt xá!” Trong lòng Hỏa Diễm Nhân đang tính toán, dục vọng chạy trốn, làm cho tốc độ của gã, vậy mà nhanh gần gấp đôi so với bình thường.

Một mực nhìn thấy phía trước cách đó không xa, là cánh cửa màu đỏ như ngọn lửa, mặtHỏa Diễm Nhân mới lộ vẻ cuồng hỉ, tâm một mực treo cao mới rốt cục buông ra.

“May mắn ta trước đó cưỡng ép tu vi đột phá đến Quy Chân cảnh, ngưng tụ Thần Hồn, nếu không lần này liền chết thật!” Hỏa Diễm Nhân cảm thấy may mắn, đồng thời cũng hoảng sợ một trận.

“Chờ nhìn thấy chủ thượng, nhất định phải xin chủ thượng xuất thủ, đem kẻ xông vào này diệt sát, báo mối thù ngày hôm nay!”

Trong ánh mắt Hỏa Diễm Nhân hiện lên một tia cừu hận, sau đó thả người nhảy lên, hướng phía bên trong Hỏa Long Quật nhảy

xuống.

“Ầm!”

Đột nhiên, một bóng người đột nhiên xuất hiện tại cửa vào Hỏa Long Quật, đem đường đi của Hỏa Diễm Nhân ngăn trở, Hỏa Diễm Nhân một cái khống chế không nổi, trực tiếp đâm vào trên người người vừa tới.

Còn không chờ gã phản ứng lại, một cái tay mở lớn, tựa hồ mang theo hấp lực vô tận, trực tiếp đem Thần Hồn của Hỏa Diễm Nhân, giữ tại lòng bàn tay.

“Muốn chạy, nào dễ dàng như vậy!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, khinh thường nói nói.

Thần Hồn của Hỏa Diễm Nhân giờ phút này lại bị Lâm Hải bắt lấy, trên mặt lóe lên kinh hoảng một cái rồi biến mất, rất nhanh liền lộ ra một khuôn mặt hung hăng càn quấy.

“Tiểu tử, thức thời hiện tại liền thả lão tử, sau đó quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nói không chừng lão tử còn có thể ở trước mặt chủ thượng bảo đảm cho ngươi một mệnh, nếu không mà nói...”

“Ồ? Nếu không thì thế nào?” Lâm Hải thấy sinh tử của Hỏa Diễm Nhân đều đã bị mình nắm ở trong tay, vậy mà gã vẫn còn nói năng lỗ mãng uy hiếp chính mình, trong lúc nhất thời hết sức tò mò, gã đến cùng là có dũng khí từ đâu tới.

“Nếu không, chết!” Đột nhiên, một thanh âm nổ vang trên không trung, tựa hồ đến từ bốn phương tám hướng, cùng lúc đó, một đường uy áp mãnh liệt từ trên trời giáng xuống, làm không khí cơ hồ đều ngưng kết lại.

“Chủ thượng, cứu ta!” Thần Hồn của Hỏa Diễm Nhân, nghe được thanh âm này, lập tức lộ ra gương mặt hớn hở, kích động lớn tiếng hô nói.

Lâm Hải nhướng mày, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời lộ ra một vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy giữa không trung, là một đoàn hỏa diễm cực lớn xuất hiện từ trống rỗng, vậy mà đem bầu trời cũng thiêu đốt đến đỏ bừng, chính giữa hỏa diễm, là một cái nam tử trung niên mặc hắc bào màu đen, đứng chắp tay, mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ!

“Thả gã, sau đó quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, bổn tọa có thể lưu ngươi toàn thây!” Quái nhân hỏa diễm ở trên cao nhìn xuống, ngữ khí kiêu căng, phảng phất Thần Minh nắm quyền sinh tử.

Lâm Hải dò xét quái nhân hỏa diễm trên dưới một phen, sau đó khóe miệng nhếch lên, cười lạnh một tiếng.

“Ngươi nói buông liền buông, ngươi tính toán là cái đồ vật gì?”

“Tiểu tử, đừng không biết tốt xấu, chọc giận bổn tọa, ta sẽ Thần Hồn của ngươi rút ra, chịu nỗi khổ thiêu đốt vạn năm!” Sắc mặt quái nhân hỏa diễm tức giận, mắt lộ ra hung quang.

“Nhanh chóng thả người!” Quái nhân hỏa diễm hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, mệnh lệnh nói!

“Thả người?” Lâm Hải xùy cười một tiếng, bàn tay bỗng nhiên dùng lực, phanh một tiếng, Thần Hồn của Hỏa Diễm Nhân, liền gọi cũng không kịp kêu một tiếng, trực tiếp bị tan thành phấn vụn.

“Muốn chết!” Quái nhân hỏa diễm không nghĩ tới Lâm Hải vậy mà dám ở ngay trước chính mình mặt, đem Thần Hồn của Hỏa Diễm Nhân bóp nát, nhất thời đại giận, đột nhiên duỗi ra bàn tay, trong nháy mắt liền phóng đại ở trong không trung, phảng phất như một ngọn núi lửa, hướng phía Lâm Hải liền áp xuống tới.

Lông mày Lâm Hải nhướn lên, chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác vô cùng cường đại áp bách đánh tới, tựa hồ không khí cũng bị rút sạch ở dưới một chưởng này, nhất là cỗ cảm giác nóng rực thiêu cháy hết thảy này, làm huyết dịch quanh thân Lâm Hải tựa hồ cũng bốc cháy lên.

“Một chưởng này mạnh, tuyệt đối là ta bình sinh ít thấy!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, tất cả địch nhân gặp được trước đó, vậy mà không có một cái nào có thể đánh đồng cùng cái quái nhân hỏa diễm này, Lâm Hải khẳng định, thực lực của cái quái nhân hỏa diễm này, nếu như dựa theo đẳng cấp tu tiên mà nói, tuyệt đối đạt tới Ngưng Chân kỳ, so với chính mình cũng tương xứng!

Đối mặt với cường địch, trong lòng Lâm Hải nhiều thêm một tia ngưng trọng, tay phải lập tức, như chậm thực nhanh đi lên nắm nâng!

“Hừ, lấy trứng chọi đá!” Quái nhân hỏa diễm cười lạnh một tiếng, thủ chưởng bình thản không có gì lạ của Lâm Hải này, tại dưới phụ trợ của chưởng ấn giống như núi của gã, quả thực nhỏ bé như trẻ sơ sinh.

“Phốc!” Một tiếng tiếng vang rất nhỏ truyền ra, thủ chưởngcủa Lâm Hải, cùng một chưởng lăng không của quái nhân hỏa diễm, đã ương giao cùng một chỗ, nhất thời không khí chấn động một mảnh, phía dưới dư ba, cây cỏ đứt từng khúc, cát bay đá chạy, thanh thế doạ người!

“Hừ, phía dưới một chưởng này, liền xem như Võ giả mới vào Quy Chân, cũng phải bị đập thành bột mịn!” Quái nhân hỏa diễm đối với một chưởng của mình này, có lòng tin tuyệt đối, đã bắt đầu mang theo nụ cười thắng lợi, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Ừm?” Nhưng cái này vừa nhìn xuống, nụ cười của quái nhân hỏa diễm trong nháy mắt liền ngưng kết.

Chỉ thấy phía trên đất bằng khắp nơi đều là cảnh hoàng tàn, Lâm Hải đứng chắp tay, hữu chưởng lập tức, biến nặng thành nhẹ nhàng nâng cự chưởng hỏa diễm của chính mình lên, giống như cười mà không phải cười, một mặt lạnh nhạt, bộ dáng nhẹ nhõm kia, để Quái nhân hỏa diễm trợn mắt há hốc mồm!

"Ngươi vậy mà có thể tiếp một chưởng của ta mà không chết!" Quái nhân hỏa diễm lần này thật sự giật mình.

"Hừ, điêu trùng tiểu kỹ!" Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, chân khí phun trào từ lòng bàn tay phải, trong nháy mắt đem cự chưởng của quái nhân hỏa diễm, bắn lên rất cao, tiêu tán trên không trung.

Sắc mặt của quái nhân hỏa diễm hoàn toàn thay đổi, hai con mắt như quả cầu lửa nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, một trận âm tình bất định, như có điều suy nghĩ!

Đột nhiên, lông mày của quái nhân hỏa diễm nhướn lên, tựa hồ nhớ tới cái gì.

"Nếu như ta không đoán sai, ngươi chính là Lâm Hải a?"

"Ừm?" Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn quái nhân hỏa diễm một chút, "Ngươi làm sao biết tên của ta?"

"Khặc khặc khặc, quả nhiên là ngươi!" Trong mắt quái nhân hỏa diễm, bỗng nhiên lộ ra một tia mừng như điên, giới Võ đạo có thể có thực lực như vậy, đoán chừng cũng chỉ có cường giả Quy Chân cảnh Lâm Hải mà Cung Tàng đã báo cáo kia.

"Trời cao thật sự là không tệ với ta a, vốn cho rằng tên phế vật Cung Tàng kia, không thể mang ngươi tiến vào Hỏa Long Quật, để bổn tọa mất đi thời cơ luyện hóa ngươi cái cao thủ Quy Chân cảnh này, bổn tọa quả thực tiếc hận hồi lâu, nghĩ không ra bây giờ, ngươi vậy mà tự mình đưa tới cửa, đã như vậy, vậy liền lưu lại cho ta đi!"

Nói xong, quái nhân hỏa diễm vừa dứt lời, bỗng nhiên thân hình tăng vọt, cả người vậy mà bỗng dưng thả lớn gấp ba, đồng thời hai tay vung vẩy không ngừng, đánh ra một cái ấn quyết phức tạp.

Bỗng nhiên, bầu trời tựa hồ cũng bốc cháy lên, Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trên đỉnh đầu, bốn phương tám hướng, vậy mà tất cả đều bị biển lửa vây quanh, lại cũng không nhìn thấy người hay vật, phảng phất như nhân gian luyện ngục.

Mà lúc này đây, một cái lồng giam hỏa diễm chừng hơn một trượng, dần dần ở trên không hình thành, mang theo vô cùng uy áp, bao phủ tại đỉnh đầu của Lâm Hải.

“Tù!” Đột nhiên, quái nhân hỏa diễm hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, trong miệng một tiếng quát nhẹ.

Sau đó, này lồng giam hỏa diễm bị lửa nóng hừng hực vây quanh, đột nhiên từ trên trời giáng xuống, hướng phía Lâm Hải rơi xuống.

“Cạch!” Một tiếng vang thật lớn, phảng phất sơn nhạc không hàng, khắp nơi cũng vì đó run lên!

Thân hình Lâm Hải không động, cũng đã ngọn lửa lồng giam này, giam ở trong đó!

Quái nhân hỏa diễm thấy thế, trong lòng đại hỉ, hai tay liên tục bấm niệm pháp quyết, hướng phía Lâm Hải đột nhiên nhất chỉ.

“Luyện!”

Chương 652: Chỉ bằng cái đồ chơi rách này?

Theo lên khẩu lệnh của quái nhân hỏa diễm vừa phát ra khỏi miệng, lồng giam hỏa diễm từ trên trời giáng xuống này, lập tức lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, hướng phía Lâm Hải thu hẹp lại.

“Mau nhìn, đó là cái gì!” Dị thường ở cửa Hỏa Long Quật, đã sớm hấp dẫn đám người còn lưu lại ở ngoài của các đại gia tộc, chen chúc hướng phía bên này tụ tới.

Nhưng sau khi thấy rõ hình chiếu cực lớn của quái nhân hỏa diễm ở trên không trung, từng cái đều kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

“Trời ạ, các ngươi mau nhìn, ở giữa không trung lại có người a?”

“Là Thần Minh, khẳng định là Thần Minh, nếu không làm sao lại xuất hiện trên không trung!”

“Chẳng lẽ là Hỏa Diễm Thần, ngươi nhìn toàn thân y đều đang bốc lên hỏa diễm, ta đứng xa như vậy, cũng cảm giác sắp bị hòa tan.”

Những đệ tử gia tộc phổ thông này, nơi nào đã thấy qua loại tràng diện này, lập tức đối với quái nhân hỏa diễm kính như Thần Minh, có người thậm chí đã quỳ xuống mà lạy.

Bất quá, đồng dạng có ít người, chú ý tới Lâm Hải đang bị lồng giam hỏa diễm vây khốn.

“Các ngươi nhìn bên kia!” Không biết là người nào, chỉ vào lồng giam hỏa diễm, kinh hô một tiếng!

Mọi người lúc này mới đưa ánh mắt, từ trên thân quái nhân hỏa diễm trên bầu trời, chuyển dời đến mặt đất.

“Cái này, đây là thủ đoạn của thần tiên a, một chiếc lồng hỏa diễm lớn như vậy, căn bản không phải sức người có thể chế tạo.”

“Mau nhìn, trong chiếc lồng hỏa diễm kia tựa hồ còn có người, không biết là người nào đã đắc tội thần tiên, lần này không phải bị đốt thành tro thì không thể!”

“Ta làm sao nhìn người kia, có chút quen mắt đâu?”

Mọi người đối với cái lồng giam hỏa diễm kia khoa tay múa chân, nghị luận ầm ĩ, cái tràng diện vô cùng quái dị này, trực tiếp đem tất cả bọn họ đều chấn nhiếp.

“Ta biết, người bên trong kia là Lâm Hải, cũng là cái cường giả Quy Chân cảnh mà Cung Trang chủ cũng tôn kính vạn phần kia! Hắn không phải nhảy vào trong Hàn Đàm sao?” Rốt cục, có người nhận ra Lâm Hải, không khỏi kinh hô một tiếng.

“Trời ạ, cái kia thật sự là cường giả Quy Chân cảnh!”

“Thật là nghĩ không ra, ta vốn cho rằng cường giả Quy Chân cảnh, đã vô địch trên thế gian, nghĩ không ra lại bị khốn trụ!”

“Ngươi cũng không nhìn một chút, hắn đối mặt là Thần Minh a, võ giả có mạnh hơn, cũng không thể nào là đối thủ của Thần Minh.”

“Quá ngoài ý muốn, trên cái thế giới này, vậy mà thật là có thần tiên, ta vẫn cho là là mê tín đâu!”

Sau khi phát hiện ra thân phận của Lâm Hải, những đệ tử gia tộc này lập tức lại là một trận oanh động! Dù sao cường giả Quy Chân cảnh, bao nhiêu năm đều chưa hẳn đã xuất hiện một cái, nhưng cái vừa mới xuất hiện này, vậy mà liền lâm vào hiểm cảnh, để mọi người không khỏi thổn thức một trận.

Mà Lâm Hải lúc này, đứng tại bên trong lồng giam hỏa diễm, không vui không buồn, ngược lại mang theo một tia kinh ngạc, nhìn chăm chú vào cái lồng giam đang không ngừng co vào, trong mắt xuất hiện hiếu kỳ nồng đậm.

“Chiếc lồng hỏa diễm là làm thế nào? Chẳng lẽ cũng là pháp thuật hay sao? Thật có ý tứ mà!”

Quái nhân hỏa diễm ở giữa không trung, thấy Lâm Hải là một bộ dáng sững sờ, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Khặc khặc khặc, dọa sợ a? Nếu như không muốn phải chịu thụ nỗi khổ Thần Hồn bị thiêu đốt, bổn tọa có thể cho ngươi thêm một cơ hội, hiện tại lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, Bổn tọa có thể cho ngươi chết thống khoái!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó ngẩng đầu, phảng phất như đang nhìn một thằng ngốc, cổ quái liếc quái nhân hỏa diễm một chút.

“Nói cái gì đó, não ngươi có bị bệnh không?”

“Hừ, sắp chết đến nơi, còn dám mạnh miệng!” Quái nhân hỏa diễm lập tức buồn bực tức giận, hai tay vung lên, tốc độ thu vào của lồng giam hỏa diễm lập tức tăng tốc, mắt thấy liền kề đến bên thân thể Lâm Hải.

“Nếu ngươi đã không biết tốt xấu, bổn tọa hiện tại liền đốt thân thể của ngươi, nhốt Thần Hồn của ngươi, để ngươi nhận hết nỗi khổ thiêu đốt!”

Lâm Hải nghe vậy, khóe miệng nhếch lên, khinh thường cười ra tiếng.

“Chỉ bằng cái thứ đồ chơi rách này sao? Nói khoác mà không biết ngượng!”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải lóe lên, chân khí vận chuyển, hai tay bỗng nhiên hướng ra ngoài vung lên!

“Phá cho ta!”

“Oanh!” Một cỗ chân khí ba động, trong nháy mắt từ trên thân thể Lâm Hải kích phát ra, phảng phất như một cỗ sóng lớn, hướng bốn phương tám hướng, bao phủ mà ra, trong nháy mắt liền đụng vào cùng lồng giam hỏa diễm.

Này lồng giam hỏa diễm liệt diễm thao thiên này, vừa mới tiếp xúc đến thủy triều chân khí nồng như thực chất của Lâm Hải, lập tức như là giấy, trực tiếp bị chôn vùi đến không còn một mảnh, phảng phất như chưa từng có xuất hiện.

Giữa thiên địa, lập tức lại khôi phục yên tĩnh, thậm chí ngay cả một tia dấu vết hỏa diễm cũng không có để lại.

“Điều đó không có khả năng!” Quái nhân hỏa diễm ở giữa không trung, hai con mắt không ngừng co vào, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Mà đệ tử của các đại gia tộc vây xem, mỗi cái càng là miệng há thật to, một mặt khó có thể tin.

Lâm Hải đứng chắp tay, ngước đầu nhìn lên quái nhân hỏa diễm, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

“Còn có thủ đoạn gì nữa, cứ việc thi triển ra đi!”

“Thật sự là vượt ra ngoài ý muốn của ta!” Hơn nửa ngày, quái nhân hỏa diễm mới chậm rãi gật gật đầu, “Ngươi so với tưởng tượng của ta, còn cường đại hơn nhiều, bất quá dạng này càng tốt hơn, ngươi càng mạnh, Thần Hồn của ngươi đối ta sẽ có trợ giúp càng lớn!”

“Trước khi chết, có thể nhìn thấy một chiêu này của ta, ngươi có thể nhắm mắt!”

Nói xong, hai tay của quái nhân hỏa diễm bỗng nhiên giơ lên cao cao, lòng bàn tay đối diện với nhau, hỏa diễm trên thân lập tức cấp tốc nhảy lên.

Mà tại giữa song chưởng của gã, một quả cầu lửa loá mắt như mặt trời, đang cấp tốc xoay tròn, từ từ hình thành.

“Trời ạ, đó là cái gì, ta cảm thấy có cảm giác bị thiêu!”

“Lực lượng thật đáng sợ, ta nhìn thấy quả cầu lửa này, vậy mà thăng không nổi một tia phản kháng!”

“Không tốt, nhanh lui về sau, uy năng của quả cầu lửa, tuyệt đối vượt quá tưởng tượng!”

Có chút Tông Sư không có tiến vào Hỏa Long Quật, tại sau khi quả cầu lửa thành hình, lập tức vô cùng hoảng sợ quát bảo các đệ tử gia tộc, rời khỏi cách xa hơn trăm mét, mới lòng còn sợ hãi mà dừng bước lại, ngừng chân xem chừng!

“Ừm?” Lâm Hải giờ phút này, con mắt nhắm lại, cũng lộ ra một tia ngưng trọng, cái quả cầu lửa này vậy mà ẩn chứa năng lượng hủy thiên diệt địa, để trong lòng của hắn cũng dâng lên một tia báo động.

Mà lúc này đây, quả cầu lửa giữa song chưởng của quái nhân hỏa diễm, đã ngưng tụ đến cỡ của quả bóng rổ, nhiệt độ cực cao, đem không khí cũng bắt đầu thiêu đốt vặn vẹo.

“Khặc khặc khặc, chịu chết đi!” Quái nhân hỏa diễm đột nhiên cười quái dị một tiếng, hai tay đột nhiên đẩy về trước, đem quả cầu lửa kia, thẳng tắp hướng phía Lâm Hải kích xạ mà đến!

“Phá!!!”

Theo quỹ tích phi hành quả cầu lửa, lập tức truyền ra một trận tiếng nổ đùng đoàng chói tai, tựa hồ không khí cũng bị bốc cháy lên, cây cỏ núi đá trên mặt đất, trực tiếp bị nhiệt độ cao bốc hơi, hóa thành tro tàn.

Uuy năng khủng bố, còn chưa cận thân, liền để Lâm Hải cảm thấy nguy cơ cực lớn, Lâm Hải không dám kinh thường, lập tức vận chuyển chân khí, một tầng bạch quang nhàn nhạt, đem thân thể bao ở trong đó.

Mắt thấy quả cầu lửa liền đã đến gần, trong mắt Lâm Hải hung ác, không trốn không né, vậy mà hướng phía tuả cầu lửa cũng là ramột quyền!

“Ta qua, hắn điên a? Vậy mà lấy quyền đầu đánh cầu lửa!”

“Xong, cái Lâm Hải này chết chắc, đây không phải đùa giỡn hay sao?”

“Đoán chừng là bị dọa sợ đi, dù sao Quy Chân cảnh có mạnh hơn, đối mặt với thủ đoạn của thần tiên cũng phải mộng bức!”

Đệ tử của các đại gia tộc quan chiến, nhao nhao lắc đầu, đối với cử động của Lâm Hải quả thực cảm thấy không thể nói lý.

Liền cả quái nhân hỏa diễm, nhìn thấy Lâm Hải đánh tới một quyền, cũng là có chút choáng váng, sau đó lắc đầu một trận.

“Hoang đường!”

Trong chớp mắt, quyền đầu của Lâm Hải đã đụng phải quả cầu lửa, mọi người ở đây lắc đầu thở dài, thời điểm tưởng Lâm Hải sẽ bị đốt thành tro bụi, dị biến liền nảy sinh!

Chỉ thấy quả cầu lửa sau khi gặp được quyền đầu của Lâm Hải, phảng phất như bóng da đụng vào trên tường, chẳng những không có tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với Lâm Hải, vậy mà lấy tốc độ càng nhanh chóng hơn, bắn ngược trở về, trực chỉ vào quái nhân hỏa diễm!

“Cái gì!” Một màn này, nhất thời làm cho tất cả mọi người cũng trợn tròn mắt!

Sắc mặt quái nhân hỏa diễm hoàn toàn thay đổi, căn bản không có nghĩ đến sẽ là kết quả như thế này, phía dưới cuống quít, gã vội vàng đẩy ngang hai tay, muốn đem quả cầu lửa bị đánh trở về đẩy ra xa.

“Ầm!”

Một tiếng vang trầm, hai tay quái nhân hỏa diễm chỉ ngăn trở được một lát, liền bị dư lực của quả cầu lửa đánh tan, trực tiếp đụng vào trên thân.

Quái nhân hỏa diễm mặc dù không sợ hỏa diễm, nhưng phía trên quả cầu lửa còn có chân khí của Lâm Hải, trực tiếp đem gã đập lui lại mấy chục mét, phía dưới thụ thương, hỏa diễm trên thân cũng ảm đạm không ít.

Mà giờ khắc này, thân thể Lâm Hải chợt động.

“Đánh lâu như vậy, giờ đến phiên ta xuất thủ!”

Nói xong, thân thể Lâm Hải bỗng dưng vọt lên, phảng phất như mũi tên, hướng phía quái nhân hỏa diễm trên không trung bắn tới!

Chương 653: Ta chỉ biết ngươi chết chắc!

Thân ảnh của Lâm Hải, phảng phất như một đạo lưu quang, trong chớp mắt liền đến trước mặt quái nhân hỏa diễm.

“Muốn chết!” Quái nhân hỏa diễm tức giận quát một tiếng, hai tay liên tiếp vung vẩy, vô số lưỡi đao lửa hướng phía Lâm Hải dâng trào, phảng phất như dưới bầu trời đang có mưa lửa, thanh thế doạ người.

“Diệt!” Người Lâm Hải còn ở giữa không trung, trong miệng khẽ quát một tiếng, cánh tay phải vung lên, nhất thời một cỗ khí lãng vô hình, trực tiếp đem những ngọn lửa lít nha lít nhít này thổi tan thành mây khói.

Cùng lúc đó, tay trái Lâm Hải nhô ra, một quyền mang theo lực lượng Lôi Đình, thẳng tắp đánh tới mặt quái nhân hỏa diễm.

Quái nhân hỏa diễm thất kinh, bên trong cuống quít, hai tay để ở trước người lôi ra một cái vòng lửa cực lớn, ý đồ ngăn trở một quyền hủy thiên diệt địa này của Lâm Hải.

“Ầm!” Một tiếng vang trầm truyền đến, vòng lửa cực lớn trực tiếp bị một quyền của Lâm Hải đánh trúng làm vỡ nát, mà lực đạo trên quyền của Lâm Hải không giảm, hung hăng nện ở trên mặt quái nhân hỏa diễm a.

“Hừ!” Quái nhân hỏa diễm rên lên một tiếng, thân hình to lớn, ở trên không trung cấp tốc bay ngược ra sau.

“Chờ đó cho ta!” Quái nhân hỏa diễm tức giận quát một tiếng, mượn lực bị đánh bay, quay người hướng phía Hỏa Long Quật chạy trốn!

“Muốn chạy?” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, “Nếu như chân thân của ngươi đến đây, có lẽ ta sẽ không ngăn được ngươi, nhưng bây giờ chỉ là một đạo thần niệm, cũng vọng tưởng đào thoát khỏi tay ta sao?”

“Lưu lại cho ta đi!” Thân hình Lâm Hải vừa xuống đất, mượn sức bật, liền lập tức đằng không mà lên, mô phỏng như một thanh lợi kiếm, hướng lên quái nhân hỏa diễm kích bắn đi.

“Tiểu tử, làm việc không nên quá tuyệt!” Quái nhân hỏa diễm mắt thấy Lâm Hải, lấy tốc độ nhanh như điện chớp, đuổi tới trước mắt, trong lòng không khỏi hoảng hốt, nhịn không được mở miệng rống nói.

“Nói nhảm nhiều quá!” Lâm Hải đột nhiên duỗi ra bàn tay, lăng không thi triển Trích Tinh Thủ, một tay đem Quái nhân hỏa diễm ném xuống trên mặt đất, giẫm tại dưới chân.

“Hỗn đản, thả ta ra!” Quái nhân hỏa diễm nổi trận lôi đình, mở miệng mắng, đồng thời hỏa diễm quanh thân cháy hừng hực, muốn đem Lâm Hải đốt thành tro bụi.

Tiếc rằng, tầng lá chắn chân khí màu trắng quanh thân Lâm Hải, phảng phất như tường đồng vách sắt, đem hỏa diễm bài xích ở bên ngoài, căn bản không có nổi chút tác dụng nào!

Lúc này, đệ tử của các đại gia tộc xem chiến ở nơi xa, có chút gan lớn, cả gan mò tới.

Khi bọn họ thấy quái nhân hỏa diễm mà mình tôn thờ, giờ phút này vậy mà vô cùng chật vật bị Lâm Hải giẫm tại dưới chân, lập tức tất cả đều mộng bức, hơn nửa ngày cũng không có hồi thần.

“Trời ạ, ta có phải hoa mắt hay không, Hỏa Diễm Thần vậy mà bị đánh bại?”

“Nguyên lai cường giả Quy Chân cảnh lại lợi hại như vậy, liền Thần Minh cũng bị giẫm tại dưới chân!”

“Quá bất khả tư nghị, cái thế giới này, ta càng ngày càng xem không hiểu.”

Đệ tử của các đại gia tộc, từng cái há hốc miệng, một màn trước mắt này, hiển nhiên đem tất cả mọi người đều chấn kinh.

Lâm Hải nghe lấy bọn họ nghị luận, khóe miệng không khỏi nhếch lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Thần Minh cái quỷ a, một sợi thần niệm mà thôi, nhìn ta diệt hắn!”

Nói xong, Lâm Hải hơi nhún chân, một cỗ chân khí chuẩn bị đem quái nhân hỏa diễm chấn động vỡ nát!

“Hỗn đản, không muốn mà nói, ngươi tốt nhất lập tức dừng tay! Đệ tử của các đại gia tộc tiến vào Hỏa Long Quật, đã bị chân thân của ta luyện hóa Thần Hồn, chân thân của ta vô cùng cường đại, ngươi dám giết ta, chân thân của ta định không buông tha cho ngươi!”

Thấy Lâm Hải muốn hạ sát thủ, quái nhân hỏa diễm liền cuống quít, vội vã mở miệng uy hiếp nói.

Thế nhưng là, gã vừa thốt ra lời kia, đệ tử của các đại gia tộc ở xung quanh, lại nhao nhao kinh ngạc đến ngây người.

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, đám người lập tức lâm vào đại loạn.

“Ngươi nói cái gì! Chẳng lẽ tộc nhân của chúng ta đều bị các ngươi hại chết?”

“Tiến vào Hỏa Long Quật không phải tìm kiếm cơ duyên sao? Không có khả năng gặp nguy hiểm a?”

“Đúng đấy, đừng nghe gã nói chuyện giật gân, gã có thể là vì bảo mệnh, nên cố ý như thế nói!”

Đám người đối với lời nói của quái nhân hỏa diễm là bán tín bán nghi, nhưng tâm thần của rất nhiều người bắt đầu đã bất an, dù sao tiến vào Hỏa Long Quật, trên cơ bản đều là đệ tử có tiền đồ nhất của các đại gia tộc, nếu quả thật đã xảy ra chuyện gì, thì toàn cả gia tộc sẽ không gượng dậy nổi, tổn thất thật sự là quá lớn.

“Mọi người đừng có ở chỗ này đoán mò, vào xem không phải là biết sao!” Rốt cục, có người không kìm nén được, một cái Tông Sư tiến lên mấy bước, thả người nhảy lên, hướng phía đại môn treo lơ lửng giữa trời của Hỏa Long Quật mà nhảy xuống.

“Ầm!”

Nào nghĩ đến, chỗ cửa lớn của Hỏa Long Quật, phảng phất như có một mặt tường vô hình, trực tiếp đem Tông Sư này chấn trở về.

“Hỏng, vậy mà không vào được!” Mọi người thấy tình cảnh này, không khỏi kinh hãi.

“Khặc khặc khặc, cửa vào đã Hỏa Long Quật, đã bị chân thân của ta dùng bí pháp phong kín, các ngươi là không vào được, hơn nữa người bên trong giờ phút này đã sớm chết gần hết, ta khuyên các ngươi, sớm thần phục với ta đi, nếu không dùng không bao lâu, liền là tử kỳ của các ngươi!”

Thấy mọi người tất cả đều là lâm vào sợ hãi, quái nhân hỏa diễm liền đắc ý một trận, mở miệng uy hiếp nói.

Đồng thời, ánh mắt mang theo ngoan độc nhìn về phía Lâm Hải.

“Ngươi tốt nhất lập tức thả ta ra, lấy thực lực ngươi, chân thân của ta chẳng những không sẽ giết ngươi, còn sẽ trọng dụng ngươi, cho ngươi đạt được chỗ tốt không thể tưởng được!”

“Nếu không, chọc giận chân thân của ta, ngươi chỉ có một con đường chết!”

Con ngươi của quái nhân hỏa diễm không ngừng chuyển động, đối với Lâm Hải là một trận uy bức lợi dụ.

Lâm Hải khinh thường liếc gã một cái, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Ta có phải là một con đường chết hay không thì không biết, ta chỉ biết ngươi sẽ chết chắc!”

Nói xong, mày kiếm của Lâm Hải dựng lên, dưới chân phun chân khí ra ngoài, vọt thẳng vào trong thân thể của quái nhân hỏa diễm.

“Phốc!” Quái nhân hỏa diễm sắc mặt đại biến, liền kêu cũng không kịp kêu một tiếng, liền bị Lâm Hải đạp xuống một chân, toàn bộ thân thể trực tiếp bị đánh tan, tiêu vong tại trong không khí.

“Hỗn đản, cái này Lâm Hải đáng chết này, dám hủy thần niệm của ta, bổn tọa nhất định phải đem Thần Hồn của ngươi rút ra, thiêu đốt một vạn năm trong liệt hỏa, để ngươi đời đời kiếp kiếp vượt qua bên trong vô tận tra tấn!”

Trong nháy mắt khi thần niệm của quái nhân hỏa diễm bị tiêu diệt, bên trong Hỏa Long Quật, chân thân của quái nhân hỏa diễm nhoáng một cái, hỏa diễm quanh thân nhất thời ảm đạm một chút, trong cơn giận dữ, trực tiếp đem Tộc trưởng của một gia tộc bắt tới, nhét vào trong miệng.

Lâm Hải tự nhiên không biết những cái này, giờ phút này hắn đã bị đệ tử của các đại gia tộc, bao quanh vây vào giữa.

“Tiền bối, có thể hay không phiền phức ngài, tiến vào Hỏa Long Quật nhìn xem tộc nhân của chúng ta có an toàn hay không a?”

“Đúng vậy a, tiền bối, cửa ra vào của cái Hỏa Long Quật này, liền Tông Sư cũng không thể tiến vào, xem ra cũng chỉ có ngài mới có năng lực như thế.”

“Tiền bối, van cầu ngài, tinh anh của gia tộc bọn ta đã đi hết vào, cũng không thể có việc a!”

“Tiền bối, vì sinh tồn của toàn bộ giới Võ đạo Tây Bắc, xin ngài thân xuất viện thủ, giới Võ đạo Tây Bắc chúng ta vĩnh viễn cảm tạ đại ân đại đức của ngài a!”

Đệ tử của các đại gia tộc, từng cái từng cái hướng phía Lâm Hải không ngừng năn nỉ, còn kém quỳ xuống cho Lâm Hải.

Lời nói của quái nhân hỏa diễm, để bọn họ càng nghĩ càng thấy không thích hợp, trong lòng dần dần cũng sinh ra một tia dự cảm bất thường, tất cả không khỏi đều lo lắng.

Lâm Hải thấy thế, không khỏi nhíu mi đầu một cái, hắn sớm đã cảm thấy nơi này có kỳ quặc, vừa rồi quái nhân hỏa diễm lại nói như thế, Lâm Hải trăm phần trăm khẳng định, người của các đại gia tộc tiến vào Hỏa Long Quật, hẳn là đã xảy ra chuyện.

"Tốt, ta thử một chút, nhìn có thể đi vào hay không!" Lâm Hải đáp ứng một tiếng, sắc mặt mang ra một tia ngưng trọng.

"Tuệ Nhi cũng tuyệt đối không nên có việc a!" Lâm Hải không lo lắng cho người khác, nhưng nghĩ đến Vân Tuệ Nhi cũng ở bên trong, tâm lý không khỏi cũng lo lắng, dù sao cảm tình giữa Vân Tuệ Nhi cùng hắn cũng khá tốt.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vận chuyển chân khí, tung người một cái liền đến chỗ cửa lớn của Hỏa Long Quật, lập tức có một cỗ lực cản vô hình, đem Lâm Hải ngăn ở bên ngoài cửa vào.

"Mở!" Lâm Hải hét lớn một tiếng, bỗng dưng đánh ra một quyền.

"Phốc!" Phảng phất như một đạo lá chắn vô hình đã bị kích phá, không khí một mảnh chấn động, mà thân ảnh của Lâm Hải, nhất thời biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Chương 654: Tử Cục!

"Nhiệt độ thật cao!" Lâm Hải vừa vào Hỏa Long Quật, nhất thời một cỗ khí lãng nóng rực quất vào mặt mà đến, phảng phất như đưa thân vào miệng núi lửa, để cho toàn thân người ta cảm thấy khó chịu.

Vận chuyển chân khí, một tầng ánh sáng trắng nhàn nhạt nhanh chóng xuất hiện ở quanh thân Lâm Hải, đem cỗ khí lãng nóng rực này bài xích ở bên ngoài, Lâm Hải cẩn thận hướng phía trước tiến lên.

“Đây là?” Mới đi xa mấy trăm mét, Lâm Hải liền phát hiện phía trước cách đó không xa, là một bộ thi thể bị đốt cháy khét đang nằm tại trên đất, vô cùng thê thảm, để đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

“Quả nhiên, đây chính là cái cái bẫy, người trong các đại gia tộc tiến vào, đang gặp nguy hiểm!”

“Ừm?” Đột nhiên, Lâm Hải nghe được cách đó không xa, tựa hồ có động tĩnh, vội vàng thi triển Tật Phong Bộ, mau chóng đuổi theo.

Cùng lúc đó, tại một góc nào đó trong Hỏa Long Quật, mười mấy người của võ đạo thế gia đang gắt gao tập hợp một chỗ, trận địa sẵn sàng đón quân địch, trên mặt lộ ra hoảng sợ thật sâu.

Mà xung quanh bọn họ, là vô số Hỏa Diễm Nhân ánh mắt đờ đẫn, đang đem bọn họ bao quanh vào giữa, chậm rãi hướng bọn họ đến gần.

“Gia gia, làm sao bây giờ a?” Kkhuôn mặt nhỏ của Vân Tuệ Nhi trắng bệch, lôi kéo cánh tay của Vân Thắng, gấp gáp lo lắng hỏi.

Vân gia bọn họ, lúc đầu còn ngồi trên mặt đất ở lối vào Hỏa Long Quật, cũng không muốn tham dự vào trong tranh đấu tầm bảo, nhưng trước đó không lâu, liền có tiếng kêu thảm thiết thỉnh thoảng liên tiếp không ngừng truyền đến, cuối cùng để người Vân gia ngồi không yên.

Thế là, tại dưới Vân Thụy chỉ huy, mọi người Vân gia bắt đầu cẩn thận từng li từng tí hướng phía phát ra thanh âm mà đi đến, muốn nhìn một chút đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì.

Sau đó, bọn họ liền gặp được, một màn quỷ dị để bọn họ cả đời khó quên.

Chỉ thấy mấy chục cái quái nhân quanh thân bốc lên hỏa diễm, đem đệ tử của mấy cái gia tộc, bao quanh vây vào giữa, đệ tử của mấy cái gia tộc này liền phản kháng cũng không kịp, trực tiếp liền bị ngọn lửa đốt thành tro bụi.

Mọi người Vân gia thấy thế liền kinh hãi, tràng diện quỷ dị như vậy, đã sớm vượt qua phạm vi nhận biết của bọn họ, Vân Thụy kinh hô một tiếng, mang theo mọi người Vân gia xoay người bỏ chạy.

Đáng tiếc, giờ đã trễ, đám Hỏa Diễm Nhân đã phát hiện ra hành tung của bọn họ, lập tức kết thành đàn mà đuổi tới.

Rơi vào đường cùng, Vân Thắng lưu lại đoạn hậu, Vân Thụy mang theo những người khác hốt hoảng rút lui.

Vân Thắng cùng những Hỏa Diễm Nhân này giao thủ một lần, kinh hãi phát hiện, mỗi một cái trong bọn họ vậy mà đều có thực lực tiếp cận Tông Sư, nếu không phải công pháp mà lão tu luyện đã bị Lâm Hải cải thiện qua, chỉ sợ một khắc cũng không ngăn cản nổi.

Dù vậy, tại phía dưới công kích đông đảo của Hỏa Diễm Nhân, Vân Thắng cũng không hề có lực hoàn thủ, đành phải vừa đánh vừa lui, không mất thời gian một chút, liền vết thương chồng chất.

Ngay tại thời điểm Vân Thắng chuẩn bị liều mạng, đột nhiên từ nơi xa chạy tới một đám người quần áo tả tơi, thất kinh hướng phía bọn họ mà chạy trốn đến, trong chớp mắt liền cùng bọn họ hội tụ vào cùng một chỗ.

Vân Thắng thấy vậy, liền mừng rỡ trong lòng, mấy chục người này, chính là tinh anh của các đại gia tộc cùng một chỗ tiến vào trước đó, bây giờ tất cả đều tập hợp ở cùng một chỗ, thực lực phe mình liền tăng nhiều.

Đáng tiếc, nụ cười kinh hỉ của Vân Thắng mới vừa xuất hiện, liền ngưng kết trong nháy mắt, sau đó ánh mắt lộ ra tuyệt vọng thật sâu.

Chỉ thấy sau lưng đám người này, là Hỏa Diễm Nhân phô thiên cái địa, phảng phất như một cái biển lửa, đang hướng theo bọn họ mà cuốn tới, trong chớp mắt liền đem bọn họ vây vào giữa.

Mà đám Hỏa Diễm Nhân truy kích mọi người Vân gia, giờ phút này cũng đình chỉ công kích, đem tất cả mọi người vây ở trong sân.

“Vân Thụy lão đệ, mau cứu chúng ta a!” Trong đám người chạy đến phía sau, một cái lão giả mặt mũi cháy đen, quần áo tả tơi, khóc rống rơi lệ đi tới trước mặt Vân Thụy, lớn tiếng kêu rên nói.

Vân Thụy mất nửa ngày, mới nhận ra thân phận của lão giả, không khỏi quá sợ hãi.

“Liễu huynh?” Lão giả này, đúng là gia chủ nhà họ Liễu.

“Cái này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Vân Thụy không khỏi giật mình hỏi, gia chủ nhà họ Liễu mặc dù không phải là Tông Sư, nhưng thực lực cũng vô cùng hùng hậu, so với Vân Thụy lão cũng không kém bao nhiêu, nghĩ không ra liền rơi vào thảm trạng như vậy.

“Không biết tại sao trong này đột nhiên xuất hiện nhiều Hỏa Diễm Nhân như vậy, gặp người liền giết, các đại gia tộc đã bị tổn thất nặng nề, bây giờ chỉ còn những người này, Liễu gia ta càng là trừ ta ra, toàn quân đã bị diệt a!”

Gia chủ nhà họ Liễu nói xong, nghẹn ngào khóc rống, những người khác cũng là nước mắt rơi như mưa, cực kỳ bi thương.

“Cái gì!” Vân Thụy giật nảy cả mình, nhìn mười mấy người chật vật không chịu nổi này, trong lòng vô cùng chấn động.

"Nhiều tinh anh gia tộc như vậy, bây giờ còn sống, liền còn thừa chút như thế sao?"

"Vân Thụy lão ca, người của chúng ta đã bị thương vong thảm trọng, người còn sống cũng không có bao nhiêu chiến lực, bây giờ có thể còn mạng sống hay không, toàn dựa vào Vân gia các ngươi!"

Vân Thụy nghe xong, trong lòng cười khổ một tiếng, Vân gia bọn họ tuy giờ phút này không hư hao chút nào, nhưng làm sao lại có thể đánh lại được những Hỏa Diễm Nhân này, xem ra hôm nay là dữ nhiều lành ít rồi.

Mà giờ khắc này, những Hỏa Diễm Nhân này đột nhiên bắt đầu động, từng cái bắt đầu hướng phía bọn họ tụ lại tới.

Những người may mắn còn sống sót của các đại gia tộc này thấy thế, không khỏi quá sợ hãi, mắt thấy Hỏa Diễm Nhân liền muốn đến gần, mấy người trẻ tuổi rốt cục không chịu nổi loại kiềm chế tử vong tới gần này.

"Cùng bọn chúng liều!" Một tiếng quát lớn, bốn năm người trẻ tuổi liền như kẻ điên mà xông qua.

"A!!!"

Mấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến, mấy người vừa mới xông qua kia, liền chút gợn sóng đều không nhấc lên, trực tiếp bị bao phủ ở trong hỏa diễm.

Một màn này, để đám người còn lại càng thêm hoảng sợ, đối mặt với tuyệt cảnh, có ít người nhịn không được bắt đầu nhẹ giọng khóc thút thít.

"Ai." Vân Thắng lắc đầu, không khỏi tuyệt vọng nhắm mắt lại.

"Tuệ Nhi, gia gia không nên mang ngươi tiến vào a."

“Gia gia, chúng ta đến cùng nên làm cái gì a?” Vân Tuệ Nhi một mặt lo lắng, nước mắt cũng bắt đầu đảo quanh trong đôi mắt đẹp.

“Cái này căn bản là một cái tử cục, khó giải a.” Vân Thắng thương cảm một trận.

Thân thể mềm mại của Vân Tuệ Nhi run lên, nội tâm bỗng nhiên dâng lên cảm giác bất lực thật sâu, nước mắt rốt cục nhịn không được, chảy xuống.

“Nếu Lâm Hải ca ca ở tại chỗ này, hắn nhất định sẽ cứu chúng ta ra ngoài.” Vân Tuệ Nhi sâu kín nói nói.

“Lâm lão đệ?” Vân Thắng cười khổ một tiếng, lắc đầu.

Lâm Hải tuy mạnh, nhưng chung quy là người, nhưng cái Hỏa Diễm Nhân kéo thành đàn này, dị thường quỷ dị, há sức người lại có thể bằng?

Cho dù Lâm Hải ở đây, nhiều lắm là có thể tranh thủ thêm một đoạn thời gian, nhưng cuối cùng đồng dạng khó tránh khỏi thân tử tại chỗ.

Mà giờ khắc này, đám Hỏa Diễm Nhân tiếp tục hướng phía trước di động, cách đám người chỉ còn lại khoảng cách không tới năm mét.

Người của các đại gia tộc, nhất thời như là bị biển lửa vây quanh, bên trên da thịt truyền đến cảm giác bị phỏng, để bọn họ lâm vào vô tận tuyệt vọng.

“Đậu móa, cùng bọn chúng liều, giết một cái là đủ vốn, giết hai cái là kiếm lời một cái, xông lên a!” Không biết là người nào hô một tiếng, mấy chục người còn sót lại này, phảng phất như kẻ điên, hướng phía đám Hỏa Diễm Nhân xông qua.

“Liều!” Vân Thụy thấy thế, cũng là hô to một tiếng.

Tình thế bây giờ, trừ liều mạng, cũng không có lựa chọn khác!

Mọi người Vân gia, cũng mang theo tâm lý chắc chết, nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không chùn bước) mà xông đi lên.

“A...” Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp không ngừng, không ngừng truyền đến, đám đệ tử gia tộc võ đạo này, bản thân vốn là bị trọng thương, thực lực giảm lớn, vừa mới tiếp xúc, liền có người không ngừng ngã xuống.

Bất quá, thực lực của đám người này cuối cùng vẫn không tầm thường, lại ôm theo tâm lý chắc chết, phía dưới liều mạng, cũng có mười mấy Hỏa Diễm Nhân, bị đánh chết tại chỗ, hóa thành tia lửa, tiêu tán tại chỗ.

Đáng tiếc, Hỏa Diễm Nhân thực sự quá nhiều, thương vong mười cái căn bản là không quan trọng gì, đệ tử của các đại gia tộc lại là chết một cái thì thiếu một cái, trong chớp mắt chỉ còn lại có hai mươi, ba mươi người.

Đệ tử Vân gia trước đó bảo tồn thực lực, giờ phút này đã trở thành chủ lực đối kháng với Hỏa Diễm Nhân, từng cái đánh ra tất cả vốn liếng, liều mạng đối kháng với công kích của Hỏa Diễm Nhân.

Đáng tiếc, mặc kệ là về số lượng, hay là trên thực lực cá nhân, đệ tử Vân gia cũng ở thế yếu, chỉ tới một lát, người người liền cảm thấy lâm vào hiểm cảnh bất an.

Nhất là Vân Tuệ Nhi, tại trong các đệ tử Vân gia, thực lực là yếu nhất, vừa giao thủ một cái, liền bị Hỏa Diễm Nhân bức đến liên tục rút lui, đảo mắt liền lâm vào nguy cơ.

Mắt thấy một cái Hỏa Diễm Nhân, đem bàn tay bốc lên liệt hỏa hừng hực, hướng phía cái cổ trắng nõn của mình chộp tới, Vân

Tuệ Nhi quá sợ hãi, muốn tránh lại tránh không thoát, trong mắt không khỏi lộ ra một chút tuyệt vọng.

“Tuệ Nhi!” Vân Thắng thấy thế liền kinh hãi, trong mắt gấp đến phun ra lửa, đáng tiếc lão bị mười cái Hỏa Diễm Nhân cuốn lấy, căn bản không rảnh để phân thân qua nghĩ cách cứu viện.

“Tiểu muội!” Vân Chu vừa đem một cái Hỏa Diễm Nhân một đao đánh chết, chuẩn bị xông qua, lập tức lại bị ba bốn Hỏa Diễm Nhân vây quanh, nhất thời lâm vào khổ chiến, trong mắt không khỏi nhanh chóng rớt xuống lệ quang.

Những người khác của Vân gia cũng là lo lắng vạn phần, tiếc rằng tại phía dưới công kích của Hỏa Diễm Nhân, tất cả đều là tự thân khó đảm bảo, nào có thực lực đi cứu Vân Tuệ Nhi?

“Lâm Hải ca ca, Tuệ Nhi đi, thật đáng tiếc, không thể gặp ngươi một lần cuối.” Vân Tuệ Nhi tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Thế nhưng là chờ rất lâu, lại cũng không thấy công kích của Hỏa Diễm Nhân rơi vào trên người mình, phía dưới kỳ quái, Vân Tuệ Nhi mở mắt lần nữa.

Sau đó, chỉ thấy một cái thân thể không cao lớn lắm, lại dị thường thẳng tắp, đứng chắp tay, phảng phất như người trời, ngăn tại trước người mình.

Chương 655: Chỉ tay thành kiếm

“Lâm Hải ca ca!” Vân Tuệ Nhi thấy vậy, không khỏi vui đến phát khóc.

Đệ tử may mắn còn sống sót của các đại gia tộc, nhìn thấy Lâm Hải từ trên trời giáng xuống xuất hiện ở trước mặt mọi người, cũng là vừa mừng vừa sợ, vốn đã ôm tất lý chết chắc, giờ phút này cũng lần nữa dấy lên hi vọng sinh tồn.

Dù sao, thân phận của Lâm Hải, thế nhưng là cường giả Quy Chân cảnh, Cung Tàng ở trước mặt mọi người cũng xưng là tiền bối, có một vị cao thủ như thế trợ trận, khả năng chạy thoát có thể tăng lớn hơn nhiều.

Chỉ có Vân Thắng trong tích tắc nhìn thấy Lâm Hải, liền than nhẹ, mang theo tiếc hận mà lắc đầu.

“Lâm lão đệ, ngươi sao phải khổ vậy chứ?”

Lâm Hải tuy mạnh, nhưng số lượng bọn Hỏa Diễm Nhân này đông đảo, thực lực của từng cái lại không yếu, tại trong mắt Vân Thắng, Lâm Hải xuất hiện vào lúc này, cũng bất quá là trì hoãn một chút thời gian tử vong cho mọi người mà thôi, không khác gì không công đi chịu chết!

“Vân lão ca, ngươi tổ chức mọi người, đi theo đằng sau ta!” Lâm Hải cũng không quay đầu lại, trịnh trọng mở miệng nói.

Đối mặt với Hỏa Diễm Nhân từ bốn phương tám hướng, vây chặt như nêm cối, Lâm Hải giờ phút này cũng nhíu mày thật sâu, cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Tuy bằng vào thực lực mình, muốn thoát ly khỏi vòng vây của Hỏa Diễm Nhân, đồng thời toàn thân trở ra, đối với Lâm Hải mà nói là dễ như trở bàn tay, nhưng mấu chốt là phía sau mình, còn có mười mấy cái con cháu của các đại gia tộc.

Tình huống trước mắt của những người này rất không lạc quan, cơ hồ người người mang thương, mang theo bọn họ xông ra bên ngoài, độ khó coi như lớn, cho dù Lâm Hải cũng không thể cam đoan an toàn cho bọn họ.

“Tất cả mọi người đều lại gần đây!”

Vân Thắng cũng biết, giờ phút này chỉ có thể dựa vào Lâm Hải, bởi vậy khi Lâm Hải vừa phát lời nói, lão lập tức kêu gọi đám người, hướng phía sau lưng Lâm Hải tụ lại.

Những người may mắn còn sống sót của các đại gia tộc, đã sớm đem Lâm Hải nhìn thành hy vọng cuối cùng, không chút do dự dựa theo phân phó của Vân Thắng mà tụ tới, triển khai tư thế ngưng thần đề phòng.

“Vân gia chúng ta đoạn hậu, các ngươi những người còn lại theo sát Lâm lão đệ!” Ba người Vân Thắng cùng Vân Thụy, Vân Chu đứng tại phía ngoài nhất của đám người, đem người của các đại gia tộc nhân viên, bảo hộ ở giữa bọn họ cùng Lâm Hải.

“Vân huynh, Cổ gia ta trước đó bị Lục Dã Sơn Trang che đậy, khắp nơi làm khó dễ Vân gia ngươi, thật sự là hổ thẹn a!”

“Vân huynh, nghịch cảnh gặp chân tình a, nếu như có thể vượt qua cửa hôm nay này, Tưởng gia ta sẽ thành Thiên Lôi sai đâu đánh đó của Vân gia!”

Người của những gia tộc này, nhìn thấy bọn người Vân Thắng trượng nghĩa như thế, không khỏi mặt lộ vẻ vẻ xấu hổ, đối với chuyện trước đầu nhập vào Lục Dã Sơn Trang mà đối phó với Vân gia, áy náy nói không nên lời.

“Được, đừng nói những cái này, mọi người vẫn là nghe Lâm lão đệ chỉ huy, toàn lực xông ra ngoài đi!” Vân Thắng vung tay lên, khẳng khái nói.

“Lâm tiền bối, chỉ cần ngươi bảo đảm mấy người Kiều gia ta bình an, sau đó Kiều gia ta tất có thâm tạ, thậm chí nữ tính trong Kiều gia ta, cũng mặc cho Lâm tiền bối chọn lựa!” Lúc này, gia chủ Kiều gia Kiều Điện Khôn bỗng nhiên kéo Lâm Hải lại, nhỏ giọng nói nói.

Phốc!

Lâm Hải lúc đầu còn một mặt ngưng trọng giằng co cùng Hỏa

Diễm Nhân, nghe được câu nói này của Kiều Điện Khôn, liền kém chút nằm trên đất.

“Mẹ nó, thật là vô sỉ!” Lâm Hải một mặt chán ghét đem Kiều Điện Khôn hất ra.

“Các vị, đi theo ta, xông ra ngoài!” Lâm Hải nói xong, bàn tay phải bỗng nhiên nhấc tại trước ngực, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, sau đó hướng phía trước đột nhiên vung ra!

“Đi!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, một đường quang mang màu trắng dài chừng hơn một trượng, đột nhiên từ ngón tay hắn bắn ra, phảng phất như một thanh kiếm sắc bén, hướng phía Hỏa Diễm Nhân phía trước, đưa ngang ngực chém tới.

“Phốc!”

Kiếm mang lướt qua, thế mạnh giống như chẻ tre, mười mấy cái Hỏa Diễm Nhân ngay cả nhúc nhích cũng không kịp, liền bị chặt đứt ngangngười, trực tiếp hóa thành hỏa diễm, tiêu tán trong không trung.

“Chỉ tay thành kiếm! Đây là đại thần thông mà Kiếm Thánh trong truyền thuyết mới có a!”

“Nghĩ không ra ghi chép trong cổ tịch, lại là thật a!”

“Quá tốt, Lâm tiền bối lại là một Kiếm Thánh, chúng ta có thể cứu rồi!”

Người trong các đại gia tộc, thấy Lâm Hải vừa ra tay, lập tức tinh thần đại chấn, tràn ngập vui sướng, liền cả trong mắt Vân thắng cũng là dị sắc liên tục.

“Thật sự là không nghĩ tới, Lâm lão đệ chẳng những là một cường giả Quy Chân cảnh, hơn nữa còn là một Kiếm Thánh, nói không chừng chúng ta thật có thể chạy đi!”

Trong lòng Vân Thắng cảm khái không thôi, lão cùng Lâm Hải kết bạn sớm nhất, vốn cho rằng đối với Lâm Hải đã đủ hiểu biết, lại không nghĩ, thực lực của Lâm Hải vậy mà một lần lại một lần bị chính mình đánh giá thấp, bây giờ liền Quy Chân cảnh lại đều không phải là hạn mức cao nhất của Lâm Hải.

"Lâm lão đệ a, ngươi đến cùng còn có bao nhiêu kinh hỉ, đang chờ ta à?"

Vân Thắng nhìn Lâm Hải thẳng tiến không lùi như là người trời, trong lòng cũng tràn ngập vô tận đấu chí.

"Kiếm Thánh? Thứ đồ gì?" Lâm Hải đối với đám người này đột nhiên xưng hô chính mình là Kiếm Thánh, không hiểu ra sao.

Hắn cũng không biết, Kiếm Thánh tại trong thế giới Võ Đạo, đó là một loại vinh diệu vô thượng, là chứng minh cho thực lực tuyệt đối!

Kiếm Thánh cũng không phải là một loại cảnh giới tu luyện của võ đạo, mà chính là một loại kính xưng cực hạn đối với người tu kiếm thuật, truyền thuyết Kiếm Thánh có thể chỉ tay thành kiếm, lăng không giết người, chỗ kiếm mang đến, sinh linh đồ thán, cỏ cây không mọc được!

Mà Lâm Hải trước đó thi triển chỉ tay thành kiếm, chính là phương thức công kích mang tính tiêu chí của Kiếm Thánh.

Trong cổ tịch ghi chép, phàm là cao thủ tu thành Kiếm Thánh, cũng đều vô địch trong cùng giai, thậm chí có thể vượt cấp giết người!

Lâm Hải bây giờ là cường giả Quy Chân cảnh, lại là Kiếm Thánh, này cơ hồ có thể quét ngang cao thủ Quy Chân cảnh, thậm chí so với đối thủ càng cao hơn Quy Chân cảnh một tầng, đều có thể vượt cấp chém giết!

Phía trên Quy Chân cảnh là đẳng cấp gì, những người trong gia tộc võ đạo này liền nghe cũng chưa nghe nói qua, thậm chí còn có tầng càng cao hơn hay không cũng không biết, cứ như vậy, thực lực của Lâm Hải cơ hồ đại biểu cho chiến lực mạnh nhất mà bọn họ nhận biết, giờ phút này lòng tin của bọn họ đối với Lâm Hải vô cùng tăng vọt!

“Giết ra ngoài rồi lại nói!” Lâm Hải cũng không để ý tới cái gì Kiếm Thánh hay không Kiếm Thánh, mắt thấy Hỏa Diễm Nhân càng tụ càng nhiều, Lâm Hải lần nữa chỉ tay thành kiếm, một đạo chân khí lăng không chém ngang, lại là một loạt Hỏa Diễm Nhân bị chặn ngang chặt đứt.

“Mọi người cùng nhau xông lên a!” Vân Thắng thấy thế liền đại hỉ, hét lớn một tiếng, người trong các đại gia tộc, lập tức tinh thần phấn chấn theo sát phía sau Lâm Hải, không ngừng hướng phía một số Hỏa Diễm Nhân tới gần mà thống hạ sát thủ.

Vân Thắng cùng Vân Thụy thì là lưng tựa vào mọi người, một bên ngăn cản Hỏa Diễm Nhân đuổi theo sau lưng, một bên cũng bước theo sao, theo sát bọn người Lâm Hải mà rút lui, Vân Chu nương theo Thần Binh trong tay, cũng cùng một chỗ với Vân Thắng Vân Thụy, chặn đánh Hỏa Diễm Nhân, vô cùng thần dũng!

Mọi người vừa đánh vừa lui, tuy có Lâm Hải mở đường, nhưng Hỏa Diễm Nhân thật sự là quá nhiều, ngã xuống một mảnh, lập tức lại có một mảnh khác bổ sung đến, căn bản giết không hết.

Mắt thấy đã hơn nửa giờ, khoảng cách đi ra ngoài của mọi người cũng không có tới năm mươi mét, mà người Vân gia phụ trách đoạn hậu đã nhao nhao bị thương, sắp không chống đỡ được nữa.

Người của các ga tộc khác, cũng có hai người kiệt lực hết chống đỡ nổi, ở bên trong quá trình chạy tróni, liền bị Hỏa Diễm Nhân giết chết.

Mắt thấy sĩ khí ngưng tụ trước đó đang dần dần tiêu tán, mọi người lại bắt đầu lâm vào tuyệt vọng, đôi mày của Lâm Hải không khỏi bắt đầu nhíu chặt lại.

“Dạng này không được, cách lối ra còn có hơn mấy ngàn mét, căn bản kiên trì không đến, đoán chừng người liền chết sạch!”

Lâm Hải một bên đem một loạt Hỏa Diễm Nhân vọt đến trước mặt giết chết, một bên đưa mắt nhìn lại bốn phía.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng lít nha lít nhít, có Hỏa Diễm Nhân vô biên vô hạn, đang điên cuồng hướng phía bọn họ vọt tới, càng đáng sợ hơn là, những Hỏa Diễm Nhân này mỗi cái ánh mắt đều đờ đẫn, tựa hồ căn bản không có thần chí, căn bản không biết sợ hãi cùng lùi bước, chỉ biết xông về phía trước.

“A!” Đột nhiên, sau lưng Lâm Hải vang lên một tiếng hét thảm, lại một cái đệ tử gia tộc, thể lực chống đỡ hết nổi, bị quả cầu lửa của một cái Hỏa Diễm Nhân đốt trúng, hóa thành tro tàn.

Trong lòng Lâm Hải lo lắng, đột nhiên nhìn qua một chỗ vách đá ở cách vài mét phía trước, trong ánh mắt lóe ra một tia ngoan lệ!

“Đậu móa, ta cũng không tin cái tà này!” Trong mắt Lâm Hải hàn quang lóe lên, một cái ý niệm điên cuồng dũng mãnh tiến ra.

Chương 656: Thế bất bại

Lâm Hải đột nhiên vung vẩy hai tay không ngừng, vô số đạo kiếm mang chân khí, lít nha lít nhít bắn ra, giống như mưa kiếm chảy xuống liên miên, trảm thiên diệt địa!

Hỏa Diễm Nhân phía trước, liền giống như đậu hũ, liên miên liên miên nổ tung, tiêu tán, vậy mà bỗng dưng bị Lâm Hải giết ra trống rỗng!

“Theo sát ta!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, nhanh chóng hướng phía trước phóng đi, Hỏa Diễm Nhân nửa đường ngăn cản thật sự là đến gần liền chết, đụng phải liền vong, căn bản là thế không thể cản!

Người của các đại gia tộc, thấy Lâm Hải đột nhiên phát uy, tâm vốn đã tuyệt vọng lần nữa bị nhen lửa, không khỏi sĩ khí đại chấn!

“Đi theo Lâm tiền bối, lao ra!”

Đám người này theo sát sau lưng Lâm Hải, dục vọng cầu sinh, vậy mà kích phát tiềm năng của mọi người, từng cái càng đánh càng hăng, trong chớp mắt liền đi theo Lâm Hải lao ra ngoài mười mấy mét, tới gần vách đá kia.

“Chết!” Hai tay Lâm Hải vung vẩy, hai đường kiếm mang chân khí bàng bạc, sau khi đem một đám Hỏa Diễm Nhân cản tại phía trước cùng phía sau đánh giết, đã đi tới trước mặt vách đá.

“Mọi người lưng tựa vào vách đá, ở trên mặt đất nghỉ ngơi đi!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, sau đó thân ảnh lóe lên, đi thẳng tới trong đội ngũ đoạn hậu của Vân gia, tiện tay đẩy, đem Vân Chu đẩy vào phía sau, thay thế vị trí của Vân Chu.

“Lâm lão đệ, ngươi có tính toán gì?” Vân Thắng sau khi dùng một đao đánh bay một cái Hỏa Diễm Nhân, thở hồng hộc hướng phía Lâm Hải nghi hoặc hỏi.

“Lâm lão ca, các ngươi cũng lui về phía sau nghỉ ngơi một chút đi, còn lại giao cho ta!” Lâm Hải tiện tay ra một đường lực nhu hòa, đem Vân Thụy cùng Vân Thắng, cũng đẩy lui về phía sau.

“Cái này...” Vân Thụy cùng Vân Thắng sau khi đứng vững thân hình, lần nữa ngẩng đầu, lại lộ ra chấn kinh thật sâu.

Chỉ thấy tất cả mọi người, đều đã dựa vào bên mép vách đá, duy chỉ có Lâm Hải, thân thể đơn bạc kia, giống như thương tùng thẳng tắp, cao ngạo cản ở trước mặt mọi người, một người một mình đối mặt với Hỏa Diễm Nhân phô thiên cái địa.

“Lâm Hải ca ca!” Vân Tuệ Nhi thấy thế, chẳng biết tại sao, trong lòng không khỏi đau xót.

“Lâm tiền bối cái này là chuẩn bị lấy lực lượng của một người đê cự địch, bảo hộ chúng ta chu toàn, đây là đại nghĩa a!”

Đám người còn lại của các đại gia tộc, lập tức minh bạch dụng ý của Lâm Hải, trong lòng đều dâng lên cảm động thật sâu, có thậm chí nước mắt chảy ra, cổ họng nghẹn ngào.

“Lâm lão đệ, Vân gia ta còn có sức tái chiến!” Vân Thắng kích động quát lớn, liền muốn lần nữa xông lại.

“Không được qua đây!” Lâm Hải bỗng nhiên khoát tay, cũng không quay đầu lại nói nói.

“Vân lão ca, các ngươi hiện tại nghỉ ngơi tại chỗ, khôi phục thể lực, còn lại không cần quản, tin tưởng ta!”

“Thế nhưng là... Ai!” Vân Thắng còn muốn nói gì đó, nhưng thấy được Lâm Hải kiên quyết như thế, cuối cùng đành thở dài một tiếng.

“Lâm lão đệ, vậy ngươi cẩn thận!” Vân Thắng cũng biết, lấy tình trạng trước mắt của chính mình, cho dù đi qua, trợ giúp đối với Lâm Hải cũng không lớn, chẳng bằng nghe theo phân phó của Lâm Hải, mau chóng hồi phục thể lực, chờ tới lúc Lâm Hải chống đỡ hết nổi, lại đi tiếp viện.

Thu xếp tốt cho người của các đại gia tộc, Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Hỏa Diễm Nhân chen chúc mà tới, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

“Mẹ nó, đã không xông ra được, ca ca liền không đi ra! Các ngươi không phải là vô cùng vô tận sao? Ca ca cũng không tin cái tà này, ngươi tới một cái ta liền giết một cái, đến một vạn cái ta liền giết một vạn, mẹ nó thẳng đến lúc giết sạch mới thôi!”

“Chém!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, hai tay cùng lúc chỉ tay thành kiếm, đường đường kiếm mang chân khí thoát thể mà ra, nhất thời Hỏa Diễm Nhân liên miên ngã xuống, tiêu tán ở trong thiên địa.

“Ha ha, đến a, tới bao nhiêu liền giết bấy nhiêu!” Lâm Hải cười dài một tiếng, vậy mà nhanh chân bước ra, vọt thẳng tiến bên trong đám Hỏa Diễm Nhân.

Chỉ một thoáng, vô số đạo ánh sáng trắng lập loè ở trong thiên địa, phảng phất như tinh hà sáng chói, mỗi một đạo quang mang lướt qua, cũng có hàng loạt Hỏa Diễm Nhân ngã xuống đất, trong chớp mắt xung quanh Lâm Hải liền biến thành một mảnh chân không.

Bất quá, số lượng Hỏa Diễm Nhân thật sự là quá nhiều, chỉ là thời gian qua một lát, mảnh chân không này lại lần nữa bị Hỏa Diễm Nhân lít nha lít nhít, không biết e ngại lấp đầy, đem Lâm Hải nhốt vào giữa biển lửa.

“Lâm lão đệ vẫn là tuổi còn rất trẻ, loại đấu pháp giống như hờn dỗi này, căn bản không kiên trì được bao lâu a.” Vân Thắng ở hậu phương nhìn lấy, trong lòng không khỏi lo lắng một trận.

Tuy tu vi của Lâm Hải cường đại, giết những Hỏa Diễm Nhân này như giết gà, nhưng tục ngữ đã nói, song quyền khó địch bốn tay, hảo hán không chịu nổi nhiều người a.

Hỏa Diễm Nhân này phô thiên cái địa, căn bản giết không hết a, coi như Lâm Hải ngươi toàn thân là sắt, có thể đánh mấy cây đinh?

Sức người có lúc hết, dạng tiêu hao này, Lâm Hải luôn sẽ có thời điểm hầu như không còn Nội Kình, một khi Lâm Hải hết chống đỡ nổi, vậy đám người bọn họ này, sẽ không ai có thể còn sống.

“Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có mau chóng khôi phục thể lực, đến lúc đó góp một chút sức lực cho Lâm lão đệ, nói như vậy, có lẽ còn có một đường sinh cơ!”

Người trong các đại gia tộc, giờ phút này cũng lâm vào lo lắng thật sâu, cách làm giờ phút này của Lâm Hải, theo bọn họ nghĩ thì không khác uống rượu độc giải khát, căn bản chính là hành động theo cảm tính, chỉ có thể trì hoãn một ít thời gian a.

Nhưng bọn họ cũng hiểu rõ, Lâm Hải vì bọn họ mà tranh thủ ra một tia thời gian thở dốc này, là trân quý cỡ nào, cả đám đều giành giật từng giây, cực lực khôi phục thể lực, khôi phục thêm một chút, thì hi vọng sinh tồn liền lớn hơn một điểm.

Lâm Hải cũng không biết, hắn chỉ là đơn thuần muốn đem Hỏa Diễm Nhân giết sạch, lại bị mọi người tưởng lầm là đang hi sinh bản thân, vì bọn họ mà tranh thủ thời gian, giờ phút này Lâm Hải sát ý đang nồng, từng dãy Hỏa Diễm Nhân, phảng phất như đang gặt lúa mạch, đồng loạt đổ vào phía dưới kiếm mang chân khí của Lâm Hải.

Mười phút đồng hồ trôi qua, hai mươi phút trôi qua, nửa giờ trôi qua...

Trong lúc bất tri bất giác, đã hơn một giờ trôi qua, Hỏa Diễm Nhân bị Lâm Hải tiêu diệt đã vô pháp dùng số lượng để cân nhắc, mà Lâm Hải vẫn không biết mệt mỏi, kiếm mang chân khí vung vẩy, không ngừng thu gặt lấy sinh mệnh của Hỏa Diễm Nhân.

Chỗ vách đá, người trong các đại gia tộc, đại bộ phận đều đã khôi phục bộ phận sức lực, nhưng bọn họ giờ phút này lại không có một cái nào tiến lên, mà chính là tất cả đều há to mồm, còn giống như tượng gỗ, một mặt kinh hãi nhìn chằm chằm vào chiến trường phía trước.

“Lâm tiền bối hắn, hắn còn là người sao?”

Nhìn Lâm Hải bị quang mang màu sắc bao phủ, chỉ tay giết người nhàn nhã như đi bộ, tại giữa Hỏa Diễm Nhân đang bao vây rình rập tự nhiên qua lại, như người trời càng đánh càng hăng, bọn họ trực tiếp mộng bức.

Thời gian hơn một giờ, coi như Nội Kình có dồi dào hơn thế nào, tại dưới vây công của nhiều Hỏa Diễm Nhân tiếp cận thực lực Tông Sư như vậy, cũng nhất định sẽ kiệt lực mà chết, nhưng hôm nay nhìn Lâm Hải, làm sao phảng phất như dang chơi đùa, thậm chí cũng nhìn không ra một tia dấu hiệu mệt mỏi?

“Lâm lão đệ, ta lại một lần đánh giá thấp ngươi.” Vân Thắng không khỏi cười khổ một tiếng, đồng thời tâm tình lần thứ nhất hoàn toàn trầm tĩnh lại.

“Mọi người an tâm khôi phục thể lực đi, Lâm lão đệ chính là nhân vật giống như Thiên Thần, thực lực của hắn không phải là chúng ta có thể phỏng đoán, có hắn ở đây, chúng ta không phải lo rồi!”

“Đúng vậy a, có Lâm tiền bối tại, cho dù có đến nhiều Hỏa Diễm Nhân hơn, cũng là cho không!”

“Chúng ta liền đợi Lâm tiền bối, đem Hỏa Diễm Nhân giết sạch đi!”

“Tại trước mặt Lâm tiền bối, Hỏa Diễm Nhân căn bản là không có cách vượt Lôi Trì một bước a, quá mệt mỏi, ta muốn nghỉ ngơi thật tốt một chút.” Có đệ tử gia tộc, phía dưới cực độ mỏi mệt, thậm chí ngã trên mặt đất, bắt đầu nằm ngáy o o.

Lâm Hải cường thế, để người trong các đại gia tộc, triệt để yên lòng, chí ít trong thời gian ngắn, bọn họ an toàn.

Mà Lâm Hải giờ phút này, liên tục một giờ chiến đấu, chẳng những không có để hắn cảm giác đến bất kỳ mỏi mệt gì, trong lòng ngược lại là một trận kinh hỉ.

Từ khi Lâm Hải tu luyện đến nay, còn là lần đầu tiên trải qua trận đánh lâu đấu dài hư thế, chân khí trong cơ thể cơ hồ bị điều động toàn bộ, vận chuyển tới cực hạn.

Nhưng cứ như vậy, Lâm Hải mới kinh ngạc phát hiện, chân khí trong cơ thể mình thậm chí vậy mà liên miên không ngừng, vòng đi vòng lại, dựa theo lộ tuyến của Đạo Đức Kinh mà vận chuyển, tuần hoàn liên tiếp, vĩnh viễn không khô kiệt!

“Trách không được ‘Đạo Đức Kinh’ chính là công pháp Thần Giai, nghĩ không ra vậy mà thần kỳ như thế!” Lâm Hải lâu như vậy, mới rốt cuộc hiểu rõ, chỗ thần kỳ chính thức của Đạo Đức Kinh, đây quả thực tương đương với một đài động cơ vĩnh cửu ở trong cơ thể, để cho mình đứng ở thế bất bại a!

Bất quá Lâm Hải cũng chưa mù quáng lạc quan, loại chân khí liên tục không ngừng này, cũng chỉ có đối phó với những địch nhân có thực lực yếu hơn hoặc là thực lực tương đương với mình mới có hiệu này, giống như những Hỏa Diễm Nhân này, một đạo kiếm khí của Lâm Hải vung ra, chân khí hao phí cũng không to lớn, đủ để tốc độ bổ sung chân khí của Đạo Đức Kinh triệt tiêu mất.

Nhưng nếu như đối phó với địch nhân có thực lực cường đại, một khi chân khí tiêu hao quá lớn, lấy tu vi trước mắt của Lâm Hải, tốc độ bổ sung chân khí liền theo không kịp, như thế một lúc sau, đồng dạng có nguy hiểm chân khí bị hao hết.

Bất quá, tình huống trước mắt, đối phó những Hỏa Diễm Nhân này là đầy đủ.

Lâm Hải giống như Sát Thần hàng thế, đột nhiên lăng không vọt lên, song chưởng từ trên xuống dưới, hai đường chân khí to lớn, như là núi lớn từ trên trời giáng xuống, đem cả cái không gian tựa hồ cũng bao phủ ở bên trong, hướng phía Hỏa Diễm Nhân thành đàn phía trước nghiền ép mà tới!

"Oanh!" Phía dưới một kích cường lực này, có mấy trăm Hỏa Diễm Nhân, trực tiếp bị chân khí trùng kích đến một đốm hỏa tinh cũng đều không có còn lại, phía trước Lâm Hải nhất thời trống đi một dải đất.

Thân hình Lâm Hải rơi xuống đất, bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt tinh quang lấp lóe, thời điểm chuẩn bị tái chiến!

"Ừm?" Đột nhiên, lông mày Lâm Hải nhướn lên, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng!

Chương 657: Kình địch chưa từng có trước đó!

"Có mấy cái khí tức rất mạnh đang tới gần!" Lâm Hải chau mày một cái, không khỏi hướng về phương xa nhìn lại.

Mà lúc này đây, Hỏa Diễm Nhân phía trước tựa hồ nhận được mệnh lệnh, vậy mà đình chỉ công kích, từng cái như tượng gỗ, đứng ở địa phương cách Lâm Hải xa xa khoảng ba, bốn trượng.

"Tình huống như thế nào?" Người của các đại gia tộc, thấy công kích của Hỏa Diễm Nhân dừng lại, tất cả đều lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Thời khắc mọi người ở đây còn mờ mịt, Hỏa Diễm Nhân bỗng nhiên tách ra từ giữa, lóe ra một cái con đường, sau đó hơn mười cái Hỏa Diễm Nhân so với những Hỏa Diễm Nhân phổ thông này rõ ràng cao lớn hơn nhiều bay tới.

Càng quỷ dị hơn là, mười cái Hỏa Diễm Nhân cao lớn này, hỏa diễm quanh thân, vậy mà tất cả đều là màu tím, bọn chúng vừa xuất hiện, nhiệt độ bốn phía bỗng nhiên tăng sao, dù người của các đại gia tộc đã cách xưa, nhưng vẫn có một cỗ cảm giác bị thiêu đốt, không khỏi giật nảy cả mình.

"Hỏng bét, là Hỏa Diễm Nhân cao cấp hơn đến!" Người của các đại gia tộc, vội vàng vận khởi Nội Kình, gian nan chống cự lại cỗ nóng rực này, đồng thời tâm lý cảm thấy một trận không ổn.

"A? Cái này, đây không phải là Cung Trang chủ sao?" Đột nhiên, Kiều Điện Khôn phảng phất như gặp quỷ, vào chỉ Tử Sắc Hỏa Diễm Nhân cầm đầu, hoảng sợ nói nói.

Lão vừa nói đến, mọi người khác lúc này mới bắt đầu tỉ mỉ quan sát, khi thấy rõ mặt mũi của những Tử Sắc Hỏa Diễm này, nhất thời từng cái tất cả đều ngây người.

“Cung Trang chủ, thật sự là Cung Trang chủ!” Mọi người lập tức nhận ra Cung Tàng, từng cái trợn mắt há hốc mồm.

“Các ngươi nhìn, cái đầu hói bên cạnh kia, đây không phải là Tam Trang chủ của Lục Dã Sơn Trang sao?”

“Không sai, hai cái bên cạnh này, cũng là hai cái Trang chủ của Lục Dã Sơn Trang!”

“Ai có thể nói cho ta biết, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra a, làm sao nhóm Trang chủ của Lục Dã Sơn Trang, cũng biến thành quái nhân hỏa diễm rồi?”

Lâm Hải giờ phút này, hai mắt nhìn chằm chằm vào mấy cái Tử Sắc Hỏa Diễm Nhân này, cũng là một trận choáng váng.

Hắn tại lúc bọn người Cung Tàng vừa xuất hiện, liền đã nhận ra thân phận của bọn họ, chỉ là để Lâm Hải kỳ quái là, bọn Cung Tàng làm sao lại biến thành cái bộ dáng quỷ này?

Hơn nữa, từ khí thế trên người đám Cung Tàng phát ra mà nhìn, thực lực của mấy người này, so với trước đó có tăng lên trên diện rộng.

Nếu như nói Cung Tàng trước đó là Tông Sư đỉnh phong mà nói, như vậy cảm giác mà Cung Tàng cho Lâm Hải bây giờ, so trước đó cao hơn không chỉ một cái cấp bậc mà thôi, nếu như dựa theo võ đạo phân chia phân mà nói, chí ít hẳn là Quy Chân cảnh.

Chỉ là trạng thái giờ phút này của Cung Tàng, để Lâm Hải càng thêm nghi hoặc, giống như thiếu khuyết linh hồn, liền như là một cái xác không hồn, trong ánh mắt không có một tia linh khí.

“Cung Trang chủ, tha mạng a!” Đột nhiên, Kiều Điện Khôn đột nhiên từ trong đám người chạy đến, phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt bọn người Cung Tàng.

“Cung Trang chủ, ta là Kiều Điện Khôn a, Kiều gia chúng ta chính là cái thứ nhất đầu nhập vào ngài, ta liền thân nữ nhi cũng đưa ngài hưởng dụng, ta đối với ngài là tuyệt đối trung thành, van cầu ngài thả ta đi!”

Kiều Điện Khôn nằm rạp trên mặt đất, hung hăng dập đầu cầu xin tha thứ, vô cùng hèn mọn.

Đệ tử của các đại gia tộc xem ở trong mắt, nhất thời xem thường một trận, Kiều Điện Khôn dù sao cũng là Tộc trưởng của một tộc, vậy mà không có chí khí như thế, hơn nữa cả con gái cũng đưa ra ngoài, quả thực quá không biết xấu hổ.

Đáng tiếc, Cung Tàng đối diện cứ ngây ra như không nghe thấy, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Kiều Điện Khôn một chút, giữa cổ họng đột nhiên phát ra một trận thanh âm cổ quái, sau đó nhóm Tử Sắc Hỏa Diễm Nhân này, lấy tốc độ không gì so sánh nổi, hướng phía mọi người liền xông lại.

“Cẩn thận!” Lâm Hải không khỏi kinh hô một tiếng.

Đáng tiếc, Lâm Hải vừa dứt lời, Kiều Điện Khôn liền phát ra một tiếng kêu thảm thống khổ, sau đó toàn bộ thân thể bị đốt thành tro bụi, để mọi người nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Tuy cách làm người của Kiều Điện Khôn bị bọn họ khinh thường, nhưng chung quy vẫn là Tộc trưởng Kiều gia, là người cầm lái của gia tộc nhất lưu a, bây giờ vậy mà liền dễ dàng chết như vậy, liền làm cho đáy lòng của tất cả mọi người cũng phát lạnh một trận.

Mà những Tử Sắc Hỏa Diễm Nhân như Cung Tàng này, đem

Kiều Điện Khôn đốt thành tro bụi xong, liền dừng cũng không dừng lại, giống như một mảnh rắn lửa di động, tiếp tục hướng phía mọi người đánh tới.

“Tất cả đều lui ra phía sau!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, người trong các đại gia tộc vội vàng liên tiếp lui về phía sau, một mực thối lui đến chỗ vách đá, mới mang theo một tia sợ hãi, hướng phía trước nhìn lại.

Mà lúc này, những Tử Sắc Hỏa Diễm Nhân này, đã đến gần Lâm Hải, gần như đồng thời vung ra đường đường Tử Sắc Hỏa Diễm, gào thét lên hướng phía Lâm Hải mà đi.

Lâm Hải đứng chắp tay, nhìn Tử Sắc Hỏa Diễm ngập trời trước mặt, tựa hồ đem cả cái không gian cũng đốt hết, trong mắt rốt cục lộ ra một tia ngưng trọng.

Những Tử Sắc Hỏa Diễm này, còn chưa lại gần liền để Lâm Hải cảm thấy toàn thân khó chịu một trận, thân tầng lá chắn chân khí hộ thân bên ngoài kia, tựa hồ cũng có dấu hiệu bị thiêu cháy, uy lực mạnh hơn, quả thật cùng Hỏa Diễm Nhân phổ thông lúc trước không thể so sánh nổi!

Bạch bạch bạch liền lùi lại ba bước, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang, toàn bộ thân thể như là một cây cung kéo căng, hướng về phía sau cong xuống, y phục trên người không gió mà động, không khí bốn phương tám hướng tựa hồ cũng bị rút sạch, lại lấy Lâm Hải làm trung tâm, hình thành một luồng khí xoáy cực lớn mà mắt trần có thể thấy, phảng phất như cung tiễn đang chờ phân phó.

Bỗng nhiên, Lâm Hải hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên thẳng băng, luồng khí xoáy cực lớn giống như mũi tên, đột nhiên hướng phía trước bắn ra, như là biển động quá cảnh, hướng phía Tử Sắc Hỏa Diễm bao phủ mà đi.

Trong lúc nhất thời, bên trong Hỏa Long Quật liền cát bay đá chạy, hôn thiên ám địa, phảng phất như tận thế hàng lâm!

“Cái này, đây là lực lượng của con người sao?” Đệ tử của các đại gia tộc, tất cả đều bị một chiêu thanh thế cực lớn của Lâm Hải làm kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, con mắt cũng nháy một chút hướng phía bọn người Cung Tàng nhìn lại.

Chỉ thấy luồng khí xoáy cực lớn này vừa mới tiếp xúc cùng Tử Sắc Hỏa Diễm, thì Tử Sắc Hỏa Diễm thanh thế doạ người kia, liền như giấy mỏng, trực tiếp bị luồng khí xoáy cực lớn kia nuốt sạch sẽ, phảng phất chưa bao giờ xuất hiện qua một dạng.

Không chỉ có như thế, uy thế của luồng khí xoáy cực lớn này không giảm, mang theo khả năng hủy thiên diệt địa, hướng thẳng đến bọn người Cung Tàng mà đi.

“Ầm!”

Một tiếng vang thật lớn, khiến cho mọi người ở đây đinh tai nhức óc, kinh hãi ngẩng đầu, chỉ thấy luồng khí xoáy cực lớn vậy mà giống như ngàn tấn thuốc nổ, tại bên trong bọn Hỏa Diễm Nhân này, bỗng dưng nổ bể ra!

Sóng trùng kích cực lớn, khiến cho thân hình của đám người trong các đại gia tộc lay động một trận, ngã trái ngã phải, mấy cái thực lực hơi yếu, thậm chí trực tiếp té ngã trên đất, mỗi cái trên mặt đều hoảng sợ, như gặp quỷ mị!

Mà Hỏa Diễm Nhân ở trung tâm vụ nổ, tình cảnh liền càng thêm thảm liệt.

Hàng trăm hàng ngàn Hỏa Diễm Nhân, trực tiếp bị xung kích liền cái cặn bã đều không còn lại, bên trong phương viên trăm mét, trực tiếp trở thành vùng đất chân không trống rỗng!

Mà những cái Tử Sắc Hỏa Diễm Nhân kia, tuy thực lực cường hãn, cũng gánh không được một kích thanh thế cực lớn này của Lâm Hải, trừ Cung Tàng ra, thời gian qua một lát, thân thể trực tiếp bị khí lãng cắt đứt, thịt nát xương tan!

“Ông trời của ta a, một kích này của Lâm tiền bối, có thể so với bom a?” Người trong các đại gia tộc khi phản ứng lại, trợn cả mắt lên, ánh mắt nhìn sang Lâm Hải, toàn bộ đều mang nồng đậm thật không thể tin!

“Mau nhìn, Cung Tàng vậy mà không chết!” Bỗng nhiên, có người hướng phía trước Lâm Hải nhất chỉ, kinh ngạc hô nói.

Chỉ thấy Cung Tàng vẫn một bộ dáng thần sắc ngốc trệ, lung la lung lay đứng tại chỗ đó, Tử Sắc Hỏa Diễm trên thân, biến đến vô cùng ảm đạm, tựa hồ lúc nào cũng có thể dập tắt.

Lâm Hải nhìn Cung Tàng còn sống sót, không khỏi nhíu một cái lông mày, một kích trước đó kia, cơ hồ hao phí gần một phần năm chân khí của chính mình, nghĩ không ra dù vậy, cũng không có đem Cung Tàng giết chết, thực lực của cái Cung Tàng này, vậy mà trở nên mạnh như thế!

Bất quá Lâm Hải cũng không lo lắng, nhìn tình huống trước mắt của Cung Tàng, coi như không chết cũng trọng thương, tuyệt đối không chặn được chiêu tiếp theo của chính mình!

“Chịu chết đi!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lấn người mà lên, một quyền hướng phía trước ngực Cung Tàng đập tới.

“Nhóc con ngươi dám!” Đúng lúc này, một đạo thanh âm cực kỳ phẫn nộ, đột nhiên từ bốn phương tám hướng vang lên.

Lâm Hải giật nảy cả mình, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại!

Chỉ thấy một đường quang mang nóng rực màu đen, phảng phất như lưu tinh, từ trên trời giáng xuống, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, trong chớp mắt liền đến đỉnh đầu của Lâm Hải!

Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể tựa hồ đều muốn bốc cháy lên, lá chắn chân khí tại phía dưới cỗ uy áp này, vậy mà trực tiếp vỡ vụn, hóa thành điểm điểm ánh sáng, tiêu tán trong không khí!

“Không tốt!” Lâm Hải kinh hãi thất sắc, đây tuyệt đối là kình địch trước đó chưa từng có!

Không dám chủ quan chút nào, Lâm Hải quán chú chân khí vào song quyền, đột nhiên hướng phía quang mang màu đen trên đỉnh đầu đập tới.

“Phốc!” Một tiếng vang trầm, phảng phất như thuốc nổ bị dẫn bạo, liền cả không khí cũng rung động!

Sau đó, một bóng người cuồn cuộn hướng về phía sau bay đi, hung hăng đụng tại trên vách đá!

Chương 658: Kiếp sau làm nữ nhân ngươi!

Người của các đại gia tộc thất kinh, nhao nhao hướng phía bên ngoài vách đá nhìn lại, nhưng khi thấy rõ người bị đánh bay là ai, tâm tình của từng cái lập tức chìm đến đáy cốc.

“Lâm tiền bối!”

“Ngươi không sao chứ, Lâm tiền bối!”

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, bị đánh bay lại là Lâm Hải còn như thiên thần trong lòng bọn họ!

Lâm Hải thế nhưng là chỗ ỷ vào sau cùng để bọn họ có thể còn sống mà xông ra ngoài hay không, nếu như ngay cả Lâm Hải cũng bại, vậy bọn họ coi như xong.

Trong lúc nhất thời, bên trong lòng người của các đại gia tộc tất cả đều hoảng.

“Không có việc gì, gia hỏa này nóng hổi nóng hổi, ta không thể không mượn lực triệt thoái về phía sau, cách xa gã một chút!” Lâm Hải tiện tay vỗ vỗ tro bụi trên thân, điềm nhiên như không có việc gì nói nói.

Sau đó, Lâm Hải mãnh liệt ngẩng đầu, hướng phía trước nhìn lại.

“Quả nhiên là ngươi!” Hai mắt Lâm Hải nhắm lại, hừ lạnh một tiếng, tựa hồ đã sớm ngờ tới người xuất thủ là ai.

Người của các đại gia tộc nghe vậy sững sờ, nhao nhao hiếu kỳ hướng phía trước nhìn lại, nhưng sau khi thấy rõ người tới, mỗi cái không khỏi há to miệng, một mặt hoảng sợ.

“Cái này, đây là Thần Minh sao?”

Chỉ thấy ở mười mấy mét phía trước, giữa không trung, có một cái cự nhân cao chừng hơn một trượng đang treo mình giữa không trung, quanh thân là ngọn lửa màu đang đen cháy hừng hực, ngọn lửa này bốc lên cao chừng hơn hai mét, không khí cũng bị thiêu đốt đến khen khét, trong lúc phất tay, hỏa diễm loạn vũ, thanh thế doạ người, dù mọi người cách xa, cũng liền có một cỗ cảm giác muốn bị hòa tan.

Phù phù!

Có mấy cái đệ tử thực lực thấp, chỉ là nhìn một chút, liền cảm thấy một cỗ Thiên Uy ép đến thân thể, hai chân mềm nhũn, trực tiếp tê liệt ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, trong mắt tất cả đều là hoảng sợ.

Coi như bọn người Vân Thắng, khi đối mặt với cái quái nhân hỏa diễm này, đáy lòng cũng dâng lên cảm giác bất lực thật sâu, nhất là ánh mắt bễ nghễ chúng sinh này, phảng phất như Thần Linh cao cao tại thượng, để cho người ta căn bản thăng không nâng nổi một tia lòng phản kháng, tựa hồ chỉ cần quái nhân hỏa diễm thổi một ngụm, cũng có thể làm cho bọn họ hình thần đều diệt.

“Hôm nay xem ra tai kiếp khó thoát!” Vân Thắng không khỏi khẽ than thở một tiếng.

Quái nhân hỏa diễm chắp hai tay sau lưng, hai cái ánh mắt sắc bén, sau khi ở trên cao nhìn xuống quét mắt một vòng, đột nhiên bắn ra hai đường quang mang giận dữ, hỏa diễm trên thân phóng lên tận trời!

“Hỗn đản, bổn tọa vừa mới luyện hóa Thần Hồn của đệ tử các đại gia tộc, chỉ một chút thời gian như vậy, ngươi vậy mà giết nhiều Hỏa Nô của ta như vậy!” Quái nhân hỏa diễm quát lớn một tiếng, hỏa diễm trong toàn bộ không gian cũng bắt đầu nhảy lên kịch liệt, mọi người chỉ cảm thấy nhiệt độ kịch liệt tăng lên, nhất thời tất cả mọi người đều là mồ hôi đầm đìa, da thịt kịch liệt phỏng một trận.

Đột nhiên, quái nhân hỏa diễm lăng không một trảo, tại trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, thân thể của Cung Tàng đột nhiên ly khai khỏi mặt đất, bị quái nhân hỏa diễm lăng bắt tới giữa không trung.

“Làm việc bất lực như thế, lưu ngươi dùng làm gì!” Nói xong, quái nhân hỏa diễm vậy mà trực tiếp đem Cung Tàng bóp nát, thân thể Cung Tàng nhất thời hòa tan thành một ngọn Tử Sắc Hỏa Diễm nhỏ bé, bị quái nhân hỏa diễm một ngụm nuốt vào trong bụng.

“A, yêu quái a!!!” Một màn quỷ dị khủng bố này, đem một vài đệ tử gan nhỏ, bị dọa đến bắt đầu hoảng sợ gào thét, liền cả Lâm Hải cũng không khỏi nhướng mày.

Mà lúc này đây, hai con mắt của quái nhân hỏa diễm, mới giống như hai thanh lợi kiếm, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Nghĩ không ra ngươi cuối cùng vẫn là tiến vào Hỏa Long Quật, này cũng bớt việc để ta ra bên ngoài bắt ngươi, trước đó ngươi dám hủy thần niệm của ta, lúc đầu ta chuẩn bị quất Thần Hồn của ngươi ra, để ngươi nhận hết nỗi khổ bị thiêu đốt vạn năm, bất quá, bây giờ ta đã thay đổi chủ ý!”

Quái nhân hỏa diễm nói xong, trong mắt bỗng nhiên lộ ra quang mang hưng phấn, phảng phất như đàn ông đói bụng mấy ngày không ăn đồ vật gì, đang nhìn chằm chằm vào một bàn tiệc thơm ngào ngạt, còn kém chảy nước bọt ra.

“Vốn cho là, ngươi chỉ là võ giả Quy Chân cảnh phổ thông, nhưng bây giờ xem ra, thực lực của ngươi so với võ giả Quy Chân cảnh còn mạnh hơn nhiều, nếu như đem Thần Hồn của ngươi dung luyện sau đó hấp thu hết, thực lực của bổn tọa chắc chắn sẽ tăng lên một mảng lớn, thậm chí có hi vọng đột phá đến cảnh giới mới!”

Quái nhân hỏa diễm càng nói càng kích động, sau cùng thân thể cũng khẽ run lên, dẫn tới hỏa diễm trong phương viên mấy trăm mét cũng nhảy lên, nhiệt độ lần nữa tăng lên cực độ.

“Tiểu tử, nếu như ngươi thức thời mà nói, liền lập tức quỳ xuống đất nhận lấy cái chết, nếu bổn tọa mềm lòng, nói không chừng còn có thể để ngươi không bị thống khổ tra tấn!” Quái nhân hỏa diễm đột nhiên lăng không hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, ngạo nghễ nói.

“Hứ, đần độn!” Lâm Hải không khỏi cười nhạo một tiếng, khinh thường lắc đầu.

“Hỗn đản, ngươi dám mắng ta!” Lông mày của quái nhân hỏa diễm bỗng nhiên vẩy một cái, phẫn nộ nói nói.

“Mắng ngươi thì làm sao, làm cái hai giống như in, ở chỗ này lắc đi lắc lại, giống như có bao nhiêu không tầm thường vậy, tại trong mắt của ca ca, ngươi chính là cái rắm!” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, trực tiếp cho quái nhân hỏa diễm một cái liếc mắt!

“A!!! Sắp chết đến nơi, còn dám càn rỡ!” Quái nhân hỏa diễm bị Lâm Hải mắng một chập, nhất thời tức giận, hai tay mạnh mẽ bóp ấn quyết, hỏa diễm ở bốn phía bỗng nhiên quay cuồng lên, không nhìn thấy bờ, nhìn như nhân gian luyện ngục.

“Chết đi cho ta!” Quái nhân hỏa diễm hét lớn một tiếng, hai tay vung lên, hỏa diễm bao quanh cao hơn một trượng, nhất thời như là như sóng biển, hướng phía Lâm Hải lăn lộn mà tới!

Lâm Hải thấy thế, không dám khinh thường, vội vàng vận chuyển chân khí, lần nữa hình thành một vòng bảo vệ màu trắng, muốn ngăn cản sóng nhiệt cơ hồ muốn đem người hòa tan này.

“Phốc!” Đáng tiếc, Lâm Hải vẫn là đánh giá thấp thực lực của quái nhân hỏa diễm này, nhiệt độ của ngọn lửa này, so với Hỏa Diễm Nhân trước đó không biết cao hơn gấp bao nhiêu lần, lá chắn chân khí của Lâm Hải mới vừa xuất hiện, trực tiếp liền bị khí lãng thiêu đốt

“Thao, thật là phiền phức!” Một cỗ phỏng cực độ, để toàn thân Lâm Hải run lên, cảm thấy thân thể mình cũng không thuộc về mình nữa, lại có loại cảm giác muốn bị bốc hơi!

Vừa muốn thi triển Tật Phong Bộ, chuẩn bị kéo ra một chút khoảng cách, đột nhiên một ánh sáng đỏ từ trong người Lâm Hải nở rộ, đem Lâm Hải bảo hộ ở trong ánh sáng, Lâm Hải nhất thời giống như đang ở tiết trời đầu hạ mà tiến vào phòng có điều hoà không khí, sảng khoái nói không nên lời.

“Đây là, Hỏa Long Ngọc!” Lâm Hải khẽ giật mình, rất nhanh liền phát hiện, cái ánh sáng đỏ này, là từ bên trong Hỏa Long Ngọc trên người chính mình phát ra, không khỏi mừng rỡ trong lòng.

Trước đó Chung Na đem Hỏa Long Ngọc giao cho Lâm Hải liền đã từng nói qua, khối ngọc này sẽ có chỗ trợ giúp đối với hắn, Lâm Hải một mực không biết Hỏa Long Ngọc này có tác dụng gì, nghĩ không ra hôm nay lại giúp mình đại ân!

“Ha ha, có Hỏa Long Ngọc, còn sợ ngươi cái quỷ gì!” Lâm Hải tinh thần đại chấn, hỏa diễm nhiệt độ cao đối với Lâm Hải không thể có ảnh hưởng, uy hiếp của quái nhân hỏa diễm liền giảm mạnh.

“A!!!” Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng hét thảm, từ sau lưng Lâm Hải vang lên.

Lâm Hải giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, mí mắt không khỏi bỗng nhiên cuồng loạn một trận!

Chỉ thấy không biết là một cái đệ tử tuổi trẻ của gia tộc nào, thân thể bỗng nhiên toàn bộ bốc cháy lên, trong chớp mắt liền thành một bộ thi thể cháy đen, vô cùng thê thảm!

Mà những người khác, từng cái tất cả đều khoanh chân vận công, quanh thân cũng bị ướt đẫm mồ hôi, từng cái sắc mặt đỏ bừng, mặt lộ vẻ thống khổ, tựa hồ đang cực lực chống cự lại nhiệt độ cao ăn mòn.

“Lâm lão đệ, ngươi mau chóng rời đi đi, không đến một lát, chúng ta đều sẽ bị cỗ sóng nhiệt này nướng cháy, ngươi lưu lại cũng không cứu được chúng ta!” Vân Thắng cắn răng, thống khổ nói nói.

Mà liền tại lúc Vân Thắng vừa nói, lại là một tiếng hét thảm truyền đến, một người trẻ tuổi chừng hai mươi, đã biến thành một đống lửa, trong chớp mắt mệnh tang tại chỗ!

“Hừ hừ, bọn phàm phu tục tử các ngươi này, chỉ là nhiệt độ cao do ngọn lửa này phát ra, liền có thể đem toàn bộ các ngươi nướng cháy, hôm nay, các ngươi một cái cũng đừng hòng chạy đi!”

Quái nhân hỏa diễm thấy tình cảnh này, một mặt dữ tợn, đắc ý cười nói.

“Lâm Hải ca ca, Tuệ Nhi không được, Tuệ Nhi kiếp sau sẽ làm nữ nhân của ngươi!”

Đột nhiên, thanh âm yếu đuối của Vân Tuệ Nhi, liền truyền vào trong lỗ tai của Lâm Hải, để thân thể Lâm Hải mạnh mẽ chấn động.

“Tuệ Nhi!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, chỉ thấy trong đôi mắt đẹp của Vân Tuệ Nhi mang theo nỗi buồn thật sâu, tuyệt vọng nhắm mắt lại!

Chương 659: Giết tới khi ngươi chết mới thôi!

“Không tốt!” Lâm Hải thấy Vân Tuệ Nhi là cái dạng kia, hiển nhiên là không kiên trì nổi, chuẩn bị từ bỏ chống cự.

Vết xe đổ đang ở trước mắt, một khi từ bỏ chống lại sóng nhiệt ăn mòn, ngay lập tức sẽ bị đốt thành xác chết cháy a.

Trong lòng Lâm Hải không khỏi khẩn trương, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Vân Tuệ Nhi hương tiêu ngọc vẫn ở trước mặt hắn được.

“Có!” Vào lúc khẩn cấp, trong mắt Lâm Hải lóe lên linh quang, ý niệm bỗng nhiên nhất động!

“Đi!” Trong miệng Lâm Hải khẽ quát một tiếng, đột nhiên, một cái vật thể đen kịt dài chừng một trượng từ trong trống rỗng mà xuất hiện, phanh một tiếng, rơi xuống ở cách đó không xa tại trước người Vân Tuệ Nhi.

Trong chốc lát, một cỗ khí lạnh phảng phất như thâm uyên kỳ hàn đến từ biển Bắc Cực, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ không gian, liền trong không khí tựa hồ cũng sinh ra vô số băng sương, mọi người không khỏi giật mình một cái, toàn thân chết lặng, cơ hồ bị đông cứng.

Thế nhưng là, cỗ kỳ hàn này kéo dài liền một phần mười giây thời gian cũng chưa tới, liền bị khí lãng nóng rực trong không khí trung hòa, trong lúc nhất thời nóng lạnh tương giao, không còn có cảm giác cơ hồ bị thiêu ở trước đó nữa.

Người trong các đại gia tộc, lúc đầu cũng đang liều chết vận công, chống cự lại sóng nhiệt ăn mòn, nhưng đột nhiên, sau khi một cỗ cực hàn cơ hồ đem người đông cứng lóe lên một cái rồi biến mất, nhiệt độ trong không khí, vậy mà trở nên giống như đầu mùa xuân, để bọn họ có loại cảm giác ngâm mình trong suối nước nóng, sảng khoái nói không nên lời.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào a?” Người trong các đại gia tộc, đột nhiên từ bên bờ sinh tử bị kéo trở về, hơn nữa còn như mộc xuân phong, tất cả đều là sắc mặt cổ quái, một mặt mờ mịt.

Chỉ có Vân Tuệ Nhi trở về từ cõi chết, nhìn qua cục sắt đen kịt cách đó không xa kia, biết chắc là do Lâm Hải làm ra, đôi mắt đẹp nhìn lấy Lâm Hải, vừa cao hứng vừa cảm động, tràn ngập yêu thương.

Mà Lâm Hải nhìn thấy Vân Tuệ Nhi không có việc gì, thì là thở dài ra một hơi.

Trước đó quá khẩn cấp, đem Hàn Thiết ngàn năm từ bên trong Thánh Cảnh lấy ra, Lâm Hải cũng là bốc lên mạo hiểm, hắn cũng không biết biện pháp này có tác dụng hay không.

Bây giờ xem xét, hiệu quả tựa hồ coi như không tệ, liền cả hắn cũng cảm giác được nhiệt độ không khí trong giờ phút này, vừa lúc thích hợp với thân thể con người, dễ chịu nói không nên lời.

Mà quái nhân hỏa diễm ở đối diện thấy thế, thì là sững sờ, nhưng rất nhanh lại lộ ra một tia cười lạnh.

“Nghĩ không ra ngươi còn có bảo vật như thế, bất quá cũng chỉ là để bọn chúng sống lâu một hồi mà thôi, chờ bản tọa đưa ngươi giết chết, bọn họ như cũ một cái cũng không sống được!”

Lâm Hải nghe vậy, thì là cười nhạo một tiếng, hiện tại không có nỗi lo về sau, có Hỏa Long Ngọc trên thân lại khiến cho hắn không e ngại sức nóng, Lâm Hải đã chuẩn bị buông tay đánh cược một lần!

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, có thể đánh thắng được ca ca lại nói!”

“Muốn chết!” Quái nhân hỏa diễm thấy Lâm Hải một mặt khinh thường, nhất thời lửa giận trong lòng bốc lên, thân hình lóe lên, hướng thẳng đến phía Lâm Hải xông qua qua.

“Lâm Hải ca ca cẩn thận!” Vân Tuệ Nhi thấy thế, tại sau lưng không khỏi kinh hô một tiếng.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đường hào quang màu đỏ thẫm, nhanh như tia chớp, hướng phía chính mình kích xạ mà đến, quang mang bốn phía, ngọn lửa màu đen cuồn cuộn bốc lên, không giới hạn, phảng phất như cự thú thôn phệ vạn vật, đem trọn cái không gian cũng bốc cháy lên, thanh thế to lớn đếndoạ người.

“Đến tốt!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang, toàn thân trên dưới bốc lên chiến ý, thân hình đột nhiên biến mất tại chỗ, vậy mà không lùi mà tiến tới, hướng phía hỏa diễm đầy trời mà bay nhào tới!

“Lâm tiền bối vậy mà chủ động xuất kích, đây là muốn liều mạng cùng quái nhân hỏa diễm a!”

“Lâm tiền bối cũng không thể có việc a, nếu không chúng ta liền hoàn toàn hết trứng!”

Người của các đại gia tộc, vừa thấy tình cảnh này, nhất thời nhấc tâm đến cổ họng, từng cái trợn tròn con mắt, gấp gáp hướng phía trong không trung nhìn lại.

“Ầm!”

Mọi người chỉ thấy ngọn lửa màu đen giữa không trung đột nhiên mãnh mẽ run lên, sau đó liền mất đi tung tích của Lâm Hải, mơ hồ chỉ thấy được hai đạo nhân ảnh một cao một thấp, lấy tốc độ không gì sánh kịp, quyền cước tăng theo cấp số cộng, đánh nhau.

“Tốc độ này quá nhanh, căn bản thấy không rõ a.”

“Đúng vậy a, chỉ thấy Lâm tiền bối đang giao thủ cùng quái nhân hỏa diễm, căn bản nhìn không ra người nào chiếm ưu thế a.”

Mọi người lo lắng xem chừng, tiếc rằng thực lực của Lâm Hải cùng quái nhân hỏa diễm cao hơn bọn họ quá nhiều, lấy nhãn lực của bọn họ, căn bản thấy không rõ tình cảnh giữa sân.

“Lâm Hải ca ca là giỏi nhất, hắn nhất định có thể thắng, ta tin tưởng Lâm Hải ca ca!” Chỉ có ánh mắt của Vân Tuệ Nhi là kiên định, nắm hai cái nắm tay nhỏ, trong lòng không ngừng vì Lâm Hải mà động viên cố lên, chỉ là ở trong đôi mắt đẹp lại đồng dạng khó mà che giấu lo lắng thật sâu.

“Ầm!” Đột nhiên, một tiếng vang trầm từ bên trong ngọn lửa màu đen truyền ra, để trái tim chúng nhân bỗng nhiên nhảy một cái, sau đó hai đạo nhân ảnh đột nhiên tách ra, hướng hai cái phương hướng ngược nhau mà bay ngược đi.

Chúng nhân thất kinh, chỉ thấy một bóng người nhỏ bé, đột nhiên rơi xuống tại trước người bọn họ, lại liên tiếp lui về phía sau vài chục bước, mới khó khăn lắm dừng bước được, áo quần trên thân rách nát, đầy bụi đất, vô cùng chật vật!

“Lâm Hải ca ca!”

“Lâm tiền bối!”

Mọi người lập tức nhận ra, cái thân ảnh chật vật này chính là Lâm Hải, không khỏi kinh hô một tiếng, tâm của tất cả mọi người đều chìm thật sâu vào đáy cốc.

“Xem ra Lâm tiền bối ở thế yếu a, chẳng lẽ chúng ta phải mất mạng ở đây sao?” Trong mắt mọi người lộ ra tuyệt vọng thật sâu.

“Ta không sao, cái hỗn đản kia so với ta chẳng tốt đẹp gì!” Lâm Hải khẽ vươn tay, trực tiếp đem áo kéo lên, chẳng hề để ý mỉm cười nói nói.

Mà mọi người lúc này mới nửa tin nửa ngờ hướng phía không trung nhìn lại, cái này vừa nhìn xuống, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy quái nhân hỏa diễm trước đó còn uy áp chấn thiên, giống như thần minh, giờ phút này vậy mà bay ra xa mười mấy trượng, thân thể treo giữa không trung, lung lay sắp đổ, dòng máu màu đen không ngừng từ trong miệng chảy ra, ngọn lửa màu đen phô thiên cái địa kia, tựa hồ cũng ảm đạm không ít, hiển nhiên thụ thương thế không nhẹ.

“Lâm tiền bối chiếm thượng phong, quá tốt!”

“Cái quái nhân hỏa diễm kia không phải là đối thủ của Lâm tiên sinh, chúng ta có thể cứu rồi!”

Mọi người trước đó vốn đã tuyệt vọng, lập tức lại bắt đầu trở nên mừng rỡ như điên, trên mặt từng cái tràn đầy nụ cười kích động.

Thế nhưng là, nụ cười này mới vừa xuất hiện, lại đột nhiên cứng đờ, sau đó trong mắt mọi người nhao nhao lộ ra vẻ kinh hãi.

“Mau nhìn, gã, gã tại sao lại khôi phục!”

Lâm Hải nghe vậy, cũng kinh ngạc hướng phía quái nhân hỏa diễm nhìn lại, cái này vừa nhìn xuống, nhất thời cũng trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy quái nhân hỏa diễm treo giữa không trung, hai mắt khép hờ, trong miệng nói lẩm bẩm, mà ngọn lửa màu đen quanh người gã, vậy mà lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, lần nữa trở nên nồng nặc lên, thân thể lung lay sắp đổ, cũng dần dần trở nên thẳng tắp, tựa hồ tràn ngập lực lượng vô tận.

Trong chớp mắt công phu, thương thế trước đó của quái nhân hỏa diễm vậy mà hoàn toàn phục hồi như cũ, hai con mắt đột nhiên mở ra, nhất thời bắn ra hai đạo hỏa diễm, sát khí bức người!

“Thật là nghĩ không ra, ngươi lại có thể làm bị thương chân thân của bổn tọa, xem ra khi trước thật đúng là xem nhẹ ngươi!”

Quái nhân hỏa diễm kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, nhưng sau đó cười lạnh lắc đầu.

“Bất quá, hết thảy đều là phí công, đây đều là vô dụng!”

“Ở bên trong Hỏa Long Quật này, bổn tọa là giết không chết, dù cho thương thế có nặng hơn nữa, cũng có thể khôi phục trong nháy mắt, coi như ngươi mạnh hơn, cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết, ngươi cam chịu số phận đi!”

Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, trong ánh mắt lộ ra một tia ngưng trọng, đôi mày không khỏi gắt gao nhăn lại.

Nếu quả thật giống như quái nhân hỏa diễm nói, gã tại bên trong Hỏa Long Quật là giết không chết, vậy thật đúng là phiền phức.

Nhưng rất nhanh, đôi mày của Lâm Hải lại giãn ra, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh.

“Thật là giết không chết sao? Ca ca cũng không tin cái tà này!” Nói xong, Lâm Hải đột nhiên ở bên hông kéo một cái.

“Keng!”

Giữa không trung đột nhiên hiện lên hàn mang chói mắt, Lâm Hải tay cầm Truy Vân Kiếm, chỉ quái nhân hỏa diễm ở phía xa!

“Trước ngươi chỉ là bị thương, liền cần thời gian lâu như vậy mới có thể khôi phục, nếu như lần tiếp theo là đâm xuyên vào trái tim ngươi, hoặc là chặt đầu ngươi xuống, ngươi lại cần bao nhiêu thời gian đâu?”

“Hơn nữa, ta cũng không tin, mỗi lần ngươi khôi phục sẽ không có đại giới, một lần giết không chết ngươi, ca ca liền giết ngươi mười lần, mười lần giết không chết, liền giết ngươi một trăm lần, ta ngược lại muốn xem xem ngươi có thể tiếp nhận lên hay không!”

“Ngươi không phải danh xưng giết không chết sao? Vậy ca ca hôm nay, liền giết tới khi ngươi chết mới thôi!”

Quái nhân hỏa diễm nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, con mắt không để lại dấu vết hiện lên một tia hoảng hốt.

Vừa muốn mở miệng nói cái gì đó, đột nhiên một vệt cầu vồng, xẹt qua chân trời, nhanh như lưu tinh đến trước mặt gã!

“Truy Vân Trục Nguyệt!” Thanh âm của Lâm Hải, mang theo dày đặc sát cơ, bỗng nhiên vang lên bên tai quái nhân hỏa diễm.

Chương 660: Ngươi là thằng điên!

Quái nhân hỏa diễm thấy một kiếm này của Lâm Hải như là lôi đình, chớp mắt liền đến phụ cận, uy lực mạnh, thậm chí ngay cả không gian cũng vặn vẹo một trận, liền không dám kinh thường, hai tay vung vẩy không ngừng, nhất thời hỏa diễm tràn ngập!

“Liệt Diễm Cuồng Loạn!” Quái nhân hỏa diễm hú lên quái dị, một ngọn lửa màu đen cao mười mấy mét phóng lên tận trời, giống như là biển gầm, hướng phía Lâm Hải phô thiên cái địa nện xuống, khí lãng cực lớn, liền người của các đại gia tộc đứng ở đằng xa cũng lay động một trận, như muốn ngã sấp xuống!

“Quá mạnh, đây là sức người có thể làm sao?”

Trong lòng đám người Vân Thắng kinh hãi, không khỏi vì Lâm Hải mà mướt mồ hôi.

Lần này, Lâm Hải cùng quái nhân hỏa diễm cũng không triền đấu quá lâu, bóng của hai người vừa chạm vào liền tách ra, sau đó hướng phương hướng của riêng mình mà thối lui!

Mọi người vội vàng trừng to mắt hướng phía hai người nhìn lại.

Chỉ thấy sắc mặt Lâm Hải hơi trắng bệch, hơi hơi thở hổn hển, lồng ngực chập trùng một trận, hiển nhiên một kiếm này hao phí không ít chân khí, nhưng cũng may không bị thụ thương!

Lại nhìn quái nhân hỏa diễm, tuy hỏa diễm quanh thân cũng không giảm đi ít hơn bao nhiêu, nhưng chỗ vai trái, dòng máu màu đen cuồn cuộn, đang không ngừng chảy ra ngoài, hai con mắt phun lửa giận, đối với Lâm Hải cắn răng mà nhìn!

“Quá tốt, Lâm tiền bối lại chiếm thượng phong!” Kết quả rõ ràng như vậy, các đại gia tộc tự nhiên nhìn ra một kích quyết đấu này, lại là Lâm Hải thắng, không khỏi nhảy cẫng hoan hô!

Mà Lâm Hải cầm trong tay Truy Vân Kiếm, ánh mắt đạm mạc nhìn thẳng vào quái nhân hỏa diễm, trên mặt không buồn không vui, không biết đang suy nghĩ cái gì!

“Ta nói, ngươi là không giết chết được ta!” Quái nhân hỏa diễm phẫn nộ rít lên một tiếng, sau đó ngọn lửa màu đen bao quanh, phảng phất nhận lấy hấp lực, nhanh chóng hướng phía bả vai thụ thương của gã mà đi, thời gian qua một lát bả vai liền khôi phục nguyên dạng, phảng phất như chưa bao giờ thụ thương.

“Cái này, cái này...” Người của các đại gia tộc, phảng phất như bị người giội một chậu nước lạnh vào đầu, lập tức toàn bộ đều ngẩn người ở đây.

“Cái quái nhân hỏa diễm này, sẽ không thật giống như gã nói, giết không chết a?” Tràng diện quỷ dị như vậy, khiến tinh anh trong các gia tộc võ đạo này, trong lòng dâng lên một tia cảm giác bất lực thật sâu.

“Lại đến!” Đúng lúc này, Lâm Hải lại động!

Chỉ gặp Lâm Hải cầm trong tay Truy Vân Kiếm phóng lên tận trời, lấy một cái góc độ cực đoan, mang theo hào quang sáng chói loá mắt, lần nữa phát động công kích.

“Gió Giục Mây Vần!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, bên trong phương viên mười mét, vậy mà bỗng dưng nổi lên một trận cuồng phong, lấy Lâm Hải làm trung tâm cuốn lên vô số cát bay đá chạy, nhất thời cát vàng đầy trời, không thể thấy mọi vật, phảng phất như tận thế hàng lâm!

“Phá cho ta!” Quái nhân hỏa diễm cũng là hét lớn một tiếng, vô số ngọn lửa màu đen từ trên trời giáng xuống, phảng phất như mưa lửa đầy trời, tựa hồ muốn thiêu sạch hết thảy thế gian!

Tại phía dưới cuồng phong mưa lửa che chắn, người của các đại gia tộc căn bản thấy không rõ Lâm Hải cùng quái nhân hỏa diễm giao thủ, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng kinh hãi!

Thủ đoạn của Lâm Hải cùng quái nhân hỏa diễm, đã hoàn toàn vượt xa ra khỏi phạm vi nhận biết của bọn họ, cho đến hôm nay mới biết, bọn họ những cái gọi là tinh anh võ đạo này, tại trước mặt cao nhân chính thức, là nhỏ bé cỡ nào!

“Phốc!” Theo một tiếng vang nhỏ truyền ra, cuồng phong cùng mưa lửa trong nháy mắt đã biến mất, thân ảnh của Lâm Hải cùng quái nhân hỏa diễm, chậm rãi trở lên rõ ràng.

Mọi người vội ngẩng đầu nhìn lại, đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên cực độ.

“Ha ha, nhìn cái quái nhân hỏa diễm này, lần này còn không chết!”

Chỉ thấy Lâm Hải đứng lơ lửng trên không, cùng quái nhân hỏa diễm cách nhau không đến một mét, Truy Vân Kiếm đâm vào chỗ trái tim của quái nhân hỏa diễm, mũi kiếm từ phía sau đâm ra, trước sau quán thông, tuyệt đối là một kích trí mệnh!

Lại nhìn quái nhân hỏa diễm, hai mắt trừng tròn xoe, mang theo thật không thể tin thật sâu, miệng hơi mở mở, nhưng cuối cùng lại một câu cũng không có nói ra, phanh một tiếng, toàn bộ thân hình đột nhiên nổ tung, tứ phân ngũ liệt!

“Chết, rốt cục chết!” Chúng nhân vui mừng, không khỏi reo hò nói.

“Hô!” Lâm Hải lúc này mới thở dài ra một hơi, thân thể đột nhiên từ giữa không trung rơi xuống, sau đó lảo đảo một cái, kém chút ngã sấp xuống, cổ họng hơi mặn, một ngụm máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

“Lâm tiền bối!”

“Lâm Hải ca ca!”

Chúng nhân thất kinh, liền muốn vọt qua đến, lại bị Lâm Hải khoát tay ngăn lại.

“Ta không sao, chỉ là thụ chút thương, không sao!” Lâm Hải lắc đầu, có chút kiệt sức nói nói.

Một kiếm trước đó kia, mặc dù đã đâm trúng tim của quái nhân hỏa diễm, nhưng cũng hao phí của Lâm Hải không ít chân khí, nhất là một kích liều chết của quái nhân hỏa diễm, đã trúng chính giữa vai Lâm Hải.

Tuy ở thời khắc nguy cấp đó, Lâm Hải đã đem toàn bộ chân khí cũng ngưng ở vai, để ngăn cản một kích này, nhưng một kích này của quái nhân hỏa diễm nặng tựa nghìn cân, vẫn là để Lâm Hải thụ nội thương không nhẹ.

Lâm Hải cũng cầm Truy Vân Kiếm, mũi kiếm chạm đất, hít sâu một hơi, vội vàng vận chuyển chân khí, làm dịu nội thương.

Đồng thời, hai mắt cảnh giác chằm chằm vào chỗ mà quái nhân hỏa diễm tiêu tán.

Lâm Hải có loại dự cảm, quái nhân hỏa diễm tuyệt đối không có khả năng dễ dàng liền bị chính mình tiêu diệt như vậy!

Quả nhiên, vô số ngọn lửa màu đen chậm rãi ngưng tụ ở giữa không trung, dần dần thành hình, tại trong ánh mắt kinh hãi nhìn soi mói của mọi người, quái nhân hỏa diễm liền khởi tử hoàn sinh, xuất hiện lần nữa!

“Liền đâm xuyên qua tim mà vẫn không chết, cái này, thế thì còn đánh như thế nào a?”

“Đúng vậy a, hơn nữa Lâm tiền bối tựa hồ bị nội thương không nhẹ, tiếp tục đánh xuống chỉ sợ...”

Nhìn quái nhân hỏa diễm trước mắt thực lực cường hãn, nhưng lại đánh không chết, mọi người nhất thời có loại cảm giác Nhật chó.

“Khặc khặc khặc, bổn tọa đã sớm nói, tại bên trong Hỏa Long Quật này, ngươi là không giết chết được ta, bản thân ngươi bây giờ bị trọng thương, còn muốn lần nữa giao thủ cùng bổn tọa sao?”

Quái nhân hỏa diễm mang trên mặt nụ cười đắc ý, ở trên cao nhìn xuống Lâm Hải, đùa giỡn nói nói.

“Nếu như bây giờ ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, còn kịp, bổn tọa yêu nhân tài, có lẽ có thể tha cho ngươi việc một mệnh, lưu ngươi ở trước mặt bản tọa, làm nô tài sai sử!”

“Phi, cẩu thí nô tài sai sử, ngươi con mẹ nó nhìn nhiều kịch cung đình quá à, coi ca ca là thái giám sao?” Trong lòng Lâm Hải một trận xem thường.

Ngẩng đầu, liếc nhìn quái nhân hỏa diễm một chút, Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng.

“Thật giết không chết sao? Ta làm sao phát hiện, hỏa diễm xung quanh ngươi, tựa hồ càng thêm ảm đạm đâu?”

“Ta là thụ thương, nhưng nhìn ngươi cái dạng này, cũng không tốt hơn so với ta a?”

“Ngươi!” Quái nhân hỏa diễm nghe vậy, nhất thời hoảng hốt, ánh mắt lấp loé không yên một trận.

“Hừ, bớt nói nhảm đi, hôm nay ta muốn nhìn, ngươi còn có thể phục sinh mấy lần!”

Lâm Hải nói xong, trong mắt lóe lên hàn quang, Truy Vân Kiếm vạch ra một đạo quang mang chói mắt, phóng thẳng đến chỗ quái nhân hỏa diễm.

“Muốn chết!” Trong lòng quái nhân hỏa diễm bốc lên lửa giận, nhất thời hỏa diễm lăn lộn, cùng Lâm Hải đụng vào nhau.

Sau mấy phút đồng hồ, hỏa diễm tán đi, Lâm Hải cầm trong tay trường kiếm, đứng chắp tay, lần nữa phun ra hai ngụm máu tươi, thần sắc uể oải, thân thể lung lay sắp đổ.

Mà quái nhân hỏa diễm ở đối diện, chỉ còn lại có thân thể to lớn, đầu người trên cổ đã không cánh mà bay!

“Ầm!” Yên tĩnh ngắn ngủi qua đi, quái nhân hỏa diễm lần nữa nổ tung, hóa thành vô số hỏa diễm.

“Đầu cũng rơi, lần này xem ngươi còn không chết!” Người của các đại gia tộc, cuối cùng cũng thở phào, bọn họ thế nhưng là chưa từng nghe nói qua, chuyện đầu rơi mà còn có thể sống.

Thế nhưng là, sau một lát, bọn họ lần nữa mắt trợn tròn, quái nhân hỏa diễm vậy mà lần nữa phục sinh tại chỗ.

“Cái này, cái này còn đánh cái mẹ gì a!” Tất cả mọi người nhụt chí, mang trên mặt tuyệt vọng thật sâu!

“Khặc khặc khặc, lần này...”

Quái nhân hỏa diễm mặt mũi tràn đầy đắc ý, thế nhưng là lời còn chưa nói hết, một tia sáng lập loè giữa trời, lại là Lâm Hải ngay cả lời đều không nói, trực tiếp xuất thủ!

“Người điên!” Quái nhân hỏa diễm phẫn nộ gào thét một tiếng, vội vàng liền nghênh địch!

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Hải bị thương lần nữa, mà toàn bộ thân thể của quái nhân hỏa diễm, đã bị chém thành hai đoạn!

Chỉ là, không lâu lắm, tại bên trong ánh mắt tuyệt vọng của mọi người, quái nhân hỏa diễm lần nữa lại phục sinh!

Lâm Hải không nói gì, trong mắt lại lộ ra một tia quật cường.

“Nhìn ngươi còn có thể sống thêm mấy lần!” Lâm Hải lần nữa ngang nhiên xuất thủ!

Quái nhân hỏa diễm bị giết...

Quái nhân hỏa diễm phục sinh...

Quái nhân hỏa diễm lần nữa bị giết...

Quái nhân hỏa diễm lần nữa phục sinh...

...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, người của các đại gia tộc một hồi kích động, một hồi tuyệt vọng, sau khi lặp đi lặp lại mấy lần, giờ phút này ánh mắt họ đờ đẫn, nhìn quái nhân hỏa diễm chết rồi lại sống, sống rồi lại chết, quả thực đều đã chết lặng.

Mà Lâm Hải giờ phút này, trên mặt trắng bệch không màu, thân thể lung lay sắp đổ, thậm chí ngay cả khí lực cầm kiếm đều không có, vô số lần chém giết, khiến thương thế của hắn chẳng những không ngừng tăng thêm, thậm chí ngay cả chân khí đều muốn hao hết.

Nhưng quật cường trong hai mắt Lâm Hải, so với trước đó lại càng sâu hơn, nhất là sát khí không tự chủ được mà phát ra này, càng làm cho người không rét mà run.

“Người điên, ngươi là thằng điên!”

Sau khi quái nhân hỏa diễm lần nữa phục sinh, treo giữa không trung, thân thể cũng đang phát run, hai con mắt bốc lên hỏa diễm, nhìn qua Lâm Hải giờ phút này tựa hồ một trận gió cũng đều có thể thổi ngã, lại kìm lòng không được mà lộ ra hoảng sợ thật sâu.

Giờ phút này gã tuy lần nữa đã phục sinh, nhưng hỏa diễm quanh thân, cơ hồ biến đã biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại có mấy ngọn lửa dài gần tấc, đang nửa chết nửa sống mà nhảy lên, tựa như lúc nào cũng có thể sẽ bị dập tắt.

Giờ phút này gã là thật sự sợ, tuy gã danh xưng không chết, nhưng làm sao thật không chết được?

Mỗi một lần phục sinh, gã đều cần tiêu hao rất nhiều năng lượng, bị Lâm Hải trước trước sau sau giết vài chục lần, năng lượng của gã cơ hồ bị tiêu hao hầu như không còn, nếu như lại chết thêm một lần nữa, nói không chừng liền thật không sống được.

“Vị bằng hữu này, chúng ta đánh nhau lâu như vậy, cũng vô pháp phân ra thắng bại, không bằng dừng tay ở đây, bổn tọa có thể thả ngươi cùng bằng hữu của ngươi yên ổn rời đi, sự tình ngươi giết chết vô số Hỏa Nô của ta trước đó, bổn tọa cũng coi thành chuyện cũ mà bỏ qua, ngươi xem coi thế nào?”

Sau một phen suy nghĩ, quái nhân hỏa diễm rốt cục không còn dám đọ sức giết tiếp cùng Lâm Hải, liền mở miệng chịu thua.

Nói xong, gã một bộ tính trước kỹ càng nhìn lấy Lâm Hải, Lâm Hải thụ thương cũng không nhẹ, gã cùng Lâm Hải vốn cũng không có thâm cừu đại hận gì, gã tin tưởng Lâm Hải khẳng định cũng sẽ không liều mạng cùng với gã.

Đáng tiếc, gã nghĩ sai!

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, Truy Vân Kiếm đột nhiên chỉ vào quái nhân hỏa diễm ở phía xa!

“Nghĩ đến đẹp, lưu lại cái thứ đồ vật không phải người không phải quỷ như ngươi này, còn không biết muốn gây tai họa cho bao nhiêu người, hôm nay ta tất phải giết ngươi!”

Nói xong, Lâm Hải thả người nhảy lên, trường kiếm vung vẩy, lần nữa hướng quái nhân hỏa diễm đánh tới!

“Hỗn đản! Ngươi cái tên điên này!” Quái nhân hỏa diễm thất kinh, nếu như lại bị Lâm Hải giết chết một lần nữa, chính mình liền thật xong!

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt quái nhân hỏa diễm không khỏi hiện lên một tia tàn nhẫn, nhịn không được ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng!

“Là ngươi bức ta, hôm nay bổn tọa liều mạng khổ tu trăm năm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cũng phải để ngươi chết!”

Đột nhiên, quái nhân hỏa diễm quát to một tiếng, toàn bộ thân hình đột nhiên tăng vọt, một khí thế tang thương phong cách cổ xưa, so với trước đó mạnh hơn mấy lần, đột nhiên từ trên người gã phát ra!

Lâm Hải kinh hãi, chỉ cảm thấy một cỗ uy áp không thể ngang hàng trong nháy mắt mà tới, khóa chặt thân thể của hắn!

Chương 661: Lôi đến!

“Không tốt!” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, tại phía dưới cỗ khí tức xa xưa tương thang này áp bách, huyết dịch quanh thân tựa hồ cũng bị đọng lại, chân khí trong cơ thể vận chuyển khó khăn một trận.

Đáng sợ hơn là, Lâm Hải lại có loại cảm giác như đối mặt với Đế Vương cổ đại, trong lòng tự nhiên sinh ra một tia kính sợ, thân thể không tự chủ được liền muốn bái phục ở tại dưới chân.

“Khặc khặc khặc!” Quái nhân hỏa diễm lớn tiếng cười quái dị, bên trong thanh âm mang theo nồng đậm cừu hận cùng không cam lòng.

“Thật là nghĩ không ra, ngươi lại đem bổn tọa bức đến cấp độ phải triệu hoán Viễn Cổ Hỏa Diễm Thần Vương, tuy triệu hoán đi ra, chỉ là một phần ngàn tỉ thần niệm của Hỏa Diễm Thần Vương, nhưng diệt sát ngươi đã đầy đủ!”

Nói xong, trong mắt quái nhân hỏa diễm không khỏi lóe ra một tia thịt đau, đột nhiên chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, trợn mắt hoành bắn!

“Đáng tiếc là, trăm năm khổ tu của bổn tọa, nhưng cũng chỉ vì một khắc này, mà sắp rơi vào trạng thái ngủ say, thật sự là buồn bực đáng giận!”

“Không cho ngươi hình thần đều diệt, vĩnh thế không thoát thân được, thực sự khó giải mối hận trong lòng bổn tọa, tiểu bối, chịu chết đi!”

Nói xong, quái nhân hỏa diễm đột nhiên giơ lên hữu chưởng, trong chốc lát, một luồng khí tức phong cách cổ xưa trong nháy mắt tràn ngập, tại phía sau gã, một bàn tay to lớn cơ hồ chống đỡ phá thiên địa chậm rãi dâng lên, hoa văn trên lòng bàn tay kia, như thật như ảo, xung quanh là dây leo hỏa diễm, phảng phất mang theo một tia quy tắc lực lượng thần bí, đem thiên địa như đều muốn bốc cháy lên.

“Cái này, đây là thần tích a!”

Người trong các đại gia tộc, trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn thật không thể tin này, từng cái tất cả đều mộng bức.

Nhất là bên trong bàn tay to lớn này, ẩn ẩn truyền đến uy áp cực lớn, để mỗi người trong bọn họ đều cảm thấy ở ngực bị đè nén, cảm giác ngạt thở mãnh liệt khiến cho hô hấp cũng không thông thuận, rất nhiều người càng là run lẩy bẩy, sợ hãi không thể diễn tả.

Lâm Hải trực diện đối đầu với bàn tay to lớn, chỉ là khí thế phát ra, liền cảm thấy một cỗ lực lượng cơ hồ muốn đem hắn nghiền nát, đột nhiên đả kích tại trên ngực, nhịn không được phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt Lâm Hải bùng lên tinh quang, thân thể lay động một trận, trên gương mặt kiên nghị hiện ra một cỗ bất khuất!

“Bá” một tiếng, Lâm Hải đem Truy Vân Kiếm chỉ về phía quái nhân hỏa diễm, khóe miệng nhếch lên một cái đường cong quật cường.

“Mẹ nó, quản ngươi cái Thần Vương Quỷ Vương gì, người ngăn trở ta, ta tất phải giết!”

“Hừ, sắp chết đến nơi, còn nói khoác mà không biết ngượng, diệt cho ta!”

Quái nhân hỏa diễm hét lớn một tiếng, thủ chưởng bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải vỗ xuống!

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn chấn nhiếp thiên địa, hư ảnh bàn tay to lớn, phảng phất như màn trời rủ xuống, đem phương viên mấy trăm mét cũng bao ở trong đó, mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa, ầm vang vỗ xuống, trong lúc nhất thời, thiên địa ảm đạm vô quang, cự thạch hỏa diễm bay tán loạn, tựa hồ mảnh không gian này đều muốn bị nghiền thành bột mịn.

“Xong!”

Mọi người hoảng sợ nhìn tràng cảnh khủng bố giống như ngày tận thế này, tất cả đều lắc đầu thở dài, đã không ôm ấp bất luận cái hi vọng sinh tồn gì.

Cái này đã hoàn toàn không phải sức mạnh con người có thể chống cự, Lâm Hải có mạnh hơn cũng là người, không có người tin tưởng, tại phía dưới một kích hủy diệt thiên địa này, Lâm Hải còn có thể còn sống sót.

Mà Lâm Hải giờ khắc này, cao ngạo đứng tại phía trước mọi người, cầm trong tay trường kiếm, y phục trên người không gió mà động, bay phất phới, đối mặt với cự chưởng nghiền ép xuống này, hai mắt ngửa mặt nhìn lên bầu trời, không buồn không vui, phảng phất như đặt mình vào bên ngoài phiến thiên địa này.

“Lâm tiền bối chẳng lẽ từ bỏ chống lại?” Mọi người nhìn về phía Lâm Hải, mang theo tiếc hận thật sâu.

Nếu như không phải gặp được cái quái nhân hỏa diễm giống như Thần Minh này, bằng thực lực của Lâm Hải, tuyệt đối có thể đăng lâm tuyệt đỉnh, trở thành đệ nhất nhân của thế giới Võ Đạo, hưởng thụ vô tận vinh diệu.

Đáng tiếc, hôm nay gặp được địch nhân căn bản là không có cách chiến thắng, một cái tuyệt thế thiên tài này liền phải bỏ mạng.

Thời điểm mọi người ở đây vì Lâm Hải tiếc nuối tiếc hận, đột nhiên, một đường khí thế to lớn sắc bén phóng lên tận trời, phảng phất như một đạo quang mang trong bóng tối, sáng chói chói mắt, không thể ngang hàng!

“Đây là...” Mọi người sững sờ, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi kinh hãi một trận.

Chỉ thấy Lâm Hải giờ phút này, vẫn như cũ không vui không buồn đứng tại chỗ đó, nhưng mọi người lại có một loại ảo giác kỳ quái, phảng phất như đứng ở nơi đó đã không phải là Lâm Hải, mà là một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén, xông thẳng tới chân trời!

“Cái này, chẳng lẽ là Nhân Kiếm Hợp Nhất được ghi chép trong cổ tịch?” Vân Thắng hơi suy nghĩ một chút, sau đó kinh hô một tiếng!

Mọi người nghe vậy, nhất thời hiện lên vẻ kinh sợ!

Nhân Kiếm Hợp Nhất, thế nhưng là cảnh giới kiếm thuật tối cao, được ghi chép bên trong sách cổ, truyền thuyết một kiếm có thể đâm phá hư không, chém xuống nhật nguyệt tinh thần!

“Lâm lão đệ thật sự là bất thế kỳ tài, xem ra chưa hẳn là không có lực đánh một trận!”

Vân Thắng không khỏi lại dâng lên một tia lòng tin đối với Lâm Hải.

Quái nhân hỏa diễm giờ phút này, cũng chú ý tới trạng thái của Lâm Hải, nao nao, sau đó lộ ra nụ cười khinh thường.

“Hừ, châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình! Lực lượng của Thần Vương, há lại để con kiến hôi các ngươi có thể chống lại, chết đi!”

Thời điểm mắt thấy hư ảnh bàn tay to lớn liền muốn đập xuống tại trên đầu Lâm Hải, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang, đột nhiên động!

Chỉ thấy hai tay cầm kiếm của Lâm Hải, lại lấy một cái tư thế kỳ quái, nhìn như vô cùng chậm chạp hướng phía trên không đâm ra, nghênh đón hư ảnh bàn tay to lớn này!

“Truy Vân Kiếm Pháp tất sát kỹ, Xuyên, Vân, Lạc, Nhật!”

Theo Lâm Hải quát khẽ ra từng chữ, Truy Vân Kiếm trong tay hắn cùng này bàn tay to lớn, mạnh mẽ đụng vào nhau, phảng phất như một cái khoan điện đang cực tốc xoay tròn, chui vào bên trong cốt thép tấm sắt, khuấy động lên vô số tia lửa, phát ra tiếng oanh minh đinh tai nhức óc.

Ầm ầm!

Lấy mũi kiếm của Lâm Hải làm trung tâm, một cỗ phong bạo vô hình to lớn, xen lẫn vô số ngọn lửa, giống như là biển gầm, hướng phía bốn phương tám hướng bao phủ mà đi, những nơi đi qua như là bão quá cảnh, đất đá cây cối nhất thời bị xung kích hóa thành tro tàn, trong phương viên mấy trăm mét trực tiếp bị quét sạch trống không.

“Cẩn thận!” Bọn người Vân Thắng thấy thế, quá sợ hãi, vội vàng nằm ngã xuống đất, trốn ở phía sau Hàn Thiết ngàn năm, mới trốn qua một kiếp, phía sau lưng nhất thời bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, sợ hãi khôn cùng.

Mà chính giữa phong bạo, giờ phút này đã trở thành một cái biển lửa, liền cả không gian cũng bị thiêu đốt đến rung động, không có người biết rõ tình hình bên trong.

Tâm của tất cả mọi người đều nhấc đến cổ họng, không biết Lâm Hải giờ phút này, đã sống hay chết!

Một mực qua mười mấy phút, hỏa diễm chậm rãi tán đi, tình hình bên trong mới dần dần rõ ràng.

Chỉ thấy một thân ảnh đơn bạc, hai tay cầm kiếm, giống như trụ chống trời, thẳng tắp đứng ở chính giữa, mà hư ảnh bàn tay to lớn kia, bị mũi kiếm gắt gao chặn lại, không ngừng run rẩy, mặc nó phát lực như thế nào, lại căn bản không có cách dời xuống tiếp một tấc nào nữa!

“Lâm tiền bối vậy mà đem một chưởng này đón lấy!”

Mọi người thấy thế, nhao nhao đại hỉ, đồng thời mang theo một mặt chấn kinh cùng thật không thể tin.

Khí thế của một chưởng trước đó kia, bọn họ chính là nhìn rất rõ ràng, liền xem như một chiếc xe bọc thép đứng ở chỗ này, đoán chừng đều muốn bị đập cái vỡ nát, nghĩ không ra Lâm Hải vậy mà lấy thân thể máu thịt, một người một kiếm, cứ thế mà đỡ được!

“Lâm tiền bối căn bản không phải người, mà chính là Thần a!”

Chỉ có Vân Thắng tại sau khi mừng rỡ qua đi, đôi mày mạnh mẽ nhăn lại, một cỗ dự cảm bất tường xông tới.

“Tình huống của Lâm lão đệ tựa hồ không ổn a!”

Tuy Lâm Hải dùng một kiếm chống đỡ được cự chưởng, nhưng Vân Thắng lại phát hiện, sắc mặt giờ phút này của Lâm Hải đang tái nhợt không có chút huyết sắc nào, hai tay cầm kiếm cũng đang run nhè nhẹ, nhất là Truy Vân Kiếm, phát ra từng đợt ngâm khẽ, như gào thét, thân kiếm ẩn ẩn có thế uốn lượn, tựa hồ lúc nào cũng có thể bị đè sập!

Mà Lâm Hải giữa sân, giờ phút này trong lòng cũng bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Một kiếm Xuyên Vân Lạc Nhật trước đó, chính là một chiêu có uy lực mạnh nhất bên trong Truy Vân Kiếm Pháp, cơ hồ đã hao hết chân khí của Lâm Hải, nhưng dù cho như thế, cũng chỉ là miễn cưỡng ngăn cản được một kích của cái hư ảnh bàn tay to lớn này, mà không có đem nó đánh tan.

Uy lực của cái hư ảnh bàn tay to lớn này, thực sự đã vượt xa khỏi tưởng tượng của Lâm Hải.

Mà quái nhân hỏa diễm giờ phút này, sắc mặt dữ tợn, phát ra một trận đắc ý cười khặc khặc khặc quái dị.

“Liền một chiêu mạnh nhất cũng đã xuất ra, bổn tọa nhìn ngươi còn có thủ đoạn gì nữa, đi chết đi cho ta!”

Nói xong, thủ chưởng của quái nhân hỏa diễm mạnh mẽ đè ép, sau đó hư ảnh bàn tay to lớn kia, đột nhiên lần nữa phát lực, hướng phía Lâm Hải hung mãnh đè xuống!

“Bản lĩnh của ca ca, ngươi há lại có thể phỏng đoán được!” Lâm Hải thấy thế, cười lạnh một tiếng, đột nhiên hơi chuyển động ý nghĩ một chút!

“Lôi đến!”

Theo ý niệm của Lâm Hải chớp động, phía trên Tử Lôi Thần Long Tí, nhất thời chớp động hồ quang điện, toát ra vô số Thiểm Điện màu tím, lốp ba lốp bốp hướng phía Truy Vân Kiếm truyền đi!

“Thần Lôi! Điều đó không có khả năng!” Sắc mặt của quái nhân hỏa diễm đại biến, không khỏi kinh hô một tiếng.

Mà giờ khắc này, Lâm Hải lại đột nhiên hét lớn một tiếng, đem chân khí còn thừa ở trong thân thể vận chuyển, nắm Truy Vân Kiếm xông thẳng tới chân trời!

“Phá cho ta!”

Xì xì xì...

Một trận thanh âm của hồ quang điện truyền truyền ra, vô số đạo hồ quang điện màu tím, trực tiếp chui vào bên trong hư ảnh bàn tay to lớn, phảng phất như vô số con rắn con, hướng bốn phương tám hướng vọt tới!

“A!!!” Quái nhân hỏa diễm đột nhiên hét thảm một tiếng, hư ảnh thủ chưởng run rẩy dữ dội một trận, nhất thời ảm đạm đi không ít, hiển nhiên đã nhận thương tổn không nhẹ.

“Hỗn đản, chết đi cho ta!” Quái nhân hỏa diễm buồn bực xấu hổ thành tức giận, cũng không tiếp tục lưu giữ lực liều mạng, hư ảnh thủ chưởng lấy uy thế càng lớn hơn, đột nhiên vỗ xuống!

“Keng!”

Một tiếng vang giòn, đột nhiên vang lên ở trong sân, phảng phất như tảng đá vạn cân nện tại trong lòng mọi người, làm cho trong lòng tất cả mọi người đều run lên!

Đám người Vân Thắng nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời quá sợ hãi, bị dọa đến hồn phi phách tán!

Chỉ thấy miệng Lâm Hải phun máu tươi, thân hình lay động, lảo đảo lui lại, Thần Binh Nhị phẩm Truy Vân Kiếm trong tay, vậy mà bị bẻ gãy, chỉ còn lại có một cái chuôi kiếm trụi lủi!

Chương 662: Hôm nay, ngươi hẳn phải chết!

“Lâm Hải ca ca!” Vân Tuệ Nhi quá sợ hãi, nhịn không được kinh thanh kêu gọi, mọi người khác cũng đều là một mặt kinh hãi, tâm chìm đến đáy cốc.

Nhìn Lâm Hải là cái dạng này, liền Thần Binh cũng bị bẻ gãy, bản thân lại bị trọng thương, hiển nhiên là tình cảnh nguy hiểm.

“Ha ha ha...” Bất quá, Lâm Hải chợt cười rộ lên, tiện tay đem Truy Vân Kiếm đã gãy mất ném xuống mặt đất, ngẩng đầu miệt thị nhìn quái nhân hỏa diễm, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Còn có thủ đoạn gì nữa, đến a!” Lâm Hải bỗng nhiên quát lớn một tiếng, như tình thiên tạc lôi, làm cho trong lòng tất cả mọi người đều run lên.

Mọi người lúc này mới mang theo một tia nghi hoặc, hướng phía quái nhân hỏa diễm ở đối diện nhìn lại, phía dưới cái xem xét này, ánh mắt nhất thời nhao nhao sáng lên!

Chỉ thấy quái nhân hỏa diễm giờ phút này, quả thực là chật vật tới cực điểm, thân hình khổng lồ không ngừng lay động ở giữa không trung, phảng phất như một trận gió đến cũng đều có thể đem gã thổi ngã, toàn bộ thân thể biến đến cơ hồ trong suốt, hỏa diễm quanh thân đã sớm còn thừa không có mấy, một mặt kinh hãi nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

Mà hư ảnh bàn tay to lớn trước đó kia, tuy cũng đem Truy Vân Kiếm của Lâm Hải đánh gãy, nhưng ở phía dưới một kích ra sức của Lâm Hải, cũng bị một kiếm đâm tán loạn, sớm đã không có tung tích!

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng, đường đường là một tia thần niệm của Viễn Cổ Hỏa Diễm Thần Vương, làm sao lại bị một phàm nhân như ngươi đánh tan, cái này căn bản liền không có khả năng!”

Hai mắt của quái nhân hỏa diễm ngốc trệ, trong miệng tự lẩm bẩm, tựa hồ nhận phải đả kích cực lớn, liền tinh thần cũng hỗn loạn.

“Không có khả năng?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Nhưng sự thật chính là như thế!”

Quái nhân hỏa diễm đột nhiên ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, đôi con mắt phẫn nộ kia, cơ hồ tràn mi mà ra!

“Hỗn đản, tính ngươi mạng lớn, thù này, bổn tọa sớm muộn cũng sẽ báo!” Quái nhân hỏa diễm hừ lạnh một tiếng, chỗ dựa vào mạnh nhất của gã đều đã thất bại, gã biết rõ lưu lại nữa cũng không làm gì được Lâm Hải.

Hơn nữa, thương thế gã cũng cực nặng, thậm chí đã nghiêm trọng tới mức uy hiếp được tính mạng của gã, nếu thật sự không lập tức tìm một chỗ mà ngủ say rồi tiến hành khôi phục, chỉ sợ mệnh đều muốn nhét vào cái chỗ này.

Nghĩ đến chỗ này, quái nhân hỏa diễm lần nữa dùng ánh mắt giết người, hung hăng trừng Lâm Hải một chút, quay đầu liền đi.

“Muốn chạy, nào dễ dàng như vậy!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, cố nén đau xót, đột nhiên lấn người mà lên, ngăn lại đường đi của quái nhân hỏa diễm.

“Ngươi dám cản ta!” Trong mắt quái nhân hỏa diễm lóe lên sát cơ, lạnh lùng nói nói.

“Nói nhảm, ta không chỉ cản ngươi, còn muốn giết ngươi, hôm nay, ngươi hẳn phải chết!” Lâm Hải giương lên cái cằm, miệt thị nói.

“Ngươi!” Quái nhân hỏa diễm khí cấp công tâm, tại phía dưới thương tích cực kỳ nặng, một dòng máu màu đen phun ra ngoài, để thân hình gã lay động một trận, vậy mà từ giữa không trung ngã rơi xuống mặt đất.

“Lâm Hải, giữa ngươi và ta, vốn là không oán không cừu, không cần thiết đem sự tình làm được tuyệt như thế a?” Quái nhân hỏa diễm hít sâu một hơi, ngăn chặn cừu hận trong lòng, mở miệng nói nói.

“Huống chi, lấy tình huống trước mắt của ngươi, muốn ngăn cản ta cũng không dễ dàng như vậy, cuối cùng chỉ sợ sẽ rơi vào tình thế lưỡng bại câu thương, song song mất mạng, đối với ngươi đối với ta cũng không có chỗ tốt gì!”

“Ngươi là người thông minh, tin tưởng ngươi hẳn là biết rõ phải lựa chọn như thế nào, mới có lợi nhất đối với ngươi!”

Nói xong, quái nhân hỏa diễm tràn đầy tự tin nhìn sang Lâm Hải, gã tin tưởng, sau khi đã nói rõ lợi và hại, Lâm Hải tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình ngu xuẩn liều mạng cùng mình!

“A, ngươi làm sao biết ca ca rất thông minh?” Lâm Hải ngoẹo đầu, móc móc lỗ tai, kinh ngạc nói nói.

“Ca ca đương nhiên biết rõ nên lựa chọn như thế nào, cái kia chính là diệt cỏ tận gốc, để ngươi chết!”

“Ngươi nói cái gì!” Quái nhân hỏa diễm nghe vậy sững sờ, sau đó nổi cơn thịnh nộ!

“Lâm Hải, ngươi đừng ép ta!” Quái nhân hỏa diễm chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, trong mắt bại lộ hung quang, hận đến nghiến răng nghiến lợi!

“Ít nói lời vô ích, ngươi hôm nay ngươi là trốn không thoát đâu, chịu chết đi!”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nâng bàn tay lên, lòng bàn tay chỉ thẳng vào quái nhân hỏa diễm, nhếch miệng lên một tia cười lạnh.

“Không tốt!” Quái nhân hỏa diễm thất kinh, đối mặt với lòng bàn tay rỗng tuếch của Lâm Hải, mí mắt quái nhân hỏa diễm cuồng loạn một trận, trong lòng vậy mà mạc danh kỳ diệu dâng lên một cỗ cảm giác nguy cơ vô cùng mãnh liệt, để gã có loại cảm giác đối mặt với tử vong!

“Tiên hạ thủ vi cường!” Quái nhân hỏa diễm biết rõ, không giết Lâm Hải, gã muốn chạy trốn thoát là không thể nào, hơn nữa cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt trong lòng này, càng ngày càng đậm, để trong lòng quái nhân hỏa diễm vô cùng bất an, tất phải lập tức giải quyết Lâm Hải, mới có thể hóa giải nguy cơ không biết này.

“Chỉ là lấy trạng thái hiện tại, cái giá để xuất thủ lần nữa, thật sự là quá lớn! Coi như ngủ say trăm năm, cũng không có khả năng khôi phục lại đến thực lực đỉnh phong! Cái hỗn đản đáng giận này!” Trong lòng quái nhân hỏa diễm ai thán một tiếng, nhưng bị bức đến phân thượng này, cũng không đoái hoài tới về sau nữa, nếu không một giây sau liền có khả năng bị giết chết!

“Xích Diễm Trảm!”

Đột nhiên, quái nhân hỏa diễm hét lớn một tiếng, hai tay liên kết ấn quyết, nhất thời chấn động một mảnh không khí xung quanh, thân thể cơ hồ đã trong suốt của quái nhân hỏa diễm, vậy mà ngưng thực mấy phần, cùng lúc đó, một thanh cự đao hỏa diễm dài hơn một trượng, hiện ra hào quang óng ánh, đột nhiên từ sau lưng quái nhân hỏa diễm từ từ bay lên!

“Phốc!” Quái nhân hỏa diễm đột nhiên mở ra, phun ra một dòng máu màu đen, cưỡng ép thi triển pháp thuật, khiến cho thương thế gã lần nữa tăng thêm, bất quá trên mặt gã, lại mang ra nụ cười đắc ý.

“Lâm Hải, đây là chính ngươi muốn chết, cũng không oán ta được!”

Nói xong, trong mắt quái nhân hỏa diễm lóe lên hàn quang, hai tay bỗng nhiên hướng phía trước đẩy ra!

“Đi!”

Theo quái nhân hỏa diễm quát lớn, cự đao hỏa diễm ở sau lưng, nhất thời như là Thần Binh từ trên trời rơi xuống, mang theo liệt diễm nồng đậm, tựa hồ đem cả hư không cũng cắt đứt, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, chém thẳng mà tới!

“Hỏng!”

Mọi người thấy tình cảnh này, nhao nhao kinh hãi, Vân Thắng càng là gấp đến vỗ đùi, mặt mũi tràn đầy ảo não!

“Lâm lão đệ đây là tội gì a, vừa rồi thả gã đi chẳng phải là xong sao, hiện tại ngược lại tốt, đây không phải tìm cái chết vô nghĩa sao?”

Những người khác nhìn một đao uy mãnh tuyệt luân này, cũng là mặt lộ vẻ thống khổ, hiển nhiên không có người cho rằng, Lâm Hải tại phía dưới trọng thương, còn có năng lực né tránh một đao kia!

“Khặc khặc khặc...”

Quái nhân hỏa diễm sau khi vung một đao kia ra ngoài, lại là liên tục phun ra mấy ngụm máu, liền đứng cũng không vững, thân thể vừa mới ngưng thực được một chút, cũng lập tức trở nên càng thêm trong suốt, cơ hồ đến mắt thường cũng khó mà phát hiện được, tựa hồ lúc nào cũng có thể tiêu tán.

Bất quá, trên mặt gã, lại mang theo nụ cười tàn nhẫn, nhìn Lâm Hải mà cười quái dị một trận!

“Thật sự là tự gây nghiệt, không thể sống, nhìn thân thể kiệt lực bị trọng thương của ngươi kia, như thế nào đấu với một đao của ta!”

Lâm Hải giờ phút này đứng chắp tay, tay phải lập tức giơ ra, nhìn một đao phách thiên cái địa này, bỗng nhiên cười.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay của Lâm Hải, đột nhiên hướng lên cao giơ lên, hướng phía đao mang hỏa diễm cơ hồ cắt đứt hết thảy này, nhẹ nhàng nâng lên một chút, trong lòng mặc niệm một tiếng!

“Lôi Thần Quyết thức thứ nhất, Chưởng Tâm Lôi!”

Răng rắc!

Đột nhiên, một tiếng sấm chớp chấn thiên động địa bỗng dưng nổ vang, kinh hãi khiến tất cả mọi người toàn thân giật mình một cái.

Kinh hãi nhìn lại, chỉ thấy trong lòng bàn tay Lâm Hải, đột nhiên bay ra một thiểm điện lớn cỡ cánh tay trẻ con, trực tiếp bổ vào phía trên đao mang hỏa diễm có thanh thế cực lớn này.

Một đao phảng phất như chém vỡ thiên địa sắc bén kia, vậy mà giống như đậu hũ, trực tiếp hóa thành hư vô!

“Phốc!”

Cùng lúc đó, quái nhân hỏa diễm phun ra một ngụm máu đen tới trời cao, suýt nữa ngã sấp xuống, con mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, tràn ngập hoảng sợ vô tận.

“Thần Lôi Chưởng Khống Giả, ngươi là Thần Lôi Chưởng Khống Giả!”

Quái nhân hỏa diễm như là gặp quỷ, chỉ vào Lâm Hải hoảng sợ thét lên, sau đó ngao một tiếng, quay đầu liền chạy, một đường lảo đảo, không biết té ngã bao nhiêu nhần, nhưng căn bản liền đầu cũng không dám quay về một chút nào!

Lâm Hải mặt không biểu tình, lẳng lặng nhìn quái nhân hỏa diễm đào tẩu, lại không có bất kỳ cái động tác gì!

Thẳng đến khi thân thể của quái nhân hỏa diễm đều muốn biến mất tại giữa tầm mắt, Lâm Hải mới thở ra một hơi thật dài.

“Mẹ nó, cái Đạo Đức Kinh này tuy làm chân khí vòng đi vòng lại, vĩnh bất khô kiệt, nhưng cái tốc độ khôi phục này, cũng thật sự là quá chậm a?”

Lắc đầu, Lâm Hải ngóng nhìn quái nhân hỏa diễm thêm mấy bước nữa là có lẽ đã biến mất ở trong tầm mắt, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

“Ta đã nói qua, hôm nay, ngươi hẳn phải chết!”

Chương 663: Lực lượng thần bí kêu gọi

Lâm Hải nói xong, lần nữa giơ lên tay phải, lòng bàn tay chiếu vào quái nhân hỏa diễm đã trốn xa, trong miệng khẽ quát một tiếng!

“Diệt!”

Oanh!

Một đường sấm sét màu tím, mang theo doạ người thanh thế, lần nữa từ trong lòng bàn tay Lâm Hải phát ra, lấy tốc độ mắt thường khó mà bắt được, hướng phía quái nhân hỏa diễm đánh rớt!

“Phốc!”

Quái nhân hỏa diễm vốn cho rằng đã chạy thoát, trên mặt đều đã lộ ra nụ cười, trong lòng bỗng nhiên lại cuồng loạn một trận.

Gã vô ý thức quay đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy trong mắt lóe lên màu tím, sau đó thân thể chấn động mạnh một cái, khuôn mặt hoảng sợ, liền kêu cũng không kịp kêu một tiếng, thân thể gần như trong suốt, trực tiếp hóa thành hư vô!

“Cuối cùng đã chết!”

Lâm Hải thở dài ra một hơi, thân thể mềm nhũn kém chút ngã sấp xuống, tuy Đạo Đức Kinh thời thời khắc khắc khôi phục chân khí cho Lâm Hải, nhưng Lâm Hải thụ thương không nhẹ, lại liên tục hai lần thi triển Chưởng Tâm Lôi, chân khí trong cơ thể sớm đã tiêu hao, giờ phút này chỉ cảm thấy đầu một trận không rõ, trước mắt ứa ra sao vàng.

Phanh phanh phanh...

Đúng lúc này, tiếng nổ mạnh liên tiếp không ngừng, đột nhiên từ phía trước truyền đến.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, con mắt đột nhiên trợn to, chỉ thấy Hỏa Diễm Nhân lít nha lít nhít, vậy mà như là trói thuốc nổ ở trên thân, một cái tiếp một cái tự bạo, không mất một chút thời gian thì tất cả đều đã tiêu tán trong không khí, thậm chí ngay cả một cái đều không có lưu lại.

“Xem ra những Hỏa Diễm Nhân này, cùng quái nhân ngọn lửa màu đen trước đó kia có liên hệ, hắn vừa chết, những Hỏa Diễm Nhân này cũng tiêu vong theo.”

Mà người của các đại gia tộc, giờ phút này tất cả lại đều mộng bức.

Bọn họ căn bản không có nghĩ đến, ở khoảng cách xa như vậy, Lâm Hải vậy mà còn có thể đem quái nhân hỏa diễm giết chết, mà sau đó những Hỏa Diễm Nhân này tự bạo, cũng càng để cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm, có loại cảm giác không chân thật.

Trọn vẹn qua ba bốn phút thời gian, các tinh anh của những đại gia tộc này, mới từ trong lúc khiếp sợ mà tỉnh táo lại, sau đó từng cái kinh hỉ như điên!

“Chúng ta được cứu rồi, Hỏa Diễm Nhân cũng đã bị Lâm tiền bối tiêu diệt sạch sẽ!”

“Ha ha, chúng ta thắng, chúng ta không cần chết rồi!”

“Quá tốt, rốt cục có thể rời khỏi cái địa phương quỷ quái này!”

Những người này phảng phất như kẻ điên, hưng phấn hoa chân múa tay, trên mặt toàn bộ đều mang vẻ may mắn cùng kích động khi trở về từ cõi chết kia, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, tràn ngập cảm kích cùng sùng bái!

“Lâm Hải ca ca!” Vân Tuệ Nhi nhảy cẫng hoan hô, trực tiếp chạy đến Lâm Hải bên người, nhào vào trong lòng Lâm Hải, nước mắt vui sướng, theo khuôn mặt trắng nõn thủy nộn, vù vù chảy xuống.

Bọn người Vân Thắng thấy thế, ánh mắt cũng là cảm khái, thổn thức một trận, người Vân gia bọn họ, quen biết cùng Lâm Hải, lại không nghĩ vẫn là một lần lại một lần đánh giá thấp thực lực của Lâm Hải, nhất là thủ đoạn chưởng khống Thần Lôi sau cùng của Lâm Hải, đã vượt qua phạm trù võ đạo, không phải bọn họ có thể lý giải.

Người trong các đại gia tộc, thấy nguy cơ đã giải trừ, cũng đều chuẩn bị tới, hướng phía Lâm Hải nói lời cảm tạ, nhưng sau khi thấy Vân Tuệ Nhi nhào vào trong lòng Lâm Hải, cước bộ sinh sinh ngừng lại, tất cả đều dùng ánh mắt hâm mộ, hướng phía Vân gia nhìn lại.

Thực lực của Lâm Hải, đã không thể nghi ngờ, tuyệt đối là đệ nhất nhân của thế giới Võ Đạo, mà nhìn quan hệ thân mật giữa Vân Tuệ Nhi cùng Lâm Hải này, không hề nghi ngờ, Vân gia muốn phát đạt.

Vân Thụy cũng chú ý tới thái độ của các đại gia tộc, lão càng là nghĩ tới chỗ này, trên mặt cũng cười nở hoa.

Dựa vào uy vọng mà Lâm Hải lập nên hôm nay, chỉ cần hắn vào Vân gia, thậm chí cưới Vân Tuệ Nhi, Vân gia sau này tuyệt đối ngồi ổn thỏa cái ghế đầu của giới Võ đạo Tây Bắc, chí ít trong vòng trăm năm, địa vị Vân gia là không người có thể dao động!

Lâm Hải cũng không biết ý nghĩ của các đại gia tộc, giờ phút này hắn chỉ cảm thấy thân thể vô cùng kiệt sức, nhu cầu cấp bách cần khôi phục.

Nhẹ nhàng đem Vân Tuệ Nhi đẩy ra, Lâm Hải nhoẻn miệng cười, vô lực mở miệng nói.

“Tuệ Nhi, nguy cơ ở đây đã được giải trừ, các ngươi rời đi trước đi!”

“Vậy còn ngươi?” Vân Tuệ Nhi sững sờ, không khỏi hỏi.

“Ta?” Lâm Hải nhàn nhạt lắc đầu, “Ta còn có một số việc, không thể rời đi.”

Cái ánh sáng hỏa hồng mà Lâm Hải truy tung trước đó kia, cũng là tiến vào Hỏa Long Quật, đây chính là mảnh vỡ linh hồn của Thần Hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc, không đem nó bắt được, Lâm Hải làm sao có thể rời đi?

“Vậy Tuệ Nhi cũng không đi, Tuệ Nhi lưu lại cùng ngươi!” Vân Tuệ Nhi chu miệng, lúc lắc thân thể, dịu dàng nói.

“Không cần, có lẽ sẽ gặp nguy hiểm, ngươi vẫn là mau rời khỏi đi!” Lâm Hải lắc đầu.

“Gặp nguy hiểm? Vậy ta càng phải lưu lại chiếu cố ngươi a!” Vân Tuệ Nhi lo lắng nói.

Lâm Hải chau mày, còn chưa mở miệng, Vân Thắng lại đi tới, một cái kéo lấy cánh tay của Vân Tuệ Nhi.

“Tuệ Nhi, nghe lời nói của Lâm lão đệ, theo gia gia ra ngoài!”

“Gia gia, ngươi không có nghe Lâm Hải ca ca nói, sẽ gặp nguy hiểm...”

“Chính là như thế, ngươi mới càng phải rời khỏi, nếu không thật muốn có việc, Lâm lão đệ vẫn phải phân lòng chiếu cố ngươi!” Vân Thắng nghiêm túc nói, “Lấy thực lực ngươi, lưu lại chỉ là vướng víu!”

“Thế nhưng là...” Vân Tuệ Nhi nhất thời nghẹn lời, cuối cùng trong lòng không thể không thừa nhận, Vân Thắng nói không sai.

“Lâm lão đệ, bảo trọng!” Vân Thắng liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền, lão biết rõ Lâm Hải lưu lại khẳng định có lý do, hơn nữa lấy thực lực của những người bên mình này cũng không giúp đỡ được cái gì, liền mười phần dứt khoát lôi kéo Vân Tuệ Nhi về đến trong đội ngũ của gia tộc.

“Lâm Hải ca ca, chính ngươi phải cẩn thận a!” Vân Tuệ Nhi một bước vừa quay đầu lại rời đi, trong mắt tràn ngập nỗi buồn.

“Lâm lão đệ, sau khi chúng ta trở về, sẽ quét dọn giường chiếu sẵn sàng, chờ ngươi khải hoàn!” Mọi người Vân gia liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền, quay người rời đi.

“Lâm tiền bối, đa tạ ân cứu mạng, chúng ta xin cáo từ!”

Gia tộc khác cũng rất có ăn ý, biết rõ Lâm Hải lưu lại khẳng định là có sự tình trọng yếu, tất cả đều thức thời không có mở miệng hỏi thăm, sau một phen cảm tạ, cũng theo Vân gia rời đi.

Sau khi đám người đi, Lâm Hải phun ra một ngụm trọc khí thật dài, chậm rãi ngồi xếp bằng trên đất.

“Hỏa Long Quật này nói không chừng lúc nào đó liền biến mất, nhất định phải nắm chặt thời gian liệu thương, sau đó mau chóng tìm kiếm mảnh vỡ linh hồn!”

Lâm Hải từ trên thân rút ra mấy cây kim châm, đâm vào phía trên các đại yếu huyệt quanh thân của chính mình, sau đó hít sâu một hơi, hai mắt buông xuống, như lão tăng nhập định, vận chuyển Đạo Đức Kinh, bắt đầu liệu thương.

Một lần này là thời gian ba ngày ba đêm, Lâm Hải ngồi ở kia, không nhúc nhích, nếu có người ở đây liền sẽ phát hiện, trong lỗ mũi Lâm Hải, thỉnh thoảng phun ra hai luồng sương mù, dài chừng hơn một trượng, phảng phất như Linh Xà Thổ Tín.

Theo sương mù bốn phía càng ngày càng đậm, cả người Lâm Hải bị khói mù lượn lờ bao quanh, như ẩn như hiện!

Bỗng nhiên, hai mắt Lâm Hải đột nhiên mở ra, nhất thời hai đạo tinh quang hiện lên, phảng phất như phù quang lược ảnh, nhiếp nhân tâm phách!

“Quả nhiên là không phá thì không xây được, lần này đem chân khí hao hết, ngược lại lại kích phát tiềm năng, tu vi lại có một tia tăng trưởng!”

Lâm Hải đem kim châm trên thân nhổ xuống, sau đó kêu nhỏ một tiếng, vươn người đứng dậy!

Thời gian ba ngày ba đêm, thương thế của Lâm Hải, đã khôi phục chừng bảy thành, nhiều lắm là thêm một hai ngày thời gian, liền sẽ triệt để khôi phục.

Bất quá Lâm Hải lại không nghĩ chờ đợi thêm, bởi vì trong lòng hắn có loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt, tại chỗ sâu trong Hỏa Long Quật, tựa hồ có loại lực lượng thần bí, đang kêu gọi hắn!

“Đến tột cùng sẽ là gì chứ?” Ánh mắt Lâm Hải thâm thúy, nhìn ra phương xa, thân hình lóe lên liền biến mất ở chỗ cũ!

Một mực đi ra xa khoảng mười mấy dặm, phía trước đột nhiên xuất hiện một cái cửa đá kỳ dị, đối mặt với cửa đá, cảm giác trong lòng Lâm Hải càng ngày càng mãnh liệt, cái lực lượng thần bí triệu hoán hắn kia, tựa hồ liền tại phía sau cái cửa đá này.

Lâm Hải cẩn thận đi thẳng về phía trước, sau đó duỗi ra hai tay, hơi vừa dùng lực, đem cửa đá chậm rãi đẩy ra.

Lâm Hải chợt lách người, đi vào, vừa mới đi vào, cước bộ đột nhiên dừng lại!

“Đây là…” Lâm Hải ngẩng đầu hướng phía trước nhìn lại, đồng tử nhất thời rụt lại một hồi, mặt mũi tràn đầy chấn kinh!

Chương 664: Ngụy Định Quốc quy vị

Chỉ thấy trên cái bệ đá ở ngay phía trước, là một khối mảnh vỡ bất quy tắc màu đỏ sậm, không phải vàng không phải ngọc, không biết làm bằng vật liệu gì, đang yên tĩnh nằm tại chỗ này.

Cách xa ba, bốn trượng, Lâm Hải liền không khỏi cảm thấy một trận tim đập nhanh, bên trong mảnh vụn này, phảng phất có bao hàm một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa, chấn nhiếp tâm hồn!

Đương nhiên, những cái này đều không phải là nguyên nhân để Lâm Hải chấn kinh, chính thức để trong lòng Lâm Hải rung động mạnh, là khối này mảnh vỡ thần bí này, giống như đã từng quen biết!

Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại di động ra, mở túi càn khôn, sau đó con mắt rơi vào phía trên một mảnh vụn ở trong một góc nào đó.

“Bề ngoài quả nhiên giống như đúc!” Sắc mặt Lâm Hải nhất thời trở nên phức tạp.

“Đến cùng có phải là cùng một dạng đồ vật hay không, thu lại liền biết rõ.” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải tiến lên mấy bước, mở điện thoại di động ra quét qua, đối với mảnh vỡ trên bệ đá, ấn xuống phím thu.

Sau một khắc, trên bệ đá lập tức trở nên rỗng tuếch, mảnh vỡ tiêu thất vào hư không.

Ngay tại lúc đó, trong đầu Lâm Hải đột nhiên toát ra một tin tức nhắc nhở.

“Chúc mừng ngài, thu hoạch được một mảnh vỡ thần bí, mời xem xét trong túi càn khôn.”

Lâm Hải vội vàng lần nữa mở ra túi càn khôn, quả nhiên, dưới cái góc phải của mảnh vỡ trước đó, thêm ra một cái chữ “hai”!

Lâm Hải vô ý thức lấy ngón tay sờ một chút, một hàng thuyết minh liền hiện ra.

Mảnh vỡ thần bí: Mảnh vỡ thần bí

Nhìn thấy cái giải thích như là nói nhảm này, Lâm Hải trực tiếp im lặng che cái trán.

“Mẹ nó, không sai, nói rõ hố cha như thế, duy nhất là một cái nhà này!”

Lâm Hải giờ phút này trăm phần trăm khẳng định, cái mảnh vỡ này, cùng cái mảnh vỡ thần bí mà hắn đạt được trên thân Tư Mã Hùng Phong trước đó kia, căn bản chính là cùng một loại đồ vật.

Đồng thời khi nhận ra cái mảnh vỡ thần bí này, đôi mày của Lâm Hải cũng nhăn lại.

Hắn cũng nhớ rất rõ, thời điểm hắn lấy được mảnh vỡ thần bí trên người Tư Mã Hùng Phong, tựa hồ còn có một cái nhắc nhở vô cùng trọng yếu, dính đến một cái bí mật cực lớn.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên, leng keng một tiếng!

Lại một cái tin tức nhắc nhở, đột ngột xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó không khỏi cười khổ một tiếng.

“Muốn cái gì tới thì cái đó tới, cái nhắc nhở kia quả nhiên đã xuất hiện lần nữa!”

Chỉ thấy trong đầu, một hàng văn tự màu vàng kim nhạt lập loè hiện ra, bên trong mỗi một chữ, tựa hồ cũng ẩn chứa một loại quy tắc phức tạp, cùng những cái tin tức nhắc nhở lúc trước kia hoàn toàn khác biệt.

Tin tức nhắc nhở rất đơn giản, nhưng nội dung lại kinh thiên động địa, đủ để chấn kinh Tam Giới!

“Điều kiện để mở ra thông đạo Tam Giới đã kích hoạt, thang tiến độ (2/6)!”

“Quả nhiên như ta suy nghĩ, tiến độ đã biến thành 2/6, một khi tìm đủ sáu khối mảnh vỡ thần bí, thông đạo Tam Giới rất có thể liền sẽ mở ra lần nữa!”

Lâm Hải bình tĩnh nhìn hai cái mảnh vỡ thần bí này, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Vận mệnh của hắn sở dĩ cải biến, có thành tựu hôm nay, cũng là bởi vì câu thông được với Tiên Giới, nhận được chỗ tốt từ chỗ các lộ thần tiên này.

Chỉ khi nào thông đạo Tam Giới mở ra, Nhân gian cùng Tiên giới liền liên thông, đến lúc đó ai biết có thể thường xuyên có Thần Tiên hạ phàm hay không, hay lại sẽ có phàm nhân, đạt được truyền thừa của thần tiên hay không?

Bởi như vậy, nhân gian khẳng định sẽ càng ngày càng xuất hiện nhiều cường giả, thậm chí vượt xa tồn tại của chính mình, ưu thế bây giờ của chính mình, có lẽ trong khoảnh khắc liền sẽ trở nên không còn sót lại chút gì.

Từ góc độ này mà nói, thông đạo Tam Giới mà mở ra, đối với mình là có trăm hại mà không có lợi!

“Phải làm sao mới ổn đây?” Lâm Hải tay nắm cái cằm, không khỏi bắt đầu sầu não.

Nhưng rất nhanh, đôi mày của Lâm Hải giãn mở ra, trực tiếp đem những ý nghĩ loạn thất bát tao này ném đến sau đầu.

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì, có thể đụng với sáu phiến hay không còn chưa nhất định đâu! Trước mắt vẫn là tranh thủ thời gian tìm mảnh vỡ linh hồn Thần Hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc đi, đây mới là việc quan trọng.”

Lâm Hải đem điện thoại di động cất kỹ, đi vào trong cửa đá.

“Ừm?” Mới vừa đi tới, trước mắt Lâm Hải bỗng nhiên lóe lên hồng quang, sau đó La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh run lên bần bật, ngôi sao đại biểu cho Thần Hỏa tướng quân Ngụy Định Quốc kia đột nhiên sáng lên.

Chính là điểm sáng màu đỏ mà trước đó mình đã truy tung kia!

“Ha ha, thật sự là đạp phá thiết hài vô mịch xử, tự nhiên chui tới cửa a!” Lâm Hải vạn vạn không nghĩ đến, chính mình tiến vào cửa đá chỉ một chút thời gian như thế, cái điểm sáng màu đỏ này vậy mà chạy đến trước mặt mình.

“Truy!” Thân hình Lâm Hải lóe lên, thi triển Tật Phong Bộ, liền đuổi theo.

Một mực đuổi theo khoảng chừng mười mấy dặm đường, tốc độ của điểm sáng màu đỏ phía trước, đột nhiên chậm lại, khoảng cách cùng Lâm Hải đột nhiên rút ngắn.

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, tận dụng thời cơ, bỗng nhiên vỗ La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, trong miệng khẽ quát một tiếng.

“Thu!”

Một lời ra, bên trong La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, có vô số luồng khí xoáy vô hình, xoay tròn mà ra, giống như Thiên La Địa Võng, nhất thời đem điểm sáng màu đỏ vây quanh trong đó, nhanh chóng hướng hút vào bên trong la bàn.

Chỉ trong chớp mắt, điểm sáng màu đỏ liền bay vào la bàn, ngôi sao đại biểu cho Ngụy Định Quốc lóe lên, liền ảm đạm đi.

“Ai.” Nhìn thấy cái ngôi sao kia, liền một phần mười độ sáng đều không có, mừng rỡ trước đó của Lâm Hải nhất thời giảm đi, thay vào đó là một trận phát sầu, phế khí lực lớn như vậy, cách lúc hoàn thành nhiệm vụ, còn kém mười vạn tám ngàn dặm đây.

“Quá hố cha!” Vẻ mặt Lâm Hải đau khổ, nhịn không được mắng, “Cái chủ nhân đầu não Thánh Cảnh hỗn đản này, thật mẹ nó nhức trứng a, để ca ca đi đâu tìm a!”

“Ừm?” Nhưng vào lúc này, biểu lộ của Lâm Hải bỗng nhiên cứng đờ, sau đó con mắt bỗng nhiên trợn tròn, thật không thể tin nhìn chằm chằm vào cái ngôi sao kia!

“WTF, cái này, cái này...”

Chỉ thấy cái ngôi sao đại biểu cho Ngụy Định Quốc kia, đột nhiên không có dấu hiệu nào mà tỏa ra quang mang đại thịnh, tia sáng chói mắt kia, cơ hồ đem trọn Hỏa Long Quật tất cả đều bao phủ lại, xán lạn vô cùng, phảng phất như đặt mình vào giữa Ngân Hà!

Mà càng làm cho Lâm Hải kinh hỉ vạn phần là, tọa độ biểu hiện của ngôi sao, vậy mà liền tại phía trước cách Lâm Hải không xa!

“Ha ha ha ha, thật sự là dẫm nhằm cứt chó!”

Lâm Hải kích động nhảy lên cao cao, phát huy tốc độ nhanh nhất, lao ra!

Thời gian nháy mắt, liền đến mục đích, Lâm Hải dừng bước nhìn phía trước, kích động đến mức cơ hồ nghe được nhịp tim đập của chính mình.

Chỉ thấy cách mười mét trước mặt Lâm Hải, là một nam tử trung niên uy phong lẫm liệt, thân mang phục trang thời Tống Đại, mặt không biểu tình bình tĩnh đứng tại chỗ đó, không nhúc nhích.

“Cái này, chính là Ngụy Định Quốc a?” Nhìn trên la bàn, quang mang sáng chói lập loè, Lâm Hải đã xác định thân phận của cái người trước mặt này, chính là mục đích đến Tây Kinh lần này của mình, muốn tìm Ngụy Định Quốc!

“Quả nhiên như Lâm Nhi Công chúa nói, thần chí của y, giống như có lẽ đã tiêu vong.” Quan sát một phen, Lâm Hải phát hiện, Ngụy Định Quốc trước mặt, hai mắt ngốc trệ vô thần, tựa hồ chỉ còn lại một cái xác.

“Ngụy Tướng quân, đắc tội!” Trong lòng Lâm Hải đối với phần lớn Lương Sơn Hảo Hán vẫn tương đối kính trọng, liền hướng phía Ngụy Định Quốc cung kính ôm quyền một cái, sau đó trong miệng khẽ quát một tiếng!

“Thu!”

Trong chốc lát, một cỗ hấp lực cực lớn, từ bên trong La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh bay ra, như là vực sâu trong biển, liền không khí cũng rút ra vặn vẹo, đem Ngụy Định Quốc bao phủ ở bên trong.

“Sưu!”

Sau một khắc, thân thể Ngụy Định Quốc, phảng phất như bị hòa tan, biến thành một đường hào quang màu đỏ dài nhỏ, bay vào trong la bàn, nhất thời quang mang đại thịnh, ngôi sao đại biểu cho Ngụy Định Quốc, rốt cục toàn bộ các phương vị đều sáng lên, không còn có góc chết!

Leng keng!

Đúng lúc này, một tin tức nhắc nhở, xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Tinh Phách đã thu thập:

Địa Tuệ Tinh: Nhất Trượng Thanh Hỗ Tam Nương

Địa Khôi Tinh: Thần Cơ Quân Sư Chu Vũ

Địa Sát Tinh: Trấn Tam Sơn Hoàng Tín

Địa Dũng Tinh: Bệnh Uất Trì Tôn Lập

Địa Kiệt Tinh: Sửu Quận Mã Tuyên Tán

Địa Mãnh Tinh: Thần Hỏa Tướng quân Ngụy Định Quốc

“Trước mắt Hoàn thành tiến độ: (6/72) “

“Mẹ nó, mảnh vỡ linh hồn của Ngụy Định Quốc rốt cục đã tề tựu, hình thành Tinh Phách quy vị!” Trong lòng Lâm Hải cảm khái không thôi, thế nhưng lúc nhìn thấy thanh tiến độ sau cùng, lại là một trận nhụt chí.

Bảy mươi hai cái này, đến bây giờ mới vừa đủ sáu cái, cần chính mình qua tìm, chí ít còn có mười một cái, quả thực là muốn mạng a!

“Đây quả thực là, nhiệm vụ hố cha lớn nhất trong lịch sử a!” Lâm Hải nhịn không được nhìn trời thở dài.

Ầm ầm!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải than thở, đột nhiên, Hỏa Long Quật lay động một trận, như là động đất, nhất thời có vô số đá vụn lăn xuống, lăn lộn khắp nơi trên đất.

“Không tốt, Hỏa Long Quật muốn sập!” Lâm Hải không khỏi kinh hãi, lập tức hướng về phía đường tới chạy như bay.

Chương 665: Hỏa Chi Tinh Nguyên

Toàn bộ Hỏa Long Quật, giờ phút này thanh thế to lớn, đá vụn bay tứ tung, dưới chân thỉnh thoảng có hỏa diễm phóng lên, đem không khí cũng thiêu đốt đùng đùng, hoàn toàn giống như hình ảnh thiên tai trong một bộ trong phim.

Lâm Hải thi triển Tật Phong Bộ, một bên linh xảo né tránh đá vụn cùng hỏa diễm, một bên nhanh chóng toàn lực hướng phía cửa vào của Hỏa Long Quật mà chạy vội đi.

“Không tốt, cửa vào đang thu nhỏ lại!”

Tại lúc cách cửa vào còn có cự ly mấy trăm mét, Lâm Hải đột nhiên phát hiện, cửa vào vậy mà đang lấy tốc độ cực nhanh để khép lại, bây giờ đường kính của cửa động chỉ còn lại có khoảng chừng là một mét.

Trong lòng Lâm Hải không khỏi khẩn trương, cửa vào này một khi khép kín, như vậy chính mình rất có thể liền sẽ bị vây ở bên trong, có thể lại đi ra hay không cũng không dễ nói!

“Đi!” Lâm Hải đột nhiên nhấc chân, đem một tảng đá lớn đá lên, hướng phía cửa động bay tới.

Ầm!

Tảng đá chuẩn xác không thể nghi ngờ kẹt tại chỗ cửa động, Lâm Hải thở dài ra một hơi, nhưng rất nhanh sắc mặt lại mạnh mẽ biến.

Chỉ thấy khối cự thạch này, lại lấy tốc độ cực nhanh mà bị hòa tan, trong chớp mắt liền hóa thành hư vô!

“Cái này...” Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, xem ra nhiệt độ ở cửa động cực cao, vật phẩm phổ thông, căn bản không ngăn cản được cửa động khép kín a.

Mặc dù mình trên người có Hàn Thiết ngàn năm không sợ nhiệt độ cao, nhưng đường kính của Hàn Thiết chỉ có mười mấy cm, căn bản không ngăn nổi một cái cửa hang lớn như vậy, còn có một cái Hỏa Long Ngọc, cũng không sợ nhiệt độ cao, nhưng thật sự là quá nhỏ.

“Chờ một chút, Hỏa Long Ngọc?” Lâm Hải đột nhiên hai mắt tỏa sáng.

“Nơi này gọi là Hỏa Long Quật, vậy cái Hỏa Long Ngọc này, cùng nó có phải có liên quan gì đó hay không?”

“Mặc kệ, thử một chút, nói không chừng sẽ có hiệu quả!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đem Hỏa Long Ngọc hướng phía cửa động ném qua.

“Ông!”

Sau khi Hỏa Long Ngọc đến chỗ cửa động, bỗng nhiên treo lơ lửng giữa trời mà dừng lại, ánh lửa chớp động, sáng chói chói mắt như sao trời, mà cửa Hỏa Long Quật, vậy mà thật sự đình chỉ khép kín!

“Ha ha, chó ngáp phải ruồi, vậy mà thật sự hữu dụng!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, trong chớp mắt đã đến cửa động, thả người nhảy lên, nhảy ra ngoài.

“Hô, rốt cục đi ra rồi!” Khi hai chân Lâm Hải rơi xuống đất, tâm treo cao cao cuối cùng đã buông ra, quay đầu, lần nữa hướng phía Hỏa Long Quật nhìn lại.

“Ừm?” Cái này vừa nhìn xuống, Lâm Hải đã cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ thấy Hỏa Long Ngọc treo ở chính giữa cửa động, giờ phút này vậy mà nhanh chóng xoay tròn, mà xung quanh cửa động, đang có vô số đường quang mang nhỏ bé màu hỏa hồng, như là sợi tơ tằm, chui vào trong Hỏa Long Ngọc.

Hỏa Long Ngọc càng chuyển càng nhanh, lấy nhãn lực của Lâm Hải, sau cùng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy có một tia sáng đang nhấp nháy, xung quanh là vô số đạo quang mang đang nở rộ, tựa như một cái mặt trời cỡ nhỏ, sặc sỡ loá mắt.

“Bộp!”

Không biết qua bao lâu, quang mang trong nháy mắt đã thu hồi, sau đó có một vật rơi trên mặt đất.

“Đây là... Hỏa Long Ngọc?” Lâm Hải gấp gáp đi mấy bước, ngồi xổm người xuống tập trung nhìn vào, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ thấy Hỏa Long Ngọc trước đó, hấp thu nhiều quang mang như vậy, ngược lại trở nên càng thêm khéo léo, kích cỡ chỉ còn tương đương với hạt gạo, nhưng chất ngọc lại càng thêm lộng lẫy, bên trong có vô số đường vân tinh mịn như tơ máu, tựa hồ bao hàm lực lượng vô cùng cuồng bạo, để cho người ta chỉ nhìn một chút liền cảm thấy như là đứng tại miệng núi lửa, có cảm giác bị thiêu.

“Xem ra có câu nói nói không sai, áp súc đều là tinh hoa a!” Lâm Hải lập tức cũng cảm giác được, Hỏa Long Ngọc giờ phút này, cùng lúc trước đã có chất lượng khác nhau.

“Chẳng lẽ là đem Hỏa Long Quật hấp thu, mới có biến hóa lớn như vậy?” Lâm Hải không khỏi suy đoán, tựa hồ cũng chỉ có loại khả năng này.

“Đây tuyệt đối là bảo vật vô giá!” Lâm Hải khẽ vươn tay, đem

Hỏa Long Ngọc đã co nhỏ lại giữ tại trong tay, vừa định xem rõ ngọn ngành, đột nhiên leng keng một tiếng, một tin tức nhắc nhở xuất hiện tại trong đầu hắn.

“Chúc mừng ngài, thu hoạch được Hỏa Chi Tinh Nguyên, mời xem xét trong túi càn khôn!”

Tin tức nhắc nhở xuất hiện đồng thời, Hỏa Long Ngọc đột nhiên biến mất ở trong tay Lâm Hải.

“Hỏa Chi Tinh Nguyên? Cái đồ vật gì?” Lâm Hải sững sờ, vội vàng lấy điện thoại di động ra, mở túi càn khôn bên trong Weachat ra.

Quả nhiên, chỉ thấy phiên bản thu nhỏ của Hỏa Long Ngọc, đã tiến vào bên trong ngăn chứa của túi càn khôn.

Lâm Hải tiện tay điểm một cái, lời thuyết minh liền hiển hiện ra.

Hỏa Chi Tinh Nguyên: Do tinh hoa của Hỏa Nguyên Tố ngưng tụ mà thành, chứa lực lượng hỏa diễm cường đại.

Thuộc loại: Phàm Hỏa.

“Đơn giản như vậy?” Nhìn cái giải thích đơn giản này, Lâm Hải không còn gì để nói.

Chỉ nói rõ chứa lực lượng hỏa diễm cường đại, không nói cho biết làm sao sử dụng, hay có làm được cái gì a.

Còn có cái thuộc loại này, là Phàm Hỏa?

Tuy Lâm Hải không hiểu phân loại của hỏa diễm, nhưng mang theo một cái chữ phàm, Lâm Hải đoán chừng cũng không ngưu bức đi nơi nào.

“Ai, còn tưởng rằng nhặt được bảo bối đây.” Lâm Hải một trận thất vọng.

Leng keng!

Đúng lúc này, trong đầu lần nữa bỗng nhiên vang lên tiếng nhắc nhở.

“Tình huống như thế nào?” Lâm Hải sững sờ, sau đó một cái tin tức nổi lên.

“ Đã thỏa mãn điều kiện thăng cấp của Thiên Nhãn Thần Thông, có muốn thăng cấp không ?”

“Cái gì!” Con mắt Lâm Hải bỗng nhiên trừng tròn xoe, miệng mở lớn đến mức đủ để nhét vào một cái nắm đấm.

“Oa cáp cáp, Thiên Nhãn Thần Thông có thể thăng cấp à nha? Mẹ nó, hạnh phúc có muốn đến đột nhiên như vậy hay không!” Sững sờ chừng mấy giây, Lâm Hải mới đột nhiên kịp phản ứng, kích động nhảy lên cao cao.

Cái Thiên Nhãn Thần Thông này, thế nhưng chính là bản lĩnh giữ nhà của Nhị Lang Thần a, ngưu bức phần phật phần phật, Lâm Hải một mực phi thường coi trọng, đây chính là thần thông liền cả Tôn Hầu Tử đều phải kiêng kịa.

Thế nhưng là không biết vì sao, cái Thiên Nhãn Thần Thông này từ sau khi lên cấp xong, liền không còn có động tĩnh, hơn nữa cũng không có bất kỳ cái nhắc nhở gì, để Lâm Hải rất là phiền muộn trong một đoạn thời gian.

Thật không nghĩ đến là, hôm nay vậy mà không có dấu hiệu nào liền có nhắc nhở đã thỏa mãn thăng cấp điều kiện, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn!

“Thăng cấp thăng cấp!” Lâm Hải căn bản không cần cân nhắc, liền lựa chọn thăng cấp.

“Leng keng!”

Sau một khắc, Hỏa Chi Tinh Nguyên trong túi càn khôn đột nhiên biến mất, đồng thời một cái tin tức hiển hiện ở trong đầu Lâm Hải.

“Thiên Nhãn Thần Thông bắt đầu thăng cấp! (phía dưới là một cái thanh tiến độ) “

“Ta dựa vào, còn muốn chờ đợi a.” Lâm Hải không còn gì để nói, làm sao có cảm giác giống như chơi trò chơi vậy.

“Ai u!” Đột nhiên, Lâm Hải bỗng nhiên che cái trán, xoa nắn một trận.

“Làm sao lại ngứa như thế, hơn nữa cảm giác da thịt như bị xé mở.” Lâm Hải xoa trán, một trận kỳ quái.

Nhưng sau một khắc, thân thể Lâm Hải mạnh mẽ cương cứng, sau đó sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

“Không được, da thịt làm sao thật vỡ ra rồi!”

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, chỗ chính giữa trán mình, nơi ngón tay đang chạm đến, vậy mà sinh sinh vỡ ra một vết rách, dài chừng ba bốn centimet.

Nhưng càng thêm kỳ quái là, vậy mà không có một tia máu tươi chảy ra, cũng không có một tia cảm giác đau.

“Muốn mạng, muốn mạng, đây là cái tình huống gì?” Tâm lý Lâm Hải bỗng nhiên có chút hốt hoảng.

Không phải Thiên Nhãn Thần Thông thăng cấp à, làm sao đầu lại vỡ ra rồi?

Lâm Hải vô ý thức quét mắt một vòng qua thanh tiến độ thăng cấp của Thiên Nhãn Thần Thông, bộ dáng vừa mới tiến hành đến ba mươi phần trăm, cứ theo đà này, chờ khi hoàn thành thăng cấp, há không phải cả cái đầu cũng sẽ vỡ ra sao?

“A, ngừng!” Ngay tại thời khắc Lâm Hải lo lắng, lỗ hổng trên trán, bỗng nhiên dừng lại, không tiếp tục mở rộng ra nữa.

Lâm Hải nhất thời thở dài ra một hơi, nhưng sau đó sắc mặt lại là mạnh mẽ biến đổi!

“Ai u ai u, có vẻ giống như có đồ vật gì đó từ trong đầu chui ra ngoài, không phải là óc chảy ra a?”

Lâm Hải chỉ cảm thấy, có cái đồ vật, đang từ bên trong vết nứt trên trán, chậm chạp mọc ra.

“Thao, đến cùng thứ đồ gì a!” Lâm Hải có chút không giữ được bình tĩnh, thân ảnh lóe lên, liền tiến vào trong Thánh Cảnh.

“Chủ nhân, ngươi...!” Tiên Nhi vừa nhìn thấy Lâm Hải, nhất thời kinh ngạc đến há to mồm.

Thấy Tiên Nhi có bộ biểu tình này, Lâm Hải càng hoảng, không để ý tới trả lời, trực tiếp bổ nhào vào trước bàn trang điểm của Tiên Nhi.

“WTF!” Đối mặt với gương, chỉ nhìn một chút, Lâm Hải liền mộng bức!

Chương 666: Thần thông, Phần Thiên!

Lâm Hải nhìn chính mình trong gương, chính giữa trán của mình, quả nhiên có mở một đường vết rách đứng thẳng.

Mà càng thêm ly kỳ là, một cái tròng mắt dựng thẳng, đang chậm rãi từ bên trong miệng của vết rách, chậm rãi mọc ra phía bên ngoài.

“Mẹ nó, con mắt thứ ba!”

Lâm Hải kích động đến toàn thân run rẩy, khủng hoảng trước đó đã sớm bay đến trên chín tầng mây, thay vào đó là kinh hỉ nói không nên lời!

Trong truyền thuyết thần thoại, Nhị Lang Thần chính là có ba con mắt, mà con mắt thứ ba kia, chính là giống như Lâm Hải giờ phút này, là dựng thẳng sinh trưởng ở trên trán, chẳng những có thể khám phá ra huyễn cảnh cùng hư vô, có công năng đồng dạng như Hỏa Nhãn Kim Tinh của Ngộ Không, càng có thể thi triển pháp thuật, bắn ra quang mang giết địch, là thần thông chủ yếu của Nhị Lang Thần!

Nghĩ không ra chính mình tu luyện Thiên Nhãn Thần Thông của Nhị Lang Thần, hôm nay rốt cục mọc ra con mắt thứ ba!

“Ha ha, đây mới thực sự là Thiên Nhãn Thần Thông!”

“Ta liền nói, công pháp ngưu bức như vậy, làm sao lại chỉ có thể dùng để nhìn lén nữ nhân đây.” Lâm Hải cuồng hỉ một trận, nhịn không được nhỏ giọng thầm thì nói.

“Ba ba, ngươi lại nhìn lén nữ nhân? Lần này là nhìn lén Tiên Nhi tắm rửa, hay là nhìn lén Lâm Nhi Công chúa thay quần áo?” Đột nhiên, một đạo thanh âm bỉ ổi, từ ngoài cửa truyền tới.

Phốc!

Lâm Hải kém chút liền cắm đầu xuống trên đất!

“Nhìn trộm con em ngươi!” Mặt Lâm Hải nhất thời tối sầm lại, không cần nhìn hắn cũng biết, là ai đến!

“Đi chết đi cho ta.” Lâm Hải tức đến một chân đem A Hoa đá bay, mẹ nó, ca ca lúc nào nhìn lén Tiên Nhi cùng Lâm Nhi, đầu chó lưu manh này, liền chỉ nói vớ nói vẩn.

Hơn nữa, Tiên Nhi còn đang ở bên cạnh đâu, để người ta nghe thì sẽ nghĩ như thế nào a, nói không chừng thật sự coi là chính mình đã nhìn lén qua đây.

“Cái kia, Tiên Nhi…” Lâm Hải chê cười, chuẩn bị hướng Tiên Nhi giải thích một chút.

“Chủ nhân, ngươi không cần nói.” Tiên Nhi bỗng nhiên đỏ mặt, một mặt thẹn thùng cúi đầu.

“Ngươi nếu là muốn nhìn, tùy thời có thể nhìn, lần sau không cần vụng trộm…”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong kém chút liền nằm trên đất, mẹ nó, cái gì lần sau hay không lần sau, ca ca một lần cũng chưa có xem có được hay không?

“Không phải, Tiên Nhi, ta, ta không phải loại người như vậy, ta…”

“Chủ nhân, Tiên Nhi hiểu được.” Tiên Nhi bỗng nhiên nâng lên non mềm tay nhỏ, nhẹ nhàng che miệng Lâm Hải lại.

Lâm Hải nhất thời cảm thấy một cỗ mùi thơm nức mũi thấm lòng người, nhìn bộ dáng kiều diễm ướt át của Tiên Nhi, Lâm Hải đột nhiên dâng lên một tia xúc động muốn đem Tiên Nhi ôm vào trong ngực.

Leng keng!

Ngay lúc này, trong đầu vang lên một tiếng, Lâm Hải đột nhiên thanh tỉnh lại.

“Mẹ nó, kém chút phạm sai lầm! Loại mỹ nữ cổ điển như Tiên Nhi này, có mị lực quá lớn.” Lâm Hải dùng sức vẫy vẫy đầu, lúc này mới chú ý tới, thanh tiến độ của Thiên Nhãn Thần Thông, đã đến phần cuối cùng.

Trong lòng Lâm Hải lập tức khẩn trương lên, vừa hưng phấn lại chờ đợi, muốn nhìn một chút thăng cấp sau khi hoàn thành, đến tột cùng sẽ nắm giữ cái dạng Thần Thông cường đại gì.

Đinh, Đinh, Đinh...

Chỗ trán của Lâm Hải, con mắt thứ ba đã hoàn toàn thành hình, trong đầu cách mỗi một giây đồng hồ, liền sẽ truyền đến một tiếng vang, khiến trái tim Lâm Hải gấp gáp nhảy lên.

“Mẹ nó, cái này còn chơi đếm ngược sao?” Lâm Hải không còn gì để nói, sau khi tiếng vang thứ mười vang lên, thanh tiến độ đột nhiên lóe lên một vệt sáng, sau đó tiêu thất vào hư không.

Leng keng!

Thiên Nhãn Thần Thông đã hoàn thành thăng cấp, đẳng cấp trước mắt là cấp ba!

Leng keng!

Chúc mừng ngài, đã tập được thần thông —— Phần Thiên!

“Phần Thiên!” Nhìn nhắc nhở trong đầu, tinh thần Lâm Hải rất chấn động!

“Thật là cái tên khí phách! Cũng không biết uy lực này là như thế nào, phải tìm cơ hội thí nghiệm một chút!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, con mắt thứ ba trên trán liền đóng lại, để trong lòng Lâm Hải hài lòng một trận.

Cái con mắt thứ ba này, vậy mà linh hoạt tự nhiên như hai con mắt trước kia của mình, tựa như bẩm sinh.

Hướng phía trong gương nhìn một chút, vậy mà nhìn không ra một tia dấu vết, cùng trước đó giống như đúc.

“Còn tốt còn tốt, nếu như có thể bị nhìn ra, không phải sẽ bị chộp tới làm chuột bạch sao.”

“Ba ba, trán của người vừa rồi, tựa hồ đã mở miệng a, hiện tại tại sao lại nhắm lại?” Lúc này, A Hoa đột nhiên lại chạy tới, kỳ quái nói nói.

Lâm Hải còn chưa lên tiếng, A Hoa bỗng nhiên há to mồm, một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ.

“Ta biết, đầu ba ba ngươi khẳng định là bị nước vào, vừa rồi đó là miệng để rót nước, có đúng hay không?”

“Đúng em gái ngươi! Đầu ngươi mới bị nước vào!” Lâm Hải đen mặt lại, mẹ nó lại là cái con chó chết này, nói chuyện quá tổn hại!

“A? Đây không phải là Tiểu Hồng sao?” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía cửa nhất chỉ, kinh hỉ nói nói.

“Tuyệt đối đừng nói ta ở đây!” A Hoa nghe được, toàn thân đột nhiên đánh một cái giật mình, sau đó đá hậu, lộn nhào một cái liền từ cửa sau đi ra ngoài, trong chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

“Tiểu tử, còn không trị được ngươi sao!” Lâm Hải nhìn bóng lưng chật vật của A Hoa, không khỏi lộ ra một nụ cười xấu xa.

“Phốc phốc!” Tiên Nhi bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn, cười một tiếng, nũng nịu nói, “Chủ nhân, ngài thật xấu nha!”

Phốc!

“Khụ khụ khục...”

Lâm Hải nghe được lời này của Tiên Nhi, liền bị sặc rồi ho khan một trận, quả thực là khóc không ra nước mắt.

“Mẹ nó, lời này để cho người ta nghe được, rất có nghĩa khác có được hay không a?” Lâm Hải hoảng sợ một trận, cái này nếu để A Hoa đi muộn một bước, nghe vào trong lỗ tai, còn sẽ nói ra cái gì đây.

“Chủ nhân ngươi không sao chứ?” Tiên Nhi thấy thế, vội vàng đỡ lấy Lâm Hải, lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, gió quá lớn, miệng bị thương.” Lâm Hải cảm nhận được sự mềm mại truyền đến từ chỗ cánh tay, trái tim nhất thời đập nhanh hơn một trận, thuận miệng nói nhảm.

“Miệng bị thương?” Tiên Nhi mê mang một trận, đây là trong phòng, nào có gió a?

“Đúng, chủ nhân, con mắt thứ ba trên trán ngươi, là chuyện gì xảy ra?” Cũng may Tiên Nhi không có mơ tưởng, ngược lại hiếu kỳ hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Đây là một môn thần thông mà ta mới luyện được!”

“Đi, Tiên Nhi, theo giúp ta tìm một chỗ, thí nghiệm một chút!” Nhấc lên con mắt thứ ba, Lâm Hải nhất thời nóng lòng muốn thử.

“Ừm!” Tiên Nhi nhu thuận đáp ứng một tiếng, theo Lâm Hải ra khỏi nhà gỗ, đi tới trước một tòa núi nhỏ bên cạnh Nguyệt hồ.

Lâm Hải đứng chắp tay, khí chất cả người đột nhiên thay đổi, mí mắt mạnh mẽ nhấc lên, trong miệng khẽ quát một tiếng.

“Mở!”

Theo một lời mà Lâm Hải phát ra, chỗ cái trán, con mắt thứ ba đột nhiên mở ra!

Tiên Nhi mang theo hiếu kỳ, không khỏi nhìn qua.

“A!” Chỉ nhìn một chút, Tiên Nhi nhịn không được liền kinh hô một tiếng!

Chỉ thấy con mắt thứ ba của Lâm Hải này, hoàn toàn đỏ thẫm, bên trong nhãn cầu ẩn ẩn có một đoàn hỏa diễm nóng rực đang nhảy nhót, phảng phất có thể thiêu rụi hết thảy.

Mà Tiên Nhi vì quan sát ở khoảng cách gần, liền phảng phất như nhìn thẳng vào mặt trời, đâm vào con mắt Tiên Nhi đột nhiên đau xót, nước mắt chảy ròng ròng.

“Tiên Nhi!” Lâm Hải kinh hãi, hắn giờ phút này còn không biết con mắt thứ ba của mình, đến tột cùng có uy lực lớn bao nhiêu.

“Ta không sao!” Tiên Nhi lau sạch nước mắt, trên mặt lộ ra một tia kinh hãi.

“Chủ nhân, Tiên Nhi tuy không mạnh mẽ, nhưng cũng không phải là thực lực bây giờ của ngài có thể làm bị thương, nhưng vừa rồi khi ta nhìn chăm chú vào con mắt thứ ba của ngài, lại làm cho Tiên Nhi kém chút bị đốt thương, môn thần thông này của ngài, phi thường bất phàm!”

Nhìn bộ dáng một mặt ngưng trọng của Tiên Nhi, trong lòng Lâm Hải âm thầm đắc ý.

“Đương nhiên bất phàm, đây chính là bản lĩnh sở trường của Nhị Lang Thần a!” Bất quá Lâm Hải tự nhiên sẽ không nói ra, cho dù là Tiên Nhi, Lâm Hải cũng không muốn bại lộ quá nhiều bí mật.

Ánh mắt bình thản liếc nhìn một chút vào ngọn núi nhỏ ở trước mặt, Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng!

“Cái thần thông này đến tột cùng có uy lực như thế nào, tiếp đó, chúng ta rửa mắt mà đợi đi!”

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên đưa tay, hướng phía ngọn núi nhỏ kia chỉ một cái, sau đó trong miệng khẽ quát một tiếng!

“Phần Thiên!”

Chương 667: Đem ngọn núi bắn ra một cái lỗ thủng!

Theo một lời mà Lâm Hải phát ra, một tia sáng chói mắt màu hồng to bằng ngón tay, như là Laze, đột nhiên bắn ra từ bên trong con mắt thứ ba của Lâm Hải!

“Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn, ngọn núi nhỏ ở phía trước mặt Lâm Hải đột nhiên nổ tung, nhất thời hỏa quang đầy trời, hỏa diễm màu đỏ hồng cao mấy trượng xông thẳng tới chân trời, lan tràn vô biên, tựa hồ đem cả cái bầu trời cũng bốc cháy lên, biến thành biển lửa màu hồng.

“Ai u, ta qua!” Lâm Hải đột nhiên rên một tiếng, chỗ con mắt thứ ba, đột nhiên truyền đến cảm giác như kim đâm nhói nhói, tự động đóng lại.

Đồng thời, Lâm Hải chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, đầu ông ông tác hưởng, như muốn nổ tung, chân khí toàn thân tựa hồ như lập tức bị rút khô, hai chân mềm nhũn, kém chút ngã sấp xuống.

“Mẹ nó, cái tiêu hao này cũng quá lớn a?” Lâm Hải không khỏi âm thầm toát lưỡi.

Một chiêu Phần Thiên này thi triển ra, cơ hồ hao hết chân khí mà Lâm Hải sở hữu, hơn nữa con mắt thứ ba tựa hồ cũng bởi vì hao tổn cực lớn, trong thời gian ngắn không cách nào lại mở ra lần nữa.

“Chủ nhân, ngươi không sao chứ?” Tiên Nhi ở một bên, thấy sắc mặt của Lâm Hải tái nhợt, đi lại hư thoát, không khỏi tiến lên đỡ lấy Lâm Hải, lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là chân khí hao tổn quá nhiều thôi.” Lâm

Hải lắc đầu, hữu khí vô lực nói nói.

“ Loại tình huống hiện tại của ta này, đoán chừng cũng là cái gọi là, cảm giác thân thể bị móc sạch đi.” Lâm Hải chợt nhớ tới một câu quảng cáo trên TV, tự giễu nói nói.

Tiên Nhi sững sờ, không hiểu rõ đó là có ý tứ gì, nhưng đột nhiên, một đạo hắc ảnh, không biết xuất hiện từ đâu, lẻn đến trước mặt Lâm Hải.

“Ba ba, thân thể ngươi bị móc sạch à nha? Đây là biểu hiện của thận hư a!” A Hoa ngửa đầu nhìn qua Lâm Hải, lỗ mũi chống lão đại, một mặt chấn kinh.

Phốc!

Lâm Hải kém chút một đầu ngã quỵ, hư em gái ngươi a hư, cái con chó chết này!

“Cút sang một bên!” Lâm Hải hung hăng trừng A Hoa một chút, nếu không phải hiện tại toàn thân không còn khí lực, không đá nó một chân thì không thể!

“Thật là nhìn không ra, ngươi lại là cái Sắc Trung Ngạ Quỷ! Ba ba, ngươi quá không biết đường tiết chế!” A Hoa phảng phất như không nghe thấy lời nói của Lâm Hải, đong đưa cái đầu chó, bóp cổ tay thở dài, một mặt đau lòng nhức óc.

“Đại gia ngươi!” Mặt Lâm Hải cũng xanh, người nào mẹ nó là Sắc Trung Ngạ Quỷ, chó chết này nói chuyện làm sao lại tổn hại như thế đâu!

Mà A Hoa lắc đầu vẫy đuôi, vẫn còn tiếp tục nói.

“Tuy Hinh Nguyệt mụ mụ, Tiên Nhi cùng Lâm Nhi Công chúa từng cái tất cả đều xinh đẹp như hoa, nhưng ngươi cũng không thể không ngừng nghỉ ham muốn a!”

Tiên Nhi ở bên cạnh, khuôn mặt đằng một cái đỏ lên, đôi mắt đẹp hung hăng liếc trắng A Hoa một chút, thẹn thùng cúi đầu.

“Uy, chó chết, ngươi nhanh chóng câm miệng cho ta!” Lâm Hải càng nghe càng không vào tai, muốn em gái ngươi a muốn, mẹ nó ca ca cùng Tiên Nhi, Lâm Nhi đều là trong sạch có được hay không!

“Có tin ta hiện tại liền đem Lâm Nhi triệu tiến đến, nhìn xem nàng có lột da chó của ngươi hay không!” Lâm Hải tức giận trừng mắt với A Hoa, hung dữ nói nói.

Quả nhiên, nhấc lên Sở Lâm Nhi, A Hoa nhịn không được toàn thân đánh giật mình một cái, nhớ tới tính cách của Sở Lâm Nhi, trên mặt liền hiện lên một tia hoảng hốt.

“Hắc hắc, sợ a?” Lâm Hải thấy thế, không khỏi cười hắc hắc, đối phó với loại hàng như A Hoa này, liền phải có loại nhân vật hung ác như Sở Lâm Nhi này.

“Cái kia, ta còn có việc, rút lui trước.” A Hoa cười ngượng ngùng hai tiếng, quay đầu liền chạy.

Vừa chạy hai bước, bỗng nhiên lại quay đầu, hướng phía Tiên Nhi nói một câu

“Tiên Nhi, đừng quên bồi bổ cho cha ta a, hắn tốt, ngươi cũng tốt!”

“Đại gia ngươi!” Tiên Nhi một mặt mê mang, không hiểu là cái ý tứ gì, Lâm Hải lại trực tiếp đem một điểm chân khí vừa mới khôi phục, hóa thành một cái Chưởng Tâm Lôi, hướng phía A Hoa đập tới.

“Ngao, ba ba, hổ dữ không ăn thịt con a!” Toàn thân A Hoa nhất thời cháy đen, lông chó toàn thân cũng nổ lên, kêu lên quái dị rồi chạy mất tăm.

“Con chó chết này! Sớm muộn gì cũng sẽ hầm ngươi!” Lâm Hải cười mắng lấy, chính là do cái tên A Hoa dở hơi này, cũng là một mặt không thể làm gì.

“Chủ nhân, A Hoa nói bồi bổ, là có ý gì?” Lúc này, Tiên Nhi bỗng nhiên thấp giọng nói nói.

“Ách...” Lâm Hải xấu hổ một trận, “Cái kia, ngươi đừng nghe con chó chết A Hoa này nói bừa nói!”

“Đúng, nhanh chóng nhìn xem thần thông Phần Thiên của ta này, có uy lực như thế nào!” Lâm Hải vội vàng đem đề tài chuyển hướng.

Chỉ thấy đối diện, liệt diễm dậy sóng, không thấy dấu hiệu bị dập tắt chút nào, không khí cũng bị đốt đến rung động đùng đùng, hình thành một đường đạo gợn sóng khí lãng, có thể thấy được nhiệt độ cao là đáng sợ cỡ nào.

Một mực qua hơn nửa giờ, liệt hỏa mới chậm rãi bị dập tắt, Lâm Hải không khỏi đưa mắt nhìn lại, nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy ngọn núi trước đó, sinh sinh bị đốt ra một cái lỗ thủng lớn có đường kính mười mấy mét, hình thành một cái sơn động cực lớn, mặt đất là một mảnh cháy đen, liền mang cả tảng đá cùng cây cỏ, vậy mà đều bị đốt sạch sẽ, không còn dư thừa chút nào!

“Ngưu bức!” Lâm Hải kích động đánh cái búng tay, uy lực của cái Phần Thiên này, thật sự là quá mức rung động, cả ngọn núi cũng bị hỏa táng, cái này nếu là đốt tại trên thân người, còn không phải trong nháy mắt liền sẽ biến thành tro tàn sao!

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải lại cười khổ một tiếng, mặt mũi lộ ra tràn đầy bất đắc dĩ.

Cái thần thông Phần Thiên này, uy lực tuy đủ lớn, nhưng tai hại đồng dạng cũng không nhỏ, để thi triển cái thần thông này, chân khí cần thiết thật sự là quá nhiều, cho dù là dưới trạng thái toàn thịnh, lấy thực lực trước mắt của Lâm Hải, cũng chỉ có thể thi triển một lần mà thôi.

Hơn nữa sau khi thi triển, còn có hậu di chứng không nhỏ, thể lực suy yếu, con mắt thứ ba tạm thời khép kín, muốn khôi phục còn cần thời gian nhất định.

“Xem ra môn thần thông này, chỉ có thể dùng để làm đòn sát thủ, không phải vạn bất đắc dĩ, thì không thể tuỳ tiện sử dụng.”

“Đúng, Tiên Nhi, ngươi cảm giác môn thần thông này của ta, có uy lực như thế nào a?” Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, có chút đắc ý hướng phía Tiên Nhi hỏi.

“Chủ nhân, ngươi thật lợi hại a, đem cả núi cũng bắn ra một cái lỗ thủng!” Tiên Nhi cười duyên dáng, một mặt sùng bái.

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, mặt đen lại, kém chút trực tiếp nằm trên đất.

Mẹ nó, lời này là có mao bệnh a! Có phải con hàng A Hoa này tại trong Thánh Cảnh đợi đến quá lâu, nên đem Tiên Nhi thuần khiết của ta cũng làm cho ô nhiễm hay không?

“Cái kia, Tiên Nhi a, một chiêu này, so với chủ nhân ban đầu của ngươi thì như thế nào a?” Lâm Hải đối với nguyên chủ nhân của Thánh Cảnh có oán niệm rất sâu, nên không nhịn được mà muốn so sánh một chút.

“Ngươi cũng đã gần siêu việt một phần vạn của ngài!” Tiên Nhi nhu thuận nói nói.

“Đúng không, ta cũng cảm thấy vượt qua y chỉ là sự tình sớm tối, ta...” Lâm Hải dương dương tự đắc, lời nói mới nói được một nửa, liền két két ngừng lại!

“Cái gì cái gì cái gì? Ngươi nói cái gì?” Sắc mặt Lâm Hải mạnh mẽ biến đổi, một mặt khó có thể tin.

“Ngươi nói, một chiêu thần thông này của ta, cũng đều không bằng được một phần vạn thực lực của chủ nhân thủ nhậm?”

“Đúng a, có vấn đề sao?” Tiên Nhi gật gật đầu, yếu ớt hỏi.

“Hố cha a!” Lâm Hải nhịn không được kêu rên một tiếng, mẹ nó, ca ca thế nhưng là luyện được bản lĩnh giữ nhà của Nhị Lang Thần a, làm sao lại liền một phần vạn của người ta cũng không sánh nổi?

“Tiên Nhi, ngươi chắc chắn chứ?” Lâm Hải đáng thương hỏi.

“Xác định!” Tiên Nhi gật gật đầu, “Nếu như ngươi bắn ra là Tam Muội Chân Hỏa mà nói, có lẽ liền sẽ có thực lực tiếp cận với chủ nhân thủ nhậm của ta, nhưng tương tự cũng không làm gì được ngài ấy.”

“Tam Muội Chân Hỏa!” Lâm Hải giật nảy cả mình, “Tam Muội Chân Hỏa cũng là mới tiếp cận mà thôi!”

Lâm Hải quả thực khó có thể tưởng tượng, cái chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh này đến cùng se mạnh đến mức nào.

“Tam Muội Chân Hỏa a, là Thần Hỏa mà Thái Thượng Lão Quân dùng để luyện đan luyện khí dùng a, liền xem như thần tiên, cũng đều sẽ bị đốt thành tro tàn, vậy mà không làm gì được chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh!”

Lâm Hải có rõ ràng nhớ kỹ trong Tây Du Ký có một tập, Hồng Hài Nhi đã dùng thần thông quảng đại Tam Muội Chân Hỏa này cơ hồ thiêu chết Ngộ Không đã tu thành thân bất tử, liền khiến Ngộ Không cũng phải sợ Tam Muội Chân Hỏa, có thể thấy được cái Tam Muội Chân Hỏa này mạnh bao nhiêu!

“Tiên Nhi a, chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh, đến cùng là thần thánh phương nào a?”

“Tiên Nhi thật không biết.” Tiên Nhi lắc đầu, chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Ai, xem ra con đường ca ca phải đi còn rất dài a.” So sánh ra, Lâm Hải nhất thời cảm thấy, giờ phút này chính mình là nhỏ bé đến cỡ nào.

“Đúng!” Nâng lên Tam Muội Chân Hỏa, Lâm Hải chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, mở Weachat ra.

Chương 668: Hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí!

Lâm Hải tại bên trong đám bạn tốt của Thiên Đình, tìm tới Weachat của Thái Thượng Lão Quân, biên tập một cái tin tức rồi phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, có ở đó hay không a, tìm ngươi có việc a?

Chỉ chốc lát, tin tức của Thái Thượng Lão Quân liền đã trở lại.

Thái Thượng Lão Quân: Ở đây, ở đây, tìm lão phu có chuyện gì, có phải lại muốn tuyên bố sản phẩm mới lên cửa hàng mạng của Thiên Đình hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Lâm Hải trực tiếp trợn mắt trừng một cái, tuyên bố em gái ngươi a, ca ca cũng không phải là chuyên trách làm kinh thương?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sự tình tuyên bố sản phẩm mới, sau đó lại nói, hiện tại có một chuyện, muốn Lão Quân giúp cái chuyện nhỏ. (phía sau là một cái biểu lộ nịnh nọt)

Thái Thượng Lão Quân: A? Sự tình gì a, muốn lão phu hỗ trợ phải trả giá rất lớn, ngươi xác định ngươi có đầy đủ tiền bạc chứ? (phía sau là một cái biểu lộ nghiêm túc)

“Mẹ nó, trở mặt rất nhanh!” Lâm Hải khinh bỉ một trận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhìn ngươi nói này, hai ta có quan hệ gì, là ai cùng ai a, đàm tiền bạc không phải sẽ tổn thương cảm tình sao? Lại nói, đây cũng chỉ là một chuyện cực kỳ nhỏ mà thôi, đối với ngươi mà nói, chỉ là tiện tay mà thôi.

Thái Thượng Lão Quân: Đừng nói chuyện vô dụng, lão phu muốn có tiền không muốn cảm tình! Trước nói là chuyện gì đi đã.

“Em gái ngươi!” Lâm Hải trực tiếp bĩu môi một cái, lão gia hỏa này, quá không có suy nghĩ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta muốn Lão Quân giúp ta luyện chế một món binh khí, tài liệu sẽ do chính ta cung cấp!

Thái Thượng Lão Quân: A? (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

“Móa, bị Thiết Quải Lý quấn thân sao?” Lâm Hải đã bị lưu lại hậu di chứng, bây giờ nhìn thấy biểu lộ chấn kinh, liền muốn bão nổi mắng chửi người!

Bất quá, hiện tại đang muốn cầu cạnh Thái Thượng Lão Quân, Lâm Hải đành phải nhịn xuống.

Phát xong tin tức, Lâm Hải sợ Thái Thượng Lão Quân không đáp ứng, liền trực tiếp đem Hàn Thiết ngàn năm gửi qua.

Leng keng!

Ngươi hướng Thái Thượng Lão Quân gửi đi Hàn Thiết ngàn năm x1.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thế nào, Lão Quân, cái tài liệu luyện khí này của ta , có trở ngại gì không a? (phía sau là một cái biểu lộ đắc ý)

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi liền lấy thứ rác rưởi này để cho ta luyện khí à? Ngươi là đang vũ nhục ta sao? (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

"Ách..." Lâm Hải khẽ giật mình, nháy nháy mắt, có chút choáng váng.

Cái Hàn Thiết ngàn năm này, thế nhưng là tài liệu luyện khí đỉnh cấp a, làm sao đến chỗ Thái Thượng Lão Quân này, liền thành rác rưởi rồi?

Không phải là do lão tiểu tử này không muốn luyện cho mình, mới đặc biệt nói như vậy chứ?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được rồi, giúp đỡ chút á! Cầu ngươi á! Ngươi giúp ta luyện thành, ta ngày mai liền cho sản phẩm mới lên trên cửa hàng mạng Thiên Đình, duy nhất một lần cho lên mười loại!

Thái Thượng Lão Quân: Thật chứ? (phía sau là một cái biểu lộ kích động)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yên tâm, ta là người giữ chữ tín nhất!

Thái Thượng Lão Quân: Đã như vậy, vậy lão phu liền cố mà làm đi, bất quá còn có một cái điều kiện!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Điều kiện gì, cứ việc nói!

Thấy Thái Thượng Lão Quân đáp ứng, Lâm Hải quả thực kích động đến không được, hào phóng nói nói.

Thái Thượng Lão Quân: Ta còn muốn toàn bộ tài sản của ngươi!

Phốc!

Lâm Hải nhìn nhìn màn hình của điện thoại di động, kém chút cắm đầu xuống bên trên đất.

"Mẹ nó, còn muốn toàn bộ tài sản của ta, quá con mẹ nó đen a? Bỉ ổi vô sỉ, thấy lợi quên nghĩa, lòng tham không đáy..." Lâm

Hải quả thực đem những từ ngữ có thể nghĩ đến, toàn bộ đều dùng tới.

Chỉ là, sau khi mắng xong, thì vẫn phải thành thành thật thật mà đi cầu cạnh Thái Thượng Lão Quân, người nào để cho người ta ngưu bức đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể cò kè mặc cả sao? (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Thái Thượng Lão Quân: Không làm giá, cảm tạ!

"Đại gia ngươi!" Lâm Hải thầm mắng một tiếng, bất quá để Thái Thượng Lão Quân tự tay luyện chế binh khí, cái này thật sự là quá mê người, Lâm Hải đành phải toét miệng, mười phần không chịu đem tất cả điểm Công đức, tất cả đều chuyển cho Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân: Chỉ có ngần ấy thôi sao? (phía sau là một cái biểu lộ hoài nghi)

"Ta dựa vào!" Lâm Hải trực tiếp dựng thẳng cái ngón giữa đối với màn hình, mẹ nó, đây chính là mấy trăm vạn điểm Công đức a, thế mà vẫn còn chê ít, có xấu hổ hay không?

Thái Thượng Lão Quân: Được thôi, ngươi muốn cái vũ khí gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Muốn một cái bá khí một chút, tốt nhất là loại binh khí dài, quét ngang một mảng lớn kia!

Thái Thượng Lão Quân: Được, chờ lấy a, một hồi liền xong!

"A!" Nhìn thấy hồi âm của Thái Thượng Lão Quân, Lâm Hải kích động nhảy lên cao cao, ôm lấy Tiên Nhi, cười ha ha xoay tròn.

"A, chủ nhân, Tiên Nhi choáng!" Tiên Nhi kinh hô một tiếng, ngượng ngùng nói nói.

"Ai nha, không có ý tứ, quá kích động, quá kích động!" Lâm Hải lúc này mới đem Tiên Nhi buông xuống, liên tục xin lỗi.

Môi son của Tiên Nhi nhấp nhẹ, ngượng ngùng cười một tiếng, "Sự tình gì, để chủ nhân cao hứng như vậy a?"

"Tiên Nhi, ngươi biết rõ Thái Thượng Lão Quân sao? Lão đã đáp ứng giúp ta luyện chế binh khí á!"

"Thái Thượng Lão Quân!" Tiên Nhi kinh hô một tiếng, sau đó bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin!

"Thế nào, ngươi đã nghe nói qua lão sao?" Lâm Hải không khỏi hỏi.

"Đương nhiên! Thái Thượng Lão Quân chính là đại nhân vật, dù là chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh, cũng tôn sùng có thừa đối với lão!"

Dị sắc trong mắt Tiên Nhi thay đổi liên tục, đối với Thái Thượng Lão Quân tựa hồ cũng phi thường sùng bái.

"Theo chủ nhân đời trước nói, Thái Thượng Lão Quân chẳng những có pháp lực thông thiên, mà tại phương diện luyện đan luyện khí, cũng không người nào có thể so sánh, rất nhiều Tiên Đan Thần Khí có uy danh hiển hách ở Tam Giới, cũng là xuất phát từ tay của lão!"

"Đương nhiên rồi!" Lâm Hải một mặt đắc ý, cái khác không nói, chỉ là trong Tây Du Ký, bao nhiêu pháp bảo ngưu bức, giống như Đinh Ba của Trư Bát Giới, Quạt Ba Tiêu của Thiết Phiến Công Chúa, còn có Kim Cương Trác, Kim Tử Hồ Lô, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, Tử Kim Linh vân vân, tất cả đều xuất ra từ tay của Thái Thượng Lão Quân.

Có thể nói, xuất phẩm của Thái Thượng Lão Quân, cái kia chính là thẻ bài nổi tiếng, tuyệt đối không phải là vật phàm!

“Cũng là không biết Lão Quân sẽ luyện cho ca ca cái binh khí gì ?” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy ước mơ, vô cùng chờ mong!

“Thừa dịp lúc chờ đợi này, lại làm một cái chính sự khác đi!” Lâm Hải lại tìm đến Weachat của Hồng Hài Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiểu hài tử, đang làm gì đâu?

Tin tức của Hồng Hài Nhi rất nhanh liền phát tới.

Hồng Hài Nhi: Đại tiên, hiện tại đang nghỉ giữa khóa, ta cùng Na Tra đang chơi nhảy dây! Cửu Thái Tử của Tây Hải Long Vương thì làm dây thừng.

Phốc!

Lâm Hải xem hết, trực tiếp cho Cửu Thái Tử của Tây Hải Long Vương ba phút mặc niệm.

Mẹ nó, làm đồng học của hai cái hùng hài tử này, Cửu Thái Tử của Tây Hải Long Vương cũng là thật là khổ cực.

Hồng Hài Nhi: Hiện tại đến phiên Na Tra đang nhảy đâu, ngươi tìm ta có việc gì sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, thương lượng với ngươi một chuyện, hắc hắc hắc...

“Ba ba, ngươi làm sao lại cười bỉ ổi như vậy, cực giống quái thúc thúc đang dụ dỗ tiểu hài tử!” Không biết từ lúc nào, A Hoa lại xuất hiện.

Lâm Hải nhất thời mặt đen lại, mẹ nó, cái này cũng bị ngươi nhìn ra!

“Cút sang một bên!” Lâm Hải nhấc chân đem A Hoa đá bay.

Hồng Hài Nhi: Chuyện gì a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, ngươi có phải biết Tam Muội Chân Hỏa hay không a?

Hồng Hài Nhi: Đúng a, hôm qua Na Tra vụng trộm bắt đầu đồ rồng nướng ăn, vẫn là ta dùng Tam Muội Chân Hỏa giúp nướng đâu, cũng rất thơm nha.

“Ách...” Lâm Hải cuồng mồ hôi, ai hỏi ngươi sự tình làm đồ nướng a? Bất quá hai cái tiểu tử này đủ ngưu bức a, ăn đồ nướng cũng đều là thịt rồng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi nói, hai ta có quan hệ thế nào?

Lâm Hải tiếp tục chầm chậm lừa gạt.

Hồng Hài Nhi: Quan hệ đương nhiên là được a, ngươi cho chúng ta sữa, lại cho chúng ta ‘One Piece’, ta cùng Na Tra đã sớm đem ngươi trở thành hảo huynh đệ!

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, Hồng Hài Nhi đã nói như thế, vậy liền dễ làm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi có biết hay không, ở thời kỳ Thượng Cổ, có lưu truyền một câu chân lý từ xưa đến nay!

Lâm Hải tiếp tục lừa gạt nói.

Hồng Hài Nhi: Thượng cổ? Không biết, lão sư cũng không có nói qua a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không biết cũng không quan hệ, ta hôm nay sẽ nói cho ngươi biết, câu chân lý từ xưa đến nay kia chính là: Hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! (phía sau là một cái biểu lộ lạnh lùng hút thuốc mang kính râm)

Lâm Hải phát xong tin tức, cũng không thể đình chỉ, chính mình cũng cười.

“Mẹ nó, tại chỗ này đi lừa gạt tiểu hài tử, chính mình có phải là quá xấu hay không?”

Hồng Hài Nhi: Hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! Quá có đạo lý, thật không hổ là chân lý từ xưa đến nay!!!

Phốc!

Lâm Hải xem hết, trực tiếp phun!

Mẹ nó, cái này cũng được?

Cái này mẹ nó cũng chỉ là một câu thường nói của Vi Tước gia Vi Tiểu Bảo ở trong tiểu thuyết, chính mình tùy tiện lấy ra nói nhảm, nghĩ không ra vậy mà thật đem Hồng Hài Nhi lừa gạt đi.

Bất quá nếu lừa gạt được, sau đó liền nên nói chính sự.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như vậy, hiện tại hảo huynh đệ có một chuyện muốn nhờ, ngươi có đáp ứng hay không?

Chương 669: Nguồn gốc của Tam Muội Chân Hỏa

Hồng Hài Nhi: Chuyện gì, ngươi cứ việc nói, hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí!

Lâm Hải thấy Hồng Hài Nhi hồi âm như thế, trong lòng nhất thời vui vẻ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, ngươi có thể dạy ta Tam Muội Chân Hỏa hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Phát xong tin tức, tim Lâm Hải lập tức gấp gáp đập nhanh hơn.

Đây chính là Tam Muội Chân Hỏa a, nếu như Hồng Hài Nhi đáp ứng dạy mình, bàn tay mình nắm Tam Muội Chân Hỏa, đoán chừng đều sẽ vô địch tại toàn bộ nhân gian!

Hồng Hài Nhi: Không được!

“Ách...” Nhìn Hồng Hài Nhi trả lời đơn giản mà dứt khoát như vậy, sắc mặt Lâm Hải nhất thời cứng đờ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chớ nóng vội cự tuyệt nha, hảo huynh đệ thế nhưng là phải nói nghĩa khí!

Lâm Hải cũng không muốn từ bỏ như thế, đầu óc nhất chuyển, liền có chủ ý, chuẩn bị lừa gạt Hồng Hài Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như vậy đi, về sau ta mỗi ngày đưa cho ngươi một bình sữa, ngoài ra còn có hai bao sợi cay, thế nào?

Hồng Hài Nhi: Hảo huynh đệ, quả nhiên giảng nghĩa khí! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói như thế, ngươi là đáp ứng?

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, tiểu hài tử quả nhiên dễ dụ, cho chút đồ ăn vặt liền giải quyết được.

Hồng Hài Nhi: Có sự tình tốt như vậy, ta vì cái gì lại không đáp ứng! Vậy là nói xong a, ngươi mỗi ngày đều phải đưa cho ta sữa cùng sợi cay, không cho phép đổi ý!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yên tâm, hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí, nói ra lời nói tuyệt sẽ không đổi ý!

Hồng Hài Nhi: Vậy thì tốt, trước tiên đem phần hôm nay đưa tới thôi, hắc hắc hắc...

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có vấn đề, ngươi chờ chút a!

Lâm Hải đã sớm lưu giữ đại lượng đồ ăn vặt tại trong Thánh Cảnh, giờ chỉ trực tiếp đem một bình sữa cùng hai bao sợi cay phát qua.

Hồng Hài Nhi: Ha ha, đa tạ đa tạ, hảo huynh đệ, quả nhiên giảng nghĩa khí! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Trên mặt Lâm Hải mang theo nụ cười càng thêm đắc ý, đồ vật một khối tiền, đem đổi lấy loại đại thần thông như Tam Muội Chân Hỏa này, quả thực kiếm được lớn!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy bây giờ ngươi có thể dạy ta Tam Muội Chân Hỏa hay không?

Hồng Hài Nhi: Ta không phải mới vừa nói không được sao? (phía sau là một cái biểu lộ nghi vấn)

Phốc!

Lâm Hải nhìn hồi âm của Hồng Hài Nhi, kém chút liền nằm trên đất.

Mẹ nó, tình huống như thế nào? Nói chuyện không tính toán gì hết a, xem ra thành tín không đến từ con nít a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! Ngươi cũng không thể đổi ý a! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Hồng Hài Nhi: Ta không có đổi ý a, ta ngay từ đầu liền đã nói không được rồi! (phía sau là một cái biểu lộ giật mình)

Lâm Hải có chút không cao hứng, cái này vừa nói chuyện qua, làm sao lại không thừa nhận đâu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Trước đó không phải đã nói rồi sao, ta mỗi ngày đưa cho ngươi sữa cùng sợi cay, ngươi dạy ta Tam Muội Chân Hỏa, cái ghi chép nói chuyện phiếm kia đều đang còn đâu!

Lâm Hải trực tiếp đem ghi chép nói chuyện phiếm vừa rồi, chụp lại rồi phát qua cho Hồng Hài Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không tin thì chính ngươi nhìn một chút!

Hồng Hài Nhi: Ta nhìn a, ngươi liền nói mỗi ngày đưa ta sữa cùng sợi cay, không có nói ta dạy cho ngươi Tam Muội Chân Hỏa thì ngươi mới đưa a, không tin chính ngươi nhìn xem!

Hồng Hài Nhi trực tiếp lại chụp hình gửi trở lại, còn đem lời nói của Lâm Hải, còn dùng vòng đỏ khoanh lại.

“Ách...” Lâm Hải xem xét, nhất thời mộng bức.

Câu nói kia của chính mình, xác thực không hề nhắc đến chuyện của Tam Muội Chân Hỏa, nhưng là cá nhân liền có thể thấy rõ, chính mình là đang có ý kia a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không phải, ngươi phải liên hệ với đoạn dưới mà nhìn a!

Lâm Hải lo lắng giải thích nói.

Hồng Hài Nhi: Cái gì trên với dưới a, ta không hiểu a? Vừa rồi hai chúng ta không phải đang nói hai chuyện sao? Chuyện thứ nhất, ngươi để cho ta dạy ngươi Tam Muội Chân Hỏa, ta cự tuyệt, chuyện thứ hai, ngươi muốn mỗi ngày đưa cho ta sợi cay cùng sữa, ta đồng ý. Có vấn đề sao?

Phốc!

Lâm Hải kém chút tức đến nôn, mẹ nó, vấn đề lớn, cái này mẹ nó rõ ràng là một chuyện có được hay không!

“Vậy mà để cái tiểu thí hài này cho đùa nghịch!” Xem ra cùng Hồng Hài Nhi là nói không thông, Lâm Hải cũng lười tiếp tục phí sức lực, chuẩn bị đi thẳng vào vấn đề.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không nói những cái này, ngươi liền nói, làm thế nào mới có thể dạy cho ta Tam Muội Chân Hỏa a?

Hồng Hài Nhi: Làm sao cũng không thể dạy được!

Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, làm sao trước kia không có phát hiện cái Hồng Hài Nhi này không dễ nói chuyện như thế đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hảo huynh đệ cũng không thể không coi nghĩa khí ra gì a, ngươi nói như vậy ta sẽ thương tâm. (phía sau là một cái biểu lộ thương tâm)

Hồng Hài Nhi: Không phải là ta không coi nghĩa khí ra gì a, mà là bởi vì Tam Muội Chân Hỏa căn bản là không có cách truyền thụ a!

"Ồ?" Lâm Hải sững sờ, ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nếu như vô pháp truyền thụ, vậy sao ngươi còn biết được đâu?

Hồng Hài Nhi: Ta là đạt được một khỏa Hỏa Chi Tinh Nguyên Thần Cấp, rồi đem nó luyện hóa a!

" Hỏa Chi Tinh Nguyên Thần Cấp!" Con mắt Lâm Hải mạnh mẽ sáng lên, lúc trước khi Thiên Nhãn Thần Thông của hắn thăng cấp, không phải liền là dựa vào Hỏa Chi Tinh Nguyên à, hơn nữa còn tập được thần thông Phần Thiên!

Chỉ viên Hỏa Chi Tinh Nguyên kia bất quá chỉ là Phàm Hỏa!

Mà nghe ý của Hồng Hài Nhi kia, muốn tu thành Tam Muội Chân Hỏa, cần một khỏa Hỏa Chi Tinh Nguyên Thần Cấp mới được!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy Hỏa Chi Tinh Nguyên Thần Cấp của ngươi là từ đâu tới? Ngươi còn có hay không? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Hồng Hài Nhi: Không, viên kia của ta cũng là do cha ta cho ta, ông ấy có tổng cộng hết thảy là hai khỏa, chính mình dùng một khỏa, rồi cho ta một khỏa.

“Cha ngươi cho, Ngưu Ma Vương?” Lâm Hải sững sờ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta làm sao nhớ kỹ, Ngưu Ma Vương lại không biết Tam Muội Chân Hỏa a?

Hồng Hài Nhi: Không đúng không đúng, ta nói sai, không phải là cha ta cho, mà là Thái Thượng Lão Quân cho! (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi lạnh)

“Ta đã nói rồi!” Trên mặt Lâm Hải nhất thời lộ ra một nụ cười quái dị, mà tin tức của Hồng Hài Nhi, lại theo đó mà không ngừng phát tới.

Hồng Hài Nhi: Thái Thượng Lão Quân không phải là cha ta!

Hồng Hài Nhi: Cha ta không phải Thái Thượng Lão Quân, là Ngưu Ma Vương!

Hồng Hài Nhi: Ta cùng Thái Thượng Lão Quân không hề có một chút quan hệ nào!

Hồng Hài Nhi: Tên của ta cũng không phải là do Thái Thượng Lão Quân đặt cho!

…

Lâm Hải nhìn bộ dáng lo lắng của Hồng Hài Nhi, buồn cười lắc đầu.

Mẹ nó, giải thích cái cọng lông a, càng che càng lộ, người Địa Cầu ai mà không biết ngươi là con riêng của Thái Thượng Lão Quân a, trong Tây Du Ký có miêu tả rất rõ ràng a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, ta tin, ngươi là nhi tử của Ngưu Ma

Vương, cùng Thái Thượng Lão Quân đều không có cái lông quan hệ gì!

Hồng Hài Nhi: Đúng thế đúng thể, ta cũng không quen biết lão!

“Ha ha!” Lâm Hải cách điện thoại di động, cũng có thể cảm giác được bộ dáng như trút được gánh nặng của Hồng Hài Nhi này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi có biết, cái Hỏa Chi Tinh Nguyên Thần Cấp này, còn có ở nơi nào sao?

Hồng Hài Nhi: Không biết, ngươi đây phải hỏi cha ta... Phi, hỏi Thái Thượng Lão Quân.

Lâm Hải thất vọng một trận, xem ra muốn tu thành Tam Muội Chân Hỏa, trong thời gian ngắn là chuyện tuyệt đối không thể nào.

Về phần hỏi Thái Thượng Lão Quân? Lâm Hải ngẫm lại vẫn là quên đi, lão gia hỏa kia đen như vậy, còn không biết sẽ nói tới yêu cầu gì đây.

Kết thúc nói chuyện phiếm cùng Hồng Hài Nhi, Lâm Hải cùng Tiên Nhi chuẩn bị trở về nhà gỗ, chờ đợi tin tức luyện khí của Thái Thượng Lão Quân.

“Ba ba, các ngươi muốn về phòng sao? Chẳng lẽ giữa ban ngày, các ngươi liền muốn...” A Hoa không biết từ đâu lại xông tới, một mặt cười xấu xa nhìn Lâm Hải cùng Tiên Nhi.

“Cút!” Lâm Hải tức giận cho nó một chân, con chó lưu manh này, quả thực quá bỉ ổi rồi.

“Hắc hắc hắc, ba ba, lần này mang ta ra ngoài có được hay không, ta ở bên trong này thực sự là ngốc ngán rồi.” A Hoa liếm mặt, cọ một quần nước bọt vào người Lâm Hải.

"Em gái ngươi!" Lâm Hải xạm mặt lại, đưa cái đầu chó của nó đẩy sang một bên.

"Đúng, trước đó ngươi không phải là đang ngủ say sao?"

Nhấc lên chuyện ngủ say, toàn thân A Hoa không khỏi giật mình một cái, mặt chó run rẩy, phảng phất như chịu phải ủy khuất cực lớn, nước mắt đều muốn rơi xuống.

"Đừng đề cập đến chuyện này, cũng là một lần kia, người ta liền bị con chim ngốc Tiểu Hồng kia xâm phạm, thân thể thuần khiết của người ta á!"

Phốc!

Lâm Hải một cái nhịn không được, nhất thời cười phun.

Hắn chính là còn nhớ rõ, lúc chính mình rời đi lần trước, Tiểu Hồng đã đem A Hoa bắt đi, bộ dáng lúc ấy mừng rỡ như điên a.

Đang nghĩ ngợi muốn trêu cợt A Hoa một chút, bỗng nhiên leng keng một tiếng, Weachat vang lên.

Lâm Hải mở ra xem, nhất thời hai mắt quang mang đại thịnh, một mặt cuồng hỉ!

Chương 670: Băng Sương Chi Nhận

Chỉ thấy một cái tin tức nhắc nhở, xuất hiện tại trên màn hình điện thoại di động của Lâm Hải.

Thái Thượng Lão Quân hướng ngươi gửi đi một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, mời xem xét trong túi càn khôn!

(*Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao (三尖两刃刀), 1 số tên trong các phụ bản khác là Tam Tiên Đao, Tam Tiên Lưỡng Nhẫn Đao. Là một binh khí lạnh cán dài, thuộc bộ Đao trong Thập Bát Ban Binh Khí. Cán dài bằng gỗ hoặc sắt, lưỡi to bản, chia làm 3 mũi nhọn (Tam

Tiêm), 2 lưỡi sắc 2 bên (Lưỡng Nhận). Là một loại binh khí hiếm xuất hiện trên chiến trường, kỹ thuật đánh gồm vung, bạt, đâm, chém, móc vừa mạnh mẽ như đao lại linh hoạt như thương, kích. Người xưa thường ví người dùng loại binh khí này mạnh mẽ, nghĩa khí vừa linh hoạt, biến hóa, kiên cường nhưng không cứng nhắc.

Nhân vật nổi tiếng sử dụng binh khí này là:

- Nhị Lang Thần Dương Tiễn: danh hiệu Chiêu Huệ Hiển Thánh Nhị Lang Chân Quân Dương Tiễn, là thần chấp pháp nơi thiên giới, nhưng suy nghĩ và hành động luôn khác các chùng thần, luôn có cách hành động của riêng mình, cũng là 1 thanh “thần binh” khó kiểm soát.

- Danh tướng Trương Liêu thời Tam Quốc. Là 1 danh tướng đương thời, trên trung thành với chủ công, dưới thì hết lòng với thuộc hạ, lại có thể vượt qua chấp niệm của bản thân, quả là người cũng như binh khí đều là hiếm thấy.

Trương Liêu lúc dưới trướng Lữ Bố thì cố gắng bắt chước y, lúc hàng về Tào Tháo thì cố gắng học theo Quan Vũ, vẫn luôn đi tìm riêng cho mình 1 con đường. Con đường của Trương Liêu đi không thể là của Chiến Thần hay Võ Thánh, y phải tự chọn con đường của riêng mình. Binh khí có hai lưỡi sắc mà lại có ba hướng đâm không phải là không có lý vậy.)

“Xem xét!” Lâm Hải mừng rỡ như điên, nghĩ không ra hiệu suất của Thái Thượng Lão Quân vẫn rất cao, nhanh như vậy liền đã luyện xong.

Đây chính là do Thái Thượng Lão Quân tự tay luyện chế a, tuyệt đối là bảo vật vô giá!

Lâm Hải vội vàng đem túi càn khôn mở ra, sau đó không kịp chờ đợi nhìn lại, quả nhiên, tại cái ô vuông cuối cùng, có nhiều thêm một thanh binh khí.

Ngón tay Lâm Hải kích động đến run rẩy, chậm rãi đem ngón trỏ chạm đến bên trên ô vuông, nhất thời có mấy hàng chữ nhỏ lóe lên quang mang màu lam nhạt, nổi lên.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao: Là pháp bảo do Thái Thượng Lão Quân lợi dụng Hàn Thiết ngàn năm của nhân gian tiện tay luyện chế.

“Tiện tay?” Lâm Hải nhìn thấy hai chữ này, sắc mặt nhất thời tối đen, mặt mũi tràn đầy uể oải.

Mẹ nó, đều đã đem toàn bộ gia sản của ca ca đi, lại là tiện tay luyện chế, quá qua loa a?

“Cái hãm hại này!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, tiếp tục nhìn xuống qua.

Pháp bảo thuộc tính: Nước

Cái này Lâm Hải ngược lại là có thể hiểu được, dù sao cũng là từ Hàn Thiết ngàn năm luyện thành, tại trong Hàn Đàm cọ rửa đã hơn ngàn năm.

Đẳng cấp pháp bảo: Tiên Khí Thượng phẩm (đẳng cấp pháp bảo từ thấp đến điểm là Pháp khí, Bảo Khí, Linh Khí, Tiên Khí, Thần Khí, Hậu Thiên Chí Bảo, Tiên Thiên Linh Bảo, mỗi một đẳng cấp chia làm tam phẩm thượng, trung, hạ)

“Tiên Khí!!!” Lâm Hải nhìn thấy cái chữ này, uể oải trước đó nhất thời bị quét sạch sành sanh!

“Ha ha, chẳng những là Tiên Khí, còn là Tiên Khí Thượng phẩm!” Lâm Hải không khỏi kích động, xuất phẩm của Thái Thượng Lão Quân, quả nhiên bất phàm, cho dù là tiện tay luyện chế, đều là cấp bậc Tiên Khí!

Lâm Hải đã nhìn qua không ít tiểu thuyết tiên hiệp, thế nên cũng biết rõ Tiên Khí là bảo vật ngưu bức dường nào, cơ hồ trong mỗi bản tiểu thuyết cũng đều có nói, phàm là có Tiên Khí xuất thế, nhất định sẽ chấn kinh thiên hạ, các môn phái tu chân lớn cùng gia tộc ẩn thế vì cướp đoạt Tiên Khí, đều tranh đến đầu rơi máu chảy, nhấc lên vô số gió tanh mưa máu!

"Nhìn xem cái Tiên Khí này, đến cùng có cái chỗ gì không tầm thường!" Trong ngực Lâm Hải tràn đầy tâm tình kích động, điểm vào rút ra!

Theo ngón tay Lâm Hải chỉ vào, một đường quang mang màu lam nhạt phóng lên tận trời, xuyên qua chân trời!

"Oanh!"

Ngay sau đó, một tiếng vang thật lớn truyền đến, sau đó có vô số đường quang mang màu lam nhạt, từ bên trên bầu trời nở rộ bay vụt, tất cả phương viên trăm dặm đều bị bao phủ tại giữa lam quang này, trong lúc nhất thời bầu trời rung lên, động đất lay, nước trong Nguyệt hồ khuấy động lên cao hơn ngàn trượng, giống như thác nước chân trời, trời biển đồng sắc, núi đá ở bốn phía sụp đổ, nước sông khô kiệt, trong mấy trăm dặm bị san thành bình địa, thanh thế doạ người!

"Xảy ra chuyện gì?" Tất cả đám người Thư Tiên Họa Thánh ở bên trong Thánh Cảnh, đều chạy vội tới, một mặt kinh hoảng!

Thời điểm khi thấy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao bên trên không trung vạn trượng, sắc lam lóng lánh kia, uy thế bức người, chỉ là nhìn một chút cũng để linh hồn của bọn họ run rẩy, tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc kinh hãi!

"Cái này, đây là cái bảo vật gì!"

"Là pháp bảo của ta!" Hai mắt Lâm Hải soi rọi chớp lửa, kích động nói nói.

Hắn tuy biết rõ Tiên Khí rất mạnh, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, chỉ là vừa xuất thế, vậy mà liền có uy lực lớn như vậy, đem trọn cái Thánh Cảnh cũng hủy đi hơn phân nửa!

Cũng may Nguyệt hồ chi thủy không phải là phàm vật, mà Lâm Hải làm chủ nhân của Thánh Cảnh, chỉ cần hơi chuyển động ý nghĩ một chút, núi cao sông nhỏ bị hủy diệt trước đó, liền lại một lần nữa mọc ra, nếu không Thánh Cảnh giờ phút này, đoán chừng đã biến thành một vùng phế tích.

“Liền uy lực này, tại lúc gặp được địch nhân, ta đều không cần đánh, vừa lấy ra, liền hoàn toàn biến thành cặn bã!” Lâm Hải nhịn không được hưng phấn nói nói.

“Chủ nhân, không phải như vậy.” Tiên Nhi bỗng nhiên ở bên cạnh, mở miệng cười nói.

“Ồ? Có ý tứ gì?” Lâm Hải không khỏi sững sờ.

“Tiên Khí, chính là bảo vật của thiên địa, thời điểm hoành không xuất thế, uy năng Thiên Địa mà nó mang theo sẽ được phóng thích, tự nhiên có thể phá hủy vạn vật, nhưng sau khi xuất thế, có thể phát huy được bao nhiêu uy lực, thì phải nhìn pháp lực của người khống chế, nếu như rơi vào bên trong tay một người pháp lực thấp, thì so với binh khí phổ thông, chưa hẳn đã mạnh hơn bao nhiêu.”

“Ách... Dạng này a.” Lâm Hải vươn tay, tỉnh táo lại.

Lời Tiên Nhi nói kỳ thực cũng là đạo lý rất đơn giản, pháp bảo có mạnh hơn, cũng phải nhìn pháp lực của người sử dụng như thế nào, thực lực tự thân không được, pháp bảo mạnh hơn cũng không làm nên chuyện gì.

Tựa như một cái đạo lý người trưởng thành tay không tấc sắt, so sánh cùng trẻ sơ sinh tay cầm đại đao, đại đao có sắc bén, trẻ sơ sinh cũng không thể nào là đối thủ của người trưởng thành.

“Chủ nhân, ngày sau ngươi nếu như đem cái Tiên Khí này thu lại, thực lực nhất định sẽ tăng nhiều.” Lúc này, Tiên Nhi ở một bên nói.

“Ách… Làm sao thu a?” Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, chính mình còn không biết làm sao để khống chế cái Tiên Khí này đây.

“Tiên Khí có linh, nhất định phải dựa vào thực lực tự thân để thu phục nó, sau đó tiến hành luyện hóa, chờ…”

Tiên Nhi còn chưa nói xong, Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía không trung nhất chỉ, trong miệng khẽ quát một tiếng.

“Thu!”

Sau đó, tại trong một mặt chấn kinh nhìn soi mói của Tiên Nhi, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao ở trên không trung, đột nhiên tán đi quang mang, bay đến trong tay Lâm Hải, vô cùng nhu thuận.

“Chủ nhân, ngươi, ngươi làm sao làm được?” Cái miệng nhỏ nhắn của Tiên Nhi há to, một mặt giật mình.

Đây chính là Tiên Khí a, trước không nói luyện hóa, chỉ là thu phục nó, liền cần thực lực cường đại, tại trong mắt Tiên Nhi, lấy tu vi trước mắt của Lâm Hải, lại qua hơn trăm năm cũng không nhất định có năng lực thu phục.

Nhưng vạn vạn không nghĩ đến, Lâm Hải sau đó chỉ nhất chỉ, Tiên Khí liền tự mình ngoan ngoãn bay đến trong tay Lâm Hải, đây quả thực quá bất khả tư nghị, nếu không phải trước đó đã nhìn thấy uy lực khi Tiên Khí xuất thế, Tiên Nhi thậm chí đều muốn hoài nghi, cái này đến cùng có phải là Tiên Khí chính thức hay không.

“Hắc hắc.” Lâm Hải cười đắc ý, mình muốn thu phục Tiên Khí, này cần mất mớ khí lực kia? Mới hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong đầu trực tiếp xuất hiện tin tức có muốn thu lấy không, lựa chọn là liền OK.

Lâm Hải vừa muốn tự mình nói khoác một phen, A Hoa bỗng nhiên một mặt bừng tỉnh đại ngộ mà chạy tới.

“Ta biết, cái Tiên Khí này khẳng định là mẫu, coi trọng nhan sắc của cha ta! Bất quá cái Tiên Khí này cũng đủ mù, liền gương mặt này của cha ta, liền một nửa của Cẩu gia ta cũng... Ngao!”

A Hoa còn chưa nói xong, liền bị Lâm Hải mặt xạm lại đá bay.

Mẹ nó, con chó chết này, bằng ngươi cũng dám theo ca ca so giá trị nhan sắc sao?

Sau đó, Lâm Hải lúc này mới cúi đầu xuống, quan sát tỉ mỉ thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay này!

Chỉ thấy thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này, nặng chừng trăm cân, người bình thường căn bản liền nhấc cũng không nhấc lên nổi.

Chuôi đao phẩm chất trứng ngỗng, mượt mà lộng lẫy, có lam quang lóng lánh như ẩn như hiện, dài tới hai mét, chỗ mũi đao song nhận, sắc bén như mang, lam quang lẫm liệt, hàn khí bức người, hơi chút tới gần, liền như rơi vào hầm băng!

“Phá!” Lâm Hải hứng chí bừng bừng, bỗng nhiên nhất đao hướng một tảng đá lớn phía trước bổ tới!

“Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn, tảng đá lớn cao cỡ một người này, nhất thời bị đánh trúng vỡ nát, văng bay tán loạn khắp nơi, mà mặt đất càng là bịt kín một tầng băng sương màu lam nhạt, kỳ hàn thấu xương!

“Thật là một thanh tuyệt thế Thần Binh!” Con mắt Lâm Hải liên tục phóng dị sắc, quả thực là yêu thích không buông tay!

Leng keng!

Đúng lúc này, một âm thanh nhắc nhở, bỗng nhiên vang lên trong đầu!

“Pháp bảo sau khi được lấy tên, sẽ biểu hiện đặc hiệu ẩn giấu, có muốn lấy tên cho pháp bảo không!”

“Còn có đặc hiệu ẩn giấu?” Ý mừng trong lòng Lâm Hải càng tăng lên, vội vàng lựa chọn có!

“Xin đặt tên cho pháp bảo!”

“Một đao kia sau khi vỗ xuống, mặt đất vậy mà sinh ra băng sương lạnh lẽo thấu xương, không bằng gọi là Băng Sương Chi Nhận đi!”

Leng keng!

Đặt tên thành công, kích hoạt đặc hiệu ẩn giấu!

Lâm Hải vui vẻ, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong đầu lập tức hiện ra tin tức mới nhất của thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này.

Tên pháp bảo: Băng Sương Chi Nhận

Pháp bảo thuộc tính: Nước

Đẳng cấp pháp bảo: Tiên Khí Thượng phẩm

Mà tại một hàng sau cùng, quả nhiên xuất hiện năm chữ lớn đặc hiệu của pháp bảo!

Chương 671: Ta nói, các ngươi liền là một đám phế vật!

Đặc hiệu của pháp bảo: Đóng băng (hiệu quả bị động, có một phần trăm tỷ lệ đem địch nhân đóng băng, thời gian đóng băng cùng thực lực của địch nhân là tương phản)

“Ha ha, cái này tốt!” Lâm Hải mừng rỡ một trận, tuy tỷ lệ có chút thấp, nhưng hiệu quả thật sự là nghịch thiên a!

Phải biết, cao thủ so chiêu, một bên bỗng nhiên bị đông lại, mất đi hành động tự do, dù là chỉ có 0.1 giây thời gian, cũng đủ để trí mạng!

“Không hổ là Tiên Khí a!” Lâm Hải tay cầm Băng Sương Chi Nhận, tâm lý hoan hỉ nói không nên lời.

Trước đó khi giao chiến cùng quái nhân hỏa diễm, Thần Binh Nhị phẩm Truy Vân Kiếm đã bị bẻ gãy, tâm lý Lâm Hải còn có chút đau lòng, hiện tại Băng Sương Chi Nhận nơi tay, Lâm Hải cảm thấy Truy Vân Kiếm quả thực cũng là thứ cặn bã của cặn bã, so với Thiêu Hỏa Côn cũng không hơn bao nhiêu.

“Chủ nhân, bộ dáng bây giờ của ngươi thật là uy vũ a, nếu như lại phủ thêm một kiện khải giáp, quả thực chính là thiên thần hạ phàm!” Tiên Nhi si ngốc nhìn Lâm Hải, mềm nhẹ nói nói.

“Khải giáp?” Lâm Hải âm thầm gật đầu, có cơ hội xác thực cũng lên làm một kiện khải giáp, nếu có khải giáp nơi thân, trước đó khi giao thủ cùng quái nhân hỏa diễm, liền sẽ không chật vật như thế, rơi vào một cái thảm thắng.

Đem Băng Sương Chi Nhận thu hồi, Lâm Hải trở lại nhà gỗ, không có vội vã ra ngoài, mà chính là khoanh chân ngồi trên giường, nhíu mày, như có điều suy nghĩ.

Đánh một trận cùng quái nhân hỏa diễm, tuy cuối cùng Lâm Hải đã chiến thắng, nhưng Lâm Hải cũng ý thức thật sâu được khiếm khuyết lớn nhất trước mắt của chính mình, cái kia chính là, không có đem ra được cái công pháp chiến đấu gì.

Công pháp mạnh nhất trước mắt mà Lâm Hải nắm giữ, chính là thần thông Phần Thiên cùng tầng thứ nhất của Thiên Lôi Quyết - Chưởng Tâm Lôi, hai loại thần thông này tuy có uy lực mạnh mẽ, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, cái kia chính là tiêu hao chân khí phi thường lớn, lấy thực lực trước mắt của Lâm Hải, sau khi đã thi triển một lần, trong thời gian ngắn rất khó lại thi triển lần thứ hai.

Loại tình huống này, chỉ có thể sử dụng để làm đòn sát thủ, tại thời khắc mấu chốt nhất, một chiêu chế địch, nếu không khi chân khí bị hao hết sạch, chính mình liền gặp nguy hiểm.

Mà trừ hai môn thần thông này, Lâm Hải chỉ còn lại có ba môn công pháp là Phân Cân Thác Cốt Thủ, Trích Tinh Thủ cùng Truy Vân Kiếm Pháp, Truy Vân Kiếm đã gãy, nên uy lực của Truy Vân Kiếm Pháp giảm bớt đi nhiều, mà Phân Cân Thác Cốt Thủ cùng Trích Tinh Thủ, đối phó với người bình thường còn có thể, nhưng một khi gặp được loại cao thủ cấp bậc như quái nhân hỏa diễm, liền lộ ra lực bất tòng tâm.

Có lần tao ngộ chiến đấu cùng quái nhân hỏa diễm này, đã gõ vang cảnh báo cho Lâm Hải, nhất định phải mau chóng học tập một môn công pháp lợi hại, nếu không khi lại gặp loại cao thủ cấp bậc này, chính mình chưa hẳn đã chiếm được tiện nghi!

“Một cái khải giáp, một cái công pháp, nhất định phải giải quyết trong thời gian gần nhất!” Trong lòng Lâm Hải đã có chủ ý, đến lúc đó không thể nói được vẫn phải dựa vào những bạn tốt trên Thiên Đình kia.

Cùng Tiên Nhi trò chuyện một ngày, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền từ Thánh Cảnh trở lại trong hiện thực.

Tiên Khí Băng Sương Chi Nhận, Lâm Hải không có mang ra, mà chính là lưu tại bên trong Thánh Cảnh, dù sao một thanh binh khí lớn như vậy, mang ở trên người rất không tiện, dù sao Thánh Cảnh cũng tương đương với một cái pháp bảo không gian, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thì sẽ xuất hiện trong tay.

“Oanh, oanh, oanh!”

Lâm Hải vừa mới xuất hiện, liền nghe thấy cách đó không xa, đang không ngừng truyền đến tiếng nổ vang cực lớn, không khỏi một trận kinh ngạc.

“Tình huống như thế nào?” Thân hình Lâm Hải nhất động, hướng phía nơi phát ra thanh âm mà đi.

“Là chỗ này?” Lâm Hải sững sờ, đây chính là cái trận pháp mà ban đầu hắn đã xông nhầm vào kia.

Giờ phút này, đứng trước trận pháp, có chừng hơn trăm người, súng ống đầy đủ, một cái lão giả đứng phía trước nhất có dáng người thẳng, khí thế lẫm nhiên, chỉ là cau mày, hình như có chút không vui.

Mà ở bên cạnh lão, có một người nam tử trung niên đang đứng, thần thái kiêu căng, mang theo một cỗ ngông cuồng không ai bì nổi.

Ở phía trước hai người bọn họ, có ba bốn người trẻ tuổi, cầm la bàn trong tay, đang cẩn thận dò cái gì đó, thỉnh thoảng hướng hòn đá phía trước chỉ trỏ, mỗi khi chỉ vào một chỗ nào đó, liền có người dùng thuốc nổ đem hòn đá đó nổ tung.

“Vân Tư lệnh!” Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra, cái lão giả có gương mặt không vui kia, chính là Vân Anh.

“Người nào, dừng lại!” Lúc này, đám người này cũng phát hiện Lâm Hải, lập tức có người giơ súng nhắm ngay vào Lâm Hải, lớn tiếng quát nói.

Một tiếng hô này, đã kinh động tất cả mọi người, Vân Anh cùng cái nam tử thần thái kiêu căng kia, nhao nhao quay đầu hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Người này bộ dáng khả nghi, trước bắt lại rồi nói!” Nam tử kiêu căng chau mày, không kiên nhẫn phân phó nói.

“Chậm đã!” Vân Anh thấy thế, lập tức ngăn lại, trên mặt lộ ra một vẻ kinh ngạc.

“Lâm lão đệ, ngươi, ngươi còn sống! Quá tốt!”

Vân Anh tiến lên mấy bước, giữ chặt Lâm Hải, một mặt kích động.

“Vân Tư lệnh, vị này là?” Nam tử kiêu căng trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, ở trên cao nhìn xuống hỏi.

Nhìn thần thái cao cao tại thượng của nam tử kiêu căng kia, trong mắt Vân Anh hiện lên một vẻ chán ghét không dễ dàng phát giác.

“Hầu trưởng phòng, đây là Lâm Hải, là một vị bằng hữu của ta, cũng là một vị cao nhân không tầm thường!”

“Cao nhân? Ha ha.” Hầu trưởng phòng nghiền ngẫm nhìn Lâm Hải hai mắt, khóe miệng nhếch lên, miệt thị cười một tiếng.

Tuy không nói gì nữa, nhưng một mặt khinh thường này, tùy tiện một người cũng đều có thể nhìn ra.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cũng không để ý, một cái người không liên quan mà thôi, trực tiếp coi thành không khí là được.

“Vân Tư lệnh, các ngươi đây là đang làm cái gì?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Vị này là Hầu trưởng phòng ở ngành đặc biệt, đặc biệt tới điều tra và giải quyết vụ án Lục Dã Sơn Trang, ta dẫn người theo tới để hiệp trợ, theo Hầu trưởng phòng nói, nơi này có cái đại trận cực kỳ phức tạp, đã hơn ba ngày, còn không có một chút đầu mối nào.”

Vân Anh thở dài, lắc đầu nói.

“Vân Tư lệnh, ngươi cùng một cái nhân viên không quan hệ, nói chuyện này để làm gì!” Hầu trưởng phòng bỗng nhiên chau mày, có chút bất mãn nói nói.

“Hừ! Vân Anh ta làm cái gì, còn chưa tới phiên ngươi đến chất vấn!” Vân Anh hừ lạnh một tiếng, thở phì phì nói nói.

Lão đường đường là đại Tư lệnh, so với một cái trưởng phòng cũng không biết lớn hơn bao nhiêu cấp, cái tên họ Hầu này ỷ là người của ngành đặc biệt, vênh váo tự đắc, hung hăng ngạo mạn, Vân Anh đã nhẫn gã thật lâu.

“Ha ha, đúng vậy, bất quá Vân Tư lệnh cũng phải chú ý kỷ luật a.” Cấp quan của Hầu trưởng phòng đến cùng vẫn kém mười vạn tám ngàn dặm so với Vân Anh, cũng không dám nói tiếp cái gì, ngoài cười nhưng trong không cười hừ hừ hai tiếng, liền đem đầu nghiêng qua một bên.

Phốc phốc!

Lâm Hải nghe được, lại đột nhiên cười ra tiếng.

“Lâm lão đệ, ngươi cười cái gì?” Vân Anh kinh ngạc hỏi.

“Cái gì mà đại trận cực kỳ phức tạp a, cũng chỉ là một cái Mê Trận đơn sơ mà thôi, trước đó trong điện thoại ta không phải đã nói cùng ngươi sao, ta còn tưởng rằng các ngươi đã sớm xong việc.”

Lâm Hải nói xong, Vân Anh còn chưa lên tiếng, Hầu trưởng phòng lại đột nhiên trở mặt.

“Im miệng!” Hầu trưởng phòng bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải gầm lên giận dữ, “Không hiểu thì đừng có ở chỗ này mà loạn nói!”

“Loạn nói?” Lâm Hải cười ha ha, lắc đầu, không có tiếp lời.

Hầu trưởng phòng thấy Lâm Hải biết điều không nói gì thêm, mới hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Mà Vân Anh thì nổi lên hứng thú, lôi kéo Lâm Hải hiếu kỳ hỏi nói, “Lâm lão đệ, ngươi nói đây chính là một cái Mê Trận đơn sơ a, vậy ngươi xem còn bao lâu nữa có thể phá trận a?”

“Phá trận a?” Lâm Hải xoa cằm, khinh thường lắc đầu.

“Phá cái quỷ a, chỉ bằng đám phế vật này?” Trong lòng Lâm Hải đối với cái Hầu trưởng phòng này cũng rất bất mãn, nhịn không được nói móc.

“A?” Vân Anh nhất thời sửng sốt.

Mà Hầu trưởng phòng giờ phút này trong lòng cũng đang bực bội, nghe được lời nói của Lâm Hải, nhất thời phát hỏa.

Vừa quay đầu, gã liền đối với Lâm Hải mà trợn mắt nhìn, nhấc tay chỉ vào Lâm Hải nói.

“Ngươi vừa mới nói cái gì!”

Lâm Hải nhìn bộ dáng phẫn nộ của Hầu trưởng phòng, hai tay ôm ngực, cười nhạt một tiếng.

“Ta nói, các ngươi liền là một đám phế vật!”

Chương 672: Để cho các ngươi mở mang tầm mắt!

Lâm Hải vừa nói ra lời này, tất cả mọi người nhất thời đều an tĩnh lại, liền mấy người đang cầm la bàn thăm dò, đều dừng lại, quay người nhìn qua Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

Hầu trưởng phòng càng là trực tiếp mộng bức, nhìn qua Lâm Hải một hồi lâu, mới phản ứng được.

“Ngươi nói chúng ta là phế vật? Ha ha, a a a a...” Hầu trưởng phòng giận quá mà cười, chỉ vào cái mũi của mình, một mặt khó có thể tin hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Nếu như ngươi vẫn còn muốn hỏi, vậy thì ta lập lại lần nữa, các ngươi xác thực là đồ phế vật!” Lâm Hải gật gật đầu, một mặt chân thành nói nói.

“Ngươi câm miệng cho ta!” Lâm Hải vừa mới nói xong, Hầu trưởng phòng nhất thời tức giận, chỉ vào cái mũi của Lâm Hải quát lớn một tiếng.

“Ngươi tính là đồ vật gì? A! Nói chúng ta là phế vật, ngươi biết rõ bọn họ đều là người nào sao?”

Hầu trưởng phòng tức đến bờ môi cũng run rẩy, đưa tay nhất chỉ vào bốn người cầm la bàn hỏi.

“Là ai, cũng vô pháp che giấu sự thật các ngươi là phế vật.” Nếu như đã vạch mặt, Lâm Hải cũng không cần thiết phải khách khí nữa, ôm ngực hững hờ nói nói.

“Lâm lão đệ!” Lúc này, Vân Anh ở một bên tựa hồ cũng có chút nghe không vô, tuy lão cũng rất chán ghét Hầu trưởng phòng ngạo mạn, nhưng đối với bản sự của nhóm người bọn họ này, vẫn là tán thành.

“Bọn Hầu trưởng phòng, là người có bản lĩnh thật sự.” Vân Anh kéo Lâm Hải một cái, nói.

“Ba năm trước đây, có một đám du khách quốc ngoại, đột nhiên mất tích tại Thanh Vân Sơn, nhiều ngày không thấy tung tích, cuối cùng là bọn Hầu trưởng phòng, tốn một ngày, phá Mê Trận bên trong núi, cứu bọn họ.”

“Hai năm trước, ở trong cái thôn của ngọn núi nào đó liên tục có người bị hại, bộ Công an điều động số lớn cảnh lực truy tra hung thủ, không thu hoạch được gì, mà sự kiện tử vong nhưng lại chưa bao giờ đình chỉ, mười phần quỷ dị, có người hoài nghi là do quỷ quái quấy phá, sau cùng cũng là Hầu trưởng phòng dẫn người, tại sơn thôn đợi một ngày, từ đó tử vong sự kiện liền cũng chưa từng xảy ra.”

“Năm ngoái, ở đường Bàn Sơn thành phố Hải Thanh, trong vòng một tháng, tại cùng một cái địa điểm phát sinh hơn mười chín vụ tai nạn xe cộ, trong lúc nhất thời làm nhân tâm khủng hoảng, cũng là Hầu trưởng phòng dẫn người, dùng la bàn định vị, bày cái trận pháp loại nhỏ, mới phá giải tai nạn!”

“Tháng trước...”

Vân Anh thuộc như lòng bàn tay, những sự kiện quái dị này đều là phát sinh ở phạm vi khu quản hạt của lão, nên lão đối với chân tướng sự kiện hiểu biết nhất thanh nhị sở, cùng truyền thông báo chí là hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Cũng chính là bởi vì thế, Vân Anh mới tin tưởng vững chắc, những nhân viên ngành đặc biệt như bọn Hầu trưởng phòng này, xác thực có một ít bản lĩnh thật không thể tin.

“Hừ!” Nghe Vân Anh nói tới công tích vĩ đại của bọn họ, Hầu trưởng phòng hừ lạnh một tiếng, cái cằm đều nhanh ngước lên trên trời.

“Vân Tư lệnh, ngươi cùng một cái mao hài tử gì cũng đều không hiểu nói những cái này, thì có làm được cái gì? Bản lĩnh của chúng ta, há hắn lại có thể lãnh hội đến?”

Lâm Hải nghe xong những gì Vân Anh nói, yên lặng gật gật đầu, bất qua trong lòng lại xem thường.

Những sự tình này đối với người bình thường màn nói, có lẽ kiện kiện cũng đều là chuyện không thể tưởng tượng, tràn ngập thần bí, nhưng đối với Lâm Hải mà nói, thì đều là một số việc nhỏ không thể lên mặt bàn mà thôi, hắn đưa tay liền có thể giải quyết.

“Tốt a, nếu các ngươi đã có bản lĩnh như thế, vậy liền chậm rãi phá trận đi.”

Lâm Hải ban đầu cũng chỉ là muốn tới đây chào hỏi cùng Vân Anh mà thôi, chào hỏi đã đánh qua, Lâm Hải cũng không muốn dừng lại tại cái chỗ này, nói xong, quay người liền muốn rời khỏi!

“Dừng lại!” Đáng tiếc, hắn muốn đi, Hầu trưởng phòng lại không chịu!

“Ngươi vừa mới luôn mồm, nói chúng ta đều là phế vật, bây giờ nghe nói tới bản lĩnh của chúng ta, lại muốn bỏ đi, nào có sự tình dễ dàng như vậy!”

“Ồ?” Lâm Hải quay đầu lại, con mắt khẽ híp một cái, “Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Vì lời nói trước đó của ngươi, xin lỗi!”

“Xin lỗi?” Lâm Hải buồn cười một trận, “Ta lại không có nói sai, vì cái gì phải xin lỗi!”

Lâm Hải cũng không phải là người không nói đạo lý, nhưng thái độ của cái Hầu trưởng phòng này, để Lâm Hải thực sự không thích, sự tình xin lỗi, căn bản không thể nào nói đến!

“Ngươi nói cái gì!” Hầu trưởng phòng thấy Lâm Hải còn là một bộ dáng ngoan cố, sắc mặt không khỏi đen như đêm tới.

“Tiểu tử, ta cho ngươi biết, đừng tưởng rằng có Vân Tư lệnh che chở ngươi, ta liền không có cách nào làm gì ngươi được!”

“Chúng ta những người này, tôn nghiêm là không thể khinh nhục! Ngươi không xin lỗi cũng được, ngươi không phải nói chúng ta đều là phế vật sao? Vậy thì tốt, đã như vậy, không bằng ngươi đi phá trận, để cho chúng ta kiến thức một chút bản sự của ngươi!”

“Nếu như ngươi có bản lĩnh thật sự, vậy thì thôi, nếu không, việc hôm nay, ai cũng không thể bảo đảm cho ngươi!”

“Hầu trưởng phòng!” Vân Anh ở một bên, nhướng mày, mở miệng.

“Lâm lão đệ tuổi trẻ khí thịnh, nói chuyện không ngăn cản, xem ở trên mặt mũi của ta, cũng không cần so đo.”

Nói xong, Vân Anh lại đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải, lời nói thấm thía thấp giọng nói nói.

“Lâm lão đệ, ngươi mặc dù là cao thủ võ đạo, nhưng loại sự tình phá trận này, căn bản không nằm tại bên trong phạm trù võ đạo, không bằng nghe lão ca, cho bọn họ lời xin lỗi, việc này liền xong!”

“Những người trong ngành đặc biệt như bọn họ này, cũng có một ít đặc quyền, hơn nữa từng cái lại cậy tài khinh người, coi trọng nhất là thể diện, nếu như ngươi không xin lỗi, bọn họ thật muốn tìm ngươi gây chuyện, coi như là lão ca, cũng không thể lúc nào cũng che chở cho ngươi a!”

Lâm Hải nghe xong, mang theo là mỉm cười, nhàn nhạt mở miệng.

“Đa tạ lão ca, bất quá hướng bọn họ nói lời xin lỗi, là không có khả năng!”

“Cái này... Ai!” Vân Anh nhịn không được thở dài một tiếng, nói thầm một tiếng Lâm Hải vẫn là tuổi còn rất trẻ a, căn bản không hiểu đạo lý nhẫn nhất thời gió êm sóng lặng, lui một bước trời cao biển rộng a.

Nghĩ cẩn thận lại thì đúng là thế, Lâm Hải thiếu niên đắc chí, tuổi còn trẻ liền có thành tựu võ đạo cỡ này, nhất định sẽ tâm cao khí ngạo, sẽ không dễ dàng cúi đầu trước người khác.

Nhưng như vậy cũng phải phân người a, ngươi coi như có thực lực cá nhân mạnh hơn, tại trước mặt ngành đặc biệt, đó cũng là nhỏ bé như hạt bụi a.

Vân Anh cười khổ một tiếng, Lâm Hải có ân đối với Vân gia, không thể nói, chính mình chỉ có thể dù có đắc tội với ngành đặc biệt, cũng phải bảo đảm Lâm Hải chu toàn.

Lâm Hải tự nhiên không biết những ý nghĩ này của Vân Anh, giờ phút này hắn chạy tới trước mặt Hầu trưởng phòng, hai tay khoác ở sau lưng, trên mặt bình tĩnh không sợ hãi, một bộ dáng phong khinh vân đạm.

“Muốn nhìn một chút bản lĩnh thật sự của ta, đúng không?”

Hầu trưởng phòng nghe vậy sững sờ, sau đó khinh thường cười lạnh một tiếng.

“Đúng vậy a, nếu ngươi là thật có bản sự, liền để cho chúng ta nhìn xem thôi?”

“Thôi được!” Lâm Hải gật gật đầu, “Tuy ngươi người này, hung hăng càn quấy, không coi ai ra gì, để cho ta rất là không thích, nhưng xem ở trên phân thượng các ngươi là vì quốc gia vì nhân dân làm việc, ta liền chỉ điểm các ngươi một phen.”

Phốc!

Hầu trưởng phòng nghe xong, cái mũi kém chút tức điên.

Ngươi con mẹ nó tính là cái đồ vật gì, tính toán là khỏa hành gì a, còn chỉ điểm chúng ta? Không trang bức có thể chết a!

“Tốt tốt tốt!” Hầu trưởng phòng tức đến mức im lặng, “Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi lấy cái gì để chỉ điểm chúng ta!”

Lâm Hải không để ý tới hắn, mà chính là cất bước hướng phía trước đi đến, đi thẳng đến trước mặt mấy người cầm la bàn, mới dừng bước lại.

“Các ngươi trước đó, là dựa theo một đường hình thoi đẩy về phía trước tiến, trước mắt đã nổ nát vụn năm mươi bảy tảng đá, tiếp đó, nếu như ta đoán không lầm mà nói, các ngươi sẽ cho nổ rớt khối kia, khối kia, còn có khối kia, đúng hay không?” Lâm Hải bỗng nhiên hướng ba khối đá phía trước cách đó không xa nhất chỉ, nhàn nhạt nói nói.

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, người ở đây đột nhiên giật mình!

Nhất là Hầu trưởng phòng, trên mặt trước đó còn mang theo khinh thường cười lạnh, giờ phút này nụ cười trong nháy mắt đã ngưng kết!

Mấy người cầm la bàn, càng là trợn mắt há hốc mồm, một bộ dáng gặp Quỷ.

“Ngươi, ngươi làm sao biết?” Bên trong có một người, lắp bắp hỏi.

Ba khối đá mà Lâm Hải vừa chỉ, chính là ba khối mà bọn họ cũng vừa vặn thông qua la bàn để trinh sát đến, thế nhưng Lâm Hải chỉ tiện tay nhất chỉ, liền đã vạch trần.

Nếu như bằng vào điểm này, còn có thể cho là Lâm Hải mèo mù gặp cá rán, nhưng là liền bọn họ trước đó đã cho nổ bao nhiêu tảng đá, Lâm Hải cũng nói ra chuẩn xác không sai, cái này cũng có chút không thể tưởng tượng.

Càng để bọn họ chấn kinh là, chính bọn họ đều không có phát hiện, bọn họ đang lấy một cái hình thoi mà một đường tiến lên, nhưng Lâm Hải vừa nói như thế, bọn họ mới chú ý tới, Lâm Hải vậy mà nói một điểm không sai.

“Ta làm sao biết?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, “Cũng chỉ có đám rác rưởi các ngươi này mới có thể dùng loại phương pháp ngốc nhất này, đem từng cái hòn đá bố trận nổ nát, để đi phá trận pháp!”

Lần này, Lâm Hải gọi bọn họ là phế vật, cũng không ai nhảy ra quát lớn, liền cả Hầu trưởng phòng đều ngẩn ở chỗ đó, há hốc mồm, cuối cùng không nói ra lời.

Lâm Hải nói không sai, bọn họ xác thực dùng cũng là loại biện pháp gọi là ngốc nhất này.

Trận Pháp Nhất Đạo, quỷ dị khó lường, có được năng lực thông thiên triệt địa, tại Hoa Hạ hiện tại, sớm đã thất truyền.

Những người trong ngành đặc biệt như bọn họ này, dựa vào la bàn cùng nắm giữ một số bí pháp, có thể tìm tới những hòn đá bố trận, đã là đảm đương không nổi.

“Hừ, nói đến nhẹ nhàng linh hoạt, trừ phi biết rõ mắt trận, nếu không nào có những biện pháp khác!” Hầu trưởng phòng có chút không phục nói nói.

Mắt trận chính là hạch tâm của một tòa đại trận, một khi mắt trận bị phá, đại trận lập tức sẽ tan rã.

Nhưng đã làm trung tâm, mắt trận như thế nào có thể tuỳ tiện bị tìm tới, chí ít Hầu trưởng phòng liền nghe cũng chưa nghe nói qua người nào có loại bản lãnh này.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, lắc đầu.

“Chuyện nào có đáng gì? Hôm nay, liền để cho các ngươi mở mang tầm mắt!”

Chương 673: Phá trận

Lâm Hải nói xong, tay phải nâng lên, ở giữa ngón trỏ cùng ngón giữa, không biết từ khi nào đã thêm ra một cái Kim Tiền Tiêu, tại dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, kim quang lóng lánh, ánh sáng rực rỡ loá mắt.

“Nhìn thấy khối đá nhỏ bé đang nhô lên kia không?” Lâm Hải bỗng nhiên hướng một khối đá nhỏ trên vách đá, ở phía trước bên cạnh nhất chỉ, nhàn nhạt nói nói.

“Cái kia chính là mắt trận!”

“Đó là mắt trận? Ngươi nói đùa cái gì!” Hầu trưởng phòng phảng phất nghe được chuyện cười cực lớn, trên mặt là một trận xem thường.

Cái khối đá kia, ở vào mép trận pháp, hơn nữa đã sớm dùng la bàn dò xét qua, không hề có bất luận cái sóng năng lượng nào, căn bản chính là tại bên ngoài đại trận, làm sao lại là mắt trận đâu?

Mấy người cầm la bàn, ban đầu thấy Lâm Hải nói chuyện, trong lòng đã tán thành mấy phần đối với bản lĩnh của Lâm Hải, nhưng bây giờ nghe Lâm Hải nói, nhất thời lộ ra một tia thần sắc khinh miệt.

Mắt trận phần lớn là ở giữa đại trận, không có khả năng ở bên ngoài trận pháp, đây là thường thức, bất kỳ một kẻ nào có chút nghiên cứu đối với trận pháp, tất cả đều biết rõ.

Nhưng hôm nay Lâm Hải vậy mà chỉ vào một khối đá nhỏ ở bên ngoài trận nói đó là mắt trận, cái này không phải rõ ràng là mở mắt nói lời bịa đặt sao?

“Hừ hừ, thật sự là nói bậy nói bạ, ngươi đến cùng có biết trận pháp hay không? Này sẽ là mắt trận sao, nếu như đó là mắt trận, ta...”

Hầu trưởng phòng còn chưa nói hết lời, ngón tay Lâm Hải bỗng nhiên lắc một cái, Kim Tiền Tiêu bắn ra, ở trên không trung xẹt qua một đạo quang mang chói mắt, trực tiếp đem khối đá kia đánh thành vụn phấn.

Trong chốc lát, cảnh tượng trước mắt mọi người đột nhiên biến đổi, rừng rậm núi đá trước đó, đột nhiên mất đi tung tích, thay vào đó, là một con đường nhỏ liên miên, thông hướng phương xa.

“Ta, ta, ta...” Lời nói phía sau của Hầu trưởng phòng, sinh sinh bị nghẹn trở về, nhìn cảnh tượng trước mặt, trợn mắt há hốc mồm!

“Xử trường, cái này, trận pháp này thật bị phá!” Mấy người cầm la bàn, cũng là mặt mũi tràn đầy chấn kinh, không thể tin được mà nhìn sự thật này, nói chuyện cũng cà lăm.

Vân Anh ở một bên, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, trở nên càng thêm phức tạp.

Nếu như trước khi nói tu vi Võ đạo mà Lâm Hải biểu hiện ra ngoài, để Vân Anh đối với hắn coi trọng mấy phần, như vậy hiện tại bày ra tạo nghệ trận pháp, càng làm cho lão đối với Lâm Hải có thêm coi trọng.

“Có cơ hội, nhất định phải đem Lâm lão đệ lôi vào trong quân, hiệu lực vì quốc gia!”

“A?” Bỗng nhiên, chân mày Vân Anh vẩy một cái, một đôi mắt hổ dọc theo đường nhỏ nhìn lại, nhất thời chấn động!

Chỉ thấy cuối cùng của đường nhỏ, lờ mờ, có không ít bóng người đang lắc lư, lộ ra vô cùng bối rối, tựa hồ đang hốt hoảng chạy trốn!

“Đuổi theo cho ta!” Vân Anh lập tức hạ lệnh, trên trăm người súng ống đầy đủ sau lưng lão, lập tức đuổi theo.

Hầu trưởng phòng lúc này, cũng phát hiện ra dị thường, trong mắt lóe lên tinh quang.

“Chúng ta cũng qua!” Bọn họ tới nơi đây, liền vì bắt người tà ác ở trong trận pháp, giờ phút này trận pháp đã phá, đương nhiên sẽ không để người bên trong đào tẩu!

Nửa giờ sau, mười cái nam tử bị áp giải trở về.

“Ha ha ha, Vân Tư lệnh, chúng ta lần này thế nhưng là lập đại công!” Hầu trưởng phòng thoải mái cười lớn, nếp nhăn trên mặt cũng cười nở hoa.

Xoay người, hướng phía một cái trung niên áo đen mang theo mắt kiếng gọng vàng cầm đầu nhất chỉ, mặt Hầu trưởng phòng lộ vẻ hưng phấn nói nói.

“Vân Tư lệnh, ngươi có biết kẻ này là ai không?”

Vân Anh nhíu mày, lắc đầu.

“Đây chính là một con cá lớn a, gã chính là tiến sĩ lãnh huyết của Đảo Quốc Tùng Hạ Nhật Lữ!”

“Cái gì!” Vân Anh kinh hãi, trên dưới dò xét Tùng Hạ Nhật Lữ một phen, hơn nửa ngày mới có chút không dám khẳng định mở miệng nói.

“Chính là một trong mười đại ác ma mà xã hội quốc tế truy nã, là tiến sĩ lãnh huyết ủ thành huyết án ngàn người tử vong ở Châu Nam Mỹ sao?”

“Không sai, chính là gã!” Hầu trưởng phòng khẳng định gật đầu nói, “May mà chúng ta kịp thời phá trận, kế hoạch ác độc của gã đã phá sản, nếu như chậm một chút nữa, hậu quả khó mà lường được!”

Hầu trưởng phòng nói đến chỗ này, tâm lý hoảng sợ một trận, phía sau cũng xuất hiện mồ hôi lạnh.

Ngay tại vừa rồi, bọn họ tận mắt nhìn thấy, nhóm người Tùng Hạ này, đã bắt đầu động thủ, nếu như lại kéo thêm một giờ, liền muốn ủ thành đại họa.

Vừa nghĩ tới chỗ này, Hầu trưởng phòng không khỏi nhớ tới Lâm Hải đã phá mất đại trận.

Thế nhưng là, lúc chờ ông ta đưa cổ, hướng phía sau lưng Vân Anh nhìn lại, đã không có phát hiện ra thân ảnh của Lâm Hải.

“Vân Tư lệnh, cái người trẻ tuổi phá trận kia đâu?”

“Đi.” Vân Anh mở miệng nói, Lâm Hải sau khi phá trận, liền cùng Vân Anh cáo từ, rời khỏi chỗ này, căn bản không có dừng lại.

“Đi?” Hầu trưởng phòng khẽ giật mình, sững sờ ngay tại chỗ.

Lâm Hải tự nhiên không biết, hắn tùy ý tiến hành, đã miễn trừ một tràng tai nạn, giờ phút này hắn, đã trở lại Vân gia.

“Lâm Hải ca ca, ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại ngươi đây!” Vừa thấy Lâm Hải, Vân Tuệ Nhi liền bổ nhào vào trong lòng Lâm Hải, khóc ào ào.

Mấy ngày nay, Lâm Hải sinh tử chưa biết, không có một chút tin tức, thế nhưng là đem Vân Tuệ Nhi lo lắng hỏng.

“Tốt, Tuệ Nhi, ta đây không phải đã hảo hảo trở về sao?” Lâm Hải cười đem Vân Tuệ Nhi đẩy ra, lúc này mới bắt chuyện cùng bọn người Vân Thắng Vân Thụy.

Bọn người Vân Thắng thấy Lâm Hải bình an trở về, cũng là một mặt mừng rỡ, nhất là sau khi đi qua sự kiện Hỏa Long Quật, các đại gia tộc cũng nhận được ân tình của Lâm Hải, Lâm Hải tại trong toàn bộ giới Võ đạo của Tây Bắc, đã có được địa vị chí cao vô thượng.

Mà sau khi Lâm Hải trở về, lập tức liền đi vào Vân gia, cái này khiến Vân gia cảm thấy có vinh quang lớn lao, địa vị Vân gia cũng thế tất nước lên thì thuyền lên, mặt mo của Vân Thụy đều đã cười đến nở hoa.

“Vân Chu, phân phó, xếp đặt tiệc rượu, chuẩn bị đón tiếp Lâm lão đệ!” Vân Thụy hưng phấn hô nói.

“Không cần!” Lâm Hải khoát tay chặn lại, đem Vân Chu ngăn lại, mọi người không hiểu, nhao nhao nhìn về phía Lâm Hải.

“Vân Tộc trưởng, giúp ta chuẩn bị một cái phòng đi, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một hồi.”

“Ách...” Vân Thụy sững sờ, bất quá sau đó lại liên tục gật đầu, phân phó người an bài cho Lâm Hải một gian phòng khách xa hoa nhất.

“Đa tạ!” Lâm Hải liền hướng phía mọi người ôm quyền, hướng phía phòng khách mà đi.

Đám người Vân Thụy ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, lại không dám hỏi nhiều, đành phải lắc đầu thở dài.

Lâm Hải đến phòng khách, một đầu nhào vào trên giường lớn rộng rãi thoải mái dễ chịu, tâm tình khuấy động lấy điện thoại cầm tay ra.

Mở Weachat ra, tìm tới Liễu Hinh Nguyệt, gửi đi video cầu nói chuyện phiếm.

Lâm Hải nâng điện thoại di động, nhìn ảnh chân dung kiều mị rung động lòng người của Liễu Hinh Nguyệt, tâm lý phảng phất như mọc cỏ, hận không thể lập tức bay đến bên người Liễu Hinh Nguyệt.

Qua chừng mười mấy giây, video rốt cục kết nối.

“Lão công!” Thanh âm lười biếng của Liễu Hinh Nguyệt truyền đến, để toàn thân Lâm Hải tê dại một trận.

“Hinh Nguyệt!” Lâm Hải kích động hô một tiếng, thấy mái tóc của Liễu Hinh Nguyệt xoã tung, rủ xuống tán tại trên vai thơm, trên thân chỉ mặc một cái áo lót màu trắng gợi cảm, thần sắc lười biếng, có một phen phong tình đặc biệt, mê người nói không nên lời.

“Lão công, người ta đang ngủ, còn mơ tới anh đây, anh liền phát video tới.” Liễu Hinh Nguyệt nhu tình như nước nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nũng nịu nói nói.

“Ồ? Mơ tới anh cái gì?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Không nói cho anh biết đâu!” Liễu Hinh Nguyệt ngượng ngùng cười một tiếng, sắc mặt có chút hồng nhuận phơn phớt.

“Há, anh biết rõ!” Trên mặt Lâm Hải hốt nhiên lộ ra một nụ cười xấu xa, “Khẳng định là mộng làm sự tình xấu hổ với anh a!”

“Chán ghét anh a!” Sắc mặt Liễu Hinh Nguyệt càng đỏ, giận dữ nói.

“Ha ha ha!” Lâm Hải cười to một trận, sau đó vô cùng nhu tình nói nói, “ Hinh Nguyệt, có phải nhớ anh hay không?”

“Ừm, mỗi ngày đều nhớ, bao giờ cũng nhớ!” Liễu Hinh Tình động tình nói nói.

Lâm Hải nghe xong, trong lòng nhất thời khuấy động một trận.

“Hinh Nguyệt, ta nói cho em biết một tin tức tốt, em nghe xong nhất định sẽ cao hứng nhảy dựng lên!”

Chương 674: Ngươi thấy ta giống vương giả sao?

“Tin tức tốt gì a?” Liễu Hinh Nguyệt nghiêng cái đầu dưa nhỏ, chu cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm sung mãn, xinh xắn hỏi.

“Anh đã làm xong chuyện bên này, chuẩn bị đi tìm em á!”

“A!!!” Lâm Hải vừa nói xong, Liễu Hinh Nguyệt rít lên một tiếng, kích động đến mức trực tiếp từ trên giường nhảy dựng lên, liền vai áo lót trượt xuống đều không có phát giác.

“Là thật sao? Quá tốt, lão công anh chừng nào thì đến?” Liễu Hinh Nguyệt kích động nắm chặt nắm tay nhỏ, một mặt vui sướng.

“Ách...” Hai mắt Lâm Hải thẳng tắp nhìn chằm chằm vào màn hình của điện thoại di động, máu mũi kém chút không thể phun ra ngoài.

“Anh nhìn cái gì đấy?” Liễu Hinh Nguyệt kinh ngạc nhăn lông mày lại, vô ý thức cúi đầu, mới đột nhiên ý thức được quai áo đã tuột xuống.

“Chán ghét chết, không cho phép nhìn, không cho phép nhìn!” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng đem quai áo nâng lên, một mặt thẹn thùng.

“Hắc hắc hắc, thật là dễ nhìn!” Lâm Hải chảy nước bọt, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt nhướn nhướn mi.

“Anh bại hoại chết á!” Liễu Hinh Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn, mang trên mặt nụ cười ngượng ngùng.

“Đúng, lão công, anh đến cùng lúc nào thì tới a, người ta nhớ anh muốn chết rồi.” Liễu Hinh Nguyệt xấu hổ che thân thể, ngọt ngào nói nói.

“Ngày mai anh báo với Tiểu Tình một cái, sau đó liền qua tìm em!”

“A.” Liễu Hinh Nguyệt nhu thuận đáp ứng một tiếng, hai người lại dỗ ngon dỗ ngọt, buồn nôn một hồi lâu, mới lưu luyến không rời cúp máy video.

“Phi phi phi, thật không biết xấu hổ, buồn nôn chết!”

“Trời ạ, ai!” Lâm Hải giật mình, vừa quay đầu, chỉ thấy một khuôn mặt yêu diễm đến cực hạn, mang theo nồng đậm khinh bỉ, nhìn lấy chính mình.

“Uy, Lâm Nhi Công chúa, ngươi có thể hay không đưng có xuất quỷ nhập thần, giống như quỷ vậy, rất đáng sợ có được hay không?” Lâm Hải nhìn Sở Lâm Nhi không biết từ lúc nào, đã nằm tại bên cạnh mình, tức giận nói nói.

“Ngươi ngốc a, bản Công chúa vốn chính là quỷ có được hay không?” Sở Lâm Nhi kỳ quái liếc nhìn Lâm Hải một chút, khinh bỉ nói nói.

“Ta...” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, không còn gì để nói.

“Còn có, thời điểm lần sau người ta đang nói thì thầm cùng bạn gái, nhờ ngươi có thể tránh một chút hay không, đừng có nghe lén, rất nhiều nội dung không thích hợp với thiếu nhi a!”

“Ta không có nghe lén a, là do thanh âm của ngươi quá lớn, buồn nôn đến mức trên người ta nổi hết cả da gà.” Sở Lâm Nhi liếc trắng Lâm Hải một chút, một mặt ghét bỏ.

“Tốt tốt tốt, cái này là ta sai!” Lâm Hải nhấc tay đầu hàng, theo nữ nhân nói rõ lí lẽ là chuyện không thể.

“Đúng, ngươi mấy ngày nay đi làm cái gì?” Lâm Hải chợt nhớ tới, từ khi Sở Lâm Nhi từ Thánh Cảnh đi ra ngoài, vẫn luôn không có gặp nàng ta.

“Hừ, ngươi còn nói!” Nhấc lên cái này, Sở Lâm Nhi nhất thời ngồi xuống, thở phì phì trừng mắt nhìn Lâm Hải.

“Ách... Ngươi nhìn ta chằm chằm làm gì, Chẳng lẽ ngươi coi trọng ca ca? Ca ca thế nhưng là người có bạn gái, ngươi đừng có vọng tưởng!” Lâm Hải yếu ớt nói nói.

“Cút!” Sở Lâm Nhi khẽ cáu một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhất thời kéo xuống, một mặt không vui.

“Ta qua, chỉ đùa với ngươi, có cần thế sao!” Lâm Hải một chút liền hoảng, nhận biết Sở Lâm Nhi lâu như vậy, cái Công chúa Địa Phủ này luôn luôn đều là hoạt bát sáng sủa, tính cách rất tốt, không phải là người không biết đùa giỡn, còn chưa bao giờ thấy qua bộ dáng này của nàng đây.

“Đều tại ngươi!” Sở Lâm Nhi vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, thở phì phì, xem ra sắp khóc.

“Ta, ta làm sao?” Lâm Hải mạc danh kỳ diệu.

“Hừ, còn không phải tại ngươi download cho ta cái phá trò chơi kia!”

“Trò chơi?” Lâm Hải sững sờ, sau đó kịp phản ứng, “Ngươi nói Vương Giả vinh diệu?”

“Nói nhảm, chính là cái phá trò chơi này, để bản Công chúa ném lớn mặt mũi!”

“A?” Lâm Hải mộng bức, “Có ý tứ gì?”

Sở Lâm Nhi bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, hung dữ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nghiến răng nghiến lợi nói nói.

“Ngô Tú Lệ hiện tại cũng đã là kim cương hai sao, bản Công chúa đến bây giờ xin vẫn còn là thanh đồng quật cường!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, trực tiếp phun, sau đó nhịn không được mà chỉ vào Sở Lâm Nhi, bắt đầu cười ha ha.

“Thanh đồng quật cường, ngươi thế mà mới thanh đồng quật cường! Ai u, chết cười ta!” Lâm Hải ôm bụng, cười đến nước mắt đều nhanh chảy ra.

Mẹ nó, ca ca chỉ đã bạch ngân trật tự liền đầy đủ dởm, nghĩ không ra còn có cái càng tệ hại hơn, Lâm Hải nhất thời cảm thấy tràn đầy cảm giác ưu việt.

“Ngươi còn cười!” Sở Lâm Nhi thấy Lâm Hải cười thành cái dạng này, càng thêm tức giận, thủ chưởng vung lên, một đạo kình phong trực tiếp đem Lâm Hải đẩy xuống dưới giường!

“Ai u, cái mông ta!” Lâm Hải gào lên thê thảm, còn không có chờ phản ứng lại, Sở Lâm Nhi đã thả người nhảy lên, đem hai cái tay nhỏ non mịn, bắt lấy cổ tay Lâm Hải, đè xuống đất.

“Uy uy uy, ngươi muốn làm gì, ta cho ngươi biết, ta là sẽ không khuất phục, ngươi liền xem như đạt được thân thể ta, cũng không chiếm được tâm của ta.”

“A a a a, câm miệng cho ta!” Sở Lâm Nhi tức giận, tại trên bụng Lâm Hải lay động một trận, để máu mũi Lâm Hải kém chút phun ra ngoài.

Mẹ nó, động tác này có phải có chút quá mập mờ hay không, ở trong đầu Lâm Hải, kìm lòng không được hiện ra một hình ảnh không thích hợp với thiếu nhi.

“Uy uy uy, ngươi đến cùng muốn làm gì a?” Lâm Hải vẻ mặt đau khổ hỏi, hắn chính là nam nhân bình thường, còn tiếp tục như vậy, liền muốn xấu mặt.

“Hừ, thời điểm đấu địa chủ, Ngô Tú Lệ cho tới bây giờ vẫn không thể thắng nổi ta, bây giờ lại cũng đã là đẳng cấp kim cương, để mặt mũi của bản Công chúa phóng tới chỗ nào!”

“Ta mặc kệ, chuyện này ngươi nhất định phải phụ trách, ta muốn lên Vương Giả!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút tuyệt vọng mà chết, mẹ nó, bản thân ca ca mới là trật tự bạch ngân, lấy cái gì để cho ngươi lên Vương Giả a?

“Ngươi thấy ta giống Vương Giả sao? Đúng, ngươi đứng lên đi.” Lâm Hải tội nghiệp nhìn qua Sở Lâm Nhi, yếu ớt hỏi.

“Có ý tứ gì?” Sở Lâm Nhi chớp chớp mắt to, một mặt mờ mịt.

Nhưng sau đó, nàng đột nhiên kịp phản ứng, khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng.

“Ngươi đi chết đi cho ta!” Sở Lâm Nhi phát điên, cưỡi tại trên bụng Lâm Hải, lại là một trận lay động.

“Ngừng ngừng ngừng!” Lâm Hải vừa thống khổ lại vừa hưởng thụ, này cảm giác thoải mái này quả thực là vô pháp nói rõ, vội vàng liên tục kêu dừng.

“Hừ, ngươi không đáp ứng ta, ta sẽ không ngừng!” Sở Lâm Nhi lắc lư càng dữ hơn.

“Tốt tốt tốt, ta đáp ứng ngươi!” Lâm Hải không có cách, vội vàng hô nói.

Sở Lâm Nhi cái này mới hừ nhẹ một tiếng, dừng lại.

“Cô nãi nãi của ta a, ngươi có thể đứng dậy trước hay không a, dạ dày cũng bị ngươi đè nát!” Lâm Hải khóc không ra nước mắt, bất đắc dĩ nói nói.

“Cái gì, ngươi là đang nói ta béo sao!” Đôi mi của Sở Lâm Nhi đột nhiên dựng thẳng lên, mắt thấy lại muốn bão nổi.

“Không có không có, Lâm Nhi Công chúa gầy giống thiểm điện!” Lâm Hải bị dọa đến vội vàng lớn tiếng hô nói.

“Hừ, cái này còn tạm được!” Sở Lâm Nhi đắc ý nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, rồi mới từ trên thân Lâm Hải đứng lên.

“Ai u, mẹ ta nha!” Lâm Hải từ dưới đất bò dậy, thở dài ra một hơi.

“Uy, ngươi có chịu giúp người ta hay không, giúp người ta lên Vương Giả a.” Lâm Hải vừa ngồi dậy, Sở Lâm Nhi trực tiếp liền ngồi vào bên cạnh Lâm Hải, tay nhỏ non mềm, treo lại cánh tay của Lâm Hải.

“Ách, thế nhưng ta còn có chính sự muốn làm a.” Lâm Hải xụ mặt, cố ý giả trang ra một bộ dáng khó xử.

Ai bảo vừa rồi Sở Lâm Nhi khi dễ chính mình, hiện tại cũng nên để cho nàng sốt ruột a.

“Cái chính sự gì a? Ta giúp ngươi xử lý!” Sở Lâm Nhi vội vã nói nói.

“Ai!” Lâm Hải thở dài một tiếng, “Ngươi cũng biết, ta hiện tại cần phải đi các nơi, thu thập tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát a, một cái Ngụy Định Quốc này, liền để ta mất nhiều khí lực, còn lại còn không biết có bao nhiêu khó khăn đâu, ta làm sao có thời giờ a?”

“Liền việc này?” Sở Lâm Nhi khẽ giật mình, kinh ngạc hỏi.

“Đúng a!” Lâm Hải gật đầu.

“Cái này còn gọi là chuyện gì sao?” Sở Lâm Nhi nhất thời một trận xem thường, “Không phải chỉ là tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát à, giao cho bản Công chúa, nhiều nhất ba tháng, toàn bộ thu hết cho ngươi!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút lại từ trên giường rơi xuống, một mặt chấn kinh nhìn sang Sở Lâm Nhi.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi nói thật hay giả, này tại Địa Phủ còn dễ nói, thế nhưng là còn có mười mấy cái tản mát ở các nơi a!”

“Ai nha, một bữa ăn sáng a, ngươi cũng không nhìn một chút bản Công chúa là ai, yên tâm đi, cái này đều không gọi là sự tình a!” Sở Lâm Nhi vỗ bộ ngực, đắc ý nói nói.

Lâm Hải há hốc mồm, trực câu câu nhìn chằm chằm vào Sở Lâm Nhi hơn nửa ngày, cuối cùng xác định nàng không phải là đang nói đùa.

“Em gái ngươi!” Cuồng hỉ qua đi, Lâm Hải lập tức phát hỏa.

“Lâm Nhi Công chúa, nếu ngươi có bản lãnh này, lúc trước ta cũng gấp thành như thế, ngươi vì cái gì không còn sớm nói!”

“Ta, ta khi đó không phải là có sự tình quan trọng hơn nha.” Sở Lâm Nhi chột dạ một trận, ánh mắt trốn tránh nói nói.

“Cái sự tình quan trọng hơn gì?”

“Đấu, đấu địa chủ a.” Sở Lâm Nhi vụng trộm liếc Lâm Hải một chút, yếu ớt nói nói.

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp thổ huyết ngã xuống đất, sinh không thể yêu!

“Uy, người ta biết rõ sai rồi, hiện tại không phải đã đáp ứng giúp ngươi sao?” Sở Lâm Nhi chột dạ lôi kéo góc áo của Lâm Hải, chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Tốt, việc này liền giao cho ngươi! Nhất định phải làm thỏa thỏa cho ta.” Lâm Hải trực tiếp đem La Bàn của Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, vứt cho Sở Lâm Nhi.

Sau đó, Lâm Hải một mặt nghiêm túc nhìn vào Sở Lâm Nhi, mở miệng nói.

“Lâm Nhi Công chúa, chúng ta nói nghiêm túc, cái này cũng có quan hệ đến sinh tử của ta, ngươi thật có thể giúp ta?”

Sở Lâm Nhi thấy Lâm Hải nói trịnh trọng như vậy, cũng thu liễm tư thái tiểu nữ nhi lại, khôi phục một bộ mặt thanh lãnh cao quý.

“Ngươi yên tâm, loại chuyện lớn này, bản Công chúa là sẽ không nói đùa với ngươi, ta sẽ đem hết toàn lực đi làm!”

Thấy sắc mặt Sở Lâm Nhi thâm trầm, một mặt trang trọng, vậy mà coi trọng như thế, Lâm Hải bị cảm động thật sâu.

“Bởi vì, chuyện này quan hệ đến…” Đôi mày của Sở Lâm Nhi cau lại, vừa nặng nề vừa thong thả đi về phía trước hai bước.

“Bản Công chúa có thể lên Vương Giả hay không!”

Phốc!

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải lúc đầu đang tràn đầy cảm động, trực tiếp ngửa mặt lên trời ngã sấp xuống!

Chương 675: Khó nhất tiêu thụ ân mỹ nhân!

Nhiều ngày mệt nhọc, Lâm Hải hảo hảo ngủ say một giấc, mặt trời lên cao mới từ trên giường đứng lên, nhìn qua ánh sáng mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, tâm tình phá lệ thư sướng.

Tảng đá lớn ép ở trong lòng, rốt cục đã được giải quyết, có Sở Lâm Nhi hỗ trợ thu thập tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát, Lâm Hải không còn cảm giác cấp bách nguy hiểm cho sinh mệnh, nên một thân nhẹ nhõm.

Về phần điều kiện trao đổi kia, giúp đỡ Sở Lâm Nhi lên Vương Giả, Lâm Hải ngược lại là không có chút lo lắng, dù sao nào, trên cái thế giới này có một loại sinh vật, gọi là đại luyện!

Đến lúc đó, tại dưới mỗ bảo bối vạn năng, thêm mấy ngàn khối tiền vãi ra, tự nhiên sẽ có công tác đếm không hết, làm bừa lăn lộn mang giả ngây thơ, xin ngươi để bọn họ đại luyện.

Rửa mặt xong, Lâm Hải liền gọi điện thoại cho Liễu Hinh Tình.

“Uy, nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho ta, chuyện của ngươi đã xong xuôi?” Thanh âm của Liễu Hinh Tình truyền đến, lộ ra một tia ánh sáng mặt trời cùng vui sướng.

“Xong xuôi, xem ra tâm tình không tệ a, cuộc sống đại học rất đặc sắc a?” Lâm Hải cười nói.

“Tâm tình đương nhiên được a, bởi vì huấn luyện quân sự cuối cùng kết thúc a, rốt cuộc không cần phơi gió phơi nắng làm tư thế hành quân á!”

“Ồ? Tốt như vậy? Kia buổi tối tỷ phu mời ngươi ăn cơm, chúc mừng một chút thôi?”

“Thật? Quá được rồi!” Liễu Hinh Tình kích động reo hò nói.

“Vậy thì tốt, đến lúc đó ta đi trường học đón ngươi!” Tắt điện thoại, Lâm Hải đi ra khỏi phòng, không đi tới hai bước, Vân Tuệ Nhi liền nghênh tới.

“Lâm Hải ca ca, ngươi dậy rồi.” Vân Tuệ Nhi cười duyên dáng, nụ cười trên mặt mang theo một tia thẹn thùng, đôi mắt đẹp nhu tình như nước.

“Ừm.” Lâm Hải gật gật đầu, “Tuệ Nhi, các gia gia của ngươi đâu?”

“Đều đang ở đại sảnh đâu, trong nhà đến thật nhiều khách nhân, đều là tìm ngươi.”

“Ồ?” Lâm Hải sững sờ, nghi hoặc hướng phía Vân Tuệ Nhi nhìn lại.

“Ngươi đến liền biết rõ, đi thôi.” Vân Tuệ Nhi xinh xắn cười một tiếng, lôi kéo Lâm Hải hướng phía đại sảnh đi đến.

“Lâm tiền bối!”

Vừa vào đại sảnh, một đám người còn đang đàm tiếu, liền phần phật đứng lên, trong nháy mắt liền đem Lâm Hải vây quanh, trên mặt mỗi cái đều là kích động.

“Ách...” Lâm Hải lúc này mới nhìn rõ, đây đều là người của các đại gia tộc, rất nhiều đều đã gặp tại trong Hỏa Long Quật.

“Lâm tiền bối, Hoa mỗ ngày đó may mắn được tiền bối cứu giúp, mời tiền bối dời bước tới Hoa gia, từ trên xuống dưới nhà họ Hoa tất sẽ quét dọn giường chiếu mà đối đãi, để báo đại ân của tiền bối!”

“Lâm tiền bối, mời qua Trương gia của ta, để cho Trương gia ta một cái cơ hội báo ân đi!”

“Tiền bối, đừng nghe bọn họ, mời qua Triệu gia ta đi, Triệu gia ta có tiểu nữ chưa gả, còn là khuê nữ!”

“Vẫn là đến Lưu gia ta đi, Lưu mỗ vài ngày trước vừa nạp một cô tiểu thiếp, da trắng diện mạo đẹp, eo nhỏ chân dài, quan trọng kỹ thuật tốt, Lưu mỗ nguyện cùng hưởng với tiền bối!”

“Tiền bối, đến Cao gia ta đi, Cao mỗ vài ngày trước vừa nạp hai phòng tiểu thiếp...”

Phốc!

“Cái loạn thất bát tao gì!” Lâm Hải xạm mặt lại, hắn sợ nhất là loại tràng diện này, nhìn bộ dáng các đại gia tộc thiên ân vạn tạ, cực lực lôi kéo chính mình, nhất thời trở nên đau đầu.

“Cái kia, ta mắc tiểu, các ngươi trước trò chuyện a!” Lâm Hải khoát khoát tay, quay đầu liền chạy.

“Ai nha, chớ đi a, Lâm tiền bối!”

“Lâm tiền bối, chờ ta một chút a, ta cũng mắc tiểu, cùng một chỗ a!”

“Ta chẳng những mắc tiểu, còn đi tiểu nhiều lần nước tiểu không hết, mọi người cùng nhau giao lưu kinh nghiệm a!”

“Lâm tiền bối, ta là người bệnh tuyến tiền liệt thâm niên, ba tuổi liền đến thời kỳ cuối, tuyệt đối là người bệnh chung phòng tốt nhất, để cho chúng ta cùng một chỗ nghiên cứu thảo luận bệnh tình đi!”

Lâm Hải một bên chạy phía trước trước, sau khi nghe được một bên gọi, thì dưới chân lảo đảo một cái, kém chút ngã xuống đất.

Một mực đi ra ngoài thật xa, mới đem đám người điên cuồng phía sau này vung mất, Lâm Hải thở dài ra một hơi.

Mẹ nó, thật đáng sợ, tuyến tiền liệt cũng chỉnh ra đến!

Phốc phốc!

Vân Tuệ Nhi bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn, cười khẽ một tiếng.

“Lâm Hải ca ca, ngươi quá được hoan nghênh.”

“Cái hoan nghênh này quá nhiệt liệt, ca ca không chịu được, không cần cũng được!” Lâm Hải đem đầu lắc lắc giống như trống bỏi.

“A, vừa rồi chỉ mải chạy, giờ ta mới phát hiện, vậy mà có mưa phùn a, xối ở trên người thật thoải mái, ta thích nhất, ngạch...” Lời nói của Lâm Hải bỗng nhiên ngừng lại, nhìn sang Vân Tuệ Nhi, biểu lộ khẽ giật mình.

Chỉ thấy Vân Tuệ Nhi nhấp nhẹ môi son, nụ cười nghiêm chỉnh, đôi mắt đẹp ẩn ý đưa tình, lẳng lặng nhìn mình chằm chằm, tràn ngập yêu say đắm, ôn nhu nói không nên lời.

“Tuệ Nhi, ngươi nhìn cái gì đấy?” Lâm Hải có chút xấu hổ gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói.

“Lâm Hải ca ca, Tuệ Nhi rất thích ngươi!” Vân Tuệ Nhi nhu tình vạn chúng, bỗng nhiên ôm eo Lâm Hải, đem đầu tựa ở trước ngực Lâm Hải.

“Ách...” Thân thể Lâm Hải mạnh mẽ cương, tâm lý không khỏi có chút đau đau nhức.

“Khó nhất là tiêu thụ ân mỹ nhân a.” Lâm Hải chậm rãi nâng cánh tay lên, đặt ở trên bả vai Vân Tuệ Nhi, đưa nàng nhẹ nhàng đẩy ra.

“Tuệ Nhi, ngươi là cô nương tốt, nhưng ngươi biết rõ, ta đã có bạn gái!” Lâm Hải đắng chát nói nói.

“Tuệ Nhi biết rõ, nhưng Tuệ Nhi không quan tâm.” Vân Tuệ Nhi một phát bắt được cánh tay Lâm Hải, vội vã nói nói.

Trong lòng Lâm Hải thở dài, lắc đầu, chậm rãi đưa tay rút ra.

“Nhưng là, Hinh Nguyệt sẽ quan tâm.”

“Tuệ Nhi, thật xin lỗi!”

Thân thể Vân Tuệ Nhi run lên bần bật, vành mắt trong nháy mắt đã ướt át, nước mắt không ngừng đảo quanh bên trong đôi mắt đẹp mê người, trên mặt lại nỗ lực cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Ta biết, ngươi không cần nói xin lỗi, là Tuệ Nhi không xứng với Lâm Hải ca ca.”

“Không phải, ta...” Lâm Hải há há miệng, nhì lấy Vân Tuệ Nhi là cái dạng này, trong lòng đã lo lắng lại đau lòng.

“Ai nha, ta không sao, Tuệ Nhi rất kiên cường!” Vân Tuệ Nhi nỗ lực trừng to mắt không cho nước mắt rơi xuống, vẫy vẫy mái tóc, mang theo vẻ mặt vui cười hướng phía Lâm Hải nói nói, chỉ là nụ cười kia, lại thương cảm nói không nên lời.

“Lâm Hải ca ca, ta còn có việc, không bồi ngươi nữa, ta đi về trước.” Nói xong, Vân Tuệ Nhi hướng phía Lâm Hải buồn bã cười một tiếng, trong nháy mắt quay đầu, nước mắt tràn mi mà ra.

“Tuệ Nhi!” Vân Tuệ Nhi vừa đi ra hai bước, Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng gọi lại.

“Lâm Hải ca ca!” Vân Tuệ Nhi mãnh liệt quay người, khuôn mặt treo đầy nước mắt, lộ ra nụ cười kinh hỉ, bên trong ánh mắt tràn đầy chờ mong.

“Ta...” Lâm Hải nhìn Vân Tuệ Nhi là cái dạng kia, trong lòng vô cùng khổ sở.

“Ta muốn rời khỏi Tây Kinh.”

Thân thể Vân Tuệ Nhi run lên bần bật, nụ cười trong nháy mắt ngưng kết lại, môi son gợi cảm gắt gao nhếch lên.

“Lúc nào a?” Vân Tuệ Nhi cưỡng ép cố nặn ra vẻ tươi cười, thanh âm cũng có chút run rẩy.

“Ngày mai!”

“Biết rõ!” Vân Tuệ Nhi cúi đầu, quay người, cước bộ vậy mà vô cùng nặng nề.

Đi ra ngoài mấy bước, Vân Tuệ Nhi đột nhiên quay đầu lại lần nữa, rưng rưng nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải ca ca, nếu như ngươi gặp được ta trước khi gặp Hinh Nguyệt tỷ, ngươi sẽ yêu ta sao?”

“Ta...”

“Tốt, không cần nói ra!” Lâm Hải vừa mới mở miệng, liền trực tiếp bị Vân Tuệ Nhi cắt ngang.

“Lâm Hải ca ca, gặp lại!” Nói xong, Vân Tuệ Nhi bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn, rơi lệ rời đi.

Nhìn thân ảnh cô đơn của Vân Tuệ Nhi dần dần đi xa bên trong mưa phùn rả rích, Lâm Hải thở dài một tiếng, trong lòng nhói nhói một trận, cảm giác khó chịu.

“Ngươi đến bên cạnh ta, mang theo mỉm cười, mang đến phiền não trong nội tâm của ta, nhưng ta sớm đã có nàng, nha! Nàng so với ngươi tới trước...”

Tại mặt tiền cửa hàng cách đó không xa, bỗng nhiên truyền đến một ca khúc có niên đại xa xưa ‘Đến trễ’, nam ca sĩ mang theo thanh âm thương cảm, bền bỉ quanh quẩn, liên miên bất tuyệt, nói ra tiếc nuối trong lòng, dưới cơn mưa nhỏ, tựa hồ dưới càng thêm rậm rạp...

Chương 676: Mặt ngươi còn lớn hơn chậu rửa mặt

Đại học Giao Thông Tây Kinh, một chiếc Bentley màu đen lẳng lặng ngừng tại bên cạnh cửa ra vào, một cái nam sinh diện mạo thanh tú, hai tay ôm ngực, khuôn mặt tựa tại trên xe bên cạnh, trong miệng ngậm một cây tăm, thần thái lười biếng.

“Nữ nhân a, ra cửa thật sự là phiền phức.” Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu, nửa giờ trước, hắn liền đã đến cái chỗ này, sau khi gọi điện thoại cho Liễu Hinh Tình, Liễu Hinh Tình nói muốn tẩy cái mặt, kết quả nửa giờ trôi qua, vẫn không thấy tăm hơi.

“Oa, nam sinh kia cực giỏi a, không biết là đang đợi ai đây?”

“Ngươi nhìn phía sau hắn, Bentley a, nếu như ta có một cái bạn trai thổ hào như thế thì tốt biết bao nhiêu!”

Nhóm nữ học sinh ra ra vào vào, rất nhiều người đều bị Lâm Hải hấp dẫn, thỉnh thoảng quăng tới quang mang hưng phấn, đối với Lâm Hải cùng chiếc xe phía sau hắn chỉ trỏ, thậm chí có người lá gan lớn, trực tiếp chạy tới bắt chuyện, hữu ý vô ý ám chỉ với Lâm Hải, có thể ước hẹn đi chơi một chút, khiến cho Lâm Hải chật vật không chịu nổi.

Một mực chờ đợi thêm mười mấy phút, mới nhìn thấy Liễu Hinh Tình cùng hai nữ hài, nói giỡn đùa giỡn từ bên trong trường học đi ra tới.

“Oa, Tiểu Tình, Tiểu Yên, mau nhìn, ở cửa có cái soái ca lái xe sang a!” Bỗng nhiên, một cái nữ sinh nhỏ nhắn xinh xắn ở bên cạnh Liễu Hinh Tình, con mắt bốc lên hoa đào, chỉ vào Lâm Hải nhẹ giọng hô nói.

“Bình thường nha.” Nữ hài được xưng là Tiểu Yên, nhàn nhạt nhìn một chút, mở miệng nói.

“Hứ, tướng mạo rất trọng yếu sao? Ngươi không thể xem người ta lái cái xe gì a, là Bentley a, hơn bốn năm trăm vạn đâu, nếu như bạn trai tương lai của ta cũng lái Bentley, liền xem như là cái người quái dị, ta cũng nguyện ý. Mộng tưởng lớn nhất đời này của Lô Yên Nhiên ta a, chính là gả vào hào môn!”

Nói xong, Lô Yên Nhiên bỗng nhiên dùng tay nhỏ thọc eo nhỏ của Liễu Hinh Tình một chút.

“Tiểu Tình, ngươi nói nếu ta hiện tại đi qua bắt chuyện cùng cái soái ca kia, xác xuất thành công lớn bao nhiêu?”

Liễu Hinh Tình trực tiếp cho nàng ta một cái liếc mắt, “Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ, xác xuất thành công là không!”

“Không đến mức đi, muội muội ta nói làm sao cũng có phần tư sắc, hơn nữa cũng vũ mị yêu nhiêu... Ai ai, hai ngươi đi chậm một chút a!”

Liễu Hinh Tình vừa ra cửa trường học, Lâm Hải đã lảo đảo đi tới, ngoẹo đầu, mang theo nụ cười nhàn nhạt, đánh giá Liễu Hinh Tình.

“Oa oa oa, ngươi tốt, soái ca, nhận thức một chút, ta gọi là Lô Yên Nhiên!” Lô Yên Nhiên thấy Lâm Hải vậy mà trực tiếp đi đến trước mặt các nàng, nhất thời một mặt hoa si duỗi ra tay nhỏ, hướng phía Lâm Hải ném cái mị nhãn, ngọt ngấy nói.

“Đi qua một bên!” Liễu Hinh Tình trực tiếp đem tay của Lô Yên Nhiên đánh bay, sau đó kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi nhìn ta chằm chằm làm gì?”

Lâm Hải bỗng nhiên vươn tay, tại trên mặt Liễu Hinh Tình, từ trên xuống dưới bắt đầu đo đạc trái trái phải phải.

“Ta chính là muốn nhìn một chút, mặt ngươi đến tột cùng lớn bao nhiêu, có phải còn lớn hơn chậu rửa mặt hay không, lại muốn tẩy hơn bốn mươi phút!”

“Ngươi đi chết đi!” Nhìn Lâm Hải một bản nghiêm túc tổn hại chính mình, Liễu Hinh Tình giận nộ một tiếng, trực tiếp cho Lâm Hải một hồi nắm đấm trắng nhỏ nhắn.

“Ngươi, các ngươi...” Lô Yên Nhiên cùng Tiểu Yên nhất thời là một mặt giật mình, chẳng lẽ đây là bạn trai của Liễu Hinh Tình?

“Giới thiệu cho các ngươi một chút, cái này là bạn trai của tỷ tỷ ta, gọi Lâm Hải!” Liễu Hinh Tình hào phóng giới thiệu nói.

“Ngươi, bạn trai của tỷ tỷ ngươi?” Đầu Lô Yên Nhiên cùng Tiểu Yên chập mạch một trận.

“Ngươi, ngươi tốt, tỷ phu!” Lô Yên Nhiên chất phác gật gật đầu, liền muốn cùng Lâm Hải nắm tay.

“Uy, đừng tìm hắn nắm tay, ta cùng hai các ngươi nói, hắn chính là cái đại lưu manh, loại rất xấu kia, sẽ chiếm tiện nghi của các ngươi!”

“A?” Lô Yên Nhiên cùng Tiểu Yên, lại một mặt mộng bức.

“Uy, nói mò gì đâu, ai là đại lưu manh!” Cái mũi Lâm Hải kém chút tức điên, chiếu vào cái đầu dưa nhỏ của Liễu Hinh Tình, cũng là một cái búng tay.

Mẹ nó, cô em vợ này, có cách giới thiệu tỷ phu như thế sao?

“Chán ghét ngươi!” Liễu Hinh Tình cau mày, bĩu môi, dùng sức vò cái đầu.

“Tiểu Tình, tình huống như thế nào a?” Tiểu Yên ở một bên lôi kéo Liễu Hinh Tình, nhỏ giọng nói nói.

“Thật là tỷ phu của ta.” Liễu Hinh Tình cười vỗ vỗ tay Tiểu Yên, sau đó hướng phía Lâm Hải giới thiệu nói.

“Tỷ phu, hai người này là bạn tốt nhất trong phòng ngủ của ta, nàng ta gọi là Mạnh Yên, là một cô gái ngoan ngoãn, cái này gọi là Lô Yên Nhiên, là cái nữ nhân hoa si coi trọng tiền bạc.”

“Con nhãi, ngươi mới hoa si đâu!” Lô Yên Nhiên cười lấy đánh Liễu Hinh Tình một chút, sau đó mới quay về phía Lâm Hải cười cười.

“Cái kia, tỷ phu đúng không, trong nhà ngươi có loại hình ca ca đệ đệ chưa lập gia đình hay không, thúc thúc cũng được, giới thiệu cho ta có được hay không!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút cắm đầu xuống đất bên trên, mẹ nó, quả nhiên là cái nữ nhân hoa si coi trọng tiền bạc!

“Tốt, đừng làm rộn á!” Liễu Hinh Tình đập Lô Yên Nhiên một chút, “Tỷ phu, ngươi muốn mời khách, không ngại ta mang theo hai cái bạn thân này đi a?”

“Đương nhiên không có vấn đề.” Lâm Hải nhún nhún vai, cười nói.

Liễu Hinh Tình xa rời quê quán, bên ngoài cầu học, nhanh như vậy đã có hảo bằng hữu, Lâm Hải cũng mừng thay cho nàng.

“Oa, nguyên lai là tỷ phu muốn mời khách a, quá được rồi, Tiểu Tình ngươi thật đủ ý tứ!” Lô Yên Nhiên bẹp cái liền hộn Liễu Hinh Tình một cái.

“Được rồi, lên xe đi!” Lâm Hải đem cửa xe mở ra, làm tư thế mời.

“Oa, ta muốn ngồi Bentley a, thật kích động!” Lô Yên Nhiên vội vội vàng vàng chui vào trong xe, mà Mạnh Yên thì làm một mặt ngượng ngùng, mang theo câu thúc, hiển nhiên cũng không có ngồi qua xe tốt như vậy.

“Tỷ phu, xe của ngươi từ đâu tới?” Liễu Hinh Tình ngồi ở vị trí kế bên tài xế, hiếu kỳ hỏi.

Lâm Hải mới đến Tây Kinh vài ngày như vậy, không có khả năng mua xe a?

“Mượn!” Lâm Hải cười nói, đây là xe mà Vân Thắng ngồi, nghe nói Lâm Hải cần dùng xe, liền mãnh liệt yêu cầu đem xe của mình cho Lâm Hải sử dụng, quan hệ của Lâm Hải cùng Vân Thắng không tệ, cũng không có chối từ.

Trên đường đi, ba cô gái líu ríu, nói chuyện không dứt, rất nhanh liền có cái tên gây nên sự chú ý của Lâm Hải.

“Tiểu Tình, cái Quan Sĩ Kiệt kia từ khi khai giảng liền đã truy cầu ngươi, ngươi thật không cân nhắc?” Lô Yên Nhiên hỏi.

“Quan Sĩ Kiệt?” Lâm Hải sững sờ, tựa hồ cái tên này, đã nghe nói qua ở đâu đó.

Liễu Hinh Tình vừa nghe đến tên của Quan Sĩ Kiệt, nhất thời phản cảm một trận.

"Hừ, ta không thích gã."

"Bất quá ta nghe nói, nhà của Quan Sĩ Kiệt, tại Tây Kinh có thế lực rất lớn, ngươi nếu không đáp ứng, nói không chừng sẽ có phiền phức." Mạnh Yên cau đôi mi lại, có chút lo lắng nói nói.

"Hừ, ta mới không sợ đâu, ta không đáp ứng, gã còn có thể ép buộc ta sao!"

"Không dễ nói a, nghe nói Quan Sĩ Kiệt hắc bạch lưỡng đạo đều ăn sạch, nữ hài mà gã coi trọng, liền không có người không đến được tay." Lô Yên Nhiên ở một bên, thở dài nói.

"Ai nha, đừng đề cập đến gã nữa, phiền chết!" Liễu Hinh Tình nhất thời nhíu mày, tức giận nói nói.

Lâm Hải lái xe, không có lên tiếng, đôi mày vẫn không khỏi nhăn lại.

Dáng dấp của Liễu Hinh Tình cùng Liễu Hinh Nguyệt có phần tương tự, cũng là đại mỹ nữ cấp bậc hoa khôi, đến đại học bị nam sinh dây dưa là chuyện không cách nào tránh khỏi, nếu như là truy cầu bình thường cũng là không quan trọng, thế nhưng là nghe các nàng nói gần nói xa, cái Quan Sĩ Kiệt này không phải hiền lành gì, cái này để Lâm Hải có chút không yên lòng.

"Chờ một chút nữa ăn cơm, thì hảo hảo hỏi Tiểu Tình một chút, nếu không được liền để Vân gia cảnh cáo cái Quan Sĩ Kiệt này một chút!"

Khách sạn Gia Long, là khách sạn số một của thành phố Tây Kinh, ra vào nơi này, đều là một số đạt quan hiển quý, phú giáp một phương, giờ phút này đèn hoa mới lên, ngoài cửa đã đậu đầy các loại xe sang trọng.

“Đến.” Lâm Hải đem xe ngừng tốt, ba cô gái xuống xe, không khỏi kinh h một tiếng.

“Oa, khách sạn Gia Long a! Nghe nói tiêu phí thấp nhất ở chỗ này đều lên hàng vạn đâu, tỷ phu ngươi thật là đại thổ hào!” Trong mắt Lô Yên Nhiên liên tục chuyển dị sắc, hưng phấn một trận.

Liễu Hinh Tình cùng Mạnh Yên tuy không nói chuyện, nhưng từ trên mặt cũng có thể nhìn ra, đến tràng sở cao cấp như vậy, rõ ràng mang theo một tia câu thúc cùng hưng phấn.

“Đi thôi!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nói một tiếng, dẫn đầu hướng phía quán rượu đi đến.

Vừa đi đến cửa, chỉ thấy một đám nam nữ trẻ tuổi tụ tại chỗ này, không ngừng nhìn quanh, tựa hồ đang chờ người.

Lâm Hải tùy ý liếc nhìn một chút, khi ánh mắt rơi ở trên một người ở giữa đám người kia, cước bộ đột nhiên ngừng một hồi.

“Là ngươi?” Một cái thanh âm đạm mạc truyền đến, để nụ cười Lâm Hải trên mặt, trong nháy mắt liền giảm đi.

Chương 677: Nghe nói, ngươi rất ngưu bức?

“Ngươi tới đây làm gì?” Tống Phỉ Nhi cau đôi mi lại, nghi hoặc hỏi.

“Ăn cơm chứ sao.” Lâm Hải mặt không biểu tình, nhàn nhạt nói.

“Ăn cơm?” Tống Phỉ Nhi kinh ngạc một trận, mi đầu không khỏi nhăn càng chặt hơn.

“Ngươi cho rằng đây là sòng mạt trượt ven đường sao? Ngươi biết rõ tới chỗ này ăn một bữa cơm, muốn bao nhiêu tiền sao?”

Mặt Lâm Hải nhất thời trầm xuống, Tống Phỉ Nhi vênh mặt hất hàm sai khiến, mang theo ngữ khí chỉ trích răn dạy này, để hắn phi thường khó chịu.

“Yên tâm, ca ca không bao giờ thiếu cũng là tiền!”

“Ngươi...” Tống Phỉ Nhi vừa muốn phản bác, Lâm Hải lại nhìn đều không thèm liếc nhìn nàng ta một cái, ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua bên người nàng ta, đem Tống Phỉ Nhi tức đến ngực chập trùng một trận.

Ba người Liễu Hinh Tình không biết chuyện gì xảy ra, tâm lý một trận gấp gáp, cũng vội vàng đi theo qua.

“Biểu ca...” Bỗng nhiên, một thanh âm ngượng ngùng bên trong mang theo tia vui mừng truyền đến, cước bộ của Lâm Hải không khỏi ngừng một hồi, chỉ thấy Sở Yến đang là một mặt vui sướng nhìn lấy chính mình.

“Ngươi tốt, Yến tử!” Lâm Hải hướng phía Sở Yến cười cười, không có dừng lại, đi vào khách sạn, để Sở Yến thất lạc một hồi lâu.

“Phỉ Nhi, cái thằng này là ai vậy, quá chảnh a?” Có người không biết Lâm Hải, hiếu kỳ hỏi.

“Hừ.” Tống Phỉ Nhi hừ lạnh một tiếng, “Một cái họ hàng thân thích đến từ nông thôn, không có chút bản lãnh nào, cả ngày chỉ biết trang bức.”

“Nông thôn đến, tiến vào khách sạn này? Xác thực có thể trang!” Mọi người nghe xong Lâm Hải là từ nông thôn đến, nhất thời khinh bỉ một trận, trong lòng tuôn ra cảm giác tràn đầy ưu việt.

“Không phải, Phỉ Nhi, biểu ca ngươi không phải là trang bức, hắn thật là có bản lĩnh.” Sở Yến ở một bên không thích nghe, thay Lâm Hải giải thích nói.

“Ta nói Yến tử, ngươi có phải là não xảy ra vấn đề hay không, hắn có thể có bản lãnh gì.” Tống Phỉ Nhi khịt mũi coi thường, xuất thân Lâm Hải, nàng ta là người hiểu biết nhất, một cái sinh viên đi ra từ nông thôn, lại còn đang đi học đại học, có thể có cái thành tựu gì?

Mặc dù hắn giống như có nhận biết cùng cháu gái của Vân Tư lệnh, nhưng ở trong mắt Tống Phỉ Nhi, người ta có thể là đã chơi chán những cái con ông cháu cha phú nhị đại kia, muốn cầm hắn để thay đổi khẩu vị, đoán chừng giờ phút này đã sớm đem hắn đuổi đi, không thấy hôm nay hắn đưa theo ba cái nữ hài khác, mà không phải là cháu gái của Vân Tư lệnh hay sao?

“Phỉ Nhi, nữ hài vừa mới đi vào, có một cái tựa như là Liễu Hinh Tình của trường học chúng ta.” Đột nhiên, một cái nam sinh lại gần, nhỏ giọng nói nói.

“Liễu Hinh Tình?” Tống Phỉ Nhi nhướng mày, nghe tên tựa hồ có chút quen thuộc, nhưng vừa rồi tất cả lực chú ý của nàng ta đều ở Lâm Hải trên thân, căn bản không quá chú ý.

“Cũng là người mà Quan thiếu đang theo đuổi kia!”

Được một người nhắc nhở, con mắt Tống Phỉ Nhi vẩy một cái, rốt cục nhớ tới cái tên này.

“Thật sự là nàng?”

“Không sai, ngươi nói một hồi khi Quan thiếu đến, biết rõ Liễu Hinh Tình cùng nam sinh khác ở chỗ này ăn cơm, thì sẽ như thế nào?”

Tống Phỉ Nhi không nói gì, hai con mắt không ngừng chuyển động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Oa, chỗ này quá hào hoa!” Vân gia đã sớm đặt trước phòng cho Lâm Hải, vừa tiến đến, Lô Yên Nhiên liền kinh ngạc thét lên liên tục, hưng phấn nói không nên lời, lấy điện thoại cầm tay ra liền bắt đầu tự chụp các loại, phát đến trong vòng bằng hữu trên mạng.

Mạnh Yên không có khoa trương như vậy, nhưng trong hai mắt, cũng có hưng phấn rõ ràng thấy được.

“Mọi người ngồi đi.” Lâm Hải cười một tiếng, mời mấy người ngồi xuống, rất nhanh đồ ăn liền lên đến, đầy bàn là sơn hào hải vị, nhắm trúng Lô Yên Nhiên lại là thét lên một trận.

Ba cô gái vừa ăn vừa cười, líu ríu, không khí nhiệt liệt nói không nên lời.

“Uy, tỷ phu, ngươi là làm cái gì, làm sao có tiền như vậy a?” Trong bữa tiệc, Lô Yên Nhiên nhịn không được hỏi.

“Giống như các ngươi, là sinh viên.” Lâm Hải cười nói.

“Há, vậy nhà ngươi nhất định là làm ăn lớn hoặc là làm đại quan a?”

“Nào có, cha mẹ ta là nông dân!” Lâm Hải nói chi tiết.

“A?” Lô Yên Nhiên một mặt mộng bức, “Quốc gia của chúng ta, nông thôn đã giàu có đến loại trình độ này sao? Trời ạ, ta muốn về nông thôn!”

Lô Yên Nhiên làm biểu tình quái kêu, nhất thời nhắm trúng mọi người cười to một trận.

“Tỷ phu, nữ hài ở cửa kia, là ai a? Không phải là ngươi cõng tỷ tỷ của ta, rồi lại tìm một cái a?” Sau khi cười xong, Liễu Hinh Tình chà chà cái miệng nhỏ nhắn đầy mỡ, giống như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nghiền ngẫm hỏi.

Phốc!

Lâm Hải vừa uống một ngụm đồ uống, bị Liễu Hinh Tình nói một câu, kém chút nghẹn chết.

“Hụ khụ khụ khụ...” Lâm Hải ho khan một trận, sau đó tức giận trừng Liễu Hinh Tình một chút.

“Nói mò gì đâu? Ngươi, đó là biểu muội nhà cậu ta, gọi là Tống Phỉ Nhi.”

“Đúng, Tiểu Tình, cái Quan Sĩ Kiệt mà các ngươi nói trước đó kia, là xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải để ly xuống, có chút trịnh trọng hỏi.

“Ai nha, đừng đề cập đến gã, phiền chết.” Nhấc lên Quan Sĩ Kiệt, mặt mũi Liễu Hinh Tình nhất thời tràn đầy bực bội.

“Là người theo đuổi Tiểu Tình, nghe nói trong nhà rất có bối cảnh.” Mạnh Yên ở một bên xen vào nói.

“Tỷ phu ngày mai liền rời khỏi Yến Kinh, ngươi nếu không ưa thích gã, tỷ phu giúp ngươi đuổi gã đi.”

“Ngươi khoác lác đâu? Đi, tỷ phu, Quan Sĩ Kiệt cũng không phải người bình thường, hơn nữa nghe nói còn có bối cảnh hắc đạo, nghe người ta nói lúc gã lên cấp ba, có cái nhi tử của Cục trưởng, tranh một cô gái cùng gã, gã liền tìm người sinh sinh cắt ngang hai cái đùi, cái Cục trưởng kia liền cái rắm đều không dám thả một cái.”

“Còn có, gã đã từng nhìn trúng một cái nữ hài, trong nhà có tài sản hơn trăm triệu, tại thành phố Tây Kinh có mấy cái công ty, ngươi đoán gã làm gì, nữ hài kia không đồng ý kết giao cùng gã, chọc giận gã, gã nói một câu liền đem nhà nữ hài kia làm cho táng gia bại sản!”

“Còn có a...”

Lô Yên Nhiên mặt mày hớn hở kể rõ về “Công tích vĩ đại” của Quan Sĩ Kiệt, khiến Liễu Hinh Tình cùng Mạnh Yên ở bên cạnh nghe được mà sửng sốt một chút, tâm lý không khỏi khẩn trương lên.

“Cái Quan Sĩ Kiệt này, ngưu như vậy a?” Mạnh Yên có chút lo lắng nhìn Liễu Hinh Tình.

“Hừ, lại ngưu hơn thì có ngưu bằng tỷ phu của ta sao?” Liễu Hinh Tình hừ nhẹ một tiếng, nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút, bất quá rõ ràng có chút chột dạ.

Tuy nàng biết rõ Lâm Hải rất ngưu, nhưng đây chẳng qua là tại thành phố Giang Nam quê nhà, bây giờ là tại Tây Kinh, Lâm Hải còn có thể chống đỡ được hay không, tâm lý nàng liền không có nắm chắc.

“Tiểu Tình nói không sai, gã có ngưu hơn, thì có thể ngưu bằng ta sao?” Lâm Hải nhún nhún vai, một mặt không thèm để ý chút nào.

“A, tỷ phu ngươi thật có thể thổi a!” Lô Yên Nhiên một mặt không tin.

“Được, ăn mau đi.” Lâm Hải không nói gì nữa, bất qua trong lòng đã có dự định.

Nghe Lô Yên Nhiên nói, cái Quan Sĩ Kiệt này không phải là người lương thiện, trước khi chính mình đi, nhất định phải cho gã đầy đủ cảnh cáo, bằng không nói không chừng gã thực sẽ ra tay đối với Liễu Hinh Tình.

Mấy người đang vùi đầu ăn, đột nhiên, phanh một tiếng, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra.

Lâm Hải ngẩng đầu, chỉ thấy một đám người, tràn vào tới.

Lâm Hải chau mày, không đợi hắn nói chuyện, Lô Yên Nhiên cùng Mạnh Yên bỗng nhiên đứng lên, một mặt gấp gáp.

“ Quan, Quan thiếu...”

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, không khỏi hướng phía đám người này nhìn lại.

Chỉ thấy người cầm đầu, khoảng hai mươi tuổi, ăn mặc lộng lẫy, tướng mạo coi như tuấn lãng, chỉ là biểu lộ kiệt ngao bất thuần trên mặt này, để cho người ta một trận không thích.

Mà phía sau gã, đi theo một đám nam nữ trẻ tuổi, mỗi cái đều là biểu lộ hung hăng càn quấy, cao cao tại thượng,

Mang theo ngông cuồng không ai bì nổi.

Càng khiến người ngoài ý muốn là, Lâm Hải thình lình phát hiện, Tống Phỉ Nhi cùng vị hôn phu Cố Nhất Minh của nàng ta, cũng ở trong đám người, giờ phút này chính là một mặt cười trên nỗi đau của người khác mà nhìn lấy chính mình.

“Tiểu Tình, trùng hợp như vậy, ngươi cũng ăn cơm tại chỗ này a?” Nam tử cầm đầu, nhìn cũng chưa từng nhìn Mạnh Yên cùng Lô Yên Nhiên đã đứng lên, mà hướng về phía Liễu Hinh Tình ôn nhu nói nói.

“Ta...” Liễu Hinh Tình thấy Quan Sĩ Kiệt đột nhiên xông tới, trong lòng gấp gáp một trận, vừa muốn đứng lên, lại bị Lâm Hải giữ chặt tay tại dưới mặt bàn.

“Đến, Tiểu Tình, nếm thử cái này, cái này ăn rất ngon đây.” Lâm Hải kẹp một khối đồ ăn cho Liễu Hinh Tình, không coi ai ra gì nói nói.

Trông thấy Lâm Hải cùng Liễu Hinh Tình có động tác thân mật như vậy, trong mắt Quan Sĩ Kiệt, đột nhiên hiện lên một tia sát ý.

“Vị anh em này, rất lạ mặt a, cũng là người ở đây sao?” Quan Sĩ Kiệt dò xét Lâm Hải một phen, nhàn nhạt nói nói.

“Thế nào, ăn ngon a? Lại đến một khối!” Lâm Hải phảng phất như không nghe thấy lời nói của Quan Sĩ Kiệt, cũng không ngẩng đầu một chú nào, tiếp tục đút đồ ăn cùng Liễu Hinh Tình.

Nụ cười của Quan Sĩ Kiệt trong nháy mắt liền ngưng kết ở trên mặt, Lâm Hải ở ngay trước nhiều người không nhìn gã như vậy, để lửa giận trong lòng gã đằng cái liền bốc cháy lên.

“Con mẹ ngươi, không nghe thấy Quan thiếu đang tra hỏi ngươi sao!” Sau lưng Quan Sĩ Kiệt, một cái nam sinh cường tráng, nhịn không được chửi ầm lên, liền muốn vọt qua tới.

Quan Sĩ Kiệt khoát tay, đem kẻ này ngăn lại, sau đó một mặt vẻ hầm hừ đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Ngươi có biết ta là ai không?” Thanh âm của Quan Sĩ Kiệt, lạnh lùng như băng.

Lâm Hải tiếp tục vùi đầu, miệng lớn ăn đồ ăn.

Quan Sĩ Kiệt hít sâu mấy hơi, kiềm chế lửa giận trong lòng.

“Ta, là, Quan, Sĩ, Kiệt!” Quan Sĩ Kiệt nghiến răng nghiến lợi, nói ra từng chữ từng chữ.

Lâm Hải lúc này mới để đũa xuống, chậm rãi đứng dậy, mờ mịt nhìn chằm chằm vào Quan Sĩ Kiệt.

Quan Sĩ Kiệt thấy thế, khóe miệng kéo một cái, lộ ra một vòng đường cong, trong lòng cười lạnh.

Tại Tây Kinh, người nghe được tên gã, còn không có ai dám ngồi tại vị trí cũ mà thờ ơ!

Tiểu tử này trước đó dám trang bức ở trước mặt mình, hiện tại biết mình là người nào, sợ hãi?

Đáng tiếc, muộn!

Trong mắt Quan Sĩ Kiệt lóe lên hàn quang, vừa muốn động thủ, đột nhiên ba một tiếng, Lâm Hải vả miệng một cái, đánh tại trên mặt Quan Sĩ Kiệt.

Quan Sĩ Kiệt chỉ cảm thấy trên mặt nóng bỏng đau rát một trận, trực tiếp bị đánh đến mộng bức, còn không có chờ phản ứng lại, một cái âm thanh nhàn nhạt lại vang lên.

“Nghe nói, ngươi rất ngưu bức?”

Chương 678: Gọi điện thoại cho cha ngươi đi, ta chờ!

Tĩnh!

Cả căn phòng nhỏ tĩnh lặng đến lạ thường, tĩnh thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập gấp gáp của mỗi người.

“Quan Sĩ Kiệt bị người tát vào miệng trước mặt mọi người!”

Tất cả mọi người chấn kinh há to mồm, khó có thể tin nhìn một màn phát sinh trước mắt, cảm giác là không chân thực như vậy.

“WTF mẹ ngươi!” Qua chừng nửa phút, Quan Sĩ Kiệt kịp phản ứng lại, mới cuồng loạn rít lên một tiếng, con mắt phẫn nộ cũng bắt đầu trở nên đỏ như máu.

“Giết chết hắn cho ta!” Quá con mẹ nó sỉ nhục, Quan Sĩ Kiệt đã lớn như vậy, đều không nhận qua dạng ủy khuất như hôm nay này.

Theo Quan Sĩ Kiệt ra lệnh một tiếng, đám người hầu sau lưng kia, quơ lấy nắm đấm, mắng to liền nhào lên.

“A!!!” Lô Yên Nhiên cùng Mạnh Yên bị dọa đến rít lên một tiếng, vừa muốn trốn tránh, liền cảm thấy bóng người trước mắt nhoáng một cái, sau đó âm thanh trầm đục không ngừng truyền đến.

Kinh ngạc quay đầu nhìn lại, con mắt nhất thời trừng tròn xoe, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

Chỉ thấy đám người xông lên kia, không biết từ lúc nào, tất cả đều bay ra khỏi phòng, nằm trên mặt đất, thống khổ khẽ ngâm.

Mà Lâm Hải lại giống như thiên thần, chắp tay đứng trước người các nàng, một mặt lạnh nhạt.

“Rất đẹp a!” Hai mắt Lô Yên Nhiên không khỏi ứa ra hoa đào, trái tim phanh phanh nhảy loạn, liền cả trong mắt Mạnh Yên cũng liên tục lóe ra dị sắc.

Các nàng tự nhiên nhìn ra, là do Lâm Hải xuất thủ, nhất cử đem mười mấy người này, toàn đều ném ra ngoài.

Mười tám mười chín tuổi, chính là tuổi tác tôn trọng anh hùng, tư thế oai hùng lấy một địch mười của Lâm Hải, nhất thời làm cho trong lòng các nàng khuấy động, ngầm sinh ái mộ.

Quan Sĩ Kiệt lúc đầu còn một mặt nhe răng cười, muốn để cho Lâm Hải biết kết cục khi đắc tội gã, là thê thảm cỡ nào, nhưng còn không đợi gã bật cười lên, thì bắp thịt trên mặt trong nháy mắt đã cứng đờ.

“Cái này, cái này...” Quan Sĩ Kiệt thật không thể tin nhìn mọi người ngã xuống đất, nhất thời mộng bức.

“Ba!”

Không đợi gã hiểu được chuyện gì đã xảy ra, một cái vả miệng của Lâm Hải, trực tiếp đem gã đánh đến lảo đảo một cái.

“Ngươi không phải rất ngưu bức sao?”

“Ta...”

“Ba!”

Quan Sĩ Kiệt vừa há miệng, Lâm Hải lại là một cái vả miệng đi lên.

“Nói chuyện nha? Ngươi không phải rất ngưu bức sao?”

“Ngươi...”

“Ba!” Lâm Hải lại đập tới một bàn tay.

“Hỏi ngươi đâu, ngươi có phải rất ngưu bức hay không!”

“Không...”

“Ba!”

“Ngươi bị câm sao? Ngươi có phải rất ngưu bức hay không!”

“Bà nội ngươi, ta muốn nói, thì ngươi ngược lại phải để ta nói a!” Quan Sĩ Kiệt toét miệng, sắp khóc, chính mình há miệng, Lâm Hải liền quất tới một cái vả miệng, cái này mẹ nó làm sao nói a?

“Còn không nói đúng không?” Lâm Hải trừng mắt, bàn tay lại giơ lên.

“Dừng tay!” Đột nhiên, một tiếng khẽ kêu vang lên tại sau lưng của Quan Sĩ Kiệt, mặt mũi Tống Phỉ Nhi tràn đầy vẻ giận dữ đi tới, ngăn tại trước người Quan Sĩ Kiệt.

“Lâm Hải, ngươi đủ chưa!” Tống Phỉ Nhi cắn môi, nhìn hầm hầm nói.

Tong mắt Lâm Hải hàn quang lóe lên, trong lòng cười lạnh.

“Vậy mà gọi thẳng tên huý, liên cả tiếng biểu ca đều khinh thường gọi sao?” Trong lòng Lâm Hải ảm đạm một trận.

“Đủ sao? Ta không có một bàn tay chụp chết gã, đã coi như gã gặp may mắn.” Nếu Tống Phỉ Nhi đã không nhận hắn cái biểu ca này, Lâm Hải cũng không cần thiết lại phải cho nàng ta mặt mũi, khẽ vươn tay đem Tống Phỉ Nhi đẩy qua một bên, đưa tay lại là một cái vả miệng, đem Quan Sĩ Kiệt tát một cái lảo đảo.

“Ngươi...” Tống Phỉ Nhi nhất thời tức giận đến toàn thân run rẩy, chỉ vào Lâm Hải lời nói cũng nói không nên lời.

Lâm Hải xoay người, giống như cười mà không phải cười nhìn vào Tống Phỉ Nhi, khóe miệng nhếch lên, cười lạnh một tiếng.

“Tống Phỉ Nhi, đừng cho là ta không rõ ràng, Quan Sĩ Kiệt vì cái gì biết rõ Tiểu Tình đang ở chỗ này, nếu như không phải xem ở trên mặt mũi của cậu, ngươi cho rằng ngươi còn có thể hảo hảo đứng tại cái chỗ này sao?”

“Ta...” Tống Phỉ Nhi chột dạ một trận, ánh mắt băng lãnh như đao của Lâm Hải, để cho toàn thân nàng ta nhịn không được run rẩy một trận, đáy lòng không duyên cớ sinh ra một chút sợ hãi.

“Hừ!” Tống Phỉ Nhi quay đầu sang chỗ khác, không dám tiếp xúc cùng ánh mắt của Lâm Hải, nhưng trong lòng nuốt không trôi khẩu khí này.

“Ngươi chớ đắc ý, ngươi biết rõ phụ thân của Quan thiếu là người nào không? Là Quan Triêu Quân, ngươi đánh gã, coi như cha ta đến, cũng chưa chắc giữ được ngươi!”

“Đúng, cha ta là Quan Triêu Quân, con mẹ ngươi, dám đánh ta, ta để cho cha ta giết chết ngươi!” Quan Sĩ Kiệt ở bên cạnh, bưng lấy nửa bên mặt bị đánh thành đầu heo, bỗng nhiên hung hăng càn quấy kêu lên, trong mắt mang theo hung ác điên cuồng.

Trước đó, Lâm Hải xuất thủ vừa nhanh vừa độc, đem Quan Sĩ Kiệt cũng đánh cho mộng, đến bây giờ Tống Phỉ Nhi nhấc lên, mới nhớ tới báo tên cha mình.

"Quan Triêu Quân?" Lâm Hải sững sờ, sau đó giật mình một trận.

Trách không được trước đó nghe được tên của Quan Sĩ Kiệt, làm sao cảm giác có chút quen thuộc đây.

Lâm Hải bỗng nhiên nhớ lại, chính mình ngày đầu tiên qua đại học Giao Thông Tây Kinh, đưa Liễu Hinh Tình xong thì ở trên đường trở về, nghe được mấy người Tống Phỉ Nhi, tựa hồ có đàm luận qua về Quan Sĩ Kiệt cùng Quan Triêu Quân.

"Ngươi là con trai của Quan Triêu Quân?" Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Quan Sĩ Kiệt một chút, trên mặt lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

"Quan Triêu Quân! Đây không phải là lão đại thế lực ngầm của thành phố Tây Kinh sao?" Lô Yên Nhiên kinh hô một tiếng, cúi đầu xuống, bị dọa đến mặt mũi tràn đầy trắng bệch.

Nàng ta là người địa phương Tây Kinh, truyền thuyết về Quan Triêu Quân, nàng ta đã nghe qua quá nhiều, giết chết một người, liền nhẹ nhõm như nghiền chết một con kiến, chỉ là thế nào cũng không nghĩ tới, Quan Sĩ Kiệt đúng là nhi tử của Quan Triêu Quân.

"Xong xong, lần này chết chắc!" Toàn thân Lô Yên Nhiên run rẩy, đối với chuyện đi theo Liễu Hinh Tình tới đây dùng cơm, vô cùng hối hận.

"Không sai, Quan Triêu Quân chính là cha ta, làm sao, hiện tại sợ?" Quan Sĩ Kiệt thấy sắc mặt của Lâm Hải khác thường, tưởng rằng bị tên của cha mình hù sợ, nhất thời lại trở nên lớn lối.

"Con mẹ ngươi, hiện tại biết rõ lão tử là ai a? Dám đánh ta, hôm nay lão tử để ngươi đi ra không được cái phòng này...”

Ba!

Quan Sĩ Kiệt còn chưa nói xong, Lâm Hải trực tiếp vả miệng một cái, đem gã tát lăn trên mặt đất.

“A!” Lần này chẳng những Quan Sĩ Kiệt mộng bức, liền cả Lô Yên Nhiên cùng Tống Phỉ Nhi cũng mộng bức.

Nếu như trước đó nói Lâm Hải đánh Quan Sĩ Kiệt, có thể là do không biết thân phận của gã, hiện tại cũng đã nói rõ cho hắn biết, Quan Sĩ Kiệt là nhi tử của Quan Triêu Quân, hắn vậy mà còn dám động thủ?

“Ngươi bị điên sao!” Mặt mũi Tống Phỉ Nhi tràn đầy kinh hãi, nhịn không được thấp giọng quát nói.

Trước đó, đúng là nàng ta đã nói cho Quan Sĩ Kiệt, Liễu Hinh Tình đi theo Lâm Hải tới đây dùng cơm.

Nàng ta một mực thấy ngứa mắt đối với Lâm Hải, lúc đầu muốn mượn thế của Quan Sĩ Kiệt, để cho Lâm Hải một bài học, chèn ép một chút khí tức hung hăng càn quấy của Lâm Hải.

Nhưng nàng ta làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải lại cuồng như thế, lên không phân tốt xấu liền cho Quan Sĩ Kiệt một hồi bạt tai, hoàn toàn vượt quá dự kiến của nàng ta.

Bất quá, Lâm Hải tuy đánh Quan Sĩ Kiệt mấy lần, nhưng cha mình bây giờ đã thành công ngồi lên bên trên, ngồi lên vị trí đại tổng quản của phủ Thị Chính Tây Kinh, sau đó để cha mình ra mặt, Quan Triêu Quân cũng phải cho phụ thân mấy phần tình mọn, nhiều lắm là đem Lâm Hải đánh một trận cũng liền qua.

Thế nhưng là bây giờ, đã báo ra tên của Quan Triêu Quân, Lâm Hải còn dám đánh Quan Sĩ Kiệt, vậy chuyện này liền vô pháp bỏ qua, cho dù cha mình ra mặt, cũng không dùng được.

Bởi vì, cái này đã quan hệ đến vấn đề mặt mũi của một cái lão đại xã hội, nếu như tuỳ tiện buông tha cho Lâm Hải, vậy Quan Triêu Quân còn lăn lộn tại Tây Kinh thế nào.

Trong lòng Tống Phỉ Nhi giờ phút này, bỗng nhiên sinh ra một chút hối hận, Lâm Hải dù sao cũng là biểu ca của nàng ta, nàng ta cũng chính là muốn dạy dỗ Lâm Hải một chút mà thôi, không nghĩ tới lại phát triển đến cấp độ không thể vãn hồi.

“Nhanh chịu nhận lỗi với Quan thiếu, ngươi cho rằng Quan Triêu Quân có thể tha cho ngươi một lần, còn có thể tha cho ngươi lần thứ hai sao!” Tống Phỉ Nhi ở bên tai Lâm Hải, vội vã thấp giọng nói.

“Quan Triêu Quân tha ta?” Lâm Hải một tiếng cười nhạo, xem ra Tống Phỉ Nhi từ đầu đến cuối, đều cho rằng lần trước, chính mình là quỳ xuống đất hướng Quan Triêu Quân cầu xin tha thứ, mới yên ổn rời đi đi.

Nhẹ nhàng đem Tống Phỉ Nhi đẩy ra, Lâm Hải tiến lên một bước, trực tiếp tóm lấy cổ áo, đem Quan Sĩ Kiệt nhấc lên.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì, ta cho ngươi biết, ngươi lại dám đánh ta, ta, ta liền để cha ta giết ngươi!”

Quan Sĩ Kiệt một mặt hoảng sợ, toàn thân không ngừng run rẩy, đã bị Lâm Hải đánh sợ.

“Để cha ngươi giết ta?” Lâm Hải buồn cười một trận, sau đó một tay đẩy Quan Sĩ Kiệt xuống mặt đất.

“Đi, hiện tại liền gọi điện thoại cho cha ngươi, ta chờ!”

Chương 679: Ta có tư sản để cuồng hay không?

Quan Sĩ Kiệt ngã trên mặt đất, bụm mặt, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn Lâm Hải.

“Gọi a!” Lâm Hải khoát tay, thúc giục nói.

Tay của Lâm Hải nhất động, Quan Sĩ Kiệt tưởng Lâm Hải lại muốn đánh gã, bị dọa đến rụt cổ lại.

“Ngươi, ngươi thật để cho ta gọi?” Quan Sĩ Kiệt run rẩy nói.

“Nói nhảm, nhanh lên!” Lâm Hải không kiên nhẫn nói.

Quan Sĩ Kiệt sững sờ một lát, cắn răng một cái, đem điện thoại di động móc ra, lại sợ nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút, thấy Lâm Hải phong khinh vân đạm đứng tại chỗ này, tựa hồ một điểm ý tứ ngăn cản đều không có.

Bên trong ánh mắt đột nhiên hiện lên một tia hung ác, Quan Sĩ Kiệt từ dưới đất bò dậy, nhanh chóng tìm tới số điện thoại của Quan Triêu Quân, thông qua.

“Bí bo... Bí bo...”

Tất cả mọi người trong phòng bị Lâm Hải chấn trụ, giờ phút này lạ thường yên tĩnh, trong điện thoại vang lên thanh âm tút tút, nghe vào trong lỗ tai của mỗi người, tựa như trọng chùy nện vào trong lòng, nhất thời tràn ngập một cỗ không khí khẩn trương.

“Uy?” Điện thoại tút tút vài tiếng xong, rốt cục truyền đến một thanh âm cẩn trọng, làm cho trong lòng tất cả mọi người mạnh mẽ nhảy lên.

“Lão đại thế lực ngầm của Tây Kinh, Quan Triêu Quân!”

Không khí trong cả căn phòng nhỏ, tựa hồ cũng bắt đầu ngưng kết lại, ở đây mọi người đến thở mạnh cũng không dám.

“Ba ba, có người đánh ta, oa...” Một khắc nghe được thanh âm này của Quan Triêu Quân, Quan Sĩ Kiệt cũng nhịn không được nữa, tất cả ủy khuất tựa hồ tìm tới chỗ phát tiết, gào khóc, thanh âm thê thảm đáng thương.

Mọi người ở đây nhìn một màn này, tất cả đều ngốc, làm sao cũng không nghĩ tới, Quan Sĩ Kiệt không ai bì nổi, vậy mà lại khóc lên ở trước mặt mọi người.

Mẹ nó, cái này cùng tiểu hài tử đánh nhau, đánh không lại lại khóc cáo gia trưởng, khác nhau ở chỗ nào?

“Sĩ Kiệt, ngươi trước đừng khóc, chuyện gì đã xảy ra!” Đầu bên điện thoại kia, Quan Triêu Quân nghe Quan Sĩ Kiệt khóc đến ủy khuất như thế, nhất thời gấp.

“Ba ba, ngươi mau tới khách sạn Gia Long đi, ta sắp bị người đánh chết!” Quan Sĩ Kiệt co lại co lại nói nói, nói xong lại oa một tiếng, khóc lớn lên.

“Thao mụ hắn, dám đánh nhi tử của ta, bất kể là ai, hôm nay lão tử giết chết hắn!” Quan Triêu Quân phẫn nộ gào thét một tiếng ở trong điện thoại, “Sĩ Kiệt, ngươi đừng sợ, ba ba mười phút đồng hồ liền đến!”

Tắt điện thoại, Quan Sĩ Kiệt lại khóc thút thít hai tiếng, sau đó xoa nước mắt, cắn răng hung dữ trừng mắt với Lâm Hải.

“Ngươi chờ đó cho ta, cha ta sau mười phút liền đến, ngươi chết chắc rồi!”

Biết rõ Quan Triêu Quân lập tức sẽ tới ngay, dũng khí của Quan Sĩ Kiệt lại lớn mạnh lên.

“Thật sao?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Vậy thì tốt, ta liền đợi y hắn!”

Lâm Hải nói xong, quay người trở lại chỗ ngồi, ngồi xuống.

“Đến, chúng ta tiếp tục ăn a.” Lâm Hải hướng phía Liễu Hinh Tình cùng Lô Yên Nhiên, Mạnh Yên nói nói.

“A?” Lô Yên Nhiên cùng Mạnh Yên, biểu lộ cứng ngắc cười cười, lại không hề ngồi xuống, Quan Triêu Quân lập tức tới ngay, xông họa lớn như vậy, nói không chừng một hồi mệnh đều không còn, này còn có tâm tình ngồi xuống ăn cơm a.

Liễu Hinh Tình còn tốt, biết rõ Lâm Hải rất có bản lĩnh, ngồi ở kia không hề động, nhưng trong lòng cũng bồn chồn một trận, đồ vật là khẳng định ăn không vô.

“Đồ ăn ngon như vậy, không ăn nhiều thật đáng tiếc, các ngươi không ăn, ta đành tự mình ăn a.” Lâm Hải nói xong, không coi ai ra gì, phối hợp bắt đầu ăn.

“Ừm, cái món này không tệ, Tiểu Tình ngươi nếm thử.” Lâm Hải một bên ăn, còn không quên kẹp khối đồ ăn cho Liễu Hinh Tình.

“Tỷ phu, ngươi không sợ a?” Liễu Hinh Tình tiến đến bên tai Lâm Hải, có chút lo lắng nói nói.

“Sợ cái gì, khác nói ba gã, cũng là gia gia gã đến, nhìn thấy tỷ phu ngươi, cũng phải biến thành cháu trai!”

Liễu Hinh Tình phốc một tiếng, bật cười, đánh nhẹ Lâm Hải một chút.

"Ngươi liền khoác lác đi!"

Lâm Hải bất quá chỉ nói đùa một câu, Liễu Hinh Tình cũng trầm tĩnh lại, không có gấp gáp như trước đó, cầm lấy đũa cùng một chỗ với Lâm Hải bắt đầu ăn uống.

Tống Phỉ Nhi đứng tại chỗ đó, nhìn Lâm Hải chẳng những không nóng nảy, còn không tim không phổi đang ăn cơm, trêu muội tử, quả thực cũng tức điên.

"Ngươi liền trang đi, cứ trang đến chết đi! Đợi lát nữa Quan Triêu Quân đến, nhìn ngươi còn có tâm tình tiếp tục giả vờ bức hay không!"

"Thật sự là sắp chết đến nơi, còn không tự biết a." Những người khác ở bên trong phòng, lắc đầu một trận, cứ như vậy lẳng lặng, nhìn Lâm Hải cùng Liễu Hinh Tình, vừa nói vừa cười ngồi ăn, tưởng tượng đến sau khi Quan Triêu Quân xuất hiện, Lâm Hải sẽ có kết thúc như thế nào.

Mười phút đồng hồ như một cái chớp mắt tức thì, nhưng đối với đám người chờ đợi trong phòng mà nói, lại có vẻ vô cùng dài dằng dặc, nhất là Quan Sĩ Kiệt, không ngừng nhìn thời gian, chưa bao giờ thể nghiệm qua mười phút đồng hồ lại muốn lâu như vậy.

Ngay tại lúc Quan Sĩ Kiệt cũng nhịn không được nữa mà muốn lại gọi điện thoại cho Quan Triêu Quân, bỗng nhiên một trận tiếng bước chân lộn xộn, từ xa mà đến gần mà tới.

"Sĩ Kiệt, ngươi ở đâu?" Một thanh âm uy nghiêm cẩn trọng, mang theo nộ khí nồng đậm, từ bên ngoài phòng vang lên.

"Ha ha, cha ta tới rồi!" Quan Sĩ Kiệt nghe được, không khỏi cuồng hỉ!

"Cha, ta ở trong này!" Quan Sĩ Kiệt hô to một tiếng, sau đó hung hăng trừng liếc Lâm Hải một chút.

“Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi!” Nói xong, Quan Sĩ Kiệt đẩy đám người ra, đi ra ngoài.

“Cha!” Nhìn thấy Quan Triêu Quân, Quan Sĩ Kiệt quệt miệng một cái, liền lại muốn khóc lên.

“Cút sang một bên!” Quan Triêu Quân đưa tay liền đem Quan Sĩ Kiệt đẩy qua một bên, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

“Sĩ Kiệt, ngươi ở đâu?”

“Cha, ta ở chỗ này đây, ta chính là Sĩ Kiệt a!” Quan Sĩ Kiệt vẻ mặt cầu xin, giữ chặt Quan Triêu Quân, ủy khuất nói nói.

“Ngươi là Sĩ Kiệt?” Quan Triêu Quân nghi hoặc nhìn cái đầu heo trước mặt này một chút, sau đó một cỗ sát cơ mãnh liệt liền xuất hiện từ trên thân.

“Thao mụ hắn, Sĩ Kiệt, người nào đem ngươi đánh thành cái dạng này, lão tử lột da hắn!”

Quan Triêu Quân quả thực là tức điên lên, chính mình chỉ có một cái nhi tử bảo bối như vậy, từ nhỏ chính mình cũng không nỡ động đến một cái ngón tay của nó, bây giờ lại bị người đánh đến mức ngay cả mình cũng nhận không ra.

“Người liền ở bên trong đâu!” Trong lòng Quan Sĩ Kiệt vui vẻ, vội vàng chỉ vào phòng nói.

“Đi, nhìn cha báo thù cho ngươi!” Quan Triêu Quân vung tay lên, hai mươi mấy cái đại hán áo đen đeo kính râm ở sau lưng, khí thế hung hung đi theo Quan Triêu Quân, hướng phía trong phòng chen chúc mà đến.

Thanh âm bên ngoài, mọi người ở trong phòng, đã sớm nghe được, tất cả mọi người câm như hến, đến thở mạnh cũng không dám.

Dù sao, người đang đi tới, đây chính là Quan Triêu Quân a, là Long Đầu của toàn bộ thế lực ngầm Tây Kinh, là lão đại ngưu bức đến mức dậm chân một cái là toàn bộ Tây Kinh đều phải rung động a.

Hai người Lô Yên Nhiên cùng Mạnh Yên, đứng tại chỗ này, khuôn mặt nhỏ cũng hoảng sợ đến trắng bệch, hai cái đùi tại một bên sau cái bàn, không ngừng run lẩy bẩy.

Hai người bọn họ dù sao cũng là cùng đi với Lâm Hải và Liễu Hinh Tình, ai biết Quan Triêu Quân có thể liền gộp hai nàng vào cùng một chỗ, cũng đều thu thập hay không a.

“Tỷ phu.” Liễu Hinh Tình cũng có chút sợ hãi, tại dưới đáy bàn, nắm chặt tay Lâm Hải, trong bàn tay nhỏ non mềm, tất cả đều là mồ hôi gấp gáp.

“Yên tâm đi, có tỷ phu ở đây, không có việc gì!” Lâm Hải nhẹ nhàng xoa bóp tay nhỏ của Liễu Hinh Tình, an ủi nói.

“Tránh ra, đều nhanh tránh ra cho ta!” Một tiếng quát to từ cửa truyền đến, mọi người giật mình một cái, dọa đến vội vàng lóe ra một con đường.

Quan Triêu Quân mang bộ mặt tức giận, nhanh chân ưỡn ngực đi tới, phía sau là hơn mười cái đại hán áo đen, phần phật tản ra, đồng thời đem cửa phòng đóng lại.

Nhất thời, một cỗ không khí áp lực để cho người ta ngạt thở khẩn trương, cấp tốc tràn ngập ra, liền cả những người đã thấy qua việc đời như Tống Phỉ Nhi cùng Cố Nhất Minh, cũng cảm thấy hô hấp gấp rút một trận, trái tim phanh phanh nhảy loạn.

Phù phù!

Lô Yên Nhiên cùng Mạnh Yên, hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngã ngồi vào trên ghế, hoa dung thất sắc.

Ánh mắt Quan Triêu Quân như đao, sau khi liếc nhìn một vòng tại trên mặt mọi người, cuối cùng rơi vào trên thân Lâm Hải đang cúi đầu ăn cơm.

“Chính là ngươi, đã đánh nhi tử ta?” Sắc mặt Quan Triêu Quân phát lạnh, âm u nói.

“Tiểu Tình, nếu như lúc ăn cơm, có con ruồi ở bên tai ong ong ong, ngươi sẽ làm thế nào?” Lâm Hải phảng phất như không có nghe được Quan Triêu Quân nói chuyện, quay đầu hướng sang Liễu Hinh Tình hỏi.

“A?” Liễu Hinh Tình đã sớm bị khí thế trên người Quan Triêu Quân hù sợ, bị Lâm Hải hỏi một chút, mới tỉnh hồn lại.

“Con mẹ ngươi, cha ta đang hỏi ngươi đâu!” Quan Sĩ Kiệt giờ phút này lại khôi phục vẻ ngông cuồng không ai bì nổi, chỉ vào Lâm Hải tức giận mắng nói.

“Nếu như là ta à, liền một bàn tay chụp chết, bớt lo phiền.” Lâm Hải đối với chửi rủa của Quan Sĩ Kiệt từ chối không nghe thấy, cười nói đối với Liễu Hinh Tình.

“Ha ha, tiểu tử, ngươi rất ngông cuồng a!” Quan Triêu Quân tức giận vô cùng mà cười, y đương nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của Lâm Hải, trong mắt đột nhiên sát cơ tốc biến.

“Nhưng mà, cuồng phải có tư sản để cuồng, nếu không, cái kia chính là trang bức.”

“Tại trước mặt Quan Triêu Quân ta mà trang bức, kết cục bình thường đều sẽ rất thảm!”

“Ồ? Thật sao?” Lâm Hải chậm rãi ngẩng đầu lên, bỗng nhiên hướng phía Quan Triêu Quân nhếch miệng cười một tiếng.

“Vậy ngươi cảm thấy, ta có tư sản để cuồng hay không?”

“Ngươi...” Quan Triêu Quân vừa muốn mở miệng, nhưng chờ sau khi thấy rõ diện mạo của Lâm Hải, sắc mặt nhất thời đại biến!

Chương 680: Ngươi, có phục hay không?

“Con mẹ ngươi, ngươi có cái lông tư sản a!” Quan Sĩ Kiệt căn bản không có phát hiện ra dị thường của Quan Triêu Quân, chỉ vào Lâm Hải hung hăng càn quấy mắng nói.

“Ngươi câm miệng cho ta!” Quan Triêu Quân bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng phía Quan Sĩ Kiệt rít lên một tiếng, đem Quan Sĩ Kiệt dọa đến khẽ run rẩy.

Sau đó, gã kinh ngạc phát hiện, Quan Triêu Quân vậy mà đầu đầy mồ hôi, bắp thịt trên mặt cũng đang run rẩy không ngừng, mà hai cái đùi càng là dốc hết sức để run rẩy.

“Cha, ngươi không sao chứ, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?” Quan Sĩ Kiệt không rõ ràng cho lắm, có chút bận tâm hỏi.

“A Bưu, cha ta là không phải là sinh bệnh đi?” Thấy Quan Triêu Quân không đáp lời, Quan Sĩ Kiệt lại hướng phía A Bưu ở bên cạnh hỏi.

A Bưu là thiếp thân bảo tiêu của Quan Triêu Quân, phàm là Quan Triêu Quân có cái gì không thoải mái, A Bưu khẳng định là biết rõ.

Nhưng chờ sau khi Quan Sĩ Kiệt thấy rõ bộ dáng của A Bưu, nhất thời liền mộng bức.

Chỉ thấy A Bưu giờ phút này cúi đầu, một mặt kinh hãi, mồ hôi trên trán, so với Quan Triêu Quân không hề ít hơn, trong hai mắt, càng là lộ ra hoảng sợ thật sâu.

“Không lẽ, cái này, cái nhà này rất nóng sao? Đến cả các ngươi cũng sinh bệnh?” Quan Sĩ Kiệt một mặt mờ mịt, có chút xem không hiểu.

“Cha, ngươi…”

Quan Sĩ Kiệt còn chưa nói xong, liền bị Quan Triêu Quân đẩy qua một bên, sau đó tại mọi trong ánh mắt thật không thể tin của mọi người, cúi người đi tới trước mặt của Lâm Hải.

“Lâm tiên sinh, ta, ta không biết là ngài, ta…” Quan Triêu Quân run rẩy, lời nói nói được một nửa, liền nói không được, giơ tay lên không ngừng lau mồ hôi lạnh ở trên trán.

“Cái này, cái tình huống này là như thế nào?” Chúng nhân ở đây đột nhiên thẳng trừng mắt, từng cái miệng há to, quả thực không thể tin được mà thấy cảnh này.

Quan Sĩ Kiệt càng là như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng, sau đó như kẻ điên vọt tới bên người Quan Triêu Quân.

“Cha, ngươi làm gì chứ? Chính là cái hỗn đản này đánh ta, ngươi nhanh để bọn A Bưu phế hắn a!”

“Đồ vật hỗn trướng!” Quan Triêu Quân bị dọa đến hồn kém chút bay ra ngoài, một bàn tay đem Quan Sĩ Kiệt tát lăn trên mặt đất.

“Cha, ngươi, ngươi đánh ta?” Quan Sĩ Kiệt bụm mặt, một mặt thật không thể tin.

Quan Triêu Quân từ nhỏ đến lớn, thế nhưng là liền cả đầu ngón tay đều không chạm qua gã a, hôm nay cái này là thế nào, vậy mà động thủ đánh chính mình?

Mà Quan Triêu Quân nhìn cũng chưa từng liếc nhìn gã một chút, dùng sức cố nặn ra vẻ tươi cười, khúm núm hướng phía Lâm Hải hạ eo.

“Lâm, Lâm tiên sinh, là ta dạy con không nghiêm, đắc tội ngài, ta, ta bồi tội với ngài!”

“Ngài đại nhân đại lượng, cũng không cần so đo cùng tiểu hài tử, ta cầu ngài, buông tha cho khuyển tử một ngựa a?”

Quan Triêu Quân vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người đều ngây người, liền cả Quan Sĩ Kiệt ngã trên mặt đất không phục không cam lòng, cũng trợn tròn mắt.

Hai người Lô Yên Nhiên cùng Mạnh Yên, càng là như là nằm mơ, không thể tin được hết thảy những gì đang xảy ra.

Là cá nhân cũng nghe được, lời nói này của Quan Triêu Quân, là đang cầu xin tha, là đang hướng Lâm Hải chịu thua, cái này chỉ nói rõ một vấn đề, Lâm Hải nhìn như không thu hút thế nào, lại là tồn tại mà Quan Triêu Quân cũng không thể trêu vào!

“Tại sao có thể như vậy? Cái này, đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì a?” Tinh thần của Tống Phỉ Nhi trở nên hoảng hốt, nàng ta làm sao cũng không nghĩ tới sẽ là một kết quả như vậy.

Coi như Lâm Hải thật sự là bạn trai của cháu gái Vân Tư lệnh, Quan Triêu Quân cũng không cần thiết phải ăn nói khép nép đối với hắn như thế a? Huống chi, tại trong mắt của Tống Phỉ Nhi, cháu gái của Vân Tư lệnh, căn bản không có khả năng coi trọng cái loại đồ nhà quê như Lâm Hải này!

Tống Phỉ Nhi đột nhiên phát hiện, nàng ta có chút xem không hiểu Lâm Hải.

Lâm Hải ngồi tại vị trí, phảng phất không thấy được Quan Triêu Quân, tiếp tục cúi đầu ăn đồ ăn.

Quan Triêu Quân cúi người, mồ hôi tí tách lăn xuống, nhưng Lâm Hải không cho y đứng dậy, y cũng không dám nhúc nhích, trong lòng lại càng ngày càng hoảng sợ.

Mọi người thấy một màn này, nhất thời trong lòng ngũ vị tạp trần.

Làm cho Long Đầu dưới lòng đất của một tòa thành thị, khúm núm thành dạng này, không có chút tôn nghiêm nào, người trẻ tuổi trước mặt này, đến có thực lực cùng bối cảnh cường đại cỡ nào a.

Quả thực không dám tưởng tượng!

Cả căn phòng nhỏ, yên tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Chỉ có thanh âm ăn cơm của Lâm Hải cùng âm thanh mồ hôi tí tách rơi xuống đất của Quan Triêu Quân, những người khác liền lớn tiếng hô hấp cũng không dám.

Qua chừng năm phút đồng hồ, Liễu Hinh Tình ở một bên cũng có chút không đành lòng.

“Tỷ phu, ngươi để y đứng lên đi.” Liễu Hinh Tình chỉ chỉ thân thể run lẩy bẩy của Quan Triêu Quân, nhỏ giọng nói.

“Hừ!” Lâm Hải lúc này mới hừ lạnh một tiếng, “Xem ở phân thượng của Tiểu Tình, liền tha cho ngươi một lần, đứng lên đi!”

“Đa tạ Lâm tiên sinh!” Quan Triêu Quân như trút được gánh nặng, thở dài ra một hơi, hướng phía Liễu Hinh Tình ném qua một cái ánh mắt cảm kích.

“Tha cho ngươi có thể, nhưng là nhi tử hỗn đản ngươi lại không thể tha, bởi vì gã đang đánh chủ ý với Tiểu Tình a.”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Quan Triêu Quân vừa mới đứng thẳng, chân liền mềm nhũn kém chút nằm trên đất.

“Ngươi cái nghịch tử, dám theo Lâm tiên sinh đoạt nữ nhân, không muốn sống sao!” Quan Triêu Quân đi lên liền cho Quan Sĩ

Kiệt một chân.

Phốc!

Quan Triêu Quân nói một câu, để Lâm Hải kém chút từ trên ghế trượt chân xuống đất.

Mẹ nó, đó là cô em vợ của ca ca có được hay không, không biết thì đừng có loạn nói có được không!

Mà sắc mặt Liễu Hinh Tình càng là đỏ bừng, len lén liếc Lâm Hải một chút, lại ngượng ngùng cúi đầu.

“Còn không đi xin lỗi Lâm tiên sinh!” Quan Triêu Quân thấy Quan Sĩ Kiệt phản ứng trễ như vậy, lập tức lại là một chân.

Quan Sĩ Kiệt lúc này mới một mặt hoảng hốt đi tới trước mặt Lâm Hải, không ngừng cúc cung xin lỗi.

“Lâm tiên sinh, thật xin lỗi, ta cũng không dám nữa, về sau ta nhất định sẽ cách Tiểu Tình xa xa!”

Quan Sĩ Kiệt tuy hoàn khố, nhưng cũng không ngốc, liền cả ba gã cũng đều sợ Lâm Hải thành cái dạng kia, nếu như mình không gặp Lâm Hải tha thứ, việc hôm nay này tuyệt đối sẽ không dễ qua.

“Tỷ phu, quên đi.” Liễu Hinh Tình thấy Quan Sĩ Kiệt có bộ dáng thất kinh, trong lòng mềm nhũn, lôi kéo Lâm Hải cánh tay, nói nói.

Dù sao, Quan Sĩ Kiệt chỉ là truy cầu chính mình, cũng không có làm cái việc ép buộc mình gì, tội không đáng chết.

“Nếu Tiểu Tình đã mở miệng, việc này coi như xong!” Lâm Hải lúc đầu cũng không có ý định làm gì Quan Sĩ Kiệt, chỉ là mình muốn rời khỏi Tây Kinh, trước khi đi phải chấn nhiếp Quan Sĩ Kiệt một chút, giúp Liễu Hinh Tình giải quyết một số phiền phức sẽ đến sau mà thôi.

“Đa tạ Lâm tiên sinh, đa tạ Lâm tiên sinh!” Quan Triêu Quân cùng Quan Sĩ Kiệt nói cám ơn liên tục, tâm nhấc đến cổ họng, cuối cùng đã rơi xuống.

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó chậm rãi đứng lên, chắp tay sau lưng, nhàn nhạt liếc nhìn Quan Triêu Quân một chút.

“Ta hôm nay làm như thế với ngươi, ngươi có phục hay không?”

“Không có không có, tuyệt đối không có!” Quan Triêu Quân hoảng sợ đến liên tục khoát tay, nói đùa, chỉ bị thương cũng đánh không chết người, y nào dám không phục?

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, có chút nghiền ngẫm nhìn Quan Triêu Quân một chút, Quan Triêu Quân liền vội vã cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Lâm Hải.

“Ta ngày mai sẽ phải rời khỏi thành phố Tây Kinh.”

Trong lòng Quan Triêu Quân đánh cái giật mình, con mắt nhanh chóng quay ngược trở lại, không biết Lâm Hải là có ý gì.

“Việc lớn nhất mà ta không bỏ xuống được, chính là Tiểu Tình.”

“Ngươi tại thành phố Tây Kinh, cũng coi là nhân vật, nếu như sau khi ta rời đi, Tiểu Tình có chuyện gì mà nói, ta sẽ muốn bắt ngươi mà hỏi!”

Lâm Hải nói xong, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo hàn quang, nhìn gần Quan Triêu Quân!

Người trong cả căn phòng nhỏ, gần như đồng thời khẽ run rẩy, cảm giác nhiệt độ tựa hồ cũng hạ xuống mấy phần, Quan Triêu

Quân càng là như rơi vào hầm băng, khắp cả người đều phát lạnh.

“Vâng vâng vâng, ta nhất định sẽ giúp Lâm tiên sinh, chiếu cố tốt Tiểu Tình tiểu thư!”

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Không nên đem lời nói của ta, coi như gió thoảng qua tai.”

“Ngươi nhìn!”

Nói xong, một cỗ khí thế bàng bạc, đột nhiên từ bên trên thân thể Lâm Hải tản ra, Quan Triêu Quân chỉ cảm thấy một cỗ khí sóng cường đại, đem y đẩy bạch bạch bạch lùi liền mấy bước, mới đứng vững, lúc lần nữa ngẩng đầu lên, mặt mũi đã tràn đầy kinh hãi!

Chỉ thấy Lâm Hải nâng tay phải lên, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, trong không khí đột nhiên hiện lên một đạo quang mang chói mắt, đồng thời một luồng kình phong quất vào mặt, lạnh thấu xương như đao!

“Chém!” Theo một tiếng quát nhẹ của Lâm Hải, ngón tay lăng không xẹt qua, một cái cầu thang đá ở gần góc tường, đột nhiên đứt thành hai đoạn, mặt đứt trơn nhẵn như gương!

“Chỉ tay thành kiếm, lấy gió làm đao! Cái này, đây là thủ đoạn của Tông Sư!” A Bưu cúi đầu xuống, mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

Lâm Hải nhàn nhạt liếc nhìn Quan Triêu Quân đã triệt để rơi vào mộng một chút, thanh âm lạnh như băng, như là tiếng chuông đồng vang lên bên tai Quan Triêu Quân.

“Ngày sau, nếu như Tiểu Tình có thiếu một sợi tóc, hậu quả của ngươi, sẽ như cái thang này!”

Chương 681: Người ta thế nhưng là giảng đạo lý

Quan Triêu Quân nhìn cầu thang đá đứt gãy, da đầu tê dại một hồi, mí mắt cuồng loạn không ngừng, một cỗ khí lạnh từ dưới lòng bàn chân bay thẳng tới đỉnh đầu.

“Cái này, cái này mẹ nó vẫn là người có thể làm được sao?” Quan Triêu Quân rung động trong lòng, quả thực vô pháp nói nên lời, đầu tiên là tay không tiếp viên đạn, hiện tại lại là lăng không chém nát đá, thủ đoạn của Lâm Hải, đã sớm vượt qua phạm vi có thể hiểu biết của Quan Triêu Quân.

“Lâm tiên sinh yên tâm, nếu như Tiểu Tình tiểu thư có chút sơ xuất, ngài cứ bắt ta mà hỏi!” Trong lòng Quan Triêu Quân kêu khổ, lại chỉ có thể kiên trì đáp ứng.

Đồng thời, hung hăng trừng liếc Quan Sĩ Kiệt ở bên cạnh một chút, trong lòng đem cái bảo bối nhi tử của chính mình này mắng chết.

Ngươi không có việc gì thì đi trêu chọc người nào không được a, mẹ nó lại đi trêu chọc cái tổ tông này, lần này tốt, tương đương với việc rước về tới một cái cô nãi nãi, về sau có chuyện gì, con mẹ nó đều tính toán trên đầu lão tử ngươi a.

Quan Triêu Quân quả thực khóc không ra nước mắt, việc này qua đi, nói cái gì cũng phải phái người hai mươi bốn giờ âm thầm bảo hộ Liễu Hinh Tình, nếu không thật muốn ra chút chuyện, đầu mình cũng không có cứng rắn như cái cầu thang đá này.

“Ừm, ta ghi lại câu nói này của ngươi.” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó quay đầu.

“Tiểu Tình, ăn đủ chưa?”

“Đủ rồi.” Liễu Hinh Tình gật đầu.

“Các ngươi đâu?” Lâm Hải lại hỏi Lô Yên Nhiên cùng Mạnh Yên.

Hai nữ hài đã sớm bị dọa sợ, Lâm Hải hỏi một chút, liền liên tục gật đầu.

“Đã ăn đủ rồi, vậy chúng ta liền đi chứ sao.”

Thấy bọn người Lâm Hải muốn rời khỏi, Quan Triêu Quân vội vàng phất tay, để cho người dọn ra một con đường cho Lâm Hải.

“Ai nha!” Lâm Hải đi hai bước, bỗng nhiên dừng lại, một mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Quan Triêu Quân.

Quan Triêu Quân vừa mới thở phào, bỗng nhiên gấp gáp, trái tim lập tức lại nhấc đến cổ họng.

“Cái cầu thang đá này bị ta làm hư, cái này cần bồi thường không?” Lâm Hải yếu ớt hỏi.

Phốc!

Quan Triêu Quân bị một câu của Lâm Hải, khiến cho kém chút nằm trên đất.

Mẹ nó, liền việc này? Kém chút đem bệnh tim của lão tử dọa ra rồi.

“Ta bồi, ta bồi!” Quan Triêu Quân liên tục nói nói.

“Cái này, cái này không được đâu? Ta làm hư, sao có thể để ngươi bồi thường a? Người ta là người giảng đạo lý đâu.” Lâm Hải có chút ngượng ngùng nói.

Quan Triêu Quân kém chút nôn, nhưng trên mặt lại không thể không giả trang ra một bộ dáng nghĩa chính ngôn từ.

“Có cái gì không tốt? Không có so cái gì càng tốt hơn cái này! Bởi vì cái cầu thang đá này, cái cầu thang đá này là tác phẩm nghệ thuật, ta, ta sưu tầm!”

“Thật là nhìn không ra, Quan tổng ngươi còn là một người sưu tầm!” Lâm Hải lộ ra cái biểu lộ khoa trương, sau đó vỗ vỗ bả vai của Quan Triêu Quân, một mặt nghiêm túc nói, “Ta sùng bái nhất, liền là những người làm nghệ thuật như các ngươi này!”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, sưu tầm nghệ thuật cũng là văn hóa báu vật của Hoa Hạ nha.” Quan Triêu Quân toét miệng, miễn cưỡng vui cười, kém chút đem chính mình cũng buồn nôn đến.

“Đã như vậy, ta liền không đoạt yêu thích của người, cái cầu thang đá này, về chỗ Quan tổng.”

“Ai nha, đa tạ đa tạ!”

“Bà nội ngươi, rất có thể trang!” Trong lòng Quan Triêu Quân thầm mắng một tiếng, mặt ngoài lại còn phải nói cám ơn liên tục, làm ra một bộ dáng mang ơn, trong lòng quả thực nghẹn mà chết.

“Tốt, Quan tổng, sau này còn gặp lại!” Lâm Hải lúc này mới hướng phía Quan Triêu Quân gật gật đầu, chắp tay đi ra ngoài phòng.

Liễu Hinh Tình cùng Lô Yên Nhiên Mạnh Yên, vội vàng đuổi theo.

“Cung tiễn Lâm tiên sinh!”

“Cung tiễn Lâm tiên sinh!” Quan Triêu Quân vừa mới mở miệng, thì những người mà y mang đến, bao gồm cả đám người trước đó đi cùng với Quan Sĩ Kiệt, tất cả đều cong người hành lễ, vô cùng cung kính.

“Bái bai, các vị!” Lâm Hải khoát khoát tay, nghênh ngang rời đi.

“Ai, chúng ta cũng đi thôi!” Chờ sau khi Lâm Hải đi, Quan Triêu Quân mới than nhẹ một tiếng, tựa hồ cả người cũng hư thoát, sắc mặt khó coi nói một tiếng, cũng dẫn người rời đi.

Nháy mắt, trong phòng liền đi sạch sẽ, chỉ còn lại có Tống Phỉ Nhi còn sững sờ đứng tại chỗ này, như là tượng gỗ!

Thời điểm tính tiền, phục vụ viên liền thông báo, tất cả phí dụng, đều đã ghi vào danh nghĩa của Vân gia, Lâm Hải cũng không khách khí, mang theo ba cô gái lên xe.

“A, các ngươi làm sao đều không nói lời nào?” Lâm Hải lái xe, phát hiện ba cái nữ hài thích nói thích cười, vậy mà toàn bộ đều không lên tiếng, không khí lập tức lộ ra đặc biệt xấu hổ.

“A? Không có a.” Lô Yên Nhiên có chút câu nệ đáp một tiếng, sau đó liền lại không lên tiếng nữa.

Xuyên qua kính chiếu hậu, Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, ánh mắt của hai người Lô Yên Nhiên cùng Mạnh Yên khi nhìn lấy chính mình, tựa hồ tràn ngập kính sợ.

“Ai.” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, nhìn biểu hiện trước đó, hẳn là đem hai người này hù sợ đi.

“Các ngươi biết rõ ta là làm công việc gì sao?” Lâm Hải cười nói.

“Ngươi không phải là sinh viên sao?” Lô Yên Nhiên có chút câu nệ hỏi, Mạnh Yên cũng tò mò nhìn vào Lâm Hải.

“Là đang đi học, bất quá, ta còn là một cái ma thuật sư! Vừa mới các ngươi thấy ma thuật của ta ngưu bức đi, đem Quan Triêu Quân cũng hù dọa được.”

“Ma thuật?” Lô Yên Nhiên cùng Mạnh Yên sững sờ, sau đó một mặt kinh ngạc, “Ngươi, ngươi vừa mới dùng đó là ma thuật?”

“Đúng a, các ngươi cũng không nhìn ra a?”

“Ai u mẹ ta nha!” Lô Yên Nhiên thở dài ra một hơi, thân thể lập tức mềm xuống.

“Ta nói tỷ phu, ngươi hù chết chúng ta, chúng ta cũng đem ngươi trở thành siêu phàm ngươi có biết hay không? Chúng ta hoảng sợ đến thở mạnh cũng không dám, muốn hỏi cũng không dám hỏi, nín chết ta!”

Mạnh Yên gấp gáp tâm tình, cũng nhất thời thư giãn xuống, lập tức buông lỏng không ít.

“Ta nói tỷ phu, ma thuật của ngươi quá ngưu bức, ngươi luyện thế nào vậy, có thể dạy ta một chút hay không?”

“Còn có a, đây chính là Quan Triêu Quân nha, ngươi trước đó liền không sợ để lộ ma thuật sao?”

“Đúng, Quan Triêu Quân giống như nhận biết ngươi a, hơn nữa bộ dáng còn rất sợ hãi, ngươi có phải trước đó đã dùng ma thuật dọa sợ y hay không?”

Lô Yên Nhiên một mặt hiếu kỳ thêm hưng phấn, líu ríu hỏi không ngừng, không trên xe rốt cục lại trở nên sinh động.

Một mạch đưa các nàng về trường học, Lô Yên Nhiên còn niệm niệm không quên, cuốn lấy Lâm Hải xin dạy nàng ta ma thuật, phế sức rất lớn, mới bị Mạnh Yên kéo về túc xá.

Sau khi đưa các nàng đi, lúc chỉ còn lại có hai người Lâm Hải cùng Liễu Hinh Tình, Liễu Hinh Tình bỗng nhiên nghiêng cái đầu dưa, mặt mỉm cười, cổ quái nhìn Lâm Hải.

“Uy, nhìn ta làm gì, nói cho ngươi a, tuy ta rất đẹp trai, danh xưng Sát Thủ Thiếu Nữ, nhưng ta thế nhưng là tỷ phu của ngươi, ngươi cũng không cần si tâm vọng tưởng.”

“Ngươi đi chết đi, không biết xấu hổ!” Liễu Hinh Tình cười mắng, đánh Lâm Hải một hồi, sau đó hiếu kỳ mở miệng nói.

“Tỷ phu, trước ngươi nói với ta, đến cùng ngươi là làm sao làm được? Ngươi chớ cùng ta nói đó thật sự là ma thuật a, ta cũng không giống như hai Nha đầu ngốc kia, dễ bị lừa gạt như vậy.”

“Ai!” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, ngước đầu nhìn lên tinh không.

“Nếu ngươi đã nhìn ra, vậy tỷ phu cũng không tiếp tục giấu diếm ngươi nữa.”

“Kỳ thực đi, tỷ phu của ngươi, căn bản cũng không phải là phàm nhân, mà chính là Ngọc Hoàng Đại Đế trên trời hạ phàm, đến nhân gian thể nghiệm sinh hoạt.”

“A?” Cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Hinh Tình hơi mở, một mặt mộng bức, mà Lâm Hải tiếp tục nói nói.

“Kỳ thực không chỉ có ta, ngươi cùng tỷ tỷ ngươi, cũng đều không phải là phàm nhân.”

“Tỷ tỷ ngươi đâu, kỳ thực chính là Vương Mẫu Nương Nương ở trên trời, đi theo ta cùng một chỗ xuống đây du ngoạn, mà ngươi...”

“Ta làm sao?” Liễu Hinh Tình chớp mắt to, nhịn không được hỏi.

“Ngươi cũng là theo ta mà đến, mà thân phận chân thật của ngươi là...”

“Là ta phòng tiểu thiếp thứ một trăm lẻ tám của ta!”

“Ngươi đi chết đi cho ta!!!” Liễu Hinh Tình lúc này mới phản ứng được, Lâm Hải là đang trêu chọc nàng đâu, phẫn nộ giơ lên nắm tay nhỏ, liền chạy theo đánh Lâm Hải.

“Ái phi, ngươi cũng không thể mưu sát thân phu a!” Lâm Hải hú lên quái dị, hai người cười đùa trêu giỡn cùng một chỗ, nhất thời lưu lại một đường hoan thanh tiếu ngữ.

“Tiểu Tình, sau khi tỷ phu đi, chính ngươi gia tăng chú ý.” Vui đùa ầm ĩ một hồi, Lâm Hải trịnh trọng dặn dò nói.

“Nếu có cái sự tình gì không giải quyết được, ngươi có thể tùy thời gọi cú điện thoại này!” Lâm Hải đối với Quan Triêu Quân, vẫn là có chút không yên lòng, đem danh thiếp mà Vân Thắng đưa cho hắn, đưa cho Liễu Hinh Tình, dặn dò nàng.

“Ừm, ngươi yên tâm đi tỷ phu, ngày mai đến gặp tỷ ta, thì thay ta chòa hỏi tỷ tỷ.” Liễu Hinh Tình tiếp nhận danh thiếp, cười nói.

Hai người lại nói phiếm vài câu, Lâm Hải đem Liễu Hinh Tình đưa về ký túc xá, mình thì đi ra khỏi cửa trường.

Nhìn nhìn thời gian, mới không đến chín giờ, còn không tính là quá muộn.

Lâm Hải do dự một chút, móc ra điện thoại, gọi qua.

Chương 682: Ngươi liền cả tư cách tiễn hắn cũng đều không có!

“Cậu, ngài nghỉ ngơi chưa?”

“Ha ha! Tiểu Hải?” Tống Bảo Việt vừa nghe thấy thanh âm của Lâm Hải, nhất thời cao hứng cười rộ lên.

“Gần nhất Chính phủ có nhiều việc, ta vừa mới từ đơn vị trở về, tiểu tử ngươi a, cả ngày đều đang bận rộn gì sao, cậu muốn gặp ngươi cũng không dễ dàng!”

Lâm Hải cười cười, sau đó mở miệng, “Cậu, ta ngày mai liền rời khỏi Tây Kinh, nên gọi nói một tiếng với ngài.”

Bên Tống Bảo Việt kia nhất thời không có tiếng gì nữa.

“Ta mặc kệ ngươi hiện tại đang ở đâu, ngươi lập tức đến nhà cậu ngay.” Qua một lát, Tống Bảo Việt mới mở miệng lần nữa, mang theo một tia không thể từ chối.

“Không cần đi, cậu, cũng muộn như vậy...”

“Nói nhảm!” Tống Bảo Việt lập tức phát hỏa, “Ngươi ngày mai đều đã đi, còn không muốn vào cái nhà này của cậu sao? Trong lòng ngươi còn có cái người cậu là ta hay không!”

“Không phải, cậu ta...”

“Khỏi cần nói nữa, hiện tại liền đến!” Nói xong, Tống Bảo Việt liền đem điện thoại treo.

Lâm Hải nghe tiếng tút tút truyền đến từ trong điện thoại di động, liền cười khổ một trận.

Tống Bảo Việt đối với mình luôn luôn là vẻ mặt ôn hoà, cho tới bây giờ cũng không có cường ngạnh răn dạy qua chính mình giống như vậy, xem ra là thật tức giận.

“Ai, vậy liền qua một lần đi.” Lâm Hải lắc đầu, cậu đều đã nói như vậy, dù hắn cũng không muốn đi, thì cũng phải qua.

Tống Phỉ Nhi vừa mới thất hồn lạc phách về đến trong nhà, liền bị Tống Bảo Việt kêu ra, tính cả Thu Tuyết Hàm đang làm mặt nạ dưỡng da, một nhà ba người tụ ở phòng khách.

“Lão Tống, chuyện gì a, mà khiến ông nghiêm túc như vậy.” Thu Tuyết Hàm một bên vỗ mặt, một bên không kiên nhẫn nói nói.

“Ta cùng các ngươi nói hai chuyện a.” Tống Bảo Việt cau mày, một mặt nghiêm túc.

“Thứ nhất Tiểu Hải lát nữa sẽ tới, hắn ngày mai sẽ phải đi, đợi lát nữa hắn đến, hai ngươi bớt làm sắc mặt với hắn, nói làm sao thì đó cũng là cháu trai bên ngoại của ta, có nghe thấy không!”

Thu Tuyết Hàm nghe thấy Lâm Hải muốn tới, nhất thời kéo mặt xuống.

“Cũng muộn như vậy, còn tới đây làm gì, không hiểu chuyện!”

“Ngươi nói cái gì đó!” Tống Bảo Việt nhất thời bất mãn nói, sau đó ngữ khí lại hoà hoãn lại.

“Tuyết Hàm a, còn có Phỉ Nhi, nhà ta khó có cái thân nhân đến đây, các ngươi liền nhìn mặt mũi của ta, đối với Tiểu Hải khách khí một chút, thân thiết một chút, có được không?”

“Ai nha, biết rõ, phiền chết!” Thu Tuyết Hàm cau mày đứng dậy, “Còn có việc không, không có việc gì ta đi làm mặt nạ dưỡng da.”

“Cái kia, ngươi đi xào chút đồ ăn, ta cùng Tiểu Hải uống chút.”

“Ngươi có bị bệnh không? Cũng mấy giờ rồi? Ta mặc kệ!” Nói xong, Thu Tuyết Hàm thở phì phì trở về phòng.

“Ngươi...” Tống Bảo Việt tức đến thở hổn hển một trận.

“Cha, để ta đi làm đi.” Đột nhiên, Tống Phỉ Nhi đứng lên, buồn bã ỉu xìu nói nói.

“Phỉ Nhi, ngươi...” Tống Bảo Việt kinh ngạc một trận, sau đó liên tục gật đầu.

“Tốt tốt tốt, thật sự là nữ nhi ngoan của ba ba!” Tống Bảo Việt cao hứng đến hỏng, ông cũng đã sớm nhìn ra, Tống Phỉ Nhi cùng Lâm Hải không hợp nhau, hiện tại Tống Phỉ Nhi vậy mà chủ động đi nấu nướng chiêu đãi Lâm Hải, để Tống Bảo Việt có thể nào lại không cao hứng?

Tống Phỉ Nhi cười cười, quay người hướng phía nhà bếp đi đến, nhưng trong lòng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Lâm Hải, ngươi rốt cuộc là ai?”

Không bao lâu, Lâm Hải liền đến, Tống Bảo Việt vội vàng đem Lâm Hải nghênh vào nhà, bất quá sau khi ngồi xuống, mặt Tống Bảo Việt liền kéo xuống.

“Tiểu Hải, ta biết rõ ngươi cùng mợ ngươi, và biểu muội ngươi không hợp nhau, nhưng cũng không cần muốn đi cũng không tiến vào cái nhà này a?”

“Không, cậu, ta chính là cảm thấy quá muộn...”

“Được, ngươi đừng nói nữa!” Tống Bảo Việt thô bạo cắt ngang lời nói của Lâm Hải, “Ta để biểu muội ngươi đi nấu chút đồ ăn, hai chúng ta uống hai chén, bất kể nói thế nào, ta là cữu cữu của ngươi, nhà này ta nói mới tính toán, ngươi đừng để ý tới bọn họ!”

“Không cần, cậu, ta nếm qua...”

Lâm Hải còn chưa nói xong, Tống Phỉ Nhi đã buộc tạp dề, bưng đồ ăn đi tới.

“Biểu ca.” Tống Phỉ Nhi cúi đầu, cũng không dám liếc nhìn Lâm Hải một chút nào, lên tiếng chào hỏi, đem đồ ăn buông xuống, liền về phòng của mình.

“Tới tới tới, nếm thử tay nghề của biểu muội ngươi, ta cũng chưa từng ăn mấy lần, lần này vẫn là dính ánh sáng của ngươi a.”

Tống Bảo Việt một bên kêu gọi Lâm Hải dùng bữa, một bên muốn rót rượu cho Lâm Hải.

Lâm Hải nào dám để cậu rót rượu cho hắn, vội vàng đem rượu tiếp nhận, đổ đầy cho Tống Bảo Việt, lại rót cho mình.

"Tiểu Hải a, tính toán, cậu rời nhà, đều đã hơn hai mươi năm..." Đang ăn cơm, uống rượu, Tống Bảo Việt từ từ nói về những chuyện mà mình đã trải qua trong hơn hai mươi năm.

Lâm Hải lẳng lặng nghe, càng nghe càng cảm thấy cậu không dễ dàng.

Một cái tiểu tử nông thôn không có bất kỳ bối cảnh gì, từ tầng dưới chót nhất mà bò lên, một đường đi cho tới vị trí hôm nay này, gian khổ cùng ủy khuất, mồ hôi cùng nước mắt trong đó, căn bản không phải người ngoài có thể thể sẽ nhận được.

Chậm rãi, Tống Bảo Việt lại nói về sự tình mẫu thân Lâm Hải không nỡ ăn, không nỡ mặc, bớt ăn bớt mặc cung cấp cho ông ta cái đệ đệ này đến trường, giảng đến chỗ tình thâm, cộng thêm tác dụng của rượu cồn, Tống Bảo Việt liền khóc ào ào.

Lâm Hải cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nghe cậu cùng mụ mụ tỷ đệ tình thâm, hốc mắt cũng hồng, nhìn bộ dáng cậu thất thố, ngược lại cảm giác đến vô cùng thân thiết.

Đáng tiếc, cái không khí tràn ngập thân tình nồng đậm này, bị một nói tiếng vang thình lình phát ra, sinh sinh đánh vỡ.

Phanh một tiếng, cửa buồng phòng trong bị đẩy ra, Thu Tuyết Hàm mặt như băng sương đi tới.

"Các ngươi có thể nói nhỏ chút hay không, vừa khóc lại hô, còn có để cho người ngủ hay không!"

Lời kia vừa thốt ra, Tống Bảo Việt cùng Lâm Hải đều biến sắc, trong nháy mắt liền an tĩnh lại.

"Ba!" Tống Bảo Việt chợt vỗ bàn một cái, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ đứng lên.

"Ta cùng cháu ngoại ta nói chuyện, lúc nào đến phiên ngươi để ý tới, cút trở về cho ta!”

“Ngươi, ngươi... Hừ!” Thu Tuyết Hàm thấy Tống Bảo Việt cũng dám mắng mình, tức đến sắc mặt trắng bệch, hung hăng nguýt ông ta một cái, trở lại trong phòng, phanh cái đóng rầm của lại.

“Ngươi cái đàn bà thúi!” Tống Bảo Việt tức đến mức liền muốn vọt qua qua, bị Lâm Hải vội vàng kéo lại.

“Cậu, cậu, ngươi ngồi xuống, ngươi ngồi xuống!” Lâm Hải vội vàng đem Tống Bảo Việt kéo về trên ghế.

“Tức chết ta, thật sự là tức chết ta!” Tống Bảo Việt tức đến ngực không ngừng chập trùng.

Lâm Hải thầm cười khổ, biết rõ rượu này là không có cách nào uống hết.

“Cậu, thời gian không còn sớm, ngài sớm nghỉ ngơi một chút, ta liền trở về.”

“Về cái gì mà về? Về chỗ nào? Hôm nay liền ở nhà cậu!”

“Không cần đâu, cậu!” Lâm Hải liên tục chối từ, “Ta còn mượn xe của bằng hữu, hôm nay phải đem xe trả cho người ta, sáng sớm ngày mai người ta còn phải dùng!”

Lâm Hải mượn cớ nói.

“Thật?” Tống Bảo Việt có chút không tin hỏi.

“Ta lừa gạt ngài làm gì, xe liền ở dưới lầu đây.”

“Vậy được rồi.” Trầm mặc nửa ngày, Tống Bảo Việt mới có hơi không tình nguyện mà đáp ứng.

“Ngày mai, trước khi đi, cậu đưa ngươi đi!”

“Cái này cũng không cần a?” Lâm Hải cười nói.

“Trừ phi ngươi không nhận cái người cậu là ta này!” Tống Bảo Việt trừng mắt nói nói.

“Ai, vậy được đi, ngày mai ta chạy, sẽ gọi điện thoại cho ngài!” Lâm Hải bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng, Tống Bảo Việt lúc này mới thả hắn rời đi.

Lâm Hải vừa đi, Thu Tuyết Hàm liền lại đi tới.

“Tống Bảo Việt, ngươi học được bản sự đúng không? Trở thành đại quản gia của phủ Thị Chính, ngay cả ta cũng dám mắng?” Thu Tuyết Hàm chống hông, răn dạy nói.

“Hừ, đó là cháu ngoại của ta, có người nói như ngươi sao?” Tống Bảo Việt từ khi chuyển lên làm Bí thư trưởng chính thức, lực lượng cứng rắn không ít.

“Được, ta sai còn không được sao? Hoành cái gì mà hoành!” Thu Tuyết Hàm tựa hồ cũng cảm thấy có chút nói không lại, tức giận nói nói.

“Bất quá, Lão Tống, ngươi ngày mai thật đúng là tiễn hắn a, để chính hắn đón xe qua nhà ga không phải là được sao? Ngươi bây giờ thế nhưng là Bí thư trưởng của chính phủ thành phố, xe của ngươi kia, là cái người tùy tiện gì, liền có thể ngồi sao?”

Tống Bảo Việt nghe xong lời này, lại phát cáu!

“Để hài tử đón xe qua nhà ga? Ngươi làm sao còn có ý tứ mà nói ra miệng!”

“Ngày mai chẳng những ta muốn đưa, ngươi cũng cùng theo qua!” Tống Bảo Việt vung tay lên, bất mãn nói nói.

“Không phải chưa, ngươi nói đùa cái gì? Ta đi tiễn hắn? Ta...”

Thu Tuyết Hàm cảm thấy một trận buồn cười, nhưng lời còn chưa nói hết, thì đã thấy Tống Phỉ Nhi mặt không biểu tình từ bên trong phòng đi ra tới.

“Mụ, ta khuyên ngươi, vẫn là đi đưa một chút thì tốt hơn!”

“Bởi vì, nếu như hắn không phải là cháu ngoại của cha ta, ngươi có khả năng liền cả tư cách tiễn hắn cũng đều không có!”

“Ngươi nói cái gì?” Tống Phỉ Nhi vừa mới mở miệng, Tống Bảo Việt cùng Thu Tuyết Hàm, tất cả đều sửng sốt.

Chương 683: Quấy ngươi cái long trời lỡ đất!

Lâm Hải trở lại Vân gia, không có gặp qua bất luận kẻ nào, trực tiếp về đến phòng.

Nằm ở trên giường, vừa nghĩ tới ngày mai sẽ được nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải hưng phấn một trận lấy điện thoại cầm tay ra, chuẩn bị phát cái video cho Liễu Hinh Nguyệt.

“A? Có tin nhắn chưa đọc.” Lâm Hải chợt phát hiện, bên trong Weachat có cái tin nhắn chưa đọc.

“Là Nam Cực Tiên Ông!”

Lâm Hải mở tin nhắn ra, nhìn một chút.

Nam Cực Tiên Ông: Đạo hữu, có đây hay không? Tìm ngươi có việc!

Lâm Hải vội vàng hồi âm lại.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có ý tứ, vừa rồi không thấy được tin tức, tìm ta có việc?

Nam Cực Tiên Ông rất nhanh liền đáp lại.

Nam Cực Tiên Ông: Hù chết bảo bảo, nửa ngày còn không trở có hồi âm về, còn tưởng rằng ngươi đi đường đâu! (phía sau là một cái biểu lộ lau mồ hôi)

Phốc!

Lâm Hải buồn cười một trận, mẹ nó, còn bảo bảo đâu, có cái quỷ bảo bảo nào lớn như ngươi chứ?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chuyện gì, ngươi nói!

Nam Cực Tiên Ông: Trước đó ta đã đặt hàng thuốc lá Trung Hoa, sau đó còn có Sprite cùng Cocacola với đạo hữu, không biết đạo hữu đã chuẩn bị kỹ càng chưa?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đã sớm chuẩn bị tốt cho ngươi rồi!

Lâm Hải lười nhác lần lượt đi mua, nên đã sớm chuẩn bị để ở bên trong Thánh Cảnh, lưu giữ lượng lớn hàng, cũng tiện để buôn bán.

Nam Cực Tiên Ông: Quá tốt, hiện tại đạo hữu liền phát cho ta đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có vấn đề!

Lâm Hải trực tiếp đem đồ vật từ bên trong Thánh Cảnh lấy ra, dựa theo số lượng mà Nam Cực Tiên Ông muốn phát qua.

Nam Cực Tiên Ông: Ha ha, đa tạ đạo hữu, hợp tác vui vẻ! (phía sau là một cái biểu lộ nắm tay)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên Ông khách khí, cái kia, dư khoản ngươi cũng nên kết toán cho ta một chút chứ. (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Nam Cực Tiên Ông: Dư khoản? Cái dư khoản gì? (phía sau là một cái biểu lộ dấu hỏi)

Phốc!

Đầu Lâm Hải ông một tiếng, mẹ nó, con hàng này không phải là muốn giựt nợ chứ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên Ông, ngươi nói như thế liền không có ý nghĩa, trước đó chúng ta đã nói xong a, ngươi chỉ trả cho ta tiền đặt cọc, dư khoản nói là điểm giao hàng thời, một lần thanh toán!

Nam Cực Tiên Ông: Đúng a, là nói như thế!

Lâm Hải thở dài ra một hơi, chỉ cần cái lão Thọ Tinh này còn nhận việc này, vậy là được!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy cái dư khoản này...

Nam Cực Tiên Ông: Dư khoản đã thanh toán a?

“Thanh toán?” Lâm Hải sững sờ, vội vàng xem xét túi tiền, kết quả phía dưới điểm Công đức, là một cái số không to lớn!

Thanh toán em gái ngươi a, Lâm Hải có chút không cao hứng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên Ông, đừng làm rộn, ta căn bản chưa lấy được a, người ta là sinh ý nhỏ, không thương nổi a! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Nam Cực Tiên Ông: Người nào náo cùng ngươi a, tất cả đều đã đưa cho Thái Thượng Lão Quân, lão ta nói toàn bộ tài sản của ngươi, tất cả đều thuộc về lão ta! Lão còn cho ta xem ghi chép nói chuyện phiếm của các ngươi, ngươi có bệnh không! Được, ta còn có việc, về rồi trò chuyện a!

“Thái Thượng Lão Quân!” Con mắt Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên.

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải gầm lên giận dữ, phổi cũng tức điên!

Lão gia hỏa này, quá con mẹ nó đáng giận, thậm chí ngay cả cái này cũng tính kế đến!

Lâm Hải trực tiếp tìm tới Weachat của Thái Thượng Lão Quân, phát cái tin tức qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lưu manh! Thổ phỉ! Cường đạo!

Thái Thượng Lão Quân: Đạo hữu, ngươi từ chỗ nào mà biết được nhũ danh của lão phu? (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

"Quá không biết xấu hổ!" Mặt Lâm Hải đều đen.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bớt nói nhảm, đem điểm Công đức mà Nam Cực Tiên Ông đưa cho ngươi, trả hết cho ta! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

Thái Thượng Lão Quân: Đạo hữu thế nhưng là đã đáp ứng với lão phu, tất cả tài sản của ngươi đều thuộc về lão phu a, làm sao hiện tại lại quỵt nợ?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta nói là lúc đương thời, không bao gồm cái khoản chưa kết toán này!

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, khó mà làm được. (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

"Em gái ngươi!" Cứng rắn không được, Lâm Hải đành phải đến mềm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân a, làm người cần phải phúc hậu a! Ngươi đường đường là Đạo Tổ, cũng không cần cùng tiểu nhân so đo những món lợi nhỏ này a? (phía sau là một cái biểu lộ nịnh nọt.)

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi nói cái gì? Ai nha, không có tín hiệu, nghe không rõ, quay đầu trò chuyện tiếp a! Bái bai đạo hữu!

“Móa! Có thể muốn chút mặt không!” Cái mũi Lâm Hải cũng tức điên!

Mẹ nó, trong Weachat phát đều là văn tự, căn bản cũng không phải là giọng nói, ngươi nghe không rõ cái quỷ a!

“Quá mẹ nó đáng giận a!” Lâm Hải hận không thể đem Thái Thượng Lão Quân từ trong điện thoại di động bắt tới, hung hăng đánh cho lão một trận.

“Sớm muộn ca ca cũng thu hồi lại cả gốc lẫn lãi!” Biết rõ tiền sẽ không trở lại, Lâm Hải hướng phía ảnh chân dung của Thái Thượng Lão Quân, hung hăng đâm hai lần, chửi mắng một hồi.

Mắng xong, hết giận một chút, Lâm Hải mới phát video cho Liễu Hinh Nguyệt.

Lâm Hải đem thời giam chuyến bay sang mai nói cho Liễu Hinh Nguyệt, sau đó hai người tự nhiên không thiếu tình chàng ý thiếp tại trong video, cách điện thoại di động nói tình thoại buồn nôn, một bên còn làm ra một số sự tình không thích hợp với thiếu nhi, khiến cho sắc mặt Liễu Hinh Nguyệt ửng hồng, thở hồng hộc xong, mới lưu luyến không rời mà cúp máy video.

“Ngày mai sẽ được nhìn thấy Hinh Nguyệt, rốt cuộc không cần gãi không đúng chỗ ngứa như thế, quá dày vò!” Lâm Hải nằm ở trên giường, trong đầu toát ra một ít tình cảnh kích thích, trên mặt nhất thời lộ ra nụ cười sắc sắc.

“Đúng, nhớ tới một chuyện!” Lâm Hải bỗng nhiên lại đưa điện thoại di động lấy tới.

Qua Yến Kinh, khẳng định phải qua vấn an Tiêu Thanh Sơn một chút, nên tìm Hầu Tử xin chút Hầu Nhi Tửu, Tiêu lão thích uống đồ chơi kia, hơn nữa còn có chỗ tốt đối với thân thể!

Lâm Hải tìm tới Weachat của Ngộ Không, sau đó trực tiếp phát một rương thuốc lá Trung Hoa qua.

Leng keng!

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi một rương Thuốc lá Trung Hoa!

Lâm Hải hiện tại đã phi thường hiểu biết tính khí bản tính của Ngộ Không, cái con khỉ này tuyệt đối là con khỉ có tính tình, ngươi kính y một thước, y tuyệt đối trả lại ngươi một trượng!

Thuốc lá vừa phát qua, tin tức của Ngộ Không liền hồi âm lại.

Ngộ Không: Huynh đệ, ngươi cái này là ý gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh a, rất lâu không có liên hệ, tiểu đệ nhớ ngươi, biết rõ ngươi ưa thích cái đồ chơi này, cố ý bỏ ba ngày thời gian, làm một rương tới. (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Ngộ Không: Huynh đệ, ngươi... (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Ngộ Không: Huynh đệ về sau có chuyện gì, thì cứ tìm lão Tôn ta, coi như ngươi muốn làm cái chức chủ nhân Thiên Đình kia, Lão Tôn cũng giúp ngươi đem Ngọc Đế Lão Nhi từ trên bảo tọa nhấc xuống!

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun, mẹ nó, cái con khỉ này quá khỏe khoắn, một lời không hợp liền lại muốn ồn ào Thiên Cung a, ca ca cũng không có dã tâm này, còn muốn sống thêm hai năm đây.

Bất quá, cái này cũng nói, tình nghĩa ở giữa mình cùng Ngộ Không, tuyệt đối đã vào vị trí có trọng lượng rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, việc tạo phản này trước hết đừng đề cập, tiểu đệ thật là có chút chuyện muốn tìm Đại Thánh.

Ngộ Không: Ngươi nói, ngươi nói!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh còn có Hầu Nhi Tửu không? Có thể đưa tiểu đệ mấy cái hồ lô hay không?

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi mười hồ lô Hầu Nhi Tửu, mời xem xét trong túi càn khôn.

Ngộ Không: Huynh đệ, có đủ hay không? Không đủ mà nói, ta để các con lại đi lấy!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đủ, đủ!

Lâm Hải trên mặt tươi cười, mười hồ lô rượu, chậm rãi uống, đủ cho Tiêu Thanh Sơn uống một đoạn thời gian.

Ngộ Không: Còn có chuyện gì không? Có chuyện, cứ việc nói, với lão Tôn ta, tuyệt đối không nên khách khí!

Lâm Hải nhìn tin tức của Ngộ Không, trong lòng bỗng nhiên nhất động!

“Bà ngươi Thái Thượng Lão Quân, dám hố ca ca, không nếu liền để cho Hầu Tử giúp ca ca hả giận!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lại vội vàng phát ra một cái tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ai, thật là có một chuyện, nhưng là có chút không tiện mở miệng, sợ Đại Thánh sợ hãi a.

Lâm Hải sợ Ngộ Không không dám đi, còn đặc biệt dùng tới kế khích tướng.

Ngộ Không: Hừ hừ, sự tình làm cho lão Tôn ta lo ngại, toàn bộ Thiên Đình còn không có đâu, ngươi nói, ngươi nói!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ai, thực không dám giấu giếm a, Đại Thánh, đệ đệ ta bị Thái Thượng Lão Quân hố thảm!

Lâm Hải thêm mắm thêm muối, đem sự tình nói một lần cùng Ngộ Không, đem chính mình nói gọi là một cái thảm.

Ngộ Không: A!!! Cái Lão Quan này thực sự là đáng giận! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Ngộ Không: Huynh đệ, ngươi chờ, nhìn lão Tôn ta xuất khí cho ngươi!

Lâm Hải nhìn tin tức của Ngộ Không, không khỏi đắc ý một trận.

“Ngộ Không quả nhiên có ý tứ, đại gia ngươi Thái Thượng Lão Quân, dám hố ca ca, nhìn không quấy ngươi cái long trời lỡ đất!”

Chương 684: Bách Trận Đồ

Chờ cũng liền chừng mười phút đồng hồ, tin tức của Ngộ Không lại phát tới.

Ngộ Không: Huynh đệ, lão Tôn ta đã trở về.

Lâm Hải hưng phấn một trận, trực tiếp từ trên giường bật dậy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, thế nào? Có lật của Đâu Suất Cung của lão gia hỏa đó hay không? (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Ngộ Không: Ai, đừng đề cập!

“Ách...” Trong lòng Lâm Hải nhất thời có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, một câu phía sau của Ngộ Không, để Lâm Hải nhất thời thất vọng.

Ngộ Không: Lão Quan này, tựa hồ ngờ tới lão Tôn ta sẽ đi vậy, đã sớm tại bên ngoài Đâu Suất Cung bố trí trong ngoài khoảng tám trăm cái trận pháp, lão Tôn ta, không đánh vào được a, ai!

“Mẹ nó, cái lão già kia, thật là giảo hoạt!” Lâm Hải chửi một câu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia coi như thôi, Đại Thánh cũng không cần chú ý, lần này coi như tiện nghi cho lão.

Lâm Hải trái lại, lại an ủi Ngộ Không.

Ngộ Không: Hắc hắc, bất quá lão Tôn ta cũng không thể đi không một chuyến!

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi ‘Bách Trận Đồ’, mời xem xét trong túi càn khôn.

Ngộ Không: Đây là thứ mà lão Tôn ta thừa dịp Lão Quan này không chú ý, sờ tới từ trên người lão, huynh đệ ngươi xem một chút có hữu dụng hay không?

“Đậu phộng!” Lâm Hải kinh hô một tiếng, “Mẹ nó, cái con khỉ này được a, thật sự là không đi tay không!”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hữu dụng, hữu dụng, cảm tạ Đại Thánh!

Nói đùa, đồ vật thuận tay lấy đến trên thân Thái Thượng Lão Quân, có thể là vật phàm sao?

Lâm Hải không cần nhìn, liền dám khẳng định, cái ‘Bách Trận Đồ’ này, tuyệt đối là đồ vật tốt!

Kết thúc nói chuyện phiếm cùng Ngộ Không, Lâm Hải vội vàng không kịp chờ đợi mà mở túi càn khôn ra xem xét.

Bách Trận Đồ: Trận pháp mà Thái Thượng Lão Quân thu thập cùng sáng tạo, bên trong có chứa Thượng Cổ Thập Nhị Sát Trận cùng hơn trăm loại trận pháp cao thâm mà Thái Thượng Lão Quân sáng tạo!

“Đậu phộng, cái này ngưu bức đại!” Nội tâm Lâm Hải trở nên kích động.

Nghĩ không ra trong cái Bách Trận Đồ này, lại là trận pháp mà Thái Thượng Lão Quân tự mình sáng tạo, càng đáng sợ hơn là, vậy mà còn có sát trận của thời kỳ Thượng Cổ!

Leng keng!

Có muốn học tập không?

Tin tức nhắc nhở bỗng nhiên vang lên!

Học tập!

Cái này còn phải hỏi sao? Đồ vật ngưu bức như vậy, Lâm Hải không kịp chờ đợi lựa chọn có!

Oanh!

Đột nhiên, trong đầu Lâm Hải ông một tiếng, trong nháy mắt trở nên hoảng hốt.

Sau một khắc, cảnh tượng trong đầu đột nhiên thay đổi, vô số đường hào quang óng ánh, từ phía chân trời nở rộ, bức xạ khắp nơi, phảng phất như một cái lồng ánh sáng cực lớn trong suốt, đem phiến thiên địa này cũng bao bọc ở trong đó.

Ngay sau đó, thiên địa run rẩy một trận, sau đó không gian vỡ nát, khắp nơi đều sụp đổ, sông núi cũng bị dời đi, nước trong bốn biển bị khô cạn cắt đứt, vô số ngôi sao đều rơi xuống, toàn bộ thế giới tối tăm không mặt trời, phảng phất như thời điểm tận thế.

Lâm Hải liền như đang nhìn một bộ phim, nhìn thế giới bị loại lực lượng cường đại này phá hủy, không thể kháng cự, lại cảm thấy chân thật như vậy, chân thực đến giống như tự thân đang ở trong cảnh này vậy!

Đồng tử Lâm Hải nhanh chóng co lại theo từng đợt, trong lòng vô cùng kinh hãi!

“Cái này, chính là lực lượng của Thượng Cổ Thập Nhị Sát Trận sao? Quả thực thật đáng sợ!”

Lâm Hải dám khẳng định, một khi trận pháp này được bày ra, toàn bộ Địa Cầu đều sẽ bị giảo sát, sẽ hoàn toàn biến mất khỏi vũ trụ!

Tràng cảnh trong đầu vẫn còn tiếp tục, không ngừng biến đổi lực lượng, mỗi một cái cũng đều có uy lực hủy thiên diệt địa, tràng cảnh khủng bố như trời sụp đất lúc, sơn băng địa liệt, sao trời rớt xuống, bốn biển khô kiệt, quả thực có thể so với thiên tai trong Hollywood!

Qua chừng hơn nửa giờ, não hải của Lâm Hải mới dần dần khôi phục thư thái.

Leng keng!

Chúc mừng ngài, đã học được Thượng Cổ Thập Nhị Sát Trận!

“Hô!” Lâm Hải thở dài ra một hơi, cuối cùng cũng đã kết thúc.

Tràng cảnh trong não hải trước đó kia, thật sự là quá kinh khủng, Lâm Hải thậm chí cảm thấy, đến cả đạn hạt nhân ở trên Địa Cầu, đều chưa hẳn đã có loại uy năng cường đại kia!

“Nếu như ta có thể bày ra đại trận bực này, xưng bá thế giới cũng không thành vấn đề!”

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải lại cười khổ một tiếng.

Trận pháp là học được, nhưng tài liệu cần để bày trận, thật sự là rất khó khăn mà tìm được.

Cái Thượng Cổ Thập Nhị Sát Trận này, mỗi một cái trận pháp, đều cần hơn vạn loại tài liệu quý hiếm, hơn nữa không có một cái nào là thứ mà Lâm Hải đã nghe nói qua, tựa hồ căn bản không phải là vật của nhân gian.

“Xem ra cũng chỉ có thể tưởng tượng mà thôi.” Lâm Hải lắc đầu, cũng biết ý nghĩ này, căn bản là không thực tế.

Có muốn tiếp tục học tập những trận pháp còn lại không?

Thanh âm của hệ thống lại vang lên lần nữa.

“Học tập!”

Sau một khắc, trong đầu của Lâm Hải, như là chiếu phim, lần nữa hiện ra các loại tràng cảnh khác biệt.

Bất quá, lần này, so với Thượng Cổ Thập Nhị Sát Trận, liền ôn nhu hơn nhiều.

Trọn vẹn qua hai giờ, Lâm Hải mới đột nhiên mở to mắt, trên mặt hiển hiện ra vẻ vui mừng!

“Trận Pháp Nhất Đạo, thật sự là quá thần kỳ!” Hơn trăm loại trận pháp mà Thái Thượng Lão Quân sáng tạo, giờ phút này Lâm Hải đã học được toàn bộ!

Mà càng là hiểu biết nắm giữ xâm nhập đối với trận pháp, Lâm Hải càng cảm thấy trận pháp tuyệt diệu, tựa hồ ẩn chứa không ít pháp tắc của Thiên Địa.

Nhất là trăm loại trận pháp của Thái Thượng Lão Quân, mỗi một cái trận pháp cũng phong phú toàn diện, biến hóa vô cùng, có thể nói, Lâm Hải nắm giữ trăm loại trận pháp, mấy cái có lẽ đã đã nắm giữ toàn bộ tinh túy của Trận Pháp Nhất Đạo!

“Thu hoạch lần này, thật sự là quá lớn! Coi như lại bị Thái Thượng Lão Quân hố một lần, cũng đáng!”

Lâm Hải lộ vẻ mặt vui mừng, đối với cái Bách Trận Đồ này, phi thường hài lòng.

Bất quá, vấn đề lại xuất hiện lần nữa, những trận pháp này của Thái Thượng Lão Quân, căn bản không phải là vật của nhân gian, tài liệu cần thiết để bày trận, cũng đều là thứ mà Lâm Hải chưa nghe nói qua.

“Bất quá, có một ít trận pháp loại nhỏ, ngược lại là có thể tìm được vật thay thế ở trên Địa Cầu, tuy hiệu quả chênh lệch rất xa, nhưng đối với chính mình hiện tại mà nói, lại càng thêm thực dụng!”

Lâm Hải giờ phút này, đã hoàn toàn tiêu hóa tinh túy trận pháp của Thái Thượng Lão Quân, có thể nói nếu phóng tới Thiên Đình, hắn cũng là Đại sư trận pháp số một số hai, muốn bố trí trận pháp phổ thông, quả thực là hạ bút thành văn.

“Tỉ như Tụ Linh Trận, là trận pháp đơn giản nhất của giới Tu Hành, có thể đem linh khí xung quanh hội tụ lại, đề cao tốc độ tu luyện, chỉ cần ngọc thạch phổ thông, liền có thể bố trận, đây cũng là lập tức trợ giúp lớn nhất đối với mình.”

“Chờ có thời gian, đi mua ngay một số ngọc thạch!”

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày thứ hai Lâm Hải rời giường ăn xong điểm tâm, Vân Thắng liền tự thân đưa tới vé máy bay cho Lâm Hải.

“Lâm lão đệ, thật không nỡ để ngươi đi a.” Vân Thắng lôi kéo tay của Lâm Hải, buồn buồn nói nói.

“Vân lão ca, hữu duyên tự sẽ gặp lại!” Lâm Hải cười nhạt nói.

“Lão ca đưa ngươi ra sân bay!”

“Không cần, cậu ta muốn đưa ta đi.” Lâm Hải lắc đầu.

Nhà của Tống Bảo Việt, cách chỗ ở của Lâm Hải không xa, Lâm Hải đi mấy bước, mười mấy phút liền đến.

Trước khi đến, Lâm Hải ở trên đường đã gọi điện thoại cho Tống Bảo Việt, vừa tới cửa tiểu khu, Lâm Hải liền thấy một chiếc Passat màu đen treo biển số của Chính Phủ, đứng ở chỗ đó.

“Tiểu Hải, ở chỗ này!” Tống Bảo Việt quay cửa sổ xe xuống, hướng phía Lâm Hải hô nói.

Tống Bảo Việt sớm đã đem tài xế đưa đi, chuẩn bị tự mình lái xe đưa Lâm Hải đi.

Lâm Hải cười cười, kéo cửa tay lái phụ ra, ngồi lên, lúc này mới phát hiện, Thu Tuyết Hàm cùng Tống Phỉ Nhi vậy mà cũng ở đây.

Lâm Hải hướng hai người ngồi ghế sau gật gật đầu, Tống Phỉ Nhi hé miệng cười một tiếng, không nói gì.

Mà Thu Tuyết Hàm thì lộ ra một bộ dáng cao cao tại thượng, mở miệng nói.

“Tiểu Hải a, cái xe này của cữu cữu ngươi, cũng không phải là ai cũng có thể ngồi, đó là biểu tượng cho một thân phận ngươi có biết rõ hay không, ngươi xem như là được nhờ.”

“Được, ngươi nói những thứ này làm gì!” Tống Bảo Việt không kiên nhẫn nói nói, sau đó nhìn về phía Lâm Hải.

“Chúng ta hiện tại liền đi ra trạm xe lửa?”

“Không, cậu, chúng ta qua sân bay!” Lâm Hải cười nói.

“Sân bay?” Không đợi Tống Bảo Việt nói chuyện, Thu Tuyết Hàm tại phía sau liền kinh hô một tiếng.

“Ngươi đừng nói với ta là ngươi muốn đi máy bay a!”

“Đúng a, chính là đi máy bay!” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Đi máy bay!” Giọng của Thu Tuyết Hàm đột nhiên cất cao.

“Chính ngươi xuất thân từ loại gia đình nào mà ngươi còn không rõ ràng sao? Vậy mà đi máy bay! Ngươi cho rằng điều kiện của nhà ngươi giống như chúng ta a, vé máy bay có bao nhiêu tiền, đủ để cha mẹ ngươi trồng trọt nửa năm!”

“Ngươi nói đứa nhỏ này cũng thật sự là, không có tiền thì mù đắc ý cái gì, mua cái vé ngồi cứng của xe lửa, mười mấy tiếng cũng đến, ngồi cái phi cơ gì a!” Thu Tuyết Hàm trợn trắng mắt, khinh bỉ một trận.

“Ta nói ngươi nói nhảm làm sao nhiều như vậy a!” Lâm Hải không nói chuyện, Tống Bảo Việt cũng không thích nghe.

“Như thế nào là nói nhảm, ta...”

“Mẹ!” Thu Tuyết Hàm còn muốn lên tiếng, Tống Phỉ Nhi vội vàng kéo bà ta một cái, “Đủ rồi, ngươi đừng nói nữa!”

“Được được, ta không nói còn không được sao? Thật sự là!” Thu Tuyết Hàm không tình nguyện mà im lặng.

Sau hai mươi mấy phút, rốt cục đã đến sân bay Tây Kinh.

Xuống xe, mấy người hướng phía đại sảnh của sân bay đi đến, mới vừa bước vào, cước bộ đột nhiên dừng lại.

Sau đó, một nhà ba người của Tống Bảo Việt, nhất thời kinh ngạc đến ngây người!

Chương 685: Bần tăng là người có lão bà!

Chỉ xem trong đại sảnh của sân bay, lít nha lít nhít đứng đầy người, mỗi cái đều là ăn mặc âu phục, khí chất bất phàm, xem xét cũng đều không phải là người bình thường.

Mà những người này lại tự động đứng chỉnh chỉnh tề tề, không ai nói chuyện, tựa hồ như đang chờ đợi đại nhân vật gì đó, toàn bộ đại sảnh tĩnh đến đáng sợ.

Một số hành khách đợi máy bay, gặp qua trận thế này, đã sớm lẫn tránh ra xa xa, sợ phiền phức đến trên thân, liền cả nhân viên bảo an của sân bay, cũng đều mộng bức, đứng ở đằng xa, gấp gáp nhìn chăm chú vào thế cục, trên đầu ứa ra mồ hôi lạnh.

Một nhà Tống Bảo Việt, đều dừng bước, trên mặt tất cả cũng đều là kinh hãi.

“Lão Tống, ngươi nhìn, đó là ai!” Đột nhiên, Thu Tuyết Hàm chỉ một người trong đó, thấp giọng hô một tiếng!

“Chủ tịch tập đoàn Hướng Vinh, Hướng Vị Lai!”

“Còn có kia, là Tổng Giám đốc của tập đoàn Hoa Thị - Hoa Phú Quốc!”

“Ông trời của ta, Chủ tịch Vân Phong của tập đoàn Vân Hải cũng ở đây!”

Theo từng cái từng cái nhân vật hạng nặng bị nhận ra, miệng của Thu Tuyết Hàm càng ngoác càng lớn, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

Những người này, vô luận lôi một cái nào ra đây, đều là đại phú hào số một của thành phố Tây Kinh thậm chí là toàn bộ Tây Bắc, địa vị sùng quý, coi như Tống Bảo Việt là đại quản gia của phủ Thị chính khi nhìn thấy người ta, đều phải lấy lễ đối đãi, không dám thất lễ.

Nghĩ không ra nhiều nhân vật hạng nặng không tầm thường như vậy, vậy mà đều tụ tập ở đây, liền cả Tống Bảo Việt cũng bị làm cho mộng bức.

“ Bảo Việt, có phải có đại nhân vật nào ở trung ương muốn tới hay không a?” Thu Tuyết Hàm lôi kéo Tống Bảo Việt, thần bí hỏi.

Dưới cái nhìn của bà ta, cũng chỉ có lão đại cấp bậc trung ương, mới có tư cách để những đại nhân vật này dốc hết toàn lực.

Tống Bảo Việt lắc đầu, không nói gì, đôi mày vẫn không khỏi nhăn lại.

Thu Tuyết Hàm chỉ nhận ra những người này, nhưng ông ta, lại nhìn ra tin tức càng trọng yếu hơn.

Ông ta kinh hãi phát hiện, các đại lão có ảnh hưởng rất lớn tại thành phố Tây Kinh này, nhưng khi đứng ở trong đám người kia, vậy mà lệch về sau mười phần, cái này há không phải nói rõ, những người phía trước bọn họ, có thân phận địa vị so với bọn họ, còn cao quý hơn!

Thế nhưng là những người phía trước này, ông ta vậy mà không hề nhận ra cái nào!

Chỉ có Tống Phỉ Nhi, đồng thời với chấn kinh, lại không tự chủ được đem con mắt chuyển hướng sang Lâm Hải, tựa hồ đoán được cái gì đó.

Lâm Hải nhìn qua đám người này, tâm lý cười khổ một tiếng, trận thế này, cũng quá lớn đi à nha?

Lắc đầu, Lâm Hải cất bước hướng phía trước đi đến.

“Ngươi điên rồi!” Thu Tuyết Hàm thấy thế, vội vàng một tay giữ chặt lấy Lâm Hải, phiền chán răn dạy nói.

“Ngươi nhìn không ra, đám người này là đang nghênh tiếp đại nhân vật a? Ngốc ngếch đi lên phía trước cái gì a, những người này ngươi đắc tội được sao? Đến lúc đó ngươi có gặp chuyện không may, cũng chớ liên lụy đến chúng ta có được hay không?”

Lâm Hải nghiêng đầu sang chỗ khác, liếc nhìn Thu Tuyết Hàm một chút, cười lạnh một tiếng.

“Cái đại nhân vật mà ngươi nói kia, nếu như không có gì bất ngờ xảy mà lời nói, thì đó chính là ta!”

“Là ngươi?” Thu Tuyết Hàm cười nhạo một tiếng, phảng phất như nghe được chuyện cười cực lớn, “Nếu như ngươi là đại nhân vật, vậy ta...”

“Lâm tiên sinh khỏe!”

Lời của Thu Tuyết Hàm còn chưa nói hết, liền bị một tiếng hô chỉnh tề ầm ĩ cắt ngang.

Kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, bà ta nhất thời há to mồm, một mặt chấn kinh.

Chỉ thấy những đại lão thân phận cao quý hiển hách này, vậy mà đồng loạt cúi đầu thi lễ, biểu lộ thuận theo, vô cùng cung kính.

Mà càng làm cho Thu Tuyết Hàm giật mình là, Lâm Hải vậy mà chậm rãi dạo bước đến trước mặt những người này, phong khinh vân đạm, thản nhiên hưởng thụ.

“Các vị Tộc trưởng, không cần đến như vậy đi?” Lâm Hải cười nhạt nói.

“Chúng ta nhận đại ân của Lâm tiên sinh, thời khắc Lâm tiên sinh ly biệt, nên đưa tiễn!” Tộc trưởng của các đại gia tộc, cùng kêu lên cung kính đáp nói.

“Cái này, cái này...” Thu Tuyết Hàm trực tiếp mộng bức, ngu ngốc cũng có thể nhìn ra, người mà đám người này đang cung kính chờ đợi, vậy mà thật sự là Lâm Hải!

Càng thêm đáng sợ là, những đại nhân vật mà bà ta nhận ra trước đó kia, giờ phút này vậy mà chỉ có thể đứng ở phía sau một bên cười bồi, liền tư cách bước lên trước nói chuyện cùng Lâm Hải cũng đều không có!

“Trời ạ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Tống Phỉ Nhi ở một bên nhìn thấy, trong lòng cười khổ một tiếng.

“Mụ, ngươi hiện tại đã biết rõ, ta vì cái gì mà nói, ngươi liền đến tư cách tiễn hắn, cũng đều không có a?”

Thân thể của Thu Tuyết Hàm đột nhiên cứng đờ, như bị sét đánh, cả người ngu ngơ tại chỗ.

Trong lòng Tống Bảo Việt, giờ phút này đồng dạng cũng là kinh hãi, đối với đứa cháu ngoại này của chính mình, càng thêm không nhìn thấu.

Lâm Hải hướng phía người của các đại gia tộc, ôm quyền.

“Đa tạ các vị, Lâm Hải xin cáo từ!”

Nói xong, Lâm Hải tại dưới ánh nhìn soi mói của mọi người, tới chỗ đăng ký!

“Cậu, ta đi đây!” Lâm Hải hướng phía Tống Bảo Việt đang chất phác đứng đấy, mà cười phất phất tay.

“A?” Tống Bảo Việt mới từ trong lúc khiếp sợ chậm chạp phản ứng lại, vội vàng cười hướng phía Lâm Hải phất phất tay.

“Tiểu Hải a, chú ý an toàn, đến nơi thì điện thoại cho cậu!”

“Ừm, ngài yên tâm đi, cậu!” Lâm Hải cười gật gật đầu.

Thu Tuyết Hàm ngu ngơ một lát trong mắt đột nhiên dâng lên một mảnh nóng rực, trong lòng dâng lên một cỗ cuồng hỉ.

Nếu những đại nhân vật này đã tôn kính Lâm Hải như vậy, như vậy chính mình làm mợ của Lâm Hải, có phải cũng sẽ bị bọn họ nhìn với con mắt khác hay không?

Những người này tùy tiện để một cái ra dìu dắt chính mình một chút, chính mình cũng liền muốn phát đạt!

Thu Tuyết Hàm càng nghĩ càng kích động, vội vàng cũng hướng phía Lâm Hải phất phất tay.

“Tiểu Hải, có rảnh lại đến nhà mợ làm khách, mợ làm đồ ăn ngon cho ngươi!”

Đáng tiếc, Lâm Hải lại ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn bà ta một chút nào, trực tiếp đem mặt quay nhanh đi, để nụ cười trên mặt Thu Tuyết Hàm trong nháy mắt đã ngưng kết lại, cảm nhận được ánh mắt dị dạng mà mọi người quăng tới, để Thu Tuyết Hàm ngượng, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

“Cái hỗn đản này!” Thu Tuyết Hàm cúi đầu, trong lòng buồn bực tức giận đồng thời, chẳng biết tại sao, lại sinh ra một tia hối hận nồng đậm.

Lâm Hải hữu ý vô ý hướng phía đội ngũ của Vân gia liếc nhìn một chút, trong lòng bỗng nhiên lạc lõng một trận.

“Ai!” Thở dài một tiếng, Lâm Hải qua cửa kiểm an, cũng không quay đầu lại mà tiến lên cửa phi cơ.

"Lâm tiên sinh, lên đường bình an!" Tiếng hò hét chỉnh tề vang lên, tại trong đại sảnh trống trải vang vọng thật lâu, rung động tâm linh của mỗi người!

Thời gian nửa tháng ngắn ngủi, Lâm Hải đã tại trong giới Võ đạo Tây Kinh, lưu lại truyền thuyết đồng dạng như thần thoại!

Một mực chờ Lâm Hải đi xa, một cái bóng hình xinh đẹp hơi có vẻ đơn bạc, mới từ phía sau thạch trụ cực lớn, chậm rãi đi tới, nhìn qua bóng lưng đã đi xa của Lâm Hải, nước mắt ẩm ướt vạt áo của y phục.

"Tằng kinh thương hải nan vi thuỷ,Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.." (*Từng qua biển lớn, không gì nước, Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.- Ly tứ kỳ -Nguyên Chẩn)

"Lâm Hải ca ca, Tuệ Nhi sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ ngươi!"

Vân Thắng đứng tại bên người của Vân Tuệ Nhi, than nhẹ một tiếng, đau lòng vỗ vỗ bả vai mềm mại của Vân Tuệ Nhi, vô cùng thổn thức.

Sân bay quốc tế Yến Kinh.

Một nữ hài vóc người cao gầy, ăn mặc thời thượng, trông mòn con mắt, không ngừng hướng phía lối ra nhìn quanh.

Tuy trên đầu nữ hài mang theo một cái mũ che nắng lớn, nửa khuôn mặt tươi cười cũng bị kính mát che lấp, nhưng cái mũi ngọc tinh xảo nhỏ nhắn lộ ra bên ngoài, bờ môi hồng gợi cảm cùng cái cằm nhọn, lại đủ để bộc lộ ra cái nữ hài này là một cái tuyệt thế mỹ nữ.

Lâm Hải xuống phi cơ, một bên đi ra ngoài, một bên nhìn bốn phía.

Trước đó đã nói thời gian hạ cánh cho Liễu Hinh Nguyệt, Liễu Hinh Nguyệt cũng nói muốn tới sân bay tiếp đón, thế nhưng Lâm Hải đã tìm nửa ngày, cũng không có phát hiện ra thân ảnh của Liễu Hinh Nguyệt.

Ngay tại thời điểm Lâm Hải chuẩn bị lấy điện thoại cầm tay ra, gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt, đột nhiên, một bóng người xinh đẹp, hưng phấn vọt tới trước mặt Lâm Hải.

“Lão công!” Nữ hài kia bắt lấy cánh tay của Lâm Hải, hưng phấn gọi nói.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó trở nên kích động, tuy nửa gương mặt của Liễu Hinh Nguyệt cũng bị che khuất, nhưng như thế nào lại giấu giếm được Lâm Hải đối với nàng đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa?

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải cưỡng ép đem kích động trong lòng áp chế xuống, bên trong ánh mắt hiện lên một tia nghịch ngợm.

Chỉ thấy Lâm Hải đột nhiên buông xuống hai mắt, như lão tăng nhập định, chắp tay trước ngực tạo thành hình chữ thập!

“A Di Đà Phật, yêu nghiệt, nhanh tránh ra mau, bần tăng là người đã có lão bà, nàng tên gọi là sư thái!”

Phốc!

Liễu Hinh Nguyệt trực tiếp cười phun!

“Chán ghét, anh mới là sư thái đâu!” Liễu Hinh Nguyệt hờn dỗi một tiếng, bổ nhào vào trong lòng Lâm Hải, tay nhỏ loạn đánh một hồi, trên mặt lại hiện ra nụ cười dào dạt hạnh phúc vô cùng.

Vợ chồng trẻ xa cách đã lâu giờ được trùng phùng, ngọt ngào nói không nên lời, ôm nhau đứng cùng một chỗ, thật lâu cũng không muốn tách ra.

“Uy, bên cạnh có một cái bóng đèn lớn như vậy, hai ngươi không chói mắt sao?” Đột nhiên, một cái thanh âm, từ phía sau vang lên.

Chương 686: Ca ca ăn em trước!

Lâm Hải lúc này mới cùng Liễu Hinh Nguyệt tách ra, hướng phía sau lưng nhìn lại, chỉ thấy một mỹ nữ mặc áo sơ mi trắng, váy ngắn màu đen cùng giày cao gót, mang theo kính râm lớn, đang lạnh lùng nhìn chính mình.

“Oa tắc, khốc nữ a!” Lâm Hải nhịn không được một tiếng kinh hô, “Chậc chậc chậc, thật sự là cách ba ngày không thấy, thì phải lau mắt mà nhìn, Kiều Kiều nhà chúng ta, bây giờ cũng thay đổi thành cô nàng đô thị thời thượng rồi, cũng không còn là tiểu thái muội một lời không hợp liền mang theo thái đao chém người!”

“Chán ghét, ngươi mới là tiểu thái muội đâu!” Tạ Hiểu Kiều nhoáng nắm tay nhỏ một cái, hướng phía Lâm Hải nhăn nhăn cái mũi ngọc tinh xảo, làm cái mặt quỷ, “Còn giễu cợt ta, cẩn thận ta cầm thái đao chặt ngươi!”

“Ha ha ha, nhìn xem, mới mở miệng liền bại lộ bản tính á!” Bộ dáng đáng yêu của Tạ Hiểu Kiều, tự nhiên lại nhắm trúng Lâm Hải cười to một trận.

Sau khi cười xong, Lâm Hải mới hướng phía bên cạnh Tạ Hiểu Kiều, không để lại dấu vết mà gật gật đầu.

“Ngươi cũng tới.”

“Nô gia bái kiến đại quan nhân!” Hỗ Tam Nương mặc một bộ đồ thời Tống, xấu hổ cười một tiếng, hướng phía Lâm Hải khom người thi lễ.

“Trong khoảng thời gian này, đã vất vả ngươi!” Lâm Hải thông qua ý niệm, nói lời cảm tạ.

“Đi thôi, chúng ta lên xe rồi nói.” Tạ Hiểu Kiều chào hỏi Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, cười nói đi ra ngoài, Hỗ Tam Nương cũng ở phía sau lưng, nhẹ nhàng đuổi theo.

Lên xe, lúc Lâm Hải phát hiện lái xe lại là Tạ Hiểu Kiều, không khỏi lớn tiếng lấy làm kỳ.

“Kiều Kiều, cái này mới mấy ngày a, ngươi chừng nào thì học lái xe a?”

“Không nghĩ tới a?” Tạ Hiểu Kiều đắc ý một trận, “Ai bảo muội muội ngươi là thiên tài đâu, ta hiện tại đã là tài xế của Hinh Nguyệt tỷ, lại là người đại diện kiêm bảo tiêu kiêm trợ lý sinh hoạt, một người đảm nhiệm nhiều cái chức vị quan trọng, ngưu bức a?”

Tạ Hiểu Kiều vừa nói, một bên mở ra âm nhạc, nhất thời một bài ca ưu mỹ truyền đến, để cho linh hồn người ta cũng cảm thấy run lên.

“Cái này là bài ca gì a, dễ nghe như vậy?” Lâm Hải không khỏi kinh ngạc hỏi.

Từ khi học được Nguyệt Cung Tiên m, đã có rất ít ca khúc nào có thể vào trong tai của Lâm Hải, nhưng là bây giờ bài hát này, vậy mà để Lâm Hải cảm giác vô cùng dễ nghe, quả thực giống như âm thanh của tự nhiên.

“Oa tắc, ngươi không phải đâu?” Tạ Hiểu Kiều quay đầu lại nhìn lấy Lâm Hải, một mặt thật không thể tin.

“Uy, lo lái xe đi!” Lâm Hải giật mình, nha đầu này, cần gì phải giật mình như vậy nha.

“Thật sự là phục ngươi, đây là đơn khúc đầu tiên của Hinh Nguyệt tỷ, gọi là ‘Tình yêu của chúng ta’, đã hỏa khắp đại giang nam bắc, ngươi làm bạn trai này thế nào vậy a, ca!”

"A?" Lâm Hải sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra áy náy thật sâu.

"Không có ý tứ a, Hinh Nguyệt, trong mấy ngày qua anh vẫn quá bận, cũng không có thời gian xem tivi cùng nghe phát thanh."

"Không sao." Liễu Hinh Nguyệt cười cười, kéo cánh tay của Lâm Hải lại, khẽ khàng tựa vào đầu vai Lâm Hải, vô cùng ngọt ngào và ôn nhu.

"Ca từ của bài hát này, viết cũng là cố sự của hai người chúng ta đấy."

"Oa, thật a?" Lâm Hải vui vẻ một phát bắt được tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, tại trên gương mặt xinh đẹp của nàng, bẹp hôn một cái, "Thật là vui!"

"Lão công, những ngày gần đây, người ta nhớ anh muốn chết!" Liễu Hinh Nguyệt một mặt hạnh phúc chui vào trong lòng Lâm Hải.

"Anh cũng vậy, mỗi ngày đều nhớ em, hận không thể thời thời khắc khắc ở tại bên cạnh em, ôm em, hôn em..."

"Cứu mạng a!" Lâm Hải đang cúi đầu nói lời dỗ ngon dỗ ngọt, bỗng nhiên Tạ Hiểu Kiều tru lên một tiếng, vỗ tay lái làm bộ dáng muốn sụp đổ!

"Hai người các ngươi, ngược chết cẩu độc thân á!!!"

"Ha ha ha..." Lâm Hải nhìn bộ dáng khoa trương của Tạ Hiểu Kiều, nhất thời cười ha ha, Liễu Hinh Nguyệt cũng là khuôn mặt ửng đỏ, phốc phốc bật cười.

Trong xe vô cùng ấm áp, một đường tiếp theo đều là hoan thanh tiếu ngữ.

Tới trước một tòa biệt thự sang trọng, chiếc xe liền chậm rãi dừng lại.

“Oa, nơi này không tệ a!” Đi vào biệt thự, Lâm Hải nhìn bốn phía một cái, trang trí cổ điển đại khí, phi thường xa hoa, đồ dùng bên trong nhà, Lâm Hải tuy không gọi nổi tên, nhưng chỉ từ bề ngoài liền có thể nhìn ra, phi thường đắt đỏ, giá cả không ít.

“Đây là Mạnh thiếu an bài cho, còn cả chiếc xe mà chúng ta ngồi trở về kia, cũng là của Mạnh thiếu.” Liễu Hinh Nguyệt mỉm cười nói nói.

“Cái Mạnh thiếu gì kia, tuy nhìn qua, thì cà lơ phất phơ, nhưng làm việc xác thực đủ ý tứ, nếu không phải nhìn y tại trước mặt Hinh Nguyệt tỷ phi thường cung kính trung thực, ta đều muốn coi là, y là có ý tứ kia đối với Hinh Nguyệt tỷ rồi.” Tạ Hiểu Kiều ở một bên xen vào nói.

“Lão công, Mạnh thiếu xác thực đối với em rất chiếu cố, chẳng những là trên sinh hoạt, trong công tác cũng là ủng hộ em, còn vì em cản rất nhiều phiền phức, lần sau gặp y, anh ngay mặt cảm tạ y một cái đi.”

“Đây là chuyện hẳn phải làm!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn cũng không nghĩ tới Mạnh Húc sẽ để ý như vậy, trong lòng cũng có chút cảm động.

“Đúng, hôm nay chúng ta không đi ra ngoài ăn nữa, em muốn đích thân xuống bếp, làm cho anh món hồng thiêu gia tử mà anh thích ăn nhất!”

“Thật a, vậy quá tốt!” Lâm Hải cao hứng thân Liễu Hinh Nguyệt một cái, vẻ mặt tươi cười.

“Chán ghét á!” Liễu Hinh Nguyệt cười mắng né tránh, sau đó hướng phía Tạ Hiểu Kiều cười một tiếng, “Kiều Kiều cũng ở đây ăn a, trong khoảng thời gian này ngươi cũng với vất vả, hôm nay nếm thử tay nghề của tỷ tỷ đi!”

“Dẹp đi đi!” Tạ Hiểu Kiều nhếch miệng lên, trợn mắt trừng một cái, “Ta cũng không thể không có nhãn lực như vậy, lại nói, lưu lại làm gì, nhìn ngươi hai xuất sắc ân ái a, còn không sống bị tươi sống ngược chết à!”

Tạ Hiểu Kiều vừa nói, vừa hướng phía cửa đi ra ngoài.

“Đi đi, một hồi hai ngươi lại củi khô bốc hỏa, đừng đem phòng trọ đốt a!”

“Tiểu nha đầu này!” Lâm Hải nhìn Tạ Hiểu Kiều đóng cửa rời đi, không còn gì để nói.

“Lão công, anh có phát hiện không, tính cách hiện tại của Kiều Kiều, so tại thời điểm vừa mới đến nhà anh, đã hoạt bát sáng sủa hơn nhiều.” Liễu Hinh Nguyệt đã buộc lên tạp dề, một bên rửa rau một bên nói nói.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó gật gật đầu.

“Em nói không sai, thật đúng là vậy, Kiều Kiều trước kia lúc vừa tới nhà anh, luôn có cảm giác mình là cái người ngoài, trừ lúc thân cận cùng gia gia, bình thường cùng ai cũng không thích nói chuyện, tâm tình rất thấp, cũng lộ ra rất cô độc, cùng hiện tại thật đúng là không giống nhau!”

“Kiều Kiều hiện tại, vừa hoạt bát lại sáng sủa, làm người cũng nhiệt tình, sinh hoạt mỗi ngày cũng rất vui vẻ, anh khi đó để cho con bé đi theo em đến Yến Kinh, thật là đúng!” Liễu Hinh Nguyệt rất vui mừng nói nói.

Lâm Hải gật gật đầu, đối với cải biến của Tạ Hiểu Kiều, cũng là lòng tràn đầy hoan hỉ.

“Đúng, Hinh Nguyệt, công tác bình thường của em có mệt hay không a? Nhìn bộ dáng em luôn luôn là bề bộn nhiều việc.” Lâm Hải đứng dậy, hướng phía nhà bếp đi đến.

“Xác thực là bề bộn nhiều việc, cũng rất mệt mỏi, bất quá em lại ưa thích loại cuộc sống này, nó để cho em mỗi một ngày đều cảm thấy rất phong phú rất vui vẻ!”

“Chờ một chút, anh sẽ để cho em càng phong phú, càng vui vẻ hơn!” Lâm Hải cười xấu xa, nhất là đem hai chữ phong phú, nặng nề cường điệu nói.

“Lưu manh!” Liễu Hinh Nguyệt khẽ giật mình, sau đó liền hiểu ngầm, đỏ mặt hờn dỗi nói.

“Hôm nay, em buổi chiều còn cần phải đi công tác hay không?”

“Không cần, cả ngày hôm nay đều không cần, em đã nói với Vương tổng là anh sắp muốn tới, muốn xin nghỉ, nhưng bởi vì lịch trình trọng yếu hơn, ông ấy không làm chủ được, liền gọi cho Mạnh thiếu, kết quả Mạnh thiếu không nói hai lời, cho phép ta nghỉ cả ngày!”

Nhìn nụ cười vui sướng của Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng Lâm Hải khuấy động một trận, đi qua duỗi tay ra, từ sau một bên ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt.

Thân thể mềm mại của Liễu Hinh Nguyệt run lên, trái tim lập tức phanh phanh nhảy dựng lên.

“Hinh Nguyệt, anh rất nhớ em a!” Lâm Hải đem cái cằm đặt ở trên bả vai của Liễu Hinh Nguyệt, quay đầu tại bên tai Liễu Hinh Nguyệt, thấp giọng ôn nhu nói.

Cảm thụ được bên tai truyền đến nhiệt khí cùng lời nói ôn nhu, khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt lập tức trở nên nóng lên, hô hấp dồn dập, thân thể mềm nhũn, tựa ở Lâm Hải trên thân.

Lâm Hải thấy thế, cúi đầu hướng phía cái cổ trắng nõn của nàng hôn tới, hai cánh tay cũng phi thường không ở yên.

“Hiện tại, muốn một chút phong phú cùng khoái lạc hay không?”

Liễu Hinh Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, trong lòng nhất thời như là hỏa thiêu, nhịn không được uốn éo.

“Lão công, cơm nước xong xuôi lại...”

Nghe Liễu Hinh Nguyệt như nỉ non than nhẹ, trong lòng Lâm Hải nhất thời liệt hỏa thiêu đốt, một tay ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt.

“Sắc đẹp cũng có thể ăn, còn ăn cơm cái gì a, ca ca ăn em trước!”

Chương 687: Bước chậm dưới ánh trăng

Hai người tiểu biệt thắng tân hôn, nhiều lần chinh phạt, sinh sinh đem cơm trưa biến thành cơm tối, mà như cũ vẫn chưa thỏa mãn.

“Hinh Nguyệt...”

“Ngừng ngừng ngừng, không cho phép lộn xộn nữa.” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng đem cái tay đang trèo lên lần nữa của Lâm Hải lấy ra, mặc quần áo vào, sau đó tại trên mặt Lâm Hải nhẹ nhàng một mổ.

“Ngoan ngoãn nghe lời, em đi làm cơm!”

Lâm Hải cũng mặc quần áo theo ra, nhìn Liễu Hinh Nguyệt ở trong phòng bếp, hừ hừ hát tiểu khúc vui vẻ làm bữa tối, trong nội tâm Lâm Hải dâng lên một cỗ cảm giác hạnh phúc thật sâu.

“Hinh Nguyệt, anh thật hạnh phúc.” Lâm Hải tại phía sau lưng Liễu Hinh Nguyệt, thâm tình nói ra.

“Vì cái gì à?” Liễu Hinh Nguyệt một bên đảo đảo đồ ăn, vừa nói.

“Nhìn em làm bữa tối cho anh, anh có một loại cảm giác gia đình, một gia đình thuộc về hai ta.” Lâm Hải nhìn bóng lưng bận rộn của Liễu Hinh Nguyệt, trên mặt cười nhẹ nhàng.

Trên tay Liễu Hinh Nguyệt khẽ đảo, sau đó ôn nhu mở miệng. “Lão công, chỉ cần anh thích ăn, em sẽ vì anh làm cả đời bữa tối.”

“Nha đầu ngốc, anh cũng không nỡ, chờ sau khi chúng ta kết hôn, thì thỉnh cái giúp việc đi.”

“Không, anh không hiểu, làm bữa tối vì người mình yêu mến, đó là một loại hạnh phúc lớn lao.”

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Hải đề nghị ra ngoài đi dạo, dạo chơi chợ đêm ở Yên Kinh, Liễu Hinh Nguyệt do dự một chút, vẫn là cười gật đầu đáp ứng.

“Em đi thay cho quần áo, anh đợi em chút!”

Chỉ trong chốc lát, Liễu Hinh Nguyệt đã thay đổi một thân váy liền áo trắng noãn rồi đi ra.

“Lão công, bộ này như thế nào?”

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, lập tức thất thần một hồi.

“Như thế nào, không nhận ra?” Liễu Hinh Nguyệt tự nhiên cười nói, nghiêng đầu hỏi.

“À? Không có có hay không, chỉ là bị vẻ đẹp của em, làm cho sợ ngây người.” Lâm Hải cười ca ngợi, nhưng trong lòng lại dâng lên một cỗ cảm giác khác.

Liễu Hinh Nguyệt lúc này, tú lệ đoan trang, cao quý trang nhã, ở bên trong một cái nhăn mày một nụ cười, lơ đãng toát ra khí chất cao lạnh, phảng phất như Cửu Thiên Tiên Tử không ăn nhân gian khói lửa, lại để cho Lâm Hải có một loại cảm giác tự ti mặc cảm.

Liễu Hinh Nguyệt lại mang lên đỉnh đầu một cái mũ chụp, sau đó dùng kính mát che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, mới khoác ở trên cánh tay Lâm Hải, sau đó vung tay nhỏ lên!

“Xuất phát!”

Lâm Hải sủng nịch nhéo nhéo khuôn mặt của Liễu Hinh Nguyệt, hai người đi ra khỏi biệt thự.

“Đúng rồi, em làm gì mà lại đem mình che chắn kín như vậy a?” Trên đường, Lâm Hải tò mò hỏi.

“Người ta hiện tại tốt xấu gì cũng coi như là nhân vật công chúng, đi ra ngoài vô cùng phiền toái, không có vật che chắn một chút, thì nửa bước cũng khó đi.” Liễu Hinh Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút buồn bực nói.

“A, anh như thế nào lại quên mất!” Lâm Hải vỗ cái ót, “Hinh Nguyệt của nhà chúng ta, bây giờ là đại minh tinh rồi.”

Hai người Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, đều là người ưa thích sự yên tĩnh, đối với một ít chỗ ăn chơi đều không có hứng thú, đi dạo chợ đêm, sau đó đi vào một cái công viên, thân mật nhàn nhã tản bước.

“Đúng rồi, em bây giờ đều đã là đại minh tinh rồi, có cái con nhà giàu hay hào phú nào truy theo em hay không à?” Lâm Hải đột nhiên hỏi, hắn trước kia xem trong tin tức bên lề đường kia, cơ hồ từng nữ minh tinh, đều có một ít liên lụy không rõ cùng các phú hào.

“Đương nhiên là có a, quả thực phiền chết rồi.” Liễu Hinh Nguyệt nghe xong cái này, không khỏi cau mày nói.

“A? Thật đúng là có a!”

“n.” Liễu Hinh Nguyệt nhẹ gật đầu, “Đại bộ phận đều bị Mạnh thiếu ngăn cản trở về, bất quá có một người, liền cả Mạnh thiếu đều không thể trêu vào gã, em mỗi lần nhìn thấy gã, đều phải lẩn đi thật xa.”

“A?” Dáng tươi cười của Lâm Hải từ từ biến mất, “Gã là ai?”

“Gã gọi là Hạ Bân, người quen biết cũng gọi gã là Hạ thiếu, tựa hồ trong nhà rất có thế lực tại Yên Kinh.”

“Hạ Bân?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, quản gã là cái khỉ gió xuân bân hay là Hạ Bân gì, dám trêu chọc Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải quyết không đáp ứng.

“Đúng vậy a, chính là Hạ Bân.” Liễu Hinh Nguyệt không có chú ý tới biến hóa trên sắc mặt của Lâm Hải, như trước cùng Lâm Hải kể ra chuyện đáng ghét cùng bá đạo của Hạ Bân.

“Hô!” Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, nhưng ngực lại như bị đè ép bởi một khối đá lớn, bị đè nén nói không nên lời.

“Đúng rồi, lão công! Nói cho anh biết một cái tin tức siêu cấp siêu cấp tốt!” Đột nhiên, Liễu Hinh Nguyệt lôi kéo Lâm Hải, vui sướng nói.

“A? Cái tin tức tốt gì a, để cho Hinh Nguyệt nhà chúng ta cao hứng như vậy?” Lâm Hải đem đè nén trong lòng tạm thời ấn xuống, cười hỏi.

“Em bây giờ đang ở đập một bộ kịch truyền hình cổ trang thần thoại, diễn nữ số một ni!” (aka nữ chính)

“Nữ số một!” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, tuy hắn không chú ý nhiều lắm đối với ngành giải trí, nhưng cũng biết, một cái nghệ nhân mới xuất đạo, có thể biểu diễn nữ số một trong kịch truyền hình, là một chuyện không dễ dàng cỡ nào.

“Hinh Nguyệt, em giỏi quá!” Trong nội tâm Lâm Hải cũng cao hứng, nhịn không được hôn sâu Liễu Hinh Nguyệt một cái.

“Hắc hắc, chủ yếu là vận khí của em tốt, ca khúc thứ nhất vừa phát hỏa, đã có nổi tiếng, đạo diễn tự nhiên nguyện ý dùng em, hơn nữa ở trong đó cũng có Mạnh thiếu giúp đỡ không ít việc a.”

“Cái kịch truyền hình mà em định diễn này, tên gọi là gì a, chờ lên màn rồi, anh nhất định xem nó mười lần tám lượt!”

“Gọi là ‘Hằng Nga Bôn Nguyệt’, em diễn Hằng Nga.” Liễu Hinh Nguyệt nghiêng đầu, cười đáp.

“Em diễn Hằng Nga!” Lâm Hải nghe được, đầu ông một tiếng, Liễu Hinh Nguyệt trước mắt lập tức trở lên mơ hồ, phảng phất như biến thành cái Hằng Nga Tiên Tử trên Nguyệt Cung kia, lại để cho Lâm Hải trong lúc nhất thời sững sờ đứng ngây ở đó.

“Lão công, anh không sao chớ?” Liễu Hinh Nguyệt thấy sắc mặt của Lâm Hải khác thường, có chút lo lắng hỏi.

“À? Không có việc gì, anh chính là thật cao hứng.” Lâm Hải lúc này mới có tỉnh táo lại, chỉ là lúc nhìn về phía Liễu Hinh Nguyệt, không biết vì sao, thậm chí có một loại cảm giác nói không ra lời.

“Đi thôi, qua bên kia đi dạo đi.” Liễu Hinh Nguyệt cũng không có nghĩ nhiều, lôi kéo tay của Lâm Hải, khẽ tựa vào trên vai hắn, vẻ mặt hạnh phúc.

Ánh trăng nghịch ngợm, chiếu rọi trên gương mặt xinh đẹp của Liễu Hinh Nguyệt, phụ trợ cho Liễu Hinh Nguyệt càng thêm đẹp như tiên nữ, Lâm Hải giờ phút này, vậy mà thật sự có chút phân không rõ, nữ tử bên cạnh mình, đến tột cùng là Hằng Nga, hay là Liễu Hinh Nguyệt.

“Quản nó làm gì, ca ca chỉ cần biết rằng, đây là bạn gái của ta, là được rồi!” Lâm Hải dùng sức lắc lắc đầu, đem một ít thứ đồ vật loạn thất bát tao, ném ra sau đầu.

“Lãng mạn tay trong tay, trong màn đêm như vậy lại để cho người rất cảm động, gió nhẹ nhàng ôn nhu thổi qua, cây chậm rãi nhẹ nhàng dao động, lại để cho ánh trăng vụng trộm cười rất lâu...”

Tiếng ca ưu mỹ êm tai, từ trong miệng Liễu Hinh Nguyệt truyền ra, làm nổi bật tràng cảnh lúc này, khiến Liễu Hinh Nguyệt hoàn toàn đắm chìm tại trong hạnh phúc.

Giờ phút này, nàng thật sự muốn vĩnh viễn làm bạn tại bên người Lâm Hải, cứ như vậy, tay nắm tay, tại dưới ánh trăng, thời gian dần qua, thẳng đến Thiên Hoang Địa Lão.

Hai người tựa hồ cũng bị ý cảnh cảm nhiễm, cứ như vậy, từ từ đi tiến vào chỗ sâu trong công viên.

Phía trước, là một khu rừng nhỏ rậm rạp, rơi vào tầm mắt của hai người, Liễu Hinh Nguyệt liền dừng bước.

“Lão công, chúng ta đừng đi lên phía trước nữa.”

“A? Làm sao vậy?” Lâm Hải khó hiểu.

Liễu Hinh Nguyệt chỉ chỉ khu rừng nhỏ, sau đó có chút thẹn thùng cúi đầu xuống.

“Thời điểm ở trường học, em nghe bạn học ngủ cùng phòng nói, nói...”

“Nói cái gì à?” Lâm Hải cười hỏi.

“Nói trong rừng cây của công viên, đều là địa phương mà đám tình nhân đánh dã chiến, đụng phải thì không tốt.”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, thiếu chút nữa thì cười phun ra, nhịn không được để sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt, bắt đầu hiếu kỳ mà xem xét tường tận.

“Anh nhìn cái gì à?” Liễu Hinh Nguyệt thẹn thùng mà hỏi.

“Thật sự là không thể tưởng được, Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của nhà chúng ta lúc trước đến cả cái hôn đều không biết, bây giờ lại cả đánh dã chiến đều đã hiểu, thế nào, nếu không hai ta cũng đi đánh một hồi chứ?” Lâm Hải cười xấu xa hỏi.

“Chán ghét chết anh, còn không phải là bị anh mang hư mất, người ta mới không cần.” Liễu Hinh Nguyệt mắc cỡ đỏ mặt gắt giọng, cho Lâm Hải một chầu nắm tay nhỏ.

Lâm Hải cười xấu xa, vừa định trêu chọc Liễu Hinh Nguyệt, đột nhiên sắc mặt đại biến!

“Hinh Nguyệt coi chừng!”

Chương 688: Dự cảm của Liễu Hinh Nguyệt

Lâm Hải một tay kéo Liễu Hinh Nguyệt ra phía sau, lông tơ toàn thân đều tạc đứng lên, tay phải duỗi ra, chân khí lập tức ly thể, hướng về phía trước kích xạ mà ra.

Phốc!

Trong không khí, truyền đến một thanh âm trầm đục, một đạo rung động vô hình kịch liệt rung động lắc lư tại trong không gian, cây cối chung quanh kịch liệt lay động, vô số lá xanh không gió mà rơi, lập tức rơi đầy trên mặt đất.

“Lão công, làm sao vậy?” Liễu Hinh Nguyệt nhìn kỳ cảnh trước mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

"Không có việc gì!" Lâm Hải lắc đầu, nhìn bóng đen lóe lên rồi biến mất ở chỗ sâu trong rừng cây, trong nội tâm hắn hiện lên một tia hoảng sợ.

"Người là ai vậy này? Tại sao đột nhiên phải đánh lén Hinh Nguyệt? Hơn nữa còn là một cái người tu đạo!" Nguyên một đám nghi vấn, từ trong đầu Lâm Hải xông ra, chỉ là hắn lại không thể tùy tiện đuổi theo, để tránh đưa Liễu Hinh Nguyệt vào hiểm cảnh.

"Thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi." Lâm Hải lúc này mới cảm giác được, trong phiến rừng cây trước mặt này, vậy mà trôi nổi lơ lửng một cỗ khí tức âm lãnh, lại để cho người phi thường không thoải mái, quỷ dị dị thường.

"n." Liễu Hinh Nguyệt gật gật đầu, tuy nàng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng đối với Lâm Hải là ngàn theo trăm thuận, hai người dọc theo đường cũ mà quay về.

"Hinh Nguyệt, em có đắc tội qua với cái nhân vật lợi hại gì hay không?" Trên đường, Lâm Hải nhịn không được mà hỏi.

"Không có, phần lớn thời gian của em đều đang làm việc, rất ít khi cùng người tiếp xúc." Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu nói.

"Cái này kì quái." Lông mày của Lâm Hải, không khỏi nhíu lại.

Trước đó, cái đạo khí mang âm lạnh đột nhiên từ trong rừng cây bay ra, bắn về phía Liễu Hinh Nguyệt kia, Lâm Hải trăm phần trăm khẳng định, đó là chân khí của người tu đạo!

Tuy cùng chân khí trong cơ thể của mình mà so sánh, phẩm chất cùng trình độ ngưng thực kém mười vạn tám nghìn dặm, nhưng khi giao thủ, thực lực của người kia, vậy mà không thua kém gì mình.

Một cái siêu cấp cao thủ như vậy, đột nhiên nhằm vào Liễu Hinh Nguyệt, lại để cho Lâm Hải không thể coi thường bắt đầu.

“Đại quan nhân!” Đột nhiên, thanh âm của Hỗ Tam Nương, vang lên ở một bên, mang theo áy náy nồng đậm.

“Là ta không bảo hộ Hinh Nguyệt tiểu thư chu toàn, thiếu chút nữa gây thành đại họa, thỉnh đại quan nhân trách phạt!” Hỗ Tam Nương bái xuống thật sâu, vô cùng xấu hổ.

“Ai nha, không có quan hệ với ngươi, ngươi đứng lên!” Hiện tại trong lòng Lâm Hải có chút bực bội, hướng phía Hỗ Tam Nương khoát tay áo.

Trước đó hắn và Liễu Hinh Nguyệt anh anh em em, Hỗ Tam Nương tự nhiên không tiện thân cận quá, chờ phát hiện có người đánh lén Liễu Hinh Nguyệt, thì đã chậm, may mắn Lâm Hải tự mình ra tay, cứu được Liễu Hinh Nguyệt.

“Cảm tạ đại quan nhân!” Hỗ Tam Nương lúc này mới đứng dậy, sau đó do dự một chút, mở miệng lần nữa.

“Ta từ trên người người đánh lén trước đó, cảm ứng được tử khí nồng đậm!”

“Tử khí?” Lâm Hải sững sờ, sau đó con mắt đột nhiên trợn tròn.

“Ngươi nói là, đạo bóng dáng trước đó kia, là quỷ?”

“Không phải.” Đôi mày đen của Hỗ Tam Nương cau lại, lắc đầu, cũng là vẻ mặt nghi hoặc.

“Hẳn là người sớm đã sắp chết, lại dùng chút thủ đoạn, mới còn sống ở nhân thế, ta cũng nói không rõ ràng lắm.”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, mày nhăn lại, vẻ mặt nghi hoặc.

Thẳng đến khi Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đi xa, một đạo bóng đen mới chậm rãi thoáng hiện, trong hai mắt, hào quang tham lam lóe lên rồi biến mất, càng như tia chớp xẹt qua bầu trời đêm!

“Thật sự là không nghĩ tới, thế gian lại có nữ tử có âm khí đậm đặc như thế, nếu như đem khí chí âm kia hóa thành cho ta dùng, thực lực của ta nhất định sẽ lại tăng thêm một tầng, tuổi thọ cũng càng thêm lâu dài!”

“Chỉ là, bị tiểu tử bên người cô gái kia phát hiện, thật sự là đáng tiếc!”

“Hơn nữa, tiểu tử này tuổi còn trẻ, thực lực thật đáng sợ, chẳng lẽ lại là những đệ tử của những tông môn ẩn thế kia, ra hành tẩu trên thế gian hay sao? Làm như vậy, chẳng phải là đắc tội với các tông môn ẩn thế kia sao?” Bóng đen trong mắt, bỗng nhiên lộ ra một tia sợ hãi, bất quá rất nhanh đã bị tham lam che dấu.

“Hừ, quản không được nhiều chuyện như vậy, cùng lắm thì hao chút công phu, giết người diệt khẩu, đến lúc đó cho dù là tông môn ẩn thế truy tra xuống, lại có ai biết là ta làm được? Nữ tử này, ta nhất định phải cóđược!”

Về đến trong nhà, Liễu Hinh Nguyệt thật sự không che dấu được hiếu kỳ ở trong lòng, liền hướng Lâm Hải hỏi thăm về sự tình trước đó.

“Hinh Nguyệt, trước đó có người đánh lén ngươi, hơn nữa không phải là người bình thường, thực lực rất mạnh!”

Liễu Hinh Nguyệt nghe được sững sờ, sau đó trên mặt khẽ cười một tiếng, úp sấp vào trước ngực Lâm Hải.

“Hinh Nguyệt không sợ, chỉ cần có anh ở đây, Hinh Nguyệt cái gì cũng không sợ!”

“Hinh Nguyệt...” Trong nội tâm Lâm Hải cảm động một hồi.

“Lão công, có một chuyện, em vẫn muốn nói cùng anh, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên ngồi dậy, vẻ mặt trang trọng, muốn nói lại thôi.

“Nha đầu ngốc, muốn nói như thế nào, thì cứ nói như thế chứ sao.” Lâm Hải vuốt vuốt mái tóc của Liễu Hinh Nguyệt, vẻ mặt yêu thương nói.

Liễu Hinh Nguyệt nghiêng đầu, đôi mi đen nhíu chặt, suy tư một hồi, mới chậm rãi nói ra.

“Anh có nhớ hay không, lần trước sau khi em trải qua chuyện của Lục Tuấn Lương, có một thời gian ngắn, cảm giác mình bỗng nhiên giống như thay đổi thành người khác.”

“n, đương nhiên nhớ rõ!” Trong nội tâm Lâm Hải than nhẹ, hắn chẳng những nhớ rõ, còn biết đầu sỏ gây nên chuyện đó, chính là do cái vòng cổ Huyền Nguyệt mà Hằng Nga đưa cho kia.

“Không biết vì cái gì, từ đó về sau, em thường xuyên sẽ làm một ít mộng kỳ quái, thế nhưng mà sau khi tỉnh lại, lại không nhớ rõ bất cứ chuyện gì ở trong mộng.”

“Hơn nữa, đáng sợ nhất chính là, em thường xuyên có một loại dự cảm...”

“Cái dự cảm gì?” Lâm Hải nhịn không được truy vấn.

“Em có dự cảm, ở tương lai không xa, chúng ta có thể sẽ bị tách ra!”

“Em nói cái gì!” Lâm Hải kinh hãi, một phát bắt được cánh tay của Liễu Hinh Nguyệt, kinh hách hỏi.

“A, đau quá!”

“À? Thực xin lỗi, anh quá kích động rồi!” Lâm Hải vội vàng buông Liễu Hinh Nguyệ ra, tâm tình lại chìm đến đáy cốc, trầm trọng nói không nên lời.

Trong lòng của hắn, một mực có một nỗi sợ hãi, cái kia chính là Dây Nhân Duyên của Nguyệt Lão, vậy mà không thể buộc được hắn và Liễu Hinh Nguyệt, ở chỗ sâu trong nội tâm của hắn, thật sự sợ Liễu Hinh Nguyệt sẽ rời khỏi hắn mà đi, không thể tưởng được, Liễu Hinh Nguyệt vậy mà cũng có dự cảm giống như vậy.

“Lão công!” Liễu Hinh Nguyệt nắm chặt tay của Lâm Hải, mặt cũng là lộ vẻ sợ hãi.

“Không biết vì cái gì, cái dự cảm này của em, càng ngày càng mãnh liệt!”

“Em cảm thấy, không mất bao lâu nữa, chúng ta có khả năng sẽ bị tách ra, em sẽ bị đưa đến một cái chỗ rất xa rất xa!”

“Hinh Nguyệt, không nên suy nghĩ bậy bạ rồi, có lẽ nguyên nhân là do em trong khoảng thời gian này đã quá mệt mỏi!” Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào lòng, mặc dù tâm mình cũng loạn như ma, lại cũng không thể không an ủi Liễu Hinh Nguyệt.

“Có lẽ a.” Liễu Hinh Nguyệt nhẹ gật đầu, “Nhưng là, nếu quả thật có ngày hôm đó, lão công anh sẽ đi tìm em sao?”

“Em yên tâm đi!” Ánh mắt Lâm Hải kiên định như đuốc, chậm rãi gật đầu.

“Nếu quả thật có ngày đó, coi như là trên đuổi tận Bích Lạc dưới xuống tận Hoàng Tuyền, lão công cũng phải tìm được em, đón em về nhà!”

“n, lão công anh thật tốt!” Liễu Hinh Nguyệt mang vẻ mặt hạnh phúc chui vào ôm ấp hoài bão của Lâm Hải.

“Ngày mai còn phải quay phim, đi ngủ sớm một chút a!” Vốn định cùng Liễu Hinh Nguyệt đại chiến suốt đêm, nhưng giờ phút này Lâm Hải lại hoàn toàn không còn có hào hứng, chỉ cảm thấy tâm sự nặng nề.

“n, lão công, em muốn anh ôm em ngủ!”

Liễu Hinh Nguyệt chỉ chốc lát liền tiến vào mộng đẹp, Lâm Hải lại thật lâu không thể chìm vào giấc ngủ, trong nội tâm bực bội bất an.

“Dự cảm của Hinh Nguyệt, tuyệt đối không phải là không có lửa thì sao có khói, ta phải làm tốt chuẩn bị vạn toàn!”

“Muốn bảo vệ Hinh Nguyệt, nhất định phải có thực lực cường đại, hôm nay, thực lực của ta vẫn còn quá mức thấp kém, phải mau chóng đề cao, phải nghĩ mọi biện pháp để đề cao!”

Trong nội tâm Lâm Hải cảm thấy cảm giác nguy cơ thật sâu, chưa từng có khát vọng tăng lên thực lực như ở giờ phút này.

“Tu luyện! Ta phải điên cuồng tu luyện!” Một thanh âm điên cuồng la lên tại trong đầu Lâm Hải, Lâm Hải đem bắp đùi ngăn chặn trên người mình của Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng nhấc xuống, rồi xoay người ngồi dậy.

Hít sâu một hơi, Lâm Hải chậm rãi nhắm mắt, tiến vào trạng thái tu luyện!

Chương 689: Khởi động trận pháp thất bại

Bầu trời trắng bệch, Lâm Hải từ từ mở mắt, thở nhẹ ra một hơi, một đạo sương mù màu trắng như dải lụa phun ra nuốt vào bay ra, thật lâu không dứt.

Tu luyện một đêm, chân khí của Lâm Hải càng thêm nồng thực chất, nhưng mà Lâm Hải lại lắc đầu, dường như rất không hài lòng.

“Cái Đạo Đức Kinh này tuy thần kỳ, đáng tiếc Linh khí ở đây quá mỏng manh, muốn nhanh chóng đột phá cảnh giới, tăng thực lực lên, thật sự là rất khó khăn.”

Lâm Hải thở dài, một phen đối thoại hôm qua cùng Liễu Hinh Nguyệt, để trong lòng Lâm Hải dâng lên cảm giác nguy cơ chưa từng có trước đó.

Hắn trước kia, đối với chuyện tu luyện, cũng không phải là quá để bụng, vẫn luôn là thuận theo tự nhiên, nhưng sau tối hôm qua, ý nghĩ của Lâm Hải đã hoàn toàn thay đổi, hắn chưa bao giờ giống như bây giờ, khát vọng thực lực cường đại như thế.

Tương lai là không biết, chính là bởi vì không biết, mới càng thêm hoảng sợ.

Liễu Hinh Nguyệt không phải là phàm nhân, tuyệt đối có liên quan cùng Hằng Nga Tiên Tử, bởi vậy dự cảm của nàng, tuyệt đối không phải chuyện không có lửa thì sao có khói, có khả năng rất lớn sẽ trở thành hiện thực.

Lâm Hải không biết có một ngày, Liễu Hinh Nguyệt liền sẽ đột nhiên rời hắn mà đi, mà không có thực lực cường đại, chính mình làm sao ngăn cản được? Hoặc là dựa vào cái gì mà đi đem Liễu Hinh Nguyệt tìm trở về?

Cái nguy cơ ẩn ẩn tiềm phục ở trong số mệnh này, như là tảng đá đặt ở trong lòng Lâm Hải, để Lâm Hải khẩn trương, kiềm chế mà cấp bách, tựa hồ để hắn trong vòng một đêm, thành thục hơn rất nhiều.

“Nhất định phải lập tức bố trí xuống Tụ Linh Trận, dạng này mới sẽ khiến tốc độ tu luyện tăng nhanh hơn, có thế đề cao thực lực càng nhanh, để ứng đối với bất trắc có thể sẽ xảy ra trong tương lai không lâu.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đứng dậy xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ, lấy điện thoại cầm tay ra, tìm tới Weachat của Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có ở đây không? Có việc gấp muốn tìm ngươi!

Ngộ Không: Ở đây, ở đây, huynh đệ tìm lão Tôn ta có chuyện gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ngươi có thể tìm giúp ta chín khối Tụ Nguyên Thạch hay không, ta muốn bố trí một cái Tụ Linh Trận.

Ngộ Không: Dễ nói, dễ nói!

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi Tụ Nguyên Thạch x 9, mời xem xét trong túi càn khôn.

“Đậu phộng, thống khoái như vậy!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, đồng thời âm thầm cảm kích đối với Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Thánh!

Ngộ Không: Ngươi là huynh đệ của ta, không cần khách khí. Chỉ là lão Tôn ta không hiểu, thứ trận pháp trụ cột như Tụ Linh Trận này, chỉ có người vừa mới bắt đầu tu luyện, mới cần sử dụng, ngươi bố trí Tụ Linh Trận, làm gì có chỗ dùng?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh quên, ta ngộ nhập bí cảnh, thực lực cùng cấp với phàm nhân, nhất định phải tu luyện từ đầu a.

Ngộ Không: A, nguyên lai là dạng này, trước Kim Đan kỳ, cái Tụ Linh Trận này ngược lại cũng có chút hiệu quả.

“Kim Đan kỳ?” Lâm Hải cười khổ một trận, hắn thông qua Đạo

Đức Kinh, đã biết rõ phân chia đẳng cấp trong tu luyện, lấy mật độ linh khí ở Địa Cầu, muốn đến Kim Đan kỳ, còn không biết muốn tới ngày tháng năm nào đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Thánh!

Kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, Lâm Hải mở túi càn khôn bên trong Weachat ra, chỉ thấy bên trong một cái ngăn chứa vuông, nhiều thêm một loại ngọc thạch loé ra ngũ thải quang mang, sáng chói vô cùng, dưới góc phải có con số “chin”, để cho người ta chỉ nhìn một chút, đã cảm thấy bên trong ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

“Đồ vật tốt!” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, nhìn từ bên ngoài, cái Tụ Nguyên Thạch này liền thắng bất luận cái ngọc thạch gì ở trên Địa Cầu, nếu như xuất ra để bán đấu giá, tuyệt đối có giá trị liên thành.

Ngón tay sờ nhẹ, Lâm Hải nhìn một chút nói rõ.

Tụ Nguyên Thạch: Linh thạch hạ đẳng, bên trong chỉ chứa chút ít linh khí.

“Ta qua, cái này mới chỉ là Linh thạch hạ đẳng!” Lâm Hải thật không thể tin một trận, thật không biết nếu là Linh thạch thượng đẳng, thì sẽ cường đại đến mức nào.

Có muốn rút ra không?

Có!

Sau một khắc, Tụ Nguyên Thạch xuất hiện tại trong lòng bàn tay của Lâm Hải, lớn chừng quả trứng gà, quang mang năm màu như ẩn như hiện, chói lọi, một cỗ thiên địa linh khí nồng đậm tiêu tán mà ra, để lỗ chân lông quanh thân Lâm Hải trong nháy mắt như mở ra, vô số tế bào cũng vui sướng sinh động nhảy lên, phảng phất như ngâm trong suối nước nóng, thoải mái dễ chịu hài lòng nói không lên lời.

“Thật thần kỳ!” Lâm Hải thầm than một tiếng, cái này mới chỉ là linh khí tiêu tán bao trùm ở mặt ngoài của Tụ Nguyên Thạch, nhưng cũng đủ để bù đắp được ba ngày khổ tu của chính mình.

Lâm Hải trực tiếp đem tất cả chín khối Tụ Nguyên Thạch đều lấy ra, bố trí một cái Tụ Linh Trận loại nhỏ.

“A, tại sao lại không có phản ứng?” Bố trí xong hết xong, Lâm Hải phát hiện trận pháp căn bản không có khởi động, không khỏi kinh ngạc một trận.

Leng keng!

Đúng lúc này, một cái tin tức nhắc nhở xuất hiện tại trong đầu.

Linh khí cần thiết để mở ra trận pháp không đủ, khởi động thất bại!

“Mẹ nó!” Lâm Hải kém chút phun ra một ngụm lão huyết, mẹ nó, dạng này cũng được?

Học được Bách Trận Đồ, Lâm Hải tự nhiên biết rõ, để khởi động trận pháp cần có linh khí chèo chống, nhưng lượng linh khí cần đến, cơ hồ có thể không cần tính, bởi vậy nên Lâm Hải căn bản là không có cân nhắc cái này sẽ trở thành một vấn đề.

Chỉ là hắn vạn vạn không nghĩ đến, trình độ linh khí mỏng manh trên Địa Cầu, vậy mà còn bết bát hơn so với tưởng tượng của hắn, liền khởi động cái trận pháp đơn giản cũng không làm được.

“Mẹ nó, hố cha a!” Lâm Hải mất hứng một trận, chỉ có thể đem Tụ Nguyên Thạch thu về lại.

“Xem ra chỉ có thể tìm loại hình địa phương có linh khí nồng đậm như thâm sơn hải đảo, mới có thể bày ra cái Tụ Linh Trận này."

"Bình thường muốn lợi dụng Tụ Linh Trận để tu luyện, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, dùng ngọc thạch phổ thông đến bày trận, có lẽ có thể thuận lợi khởi động, chỉ là hiệu quả có thể sẽ chênh lệch đến ngàn dặm."

Trong lòng Lâm Hải bất đắc dĩ, chỉ có bảo vật mà vô pháp sử dụng, cũng thật sự là say.

"Xem ra vẫn phải tìm cái thời gian, đi mua sắm một số ngọc thạch phổ thông có thể thay thế cho Tụ Nguyên Thạch, coi như hiệu quả giảm bớt đi nhiều, cũng tốt hơn so với hiện tại."

"Lão công..." Đột nhiên, một tiếng thanh âm lười biếng bên trong mang theo kiều mị, từ trong phòng ngủ truyền đến.

"Hinh Nguyệt, em tỉnh?" Lâm Hải trở lại phòng ngủ, nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt thụy nhãn mông lung, mị hoặc mê người nằm ở trên giường, áo ngủ rộng thùng thình lộn xộn, nhất thời để huyết mạch của Lâm Hải sôi sục.

"Lão công, ôm một cái!" Liễu Hinh Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn, mơ mơ màng màng duỗi ra cánh tay như củ sen trắng như bạch ngọc, nũng nịu nói.

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ tà hỏa bốc lên, phiền não trước đó nhất thời chạy lên chín tầng mây, cả người liền nhào tới.

"Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của ta, lão công tới rồi!"

"Lão công..." Liễu Hinh Nguyệt kiều mị hừ một tiếng, giang hai cánh tay, nhất thời cùng Lâm Hải quấn quanh cùng một chỗ.

Thật sự là một cái sáng sớm tuyệt đẹp!

“Lão công, hôm nay em phải đi làm việc, không thể ở cùng anh, thật không nỡ bỏ anh!” Sau đó, Liễu Hinh Nguyệt nằm ở trước ngực Lâm Hải, rầu rĩ nói.

“Nha đầu ngốc, ban đêm chúng ta liền có thể gặp lại a.” Lâm Hải vỗ nhè nhẹ lên người Liễu Hinh Nguyệt, nhu hòa nói.

“Hơn nữa, hôm nay anh cũng có việc cần hoàn thành nữa, anh phải đi vấn an Tiêu lão, rồi đi tìm Vân Vân, còn phải cảm tạ Mạnh Húc một chút, cũng thật là lắm chuyện đâu, chúng ta cũng không thể một mực dính cùng một chỗ a.”

“Người ta cũng là không nỡ bỏ anh nha, liền muốn thời thời khắc khắc ở tại bên cạnh anh.” Liễu Hinh Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn, cựa quậy thân thể nói.

“Uy uy uy!” Toàn thân Lâm Hải như bị điện giật mà run lên, “Tiểu nha đầu, em nhích tới nhích lui như thế, chính là chơi với lửa a, hơn nữa, đám lửa này, giống như có lẽ đã thiêu đốt á!”

“A, đừng á, đến trễ á...”

Nửa giờ sau, Liễu Hinh Nguyệt mới toàn thân bủn rủn bất lực mặc quần áo tử tế, nhẹ nhàng hôn một cái trên gương mặt của Lâm Hải.

“Lão công, em đi, anh phải ngoan ngoan nha.”

Lâm Hải nằm ở trên giường, xoa bóp khuôn mặt của Liễu Hinh Nguyệt, mặt lộ mỉm cười, một mặt hạnh phúc.

“Chính mình cẩn thận!”

“Ừm, biết rõ, bái bai!” Liễu Hinh Nguyệt phất phất tay, đi ra cửa.

“Hinh Nguyệt tỷ, tối hôm qua có ác chiến suốt đêm hay không

a?”

“Ngươi nói cái gì đó, Kiều Kiều, chán ghét chết rồi!”

“Ô ô u, mặt cũng hồng, xem ra quả nhiên bị ta đoán đúng!”

“Ngươi bại hoại chết, nhìn ta có nhéo chết ngươi không!”

“Ha ha ha, xấu hổ xấu hổ nha…”

Nghe Liễu Hinh Nguyệt cùng Tạ Hiểu Kiều vui cười đùa giỡn rời đi, Lâm Hải chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp.

Rời giường mặc quần áo tử tế, Lâm Hải ăn chút đồ, sau đó lấy điện thoại cầm tay ra, gọi qua.

Chương 690: Vân Vân giống như, nói chuyện yêu đương!

“Tiêu lão, ta là Tiểu Hải a, gần đây thân thể ngài còn tốt đó chứ?” Điện thoại kết nối, Lâm Hải thân thiết ân cần thăm hỏi nói.

“Tiểu Hải!” Đầu bên kia điện thoại, truyền đến tiếng cười cởi mở của Tiêu Thanh Sơn, “Ha ha, nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại đến cho lão già ta a?”

“Ta đến Yến Kinh, nên nghĩ muốn đi qua nhìn nhìn ngài một chút nha, không biết có tiện hay không.” Lâm Hải nghe được, tâm tình của Tiêu Thanh Sơn tựa hồ rất tốt.

“Có cái gì không tiện, ngươi tùy thời đến, tùy thời hoan nghênh! Ngươi ở đâu, ta để Tiểu Ngô đi đón ngươi!”

Lâm Hải báo ra địa chỉ của chính mình, nửa giờ sau, Tiểu Ngô lái xe đi vào biệt thự, đem Lâm Hải đón tới Tiêu gia.

“Ha ha ha, Tiểu Hải a, nhanh ngồi nhanh ngồi!” Tiêu Thanh Sơn thấy Lâm Hải đến, phá lệ cao hứng, lôi kéo Lâm Hải ngồi vào bên cạnh mình.

“Thân thể gia gia ngươi có tốt không a?”

“Gia gia của ta rất khỏe, ngài yên tâm đi.” Lâm Hải cười nói.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi a!” Tiêu Thanh Sơn vui mừng gật gật đầu, “Có thời gian, mang theo gia gia của ngươi đến Yến Kinh, tới nhà của ta ở một thời gian ngắn đi!”

“Ừm, nhất định!”

“Đúng, Tiêu lão, ngươi đoán, ta mang cái gì tới cho ngài?” Lâm Hải bỗng nhiên xích lại gần Tiêu Thanh Sơn, thần thần bí bí nói nói.

Tiêu Thanh Sơn sững sờ, sau đó một mặt kinh hỉ chỉ vào Lâm Hải, có chút kích động nhỏ giọng thăm dò.

“Chẳng lẽ, là, Hầu Nhi Tửu?”

“Ha ha, quả nhiên không thể gạt được ngài!” Lâm Hải cao giọng cười một tiếng, tay nhất động, mười hồ lô Hầu Nhi Tửu, xuất hiện tại trên bàn trà trước mặt.

“Ha ha, quá được rồi!” Tiêu Thanh Sơn cao hứng vui vẻ ra mặt, giống như đứa bé con, không kịp chờ đợi cầm lên một cái hồ lô, ba một tiếng, đem cái nắp rút ra.

Nhất thời, mùi rượu phiêu dật, thấm vào ruột gan, để Tiêu Thanh Sơn tinh thần đại chấn.

“Quả nhiên là rượu ngon, chỉ là mùi rượu, cũng làm cho thể xác tinh thần của người ta đều say a!”

“Gia gia, ngươi lại vụng trộm uống rượu!” Tiêu Thanh Sơn vừa đem hồ lô giơ lên, nhất thời một bóng người xinh đẹp lách vào, vọt tới trước mặt Tiêu Thanh Sơn, đem hồ lô rượu túm qua.

“Đã nói với ngài bao nhiêu lần rồi, cũng vẫn không tự giác, tại sao lại vụng trộm uống rượu, còn có, là ai lại dám lấy rượu cho ngài, không biết...”

Lời nói của Tiêu Tình im bặt mà dừng, sau đó chỉ vào Lâm Hải, một mặt kích động vui sướng.

“Lâm Hải ca ca, ngươi chừng nào thì đến?”

“Hôm qua vừa tới.” Lâm Hải cười nói.

“Hừ, nếu Tiểu Hải không đến, thì nào biết ta ở trong nhà, trôi qua bi thảm như vậy a, liền một ngụm rượu cũng uống không đến.” Tiêu Thanh Sơn ở bên cạnh hừ cái mũi một cái, tức giận nói nói.

“Ai nha, gia gia, người ta cũng là vì tốt cho ngươi nha.” Tiêu Tình ôm cánh tay Tiêu Thanh Sơn dao động một hồi, nũng nịu nói.

“Này, là rượu mà Tiểu Hải mang đến, ngươi dù sao cũng phải để cho ta uống đi?”

“Đương nhiên có thể, rượu của Lâm Hải ca ca, ngài tùy tiện uống!” Tiêu Tình trước đó liền biết rõ, cái Hầu Nhi Tửu này của Lâm Hải, mười phần thần kỳ, lão gia tử uống chẳng những không có chỗ hại, ngược lại có chỗ tốt cực lớn đối với thân thể, nàng đương nhiên sẽ không phản đối.

“Ha ha, đây mới là cháu gái bảo bối của ta chứ!” Tiêu Thanh Sơn đạt được cho phép, cầm hồ lô rượu lên, quả thực uống một ngụm.

“Dễ uống, uống ngon thật!” Tiêu Thanh Sơn khen không dứt miệng, sau đó đem cái nắp của hồ lô rượu đậy kín, mang theo một nỗi buồn, để qua một bên.

“Làm sao không uống, không giống tác phong của ngài a?” Tiêu Tình ở một bên kinh ngạc hỏi.

“Ha ha, tiết kiệm một chút, tiết kiệm một chút.” Tiêu Thanh Sơn ngượng ngùng nói.

Phốc!

“Ha ha ha ha…” Lời nói của Tiêu Thanh Sơn, nhất thời khiến Tiêu Tình cười to một trận.

“Thật không nghĩ tới, ngài cũng có hôm nay.”

Lâm Hải ở một bên, cũng là có chút xấu hổ.

“Cái kia, Tiêu lão, ngài muốn uống liền cứ việc uống, uống xong ta lại đưa cho ngài!”

“Rượu ngon bực này, mỗi ngày có thể uống một ngụm, đã là tạo hóa, há có thể ham hố? Không uống, không uống!” Tiêu Thanh Sơn liên tục khoát tay.

Bồi tiếp Tiêu Thanh Sơn trò chuyện một ngày, thấy Tiêu Thanh Sơn có chút hơi mệt, Lâm Hải mới đứng dậy cáo từ.

“Tiểu Tình a, ngươi tiễn Tiểu Hải đi.”

“Biết rõ, gia gia!” Không cần Tiêu Thanh Sơn nói, Tiêu Tình cũng không bỏ qua cơ hội này.

“Lâm Hải ca ca, ngươi lần này tới Yến Kinh, muốn ở bao lâu?”

“Còn không biết, hẳn là thời gian sẽ không ngắn đi, ta là tới bồi Hinh Nguyệt.”

“Há, Hinh Nguyệt tỷ thật hạnh phúc a.” Trong đôi mắt đẹp của Tiêu Tình, hiện lên một chút ảm đạm không dễ dàng phát giác, nhưng rất nhanh lại khôi phục lại.

“Hinh Nguyệt tỷ quá lợi hại, một bài ‘Tình yêu của chúng ta’, không biết đã đả động bao nhiêu nam nữ si tình, lập tức nhất cử trở thành nữ ca sĩ nóng nhất.”

Nhắc tới Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng Lâm Hải nhất động.

“Đúng, ngươi có nghe nói qua, một người tên là Hạ Bân chưa?”

“Hạ Bân?” Tiêu Tình khẽ giật mình, sau đó gật gật đầu, “Biết rõ a, một trong tân tứ thiếu gia của Yến Kinh, làm người khá ngông cuồng, một kẻ rất chán ghét.”

“ Tân tứ thiếu gia của Yến Kinh?” Lâm Hải nhướng mày, “Gã có lai lịch thế nào?”

“Gã là đích tôn của Hạ lão gia tử Hạ gia ở Yến Kinh, từ nhỏ đã được nuông chiều từ bé, bất học vô thuật, ỷ vào sủng ái của Hạ lão gia tử, gây chuyện thị phi khắp nơi, hung hăng càn quấy, tại trong phạm vi của đám hoàn khố, rất là nổi danh.” Trên mặt Tiêu Tình hiện lên một tia chán ghét.

“Hạ gia Yến Kinh?” Lâm Hải xuất thân từ hạ tầng, đối với danh môn vọng tộc của Yến Kinh, cũng không phải là quá hiểu biết, cái Hạ gia này, hắn còn thật không biết có cái nội tình gì.

“Hạ gia, so với Tiêu gia các ngươi thì như thế nào?” Lâm Hải nhịn không được hỏi.

“Ha ha, này làm sao có thể so sánh đây.” Tiêu Tình lắc đầu, không có nhiều lời.

Bất quá Lâm Hải cũng hiểu rõ, Tiêu gia có Tiêu lão tọa trấn, gia tộc có thể đánh đồng cùng Tiêu gia, khẳng định là Phượng Mao Lân Giác, cho dù là có, cũng sẽ không bao gồm cả Hạ gia.

“Đúng, ngươi hỏi gã làm gì?”

“Gã luôn luôn quấy rối Hinh Nguyệt, ta nếu đã biết rõ, tổng không thể giả câm vờ điếc a?” Lâm Hải nói xong, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang.

Tiêu Tình nghe được, biểu lộ không khỏi nghiêm túc lên.

“Lâm Hải ca ca, ngươi muốn đối phó với Hạ Bân?”

“Có ý nghĩ này, ít nhất phải cho gã cái cảnh cáo!”

“Chuyện này không dễ làm.” Đôi mi của Tiêu Tình không khỏi nhăn lại đến, “Mặc dù nói Hạ gia không thể so với Tiêu gia ta, nhưng cũng là đại gia tộc phải tính đến ở Yến Kinh, nội tình thâm hậu, mà lão gia tử Hạ gia lại cực kỳ sủng ái đối với Hạ Bân, ngươi chọc vào gã, chỉ sợ...”

“Ha ha, ngươi yên tâm.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Ta tự có chừng mực!”

Lâm Hải cũng biết, loại tọa trấn Kinh Thành này, đều là các đại gia tộc trải qua mấy cái đời mà không ngã, tự nhiên không phải là người bình thường có thể tuỳ tiện trêu chọc.

Nhưng Lâm Hải hắn, là người bình thường sao?

Thấy Lâm Hải tựa hồ cũng không có đem Hạ gia coi ra gì, môi son của Tiêu Tình khẽ mở, há hốc mồm, muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì nữa.

“Đi thôi, thật vất vả mới tới Yến Kinh một lần, ta dẫn ngươi đi chơi!”

Tiêu Tình hất bím tóc đuôi ngựa lên, rực rỡ cười nói.

“Chuyện đi chơi, cứ thư thả từ từ đã, ta đến Yến Kinh còn không có gặp Vân Vân đây.”

“Dạng này a, vậy đi thôi, ta đi chung với ngươi, lúc Vân Vân vừa khai giảng, ta còn mang theo nàng ta, chuyển một vòng lớn trong Yến Kinh, về sau Vân Vân tham gia huấn luyện quân sự, liền không có thời gian, bất quá ta hai vẫn thường xuyên gọi điện thoại.”

Tiêu Tình vừa nói, vừa khởi động cửa một chiếc xe BMW màu hồng.

“Xe không tệ a.” Lâm Hải ngồi ở vị trí kế bên tài xế, thuận miệng nói nói.

“Tạm được, ta thích điệu thấp, có chiếc BMW này, vừa không khoe khoang, cũng không tính là quá khó coi.”

Lâm Hải trực tiếp cho nàng cái cái mắt trắng, mẹ nó, đây chính là BMW a, thế mà chỉ là không quá khó coi?

Đổi lại là Lâm Hải trước kia, một chiếc xe như vậy, đoán chừng cả một đời đều chưa hẳn đã mua được, nhưng tại trong mắt những nhân sĩ thượng tầng như Tiêu Tình này, lại thật giống như không đáng một đồng.

Thật sự là người so với người, tức chết người.

Lâm Hải cảm khái không thôi.

“Đúng, có chuyện ngươi có lẽ còn không biết?” Trên đường, Tiêu Tình bỗng nhiên mở miệng hỏi nói.

“Chuyện gì?”

“Vân Vân giống như, nói chuyện yêu đương.”

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Hải lập tức ngồi thẳng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Chương 691: Không phải là người tốt!

“Ngươi nói là thật hay giả?” Lâm Hải cảm thấy thật không thể tin, cái này là mới lên đại học mấy ngày a liền nói chuyện yêu đương, quá không hiện thực a?

“Thật, chính miệng Vân Vân đã nói cùng ta, nàng có bạn trai.”

“Cái nha đầu chết tiệt kia, làm sao không nói cùng ta?” Lâm Hải không còn gì để nói, đồng thời trong lòng cũng có chút bận tâm.

“Cái tên bạn trai kia, là người ở nơi nào, bên trong nhà là làm cái gì?” Lâm Hải tiếp tục hỏi.

“Cái này thì ta không biết.” Tiêu Tình lắc đầu, “Chỉ biết là người địa phương Yến Kinh, bên trong nhà làm cái gì, bản thân Vân Vân giống như cũng không có hỏi qua.”

“Ai nha, ngươi gấp gáp cái gì a, Vân Vân cũng đã lớn như vậy, đàm chuyện yêu đương, còn không phải là bình thường sao?” Tiêu Tình thấy thần kinh Lâm Hải căng cứng thành cái dạng kia, buồn cười một trận.

“Tính cách của Vân Vân tương đối là đơn thuần, ta đây không phải sợ nàng bị kẻ đồi bại lừa gạt nha.”

“Khanh khách, yên tâm đi, Vân Vân thông minh như vậy, nào dễ bị lừa gạt như vậy, ngươi nếu thật là lo lắng, khi gặp được Vân Vân, liền để cho nàng kêu người đi ra, cho ngươi xem qua không phải là được sao ?”

“Ta thực sự cần nhìn thấy!” Lâm Hải rất nghiêm túc nói nói.

Xe một mực lái tới dưới lầu ký túc xá của Lâm Vân, Lâm Hải mới lấy điện thoại cầm tay ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho Lâm Vân.

“Ta dựa vào!” Chỉ là, còn không có đánh ra, Lâm Hải liền thấy cách đó không xa, có một đôi nam nữ đang vui cười đùa giỡn, hướng phía bên này đi tới.

Nữ hài kia, đúng là muội muội của mình, Lâm Vân!

Giờ phút này, tay nhỏ của Lâm Vân, đang bị một cái nam sinh mặc đồng phục, có chút suất khí lôi kéo, nam sinh kia thỉnh thoảng xích lại gần bên tai của Lâm Vân, không biết nói cái gì đó, đem Lâm Vân chọc cho cười khanh khách không ngừng, nhìn qua phi thường vui vẻ.

Mà trong tay Lâm Vân không ngừng cầm lấy cọng khoai tây, nhét vào trong miệng nam hài, bộ dáng của hai người, lộ ra phi thường thân mật.

Thấy cảnh này, Lâm Hải căn bản không cần hỏi, cử động thân mật như vậy, tuyệt đối là bạn bè trai gái không thể nghi ngờ.

Lâm Hải đẩy cửa xe ra, liền đi xuống.

“Vân Vân!” Lâm Hải hít sâu một hơi, hướng phía Lâm Vân hô nói.

“A?” Lâm Vân đang đem một cọng khoai tây, đưa vào trong miệng nam hài, đột nhiên nghe được có người gọi tên nàng, không khỏi sững sờ.

Nhưng khi thấy rõ bộ dáng của Lâm Hải, Lâm Vân nhất thời sửng sốt, sau đó vội vàng đem tay nhỏ từ trong tay của nam sinh kia rút ra, thẹn thùng nhìn Lâm Hải, ngay cả nói chuyện cũng quên.

Mà nam sinh kia, thấy tình cảnh này thì là chau mày, có chút căm thù nhìn về phía Lâm Hải, đồng thời hướng phía Lâm Vân mở miệng nói.

“Vân Vân, hắn là ai?”

“Là, là ca ca ta.” Lâm Vân lúc này mới mang theo một tia gấp gáp cùng thẹn thùng, đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Ca, ngươi thế nào lại đến?” Lâm Vân yếu ớt mở miệng, con mắt cũng không dám nhìn vào Lâm Hải.

Lâm Hải thì là cưng chiều xoa xoa mái tóc của Lâm Vân, “Ta nếu không đến, sao có thể biết rõ, Vân Vân của chúng ta cũng có bạn trai á.”

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Vân nhất thời đỏ lên, bất quá nụ cười hạnh phúc trên mặt, làm thế nào cũng không che giấu được.

“Ngươi, ngươi qua đây.” Lâm Vân hướng phía nam hài kia, khoát khoát tay.

“Bạn trai ta, Hạ Tiêu.” Lâm Vân chỉ chỉ nam hài, sau đó lại hướng nam hài giới thiệu Lâm Hải.

“Đây là ca ca ta, gọi Lâm Hải.”

“Ngươi tốt, xin chỉ giáo nhiều hơn!” Hạ Tiêu sau khi biết Lâm Hải là ca ca của Lâm Vân, đôi mày lập tức giãn ra, rất có lễ phép cùng Lâm Hải nắm tay.

“Ngươi tốt!” Lâm Hải mặt mỉm cười, đánh giá Hạ Tiêu.

Cảm giác mà Hạ Tiêu cho hắn, ngôn ngữ cử chỉ vừa vặn, bề ngoài khí chất không tầm thường, nụ cười trên mặt tự tin như ánh sáng mặt trời, hiển nhiên không phải là xuất thân từ gia đình bình

thường.

Dạng nam sinh này, đổi lại bất cứ một người nào, cũng sẽ có khả năng thích đi.

Nhưng không biết vì sao, Lâm Hải đối với cái Hạ Tiêu này, lại ẩn ẩn có một tia bài xích, luôn cảm giác người này cười có chút giả tạo, bộ dáng có tâm cơ tựa hồ rất sâu.

Vân Vân làm người tùy tiện, tính cách đơn thuần, ở cùng một chỗ với loại nam sinh này, rất dễ dàng ăn thiệt thòi.

“Nếu là ca ca của Vân Vân, vậy cùng một chỗ ăn một bữa cơm đi, ta mời khách.” Hạ Tiêu vẫn mười phần khách khí như cũ mà nói nói, chỉ là ánh mắt lại không để lại dấu vết rơi xuống trên thân Tiêu Tình vừa từ trên xe bước xuống, nhất thời hiện lên một tia dị sắc.

“Không cần.” Tuy ánh mắt của Hạ Tiêu, chỉ vút qua trên thân Tiêu Tình, nhưng làm sao có thể giấu giếm được Lâm Hải, ấn tượng của Lâm Hải đối với cái Hạ Tiêu này, lần nữa trượt xuống, thậm chí có chút phản cảm.

“Vân Vân, ngươi qua đây, ta có mấy câu nói cùng ngươi.” Sắc mặt Lâm Hải âm trầm, trực tiếp đem Lâm Vân kéo qua một bên.

Thấy Lâm Hải đem Lâm Vân kéo ra xa, Hạ Tiêu sững sờ, sau đó rất tự nhiên đi đến trước mặt Tiêu Tình, hướng phía Tiêu Tình vươn tay ra.

“Ngươi tốt, mỹ nữ, ta gọi là Hạ Tiêu, ngươi là bằng hữu của ca ca Vân Vân sao? Không biết xưng hô như thế nào?”

“Ngươi tốt!” Tiêu Tình trực tiếp chào hỏi xong liền quay đầu đi, lạnh lùng như băng.

Tay của Hạ Tiêu ngừng giữa không trung, nụ cười trên mặt cứng đờ, nhưng rất nhanh lại khôi phục tự nhiên.

Sau đó, móc ra một tấm danh thiếp, đưa cho Tiêu Tình.

“Đây là danh thiếp của ta, có thời gian có thể đi tới chơi.”

Tiêu Tình do dự một chút, theo lễ phép, vẫn là tiếp nhận danh thiếp nhìn xem, Xã trưởng xã Văn Học Tiêu Dao của Đại học sư phạm Yến Kinh, Hạ Tiêu, phía sau là cái số điện thoại.

“Nhìn không ra, còn là một cái nhà văn.”

“Ha ha, chưa nói tới, cũng là bình thường thích xem chút loại sách văn thơ này. Ngươi thì sao, mỹ nữ, bình thường có cái yêu thích gì?”

“Ta?” Tiêu Tình cười nhạt một tiếng, đem đầu nghiêng qua bên, không tiếp tục để ý tới Hạ Tiêu nữa.

“Ách...” Hạ Tiêu nhất thời chán nản, xấu hổ cười cười, trong mắt hiện lên một tia vẻ lo lắng không dễ dàng phát giác.

Mà cách đó không xa, Lâm Hải cùng Lâm Vân cũng dừng lại.

“Ca, ngươi muốn cùng ta nói chuyện gì vậy?” Lâm Vân trên mặt mang nụ cười, hiếu kỳ hỏi.

“Nói chuyện của bạn trai ngươi.” Lâm Hải giống như cười mà không phải cười, nhàn nhạt nói nói.

Nhấc lên Hạ Tiêu, trên mặt Lâm Vân, nhất thời hiện ra hạnh phúc nụ cười.

“Ca, thế nào, bạn trai ta có đẹp trai hay không?” Lâm Vân lôi kéo tay Lâm Hải, kích động hỏi.

Lâm Hải thở dài, không còn gì để nói.

“Hai người các ngươi, tại sao lại quen iết?”

“Bạn học cùng lớp a, khai giảng ngày ấy, y muốn Weachat của ta, mỗi lúc trời tối đều gửi tin tức cho ta, trò chuyện một chút liền quen.”

“Ta cùng ngươi nói, ca, Hạ Tiêu làm người rất tốt đâu, hơn nữa đặc biệt hiểu nhiều chuyện, nói chuyện cũng hài hước, còn rất quan tâm...”

“Được.” Lâm Hải trực tiếp đem cắt ngang lời của Lâm Vân, Lâm Vân không hiểu, sững sờ nhìn sang Lâm Hải.

“Vân Vân, ngươi lớn rồi, nói chuyện yêu đương thì ca ca mặc kệ, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Cái Hạ Tiêu này, ca ca luôn cảm thấy không đáng tin, không giống loại người một lòng.”

“Ngươi nói cái gì đó, ca!” Lâm Vân nhất thời không cao hứng, cái miệng nhỏ nhắn lập tức vểnh lên cao cao.

“Hạ Tiêu sao có thể không một lòng đâu, lớp học có nhiều nữ hài truy cầu y như vậy, y đều không để ý đâu, cho tới bây giờ đều chỉ đối tốt với một mình ta.”

Lâm Hải nghẹn lời một trận, trực giác của hắn nói cho hắn biết, cái Hạ Tiêu này, tuyệt đối không đơn giản như mặt ngoài vậy, nhưng nhất thời lại không có cái chứng cứ gì, để thuyết phục Lâm Vân.

Nhưng Lâm Vân dù sao cũng là thân muội muội của chính mình, Lâm Hải không muốn thấy Lâm Vân ăn thiệt thòi.

“Bất kể nói thế nào, ngươi cùng Hạ Tiêu nói chuyện yêu đương, ta không đồng ý!” Lâm Hải bất đắc dĩ, đành phải xệ mặt xuống nói nói.

“Ai nha, ngươi làm gì a, Hạ Tiêu nào có đắc tội ngươi!” Lâm Vân nhất thời không vui nói.

“Gã không có đắc tội ta, chỉ là ta cảm thấy gã không hề thật tâm đối với ngươi, Vân Vân, ngươi tin tưởng ca ca, ca ca sẽ không hại ngươi.”

“Ta không tin, y là thật tâm tốt với ta, chính ta có thể cảm nhận được.” Lâm Vân thở phì phì quay đầu đi chỗ khác.

Miệng Lâm Hải mở mở, loại chuyện này, hắn còn thật không biết phải đi thuyết phục muội muội mình như thế nào.

“Tóm lại, ta không đồng ý, ngươi phải cùng gã tách ra!” Lâm Hải ngẫm lại, bỗng nhiên cất bước hướng phía Hạ Tiêu đi đến.

“Ta hiện tại liền để gã đi, không cho phép gã lại tới tìm ngươi!”

“Ai nha, ngươi làm gì a, ca!” Lâm Vân lập tức gấp.

Hạ Tiêu thấy thế, vội vàng chạy tới, lo lắng nhìn Lâm Vân.

“Vân Vân, làm sao, ngươi không sao chứ?”

Lâm Vân còn chưa mở miệng, con mắt Lâm Hải nhìn thẳng chằm chằm vào Hạ Tiêu, lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi, rời khỏi muội muội ta, không cho phép lại tới quấy rối nàng!”

“Ta...” Hạ Tiêu lập tức mộng bức.

“Ngươi dựa vào cái gì quản chuyện của ta a, chúng ta liền ở cùng nhau, không cần ngươi quản! Hạ Tiêu, ngươi đừng để ý đến hắn!” Nước mắt của Lâm Vân trực tiếp chảy xuống, đưa tay đem Lâm Hải đẩy qua một bên.

“Vân Vân!”

“Ta chán ghét ngươi!” Lâm Vân hướng phía Lâm Hải hét lớn một tiếng, lôi kéo Hạ Tiêu, khóc chạy đi.

“Cái này... Ai!” Lâm Hải thở dài một tiếng, tâm tình trở nên hỏng bét.

Tiêu Tình ở một bên, chậm rãi đi lên trước, nhìn bóng lưng của Lâm Vân, bỗng nhiên mở miệng.

“Cái Hạ Tiêu này, không phải người tốt lành gì!”

Con mắt Lâm Hải mạnh mẽ chọn, kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Tình.

“Ngươi cũng cho rằng như vậy?”

Chương 692: Bộ mặt thật sự của cặn bã nam!

“Không sai.” Tiêu Tình gật gật đầu, trên mặt lộ ra một tia chán ghét.

“Cái Hạ Tiêu kia, ánh mắt nhìn ta không có ý tốt, xem xét cũng không phải là cái đồ vật tốt gì.”

“Này nhưng làm sao bây giờ a, nha đầu ngốc Vân Vân này không tin a.” Lâm Hải có chút lo lắng.

Tiêu Tình nghiêng cái đầu dưa ngẫm lại, sau đó đánh cái búng tay.

“Ta có biện pháp!”

“Tức chết ta, thật sự là tức chết ta, anh ta hắn dựa vào cái gì mà không cho ta ở cùng với ngươi, hắn cũng chưa thấy qua ngươi, liền đã hoài nghi ngươi, thật quá phận!” Lâm Vân một mặt khó chịu, dùng sức đá đá những hòn sỏi trên mặt đất.

“Vân Vân, đừng nóng giận, ca ngươi cũng là vì ngươi tốt, sợ ngươi bị mắc lừa nha.” Hạ Tiêu ở một bên, hảo ngôn an ủi nói.

“Ngươi còn nói đỡ cho hắn!” Lâm Vân liếc Hạ Tiêu một chút, sau đó tựa hồ nhớ tới cái gì, kéo tay Hạ Tiêu lại.

“Hạ Tiêu, ngươi sẽ một mực tốt với ta sao?”

“Yên tâm đi, Vân Vân, đời ta chỉ thích một mình ngươi!”

“Ngươi thật tốt, hì hì!” Lâm Vân nín khóc mỉm cười, một mặt ngọt ngào.

Trên xe của Tiêu Tình, Lâm Hải mang trên mặt một chút do dự.

“Dạng này được không? Ta sợ Vân Vân không chịu nổi loại đả kích này.”

“Yên tâm đi, Vân Vân rất thông minh, hiện tại chỉ là bị ái tình che đậy hai mắt, chỉ cần để cho nàng thấy rõ bộ mặt thật sự của cặn bã nam Hạ Tiêu này, nàng sẽ hiểu rõ nên làm thế nào.”

“Tốt a.” Lâm Hải đành phải gật gật đầu.

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...” Đột nhiên, chuông điện thoại di động của Lâm Hải vang lên, lấy ra xem xét, là Mạnh Húc đánh tới.

“Ngươi tốt, Mạnh thiếu!” Lâm Hải cười nhận.

“Ai u, Hải ca, đây không phải là chiết sát ta sao, ngươi vẫn là gọi ta là Tiểu Mạnh đi, hôm qua ta liền biết ngài đã đến, nhưng nghĩ đến ngài cùng chị dâu hạn hán đã lâu gặp mưa lành, thật sự là không dám quấy nhiễu a, thế nào, tối hôm qua không có mệt mỏi đi, ha ha ha...”

“Đi sang một bên!” Lâm Hải cười mắng, cái Mạnh Húc này, vẫn là không thể bàn chính sự trước sau như một.

“Hải ca, ngươi lúc nào thì có thời gian a, đến địa bàn của ta, ngươi phải cho ta một cơ hội, để cho ta tận tình hữu nghị địa chủ a?”

Lâm Hải ngẫm lại, đêm nay phải giải quyết sự tình của Lâm Vân, khẳng định là không đi được.

“Tối ngày mai đi.” Lâm Hải nói nói, “Còn có, ngươi lại giúp ta một việc, tìm cho ta chín khối ngọc thạch, chất lượng càng cao càng tốt, ngày mai cùng một chỗ đưa cho ta.”

“Không có vấn đề.” Mạnh Húc đáp ứng một tiếng, lại cùng Lâm Hải hàn huyên vài câu, liền cúp điện thoại.

Một mực đến thời gian cơm chiều, Lâm Hải mới đánh điện thoại qua cho Lâm Vân.

Lâm Vân vừa mới tan học, đang trên đường về túc xá, thấy là Lâm Hải đánh tới, mặt nhất thời kéo xuống, hờn dỗi cúp máy.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải liền lại đánh tới, Lâm Vân bất đắc dĩ, tức giận nhận.

“Làm gì?” Lâm Vân không cao hứng nói nói.

“U, còn theo ca tức giận chứ?” Lâm Hải cười nói.

“Hừ.”

“Hảo hảo, ca ca sai còn không được à.”

“Buổi sáng là ta không đúng, như vậy đi, ban đêm ngươi đem

Tiểu Hạ kêu lên, ca ca mời hai người các ngươi ăn cơm, ở trước mặt các ngươi xin lỗi!”

“Thật?” Lâm Vân kinh hỉ hỏi nói, “Ca, ngươi không phản đối ta cùng Hạ Tiêu nữa?”

“Không phản đối á.”

“A! Quá tốt!” Lâm Vân kích động rít lên một tiếng, “Ta giờ gọi điện thoại cho Hạ Tiêu, nói cho y biết cái tin tức tốt này.”

“Tốt, ta bây giờ đang ở dưới lầu túc xá của ngươi đâu, các ngươi nhanh lên a.”

Tắt điện thoại, Lâm Hải thở dài ra một hơi, hi vọng một lát nữa, Lâm Vân sẽ không quá thương tâm đi.

Không tới vài phút, Lâm Vân buồn bã ủu xìu đi tới.

“Vân Vân!” Lâm Hải hướng phía Lâm Vân vẫy tay.

“Ca.” Lâm Vân lên tiếng gọi, “Hạ Tiêu không đi được, mẹ y bị bệnh, phải về nhà qua chiếu cố mẹ y.”

“A, vậy quá đáng tiếc.”

“Hạ Tiêu nghe nói ngươi không phản đối, y thật cao hứng, để cho ta chuyển cáo với ngươi, y nhất định sẽ tốt với ta.” Lâm Vân cao hứng nói nói.

“Thật sao?” Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, sau đó vẫy tay một cái.

“Đi thôi, vậy hai anh em ta liền đi ăn, ca mời ngươi ăn tiệc!”

“A, quá được rồi!”

Hai người ở gần trường học tìm một cái nhà hàng, tìm cái phòng riêng, điểm vài món thức ăn, một bên ăn, một bên vui sướng cười nói.

“Vân Vân, ngươi nghe!” Đột nhiên, Lâm Hải làm dấu im lặng, hướng phía phòng sát vách chỉ chỉ.

Lâm Vân sững sờ, ngừng nói giỡn, phòng ăn của cái nhà hàng này, đều là dùng bình phong để ngăn cách, hiệu quả cách âm rất kém cỏi, vừa an tĩnh lại, thanh âm sát vách lập tức liền truyền tới.

“Ngươi ở cùng với ta, liền không sợ bạn gái của ngươi tìm tới làm phiền ngươi sao?” Đây là thanh âm của một nữ nhân.

“Bạn gái? Ngươi là nói Lâm Vân?”

Lâm Vân sững sờ, sau đó trợn mắt há hốc mồm!

Là thanh âm của Hạ Tiêu, mẹ y không phải là sinh bệnh, nên y phải về nhà thăm mẹ sao, làm sao lại xuất hiện ở đây?

Không đợi Lâm Vân kịp phản ứng, một câu phía dưới, liền để đầu Lâm Vân ông một tiếng, nhất thời như bị sét đánh.

“Ta cùng nàng ta chỉ là chơi đùa, chơi chán liền sẽ hất ra, nàng ta chỉ là một đứa con gái ngốc đến từ nông thôn, nào xứng với ta? Nếu như ta thật sự muốn tìm bạn gái, làm sao cũng phải tìm dạng như Tiêu tiểu thư ngươi này.”

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng...” Lâm Vân đã ngốc, bờ môi run rẩy, hai hàng nước mắt liền chảy xuống.

Mà đối thoại ở cái phòng sát vách, vẫn còn đang tiếp tục.

“Ngươi nói lời này, liền không sợ để Lâm Vân biết rõ sao? Nàng đối với ngươi tựa hồ rất nặng tình a?”

“Hứ, biết rõ thì có thể thế nào, chỉ với loại gái ngốc như nàng kia, ta tùy tiện hống một cái liền tìm không ra nam bắc, lại nói, đã có thể cùng một chỗ với Tiêu tiểu thư, ta còn quan tâm nàng sống hay chết sao?”

“Tốt, Tiêu tiểu thư, chúng ta không đề cập tới cái gái ngốc này nữa, lần đầu tiên gặp ngươi hôm nay, ta liền đã yêu ngươi, anh ta có mở hội sở tư nhân, cơm nước xong xuôi, chúng ta cùng một chỗ qua đó chơi, ngươi thấy thế nào?”

…

Lời nói phía sau, Lâm Vân đã không nghe được nữa, nàng chỉ cảm thấy trái tim của chính mình đang chảy máu.

“Vân Vân, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải lo lắng nắm chặt tay của Lâm Vân.

Nước mắt của Lâm Vân im ắng trượt xuống, cắn chặt hai môi, Lâm Hải cảm giác được, toàn thân nàng đều đang run rẩy.

Đột nhiên, Lâm Vân bỗng nhiên đứng lên, lao ra ngoài.

“Vân Vân!” Lâm Hải vội vàng chạy theo, mà Lâm Vân đã xông vào gian phòng sát vách.

Trong phòng sát vách, Tiêu Tình cùng Hạ Tiêu, đang lẳng lặng ngồi ngay ngắn, Tiêu Tình giống như cười mà không phải cười uống nước trà, mà Hạ Tiêu thì là một mặt ân cần, lấy lòng Tiêu Tình.

Thấy có người đột nhiên xông tới, Hạ Tiêu giật mình, chờ sau khi thấy rõ người tới là Lâm Vân, nhất thời hoảng hốt đứng lên.

“Ngươi, làm sao ngươi lại tới?” Ánh mắt Hạ Tiêu trốn tránh, có chút chột dạ mở miệng.

Lâm Vân cắn chặt hai môi, trợn mắt nhìn vào Hạ Tiêu.

“Ngươi không phải nói mẹ ngươi bị bệnh à, nàng ta là mẹ ngươi sao?” Lâm Vân chỉ vào Tiêu Tình, rống lớn nói.

“Không phải, ngươi nghe ta nói, Tiêu tiểu thư tìm ta có chút việc gấp...”

“Ngươi không cần nói, đối thoại của các ngươi, ta cũng đã nghe được! Ngươi là tên hỗn đản, thối lưu manh!” Lâm Vân khóc mắng nói.

“Vân Vân...” Tiêu Tình cũng đứng lên.

“Ngươi câm miệng cho ta!” Lâm Vân chỉ vào Tiêu Tình, gầm lên giận dữ, “Thiệt thòi ta còn coi ngươi là tỷ tỷ, ngươi vậy mà câu dẫn bạn trai ta, ngươi là đồ lẳng lơ, hồ ly tinh!”

Mặt Tiêu Tình đằng liền hồng, Lâm Hải vậy, mặt lộ vẻ áy náy, vừa muốn mở miệng, kết quả, không chờ hắn nói chuyện, Hạ Tiêu lại tức giận trước.

“Ngươi câm miệng cho ta! Không cho phép ngươi mắng Tiêu tiểu thư!”

“Ngươi, ngươi...” Lâm Vân nhìn xem Hạ Tiêu, lại nhìn xem Tiêu Tình, trong lòng quả thực như là đao cắt.

“Ngươi cái tên cặn bã này!” Lâm Vân đột nhiên nâng cánh tay, một bàn tay quất đến trên mặt Hạ Tiêu.

Hạ Tiêu bụm mặt, một mặt không thể tin được, sau đó nhất thời buồn bực xấu hổ thành tức giận.

“Ngươi dám đánh ta?”

“Ta đánh chết cái tiện nhân nhà ngươi!” Hạ Tiêu nổi giận gầm lên một tiếng, một bàn tay hướng phía Lâm Vân hung ác tát tới!

Chương 693: Chúng ta, giống như gặp rắc rối!

Hạ Tiêu vừa muốn động thủ, đột nhiên cảm thấy một cỗ lực lượng lớn, đụng vào bộ ngực mình, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thân thể vậy mà đằng không bay lên.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, thân thể của Hạ Tiêu, hung hăng đụng vào trên tường, trượt xuống, phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

“Ngươi...” Hạ Tiêu ngã trên mặt đất, phẫn nộ chỉ vào Lâm Hải, vừa muốn mở miệng mắng to, nhưng lời nói phía sau, lại sinh sinh ngừng lại, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Lâm Hải giờ phút này, vậy mà cho gã một loại cảm giác áp bách như núi cao, để gã cơ hồ không thở nổi, nhất là cặp mắt phẫn nộ của Lâm Hải kia, một cỗ băng lãnh thâm nhập vào cốt tủy, đâm thẳng vào sâu trong linh hồn gã, để linh hồn của gã cũng bắt đầu run rẩy lên.

Một cỗ cảm giác gần như sắp chết, từ dưới đáy lòng Hạ Tiêu bay lên, để gã liền cả dũng khí há miệng cầu xin tha thứ cũng đều không có, hai con mắt hoảng sợ, tuyệt vọng nhìn vào Lâm Hải, tựa như nhìn qua một Tử Thần.

“Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra?” Bảo an của nhà ăn cùng một số khách nhân xem náo nhiệt, tất cả đều vây đến từ bốn phía, thế nhưng vừa mới tới gần, nhất thời một cỗ hàn ý băng lãnh để cho người ta ngạt thở, làm đến bọn họ vạn phần hoảng sợ, nhao nhao dừng bước, không dám lên trước.

Lâm Vân cũng kinh ngạc đến ngây người, nàng từ trên thân Lâm Hải, cảm giác được một cỗ tức giận giống như sông lớn làm vỡ đê, lần thứ nhất cảm thấy mình ca ca, còn quá đáng sợ như vậy.

“Lâm Hải ca ca.” Tiêu Tình ở một bên, có chút bận tâm lôi kéo Lâm Hải, nàng thật sợ Lâm Hải sẽ tức giận mà giết người.

“Hô...” Không biết qua bao lâu, cỗ khí thế đáng sợ trên thân Lâm Hải, mới dần dần tán đi, mọi người vây xem lúc này mới thở ra một hơi dài, rất nhiều người đều phát hiện, phía sau lưng chính mình, vậy mà không biết từ khi nào, đã ướt nhẹp mồ hôi lạnh.

“Lăn, về sau không cho phép quấy rầy Vân Vân nữa, nếu không, chết!”

“Vâng vâng vâng, ta cũng không dám nữa!” Hạ Tiêu phảng phất như chạy một vòng qua Quỷ Môn Quan, hoảng sợ đến liên tục gật đầu, muốn đứng lên để mau mau rời đi cái chỗ này, lại phát hiện hai chân như nhũn ra, liền cả khí lực đứng lên cũng đều không có.

“Chúng ta đi!” Lâm Hải không để ý tới gã, kéo Lâm Vân, đi ra ngoài, Tiêu Tình cũng vội vàng đuổi theo.

“Lão bản, kết toán sổ sách, đồ vật hư hao, để ta bồi thường.” Đến quầy hàng, Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“A? Không không không, không cần, cái này chỉ là chuyện nhỏ.” Lão bản liên tục khoát tay, trong mắt lộ ra hoảng sợ thật sâu.

Cỗ khí tức đáng sợ trên thân Lâm Hải n trước đó, đã sớm đem lá gan của tất cả mọi người đều phá hoảng sợ, lão bản này nào dám muốn tiền của hắn a.

Lâm Hải cũng không nhiều lời, trực tiếp móc ra một nghìn khối, ném ở trên quầy, nghênh ngang rời đi.

“Bộ dáng vừa rồi của ngươi, thật sự là thật đáng sợ, đem ta cũng hù đến.” Trên xe, Tiêu Tình có chút oán trách nói nói.

“Hô!” Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, “Nhìn thấy gã muốn đánh Vân Vân, một chút nhịn không được, nếu không phải ngươi kéo ta một chút, ta rất có thể sẽ giết gã!"

"Xem ra cái Hạ Tiêu này, hôm nay thật sự là nhặt về một cái mạng." Tiêu Tình cười khổ lắc đầu, sau đó có chút lo lắng nhìn qua Lâm Vân.

"Vân Vân, ngươi không sao chứ?"

"Hừ, hồ ly tinh!" Cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Vân hừ một cái, quay đầu đi chỗ khác, không muốn phản ứng với Tiêu Tình.

Mặt Tiêu Tình nhất thời đỏ ửng, xấu hổ cố nặn ra vẻ tươi cười, nghiêng đầu đi.

"Vân Vân!" Lâm Hải nhất thời quát lớn nói, "Ngươi nói chuyện kiểu gì vậy, việc này không thể trách Tiêu Tình tỷ tỷ của ngươi, nàng là đang giúp ngươi!"

"Giúp ta? Ha ha, câu dẫn bạn trai của ta, liền giúp ta như vậy sao?" Nước mắt của Lâm Vân, lại chảy xuống.

"Ngươi hiểu lầm Tiêu Tình tỷ tỷ của ngươi rồi, đây đều là kế hoạch của chúng ta."

"Kế hoạch?" Lâm Vân sững sờ, trong hai mắt đẫm lệ tất cả đều là mờ mịt.

"Tiêu Tình là cố ý hẹn Hạ Tiêu ra ngoài, vị trí phòng cũng là chúng ta đã sớm chọn tốt, cũng là vì để cho ngươi nhận rõ, bộ mặt thật sự của Hạ Tiêu kia."

"Các ngươi... Oa..." Lâm Vân đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó liền hoàn toàn minh bạch, trong lòng bỗng nhiên dâng lên vô hạn ủy khuất, nghẹn ngào khóc rống lên.

"Tốt, Vân Vân, không khóc." Lâm Hải đau lòng đem Lâm Vân ôm vào trong lòng, vỗ nhè nhẹ bả vai của nàng, “Mộtcô gái tốt, trên đường trưởng thành, ai mà không gặp phải một hai tên cặn bã a.”

Lâm Hải nhẹ giọng an ủi, Tiêu Tình nổ máy xe, đem Lâm Vân đưa về trường học.

“Tiêu Tình tỷ, thật xin lỗi, là ta sai!” Xuống xe, Lâm Vân đi đến trước mặt Tiêu Tình, có chút xấu hổ nói nói.

“Nha đầu ngốc, ngươi không có việc gì liền tốt! Quay đầu tỷ tỷ mang ngươi ăn được ăn!” Tiêu Tình sờ sờ đầu Lâm Vân, thân mật nói nói.

“Ừm.” Lâm Vân nặng nề gật gật đầu, lúc này mới nín khóc mà cười, sau đó hướng phía Lâm Hải cùng Tiêu Tình phất phất tay.

“Ca, Tiêu Tình tỷ, ta không sao, các ngươi yên tâm đi, bái bai!”

Nói xong, Lâm Vân quay người lại, tiến vào ký túc xá.

Nhìn bóng lưng Lâm Vân dần biến mất, Lâm Hải thở dài một tiếng.

“Hi vọng Vân Vân, thật không có sao chứ.”

“Ngươi yên tâm đi.” Tiêu Tình ở một bên nói nói, “Tính cách Vân Vân sáng sủa, dám yêu dám hận, trời sinh lại lạc quan, không có việc gì, huống hồ, thời gian nàng và Hạ Tiêu quen biết cũng không dài, chưa chắc có cảm tình bao sâu, nói không chừng không tới mấy ngày là khỏe.”

“Ngày mai, ta lại hẹn nàng ra ngoài, đi dạo phố, ăn một chút đồ vật, tin tưởng rất nhanh liền không có việc gì.”

“Cảm tạ ngươi.” Lâm Hải từ đáy lòng nói lời cảm tạ.

“Cùng ta còn cần khách khí sao.” Tiêu Tình nở nụ cười xinh đẹp, “Đi thôi, ngươi không phải còn muốn đi đón Hinh Nguyệt tỷ sao?”

Tiêu Tình lái xe, đem Lâm Hải đưa đến địa phương mà Liễu Hinh Nguyệt làm việc, sau đó liền trở về.

Lâm Hải ngồi tại cửa ra vào, kiên nhẫn chờ đợi, một thẳng đến hơn mười một giờ tối, Liễu Hinh Nguyệt mới kéo theo thân thể mỏi mệt, đi tới.

“Lão công!” Vừa thấy Lâm Hải, Liễu Hinh Nguyệt nhất thời lại có khí lực, kinh hỉ phi thân bổ nhào vào trên thân Lâm Hải.

“Mệt chết a?” Lâm Hải ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt, đau lòng nói nói.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt gật gật đầu.

“A?” Đột nhiên, Lâm Hải phát hiện, bốn phía giống như đột nhiên yên tĩnh.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tất cả mọi người mới từ trong studio đi ra, cơ hồ cũng dừng bước chân lại, từng cái như là bị ngốc, trợn mắt há hốc mồm theo dõi hai người bọn họ.

“Ai nha, mau buông ra!” Tạ Hiểu Kiều vội vàng chạy tới, một tay kéo hai người bọn họ ra.

“Đây là anh của Hinh Nguyệt, từ xa tới xem nàng, là anh của nàng, anh của nàng...” Tạ Hiểu Kiều nói nói, chính mình cũng nói không được nữa, bởi vì một tiếng lão công của Liễu Hinh Nguyệt, thật sự là quá chói tai, cơ hồ tất cả mọi người đều nghe được, giải thích như vậy, căn bản chính là càng che càng lộ.

“Đều tán đi, tán đi.” Một cái nam tử trung niên để râu quai nón vội vàng đem đám người xua đuổi đi, mọi người lúc này mới một bên nhìn chằm chằm vào Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Hải, một bên khe khẽ bàn luận rời đi.

“Tạ tiểu thư, ngươi trở về, chuẩn bị làm tốt công tác chuẩn bị đi, ai…” Râu quai nón lắc đầu, có chút tiếc hận liếc nhìn Liễu Hinh Nguyệt một chút, quay đầu đi ra ngoài.

“Ta biết, Trương đạo!” Tạ Hiểu Kiều gật gật đầu, một mặt phiền muộn.

“Làm sao?” Lâm Hải ở bên cạnh một mặt mờ mịt.

“Hai người các ngươi a, để cho ta nói cái gì cho phải?” Tạ Hiểu Kiều thở phì phì lên xe, nổ máy xe.

“Hinh Nguyệt, tình huống như thế nào a?”

Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng le đầu lưỡi, “Lên xe trước, về nhà nói cùng anh sau.”

“A.” Lâm Hải sững sờ gật gật đầu, một mặt mộng bức.

Trên đường đi, Tạ Hiểu Kiều cũng chau mày, tựa như đang tự hỏi cái vấn đề khó giải quyết gì.

Liễu Hinh Nguyệt thấy thế, hướng phía Lâm Hải làm cái mặt quỷ, lời nói cũng giảm đi rất nhiều, trên đường đi vô cùng ngột ngạt.

“Các ngươi nghỉ ngơi sớm một chút đi, ta đi nhìn chằm chằm máy vi tính trước, hôm nay đừng có nghĩ ngủ!” Xuống xe, Tạ Hiểu Kiều thở dài một tiếng, lắc đầu, hướng phía Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt phất phất tay, một mặt bất đắc dĩ rời đi.

Trở lại trong phòng, Lâm Hải thực sự nhịn không được.

“Hinh Nguyệt, đến cùng là làm sao?”

“Chúng ta, giống như gặp rắc rối!”

Chương 694: Bình luận ác độc trên Internet

“Gặp rắc rối. Xông cái họa gì a.” Lâm Hải một mặt mộng bức, hắn cùng Liễu Hinh Nguyệt cũng không làm cái gì a.

“Vừa mới, thời điểm em đi ra từ đoàn làm phim, có phải hô anh là lão công, còn có ôm anh hay không.” Hai tay Liễu Hinh Nguyệt ôm lấy cổ Lâm Hải, chu cái miệng nhỏ nhắn nói nói.

“Đúng a.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Vậy anh có biết rõ, bên ngoài đoàn làm phim, mỗi ngày mai phục bao nhiêu Paparazi không.”

“Paparazi.” Lâm Hải lập tức kịp phản ứng.

“Hinh Nguyệt, em là nói, chúng ta có khả năng bị Paparazi chụp hình rồi.”

“Không phải là có khả năng, là nhất định!” Liễu Hinh Nguyệt nhún nhún vai, làm biểu lộ bất đắc dĩ.

“A.” Lâm Hải nhất thời gấp gáp, “Hinh Nguyệt, cái này, cái này sẽ không ảnh hưởng tới em a.”

Lâm Hải tuy không truy tinh, nhưng cũng thường xuyên nhìn thấy trên Internet, những cái ngôi sao ca nhạc ngôi sao điện ảnh kia thỉnh thoảng liền bị người vạch trần, rất nhiều người cũng bởi vậy mà bị bôi xấu.

Vừa nghĩ tới sự nghiệp mới vừa vặn cất bước của Liễu Hinh Nguyệt, liền có thể bởi vì chính mình, bị xem như công cụ tranh thủ ánh mắt, Lâm Hải nhất thời bắt đầu lo lắng cùng tự trách.

“Ảnh hưởng khẳng định sẽ có một chút đi, nhưng không quan trọng, em không quan tâm.” Liễu Hinh Nguyệt vứt bỏ giày, thoải mái nằm tại trên giường lớn rộng rãi dễ chịu, duỗi cái lưng quả thực quá mỏi của mình.

“Ai nha, em thật quá thoải mái a, chúng ta nhanh nghĩ biện phá một chút p a.” Lâm Hải vội vàng cũng nằm ở trên giường, lo lắng nói nói.

Hắn đối với việc xử lý loại chuyện này, đều không có một chút kinh nghiệm gì, nếu như Liễu Hinh Nguyệt bởi vì chính mình, mà sự nghiệp chịu ảnh hưởng, Lâm Hải không áy náy đến chết thì không được.

Liễu Hinh Nguyệt nhìn bộ dáng một mặt lo lắng của Lâm Hải, nhịn không được phốc cười ra tiếng, sau đó bẹp hôn Lâm Hải một cái.

“Hoàng đế không vội thái giám gấp!”

“Yên tâm đi, Kiều Kiều khẳng định biết phải làm sao, nàng đã đi xử lý.”

“Kiều Kiều, nàng có thể làm sao.” Lâm Hải vẫn còn có chút lo lắng, dù sao Tạ Hiểu Kiều cũng mới tiếp xúc với nghề này không đến mấy ngày.

“Dám chắc là được, Kiều Kiều thế nhưng là cái thiên tài, sự tình gì cũng có thể làm được thỏa thỏa.”

Thấy Liễu Hinh Nguyệt nói khẳng định như vậy, tâm đang treo cao của Lâm Hải, mới hạ xuống.

Cúi đầu nhìn Liễu Hinh Nguyệt nằm ở trên giường, bộ ngực vì hô hấp mà không ngừng chập trùng, khuôn mặt tuyệt mỹ, dưới ánh đèn chiếu rọi, quyến rũ động lòng người nói không nên lời, để tâm Lâm Hải ầm ầm rung động.

“Hắc hắc hắc, Hinh Nguyệt, em vừa mới nói cái gì.” Lâm Hải bỗng nhiên cười xấu xa hỏi hỏi.

“Nói Kiều Kiều khẳng định không có vấn đề a.”

“Không phải câu này, câu phía trước kia.”

“Hoàng đế không vội, thái giám gấp.” Liễu Hinh Nguyệt sợ hãi nhìn Lâm Hải, yếu ớt mở miệng nói.

“Em dám nói ca ca ta là thái giám.” Lâm Hải cúi người xuống, tới gần khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt.

“Vậy liền để cái tên thái giám là ca ca này, hảo hảo hầu hạ Quý Phi nương nương ngươi một chút đi!” Nói xong, Lâm Hải dốc thân thể mà lên, đem Liễu Hinh Nguyệt ép dưới thân thể.

“A! Thiếp thân không dám rồi, công công tha mạng a!”

Hai người vui cười đùa giỡn ở giữa, quần áo rơi lả tả trên đất, đầy phòng xuân sắc.

“Đông đông đông!”

Vừa rạng sáng hôm sau, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt liền bị tiếng đập cửa gấp rút đánh thức.

“Ai vậy, sớm như vậy.” Hôm qua phấn chiến đến hơn nửa đêm, Lâm Hải còn không có ngủ đủ, một mặt bực bội.

“Nhanh mặc quần áo, là Kiều Kiều! Khẳng định là sự tình hôm qua, có biến.” Liễu Hinh Nguyệt một bên mặc quần áo, một bên thúc giục nói.

“A.” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, việc quan hệ tới Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải cũng không dám khinh thường, vội vàng mặc quần áo rời giường.

“Hừ, người ta bận bịu hơn nửa đêm, hai ngươi lại ngủ được rất tốt nha.” Tạ Hiểu Kiều một mặt mỏi mệt đi tới.

“Ta cũng vội vàng hơn nửa đêm có được hay không.” Lâm Hải lầm bầm một tiếng, Liễu Hinh Nguyệt vội vàng đánh hắn một quyền, khuôn mặt đỏ bừng.

“U, Con gấu mèo này của nhà ai a.” Lâm Hải lúc này mới hướng phía Tạ Hiểu Kiều trêu ghẹo nói, hai cái vành mắt của Tạ Hiểu Kiều lại đen vừa sưng, xem ra cả một đêm đều là không ngủ.

“Chán ghét!” Tạ Hiểu Kiều huy quyền đánh Lâm Hải một chút, sau đó đem máy tính bảng đưa qua.

“Bên truyền thông lớn đều đqã giải quyết, nhưng Internet thực sự quá lớn, không triệt tiêu hết được, xem một chút đi.”

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt vội vàng cầm lấy, vừa mở màn hình, mọi thứ liền xuất hiện ở trước mắt.

Chính là ảnh chụp cảnh hôm qua Liễu Hinh Nguyệt hưng phấn nhảy lên, ôm lấy Lâm Hải, bên cạnh còn có một cái tiêu đề to lớn.

Tân tiểu Ca Hậu trong nước Liễu Hinh Nguyệt, ôm hôn bên đườn cùng nam tử thần bí, còn gọi là “Lão công”, thân phận nam tử nghi là con trai phú hào Hồng Kông!

Phốc!

Lâm Hải xem hết, buồn cười một trận, mẹ nó, bọn paparazi này được a, mạc danh kỳ diệu đem ca ca di dân, còn làm thành con trai phú hào.

Nhìn xuống tiếp, trừ đoạn Liễu Hinh Nguyệt hô to lão công, nhảy tới ôm Lâm Hải là sự thật ra, còn lại cơ bản tất cả đều là thêu dệt vô cớ, thậm chí còn biên ra chuyện Liễu Hinh Nguyệt khổ sở truy cầu nam tử thần bí nhiều năm, càng thêm bát quái tranh giành tình nhân cùng mỗ nữ ngôi sao nào đó mà ra tay đánh nhau.

Sau cùng, càng là tuôn ra tài liệu mãnh liệt, nói là theo nhân sĩ biết chuyện lộ ra, Liễu Hinh Nguyệt một đêm gặp may, là bởi vì nên nam tử thần bí ra tay, đả thông các loại quan hệ, cứ thế mà lấy tiền, ném ra một cái tiểu Ca Hậu.

Mà nguyên nhân thực sự phía sau, là vì xuất đạo trước khi Liễu Hinh Nguyệt, vì nam tử thần bí mà nạo thai, vì đền bù tổn thất, mới nâng hồng nàng làm ngôi sao ca nhạc.

“Mẹ nó, cái loạn thất bát tao gì, đám người này thật có thể bịa đi.” Lâm Hải không còn gì để nói, Liễu Hinh Nguyệt cũng là lắc đầu cười khổ.

“Các ngươi nhìn nhìn lại bình luận!” Biểu lộ của Tạ Hiểu Kiều bỗng nhiên nghiêm túc lên.

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt vội vàng kéo xuống dưới, xem xét bài bình luận cuối cùng phía dưới.

“Nữ thần đã có bạn trai, tan nát cõi lòng...”

“Thao, Liễu Hinh Nguyệt nhìn thì ngây thơ, không nghĩ tới là cái nữ nhân vật chất!”

“Thật không nghĩ tới, Liễu Hinh Nguyệt lại là cái tâm cơ biểu.”

“Người nam kia chịu vì nàng tốn tiền nhiều như vậy, còn không biết ở trên giường hầu hạ người ta thế nào đây.”

“Thao, một cái tâm cơ biểu!”

“Ta có lưu khoản ba ngàn, không biết có thể cùng Liễu Hinh Nguyệt ngủ một giấc hay không...”

“Những ngôi sao ca nhạc ngôi sao điện ảnh này, cái nào không phải là bị kẻ có tiền chơi mục, có cái gì hay mà hiếm lạ.”

“Gà nữ cao cấp, hoàn tất giám định!”

…

Nhìn từng đầu từng đầu bình luận từ không nói có, thậm chí phi thường ác độc, song quyền của Lâm Hải không khỏi nắm chặt, trên mặt trở nên tái nhợt, một cỗ lửa giận trùng thiên thản nhiên mà lên!

“Cầm mẹ nó a, lũ khốn kiếp này!”

“Lão công, anh đừng nóng giận, bọn họ thích nói thế nào, thì tùy bọn họ nói đi.” Liễu Hinh Nguyệt cười an ủi nói, chỉ là nụ cười kia, thấy thế nào cũng có chút miễn cưỡng.

Lần thứ nhất trải qua loại sự tình này, Liễu Hinh Nguyệt cũng là chân tay luống cuống, không biết nên làm như thế nào cho phải.

“Kiều Kiều, làm sao bây giờ.” Lâm Hải cũng không có chỗ mà xuống tay, đành phải hướng Tạ Hiểu Kiều xin giúp đỡ, “Không thể để cho bọn họ tổn hại danh tiếng của Hinh Nguyệt như thế!”

“Ta trước đã liên lạc qua cùng Mạnh thiếu, Mạnh thiếu cũng cảm thấy rất khó giải quyết, y đã tìm người xóa bỏ rất nhiều bình luận, nhưng người đăng lại, thật sự là quá nhiều, căn bản xóa không hết.”

“Mà cái thiếp mời VIP ban đầu kia, là đăng ký ở nước ngoài, người trong nước cầm tới bịa đặt, không có biện pháp nào.”

“Này, này này làm sao mà xử lý.” Lâm Hải chỉ có một thân bản sự, lại không cách nào thi triển, gấp đến sứt đầu mẻ trán.

“Sự tình đã phát sinh, gấp cũng vô dụng, ta sẽ tiếp tục xử lý, các ngươi đừng quản.”

“Còn có, từ hôm nay trở đi, lúc Hinh Nguyệt tỷ ra ngoài, phải chú ý an toàn.”

“Tốt, các ngươi nhanh chóng ăn chút đồ đi, một hồi đoàn làm phim còn muốn khởi công.” Nói xong, Tạ Hiểu Kiều thở dài, đi ra ngoài.

“Hinh Nguyệt, thật xin lỗi, cũng là bởi vì anh...” Lâm Hải tràn ngập áy náy.

“Không có việc gì, lão công, bọn họ thích nói thế nào, thì tùy bọn họ nói đi.”

Nhìn Liễu Hinh Nguyệt ngược lại còn tới an ủi chính mình, Lâm Hải quả thực vô cùng xấu hổ.

Còn thiệt bản thân là một đại nam nhân, vừa đến liền xông cho Hinh Nguyệt một cái họa lớn như vậy, nhưng lại một điểm bận bịu cũng không thể giúp, quả thực quá vô dụng.

“Lão công, anh đừng lo lắng, Kiều Kiều sẽ xử lý tốt, em qua đoàn làm phim, ban đêm gặp!” Liễu Hinh Nguyệt đơn giản ăn mấy ngụm, hướng phía Lâm Hải nở nụ cười xinh đẹp, rời khỏi nhà.

Lâm Hải một ngụm cũng ăn không vô, sững sờ ngồi cạnh giường, cảm thấy ngột ngạt.

“Không được, nhất định phải phải nghĩ biện pháp, giúp Hinh Nguyệt tiêu trừ ảnh hưởng không tốt!” Lâm Hải chắp tay sau lưng, tại bên trong gian phòng, đi đi lại lại, vòng vo, nhíu mày tự hỏi đối sách.

“Có!” Lâm Hải bỗng nhiên linh cơ nhất động, nghĩ đến một cái biện pháp!

Chương 695: Hắn là anh hùng cái thế của ta

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, gọi điện thoại qua cho Mạnh Húc.

“Hải ca, ta đang muốn điện thoại cho ngươi đâu, ngươi liền đã đánh tới, hai ta thật sự là tâm hữu linh tê a.”

“Lăn, người nào cùng ngươi tâm hữu linh tê!” Lâm Hải cười mắng, sau đó nghiêm mặt nói, “Sự tình trên Internet, ngươi biết a.”

“Biết rõ, ta đã sắp xếp người một mực xử lý, nhưng rất khó giải quyết.” Mạnh Húc có chút nghiêm túc nói nói.

“Ta có cái biện pháp, có lẽ có thể thực hiện, nhưng cần ngươi hỗ trợ liên hệ với truyền thông!”

Sau một tiếng, trên một mỗ truyền thông Internet nổi tiếng, đầu đề đã phát một cái tin tức.

“Nam chính của sự kiện Liễu Hinh Nguyệt nhảy lên ôm ấp đã hấp thụ ánh sáng, thân phận chân thật khiến người mở rộng tầm mắt!”

Sau đó, là một tấm ảnh chụp sinh hoạt của Lâm Hải, ảnh chụp mười phần rõ ràng, phía dưới có giới thiệu kỹ càng thân phận của Lâm Hải, gia đình nông dân xuất thân, là sinh viên đại học Giang Nam, thân phận phi thường phổ thông, là đồng học cùng Liễu Hinh Nguyệt, cảm tình cá nhân cả hai thâm hậu, một mực mến nhau đến nay, cũng không phải là con trai phú hào Hồng Kông gì.

Bài văn còn đưa ra một hệ liệt bằng chứng, bao gồm cả đồng học, lão sư của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, phi thường kỹ càng, thậm chí ngay cả ảnh chụp học tịch của Lâm Hải cũng bị tuyên bố ra ngoài.

Đương nhiên, sau cùng càng là nghiêm khắc phê phán hành vi bịa đặt của paparazi, yêu cầu chính danh xin lỗi vì ái tình thuần khiết vô hạ, không chứa tạp chất giữa Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Hải.

Thiên văn chương này vừa ra, nhất thời lại nhấc lên sóng to gió lớn trên internet, bởi vì tư liệu công bố của Lâm Hải phi thường chân thực, lại có rất nhiều đồng học của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, bình luận đăng lên làm chứng, cấp tốc đem sự thật mà báo chí bẻ cong tối hôm qua, đè xuống.

Lâm Hải nhìn bình luận phía dưới bài báo, trên mặt rốt cục chậm rãi có nụ cười.

“Liễu Hinh Nguyệt quả nhiên vẫn là Nữ thần của ta, những kẻ tạo lời đồn kia sẽ chết không yên lành!”

“Xong xong, Nữ thần thật có bạn trai, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã, ta không có cơ hội.”

“Ta đã sớm nói, Liễu Hinh Nguyệt không thể nào là cái loại người này!”

“Lại nói cái Lâm Hải này, quá mẹ nó hạnh phúc đi, hạnh phúc tới độ ta muốn chém chết hắn!”

“Liễu Hinh Nguyệt, ta yêu ngươi! Lâm Hải, ta hận ngươi!”

“Người nào lại nói xấu Nữ thần của ta, ta xử cả nhà nó!”

...

Cơ hồ tuyệt đại bộ phận bình luận, tất cả đều là chính diện, ngẫu nhiên có mấy cái nghi vấn, hoặc là nhục mạ, lập tức liền bị chết đuối ở bên trong đám dân mạng dùng ngòi bút làm vũ khí.

“Giải quyết á.” Lâm Hải buông buông tay, có chút đắc ý.

“Sự tình đoán chừng không có đơn giản như vậy.” Mạnh Húc cười khổ một tiếng, lắc đầu.

Lâm Hải sững sờ, không hiểu nhìn sang y.

“Hải ca, ngươi đối với làng giải trí không hiểu, các nữ minh tinh bình thường, nhất là nữ minh tinh vừa cất bước, cũng không dám công bố luyến tình của chính mình.”

“Bởi vì rất nhiều Fan, cũng đưa các nàng ảo tưởng thành Nữ thần trong lòng mình, một khi Nữ thần có bạn trai, bọn họ sẽ rất mất mát, giống như chính mình đã thất tình, rất có thể sẽ không còn quan tâm cái nữ ngôi sao này nữa, từ đó làm cho nhân khí hạ xuống trên diện rộng, thậm chí từ đó không gượng dậy nổi.”

“Ngươi tuy thông qua biện pháp này, trợ giúp chị dâu Hinh Nguyệt vãn hồi danh dự, nhưng rất có thể, cũng lại bởi vậy, lại khiến nàng mất đi sự nghiệp.”

“Móa, ngươi nha làm sao không sớm nói!” Lâm Hải nhất thời hoảng, hắn biết rõ Liễu Hinh Nguyệt yêu phần sự nghiệp này đến cỡ nào, nếu quả thật đem sự nghiệp làm mất, Liễu Hinh Nguyệt còn không phải sẽ thương tâm chết sao!

“Không được, ta phải gọi điện thoại cho Hinh Nguyệt!”

Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, phát qua cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Lão công, em đang quay phim đây.”

“Hinh Nguyệt, anh có thể …có thể đã làm sai một chuyện...”

“Anh là nói chuyện, anh đem tin tức của mình phát đến trên Internet, công bố sự tình yêu đương của hai ta đi.”

“Ách... Em đã biết rõ.” Tong lòng Lâm Hải bỗng nhiên bắt đầu áy náy.

“Kiều Kiều đã nói cùng em, anh không có làm sai, không nên suy nghĩ nhiều.” Liễu Hinh Nguyệt đang nói, bên trong điện thoại bỗng nhiên ồn ào một trận.

“Lão công, trước không cùng anh nói nữa, thật nhiều ký giả đang xông tới, cản cũng ngăn không được!” Nói xong, Liễu Hinh Nguyệt cúp điện thoại.

Lâm Hải nghe điện thoại di động truyền đến tiếng tu tu, tâm lập tức khẩn trương lên.

“Tiểu Mạnh, Hinh Nguyệt nói ký giả xông vào, có thể bị nguy hiểm hay không a.”

“Yên tâm đi, Hải ca, nguy hiểm thì không có, những ký giả này có chừng mực, chỉ là chị dâu Hinh Nguyệt, đoán chừng rất khó thoát thân.” Mạnh Húc cười khổ nói.

“Vậy ta qua giúp nàng!” Lâm Hải lập tức liền đứng lên.

“Ta đi cùng ngươi!”

Mạnh Húc lái xe, một đường chạy như bay, đuổi tới đoàn làm phim, bảo an của đoàn làm phim nhận ra Mạnh Húc, tự nhiên thông suốt.

Thật xa, Lâm Hải liền thấy Liễu Hinh Nguyệt đang bị một đám ký giả vây quanh, líu ríu hỏi cái gì đó.

Lâm Hải đẩy cửa xe ra đang muốn đi xuống, thì lại bị Mạnh Húc kéo lại.

“Hải ca, ngươi trước đừng qua đó, chị dâu Hinh Nguyệt không thể gặp nguy hiểm, ngươi bây giờ cũng là võng hồng, một khi hiện thân, coi như náo nhiệt.”

“Chỉ ở bên trong chỗ này, chú ý liền tốt, ta nhìn chị dâu Hinh Nguyệt sẽ ứng phó được.”

Mạnh Húc chỉ chỉ Liễu Hinh Nguyệt, thấy Liễu Hinh Nguyệt một mặt ung dung không vội, đang cùng đám phóng viên thuật nói cái gì đó, bên trên gương mặt tuyệt mỹ, vậy mà còn mang theo một nụ cười hạnh phúc ngọt ngào.

Mạnh Húc không nghe được, nhưng giác quan của Lâm Hải lại nhạy bén tới hạng gì, tuy cách xa khoảng hai ba mươi mét, Lâm Hải lại nghe đến nhất thanh nhị sở.

“Ta cùng Lâm Hải, là quen biết tại trong một cái quầy rượu, vì kiếm tiền chữa bệnh cho phụ thân, ta qua quán bar hát thuê kiếm tiền, bị lưu manh quấy rối, tại thời khắc ta tuyệt vọng. là hắn đột nhiên xuất hiện, ngăn tại ta trước người, hắn là anh hùng cái thế của ta... »

Ánh mắt Liễu Hinh Nguyệt phát sáng nhìn ra phương xa, đem suy nghĩ đưa vào trong quá khứ.

Sinh hoạt gian khổ, gia đình khốn cảnh, một cô gái một mình chèo chống, phía sau kiên cường là vô số nước mắt, nhưng chỉ có thể yên lặng chảy xuôi ở trong đêm khuya, tại thời điểm nàng bất lực nhất, hắn cứ như vậy, phảng phất như thiên sứ mà trời cao phái xuống, xuất hiện ở trước mặt nàng.

Cho nàng che chở, cho nàng an ủi, trợ giúp nàng, cổ vũ nàng, an ủi nàng, theo nàng vượt qua gian nan của từng ngày tháng, thẳng đến khi nàng dùng tiếng ca, thức tỉnh phụ thân đang ngủ say, hắn vẫn một mực ở phía sau, yên lặng dùng bả vai, chống lên cả mảnh trời cao trên đỉnh đầu nàng!

Đám phóng viên yên lặng nghe Liễu Hinh Nnguyệt kể lại quá trình luyến ái, phảng phất cũng quên đặt câu hỏi, tất cả đều đắm chìm bên trong cố sự cảm động của hai người, mà Liễu Hinh Nguyệt tựa hồ lại trở lại một khoảng thời gian khi quen biết mến nhau cùng Lâm Hải, trong lúc bất tri bất giác, nước mắt ẩm ướt hai mắt, nhưng lại cười đến hạnh phúc ngọt ngào như vậy.

“Cho nên, ta yêu lão công của ta, tình yêu của ta đối với hắn, đời này không đổi!”

“Cảm tạ mọi người!”

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, đột nhiên bạo vang lên tiếng vỗ tay như sấm nổ, đám phóng viên sớm đã nhìn quen các thái độ khác nhau của thế gian, trong từng cái hốc mắt, lại ngấn lệ chớp động.

Lâm Hải lẳng lặng mà nhìn Liễu Hinh Nguyệt, nghe cố sự thuộc về bọn họ, tựa như xem điện ảnh qua khe hở, trong lòng tràn ngập nhu tình cùng cảm động.

Mà lúc này đây, Liễu Hinh Nguyệt trùng hợp ngẩng đầu trông lại, cùng ánh mắt của Lâm Hải đụng vào nhau ở trên không trung!

“Lão công!” Liễu Hinh Nguyệt động tình la lên một tiếng, lập tức chạy qua.

Lâm Hải cũng vội vàng đẩy cửa xe ra, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt chạy tới, một tay ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt vào bên trong lòng, yêu thương hôn hít lên mái tóc của nàng.

“Lão công, em hiện tại chỉ muốn ôm anh, ôm thật chặt anh, một khắc cũng không muốn rời khỏi anh!”

“Hinh Nguyệt, lão công sẽ một mực canh giữ ở bên cạnh em, em, là sinh mệnh duy nhất của anh!”

“Lâm Hải tiên sinh, Hinh Nguyệt tiểu thư, ta có thể hỏi hai người các ngươi mấy vấn đề sao.” Thấy Lâm Hải vậy mà cũng xuất hiện tại hiện trường, những ký giả này quả thực kích động đến hỏng, từng cái lập tức vây lại gần.

“Đương nhiên có thể, mời...”

Mạnh Húc ngồi trên xe, nhìn Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt tay nắm tay đối mặt với ký giả thành đàn, miệng lập tức há lớn, hơn nửa ngày mới cười khổ một tiếng.

“Lần này tốt, triệt để không thể cứu!”

Chương 696: Tu tiên thật là một cái mua bán đốt tiền

“Tốt, tốt, mọi người tán đi, Hinh Nguyệt tiểu thư còn muốn quay phim, mọi người không nên quấy rầy.” Đạo diễn thấy không sai biệt lắm, vội vàng bảo nhân viên công tác, đem đám phóng viên đưa ra ngoài.

“Cuối cùng cũng đi.” Liễu Hinh Nguyệt thở dài ra một hơi.

“Chị dâu Hinh Nguyệt, tình yêu giữa ngươi cùng Hải ca, lần này triệt để bị hấp thụ ánh sáng, hai ngươi cao điệu tỏ tình luyến tình, có lẽ sẽ có bất lợi đối với sự nghiệp của ngươi a.” Mạnh Húc đi lên trước, có chút lo lắng nói.

“Ta cùng Lâm Hải vốn là rất ân ái, đây là sự thật, ta không sợ, cảm tạ ngươi, Mạnh thiếu.” Liễu Hinh Nguyệt cười nhạt một tiếng nói.

Mạnh Húc bất đắc dĩ nhún nhún vai, đành phải hướng phía Tạ Hiểu Kiều lộ ra nụ cười khổ.

“Kiều Kiều, chỉ có thể vất vả ngươi.”

“Yên tâm đi, ta sẽ nhìn chằm chằm động thái trên Internet, vừa có tình huống bất lợi, sẽ lập tức xử lý.”

“Lão công, e ta muốn tiếp tục quay phim, không thể tiếp tục nói chuyện phiếm cùng anh nữa.”

“Không sao, em bận bịu, vừa vặn anh cùng Tiểu Mạnh cũng có chút chuyện, chúng ta ban đêm gặp!” Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt chào hỏi, rời khỏi đoàn làm phim.

“Ta để ngươi đi tìm ngọc thạch, chuyện thế nào rồi.” Trên xe, Lâm Hải hỏi.

“Đã đưa đến nhà ta, muốn hiện tại qua lấy không.”

“Tốt, qua nhà ngươi!” Lâm Hải gật đầu đáp ứng.

Đến trong nhà Mạnh Húc, một cái nam tử trung niên mặc, cung kính đợi ở một bên, nhìn thấy Mạnh Húc, lập tức khom người, lộ ra nụ cười hèn mọn.

“Mạnh thiếu, ngọc thạch mà ngài muốn, ta đã đưa tới, ta cam đoan, là phẩm chất tốt nhất bên trong tiệm của chúng ta!”

“Chủ tiệm ngọc thạch, lão Hoàng!” Mạnh Húc hướng phía Lâm Hải giới thiệu nói.

“Lấy ra, để cho Hải ca của ta nhìn xem!”

“Tốt, tốt!” Lão Hoàng vội vàng từ trên xe, cẩn thận từng li từng tí lấy ra chín cái hộp, sau đó đem hộp mở ra theo thứ tự, nhất thời chín khối mỹ ngọc có màu sắc khác nhau, hiện ra ở trước mắt.

“Mạnh thiếu, ngài thấy thế nào.” Lão Hoàng có chút tự đắc hỏi.

“Ta qua, đồ vật tốt a!” Ánh mắt Mạnh Húc sáng lên, y đối với ngọc thạch tuy không phải là rất tinh thông, nhưng chỉ nhìn từ màu sắc, liền biết rõ chín khối ngọc này, nhất định không phải là vật phàm.

“Đồ vật Mạnh thiếu tự mình muốn, ta nào dám cầm đồ phổ thông tới a.” Lão Hoàng vội vàng ở bên cạnh lấy lòng nói.

“Hải ca, thế nào. Ngươi hài lòng chứ.”

Lâm Hải không nói chuyện, cau mày, cầm lấy một khối trong đó, nhẹ nhàng nắm nắm, lại chậm rãi buông xuống, sau đó lại cầm lấy một khối khác...

Mạnh Húc cùng lão Hoàng không hiểu, nhìn Lâm Hải cầm lấy từng khối từng khối rồi lại buông xuống, đôi mày càng nhăn càng chặt, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Hải ca...” Nụ cười trên mặt Mạnh Húc dần dần trôi đi, bên trong tâm y có chút không chắc.

“Ai.”Sau khi đem một khối sau cùng để xuống, Lâm Hải nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài.

“Hải ca, có phải là bất mãn hay không.” Mạnh Húc gấp gáp hỏi.

“Xác thực không hài lòng lắm, những ngọc này, có quá nhiều tạp chất.” Lâm Hải có chút thất vọng nói, hắn vừa rồi cũng đã nắm mỗi một khối ngọc một lần, phát hiện linh khí ẩn chứa bên trong, quả thực quá ít, còn lâu xa mới có đạt tới yêu cầu của hắn.

“Vị tiên sinh này, đây đã là ngọc tốt nhất trên thị trường rồi, đều là không tỳ vết a!” Lão Hoàng ở một bên, nhịn không được mở miệng nói nói.

“Không có tốt hơn sao. Ngươi yên tâm, tiền không phải là vấn đề.” Lâm Hải nhìn lão Hoàng, trịnh trọng nói nói.

Lão Hoàng bất đắc dĩ cười một tiếng, lắc đầu.

“Không dối gạt ngài, loại đồ vật ngọc thạch này, ở trên thị trường có thể nhìn thấy, đây đã là cực phẩm, có lẽ còn có cái càng tốt hơn nó, nhưng cơ bản đều thuộc về sưu tầm của cá nhân, căn bản sẽ không lấy ra bán ra.”

“Nếu như ngài muốn phẩm chất cao hơn nữa, chỉ có thể là mua sắm từ sưu tầm của cá nhân, nhưng người có thể sưu tầm ngọc thô, cơ bản cũng không thiếu tiền, khả năng có thể mua được là rất nhỏ, còn có chính là, qua loại hình trường hợp như buổi đấu giá, thử thời vận.”

“Thật có lỗi, ta không giúp được ngài.”

Lâm Hải nhìn lão Hoàng, sững sờ nửa ngày, mới hơi kinh ngạc mở miệng.

“Ngươi ý là nói, muốn ngọc thạch có phẩm chất cao hơn nữa, liền xem như có tiền, cũng chưa chắc có thể mua được.”

“Là như thế này.” Lão Hoàng gật gật đầu.

“Đại gia!” Lâm Hải không còn gì để nói, không nghĩ tới tìm vật thay thế cho Tụ Nguyên Thạch, đã vậy còn quá khó.

“Được thôi, chín khối ngọc này của ngươi, ta muốn.” Lâm Hải bất đắc dĩ, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác.

“Tiên sinh, ngài muốn.” Lão Hoàng sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy kinh hỉ, trước đó nhìn bộ dáng của Lâm Hải, còn tưởng rằng cuộc mua bán lớn này đã hỏng đây.

“Nói đi, bao nhiêu tiền.”

“Nhìn ngài là bằng hữu của Mạnh thiếu, ta cũng không muốn nhiều, chín khối ngọc thô thượng phẩm, ngài cho ta tám ngàn vạn là được.”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút nằm trên đất, một mặt thật không thể tin nhìn chằm chằm vào lão Hoàng.

“Bao, bao nhiêu. Tám ngàn vạn!” Lâm Hải há miệng so với nắm đấm đều lớn hơn, em gái ngươi, đây là đoạt tiền đâu?.

“Đúng, đúng a, có vấn đề sao.” Lão Hoàng bị bộ dáng của Lâm Hải, làm có chút choáng váng.

Lâm Hải không khỏi đem đầu chuyển hướng sang Mạnh Húc.

“Hải ca, nhìn phẩm chất của mấy khối ngọc này, lão Hoàng chào giá, đã rất hợp lý rồi.”

“Rất hợp lý.” Lâm Hải nháy nháy mắt, hơn nửa ngày mới gật gật đầu.

“A.”

Lâm Hải hơi choáng móc ra một tấm thẻ chi phiếu, đưa cho lão Hoàng.

“Ta cũng không biết trong thẻ có bao nhiêu tiền, bất quá tám ngàn vạn hẳn là đủ.”

Lão Hoàng trong lòng vui vẻ, vội vàng vẫy tay một cái, một cái tùy tùng cầm thẻ trở lại bên trong xe, chỉ chốc lát lại đem thẻ trả lại, hướng phía lão Hoàng làm thủ thế OK.

“Ai nha, vị tiên sinh này, ngài thật sự là thống khoái, hi vọng lần sau còn có cơ hội hợp tác cùng ngài!” Lão Hoàng cung kính đem thẻ ngân hàng trả lại cho Lâm Hải, vẻ mặt tươi cười rời đi.

Lâm Hải nhìn mấy khối ngọc này, lại nhìn Mạnh Húc, sau đó buồn cười một trận.

“Hải ca, làm sao.” Mạnh Húc kinh ngạc hỏi.

“Ta nói, kẻ có tiền các ngươi làm sao chơi như thế đâu, mấy cái tảng đá này, liền mẹ nó tám ngàn vạn! Với người bình thường là giãy mấy cái đời!”

Mạnh Húc gãi gãi đầu, một mặt không biết làm sao.

Rõ ràng là ngươi mua, làm sao nói chúng ta biết chơi. Đầu Hải ca có phải xảy ra vấn đề hay không.

“Giúp ta thu lại, đến phòng ngươi!” Lâm Hải hướng phía Mạnh Húc phân phó nói.

“A.” Mạnh Húc gọi người, đem ngọc thạch đưa đến trong gian phòng.

Lâm Hải cầm lấy một khối, tại bên trong phòng khách của Mạnh Húc, đi qua đi lại mấy bước, sau đó đem ngọc thạch phóng tới bên trong khắp các ngõ ngách.

“Hải ca, ngươi đang làm gì.” Mạnh Húc không hiểu hỏi.

“Một hồi ngươi liền biết rõ!” Lâm Hải thuận miệng nói một tiếng, sau đó dựa theo phương thức bố trận của Tụ Linh Trận, đem chín khối ngọc thạch đặt tới các phương vị khác nhau.

Đến sau khi một khối ngọc thạch cuối cùng đặt xuống, đột nhiên, chín đạo ánh sáng màu trắng phóng lên tận trời, tại chỗ đỉnh đầu của Lâm Hải, hình thành một cái đồ án gợn sóng phức tạp, đồ án lóe lên một cái rồi biến mất, biến mất trong không khí.

“Mẹ ta nha!” Mạnh Húc bị dọa đến trực tiếp từ trên ghế salon nhảy dựng lên, ôm lấy cánh tay Lâm Hải mà run lập cập.

“Hải ca, cái, cái đồ vật gì.” Mạnh Húc gấp gáp nhìn quanh đỉnh đầu, nói chuyện cũng cà lăm.

Một màn trước đó kia, thật sự là quá quỷ dị, hoàn toàn vượt qua phạm vi nhận biết của y, để y cũng hoài nghi có phải đã gặp Quỷ hay không.

“Đừng gấp gáp, một cái trận pháp mà thôi.” Lâm Hải một bên đem Mạnh Húc đẩy ra, một bên nhẹ khẽ gật đầu một cái.

Bất kể thế nào nói, Tụ Linh Trận cuối cùng đã khởi động thành công, chỉ là linh khí bên trong ngọc thạch này thực sự là quá ít, căn bản là không có cách chèo chống quá lâu, tối đa cũng đủ để trận pháp vận chuyển trong thời gian từ ba đến năm ngày.

“Từ ba đến năm ngày, liền cần tám ngàn vạn, cái tu tiên này, thật đúng là cái mua bán đốt tiền!" Lâm Hải lắc đầu.

"Ừm. Bắt đầu!" Con mắt Lâm Hải đột nhiên sáng lên.

Chương 697: Chộp tới gặp ta!

Lâm Hải chỉ cảm thấy, gian phòng của Mạnh Húc, phảng phất như đột nhiên biến thành một cái trung tâm của lốc xoáy, linh khí từ bốn phương tám hướng, điên cuồng bị hút tới, ngưng tụ ở trong phòng khách, so với trước đó vậy mà nồng hậu dày đặc gần mười lần!

Lâm Hải phảng phất như đưa thân vào trong suối nước nóng, tế bào toàn thân cũng vui sướng nhún nhảy, thư sướng nói không nên lời, giữa mỗi một lần hít thở, ẩn ẩn đều có sương trắng phun ra nuốt vào, chân khí trong cơ thể, cấp tốc lưu chuyển, không ngừng lớn mạnh.

"Cảm giác tắm rửa trong linh khí, thật sự là quá thoải mái!" Lâm Hải mừng thầm trong lòng, tuy nguyên nhân do phẩm chất ngọc thạch, nên giờ phút này Tụ Linh Trận mà Lâm Hải bố trí xuống chỉ là một cái đơn sơ nhất, nhưng hiệu quả đã hết sức rõ ràng.

"Nếu như lợi dụng Tụ Nguyên Thạch, bố trí xuống Tụ Linh Trận chính thức, còn không biết linh khí sẽ nồng đậm tới trình độ nào!" Lâm Hải không khỏi có chút chờ mong.

Mạnh Húc sững sờ đứng tại trước mặt Lâm Hải, giờ phút này đã một mặt kinh hãi.

"Quá thần kỳ, quá thần kỳ!"

Y tối hôm qua mới vừa cùng hai cái ngôi sao nhỏ mới xuất đạo, ác chiến cả một đêm, hai cái đùi trước đó vẫn luôn như nhũn ra, thế nhưng bây giờ, chỉ là hít thở mấy cái, mệt mỏi trên thân vậy mà bị quét sạch sành sanh, toàn thân liền tràn ngập lực lượng.

“Hải ca, cái này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào.” Mạnh Húc nhịn không được hỏi, lúc trước y chỉ biết Lâm Hải rất biết đánh nhau, nghĩ không ra vậy mà còn có loại bản lãnh này.

Nếu như gian phòng của mình, một mực ở vào loại trạng thái này, y trăm phần trăm khẳng định, mình tuyệt đối sẽ không sinh bệnh tật, thậm chí có thể sống lâu trăm tuổi cũng càng được.

Càng quan trọng hơn, coi như một đêm đối phó với mười cái tám cái ngôi sao nhỏ, có phải hay không cũng không nói chơi.

Ngẫm lại đều khiến người hưng phấn không thôi a!

“Không có gì lớn mà kinh hãi tiểu quái, chỉ là một cái trận pháp rất phổ thông mà thôi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói.

“Hải ca, ngươi thật là Thần!” Mạnh Húc bội phục rạp đầu xuống đất, hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái, mặt mũi tràn đầy sùng bái.

Trong lòng Lâm Hải thì là nhất động, quay đầu nhìn qua Mạnh Húc.

“Ngươi có biết rõ, có ai sưu tầm lấy ngọc tốt. Hơn nữa hi vọng mua được cũng lớn.” Những ngọc thạch này cuối cùng chỉ có thể chống đỡ ba đến năm ngày, kiến thức được sự huyền diệu của trận pháp, Lâm Hải cũng không còn cách nào chịu đựng linh khí mỏng manh đến khiến người giận sôi ở bên ngoài trận pháp.

Hắn nhất định phải phòng ngừa chu đáo, sớm vì ba năm ngày sau, bố trí xuống chuẩn bị cho trận pháp mới.

“Cái này thật không dễ nói.” Mạnh Húc nhíu mày nói, “ Bình thường bên trong các đại gia tộc, đều sẽ có ngọc sưu tầm tốt, nhưng tựa như lão Hoàng đã nói, bọn họ sẽ không lấy ra bán.”

“Này, buổi đấu giá thì sao?.”

“Buổi đấu giá.” Mạnh Húc giật mình một chút, sau đó chân mày vẩy một cái, “Buổi đấu giá mà nói, gần nhất thật là có một cái.”

“A. Lúc nào!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ.

“Tối ngày mai, là một tiệc rượu cấp cao của tư nhân, trong tiệc rượu sẽ có đấu giá một ít đồ vật trân quý.”

“Này, ta có thể đi tham gia sao.” Lâm Hải vội vã hỏi.

“Loại tiệc rượu cấp cao này bình thường đều cần thiếp mời, chỉ người có thân phận nhất định mới có thể tiến nhập, nếu như Hải ca ngươi muốn đi, ta có thể giúp ngươi làm một tấm.”

“Làm cho ta hai tấm đi.” Lâm Hải mở miệng nói, Vân Vân vừa mới thất tình, tâm tình khẳng định cũng không tốt, không bằng mang theo Vân Vân cùng một chỗ, qua giải sầu một chút.

“Tốt, buổi sáng ngày mai, ta để người đưa qua cho ngươi.”

“Vậy được, cứ như vậy đi, sự tình ngọc thạch, ngươi một mực giúp ta nghe ngóng, có bao nhiêu muốn bao nhiêu!” Lâm Hải nói xong, dừng một cái, “Phẩm chất cao là tốt nhất, nếu như thực sự không tìm thấy, thì phẩm chất như loại hôm nay này, cũng được!”

“Được, Hải ca ngươi yên tâm!” Mạnh Húc gật đầu đáp ứng nói.

“Vậy ta đi!” Lâm Hải nói, đi đến bên trong nơi hẻo lánh, hơi cúi thân thể, đem một khối ngọc thạch nhặt lên, nhất thời, linh khí thiên địa tụ tập, cấp tốc tán đi, khôi phục bình thường.

“Ai ai ai!” Mạnh Húc thấy vậy, nhất thời gấp.

“Hải ca, đừng đừng a!” Mạnh Húc vội vàng đem Lâm Hải ngăn lại, bỗng nhiên từ bên trong thiên địa linh khí nồng hậu dày đặc, khôi phục lại không khí chân thực, để Mạnh Húc cảm thấy một trận cực độ khó chịu, lại có cảm giác thân ở sa mạc, khó chịu nói không nên lời.

“Trận pháp này, bày biện ngay tại chỗ này đi, nếu không, ngươi liền ở nhà ta. Hai ta ngủ một giường, thế nào.” Mạnh Húc nịnh nọt nói nói.

Lâm Hải trực tiếp cho y cái mắt trắng.

Để thân thể mềm mại thơm ngào ngạt của Hinh Nguyệt nhà ta ở đó, ca ca không đi ôm, lưu lại cùng cái đại lão gia như ngươi, có bệnh a.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Lâm Hải nói, đem tất cả chín khối ngọc thạch đều nhặt lên.

Mạnh Húc nhất thời biến thành một bộ mặt như ăn mướp đắng, lôi kéo cánh tay Lâm Hải không ngừng cầu khẩn.

“Hải ca, ta van cầu ngươi, ngươi để người ta đợi một hồi ở bên trong trận pháp, quả thực như là Thiên Đường, ta đã hoàn toàn không thích ứng với không khí bên ngoài, ngươi nếu lại đem trận pháp rút đi, ta sẽ giống như cá rời khỏi biển, khô kiệt mà chết.”

“Bớt buồn nôn a, ta phải đem trận pháp bố trí đến trong nhà ta.”

Mạnh Húc nghe xong, nhãn châu xoay động, lập tức lại đỡ một vẻ mặt vui cười.

“Hải ca, nếu không dạng này, ta cũng đi nhà ngươi ở có được hay không. Sau đó ngươi, ta cùng chị dâu Hinh Nguyệt, ba người chúng ta, từ đó vượt qua hạnh phúc khoái lạc, sinh hoạt không biết xấu hổ không biết thẹn, ngẫm lại có bao nhiêu mỹ hảo a.”

“Mỹ hảo em gái ngươi a!” Lâm Hải giơ một chân đem Mạnh Húc đạp sang một bên, con hàng này đang nghĩ cái chuyện tốt gì đâu, cái bóng đèn lớn như ngươi qua, ca ca còn xấu hổ cùng Hinh Nguyệt thế nào a.

“Hải ca, ngươi không thể tàn nhẫn như vậy a, ngươi vừa mới để người ta nếm đến loại phiêu phiêu dục tiên kia, tư vị thẳng vào trong mây, làm sao giờ lại bỏ xuống mặc kệ người ta, ngươi phải phụ trách đối với người ta a.”

Lâm Hải đang đi ra ngoài, bị Mạnh Húc gào một cuống họng lên lảo đảo, kém chút ngã xuống đất.

Mẹ nó, nói cái gì đó, cái này nếu để người không biết nghe được, còn tưởng rằng ca ca đem ngươi làm gì đó.

Lâm Hải giống như đào mệnh, từ trong biệt thự của Mạnh Húc chạy ra, trở lại bên trong nhà của Liễu Hinh Nguyệt, một lần nữa bố trí xuống Tụ Linh Trận.

“Hiện tại việc thứ nhất cần giải quyết, chính là nỗ lực tu luyện, đề cao thực lực, ta không cho phép bất luận kẻ nào, đem Hinh Nguyệt từ bên cạnh ta cướp đi!”

Từ khi Liễu Hinh Nguyệt nói cái dự cảm không tốt kia cùng Lâm Hải, Lâm Hải liền có một khát vọng chưa từng có đối với việc đề bạt thực lực.

Khoanh chân ngồi xuống, Lâm Hải nhắm hai mắt lại, như lão tăng nhập định, hít sâu một hơi, vận chuyển Đạo Đức Kinh, chân khí trong cơ thể tại sau khi linh khí thiên địa bàng bạc đổ vào, cấp tốc đi khắp toàn thân, làm dịu toàn thân Lâm Hải.

Một đường sương mù màu trắng dài hơn một trượng, như dải lụa phun ra từ trong lỗ mũi của Lâm Hải, như là Long Xà Thổ Tín, hồi lâu không rời, ngưng tụ như thật!

Đây chính là đặc thù độc hữu của Ngưng Chân hậu kỳ, chân khí ngưng thực như sắt, biến hóa ly thể, ngoài trăm thước có thể làm hại mạng người!

“Tu luyện bên trong cái Tụ Linh Trận này, tốc độ so với bình thường, phải nhanh gấp mười lần không ngừng, nhiều nhất là ba tháng, ta liền có thể đạt tới Ngưng Chân kỳ đỉnh phong, trùng kích tới cảnh giới kế tiếp!”

Lâm Hải đột nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt như điện!

Đồng thời với lúc Lâm Hải tu luyện, tại trong một cái biệt thự xa hoa ở Yến Kinh, một cái nam tử trẻ tuổi, đang xem báo chí liên quan tới Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Hải ở trên internet, sắc mặt dữ tợn, âm trầm như nước!

Đột nhiên, nam tử phẫn nộ gào thét một tiếng, một tay lấy laptop đặc chế giá trị mấy vạn nguyên, quẳng xuống đất.

“Lâm Hải, một cái đồ nhà quê đến từ nông thôn, tính là thứ đồ vật gì! Liễu Hinh Nguyệt là của lão tử, người nào cũng đừng hòng đạt được!”

“Ảnh vệ!” Nam tử quát to một tiếng, một đạo bóng đen không để lại dấu vết xuất hiện ở trước mặt gã.

“Đem cái Lâm Hải này, chộp tới gặp ta!”

Chương 698: Ngươi, đi với ta một chuyến!

“Ai nha, mệt chết.” Ban đêm, Liễu Hinh Nguyệt vừa về tới nhà, liền đem giày cao gót vứt qua một bên, cả người té nhào vào trên giường lớn mềm mại dễ chịu.

“A.” Vừa nằm xuống, Liễu Hinh Nguyệt vừa sợ vừa kỳ quái mà ngồi dậy, nàng kinh ngạc phát hiện, chỉ qua một cái hít thở, mệt nhọc của chính mình vậy mà đang chậm chạp biến mất!

"Thật kỳ quái a." Liễu Hinh Nguyệt cảm thấy một trận thật không thể tin.

"Lão công, anh có ở nhà không." Liễu Hinh Nguyệt la lên hai tiếng, cuối cùng nhìn thấy Lâm Hải đang khoanh chân nhắm mắt mà ngồi tại ban công.

"Lão công..." Liễu Hinh Nguyệt lập tức ngây người.

Chỉ thấy Lâm Hải còn như lão tăng nhập định, ngồi xếp bằng trên đất, ánh trăng rực rỡ bên ngoài cửa sổ, như thủy ngân trút xuống, từng tia từng tia điểm điểm chiếu chiếu vào trên thân Lâm Hải, phảng phất như phủ thêm một tầng chiến giáp màu bạc cho Lâm Hải, chợt nhìn qua, lại giống như thiên thần hàng thế, trang nghiêm thần thánh nói không nên lời.

"Rất đẹp a!" Hai cái tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt giữ trước ngực, ánh mắt mê ly.

"Hinh Nguyệt." Con mắt Lâm Hải chậm rãi mở ra, một đạo tinh mang lập loè, phảng phất như phù quang lược ảnh!

"Em trở về rồi." Lâm Hải vừa mới đứng lên, liền đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào lòng.

"Để lão công ôm một cái."

"Lão công, em phát hiện một cái sự tình kỳ quái."

"A. Sự tình gì." Lâm Hải cười nói.

"Bên trong nhà giống như phát sinh biến hóa gì đó, lúc em trở về, rõ ràng rất mệt mỏi, nhưng bây giờ, đã tốt hơn nhiều, thật sự là kỳ quái." Đôi mi của Liễu Hinh Nguyệt cau lại, trăm mối vẫn không có cách giải.

"Ha ha, đó đương nhiên là công lao của lão công á." Lâm Hải thân khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt một chút, đem sự tình bố trí Tụ Linh Trận xuống, nói một lần.

“Linh khí bên trong chỗ này, nồng đậm gấp mười lần so với trước đó, loại chuyện nhỏ nhặt như làm dịu mệt nhọc này, tự nhiên không nói chơi.”

“Quá thần kỳ!” Liễu Hinh Nguyệt nghe xong, một mặt giật mình.

“Đúng, em nói mệt nhọc của em, đã khôi phục.” Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra một nụ cười xấu xa.

“Đúng a, cảm giác toàn thân lại tràn ngập lực lượng.”

“Đã như vậy, vậy không bằng, cùng một chỗ làm chút sự tình không thể miêu tả đi.” Lâm Hải hướng phía Liễu Hinh Nguyệt nhướn nhướn mày, hai bàn tay to bắt đầu không ở yên.

“Chán ghét!” Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu cười khẽ, sau đó hôn một cái lên gương mặt của Lâm Hải, quay đầu chạy về phòng ngủ, ngã xuống giường che kín chăn mền.

“Ha ha, sư thái, bần tăng tới rồi!” Lâm Hải cười quái dị, nhào tới...

Sau cuộc mây mưa, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt ôm nhau nằm yên.

“Hinh Nguyệt, công bố sự tình yêu đương của hai ta, có thể có ảnh hưởng rất lớn đối với em hay không.”

Liễu Hinh Nguyệt trầm mặc một hồi, mới chậm rãi mở miệng.

“Em cũng không biết, bất quá nghe đạo diễn nói, diễn viên mới xuất đạo, sợ nhất là chuyện yêu đương bị hấp thụ ánh sáng, ông ấy đã gặp qua rất nhiều người bởi vì tình cảm, mà sự nghiệp trượt dốc.”

“Bất quá em không quan tâm, chỉ cần có anh ở bên, cái gì cũng không trọng yếu.” Liễu Hinh Nguyệt ngọt ngào cười, chui vào trong lòng Lâm Hải.

“Hinh Nguyệt...” Trong lòng Lâm Hải cảm động một hồi.

Vừa rạng sáng hôm sau, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt lại lần nữa bị tiếng đập cửa gấp rút đánh thức.

“Ca, chị dâu, nhanh mở cửa, ta là Kiều Kiều!”

“Cái Kiều Kiều này, làm gì lại dậy sớm như thế.” Lâm Hải xoa xoa mắt, không còn gì để nói.

“Mặc quần áo nhanh lên, Kiều Kiều một mực xử lý chuyện trên internet, đoán chừng là có tin tức mới.” Liễu Hinh Nguyệt một bên thúc giục, một bên mặc quần áo rời giường.

“Kiều Kiều.” Liễu Hinh Nguyệt mở cửa, trong lòng đột nhiên có chút gấp gáp.

“Chị dâu, tin tức cực tốt nha!” Tạ Hiểu Kiều cầm máy tính bảng, một mặt hưng phấn!

Liễu Hinh Nguyệt cũng là vui vẻ, “Tin tức tốt gì, nhanh nói nói!”

“Ngươi nhìn, ngươi nhìn!” Tạ Hiểu Kiều đem máy tính bảng đưa qua.

“Chuyện giữa ngươi cùng ca ca ta hôm qua, đã tuyên bố ra ngoài, hiệu quả vậy mà tốt đến lạ thường, rất nhiều cái đều là chúc phúc!”

“Còn có, còn có, ngươi xem Micro Blog Fan của ngươi một chút đi!”

Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu nhìn lại, nhất thời há to mồm.

“Hơn bảy triệu! Trời ạ, làm sao lại có nhiều như thế!”

“Ha ha, cao hứng đi, ta cũng không nghĩ tới, thật đúng là nhân họa đắc phúc, vậy mà trong vòng một đêm nhiều thêm bốn năm trăm vạn Fan!”

“Mau nhìn bình luận đi.” Liễu Hinh Nguyệt nhịn không được lật xuống dưới.

“Nghĩ không ra giữa Nữ thần Hinh Nguyệt cùng bạn trai nàng lại có cố sự như thế, thật cảm động!”

“Nữ thần Hinh Nguyệt, chuyện của các ngươi để cho ta rơi lệ, chúc phúc các ngươi!”

“Ca khúc ‘Tình yêu của chúng ta’ của ngươi, cũng là nói về ngươi cùng bạn trai ngươi đi.”

“Ái tình thật thuần phác, nhất định phải vĩnh viễn cùng một chỗ!”

“Đều nói diễn viên vô tình, nghĩ không ra giữa các ngươi lại có Tình có Nghĩa như thế, chỉ mong các ngươi một mực bảo trì, về sau tình lộ thênh thang!”

“Hinh Nguyệt Hinh Nguyệt ta yêu ngươi!”

“Liễu Hinh Nguyệt, ta yêu bạn trai ngươi!”

“Cùng một chỗ, nhất định phải cùng một chỗ!”

…

Nhìn bình luận của đám dân mạng, tâm Liễu Hinh Nguyệt vô cùng hoan hỉ.

“Lão công, quá tuyệt, quá tuyệt! Fan hâm mộ của ta, cũng không có vì vậy mà vứt bỏ ta!”

Lâm Hải cũng là một trận vui mừng, hòn đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất.

“Tốt, tin tức các ngươi đã nhìn thấy, ta phải nắm chắc nghỉ ngơi một hồi qua, thật sự là quá mệt mỏi.” Tạ Hiểu Kiều ngáp, kéo thân thể mỏi mệt, đi ra ngoài.

“Kiều Kiều, vất vả cho ngươi!” Liễu Hinh Nguyệt cảm kích nói nói.

Tạ Hiểu Kiều cũng không quay đầu lại mà khoát khoát tay, nàng ta hiện tại thật sự là đến khí lực để nói chuyện cũng đều không có.

“Kiều Kiều!” Lâm Hải đem Tạ Hiểu Kiều gọi lại, “Ngươi tiến vào đi, có kinh hỉ nha.”

“Cái kinh hỉ gì, cũng không bằng thư thư phục phục ngủ một giấc.”

“Ai nha, ngươi vào đi.” Lâm Hải trực tiếp đem Tạ Hiểu Kiều kéo vào trong nhà.

“Không được, ta muốn trở về ngủ...” Tạ Hiểu Kiều còn chưa nói xong, trước mắt mạnh mẽ sang lên.

“A, làm sao thư thái như vậy. giống như ngâm mình ở bên trong suối nước nóng vậy!”

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt nhìn nhau cười một tiếng, sau đó Liễu Hinh Nguyệt đem Kiều Kiều đưa vào một cái phòng ngủ khác.

“Liền ngủ ở đây đi, bảo quản ngươi ngủ được vừa sâu vừa say!”

Thu xếp tốt cho Tạ Hiểu Kiều, thời gian còn sớm, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt tay kéo tay, chậm rãi tản bộ, bất tri bất giác đã đi vào trong một cái công viên.

Trong công viên, trừ một số người luyện thể dục buổi sáng, thì lộ ra phá lệ thanh tịnh, hai người tại bên dưới một cái cây đại thụ bên cạnh hồ, ngồi xuống.

Liễu Hinh Nguyệt đem đầu tựa ở bả vai Lâm Hải, nhìn qua mặt nước dập dờn gợn sóng, như có điều suy nghĩ.

“Lão công, anh nói người có kiếp trước cùng kiếp sau hay không.” Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên hỏi nói.

“Có!” Lâm Hải khẳng định đáp nói, nếu Thiên Đình Địa Phủ cũng tồn tại, như vậy người chuyển thế đầu thai, tự nhiên cũng không phải sự tình hiếm lạ gì.

“Vậy ngươi nói, kiếp trước của em và anh, có phải là người yêu hay không.”

Lâm Hải sững sờ, miệng há há, trong lúc nhất thời vậy mà không phản bác được.

“Không biết.” Trầm mặc một lát, Lâm Hải mới chậm rãi mở miệng, “Anh chỉ biết, từ một thế này, về sau đời đời kiếp kiếp, em cũng là người yêu của anh, bất kỳ người nào bất kỳ lực lượng nào, cũng đừng hòng cản trở chúng ta ở cùng một chỗ!”

“Lão công!” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên bắt lấy hai tay Lâm Hải, trên mặt toát ra một tia lo nghĩ.

“Cái dự cảm kia của em, càng ngày càng mãnh liệt, em luôn cảm giác, có một cỗ lực lượng, đang thời thời khắc khắc gọi em quay về!”

“Nha đầu ngốc, đừng có đoán mò, khẳng định là em ở trong khoảng thời gian này đã quá mệt mỏi thôi.” Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực, trong miệng thì an ủi, nhưng tâm lý lại trở nên nặng nề.

“Em yên tâm đi, có lão công ở đây, mặc kệ chuyện gì, đã có lão công đỡ lấy!”

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt lúc này mới gật gật đầu, dịu dàng ngoan ngoãn dựa vào trong ngực Lâm Hải, trong lòng cảm thấy vô cùng an tâm.

Hai người lẳng lặng ngồi đến hai giờ, thẳng đến khi Liễu Hinh Nguyệt muốn đi làm việc, mới trở lại biệt thự.

“Oa, gặp quỷ gặp quỷ, ngủ một hồi như thế, ta vậy mà không có chút mệt mỏi nào nữa.” Tạ Hiểu Kiều đã nghỉ ngơi tốt, đứng ở trong sân, một mặt thật không thể tin.

Lâm Hải nhìn bộ dáng nhất kinh nhất sạ của Tạ Hiểu Kiều, nhất thời buồn cười một trận.

“Nói rõ ngươi là siêu phàm, nhanh đi làm việc thôi.”

Đưa Liễu Hinh Nguyệt cùng Tạ Hiểu Kiều đi, điện thoại của Lâm Hải liền vang.

Lấy điện thoại di động ra xem xét, là Mạnh Húc đánh tới.

“Hải ca, thiệp mời của tiệc rượu đêm nay, ta đã làm xong cho ngươi, hiện tại ta sẽ đưa qua cho ngươi.”

“Không cần, ta qua chỗ ngươi cầm đi!” Lâm Hải tắt điện thoại, đánh xe đến chỗ ở của Mạnh Húc.

“Ha ha, Hải ca, ngươi tới rồi!” Mạnh Húc sớm đã chờ ở cửa.

Vừa muốn đi vào, cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn lại về phía sau lưng.

“Ra đi.” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, trong mắt không mang theo một tia tình cảm.

Lâm Hải vừa mới nói xong, một cái bóng đen liền xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, trong mắt lóe một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường.

“Thiếu gia nhà ta có chuyện, ngươi, đi với ta một chuyến!”

Chương 699: Nếu không, ta gọi ngươi là Thỉ huynh.

“Thiếu gia của ngươi, là ai.” Lâm Hải lệch cái đầu, quệt miệng hỏi.

“Ngươi đi, tự nhiên là biết rõ.” Nam tử chỉ lộ nửa gương mặt, nửa còn lại bị một cái khăn đen che khuất, thấy không rõ hình dạng, giọng nói băng lãnh, không mang theo một tia tình cảm.

“Hải ca!” Mạnh Húc vội vàng lại gần, một mặt ngưng trọng thấp giọng nói nói bên tai Lâm Hải.

“Từ cách ăn mặc của nam tử này mà xem, nếu như ta không nhận lầm, hẳn là người của Ảnh vệ!”

“Ảnh vệ.” Lâm Hải liếc gã một cái, một mặt mờ mịt.

“Ảnh vệ, là một cái tổ chức ngầm rất nổi danh, mặc kệ là ám sát, bảo tiêu, đầu độc hay là bắt cóc, chỉ cần ra đầy đủ đại giới, bọn họ cái gì cũng làm, không có chút nguyên tắc nào có thể nói!”

“Mà tại Yến Kinh, nhân vật trọng yếu của Hạ gia, đều là dùng người của Ảnh vệ đến làm bảo tiêu, đây là bí mật mà mọi người đều biết!”

Lâm Hải cười ha ha, gật gật đầu.

“Ý ngươi là nói, cái Ảnh vệ này, rất có thể là do Hạ gia phái tới.”

“Không sai, con trai trưởng đời thứ ba Hạ Bân của Hạ gia, đang một mực truy cầu chị dâu Hinh Nguyệt, rất có thể là do quan hệ giữa ngươi cùng chị dâu Hinh Nguyệt bị hấp thụ ánh sáng, nên Hạ Bân muốn tìm ngươi gây phiền phức!” Mạnh Húc nhắc nhở nói.

“Hạ Bân.” Lâm Hải nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Ta còn không có đi tìm gã, gã lại đến trước tìm tới ta, nếu thật là dạng này, vậy ta thực sự không ngại cùng đi một chuyến!”

“Không được a, Hải ca!” Mạnh Húc nghe xong, nhất thời gấp.

“Ngươi không biết, Hạ gia tại Yến Kinh đều là phải tính là một đại gia tộc, nội tình thâm hậu, Hạ Bân lại rất được lão gia tử của Hạ gia sủng ái, nếu như gã muốn làm khó ngươi, liền hỏng bét!”

“Ngươi yên tâm đi, ta tự có chừng mực!” Lâm Hải đưa tay, vỗ vỗ bả vai Mạnh Húc, sau đó quay đầu nhìn về Ảnh vệ.

“Là Hạ Bân để ngươi đến.”

Ảnh vệ đã nghe được Lâm Hải cùng Mạnh Húc nói chuyện, thấy Lâm Hải trực tiếp đặt câu hỏi, cũng không giấu diếm nữa.

“Không tệ, thức thời mà nói, đừng để ta động thủ!”

“Tốt.” Lâm Hải nhún nhún vai, “Ta đi với ngươi!”

“Không phải, Hải ca ngươi…” Mạnh Húc khẩn trương.

Mà Lâm Hải đã nhanh chân hướng phía Ảnh vệ mà đi qua, hai người vừa chuyển vào chỗ ngoặt, liền biến mất tại trong tầm mắt của Mạnh Húc.

“Không được, không thể để cho Hải ca xảy ra chuyện.” Mạnh Húc gấp đến độ xoay quanh, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, đánh ra ngoài.

Lâm Hải đi theo Ảnh vệ, lên một chiếc xe con màu đen, hai người một đường không nói chuyện, rất nhanh liền đến một hội sở giải trí cấp cao.

“Xuống xe.” Ảnh vệ phân phó một tiếng, Lâm Hải mười phần nghe lời mà bước xuống xe.

Ảnh vệ vừa đi, một bên đánh ra một cuộc điện thoại.

“Thiếu gia, người đã mang đến... Tốt, minh bạch!” Tắt điện thoại, Ảnh vệ dùng ánh mắt âm lãnh, nhìn thẳng vào Lâm Hải, chậm rãi mở miệng.

“Đi theo bên cạnh ta, đừng có bất luận cái hành động thiếu suy nghĩ gì, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

“Yên tâm, ta người này thành thật nhất.” Lâm Hải cười cười, hững hờ nói nói.

“Đi!”

Nói xong, Ảnh vệ dẫn đầu tiến vào hội sở, Lâm Hải theo sát phía sau.

“Bên trong này tu sửa không tệ a.”

“A, mau nhìn mỹ nữ bên kia, chân trắng thật dài a!”

“Ta dựa vào, có cô nàng đang rình coi ta, ngươi nói có đúng là do ca ca ta quá đẹp trai hay không.”

Trên đường đi, Lâm Hải cà lơ phất phơ, không ngừng bình phẩm từ đầu đến chân lấy, hoàn toàn là một bộ dáng không tim không phổi.

Ảnh vệ không nói một lời, nhưng trong lòng không ngừng cười lạnh.

“Thật sự là sắp chết đến nơi mà còn không tự biết, đợi lát nữa kiến thức thủ đoạn của Hạ thiếu, nhìn ngươi còn cười được không.”

Hai người đi thang máy, mãi cho đến một cái đại sảnh ở tầng mười sáu mới dừng lại.

“Đi vào!” Câu nói băng lãnh của Ảnh vệ vừa dứt, liền đẩy Lâm Hải một cái.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, cái đại sảnh này mười phần rộng rãi, trang trí cao quý xa hoa, mấy cái cô nàng ăn mặc gợi cảm, đang ở trên đài múa may theo âm nhạc, dưới đài là vụn vặt lẻ tẻ mười mấy cái nam nữ, tốp năm tốp ba bưng rượu vang đỏ vừa nói vừa cười, một bộ hiện trường nghiêm chỉnh của tiệc rượu trong xã hội thượng lưu.

“Thiếu gia của ngươi, không phải là mời ta tới tham gia tiệc rượu đi.” Lâm Hải giống như cười mà không phải cười nói nói.

“Bớt nói nhảm, đi qua!”

“Này, các ngươi tốt!” Lâm Hải một bên đi vào trong, một bên rất không sợ người lạ mà hướng phía người bên trong chào hỏi.

Nam nam nữ nữ bên trong, toàn bộ đều hiếu kỳ hướng phía Lâm Hải trông lại, nhưng sau khi thấy rõ cách ăn mặc của Lâm Hải, nhao nhao lắc đầu cười khẽ, trong mắt lóe lên một tia khinh miệt.

Phía trước nhất của đại sảnh, một cái nam tử trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi, ăn mặc âu phục, đang bắt chéo hai chân ngồi tại trên ghế sa lon cấp cao bằng da thật, hai cánh tay buông ở hai bên, ngửa đầu, hai mắt khép hờ, thoải mái dễ chịu hưởng thụ hai cái mỹ nữ xoa bóp, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng ngâm khẽ lả lướt.

Còn bên cạnh, là một số nam tử áo mũ chỉnh tề cung kính đứng đấy, xem xét cũng đều là nhân sĩ thành công, bưng chén rượu không ngừng nói lời nói lấy lòng, không thèm để ý chút nào đối với thái độ khinh mạn của nam tử trẻ tuổi, nụ cười trên mặt ti tiện nói không nên lời.

“U, xem ra vẫn là cái đại nhân vật a.” Lâm Hải trên mặt mỉa mai nói nói.

“Bớt nói nhảm đi!” Ảnh vệ thấp giọng khiển trách một tiếng, đi vào trước mặt nam tử trẻ tuổi, hơi khom người một cái.

“Thiếu gia, người đã mang đến!”

Nam tử trẻ tuổi nghe được, con mắt bỗng nhiên mở ra, sững sờ một lát, đầu vừa nhấc, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Ngươi chính là cái bạn trai rắm chó của Liễu Hinh Nguyệt.” Nam tử trẻ tuổi nhấc chân, liếc mắt nhìn nhìn Lâm Hải một chút, xùy cười một tiếng, khinh thường nói nói.

Bạch!

Nam tử trẻ tuổi nói một câu kia, nhất thời đem ánh mắt của tất cả mọi người cũng hấp dẫn tới, từng cái kinh ngạc nhìn sang Lâm Hải, lộ ra mười phần giật mình!

“Hắn chính là bạn trai trong lời đồn của Liễu Hinh Nguyệt.”

“Thật là nhìn không ra a, Liễu Hinh Nguyệt xinh đẹp như vậy, vậy mà tìm cái bạn trai phổ thông như thế.”

“Liền đúng vậy a, ta ở trên người hắn, không nhìn thấy một chỗ thích hợp nào.”

“Ai chẳng biết là Hạ thiếu đang theo đuổi Liễu Hinh Nguyệt, người này khẳng định thảm.”

“Đúng vậy a, được đưa tới trước mặt Hạ thiếu, còn có thể có cái tốt gì, tám thành sẽ bị cắt ngang hai cái đùi!”

Những người này đều là hào môn phú giáp của thành Yến Kinh tụ hội ở đây, đối với nam tử trẻ tuổi lại rất có hiểu biết, nhao nhao dùng ánh mắt cười trên nỗi đau của người khác, nhìn tình thế phát triển.

“Hạ thiếu đang tra hỏi ngươi đâu, ngươi bị câm à!” Những nam nhân vây quanh xung quanh kia, nhao nhao mở miệng quát lớn, tại trước mặt nam tử trẻ tuổi kia tranh công.

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, hai tay ôm ngực, hí ngược liếc nhìn nam tử trẻ tuổi một chút.

“Ngươi biết rõ, cái tư thế bây giờ của ngươi này, bãi bên trong này giống như cái gì không.”

Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên mang theo biểu lộ cực kỳ nghiêm túc, tiến đến trước mặt nam tử trẻ tuổi.

“Giống một bãi phân a!”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, đám người xem náo nhiệt, nhất thời che miệng trộm cười rộ lên.

“Con mẹ ngươi, nói cái gì đó!”

“Muốn chết có phải hay không, tin lão tử giết chết ngươi hay không!”

Mấy cái nam tử kia, trên gương mặt lập tức dựng lên sắc mặt giận dữ quát lớn nói, vén tay áo lên nóng lòng muốn thử.

Biểu lộ của nam tử trẻ tuổi ngưng kết trong nháy mắt, sau đó gã cọ cái đứng lên, trong mắt phun ra lửa giận, hận không thể đem Lâm Hải ăn sống!

“Ngươi biết rõ, ngươi là đang nói chuyện với người nào sao.” Nam tử trẻ tuổi cắn răng, ánh mắt hung ác, nói ra từng chữ từng chữ.

“Ai u, ta còn thật không biết xưng hô ngươi như thế nào đây.” Lâm Hải lắc đầu, giả trang ra một bộ dáng trung thực.

“Nếu không, ta gọi ngươi là Thỉ huynh đi.” Lâm Hải yếu ớt hỏi. (*Thỉ = phân)

Phốc!

“Ha ha ha...” Đám người vây xem, cũng nhịn không được nữa, lập tức lên tiếng bật cười, liền cả mấy người bên cạnh nam tử trẻ tuổi kia, cũng là sắc mặt đại biến, một bộ dáng muốn cười lại không dám cười, kìm nén đến mười phần khó chịu.

Mặt của nam tử trẻ tuổi, trong nháy mắt liền biến thành màu tím, tức đến bắp thịt trên mặt cũng bắt đầu run rẩy lên.

“Cười cái gì mà cười, con mẹ nó đưa nào dám cười!” Thấy mọi người cười tới ngửa tới ngửa lui, nam tử trẻ tuổi nhịn không được rống to một tiếng.

Người vây xem, nhất thời bị dọa đến khẽ run rẩy, lúc này mới nhớ tới hung danh của nam tử trẻ tuổi, lập tức dừng tiếng cười, có chút khiếp đảm liếc nhìn nam tử trẻ tuổi một chút, không dám lên tiếng.

“Tiểu tử, ngươi nghe kỹ cho ta!” Sắc mặt nam tử trẻ tuổi tái nhợt, âm trầm như nước, lạnh lùng mở miệng.

“Lập tức rời khỏi Liễu Hinh Nguyệt, cút ra khỏi Yến Kinh, từ nay về sau, không cho phép có bất cứ liên hệ gì cùng Liễu Hinh Nguyệt, ta có thể lưu cho ngươi một cái mạng!”

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, cũng thu liễm nụ cười, ánh mắt nhìn thẳng vào nam tử trẻ tuổi, nhàn nhạt mở miệng.

“Dựa vào cái gì.”

“Dựa vào cái gì.” Nam tử trẻ tuổi buồn cười một trận, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Hải, hung hăng mở to miệng.

“Chỉ bằng, ta là Hạ Bân!”

Chương 700: Ngươi đã thành công chọc tới ta

“Nếu như, ta nói không biết?.” Lâm Hải nháy mắt một cái cũng không nháy mắt nhìn Hạ Bân, nhàn nhạt nói nói.

“Ngươi nói không biết. Ha ha, ha ha ha...” Hạ Bân buồn cười một trận.

“Đúng thế, người không biết không sợ nha, ngươi chỉ là cái tên nhà quê ngoại lai, không biết uy danh của bản thiếu gia cũng là chuyện bình thường.”

“Ngươi!” Hạ Bân hướng phía một cái nam tử trung niên bụng phệ, ăn mặc âu phục ở bên cạnh nhất chỉ.

“Nói cho hắn biết, hai chữ Hạ Bân này, đại biểu cho cái gì.”

“Vâng, Hạ thiếu!” Cái nam tử trung niên này, vội vàng bồi tiếp vẻ mặt vui cười hèn mọn, hướng phía Hạ Bân gật gật đầu.

Sau đó, sống lưng ưỡn một cái, ngóc lên cái cằm, dùng giọng điệu ở trên cao nhìn xuống nói nói.

“Tiểu tử, ngươi cầm lỗ tai lên nghe kỹ!”

“Hạ công tử, là một trong Tứ thiếu gia Kinh thành, chính là đích tôn của Hạ gia ở Yến Kinh, được Hạ lão gia tử sủng ái nhất, dậm chân một cái là toàn bộ thành Yến Kinh đều rung động, mặc kệ là quyền quý bên trên bạch đạo, hay là lão đại trên hắc đạo, cái nào gặp được, không phải cung kính gọi tiếng Hạ thiếu.”

“Liền cái loại xem xét cũng biết là lão nghèo khổ xuất thân từ nông thôn như như ngươi này, Hạ thiếu giết chết ngươi, cũng nhẹ nhõm như nghiền chết một con kiến, cái loại mặt hàng giống như con kiến hôi, cũng dám theo Hạ thiếu tranh hoan, ta nhổ vào!”

Hạ Bân ở một bên, mang trên mặt nụ cười mỉa mai, nghiêng cái đầu lẳng lặng nghe.

Chờ nam tử nói xong, Hạ Bân cười lạnh một tiếng, móc ra điếu thuốc, ngậm tại bên trong miệng, lập tức có người ân cần giúp đỡ điểm thuốc.

Hạ Bân hít một hơi, chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Hải, há miệng ra đem khói thuốc phun tại trên mặt Lâm Hải.

Sau đó con mắt nhắm lại, một mặt hung hăng càn quấy chậm rãi mở miệng.

“Hiện tại, ngươi biết rõ, ta dựa vào cái gì đi.”

Lâm Hải chậm rãi đưa tay, đem khói thuốc trước mặt quạt đi, lạnh lùng mở miệng.

“Hướng trên mặt ta mà khạc khói, ngươi đã thành công chọc tới ta!” Lâm Hải nói, khẽ vươn tay, đem một gói thuốc lá trên bàn trà bên cạnh, tất cả đều cầm trong tay.

“Cho ngươi hai lựa chọn!”

“Thứ nhất, đem cái bao thuốc này điểm lên toàn bộ, sau đó ăn hết! Về sau cũng không được tiếp tục quấy rối Hinh Nguyệt, nhìn thấy Hinh Nguyệt, lập tức cút ngay đến xa xa!”

“Thứ hai, cắt ngang chân chó của ngươi!”

“Chọn đi!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Hạ Bân càng là ngây ngốc nhìn Lâm Hải, liền cả điếu thuốc từ bên trong miệng rơi ra, đều không có cảm thấy.

“Không phải chứ, ngươi nói cái gì? Cho ta hai lựa chọn? Còn muốn đánh gãy chân chó của ta ?.” Hạ Bân một mặt thật không thể tin, chấn kinh hỏi.

“Không sai!” Lâm Hải nhìn gã, gật gật đầu.

Phốc!

“Ha ha, ha ha ha ha...” Hạ Bân liền ôm bụng cười rộ lên, bắt lấy bả vai của một người bên cạnh, lay động một trận.

“Ngươi nghe thấy không, ngươi nghe thấy hắn nói cái gì không? Ha ha ha ha...”

“Các ngươi cũng có nghe thấy không, ha ha, buồn cười không. A, buồn cười không.”

Hạ Bân phảng phất như nghe được chuyện cười cực lớn, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Toàn bộ người bên trong đại sảnh, cũng đều cười rộ lên, đồng thời âm thầm lắc đầu, nhìn về phía Lâm Hải tràn ngập xem thường.

Để Hạ Bân chọn một trong hai, còn là điều kiện hà khắc như thế, đầu óc người này có bệnh đi.

Hạ Bân là ai. Cái nam tử trung niên kia đã giới thiệu rất rõ ràng, đừng nói ngươi một cái ngoại lai tiểu tử, coi như các đại nhân vật tai to mặt lớn bên trong Kinh thành, lại có cái nào dám nói ra loại lời nói cuồng vọng này.

“Không phải người ngu, cũng là người điên!” Tất cả mọi người đã hạ định nghĩa cho Lâm Hải.

“Ba!”

Một tiếng vang giòn, để tất cả tiếng cười im bặt mà dừng, mọi người nhao nhao kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời quá sợ hãi.

Chỉ thấy Hạ Bân lấy tay bưng lấy gương mặt, một mặt thật không thể tin nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Cười em gái ngươi a, đần độn!” Lâm Hải một mặt xem thường.

“Con mẹ ngươi, phế hắn cho ta!” Một tiếng gầm tức giận cuồng loạn, từ trong miệng Hạ Bân phun ra.

Lời của Hạ Bân vừa ra khỏi miệng, nhất thời một đạo bóng đen, hướng phía Lâm Hải đánh tới.

Là Ảnh vệ xuất thủ!

Tay phải của Ảnh vệ đưa ra trước dò xét, biến chưởng thành trảo, mang theo một luồng kình phong, thẳng đến cổ Lâm Hải chộp tới.

Hạ Bân thì là mang theo ánh mắt giết người, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, đã lớn như vậy, vẫn chưa có người nào dám tát gã đâu, một cái tát kia Lâm Hải, để gã hận không thể đem Lâm Hải ngàn đao bầm thây.

Một trảo này của Ảnh vệ, liền xem như cốt thép hay tấm sắt, cũng sẽ bị bắt ra một đạo dấu vết, chớ nói chi là người.

Hạ Bân đã từng thấy tận mắt, Ảnh vệ cũng là dùng một chiêu này, đem một cái cao thủ Taekwondo đai đen luyện qua vài chục năm, sinh sinh bóp gãy cổ!

Về phần Lâm Hải, giờ khắc này ở bên trong ánh mắt cừu hận của Hạ Bân, đã là một người chết!

Ầm!

Một tiếng tiếng nặng nề đụng vào thịt vang lên, để Hạ Bân không khỏi sững sờ.

Thanh âm cổ đứt gãy, không phải là rất thanh thúy sao.

Kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ nhìn một chút, biểu lộ của Hạ Bân trong nháy mắt đã ngưng kết lại.

“Cái này, cái này...” Mặt Hạ Bân nhất thời lộ vẻ kinh hãi, con mắt trợn thật lớn, quả thực không thể tin được hết thảy đã nhìn thấy.

Chỉ thấy Lâm Hải hời hợt một quyền, hữu khí vô lực đập tại bụng dưới của Ảnh vệ, Ảnh vệ nhất thời như gặp phải trọng kích, cuồng phun máu tươi, uể oải ngã trên mặt đất, sống chết không rõ!

Một màn ngoài dự liệu này, đem tất cả mọi người trấn trụ, từng cái há to mồm, thật không thể tin mà nhìn tình cảnh trước mắt.

Hạ Bân sững sờ một lát sau, đột nhiên vọt tới bên cạnh Ảnh vệ đã ngã xuống đất.

“Ngươi con mẹ nó đứng dậy a, giả trang cái gì mà trang!”

“Thao, quyền đầu của hắn giống như của một cô nương, sao có thể đem ngươi đánh ngã. Ngươi con mẹ nó lừa gạt quỷ đâu!”

“Đứng dậy, đứng lên cho ta!”

Hạ Bân như kẻ điên, dùng chân hung hăng đấm đá Ảnh vệ, trong miệng không ngừng gọi.

Thế nhưng là, trọn vẹn đá mấy chục chân, Ảnh vệ vẫn như chết, không có một chút phản ứng nào, lúc này, Hạ Bân lập tức hoảng.

“Ngươi giết y rồi.” Hạ Bân mãnh liệt ngẩng đầu, hung hăng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải nói.

“Không chết, bất quá trong nửa năm cũng đừng nghĩ xuống giường.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Đậu móa, lão tử giết chết ngươi, bảo an!” Hạ Bân hô to một tiếng, phần phật một tiếng, lập tức có hai mươi mấy đại hán áo đen xông tới.

“Hạ thiếu!” Một đại hán cầm đầu, chạy chậm đến trước mặt Hạ Bân, khom người thi lễ.

“Bắt hắn đánh cho ta, đánh chết ta phụ trách!”

“Vâng!” Đại hán đáp ứng một tiếng, đột nhiên quay đầu, mặt lộ vẻ hung quang liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó vung tay lên.

“Lên!”

Theo một tiếng ra lệnh, hai mươi mấy cái đại hán áo đen, lập tức móc ra cảnh côn, gào thét xông lên.

Đám người bị dọa đến thét lên liên tục, lập tức lẫn mất ra xa xa, để tránh tai bay vạ gió.

“Hừ, ngươi con mẹ nó không phải có thể đánh sao. Đánh a, có bản lĩnh đem những người này cũng đánh ngã a!”

Hạ Bân điên cuồng gào thét, bọn đại hán áo đen này, đều là bảo tiêu đã đi qua đặc huấn, bên trong càng có binh lính đặc chủng đã xuất ngũ, mỗi một cái cũng có công phu chân thực, Hạ Bân đã bắt đầu tưởng tượng, tràng cảnh Lâm Hải bị đám người cùng nhau tiến lên này đánh ngã xuống đất.

“Đậu móa, dám đánh lão tử, không biết chữ “chết” viết như thế nào...” Hạ Bân hùng hùng hổ hổ, lời còn chưa nói hết, liền im bặt mà dừng, phảng phất vịt bị nắm cổ, ngốc tại bên trong này.

“Cái này, điều đó không có khả năng!” Hạ Bân hét lên một tiếng, giống như gặp Quỷ.

Chỉ thấy hơn hai mươi đại hán này, không biết từ lúc nào, tất cả vậy mà đều ngã trên mặt đất.

Mà một người trong đó đang đứng chắp tay, một mặt đùa cợt, cười lạnh nhìn gã.

Không phải Lâm Hải, còn có thể là ai!

Lâm Hải nhìn Hạ Bân đã bị dọa sợ, từng bước một đi đến gần gã.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!” Phẫn nộ trước đó của Hạ Bân, đã sớm hóa thành hoảng sợ, run rẩy hỏi.

“Ba!”

Lâm Hải vung một cái vả miệng, quất vào trên mặt gã.

Hạ Bân đau đến tru lên một tiếng, bụm mặt chỉ vào Lâm Hải.

“Ta, ta là người Hạ gia, ngươi dám đánh ta, ngươi không muốn sống!”

“Ba!”

Trả lời gã, là một cái cái tát thanh thúy!

“Liền cái loại rác rưởi như ngươi này, cũng xứng truy cầu Hinh Nguyệt.”

“Ta...” Hạ Bân vừa muốn mở miệng, thấy tay Lâm Hải lại muốn nâng lên, liền bị dọa đến vội vàng đem miệng ngậm lại.

Lâm Hải thấy thế, cười nhạo một tiếng, sau đó đem nguyên một bao thuốc, tất cả đều rút ra, tại trong ánh nhìn soi mói hoảng sợ của tất cả mọi người, đem chúng đều nhét vào bên trong miệng của Hạ Bân.

Sau đó, Lâm Hải cầm lấy bật lửa, trên mặt lộ ra một nụ cười tà.

Chương 701: Lời này của ngươi nói hơi trễ

“Tách!”

Lâm Hải đem cái bật lửa điểm lên, một mặt nghiền ngẫm hướng phía Hạ Bân chậm rãi đi tới.

“Ô, ô...” Hạ Bân miệng bị nhồi đầy thuốc, không ngừng nức nở, dùng sức lắc đầu, trong mắt tràn ngập hoảng sợ cùng cầu khẩn.

Tất cả mọi người ở đây ngừng thở, bên trong chấn nhiếp mang theo hoảng sợ, theo bước chân cộp cộp của Lâm Hải, trái tim gấp gáp nhảy lên, không ngừng nuốt nước bọt.

Lâm Hải khẽ vươn tay, nắm cái cằm Hạ Bân, sau đó đem cái bật lửa đưa qua qua, tại bên trong sự giãy dụa hoảng sợ của Hạ Bân, đem cái miệng đầy thuốc lá tất cả đều điểm lên, nhất thời khói thuốc tràn ngập.

“Khụ khụ khụ...” Hạ Bân bị sặc đến ho khan một trận, nước mắt cũng chảy ra.

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, đột nhiên một tay tóm lấy tất cả các điếu thuốc, đem chúng đều từ bên trong miệng của Hạ Bân, rút ra.

Hạ Bân há miệng lớn thở phì phò, cúi đầu xuống, trong mắt lóe lên một tia quang mang ngoan độc.

Thế nhưng là không đợi gã kịp phản ứng, Lâm Hải mãnh liệt đem thuốc lá trong tay thay đổi, đem đầu thuốc bị châm hướng phía Hạ Bân, lần nữa đều nhét tất cả vào bên trong miệng của Hạ Bân.

“A!!!” Hạ Bân một tiếng hét thảm, trong miệng nhất thời nóng lên mấy cái bọng máu, đau đến mức toàn thân cũng run rẩy lên.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, lại dùng sức hướng bên trong nhét nhét, mới buông lỏng tay, đem Hạ Bân đẩy qua một bên.

“Nhớ kỹ, về sau không cho phép tiếp tục quấy rối Hinh Nguyệt, nếu không, ta cắt ngang chân chó của ngươi!”

Lâm Hải nói xong, lại lạnh lùng liếc nhìn Hạ Bân một chút, mới khoan thai quay người, thong dong rời đi.

Mọi người bên trong đại sảnh, vội vàng bối rối tránh ra một con đường, e ngại nhìn Lâm Hải, không ai dám lên trước ngăn cản, thẳng đến khi Lâm Hải rời đi, mới thở dài ra một hơi, như trút được gánh nặng.

“Hạ thiếu, ngươi không sao chứ, Hạ thiếu!”

Mấy cái nam tử ăn mặc lộng lẫy, lúc này mới cuống quít chạy tới, quan tâm hỏi.

“Phi, phi, phi... Mẹ nó a, đau chết ta!” Hạ Bân đem thuốc lá bên trong miệng rút ra, phẫn hận ném xuống đất, dùng sức phun nước bọt.

Kết quả, nhổ nước miếng một cái, trong miệng liền đau đớn khó nhịn, đau đớn đến mức Hạ Bân kêu rên một trận.

“Nhanh, đưa Hạ thiếu đi bệnh viện!” Mấy người vội vàng kêu gào, vịn Hạ Bân ra khỏi hội sở, lên xe thẳng đến bệnh viện mà đi.

“Mụ nhà nó, lão tử không giết hắn, thề không làm người!”

“Ai u, đậu phộng nhà nó à, đau chết lão tử!”

Trên xe, Hạ Bân không ngừng che miệng kêu rên, trong lòng quả thực hận không thể đem Lâm Hải lăng trì.

“Hạ thiếu, có cần báo động hay không?” Một cái nam tử trung niên áo mũ chỉnh tề, đeo kính, xem xét cũng có chút thân phận, mở miệng hỏi ý kiến.

Hạ Bân khẽ giật mình, chậm rãi ngẩng đầu, giống như nhìn đần độn, sững sờ mà nhìn tên này.

“Hạ thiếu, nếu không, ta gọi 110 ngay bây giờ.” Nam tử bị Hạ Bân nhìn có chút run rẩy, cố gắng nặn ra vẻ tươi cười, lấy điện thoại cầm tay ra nói.

“Ba!”

Nam tử vừa mới dứt lời, Hạ Bân liền đánh qua một cái vả miệng, đem cả kính mắt của người này cũng quất bay.

“Đi mẹ ngươi, báo cảnh bà nội ngươi a!”

“Báo động, báo động, ta để ngươi báo động!”

Hạ Bân vẫn chưa hết giận, vung cánh tay vào trên mặt nam tử cũng là một hồi cuồng tát, tát đến mức nam tử cũng tru lên một trận, máu mũi cũng phun ra ngoài, thì Hạ Bân mới hùng hùng hổ hổ dừng tay.

“Lão tử bị đánh đã đủ mất mặt, nếu như lại để cho cảnh sát ra mặt bãi bình, ngươi để cho mặt lão tử để nơi nào!”

Hai mắt Hạ Bân huyết hồng, lộ ra quang mang vô cùng ngoan độc.

“Mẹ nó, dám đánh Hạ Bân ta, lão tử không giết chết ngươi, liền không phải họ Hạ... Ai u, miệng ta a, con mẹ nhà nó a, đau chết ta!”

“Bà nội ngươi, lái nhanh một chút a, còn bao lâu mới đến bệnh viện a, ngươi muốn lão tử đau chết a!” Hạ Bân kêu thảm, đối với cái ót của tài xế, lại là một hồi gầm thét, trong lòng quả thực đem Lâm Hải hận chết.

Đồng thời với lúc Hạ Bân đi bệnh viện, một cái tin tức mang tính bạo tạc, cấp tốc truyền ra tại trong giới hoàn khố của Yến Kinh!

Đích tôn của Hạ gia, danh xưng một trong Tứ thiếu gia của Yến Kinh, Hạ Bân hung hăng càn quấy, coi trời bằng vung, tại trong tiệc rượu bị một nam tử trẻ tuổi đột nhiên xâm nhập, hung ác tát vào miệng, còn đem nguyên một gói thuốc lá đã điểm lên nhét vào bên trong miệng gã, vô cùng thê thảm!

Tin tức này thông qua đám người đã tận mắt nhìn thấy kia truyền bá ra ngoài, lập tức gây nên oanh động!

Hạ Bân tại bên trong đám cậu ấm tuổi trẻ của các hào môn đệ nhất Yến Kinh, cũng coi là nhân vật phải tính đến, người có thể đắc tội với Hạ Bân, ít càng thêm ít, đám công tử bột trong Kinh thành này, nhao nhao tập hợp cùng một chỗ, suy đoán người nam tử thần bí này, đến tột cùng là thần thánh phương nào, mà ngay cả Hạ Bân cũng dám đắc tội.

Chờ biết được thân phận của nam tử trẻ tuổi, lại là bạn trai của tân tiểu Ca Hậu Liễu Hinh Nguyệt gần nhất đã vinh quang tột đỉnh, cũng chính là cái tên sinh viên đại học xuất thân nông thôn được công bố trên Internet kia, đám công tử bột này nhất thời kinh ngạc đến miệng cũng không thể ngậm lại.

“Cái đồ đần độn đổ nước vào não này, chán sống rồi đi.”

“Một cái nông thôn nhà quê, đắc tội Hạ Bân, còn đắc tội ác như vậy, không muốn sống sao.”

“Tính cách của Hạ Bân này là có thù tất báo, không cần nghĩ, Lâm Hải sống không quá tuần lễ này!”

“Đáng đời, loại vưu vật như Liễu Hinh Nguyệt này, há lại để một cái nông thôn tiểu tử như hắn có thể hưởng dụng, chết mới tốt!”

“Bất quá, bên người Hạ Bân, có Ảnh vệ làm bảo tiêu a, làm sao lại để cho tiểu tử này đánh được.”

“Nghe nói dưới tay tiểu tử này có công phu, còn đánh ngược lại một đám bảo an đây.”

“Biết công phu có tác dụng quái gì a, Hạ Bân vài phút giết chết hắn! Cứ chờ xem phim đi!”

Lâm Hải cũng không biết, chuyện hắn đem Hạ Bân thu thập một hồi, vậy mà tại bên trong vòng hoàn khố của thành Yến Kinh, đã gây nên oanh động lớn như vậy, lại càng không biết những người này, tất cả đều tràn đầy phấn khởi, đưa ánh mắt về phía hắn cùng Hạ Bân, chờ nhìn một trận đùa giỡn sinh động.

Dù sao, lấy thân phận của Hạ Bân, thế mà để cho người ta đánh, thật sự là quá kinh hãi thế tục, khiến bọn họ không thể không hiếu kỳ sự kiện phát triển tiếp sau đó.

Bất quá, cho dù Lâm Hải biết rõ, cũng sẽ không để ở trong lòng, chỉ là một cái Hạ Bân, làm thế nào có thể đặt ở bên trong mắt của Lâm Hải bây giờ.

Lâm Hải lần này, chỉ là cho gã một bài học, hi vọng gã có thể biết khó mà lui, không cần đi quấy rối Liễu Hinh Nguyệt.

Nếu như gã đến chết không đổi, lần tiếp theo, Lâm Hải sẽ không chút nào nương tay mà cắt ngang hai chân gã.

Liễu Hinh Nguyệt, là nghịch lân của Lâm Hải, Lâm Hải không cho phép bất luận kẻ nào tiến hành quấy rối Liễu Hinh Nguyệt, vì thế, hắn cũng không ngại vận dụng một số thủ đoạn tàn nhẫn.

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...”

Mới từ trong hội sở đi ra, điện thoại di động Lâm Hải liền vang, lấy ra xem xét, là Tiêu Tình đánh tới.

“Anh ta nói ngươi bị người của Hạ Bân mang đi, ngươi không sao chứ. Ngươi hiện tại đang ở đâu, ta lập tức qua tìm ngươi!” Điện thoại vừa thông, thanh âm của Tiêu Tình liền truyền tới, mang theo một tia gấp gáp cùng cấp bách.

“Ca ngươi.” Lâm Hải không khỏi sững sờ, ca ca của Tiêu Tình, tự nhiên là Tiêu Dật.

Tiêu Dật phục dịch tại trong ngành quân đội đặc thù của quốc gia, hiện tại không chừng đang chấp hành nhiệm vụ ở đâu đó, làm sao lại biết mình bị Hạ Bân mang đi.

“Ngươi không cần qua nữa, sự tình đã giải quyết xong, ta đang chuẩn bị đi về đây.”

“Giải quyết.” Tiêu Tình sững sờ, sau đó thở phào.

“Giải quyết liền tốt, cái Hạ Bân này, ỷ vào sự cưng chiều của Hạ gia lão gia tử, bình thường rất hung hăng càn quấy, hơn nữa lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, ngươi về sau tận lực không nên trêu chọc gã, nếu không sẽ rất phiền phức.” Tiêu Tình căn dặn tại bên trong điện thoại.

“A.” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, “Bất quá lời này của ngươi nói hơi trễ rồi.”

“Hơi trễ. Có ý tứ gì?” Tiêu Tình nghi hoặc hỏi.

“Cũng không có gì, cũng là vừa rồi, ta đã đem Hạ Bân đánh một trận, hơn nữa... Thu thập còn có chút thảm!”

“A.” Tiêu Tình nhất thời mộng.

Chương 702: Theo ca ca đi đánh mặt!

Lâm Hải trực tiếp về đến trong nhà, khoanh chân ngồi xuống, tiến vào trạng thái tu luyện.

Lâm Hải bây giờ, đối với chuyện đề cao thực lực lại có khát vọng chưa từng có, hắn không muốn lãng phí một chút thời gian nào, mãi cho đến khi sắc trời tối xuống, hắn mới nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, vươn người đứng dậy.

Lấy điện thoại di động ra, nhìn nhìn thời gian.

“Thời gian tiệc rượu ban đêm đã sắp đến, hi vọng bên trên buổi đấu giá kia, sẽ có thu hoạch!”

Lâm Hải đi ra ngoài, đánh xe, thẳng đến đại học sư phạm Yến Kinh.

Đến dưới lầu của ký túc xá nữ sinh, Lâm Hải gọi điện thoại cho Lâm Vân, đem nàng ta gọi xuống tới.

“Ca.” Lâm Vân cúi đầu, một mặt thương tâm, con mắt ửng đỏ, tựa hồ có dấu vết khóc qua.

Trong lòng Lâm Hải than nhẹ, trìu mến xoa xoa mái tóc của Lâm Vân.

“Thế nào, còn vì cái tên cặn bã kia mà thương tâm khổ sở sao?.”

Lâm Hải không đề cập tới còn tốt, cái này vừa nhấc lên, nước mắt Lâm Vân nhất thời không ngăn được lại mà chảy xuống.

“Ca, gã tại sao có thể như vậy chứ, lúc trước gã rõ ràng nói, cả một đời sẽ tốt với ta.”

“Nha đầu ngốc, lúc trước gã đó là lừa ngươi, đương nhiên cái gì dễ nghe đều sẽ nói cái đó.” Lâm Hải vì Lâm Vân nhẹ nhàng lau nước mắt, hảo ngôn an ủi nói.

“Đừng nghĩ tới gã nữa, cái tên cặn bã kia, làm sao lại xứng với đại mỹ nữ như Vân Vân nhà ta đây.”

“Ca, ngươi không biết!” Lâm Vân vân thở phì phì giậm chân một cái, “Gã hôm qua mới chia tay cùng ta, hôm nay liền lại cùng người khác kết giao, hơn nữa còn là bạn cùng phòng của ta, khiến ta tức giận đến muốn chết rồi!”

“A, nhanh như vậy.” Lâm Hải nghe xong, cũng là một trận tức giận.

Mẹ nó, cái tên cặn bã này, cũng mẹ nó không biết xấu hổ đi.

“U, đây không phải đại mỹ nữ của lớp chúng ta, Vân Vân sao?” Đột nhiên, một cái thanh âm ngả ngớn từ sau lưng Lâm Vân vang lên, sau đó một cái nữ hài trang điểm dày đặc, ăn mặc dạ phục màu đen gợi cảm, nện bước ưu mỹ, tốc độ chậm rãi đi tới.

“Hừ!” Lâm Vân thấy cô gái này, nhất thời hừ lạnh một tiếng, thở phì phì quay đầu đi chỗ khác.

“Ai nha, vị soái ca này là ai a, không phải là bạn trai mới của Vân Vân ngươi đi. Chậc chậc chậc, so với Hạ Tiêu nhà ta, thế nhưng là kém xa.” Nữ hài dò xét Lâm Hải một phen, lắc đầu một trận, không che giấu khinh bỉ trong mắt chút nào.

Lâm Hải thì là chau mày, cô gái này tuy tướng mạo cũng tạm được, nhưng giọng nói lại quả thực là làm cho người ta chán ghét, nhất là một bộ biểu lộ cười trên nỗi đau của người khác này, để Lâm Hải phản cảm nói không nên lời.

“Ta là ca ca của Vân Vân!” Lâm Hải lạnh lùng nói.

“A ~” Nữ hài lôi dài âm thanh, gật gật đầu, “Nguyên lai là huynh muội a.”

“Đúng, Vân Vân, ngươi biết rõ ta định đi đâu không?” Nữ hài lắc eo, đi tới trước mặt Lâm Vân.

“Hừ!” Lâm Vân không muốn để ý đến nàng ta, trực tiếp đem đầu nghiêng qua bên.

Nữ hài khanh khách một tiếng, cũng không thèm để ý, tới gần bên tai Lâm Vân, nhẹ giọng nói nói.

“Hạ Tiêu mời ta, cùng gã đi tham gia một cái tiệc rượu thượng tầng, bên trong tất cả đều là xã hội danh lưu, hào môn quý trụ, loại thôn cô đến từ nông thôn như ngươi này, chỉ sợ đời này cũng sẽ không có cơ hội đi vào.”

“Ngươi!” Lâm Vân nhất thời tức đến mặt đỏ tới mang tai!

“Tiểu Tuyết!” Đúng lúc này, một chiếc xe BMW màu trắng bắn tới, cửa sổ xe quay xuống, Hạ Tiêu thò đầu ra, hướng phía nữ hài mỉm cười chào hỏi.

“Ai u, Tiêu Têu nhà ta đến đón ta đi tham gia tiệc rượu, gặp lại u, Vân Vân.” Nữ hài hướng phía Lâm Vân cười đắc ý, lắc mông chui vào trong xe.

Lúc Lâm Vân nhìn thấy lái xe lại là Hạ Tiêu, nhất thời tức đến mắt đục đỏ ngầu, nước mắt kém chút lại rơi xuống.

Đáng tiếc, Hạ Tiêu phảng phất như không nhìn thấy Lâm Vân, mà chính là hướng phía Lâm Hải lộ ra một nụ cười lạnh.

“Ngươi chờ đó cho ta, chuyện giữa hai ta, còn không xong đâu!”

Nói xong, Hạ Tiêu nhấn chân ga mọt cái, xe thoát ra ngoài.

Lâm Hải nhìn xe đi xa, cười ha ha, đem đầu chuyển hướng sang Lâm Vân.

“Vân Vân, cái Tiểu Tuyết gì này, cũng là cái bạn cùng phòng mà ngươi kia a.”

“Hừ, chính là nàng ta, đồ hồ ly tinh!” Lâm Vân một mặt oán khí nói nói.

“Ta nhìn hai người đó ngược lại là rất phù hợp nha, một cái tên cặn bã, một cái thối nữ, quả thực là tuyệt phối, đúng là một đôi cẩu nam nữ mà!” Lâm Hải vui tươi hớn hở nói.

Phốc phốc!

Lâm Vân nghe xong, nhất thời nín khóc mỉm cười, vỗ nhè nhẹ Lâm Hải một chút.

“Ca, ngươi nói chuyện cũng thật độc!”

“Tốt, chớ thương tâm vì cái tên cặn bã kia, không đáng, Vân Vân ngoan a!” Lâm Hải xoa bóp khuôn mặt Lâm Vân, trấn an nói.

“Ta mới không vì gã mà đau lòng đâu, ta chỉ là không nghĩ tới, tỷ muội cùng một cái ký túc xá, làm sao lại thay đổi bất thường, lập tức lại trở nên cay nghiệt như thế, đối với ta vừa là lạnh lùng chế giễu vừa là trào phúng, ta lại không trêu chọc nàng ta.”

“Đó là bởi vì, nàng ta đố kỵ với ngươi!” Lâm Hải duỗi người một cái.

“Ban đêm có việc không ?”

“Không, ta muốn đi thư viện xem sách.” Lâm Vân lắc đầu.

“Đừng đi, đi, ca ca dẫn ngươi đi giải sầu một chút!” Lâm Hải đem thiếp mời mà Mạnh Húc đưa cho lắc lắc tại trước mặt Lâm Vân.

“Cũng là tiệc rượu a.” Lâm Vân có chút rụt rè lắc đầu, “Ta không đi, ta còn không có đi qua loại trường hợp kia.”

“Ai nha, chưa có đi qua mới cần đi qua nha, đi thôi!” Lâm Hải lôi kéo Lâm Vân, liền ra khỏi trường học.

Hai người đánh cái xe, dựa theo vị trí bên trên thiếp mời, đến một hội sở tư nhân.

“Ca, bên trong này thật hào hoa a.” Vừa xuống xe, Lâm Vân nhìn trước cửa hội sở sửa sang hào hoa, không khỏi ngạc nhiên nói.

Lâm Hải cười cười, vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên sững sờ, sau đó hướng phía cửa cách đó không xa chỉ chỉ.

“Vân Vân, ngươi nhìn đi!”

Lâm Vân theo phía Lâm Hải chỉ mà nhìn lại, nhất thời mộng bức.

“Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết. Bọn họ làm sao cũng tại cái chỗ này?”

“Há, ta biết, Lý Tuyết vừa mới nói, Hạ Tiêu muốn dẫn nàng ta đi tham gia một cái tiệc rượu tư nhân, không nghĩ tới là cùng một chỗ với chúng ta à.” Lâm Vân nhất thời có chút chột dạ.

“Ca, nếu không chúng ta đi thôi.” Lâm Vân lôi kéo cánh tay Lâm Hải.

“Chúng ta có thiếp mời, tại sao phải đi.” Lâm Hải cười cười, sau đó ánh mắt lộ ra một tia nghiền ngẫm.

“Bất quá, hai người bọn họ, tựa hồ không có thiếp mời đây.”

“Không thể nào.” Lâm Vân nhịn không được hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một cái nam tử vóc người khôi ngô, ăn mặc âu phục màu đen, đang ngăn ở trước mặt Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết, cùng bọn họ nói cái gì đó, mà sắc mặt Hạ Tiêu lại có chút lo lắng, cười bồi theo, tựa hồ đang giải thích cái gì đó.

“Bọn họ không vào được. Bọn họ thật không có thiếp mời.” Trong mắt Lâm Vân lóe lên một tia kinh ngạc, tuy nàng nghe không được họ đang nói cái gì, nhưng cũng nhìn ra, nam tử kia, tựa hồ không cho Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết đi vào.

Mà Lâm Hải thì là cười nhạo một tiếng, lấy thính lực của hắn, tự nhiên nghe rất rõ ràng.

“Hai người bọn Hạ Tiêu, căn bản là không có tư cách nhận được thiếp mời, chỉ có thể dựa vào người khác dẫn bọn họ đi vào, đáng tiếc người dẫn bọn họ đi vào, điện thoại tựa hồ vẫn không gọi được.”

“Hai cái hàng trang bức!” Lâm Hải nhất thời một trận xem thường.

Mà lúc này đây, lại một cặp nam nữ ăn mặc lộng lẫy, khí chất bất phàm, ngồi xe sang trọng đi đến, đưa ra thiếp mời, nam tử tiếp khách, vội vàng lễ phép đem người cung kính mời vào.

“Tốt, đừng có ảnh hưởng tới công tác của ta, nếu không ta sẽ gọi bảo an!” Thấy Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết lại xán lại gần, sắc mặt nam tử tiếp khách nhất thời trầm xuống, lạnh lùng nói nói.

Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết nhất thời quẫn bách, chỉ có thể xấu hổ cười cười, sau đó sắc mặt không vui tránh qua một bên, tiếp tục lo lắng gọi điện thoại.

Nhìn dáng vẻ chật vật này của Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết, Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Lâm Vân.

“Vân Vân, nếu không chúng ta qua đó đi.”

“A.” Lâm Vân sững sờ, “Vẫn là chờ sau khi Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết đi vào đi, nếu không đụng mặt sẽ có bao nhiêu xấu hổ a.”

“Xấu hổ.” Lâm Hải nhẹ nhàng cười một tiếng, “Ngươi nha đầu này quá thiện lương.”

“Trước đó Lý Tuyết không phải ở trước mặt ngươi trang bức à, hiện tại liền lộ ra nguyên hình!” Lâm Hải nói, kéo tay nhỏ của Lâm Vân.

“Đi, theo ca ca qua đánh mặt!”

Chương 703: Ngươi nói, là cái này sao.

“Không có ý tứ a, điện thoại vẫn không gọi được, ta lại đánh một lần.” Thấy nam tử tiếp khách ở cửa muốn xua đuổi bọn họ, Hạ Tiêu vội vàng áy náy cong cong eo, lộ ra một cái nụ cười nịnh nọt, sau đó đầu đầy mồ hôi chạy qua một bên tiếp tục gọi điện thoại.

Lý Tuyết cũng chau mày, tức đến giậm chân một cái, trên gương mặt thoa đầy son, toát ra không kiên nhẫn thật sâu.

“U, Vân Vân, đây không phải là bạn cùng phòng của ngươi sao?” Lâm Hải lôi kéo Lâm Vân, chậm rãi đi tới, mang trên mặt nụ cười nghiền ngẫm.

Bên trong tâm Lý Tuyết đang khó chịu, thấy Lâm Hải cùng Lâm Vân, nhất thời hai tay ôm ngực, mặt lộ vẻ xem thường.

“Các ngươi làm sao tới đây? Biết rõ chỗ này là địa phương nào sao?” Lý Tuyết âm dương quái khí bĩu môi nói nói.

“Ai u, ngươi nhìn, chúng ta là từ nông thôn đến, còn thật không biết, đây là đâu a. Nhìn thật là cao cấp a, so với nhà trưởng thôn của chúng ta cũng xa hoa hơn nhiều.” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng trung thực, mang theo một tia khẩn trương cùng hâm mộ nói nói.

Lâm Vân nhìn Lâm Hải ở chỗ này giả vờ giả vịt, còn chuyển cả nhà trưởng thôn ra để so sánh, cố nén kém chút cười phun ra ngoài.

Lâm Hải sợ nàng để lộ, vội vàng đụng đụng cánh tay Lâm Vân, hướng nàng nháy mắt nghịch ngợm mấy cái.

“Hứ, thôn trưởng!” Lý Tuyết nghe xong lời này của Lâm Hải, nhất thời xem thường cười ra tiếng.

“Cùng các ngươi nói, nơi này là hội sở tư nhân thịnh thế hào đình, ra vào bên trong này đều là hào môn quý tộc, giá trị con người không có ngàn vạn trở lên, liền cửa còn không thể nào vào được!” Ngữ khí của Lý Tuyết cao cao tại thượng, tràn ngập cảm giác ưu việt.

“Ai u, giá trị con người phải ngàn vạn trở lên đâu, này ngay cả thôn trưởng của chúng ta đều không được a, thôn chúng ta có giá trị con người đến mấy chục vạn, thì đã là người có tiền nhất trong thôn chúng ta rồi.” Lâm Hải lộ ra giật mình cùng rung động thật sâu.

Lý Tuyết nghe xong lời này của Lâm Hải, khinh bỉ cùng khinh thường trong mắt lại càng thêm nồng đậm.

“Ai nha, từ nông thôn đến cũng là không có thấy qua việc đời.” Lý Tuyết xem thường lắc đầu, “Được, các ngươi nhanh chóng nên để làm gì thì đi làm thôi, bên trong này không phải là nơi để loại người có thân phận đê tiện như các ngươi nên tới.”

“A.” Lâm Hải sững sờ gật gật đầu, co rụt cổ lại, mang theo một tia nhát gan liếc nhìn Lý Tuyết một chút.

“Cái kia, bạn cùng phòng của Vân Vân, ta trước đó giống như nghe ngươi nói, ngươi muốn đi tham gia một cái tiệc rượu tư nhân phi thường cao đoan, nói không phải là nơi này đi.”

Lý Tuyết nghe xong cái này, nhất thời lên tinh thần, cái cằm ngóc lên rất cao, vuốt vuốt tóc, mặt mũi tràn đầy ngạo khí.

“Không sai!”

“A.” Lâm Hải gật gật đầu, một mặt sùng bái, “Ngươi thực ngưu bức!”

“Hừ.” Lý Tuyết hừ nhẹ một tiếng, cái cằm ngẩng cao hơn, trên mặt đắc ý nói không nên lời.

“Bất quá...” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng lần nữa, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc.

“Ta nhìn ngươi thật giống như đứng ở chỗ này rất lâu, làm sao còn không đi vào a?”

Nụ cười trên mặt Lý Tuyết nhất thời cứng đờ, sau đó mày nhăn lại, phiền chán liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ta muốn ở bên ngoài hóng mát một chút trước, không được a, nói nhảm nhiều như vậy, đi nhanh lên!”

Lâm Hải cũng không tức giận, bỗng nhiên cười cợt liếc nhìn Lý Tuyết một chút, nghiền ngẫm nói nói.

“Sẽ không phải là, người ta không cho ngươi tiến vào đi.”

“Ngươi nói cái gì đó!” Lý Tuyết bị nói đến chỗ đau đớn, nhất thời gấp gáp, hướng phía Lâm Hải hung hăng trừng mắt.

Lý Tuyết nói to lập tức quấy nhiễu khách nhân đang ra vào, nhao nhao hướng phía bên này kinh ngạc nhìn tới.

Lý Tuyết chợt cảm thấy thất thố, xấu hổ hướng phía mọi người cười cười, cấp tốc cúi đầu xuống, mặt mũi tràn đầy sắc mặt giận dữ.

“Vị nữ sĩ này, không được ồn ào tại nơi này.” Nam tử tiếp khách chau mày, đi tới, lạnh lùng nói.

“Nếu như các ngươi còn không liên lạc được với khách quý có thể mang các ngươi đi vào, vậy xin các ngươi rời đi!”

“A.” Lý Tuyết nhất thời hoảng hốt, vội vã ngẩng đầu gạt ra một vẻ mặt vui cười, “Sắp, sắp liên hệ được rồi, thật có lỗi a.”

Nam tử tiếp khách mặt không biểu tình liếc nhìn nàng ta một cái, không nói gì, quay người rời đi.

“U, đây là cái tình huống gì a?” Lâm Hải ra vẻ kinh ngạc nhìn Lý Tuyết mặt mũi tràn đầy đỏ bừng, kinh ngạc hỏi.

“Chẳng lẽ thật đúng là để ta nói đúng, người ta thật không cho ngươi tiến vào a.”

“Người nào nói không cho ta tiến vào!” Mặt mũi Lý Tuyết tràn đầy ảo não, “Hạ Tiêu đang đánh điện thoại đâu, một hồi người mang bọn ta đi vào, liền đến!”

“Người khác mang các ngươi tiến vào.” Mặt Lâm Hải lộ vẻ nghi hoặc, “Ta vừa rồi nhìn thấy có người đi vào, đều là cầm thiếp mời a, các ngươi sẽ không phải không có thiếp mời đi.”

“Nói như thế, các ngươi liền cả tư cách được mời đều không có. Chỉ có thể làm người hầu cho người khác mới có thể đi vào.”

Lâm Hải nói một câu, nói đến Lý Tuyết đỏ bừng cả khuôn mặt, lúc đang không biết phải trả lời như thế nào, Hạ Tiêu liền đi tới.

“Hạ Tiêu, thế nào?” Lý Tuyết lập tức nghênh qua, gấp gáp hỏi.

Trên mặt Hạ Tiêu lộ ra vẻ lúng túng, “Cái kia, Tiểu Tuyết, điện thoại vẫn không gọi được a.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Sắc mặt Lý Tuyết lập tức liền biến, “Ngươi không phải nói khẳng định không có vấn đề gì sao?”

Mặt mũi Hạ Tiêu tràn đầy đỏ bừng lên, “Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì a.”

“Ngươi đừng vội, cùng lắm chúng ta cứ chờ ở đây, chờ sau khi người kia đến, mình liền có thể vào.”

Phốc phốc!

Một tiếng cười chói tai vang lên, Lâm Hải nhìn Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết, xem thường lắc đầu.

“Ai nha, ta nguyên lai tưởng rằng, các ngươi có bao nhiêu ngưu bức đâu, kết quả liền cả cái hội sở tư nhân cũng còn không thể nào vào được.”

“Náo nửa ngày, trước đó đều là trang bức đâu?.”

“Trang quá đầu. Thành đần độn đi.”

Hạ Tiêu lúc này cũng nhìn thấy Lâm Hải cùng Lâm Vân, thấy bộ dáng của Lâm Hải là một mặt cười trên nỗi đau của người khác, sắc mặt nhất thời liền nổi giận.

“Các ngươi tới đây làm gì? Hai cái nghèo bức, cũng không nhìn một chút thân phận của mình!”

“Ô ô u, ngươi không phải là nghèo bức, vậy ngươi ngược lại là đi vào a.” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cười nhạo.

Hạ Tiêu há hốc miệng một hồi lâu, nhất thời chán nản một trận, hơn nửa ngày mới hung hăng gật gật đầu.

“Ta cho ngươi biết, sự tình lần trước, vẫn chưa xong đâu, hiện tại tranh thủ thời gian cút cho ta, nếu không ta giết chết ngươi!”

“Ngươi là thứ cặn bã nam, rác rưởi, chúng ta sợ ngươi a!” Lâm Hải còn chưa lên tiếng, Lâm Vân liền nhịn không được xông lại, đối với Hạ Tiêu trợn mắt mà nhìn.

“Vân Vân, đủ rồi.” Lâm Hải đem Lâm Vân kéo qua một bên, “Theo loại rác rưởi này, phí lời làm gì a.”

“Đi thôi, chúng ta vẫn phải tiến vào tham gia tiệc rượu đâu, còn không đi vào thì tiệc rượu liền bắt đầu.”

“Cái gì cái gì, ngươi nói cái gì?” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết đều cho là mình nghe lầm, quả thực không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình.

“Các ngươi đi tham gia tiệc rượu. Nói đùa cái gì!” Hạ Tiêu một mặt buồn cười.

“Các ngươi có thiếp mời sao?”

“Có nhân vật trọng lượng mang các ngươi đi vào sao?”

“Không có cái gì đi? Đừng cho là ta không biết, các ngươi chỉ là hai cái đồ nhà quê đến từ nông thôn a!”

“Trang bức cũng không biết làm bản nháp! Cho mình là ai a?”

Hạ Tiêu một mặt mỉa mai, trong lòng vô cùng buồn cười.

“Ai.” Lâm Hải thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Nếu như bây giờ ngươi thừa nhận, ngươi là đại ngu ngốc mười phần, ta có thể xem ở trên phân thượng các ngươi là đồng học của Vân Vân, mà bất kể hiềm khích lúc trước, mang các ngươi đi vào.”

“Bớt con mẹ nó trang a.” Hạ Tiêu xem thường mắng, “Ngươi cho rằng đây là nhà ngươi a, còn mang bọn ta đi vào, nếu hai ngươi có thể tiến vào được, lão tử gọi ngươi là gia gia!”

“A. WTF!” Lâm Hải bất ngờ không đề phòng, một mặt mộng bức, mẹ nó, người anh em này là cái IQ gì, làm sao đột nhiên đuổi tới muốn nhận chính mình làm gia gia!

“Nói thật, ta thật không muốn nhận đứa cháu là ngươi này, Bởi vì nhân phẩm ngươi thấp, IQ lại thiếu nhiều, quả thật chính là cái phế phẩm, có cái cháu trai như ngươi, ta sẽ không ngẩng đầu lên được a.” Lâm Hải một mặt ghét bỏ nói nói.

“Bớt mẹ nó nói nhảm đi!” Hạ Tiêu nhịn không được mắng, “Ngươi không phải là trang bức à, có bản lĩnh thì đi vào a.”

“Tiến liền tiến, lúc đầu ta cũng dự định đi vào.” Lâm Hải nhún nhún vai, “Vân Vân, đi!”

“Hừ!” Lâm Vân hướng phía Hạ Tiêu hừ lạnh một tiếng, đi theo Lâm Hải hướng phía nam sĩ tiếp khách đi đến.

“Đậu phộng, thật sự là gan lớn không chê khó coi, bọn họ thật đúng là dám qua.” Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết nhất thời có chút choáng váng.

Nam tử tiếp khách đã sớm chú ý tới Lâm Hải cùng Lâm Vân, thấy phục sức của cả hai đều là hàng bình thường, căn bản không giống những người khác, âu phục, hay lễ phục gợi cảm, trong lòng sớm đã có lo nghĩ.

Thấy Lâm Hải cùng Lâm Vân đi tới, nam tử tiếp khách lập tức tiến lên hai bước, đem bọn hắn ngăn lại.

“Hai vị, có chuyện gì không?”

“Ngươi tốt, chúng ta tới tham gia tiệc rượu.” Lâm Hải cà lơ phất phơ nói nói.

Nam tử tiếp khách kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, đôi mày không khỏi nhíu một cái.

“Có thiếp mời sao?”

“Có cái lông thiếp mời a.” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Hạ Tiêu cười nhạo đi tới.

“Vị đại ca kia, ta cùng ngươi nói, hai người này đều là từ nông thôn của thành phố Giang Nam đến, cô gái này là bạn học ta, nam là ca ca của nàng, nhà bọn hắn có tình huống như thế nào, ta có hiểu biết nhất, bởi vì ta vừa mới mới đem nàng ta ném đi!”

“Liền loại xuất thân gia đình như bọn họ này, làm sao lại có thiếp mời. Lại càng sẽ không có đại nhân vật gì sẽ chủ động dẫn bọn hắn đi vào, cho nên bọn họ căn bản chính là tới để quấy rối.”

Quả nhiên, Hạ Tiêu vừa thốt ra lời kia, mặt của nam tử tiếp khách lập tức liền trầm xuống.

“Thật xin lỗi, nếu như không có thiếp mời mà nói, các ngươi không thể đi vào, mời các ngươi lập tức rời đi!”

“Ha ha, nhanh lên cút đi, ít tại chỗ này làm mất mặt xấu hổ!” Hạ Tiêu thấy vậy, lập tức lộ ra nụ cười đắc ý, Lý Tuyết ở một bên, cũng là liên tục cười lạnh.

Lâm Hải khẽ giật mình, nhìn Hạ Tiêu, lại nhìn Lý Tuyết, bỗng nhiên nghiền ngẫm cười một tiếng, từ bên trong người sờ mó.

“Ngươi nói, là cái này sao?”

Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết sững sờ, hướng phía trong tay Lâm Hải nhìn lại, sắc mặt nhất thời đại biến!

Chương 704: Có giỏi thì, ngươi lặp lại một lần nữa!

Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết, nhìn chằm chằm vào hai tấm thiếp mời trong tay Lâm Hải, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Ngươi, ngươi tại sao có thể có thiếp mời?” Hạ Tiêu nhịn không được hỏi.

“Tùy tiện nhặt trên mặt đất đi.” Lâm Hải nhún nhún vai, lộ ra một mặt vô tội.

Phốc!

“Nhặt em gái ngươi a!” Hạ Tiêu kém chút tức hộc máu, thiếp mời tiệc rượu cấp cao trân quý như vậy, ngươi cùng ta nói là tùy tiện nhặt. Ngươi lại nhặt cho ta một tấm nữa xem.

Lâm Hải mới mặc kệ mặt Hạ Tiêu đang trở nên tái nhợt, đem hai tờ thiếp mời đưa cho nam tử tiếp khách.

“Chúng ta có thể vào không?”

“Vị đại ca kia, ngươi nhất định phải hảo hảo kiểm tra một chút, thiếp mời của bọn họ, nói không chừng là giả, lấy thân phận của bọn họ, căn bản không có khả năng nhận được thiếp mời.” Lý Tuyết bỗng nhiên chạy tới, chưa từ bỏ ý định nói nói.

Nam tử tiếp khách không nói chuyện, mà chính là đem hai tờ thiếp mời nhận lấy, nghiêm túc xem xét một phen, sau đó cung kính hướng phía Lâm Hải khẽ cong eo.

“Tiên sinh, nữ sĩ, mời vào bên trong!”

“Đi thôi, Vân Vân!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cùng Lâm Vân nghênh ngang cất bước đi vào phía trong.

Đi hai bước, Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Hạ Tiêu cười rạng rỡ một tiếng, lộ ra nguyên hàm răng trắng.

“Cháu trai lớn, gia gia liền đi vào trước đi. Ha ha ha...”

“Bà nội ngươi!” Một câu cháu trai lớn của Lâm Hải, để Hạ Tiêu tức đến kém chút thổ huyết.

“Ai ai...” Lý Tuyết thấy thế, lo lắng một trận.

“Đại ca, ngươi thấy rõ chưa, thiếp mời của bọn họ không thể nào là thật...” Hạ Tiêu nhanh chóng không cam lòng nói nói.

“Im ngay!” Sắc mặt của nam tử tiếp khách đột nhiên trầm xuống, “Là thật hay là giả, ta tự nhiên phân biệt rõ ràng.”

“Không cho phép các ngươi vô lễ đối với khách quý được mời, các ngươi lập tức rời đi, nếu không ta gọi bảo an!”

“Không phải, bọn họ, bọn họ…” Hạ Tiêu còn muốn nói tiếp, hai cái bảo an dáng người khôi ngô lập tức đã đi tới.

“Các ngươi rời đi, nhanh lên!”

“Không phải, ta…”

Hạ Tiêu bất đắc dĩ một trận, sau cùng chỉ có thể cùng Lý Tuyết xám xịt né qua một bên.

“Đều tại ngươi, còn nói dẫn ta tới tham gia tiệc rượu cấp cao, kết quả liền cửa còn không thể nào vào được, ném chết người!” Lý Tuyết một mặt tức giận, bất mãn nói nói.

“Im miệng ngươi đi, còn lải nhải thì liền xéo ngay cho ta!” Hạ Tiêu cũng là đầy bụng tức giận, chửi một câu, lại lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại qua.

Lý Tuyết bị Hạ Tiêu mắng một trận, nhất thời không dám lên tiếng, tức đến giậm chân một cái, chạy sang một bên phụng phịu qua.

“Vân Vân, thế nào, hả giận không?” Lâm Hải một bên đi vào trong, một bên cười hỏi.

“Ừm, quá hả giận, ta nhìn thấy mặt của Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết cũng tức xanh!” Lâm Vân dùng sức gật đầu, khuôn mặt nhỏ kích động nói không nên lời.

“Hừ, xem bọn họ về sau còn mặt mũi nào, ở trước mặt ta diệu võ dương oai nữa.”

Hai người đi vào đại sảnh tiệc rượu, Lâm Vân nhất thời bị tràng diện xa hoa bên trong làm kinh ngạc đến ngây người.

“Oa, bên trong này thật lớn a!” Lâm Vân đứng tại cửa đại sảnh, một mặt kinh hỉ.

“Muốn ăn cái gì liền ăn cái đó, muốn uống gì liền uống gì, đừng có câu thúc.” Lâm Hải xoa xoa cái đầu dưa nhỏ của Lâm Vân, yêu thương nói nói.

“Ừm.” Lâm Vân gật gật đầu, nhưng không có động, mà chính là nhìn chằm chằm vào khách nhân không có bao nhiêu ở bên trong đại sảnh, có chút khiếp đảm.

“Ca, ta phát hiện một vấn đề.” Lâm Vân bỗng nhiên tiến đến bên tai Lâm Hải, nhỏ giọng nói nói.

“A. Làm sao?” Lâm Hải sững sờ.

“Ngươi xem một chút những người này.” Lâm Vân hướng những nam nữ bên trong đại sảnh, đang bưng rượu vang đỏ tập hợp cùng một chỗ nói giỡn mà chỉ chỉ, “Ngươi không thể phát hiện à, bọn họ mặc đều là đồ chính trang a, nam đều là âu phục cà vạt, nữ đều là lễ phục dạ hội thấp ngực, mặc tùy tiện giống như hai ta, hình như không có a.”

“Có đúng không?” Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên người ở đây tất cả đều là áo mũ chỉnh tề, coi trọng nghi dung, mặc dạng quần áo thoải mái giống như hắn cùng Lâm Vân, vẫn thật là độc nhất ở nơi này.

“Mặc kệ nó, chúng ta chơi của chúng ta, không cần đi để ý tới bọn họ!” Lâm Hải cũng không có tham gia qua vào tiệc rượu cấp cao nào, nên thật không có cân nhắc đến điểm này, bất quá Lâm Hải đối với cái này ngược lại là không thèm để ý chút nào.

“A.” Lâm Vân nhu thuận đáp ứng một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy nàng cùng Lâm Hải có chút khác loại, liền có chút chột dạ, tại bên trong một nơi hẻo lánh lớn nhất tìm một chỗ để ngồi xuống.

Mục đích mà Lâm Hải tới nơi này, là vì buổi đấu giá phía sau tiệc rượu, đối với bản thân tiệc rượu, cũng không có hứng thú quá lớn, hơn nữa người ở đây, hắn một cái cũng không biết, cũng liền dứt khoát ngồi cùng một chỗ với Lâm Vân, buồn bực ngán ngẩm ăn hoa quả.

Bên trong tiệc rượu, cũng có người chú ý tới Lâm Hải cùng Lâm Vân, nhưng sau khi nhìn thấy cách ăn mặc của bọn họ, cũng lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó lắc đầu cười khẽ, cũng liền không nghĩ nhiều thêm nữa.

Đến tham gia bên trong cái tiệc rượu này, có ít người sẽ mang theo một số vãn bối, để cho thấy chút việc đời, bọn họ rất tự nhiên, đem Lâm Hải cùng Lâm Vân, quy về trong loại người này.

Cứ như vậy cũng tốt, ngược lại ít có người qua tới quấy rầy, Lâm Hải cùng Lâm Vân hai người, vui vẻ ăn đồ vật, trò chuyện, rất là vui vẻ.

“Ca, ngươi nhìn, bọn họ cũng tiến vào rồi!”

Qua mười mấy phút, Lâm Vân bỗng nhiên hướng phía cửa phòng của tiệc rượu, nói nói.

Lâm Hải quay đầu, chỉ thấy một cái nam tử trung niên bụng phệ, mười phần khí phái, một mặt uy nghiêm đi tới, mà phía sau ông ta, có đi theo một nam một nữ, không phải ai khác, chính là Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết.

Nam tử trung niên vừa tiến đến, lập tức có người cười chào đón, khách khí hàn huyên, mà Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết đứng tại sau lưng nam tử trung niên, mặt mỉm cười, không nói một lời, cực giống hai cái bé ngoan.

“Đừng để ý đến bọn họ.” Lâm Hải quay đầu lại, trước đó tại cửa ra vào, chỉ là xả giận thay Lâm Vân, hiện tại giận cũng đã ra, Lâm Hải mới lười nhác lại đi để ý loại tiểu nhân vật như Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết này.

Tiệc rượu rất nhanh liền bắt đầu, chủ nhân lên sân khấu, sau một phen lời dạo đầu khách khí, những người này lập tức bưng rượu vang đỏ, tự mình tìm kiếm người mà bản thân cảm thấy hứng thú, mà một số người trẻ tuổi đi theo trưởng bối đến, liền tự phát tập hợp cùng một chỗ, trò chuyện trời nam biển bắc.

Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết, tự nhiên cũng ở trong một đám người này.

“Các ngươi có chú ý không, Liễu Hinh Nguyệt cùng bạn trai nàng công bố luyến tình.” Một cái nữ hài ăn mặc thời thượng, rất có vài phần tư sắc, mở ra máy hát.

“Ừm, gần nhất trên Internet cũng đều xoát bình phong, lịch trình yêu đương giữa Liễu Hinh Nguyệt cùng bạn trai nàng, rất cảm động đây.”

“Cảm động có làm được cái gì, địa vị giữa hai người chênh lệch quá lớn, sớm muộn cũng sẽ chia tay.”

“Ta cũng cảm thấy thế, Liễu Hinh Nguyệt hiện tại hỏa như vậy, làm sao có thể lại để ý một cái sinh viên đi ra từ nông thôn chứ, bọn họ chắc chắn sẽ không lâu dài.”

“Các ngươi nói, Liễu Hinh Nguyệt có bạn trai.” Hạ Tiêu ở bên cạnh, nhịn không được xen vào hỏi.

Gã hôm qua bị Lâm Hải đá một cước không nhẹ, cơ hồ cả ngày cũng nằm ở trên giường, sau khi tốt lại vội vàng đi phao Lý Tuyết, thật đúng là không quá chú ý tin tức trên Internet.

“Soái ca, ngươi từ hỏa tinh tới đi. Chuyện lớn như vậy, cũng không biết.” Hạ Tiêu nói một câu, nhất thời rước lấy một hồi xem thường.

“Ta cũng nghe mấy cái đồng học nói, Liễu Hinh Nguyệt xác thực có bạn trai, giống như kêu cái gì Lâm Hải.” Lý Tuyết ở một bên, bổ sung nói.

“Lâm Hải. Ngươi nói bạn trai của Liễu Hinh Nguyệt, gọi là Lâm Hải!” Hạ Tiêu nghe xong, một mặt thật không thể tin.

Nếu như gã nhớ không lầm, Lâm Vân đã nói với gã, ca ca của nàng tên là Lâm Hải.

“Sẽ không trùng hợp như thế đi.” Hạ Tiêu có chút choáng váng.

Mà lúc này, ánh mắt của một cô gái lơ đãng đảo qua khuôn mặt của Lâm Hải ở bên trong nơi hẻo lánh kia, nhất thời sững sờ.

Sau đó, mang theo một tia nghi hoặc cùng kích động, hướng phía Lâm Hải đi qua.

“Ngươi là, Lâm Hải. Bạn trai của Liễu Hinh Nguyệt.”

“Đúng, là ta!” Lâm Hải gật gật đầu, tâm lý có chút bất đắc dĩ.

Xem ra chính mình cũng nổi danh theo, liền tùy tiện tham gia cái tiệc rượu, cũng bị người nhận ra.

“A!” Nữ hài kích động rít lên một tiếng, trong mắt tất cả đều là sùng bái, “Thật sao? Thật là ngươi?”

Lâm Hải nhún nhún vai, lộ ra một cái mỉm cười.

“Không sai, không thể giả được!”

“Quá tốt, cảm tình giữa ngươi cùng Liễu Hinh Nguyệt, để cho người ta rất cảm động a, soái ca, giúp ta ký cái tên đi.”

“Hừ!” Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh từ sau lưng nữ hài vang lên.

“Cảm động cái gì, ngươi thật đúng là tin a. Xem xét cũng là giả.” Hạ Tiêu một mặt cuồng ngạo đi tới, Lý Tuyết kéo cánh tay Hạ Tiêu, trên mặt cũng là mang một nụ cười lạnh lùng.

“Những tiểu cô nương như các ngươi này, cũng là ngây thơ, đừng bị đồ vật trên Internet lừa gạt, ta xem ra a, cái Liễu Hinh Nguyệt này cũng chỉ là một đêm gặp may, phía sau không biết có giao dịch gì đâu, tuyệt đối không phải là mặt hàng tốt nào, mà cái Lâm Hải này...” Khóe miệng Hạ Tiêu nhếch lên, “Căn bản chính là một cái mặt trắng nhỏ mà Liễu Hinh Nguyệt bao dưỡng, là ăn bám...”

“Ba!”

Hạ Tiêu nói còn chưa dứt lời, Lâm Hải cọ cái đứng lên, một cái vả miệng đem gã tát lăn trên mặt đất!

“A!” Những người tuổi trẻ bốn phía này, nhất thời hoảng sợ đến mức thét lên liên tục, bối rối tránh ra.

Mà cái này cũng chưa hết, Lâm Hải mặt mũi tràn đầy lửa giận, một phát bắt được cổ áo của Hạ Tiêu, đem gã nhấc lên cao cao.

“Có giỏi, thì ngươi lặp lại lần nữa!”

Chương 705: Ngươi nói buông liền buông sao.

Lâm Hải là giận thật, nếu như Hạ Tiêu chỉ là nói hắn, Lâm Hải chưa hẳn đã chấp nhặt với gã, nhưng Hạ Tiêu vậy mà nói Liễu Hinh Nguyệt là dựa vào gặp may cùng giao dịch dơ bẩn, đây là đang phá hư danh tiếng của Liễu Hinh Nguyệt, mà đối với Liễu Hinh Nguyệt chửi bới cùng khinh nhờn, Lâm Hải là tuyệt đối không nhẫn.

Liễu Hinh Nguyệt, cũng chính là nghịch lân của Lâm Hải, dù chỉ là tiếp xúc rất nhỏ, cũng sẽ gặp phải phản kích cường liệt nhất của Lâm Hải!

Hạ Tiêu không nghĩ tới Lâm Hải sẽ có phản ứng kịch liệt như vậy, nhìn ánh mắt Lâm Hải hiện ra sát cơ nồng đậm, để gã lại có loại cảm giác tâm kinh đảm hàn khi đối mặt với dã thú phát cuồng kia, hai chân không khỏi cũng bắt đầu run rẩy.

Nhưng nhiều người nhìn như vậy, trong lòng Hạ Tiêu tuy rằng sợ muốn chết, nhưng cũng không thể nhận sợ a, nếu không mặt mũi sẽ để ở nơi nào.

Huống chi, đại nhân vật của Hạ gia gã cũng ở tại chỗ này đâu, thật muốn náo lên, sao có thể đến phiên Lâm Hải giương oai!

Nghĩ đến chỗ này, trên mặt Hạ Tiêu lộ ra một tia nhe răng cười, lại bắt đầu không còn có sợ hãi.

Ngẩng đầu, Hạ Tiêu một mặt hung hăng trừng nhìn Lâm Hải, không tránh không né, mở miệng nói ra từng chữ.

“Lão tử liền nói, Liễu Hinh Nguyệt là cái biểu tử, ngươi con mẹ nó càng là cái mặt trắng nhỏ! Ngươi có thể làm sao...”

“Ba!”

Hạ Tiêu còn chưa nói xong, trực tiếp bị Lâm Hải vả miệng một cái, đầu bỗng nhiên nghiêng một cái, cổ kém chút bị bẻ gãy!

Hạ Tiêu chỉ cảm thấy trước mắt biến thành một trận màu đen, há miệng, tầm mười cái răng, chứa máu từ bên trong miệng phun ra ngoài.

“A!” Mọi người vây xem thốt lên một tràng, chẳng ai ngờ rằng

Lâm Hải sẽ xuất thủ tàn nhẫn như vậy, nhao nhao lui lại mấy bước, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, lộ ra một chút sợ hãi.

Hạ Tiêu bị một bàn tay tát qua, hơn nửa ngày mới lắc lắc đầu, kịp phản ứng.

Chờ lúc nhìn thấy răng cùng máu rơi trên đất, đồng tử của Hạ Tiêu đột nhiên co rụt lại, sau đó đột nhiên trở nên điên cuồng.

"Ta chép ngươi oa..." Hạ Tiêu đã hở miệng, hướng phía Lâm Hải cuồng loạn rống lên.

"Ba!"

Kết quả vừa mới mở miệng, Lâm Hải trở tay lại là một cái tát, miệng Hạ Tiêu mở ra, lại là phun ra mười mấy cái răng.

Mà cái này cũng chưa hết, Lâm Hải mặt không biểu tình, trong mắt hàn quang khiếp người, lần nữa nâng bàn tay lên!

Ba! Ba! Ba! Ba...

Âm thanh của từng tiếng tát tai thanh thúy không ngừng vang lên, đầu Hạ Tiêu tựa như một cái trống bỏi, bị Lâm Hải tát đến lắc qua lắc lại, khuôn mặt lấy tốc độ mà mắt trần có thể thấy, cấp tốc sưng đỏ lên, trong nháy mắt liền biến thành đầu heo.

Nhưng mà, bàn tay của Lâm Hải vẫn còn đang tiếp tục quất qua quất lại, nhìn không ra một điểm dấu hiệu muốn dừng tay, khuôn mặt băng lãnh cùng hai mắt không mang theo một chút tình cảm nào, phảng phất như Tu La Lãnh Huyết, để người xung quanh nhìn mà đáy lòng phát lạnh, nhao nhao lui lại, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

"Ca, đừng đánh nữa!" Lâm Vân ở một bên, nhìn trạng thái của Lâm Hải giống như không đúng, đuổi bước lên phía trước giữ chặt cánh tay của Lâm Hải lại.

Cứ đánh như vậy nữa, nói không chừng Hạ Tiêu liền bị đánh chết.

Lâm Hải lúc này mới nhẹ nhàng phun ra một ngụm nộ khí, đem sát cơ trong lòng chậm rãi tán đi.

Nhìn cái đầu Hạ Tiêu có lẽ đã bị đánh sưng thành một viên thịt, lâm vào trong hôn mê, trong lòng Lâm Hải không có một chút thương hại nào, ngược lại khóe miệng cười lạnh một tiếng.

Vươn ngón tay, tại nơi cổ của Hạ Tiêu đột nhiên nhẹ nhàng đâm một cái, thân thể Hạ Tiêu liền run lên, sau đó phát ra một tiếng ngâm khẽ thống khổ, chậm rãi tỉnh lại.

Vô cùng phí sức mở hai mắt ra, chờ Hạ Tiêu nhìn thấy gương mặt gần trong gang tấc của Lâm Hải, nhất thời dọa đến gào to một tiếng, thân thể lập tức như là bị co giật, run lẩy bẩy, tựa như gặp Quỷ, trong mắt tràn ngập vô tận hoảng sợ.

Lâm Hải tát một hồi như mưa giông gió bão, đã đem gan Hạ Tiêu cũng phá sợ, bên trong tiềm thức của gã, đã đem Lâm Hải xem như cái người đáng sợ nhất trên cái thế giới này.

Lâm Hải thì vẫn xách cổ áo gã, một tay lần nữa nắm chặt Hạ Tiêu đưa đến trước mắt.

“Có giỏi, thì ngươi tiếp tục nói a.” Ngữ khí của Lâm Hải băng lãnh, không mang theo một chút tình cảm nào.

“Ta không dám, ta cũng không dám nữa, tha mạng a!” Hạ Tiêu bị dọa đến ngao một tiếng liền khóc, liên tục khoát tay lớn tiếng cầu xin tha thứ, trên mặt tràn ngập vô tận hoảng sợ.

Mọi người thấy thảm trạng của Hạ Tiêu, tim của tất cả đều đập nhanh một trận, tuy hàm răng của Hạ Tiêu rơi hết, nói chuyện hở, vô cùng buồn cười, nhưng giờ này khắc này, vậy mà không ai dám cười, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Tất cả mọi người, cũng bị khí thế đáng sợ mà Lâm Hải bạo phát ra, chấn trụ!

Lâm Hải nhìn Hạ Tiêu là một đại nam nhân, ở trước mặt mọi người mà gào khóc, nhưng căn bản vẫn bất vi sở động (không có động tĩnh, không bị thuyết phục).

“Ngươi cho rằng, dạng này liền xong sao?”

“Đầu tiên là lừa gạt cảm tình của muội muội ta, sau đó lại phá hư danh tiếng của bạn gái ta, cứ đánh ngươi một chầu như vậy, chẳng phải là quá tiện nghi cho ngươi sao?”

“Ta, ta sai, ta thật sự sai rồi!” Hạ Tiêu nghe xong, dọa đến kém chút tè ra quần, hướng phía Lâm Hải không ngừng cầu khẩn.

“Sai.” Ánh mắt Lâm Hải băng lãnh, “Vậy liền gánh chịu hậu quả đi!”

Lâm Hải nói, bàn tay đột nhiên giơ lên, liền muốn rơi xuống lần nữa!

“Dừng tay!” Đúng lúc này, một thanh âm phẫn nộ bỗng nhiên vang lên, sau đó là tiếng bước chân ồn ào vang lên, một đám người khí thế hung hăng xông lại.

Tuy vị trí của bọn Lâm Hải ở chỗ rất vắng, lại cách tiệc rượu trong sảnh khá xa, nhưng động tĩnh náo ra thật sự là quá lớn, cuối cùng vẫn kinh động tất cả đám người tham gia tiệc rượu.

Động tác của Lâm Hải ngừng một chút, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái nam tử trung niên sắc mặt tái xanh, mang theo căm giận ngút trời, bước nhanh vọt tới trước mặt.

Chính là cái nam tử trung niên đã mang theo Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết tiến vào này.

“Tam thúc, cứu ta a!” Hạ Tiêu thấy nam tử trung niên kia, phảng phất như nhìn thấy Chúa cứu thế, lập tức kêu khóc cầu khẩn nói.

Nam tử trung niên này gọi là Hạ Dũng, nhìn thấy Hạ Tiêu vậy mà bị đánh thành cái dạng này, nhất thời tức đến toàn thân run rẩy!

“Ngươi, ngươi buông ra cho ta!” Ngón tay Hạ Dũng run rẩy, chỉ vào Lâm Hải phẫn nộ rống nói.

Ánh mắt Lâm Hải băng lãnh, liếc nhìn Hạ Dũng một chút, nhếch miệng lên.

“Ngươi nói buông liền buông, ngươi tính toán là cái đồ vật gì?”

“Làm càn!” Hạ Dũng cũng là nhân vật tai to mặt lớn, thấy Lâm Hải dám nói chuyện cùng mình như vậy, nhất thời tức đến nổi trận lôi đình, trong mắt lóe lên một tia oán độc.

“Ta là Hạ Dũng của Hạ gia Yến Kinh, không muốn chết, liền nhanh chóng thả người cho ta!”

Hạ Dũng vừa báo danh, những bối phận tuổi trẻ bên cạnh kia, nhất thời phát ra một tràng thốt lên.

“Ông ta chính là Hạ Dũng a, là đại tổng quản của Hạ gia Yến Kinh!”

“Nghĩ không ra ta vậy mà nhìn thấy Hạ Dũng, quá vinh hạnh!”

“Nghe nói sản nghiệp ở trong nước của Hạ gia, đại bộ phận đều là do Hạ Dũng ra mặt quản lý, liền xem như Thị trưởng Yến Kinh, gặp phải Hạ Dũng, cũng phải khách khí ba phần đây.”

“Địa vị của Hạ Dũng tại Hạ gia, gần với ba đứa con trai cùng

Hạ Bân thiếu gia của Hạ lão gia tử, so với đám con gái dòng chính còn cao hơn, lần này Lâm Hải muốn xui xẻo rồi.”

“Lấy thân phận địa vị của Hạ Dũng, cái Lâm Hải này làm không cẩn thận thì tính mạng cũng không giữ nổi nữa.”

Trước đó những người này đối với Lâm Hải còn tràn ngập e ngại, nhưng khi Hạ Dũng vừa báo tên ra, ý sợ hãi đối với Lâm Hải, nhất thời đã hóa thành hư không, thay vào đó là thương hại cùng tiếc hận thật sâu.

Bây giờ mặc cho ai cũng nhìn ra, Lâm Hải đánh chính là người của Hạ gia, Lâm Hải ra tay hung ác như vậy, Hạ Dũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đối đầu với loại người có địa vị siêu nhiên như Hạ Dũng, Lâm Hải không có khả năng có lực lượng chống lại, chỉ có thể như cá mặc cho người làm thịt, có thể bảo trụ một cái mạng nhỏ, cũng coi như hắn phúc lớn mạng lớn rồi.

“Hạ Dũng.” Lâm Hải khẽ giật mình, lộ ra một mặt mờ mịt, “Rất ngưu bức sao?”

Phốc!

Người vây xem bên cạnh, nghe nói như thế, kém chút tập thể ngã sấp xuống.

Mẹ nó, con hàng này là thật không biết hay vẫn là đang trang đâu này?. Nào chỉ là ngưu bức a, quả thực là ngưu bức lên tới trời!

Hạ Dũng vốn cho rằng báo ra tên của chính mình, thì Lâm Hải khẳng định sẽ bị dọa đến mức lập tức thả Hạ Tiêu ra, sau đó quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nghĩ không ra Lâm Hải vậy mà một mặt không thèm để ý chút nào, bộ dáng căn bản chưa từng nghe qua tên của chính mình.

“Quả thật mất mặt.” Mặt mo của Hạ Dũng nhất thời đỏ ửng, đồng thời trong lòng càng thêm phẫn nộ.

“Người trẻ tuổi, đừng có khiêu chiến tính nhẫn nại của ta! Nhanh thả người cho ta!” Sắc mặt Hạ Dũng âm trầm như nước, ngữ khí băng lãnh như đao.

“Ngươi để cho ta thả người.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó gật gật đầu.

Thời điểm mọi người ở đây cũng tưởng là Lâm Hải đã thỏa hiệp, Lâm Hải lại đột nhiên đưa tay, ba, lại là một cái vả miệng, hung hăng quất vào trên mặt của Hạ Tiêu, sau đó lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi nói buông liền buông. Ngươi tính toán là cái gì!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, mặt của Hạ Dũng nhất thời đỏ lên, lửa giận ngút trời!

Chương 706: Đần độn, thật nghe lời!

Lần này, không riêng gì Hạ Dũng, tất cả mọi người ở đây cũng mộng bức, tất cả đều dùng ánh mắt thật không thể tin mà nhìn lấy Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng!

Trước mặt mọi người dám mắng Hạ Dũng tính toán là cái gì, đây cũng mẹ nó quá hung ác, quá mẹ nó tuyệt đi.

Phóng mắt nhìn khắp thành Yến Kinh, người có tư cách dám ở ngay trước mặt nhục mạ Hạ Dũng như thế, cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay a, mà trong này tuyệt đối không bao gồm Lâm Hải!

Sau khi hết khiếp sợ, mọi người nhao nhao lắc đầu thở dài.

Nếu như nói trước đó, có lẽ Hạ Dũng còn có thể lưu lại cho

Lâm Hải một cái mạng sống, như vậy hiện tại, căn bản đã là chuyện tuyệt đối không thể.

Loại hành vi đánh mặt trần trụi trước mặt mọi người này, nếu như Hạ Dũng còn có thể nhẫn, vậy ông ta về sau cũng không mặt mũi đi ra ngoài lăn lộn nữa.

“Tuổi trẻ khinh cuồng, không biết chỗ sợ, đáng tiếc đắc tội với người không nên đắc tội, chung quy vẫn là một con đường chết a.”

“Ha ha, ha ha, rất tốt, ngươi thật rất tốt!” Hạ Dũng giận quá mà cười, gật đầu không ngừng, chỉ là nụ cười kia lại mang theo âm ngoan nói không nên lời, để cho người ta rùng mình.

Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, đưa tay lại là một cái vả miệng, đem Hạ Tiêu tát đến rú thảm một tiếng!

Mà Lâm Hải căn bản vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn chằm chằm vào Hạ Dũng, một mặt ghét bỏ mở miệng.

“Ngươi biết rõ không, bộ dáng ngươi cười lên, rất buồn nôn a!”

Sắc mặt Hạ Dũng cứng đờ, trong mắt không che giấu chút sát cơ nào, sắc mặt âm trầm như nước!

“Trưởng bối nhà ngươi là ai, đứng ra cho ta!” Hạ Dũng bỗng nhiên không có nhìn Lâm Hải, ngược lại ánh mắt quét tới đám người xung quanh, trong miệng gầm thét một tiếng.

“Xong, nhìn điệu bộ này của Hạ Dũng, thì liền toàn cả gia tộc của người trẻ tuổi này cũng không định buông tha a.”

“Hoàn khố bình thường chỉ là hố cha, người anh em này mẹ nó là là hố cả tộc a!”

Mọi người thấy ánh mắt rét lạnh của Hạ Dũng đảo qua, liền nhao nhao hoặc cúi đầu hoặc trốn tránh, không dám cùng ông ta nhìn thẳng, đồng thời vụng trộm hiếu kỳ hướng bốn phía nhìn lại, muốn nhìn một chút, là gia tộc nào phải đối mặt với tai hoạ ngập đầu này.

Thế nhưng là, chờ cả buổi, cũng không thấy có người đi ra, Hạ Dũng không khỏi càng thêm phẫn nộ.

“Thế nào, không ai chủ động đứng ra có phải hay không?” Hạ Dũng cười lạnh một tiếng, “Ta lặp lại lần nữa, trưởng bối gia tộc mang tiểu tử này tiến vào đây, nhanh chóng cút ra đây cho ta!”

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, vẫn là không ai tiến lên.

Hạ Dũng xem xét tình huống này, trong lòng càng thêm buồn bực.

“Tốt, rất tốt, vẫn là không ra có phải hay không. Không ra ta liền không tra được sao!”

“Chờ ta điều tra ra, ta sẽ san bằng toàn cả gia tộc của ngươi!”

“Ba!”

Hạ Dũng vừa mới dứt lời, Lâm Hải bỗng nhiên vung cánh tay, chiếu vào trên cái mặt đầu heo của Hạ Tiêu lại là một cái miệng rộng.

“Không có ý tứ a, muốn trách thì trách tên ngu xuẩn kia quá nóng nảy, để cho ta không nhịn được muốn quất ngươi!” Lâm Hải yếu ớt chỉ chỉ vào Hạ Dũng, một mặt vô tội hướng phía Hạ Tiêu nói nói.

Phốc!

Hạ Tiêu trực tiếp phun ra một ngụm máu, hai con mắt đáng thương nhìn Lâm Hải, khóc không ra nước mắt.

Bà nội ngươi a, ông ta nóng nảy thì ngươi tát lão tử làm gì a. Lão tử chọc ai gây người nào.

Mà Hạ Dũng cũng tức đến cổ đều hồng, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hàm răng đều sắp cắn nát!

Đây là khiêu khích trần trụi a!

Chính mình uy hiếp gia tộc của hắn, hắn đưa tay liền tát cháu của mình, đây không phải khiêu khích thì là cái gì.

“Tiểu tử, có giỏi thì nói cho ta biết, ngươi là người gia tộc nào, giết chết một mình ngươi, thật sự là quá tiện nghi cho ngươi!” Hạ Dũng cắn răng, hung dữ nói nói.

Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, hướng phía Hạ Dũng câu câu ngón tay.

“Ngươi qua đây, ta lặng lẽ nói cho ngươi biết!”

Hạ Dũng sững sờ, sau đó lộ ra nụ cười lạnh.

“Nhìn ngươi đùa nghịch hoa dạng gì!” Nói xong, Hạ Dũng liền tiến lên hai bước, thật đem đầu nghiêng qua.

“Ba!”

Đầu Hạ Dũng vừa nghiêng qua, Lâm Hải liền xoay tròn cánh tay, một cái tát quất vào trên mặt Hạ Dũng.

Đầu Hạ Dũng ông một tiếng, dưới chân lảo đảo hai bước, mất thăng bằng té ngã trên đất.

“Đần độn, thật nghe lời! Để tới liền tới!” Lâm Hải xem thường lắc đầu một trận.

“Hống!”

Lần này, đám người lập tức vỡ tổ.

“Hạ tổng, ngươi không sao chứ, Hạ tổng!”

“Liền cả Hạ tổng cũng dám đánh, ngươi con mẹ nó chán sống a!”

“Giết chết hắn, hôm nay đừng nghĩ ra khỏi cái cửa này!”

Trong lúc nhất thời, đám người đỡ Hạ Dũng thì đỡ Hạ Dũng, mắng Lâm Hải thì mắng Lâm Hải, nhất thời tất cả đều lộn xộn.

Hạ Dũng bị người vịn đứng lên, đầu vang lên ông ông, trên mặt chỉ cảm thấy một trận đau rát, nhìn chằm chằm Lâm Hải, bờ môi run rẩy, hơn nửa ngày cũng không kịp phản ứng.

“Ngươi dám đánh ta. Ngươi con mẹ nó dám đánh ta.” Toàn thân Hạ Dũng run rẩy, chỉ vào Lâm Hải, không ngừng lặp lại hai câu này, thể xác cùng tinh thần tựa hồ nhận phải kích thích cực lớn.

“Đánh ngươi thì làm sao?” Lâm Hải nhếch miệng lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Coi như ta không đánh ngươi, ngươi sẽ bỏ qua cho ta sao?”

“Ngươi cũng đã chuẩn bị diệt cả tộc ta, ta còn khách khí với ngươi a, này không phải thành đần độn như ngươi sao?”

“Tốt, rất tốt!” Hạ Dũng tức đến toàn thân run rẩy, thở hổn hển hướng một cái nam tử trung niên khí vũ bất phàm ở bên cạnh gật gật đầu.

“Lưu tổng, xin lỗi, hôm nay có thể phải để địa bàn của ngươi dính chút máu rồi, làm phiền ngươi, để cho người các lối ra chặn lại, hôm nay ta muốn ngay tại chỗ này, giết chết cái hỗn đản này!”

Người được xưng là Lưu tổng, há há miệng, mặt lộ vẻ khó xử.

Ở giữa Hạ Dũng cùng Lâm Hải, rõ ràng đã là cục diện không chết không thôi, không phải vạn bất đắc dĩ, ông ta cũng không muốn lẫn vào bên trong.

Hôm nay có thể tới tham gia cái tiệc rượu này, tất cả đều là nhân vật tai to mặt lớn của thành Yến Kinh, cái nào cũng có thực lực không chênh lệch so với ông ta, bên Lâm Hải không đắc tội nổi với Hạ gia, nhưng chưa hẳn liền không đắc tội nổi với ông ta.

Nếu như tùy tiện đứng tại bên Hạ gia, đến lúc đó vạn nhất gia tộc của Lâm Hải không thể trêu vào Hạ gia, đem tất cả lửa giận đều đốt ở trên người của ông ta, vậy ông ta chẳng phải là thay Hạ gia cõng nồi. Đến lúc đó tìm ai nói rõ lí lẽ đây!

“Hạ tổng, ngài tạm thời chớ giận, ta cảm thấy vẫn là hỏi rõ ràng mới tốt.”

Nói xong, Lưu tổng mỉm cười đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Vị tiểu huynh đệ này, ta là chủ nhân ở nơi này, lần tiệc rượu này cũng là do ta triệu tập, tại bên trong đây phát sinh chuyện không thoải mái, ta cũng cảm thấy rất xin lỗi, ngươi nhìn, có thể để cho trưởng bối mang ngươi tiến vào đi ra hay không, mọi người cùng nhau ngồi xuống, đem sự tình hảo hảo giải quyết một cái.”

Lưu tổng vừa nói xong, nam tử tiếp khách trước đó, bỗng nhiên lại gần, ghé vào lỗ tai ông ta thì thầm vài câu.

Lưu tổng sững sờ, sắc mặt lập tức liền biến.

“Các ngươi, là tự mình tiến đến.”

“Thiếp mời của các ngươi là từ đâu tới?” Mặt Lưu tổng lạnh xuống, bất quá cũng là khá lịch sự.

Dù sao, cũng có thể là do cái đại nhân vật nào không muốn tới, nên trực tiếp đưa cho vãn bối.

Lâm Hải còn chưa lên tiếng, một cái thanh âm mang theo một tia khiếp ý, bỗng nhiên từ trong đám người vang lên.

“Lúc hắn vừa mới tiến vào đã nói, thiếp mời của hắn, là nhặt ở trên đường.”

Mọi người lập tức quay đầu, hướng phía thanh âm nhìn lại, Lý Tuyết bị dọa đến co rụt lại cái cổ, không dám nói lời nào.

“Nhặt. Ha ha, nhặt!” Lưu tổng cười lạnh hai tiếng, lại dò xét một phen đồ mà Lâm Hải cùng Lâm Vân đang mặc, lập tức tin lời nói của Lý Tuyết.

“Coi chỗ của ta là cái địa phương nào, a, cái a miêu a cẩu gì cũng đều có thể tiến đến! Còn chọc giận khách nhân tôn quý như Hạ tổng, hôm nay liền để cho các ngươi không rời khỏi đây!” Lưu tổng lập tức trở mặt.

“Người tới!” Lưu tổng hô to một tiếng, lập tức một đám bảo an, vũ trang đầy đủ xông tới, đồng thời đem tất cả lối ra cũng bao phủ kín lại.

“Hạ tổng, ngài nói bây giờ muốn làm sao. Thì hết thảy đều toàn bộ nghe ngài!” Lưu tổng vội vàng nịnh nọt hướng phía Hạ Dũng nói nói.

Hạ Dũng thì là cười lạnh một tiếng, ánh mắt lộ ra một tia quang mang tàn nhẫn.

“Tiểu tử, là chính ngươi muốn chết, hôm nay ai cũng không cứu được ngươi!”

Chương 707: Ngươi không thể đánh hắn!

“Đánh chết hắn cho ta!” Hạ Dũng vung tay lên, các nhân viên an ninh lập tức khí thế hung hăng xông lại.

“Ai.” Lâm Hải bất đắc dĩ thở dài, lại tới, gần nhất luôn cùng người bình thường đánh nhau, thật sự là quá không thú vị.

“Có cơ hội mà nói, phải tìm mấy người hầu, loại chuyện nhỏ nhặt giống như thế này, tổng không thể để chính mình tự mình xuất thủ a, chẳng những hạ giá, hơn nữa cũng đủ đáng ghét.”

Mắt thấy các nhân viên an ninh giơ gậy cao su trong tay lên, hướng phía chính mình đánh qua, Lâm Hải không chút hoang mang, đem Lâm Vân bảo hộ tại sau lưng, sau đó nhướn lông mày lên, liền muốn động thủ!

“Dừng tay!”

Ngay lúc này, một thanh âm nhàn nhạt vang lên, thanh âm không lớn lại mang theo uy nghiêm dày đặc, cho người ta một loại cảm giác không thể nghi ngờ.

Các nhân viên an ninh nghe tiếng, lập tức dừng lại, nghi hoặc quay người nhìn lại.

“Người nào?” Hạ Tiêu một mặt buồn bực tức giận quay người, mà những người khác cũng đều kinh ngạc quay đầu, muốn nhìn một chút là ai, lại dám đứng ra lúc này, ngăn cản các nhân viên an ninh đánh Lâm Hải.

“Ta.” Thanh âm nhàn nhạt lại vang lên lần nữa, sau đó một cái nam tử trẻ tuổi chừng hai mươi chậm rãi đi tới.

“Ta dựa vào!” Lần đầu tiên Lâm Hải nhìn thấy nam tử này, liền chấn kinh!

Không vì cái gì khác, bởi vì người đàn ông này, lớn lên thật sự là thật xinh đẹp!

Không sai, là xinh đẹp, mà không phải là đẹp trai!

Nam tử này mặc một bộ áo trắng, dáng người cao gầy, da thịt trắng nõn như nước, da thịt so với tuyệt đại đa số nữ nhân còn muốn quang nộn trơn mượt hơn, khuôn mặt tuyệt mỹ, ngũ quan tinh xảo đứng đắn, giống như được tinh tế điêu khắc, không có một tia tì vết, mang trên mặt một nụ cười nhàn nhạt như có như không, mê người như ánh sáng mặt trời, một cái nhăn mày một cái nụ cười cũng có mị lực vô cùng.

Ở đây không thiếu một số mỹ nữ có tư sắc xuất chúng, thế nhưng là khi thấy nam tử trẻ tuổi này, các nàng luôn luôn có sự tự tin đối với bề ngoài mình, ở sâu trong nội tâm lại có một loại cảm giác tự ti mặc cảm.

“Người này nếu như là nữ nhân, tuyệt đối là cái hồng nhan họa thủy khuynh quốc khuynh thành!” Tất cả mọi người không khỏi thầm nghĩ.

Tại thời điểm rất nhiều người đều đang suy đoán người kia là ai, đồng tử của Hạ Dũng lại co rụt lại, sắc mặt đại biến.

“Nguyên lai là Tô công tử!” Hạ Dũng hướng phía nam tử trẻ tuổi gật gật đầu, đôi mày lại nhăn lại.

“Ngươi không thể đánh hắn!” Trên mặt Tô công tử thủy chung mang theo nụ cười mỉm như gió mát quất vào mặt, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

Hạ Dũng sững sờ, đôi mày lại nhăn càng chặt.

“Vì cái gì?”

“Bởi vì, hắn là bằng hữu của ta!” Tô công tử mỉm cười, chậm rãi đi đến bên người Lâm Hải, đứng chung một chỗ cùng Lâm Hải, bình tĩnh nhìn Hạ Dũng.

“Bằng hữu của ngươi!” Sắc mặt Hạ Dũng đại biến, lập tức mộng bức, nếu thật là dạng này, vậy liền khó làm.

Lâm Hải cũng là một trận kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn Tô công tử một chút, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Hắn căn bản cũng không nhận biết cái Tô công tử này a.

Tô công tử chú ý tới ánh mắt của Lâm Hải, liền quay đầu hướng phía Lâm Hải mỉm cười, cho Lâm Hải một cái ánh mắt “Yên tâm, hết thảy đã có ta”.

“Có ý tứ.” Đã có người đứng ra, giúp mình ra mặt, Lâm Hải dứt khoát dù bận vẫn ung dung nhìn xem náo nhiệt.

Mà lúc này, Tô công tử lần nữa đem đầu chuyển hướng sang Hạ Dũng, trên mặt vẫn như cũ là nụ cười như mộc xuân phong.

“Hạ tổng, cho ta cái mặt mũi, việc này liền dừng ở đây đi.”

Cái này vừa nói, sắc mặt Hạ Dũng lập tức cuồng biến.

“Tô công tử, tiểu tử này trước đó nhục nhã Hạ gia ta như thế nào, chắc hẳn ngươi cũng nhìn thấy đi.”

“Không phải ta không nể mặt ngươi, nếu như hôm nay cứ như vậy mà buông tha hắn, vậy mặt mũi của Hạ gia ta, để nơi nào?”

“A.” Tô công tử không vội không buồn, trong ánh mắt lại lóe lên một vệt sáng, nhìn thẳng vào Hạ Dũng.

“Vậy ý tứ của Hạ tổng, cũng là không cho ta cái mặt mũi này.”

“Không, không có!” Hạ Dũng chẳng biết tại sao, nhìn thấy ánh mắt chưa đầy ý cười của Tô công tử này, toàn thân lại đánh rùng mình một cái, liên tục khoát tay.

“Vậy ngươi là có ý gì?” Nụ cười trên mặt Tô công tử, dần dần biến mất.

Hạ Dũng thấy sắc mặt Tô công tử lạnh xuống, trong lòng run lên, lộ ra một tia khẩn trương.

“Tô công tử, việc này liên quan đến danh dự của Hạ gia ta, ngài có thể xem ở trên mặt mũi của thiếu gia Hạ Bân nhà ta, không nên nhúng tay vào chuyện này hay không?” Trên mặt Hạ Dũng lộ ra một tia thần sắc cầu khẩn.

“Hạ Bân.” Nghe được cái tên này, trên mặt Lâm Hải cùng Tô công tử, đồng thời lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Vậy thế này, tại phía trên tiệc rượu, ngươi không thể đụng vào bằng hữu ta, ra khỏi chỗ này, ân oán giữa các ngươi, ta sẽ không nhúng tay nữa, ngươi xem coi thế nào.”

“Cái này...” Hạ Dũng không cam lòng một trận, mặt lộ vẻ vẻ giãy dụa.

“Dạng này cũng không được a.” Tô công tử nhàn nhạt nói nói.

Hạ Dũng chau mày, cúi đầu không nói, song quyền nắm thật chặt vào cùng một chỗ, biểu lộ không tình nguyện trên mặt hết sức rõ ràng.

Tô công tử cũng là không nói thêm gì nữa, chỉ là mỉm cười nhìn Hạ Dũng, nhưng Lâm Hải từ trong mắt của y, nhìn thấy một vẻ tức giận.

Trầm mặc thật lâu, Hạ Dũng nắm chặt song quyền, rốt cục chậm rãi buông ra, lúc lần nữa ngẩng đầu lên, đã khôi phục một bộ nụ cười phong khinh vân đạm, phảng phất như chuyện khi trước chưa từng xảy ra vậy.

“Nếu Tô công tử đã mở miệng, ta há không có lý lẽ đáp ứng, liền theo Tô công tử nói đi!”

"Rất tốt!" Tô công tử vỗ vỗ tay, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Hạ Dũng cũng một mặt cười làm lành, trong mắt lại hiện lên một vẻ lo lắng, sau đó đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải.

"Hừ, xem ở trên mặt mũi của Tô công tử, liền để ngươi sống lâu thêm một hồi, còn không đem người thả ra!"

"Tốt!" Lâm Hải nhún nhún vai, trực tiếp đem Hạ Tiêu ném qua.

"Ai u!" Hạ Dũng vội vàng không kịp chuẩn bị, vội vã đưa tay đón, kết quả chỉ cảm thấy một cỗ lực lớn truyền đến, lập tức bị đụng ngã trên mặt đất, quẳng cái ngửa mặt hướng lên trời, chật vật vô cùng.

"Hống!"

Nhất thời một mảnh tiếng cười vang vang lên, Hạ Dũng đứng lên, mặt đỏ bừng!

"Ngươi!"

"Ngươi cái gì ngươi. Liền một cái người cũng không tiếp nổi, còn thiệt ngươi lớn như vậy cái, một cái bao cỏ!"

Phốc!

Hạ Dũng chỉ vào Lâm Hải, toàn thân run rẩy, tức đến kém chút thổ huyết.

"Hảo hảo, buổi đấu giá muốn bắt đầu, mọi người mau tới thôi." Lưu tổng thấy thế, vội vàng đứng ra, hoà giải nói.

"Nghe nói hội đấu giá lần này, có rất nhiều danh phẩm trân quý, cùng đi xem xem đi, Lâm huynh." Tô công tử bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải, mỉm cười nói nói.

“Tốt, mời Tô huynh!” Lâm Hải vốn chính là là vì buổi đấu giá mà đến, tự nhiên không có lý lẽ không đi.

Hai người tại dưới chỉ huy của Lưu tổng, vừa nói vừa cười hướng phía thang máy đi đến, những người khác cũng vội vàng theo qua, trong chớp mắt cũng chỉ còn lại có ba người Hạ Dũng, Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết.

Nhìn Hạ Tiêu bị đánh thành đầu heo, vô cùng thê thảm, Hạ Dũng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào bóng lưng đã đi xa của Lâm Hải, nắm chặt song quyền, trong mắt sát cơ lẫm liệt, như muốn phun ra lửa!

“Tam thúc...” Hạ Tiêu ngồi dưới đất, dùng mồm miệng bị hở, mang theo tiếng khóc nức nở hô một tiếng.

“Cái Tô công tử kia là ai a, ngươi làm gì phải nghe y?”

Hạ Dũng thở ra một hơi thật dài, mang theo một chút bất đắc dĩ, phun ra hai chữ!

“Tô Hạo!”

“Tô Hạo! Y chính là Tô Hạo!” Thân thể Hạ Dũng run lên, mặt lộ hoảng sợ, nhất thời trợn tròn mắt.

“Ngươi yên tâm!” Thanh âm của Hạ Dũng mang theo oán độc mãnh liệt, “Tô Hạo nói, ra khỏi chỗ này, y liền không hề can thiệp nữa, trừ phi cái Lâm Hải này cứ ở bên trong này không đi, bằng không hắn tuyệt đối sống không quá đêm nay!”

Lâm Hải cùng Tô Hạo chuyện trò vui vẻ, phảng phất như lão bằng hữu nhiều năm, cùng một chỗ tiến vào trong phòng bán đấu giá, ngồi xuống tại hàng trước nhất, Lâm Vân liền nhu thuận ngồi tại bên cạnh Lâm Hải.

“Nói một chút đi, tại sao phải giúp ta ?” Lâm Hải rốt cục đem nghi vấn trong lòng, nói ra.

Tô Hạo cười nhạt một tiếng.

“Nhìn ngươi thuận mắt, lý do này có thể chứ.”

Chương 708: Bắt đầu buổi đấu giá

“Ha ha, thật sự là một cái lý do không tệ!” Lâm Hải đột nhiên cảm giác được, cái Tô công tử này, là người rất có ý tứ.

“Đúng, lần này ngươi đắc tội với Hạ gia, thế nhưng là đủ hung ác, liền cả Hạ Bân mà Hạ lão gia tử sủng ái nhất, cũng bị ngươi đánh, nói thật, ngươi liền không sợ sao.” Tô Hạo bỗng nhiên quay đầu, có chút hiếu kỳ hỏi.

“Con người của ta, kỳ thực rất hiền hoà, rất dịu dàng ngoan ngoãn, thậm chí có chút nhẫn nhục chịu đựng.” Lâm Hải cười nhạt.

“Nhưng cái này không có nghĩa là ta sẽ nhiều lần nhường nhịn, một khi đột phá phòng tuyến cuối cùng của ta, quản ngươi là Thiên Vương lão tử, một chữ, cũng là làm!”

“Nói rất hay!” Tô Hạo vỗ tay tán thưởng, “Nam tử hán đại trượng phu, lẽ ra nên như vậy!”

“Đúng.” Lâm Hải bỗng nhiên hiếu kỳ nhìn về phía Tô Hạo, “Ngươi làm sao biết ta đem Hạ Bân đánh.”

“Ha ha, cái này có gì đáng kinh ngạc, phát sinh chuyện lớn như vậy, trong phạm vi đám hoàn khố của thành Yến Kinh, đã sớm truyền khắp, hiện tại nhấc lên tên của ngươi, cơ hồ là mọi người đều biết.” Tô Hạo một bộ dáng đương nhiên.

“Này, Hạ Tiêu cũng là người Hạ gia đi.” Lâm Hải nghe được Hạ Dũng vừa rồi cũng nâng lên tên của Hạ Bân, bọn họ khẳng định là một nhà, “Hạ Tiêu vì cái gì nhìn cũng không biết.”

“Hạ Tiêu.” Tô Hạo nhếch miệng lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Xem ra Lâm huynh đối với phạm vi thượng tầng Yến Kinh, cũng không hiểu biết, bằng vào thân phận của Hạ Tiêu, căn bản liền tư cách để biết rõ chuyện này cũng đều không có!”

“A.” Lâm Hải cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Này, Mạnh Húc có vào tới cái vòng này sao?” Lâm Hải tiếp tục hỏi.

“Mạnh Húc.” Tô Hạo sững sờ, “Cái thiếu tổng của Hoa Hạ Tinh kia.”

“Đúng, chính là y!”

“Lấy thân phận của y, tự nhiên có thể tiến vào cái vòng này, bất quá cũng chỉ là trung hạ tầng a.”

“Mà Hạ Bân, tại trong toàn bộ phạm vi đều là tầng cao nhất, không phải là hàng ngũ mà Mạnh Húc có thể so.”

Nói xong, Tô Hạo liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Thế nào, Lâm huynh hiện tại, có chút nghĩ mà sợ.”

“Sợ.” Lâm Hải buồn cười một trận, lấy thực lực bây giờ của hắn, sẽ sợ một người bình thường như Hạ Bân sao.

“Lần đầu nghe nói có cái phạm vi như thế, ta chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi.”

Tô Hạo cười nhạt một tiếng, gật gật đầu.

“Có thể xử lý Ảnh vệ thiếp thân của Hạ Bân, thân thủ của Lâm huynh, để cho ta mười phần kính nể, nhưng ta không thể không nhắc nhở ngươi một câu, Hạ Bân người này lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, chuyện này tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu như hắn muốn đối phó với ngươi, Ặu.”

“Ha ha, gã có thủ đoạn gì, ta toàn lực bồi tiếp.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, một cái hoàn khố mà thôi, hắn căn bản không thể đem Hạ Bân đặt ở mắt bên trong.

Thấy Lâm Hải nói như đã tính trước, Tô Hạo mỉm cười, cũng không tiếp tục nói thêm cái gì, mà chính là đem đầu chuyển hướng sang Lâm Vân.

“Vị mỹ nữ kia là?”

“Em gái ta, gọi là Lâm Vân, đang học đại học năm nhất của đại học sư phạm Yến Kinh.” Lâm Hải giới thiệu nói.

“Tô đại ca ngươi khỏe, cảm tạ ngươi mới rồi đã giúp giải vây.” Lâm Vân lễ phép chào hỏi.

“Tiện tay mà thôi, coi như ta không ra mặt, ca ca ngươi cũng có năng lực giải quyết.” Tô Hạo cười khoát khoát tay, con mắt tại trên gương mặt xinh đẹp của Lâm Vân dừng lại một hồi.

Lâm Vân nhất thời thẹn thùng cúi đầu, Tô Hạo lúc này mới thản nhiên cười một tiếng, đem ánh mắt dời đi.

Mà lúc này đây, Hạ Dũng cũng đi tới, ngồi xuống một cái chỗ ngồi ở giữa, sau khi nhìn thấy Lâm Hải, cái mũi liền hừ lạnh một tiếng, không che giấu oán độc trong mắt chút nào.

Hai người Hạ Tiêu cùng Lý Tuyết, cũng không có cùng theo vào, không biết là trở về, hay là căn bản cũng không có tư cách tiến vào đây.

Theo đám người lục tục ngo ngoe đến đông đủ, buổi đấu giá cuối cùng cũng bắt đầu.

Một người nam tử trung niên mặc đồ Tuxedo, mặt mang mỉm cười đi đến trước đài, hướng phía dưới đài cúi người một cái.

“Các vị, trước xin hoan nghênh mọi người đã tới tham gia buổi đấu giá lần này, ta là Đấu Giá Sư của bổn tràng, sau đây ta xin giới thiệu một chút cho mọi người, về quy tắc của buổi đấu giá...”

Đấu Giá Sư thao thao bất tuyệt mà giới thiệu, Lâm Hải vẫn là lần đầu tiên tới tham gia buổi đấu giá, nên nghe hết sức chăm chú, mà những người khác dưới đài, thì là kêu loạn lên, hiển nhiên cũng không phải là lần đầu tiên đến loại trường hợp này, căn bản không có người nghe.

Dùng chừng năm phút đồng hồ, Đấu Giá Sư mới giới thiệu xong, sau đó tuyên bố một tiếng!

Buổi đấu giá, hiện tại bắt đầu!

Mọi người lúc này mới đình chỉ châu đầu ghé tai, an tĩnh lại.

“Kiện vật phẩm thứ nhất, chính là một kiện gốm sứ thời nhà Hán...”

Một người tiểu thư lễ nghi mặc áo sườn xám, đem vật phẩm đấu giá đẩy lên, Đấu Giá Sư phi thường chuyên nghiệp mà giới thiệu, cực lực bao phủ giá trị sưu tầm của món gốm sứ thời nhà Hán này.

Sau khi giới thiệu xong, hơi ngừng một cái, báo ra giá cả.

“Gốm sứ thời nhà Hán, giá khởi đầu là năm mươi vạn nguyên!”

“Năm mươi năm vạn!”

Đấu Giá Sư vừa mới tuyên bố giá khởi đầu, lập tức có người hô lên giá năm mươi năm vạn!

“Sáu mươi vạn!”

“Ta ra bảy mươi vạn!”

“Một trăm vạn!”

“ Một trăm hai mươi vạn!”

...

Bên trong phòng bán đấu giá, lập tức náo nhiệt lên, sóng sau ra giá cao hơn sóng trước, không ngừng vang lên ở bên trong các ngõ ngách.

Cuối cùng, món gốm sứ thời nhà Hán, lấy giá cả hai trăm mười vạn, bị một người nam tử trung niên đập đi.

“Kiện vật phẩm thứ hai, chính là một bức cổ họa thời Tống...”

Sau khi tiểu thư lễ nghi đem bức cổ họa thời Tống đẩy ra, hô hấp của Hạ Dũng, đột nhiên ngưng trọng lên.

Hạ lão gia tử, tuần sau là tới đại thọ bảy mươi tuổi, lão gia tử không có yêu thích gì khác, cả đời chỉ yêu quý tranh chữ cổ, mục đích mà Hạ Dũng tới đây, chính là vì vỗ xuống bức cổ họa thời Tống này, đưa cho Hạ lão gia tử làm quà mừng.

Có thể nói, Hạ Dũng đối với bức cổ họa này, là tình thế bắt buộc!

“Bức cổ họa thời Tống này, giá khởi đầu là ba mươi vạn!”

“Ta ra ba mươi năm vạn!” Lập tức có người báo ra giá cả.

“Bốn mươi vạn!”

“Năm mươi vạn!”

“Ta ra một trăm vạn!” Bỗng nhiên một thanh âm vang lên.

Mọi người nhao nhao nghiêng đầu nhìn lại, nhìn xem là ai lập tức đem giá cả cất lên cao nhiều như vậy.

Khi thấy Hạ Dũng ngồi ở bên trong, nhìn chằm chằm vào bức cổ họa, bộ dáng một mặt ngạo mạn, rất nhiều người đều nửa đường bỏ cuộc.

Tuy Hạ Dũng vừa mới bị Lâm Hải tát một cái, nhìn rất chật vật rất mất mặt, nhưng lại không có nghĩa là Hạ Dũng không có thực lực, chí ít bên trong bọn họ có rất nhiều người, là không thể trêu vào Hạ Dũng.

Một bức cổ họa mà thôi, cũng không phải tác phẩm của danh gia gì, không người nào nguyện ý bởi vậy mà đắc tội Hạ Dũng.

“Một trăm mười vạn!” Bất quá vẫn là có một cái lão giả yêu quý tranh chữ, có chút do dự báo ra giá cả.

“Một trăm năm mươi vạn!”

Tiếng nói của lão giả vừa mới rơi xuống đất, giọng của Hạ Dũng liền cất cao một chút, lần nữa báo ra một cái giá cao, đồng thời ánh mắt lạnh lùng, chuyển hướng sang lão giả, mang theo một tia vị đạo khiêu khích.

Lão giả bị dọa đến giật mình một cái, lập tức hành quân lặng lẽ.

Chờ hơn nửa ngày, cũng không còn người thứ hai đứng ra, ra giá cao hơn.

“Hạ tổng ra giá một trăm năm mươi vạn, còn có người ra giá cao hơn hay không?” Đấu Giá Sư mang theo nụ cười chức nghiệp, nhìn vòng quanh mọi người dưới đài, cao giọng hỏi.

Người dưới đài ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không ai mở miệng.

“Vậy thì tốt, một trăm năm mươi vạn lần một!” Đấu Giá Sư dựng thẳng lên một ngón tay.

Hạ Dũng ngồi ở bên trong kia, ngắm nhìn bốn phía, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý.

“Một trăm năm mươi vạn lần hai!”

Vẫn không có người nào nói chuyện, nụ cười Hạ Dũng trên mặt càng tăng lên.

“Một trăm năm mươi vạn lần ba!”

Phòng bán đấu giá vẫn lặng ngắt như tờ như cũ, Hạ Dũng hài lòng gật gật đầu, bức họa này cuối cùng đã tới tay.

“Tốt, ta tuyên bố, chủ nhân của bức cổ họa này, hạ...”

“Chờ một chút!” Liền tại thời khắc khi dùi trống của Đấu Giá Sư sắp gõ xuống, một cái thanh âm lười nhác, chậm rãi truyền tới.

Mọi người nhao nhao kinh ngạc, hướng phía nơi phát ra thanh âm nhìn lại.

Chỉ thấy một cái nam tử trẻ tuổi ngồi ở hàng phía trước, bỗng nhiên duỗi người một cái, hững hờ giơ lên một ngón tay.

“Ta ra một trăm năm mươi vạn, lẻ một khối!”

Chương 709: Ngươi vĩnh viễn, sống ở trong lòng ta!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, bao gồm cả Đấu Giá Sư ở bên trong, cơ hồ trên mặt tất cả mọi người, cũng trở nên cổ quái.

“Ta qua, có trò vui để nhìn rồi!”

Chỉ thêm một khối tiền, mặc cho ai đều có thể nhìn ra được, đây là đang trần trụi khiêu khích a!

Lâm Hải ra giá cả xong, còn không quên quay đầu lại, khiêu khích hướng phía Hạ Dũng nhướn nhướn lông mày.

“Bà nội ngươi!” Sắc mặt Hạ Dũng tái xanh, tức đến mức phổi kém chút đã nổ tung.

Hung hăng liếc trừng Lâm Hải một chút, Hạ Dũng nghiến răng nghiến lợi mở miệng lần nữa.

“Một trăm tám mươi vạn!”

“ Một trăm tám mươi vạn, lẻ một khối!” Lâm Hải lần này liền đầu cũng không nhấc, trực tiếp mở miệng nói.

“Ngươi!” Hạ Dũng cọ cái đứng lên, hận đến ngứa cả hàm răng.

“Hai trăm vạn!” Hạ Dũng cắn răng, nói ra từng chữ từng chữ.

“Hai trăm vạn, lẻ một khối!”

“Đại gia ngươi!” Hạ Dũng hận không thể xông qua đem Lâm Hải chém sống, do dự một chút, quyết định chắc chắn!

“Mẹ nó! Hai trăm năm mươi vạn!”

Báo xong giá, hai mắt Hạ Dũng gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, giả trang ra một bộ bộ dáng tức giận, nhưng trong mắt lại hiện lên một ý cười giễu cợt không dễ dàng phát giác.

Hai trăm vạn trước đó, đã là giá cả mà ông ta hờn dỗi đưa ra, vượt xa giá trị của bức cổ họa này.

Mà Lâm Hải rõ ràng là đang quấy rối, coi như Hạ Dũng không thiếu tiền, cũng sẽ không đần độn mà tăng giá lên nữa.

Bây giờ ông ta đột nhiên giả trang ra một bộ dáng nổi giận, báo ra giá cao hai trăm năm mươi vạn, cũng là muốn dẫn dụ Lâm Hải mắc câu, chờ thời điểm Lâm Hải báo ra hai trăm năm mươi vạn lẻ một khối, ông ta lập tức chắp tay nhường cho, để Lâm Hải bị ăn phải cái thiệt thòi lớn!

"Theo lão tử đấu, ngươi còn non lắm!" Hạ Dũng báo giá xong, trên mặt giả trang ra một bộ dáng nổi giận đùng đùng, tựa hồ muốn cùng Lâm Hải ăn thua đủ, nhưng trong lòng thì đã bắt đầu chờ nhìn trò cười của Lâm Hải.

Thế nhưng là, chờ nửa ngày, cũng không thấy Lâm Hải báo ra giá cả mới, Hạ Dũng lập tức có chút hoảng.

Không riêng gì ông ta, bên trong phòng bán đấu giá này, tất cả mọi người, ánh mắt của tất cả cũng đều tụ tập tại trên thân Lâm Hải, chờ Lâm Hải lần nữa hô lên giá cả mới, báo ra hai trăm năm mươi vạn lẻ một khối, nhục nhã Hạ Dũng.

Liền cả Tô Hạo, cũng không nhịn được mà nghiêng đầu sang chỗ khác, hiếu kỳ nhìn Lâm Hải.

"Các ngươi, đều nhìn ta làm gì?" Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng khiếp đảm, yếu ớt nói nói.

"Ca, bọn họ giống như đều đang chờ đợi ngươi tăng giá đây." Lâm Vân ở một bên, có chút sợ hãi nói nói.

Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Lâm Vân một chút, trong lòng không khỏi đối với Lâm Vân lau mắt mà nhìn.

Quả nhiên là thân muội muội a, quá biết phối hợp, ca ca mẹ nó liền đợi có người nói tiếp đâu!

"Tăng giá." Lâm Hải trực tiếp lắc đầu giống như trống bỏi.

"Không thêm, không thêm!" Lâm Hải khoát tay nói nói, sau đó quay đầu lại, hướng phía Hạ Dũng nhếch miệng cười một tiếng.

"Hạ tổng, vẫn là ngươi tài đại khí thô, bức cổ họa này về ngươi!"

Phốc!

Hạ Dũng nghe xong, tức đến kém chút nằm trên đất.

"Bà nội ngươi, ngươi ngược lại là thêm a!" Hạ Dũng nhất thời xạm mặt lại, biểu hiện trên mặt quả thực so với khóc còn khó coi hơn.

Nhật chó, không nghĩ tới đào cái hố, lại đem chính mình chôn xuống.

"Ngươi, ngươi có bản lĩnh thì tiếp tục đi lên thêm a, đến a! Là nam nhân cũng không cần sợ!" Hạ Dũng thực sự có chút không cam tâm, nhịn không được dùng kế khích tướng, hướng phía Lâm Hải khiêu khích nói.

"Không không không, đây cũng không phải là sợ." Lâm Hải liên tục khoát tay, sau đó một bản nghiêm túc mở miệng.

"Ta là cảm thấy, cái số hai trăm năm mươi này, mười phần phù hợp với khí chất của Hạ tổng ngươi, quân tử phải giúp người hoàn thành ước nguyện, ta tuyệt đối không thêm, hai trăm năm mươi cũng là ngươi á! Ngươi không cần cảm tạ ta, ta người này luôn luôn điệu thấp, ẩn giấu công lao cùng tên tuổi!"

"Cảm tạ em gái ngươi!" Hạ Dũng nghe Lâm Hải tại chỗ này dõng dạc, giống như người làm bao nhiêu việc thiện, tức đến ruột cũng xanh.

"Tên vương bát đản này, thật mẹ nó tổn hại a, lại để cho lão tử tổn thất không ít tiền, còn mượn cơ hội mắng ta, mẹ nó, ngươi chờ đó cho ta!”

Hạ Dũng cũng nhìn ra, lần này xem như triệt để bị Lâm Hải đùa nghịch, không có cách nào, chỉ có thể dùng giá tiền nhiều gấp đôi, đem bức cổ họa này mua xuống.

“Tiếp theo là một kiện đồ vật, là một chiếc chén ngọc, giá khởi đầu là hai mươi vạn.”

“A.” Lâm Hải nhìn lấy tiểu thư lễ nghi đẩy chén ngọc ra, nhãn tình sáng lên.

Chiếc chén ngọc này, bên trong tựa hồ chứa một tia khí tức như có như không, mà cỗ khí tức này, phi thường đặc biệt, Lâm Hải vừa cảm thấy quen thuộc, lại tựa hồ có chút lạ lẫm.

“Ba mươi vạn!” Lòng hiếu kỳ của Lâm Hải nổi lên, nhịn không được kêu giá nói.

Tô Hạo ở bên cạnh không khỏi sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Lâm huynh, theo ta nhìn, đây chỉ là một kiện đồ vật bồi táng cổ đại cực kỳ phổ thông, liền cả một trăm ngàn cũng không tới a.”

“Vật bồi táng.” Lâm Hải sững sờ, sau đó giật mình.

Trách không được, chính mình lại cảm thấy khí tức bên trong cái chén ngọc này, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, này căn bản chính là Tử khí!

Tử khí cận thân, chẳng những không có chỗ tốt gì, người có thể chất yếu, nói không chừng vẫn phải làm ra một cơn bệnh nặng tới.

“Mẹ nó a, kém chút náo cái đại ô long!” Lâm Hải không còn gì để nói.

“Đa tạ Tô công tử nhắc nhở! Ta đối với cổ vật không có nghiên cứu gì, nhìn nhầm.” Lâm Hải hướng phía Tô Hạo cảm kích cười một tiếng.

Quả nhiên, ở đây không phú thì quý, đối với cổ vật tựa hồ cũng có nghiên cứu nhất định, sau khi Lâm Hải báo ra giá cả, căn bản không có ai tiếp tục ra giá.

Đấu Giá Sư lúc đầu nghĩ là chiếc chén ngọc này sẽ bị giữ lại, không nghĩ tới Lâm Hải lại không kịp chờ đợi mà báo ra giá cả như thế, tuy phía sau không có người tiếp tục ra giá, nhưng trong lòng của ông ta từ lâu đã nở ra hoa.

“Ba mươi vạn, còn có giá cao hơn hay không?”

Không ai lên tiếng.

“Ba mươi vạn lần thứ nhất!”

Dưới đài hoàn toàn yên tĩnh.

“Ba mươi vạn lần thứ hai!”

Như cũ không có người báo ra giá cao hơn.

“Ba mươi vạn lần thứ ba!”

Đấu Giá Sư chờ đợi một hồi, thấy không còn có có người ra giá, sắc mặt liền lộ ra vẻ tươi cười.

“Chúc mừng, chủ nhân của chiếc chén ngọc này là...”

“Chờ một chút!” Đột nhiên, một cái thanh âm mang theo nồng đậm đùa cợt, từ vị trí trung tâm vang lên.

Sau đó, Hạ Dũng một mặt cười xấu xa, chậm rãi nâng lên một ngón tay.

“Ta ra, ba mươi vạn vạn, lẻ một khối!”

Hống!

Mọi người tất cả đều cười, con mắt không đứng ở Lâm Hải cùng Hạ Dũng trên thân chuyển di lấy.

Hạ Dũng đây là, mục đích thật sự là rất rõ ràng lộ ra, đây là điển hình gậy Ông đập lưng Ông.

Lâm Hải trước đó lấy mỗi lần thêm một khối tiền làm hành vi khiêu khích, đối nghịch cùng Hạ Dũng, để Hạ Dũng tốn không ít tiền tiêu uổng phí.

Hiện tại, Lâm Hải coi trọng chiếc chén ngọc này, Hạ Dũng liền lấy đồng dạng thủ đoạn, bắt đầu tới quấy rối.

Báo giá xong, Hạ Dũng dễ chịu nằm ngửa trên ghế ngồi, một chân bắt chéo, mặt mũi tràn đầy đắc ý, dùng ánh mắt khiêu khích, cũng hướng phía Lâm Hải nhướn nhướn lông mày.

“Không có ý tứ, ta cũng chỉ thêm một khối! Ngươi nói có tức hay không. Ha ha, ha ha ha...”

Nói xong, Hạ Dũng nhịn không được cười rộ lên, cảm thấy mình quá con mẹ nó cơ trí a!

Lâm Hải ngươi không phải mới vừa dùng loại phương pháp này, đến quấy rối lão tử sao.

Hiện tại lão tử từ đầu chí cuối hoàn trở về cho ngươi, muốn chiếc chén ngọc này, không móc nhiều ra gấp đôi tiền trở lên, thì nào sẽ dễ dàng như vậy!

Lâm Hải nhìn một bộ cười trên nỗi đau của người khác, bộ dáng tiểu nhân đắc chí này của Hạ Dũng, nhất thời biến sắc.

Sau đó, tại trong tất cả ánh nhìn soi mói của mọi người, Lâm

Hải chậm rãi đứng dậy, một mặt nghiêm túc nhìn về phía Hạ Dũng.

“Lâm huynh, không cần thiết chấp nhặt với ông ta.” Tô Hạo tưởng Lâm Hải tuổi trẻ khí thịnh, muốn đứng lên đánh Hạ Dũng một hồi, liền vội vàng lôi kéo góc áo của Lâm Hải.

Mà Lâm Hải thì bừng tỉnh như không nghe thấy, bỗng nhiên hướng phía Hạ Dũng khom người, lộ ra cảm động thật sâu!

“Hạ tổng, ta xin cảm tạ ngươi! Ngươi thật sự là một người tốt, loại người bất kể hiềm khích lúc trước như ngươi này, tinh thần quên mình vì người, để chúng ta nghiêm túc học tập, ngươi vĩnh viễn, sống trong lòng ta!”

“Cái chén ngọc này, thuộc về ngươi!” Lâm Hải một mặt cảm động đến rơi nước mắt, trịnh trọng gật đầu.

“Không phải, ngươi...” Hạ Dũng đột nhiên đứng lên, nhất thời mộng bức.

Chương 710: Thật không thêm một khối.

“Ngươi, ngươi không thêm giá nữa sao.” Hạ Dũng một mặt biểu lộ so với khóc còn khó coi hơn, khổ bức hỏi.

“À không.” Lâm Hải lắc đầu, “Đần độn mới tiêu nhiều tiền như vậy, mua một cái phế phẩm trở về.”

Phốc!

“Bà nội ngươi!” Hạ Dũng tức đến kém chút thổ huyết, “Ngươi mới là đần độn đâu!”

Hạ Dũng nhìn bộ dáng một mặt vô tội của Lâm Hải, quả thực hận đến ngứa hàm răng.

Lúc đầu muốn gậy ông đập lưng ông, buồn nôn Lâm Hải, không nghĩ tới mẹ nó ngược lại đem chính mình buồn nôn đến, thật sự là Nhật chó!

Cảm thụ được xung quanh quăng tới ánh mắt cười trên nỗi đau của người khác, cùng tiếng cười nhạo chói tai, Hạ Dũng như ngồi bàn chông, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

“Mẹ nó a! Ném chết người, cái Lâm Hải này mẹ nó quá đáng giận!” Hạ Dũng đặt mông ngồi xuống, như người mất vợ.

Tốn không ít tiền tiêu uổng phí là một chuyện, lấy thân phận của Hạ Dũng, thật đúng là không quá quan tâm, mấu chốt là cái cảm giác bị người lường gạt này, thật sự là thật là làm cho người ta buồn nôn.

Hạ Dũng dám khẳng định, ông ta tuyệt đối đã trở thành trò cười lớn nhất ngày hôm nay, không ra hai ba ngày, chuyện hôm nay liền sẽ truyền ra bên trong phạm vi thượng tầng tại Yến Kinh.

Đến lúc đó, Hạ Dũng ông ta sẽ được gắn với đại danh từ đần độn, trở thành đề tài nói chuyện của mọi người lúc trà dư tửu hậu, đi đến chỗ nào cũng đều muốn bị người chỉ chỉ chỏ chỏ, châm chọc chế giễu!

Mà hết thảy những cái này, đều là do Lâm Hải ban tặng!

“Không giết chết ngươi, ta thề không làm người!” Nhìn l Lâm Hải ngồi ở bên trong kia, bộ dáng một mặt vui cười, song quyền của Hạ Dũng nắm chặt, móng tay cũng móc vào bên trong thịt.

Sau chén ngọc, lại liên tiếp đấu giá mấy món cổ vật, Lâm Hải đối với cổ vật không có hứng thú quá lớn, một mực cúi đầu uống trà, thẳng đến khi một cái hộp được chế tạo từ đàn mộc bị đẩy ra, ánh mắt Lâm Hải mới khoan thai sáng lên.

“Bên trong hộp, tựa hồ có một tia Linh khí tràn ra!”

Mà lúc này đây, Đấu Giá Sư trực tiếp đem cái nắp hộp mở ra, một cây Nhân Sâm dài đến nửa xích, lộ ra.

“Đây là một gốc nhân sâm trăm năm, thu từ đỉnh Trường Bạch Sơn, người đang ngồi đây đều là kiến thức rộng rãi, công hiệu cũng không cần ta giới thiệu, giá khởi đầu mười vạn!”

“Hai mươi vạn!” Đấu Giá Sư vừa nói xong, Lâm Hải trực tiếp mở miệng, báo ra giá cả.

Cái gốc nhân sâm trăm năm này, tuy ẩn chứa rất ít Linh khí, nhưng thịt muỗi cũng là thịt, bên trong giá cả thích hợp, Lâm Hải không ngại dùng tiền đem nó mua lại.

Có một ít người đang chuẩn bị ra giá, thấy Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, miệng há há, nhất thời lại nhắm lại.

Đồng thời, cơ hồ tất cả mọi người làm đều ra cùng một động tác, đem đầu chuyển hướng sang Hạ Dũng.

Hạ Dũng đang ngồi tại vị trí trước, cúi đầu chịu đựng ngột ngạt, bỗng nhiên chú ý tới tất cả mọi người đều đưa ánh mắt tìm đến phía mình, nhất thời sửng sốt.

Lâm Hải thấy động tác của mọi người chỉnh tề như vậy, trong lòng cũng là buồn cười một trận, không khỏi nổi lên lòng đùa cợt.

“Cái kia, Hạ tổng!” Lâm Hải hướng phía Hạ Dũng nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra miệng đầy răng trắng.

“Khối nhân sâm này, ta ra hai mươi vạn, nếu không, ngài thêm một khối.”

“Thêm muội ngươi, hừ!” Hạ Dũng hừ lạnh một tiếng, thở phì phì đem đầu chuyển qua.

“Hống!”

Đám người nhất thời cười rộ lên, cả Đấu Giá Sư quen nhìn tràng diện nghiêm túc, cũng cho có chút chân tay luống cuống.

Hạ Dũng thấy mọi người cười to, càng là tức đến thở nặng hô hô, hận hiện tại không thể liền xông qua, đem Lâm Hải bóp chết!

“Cái kia, mọi người yên lặng một chút.” Đấu Giá Sư vội vã mở miệng, khống chế tràng diện.

“Còn có người ra giá cao hơn hay không?”

Mọi người do dự một chút, thấy Hạ Dũng không có một chút ý tứ muốn xuất giá, biết rõ ông ta tạm thời sẽ không quấy rối.

“Ta ra hai mươi năm vạn!” Rốt cục, có người báo ra giá cao hơn .

Nhân sâm trăm năm, tại trong mắt Lâm Hải xem ra, có khả năng không phải là đồ chơi trân quý cỡ nào, nhưng đối với người bình thường mà nói, lại là bảo bối khó gặp.

Dù sao, tại dưới tay người hiện đại bị tham lam cùng lợi ích điều khiển, khiến cho rất nhiều dược tài trân quý, căn bản không có thời cơ trưởng thành, một khi bị phát hiện, cho dù năm rất ngắn cũng sẽ bị đào đi.

Nhân sâm có thể thuận lợi trưởng thành tới trăm năm mới bị móc ra, thật sự là Phượng Mao Lân Giác, có thể ngộ nhưng không thể cầu!

“Ta ra ba mươi vạn!” Lại có người báo ra giá cao hơn.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, dựa vào trên ghế dựa, tiếp tục nâng chén nước trà lên.

Giá cả đã vượt qua mong muốn của hắn, một khỏa nhân sâm trăm năm, tại trong mắt người khác có khả năng là bảo bối cứu mạng, nhưng ở trong mắt Lâm Hải, lại không đáng số tiền này.

Cuối cùng, cái gốc nhân sâm trăm năm này lấy giá cả một trăm hai mươi vạn, bị một người nam tử đập đi, mà Lâm Hải trừ lần thứ nhất ra, không còn có tham dự bất kỳ lần báo giá nào.

Hạ Dũng ngồi tại phía sau, nhìn bóng lưng của Lâm Hải, cười lạnh liên tục.

“Đần độn, lão tử liền biết rõ ngươi là đang cố ý dẫn ta mắc câu, cùng một thủ đoạn, còn muốn dùng hai lần. Lão tử mới không mắc mưu đâu!”

Sau đó, lại đấu giá thêm mấy món dược tài, Linh khí bên trong chúng so với nhân sâm trăm năm trước đây cũng không bằng, Lâm Hải nhìn mà một trận tẻ nhạt không thú vị, đồng thời đối với cái buổi đấu giá này, cũng có chút thất vọng.

“Xem ra ngọc thạch tốt nhất, thật là rất khó cầu a.”

Mà đúng lúc này, lại một kiện vật phẩm đấu giá bị đẩy lên.

“Các vị, một kiện vật phẩm đấu giá sau đây, có chút đặc thù, cần phải khảo nghiệm một chút nhãn lực của các vị.”

Nói xong, Đấu Giá Sư đem vải đỏ đậy trên khay kéo lên, một cái khối tròn có vết rỉ loang lổ, lớn cỡ quả bóng rổ xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“A.” Ánh mắt Lâm Hải không khỏi sáng lên, ngồi thẳng người dậy.

“Đây là cái đồ vật gì a.”

“Không phải là khối cục sắt đi.”

“Ta dựa vào, đừng nói cho ta đây là từ thứ rác rưởi tùy tiện nhặt được bên trong đống rác đi.”

Mọi người thấy cái thứ bên trong khay có bề ngoài không tốt, liền nghị luận ầm ĩ, chẳng biết vật gì.

Đấu Giá Sư một mặt mỉm cười theo chức nghiệp, cũng không nóng nảy, một mực chờ khẩu vị rơi không sai biệt lắm, mới từ từ mở miệng.

“Các vị, món đồ trước mặt này, có nguồn gốc từ một cái cổ mộ, chất liệu không rõ, niên đại không rõ, tác dụng điềm xấu.”

“Có thể là một kiện bảo vật giá trị liên thành, cũng có khả năng cũng là một khối phế phẩm, cụ thể là cái gì, chúng ta cũng không biết rõ.”

“Móa, chính các ngươi cũng không biết, thì đấu giá cọng lông a.”

“Liền đúng vậy a, liền là cái gì cũng không rõ ràng, cái này để cho chúng ta làm sao ra giá a.”

Nhất thời có người không kiên nhẫn kêu lên.

Đấu Giá Sư cũng không hấp tấp, mà là tiếp tục mở miệng nói nói.

“Chính là bởi vì không biết là vật gì, mới có vô hạn khả năng, mới càng thêm khảo nghiệm can đảm cùng nhãn lực của các vị, các ngươi nói, không phải sao?”

Đấu Giá Sư nói vậy, hướng phía khối đồ gỉ kia làm thủ thế.

“Đồ vậy không rõ của cổ mộ, giá khởi đầu ba trăm vạn!”

“Đậu phộng, ba trăm vạn, ngươi điên đi.”

“Liền là cái gì cũng không biết, mở miệng ra liền ba trăm vạn, ngươi cho chúng ta là đồ ngốc a.”

“Đúng đấy, ngươi còn không bằng trực tiếp đi đoạt.”

Đấu Giá Sư vừa báo ra giá khởi điểm, dưới đài lập tức sôi trào, đám người kêu lên một mảnh oán giận.

Tuy bọn họ rất nhiều cũng không thiếu tiền, nhưng cũng không nguyện ý đem tiền hoa đần độn u mê.

“Ba trăm năm mươi vạn!”

Đột nhiên, một đường thanh âm lười nhác đột nhiên vang lên, làm ồn ào dưới đài trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, nhao nhao theo tiếng kêu nhìn lại, muốn nhìn một chút là cái nào không có não nào, xuất hiện cái coi tiền như rác này.

Nhưng sau khi thấy rõ người nói chuyện là Lâm Hải, toàn bộ mọi người đều mang theo thần sắc phức tạp, hướng phía Hạ Dũng nhìn lại.

“Lại con mẹ nó nhìn lão tử làm gì.” Hạ Dũng bực bội một trận.

Mà Lâm Hải cũng chậm rãi đứng dậy, xoay đầu lại, hai tay ôm ngực, một bộ cà lơ phất phơ nhìn sang Hạ Dũng.

“Hạ tổng, ta cùng ngươi nói, đây chính là bảo bối a, ngươi nếu không vỗ xuống, cũng quá đáng tiếc.”

Hạ Dũng hồ nghi liếc chằm chằm vào cái thứ xấu xí trên bục bán một chút, sau đó bỗng nhiên trừng hai mắt.

“Ngươi con mẹ nó coi ta là đần độn đâu, nói cho ngươi biết, đừng làm bộ dạng này, lão tử không mắc mưu đâu!”

Lâm Hải nghiền ngẫm liếc ông ta một cái, ngoẹo đầu cười cười.

“Hạ tổng, thật không thêm một khối?”

“Hừ!” Hạ Dũng bĩu môi một cái, trực tiếp nghiêng đầu sang chỗ khác, không để ý tới Lâm Hải.

Lâm Hải thấy thế, trong lòng âm thầm thả lỏng một hơi, sau đó hướng phía những người khác cười một tiếng.

“Các vị, đây thật là bảo bối a, các ngươi cứ như vậy nhìn ta cầm xuống sao.”

“Bảo bối.” Mọi người nhao nhao lắc đầu, bọn họ không nhìn ra bên trong thứ này là bảo bối gì, huống chi tình cảnh Lâm Hải trêu đùa Hạ Dũng trước đó còn hiện rõ mồn một trước mắt, ai biết Lâm Hải có thể lần nữa giở trò đùa quái đản hay không.

Bọn họ cũng không muốn dẫm vào vết xe đổ của Hạ Dũng.

“Ha ha, chơi a, tiếp tục chơi a. Lần này chơi đập đi. Đần độn đi à nha.” Thấy không ai để ý tới Lâm Hải, Hạ Dũng nhất thời lên tinh thần, trong lòng quả thực còn ngọt hơn so với ăn mật, mở miệng lớn tiếng mỉa mai nói.

“Ai.” Lâm Hải thở dài, một mặt tiếc hận.

“Bảo bối tốt như vậy, vậy mà không có người tranh, vô cớ làm lợi ta!”

“Đấu Giá Sư, gõ chùy đi!”

Đấu Giá Sư cười gật gật đầu, lại hô ba tiếng, không có người cố tình nâng giá, dùi trống vừa rơi xuống, khối tròn kia liền rơi vào trong túi Lâm Hải.

“Ha ha ha...” Hạ Dũng lập tức cười to lên, “Nện vào bên trong tay đi, để ngươi làm dáng, đáng đời!”

Mà Lâm Hải lúc này nào còn có dư lực để ý đến Hạ Dũng , dùng một tay ôm khối tròn kia vào bên trong ngực, mặt mũi tràn đầy kích động!

Chương 711: Thanh đồng cổ kiếm

(*cổ kiếm bằng đồng xanh)

“Vị tiên sinh này, đồ vật đấu giá, chờ sau đó giao nhận hoàn tất, mới thuộc về ngài.” Thấy Lâm Hải kích động vọt tới trên đài, ôm khối tròn kia không thả, Đấu Giá Sư nhịn không được nhắc nhở nói.

“A. A, không có ý tứ a.” Lâm Hải cái này mới đem khối tròn kia buông xuống, lộ ra một tia áy náy, “Chủ yếu là đập tới đồ vật tốt như vậy, ta quá kích động.”

Lâm Hải vừa nói ra lời này, bao gồm cả Đấu Giá Sư ở bên trong, tất cả đều sửng sốt.

“Đây thật là đồ vật tốt sao?” Trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên nghi vấn.

Hạ Dũng càng là biến sắc, nhịn không được lại nhìn cái khối tròn kia vài lần cái, chẳng lẽ cái đồ vật xấu xí này, thật sự là bảo bối gì đó, bị Lâm Hải nhận ra sao.

Nhưng rất nhanh, khóe miệng Hạ Dũng nhếch lên, lộ ra xem thường thật sâu.

“Ta hiểu rồi, tiểu tử này tám thành là ăn trộm gà bất thành, sợ người chê cười, mới ở chỗ này giả ngu đây.”

“Giả bộ a, ngươi cứ giả vờ đi, người nào tâm lý đau, người đó tự mình biết đường!”

“Con mẹ nó a, làm sao tâm lý của lão tử lại có chút đau đâu!” Nhớ tới Lâm Hải trêu đùa trước đó, nộ khí vừa mới có chút bình phục của Hạ Dũng, nhất thời lại xông tới.

Sau khi Lâm Hải ngồi xuống, Tô Hạo nhịn không được quay đầu hỏi.

“Lâm huynh, cái khối tròn kia, thật là một cái bảo bối.”

“Đó là đương nhiên!” Lâm Hải cao hứng đáp nói.

“Tha thứ cho mắt của ta kém cỏi, ta còn thực sự không nhìn ra.”

“Chờ một chút, giao nhận xong, sẽ để ngươi kiến thức!”

Tô Hạo sững sờ, thấy Lâm Hải nói lời thề son sắt như thế, gật gật đầu, bất quá trong lòng vẫn là tràn ngập nghi hoặc, hiển nhiên đối với lời nói của Lâm Hải, không có lòng tin quá lớn.

“Một kiện vật phẩm đấu giá tiếp theo, có niên đại xa xưa, phi thường trân quý.” Lời nói của Đấu Giá Sư, vang lên lần nữa, tiểu thư lễ nghi đã đem một cái hộp gỗ có hình dáng thực dài mảnh đẩy tới.

“Mời mọi người nhìn qua!” Nói xong, Đấu Giá Sư đem hộp mở ra, mọi người nhao nhao rướn cổ lên, hướng phía bên trong hộp nhìn lại.

“Thanh đồng cổ kiếm, nguồn gốc từ cổ mộ Tiền Tần, giá khởi đầu năm trăm vạn!”

“Ta ra năm trăm năm mươi vạn!”

“Sáu trăm vạn!”

…

Tiền Tần cách niên đại hiện nay đã phi thường xa xôi, đồ vật đào được càng là phá lệ thưa thớt, thanh cổ kiếm Tiền Tần này vừa ra, mọi người lập tức bắt đầu tranh nhau đấu giá.

“A.” Lâm Hải nhìn cái thanh thanh đồng cổ kiếm này dài hơn ba thước, rộng chừng hai tấc, loang lổ vết rỉ, chân mày không khỏi vẩy một cái.

“Nghĩ không ra, thanh thanh đồng cổ kiếm này lại là Thần Binh, phẩm chất so với Truy Vân Kiếm trước đó cao hơn, đáng ngưỡng mộ lớn nhất là, bên trong cái thanh cổ kiếm này, vậy mà ẩn chứa một cỗ khí âm nhu mãnh liệt!”

Lâm Hải kết luận, cái thanh thanh đồng cổ kiếm này ở thời kỳ toàn thịnh, phẩm giai nhất định cao hơn, thậm chí đã có thể cùng chủ nhân của kiếm tâm thần tương thông, cỗ khí âm nhu này, nhất định liền là đến từ chân khí uẩn dưỡng nhiều năm của nguyên chủ nhân thanh cổ kiếm này!

“Có thể vỗ xuống nghiên cứu một chút!” Lâm Hải định mở miệng, liền muốn báo giá!

Nhưng vào lúc này, một cỗ khí tức cường đại đột nhiên từ bên người phát tới, để trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, kinh hãi quay đầu, đồng tử bỗng nhiên co vào!

“Người Tu tiên!” Lâm Hải sững sờ nhìn chằm chằm vào Tô Hạo ở bên cạnh, một mặt chấn kinh!

Chỉ thấy Tô Hạo giờ phút này, thân thể ngồi thẳng, hai tay không tự chủ được nắm chắc thành của ghế dựa, trong mắt tinh mang lấp lóe, gắt gao nhìn chằm chằm vào thanh thanh đồng cổ kiếm trên đài cao, thân thể cũng đang run nhè nhẹ, dưới sự kích động mãnh liệt hồn nhiên không biết, chân khí bốn phía quanh thân y, đem không khí của cả cái phòng bán đấu giá này cũng ảnh hưởng theo.

“A, làm sao bỗng nhiên cảm giác có chút mát. Hơn nữa tâm lý có chút hốt hoảng.”

“Đúng vậy a, giống như nhiệt độ lập tức giảm xuống vậy.”

“Có phải là người nào đã đem điều hoà không khí hạ nhiệt độ xuống hay không?”

Mọi người không rõ ràng cho lắm, xoa xoa cánh tay, cảm giác một trận kỳ quái.

Mà Lâm Hải thì là nhíu mày, lặng yên mở Thiên Nhãn Thần Thông ra, đánh giá Tô Hạo!

Phía dưới cái xem xét này, Lâm Hải nhất thời càng thêm khiếp sợ.

“Ngưng Chân hậu kỳ! Em gái ngươi a!” Lâm Hải mở rộng tầm mắt, nói cái gì cũng không nghĩ tới, cái Tô Hạo còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân ngồi tại bên cạnh mình này, chẳng những là cái người Tu tiên, hơn nữa tu vi cũng không yếu, vậy mà có cùng một cảnh giới với chính mình!

“Ta qua!” Sau khi Lâm Hải kinh ngạc, nhất thời cảm thấy một trận cảm giác bị thất bại!

Mẹ nó a, còn thua thiệt mình có thể liên hệ với Thiên Đình, có đông đảo bạn tốt thần tiên, gần nhất lại còn tu luyện khắc khổ, mới đưa tu vi từng bước một tăng lên.

Thế nhưng là vì cái gì, mẹ nó tùy tiện gặp được một cái người Tu tiên, thực lực cũng không kém hơn chính mình. Quá đả kích người đi.

“Ừm. Không đúng!” Thời khắc Lâm Hải phiền muộn, lại chợt có phát hiện.

“Cảnh giới của y tuy giống như ta, nhưng chân khí lại mười phần thô ráp, rất nhiều tạp chất, trình độ ngưng thực càng là một trời một vực, hơn nữa lộ tuyến vân hành cũng vô cùng đơn sơ, nếu như chiến đấu, chính mình một cái cũng có thể đánh mười cái y!”

“Mụ nội nó, ta đã nói rồi, ca ca tốt xấu gì cũng là chân truyền đến từ Thiên Đình, nếu như tùy tiện tung ra một cái, liền có thực lực tương đương cùng mình, vậy mình còn lăn lộn cái cọng lông a.”

Lâm Hải nhất thời thở phào, lại khôi phục vô cùng tự tin.

Tuy cảnh giới của hắn cùng Tô Hạo giống nhau, nhưng thực lực chân thật lại là chênh lệch rất xa, như vậy cũng như so với khối sắt cùng đậu hũ, cho dù có thể tích giống nhau, nhưng kết cấu bên trong lại khác biệt, cho dù có nhiều đậu hũ hơn, cũng sẽ bị khối sắt nghiền ép vỡ nát.

Lực chú ý của Tô Hạo đã hoàn toàn bị thanh đồng cổ kiếm trên đài cao kia hấp dẫn, hoàn toàn không có phát hiện, nội tình của chính mình, đã bị Lâm Hải mò được nhất thanh nhị sở.

Mà trên đài cao, giá cả của thanh đồng cổ kiếm, đã bị gọi lên một ngàn một trăm vạn, nhìn tư thế tựa hồ còn có không gian tăng lên rất lớn.

“Một ngàn hai trăm vạn!” Quả nhiên, lại có người báo ra giá cao hơn.

“Một ngàn năm trăm vạn!” Lâm Hải vốn có hứng thú đối với cái thanh cổ kiếm này, rốt cục liền xuất thủ.

Sau khi báo ra giá cả, còn không quên quay đầu lại, hướng phía Hạ Dũng nhướn nhướn lông mày.

Hạ Dũng hừ lạnh một tiếng, ném về phía Lâm Hải một cái ánh mắt hung ác, đem đầu ngoặt về một bên.

Ông ta hiện tại cũng không biết rõ Lâm Hải là thật muốn vỗ xuống cái thanh cổ kiếm này, hay là đang cố ý dẫn dụ chính mình mắc câu, nếm qua hai lần thua thiệt, cũng không dám lại tùy tiện xuất thủ.

Bất quá, Tô Hạo lại bị Lâm Hải báo giá, khiến cho đột nhiên bừng tỉnh, chú ý tới mình thất thố, liền hít sâu một hơi, khôi phục trạng thái bình tĩnh không sợ hãi trước kia.

“Lâm huynh, đối với cái thanh cổ kiếm này, cũng có hứng thú sao?” Tô Hạo mỉm cười quay đầu hỏi.

“Là có chút hứng thú!” Lâm Hải cười cười.

“Này thật đáng tiếc, ta đối với thanh cổ kiếm này, cũng rất lợi hại, không thể nói trước lại muốn cùng Lâm huynh tranh một chuyến, Lâm huynh cũng đừng nên trách a.” Tô Hạo tuy mặt mang mỉm cười, nhưng lời nói lại phi thường kiên quyết, hiển nhiên đối với cái thanh cổ kiếm này, là tình thế bắt buộc!

“Tô công tử khách khí, đấu giá vốn chính là người trả giá cao sẽ có được, còn lại không cần chú ý.”

“Này tốt!” Tô Hạo nhìn Lâm Hải vài lần, sau đó nụ cười trên mặt liền thu liễm lại.

“Hai ngàn vạn!” Tô Hạo lạnh lùng mở miệng.

“Hai ngàn năm trăm vạn!” Lâm Hải mặt không biểu tình, theo sát phía sau!

Hống!

Hai cái giá cả này vừa báo ra, toàn bộ tràng đấu giá cũng oanh động, mọi người châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ, tất cả đều đem ánh mắt kinh ngạc tìm đến phía Lâm Hải cùng Tô Hạo.

Trước đó khi Lâm Hải cùng Hạ Dũng phát sinh mâu thuẫn, thời khắc mấu chốt là do Tô Hạo ra mặt giải vây, mọi người vốn cho rằng Lâm Hải cùng Tô Hạo, là quan hệ hảo bằng hữu, nhưng làm sao một hồi như thế, hai người vậy mà lại đối chọi rồi.

“Thuyền hữu nghị nhỏ, thật sự là nói lật liền lật a.” Mọi người kinh ngạc không hiểu.

Chỉ có trong mắt Hạ Dũng là thần thái phi dương, lộ ra thần sắc kích động!

“Thật là tự mình tìm đường chết a, trang bức cải trang đến trên đầu Tô Hạo, xem ra đều không cần lão tử xuất thủ, Tô Hạo liền phải thu thập chết ngươi!”

Sau khi Lâm Hải không chút do dự báo ra giá như thế, Tô Hạo cũng theo đó mà sững sờ, quay đầu liếc nhìn Lâm Hải một chút, mỉm cười.

“Lâm huynh, thanh thanh đồng cổ kiếm này, đối với Tô gia ta thật phi thường trọng yếu, cho nên, đắc tội!”

“Ba ngàn vạn!” Con mắt Tô Hạo nháy cũng không nháy, đem giá cả lần nữa hướng lên cao.

“Ca!” Lâm Vân ở bên cạnh, bỗng nhiên lôi kéo Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải nháy mắt, ý kia rất rõ ràng, Tô Hạo trước đó đã trợ giúp bọn họ, tranh đoạt cùng Tô Hạo như vậy, tựa hồ có chút không hố người.

Mà Tô Hạo lúc này, cũng khoan thai quay đầu, đôi mắt so với nữ nhân còn muốn mị hoặc hơn, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, giống như cười mà không phải cười.

Chương 712: Một màng khó cầu

Lâm Hải buông buông tay, cười nhạt một tiếng.

“Quân tử không đoạt yêu thích của người, cái thanh đồng cổ kiếm này, ta không tranh nữa.”

Lâm Hải lúc đầu đối với cái thanh thanh đồng cổ kiếm này, vẻn vẹn có chút hứng thú mà thôi, nhưng cũng không phải là tình thế bắt buộc, từ khi có Băng Sương Chi Nhận, Tiên khí nơi tay, Lâm Hải nào còn nhìn tới cái Thần Binh phổ thông trên đài kia nữa.

Trước đó cùng Tô Hạo vốn không quen biết, người ta xác thực đã giúp mình, Lâm Hải cũng không tiện tiếp tục tranh chấp cùng y nữa, dứt khoát làm thuận nước giong thuyền.

“Như thế, đa tạ Lâm huynh!” Tô Hạo hướng phía Lâm Hải gật đầu một cái, tuy biểu lộ không có bao nhiêu biến hóa lớn, nhưng Lâm Hải có thể cảm nhận được, trong lòng Tô Hạo phá lệ kích động.

Lâm Hải cũng có thể lý giải, một cái người Tu tiên, nhìn thấy một thanh Thần Binh như vậy, đổi thành người nào cũng sẽ không thờ ơ, nếu như mình không phải đã có Băng Sương Chi Nhận, coi như Tô Hạo đã giúp chính mình, thì Lâm Hải cũng sẽ không nhường cho.

Sau khi Lâm Hải rời khỏi, phía sau còn có hai người báo ra giá cao hơn, nhưng Tô Hạo căn bản không cho họ có thời cơ, trực tiếp báo ra giá cả năm ngàn vạn, đem tất cả mọi người chấn trụ.

Cuối cùng, thanh thanh đồng cổ kiếm này, rơi vào trong tay Tô Hạo.

“Chúc mừng Tô công tử, mừng được Thần Binh!” Lâm Hải chúc mừng nói.

“Ha ha, ta có chút yêu thích đối với nghiên cứu đồ vật cổ đại, cái thanh cổ kiếm này rất đáng được nghiên cứu một phen, có thể càng thêm xâm nhập hiểu biết về lịch sử Tiền Tần.” Tô Hạo cười ha hả nói, trên mặt hiển nhiên hết sức cao hứng.

Trên mặt Lâm Hải cười cười, khóe miệng lại âm thầm nhếch lên.

“Tiểu tử, còn nghiên cứu lịch sử Tiền Tần, thân phận người Tu tiên của ngươi, ca ca đã sớm xem thấu rồi.”

Hai người khách khí tán gẫu, tiểu thư lễ nghi lần nữa đi đến đài, biểu lộ của Đấu Giá Sư lập tức trở nên hưng phấn.

“Các vị, thời điểm kích động nhân tâm nhất đã đến, thứ muốn đấu giá tiếp theo, là bảo vật áp trục của buổi đấu giá!”

“Nó chính là...” Đấu Giá Sư cố ý kéo dài thanh âm, bán được cái nút.

Mọi người hiếu kỳ, nhao nhao rướn cổ lên, thăm dò chờ đợi, liền cả Lâm Hải cũng bị không khí này cảm nhiễm, nhịn không được hướng phía khay nhìn lại.

Đấu Giá Sư cười thần bí, thấy khẩu vị của mọi người cũng bị treo cao lên, bỗng nhiên vung tay lên, đem vải đỏ trên khay đột nhiên xốc lên!

“Siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát!” Đấu Giá Sư hưng phấn hô tên đồ vật lên!

Phốc!

Lâm Hải đang duỗi thẳng cổ xem chừng, kém chút liền từ trên ghế trượt chân xuống dưới, nhìn cái mặt nạ dưỡng da quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, Lâm Hải liền dở khóc dở cười một trận.

Mẹ nó, đảo đi đảo lại, áp trục lại là cái đồ chơi này, ca ca còn tưởng rằng là cái bảo bối tốt gì đâu, mất công kích động không một trận.

Lâm Hải không thèm để ý chút nào, tất cả những người khác đang ngồi đây lại đều điên cuồng.

“Ta qua, lại là siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, ta muốn chắc rồi!”

“Ngươi muốn, liền sợ ngươi không lấy được, cái mặt nạ dưỡng da này bao nhiêu tiền ta cũng mua!”

“Đấu Giá Sư, nhanh nói giá khởi đầu là bao nhiêu, ta không chờ được nữa!”

“Các ngươi còn có bao nhiêu, cùng một chỗ lấy ra đi, ta mua hết!”

…

Phòng bán đấu giá trước đó còn yên tĩnh có thứ tự, giờ phút này nhất thời đã loạn cả một đoàn, mọi người nhao nhao gào thét, nhìn chằm chằm vào tấm mặt nạ dưỡng da hơi mỏng trên đài cao kia, tựa như dã thú phát cuồng, con mắt cũng hồng.

Liền cả Tô Hạo một mực phong khinh vân đạm, bình tĩnh không sợ hãi, hô hấp cũng biến thành ồ ồ, trong mắt lóe ra quang mang, thần tình kích động.

“Ta qua, một tấm mặt nạ dưỡng da mà thôi, có khoa trương như thế sao?” Lâm Hải nháy nháy con mắt, yếu ớt nói nói.

Tô Hạo khẽ giật mình, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Lâm huynh, tấm mặt nạ dưỡng da này trân quý cỡ nào, có bao nhiêu khó cầu, ngươi không phải là không biết chứ?”

“A. Có khó cầu hơn nữa, cũng bất quá là một tấm mặt nạ dưỡng da mà thôi a.”

Tô Hạo thì là lắc đầu, gượng cười.

“Lâm huynh có chỗ không biết, chỗ thần kỳ của tấm mặt nạ dưỡng da này, bất luận người có tuổi tác bao lớn, sau khi dùng, cũng có thể để người dùng khôi phục thanh xuân, dung nhan không già, tuy hiệu quả chỉ có mấy ngày, nhưng cũng đủ để làm cho nam nhân nữ nhân trên toàn thế giới này điên cuồng.”

“Đáng tiếc, sản lượng của mặt nạ dưỡng da này cực thấp, chỉ bán ra ở trên thị trường hàng xa xỉ của thế giới, hơn nữa lại có quy củ bán ra của chính mình, không phải có tiền có quyền liền có thể mua được, hạn ngạch mỗi tháng cũng chuyển vận ra ngoài thế giới, rơi ở trong nước, cũng chỉ có một tấm mà thôi.”

“Thế nhưng là, muốn một mực bảo trì dung nhan thanh xuân, mỗi tháng chí ít cần năm đến sáu tấm, coi như đem toàn bộ mặt nạ trong nước mua lại cũng đều không đủ, còn nhất định phải nghĩ cách ra nước ngoài tìm kiếm mua sắm, bây giờ bên trong này lại xuất hiện một tấm, ngươi nói, có trân quý hay không?”

“Có phải vậy hay không a?” Lâm Hải choáng váng một trận, hắn cái vung tay làm chưởng quỹ này, còn thật không biết giờ phút này siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, đến tột cùng là có hình thức tiếp thị thế nào.

Hết thảy những gì có quan hệ cùng mặt nạ dưỡng da có, hắn cũng đều toàn quyền giao cho Trần Nghiên, căn bản là không có qua lần nào, thậm chí ngay cả chuyện Trần Nghiên mỗi tháng hướng tài khoản của hắn chuyển qua bao nhiêu tiền, hắn cũng không rõ ràng, chỉ sau khi nhìn một đám số không liên tiếp kia, hắn cũng có chút quáng mắt.

“Nghĩ không ra, cô nàng Trần Nghiên này thật có chút tài năng a, nhìn cô nàng đem bọn có tiền này chơi đùa, ca ca quả nhiên không nhìn lầm người!” Trong lòng Lâm Hải có chút đắc ý.

Mà Tô Hạo vẫn còn tiếp tục hướng Lâm Hải giới thiệu siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát được truy phủng trong xã hội thượng tầng như thế nào, thậm chí có hai cái quý phụ siêu cấp hào môn, đã vì một tấm mặt nạ dưỡng da này mà ra tay đánh nhau, đánh túi bụi, sau cùng thậm chí gây nên cuộc chiến thương nghiệp giữa hai nhà, trực tiếp dẫn đến cơ nghiệp trăm năm của một cái đại gia tộc ở bên trong đó, cũng bị suy sụp từ đó.

“Trời ạ, có khoa trương như thế sao?” Lâm Hải trợn mắt há hốc mồm, nghe được liền sửng sốt một chút, “Tiếp tục như vậy, có thể dẫn phát đại chiến thế giới hay không a?”

“Ha ha, thật đúng là nói không chính xác!” Tô Hạo cười nói, “Đúng rồi, Lâm huynh, chuyện liên quan tới cái mặt nạ dưỡng da này, còn có cái thuyết pháp, không biết ngươi có từng nghe qua chưa?”

“Cái thuyết pháp gì?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Ừm.” Tô Hạo há hốc mồm, bỗng nhiên hướng phía Lâm Vân nhìn một chút, sau đó hạ giọng.

“Đều nói nữ hài hiện tại, xử nữ quả thực còn thưa thớt hơn cả gấu mèo, thật muốn nói thì, cũng phải đi nhà trẻ mới có thể tìm được, mà cái siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát này, liền giống như nữ hài bây giờ...” Tô Hạo nói, bỗng nhiên lộ ra một cái nụ cười mập mờ, tới gần bên tai Lâm Hải.

“Một màng khó cầu a!”

“Một màng...”

Phốc!

Lâm Hải trong nháy mắt đã kịp phản ứng, trực tiếp cười phun.

“A ~” Lâm Hải cầm ngón tay chỉ vào Tô Hạo, lộ ra một cái biểu lộ chỉ có nam nhân mới hiểu được, hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong nháy mắt khoảng cách tựa hồ lại rút ngắn hơn không ít.

“Ca, các ngươi nói cái gì đó. Cái gì mà một màng khó cầu.” Lâm Vân nhìn Lâm Hải cùng Tô Hạo, bộ dáng cười cười thần sắc cổ quái, nhịn không được ngây ngốc hỏi.

“Cái này là đề tài của nam nhân, nữ hài tử không được xen vào!” Lâm Hải giả ra một bộ dáng nghiêm túc, nín cười nói nói.

“Hứ, có cái gì không tầm thường.” Lâm Vân bĩu môi một cái, cho Lâm Hải cái mắt trắng.

Mà lúc này đây, toàn bộ phòng bán đấu giá đã có tiếng người huyên náo tới cực điểm, rất nhiều người thậm chí lấy điện thoại di động ra, hỏi xem có thể vận dụng số tiền tài lớn nhất là bao nhiêu, hiển nhiên coi như có trả đại giới lớn hơn, thì cũng không ai nguyện ý từ bỏ cái cơ hội cải lão hoàn đồng này.

Đấu Giá Sư nhìn tràng cảnh loạn ầm dưới đài, không có chút sốt ruột nào, trong lòng kích động, thậm chí cũng không thấp hơn so với bất cứ người dưới đài nào.

Ông ta đã dự đoán đến, một khi thứ này bị đưa ra bán đấu giá, phần trăm trích cho ông ta sẽ là một con số trên trời, tuyệt đối đủ để nửa đời sau của ông ta tiêu dao khoái hoạt.

Thẳng đến thời điểm người ở dưới đài không ngừng thúc giục, tinh thần của mọi người đã phấn khởi đến một cái cực điểm, Đấu Giá Sư mới mặt màng mỉm cười, chậm rãi mở miệng.

“Siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, giá khởi đầu, một ngàn vạn!”

Phốc!

“Bao, bao nhiêu?”

Lâm Hải vừa nâng chén trà lên uống một ngụm, nghe được cái giá tiền này, trực tiếp liền phun.

Chương 713: Có cái chiêu gì, cứ xuất ra đi!

“Một ngàn năm trăm vạn!”

Lâm Hải còn không có kịp phản ứng, đã có người báo ra giá cả mới.

“Một ngàn tám trăm vạn!”

“Hai ngàn vạn!”

“Hai ngàn năm trăm vạn!”

…

Lâm Hải bưng nước trà, ngốc, nghe báo giá không ngừng nhảy lên cao, một mặt mộng bức.

“Mẹ nó, bình tĩnh không được, đây chính là tiền a.”

“Năm ngàn vạn!” Ngay tại thời khắc Lâm Hải choáng váng, Tô Hạo ở bên cạnh cũng báo ra giá cả, hơn nữa lên cũng là giá cao năm ngàn vạn, cũng bắt kịp Thanh đồng cổ kiếm trước đó.

“Không phải đâu.” Lâm Hải một mặt không thể tưởng tượng, tuy hắn cũng biết cái mặt nạ dưỡng da này bán rất đắt, nhưng thật không nghĩ tới, vậy mà quý đến loại tình trạng này.

Nhưng mà, năm ngàn vạn của Tô Hạo cũng không phải là kết quả cuối cùng, rất nhanh liền có người báo ra giá cả cao hơn.

Tô Hạo nhướng mày, lắc đầu, cuối cùng từ bỏ tiếp tục tranh đoạt.

Xem ra, năm ngàn vạn là phòng tuyến cuối cùng của y.

Cuối cùng, mặt nạ dưỡng da bị một cái mỹ phụ trung niên, lấy giá cả tám ngàn vạn đập đến, cái mỹ phụ kia sau khi trúng thầu, tại chỗ kích động đến lệ nóng doanh tròng, hoa chân múa tay, gần như thất thường, có thể thấy được cái siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát này, là có ma lực lớn bao nhiêu!

“Các vị, cảm tạ đã tham gia buổi đấu giá này, hôm nay đấu giá đến đây là kết thúc, mời các vị trúng thầu, đến hậu trường để tiến hành giao nhận!”

Mọi người lập tức đứng dậy, có người hưng phấn, có người thất lạc, người trúng thầu, liền cùng đi với công tác nhân viên, hướng phía hậu trường mà đi.

Lâm Hải cũng đứng dậy, vừa đứng lên, Lâm Vân bỗng nhiên lại gần, một mặt chấn kinh mở miệng.

“Ca, cái mặt nạ dưỡng da vừa rồi kia, không phải là...”

“Xuỵt!” Lâm Hải bị dọa đến, vội vàng làm một cái thủ thế im lặng, vội vàng nhìn xung quanh xem, thấy cũng không có người chú ý tới, hơn nữa mọi người đang rút lui, thanh âm ồn ào, mới thở dài ra một hơi.

“Tuyệt đối không nên nói ra!” Lâm Hải trịnh trọng dặn dò nói.

Hiện tại mọi người đối với siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát điên cuồng như vậy, nếu để cho bọn họ biết rõ, chính mình là ông trùm giấu mặt, không chừng sẽ có phiền toái gì đây.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải không khỏi có chút hối hận.

Trước đó siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, đã để cho Hinh Nguyệt làm đại sứ hình tượng, bản thân cũng tham gia buổi họp báo, có thể nói thân phận của hắn cùng Hinh Nguyệt, tất cả đều đã bị hấp thụ ánh sáng.

Tuy lúc ấy nhân sĩ trong nước tới đó cũng không nhiều, hơn nữa ký giả truyền thông cũng đều là trong phạm vi hàng xa xỉ của thế giới, nhưng một lúc sau, chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt sớm muộn cũng sẽ bại lộ ở trước mặt phú hào trong nước, đến lúc đó nhất định phiền phức không ngừng.

“Ngẫm lại cũng nhức đầu a!” Lâm Hải buồn rầu một trận.

Giao nhận hoàn tất, Lâm Hải cùng Lâm Vân được đưa tới một cái phòng nghỉ ngơi, không mất một chút thời gian, Tô Hạo tiến đến gõ cửa, trong tay cầm cái thanh Thanh đồng cổ kiếm kia, yêu thích không buông tay.

“Lâm huynh, ta tới để được thêm kiến thức, cái viên tròn của ngươi kia, đến tột cùng là bảo bối gì a.” Tô Hạo vừa tiến đến, liền đi thẳng vào vấn đề nói.

“Ngươi xem một chút.” Lâm Hải trực tiếp đem viên đá kia, đưa cho Tô Hạo.

Tô Hạo duỗi tay vuốt ve một phen, đôi mày không khỏi nhăn lại.

“Từ chất liệu mà nhìn, sắt cũng không phải sắt, đá cũng không phải đá, nhưng độ cứng rắn của nó, còn hơn xa sắt đá, cho dù dùng thiết chùy đến nện, đều chưa hẳn đập ra!”

“Tha thứ cho mắt của ta kém cỏi, thật sự là nhìn không ra.” Tô Hạo lắc đầu cười khổ.

“Ngươi xem kỹ!” Lâm Hải nở nụ cười thần bí, đem cái viên tròn đầy những vết rỉ loang lổ này, đặt ngang ở trên bàn trà, sau đó bàn tay phải duỗi ra, bao trùm ở phía trên.

Sau đó, Lâm Hải hít sâu một hơi, vận chuyển chân khí, tụ trong lòng bàn tay, phun ra nuốt vào mà đánh ra!

“Mở!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng, viên tròn kia trong nháy mắt rạn nứt, tầng ngoài liền hóa thành mảnh vỡ.

Tô Hạo thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại!

“Trách không được liền cả Ảnh vệ cũng đều không phải là đối thủ của ngươi, công lực của Lâm huynh thật cao, bằng vào chiêu này, liền có thể so với Tông Sư Võ đạo...”

Lời của Tô Hạo nói còn chưa dứt, tầng ngoài của viên tròn rạn nứt thành mảnh nhỏ kia phảng phất như vỏ trứng, trong nháy mắt liền rơi xuống.

Bỗng nhiên, một đường ánh sáng xanh trong suốt, bỗng dưng chợt lóe, trong nháy mắt chiếu rọi cả phòng.

“Cái này...” Tô Hạo kinh hãi thất sắc, chỉ vào vật trên bàn trà, vô cùng kinh hãi!

Không riêng gì hắn, liền cả Lâm Hải, liền nhìn chằm chằm vào bàn trà, trong mắt cũng là bùng lên tinh quang, trong lòng cuồng loạn không ngừng!

“Đồ vật tốt, tuyệt đối là đồ vật tốt!” Kích động trong lòng Lâm Hải lộ rõ trên mặt.

Chỉ thấy trên bàn trà, khi mảnh vỡ đã tróc ra, một viên tinh thể bất quy tắc màu lục lớn cỡ quả bóng đá, giống như minh châu sáng chói trong suốt sáng long lanh, vô số điểm sáng màu xanh lục, giống như ngôi sao trên trời, tô điểm tại bên trên, lấp lóe linh động, Linh khí mười phần!

“Cái này bỏ ra hơn ba trăm vạn cũng quá đáng giá!” Lâm Hải duỗi tay vuốt ve khối ngọc phỉ thúy này, cảm thụ được Linh khí nồng đậm đến cơ hồ muốn nổ tung ở bên trong, trong lòng kích động nói không nên lời!

Chín khối ngọc thạch bỏ tám ngàn vạn mua sắm trước đó, khi so sánh cùng khối ngọc phỉ thúy trước mặt này, quả thực chính là bã đậu, rác rưởi bên trong máy bay chiến đấu!

Tô Hạo ở một bên, ánh mắt lấp lóe, qua rất lâu, mới hướng phía Lâm Hải giơ lên ngón tay cái.

“Lâm huynh, ta phục, thật sự là phục!”

“Bực ngọc thô này, quả thực là ta bình sinh ít thấy!”

“Ha ha, Tô công tử quá khen.” Lòng Lâm Hải tràn đầy hoan hỉ, “Thanh đồng cổ kiếm của ngươi, cũng không phải là vật phàm đây.”

Nghe Lâm Hải nhấc lên cổ kiếm, gương mặt Tô Hạo nhất thời lộ vẻ vui mừng, cầm lấy cổ kiếm vung vẩy hai lần, yêu thích không buông tay.

“Lần đấu giá này, xác thực có thu hoạch không nhỏ, chỉ là đáng tiếc, cái siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát kia, không có đập tới tay.” Tô Hạo có chút tiếc nuối nói nói.

“Tám ngàn vạn, thật sự là có chút quý.” Lâm Hải phụ họa nói.

“Một điểm cũng không quý!” Tô Hạo lắc đầu, “Theo ta hiểu biết, cái siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát này, giá bán trước mắt là khoảng chừng năm ngàn vạn, nhưng là có tiền mà không mua được, một khi xuất hiện, giá cả khẳng định sẽ cao hơn nhiều giá cả ban đầu.”

“Ngươi là nói, mặt mặt nạ dưỡng da này cho dù không phải ở đấu giá hội, vừa ra nhà máy liền có thể đã bán được năm ngàn vạn.” Lâm Hải có chút không dám tin nói.

“Không sai, theo ta hiểu biết là như thế này.”

“Trời của ta ơi!” Lâm Hải nhất thời che miệng, giật mình không được.

Tuy bản thân hắn chính là lão bản, nhưng hắn còn thật không biết, cái mặt nạ dưỡng da này không trải qua buổi đấu giá, chỉ là vừa ra nhà máy, liền có thể bán được giá tiền cao như vậy!

Lâm Hải không khỏi bắt đầu tính toán sổ sách.

Một tấm mặt nạ dưỡng da bán được năm ngàn vạn, giảm đi phần chia cho Diệp Tử Vũ, cùng các loại phí dụng, lợi nhuận thuần của chính mình hẳn là có gần bốn ngàn vạn, như vậy hai tấm mặt nạ dưỡng da cũng là tám ngàn vạn!

Chín khối ngọc thạch mà chính mình mua sắm trước đó, tốn hao cũng là tám ngàn vạn, tính như vậy, hai tấm mặt nạ dưỡng da của chính mình, liền có thể đổi lấy việc mình tu hành bằng Tụ Linh Trận từ ba năm ngày!

“Quá tốt!” Trong lòng Lâm Hải cao hứng, trước đó còn lo tu tiên quá đắt, quả thực là đốt tiền, hiện tại xem ra, chính mình hoàn toàn có thể thanh toán được, hơn nữa có khi sẽ còn thừa!

“Vụ làm ăn mặt nạ dưỡng da này, nhất định phải tiếp tục hảo hảo kinh doanh xuống dưới, đây chính là tiền vốn để chính mình đề bạt tốc độ tu hành a.” Lâm Hải quyết định, phải tìm cái thời gian để gọi điện thoại cho Trần Nghiên, hảo hảo tâm sự.

“Lâm huynh, ta chuẩn bị đi, ngươi thì sao?” Tô Hạo đột nhiên hỏi nói.

“A. Ta cũng không có việc gì, cũng chuẩn bị đi!”

“Vậy không bằng, cùng một chỗ.” Tô Hạo cười mời nói.

“Tốt!” Lâm Hải thống khoái đáp ứng.

Có Tô Hạo ở đây, Lâm Hải cũng không tiện đem viên ngọc phỉ thúy kia thu vào trong Thánh Cảnh hoặc là túi càn khôn, đành phải ôm ở bên trong tay, một trước một sau ra khỏi hội sở.

Vừa tới cửa, chỉ thấy Hạ Dũng một mặt dữ tợn đứng tại đó, nhìn thấy Lâm Hải đi ra, nhất thời mặt lộ vẻ cười lạnh, mắt thả hàn quang.

Lâm Hải thấy thế, dừng bước lại, lại bất đắc dĩ cười một tiếng.

“Lâm huynh, có cần hay không...” Tô Hạo nhíu mày, hỏi ý kiến của hắn.

“Tô công tử, ngươi trước thế nhưng là đáp ứng tốt, ra khỏi cái cửa này, ngươi liền không nhúng tay vào nữa!” Hạ Dũng vội vàng dùng lời nói, đem lời nói đến bên miệng của Tô Hạo chặn đứng!

Sắc mặt Tô Hạo lạnh lẽo, vừa muốn mở miệng, Lâm Hải liền đưa tay đem y ngăn lại.

“Tô công tử, làm phiền ngươi một chuyện.”

“Lâm huynh, ngươi nói!” Tô Hạo gật đầu nói.

“Giúp ta đem muội muội ta đưa trở về!”

“Vậy còn ngươi?”

“Ta.” Lâm Hải bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng, đi đến trước mặt Hạ Dũng, sau đó đưa tay!

“Ba!”

Lâm Hải trở tay vả miệng một cái, trực tiếp đem Hạ Dũng tát ngã trên đất.

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, hai tay ôm ngực, ở trên cao nhìn xuống Hạ Dũng nói.

“Có cái chiêu gì, cũng xuất ra đi!”

Chương 714: Đến lượt ngươi đăng tràng lóe sáng rồi!

“Ngươi, ngươi, ngươi muốn chết!” Hạ Dũng nằm rạp trên mặt đất, bụm mặt, chỉ vào Lâm Hải phẫn nộ mắng nói.

Ông ta tuyệt đối cũng không nghĩ tới, Lâm Hải lập tức sẽ mất đi sự che chở của Tô Hạo, vậy mà còn cuồng như thế, dám ra tay với mình, đây không phải chán sống rồi sao.

Lâm Hải thì là không để ý tí nào hắn, mà chính là hướng phía Tô Hạo gật đầu một cái.

“Tô công tử, muội muội ta nhờ ngươi!”

“Ngươi xác định ngươi không có vấn đề?” Tô Hạo cau mày, hỏi.

“Yên tâm đi, đối phó một cái tiểu ma-cà-bông, vậy còn không dễ như trở bàn tay.” Lâm Hải nhún nhún vai, một mặt nhẹ nhõm, căn bản không thể đem Hạ Dũng đặt ở bên trong mắt.

“Vậy thì tốt, gặp lại!”

“Ca, chính ngươi cẩn thận!” Lâm Vân biết mình lưu lại, cũng là vướng víu, hơn nữa nàng đối với Lâm Hải có loại tự tin mù quáng, tuyệt không lo lắng Lâm Hải sẽ xảy ra chuyện, nên hướng phía Lâm Hải khoát khoát tay, cùng Tô Hạo rời đi.

Thấy Tô Hạo quả nhiên giữ lời hứa, không hề nhúng tay, Hạ Dũng lập tức lên tinh thần.

Từ dưới đất bò dậy, Hạ Dũng hung dữ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nhe răng cười một trận.

“Thằng nhãi con, hôm nay ai cũng không cứu nổi ngươi!”

“Ba!”

Hạ Dũng vừa mới dứt lời, Lâm Hải trực tiếp vả miệng một cái, lại đem người tát lăn trên mặt đất.

“Làm sao còn đứng lên, nằm sấp không thoải mái sao?”

“Bà nội ngươi! Ta...” Hạ Dũng tức đến giận mắng một tiếng.

“Ừm?!” Lâm Hải chỉ ông ta, cắn răng trừng mắt, dọa đến Hạ Dũng lập tức đem lời nói phía sau nuốt trở về.

“Ngươi chờ đó cho ta, có giỏi thì chớ đi!”

Hạ Dũng một mặt phẫn nộ, run rẩy lấy điện thoại cầm tay từ trong người ra.

“Chúng mày con mẹ nó không cút vào đây cho ta, chờ tại bên ngoài làm cái gì a!” Hạ Dũng đối với điện thoại di động cũng là cuồng mắng một hồi, sau đó thở phì phì cúp máy, ngẩng đầu nhìn Lâm Hải, âm ngoan cười rộ lên.

“Vương bát đản, ngươi chết chắc rồi!”

Hạ Dũng vừa dứt lời, một chiếc Mercedes xe thương vụ ngừng tại cửa ra vào đột nhiên kéo cửa xe ra, mấy cái đại hán áo đen, khí thế hung hăng nhảy xuống xe, xông tới!

“Hạ tổng, ngươi không sao chứ?” Đại hán cầm đầu, vội vàng đem Hạ Dũng nâng dậy.

Người đã đến, Hạ Dũng lập tức lại bắt đầu trở nên không có sợ hãi, khẽ vươn tay, đem người kéo mình dậy ẩn qua một bên, sau đó một mặt nhe răng cười đi đến trước mặt Lâm Hải, ngạo mạn ngóc lên cái cằm.

“Tiểu tử, ngươi không phải cuồng sao. Có bản lĩnh lại mẹ nó cuồng thử một cái cho ta xem!”

Hạ Dũng nhe răng, trừng mắt, chỉ vào cái mũi của Lâm Hải, khí thế đoạt người, vô cùng hung hăng càn quấy.

“Ngươi không phải mới vừa đánh mặt ta sao. Đến a, có giỏi lại đánh một cái cho ta xem một chút, đến a, ngươi con mẹ nó đến a!”

Hạ Dũng đem một bên mặt tiếp cận qua, hung hăng hướng phía Lâm Hải rống giận.

“Ba!”

Hạ Dũng vừa dứt lời, Lâm Hải vung cánh tay, hung hăng cho ông ta một vả, trực tiếp đem ông ta đánh xoay vòng vòng.

“Thật con mẹ nó tiện, còn có loại cầu đánh, ca ca thiện lương như vậy, sao có thể không làm vừa lòng ngươi đây!”

Hạ Dũng bụm mặt trực tiếp ngốc, một mặt mộng bức nhìn Lâm Hải, hơn nửa ngày cũng không phản ứng lại.

“Ngươi con mẹ nó thực có can đảm đánh. Ngươi vậy mà con mẹ nó thực có can đảm đánh!”

Hạ Dũng vừa tức vừa hận lại giận, làm sao cũng không nghĩ tới, tại dưới tình huống bên mình có nhiều người như vậy, Lâm Hải vậy mà còn dám động thủ, còn là mình chủ động đem mặt tiếp cận qua.

“Quá con mẹ nó biệt khuất, quá con mẹ nó làm giận! Hỗn đản này căn bản con mẹ nó ra bài không theo phương pháp a!” Hạ Dũng cảm giác phổi đều sắp tức giận đến nổ tung.

“Lên cho ta!” Hạ Dũng nổi giận, cơ hồ phát điên, hướng phía đám đại hán áo đen kia gầm lên giận dữ.

Phần phật một tiếng, mười cái đại hán cao lớn vạm vỡ, thân thể cường tráng, trong nháy mắt đem Lâm Hải vây quanh.

“Thành thật một chút, theo chúng ta đi!”

Đại hán áo đen cầm đầu khẽ vươn tay, ấn lên bả vai Lâm Hải, ngữ khí hung ác nói nói.

“Tốt!” Lâm Hải cũng không phản kháng, thành thành thật thật cùng đi theo ra ngoài.

“Lên xe!” Đi tới trước xe, đại hán áo đen đẩy Lâm Hải, đem Lâm Hải đẩy lên trên xe.

Sau đó, lập tức có hai đại hán, mỗi bên một cái, đem Lâm Hải kẹp ở giữa.

Hạ Dũng kéo cửa tay lái phụ ra, ngồi lên, tài xế đạp cần ga, xe liền chạy ra ngoài.

“Tiểu bức tử, chờ gặp Diêm Vương đi!” Hạ Dũng quay đầu lại, hướng phía Lâm Hải hung ác cười gằn.

“Ngươi, các ngươi muốn mang ta đi đâu?” Lâm Hải giả trang ra một bộ bộ dáng nhát gan, yếu ớt nói nói.

“Qua đâu?” Hạ Dũng hừ lạnh một tiếng, “Bãi tha ma!”

“Qua bãi tha ma làm gì? Ta sợ bóng tối.” Lâm Hải đáng thương nói nói.

“Làm gì. Hừ!” Hạ Dũng cười lạnh một tiếng, “Dám đắc tội lão tử, ngươi còn muốn sống sao.”

“Nói thật cho ngươi biết, qua bãi tha ma, đem ngươi chôn sống!”

“A. Không muốn đi!” Lâm Hải lập tức lộ ra một bộ dáng kinh hoảng.

“Đại ca, ta sai, ngươi đừng như vậy!” Lâm Hải liên tục cầu xin tha thứ.

“Hiện tại biết rõ sai. Muộn! Người đắc tội với Hạ Dũng ta, một cái cũng không thể có kết cục tốt!”

“Đại ca, bãi tha ma thật không thể đi, sẽ có quỷ nháo!” Lâm Hải hoảng sợ nói nói.

“Quỷ.” Khóe miệng Hạ Dũng nhếch lên, “Thiếu con mẹ nó nói nhảm, lão tử sẽ sợ quỷ sao.”

“Ta nói, các ngươi đừng không tin, thực có quỷ nháo, hơn nữa còn là Lệ Quỷ!”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Hạ Dũng quát lớn một tiếng, không biết vì sao, trên thân phát lạnh một trận.

“Con mẹ nó, đêm hôm khuya khoắt này, nói quỷ cái gì. Thật là có điểm hãi đến hoảng!”

Lâm Hải thấy ánh mắt Hạ Dũng bắt đầu hoảng hốt, trong lòng cười lạnh một tiếng, rất nghe lời mà thật sự ngậm miệng lại.

Xe một mực lái gần một giờ, thì dừng lại ở trong một mảnh hoang địa tại ngoại ô.

“Xuống xe!” Cửa xe mở ra, hai cái đại hán lôi kéo cánh tay Lâm Hải, đem Lâm Hải từ trên xe lôi xuống.

“Ta qua, thật đúng là nghĩa địa a.” Lâm Hải nhìn những nấm mồ nhô lên ở một bên kia, nhịn không được rùng mình một cái.

Tuy Lâm Hải gặp qua nhiều quỷ, bản thân cũng vẫn là âm Ti Địa Phủ, nhưng xuất phát từ bản năng nhân tính, đối với loại địa phương âm u này, tâm lý vẫn không tự chủ được mà có chút rụt rè.

Trùng hợp chính là, một trận âm phong thổi qua, Lâm Hải thì không sao cả, nhưng Hạ Dũng lại bị dọa đến khẽ run rẩy.

“Con mẹ nó, nhanh đào hầm! Xong việc thì đi nhanh, địa phương quỷ quái này, thật hãi đến hoảng!”

Hạ Dũng vừa phân phó, mấy cái đại hán lập tức từ trên xe, lôi ra mấy cái xẻng, hăng hái đào lên.

“Ta qua, các ngươi thật chuẩn bị đem ta chôn ở đây a?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Hừ, ngươi cho rằng lão tử đùa giỡn với ngươi sao. Ngày này năm sau, sẽ là ngày giỗ của ngươi!” Ánh mắt Hạ Dũng lạnh lùng, hung ác nói nói.

“A ~ rất sợ đó u!” Bên trong miệng Lâm Hải nói vậy, trong mắt lại lóe lên hàn quang, hiển hiện một tia âm lãnh.

Hắn vốn cho rằng, Hạ Dũng đem hắn đưa đến chỗ này, là muốn hung hăng đánh mình một trận, hoặc là đe dọa một chút, làm sao cũng không nghĩ tới, lại là thật muốn đem chính mình giết chết tại cái chỗ này!

“Xem mạng người như cỏ rác a!” Tâm Lâm Hải lạnh xuống tới.

Bắt đầu hắn vốn định, sau khi đến chỗ này, lại đem bọn họ hung hăng đánh một trận, việc này cũng liền cho qua.

Nhưng bây giờ, Lâm Hải cảm thấy chỉ là đánh một trận mà nói, thật sự là quá tiện nghi cho bọn họ.

“Ai, bên kia, lại đào rộng thêm một chút!”

“Còn có ngươi này, dùng lực a, hướng sâu xuống, nông như thế có thể ngủ sao a.”

“Đều nhanh tay lên cho ta, người nào cũng không cho lười biếng, có nghe thấy không!”

Lâm Hải phảng phất như một cái giám sát, chống nạnh, chỉ huy mấy cái đại hán kia đào hố.

Mấy đại hán trong nháy mắt liền mộng bức, Hạ Dũng cũng là mở to miệng, một mặt ngốc trệ.

“Mẹ nó, ngươi có thể có chút giác ngộ sắp chết hay không a đại ca, hố này là để chôn ngươi a!” Hạ Dũng quả thực là say, một mặt chịu phục hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Chôn ta.” Lâm Hải sững sờ, “Không không không!”

“Thế nào lại là chôn ta đây, rõ ràng là chôn ngươi!”

“Thế nào, ngươi không tin a.” Lâm Hải vẻ mặt thành thật nhìn sang Hạ Dũng, sau đó đánh cái búng tay!

“Thường Tú Lệ, đến lượt ngươi đăng tràng lóe sáng rồi!”

Chương 715: Ác nhân tự có ác quỷ mài

“Thường Tú Lệ. Cái gì Thường Tú Lệ.” Hạ Dũng sững sờ, sau đó khóe miệng nhếch lên, cười nhạo một tiếng.

“Ngươi con mẹ nó bị dọa sợ đi.”

Hạ Dũng vừa dứt lời, bỗng nhiên một trận âm phong mãnh liệt thổi qua, để Hạ Dũng nhịn không được giật nảy mình rùng mình một cái, lông tơ toàn thân cũng đứng lên, đặc biệt không thoải mái.

“Con mẹ nó, các ngươi nhanh đào đi, địa phương quỷ quái này quá khiếp người.”

Hạ Dũng nói xong, chợt phát hiện có chút kỳ quái.

Chỉ gặp những đại hán áo đen cùng đi với mình kia, từng cái đang nhìn vào ông ta, toàn thân run rẩy, diện mục vặn vẹo, bờ môi run rẩy, biểu hiện trên mặt so với khóc còn khó coi hơn, trong mắt tràn ngập vô tận hoảng sợ, phảng phất gặp được một sự tình kinh khủng nào đó.

“Uy, con mẹ nó đều bị ngu sao, nhanh hành động a, từng cái giống như gặp Quỷ, đầu có mao bệnh a!” Hạ Dũng nhịn không được nghiêm nghị quát lớn nói.

“Hạ, Hạ, Hạ, Hạ, Hạ tổng…” Đại hán áo đen cầm đầu, bỗng nhiên chỉ về phía sau lưng Hạ Dũng, sắc mặt trắng bệch, lắp bắp liền câu nói hoàn chỉnh cũng nói không nên lời.

Hạ Dũng thấy thế, coi như phản ứng ngu ngốc đến mấy, cũng cảm giác không thích hợp, nhất thời một cỗ khí lạnh từ gót chân bay thẳng tới đỉnh đầu, tê cả da đầu, trái tim lập nhấc lên đến cổ họng, gấp gáp đến cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

“Bà nội ngươi, đây chính là bãi tha ma, các ngươi cũng đừng làm ta sợ, người dọa người sẽ hù chết người!”

Hạ Dũng một bên run rẩy nói, một bên liếc mắt nhìn, vô cùng gian nan đem đầu chuyển qua.

Sau đó!

“Quỷ a!!!”

Một tiếng thét thê lương, vang lên tại bãi tha ma trong đêm khuya, thân thể Hạ Dũng ưỡn một cái, hai mắt lật qua, thẳng tắp ngã về sau, vừa vặn rơi vào bên trong cái hố sâu đã đào, bị dọa đến hôn mê.

“Mẹ ta nha!!!” bọn đại hán còn lại, gào khóc thảm thiết một trận, chỉ hận cha mẹ chính mình sinh thiếu cho mình hai cái đùi, lộn nhào quay đầu liền chạy, biểu hiện trên mặt hoảng sợ nói không nên lời!

“Hắc hắc, muốn chạy, nào dễ dàng như vậy. Cô nãi nãi còn chưa bắt đầu chơi đâu!” Thường Tú Lệ một bộ đồ đỏ, tóc tai bù xù, thất khiếu chảy máu, nhe răng nanh, thân thể tung bay, liền ngăn lại đường đi của những đại hán này.

“Ách!” Có mấy cái nhát gan, nhất thời hai chân mềm nhũn, co quắp trên mặt đất, bên trong đũng quần truyền đến một trận mùi thối, che mắt run lẩy bẩy, thê thảm tru lên.

Còn lại mấy cái cũng không tốt hơn gì, tất cả đều gắt gao ôm cùng một chỗ, dốc hết sức run rẩy, có gào khóc, có không ngừng cầu xin tha thứ, có hoảng sợ hô hào mụ mụ.

Bọn đại hán hung hãn không ai bì nổi này, giờ phút này toàn bộ đều đã sợ mất mật, gắt gao nhắm chặt hai mắt, liền dũng khí để chạy trốn cũng đều không có.

“Khặc khặc khặc khặc...” Thường Tú Lệ thè đầu lưỡi lớn đỏ thật dài, liếm liếm máu tươi ở khóe miệng, cổ họng chỗ phát ra một trận tiếng cười chói tai khó nghe, để cho người ta rùng mình một trận.

“Các ngươi...”

“Ba!” Thường Tú Lệ còn chưa nói xong, cái ót bỗng nhiên chịu một bàn tay, đem nàng ta đánh cái lảo đảo.

“Em gái ngươi a!” Lâm Hải tức giận trừng Thường Tú Lệ một chút, “Cái này hơn nửa đêm, lại là tại bãi tha ma, ngươi nha liền không thể thay cái tạo hình ra sân sao, đem ca ca ta con mẹ nó cũng dọa đến lá gan rung động.”

Thường Tú Lệ sờ cái ót, một mặt ủy khuất.

“Thế nhưng chủ nhân, người ta là quỷ ai!”

“Ba!”

Lâm Hải đưa tay lại cho cái ót của nàng ta một bàn tay!

“Quỷ thì làm sao. Ca ca ta gặp nhiều Quỷ, ngươi con mẹ nó liền không thể biến thành cái loại quỷ đáng yêu, manh manh đát kia a. Cái này con mẹ nó đem ta dọa đến!”

Thường Tú Lệ càng thêm ủy khuất, bưng lấy cái ót sắp khóc ra.

“Thế nhưng là chủ nhân, người ta là Lệ Quỷ ai!”

“Ba!” Lâm Hải lại cho nàng ta một bàn tay.

“Lệ Quỷ thì làm sao, Lệ Quỷ không nổi a. Con mẹ nó xấu còn có lý!”

“Chủ nhân, ta sai rồi!” Thường Tú Lệ chịu mấy bàn tay, rốt cục học thông minh, trực tiếp toét miệng cúi đầu nhận sai.

“Ừm, cái này còn tạm được!” Lâm Hải lúc này mới hài lòng gật gật đầu.

“Được, ngươi chậm rãi chơi đi, phải tận hứng nha.” Lâm Hải khoát khoát tay, hướng phía Thường Tú Lệ nháy mắt mấy cái, lên xe của bọn Hạ Dũng lái đi.

“Chủ nhân, ta đã lâu lắm không thể thoải mái qua a!” Thường Tú Lệ nhất thời để ý tới, hai mắt bốc lên lục quang, nhìn chằm chằm vào bọn đại hán này, tựa như dã thú nhìn chằm chằm vào con mồi, hưng phấn đến nước bọt cũng chảy ra.

“Ác nhân tự có ác quỷ mài, sinh hoạt đến lượt các ngươi không may, đây cũng là báo ứng đi.” Lâm Hải lắc đầu, nổ máy xe.

Xe vừa mới lái ra ngoài, từ bãi tha ma lập tức truyền đến tiếng tru lên kinh dị khủng bố tới cực điểm, một nhóm người Hạ Dũng, tối nay có phúc hưởng thụ rồi.

Trên đường, Lâm Hải gọi điện thoại cho Lâm Vân, biết được Tô Hạo đã đem nàng đưa về trường học, Lâm Hải liền thả tâm xuống.

Nhìn nhìn thời gian, buổi thu hình hôm nay của Liễu Hinh Nguyệt cũng nên kết thúc rồi, hắn trực tiếp lái xe đến cửa đoàn làm phim, đem vị trí cửa lái xe hạ xuống, gió thu thổi qua, lẳng lặng chờ đợi Liễu Hinh Nguyệt.

“Hải ca! Là ngươi! Ngươi không sao chứ Hải ca!”

Đột nhiên, bên trên một cỗ xe sang trọng ở bên cạnh, một cái nam tử trẻ tuổi hứng thú bừng bừng chạy tới, nhìn thấy Lâm Hải thì mặt mũi tràn đầy kinh hỉ!

“Mạnh Húc.” Lâm Hải sững sờ, “Ngươi làm sao lại ở đây?”

“Ta đây không phải là nghe nói, ngươi đánh Hạ Bân, trêu ra đại họa, khiến vội vàng tìm Tiêu Tình tiểu thư, để nàng đi cứu ngươi, ta sợ Hạ Bân dời tức giận đến chị dâu Hinh Nguyệt, nên vẫn trông coi tại chỗ này.”

Lâm Hải lẳng lặng nghe, tâm lý một hồi cảm động.

Từ chỗ Tô Hạo, hắn đã biết rõ, Mạnh Húc ở bên trong phạm vi hoàn khố, địa vị chỉ ở tầng trung hạ, mà Hạ Bân thì là tồn tại ở tầng cao nhất, thân phận địa vị của hai người có thể nói là chênh lệch cách xa.

Nhưng dù cho như thế, Mạnh Húc vẫn không sợ đắc tội Hạ Bân, vì chính mình thủ Liễu Hinh Nguyệt một ngày, phần hữu tình này, để tâm lý Lâm Hải vô cùng ấm áp.

“Yên tâm đi, ta không sao.” Lâm Hải nỗ lực bĩu môi, để Mạnh Húc lên xe.

“Không có việc gì liền tốt, chị dâu Hinh Nguyệt bên này cũng không có việc gì, bất quá ngươi đem Hạ Bân đắc tội ác như vậy, gã chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, sự tình này phi thường khó giải quyết a.” Mạnh Húc mở cửa xe, ngồi vào bên tay lái phụ, vẻ mặt buồn thiu nói.

“Chuyện này ta sẽ xử lý, ngươi đừng có trộn lẫn vào.” Lâm Hải phân phó nói, đối phó với Hạ Bân, Lâm Hải tự nhiên không vào bên trong mắt, nhưng Mạnh Húc chung quy vẫn là người bình thường, hắn không muốn bởi vậy mà đem Mạnh Húc dính líu vào.

“Hải ca, ngươi nói cái gì đó. Ngươi đem Mạnh Húc ta coi thành người nào...” Mạnh Húc một chút liền gấp.

“Ngừng ngừng ngừng!” Lâm Hải vội vàng đem y ngừng lại, “Ngươi nghe ta nói!”

“Tâm ý của ngươi, ta lĩnh! Ta dám đánh Hạ Bân, tự nhiên sẽ có đối phó được với thủ đoạn của y, nhưng nếu như các ngươi trộn lẫn tiến vào, ngược lại sẽ để cho ta bó tay bó chân, ngươi hiểu chưa.”

“Ta...” Mạnh Húc khẽ giật mình, sau đó gật gật đầu, “Hiểu rõ.”

“Bất quá Hải ca, nếu có địa phương cần ta, ngươi tuyệt đối không nên khách khí với ta.”

“Yên tâm đi.” Lâm Hải cười vỗ vỗ bả vai Mạnh Húc, sau đó trong lòng nhất động.

“Đúng, ngươi có biết một cái gọi là Tô Hạo hay không?”

“Tô Hạo.” Con mắt Mạnh Húc bỗng nhiên trợn tròn, sau đó một mặt thật không thể tin nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Qua hơn nửa ngày, Mạnh Húc mới một mặt tuyệt vọng, gian nan mở miệng.

“Hải ca, ngươi sẽ không cũng đánh cả y đi.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun, trực tiếp cho Mạnh Húc một cái mắt trắng.

Mẹ nó, ca ca tại bên trong mắt ngươi, liền con mẹ nó là sao chổi như thế sao.

“Bớt nói nhảm, đến cùng có biết hay không.” Lâm Hải tức giận hỏi.

“Đương nhiên nhận biết!” Mạnh Húc dùng sức gật đầu.

“A.” Lâm Hải biến sắc, “Vậy ngươi nói nói cho ta biết, cái Tô Hạo này, là có lai lịch gì.”

“Nhấc lên Tô Hạo, cái địa vị này coi như lớn!” Mạnh Húc biểu lộ lập tức nghiêm túc lên.

Chương 716: Công khai ngược chó, là hành vi không đạo đức!

“A. Nói nói một chút đi.” Lâm Hải hiếu kỳ nói.

“Nhấc lên Tô Hạo, liền không thể không nhắc tới Tô gia đại danh đỉnh đỉnh ở Yến Kinh!” Mạnh Húc tựa hồ cũng nhấc lên hào hứng.

“Tô gia Yến Kinh, tương truyền đã có lịch sử mấy trăm năm, sớm nhất có thể ngược dòng tìm hiểu đến năm đầu Minh Triều, tổ tiên Tô gia, là thượng khách của mấy cái của đại Hoàng Đế triều Minh, nghe nói có năng lực thông thiên triệt địa, được Hoàng tộc coi trọng!”

“Mãi cho đến khi quân Thanh nhập quan, triều Minh diệt vong, Tô gia mất đi ân sủng của Hoàng gia, mới dần dần phai nhạt ra khỏi miếu đường, từ đó không hỏi chính sự. Quân Thanh biết được Tô gia chính là trọng thần của triều Minh, từng phái một nghìn binh lính đến cửa đuổi bắt, nhưng vạn vạn lần không nghĩ đến, phía trên tòa phủ đệ của Tô gia, chợt nổi lên một cơn gió đen, khi cơn gió đen này qua đi, một ngàn binh lính kia đã mất tích toàn bộ, bốc hơi khỏi nhân gian!”

“ Tướng lãnh quân Thanh biết được, quá sợ hãi, cho rằng Tô gia chính là người trong tiên môn, không thể trêu chọc, tự thân đến cửa tạ tội, từ đó về sau, mặc kệ thế đạo có loạn thế nào, nhưng cũng không có ai dám đi trêu chọc Tô gia.”

“Đến cận đại, quân Phiệt xâm lược, thiên hạ đại loạn, bách tính trôi dạt khắp nơi, nhưng chẳng biết tại sao, Tô gia thủy chung vẫn yên ổn vô sự, tựa như một vùng đất lành trong loạn thế, bình an vượt qua này đoạn năm tháng u ám này!”

“Mãi cho tới hôm nay, Tô gia tựa như cái mê án, sừng sững tại đô thành của Hoa Hạ, tuy làm việc khiêm tốn, nhưng có thể sống sót mà không ngã tại bên trong kiếp nạn của các đời, liền đủ để chứng minh vấn đề.”

“Đối mặt với nội tình thâm hậu mà còn thần bí khó lường của Tô gia, toàn bộ Yến Kinh không người nào nguyện ý đi trêu chọc bọn họ, ít năm có trước đây công tử của cái đại gia tộc, trong lúc vô tình phát sinh mâu thuẫn cùng Tô gia, trong vòng một đêm, toàn cả gia tộc đều mắc phải một loại bệnh kỳ quái, chuyên gia trên toàn thế giới tề tụ, cũng thúc thủ vô sách.”

“Về sau, công tử của cái đại gia tộc kia, quỳ trước cửa nhà Tô gia ba ngày ba đêm, cầu xin khoan thứ, rốt cục đã đả động người Tô gia, để y trở về, cũng nói cho y biết nhà người đã không có việc gì.”

“Sau khi y về đến nhà, quả nhiên phát hiện quái bệnh của toàn cả gia tộc, vậy mà như kỳ tích đã tốt lên, sau khi kinh hỉ, lại đối với Tô gia kính sợ đến trong xương!”

“Từ đó về sau, toàn bộ tất cả Yến Kinh đều đạt được một cái kết luận, cái kia chính là, người Tô gia, không thể gây sự!”

Nghe Mạnh Húc mặt mày hớn hở, giảng thuật về chân tướng của Tô gia như giảng cố sự thần thoại, trong lòng Lâm Hải thì âm thầm cười một tiếng.

“Xem ra cái Tô gia này, là cái gia tộc tu hành không thể nghi ngờ.”

Mạnh Húc giới thiệu xong Tô gia, lại bắt đầu nói về Tô Hạo.

“Người Tô gia hành sự mười phần điệu thấp, cơ bản không tiếp xúc cùng ngoại giới, nhưng Tô Hạo là cái trường hợp đặc biệt, thường xuyên hoạt động tại phạm vi hoàn khố thượng tầng của Yến Kinh.”

“Người này nhìn qua sắc mặt ôn hòa, đối xử với mọi người thân mật, thực tế thì là cái nhân vật hung ác! Phàm là người đắc tội với Tô Hạo, mặc kệ gia thế hiển hách như thế nào, không ra ba ngày, nhất định sẽ mất tích, không rõ sống chết, mặc cho ngươi đem trọn cái Yến Kinh lật ngửa lên, cũng tìm không thấy một tia tung tích nào.”

“Tuy không có bất kỳ chứng cớ nào chứng minh là Tô Hạo làm, nhưng mặc cho ai cũng có thể nhìn ra, Tô Hạo tuyệt đối thoát không khỏi can hệ, loại chuyện này càng nhiều, những đám công tử bột kia liền biết rõ chỗ đáng sợ của Tô Hạo, từ đó lại cũng không ai dám trêu chọc Tô Hạo!”

“Đám công tử bột trong lúc rảnh rỗi, liền căn cứ vào trình độ không thể trêu chọc, bài xuất ra một cái bảng tân Tứ thiếu gia của Yến Kinh, mà cái Tô Hạo này, chính là đứng đầu Tứ thiếu gia! Hạ Bân mà ngươi đánh kia, thì là lão tứ trong Tứ thiếu gia!”

“Từ góc độ này mà nói, Tô Hạo chính là nhân vật ngưu bức xếp ở vị trí thứ nhất không thể trêu chọc trong toàn bộ Yến Kinh, ta nói như thế, Hải ca ngươi đã hiểu rõ đi.”

“Nguyên lai Tô Hạo, cũng là ở bên trong Tứ thiếu gia Yến Kinh a.” Lâm Hải gật gật đầu, thật là có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới chính mình mới đến Yến Kinh, Tứ thiếu gia đã để cho chính mình gặp được hai cái.

Mà Mạnh Húc thấy Lâm Hải là một bộ dáng không thèm để ý chút nào, trong lòng nhịn không được có chút lo lắng.

“Hải ca, ta biết rõ ngươi cũng rất ngưu bức, quan hệ cùng Tiêu gia cũng không tệ, nhưng Tô Hạo người này, thật không dễ chọc, ngươi tuyệt đối không nên cùng y phát sinh xung đột.”

“Yên tâm đi.” Lâm Hải mỉm cười, “Ta hôm nay đã gặp y, ở chung cũng không tệ lắm.”

“Thật.” Mạnh Húc nhất thời vui vẻ, “Vậy quá tốt! Ta cùng ngươi nói, Hải ca, nếu như Hạ Bân tìm ngươi làm phiền, ngươi hoàn toàn có thể mượn nhờ Tô Hạo...”

“Được, ngươi cũng đừng bận tâm cái này nữa.” Lâm Hải đem lời nói của Mạnh Húc chặn lại, trong lòng buồn cười một trận.

Nếu như Hạ Bân thực có can đảm tìm đến mình gây phiền phức, phất tay diệt là được, vừa lại không cần mượn nhờ lực lượng của Tô Hạo.

Mà lúc này đây, Liễu Hinh Nguyệt cũng đang đi tới.

“Hinh Nguyệt.” Lâm Hải vội vàng ngoắc, Mạnh Húc thấy vậy, liền đẩy cửa xuống xe.

“Hải ca, chị dâu Hinh Nguyệt, ngày mai gặp a!”

“Mạnh thiếu ngày mai gặp!” Liễu Hinh Nguyệt chào hỏi cùng Mạnh Húc, ngồi lên xe.

“Ai nha, mệt chết em rồi, nhưng thật vui vẻ, em càng ngày càng thích quay phim.” Liễu Hinh Nguyệt dựa trên ghế ngồi, duỗi người một cái, mang theo vẻ hưng phấn nói nói.

Lâm Hải cười cười, đưa tay qua xoa bóp khuôn mặt của Liễu Hinh Nguyệt.

“Mệt mỏi thì về nhà lão công hảo hảo hầu hạ em, nguyên bộ nha.” Lâm Hải cười xấu xa, nhướn nhướn lông mày.

“Chán ghét anh rồi!” Liễu Hinh Nguyệt tự nhiên hiểu rõ ý tứ của Lâm Hải, cười mắng đập hắn một chút.

“U, xin dám đánh, có tin anh hiện tại liền hầu hạ em hay không!” Lâm Hải nói, vươn tay liền đi gãi gãi chỗ ngứa của Liễu Hinh Nguyệt.

“A, không muốn a!” Liễu Hinh Nguyệt phản kháng lại, hai người nhất thời cười đùa đánh nháo thành một đoàn.

“Uy, công khai ngược chó, là hành vi không đạo đức!” Lời nói ghét bỏ của Tạ Hiểu Kiều, bỗng nhiên vang lên tại bên ngoài xe.

Liễu Hinh Nguyệt nhất thời thẹn thùng le lưỡi, vội vàng đem Lâm Hải đẩy sang một bên, sửa sang mái tóc lộn xộn của chính mình, mà Lâm Hải thì trực tiếp nổ máy xe.

“Uy, cẩu độc thân, chính ngươi về nhà a, chúng ta đi trước!” Nói xong, nhấn cần ga một cái, xe trực tiếp bay ra ngoài, lưu lại Tạ Hiểu Kiều một mặt im lặng, lộn xộn đứng trong gió.

“Oa, vẫn là bên trong nhà dễ chịu, em cảm giác mệt nhọc của mình, đang nhanh chóng biến mất!” Vừa vào nhà, Liễu Hinh Nguyệt hít sâu mấy ngụm Linh khí, kinh ngạc nói nói.

“Nếu mệt nhọc đã biến mất, vậy chúng ta nắm chặt thời gian, làm chút sự tình không thể miêu tả thôi.” Lâm Hải cười xấu xa, giương nanh múa vuốt nhào lên.

“Ai nha, tắm trước nha, a...”

Sau một phen giày vò, Liễu Hinh Nguyệt đi tắm rửa, Lâm Hải liền đem viên ngọc phỉ thúy đoạt được từ buổi đấu giá lấy ra.

“Thật là nghĩ không ra, lại là khối Ngọc Tủy Hạ phẩm!” Lâm Hải nghĩ tới cái tin tức nhắc nhở trong đầu kia, liền kích động vạn phần.

Trước khi bị Hạ Dũng bắt lên xe, Lâm Hải liền không để lại dấu vết mà đem viên ngọc thu lại, đồng thời cũng biết tin tức cặn kẽ về khối ngọc này.

Ngọc Tủy Hạ phẩm: Tinh túy của ngọc thạch, hấp thu Linh khí thiên địa, tinh hoa của Nhật Nguyệt, uẩn dưỡng trăm năm mà thành!

Tuy bị long đong hơn mấy trăm ngàn năm tại trong cổ mộ, nhưng Linh khí chứa ở trong, vẫn mười phần dồi dào, Lâm Hải phỏng đoán cẩn thận, đủ để chèo chống Tụ Linh Trận trong thời gian một tháng!

“Chí ít tại trong vòng một tháng, không cần vì tìm kiếm ngọc thạch mới mà phát sầu.”

“Lão công, anh đang nhìn cái gì vậy?” Lúc Lâm Hải đang vuốt ve Ngọc Tủy đến xuất thần, một đường thanh âm mềm mại vô cùng đầy mị lực, bỗng nhiên vang lên.

Lâm Hải ngẩng đầu, chỉ thấy Liễu Hinh Nguyệt trùm khăn tắm, tóc ướt sũng, tung bay trên trên vai thơm trắng nõn, khuôn mặt nhỏ hồng nhuận phơn phớt mê người, một đôi chân dài thuỳ mị sung mãn, chậm rãi hướng về phía chính mình đi tới.

Lâm Hải thẳng tắp mắt nhìn chằm chằm vào Liễu Hinh Nguyệt, cổ họng nhấp nhô, lập tức cảm giác một trận miệng đắng lưỡi khô, một tay ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt vào trên đùi, giở trò.

Liễu Hinh Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, ôm cổ Lâm Hải, ánh mắt mê say, chỉ chốc lát liền bắt đầu thở gấp.

…

Sau khi Liễu Hinh Nguyệt ngủ, đã là lúc nửa đêm, Lâm Hải chậm rãi đứng dậy, khoanh chân tiến vào trạng thái tu luyện.

Cùng một thời gian, Hạ Bân sau khi hưởng thụ xong hai cái mỹ nữ phục vụ, liền phất phất tay đưa các nàng đuổi ra ngoài.

Hai cái mỹ nữ vừa đi, bóng đen lóe lên, một cái nam tử che mặt xuất hiện tại trước mặt Hạ Bân.

“Lần này, ta thế nhưng là ra giá tiền gấp mười lần, ngươi cũng không nên giống tên Ảnh vệ ngu xuẩn trước đó kia, để người ta tát một bàn tay liền gục ngã!” Trong mắt Hạ Bân tỏa ra hung quang, khinh thường nói nói.

“Yên tâm, nhất định sẽ khiến ngươi hài lòng!”

“Ừm, đi xuống đi.” Hạ Bân lúc này mới phất phất tay, bóng đen lóe lên, nhanh chóng biến mất.

Nhìn bóng đen rời đi, Hạ Bân nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười âm trầm.

“Dám đánh ta, ngày mai ta liền để ngươi biết rõ, chết là thế nào!”

Chương 717: Xảy ra chuyện lớn!

Lúc Lâm Hải lần nữa mở mắt ra, đã là tờ mờ sáng ngày hôm sau.

Nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, Lâm Hải đem chân khí quanh thân thu nạp lại, toàn thân giống như được suối nước nóng cọ rửa, sảng khoái nói không nên lời.

“Cái Tụ Linh Trận này, quả nhiên là đồ vật tốt!” Trong lòng Lâm Hải thầm khen, tại dưới tác dụng của Tụ Linh Trận, tu luyện một đêm, đủ để bù đắp được hiệu quả của một tuần trước đó.

“Không biết dùng Ngọc Tủy bố trí Tụ Linh Trận, sẽ đạt tới hiệu quả gấp mấy lần.” Lâm Hải không khỏi có chút chờ mong.

Thấy Liễu Hinh Nguyệt còn chưa tỉnh ngủ, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền vào trong Thánh cảnh.

“Tiên Nhi bái kiến chủ... A!” Lâm Hải vừa xuất hiện, Tiên Nhi lập tức đứng dậy cong người, thế nhưng nói còn chưa dứt lời, liền kinh hô một tiếng, vội vàng che mặt quay người, cái cổ trắng nõn trong nháy mắt biến thành màu hồng.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó đột nhiên chú ý tới, chính mình tối hôm qua sau khi kịch chiến cùng Liễu Hinh Nguyệt, căn bản là không có mặc quần áo, hiện tại đột nhiên tiến vào Thánh Cảnh, trực tiếp cùng Tiên Nhi chân thành gặp nhau.

“Mẹ nó!” Lâm Hải cực kỳ lúng túng, che lại chỗ yếu hại, vừa muốn rời khỏi, bỗng nhiên một cái đầu thò vào trong.

“Ba ba, ngươi đang làm cái gì!” A Hoa xông vào, một mặt chấn kinh, vây quanh Lâm Hải không ngừng.

“Cái kia, ta...”

“Há, ta biết rõ!” Lâm Hải còn chưa nói xong, A Hoa bỗng nhiên kinh hô một tiếng, hai cái mắt nhỏ lộ ra nụ cười vô cùng tà ác.

“Hắc hắc hắc, ngươi rốt cục muốn ra tay với Tiên Nhi a!”

“Ra em gái ngươi a!” Sắc mặt Lâm Hải nhất thời tối sầm lại, quả nhiên bên trong miệng chó nhả không ra ngà voi mà.

“A, nhìn Tiên Nhi cái dạng này, bụm mặt, quay người, tựa hồ không phải là tình nguyện a.” A Hoa vây quanh Tiên Nhi một vòng, mắt nhỏ loạn chuyển, bên trong miệng nhất kinh nhất sạ.

“Chẳng lẽ!” A Hoa bỗng nhiên đứng thẳng lên, hai đầu chân trước che miệng chó, một mặt giật mình.

“Ba ba, chẳng lẽ là tiền vốn của ngươi quá nhỏ, bị ghét bỏ.”

A Hoa còn chưa nói xong, Lâm Hải trực tiếp giơ chân đá nó qua một bên.

“Ngươi cái chó chết, ngươi mới tiền vốn quá nhỏ, tiền vốn của ca ca rất lợi hại!”

Lâm Hải liền nổi giận tại chỗ, ngươi nói ca ca không đẹp trai cũng không quan hệ, thế nhưng là ngươi vậy mà nói ca ca không có đủ tiền vốn!

Là cái nam nhân, ai cũng không nhẫn được!

“Ta không tin, trừ phi Tiên Nhi cũng nói như thế!” Đầu chó của A Hoa liền lắc lắc giống như trống bỏi.

“Thao, mở mắt chó hợp kim Titan của ngươi ra, nhìn cẩn thận...”

“Chủ nhân!” Tiên Nhi vội vàng ngăn lại, đưa lưng về phía Lâm Hải, hờn dỗi một tiếng.

“Ngươi cùng A Hoa âu cái gì khí a, ngươi cũng không phải không biết nó xấu đến mức nào...”

“Đậu phộng, đúng vậy!” Lâm Hải chợt tỉnh ngộ, vội vàng che lại, con mẹ nó, để A Hoa nói một câu tiền vốn quá nhỏ, hại ca ca kém chút mắc lừa!

“Cút sang một bên đi, ngươi lưu manh chó!” Lâm Hải một chân đem A Hoa đá bay ra ngoài, đồng thời thân ảnh lóe lên, ra khỏi Thánh Cảnh, cầm quần áo mặc xong, mới lại trở về.

“Này con chó chết đâu?. Đi đâu mất rồi.” Lâm Hải vừa tiến đến, đầu tiên là nhìn xung quanh, có chút gấp gáp nói nói.

“Tiểu Hồng vừa mới đến, A Hoa đã bắt đầu đào vong.” Tiên Nhi mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu nói nói.

Tuy bộ dáng lõa thể trước đó của Lâm Hải, chỉ dừng lại ở trong mắt Tiên Nhi có một giây, nhưng không biết vì sao, lại đóng ở trong đầu Tiên Nhi, làm sao cũng không tản ra được.

Bây giờ vừa thấy được Lâm Hải, bức hình ảnh để nhịp tim thiếu nữ đập thình thịch kia, lần nữa nổi lên, Tiên Nhi vừa thẹn vừa thùng, liền đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Ách...” Nhìn Tiên Nhi là cái dạng này, Lâm Hải cũng là một trận xấu hổ, vội vàng đem Ngọc Tủy lấy ra.

“Tiên Nhi, ngươi có biết đây là cái gì hay không?”

Tiên Nhi lúc này mới ngẩng đầu nhìn lại, lúc nhìn thấy Ngọc Tủy trong tay Lâm Hải, không khỏi lộ ra một vẻ kinh ngạc.

“Đây là Ngọc Tủy.”

“Ngươi quả nhiên nhận biết!” Cái này tựa hồ đã sớm nằm trong dự liệu của Lâm Hải, “Cái đồ vật này vô cùng cứng rắn, ta vậy mà không thể chia cắt nó, Tiên Nhi ngươi có biện pháp gì hay không, đưa nó chia làm chín khối bằng nhau?”

“Cái này dễ nói!” Tiên Nhi trực tiếp tiếp nhận Ngọc Tủy từ trong tay Lâm Hải, sau đó tay ngọc vươn ra, bao trùm tại phía trên Ngọc Tủy, sau đó nhẹ nhàng hướng phía dưới nhấn một cái.

“Soạt!”

Ngọc Tủy trước đó, nhất thời biến thành chín khối, lớn nhỏ cơ hồ giống nhau, các mặt đều trơn nhẵn chỉnh tề, phảng phất như bị đao cắt!

Con mắt Lâm Hải nhất thời trợn tròn, một mặt thật không thể tin nhìn Tiên Nhi.

Khối Ngọc Tủy này có bao nhiêu cứng rắn, bản thân hắn chính là biết rõ, lấy tu vi trước mắt của Lâm Hải, coi như một khối cục sắt, cũng có thể đem nó tách nát ra, thế nhưng là khối Ngọc Tủy này, mặc cho Lâm Hải sử xuất toàn bộ khí lực, cũng vô pháp động nó mảy may.

Thế nhưng là vạn vạn không nghĩ đến, Tiên Nhi nhìn qua thì nhu nhu nhược nhược, vậy mà không cần tốn nhiều sức, liền đem cái vấn đề khó khăn này giải quyết.

“Tiên Nhi, thực lực của ngươi, rốt cuộc mạnh cỡ nào?” Lâm Hải nuốt ngụm nước bọt, nhịn không được hỏi.

“Tiên Nhi cũng không biết, đại khái, ngang với Công chúa Lâm Nhi đi.”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút kích động nhảy dựng lên.

“Cao thủ, siêu cấp cao thủ a!” Lâm Hải làm sao cũng không nghĩ tới, Tiên Nhi lại là đại cao thủ cấp bậc ngang với Công chúa Địa Phủ, cái này về sau kéo ra ngoài đánh nhau, tuyệt đối là một trợ thủ cường lực a!

“Tiên Nhi, có thời gian cùng ta ra ngoài đi vòng vòng thôi. Mở mang một chút kiến thức về thế giới phồn hoa này, thế nào?” Lâm Hải híp mắt, như là cái sói bà ngoại, nhẹ nhàng lừa gạt nói.

“Thật có lỗi chủ nhân, tại trước khi ngài đạt tới đẳng cấp chủ nhân tối cao của Thánh Cảnh, Tiên Nhi không thể rời đi.”

“Ách... Tốt a.” Lâm Hải nhất thời nhụt chí, mẹ nó, thăng cái cấp ba cũng phí bao nhiêu khí lực, Quỷ mới biết mình lúc nào mới có khả năng đạt tới cấp tối cao.

Lại cùng Tiên Nhi nói chuyện phiếm một hồi, Lâm Hải cất kỹ chín khối Ngọc Tủy, rời khỏi Thánh Cảnh.

Thấy Liễu Hinh Nguyệt còn không có tỉnh, Lâm Hải đem trước ngọc thạch bỏ xuống, đổi thành Ngọc Tủy.

Cùng lúc đó, một cơn bão táp Linh khí, hướng phía cả phòng điên cuồng vọt tới, Lâm Hải nhất thời phảng phất như đặt mình vào biển cả Linh khí, toàn bộ thân thể cũng ngâm tại bên trong Linh khí, lỗ chân lông toàn thân cũng giãn ra, giống vô số cái miệng của trẻ sơ sinh, tham lam mút vào Linh khí nồng nặc.

Lâm Hải hít sâu một hơi, mỗi một tế bào trong người, phảng phất như đều có sinh mệnh, vui sướng toát ra, chân khí vậy mà tự động vận chuyển, mỗi khi vận chuyển một vòng, trình độ ngưng thực liền mạnh lên một điểm, cùng tốc độ lúc trước đó quả thực không thể so sánh nổi!

“Thoải mái, quá thoải mái!” Lâm Hải hớn hở ra mặt, hiệu quả của Ngọc Tủy này, so với những ngọc thạch trước đó kia, cường hơn không phải chỉ một chút, giờ phút này tốc độ tu luyện, tuyệt đối vượt qua gấp trăm lần không ngừng trước đó!

“Lão công!” Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, liền đem Lâm Hải từ trong vui sướng hô trở về.

“Em bỗng nhiên cảm thấy, thân thể thật thoải mái a, toàn thân cao thấp, giống như tràn ngập khí lực.” Liễu Hinh Nguyệt kỳ quái nói.

Lâm Hải cười hắc hắc, tại trên thân Liễu Hinh Nguyệt nắm nắm, tiến đến bên tai làm xấu nói nói.

“Dễ chịu đi. Còn không phải công lao tối qua của anh sao! Muốn hay không, lại đến một phát a. n.”

“A, không muốn!” Liễu Hinh Nguyệt bị dọa đến vội vàng đem tay của Lâm Hải lấy ra, “Người ta đến trễ!”

Liễu Hinh Nguyệt né khỏi ma trảo của Lâm Hải, vội vàng nhanh chóng mặc quần áo, ở giữa tự nhiên không thiếu chuyện Lâm Hải quấy rối, quá trình vô cùng gian nan, lúc y phục mặc tốt, Liễu Hinh Nguyệt đã là thở gấp lâm ly.

Sau khi Liễu Hinh Nguyệt cùng Tạ Hiểu Kiều đi, Lâm Hải trong lúc rảnh rỗi, không muốn lãng phí thời gian, liền trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, tiến vào tu luyện trạng thái.

Trong chốc lát, vô số đường Linh khí tinh mịn như tơ, lấy Lâm Hải làm trung tâm, cấp tốc tụ lại mà đến, tại trong một hơi hít thở của Lâm Hải, phun ra nuốt vào lăn lộn, giống như luyện không, kéo dài không dứt.

Lâm Hải tinh thần đại chấn, từ khi tu luyện đến nay, chưa bao giờ thể nghiệm qua cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly như thế, chân khí trong cơ thể như Du Long, liên tục vận hành ở trong kinh mạch, phảng phất như có sinh mệnh sinh động.

Ngắn ngủi công phu một giờ, Lâm Hải liền cảm thấy, chân khí đã gia tăng, đã vượt qua khổ tu của cả đêm hôm qua.

“Tốc độ này, quá biến thái!” Trong lòng Lâm Hải vừa mừng vừa sợ, Ngọc Tủy này, mua thật sự là quá đáng giá!

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...” Lâm Hải đang muốn tiếp tục tu luyện, đột nhiên, điện thoại vang.

“Mạnh Húc.” Lâm Hải xem xét, là Mạnh Húc tìm chính mình, vội vàng nhận.

“Hải ca, có chuyện lớn rồi!” Điện thoại vừa thông, thanh âm gấp gáp của Mạnh Húc, liền truyền tới.

Chương 718: Hạ gia tức giận!

Lâm Hải mở Weachat ra, tìm tới video mà Mạnh Húc phát tới.

Phốc!

Vừa mở ra, Lâm Hải liền trực tiếp cười phun.

“Mẹ nó, con hàng Thường Tú Lệ này, quá tổn hại!”

Chỉ thấy phía trên video, mười cái nam tử to con áo không đủ che thân, bẩn thỉu, một mặt si ngốc cười khúc khích, hai ba cái ôm nhau cùng một chỗ, nằm tại bên cạnh một mảnh nghĩa địa, đang làm lấy cử động bất nhã.

Mà trong ở giữa bọn họ, bên trong một cái hố sâu, có cái nam nhân bị chôn dưới đất tới ngực, khắp cả mặt mũi đầy cứt đái, buồn nôn nói không nên lời, một đôi mắt không to, mang theo hoảng sợ xâm nhập linh hồn, run lẩy bẩy.

Tuy nhiên nam nhân bị chôn kia, diện mục dơ bẩn, bị cứt đái ngăn trở hơn nửa gương mặt, nhưng Lâm Hải chỉ liếc một chút liền nhận ra là ai!

“Ha ha, ác hữu ác báo, Hạ Dũng xem nhân mạng như cỏ rác, cái này là đáng đời!” Lâm Hải nói nói ở bên trong điện thoại.

“Hải ca, ngươi làm sao còn ở lại chỗ này cười trên nỗi đau của người khác a!” Mạnh Húc nghe xong, nhất thời liền gấp.

“Tuy video này, vừa lên liền bị Hạ gia phong tỏa, nhưng vẫn là có số ít bị tiết lộ ra ngoài, Hạ gia lần này ném mặt mũi lớn.”

“Ngươi đắc tội Hạ Bân, liền đã đủ khó giải quyết, mà rất nhiều người đều nói, trước đó Hạ Dũng có mâu thuẫn cùng ngươi, Hạ gia có cái vãn bối gọi là Hạ Tiêu, càng là tự mình xác nhận, Hạ Dũng tối hôm qua là cùng rời đi với ngươi, Hạ gia đã đem bút trướng này, cũng ghi tạc trên đầu ngươi.”

Lâm Hải cười ha ha, mặt mũi tràn đầy không thèm để ý chút nào.

“Nhớ trên đầu ta liền đúng, việc này, chính là ta làm!”

“Cái gì!” Mạnh Húc nhất thời ngốc, hơn nửa ngày mới khó có thể tin mà mở miệng.

“Hải ca, ta, ta thật phục ngươi!” Ngữ khí của Mạnh Húc mang theo một chút bất đắc dĩ.

“Được, ngươi đừng quan tâm, một cái Hạ gia, ta còn không để trong lòng!” Lâm Hải cũng biết Mạnh Húc là quan tâm hắn, không để ý nói nói.

“Hải ca, ngươi còn không biết nội tình thật sự của Hạ gia, lần này phiền phức, thật rất lớn, ai...” Tâm lý Mạnh Húc lo lắng nói không nên lời.

“Sự tình đã phát sinh, đơn giản là binh đến thì tướng chắn, nước đến thì đất ngăn, được, ta còn có việc, trước treo a!”

Treo điện thoại của Mạnh Húc, Lâm Hải căn bản không coi ra gì, trực tiếp tiếp tục tu luyện.

Mà cùng lúc đó, Hạ gia Yến Kinh lại không có ngày bình tĩnh.

Hạ gia nổi giận rồi!

Bên trong đại sảnh trọn vẹn dung nạp được hơn nghìn người, một cái lão nhân thân thể uy nghiêm, khoảng bảy tám mươi tuổi, ngồi ở trong đó, hai mắt khép hờ, mặt không biểu tình, phảng phất như đặt mình vào chỗ không người.

Mà bên trong đại sảnh, giờ phút này đã tập trung đầy người, có đứng, có ngồi, người tuy nhiều nhiều, lại lạ thường yên tĩnh, không ai lớn tiếng ồn ào náo động, thậm chí ngay cả tiếng thở lớn cũng đều không có, bầu không khí cực độ đè nén, để cho người ta khó chịu.

Những người này từng cái câm như hến, thần thái gấp gáp, xen lẫn vô cùng phẫn nộ, tất cả đều dùng ánh mắt còn lại, nhìn chăm chú lên vào lão nhân đang ngồi kia, tựa hồ đang đợi lão nhân mở miệng.

Không biết qua bao lâu, lão nhân đang ngồi rốt cục từ từ mở mắt, than nhẹ một tiếng.

“Ta đã phái người đem toàn bộ người của Hạ gia tại Yến Kinh, tất cả đều triệu tập tại đây, sự tình các ngươi đều đã biết rõ đi.”

Lão giả vừa mới nói xong, một người nam tử trung niên lập tức đứng lên, mang trên mặt vô cùng phẫn nộ trước tới một bước.

“Cha, đây là khiêu khích trần trụi đối với Hạ gia ta, tuyệt đối không thể khinh xuất tha thứ!”

“Không sai!” Lại một người nam tử đứng lên.

“Chuyện này, ảnh hưởng đối với Hạ gia ta thực sự quá ác liệt, mặc dù đã cực lực phong tỏa tin tức, nhưng tất nhiên không gạt được một số người có quyết tâm, Hạ gia ta đã trở thành trò cười ở Yến Kinh!”

“Xem ra, là do Hạ gia ta đã yên lặng quá lâu, nên có rất nhiều người, đã quên uy nghiêm của Hạ gia ta!”

“Chúng ta nhất định phải cho lôi đình đả kích, làm cho đối phương vĩnh thế không thoát thân được, vậy mới có thể vãn hồi một tia thể diện, cũng làm cho người ta biết rõ, kết cục khi đắc tội Hạ gia ta!”

Đám người phía dưới, lòng đầy căm phẫn, lập tức mở miệng nhao nhao nghị luận lên.

Lão giả đang ngồi nhướng mày, nâng hai tay lên ép một chút, mọi người lập tức ngậm miệng, khôi phục yên tĩnh.

“Hạ Dũng, tuy không phải là nhân vật trọng yếu của Hạ gia ta, nhưng dù sao cũng chưởng quản sản nghiệp của Hạ gia nhiều năm, từ ý nào đó mà nói, là khuôn mặt đối ngoại của Hạ gia ta, bây giờ bị người nhục nhã thành bộ dáng như vậy, quả thực cũng là đáng hận!”

Lão giả nói xong, hai tay bỗng nhiên tay vịn của ghế, nhất thời một cỗ khí thế bàng bạc của người ở vị trí cao lâu ngày, từ trong người phát ra, toàn bộ người trong đại sảnh, nhất thời hô hấp trì trệ, cảm thấy vô cùng có áp lực, trong lòng kinh hãi, câm như hến!

“Người này, gọi là Lâm Hải.” Đôi mày của lão giả buông xuống, trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

“Gia gia, không sai, người kia liền kêu là Lâm Hải!”

Không chờ người khác ra mặt nói chuyện, Hạ Bân vội vàng đứng ra, đồng thời hướng phía sau lưng vẫy tay một cái.

“Hạ Tiêu, ngươi qua đây!”

Nhất thời, một cái đầu heo tách đám người ra, đi tới, mười phần gấp gáp khẩn trương cúi đầu trước lão giả.

“Hạ Tiêu.” Lão giả đối với cái tên này rất lạ lẫm, nhưng nhìn bộ dáng của Hạ Tiêu, nhất thời liền chau mày.

“Gia gia, đây chính là cháu trai của Hạ Dũng, xung đột phát sinh giữa Lâm Hải cùng Hạ Dũng, gã nhìn thấy tất cả, gã hiện tại thành cái dạng này, cũng là bị Lâm Hải đánh, ngài nhìn xem, có bao nhiêu thảm a!”

Hạ Bân vội vàng ôm lấy bả vai Hạ Tiêu, vuốt ve cái mặt đầu heo của Hạ Tiêu, giả trang ra một bộ dáng thương hại.

“Đem chuyện đã xảy ra, nói kỹ càng xem!” Lão giả mang theo một tia hờn giận, mệnh lệnh nói!

"Vâng!" Hạ Tiêu vội vàng đáp ứng một tiếng, đem chuyện đã xảy ra thêm mắm thêm muối nói một lần, mâu thuẫn giữa gã cùng Lâm Hải, tự nhiên cũng bị gã diễn nói thành Lâm Hải cố ý gây chuyện, vũ nhục Hạ gia, mà gã vì giữ gìn tôn nghiêm của Hạ gia, mới bị Lâm Hải hành hung, đem chính mình nói thành cái anh hùng bảo vệ vinh dự cho gia tộc.

"Gia gia, ngài nghe được, Hạ Tiêu đáng thương biết bao a, gã đều là vì vinh dự của gia tộc a, liền bị đánh thành dạng này!" Hạ Bân còn giả mù sa mưa lau lau nước mắt, nhưng trong lòng đã vui vẻ nở hoa.

Trước đó ân oán giữa gã cùng Lâm Hải đều là cá nhân, nghĩ không ra chỉ trong nháy mắt, Lâm Hải đã trực tiếp đắc tội với toàn bộ Hạ gia gã, lần này tốt, ân oán cá nhân liền biến thành ân oán của toàn cả gia tộc, Hạ Bân gã đồng thời báo thù, còn có thể nịnh nọt lão gia tử, thật sự là nhất cử lưỡng tiện.

"Cái Lâm Hải này, là có lai lịch gì?"

"Gia gia, ta đã điều tra qua, hắn là sinh viên đại học Giang Nam, phụ mẫu đều là nông dân, có một người bạn gái, cũng là ca sĩ Liễu Hinh Nguyệt gần nhất rất hỏa, còn có cái muội muội, đang học năm nhất ở đại học sư phạm Yến Kinh!" Hạ Bân vội vàng nói nói.

Lão gia tử trầm ngâm một lát, bỗng nhiên hướng phía nam tử trung niên lên tiếng nói chuyện trước đó nhìn một chút.

"Xuất thủ đối với một đám nông dân ở phía xa Giang Nam, thực sự có phần hạ thấp thân phận của Hạ gia ta."

"Cha mẹ của hắn cũng không cần để ý tới, về phần bạn gái ca sĩ của hắn, liên hệ các với các bên truyền thông lớn, triệt để phong sát!"

“Muội muội của hắn, liên hệ trường học, khai trừ!”

“Bản thân Lâm Hải, không thể tiện nghi hắn, đem hắn bắt tới, xử trí hắn, phải công khai, phải hung ác, phải chấn nhiếp! Phải làm cho tất cả mọi người biết rõ, uy nghiêm của Hạ gia ta, không thể xúc phạm, người xúc phạm hẳn phải chết!”

Hạ gia lão gia tử nói mấy câu hời hợt, phảng phất như Phán Quan, đã quyết định vận mệnh của mấy người.

“Vâng, cha, ta đã biết!” Nam tử trung niên gật gật đầu.

“Đại bá, sự tình bắt Lâm Hải, cũng không cần làm phiền ngài!” Hạ Bân bỗng nhiên ngăn nam tử trung niên lại, sau đó hướng phía lão giả lộ vẻ mặt áy náy.

“Gia gia, biết rõ sở tác sở vi của Lâm Hải, trong lòng tôn nhi thực sự quá tức giận, nên đã phái người đi bắt hắn, trước đó không có báo với gia gia, xin gia gia trách phạt!”

Lão giả nghe vậy, kinh ngạc liếc nhìn Hạ Bân một chút, ánh mắt lộ ra một tia quang mang khen ngợi.

“Trong lòng ngươi luôn nghĩ đến tôn nghiêm của gia tộc, gia gia như thế nào lại phạt ngươi, ngươi làm không tệ!”

“Đều tán đi, chờ đem Lâm Hải bắt tới, thì lập tức báo cho ta!” Nói xong, lão giả đứng dậy rời đi.

“Hô ~” Uy nghiêm của Hạ lão gia tử quá nặng, bọn họ mặc dù đại bộ phận đều là người chí thân, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng kiềm chế, đến tận đây mới thở dài ra một hơi.

Mà Hạ Bân cũng không có lưu lại, trực tiếp quẹo vào một cái phòng, móc điện thoại ra.

“Kế hoạch có biến, đánh cho tàn phế là được, muốn sống!”

Chương 719: Theo bọn lưu manh vô lại, là không thể giảng đạo lý

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm…”

Lâm Hải đang tu luyện, lại một lần nữa bị chuông điện thoại gián đoạn.

Cầm điện thoại di động lên xem xét, lại là Mạnh Húc đánh tới, trong lòng là một trận bất đắc dĩ, khẳng định là Mạnh Húc vẫn chưa yên tâm về chuyện bản thân mình đã đắc tội Hạ gia, tiểu tử này quá coi thường chính mình đi.

“Chuyện của Hạ gia, ngươi yên tâm đi, ta…” Lâm Hải nhận điện thoại, vừa nói được một nửa, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi!

“Ngươi nói cái gì!” Thanh âm của Lâm Hải đột nhiên cất cao, một cỗ sát cơ nồng đậm hiện lên, trong nháy mắt bao phủ cả phòng.

“Hải ca, ta cũng là vừa nhận được tin tức, chị dâu Hinh Nguyệt đã bị hạ lệnh phong sát, ta hiện tại đang khẩn cấp câu thông…” Thanh âm của Mạnh Húc mang theo vội vàng xao động.

Thế nhưng Lâm Hải, cầm di động, đã không nghe được, trong lòng của hắn đã bị phẫn nộ cực lớn vây quanh.

“Hải ca, Hải ca.” Mạnh Húc có cảm giác không thích hợp, vội vàng lại hô thêm hai tiếng, Lâm Hải mới từ bên trong phẫn nộ cực lớn, mà tỉnh táo lại.

“Ta đang nghe, ngươi nói!”

“Hải ca, ngươi cũng đừng có gấp, việc này ta sẽ tận lực lượn vòng, chưa hẳn không có khả năng cứu vãn, chỉ là bên chị dâu Hinh Nguyệt này…”

"Trước đừng nói cho nàng!" Lâm Hải trực tiếp phân phó, hắn biết rõ Liễu Hinh Nguyệt đối với sự nghiệp biểu diễn, là yêu quý cỡ nào, nếu như biết rõ tin tức này, khẳng định sẽ thương tâm.

"Vậy được rồi, ngươi hãy chờ tin tức của ta." Mạnh Húc tắt điện thoại, Lâm Hải lại thật lâu không thể bình tĩnh, song quyền nắm thật chặt, trong mắt dạt dào tức giận.

"Hạ gia! Bỉ ổi!" Lâm Hải tức đến mức vung một bàn tay trực tiếp đem bàn trà đập vỡ nát.

Hắn vốn cho rằng, đắc tội với Hạ gia, đơn giản liền là Hạ gia sẽ động thủ với hắn, lấy thực lực của Lâm Hải, tự nhiên không có chút sợ hãi nào.

Nhưng vạn vạn không nghĩ đến là, thậm chí ngay cả Liễu Hinh Nguyệt cũng bị liên luỵ, Hạ gia vì đối phó với hắn, thậm chí ngay cả thân cận người của hắn, cũng không buông tha, thật sự là buồn bực đáng hận!

"Người nhà của ta không có sao chứ?" Lâm Hải đột nhiên giật mình, nghĩ đến một cái suy nghĩ càng thêm đáng sợ.

Vội vàng móc điện thoại ra, đánh qua cho Cường đầu trọc.

"Sư phụ, ha ha, lâu như vậy không gặp, ta cũng nhớ ngươi á!" Cường đầu trọc vừa tiếp thông, tiếng cười thoải mái hưng phấn liền truyền tới.

"Ngươi nghe!" Lâm Hải không kịp cùng y hàn huyên, trực tiếp dùng ngữ khí nghiêm túc mở miệng nói.

"Sư phụ, có dặn dò gì!" Cường đầu trọc nghe thấy ngữ khí của Lâm Hải không đúng, vội vàng thu liễm tiếng cười.

"Mấy ngày nay, ngươi cái gì cũng không cần làm, mang theo Lăng Đào, hai người các ngươi ngày đêm canh giữ ở cửa nhà nha, ta lo lắng sẽ có người gây bất lợi đối với người nhà ta.”

“Sư phụ, ngươi yên tâm, ta lập tức liên lạc với sư đệ Lăng Đào, lập tức qua đó!”

Giao phó xong cho Cường đầu trọc, Lâm Hải thở dài ra một hơi, bên trong nhà kia, đã có Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào, cũng không có vấn đề, hai người đồ đệ này của chính mình, những ngày gần đây công lực cũng tăng trưởng không ít, sát thủ phổ thông, căn bản không phải là đối thủ.

Huống chi, trong bóng tối còn có đám Chu Vũ thủ vệ, coi như đồng thời đến hơn mười mấy hai mươi cái sát thủ, thu thập cũng không phải nói chơi, hẳn là không có chuyện gì.

“Tiếp đó, cũng là Vân Vân.” Lâm Hải vừa nghĩ đến Lâm Vân, điện thoại lại vang lên, Lâm Hải xem xét tên biểu hiện, chính là Lâm Vân đánh tới, một cỗ dự cảm bất thường, từ trong lòng Lâm Hải dâng lên.

“Vân Vân, ngươi không sao chứ?” Thanh âm của Lâm Hải, mang theo một tia gấp gáp.

“Ca.” Thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở của Lâm Vân truyền tới, để trái tim Lâm Hải lập tức nhấc đến cổ họng.

“Làm sao. Chậm rãi nói!”

“Vừa rồi phụ đạo viên của ta vụng trộm nói cho ta biết, trường học của ta hôm nay giống như muốn khai trừ ta, để cho ta nhanh nghĩ biện pháp đây.”

“Thảo!” Lâm Hải tức đến mắng to một tiếng, kém chút đem điện thoại quẳng.

“Ngươi lại không phạm cái sai gì, bọn họ dựa vào cái gì để khai trừ ngươi!”

“Ta cũng không biết a, ta hiện tại cũng đang gấp chết!” Lâm Vân lo lắng khóc, để trái tim Lâm Hải đột nhiên nhói nhói một trận.

“Hạ gia, thật tốt ngươi cái Hạ gia, liền con mẹ nó theo ca ca giở trò, có phải hay không?”

“Được, ngươi con mẹ nó chờ lấy cho lão tử!”

“Vân Vân, ngươi đừng vội, ta hiện tại qua tìm ngươi!” Lâm Hải tắt điện thoại, đi ra ngoài thẳng đến đại học sư phạm Yến Kinh.

“Ca!” Lâm Vân đứng tại dưới lầu ký túc xá, vừa thấy Lâm Hải, liền bật khóc lên chạy qua.

“Hiện tại thế nào?” Lâm Hải quan tâm hỏi.

“Chủ nhiệm hệ của ta cũng nghe nói về chuyện này, phi thường tức giận, đã mang theo phụ đạo viên của ta, qua phòng giáo vụ lý luận.”

“Đi, chúng ta cũng qua đó!” Lâm Hải dắt tay Lâm Vân tay, nổi giận đùng đùng đi thẳng đến phòng giáo vụ.

“Vương chủ nhiệm, đứa bé Lâm Vân này, tuy thời gian nhập học không dài, nhưng bình thường cũng phi thường tuân thủ quy củ, hiểu lễ phép, là cái hài tử không tệ, lại không có phạm sai lầm gì, các ngươi dựa vào cái gì mà khai trừ nàng.”

Vừa tới cửa phòng giáo vụ, bên trong vang lên một cái âm thanh phẫn nộ của nam nhân, để cước bộ của Lâm Hải dừng lại.

“Ca, nói chuyện chính là chủ nhiệm hệ của ta, là một vị lãnh đạo rất ngay thẳng.”

“Lưu chủ nhiệm, lời này của ngươi nói liền không đúng.” Một cái thanh âm vịt đực cà lơ phất phơ truyền đến, thanh âm chỉ để cho người ta nghe, liền chán ghét một trận.

“Người nào nói tuân thủ quy củ, hiểu lễ phép liền không thể khai trừ. A. Người nào nói không phạm sai lầm liền không thể khai trừ. A. Ta khuyên ngươi a, hảo hảo quản lý tốt việc của ngươi đi, không bận rộn thì làm nghiên cứu học vấn, có một số việc a, vẫn là đừng có xen vào a!”

“Ngươi cái này kêu là cái lời nói gì. Học trò của ta vô duyên vô cớ muốn bị khai trừ, ta nếu là không quản, cái chức chủ nhiệm hệ của ta này dứt khoát cũng đừng làm!”

“Ai ai ai, lời này thế nhưng là chính ngươi nói a!” Vương chủ nhiệm phòng giáo vụ lập tức bắt lấy đầu đề câu chuyện, “Ta cho ngươi biết, Lưu lão đầu, chuyện này ngươi tốt nhất chớ mò mẫm mà lẫn vào, nếu không, cái chức chủ nhiệm hệ của ngươi, nói không chừng thật đúng là không gánh nổi.”

Lưu chủ nhiệm nghe xong lời này, nhất thời càng thêm nổi giận.

“Không làm liền không làm, cùng lắm thì ta lại đi dạy học, nhưng ngươi muốn vô duyên vô cớ khai trừ học trò của ta, không có cửa đâu!”

“Ai, ta nói ngươi lão nhân này, làm sao bướng bỉnh như thế đâu, khai trừ người nào, đó là quyền lợi của phòng giáo vụ chúng ta, ngươi chỉ là một cái chủ nhiệm hệ, tính là cái gì?”

“Dù sao có ta ở đây, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ...”

Nghe bên trong nói chuyện đến khí thế ngất trời, phẫn nộ trong lòng Lâm Hải, cuối cùng cũng lắng lại một chút.

Trước đó, Lâm Hải đối với đại học sư phạm Yến Kinh là vô cùng thất vọng, hắn làm sao cũng nghĩ không thông, một tòa học phủ cao đẳng nổi tiếng lâu đời như thế, tại sao lại bị người chi phối, làm ra sự tình trái lương tâm bực này. Chẳng lẽ người ở bên trong, đều là một số hạng người ra vẻ đạo mạo hay sao.

Nhưng hôm nay, nhìn thấy chủ nhiệm hệ của Lâm Vân, vì một cái sinh viên mới vừa vào học chưa tới một tháng, vậy mà cùng cãi lộn thành dạng này với chủ nhiệm phòng giáo vụ, thậm chí ngay cả vị trí chủ nhiệm hệ cũng không cần, để trong lòng Lâm Hải cảm động đồng thời, hiểu lầm đối với ngôi trường này trong nháy mắt tiêu tán, thay vào đó là tôn kính xuất phát từ nội tâm, đối với mấy người trưởng giả chính thức dạy học trồng người này.

Về phần Vương chủ nhiệm của phòng giáo vụ. Lâm Hải trực tiếp đem lão xem nhẹ, chỗ nào, mà không có mấy con ngựa làm hại bầy đâu, bọn họ tuy đáng giận, nhưng cũng không thể đại biểu cho đại đa số.

Nghe bên trong càng lúc càng nhao nhao lợi hại, thậm chí Vương chủ nhiệm phòng giáo vụ, cũng đã phun ra ngoài một số lời thô tục, khí thế hùng hổ dọa người, mà Lưu chủ nhiệm hoàn toàn là một bộ tính cách thư sinh, tuy ngay thẳng, nhưng nói chuyện lại cứ lặp đi lặp lại, cứ vài câu như vậy, căn bản không có một điểm lực chiến đấu, ngược lại bị Vương chủ nhiệm giống như lưu manh, làm cho không có chút sức cãi lại nào.

“Chúng ta đi vào đi.” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, lôi kéo Lâm Vân, đẩy cửa đi vào.

Cãi lộn bên trong phòng, trong nháy mắt liền an tĩnh lại, nhao nhao hướng phía Lâm Hải cùng Lâm Vân trông qua.

“Các ngươi là ở hệ nào, ai bảo các ngươi vào đây!” Vương chủ nhiệm xem xét tuổi tác của Lâm Hải cùng Lâm Vân, liền kết luận là sinh viên không thể nghi ngờ, lập tức bày ra kiêu ngạo lớn tuổi, ở trên cao nhìn xuống giận dữ mắng mỏ nói.

Lâm Hải nhìn cũng chưa từng nhìn lão, mà chính là đi đến trước mặt một lão giả có mái tóc hoa râm ở bên cạnh, hướng phía lão tôn kính khom người chào.

“Ngài khỏe chứ, ngài là Lưu chủ nhiệm của hệ mà Lâm Vân theo học đi.”

“Là ta.” Lưu chủ nhiệm đã nhận ra Lâm Vân, chính là không biết nàng chạy đến bên trong này làm gì, thấy Lâm Hải tra hỏi, liền vô ý thức gật đầu đáp nói.

“Lưu chủ nhiệm, cảm tạ ngài đã vì Lâm Vân mà lí lẽ biện luận!” Lâm Hải nhìn bộ dáng Lưu chủ nhiệm mặt đỏ tới mang tai, cảm kích trong lòng liền càng sâu.

“Bất quá ngài là người văn hóa, theo người rõ lí lẽ giảng đạo lý thì có thể, nhưng theo bọn lưu manh vô lại, là không thể giảng đạo lý được.”

“Ngươi nói người nào là lưu manh! Có tin ta khai trừ ngươi hay không!” Vương chủ nhiệm phòng giáo vụ lập tức hỏa, lời nói của Lâm Hải đã rất rõ ràng, mặc cho ai cũng đều có thể nghe ra được, Lâm Hải là đang mắng lão.

Mà Lâm Hải ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn lão một chút nào, tiếp tục dùng vẻ mặt ôn hoà hướng phía Lưu chủ nhiệm nói nói, “Đối phó với lưu manh vô lại đâu, có một loại phương pháp, đặc biệt hữu hiệu.”

Lâm Hải nói, cất bước đi đến trước mặt Vương chủ nhiệm phòng giáo vụ, không đợi lão kịp phản ứng, Lâm Hải đưa tay cũng là một cái vả miệng, hung hăng tát qua.

“Ba!”

Một tiếng vang thanh thúy, Vương chủ nhiệm phòng giáo vụ liền ngao một tiếng, lảo đảo một cái liền té ngã trên đất.

Lâm Hải tiến lên một bước, cúi người nắm lấy cổ của lão, trực tiếp đem lão nhấc lên không trung, hai mắt thoáng hiện hàn quang, sát cơ bốn phía!

Chương 720: Hảo hán tha mạng a

Vương chủ nhiệm phòng giáo vụ, hai chân cách mặt đất treo giữa không trung, khuôn mặt trong nháy mắt nghẹn đến đỏ bừng, hô hấp khó khăn, con mắt trừng lớn ra, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì, mau buông ta ra!” Vương chủ nhiệm tay đào chân đạp, nhưng làm thế nào cũng không giãy dụa ra được, nhìn sát cơ không che giấu chút nào ở trong mắt Lâm Hải, trái tim cũng co quắp.

“Vị sinh viên này, ngươi không thể dạng này a...” Lưu chủ nhiệm thấy thế, đuổi bước lên phía trước, lôi kéo cánh tay Lâm Hải, lo lắng nói.

Lâm Hải cũng không thèm để ý chút nào, hướng phía Lưu chủ nhiệm cười nhạt một tiếng.

“Lưu lão, ngài đừng lo lắng, ta có chừng mực!”

Mà lúc này đây, bên trong phòng đã tập trung đầy người, chỉ trỏ khe khẽ bàn luận, trên mặt mỗi người, tựa hồ cũng mang theo vẻ hưng phấn cười trên nỗi đau của người khác.

“Gọi bảo an, mau gọi bảo an a!” Vương chủ nhiệm cũng sắp không thở được, gian nan hướng phía cửa hô nói.

Đáng tiếc, những cái người xem náo nhiệt kia, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, vậy mà không ai muốn động, tựa hồ như đều không nghe thấy lời nói của Vương chủ nhiệm.

Lâm Hải thấy thế, không khỏi buồn cười một trận, xem ra cái

Vương chủ nhiệm này, bình người thường duyên thực sự rất kém, chuyện tiện tay mà thôi, vậy mà không ai nguyện ý giúp lão.

Điều này cũng làm cho ấn tượng của Lâm Hải đối với cách làm việc của những người giáo dục trong đại học sư phạm Yến Kinh bên trong, lần nữa đổi mới, những người này nhận qua giáo dục cao đẳng, còn có thể phân rõ thiện ác, thời khắc mấu chốt cũng không đứng tại bên ác để nối giáo cho giặc, vẫn bảo trì lại phòng tuyến cuối cùng của người giáo dục.

Thấy không ai giúp mình, mà cổ bị siết lại, hô hấp càng ngày càng không thuận, Vương chủ nhiệm lúc này triệt để hoảng.

Lão há to mồm, thở phì phò từng ngụm từng ngụm, lại chỉ có thể thở ra, mà không thể hít vào, đại não thiếu dưỡng khí, để đầu lão chìm xuống, trước mắt một trận biến thành màu đen, một cỗ cảm giác tử vong, trong nháy mắt liền chạy lên não.

“Ta không thể chết, không thể chết! Ta tháng trước mới mua xong xe, tuần lễ trước mới bao dưỡng tiểu tam, còn chưa kịp hưởng thụ đây.”

Vương chủ nhiệm phòng giáo vụ, tại dưới cực đoan hoảng sợ, lập tức sụp đổ.

“Hảo hán tha mạng, hảo hán tha mạng a!”

Mặt mũi Vương chủ nhiệm tràn đầy cầu khẩn, hướng phía Lâm Hải liên tục cầu xin tha thứ, liền cái từ hảo hán này cũng chỉnh ra được, để người vây xem bên cạnh nghe được, che miệng muốn cười một trận.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, đem lão thả xuống đất, sau đó một chân giẫm tại trên cổ Vương chủ nhiệm.

“Lâm Vân là muội muội ta, nghe nói ngươi muốn khai trừ nàng.”

Ngữ khí của Lâm Hải băng lãnh, sát cơ phóng lên trời, để toàn thân Vương chủ nhiệm nhịn không được mà run lên.

“Không phải ta muốn khai trừ nàng, ta cũng chẳng còn cách nào khác a, là, là...”

Vương chủ nhiệm tuyệt vọng một trận, muốn nói rồi lại thôi, hai bên lão cũng đều không dám đắc tội a.

“Là Hạ gia đi.” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, lại làm cho Vương chủ nhiệm đột nhiên giật mình.

“Ngươi biết rõ.” Vương chủ nhiệm mặt dán xuống đất, một mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lão làm sao cũng nghĩ không thông, nếu đã biết là Hạ gia ở phía sau làm chủ, vậy Lâm Hải là lấy dũng khí từ đâu tới, để đánh tới cửa.

“Hừ, bên Hạ gia kia, ta sẽ đi qua một chuyến, bất quá, tại trước khi ta trở về, nếu ngươi dám khai trừ muội muội ta, ngươi xem!”

Lâm Hải nói, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, chỉ tay thành kiếm, hướng cái bàn công tác dài đến hai thước bằng gỗ thật cách đó không xa, lăng không vung lên!

Phốc!

Một tiếng vang rất nhỏ truyền đến, sau đó bàn công tác vậy mà đứt thành hai đoạn từ giữa, ầm vang sụp đổ.

Vương chủ nhiệm bị dọa đến toàn thân run một cái, con mắt đột nhiên phóng đại, quả thực không thể tin được mà nhìn hết thảy, ngơ ngác hướng phía bàn công tác nhìn lại, chỉ gặp mặt cắt trơn nhẵn chỉnh tề, giống như dao cắt!

“Ừng ực!”

“Ừng ực!”

Một tiếng lại một tiếng thanh âm nuốt nước miếng truyền đến, tất cả mọi người khi thấy cảnh này, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người, từng cái nhìn chằm chằm này vào cái bàn công tác đã đứt thành hai đoạn này, nhìn nhìn lại Lâm Hải giống như Thiên thần, đem Vương chủ nhiệm hung hăng càn quấy không ai bì nổi giẫm tại dưới chân, trong lòng rung mạnh.

Liền cả Lưu chủ nhiệm cả một đời học vấn, cũng là há to miệng, đối với một màn phản khoa học này, là trợn mắt há hốc mồm.

“Đậu phộng, Nhất Dương Chỉ!”

“Nói bừa, rõ ràng là Lục Mạch Thần Kiếm!”

“Cẩu thí, đó là pháp thuật có được hay không!”

Qua hơn nửa ngày, đám người mới từ trong lúc khiếp sợ mà thanh tỉnh lại, nhỏ giọng châu đầu ghé tai nghị luận, ức chế không nổi hưng phấn cùng sợ hãi ở trong mắt.

Mà Vương chủ nhiệm bị Lâm Hải giẫm tại dưới chân, hoảng sợ trong lòng, thì là đã đạt tới một cái độ cao chưa từng có, sắc mặt trắng bệch, toàn bộ thân thể đều như dốc sức run rẩy.

Cho tới giờ khắc này, lão rốt cục biết rõ, chính mình đến tột cùng đã đắc tội với một cái tồn tại khủng bố như thế nào, tâm lý còn muốn sau này trả thù trước đó, tại thời khắc này, triệt để tan thành mây khói.

Phía dưới chiêu chấn nhiếp này của Lâm Hải, để lão liền một chút ảo tưởng, cũng không dám có, lão chỉ mong mỏi, hôm nay có thể trốn được một mệnh, liền phải thắp nhang cầu nguyện.

Mà Lâm Hải thấy mục đích đã đạt tới, lúc này mới chậm rãi giơ chân lên, giống như đá rác rưởi, mà đem Vương chủ nhiệm tùy ý đá sang bên cạnh một cái.

“Ta hiện tại liền đi Hạ gia, nếu như trong thời gian này, muội muội ta bị khai trừ, thì cái bàn làm việc này, cũng là kết cục của ngươi, nếu như không tin, ngươi chi bằng nếm thử!”

Lâm Hải đứng chắp tay, hai mắt phủ xuống dày đặc lạnh lẽo, để Vương chủ nhiệm không khỏi giật nảy mình một cái, cả người như rơi vào hầm băng, khắp cả người đều phát lạnh.

“Không dám, không dám!” Vương chủ nhiệm lộn nhào đứng lên, đối với Lâm Hải liên tục khoát tay, trong mắt đều là hoảng sợ.

Một chiêu như là thần thoại của Lâm Hải, thật đã đem Vương chủ nhiệm dọa cho sợ, coi như Hạ gia có hung ác hơn, thì chống lại lệnh của bọn họ, tại trong mắt của Vương chủ nhiệm, tối đa cũng chỉ là công tác khó giữ được.

Thế nhưng đắc tội với vị trước mắt này, mẹ nó vứt bỏ mạng nhỏ đều là sự tình vài phút a.

Giờ khắc này, trong lòng Vương chủ nhiệm lập tức hạ quyết tâm, tại trước khi Lâm Hải giải quyết sự tình của Hạ gia, lão tuyệt đối không động vào Lâm Vân mảy may, người nào nói cũng không làm!

Đương nhiên, nếu như kết quả là Lâm Hải bị Hạ gia sắp xếp, vậy xin lỗi, đe dọa cùng vũ nhục nhận được trước đó, lão sẽ bù hết trở lại ở trên thân Lâm Vân

“Lưu lão, chúng ta đi thôi.” Lâm Hải lúc này mới hướng phía Lưu chủ nhiệm, thiện ý cười một tiếng, cung kính nói nói.

“A. Tốt tốt tốt!” Lưu chủ nhiệm đã ngốc, thấy Lâm Hải nói chuyện cùng mình, vội vàng đáp ứng một tiếng, mang theo phụ đạo viên của Lâm Vân, một mặt mộng bức đi tới.

“Ngươi là ca ca của Lâm Vân?” Ra khỏi ký túc xá, Lưu chủ nhiệm mới có hơi câu thúc hỏi.

“Đúng vậy a, lần này đa tạ ngài.” Lâm Hải lần nữa mở miệng cảm tạ.

“Này, cám ơn ta làm gì a, ta cái gì cũng không thể giúp đỡ, cuối cùng vẫn là dựa vào ngươi.” Lưu chủ nhiệm lắc đầu, thần sắc có chút cô đơn.

Lâm Hải thấy thế, dừng bước chân lại, vẻ mặt thành thật trịnh trọng nhìn Lưu chủ nhiệm.

“Lưu lão, mặc kệ kết quả như thế nào, phần tâm ý này của ngài, Lâm Hải ta ghi lại, về sau phàm là chuyện nào cần tới ta, ngài cứ mở miệng, Lâm Hải ta quyết không chối từ!”

“Này, nói những cái này làm gì, ngươi nói quá lời.” Lưu chủ nhiệm khoát khoát tay.

Lâm Hải mỉm cười, chịu ân một giọt nước, báo lại cả một nguồn nước! Đây là nguyên tắc làm người của Lâm Hải hắn.

“Vân Vân, ngươi cùng Lưu chủ nhiệm trở về đi.”

“Ca, ngươi thật muốn qua Hạ gia.” Lâm Vân kéo lại cánh tay của Lâm Hải, có chút gấp gáp nói nói.

Tuy nàng không biết Hạ gia, nhưng chỉ từ chuyện chủ nhiệm phòng giáo vụ đối với Hạ gia nói gì nghe nấy, nàng cũng có thể tưởng tượng ra, cái Hạ gia này khẳng định có thế lực rất lớn.

Chỗ này lại không phải Giang Nam, mà chính là Yến Kinh, Lâm Hải tuy mạnh, nhưng trong nội tâm nàng cũng vẫn không khỏi có một tia lo lắng.

“Ngươi yên tâm đi, ca không có việc gì.” Lâm Hải xoa xoa mái tóc của Lâm Vân, mỉm cười, quay người rời đi.

Mới ra cửa sân trường, đi không bao xa, Lâm Hải đi vào bên trong một cái ngõ nhỏ không người, dừng cước bộ lại, cười lạnh một tiếng.

“Lại đem chiêu này ra dùng, Ảnh vệ các ngươi thật đúng là không thể có tiền đồ!”

Lâm Hải vừa dứt lời, bóng đen lóe lên, xuất hiện tại sau lưng Lâm Hải, đem đường lui của Lâm Hải ngăn chặn.

Bóng đen cũng không nói chuyện, cánh tay vung lên, một thanh loan đao hẹp dài hơn ba thước, xuất hiện bên trong tay, mũi đao sáng loáng, cước bộ dưới chân nhanh như gió, miếng vải đen bọc mặt, hai ánh mắt sắc bén như điện, mang theo một cỗ sát cơ cường đại khiến người ngạt thở, thẳng đến chỗ Lâm Hải!

Chương 721: Đều đang đợi ta sao. Lâm Hải đến!

Lâm Hải bình tĩnh quay người, đứng chắp tay, hai mắt như mang điện!

“Chết!”

Thẳng đến khi chỉ cách Lâm Hải còn có hơn một trượng, Ảnh vệ khẽ quát một tiếng, đao trong tay đột nhiên giơ lên, kẹp lấy một luồng kình phong, hướng đúng vào đầu vai Lâm Hải mà bổ tới.

“Đến tốt!”

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, cái Ảnh vệ này so với cái đi theo bên người Hạ Bân trước đó kia, không biết muốn mạnh hơn bao nhiêu, chỉ là thế trong một đao kia, liền không dưới thực lực của Tông Sư Võ đạo, đổi lại là người tầm thường, thế tất khó thoát, toàn bộ cánh tay trái đều phải bị chặt đứt!

Bất quá, Ảnh vệ tuy mạnh, đối đầu với Lâm Hải bây giờ, lại hiển nhiên không còn đáng chú ý.

Mắt thấy một đao kia, mang theo thế lôi đình vạn quân, liền muốn đánh rớt vai trái của Lâm Hải, trong mắt của Ảnh vệ, thậm chí đã nhanh chóng hiện ra vẻ ngoan ý dữ tợn.

Mà đúng lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên động.

Chỉ thấy cánh tay trái của Lâm Hải đột nhiên giơ lên, nhìn như hững hờ, như chậm nhưng thực nhanh, ngay tại thời điểm lưỡi đao cơ hồ dán vào bả vai của Lâm Hải, đột nhiên tay hắn duỗi ra, ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng bóp, sinh sinh đem thân đao kẹp lại, ngừng giữa không trung!

Ảnh vệ thấy thế, sắc mặt đại biến, đem hết toàn lực đem lưỡi đao ép xuống, muốn đột phá lực lượng giữa hai ngón tay của Lâm Hải, thế nhưng thân đao tựa như bị hai cái kìm sắt kẹp lấy, mặc cho Ảnh vệ dùng lực như thế nào, vậy mà cũng không nhúc nhích tí nào.

“Cao thủ, không thể địch lại!” Trong lòng Ảnh vệ kinh hãi, nghĩ không ra thực lực của Lâm Hải vậy mà khủng bố như thế, thân thể nhảy lên, đột nhiên vọt cao, hai chân phóng ra Liên Hoàn Cước, thẳng đến mặt Lâm Hải, muốn đem Lâm Hải bức lui, để đoạt lại trường đao.

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, dưới chân bất động như núi, cánh tay phải lập tức, huy vũ liên tục, trong chớp mắt đem mười mấy chiêu Liên Hoàn Cước nhanh như thiểm điện của Ảnh vệ đón đỡ toàn bộ.

“Nhìn tiêu!”

“Đi!”

Ảnh vệ không công mà lui, hai chân rơi xuống đất, đồng thời tay trái đột nhiên hất lên, nhất thời một đạo hàn quang, vạch phá không khí, gào thét phóng thẳng đến mặt Lâm Hải.

Lâm Hải nhướn lông mày lên, hai người giờ phút này cách nhau chỉ có hai bước xa, tại trong khoảng cách gần như thế mà phát xạ ám khí, lực sát thương có thể nói là kinh người, muốn trốn tránh, chính là Tông Sư Võ đạo ở trước mặt, cũng có không mấy khả năng.

Bất quá giác quan cùng thân thủ của Lâm Hải, sớm đã vượt xa người thường, mắt thấy ám khí đến trước mắt, cơ hồ áp vào chóp mũi, Lâm Hải đột nhiên nghiêng đầu, ám khí gào thét sát bên tai mà qua.

Cùng một thời gian, trong lòng Ảnh vệ rung mạnh, đột nhiên buông tay từ bỏ trường đao, thân thể tung lui về sau, tuyệt không dây dưa dài dòng, xoay người bỏ chạy.

Một kích không trúng, không chút nào ham chiến mà lập tức rút lui, tác phong làm việc của Ảnh vệ gọn gàng mà linh hoạt, phi thường phù hợp với phẩm chất thiết yếu của một kẻ ám sát, từ một điểm này mà nói, đầu não của cái Ảnh vệ này phi thường thanh tỉnh, đồng thời có phán đoán mười phần rõ ràng đối với tình thế.

Chính là dựa vào điểm này, để gã bao nhiêu lần lúc đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ, đều có thể ung dung không vội mà toàn thân trở ra, sau đó chờ đợi thời cơ ra tay lần nữa, thẳng đến khi đem mục tiêu xử lý, hơn mười năm qua chưa bao giờ có một lần thất thủ.

Đáng tiếc, hôm nay gã gặp được Lâm Hải!

“Muốn chạy trốn, nào dễ dàng như vậy!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, dưới chân thi triển Tật Phong Bộ, tàn ảnh liên tiếp xuất ra, sau một khắc Lâm Hải đã đến phía trước Ảnh vệ.

Chân Ảnh vệ đang phát phi nước đại, đột ngột thấy phía trước bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, ngăn lại đường đi, không khỏi kinh hãi, ngẩng đầu lên, lúc thấy rõ tướng mạo của đối phương, nhất thời liền bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, ngây ngốc dừng bước lại, một mặt mộng bức.

Chỉ gặp, hơn ba mét phía trước, cái người trẻ tuổi đang đứng chắp tay, sắc mặt bình tĩnh, khóe miệng ngậm lấy nụ cười nhàn nhạt, không phải Lâm Hải thì còn có thể là ai.

Đồng tử Ảnh vệ rụt lại một hồi, song quyền không khỏi nắm chặt, thật sâu thở ra một hơi, tận lực làm bình ổn rung động ở sâu trong nội tâm.

Đồng thời, híp mắt lại, nhìn thẳng vào Lâm Hải, trong lòng hiện lên một tia kiên quyết!

Gã biết rõ, hôm nay xem như đá trúng thiết bản, một cái sơ sẩy, rất có thể hôm nay liền sẽ chôn vùi tại bên trong chỗ này.

Giờ phút này Ảnh vệ, đã không rảnh để phàn nàn cùng buồn bực tức giận việc Hạ Bân cung cấp tin tức không đúng, gã chỉ muốn, làm như thế nào mới có thể yên ổn đào thoát tại dưới tay Lâm Hải.

Thực lực của Lâm Hải, đã vượt xa khỏi tưởng tượng của gã, ánh sáng là tốc độ mà chính mình trước kia theo đuổi, tại bên trong toàn bộ tổ chức Ảnh vệ, có thể tới sóng vai, cũng tuyệt đối không cao hơn ba cái!

“Kình địch! Kình địch trước đó chưa từng có!” Vì bảo mệnh, Ảnh vệ không thể không toàn lực mà đối đãi!

Lâm Hải nhìn lấy Ảnh vệ đối diện, một bộ dáng như lâm đại địch này, lộ ra một tia cười lạnh.

“Hạ Bân để ngươi tới đi.”

"Không thể trả lời!" Ảnh vệ thấp giọng hừ một tiếng, vẫn còn bảo lưu lấy phẩm đức nghề nghiệp của một sát thủ.

"Sự tình rõ ràng như vậy, coi như ngươi không thừa nhận, ta liền không nhìn ra được sao." Lâm Hải cười nhạo một tiếng, sau đó sắc mặt mạnh mẽ chìm xuống.

"Ta hiện tại không có thời gian để dây dưa cùng ngươi, mang ta đi tìm Hạ Bân, nếu không đừng trách ta không khách khí!"

"Vọng tưởng!" Ảnh vệ khẽ quát một tiếng, dưới chân đột nhiên phát lực, hướng phía Lâm Hải cấp tốc chạy tới, đồng thời hai tay vung vẩy, hai đạo quang mang thẳng đến chỗ yếu hại của Lâm Hải, chuẩn bị dùng ám khí yểm hộ, xông vào đem Lâm Hải phủ kín.

"Hừ, không biết tự lượng sức mình!"

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, hắn giờ phút này tâm lý một mực nhớ thương sự tình Liễu Hinh Nguyệt bị phong sát cùng Lâm Vân bị khai trừ, làm sao có thời giờ ở đây dùng dằng cùng Ảnh vệ.

Nói nhẹ mà không được, cái kia chỉ có tới cứng.

Chỉ thấy thân ảnh Lâm Hải nhoáng một cái, Ảnh vệ chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, căn bản chưa thấy rõ Lâm Hải làm sao động, lại đột nhiên cảm thấy bụng đau đớn toàn tâm một trận, sau đó thân thể đột nhiên hướng về phía sau bay lên, hung hăng ngã quẳng xuống đất, phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

Còn chưa chờ gã đứng dậy, Lâm Hải đã lần nữa đi tới gần, một chân đem thân thể Ảnh vệ đá bay, đồng thời một quyền đuổi theo, lần nữa đập vào trên bụng Ảnh vệ.

Oanh!

Một quyền này, trực tiếp đem Ảnh vệ đánh tới trên bức tường ven đường, bức tường ầm vang sụp đổ, đất bụi bay ra, gạch vỡ từ trên tường rơi xuống Ảnh vệ nhất thời chôn ở bên dưới, chật vật không chịu nổi.

Lâm Hải sắc mặt âm trầm, bước nhanh đi qua qua, hơi cúi thân thể đem Ảnh vệ từ dưới đống gạch vỡ kéo ra ngoài, lần nữa vung một quyền đảo tại trên bụng Ảnh vệ, lần nữa đem gã đánh bay.

“Oa!”

Lần này, Ảnh vệ chẳng những phun ra một ngụm máu tươi, thậm chí ngay cả đồ vật ăn buổi sáng, đều phun ra, rơi xuống trên quần áo trước ngực, trộn lẫn cùng một chỗ với bùn đất, buồn nôn nói không nên lời.

Ảnh vệ ngã trên mặt đất, một mặt quật cường, ráng chống đỡ suy nghĩ muốn đứng lên, nhưng giãy dụa mấy lần, toàn cũng không đủ sức mà ngã xuống, liền cả khí lực đứng lên cũng đều không có.

Lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt Ảnh vệ, rốt cục hiện lên một tia hoảng sợ thật sâu.

Ảnh vệ đối với tố chất thân thể của mình, từ trước đến nay mười phần tự tin, coi như một chiếc xe buýt mở đủ mã lực, đụng tới trên người mình, đều chưa hẳn có thể làm cho chính mình không đứng dậy nổi, thế nhưng một cái thân thể máu thịt của Lâm Hải, ba quyền thêm một chân, vậy mà đánh chính mình ngã xuống đất không dậy nổi!

Đây là cái dạng thực lực kinh khủng gì.

Ảnh vệ bỗng nhiên ý thức được, Hạ gia tựa hồ làm cho tổ chức Ảnh vệ, trêu chọc phải một cái cường nhân siêu cấp biến thái!

Lâm Hải mới mặc kệ Ảnh vệ nghĩ như thế nào, tiến lên hai bước, trực tiếp đem Ảnh vệ xách lên.

“Mang ta đi Hạ gia, nếu không, chết!”

“Đừng vội cự tuyệt, coi như ngươi không mang ta đi, ta cũng có thể tìm tới, chỉ là đến lúc đó, đừng trách ta thanh tẩy cả tổ chức Ảnh vệ của ngươi!”

Một câu nói kia của Lâm Hải, để lo lắng trong lòng Ảnh vệ nhất thời trở nên càng sâu, hơn nữa Lâm Hải nói cũng đúng, Hạ gia gia đại nghiệp đại, dù không dựa vào gã, hắn như cũ vẫn tìm đến lấy Hạ gia được!

Cân nhắc xong, Ảnh vệ thở dài một tiếng, kiên quyết trong mắt chậm rãi mềm xuống.

“Ta dẫn ngươi đi!”

Lúc này, chính là giữa trưa, nhân vật trọng yếu của Hạ gia, đang tụ tập thành một bàn, ăn cơm trưa, ngồi ngay ngắn phía trên, chính là lão gia tử Hạ gia, Hạ Viễn!

Hai bên trái phải lão, là hai đứa con trai, Hạ Khuê cùng Hạ Dùng, đều là đại nhân vật có ảnh hưởng rất lớn trong toàn bộ Yến Kinh.

Mà đối diện, chính là Hạ Bân mặt mày hớn hở, cực lực nói cười, muốn đùa Hạ Viễn vui vẻ, thế nhưng Hạ Viễn vẫn thủy chung cau mày, mặt giống như không vui.

Ngay tại lúc Hạ Bân cảm thấy không thú vị, chuẩn bị cúi đầu ăn cơm, Hạ Viễn chợt mở miệng.

“Cái Lâm Hải này, làm sao còn chưa bắt được?”

Lão vừa dứt lời, không đợi Hạ Bân mở miệng, đột nhiên, cửa phòng phanh một tiếng, bị người trực tiếp đá văng ra từ bên ngoài!

Chuyện đột nhiên xảy ra, người trong phòng trừ Hạ Viễn, tất cả đều kinh hãi, đứng vụt lên, hướng phía cửa nhìn lại.

Sau đó, chỉ thấy một đạo bóng đen, phanh một tiếng, bị ném ở trên bàn cơm, nện đổ cả bàn thịt rượu.

Một đường thanh âm lạnh lùng, vang lên tại cửa ra vào.

“Đều đang đợi ta sao. Lâm Hải đến!”

Chương 722: Ta để ngươi không đáp ứng!

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, người trong phòng nhất thời kinh hãi, nhao nhao thật không thể tin hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Ngươi chính là Lâm Hải!” Trong mắt Hạ Khuê lóe lên hàn quang, lạnh lùng hỏi.

Mà Hạ Dung thì cúi đầu nhìn về phía bóng đen đã nện ngã cái bàn, đang chật vật ngã xuống đất, một mặt kinh hãi!

Toàn thân áo đen, khăn đen chư nửa mặt, mặc đồ này không phải là Ảnh vệ, thì còn có thể là ai.

Hạ Bân ngày từ đầu khi nhìn thấy Lâm Hải, liền bị dọa đến rụt cổ lại, cuống quít chạy đến sau lưng phụ thân Hạ Khuê của mình, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Một thân sát khí nồng như thực chất của Lâm Hải này, thật sự là quá doạ người, để cho dù người ta cách xa, liền cảm thấy phát lạnh khắp cả người, phảng phất như cả máu cũng đều muốn bị đông cứng.

Hạ Viễn coi như trấn tĩnh, nhìn bộ dáng nổi giận đùng đùng của Lâm Hải, sắc mặt âm trầm xuống.

“Người trẻ tuổi, không biết trời cao đất rộng, tự tiện xông vào Hạ gia ta, có biết hậu quả sao!”

Nói xong, Hạ Viễn bỗng nhiên vỗ tay vịn, vươn người đứng dậy, một cỗ khí thế uy nghiêm của người ở vị trí cao lâu ngày, liền hướng phía Lâm Hải cuốn tới.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ ngẩng đầu, đối với cỗ khí thế này hồn nhiên không để ý tới.

“Hậu quả. Xông ta đều đã xông, ngươi bây giờ cùng ta nói những lời này, khác đánh rắm ở chỗ nào.”

“Ngươi!” Lâm Hải nói một câu, nhất thời chọc giận Hạ Viễn.

Lão sống ở bên trên, mặc kệ là nhân vật trọng yếu hiển quý, hay là hào môn cự cổ, cái nào khi nhìn thấy lão, đều không phải tất cung tất kính, kêu lên một tiếng Hạ lão, lại có ai dám ở trước mặt lão bất kính.

Không nghĩ tới hôm nay, vậy mà bị một cái tiểu tử trẻ tuổi, mạnh mẽ đâm tới xông vào, còn mở lời kiêu ngạo, nói lão nói chuyện như đánh rắm, lão có thể nào không nổi giận!

“Im ngay!” Hạ Khuê ở một bên, nhất thời nổi giận lôi đình, chỉ vào Lâm Hải gầm thét một tiếng.

“Tiểu tử, ngươi là thế nào tiến đến.”

Lâm Hải nghe xong, cười ha ha.

“Làm sao tiến đến. Ngươi cho rằng cái ổ chó của ngươi này, cử đi trăm người thủ vệ, liền có thể ngăn được ta. Đối với ta mà nói, bọn họ đều là một đám người mù mà thôi!”

“Ta cho ngươi biết, chỉ bằng ngươi tự tiện xông vào nhà riêng, ta sẽ có thể đem ngươi ném vào phòng giam, đời này cũng đừng nghĩ đi ra!”

Lâm Hải nghe xong lời này, trong mắt nhất thời lóe lên hàn quang, một cỗ khí thế băng lãnh trong nháy mắt phát tán, đem Hạ Khuê dọa đến không khỏi đánh cái giật mình.

Sau đó, Hạ Khuê chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, sau đó một tiếng hét thảm, con trai Hạ Bân của mình, không biết từ khi nào, đã bị Lâm Hải nắm lấy tóc, xách tới bên trong tay.

“Hỗn đản, thả con trai ta ra!”

“Buông Bân nhi ra!”

Lần này, Hạ Khuê nhất thời tức giận, Hạ Bân thế nhưng là bảo bối mệnh căn tử của ông ta, ông ta sao chịu để Hạ Bân chịu tội, liền cả Hạ Viễn cũng là một trận lo lắng, mất đi bình tĩnh trước đó.

Lâm Hải thì là hừ lạnh một tiếng, đối với kêu gào của bọn họ không hề quan tâm, đưa tay liền cho Hạ Bân một cái vả miệng.

“Ba!”

Một tiếng vang giòn, để trái tim của đám người trong cả phòng cũng run lên, Hạ Viễn cùng Hạ Khuê, càng là toàn thân cũng run lên một cái, cảm giác tâm cũng đang chảy máu.

“Không phải là muốn đem ta ném vào phòng giam sao? Đến a, còn thất thần làm gì.” Lâm Hải mang theo nụ cười trêu tức, lần lượt nhìn một lần, mỉa mai nói nói.

“Tiểu tử, ngươi tốt nhất là nhanh thả Bân nhi, nếu không ta để ngươi chết không yên lành!”

“Ba!”

Hạ Khuê vừa nói xong, Lâm Hải liền đưa tay một bàn tay, hung ác quất vào trên mặt Hạ Bân, đem Hạ Bân tát đến gào khóc thảm thiết.

“Ta thật là sợ a, bất quá hôm nay ta liền không thả gã, ngươi có thể làm gì. Ngươi ngưu bức a, ngươi ngưu bức thì tới giết chết ta đi.”

“Ngươi...” Hạ Khuê bị Lâm Hải chọc tức á khẩu không trả lời được, khổ vì Hạ Bân còn nằm tại bên trong tay Lâm Hải, nhất thời thật đúng là không biết nên như thế nào cho phải, hận đến đều nhanh đem răng cắn nát.

“Khục khục...” Hạ Dung ho khan hai tiếng, hướng phía trước đi hai bước.

“Khục bà nội ngươi đi, không phải liền là muốn nói chuyện à, bên trong miệng lại không nhét cứt, khục cái quỷ a, mao bệnh thật nhiều!”

Phốc!

Hạ Dung lời đã đến khóe miệng, bị một câu của Lâm Hải kém chút không thể nghẹn chết.

Hung hăng trừng Lâm Hải một chút, Hạ Dung hít sâu một hơi, mới chậm rãi mở miệng.

“Lâm Hải đúng không, ta khuyên ngươi tốt nhất nhanh chóng thả Hạ Bân ra, vạn sự dễ thương lượng, tuy ngươi rất biết đánh nhau, nhưng ngươi phải biết, Hoa Hạ chúng ta thế nhưng là nói luật pháp, ngươi làm như vậy, đã là xúc phạm tới pháp luật, nếu như ngươi thả Hạ Bân, chúng ta có thể niệm tình ngươi tuổi trẻ, chuyện cũ sẽ bỏ qua.”

“Đậu phộng, võ không được, lại bắt đầu cùng ta nói luật pháp.”

Lâm Hải liếc mắt thật sâu xem thường Hạ Dung một chút, sau đó đưa tay ba một cái vả miệng, hung ác quất vào trên mặt Hạ Bân.

“Phi, người Hạ gia ngươi, thật không biết xấu hổ, để cho ta không nhịn được muốn quất ngươi!”

Hạ Bân kêu thảm, há miệng ra, phun ra hai cái răng, trong lòng quả thực biệt khuất đến hỏng.

Mẹ nó, lão tử từ đầu tới đuôi cũng không nói chuyện có được hay không, người nào không biết xấu hổ ngươi con mẹ nó tát người đó đi a, lão tử trêu chọc ngươi à.

Đáng tiếc, trong lòng Hạ Bân còn không có mắng xong, Lâm Hải liền lần nữa giơ bàn tay lên.

“Ba!”

Lại là một cái tát thanh thúy, hung hăng tát tại trên mặt Hạ Bân.

“Thời điểm các ngươi phái người đến giết ta, làm sao không nói tới pháp luật?” Lâm Hải lạnh lùng nói!

“Ba!”

“Thời điểm Hạ Dũng dẫn người, chuẩn bị đào hầm chôn sống ta, làm sao không nói tới pháp luật?”

“Ba!”

“Lúc các ngươi vô duyên vô cớ, để trường học khai trừ muội muội ta, làm sao không nói tới pháp luật?”

“Ba!”

“Lúc các ngươi để cho người ta phong sát bạn gái của ta, làm sao không nói tới pháp luật?”

Mỗi khi Lâm Hải hỏi một câu, liền tát cho Hạ Bân một cái vả miệng, chỉ một chút thời gian, mặt Hạ Bân liền sưng lên thật cao, biến thành đầu heo!

“Từng cái nhìn qua dạng chó hình người, nói chuyện lại như là thả rắm chó, còn muốn mặt mũi hay không!”

“Đủ!” Hạ Viễn đột nhiên quát to một tiếng, chỉ vào Lâm Hải, ngón tay cũng run rẩy lên.

Lời của Lâm Hải tuy thô lỗ, lại câu câu đâm tâm, bọn họ những người này, bình ngày bên trong ra vẻ đạo mạo, được người kính ngưỡng, lúc nào nhận qua vũ nhục như vậy.

Liền cả Hạ Viễn luôn luôn tự xưng là hàm dưỡng rộng rãi, giờ phút này cũng tức đến toàn thân phát run, trong lòng nộ khí chập trùng, hận không thể đem Lâm Hải ăn sống nuốt tươi.

“Đủ.” Lâm Hải xùy cười một tiếng, “Còn kém xa lắm đâu!”

Nói xong, Lâm Hải lần nữa xoay tròn cánh tay, lại một cái tát hung hăng quất vào trên mặt Hạ Bân.

“Gia gia, cứu ta a, ta sắp bị đánh chết á!”

Hạ Bân rốt cuộc nhịn không được, đau nhức nóng bỏng kịch liệt trên mặt, để gã nhất thời bắt đầu gào khóc.

“Nhắm miệng chó của ngươi lại!” Lâm Hải bực bội một trận, đưa tay lại là một cái tát!

“Ba!”

Tiếng vả miệng thanh thúy vang lên, tiếng khóc của Hạ Bân nhất thời ngừng, ánh mắt e ngại nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, vậy mà thật không dám khóc nữa.

“Ngươi, ngươi đến cùng là muốn thế nào?” Hạ Viễn chỉ vào Lâm Hải, run rẩy nói nói.

“Thế nào?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Rất đơn giản, ta người này luôn luôn phân rõ phải trái!”

“Thứ nhất, hủy bỏ phong sát đối với bạn gái của ta, cũng tiêu trừ ảnh hưởng sau đó!”

“Thứ hai, không cho phép khai trừ muội muội ta!”

“Thứ ba, về sau cũng không tiếp tục được đánh chủ ý lên ta cùng thân nhân bằng hữu của ta!”

“Không có khả năng!” Lâm Hải vừa mới dứt lời, Hạ Khuê cùng Hạ Dung liền trăm miệng một lời mà cự tuyệt.

“Quyết định mà Hạ gia ta đã làm ra, nào có đạo lý thu hồi. Nếu như chúng ta đổi ý, ngươi để mặt mũi của Hạ gia chúng ta ở nơi nào.”

“Thả Bân nhi, nhiều nhất chúng ta đáp ứng, không truy cứu ngươi nữa!”

“Ha ha, ha ha ha...” Lâm Hải buồn cười một trận, “Xem ra các ngươi vẫn là không có nhận rõ tình thế a.”

“Không đáp ứng đúng không. Tốt!” Nói xong, con mắt Lâm Hải đột nhiên phát lạnh, “Ta để ngươi không đáp ứng!”

“Ngao!!!” Nhất thời, một tiếng rú thảm, vang vọng chân trời!

Chương 723: Mượn đầu trên cổ ngươi dùng một lát!

“Bân nhi!”

Người Hạ gia, nhất thời quá sợ hãi!

Chỉ thấy một cái cánh tay của Hạ Bân, bị Lâm Hải sinh sinh bẻ gãy, lủng lẳng xuống dưới.

Hạ Bân nào đã nhận qua loại tội này a, toàn tâm đau đớn, để gã toét miệng gào khóc thảm thiết một trận, mồ hôi to như hạt đậu, từ trên đầu tí tách rớt xuống.

“Gia gia, nhanh cứu ta a, ta muốn chết rồi!” Hạ Bân kêu khóc cầu khẩn nói.

Mà Lâm Hải thì là hừ lạnh một tiếng, đưa tay lại đem một cái cánh tay khác của Hạ Bân bắt lấy.

“Lại hỏi các ngươi một lần nữa, có đáp ứng hay không!”

“Chúng ta...” Hạ Khuê vừa muốn hé miệng nói chuyện, đột nhiên, một trận tiếng bước chân ồn ào từ bên ngoài vang lên, để Hạ Khuê đem lời nói phía sau sinh sinh ngừng lại, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười âm ngoan.

“Soạt” một tiếng, một đám đại hán áo đen, khí thế hung hăng xông tới, đem gian phòng vây quanh.

“Hạ lão!” Đại hán cầm đầu, một mặt gấp gáp đứng ở trước người Hạ Viễn, cảnh giác quan sát cục thế trong phòng.

“Ba!”

Kết quả, không đợi y thấy rõ, liền bị Hạ Khuê xông lại, một cái vả miệng hung hăng tát vào trên mặt.

“Duẫn Lập! Hạ gia ta tiêu nhiều tiền như vậy để nuôi ngươi, ngươi con mẹ nó đớp cứt sao. Đến bây giờ mới tiến vào!”

“Hạ tiên sinh, thật xin lỗi, ta cũng là mới nghe được động tĩnh, lúc này mới lập tức liền dẫn người tới.” Duẫn Lập bụm mặt, một mặt ủy khuất.

Gian phòng ăn cơm của Hạ gia, cách bên ngoài rất xa, nếu không phải một tiếng rú thảm kinh thiên động địa của Hạ Bân này, Duẫn Lập thậm chí cũng không biết bên trong đã xảy ra chuyện.

“Ngươi là kẻ điếc, là người mù a. Xin không nhanh chóng cứu người ra!” Hạ Khuê thở phì phì răn dạy nói, bất quá đến cùng vẫn còn muốn dựa vào Duẫn Lập để đem nhi tử cứu ra, mới không tiếp tục động thủ đánh người.

“Vâng!” Duẫn Lập đáp ứng một tiếng, lúc này mới đưa đầu chuyển hướng sang Lâm Hải.

“Ngươi là ai, có biết...”

“Ngươi trước chờ đã!” Lâm Hải trực tiếp đem lời nói của Duẫn Lập cắt ngang, sau đó lạnh lùng nhìn chăm chú vào Hạ Khuê.

“Ngươi có phải hay không cảm thấy, đến nhiều như vậy người, liền có lực lượng?”

“Hừ, bớt nói...”

Hạ Khuê cười gằn, không đợi nói xong, đột nhiên cảm giác cảm thấy hoa mắt, sau đó bịch bịch, thanh âm liên tiếp.

Chờ ông ta quay đầu nhìn lại, đồng tử nhất thời co lại, một cỗ khí lạnh xuất hiện từ cổ.

Chỉ thấy những hộ vệ xông vào này, bao gồm cả Duẫn Lập, ở trong thời gian nháy mắt, tất cả đều nằm trên mặt đất, không rõ sống chết.

“Cái này, cái này...” Hạ Khuê tuy biết rõ Lâm Hải có thể đánh, thậm chí ngay cả Ảnh vệ cũng không phải là đối thủ, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, nhiều người như vậy cũng chơi không lại một cái Lâm Hải, công phu trong chớp mắt, liền toàn bị đánh ngã.

"Mẹ nó, cổ ngữ không phải nói, song quyền khó địch bốn tay, hảo hán không chịu nổi nhiều người sao. Cái này con mẹ nó không có đạo lý a!" Hạ Khuê nhất thời mộng bức.

Nhưng rất nhanh, một tiếng rú thảm kinh thiên động địa, trong nháy mắt đem Hạ Khuê từ trạng thái mộng bức kéo về hiện thực.

Một cánh tay còn lại của Hạ Bân, cũng bị Lâm Hải vặn gãy.

"Không cần chọc giận ta, ta không muốn giết người!" Thanh âm của Lâm Hải giống như đến từ Cửu U Địa Ngục, làm cho lòng người phát lạnh, linh hồn run rẩy.

"Hỏi lại một lần cuối cùng, ba điều kiện của ta, các ngươi đáp ứng, hay là không đáp ứng!" Lâm Hải nói, đưa tay đặt ở trên cổ Hạ Bân.

Ý kia rất rõ ràng, nếu như còn dám không đáp ứng, thứ lần sau gãy, sẽ là cái cổ của Hạ Bân.

"Đáp ứng hắn!" Hạ Viễn nhìn vào hai tròng mắt sắc nhọn của Lâm Hải, không khỏi vội vã mở miệng nói nói.

Giờ khắc này, lão vô cùng tin tưởng, Lâm Hải thật dám giết người, loại ánh mắt kinh khủng kia, trong cuộc đời dài dằng dặc của Hạ Viễn, đã từng thấy qua mấy lần, mỗi một lần đều là máu tươi tại chỗ, bởi vậy Hạ Viễn đối với lời nói giờ phút này của Lâm Hải, không có chút hoài nghi nào!

"Hảo hảo, ta đáp ứng ngươi là được!" Hạ Khuê giờ phút này đã sớm mất đi chủ kiến, thấy Hạ Viễn mở miệng, vội vàng nhận lời nói.

Lâm Hải lúc này mới đưa một thân sát khí băng lãnh tán đi, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

"Vậy thì tốt, ngay trước mặt ta, gọi điện thoại, liền hiện tại!"

Hạ Khuê do dự một chút, cuối cùng vẫn lấy điện thoại cầm tay ra.

“Giải trừ phong sát đối với Liễu Hinh Nguyệt, đem đến công tác sau đó làm tốt, tiêu trừ ảnh hưởng!”

“Người sinh viên kia, không cần khai trừ, về sau cũng không cần có bất kỳ can thiệp nào đối với nàng!”

Đánh xong hai cú điện thoại, Hạ Khuê như trút được gánh nặng, đem đầu chuyển hướng Lâm Hải.

“Hiện tại, có thể đem Bân nhi thả đi.”

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, đem Hạ Bân đẩy hướng Hạ Khuê, Hạ Khuê vội vàng hoảng hốt gấp gáp đỡ lấy, nhìn Hạ Bân đã đau đến hôn mê đi, một mặt đau lòng.

“Nếu như muốn báo thù, có thể tùy thời tìm ta, bất quá, phải suy nghĩ thật kỹ hậu quả!” Lâm Hải nhàn nhạt để lại một câu nói, mặc kệ mọi người trong Hạ gia mặt mũi tràn đầy phẫn nộ, quay người phiêu nhiên mà đi.

“Tiểu bối, khinh người quá đáng!”

Thẳng đến khi thân ảnh của Lâm Hải biến mất, Hạ Dung mới nổi cáu, một chân đem cái ghế bên cạnh đạp bay.

Mà Hạ Khuê, thì một mặt thất hồn lạc phách ôm lấy Hạ Bân, không ngừng gào thét.

“Người tới, người tới đây mau, con mẹ nó đều chết ở đâu rồi!”

Hạ Khuê vừa hô một tiếng, người bên ngoài nghe được động tĩnh, mới vội vàng chạy vào, chờ tới lúc nhìn thấy hộ vệ nằm một chỗ cùng bát đĩa đồ ăn vỡ vụn, nhất thời cũng một trận không rõ.

“Con mẹ nó còn thất thần làm gì, nhanh lên đưa tới bệnh viện a!” Hạ Khuê gầm lên giận dữ, bọn hạ nhân lúc này mới ba chân bốn cẳng, ôm lấy Hạ Bân, lái xe đưa đi bệnh viện.

Đám người Duẫn Lập, nhe răng trợn mắt phí sức đứng lên, hướng phía Hạ Viễn nói tiếng xin lỗi, cũng một mặt xấu hổ rời đi, mấy cái cái hạ nhân thấy trong phòng lộn xộn, chuẩn bị lưu lại thu thập một chút, lại bị Hạ Viễn tức giận vung tay lên, đuổi ra ngoài.

Sau đó, Hạ Viễn đặt mông ngồi trên ghế, tựa hồ lập tức già đi rất nhiều.

“Cha, việc này tuyệt đối không thể cho qua như vậy, nếu không Hạ gia ta còn có mặt mũi nào mà tồn tại!”

“Đúng vậy a, cha, Hạ gia ta lúc nào nhận qua loại ủy khuất này, kiên quyết không thể để tiện nghi cho tiểu tử kia, nhất định phải để hắn trả giá đắt!”

Hạ Viễn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn hai đứa con trai một Hạ Khuê cùng Hạ Dung mặt không cam lòng, chậm rãi mở miệng.

“Các ngươi muốn xử lý thế nào?”

“Dùng tiền thuê mướn sát thủ, giết hắn!”

“Để Cục Công an đem hắn bắt lại, phán hắn mười năm tám năm!”

“Hừ! Hai cái đồ ngu!” Hạ Viễn bất mãn hừ lạnh một tiếng, Hạ Khuê cùng Hạ Dung nhất thời một mặt mờ mịt không biết làm sao.

“Nhớ kỹ, chuyện này, đối với bất kỳ người nào cũng không cho phép tiết lộ, cảnh cáo người biết chuyện, một khi tiết lộ ra ngoài, đừng trách Hạ gia ta không khách khí!” Hạ Viễn vừa nói, một bên đứng dậy, chậm rãi đi đến trước người Ảnh vệ.

“Hạ lão... Cứu ta...”

Ảnh vệ bị ba quyền một chân của Lâm Hải đánh thành trọng thương, trước đó lại bị Lâm Hải trực tiếp ném ra, nện lật ngã cái bàn rồi rơi xuống đất, giờ phút này liền cả khí lực nói chuyện cũng gần như không còn.

Ánh mắt Hạ Viễn nhìn chằm chằm vào Ảnh vệ, than nhẹ một tiếng, chậm rãi ngồi xổm người xuống.

“Ta nhớ được tên ngươi, gọi là Ảnh Thập Ngũ, theo ở bên cạnh ta bảo hộ ta, đã có tám năm đi.”

“Vâng, tám năm này ta một mực ở bên người Hạ lão, hôm nay nếu không phải Hạ Bân thiếu gia có phân phó, ta sẽ một tấc cũng không rời khỏi ngài.” Ảnh Thập Ngũ bỗng nhiên có chút cảm động, nghĩ không ra cái lão giả uy nghiêm có phần thịnh, quyền cao chức trọng này, vậy mà nhớ kỹ rõ ràng như vậy.

Hạ Viễn gật gật đầu, vô cùng nhu hòa liếc nhìn Ảnh Thập Ngũ một chút.

“Ngươi cũng nhìn thấy, trước đó cái Lâm Hải kia, là hung hăng càn quấy như thế nào, tại Hạ gia ta tùy ý làm bậy, Hạ gia ta làm sao có thể nhịn được khẩu khí này đâu?.”

Ảnh Thập Ngũ nghe xong, vô cùng xấu hổ cúi đầu.

“Hạ lão, trách ta vô năng, không phải là đối thủ của Lâm Hải.”

“Ta không trách ngươi.” Hạ Viễn lắc đầu, “Nhưng là, thù này, ta nhất định phải báo!”

Nói xong, Hạ Viễn ngừng một lát, dùng giọng điệu thương lượng, hướng phía Ảnh Thập Ngũ hỏi.

“Muốn báo thù này, ta cần hướng ngươi mượn một món đồ vật, ngươi có nguyện ý hay không?.”

“Mượn cái gì.” Ảnh Thập Ngũ sững sờ.

Hạ Viễn nghe xong, nhếch miệng cười một tiếng, cười là hòa ái như vậy, chỉ là trong tay lão, chẳng biết từ lúc nào, đã thêm ra môt cây chủy thủ!

“Tự nhiên là, mượn cái đầu trên cổ ngươi dùng một lát!” Nói xong, ánh mắt Hạ Viễn phát lạnh, chủy thủ trong tay hung ác đâm xuống!

Chương 724: Tô Hạo ước hẹn

“Hạ lão, ngươi...” Trong lòng Ảnh Thập Ngũ hoảng hốt, muốn trốn tránh, lại phát hiện một chút sức lực đều không có.

Phốc!

Máu me tung tóe!

Hạ Viễn một đao đâm vào trái tim của Ảnh Thập Ngũ, đôi mắt của Ảnh Thập Ngũ trừng tròn xoe, chết không nhắm mắt!

“Leng keng!”

Hạ Viễn đem chủy thủ rút ra, ném xuống đất.

“Ta mệt mỏi, bên trong này các ngươi thu thập một chút đi!” Nói xong, Hạ Viễn chậm chạp di chuyển bước chân, rời phòng, sống lưng còn thẳng tắp trước đó, tựa hồ lập tức trở nên không còn thẳng tắp nữa.

Lâm Hải ra khỏi Hạ gia không bao xa, liền tiếp được điện thoại của Mạnh Húc.

“Hải ca, thật sự là may mắn a, lệnh phong sát đối với chị dâu Hinh Nguyệt, vậy mà mạc danh kỳ diệu được giải trừ!” Thanh âm của Mạnh Húc, bên trong mỏi mệt mang theo vẻ hưng phấn.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sợ y lo lắng, cũng chưa nói cho y biết về tình hình thực tế.

“Vất vả, hôm nào mời ngươi ăn cơm!”

“Cái này thì vất vả cái gì a, vì Hải ca cùng chị dâu Hinh Nguyệt mà làm việc, ta vui lòng!”

Treo điện thoại của Mạnh Húc, Lâm Hải lại đánh qua cho Cường đầu trọc.

“Cường Tử, thế nào, có biến không?”

“Hết thảy bình thường a, sư phụ, ta cùng Lăng Đào từ tối hôm qua liền canh giữ ở cửa nhà ngươi, không có một chút dị thường nào.”

Lâm Hải nghe xong, thở dài ra một hơi.

“Vất vả, các ngươi rút lui đi.”

Tắt điện thoại, Lâm Hải thẳng đến đại học sư phạm Yến Kinh, tìm tới Lâm Vân.

“Đi, lại cùng ta đi tìm này cái Vương chủ nhiệm rắm chó này!”

Lâm Hải lôi kéo Lâm Vân, thẳng đến phòng giáo vụ, tìm tới văn phòng của Vương chủ nhiệm, nhấc chân liền đem cửa đá văng ra.

Vương chủ nhiệm đang cầm một cái khăn lông, trong miệng hùng hùng hổ hổ, nhe răng trợn mắt xoa xoa khuôn mặt bị Lâm Hải quất sưng.

Cửa phòng làm việc đột nhiên bị đá văng, lão nhất thời giật mình, chờ sau khi thấy rõ người tới là ai, liền bị dọa đến lập tức đứng lên, liền khăn mặt cũng rơi trên mặt đất.

Một đôi mắt hoảng sợ nhìn Lâm Hải, dùng sức gạt ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, hướng phía Lâm Hải há hốc mồm, nhưng căn bản không biết nói cái gì cho phải.

Lâm Hải cũng lười so đo với loại tiểu nhân này vật, một bước ba lắc đi đến trước mặt Vương chủ nhiệm, đưa tay sờ sờ gương mặt sưng đỏ của lão.

“Còn đau không?” Lâm Hải một mặt tản mạn hỏi.

“Ừm.” Vương chủ nhiệm vô ý thức gật gật đầu, nhưng sau đó lại nhanh chóng dùng sức lắc lắc đầu.

“Không đau, không đau!” Vương chủ nhiệm một mặt hoảng sợ, liên tục khoát tay, sợ Lâm Hải lại lập tức cho lão một trận.

Lâm Hải buồn cười một trận, thật là một cái kém cỏi hiếp yếu sợ mạnh, liền đau cũng không dám thừa nhận.

“Sự tình em gái ta thế nào a? Còn khai trừ hay không?”

“Không không không, không khai trừ!” Đầu Vương chủ nhiệm dao động giống như trống bỏi, “Lâm Vân đồng học là sinh viên ưu tú như vậy, quả thực là báu vật của trường học chúng ta, làm sao có thể khai trừ đâu, không khai trừ!”

Trước đó không lâu, lão vừa mới nhận được tin tức, Hạ gia đã lên tiếng, không khai trừ Lâm Vân.

Biết rõ tin tức này về xong, hồn Vương chủ nhiệm kém chút bị dọa đến xuất hiện.

Trước khi Lâm Hải đi, cũng đã có nói qua đi tìm Hạ gia, lão vốn cho rằng, một cái sinh viên đại học, qua đối cứng cùng quái vật khổng lồ như Hạ gia, kết quả tất nhiên là chết rất thảm.

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, Hạ gia vậy mà thật thay đổi chủ ý, tuy lão không biết Lâm Hải là làm sao làm được, nhưng ít ra lão hiểu rõ một chút, cái kia chính là người sinh viên trước mắt này, có thể ngăn cản ý chí của Hạ gia!

Có điểm này, liền đầy đủ, nên biết rằng đây chính là Hạ gia a, đại gia tộc đỉnh cấp của Yến Kinh, là tồn tại kinh khủng nghiền chết lão dễ dàng như là nghiền chết một con kiến.

Vậy có phải hay không đại biểu cho, cái sinh viên gọi là Lâm Hải này, cũng có được một dạng lực lượng kinh khủng giống như Hạ gia.

Vương chủ nhiệm không dám nghĩ, chỉ có thể khúm núm ở trước mặt Lâm Hải cùng Lâm Vân, trong lòng cầu nguyện bọn họ đem sự tình khi trước bản thân làm khó Lâm Vân, tất cả đều quên, đừng đem cái người chấp hành mệnh lệnh là chính mình này, nghiền chết như là kiến hôi.

Bất quá, lão thật sự là có chút nhớ nhung nhiều, loại tiểu nhân vật giống như lão này, Lâm Hải mới lười đi so đo.

“Vậy được đi.” Lâm Hải miễn cưỡng nói một câu, “Nếu đã không khai trừ, vậy muội muội ta liền tiếp tục đến trường đi.”

“Không có vấn đề, tuyệt đối không có vấn đề!” Vương chủ nhiệm vội vàng liên tục nói nói.

“Bất quá...” Lâm Hải nói một cái bất quá, nhất thời để trái tim của Vương chủ nhiệm lại nhấc đến cổ họng.

“Nếu như trong lúc muội muội ta đến trường, lại xảy ra vấn đề gì, ta nhất định bắt ngươi mà hỏi!”

“Vâng vâng vâng, ngài yên tâm, ta nhất định chiếu cố tốt Lâm Vân đồng học.” Trán Vương chủ nhiệm nhất thời toát ra một tầng mồ hôi tinh mịn, kinh sợ nói nói.

"Tốt, không quấy rầy ngươi công tác nữa." Lâm Hải đi hai bước, bỗng nhiên lại quay đầu lại.

"Đúng, trước đó làm hỏng bàn công tác của ngươi, không cần ta bồi đi."

"Không cần không cần không cần! Không có một chút quan hệ nào với ngài!" Vương chủ nhiệm hoảng sợ đến liên tục khoát tay, nhớ tới thủ đoạn khủng bố trước đó của Lâm Hải, toàn thân nhất thời giật mình một cái.

"Thật không cần nha. Vậy ta liền không khách khí." Lâm Hải cười nhạt một tiếng, gặp mục đích đe dọa đã đạt tới, cũng không lại làm khó cái Vương chủ nhiệm này, mang theo Lâm Vân rời khỏi phòng giáo vụ.

Bọn họ vừa đi, hai chân Vương chủ nhiệm nhất thời mềm nhũn, ngồi dưới đất, áo sơ mi cấp cao màu trắng, đã sớm bị ướt đẫm mồ hôi.

"Ca, cảm tạ ngươi." Trên đường, Lâm Vân kéo cánh tay Lâm Hải nói nói.

"Nha đầu ngốc, cùng ta nói cái gì cảm tạ a!" Lâm Hải trìu mến xoa xoa đầu Lâm Vân, đưa nàng về ký túc xá.

"Đúng rồi, ca!" Đến dưới lầu của ký túc xá, Lâm Vân bỗng nhiên dừng lại.

"Cái kia, Tô Hạo hẹn ta, cuối tuần đi ra ngoài chơi." Lâm Vân nói, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, cúi đầu, có chút không dám đối mặt cùng Lâm Hải.

"A." Lâm Hải sững sờ, đôi mày không khỏi nhăn lại.

"Cái Tô Hạo này, là muốn truy cầu Vân Vân sao?"

Đối với Tô Hạo người này, ấn tượng của Lâm Hải cũng khá, nhưng từ bên trong miệng của Mạnh Húc biết được, Tô gia thập phần thần bí, Lâm Hải đã kết luận, là cái gia tộc tu hành.

Nhưng hắn cùng Tô Hạo dù sao chỉ gặp qua một lần, chưa từng có hiểu biết sâu, để Lâm Vân cùng một chỗ với một cái người tu hành không biết rõ ngọn ngành, trong lòng Lâm Hải dù sao cũng hơi không chắc.

Bởi vì bản thân Lâm Hải liền là người tu hành, đối với thủ đoạn của người tu hành cũng biết quá tường tận, nhưng càng là như thế, hắn mới càng hiểu biết chỗ đáng sợ của người tu hành.

Nếu như cái Tô Hạo này có mang ác ý, cho dù là chính mình, đều chưa hẳn sẽ tới cứu kịp Lâm Vân.

“Ca, ngươi có phải không đồng ý hay không a?” Lâm Vân thấy Lâm Hải nửa ngày không nói lời nào, có chút thất lạc hỏi.

“Không có.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, trong lòng đã có quyết đoán.

Chính mình thực sự có chút lo bò trắng răng, trên đời người xấu nào có nhiều như vậy, không thể vì đối phương là cái người tu hành, liền lòng mang đề phòng, huống chi Tô Hạo còn đã ra mặt giúp chính mình, cũng đưa qua Lâm Vân về trường học, coi như là bằng hữu bình thường ở chung là được.

Hơn nữa, Tô Hạo vốn là không biết được, mình đã biết rõ thân phận người tu hành của y, mà Tô Hạo càng không biết mình cũng là người tu hành, cứ như vậy song phương cũng làm một dạng kết giao bằng hữu như người bình thường, chẳng phải là rất tốt sao.

“Muốn đi thì đi đi.”

“A.” Lâm Vân đáp ứng một tiếng, “Ta đến Yến Kinh, còn không có đi chơi qua đâu, ta nhìn Tô công tử không giống người xấu, cho nên…”

“Ha ha, ngươi không cần giải thích, ngươi cùng người nào kết giao làm bằng hữu, ca sẽ không can dự.”

“Đúng.” Nói xong, Lâm Hải chợt nhớ tới một chuyện, “Hộ Thân Phù mà ca đưa ngươi, còn mang ở trên người đi.”

“Ở đây a, ta vẫn luôn mang theo đây.” Lâm Vân vừa nói, vừa từ chỗ cổ, đem dây chuyền Long Cốt móc ra, hướng phía Lâm Hải lắc lắc.

“Vậy là tốt rồi, nhớ kỹ bất cứ lúc nào, cũng tuyệt đối không nên rời khỏi người!”

Thấy Lâm Vân một mực tùy thân mang theo dây chuyền Long Cốt, Lâm Hải rốt cục đã yên lòng.

Có cái dây chuyền này hộ thân, đừng nói là Tô Hạo, liền xem như người Tu tiên mạnh hơn hắn trăm lần, cũng đừng hòng làm bị thương Lâm Vân mảy may!

“Biết rõ, gặp lại, ca ca!” Lâm Vân xinh xắn cười một tiếng, hướng phía Lâm Hải khoát khoát tay, lên lầu.

Nhìn bóng hình xinh đẹp của Lâm Vân rời đi, Lâm Hải thở ra một hơi thật sâu.

“Tô Hạo, hi vọng ngươi không nên thương tổn Vân Vân, nếu không ta sẽ không bỏ qua ngươi!”

“Ừm. Đúng!” Nhấc lên Tô Hạo, Lâm Hải bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, lấy điện thoại cầm tay ra đánh qua.

Chương 725: Ta dựa vào, ngươi đem Nữ thần của ta làm.

“Lâm tổng!” Điện thoại vừa tiếp thông, rất nhanh một cái giọng nữ mang theo vẻ hưng phấn, phi thường dễ nghe truyền tới.

"Ách..." Lâm Hải móc móc lỗ tai, đối với xưng hô Lâm tổng thế này, thật là có điểm không thích ứng.

"Lâm tổng có dặn dò gì sao. Có cần ta hồi báo cho ngươi một chút công tác gần đây hay không." Trần Nghiên bên kia, cái miệng nhỏ nhắn thao thao bất tuyệt, máy hát nhất thời mở ra.

"Không cần, không cần! Nghe những cái đồ vật kia, đầu ta đau!" Lâm Hải vội vàng ngăn lại, nhắm trúng Trần Nghiên ở bên trong điện thoại ha ha ha cười một trận êm tai.

"Ta có một chuyện muốn hỏi ngươi!"

"Lâm tổng, ngài nói!" Thấy Lâm Hải muốn nói chính sự, Trần Nghiên vội vàng cũng đình chỉ tiếng cười.

"Mặt nạ dưỡng da của chúng ta, lợi nhuận mười phần lớn, sẽ có cái không an toàn gì hay không?" Lâm Hải từ lần buổi đấu giá kia, lại qua Tô Hạo nói một phen, mới biết được những phú hào kia, đối với mặt siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, là điên cuồng cỡ nào, từ khi đó trong lòng liền có một trận lo âu.

"Lâm tổng, ý ngài là." Trần Nghiên cũng không lý giải được ý tứ của Lâm Hải.

"Ta ý là nói, lợi nhuận cao như vậy, rất có thể sẽ khiến cho một số kẻ phạm pháp, bí quá hoá liều!"

"Cái này ngài yên tâm!" Trần Nghiên nhất thời hiểu rõ lo lắng của Lâm Hải, ngữ khí già dặn nói nói.

"Siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát của chúng ta, chỉ đối mặt với thị trường hàng xa xỉ của thế giới, ở trong nước cũng chỉ có một hai nhà công ty lớn tin được có hợp tác cùng chúng ta, công tác bảo mật làm vẫn tương đối nghiêm mật."

"Hơn nữa, sản xuất siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, là cùng một chỗ với mặt nạ dưỡng da phổ thông, trong mắt người ở bên ngoài, công ty của chúng ta, cùng trước đó cũng không có cái gì khác nhau, bởi vì khả năng tin tức này bị tiết lộ ra ngoài là rất nhỏ.”

Nói đến đây, Trần Nghiên dừng một cái.

“Đương nhiên, tại lúc chúng ta mới bắt đầu sản xuất siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, chúng ta đã sai lầm khi đánh giá thấp giá trị của nó, tại thời khắc tổ chức buổi họp báo, mời một số lãnh tụ cùng chuyên gia gọi là hành nghiệp ở trong nước, còn có chính là chúng ta dùng người tình nguyện để làm thí nghiệm, bọn họ đối với siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát có lẽ sẽ cảm kích, nhưng lấy thân phận của bọn họ, cũng không biết mặt nạ dưỡng da của chúng ta có lợi nhuận cao như thế, bất quá bất kể thế nào nói, vẫn là lưu lại tai hoạ ngầm.”

Lâm Hải nghe Trần Nghiên phân tích, âm thầm gật đầu, lo lắng trong lòng của hắn, cũng là điểm này.

“Bất quá Lâm tổng ngài yên tâm, ta đã làm an bài, tại bên ngoài công xưởng, ta đã an bài trên trăm bảo tiêu, thời khắc phân ba ban bảo hộ công xưởng an toàn, hơn nữa bên ngoài cũng tạo mối quan hệ, một khi có việc, nhân thủ của chúng ta đủ để xử trí tình huống đột phát, hơn nữa công an cũng sẽ lập tức trình diện!”

“Ngươi làm rất không tệ!” Lâm Hải nói lời khen ngợi xuất phát từ nội tâm, Trần Nghiên an bài rất đủ mặt rất tỉ mỉ, Lâm Hải cuối cùng vẫn là yên tâm một chút.

Bất quá, Lâm Hải cũng biết, những an bài này của Trần Nghiên, đối phó với một số cường đạo phổ thông có lẽ có dùng, nhưng nếu như là một số cao thủ Võ đạo thậm chí là người tu hành, này liền không có chút tác dụng gì.

Nhưng Trần Nghiên dù sao cũng là người bình thường, có thể làm được điểm này, đã rất không tệ, cao thủ Võ đạo cùng người tu hành, căn bản không nằm bên trong phạm vi nhận biết của nàng.

Lại cùng Trần Nghiên rảnh rỗi phiếm vài câu, Lâm Hải cúp điện thoại, chợt nhớ tới, mình còn có một bộ phận mặt nạ dưỡng da đưa hướng Thiên Đình đây.

Mẹ nó, cái Dao Trì Tiên Tử này, đến bây giờ cũng không phân điểm qua cho mình, không sẽ tự mình giấu xuống đi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vừa đi đường, vừa mở Weachat ra, tìm tới Dao Trì Tiên Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, đang làm gì. (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Dao Trì Tiên Tử: Đang tắm, ngươi có muốn nhìn hay không. (phía sau là một cái biểu lộ câu dẫn)

Phốc!

Lâm Hải nhìn cái tin này, dưới chân mềm nhũn kém chút ngã xuống đất.

Mẹ nó, tình huống của cái Dao Trì Tiên Tử này như thế nào a, nhớ bản thân lúc mới quen nàng ta, thế nhưng là không bình thường cao lãnh, hơn nữa đám kia thần tiên cũng đều nói nàng ta rất khó tiếp cận, làm sao gần nhất nàng ta giống như đột nhiên đổi tính, luôn đùa giỡn với chính mình a.

“Thao, ngươi còn không sợ, ca ca sợ cái gì a.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đương nhiên muốn nhìn a, mau mau phát tới! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Dao Trì Tiên Tử: Hai bao sợi cay, một lon cola. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

“Ta dựa vào!” Lâm Hải trong lòng khinh bỉ một trận, cái này mẹ nó còn là Cửu Thiên Tiên Nữ cao cao tại thượng sao, hai bao sợi cay một lon cola liền đem chính mình bán, con mẹ nó so với hàng đứng phố còn tiện nghi hơn!

Bất quá có thể nhìn tiên tử đi tắm, cơ hội tốt như vậy, Lâm Hải nào sẽ bỏ qua a.

Mở túi càn khôn ra, trực tiếp đem hai bao sợi cay cùng một lon cola phát qua.

Leng keng!

Ngươi hướng Dao Trì Tiên Tử gửi đi sợi cay x2.

Ngươi hướng Dao Trì Tiên Tử gửi đi Coca Cola x1.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồ vật thu đến đi, hắc hắc, ngươi hiểu được... (phía sau là một cái biểu lộ bới móc nhướn lông mày)

Dao Trì Tiên Tử: Hiểu được cái gì.

“Trời ạ, ngươi nha sẽ không giựt nợ chứ.” Lâm Hải chợt cảm thấy không ổn, giọng điệu này của Dao Trì Tiên Tử giống như không đúng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, đừng làm rộn, mau mau phát tới. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Dao Trì Tiên Tử: Ngươi rốt cuộc muốn ta phát cái gì.

“Đại gia ngươi!” Mặt Lâm Hải tối sầm, đây là tiết tấu bị hố.

Tuy trước đó Lâm Hải cũng là mang thành phần nghe nói đùa, nhưng bây giờ bị quỵt nợ trắng trợn, trong lòng nhất thời khó chịu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng giả bộ hồ đồ có được hay không, tự nhiên là hình tiên tử ngươi tắm rửa. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Dao Trì Tiên Tử: Phi! Kẻ xấu xa vô sỉ hạ lưu! (phía sau là thái đao liên tiếp)

“Không phải... Em gái ngươi a!” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, rõ ràng là ngươi chịu trước có được không, làm sao lại thành kẻ xấu xa vô sỉ hạ lưu rồi.

Dao Trì Tiên Tử: Ta muốn đem ô ngôn uế ngữ của ngươi, phát đến bên trong bầy, để chúng tiên gia thấy rõ bộ mặt thật sự của ngươi!

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải nhất thời tức giận, cái Dao Trì Tiên Tử này con mẹ nó quá ác đi, còn giảng đạo lý hay không.

Leng keng!

Lâm Hải đang nghĩ ngợi phải giải thích cái gì, bỗng nhiên một đầu tin tức @ tất cả mọi người trong quầy giao dịch Thiên Đình liền nhảy ra.

Lâm Hải vội vàng mở ra xem xét, kết quả chỉ nhìn một chút, Lâm Hải trực tiếp quỳ!

“Em gái ngươi!”

Cái mũi của Lâm Hải cũng tức điên, hắn thật không nghĩ tới Dao Trì Tiên Tử nói làm liền làm, vậy mà thật phát đến bên trong bầy.

Dao Trì Tiên Tử: @ tất cả mọi người, Tiểu Hồ Đồ Tiên chính là mộ kẻ xấu xa vô sỉ hạ lưu!

Cái tin tức này vừa phát ra, trong bầy liền náo nhiệt lên.

Trư Bát Giới: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Ta dựa vào, ngươi đem Nữ thần của ta làm. Ngươi nha đối với Băng mỹ nhân cũng đã làm cái sự tình táng tận lương tâm gì, nhanh nói một chút tư vị như thế nào. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Ma Lễ Thanh: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Ta dựa vào, ngươi đem Nữ thần của ta làm. Tiểu đệ quỳ cho đại thần!

Thất Tiên Nữ: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ngươi thật đã làm nàng ta. Tốt a, ngươi ngưu bức, ta liền muốn hỏi, ngươi ban đêm có rảnh không. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Nhị Lang Thần: @ Dao Trì Tiên Tử, ta dựa vào, Nữ thần, tình huống như thế nào, hắn làm gì ngươi. Ta bổ sống hắn! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

Nhị Lang Thần: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Ta dựa vào, ngươi đem Nữ thần của ta làm. Ngươi nha cút ra đây, lão tử muốn thả chó cắn ngươi!

Em gái ngươi a! Lâm Hải không còn gì để nói, bên trong đầu đám thần tiên này cũng giả trang cái loạn thất bát tao gì.

Ngộ Không: Các ngươi đừng loạn nói, huynh đệ của ta không phải loại người như vậy!

“Nhìn xem, vẫn là Tôn Đại Thánh người ta nói phải!” Lâm Hải hài lòng gật gật đầu, thế nhưng là một câu sau đó, lại làm cho Lâm Hải kém chút phun máu.

Ngộ Không: Nếu như ta huynh đệ muốn làm nàng, tuyệt đối sẽ mang ta lên cùng một chỗ! (phía sau là một cái biểu lộ nhếch miệng cười)

“Phục, không có một cái hàng nghiêm túc nào!”

Lâm Hải nhìn bên trong bầy liên tiếp không ngừng @ chính mình cùng @ Dao Trì Tiên Tử, không phải hỏi chính mình có phải đã làm Dao Trì Tiên Tử hay không, thì cũng là hỏi Dao Trì Tiên Tử, chính mình đã làm gì nàng.

Nhất thời, bên trong bầy liền bắt đầu trở nên chướng khí mù mịt.

Lâm Hải thực sự tức không nhịn nổi, cũng nghĩ không thông, phát một cái tin tức qua cho Dao Trì Tiên Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi làm như vậy, bị hao tổn danh dự là ngươi, đối với ngươi có chỗ tốt gì. (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Qua hồi lâu, tin tức của Dao Trì Tiên Tử mới trở lại.

Dao Trì Tiên Tử: Bên trong tâm của ta có hận! Ta hận ngươi!!!

"Ách... Tình huống như thế nào." Lâm Hải nhất thời mộng bức, chính mình cũng không làm gì nàng ta a, làm gì mà có hận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể đem lời nói nói rõ ràng ra hay không?

Dao Trì Tiên Tử: Ngươi cái tên đàn ông phụ lòng, nghiệp chướng kiếp trước, ngươi cũng quên sao!

Lâm Hải nhìn cái tin mà Dao Trì Tiên Tử phát tới, đầu oanh một tiếng, nhất thời sững sờ.

"Kiếp trước, kiếp trước..." Lâm Hải phảng phất đưa trẻ rơi xuống nước, đột nhiên bắt được một cọng cỏ, liền bắt đầu vô cùng kích động lên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, ta kiếp trước là người nào. Cũng đã phát sinh cái gì. Ngươi nói cho ta biết!

Đáng tiếc, chờ rất lâu, tin tức của Dao Trì Tiên Tử cũng không có đáp lại.

Trái tim Lâm Hải phanh phanh trực nhảy, thật lâu không thể bình tĩnh, thấy Dao Trì Tiên Tử không hồi âm, Lâm Hải lại phát qua một cái tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, ta van cầu ngươi, cái này đối với ta rất trọng yếu, ngươi nói cho ta biết được không?

Lâm Hải lại chờ trọn vẹn hơn nửa giờ, vẫn như cũ là không hồi âm lại.

“A.” Lâm Hải cười khổ một tiếng, trong lòng không khỏi có cảm giác khó chịu.

Rõ ràng biết rõ có kiếp trước, lại không biết kiếp trước là người nào, loại cảm giác này, thật sự là khó chịu a!

“Thôi đi.” Đã như vậy, Lâm Hải cũng lười đi nghĩ nhiều như vậy, quản nó kiếp trước kiếp sau, sống ở hiện tại, không tốt sao.

Lúc đầu muốn hỏi Dao Trì Tiên Tử một chút về sự tình mặt nạ dưỡng da, nhưng nháo ra như thế, tạm thời cũng không cách nào hỏi.

Lắc đầu, Lâm Hải một bên đem điện thoại di động thu hồi, một bên tiếp tục đi về phía trước.

“Ai u.” Đột nhiên, một tiếng thở nhẹ vang lên.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Lâm Hải lúc này mới ý thức được, chính mình vừa mới cúi đầu, suy nghĩ lại tương đối loạn, nên không cẩn thận đụng vào người.

“Không sao, bước đi chú ý một chút!” Nữ hài bị đụng nhíu nhíu mày, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

“Ừm.” Lúc ánh mắt của Lâm Hải rơi vào trên người cô gái, trong lòng bỗng nhiên giật mình!

Chương 726: Phỏng đoán về kiếp trước

“Thật kỳ quái a.” Lâm Hải nhìn cô gái này, cước bộ phù phiếm không có lực, sắc mặt trắng bệch, tuy nhìn qua chỉ có hơn hai mươi tuổi, lại cho người ta một loại cảm giác năm sáu mươi tuổi.

“Ngươi không sao chứ?” Lâm Hải nhịn không được hỏi.

“Không có việc gì, cảm tạ.” Nữ hài đáp một tiếng, có chút kiệt sức hướng phía Lâm Hải gật gật đầu, mỉm cười rời đi.

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào bóng lưng của nữ hài, đôi mày cau lại, luôn cảm thấy cô gái này, bên trong có chút không đúng, nhưng nhất thời lại không nói ra được.

Lắc đầu, Lâm Hải thu hồi tâm tư, về đến trong nhà, lập tức tiến vào trong tu luyện, thẳng đến khi Liễu Hinh Nguyệt trở về, mới từ trong tu luyện tỉnh lại.

Hai người triền miên một hồi, không biết vì sao, Lâm Hải bỗng nhiên lại nhớ tới lời nói mạc danh kỳ diệu của Dao Trì Tiên Tử.

“Hinh Nguyệt, nếu có kiếp trước, em cảm thấy em kiếp trước sẽ là ai?” Lâm Hải nhịn không được hỏi.

“Ừm...” Liễu Hinh Nguyệt tựa ở trong lòng Lâm Hải, nghiêng đầu một hồi, sau đó môi son khẽ mở.

“Hằng Nga!”

“Hằng Nga!!!” Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Chẳng lẽ Hinh Nguyệt, cũng có cảm ứng sao.

“Tại sao lại là Hằng Nga đâu?.” Lâm Hải nỗ lực làm cho chính mình bình tĩnh lại, mỉm cười hỏi nói.

“Em cũng không biết.” Đôi mi của Liễu Hinh Nguyệt cau lại, chu cái miệng nhỏ nhắn lắc đầu.

“Sau khi anh hỏi ra vấn đề này, bên trong tiềm thức của em, người thứ nhất xuất hiện chính là Hằng Nga.”

“Anh thì sao, anh hi vọng anh là ai?” Liễu Hinh Nguyệt xinh xắn ôm lấy cổ Lâm Hải, hứng thú hỏi.

“Em chính là Hằng Nga, vậy anh chỉ có thể là Hậu Nghệ.” Lâm Hải câu câu cái mũi ngọc tinh xảo của Liễu Hinh Nguyệt, cười nói.

Thế nhưng vừa mới dứt lời, Lâm Hải mãnh liệt sững sờ, nụ cười trong nháy mắt liền ngưng kết lại!

“Hậu Nghệ!”

“Đậu phộng!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, một cái ý niệm trong đầu xông tới.

“Mẹ nó, kiếp trước của ca ca không phải là Hậu Nghệ đi.”

“Lão công, anh làm sao vậy?” Liễu Hinh Nguyệt thấy sắc mặt của Lâm Hải khác thường, không khỏi hỏi.

“Không có việc gì, ngủ đi.” Lâm Hải xoa bóp khuôn mặt của Liễu Hinh Nguyệt, ôn nhu nói.

“A.” Liễu Hinh Nguyệt tuy lòng đầy nghi hoặc, nhưng cũng quan tâm không có hỏi nhiều, mệt nhọc một ngày, chỉ chốc lát liền nhập vào mộng đẹp.

Mà Lâm Hải, lại không ngủ được.

“Hậu Nghệ! Hậu Nghệ!”

Bên trong đầu của Lâm Hải, không ngừng toát ra hai chữ này, trong lòng một trận phập phồng không yên.

Tại trong thần thoại truyền thuyết của Hoa Hạ, có một cái cố sự Hằng Nga Bôn Nguyệt, Hậu Nghệ cũng là lão công của Hằng Nga, thế nhưng sau đó Hằng Nga đã ăn linh dược, một mình phi thăng, hai người cuối cùng Tiên Phàm vĩnh cách, không có ở cùng một chỗ!

“ Tiên Phàm vĩnh cách, không thể bị hồng tuyến của Nguyệt Lão buộc chung một chỗ...” Lâm Hải càng nghĩ càng kinh ngạc, cái này con mẹ nó không phải là nói chính mình cùng Hinh Nguyệt sao.

Chẳng lẽ nói, chính mình kiếp trước thật sự là Hậu Nghệ. Mà Hinh Nguyệt cuối cùng cũng sẽ Phi Thăng Tiên giới, để một mình mình lưu lại ở trong nhân thế này.

Lâm Hải căn bản là không có cách bình tĩnh, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, mở Baidu, tìm tòi cố sự về Hằng Nga Bôn Nguyệt.

Tuy Lâm Hải khi còn bé liền nghe nói qua cố sự này, nhưng chỉ biết rõ đại khái, cụ thể tường tình cũng không hiểu biết, bây giờ có cái manh mối này, hắn cấp thiết muốn biết rõ nội dung cặn kẽ.

Rất nhanh, cố sự Hằng Nga Bôn Nguyệt liền bị tìm tòi ra, tâm tình Lâm Hải gấp gáp bắt đầu đọc.

“Ta dựa vào, không phải đâu.” Nhưng cái xem xét này, Lâm Hải nhất thời mộng bức, hắn chẳng thể nghĩ tới, cố sự Hằng Nga Bôn Nguyệt, vậy mà không chỉ có một phiên bản!

Chỉ là nguyên nhân Hằng Nga ăn linh dược, liền có năm cái phiên bản, bản bị buộc bất đắc dĩ, bản ném phu độc chiếm, bản Hậu Nghệ tặng thuốc, bản cứu vãn dân chúng, bản Hậu Nghệ bất trung, cái nào thật cái nào giả, căn bản không thể nào kiểm chứng!

“Móa!” Lâm Hải nhịn không được mắng một tiếng, bất quá vẫn là nghiêm túc đem mỗi cái phiên bản đều đọc một lần, đọc xong liền lâm vào suy tư.

Cuối cùng, Lâm Hải vẫn là cảm thấy bản bị buộc bất đắc dĩ, so sánh ra có thể tin hơn một chút, nếu như nói Hinh Nguyệt chính là Hằng Nga, chính mình là Hậu Nghệ mà nói, Lâm Hải cảm thấy Hinh Nguyệt không có khả năng bỏ chính mình mà đi, khẳng định là bị người bức bách.

Nhưng chẳng biết tại sao, bên trong não hải Lâm Hải, cái bản Hậu Nghệ bất trung kia, cũng thỉnh thoảng nhảy ra, nhất là liên tưởng tới những lời kia của Dao Trì Tiên Tử, chẳng lẽ, thật sự là Hậu Nghệ phản bội Hằng Nga về mặt tình cảm, Hằng Nga mới trong cơn tức giận mà rời khỏi Hậu Nghệ.

Nếu như là như vậy, dựa theo cố sự mà thần thoại truyền thuyết ghi chép, thân phận chân chính của Dao Trì Tiên Tử, liền được miêu tả sinh động!

“Chẳng lẽ nàng, chính là Lạc Thần trong truyền thuyết?!”

“Nước Dao Trì kia, cũng là nước sông Lạc?!”

“Ta qua, loạn thất bát tao cái gì!” Lâm Hải cảm thấy đầu hỗn loạn tưng bừng, bắt lấy tóc cào một trận, tâm tình không khỏi phiền não.

“Mặc kệ, mặc kệ!” Lâm Hải cưỡng ép đem những cái ý nghĩ loạn thất bát tao trong đầu kia khu trừ ra ngoài, cái gì Hậu Nghệ, cái gì Hằng Nga, cái gì Lạc Thần, đều là con mẹ nó vô nghĩa!

Một thế này, ca ca chỉ là Lâm Hải, người yêu của ta là Liễu Hinh Nguyệt, mặc cho ai cũng đừng hòng đem chúng ta tách ra!

Tâm cảnh Lâm Hải biến đến vô cùng kiên định, nhìn Liễu Hinh Nguyệt đang ngủ say, ánh mắt nhu hòa nói không nên lời.

“Hinh Nguyệt, sự tình kiếp trước anh không quản, nhưng kiếp này, người nào cũng đừng hòng đem em từ bên cạnh anh mang đi!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vươn người đứng dậy, hít sâu một hơi.

Muốn muốn bảo vệ tốt cho Hinh Nguyệt, chỉ có không ngừng đề cao thực lực của mình, tại trước mặt thực lực cường đại, hết thảy lực cản đều là hư vô!

Lâm Hải đứng dậy đi ra ban công, nhìn ánh trăng đang nghịch ngợm bay xuống, Lâm Hải ngồi xếp bằng, mũi hỏi miệng miệng hỏi tâm, vận chuyển Đạo Đức Kinh, bắt đầu điên cuồng tu luyện.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Hải cơ hồ chân không bước ra khỏi nhà, nhất tâm tu luyện, đại khái sau khi đoán được thân phận kiếp trước của chính mình, tuy không dám khẳng định, lại có chút ly kỳ, nhưng Lâm Hải lại là bị kích thích đến.

Hắn hiện tại vô hạn khát vọng tăng thực lực lên, chỉ có thực lực cường đại, mới có thể ứng đối với bất luận cái ngoài ý muốn đột phát gì, mới có thể bảo chứng một thế này, thủy chung lưu tại bên người Liễu Hinh Nguyệt, vĩnh viễn không chia lìa!

Mà mấy ngày nay, Hạ gia cũng không có nhàn rỗi, Hạ Bân đã từ bệnh viện nhảy nhót tưng bừng về đến trong nhà, tuy Lâm Hải đã vặn gãy hai cái cánh tay của gã, nhìn qua mười phần dọa người, nhưng đến bệnh viện kiểm tra, cũng chỉ là trật khớp mà thôi, rất nhanh liền nối liền.

Dù sao Lâm Hải sẽ không sống ở Yến Kinh, mà Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Vân, cũng sẽ phát triển ở Yến Kinh, Lâm Hải tuy không sợ Hạ gia, nhưng cũng không muốn đem người đắc tội quá mức, để tránh cho Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Vân rước lấy phiền phức, bởi vậy ra tay rất có chừng mực.

Đáng tiếc, Hạ gia căn bản lại không có lĩnh tình hắn về chuyện này, ngày thứ hai khi Hạ Bân xuất viện, liền dẫn thi thể của Ảnh Thập Ngũ, đến trong một cái nhà đá bí mật dưới lòng đất ở ngoại ô.

Giờ phút này, ba cái thân thể nam tử được che kín bằng áo đen, khăn đen che mặt, thấy không rõ hình dạng, đang lẳng lặng đứng tại trước thi thể của Ảnh Thập Ngũ, yên lặng không nói.

Hạ Bân đứng tại đối diện bọn họ, chỉ cảm thấy một cỗ sát cơ băng lãnh cường đại đến mức cơ hồ muốn đem người đông cứng, tán loạn cuồng bạo tại trong toàn bộ nhà đá, làm huyết dịch quanh người gã tựa hồ cũng bắt đầu khó mà chảy xuôi, thân thể cứng ngắc, khắp cả người đều phát lạnh, hai cái đùi thậm chí ngay cả xê dịch cũng đều không thể.

Hạ Bân cúi đầu, trong mắt kinh hãi không khỏi, trong lòng không khỏi dâng lên hoảng sợ thật sâu, lại có chút hối hận vì đã chủ động đưa ra ý kiến muốn tới đưa thi thể về.

Ba người đối diện này, người bình thường có lẽ không rõ ràng, nhưng Hạ Bân lại biết rõ nhất thanh nhị sở, bọn họ chính là Tam Cự Đầu của tổ chức Ảnh vệ, tại phía trên quốc tế cũng là sát thủ Kim Bài đại danh đỉnh đỉnh, từng cái đều lãnh khốc vô tình, hai tay dính đầy máu tươi, nhân mạng trên tay mỗi người, cũng có trên trăm đầu!

Đối mặt với dạng người này, liền cả loại công tử ca hoàn khố xuất thân từ hào môn như Hạ Bân này, tâm lý cũng rụt rè một trận, gấp gáp nói không nên lời.

“Ba vị thủ lĩnh...” Hạ Bân nuốt ngụm nước bọt, thực sự chịu không nổi bầu không khí khủng bố cơ hồ kiềm chế đến thổ huyết này, liền mở miệng trước tiên.

“Ảnh Thập Ngũ những năm này, vì Hạ gia ta làm ra cống hiến cực lớn, đối với cái chết của y, Hạ gia ta cũng thâm biểu áy náy, hôm nay tới, trừ đưa về thi thể, ta còn cố ý đại biểu cho gia gia của ta, đưa lên một phần tâm ý.” Nói xong, Hạ Bân đem một tấm thẻ chi phiếu đưa qua.

Thế nhưng, ba cái Ảnh vệ đầu lĩnh đối diện, căn bản nhìn cũng chưa từng nhìn qua tấm thẻ chi phiếu kia, mà chính là chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào Hạ Bân, phát ra một thanh âm âm lãnh phảng phất như đến từ Cửu U Địa Ngục.

“Ngươi nói cho ta biết, lão Thập Ngũ đến tột cùng là chết thế nào!”

Chương 727: Việc này, chúng ta tiếp!

Hạ Bân ngẩng đầu, vừa vặn cùng hai mắt của thủ lĩnh Ảnh vệ tra hỏi nhìn nhau, nhất thời một cỗ hoảng sợ vô cùng quanh quẩn trong lòng, phảng phất như đối mặt là một đầu cự thú Viễn Cổ, lúc nào cũng có thể đem gã thôn phệ.

“Thật đáng sợ!” Hạ Bân chỉ nhìn một chút, cũng cảm giác linh hồn đều đang run rẩy, vội vàng nghiêng đầu tránh đi, không dám cùng người này nhìn thẳng.

“Hồi ba vị thủ lĩnh, là bị một cái tên là Lâm Hải giết chết!” Hạ Bân nuốt ngụm nước bọt, có chút chột dạ nói nói.

“A. Lâm Hải.” Ba cái thủ lĩnh Ảnh vệ liếc nhìn lẫn nhau một chút, vẻ mặt tất cả đều là vô cùng nghi hoặc, hiển nhiên đối với cái tên Lâm Hải này, mười phần lạ lẫm.

“Nói kỹ càng!”

“Là như thế này!” Hạ Bân tâm tình gấp gáp đem chuyện gã cùng Lâm Hải kết thù kết oán, sự tình Ảnh vệ ra mặt đi bắt Lâm Hải, một năm một mười nói một lần, chỉ là chuyện Ảnh Thập Ngũ sau cùng chết, lại bị hắn nói thành là do Lâm Hải trước khi đi, đã dùng một đao giết chết Ảnh Thập Ngũ!

“Lâm Hải, đáng giận!” Nghe Hạ Bân nói xong, trong mắt ba cái thủ lĩnh Ảnh vệ nhất thời bốc hỏa, cực độ phẫn nộ!

Hạ Bân thấy thế, chớp mắt, mở miệng lần nữa.

“Ba vị thủ lĩnh, Lâm Hải cùng Hạ gia ta có thù sâu như biển, Hạ gia ta tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ, hôm nay tới đây, trừ đưa thi thể của Ảnh Thập Ngũ về, còn có một chuyện muốn nhờ!”

“Ngươi nói!”

“Khẩn xin ba vị thủ lĩnh xuất thủ, đánh giết Lâm Hải, Hạ gia ta nguyện ra số này!” Nói xong, Hạ Bân giơ tay phải lên, duỗi ra một cái ngón tay!

“Một trăm triệu!” Chân mày của ba thủ lĩnh Ảnh vệ vẩy một cái, tựa hồ có chút động dung!

“Đô la Mỹ!” Hạ Bân thấy thế, mỉm cười, lần nữa phun ra hai chữ!

“Một trăm triệu đô la Mỹ!” Cái này, ba người cũng không còn cách nào bình tĩnh nữa, trong ánh mắt, tất cả đều để lộ ra quang mang tham lam!

“Thế nào, ba vị thủ lĩnh. Gia gia của ta nói, nếu như ba vị thủ lĩnh đáp ứng, có thể giao trước một nửa tiền đặt cọc, sau khi chuyện thành công, lại giao phó một nửa khác!”

“Việc này, chúng ta tiếp!” Đại thủ lĩnh Ảnh vệ, một chút cũng không có mập mờ, trực tiếp gật đầu đáp ứng.

“Đại thủ lĩnh thật sự là sảng khoái, vậy chúng ta cứ như vậy định! Sau đó, ta sẽ cho người đem một nửa tiền đặt cọc, đánh tới ngươi trong trương mục!”

“Có thể, bất quá cái Lâm Hải này, có thể giết chết Ảnh Thập Ngũ, thực lực không thể coi thường, chúng ta cần làm một kế hoạch mật, có khả năng cần các ngươi phối hợp, sau đó ta sẽ phái người đơn độc liên hệ với ngươi!”

“Không có vấn đề, chỉ cần có thể giết chết Lâm Hải, đòi tiền đòi người, Hạ gia ta cũng toàn lực!”

Sau khi đàm phán tốt cùng ba Đại thủ lĩnh của Ảnh vệ, Hạ Bân rời khỏi nhà đá, thở dài ra một hơi.

“Mẹ ta nha, ba cái tên đó con mẹ nó còn là người sao. Chỉ là đối mặt với bọn họ, liền có loại cảm giác ngạt thở muốn thở cũng không thở nổi, thật đáng sợ!”

“Hừ, có bọn họ xuất thủ, dù Lâm Hải ngươi có mạnh hơn, cũng đừng hòng có mệnh sống sót!” Khóe miệng Hạ Bân nhếch lên, lộ ra một nụ cười âm ngoan.

Sau khi Hạ Bân đi, ba cái thủ lĩnh Ảnh vệ, chậm rãi lấy xuống mạng che mặt, nhìn thi thể băng lãnh của Ảnh Thập Ngũ, trên mặt tất cả đều lộ ra vô cùng phẫn nộ cùng bi thương.

“Lão Thập Ngũ là chết thế nào, các ngươi cũng nhìn ra đi?” Ảnh lão đại là một cái nam tử trung niên có khuôn mặt gầy gò, tướng mạo hết sức bình thường, mới mở miệng, ngữ khí mang theo sát cơ nồng đậm.

“Từ thương thế của lão Thập Ngũ mà nhìn, thì là bị người đánh ba quyền một chân, chấn thương bên trong bụng, thương thế mười phần nghiêm trọng, nhưng lại không nguy hiểm đến tính mạng, trí mạng chính thức, là một đao ở ngực kia!” Ảnh lão nhị cao lớn vạm vỡ, tâm tư lại phá lệ tinh tế tỉ mỉ.

“Ba quyền một chân này, hẳn là cái Lâm Hải kia gây nên, nhưng là một đao ở ngực kia...” Thân thể uyển chuyển của Ảnh lão tam hướng về phía trước hai bước, ngồi xổm người xuống, rõ ràng là hình dạng của một cái nữ tử tuyệt mỹ!

“Một đao kia, bất luận từ lực đạo, hay là trình độ chiều sâu vết thương đến xem xét, đều là do một người bình thường gây nên, cùng với người đả thương lão Thập Ngũ, căn bản không phải là một người!”

“Hừ!” Ảnh lão tam nói xong, Ảnh lão đại hừ lạnh một tiếng, nhất thời một cỗ sát khí lẫm liệt tràn ngập cả phòng, liền cả Ảnh lão nhị cùng Ảnh lão tam cũng lộ vẻ mặt kinh hãi, trong lòng dâng lên hoảng sợ.

“Cái hung thủ giết chết lão Thập Ngũ này, căn bản chính là người Hạ gia!”

“Đại ca, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy mà buông tha cho Hạ gia sao?” Ảnh lão nhị có chút không cam lòng hỏi.

Mà Ảnh lão tam cũng là lộ vẻ mặt thương cảm, trong mắt đẹp chớp động lệ quang.

“Trong nhóm huynh đệ đầu tiên đi theo đại ca ngươi thành lập tổ chức Ảnh vệ, trừ ta cùng nhị ca, còn sống cũng chỉ thừa mỗi lão Thập Ngũ, nhưng hôm nay, lão Thập Ngũ...” Ảnh lão tam nghẹn ngào, nói không được nữa.

“Mẹ nhà nó, đại ca, thù của lão Thập Ngũ, chúng ta nhất định phải báo!” Ảnh lão nhị tức đến trực tiếp giơ chân, đem cái bàn bên cạnh đá bay, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

“Thù, khẳng định phải báo, chẳng những muốn giết cái Lâm Hải này, Hạ gia cũng không thể tiện nghi bọn họ!”

Ảnh lão nhị cùng Ảnh lão tam nghe được, nhất thời vui vẻ.

“Đại ca, chẳng lẽ ngươi đã có chủ ý.”

“Không sai!” Ảnh lão đại lộ vẻ mặt nhe răng cười, gật gật đầu.

“Lâm Hải đả thương lão Thập Ngũ, khiến lão Thập Ngũ chết bởi tay người bình thường, vốn là nên giết! Mà một trăm triệu đô la mỹ của Hạ gia, chúng ta cũng phải cầm!”

“Về phần Hạ gia, cũng phải nhất định phải có người đi ra, đền mạng cho lão Thập Ngũ!” Bên trong mắt của Ảnh lão đại hiện lên một đạo hàn mang.

“Lão nhị, lão tam!”

“Đại ca!” Ảnh lão nhị cùng Ảnh lão tam đuổi bước lên phía trước.

“Từ tình huống thụ thương của lão Thập Ngũ đến xem, cái Lâm Hải này phi thường lợi hại, lão Thập Ngũ hoàn toàn là trong nháy mắt liền bị đánh thương tổn, căn bản không có sức đánh trả.”

“Dùng cái này để phán đoán, thực lực của Lâm Hải, chí ít cũng đạt tới Võ đạo Tông Sư hậu kỳ thậm chí là đỉnh phong, so với thực lực của hai người các ngươi, cũng chỉ cao hơn chứ không thấp hơn!”

“Vì lý do an toàn, lần hành động này, chúng ta nhất định phải làm tốt chuẩn bị vạn toàn...”

Lâm Hải mấy ngày nay, một mực điên cuồng tu luyện, trừ ăn cơm cùng mỗi lúc trời tối hướng Liễu Hinh Nguyệt làm làm nghĩa vụ, cơ hồ cũng đều vượt qua trong tu hành.

Tại bên trong Tụ Linh Trận do Ngọc Tủy bố trí thành, trình độ dư dả của Linh khí, để tốc độ tu luyện của Lâm Hải một ngày đi ngàn dặm, thời gian vài ngày, chân khí trong cơ thể Lâm Hải đã lần nữa ngưng thực không ít!

Một ngày này, Lâm Hải đang tu luyện, điện thoại của Lâm Vân liền gọi tới.

“Ca, ta hôm nay đã hẹn xong, mười giờ muốn cùng Tô công tử qua công viên chơi, ngươi có đi hay không?”

Lâm Hải lúc này mới ý thức được, hôm nay đã là cuối tuần.

“Ta liền không đi, thái dương đã đủ lớn, chẳng lẽ còn cần ta làm bóng đèn nữa sao.” Lâm Hải cười ha hả nói.

“Chán ghét ngươi, chúng ta cũng chỉ là cùng nhau chơi đùa mà thôi, không phải như ngươi nghĩ đâu.” Lâm Vân thẹn thùng khẽ cáu nói.

“Ha ha, ta cũng không thể có nói gì a, ngươi liền chột dạ. Đúng, ngươi nhớ kỹ nhất định phải đem Hộ Thân Phù mang theo trên người a!”

“Ừm, ta biết, mang theo đây.”

“Tốt, ca, ta không cùng ngươi nói a, ta muốn đi tập thể... A!!!”

Lâm Vân còn chưa nói xong, nhất thời liền phát ra một tiếng kinh hô, để trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên.

“Các ngươi muốn làm gì, thả ta ra, ngô...” Lâm Vân phát ra một tiếng la lên giãy dụa, sau đó liền không có tiếng động gì nữa.

“Vân Vân! Vân Vân!”

Lâm Hải bỗng nhiên nhảy dựng lên, hướng phía điện thoại la lên một trận, đáng tiếc đầu bên kia điện thoại đã không có tiếng gì nữa.

Lâm Hải chỉ cảm thấy phảng phất như bị một chậu nước lạnh dội xuống đỉnh đầu, một cỗ hoảng sợ cực lớn dâng lên từ trong lòng, để hắn cơ hồ lâm vào điên cuồng!

“Xảy ra chuyện, Vân Vân xảy ra chuyện!” Lâm Hải lập tức thất kinh, như kẻ điên đẩy cửa liền lao ra ngoài!

Chương 728: Đem con mắt bịt kín, đi theo ta!

Lâm Hải cũng không đoái hoài tới kinh hãi thế tục, một đường phi nước đại đến đại học sư phạm Yến Kinh, thẳng đến thao trường mà đi.

Giờ phút này, thời gian còn sớm, lại là cuối tuần, trừ mấy cái sinh viên đang tập thể dục buổi sáng cùng mấy lão nhân ra, thì mười phần quạnh quẽ, trống trải.

Lâm Hải một mặt lo lắng, chạy đến trước mặt một cái nữ sinh đang tập thể dục buổi sáng.

“Trước đó ngươi có nhìn thấy một người nữ sinh, bị người nào bắt đi hay không?” Lâm Hải nắm cánh tay nữ hài, lo lắng hỏi.

Nữ hài một mặt hoảng sợ lắc đầu, “Ngươi làm đau ta.”

“Thật xin lỗi!” Lâm Hải buông nữ hài ra, lại hướng phía người đang tập thể dục buổi sáng kế tiếp mà chạy tới.

“Tựa hồ, tựa như là có một cô gái, cùng mấy nam nhân đi lên trên một chiếc xe tải màu trắng, bất quá do cách rất xa, ta cũng không thấy rõ là chính nàng đi lên xe, hay là bị bắt đi.”

Rốt cục, một cái lão giả cung cấp manh mối, để Lâm Hải tâm lập tức khẩn trương lên, nếu như là bị lái xe bắt đi, vậy khẳng định đã không còn ở bên trong trường học nữa.

“Đại gia, cái chỗ kia ở đâu đây?” Lâm Hải không muốn từ bỏ, vội vã hỏi.

“Ta mang ngươi qua đó!” Thấy Lâm Hải lo lắng như vậy, lão giả cũng rất nhiệt tình, mang theo Lâm Hải đi đến một chỗ cách cửa vào thao trường không xa.

“Chính là chỗ bên này!” Lão giả nói nói.

“Đa tạ!” Lâm Hải nói tiếng cảm ơn, tìm nhìn bốn phía, muốn tra tìm một cái manh mối.

Rất nhanh, ở bên trong bụi cỏ bên cạnh, một cái điện thoại di động nho nhỏ rơi vào trong con mắt của Lâm Hải.

“ Điện thoại di động của Vân Vân!” Tâm Lâm Hải nhất thời chìm xuống, sự tình đã rất rõ lãng, Vân Vân chính là đứng ở chỗ này, mà bị bắt đi!

“Vương bát đản, Hạ gia!” Lâm Hải không khỏi nắm chặt song quyền, hai mắt đỏ bừng, một cỗ căm giận ngút trời vô cùng từ từ bay lên!

“Tiểu hỏa tử, muốn báo cảnh sát sao?” Lão giả bị khí thế mà Lâm Hải đột nhiên phát ra, dọa đến có chút hốt hoảng, nơm nớp lo sợ hỏi.

“Không cần, cảm tạ ngài!” Lâm Hải không mang theo cảm tình đáp một tiếng, nổi giận đùng đùng hướng ra ngoài bước nhanh mà đi đến.

Lâm Hải tại Yến Kinh, cừu gia duy nhất, liền là Hạ gia, hắn đã liệu định, chuyện này tuyệt đối là Hạ gia làm!

Hắn vốn cho rằng lần trước, đã đem Hạ gia chấn nhiếp, nghĩ không ra Hạ gia vậy mà đến chết không đổi, thế mà liền trực tiếp động thủ đối với Lâm Vân!

“Xem ra chính mình vẫn là quá yếu lòng!” Nộ khí của Lâm Hải liền bốc lên, hắn đã quyết định, nếu như Lâm Vân có cái ngoài ý muốn gì, hắn sẽ không chút do dự mà giết sạch cả nhà Hạ gia, dù là bị cả nước truy nã, cũng sẽ không tiếc!

Mới ra cửa trường, Lâm Hải đang chuẩn bị giết đến tận Hạ gia, điện thoại đột nhiên vang.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, thấy là một cái số xa lạ đánh tới, vội vàng nhận.

“Là Lâm Hải đi.” Bên trong điện thoại, một cái âm thanh tản mạn bên trong mang theo đắc ý vang lên, Lâm Hải lập tức liền nghe được, chính là Hạ Bân!

“Hạ Bân, ngươi đem muội muội ta đi đâu!” Lâm Hải nhất thời gấp, lớn tiếng chất vấn.

“Không làm gì a, chỉ là hẹn ra cùng uống chén trà mà thôi, bất quá ta thật không nghĩ tới, muội muội của ngươi vậy mà có dáng dấp xinh đẹp như vậy, quả thực giống như tiên nữ.”

“Hạ Bân!” Lâm Hải tức gầm lên giận dữ, “Ta cảnh cáo ngươi, nếu như ngươi dám đụng đến một sợi lông của muội muội ta, ta con mẹ nó a giết cả nhà ngươi!”

“Ngươi con mẹ nó hù dọa ai đây!” Lâm Hải vừa nói vậy, Hạ Bân cũng tức giận.

“Mẹ ngươi a, sự tình ngươi đánh lão tử, lão tử còn không có tính sổ với ngươi đâu!”

“Nếu như không muốn muội muội của ngươi xảy ra chuyện, điện thoại phải tùy thời bảo trì thông suốt, ta sẽ nói cho ngươi biết địa điểm, một mình ngươi tới đón muội muội của ngươi đi!”

Lâm Hải nắm điện thoại, tức đến toàn thân run rẩy, cắn răng đáp nói.

“Tốt, ta đáp ứng ngươi! Bất quá, ta hiện tại muốn cùng muội muội ta nói chuyện, ta phải bảo đảm nàng hiện tại bình yên vô sự!”

“Có thể!” Hạ Bân đáp ứng một tiếng, sau đó truyền đến vài tiếng bước chân.

“Ngươi hãy nghe cho kỹ a!”

“Ca!” Rất nhanh, bên trong điện thoại liền truyền đến thanh âm hoảng sợ của Lâm Vân, để tâm Lâm Hải lập tức nhấc đến cổ họng.

“Vân Vân, ngươi thế nào?”

“Ta không sao, ca, ta chính là rất sợ hãi!” Nghe tiếng khóc thút thít của Lâm Vân, tim Lâm Hải nhất thời như bị đao cắt!

“Ngươi đừng sợ, ca sẽ đến cứu ngươi...”

“Được rồi!” Thanh âm của Hạ Bân lần nữa vang lên, “Thanh âm của muội muội ngươi, ngươi cũng nghe rồi, cảnh cáo ngươi lần nữa, đừng có bất luận có cái hành động thiếu suy nghĩ gì, nếu không kết cục của muội muội ngươi, sẽ rất bi thảm u, ha ha ha ha...”

Hạ Bân một mặt cười bỉ ổi cúp điện thoại, Lâm Hải cầm di động, lồng ngực cơ hồ đều muốn tức điên!

“Hạ gia Yến Kinh, từ giờ trở đi, các ngươi tốt nhất lên cầu nguyện Vân Vân không có bị sao, nếu không, hôm nay qua đi, Hạ gia tất sẽ bị xoá tên tại Yến Kinh!”

Cùng một thời gian, Tam cự đầu của Ảnh vệ lần nữa tập hợp một chỗ, phía dưới còn đứng hơn hai mươi cái nam tử áo đen, từng cái thần sắc nghiêm nghị, lộ ra một cỗ ngoan lệ.

“Nhiệm vụ đêm nay, tất cả mọi người đã rõ ràng đi.” Thanh âm trầm thấp của Ảnh lão đại vang lên, mang theo uy nghiêm.

“Rõ!” Hơn hai mươi người trăm miệng một lời đáp nói.

“Rất tốt!” Ảnh lão đại gật gật đầu, “Nhiệm vụ lần này không thể coi thường, người muốn đối phó mười phần khó giải quyết, các ngươi nhất định phải dựa theo kế hoạch mà làm việc, không thể có mảy may qua loa, có nghe hay không!”

“Vâng!”

“Tất cả đi xuống chuẩn bị đi!” Ảnh lão đại phất phất tay, nhóm nam tử áo đen, lập tức tản ra, ra khỏi phòng.

“Lão nhị, lão tam!”

“Đại ca!” Ảnh lão nhị cùng Ảnh lão tam đi lên một bước, nhìn Ảnh lão đại.

“Thực lực của cái Lâm Hải kia cường hãn, hai người các ngươi tự thân lên trận, nhất định phải chú ý an toàn, nếu như có biến, dù là từ bỏ nhiệm vụ, các ngươi cũng phải bảo toàn bản thân!”

“Tiền phải kiếm, thù cũng phải báo, nhưng so sánh cùng những cái này, các ngươi là thân nhân của ta, ta không nghĩ, trở thành người cô đơn!”

“Đại ca!” Sắc mặt của Ảnh lão nhị cùng Ảnh lão tam thay đổi, trong lòng cảm động không khỏi.

Ảnh lão đại phất phất tay, cười nhạt một tiếng.

“Cái Hạ Bân kia, không có phát hiện cái gì dị thường đi.”

“Yên tâm đi, đại ca!” Ảnh lão nhị đáp nói, “ Hạ Bân vì đối phó với Lâm Hải nên cũng rất dốc sức, căn bản không biết, gã thiết kế Lâm Hải đồng thời, cũng là đang tự chui đầu vào rọ!”

“Ừm, đến lúc đó giết gã, để gã cùng một chỗ với Lâm Hải, chôn cùng lão Thập Ngũ!”

“Đại ca...” Ảnh lão tam do dự một chút, “Hạ Bân nghe nói rất được Hạ Viễn cưng chiều, nếu như chúng ta giết gã, Hạ Viễn chưa hẳn đã chịu từ bỏ ý đồ!”

“Hừ!” Ảnh lão đại hừ lạnh một tiếng, “Lão không chịu từ bỏ ý đồ, lại có thể thế nào. Đến lúc đó đem cái chết của Hạ Bân, đẩy lên trên thân Lâm Hải, gậy ông đập lưng ông, Hạ gia bọn họ, không phải cũng đối phó với lão Thập Ngũ như thế sao?”

“Cứ như vậy đi, các ngươi nhanh chóng chuẩn bị, đừng có cái chỗ sơ suất gì!”

Ảnh lão nhị cùng Ảnh lão tam nhìn nhau, liền hướng phía Ảnh lão đại ôm quyền, quay người rời đi, chia ra chuẩn bị.

Lâm Hải đã lớn như vậy, chưa bao giờ cảm thấy sẽ có một ngày, dài dằng dặc như hôm nay, hắn hiện tại đầy trong đầu đều là thân ảnh của Lâm Vân, hận không thể lập tức bay đến bên người Lâm Vân, đưa nàng cứu ra.

Bây giờ, vị trí của hắn, đã là cái địa điểm thứ mười bốn mà Hạ Bân nói cho hắn biết tại bên trong điện thoại, ở mười ba cái địa điểm ban đầu kia, mỗi lần hắn tới nơi, lúc gọi điện thoại cho Hạ Bân, Hạ Bân đều sẽ làm càn cười to, sau đó đùa cợt nói cho Lâm Hải, địa điểm đã chuyển di, đem Lâm Hải tức đến hận không thể đem Hạ Bân từ bên trong điện thoại di động lôi ra ngoài, hung hăng đánh tơi bời một trận.

Thế nhưng là, biết rõ Hạ Bân có khả năng lại là đang trêu đùa chính mình, nhưng Lâm Hải lại không thể không dựa theo lười Hạ Bân nói, một lần lại một lần tìm kiếm địa điểm chỉ định, vạn nhất là thật, nếu như hắn không qua, Vân Vân thật có chuyện gì, Lâm Hải tuyệt đối sẽ thương tiếc suốt đời.

“Ta đến, muội muội ta đến cùng ở nơi nào, đừng con mẹ nó nói cho ta biết, ngươi lại đang đùa nghịch ta!” Lâm Hải đến địa điểm, bấm số điện thoại của Hạ Bân, tức giận lạnh lùng nói nói.

“Oa nga! Ngươi thật thông minh a, ngay cả chuyện ta lại đang đùa nghịch ngươi cũng đoán được!” Hạ Bân hung hăng càn quấy cười lớn tại bên trong điện thoại, đem Lâm Hải tức đến mặt đều xanh!

“Con mẹ nó, chờ cứu Vân Vân ra, ca ca đùa chơi chết ngươi!” Tuy đã sớm ngờ tới loại kết quả này, nhưng Lâm Hải vẫn là tức giận đến không được.

“Ta con mẹ nó a chính là đùa nghịch ngươi, ngươi có thể làm gì. Ngươi không phải là rất ngưu bức sao. Không phải rất biết đánh nhau sao. Đến a, đến đánh ta a.” Hạ Bân tùy ý cười lớn, trong lòng thoải mái nói không nên lời.

“Trong vòng hai mươi phút, đuổi tới bãi đỗ xe tầng hai dưới lòng đất của thương thành phía Đông, ta tại bên trong một chiếc xe Mercedes màu đen đỗ ở chỗ đậu xe số hai mươi lăm khu A chờ ngươi, hai mươi phút đồng hồ mà không đến, đừng trách ta không khách khí đối với muội muội của ngươi, bộ dáng của ngươi, thế nhưng là rất mê người a, ha ha ha ha...” Hạ Bân nói xong, cười quái dị cúp điện thoại.

“Vương bát đản!” Lâm Hải cắn răng giận mắng một tiếng, tuy biết rõ khả năng rất lớn lại là Hạ Bân đang đùa chính mình, lại không dám không dựa theo địa điểm mà Hạ Bân đã nói, chạy như điên!

Sau mười lăm phút, Lâm Hải đã đến bãi đỗ xe tầng hai dưới lòng đất của thương thành phía Đông xe, dựa theo lời Hạ Bân nói, tìm tới chỗ đậu xe số hai mươi lăm khu A.

“Ừm.” Lần này, Lâm Hải không có thất vọng cùng phẫn nộ giống như trước đó, mà chính là con mắt bỗng nhiên sáng lên, tâm tình lập tức kích động lên.

Bởi vì, hắn thấy rõ, chỗ đậu xe số hai mươi lăm, vậy mà thật sự có một chiếc Mercedes màu đen đang đỗ!

“Chẳng lẽ lần này là thật.” Lâm Hải như kẻ điên liền xông qua.

Vừa tới trước mặt xe Mercedes, cửa xe bỗng nhiên mở ra, một người nam tử mặc áo đen, khăn đen che mặt, bước xuống xe, ánh mắt băng lãnh hướng phía Lâm Hải nhìn một chút.

“Ảnh vệ!” Mặc đồ này quá đặc thù, Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra thân phận của nam tử!

“Xem ra lần này quả nhiên tìm đúng địa phương!” Lâm Hải một chút liền kích động lên.

“Lâm Hải?” Ảnh vệ lạnh lùng mở miệng, hỏi một tiếng.

“Ta là Lâm Hải, Hạ Bân đâu, hắn đem muội muội của ta giấu ở đâu?”

Ảnh vệ liếc nhìn Lâm Hải một chút, không có trả lời, mà chính là đưa tay móc ra một miếng vải đen dài mảnh, ném cho Lâm Hải.

“Đem con mắt bịt kín, theo ta đi!”

Chương 729: A Hoa bạo chim

Lâm Hải không chút do dự cầm lấy miếng vải đen mỏng, đem con mắt che lại, sau đó lại có hai người không biết toát ra từ chỗ nào, một trái một phải đem Lâm Hải kẹp ở giữa.

“Lên xe!”

Lâm Hải bị bắt trói lại, ngồi vào phía xe Mercedes, xe khởi động, mau chóng đuổi theo.

“Các ngươi muốn mang ta đi đâu. Muội muội ta đến cùng thế nào?” Lâm Hải nhịn không được hỏi.

“Bớt nói nhảm, đến tự nhiên biết rõ!” Một người trong đó hung ác khiển trách, Lâm Hải hít sâu một hơi, biết rõ hỏi cũng không hỏi ra cái gì, dứt khoát cũng không hỏi.

Hai mắt Lâm Hải bị che kín, thấy không rõ bên ngoài, chỉ cảm thấy tốc độ xe lúc nhanh lúc chậm, hẳn là đã qua khu vực thành thị hỗn loạn, sau đó là lên đường cao tốc, xem ra là đã ra khỏi thành Yến Kinh, trọn vẹn sau năm, sáu tiếng, mới dừng lại.

“Xuống xe!” Lâm Hải bị xô đẩy bước xuống xe.

“Đây là đâu?” Lâm Hải vậy mà nghe được tiếng sóng biển, nhịn không được mở miệng hỏi nói.

Người bên cạnh căn bản không đáp, thô lỗ lôi kéo Lâm Hải hướng phía bờ biển đi đến.

“Lên thuyền!”

Dưới chân Lâm Hải lay động một trận, bị đẩy lên phía trên một chiếc canô.

“Ta dựa vào, cái này còn muốn ra biển a.” Lâm Hải rốt cục nhịn không được hiếu kỳ trong lòng, mặc niệm một tiếng, Thiên Nhãn mở!

Trong chốc lát, Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, xuyên thấu qua vải đen, thế giới liền hiện ra rõ ràng tại trước mặt Lâm Hải.

“Quả nhiên muốn ra biển!”

Chỉ thấy đối diện, thật sự là biển cả xanh mênh mang, sóng nước lăn lộn, mênh mông.

“Ta qua, không phải là đến Tân Cảng đi.” Lâm Hải tuy chỉ học qua địa lý, nhưng cũng biết, thành thị hải cảng cách Yến Kinh gần nhất, chính là Tân Cảng.

Mà lúc này đây, canô đã bị một cái Ảnh vệ khởi động, trong tiếng nổ vang vọt lên một mảnh sóng biển, hướng phía biển cả rộng lớn mà chạy nhanh đi, tại trong biển rộng mênh mông, trong chớp mắt liền biến thành một cái chấm đen hơi nhỏ.

Canô lái ra ngoài rất rất xa, thẳng đến khi sắc trời đều đã đen, mới dần dần tiếp cận một hòn đảo có diện tích không lớn, dừng lại.

Lâm Hải bị mấy người lôi lôi kéo kéo mang lên hải đảo, xuyên qua rừng cây rậm rạp, đi tới giữa hòn đảo, trên một khối đất trống rộng lớn, một cái Ảnh vệ khẽ vươn tay, đem miếng vải trên mắt Lâm Hải kéo xuống.

Con mắt Lâm Hải nhắm lại, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên khu đất trống rộng mấy chục mét này, xung quanh đứng đầy các Ảnh vệ áo đen tay nâng bó đuốc, mặc dù là trời tối, nhưng ngọn lửa nhấp nháy phía trên bó đuốc, lại đem chỗ này chiếu sáng giống như ban ngày.

Mà phía trước cách Lâm Hải không xa, Hạ Bân một bước ba lắc đi tới, mang trên mặt nụ cười điên cuồng đắc ý.

“Lâm Hải, tử kỳ của ngươi đã đến!” Hạ Bân dừng lại tại chỗ cách Lâm Hải khoảng bốn năm mét, đưa tay chỉ vào Lâm Hải, ánh mắt ngoan lệ rống nói.

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Hạ Bân, trong mắt lóe lên hàn quang, lạnh lùng mở miệng.

“Muội muội ta ở đâu?”

“Dẫn tới!” Hạ Bân khoát tay chặn lại, nhất thời có hai cái Ảnh vệ, mang một cô gái trẻ tuổi tóc tai bù xù, cúi thấp đầu hôn mê bất tỉnh, đi tới.

“Vân Vân!” Lâm Hải thấy vậy, trong lòng nhói nhói một trận, liền muốn vọt qua!

“Đứng lại cho ta, nếu không ta giết nàng!” Hạ Bân hét lớn một tiếng, hai tên Ảnh vệ nhất thời đem chủy thủ nhắm ngay chỗ yếu hại của Lâm Vân, Lâm Hải đột nhiên ngừng cước bộ, trong mắt cơ hồ phun lửa.

“Khà khà khà khà...” Hạ Bân đắc ý nhe răng cười một trận, “Con mẹ nó à, dám đánh lão tử, hôm nay lão tử đòi mạng ngươi!”

Hạ Bân nói xong, hướng phía đám Ảnh vệ áo đen ở bốn phía vung tay lên.

“Giết chết hắn cho ta, hắn dám đánh lại mà nói, thì lập tức giết muội muội của hắn!”

Theo tiếng nói của Hạ Bân rơi xuống đất, lập tức có mười cái Ảnh vệ áo đen xông ra, cầm trong tay loan đao, không nói một lời khí thế hung hăng hướng phía Lâm Hải mà đến.

Lâm Hải thấy thế, hai mắt trợn lên, song quyền không khỏi nắm chặt.

“Ta nhìn ngươi con mẹ nó dám động một cái thử xem!” Hạ Bân nhướng mày, thấy Lâm Hải muốn động thủ, lập tức một mặt hung hăng càn quấy hô nói.

Mà mười cái Ảnh vệ áo đen này, đã đến Lâm Hải trước mặt, Lâm Hải bỗng nhiên thống khổ nhắm mắt lại, quyền đầu nắm chặt, cũng chậm rãi buông ra tới.

Hạ Bân thấy thế, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười âm mưu đã đạt được, có con tin nơi tay, xem ra Lâm Hải trừ nhắm mắt chờ chết, lại không cách nào khác.

Mắt thấy nhóm Ảnh vệ giơ lên trường đao, mắt lộ hung quang, liền muốn hướng phía Lâm Hải bổ xuống, Hạ Bân mặt mũi tràn đầy nhe răng cười, thậm chí cũng đã bắt đầu tưởng tượng cảnh tượng Lâm Hải bị loạn đao chém chết, hưởng thụ khoái cảm mà đại thù đã báo.

Nhưng hết lần này tới lần khác vào ngay lúc này, dị biến tăng vọt!

“Gâu!”

Đột nhiên, một tiếng chó sủa truyền đến, sau đó một đầu chó vàng cao hơn nửa người, tướng mạo quái dị, phảng phất như từ trên trời giáng xuống, đột nhiên xuất hiện tại trước mặt bọn Ảnh vệ này.

Chuyện xảy ra quá mức đột nhiên, bọn Ảnh vệ này tất cả đều giật mình, đao trong tay không khỏi chậm hơn mấy phần, còn không có chờ phản ứng lại, trong mồm con chó vàng kia đã phát ra tiếng sủa quái dị liên tiếp, sau đó mãnh liệt vọt lên, nhan như như thiểm điện, trực tiếp cắn vào phía trên mệnh căn tử của hai cái Ảnh vệ.

“Ngao!!!”

Hai tiếng rú thảm thê lương vang vọng chân trời, hai tên Ảnh vệ này, trường đao rơi xuống đất, trực tiếp bưng lấy đũng quần liền ngã trên mặt đất, bắt đầu gào khóc thảm thiết, thanh âm thê thảm, để cho người ta rùng mình!

“A... Nha phi, căn bản không dừng được bạo chim, tới đón tiếp Cẩu gia ngươi tái xuất đi, oa cáp cáp...”

A Hoa cười quái dị, bóng cẩu chớp liên tục, trong chớp mắt công phu, lần nữa cắn đứt mệnh căn tử của bốn năm cái Ảnh vệ, nhóm Ảnh vệ nhất thời hỗn loạn tưng bừng.

“Đậu phộng, trước hết giết con chó chết này!” Nhóm Ảnh vệ tuy nghe không hiểu tiếng kêu cổ tiếng loạn thất bát tao của A Hoa, nhưng cũng nhìn ra, con chó này quá con mẹ nó âm hiểm, thế mà chỉ cắn đồ vật yếu ớt nhất của nam nhân, quả thực là thất đức đến nhà bà ngoại!

Bị A Hoa quấy nhiễu, bên trong nhóm Ảnh vệ nào còn ai nhớ được Lâm Hải, một bên luống cuống tay chân né tránh A Hoa đánh lén, phòng ngừa bị bạo chim, một bên ngược lại nâng đao công hướng A Hoa.

A Hoa xuất hiện khiến Ảnh vệ hỗn loạn, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, kỳ thực cũng chỉ là sự tình trong nháy mắt, ngay tại thời khắc Hạ Bân cùng hai cái Ảnh vệ bắt lấy Lâm Vân còn một mặt mộng bức, còn không có kịp phản ứng, Lâm Hải nắm lấy cơ hội, thân ảnh thừa dịp lúc rối loạn mà lóe lên, mang theo một chuỗi tàn ảnh, trong nháy mắt liền đến trước mặt bọn họ.

“Lâm Hải, ngươi dám...” Hạ Bân bị dọa đến quá sợ hãi, lời còn chưa nói hết, Lâm Hải trực tiếp vung một bàn tay đem gã đập bay, đồng thời hai chân đá ra Liên Hoàn Cước, trực tiếp đem hai cái Ảnh vệ bắt lấy Lâm Vân, bị đá bay rớt ra ngoài xa mười mấy mét, quẳng xuống đất, không rõ sống chết.

“Vân Vân!” Lâm Hải mới không để ý tới chết sống của bọn họ, duỗi hai tay ra, chuẩn bị đem thân thể mềm mại của Lâm Vân đỡ lấy.

Nhưng vào lúc này, Lâm Hải chỉ cảm thấy sau đầu sinh phong, một tiếng rít bén nhọn đâm rách không khí, trong nháy mắt liền đến gần.

“Toát!”

Có người đánh lén!

“Cao thủ!” Lâm Hải không kịp quay đầu, thậm chí ngay cả đỡ Lâm Vân dậy cũng không để ý tới, thân thể bỗng nhiên vọt về trước, nhảy ra xa bốn, năm mét, muốn né tránh một kích trí mệnh sau đầu này.

Thế nhưng là, hai chân Lâm Hải vừa hạ xuống, tiếng rít bén nhọn sau đầu lại vang lên lần nữa, vậy mà theo đuôi mà tới, căn bản không cho Lâm Hải có thời cơ thở dốc.

“Ta dựa vào!” Lâm Hải giật nảy cả mình, nghĩ không ra cái người đánh lén phía sau này, tốc độ vậy mà nhanh chóng như thế, bức được bản thân liền thời cơ quay người lại cũng đều không có.

Bất đắc dĩ, Lâm Hải lần nữa nhảy vọt về trước, nhảy ra xa chừng mười mấy mét, mà kình phong sau đầu vẫn thủy chung gào thét, người đánh lén thủy chung không rời sau lưng Lâm Hải hơn hai mét.

“Đậu móa, lão hổ không phát uy, ngươi coi ca ca là mèo bệnh a!” Lâm Hải từ khi học được Tật Phong Bộ, còn chưa bao giờ tại phương diện tốc độ chịu phục qua người nào, bây giờ bị cái kẻ âm thầm đánh lén này làm cho vừa lui lại lui, để trong lòng Lâm Hải khó chịu một trận.

Sau khi lần nữa hướng về phía trước nhảy ra, trong nháy mắt hai chân Lâm Hải rơi xuống đất, đột nhiên liền thi triển Tật Phong Bộ, bên hông vặn một cái, lấy một cái góc độ quỷ dị, đột nhiên quay người, hướng phía bên cạnh nhảy ra, mười phần xảo diệu tránh thoát một kích phía sau, đồng thời trong mắt hàn mang tốc biến.

Ngẩng đầu nhìn lại, một cái Ảnh vệ áo đen thân cao hùng tráng, cầm trong tay hai thanh vũ khí hình nón đen nhánh, tại chỗ cách Lâm Hải ba mét, nghênh gió mà đứng!

Chương 730: Át chủ bài sau cùng

“Tông Sư Đỉnh Phong!”

Hai mắt Lâm Hải nhắm lại, lập tức liền nhìn ra thực lực của cái Ảnh vệ áo đen cường tráng trước mặt này, trong lòng không khỏi kinh ngạc một trận!

Một cái Tông Sư Đỉnh Phong, có thể đem chính mình bức thành cái dạng này, quả thực không thể tưởng tượng!

“Xem ra, gã khẳng định là đã tập luyện một loại công pháp tăng trưởng tốc độ nào đó!”

Mà ánh mắt của Ảnh lão nhị cũng hơi co lại, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, trong lòng cũng là lấy làm kinh ngạc, trình độ chấn kinh so với Lâm Hải chỉ lớn hơn chứ không nhỏ hơn!

Bởi vì một chiêu lúc trước kia của gã, cũng không phải là đánh lén phổ thông, mà chính là một chiêu mạnh nhất trong công pháp cổ lão mà gã tu tập, gọi là Như Ảnh Tùy Hình.

Từ khi gã xuất đạo đến nay, phàm là khi sử xuất ra một chiêu này, cơ hồ là không nơi không phá, cao thủ cường giả chết tại phía dưới một chiêu này của gã, nhiều vô số kể, gã thậm chí bằng vào một chiêu này, ám sát qua một tên cường giả Quy Chân cảnh, khiến cho gã trở thành sát thủ siêu biến thái cực kỳ hiếm thấy có thể vượt cấp cường sát ở trong giới Võ đạo!

Lúc đầu, gã đối với Lâm Hải còn có chút xem thường, cảm thấy Ảnh lão đại đối với thực lực của Lâm Hải đoán chừng có chút cao, Lâm Hải chỉ là một tên mao đầu tiểu tử, còn chưa xứng để gã sử xuất một chiêu này.

Nhưng hôm nay, vạn vạn không nghĩ đến là, chiêu thức vô địch này, vậy mà thất bại tại trên thân Lâm Hải, chẳng những không có giết chết Lâm Hải, thậm chí ngay cả một cọng tóc gáy của Lâm Hải cũng không làm bị thương được, dạng kết quả này để cho gã trợn mắt há hốc mồm.

Một màn ngoài dự liệu này, để bên trong lòng Ảnh lão nhị vừa kinh vừa sợ, rốt cục không thể không toàn lực ứng phó, nhìn thẳng vào Lâm Hải.

Mà giờ khắc này giữa sân, tình thế cũng phát sinh biến hóa.

Chi mười mấy người Ảnh vệ áo đen đứng đầu, đã có hơn phân nửa, bưng lấy đũng quần ngã xuống đất bắt đầu rú thảm, mà A Hoa chạy sau đong đưa đuôi chó, tiết tấu một mặt thoải mái, đuổi theo phía sau cái mông của hai cái Ảnh vệ, không ngừng quái khiếu.

“Thân ái, ngươi chậm rãi chạy, chờ một chút Cẩu gia bạo chim ngươi...” A Hoa một mặt tiện dạng, một bên không biết xấu hổ hát ca từ không biết thẹn, một bên đuổi sát phía sau hai cái Ảnh vệ, dọa đến hai cái Ảnh vệ oa oa gọi bậy, vừa chạy vừa nhảy.

Mà Lâm Vân, không biết từ lúc nào, đã bị hai cái Ảnh vệ khác, từ nơi xa đến, lần nữa khống chế lại.

Lâm Hải thấy thế, trong lòng cái này tức a!

Mẹ nó, cái chó chết này, quả nhiên không đáng tin cậy, ca ca thả ngươi ra, là để ngươi giúp đỡ cứu người, kết quả hiện tại ngược lại tốt, người không thể cứu ra, mình tới này quá sức, thật sự là im lặng!

“A Hoa, đừng đùa!” Lâm Hải tức đến gầm thét một tiếng, đem A Hoa dọa đến giật mình một cái, vội vàng co đầu rụt cổ lại.

“Người ta còn không có chơi chán đây.” A Hoa có chút không tình nguyện lầm bầm một câu, nhưng tốc độ vẫn là bỗng nhiên tăng tốc, lăng không vọt lên, trực tiếp đem hai cái Ảnh vệ phía trước ấn ngã nhào xuống đất.

“Chúng ta lần sau sẽ cùng nhau đùa tiếp a, cha ta tức giận, Cẩu gia hiện tại muốn bạo chim các ngươi!” A Hoa cười quái dị một tiếng, nhất thời hai tiếng kêu thê lương thảm thiết liền truyền đến.

Đến tận đây, trên trận đã không có một cái đứng thẳng người, ngược lại là một hàng che háng, nhóm Ảnh vệ giơ bó đuốc ở nơi xa kia nhìn qua, toàn thân rùng mình một cái, vội vàng kẹp chặt hai chân, đũng quần trở nên lạnh lẽo.

“Ba ba, xong!” A Hoa lúc này mới hấp tấp chạy đến trước mặt Lâm Hải.

“A. Chỗ này còn có một cái, nhìn Cẩu gia bạo chim ngươi!” Ánh mắt A Hoa sáng lên, thả người hướng thẳng đến chỗ Ảnh lão nhị đánh tới.

Ảnh lão nhị kinh hãi, nghĩ không ra tốc độ của A Hoa lại nhanh như vậy, thân thể vội vàng dời sang bên cạnh, đồng thời nhấc chân trực tiếp đem A Hoa đá bay ra ngoài.

“Ai u mẹ ta nha, Cẩu gia đi máy bay á!” A Hoa quái khiếu, phù phù vung ra xa, thân thể ngã xuống trên mặt đất, cái bụng hướng lên trên, không dậy nổi, trong miệng lại oa oa gọi bậy.

“Ba ba, ta thụ thương, ta muốn chết, chỉ có tiểu mẫu cẩu xinh đẹp, mới có thể cứu ta, ta là tai nạn lao động, ta muốn tiểu mẫu cẩu...”

Lâm Hải tức đến kém chút nằm trên đất, mẹ nó, cái chó chết này, quả thực chính là cái vô lại, ca ca hiện tại gấp đến chết, ngươi con mẹ nó còn có tâm tình ở chỗ này đòi hỏi. Chờ lấy quay đầu sẽ thu thập ngươi!

Mà liền tại trong nháy mắt Lâm Hải phân thần, trong mắt Ảnh lão nhị lóe lên hàn quang, bỗng nhiên lần nữa phát động tập kích.

“Toát!” Hai tiếng vang bén nhọn không khí hú lên, Ảnh lão nhị vươn người vọt lên, hai thanh trùy trong tay thẳng hướng Lâm Hải mà đâm tới, đồng thời trong miệng hô quát một tiếng!

“Cùng tiến lên, giết hắn!”

Ngắn ngủi suy nghĩ, Ảnh lão nhị đã kết luận, thực lực của mình mà muốn giết Lâm Hải, gần như không có khả năng, bây giờ chỉ có thể dựa vào người đông thế mạnh, chính mình thừa cơ thủ thắng bên trong loạn!

Ảnh lão nhị vừa mới nói xong, nhóm Ảnh vệ giơ bó đuốc ở xung quanh, liền nhao nhao cầm bó đuốc trong tay hướng phía Lâm Hải ném đến, nhất thời đầy trời là mưa lửa!

Lâm Hải không chút hoang mang, thân thể như là như hồ điệp, lấp lóe trong đó, một bên tránh né bó đuốc, một bên tránh né công kích của Ảnh lão nhị, đi lại nhẹ nhàng, giống như dạo chơi.

Trong nháy mắt bó đuốc bay ra, đám Ảnh vệ kia nhao nhao cầm trường đao trong tay, mang theo mãnh liệt khí thế, cũng gia nhập chiến trường, hướng phía Lâm Hải vọt tới.

Sau khi Lâm Hải nghiêng người tránh thoát một đường công kích của Ảnh lão nhị, một cái đá ngang, trực tiếp đem một tên Ảnh vệ đá bay, thân hình chớp động, trong nháy mắt lại đến bên người một tên Ảnh vệ khác, một quyền đem gã đánh ngã xuống đất không dậy nổi.

“A!!! Cứu mạng a!” Đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng gào hoảng sợ, từ giữa sân truyền đến.

Lâm Hải một bên né tránh công kích Ảnh lão nhị, một bên lần nữa đem một tên Ảnh vệ đánh bay, đồng thời đưa mắt hướng phía giữa sân nhìn lại.

Chỉ thấy Hạ Bân trước đó bị một bàn tay của chính mình đánh choáng, hiện tại vừa mới tỉnh lại, trên mông lại bị bó đuốc mà Ảnh vệ nhóm ném ra, điểm trúng, vừa đau lại sợ, dọa đến oa oa gọi bậy.

Lâm Hải thấy thế, lông mày đột nhiên nhảy một cái, đột nhiên mở miệng.

“A Hoa, đừng để gã chết!” Lâm Hải lạnh cả tim, Hạ Bân dám bắt cóc Lâm Vân, sao có thể dễ dàng để gã chết như vậy.

“Được rồi, ba ba!” A Hoa trước đó còn lật trắng bụng, nằm mặt đất giả chết đòi tiểu mẫu cẩu, nhất thời xoay người một cái liền vọt lên, trực tiếp bổ nhào vào trên thân Hạ Bân, đem Hạ Bân kém chút không thể hù chết!

“U, lửa thiêu mông rồi. Cẩu gia đến cho ngươi chút tiên nhưỡng thuần thiên nhiên!”

A Hoa cười xấu xa, bỗng nhiên nâng lên một cái chân sau, đi tiểu giống như vòi nước, liền phun ra ngoài, tung tóe lên một mặt Hạ Bân, bất quá cũng đem lửa trên thân Hạ Bân giội tắt.

“Cám ơn a.” Hạ Bân chưa tỉnh hồn, không nghĩ tới A Hoa sẽ cứu gã, tuy khiến cho toàn thân khai thối, vẫn là nói tiếng cảm ơn, thuận tiện đem nước tiểu chó trên mặt chà chà đi.

“Không cần cám ơn.” A Hoa hú lên quái dị, “Hiện tại cứu hỏa xong a, chúng ta chơi trò bạo chim thôi, chơi cực vui, oa cáp cáp...”

Hạ Bân nhìn đầu chó kỳ quái này, mạc danh kỳ diệu giống như người, cười rộ lên, phía dưới hoảng sợ, cũng đi theo cố nặn ra vẻ tươi cười, căn bản không biết vận rủi của gã vừa mới bắt đầu.

Ngay tại trong nháy mắt khi gã nhếch miệng lộ ra nụ cười, một cơn đau nhức tê tâm liệt phế kịch liệt, từ đũng quần truyền đến, Hạ Bân ngao một tiếng, kêu cha gọi mẹ gia nhập phái che háng.

Trong chớp nhoáng A Hoa đem Hạ Bân bạo chim, Lâm Hải đã gọn gàng đem mười mấy cái Ảnh vệ phóng tới, tất cả đều đập ngã, giờ phút này đối diện chỉ còn lại có một cái Ảnh lão nhị, khăn đen che đậy trên mặt, trong lòng run sợ, ánh mắt kinh hãi!

Đến tận đây, gã rốt cục biết rõ Lâm Hải là cường hãn cỡ nào, biến thái cỡ nào!

Mượn mấy chục người quấy nhiễu, Ảnh lão nhị tại bên trong thời gian ngắn như vậy, đã hướng Lâm Hải phát động không dưới trăm lần công kích, vốn cho rằng Lâm Hải sẽ luống cuống tay chân, không chết cũng phải thụ thương, thật không nghĩ đến là, Lâm Hải giữa lúc giơ tay nhấc chân, liền tuỳ tiện tránh thoát công kích mình, còn thuận tiện đem trợ thủ của chính mình, tất cả đều giải quyết.

“Xem ra, hôm nay phải liều mạng!” Ảnh lão nhị hạ quyết tâm trong lòng, đột nhiên cắn nát đầu răng, phun ra ngoài một ngụm tinh huyết, sau đó hai mắt huyết hồng, khí thế trên thân trong nháy mắt liền tăng vọt!

“A.” Lâm Hải sững sờ, cảm thấy một trận kinh ngạc, thực lực của Ảnh lão nhị, vậy mà tại cái này trong thời gian cực ngắn, tăng trưởng gần mười lần, so với cái quái nhân hỏa diễm trước đó gặp tại trong Hỏa Long Quật ở Tây Kinh, cũng không hề thua kém!

Trong mắt Ảnh lão nhị giờ phút này hiện ra hàn quang, lòng tin trong nháy mắt bành trướng, phía dưới bí pháp tăng cường đặc biệt này, thực lực của gã, trực tiếp tiến vào Quy Chân cảnh, cường giả Quy Chân cảnh chết trong tay gã mấy năm trước kia, cũng là sau khi gã thi triển bí pháp, lợi dụng Như Ảnh Tùy Hình đem nhất kích tất sát!

Gã thấy, dù Lâm Hải có mạnh hơn, hôm nay cũng khó thoát tai kiếp!

“Bạch!”

Viên trùy của Ảnh lão nhị lập tức, trực chỉ Lâm Hải.

“Ngươi rất mạnh, mạnh đến mức bức ta phải sử xuất át chủ bài sau cùng, cho dù chết, ngươi cũng đủ để kiêu ngạo!”

Nói xong, thân ảnh của Ảnh lão nhị, bỗng nhiên biến mất tại chỗ, trong nháy mắt liền đến trước mặt Lâm Hải, viên trùy sắc bén liền đâm ra!

“Chết!”

Phong mang trên trùy, trực tiếp đâm vào thân thể Lâm Hải, xuyên qua người hắn!

Chương 731: Ta in dấu bánh nướng cho ngươi

Mắt thấy thân thể Lâm Hải bị đâm xuyên, nhưng Ảnh lão nhị lại không có một tia cao hứng, ngược lại sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Bởi vì trùy của gã, cũng không cảm thấy một tia cảm giác đâm vào vào thịt, đó chỉ có thể nói lên một vấn đề, thứ mà gã đâm xuyên qua căn bản chỉ là tàn ảnh, tốc độ của Lâm Hải, đã nhanh đến cấp độ ảnh hưởng tới thị giác.

Quả nhiên, một luồng kình phong vang lên tại sau lưng Ảnh lão nhị, Ảnh lão nhị vội vã sai bước, tránh thoát một kích của Lâm Hải, đồng thời giương song chùy lên, lấy một cái góc độ vô cùng xảo trá tai quái, đâm về hai bên sườn của Lâm Hải!

“WTF!” Lâm Hải bị kinh ngạc, tốc độ của cái Ảnh lão nhị này chẳng những nhanh vô cùng, hơn nữa chiêu thức thật sự là quá mức quỷ dị xảo trá, để Lâm Hải không thể không lui lại một bước, tránh đi phong mang.

“Sưu!” Lâm Hải vừa mới tránh thoát, thân ảnh của Ảnh lão nhị đột nhiên biến mất, ngay tại thời khắc Lâm Hải sững sờ, chợt cảm thấy một cỗ khí sắc bén, hướng phía nơi bụng đánh tới.

Lâm Hải nheo mắt, cuống quít nhảy lùi lại, đồng thời hai chân ra Liên Hoàn Cước, đem Ảnh lão nhị bức lui.

Mà thân thể Ảnh lão nhị lật nghiêng một cái, vậy mà quỷ dị biến mất, sau một khắc đột nhiên xuất hiện tại bên cạnh âm Hải, giơ lên song chùy hướng phía cổ Lâm Hải đâm xuống, bức Lâm Hải không thể không lui ra phía sau một bước, mau né qua.

“Ai u ta qua!” Tâm lý Lâm Hải liền khó chịu, cái giao thủ ngắn ngủi này, chẳng những không có đem Ảnh lão nhị cầm xuống, vậy mà còn bị gã bức lui hai bước, quả thực là không có thiên lý.

Thực lực của cái Ảnh lão nhị này, cho dù là sử dụng bí pháp, tại trong mắt Lâm Hải, cũng không gì hơn cái này, cùng bản thân giờ phút này có chênh lệch không nhỏ, nhưng để người không biết làm sao là, Ảnh lão nhị có được tốc độ không thua gì Lâm Hải, hơn nữa chiêu thức càng là vô cùng quỷ dị.

Hai cây trùy kia thi triển ra, chẳng những xuất quỷ nhập thần, tàn nhẫn xảo trá, hơn nữa tại dưới bóng đêm yểm hộ, uy lực càng là tăng thêm mấy phần, mười phần khó chơi, tựa hồ trời sinh chính là vì ám sát đêm tối mà sinh!

Lâm Hải một bên đánh, một bên phiền muộn trong lòng.

Giờ phút này hắn tựa như một cái người trưởng thành thân thể cường tráng, đối mặt một cái thiếu niên yếu ớt, tuy một bàn tay liền có thể đem thiếu niên này chụp chết, nhưng hết lần này tới lần khác thân thể của cái thiếu niên này lại linh hoạt, nhảy tới nhảy lui ở trước mặt ngươi, lại không bắt được gã.

“Thật sự là buồn bực a!” Lâm Hải phiền não trong lòng, biết rõ một trận này, luận tu vi mà nói, chính mình liền hơn xa Ảnh lão nhị, nhưng là luận công pháp, chính mình dưới điều kiện tiên quyết không sử dụng những đại chiêu như Phần Thiên, Chưởng Tâm Lôi, thì vẫn sẽ là ở thế yếu, chỉ có thể dựa vào Tật Phong Bộ để trốn tránh chống đỡ.

“Đậu móa, có thời gian, nhất định phải tìm một môn công pháp trâu bò mới được.”

Đồng thời với lúc Lâm Hải phiền muộn, thì trong lòng Ảnh lão nhị đối diện cũng càng thêm phiền muộn cùng lo lắng.

Gã vốn cho là mình thi triển ra bí pháp, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều, có thể ba quyền hai cước bắt được Lâm Hải, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, nháy mắt đã qua mười mấy chiêu, chính mình liền cả chút y phục của Lâm Hải cũng đều không động được.

Hơn nữa lại, nhìn bộ dáng của Lâm Hải, mặt ngoài tựa hồ chỉ có sức lực chống đỡ, không có sức đánh trả, nhưng thời điểm tránh né chiêu thức của chính mình, lại đơn giản giống như đi dạo trong sân vắng, nhẹ nhàng như thường, căn bản không cần tốn nhiều sức, rõ ràng là thực lực hơn xa chính mình, thậm chí còn có phần giữ lại!

“Dạng này không được!” Ảnh lão nhị lộ vẻ mặt lo lắng, bí pháp của gã tuy có thể tăng thực lực lên trên diện rộng, nhưng là có hạn chế thời gian, hơn nữa khi thời gian vừa đến, thân thể sẽ biến đến vô cùng kiệt sức, chí ít cần một tháng mới có thể khôi phục.

Nếu như không thể bắt lại Lâm Hải tại trước khi bí pháp mất đi hiệu lực, như vậy đến lúc đó chính mình cũng chỉ có thể nghển cổ đợi giết.

“Liều!” Trong mắt Ảnh lão nhị lóe lên một tia ngoan lệ, đột nhiên đem nội kình toàn thân tụ tập ở trên hai đùi!

“Như Ảnh Tùy Hình!” Ảnh lão nhị khẽ quát một tiếng, hai chân mãnh liệt đạp, thân thể lăng không vọt lên, cùng mặt đất tạo thành một đường thẳng, phảng phất như mũi tên, viên trùy trong tay xẹt qua hai đạo lưu quang, hướng phía ngực Lâm Hải đâm tới!

“Ta qua, thật nhanh!” Lâm Hải kinh hãi, tốc độ của Ảnh lão nhị, vậy mà so với lần đánh lén phía sau mình ban đầu kia, còn nhanh hơn gấp đôi không ngừng, không đợi Lâm Hải kịp phản ứng, trùy liền đã đến trước người!

"Chết đi!" Trong mắt Ảnh lão nhị hung quang tốc biến, lộ ra biểu lộ đắc ý.

Đây là lần thứ hai gã ở dưới tình huống thi triển bí pháp, sử dụng chiêu Như Ảnh Tùy Hình này, uy lực to lớn, tốc độ quá nhanh, Ảnh lão nhị tin tưởng thế gian này cực ít người có thể né tránh chiêu này, cho dù Lâm Hải có mạnh hơn, cũng phải nuốt hận tại chỗ!

"Lúc lần trước sử dụng chiêu này, đã là năm năm trước, đối phương là một cái cao thủ Quy Chân cảnh đánh ta không hề có lực đánh trả, nhưng lại tại phía dưới một chiêu này, mà đi vào chỗ chết, bên trong ánh mắt còn mang theo tiếc nuối cùng không cam lòng thật sâu!"

"Nhưng mà, sự thật chính cũng là tàn khốc như thế!"

Mắt thấy lại một vị cường giả tuyệt đại, muốn vẫn lạc tại phía dưới song chùy của chính mình, bên trong lòng Ảnh lão nhị, vậy mà sinh ra một tia cảm khái!

Mặc dù sau khi mình thi triển ra một chiêu này, nội kình trong cơ thể cơ hồ sẽ bị rút sạch, nhưng Ảnh lão nhị lại không lo lắng chút nào, ngược lại lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng.

"Hết thảy cũng đã kết thúc!"

Ngay tại lúc song chùy của Ảnh lão nhị sắp đâm xuyên qua lồng ngực của Lâm Hải, thì khóe miệng của Lâm Hải lại hơi hơi nhếch lên, lộ ra một đường cong, quỷ dị cười rộ lên.

"Ừm." Trong lòng Ảnh lão nhị giật mình, nụ cười ngưng kết lại, một cỗ dự cảm bất thường đột nhiên dâng lên từ trong lòng.

"Cộc!"

Một tiếng vang nhỏ, lực lượng thiên quân quán chú trên song chùy, cách Lâm Hải còn có không đến địa phương một centimet, liền phảng phất như bị định trụ, đột nhiên ngừng giữa không trung!

Đồng tử của Ảnh lão nhị co lại, một mặt giật mình không thể tin được, ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời chấn kinh đến tột đỉnh!

Chỉ thấy hai tay của Lâm Hải, không biết khi nào đã vươn ra, mỗi tay bắt lấy một thanh trùy, sinh sinh đem cây trùy ngừng lại, mặc cho gã lại dùng lực như thế nào, lại đều không thể tiếp tục tiến thêm mảy may!

“Không có khả năng!” Ảnh lão nhị chấn kinh thốt ra lời nói!

“Mẹ nó, thật sự coi ca ca đánh không lại ngươi a!” Lâm Hải tức giận nói nói, “Việc này bước ép sát, còn tới kình, phản ngươi!”

Lâm Hải nói, hai tay đột nhiên phát lực, trực tiếp đem Ảnh lão nhị vung xuống.

Ảnh lão nhị chợt cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, còn không có kịp làm ra phản ứng, Lâm Hải đột nhiên hung hăng hướng gã đập xuống đất.

“Ta in dấu bánh nướng cho ngươi!”

“Ầm!”

Một tiếng vang trầm, thân thể Ảnh lão nhị hung hăng đập xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, song chùy trong tay cũng buông rơi, đầu ông ông trực hưởng, muốn chống đỡ đứng lên, lại bị một chân của Lâm Hải giẫm xuống mặt đất.

“Oa cáp cáp, Cẩu gia đến bạo chim á!” Thấy Lâm Hải đã đem Ảnh lão nhị chế trụ, A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi liền chạy tới.

“Cái này trước đừng động vào!” Lâm Hải trực tiếp đem A Hoa đá sang một bên.

“Ngươi giúp ta xem chừng gã, ta giữ lại hữu dụng!” Lâm Hải nói xong, đem chân nâng lên.

Ảnh lão nhị cường chống đỡ, muốn đứng lên, tiếc rằng thời gian của bí pháp đã qua, trước đó lại hao hết sạch nội kình, lại thêm Lâm Hải hung ác ném một cái, đem lục phủ ngũ tạng của gã cũng quẳng lệch vị trí, đã sớm bị thương nặng, căn bản không đứng dậy nổi.

Thân thể mới nhất động, bỗng nhiên cảm thấy một cái vật nặng từ trên trời giáng xuống, phanh một tiếng nện ở trên lưng Ảnh lão nhị, Ảnh lão nhị lại phốc phun ra một ngụm máu tươi, ăn đầy miệng bùn, con mắt đảo một vòng, kém chút không thể bị nện đến tắt thở.

“Nói cho ngươi biết, đừng nhúc nhích a, cha ta để Cẩu gia ta nhìn ngươi, ngươi muốn loạn động, Cẩu gia có thể sẽ bạo chim ngươi a!”

A Hoa nằm tại trên lưng Ảnh lão nhị, chân trước gối đầu, bắt chéo hai chân, đong đưa đuôi chó, cũng mặc kệ Ảnh lão nhị có nghe hiểu tiếng chó sủa của nó hay không, một bộ thảnh thơi thảnh thơi nói nói.

Mà Lâm Hải, thì đưa mắt nhìn sang Lâm Vân, bước nhanh đi qua.

Giờ phút này, hai cái Ảnh vệ đang giữ Lâm Vân, nhìn Ảnh lão nhị cũng đã bị Lâm Hải cho thu thập, nhất thời liền nuốt mấy ngụm nước bọt, gấp gáp đến mức hai chân cũng run rẩy lên.

“Ngừng, dừng lại! Ngươi, ngươi đừng tới đây a, nếu không ta giết nàng!” Một cái Ảnh vệ đem chủy thủ gác ở trên cổ Lâm Vân, lắp bắp nói nói.

Tổ chức Ảnh vệ bọn họ đến nhiều người như vậy, hiện tại cũng đều bị Lâm Hải thu thập, hiện tại chỉ còn lại có hai người bọn họ, đã sớm sợ mất mật, con tin trong tay, đã là thứ ỷ vào sau cùng của bọn họ.

Lâm Hải thấy thế, dừng bước, hít sâu một hơi.

“Tốt, ta không qua, các ngươi... A.”

Lâm Hải nói một nửa, bỗng nhiên hướng phía sau lưng hai cái Ảnh vệ nhất chỉ, lớn tiếng quát chói tai!

“Ngươi là ai! Ngươi muốn làm gì!”

Hai cái Ảnh vệ hoảng hốt, vô ý thức quay đầu nhìn lại, lại phát hiện sau lưng căn bản liền cái bóng quỷ cũng đều không có, chợt cảm thấy bị mắc lừa!

Thế nhưng là không đợi quay đầu, kim quang lóe lên, trên cổ hai người liền nhiều một cái Kim Tiền Tiêu, sau đó thân thể ưỡn một cái, chậm rãi ngã xuống.

Thu thập hai cái Ảnh vệ này, Lâm Hải vội vàng bước nhanh tiến lên, một tay ôm lấy Lâm Vân vào bên trong ngực.

“Vân Vân, ngươi chịu ủy khuất rồi, mau tỉnh lại, ca ca...”

Lâm Hải đang nói chuyện được một nửa liền im bặt mà dừng, sau đó không thể tin được cúi đầu, lại thấy chỗ bụng mình, đang bị môt cây chủy thủ đâm thật sâu vào, ở trong màn đêm lóng lánh quang mang trắng lóa!

Chương 732: Thủ đoạn của Thần tiên

Lâm Vân ngẩng đầu, hất mái tóc rối tung về phía sau, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ, ánh mắt ngoan lệ, nào còn có một tia kiệt sức trước đó.

“Ngươi, không phải là Vân Vân!” Lâm Hải kinh hãi, cô gái trước mặt, tuy có hình thể giống y hệt Lâm Vân, nhưng căn bản lại không phải là Lâm Vân!

“Hiện tại biết rõ, đã muộn!” Trong mắt Ảnh lão tam lộ ra hung quang, chủy thủ trong tay lần nữa hướng phía chỗ sâu nơi bụng Lâm Hải đâm tới.

Lâm Hải nhất thời dâng lên nộ khí, một phát bắt được mái tóc của Ảnh lão tam.

“Ngươi là ai, muội muội ta đến cùng đang ở đâu!!!”

“Nói cho ta!!!”

Ảnh lão tam mặc kệ Lâm Hải bắt lấy tóc mình, trên mặt lại lộ ra một nụ cười khinh thường.

“Chính ngươi đều phải chết, còn quan tâm muội muội của ngươi chết sống...”

Lời của Ảnh lão tam còn chưa nói hết, bỗng nhiên sững sờ, sau đó trên mặt đột nhiên lộ ra biểu lộ hoảng sợ, mãnh liệt mà cúi đầu hướng phía địa phương mà chủy thủ đâm vào nhìn lại.

Chủy thủ dài hơn ba tấc đâm vào tận gốc, chỉ còn lại có chuôi đao lộ ra bên ngoài, xác thực đã đâm vào thân thể Lâm Hải.

“Thế nhưng là, hắn vì cái gì lại còn có sức lực để bắt được tóc ta, vì cái gì còn có sức lực nói chuyện, hơn nữa lại trung khí mười phần!”

Ảnh lão tam một mặt mộng bức, bộ vị mà nàng ta đâm vào, chính là chỗ yếu hại trên thân thể, sau khi chủy thủ đâm vào, Lâm Hải ở trong vòng ba giây nên khí tuyệt thân vong mới đúng!

Từ khi làm sát thủ đến nay, người mà Ảnh lão tam tự thân giết qua, không có một trăm cũng có tám mươi, nàng ta đối với đao pháp của mình là phi thường tự tin, căn bản không có khả năng đâm sai hoặc đâm trật, thế nhưng là bây giờ...

"Thật sự là gặp Quỷ!" Trong lòng Ảnh lão tam chấn kinh, trăm mối vẫn không có cách giải!

"Nếu một đao đã không chết, này lại đến thêm một đao là được!"

Ảnh lão tam nghĩ đến chỗ này, trên tay dùng lực, chuẩn bị đem chủy thủ rút ra, lại cho Lâm Hải thêm một đao.

"Ừm."

Thế nhưng là nhổ hai lần, nàng ta chấn kinh phát hiện, chủy thủ phảng phất bị kẹt lại, vậy mà không nhổ ra được.

"Không có khả năng!" Ảnh lão tam mạc danh kỳ diệu có chút hốt hoảng, nhịn không được hai cánh tay nắm chặt chủy thủ, đồng thời dùng lực, muốn đem chủy thủ rút ra.

Thế nhưng là, mặc kệ nàng ta dùng lực như thế nào, chủy thủ vẫn không nhúc nhích tí nào!

Một cỗ hoảng sợ mãnh liệt, từ đáy lòng Ảnh lão tam xuất hiện, nàng ta không tự chủ được mà run rẩy bàn tay non mềm mảnh, hướng phía vết thương của Lâm Hải sờ soạng.

"Không có máu!!!"

Ảnh lão tam nhất thời đứng chết trân tại chỗ, đầu óc trống rỗng, cảm giác mình có phải đang nằm mơ hay không!

"Nói cho ta a, muội muội ta đến cùng ở đâu!!!"

Lâm Hải nắm chặt mái tóc của Ảnh lão tam, điên cuồng lay động một trận.

Vốn cho rằng cứu được Lâm Vân, kết quả là lại phát hiện là giả, muội muội mình như cũ không có thoát hiểm, phía dưới tức giận, Lâm Hải cơ hồ đều muốn điên!

Kịch liệt đau đớn cùng cuồng hống của Lâm Hải, để Ảnh lão tam đột nhiên tỉnh táo lại.

“Trốn!”

Ý nghĩ đầu tiên trong lòng Ảnh lão tam, cũng là mau trốn chạy!

Bên trong hết thảy chuyện này cũng đều lộ ra quỷ dị!

Tổ chức Ảnh vệ cơ hồ dốc hết toàn lực, càng có Ảnh lão nhị tự mình xuất thủ, cũng đều bị Lâm Hải tiêu diệt, mà chính mình phía dưới dụng kế, vốn cho rằng đạt được, lại phát hiện đối phương là cái quái vật liền cả máu cũng sẽ không chảy, giết cũng giết không chết!

Cùng loại quái vật căn bản không giống nhân loại này là địch, quả thực là tự tìm đường chết!

Một cỗ khí thế vô cùng sắc bén, đột nhiên từ bên trên thân Ảnh lão tam đằng không mà lên, đôi cánh tay của Ảnh lão tam lập tức, hóa chưởng làm đao, cắt thẳng vào cổ Lâm Hải, kình phong gào thét, uy lực vậy mà không hề thua kém so với Ảnh lão nhị!

Ngay tại lúc đó, đôi chân Ảnh lão tam hơi cong, chân phải lui lại nửa bước, làm ra một cái thế chờ phân phó.

Ý nghĩ của Ảnh lão tam rất đơn giản, nàng ta công kích vào cổ Lâm Hải, mục đích cũng không phải là đả thương địch thủ, mà chính là khiến cho Lâm Hải tất phải cứu nguy, khiến cho Lâm Hải buông tóc của mình ra, chỉ chờ Lâm Hải buông tay, Ảnh lão tam sẽ tức khắc chạy trốn, cũng sẽ không bao giờ dừng lại!

Đáng tiếc, tính toán của nàng ta nhất định sẽ thất bại.

Không chờ song chưởng của nàng ta tới nơi, Lâm Hải bỗng nhiên buông tóc của nàng ta ra, sau đó một cái trọng kích, phát sau mà đến trước, cắt tại trên gáy của nàng ta, đầu Ảnh lão tam trầm xuống, bị đánh choáng đi, té lăn trên đất!

Lâm Hải tiện tay móc ra một cây kim châm, trực tiếp đâm vào đỉnh đầu của Ảnh lão tam.

Sau đó, đem chủy thủ bị da thịt nơi bụng lõm xuống, kẹp lại, rút ra leng keng một tiếng ném xuống đất.

“A Hoa!” Lâm Hải phẫn nộ rống to một tiếng.

“Ba ba!” A Hoa giờ phút này cũng nhìn ra tâm tình của Lâm Hải không đúng, giống như cái bé ngoan, lẻn đến trước mặt Lâm Hải, một câu một lời cũng không dám nói nhiều.

“Ở lại đây, xem chừng hai người kia cho ta!” Lâm Hải hướng Ảnh lão nhị cùng Ảnh lão tam ở trên mặt đất nhất chỉ.

“Há, biết rõ, ba ba ngươi yên tâm đi, một cái cũng chạy không thoát!” A Hoa nhu thuận gật đầu.

Lâm Hải nói xong, sải bước thẳng đến chỗ Hạ Bân đang nằm trên mặt đất kêu khóc chật vật che háng!

Cúi người khẽ vươn tay, Lâm Hải túm lấy cổ áo, đem Hạ Bân xách đứng lên, không để ý là đầu hay mặt mũi mà cuồng tát một hồi, đem Hạ Bân tát tới miệng mũi phun máu, ngao ngao gọi bậy.

“Muội muội ta đâu!!!”

“Nói cho ta!!!”

“Không nói lão tử giết ngươi!!!”

Hạ Bân nhìn bộ dáng ăn thịt người của Lâm Hải, đã sớm bị dọa đến hồn cũng bay lên chín tầng mây.

“Ta nói, ta nói, tha mạng a!!!”

Lâm Hải tức đến lập tức đem Hạ Bân hung hăng quẳng xuống đất.

“Nhanh nói!”

“Muội muội của ngươi, bị, bị ta giấu ở trong một cái mật thất tại Yến Kinh.”

“Ngươi yên tâm, ta cũng không làm gì với nàng, còn tìm hai cái nữ hầu phục vụ cho nàng!”

“Ta nói đều là thật a!!!”

Hạ Bân sợ Lâm Hải phía dưới tức giận liền sẽ giết chết mình, liền vội vàng liên tục nói nói.

“Mang ta đi tìm!!!”

Lâm Hải nghe xong Lâm Vân không có việc gì, tâm đang treo cao nhất thời buông lỏng, tâm tình cuồng bạo cũng chầm chậm tỉnh táo lại.

“Nếu ngươi lại dám gạt ta, ta đem ngươi tháo thành tám khối!”

“Không dám không dám, ta nói đều là thật a!” Hạ Bân mang theo tiếng khóc nức nở nói nói.

“Tốt, hiện tại liền đi!” Lâm Hải hơi cúi thân thể, lần nữa đem Hạ Bân xách lên.

“A!!!”

Hạ Bân vừa đứng lên, bỗng nhiên phát ra một tiếng gào cực kỳ bi thảm, mồ hôi trên mặt trong nháy mắt tích táp rơi xuống.

“Đau chết ta, ta muốn chết rồi, ta muốn chết rồi!!!”

Trước đó vì quá hoảng sợ, để cảm giác đau của Hạ Bân cũng tạm thời biến mất, giờ phút này không còn nguy hiểm tính mạng, đau đớn toàn tâm nơi đũng quần này, nhất thời lại xông tới, để Hạ Bân cơ hồ đau đến hôn mê.

Lâm Hải chau mày, tiếp tục như vậy, Hạ Bân đoán chừng còn chưa về tới Yến Kinh, thì nửa đường liền phải treo.

“Tính ngươi mạng lớn!” Lâm Hải móc ra một cây kim châm, tại trong ánh mắt hoảng sợ của Hạ Bân, đâm vào đan điền của gã.

“A. Không đau, ha ha ha, ta không đau!”

Hạ Bân lúc đầu còn tưởng rằng Lâm Hải muốn đâm chết mình, không nghĩ tới cái kim châm này đúng là giảm đau, loại cảm giác đau sống không bằng chết kia vừa biến mất, vui sướng sống sót sau tai nạn, để Hạ Bân kích động hận không thể ôm lấy Lâm Hải thân hai cái.

Đáng tiếc, không đợi gã cao hứng đủ, Lâm Hải đã xách cổ áo gã, một đường kéo đi, đi tới bờ biển.

Đối mặt với mặt biển dao động hung mãnh, Lâm Hải lập tức sầu muộn.

Lúc này mới phát hiện, chính mình trước đó đem đám Ảnh vệ kia đều thu thập hết, cho nên giờ phút này rời đi, liền kẻ lái cái ca nô cũng đều không có.

“Ngươi có thể lái ca nô hay không?” Lâm Hải cau mày, hướng Hạ Bân hỏi.

“Sẽ không!” Hạ Bân bị dọa đến co rụt lại cái cổ, yếu ớt lắc đầu nói.

“Phế vật!” Lâm Hải tức đến mức cho cái ót của gã một bàn tay, đau đến mức Hạ Bân mãnh liệt hít vào một hơi khí lạnh.

“Bà nội ngươi a, ngươi con mẹ nó không phải cũng không biết sao. Làm gì lại đánh lão tử!” Hạ Bân giận mà không dám nói gì, trong lòng quả thực đem Lâm Hải hận chết.

Đôi mày Lâm Hải chăm chú khóa lại, nghĩ đến muội muội của mình sinh tử chưa biết, cảm thấy quét ngang, liền có quyết định!

Vừa quay đầu lại, cánh tay hất lên, trực tiếp đem Hạ Bân ném lên đầu vai.

“A a a, tha mạng a, đừng ném ta xuống biển cho cá ăn a!”

Hạ Bân bị dọa đến khóc cha xin nương, nhưng không đợi gã kịp phản ứng, liền cảm thấy thân thể đột nhiên lấy tốc độ cực nhanh, bình di mà đi, trong nháy mắt vậy mà đã đến trên biển, không mất một chút thời gian, liền đã rời xa khỏi hải đảo.

“Lăng ba vi bộ, lướt sóng mà đi!”

“Cái này, đây là thủ đoạn của Thần tiên a!!!”

Ảnh lão nhị nằm rạp trên mặt đất chỉ còn lại có một hơi, vừa lúc thấy cảnh này, trong mắt nhất thời lộ ra kinh hãi thật sâu!

Chương 733: Điều khiển bom

Lâm Hải lướt sóng mà đi, trên đường đi chân khí tiêu hao cực nhanh, còn may Đạo Đức Kinh chính là do Đạo Tổ Thái Thượng Lão Quân tự thân sáng tạo, vô cùng thần kỳ, phía dưới công pháp vận chuyển, chân khí kéo dài mà sinh, kéo dài không dứt, mới chống đỡ để Lâm Hải vượt qua hải vực, trở lại lục địa.

Dọc theo con đường này, Hạ Bân ghé vào trên vai Lâm Hải, trơ mắt nhìn Lâm Hải, giẫm lên nước biển mãnh liệt dưới chân, lăng không bay lên, giống như đất bằng, trong lòng quả thực kinh hãi hoảng sợ tới cực điểm.

Đến tận đây, gã rốt cục biết rõ, chính mình đến tột cùng trêu chọc phải một cái nhân vật đáng sợ bao nhiêu, loại thủ đoạn này, quả thực con mẹ nó không phải người có thể có được a!

Vốn còn nghĩ, sau khi trở về nhất định phải lần nữa tìm kiếm nghĩ cách, tìm Lâm Hải báo thù, kiến thức một màn này về sau, Hạ Bân ý nghĩ này lập tức chết từ trong trứng nước, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Chấn kinh hoảng sợ đồng thời, Hạ Bân trong lòng cũng có một tia may mắn.

“Con mẹ nó, may mắn lão tử nhìn trúng muội muội của hắn cực kỳ đẹp đẽ, mới khiến cho người giấu đi còn hầu hạ, chờ trở về để cho chính mình vui đùa, nếu như trước đó trực tiếp giết mà nói, Lâm Hải hiện tại còn không phải lột da lão tử a!”

Giờ phút này trời đã sáng lên, Lâm Hải khiêng Hạ Bân, vừa đi hai bước, một chiếc xe taxi liền chạy tới, Lâm Hải đưa tay ngăn lại.

“Đi đâu a.” Tài xế đem cửa xe hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt gầy gò, tướng mạo phổ thông.

“Yến Kinh, có đi hay không?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Yến Kinh.” Tài xế hiển nhiên rất giật mình, “Xa như vậy, việc lớn a, đương nhiên đi, lên xe!”

Lâm Hải gật gật đầu, kéo cửa sau xe ra, đem Hạ Bân ném vào xe, chính mình cũng ngồi vào.

Tài xế lái xe taxi, tốc độ thật nhanh, kỹ thuật điều khiển cũng không tệ, tại khu vực bên trong thành thị tự nhiên xuy, không mất một chút thời gian, liền ra khỏi khu vực thành thị, leo lên cầu vượt biển.

Phía trên cầu lớn, xe cộ cũng không phải là rất nhiều, tốc độ chạy của tài xế xe taxi, bắt đầu càng tăng nhanh hơn, Lâm Hải đã một đêm không ngủ, cộng thêm mệt nhọc do lướt sóng mà đi, liền chuẩn bị nhắm mắt lại một hồi.

“C-K-Í-T..T...T!!!”

Lâm Hải mới vừa ngủ, đột nhiên xe thắng gấp, kém chút đem Lâm Hải đụng vào trên ghế dựa của tay lái phụ, Lâm Hải vội vàng ổn định thân hình, trong mắt lóe lên tinh mang.

Mà Hạ Bân liền thảm, thân thể đột nhiên bị quăng ngã đụng vào thành ghế củ người điều khiển, đau đến ngao ngao gọi bậy.

“Chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải cau mày hỏi.

“Thao, chết máy, ta đi xuống xem một chút!” Tài xế chửi một câu, mở cửa xe, đi xuống.

Lâm Hải chợt cảm thấy một trận bực bội, hắn bây giờ cần gấp gáp trở về cứu Lâm Vân, quả thực là lòng nóng như lửa đốt, nếu như trong thời gian ngắn không sửa được, tại phía trên cái cầu vượt biển này, cũng muốn lại cản một chiếc xe taxi, cơ hồ đều khó có khả năng.

Mà tài xế lúc này, đã chạy tới phía trước xe, đem nắp động cơ nhấc lên, cúi đầu xuống kiểm tra.

Lâm Hải ngồi trên xe, phập phồng không yên, xuyên thấu qua cửa sổ xe, nhìn sóng biển dao động lăn lộn dưới cầu, đột nhiên mạc danh kỳ diệu dâng lên một trận hãi hùng khiếp vía.

“Không tốt!” Báo động trong lòng Lâm Hải tăng vọt, đây là một loại dự cảm đối với nguy hiểm xuất phát từ bản năng, Lâm Hải vội vàng hướng phía tài xế nhìn lại, đã thấy cái nắp động cơ nâng lên cao cao, vừa vặn ngăn trở ánh mắt!

Lâm Hải đẩy cửa xe ra, đang chuẩn bị xuống xe xem rõ ngọn ngành, nụ cười của tài xế liền xuất hiện tại bên trong ánh mắt của Lâm Hải, cười phi thường rực rỡ, một bên cấp tốc lui lại khỏi xe, một bên mặt mũi tràn đầy nụ cười hướng phía Lâm Hải phất phất tay.

“Cái đó là... Điều khiển bom!” Đồng tử của Lâm Hải co lại nhanh chóng, khi thấy tài xế phất tay, trong tay còn nắm một cái hộp vuông màu đen, Lâm Hải liền quá sợ hãi!

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải bắt lấy Hạ Bân, một tay kéo gã từ bên trong xe lôi ra, người còn chưa rơi xuống đất, một tiếng oanh liền vang thật lớn, taxi trực tiếp nổ tung, trong nháy mắt khói đặc cuồn cuộn, bị đại hỏa ngút trời nuốt hết.

“A!!!” Một tiếng hét thảm truyền đến, Hạ Bân người giữa không trung, tuy thời khắc nguy cấp đã bị Lâm Hải ném ra khỏi xe, nhưng cách trung tâm vụ nổ thật sự là quá gần, một cái cánh tay nhất thời rời khỏi thân thể mà bay ra, cả người máu me khắp người, quẳng xuống đất, không rõ sống chết!

Nhìn taxi đã bị tạc thành một mảnh sắt vụn, tài xế ở nơi xa dừng cước bộ lại, chậm chạp cất bước, vậy mà Súc Địa Thành Thốn, một bước một trượng, trong nháy mắt lại trở lại trước xe, đối với ngọn lửa lớn rừng rực, cảm khái thở dài một tiếng.

“Lão Nhị, lão Tam, lão Thập Ngũ. Các ngươi an tâm đi thôi, Lâm Hải đã đền tội, Đại ca thay các ngươi báo thù!”

“Bất quá, Đại ca còn muốn cảm tạ các ngươi, nếu như các ngươi không chết, một trăm triệu đô la mỹ thù lao của Hạ gia kia, Đại ca làm sao có thể một mình hưởng dụng đâu?.” Trên gương mặt của Ảnh lão đại, đột nhiên lộ ra một nụ cười âm mưu đã đạt được, vô cùng âm u.

“Hiện tại Lâm Hải đã chết, đại ca có thể hướng Hạ gia đòi hỏi tiền thù lao còn thừa, đến lúc đó, ta sẽ thay các ngươi cố gắng hưởng thụ, ha ha ha ha...”

“Nếu như lão Nhị, lão Tam cùng lão Thập Ngũ trong miệng ngươi còn sống, nghe được lời nói này của ngươi, đoán chừng cũng phải tức chết tại chỗ!” Một đường thanh âm nhàn nhạt, mang theo vô tận xem thường, đột nhiên từ sau lưng Ảnh lão đại vang lên, để trong lòng gã mạnh mẽ nhảy.

“Ai!” Ảnh lão đại mãnh liệt quay đầu lại, chỉ thấy một cái nam tử trẻ tuổi, đang đứng chắp tay, đứng tại phía sau gã, một mặt khinh miệt nhìn lấy gã, không ngừng cười lạnh!

“Lâm Hải!!!” Đồng tử Ảnh lão đại nhanh chóng co lại, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Ngươi vậy mà không chết!”

Ảnh lão đại nhìn Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin, vụ nổ tung trước đó, gã nhìn rõ ràng, Lâm Hải chỉ kịp đem Hạ Bân ném ra, chính mình căn bản chưa kịp động, liền bị nổ tung cùng đại hỏa nuốt hết.

Dạng nổ tung cùng đại hỏa này, liền xem như một chiếc xe bọc thép, cũng phải nổ tung, huống chi Lâm Hải chỉ là nhục thể người thường, căn bản không có khả năng còn có một tia còn sống sót!

Thế nhưng là bây giờ, Lâm Hải chẳng những không chết, sống sờ sờ xuất hiện ở trước mắt, thậm chí quần áo sạch sẽ, lông tóc không tổn hao gì, trên thân liền liền một tia bụi cũng đều không lọt.

“Cái này, cái này làm sao có thể!” Ảnh lão đại liền mộng bức một trận.

"Hừ, thủ đoạn của ta, ngươi há lại có thể phỏng đoán." Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, ánh mắt như đao, nhìn thẳng vào Ảnh lão đại.

"Nếu như ta đoán không lầm, ngươi chính là lão đại của tổ chức Ảnh vệ đi?"

"Không sai, là ta!" Ảnh lão đại không hổ là người kinh lịch qua mưa to gió lớn, sau chấn kinh ngắn ngủi, rất nhanh đã khôi phục thong dong, nhìn sang Lâm Hải, khuôn mặt bình tĩnh xuống tới.

"Thật sự là ngoài ý muốn, liền dạng nổ tung này cũng giết không chết ngươi, bất quá ngươi đừng tưởng rằng, chỉ dựa vào dạng này, ngươi liền có thể trốn qua một kiếp!"

"Lấy tiền tài của người, thì phải thay người tiêu tai, hôm nay, ngươi liền lưu lại đi!"

Nói xong, đôi mắt của Ảnh lão đại phát ra ánh sáng lạnh, không có chút dự báo nào đột nhiên xuất thủ, một quyền nhanh như thiểm điện, chớp mắt liền đến trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, thời gian cấp bách, hắn không có hứng thú cùng Ảnh lão đại ở đây dây dưa, chỉ muốn giải quyết vấn đề bằng phương thức nhanh nhất.

Mắt thấy một quyền của Ảnh lão đại, mang theo kình phong mãnh liệt đánh tới, Lâm Hải cũng không tránh né, đưa tay cũng là một quyền, đối cứng với quả đấm của Ảnh lão đại!

"Ầm!"

Một tiếng vang trầm, quyền đầu của hai người hung hăng đụng vào nhau, liền không khí tựa hồ cũng rung động.

Thân hình Lâm Hải bất động, Ảnh lão đại lại là kêu lên một tiếng đau đớn, bạch bạch bạch lùi liền mấy bước, cúi đầu nhìn quyền đầu của mình, hổ khẩu rạn nứt, có máu chảy ra, trong mắt lấy làm kinh ngạc!

Nhưng mà không chờ gã làm ra phản ứng, Lâm Hải đã lấn người mà lên, lại là một quyền hung ác đánh tới, chỉ là quyền phong liền trùng kích da thịt trên mặt Ảnh lão đại đau nhức, giống như dao cắt!

“Không tốt!” Một chiêu cứng rắn đụng nhau trước đó, đã để cho Ảnh lão đại hiểu rõ, thực lực của mình tuyệt không phải là đối thủ của Lâm Hải, nếu như bị một chiêu này đánh trúng, chính mình không chết cũng bị thương!

Nhưng tốc độ của Lâm Hải thực sự quá nhanh, mắt thấy quyền đầu của Lâm Hải đã tới gần, Ảnh lão đại lại muốn tránh đã không kịp, rơi vào đường cùng, gã đành nâng lên hai tay, bảo vệ mặt, chuẩn bị đón đỡ một quyền của Lâm Hải.

Ầm!

Lại là một tiếng vang trầm, thân thể của Ảnh lão đại bị đánh lui về sau liên tục khoảng hơn hai, ba trượng, lòng bàn chân ma sát cùng đất, vạch ra hai đường dấu vết màu đen sâu, hai cái cánh tay tê dại một hồi, như muốn đứt gãy!

Trong lòng Ảnh lão đại rung mạnh, vạn không nghĩ tới thực lực của Lâm Hải, vậy mà cao hơn gã nhiều như thế, gã căn bản không còn dám dừng lại, không chút do dự, xoay người bỏ chạy!

“Muốn đi, nào dễ dàng như vậy!” Lâm Hải thấy vậy, nhất thời thả người vọt lên, hai chân ở bên cạnh cầu đạp một cái, thân thể như là mũi tên, chớp mắt liền đến sau lưng Ảnh lão đại.

Ảnh lão đại nghe được sau đầu sinh phong, biết rõ Lâm Hải đã đuổi tới, trong lòng hung ác, không biết từ chỗ nào liền rút ra một thanh đoản đao, quẹo thật nhanh, hướng phía Lâm Hải đâm thẳng, ánh mắt hung tàn ngoan lệ!

Thân thể Lâm Hải ở giữa không trung, lại không hoảng hốt, chân trái nhẹ nhàng điểm một cái, trực tiếp đá vào cổ tay của Ảnh lão đại, chủy thủ tuột tay mà bay, sau đó chân phải ra một cái Liên Hoàn Cước, toàn bộ đá vào trước ngực Ảnh lão đại.

"Phốc!" Ảnh lão đại phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lăng không bay lên!

Hai chân Lâm Hải rơi xuống đất, vừa muốn đuổi theo quá khứ, nào nghĩ đến thân thể của Ảnh lão đại ở giữa không trung, đột nhiên bên hông uốn éo, sau đó cánh tay duỗi ra, bắt lấy thành cầu, đem cả thân thể kéo qua, thuận thế mà rơi xuống, rơi vào trong biển, chớp mắt liền bị bọt nước bao phủ, biến mất vô tung không còn tăm hơi!

Chương 734: Ta thiếu ngươi một cái nhân tình!

Lâm Hải đi gấp hai bước, đi vào một bên thành cầu, lo lắng hướng phía dưới nhìn lại, đã thấy mặt biển dao động cuồn cuộn, bọt nước vẩy ra, nơi nào còn có bóng dáng của Ảnh lão đại.

"Thảo!" Lâm Hải tức vỗ thành cầu, trong lòng dâng lên vô hạn hối hận!

"Nhổ cỏ không trừ gốc, hậu hoạn vô cùng a!"

Cái này Ảnh lão đại, tuy thực lực kém xa chính mình, nhưng ở dưới chính mình toàn lực ra tay, mà còn có thể đoạt mệnh mà chạy, hiển nhiên cũng không phải hạng người bình thường.

Nhất là, qua giao thủ ngắn ngủi, Ảnh lão đại thấu không địch lại chính mình, lại không chút ham chiến, lập tức rút đi, coi như bị chính mình đánh trọng thương, vẫn còn có thể nắm lấy thời cơ, thừa cơ nhảy xuống biển mà chạy, dạng tính cách quả quyết cơ trí này, quả thực là đáng sợ!

Nhất là bản thân gã vẫn là một sát thủ, tuyệt đối khiến bất luận kẻ nào cũng đều đau đầu.

“Sau khi cứu Vân Vân ra, nhất định phải giải quyết cái Ảnh lão đại này!” Lâm Hải tuy không sợ, nhưng lại lo lắng cho an nguy của bọn người Lâm Vân, Liễu Hinh Nguyệt, Ảnh lão đại tuyệt đối là cái uy hiếp trí mạng, phải rút thời gian, nhất định phải đem gã tiêu diệt, đem tai hoạ ngầm này bóp chết!

Vụ nổ tung này, đã khiến xe cộ qua đường chú ý, có người thậm chí còn gọi điện thoại báo cảnh sát, dùng không bao lâu, cảnh sát khả năng liền muốn đến.

Lâm Hải không muốn sa vào những phiền phức không tất yếu này, liền đi đến Hạ Bân trước mặt, thấy mặt Hạ Bân đầy vết máu, sắc mặt xanh lét, nhắm mắt bất tỉnh, vươn ngón tay thử xuống hơi thở, khí tức yếu ớt, một đầu cánh tay trái đã không cánh mà bay, hiển nhiên đã bị thương rất nặng.

“Thật sự là phiền phức!” Lâm Hải không thể không lần nữa móc ra kim châm, đâm vào mấy chỗ yếu huyệt của Hạ Bân, giúp gã cầm máu, đồng thời tạm thời bảo vệ cái mạng nhỏ này cho gã.

Lâm Hải nâng thân thể Hạ Bân lên, thấy phía sau có chiếc xe Audi Tử Cương màu đen lái tới, Lâm Hải lập tức đứng ở trên đường, đưa tay đón xe.

“Ngươi muốn chết a!” Một cái đại hán áo đen đeo kính đen, dừng xe nổi giận đùng đùng liền chạy đến chỗ Lâm Hải, đưa tay liền muốn đánh người!

Lâm Hải chau mày, hắn căn bản không muốn gây chuyện, nhưng hiện tại trong lòng lo lắng cho Lâm Vân, sớm đã lo lắng vạn phần, nói không chừng cũng chỉ có thể không nói đạo lý một lần.

“A Băng, dừng tay!”

Đúng lúc này, một cái thanh âm nhẹ nhàng êm tai, đột nhiên từ chỗ ngồi phía sau xe Audi vang lên, theo cửa sau xe mở ra, một cô gái trẻ tuổi vóc người thướt tha đi xuống.

“Tiểu thư!” Tài xế được xưng là A Băng, lập tức đứng xuôi tay, dịu dàng ngoan ngoãn như là con cừu nhỏ.

“Đồng bạn ngươi bị thương.” Thanh âm cô gái thanh thúy nhu đẹp, như là chim sơn ca.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, thấy nữ tử này mặc một bộ váy trắng, khuôn mặt xinh đẹp, toàn thân lộ ra một cỗ khí chất siêu nhiên, khiến người chỉ nhìn một chút liền sinh lòng hảo cảm.

“Đúng, ta hiện tại cấp bách cần dẫn gã qua Yến Kinh.” Lâm Hải đáp nói.

Đôi mi của nữ tử cau lại, do dự một chút, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải gật đầu một cái.

“Cứu người quan trọng, lên xe đi!”

“Tiểu thư, cái này...” A Băng nhất thời quýnh lên, lại bị nữ tử giơ tay cản lại.

“Nhanh lên đi, ta nhìn gã bị thương không nhẹ!”

“Như thế, cảm tạ!” Lâm Hải nói tiếng cảm ơn, khiêng Hạ Bân ngồi vào ghế sau, nữ tử đổi ngồi vào chỗ ngồi kế bên tài xế.

“Hừ!” Mặt mũi A Băng tràn đầy không tình nguyện, nhưng không có cách nào khác, đành phải thở phì phì trở lại vị trí lái, khởi động xe.

“Tân Cảng cách nơi này càng gần hơn một chút, có thể theo đường rẽ phía trước để xuống cầu, đưa đến bệnh viện Tân Cảng để cứu giúp.” Nữ tử bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Không cần, gã không chết, qua Yến Kinh, cảm tạ!” Lâm Hải không muốn nhiều lời, lạnh lùng nói nói.

Lời nói của nữ tử trì trệ, há hốc mồm, sau đó trầm mặc cúi đầu, không nói gì nữa. Xe một đường gấp chạy nhanh, trong lòng Lâm Hải lo lắng, không muốn nói nhiều, nữ tử thấy thần sắc Lâm Hải lạnh lùng, cũng không nói một lời, bầu không khí trên xe ngừng lại lộ ra xấu hổ, Lâm Hải dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, không để ý tới ngoại vật.

Khoảng chừng một giờ, liền đến Yến Kinh, đáng tiếc đã tiến vào khu vực thành thị, xe nhiều như là con kiến, muốn nhanh cũng nhanh không nổi.

Lâm Hải thấy thế, hướng phía nữ tử nói tiếng cảm ơn, trực tiếp khiêng Hạ Bân xuống xe rời đi.

“Ai ~” nữ tử vừa muốn nói gì, dòng xe cộ đột nhiên động, trong nháy mắt đã mất đi bóng dáng của Lâm Hải.

Lâm Hải đem Hạ Bân phóng tới ven đường, xuất ra kim châm, hướng phía một chỗ huyệt vị trên người gã đâm xuống, thời gian vài giây đồng hồ, Hạ Bân liền hừ hừlấy tỉnh lại.

“Cứu mạng a, ta không muốn chết a!” Vừa tỉnh lại, Hạ Bân liền mang theo hoảng sợ cực lớn, kêu to lên.

“Im miệng!” Lâm Hải tát qua một cái bàn tay, Hạ Bân nhất thời dừng âm thanh, sững sờ nhìn Lâm Hải, sau đó mừng rỡ!

“Ta không chết, ha ha, nguyên lai ta không chết!” Hạ Bân như là như kẻ điên mà cười to, nhưng vừa cười hai tiếng, bỗng nhiên chú ý tới cánh tay trái của mình trống rỗng, cúi đầu xem xét, nhất thời hoảng sợ lần nữa kêu lên.

“Cánh tay của ta, ta...”

Lâm Hải trực tiếp vung quyền đảo vào trên miệng gã, để gã trong nháy mắt không có tiếng động gì.

“Còn dám gọi, ta giết chết ngươi!”

Nhìn nhãn thần hung ác của Lâm Hải, trong lòng Hạ Bân lập tức nhớ tới chỗ đáng sợ của Lâm Hải, lập tức ngừng tiếng khóc, đáng thương nhìn lấy Lâm Hải, cũng không dám lại gọi.

“Hiện tại đã đến Yến Kinh, muội muội ta hiện tại đến cùng đang ở đâu, nhanh nói!”

“Tiểu khu Vân Mộng!” Hạ Bân nơm nớp lo sợ, nói ra một cái địa chỉ.

“Tiểu khu Vân Mộng.” Lâm Hải chau mày, hắn là một cái người ngoài, căn bản không biết nơi đó là ở đâu.

“Uy, ngươi vẫn là lên xe đi, ở chỗ này đón xe cũng không dễ!”

Đột nhiên, một đường thanh âm êm tai, vang lên tại Lâm Hải sau lưng, không biết từ lúc nào, nữ tử trước đó kia, đã đứng tại Lâm Hải sau lưng.

“Tít tít tít!!!”

Lâm Hải còn chưa mở miệng, liền nghe thấy tiếng kèn xe nôn nóng không ngừng truyền đến, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Audi của nữ tử ngừng trên đường, đã ngăn chặn liên tiếp xe phía sau.

“Mẹ nó, có đi hay không a, không đi chớ cản đường!” Có người tính khí nóng nảy, đã bắt đầu mắng mỏ.

“Đi thôi, đừng khách khí! Ngươi nhìn cũng chặn thật nhiều xe.” Nữ hài có chút xấu hổ le lưỡi, mười phần đáng yêu.

“Đa tạ!” Lâm Hải vốn không muốn tiếp tục gây phiền phức cho nữ tử, dù sao người ta là xe riêng, nhưng thấy không có khác biện pháp, đành phải lần nữa khiêng Hạ Bân, trở lại trên xe.

“Hừ.” A Băng thấy Lâm Hải đã đi mà quay lại, nhất thời hừ lạnh một tiếng, một mặt bất mãn.

Lâm Hải cũng không thèm để ý, hướng phía nữ hài cảm kích cười một tiếng, sau đó mở miệng.

“Tiểu khu Vân Mộng, càng nhanh càng tốt!”

“Ta cũng muốn nhanh, nhưng ngươi nhìn nhanh nổi sao.” A Băng tức giận nói nói.

“A Băng, không nên nói như vậy!” Nữ tử răn dạy nói, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về Lâm Hải, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Gã bị thương nặng như vậy, không trước đưa đi bệnh viện sao?”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, trước đưa ta đi bệnh viện đi, cánh tay của ta đều không còn!” Hạ Bân nghe xong, lập tức toét miệng, lại phải khóc.

Lâm Hải phiền não trong lòng, trực tiếp một cái vả miệng tát vào trên mặt gã.

“A!” Nữ tử không nghĩ tới Lâm Hải nói động thủ liền động thủ, vẫn là đối với một cái người đang bị trọng thương, nhất thời bị dọa đến kinh hô một tiếng, trong ánh mắt lộ ra một tia khiếp ý.

Lâm Hải chợt cảm thấy thất thố, mang theo áy náy mở miệng.

“Không có ý tứ, hắn bắt cóc muội muội ta, là kẻ thù của ta!”

“Bắt cóc.” Miệng nữ tử há to một chút, nàng còn tưởng rằng là Lâm Hải cùng Hạ Bân là người bị thương trong vụ xe cộ nổ tung trước đó, nghĩ không ra vậy mà còn dính đến bắt cóc, trong đó còn có cái là bọn cướp.

Thiện tâm nhất thời, vậy mà mạc danh kỳ diệu bị cuốn vào vụ án bắt cóc, trong lòng nữ tử, nhất thời sinh ra một chút sợ hãi cùng hối hận.

A Băng sau khi nghe lời nói của Lâm Hải, tinh thần lập tức trở nên khẩn trương lên, vừa lái xe, một bên vừa không tự chủ được đem một cái tay đặt ở bên hông.

Trên xe lập tức lại lâm vào trầm mặc, chỉ là lần này, lại thêm ra một tia khí tức vô cùng gấp gáp.

Cũng may vị trí của tiểu khu Vân Mộng, tại bên ngoài khu vực thành thị, chạy qua một đoạn hỗn loạn xong, trên đường lập tức bắt đầu trở nên thông suốt, thời gian hơn một giờ, xe liền dừng ở một cái cửa tiểu khu cấp cao.

“Đến, nơi này chính là tiểu khu Vân Mộng!” Ngữ khí A Băng băng lãnh, mang theo cảnh giác nói nói.

“Là bên trong này sao?” Lâm Hải kéo cổ áo của Hạ Bân đến trước cửa sổ xe, lạnh giọng hỏi.

“Vâng vâng vâng, chính là ở bên trong chỗ này!” Hạ Bân liền vội vàng gật đầu.

“Xuống xe!” Lâm Hải mở cửa xe, đem Hạ Bân kéo ra ngoài.

Đi hai bước, cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên lại dừng lại, gõ mở cửa sổ xe ở tay lái phụ.

“Còn có việc sao?” Nữ tử có chút hoảng sợ nhìn Lâm Hải, nhát gan hỏi.

Lâm Hải thấy bên trên đài điều khiển có giấy bút, lấy tới bá bá, đem tên cùng số điện thoại của chính mình viết lên, sau đó đưa cho nữ tử.

“Hôm nay cảm tạ ngươi, ta thiếu ngươi một cái nhân tình, đây là số điện thoại ta, về sau dù ngươi gặp được thiên đại phiền toái gì, một cú điện thoại, ta sẽ giúp ngươi bãi bình!”

“Gặp lại!”

Nói xong, Lâm Hải mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của nữ tử, khiêng Hạ Bân quay người mà đi!

Chương 735: Hạ Bân chết

“Ở phòng nào!” Lâm Hải xách lấy Hạ Bân, hung dữ hỏi.

“Một số một, tầng mười sáu!” Hạ Bân nơm nớp lo sợ đáp nói.

Lâm Hải vội vàng kéo Hạ Bân vào thang máy, đi thẳng đến tầng mười sáu.

“Mở cửa!” Lâm Hải đem Hạ Bân ném vào trên cửa.

“Ta làm mất chìa khoá rồi.” Hạ Bân đáng thương nói nói, Lâm Hải vừa trừng mắt, tay liền hất lên.

“Đừng đánh, đừng đánh, bên trong có người!” Hạ Bân hoảng sợ đến mức liên tục khoát tay, sau đó xoay người, dùng cánh tay phải còn lại, điên cuồng đập cửa phòng.

“Mở cửa, nhanh con mẹ nó mở cửa a, ta là Hạ Bân!” Hạ Bân điên cuồng la hét, sợ muộn một hồi, lại bị Lâm Hải đánh một trận tơi bời!

Đáng tiếc, mặc cho gã đập hai ba phút, bên trong một điểm động tĩnh cũng đều không có, càng đừng nói có người mở cửa.

Lần này Hạ Bân triệt để ngốc.

“Ngươi con mẹ nó, đến bây giờ, còn dám gạt ta!” Lâm Hải một chân đem gã đạp đến trên mặt đất.

“Ta không có lừa ngươi a, rõ ràng có hai cái lão mụ tử ở đây.”

Lâm Hải lười nhác lại để ý đến gã, giơ chân lên hướng phía cửa liền đạp xuống dưới.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, cửa chống trộm kiên cố, tại dưới một chân nặng tựa vạn cân của Lâm Hải, ầm vang sụp đổ!

Lâm Hải một cái bước xa liền xông vào qua!

“Vân Vân, Vân Vân, ngươi..?!” Lâm Hải lớn tiếng la lên, thế nhưng chỉ hô hai tiếng, thanh âm đột nhiên dừng lại, trong lòng xuất hiện một cỗ khí lạnh.

Chỉ thấy bên trong phòng khách rộng rãi, từ trên vách tường, dọc theo là mấy đầu dây xích sắt, đầu cuối cùng mỗi cái dây xích sắt, tất cả đều buộc một cái mỹ nữ trẻ trung xinh đẹp.

Chỉ là, khiến cho Lâm Hải chấn kinh là, những cô bé này vậy mà tất cả đều đang xích lõa, trừng mắt to xinh đẹp nhìn hắn, có hoảng sợ, có chết lặng, không chút nào che lấp thân thể mềm mại của mình đối với người ngoài.

Một cái danh từ chỉ nghe qua từ bên trong tin tức cùng tiểu thuyết, trong nháy mắt xuất hiện ở bên trong não hải của Lâm Hải!

“Tính nô!!!”

Sau đó, một cái suy nghĩ vô cùng đáng sợ, tràn ngập trong đầu Lâm Hải!

Lâm Hải nhanh chóng đảo qua mặt của những cô bé này, sau đó như kẻ điên, phóng tới các gian phòng khác.

“Vân Vân, ngươi ở đâu a Vân Vân, ca ca đến cứu ngươi!”

Trên đầu Lâm Hải ứa ra mồ hôi lạnh, trong lòng nhói nhói, vừa muốn tìm đến Lâm Vân, lại sợ tìm tới Lâm Vân, sợ nhìn thấy Lâm Vân, là cùng một dạng tình cảnh với những cái nữ hài bên ngoài kia.

Đôi mày Lâm Hải nhíu chặt lại, tại cả phòng bên trong lung tung tìm kiếm, lật khắp mỗi một góc, cũng không có tìm được tung tích của Lâm Vân, trong lúc nhất thời, vậy mà không biết là vui hay buồn!

“Vương bát đản!” Lâm Hải nghiến răng nghiến lợi đem Hạ Bân xách đến, ném xuống đất.

“Vân Vân đến cùng ở đâu, nói cho ta!” Lâm Hải nâng bàn tay lên, đối với Hạ Bân cũng là một hồi đánh tơi bời, đem Hạ Bân đánh tới kêu gào ngao ngao.

“Đừng đánh, thật là ở chỗ này a, ngay tại bên trong gian phòng ngủ lớn, ta còn để hai cái lão mụ tử hầu hạ đây.”

“Thả ngươi mụ cái rắm, chính ngươi đi xem!” Lâm Hải cầm Hạ Bân lên, trực tiếp đem gã ném vào gian phòng ngủ lớn.

Hạ Bân ngã đến kêu gào ngao ngao, nhưng khi chăm chú nhìn lại, bên trong gian phòng ngủ lớn rỗng tuếch, nơi nào còn có bóng dáng của Lâm Vân, liền hai cái lão mụ tử cũng không thấy!

“Không phải, cái này, rõ ràng...”

Lâm Hải không để ý tới gã, vọt thẳng đến phòng khách, hướng phía một cô gái lo lắng hỏi.

“Cô nương, ngươi có biết không hôm qua có một cô gái, tuổi tác cùng ngươi không chênh lệch nhiều, được đưa tới bên trong này, bây giờ đã đi đâu sao?”

Nữ hài kia hoảng sợ nhìn qua Lâm Hải, gật gật đầu, sau đó lại dùng sức lắc đầu!

Lâm Hải gấp đến mức một phát bắt được cánh tay của nàng ta, “Ngươi đến cùng có biết hay không!”

“Bị một cái người che mặt, mang đi, không biết đưa đến đâu!”

“Người che mặt!!!” Đầu Lâm Hải ông một tiếng, mắt tối sầm lại, kém chút ngã sấp xuống.

“Ảnh vệ!!!” Lâm Hải lập tức liền nghĩ đến tổ chức Ảnh vệ, tức đến một quyền đánh ở trên tường, trực tiếp đem bức tường xuyên thủng!

“Con mẹ nó!” Lâm Hải quả thực tức điên, về gian phòng ngủ lớn lại đem Hạ Bân đẩy ra ngoài!

“Sào huyệt Ảnh vệ ở đâu, nói!”

“Ta, ta không biết a, lúc ta gặp bọn họ, cũng bị bịt mắt.” Hạ Bân hoảng sợ nói nói.

“Hỗn đản, chết đi cho ta!” Lâm Hải trong cơn giận dữ, trực tiếp bẻ gãy cổ Hạ Bân, sau đó như ném rác rưởi, ném vào trong Thánh Cảnh.

Một trong tân Tứ thiếu gia của Yến Kinh, phong quang nhất thời, vô cùng hung hăng càn quấy, đích tôn Hạ Bân của Hạ gia, đã chết như vậy!

Giết Hạ Bân, Lâm Hải sau đó vung tay lên, đem xiềng xích dưới chân những cô gái này, đều chặt đứt.

“Mỗi người tự chạy đi thôi!” Lâm Hải ném câu nói tiếp theo, người đã lao ra ngoài cửa!

Hiện tại, hắn cần phải lập tức chạy về hải đảo, may mắn chính mình đã giữ lại Ảnh lão nhị cùng Ảnh lão tam để ngừa hữu dụng, lúc ấy không có giết bọn họ, hiện tại xem ra, quả nhiên lưu lại là đúng, thông qua hai người bọn họ, khẳng định có thể tìm tới sào huyệt của Ảnh vệ!

Lâm Hải xuống lầu, đang chuẩn bị đi tìm chiếc xe, lại kinh ngạc phát hiện, cái xe Audi trước đó kia, vẫn còn chưa đi!

“Một chuyện không phiền hai người!” Lâm Hải cũng không đoái hoài tới nữ hài kia có nguyện ý hay không, mở cửa xe an vị vào chỗ.

“Tiễn ta về Tân Cảng, nhanh!”

“Hừ, ngươi cũng không coi mình là người ngoài!” A Băng trên ghế lái, hừ lạnh một tiếng, căn bản không nhúc nhích.

Lâm Hải nhất thời liền gấp, từ sau một bên một tay bóp lấy cổ A Băng.

“Ta con mẹ nó a để ngươi nhanh lên, có nghe hay không!!!”

A Băng hô hấp không thuận, dùng sức nắm chặt lấy tay Lâm Hải, lại phát hiện tay Lâm Hải liền như là kìm sắt, căn bản không thể bất động mảy may!

“Lâm tiên sinh, buông tay, ta để A Băng đưa ngươi đi là được!” Nữ hài thấy thế, vội vàng nói nói.

Lâm Hải lúc này mới buông A Băng ra, A Băng hồng hộc thở nửa ngày, trong mắt lóe lên hung quang, tay phải ngả vào bên hông.

“A Băng!” Nữ hài nhanh chóng quát bảo ngưng lại, đồng thời sắc mặt lạnh xuống.

“Đưa Lâm tiên sinh qua, nhanh a!”

A Băng lúc này mới oán hận hừ một tiếng, đưa tay thu hồi, nổ máy xe.

“Muội muội của ngươi không tìm được?” Nữ hài thấy bầu không khí có chút xấu hổ, bỗng nhiên mở miệng hỏi nói.

Thần sắc Lâm Hải nhất thời nhất ảm đảm, thống khổ gật gật đầu.

“Ta chính là sợ ngươi sẽ tìm không thấy, nóng nảy dùng xe, cho nên chờ ngươi một hồi.”

Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn nữ hài một chút, sắc mặt nữ hài thuần khiết, một mặt chân thành.

“Cảm tạ ngươi!” Lâm Hải có chút cảm động, thật sự là một cái nữ hài khéo hiểu lòng người.

“Ta vừa rồi thật sự là quá gấp, có chút thất thố.” Lâm Hải nói, lại hướng phía A Băng đang lái xe mở miệng.

“Ngươi gọi là A Băng đúng không, vừa mới thật có lỗi, ta xin lỗi ngươi!”

“Hừ!” A Băng hừ lạnh một tiếng, không nói gì, mặc kệ sắc mặt rõ ràng đã dễ nhìn hơn một chút.

“Đúng, còn không biết ngươi tên là gì?” Lâm Hải đột nhiên hỏi nói, người ta giúp mình bận bịu, chính mình cũng không thể liền người ta kêu là cái gì cũng không biết a.

“Ta gọi Mục Doanh Doanh!” Nữ hài vuốt vuốt mái tóc, mỉm cười nói nói.

“Mục Doanh Doanh. Tên rất hay!” Lâm Hải tán nói, “Ta gọi Lâm...”

“Ngươi gọi Lâm Hải, ta đã ghi lại.” Nữ hài giơ giơ tờ giấy trong tay.

Lâm Hải có chút xấu hổ cười cười, tâm lý nhớ tới chuyện của Lâm Vân, liền nhíu mày, không nói thêm gì nữa, Mục Doanh Doanh cũng mười phần hiểu chuyện, biết rõ Lâm Hải giờ phút này là tâm phiền, toàn bộ trên đường không nói một lời, chỉ là không ngừng thúc giục A Băng tăng tốc độ lái xe.

Tiến vào Tân Cảng, dựa theo Lâm Hải chỉ đường, rất nhanh liền đến bờ biển, Lâm Hải thuê một cái canô, dựa theo trí nhớ, chỉ huy canô trực tiếp lái lên hải đảo.

Xuống khỏi canô, Lâm Hải bước nhanh như bay, rất nhanh xuyên qua rừng rậm, đến giữa khu đất trống, nhất thời một cỗ mùi máu tươi nồng đậm chui vào lỗ mũi.

Chương 736: Nhất niệm khống chế sinh tử

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, trên đất trống, nằm đầy thi thể, vết máu khắp nơi trên đất, đã khô cạn, nguyên lai là Ảnh vệ tối hôm qua, đều bị A Hoa bạo chim, đổ máu quá nhiều, tất cả đều chết!

Nhìn những người này chết đi, Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, trong lòng mình vậy mà không có một tia gợn sóng, chẳng lẽ là nguyên nhân tu tiên, liền cả tâm tính cũng trở nên kiên cứng.

“Ba ba, ngươi rốt cục đã trở về a, nhàm chán chết ta!” A Hoa đang nằm trên mặt đất, bắt chéo hai chân, hừ hừ điệu hát mang sắc dân gian, thấy Lâm Hải trở về, lập tức chạy tới.

“Người để ngươi nhìn đâu?” Lâm Hải chau mày, cũng chưa phát hiện bóng dáng của Ảnh lão nhị cùng Ảnh lão tam.

“Rừng cây phía trước đâu, đặt chung một chỗ cùng người chết, ta sợ bọn họ nghĩ quẩn!” A Hoa nói, đem Lâm Hải đưa đến bên trong rừng cây phía trước, quả nhiên Ảnh lão nhị cùng Ảnh lão tam tất cả đều nằm trên mặt đất, hai con mắt lăn lông lốc loạn chuyển, thân thể lại không cách nào động đậy.

Lâm Hải đi qua, ngồi xổm tại trước mặt hai người bọn họ.

“Muội muội ta bị Ảnh vệ của các ngươi mang đi, ta hiện tại muốn đi tới sào huyệt của các ngươi cứu người, các ngươi ai có thể nói cho ta biết, địa điểm ở đâu?”

“Chúng ta sẽ không nói, muốn chém giết muốn róc thịt, tùy ngươi!” Ảnh lão nhị trực tiếp nhắm mắt lại.

“Tốt!” Lâm Hải trực tiếp đưa tay, vặn gãy cổ Ảnh lão nhị.

Muội muội cũng tìm không ra, còn có thời gian dây dưa cùng ngươi sao.

“Ngươi thì sao, nói hay không nói?” Lâm Hải mặt không biểu tình, lại đem đầu chuyển hướng sang Ảnh lão tam.

Ảnh lão tam lập tức mộng, nàng ta làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải đã vậy còn quá sát phạt quyết đoán, một lời không hợp, trực tiếp liền đem Ảnh lão nhị xử lý.

Người đều là có dục vọng cầu sinh, nếu như đổi lại là tối hôm qua, Ảnh lão tam cũng là xem như bị Lâm Hải giết chết, lông mày cũng sẽ không nhíu một cái.

Thế nhưng là đi qua thời gian một đêm, nhiệt huyết cùng xúc động đã sớm lui bước, nhất là khi nhìn thấy những Ảnh vệ kia, từng cái tại bên trong thống khổ kêu rên mà chết đi, trong lòng Ảnh lão tam, chậm rãi dâng lên một chút sợ hãi.

Nhất là khi nhìn thấy Lâm Hải không chút do dự giết chết Ảnh lão nhị, tầng hoảng sợ trong nội tâm nàng ta kia, càng thêm mãnh liệt.

“Ngươi cũng không nói đúng không.” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, bàn tay đột nhiên giơ lên, liền muốn hạ xuống.

“Ta nói, ta nói!” Ảnh lão tam vội vàng liên thanh la lên, bị dọa đến hoa dung thất sắc.

Lâm Hải lúc này mới gật gật đầu, “Vậy thì tốt, ngươi dẫn ta đi!”

“Nếu như ta dẫn ngươi đi, ngươi có thể thả ta hay không?”

“Hiện tại, không có chỗ trống để ngươi cò kè mặc cả!” Lâm Hải nói, đem kim châm phía sau cổ Ảnh lão tam rút ra, Ảnh lão tam nhất thời khôi phục năng lực hành động, động thân vọt lên, sau đó chân phát phi nước đại.

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, thân ảnh lóe lên, đột nhiên xuất hiện tại trước mặt Ảnh lão tam, một chân đưa nàng ta đá bay, lần nữa quẳng xuống đất.

“Còn dám chạy, nhất định phải chết!”

“Vâng!” Ảnh lão tam vội vã cúi đầu, trong lòng lại không còn may mắn, ánh mắt lộ ra hoảng sợ thật sâu.

Lâm Hải chậm rãi đi đến trước mặt nàng ta, bỗng nhiên đem hai tay chạm vào huyệt Thái Dương của nàng ta.

“Đừng có bất luận cái phản kháng gì, nếu không ta giết ngươi!”

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Ảnh lão tam chợt cảm thấy một cỗ lực hút cường đại, bao lấy bản thân nàng ta, theo bản năng liền muốn phản kháng, Lâm Hải lại là quát lạnh một tiếng!

“Đừng nhúc nhích, nếu không chết!”

Trong lòng Ảnh lão tam giật mình, không dám động, trong nháy mắt thân thể liền biến mất tại nguyên chỗ.

“Thánh Cảnh tuy tốt, nhưng lúc khống chế người, thật đúng là phiền phức!” Ý niệm của Lâm Hải lần nữa chớp động, thân ảnh của Ảnh lão tam, lại lần nữa xuất hiện tại nguyên chỗ, chỉ là nàng ta giờ phút này, đã triệt để mộng bức.

Hơn nửa ngày, mới ngẩng đầu, một mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Ngươi, ngươi đã làm cái gì đối với ta? Vừa rồi ta đã đi đâu?”

Ảnh lão tam là thật bị dọa sợ, vừa rồi chẳng những mạc danh kỳ diệu tiến vào một cái không gian thần bí, hơn nữa giờ phút này đối mặt với Lâm Hải, lại có loại cảm giác bị khống chế, tựa hồ một cái ý niệm trong đầu Lâm Hải, liền có thể đưa nàng ta hủy diệt!

Lâm Hải không có trả lời vấn đề của nàng ta, mà chính là lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi hẳn là có cảm ứng, một cái ý niệm trong đầu ta, liền có thể đòi mạng ngươi!”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải lạnh lẽo, Ảnh lão tam tức khắc ôm đầu thống khổ ngồi xổm xuống, trong miệng gào thét không thôi.

Ánh mắt Lâm Hải vừa thu lại, thống khổ của Ảnh lão tam liền lập tức biến mất, lúc đứng lên lần nữa, kính sợ đối với Lâm Hải đã xâm nhập đến trong xương.

“Nhất niệm khống chế sinh tử, ngươi, ngươi là thần tiên sao?” Ảnh lão tam đột nhiên hỏi ra một lời nói tựa hồ khá là hoang đường.

“Thần tiên.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Ngươi nói vậy, thì là thế đi!”

Ảnh lão tam nghe xong, bên trong ánh mắt bỗng nhiên toát ra quang mang nóng rực, chẳng những diệt hết hoảng sợ, ngược lại nội tâm còn tràn ngập cuồng nhiệt.

Lâm Hải lập tức minh bạch tâm lý của nàng ta.

“Chỉ cần ngươi một lòng làm việc cho ta, ngày sau chưa hẳn là không thể truyền Tiên Pháp cho ngươi!”

Ảnh lão tam cuồng vui quỳ xuống, hướng phía Lâm Hải cong người.

“Tạ chủ nhân!”

Nhìn Ảnh lão tam chuyển biến nhanh như vậy, Lâm Hải cũng không muốn nói nhảm nữa, tiện tay đem thi thể của Ảnh lão nhị ném vào trong Thánh Cảnh, Ảnh lão tam nhìn thấy mà đồng tử lại là co rụt lại, trong lòng kinh hãi.

“Hiện tại, lập tức mang ta đi sào huyệt của Ảnh vệ!”

“Vâng!” Ảnh lão tam đáp ứng một tiếng, hai người một chó hướng phía bên bờ đi đến.

“Canô cho ta!” Ảnh lão tam trực tiếp đoạt canô, chở Lâm Hải cùng A Hoa rời đi, lưu lại người điều khiển canô, khóc không ra nước mắt.

Lên bờ, Lâm Hải từ thật xa liền thấy được, Mục Doanh Doanh còn tại bên bờ chờ đợi mình, trong lòng Lâm Hải liền cảm động một hồi.

Cái nữ hài vốn là không quen biết, hôm nay mới nhận thức này, đúng là người tốt!

“Lâm tiên sinh, đây chính là muội muội của ngươi sao?” Mục Doanh Doanh thấy Ảnh lão tam cùng một chỗ với Lâm Hải, lập tức hoan hỉ hỏi.

Ánh mắt Lâm Hải nhất thời ảm đạm, lắc đầu.

“Nàng ta không phải, muội muội ta còn không tìm được.”

“A.” Mục Doanh Doanh đáp một tiếng, nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

“Mượn xe của ngươi dùng một chút, ngươi tại Tân Cảng chờ ở một ngày đi.” Thời gian khẩn cấp, Lâm Hải cũng không đoái hoài tới khách khí, trực tiếp đem xe của Mục Doanh Doanh, trưng dụng.

“A.” Mục Doanh Doanh gật gật đầu, không nói gì, A Băng lại không vui.

“Ta dựa vào, ngươi không phải đâu, thật đúng là đem chính mình không coi thành người ngoài.”

Lâm Hải căn bản không nghe y nói, trực tiếp đem y kéo xuống, Ảnh lão tam liền ngồi lên chỗ lái xe.

“Cảm tạ ngươi, Mục tiểu thư!” Lâm Hải chân thành nói lời cảm tạ, mang theo một tia áy náy.

“Không cần cám ơn, ngươi nhanh đi cứu muội muội của ngươi đi.” Mục Doanh Doanh cười một tiếng, Lâm Hải phất phất tay, xe liền chạy đi.

“Ba ba, chờ ta một chút a!” A Hoa đang chảy nước bọt quan sát Mục Doanh Doanh, thấy xe hơi đột nhiên chạy, lập tức dựng thẳng hai cái đùi lên đuổi theo, kéo cửa sau xe ra liền lui lên xe.

“Ta dựa vào! Đó là chó sao.” Mục Doanh Doanh cùng A Băng nhất thời mộng bức.

Kỹ thuật lái xe của Ảnh lão tam mười phần thành thạo, ra Tân Cảng, trực tiếp một đầu đâm vào bên trong núi.

“Chủ nhân, ta có thể cầu ngươi một chuyện hay không.” Ảnh lão tam đang lái xe, đột nhiên mở miệng.

“Nói!” Lâm Hải nhàn nhạt nói.

“Đến tổng bộ, một khi động thủ, ngươi có thể thả cho đại ca ta một con ngựa hay không?” Nếu như nói trước kia, Ảnh lão tam có lẽ không cảm thấy Lâm Hải lại là đối thủ của Ảnh lão đại, thế nhưng từ khi tiến vào cái không gian thần bí kia, lại bị Lâm Hải nhất niệm khống chế sinh tử, nàng ta đối với Lâm Hải đã xem như thần tiên mà đối đãi, Ảnh lão đại dù có lợi hại hơn nữa, há lại là đối thủ của thần tiên.

“Ngươi nói là Ảnh lão đại đi. Một cái khuôn mặt tiêu thụ, tướng mạo như người bình thường.” Lâm Hải đem gương mặt của Ảnh lão đại, miêu tả một lần.

“Ngươi làm sao biết?” Ảnh lão tam một mặt kinh ngạc, khuôn mặt của Ảnh lão đại, coi như tại bên trong toàn bộ tổ chức Ảnh vệ, cũng chỉ có nàng ta cùng Ảnh lão nhị còn có Ảnh Thập Ngũ biết rõ.

“Ta gặp qua gã, ngươi cầu tình cho gã, gã lại hi vọng các ngươi chết đâu, dạng này liền không có người chia sẻ một trăm triệu đô la mỹ cùng gã!”

“Ngươi nói cái gì.” Ảnh lão tam lập tức sửng sốt.

Lâm Hải cũng không giấu diếm, đem sự tình tại bên trên cầu vượt biển lúc trước, nói một lần cùng Ảnh lão tam.

Ảnh lão tam nghe xong, hơn nửa ngày không nói gì, sắc mặt lại vô cùng khó coi.

“Hiện tại, còn muốn cho cầu tình cho gã sao?”

Ảnh lão tam trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi mở miệng.

“Ta hiện tại chỉ nghe mệnh lệnh của chủ nhân, dù chủ nhân làm ra bất kỳ quyết định gì, ta đều kiên quyết chấp hành cùng ủng hộ!”

“Tốt!” Thấy Ảnh lão tam dứt khoát phân rõ giới hạn cùng Ảnh lão đại như vậy, trong lòng Lâm Hải âm thầm hài lòng.

“Chủ nhân, đến rồi!” Đột nhiên, xe dừng lại, Ảnh lão tam tại bên trên một tảng đá nhô lên, ở phía trước cách đó không xa, ấn xuống.

Một tiếng ầm vang, một cánh cửa đá hướng hai bên tách ra, bên trong vậy mà có một cái động khác.

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, hít sâu một hơi, sau đó vung tay lên!

“Đi vào!”

Chương 737: Giết đến tận Hạ gia!

“Chủ nhân!” Ảnh lão tam bỗng nhiên đem Lâm Hải gọi lại, đồng thời trên mặt lại bịt kín khăn đen.

“Ta là Tam thủ lĩnh ở đây, nếu không để cho ta đi vào trước, tra nhìn một chút tình huống rồi lại nói!”

Lâm Hải dừng bước ngẫm lại, sau đó gật gật đầu.

“Cũng tốt!”

Hiện tại không biết tình cảnh của Lâm Vân như thế nào, trực tiếp xông vào, vạn nhất xảy ra trạng huống gì liền không tốt.

Lâm Hải cùng A Hoa trốn đi, Ảnh lão tam liền trực tiếp tiến vào trong cửa đá!

Lâm Hải cũng không lo lắng Ảnh lão tam sẽ làm phản, người từng tiến vào Thánh Cảnh, chỉ cần có chút lòng xấu xa, liền sẽ bị Lâm Hải phát giác, một cái ý niệm trong đầu liền có thể đẩy kẻ kia vào chỗ chết!

Chờ chừng nửa giờ, cửa đá liền mở ra từ bên trong, Ảnh lão tam đã đi tới.

“Thế nào?” Lâm Hải lập tức lo lắng nghênh đón.

“Chủ nhân, muội muội của ngài cũng không ở bên trong đây, hơn nữa cũng không có người bắt muội muội của ngài trở về đây!”

“Cái gì?” Lâm Hải lập tức mộng, “Ngươi sẽ không lầm chứ?”

“Tuyệt đối sẽ không!” Ngữ khí của Ảnh lão tam kiên quyết nói nói, “Tổ chức Ảnh vệ chúng ta, kỷ luật phi thường nghiêm ngặt, ta là Tam thủ lĩnh, không người nào dám giấu diếm ta.”

“Vậy đại của ca ngươi ở đâu?.” Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, lạnh lùng hỏi.

“Đại ca ta không ở đây, theo người phía dưới nói lại, sau khi ta cùng Nhị ca đi, gã lập tức cùng đi theo, đến nay vẫn chưa về!”

Ánh mắt Lâm Hải không hề chớp, nhìn chằm chằm vào con ngươi của Ảnh lão tam, có thể cảm giác ra, nàng nói một chữ cũng không giả!

“Thảo!” Lâm Hải không khỏi hung hăng chửi một câu, trong lòng lo lắng nổi nóng.

“Đến cùng con mẹ nó là người nào cướp đi muội muội của ta!” Lâm Hải tức đến vung một quyền đánh nát một khối đá, một cỗ sát khí lẫm liệt, cấp tốc tràn ngập cả vùng không gian, Ảnh lão tam vội vã cúi đầu, trong lòng sợ hãi không thôi!

Lâm Hải nhăn mày lại, vốn cho rằng người che mặt, hẳn là

Ảnh vệ không thể nghi ngờ, hiện tại xem ra, con đường duy nhất cũng đã đứt.

“Hạ gia!!!”

Lâm Hải nắm chặt song quyền, phẫn nộ đến cực hạn, lần nữa đem cừu hận chuyển dời đến trên đầu Hạ gia!

Hạ Bân đã chết, nhưng Hạ gia thì vẫn còn, Lâm Hải không thể tiện nghi bọn họ!

“Ba ba, ngươi có phải đang tìm Vân Vân cô cô hay không a?” Đột nhiên, thanh âm của A Hoa tiến vào trong lỗ tai Lâm Hải.

“Nói nhảm!” Lâm Hải đang nổi nóng, không kiên nhẫn đáp nói.

“Tìm người mà nói, ngươi làm sao quên ta a?” A Hoa co rụt cổ lại, yếu ớt hỏi.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó con mắt đột nhiên tỏa ra ánh sao, một tay ôm lấy cổ của A Hoa!

“Đúng a!!! Ngươi cái chó chết, ngươi làm sao không sớm nói!”

Lâm Hải ôm cổ A Hoa, kích động như kẻ điên, cuồng lắc một hồi, đem A Hoa lắc đến đầu lưỡi phun dài ra, mắt trợn trắng, cũng không kịp thở.

Mà trong lòng Lâm Hải lại vạn phần kích động lên, quả thực là vừa mừng vừa sợ!

“Quá con mẹ nó đần, quả thực đần như heo!” Lâm Hải hận không thể cho mình hai cái vả miệng, bên cạnh mình liền có cái mũi chó như kim chỉ nam, thế mà không nhớ tới dùng nó, thật sự là say!

Bất quá Lâm Hải ngẫm lại, cũng khó trách trước đó không nghĩ ra A Hoa, thật sự là do vẫn luôn có manh mối chỉ dẫn, tất cả đều là đi theo manh mối mà tìm kiếm, tự nhiên nhớ không nổi cái mũi chó này!

“Còn ngây ngốc lấy làm gì, nhanh lên tìm a!” Lâm Hải đập đầu A Hoa một cái.

“Quá lâu, quên vị đạo của cô cô ta là cái gì rồi.” A Hoa thở xong mấy hơi thật dài, mới chậm rãi nói nói.

“Điên thoại di động của Vân Vân ở chỗ ta đây!” Lâm Hải vội vàng móc điện thoại di động của Lâm Vân ra, đưa tới trước mũi A Hoa.

“Được, ngươi nhìn kỹ a!” A Hoa vênh váo tự đắc nói một tiếng, sau đó liền bắt đầu ngửi.

“Chưa từng tới chỗ này, trong vòng phương viên trăm dặm, đều không có khí tức của cô cô ta!”

A Hoa nói một câu, nhất thời để Lâm Hải tức giận không thôi, con mẹ nó, quả nhiên bị lừa dối!

“Vậy thất thần làm gì? Về Yến Kinh, qua tiểu khu Vân Mộng!”

Hai người một chó, lái xe, lần nữa mau chóng đuổi theo, thẳng đến tiểu khu Vân Mộng.

Vừa đến tiểu khu Vân Mộng, căn bản chưa cần xuống xe, A Hoa đã ngửi thấy mùi vị của Lâm Vân.

“Quả nhiên đã tới qua bên trong này!”

“Vậy bây giờ đi đâu?” Lâm Hải vội vã hỏi.

“Dựa theo ta chỉ huy, lái xe!” A Hoa một bên dùng cái mũi ngửi ngửi, một bên chỉ huy phương hướng cho Lâm Hải.

Xe vừa đi vừa nghỉ, thẳng tới giữa trưa, đôi mắt nhỏ của A

Hoa đột nhiên sáng lên!

“Ngay tại phía trước!”

Lâm Hải đại hỉ, ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt lại lộ ra quang mang phẫn nộ!

“Hạ gia, quả nhiên là Hạ gia!!!”

Chỉ thấy phía trước không phải là nơi khác, mà chính là trang viên của Hạ gia!

Lâm Hải đẩy cửa xe ra, muốn đi xuống, lại bị A Hoa vội vàng đem y phục ngậm lấy.

“Ba ba, ngươi đừng vội a, khí tức của cô cô, đến bên trong này bỗng nhiên bị đoạn!”

“Đoạn?” Lâm Hải sững sờ, “Ngươi là nói, Vân Vân không ở bên trong này.”

“Ta cũng không dám khẳng định.” A Hoa lắc lắc đầu chó, “Khí tức của cô cô, đột nhiên biến mất tại bên trong này, giống như bị cái đồ vật gì đó ngăn cách!”

“Thảo!” Lâm Hải nổi cơn thinh nộ, “Bất kể nói thế nào, khẳng định không thể nghi ngờ là có quan hệ cùng Hạ gia, ta lúc này liền giết đến tận cửa, không giao Vân Vân ra ta giết bọn họ cái chó gà không tha!”

Con mắt Lâm Hải cũng hồng, Lâm Vân đã mất tích hơn một ngày, bên trong tâm hắn không giờ khắc nào là không bị dày vò, tính cách luôn luôn bình ổn an tĩnh, sớm đã trở nên nóng nảy bất an, mất đi lý tính.

Bước nhanh chân, Lâm Hải chạy tới cửa lớn của Hạ gia, liền xông qua!

Hạ gia lúc này, rộng rãi khí phái, bên trong đại sảnh có thể dung nạp ngàn người, tập trung đầy người, một mảnh hoan thanh tiếu ngữ.

Hôm nay là ngày Hạ lão gia tử Hạ Viễn đại thọ bảy mươi tuổi, toàn bộ tai to mặt lớn đại quan phú giáp ở Yến Kinh đều một đường tề tụ, mừng thọ vì Hạ Viễn, bầu không khí vui mừng nhiệt liệt.

Hạ Viễn đứng lên, tiến lên hai bước, hướng phía mọi người dưới đài ôm quyền, vẻ mặt tươi cười mở miệng.

“Các vị có thể trong trăm công ngàn việc nhường ra chút thời gian, đến mừng thọ cho cái lão nhân này, Hạ mỗ thật vô cùng cảm kích a!”

Hạ Viễn vừa mới mở miệng, đám người phía dưới nhất thời lao nhao, sôi trào lên.

“Hạ lão nói quá lời, có thể tham gia thọ yến của ngài, quả thật là may mắn của chúng ta a!”

“Đúng vậy a, Hạ lão ngài đức cao vọng trọng, đáng để cho những hậu bối chúng ta này học tập cùng tôn kính!”

“Người sống thất thập cổ lai hi, ta nhìn Hạ lão tinh thần tráng kiện, càng già càng dẻo dai, ta dám đánh cược, Hạ lão có thể sống tới trăm tuổi!”

“Đúng thế đúng thế, Hạ gia có Hạ lão tọa trấn, nhất định sẽ cành lá rậm rạp, mãi mãi tồn tại, hạng người xấu xa giống như Lâm Hải...”

Người này mới nói được một nửa, liền biết rõ đã nói lộ ra miệng, vội vàng ngậm miệng lại, một mặt xấu hổ.

Tràng diện nhất thời trở nên cực kỳ yên tĩnh, mọi người nhao

nhao dùng ánh mắt giống như nhìn thằng ngốc mà nhìn về phía người này, tuy mâu thuẫn giữa Hạ gia cùng Lâm Hải, đặc biệt là Hạ Dũng cùng một đám người cũng biến thành bệnh tâm thần, tại trong xã hội thượng tầng của Yến Kinh thì cơ hồ mọi người đều biết, nhưng không có người sẽ nói ra ở trước mặt, cái này không khác gì bóc trần vết sẹo của Hạ gia.

Dù sao, đối với Hạ gia cao cao tại thượng, thân phận hiển quý mà nói, đây là một sự tình cực kỳ mất mặt!

Quả nhiên, lời kia vừa thốt ra, sắc mặt Hạ Viễn nhất thời trầm xuống, quay người lại vào bên trong phòng!

Hạ Khuê cùng Hạ Dung hung hăng trừng người kia một chút, liền vội vàng đuổi theo.

“Bân nhi còn không có truyền tin tức đến sao? Cái Lâm Hải kia đến cùng đã chết hay chưa!” Hạ Viễn vào trong gian phòng, liền phát ra tính khí.

“Điện thoại đánh không thông, bất quá Lâm Hải khẳng định là chết chắc, trước đó Bân nhi đã mang theo thi thể của cái Ảnh vệ kia, sau khi gặp qua thủ lĩnh Ảnh vệ, bọn họ đã định tốt kế hoạch, ngay tại đêm qua đã diệt trừ Lâm Hải, hôm nay hẳn là chẳng mấy chốc sẽ có tin tức!” Hạ Khuê nói nói.

“Ngươi nói cái gì!” Nào nghĩ đến, ông ta hắn vừa dứt lời, Hạ Viễn liền mạnh mẽ đi đến, đem cổ áo của ông ta bắt lại, mặt mũi tràn đầy đều là biểu lộ sợ hãi.

“Ngươi là nói, Bân nhi mang theo thi thể của cái Ảnh vệ kia, qua gặp thủ lĩnh của bọn họ, là thi thể. Không phải là thủ cấp sao?” Hạ Viễn một mặt hoảng hốt hỏi.

“Đúng a, cha, có vấn đề gì không?” Hạ Khuê bị tâm tình của Hạ Viễn làm cho sững sờ, nghi hoặc nói nói.

Hạ Viễn bất lực buông Hạ Khuê ra, thân thể lay động một trận, kém chút ngã sấp xuống.

“Cha!” Hạ Khuê cùng Hạ Dung vội vàng đỡ, gương mặt Hạ Viễn nhất thời tuôn đầy nước mắt, khóc lên.

“Các ngươi là hai cái đồ ngu! Ta lúc ấy đã nói là mượn cái đầu trên cổ gã dùng một lát, hai cái các ngươi nghe không rõ sao?!”

“Bân nhi nguy rồi!” Hạ Viễn thở dài nhắm mắt lại, nước mắt đục ngầu cuồn cuộn mà rơi.

Hạ Khuê cùng Hạ Dung nghe vậy, nhất thời như là ngũ lôi oanh đỉnh, đứng chết trân tại chỗ!

Ầm!

Ngay lúc này, ngoài phòng bỗng nhiên vang lên một tiếng thật lớn, sau đó đám người nhất thời loạn thành cả một đoàn!

Ba người Hạ Viễn giật mình, còn chưa chờ ra ngoài, một cái thanh âm phẫn nộ, đã vang lên giống như tiếng sấm!

“Lão thất phu Hạ Viễn, cút ra đây cho ta, Lâm Hải hướng ngươi đến lấy mệnh!!!”

Chương 738: Ngươi thật coi Lâm Hải ta, không dám giết người sao?

Cha con ba người Hạ Viễn, quá sợ hãi, liền hoảng hốt từ bên trong phòng chạy đến, đến đại sảnh, nhất thời mắt trợn tròn.

Chỉ thấy cửa chính của đại sảnh, đã bị người một chân đạp nát nhừ, ngã trên mặt đất, sau đó hai người một chó, khí thế hung hăng đi tới.

Một người cầm đầu, niên kỷ chừng hai mươi, sắc mặt âm trầm, ánh mắt băng lãnh, càng chạy càng nhanh, thẳng đến Hạ

Viễn mà đến, người chưa đến, một cỗ khí khắc nghiệt nghiêm nghị nồng đậm, đã tràn ngập toàn bộ đại sảnh, không khí lập tức bị kiềm chế đến cực hạn, khiến người hô hấp không khỏe, câm như hến!

“Lâm Hải!” Con mắt Hạ Viễn đều nhanh lồi ra, bên trên gương mặt già nua tràn đầy nộ khí mãnh liệt, trán nổi gân xanh, vô cùng phẫn nộ!

Hôm nay là đại thọ bảy mươi tuổi của lão, phú hào quyền quý Yến Kinh đến vô số, nhưng Lâm Hải vậy mà lựa chọn thời cơ này để đánh tới cửa, không khác đánh mặt trước mặt mọi người, cái này khiến mặt mũi của Hạ Viễn lão cùng Hạ gia để ở nơi nào.

Hạ Viễn thậm chí có thể tưởng tượng, sau ngày hôm nay, Hạ gia nhất định trở thành đề tài nói chuyện chế giễu của mọi người bên trong phạm vi thượng tầng, khi trà dư tửu hậu, mà uy vọng của Hạ Viễn lão sẽ càng thêm quét rác, rớt xuống ngàn trượng!

“Lâm Hải, ngươi tiểu bối này, khinh người quá đáng!” Hạ Viễn tức đến toàn thân run rẩy, chỉ vào Lâm Hải nghiêm nghị quát nói.

Hạ Viễn vừa mới mở miệng, mọi người đang mộng bức trong đại sảnh, trong mắt nhất thời liên tục lóe lên dị sắc, hiếu kỳ hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Hắn chính là Lâm Hải, cái người đã đánh Hạ Bân, làm điên Hạ Dũng kia.”

“Nhìn tuổi tác còn trẻ như vậy, thật không biết lực lượng từ đâu tới!”

“Dám ở náo sự bên trên thọ yến của Hạ Viễn lão gia tử, bất kể như thế nào, cái Lâm Hải này chết chắc, nếu không Hạ gia nào còn có mặt mũi đặt chân xưng hùng tại Yến Kinh nữa.”

“Đến cùng vẫn là tuổi trẻ khí thịnh, không biết nội tình chính thức của đại gia tộc, là đáng sợ cỡ nào a!”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, đã có cười trên nỗi đau của người khác, lại có khinh miệt khinh bỉ, còn có vì Lâm Hải mà cảm thấy tiếc hận.

“Lâm Hải, ngươi lớn mật! Không nhìn xem bên trong đây là đâu, là địa phương để ngươi giương oai sao! Thức thời thì nhanh hướng Hạ lão dập đầu nhận tội, chờ đợi xử lý, nếu không ngươi muốn đẹp mặt!”

Lập tức có cái người lùn mập, cho rằng đây là cơ hội tuyệt hảo để đập mông ngựa Hạ gia, kêu gào nhảy ra, chỉ vào Lâm Hải lớn tiếng quát lớn.

Cước bộ của Lâm Hải dừng lại, ánh mắt băng lãnh hướng gã nhìn lại, ánh mắt sắc bén như kiếm kia, để người lùn mập này nhất thời hô hấp trì trệ, trên mặt hiện lên một vẻ bối rối.

Tay phải Lâm Hải đột nhiên giơ lên, hướng phía gã lăng không một trảo, thân thể gần hai trăm cân của người lùn mập, vậy mà không bị khống chế, hướng thẳng đến phía Lâm Hải bay tới.

“Ai nha, mẹ ta nha!” Người lùn mập bị dọa đến sợ vỡ mật, ngao ngao gọi bậy như gặp quỷ, nhưng thân thể căn bản là không dừng được, chớp mắt liền đến trước mặt Lâm Hải.

“Ba!”

Bàn tay của Lâm Hải như kìm sắt, bóp chặt cái cổ mập thô của gã, người lùn mập bị dọa đến toàn thân run rẩy, lời nói cũng nói không nên lời.

“Ngươi tính toán là cái đồ vật gì?” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, lạnh lùng như băng, “Còn dám lắm miệng, muốn mạng chó của ngươi!”

Nói xong, Lâm Hải giống như ném rác rưởi, tiện tay ném đi, thân thể người lùn mập hơn hai trăm cân vậy mà lăng không bay ra xa ba, bốn mét, phanh một tiếng quẳng xuống đất, con mắt đảo một vòng, trực tiếp hôn mê.

Người xung quanh, bị dọa đến vội vàng liên tiếp lui về phía sau, nhìn người lùn mập hôn mê trên mặt đất, lại nhìn nhìn lại Lâm Hải, liền nuốt nước miếng, ánh mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Một chiêu Trích Tinh Thủ này của Lâm Hải, liền đem người lùn mập lăng không bắt vào bên trong tay, lại hời hợt ném ra, tại bên trong mắt của những người bình thường này, quả thực như có thần kỹ, lập tức liền đem tất cả bọn họ đều chấn nhiếp, từng cái liền thở mạnh cũng không dám, rốt cuộc cũng không ai dám thay Hạ gia ra mặt nữa.

“Làm càn!” Hạ Viễn tức đến rít lên một tiếng, tại bên trên thọ yến của lão, ngay trước mặt lão đánh nhau với khách mời, quả thực không đem lão đặt ở bên trong mắt!

“Bắt lại cho ta!” Hạ Viễn ra lệnh một tiếng, lập tức một đám hộ vệ áo đen, khí thế hung hăng xông lên, chỉ là trên mặt mỗi người, đều mang theo một chút bất đắc dĩ.

Một chiêu trước đó của Lâm Hải kia, đối với người bình thường mà nói, thật sự là quá rung động, những người hộ vệ này mặc dù phần lớn đều là binh lính xuất ngũ, nhưng nơi nào đã thấy qua loại thủ đoạn này, dùng cái mông nghĩ cũng biết không phải là đối thủ của người ta.

Nhưng nhận bổng lộc của người, liền phải thay người bán mạng, Hạ Viễn đã phát lệnh, bọn họ không có cách nào khác mà chỉ có thể kiên trì xông lại.

“Hừ!” Cước bộ của Lâm Hải không ngừng, mang theo khí tức khắc nghiệt, bước nhanh đến phía trước.

Đối diện với mấy cái bảo tiêu xông lên này, Lâm Hải nhìn đều chẳng muốn nhìn một chút nào, trực tiếp xòe bàn tay ra, đối với bảo tiêu xung quanh vọt tới như tre già măng mọc, một bàn tay một cái, vỗ bay ra ngoài, căn bản liền một khắc cũng không ngăn cản được tốc độ tiến lên của Lâm Hải!

Nhìn lấy những người hộ vệ này trong chớp mắt liền ngã xuống một mảng lớn, mí mắt Hạ Viễn cuồng loạn một trận, tức đến trên trán nổi gân xanh, răng đều nhanh cắn nát.

Rốt cục, ngay tại lúc Lâm Hải sắp vọt tới gần Hạ Viễn, thì có bốn cái thân ảnh đeo kính đen, khí thế cường đại, đột nhiên từ bên trong nơi hẻo lánh lao ra, ngăn tại trước người Hạ Viễn.

Đồng thời, bốn người sờ tay vào ngực, sau một khắc, bốn cái họng súng tối om, nhắm ngay vào Lâm Hải, sát cơ mãnh liệt, đem Lâm Hải khóa chặt.

Lâm Hải bỗng nhiên đem cước bộ dừng lại, lạnh lẽo nhìn bốn người!

Thân thể căng cứng của Hạ Viễn, rốt cục thư giãn xuống, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh phẫn nộ.

Làm nhân vật trọng yếu của Hạ gia, Hạ Viễn tự nhiên không có khả năng không có bảo tiêu thiếp thân, trừ Ảnh Thập Ngũ đã chết đi ra, Hạ gia còn bỏ nhiều tiền ra mời bốn tay súng, mỗi một cái đều là lính đánh thuê trải qua tẩy lễ hỏa lực ở Đông Nam Á, thân kinh bách chiến, bắn súng như thần, thân thủ cực cao.

Bất quá bốn người này có tính cách quái dị, không đến lúc khẩn cấp căn bản sẽ không xuất thủ, mà mỗi lần xuất thủ, chắc chắn sẽ đánh giết địch đến, mười mấy năm qua, đã giúp Hạ Viễn giải quyết qua không ít hơn hai mươi lần ám sát, có phần được Hạ Viễn nể trọng.

Bây giờ, Hạ Viễn bị Lâm Hải từng bước ép sát, đã đến thời khắc nguy nan, bốn người này rốt cục đứng ra, ngăn tại trước người Hạ Viễn.

Cái này, mới là thứ mà Hạ Viễn chính thức ỷ vào!

Thấy Lâm Hải ở khoảng cách gần bị bốn cái tay súng dùng súng chỉ vào, trên mặt Hạ Viễn lộ ra nụ cười đắc ý.

“Ngươi không phải rất biết đánh nhau sao. Ngươi ngược lại là đánh a!”

“Người trẻ tuổi, đừng tưởng rằng, có chút công phu liền có thể vô pháp vô thiên, cho dù công phu của ngươi có tốt hơn, thì địch nổi súng sao.”

“Hôm nay là ngày ta mừng thọ, ta không muốn giết người, ta khuyên ngươi, hiện tại lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, hướng Hạ gia ta xin lỗi, ta có thể chỉ cắt ngang hai tay hai chân của ngươi, tha cho ngươi một mệnh!”

“Để cho ta xin lỗi.” Lâm Hải cười nhạo một tiếng, cầm ánh mắt khinh thường, nghiêng mắt nhìn nhìn bốn tay súng này, “Chỉ bằng bọn họ sao?”

Con mắt Hạ Viễn bỗng nhiên phát lạnh, sắc mặt trầm xuống.

“Tiểu tử, đừng cho thể diện mà không cần, ngươi thật coi là Hạ Viễn ta, không dám giết người sao!”

Lâm Hải nghe được, sắc mặt cũng là biến đổi, ánh mắt băng lãnh, nhìn về phía Hạ Viễn.

“Đã như vậy, ta cũng khuyên ngươi một câu, hiện tại lập tức giao muội muội ta ra, nếu như muội muội ta bình yên vô sự, ngươi lại quỳ xuống đất hướng ta cầu xin tha thứ mà nói, ta cũng có thể tha cho ngươi một mệnh!”

“Cuồng vọng!” Hạ Viễn nghe xong, tức đến toàn thân run rẩy, “Sắp chết đến nơi, còn không tự biết sao?”

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, “Bớt nói nhảm đi, giao muội muội ta ra, đừng có khiêu chiến kiên nhẫn của ta!”

“Ngươi thật coi là Lâm Hải ta, không dám giết người sao!”

Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên một cỗ khí tức cực kỳ mãnh liệt, từ trong người dâng lên, để cho người ta phát lạnh khắp cả người, như rơi vào hầm băng, giống như đối mặt với Tử Thần, đáy lòng run rẩy không thôi.

Hạ Viễn chỉ cảm thấy một cỗ hoảng sợ phát ra từ linh hồn, đột nhiên nổi lên từ trong lòng, đối mặt với Lâm Hải, lại có loại cảm giác đối mặt với núi cao, không thể rung chuyển.

“Nổ súng, giết hắn!” Mãnh liệt hoảng sợ, để Hạ Viễn gần như điên cuồng mà ra lệnh!

“Ầm!” Tiếng súng vang lên, tất cả mọi người ôm đầu ngồi xuống, thân thể run rẩy, không dám ngẩng đầu!

Chương 739: Ta muốn báo án

“Bốn súng bắn một lượt, đầu Lâm Hải, hẳn là bị đánh lỗ chỗ đi.”

Mặt mũi Hạ Viễn tràn đầy nhe răng cười, hướng phía vị trí phương vị của Lâm Hải nhìn lại, nhưng chỉ nhìn một chút, sắc mặt của lão lại hoàn toàn thay đổi.

Chỉ thấy vị trí chỗ đứng trước đó của Lâm Hải, rỗng tuếch, nơi nào còn có bóng dáng của Lâm Hải.

Ngay tại thời khắc lão choáng váng, thanh âm bịch phác thông tiếp tục truyền đến, tập trung nhìn vào, lại kinh hãi phát hiện, bốn cái tay súng trước người, vậy mà đồng thời ngã xuống đất, không rõ sống chết!

“Cái này!” Đồng tử của Hạ Viễn nhanh chóng co lại, quả thực không thể tin được vào hết thảy trước mắt!

Không đợi lão kịp phản ứng, sau lưng bỗng nhiên có thêm một cái tay vươn ra, trực tiếp đặt lên trên cổ lão, đem lão xách lên.

“Muội muội ta, đến cùng ở đâu?” Lâm Hải gầm thét một tiếng!

Mọi người lúc này mới chấn kinh ngẩng đầu, lại kinh ngạc phát hiện, Lâm Hải chẳng những không chết, còn giải quyết bốn cái tay súng, hơn nữa không biết lúc nào đã đến sau lưng Hạ Viễn, đem Hạ Viễn chế trụ!

“Dừng tay!”

“Thả phụ thân ta ra!”

Hạ Khuê cùng Hạ Dung kinh hãi, nhao nhao mở miệng trách cứ!

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, thật đúng là đem Hạ Viễn buông ra, người bảy mươi tuổi, Lâm Hải thật đúng là sợ qua một hồi, Hạ Viễn sẽ tắt thở!

“Khụ khụ khụ...” Hạ Viễn ho khan kịch liệt một trận, mặt mũi tràn đầy đỏ bừng lên, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, rốt cục hiện lên một chút sợ hãi.

“Nói đi, muội muội ta đến cùng đang ở đâu?” Ánh mắt Lâm Hải băng lãnh, nhàn nhạt mở miệng.

“Lão phu làm sao biết rõ muội muội của ngươi ở đâu.” Hạ Viễn oán hận liếc nhìn Lâm Hải một chút, nhưng ngữ khí cuối cùng lại mềm xuống.

“Không biết.” Lửa giận của Lâm Hải lập tức lại xông tới, “Tên cháu trai Hạ Bân đần độn của ngươi, liên hợp với Ảnh vệ bắt đi muội muội ta, ngươi vậy mà nói không biết!”

“Hạ Bân.” Hạ Viễn còn chưa lên tiếng, Hạ Khuê ở bên cạnh vừa nghe đến tên của Hạ Bân, nhất thời hoảng.

Trước đó chuyện đột nhiên xảy ra, ông ta còn không nghĩ nhiều, hiện tại mới ý thức tới, nếu Lâm Hải đã trở về, vậy Hạ Bân cùng người của Ảnh vệ, chẳng phải là tất cả đều đã chết sao.

Lại liên tưởng tới lời nói Hạ Bân nguy rồi của Hạ Viễn trước đó, trong lòng Hạ Khuê như gặp phải trọng kích!

“Con của ta đâu?. Con của ta đang ở đâu!” Hạ Khuê như kẻ điên, vọt tới Lâm Hải trước mặt, “Là ngươi giết nó, hay là Ảnh vệ giết nó!”

“Đứa con kia của ngươi, đã sớm chết chưa hết tội!” Lâm Hải nói, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thi thể Hạ Bân, đột nhiên từ trong trống rỗng xuất hiện, ngã trên đất.

“Đây là...” Hạ Khuê sững sờ một chút, sau đó như kẻ điên xông qua, khi thấy rõ cổ thi thể này, vậy mà thật sự là Hạ Bân, lập tức liền sụp đổ.

“Vương bát đản, ngươi giết con của ta, ta cùng ngươi liều mạng!”

Hạ Khuê giương nanh múa vuốt, liền hướng phía trên mặt Lâm Hải chộp tới, Lâm Hải khẽ vươn tay, đem ông ta đẩy ngã xuống đất.

“Bân nhi, Bân nhi...” Hạ Viễn giờ phút này cũng đã thấy rõ khuôn mặt của Hạ Bân, thấy Hạ Bân máu me khắp người, liền cánh tay cũng đã mất một cái, bộ dáng vô cùng thê thảm, cơ hồ khiến lão ngất đi.

Khách quý quan sát xung quanh, từng cái càng là thẳng bốc lên khí lạnh từ đáy lòng, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, một cỗ hoảng sợ phát ra từ sâu trong linh hồn, quanh quẩn trong lòng, thật lâu không rời!

“Liền cả Hạ Bân hung hăng không ai bì nổi, cục cưng quý giá trong lòng Hạ Viễn cũng dám giết, cái Lâm Hải này quá điên cuồng, quả thực chính là ma quỷ, về sau nếu không cần thiết thì không thể trêu chọc!”

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều đã đem Lâm Hải xếp vào hàng nhân vật cực kỳ nguy hiểm, không thể đắc tội!

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên một trận tiếng bước chân lộn xộn, từ bên ngoài vang lên, sau đó rầm rầm một đám cảnh sát giơ súng xông tới.

“Không được nhúc nhích, giơ tay lên!”

Sau khi đám cảnh sát đi vào, lập tức khống chế tràng diện, đem súng nhắm ngay vào Lâm Hải.

Hạ gia là đại gia tộc phải tính đến ở Yến Kinh, phát sinh chuyện lớn như vậy, đã sớm kinh động tới bên ngoài, cảnh sát rốt cục nghe chuyện mà đuổi tới.

Hạ Viễn thấy cảnh sát đến, hoảng sợ trong lòng, lập tức lại biến thành vô cùng nộ khí cùng cừu hận!

“Vương Cục trưởng, nhanh đem cái hung thủ giết người này giải quyết tại chỗ!” Hạ Viễn tức hổn hển chỉ vào Lâm Hải, hướng một cái cảnh sát trung niên cầm đầu hô nói.

“Hung thủ giết người.” Vương Cục trưởng giật nảy cả mình, ông ta vốn cho rằng là có người nháo chuyện tại Hạ gia, nghĩ không ra vậy mà còn có người chết, lần này coi như làm lớn chuyện rồi.

Hạ gia này, cũng không phải là gia tộc bình thường, coi như ông ta là Phó Cục trưởng công an, cũng là xa xa không thể trêu vào người ta, nếu như là người bình thường chết còn tốt, nhưng nếu là Hạ gia chết cái nhân vật trọng yếu gì, Hạ gia dời giận lên, nói không chừng cả quan vị của ông ta cũng khó giữ được.

Nghĩ đến chỗ này, sắc mặt Vương Cục trưởng lập tức trở nên tái nhợt, vung tay lên ra lệnh cho hai cảnh sát, đem Lâm Hải khống chế lại, chính mình thì đi đến trước mặt Hạ Bân.

“Hạ lão, người chết là ai?” Vương Cục trưởng trầm giọng hỏi.

Vương Cục trưởng không hỏi còn tốt, cái này vừa hỏi một chút, nỗi buồn từ trong lòng Hạ Viễn lập tức dâng lên, nước mắt tuôn đầy mặt, đau xót gần chết.

“Người chết, là cháu của ta, Hạ Bân!”

“Cái gì!” Vương Cục trưởng chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, một cỗ cảm giác trời sập xuống, để toàn thân ông ta nhất thời bị ướt đẫm mồ hôi lạnh.

“Hạ Bân chết?!”

Vương Cục trưởng cơ hồ không thể tin được cúi đầu cẩn thận phân biệt một phen, khi thấy rõ gương mặt trắng bệch của Hạ Bân này, bên trong tâm ông ta hơi hồi hộp một chút, biết rõ việc này chơi lớn rồi.

“Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể lấy thủ đoạn lôi đình, đem hung thủ bắt lại, giao cho Hạ gia, để Hạ gia nguôi giận, có lẽ có thể không dời cơn giận đến trên người mình đi.”

Tuy Vương Cục trưởng vừa mới nhận được tin tức, liền lập tức dẫn người chạy tới, nhưng Hạ gia cao quý cỡ nào, coi như mình kịp thời xuất cảnh, người ta nếu như bất mãn, thì cái chức Phó Cục trưởng của chính mình này, nói cách chức cũng liền cách chức, căn bản chính là sự tình một câu nói của người ta!

“Đem hắn còng lại cho ta!” Nghĩ đến chỗ này, Vương Cục trưởng một mặt uy nghiêm, hướng phía hai cảnh sát phân phó nói.

Hai cảnh sát móc ra còng tay, liền muốn còng Lâm Hải lại, lại bị Lâm Hải trực tiếp đẩy qua một bên, lạnh lùng liếc nhìn Vương Cục trưởng một chút.

“Ngươi dám chống lại lệnh bắt!.” Vương Cục trưởng hướng phía Lâm Hải quát lạnh một tiếng, nhưng lúc chống lại ánh mắt lạnh lùng như băng của Lâm Hải này, thì ông ta vẫn không khỏi giật nảy mình đánh rùng mình một cái, không khỏi đem súng lục nhắm ngay vào Lâm Hải.

“Người này thật đáng sợ!” Vương Cục trưởng có thể leo đến vị trí này, thì số lượng hung ác chi đồ chết trong tay của ông ta vô cùng cũng không ít, nhưng một ánh mắt liền để đáy lòng của ông ta sợ hãi, thì Lâm Hải vẫn là thứ nhất.

“Ngươi là, Vương Cục trưởng?” Lâm Hải không nhìn thẳng họng súng như hố đen kia, nhàn nhạt nói nói, hắn nghe Hạ Viễn chính là xưng hô như vậy.

“Không sai!” Vương Cục trưởng không rõ ràng cho lắm, gật gật đầu.

“Các ngươi đến vừa vặn!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó một mặt trịnh trọng mở miệng.

“Ta muốn báo án!”

“Báo, báo án.” Lâm Hải nói một câu, đem Vương Cục trưởng làm cho mộng bức, ngươi con mẹ nó một cái tội phạm giết người, báo cái án gì.

“Sự tình báo án, đợi lát nữa lại nói, ngươi giết chết Hạ Bân, hiện tại là tội phạm giết người, chúng ta nhất định phải đưa ngươi tróc nã quy án trước!”

“Giết chết Hạ Bân.” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng, “Con nào mắt của ngươi thấy ta giết chết Hạ Bân.”

Vương Cục trưởng càng mộng, “Nhiều người như vậy cũng đều thấy, ngươi chẳng lẽ còn muốn chống chế sao.”

“Người nào nhìn thấy ta giết Hạ Bân.” Lâm Hải vô tội buông buông tay.

Bỗng nhiên hắn chỉ một ngón tay vào một cái nam tử trung niên ăn mặc âu phục cách đó không xa, Lâm Hải dương cằm hỏi.

“Ngươi thấy ta giết người sao?”

Chương 740: Cái này, chính là pháp bảo trong truyền thuyết

sao?

Người bị Lâm Hải chỉ kia, nhất thời toàn thân đánh giật mình một cái, vô ý thức thốt ra.

“Không, không, ta...” Lời nói nói được một nửa, liền hối hận.

Mẹ nó, đây không phải là đem Hạ gia đắc tội sao.

Quả nhiên, khi người này quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hạ Viễn cùng hai nhi tử của lão, tất cả đều là bộ mặt tức giận nhìn sang mình, ánh mắt kia hận không thể đem mình ăn tươi nuốt sống.

“Đậu phộng, nằm cũng trúng đạn a!” Nam tử trung niên không ngừng kêu khổ, phiền muộn trong lòng cũng đừng nhắc đến.

Bất quá, người này xác thực cũng không nhìn thấy Lâm Hải giết Hạ Bân, giống như Hạ Bân là đột nhiên tự mình xuất hiện, lúc trước người này còn buồn bực qua đây.

Mà Lâm Hải giờ phút này, lại đưa tay chỉ hướng một người khác.

“Ngươi, nhìn thấy ta giết người sao?”

“Ta, ta nhìn thấy ngươi giết người!” Con ngươi của người kia quay tròn loạn chuyển, bỗng nhiên nói nói.

Bọn người Hạ Viễn nghe xong, lập tức trong lòng vui vẻ, hướng phía người kia ném qua ánh mắt khen ngợi.

Ánh mắt Lâm Hải thì là phát lạnh, thân thể nhoáng một cái liền đến trước người người kia, một tay nắm chặt cổ áo của gã.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Người kia bị dọa đến toàn thân run rẩy, run rẩy nói nói.

“Ngươi thấy ta giết người thế nào!” Lâm Hải tức giận, cái này mẹ nó là mở mắt nói lời bịa đặt a!

Tuy Hạ Bân đúng là bị chính mình giết, nhưng căn bản không phải tại bên trong chỗ này, lúc nào để ngươi thấy.

“Ngươi, ngươi...” Người kia hoảng, quýnh quá liền thốt ra, “Ngươi cầm đao đem gã đâm chết!”

“Ngu ngốc!” Người này vừa dứt lời, bọn người Hạ Viễn nhao nhao im lặng nhắm mắt lại, ngươi con mẹ nó nói dối có thể nói đáng tin chút hay không, trên thân Hạ Bân con mẹ nó nào có vết đao a.

Lâm Hải thì là cười lạnh một tiếng, đem người này đẩy ra, hướng phía Vương Cục trưởng buông tay.

“Sự tình rất rõ lãng, Hạ Bân không phải ta giết.”

“Cái này...” Vương Cục trưởng lập tức nhăn mày lại, nếu như Lâm Hải không phải là tội phạm giết người, vậy Hạ Bân lại là chết thế nào.

“Được, ta hiện tại muốn báo án, Hạ gia bắt cóc muội muội ta, nếu như cảnh sát các ngươi mặc kệ, ta liền lợi dụng phương thức của chính mình đến giải quyết!”

Vương Cục trưởng trở nên đau đầu, mẹ nó, tại sao lại đi ra vụ án bắt cóc, cái loạn thất bát tao gì đây.

“Ngươi nói bừa, chúng ta lúc nào bắt cóc muội muội của ngươi, cũng không nhìn thân phận của chính mình là gì, có cái giá trị gì cho chúng ta bắt cóc.” Hạ Dung ở một bên kêu gào nói.

“Vương Cục trưởng, đừng nghe hắn, mau đem hắn bắt lại!”

“Thật xin lỗi, mặc kệ ngươi giết hay không giết người, nhưng ngươi đã tự tiện xông vào nhà riêng, còn đả thương nhiều người như vậy, đã là xúc phạm pháp luật, theo chúng ta một chuyến đi!” Vương Cục trưởng tối sầm mặt, lựa chọn đứng tại một bên Hạ gia.

Bọn người Hạ Viễn ở tại một bên, lập tức nhe răng cười.

Hạ gia ở Kinh thành kinh doanh nhiều năm như vậy, không phải dễ bị khi dễ như vậy. Cái khác không nói, một cái ý niệm trong đầu, là có thể đem ngươi ném vào đại lao, đóng cả cuộc đời lại!

Mà Lâm Hải nghe được, thì là ánh mắt phát lạnh, trên mặt âm trầm xuống.

“Nói như thế, ngươi là bất kể sự tình Hạ gia bắt cóc muội muội ta.”

“Hạ gia chính là hào môn quý trụ, làm sao có thể làm ra sự tình phạm pháp, ta nhìn ngươi là có ý định vu hãm...”

Vương Cục trưởng còn chưa nói xong, Lâm Hải trực tiếp quay đầu bước đi, không thể đám người kịp phản ứng, một chân đem Hạ Dung đứng gần phía trước đạp té xuống đất, sau đó giẫm tại dưới chân!

Mọi người thấy thế, nhao nhao kinh hô một tiếng, có chút khó có thể tin, Lâm Hải tại cảnh sát trước mặt, còn dám hung hăng như thế.

“Hỗn đản!” Mặt Vương Cục trưởng cũng xanh, cách làm của Lâm Hải, hoàn toàn là ngay ở trước mặt mọi người, đánh mặt ông ta đây.

“Buông Hạ tiên sinh ra, nếu không ta nổ súng!” Vương Cục trưởng giơ súng lục lên, nhắm ngay vào Lâm Hải, nghiêm nghị uống nói.

Mà Lâm Hải nhìn cũng chưa từng liếc nhìn ông ta một chút, mà chính là nhìn chằm chằm vào Hạ Dung ở dưới chân, ngữ khí băng lãnh nói nói.

“Ta không có thời gian cùng các ngươi dây dưa nữa, muội muội ta đến cùng ở đâu, ngươi nói hay không nói!”

“Chúng ta căn bản không có bắt cóc muội muội của ngươi...”

“Buông Hạ tiên sinh ra!”

“Ngươi đến cùng nói hay không nói!!!”

“Pằng!”

Một tiếng súng vang lên, hiện trường nhất thời yên lặng lại, Vương Cục trưởng rốt cục nổ súng.

Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, một mặt kinh ngạc nhìn qua Vương Cục trưởng, sau đó chậm rãi gật gật đầu!

“Rất tốt, rất tốt!” Lâm Hải nói hai câu, nắm tay liền buông lỏng.

Leng keng!

Một tiếng vang thanh thúy, từ dưới đất truyền đến, mọi người nhịn không được cúi đầu nhìn lại, nhất thời hoảng sợ đến há to mồm, tất cả đều là mắt trợn tròn.

Chỉ gặp một cái đầu đạn cảnh dụng nho nhỏ, từ trong tay Lâm Hải rơi trên mặt đất, nhảy lên mấy lần, tựa như cây chùy lớn đang đập lên tâm linh của tất cả mọi người!

“Tay không tiếp viên đạn!!!”

Đồng tử của Vương Cục trưởng càng là rụt lại một hồi, dù ông ta có kiến thức rộng rãi, cũng bị chấn nhiếp.

Tuy uy lực của súng cảnh sát không lớn, nhưng phía dưới khoảng cách gần như vậy, lực xuyên thấu của viên đạn cũng không thể coi thường, thậm chí có thể bắn thủng cả tấm thép, Lâm Hải chỉ là một thân thể máu thịt, làm sao có thể tiếp được đâu?.

Vương Cục trưởng nhất thời cảm thấy đầu không đủ dùng.

Mà liền tại thời khắc ông ta sững sờ, đã thấy trong tay Lâm Hải, không biết từ khi nào, vậy mà nhiều thêm một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao dài hơn một trượng!

Nhất thời, một cỗ khí tức cực lạnh tràn ngập ra, cái nóng của mùa thu như biến mất, vậy mà làm cho người trong cả đại sảnh, phát lạnh khắp cả người, cả người đều nổi lên da gà!

“Không thả muội muội ta ra ngoài đúng không?”

“Cảnh sát cũng không nói đạo lý đúng không?”

“Vậy chỉ đành dùng phương thức của ta đến giải quyết!”

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, sau đó Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay đột nhiên hướng phía không trung mà vung lên!

“Đi!”

Lâm Hải quát một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao tựa hồ có linh hồn, đường đường quang mang màu lam sáng chói lấp lóe, xoay quanh giữa không trung, thật lâu không rơi xuống!

“Hôm nay, ta liền hủy Hạ gia của các ngươi!”

Lâm Hải nói, ngón tay khép lại, đột nhiên hướng phía một loạt phòng khách cách đó không xa của Hạ gia, xa xa nhất chỉ!

“Đi!”

Một tiếng quát nhẹ, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trên bầu trời, giống như là thu đến mệnh lệnh, tựa hồ có sinh mệnh, mũi đao đột nhiên nhắm ngay vào hàng phòng khách này, như là một đạo lưu quang, bay đi!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, mũi đao đụng vào nóc phòng khách, sau đó lần nữa bay lên không, mà hàng phòng khách này, lại trực tiếp ầm vang sụp đổ, bụi mù nổi lên bốn phía, cục gạch ngói vỡ văng tứ phía, mọi người thét chói tai vang lên liền liên tục né tránh, trong mắt là vô cùng hoảng sợ!

“Cái này, cái này...” Người Hạ gia cùng những cảnh sát kia, trực tiếp tất cả đều ngốc.

Mẹ nó, đây là đang quay phim kịch Thần thoại sao.

Bọn họ quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, lúc lần nữa ngẩng đầu nhìn hướng lên bầu trời, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao mang theo quang mang lóng lánh kia, một cái ý tưởng liền chính bọn họ cũng cảm thấy hoang đường liền xuất hiện.

“Cái này, chính là pháp bảo trong truyền thuyết sao?” Bọn họ thình lình phát hiện, cái này cùng chuyện trong cố sự Thần Thoại, thần tiên đấu pháp, khống chế pháp bảo, khác nhau ở chỗ nào.

“Lại hỏi các ngươi một lần nữa, muội muội ta ở đâu?” Lời nói băng lãnh của Lâm Hải, đem tất cả mọi người từ bên trong mộng bức kéo trở về.

“Chúng ta thật không có bắt muội muội của ngươi a!” Hạ Viễn nhìn chằm chằm vào Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lơ lửng giữa không trung, tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, trong lòng rung mạnh, vội vã nói nói.

“Đi!”

Lâm Hải căn bản không nghe lão nói nhảm, lần nữa xa xa nhất chỉ, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa từ trên trời giáng xuống, đụng vào phía trên chủ thất, vừa chạm liền tách ra, lần nữa bay lên không trung!

Mà đại chủ thất mấy trăm mét vuông, vậy mà oanh một tiếng, trực tiếp nổ tung, biến thành một vùng phế tích, làm cho tất cả mọi người nhìn mà kinh hồn bạt vía!

“Nói hay không nói!” Thanh âm của Lâm Hải vang lên lần nữa, vô cùng băng lãnh!

“Đủ rồi!” Vương Cục trưởng ở bên cạnh, hô to một tiếng, trên mặt âm tình bất định!

Ánh mắt băng lãnh của Lâm Hải, chuyển hướng sang Vương Cục trưởng, khinh thường cười một tiếng.

“Ngươi nói đủ liền đủ sao, chấp pháp bất công, ngươi tính là đồ vật gì!”

Trên mặt Vương Cục trưởng nhất thời đỏ ửng, ấn ngăn chặn lửa giận trong lòng.

“Lâm tiên sinh, trước đó không biết ngài là loại người kia, có nhiều đắc tội! Nhưng lấy năng lực của Lâm tiên sinh, khoe oai đối với người bình thường, lại có ý nghĩa gì.”

“Huống chi, ngươi nháo ra động tĩnh lớn như vậy, ngành đặc biệt khẳng định đã phát hiện, nói không chừng đã đang trên đường đi, ta khuyên ngươi, vẫn là thu tay lại mới tốt!”

“Thu tay lại.” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, “Không gặp được muội muội ta, ta hôm nay quyết không bỏ qua!”

“Đi!”

Lâm Hải nói, lại là xa xa nhất chỉ, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa từ trên không rơi xuống, hướng phía một loạt phòng trọ cách đó không xa rơi xuống.

“Rầm rầm rầm...”

Tiếng vang không ngừng truyền đến, một hàng biệt thự hai tầng, nhất thời hóa thành một vùng phế tích, bụi đất tung bay, tàn phá không chịu nổi!

“Ngươi!”

Hạ Viễn tức muốn thổ huyết, trang viên của Hạ gia, thế nhưng là bỏ ra một món tiền khổng lồ, tốn thời gian năm năm tu kiến mà ra, trình độ xa hoa có thể so với vương cung cổ đại, nghĩ không ra chỉ một chút thời gian như thế, liền bị Lâm Hải phá đi gần hết, trong lòng quả thực là buồn bực tức giận dị thường!

“Ngươi cái gì mà ngươi!” Trong ánh mắt Lâm Hải hàn quang lóng lánh, đưa tay chỉ vào Hạ Viễn ở phía xa!

“Nếu như ngươi còn không giao muội muội ta ra, đao tiếp theo, mục tiêu nhưng chính là người!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người đều bị dọa đến nhao nhao lui lại, trong lòng bắt đầu run sợ, ngẩng đầu nhìn Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lơ lửng giữa không trung, quang mang tứ xạ, đều dốc sức mà run rẩy!

“Chúng ta căn bản không có bắt muội muội của ngươi, ngươi để cho chúng ta làm sao giao!”

Hạ Viễn vừa vội vừa hận vừa sợ, vỗ bắp đùi tức hổn hển nói nói.

“Ta quản ngươi à! Không gặp được muội muội của ta, người nào cũng đừng hòng tốt hơn!”

Lâm Hải nói, ngón khép lại, chỉ vào Hạ Viễn ở phía xa, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao mắt thấy liền muốn rơi xuống!

“Xong!” Hạ Viễn thống khổ nhắm mắt lại, một mặt tuyệt vọng.

“Dừng tay!” Đúng lúc này, một cái âm thanh to vang lên, sau đó một đám người xông tới!

Chương 741: Thùy Đô Bất Điểu Hầu Kiếm Anh

Mọi người nhao nhao ghé mắt, hướng phía người tới nhìn lại.

“Ai nha, Hầu trưởng phòng, các ngươi cũng đến rồi!” Sau khi Vương Cục trưởng thấy rõ người tới là ai, lập tức thí điên thí điên chạy qua, mang trên mặt nụ cười hèn mọn.

Mọi người lập tức cũng mộng bức, nghe xưng hô này của Vương Cục trưởng, thì đối phương chỉ là một cái trưởng phòng a, sao có thể để ông ta một cái cục phó thực quyền, có bộ dáng khúm núm như vậy.

Thời điểm mọi người đang chấn kinh hiếu kỳ, thì một màn càng để cho người giật mình xuất hiện.

Chỉ thấy Hầu trưởng phòng nhìn cũng không liếc nhìn Vương Cục trưởng một chút, tiện tay chạm một cái, liền đem Vương Cục trưởng đẩy qua một bên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giữa không trung, quang mang tứ xạ, kinh hãi không thôi!

“Pháp, khí!!!” Hai cái chữ này, từng chữ từng chữ gian nan thở ra từ trong miệng của Hầu trưởng phòng, trong mắt liên tục lóe dị sắc, tràn ngập chấn kinh!

“Ai nha, Hầu trưởng phòng, nhanh bắt cái cuồng đồ này, cứu Hạ gia ta a!”

Hạ Viễn cũng nhận ra cái Hầu trưởng phòng này, trong lòng kinh hỉ vạn phần, nhưng bây giờ lại phát hiện cái Hầu trưởng phòng này đang ngốc, nhìn chằm chằm vào binh khí ở giữa không trung, ngẩn người tại chỗ, nhất thời gấp đến giậm chân một cái, thúc giục nói.

Hầu trưởng phòng lúc này mới thu hồi ánh mắt, quay đầu rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Ngươi là... Lâm tiền bối!” Cái này không nhìn thì thôi, khi thấy rõ người kia là Lâm Hải, trên mặt Hầu trưởng phòng không khỏi đại hỉ, đi nhanh mấy bước, đi thẳng đến trước mặt Lâm Hải, khom người thi lễ.

“Vãn bối Hầu Kiếm Anh, bái kiến Lâm tiền bối!”

Mà mấy người mà Hầu Kiếm Anh mang đến, giờ phút này cũng gấp gấp tiến lên, hướng phía Lâm Hải khom người tới đất, chấp lễ vãn bối!

“Bái kiến Lâm tiền bối!”

“Cái này, cái này...” Hạ Viễn cùng Vương Cục trưởng lúc đầu còn tưởng là cứu tinh đến, nhìn đám người Hầu Kiếm Anh này, đối với Lâm Hải là một bộ dáng cung kính sùng bái, nhất thời liền mộng bức.

Hạ Viễn vì có thân phận cao quý, Vương Cục trưởng bởi vì nguyên nhân công tác, hai người cùng ngành đặc biệt đều có chút tiếp xúc, đối với những người này, vẫn có một ít hiểu biết.

Những người này người người mang Dị Thuật, có năng lực thông thiên triệt địa, vì Hoa Hạ giải quyết không ít vấn đề khó giải quyết, tại Hoa Hạ đều có địa vị cao thượng.

Nhất là trưởng phòng Hầu Kiếm Anh, thần thông quảng đại, có thể khu quỷ thông thần, nghe nói là một y hệt Lục Địa Thần Tiên, tuy chức vụ là trưởng phòng, lại hưởng thụ đãi ngộ cấp bộ, chính là Hạ Viễn gặp, cũng phải lấy lễ đối đãi, ngang hàng luận giao!

Chính vì vậy, những người bọn họ này bình thường đều là kẻ mắt cao hơn đầu, trong xương đều mang theo một cỗ ngạo mạn, căn bản khinh thường nghênh tiếp cùng người bình thường, liền xem như đối với nhân vật ở cấp bậc như Hạ Viễn, cũng chỉ là lấy lễ tương giao, mà không đặt ở bên trong mắt.

Nhất là cái Hầu trưởng phòng này, cơ hồ đối với bất kỳ người nào cũng không thay đổi chút sắc mặt nào, ở trong phạm vi thượng tầng Yến Kinh, bị đặt cho một cái ngoại hiệu, đùa giỡn gọi ông ta là Thùy Đô Bất Điểu Hầu Kiếm Anh! (Hầu Kiếm Anh đến chim cũng không thèm ngó đến)

Nhưng chính là một đám như thế, kể cả nhân vật ngưu bức tại bên trong mắt Hạ Viễn cùng Vương Cục trưởng như Thùy Đô Bất Điểu, vậy mà còn tất cung tất kính hướng phía Lâm Hải thi lễ, thì dù đầu của bọn họ có phản ứng chậm nữa, cũng nhìn ra Lâm Hải là cái tồn tại kinh khủng bực nào!

Thậm chí, tại bên trong đầu của bọn họ, đồng thời toát ra một cái suy nghĩ để bọn họ hoảng sợ từ sâu trong nội tâm, cái Lâm Hải này, cũng sẽ không phải là người của ngành đặc biệt, mà còn lại là lãnh đạo của Hầu trưởng phòng đi.

Nếu thật là dạng này, vậy hai người bọn họ coi như triệt để tuyệt vọng!

Ngành đặc biệt, có quyền hạn vượt xa pháp luật, có thể nói đối với bất kỳ người nào cũng có quyền sinh sát trong tay, tuy Hạ Viễn có địa vị cao thượng, dậm chân một cái cũng khiến toàn bộ Yến Kinh đều rung động, nhưng chung quy vẫn là người bình thường, vẫn chỉ là xưng hùng ở bên trong thế tục!

Nhưng trên thực tế, tại bên trong mắt của đám người ngành đặc biệt, họ căn bản cả cái rắm cũng không bằng, có lẽ cấp bậc Hầu trưởng phòng này, không dám đem bọn họ làm thế nào, nhưng nếu như là lãnh đạo của ông ta, nếu thật muốn diệt cả Hạ gia lão, đánh đổi khá nhiều, chưa hẳn liền không làm được!

Nghĩ đến chỗ này, một cỗ mồ hôi lạnh trong nháy mắt liền khiến toàn thân Hạ Viễn ẩm ướt, trong lòng lần thứ nhất sinh ra hối hận thật sâu!

Trừ Hạ Viễn cùng Vương Cục trưởng, những người khác ở đây, căn bản không biết đến tồn tại của ngành đặc biệt, lấy thân phận của bọn họ, còn không tiếp xúc đến loại cơ cấu thần bí này, nhìn thấy đám người Hầu Kiếm Anh này đột nhiên xâm nhập, một mặt mộng bức, thậm chí còn tưởng rằng là trợ thủ của Lâm Hải.

Lâm Hải nhìn nam tử trung niên đang cúi đầu thi lễ đối với mình ở trước mặt này, mày nhíu lại một lúc, lập tức nhớ ra người này là ai.

Trước đó tại Lục Dã Sơn Trang, sau khi Lâm Hải ra khỏi Hỏa Long Quật, đã từng giúp bọn họ phá qua trận, chỉ là Lâm Hải đối với cái Hầu trưởng phòng này cũng không có hảo cảm!

Bản lĩnh, lại cậy tài khinh người, vô cùng hung hăng, tựa hồ đến cả Vân Anh Vân Tư lệnh cũng không đặt ở mắt bên trong, loại người cuồng vọng này, Lâm Hải cũng không thích!

Bất quá, Lâm Hải cũng không biết, những người này bởi vì từ nhỏ đã không giống bình thường, Dị Năng bàng thân, các hạng năng lực đều vượt xa người thường, sớm đã chẳng thèm ngó tới đối với người bình thường, theo thời gian dài, đã tạo thành loại tính cách này, cũng là sự tình nước chảy thành sông.

Nhưng loại người này lại có một cái điểm giống nhau, cái kia chính là đối với người có bản thật lĩnh, sẽ có tôn kính xuất phát từ nội tâm, một chiêu của Lâm Hải tại Tây Kinh kia, đã hoàn toàn đem bọn họ chấn trụ, bọn họ đối với Lâm Hải đã bội phục đến đầu rạp xuống đất, xem làm thần tượng!

Đáng tiếc, Lâm Hải cũng không cho bọn họ một cơ hội triều bái thần tượng, liền lặng lẽ rời đi, để bọn người Hầu Kiếm Anh cực kỳ tiếc nuối, nhưng nghĩ không ra ở bên trong này vậy mà gặp lại Lâm Hải, kích động trong lòng quả thực vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung!

“Đứng lên đi!” Lâm Hải nhàn nhạt nói một tiếng, tuy trong lòng không thích cách làm người của Hầu Kiếm Anh, nhưng đưa tay không đánh người mặt cười, người ta đối với mình cung kính như thế, Lâm Hải cũng không thể không nể mặt mũi.

“Cảm tạ Lâm tiền bối!” Hầu Kiếm Anh lúc này mới đứng thẳng người, người phía sau ông ta cũng đi theo đứng thẳng lên, nhìn qua Lâm Hải, trong mắt tất cả đều là cuồng nhiệt!

“Lâm tiền bối, có cần chúng ta cống hiến sức lực hay không.”

Hầu Kiếm Anh vừa thốt ra lời kia, Hạ Viễn giống như bị một chậu nước lạnh, tưới xuống đầu, lạnh từ đầu đến chân, trong lòng ai thán một tiếng, xong!

Vốn cho rằng ngành đặc biệt đến, sẽ mang đi cái cuồng đồ này, nhưng vạn vạn không nghĩ đến, bọn họ vậy mà thành một đám!

Vương Cục trưởng giờ phút này cũng ngốc, ngu ngơ đứng ở một bên, không khỏi hướng về phía sau lui lui, còn lén lút hướng phía đám cảnh sát mang đến phất phất tay, tất cả đều tránh sang một bên.

Hiện tại tình thế đã rất rõ lãng, hoàn toàn là thần tiên đánh nhau, cái phàm nhân như ông ta này, cũng không dám tới gần, để tránh gặp nạn.

“Hạ gia bọn họ bắt muội muội ta!” Lâm Hải nghĩ tới Lâm Vân, trong lòng liền vô cùng kịch liệt đau nhức!

Đã hơn một ngày, thật không biết Vân Vân thế nào.

“Hạ Viễn!” Trong lòng Lâm Hải nổi giận, lần nữa xông tới.

“Còn không thả muội muội ta, thì ta cần phải giết người!”

Hạ Viễn nhìn hai mắt đỏ thẫm của Lâm Hải, cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ mở miệng.

“Lâm Hải, chúng ta thật không có bắt muội muội của ngươi a, chuyện khi trước, có lẽ giữa chúng ta có chút hiểu lầm, Hạ gia ta nguyện ý xin lỗi ngươi!”

Hạ Viễn đã nhìn rất rõ ràng, liền cả Thùy Đô Bất Điểu Hầu Kiếm Anh nổi danh khắp thành Yến Kinh, tại Lâm Hải trước mặt cũng cung kính như giống như cháu trai, cái Lâm Hải này, này thì sao Hạ gia bọn họ có thể chọc nổi.

Sau khi cân nhắc, Hạ Viễn bất đắc dĩ, mở miệng nói xin lỗi.

Chỉ là, một câu xin lỗi này, lại đem tất cả mọi người ở đây đều chấn kinh rồi!

Bọn họ không biết ngành đặc biệt tồn tại, lại càng không biết đại danh của Thùy Đô Bất Điểu Hầu Kiếm Anh, nhưng lại biết rất rõ, Hạ gia tại Yến Kinh có ảnh hưởng sâu bao nhiêu, cho dù là quan cao hiển quý, khi đắc tội với Hạ gia, cũng chưa chắc có quả ngon để ăn!

Nhưng chính là Hạ gia ngưu bức như vậy, lại bị Lâm Hải ở trước mặt mọi người biến thành cái dạng này, Hạ Viễn chẳng những không hề so đo, còn mở miệng nói xin lỗi, cầu khẩn hoà giải.

Mọi người ở đây, trong nháy mắt cảm thấy cái thế giới này, bọn họ có chút xem không hiểu.

“Hạ Viễn, nhanh đưa muội muội của Lâm tiền bối thả ra, nếu không ta cũng không khách khí đối với ngươi đâu!” Không đợi Lâm Hải mở miệng, Hầu Kiếm Anh đã ngạo mạn hất cằm lên, dẫn đầu lên tiếng!

“Ta qua, cái trưởng phòng này là ai vậy, nói chuyện quá xấu!”

“Một cái rắm thối trưởng phòng, cũng dám nói chuyện với Hạ lão như thế, chán sống đi.”

Mọi người nhao nhao quái dị nhìn về phía Hầu Kiếm Anh, cảm thấy gia hỏa này quả thực là đang tìm cái chết.

Nào nghĩ đến, Hạ Viễn nghe xong lời này, chẳng những không có phản bác, ngược lại lộ ra một mặt ủy khuất.

“Hầu trưởng phòng, ta thật không có bắt muội muội của Lâm tiên sinh a!” Ngữ khí của Hạ Viễn cầu khẩn, xưng hô đối với Lâm Hải, cũng thay đổi thành Lâm tiên sinh.

“Vẫn là không giao đúng không. Rất tốt!” Ánh mắt Lâm Hải băng lãnh, chậm rãi gật gật đầu.

“Vậy ta liền giết con trai của ngươi trước!”

“Đi!”

Lâm Hải một tiếng quát nhẹ, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao ở giữa không trung đột nhiên phi nhanh mà xuống, hướng phía đỉnh đầu Hạ Khuê rơi xuống.

“Lâm tiên sinh, tha mạng a!” Hạ Viễn thấy thế, bị dọa đến kêu khóc một tiếng, bịch một tiếng, quỳ xuống, nước mắt tuôn đầy mặt!

Mọi người thấy thế, nhất thời phải sợ hãi!

Chương 742: Một người ép một tộc

Tại vùng ngoại thành của Yến Kinh, tại một chỗ phong cảnh tú lệ nào đó, có một dãy biệt thự sừng sững ở đây, ngoại hình trang nhã phục cổ, chiếm diện tích rộng lớn, mười phần xa hoa, tỏ rõ chủ nhân ở bên trong nơi này, không phú thì quý!

Bên trong biệt thự, lúc này đang có một người trẻ tuổi, ngồi ở trên ghế sa lon của phòng khách, mười phần ưu nhã mà uống trà, đối diện là một cái nam tử thân hình mạnh mẽ, khom người mà đứng, đang lấy báo cáo.

“Lâm Hải không những trốn chết ở dưới tay tổ chức Ảnh vệ, còn mang theo một người một chó, đánh vào Hạ gia!”

“Người của bên Công an đi, cũng không làm gì được Lâm Hải, ngược lại tại trên không Hạ gia, đột nhiên xuất hiện một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lóe lên quang mang, thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này, mỗi một lần rơi xuống, các gian phòng Hạ gia sẽ ngã xuống một mảnh!”

“Cái gì!” Người trẻ tuổi lúc đầu còn bình tĩnh không sợ hãi, nghe được đến chỗ này, bỗng nhiên liền đứng dậy, ánh mắt kinh hãi, liền cả nước trà vẩy xuống, ướt áo cũng thản nhiên chưa tỉnh!

“Lâm Hải, là người tu hành! Hơn nữa còn có pháp khí!!!”

Trong lòng nam tử trẻ tuổi dâng lên sóng to gió lớn, con ngươi chuyển không ngừng, không biết đang suy nghĩ cái gì!

Đối diện nam tử thấy thế, dừng một cái, rồi tiếp tục mở miệng.

“Chuyện này, đã kinh động đến ngành đặc biệt, Thùy Đô Bất Điểu Hầu Kiếm Anh đã dẫn người chạy qua qua!”

“Hầu Kiếm Anh chỉ là mộ tên tôm tép nhãi nhép, căn bản không làm gì được loại cường nhân có thể khống chế pháp khí này!” Người trẻ tuổi vừa nói, vừa lộ ra khuôn mặt không thể tưởng tượng được.

“Thật là nghĩ không ra, cái Lâm Hải này, lại là người tu hành, sớm biết như thế, ta cần gì phải lo lắng, cuốn vào trong đó, đối cứng cùng Hạ gia, bại lộ thực lực đâu!”

“Nghìn tính vạn tính, không có tính đến, Lâm Hải lại đúng là người tu hành, không công mất đi một cơ hội thật tốt!”

Người trẻ tuổi đứng dậy, đổi bộ y phục, vội vã đi ra ngoài.

“Công tử, ngài đi đâu.”

“Qua bổ cứu, tận lực vãn hồi!”

Lời của người trẻ tuổi vừa ra khỏi miệng, thân hình đã xa ở mười mét có hơn, đúng là diệu pháp Súc Địa Thành Thốn!

“n nhân!” Tại trong một tầng hầm vắng vẻ, Lâm Vân nhìn thấy người bịt mặt tiến đến, lo lắng kêu một tiếng.

“Ca ca ta thế nào, hắn có nguy hiểm hay không?”

Người trẻ tuổi không nói gì, mà chính là đem tấm khăn đen trên mặt kéo xuống, lộ ra một khuôn mặt tuấn mỹ khiến cả nữ nhân cũng đều phải tự ti mặc cảm, hướng phía Lâm Vân rực rỡ cười một tiếng.

“Tô công tử!!!”

Lâm Vân chỉ vào Tô Hạo, lập tức kinh ngạc há to mồm.

“Nguyên lai là ngươi đã cứu ta!!!”

Tâm tình của Lâm Vân nhất thời ngũ vị tạp trần.

Hôm qua, khi nàng bị Hạ Bân dẫn người bắt cóc, đưa đến tiểu khu Vân Mộng, khi nàng đi vào, lúc nhìn thấy mấy cái nữ hài bị xích sắt khóa lại kia, quả thực là bị dọa đến thất kinh, cho là mình cũng phải đối mặt với vận mệnh giống như bọn họ.

Bất quá, may mắn là, Hạ Bân tựa hồ còn có sự tình quan trọng hơn, cũng không ở lại lâu, chỉ lưu lại hai cái nữ nhân trung niên bưu hãn coi chừng chính mình, liền dẫn người rời đi.

Đang lúc Lâm Vân tự hỏi phải chạy trốn như thế nào, thì cửa phòng đột nhiên bị mở ra, sau đó một cái nam tử mang khăn đen che mặt, mang theo hai người xông tới, đem Lâm Vân trực tiếp đánh xỉu, tính cả hai nữ nhân trung niên, cùng nhau mang đi!

Chờ khi Lâm Vân lần nữa tỉnh lại, đã đi tới cái căn phòng dưới đất này, mà cái người che mặt kia, liền lẳng lặng ngồi ở giường trước, canh chừng nàng.

“Ngươi là ai?” Lâm Vân hoảng sợ cuộn tròn người lại, hỏi.

“Ngươi đừng sợ, ta là người đã cứu ngươi, ngươi đã không có nguy hiểm.”

Lâm Vân bán tín bán nghi liếc y một cái, sau đó yếu ớt mở miệng.

“Ta phải gọi điện thoại cho ca ca ta!”

Nam tử che mặt nghe được, liền lắc đầu.

“Các ngươi đắc tội với Hạ gia, Hạ gia đã bắt đầu động thủ, hiện tại điện thoại của ngươi cùng ca ca ngươi, đều đã bị Hạ gia giám sát, ngươi bây giờ mà gọi điện thoại cho ca ca ngươi, thì Hạ gia ngay lập tức sẽ tìm tới ngươi!”

“Cho nên, mấy ngày gần đây nhất, ngươi không nên cùng ca ca ngươi có bất cứ liên hệ gì, nếu Hạ gia không bắt được ngươi, liền không thể dùng ngươi để uy hiếp ca ca ngươi, ca ca ngươi mới sẽ không sợ ném chuột vỡ bình, mới có thể càng thêm an toàn!”

Tâm tư Lâm Vân đơn thuần, thêm nữa quan tâm sẽ bị loạn, lập tức liền tin.

Cứ như vậy, Lâm Vân ở bên trong đợi một ngày một đêm, trong lúc đó nam tử che mặt cũng đã tới mấy lần, đưa cho Lâm Vân chút thực vật, cũng tâm sự nói chuyện phiếm cùng Lâm Vân, cảnh giác của Lâm Vân đối với y dần dần cũng trôi qua, cũng nhờ y hỗ trợ nghe ngóng tin tức của ca ca.

Chỉ là, để Lâm Vân làm sao cũng không nghĩ tới là, cái nam tử che mặt cứu mình này, lại chính là Tô Hạo!

“Không nghĩ tới lại là ta đi.” Tô Hạo cười một tiếng, mắt ngọc mày ngài, rung động lòng người nói không nên lời.

“Ừm, thật không nghĩ tới, trước đó ngươi làm gì che mặt a.” Lâm Vân gật gật đầu, hiếu kỳ hỏi.

“Ai!” Tô Hạo than nhẹ một tiếng, “Hạ gia thế lớn, cho dù là Tô gia ta, cũng không dám tùy tiện đắc tội bọn họ, nhưng ngươi bị bọn họ bắt cóc, làm bằng hữu, ta lại không thể khoanh tay đứng nhìn, đành phải che kín mặt mũi, để tránh bị bọn họ nhận ra, liền không tốt.”

“Ngươi, sẽ không trách ta nhát gan sợ phiền phức đi.”

“Nhìn ngươi nói kìa, ta làm sao lại trách ngươi!” Lâm Vân nghe được tràn đầy đều là cảm động, “Ngươi vì cứu ta, còn đắc tội Hạ gia, ta cảm tạ ngươi còn không kịp đâu!”

“Ngươi thật nghĩ như vậy, cũng quá tốt.” Tô Hạo cười cười, bỗng nhiên đưa cho Lâm Vân một cái điện thoại di động.

“Làm gì?” Vẻ mặt Lâm Vân vô cùng nghi hoặc, không kịp phản ứng.

“Cho ngươi gọi điện thoại cho ca ca ngươi a, báo cái bình an, hắn khẳng định lo lắng hỏng.”

“Thật?” Lâm Vân một mặt kinh hỉ, “Ta hiện tại có thể gọi điện thoại?”

“Có thể, ca ca ngươi rất lợi hại, căn bản không cần sợ Hạ gia!”

“Đó là đương nhiên, ca ca ta chính là rất lợi hại đâu!” Lâm Vân cao hứng gọi điện thoại cho Lâm Hải, nhưng trong mắt Tô Hạo lại hiện lên một tia lo lắng.

Lâm Hải giờ phút này, sát khí lẫm nhiên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao mang theo hàn khí cơ hồ đem người đông cứng, trôi nổi tại trên đỉnh đầu của Hạ Khuê, Hạ Khuê xụi lơ trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy sợ hãi, run lẩy bẩy.

Hạ Viễn thì quỳ ở trước mặt Lâm Hải, nước mắt tuôn đầy mặt, khóc ròng ròng.

“Lâm tiên sinh, Hạ gia ta có mắt như mù, đắc tội ngài, mong rằng ngài xem ở trên chuyện Bân nhi đã chết, Hạ gia ta tổn thất nặng nề, tha cho con trai ta một mệnh đi!”

“Giao muội muội ta ra, nếu không, ta không ngại giết sạch tất cả mọi người bên trong này!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, không riêng gì Hạ gia, liền cả những người tới tham gia thọ yến của Hạ Viễn, tất cả đều bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, mặt lộ vẻ sợ hãi, lập tức lâm vào khủng hoảng, có nữ nhân gan nhỏ thậm chí đã bắt đầu anh anh kêu khóc.

“Hạ lão, ngài liền thả muội muội của Lâm tiên sinh ra đi.”

“Đúng vậy a, oan gia nên giải không nên kết a!”

“Thả người đi, Hạ lão, như vậy mọi người đều tốt a!”

Một khi dính đến an nguy sinh mệnh của mình, tất cả những người này đều hoảng, nào còn cố kỵ đến cảm thụ của Hạ gia, nhao nhao mở miệng để Hạ Viễn thả người.

Hạ Viễn lộ vẻ mặt lo lắng, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, quả thực vừa tức vừa gấp.

“Ta nói thật, chúng ta thật không có bắt muội muội của Lâm tiên sinh a!”

Lâm Hải nghe xong, nhất thời lên cơn giận dữ, một cỗ khí tức vô cùng đáng sợ từ bên trên thân thể phát ra, làm cho tất cả mọi người lập tức dừng âm thanh, câm như hến.

“Xem ra ngươi thật sự là không đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, vậy cũng đừng trách ta Lâm Hải tâm ngoan, muốn đại khai sát giới, đồ cả nhà ngươi!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, nhất thời một mảng lớn người Hạ gia, chân chân mềm nhũn, té ngã trên đất, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng!

“Tác nghiệt a, đến cùng là người nào con mẹ nó bắt đi muội muội của hắn a!!!” Hạ Viễn quỳ tại bên trong đó, ngửa mặt lên trời khóc rống, thanh âm bi thương!

“Chết đi!” Lâm Hải nhẹ nhàng phun ra hai chữ, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao vừa muốn rơi xuống, một thanh âm đột ngột vang lên.

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...”

Tại trong bầu không khí đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, gấp gáp đến cực hạn, đột nhiên vang lên tiếng chuông ấu trĩ rụng răng như vậy, nhất thời lộ ra vô cùng buồn cười, tuy nhiên lại không ai dám cười, ngược lại cảm thấy câu ca từ này, là phù hợp với thân phận Lâm Hải như vậy!

Bên trong ngày bình thường thì không có tiếng tăm gì, không có người đem hắn đặt ở bên trong mắt, cùng đám người ở hạ tầng phổ thông không có gì khác biệt, nhưng một khi có việc, lại gáy một tiếng khiến ai nấy cũng đều kinh ngạc, quang mang vạn trượng, áp đảo phía trên tất cả mọi người, vạn người kính ngưỡng, bễ nghễ chúng sinh!

Lâm Hải bây giờ, không phải chính là như vậy sao.

Không có danh tiếng gì, lại mang theo một người một chó, giết đến tận Hạ gia, lấy sức một mình, làm cho Hạ Viễn quỳ xuống đất xin tha thứ!

Một người ép một tộc, tên của Lâm Hải, từ hôm nay, chắc chắn đầy thành đều biết!

Lâm Hải không biết tiếng chuông điện thoại di động mà chính mình tùy ý cài đặt, vậy mà khiến mọi người miên man bất định, nhướng mày, lấy điện thoại ra, thấy là một cái số xa lạ, liền nghi hoặc nhận, nhất thời sắc mặt đại biến!

Chương 743: Cách xa y một chút

“Vân Vân!!!”

Lâm Hải kích động hô to một tiếng, “Ngươi thế nào, ngươi ở đâu. Ca ca đi cứu ngươi!”

“Ca, ta không sao, ta được Tô công tử cứu, hiện tại đang ở cùng một chỗ với y!” Lâm Vân nghe được thanh âm của Lâm Hải, hưng phấn nói nói.

“Ta hiện tại liền đi tìm ngươi!”

Đầy trời mây đen nhất thời hóa thành hư vô, Lâm Hải cảm giác mình chưa bao giờ kích động cùng cao hứng giống như bây giờ, như là một ngọn gió thổi qua, trong nháy mắt liền ra khỏi Hạ gia, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trên đỉnh đầu Hạ Khuê cũng tiêu thất vào hư không!

Ảnh lão tam cùng A Hoa thấy thế, không nói một lời, đuổi theo sát, hai người một chó nhất thời biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Lâm Hải đi chừng được một hai phút thời gian, hiện trường đột nhiên liền sôi trào, một mảnh xôn xao!

Mọi người lại là kinh hỉ, lại là nghĩ mà sợ, lại là kích động, tập hợp líu ríu cùng một chỗ, tất cả đều có loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Hạ Viễn quỳ trên mặt đất, thất hồn lạc phách, các loại tâm tình quanh quẩn, bị đè nén nơi lồng ngực cơ hồ muốn nổ tung, hơn nửa ngày mới phẫn nộ bạo hống một tiếng!

“A!!!!!”

...

Lâm Hải giờ phút này cũng biết, Hạ gia xem ra là bị chính mình oan uổng, là bị tai bay vạ gió, bất quá Lâm Hải lại không có một chút thương hại, chuyện này chung quy là do Hạ Bân bốc lên, Hạ gia cũng không thoát khỏi can hệ, coi như bọn họ gieo gió gặt bão.

Dựa theo địa chỉ mà Lâm Vân cho, Lâm Hải rất nhanh liền đi tìm tới.

Giờ phút này, Tô Hạo đang bồi tiếp Lâm Vân, đã ra khỏi tầng hầm, đứng tại trước cửa một cái tiểu khu, chờ đợi lấy Lâm Hải đến.

“Ca!!!”

Vừa thấy Lâm Hải, Lâm Vân kích động chạy tới, đầu nhập vào bên trong lòng của Lâm Hải.

“Vân Vân, ngươi không sao chứ, hù chết ta!” Lâm Hải nắm lấy cánh tay Lâm Vân, trái xem phải xem, sợ Lâm Vân nhận một điểm sơ xuất.

“Ta không sao, là Tô công tử cứu ta!”

Tô Hạo mặt mỉm cười, tiến lên hướng phía Lâm Hải gật gật đầu.

“Cùng Vân Vân hẹn đi chơi xong, vừa vặn đụng trúng lúc nàng bị bắt cóc, liền một đường theo dõi, đem nàng cứu ra.”

“Đa tạ!” Lâm Hải cảm kích nói nói.

Sau đó, đưa tay đặt ở trên đầu Lâm Vân, xoa nắn một trận.

“Ngươi cái nha đầu chết tiệt kia, làm sao cũng không biết gọi điện thoại cho ta, ta đều nhanh gấp chết!” Lâm Hải oán trách nói.

“Tô công tử không cho ta gọi, nói là điện thoại của ngươi bị giám sát, gọi thì Hạ gia liền biết rõ ta ở đâu, liền sẽ lại đến bắt ta, dùng ta để áp chế ngươi!” Lâm Vân ủy khuất nói nói.

“A.” Lâm Hải sững sờ, quái dị liếc nhìn Tô Hạo một chút, trong mắt lóe lên một chút ánh sáng.

Tô Hạo thì là cười nhạt lắc đầu.

“Hạ gia thế lớn, nếu thật bị bọn họ phát hiện, chúng ta ít người, Vân Vân khẳng định sẽ còn bị bắt đi, cho nên cũng là hành động bất đắc dĩ.”

“Có đúng không?” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, liếc nhìn Tô Hạo một chút, giống như cười mà không phải cười.

Tô Hạo khẽ giật mình, trong lòng đột nhiên nhảy một cái, nrất nhanh lại thoải mái, cảm thấy mình đã lo ngại thừa.

“Nếu Lâm huynh đã bình yên vô sự xuất hiện ở đây, nói rõ sự tình của Hạ gia, đã giải quyết, không bằng ta khách, cho Vân Vân một chút an ủi.”

“Không cần, ta còn có lời muốn nói với Vân Vân, xin cáo từ, cảm tạ ngươi đã cứu Vân Vân!” Lâm Hải nói xong, cười nhạt một tiếng, lôi kéo Lâm Vân quay đầu rời đi.

“Hẹn gặp lại, Tô công tử!” Lâm Vân đành phải quay đầu lại, hướng phía Tô Hạo khoát khoát tay.

Tô Hạo bất đắc dĩ, ánh mắt lại hiện lên một tia hàn mang.

“A!” Đi ra ngoài không bao xa, bỗng nhiên một cái đồ vật đầy lông lá, lập tức bổ nhào vào trước người Lâm Vân, đem Lâm Vân dọa đến kinh hô một tiếng.

Nhưng chờ sau khi thấy rõ vật đó, Lâm Vân lập tức kinh hỉ hoan hô lên.

“A Hoa! Ngươi cũng tới nữa!”

Lâm Vân cao hứng ngồi xổm người xuống, ôm lấy đầu chó của A Hoa, thân thiết nói không nên lời.

“Oa, trên thân cô cô thơm quá, thật mềm a!” A Hoa giả trang ra một bộ bộ dáng nhu thuận, trong miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm lấy, không ngừng cọ cọ ở trên thân Lâm Vân.

“Tránh ra, ngươi lưu manh chó!”

Lâm Hải tức đến một chân đem A Hoa đá sang một bên, thật sự là con mẹ nó tiện nghi của người nào cũng dám chiếm!

“Ô ô...” A Hoa nhất thời ủy khuất kêu lên, hướng phía Lâm Vân lộ ra một bộ biểu lộ đáng thương.

“Ca, ngươi làm gì a, A Hoa ngoan như vậy, ngươi sao lại đánh nó!” Lâm Vân bĩu môi, bất mãn liếc trắng Lâm Hải một chút.

Sau đó lại đem A Hoa ôm tới, ôn nhu xoa xoa chỗ bị Lâm Hải đạp qua.

“Có đau hay không a, tiểu A Hoa của ta, mình không sợ a, hắn lại đánh ngươi, ta giúp ngươi xuất khí!”

“Ô ô...” A Hoa giả trang một mặt ủy khuất, lại bắt đầu cọ cọ tại trên thân Lâm Vân.

Lâm Hải cái này tức a, hận không thể đem chó chết này cho hầm tại chỗ!

“Ngươi nếu còn dám chiếm tiện nghi của muội muội ta, ta lập tức đưa ngươi về Thánh Cảnh, còn nói cho Tiểu Hồng!” Lâm Hải một mặt hung ác, uy hiếp nói.

A Hoa nghe xong, bị dọa đến liền từ trên thân Lâm Vân thoát ra ngoài, hướng phía Lâm Hải lộ ra một mặt nịnh nọt.

“Ba ba tốt của ta, tán gái về đến nhà, một đêm hỏa lực không ngớt ba ba vất vả á...” A Hoa hát ca khúc sắc sắc, lập tức vây quanh Lâm Hải nũng nịu, mặt mũi tràn đầy nịnh hót.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, lúc này mới không so đo cùng nó, tại ven đường bắt một cái xe, mang theo Lâm Vân ăn bữa cơm, đưa nàng về trường học.

“Về sau, tận lực bớt lui tới cùng Tô Hạo, cách xa y một chút.”

Trước khi Lâm Vân lên lầu, Lâm Hải bỗng nhiên nói nói.

“Vì cái gì?” Lâm Vân sững sờ, không hiểu hỏi.

Lâm Hải nhíu mày, hơn nửa ngày mới mở miệng.

“Ta cảm giác người này, quá không đáng tin!”

“Ai nha, ngươi đừng nghi thần nghi quỷ, Tô công tử là người tốt.”

“Đi a, ca, ngươi cũng đi về nghỉ ngơi đi.”

Sau khi Lâm Vân lên lầu, Lâm Hải vung tay lên, đem Ảnh lão tam gọi vào trước mặt.

“Chủ nhân!”

Kiến thức thủ đoạn mà Lâm Hải triển lãm tại Hạ gia, trong lòng Ảnh lão tam đối với Lâm Hải càng thêm e ngại, lập tức cúi đầu ứng thanh, tất cung tất kính.

“Từ nay về sau, ngươi liền lưu lại, âm thầm bảo hộ muội muội ta an toàn, muội muội ta phàm là có một chút sơ xuất gì, ta liền lấy ngươi ra hỏi!”

“Vâng!” Ảnh lão tam cảm nhận được khí tức lẫm nhiên trên thân Lâm Hải, trong lòng giật mình, vội vàng đáp ứng.

Thu xếp tốt bên này, Lâm Hải mới đánh cái xe, về đến trong nhà, vừa tới cửa biệt thự, liền phát hiện có mấy người đứng tại bên trong này, tựa hồ đang chờ đợi hắn.

“Lâm tiền bối, ngài trở về.” Thấy một lần Lâm Hải đi tới, Hầu Kiếm Anh lập tức chạy chậm đến chào đón, một mặt cung kính, mấy người thuộc hạ đi theo phía sau ông ta, cũng là trước kia đã gặp qua.

“Há, là ngươi a, có chuyện gì sao?” Ngữ khí của Lâm Hải lãnh đạm, nhưng trước đó tại Hạ gia, Hầu Kiếm Anh dù sao cũng đã đứng tại một bên chính mình, Lâm Hải cũng không tiện không để ý ông ta, vừa nói, vừa đi vào phía trong.

“Cũng không có việc gì, cũng là khó được lúc mà lại gặp được Lâm tiên sinh tại Yến Kinh, cảm thấy mười phần vinh hạnh, đặc biệt tới đến thăm một chút!” Hầu Kiếm Anh vội vàng đáp nói.

“Há, vào đi.” Lâm Hải mở cửa, dẫn đầu vào nhà, mấy người Hầu Kiếm Anh vội vàng theo vào tới.

Mới vừa vào đến, thân thể liền Hầu Kiếm Anh run lên, sắc mặt nhất thời đại biến, mấy người phía sau ông ta, cũng là một mặt chấn kinh, đứng chết trân tại chỗ!

“Làm sao?” Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc nhìn bọn họ.

“Lâm tiền bối, ngài, nơi này của ngài là Tiên Cảnh sao?” Hầu Kiếm Anh đứng hơn nửa ngày, mới hung hăng nuốt ngụm nước bọt, chấn kinh nói nói, sau đó còn không quên hung hăng hút hai ngụm không khí, một mặt hưởng thụ.

Lâm Hải chợt cảm thấy buồn cười, biết rõ bọn họ vì cái gì mà chấn kinh, khẳng định là cảm nhận được Linh khí nồng nặc ở bên trong Tụ Linh Trận, dù sao mấy người Hầu Kiếm Anh này, cũng miễn cưỡng xem như người Tu Hành.

“Một điểm thủ đoạn nhỏ mà thôi, các ngươi tùy tiện ngồi đi.” Liễu Hinh Nguyệt còn chưa có về, nên Lâm Hải kêu gọi mấy người Hầu Kiếm Anh ngồi xuống, dâng nước trà lên.

Mấy người Hầu Kiếm Anh nhất thời thụ sủng nhược kinh, nói cám ơn liên tục.

Sau vài câu hàn huyên, Hầu Kiếm Anh do dự một chút, bỗng nhiên mở miệng.

“Hôm nay trừ bái phỏng Lâm tiền bối, kỳ thực, vãn bối còn có một chuyện muốn nhờ, không biết Lâm tiền bối có thể hỗ trợ hay không.”

Chương 744: Quái bệnh

“A. Chuyện gì?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Gần nhất, bệnh viện phụ thuộc đại học Yến Kinh, đã tiếp nhận rất nhiều nữ bệnh nhân, các nàng đều mắc phải cùng một loại quái bệnh, thân thể kiệt sức bất lực, khuôn mặt tiều tụy, cảm giác không có sức sống, tựa như sinh mệnh bị tiêu hao.”

“Bệnh viện triệu tập chuyên gia hội chẩn, nhưng căn bản không kiểm tra ra có bất kỳ tật bệnh nào, nhưng lại phát hiện, cơ năng trong thân thể các nàng, tựa hồ đang bị thoái hóa nghiêm trọng, có người thậm chí tuổi còn trẻ, liền đã có triệu chứng như tuổi già sức yếu, gần đất xa trời.”

“Dạng bệnh nhân này, càng ngày càng nhiều, bệnh viện thúc thủ vô sách, cuối cùng báo cáo với quốc gia, nhiệm vụ điều tra rơi vào chỗ chúng ta, bên trên cho rằng rất có thể là nhận phải ảnh hưởng từ trường đặc thù bố trí nào đó.”

“Ta mang người đi bệnh viện xem xét qua những bệnh nhân này, tình huống xác thực như sở liệu, có dấu vết tác dụng của từ trường, nhưng những người này đến từ mọi ngành mọi nghề, căn bản không phải đám người tụ tập tại một chỗ đặc biệt nào đó, muốn tìm đến căn nguyên, thực sự có chút khó khăn.”

“Nhìn lấy loại bệnh nhân này, ngày càng tăng nhiều, chịu đủ thống khổ, chúng ta lại bất lực, trong lòng thực sự thẹn với chức trách, bởi vậy bên trên, muốn Lâm tiền bối ra ngựa, nhìn xem có thể từ đó phát hiện ra một tia manh mối hay không?”

Lâm Hải nghe chau mày, cái gì từ trường a bệnh nhân a, loạn thất bát tao, bệnh nhân còn tốt, từ trường cái gì, Lâm Hải mặc dù là sinh viên, nhưng vật lý học, đối với những lực từ trường này, căn bản dốt đặc cán mai, giúp bận bịu thế nào.

“Lâm tiền bối...” Hầu Kiếm Anh thấy Lâm Hải sắc mặt không đúng, nhất thời mặt lộ vẻ lo lắng.

“Ai!” Lâm Hải thở dài, hắn vốn là xuất thân hạ tầng, tính cách luôn luôn thiện lương, nghe nói nhiều người mắc quái bệnh, vô pháp trị liệu như vậy, còn thật sự không cách nào cự tuyệt.

“Ta đáp ứng ngươi, đi bệnh viện cùng các ngươi nhìn xem bệnh nhân, nhưng ngươi nói cái từ trường gì, ta thế nhưng là không hiểu a.”

“Lâm tiền bối, ngươi đáp ứng. Cám ơn, cám ơn!” Trong lòng Hầu Kiếm Anh vui vẻ, nói cám ơn liên tục, bất quá đối với chuyện Lâm Hải nói không hiểu về từ trường, lại một trận xem thường.

Lần tại Tây Kinh kia, hạ bút thành văn liền phá đại trận phức tạp như vậy, còn không hiểu từ trường. Đoán chừng chỉ là không muốn nhiễm phiền phức, thuyết pháp khiêm tốn a.

Bất quá Lâm Hải có thể đáp ứng, vấn an bệnh nhân một chút, Hầu Kiếm Anh liền đã rất thỏa mãn, Lâm Hải pháp lực cao thâm, có lẽ từ trên người bệnh nhân, có thể tìm tới một tia dấu vết để lại.

“Này Lâm tiền bối, chúng ta lúc nào đi ạ?” Hầu Kiếm Anh lập tức có chút không kịp chờ đợi.

Bất quá nói xong, Hầu Kiếm Anh lập tức cảm thấy không ổn, có chút xấu hổ cười cười.

“Thật xin lỗi, Lâm tiền bối, ta thật sự là cảm thấy những bệnh nhân kia quá đáng thương, mới có chút nóng nảy, cũng không phải là đang thúc giục ngài!”

Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Hầu Kiếm Anh một cái, thấy sắc mặt ông ta chân thành, không như có giả, trong lòng cảm thấy ngoài ý muốn, nghĩ không ra cái người hung hăng ngạo mạn này, đối với chuyện của bệnh nhân đã vậy còn quá để bụng, cái nhìn đối với ông ta, Lâm Hải không khỏi có chút đổi mới!

"Hiện tại liền đi đi thôi, dù sao ta cũng đang nhàn đến cũng vô sự!" Lâm Hải trực tiếp đứng dậy.

"Đi được rồi! Ta thay những bệnh nhân kia cảm tạ Lâm tiên sinh!" Hầu Kiếm Anh đại hỉ, tâm tình kích động lộ rõ trên mặt.

Ra khỏi nhà, Hầu Kiếm Anh bỗng nhiên dừng lại, vô cùng tiếc hận quay đầu nhìn một chút.

"Lâm tiền bối, vãn bối về sau còn có thể đến trong nhà ngài tiếp sao?"

"Nói thật, từ trong nhà ngài đi ra, ta đột nhiên cảm giác đến không khí ở thời khắc này, vậy mà ồn ào khô khốc như thế, phảng phất như lập tức từ ốc đảo, bị ném tới sa mạc."

Hầu Kiếm Anh nói xong, mấy người phía sau ông ta cũng liên tục gật đầu, một mặt rất tán thành.

"Tùy thời hoan nghênh!" Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cái Hầu Kiếm Anh này tuy cho hắn ấn tượng đầu tiên cực kỳ kém, nhưng ở chung xuống lại phát hiện, người này tựa hồ phi thường ngay thẳng, cũng chính là có chút hung hăng, đối với người bình thường chẳng thèm ngó tới, bản tính cũng không xấu.

Hơn nữa từ sự tình Hạ gia, Lâm Hải cũng nhìn ra, ngành đặc biệt chỗ Hầu Kiếm Anh, tựa hồ có địa vị rất cao, có thể tạo mối quan hệ cùng loại người này, về sau ngày nào khi chính mình rời khỏi Yến Kinh, đối Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Vân, cũng coi là một loại chiếu ứng.

“Ai nha, quá được rồi!” Hầu Kiếm Anh cùng phía sau mấy người ông ta, cao hứng đến trực tiếp nhảy dựng lên, người tuổi đã cao, vậy mà kích động như đứa bé con.

Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu, hắn cũng là mới vừa vặn sử dụng cái Tụ Linh Trận này mấy ngày, rất lý giải loại cảm giác cực độ hưởng thụ từ Linh khí khô cạn trong thiên địa, đến Linh khí tràn đầy trong trận pháp kia.

Nếu như bây giờ lại để cho hắn thoát ly khỏi trận pháp mà tu luyện, hắn đều đã không thích ứng.

Theo đám người Hầu Kiếm Anh đi tới bệnh viện phụ thuộc đại học Yến Kinh, tới tầng mười chín của bệnh viện.

“Lâm tiền bối, bên trong này ban đầu là phòng bệnh Nội Khoa, từ khi phát hiện thứ quái bệnh này, hơn nữa sau khi bệnh nhân càng ngày càng nhiều, liền đem bên trong chỗ này đổi thành khoa săn sóc đặc biệt, ở bên trong tất cả đều là bệnh nhân mắc bệnh này.”

Hầu Kiếm Anh một bên giới thiệu, một bên đem Lâm Hải mang vào một gian phòng bệnh, bên trong là ba cô gái trẻ tuổi khuôn mặt tiều tụy, đang nằm tại trên giường bệnh, khó khăn thở gấp.

Mấy người Lâm Hải vừa tiến đến, hai nữ hài hữu khí vô lực nhìn một chút, liền nhắm mắt lại, một mặt mỏi mệt, mà một cô gái khác, thì mở miệng hỏi nói.

“Các ngươi tìm ai?”

Hầu Kiếm Anh vừa muốn nói chuyện, Lâm Hải lại kinh ngạc liếc nhìn nữ hài này một chút.

“Là ngươi?”

“Ngươi biết ta?” Nữ hài sững sờ, đối với Lâm Hải cũng không có ấn tượng gì.

“Ta trước đó tại cửa đại học sư phạm Yến Kinh, có đụng phải ngươi một chút.” Cô gái này tại lúc trước đã cho Lâm Hải cảm giác khác lạ, nên bởi vậy gặp mặt thì liếc một chút liền nhận ra.

“A.” Nữ hài gật gật đầu, cũng nhớ tới, chỉ là trước kia thân thể nàng ta kiệt sức, tâm tình không tốt, căn bản không có chú ý tới tướng mạo của Lâm Hải.

“Hầu trưởng phòng, các ngươi đến rồi.”

Lúc này, một vị bác sĩ trung niên, đẩy cửa đi tới, đối với Hầu Kiếm Anh khách khí chào hỏi.

Hầu Kiếm Anh gật gật đầu, hướng Lâm Hải giới thiệu nói.

“Lâm tiền bối, vị này là bác sĩ Đỗ, tiến sĩ y học bên Mỹ, thành viên của nhóm chuyên gia Y học Hoa Hạ, y thuật phi thường cao siêu, bệnh nhân bên trong này, chính là do ông ta phụ trách.”

“Ai, Hầu trưởng phòng quá khen.” Bác sĩ Đỗ liên tục khoát tay, “Nếu thật là y thuật cao siêu, như thế nào lại đối với bệnh nhân, thúc thủ vô sách như thế đâu?.”

“Đúng, vị này là?” Bác sĩ Đỗ thấy Hầu Kiếm Anh xưng hô Lâm Hải là tiền bối, mà Lâm Hải lại còn trẻ như vậy, hơn nữa nhìn lên cũng cực kỳ phổ thông, không khỏi hơi kinh ngạc.

“Há, vị này là Lâm Hải, Lâm tiền bối!” Hầu Kiếm Anh vội vàng giới thiệu nói.

“Gọi ta là Lâm Hải đi.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, tổng không thể khiến người ta cũng đi theo gọi mình là tiền bối đi.

“Tốt, Lâm tiên sinh!” Bác sĩ Đỗ gật gật đầu, nhưng lại không gọi thẳng tên của Lâm Hải, thân phận của Hầu Kiếm Anh, ông ta là biết rõ, có thể làm cho Hầu Kiếm Anh cung kính có thừa, lại được đưa tới bên trong này, Lâm Hải há lại là hạng người tầm thường.

Bởi vậy, bác sĩ Đỗ cũng không bởi vì Lâm Hải tuổi trẻ bình thường, mà có một tia xem nhẹ đối với Lâm Hải.

“Hôm nay Lâm tiền bối tới, chuẩn bị tra nhìn bệnh nhân một chút, tìm một cái phương pháp giải quyết.” Hầu Kiếm Anh đem mục đích tới đây nói cho bác sĩ Đỗ.

“Những bệnh nhân này tình huống rất đặc thù, tựa hồ căn bản không phải do tật bệnh làm ra, ta cũng chỉ có thể xuất phát theo phạm trù y học, đến kéo dài sinh mệnh của bọn họ. Thật có lỗi, Lâm tiên sinh, ta có khả năng không cho ra cái ý kiến có giá trị gì.”

“Các nàng xác thực không phải bị bệnh!” Lâm Hải cau mày bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt rơi tại trên thân nữ hài kia.

“Các nàng là trúng phải thuật pháp, còn là một loại tà thuật rất lợi hại!”

“Thuật pháp?!” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, đầy phòng đều phải sợ hãi!

Chương 745: Những người này, ta không thể cứu!

Lâm Hải chậm rãi đi đến trước người nữ hài, cúi đầu xuống, một tay gác lên bên trên cổ tay trắng nõn của nữ hài, đồng thời đưa một cỗ chân khí qua.

Nữ hài bỗng cảm giác toàn thân thoải mái dễ chịu một trận, nhịn không được ngâm khẽ một tiếng.

“Tình huống của nàng ta, còn không tính là quá nghiêm trọng, có thể là do phát hiện kịp thời, chỉ là tổn thất hai năm thọ mệnh!”

“Cái gì!” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, cả phòng người đều sửng sốt, liền cả hai cái bệnh nhân đang thống khổ nhắm mắt nghỉ ngơi, cũng chấn kinh mở to mắt, nhìn về phía Lâm Hải.

Lâm Hải cũng không nói chuyện, mà chính là trực tiếp rút kim châm ra, chần chừ chốc lát, có chút xấu hổ mở miệng.

“Đem y phục vén lên, lộ ra bụng dưới.”

Nữ hài nhất thời sững sờ, sắc mặt đỏ hồng, có chút do dự, bất quá vẫn là nghe lời kéo quần áo lên, lộ ra phần bụng trơn nhẵn trắng nõn.

Lâm Hải tâm vô tạp niệm, kim châm trong tay vô cùng cẩn thận tới gần sát bụng dưới của nữ hài, sau đó đột nhiên nhanh chóng đâm vào!

“Ừm!” Nữ hài hừ nhẹ một tiếng, mặt lộ vẻ thống khổ.

“Có chút đau nhức, kiên nhẫn một chút, rất nhanh liền sẽ qua!” Lâm Hải vừa nói, một bên đem một cây kim châm khác, cũng đâm vào.

Cứ như vậy, Lâm Hải liên tiếp tại nơi bụng bóng loáng của nữ hài, đâm vào bảy cái kim châm, sắp xếp thành trận hình Thất Tinh Bắc Đẩu.

“Hô!” Châm xong châm, Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, hướng phía nữ hài cười nhạt một tiếng.

“Tốt, chờ qua một hồi, ngươi liền có thể xuất viện.”

“Thật sự?!” Nữ hài một mặt kinh hỉ, quả thực không thể tin được, thế nhưng là nơi bụng lại không ngừng truyền đến ấm áp, cùng khí lưu đang nhẹ nhàng du tẩu toàn thân, lại làm cho toàn thân nàng ta dễ chịu nói không nên lời, không phải do nàng ta không tin.

“ Cảm ơn, cảm ơn ngài!” Nữ hài cảm kích hướng phía Lâm Hải nói cám ơn liên tục.

Lâm Hải mỉm cười, gật gật đầu, sau đó đem bọn người Hầu Kiếm Anh kêu lên, bác sĩ Đỗ cũng vội vàng theo tại phía sau.

“Lâm tiền bối, đến cùng xảy ra chuyện gì a?” Vừa ra tới nơi, Hầu Kiếm Anh liền một mặt chấn kinh hỏi, bác sĩ Đỗ cũng là mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Tìm một chỗ nói chuyện.” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, lời kế tiếp, có thể sẽ có chút không thể tưởng tượng, tại bên trong hành lang mà đàm luận chuyện này tựa hồ có chút không quá thích hợp.

“Qua phòng làm việc của ta đi.” Bác sĩ Đỗ vội vàng nói nói, đem đám người Lâm Hải đưa tới văn phòng của mình, sau khi ngồi xuống, liền đưa lên nước trà cho Lâm Hải.

“Lâm tiên sinh, vừa rồi ta đã quan sát ngài cách mà ngài thi châm chi páp, tựa như là thuật châm cứu đã thất truyền của Trung Y cổ đại, Thất Tinh Dẫn!” Bác sĩ Đỗ nhìn Lâm Hải, một mặt chấn kinh cùng sùng bái.

Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn bác sĩ Đỗ một chút, nghĩ không ra một cái bác sĩ Tây Y từ Mĩ về, đối với Trung Y vậy mà cũng hiểu biết thấu triệt như thế.

“Không sai, đúng là Thất Tinh Dẫn!” Lâm Hải gật gật đầu.

Đạt được Lâm Hải trả lời khẳng định, bác sĩ Đỗ nhất thời kích động.

“Nghĩ không ra, châm pháp Thất Tinh Dẫn, vậy mà tồn tại thật, Lâm tiên sinh, ngài thật là Thần Y!” Bác sĩ Đỗ nhất thời đối với Lâm Hải sùng bái đầu rạp xuống đất.

“Cái gì Thất Tinh Dẫn?” Bọn người Hầu Kiếm Anh, ở một bên nghe lơ ngơ.

“Thất Tinh Dẫn, chính là một loại phương pháp châm cứu mười phần thần kỳ được ghi chép bên trong Trung Y cổ đại, tương truyền lấy phương vị Thất Tinh Bắc Đẩu mà bố trận, dẫn Tinh Thần Chi Lực nhập thể, khu trừ Tà Sát Chi Khí trong cơ thể, ngưng tụ tinh thần, khiến người bách tà bất xâm!” Bác sĩ Đỗ một mặt giới thiệu nói.

“Nói như thế, Lâm tiền bối trước đó, là đang khu trừ thuật pháp mà nữ hài kia bị trúng.” Hầu Kiếm Anh lập tức hiểu được.

“Không sai!” Lâm Hải gật đầu, “Cô gái này, bị Tà Sát Chi Khí nhập thể, âm khí trong người bị xói mòn, mới bị như thế.”

“m khí trong người nữ nhân, giống như Dương khí của nam nhân, nam nhân nếu như bị hút khô Dương khí hậu quả các ngươi hẳn là biết rõ, tương đồng, nữ nhân nếu như bị hút khô âm khí, thân thể tất sẽ kiệt sức, nghiêm trọng hơn là giảm bớt thọ mệnh, sớm phá sức, thậm chí là tử vong!”

“Cô gái này, âm khí bị tổn thất không nhiều, rất nhanh liền có thể khôi phục, nhưng cuối cùng vẫn là tổn thất hai năm thọ mệnh, cho dù là ta, cũng bất lực!”

Lời nói của Lâm Hải, khiến Hầu Kiếm Anh cùng bác sĩ Đỗ nghe được mà choáng váng một trận, bọn họ đương nhiên sẽ không có hoài nghi đối với Lâm Hải, chẳng qua là cảm thấy loại sự tình hút âm khí người, đoạt thọ mệnh người này, nghe thật sự là quá mức làm người nghe kinh sợ.

“Lâm tiền bối, này cuối cùng là vì sao gây nên. Là có người âm tà làm ác, hay là các nàng đã đi qua cái quỷ dị phương gì, hoặc là ăn nhầm cái đồ vật gì, lại hoặc là nguyên nhân khác?”

“Cái này không dễ nói.” Lâm Hải lắc đầu, “Hết thảy đều là có khả năng!”

“Muốn chính thức tìm tới căn nguyên, các ngươi chỉ có tại trên người những bệnh nhân này, tìm kiếm những trải nghiệm giống nhau, có lẽ sẽ có manh mối.”

“Vâng!” Hầu Kiếm Anh trịnh trọng gật gật đầu, đối với Lâm Hải đã triệt để tin phục, trực tiếp đem lời nói của Lâm Hải, coi như là mệnh lệnh.

“Chênh lệch thời gian không nhiều, chúng ta đi xem nữ hài trước đó kia một chút!”

Lâm Hải đứng dậy đi ra ngoài, Hầu Kiếm Anh cùng bác sĩ Đỗ vội vàng đuổi theo, lần nữa đi vào phòng bệnh.

“Thần Y, ngài thật sự là Thần Y, ta ta cảm giác rất tốt, trên thân tràn ngập khí lực, không có một chút cảm giác không thoải mái nào!” Lâm Hải vừa tiến đến, nữ hài kia liền lập tức cao hứng quát lên, kích động cùng hưng phấn lộ rõ trên mặt.

Trên cái bụng bóng loáng trắng noãn của nàng ta, bảy cây kim châm theo động tác của nữ hài, mà không ngừng run rẩy, dọa đến nữ hài vội vàng dừng âm thanh, sợ ảnh hưởng tới hiệu quả trị liệu, không dám loạn động.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, đi tới gần, trực tiếp đem bảy cây kim châm rút ra.

“A!” Bao gồm cả Hầu Kiếm Anh ở bên trong, tất cả mọi người đều nhịn không được mà kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy dưới cùng của bảy cái kim châm này, chỗ dài hơn một tấc, toàn bộ đã biến thành màu đen, tản ra một cỗ hôi thối, để cho người ta buồn nôn.

“Lâm tiền bối, đây chính là Tà Sát Chi Khí sao?” Hầu Kiếm Anh trừng to mắt, nhịn không được hỏi.

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, nữ hài kia đã sợ đến hoa dung thất sắc.

“Thần Y, đây đều là thứ trong cơ thể ta sao. Vậy trong cơ thể ta còn có hay không, có thể tái phạm hay không a?”

“Ngươi yên tâm đi, ta đã giúp ngươi bài trừ sạch sẽ, sẽ không bao giờ lại tái phạm nữa, ngươi bây giờ liền có thể xuất viện.” Lâm Hải cười nói.

“Thật.” Nữ hài đại hỉ, cao hứng từ trên giường bệnh nhảy xuống, hướng phía Lâm Hải liên tục cúi đầu nói lời cảm tạ.

“Cảm tạ Thần Y, cảm tạ Thần Y!”

“Ta hiện tại liền đi làm thủ tục xuất viện!”

Hai cái bệnh nhân cùng phòng bệnh, nhìn nữ hài kia trước đó còn giống như mình, hữu khí vô lực, bị Lâm Hải châm mấy cái châm, liền sinh long hoạt hổ xuất viện, nhất thời một cỗ dục vọng cầu sinh mãnh liệt, liền xông tới.

“Thần Y, mau cứu ta à!”

“Cứu mạng a, Thần Y!”

Hai nữ hài này, thấy thứ quái bệnh này của mình rốt cục có thể cứu, kích động đến nước mắt chảy ròng, hướng phía Lâm Hải lớn tiếng cầu khẩn kêu cứu.

“Lâm tiên sinh, cứu cứu các nàng đi.” Bác sĩ Đỗ ở một bên, cũng là mang theo thần sắc hưng phấn, hướng Lâm Hải nói nói.

“Đúng vậy a, Lâm tiền bối, có ngươi ở đây, các nàng rốt cục có thể cứu.” Hầu Kiếm Anh cũng một mặt vui sướng, may mắn chính mình tìm tới Lâm Hải, mới giải quyết cái vấn đề khó khăn không nhỏ này.

Mà Lâm Hải nghe được, thì lại lộ ra một tia biểu lộ khó xử.

“Các ngươi bên trong đây, có hết thảy bao nhiêu loại bệnh nhân này?”

“Một trăm bảy mươi tám người, không tính người vừa được ngài chữa trị xuất viện kia, còn lại là một trăm bảy mươi bảy người!” Bác sĩ Đỗ đối với tình huống của bệnh nhân rất hiểu biết, vội vàng nói nói.

“ Một trăm bảy mươi bảy người.” Thanh âm Lâm Hải đột nhiên cất cao, sau đó nhất thời gượng cười.

“Thật xin lỗi, những người này, ta không thể cứu!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, nụ cười chờ đợi trên mặt tất cả mọi người, trong nháy mắt đều ngưng kết.

Chương 746: Cho ngươi cơ hội luyện tay nghề, muốn hay không a?

“Lâm tiên sinh, cái này...” Bác sĩ Đỗ nghe xong, nhất thời liền gấp.

Ông ta là bác sĩ, so với ai khác cũng càng quan tâm tới tình huống của bệnh nhân hơn, thấy Lâm Hải có thể cứu những người này, tâm lý đã sớm cao hứng đến hỏng, nhưng hôm nay Lâm Hải lại biểu thị sẽ không xuất thủ, cái này khiến ông ta làm sao có thể tiếp thụ.

Hầu Kiếm Anh cũng có chút khó tin, nhìn Lâm Hải mà một trận choáng váng.

“Lâm tiền bối, cứu người một mệnh, còn hơn xây bảy tháp phù đồ a.”

Lâm Hải trực tiếp cho ông ta một cái mắt trắng, một mặt im lặng.

“Nếu như là một hai cái, hai ba cái bệnh nhân, này còn dễ nói, hiện tại gần hai trăm cái, hơn nữa còn đang không ngừng gia tăng, này phải cứu tới khi nào. Ta thẳng thắn cái gì cũng đừng làm.”

“Thế nhưng là, trừ ngài, không ai có thể cứu các nàng a!”

“Đúng vậy a, Lâm tiên sinh, chẳng lẽ ngài nhẫn tâm, nhìn các nàng nhận hết thống khổ mà chết đi sao.” Bác sĩ Đỗ cũng ở một bên, lo lắng cầu khẩn nói.

Hai nữ hài trong phòng bệnh, cũng nghe rõ, lập tức kêu khóc cầu khẩn.

“Thần Y, ngươi cứu chúng ta đi, cầu ngươi, chúng ta mới hơn hai mươi tuổi, chúng ta không muốn chết a!”

“Đúng vậy a, Thần Y ngươi phát phát từ bi, cứu chúng ta một mệnh đi, chúng ta nhất định sẽ báo đáp ngươi.”

Lâm Hải bưng lấy cái trán, cau mày, không còn gì để nói.

Nói thật, hắn cũng không đành lòng nhìn những nữ hài tuổi xuân sắc này, cứ như vậy mà bị Tà Sát Chi Khí, ăn mòn thân thể mà chết.

Nhưng chính mình cũng không phải là thầy thuốc, hơn nữa còn có thật là lắm chuyện muốn làm, cũng không thể ở lại đây liền chỉ chữa bệnh cho những người này đi.

Hơn nữa rất rõ ràng, một ngày không giải quyết được vấn đề ngọn nguồn, bệnh nhân sẽ chỉ càng ngày càng nhiều, cứu cũng cứu không hết, vậy mình thật sự cái gì cũng không cần làm nữa.

Vậy phải làm sao bây giờ. Lâm Hải nhất thời nổi lên sầu não.

“Đúng, ta làm sao đem y quên mất.” Đột nhiên, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, có chủ ý.

“Ta không có thời gian trị cho các nàng thế nhưng là ta có thể tìm người trị cho các nàng a!”

Lâm Hải lập tức lấy điện thoại cầm tay ra, đánh qua cho Đỗ Thuần.

“Sư phụ, ngài rốt cục đã gọi điện thoại cho ta, ta còn tưởng rằng lão nhân gia ngài cũng đem đồ đệ ta này quên mất đây.” Vừa nhận được điện thoại của Lâm Hải, Đỗ Thuần lập tức cao hứng kêu lên.

Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, mẹ nó, cái này là cái đồ đệ gì, ngươi không chủ động gọi điện thoại cho người sư phụ ta này coi như thôi đi, còn oán trách ta nữa.

“Bớt nói nhảm, ta hỏi ngươi, Truyền thừa Dược Vương mà ta truyền cho ngươi, đã học được chưa?”

“Đương nhiên a, ngươi cũng không nhìn một chút ta là đồ đệ của ai!” Đỗ Thuần một cái vỗ mông ngựa tới.

“Ta cùng ngươi nói sư phụ, ta hiện tại thế nhưng là Thần Y xa gần nghe tiếng, tất cả nghi nan tạp chứng, thậm chí tốt nhiều bệnh nan y bên trong bệnh viện, cũng bị ta giải quyết, đem những cái người nhà gia thuộc bệnh nhân kia cảm động a, khóc bù lu bù loa.”

“Ngươi không biết, hiện tại người đến khám bệnh, cơ hồ đều điểm danh muốn số của ta, thậm chí thật nhiều khác bệnh nhân từ bệnh viện khác, tất cả đều là chạy theo tên tuổi của ta, ta hiện tại cực ngưu.”

Nghe Đỗ Thuần tại bên trong điện thoại, hưng phấn líu ríu không ngừng, để Lâm Hải không còn gì để nói.

Cái Đỗ Thuần này, quả thực chính là ông cụ non, tuổi cũng đã cao, còn là Viện trưởng, vậy mà vẫn hưng phấn thành dạng này.

“Vậy ý tứ của ngươi, hiện tại ngươi là bề bộn nhiều việc đi.”

“Là bề bộn nhiều việc, bất quá đoạn thời gian gần nhất, có bận bịu nhiều hơn cũng không có ý nghĩa.” Ngữ khí của Đỗ Thuần nhất thời thấp xuống.

“A. Vì cái gì?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi, không phải mới rồi còn hưng phấn sao?.

“Đừng đề cập, đây không phải thành xa gần nghe tiếng Thần Y nha, kết quả hiện tại mặc kệ là bệnh gì, cũng đều tìm ta nhìn, liền cả loại hình bệnh nhẹ cảm mạo nóng sốt, cũng đều chỉ tên tìm ta, ta một thân y thuật thần kỳ, căn bản không dùng được, đều nhanh phiền chết.”

“Ha ha, đây chính là chỗ mệt mỏi của danh tiếng đi.”

“Đúng, phương pháp châm cứu của ngươi, luyện được như thế nào rồi?” Lâm Hải rốt cục hỏi tới vấn đề chính.

“Trừ một số phần phức tạp, đại bộ phận cũng đều nắm giữ.”

“Thất Tinh Dẫn thì sao?.”

Đỗ Thuần do dự một chút.

“Hẳn là không có vấn đề gì, bất quá không có thực tế qua.”

“Cho ngươi một cơ hội để luyện tay nghề, có muốn hay không a?” Lâm Hải cười cười nói nói.

“Thật?! Sư phụ ngươi quá được rồi, ta yêu chết ngươi á!” Đỗ Thuần hưng phấn tại bên trong điện thoại hô nói.

“Y ~” Lâm Hải nhất thời rơi nổi da gà một chỗ, mẹ nó, nếu là tiểu cô nương la như vậy còn tạm được, ngươi một cái lão đầu tử yêu chết ta. Vẫn là tỉnh lại đi.

“Nhanh chóng tới Yến Kinh, đến thì gọi điện thoại cho ta!”

“Ta lập tức liền tới!” Nói xong, Đỗ Thuần trực tiếp liền cúp điện thoại

“Móa, tuổi đã cao, còn sôi động như thế!” Lâm Hải nghe thanh âm tút tút bên trong điện thoại, không còn gì để nói.

“Lâm tiền bối, là vị cao nhân nào muốn tới a?” Hầu Kiếm Anh nhịn không được hỏi.

“Đồ đệ của ta, gọi là Đỗ Thuần!”

“Đỗ Thuần?” Hầu Kiếm Anh còn không nói chuyện, bác sĩ Đỗ ở một bên không khỏi sững sờ.

“Chẳng lẽ là Đỗ Thuần Đỗ Viện trưởng của bệnh viện nhân dân đệ nhất thành phố Giang Nam?”

“Ngươi biết?” Lâm Hải kinh ngạc liếc ông ta một cái, “Ta dựa vào, ngươi cũng họ Đỗ, hai ngươi sẽ không có quan hệ gì đi.”

“Không, hai ta có cùng họ, chỉ là trùng hợp đơn thuần.”

“Bất quá đại danh của Đỗ Viện trưởng, ta đã sớm nghe nói qua, hơn nữa ông ấy cùng thầy của ta còn là bạn tốt.”

“Há, thầy của của ngươi là ai?” Lâm Hải vô ý thức hỏi.

“Là giáo sư Smith của Viện Y học đại học Stanford nước Mỹ.”

Phốc!

“Người nào người nào người nào?” Lâm Hải kém chút phun, một mặt quái dị hỏi.

“Giáo sư Smith a, Lâm tiên sinh nhận biết?” Bác sĩ Đỗ kỳ quái hỏi.

“Có phải là một cái tiểu lão đầu vóc dáng không cao, một mặt đầy râu, cười rộ lên rất bỉ ổi hay không?”

Bác sĩ Đỗ yếu ớt gật gật đầu.

Mẹ nó, lại là con hàng này!

Lâm Hải nhất thời nhớ lại, thời điểm trước đó tới nhà Bành Đào nhà khu quỷ, người mà Bành Tuyết mời đến, không phải chính là cái lão già đầy râu đó sao.

Sau đó con hàng này còn khóc lóc hô hào muốn bái mình làm sư phụ đâu, phải mất một mớ khí lực mới đem người đuổi đi.

Thật sự là không nghĩ tới, bác sĩ Đỗ trước mặt, lại là học trò của lão! Thế giới nhỏ như vậy sao.

“Được rồi, Đỗ Thuần đến, ta sẽ để cho lão trực tiếp tới tìm ngươi!”

Lâm Hải nói xong, mặc kệ hai người giữ lại, trực tiếp ra khỏi bệnh viện, đón xe về đến trong nhà.

“Đúng, Ảnh lão nhị!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào Thánh Cảnh.

“Ai u, mẹ ta nha!” Lâm Hải vừa tiến đến, liền gặp được hai cái mắt to sắc bén, cơ hồ dán tại trên mặt mình, dọa đến kém chút nằm trên đất.

“A Hoa nhà ta đâu?.” Hai cái mắt ưng của Tiểu Hồng, bất thiện nhìn chằm chằm Lâm Hải.

“Hầm!” Lâm Hải tức giận nói nói.

“Ngươi nói cái gì!” Tiểu Hồng lập tức vung cánh bay lên, liền nhào tới.

“Trời ạ, biết trò đùa hay không a.” Lâm Hải không còn gì để nói, vội vàng né tránh ra.

“Đem A Hoa trả lại cho ta, nó là toàn bộ thế giới của ta!”

“Ta dựa vào!” Lâm Hải một mặt chấn kinh nhìn lấy Tiểu Hồng, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

“Mẹ nó, cái này thằng ngu rất có thể cả từ nhi a!”

“A Hoa cùng người ta nói, sơn vô lăng, thiên địa hợp, chính là dám cùng chim tuyệt!”

“Thế nhưng là, thế nhưng là, nó đã cùng người ta tách ra mười bảy tiếng hai mươi chín phút lẻ tám giây.” Ngữ khí Tiểu Hồng ủy khuất, sắp khóc.

“Ta qua!” Lâm Hải quả thực là chấn kinh triệt để, trong lòng đúng là muốn bội phục A Hoa.

Chó chết này, tán gái cưa gái, thật con mẹ nó là hảo thủ, lời nói buồn nôn vô sỉ như vậy, cũng chỉnh ra đến, nhìn đem cái thằng ngu này mê đến!

“Tìm A Hoa ngươi, tróc gian đi thôi!”

“Khà khà khà khà...” Lâm Hải cười xấu xa lấy, trực tiếp thả Tiểu Hồng ra khỏi Thánh Cảnh, một mặt cười trên nỗi đau của người khác.

Từ khi đưa Lâm Vân về xong, A Hoa liền tách ra khỏi Lâm Hải, không biết chạy đến chỗ nào tìm tiểu mẫu cẩu ăn vụng lêu lổng rồi.

Hiện tại Lâm Hải đem Tiểu Hồng thả ra, con chó lưu manh A Hoa này, khẳng định có chuyện rồi.

“Chủ nhân, ngươi cười thật là bỉ ổi a.” Tiên Nhi bỗng nhiên xuất hiện, yếu ớt nói nói.

“A. Có sao.” Lâm Hải lập tức thu liễm nụ cười, giả ra một bộ dáng nghiêm túc.

“Cái kia, Tiên Nhi, thi thể ta ném vào trước đó, ở đâu?”

“Liền ở bên ngoài, ta mang chủ nhân qua.” Tiên Nhi nhẹ nhàng bước liên tục, mang theo Lâm Hải đến trước mặt Ảnh lão nhị.

“Ha ha, ca ca tới rồi!” Lâm Hải thấy vậy, lập tức xoa xoa tay, hưng phấn nhào tới, chảy nước bọt đưa tay vươn vào trong y phục của Ảnh lão nhị, bỉ ổi sờ tới sờ lui.

Tiên Nhi ở bên cạnh, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, mặt mũi tràn đầy đỏ bừng!

Chương 747: Ảnh Sát Thuật

Lâm Hải đem bàn tay tiến bên trong áo của Ảnh lão nhị, tìm tòi một trận, thế nhưng là sờ nửa ngày, cũng không có sờ đến cái gì.

“Mẹ nó, không thể nào?” Ánh mắt Lâm Hải, rơi vào bên trong quần của Ảnh lão nhị.

“Móa, vì công pháp, liều!”

Lâm Hải do dự một chút, sau đó cắn răng một cái, đem tay vươn vào trong quần của Ảnh lão nhị.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, thu hoạch được công pháp ‘Ảnh Sát Thuật’, mời xem xét trong túi càn khôn!

“Ha ha, quả nhiên tại bên trong quần!” Bên trong đầu xuất hiện tin tức, để Lâm Hải cao hứng đến mặt mày hớn hở.

Trước đó khi Ảnh lão nhị công kích hắn, chiêu thức cùng thân pháp sử dụng, để Lâm Hải thèm nhỏ dãi thật lâu, hắn lưu lại Ảnh lão nhị, cũng là vì bộ công pháp này.

“Tiếp tục, tiếp tục, nhìn xem còn có cái đồ vật tốt gì!” Lâm Hải một mặt bỉ ổi cười, tiếp tục thăm dò bên trong quần của Ảnh lão nhị.

Tiên Nhi tại phía sau, há to mồm, mặt mũi tràn đầy chấn kinh cùng ngượng ngùng, cuối cùng bộ dáng một mặt thỏa mãn, động tác bỉ ổi của Lâm Hải, để Tiên Nhi thực sự nhìn không được.

“Chủ nhân...” Thanh âm ngượng ngùng của Tiên Nhi, nhỏ như muỗi vo ve, vang lên tại sau lưng.

“A. Chuyện gì, Tiên Nhi?” Lâm Hải một bên bỉ ổi lục lọi, một bên cũng không quay đầu lại hỏi.

Tiên Nhi mặt mũi tràn đầy đỏ bừng, môi son hé mở, rốt cục lấy dũng khí mở miệng.

“Chủ nhân nếu có cần ở phương diện kia, Tiên Nhi, Tiên Nhi có thể.”

“A. Ngươi nói gì thế. Phương diện nào cần?” Lực chú ý của Lâm Hải cũng đều ở trên thân Ảnh lão nhị, cũng không suy nghĩ qua, liền hỏi ngược lại.

Tiên Nhi tưởng là Lâm Hải đang cố ý đùa nàng, nhất thời mặt mũi tràn đầy đỏ bừng, giận tức nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Chủ nhân biết rõ còn cố hỏi, liền chỉ khi dễ Tiên Nhi.”

“Tiên Nhi chẳng qua là cảm thấy, chủ nhân rất không cần phải khiến chính mình oan ức, tìm kiếm khoái lạc tại trên thân một người nam nhân, hơn nữa nam nhân này vẫn là một cỗ thi thể.”

“Ngươi là chủ nhân của Tiên Nhi, nếu như chủ nhân thật cần, Tiên Nhi có thể.”

Nói xong, sắc mặt Tiên Nhi đỏ bừng, lụa mỏng trên thân đột nhiên trượt xuống, lộ ra hai vai non trắng như ngọc, mảng lớn da thịt trắng như tuyết dưới cổ, để cho người ta phun máu.

“Ngươi đang nói gì thế?” Lâm Hải kinh ngạc quay đầu lại, khi thấy Tiên Nhi vậy mà đang cởi áo nới dây lưng, Lâm Hải nhất thời mộng bức.

“Mẹ nó, nguyên lai bị hiểu lầm thành gay à!” Hơi chút trì độn, Lâm Hải lập tức liền hiểu rõ ý tứ của Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, nhanh mặc quần áo vào, không phải như ngươi nghĩ đâu.” Lâm Hải xoa máu mũi, đi đến trước người Tiên Nhi, cầm quần áo phủ thêm cho nàng, trong lòng cảm khái vạn thiên.

Nghĩ không ra loại Tiên nữ khí chất xuất chúng, cổ điển ưu nhã như Tiên Nhi này, vậy mà cũng sẽ lớn gan như vậy, ân, khẳng định là mị lực của ca ca tứ xạ, bắn đến Tiên nữ cũng không ngăn cản nổi.

Đúng, nhất định là như vậy!

Lâm Hải không biết xấu hổ không biết suy nghĩ một hồi, mới hướng Tiên Nhi giải thích.

“Ta là ở trên người gã, tầm bảo đâu, trước mắt đã tìm được một bộ công pháp.”

Tiên Nhi nghe xong, nhất thời biết mình hiểu lầm, nhớ lại bản thân vừa rồi mới chủ động, lập tức xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

“Chủ nhân, ta, ta đột nhiên đau bụng, ta về phòng trước.” Tiên Nhi thẹn thùng cúi đầu, tìm cái lý do lung tung, bụm mặt liền chạy.

“Đau bụng. Ngươi là tới bà dì cả rồi sao? Có cần ca ca xoa xoa cho ngươi hai cái hay không, rất dễ chịu nha!”

Lâm Hải nhìn thân ảnh ngượng ngùng chạy xa của Tiên Nhi, cũng mặc kệ Tiên Nhi hiểu hay không hiểu cái gì là bà dì cả, đưa cổ, một mặt cười xấu xa mở miệng lớn tiếng đùa giỡn.

“Ai nha, thật có ý tứ, Tiên nữ cũng có thể đau bụng, lý do này thật tốt.”

“Bất quá, tiểu nha đầu Tiên Nhi này, thật sự là càng ngày càng đáng yêu.”

Cười lắc đầu, Lâm Hải tiếp tục ngồi xổm người xuống, đưa tay lần nữa xâm nhập vào bên trong y phục của Ảnh lão nhị.

“Ta sờ, ta sờ, ta sờ sờ sờ!” Lâm Hải đem toàn thân cao thấp của Ảnh lão nhị sờ mấy lần, đáng tiếc trừ quyển ‘Ảnh Sát Thuật’ trước đó kia ra, thì không còn có đồ vật nào khác.

“Móa, thật là một cái quỷ nghèo!” Lâm Hải thất vọng một trận, đi đến bên Nguyệt hồ, rửa tay hơn nửa ngày, mới lấy điện thoại di động ra, tra nhìn.

Ảnh Sát Thuật: Thời kỳ Tiên Tần, công pháp độc môn Ám Sát Vương -Ảnh Đế sáng tạo, bao gồm hai bộ phận lớn là Ẩn Nấp thuật cùng Ám Sát thuật.

“Ảnh Đế.” Lâm Hải sững sờ, mẹ nó, đóng phim à.

Đẳng cấp công pháp: Thiên giai Thượng phẩm

“Ta dựa vào, Thiên giai, còn là thượng phẩm!” Lâm Hải nhất thời trợn tròn con mắt, tâm lý trở nên kích động, trách không được Ảnh lão nhị chỉ có chút thực lực ấy, đều có thể đem chính mình làm cho có chút chật vật, nguyên lai công pháp này ngưu bức như thế a!

Hắn hiện tại thiếu nhất cũng là công pháp chiến đấu ngưu bức một chút, mà đẳng cấp của bản ‘Ảnh Sát Thuật’ này, rõ ràng phù hợp với yêu cầu của hắn.

Tiếp tục nhìn xuống, thì là giới thiệu đại khái của Ẩn Nấp thuật cùng Ám Sát thuật, Lâm Hải nhìn vài lần, liền minh bạch.

Cái Ẩn Nấp thuật này kỳ thực thì tương đương với thân pháp cùng thuật pháp ẩn nấp, tốc độ trước đó của Ảnh lão nhị nhanh như vậy, thậm chí không thua Tật Phong Bộ của Lâm Hải, bao quát cả Như Ảnh Tùy Hình cường đại nhất, cũng là do thi triển Ẩn Nấp thuật.

Mà Ám Sát thuật, tên như ý nghĩa, cũng là một bộ thủ pháp công kích xảo trá quỷ dị của Ảnh lão nhị này.

“Trước học rồi lại nói!”

Lâm Hải đem ‘Ảnh Sát Thuật’ lấy ra, trực tiếp điểm học tập!

Leng keng!

‘Ảnh Sát Thuật’ học tập...

Lâm Hải phát hiện, phàm là công pháp cao cấp một điểm, cũng không thể lập tức liền học được.

Theo tin tức nhắc nhở xuất hiện, bên trong đầu của Lâm Hải, lập tức xuất hiện thân ảnh của một cái nam tử áo đen che mặt, ánh mắt như điện.

“Người này, chính là Ám Sát Vương Tiền Tần, Ảnh Đế sao. Quả thực thật đáng sợ!” Mặc dù nam tử này chỉ tồn tại ở bên trong đầu của Lâm Hải, nhưng lại làm cho Lâm Hải cảm giác được rõ ràng sự cường đại của y.

Chỉ là cỗ sát cơ mãnh liệt nồng như thực chất cùng huyết sát chi khí quanh thân nam tử này, cũng sẽ cho người ta nhìn mà phát khiếp, đánh mất dũng khí đối kháng, nếu quả thật thực đối mặt với y, thì rất có thể chỉ là cỗ sát khí này, cũng có thể làm cho người ta trực tiếp chết bất đắc kỳ tử!

Mà liền tại thời điểm Lâm Hải quan sát Ảnh Đế, Ảnh Đế đột nhiên động.

Nhất thời, từng đạo tàn ảnh, như chậm thực nhanh chớp động bên trong đầu Lâm Hải, Lâm Hải liền tập trung tinh lực, không hề chớp mắt mà quan sát, hắn biết rõ, đây là Ảnh Đế đang diễn bày ra tinh túy của ‘Ảnh Sát Thuật’!

Qua chừng nửa giờ, Ảnh Đế đình chỉ động tác, sau đó thân ảnh chậm rãi tiêu tán, cho đến lúc biến mất tại trong đầu Lâm Hải.

Leng keng!

Chúc mừng ngài, đã học được ‘Ảnh Sát Thuật’!

Đến tận đây, Lâm Hải đã thông hiểu đạo lí, đem Ảnh Sát Thuật nắm giữ toàn bộ

“Thật thần kỳ, thật đáng sợ!” Lâm Hải thốt lên một tiếng kinh ngạc ở trong lòng.

“Thằng ngu Ảnh lão nhị này, nguyên lai liền cả da lông đều không học được, căn bản là không có nhập môn, nếu không ngay cả ta đều chưa hẳn đã bắt được gã!”

Triệt để nắm giữ môn công pháp này, Lâm Hải mới càng cảm giác được, môn công pháp này, là kinh khủng bực nào.

Môn công pháp này, hạch tâm, cũng là coi trọng xuất kỳ bất ý, nhất kích tất sát, hơn nữa chiêu thức tàn nhẫn xảo trá, vòng vòng đan xen, chỉ công không tuân thủ, một mạch mà thành, dù là một kích không trúng, sát chiêu sắc bén liên miên không ngừng phía sau, cũng sẽ bức đối thủ không hề có lực đánh trả, cho đến chết!

Lui một bước mà giảng, coi như gặp được đối thủ thực lực cao cường, chênh lệch cách xa, ám sát không thành, cũng có thể dựa vào Ẩn Nấp thuật thần kỳ, mà toàn thân trở ra, để đối thủ không thể làm gì.

Lâm Hải tin tưởng, nương tựa theo công pháp như thế, liền xem như đối mặt với địch nhân có thực lực cao hơn mình một hai cấp bậc, cũng đều có thể nhất chiến, thậm chí chiến thắng!

Hơn nữa, làm cho Lâm Hải hài lòng nhất là, môn công pháp này, vậy mà không cần chân khí thôi động, cho dù là người bình thường thi triển, cũng có thể ứng dụng tự nhiên, chỉ là uy lực của chiêu thức sẽ bởi vì chân khí cường nhược, mà chịu ảnh hưởng thôi.

Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà đường đường là công pháp Thiên giai, lại ngay cả Ảnh lão nhị, cũng đều có thể thi triển.

Bất quá cùng một chiêu thức, từ tay Lâm Hải thi triển đi ra, cùng Ảnh lão nhị thi triển, uy lực tự nhiên sẽ khác nhau rất lớn, đây chính là do lượng chân khí khác biệt, mang đến kết quả khác biệt.

“Liền nó, về sau cái Ảnh Sát Thuật này, cũng là công pháp chủ yếu thường ngày của ca ca!”

Trong lòng Lâm Hải hoan hỉ, so với những đại chiêu Phần

Thiên, Chưởng Tâm Lôi này động một chút lại đem chân khí trực tiếp rút khô kia, cái Ảnh Sát Thuật này thật sự là quá làm cho Lâm Hải hợp ý.

Hơn nữa, bên trong Ảnh Sát Thuật, còn có một cái bí pháp chung cực, thông qua hao phí tinh huyết, có thể đem thực lực đề cao một mảng lớn trong nháy mắt, kéo dài liên tục năm phút đồng hồ, đây chính là cái sát chiêu cường đại mà Ảnh lão nhị dùng sau cùng kia.

Đây cũng là tất sát kỹ của Ảnh Sát Thuật ở thời điểm đối mặt với kẻ địch siêu cấp mạnh mẽ!

Bất quá, chiêu này tuy mạnh, nhưng lại có hậu di chứng rất lớn, Lâm Hải cũng rõ ràng, chỉ có thể dùng ở thời khắc mấu chốt để bảo mệnh, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuỳ tiện không thể đem ra dùng.

“Công pháp là học được, thế nhưng là còn thiếu khuyết binh khí tiện tay, Băng Sương Chi Nhận là át chủ bài sau cùng, hơn nữa kích cỡ quá lớn, ca ca cũng không thể khua nó làm thích khách đi.”

“Đi đâu tìm đem binh khí tiện tay đâu?.” Lâm Hải xoa cằm, suy tư.

Chương 748: Linh khí Long Nha

“A.” Chậm rãi, Lâm Hải đem ánh mắt rơi vào trên thi thể của đầu Thần Long to lớn kia.

“Ha ha, có rồi!” Lâm Hải lập tức cao hứng chạy vào nhà gỗ, đi vào thật hưng phấn mà quát lên.

“Tiên Nhi, ngươi ở đâu, ta hiện tại cần ngươi!”

Tiên Nhi đang ngồi ở bên giường, cúi đầu xoa góc áo, vì bản thân vừa rồi đã hiểu lầm Lâm Hải, nói ra loại lời nói cảm thấy khó xử kia, mà ngượng ngùng không thôi.

Nhưng bây giờ, Lâm Hải đột nhiên xông vào, còn luôn miệng nói hiện tại cần chính mình, liên tưởng tới chuyện mà bản thân nói trước đó, nếu như chủ nhân cần, nàng có thể...

Tiên Nhi đứng lên, lập tức liền cả cổ cũng hồng thấu, trong lòng càng là loạn thành một bầy hỏng bét, có thẹn thùng, lại có sợ hại, tựa hồ còn có một chút chờ đợi cùng vui sướng.

“Vâng!” Tiên Nhi đỏ mặt, đem đầu cúi thấp cơ hồ cũng vùi vào bên trong ngực, sau đó, ngón tay ngọc dãn nhẹ, run nhè nhẹ, chậm rãi cởi áo nới dây lưng.

“Ách...” Lâm Hải chợt cảm thấy một dòng nước nóng chảy xuôi trong người, máu mũi kém chút phun ra ngoài lần nữa.

“Cái kia, Tiên Nhi, ngươi đang làm gì?” Lâm Hải có chút choáng váng.

Tiên Nhi ngẩng đầu, giận khẽ liếc trắng Lâm Hải một chút, mặt mũi tràn đầy đỏ bừng.

“Chủ nhân, ngươi thật đáng ghét, ngươi không phải mới nói hiện tại cần người ta nha, lại lại tới hỏi!”

Phốc!

Lâm Hải minh bạch, mẹ nó, ca ca nói cần, không phải cần cái kia có được không.

Cô gái nhỏ này, đầy trong đầu cũng là đang suy nghĩ cái gì a, ân, đoán chừng là tuổi tác đến, bắt đầu nghĩ xuân.

Lâm Hải rất vô sỉ, trực tiếp đem cái nồi đội lên trên thân Tiên Nhi ngây thơ thuần khiết.

“Ai nha, ngươi trước đi ra, ra ngoài đã!” Lâm Hải vội vàng đem y phục sắp trượt xuống của Tiên Nhi khoác tốt, lôi kéo tay nhỏ non mềm mịn màng của Tiên Nhi, liền chạy ra ngoài.

Tay nhỏ của Tiên Nhi bị Lâm Hải giữ chặt, trong lòng một trận phanh phanh trực nhảy, nhưng lúc nghe Lâm Hải nói muốn đi ra bên ngoài, cả khuôn mặt cũng hồng thấu.

“Chủ nhân lại muốn cầu tại bên ngoài, bị bọn họ nhìn thấy, chẳng phải là muốn xấu hổ chết ta.” Trong lòng Tiên Nhi đã có một tia kháng cự cùng ngượng ngùng, lại cũng có một chút khát vọng cuồng dã, thật sự là phức tạp tới cực điểm.

Bất quá Lâm Hải là chủ nhân của nàng, mặc kệ nàng có ý nghĩ ra sao, cũng chỉ đành bị Lâm Hải lôi kéo, đi vào bên cạnh thi thể Thần Long.

“Chủ nhân, tại, tại chỗ này sao?” Tiên Nhi cúi đầu, tiếng như muỗi kêu thẹn thùng nói.

“Đúng a, chính là chỗ này!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Ngươi mau giúp ta lấy hai cây Long Cốt đi, thực lực của ta, còn không tự mình giải quyết được!”

“A.” Tiên Nhi khẽ giật mình, tay vừa muốn cởi dây thắt lưng, trong nháy mắt liền dừng lại, sau đó xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, khẽ giận giậm chân một cái.

“Ngươi không sao chứ, Tiên Nhi.” Lâm Hải có chút choáng váng, không có việc gì thì dậm chân làm gì. Chẳng lẽ cái Long Cốt này quá cứng, còn cần làm nóng hạ thân trước.

“Không có việc gì, ta làm cho ngài!” Tiên Nhi ngồi xổm người xuống, trong lòng vừa tức vừa hận, tức giận vụ Lâm Hải nói chuyện có nghĩa khác, hận chính mình suy nghĩ lung tung, quả thực mất mặt chết.

Chỉ chốc lát, hai cây xương cụt dài khoảng nửa mét, lớn cỡ chén ăn cơm, bị Tiên Nhi vặn xuống tới.

“Tiên Nhi, ngươi còn phải giúp ta gia công một chút.”

Lâm Hải nói xong, lại nhíu mày suy tư.

“Làm cái bộ dáng gì thì tốt đâu?.”

“Đoản kiếm. Chủy thủ. Hay là cái chùy giống Ảnh lão nhị kia.”

Lâm Hải chắp tay sau lưng, bên trong đầu không ngừng hiện ra ngoại hình của các loại binh khí ngắn, nhưng từ đầu đến cuối lại không có một cái để hắn hài lòng.

Chính ở thời điểm vô kế khả thi, con mắt Lâm Hải bỗng nhiên sáng lên, đánh cái búng tay!

“Có!”

Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại di động, mở Internet ra, tìm tòi.

Chỉ chốc lát, một bức hình xuất hiện tại trên màn hình điện thoại di động, mắt Lâm Hải nháng ra ánh lửa!

“Liền nó!”

Lâm Hải đưa điện thoại di động cầm tới trước mặt Tiên Nhi, trưng ra một nụ cười nịnh nọt.

“Cái kia, Tiên Nhi a, ngươi có thể hay không giúp ta, đem hai cây Long Cốt này gia công một chút, làm thành hai cái dạng binh khí này không.”

“Đương nhiên có thể a.” Tiên Nhi ôn nhu nói, nghiêng đầu hướng phía màn hình điện thoại di động của Lâm Hải nhìn lại, chưa phát giác ở giữa có một lọn tóc rủ xuống.

Lâm Hải thấy thế, không khỏi vươn tay, phất qua mái tóc của Tiên Nhi, vì nàng vén tóc ra sau tai.

Trong lòng Tiên Nhi giật mình, trên mặt hiện lên một tia đỏ bừng, trong lòng không khỏi dâng lên ý nghĩ ngọt ngào.

“Tam Lăng Quân Thứ (Dao găm ba cạnh).” Tiên Nhi ngoẹo đầu, “Tên thật kỳ quái.”

“Tại thế kỷ trước, đây chính là đánh Thần khí thời giáp lá cà, uy lực không thể coi thường, hơn nữa nếu bị đâm trúng, liền sẽ đổ máu không ngừng, thập phần cường đại, chính là bởi vì thế, ở trong chiến tranh hiện tại cũng sẽ cấm dùng.” Lâm Hải một mặt hướng tới.

“Tiên Nhi, ngươi liền chiếu theo hình dạng cùng kích thước này, giúp ta làm đi.”

“Tốt, chủ nhân!”

Tiên Nhi đáp ứng một tiếng, kéo váy, chậm rãi ngồi xuống, đem một cây Long Cốt cầm lấy, đôi mi cau lại, chỉ tay thành đao, nhìn đồ án trên màn hình điện thoại di động, bắt đầu tinh tế tạo hình.

Lâm Hải nhìn Tiên Nhi ngồi xổm ở đó, khuôn mặt tuyệt mỹ, bộ dáng một mặt chuyên chú nghiêm túc, trong lòng không khỏi nhất động.

“Bộ dáng Tiên Nhi, thật đẹp!”

Khoảng chừng qua thời gian nửa giờ, Tiên Nhi liền đem hai thanh Tam Lăng Quân Thứ đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“Chủ nhân, ngài nhìn một chút, có được hay không?” Tiên Nhi lộ vẻ mặt mỉm cười.

Lâm Hải một bên tiếp nhận, nhìn hai thanh lưỡi lê toàn thân xám trắng, cảm thụ được hàn ý lạnh như băng từ bên trên Long Cốt truyền đến, kích động trong lòng Lâm Hải, hài lòng nói không nên lời.

“Được, tuyệt đối được! Tiên Nhi ngươi quá tuyệt!”

Lâm Hải khích lệ, nhất thời để Tiên Nhi hơi đỏ mặt, lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Chỉ cần chủ nhân không chê liền tốt.”

“Không chê, làm sao có thể ghét bỏ!”

Lâm Hải đã yêu thích không buông tay rồi.

Leng keng!

Đúng lúc này, một âm thanh nhắc nhở xuất hiện tại bên trong đầu hắn.

“Đến!” Lâm Hải biết rõ, khẳng định là thuộc tính của hai thanh Tam Lăng Quân Thứ này.

Quả nhiên!

Chúc mừng ngài, thu hoạch được Tam Lăng Quân Thứ x2.

Tam Lăng Quân Thứ: Pháp bảo do Tiên Nhi lợi dụng xương cốt của Thần Long chăm chú tạo hình.

“Pháp bảo! Vậy mà không phải là Thần binh, mà là pháp bảo!” Lâm Hải càng thêm kích động, nhìn xuống chút nữa!

Thuộc tính pháp bảo: Kim

Đẳng cấp pháp bảo: Linh khí Hạ phẩm

“Linh khí a, còn là Hạ phẩm.” Lâm Hải đột nhiên có chút uể oải, từ sau khi đạt được cái thanh Tiên khí Băng Sương Chi Nhận kia, ánh mắt của Lâm Hải cũng cao hơn nhiều.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải lại thoải mái.

“Linh khí liền Linh khí đi, Linh khí cũng rất tốt, nếu như ai cũng có thể làm ra Tiên khí đến, Thái Thượng Lão Quân đã sớm phải nghỉ việc.”

Leng keng!

“Sau khi pháp bảo có tên, sẽ biểu hiện đặc hiệu ẩn giấu, có muốn lấy tên cho pháp bảo không?”

“Ha ha, giống như Băng Sương Chi Nhận, cũng có đặc hiệu ẩn giấu, quá tốt!” Kích động của Lâm Hải lộ rõ trên mặt, lựa chọn có.

“Xin đặt tên cho pháp bảo!”

“Kêu cái gì đâu?.” Lâm Hải xoa cằm, suy tư một trận.

“Nếu là do Long Cốt chế thành, không bằng kêu là Long Nha đi!”

“Long Nha!” Lâm Hải liền đặt cho hai thanh Tam Lăng Quân Thứ cái tên này.

“Chủ nhân, đây là chế tác từ đuôi xương cụt, vì sao gọi là Long Nha (răng rồng).” Tiên Nhi không hiểu.

“Ách... Ta có thể nói, là bởi vì hai chữ này thường xuyên nhìn thấy tại bên trong tiểu thuyết sao.”

Tiên Nhi vẫn là không hiểu, “Thế nhưng đuôi xương cụt gọi là Long Nha, này, cái kia chẳng phải thành miệng.” Tiên Nhi có chút xấu hổ nói nói.

“A.”

Phốc!

Lâm Hải trong nháy mắt đã lĩnh hội, nhất thời nhịn không được cười rộ lên.

“Ngươi là nói, hậu môn của rồng, liền biến thành khóe miệng.”

Sắc mặt Tiên Nhi mỉm cười, đỏ bừng không nói.

“Ha ha ha, ngươi mà không nói, ta vẫn thật không nghĩ tới, Tiên Nhi, ngươi thật ô nhiễm nha…” Lâm Hải cầm ngón tay chỉ vào Tiên Nhi, nhươn nhướn chân mày làm xấu nói nói.

“Làm gì có.” Tiên Nhi hờn dỗi một câu, ý cười đầy mặt.

Leng keng!

Mệnh danh thành công, kích hoạt đặc hiệu ẩn giấu!

Lâm Hải vui vẻ, vội vàng mang lòng hiếu kỳ, nhìn xuống dưới.

Chương 749: Long Nha khát máu, đương sát nhân!

Đặc hiệu của pháp bảo: Long Ngâm (hiệu quả bị động, có một phần ngàn tỷ lệ phóng thích Long Chi Bào Hao, hình thành hư ảnh Thần Long, thôn phệ vạn vật!)

“Móa! Không phải đâu, mới một phần ngàn!” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, cái này tỷ lệ cũng quá con mẹ nó thấp đi, đều nhanh bắt kịp mua xổ số.

Lâm Hải rốt cuộc minh bạch, vì cái gì Băng Sương Chi Nhận là Tiên khí, mà cái Long Nha này lại chỉ là Linh khí, cái khác không nói, chỉ là cái xác suất phát động đặc hiệu này, cũng khác biệt quá lớn đi.

Đặc hiệu ẩn giấu của Băng Sương Chi Nhận, đây chính là tỷ lệ một phần trăm a, trực tiếp là gấp mười lần Long Nha.

Bất đắc dĩ thở dài, nhưng rất nhanh, Lâm Hải lại thỏa mãn, một phần ngàn liền một phần ngàn đi, chỉ cần có, dù sao cũng mạnh hơn không có!

Đem Long Nha nắm trong tay, Lâm Hải lăng không vung vẩy ở trước ngực hai lần, nhất thời cảm thấy khí tức bén nhọn, giống như bắn ra tia Laze, không gì không phá, sắc bén không thể đỡ!

“Đây chính là thuộc tính Kim đi, quả nhiên bá đạo!” Trong mắt Lâm Hải lấp lóe tinh quang, đối với hai thanh Tam Lăng Quân Thứ này, mười phần yêu thích.

“Hừ hừ, thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành!”

“Về sau, ca ca cũng là một cái thích khách phong cách á!”

“Thanks, Tiên Nhi!” Lâm Hải cùng Tiên Nhi chào hỏi, thân ảnh lóe lên, trở lại trong hiện thực.

Về phần Long Nha, Lâm Hải trực tiếp lưu ở bên trong Thánh Cảnh, dù sao chỉ cần hơi chuyển động ý nghĩ một chút, sẽ xuất hiện bên trong tay, mười phần thuận tiện.

“Ai u, WTF, yêu nghiệt phương nào!” Lâm Hải mới vừa ra tới nơi, nhất thời liền bị dọa đến nhảy lên cao cao!

Chỉ thấy bên giường mình nằm sấp một cái quái vật cao hơn nửa người, toàn thân sạch sẽ không có lông, chính là một mặt u oán, trong mắt hàm chứa nước mắt nhìn mình chằm chằm.

“Ta qua, ngươi là A Hoa.” Lâm Hải phải nhìn hơn nửa ngày, mới nhận ra đến, nhất thời liền ôm bụng cười rộ lên.

“Không phải đâu, ngươi nha thế nào biến thành cái dạng này rồi. Xem xét liền không có làm chuyện tốt, lông đâu?. Hay ném ở nhà con chó cái nào quyên mặc về rồi.”

“Ngươi còn nói, ngươi còn cười!” A Hoa toét miệng liền khóc lên, thanh âm thê thảm, cảm thiên động địa.

“Ngươi vẫn là cha ta sao? Có phải là thân sinh hay không a? Tại sao phải âm ta?”

“Nói nhảm, dĩ nhiên không phải thân sinh!” Lâm Hải tối sầm mặt, mẹ nó, ca ca là người, nào sinh ra chó được.

“Con hàng này nói chuyện, thật con mẹ nó làm giận!” Lâm Hải đi lên cho nó một chân.

“Đừng gào, tình huống gì, lông cũng bị lột sạch, đây là kém chút bị hầm a.”

“Hừ!” A Hoa nức nở, liếc trắng Lâm Hải một chút, “Đều tại ngươi!”

“Cái này có quan hệ gì với ta.” Lâm Hải một mặt im lặng.

“Ta bị Tiểu Hồng tróc gian, đều tại ngươi nhắc nhở nàng, nếu không cái đồ ngu như nàng kia, nào nghĩ tới a.”

Phốc!

“Ha ha ha ha...” Lâm Hải nhất thời lại cười ha hả, “Nó thật đúng là đi a.”

Lâm Hải quả thực cười đến dạ dày đều đau, chính mình thuận miệng nói một câu, nghĩ không ra đồ ngu kia thật đúng là đi chấp hành, thật vừa đúng lúc là, con hàng A Hoa này, thật đúng là đang ăn vụng.

“Đáng đời a, báo ứng a, để ngươi lưu manh chó, cả ngày chơi lưu manh, lần này tốt a, bị bắt được tại chỗ, cả gốc lông chó cũng đều không có.”

“Ô ô ô... Bề ngoài anh tuấn mê chết ngàn vạn tiểu mẫu cẩu của ta a!!!”

“Ọe!” Lâm Hải nhất thời buồn nôn một trận, mẹ nó, cái khoe khoang này cũng quá không biết xấu hổ đi.

“Vậy Tiểu Hồng đâu?. Chạy đi đâu rồi.” Lâm Hải lại hỏi một câu.

“Đang ở trên đường truy đánh tiểu tam.” A Hoa yếu ớt đáp nói.

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp cười phun, hướng phía A Hoa đang rạp xuống đất đầu dựng thẳng ngón tay cái.

“Các ngươi đối với nghề chó săn này, quả là tuyệt phối, ta phục!”

Đang nói chuyện, cửa liền mở ra, Liễu Hinh Nguyệt trở về.

Khi thấy A Hoa nằm rạp trên mặt đất, Liễu Hinh Nguyệt sững sờ, hơn nửa ngày mới nhận ra được.

“A Hoa!” Liễu Hinh Nguyệt kinh hỉ liền nhào tới, nàng thế nhưng là rất lâu không có gặp A Hoa.

“Mụ mụ...” A Hoa nhất thời một mặt ủy khuất lui qua, quơ đầu to liền muốn hướng phía bộ vị yếu hại của Liễu Hinh Nguyệt mà cọ cọ.

Ầm!

Còn không có cọ đến, phía sau trực tiếp duỗi ra một cái chân to, đem A Hoa gào khóc đạp bay ra ngoài.

“Con mẹ nó, tiện nghi của người nào cũng muốn chiếm à!” Lâm Hải một mặt nộ khí, con chó lưu manh này, phản trời rồi.

Liễu Hinh Nguyệt sớm đã nhìn quen đùa giỡn ở giữa Lâm Hải cùng A Hoa, cũng không để ý nhiều, kinh hỉ nhìn A Hoa ngã chổng vó lên trời, nằm thành hình chữ đại tại ban công, hiếu kỳ hỏi.

“A Hoa làm sao lại đổi tạo hình rồi. Thật không thích ứng!”

“Nó nha, gieo gió gặt bão, tìm tiểu tam, bị Tiểu Hồng đem lông toàn thân đều lột sạch.”

“A. Có phải hay không a, ha ha!” Liễu Hinh Nguyệt cũng biết đến sự tồn tại của Tiểu Hồng, nhất thời bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm, cười rộ lên, trước ngực nhất thời một trận ba đào hung dũng.

Lâm Hải nhìn mà miệng đắng lưỡi khô một trận, đưa tay đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong lòng, vừa muốn hôn xuống, bỗng nhiên ý thức được A Hoa còn tại bên trong phòng.

Hướng phía A Hoa nhìn lại, chỉ thấy A Hoa đang mở to một cái mắt nhỏ, mặt mũi tràn đầy cười xấu xa hướng về phía bên này liếc trộm, Lâm Hải đi qua, trực tiếp cầm lên cái đuôi chó trụi lủi của A Hoa, mở mở cửa sổ, liền ném ra ngoài.

“Đừng a, ba ba, hổ dữ không ăn thịt con a!”

A Hoa kêu thảm, tuy Liễu Hinh Nguyệt nghe không hiểu, nhưng nghe thanh âm quang quác quái dị kia, nhất thời lại đem Liễu Hinh Nguyệt chọc cho cười khanh khách không ngừng.

Lâm Hải đưa tay ôm lấy vòng eo của Liễu Hinh Nguyệt, Liễu Hinh Nguyệt cũng duỗi ra hai tay, vòng lấy cổ Lâm Hải, hai người nhu tình như nước, chậm rãi nhìn nhau.

Tình đến chỗ nồng, Lâm Hải chậm rãi tới gần, hướng phía môi đỏ gợi cảm của Liễu Hinh Nguyệt, hôn xuống.

“Lão công.” Liền đến lúc sắp hôn đó, Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên mở miệng.

“Anh về sau có thể giống như A Hoa một dạng, tìm tiểu tam hay không a?”

Lâm Hải sững sờ, sau đó cười khẽ lắc đầu.

“Làm sao lại thế, bên trong nhà kiều thê đẹp như hoa như ngọc, như lang như hổ giống em, anh nào còn có tâm tư qua tìm tiểu tam a.” Lâm Hải hôn lên môi Liễu Hinh Nguyệt, nhẹ giọng cười xấu xa nói.

“Chán ghét, anh mới như lang như hổ đâu!” Liễu Hinh Nguyệt thẹn thùng hướng trước ngực Lâm Hải, nện một hồi nắm tay nhỏ.

“Nếu như anh muốn tìm tiểu tam, em sẽ học Tiểu Hồng, đem lông toàn thân anh, cũng lột sạch!” Liễu Hinh Nguyệt nhíu cáimũi ngọc tinh xảo, hướng phía Lâm Hải làm ra cái biểu lộ mười phần đáng yêu hung ác.

Lâm Hải nghe xong, bỗng nhiên tiến đến bên tai Liễu Hinh Nguyệt, cười xấu xa lấy nói một câu.

Mặt mũi Liễu Hinh Nguyệt nhất thời tràn đầy đỏ bừng, lại là một hồi đánh đối với Lâm Hải.

“Anh bại hoại, anh bại hoại chết, ngô...”

Liễu Hinh Nguyệt còn chưa nói xong, môi son đã bị Lâm Hải cướp đoạt, hai người ôm nhau, đổ vào trên giường mềm mại.

Sau khi Liễu Hinh Nguyệt ngủ say, Lâm Hải theo thường lệ ngồi dậy, tiến vào trạng thái tu luyện.

Một đêm tu luyện, chân khí của Lâm Hải lần nữa ngưng thực không ít, hơn nữa Lâm Hải phát hiện, tu luyện vậy mà so với giấc ngủ, càng thêm có thể khôi phục thể lực, mười phần thần kỳ.

Sau khi Liễu Hinh Nguyệt tỉnh lại, hai người lại vuốt ve an ủi một hồi, thẳng đến khi Tạ Hiểu Kiều đến gõ cửa, Liễu Hinh Nguyệt mới rời giường, thu thập một phen, rời nhà đi studio.

Lâm Hải đang một mình nằm ở trên giường, bỗng nhiên hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hai thanh Long Nha liền xuất hiện bên trong tay.

“Pháp bảo nơi tay, không thử uy lực một chút, này là tiếc nuối cỡ nào a.”

Lâm Hải ngồi dậy, vung vẩy trước người hai cái, ánh mắt lộ ra một tia hàn quang.

“Long Nha khát máu, đương sát nhân!”

Chương 750: Một đường huyết sát

Lâm Hải đứng tại trước cửa bí mật cơ địa của tổ chức Ảnh vệ, ánh mắt sắc bén, sắc mặt băng lãnh, một cỗ sát khí mãnh liệt nghiêm nghị, tràn ngập khắp nơi.

“Thời gian một ngày, Ảnh lão đại hẳn là đã trở về đi.”

“Nhổ cỏ không trừ gốc, hậu hoạn vô cùng, liền lấy máu của ngươi, đến tế Long Nha của ta đi.”

Lâm Hải vươn tay, dựa theo phương pháp mà Ảnh lão tam nói cho, khởi động cơ quan cửa lớn của tổ chức Ảnh vệ, cửa đá ầm ầm mở rộng, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, liền bay vào.

“Hôm nay, xem ngươi chạy trốn chỗ nào!” Lâm Hải trực tiếp ở bên trong, phong kín cửa vào.

Đây là một cái sơn động thật lớn, đường vào dài chừng mười mét, cao hơn ba mét, dung được hai ba chiếc xe tải chạy song song, trên vách tường, khảm nạm những ngọn đèn bó đuốc, nhiều năm không tắt, đem con đường đen nhánh, chiếu giống như ban ngày, một mực kéo dài không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Nhìn cái công trình quy mô lớn trước mặt này, tâm Lâm Hải nhói nhói một trận, lạnh băng như tuyết.

Cái này cần bao nhiêu công nhân hạ tầng, ngày đêm vất vả lao động, mới có thể đạt thành hiệu quả như thế a, thế nhưng là, sau khi hoàn thành tu kiến, những công nhân này chẳng những không có cầm tới tiền công để nuôi sống gia đình, còn bị Ảnh vệ diệt khẩu, chôn xác ở nơi này!

Vừa nghĩ tới những gì mà Ảnh lão tam đã nói, toàn thân Lâm Hải sát cơ lẫm nhiên, hắn đã quyết định, không buông tha bất kỳ một cái Ảnh vệ nào, dùng máu của bọn họ, đến rửa sạch tội ác bên trong này.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Long Nha nơi tay, cước bộ phi nhanh, phảng phất một Sát Thần, mang theo sát khí sắc bén để cho người ta sợ hãi, từng bước một đi vào phía trong.

“Dừng lại, người nào!” Đi vào ước chừng hơn một trăm mét, rốt cục có hai người thám báo, phát hiện ra Lâm Hải, lập tức hô to một tiếng, xông lại.

Lâm Hải cước bộ không ngừng, một mặt băng lãnh, thẳng đến người tới mà đi, đến gần, lời nói cũng không nói, Long Nha trong tay hạ xuống, trực tiếp đâm vào lồng ngực của hai người.

Phốc!

Long Nha nhập thể, giống như đâm xuyên vào đậu hũ, Lâm Hải gần như không hao tổn một chút sức lực nào, dễ như trở bàn tay đem lồng ngực của hai người xuyên qua, hai người ngay cả phát ra một tiếng kêu to cũng không kịp, trực tiếp chết.

Tâm cảnh giờ phút này của Lâm Hải, vậy mà không có một tia chấn động, phảng phất như hắn giết không phải người, mà chính là một con giun dế, tu luyện Ảnh Sát Thuật, để tâm tính hắn trở nên cứng cáp hơn, đối đãi với ác nhân như là sắt thép!

Nhẹ nhàng dùng lực, đem Long Nha rút ra, ở ngực hai người kia nhất thời máu chảy như suối, phun ra, té ngã trên đất.

Phía trên Long Nha, mấy sợi huyết châu theo lỗ khảm mà chảy xuôi xuống mặt đất, không có ở phía trên lưỡi dao, lưu lại một tia dấu vết, hoàn hảo như lúc ban đầu, trắng noãn như ngọc!

“Sắc bén như điện, không đánh mà thắng!”

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, đối với một đôi binh khí này, hết sức hài lòng.

Động tĩnh bên trong này cực nhỏ, cũng không kinh động người ở phía trước, hai tay Lâm Hải tiếp tục nắm Long Nha, mắt sáng như đuốc lạnh lẽo nhìn phía trước, tại dưới hỏa quang màu đỏ sậm chiếu rọi xuống, bước nhanh mà tiến lên.

Rất nhanh, nhóm thám báo thứ hai liền xuất hiện tại giữa tầm mắt của Lâm Hải, Ảnh Sát Thuật vốn là tối Sát Chi Đạo, nhưng Lâm Hải lại không muốn ẩn nấp hành tung một chút nào, mang theo sát khí nồng đậm, trực tiếp liền xông qua.

“Ngươi là ai!” Một cái thám báo phát hiện ra Lâm Hải, lập tức hô to một tiếng, lại bị Lâm Hải trực tiếp đâm một cái, xuyên qua lồng ngực.

“Địch tập kích!!!”

“Có người xâm nhập!!!”

Một cái thám báo khác cách khá xa, thấy thế hoảng sợ không khỏi, lập tức hô to, cũng thổi lên còi hiệu, phát ra cảnh báo!

Lâm Hải đứng tại bên trong, lẳng lặng nhìn lấy gã làm xong hết thảy, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

“Tới đi, tất cả đều tới đi, bớt để ta đi tìm từng cái, đều ở cùng một chỗ, giết cũng thống khoái!”

Tên thám báo kia sau khi phát cảnh báo xong, thấy Lâm Hải cứ như vậy đứng lẳng lặng tại đó, ánh mắt băng lãnh như đao nhìn theo gã mà cười lạnh, gã không khỏi giật nảy mình, bị dọa đến rùng mình một cái, quay đầu liền chạy.

Lâm Hải bĩu môi cười nhạo, mặt lộ vẻ khinh thường.

“Cái này, cũng xứng làm sát thủ.”

Ánh mắt mãnh liệt, không thấy dưới chân Lâm Hải phát lực, thân thể lại nhẹ nhàng mà ra, khoảng cách hơn một trăm mét, phảng phất chỉ là bước một bước, liền đến sau lưng cái thám báo này, Long Nha duỗi ra, đâm xuyên qua lưng gã.

Lâm Hải nhìn cũng chưa từng nhìn, thi thể mềm nhũn ngã xuống, mà chính là trong mắt lóe lên một tia thần thái.

“Đạo của Ẩn pháp, khi phối hợp với Tật Phong Bộ, tốc độ của ta vậy mà nhanh gấp đôi so với trước đó.”

Lúc này, một trận tiếng bước chân ồn ào, từ phía trước vang lên, Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, một mảnh đám người đen kịt, cầm trong tay loan đao hẹp dài, khí thế hung hăng xông lại, tại chỗ cách Lâm Hải khoảng bốn, năm mét, liền dừng bước lại.

“Ngươi là ai? Vì sao tự tiện xông vào tổng bộ Ám Ảnh ta? Ngươi là tiến vào bằng cách nào!” Một người cầm đầu dùng khăn đen che mặt, giơ loan đao, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, khí thế sắc bén, mở miệng hỏi nói.

“Vấn đề thật nhiều!” Lâm Hải bĩu môi, “Ngươi cái gì cũng không cần phải biết, chỉ phải biết, ta là tới giết người, là được!”

“Muốn chết!” Cái đầu lĩnh này nghe xong, nhất thời nổi giận, vung đao trong tay lên, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Giết hắn!”

Nhất thời, vô số Ảnh vệ, khua loan đao trong tay, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới, người chưa tới, sát khí nồng đậm đã tới gần, để không khí cũng vì đó mà ngưng kết, đổi lại thành người bình thường, không cần động thủ, đều sẽ bị dọa đến chân cẳng như nhũn ra, không biết chống cự.

“Sát khí nồng như vậy, đến cùng đã giết bao nhiêu người a!” Lâm Hải cảm khái một tiếng, trong lòng càng không lưu tình, thân ảnh lóe lên, liền xông vào đám người, nhất thời như là hổ vào bầy dê, liền như lúc đi bộ nhàn nhã mà xuyên qua, Long Nha trong tay mỗi một lần đâm ra, liền thu hoạch được một đầu sinh mệnh.

Trong chớp mắt công phu, mặt đất ngã xuống một mảnh, máu chảy thành sông, chỉ còn lại có tên thủ lĩnh kia, ánh mắt kinh hãi nhìn qua Lâm Hải, run lẩy bẩy!

Lâm Hải ngẩng đầu, ánh mắt như kiếm, giẫm lên thi thể mà đi thẳng phía gã.

Leng keng!

Loan đao trong tay cái thủ lĩnh này, đột nhiên rơi xuống đất, sau đó phù phù một tiếng, quỳ gối trước mặt Lâm Hải, lấy đầu chạm đất, như đang dốc sức run rẩy.

“Tha mạng!”

Cước bộ của Lâm Hải hơi ngừng lại, đứng ở trước người gã, cúi đầu lạnh lùng nhìn xuống, trên mặt không có một tia biểu lộ.

“Nếu như ta tha cho ngươi, lại có ai chịu tha cho những cái người bị ngươi giết chết kia!”

Lời nói của Lâm Hải vừa rơi xuống, Long Nha nhẹ nhàng nhô ra, đâm xuyên qua lưng của cái thủ lĩnh này.

Nhìn thân thể gã nghiêng ra rồi ngã xuống đất, trên mặt còn mang theo hoảng sợ trước khi chết, giết loại người từ bỏ chống lại như gã này, trong lòng Lâm Hải không có một tia gợn sóng.

Làm sát thủ, liền phải có giác ngộ bị giết, cái này, là số mệnh của sát thủ!

Lâm Hải tiếp tục hướng phía trước, nửa đường không ngừng gặp được người chặn đánh, bất luận là nhiều người hay ít người, căn bản đều là không có cách ngăn cản cước bộ tiến lên của Lâm Hải.

Lâm Hải một đường huyết sát, thây ngang khắp đồng, máu nhuộm đường cái!

Lâm Hải giờ phút này, con mắt đã biến thành huyết hồng, tính cách như thép, khát máu cuồng sát, Ảnh vệ chết bởi Long Nha sớm đã trên trăm, lại căn bản là không có cách ngăn chặn sát cơ nồng đậm của Lâm Hải.

“Dừng lại, không được đi lên phía trước nữa!”

Lại là một đám Ảnh vệ áo đen, ngăn lại đường đi của Lâm Hải, chỉ là lần này khác biệt là, bọn Ảnh vệ này, trong từng cái tay đều cầm súng nhỏ, eo treo lựu đạn, lại là một đám sát thủ vũ khí nóng.

“Hừ!” Trong lòng Lâm Hải hừ lạnh, như không có gì, dưới chân không có chút dừng lại nào, trực tiếp chạy vọt về phía bọn họ.

“Nổ súng, bắn chết hắn!”

Nhất thời, tiếng súng nổi lên bốn phía, bên tai không dứt, thân thể Lâm Hải lại đột nhiên không thấy, phảng phất như tiêu thất vào hư không, khiến cho trong lòng những người này nhất thời đều giật mình.

Còn không có chờ phản ứng lại, một cái tiếp một cái, nhóm tay súng mang theo hoảng sợ cùng không tin, chậm rãi ngã xuống.

“Đậu móa, dùng lựu đạn nổ chết hắn!” Đồng bạn tử vong, khiến cho những người còn sống, sợ vãi cả linh hồn, trong lòng run sợ, nhao nhao đại loạn, móc ra lựu đạn, chuẩn bị đem Lâm Hải nổ chết.

Thế nhưng là, lựu đạn nơi tay, lại khổ bức phát hiện, căn bản nhìn không thấu thân ảnh của Lâm Hải, giống như quỷ mị, xuyên qua giữa bọn họ, tùy tiện ném lựu đạn ra, có nổ chết Lâm Hải hay không cũng không biết, nhưng chính bọn họ không thể nghi ngờ là khẳng định sẽ bị tạc nổ.

Lúc thời khắc tình thế khó xử này, Long Nha của Lâm Hải cũng đã đến, mấy cái sát thủ cầm lựu đạn, không đợi ném ra, liền mệnh tang tại chỗ.

Trong chớp mắt, nhóm tiểu đội sát thủ vũ khí nóng này, toàn quân đều bị diệt, Lâm Hải vừa muốn tiếp tục tiến lên, trong lòng lại bỗng nhiên nhảy một cái.

“Ầm!”

Bỗng nhiên, tiếng súng vang lên, một đường hào quang màu vàng óng, mang theo khí thế sắc bén không gì không phá, đã đến trước mặt Lâm Hải.

Chương 751: Truy sát Ảnh lão đại

Tốc độ quá nhanh, cho dù là tốc độ giờ phút này của Lâm Hải, so với trước đó đã nhanh hơn gấp đôi, thì muốn trốn tránh cũng cực kỳ khó khăn.

Bất quá, Lâm Hải lại không có chút nào hoảng hốt, ngược lại lộ ra một tia cười lạnh.

“Súng bắn tỉa mà thôi!” Lâm Hải đã sớm thử qua tay không tiếp đạn súng bắn tỉa, hiện tại có binh khí nơi tay, tự nhiên càng sẽ không đem nó đặt ở bên trong mắt!

“Mở!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, trực tiếp cầm Long Nha trong tay, hướng phía viên đạn đánh lén đâm tới.

“Đinh!”

Một thanh âm chói tai vang lên, chỗ mũi đao của Long Nha, nhất thời vẩy ra tia lửa, dưới chân Lâm Hải lui lại một bước, đem lực đẩy cường đại tháo bỏ xuống, sau đó nhẹ nhàng hướng bên cạnh đánh tới.

“Đang!”

Đầu đạn rơi xuống đất, Lâm Hải đem Long Nha cầm tới trước mặt xem xét, không có chút tổn thương nào, trong lòng liền cực kỳ hài lòng!

Cười lạnh một tiếng, Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía phương hướng tay bắn tỉa nhìn lại, nhất thời gặp một bóng người, đang hoảng hốt gấp gáp cắm đầu bỏ chạy.

Dưới chân Lâm Hải nhất động, một chuỗi tàn ảnh liền tốc biến ở trong đường hầm, phảng phất như có vô số cái Lâm Hải đang xếp thành hàng dài, thân pháp nhanh chóng, vượt qua cực hạn mắt thường, chớp mắt liền đến sau lưng tay bắn tỉa.

Tay bắn tỉa nghe được động tĩnh, trong lòng hoảng hốt, cuống quít quay đầu, thần sắc trên mặt hoảng hốt.

“Đừng có giết ta!” Ngay tại thời điểm Lâm Hải đem Long Nha giơ lên, tay bắn tỉa đột nhiên hô to một tiếng.

Khinh bỉ trong lòng Lâm Hải rất đậm, đoạn đường này đánh tới, đại bộ phận sát thủ đều cố chống cự không sợ chết, nhưng những kẻ làm đầu lĩnh này, lại không có một tia cốt khí, đều sợ chết cầu xin tha thứ, chẳng lẽ là ngày sống dễ chịu lâu, trở nên tiếc mệnh.

Phốc!

Lâm Hải không chút do dự, Long Nha đâm ra, đem xuyên qua.

“Ừm.” Tiếp tục hướng phía trước đi hai bước, Lâm Hải lại chợt phát hiện, không có đường.

“Chẳng lẽ bên trong này còn có cơ quan.” Lâm Hải nhíu mày, quan sát bốn phía đứng lên, đồng thời có chút hối hận đem vì đã cái tay bắn tỉa này, giết chết có chút sớm.

Tìm nửa ngày, Lâm Hải cũng không phát hiện ra manh mối gì, ngay tại thời điểm Lâm Hải chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên một cái bó đuốc trên vách tường, đã khiến Lâm Hải chú ý.

Lâm Hải đi nhanh mấy bước, đến bên dưới bó đuốc, tỉ mỉ quan sát dưới, phát hiện chỗ đui đèn của bó đuốc này, so với những cái còn lại muốn trơn nhẵn hơn nhiều, tựa hồ thường xuyên bị người vuốt ve lau chùi.

“Chẳng lẽ là cái này.” Lâm Hải vươn tay, nắm chặt đui đèn, nhẹ nhàng vặn một cái.

“Kẽo kẹt C-K-Í-T..T...T!”

Nhất thời, một tiếng vang truyền đến, Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy mặt đá trước đó trơn nhẵn không có bất kỳ một cái dấu vết gì, vậy mà đột nhiên xuất hiện một con đường, bên trong có thang lầu thông hướng phía dưới.

“Quả nhiên có môn đạo!”

Lâm Hải đề phòng đi đến trước thông đạo, gặp phía dưới cũng là những ngọn đèn bó đuốc chiếu sáng, sâu chừng hơn ba mét.

Lâm Hải cũng là kẻ tài cao gan cũng lớn, cất bước liền đi xuống.

Xuống thang lầu, phía trước là một con đường chật hẹp, Lâm Hải cẩn thận nhìn chăm chú, hướng phía trước đi đến.

“Sưu sưu sưu!”

Vừa đi ra mấy bước, bỗng nhiên có mấy cái đồ vật đen sì, hướng thẳng đến phía Lâm Hải bay tới.

“Ta dựa vào, lựu đạn!” Lâm Hải kinh hãi, tuy hắn thực lực cường hãn, nhưng cũng không xác thực tin mình có thể ngạnh kháng lựu đạn, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền biến mất tại nguyên chỗ.

“Rầm rầm rầm!”

Một trận tiếp một trận tiếng nổ mạnh truyền đến, nhất thời khói lửa tràn ngập, đá vụn bay tán loạn, động đất lung lay, nếu không phải vách đá cứng rắn, thì không phải đổ sụp là không thể.

Tiếng nổ mạnh qua đi, một bóng người, chậm rãi từ bên trong đi tới.

“Vậy mà tìm tới cửa chịu chết, ngược lại bớt để ta...” Lời nói của bóng người đó nói được một nửa, liền sửng sốt, sau đó quá sợ hãi!

“Người đâu?” Bóng người nhìn chằm chằm vào cái điểm nổ tung, choáng váng một trận, vậy mà căn bản không có phát hiện ra thi thể của Lâm Hải.

“Không tốt!” Rất nhanh, bóng người liền kịp phản ứng, thân hình nhanh chóng thối lui.

“Cố nhân gặp mặt, không trò chuyện hai câu liền đi.” Một cái thanh âm lười nhác, đột nhiên từ phía sau lưng bóng người vang lên.

“Lựu đạn cũng nổ không chết ngươi!” Đồng tử của Ảnh lão đại cấp tốc co vào, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải đang đứng dựa tường ở sau lưng, đầu liền choáng váng một trận.

“Sóng to gió lớn, cũng không thể khiến ngươi chết đuối a.” Lâm Hải đùa cợt mở miệng.

Ảnh lão đại nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, con ngươi quay tròn loạn chuyển, cuối cùng thần thái hoà hoãn lại.

“Ha ha ha, Lâm tiên sinh, chúng ta thật sự là không đánh nhau thì không quen biết a!”

“Đã đến hàn xá làm khách, không bằng mời vào bên trong, để cho ta dâng trà mà đối đãi.”

“Được rồi, khỏi nói lời vô dụng.” Lâm Hải một mặt miệt thị khoát khoát tay, “Ta hôm nay đến, cũng là lấy mạng chó của ngươi, mặc kệ ngươi đùa nghịch cái yêu thiêu thân gì, cũng không cải biến được kết quả này.”

Ảnh lão đại nghe được, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

“Lâm tiên sinh, ở giữa ngươi và ta, cũng không có ân oán cá nhân, trước đó tất cả đều là hiểu lầm, ta cam đoan về sau sẽ không tiếp tục ra tay với ngươi nữa, chỉ cần ngươi hôm nay buông tha cho ta, ta có thể cho ngươi một trăm triệu để đền bù tổn thất, ngươi thấy thế nào.”

“Thật hào phóng a.” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng, “Bất quá, ta đối với mệnh của ngươi, càng cảm thấy hứng thú!”

“Lâm Hải!” Ảnh lão đại lệ quát một tiếng, trên mặt lộ ra một tia ngoan lệ.

“Ngươi cần gì phải đuổi tận giết tuyệt đâu, phải biết, ngoan cố chống cự, thật đem ta bức đến tuyệt địa, ngươi chưa hẳn chiếm được lời đi!”

“Có đúng không ?” Lâm Hải bĩu môi một cái, đột nhiên xuất thủ, Long Nha đâm về phía trước ngực Ảnh lão đại.

Ảnh lão quả thực kinh hãi, không nghĩ tới Lâm Hải đến chào hỏi cũng không đánh, liền trực tiếp động thủ, dọa đến lăn trên đất một cái, cuống quít né tránh.

Xoạt một tiếng!

Dù gã lẩn rất nhanh, nhưng chỗ trước ngực vẫn là bị Long Nha xẹt qua một cái rãnh máu, máu tươi nhất thời liền chảy xuống.

Trong lòng Ảnh lão đại hoảng hốt, biết mình không phải là đối thủ của Lâm Hải, cũng không ham chiến, trực tiếp ném ra một vật!

Lâm Hải không biết ra sao, cũng không dám khinh thường, cuống quít hướng phía sau nhảy lên.

Bồng!

Một tiếng nổ vang, nhất thời khói trắng nổi lên bốn phía, che khuất ánh mắt.

“Móa!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, nghĩ không ra lại là bom khói, cái Ảnh lão đại này thực giảo hoạt.

Lâm Hải xuyên qua khói bụi, truy theo, cũng đã không thấy bóng dáng của Ảnh lão đại.

“Dù ngươi chạy trốn tới chân trời, ta cũng muốn giết ngươi!”

Tên sát thủ đại đầu lĩnh Ảnh lão đại này, là cái nhân vật mười phần nguy hiểm, Lâm Hải cũng không dám thả cho gã đào tẩu, nếu không hậu hoạn vô cùng.

Dọc theo con đường chật hẹp, chân Lâm Hải phát phi nước đại, thế nhưng là truy theo gần ngàn mét, cũng không có phát hiện ra bóng dáng của Ảnh lão đại.

“Gã không có khả năng chạy nhanh như vậy!” Lâm Hải đối với tốc độ của mình, phi thường tự tin, nếu như Ảnh lão đại một mực đang chạy, thì giờ phút này khẳng định đã bị mình đuổi kịp.

Lâm Hải ngừng tại nguyên chỗ, mặc niệm một tiếng, Thiên Nhãn, mở!

Nhất thời, trong mắt mông lung một màn sương lục, Thiên Nhãn chiếu xuống, bên trong thông đạo trở nên nhất thanh nhị sở.

“Ừm.” Cách đó không xa, một khối vách đá hơi lõm xuống, khiến Lâm Hải chú ý.

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, trực tiếp chạy đến chỗ vách đá, vừa đến gần, Long Nha liền trực tiếp đâm ra.

“Ầm!” Mắt thấy Long Nha đâm đến, khối vách đá kia vậy mà đột nhiên bay lên, hướng phía Lâm Hải đập tới.

Lâm Hải nghiêng người, tránh qua một bên, sau đó bên trong có một bóng người, lao ra, hai thanh chủy thủ trong tay, thẳng đến trước ngực Lâm Hải mà đâm tới.

Lâm Hải lại không chút hoang mang, Long Nha trong tay vung lên, bang một tiếng, cùng lưỡi đao của Ảnh lão đại đụng vào nhau.

Coong!

Hai thanh chủy thủ củ Ảnh lão đại, trực tiếp đứt thành hai đoạn, rơi trên mặt đất.

“Ta dựa vào!” Ảnh lão đại quá sợ hãi, không kịp ngẫm nghĩ nữa, cầm một nửa chuôi đao trong tay, hướng thẳng đến phía Lâm Hải ném ra qua, đồng thời dưới chân liên kích, công kích hạ bàn của Lâm Hải.

Chân phải của Lâm Hải nâng lên, cũng là ra Liên Hoàn Cước, ngăn trở Ảnh lão đại công kích, đồng thời Long Nha đâm thẳng về phía cổ của Ảnh lão đại.

Ảnh lão đại quả thực giật mình, nghiêng đầu tránh thoát, lại không nghĩ cánh tay của Lâm Hải khẽ cong, một khuỷu tay đánh vào trước ngực gã.

Phốc!

Ảnh lão đại trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay rớt ra ngoài, người giữa không trung lại vung hai tay ném loạn một hồi!

“Mẹ nó, thật nhiều trò a!” Lâm Hải phiền muộn một trận, thấy trong không trung có tạp vật bay tán loạn, cũng không biết là có những cái gì, vì đề phòng bất trắc, cước bộ đành phải hơi ngừng lại, hướng về phía sau rút lui đi.

Phanh phanh phanh!

Theo âm thanh vang lên, đen trắng lục, các loại khói bụi nổi lên bốn phía, đem Lâm Hải ngăn cách.

“Ta qua, còn có hơi độc!” Lâm Hải vội vàng nín hơi, xông qua.

Lại ngẩng đầu nhìn lại, tung tích của Ảnh lão đại đã hoàn toàn không có, chỗ trăm mét phía trước, có một tia sáng xuất hiện, lại là một con đường kết nối với bên ngoài!

Chương 752: Thanh Thành sẽ không bỏ qua ngươi!

Lâm Hải đi gấp mấy bước, truy qua, từ cửa động đi ra ngoài.

“A.” Sau khi đi ra, Lâm Hải không khỏi sững sờ, bên trong này lại là một mảnh rừng trúc!

Quét nhìn bốn phía, thân ảnh của Ảnh lão đại, đã sớm biến mất không còn tăm tích, Lâm Hải không khỏi chau mày.

Nếu như lần này lại để cho Ảnh lão đại chạy, về sau còn muốn tìm gã, coi như khó.

Mang theo một tia cảnh giới, Lâm Hải xuyên qua rừng trúc, phía trước có một căn nhà trệt xuất hiện tại giữa tầm mắt, Lâm Hải bước nhanh như bay, đến trước của nhà.

“Đông đông đông!” Lâm Hải tiến lên gõ cửa, lại không có bất cứ động tĩnh gì.

Ngẫm lại, Lâm Hải đưa tay, đem cửa phòng chậm rãi đẩy ra.

“Sưu!”

Cửa vừa mở ra, nhất thời hai đường kình phong liền đập vào mặt, Lâm Hải kinh hãi, một cái Thiết Bản Kiều ngửa người về đằng sau, đã thấy hai mũi tên nhọn, bay sát qua khuôn mặt.

Không đợi Lâm Hải đứng thẳng người, một đạo ánh sáng trắng lập loè, thẳng đến chỗ yếu hại của Lâm Hải mà đâm tới.

Lâm Hải không dám khinh thường, thân thể thay đổi một cái, đồng thời lắc nhẹ Long Nha trong tay, lấy một cái góc độ cực kỳ xảo trá, đâm về phía người đánh lén.

“Di.” Người đánh lén khẽ di một tiếng, hiển nhiên không nghĩ tới dưới loại tình huống này, Lâm Hải chẳng những tránh thoát khỏi công kích của mình, hơn nữa còn xảo diệu đánh trả, để người này không thể không lui lại trốn tránh.

Mà cái thời cơ ngắn ngủi này, đã đủ để Lâm Hải đứng thẳng thân thể, đem Long Nha che ngực, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một cái lão giả chừng năm mươi tuổi, dáng người nhỏ gầy, giữ lại chòm râu dê, cầm trong tay trường kiếm, chậm rãi đi tới.

Mà phía sau hắn, là một cái đại hán áo đen, nhắm mắt theo đuôi, đúng là Ảnh lão đại mà mình đang lần theo.

“Ngươi là người phương nào ?” Lâm Hải lạnh lùng nói, “Vì sao muốn giúp đỡ cái đầu lĩnh sát thủ làm nhiều việc ác này?”

Lão giả cười khẩy, trên dưới dò xét Lâm Hải một phen.

“Người trẻ tuổi, cũng là ngươi, hủy tổ chức Ảnh vệ?”

“Ngươi biết rõ tổ chức Ảnh vệ. Các ngươi là một đám!” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, lập tức minh bạch.

Lão giả không có trả lời, mà là có chút hiếu kỳ nhìn Long Nha trong tay Lâm Hải.

“Thật là một cặp đao tốt, như vậy đi, ngươi đem đôi binh khí dâng lên, sau đó tự đoạn hai chân, cút ra khỏi rừng trúc, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!”

“Ngươi nha đầu có bị bệnh không?” Lâm Hải một tiếng cười nhạo, như nhìn thằng ngốc mà nhìn lão giả kia.

“Giao Ảnh lão đại ra, ta niệm ngươi tuổi đã cao, có thể tha cho ngươi khỏi chết!” Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, lạnh lùng nói nói.

“Ha ha, thật sự là người không biết thì không sợ, tha ta không chết. Ngươi biết ta là ai không?” Con mắt lão giả nhắm lại, ngạo nghễ nói nói.

“Chẳng cần biết ngươi là ai, nếu cùng một băng với Ảnh lão đại, tất nhiên là loại người nhận không ra mặt hàng!”

“Lớn mật!” Lão giả nhất thời nổi nóng, sắc mặt âm trầm xuống.

“Sư phụ, cùng hắn nói lời vô dụng làm gì, trực tiếp giết hắn đi!” Ảnh lão đại ở một bên bỗng nhiên nói nói.

“Sư phụ.” Lâm Hải sững sờ, sau đó cười ha ha.

“Thật là nghĩ không ra, đánh nhỏ, già liền đi ra, ca ca đây là tiến vào ổ trộm cướp!”

“Đã như vậy, liền cũng ở lại đây đi!”

Nói xong, thân ảnh Lâm Hải đột nhiên biến mất, sau một khắc đã xuất hiện tại bên cạnh lão giả, Long Nha liền đâm ra!

“Muốn chết!” Lão giả tức giận, nghiêng người hiện lên, trường kiếm trong tay múa ra một đạo kiếm hoa, điểm điểm hàn quang, thẳng đến các chỗ yếu hại lớn của Lâm Hải.

Nào nghĩ đến, kiếm còn chưa tới, Long Nha của Lâm Hải đột nhiên chuyển hướng, lấy một cái góc độ vô cùng xảo trá, đâm thẳng vào hai bên sườn của lão giả.

Lão giả kinh hãi, vạn vạn không nghĩ đến chiêu thức của Lâm Hải lại xảo trá tàn nhẫn như thế, bất đắc dĩ cất kiếm biến chiêu, huy kiếm ngăn cản công kích của Lâm Hải.

“Sư phụ cẩn thận, binh khí của hắn chém sắt như chém bùn!” Ảnh lão đại thấy thế, vội vàng nhắc nhở!

Sắc mặt lão giả đại biến, vội vàng khẩn cấp rút trường kiếm về, đồng thời thân thể quay tròn loạn chuyển, khó khăn lắm mới tránh thoát một kích của Lâm Hải, hoảng sợ đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Phốc!”

Đột nhiên, một tiếng vang rất nhỏ truyền đến, lão giả sững sờ, ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời bi phẫn đan xen!

Chỉ thấy Long Nha của Lâm Hải, vậy mà không biết từ khi nào, đã đâm vào lồng ngực của Ảnh lão đại!

“Giương đông kích tây!” Mặt mũi lão giả tràn đầy tức giận, từ bên trong hàm răng gạt ra mấy chữ.

“Không sai!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, đem Long Nha rút ra, nhất thời một cỗ huyết tiễn từ trong ngực Ảnh lão đại phun ra.

Phù phù một tiếng, Ảnh lão đại té ngã trên đất, mang trên mặt biểu lộ khó có thể tin, chết không nhắm mắt!

“Ha ha, rất tốt, rất tốt!” Lão giả khó thở mà cười!

“Tên đồ đệ này, tuy không có thiên phú, nhưng nhiều năm qua, lại vì ta cung cấp không ít tài phú, hôm nay ngươi ở trước mặt ta lại giết gã, nếu như ta không giết ngươi, thì sao xứng đáng với nhiều năm hiếu kính của gã!”

“Chịu chết đi!” Lão giả nói, kiếm trong tay múa ra quang hoa, thẳng đến Lâm Hải.

“Thật nhanh!” Ánh mắt của Lâm Hải ngưng tụ, thực lực của lão giả này, tại phía xa trên Ảnh lão đại, tốc độ xuất kiếm, vậy mà không thua chính mình.

Bá bá bá!

Trường kiếm của lão giả như linh xà thổ tín, trong chớp mắt liền đâm ra trên trăm kiếm, đem Lâm Hải bức đến liên tục rút lui!

Lâm Hải một bên trốn tránh, một bên trong lòng cảm thấy ngoài ý muốn!

Từ trong giới Võ đạo Tây Kinh, hắn biết được Tông Sư Võ đạo cơ hồ chính là đỉnh phong của võ lâm, cường giả Quy Chân cảnh đã ít lại càng thêm ít, cho dù là có, cũng cơ bản là lấy võ nhập đạo, quy về Đạo Pháp.

Nhưng hôm nay xem ra, cũng không hẳn vậy, chỉ là thực lực Ảnh lão đại, liền vượt xa Tông Sư Võ đạo, thậm chí còn không kém hơn quái nhân Hỏa Long Quật, càng đừng nói lão giả này.

“Chẳng lẽ một đường Võ đạo, căn bản không giống giới Võ đạo Tây Kinh đã nói, mà chính là có huyền cơ khác.”

Trong lòng Lâm Hải nghi ngờ trùng điệp, bất quá có một chút hắn có thể khẳng định, lão giả trước mặt này, thi triển là Võ đạo thuần túy, lưu chuyển trong cơ thể là nội kình, chỉ là uy lực của nội kình này, vậy mà không thua chân khí của chính mình!

“Xem ra, một đường Võ đạo, cũng không hề đơn giản như tưởng tượng vậy! Võ đạo chính thức, tuyệt đối cùng giới Võ đạo

Tây Kinh có khác biệt rất lớn!”

Đảo mắt công phu, hai người đã đánh hơn mười mấy chiêu, Lâm Hải bởi vì một mực suy tư sự tình Võ đạo, cũng không khởi xướng tiến công, chỉ là một mực đang tránh né.

Bây giờ, đã bị một bộ kiếm pháp sắc bén của lão giả, làm cho thối lui đến góc tường, còn không phản công liền không có chỗ thối lui.

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, thân thể đột nhiên một cái xoay tròn, quỷ dị xuất hiện tại bên cạnh lão giả.

“Giết!” Lâm Hải khẽ quát một tiếng, Long Nha trong tay, đâm thẳng vào lưng lão giả.

Lão giả không chút hoang mang, một bên thân thể nhảy vọt tránh thoát, vung vẩy trường kiếm, vừa muốn phản kích, chợt cảm thấy bộ mặt phát lạnh, kình phong tập đến, lạnh lùng như tuyết.

“Không tốt!” Lão giả kinh hãi, chiêu thức của Lâm Hải thực sự quá quỷ dị, vậy mà từ phương vị không có khả năng đâm tới, nhất thời để lão không kịp trở tay, liền lùi mấy bước, trường kiếm múa liên tục, bảo hộ kín như nêm cối.

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, Lâm Hải đột nhiên mất đi bóng dáng, lão giả còn không có kịp phản ứng, hai vệt ánh sáng lạnh lẽo, trực tiếp theo trước ngực mà đến.

“Tặc tử đáng giận!” Lão giả bị dọa đến hét lớn một tiếng, căn bản không biết Long Nha của Lâm Hải, làm sao lại xuất hiện ở trước mặt mình, xoay người một cái, chật vật không chịu nổi mà thối lui mấy mét.

Nhưng còn không có đứng vững, chợt cảm thấy phía sau sinh phong, công kích của Lâm Hải, lần nữa quỷ dị vô cùng, từ mấy cái góc độ không có khả năng mà đánh tới, xảo trá dị thường, khó lòng phòng bị!

“Hừ!” Lão giả rên lên một tiếng, sắc mặt dữ tợn, toàn thân phóng ra sức lực, hướng phía bên cạnh nhảy vọt đi!

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, dù lão giả tránh được kịp lúc, nhưng Ảnh Sát Thuật của Lâm Hải, thực sự là quá quỷ dị xảo trá, vẫn là tại phía sau lưng lão lưu lại hai đạo vết thương, máu tươi bay lả tả!

“Tiểu bối, muốn chết!” Phía sau lão giả đau nhức, nhất thời nổi trận lôi đình!

Thân thể đột nhiên vọt lên, trường kiếm chỉ phía xa bầu trời, vạch ra một cái đường cong, vậy mà giũ ra vô số kiếm hoa, thẳng đến đỉnh đầu Lâm Hải rơi xuống, hàn mang lập loè, khó phân thật giả!

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, kiếm chiêu của lão giả này nhanh vô cùng, mười phần tinh diệu, đem tất cả phương vị tránh né của chính mình, đều phong kín toàn bộ, đổi lại là người thường, có thể vì chiêu này, mà chỉ có một đường liều mạng.

Bất quá, Lâm Hải lại không có chút hoảng hốt nào, nơi khóe mắt lộ ra một tia mỉa mai, không tránh không né.

“Chết đi!” Lão giả thấy thế, lộ vẻ mặt nhe răng cười, kiếm mang vẩy xuống, đem Lâm Hải thôn phệ.

Chỉ là, ngay tại thời khắc trường kiếm cập thân, một đường thanh âm rất nhỏ, tiến vào trong lỗ tai lão giả.

“Tốt, vậy thì chết đi!”

Lão giả sững sờ, sau đó kinh hãi phát hiện, Lâm Hải mà chính mình đâm trúng, vậy mà đang chậm rãi tiêu tán!

“Tàn ảnh!”

Lão giả kinh hãi, không kịp ngẫm nghĩ nữa, trở tay cũng là một kiếm, đồng thời thân thể liều mạng hướng về phía trước nhảy ra.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, lão giả chỉ cảm thấy ở ngực đau xót, thân thể đột nhiên dừng lại.

Cảm thụ được lực lượng trong người đang cấp tốc xói mòn, lão giả không thể tin được mà cúi đầu nhìn lại, đã thấy Long Nha màu xám trắng, đang đâm vào bộ ngực của mình, máu tươi giống như không cần tiền, theo lỗ đó mà phun ra.

“Ngươi, ngươi dám giết ta?” Lão giả chỉ vào Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy không cam lòng.

“Thanh Thành... Không lại... Buông tha ngươi..?!” Lão giả nói xong, khí tuyệt thân vong.

Lâm Hải mặt không đổi sắc, đem Long Nha rút ra, thi thể lão giả liền ngã trên mặt đất.

“Thanh Thành.” Lâm Hải bĩu môi cười một tiếng, “Là tên của một người sao?”

Chương 753: Đỗ Thuần vào kinh

Về đến trong nhà, Lâm Hải tại dưới vòi phun của phòng tắm, cọ rửa trọn vẹn một giờ, cho tới giờ khắc này, trong lòng của hắn mới nổi lên cảm giác khó chịu nồng đậm, trong bụng phiên giang đảo hải, như muốn buồn nôn.

Tuy những cái Ảnh vệ kia, đều là đao phủ hai tay dính đầy máu tươi, chính là những kẻ chuyên giết người, nhưng Lâm Hải dù sao cũng là lần đầu tiên giết chết rất nhiều người huyết tinh như thế, cho dù công pháp Ảnh Sát Thuật để cho tính cách của bản thân Lâm Hải kiên định hơn rất nhiều, nhưng bước chân của hắn, thực sự có chút lớn.

"Ba ba, ngươi mang thai, nói cho ta biết, ai làm!" A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi, một mặt chấn kinh nhìn Lâm Hải, đau lòng nhức óc nói.

"Lăn ngươi nha!" Lâm Hải tức giận cho nó một chân, kết quả Tiểu Hồng trực tiếp quạt một cánh, đem Lâm Hải tát đến trên giường.

"Không cho phép khi dễ Hoa Hoa nhà ta!"

"Móa!" Lâm Hải cái này phiền muộn a, mẹ nó, hai cái súc sinh, hùn vốn khi dễ ca ca!

"Hoa Hoa, có đau hay không a, đến ta thổi cho một chút!"

"Qua qua qua, ngươi cái đồ ngu, đi chết đi!"

"Chán ghét, không được kêu người ta đồ ngu, ngươi phải kêu người ta là, thân thân mỹ lệ Tiểu Hồng Hồng."

"Ọe..."

Lâm Hải nhìn hai tên dở hơi này, lắc đầu, một mặt im lặng, đứng dậy chuẩn bị tu luyện.

Vừa đứng lên, điện thoại liền vang, xem xét là Đỗ Thuần đánh tới.

"Sư phụ, ngươi ở đâu? Ta đang ở cửa ra của sân bay Yến Kinh, chờ ngươi đã hơn ba giờ, ngươi làm sao còn chưa tới đón ta?" Đỗ Thuần đáng thương nói nói.

"Ai u, ta qua!" Lâm Hải trợn trắng mắt, "Ta lúc nào nói muốn đón ngươi."

“Ta là đồ đệ của ngươi ai, ta đến ngươi có ý không tiếp sao. Sư phụ, ngươi thật là ác độc a…” Đỗ Thuần yếu ớt nói.

Lâm Hải không còn gì để nói, “Tốt tốt tốt, ngươi chờ, ta hiện tại liền đi đón ngươi!”

“Móa, này là cái đồ đệ gì.” Lâm Hải đi ra ngoài, đánh cái xe, thẳng đến sân bay.

“Sư phụ, ngươi còn đến, ta còn tưởng rằng bị ngươi vứt bỏ đây.” Đỗ Thuần vừa thấy Lâm Hải, lập tức cao hứng nhào lên.

“Ngừng ngừng ngừng!” Lâm Hải nhanh chóng ngăn lão lại, “Xin nhờ, tuổi đã cao, đã thành thục, ổn trọng chút, có được hay không?”

“Hắc hắc hắc, đây không phải quá lâu không gặp sư phụ, hưng phấn nha.”

“Đến đi, lên xe!” Lâm Hải đem cửa xe cho thuê mở ra.

“Ta dựa vào, sư phụ, nguyên lai ngươi tại Yến Kinh lẫn vào kém như vậy, đi ra ngoài đều phải đón xe a.”

Lâm Hải bưng lấy trán, trở nên đau đầu, mẹ nó, đồ đệ này cũng là đủ.

“Lên xe hay không lên? Không lên xe ngươi liền ở phía sau, chạy theo đi!”

“Tốt nhất là lên, ta cũng không chạy nổi!”

Lên xe, hai người thẳng đến bệnh viện phụ thuộc đại học Yến Kinh.

“Sư phụ, ta cùng ngươi nói, Cường đầu trọc gần nhất quá không ra gì, y để Lăng Đào sư đệ gọi y là đại sư huynh, còn mời Lăng Đào sư đệ ăn cơm hối lộ, quả thực là tức chết ta, ngươi có rảnh thì phải huấn huấn y thật tốt, rõ ràng ta mới là đại sư huynh mà!”

“Ai nha!” Lâm Hải sầu chết, bưng lấy trán, nhắm mắt tựa vào bên trên chỗ tựa lưng.

“Vì cái gì ta là đại sư huynh đâu, ta có lý do a, sư phụ ngươi nghe ta nói, cái thứ nhất, tuổi tác của ta lớn hơn y, thứ hai, ta lớn lên đẹp trai hơn y, thứ ba...”

Đỗ Thuần thao thao bất tuyệt, vây quanh vì sao mình mới là đại sư huynh, bày ra Lâm Hải đến gần hai mươi cái nguyên nhân, nhìn dạng như vậy còn có thể một mực nói tiếp.

“Ta dựa vào, ngươi Đường Tăng a!” Lâm Hải thực sự chịu không nổi nữa, “Không cho phép nói, có nghe hay không, lại nói ngươi là tiểu sư đệ!”

Lâm Hải chỉ vào Đỗ Thuần, một mặt đe dọa uy hiếp nói.

“A. So với Lăng Đào còn nhỏ hơn sao.” Đỗ Thuần một mặt sợ hãi.

“Đúng, không sai!” Lâm Hải rất nghiêm túc mà gật đầu.

Đỗ Thuần nghe xong, lập tức che miệng, hoảng sợ nhìn Lâm Hải, dùng sức lắc đầu.

“Hô!” Lâm Hải thở dài ra một hơi, thế giới cuối cùng đã yên tĩnh.

“Cái này mẹ nó, đúng là một ông cụ non mà!”

Đến Bệnh viện phụ thuộc đại học Yến Kinh, Lâm Hải mang theo Đỗ Thuần, trực tiếp tới tìm bác sĩ Đỗ, bác sĩ Đỗ nhiệt tình đem Đỗ Thuần nghênh đón đến phòng làm việc của mình.

“Bác sĩ Đỗ, lời khách sáo cũng đừng nói, ta tới bên này, là trị bệnh cứu người, bây giờ ngươi liền mang ta đi nhìn bệnh nhân, sớm trị liệu một chút, bệnh nhân liền nhiều thêm một ít cơ hội!”

Nói tới chuyện chính sự, Đỗ Thuần lập tức trở nên uy nghiêm ổn trọng, quả thực cùng lão đầu đậu bỉ trước đó, tưởng như hai người, để Lâm Hải kinh ngạc không thôi.

“Tốt, mời Đỗ Viện trưởng đi theo ta!” Bác sĩ Đỗ mang theo Lâm Hải cùng Đỗ Thuần, tiến vào gian phòng bệnh trước đó kia.

“Lâm thần y, cứu mạng a!”

“Cứu lấy chúng ta a, Lâm thần y!”

Vừa vào phòng bệnh, hai cô gái trước đó kia, lập tức hướng phía Lâm Hải cầu khẩn, các nàng thế nhưng là tận mắt chứng kiến, nữ hài được Lâm Hải cứu chữa kia, cùng ngày liền vô cùng cao hứng mà xuất viện, có thể nói Lâm Hải là hi vọng duy nhất của bọn họ.

Mà bệnh nhân mới tiến vào, lại là một mặt mộng bức, không biết hai cái nữ hài cùng phòng này, tại sao lại kích động như vậy.

“Các ngươi yên tâm, người có thể cứu các ngươi, tới rồi.” Lâm Hải cười cười, chỉ một ngón tay vào Đỗ Thuần.

Đỗ Thuần mặt không biểu tình, đi đến trước mặt một cái nữ hài bên trong họ, đưa tay đặt lên trên cổ tay của nàng ta, nhắm mắt lại.

Qua một hồi lâu, mới chậm rãi mở ra, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

“Từ bên trên mạch tượng mà nhìn, thì là không có bệnh lý đặc thù, không giống có bệnh, ngược lại càng giống như trong người có một cỗ dị vật, đang ăn mòn sinh mệnh lực, tạo thành cơ năng sinh mệnh bị xói mòn.”

Bác sĩ Đỗ ở bên cạnh nghe, nhất thời một mặt kinh hỉ.

“Không sai, chính là có bộ dáng như vậy, Đỗ Viện trưởng quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Muốn trị liệu, biện pháp chỉ có một cái, cái kia chính là đem dị vật trong cơ thể khu trừ, chỉ bất quá, cơ năng sinh mệnh bị tổn thất lại không cách nào vãn hồi, tổn thất một số thọ mệnh là chuyện không thể tránh được.”

“Ừm, Lâm tiên sinh cũng là nói như thế!” Bác sĩ Đỗ liên tục gật đầu, lời nói của Đỗ Thuần, cũng giống như Lâm Hải, xem ra quả nhiên tìm đúng người.

“Này Đỗ Viện trưởng, ngài, ngài có thể trị đi.” Bác sĩ Đỗ có chút tâm thần bất định hỏi.

“Cũng không có vấn đề!” Nói xong, Đỗ Viện trưởng trực tiếp móc ra một bộ châm bao, sau đó nhìn về phía Lâm Hải.

“Sư phụ, vậy ta liền bắt đầu.”

“Sư phụ!” Bác sĩ Đỗ ở bên cạnh sững sờ, sau đó thật không thể tin mở to hai mắt.

Đỗ Thuần có thân phận gì, ông ta là biết rõ nhất thanh nhị sở, tại trong toàn bộ giới Y học của Hoa Hạ, đều là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, càng là chuyên gia thủ tịch ở lĩnh vực y học thần kinh, ngay cả lão sư của mình, khi nhấc lên Đỗ Thuần, thì cũng kính nể không thôi đối với tạo nghệ y học của lão.

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, một nhân vật ngưu bức như vậy, vậy mà vẫn gọi Lâm Hải là sư phụ!

Sùng bái trong lòng bác sĩ Đỗ đối với Lâm Hải, không khỏi càng dày đặc thêm một phần.

“Bắt đầu đi!” Lâm Hải dương dương cái cằm, hướng phía Đỗ Thuần nói nói.

Đỗ Thuần đáp ứng một tiếng, hướng phía nữ hài trên giường bệnh cười một tiếng.

“Đem bụng dưới lộ ra, thân thể buông lỏng, đừng gấp gáp.”

“Ừm!” Nữ hài vội vàng chiếu theo phân phó của Đỗ Thuần mà đi làm, một chút cũng không do dự.

Nàng trước đó nhìn thấy lúc Lâm Hải chữa bệnh cho nữ hài kia, cũng là lộ ra bụng dưới, hơn nữa nghe xưng hô, lão đầu này còn là đồ đệ của Lâm Hải, phương pháp trị liệu khẳng định một dạng.

Nhìn bụng dưới trơn nhẵn non mịn của nữ hài, trong mắt Đỗ Thuần không có một tia tạp chất, nhẹ nhàng lấy ra một cây châm, vô cùng chú ý cẩn thận tới gần bụng dưới của nữ hài.

Đỗ Thuần một mặt trang nghiêm, ánh mắt nhìn chăm chú vào bụng dưới của nữ hài, một cỗ khí tức vô hình, đột nhiên từ bên trên thân thể Đỗ Thuần phát ra, phảng phất hoàn toàn cách ly cùng ngoại giới, trong mắt không có vật gì khác nữa, toàn bộ tinh lực đều chuyên chú đến phía trên kim châm.

“Ta dựa vào!” Lâm Hải nhìn mà ngạc nhiên một trận, không thể không thừa nhận, Đỗ Thuần tại phương diện y thuật, lại có được ngộ tính tuyệt cao, nhanh như vậy liền tiến vào cảnh giới vong ngã, trách không được có thể lấy y nhập đạo!

Mà giờ khắc này, trong mắt Đỗ Thuần lóe lên tinh quang, kim châm trong tay liền rơi xuống!

Chương 754: Ngẫu nhiên gặp gỡ

“Ừm!” Kim châm của Đỗ Thuần vừa rơi xuống, nữ hài liền phát ra một tiếng rên, để Đỗ Thuần đột nhiên giật mình, một tầng tinh mịn mồ hôi, xuất hiện tại trên trán.

“Không có việc gì, có chút đau đớn là bình thường, ngươi không cần chịu ảnh hưởng!” Lâm Hải thấy thế, vội vàng nói nói.

Đỗ Thuần không nói chuyện, gật gật đầu, tiếp tục xuất ra thứ hai chi châm, đâm xuống.

“Rất tốt, vị trí cùng chiều sâu nắm rất chắc, không kém chút nào!” Lâm Hải ở bên cạnh cổ vũ nói.

Đỗ Thuần một mặt trịnh trọng, lần nữa xuất ra châm thứ ba...

Lâm Hải ở một bên, mỗi lần Đỗ Thuần đâm xuống một châm, Lâm Hải liền mở miệng cổ vũ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Đỗ Thuần, sợ lão sẽ có cái sơ xuất gì.

Rốt cục, sau kim châm thứ bảy, hai chân của Đỗ Thuần liền mềm nhũn, kém chút té ngã, bác sĩ Đỗ thấy thế, đuổi bước lên phía trước đỡ lấy.

“Đỗ Viện trưởng, ngươi không sao chứ?”

“Không có việc gì, chỉ là có chút hư thoát.” Đỗ Thuần xoa cái trán đầy mồ hôi, lúc này mới phát hiện, toàn thân mình, vậy mà đều đã bị ướt đẫm mồ hôi.

“Hư thoát.” Bác sĩ Đỗ ở bên cạnh một mặt mờ mịt, mấy cái châm này đâm xuống, mệt lắm sao. Thời điểm Lâm tiên sinh, nhìn giống như đang đi chơi a.

Lâm Hải trực tiếp tiến lên, giữ chặt hai tay Đỗ Thuần, vận chuyển một cỗ chân khí qua, Đỗ Thuần đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt chấn kinh.

“Đừng nói chuyện, dựa theo khí lưu trong cơ thể ngươi, dẫn đạo!”

Đỗ Thuần gật gật đầu, lập tức làm theo, nhất thời một cỗ cảm giác ấm áp, chảy xuôi tại trong người, dễ chịu nói không nên lời, mệt nhọc trên thân thể cùng mệt nhọc trên tinh thần, trong chớp mắt liền biến mất vô tung không còn tăm hơi.

“Sư phụ!” Hai mắt Đỗ Thuần thần thái phi dương, một mặt thật không thể tin.

“Việc này quay đầu lại sẽ nói cùng ngươi, dựa theo phương pháp trước đó, bắt đầu trị liệu đi, mấy người ban đầu, sẽ rất mệt mỏi, nhưng phía sau thành thục liền tốt!”

“Tốt!” Đỗ Thuần vội vàng đáp ứng một tiếng, tìm địa phương khác một lần nữa đổi một bộ quần áo, lần nữa trở lại phòng bệnh, đi đến trước mặt một cô gái khác.

“Bắt đầu đi!” Lâm Hải phân phó một tiếng, Đỗ Thuần lập tức móc ra kim châm...

Lần này, thời gian so với một lần trước muốn rút ngắn hơn rất nhiều, thủ pháp của Đỗ Thuần, rõ ràng thuần thục hơn không ít, sau khi đâm xong bảy kim, cũng không có mỏi mệt như lần thứ nhất nữa.

“Rất tốt!” Lâm Hải tán dương nói, trong lòng không thể không thừa nhận, tại phương diện y thuật, Đỗ Thuần thật là một cái thiên tài, đợi thêm một thời gian, đuổi kịp chính mình cũng cũng càng có thể.

“Cái thứ ba!” Đỗ Thuần lại đi đến trước mặt nữ hài mới vào viện, bắt chước làm theo, lần này, càng thêm lộ ra nhẹ nhàng, thành thạo như thường.

“Ba người các ngươi, một giờ sau, liền có thể xuất viện, bất quá, phương diện thọ mệnh, có khả năng sống không quá sáu mươi tuổi.” Trên mặt Đỗ Thuần tiếc hận nói nói.

“Thật. Cảm tạ bác sĩ, cảm tạ ngài!” Ba cô gái một mặt vui mừng, tại lúc kim châm đâm vào, các nàng liền đã cảm nhận được thân thể biến hóa, giống như có lẽ đã khôi phục như lúc ban đầu, bây giờ đạt được câu trả lời khẳng định của Đỗ Thuần, càng là kích động tột đỉnh.

Về phần không sống tới sáu mươi tuổi cái gì, đã sớm bị vui sướng trong lòng, trực tiếp ném đến lên chín tầng mây.

“Bác sĩ Đỗ, ngươi đến sắp xếp thời gian để y tá lấy châm, nhẹ nhàng rút ra là được.” Đỗ Thuần hướng phía bác sĩ Đỗ bên cạnh, phân phó nói.

“Tốt!” Bác sĩ Đỗ liên tục đáp ứng.

“Vậy chúng ta đi tới chỗ tiếp theo!”

Ra khỏi phòng bệnh, sắc mặt Đỗ thuần nhất thời trầm xuống, một mặt tinh thần chán nản.

“Sư phụ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào a, cô nương nhỏ như vậy, tuổi còn trẻ, liền hao tổn thọ mệnh, quả thực làm cho người ta đau lòng.”

“Nguyên nhân gì, hiện tại còn không rõ ràng lắm, ban ngành liên quan cũng đang điều tra, ngươi chỉ cần chữa bọn họ cho tốt là được, còn lại không cần quan tâm!” Lâm Hải đã sớm biết rõ, Đỗ Thuần là người nhân tâm cực mềm, sợ lão bị ảnh hưởng bởi tâm tình của bệnh nhân, liền khuyên bảo nói.

Đỗ Thuần thở dài, một mặt bất đắc dĩ.

“Đúng, sư phụ, cỗ khí trước đó trong cơ thể ta này, là xảy ra chuyện gì. Ta lần trước liền đã nói cùng ngươi, trong cơ thể ta, cũng sinh ra một cỗ khí, có thể tự mình du tẩu, mười phần thư sướng, cái này, cái này không phải là khí công đã giảng trong Trung Y đi.”

Lâm Hải cười cười, cái đồ đệ ngốc này, ngay cả mình lấy y nhập đạo, trong người sinh ra chân khí cũng không biết, bất quá bác sĩ Đỗ cũng đang ở đây, nên Lâm Hải cũng không tiện giảng kỹ.

“Cái này về sau sẽ nói cho ngươi biết, bất quá ngươi nhớ kỹ, khí lưu trong cơ thể ngươi cỗ, đối với ngươi có chỗ tốt cực lớn, ngươi phải thuận thế dẫn đạo, biết không?”

“Tốt, ta nghe sư phụ!” Đỗ Thuần trịnh trọng gật gật đầu, sau đó đột nhiên cười đùa tí tửng tiến đến trước mặt Lâm Hải.

“Sư phụ, sư phụ, ta vừa mới thi triển thành công, Thất Tinh Dẫn a!!!” Đỗ Thuần kích động, nắm hai nắm đấm, liền như đứa bé con, nếp nhăn trên mặt cũng cười thành một đống.

“Ách...” Bác sĩ Đỗ ở bên cạnh, nhìn Đỗ Thuần vừa rồi còn một mặt uy nghiêm, đột nhiên biến thành cái dạng này, nhất thời cả kinh đến cái cằm cũng rơi xuống mặt đất.

Lâm Hải bất đắc dĩ cười cười, cái đồ đệ này của chính mình a, thật đúng là thiên chân vô tà, cái tính cách này, cũng không biết cái chức Viện trưởng của lão, là lên làm thế nào.

“Ngộ tính học y của ngươi rất cao, châm cứu Thất Tinh Dẫn cũng không phức tạp, thành công tuyệt không hiếm lạ, bất quá khi thi triển bộ châm cứu này, đối với thân thể ngươi sẽ có gánh vác rất lớn.”

“Đúng vậy a, nhất là thời điểm chữa cho bệnh nhân thứ nhất, ta kém chút mệt mỏi nằm xuống.” Đỗ Thuần rất tán thành nói nói.

“Thời điểm ngươi sử dụng lần thứ nhất, bị như vậy cũng có quan hệ tới chuyện ngươi đã quá khẩn trương, phía sau liền tốt, nhớ kỹ mỗi lần thi châm, đều phải dẫn đạo luồng khí trong cơ thể ngươi lưu chuyển, dạng này sẽ giúp ngươi trở nên rất nhẹ nhàng!”

“Ừm, biết rõ, tạ ơn sư phụ dạy bảo!” Đỗ Thuần trịnh trọng gật đầu đáp ứng.

“Tốt, phía sau ta liền không đi theo ngươi nhìn từng cái nữa, ngươi yên tâm lớn mật qua trị liệu là được, đừng sợ mệt mỏi, mỗi một lần thi châm, đối với ngươi cũng có chỗ tốt cực lớn.”

Lâm Hải ân cần dạy bảo nói, quá trình thi châm, đối với loại lấy y nhập đạo như Đỗ Thuần này, mỗi một lần đều là một lần tu luyện, xác thực có chỗ tốt cực lớn.

“Vâng, sư phụ ngươi yên tâm!” Đỗ Thuần đáp ứng nói, sau đó lại cười bỉ ổi tiến đến trước mặt Lâm Hải, thấp giọng hỏi nói.

“Sư phụ, ngươi có phải quá lười, lại sợ mệt mỏi, mới gọi ta tới, sau đó lại sợ ta giống như ngươi, nên mới nói như thế hay không a?”

Phốc!

Lâm Hải kém chút ngã xuống đất, hung hăng cho Đỗ Thuần một cái liếc mắt, biến sắc, đôi mày dựng thẳng!

“Nói bừa! Sư phụ ngươi là người như thế sao?”

“Lâm Hải ta tính cách thiện lương, trung hậu ngay thẳng, nhân tâm thầy thuốc, tâm hoài thương sinh, chăm sóc người bị thương, gian khổ mộc mạc, ái tình trung trinh, ấn lúc hoàn thành làm việc...” Lâm Hải quang quác quang quác, có tác dụng hay không cũng chỉnh ra một nhóm lớn từ ngữ ca ngợi chính mình, đem Đỗ Thuần cũng nghe đến mộng bức.

Nói chừng năm phút đồng hồ, Lâm Hải mới hồng hộc thở hổn hển, một mặt đau lòng nhức óc, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chỉ vào Đỗ Thuần.

“Nỗi khổ tâm của vi sư a, ngươi làm sao không lý giải ra đâu, ta làm đây hết thảy, đều là vì rèn luyện ngươi, để ngươi trưởng thành tốt hơn khỏe mạnh hơn a!”

“Sư phụ, ta biết rõ, bất quá, ta phải đi trước nôn một lại... Ọe!”

“Đừng để ta thất vọng!” Lâm Hải nói lời thấm thía vỗ vỗ bả vai Đỗ Thuần, sau đó chạy trối chết.

“Con mẹ nó, lão tiểu tử này, quá hiểu biết ca ca, liếc một chút liền đem bản ý của ca ca nhìn ra!” Ra khỏi bệnh viện, Lâm Hải thở dài ra một hơi!

“Ừm.” Đột nhiên, một đường bóng hình xinh đẹp tịnh lệ, mặc áo khoác trắng, từ trước người Lâm Hải nhanh nhẹn mà qua.

Trong lòng Lâm Hải không khỏi run lên bần bật, ngay tại thời khắc ngây người, cái bóng hình xinh đẹp kia cũng là dừng bước chân lại, sau đó kinh ngạc quay đầu, nhìn sang.

“Ngươi là, Lâm Hải!” Nữ hài một mặt kinh hỉ, chạy đến trước mặt Lâm Hải.

Chương 755: Tình nhân mối tình đầu

“Lưu Hiểu Khiết.” Trên mặt Lâm Hải nhất thời phun lên vẻ vui sướng.

“Ha ha, thật là ngươi nha, ta còn sợ nhận lầm đâu!” Lưu Hiểu Khiết một mặt kích động vỗ tay, hai cái chân nhỏ không ngừng nhảy nhót trên mặt đất, vui vẻ nói không nên lời.

“Không thể giả được.” Lâm Hải rực rỡ cười, bên trong mắt nhìn qua Lưu Hiểu Khiết, một cỗ tình cảm, không khỏi đột nhiên xông lên đầu.

“Đúng, làm sao ngươi lại tới Yến Kinh. Ta nhớ được ngươi đến trường ở Giang Nam a.”

“Muội muội ta lên đại học tại Yến Kinh, ta đến xem nàng. Ngươi là, làm bác sĩ ở đây.” Lâm Hải nhìn Lưu Hiểu Khiết mặc áo khoác trắng, thử thăm dò hỏi.

“Ta đang thực tập ở bên trong đây.” Trên mặt Lưu Hiểu Khiết hiện lên một tia tự hào, dù sao có thể thực tập tại bệnh viện phụ thuộc đại học Yến Kinh, là một sự tình rất lợi hại, kỳ thực tập qua đi, nếu như có thể ở lại bên trong đây, tiền đồ sẽ càng thêm tươi sáng.

“Từ khi chúng ta tốt nghiệp trung học, liền chưa gặp lại đi, nhoáng một cái cũng hơn ba năm.” Lưu Hiểu Khiết cảm khái nói, nhớ tới chuyện cũ, khuôn mặt bỗng nhiên một đỏ, có chút ngượng ngùng.

“Đúng vậy a, ba năm, thời gian qua thật là nhanh.” Nhấc lên trường cấp ba, Lâm Hải nhìn Lưu Hiểu Khiết, trong lòng cũng là phức tạp, tư vị không biết ra sao.

Hai người là đồng học ở trường cấp ba, đều là học sinh giỏi trong lớp học, lại là thành viên ban ủy, thường xuyên làm bài, chơi đùa cùng một chỗ, thời gian qua đi, chính là thời điểm thanh xuân ngây thơ của Lâm Hải, đối với cô gái xinh đẹp ưu tú này, sinh ra tình cảm ái mộ.

Mà Lưu Hiểu Khiết cũng lòng mang hảo cảm đối với tính cách thuần phác, thành tích ưu dị của Lâm Hải, nhà nàng ta là trong thành phố, mỗi ngày đến trường đều sẽ mang chút đồ ăn ngon đồ ăn vặt cho Lâm Hải, tan học cũng thích tìm đến trước mặt Lâm Hải, cùng Lâm Hải vui cười đùa giỡn, quan hệ mười phần hòa hợp.

Các bạn học xem ở trong mắt, dần dần lời đồn đại nổi lên bốn phía, cũng lén truyền ra, Lâm Hải cùng Lưu Hiểu Khiết tốt hơn, có một lần bạn thân của Lưu Hiểu Khiết, thậm chí còn ồn ào trước mặt mọi người, đem Lưu Hiểu Khiết đẩy vào trong lòng Lâm Hải, khiến cho hai người vô cùng xấu hổ.

Sau đó, trong lòng Lâm Hải tuy ngọt ngào nói không nên lời, ái mộ đối với Lưu Hiểu Khiết càng sâu, mà Lưu Hiểu Khiết tuy nhiê xấu hổ liền đầu cũng không ngẩng lên được, lại mỗi ngày mang theo nụ cười ngượng ngùng, một bộ dáng vẻ hạnh phúc của thiếu nữ đang yêu.

Bất quá, hai người đều là bé ngoan, sự tình bị các bạn học nháo trò, thẹn thùng trong lòng cộng thêm sợ các bạn học quấy rối, ngược lại không còn dám đụng vào nhau, chỉ là khi đi học đợi nhau, hai người sẽ trộm nhìn đối phương, lúc ánh mắt đụng vào nhau, còn sẽ thẹn thùng né tránh, nhưng trong lòng còn ngọt hơn ăn mật.

Tuy sự tình không có nói toạc, nhưng hai người đều biết được tâm ý của đối phương, nhưng phi thường đáng tiếc là, mãi cho đến khi thi đại học, người nào cũng không có dũng khí đứng ra, hướng phía đối phương làm rõ, thẳng đến khi kết thúc thi đại học, Lâm Hải về nhà ở nông thôn, thì hai người không còn có liên hệ.

Đoạn thời gian trước khi lên đại học, Lâm Hải trôi qua phi thường dày vò, cả ngày thất hồn lạc phách, đầy trong đầu đều là bóng dáng mỹ lệ đáng yêu của Lưu Hiểu Khiết, hận chết sự nhu nhược của chính mình, không có dám hướng nàng thổ lộ, khiến đoạn luyến tình mỹ hảo này còn chưa bắt đầu, liền chết từ trong trứng nước.

Sau khi lên đại học, Lâm Hải cũng cùng đồng học trước kia nghe qua tin tức của Lưu Hiểu Khiết, biết rõ nàng đã thi đậu đại học Y Khoa Yến Kinh, hai người trời nam đất bắc, không có cơ hội gặp mặt, một đoạn thời gian sau, phần cảm tình này chậm rãi cũng liền bị chôn dưới đáy lòng.

Hôm nay, tại bên trong này ngẫu nhiên gặp nhau, trong lòng hai người cũng câu lên chuyện cũ, sau khi hàn huyên vài câu, liền một mặt ôn nhu nhìn đối phương, cũng lâm vào trong ký ức.

“Chờ ta một chút, ta đi thay y phục!” Lưu Hiểu Khiết dẫn đầu đánh vỡ loại không khí xấu hổ này, chỉ chốc lát, thay đổi một bộ y phục thời thượng thanh xuân tịnh lệ, đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Lão đồng học đã lâu không gặp, ta mời ngươi uống ly cà phê đi.” Lưu Hiểu Khiết nhiệt tình mời nói.

“Tốt!” Lâm Hải cười cười, đáp ứng.

Hai người sóng vai ra khỏi bệnh viện, tìm một quán Cafe gần bệnh viện, ngồi xuống.

“Hai vị, uống chút gì không?” Phục vụ sinh đi tới, lễ phép hỏi.

“Ireland!” Lưu Hiểu Khiết nhu tình nhìn Lâm Hải, dẫn đầu nói nói.

Trong lòng Lâm Hải run lên, tuy hắn đối với cà phê không có nghiên cứu gì, nhưng loại Ireland này so ra vẫn khá nổi danh, đại biểu cái hàm nghĩa gì, hắn vẫn là hiểu.

“Ta cũng tới chén Ireland đi.” Nhìn hai mắt ôn nhu mang theo sầu não của Lưu Hiểu Khiết, ma xui quỷ khiến, Lâm Hải cũng điểm Ireland.

Hai người uống cà phê, bắt đầu trò chuyện lên một số chuyện lý thú ở thời điểm đến trường, nhớ lại quãng thời gian trước, trên mặt tất cả đều tràn đầy nụ cười vui sướng.

Bất quá ba năm không thấy, bao nhiêu lạnh nhạt có trước đó, cộng thêm đề tài liền chỉ có một chút như vậy, sau khi tán gẫu, hai người đột nhiên an tĩnh lại, bầu không khí lập tức trở nên có chút ngột ngạt.

Qua rất lâu, Lâm Hải rốt cục thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn Lưu Hiểu Khiết.

“Hiểu Khiết, ngươi mấy năm này, qua được không.”

“Rất tốt.” Lưu Hiểu Khiết cúi đầu, nhấp nhẹ môi son, “Ngươi sao.”

“Ta qua cũng rất tốt!” Lâm Hải nói xong, hai người lại lâm vào trầm mặc.

“Ngươi...”

“Ngươi...”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

“Ngươi nói trước...”

“Ngươi nói trước...”

“Ha ha, xem ra qua ba năm, hai ta vẫn là có ăn ý như thế.” Lâm Hải vui đùa nói nói.

“Đúng thế, khi đó các bạn học bên trong ban liền cũng nói hai chúng ta tâm hữu linh tê đây.” Lưu Hiểu Khiết cười cười, bỗng nhiên mang theo một mặt u oán, nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề sao?”

“Đương nhiên có thể.” Lâm Hải cười nói.

Lưu Hiểu Khiết nhếch miệng, khuôn mặt nổi lên một vòng hồng hồng, đem đầu vùi thấp xuống.

“Thời cấp ba, các bạn học cũng nói hai ta là một cặp, khi đó, trong lòng ngươi có thích ta hay không a?” Lưu Hiểu Khiết vừa nói ra khỏi miệng, nhất thời cái cổ trắng nõn cũng hồng thấu, cúi đầu hận không thể vùi vào trong ngực.

Trong lòng Lâm Hải, nhất thời có một loại cảm giác nói không ra xông tới, không biết là khó chịu, hay là thoải mái dễ chịu.

“Thích lắm!” Lúc Lâm Hải nói câu này ra khỏi miệng, trong lòng phảng phất như có khối đá lớn ép xuống, để hắn không thở nổi.

Lưu Hiểu Khiết nghe được, đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp mở to, đột nhiên che lên một tầng hơi nước.

“Vậy ngươi, vì cái gì không nói cho ta!”

“Ta...” Lâm Hải há há miệng, “Ta không dám!”

Lâm Hải nói xong, một cỗ chua xót nói không nên lời, để tâm hắn thống khổ giống như bị kim đâm, cúi đầu, giống như đang giận dữ buồn bực chính mình nhu nhược lúc ấy.

“Ta còn tưởng rằng... Ha ha.” Lưu Hiểu Khiết cười, trên mặt lại trượt ra nước mắt.

“Hiểu Khiết...” Lâm Hải nhìn Lưu Hiểu Khiết rơi lệ, trong lòng khó chịu nói không nên lời.

“Ha ha, ta không sao, chỉ là nhớ tới chuyện cũ, hơi xúc động mà thôi.” Lưu Hiểu Khiết cười, đem nước mắt lau khô, sau đó oán trách liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Ngươi biết không, người ta vẫn cho là, ngươi căn bản đối với ta không có ý tứ kia, hại thời điểm ta nghỉ hè, khóc rất nhiều lần đây.”

Lâm Hải há há miệng, lại không phản bác được, mặt mũi tràn đầy áy náy.

“Tốt, không đề cập tới những cái này nữa, bớt để ngươi chê cười ta.”

Lâm Hải nhìn vẻ mặt vui cười rưng rưng nước mắt của Lưu Hiểu Khiết, trong lòng có cảm giác khó chịu thật lâu.

“Đúng, ngươi ưu tú như vậy, hiện tại hẳn là cũng có bạn gái đi.”

“Ưu tú sao.” Lâm Hải thầm cười khổ, có lẽ chỉ có tại bên trong mắt ngươi, ta mới một mực là ưu tú đi, thật tình không biết, mấy tháng trước ta, liền cả tư cách làm phiếu cơm cho người ta cũng đều không có.

“Có, học cùng một trường với ta, ta rất yêu nàng!” Lâm Hải cười khẽ, gật đầu.

Sắc mặt Lưu Hiểu Khiết nhất thời nhất ảm đạm, mang theo thương cảm.

“Nàng nhất định rất hạnh phúc.”

“Ngươi đây, ưu tú xinh đẹp như vậy, hẳn là cũng có bạn trai đi.”

“Ta à...” Lưu Hiểu Khiết vừa muốn nói chuyện, đột nhiên điện thoại vang lên.

Chương 756: Chuyện cũ bay theo gió

“Không có ý tứ, ta nhận cú điện thoại a.” Lưu Hiểu Khiết áy náy cười một tiếng, tiếp điện thoại.

“Ừm ân, ta cùng bằng hữu đang ở quán cà phê Thượng Đảo đối diện bệnh viện, tốt, ta chờ ngươi.”

Tắt điện thoại, Lưu Hiểu Khiết ngọt ngào cười một tiếng.

“Bạn trai ta, y tới đón ta.”

Lâm Hải chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, rất đau đớn.

Tuy đã sớm nghĩ đến, cô gái xinh đẹp ôn nhu như Lưu Hiểu Khiết, khẳng định đã có bạn trai, nhưng khi thật sự nghe được tin tức này lúc, trong lòng Lâm Hải vẫn là không nhịn được cảm giác khó chịu.

Thật sự là buồn cười a!

Lâm Hải rõ ràng biết rõ, người chính mình yêu là Liễu Hinh Nguyệt, mối tình đầu đắng chát cùng Lưu Hiểu Khiết này, đã theo thời gian trôi qua, chôn vùi tại bên trong nỗi nhớ, nhưng nghe được nàng có bạn trai, vì cái gì chính mình vẫn là sẽ đau lòng đâu?.

“Vậy không bằng chúng ta hôm nào lại tụ họp đi, ta cũng không muốn làm bóng đèn.” Lâm Hải ra vẻ nhẹ nhõm đứng người lên, hướng phía Lưu Hiểu Khiết cười cười.

“Vậy được rồi, chúng ta lưu lại phương thức liên lạc của nhau đi, về sau sẽ thường liên hệ.” Hai người trao đổi số điện thoại di động cùng Weachat, đi ra khỏi quán Cafe.

Vừa tới cửa, một chiếc xe con BMW bảy chỗ màu trắng, liền dừng ở phía trước hai người,

Cửa xe vừa mở ra, một cái nam tử sắc mặt thanh tú, ăn mặc chỉnh chu, bước xuống xe.

“Hiểu Khiết!” Nam tử nở nụ cười, nhưmg khi thấy Lâm Hải ở bên cạnh nàng, liền không khỏi sững sờ.

“Vị này là...”

“Giới thiệu cho các ngươi một chút, đây là đồng học trường cấp ba của ta, Lâm Hải.”

“Lâm Hải, đây chính là bạn trai ta, Dương Gia Ninh.” Lưu Hiểu Khiết đi lên phía trước, kéo cánh tay Dương Gia Ninh, thân mật nói nói.

“Ngươi tốt, rất hân hạnh được biết ngươi!” Dương Gia Ninh lễ phép vươn tay.

Trong lòng Lâm Hải đột nhiên phi thường cảm thấy khó chịu, gật gật đầu, nhưng lại chưa cùng Dương Gia Ninh nắm tay, để Dương Gia Ninh xấu hổ một trận.

“Ta đi trước.” Lâm Hải nói xong, cũng không quay đầu lại quay người rời đi.

“Ai...” Lưu Hiểu Khiết há há miệng, nhìn thân ảnh có chút cô đơn của Lâm Hải, trong lòng bỗng nhiên có một trận nắm chặt đau nhức.

“Cái đồng học này của ngươi là làm sao a, lễ phép cơ bản nhất cũng đều không hiểu, về sau bớt cùng hắn lui tới đi.”

“Hiểu Khiết, ban đêm ta dẫn ngươi đi quán bar Phi Vũ chơi đi, bên trong này...”

Thanh âm phàn nàn của Dương Gia Ninh, truyền vào bên trong lỗ tai của Lâm Hải, Lâm Hải bừng tỉnh như không nghe thấy, trong lòng vô cùng thất lạc, phảng phất như đồ vật âu yếm, đã bị người cướp đi.

Dùng sức đá bay một cục đá dưới chân, Lâm Hải thầm mắng chính mình một tiếng, cái này là thế nào.

Chính mình rõ ràng người mình yêu là Hinh Nguyệt, rõ ràng biết rõ cùng Lưu Hiểu Khiết đã không có bất kỳ cái liên quan gì, biết chắc đạo chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, cái tuổi tác không hiểu về yêu kia, đã sớm trôi qua.

Mối tình đầu đắng chát mà ngọt ngào, bây giờ còn lại, chỉ là một loại tình hoài.

Nhưng vì cái gì, tâm của chính mình vậy mà còn sẽ thống khổ như thế đâu?.

Chẳng lẽ là, tính chiếm hữu của nam nhân đang tác quái, không nhìn nổi nữ nhân mà mình yêu, đầu nhập vào ôm ấp của khác nam nhân.

Lâm Hải tâm phiền ý loạn, đi trên đường, thật lâu không thể bình tĩnh.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Mạnh Húc.

“Uy, Hải ca!” Mạnh Húc đang cùng một ngôi sao nhỏ vóc người nóng bỏng, tại trên giường lớn mềm mại trao đổi nghệ thuật, tiếp được điện thoại của Lâm Hải, vội vàng đem ngôi sao nhỏ đẩy qua một bên.

“Giúp ta tra một người, gọi là Dương Gia Ninh, chừng hai mươi, lái một chiếc BMW màu trắng.”

“Dương Gia Ninh, chừng hai mươi, BMW màu trắng. Chỉ những thứ này.” Mạnh Húc sững sờ, “Hải ca, người phù hợp với điều kiện này, ta đoán chừng toàn bộ Yến Kinh, vừa nắm cũng là một bó to.”

“Ngươi tra là được.” Lâm Hải thấy phiền não trong lòng, trực tiếp cúp điện thoại.

Điện thoại vừa cúp máy, bỗng nhiên lại vang lên, Lâm Hải xem xét, lại là Liễu Hinh Nguyệt đánh tới.

“Lão công, anh đang làm gì vậy?.” Thanh âm nũng nịu của Liễu Hinh Nguyệt ở trong điện thoại nói nói.

“Không có việc gì, đang đi lung tung trên đường đây.” Nghe được thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, bực bội trước đó của Lâm Hải, nhất thời giảm bớt không ít.

“Em bận rộn như vậy, nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho anh.”

“Không biết vì cái gì, người ta đột nhiên đặc biệt nhớ anh a.” Lâm Hải cách điện thoại, cũng có thể cảm giác được bộ dáng nhu tình như nước của Liễu Hinh Nguyệt.

“Ha ha, đứa ngốc, buổi sáng hôm nay mới tách ra, liền lại đã nhớ anh a.” Trong lòng Lâm Hải dâng lên nồng đậm hạnh phúc.

“Người ta liền là nhớ ngươi nha, anh có nhớ người ta hay không à.”

“Đương nhiên rồi, anh không giờ nào khắc nào mà không nhớ đến em!” Lâm Hải nói, nhưng trong lòng bỗng nhiên sinh ra một tia áy náy.

“Thật a, em liền biết rõ, thời điểm người ta nghĩ đến anh, anh khẳng định cũng đang nhớ em, lão công yêu yêu đát!”

“Em phải bận rộn a, về nhà gặp!” Liễu Hinh Nguyệt tại bên trong điện thoại, thân Lâm Hải một cái, sau đó cúp điện thoại.

Lâm Hải nhìn điện thoại di động, trên mặt dần dần giơ lên nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, vẻ lo lắng trong lòng trước đó đã bị quét sạch sành sanh.

“Hinh Nguyệt, lão công sẽ không có lỗi với em, chuyện cũ ngày xưa, liền để nó theo gió mà bay đi thôi.”

Lâm Hải giờ phút này, trở nên một mảnh không minh, liền cả chính hắn cũng không biết, tâm cảnh đã tiến vào một cái tầng cấp mới.

Tại trên đường cái nhàm chán đi tới, không bao lâu, Weachat vang lên.

Lâm Hải mở ra xem, là Mạnh Húc phát tới.

“Hải ca, người gọi Dương Gia Ninh, lại phù hợp với điều kiện, toàn bộ Yến Kinh có hơn năm mươi cái!”

“Ta cũng không biết người ngươi muốn tra là cái nào, không bằng ta đem ảnh chụp phát hết cho ngươi, ngươi phân biệt một chút.”

Sau đó, một tấm lại một tấm hình, phát đến bên trên Weachat của Lâm Hải.

Sau khi nhận được điện thoại của Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải đã không hề quan tâm tới thân phận của cái Dương Gia Ninh này nữa, thế nhưng Mạnh Húc đã để ý như vậy, đem ảnh chụp phát tới, Lâm Hải cũng không thể cô phụ một phen tâm ý của y, dù sao trong lúc rảnh rỗi, Lâm Hải liền lật xem.

“A, thật là có!” Rất nhanh, Lâm Hải tìm đến ảnh chụp người bạn trai kia của Lưu Hiểu Khiết, sau đó phát qua cho Mạnh Húc.

“Là người này!”

“Tốt, Hải ca, ta lập tức để cho người đi tra!”

Lại một lát nữa, Mạnh Húc phát tới tin tức.

“Hải ca, tra được, người này là người kế nhiệm tập đoàn Dương thị ở Yến Kinh, tập đoàn Dương thị là làm sinh ý về đất đai, tài sản khoảng chừng một tỷ, người sáng lập tập đoàn Dương thị gọi là Dương Hải Quốc, người Cát Lâm, tay trắng khởi nghiệp, có lắm thủ đoạn, cái Dương Gia Ninh này, là con trai độc nhất của ông ta, trước mắt kinh doanh một công ty cấp dưới của tập đoàn Dương thị.”

Lâm Hải nhìn tin tức mà Mạnh Húc phát đến, âm thầm gật đầu, cái Dương Gia Ninh này gia thế không tệ, Lưu Hiểu Khiết gả qua đó, hẳn là sẽ không chịu ủy khuất gì.

"Nhân phẩm cá nhân thì thế nào?" Lâm Hải lại gửi tin tức hỏi.

"Cũng không tệ lắm, trừ khéo léo đưa đẩy ra, không có cái tin tức bất hảo gì, bất quá loại gia tộc không có bối cảnh giống như bọn họ này, phần lớn đều khéo léo đưa đẩy, cái này cũng là sinh tồn căn bản của những người xuất thân từ cây cỏ như bọn họ."

"Được, ta biết rõ!" Tuổi nhỏ tiền nhiều, dư luận không tệ, đối với Lưu Hiểu Khiết mà nói, cũng coi là lương phối, Lâm Hải yên tâm.

"Hải ca, trước đó nghe ngươi gọi điện thoại, tựa hồ tâm tình không tốt?" Mạnh Húc lại hỏi.

"Mới vừa rồi là có một chút, bất quá bây giờ đã không có việc gì, ngữ khí nói chuyện với ngươi không tốt, thật có lỗi a." Lâm Hải hiện tại, trong lòng chỉ có Liễu Hinh Nguyệt, chuyện của Lưu Hiểu Khiết, đã thành công tiếp nhận qua.

Hắn hiện tại đối với Lưu Hiểu Khiết, chỉ có tình đồng học, hoặc là càng thân cận hơn một chút, tựa như... Thân nhân!

Mặc kệ là cái gì, nhưng trong lòng Lâm Hải rõ ràng, đã không có một tia tư tình nhi nữ.

"Nhìn ngươi nói kìa, cùng ta còn nói cái gì xin lỗi a." Mạnh Húc phát tới một cái biểu lộ nhếch miệng cười to.

"Như vậy đi, Hải ca, ngươi đến Yến Kinh nhiều ngày như vậy, cũng không cho ta có cơ hội xum xoe một lần, không bằng bây giờ, đi ra cùng ta vui vẻ một chút, như thế nào. Dù sao chị dâu Hinh Nguyệt tan ca muộn, cũng không ảnh hưởng tới thế giới hai người của hai ngươi a."

“Hơn nữa, ta vụng trộm nói cho ngươi biết, ta vừa mới ký được hai nữ ngôi sao ca nhạc đang hỏa hạng nhất a, ngươi có muốn nếm thử hay không. Ta không sẽ cùng nói chị dâu Hinh Nguyệt đâu.” Phía sau Mạnh Húc vẫn đưa thêm cái biểu lộ nhướn lông mày cười xấu xa.

“Thôi đi, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi giống nhau a, đều nhanh thành loại đặc biệt lai giống rồi.” Lâm Hải cười chửi một câu, bất quá với đề nghị của Mạnh Húc, lại làm cho hắn có chút tâm động.

Dù sao cũng là người trẻ tuổi, mỗi ngày đều là tu luyện, cũng quá buồn tẻ, cần thư giãn thích hợp một tí, cũng không có gì không tốt.

“Ha ha, vậy liền để ta đem người đến đón ngươi đi! Thế nào, Hải ca, buổi tối tới hay không đến.”

“Tốt, vậy ngươi đến lúc đó tới đón ta!” Lâm Hải cười cười, đáp ứng!

Chương 757: Soái ca, một người sao?

Quán bar Phi Vũ, ánh đèn lấp lóe, vũ khúc sục sôi, vô số nam nam nữ nữ điên cuồng giãy dụa thân thể, phóng thích ra cuồng dã trong lòng, tinh anh các giới ra vẻ đạo mạo cùng mỹ nhân lãnh đạo vào ban ngày, giờ phút này cũng gỡ xuống mặt nạ, tìm kiếm lấy con mồi để tiêu khiển tịch mịch.

“Hải ca, mau nhìn cái cô nàng bên kia, dáng người siêu bạo, mặt mũi tràn đầy phong tao, xem xét liền rất dễ vào tay, thế nào, muốn qua thông đồng một chút hay không.” Mạnh Húc một bên vặn vẹo theo vũ khúc, một bên lớn tiếng hô hào vào bên tai Lâm Hải.

Lâm Hải bất đắc dĩ cười một tiếng, lắc đầu, bây giờ hắn, không biết vì sao, đối với những nữ nhân trà trộn trong tràng sở này, không nhấc nổi một tia hứng thú.

“Không phải đâu, Hải ca!” Mạnh Húc một mặt khoa trương, “Đây chính là phóng thịt mỡ tới bên miệng a.”

“Ta cùng ngươi nói, ngươi không đi ta có thể đi a.”

Lâm Hải cười cười, hướng phía Mạnh Húc khoát khoát tay.

“Ngươi thỏa thích chơi đi, không cần phải để ý đến ta.”

Lúc vừa lên đại học, bọn Lâm Hải ở tại ký túc xá, cũng thường xuyên nghe kinh nghiệm phong phú của cái phú nhị đại Lưu Lượng kia, mặt mày hớn hở giảng một số cố sự bên trong quán bar, khi đó mỗi lần cũng nghe mà lòng ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể cũng đi quán bar, nhìn có thể săn cái trước hay không.

Bất quá sau khi gặp phải Hinh Nguyệt, tâm tính của Lâm Hải giống lập tức nhận được tẩy lễ, đột nhiên rất không còn có loại dục vọng săn yến kia, loại nội tâm biến thái cũng suy nghĩ mà cơ hồ các nam đồng bào đều có, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động mà biến mất.

Liền như hôm nay, nhìn cái mỹ phụ gợi cảm yêu nhiêu kia, đổi lại là Lâm Hải trước kia, khẳng định sẽ rục rịch, nóng lòng muốn thử, nhưng bây giờ lại ngay cả dục vọng đi qua bắt chuyện cũng đều không có.

“Ha ha, Hải ca, vậy ta liền trọng sắc khinh hữu một lần á!”

Mạnh Húc thực sự không kìm nén được bạo động trong lòng, hướng phía Lâm Hải cười ha ha một tiếng, sau đó một mặt bựa bựa hướng phía cái mỹ phụ kia đi đến.

Lâm Hải nhìn bộ dáng Mạnh Húc lộ ra tao khí, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Hinh Nguyệt a, Hinh Nguyệt, em đến tột cùng có cái ma lực gì, để ca ca ta đối với mấy cái hồ ly tinh câu người này, cũng không làm sao có hứng nổi đây.”

Sau khi Mạnh Húc đi, Lâm Hải tìm một chỗ ngồi xuống, một người lẳng lặng uống bia, nhìn hết thảy ồn ào táo bạo trong quán rượu, mà lòng yên tĩnh như nước, lại có loại cảm giác siêu thoát ra khỏi trần thế.

Không mất một chút thời gian, Lâm Hải liền chú ý tới, Mạnh Húc cùng cái thiếu phụ gợi cảm kia, đã ôm nhau rời khỏi quán bar, trước khi đi, Mạnh Húc còn không quên hướng phía Lâm Hải nháy mắt mấy cái.

Lâm Hải sững sờ, nghĩ không ra nhanh như vậy liền đã giải quyết, tiểu tử này, nói là mang chính mình đi ra ngoài thả lỏng, kết liễu y trước liền ôm mỹ nữ chạy, đem một mình mình ném ở bên trong chỗ này, đáng giận a.

Thời điểm Lâm Hải đang khinh bỉ Mạnh Húc thật sâu, điện thoại di động truyền đến thanh âm của Weachat.

“A. Công chúa Lâm Nhi!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, nghĩ không ra lại là Sở Lâm Nhi phát tới.

Từ khi Sở Lâm Nhi mang theo La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, nói muốn đi giúp chính mình giải quyết những Địa Sát Tinh còn lại, sau đó liền không có bóng dáng, không biết chạy đi đâu, đây mới là lần đầu tiên sau khi đi, liên hệ lại với chính mình.

Lâm Hải vội vàng mở Weachat ra, xem xét tin tức của Sở Lâm Nhi.

Sở Lâm Nhi: Uy, đại lưu manh, Vương Giả Vinh Diệu của bản Công chúa, đã luyện được thế nào. Có phải đã lên Vương Giả hay không? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

"Ách..." Lâm Hải xấu hổ một trận, trong khoảng thời gian này không phải bận bịu cái này, thì cũng là bận bịu này, Lâm Hải đều nhanh đem việc này quên mất.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, mau mau. (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi lạnh)

Sở Lâm Nhi: A a a a a a!

Sở Lâm Nhi: Sự tình của bản Công chúa, ngươi đến cùng có để bụng hay không a, cũng đã nhiều ngày như vậy, còn chưa lên Vương Giả, thật sự là tức chết ta! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

Lâm Hải một trận bạo mồ hôi, trong đầu không khỏi hiện ra bộ dáng Sở Lâm Nhi phát điên, may mắn cái nữ bạo lực này không có ở bên người, nếu không không phải đem chính mình ấn dưới thân thể, hung hăng chà đạp một phen thì không được.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi trước đừng nói ta, chuyện của ta ngươi xử lý thế nào, tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát đã thu thập được mấy cái.

Lâm Hải quyết định nói sang chuyện khác, lấy lui làm tiến.

Sở Lâm Nhi: Cái kia... Ngươi còn có bao biểu lộ mới hay không a, phát cho ta một cái đi. (phía sau là một cái biểu lộ manh manh đáng yêu)

Phong cách đột nhiên chuyển biến, trong lòng Lâm Hải nhất thời có loại dự cảm bất thường.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Uy, đừng có nói sang chuyện khác, nhanh trả lời vấn đề của ta!

Sở Lâm Nhi: Ai nha, hôm nay khí trời thật tốt, bầu trời trong trẻo, mưa phùn kéo dài...

Phốc!

Nhìn Sở Lâm Nhi câu trước không đáp với câu sau, Lâm Hải nhất thời khẳng định, chính mình đã đoán đúng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi có phải hay không đến một cái cũng còn không có tập hợp đến. (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Sở Lâm Nhi: A. Ngươi làm sao đoán được.

"Em gái ngươi!" Lâm Hải nhất thời tức giận, cái Sở Lâm Nhi này, quá không đáng tin cậy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đến cùng có đi giúp ta thu thập hay không?!

Sở Lâm Nhi: Đương nhiên là có a, chính là, chính là mấy ngày nay, người ta đem Thường Tú Lệ chộp tới, lại tùy tiện tìm mấy cái Sứ Giả Câu Hồn, chơi mấy ngày đấu địa chủ, có chút trì hoãn... (phía sau là một cái vẻ mặt vô tội)

Phốc!

"Lại đấu địa chủ!" Lâm Hải sắp điên, mẹ nó địa chủ bà a ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không cho phép tái đấu!!! Nhanh đi tìm cho ta a! Nếu không đừng nghĩ lên Vương Giả!!! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Sở Lâm Nhi: Không đấu liền không đấu, làm gì dữ vậy. (phía sau là một cái biểu lộ ủy khuất)

Lâm Hải bưng lấy đầu không còn gì để nói, cái Công chúa Lâm Nhi này a, cái gì đều tốt, cũng là quá con mẹ nó ham chơi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi, cái này cũng quan hệ tới mạng nhỏ của ca ca a, ngươi nghiêm túc chút có được hay không? (phía sau là một cái biểu lộ đáng thương)

Sở Lâm Nhi: Ai nha, biết rõ, ta đã tìm tới Địa Chu Tinh Khiêu Giản Hổ Trần Đạt, bất quá còn muốn khoảng chừng một tuần lễ, tinh phách của y mới có thể xuất hiện, đến lúc đó khẳng định chộp tới cho ngươi, a a a a a!!! Thường Tú Lệ ngươi đúng là ngu xuẩn, hai ta là một đám, ngươi lại nổ ta!!!

"Ách..." Nhìn tin tức của Sở Lâm Nhi, tâm lý Lâm Hải bỗng nhiên dâng lên một tia cảm động cùng áy náy, nguyên lai mình hiểu lầm Sở Lâm Nhi, người ta đối với chuyện của mình, vẫn còn để bụng đây.

Kết thúc đối thoại cùng Sở Lâm Nhi, Lâm Hải nhìn xem nam nữ xung quanh tùy ý phóng thích ra nội tâm, đột nhiên có chút tẻ nhạt không thú vị, đang lo lắng muốn tránh xa hay không.

Ba!

Đột nhiên bả vai bị người vỗ một cái.

Lâm Hải quay đầu, chỉ thấy Lưu Hiểu Khiết một mặt kinh hỉ đứng ở phía sau, nhìn lấy chính mình.

"Lâm Hải, thật đúng là ngươi! Thật sự là quá khéo, ngươi cũng tới bên trong này chơi sao."

Lâm Hải cười đứng dậy, cũng là cảm giác ngoài ý muốn sâu sắc, Yến Kinh lớn như vậy, quán bar nhiều như vậy, vậy mà cũng có thể đụng vào nhau, xác thực trùng hợp nha.

"Trong lúc rảnh rỗi, tới bên trong này ngồi một chút." Lâm Hải vừa nói, một bên hướng phía Dương Gia Ninh bên người Lưu Hiểu Khiết, gật gật đầu.

Nút kết của mối tình đầu đã mở, Lâm Hải đương nhiên sẽ không tiếp tục nhằm vào bạn trai của Lưu Hiểu Khiết, ngược lại còn đối với thái độ trước đó của mình, mà có chút áy náy trong lòng.

“Đi thôi, Hiểu Khiết, chúng ta đi qua đi, bọn Hồng thiếu vẫn còn chờ đây.” Dương Gia Ninh nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Lâm Hải một chút, ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Lưu Hiểu Khiết, ôn nhu nói nói.

Hiển nhiên, đối với vô lễ trước đó của Lâm Hải, Dương Gia Ninh vẫn canh cánh trong lòng, Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cũng không thèm để ý, lúc đầu là sai tại chính mình, trách không được người khác.

Lưu Hiểu Khiết do dự một chút, nhìn bên người Lâm Hải cũng không có bằng hữu đồng bọn, thử thăm dò mở miệng.

“Ngươi, đi một mình sao?”

“Lúc đầu hai người, bất quá bằng hữu của ta kia, là cái hàng trọng sắc khinh bạn, ngay tại vừa rồi, đã ôm cái mỹ nữ tiêu sái đi rồi, đem chính ta ném ở bên trong này.” Lâm Hải nhún nhún vai, tự giễu nói nói.

Lưu Hiểu Khiết cười khúc khích, khuôn mặt kiều mị rung động lòng người nói không nên lời.

“Này, ngươi muốn cùng chơi đùa với chúng ta không?” Lưu Hiểu Khiết hướng Lâm Hải phát ra lời mời.

“Hiểu Khiết!” Dương Gia Ninh ở một bên, nhất thời không cao hứng, vội vã kéo nàng một cái.

“Hồng thiếu là thân phận gì, chúng ta có thể cùng chơi đùa với y, đã phi thường không dễ dàng, nếu như mang người không liên quan qua, vạn nhất Hồng thiếu không cao hứng, chúng ta sẽ không chịu trách nhiệm được.”

Nghe Dương Gia Ninh oán trách, môi son của Lưu Hiểu Khiết hé mở, nhất thời cũng có do dự.

“Không cần, con người của ta, ưa thích một mình, các ngươi đi chơi đi, đừng để bằng hữu chờ lâu, không cần phải để ý đến ta.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, tùy ý nói.

“Này, vậy chúng ta đi trước.” Lưu Hiểu Khiết mang theo áy náy hướng phía Lâm Hải khoát khoát tay.

“Được, Hiểu Khiết, đi nhanh đi.” Dương Gia Ninh thúc giục, lôi kéo Lưu Hiểu Khiết rời đi.

“Chúng ta quay đầu thì liên hệ.” Lưu Hiểu Khiết vừa đi, vừa quay đầu, hướng phía Lâm Hải khoát khoát tay.

Lâm Hải mang trên mặt nụ cười nhạt, đưa mắt nhìn Lưu Hiểu Khiết cùng Dương Gia Ninh rời đi, giơ ly bia bên trong tay lên, uống một hơi cạn sạch!

“Soái ca, một mình sao?” Đột nhiên, một âm thanh ngọt nị vang lên, sau đó một cái thân thể mềm mại thơm ngào ngạt, ngồi vào trên đùi Lâm Hải.

Chương 758: Mỹ nữ đưa tới cửa

Lâm Hải không thể không thừa nhận, trong lòng mình tuy trung trinh đối với Liễu Hinh Nguyệt, nhưng lại không khống chế nổi bản năng của nam nhân.

Cỗ thân thể mềm mại này vừa ngồi lên, u hương nữ tử chui vào lỗ mũi thấm vào ruột gan, tựa như một loại xuân dược, để sóng nhiệt trong người Lâm Hải nhấp nhô.

“Mỹ nữ, ngươi có biết làm như vậy là rất nguy hiểm hay không!” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng, trêu tức mở miệng nói.

“Ha ha ha!” Lời nói của Lâm Hải, nhắm trúng nữ hài yêu kiều cười một trận, hai cánh tay như khối ngọc, khóa chặt cổ Lâm Hải, môi son mang theo nhiệt khí, tiến đến bên tai Lâm Hải.

“Mang ta đi mướn phòng!”

Nữ hài không có một chút hàm súc, trực tiếp nói nói, chỉ là Lâm Hải từ trong lời nói của nàng, nhạy cảm bắt được vẻ run rẩy cùng gấp gáp.

“Ừm.” Lâm Hải lúc này mới quan sát tỉ mỉ cái nữ hài chủ động đưa tới cửa này, ngũ quan tinh xảo trang nhã, khuôn mặt thanh tú tuyệt mỹ, hai đầu lông mày mang theo một tia ưu thương nhàn nhạt, tóc dài màu đỏ tím gợn sóng, xốp rủ tản ra, làm nổi bật lên một tia khí tức đọa lạc.

Một thân áo da váy da màu đen, đem đường cong mê người, hoàn mỹ phác hoạ ra, dáng người có lồi có lõm rung động lòng người, bên trên gương mặt vô cùng mịn màng, là hai rặng mây đỏ, ánh mắt mê ly hơi say, vô cùng sung mãn dụ hoặc, làm cho lòng người ngứa ngáy khó nhịn.

Thế nhưng là, Lâm Hải nhìn nữ hài, lại không có một tia dục vọng, trực giác nói cho hắn biết, cô gái này cũng không phải là một người tùy tiện, nội tâm của nàng ta, tựa hồ có một tia ưu thương cùng tuyệt vọng.

“Vì cái gì tìm tới ta. Ta cũng không giàu, lại không đẹp trai, tựa hồ không có địa phương hấp dẫn người.” Lâm Hải cho dù ít đến quán bar, cũng có thể đoán được, loại nữ hài cực phẩm này, mà xuất hiện tại loại tràng sở này, kẻ muốn đem nàng ta kéo tới trên giường, không biết sẽ có bao nhiêu người, nhưng vì sao hết lần này tới lần khác lại tìm tới chính mình.

“Khả năng là ngươi, nhìn qua khá thuận mắt đi.” Sắc mặt nữ hài nhất ảm đạm, sau đó bỗng nhiên hiện lên một tia không kiên nhẫn, “Ngươi đến cùng có đi hay không, không đi thì ta tìm người khác?”

Lâm Hải vừa muốn mở miệng, đột nhiên, một mùi rượu nồng thổi qua, Lâm Hải nhướng mày, sau đó một người trẻ tuổi thần thái ngả ngớn, sắc mặt kiêu ngạo đi tới.

Vừa thấy nữ hài ngồi tại bên trong lòng Lâm Hải, sắc mặt của người trẻ tuổi này nhất thời đại nộ, ba cái đem chén rượu trong tay liền quẳng ra ngoài.

“Gái điếm thúi, vừa mới theo gia trang một bản nghiêm túc, nhanh như vậy liền thiếp đến trên thân người khác phát tao, ngươi con mẹ nó là có ý tứ gì!” Người trẻ tuổi hung ác trừng mắt với nữ hài, lớn tiếng chất vấn.

Nữ hài thấy người này, đôi mày nhất thời gắt gao nhăn lại, người này từ lúc nàng ta vừa vào quán bar, liền bắt đầu quấy rối nàng ta, cũng nhiều lần làm rõ, chỉ cần cùng gã ngủ một giấc, gã có thể cho nàng ta rất nhiều tiền, nhưng bị nàng ta từ chối thẳng thắn.

Sau khi người trẻ tuổi nếm thử mấy lần, phát hiện nữ hài thủy chung đối với gã lạnh lùng, đối với điều kiện hậu đãi mà gã mở ra cũng thờ ơ, chính mình về sau lại có rất nhiều nam nhân đi qua bắt chuyện, mặc kệ là suất khí hay là tiền nhiều, phong nhã hay là thô lỗ, nữ hài cũng xụ mặt lạnh nói cự tuyệt, phối hợp uống rượu.

Người trẻ tuổi lập tức phán đoán, cô gái này có thể là cái nữ tử nghiêm túc, chỉ là tới bên trong này thư giãn một tí, cũng không muốn phát sinh cái sự kiện kích tình gì, liền không tiếp tục đi qua quấy rối, chỉ còn chờ nữ hài sau khi uống say thì tới động thủ lần nữa.

Nhưng lúc gã cùng một cái nữ hài trang điểm dày đặc, tại bên trong nơi hẻo lánh sắc bén lý luận, luận bàn võ nghệ, thì trong lúc vô tình đột nhiên phát hiện, cái nữ hài cao lãnh kia, vậy mà không biết từ lúc nào, đã ngồi vào bên trong lòng một cái nam nhân ăn mặc phổ thông, tướng mạo bình thường.

Một màn này nhất thời đem gã tức hỏng, đẩy ra cái nữ hài trong lòng đã bắt đầu rên rỉ, tiến vào trạng thái kia ra, khí thế hung hăng liền xông lại.

Nữ hài lạnh lùng nhìn lấy gã, trên mặt không có một tia hoảng hốt, chán ghét nhíu mày.

“Thật xin lỗi, ta không biết ngươi!”

“Ta qua mẹ nó không biết!” Nam tử trẻ tuổi tức giận tại chỗ, vươn tay hướng phía mái tóc nữ hài liền bắt tới.

Lâm Hải nhìn không được nữa, khẽ vươn tay đem cổ tay nam tử trẻ tuổi kia bắt lấy, nhàn nhạt mở miệng.

“Người ta cũng đã nói không biết ngươi, liền không nên quấy rầy người ta nữa.”

Nam tử dùng sức giãy dụa mấy lần, lại phát hiện, bàn tay Lâm Hải tựa như kìm sắt, mặc gã dùng sức như thế nào, cũng không tránh thoát, không khỏi gấp gáp.

“Ta qua mẹ nó, chuyện của lão tử ngươi cũng dám quản, ngươi biết rõ lão tử là ai chăng!”

“Chẳng cần biết ngươi là ai, cho ngươi ba giây đồng hồ, biến mất tại trước mắt ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Lâm Hải buông tay nam tử trẻ tuổi ra, lạnh lùng nói.

Nam tử trẻ tuổi sững sờ, sau đó giận quá mà cười, chỉ vào Lâm Hải liên tục gật đầu.

“Ngươi con mẹ nó từ cái đũng quần nào, chui ra cái thằng ngu như ngươi thế. Còn đối với gia không khách khí, gia con mẹ nó hôm nay giết chết ngươi!” Nói xong, người trẻ tuổi bỗng nhiên vẫy tay một cái, nhất thời mười cái đại hán áo đen lưng hùm vai gấu, từ bốn phương tám hướng tụ lại tới, đem Lâm Hải vây vào giữa.

Bên trong quán Bar tuy có thanh âm ồn ào, ánh đèn tối tăm, nhưng có người đột nhiên tập hợp cùng một chỗ như thế, vẫn là hấp dẫn chú ý của rất nhiều người, nhất thời đều đình chỉ uốn éo thân thể, những người này vốn là đến để tìm kiếm kích thích, thấy có người muốn đánh nhau, lập tức mang theo quang mang hưng phấn cùng nóng rực, xúm lại tới.

Lưu Hiểu Khiết bồi tiếp Dương Gia Ninh, ngồi tại giữa một đám người trẻ tuổi nói bốc nói phét, thần thái kiêu căng, nhìn Dương Gia Ninh không ngừng cười theo cái Hồng thiếu kia, khúm núm nói lời nịnh nọt, trong lòng bị đè nén nói không nên lời.

Đặc biệt là chú ý tới, Hồng thiếu đối Dương Gia Ninh hanh hanh cáp cáp, tùy ý qua loa chẳng thèm ngó tới, ngược lại một đôi mắt, không ngừng ở trên người mình, không e dè mà du tẩu, làm Lưu Hiểu Khiết càng thêm khó chịu.

Chẳng biết tại sao, Lưu Hiểu Khiết trước đó một mực rất hài lòng với Dương Gia Ninh, giờ phút này trong lòng nàng, ấn tượng liền thẳng tắp hạ xuống, ngược lại trong lúc bất tri bất giác, thân ảnh của Lâm Hải, đột nhiên xuất hiện tại trong đầu.

Không tự chủ được, Lưu Hiểu Khiết nghiêng đầu hướng phía phương hướng Lâm Hải nhìn lại, nhưng cái này vừa nhìn xuống, Lưu Hiểu Khiết liền nhịn không được mà kinh hô một tiếng, đứng dậy.

“Hiểu Khiết, làm sao?” Dương Gia Ninh kinh ngạc hỏi.

“Lâm Hải giống như gặp được phiền phức.” Lưu Hiểu Khiết một mặt lo lắng, hướng phía bên kia chỉ qua.

Bao gồm cả Hồng thiếu, tất cả mọi người đều theo phương hướng mà Lưu Hiểu Khiết chỉ để nhìn lại, chỉ thấy một nữ hài dáng dấp tuyệt mỹ, ngồi tại trên đùi của một cái nam sinh nhìn qua cực kỳ phổ thông, vây xung quanh là một vòng đại hán áo đen, một cái bộ dáng công tử ca, chính là đang cười lạnh đối với đôi nam nữ này.

“Ha ha, khẳng định là tranh đoạt cô nàng này, hai bên chơi lên.” Những người này không để ý cười lớn, loại sự tình này, tại bên trong quán bar này đã gặp quá nhiều.

Chỉ là khi Hồng thiếu nhìn đến gương mặt tức giận của cái công tử ca, mí mắt không khỏi nhảy một cái, lộ ra một nụ cười trên nỗi đau của người khác.

“Là tiểu tử Lưu Việt, anh em đối diện này ngã phải nấm mốc rồi!”

“Lưu thiếu?!” Dương Gia Ninh kinh hãi, không khỏi hướng phía người công tử ca kia nhìn lại, đại danh của Lưu Việt, y đã sớm nghe nói qua, là công tử ca nổi danh cùng Hồng thiếu, ở bên trong phạm vi hoàn khố của Kinh thành, có tiếng tăm lừng lẫy.

Lưu Hiểu Khiết cùng một chỗ với Dương Gia Ninh, thường xuyên nghe y đàm luận về một số danh nhân bên trong phạm vi này, cũng đã nghe nói về đại danh của cái Lưu Việt này, biết đây là một cái nhân vật phi thường không dễ chọc, nghe được người đem Lâm Hải vây quanh là gã, nhất thời hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch.

“Gia Ninh, ngươi giúp đỡ Lâm Hải đi.” Lưu Hiểu Khiết không khỏi một mặt lo lắng, cầu khẩn nói.

“Ta...” Dương Gia Ninh há hốc mồm, chính mình là thân phận gì, tại trước mặt Lưu Việt người ta, căn bản không đáng chú ý a.

“Hiểu Khiết, cũng chỉ là một cái đồng học bình thường, không cần thiết phải đắc tội Lưu thiếu đi. Lưu thiếu này, cũng không phải là ta có thể chọc được.” Dương Gia Ninh cố nặn ra vẻ tươi cười, một mặt khó xử nói nói.

Lưu Hiểu Khiết nghe xong, nhất thời cũng cuống đến phát khóc.

“Dương Gia Ninh, Lâm Hải là đồng học tốt nhất của ta, ngươi liền giúp hắn một chút đi.”

“Hiểu Khiết, không phải ta không giúp, hắn đắc tội với Lưu thiếu, ta căn bản không giúp được, hắn chết chắc!”

Dương Gia Ninh vừa nói như vậy, trong lòng Lưu Hiểu Khiết đột nhiên dâng lên vô hạn thất vọng.

“Ngươi không giúp đúng không, vậy thì tốt, chính ta đi giúp!”

“Ai, Hiểu Khiết...” Dương Gia Ninh một cái không kịp bắt lấy, Lưu Hiểu Khiết đã chạy qua đó.

Bên Lâm Hải kia, trong mắt Lưu Việt tỏa ra hung quang, hung hăng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải cùng nữ hài trên đùi hắn, một mặt dữ tợn.

“Con mẹ nó, hôm nay gia phế ngươi trước, lại chơi chết cái tiểu nương môn kia!”

“Lên cho ta!” Lưu Việt phát lệnh một cái, mấy cái đại hán áo đen, lập tức hướng phía Lâm Hải xông lại.

“Dừng tay!” Đột nhiên, một tiếng kêu khẽ, từ bên ngoài vang lên, Lưu Hiểu Khiết một mặt kinh hoảng ngăn tại trước mặt Lâm Hải.

Chương 759: Ngươi, cam chịu số phận đi!

Lưu Việt sững sờ, nhìn chăm chú hướng phía Lưu Hiểu Khiết xem xét, nhất thời giận dữ đã biến mất, hai cái mắt nhỏ sắc mị mị liền híp lại.

“Mỹ nữ, có phải hay không nhìn thấy ca ca hổ khu chấn động, quá có khí khái nam nhân, nên đem ngươi hấp dẫn tới.”

“Ngươi đừng có gấp, chờ ta xử lý đôi cẩu nam nữ này xong, liền đến chơi với ngươi!”

Lưu Hiểu Khiết nhất thời biến sắc, thần sắc hoảng hốt mở to miệng.

“Không phải, Lưu thiếu, người này là bạn học của ta, ngươi có thể hay không, có thể hay không thả cho hắn một con ngựa a.”

Lưu Hiểu Khiết nói chuyện, trái tim phanh phanh trực nhảy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hô hấp cũng gấp rút.

Nàng trước đó nhìn thấy Lâm Hải gặp nguy hiểm, trong lòng sốt ruột, đầu nóng lên liền xông lại, hiện tại tỉnh táo lại, mới đột nhiên nhớ tới, đối mặt với mình, thế nhưng là Lưu thiếu đại danh đỉnh đỉnh a.

Đối mặt với người ta, chính mình chỉ là một cái sinh viên bình thường, có được cái mặt hàng gì a.

“Thả hắn một ngựa.” Lưu Việt nghiêng đầu, con mắt tại trước ngực Lưu Hiểu Khiết khoét hai cái, lộ ra một tia cười phóng đãng.

“Có thể a, chỉ cần ngươi chịu bồi ca ca chơi một đêm, đem ca ca hầu hạ dễ chịu, ca ca có thể thả tiểu tử này xéo đi, thế nào a.”

Lưu Hiểu Khiết nghe xong, nhất thời sắc mặt đại biến, hoa dung thất sắc.

“Ai nha, đây không phải Lưu thiếu sao?” Đúng lúc này, Dương

Gia Ninh nở nụ cười chạy tới, hướng phía Lưu Việt cúi đầu khom lưng một trận.

Lưu Việt cau mày, nghểnh đầu, cầm hai cái lỗ mũi liếc nhìn Lưu Việt một chút, hung hăng hỏi.

“Ngươi là ai a?”

“Lưu thiếu ngươi tốt, ta gọi là Dương Gia Ninh, cha ta là Dương Hải Quốc của tập đoàn Dương thị.” Dương Gia Ninh mỉm cười, biết danh hào của mình, nhập không nổi vào pháp nhĩ của Lưu Việt, vội vàng đem tên của lão ba mình khiêng ra tới.

“Dương Hải Quốc.” Lưu Việt chuyển con ngươi, chờ hơn nửa ngày, mới giật mình một trận.

“Há, ta nhớ rồi!”

Sắc mặt Dương Gia Ninh nhất thời vui vẻ, xem ra phụ thân của chính mình, vẫn còn có chút danh khí.

“Ngươi nói là Dương lỗ mãng đi, cái sững sờ bức kia là cha ngươi.”

Nụ cười trên mặt Dương Gia Ninh, trong nháy mắt ngưng kết, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Dương lỗ mãng, đúng là ngoại hiệu của cha y, cha y lúc mới lập nghiệp, tính khí nóng nảy, tính cách thẳng thắn, không hiểu một số quy tắc ngầm khi lập nghiệp, đắc tội với rất nhiều người, mới bị thầm đặt cho danh xưng là Dương lỗ mãng.

Về sau, đi qua vô số lần vấp phải trắc trở, Dương Hải Quốc chậm rãi suy nghĩ rút kinh nghiệm, bắt đầu trở nên khéo léo đưa đẩy, sinh ý mới càng làm càng lớn, đến bây giờ, đã có rất ít người xưng hô cái ngoại hiệu lúc trước mang theo tính chất nhục nhã này.

Nhưng vạn vạn không nghĩ đến, hôm nay vậy mà ngay trước mặt nhiều người như vậy, bị Lưu Việt lần nữa kêu ra, Dương Gia Ninh nhất thời cảm thấy nhận phải vũ nhục cực lớn.

Sắc mặt Dương Gia Ninh âm trầm, hít sâu một hơi, thật vất vả mới kềm chế phẫn nộ trong lòng.

"Lưu thiếu, đây là bạn gái của ta, nàng có chút uống nhiều, quấy rầy đến ngài, ta giờ sẽ mang nàng đi."

Nói xong, Dương Gia Ninh lôi kéo Lưu Hiểu Khiết, quay đầu liền đi.

"Chậm đã!" Lời nói chậm rãi mang theo lỗ mãng của Lưu Việt, vang lên tại sau lưng, cước bộ của Dương Gia Ninh nhất thời trì trệ.

"Lưu thiếu, còn có việc sao?" Dương Gia Ninh cố nặn ra vẻ tươi cười.

Lưu Việt chậm rãi đi đến trước mặt Dương Gia Ninh, duỗi ra một tay nắm, tại trên mặt Dương Gia Ninh, vỗ nhè nhẹ đánh lấy.

"Bạn gái của ngươi chạy tới, muốn can thiệp ta làm việc, nếu như dễ dàng buông tha nàng ta như vậy, không biết, còn tưởng rằng Lưu Việt ta sợ người cha kia của ngươi, cái này truyền đi, ngươi để cho ta làm sao lăn lộn."

"Làm sao lại thế, Lưu thiếu..."

"Im miệng!" Dương Gia Ninh còn chưa nói xong, Lưu Việt trừng mắt, đem lời nói phía sau của y, trực tiếp dọa cho trở về.

"Như vậy đi, ta đã cùng Dương lỗ mãng ăn cơm, không thể không cho một chút mặt mũi, để bạn gái của ngươi, đi thuê phòng với ta, giúp ta thổi tiêu một cái, việc này liền qua, ngươi thấy thế nào."

Lưu Việt vừa nói xong, những đại hán áo đen bên cạnh vây quanh Lâm Hải kia, nhất thời phát ra một trận cười phóng đãng.

Dương Gia Ninh nghe được, nhất thời nổi trận lôi đình, tức đến toàn thân phát run, Lưu Hiểu Khiết càng là trong mắt chứa lửa giận, mặt không có chút máu.

“U, làm gì. Nhìn ý tứ này, còn không phục a.” Lưu Việt thấy Dương Gia Ninh nhìn mình chằm chằm thở mạnh, không khỏi cười khẩy.

Sau đó, trở tay bỗng nhiên là một cái bàn tay, trực tiếp đem Dương Gia Ninh tát một cái lảo đảo.

“Ta qua ngươi sao, cho ngươi mặt mũi ngươi không cần có phải hay không. Nói cho ngươi biết, ngươi hôm nay dù đáp ứng cũng phải đáp ứng, dù không đáp ứng cũng phải đáp ứng!”

Dương Gia Ninh vươn tay, xoa vết máu bên khóe miệng, khóe mắt cũng lộ ra một tia tàn nhẫn.

“Lưu thiếu, ngươi có thể đánh ta, nhưng, ngươi không được thương tổn bạn gái của ta!”

“Bà nội ngươi!” Lưu Việt giơ chân lên, trực tiếp đem Dương Gia Ninh đạp ngửa mặt hướng lên trời.

“Bắt y đè lại cho ta!” Lập tức, có hai đại hán, đem Dương Gia Ninh đè xuống đất.

Lưu Việt cười lạnh một tiếng, một mặt tiện hề hề đi đến trước mặt Lưu Hiểu Khiết đã bị dọa sợ.

“Mỹ nữ, đi, theo ca ca đi vào, thổi cho ca ca một chút, nhìn cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm của ngươi này, lòng ca ca liền ngứa ngáy không chịu được!”

Lưu Việt vừa nói, một bên vừa vươn tay, hướng phía cái cằm Lưu Hiểu Khiết của câu câu.

“Lưu Việt, cái tên vương bát đản nhà ngươi, có bản lĩnh thì tìm ta tới, đừng động tới bạn gái của ta!” Dương Gia Ninh liều mạng giãy dụa, trong miệng lên tiếng mắng to.

Lưu Hiểu Khiết càng là bị dọa đến hoa dung thất sắc, mắt thấy ngón tay của Lưu Việt, liền muốn đụng phải da thịt của Lưu Hiểu Khiết.

Nhưng vào lúc này, thân thể Lưu Việt, đột nhiên lấy tốc độ cực nhanh bay lên, trực tiếp vượt qua đỉnh đầu mọi người, phanh một tiếng, rơi xuống trên quầy bar bên ngoài bốn năm mét.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, chỉ cảm thấy bóng người trước mắt nhoáng một cái, thân thể Lưu Việt, đã bị Lâm Hải nắm lấy tóc, giống xách chó chết một dạng mà nhấc lên.

“Con mẹ ngươi, dám động Lưu thiếu, giết chết hắn!”

Chuyện xảy ra quá mức đột nhiên, cho tới giờ khắc này, những cái đại hán áo đen vây quanh Lâm Hải xem chừng kia mới kịp phản ứng tới, chủ tử của mình, vậy mà bị cái người trẻ tuổi mà bọn họ nguyên bản cho rằng đã khống chế, tùy thời có thể bóp chết này, đánh lén.

Trong cơn tức giận, mười mấy người này nhất thời hung thần ác sát xông lại.

“Cẩn thận a!” Lưu Hiểu Khiết bị dọa đến kinh hô một tiếng, lo lắng nhắc nhở nói.

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, thân hình không động, đùi phải đột nhiên nâng lên, liên tiếp đá ra cước ảnh.

Đám người vây xem, căn bản không thấy rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy mười mấy người đại hán kia, tất cả đều nằm trên mặt đất.

Hai cái đại hán khống chế Dương Gia Ninh, thấy tình cảnh này nhất thời ngốc, hai người một mặt mộng bức, vậy mà không biết là nên tiếp tục khống chế Dương Gia Ninh, hay là qua tới đối phó với Lâm Hải.

Bên này có động tĩnh quá lớn, giờ phút này âm nhạc trong quán bar cũng dừng lại, tất cả mọi người tụ lại cùng một chỗ, một mặt hưng phấn hiếu kỳ nhìn náo nhiệt, nhao nhao hướng người phía trước, nghe ngóng bối cảnh của song phương.

Nhưng chờ biết rõ, cái bị tóm lấy tóc, bất tỉnh nhân sự, lại là Lưu Việt Lưu đại thiếu tiếng tăm lừng lẫy thành Yến Kinh, tất cả mọi người không khỏi hít sâu một hơi, nhất thời cả cái quầy rượu lặng ngắt như tờ.

Lâm Hải mặt mũi âm trầm, tại trên cổ Lưu Việt, ngón tay đâm một cái, Lưu Việt liền tỉnh lại.

“Ai u, mẹ ta nha!” Lưu Việt vừa tỉnh, trên lưng nhất thời truyền đến một cỗ đau nhức kịch liệt, khiến gã kêu lên ngao ngao.

“Ngươi con mẹ nó, dám nắm tóc của ta, ngươi có phải chán sống hay không, ai u eo của ta a, đau chết ta rồi!” Lúc Lưu Việt phát hiện tóc của mình vậy mà bị người níu lấy, nhất thời tức giận kêu gào một trận, trước đó bị Lâm Hải một chân đạp bay, trực tiếp ngã ngất xỉu luôn, nên cho đến bây giờ gã cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Con mẹ nó, người đâu, đều chết rồi a, còn không phế cho ta...”

Lời nói của Lưu Việt nói được một nửa, liền im bặt mà dừng, sau đó nhìn qua đám đại hán áo đen nằm một chỗ, một mặt mộng bức, sau đó khi lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, trên mặt đã tràn ngập hoảng sợ.

Sắc mặt Lâm Hải âm trầm, ánh mắt băng lãnh như đao, kéo tóc để cho Lưu Việt nhìn thẳng vào chính mình, rồi chậm rãi mở miệng.

“Loại đồ rác rưởi giống như ngươi này, ta vốn khinh thường động thủ!”

“Nhưng ngươi ngàn không nên, vạn không nên, không nên mở miệng vũ nhục cùng uy hiếp, đồng học cực kỳ trọng yếu trong lòng ta.”

“Cho nên, ngươi cam chịu số phận đi!”

Chương 760: Tại bên trong mắt của ta, chỉ là một đám ô hợp mà thôi!

Lâm Hải nói, ánh mắt phát lạnh, đầu gối đột nhiên nâng lên, bỗng nhiên đập một cái, sau đó buông Lưu Việt ra.

“Ngao!”

Lưu Việt nhất thời phát ra một tiếng rú thảm như giết heo, bưng lấy đũng quần lăn lộn đầy đất.

“Tê ~” cơ hồ tất cả nam nhân ở đây, đều hít một hơi khí lạnh, kìm lòng không được kẹp lấy hai chân, cảm thấy đũng quần cũng cảm giác mát sưu sưu một trận, trong tai phảng phất nghe được thanh âm trứng nát.

“Đậu phộng, cái người này hạ thủ thật ác độc!” Hồng thiếu cũng lại gần xem náo nhiệt, thấy Lâm Hải mắt cũng không chớp cái nào, xuất thủ liền đem Lưu Việt phế bỏ, trong lòng nhất thời giật mình.

Nhưng rất nhanh, trong mắt của gã liền hiện lên vẻ khinh bỉ cùng khinh thường.

Quần áo mà Lâm Hải mặc, xem xét liền không phải là loại người phú quý gì, hôm nay sính dũng nhất thời, đem Lưu Việt phế bỏ, Lưu gia sao lại từ bỏ ý đồ.

Lấy thực lực của Lưu gia, làm chết một người bình thường, còn không đơn giản như nghiền chết một con kiến sao.

Khóe mắt nhếch lên, con mắt của Hồng thiếu, lại rơi vào trên thân Lưu Hiểu Khiết, trên mặt lộ ra một tia tham lam.

“Thật không nghĩ tới, cái bạn gái của Dương Gia Ninh này, dáng dấp xinh đẹp như vậy, so với cái ngôi sao nhỏ kia cũng phải có vị đạo hơn nhiều, đồng học trọng yếu trong miệng, người phế Lưu Việt này, chỉ chính là nàng ta đi. Quả nhiên là hồng nhan họa thủy!”

“Cũng là không biết, tiểu tử xuất thủ đả thương người này, có địa vị như thế nào trong lòng nàng ta, nếu như nàng ta cũng coi trọng tiểu tử này, nếu là nguyện ý thay bản thiếu phục vụ một chút mà nói, bản thiếu ngược lại là có thể vươn tay, bảo vệ cho tiểu tử này một cái mạng, bất quá tàn phế là không thể tránh được.”

Lưu Hiểu Khiết đứng ở bên cạnh, thấy Lâm Hải trực tiếp đem Lưu Việt phế bỏ, nhất thời cũng hoảng sợ mộng bức.

“Đều là ta liên lụy tới ngươi, ngươi đi mau, hiện tại liền về Giang Nam, gia tộc của cái Lưu Việt này tại Yến Kinh có thế lực rất lớn, bên trong nhà gã sẽ không tha cho ngươi!” Lưu Hiểu Khiết đều nhanh hoảng sợ mà khóc, đi đến gần Lâm Hải, thấp giọng thúc giục Lâm Hải.

Trong lòng Lâm Hải, không khỏi ấm áp, lúc này, Lưu Hiểu

Khiết vậy mà xin còn nhớ tới an toàn của hắn.

“Không cần lo lắng, ta không sợ bọn họ!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó cất bước đi đến trước mặt Dương Gia Ninh.

Hai đại hán đang giữ lấy Dương Gia Ninh, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, gấp gáp nuốt ngụm nước bọt.

“Chúng ta là người của Lưu gia, không muốn chết mà nói, liền cút nhanh lên!”

Lâm Hải xùy cười một tiếng, “Người Lưu gia, rất không tầm thường sao?”

“Tại bên trong mắt của ta, chỉ là một đám ô hợp mà thôi!”

Nói xong, Lâm Hải bỗng nhiên nhấc chân, trực tiếp đem hai người này đá bay ra ngoài, quẳng xuống đất dậy không nổi.

“Ngươi không sao chứ?” Lâm Hải vươn tay, chuẩn bị đem Dương Gia Ninh kéo lên.

“Hừ!” Nào nghĩ đến, Dương Gia Ninh hung hăng trừng Lâm Hải một chút, phẫn nộ hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi đến trước mặt Lưu Hiểu Khiết.

“Hiểu Khiết, chúng ta đi mau!”

“Thế nhưng là...” Lưu Hiểu Khiết đưa mắt nhìn sang Lâm Hải.

Dương Gia Ninh thấy vậy, nhất thời lại bốc hỏa, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải tràn ngập oán hận.

“Đều là ngươi, hại ta cùng Hiểu Khiết bị liên luỵ, phi!” Dương Gia Ninh phẫn nộ hướng Lâm Hải nôn ngụm nước bọt, vừa vội vội xoay người lại, lôi kéo Lưu Hiểu Khiết, thấp giọng mở miệng.

“Hiểu Khiết, chúng ta chạy đi mau, cái đồng học không biết trời cao đất rộng của ngươi này, đem Lưu thiếu phế bỏ, Lưu gia không phải tươi sống giết chết hắn thì không được, ta phải nhanh đi về, để cho ta cha nghĩ biện pháp, bảo trụ hai người chúng ta, nếu không hai ta tất cả đều sẽ xong đời theo, thật sự là bị hắn hại chết!”

Dương Gia Ninh nói chưa dứt lời, cái này vừa nói, ánh mắt của Lưu Hiểu Khiết lại rơi vào trên thân Lâm Hải, trong lòng lại càng thêm lo lắng.

“Ai nha, đừng do dự a, do dự một hồi thì đi cũng không đi được, đến lúc đó...”

Dương Gia Ninh còn chưa nói dứt lời, bỗng nhiên một đám người áo đen phần phật xông vào, mỗi cái lưng hổ mắt hùng, dáng người cường tráng, trong tay cầm ống thép cùng gậy gỗ, trực tiếp đem cửa quán bar phong kín.

“Xong!” Dương Gia Ninh thấy thế, nhất thời ảo não nhắm mắt lại, oán hận trong lòng đối với Lâm Hải lại càng sâu thêm.

“Chuyện gì đã xảy ra.” Một cái nam tử trung niên mặt mũi tràn đầy hung hăng, miệng ngậm thuốc lá, cà lơ phất phơ đi đến phía trước, khí tràng cường đại, nhất thời khiến hô hấp của mọi người trì trệ lại.

“Vũ Phi!” Có người kiến thức rộng rãi, trái tim bỗng nhiên nhảy một cái, nhận ra người tới!

Đây là tướng tài đắc lực dưới tay của Trình Huy- một trong tân Tứ thiếu gia của Yến Kinh, tất cả buôn bán ăn chơi trên con đường này, hau cả quán bar ăn chơi Phi Vũ này, đều là do Vũ Phi bảo kê, tại vùng này đã nói là làm, không ai dám trêu chọc!

Mọi người bị khí thế của Vũ Phi chấn nhiếp, cổ họng phát khô, lòng mang e ngại, không có người tiếp lời, lại nhao nhao đưa ánh mắt về phía ba người Lâm Hải cùng Dương Gia Ninh, Lưu Hiểu Khiết.

“Vũ ca!” Hồng thiếu bỗng nhiên cười nghênh đón, nhiệt tình chào hỏi.

“U, Hồng thiếu cũng tại đây a.” Vũ ca ngoài cười nhưng trong không cười liếc nhìn Hồng thiếu một chút, sau đó chỉ chỉ một đám người ở hướng ngược lại, “Cái tình huống này là như thế nào a?”

Hồng thiếu mỉm cười, sau đó đem cằm chỉ chỉ vào Lâm Hải.

“Đều bị hắn làm nằm xuống.”

Nói xong, lại tới gần Vũ ca, chỉ chỉ vào Lưu Việt đã đau đến ngất xỉu, thấp giọng nói nói.

“Cái kia, là Lưu Việt của Lưu gia, trứng cũng bị đá nát.”

“Cái gì!” Sắc mặt Vũ ca sững sờ, thuốc lá trong miệng xoạch một tiếng, rơi trên mặt đất.

Vọt tới trước mặt Lưu Việt, ngồi xổm người xuống, nhìn kỹ, nhất thời sắc mặt đại biến.

“Thật sự là Lưu Việt!” Mồ hôi lạnh trên mặt Vũ ca nhất thời liền rơi xuống.

Tuy gã ỷ vào chủ tử phía sau, cũng không sợ loại công tử ca cấp bậc như Hồng thiếu cùng Lưu Việt, nhưng lại không có nghĩa là không sợ gia tộc sau lưng bọn họ.

Nếu như là sự tình khác còn dễ nói, Lưu gia xem ở trên mặt mũi chủ tử phía sau của gã, có lẽ sẽ không so đo cùng gã.

Nhưng bây giờ, là cục cưng quý giá Lưu Việt của Lưu gia, tại bên trong chỗ của gã bị người đánh cho phế!

Gã dùng cái mông để suy nghĩ một chút cũng đều biết, sự tình nghiêm trọng như vậy, Lưu gia tuyệt đối sẽ không tha cho gã, coi như là chủ tử của gã, cũng không nhất định giữ được gã!

“Con mẹ ngươi!” Vũ ca vừa kinh vừa sợ, liền nổi giận tại chỗ.

Chính mình chỉ là nhất thời lòng ngứa ngáy, qua trung tâm tắm rửa sát vách, chơi cái muội muội kiêm chức sinh viên mới tới, người nào nghĩ tới cứ một chút thời gian như vậy, tai họa cực lớn đã từ trên trời giáng xuống, nện ở trên đầu của gã, để gã làm sao mà không giận!

Nghĩ đến thời gian tiêu sái khoái hoạt của chính mình, chẳng mấy chốc sẽ đến điểm cuối, thậm chí lập tức liền muốn chạy trốn, vượt qua kiếp sống đào vong, trong lòng Vũ ca quả thực hận không thể lột da Lâm Hải!

“Giết chết bọn họ cho ta!”

Trong cơn giận dữ, Vũ ca rống to một tiếng, cũng hận lên Dương Gia Ninh cùng Lưu Hiểu Khiết đứng chung một chỗ với Lâm Hải.

Bọn đại hán áo đen cầm ống thép gậy gỗ, lập tức chửi rủa xông lên!

“A!” Lưu Hiểu Khiết dọa đến một tiếng kinh hô.

“Hiểu Khiết đừng sợ!” Dương Gia Ninh vội vàng ôm lấy Lưu Hiểu Khiết, đưa nàng bảo vệ, chỉ là chính y cũng bị dọa đến run lẩy bẩy, nhìn sang Lâm Hải, trong mắt lóe lên oán hận nồng đậm.

Lâm Hải vẫn một mặt lạnh nhạt, mắt thấy đám người này vọt tới trước mặt, không khỏi bất đắc dĩ thở dài.

“Lại muốn động thủ cùng những người bình thường này, thật sự là không thú vị, xem ra thật sự cần thiết phải tìm loại hình bảo tiêu hộ vệ rồi."

Trong lòng suy nghĩ, thân ảnh Lâm Hải bỗng nhiên động.

Mọi người vây xem, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, sau đó là tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, sau một khắc, đám đại hán hung thần ác sát này, tất cả đều ngã trên mặt đất, thống khổ rên rỉ không thôi.

"Ách..." Vũ ca một trận không rõ, vừa tưởng tượng lấy chuyện lập công chuộc tội, đem bọn người Lâm Hải đánh phế, sau đó đưa tới Lưu gia, lại nhờ chủ tử của mình sang nói nói, nhìn có thể lắng lại một chút lửa giận của Lưu gia, sau đó bỏ qua cho mình hay không.

Nhưng cứ như vậy trong máy mắt, không nghĩ tới đám huynh đệ dưới tay mình này, từng cái vậy mà toàn bộ đều bị đánh ngã.

Đột nhiên ngẩng đầu, Vũ Phi trừng mắt nhìn Lâm Hải, cắn răng lộ ra một tia tàn nhẫn!

"Con mẹ ngươi!"

Vũ Phi tức giận mắng, khẽ vươn tay từ trong người rút ra một cây súng lục, nhắm ngay vào Lâm Hải.

"A!!!"

Thấy Vũ Phi rút súng, người xung quanh nhất thời bị dọa đến kêu sợ hãi liên tục, tất cả đều ngồi xổm người xuống, ôm đầu phát run.

"Ngươi con mẹ nó rất có thể đánh có phải hay không. Lão tử đánh chết ngươi!"

Đáng tiếc, không đợi Vũ Phi bóp cò, cổ tay bỗng nhiên tê rần, sau đó hoảng sợ phát hiện, súng lục không biết làm sao, vậy mà đến bên trong tay Lâm Hải.

Sau đó, họng súng đen ngòm, băng lãnh kia liền đè vào trên đầu mình.

Trong lòng Vũ Phi trong nháy mắt liền run lên, ở giữa kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Lâm Hải đang ngạo nghễ nhìn xuống gã, ánh mắt sắc bén, sát cơ lẫm nhiên!

Chương 761: Trình Huy trang bức

Vũ Phi bị Lâm Hải cầm súng chỉ đỉnh đầu, thân thể không khỏi cứng đờ, chỉ thấy Lâm Hải sắc mặt băng lãnh, một cỗ mãnh liệt sát khí từ bên trên thân thể Lâm Hải phát ra, làm cho lòng người phát lạnh, thở không nổi.

Bất quá, Vũ Phi lại một điểm cũng không hề hoảng hốt, nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút, trên mặt lộ ra một ý cười mỉa mai.

“Tiểu tử, ta thừa nhận ngươi rất biết đánh nhau, nhưng ngươi lại có thể đánh thì lại có thể thế nào. Tại trước mặt quyền thế, ngươi chính là mưa bụi!”

“Lão tử giết người, tự sẽ có người thay ta đi ngồi tù, nhưng ngươi được không? Coi như ngươi bây giờ cầm súng chĩa vào ta, nhưng ngươi thật sự dám nổ súng sao?”

Vũ Phi quay đầu, trêu tức nhìn lấy Lâm Hải, khinh thường cười rộ lên.

“Ngươi không dám, nhìn toàn thân ngươi đều là hàng vỉa hè không vượt qua được năm trăm khối tiền này, thì chính là một kẻ điểu ti không quyền không thế, lại nghèo không có tiền, tâm lý của chính ngươi so với ai khác cũng rõ ràng, giết ta, ngươi cũng không sống được!”

Lâm Hải nhìn Vũ Phi một mặt khinh thường, dương dương tự đắc ở chỗ này nói liên miên lải nhải, trên mặt hốt nhiên hiện ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Ý tứ của ngươi, ta đang cố làm ra vẻ, không dám nổ súng.”

“Không sai!” Vũ Phi ngạo mạn ngóc đầu lên, nhìn thẳng vào Lâm Hải, một mặt hung hăng.

“Nói cho ngươi, dạng giống như ngươi này ta đã gặp nhiều!” Vũ Phi bỗng nhiên lộ ra một mặt hung ác, trừng mắt nhìn Lâm Hải, “Thức thời thì buông khẩu súng xuống cho lão tử, ngoan ngoãn dập đầu nhận sai, lão tử tâm tình tốt mà nói, nói không chừng sẽ thả ngươi một ngựa, nếu không, ta để ngươi ra không ra khỏi cái cửa này!”

Lâm Hải nhìn Vũ Phi hung hăng càn quấy, một bộ dáng ăn chắc chính mình, trong lòng bỗng nhiên đặc biệt muốn cười, thật không biết gã lấy tự tin từ đâu tới, nhận định chính mình cũng không dám bắn phát súng này.

“Ngươi thật liền xác định, ta không dám nổ súng như vậy?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Ta chính là xác định như vậy!” Vũ Phi hung hăng nhướn cổ, “Ngươi không phục a. Không phục thì đến a, nổ súng a. Có bản lĩnh ngươi mở...”

Ầm!

Vũ Phi còn chưa nói hết lời, đột nhiên một tiếng súng vang, thân thể Vũ Phi ứng thanh mà ngã xuống đất.

“A a a!” Người xem náo nhiệt, tất cả đều ôm đầu, phát ra một tiếng la hét hoảng sợ tới cực điểm, thân thể dốc hết sức run rẩy.

“Mẹ ta a! Đừng có giết ta, đừng có giết ta!” Vũ Phi ở trên mặt đất, ôm đầu toàn thân co quắp, trong miệng không ngừng kêu rên cầu xin tha thứ, nơi đũng quần truyền đến một trận hôi thối, dọa đến cứt đái chảy ngang.

Lâm Hải lạnh lùng thổi họng súng còn đang bốc khói một chút, cầm cước đá đá Vũ Phi trên mặt đất, một mặt chế giễu.

“Không phải mới vừa rồi còn rất lợi hại hung hăng, nói ta không dám nổ súng sao. Hiện tại làm sao hoảng sợ thành cái bức dạng này, cứt đái đều đi ra, thật con mẹ nó mất mặt!”

Vũ Phi một mặt hoảng sợ, dốc hết sức run rẩy, tuy một súng trước đó của Lâm Hải, tại thời khắc mấu chốt đã đem họng súng nâng lên, bắn tới nóc phòng, nhưng chạy một vòng qua Quỷ Môn Quan, Vũ Phi đã sớm sợ mất mật, nào còn dám đắc ý tại trước mặt Lâm Hải.

Bây giờ bị Lâm Hải ở ngay trước mặt mọi người dùng ngôn ngữ làm cho khó xử, lại ngay cả một tia dũng khí phản bác cũng đều không có, trong đầu chỉ cầu nguyện ác ma này, đừng có thật muốn cho mình một súng, để lấy mạng nhỏ của mình.

“Hứ, thứ hèn nhát kém cỏi!” Lâm Hải thấy thế, nhất thời cảm thấy tẻ nhạt vô vị, đối với đối thủ có đẳng cấp như Vũ Phi này, giờ phút này hắn, thực sự đề không nổi một tia hứng thú.

Tiện tay đem súng ném ở dưới chân Vũ Phi, Lâm Hải quay người, hướng phía Dương Gia Ninh cùng Lưu Hiểu Khiết đã sợ đến mặt không có chút máu nào, rực rỡ cười một tiếng.

“Chúng ta đi thôi.”

“A. A a a!” Dương Gia Ninh cùng Lưu Hiểu Khiết đã đầu óc trống rỗng, vội vàng đáp hai tiếng, mang theo ý sợ hãi nồng đậm, nhanh chóng đi theo sau lưng Lâm Hải.

Mọi người nhao nhao hoảng sợ tránh ra, mặt lộ vẻ hoảng sợ, Vũ Phi càng là bị hoảng sợ đến toàn thân run rẩy, dù cho giờ phút này Lâm Hải đưa lưng về phía gã, trên mặt đất bên gã còn có súng lục, thì gã cũng không dám qua nhặt.

“Dừng lại!”

Đúng lúc này, một thanh âm băng lãnh ngậm lấy tức giận, tại lầu hai của quán bar vang lên.

“Tại ta địa bàn nháo xong việc, liền dễ dàng muốn đi như vậy sao.”

Một người trẻ tuổi chừng hai mươi, sắc mặt âm lãnh mang theo nồng đậm uy nghiêm, đi lại thong dong từ thang lầu lầu hai chậm rãi xuống dưới.

Đát, đát, đát...

Thanh âm giày da gõ xuống bậc thang, chậm chạp mà có tiết tấu, tại bên trong cái bầu không khí yên tĩnh kiềm chế này, tựa như trọng chùy, đánh vào trái tim của mỗi người, khiến cho nhóm người mới từ trong sự sợ hãi thư giãn được chút, thì thần kinh lần nữa lại bị kéo căng.

“Trình thiếu. Ngươi phải làm chủ cho ta a, Trình thiếu!” Vũ Phi không nghĩ tới, Trình Huy hôm nay vậy mà cũng tại quán bar, vừa thấy chủ nhân của mình, gã nhất thời mừng rỡ, kêu khóc leo đến dưới chân Trình Huy.

“Là Trình Huy!”

Một tiếng Trình thiếu của Vũ Phi, khiến những người ngồi xổm bên trên đất kia, lập tức đoán được thân phận của Trình Huy, từng cái không khỏi hai mắt tỏa ánh sáng, trong lòng rung mạnh.

Trình Huy, xếp hạng thứ hai trong tân Tứ thiếu gia Yến Kinh, chẳng những bối cảnh gia đình cao thâm hùng hậu, bản thân y càng là tính cách âm lãnh, lấy tàn nhẫn để xưng, phàm là người đắc tội qua y, không có một cái nào có kết cục tốt.

Nghe nói, chỉ là cao quan cùng lão đại lòng đất làm việc tại dưới tay của y, đều đã không dưới mười cái, về phần những cái kia tiểu lại không ra gì cùng lão bản tập đoàn, hộ bạo phát phía dưới kia càng là nhiều vô số kể.

Có thể nói, tại Yến Kinh, nhấc lên ba người khác trong Tứ thiếu gia Yến Kinh, chúng nhân nhiều nhất là kính sợ, lại cũng không quá mức sợ hãi, dù là trêu chọc bọn họ, chỉ cần không phải đặc biệt nghiêm trọng, lại có thể xuất ra đầy đủ thành ý, thì hoàn toàn có thể đạt được khoan dung.

Nhưng đối với Trình Huy, bọn họ lại là thật sự sợ đến bên trong xương, bởi vì cái người này, từ trước đến nay có thù tất báo, chỉ cần đắc tội y, mặc kệ ngươi xuất ra thành ý lớn bao nhiêu, cũng khó thoát khỏi vận rủi cửa nát nhà tan.

Bởi vậy, tại Yến Kinh khi nâng lên Trình Huy, mọi người đều là kinh hồn bạt vía, sợ như sợ cọp, gặp mặt càng là hận không thể trốn xa chừng nào thì tốt chừng đó, sợ sơ ý một chút, trêu chọc vị Ôn Thần này, họa sẽ giáng xuống, rơi vào cái kết cục bi thảm.

“Người này xong đời!”

Trình Huy vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều là cảm thán trong lòng, cho rằng vận mệnh của Lâm Hải đã được định rồi, không có người đắc tội với Trình Huy, mà còn có thể yên ổn sống sót.

Dương Gia Ninh tại sau khi nhận ra Trình Huy, càng là một mặt tuyệt vọng, liên tục cười thảm, biết rõ hôm nay tai kiếp khó thoát, thậm chí ngay cả cha mình và sản nghiệp gia tộc, cũng muốn bị liên lụy, cho một mồi lửa, đối với kẻ cầm đầu Lâm Hải kia, quả thực là hận thấu xương!

Trình Huy nhìn Vũ Phi leo đến dưới chân mà chau mày, ngửi trong không khí một cỗ mùi thối nồng đậm, nhất thời đưa tay che mũi, chán ghét đem Vũ Phi đá qua một bên.

“Phế vật vô dụng!”

Cái Vũ Phi này, thật sự là khiến y mất mặt ném lớn, nếu không phải nể tình gã một mực đi theo làm tùy tùng, đã làm không ít chuyện vì chính mình, Trình Huy cũng muốn trực tiếp phế gã.

Bất quá, sau ngày hôm nay, Vũ Phi cũng đừng hòng tiếp tục lẫn vào, một cái bị người khác nổ súng dọa đến cứt đái chảy ngang, nếu như còn có thể làm việc dưới tay y, thì Trình Huy y thực sự gánh không nổi người kia.

“Trình thiếu!” Hồng thiếu đồng dạng bị dọa hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, ôm đầu ngồi xổm ở một bên, nhìn thấy Trình Huy, lập tức lên tinh thần, chạy đến phụ cận, cung kính chào hỏi, nụ cười hèn mọn trên mặt, giống như Dương Gia Ninh trước đó đã làm ở trước mặt gã.

Trình Huy liếc nhìn Hồng thiếu một chút, nhàn nhạt gật gật đầu, cúi đầu, một mặt băng lãnh đi đến trước mặt Lâm Hải.

Mọi người biết rõ trò vui muốn lên sàn, tất cả đều nín hơi, thở mạnh cũng không dám, tràng diện tĩnh lặng, thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập gấp gáp của mọi người.

Trình Huy nhìn cũng không liếc nhìn Lâm Hải một chút nào, không coi ai ra gì, cúi đầu phối hợp nhàn nhã tu sửa móng tay, thỉnh thoảng thổi thổi mảnh vụn trên móng tay.

Loại hành vi cực độ trang bức này, nếu như là người khác tới làm, khẳng định sẽ bị mắng to đần độn, nhưng Trình Huy làm, lại khiến mọi người cảm thấy vừa khốc lại vừa đẹp trai, thậm chí còn mang theo một tia để cho người ta ngạt thở gấp gáp cùng kiềm chế.

Toàn bộ tràng diện lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, trái tim mọi người phanh phanh nhảy loạn, gấp rút hô hấp, qua khoảng chừng hai phút đồng hồ, Trình Huy mới tiêu sái đem dao cắt móng tay ném đi, lười biếng ngẩng đầu.

“Ngươi muốn chết như thế nào? Chính mình...” Lời nói của Trình Huy nói một nửa, lại đột nhiên ngừng, sau đó mí mắt cuồng loạn, một đôi đồng tử nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, liền nhanh chóng co lại.

“Là ngươi!”

Trình Huy hoảng sợ kinh hô một tiếng, phía sau lưng nhất thời bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm!

Chương 762: Biết rõ ta tại sao đánh ngươi không?

Lâm Hải sững sờ, nghi hoặc liếc nhìn Trình Huy một chút.

“Ngươi biết ta?”

Hầu kết Trình Huy run run, nuốt nước bọt, gạt ra một nụ cười khó coi.

“Tại bên trên thọ yến của Hạ lão gia tử, đã chiêm ngưỡng qua tư thế oai hùng của ngài.”

“Thọ yến của Hạ gia.” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó liền hiểu được, nhìn về phía Trình Huy, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, xem ra cái Trình thiếu gì này, nhất định là ở trong đám khách mời thọ yến ngày hôm đó của Hạ gia.

Trình Huy thấy Lâm Hải nhìn sang, vừa tiếp xúc với nhãn thần sắc bén như kiếm của Lâm Hải, trong lòng nhất thời cuồng loạn một trận, nhớ tới một màn khủng bố mà mình nhìn thấy tại Hạ gia ngày ấy, hai chân của Trình Huy, vậy mà không bị khống chế mà hơi hơi lay động.

“Ngươi tên là gì?” Lâm Hải giống như cười mà không phải cười, nhàn nhạt hỏi.

“Ta gọi là Trình Huy.” Trình Huy run rẩy đáp nói.

“Trình Huy.” Con mắt Lâm Hải vẩy một cái, một trong Tứ thiếu gia Yến Kinh lấy thủ đoạn độc ác, có thù tất báo mà xưng danh, Trình Huy. Lâm Hải đã nghe Mạnh Húc nhắc qua cái tên này.

Sắc mặt trầm xuống, Lâm Hải đã có quyết đoán, mang theo một cỗ khí thế khiến người ngạt thở, cất bước hướng phía Trình Huy đi tới.

“Lâm, Lâm thiếu, ta không biết là ngài, ta...”

Trình Huy thấy Lâm Hải khí thế hung hăng hướng y đi tới, bị dọa đến chân mềm nhũn, kém chút quỳ xuống đất, lời nói nói được một nửa, liền nói không nên lời, ánh mắt nhìn qua Lâm Hải, đã tràn ngập hoảng sợ.

Mọi người ở bên cạnh quan sát, tất cả đều mắt trợn tròn, thanh danh hiển hách tại trong toàn bộ Yến Kinh, Trình Huy không người không sợ, giờ phút này làm sao lại biến thành bộ dáng này.

Hồng thiếu ở một bên, càng là một mặt mộng bức, gã đối với sự đáng sợ của Trình Huy, so với những người khác cũng hiểu biết hơn nhiều, nhưng chính vì vậy, nội tâm của gã mới càng thêm rung động.

Làm cho Trình Huy tất cung tất kính, khúm núm, thậm chí là hoảng sợ xuất phát từ nội tâm, này phải là nhân vật kinh khủng bực nào.

“Lâm thiếu, Lâm thiếu.” Hai mắt của Hồng thiếu nhìn chằm

chằm vào Lâm Hải, trong đầu đem hào môn quý trụ ở Yến Kinh đảo qua mấy lần, cũng không nghĩ tới có dạng nhân vật ngưu bức mang họ Lâm nào, vậy mà có thể đem Trình Huy hoảng sợ thành cái dạng này.

Ngay tại thời điểm mọi người chấn kinh với biểu hiện của Trình Huy, mà tiến hành suy đoán lung tung đối với thân phận của Lâm Hải, thì một màn càng thêm để cho bọn họ chấn kinh đến bên trong xương, đột nhiên xuất hiện.

Chỉ thấy Lâm Hải đi đến trước mặt Trình Huy, đột nhiên giơ tay lên, ba một bàn tay, hung hăng quất vào trên mặt Trình Huy.

Nửa gương mặt của Trình Huy, nhất thời lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, sưng lên, bên trên hiện lên một đạo chưởng ấn hồng hồng, có thể thấy rõ ràng!

Thế nhưng là, Trình Huy vẫn đứng tại chỗ, lại ngay cả động cũng không dám động, thậm chí ngay cả phát ra một tiếng vang cũng không dám, cúi đầu không dám đối mặt cùng Lâm Hải, hai cái đùi lại là run lợi hại hơn.

Mọi người nhất thời kinh hãi, thật không thể tin mà há to mồm, liền cả Hồng thiếu cũng là một mặt kinh ngạc, tràn ngập khó có thể tin.

“Đánh mặt trước mặt mọi người a!”

Đối với loại người có thân phận như Trình Huy mà nói, mặt mũi thế nhưng là so với cái gì cũng trọng yếu hơn, bị người đánh mặt ở trước mặt mọi người, đó là vũ nhục cực lớn, dù thực lực của đối phương hùng hậu đến đâu, nói không chừng cũng phải trở mặt tại chỗ!

Dù sao, nếu như bị người tát một cái ở trước mặt mọi người, cũng vô thanh vô tức, vậy sau này còn mặt mũi nàomà lẫn vào, càng không có một tia tôn nghiêm có thể đàm, tất đều sẽ bị người xem như trò cười mà chế giễu.

Nếu thật như vậy, đối với loại nhân vật tai to mặt lớn như Trình Huy mà nói, quả thực còn khó chịu hơn so với giết bọn họ.

Nhưng khiến người không thể tưởng tượng là, Trình Huy chẳng những không có bạo tẩu tại chỗ, liều mạng cùng Lâm Hải, ngược lại một bộ thái độ nhận sợ, nhìn dạng như vậy, thậm chí ngay cả cái rắm cũng không dám thả một cái.

Lần này, tất cả mọi người là ngoác mồm đến mang tai, thậm chí cũng có người bắt đầu hoài nghi, người này thật sự là cái Trình Huy trong truyền thuyết kia sao. Không phải là cùng tên, hoặc là giả mạo đi.

Lâm Hải nhìn Trình Huy ở trước mặt so với cháu trai còn ngoan ngoãn hơn, khóe miệng nhếch lên, nhàn nhạt mở miệng.

“Biết rõ ta tại sao đánh ngươi không?”

“Lâm thiếu đánh ta, không cần lý do.” âm thanh Trình Huy run rẩy, nhìn ra được hoảng sợ trong lòng, là phi thường cường liệt.

Câu trả lời này của y, càng làm cho bọn người Hồng thiếu, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn, trình độ chấn kinh, đã không cách nào hình dung.

Nhưng Lâm Hải, đối với cái lý do này, tựa hồ không hài lòng lắm, chân mày hơi nhíu lại.

“Chiếu theo ý tứ này của ngươi, ta là đang lấy thế đè người.”

“Không, không có!” Trình Huy bị dọa đến giật mình một cái, vội vàng liên tục khoát tay.

“Ta không có ý tứ kia, Lâm thiếu, ta là nói, tại trước mặt ngài, ta chính là một con chó, ngài muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, ta cũng sẽ không có một câu lời oán giận gì!”

Trình Huy thật bị dọa sợ, phía dưới quýnh lên, nào còn quản cái tôn nghiêm gì, ngay cả loại lời mình là con chó này, đều nói hết ra.

Bọn người Hồng thiếu, ở bên cạnh một mặt ngốc trệ, đều chấn kinh đến chết lặng.

Có thể làm cho Trình Huy ở ngay trước mặt nhiều người như vậy, tự nhận là một con chó, còn là tại trước mặt cái Lâm thiếu gì này, Trình Huy phải hoảng sợ tới trình độ nào, mới sẽ nói ra loại lời nói không để ý đến tôn nghiêm này a.

Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Trình Huy một chút, nghĩ không ra tiểu tử này thật đúng là đủ không biết xấu hổ, ngay trước nhiều người mặt như vậy, liền cả loại lời nói tự tổn thương hình tượng này cũng nói hết ra được.

Bất quá, cái này cũng phản ứng ra một khía cạnh, cái Trình Huy này co được dãn được, là cái nhân vật hung ác, không phải cái thứ mặt Hạ Bân nổi danh cùng y kia có thể so sánh.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ở đối diện lại cảm thấy một tát mà mình hung hăng cho y, rất có phần cần thiết phải thế.

“Nhìn ngươi thành thật như vậy, không thể để cho ngươi bị đánh mà không rõ ràng.” Lâm Hải miễn cưỡng nói một câu, sau đó xoay người, hướng Dương Gia Ninh cùng Lưu Hiểu Khiết một mặt ngốc trệ, đã sớm bị dọa sợ chỉ chỉ.

“Hai người bọn họ, là đồng học có quan hệ tốt nhất với ta cùng bạn trai của nàng ta, bọn họ ở trong lòng ta, có địa vị rất nặng, nhưng người của ngươi, vừa rồi lại kinh hãi đến bọn họ, ta rất tức giận!”

“Cho nên, ta tới quất ngươi một bàn tay, lấy đó làm trừng phạt, ngươi, có phục không?”

“Không, không, ta tâm phục khẩu phục, là người làm việc phía dưới ta không chu toàn, đắc tội hai vị khách quý, sau đó ta nhất định sẽ quản giáo chặt chẽ.” Trình Huy vừa nói, một bên bao hàm thâm ý liếc nhìn Dương Gia Ninh cùng Lưu Hiểu Khiết một chút, cũng hướng phía hai người, lộ ra một mặt nịnh nọt cùng áy náy.

Hồng thiếu thật không thể tin nhìn một màn này, giật mình cả buổi, sau đó lại khó có thể tin lần nữa nhìn về phía Dương Gia Ninh cùng Lưu Hiểu Khiết, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia hối hận nồng đậm.

“Dạng này là tốt nhất, nếu như ngươi có không phục gì, tùy thời có thể tới tìm ta!” Lâm Hải gật gật đầu, một cỗ sát cơ băng lãnh phát tán ra, nhất thời để Trình Huy như rơi vào hầm băng, phát lạnh khắp cả người, một cỗ khí tức tử vong, quanh quẩn ở trong lòng, thật lâu không rời!

“Không dám không dám, Lâm thiếu, ta thật phục, ta ta ta tâm phục khẩu phục!” Trình Huy chân thực cảm giác thụ lấy loại khí tức đến gần vô hạn với tử vong này, đem y dọa đến mức đều nhanh quỳ xuống đất, y tin tưởng vững chắc, chỉ cần mình dù chỉ hơi biểu hiện ra một tia dấu hiệu không phục, chờ đợi chính mình, chính là triệt để diệt vong!

“Hi vọng ngươi nhớ kỹ những lời mình đã nói hôm nay, đừng có hại người hại mình!” Lâm Hải lại lạnh lùng thả câu nói tiếp theo, theo sau đó xoay người đi đến trước mặt Dương Gia Ninh cùng Lưu Hiểu Khiết.

Cười nhạt một tiếng, lộ ra miệng đầy răng trắng, hoàn toàn một bộ dáng sinh viên bình thường, nơi nào còn có một điểm hùng uy bá khí đưa Trình Huy dọa đến run rẩy không ngừng như vừa rồi.

“Đi thôi.” Nói xong, Lâm Hải dẫn đầu cất bước, đi ra ngoài, Dương Gia Ninh cùng Lưu Hiểu Khiết vội vàng đuổi theo, đám người phía trước, vội vàng nhường ra một con đường, nhìn chằm chằm vào ba người, trong mắt tràn ngập kính sợ.

Thẳng đến khi thân ảnh của ba người Lâm Hải biến mất, Trình Huy mới thở ra một hơi thật dài, hai chân mềm nhũn, đứng không vững, bị Hồng thiếu ở bên cạnh đuổi bước lên phía trước đỡ lấy.

“Trình thiếu, cái Lâm thiếu này, đến cùng có lai lịch gì?” Hồng thiếu nhịn không được, kinh ngạc hỏi.

“Lai lịch gì?” Bên trong não hải của Trình Huy, lần nữa hiện ra tràng cảnh khủng bố bên trên thọ yến của Hạ gia, giật nảy mình mà lạnh run.

Chương 763: Vậy ngươi sợ ta sao?

“Một người phi thường đáng sợ!” Ánh mắt Trình Huy sợ hãi, mang theo cảm giác bất lực.

Mọi người tại đây, tất cả đều vểnh tai, muốn nghe một chút cái người mà để Trình Huy không người không sợ, đều sợ thành cái dạng này, đến tột cùng là thần thánh phương nào.

Trình Huy hít sâu một hơi, nhàn nhạt nhìn sang Hồng thiếu, lộ ra một nụ cười khổ.

“ Chuyện phát sinh trong thọ yến của Hạ gia, ngươi nghe nói đi.”

“Thọ yến của Hạ gia.” Hồng thiếu sững sờ, sau đó trên mặt đột nhiên lộ ra biểu lộ vô cùng hoảng sợ, khó có thể tin mà nhìn lấy Trình Huy.

“Trình thiếu, ngươi là nói, hắn, hắn là...”

Trình Huy bất đắc dĩ cười, gật gật đầu, một mặt đắng chát.

Mặt mũi Hồng thiếu nhất thời tràn đầy sợ hãi, đứng chết trân tại chỗ, một bộ quần áo ướt đẫm mồ hôi lạnh, trong lòng dâng lên vô tận nghĩ mà sợ, đối với biểu hiện nhát gan trước đó của Trình Huy, nhất thời hoàn toàn lý giải.

“Cái gì thọ yến của Hạ gia a.”

“Không biết a, không có nghe nói a.”

Những người vây quanh bên cạnh này, thấy Trình Huy chỉ lộ ra ngần ấy tin tức, nhao nhao châu đầu ghé tai nghị luận, nói gì không hiểu, tất cả đều là không hiểu ra sao.

Trình Huy thờ ơ lạnh nhạt với hết thảy, trong lòng thì liên tục cười lạnh.

Sự kiện kia có thể nói là một sự kiện cực kỳ mất mặt của Hạ gia từ trước tới nay, sau khi phát sinh, Hạ gia đã sớm toàn lực phong tỏa tin tức, trừ người ở đấy lúc ấy, cùng một số nhân sĩ ở phạm vi xã hội thượng tầng là biết được nội tình, những người khác nào có tư cách biết rõ.

Liền cả loại thân phận như Hồng thiếu này, cũng chỉ là nghe nói ngày Hạ lão gia tử mừng thọ, bị một cái nhân vật ngưu bức đơn thương độc mã đánh đến tận cửa qua, quấy đến long trời lỡ đất, mà Hạ gia lại bất lực, cuối cùng nhìn người ta yên ổn rời đi, cụ thể chi tiết như thế nào thì không được biết rõ.

Nhưng Trình Huy ngày đó, lại là ở ngay đó, tận mắt chứng kiến chỗ đáng sợ của Lâm Hải a!

Chôn Hạ Dũng, giết Hạ Bân, một người một chó một tôi tớ, khí thế hung hăng đánh đến tận cửa qua, đại náo ngày mừng thọ bảy mươi của Hạ Viễn, tay không tiếp viên đạn, pháp bảo hủy ốc xá, làm cho Hạ Viễn quỳ xuống đất xin tha, lấy lực lượng một người, ép toàn bộ Hạ gia phải cúi đầu.

Đây là sự tích huy hoàng mà đáng sợ bực nào a!

Nhưng rất nhanh, trên mặt Trình Huy lại lộ ra một chút cười khổ bất đắc dĩ, chỉ sợ không lâu sau, phía sau cái sự tích huy hoàng này, lại phải tăng thêm một đầu, đó là đập Trình Huy y đi.

“Sự tình đêm nay, người nào cũng không được nói ra ngoài, nếu không đừng trách Trình Huy ta không khách khí!” Nghĩ đến chỗ này, trên thân Trình Huy bỗng nhiên tản mát ra hàn ý băng lãnh, âm lãnh nói nói.

“Chúng ta không nói, chúng ta người nào cũng sẽ không nói!”

Mọi người nhất thời câm như hến, mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi, mở miệng liên tục cam đoan, tuy Trình Huy trước đó biểu hiện tựa như một cái bao mềm, nhưng tại trước mặt những người như bọn họ này, vẫn là có lực sát thương vô cùng, mặc cho ai cũng không dám tại trước mặt Trình Huy nói một chữ không.

“Ai!” Trình Huy than nhẹ một tiếng, mặc dù mình nói hung ác, nhưng y cũng biết, loại sự tình này là không gói được, sớm muộn cũng sẽ truyền đến bên trong phạm vi thượng tầng, đến lúc đó Trình Huy y, sẽ thành người sau Hạ gia, lại là một cái đề tài để người nói khi trà dư tửu hậu.

Dương Gia Ninh cùng Lưu Hiểu Khiết một mặt câu nệ đi theo sau lưng Lâm Hải, nhắm mắt theo đuôi, cũng không biết mình làm sao lại từ quán bar ra được, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía bóng lưng không tính là hùng hậu của Lâm Hải, mang theo ý sợ hãi thật sâu.

Tới cửa, cước bộ của Lâm Hải dừng lại, quay người nhìn thấy bộ dáng sợ hãi trên mặt của hai người bọn họ, không khỏi bật cười một trận.

“Thế nào, không nhận biết rồi.” Lâm Hải hướng phía Lưu Hiểu Khiết mỉm cười, hỏi.

“Không, chính là cảm giác có chút không chân thực, ngươi vừa rồi, là lạ lẫm như vậy, đáng sợ như vậy.” Lưu Hiểu Khiết đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

“Có đúng không?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Vậy ngươi sợ ta sao?”

“Ta mới không sợ đâu, ngươi cũng sẽ không tổn thương ta.” Lưu Hiểu Khiết nghiêng đầu cười một tiếng, lộ ra lúm đồng tiền ngọt ngào, phá lệ mỹ lệ.

“Ha ha, cái này không phải sao, cho nên a, ta vẫn là ta, vẫn là đồng học trường cấp ba của ngươi, cùng trước đó không hề khác gì nhau.”

Lâm Hải nói xong, lại đem đầu chuyển hướng sang Dương Gia Ninh, trên mặt lộ ra một ý cười cổ quái.

Trong lòng Dương Gia Ninh nhất thời giật mình, gấp gáp nuốt ngụm nước bọt, hai chân có chút run lên.

Bị Lâm Hải nhìn có chút run rẩy, trong lòng Dương Gia Ninh quét ngang, bỗng nhiên không thèm đếm xỉa.

“Ngươi là rất lợi hại, liền cả Trình Huy đều sợ ngươi, nhưng có mấy lời, ta, ta vẫn còn muốn nói!” Dương Gia Ninh lấy dũng khí, mang theo một tia gấp gáp nói nói.

“A. Ngươi muốn nói cái gì.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng mở miệng.

“Ta, ta thừa nhận, ta trước đó đối với ngươi có thái độ không tốt, còn mắng ngươi, nhưng ta cũng không biết là ngươi lợi hại như vậy, ta còn tưởng rằng Hiểu Khiết cũng bị ngươi liên lụy, ta có thể không vội sao ta!” Dương Gia Ninh nói, trong lòng ủy khuất, vậy mà vành mắt xin bắt đầu nóng lên.

“Dù sao mắng cũng mắng, ngươi thích làm gì thì làm đi, ta biết rõ ngươi ngưu bức, không phải cùng lắm liền là chết sao, ta không có chút hối hận nào, nếu như lại thêm một lần nữa, ta vẫn sẽ còn muốn mắng ngươi, bởi vì ngươi đem Hiểu Khiết mang vào nguy hiểm!”

“Gia Ninh!” Lưu Hiểu Khiết ở một bên nghe, trong lòng cảm động nói không nên lời, chán ghét do trước đó thấy Dương Gia Ninh khúm núm, a dua nịnh hót tại trước mặt Hồng thiếu, nhất thời tan thành mây khói.

Lâm Hải cười không nói, một lần nữa xem kĩ cái chàng trai có chút đáng yêu này, trong lòng bỗng nhiên có chút thưởng thức đối với y.

Trước đó tại quán bar, Lâm Hải cũng vô ý hướng phía phương hướng của bọn Lưu Hiểu Khiết nhìn qua vài lần, một mặt không có tôn nghiêm của Dương Gia Ninh tại trước mặt bọn người Hồng thiếu trước đó, cũng đã rơi vào bên trong mắt của Lâm Hải, lúc ấy Lâm Hải cũng cảm giác không tốt.

Nhưng vạn vạn không nghĩ đến, chính là một cái tiểu nhân vật tại trước mặt quyền quý, ăn nói khép nép đủ kiểu nịnh nọt, không có tôn nghiêm như thế, tại thời điểm Lưu Hiểu Khiết xuất hiện nguy hiểm, lại có thể đứng ra, tận lực che chở, dù là vạch mặt cùng Lưu Việt, cũng sẽ không tiếc.

Như thế đã đủ để Lâm Hải đối với y lau mắt mà nhìn, cải biến cái nhìn trước đó.

“Ta, ta đã nói xong, muốn chém giết muốn róc thịt, tùy theo ngươi đi.” Dương Gia Ninh hất đầu, làm ra một bộ biểu tình thấy chết không sờn, thích thế nào thì thế ấy đi.

Lâm Hải nhìn y, trong lòng thật không biết là buồn cười hay là tức giận, cố ý không nể mặt, ánh mắt băng lãnh nhìn Dương Gia Ninh.

“Là giết hay là róc thịt, cũng không phải là hiện tại, chờ ngày ngươi cùng Hiểu Khiết kết hôn, nếu như tiểu tử ngươi dám không tặng kẹo mừng cho ta, nhìn ta không róc sống thịt ngươi thế nào!”

Dương Gia Ninh sững sờ, nghe lời nói âm ngoan của Lâm Hải, trong lòng lại dâng lên vô hạn cuồng hỉ.

“Ngươi, ngươi không trách ta trước đó đã mắng ngươi a.”

Lâm Hải đưa tay, mang trên mặt nụ cười, nhẹ nhàng đánh y một quyền.

“Ta cũng muốn trách ngươi, thế nhưng ta sợ Hiểu Khiết đau lòng, sẽ giết ta!”

“Nói cái gì đó.” Lưu Hiểu Khiết hơi đỏ mặt, vỗ nhè nhẹ Lâm Hải một chút.

“Ha ha, ha ha, ai u ta qua, vừa mới hù chết ta!” Dương Gia Ninh thấy mây đen đã tan hết, nhất thời vỗ bộ ngực, mặt mũi tràn đầy cảm giác sống sót sau tai nạn.

“Ta có đáng sợ sao như vậy.” Lâm Hải cười nói nói.

“Tại sao không có!” Dương Gia Ninh biết rõ Lâm Hải cũng không ghi hận y, nhất thời bắt đầu trở nên linh hoạt.

“Lâm ca, ngươi không biết, vừa rồi tại bên trong quán bar, ngươi có bao nhiêu đáng sợ, ta cùng ngươi nói, những người ở đó, cả đám đều bị dọa sợ, cũng không dám thở mạnh, còn có Hồng thiếu, ngươi chớ nhìn gã bình thường ngưu bức đến không được, vừa rồi cũng đã há to miệng, ta qua, lớn đến mức có thể nhét vào cả cái nắm đấm, đúng, ta còn vụng trộm nhìn thấy, Trình Huy cũng bị dọa đến chân cũng run rẩy lên...”

Dương Gia Ninh một mặt hưng phấn, thao thao bất tuyệt, liền cả xưng hô đối với Lâm Hải cũng thay đổi thành Lâm ca, ánh mắt nhìn sang Lâm Hải, tràn ngập sùng bái.

Lưu Hiểu Khiết nhìn bạn trai, cùng mối tình đầu của chính mình, đã vậy còn quá hài hòa mà trò chuyện hòa hợp với nhau, như là hảo hữu thân mật nhiều năm, trong lòng bỗng nhiên dâng lên ý nghĩ ngọt ngào, nụ cười trên mặt, càng thêm mỹ lệ.

“Còn có, Lâm ca, ngươi lúc đó đi qua, đưa tay tát vào trên mặt Trình Huy, còn hỏi gã, biết rõ ta tại sao lại đánh ngươi không. Ta qua, ta thấy ngươi lúc đó thật soái!” Dương Gia Ninh học biểu lộ ngữ khí của Lâm Hải, giống như đúc, để Lâm Hải bật cười một trận.

Lưu Hiểu Khiết nghe đến chỗ này, bỗng nhiên nhướng mày.

“Lâm Hải, cái Trình Huy kia cũng không có làm cái gì đối với chúng ta, ngươi lại đánh gã một cái, có phải hay không…” Lưu Hiểu Khiết bỗng nhiên có chút không đành lòng.

“Có phải cảm thấy, ta có chút khi dễ người hay không?” Lâm Hải giống như cười mà không phải cười hỏi.

“Ta không phải là ý tứ kia.” Lưu Hiểu Khiết vội vàng nói nói, “Ta đây là cảm thấy, cái Trình Huy này, khẳng định nghẹn mà chết.”

Lâm Hải cười ha ha, sau đó đem đầu chuyển hướng sang Dương Gia Ninh.

“Ta tại sao phải đánh gã một bàn tay, ngươi hẳn là biết rõ đi?”

Dương Gia Ninh sững sờ, nhíu mày hơi chút suy tư, sau đó bừng tỉnh đại ngộ!

Chương 764: Nhặt cái đại phiền toái

“Ta hiểu rồi!” Dương Gia Ninh vỗ hai tay, giật mình nói nói.

Tuy lúc ấy Dương Gia Ninh không có mơ tưởng, nhưng y dù sao tinh thông nhân tình thế thái, phỏng đoán đối với tâm người rất tinh chuẩn, hơi chút suy tư, liền hiểu rõ dụng tâm lương khổ của Lâm Hải.

"Ngươi hiểu cái gì?" Lưu Hiểu Khiết một mặt mờ mịt, ở một bên hỏi.

Dương Gia Ninh cảm kích liếc nhìn Lâm Hải một chút, mới hướng Lưu Hiểu Khiết mở miệng giải thích.

"Trình Huy người này, nổi danh thủ đoạn độc ác, có thù tất báo, phàm là người đắc tội với y, không có một cái nào có kết cục tốt, hơn nữa người này cực kỳ thích sĩ diện."

"Hôm nay, chúng ta tại địa bàn của y đại náo một trận, thậm chí cả tướng tài đắc lực Vũ Phi của y cũng dọa đến cứt đái chảy ngang, cái này khiến cái chủ nhân là y này, mất hết mặt mũi."

"Thế nhưng đâu, hết lần này tới lần khác kẻ đầu têu hết thảy, là Lâm ca, là nhân vật mà cả Trình Huy căn bản cũng không thể trêu vào một, chẳng những không dám có mảy may bất mãn, vẫn phải ở ngay trước mặt mọi người, khúm núm đối với Lâm ca, vẻ mặt vui cười xu nịnh, cứ như vậy, thế tất sẽ càng thêm cảm thấy mặt mũi không ánh sáng, ngoài miệng tuy không dám nói gì, nhưng trong lòng nhất định không phục."

"Lấy tính cách của Trình Huy, tất sẽ nuốt không trôi một hơi này, nhưng lại không dám tìm Lâm ca phiền phức, như vậy, sau đó khẳng định sẽ đem đầy mình lửa giận, tát đến trên thân cùng hai người có quan hệ tới sự tình ngày hôm nay, cũng là ngươi cùng ta!"

Lưu Hiểu Khiết ở bên cạnh nghe, liên tục gật đầu, trên mặt không khỏi lộ ra một vẻ lo âu.

"Thế nhưng là Lâm Hải ở trước mặt mọi người đã tát cho y một cái, trong lòng của y há không càng thêm oán hận, có thể làm nặng thêm tâm trả thù hai ta hay không."

Dương Gia Ninh cười lắc đầu, trong lòng đối với Lâm Hải bội phục đầu rạp xuống đất.

“Chẳng những sẽ không, ngược lại chúng ta sẽ trở nên vô cùng an toàn, Trình Huy y cho dù có lá gan lớn hơn, cũng đều không có!”

“Cái này, chính là hiệu quả khi Lâm ca tát y một cái..”

“Đến cùng có ý tứ gì a, cũng đem cả ta làm mộng.” Lưu Hiểu Khiết không hiểu ra sao.

“Ngươi có nhớ, Lâm ca nói vì cái gì mà đánh y hay không?”

“Tựa như là nói, vì người dưới tay y hù đến hai ta, xin nói nàng đồng học tốt nhất là của ta, trong lòng có địa vị rất nặng.” Lưu Hiểu Khiết nói đến đây, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia tâm tình rất phức tạp, ngọt ngào mang theo một tia thất vọng mất mát.

“Không sai!” Dương Gia Ninh đánh cái búng tay, “Cũng là bởi vì câu nói này!”

“Ngươi nghĩ, chỉ là thủ hạ của Trình Huy, hù đến hai chúng ta, Lâm ca liền đã rất tức giận, trước mặt mọi người tát miệng y, vậy nếu như y động thủ đối với hai ta đâu?.”

Lưu Hiểu Khiết nghe được đến đây, bừng tỉnh đại ngộ.

“Ta hiểu rồi, y sẽ nghĩ, nếu như dám động thủ đối với hai ta, Lâm Hải nói không chừng sẽ giết hắn!”

“Thông minh!” Dương Gia Ninh khen ngợi gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm ca, không biết ta phân tích có đúng hay không!”

“Thông minh!” Lâm Hải học bộ dáng của Dương Gia Ninh, cũng cho y hai chữ giống vậy, ba người nhất thời cười ha ha.

“Tốt, các ngươi về đi, trên đường chú ý an toàn.” Đi đến trước xe Dương Gia Ninh, Lâm Hải ngừng cước bộ lại.

“Lâm ca ngươi đi đâu, ta đưa ngươi đi.” Dương Gia Ninh vội vàng ân cần nói.

“Không cần, ta muốn chính mình đi đi.” Lâm Hải lắc đầu cự tuyệt.

“Vậy được rồi, Lâm ca, hôm nào mời ngươi ăn cơm!”

Dương Gia Ninh cùng Lưu Hiểu Khiết lên xe, Lâm Hải nhìn xe chậm rãi lái ra, thở ra một hơi thật dài.

“Chúc phúc cho các ngươi!”

Lâm Hải quay người, dọc theo ven đường chậm rãi đi tới, vừa đi hai bước, chợt phát hiện, sau lưng giống như có người theo dõi, nhướng mày, xoay người lại.

“Là ngươi.” Sau khi thấy rõ người tới, Lâm Hải không khỏi sững sờ, chính là cái cô gái xinh đẹp bên trong quán bar, chủ động tìm tới chính mình kia.

Nữ hài mang theo chếnh choáng, cước bộ có chút tập tễnh đi tới trước mặt Lâm Hải, một đôi con mắt mê say nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, khuôn mặt đỏ bừng, phá lệ mê người.

“Đi mướn phòng với ta!” Nữ hài đem lời nói bên trong quán bar, đã nói cùng Lâm Hải, nói lại một lần.

Lâm Hải chau mày, bất đắc dĩ nhún nhún vai.

“Không có ý tứ, ta đã có bạn gái.”

Nữ hài nghe được, nhất thời lộ ra xem thường thật sâu, khinh thường cười một tiếng.

“Giả trang cái gì mà trang, ngươi gặp người nam nhân nào, có bạn gái liền sẽ không ăn vụng. Coi như kết hôn, không phải cũng sẽ tìm hoa vấn liễu, tìm tiểu tam sao. Đàn ông các ngươi không phải đều như vậy sao.”

“Thật xin lỗi, khả năng ta cùng nam nhân trong tưởng tượng của ngươi, có chút khác biệt, để ngươi thất vọng.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, quay người chuẩn bị rời đi.

“Ai, ngươi đừng đi a!” Nữ hài thấy thế, cuống quít khẽ vươn tay, muốn giữ chặt Lâm Hải.

Kết quả, có thể do nguyên nhân uống rượu quá nhiều, lại thêm bên ngoài gió thổi có chút gấp, dưới chân nhất thời mất thăng bằng, liền hướng trên mặt đất ngã sấp xuống.

Lâm Hải thấy thế, vội vã vươn tay đỡ lấy, nữ hài thuận thế đổ vào bên trong lòng Lâm Hải.

“Uy, ngươi không sao chứ.” Lâm Hải có chút bận tâm hỏi.

“Nam nhân, không có một cái đồ vật tốt, đều không phải là đồ vật tốt, ta mới không cần lấy chồng, càng không muốn gả cho tên vương bát đản kia, ta muốn sống một mình hết đời!” Nữ hài mơ mơ màng màng nói lời say, nằm tại bên trong lòng Lâm Hải, vậy mà ngủ.

“Ta dựa vào, không phải đâu.” Lâm Hải không còn gì để nói, cái này con mẹ nó phải làm thế nào a, cũng không thể đem nàng ném trên đường cái đi.

Lâm Hải một tay nắm lấy vòng eo của nữ hài, phòng ngừa nàng ngã sấp xuống, một bên đem tay vươn vào túi quần của nàng, tìm tòi một phen, đem điên thoại di động của nàng ta lấy ra, chuẩn bị tùy tiện tìm bằng hữu của nàng ta, đưa nàng ta đón về.

“Móa, khóa máy!” Lâm Hải phiền muộn phát hiện, điện thoại di động thiết trí mật mã, chính mình căn bản mở không ra.

Lâm Hải nhất thời không biết làm sao bây giờ, kỳ thực còn có một cái biện pháp, cái kia chính là giúp nữ hài này bài tiết ra, dạng này nữ hài rất nhanh liền có thể tỉnh lại.

Nhưng vấn đề là, để làm như vậy, cần chạm đến một cái bộ vị hết sức khó xử của nữ hài, hắn cũng không thể tại trên đường cái, đem quần của nữ hài lột xuống a.

“Đi mở cái phòng.” Ý nghĩ này vừa nhô ra, Lâm Hải rất nhanh liền phủ định.

Cô nam quả nữ đi mướn phòng, nữ hài lại là trạng thái say rượu, đến lúc đó dù toàn thân có mọc miệng cũng nói không rõ, nhưng không mở phòng, biện pháp duy nhất cũng là mang về nhà.

Lâm Hải thở dài một tiếng, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, mẹ nó, cái này thật đúng là nhặt cái đại phiền toái a.

Mang một cái nữ hài lạ lẫm về nhà, Lâm Hải cảm thấy cần phải câu thông một chút cùng Liễu Hinh Nguyệt, vạn nhất nếu Liễu Hinh Nguyệt hiểu lầm, vậy coi như phiền phức lớn.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Lão công, em chí ít vẫn còn phải làm hai giờ, mới có thể trở về nhà.” Bên Liễu Hinh Nguyệt giống như bề bộn nhiều việc, nhanh chóng nói nói cùng Lâm Hải.

“Cái kia...” Lâm Hải do dự một chút, còn thật không biết làm như thế nào để mở miệng về cái chuyện này.

“Hinh Nguyệt, có chuyện này, anh muốn cùng em nói một chút.”

"Anh hôm nay cùng Mạnh Húc qua quán bar chơi, trên đường trở về, gặp được một cái nữ hài say rượu, nàng ta kém chút ngã sấp xuống, anh liền đem nàng ta đỡ lấy, kết quả nàng ta liền ngủ mất."

"Anh hiện tại không liên lạc được với người nhà bằng hữu của nàng ta, lại không thể đem nàng ta một người ném ở trên đường cái, cho nên, anh nghĩ nếu không trước tiên đem nàng mang về nhà của chúng ta, em thấy có được không."

Bên Liễu Hinh Nguyệt trầm mặc một hồi, trong giọng nói tựa hồ mang theo một tia ghen tuông.

"Để Mạnh thiếu mang nàng ta đi, không được sao."

"Mạnh Húc tại thời điểm ở quán bar, đã đi cùng một nữ nhân, hiện tại đã sớm không biết chạy đi đâu."

"A." Liễu Hinh Nguyệt đành phải đáp ứng một tiếng, "Vậy liền mang về nhà đi, đêm hôm khuya khoắt, cũng không thể đem người ném ở trên đường cái, đụng phải người xấu liền không tốt."

"Hinh Nguyệt, em đồng ý. Anh liền biết rõ, Hinh Nguyệt của anh thiện lương nhất, thông tình đạt lý nhất." Lâm Hải nhất thời vui vẻ, chỉ cần Liễu Hinh Nguyệt không tức giận liền tốt.

"Bớt hống người ta đi." Liễu Hinh Nguyệt nũng nịu một tiếng, "Bất quá em cũng cảnh cáo anh, em không ở nhà, anh cùng một cái nữ hài uống say, cô nam quả nữ, cũng không cho làm loạn."

"Ha ha, yên tâm đi, lão công của mình, em còn không tin được a." Lâm Hải lời thề son sắt đảm bảo nói.

"Hừ, dù sao không cho anh làm loạn."

"Ha ha, biết rồi, có lão bà xinh đẹp đáng yêu như em, anh sớm đã miễn dịch đối với những nữ nhân khác rồi á."

“Được, không cùng anh nói, em phải bận rộn, nhớ kỹ, không cho phép làm loạn!” Liễu Hinh Nguyệt lại dặn dò một câu, cúp điện thoại.

Đạt được đồng ý của Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải cuối cùng yên tâm, cản chiếc xe, mang theo nữ hài về đến trong nhà.

Chương 765: Ngộ Không buồn rầu

Lâm Hải về đến nhà, đem nữ hài ôm vào gian phòng, sau đó ở trong các gian phòng nhìn qua một lần, phát hiện A Hoa không ở đây, Lâm Hải nhất thời buông lỏng một hơi.

Chính mình mang cái nữ nhân say rượu trở về, cái này nếu để cho A Hoa trông thấy, còn không biết con chó chết này sẽ nói cái gì đây.

Lâm Hải đến ban công, khoanh chân ngồi xuống, trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện, mãi cho đến khi Liễu Hinh Nguyệt về đến trong nhà.

“Người đâu?.” Liễu Hinh Nguyệt vừa về đến, liền vội vã hỏi.

“Bên trong phòng đâu, nhưng ta không có làm loạn nha.” Lâm Hải chỉ chỉ ban công, lấy đó để chứng minh chính mình trong sạch.

Liễu Hinh Nguyệt hướng phía Lâm Hải làm cái mặt quỷ, sau đó liền tiến vào phòng khách, rất nhanh lại che mũi đi ra.

“Mùi rượu thật nồng, nàng ta làm sao uống nhiều như vậy.”

“Ai biết được, đại khái là bị nam nhân làm thương tâm.” Lâm Hải nhún nhún vai, suy đoán nói.

“Vẫn là lão công của em tốt, xưa nay sẽ không để cho em thương tâm.” Liễu Hinh Nguyệt ôm lấy cổ Lâm Hải, hôn một cái.

“Này, muốn khen thưởng cho anh một chút hay không a.” Lâm

Hải thuận thế đem Liễu Hinh Nguyệt ôm lấy, hôn xuống.

Liễu Hinh Nguyệt mê say một trận, nhưng rất nhanh liền đem Lâm Hải đẩy ra, hướng phía phòng khách chỉ chỉ.

“Có người đấy.”

“Sợ cái gì a, nàng ta ngủ giống như heo a.” Lâm Hải nói, lại muốn động thủ động cước.

Liễu Hinh Nguyệt cười khúc khích tránh ra, “Anh bại hoại chết, cái mỹ nữ xinh đẹp như vậy, vậy mà nói người ta là heo.”

“Ai nha, không được chạy nha, lão bà!” Lâm Hải lại hướng phía Liễu Hinh Nguyệt đánh tới.

“Thật không được rồi, chờ ngày mai có được hay không, có người ở nhà, ta không quen.” Liễu Hinh Nguyệt nũng nịu cầu khẩn nói.

“Vậy được rồi!” Lâm Hải bất đắc dĩ, đành phải hướng phía phòng khách hừ một tiếng, “Đều tại ngươi!”

Liễu Hinh Nguyệt bị biểu lộ giống như tiểu hài tử của Lâm Hải, chọc cho cười khanh khách không ngừng, tiến vào phòng tắm tắm rửa qua.

Tẩy xong sau, hai người điểm đến là dừng triền miên một hồi, Liễu Hinh Nguyệt mệt mỏi một ngày, chỉ chốc lát liền tiến vào mộng đẹp.

Lâm Hải đang chuẩn bị qua ban công tu luyện, đột nhiên Weachat vang.

Mở ra xem, lại là Ngộ Không phát tới.

Ngộ Không: Huynh đệ, có ở đó hay không a, có ở đó hay không a, lão Tôn ta tìm ngươi có việc gấp a! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

“U, cái con khỉ này tìm chính mình có chuyện gì gấp vậy.” Lâm Hải vội vàng cho Ngộ Không một cái hồi âm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, tiểu đệ ở đây, có việc ngài cứ nói, chỉ cần chuyện mà tiểu đệ có thể làm được, tuyệt không hai lời!

Ngộ Không đối với Lâm Hải luôn luôn rất đủ ý tứ, cũng giúp Lâm Hải bận bịu rất nhiều, bây giờ Ngộ Không có việc, Lâm Hải tự nhiên nghĩa bất dung từ.

Ngộ Không: Lão thái bà Vương Mẫu Nương Nương kia thực sự đáng giận, ngày mừng thọ của bà ta lập tức sẽ đến, đây không phải là muốn làm Hội Bàn Đào nha, bà ta sợ lão Tôn ta sẽ tới quấy rối, lần này lại không có mời Lão Tôn, thật sự là tức chết người vậy. Lão Tôn ta thực sự nuốt không trôi khẩu khí này a!

“Ta dựa vào, không phải đâu!” Lâm Hải lập tức mộng bức, mẹ nó cái Vương Mẫu Nương Nương này, đủ hung ác a, Hầu tử người ta tại Thiên Đình đã sớm dừng chân, xa không phải là cái Tề Thiên Đại Thánh hữu danh vô thực trước kia có thể so sánh, hiện tại thế mà còn không cho người ta danh ngạch vào loại tiệc rượu cao cấp này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Quá đáng giận, Đại Thánh, vung cây gậy, XXX mẹ hắn! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Lâm Hải thật nhìn có chút bất quá, người ta Ngộ Không là con khỉ tốt bao nhiêu a, làm gì phải đối với người ta thực thi chính sách kỳ thị, quá không công bằng.

Ngộ Không: Lão Tôn ta cũng muốn đánh bà ta a, nhưng là không được a, cái lão quan Thái Bạch Kim Tinh kia, gần nhất mới sáng tạo ra một cái hoạt động Thiên Đình hài hòa, Hoa Quả Sơn ta vừa mới nhập hạng, hiện tại đang là giai đoạn quan trọng để bình chọn đơn vị chiến thắng, không thể động võ a! Ai da!

Phốc!

“Cái gì cái gì cái gì. Sáng tạo Thiên Đình hài hòa.” Lâm Hải buồn cười thêm im lặng một trận, mẹ nó, thật đúng là rất thức thời, liền con mẹ nó Thiên Đình cũng nhặt được một bộ này.

Bất quá, ngươi đừng nói, thật là có điểm hiệu quả, vậy mà để loại hạng người không sợ trời không sợ đất như Ngộ Không này, cũng bắt đầu thu liễm hành vi, xem ra Thái Bạch Kim Tinh làm cố vấn, thật đúng là thật sự có tài.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không thể tới cứng rắn, vậy cũng chỉ có thể đi con đường trí óc.

Ngộ Không: Làm sao chơi đường trí óc. Huynh đệ nhanh cùng lão Tôn ta nói nói, nói nói! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sinh thần của Vương Mẫu Nương Nương, có phải các lộ thần tiên đều muốn đưa lên thọ lễ hay không a?

Ngộ Không: Không sai, không sai, đều muốn tặng lễ đâu! Lão Tôn ta cũng chuẩn bị cho bà ta ba cái lông tơ, bất quá tất cả đều là ở chỗ đó, a ha ha ha ha... (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

“Mẹ nó!” Nhìn tin tức của Ngộ Không, cùng biểu lộ xấu xa kia, làm một cái nam nhân của thế kỷ hai mốt, Lâm Hải trong nháy mắt liền hiểu.

Mẹ nó, cái Hầu tử này thật là tổn hại, Vương Mẫu Nương Nương người ta thế nhưng là nữ a, vậy mà đưa người ta...

Lâm Hải rốt cuộc hiểu biết, Vương Mẫu Nương Nương vì cái gì không cho Ngộ Không tham gia, cái này con mẹ nó đổi thành ai cũng không dám để cái hàng thao đản như thế đi vào a, đến lúc đó còn không biết có thể bị ngươi chỉnh ra cái loạn gì đây.

Bất quá, Lâm Hải từ trước đến nay bênh người thân cũng không cần đạo lý, người nào để cho mình cùng Ngộ Không có quan hệ sắt đâu, nói cái gì cũng phải giúp Ngộ Không nghĩ biện pháp, dù sao đến lúc đó không may cũng là Vương Mẫu Nương Nương cùng chúng Thần Tiên, cũng không phải là Lâm Hải hắn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ngươi có biết có những ai được mời tham gia Hội Bàn Đào lần này không.

Ngộ Không: Cái này hiển nhiên là biết rõ, là Phật giáo và Đạo giáo Tây Thiên, Bồ Tát, Thánh Tăng, La Hán, Nam Phương Nam Cực Quan m, Đông Phương Sùng n Thánh Đế, Thập Châu Tam Đảo Tiên Ông, Bắc Phương Bắc Cực Huyền Linh, Trung Ương Hoàng Cực Hoàng Giác Đại Tiên, còn có Ngũ Đấu Tinh Quân, Thượng Bát Động Tam Thanh, Tứ Đế, Thái Ất Thiên Tiên các loại chúng tiên, Trung Bát Động Ngọc Hoàng, Cửu Lũy, Hải Nhạc Thần Tiên, Hạ Bát Động U Minh Giáo Chủ, Chú Thế Địa Tiên, tôn thần của các cung các điện lớn nhỏ, duy chỉ không có lão Tôn ta, ai nha nha! Thật sự là thật đáng giận cùng buồn bực! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

“Ta qua, nhiều người như vậy.” Con mắt Lâm Hải cũng nhìn thẳng, bất quá càng là như thế, đoán chừng tâm lý Ngộ Không càng khí.

Ngươi nghĩ a, cái này giống một cái công ty, lão bản ăn cơm, bác gái liên tục quét nhà cầu, đại gia quét rác ở cửa cũng được mời, duy chỉ có ngươi cái nòng cốt trung tầng rất lợi hại rất có bản lĩnh này là không được, ngươi nói ngươi có tức hay không.

Lâm Hải nhìn đám tên thần tiên lít nha lít nhít, tâm lý rất là vì muốn Ngộ Không mà can thiệp vào chuyện bất bình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được Đại Thánh, ngươi cũng đừng tức, Tiểu tiên cho ngươi ra cái chủ ý, cam đoan để đông đảo thần tiên, cùng Vương Mẫu Nương Nương, mời ngươi tham gia Hội Bàn Đào!

Ngộ Không: Biện pháp gì. Hiền đệ mau nói đi! Lão Tôn ta cũng chờ không nổi!

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, đem biện pháp của chính mình nói một lần cùng Ngộ Không.

Ngộ Không: A ha ha ha a, a ha ha ha ha...

Ngộ Không nhìn xong, trực tiếp phát tới một chuỗi cười to dài, hiển nhiên là quá sức vui vẻ.

Ngộ Không: Hiền đệ, biện pháp này của ngươi, thật sự là tuyệt, quá tuyệt! (phía sau là một biểu lộ giơ ngón tay cái)

Ngộ Không: Đây tuyệt đối là diệu kế vì lão Tôn ta lượng thân mà làm, chờ đến lúc đó lão thái bà Vương Mẫu Nương Nương kia, lại mời lão Tôn ta đi tham gia Hội Bàn Đào, lão Tôn ta còn không đi đâu, không đi, không đi!

Lâm Hải nhìn lời nói của Ngộ Không, cách điện thoại di động cũng có thể cảm nhận được, bộ dáng đắc ý của cái con khỉ này, trong lòng chỉ muốn cười.

“Vương Mẫu Nương Nương a, ngươi cũng không thể trách ca ca được, đây chính là cái mua bán cả hai cùng có lợi, ca ca cùng Hầu tử cũng có kiếm lời, cho nên chỉ có thể ủy khuất ngươi cùng chúng Tiên a, ha ha ha...” Lâm Hải cũng vì cái chủ ý đột nhiên xuất hiện này của chính mình, mà cảm thấy đắc ý một trận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, Đại Thánh, thời gian không còn nhiều, bắt đầu hành động đi.

Ngộ Không: Hắc hắc, lão Tôn ta đã sớm không kịp chờ đợi, lão Tôn qua vậy!

Chương 766: Tiên tử, ngươi tịch mịch sao ?

Kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, Lâm Hải không biết vì cái gì, lại nghĩ tới Dao Trì Tiên Tử, nhớ tới lời nói liên quan tới kiếp trước của nàng ta và mình.

Mở ra Weachat của Dao Trì Tiên Tử, Lâm Hải do dự một chút, vẫn là phát một cái tin tức qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, có đây không?

Qua một hồi lâu, tin tức của Dao Trì Tiên Tử mới trở lại.

Dao Trì Tiên Tử: Hừ, không ở!

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào màn hình, không khỏi cười một tiếng, bên trong đầu bỗng nhiên hiện ra cái bộ dáng hờn dỗi buồn bực tức giận của Dao Trì Tiên Tử có tướng mạo giống tiểu nữ cảnh Hứa Điềm kia.

“Như thế nào lại nghĩ đến nàng ta.” Lâm Hải lắc lắc đầu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, nói chính sự, siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, tại Thiên Đình tiêu thụ thế nào a, ta thế nhưng là một điểm Công đức còn không có cầm tới đây. (phía sau là một cái biểu lộ đáng thương)

Dao Trì Tiên Tử: Ngươi vốn là không lấy được. (phía sau là một cái biểu lộ hừ hừ)

“Ta qua, cô nàng, ngươi có ý tứ gì, muốn ăn một mình a.” Lâm Hải lập tức ngồi dậy, tâm lý có chút không cao hứng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Uy, tiên tử, ngươi cái này không trượng nghĩa, hai ta nói trước là hợp tác, lợi nhuận gánh vác, hơn nữa còn là ngươi chiếm đầu to, ngươi làm như thế, quá không phù hợp với khí chất cao quý xinh đẹp của ngươi đi.

Lâm Hải đồng thời với chất vấn, sau cùng còn không quên đưa lên cái mông ngựa, nữ nhân nha, đều là phải dỗ dành, Nữ thần đoán chừng cũng không kém nhiều, nói không chừng tâm tình một tốt, liền đưa cho mình.

Dao Trì Tiên Tử: Không phải là ta không trượng nghĩa, mà là ta căn bản cũng không có bán.

“A.” Lâm Hải lập tức mộng bức, mẹ nó lâu như vậy còn không thể bán, sẽ không phải ở Thiên Đình không có thị trường đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tình huống như thế nào a.

Dao Trì Tiên Tử: Chính ta cũng dùng thử một cái, tuy từ hiệu quả đến xem, rất lợi hại, trừ có thể bảo trì bộ mặt ướt át, cũng không có tác dụng gì, nhưng không biết vì cái gì, dùng cái đồ vật này, tựa hồ sẽ nghiện ai, ta vào mỗi lúc trời tối, nếu như không cần dùng một cái, tâm lý liền sẽ giống như thiếu một chút gì đó.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cho nên, ngươi liền tự mình sử dụng hết, căn bản là không có bán. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Dao Trì Tiên Tử: Sử dụng hết thì không, chỉ là ta phát hiện đối với Nữ Tiên mà nói, đó là cái đồ vật tốt, giống như trời sinh có ỷ lại đối với cái đồ chơi này, bởi vậy ta quyết định trước không bán ra ngoài, chờ tới ngày sinh thần Vương Mẫu Nương Nương, thì coi như lễ vật mà đưa cho nàng ta, nếu như nàng ta ưa thích, như vậy ta liền lập tức lấy danh nghĩa của Vương Mẫu Nương Nương mà bán ra, đến lúc đó nhóm Nữ Tiên tất sẽ chạy theo như vịt, ta liền có thể bán ra cái giá càng tốt!

Lâm Hải nhìn Dao Trì Tiên Tử phát tới một cái tin tức thật dài, con mắt kinh ngạc kém chút lồi ra tới.

“Mẹ nó, cô nàng này tuyệt đối rất có tiềm chất gian thương a!”

Lâm Hải vạn vạn không nghĩ đến, Dao Trì Tiên Tử liền cả hiệu ứng minh tinh cũng dùng tới, hơn nữa lá gan cũng thật là mập, dám để Vương Mẫu Nương Nương làm người phát ngôn miễn phí cho mình.

Trong lòng Lâm Hải không thể không cho Dao Trì Tiên Tử, một cái chữ phục!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử cao kiến! Tiểu Tiên bội phục!

Lâm Hải ngẫm lại, vẫn là có ý định lại hỏi Dao Trì Tiên Tử một chút, sự tình liên quan tới kiếp trước.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, lần trước ngươi nói, kiếp trước của ta, đến cùng đã xảy ra chuyện gì a.

Lâm Hải hỏi xong, trong lòng gấp gáp một trận, hai mắt không nháy mắt mà nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, đáng tiếc, chờ chừng mười mấy phút, Dao Trì Tiên Tử cũng chưa hồi âm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, nói chuyện a, đừng có trốn tránh!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, còn ở đó hay không a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Uy, tiên tử, ngủ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mỹ nữ, rời giường đi tiểu á!

…

“Ai.” Lâm Hải thở dài, xem ra là hỏi không ra cái gì rồi.

Thế nhưng là, chuyện này tựa như một khối đá lớn, đặt ở ngực Lâm Hải, nếu như không hiểu rõ, thực sự có chút khó chịu.

“Nếu không, hỏi Hằng Nga một chút.” Ý nghĩ này của Lâm Hải vừa nhô ra, liền lập tức tìm tới Weachat của Hằng Nga.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, có ở đó hay không a?

Hằng Nga: Ở đây, ở đây, làm sao, ngươi nhớ người ta à. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

“Ách...” Lâm Hải trợn trắng mắt, cái Hằng Nga Thiên Đình này, tính cách cùng Liễu Hinh Nguyệt thấy thế nào cảm giác cũng có chút không quá giống a.

Liễu Hinh Nguyệt là loại hình thanh thuần hiền lành, mà Hằng Nga tựa hồ là loại hình xinh xắn đáng yêu, tuy Lâm Hải cũng biết mặc dù Hằng Nga nói lời phi thường mập mờ, nhưng đều là lời nói đùa, ai coi là thật thì người đó liền thua, nhưng đổi lại là Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải tin tưởng vững chắc nàng tuyệt đối nói không nên lời.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng vậy a, nhớ ngươi thôi, nghĩ ta gối đầu một mình khó ngủ. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Lâm Hải cũng cùng Hằng Nga vui đùa.

Hằng Nga: Khanh khách, chán ghét a, người ta vậy mới không tin đâu, liền chỉ biết dỗ ngon dỗ ngọt hống người ta. (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hằng Nga Tiên Tử, hỏi ngươi một chuyện gì thôi.

Hằng Nga: Chuyện gì a. Không phải là hỏi chuyện tư ẩn của người ta đi. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Lâm Hải cuồng mồ hôi, ca ca ngược lại là muốn hỏi, nhưng dùng cái mông nghĩ đều biết, thật muốn hỏi ngươi, ngươi mà nói mới gặp Quỷ đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, ngươi nói thần tiên chúng ta, làm sao mới có thể biết được thân phận kiếp trước của mình a.

Hằng Nga: Ngươi hỏi cái này làm gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có việc gì a, chỉ là hiếu kỳ thôi, muốn nhìn một chút kiếp trước của chính mình, đến tột cùng là thần thánh phương nào, mới có thể khiến ta ở đương thời, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, tài hoa bộc lộ, trở thành nam thần khiến ngàn vạn thiếu nữ mong nhớ ngày đêm!

Lâm Hải nhếch miệng cười, đem chính mình hung hăng truy phủng một phen.

Hằng Nga: Khanh khách, da mặt của ngươi, sắp so sánh được với Trư Bát Giới rồi! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, ngươi đến cùng có biết hay không a?

Hằng Nga: Ngươi hỏi đúng người rồi, việc này, ta còn thực sự biết một chút.

Lâm Hải thấy vậy, nhất thời đại hỉ, nếu như có thể biết kiếp trước mình là người nào, vậy kiếp trước của Liễu Hinh Nguyệt, Hứa Điềm van vân, liền toàn bộ đều có thể tra được, đến lúc đó tất cả bí ẩn, tự nhiên là giải khai.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy Tiên tử, nhanh lên nói cho ta biết a!

Hằng Nga: Người ta nói cho ngươi, có chỗ tốt gì a. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi muốn cái gì, ta cho cái đó, lấy thân báo đáp đều được! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Hằng Nga: Chán ghét a, nghĩ đến đẹp! Người ta nói cho ngươi, vậy ngươi có thể hay không đưa cho người ta mấy cái bao sợi cay a, người ta rất thích ăn đâu, nhưng bên trong cửa hàng mạng Thiên Đình bán quá đắt. (phía sau là một cái biểu lộ manh manh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này còn gọi là chuyện gì à, lần trước ta không phải cũng đã nói, đối với tiên tử ngươi, sợi cay ta bao no, ngươi chờ a!

Lâm Hải nói, trực tiếp từ trong túi càn khôn, rút ra nguyên một rương sợi cay, phát qua cho Hằng Nga Tiên Tử.

Leng keng!

Ngươi hướng Hằng Nga Tiên Tử gửi đi một rương sợi cay.

Hằng Nga: Oa, thu đến, cảm ơn, cảm ơn a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hai chúng ta là ai cùng ai a, khách khí cái gì.

Leng keng!

Ngươi hướng Hằng Nga Tiên Tử gửi đi một rương Sprite!

Lâm Hải quá muốn biết rõ biện pháp xem xét kiếp trước, dứt khoát lại phát cho Hằng Nga Tiên Tử một rương Sprite, hảo hảo hối lộ một chút.

Hằng Nga: Oa, vui vẻ a! Quá tốt, người ta rất cảm động, kém chút yêu ngươi đây. (phía sau là một cái biểu lộ cảm động)

Lâm Hải hiện tại có thể không để ý tới lời đùa giỡn của Hằng Nga, vội vàng biên tập tin tức vội vã hỏi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, nhanh nói cho Tiểu Tiên đi, Tiểu Tiên thật rất tò mò đây.

Hằng Nga: Ngươi đừng vội nha, biện pháp xem xét kiếp trước, ta cũng chỉ là trong lúc vô tình nghe được Thái Thượng Lão Quân cùng Ngọc Đế nhỏ giọng đàm luận qua.

“Lão Quân cùng Ngọc Đế.” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, hai cái bá chủ này đàm luận, khẳng định đáng tin.

Hằng Nga: Bất quá, ta cũng chỉ là nghe được đôi câu vài lời, giống như muốn kiếp trước xem xét, cần phải mượn một kiện bảo vật của Địa Phủ, đáng tiếc Địa Phủ bây giờ ngăn cách cùng Thiên Đình, vô pháp xem xét, cho nên, ngươi có thể muốn thất vọng nha.

“Bảo vật của Địa Phủ. Ha ha ha!” Lâm Hải cao hứng hỏng, người nào nói mình phải thất vọng, Thiên Đình liên lạc không được Địa Phủ, nhưng là ca ca có thể a, chẳng những có thể, ca ca ngược lại con mẹ nó còn nhận biết Công chúa Địa Phủ đâu!

Có cái tầng quan hệ Sở Lâm Nhi này, mượn dùng cái bảo vật, cũng không gọi là chuyện gì đi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cảm tạ Tiên tử, Tiểu tiên đã biết rõ!

Lâm Hải vừa định hỏi thăm Sở Lâm Nhi, tin tức của Hằng Nga Tiên Tử lại phát tới.

Hằng Nga: Cái kia, ngươi có thể lại phát cho người ta, một quả cà tím hay không a, so với lần trước muốn thô một điểm, dài một chút. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Phốc!

Lâm Hải nhìn, trong lòng bỗng nhiên khô nóng một trận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, Tiên tử, ngươi tịch mịch sao?

Chương 767: Ta muốn làm Diêm Vương!

Từ chỗ Hằng Nga này tra ra manh mối như thế nào nhìn được kiếp trước, Lâm Hải lập tức không kịp chờ đợi mà phát tin tức cho Sở Lâm Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Công chúa Lâm Nhi, Công chúa Lâm Nhi, cấp cứu giang hồ a!!!

Chỉ chốc lát, tin tức của Sở Lâm Nhi đã trở lại tới.

Sở Lâm Nhi: Thân ái, tìm người ta làm gì a, có phải muốn người ta hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

"Móa! Cái quỷ gì!" Tâm lý Lâm Hải tỏa ra cảnh giác, cái này mẹ nó là họa phong không đúng a!

Sở Lâm Nhi rất tinh quái, mỗi lần dùng loại giọng nói này nói chuyện với mình, đều không có chuyện tốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể thật dễ nói chuyện hay không, ngươi dạng này làm lá gan ra run rẩy. (phía sau là một cái biểu lộ sợ hãi)

Sở Lâm Nhi: Đức hạnh, chán ghét rồi ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ nũng nịu)

"Y ~" Thân thể Lâm Hải lắc một cái, nhất thời cả người nổi lên da gà.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có chuyện gì, nói thẳng đi, ta lạnh!

Sở Lâm Nhi: Lâm Hải ca ca, ngươi thế nào biết rõ ta có việc đâu, ngươi cũng thật thông minh a, hơn nữa hai chúng ta thật tâm hữu linh tê u, người ta vừa muốn tìm ngươi, tin tức của ngươi liền phát tới đây. (phía sau là một cái biểu lộ manh manh)

Lâm Hải cuồng mồ hôi, nhìn ngữ khí trợ từ phía sau mỗi câu lời nói của Sở Lâm Nhi, thật sự là buồn nôn không được, rõ ràng là cái Công chúa nghịch ngợm gây sự điêu hgoa, học cái nhuyễn muội tử gì a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng kéo lòng vòng vô dụng, nói đi, ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Sở Lâm Nhi: Giúp người ta qua bắt một con quỷ thôi, ta biết rõ ngươi tốt với Lâm Nhi nhất, khẳng định sẽ đáp ứng. (phía sau là một cái biểu lộ hôn hôn)

“Bắt quỷ?!” Mặt Lâm Hải nhất thời liền đen.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không được!

Mẹ nó, quỷ mà Sở Lâm Nhi ngươi muốn bắt, có thể là quỷ bình thường à, tuyệt đối là siêu cấp khó đối phó!

Lâm Hải kiên quyết chống lại.

Sở Lâm Nhi: Ai nha, đừng có cự tuyệt người ta nha, van cầu ngươi, có được hay không vậy, người ta đang đấu địa chủ, thực sự không đi được a, Lâm Hải ca ca ~

“Đấu địa chủ.” Lâm Hải cuồng mồ hôi, mẹ nó, cô nàng này thật sự là mê muội mất cả ý chí, liền sinh hoạt cũng không làm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta cùng ngươi nói, việc này không có thương lượng!

Sở Lâm Nhi: Hừ! Đồ quỷ sứ chán ghét, thật nhỏ mọn, yêu có giúp hay không, không giúp thì dẹp đi! A!!! Thường Tú Lệ, ngươi cái ngu xuẩn này, tại sao lại nổ ta!!!!

“Gia hỏa không tim không phổi.” Lâm Hải lắc đầu cười cười, một mặt bất đắc dĩ.

Vừa mới chuẩn bị rời khỏi Weachat, Lâm Hải bỗng nhiên ý thức được, vấn đề mà mình muốn hỏi Sở Lâm Nhi, còn không có hỏi đây.

“Móa, bị nàng quấy rầy một cái, kém chút đem chính sự quên mất.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Công chúa Lâm Nhi, Công chúa Lâm Nhi!

Sở Lâm Nhi: Lâm Hải ca ca, ngươi thay đổi chủ ý nha. Người ta liền biết rõ ngươi tốt nhất đây. (phía sau là một cái biểu lộ ngọt ngào)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng nói vô dụng, ta cũng không có nói là thay đổi chủ ý, chỉ là muốn hỏi thăm ngươi một chuyện thôi.

Sở Lâm Nhi: Hừ, ta không biết, không thể trả lời! (phía sau là một cái biểu lộ hừ hừ)

“Ta dựa vào, ca ca còn không có hỏi đâu? Có được hay không?” Lâm Hải không còn gì để nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi đừng làm rộn, ta thật có sự tình hỏi ngươi!

Sở Lâm Nhi: Hừ, nói đi. (phía sau là một cái biểu lộ tức giận)

Sở Lâm Nhi tuy bình thường nghịch ngợm gây sự, nhưng một khi nói đến chính sự, lập tức một bản nghiêm chỉnh lại.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Địa Phủ các ngươi, có phải có một kiện bảo vật, có thể xem xét kiếp trước của người ta hay không?

Sở Lâm Nhi: Ngươi làm sao biết? (phía sau là một cái biểu lộ kinh hãi)

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, xem ra Hằng Nga nói quả nhiên không sai!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này Lâm Nhi, ngươi có thể giúp ta một việc, tra cho ta tra kiếp trước ta là người nào hay không?

Sở Lâm Nhi: Tra không được!

“Móa!” Lâm Hải nhịn không được bạo câu nói tục, “Có muốn cự tuyệt dứt khoát như vậy hay không, đây là trả thù ca ca không giúp ngươi bắt quỷ sao?.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không muốn nha, Lâm Nhi, hai ta có quan hệ thế nào, chút chuyện nhỏ này cũng không giúp. Quá không có suy nghĩ đi.

Sở Lâm Nhi: Ta không phải là không giúp ngươi, mà là ta không giúp được ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A. Có ý tứ gì!

Lâm Hải có chút nghi hoặc, Sở Lâm Nhi đường đường là Công chúa Địa Phủ, chút chuyện này không giúp được sao.

Sở Lâm Nhi: Món bảo vật mà ngươi nói này, gọi là Luân Hồi Cảnh, bên trong có thể nhìn thấy Bách Thế Luân Hồi của chính mình, do Thập Điện Diêm La cộng đồng chưởng quản, bất kỳ người nào cũng không thể quan sát, trừ phi...

Trong lòng Lâm Hải xiết chặt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Trừ phi cái gì?

Sở Lâm Nhi: Trừ phi, ngươi trở thành Tân Diêm Vương!

Phốc!

Lâm Hải bị dọa đến kém chút nằm trên đất, mẹ nó, nói đùa cái gì.

Nhìn cái kiếp trước mà thôi, lại muốn lên làm Diêm Vương mới được, muốn khoa trương như thế hay không a.

“A, Tân Diêm Vương.” Lâm Hải đột nhiên sững sờ, kịp phản ứng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Công chúa Lâm Nhi, nghe ý tứ này của ngươi, Diêm Vương còn có thể sinh ra người mới. Không phải liền chỉ cố định mười vị hiện tại này.

Sở Lâm Nhi: Đương nhiên a, lúc ta sinh ra đời, cũng là chỉ có hai cái Diêm Vương là Tần Nghiễm Vương bá bá cùng phụ vương ta, tám cái thúc thúc còn lại, đều là về sau mới lên làm.

“Ta qua, bí văn a!” Lâm Hải cảm thấy hiếu kỳ, “Làm sao lên làm, nói nói cho ta thôi.”

Sở Lâm Nhi: Cái này có cái gì để nói, tự nhiên là tích lũy đầy đủ danh vọng a.

“Ách...” Lâm Hải một mặt mộng bức, “Chỉ đơn giản như vậy.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này muốn làm sao mới có thể thu được danh vọng?

Sở Lâm Nhi: Đương nhiên là thu hoạch được tán thành của tuyệt đại đa số Quỷ Hồn trong Địa Phủ a, tỉ như ngươi làm sự tình mà tất cả mọi người phi thường hoan nghênh, danh vọng của ngươi liền sẽ tăng lên.

Bên trong đầu Lâm Hải đột nhiên xuất hiện một cái suy nghĩ lớn mật.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ý ngươi là nói, chỉ cần ta thu hoạch được đầy đủ danh vọng, liền cũng có thể lên làm Diêm Vương.

Sở Lâm Nhi: Đúng a!

“Ta qua!” Lâm Hải nhất thời kích động, mẹ nó, Diêm Vương a, đây chính là Thần Minh chưởng quản sinh tử a!

Không phải có câu nói nói như thế sao, Diêm Vương muốn ngươi canh ba chết, ai dám lưu ngươi đến canh năm!

Nếu như mình có thể làm cái Diêm Vương để chơi đùa, chẳng những có thể vận dụng Luân Hồi Cảnh, xem xét kiếp trước của chính mình, thậm chí còn có thể chưởng khống sinh tử của nhân gian, ngẫm lại liền phong cách đến không được a!

Hơn nữa, còn có trọng yếu một điểm, người nhà mình, cũng không phải là mỗi người đều có thể làm Tiên, sớm muộn cũng sẽ rời khỏi nhân thế, nhưng nếu như mình lên làm Diêm Vương, này có thể kéo dài thọ mệnh của người nhà hay không a.

Lâm Hải càng nghĩ càng thấy tốt, làm Diêm Vương, đó là cái chức nghiệp phi thường có tiền đồ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta quyết định, ta muốn làm Diêm Vương! (phía sau là một cái biểu lộ phấn đấu)

Sở Lâm Nhi: Có chí khí! Ta tin tưởng vào ngươi! Nếu ngươi thật nghĩ như vậy mà nói, vậy trước dũng cảm phóng ra bước đầu tiên đi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bước đầu tiên là cái gì?

Sở Lâm Nhi: Nói nhảm, tự nhiên là trước tiên để chính mình chết a! Ngươi một người sống sờ sờ, làm sao làm Diêm Vương a. (phía sau là một cái biểu lộ xem thường)

“Ách...” Lâm Hải một trận mộng bức, không phải đâu, làm cái Diêm Vương mà thôi, còn muốn mạng nhỏ của ca ca a.

Nhưng Lâm Hải nghĩ lại, không đúng, cái âm Ti Địa Phủ này, ca ca không phải vẫn làm khá tốt như cũ sao.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm Diêm Vương, nhất định phải là Quỷ Hồn sao, cái này có văn bản quy định rõ ràng sao?

Sở Lâm Nhi: Giống như không, bất quá cái rõ ràng này, còn cần quy định sao?

“Ha ha, vậy cũng không nhất định!” Lâm Hải nhất thời nắm chắc, đã ca ca có thể làm âm Ti khi còn sống, liền không thể làm Diêm Vương lúc còn sống sao.

Chỉ cần không có quy định, vậy liền hết thảy đều là có khả năng!

Lâm Hải một mặt ý cười, ảo tưởng sinh hoạt sau khi lên làm Diêm Vương, nhưng rất nhanh, mặt Lâm Hải lại trầm xuống.

Mẹ nó, còn nghĩ làm Diêm Vương đâu, hiện tại chăm chỉ tu luyện mới là chính đạo, nếu Hinh Nguyệt đã có dự cảm, nói không chừng ngày nào đó liền sẽ có lực lượng không biết, đem chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt cưỡng ép tách ra, chính mình không có thực lực, làm sao tới ngăn cản hết thảy đây.

“Chuyện làm Diêm Vương, hiện tại chỉ có thể tưởng tượng, vẫn là sau khi giải trừ nguy cơ rồi nói sau!”

Tạm thời từ bỏ ảo tưởng không thực tế, đứng dậy qua ban công, ngồi xếp bằng, lại là tu luyện suốt cả đêm.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Liễu Hinh Nguyệt liền vội vã chạy tới studio, Lâm Hải kết thúc tu luyện xong, vừa mới chuẩn bị ra ngoài, mới đột nhiên nhớ tới, bên trong phòng khách còn có cái mỹ nữ lạ lẫm đây.

“Cũng không biết nàng ta đã tỉnh chưa.” Lâm Hải nhẹ nhàng đi qua, đẩy cửa ra, hướng bên trong nhìn lại.

Phốc!

Lâm Hải chỉ nhìn một chút, nhất thời máu mũi liền chảy ra.

Chương 768: Cô nàng này thâm tàng bất lộ a!

Chỉ gặp nữ hài tối hôm qua kia, ngã chỏng vó lên trời nằm ở trên giường, tư thế mười phần bất nhã, ngủ rất say.

Nhưng đó cũng không phải là chủ yếu, làm cho huyết mạch người sôi sục nhất là, y phục trên người cô gái, không biết từ khi nào, vậy mà cùng một chỗ với chăn mền, đều rơi trên mặt đất, giờ phút này trên thân vậy mà không có mảnh vải nào.

“Ai u ta qua!” Lâm Hải dù sao cũng là nam nhân, sau khi liếc thấy, hai con mắt nhất thời không thể rời bỏ.

Nhưng vào lúc này, nữ hài hừ nhẹ một tiếng, con mắt bỗng nhiên mở ra, tỉnh lại, vừa vặn nhìn thấy bộ dáng hai mắt trực thẳng của Lâm Hải.

Nữ hài sững sờ, sau đó bỗng nhiên hướng phía trên người mình nhìn lại.

Sau đó, một tiếng thét chói tai cao độ, cơ hồ đem nóc phòng vén lên tới.

“A!!!”

“Thối lưu manh, lăn, cút cho ta!” Nữ hài nổi giận thét chói tai lên, một bên đem gối đầu hướng phía Lâm Hải đập tới, một bên vội vàng xuống giường, nhặt y phục trên mặt đất lên, bối rối mặc vào trên người.

Lâm Hải chật vật chạy trối chết, đứng ở phòng khách, một mặt vô tội.

Mẹ nó, chuyện này là sao a. Ca ca không phải cố ý, có được hay không?

Bất quá Lâm Hải cũng biết, việc này khẳng định là giải thích không rõ, cô bé kia khẳng định đem chính mình xem như sắc lang nhìn trộm.

Qua mấy phần chuông, cửa phanh cái bị đẩy ra, nữ hài nổi giận đùng đùng đứng tại cửa ra vào, một mặt hung ác thở hổn hển, dùng ánh mắt giết người trừng nhìn Lâm Hải.

“Ngươi là ai? Đối với ta đã làm cái gì!” Sắc mặt nữ hài âm trầm, băng lãnh nói nói.

“Ngươi không nhớ rõ ta. Ai u, ta qua!” Lâm Hải che trán, lần này tốt, càng thêm nói không rõ.

“Ngươi đêm qua, tại quán bar, uống say, sau đó tại trên đường cái kém chút ngã sấp xuống, ta đỡ ngươi, sau đó ngươi liền ngủ mất, lại sau đó, ta không có cách nào, đem ngươi mang về bên trong nhà, tại nhà ta ngủ một đêm.”

“Ta nói như thế, ngươi nhớ tới sao?” Lâm Hải đem chuyện tối hôm qua giản lược lại, nói một lần.

Nữ hài hồ nghi nhìn Lâm Hải, đôi mi cau lại, tựa hồ đang cố gắng nhớ lại.

“Là ngươi?” Rốt cục, nữ hài tựa hồ nhớ tới sự tình hôm qua.

“Đúng a, chính là ta, ngươi nhớ tới.” Lâm Hải nhất thời đại hỉ, rốt cục có thể tẩy xoát oan khuất.

Nữ hài một mặt hờn nộ, đột nhiên hướng phía Lâm Hải đi tới, đến trước mặt, giơ tay lên chiếu vào Lâm Hải cũng là một bàn tay.

“Ta qua!” Lâm Hải vội vã vươn tay, một tay bắt lấy cái cổ tay trắng của nữ hài.

“Quân tử động khẩu không động thủ a, có chuyện gì hảo hảo nói!” Lâm Hải cảnh cáo nói, nữ nhân này, làm sao một lời không hợp liền động thủ đâu?.

“Phi! Ngụy quân tử, đồ hèn nhát, hôm qua thời điểm để ngươi lên ngươi không lên, hôm nay lại bỉ ổi nhìn lén, thật không biết xấu hổ!”

“Không phải, người nào nhìn lén.” Lâm Hải hô to oan uổng, ca ca đó là nhìn lén sao. Đó là quang minh nhìn thấy có được hay không.

Ai u, ta qua, vậy mà cũng tức được!

“Mỹ nữ, ta cùng ngươi nói, ngươi tối hôm qua uống quá nhiều, ta đem ngươi đặt ở phòng khách, đắp chăn, sau đó chưa từng đi qua một lần nào, buổi sáng hôm nay, là ta muốn ra cửa, đột nhiên nhớ tới ngươi còn ở trong phòng khách, liền muốn đi qua nhìn một chút, xem ngươi đã tỉnh chưa, nhưng ai biết, ai ngờ ngươi lại...”

Nữ hài nghe nói Lâm Hải như thế, nhớ tới một màn trong phòng trước đó, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng.

“Không được nói!” Nữ hài tránh thoát khỏi Lâm Hải, một mặt tức giận, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Nàng ta giờ phút này, cũng biết là mình trách oan Lâm Hải, nàng từ nhỏ ngủ liền có thói quen lõa thể mà ngủ, tối hôm qua uống nhiều, trong lúc ngủ mơ mơ mơ màng màng liền đem y phục cởi hết, hoàn toàn không có ý thức chỗ này không phải là nhà mình.

Bất quá, trước khi ra ngoài vừa rồi, nàng cũng đã kiểm tra, thân thể của mình, cũng không có dấu vết bị xâm phạm qua, chứng minh tối hôm qua Lâm Hải, cũng không có thừa lúc vắng mà vào.

Mà vừa rồi, nàng chính là nghe được tiếng mở cửa, mới tỉnh lại, cái này cũng vừa lúc nói rõ, Lâm Hải đúng là vừa đẩy cửa ra, liền thấy một màn cảm thấy khó xử này.

Một đôi mắt hạnh xinh đẹp, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, trên mặt cô gái đột nhiên lộ ra một tia nghi hoặc.

“Ta hôm qua muốn mướn phòng cùng ngươi, ngươi vì cái gì không đi.” Nữ hài rất khó hiểu, nàng ta đối với dáng người cùng dung mạo của mình phá lệ tự tin, bất kỳ người đàn ông nào, chỉ sợ cũng không cự tuyệt được dụ hoặc này.

“Ta hôm qua cũng đã nói, ta có bạn gái, ta rất yêu nàng!” Lâm Hải nhún nhún vai.

Nghi hoặc trên mặt cô gái, lại càng thêm nồng.

“Nam nhân, không phải đều sẽ giấu nữ nhân của chính mình, qua tìm nữ nhân khác tầm hoan sao.”

“Ta dựa vào, ngươi cái này là nghe ai nói.” Lâm Hải một trận buồn cười, cô bé này có phải là não có vấn đề hay không, cái này là logic gì đây a.

“Ngươi thật giống như có thành kiến rất sâu đối với nam nhân a, làm sao, bị nam nhân thương tổn qua.”

Nữ hài nghe xong, mặt nhất thời lạnh xuống tới.

“Chuyện của ta, không cần ngươi quản!”

Nói xong, nữ hài lần nữa nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó giày cao gót cộc cộc cộc giẫm lên mặt đất đi tới cửa, mở cửa, cước bộ lại bỗng nhiên dừng lại.

Bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Lâm Hải, trên mặt lộ ra một tia biểu tình cổ quái.

“Ngươi là gay.”

Phốc!

“Em gái ngươi!” Mặt Lâm Hải cũng tức đen, con mẹ nó không phải liền là ca ca tối hôm qua không XXX ngươi sao.

Còn cần vũ nhục ca ca như thế sao.

Lâm Hải nhất thời liền tức giận, đi tới cửa đem nữ hài kéo trở về, sau đó không nói một lời liền bắt đầu cởi quần.

“Ngươi muốn làm gì!” Nữ hài nhất thời hoảng hốt, hoảng sợ hỏi.

“Ngươi không phải nói ca ca là gay sao. Đến a, con mẹ nó, ca ca hiện tại liền làm ngươi!” Lâm Hải đem cởi ra quần hất lên, sau đó hướng phía nữ hài liền nhào tới.

“Kẻ xấu xa!” Nữ hài giật mình, trong miệng khẽ quát một tiếng, đột nhiên đôi chân dài trắng như tuyết nâng lên, nhanh như thiểm điện hướng phía Lâm Hải liền đá tới.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật nảy cả mình, vốn là muốn hù dọa cô gái này một chút, cho hả giận.

Thế nhưng là hắn chẳng thể nghĩ tới, cô gái này, vậy mà con mẹ nó là cao thủ!

Hơn nữa, từ tốc độ cùng cường độ ra chân này mà xem xét, còn không phải là cao thủ thông thường!

“Mẹ nó, cô nàng này thâm tàng bất lộ a!” Lâm Hải vội vàng nâng hai tay lên đón đỡ.

Ầm!

Nữ hài một chân đá vào trên cánh tay Lâm Hải, Lâm Hải nhất thời cảm thấy giống như bị một cây thiết côn quất vào trên người, lực đạo cường đại, đem Lâm Hải trực tiếp đá ra hơn hơn hai thước mới dừng lại.

Lần nữa ngẩng đầu lên, Lâm Hải nhìn chằm chằm lên cô gái trước mặt này, một mặt chấn kinh!

“Cái này sao có thể!”

Lâm Hải nói cái gì cũng không nghĩ tới, cái nữ hài quán bar kiếm về từ trên đường cái này, vậy mà mạnh đến trình độ như vậy.

Mà nữ hài sau khi đá ra một chân này, trong lòng liền hối hận.

Nàng cũng phi thường hiểu rõ, dưới tình thế cấp bách, một cước này của chính mình, cường độ đến tột cùng là lớn bao nhiêu, liền xem như một gốc cây, cũng phải bị đá gãy, chớ nói chi là một người bình thường.

Liền lúc đang lo lắng Lâm Hải sẽ bị một chân của mình đá chết, nàng ta lại kinh ngạc phát hiện, Lâm Hải trừ bị lực đạo trùng kích, lui lại một chút ra, vậy mà lông tóc không thương.

“A.” Nữ hài không khỏi ngạc nhiên một trận, quái dị dò xét Lâm Hải trên dưới một phen, nghĩ không ra trong thế tục vậy mà còn có cao thủ có thể ngăn lại một cước của chính mình này.

Mà Lâm Hải hiện tại cũng không vui, cái này con mẹ nó cũng may chính là mình, đổi lại là người khác, sớm đã bị một cước này đá chết, ca ca cùng ngươi có cái thù gì cái oán niệm gì a, xuất thủ ác như vậy!

“Cút!” Lâm Hải một mặt buồn bực tức giận, hét lớn một tiếng!

Mặc kệ trước đó ai đúng ai sai, nữ hài vừa ra tay cũng là sát chiêu, đã chọc giận Lâm Hải.

Nếu không phải nhìn nàng ta là hạng người nữ lưu, Lâm Hải nhất định phải cho nàng ta một chút giáo huấn.

Nữ hài bị một tiếng giận mắng của Lâm Hải, làm cho trên mặt lập tức biến, tựa hồ đang nhẫn nại lấy phẫn nộ cực lớn.

Nhưng nghĩ tới một chân sắc bén trước đó của chính mình này, phẫn nộ trong lòng dần dần lui xuống.

Nàng ta hiện tại cũng kịp phản ứng, Lâm Hải cũng không phải là thật muốn vô lễ đối với nàng ta, nếu không thời gian một đêm hôm qua, còn không cần chờ tới bây giờ, quả thực là trong cơn tức giận mà đang hù dọa chính mình mà thôi.

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng cô bé áy náy, sắc mặt nhất thời ảm đạm, quay người mở cửa phòng, nhanh chóng rời đi.

“Hô!” Nhìn nữ hài rời đi, Lâm Hải thở ra một ngụm nộ khí.

Con mẹ nó, chuyện này là sao?

Leng keng!

Đột nhiên, Weachat của Lâm Hải vang lên.

Lâm Hải đem phiền muộn trong lòng, tạm thời để ở một bên, lấy điện thoại cầm tay ra.

“Ngộ Không!” Lâm Hải nhất thời cười rộ lên.

Chương 769: Bát Hầu, đi ra giải thích mau.

Lâm Hải mở tin tức của Ngộ Không ra, vậy mà trực tiếp là một dãy lớn biểu lộ nện đất cuồng tiếu, Lâm Hải liền biết rõ, kế sách khẳng định là thành công.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, thế nào, thuận lợi sao? (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Ngộ Không: A, lão Tôn ta ra ngựa, há có đạo lý không thành, chờ lấy!

Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng...

Đột nhiên, điện thoại di động của Lâm Hải không ngừng vang lên, gấp gáp vô cùng.

“Trời ạ, tình huống như thế nào!” Lâm Hải còn tưởng rằng là điện thoại di động hỏng đâu, nhưng sau đó từng đầu từng đầu tin tức nhắc nhở, đột nhiên bắn ra, trong nháy mắt liền đem điện thoại di động của Lâm Hải xoát bình phong.

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi bình Cửu Chuyển Lưu Ly x1, mời xem xét trong túi càn khôn.

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi Thất Bảo Ngọc Như Ý x1, mời xem xét trong túi càn khôn.

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi Kim Lũ Sa Y x1, mời xem xét trong túi càn khôn.

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi Ngân Trâm Ngũ Sắc x1, mời xem xét trong túi càn khôn.

…

Nhìn tin tức một cái tiếp lấy một cái, trong lòng Lâm Hải quả thực kích động hỏng.

“Phát tài, con mẹ nó phát tài lớn rồi!” Hai mắt Lâm Hải lấp lánh ánh sao, nước bọt đều nhanh chảy ra.

Cái này đều là quà mừng của chúng Thần Tiên, chuẩn bị vào ngày mừng thọ của Vương Mẫu Nương Nương, mà đưa cho nàng ta a, không cần nghĩ cũng biết, mỗi một kiện cũng tuyệt đối là kỳ trân dị bảo, nếu không căn bản không lấy ra được!

Nhưng bây giờ, con mẹ nó toàn để cho Hầu tử thuận tay lấy đến, phát cho mình, mình tuyệt đối kiếm bộn phát.

Lâm Hải không kịp chờ đợi mở túi càn khôn ra, ngón tay run rẩy, tra nhìn từng cái từng cái.

Bình Cửu Chuyển Lưu Ly: Lễ vật mà Xích Cước Đại Tiên chuẩn bị cho ngày mừng thọ của Vương Mẫu Nương Nương, có thể làm bài trí trong cung, cũng không có trứng dùng gì.

“Tác phẩm nghệ thuật. Móa!” Lâm Hải thất vọng một trận, “Mẹ nó, còn tưởng rằng là món pháp bảo bên trong Tây Du Ký, cái hô tên người nào, đáp ứng một tiếng liền bị thu vào đây.”

Lâm Hải nhất thời không hứng thú, tiếp tục xem kiện thứ hai.

Thất Bảo Ngọc Như Ý: Lễ vật Thác Tháp Lý Thiên Vương chuẩn bị cho ngày mừng thọ của Vương Mẫu Nương Nương, có thể cầm trong tay thưởng thức, có cám giác vừa lòng đẹp ý, nhưng mà cũng không có trứng dùng gì!

“Mẹ nó!” Lâm Hải xem hết, kém chút phun máu, lại là một cái đồ chơi trông thì ngon mà không dùng được, còn tưởng rằng ngưu bức như Như Ý Hồ Lô Oa bên trong Xà Tinh kia đây.

Món thứ ba, Kim Lũ Sa Y, món thứ tư Ngân Trâm Ngũ Sắc, món thứ năm Tử Kim Ban Chỉ...

Lâm Hải nhìn qua từng kiện từng kiện, càng xem tâm càng mát, vậy mà con mẹ nó toàn là vật để thưởng thức thưởng thức, không có một kiện pháp bảo ngưu bức hoặc thiên tài địa bảo như Lâm Hải đã dự đoán.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, làm sao tất cả đều là một số vật vô dụng a, liền không có một món pháp bảo a, Tiên khí a, Thánh Dược a, linh thảo a.

Ngộ Không: Hiền đệ ngươi cái này không hiểu đâu, với thân phận cao quý, địa vị cao cả của Vương Mẫu Nương Nương, loại hình pháp bảo linh dược, sao lại thiếu khuyết, nếu như chúng tiên thật muốn đưa thứ Tiên khí gì đó, Vương Mẫu Nương Nương này tất nhiên nhìn cũng không liếc nhìn một chút.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy những thứ đồ vật loạn thất bát tao, không có tác dụng gì này, nàng ta liền ưa thích.

Ngộ Không: Vương Mẫu Nương Nương không thiếu bất luận cái đồ vật gì, muốn để cho bà ta vui, tự nhiên phải đưa chút đồ chơi mới lạ, những đồ vật này, tuy không có tác dụng gì, nhưng chỉ cần câu lên một chút lòng hiếu kỳ của Vương Mẫu Nương Nương, cũng liền đầy đủ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Là những thứ đồ chơi nát đầy đường này sao?. Bình Lưu ly, Ngân Trâm. Cũng không thấy hiếm lạ a, ta qua, này làm sao còn có đưa nội y.

Lâm Hải lôi kéo túi càn khôn, bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện, bên trong lại có một kiện nội y màu đen.

Nội y Ô Tằm Ti: Nội y của Thất Tiên Nữ, vừa thay tối hôm qua, chưa giặt.

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun, mẹ nó, cái Thất Tiên Nữ này mãnh liệt a, vậy mà cầm cái này đưa Vương Mẫu Nương Nương, mới lạ, tuyệt đối đủ mới lạ!

Chính là không biết sau khi Vương Mẫu Nương Nương thu được, có thể cầm đao chém chết nàng ta hay không!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, nhìn từ bên trên lễ vật, cái Thất Tiên Nữ này, thật là một cái thiên tài sáng tạo a! (phía sau là một cái biểu lộ ngón tay cái)

Ngộ Không: Cái kia, hiền đệ có chỗ không biết, cái nội y Ô Tằm Ti đó, không phải là lễ vật, là lão Tôn ta, tiện tay thuận đến, hắc hắc, tiện tay thuận. (phía sau là một cái biểu lộ vò đầu)

“Ta dựa vào! Ngươi không phải đâu!” Lâm Hải nhất thời một mặt thật không thể tin, không nghĩ tới cái con khỉ này, còn có thể làm được việc này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hắc hắc hắc, Đại Thánh, thành thật nói đi, ngươi có phải ưa thích Thất Tiên Nữ hay không a. (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày cười xấu xa)

Ngộ Không: Đừng có nói cái này, lão Tôn ta, lão Tôn ta sẽ thẹn thùng!

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải nhất thời cười ha hả, bên trong đầu tưởng tượng ra bộ dáng nhăn nhó thẹn thùng của Ngộ Không, nhất thời cảm giác đặc biệt chơi tốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ưa thích liền muốn hành động a!

Ngộ Không: Lão Tôn ta, cũng không dám, không dám không dám.

“Ta qua, không phải đâu!” Lâm Hải một mặt cổ quái, mẹ nó, vậy mà còn có cái sự tình mà con Hầu tử vô pháp vô thiên này, không dám đi làm, xem ra cái đồ chơi ái tình này, quả thật là có ma lực.

Ngộ Không: Hiền đệ, đừng nói chuyện này, bây giờ lão Tôn ta dựa theo kế sách của ngươi, trộm quà mừng của bọn họ, bọn họ bây giờ đã gấp thành con kiến trên lò lửa, a ha ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ nện đất cười to)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có phải hay không, ta đi xem một chút, Đại Thánh nhớ kỹ, sự tình phía sau, phải làm việc theo kế hoạch, chớ lộ ra chân ngựa a!

Ngộ Không: Yên tâm yên tâm, biết rõ biết rõ! Không cùng ngươi nói nữa, lão Tôn ta cũng đi bên trong bầy, nhìn xem náo nhiệt đây, a ha ha ha!

Kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, Lâm Hải lại một lần nữa lật qua những đồ vật loạn thất bát tao này, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Xem ra có trợ giúp đối với mình, là một kiện cũng không có, bây giờ đành phải ném ở bên trong túi càn khôn trước, chờ qua một thời gian ngắn, lấy ra từng chút từng chút để bán vậy!

Đóng túi càn khôn, Lâm Hải tiến vào quầy giao dịch Thiên Đình, nhất thời có trên trăm đầu tin tức chưa đọc, hơn nữa còn đang không ngừng gia tăng.

Lâm Hải từ từ mở từng cái nhìn xem, cơ hồ tất cả đều là đang nói sự tình mất đi quà mừng.

Thác Tháp Lý Thiên Vương: Thảo, quà mừng mà ta chuẩn bị cho ngày mừng thọ Vương Mẫu Nương Nương bị mất, các ngươi có ai nhặt được không.

Xích Cước Đại Tiên: Sẽ không trùng hợp như thế đi. Ta cũng mất!

Đông Hải Long Vương: Có phải hay không a, ta cũng vừa mới phát hiện, lễ vật của ta cũng không thấy!

Hằng Nga: Lễ vật của ta cũng mất.

Lôi Thần: Một dạng, lễ vật của ta cũng không cánh mà bay.

Na Tra: Thảm a, lễ vật của ta cũng mất.

Dạ Du Thần: Thảm a, lễ vật của ta cũng mất.

Thần Tài: Thảm a, lễ vật của ta cũng mất.

...

Thất Tiên Nữ: Thảm a, nội y của ta bị mất.

Phốc!

Lâm Hải nhìn lấy chúng Thần Tiên tất cả đều đang nói chuyện lễ vật bị mất, kết quả Thất Tiên Nữ đột nhiên xuất hiện một câu như vậy, tuy hắn biết rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn là cười phun.

“Cái con khỉ này đủ tổn hại, mà cái Thất Tiên Nữ này cũng đủ hung ác, loại sự tình này vậy mà cũng nói bên trong bầy được!” Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, nội y của Thất Tiên Nữ, còn không có trả lại cho Ngộ Không đây.

Lần nữa mở ra túi càn khôn, Lâm Hải đem nọi y phát trả lại cho Ngộ Không, hắn cũng không muốn cái đồ chơi này.

Ngộ Không: Đa tạ hiền đệ, vừa rồi lão Tôn ta, cũng không có ý tứ tìm ngươi đòi, hắc hắc.

Lâm Hải trợn trắng mắt, cái con khỉ này, cũng có thời điểm không có ý tứ.

Mà lúc này đây, bên trong bầy có nhiều người đều bị mất lễ vật như vậy, hợp lại tựa hồ đều nghĩ đến một cái khả năng, thế là...

Thác Tháp Thiên Vương: @ Ngộ Không, Hầu tử đi ra, nói, có phải là ngươi làm hay không!

Đông Hải Long Vương: @ Ngộ Không, Đại Thánh, cái trò đùa này cũng không thể làm a, lễ vật này là ta đã chuẩn bị rất lâu a.

Dạ Du Thần: @ Ngộ Không, Đại Thánh, Tiểu Thần vì chuẩn bị món lễ vật này, đã tốn hao nửa năm tiền lương, thực sự tổn thất không nổi, cầu Đại Thánh khai ân a.

Nhị Lang Thần: @ Ngộ Không, Bát Hầu! Dám thừa dịp thời điểm bản Thần cho chó ăn, trộm lễ vật của ta, mau mau lăn ra, bản Thần muốn cùng ngươi đơn đấu!

Lôi Thần: @ Ngộ Không, cầu Đại Thánh hoàn trả lễ vật!

Thần Tài: @ Ngộ Không, cầu Đại Thánh hoàn trả lễ vật! +1

Ngưu Lang: @ Ngộ Không, cầu Đại Thánh hoàn trả lễ vật! +2

Cự Linh Thần: @ Ngộ Không, cầu Đại Thánh hoàn trả lễ vật! +3

...

Thất Tiên Nữ: @ Ngộ Không, cầu Đại Thánh hoàn trả nội y!

Bên trong bầy không ngừng xoát bình phong, sau cùng liền cả Thái Thượng Lão Quân cũng bị kinh động, tự mình @ Ngộ Không.

Thái Thượng Lão Quân: @ Ngộ Không, Bát Hầu, đi ra giải thích đi.

Chương 770: Một cái nội y dẫn phát huyết án

Thái Thượng Lão Quân @ Ngộ Không như thế, Ngộ Không đã sớm cười đau bụng, lập tức liền nhảy ra.

Ngộ Không: Này! Các ngươi những mao Thần này, luôn mồm nói lão Tôn ta trộm lễ vật, có chứng cứ không. A, có chứng cứ không!

Thác Tháp Thiên Vương: @ Ngộ Không, Đại Thánh, đừng làm rộn, đầy trời chúng Thần, trừ ngươi ra còn có ai có thể thần không biết quỷ không hay trộm đi lễ vật của chúng ta.

Đông Hải Long Vương: @ Ngộ Không, Đại Thánh, đừng làm rộn, đầy trời chúng Thần, trừ ngươi ra còn có ai có thể thần không biết quỷ không hay trộm đi lễ vật của chúng ta. +1

Xích Cước Đại Tiên: @ Ngộ Không, Đại Thánh, đừng làm rộn, đầy trời chúng Thần, trừ ngươi ra còn có ai có thể thần không biết quỷ không hay trộm đi lễ vật của chúng ta. +2

Ma Lý Hải: @ Ngộ Không, Đại Thánh, đừng làm rộn, đầy trời chúng Thần, trừ ngươi ra còn có ai có thể thần không biết quỷ không hay trộm đi lễ vật của chúng ta. +3

...

Thất Tiên Nữ: @ Ngộ Không, Đại Thánh, đừng làm rộn, đầy trời chúng Thần, trừ ngươi ra còn có ai có thể thần không biết quỷ không hay trộm đi nội y của người ta... Bát Giới giống như có thể!

Phốc!

Lâm Hải cầm điện thoại di động nhìn thấy cái này, nhất thời cười phun.

Mẹ nó, Trư Bát Giới nằm cũng trúng đạn.

Quả nhiên, Trư Bát Giới nhìn thấy cái này, liền nhảy ra.

Trư Bát Giới: @ Thất Tiên Nữ, Tiên Nữ tỷ tỷ, tuy lão Trư ta xác thực có bản lãnh này, nhưng ta xác thực không có trộm của ngươi a, hôm qua cái mà Hằng Nga, Điện Mẫu, Dao Trì Tiên Tử, Bách Hoa Tiên Tử các nàng thay ra, lão Trư ta cũng trộm được, duy chỉ có ngươi mà ta không trộm được a, bởi vì lão Trư ta đi trễ, có người xuống tay trước. (phía sau là một cái vẻ mặt vô tội)

Hằng Nga: @ Trư Bát Giới, tốt ngươi cái lợn chết, nhanh trả lại cho người ta, cái ngươi trộm là của Thỏ Ngọc, hại cái mông của Thỏ Ngọc người ta trụi lủi, thiếu một vòng lông! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Bách Hoa Tiên Tử: @ Trư Bát Giới, Giới ca, đừng làm rộn, người ta tháng này, chỉ mua có ba mươi cái nội y, nhà giàu cũng không chịu được ngươi trộm như thế a. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Điện Mẫu: @ Trư Bát Giới, Tử Quỷ, thơm hay không. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Dao Trì Tiên Tử: @ tất cả mọi người, đêm nay ta mời mọi người ăn heo nướng! (phía sau là một thanh thái đao mang huyết)

Ngọc Diện Hồ Ly: @ Trư Bát Giới, Trư ca ca, nội y của người ta cũng không thấy đâu, có phải là ngươi làm hay không, trả lại cho muội muội có được hay không ?

Cái Nữ Tiên này đến cái Nữ Tiên khác nhảy ra, @ Trư Bát Giới, vốn là hỏi thăm sự tình mất lễ vật, trong nháy mắt bị mang lệch hướng gió.

Thái Thượng Lão Quân: @ tất cả mọi người, khụ khụ, cái kia, các vị Nữ Tiên cùng Thiên Bồng Nguyên Soái, tự mình giao lưu đi, chúng ta vẫn là trọng điểm nói nói sự tình lễ vật đi.

Thái Bạch Kim Tinh: @ Thái Thượng Lão Quân, ngươi không phải là có một bảo vật, có thể tra ra bất luận cái đồ vật gì ở Thiên Đình sao. Lấy ra tra một chút, nhìn đồ vật mà chúng Tiên đánh mất, đến cùng có ở chỗ Ngộ Không hay không, không phải là biết sao.

Thác Tháp Lý Thiên Vương: Không sai, tra một chút liền rõ ràng!

Nhị Lang Thần: Đúng thế, đến lúc đó nhìn Bát Hầu này chống chế như thế nào!

Hằng Nga: Người ta cũng cảm thấy tra một chút mới tốt!

...

Nhìn chúng Tiên nhao nhao yêu cầu, Thái Thượng Lão Quân đành phải đáp ứng.

Thái Thượng Lão Quân: Đã như vậy, vậy liền tra một phen xem, Bát Hầu, ngươi có dám để cho ta xem xét.

Ngộ Không: Có gì không dám, tra, cứ việc tra là được! Lão Tôn ta không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ kêu cửa!

Chúng Tiên nhao nhao khinh bỉ, ngươi nha chính là làm việc trái với lương tâm, quỷ kia con mẹ nó dám lên cửa nhà ngươi sao. Đi chịu chết à!

Thái Thượng Lão Quân: Tốt, vậy ta hiện tại liền bắt đầu xem xét! Mời các vị Tiên gia báo tên đồ vật lên!

“Bình Cửu Chuyển Lưu Ly!”

“Tử Kim Ban Chỉ!”

“Thất Bảo Ngọc Như Ý!”

…

Đông đảo thần tiên, nhao nhao đem đồ vật mất đi, báo cho Thái Thượng Lão Quân, Thái Thượng Lão Quân lại lợi dùng pháp bảo, tra xét ch đồ vật.

Chúng Tiên trông mong chờ đợi, trong lòng cười lạnh, bọn họ khẳng định đồ vật tại chỗ Ngộ Không này, một hồi điều tra ra, nhìn Bát Hầu này còn nói thế nào.

Thái Thượng Lão Quân: A, bình Cửu Chuyển Lưu Ly, tìm không thấy! Tử Kim Ban Chỉ, tìm không thấy! Thất Bảo Ngọc Như Ý, tìm không thấy…

Không mất một chút thời gian, Thái Thượng Lão Quân đem tất cả bảo vật tìm một lượt, vậy mà phát hiện, tung tích của mỗi một kiện, đều là không thể thẩm tra, thật sự là kỳ tai quái tai!

“Không thể nào.” Chúng Tiên nhao nhao chấn kinh.

Ngộ Không: Này, các ngươi những mao Thần này, luôn mồm nói lão Tôn ta trộm đồ vật của các ngươi, hiện tại tra ra không ở chỗ của lão Tôn ta, các ngươi lại giải thích thế nào, ân?!

Chúng Thần Tiên lập tức hoảng, oan uổng cái con khỉ Ngộ Không này, cũng không phải dễ đối phó, làm không cẩn thận không phải lại để y giày vò lớn một phen.

Lâm Hải nhìn lấy Ngộ Không ở chỗ này làm bộ nổi bão, trong lòng buồn cười một trận.

Đồ vật cũng đã chuyển dời đến chỗ ca ca này, nơi này là nhân gian, pháp bảo của Thái Thượng Lão Quân có lợi hại hơn nữa, Tiên Phàm cách xa nhau, có thể tìm được mới là lạ.

Ngay tại lúc chúng Tiên nơm nớp lo sợ, không biết như thế nào cho phải, bỗng nhiên Thất Tiên Nữ nổi lên.

Thất Tiên Nữ: @ Thái Thượng Lão Quân, Lão Quân, ngươi còn có một cái đồ vật, không có tra đây. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Thái Thượng Lão Quân: Thất Tiên Nữ, ngươi mất cái đồ vật gì.

Thái Thượng Lão Quân trước đó không có nhìn kỹ ghi chép nói chuyện phiếm, liền tại bên trong bầy hỏi.

Thất Tiên Nữ: Người ta mất là, nội y Ô Tằm Ti. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

"Ách..." Thái Thượng Lão Quân cảm thấy có chút khó xử, bất quá cái này cũng phải đến tra a.

Thái Thượng Lão Quân: Tốt, lập tức tra cho ngươi! Kết quả sẽ lộ ra ở trong bầy!

Leng keng!

Rất nhanh, một cái tin nhảy ra.

Tin tức nhóm: Nội y Ô Tằm Ti, ở dưới đệm chăn của Ngộ Không.

“Ta dựa vào!” Lâm Hải cùng Ngộ Không gần như đồng thời mộng bức, bọn họ nghìn tính vạn tính, lại đem cái này cho quên, Lâm Hải hối hận vừa rồi không nên phát qua cho Ngộ Không.

Thái Thượng Lão Quân: @ Ngộ Không, Bát Hầu, ngươi có lời gì muốn nói!

Ngộ Không: Lão Tôn ta sao lại trộm loại đồ vật này, cái này chính là hôm qua Bát Giới đến chỗ ta uống rượu, sau khi say rượu làm rơi xuống.

Trư Bát Giới: @ Ngộ Không, Hầu Ca, ngươi... (phía sau là một cái biểu lộ tuyệt vọng)

“Ha ha!” Lâm Hải nhất thời cười một tiếng, cái con khỉ này quá tổn hại, sự tình bại lộ, trực tiếp chụp lên trên đầu Trư Bát Giới.

“Thì ra là thế!” Chúng Tiên nhao nhao gật đầu, đối với lời nói của Ngộ Không tin tưởng không nghi ngờ, nhao nhao bắt đầu dùng ngòi bút làm vũ khí đối với Trư Bát Giới, Trư Bát Giới lần nữa nằm cũng trúng đạn.

Trư Bát Giới tại bên trong bầy giải thích nửa ngày, kết quả căn bản không ai tin tưởng y, còn liệt kê một đống lớn sự tích quang huy trước đó của y, ngược lại đem hung phạm Ngộ Không ném qua một bên không ai quản.

Lâm Hải nhìn Trư Bát Giới trăm miệng khó giải trong lòng cảm khái không thôi.

“Đây chính là hậu quả của thanh danh bất hảo, tiền khoa từng đống a...”

Trư Bát Giới: Tốt, các ngươi cũng đừng nói nữa, lão Trư ta thừa nhận là được!

Xem ra Trư Bát Giới thực sự nói không rõ ràng, đành phải ngạnh kháng xuống, trong lòng Lâm Hải thấy buồn cười, một cọc án oan, cứ như vậy mà mới mẻ xuất hiện.

Trư Bát Giới: Là ta trộm, được thôi. Bất quá lão Trư ta ban đầu cũng không có ý định trộm, là có người hứa cho ta trăm vạn Công đức, để cho ta giúp y trộm!

Thác Tháp Lý Thiên Vương: Còn có việc này. Người kia là ai ?

Ma Lý Thanh: Đúng a, trăm vạn cầu một quần, đây là vị giàu có nào a.

Thất Tiên Nữ: Thật a, ta chỗ này còn có thật nhiều đâu, lỗ vốn bán đại phá giá, không cần một trăm vạn, mười vạn liền cho hết ngươi! Mười vạn Điểm Công đức, ngươi mua không thiệt thòi, mua không mắc mưu...

Na Tra: Nhanh nói a, xuất thủ hào phóng như vậy, người kia đến cùng là ai a.

Trong bầy lúc này lại loạn thành một đoàn.

Trư Bát Giới: Có thể ra đến trăm vạn điểm Công đức, chỉ vì một cái quần, các ngươi nói có thể có ai.

Nhị Lang Thần: Đậu phộng, Thần Tài!

Lôi Công: Không sai, ta cũng đoán được, trừ lão, cái giá này người khác không ra được!

Hồng Hài Nhi: Khẳng định là lão. Không có người khác!

Cự Linh Thần: Chắc chắn là Thần Tài!

Đông Hải Long Vương: Thần Tài làm, không thể chạy!

…

Đầu mâu nhất thời toàn chỉ về hướng Thần Tài.

Thần Tài: Đại gia ngươi, tất cả câm miệng, lão tử không có trộm, lão tử cũng không có xuất tiền để người trộm!

Trư Bát Giới: Các ngươi tin sao ?

Nhị Lang Thần: Không tin, khẳng định là Thần Tài!

Na Tra: Không tin, khẳng định là Thần Tài! ＋1

Cự Linh Thần: Không tin, khẳng định là Thần Tài! ＋2

Xích Cước Đại Tiên: Không tin, khẳng định là Thần Tài! ＋3

…

Thần Tài: A a a a a! Tất cả im miệng cho ta, các ngươi đám hỗn đản kia!!!

Leng keng!

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm!

Lâm Hải nhìn tin tức nhóm, ôm bụng cũng cười đau sốc hông.

Mẹ nó, này thì Thần Tài xui xẻo thôi rồi luôn, chuyện gì sau cùng cũng đều có thể rơi đến trên đầu của lão, khiến cho lão thổ huyết thụ thương.

Cái này, có tính là một đầu nội y dẫn phát huyết án hay không a.

Chương 771: Trộm đến khi bọn họ tuyệt vọng mới thôi

Chuyện của Thần Tài, chỉ là khúc nhạc dạo ngắn, một điểm quan trọng là, pháp bảo của Thái Thượng Lão Quân, cũng không từ chỗ của Ngộ Không, tìm tới quà mừng bị mất của chúng Tiên.

Lần này, Hầu tử cũng không làm!

Ngộ Không: Này! Các ngươi những mao Thần này, không có bất kỳ chứng cớ nào, luôn mồm vu hãm lão Tôn ta ăn cắp quà mừng, coi lão Tôn ta là dễ khi dễ sao. A!

Ngộ Không: Hiện tại Lão Quan đã điều tra rõ, đồ vật của các ngươi, căn bản cũng không ở chỗ lão Tôn ta, lúc này các ngươi có lời gì để nói!

Ngộ Không: Không thể nói được, thì lão Tôn ta đến lần lượt đi tới từng cửa nhà một lần, ở trước mặt tìm các ngươi đòi một lời giải thích, hừ, đòi một lời giải thích!

Chúng Tiên xem xét Ngộ Không nói như thế, nhất thời toàn bộ đều hoảng, cái này mẹ nó nếu để cho Hầu tử tìm tới cửa, này còn có chỗ tốt gì.

Thế là, đám thần tiên này nhao nhao chuồn đi.

Thác Tháp Thiên Vương: Khụ khụ, bản Vương gần nhất đang bận bịu cải tạo công trình trong tháp bảo bối, hiện tại công nhân a, quá không tự giác, một khắc không nhìn chằm chằm liền lười biếng, ta phải đuổi qua nhìn chằm chằm một chút.

Cự Linh Thần: Ta cũng tránh, ta chính là cái công nhân làm việc mà Thác Tháp Thiên Vương nói kia, lão trở về, ta phải nhanh đi làm việc, nếu không chụp tiền công.

Đông Hải Long Vương: Không tốt, nhà ta xảy ra đại thủy, ta cũng phải rút lui.

Lôi Thần: Mẹ nó, đánh Lôi như thế nào. Ta phải tranh thủ thời gian thu y phục đã.

Na Tra: Cha ta sinh bệnh sắp chết, ta phải qua nhìn cha ta.

Thác Tháp Thiên Vương: @ Na Tra, tiểu bức tử, nói chuyện có thể động não chút hay không (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

...

Không mất một chút thời gian, đám thần tiên này liền chạy cái không còn một mảnh, toàn bộ tất cả đều về nhà đóng chặt cửa lớn, đem chó thả ra, tiến vào tình trạng phòng bị cấp một phòng cháy phòng trộm phòng Hầu tử.

Ngộ Không: A ha ha ha, A ha ha ha ha...

Nhìn đông đảo thần tiên tất cả đều hoảng sợ chạy mất, Ngộ Không quả thực cười hỏng, loại cảm giác mất đồ vật, còn không thể bắt y làm gì này, thật sự là quá thoải mái.

Thái Thượng Lão Quân: Khụ khụ, chuyện quà tặng mất đi này, ta nhìn cứ như vậy đi, mọi người trở về một lần nữa chuẩn bị là được, bất quá lần này nhất định phải bảo quản tốt a!

“Không dạng này thì còn có thể thế nào.” Trong lòng chúng Tiên có nỗi khổ không nói được, tuy không thể từ chỗ Ngộ Không tìm tới đồ vật, nhưng muốn nói không phải là cái con khỉ này trộm, đánh chết bọn họ cũng không tin, chỉ là nghĩ không thông, cái con khỉ này dùng pháp thuật gì, lại tránh thoát được pháp bảo điều tra của Thái Thượng Lão Quân mà thôi.

Không có cách, các lộ thần tiên đành phải lại đi chuẩn bị thọ lễ mới, chỉ là thọ lễ trước kia, cũng là cần chuẩn bị thời gian rất lâu, mắt thấy sinh thần của Vương Mẫu Nương Nương tới gần, ở trong thời gian ngắn muốn tìm được thứ xưng hợp ý, thật đúng là rất không dễ dàng.

Mà lúc này đây, Ngộ Không đã mặt mày hớn hở trò chuyện cùng Lâm Hải.

Ngộ Không: A ha ha ha, a ha ha ha ha ha...

Lâm Hải nhìn Ngộ Không phát tới một nhóm lớn tin tức cười to, chính mình cũng cười rộ lên, xem ra cái con khỉ này xem như vui vẻ hỏng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, làm rất tốt nha! (phía sau là một cái biểu lộ nhướn mày cười xấu xa)

Ngộ Không: Đám mao Thần kia, hiện tại nhất định nghẹn mà chết, a ha ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ ôm bụng cười to)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói không chừng đã nghẹn tới nội thương rồi! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Ngộ Không: Hiền đệ, biện pháp của ngươi coi như không tệ, phía sau làm thế nào, nhanh nói nhanh nói, lão Tôn ta cũng chờ không nổi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này còn phải hỏi, tiếp tục trộm thôi, trộm đến khi bọn họ tuyệt vọng mới thôi. (phía sau là một cái biểu lộ cười âm hiểm)

Ngộ Không: Dễ nói, dễ nói, đợi lát nữa lão Tôn ta trước lần lượt đánh đến tận cửa, xuất một chút ác khí bị oan uổng hôm nay đã, chờ qua chút ngày, bọn họ chuẩn bị kỹ càng thọ lễ mới, liền lại đi trộm một đợt, a ha ha ha!

“Ách... Bị oan uổng.” Lâm Hải nhìn tin tức, không còn gì để nói, trong lòng bỗng nhiên nhìn các thần tiên trên Thiên Đình, vô cùng đồng tình, mẹ nó, có cái Hầu tử như thế ở đó, thật là để bọn họ uống một bình.

Kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, Lâm Hải vừa mới chuẩn bị ra ngoài, liền nhận được điện thoại của Mạnh Húc.

“Tối hôm qua chơi thoải mái a.” Lâm Hải có chút bất đắc dĩ, tiểu tử này tối hôm qua khẳng định là qua đêm cùng cái nữ quầy rượu kia, đoán chừng hiện tại mới vừa vặn tỉnh lại.

“Hải ca!” Nào nghĩ đến, thanh âm bên kia của Mạnh Húc, phá lệ kích động.

“Làm sao. Bị bắt gian.” Lâm Hải cười trêu ghẹo nói.

“Ngươi quá ngưu bức, Hải ca!” Mạnh Húc kích động hô hào, “Ta cũng đã nghe nói!”

“Ngươi nghe nói cái gì?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là sự tình ngươi đại náo quán bar Phi Vũ a!”

“Phế bỏ Lưu Việt, khiến Vũ Phi hoảng sợ chảy nước tiểu, đập Trình Huy, đậu đen rau muống, Hải ca ngươi chính là thần tượng của ta, ta thật con mẹ nó hối hận, vì đã theo cái lẳng lơ kia đi trước, nếu không liền có thể tận mắt chứng kiến tràng diện ngưu bức phong cách này á.”

“Ta qua, truyền nhanh như vậy, ngươi cũng biết rõ.” Lâm Hải vô cùng bất ngờ.

“Đâu chỉ ta à, hiện tại trong cả phạm vi hoàn khố, đều biết, hơn nữa tất cả mọi người bên trong còn đang đàm luận về ngươi, nghe được tên ngươi, tâm lý đều sợ hãi đây.”

“Không phải đâu.” Lâm Hải không còn gì để nói, ca ca cũng không phải hồng thủy mãnh thú, sợ ta làm cái gì a.

Mạnh Húc lại kích động nói một đống lớn, mới cúp điện thoại.

Lâm Hải lúc đầu muốn đi ra ngoài, những bị sự tình loạn thất bát tao này trì hoãn, đã nhanh tới giữa trưa, Lâm Hải cũng lười động, trực tiếp tiếp tục tu luyện.

Mấy ngày kế tiếp, sinh hoạt của Lâm Hải cơ bản cũng vượt qua trong tu luyện, tu vi cũng càng ngày càng tăng, thậm chí Lâm Hải cảm thấy, chân khí trong cơ thể mình, đã nhanh tiếp cận đỉnh phong, một khi đến đỉnh phong, thì chính là Ngưng Chân cảnh đại viên mãn!

Mặt ngoài, hết thảy đều là bình tĩnh như vậy, ngay tại bên trong mấy cái ngày mà Lâm Hải dốc lòng tu luyện này, thế giới dưới lòng đất lại là gió giục mây vần, nhân tâm chấn kinh!

Bởi vì, một cái tin tức chấn động toàn bộ thế giới dưới lòng đất, đang dần dần được truyền ra.

Tại Yến Kinh Hoa Hạ, một cái tổ chức Ảnh vệ có phần có danh tiếng tập hợp các loại hắc ám như bảo tiêu, ám sát, đầu độc, trộm cướp làm một thể, đã bị người bắt gọn, gần hai trăm người toàn quân bị diệt, ba cái thủ lĩnh Ảnh vệ đều mất tích, sống chết không rõ!

Ban đầu, thế lực ngầm còn tưởng rằng là quan phương Hoa Hạ động thủ đối với mấy cái tổ chức hắc ám này, trong lúc nhất thời thần hồn nát thần tín, người người cảm thấy bất an, nhưng về sau từ vết thương trên những người chết mới phát hiện, đây lại là do một người gây nên, cái này để bọn họ khiếp sợ không thôi!

Đi qua tìm hiểu thêm, các thế lực lớn dưới lòng đất biết được, trước khi Ảnh vệ bị tiêu diệt, tựa hồ đã tiếp nhận một cuộc mua bán giá trị lớn đến một trăm triệu đô la mỹ, ám sát một người trẻ tuổi tên là Lâm Hải, cũng chính là tiếp cái đơn này không lâu sau, Ảnh vệ liền bị người nhổ tận gốc!

Chuyện này đi qua phân tích, đông đảo thế lực ngầm không thể không đem ánh mắt, tất cả đều tập trung ở trên thân cái người trẻ tuổi gọi là Lâm Hải này, người có thể làm cho người ra một trăm triệu đô la Mỹ để mua mệnh, dùng cái mông nghĩ cũng biết, tuyệt đối không phải là một hạng người bình thường.

Đi qua một phen điều tra, các thế lực lớn dưới lòng đất chấn kinh phát hiện, cái Lâm Hải này vậy mà từng lấy lực lượng một người, lực áp Hạ gia Yến Kinh đến không thể ngẩng đầu, càng có truyền ngôn, ngày Lâm Hải đánh tới Hạ gia, trên không Hạ gia giống như có thần tích lộ ra, toàn bộ Hạ gia kém chút bị san thành bình địa.

Đủ loại tình báo cho thấy, cái Lâm Hải này, rất có thể cũng là cái người thần bí đã tiêu diệt toàn bộ Ảnh vệ kia!

Thế là, tại thế giới dưới lòng đất, danh tiếng của Lâm Hải lập tức vang xa, không ai không biết!

Cùng một thời gian, tại vùng ngoại thành của Yến Kinh, trong ốc xá bên cạnh một mảnh rừng trúc, thi thể của Ảnh lão đại cùng sư phụ gã, bị một cái nam tử trung niên thần bí mang đi, hướng đi không rõ.

Lâm Hải đối với những chuyện này, tự nhiên là hoàn toàn không biết gì cả, một ngày này Lâm Hải đang tu luyện, điện thoại đột nhiên vang lên.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét, lại là Thùy Đô Bất Điểu Hầu Kiếm Anh đánh tới.

“Chuyện gì vậy, Hầu trưởng phòng?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Lâm... Tiền... Bối, cứu... Mạng..?!”

Đôi mày Lâm Hải nhảy một cái, vụt cái liền đứng dậy!

Chương 772: Nói một chút đi, chuyện gì đã xảy ra?

“Xảy ra chuyện gì? Ngươi ở đâu?” Lâm Hải chấn kinh hỏi.

“Ta đem... Vị trí... phát ngươi... Trên... Trên thư.” Hầu Kiếm Anh đứt quãng nói, đem vị trí của mình, phát cho Lâm Hải, liền không có tiếng động nào nữa.

“Uy, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải lo lắng hô nói, đáng tiếc bên Hầu Kiếm Anh kia, đã không có thanh âm.

“Móa!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, đứng dậy liền lao ra.

Từ giọng nói của Hầu Kiếm Anh bên trong điện thoại mà xem xét, hẳn là chịu thương tổn cực kỳ nghiêm trọng, rất có thể nguy hiểm tới sinh mệnh, cho nên tâm lý Lâm Hải không thể không gấp.

“Sư phụ, càng nhanh càng tốt!” Cứu người như cứu hỏa, ra khỏi nhà, Lâm Hải vội vàng đánh cái xe, đem địa chỉ mà Hầu Kiếm Anh phát tới nói cho tài xế.

Tài xế mặt ủ mày chau liếc nhìn Lâm Hải một chút, ngáp một cái, đột nhiên dừng xe lại, sau đó hướng phía phía trước nhất chỉ.

“Lại nhanh cũng không thể vượt đèn đỏ a!”

“Ta qua!” Lâm Hải phát điên một trận, sau đó đem điện thoại di động thả trên xe của tài xế đoạt lấy.

“Uy, ngươi làm gì!” Tài xế giật mình, tưởng là gặp được cướp bóc.

Lâm Hải không nói lời nào, tìm tới Weachat của ông ta, tích, thêm hảo hữu.

Sau đó, Lâm Hải trực tiếp chuyển một vạn khối tiền qua, sau đó đưa điện thoại di động tới trước mặt tài xế.

“Bây giờ có thể vượt đèn đỏ không.”

Tài xế nhìn lấy trên màn hình điện thoại di động báo đã thu một khoản tiền, nhìn nhìn lại số kim ngạch, mắt nhất thời liền thẳng, nhanh nhẹn điểm xuống đã thu, sau đó nôn ngụm nước bọt vào trong lòng bàn tay.

“Thao, không phải liền là đèn đỏ nha, ngồi vững vàng, lão tài xế muốn xuất phát!”

Tài xế vừa mới nói xong, Lâm Hải nhất thời cảm thấy thân thể ngửa về sau một cái, chiếc Jetta rách rưới này, mô tơ phát ra một tiếng gào thét lên liền nhảy ra ngoài.

“Ta qua!” Lâm Hải cảm giác được qua chỗ cửa sổ xe, tiếng gió ầm ầm, cảnh vật ngoài cửa sổ nhanh chóng lui lại, tài xế cho thuê quẹo thật nhanh, trực tiếp tiến vào một cái lối rẽ bên cạnh, lần nữa gia tốc, như là bay..

Lâm Hải cúi đầu nhìn tốc độ xe một chút, vậy mà đạt tới một trăm bước!

“Ngưu bức a!” Lâm Hải nhìn taxi trái bất chợt tới phải lui, mạo hiểm vô cùng mà lao qua một cỗ lại một cỗ xe phía trước, trong lòng không khỏi một trận bội phục, phải biết, bên trong này tuy không phải là trung tâm thành phố, nhưng xe cũng không ít a, có thể mở ra cái tốc độ này, còn có thể xảo diệu né qua xe cộ phía trước, kỹ thuật lái xe quả thực thần!

Khóe mắt liếc qua nhìn thấy biểu lộ chấn kinh của Lâm Hải, trên mặt tài xế ngược lại lộ ra một tiếng cười đắng chát.

“Không có gì phải kinh ngạc, ta trước kia chuyên môn đua xe, về sau bởi vì vì một số nguyên nhân, bị người cắt ngang chân, vì mưu sinh, mới phải đi lái taxi thuê.”

Nhìn bộ dáng tài xế này một bộ hững hờ, Lâm Hải không khỏi đưa mắt dò xét y một phen.

“Mỗi người đều có chuyện cũ a.”

“Cũng qua rồi.” Tài xế lắc đầu, cười khổ.

“Ngươi gấp gáp như vậy, muốn đi làm gì a?”

“Cứu người!”

“Cứu người.” Tài xế xe taxi sững sờ, sau đó tản mạn trên mặt nhất thời biến mất.

“Không nói sớm, ngồi vững vàng!” Lâm Hải còn không có kịp phản ứng, động cơ xe đột nhiên phát ra một tiếng nộ hống tựa hồ không chịu nổi gánh nặng, tốc độ xe lần nữa đề cao, trực tiếp đạt tới một trăm sáu mươi bước.

Trong lòng Lâm Hải không khỏi cảm động một hồi, chiếc Jetta rách rưới này, xem xét liền sắp báo hỏng, nhưng tài xế nghe xong là cứu người, vậy mà trực tiếp mở ra cái tốc độ này, đây quả thực là đang liều mạng.

“Sư phụ, việc này qua đi, đừng đi lái xe thuê nữa!”

“Nói nhảm, không đi lái thuê, uống gió tây bắc a, vợ con bên trong nhà, ngươi nuôi sống hộ ta a!” Hai mắt tài xế cũng không hề nháy, vô cùng chuyên chú nhìn chằm chằm vào phía trước, tùy thời tránh né xe cộ cùng chướng ngại, một đường hữu kinh vô hiểm.

“Ta thuê ngươi làm tài xế!” Lâm Hải từ thời điểm chính mình vừa mới nói cứu người, phản ứng theo bản năng của tài xế, có thể nhìn ra được, người này không xấu, hơn nữa kỹ thuật lái xe lại ngưu bức như vậy, Lâm Hải nhất thời động ý nghĩ thuê người này làm tài xế cho Liễu Hinh Nguyệt.

Dù sao, Tạ Hiểu Kiều mỗi ngày cũng rất mệt mỏi, lại để cho nàng ta kiêm chức tài xế, Lâm Hải cảm giác có chút áy náy.

Tài xế taxi nghe xong, không khỏi sững sờ, nhưng rất nhanh sắc mặt lại khôi phục bình thường.

“Cứu người xong rồi lại nói!”

Xe một mực mở đến bên trong ngoại ô, trên đường xóc nảy không chịu nổi, khắp nơi đều là đá vụn, có chút đường khó mà thông hành, nếu không phải kỹ thuật lái xe của vị tài xế này tốt, đoán chừng nửa đường liền không qua được.

C-K-Í-T..T...T!

Rốt cục, xe tại trước một con sông không tính là rộng lớn, dừng lại.

“Ta xuống xe, thử một chút cái bờ sông này sâu cạn bao nhiêu!” Tài xế vừa mới chuẩn bị xuống xe, liền bị Lâm Hải cản lại.

“Không cần, ngươi ở đây chờ ta là được!” Lâm Hải nói, xuống xe, đi tới trước mặt nước sông, dòng sông rộng bốn, năm mét, Lâm Hải nhẹ nhàng nhảy lên, liền đến bờ bên kia.

“Ta qua, người chim a!” Tài xế mở lớn miệng, liền mộng bức tại chỗ.

Mà Lâm Hải sau khi hạ xuống, không ngừng bước, nhanh chóng hướng phía trước chạy tới, nơi này cách địa điểm mà Hầu Kiếm Anh phát tới, còn chưa tới một km.

Trong chớp mắt, Lâm Hải liền tới nơi, thấy bên trong bụi cỏ hoang lộn xộn cao hơn nửa người phía trước, lờ mờ có bóng người ngã trên mặt đất.

Lâm Hải đuổi bước lên phía trước xem xét, quả nhiên là Hầu Kiếm Anh.

Lâm Hải ngồi xổm người xuống, đem Hầu Kiếm Anh ôm lên, cúi đầu xem xét, lông mày không khỏi cau chặt.

“May mắn tới kịp lúc, nếu không liền treo!”

Chỉ thấy trên mặt Hầu Kiếm Anh trắng bệch không màu, khóe môi chảy ra vết máu, y phục trên người rách rưới, ở chỗ ngực, một đạo chưởng ấn màu hồng, có thể thấy rõ ràng, đem da thịt cũng thiêu đốt.

Lâm Hải không kịp nghĩ nhiều, đưa tay móc ra kim châm, tại trên các yếu huyệt ở ngực của Hầu Kiếm Anh mà đâm xuống, sau đó đặt chưởng tại chưởng ấn chỗ ngực của Hầu Kiếm Anh, chân khí nhu hòa phun ra nuốt vào mà ra.

“Hừ ~” qua chừng năm sáu phút, Hầu Kiếm Anh hừ nhẹ một tiếng, cau mày tỉnh lại, sau khi nhìn thấy Lâm Hải, nhất thời lộ ra một nụ cười đau thương.

“Lâm tiền bối, ta liền biết rõ, ngươi có thể cứu ta!” Hầu Kiếm Anh phí sức nói chuyện, kết quả liền phun ra một ngụm máu.

“Đừng nói chuyện!” Lâm Hải nghiêm khắc ngăn lại, “Nội tạng của ngươi bị thương nặng, có chút chấn động đều sẽ chảy máu, ngươi bây giờ nằm thẳng, hô hấp đều đều!”

Lâm Hải đem Hầu Kiếm Anh đặt nằm dưới đất, thủ chưởng tiếp tục vận chuyển chân khí vào trong cơ thể y.

“Ta hiện tại đã dùng kim châm, thay ngươi liệu thương, cùng sử dụng chân khí giúp ngươi khôi phục, nhiều nhất nửa giờ, ngươi liền có thể đứng thẳng hành tẩu, bất quá trong một tháng, không thể động dụng chân khí.”

“Nửa giờ liền có thể hành tẩu.” Hầu Kiếm Anh nằm trên mặt đất, trên mặt lộ ra biểu lộ thật không thể tin, y thụ thương nặng bao nhiêu, chính y cũng phi thường rõ ràng, coi như có thể sống sót, thì trong vòng một năm cũng đừng hòng xuống giường.

Nhưng vừa nghe Lâm Hải nói như thế, nửa giờ liền có thể hành tẩu, một tháng liền có thể hoàn toàn khôi phục, cái này, đây quả thực là kỳ tích a!

Hầu Kiếm Anh tại bệnh viện phụ thuộc đại học Yến Kinh, cũng đã gặp qua y thuật thần kỳ của Lâm Hải, bởi vậy đối với lời nói của Lâm Hải, là tin tưởng không nghi ngờ.

“Lâm tiền bối, thật là Thần Y đương thời a!” Trong lòng Hầu Kiếm Anh không khỏi âm thầm may mắn, may mắn chính mình ở thời khắc nguy vong, đã nghĩ đến là gọi điện thoại cho Lâm Hải, mà không phải là những cái đồng sự kia của mình, nếu không giờ khắc này, y đoán chừng đã trọng thương bất trị, bị treo.

Nửa canh giờ này, Lâm Hải nhất nhất dùng chân khí của chính mình, trợ giúp Hầu Kiếm Anh khôi phục thương thế, tăng thêm tác dụng của kim châm, Hầu Kiếm Anh có thể cảm giác được rõ ràng, một cỗ khí lưu cực kỳ ấm áp, ở trong cơ thể mình, cọ rửa lấy vết thương mình, dễ chịu nói không nên lời.

Mà đau đớn cùng khí lực tiêu tán trong cơ thể mình, cũng đang lấy tốc độ cực nhanh mà khôi phục, chỉ chốc lát sắc mặt của Hầu Kiếm Anh đã hồng nhuận, trong ánh mắt cũng có tinh thần.

“Được.” Lâm Hải đưa tay đem kim châm nhổ ra, Hầu Kiếm Anh hơi vừa dùng lực, liền đứng lên được, tuy ở ngực còn có đau đớn ẩn ẩn, nhưng đã là râu ria.

Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng, liếc nhìn Hầu Kiếm Anh một chút.

“Nói một chút đi, chuyện gì đã xảy ra ?”

Chương 773: Đem chỗ này niêm phong cho ta!

Hầu Kiếm Anh liếc nhìn Lâm Hải một chút, một mặt trịnh trọng mở miệng.

“Lâm tiên sinh, ta nghĩ ta tìm tới nguyên nhân của loại quái bệnh kia.”

“A.” Lâm Hải sững sờ, sắc mặt không khỏi cũng ngưng trọng lên, “Nguyên nhân gì?”

“Cụ thể không biết, nhưng đi qua mấy ngày ta điều tra, những cô gái trẻ tuổi nhiễm bệnh này, cơ hồ đều đi qua cùng một mảnh khu vực!”

“Cái gì!” Lông mày Lâm Hải nhướn lên, nếu thật là như vậy, vấn đề này đã rất rõ ràng.

“Phiến khu vực này, nhất định có vấn đề!”

“Ta cũng nghĩ như vậy!” Hầu Kiếm Anh gật đầu nói, “Bởi vậy, ta sau khi cấp báo lên trên, liền một mình đi điều tra, thế nhưng ở trên đường lại đột nhiên lọt vào tập kích của nhiều tên cao thủ tu đạo không rõ thân phận!”

“Ta hợp lực chống cự, sau khi đánh giết ba bốn người, cũng bị một người bên trong đánh cho trọng thương, sau cùng không thể không sử xuất bí pháp, mới đào thoát được, sự tình phía sau, Lâm tiền bối ngươi đã biết rõ.”

Lâm Hải nghe Hầu Kiếm Anh nói xong, nửa ngày trầm mặc không nói, suy tư một phen mới chậm rãi mở miệng.

“Ngươi nói, đây là ngẫu nhiên, hay là có người để lộ tin tức.”

Hầu Kiếm Anh nghe xong sững sờ, sau đó sắc mặt đại biến.

“Lâm tiền bối, ngươi là hoài nghi, cấp trên của ta...”

“Có chút ít loại khả năng này, ngươi vừa hướng gã báo cáo, rất nhanh liền đã lọt vào công kích, trong lòng ngươi liền không nghi ngờ sao ?”

“Không có khả năng!” Hầu Kiếm Anh kiên quyết nói nói, “Cấp trên của ta, cũng là ân sư của ta, ông ấy sẽ không xuống tay với ta, ta rất tin tưởng vững chắc vào điểm này.”

“Nếu như vậy mà nói, vậy liền còn có một cái khả năng, cũng là người cảnh giới bên ngoài phiến khu vực mà ngươi nói này, đã phát hiện ra ngươi, sau đó liền tiến hành công kích đối với ngươi.”

“Ta cũng nghĩ như vậy!” Hầu Kiếm Anh gật đầu nói.

“Vậy ngươi bây giờ muốn xử lý làm sao ?” Lâm Hải hỏi.

“Ta trước lên gọi điện thoại cho cấp trên, đem chuyện của ta hồi báo một chút.” Nói xong, Hầu Kiếm Anh móc điện thoại, thông qua.

“Cục trưởng, ta là Kiếm Anh, ta bị tập kích!”

“Ngài yên tâm, ta đã không có việc gì, đúng, ta hiện tại rất tốt, cũng rất lợi hại an toàn!”

“Cục trưởng, cái chỗ ta báo cáo kia... Không cần ta nhúng tay. Thế nhưng là...”

“Uy, uy... Thế nào treo.”

Hầu Kiếm Anh hô hai tiếng, sau cùng một mặt bất đắc dĩ thu điện thoại lại.

“Lâm tiền bối, cấp trên của ta để cho ta lập tức trở về trong nhà dưỡng thương tổn, nói sự tình bên kia, không cần ta quản.”

Lâm Hải gật gật đầu, “Đã như vậy, này liền về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Ai!” Hầu Kiếm Anh thở dài, cúi đầu đi theo Lâm Hải hướng trở về.

“Lâm tiền bối!” Bỗng nhiên, Hầu Kiếm Anh gọi Lâm Hải lại.

“Thân thể ta căn bản không có việc gì, ta không muốn về nhà, ta muốn đi qua nhìn một chút!”

Lâm Hải ngẫm lại, sau đó gật đầu một cái.

“Được, ta cùng ngươi qua!” Trong lòng Lâm Hải cũng hết sức tò mò, đến tột cùng là cái lực lượng gì, có thể rút ra âm khí của nhiều nữ hài như vậy, dù sao cũng không có chuyện gì, không bằng qua xem xét một phen.

“Thật, quá tốt, cảm tạ Lâm tiền bối!” Hầu Kiếm Anh một mặt kinh hỉ.

Hai người qua sông, nhìn thấy tài xế xe taxi, đang ngồi trên mặt đất bên cạnh Taxi, hút thuốc, mang trên mặt ưu thương nhàn nhạt, tang thương phiền muộn.

“Tuyệt đối là người có chuyện cũ!” Lâm Hải đi qua qua, hướng phía tài xế cười một tiếng.

“Sư phụ, đi thôi.”

Tài xế xe taxi đứng lên, ném tàn thuốc, nhìn xem Hầu Kiếm Anh.

“Chính là tới cứu y ?”

“Đúng a.” Lâm Hải cười gật đầu.

“Cũng nhìn không ra bộ dáng cần được người cứu a.” Tài xế nói thầm một tiếng, nổ máy xe.

“Về trong thành phố?”

Lâm Hải đem đầu chuyển hướng Hầu Kiếm Anh.

“Đến hồ Dạng Ba!” Hầu Kiếm Anh mở miệng nói.

“Được rồi!” Tài xế đáp một tiếng, xe thoát ra ngoài.

“Ta dựa vào, ngươi điên!” Hầu Kiếm Anh giật mình, xe vừa cất bước liền thẳng đến một trăm bước, đây chính là đường núi a, liền không sợ con mẹ nó lật xe sao.

Tài xế không để ý tí nào tới y, ngược lại huýt sáo thổi lên, đem Hầu Kiếm Anh tức đến cái mũi cũng lệch ra.

Lâm Hải ngược lại có chút hăng hái nhìn người tài xế này, cảm thấy người này rất có chút ý tứ.

Hồ Dạng Ba cách chỗ này cũng không xa, hơn nửa giờ liền đến.

Xuống xe, Lâm Hải đứng tại trước hồ Dạng Ba, nhìn qua hồ nước thanh tịnh, tâm tình thư sướng một trận.

“Chính là ở bên trong này ?” Lâm Hải hỏi.

“Vị trí cụ thể ta cũng không rõ ràng, nhưng những cái nữ hài kia, cơ bản đều hoạt động qua bên trong phương viên năm dặm quanh hồ.”

“Trong phương viên năm dặm?” Lâm Hải đôi mày không khỏi nhăn lại tới.

Cái hồ này là hồ nhân tạo, cũng không lớn, nếu như trong phương viên năm dặm mà nói, như vậy một bên chu vi hồ đều là mục tiêu hoài nghi, phạm vi không nhỏ, muốn tìm ra được, cũng không dễ dàng.

“Lên xe đi, đi một vòng quanh hồ, nhìn xem có địa phương khả nghi hay không!”

Taxi vòng quanh hồ Dạng Ba, bắt đầu chuyển vòng vòng, thời điểm chạy được một nửa, bỗng nhiên phía trước có một đám lớn người, ngăn trở ánh mắt, trong đó còn có thân ảnh của cảnh sát.

“Xuống xe, đi qua nhìn một chút!” Lâm Hải cùng Hầu Kiếm Anh xuống xe, đi qua qua.

“Dừng lại!” Một người cảnh sát cầm đầu, đem hai người ngăn lại.

“ Bên trong này đã phong tỏa, người không có phận sự không nên tới gần.”

Hầu Kiếm Anh một mặt kiêu căng, đưa tay móc ra giấy chứng nhận, ngạo mạn đưa qua.

Cảnh sát nghi hoặc nhận lấy, nhìn một chút.

“Chờ một chút!” Nói xong, hướng phía một người cảnh sát bên cạnh nói nhỏ, “Đi gọi Vương cục tới.”

“Chuyện gì xảy ra?” Chỉ chốc lát, Vương Cục trưởng một mặt uy nghiêm đi tới, nhưng sau khi thấy Hầu Kiếm Anh, lập tức đổi sang một bộ vẻ mặt vui cười.

“Ai u, ta tưởng là ai chứ, đây không phải là Hầu trưởng phòng sao. Người của các ngươi đang ở bên trong đâu, ta...”

Vương Cục trưởng đang nói chuyện được một nửa, bỗng nhiên dừng lại, sau đó hai con mắt đột nhiên rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Ngươi, ngươi...” Vương Cục trưởng lập tức trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nửa ngày nói không ra lời, trên mặt không khỏi toát ra một chút sợ hãi.

“Vương Cục trưởng, lại gặp mặt.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hắn cũng nhận ra cái Cục trưởng ở tại Hạ gia, đã hướng hắn nổ súng này.

“Đúng, đúng a, thật là đúng dịp!” Vương Cục trưởng nuốt ngụm nước bọt, mồ hôi lạnh từ trên đầu chảy xuống.

Lâm Hải nhìn bộ dáng sợ hãi của ông ta, trong lòng buồn cười một trận, lấy thân phận của Lâm Hải, đương nhiên sẽ không so đo cùng ông ta.

“Vương Cục trưởng, ngươi nói người của chúng ta, đang ở bên trong?” Lúc này, Hầu Kiếm Anh mở miệng hỏi nói.

“Đúng a, Hầu trưởng phòng, là Tô cục của các ngươi tự mình dẫn người tới!”

“Tô cục tự mình tới.” Hầu Kiếm Anh kinh ngạc một trận, thường ngày có việc đều là mấy người trưởng phòng bọn họ, mang người đi làm, nghĩ không ra lần này, vậy mà kinh động đến Tô cục tự mình xuất ngựa!

“Lâm tiền bối, chúng ta cũng đi vào đi.” Hầu Kiếm Anh hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Tốt, vào xem!” Lâm Hải gật đầu đáp ứng.

“Nhanh tránh ra!” Vương Cục trưởng thấy thế, vội vàng hướng phía cảnh sát cảnh giới hô nói, đồng thời hướng phía Lâm Hải cố nặn ra vẻ tươi cười.

Lâm Hải không để ý tới ông ta, cùng Hầu Kiếm Anh hai người, một trước một sau hướng phía bên trong đi đến.

Đi xa mười mấy mét, liền thấy phía trước có một đám người, đang tụ tại trước cửa một cái khách sạn theo phong cách cổ ở cạnh hồ.

Bên trong một cái người rất có uy nghiêm, bỗng nhiên vung tay lên.

“Đem chỗ này niêm phong lại cho ta!”

Chương 774: Ngươi có phải quản được quá rộng hay không ?

Lâm Hải từ chỗ xa, nhìn bối cảnh của người nọ, thân thể không khỏi đột nhiên chấn động, dừng bước chân lại.

“Lâm tiền bối, làm sao ?” Hầu Kiếm Anh cũng đi theo dừng lại, kinh ngạc nhìn lấy Lâm Hải.

“Cái người đang ra lệnh kia, là ai ?” Lâm Hải nhíu mày, hỏi.

“Đó chính là Tô Cục trưởng của chúng ta a!” Hầu Kiếm Anh cười đáp nói, “Ngươi chớ nhìn ông ấy hiện tại là một mặt nghiêm túc, kỳ thực bình thường là người rất tốt đây.”

“Cục trưởng ngành đặc biệt. Trách không được!” Lâm Hải gật gật đầu, nhất thời thoải mái.

Ngay tại vừa rồi, hắn liếc nhìn lại, thình lình phát hiện, thực lực của cái Tô Cục trưởng này, vậy mà sâu không lường được, coi như so sánh cùng mình, cũng chưa chắc kém đi đâu.

“Ngưng Chân hậu kỳ đỉnh phong!” Lâm Hải mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, mới nhìn rõ tu vi của Tô Cục trưởng, càng cảm thấy khiếp sợ hơn, vậy mà cao hơn nửa bậc so với chính mình!

Tu vi hiện tại của Lâm Hải, cũng là Ngưng Chân hậu kỳ, nhưng khoảng cách với cảnh giới đỉnh phong đại viên mãn, vẫn còn có một tia chênh lệch, thế nhưng là nhìn chân khí ba động trong cơ thể Tô Cục trưởng, lộ ra đã đạt tới cảnh giới này.

Bất quá, Lâm Hải cũng chỉ là chấn kinh một chút mà thôi, tuy tu vi của Tô Cục trưởng tại tầng bên trên, cao hơn chính mình nửa bậc, nhưng chân khí lại hết sức hỗn tạp, cũng không tinh khiết, chất lượng chân khí đơn thuần, cùng mình cách một trời một vực.

Nếu quả thật muốn động thủ, ai thắng ai thua, cũng càng chưa biết!

“Xem ra, chất lượng chân khí thấp, cái này là bệnh chung của tu luyện giả bên trên Địa Cầu a, may mắn chính mình tu luyện là loại công pháp cấp Thần như Đạo Đức Kinh này, nếu không đoán chừng cũng không cách biệt với bọn họ bao nhiêu.” Lâm Hải một trận may mắn.

Theo Tô Cục trưởng hạ lệnh, chủ khách sạn lập tức hoảng, vội vã vươn tay đem hai người cầm giấy niêm phong đến ngăn lại.

“Lãnh đạo, lãnh đạo, chờ một chút, trước đừng dán, trước đừng dán a!”

Chủ khách sạn chạy đến trước mặt Tô Cục trưởng, vẻ mặt đau khổ thở dài một trận.

“Vị lãnh đạo này, cái này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào a ?”

“Bên trong khách sạn này của ngươi, có Tà Sát Chi Khí nồng đậm, nguy hại cực lớn, đã khiến rất nhiều người sinh quái bệnh, nhất định phải phong bế để tiến hành xử lý!” Tô Cục trưởng mặt không biểu tình, lạnh lùng nói nói.

“Cái, cái khí gì.” Chủ khách sạn nghe không hiểu ra sao.

Tô Cục trưởng chau mày, “Tà Sát Chi Khí!”

“Không phải đâu, lãnh đạo, khách sạn của chúng ta khai trương hơn ba năm, chính khí rất lợi hại a! Ngài không thể nhìn nó là phong cách kiến trúc cổ điển, liền đem Tà Sát Chi Khí dán vào bên trên nó a.” Chủ khách sạn đầu đầy mồ hôi, vội vã giải thích nói.

“Không cần phí lời, phong!” Tô Cục trưởng không kiên nhẫn, trực tiếp đem chủ khách sạn đẩy qua một bên.

Lần này chủ khách sạn không chịu, nhất thời liền trở mặt.

“Các ngươi muốn làm gì, dựa vào cái gì mà phong cửa hàng của ta. Cẩu thí Tà Sát Chi Khí, ngươi tại cái chỗ này tuyên dương phong kiến mê tín đâu? Ngươi, các ngươi đến cùng là cái bộ ngành nào, ngươi dám phong cửa hàng của ta, ta liền đi tố cáo ngươi!”

“Đem ông ta kéo ra, phong cửa hàng!” Tô Cục trưởng một mặt không kiên nhẫn, phất phất tay, sau đó chắp tay sau lưng quay đầu bước đi.

Vừa đi hai bước, chợt thấy Hầu Kiếm Anh đứng cách đó không xa, đồng tử không khỏi co rụt lại.

“Cục trưởng, hắc hắc!” Thùy Đô Bất Điểu Hầu Kiếm Anh, hiển nhiên đối với người Cục trưởng này, rất là e ngại, thấy Tô Cục trưởng trông lại, vội vàng đi lên trước, một bộ dáng phạm sai lầm.

“Ta không phải để ngươi về nhà nghỉ ngơi sao ? Còn chạy tới làm gì!” Tô Cục trưởng cau mày, lập tức lời lẽ nghiêm khắc răn dạy nói.

“Tô cục, cái kỳ án này ta cũng đã truy theo lâu như vậy, thật vất vả mới tìm tới manh mối, ngươi nhìn ngươi liền không cho ta nhúng tay, ta cái tâm lý này...”

“Được rồi, đừng nói nữa!” Tô Cục trưởng trực tiếp đem lời nói của Hầu Kiếm Anh cắt ngang, nhưng rất nhanh sắc mặt lại hoà hoãn lại.

“Kiếm Anh a, ngươi lần này kém chút đem mệnh cũng ném, có biết không ta kém chút lo lắng chết!”

“ Trình độ phức tạp của cái kỳ án này, đã vượt qua tưởng tượng của ta, cái Tà Sát Chi Khí này phi thường lợi hại, ngay cả ta cũng cảm thấy mười phần khó giải quyết, không cho ngươi nhúng tay, cũng là vì bảo hộ ngươi, ngươi hiểu chưa ?”

“Ta biết rõ Tô cục ngươi là quan tâm ta, thế nhưng là...”

“Không có thế nhưng là, chuyện này từ giờ trở đi, sẽ do ta tự mình phụ trách, ngươi bây giờ liền về nhà nghỉ ngơi đi.” Tô Cục trưởng phất phất tay, sau đó đem đầu chuyển qua một bên.

“Cục trưởng, ta...” Hầu Kiếm Anh nhất thời nhụt chí một trận.

Tô Cục trưởng cùng Hầu Kiếm Anh vừa nói chuyện, Lâm Hải liền đem lực chú ý thả tại trên khách sạn mà bọn họ chuẩn bị niêm phong.

Lâm Hải mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, trên hai mắt, được một tầng sương lam bao phủ, ngưng thần xem chừng.

“A, cũng không có khác thường a.” Lâm Hải một trận kỳ quái, cái khách sạn này nếu thật có Tà Sát Chi Khí, tất sẽ chạy không khỏi Thiên Nhãn của chính mình, nhưng bây giờ xem ra, là một mảnh thư thái, cùng nơi khác không khác gì a.

Không biết Tô Cục trưởng của bọn họ, là căn cứ vào cái gì, mà làm ra phán định này.

Lâm Hải vô ý thức, lại hướng phía xung quanh nhìn lại, nhưng chờ ánh mắt của hắn nhìn về phía một tòa trang viên ở nơi xa, đồng tử không khỏi bỗng nhiên co rụt lại!

“Hầu trưởng phòng, trang viên bên kia, là địa phương nào?” Lâm Hải kinh hãi phát hiện, trên không của tòa trang viên nơi xa kia, vậy mà bị sương mù màu đen nồng đậm bao phủ, quỷ dị nói không nên lời!

Hầu Kiếm Anh nghi hoặc hướng phía Lâm Hải chỉ nhìn lại, không đợi mở miệng, bỗng nhiên có một tiếng quát chói tai vang lên tại bên tai.

“Ngươi là ai? Làm sao tiến đến!” Trong mắt Tô Cục trưởng lấp lóe hàn mang, hướng phía Lâm Hải lớn tiếng quát hỏi.

Lâm Hải không nói chuyện, Hầu Kiếm Anh đuổi bước lên phía trước một bước.

“Tô cục, vị này là Lâm Hải Lâm tiền bối, hôm nay cũng là hắn đã cứu ta.”

“Lâm Hải?!” Tô Cục trưởng nghe được, nhất thời sắc mặt đại biến.

“Ngươi chính là cái Lâm Hải, đại náo Hạ gia kia?” Tô Cục trưởng hiển nhiên đã nghe nói qua sự tích của Lâm Hải.

“Là ta!” Lâm Hải gật gật đầu, nhàn nhạt đáp nói.

Tô Cục trưởng khẽ cau mày, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải nhìn nửa ngày, sau cùng mới kinh ngạc mở miệng.

“Nghĩ không ra là Lâm tiên sinh ở trước mặt, Tô mỗ thất kính!”

“Tô Cục trưởng khách khí!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, luôn cảm giác ngữ khí của Tô Cục trưởng khi nói chuyện với chính mình, là lạ.

“Nghe nói sự tích của Lâm tiên sinh tại Hạ gia, biết rõ Lâm tiên sinh cũng là người tu đạo, lại có tu vi cao thâm, Tô mỗ sớm muốn đi gặp, tiếc rằng tục vụ quấn thân, một mực không có cơ hội, không nghĩ tới hôm nay vậy mà ngẫu nhiên gặp ở đây.”

“Như vậy đi, Lâm tiên sinh, chờ ta xử lý xong cái sự vụ bên trong này, chúng ta liền tìm một chỗ ngồi xuống, hảo hảo nghiên cứu thảo luận giao lưu một phen, ngươi xem thế nào?” Tô Cục trưởng nói xong, không đợi Lâm Hải trả lời, liền hướng phía người bên dưới thúc giục nói.

“Nhanh lên, đem tất cả cửa chính, cửa sổ, tất cả đều phong lại!”

“Thả ta ra, không được phong cửa hàng của ta a, các ngươi dựa vào cái gì mà phong cửa hàng của ta!” Chủ khách sạn, bị hai người đè lại, lớn tiếng gào thét.

Mắt thấy tất cả cửa sổ, đều muốn bị dán lên giấy niêm phong, Lâm Hải thực sự nhìn không được nữa.

“Chờ một chút!” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng nói.

Tô Cục trưởng biến sắc, giống như cười mà không phải cười nhìn sang Lâm Hải.

“Lâm tiên sinh, cái này là ý gì?”

Lâm Hải nhíu mày, nhàn nhạt mở miệng.

“Tô Cục trưởng, theo ta thấy đến, cái khách sạn này cũng không có vấn đề a.”

Tô Cục trưởng nghe vậy, sắc mặt trầm xuống.

“Lâm tiên sinh, ngươi đây là ý gì. Chẳng lẽ ngươi là đang hoài nghi phán đoán của chúng ta sao?”

Lâm Hải mỉm cười, lắc đầu.

“Tô Cục trưởng, ta chẳng qua là cảm thấy, dạng khách sạn có quy mô như vậy, nếu như không điều tra rõ ràng, nói phong liền phong mà nói, đối với chủ khách sạn, tổn thất thật sự là quá lớn.”

Chủ khách sạn thấy Lâm Hải vì mình mà nói chuyện, nhất thời hướng phía Lâm Hải ném qua ánh mắt vô tận cảm kích.

“Vị lãnh đạo này nói đúng a, nếu như cửa hàng của ta bị phong, ta không phải phá sản thì không thể, các vị lãnh đạo xin thương xót, thả cho tiểu nhân một con ngựa đi.”

“Im ngay!” Tô Cục trưởng quát một tiếng chói tai, đem lời nói của chủ khách sạn cắt ngang.

Sau đó sắc mặt âm trầm, quay đầu nhìn về phía Lâm Hải, lạnh lùng cười một tiếng.

“Lâm tiên sinh, ngươi có phải đã quản quá rộng hay không?”

Chương 775: Tốt, ta chờ ngươi tới tạ tội!

Tô Cục trưởng nói xong, một cỗ khí thế uy nghiêm của người sống ở bên trên, liền hướng phía Lâm Hải mà phóng đến, hai mắt như điện, lóe lên quang mang, tựa hồ muốn dùng khí thế bức Lâm Hải cúi đầu.

Lâm Hải sắc mặt bình tĩnh, yên lặng không sợ hãi, hai mắt nhíu lại, lưu quang chớp động, giống như cười mà không phải cười nhìn thẳng vào Tô Cục trưởng, bên trên khí thế không nhường chút nào.

Một cỗ tia lửa vô hình, kịch liệt va chạm tại giữa hai người, để người xung quanh, trong nội tâm nháy mắt khẩn trương lên, bầu không khí lập tức kiềm chế tới cực điểm.

“Tô cục, Lâm tiền bối...” Hầu Kiếm Anh kẹp ở giữa, nhất thời khó xử, không biết như thế nào cho phải.

“Ta cũng không muốn quản sự tình của các ngươi, chỉ là ta hi vọng, các ngươi làm việc có thể nghiêm cẩn một chút, bởi vì sơ sẩy của các ngươi, rất có thể sẽ ảnh hưởng tới vận mệnh một đời người khác!”

“Các ngươi, đối với những người vô tội kia, sẽ phải chịu trách nhiệm!” Ngữ khí Lâm Hải băng lãnh, nghiêng đầu nhìn chủ khách sạn một chút, nhàn nhạt nói nói.

“Chúng ta làm việc, từ trước đến nay đều nghiêm cẩn, sẽ không liên luỵ người vô tội, điểm ấy cũng không nhọc đến Lâm tiên sinh hao tâm tổn trí.”

Tô Cục trưởng hơi nghểnh đầu, hai tay để ở phía sau, từ trên cao nhìn xuống, một bộ dáng cách người bên ngoài ngàn dặm, hiển nhiên không muốn tiếp tục cùng Lâm Hải nói nhiều.

“Kiếm Anh, mang Lâm tiên sinh rời đi!”

“Vâng.” Hầu Kiếm Anh vẻ mặt đau khổ đáp ứng một tiếng, Tô Cục trưởng là lãnh đạo trực tiếp của y, dù có không tình nguyện hơn, thì cũng phải chấp hành.

“Lâm tiền bối, nếu không, chúng ta đi thôi.”

“Tốt, đi thôi!” Lâm Hải mỉm cười, gật gật đầu, quay đầu liền đi, thái độ dứt khoát như vậy, để Tô Cục trưởng cùng Hầu Kiếm Anh không khỏi kinh ngạc một trận.

“Lâm tiên sinh, chuyện hôm nay, Tô mỗ cũng là theo lẽ công bằng mà làm, nếu như có đắc tội, ngày khác sẽ đến nhà tạ tội!”

Không biết vì sao, nhìn thấy Lâm Hải quả quyết rời đi, trong lòng Tô Cục trưởng bỗng nhiên dâng lên một tia dự cảm bất thường, vội vã mở miệng nói nói.

Sự tình Hạ gia, Hầu Kiếm Anh đã hướng ông ta báo cáo kỹ càng qua, Tô Cục trưởng tuy không sợ Lâm Hải, nhưng cũng biết Lâm Hải là cái nhân vật khó chơi, nếu như không cần thiết, ông ta cũng không muốn đắc tội với một nhân vật lợi hại như vậy.

Lâm Hải nghe vậy, bước chân dừng lại, cũng không quay đầu lại nhàn nhạt mở miệng.

“Tốt, ta chờ ngươi tới tạ tội!”

Nói xong, Lâm Hải cũng không dừng lại, nhanh chân rời đi!

Tô Cục trưởng mãnh liệt nắm chặt song quyền, cả khuôn mặt cũng biến thành màu gan heo, cực kỳ khó coi, trong lòng cơ hồ bị lửa giận thiêu đốt!

“Đáng giận!”

Tô Cục trưởng nhìn chằm chằm vào bóng lưng rời đi của Lâm Hải, trong mắt lấp lóe hàn quang, một cỗ sát khí vô hình lóe lên một cái rồi biến mất.

Câu đến nhà tạ tội của chính mình kia, mặc cho ai cũng đều có thể nghe được, đó là một lời khách sáo trong tràng diện này, cũng là mình đang chủ động hòa hoãn quan hệ cùng Lâm Hải.

Nếu là người biết chuyện, tất nhiên cũng khách sáo một phen, hai người vốn không có cừu oán, kể từ đó, một số hiểu lầm mâu thuẫn trước đó tự nhiên sẽ hóa giải, song phương tất cả đều vui vẻ.

Thế nhưng là, ông ta chẳng thể nghĩ tới, cái Lâm Hải này ra bài căn bản không theo lẽ thường, vậy mà trực tiếp nhân lời nói của ông ta, nối liền tiếp!

Cứ như vậy, thật giống như Tô Cục trưởng ông ta thật đã làm sai, đắc tội với Lâm Hải, sau đó thật muốn đến nhà hướng Lâm Hải tạ tội vậy.

“Người trẻ tuổi, ỷ vào có chút thủ đoạn liền dám không coi ai ra gì, cuồng vọng tự đại, sớm muộn ngươi sẽ có thất bại một ngày!”

“Thật là không có gió sao? Đem la bàn lấy ra, ta muốn đích thân định từ trường, tìm Tà Sát, tạo phúc cho bách tính một phương!”

Tô Cục trưởng hiên ngang lẫm liệt, tiếp nhận la bàn mà thủ hạ đưa qua, một mặt trịnh trọng, bắt đầu vây quanh khách sạn, lấy tốc độ cực kỳ chậm chạp, một tấc một tấc loại bỏ tìm kiếm.

“Cục trưởng thật chuyên nghiệp a, thật sự là mẫu mực của chúng ta!”

“Đúng vậy a, ta còn là lần đầu tiên gặp Cục trưởng tự mình động thủ làm việc, thật sự là một vị lãnh đạo tốt!”

“Đi theo dạng lãnh đạo này làm việc, cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng!”

Một số nhân viên tuổi trẻ của ngành đặc biệt làm việc ở bên cạnh, nhìn Tô Cục trưởng tự thân đi làm, làm những công tác gian khổ cẩn thận này, trong lòng nhất thời kích động, nhận ủng hộ, tràn ngập nhiệt tình.

Tô Cục trưởng tại cái chỗ này cẩn thận công tác, đồng thời Lâm Hải đã đi ra khỏi cảnh giới của công an.

“Lâm tiên sinh, nhanh như vậy liền đã đi ra.” Vương Cục trưởng từ khi Lâm Hải trở vào, vẫn không hề rời đi, tự mình canh giữ ở bên trong này.

Hiện tại thấy Lâm Hải đi ra, vội vàng nhiệt tình chào đón, giờ phút này trong lòng ông ta vẫn còn đang tâm thần bất định, sợ sự tình Hạ gia, Lâm Hải vẫn còn ghi hận trong lòng, nếu như muốn trả thù ông ta, vậy ông ta coi như thảm.

Dù sao mình thế nhưng là hướng Lâm Hải nổ súng a, đó là muốn giết người ta a, nói là mối thù sinh tử cũng không đủ!

Mặc dù mình là Phó Cục trưởng cao quý, nhưng chung quy là với người bình thường, còn đắc tội với loại đại năng nắm giữ thủ đoạn thần kỳ này, người ta thật muốn báo thù mà nói, tuyệt đối để ngươi chết như thế nào cũng không biết.

Bởi vậy, Vương Cục trưởng vì mạng nhỏ của mình, mặt mũi tôn nghiêm toàn bộ đều không muốn, vẻ mặt vui cười đón lấy, vây quanh ở bên người Lâm Hải, nhiệt tình nói không nên lời.

Lâm Hải nhìn cũng không nhìn ông ta, mà chính là nhìn về phía có sương đen đầy trời đã thấy trước đó, bao phủ xuống chỗ trang viên kia, đôi mày gắt gao nhăn lại.

“Vương Cục trưởng, đó là địa phương nào ?” Lâm Hải hướng chỗ trang viên kia nhất chỉ.

Vương Cục trưởng lần theo phương hướng Lâm Hải chỉ mà nhìn lại, nhất thời lộ ra vẻ tươi cười.

“Lâm tiên sinh nói chỗ đó a, đó là một làng du lịch khá nổi tiếng, dựa vào bên cạnh hồ Dạng Ba, gọi là Ven hồ Thanh Thanh!”

“Ta cùng bọn giám đốc bên trong đó có quan hệ không tệ, nếu như Lâm tiên sinh muốn đi nghỉ dưỡng một chút, ta hiện tại liền để giám đốc của bọn họ tới, đón ngươi qua đó.” Vương Cục trưởng lập tức ân cần nói.

“Không cần, chính ta qua!” Lâm Hải nói xong, ánh mắt hướng phía về trên làng du lịch, nhìn tầng sương mù màu đen nồng đậm kia liếc mắt một cái, trong lòng cười lạnh.

“Ven hồ Thanh Thanh sao. Ngược lại muốn xem xem, là vật gì đang quấy phá!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang, trực tiếp hướng phía Ven hồ Thanh Thanh mà đi.

“Lâm tiên sinh, thật không cần để bọn họ phái người tới đón ngài sao. Ngài không cần khách khí với ta!” Vương Cục trưởng nghển cổ, tại phía sau hô nói.

Lâm Hải cước bộ không ngừng, cũng không quay đầu lại khoát khoát tay, Vương Cục trưởng nhất thời thất vọng một trận.

Thái độ của Lâm Hải đối với ông ta không lạnh không nhạt, để trong lòng ông ta càng không chắc, căn bản không biết rõ Lâm Hải phải chăng còn nhớ hận chuyện chính mình mở súng bắn giết kia không, nơm nớp lo sợ, quả thực hành hạ chết.

“Lâm tiền bối, vì sao muốn qua Ven hồ Thanh Thanh a?” Hầu Kiếm Anh theo tại phía sau, một mặt không hiểu, y không giống Vương Cục trưởng, tự nhiên nhìn ra được, Lâm Hải căn bản không phải qua giải trí.

Nhìn Lâm Hải một mặt trang nghiêm ngưng trọng, Hầu Kiếm Anh dám khẳng định, cái Ven hồ Thanh Thanh này tất nhiên có cái đồ vật dị thường gì đó, đang hấp dẫn Lâm Hải đi qua.

“Ngươi không phải muốn tra Tà Sát Chi Khí sao?” Lâm Hải không ngừng bước, nhàn nhạt nói nói.

“Đúng a, thế nhưng là bọn Tô cục đã tìm được địa phương a, chúng ta vì sao...”

Hầu Kiếm Anh còn không có nói hết lời, lại đột nhiên ngừng, sau đó miệng lập tức há to, khó có thể tin mà nhìn Lâm Hải.

“Lâm tiền bối, ngươi ý là nói, Tà Sát Chi Khí này, là tại Ven hồ Thanh Thanh. Thế nhưng là, Tô Cục trưởng bọn họ...”

“Đến thì ngươi liền biết rõ.” Lâm Hải cũng lười giải thích, tăng tốc cước bộ, hướng phía Ven hồ Thanh Thanh mà thôi.

Hầu Kiếm Anh vội vàng đuổi theo, chỉ là giờ phút này trên mặt y, tràn ngập chấn kinh cùng mê mang.

Chỉ chốc lát, hai người liền đến cửa của Ven hồ Thanh Thanh, cước bộ của Lâm Hải dừng lại, nhất thời nhướn lông mày lên.

Còn chưa đi vào, Lâm Hải liền cảm thấy một cỗ khí tức vô cùng âm lãnh, cấp tốc tràn ngập đến bên cạnh mình, phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, quanh thân chính mình đã bị sương mù màu đen vây quanh.

“Thật mát thoải mái a, không hổ là thánh địa nghỉ dưỡng!” Hầu Kiếm Anh cũng cảm giác được cỗ âm lãnh này, nhưng không có suy nghĩ nhiều, ngược lại liền xem là hơi nước mát lạnh bên hồ.

“Thánh địa nghỉ dưỡng.” Lâm Hải khóe miệng cười lạnh, ngước đầu nhìn lên Tà Sát Chi Khí gần trong gang tấc, che khuất bầu trời, trong lòng thầm than.

“Quả nhiên, chính là ở bên trong này!”

“Đã gặp được, liền đem nó phá đi, cũng coi như một kiện công đức!”

Nghĩ thầm, Lâm Hải ngưng thần quan sát, Thiên Nhãn Thần Thông quang mang tứ xạ, đem cả cái Ven hồ Thanh Thanh cũng bao quát tại giữa tầm mắt.

“A, trách không được có nhiều Tà Sát Chi Khí như vậy, bên trong này lại có một tòa đại trận, chỉ bất quá trận pháp đơn sơ, tàn phá không được đầy đủ, không biết là là từ năm tháng nào lưu lại!”

“Nếu là trận pháp ngưng tụ, ngược lại đơn giản, trận pháp vừa vỡ, Tà Sát Chi Khí tự nhiên sẽ tán đi!”

Lâm Hải học được Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân, đối với Trận Pháp Nhất Đạo, sớm đã là trình độ cấp Tông Sư, quét hai mắt, liền tìm được chỗ mắt trận.

“Có bao gồm tám cái trận pháp nhỏ, hô ứng lẫn nhau mà thành, rút giây động rừng, một khi phá trận, nhất định phải nhất cổ tác khí, nếu không Tà Sát Chi Khí mất cân bằng, hậu quả khó mà lường được!”

Trong lòng Lâm Hải có chủ ý, bỗng nhiên tiến lên mấy chục mét, đến trước một hòn đá ở bên hồ, vừa nhấc chân, trực tiếp đem hòn đá đạp vào trong hồ.

"Lâm tiên sinh, ngươi đây là..." Hầu Kiếm Anh đi theo sau lưng, thấy Lâm Hải có cử động dị thường, mở miệng hỏi thăm, nhưng còn chưa nói xong, sắc mặt lại là đại biến.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, đã thấy mây đen quay cuồng, che khuất bầu trời, như tận thế hàng lâm!

Chương 776: Ngươi, đã sớm biết rõ?

"A, vừa rồi trời còn rất tốt, làm sao đột nhiên liền biến."

"Đúng vậy a, nhìn bộ dạng này, thật đáng sợ a, cảm giác trời đều đen, không biết muốn mưa lớn bao nhiêu!"

Người du ngoạn bên trong Ven hồ Thanh Thanh, tất cả đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên trời, trong lòng không khỏi sinh ra một tia gấp gáp.

"Ừm." Đúng lúc này, Lâm Hải chợt phát hiện cách đó không xa, có một cái thân ảnh quen thuộc, sắc mặt lập tức đại biến.

"Móa, Vân Vân làm sao lại ở chỗ này!" Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, lập tức xông qua.

Lâm Vân đang du ngoạn cùng Tô Hạo tại Ven hồ Thanh Thanh, chợt gặp sắc trời đại biến, đang có chút gấp gáp, lo lắng lấy muốn tránh né đi một chút hay không.

Bỗng nhiên bóng người lóe lên, Lâm Hải đã xuất hiện ở trước mặt nàng, trên mặt vừa vội lại tức.

"Làm sao ngươi lại tới chỗ này?" Lâm Hải nghiêm nghị quát hỏi, sau đó nhìn thấy Tô Hạo ở bên cạnh, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

"Ca, ta cùng Tô công tử, liền đến chơi một hồi." Lâm Vân từ trước tới nay chưa từng gặp qua Lâm Hải vội vã nóng nảy như vậy, lập tức có chút choáng váng.

“Lâm huynh, là ta hẹn Vân Vân đi ra chơi, phong cảnh bên trong này...”

“Khỏi cần nói, bên trong này sắp có chuyện lớn phát sinh, Tô công tử, làm phiền ngươi mang theo Vân Vân lập tức rời đi!” Lâm Hải một mặt bất mãn, hướng phía Tô Hạo nói nói.

“A. Tốt tốt tốt!” Trên mặt Tô Hạo lộ ra một tia gấp gáp, liên tục gật đầu.

Lâm Hải lại chuyển hướng Lâm Vân, sắc mặt hòa hoãn chút.

“Vân Vân, nhanh chóng theo Tô công tử rời đi, bên trong này không an toàn!”

“Ta biết, ca!” Lâm Vân ngẩng đầu nhìn sang bầu trời đen nhánh, cảm giác cũng có chút sợ hãi, đáp ứng một tiếng, cùng Tô Hạo vội vàng rời đi.

Đi hai bước, Lâm Vân bỗng nhiên lại dừng bước lại, quay đầu.

“Ca, ngươi không đi sao?”

Lâm Hải lắc đầu, ngẩng đầu nhìn lên trời, một mặt ngưng trọng.

“Ca có chuyện, còn chưa làm xong!”

“A!” Lâm Vân cái hiểu cái không gật gật đầu, “Vậy chính ngươi cẩn thận!”

“Đi nhanh đi!” Lâm Hải phất phất tay, Lâm Vân lúc này mới đi theo Tô Hạo, nhanh nhanh rời đi.

“Lâm tiền bối, chuyện này rốt cuộc là như thế nào a?” Hầu Kiếm Anh cũng chạy tới, đứng tại bên người Lâm Hải, một mặt mộng bức.

Lâm Hải không có trả lời, mà là hít sâu một hơi, dùng đủ chân khí, đột nhiên mở miệng!

“Ven hồ Thanh Thanh sẽ có biến đổi lớn, nhân viên không có quan hệ lập tức rời đi!”

“Ven hồ Thanh Thanh sẽ có biến đổi lớn, nhân viên không có quan hệ lập tức rời đi!”

“Ven hồ Thanh Thanh sẽ có biến đổi lớn, nhân viên không có quan hệ lập tức rời đi!”

...

Lâm Hải lợi dụng chân khí phát ra âm thanh, giống như tiếng sấm chấn động cả bầu trời, trong nháy mắt nổ vang tại trên đỉnh đầu của toàn bộ Ven hồ Thanh Thanh, trực kích vào tâm linh của mỗi người, tiếng vang lượn lờ, kéo dài không rời.

Lúc đầu khi nhìn thấy sắc trời đột biến, quỷ dị khủng bố, các du khách đã có lòng người bàng hoàng, chợt nghe bầu trời nổ vang, nhất thời liền loạn tung tùng phèo, lâm vào khủng hoảng, tranh nhau chen lấn rời khỏi trang viên.

Còn tốt, Ven hồ Thanh Thanh hoang vắng, tuy đám người khủng hoảng, nhưng lại chưa hình thành chen chúc, phát sinh tai nạn, không mất một chút thời gian, người liền đi sạch sẽ.

“Tà Sát Chi Khí, quả nhiên tại bên trong này!” Tô Cục trưởng cầm la bàn, đột nhiên dừng lại, hướng trên mặt đất hét lớn một tiếng.

“Từ nay về sau, bên trong phương viên mười mét của chỗ này, không cho phép vào ra, liệt vào cấm địa!”

“Vâng!” Các nhân viên làm việc trong ngành đặc biệt, lập tức hành động, trong lòng càng thêm kính nể đối với Tô Cục trưởng.

Cái Tà Sát Chi Khí này, bọn họ căn bản không có phát hiện ra một tia dấu hiệu nào, lại làm cho Cục trưởng nhẹ nhõm tìm tới, trách không được người ta có thể làm Cục trưởng, không phục không được a!

Mà chủ khách sạn lại một mặt tuyệt vọng, thân thể mềm nhũn, co quắp trên mặt đất.

Nhưng vào lúc này, tiếng hò hét của Lâm Hải, đột nhiên truyền tới.

“Ven hồ Thanh Thanh sẽ có biến đổi lớn, nhân viên không có quan hệ lập tức rời đi!”

Tô Cục trưởng ban đầu còn một mặt nhẹ nhõm liền sắc mặt đại biến, mãnh liệt hướng phía phương vị Ven hồ Thanh Thanh nhìn lại, trên mặt nhất thời lộ ra nồng đậm chấn kinh cùng phẫn nộ!

“Thảo!” Tô Cục trưởng luôn luôn nói chuyện văn minh, chú trọng lễ tiết, nhịn không được nói câu bạo tục, hướng phía phương hướng Ven hồ Thanh Thanh, liền chạy qua.

Các nhân viên làm việc trong ngành đặc biệt, tuy không biết phát sinh cái gì, nhưng thiên tượng dị biến, cũng lập tức cảnh giác có chuyện lớn phát sinh, lưu lại hai người xử lý sự tình bên này, còn lại tất cả đều chạy qua đó.

“Lâm Hải, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì hay không! Người nào cho ngươi quyền lợi, xua tan đám người, chế tạo khủng hoảng, vạn nhất xuất hiện hậu quả gì, ngươi gánh vác được sao.”

Sau khi Tô Cục trưởng đuổi tới, hướng phía Lâm Hải đổ ập xuống cũng là một tiếng trách cứ, Vương Cục trưởng dẫn theo đám công an cũng đuổi tới, chỉ là nhìn thấy bầu trời đen nghịt, trong lòng của ông ta đột nhiên tuôn ra hoảng sợ, không dám lên tiếng.

Lâm Hải không để ý tí nào tới Tô Cục trưởng, mà đem đầu chuyển hướng sang Vương Cục trưởng.

“Mang theo người của ngươi, rời đi đi, sự tình bên trong này, không phải là các ngươi có thể xử lý!”

“Tốt tốt tốt, vậy Lâm tiên sinh, Tô Cục trưởng, ta liền đi trước!”

Vương Cục trưởng cũng cảm thấy bên trong này âm u khủng bố, trong lòng sợ hãi, Lâm Hải vừa nói như thế, ông ta lập tức mượn thang leo xuống, mang người rút lui.

Đến tận đây, Lâm Hải mới đưa đầu quay lại, có thâm ý khác mà liếc nhìn Tô Cục trưởng một chút.

“Tô Cục trưởng, dấu hiệu rõ ràng như vậy, ngươi còn hỏi ta muốn làm gì. Đầy trời Tà Sát Chi Khí này, ngươi không nhìn thấy sao. Còn muốn hoài nghi chỗ trước đó sao.”

Tô Cục trưởng biến sắc lại biến, sắc mặt âm trầm lạnh lùng mở miệng.

“Lâm tiên sinh, Tà Sát Chi Khí bên trong này, mức độ đậm đặc xác thực vượt qua sở liệu của ta, nhưng ngươi không phải là người của bộ nghành ta, phải chăng có chút bao biện làm thay.”

“Làm vài việc vì vô tội thương sinh, sao là bao biện làm thay.” Lâm Hải đứng chắp tay, nhàn nhạt mở miệng.

“Hừ, nói dễ nghe!” Tô Cục trưởng cười lạnh một tiếng, sau đó hướng lên trời nhất chỉ, nghiêm nghị quát hỏi.

"Cái đầy trời Tà Sát Chi Khí này, mắt thấy sắp xông phá trói buộc, tràn ngập khắp nơi, chỗ nó đến, chắc chắn sẽ khiến sinh linh đồ thán, thây ngang khắp đồng, đây chính là cái mà ngươi nói tạo phúc thương sinh sao!"

Lâm Hải liếc ông ta một cái, cười nhạt một tiếng.

"Xông phá trói buộc."

"Đã hỏi qua Lâm Hải ta chưa!" Lâm Hải vừa mới nói xong, nhất thời một cỗ bá khí chấp chưởng thương sinh, chúa tể vạn vật, từ trong cơ thể đổ xuống mà ra.

Tô Cục trưởng kinh hãi, giờ phút này đối mặt với Lâm Hải, ông ta lại có một loại cảm giác đối mặt với núi cao, cao sơn ngưỡng chỉ, tựa hồ một cái ánh mắt của Lâm Hải, liền có thể hủy diệt vạn vật, để trong lòng ông ta cuồng loạn không thôi.

"Đáng giận!" Trong lòng Tô Cục trưởng thầm mắng một tiếng, không hiểu chính mình vì sao, lại bị một lời của Lâm Hải chấn nhiếp.

Kiềm chế lại tâm tình trong lòng, Tô Cục trưởng hướng Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

"Khoác lác ai cũng biết, nếu thật là có bản lĩnh, giải quyết nguy cơ trước mắt rồi nói sau!"

Tô Cục trưởng ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy Tà Sát Chi Khí bị trận pháp giam cầm trước đó, đã giăng khắp bầu trời, nhiều nhất không tới một giờ, chỉ sợ cũng muốn triệt để xông phá trói buộc, tràn ngập ở trong thiên địa.

Thật đến lúc đó, bầu trời bao la, còn muốn bắt những Tà Sát Chi Khí vụn vặt lẻ tẻ khắp các nơi này, coi như khó!

"Chuyện nào có đáng gì!" Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sớm đã đã tính trước, cất bước hướng về phía trước.

“Đi theo ta!”

Tô Cục trưởng hừ lạnh một tiếng, do dự một chút, vẫn là vung tay lên, dẫn người đuổi theo.

Tình thế phát triển, sớm đã vượt quá dự liệu của Tô Cục trưởng, để ông ta mất đi quyền chưởng khống, giờ phút này, ông ta cũng muốn nhìn một chút, Lâm Hải đến tột cùng có biện pháp gì.

Lâm Hải như là cái khách quen bên trong này, rẽ trái rẽ phải, đi thẳng đến bên cạnh một hòn đá ở bên hồ, mới dừng lại.

Tô Cục trưởng thấy Lâm Hải đứng ở cái chỗ này, trên mặt hốt nhiên hiện lên vẻ khác lạ, không đợi ông ta làm ra phản ứng, Lâm Hải đột nhiên nhấc chân, một chân đem hòn đá kia đá vào trong hồ.

“Ngươi điên rồi!!!”

Tô Cục trưởng nhất thời kinh hãi, sắc mặt biến đổi lớn, hét lớn một tiếng!

Chỉ là, tiếng nói của ông ta vừa mới rơi xuống, một cỗ khí tức cực kỳ kiềm chế trên đỉnh đầu mọi người, bỗng nhiên phô thiên cái địa mà đến.

Kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy Tà Sát Chi Khí trước đó, vậy mà nồng hậu dày đặc chừng gấp đôi, thiên địa nhất thời liền ảm đạm vô quang!

Thấy tình cảnh này, người người sợ hãi, trong lòng kinh hãi!

Chỉ có Lâm Hải, mặt lộ vẻ dị sắc, híp mắt lại nhìn chằm chằm vào Tô Cục trưởng, lưu quang chớp động, lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi, đã sớm biết rõ.”

Chương 777: Cút!!!

Tô Cục trưởng biến sắc, tức giận mà mở miệng.

“Ta làm sao lại biết rõ. Ta mà biết, đã sớm ngăn cản ngươi!”

Con mắt Lâm Hải không hề nháy mắt, nhìn chăm chú vào Tô Cục trưởng, nét mặt Tô Cục trưởng thì là đầy vẻ giận dữ, hung hăng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, ánh mắt sắc bén kia, hận không thể đem Lâm Hải giết.

Lâm Hải gọi ông ta giống như thạt sự giận dữ, không như có giả, nghi ngờ trong lòng mới tán đi, cất bước hướng về phía trước.

“Ngươi muốn đi đâu?” Tô Cục trưởng thấy thế, vội vàng đem Lâm Hải ngăn lại.

“Tự nhiên là qua một chỗ khác.” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng.

Tô Cục trưởng nghe vậy, sắc mặt không khỏi đại biến, chỉ vào Lâm Hải tức giận quát hỏi!

“Ngươi còn không có nháo đủ sao! Ngươi xem một chút đầy trời Tà Sát Chi Khí này đi, ngươi đến tột cùng còn muốn thế nào?!”

“Ngươi khư khư cố chấp, đã ủ thành đại họa, còn không thu tay lại sao!”

“Ta nói, cái Tà Sát Chi Khí này, ta tự sẽ xử lý!” Lâm Hải nhướng mày, đưa tay chuẩn bị đem Tô Cục trưởng đẩy ra.

Nhưng mà, Tô Cục trưởng lại không hề động một chút nào, ngược lại tiến về phía trước một bước, đem Lâm Hải bức lui.

“Xử lý? Ngươi xử lý như thế nào!”

“Ngươi biết rõ không, những Tà Sát Chi Khí này một khi khuếch tán, sẽ chết bao nhiêu người sao!”

“Ta sẽ không tiếp tục để ngươi tùy ý làm ẩu, ngươi bây giờ liền lập tức rút đi, bên trong này giao cho chúng ta xử lý, nếu không, đừng trách ta không khách khí!”

Tô Cục trưởng nói xong, vung tay lên, thủ hạ lập tức đem Lâm Hải vây quanh, bày ra tư thế chiến đấu.

“Ai nha, Tô cục, Lâm tiền bối, các ngươi làm cái gì vậy a?” Thấy song phương bắt đầu giương cung bạt kiếm, Hầu Kiếm Anh vội vàng cản ở giữa, một mặt lo lắng.

“Kiếm Anh, ngươi khỏi cần nói nữa.” Mặt mũi Tô Cục trưởng tràn đầy sắc mặt giận dữ, chỉ vào Lâm Hải.

“ Sở tác sở vi của hắn, ngươi cũng đã nhìn thấy, đây là xông ra họa lớn bao nhiêu, đến lúc đó sẽ chết bao nhiêu người.”

“Ta không tính toán với hắn, dốc hết sức hạ mình, đã là cho hắn đủ mặt mũi, thế nhưng là ngươi nhìn hắn, không biết rõ hối cải chút nào, còn muốn tùy hứng mà làm, thật làm như ta không dám bắt ngươi sao!”

Lâm Hải lẳng lặng nghe, trên mặt mặt không có biểu tình, liếc Tô Cục trưởng một cái, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi lo lắng, đơn giản cũng là cái Tà Sát Chi Khí đầy trời này, có đúng hay không?”

“Không sai, như thế vẫn chưa đủ phiền phức sao? Một khi khuếch tán, thiết tưởng hậu quả đem đến sẽ không chịu nổi!” âm thanh tàn khốc của Tô Cục trưởng nói.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hai tay chắp ở phía sau, ngẩng đầu nhìn lên trời, mắt sáng như đuốc, nhìn chăm chú vào đầy trời đen nhánh.

“Ta không mở miệng, nó sao dám vọng động!”

“Hừ, càn rỡ, vô tri!” Tô Cục trưởng nhìn bộ dáng lời thề son sắt này của Lâm Hải, cái mũi cũng tức điên.

Lâm Hải không để ý tới ông ta, mà chính là đưa tay chỉ về đầy trời Tà Sát Chi Khí ở phía xa.

“Lúc đầu muốn tập trung lại, xử lý cùng một chỗ, nếu ngươi đã không tin, vậy liền xem kỹ!”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, hướng phía bầu trời lệ quát một tiếng!

“Cút!!!”

Thanh âm rơi xuống, Tà Sát Chi Khí đầy trời, đột nhiên quỷ dị tiêu thất vào hư không, nhất thời trời trong chợt hiện, một mảnh không minh, khôi phục như lúc ban đầu!

“Cái này, cái này...”

Tô Cục trưởng nhìn chằm chằm vào trời xanh mây trắng đột nhiên xuất hiện ở trên đỉnh đầu, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, như gặp quỷ mị!

Hầu Kiếm Anh cùng những người khác, càng là hoảng sợ đến há to mồm, trợn mắt há hốc mồm, căn bản không thể tin được hết thảy nhìn thấy trước mắt này.

“Không có! Cục trưởng, đầy trời Tà Sát Chi Khí đã không có!” Trọn vẹn qua mấy phần chuông, mọi người mới kịp phản ứng, mới hướng phía Tô Cục trưởng, kích động hô nói.

Tô Cục trưởng hung hăng nguýt người này một cái, mày nhíu lại càng nhanh.

Nghĩ thầm cái này con mẹ nó còn cần ngươi nói sao. Là người cũng liền có thể nhìn thấy!

“Ha ha, Lâm tiền bối, ngươi quá lợi hại, ngươi là làm sao làm được?” Hầu Kiếm Anh kích động đến bắp thịt trên mặt cũng run rẩy lên, nhìn Lâm Hải vô cùng sùng bái.

“Làm thế nào, ngươi không phải cũng nhìn thấy sao?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

“Ách...” Hầu Kiếm Anh một mặt mộng bức, cổ họng hơi khô chát chát.

“Liền, liền hô một tiếng cút, nó liền cút.”

“Sao còn muốn như thế nào?” Lâm Hải nhún nhún vai, thuận miệng hữu ý vô ý nghiêng mắt liếc nhìn Tô Cục trưởng một chút.

“Tà Sát Chi Khí mà thôi, nào có khủng bố như vậy, quả thực như hạng người nhát gan, lo bò trắng răng mà thôi, kì thực hô to một tiếng, chính nó liền hoảng sợ chạy.”

“Lâm tiên sinh!” Tô Cục trưởng thực sự nghe không vô, sắc mặt chìm đến độ nhanh nhỏ nước xuống rồi.

“Ta thừa nhận, ngươi có chút bản sự, ngay cả ta cũng không thấy rõ ngươi là làm như thế nào, nhưng Tô mỗ cũng là lo lắng cho thương sinh thiên hạ, ngươi cần gì phải mở miệng vũ nhục đâu?.”

Lâm Hải nghe xong, sắc mặt cũng là trầm xuống, lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi nếu thật là lo lắng cho thương sinh thiên hạ, thì cũng không cần vướng chân vướng tay, ta tự sẽ bài trừ cái Tà Sát Chi Khí bên trong này, còn trả cho bên trong này một mảnh trời trong sáng sủa!”

“Ngươi...” Tô Cục trưởng bị Lâm Hải nói đến á khẩu không trả lời được, khuôn mặt trong nháy mắt biến thành màu tím, trong mắt phẫn nộ cơ hồ muốn phun lửa.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, lười nhác lại đi để ý đến ông ta, trực tiếp chạy về phía một chỗ khác.

“Cục trưởng, chúng ta làm sao bây giờ ?” Người trong ngành đặc biệt, hai mặt nhìn nhau, không biết như thế nào cho phải.

Tô Cục trưởng đứng tại chỗ, vận khí hơn nửa ngày, mới từ bên trong hàm răng gạt ra hai chữ.

“Đuổi theo!”

Mọi người theo Lâm Hải tiến lên, mặt mũi Tô Cục trưởng tràn đầy sắc mặt giận dữ, đi chậm lại nửa bước, lấy điện thoại cầm tay ra, phát ra một cái tin tức.

“Cục trưởng!” Hầu Kiếm Anh bỗng nhiên dựa tới, Tô Cục trưởng đột nhiên giật mình, đem điện thoại di động thu hồi, mang theo nộ khí liếc y một cái.

“Để ngươi về nhà nghỉ ngơi ngươi không trở về, nhất định phải tới đây, còn mang đến cái người chuyên gây họa này!” Tô Cục trưởng một mặt buồn bực tức giận, chỉ chỉ bóng lưng Lâm Hải.

“Hắc hắc.” Hầu Kiếm Anh có chút xấu hổ cười cười, “Cục trưởng, Lâm tiền bối không phải ngôi sao tai họa, hắn xác thực có bản lĩnh a, ngươi nhìn hắn hô một tiếng, đầy trời Tà Sát Chi Khí, thật sự toàn bộ đều không thấy, quả thực là thần!”

“Cục trưởng, ngươi nói Lâm tiền bối là làm sao làm được, đúng như hắn nói, hô một tiếng cút, liền khiến cho Tà Sát Chi Khí hoảng sợ chạy.”

“Hừ, hắn lừa gạt quỷ đâu!” Tô Cục trưởng hừ lạnh một tiếng, trong mắt cũng là nghi hoặc không ngừng, không nghĩ ra Lâm Hải là làm như thế nào.

Hai người đang tại phía sau trò chuyện, Lâm Hải đi phía trước lại đột nhiên ngừng cước bộ.

“Làm sao ?” Tô Cục trưởng nhướng mày, tiến lên hỏi.

“Có người đến, một thân sát khí!” Ánh mắt Lâm Hải nhìn thẳng phương xa, nhàn nhạt nói nói.

Tô Cục trưởng sững sờ, bỗng ngẩng đầu nhìn lại.

“Nơi nào có người, căn bản...”

Ông ta còn chưa nói hết lời, đột nhiên có hai ba mươi người áo đen, che mặt bằng lụa mỏng, phảng phất như đột nhiên xuất hiện, ngăn ở giữa đường, cách bọn người Lâm Hải có hơn mười mét.

Đồng tử của Tô Cục trưởng co rụt lại, không khỏi tiến lên một bước.

“Các ngươi là ai?”

“Người giết ngươi!” Người cầm đầu quát nhẹ một tiếng, người phía sau, hai lời không nói, liền xông lại.

“Động thủ!” Tô Cục trưởng hét lớn một tiếng, người của ngành đặc biệt, lập tức nghênh đón, cùng người áo đen đánh nhau cùng một chỗ.

“Đứng đằng sau ta!” Lâm Hải hướng phía Hầu Kiếm Anh phân phó một tiếng, Hầu Kiếm Anh trong một tháng vô pháp vận dụng chân khí, cùng người bình thường không khác gì nhau.

Tô Cục trưởng cùng Lâm Hải đứng sóng vai, chú ý tình thế trên trận, chỉ nhìn một chút, sắc mặt liền đột biến!

“Tất cả đều là tu luyện giả!”

Hai người đồng thời kinh hãi phát hiện, đám người này trong lúc phất tay, vậy mà có chân khí lưu động, kình phong gào thét, tất cả đều là người tu hành!

Những người mà Tô Cục trưởng mang đến này, tuy tất cả cũng đều là tu luyện giả, nhưng trên thực lực, lại thuộc về giai đoạn mới nhập môn, cộng thêm lấy ít địch nhiều, giao thủ một cái liền chịu không được, hiểm tượng hoàn sinh.

“Muốn chết!” Tô Cục trưởng quát lạnh một tiếng, vươn người đứng dậy, gia nhập chiến bầy, nhất thời đem một người áo đen đánh ngã, bất quá phe mình cũng có một người, kêu thảm mà ngã xuống.

Người áo đen thấy Tô Cục trưởng khó chơi, lập tức phân ra mấy người, đem Tô Cục trưởng bao bọc vây quanh, phía dưới công kích liên hợp, Tô Cục trưởng cũng lập tức lâm vào khốn cục.

“Mấy người qua kia, đem hai người còn lại bắt lấy!” Người áo đen cầm đầu hô to một tiếng, lập tức lại có mười mấy người, khí thế hung hăng hướng phía Lâm Hải nhào tới.

Chương 778: Đại khai sát giới.

Lâm Hải thấy người áo đen xông lại, nhếch miệng lên, lộ ra một tia cười lạnh.

Bởi vì muốn chiếu cố Hầu Kiếm Anh sau lưng, Lâm Hải vô pháp di động, chân phải lui lại một bước, chân trái hơi cong, dọn xong tư thế nghênh địch.

“Xem chiêu!” Một người áo đen vọt tới phụ cận, đối diện cũng là một quyền, hổ hổ sinh phong, mang theo một cỗ khí thế sắc bén phá vỡ cây khô.

"Công pháp Kim thuộc tính, ít nhất là tu vi Luyện Khí hậu kỳ!"

Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, đã đem nội tình của người áo đen xem cho rõ ràng.

Một cái người tu hành Luyện Khí hậu kỳ, vào lúc này ở trước mặt Lâm Hải, căn bản không chịu nổi một kích, bàn tay Lâm Hải tìm tòi, không tránh không né, trực tiếp đem quyền đầu của gã nắm vào trong tay.

Người áo đen kinh hãi, nghĩ không ra tốc độ của Lâm Hải lại nhanh như vậy, chân kế tiếp đá bay, thẳng đến chỗ yếu hại của Lâm Hải.

Nhưng mà còn chưa chờ đá trúng Lâm Hải, thân thể bỗng nhiên không bị khống chế, hướng phía bên cạnh vung ra, vừa vặn thay Lâm Hải ngăn lại một chưởng của một người áo đen khác.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, cái này người áo đen trực tiếp chịu một chưởng của người một nhà, thổ huyết ngã xuống đất.

Nhưng mà, người của đối phương thực sự quá nhiều, cứ như vậy trong nháy mắt công phu, công kích của mấy người khác, tất cả đều đã đến.

"Lui ra phía sau!" Lâm Hải không thể không đem Hầu Kiếm Anh ở sau lưng, đẩy ngang ra mấy mét, sau đó thân thể xoay quanh mà lên, một cái đá quét, đem tất cả người áo đen vây quanh đều bức lui.

Chân Lâm Hải vừa xuống đất, sau đầu bỗng nhiên có một luồng kình phong đánh tới, Lâm Hải cũng không quay đầu lại, thân thể quỷ dị biến mất, đột nhiên xuất hiện bên trái người đang tập kích, một quyền đánh vào dưới xương sườn của gã.

Người áo đen rên một tiếng, uể oải ngã xuống đất.

“Hô!” Nhưng mà đúng vào lúc này, một cỗ sóng nhiệt phảng phất như liệt hỏa thiêu đốt, đột nhiên hướng phía mặt Lâm Hải đánh tới.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đối diện xòe ra một chưởng, dần dần phóng đại tại trong mắt, lòng bàn tay thông đỏ như lửa, năm cái ngón tay, lòng bàn tay giống như nung đỏ, mang theo khí thế thiêu cháy hết thảy, chớp mắt liền đến gần bên Lâm Hải.

Hầu Kiếm Anh tại sau lưng Lâm Hải thấy thế, không khỏi kinh hô một tiếng.

“Lâm tiền bối, cẩn thận! Cũng là người này làm tổn thương ta!”

Lông mày Lâm Hải nhướn lên, thực lực của người này, vậy mà đã đạt tới Ngưng Chân trung kỳ, cái thủ chưởng này càng là công pháp thuộc tính Hỏa, đã luyện được lô hỏa thuần thanh, trách không được Hầu Kiếm Anh không phải là đối thủ.

Bất quá, đối đầu với Lâm Hải, lại hiển nhiên không đáng chú ý.

Lâm Hải mắt thấy cái hỏa chưởng này liền muốn rơi trên người mình, thân thể đột nhiên quỷ dị lóe lên, thi triển Ẩn Nấp thuật, trong nháy mắt liền từ dưới cánh tay gã xuyên qua, đến sau lưng.

“A.” Người đánh ra hỏa chưởng thất kinh, còn không có chờ phản ứng lại, chợt thấy phía sau sinh phong, trong lòng biết không ổn, thân thể bỗng nhiên hướng về phía trước nhảy ra, lại vẫn chậm một bước.

Phốc một tiếng, Lâm Hải trở tay đánh ra một chưởng, đánh vào sau lưng của gã, người đánh ra hỏa chưởng nhất thời thổ huyết bay ra, ngã xuống đất không dậy nổi.

Đám người áo đen còn lại, thấy thế kinh hãi, bất quá bên trong ánh mắt lại không có chút sợ hãi nào, ngược lại càng thêm điên cuồng lên, hướng phía Lâm Hải phát động công kích mãnh liệt.

Lâm Hải tả đột hữu thiểm, mỗi lần xuất thủ, tất có một người ngã xuống, người áo đen tuy nhân số đông đảo, lại không chịu được thực lực mạnh mẽ của Lâm Hải, không mất một chút thời gian, đã ngã xuống bốn năm cái.

Mà bên ngành đặc biệt kia, tình huống cũng rất không lạc quan, Tô Cục trưởng bị bốn năm người áo đen vây vào giữa, hiểm tượng hoàn sinh, những người khác cơ hồ người người bị thương, ngã trên mặt đất, chỉ còn lại có hai người còn đang liều chết chém giết.

Thủ lĩnh người áo đen gặp cục thế ổn định, mới hướng phía bên Lâm Hải trông lại, kết quả vừa nhìn xuống, nhất thời kinh hãi.

“Lưu lại bốn năm người, thu thập tàn cục, những người khác cùng ta cùng tiến lên!”

Thủ lĩnh áo đen tiến lên, đem hai cái nhân viên ngành đặc biệt còn đang chiến đấu đánh bại, sau đó hét lớn một tiếng.

Trừ năm người vây quanh Tô Cục trưởng, tất cả những người khác cùng lên một loạt, hướng phía Lâm Hải đánh tới.

Nhất thời, xung quanh Lâm Hải đã có gần hai mươi người, hơn nữa bên trong hai mươi người này, hảo thủ có rất nhiều, Ngưng Chân kỳ liền có bảy tám cái, thậm chí tên thủ lĩnh này, còn giống như Lâm Hải, là Ngưng Chân hậu kỳ!

Lâm Hải chau mày, rốt cục cảm thấy có chút khó giải quyết, tuy những người này căn bản là không có cách làm chính mình bị thương, nhưng mình muốn đả thương những người này, cũng biến thành khó khăn.

Mỗi lần khi chính mình muốn đánh trúng một người nào đó, lập tức sẽ có những người khác công kích chính mình để cứu giúp, bức được bản thân không thể không biến chiêu.

Nếu là phạm vi rộng thì còn tốt, Lâm Hải có thể bằng vào thân pháp ưu thế, nhẹ nhõm đem đám người này đùa bỡn trong lòng bàn tay, nhưng vấn đề là, sau lưng Lâm Hải, còn có một cái Hầu Kiếm Anh.

Cứ như vậy, Lâm Hải đã muốn chiếu cố Hầu Kiếm Anh, lại phải đối mặt với mười cái cao thủ tu hành vây công, nhất thời có chút lực bất tòng tâm.

“Ai!” Than nhẹ một tiếng, hai tay Lâm Hải vung lên, Long Nha liền xuất hiện bên trong tay.

“Xem ra, chỉ có thể đại khai sát giới!”

Mắt thấy một chưởng của một người áo đen đối diện, đến trước người, hàn phong lạnh thấu xương gào thét, lòng bàn tay như băng!

Thân thể Lâm Hải, lại đột nhiên quỷ dị biến mất, ngay tại thời khắc người áo đen ngây người, đột nhiên thấy phía sau lưng mát lạnh, sau đó hoảng sợ phát hiện, một cái vật thể bén nhọn, từ trước ngực gã đã xuyên phá mà ra!

Người áo đen không cam lòng ngã xuống đất, máu tươi cuồng phun, mà một chân của một người áo đen khác, cũng đến phía sau Lâm Hải.

Lâm Hải cũng không quay đầu lại, thân thể bỗng nhiên uốn lượn quỷ dị, một chân của người áo đen kia sát qua lõm lưng Lâm Hải mà đi, người áo đen quá sợ hãi, không kịp chờ phản ứng lại, trước ngực đã đau xót, sau đó máu chảy ồ ạt!

Trong chớp mắt công phu, hai người áo đen ngã xuống đất mà chết, thế vây kín trong nháy mắt đã cáo phá.

Lâm Hải cầm Long Nha trong tay, ánh mắt băng lãnh, chỉ vào thủ lĩnh áo đen ở phía xa.

“Ta căn bản không muốn giết người, nhưng Long Nha đã ra, tất phải uống máu!”

“Cùng một chỗ nhận cái chết đi!”

Nói xong, thân ảnh Lâm Hải bỗng nhiên quỷ dị biến mất, đông đảo người áo đen quá sợ hãi.

“A!” Đột nhiên một tiếng hét thảm, ngực một người áo đen ở gần nhất liền phun máu, ngã trên mặt đất.

Không đợi bọn người áo đen này thấy rõ chuyện gì đã xảy ra, thân ảnh của Lâm Hải đột nhiên hiện lên ở trước mặt một người giữa bọn họ.

“Mau tránh ra!” Thủ lĩnh áo đen hét lớn một tiếng, sau đó gã vừa dứt lời, trung gian người ở giữa này đã bưng lấy cổ, mềm nhũn ngã xuống.

“Vây tại một chỗ, cảnh giới!” Thủ lĩnh áo đen kinh hãi thất sắc, lập tức gào thét để thủ hạ dựa lưng vào nhau, phòng ngừa Lâm Hải đánh lén.

Phốc!

Nhưng mà, một tiếng vang đâm vào thịt, để trong lòng gã đột nhiên đau xót, trơ mắt nhìn lại một người áo đen, trên thân bốc lên máu mà ngã xuống, mà thân ảnh Lâm Hải, lần nữa biến mất.

Cái này, người áo đen nhất thời lâm vào khủng hoảng, dựa vào lẫn nhau, thần sắc hoảng hốt, không biết lần công kích sau của Lâm Hải, lại đột nhiên xuất hiện ở đâu.

“Ảnh Sát Thuật, quả nhiên là thần kỹ ám sát!” Trong lòng Lâm Hải thầm khen một tiếng, thân ảnh không ngừng xuất hiện, tựa như một cái u linh du tẩu trong đêm tối, đem một đầu lại một đầu mạng thu hoạch rơi.

“Có bản lĩnh thì đi ra, quang minh chính đại quyết đấu, âm thầm đánh lén có gì mà tài ba!”

Thủ lĩnh áo đen, con mắt không hề chớp nhìn chằm chằm vào thân ảnh không ngừng biến hóa phương vị, hư hư thực thực của Lâm Hải, trong mắt rốt cục hiện lên vẻ kinh hoảng.

Giờ phút này, còn may mắn đứng tại bên trong này, chỉ còn lại có tám cao thủ Ngưng Chân kỳ bọn họ, những người áo đen còn lại, tất cả đều đã chôn vùi tại phía dưới Long Nha của Lâm Hải.

Phốc!

Đáng tiếc, gã vừa dứt lời, lại một tên người áo đen, trong mắt mang theo hoảng sợ cùng không cam lòng, chậm rãi ngã xuống.

Cao thủ Ngưng Chân kỳ, rốt cục bắt đầu vẫn lạc!

“Đậu móa, gia hỏa chết tiệt! Tiến hành công kích không khác biệt!”

Thủ lĩnh áo đen phát hiện, bọn họ phòng thủ như vậy, không khác gì ngồi chờ chết, cho dù toàn lực ứng phó, cũng không chống đỡ được nhất kích tất sát của Lâm Hải, thà rằng như vậy, không bằng chủ động tiến công, quản thân ảnh trước mặt là thật là giả, hết thảy đều chém giết!

Bạch!

Những người áo đen còn lại, đồng loạt quất ra chủy thủ, bọn họ rất nhiều người tập luyện đều là quyền pháp chưởng pháp, cũng không am hiểu binh khí, nhưng giờ phút này cũng bị buộc, hướng phía hư ảnh không ngừng xuất hiện ngay phía trước chính mình của Lâm Hải, điên cuồng chém lung tung.

Phốc! Phốc! Phốc...

Từng tiếng âm thanh đâm vào thịt truyền đến, giờ phút này trong lòng người áo đen đã đại loạn, không có chương pháp, ngược lại làm cho Lâm Hải có thời cơ lợi dụng, trong chớp mắt, bị từng kích từng kích đâm phá, ngã xuống.

Thủ lĩnh áo đen bổ một đao về Lâm Hải phía trước mặt, hư ảnh biến mất, sau đó gã kinh hãi phát hiện, bốn phía rỗng tuếch, đồng bạn của chính mình đã ngã xuống toàn bộ.

Dưới sự kinh hãi, gã đột nhiên ngẩng đầu, đã thấy Lâm Hải đang đứng sừng sững tại bên ngoài khoảng một trượng, Long Nha trong tay chỉ vào phía gã, ánh mắt lạnh lùng, sát cơ lẫm nhiên.

Chương 779: Đến cũng đã đến, liền lưu lại đi!

“Ngươi đã giết sạch bọn họ!”

Trong lòng thủ lĩnh áo đen hoảng hốt, phẫn nộ gầm nhẹ, cúi đầu nhìn quanh bốn phía, một đám thủ hạ của chính mình, trong thời gian nháy mắt, tất cả đều phơi thây tại chỗ, bị Lâm Hải giết sạch sành sanh.

Lâm Hải thần sắc ngạo nghễ, nhếch miệng lên, lộ ra một tia cười lạnh.

“Long Nha ra, tất uống máu!”

“Kế tiếp, giết chết sẽ là ngươi!”

"Hỗn đản!" Con mắt thủ lĩnh áo đen nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lửa giận bốc lên, cơ hồ đem hàm răng cắn nát!

Những thủ hạ chết đi này, cơ hồ là toàn bộ thế lực của gã, trong ngày bình thường càng là thân như tay chân, từng chung sức đánh chết không ít cường địch, nghĩ không ra hôm nay, vậy mà tất cả đều đưa tại bên trong tay người này.

Vung tay lên, thủ lĩnh áo đen phẫn nộ cầm đoản đao trong tay ném xuống dưới chân, song quyền nắm thật chặt, con mắt mang theo vô hạn cừu hận, nghiến răng nghiến lợi.

"Hôm nay, ta tất se giết ngươi, báo thù cho các huynh đệ!"

Lâm Hải thấy gã đem đoản đao ném đi, miệt thị cười một tiếng, Long Nha trong tay tiêu thất vào hư không, cũng đem binh khí thu hồi, hướng phía thủ lĩnh áo đen bĩu môi.

"Báo thù không phải chỉ nói ngoài miệng, có bản lãnh gì, thả mã đến đây đi!"

Thủ lĩnh áo đen thấy Lâm Hải cũng thu vũ khí, trong lòng nhất thời vui vẻ, nói thầm một tiếng, thật sự là trời cũng giúp ta, giúp ta báo đại thù này!

Thủ hạ của gã, cơ hồ đều là chết tại phía dưới đôi dao ngắn quỷ dị xảo trá, xuất quỷ nhập thần đáng sợ này của Lâm Hải, mấy cái không ai đỡ nổi một hiệp, trong lòng thủ lĩnh áo đen đối với đôi dao ngắn này cũng là tương đối cố kỵ.

Nghĩ không ra giờ phút này, Lâm Hải vậy mà chủ động đem binh khí đáng sợ như vậy, thu lại, cái này không thể nghi ngờ để thủ lĩnh áo đen mừng rỡ, hoàn toàn yên tâm!

"Cái ngốc bức này, thực lực tuy mạnh, nhưng đầu lại không dùng được, lão tử là không thiện dùng binh khí, một thân công phu tất cả đều ở bên trên chưởng pháp, mới chủ động vứt bỏ đoản đao!”

“Mà nhìn hắn động thủ lúc trước, sử dụng đôi dao ngắn này, thực lực rõ ràng so với tay không mạnh hơn không chỉ một bậc, bây giờ thấy lão tử vứt bỏ đao không cần, vậy mà cũng đem binh khí thu hồi, thật sự là tự tìm đường chết!”

Nghĩ đến chỗ này, trên mặt thủ lĩnh áo đen đột nhiên lộ ra khoái ý nhe răng cười, song chưởng đột nhiên lập tức, để ở trước ngực như ôm viên cầu.

“Ừm.” Lâm Hải sững sờ, sau đó liền phát hiện, giữa song chưởng của thủ lĩnh áo đen, đột nhiên hình thành một cỗ luồng khí xoáy, cực tốc xoay tròn, cuồng bạo tùy ý, lạnh thấu xương như đao.

“Công pháp Phong hệ!” Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, kinh ngạc mở miệng.

“Đi!”

Nhưng vào lúc này, song chưởng của thủ lĩnh áo đen đột nhiên đẩy ra về phía trước, vòng xoáy nhỏ lớn cỡ bóng đá, đột nhiên bay ra, thẳng đến Lâm Hải, phía trên đường đi, không khí rung động, gào thét như là quỷ gào, dưới chân cát bay tràn ngập, che khuất bầu trời, không thể thấy mọi vật!

Tốc độ của luồng khí xoáy cực nhanh, hơn nữa như là quả cầu tuyết càng lúc càng lớn, một cái nháy mắt, đã kinh biến đến mức cao cỡ một người, sỏi đá xung quanh toàn bộ đều bị khí xoáy hút lên, mới đến mép cầu liền bị đao gió cắt nát, hóa thành cát bụi!

“Đao gió thật bén nhọn!” Ánh mắt Lâm Hải thêm ra một tia ngưng trọng, mắt thấy luồng khí xoáy liền muốn đến trước mắt, đột nhiên học bộ dáng của thủ lĩnh áo đen, song chưởng lập tức vung lên, lăng không đem luồng khí xoáy to lớn ôm giữa không trung!

“Phá!”

Trong không khí, nhất thời phát ra một trận kêu chói tai, không khí bốn phía quanh luồng khí xoáy, đột nhiên bắt đầu chấn động, vậy mà hình thành đường đường gợn sóng mà mắt trần có thể thấy, dạng sóng tỏa ra bốn phía, như là gợn nước.

Mà luồng khí xoáy to lớn phảng phất có thể cắt đứt hết thảy này, tựa như một cỗ xe tải phi nhanh, đột nhiên phanh lại, sau khi theo quán tính mà di chuyển về phía trước một chút xong, thì sinh sinh ngừng lại, cũng không còn cách nào tiến thêm nữa!

“Cái này, điều đó không có khả năng!” Trong lòng thủ lĩnh áo đen hoảng hốt, trơ mắt nhìn chằm chằm này luồng khí xoáy treo ở giữa không trung giữa gã cùng Lâm Hải, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Đi!”

Hai tay thủ lĩnh áo đen bấm niệm pháp quyết, lần nữa thôi động chân khí, một cỗ lực đẩy cực lớn, khiến cho luồng khí xoáy đột nhiên rung mạnh, hướng phía phương hướng Lâm Hải ép qua!

“Ta dựa vào, uy lực rất cường đại!” Lâm Hải không khỏi chau mày, hắn giờ phút này hoàn toàn là dựa vào Trích Tinh Thủ, cậy mạnh lăng không đem luồng khí xoáy ôm lấy, khiến cho nó không được tiến thêm, tự nhiên là không cách nào so sánh cùng pháp quyết thôi động của thủ lĩnh áo đen.

Mắt thấy sắp khống chế không nổi, ánh mắt Lâm Hải không khỏi liếc về phía năm người vây công Tô Cục trưởng, khóe mắt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

“Đi!” Thân thể Lâm Hải, đột nhiên nhảy ra, luồng khí xoáy lăng không ôm trong ngực, xông vào chiến đoàn của bọn người Tô

Cục trưởng, sau đó đột nhiên rút lực, thi triển Tật Phong Bộ, thoát khỏi trung tâm.

“Tô Cục trưởng tránh ra!” Đồng thời với lúc thoát đi, Lâm Hải không quên nhắc nhở Tô Cục trưởng một tiếng, tuy Lâm Hải đối với ông ta cũng không có hảo cảm, nhưng cuối cùng vẫn không phải là địch nhân.

“Ta dựa vào!” Tô Cục trưởng quay đầu, chỉ thấy luồng khí xoáy cực lớn, cắt đứt không khí đến gần, trong lòng thầm mắng một tiếng, lấy tốc độ cực nhanh, hướng phía bên cạnh nhảy ra.

Mà năm người công kích Tô Cục trưởng, chờ phản ứng lại, lại muốn tránh cũng đã không kịp, từng cái nhìn chằm chằm vào luồng khí xoáy gần trong gang tấc, nhất thời hoảng sợ mở to hai mắt, một mặt tuyệt vọng.

“Mau tránh ra a!”

Thủ lĩnh áo đen làm sao cũng không nghĩ tới Lâm Hải lại ra một chiêu như vậy, cứ thế mà đem phương hướng của luồng khí xoáy cải biến, giờ phút này liền cả chính gã, cũng không cách nào khống chế đối tượng công kích của cái vòng xoáy này.

“Phốc!”

Lời nói của gã mới rơi xuống đất, năm người áo đen đã hoàn toàn bị cuốn vào trong luồng khí xoáy, nhất thời huyết vụ phiêu tán rơi rụng, thành cái xác không hồn!

“Hỗn đản!”

Thủ lĩnh áo đen mắt thấy năm tên thủ hạ sau cùng của mình, vậy mà tất cả đều chết tại phía dưới công kích của mình, vừa tức vừa hận, mở to hai mắt nhìn Lâm Hải, cơ hồ muốn nổi điên.

“Chết đi cho ta!”

Thủ lĩnh áo đen quát lên một tiếng lớn, bàn tay phải lăng không cắt xuống, nhất thời một đường đao gió dài một mét, gào thét lên thẳng đến người Lâm Hải, còn chưa cận thân, da thịt liền đau đớn một trận, buốt như đao cắt.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn chăm chú vào ngọn đao gió kia, khóe miệng hơi nhếch, cười lạnh một trận.

Mắt thấy ngọn đao gió kia liền muốn chém vào trên thân thể mình, Lâm Hải đột nhiên nâng cánh tay phải lên, thủ chưởng duỗi ra, một tay giữ lấy ngọn đao gió kia ở trong lòng bàn tay.

“Cái gì!” Thủ lĩnh áo đen hoảng hốt, lưỡi đao gió này có bao nhiêu sắc bén, gã chính là quá là rõ ràng, đừng nói là thân thể máu thịt, liền xem như một khối sắt thép, cũng có thể chặt đứt!

Thế nhưng Lâm Hải, vậy mà chỉ bằng một cái tay không, liền dễ như trở bàn tay đem đao gió nắm trong tay, lông tóc không tổn hao gì!

Cái này sao có thể?!

Trong lòng thủ lĩnh áo đen đột nhiên dâng lên một cỗ hoảng sợ vô cùng, có thể ở dưới tình huống Linh khí cơ hồ khô kiệt của Địa Cầu, mà tu hành đến Ngưng Chân hậu kỳ, tự nhiên không phải là người ngu dốt.

Tương phản, thủ lĩnh áo đen chẳng những không ngu dốt, ngược lại còn khôn khéo hơn người, thông tuệ cùng cực, nếu không cũng sẽ không có thành tựu như thế này.

Gã lập tức liền hiểu được, thực lực của Lâm Hải, căn bản không thể địch lại, cao hơn gã rất nhiều, tiếp tục đánh xuống, nói không chừng gã cũng phải giao mạng tại bên trong này.

“Rút lui!”

Hạ quyết tâm, thủ lĩnh áo đen không nói hai lời, quay đầu liền chạy!

"Muốn chạy." Lâm Hải cười lạnh một tiếng, tuy cùng là Ngưng Chân hậu kỳ, nhưng lần giao thủ này, Lâm Hải đã nhìn ra, thực lực của thủ lĩnh áo đen cùng mình, căn bản là không thể so sánh nổi.

Nhẹ nhàng hất lên, đao gió trong tay Lâm Hải, liền bị vứt qua một bên, rơi vào trên một tảng đá lớn, nhất thời đem tảng đá lớn đó cắt thành hai nửa.

Mà thân hình Lâm Hải lóe lên, thi triển Tật Phong Bộ, trong nháy mắt liền đến sau lưng thủ lĩnh áo đen.

"Đến cũng đã đến, liền lưu lại đi!"

Lâm Hải gào to một tiếng, thủ chưởng bỗng nhiên nhô ra, hướng phía cái cổ thủ lĩnh áo đen vồ xuống.

Thủ lĩnh áo đen kinh hãi, đá sau một cái, muốn đem Lâm Hải bức lui, nhưng mà thân ảnh của Lâm Hải, lại quỷ dị biến mất, sau một khắc đã xuất hiện tại ngay phía trước của thủ lĩnh áo đen.

"Ba!"

Thủ chưởng của Lâm Hải nhô ra, đội lên trên cổ thủ lĩnh áo đen, vừa muốn đem nó vặn gãy, đột nhiên đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, lông tơ bùng nổ!

Chương 780: Tiếp đó, là thời gian chơi trốn tìm!

"Không tốt!"

Trong lòng Lâm Hải thầ nghĩ không ổn, phía sau có một cỗ âm khí cực kỳ mãnh liệt, không có dấu hiệu nào xuất hiện, trong nháy mắt đã đem hắn bao phủ, để hắn phát lạnh khắp cả người!

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải trở tay hướng về phía sau vung lên, đồng thời thân thể vọt lên theo hình xoắn ốc, quỷ dị hướng bay ngược sang phía bên cạnh, thân thể còn giữa không trung, hai chân liền ra mười mấy chân Liên Hoàn Cước, khó khăn lắm mới đem đánh lén bất thình lình hóa giải.

Hai chân vừa rơi xuống đất, trong lòng Lâm Hải rung mạnh, kinh hãi quay đầu, đã thấy Tô Cục trưởng nổi sát cơ bốn phía, âm khí vờn quanh, đứng ở sau lưng, trên mặt là thần tình kinh ngạc, kinh hãi không khỏi!

“Là ngươi!”

“Là ngươi!”

Hai người gần như đồng thời mở miệng, nhìn chằm chằm đối phương, tất cả đều cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi cùng ngoài ý muốn.

Qua giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, cỗ âm Sát chi khí dày đặc này, đã để Lâm Hải kinh hãi phát hiện, cái Tô Cục trưởng trước mắt này, lại chính là người trước đó ở trong rừng cây nhỏ, đánh lén Liễu Hinh Nguyệt.

Mà Tô Cục trưởng hiển nhiên cũng nhận ra Lâm Hải, cũng là cao thủ đêm đó đã đánh qua một chiêu cùng ông ta.

“Thật là nghĩ không ra a.” Lâm Hải lắc đầu thở dài, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

“Bất quá, ta rốt cuộc hiểu rõ, vì cái gì Hầu Kiếm Anh sẽ vô cớ bị tấn công, mà ngươi lại vì cái gì nhiều lần đối với ta tiến hành ngăn cản, ngược lại tùy ý đem một khách sạn vô tội phong lại để giao nộp, cũng hiểu rõ vì cái gì lấy thực lực của ngươi, vừa rồi bị năm người vây quanh, lại thật lâu không thể thoát thân, thật là nghĩ không ra, nguyên lai…”

“Im ngay!” Lâm Hải còn chưa nói xong, Tô Cục trưởng gào to một tiếng, đem lời nói của Lâm Hải cắt ngang, trong mắt tràn ngập sát cơ, sắc mặt dữ tợn.

“Lâm Hải, ta vạn vạn không nghĩ đến, cái Tà Sát Chi Khí bên trong này, vậy mà có liên quan cùng ngươi, trách không được trước đó ngươi hét lớn một tiếng, Tà Sát Chi Khí, lại đột nhiên biến mất, nguyên lai đây đều là do ngươi khống chế!”

“Ta qua, đây là âm mưu bị bại lộ, muốn vu oan hãm hại, trả đũa.” Lâm Hải mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Ngươi cân nhắc mang bọn ta đến bên trong này, cũng là sợ chúng ta phát hiện bí mật của ngươi, chuẩn bị đem chúng ta ở bên trong hốt gọn một mẻ, sát nhân diệt khẩu!”

“Quả nhiên là dã tâm lang cẩu a, ta dù là liều cả cái mạng này, cũng sẽ không để âm mưu của ngươi đạt được, chịu chết cho ta đi!”

Nói xong, Tô Cục trưởng gào to một tiếng, trong không khí nhất thời lôi ra một chuỗi tàn ảnh, tốc độ quá nhanh, vậy mà không hề dưới Lâm Hải.

Lâm Hải nhất thời lộ vẻ mặt ngưng trọng, đột nhiên hướng phía bên cạnh thân đánh ra một chưởng.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, không khí xung quanh Lâm Hải chấn động một mảnh, như là sóng lớn, Lâm Hải càng là hướng thẳng tắp phía sau mà thối lui, một mực trượt ra bốn năm mét, mới dừng hẳn cước bộ.

Kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy Tô Cục trưởng đồng dạng thân thể cũng bị đánh bại lui đi, lộ diện lưu lại trên mặt đất là hai đường dấu vết thật sâu, sau khi đứng vững, mặt mũi ông ta cũng tràn đầy chấn kinh.

Phía dưới một chiêu cứng rắn đụng nhau, hai người vậy mà thế lực ngang nhau, bất phân cao thấp.

“Keng!”

Tô Cục trưởng tại bên hông kéo một vòng, một thanh nhuyễn kiếm xuất hiện bên trong tay, cánh tay lắc một cái, nhuyễn kiếm thẳng tắp, sắc lạnh lóng lánh.

Lâm Hải nhíu mày, thực lực của Tô Cục trưởng chính là Ngưng Chân hậu kỳ đỉnh phong, so với hắn còn cao hơn một bậc, tuy chất lượng chân khí không bằng chính mình, nhưng nếu thật động thủ, so sánh ra, thực sự thắng bại khó liệu!

Đối mặt với cường địch, Lâm Hải cũng không dám khinh thường, hai tay khẽ vung, Long Nha xuất hiện trong lòng bàn tay, trong mắt lấp lóe quang mang, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Tô cục, Lâm tiền bối, các ngươi, các ngươi cái này là thế nào ?” Hầu Kiếm Anh ở một bên, đã sớm mộng bức.

Vừa rồi Lâm Hải đều đã đem những người này toàn bộ đều xử lý, liền cả thủ lĩnh áo đen mắt thấy cũng phải mất mạng, làm sao Tô Cục trưởng đột nhiên xuất thủ đối với Lâm Hải.

Hơn nữa nghe hai người đối thoại, Hầu Kiếm Anh càng là không hiểu ra sao, nhất là Tô Cục trưởng nói, Lâm Hải có vẻ giống như thành kẻ cầm đầu Tà Sát Chi Khí.

Đáng tiếc, hai người giờ phút này tất cả đều đem tinh lực phóng tới trên người đối phương, không dám phân tâm chút nào, con mẹ nó nào có ở không mà để ý đến y.

Hai người cách xa nhau mười mét, cầm vũ khí trong tay, lạnh lùng nhìn chăm chú vào đối phương, con mắt không hề nháy, bắt lấy nhược điểm của đối phương, tìm kiếm thời cơ nhất kích tất sát.

Đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ không yếu hơn mình, Lâm Hải cùng Tô Cục trưởng, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ cho đối phương thời cơ lợi dụng, trong không khí chỉ có mắt chạm nhau, va chạm ra tia lửa dầy đặc.

Hầu Kiếm Anh nhìn Lâm Hải, nhìn nhìn lại Tô Cục trưởng, nhất thời không biết lên như thế nào cho phải, muốn đi qua ngăn cản hai người, không ngờ phát hiện, vừa mới tới gần, sát cơ mãnh liệt giữa hai người này, cơ hồ đều đem y xoắn nát, để y căn bản không lại gần được.

“Có phải có hiểu lầm gì đó hay không a, mọi người ngồi xuống, có cái gì nói ra có được hay không. Nhị Hổ Tương Tranh, tất có một bị thương a!”

Ngay tại lúc Hầu Kiếm Anh một mặt lo lắng, không ngừng khuyên can, thủ lĩnh áo đen lại không biết từ khi nào, đã vụng trộm di động đến sau lưng Lâm Hải.

“Đi chết đi!”

Đột nhiên, thủ lĩnh áo đen lăng không bạo khởi, thân thể lấy tốc độ cực nhanh, hướng phía Lâm Hải đánh tới, thủ chưởng lập tức vung lên, hai đường đao gió sắc bén cắt đứt hết thảy, trong chớp mắt liền đến phía sau lưng Lâm Hải.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, thân thể lấy một cái tư thế vặn vẹo quỷ dị, tránh thoát đánh lén phía sau, đồng thời Long Nha trong tay, từ một cái góc độ vô cùng xảo trá, hướng về sau mà đâm ra.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, thủ lĩnh áo đen một kích không trúng vừa định lui lại về phía sau, thân thể run lên, chấn kinh cúi đầu, lại thấy chỗ trước ngực mình, có một thanh chủy thủ màu xám trắng, lút cán mà vào, máu tươi phun ra, giống như chảy ra.

“Không...” Sắc mặt thủ lĩnh áo đen hoảng sợ, trong mắt mang theo tuyệt vọng cùng không cam lòng, ầm vang ngã xuống đất.

“Phá!”

Ngay tại lúc thủ lĩnh áo đen ngã xuống đất, đồng thời một tiếng xé gió bén nhọn, đột nhiên vang lên bên tai Lâm Hải, cắt đứt da thịt nhói nhói, để Lâm Hải đột nhiên kinh hãi!

Đồng thời với lúc thủ lĩnh áo đen xuất thủ đánh lén, Tô Cục trưởng đã nắm lấy thời cơ, ngang nhiên xuất thủ, uy thế sắc bén, duệ không thể đỡ!

Lâm Hải chỉ cảm thấy âm phong quấn quanh, thân thể phảng phất cũng bị giam cầm, đồng tử co lại nhanh chóng, vội vàng phóng chân khí ra ngoài, ngưng tụ ra một tầng hộ giáp, đem âm khí ngăn ở bên ngoài.

Đồng thời, Long Nha trong tay hướng ra phía ngoài đâm đến, đem nhuyễn kiếm của Tô Cục trưởng đánh chệch hướng, thừa dịp thời cơ này, thân thể hắn liền nhanh chóng lui lại!

“Đốt!” Trong miệng Tô Cục trưởng quát nhẹ, nhón mũi chân, giống như mặt đất bay vút lên, trong tay lập tức tăng tốc độ, cổ tay run run, vô số kiếm hoa, đem Lâm Hải bao phủ, ép sát theo!

Lâm Hải một chiêu mất tiên cơ, nhất thời rơi vào hạ phong, dưới chân một bên bay ngược, một bên vung vẩy Long Nha, đón đỡ kiếm mang dày như giọt mưa của Tô Cục trưởng!

Keng keng keng keng!

Tiếng kim loại va chạm dày đặc chói tai, xen lẫn tia lửa văng khắp nơi, hai bóng người Lâm Hải cùng Tô Cục trưởng, một trước một sau, trong chớp mắt bay ngược ra vài trăm mét, đến bên hồ

Dạng Ba.

Lông mày Lâm Hải nhướn lên, luận thực lực, Tô Cục trưởng cùng Lâm Hải sàn sàn với nhau, tương xứng, bây giờ bị Tô Cục trưởng chiếm tiên cơ, tại phía dưới tấn công cường thế của ông ta, Lâm Hải muốn chuyển tiên cơ về, quả thực khó khăn.

Nhưng giờ phút này, trong lòng Lâm Hải đã có kế sách.

Mắt thấy trường kiếm của Tô Cục trưởng tới gần, âm khí vờn quanh, kiếm khí như đao, Lâm Hải một bên đón đỡ, không ngừng bước bay ngược, trực tiếp thối lui đến bên hồ Dạng Ba.

Cạch cạch cạch cạch...

Thân thể Lâm Hải lăng không, hơi nhún chân giẫm đạp mặt hồ, nhất thời kích thích bọt nước văng khắp nơi, giống như vô số ám khí đoạt mệnh, hướng phía Tô Cục trưởng kích xạ!

“m hiểm!” Tô Cục trưởng thầm mắng một tiếng, dù thực lực của gã cao thâm, nhưng đối diện với mấy giọt nước đã bị Lâm Hải quán chú chân khí này, cũng không dám xem thường.

Tuy dưới chân chưa ngừng, đạp nước truy sát, nhưng thế kiếm trong tay lại không thể không đổi công làm thủ, múa lên một đạo kiếm hoa, bảo vệ quanh thân chính mình, đem giọt nước trấn ở bên ngoài.

Giọt nước bị đánh rơi, trường kiếm của Tô Cục trưởng lần nữa run run, thời điểm đâm về phía Lâm Hải, trên mặt Lâm Hải chợt lộ ra một nụ cười cổ quái.

“Đuổi lâu như vậy, đuổi thoải mái đi.”

“Tiếp đó, là thời gian chơi trốn tìm!”

Lâm Hải có một hơi thời gian để thở dốc, thân thể đột nhiên chìm xuống, giống như vật nặng ngàn cân, đột nhiên chìm xuống, nhanh chóng biến mất tại trên mặt nước.

Tô Cục trưởng sững sờ, trường kiếm truy sát vào nước, lại trễ một bước, tung tích của Lâm Hải đã hoàn toàn không có, chỉ còn lại có bọt nước dập dờn trên mặt hồ!

Chương 781: Chiến khô lâu!

Mất đi tung tích của Lâm Hải, Tô Cục trưởng nhướng mày, thân thể không ngừng giẫm lên mặt nước, để phòng rơi vào trong nước.

Hai con mắt băng lãnh đầy vẻ lo lắng, lỗ tai cũng dựng thẳng lên, tùy thời nhìn chăm chú vào mặt nước ba động.

Giờ phút này, Lâm Hải chìm vào đáy hồ, lúc nào cũng có thể từ một nơi nào đó để lao ra, đối với ông ta tiến hành đánh lén, ưu thế trước đó đã mất hết, Lâm Hải ở trong tối, ông ta ở ngoài sáng, Tô Cục trưởng nhất thời lâm vào bị động.

“Hừ, nhìn ngươi có thể tránh được bao lâu, chỉ cần ngươi dám mạo hiểm nhô đầu, lập tức cho đầu ngươi một kích!”

Tô Cục trưởng thấy việc đã đến nước này, ngược lại không vội, cầm trường kiếm trong tay, hết sức chăm chú nhìn động tĩnh trên mặt nước, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ.

“Ừm.” Đột nhiên, phía trước cách đó không xa, mặt nước tựa hồ có dập dờn rất nhỏ, ánh mắt Tô Cục trưởng ngưng tụ, thân thể cấp tốc xông qua.

Nào nghĩ đến, dưới chân vừa động, bỗng nhiên cảm thấy mặt nước bên cạnh thân quỷ dị run lên, không đợi ông ta làm ra phản ứng, một cột nước phóng lên tận trời, thẳng đến ông ta mà va chạm.

“Hừ!” Tô Cục trưởng hừ lạnh một tiếng, nhất thời có chút trở tay không kịp, dưới chân liền giẫm, thân thể tại trên mặt nước trơn nhẵn, trực tiếp dời ra xa ba, bốn mét.

Nhưng mà thân hình còn chưa đứng vững, một đạo quang mang chợt hiện, Lâm Hải mượn cột nước yểm hộ, cầm trong tay Long Nha, đã đến trước mặt Tô Cục trưởng, thẳng đến chỗ yếu hại mà đâm xuống!

Tô Cục trưởng kinh hãi, phía dưới cuống quít, tay múa kiếm hoa, bảo vệ yếu hại quanh thân.

Coong!

Một tiếng vang chói tai, Long Nha của Lâm Hải, trực tiếp đâm vào trên thân kiếm của Tô Cục trưởng.

Tô Cục trưởng chỉ cảm thấy cổ tay rung mạnh, nếu không phải trên thân kiếm quán chú chân khí, phía dưới một nhát này, nhất định sẽ bị bẻ gãy!

Kết kiếm quyết, mắt nhìn phía trước, vừa muốn chuẩn bị đánh trả, lại nghe phù phù một tiếng, Lâm Hải lần nữa đi vào trong nước, mất đi tung tích!

“Đáng giận!” Tô Cục trưởng giận mắng một tiếng, đang phỏng đoán Lâm Hải trốn đến bên trong đâu, thì đột nhiên sau lưng vẩy ra bọt nước.

“Không tốt!” Tô Cục trưởng giật nảy cả mình, nghĩ không ra Lâm Hải lại nhanh như vậy, vậy mà từ dưới nước chạy ra phía sau mình.

Liền quay đầu cũng không kịp, Tô Cục trưởng thay đổi đầu kiếm, trực tiếp từ dưới nách xuyên qua, đâm hướng phía sau.

“Ừm.” Trong nháy mắt đâm ra, trong lòng ông ta giật mình, nhất thời cảm thấy một trận không ổn.

“Mắc lừa!”

Tô Cục trưởng vội vàng thu kiếm, nhưng mà còn chưa kịp rút về, một bóng người từ trong nước phóng lên tận trời, thẳng đến hai mắt Tô Cục trưởng đâm tới.

Tô Cục trưởng quá sợ hãi, thời khắc nguy cấp, nghiêng đầu một cái, tránh thoát qua, chỗ bả vai lại đột nhiên đau xót, hai đạo huyết tiễn liền phun ra.

“Đáng chết!” Tô Cục trưởng vung trường kiếm lên, đem Lâm Hải bức lui, nhưng mà Lâm Hải lại quỷ dị ra hiện ra tại phía sau ông ta, hướng phía sau đầu đâm xuống!

Tô Cục trưởng quá sợ hãi, không kịp huy kiếm đón đỡ, chỉ có thể chân đạp mặt nước, hướng về phía trước phi nước đại!

“Như Ảnh Tùy Hình!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, rốt cục sử xuất một trong những tất sát kỹ của Ảnh Sát Thuật, dưới chân liền đạp nước, ánh mắt băng lãnh, Long Nha trong tay thủy chung không rời một tấc sau đầu Tô Cục trưởng, như giòi trong xương!

Chân Tô Cục trưởng đạp lên mặt nước phi nước đại, cảm thụ được hàn ý băng lãnh đầu cơ hồ tùy thời có khả năng đem mình xuyên qua, lại ngay cả thời gian huy kiếm đón đỡ hoặc là trốn tránh cũng đều không có, nhất thời mồ hôi lạnh lâm ly, trong lòng hoảng sợ!

Hai người một trước một sau, trực tiếp từ mặt nước lại trở lại Ven hồ Thanh Thanh, Tô Cục trưởng xuất ra tất cả vốn liếng, lại căn bản là không có cách hất Lâm Hải ra mảy may, trong lòng không khỏi lo lắng vạn phần!

Mà Lâm Hải thấy sử xuất một chiêu Như Ảnh Tùy Hình này, vậy mà còn chưa thể kiến công, trong lòng cũng một trận không kiên nhẫn.

“Giết!” Lâm Hải khẽ quát một tiếng, thân thể đột nhiên vọt lên, cùng bình địa đi, giống như lợi kiếm rời dây cung, tốc độ lần nữa đề bạt, thẳng đến sau gáy Tô Cục trưởng đâm tới!

Chính là một chiêu mà trước kia Ảnh lão nhị đã đem Lâm Hải bức đến luống cuống tay chân, phối hợp cùng Như Ảnh Tùy Hình, tốc độ nhanh đến cực hạn!

Tô Cục trưởng quá sợ hãi, lần này triệt để bất lực, trong mắt giãy dụa một phen, lộ ra không cam lòng thật sâu!

Mắt nhìn thấy Long Nha của Lâm Hải, liền muốn đâm vào lưng Tô Cục trưởng, bỗng nhiên, Tô Cục trưởng gầm lên giận dữ, tốc độ đột nhiên đề cao trên diện rộng, lập tức liền đem Lâm Hải bỏ lại đằng sau.

Lâm Hải nhất thời giật mình, nghĩ không ra Tô Cục trưởng đột nhiên bạo phát, tốc độ vậy mà đề cao gấp đôi không ngừng!

“Rống!”

Đúng lúc này, Tô Cục trưởng đột nhiên quay người, đứng thẳng tại chỗ, hướng phía Lâm Hải phát ra một tiếng gầm giận dữ âm u.

Cùng lúc đó, trên thân thể của Tô Cục trưởng, đột nhiên tràn ngập sương đen, cấp tốc hướng bốn phía khuếch tán, trong chớp mắt bên trong phương viên trăm mét đã bị Tử khí bao phủ, sinh cơ hoàn toàn không có, không thể thấy vật!

Sau đó, một màn khiến cho Lâm Hải càng thêm vô cùng chấn động, sau lưng phát lạnh, liền xuất hiện!

Chỉ thấy Tô Cục trưởng đứng tại chỗ kia, y phục trên người đột nhiên nổ tung, sau đó một thân da thịt, vậy mà vỡ vụn thành từng mảnh, như bã đậu rơi xuống đất, trong chớp mắt công phu, vậy mà biến thành một bộ xương khô màu trắng!

Hai mắt Lâm Hải đăm đăm, ngơ ngác nhìn hết thảy, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Ta dựa vào, ngươi nha là người hay quỷ ?” Lâm Hải choáng váng, mở miệng hỏi nói.

“Hỗn đản, ngươi cái hỗn đản đáng chết này!” Tô Cục trưởng đã biến thành khô lâu, chỉ vào Lâm Hải gầm lên giận dữ.

“Ngươi ta vốn không có cừu oán, ngươi ăn no căng, muốn lội vũng nước đục này, bây giờ làm cho ta từ bỏ thân thể, trở thành cái bộ dạng không chết không sống này, lão tử không giết ngươi, quyết không bỏ qua!”

Nói xong, khô lâu đột nhiên lao tới, nhanh như thiểm điện, trực tiếp liền nhảy đến trước mặt Lâm Hải.

Hai cái cánh tay xương trắng, đột nhiên vung, xen lẫn Tử khí nồng đậm, thẳng đến Lâm Hải mà đánh tới!

Lâm Hải kinh hãi, tốc độ của cái khô lâu này, so với Tô Cục trưởng trước đó, muốn nhanh hơn gấp đôi không ngừng, Lâm Hải vội vàng thi triển Tật Phong Bộ, đồng thời mượn nhờ thân pháp của Ẩn Nấp thuật, dùng hết toàn lực hướng phía bên cạnh nhảy vọt.

“Xoẹt xẹt!”

Cánh tay của khô lâu, dán sát qua thân thể Lâm Hải, đem y phục trên thân Lâm Hải, trực tiếp vạch phá ra một vết rách.

“Mẹ nó!” Lâm Hải kinh hãi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, cái này nếu là chậm thêm một chút, chính mình trực tiếp liền bị quét trúng.

Còn chưa đứng vững, đùi phải của khô lâu đột nhiên nâng lên, đúng vào phía đầu của Lâm Hải mà nện xuống, nặng tựa vạn cân, tấn mãnh như sấm!

Lâm Hải giật nảy cả mình, thân thể nhất chuyển, quỷ dị xuất hiện tại bên cạnh thân của khô lâu, đồng thời đưa Long Nha ra, đâm về khung xương trước ngực khô lâu.

Nào nghĩ đến, bộ xương khô này dị thường linh hoạt, hơi chút nghiêng người liền tránh thoát qua, ngược lại hai cái móng vuốt hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải mà vồ xuống.

Thân thể Lâm Hải ngửa ra sau, chân sau bay lên, chuẩn bị đem khô lâu đạp bay.

Lại không nghĩ, khô lâu cũng nâng lên một cái chân, thẳng đến chân Lâm Hải đá tới.

“Ầm!”

Một tiếng vang ngột ngạt, đùi phải của Lâm Hải cùng đùi phải của khô lâu, hung hăng đụng vào nhau.

“Mẹ nó!” Lâm Hải đau đến nhe răng, đùi phải phảng phất như đá vào bên trên một cây cột sắt, đau đớn một trận, mà khô lâu phảng phất như không có cảm giác gì, thuận thế lại là đá ra một chân.

Lâm Hải là thân thể máu thịt, cũng không thể cùng gã cứng rắn đụng, thân thể hướng về phía sau nhảy vọt, đồng thời vung vẩy Long Nha trong tay, lần nữa lấn lên, thẳng đến mặt khô lâu.

Khô lâu cũng không tránh né, ngược lại cầm hai cái trảo xương, hướng phía Long Nha của Lâm Hải chộp tới.

Lâm Hải không dám khinh thường, rút Long Nha về, đồng thời thân thể xoay tròn, đến một bên khác của khô lâu, công kích lần nữa!

Một người một khô lâu, ngươi tới ta đi, nhất thời đánh nhau cùng một chỗ.

Một lúc sau, Lâm Hải liền phát hiện, cái khô lâu này so với Tô Cục trưởng trước đó, mặc kệ là tốc độ hay là thực lực, cũng mạnh hơn một mảng lớn, thua kém duy nhất là, vô pháp giống như Tô Cục trưởng, lấy tay làm trường kiếm.

Cứ như vậy, thực lực của khô lâu mặc dù đã cao hơn Lâm Hải rất nhiều, nhưng khổ vì tay không tấc sắt, mà của Lâm Hải lại dị thường quỷ dị, linh hoạt như con khỉ, trong lúc nhất thời vậy mà không có biện pháp nào để bắt Lâm Hải.

Bất quá, Lâm Hải muốn làm khô lâu bị thương, cũng là dị thường khó khăn, ngược lại nhiều lần, kém chút bị khô lâu bắt lấy Long Nha.

Trong chớp mắt, hai người đã đánh tới mười mấy chiêu, lại là một cái cục diện ai cũng không làm gì được người nào.

Mà đúng lúc này, Lâm Hải vươn Long Nha bên tay phải, đột nhiên lấy một cái góc độ xảo trá, đâm về xương sườn của khô lâu.

Lần này, khô lâu vậy mà không có làm ra phản ứng, tựa hồ quên trốn tránh, Long Nha trực tiếp đâm vào phía trên xương sườn.

Răng rắc một tiếng, xương sườn bị đâm trúng của khô lâu ứng thanh mà đứt, nhưng mà khô lâu lại không có chút khủng hoảng cùng đau đớn nào, ngược lại lại phát ra một tiếng cười quái dị khiếp người.

Ngay tại thời khắc Lâm Hải kinh ngạc, khô lâu khẽ vươn tay, đem Long Nha một mực giữ tại ở trong móng vuốt của mình!

Chương 782: Long Ngâm

Lâm Hải kinh hãi, bỗng nhiên dùng lực rút về sau, lại phát hiện Long Nha bị gắt gao bắt lấy, căn bản rút không ra được.

Mà khô lâu đột nhiên há miệng, hướng phía Lâm Hải lộ ra cái nụ cười là lạ, đồng thời một cái chân đột nhiên cong lên, đè vào trên bụng Lâm Hải.

Phốc!

Lâm Hải nhất thời rên lên một tiếng, trong mắt lóe lên hàn quang!

“Đại gia ngươi!”

Lâm Hải giận mắng một tiếng, nghĩ không ra thất thần một cái, vậy mà bị khô lâu chống đỡ một hồi, thật đúng là lật thuyền trong mương!

Dưới cơn thịnh nộ, Lâm Hải vung vẩy một cái Long Nha khác, lần nữa hung ác hướng phía hốc mắt của khô lâu mà đâm xuống.

Nhưng khiến Lâm Hải vạn vạn không nghĩ đến là, khô lâu vậy mà lần nữa từ bỏ trốn tránh, Long Nha trực tiếp xuyên thấu hốc mắt khô lâu, đem khô lâu đẩy lui về phía sau mười mấy mét.

Thế nhưng là, khô lâu lại lần nữa lộ ra nụ cười quái dị, lần nữa đưa tay, đem thanh Long Nha này cũng chộp vào bên trong tay.

“Móa!”

Lâm Hải kinh hãi, rốt cục biết rõ mắc lừa, cái khô lâu này con mẹ nó căn bản cũng không cùng một dạng với người thường, chỗ yếu hại của người thường, đến trên thân khô lâu, tựa hồ căn bản là không có đau đớn gì, Lâm Hải hai lần đâm trúng gã, vậy mà đều không thể đem gã làm gì.

“Xem ra muốn đối phó với gã, chỉ có thể đem xương cốt quanh người gã, đều đánh nát hết!”

Lâm Hải chau mày, thật nếu như vậy mà nói, vậy coi như phiền phức.

Dù sao, thực lực của bộ xương này cực cao, hơn xa chính mình, chính mình dựa vào Tật Phong Bộ cùng Ảnh Sát Thuật, có thể không bị gã tổn thương tới đã không tệ, muốn đánh nát hết, thực sự có chút gượng ép.

Giờ phút này, hai thanh Long Nha cũng bị khô lâu giữ tại bên trong tay, Lâm Hải hợp lực tranh đoạt, lại bị khô lâu gắt gao bắt lấy, căn bản rút ra không ra một tơ một hào.

Nhưng Long Nha chính là là Linh khí, là thứ binh khí mà Lâm Hải dựa vào trước mắt, lại được hắn có chút ưa thích, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Mà khô lâu cũng nhìn ra, nếu như không có Long Nha, thực lực của Lâm Hải chắc chắn sẽ giảm nhiều, đến lúc đó tự nhiên dễ như trở bàn tay, bởi vậy khô lâu cũng toàn lực ứng phó, cũng không buông tay.

Một người một khô lâu, như là giằng co, tranh đoạt Long Nha, người nào cũng không chịu nhượng bộ.

“Buông tay! Ngươi nha buông tay cho ta!”

Lâm Hải vận chuyển chân khí toàn thân, liều mạng tranh đoạt, biểu lộ của khô lâu tuy không nhìn ra được, nhưng từ cẳng tay hơi hơi phát run, cũng có thể nhìn ra được, đem hết khí lực.

Mắt thấy tiến vào trạng thái giằng co, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, nâng lên một chân, hướng phía hạ thân khô lâu đá tới, chân chưa tới, kình phong kịch liệt, một cước này nếu như đạp trúng, thế tất đem khô lâu đạp tan ra thành từng mảnh.

Mà khô lâu cũng không phải kẻ vớ vẩn, nhìn Lâm Hải đạp đến một chân, đùi phải cũng đồng dạng hướng phía Lâm Hải đá ra, lại là cái đấu pháp lưỡng bại câu thương!

“Mẹ nó!” Trong lòng Lâm Hải phiền muộn, hắn làm một người êm đẹp, cũng không muốn cùng một cái khô lâu không phải người không phải quỷ cùng chết, rơi vào đường cùng, thân thể Lâm Hải vặn vẹo quỷ dị, tránh thoát một chân của khô lâu.

Ngay tại lúc đó, Lâm Hải đá ngang một cái, hướng phía chân chống của khô lâu đá xuống.

Khô lâu dị thường linh hoạt, ngược lại rút khỏi mặt đất, xoay quanh không trung một cái, từ trên đỉnh đầu Lâm Hải lướt qua, hai tay trong nháy mắt rơi xuống đất liền dùng lực, muốn đem Lâm Hải vung ra.

Lâm Hải thuận thế lấn người mà lên, một cái lên gối, hung hăng đụng vào trên cổ tay khô lâu, cánh tay khô lâu buông lỏng, Lâm Hải trong nháy mắt đã đem một thanh Long Nha đoạt lại!

Nhưng mà, còn không tới kịp cao hứng, móng vuốt mất đi Long Nha của khô lâu, đột nhiên cào tới trên bả vai của Lâm Hải.

Lâm Hải kinh hãi, vội vàng hạ bờ vai xuống, nhưng mà vẫn là trễ một bước, bị khô lâu xoạt một tiếng, vồ xuống một đầu thịt, nhất thời máu me đầm đìa.

“Bà nội ngươi!” Lâm Hải mắng to một tiếng, đây là từ khi giao thủ đến nay, lần thứ nhất bị thụ thương, Lâm Hải nhất thời buồn bực.

Vung vẩy Long Nha trong tay, Lâm Hải gió táp mưa rào, hướng phía khô lâu khởi xướng công kích mãnh liệt.

Mà lần này, Lâm Hải học thông minh, Long Nha trong tay, chỉ chạy công kích vào chỗ khớp nối trên toàn thân khô lâu, một khi đánh trúng, gã nhất định sẽ mất đi năng lực hành động.

Quả nhiên, chiến thuật của Lâm Hải, lập tức đưa đến hiệu quả, khô lâu căn bản không còn dám giống như trước đó, nghênh đón Long Nha của Lâm Hải, mà lại vì tránh né công kích, khô lâu không thể không buông ra một cái Long Nha khác.

Lâm Hải cầm hai thanh Long Nha nơi tay, trong lòng nhất thời giật mình, ánh mắt lộ ra cười lạnh.

“Giả thần giả quỷ, nguyên lai không gì hơn cái này!”

Khô lâu không có bắp thịt, nhìn không ra biểu lộ, nhưng ngữ khí lại tràn ngập phẫn nộ.

“Lâm Hải, ngươi làm hỏng chuyện tốt của ta, bức ta từ bỏ thân thể, nếu như không giết ngươi, ta thề không làm người!”

“Phi, còn thề không làm người, cái bộ dáng quỷ bây giờ này của ngươi, còn không biết xấu hổ gọi là người sao. Chỉ sợ liền Quỷ cũng ghét bỏ ngươi!”

“A... Nha nha, tức chết ta!” Khô lâu quái khiếu một tiếng, đột nhiên, duỗi móng vuốt ra, bỗng dưng lay động ba lần.

Rất đột ngột, một cỗ Tử khí màu đen nồng đậm, lập tức hướng phía móng vuốt của gã tụ tập, trong nháy mắt biến thành một thanh trường đao màu đen!

Trường đao nơi tay, toàn thân khô lâu liền bị Tử khí màu đen bao phủ, trên thân dần dần sinh ra da thịt, chỉ là da thịt này, lại không phải là thân thể máu thịt, mà chính là từ Tử khí màu đen biến thành, Tô Cục trưởng giờ phút này, hoàn toàn biến thành nhân loại hắc hóa.

Tô Cục trưởng một thân da thịt màu đen, cầm trong tay trường đao màu đen lăng không vung vẩy hai lần, mắt lộ ra hàn quang!

“Đao này, chính là vạn thiên Tử khí biến thành, tên là Tử Thần Chi Đao, Tô mỗ ta luyện thành Hài Cốt Thần Công đến nay, hôm nay là lần đầu tiên lấy Thần Cốt bày ra, càng là lần đầu tiên, tụ Tử khí, ngưng thần đao, mà hết thảy tất cả những cái này đều là do ngươi ban tặng!”

“Thần Đao xuất thế, tự nhiên uống máu, ngươi bất quá là kẻ thứ nhất!”

“Hôm nay, liền lấy huyết nhục của ngươi, tế linh của Thần đao, để linh hồn ngươi, vĩnh viễn đọa lạc vào trong hắc ám!”

Sắc mặt Lâm Hải ngưng trọng, hai mắt lấp lóe tinh quang, nhìn chằm chằm vào trường đao màu đen trong tay Tô Cục trưởng, trong nháy mắt cảm thấy một cỗ khí tức tử vong vô hình, đè nén nên linh hồn của chính mình, phảng phất như muốn đem linh hồn quất ra.

“Thật sự là quỷ dị!”

Lâm Hải không khỏi âm thầm đề phòng, loại chiến đấu này, hắn còn là lần đầu tiên trải qua, không có chút kinh nghiệm nào có thể nói, hết lần này tới lần khác Tô Cục trưởng một hồi khô lâu, một hồi hắc hóa, trường đao trong tay càng là do Tử khí ngưng tụ mà thành, cũng không phải thực thể, để Lâm Hải nhất thời có loại cảm giác không có chỗ để xuống tay.

Mà đúng lúc này, sắc mặt Tô Cục trưởng đột nhiên hiện lên một nụ cười, trường đao màu đen trong tay lăng không giơ lên, trong nháy mắt dài ra theo gió, trong chớp mắt liền biến thành dài chừng một trượng, sắc bén rơi xuống, phảng phất muốn bổ nứt thiên địa!

“Không tốt!”

Lâm Hải kinh hãi, thân đao chưa tới, Lâm Hải liền cảm thấy một cỗ Tử khí để cho người ta cực kỳ không thoải mái, đem chính mình bao phủ lại, làm hành động của chính mình cũng trở nên chậm chạp.

Mắt thấy thân đao đánh rớt, Lâm Hải thi triển tốc độ, nhảy vọt ra ngoài xa bốn, năm mét, né tránh một kích hung mãnh này.

Phốc!

Vị trí đứng trước đó của Lâm Hải, nhất thời tràn ngập Tử khí, vô pháp thấy vật, toàn bộ đều bị thôn phệ.

Nhưng mà, không đợi Lâm Hải đứng vững thân hình, trường đao màu đen đột nhiên quét ngang, hướng phía bên hông Lâm Hải bổ tới.

Lâm Hải thả người nhảy lên, nhảy lên cao hơn ba mét, thân đao màu đen dán vào lòng bàn chân Lâm Hải mà qua, nhất thời một cỗ Tử khí bốc lên, đem Lâm Hải ở trong không trung bao vây lại.

“Móa! Chủ quan!” Lâm Hải nói thầm một tiếng không tốt, quên cái trường đao này chính là do Tử khí biến thành, biến ảo vạn thiên, chính mình lăng không vọt lên, thân thể ở giữa không trung, Tử khí tràn ngập ra, trong nháy mắt không có nơi để đặt chân.

Bất quá, trong lòng Lâm Hải lại tỉnh táo dị thường, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tử khí trước mắt đột nhiên biến mất, bị thu vào Thánh Cảnh, dưới chân trong nháy mắt là một mảnh không minh.

Tô Cục trưởng lúc đầu đã lộ ra nụ cười đắc ý, thế nhưng trơ mắt nhìn thấy Tử khí dưới chân Lâm Hải đột nhiên không thấy, không khỏi giật nảy cả mình!

“Đến cùng chuyện gì đã xảy ra!” Gã đột nhiên nhớ tới, trước đó Lâm Hải gầm thét một tiếng, đột nhiên đã khiến Tà Sát Chi Khí biến mất, tình cảnh cùng giờ phút này, vậy mà không có sai biệt.

Nhưng lại tại thời khắc gã ngây người, Lâm Hải rốt cục chuyển thủ làm công, Long Nha trong tay lần nữa phát động công kích.

Phốc!

Hai thanh Long Nha toàn bộ đều đâm vào trước ngực Tô Cục trưởng, nhưng mà sắc mặt Lâm Hải lại đại biến.

“Hỏng!”

Chỉ gặp Long Nha đâm vào da thịt do Tử khí biến ảo, hoàn toàn không có một tia ngăn cản, liền cả chuôi đao cũng chui vào, mà đại đao màu đen của Tô Cục trưởng, cũng giơ lên, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải rơi xuống.

Long Nha đâm vào thân thể biến ảo, phía dưới quán tính, vẫn đang tiến tới trước, khiến cho thân thể Lâm Hải mất đi thăng bằng ngắn ngủi, căn bản là không có cách tránh né!

Mắt thấy, trường đao màu đen liền phải rơi vào trên thân Lâm Hải, đúng lúc này, một tiếng rồng gầm đột nhiên chợt vang trên bầu trời, chấn thiên động địa!

Lâm Hải giật mình, kinh hãi nhìn lại, lại thấy trên bầu trời, ngũ thải tân phân, điềm lành đầy trời, trong ánh sáng vạn trượng, một cái Thần Long uy nghiêm mà hàng, quan sát chúng sinh, đứng ngạo nghễ giữa thiên địa!

Chương 783: Ngươi muốn báo thù cho hắn sao?

Lâm Hải nhất thời kích động vạn phần, hớn hở ra mặt!

“Ta qua, xác suất một phần ngàn a, thế mà phát động, ca ca là không phải nên đi mua cái xổ số a!”

Lâm Hải sau thất thần ngắn ngủi, liền rất nhanh liền hiểu được, cái Thần Long đột nhiên xuất hiện này, là từ đâu tới.

Đúng là do Linh khí Long Nha của mình, đặc hiệu ẩn giấu Long Ngâm xác suất một phần ngàn bị phát động!

Long Ngâm: Hiệu quả bị động, tỷ lệ một phần ngàn phóng thích Long Chi Bào Hao, hình thành hư ảnh Thần Long, thôn phệ vạn vật!

Tô Cục trưởng giờ phút này, trực tiếp bị cái Thần Long đột nhiên xuất hiện này, làm kinh ngạc đến ngây người.

Thần Long a, đây chính là đồ đằng của dân tộc Hoa Hạ, là Thần Thú trong truyền thuyết, người nào cũng không biết là tồn tại có thật hay không.

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, hôm nay đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, nhất thời để Tô Cục trưởng mộng bức, trường đao Tử khí trong tay cũng không khỏi vì đó mà ngừng lại.

Nhưng mà, cũng là trong nháy mắt ngắn ngủi này, hư ảnh Thần Long, đã mở cái miệng rộng, mang theo một cỗ Long Quyển Phong, lấy tốc độ căn bản là không có cách miêu tả, đến đỉnh đầu Tô Cục trưởng.

Tô Cục trưởng hoảng hốt, giờ phút này mới giật mình tỉnh lại, hoảng sợ đến sắc mặt biến đổi lớn.

Nhưng mà, không đợi gã làm ra bất kỳ phản ứng nào, trực tiếp liền bị Thần Long thôn phệ không còn một mảnh, mặc kệ là Tử khí hay là khô lâu, liền cái cặn bã cũng không còn lại.

Thôn phệ hết Tô Cục trưởng, thân ảnh Thần Long, bỗng nhiên nhạt đi, cuối cùng tiêu tán ở giữa thiên địa, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện.

Cả phiến thiên địa, trong nháy mắt an tĩnh lại, Tử khí nồng đậm trước đó, liền biến mất vô tung không còn tăm hơi, bên trong phương viên trăm mét, giống như bão quá cảnh, mặt đất bóng loáng bình tĩnh, thậm chí ngay cả một đám bụi trần cũng đều không lưu lại.

Lâm Hải lẳng lặng nhìn hết thảy, trong lòng vô cùng kinh hãi, làm sao cũng không nghĩ ra một cái Linh khí mang theo hư ảnh Thần Long, vậy mà khủng bố như vậy!

Vậy nếu như là Thần Long chân thật, sẽ có cường đại cỡ nào.

Lâm Hải cảm giác không thể tưởng tượng!

“Lâm tiền bối!” Hầu Kiếm Anh nhìn thấy bả vai Lâm Hải đổ máu, đứng tại chỗ đó, lập tức chạy tới.

Trước đó Tử khí tràn ngập, che chắn tầm mắt, y căn bản không biết bên trong phát sinh cái gì.

“Thương tích của ngươi không có sao chứ, Lâm tiền bối ?” Hầu Kiếm Anh quan tâm hỏi.

“Không ngại!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, bị thương ngoài da mà thôi, rút ra một cây kim châm, đâm xuống.

Trong nháy mắt, máu tươi ngừng, chỗ vết thương, vậy mà lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, cấp tốc kết vảy, liền đau đớn cũng cùng nhau biến mất.

“Lâm tiền bối, ngươi thật sự là thần!” Hầu Kiếm Anh nhìn mà há to miệng, trợn mắt há hốc mồm.

“Đúng, Lâm tiền bối, vừa rồi bên trong Tử khí màu đen đầy trời, tựa hồ còn có thần long xuất hiện, đem toàn bộ Tử khí màu đen thôn phệ, quả thực giống như Thần Tích, ta cũng nhìn mà kinh ngạc đến ngây người!”

“Thật không nghĩ tới, truyền thuyết Thần Long là thật, thế gian vậy mà thật có thần long tồn tại!”

Hầu Kiếm Anh quả thực như một cái tiểu hài tử chưa từng va chạm với xã hội, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng rung động thế gian, trái tim lập tức không chịu nổi, vây quanh Lâm Hải, kích động nói không xong.

Qua một hồi lâu, mới đột nhiên nhớ tới, Tô Cục trưởng không thấy.

“Lâm tiền bối, Tô Cục trưởng của chúng ta đâu?.” Hầu Kiếm Anh nhìn bốn phía nửa ngày, cũng không có phát hiện ra bóng dáng của Tô Cục trưởng, không khỏi giật nảy cả mình!

“Chết!” Lâm Hải mặt không biểu tình, nhàn nhạt nói nói.

“Chết?!” Hầu Kiếm Anh sững sờ, sau đó thanh âm đột nhiên cất cao, một mặt khó có thể tin!

“Lâm tiền bối, ngươi giết ông ấy ?” Hầu Kiếm Anh nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nhất thời một cơn tức giận bay thẳng đỉnh đầu!

“Thế nào, ngươi muốn báo thù cho gã sao?” Lâm Hải nhàn nhạt liếc nhìn Hầu Kiếm Anh một chút, nghiền ngẫm hỏi.

Hầu Kiếm Anh khẽ giật mình, sau đó cười khổ một tiếng, thần sắc ảm đạm xuống.

“Liền chút bản lãnh của ta này, như thế nào báo đến thù.”

“Bất quá Lâm tiên sinh, ngươi cùng Tô Cục trưởng cũng không thù oán niệm, ngươi vì sao muốn giết ông ấy, ông ấy là người tốt a!”

Trong mắt Hầu Kiếm Anh bỗng nhiên lóe ra lệ quang, ngữ khí nghẹn ngào nói.

“Người tốt.” Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Hầu Kiếm Anh một chút, sau đó không còn gì để nói.

“Ngươi kém chút bị gac giết chết, ngươi còn nói gã là người tốt.”

“Cái gì ?” Hầu Kiếm Anh sững sờ, không hiểu nhìn Lâm Hải.

“Chuyện khi trước, ngươi còn không hiểu được sao ?” Lâm Hải thở dài.

“Đám sát thủ kia, căn bản chính là cùng một đám với, gã sở dĩ đột nhiên muốn ra tay với ta, là bởi vì ta phá hư cái bố cục trong này, khiến cho Tà Sát Chi Khí bị lộ ra ngoài, không cách nào lại hình thành trận pháp, hút âm khí cho gã!”

“Hơn nữa!” Lâm Hải sắc mặt đột nhiên ngưng trọng lên, “Tô Cục trưởng tu luyện một môn công pháp phi thường tà tính, môn công pháp này phi thường đáng sợ, nếu không phải vận khí của gã quá kém, khả năng ngay cả ta đều phải phí một phen công sức lớn, mới có thể đem gã xử lý!”

Lâm Hải nhớ tới khô lâu cùng trường đao Tử khí khó chơi trước đó, vẫn là một trận lòng còn sợ hãi.

Nếu không phải ở thời khắc mấu chốt, thuộc tính ẩn tàng của Long Nha bị kích hoạt, có lẽ Lâm Hải chỉ có thể động dụng đòn sát thủ, mới có thể đem Tô Cục trưởng đánh giết!

“Lâm tiền bối, không phải ta không tín nhiệm ngươi, chỉ là ngươi nói như thế, có chứng cớ gì sao?”

“Ta cùng Tô Cục trưởng ở chung nhiều năm, hơn nữa thường xuyên được ông ấy chỉ điểm tu vi, ta đối với ông ấy như ân sư, ông ấy đối với ta cũng yêu mến có thừa, ông ấy làm sao lại hại ta.” Hầu Kiếm Anh một mặt thống khổ, hiển nhiên không nguyện ý tiếp nhận sự thật này.

“Nếu như không chạm đến lợi ích của gã, có lẽ gã là một cái sư trưởng tốt, nhưng là hết lần này tới lần khác ngươi lại phát hiện cái bí mật bên trong này, vậy gã liền không thể không xuống tay với ngươi.”

“Nếu như ngươi không tin, có thể đi tới cái khách sạn mà trước đó gã định niêm phong kia, đi xem một chút, bên trong đó tuyệt đối không có vấn đề, đây chẳng qua là gã dùng để chết thay cái Ven hồ Thanh Thanh này.”

“Không cần, kỳ thực trước khi ta xảy ra chuyện, đã điều tra qua nơi đó một lần.” Hầu Kiếm Anh đột nhiên bưng lấy đầu, ngồi xổm xuống, ngữ khí nghẹn ngào, giống như đang thấp giọng thút thít.

“Ai!” Lâm Hải thở dài một tiếng, nhìn ra được, Hầu Kiếm Anh là cái người trọng cảm tình, nội tâm của y kỳ thực dĩ nhiên đã sớm minh bạch, nhưng căn bản chỉ là không nguyện ý tin tưởng sự thật này mà thôi.

Đi tới, Lâm Hải vỗ vỗ bả vai Hầu Kiếm Anh.

“Đừng có khổ sở, chúng ta vẫn còn phải đem mấy chỗ Tà Sát Chi Khí còn lại xử lý, nếu không giữ lại, cuối cùng là phải hại người!”

“Ngươi cũng không cần đi theo, qua xử lý một chút thương thế các đồng sự của ngươi đi, bọn họ hẳn là cũng giống như ngươi, là bị Tô Cục trưởng che đậy.”

Hầu Kiếm Anh gật gật đầu, lau nước mắt, đứng dậy.

“Đúng!” Lâm Hải bỗng nhiên gọi y lại, nhướng mày.

“Ta giết Tô Cục trưởng, sẽ không có phiền toái gì đi, ta chỉ là, phương diện quốc gia này.”

Tô Cục trưởng dù sao cũng là Cục trưởng của ngành đặc biệt, bây giờ bị Lâm Hải giết, tuy sự tình xảy ra là có nguyên nhân, Lâm Hải vẫn còn có chút lo lắng, nếu như quốc gia ra mặt tìm hắn để gây sự, vậy liền hỏng.

“Lâm tiền bối yên tâm, tuy chúng ta lại có Cục trưởng lại có trưởng phòng, nhưng kì thực căn bản không phải tổ chức quan phương, mà chính là một số nhân sĩ tu hành của quốc gia, tự phát tạo thành quần thể, vì để dễ dàng quản lý, nên mới xưng hô như vậy.”

“A. Không phải bộ môn của quốc gia.” Lâm Hải một mặt buồn cười, làm nửa ngày lại là tổ chức dân gian.

“Đúng, bất quá khi Hoa Hạ xuất hiện một số cục diện mà khoa học không thể giải thích, chúng ta liền sẽ ra tay, giúp đỡ giải quyết phiền phức, quốc gia cũng phi thường ủng hộ, cho chúng ta đãi ngộ nhất định.”

“Nhưng, nếu người của chúng ta có phiền toái gì, quốc gia xưa nay sẽ không xuất thủ, bởi vì tổ chức của chúng ta này, thật ra là âm thầm hoạt động, toàn bộ Hoa Hạ biết rõ tồn tại của tổ chức chúng ta, cũng lác đác không có mấy.”

“Nguyên lai là dạng này!” Lâm Hải gật gật đầu, cuối cùng yên tâm.

“Được, vậy chúng ta chia ra hành động đi!”

Nói xong, Lâm Hải không quan tâm tới Hầu Kiếm Anh nữa, mà quay người lại, hướng phía địa điểm mục tiêu kế tiếp mà đi.

Không mất một chút thời gian, Lâm Hải đã đứng tại trước mặt một khối đá lớn, giơ chân lên đem khối đá lớn đó đạp vào trong hồ.

Nhất thời, bầu trời bị Tà Sát Chi Khí nồng đậm bao phủ, giống như mây đen áp đỉnh trước khi mưa to tiến đến, không thấy ban ngày!

“Chờ đem chúng tụ tập lại, cùng một chỗ thu vào Thánh Cảnh!”

Lâm Hải quay người, chuẩn bị qua một cái địa điểm khác.

Thế nhưng là, thân thể vừa quay lại, đột nhiên một bóng người không có dấu hiệu nào xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải sững sờ, còn không có kịp phản ứng, bóng người đột nhiên ra một chân, hung hăng đá vào ngực Lâm Hải!

Phốc!

Lâm Hải cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nhất thời bay lên, hung hăng ngã trên đất!

Chương 784: Thúc thủ chịu trói đi, thời gian của ta đang gấp!

Lâm Hải xoay người một cái, đứng lên, đau đớn nóng bỏng ở ngực, cảm giác lục phủ ngũ tạng tựa hồ cũng lệch vị trí, nhất thời liền bị thương nặng.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão giả mặc cổ trang, gầy như que củi, đang cong cong thân thể, đứng tại phía trước mình, bắp thịt trên mặt đều đã héo rút, chỉ còn một lớp da bao lấy xương cốt, con mắt sắc bén tàn nhẫn, như là độc xà, đang bắn ra hàn quang nhìn mình chằm chằm.

Toàn thân Lâm Hải nhịn không được mà giật mình một cái, đối mặt cùng lão giả cổ trang này, vậy mà cảm thấy một đôi con mắt này như là độc xà, tựa hồ trực tiếp xem thấu linh hồn của chính mình, để cho mình chợt cảm thấy hèn mọn nhỏ bé, như là đối mặt với ngọn núi cao cao, có loại xúc động phải quỳ xuống đất thần phục.

“Cảnh giới áp chế!” Lâm Hải lập tức liền hiểu được, thực lực của lão giả, tuyệt đối cao hơn bản thân quá nhiều, mới có thể để cho mình có loại cảm giác giống như đối mặt với người trời, trong lòng ẩn ẩn lại không sinh ra nổi một tia suy nghĩ phản kháng.

Trong nháy mắt Thiên Nhãn Thần Thông mở lên, Lâm Hải chấn kinh hướng phía lão giả nhìn lại, chỉ nhìn một chút, trong lòng Lâm Hải nhất thời đại chấn, đồng tử kinh hãi co vào!

“Cao, thủ, Kim, Đan, kỳ!”

Lâm Hải cảm thấy tâm mình đều đang run rẩy, phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, thực lực của lão giả bị hắn nhìn rõ rõ ràng ràng, một cái Kim Đan lớn chừng quả trứng gà, quang mang lập loè, trôi nổi tại nơi đan điền của lão giả cổ trang, uy áp bắn ra bốn phía, phảng phất ẩn chứa uy năng khủng bố hủy thiên diệt địa!

Lâm Hải tuyệt vọng một trận, tuy đã sớm nghĩ đến thực lực của lão giả tất sẽ cao hơn bản thân rất nhiều, nhưng lại làm sao cũng không nghĩ tới, lại là siêu cấp đại cao thủ đã thành tựu Kim Đan!

“Kim Đan thành, Nhân Tiên định, thọ dài năm trăm năm!”

Bên trong Đạo Đức Kinh, một câu nói miêu tả cảnh giới khác biệt, xuất hiện bên trong não hải của Lâm Hải, để Lâm Hải khi đối mặt với lão giả cổ trang, càng thêm cảm thấy một cỗ cảm giác bất lực thật sâu.

Kim Đan kỳ, chính là cánh cửa lớn đầu tiên của người tu hành, trước Kim Đan kỳ, nghiêm ngặt đến nói, cũng xem như giai đoạn cất bước của người tu hành, thực lực có mạnh hơn, cũng bất quá là cường tráng hơn một số phàm nhân mà thôi, chỉ có tiến vào Kim Đan kỳ, mới tính là chính thức bước vào cửa lớn tu tiên, trở thành thần tiên Phi Thiên Độn Địa, không gì làm không được trong truyền thuyết!

Lâm Hải giờ phút này chính là Ngưng Chân hậu kỳ, tuy cùng Kim Đan kỳ, chỉ cách xa một cái bước có ý nghĩa như Giả Đan kỳ, nhìn như chênh lệch không xa, kì thực tại bên trên sai biệt thực lực, cách xa nhau vạn dặm, có một trời một vực, căn bản là không có cách đánh đồng!

Người tu hành đến Kim Đan kỳ, đã siêu thoát trần thế, tiến vào hàng ngũ Tiên nhân, mặc dù chỉ là Nhân Tiên cấp thấp nhất, nhưng các phương diện đã phát sinh biến hóa về chất, ở giữa lúc giơ tay nhấc chân, cũng có thể điều động lực lượng thiên địa, có khả năng hủy thiên diệt địa, cho dù chỉ là người tu hành Kim Đan kỳ yếu nhất, thì khi tùy ý phất tay, cũng có thể đem người tu hành Ngưng Chân kỳ mạnh nhất nhẹ nhõm diệt sát!

Người tu hành tại thế gian, có thể đạt tới Ngưng Chân kỳ, nhiều không kể xiết, nhưng mà người có thể đột phá Ngưng Chân kỳ, hình thành Kim Đan, lại là vạn người không được một, Phượng Mao Lân Giác, cho dù là người thành tựu Giả Đan, cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay, chính là người kỳ tài ngút trời, có vận may lớn.

Có thể nói, một đạo khảm ở giữa Ngưng Chân kỳ cùng Kim Đan kỳ này, tựa như một đạo khoảng cách vô pháp vượt qua, đem chín mươi phần trăm người tu hành trên thế gian, cản tại bên ngoài Tiên Môn chính thức, cuối cùng cả đời vô pháp nhìn trộm huyền bí của Tiên đồ.

Lâm Hải bây giờ, đối mặt với chính là một vị như vậy, một siêu năng cường giả thành tựu Kim Đan, siêu thoát tại bên ngoài phàm nhân, tiến vào vị trí Nhân Tiên!

“A.” Lão giả cổ trang nhìn Lâm Hải nhảy lên một cái, tuy thổ huyết thụ thương, lại vẫn có thể đứng lên, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn.

“Một người tu hành Ngưng Chân kỳ nho nhỏ, có thể chịu một kích của ta mà không chết, quả nhiên có chút bản sự, trách không được những cái tử tôn không còn dùng được của lão phu kia, cũng thương tổn tại bên trong tay của ngươi.”

“Bất quá, ngươi làm hỏng chuyện tốt của lão phu, hôm nay lão phu là tuyệt đối không thể tha cho ngươi, đợi lão phu đưa Thần Hồn của ngươi quất ra, phong tại bên trong Tà Sát Chi Khí, để ngươi vĩnh thế không được Luân Hồi!”

Nói xong, Lâm Hải căn bản không thấy rõ lão giả cổ trang hành động như thế nào, thân ảnh của lão đột nhiên liền biến mất, sau một khắc đã xuất hiện ở trước mặt mình.

Móng vuốt khô như như móng gà, đột nhiên giơ lên, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải vồ xuống, động tác cực kỳ chậm chạp, tựa như động tác chậm trong điện ảnh.

Nhưng mà, Lâm Hải lại kinh hãi phát hiện, một chưởng nhìn như bình thản không có gì lạ này, lại phảng phất như liền cả thiên địa cũng bị bao phủ ở bên trong, chính mình càng là căn bản là không có cách tránh né, chỉ có thể trơ mắt nhìn thủ chưởng của lão giả, rơi vào đỉnh đầu của mình.

Ầm!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải tuyệt vọng, đột nhiên một bóng người xinh đẹp, phiêu dật rơi xuống, ngăn tại trước mặt Lâm Hải, tiện tay vung lên, trực tiếp đem công kích của lão giả hóa thành hư vô, mà thân thể của lão giả, càng là chật vật hướng về sau bay ra mười mấy mét, mới chật vật rơi xuống đất.

Trên mặt lão giả hoảng sợ kinh hãi, đột nhiên ngẩng đầu, đã thấy một nữ tử hai mươi tuổi, dáng người bốc lửa, tướng mạo yêu diễm tuyệt mỹ, ngăn tại trước người Lâm Hải, hai tay khoác về sau, thần sắc ngạo nghễ, khuôn mặt yêu diễm tuyệt mỹ, cao quý thanh lãnh, uy nghiêm không thể xâm phạm!

“Ngươi là ai?!” Mí mắt lão giả cổ trang cuồng loạn một trận, có thể tiện tay vung lên, đã đem đánh mình lui, nữ tử trước mắt, thực lực khủng bố quả thực vượt qua tưởng tượng của lão.

Nữ tử thần thái cao lãnh, uy nghiêm sống bên trên đổ xuống mà ra, bao phủ trên đỉnh đầu của lão giả cổ trang, ở trên cao nhìn xuống, môi son khẽ mở.

“Ta là Sở Lâm Nhi!”

“Lâm Nhi...” Lâm Hải tại lúc Sở Lâm Nhi vừa xuất hiện, liền đã nhận ra, không khỏi mừng rỡ trong lòng, biết mình không lo.

Sở Lâm Nhi thế nhưng là Công chúa Địa Phủ, siêu cấp cao thủ bên trong siêu cấp cao thủ, một cái cường giả Kim Đan kỳ nho nhỏ, tại trước mặt loại đại năng Địa Phủ như Sở Lâm Nhi này, căn bản cũng không thèm nhìn.

“Sở Lâm Nhi.” Lão giả cổ trang nhướng mày, “Người trong Địa Phủ.”

“Không tệ, đặc biệt tới bắt ngươi!” Sở Lâm Nhi thần sắc lạnh lùng nói.

Lão giả cổ trang nghe vậy, thần sắc không khỏi đại biến, mặt lộ vẻ kinh hoảng.

“Sứ giả đại nhân, ta mặc dù đã chết nhiều năm, nhưng chưa bao giờ thương tổn người thế tục, huống hồ ta lúc còn sống đã tu được Kim Đan, đứng hàng Nhân Tiên chi vị, không hề thuộc về quản hạt của Địa Phủ, hôm nay cớ gì lại tới bắt tại hạ.”

“Nhân Tiên.” Khóe miệng Sở Lâm Nhi nhếch lên, mặt lộ vẻ cười lạnh.

“Một cái Giả Đan mà thôi, dựa vào nhiều năm hấp thụ âm khí, dung hợp cùng Tử khí, khó khăn lắm mới thấy được cánh cửa Kim Đan, cũng xứng xưng là tiên nhân.”

“Thức thời mà nói, đừng để ta khó khăn, thúc thủ chịu trói đi, thời gian của ta đang gấp!”

Sắc mặt lão giả cổ trang đột biến, Sở Lâm Nhi vừa mới nói xong, lão giả đột nhiên quay người, lấy tốc độ không gì sánh kịp, cấp tốc đào vong!

“Muốn chạy.” Sở Lâm Nhi cười lạnh một tiếng, thân ảnh đột nhiên biến mất, sau một khắc đã xuất hiện tại phía sau lão giả cổ trang, thủ chưởng lăng không một trảo, đã đem lão giả cổ áo bắt lấy, hung hăng vung ném.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, lão giả cổ trang trực tiếp bị Sở Lâm Nhi vung quẳng xuống đất, đem mặt đất cũng ném ra một cái hố to thật sâu.

Nhưng mà, cái này mới chỉ là vừa mới bắt đầu, chỉ thấy Sở Lâm Nhi đứng tại chỗ cũ, một tay kéo về sau, lôi lão giả cổ trang từ trong hố ra, lại ném một cái, mặt đất liền hung hăng lún xuống, mỗi khi kéo lên nện xuống một lần, mặt đất liền xuất hiện một cái hố sâu, không mất một chút thời gian, đất đai xung quanh Sở Lâm Nhi, tất cả đều đã lõm xuống.

Mà lão giả cổ trang trong tay nàng, thì là càng thêm vô cùng thê thảm, cả khuôn mặt vặn vẹo, da thịt rạn nứt, liền cả xương cốt cũng lộ ra đi ra, trong ánh mắt mang theo hoảng sợ nói không nên lời, một mặt hoảng sợ cùng tuyệt vọng!

Ầm!

Rốt cục, Sở Lâm Nhi tựa hồ đã chơi chán, sau khi lại một lần nữa đem lão giả cổ trang quẳng xuống đất, rốt cục đem lão buông ra, sau đó vỗ vỗ tay, cao lãnh uy nghiêm trên mặt trước đó trong nháy mắt đã biến mất, ngược lại thay đổi một bộ khuôn mặt xinh xắn đáng yêu.

“Ngươi thật đáng ghét!” Sở Lâm Nhi một mặt cười ngọt ngào, bổ nhào vào trước mặt Lâm Hải, ngữ khí hờn dỗi phối hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ, mê người nói không nên lời.

“Trước đó nói không giúp người ta trảo quỷ, hiện tại lại vụng trộm chạy tới, làm sao, muốn cho người ta một kinh hỉ nha. Hì hì, ta liền biết rõ ngươi đối với Lâm Nhi là tốt nhất.”

“Ách...” Lâm Hải một mặt mộng bức, có chút khó tin chỉ ghé vào lão giả cổ không biết sống hay chết, ở bên trong hố.

“Con quỷ trước đó ngươi nói muốn bắt, chính là lão.”

“Đúng vậy a.” Sở Lâm Nhi nghiêng cái đầu dưa, một mặt xinh xắn nói nói.

“Mẹ nó!” Lâm Hải quát to một tiếng, một mặt im lặng nhìn Sở Lâm Nhi.

Mẹ nó, đó là cao thủ Kim Đan kỳ a, ngươi con mẹ nó để cho ta tới bắt lão. Tưởng ca ca có bản sự như ngươi này a?.

May mắn ca ca không có đáp ứng, nếu không sớm con mẹ nó ngỏm củ tỏi, Lâm Hải một trận may mắn.

“Chán ghét, nói thô tục!” Khuôn mặt Sở Lâm Nhi đỏ lên, đập Lâm Hải một chút.

“Ai nha hỏng, ta còn đang đấu địa chủ được một nửa đâu, nếu ngươi đã ở đây, ta liền đi trước a, thời gian của ta đang gấp.” Sở Lâm Nhi một trận kinh hoảng, đặt xuống câu kế tiếp liền chạy.

“Uy, quỷ này thì làm sao bây giờ? Ngươi không bắt?” Lâm Hải không còn gì để nói, tại phía sau hô nói.

“Ngươi bắt đi, dù sao lão cũng sắp treo, âm đức tính cho ngươi!” Sở Lâm Nhi cũng không quay đầu lại, ném câu nói tiếp theo, người cũng đã chạy mất tăm.

“Cái nha đầu ham chơi này.” Lâm Hải im lặng lắc đầu, “Con ông cháu cha chính là tốt, công lao tới tay, đều không hiếm có, cứ như vậy đưa ra tới.”

Không có cách nào, Lâm Hải đành phải giúp đỡ thu thập tàn cục, cất bước đi đến gần hố sâu, Lâm Hải vừa mới chuẩn bị đem lão giả cổ trang này bắt lại.

Nhưng vào lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên thấy hoa mắt, lão giả cổ trang vậy mà trực tiếp từ hố sâu bên trong nhảy ra, con ngươi băng lãnh nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

“Trời ạ, lại sinh hoạt!” Lâm Hải nhất thời quá sợ hãi, tâm lập tức chìm đến đáy cốc!

Chương 785: Thừa dịp ngươi bệnh, đòi mạng ngươi!

“Đi chết đi!” Lão giả cổ trang đột nhiên xuất thủ, hướng phía Lâm Hải chộp tới.

“Ta dựa vào!” Lâm Hải hú lên quái dị, trong lòng quả thực đem Sở Lâm Nhi mắng chết.

Con mẹ nó đây chính là cao thủ Kim Đan kỳ a, ngươi tối thiểu cũng phải đánh cho lão tàn phế rồi lại đi, cái này mẹ nó còn nhảy nhót tưng bừng, liền để ca ca đến bắt, bắt cái quỷ a bắt, ta không bị bắt liền đã thắp nhang cầu nguyện rồi!

Dưới sự kinh hãi, Lâm Hải làm xuất hết lực lượng, dưới chân đồng thời thi triển Tật Phong Bộ cùng Ẩn Nấp thuật, hướng phía bay ngược ra sau, ý đồ có thể né tránh một trảo của lão giả cổ trang này.

“Bạch!”

Ngón tay của lão giả cổ trang, dán xẹt qua trước ngực Lâm Hải, cuối cùng chậm một điểm, bị Lâm Hải né ra.

“Cái gì!” Lâm Hải sững sờ, sau đó nhất thời vui vẻ.

“Ha ha, tình huống như thế nào ?” Lâm Hải nhớ rất kĩ, cái lão giả cổ trang này trước đó khi đối mặt với mình, thì mình căn bản không hề có lực đánh trả, thế nhưng là vạn không nghĩ tới, bây giờ vậy mà có thể tránh né công kích của lão.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy lão giả cổ trang một trảo không thành, nhất thời che ngực ho khan một trận, thân thể lung lay sắp đổ, sắc mặt vô cùng trắng bệch.

“Ái chà chà, nguyên lai thật sắp treo!” Tâm Lâm Hải nhất thời buông ra, trước khi Sở Lâm Nhi chạy nói lão đã sắp treo, xem ra quả nhiên không có nói sai, phía dưới trọng thương, thực lực của lão giả cổ trang, đã giảm bớt đi nhiều!

Chỉ thấy lão giả cổ trang, một mặt uể oải, khóe miệng chảy ra chất lỏng màu đen, hai con mắt giống như rắn độc, bây giờ cũng biến thành ảm đạm vô quang, cánh tay trái càng là lủng lẳng, xương vai lộ ra ngoài, hai cái đùi càng là cái cao cái thấp, miễn gắng gượng chống cự đứng thẳng.

“Tiểu tử, chuyện hôm nay, chúng ta như vậy cho qua thì như thế nào ?”

Lão giả cổ trang quả thực thụ thương không nhẹ, lấy lão là Kim Đan chí tôn, vậy mà chủ động mở miệng, hướng Lâm Hải xin hòa.

Đáng tiếc, trên mặt Lâm Hải lại là mang một nụ cười lạnh lùng, lắc đầu.

“Không có ý tứ, loại tai họa như ngươi này, lưu ở nhân gian, chỉ có thể tiếp tục làm hại thế nhân, Lâm Hải ta tuy bất tài, nhưng cũng phải thế thiên hành đạo, đưa ngươi diệt sát!”

Lão giả cổ trang nghe được, hai mắt đột nhiên bùng lên hàn quang, sát khí lạnh thấu xương như đao, nồng như thực chất, quanh quẩn ở bên người, ngữ khí cũng lạnh xuống.

“Người trẻ tuổi, đừng tưởng rằng, ta là sợ ngươi, ngươi chỉ là một cái Ngưng Chân kỳ nho nhỏ, coi như bản thân ta giờ phút này bị trọng thương, giết ngươi cũng như giết gà!”

“Có đúng không?” Lâm Hải cười cười, một nhún vai, “Đã như vậy, vậy sao ngươi còn chưa động thủ, ngươi không phải là cảm thấy ca ca lớn lên tương đối đẹp trai, nên không đành lòng xuống tay đi!”

“Ngươi!” Lão giả cổ trang nghe vậy liền nổi giận, hai mắt lóe ánh sáng, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hận không thể đem Lâm Hải chém sống.

“Ngươi cái gì mà ngươi! Bớt con mẹ nó trang bức đi!” Con mắt Lâm Hải quét ngang, cười lạnh nói.

“Ta nhìn ngươi đã là nỏ mạnh hết đà, không dám tùy tiện ra tay đi.”

Lão giả cổ trang thấy đã bị Lâm Hải nhìn thấu, biến sắc lại biến, nhưng lại không thể không đem nộ khí trong lòng đè xuống, lần nữa làm cho ngữ khí trở nên hòa hoãn.

“Vị tiểu huynh đệ này, ngươi ta vốn không cừu oán, làm việc cần gì phải đuổi tận giết tuyệt đâu, nếu như lão phu thật muốn giết ngươi, nhiều lắm thì thương thế lại nặng thêm một chút mà thôi, mà ngươi lại phải bỏ ra đại giới cái chết, tội gì đến như vậy.”

“Ngươi không cần nói!” Lâm Hải cười lạnh, “ Sở tác sở vi của ngươi, đã đột phá phòng tuyến cuối cùng của ta, ta coi như liều lên cái mạng này, cũng phải đưa ngươi xử lý!”

“Ngươi quả thật minh ngoan bất linh (ngu muội không lanh lợi) như thế.” Lão giả cổ trang cuối cùng đã không có kiên nhẫn, trong mắt chợt hiện sát cơ, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt lạnh lùng của Lâm Hải, lạnh lùng nói nói.

“Bớt nói nhảm đi, chưa từng nghe qua một câu à, thừa dịp ngươi bệnh, đòi mạng ngươi! Qua hôm nay, ca ca tìm đâu ra cơ hội tốt như vậy!”

Nói xong, hai tay Lâm Hải khẽ vung, Long Nha nơi tay, nhất thời sát khí ngút trời, ánh mắt lẫm nhiên!

“Ngươi cái Lão Yêu Quái hại người này, chịu chết đi!”

Lâm Hải nói, thân ảnh đột nhiên biến mất, lấy một loại đường tắt quỷ dị, thẳng đến phía lão giả cổ trang vọt tới, chính là tốc độ kỳ diệu bên trong Ẩn Nấp thuật.

Lão giả cổ trang hừ lạnh một tiếng, trong lòng nổi giận.

“Tiểu tử muốn chết, lão phu liền thành toàn ngươi!”

Nói xong, thủ chưởng của lão giả cổ trang đột nhiên lăng không vạch ra một đường hình tròn, nhất thời Tử khí sôi trào, ngưng tụ thành hình, một thanh đại đao chuôi dài, trống rỗng xuất hiện trên đỉnh đầu!

“Nhìn đâm!” Lâm Hải đã lấn người mà đến, đã đến gần lão giả cổ trang, Long Nha ve vẩy, vậy mà từ sau đâm về trước ngực lão giả cổ trang, góc độ xảo trá, quỷ dị dị thường.

Lão giả cổ trang kinh hãi, nghĩ không ra công kích của Lâm Hải vậy mà không tầm thường như thế, thân thể nghiêng một bên, linh hoạt né tránh, chỉ là vừa mới động, liền động tới vết thương, nhất thời hừ lạnh một tiếng, khóe miệng lần nữa tràn ra chất lỏng màu đen.

“Đáng giận!” Lão giả cổ trang vỗ về sau, nhanh như chớp giật, thủ chưởng liền đến Lâm Hải mặt, Lâm Hải kinh hãi, nghĩ không ra phía dưới trọng thương, công kích của lão giả cổ trang vậy mà còn nhanh như vậy.

Cuống quít ngửa ra sau một cái, hiểm lại càng hiểm tránh đi một kích này, ngay tại lúc đó, Long Nha trong tay Lâm Hải hướng về phía trước tìm tòi, công kích dưới xương sườn của lão giả cổ trang.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!” Thân thể lão giả cổ trang cấp tốc chuyển động, nhẹ nhõm hóa giải công kích của Lâm Hải, đồng thời bay lên một chân, đá vào Lâm Hải trên bụng.

“Hừ!” Lâm Hải một tiếng rên, lần nữa phun máu lui lại, một thanh Long Nha trong tay cũng mượn thời cơ này, từ chỗ giáp vai của lão giả cổ trang, xuyên thấu mà qua!

“A!” Lão giả cổ trang đau nhức gào lên một tiếng, hai mắt trong nháy mắt biến thành đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải mà phẫn nộ gào thét.

“Tiểu bối, dám làm tổn thương ta!”

“Chết đi cho ta!”

Lão giả cổ trang đột nhiên quát chói tai một tiếng, trong nháy mắt râu tóc đều là dựng đứng, y phục toàn thân không gió mà phiêu động, một cỗ khí thế bàng bạc đổ xuống, quay xung quanh thân, khủng bố dị thường!

“Chém!”

Theo lão giả cổ trang hét lớn một tiếng, chuôi đại đao trên Tử khí không trung kia, mang theo tiếng gào thét gào khóc thảm thiết, hủy thiên diệt địa, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, lăng không chặt xuống!

“Không tốt!” Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, trước đó giao thủ cùng Tô Cục trưởng, Lâm Hải cũng đã biết rõ, chỗ biến ảo của loại binh khí Tử khí này, căn bản không có thực thể, không thể dùng binh khí qua đón đỡ, chỉ có thể trốn tránh!

Mắt thấy đao rơi đỉnh đầu, Lâm Hải thất kinh, vội vàng hướng phía bên cạnh lăn mình một cái, khó khăn lắm mới né tránh, quay đầu nhìn lại, chỗ đứng trước đó của chính mình, cây cối nhất thời lão hóa, mất đi sinh mệnh, liền cả hòn đá, cũng bị ăn mòn, vỡ vụn một chỗ.

“Thật đáng sợ!” Lâm Hải hít một hơi khí lạnh, nếu là bị nhất đao này chặt ở trên người, đâu có mệnh nữa, chỉ sợ liền phải hóa thành một bãi nước mục nát ở tại chỗ.

“Oa!”

Lão giả cổ trang sau khi chặt xuống một đao kia, tựa hồ cũng xúc động tới thương thế, há miệng ra, phun ra một miệng đầy chất lỏng màu đen, thân thể lay động, thần sắc nhất thời càng thêm uể oải.

Phẫn nộ ngẩng đầu, ánh mắt của lão giả cổ trang gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, tràn ngập ngập trời oán hận.

“Tiểu tử, ta hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, đến đây là dừng tay, ngươi có nguyện ý không!”

“Si tâm vọng tưởng!” Long Nha trong tay Lâm Hải vạch một cái ở trước ngực, lạnh lùng nói nói.

“Đáng giận cùng cực!” Lão giả cổ trang bạo rống một tiếng, quanh thân trong nháy mắt toát ra vô biên vô hạn Tử khí màu đen, đem tất cả không gian xung quanh đều tràn ngập, cả phiến thiên địa, tựa hồ cũng lâm vào hắc ám, đưa tay không thấy được năm ngón!

Lâm Hải kinh hãi, mặc niệm một tiếng Thiên Nhãn mở!

Nhất thời, Tử khí màu đen tại phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, đã mất đi tác dụng, Lâm Hải có thể nhìn thấy rõ ràng, hai tay lão giả cổ trang kết động, một cỗ lực lượng cường đại để cho người ta ngạt thở, đang dần dần ngưng tụ, trong hai tay của lão.

“Oanh!”

Bỗng nhiên, vô số cự đao màu đen, xuất hiện tại giữa không trung, tản mát ra uy áp khủng bố, trực tiếp đem toàn bộ đá sỏi trên mặt đất nghiền nát, trong lúc nhất thời cuồng phong sóng lớn, loạn thạch bay tán loạn, phảng phất giống như thời Mạt Thế!

“Thật là nghĩ không ra, một cái người tu hành Ngưng Chân kỳ nho nhỏ như ngươi, lại đem ta bức đến tình trạng như thế, thật đúng là vô cùng!”

“Chiêu này vừa ra, thương thế của lão phu thế tất sẽ tăng thêm, không có trăm năm cũng khó khôi phục, đây hết thảy tất cả đều do ngươi ban tặng, lão phu không đem ngươi chặt thành mảnh vỡ, thực sự khó mà xả được cơn hận trong lòng!”

“Chịu chết đi!”

Theo lão giả cổ trang hô to một tiếng, trường đao Tử khí đầy trời, như là như mưa rơi, bí mật mang theo uy năng hủy thiên diệt địa, thẳng đến đỉnh đầu Lâm Hải mà rơi xuống.

Lâm Hải quá sợ hãi, hai chân mềm nhũn, uy áp cực lớn, lại để hắn cơ hồ ngay cả đứng vững cũng biến đến vô cùng khó khăn, ráng chống đỡ đứng thẳng mà không ngã, Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy đao ảnh đầy trời, giống như Thiên La Địa Võng, đem hắn bao phủ, không thể trốn đi đâu được!

Chương 786: Thần Lôi diệt sát

Lâm Hải thấy thế, trong lòng hoảng hốt, hàm răng khẽ cắn, biết rõ đã đến thời điểm liều mạng.

“Mở cho ta!”

Lâm Hải đột nhiên quát lên một tiếng lớn, đột nhiên một đường ánh sáng xanh chói loá mắt xuất hiện trong trống rỗng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao phóng lên tận trời, trong chớp mắt liền đến giữa không trung, giống như ánh mặt trời gay gắt, quang mang tứ xạ, nơi ánh sáng đến, Tử khí tán loạn, phân mảnh, trong chớp mắt, đầy trời Hắc Đao đã hóa thành hư vô!

“Pháp bảo!!!”

Trong lòng lão giả cổ trang, hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao phát sáng rực rỡ, trong lòng dâng lên tham niệm vô cùng, thân thể đột nhiên vọt lên, điên cuồng hướng phía Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao ở giữa không trung mà chộp tới!

“Muốn chết!”

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, sau đó chân khí thôi động, khống chế Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, lăng không chém xuống!

“Phá!”

Một tiếng không khí nổ đùng đoàng, phảng phất như bầu trời cũng bị cắt đứt, theo Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao rơi xuống, không gian vặn vẹo, phong vân biến sắc, tựa hồ toàn bộ khắp nơi cũng đang rung động, đường đường quang mang màu lam bắn ra, nhất thời núi đá vỡ vụn, sóng nước trùng thiên, phương viên trăm mét như bị cho một mồi lửa.

Lão giả cổ trang thấy thế, nhất thời sắc mặt biến đổi lớn, trước đó còn vọng tưởng đoạt bảo, giờ phút này thấy thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này có uy năng cường đại như thế, chỉ sợ bị dư ba đụng phải cũng đều phải thịt nát xương tan, nào còn dám có ảo tưởng, bị dọa đến quay người điên cuồng chạy trốn, sợ bị cuốn vào trong phạm vi công kích của pháp bảo.

“Oanh!”

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao phảng phất như một tòa núi cao, nặng nề đánh xuống phương vị chỗ đứng trước đó của lão giả cổ trang, mặt đất nhất thời nổ tung, xuất hiện một cái hố lớn vừa sâu vừa lớn, phủ kín hàn sương, đá vụn vẩy ra, bụi đất đầy trời, giống như nổ tung.

“Chạy!” Lão giả cổ trang bị dọa đến sợ vỡ mật, uy lực của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, sớm đã vượt xa tưởng tượng của lão, lão thậm chí không dám tưởng tượng, là dạng pháp bảo đẳng cấp gì, mới có thể có lực phá hoại khủng bố bực này, nếu muốn chịu một đòn, đừng nói bản thân lão là một cái Giả Đan bị trọng thương, liền là người đại thành Kim Đan chân chính, đều chưa hẳn đã gánh vác được một chút.

Hạ quyết tâm, lão giả cổ trang căn bản không còn dám có một tia dừng lại, thậm chí ngay cả thương thế tăng lên cũng không để ý tới, chân hướng phía chỗ sâu trong trang viên phát phi nước đại!

Lâm Hải sao có thể để lão chạy, mắt thấy thân ảnh của lão giả cổ trang chớp động liên tục, không ngừng bay ngược, hai tay bấm niệm pháp quyết, lần nữa hướng phía lão giả cổ trang nhất chỉ.

“Đi!”

“Chém!”

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, lần nữa gào thét lên, xẹt qua chân trời, tựa như tia chớp hướng phía lão giả cổ trang đuổi theo, trên đường đi, quang mang tứ sắc, rơi vào phía trên mặt đất, kích thích vô số đá vụn, bụi đất đầy trời, chỗ đến, tất cả đều hóa thành hoang vu.

Lão giả cổ trang đang phát phi nước đại, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có một cỗ uy áp cực lớn lâm đến, đem lão bao phủ, khiến cho hai chân của lão mềm nhũn, kém chút ngã sấp xuống, sau đó thân thể đột nhiên biến đến vô cùng nặng nề, liền di động cũng biến đến khó khăn vô cùng.

Kinh hãi quay đầu, chỉ thấy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lóng lánh màu lam, đã đến đỉnh đầu, mang theo khí thế sắc bén hủy thiên diệt địa, thẳng hướng lấy đỉnh đầu của lão mà rơi xuống.

“Không!!!”

Lão giả cổ trang bị dọa đến linh hồn đều là bốc lên, bên trong cuống quít, liền từ bên trong lòng móc ra một kiện pháp bảo màu đen hình dù, mang theo một tia đau lòng, cắn răng hướng phía bầu trời ném đi.

Nhất thời, pháp bảo dài ra theo gió, chớp mắt liền biến dài chừng một trượng, giống như một chiếc ô lớn đột nhiên gắn vào trên của đỉnh đầu lão giả cổ trang, tản ra quang mang màu đen quỷ dị, nghênh tiếp Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đang lôi đình hạ xuống.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, pháp bảo hình dù liền một hơi thời gian đều không có giữ được, liền tại dưới va chạm của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, trực tiếp bị đánh phân mảnh, rơi trên mặt đất.

Lão giả cổ trang giờ phút này đã không để ý tới đau lòng, lợi dụng một hơi thời gian này, thân thể phi tốc nhảy ra, liều mạng chạy trốn, vậy mà mặc dù như thế, vẫn là bị hào quang mà Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao phun toả ra, quét trúng phía sau lưng.

“Hừ!” Lão giả cổ trang rên một tiếng, phun ra một ngụm chất lỏng màu đen, trước mắt đã biến thành màu đen, dưới chân lảo đảo kém chút ngã sấp xuống, dù vậy, cũng không dám dừng lại chút nào, tiếp tục chạy như điên!

Lâm Hải thấy thế, không khỏi khẩn trương, hắn bây giờ cũng là thân thể bị trọng thương, hai lần liên tục thôi động Băng Sương Chi Nhận tấn công địch, đã là cực hạn của Lâm Hải, còn muốn thôi động lần thứ ba, thì ở giữa nhất định phải có thời gian giảm xóc mới có thể làm đến.

Nhưng cứ như vậy, tất sẽ để lão giả cổ trang đào thoát, còn muốn tìm lão, có thể cũng không phải là sự tình dễ dàng như vậy.

Ngay tại thời khắc trong lòng Lâm Hải đầy lo lắng, bỗng nhiên, thân thể giả cổ trang bỗng cứng đờ, duy trì một cái tư thế chạy hướng về phía trước, trực lăng lăng đứng ở chỗ đó, mặt ngoài thân thể đột nhiên bị băng sương màu lam bao trùm, vậy mà bị đông thành tượng băng!

“Ha ha, trời cũng giúp ta!” Lâm Hải thấy thế không khỏi đại hỉ.

Xem ra hôm nay vận khí, thật sự là tốt bạo rạp, trước đó đặc hiệu ẩn giấu của Long Nha vừa mới phát động tại trên thân của Tô Cục trưởng, nghĩ không ra chỉ một chút thời gian như thế, đặc hiệu ẩn giấu của Băng Sương Chi Nhận cũng phát huy hiệu quả!

Đóng băng: Hiệu quả bị động, tỷ lệ một phần trăm đem địch nhân đóng băng, thời gian đóng băng tương phản cùng thực lực của địch nhân.

Lão giả cổ trang mặc dù chỉ là bị quang mang của Băng Sương

Chi Nhận quét trúng, lại vô cùng khổ bức phát động đặc hiệu đóng băng, trực tiếp bị đông lại.

Nhưng mà, cũng chỉ là thời gian một hai giây, hàn sương trên người lão giả cổ trang liền diệt hết, trong nháy mắt bị làm tan, lần nữa khôi phục tự do.

Bất quá, một hai giây thời gian này, đã đầy đủ.

Lâm Hải tại trong nháy mắt lão bị đóng băng, liền thi triển Tật Phong Bộ, thời gian nháy mắt đã đến gần, thời điểm lão giả giải phong băng mà ra, Long Nha trong tay Lâm Hải, đã hung ác đưa ra, đem cả chuôi dao đâm vào ngực lão giả cổ trang

“Hỗn đản, ta giết ngươi!”

Lão giả cổ trang nhất thời cảm giác lực khí toàn thân cũng đang xói mòn, chất lỏng màu đen giống như không cần tiền, từ chỗ ngực chảy ra, một cỗ cảm giác đến gần vô hạn với tử vong, để linh hồn lão cũng bắt đầu run rẩy, trên mặt lộ ra vô cùng kinh hoảng cùng hoảng sợ.

Một tiếng gầm giận dữ tuyệt vọng, từ cổ họng lão giả cổ trang phát ra, theo sau là một bàn tay vung lên, một thanh Thanh đồng cổ kiếm loang lổ vết rỉ, đột nhiên xuất hiện bên trong tay lão, hướng phía trên đầu Lâm Hải, hung hăng đâm xuống!

Lâm Hải kinh hãi, cuống quít vung vẩy Long Nha đón đỡ, nhất thời cảm thấy một cỗ lực lượng không thể ngăn, xuyên thấu qua Long Nha, hướng phía thân thể của hắn đập đến.

Sắc mặt Lâm Hải biến đổi lớn, thân thể bị va chạm hướng phía sau bay ngược, người ở giữa không trung, đã phun ra một ngụm máu tươi, còn chưa đứng vững, chỉ thấy Thanh đồng cổ kiếm đột nhiên bay lên trên trời, tản ra hào quang màu đỏ, hướng phía đỉnh đầu của mình hạ thấp xuống.

Lâm Hải thấy thế, không dám khinh thường, mắt thấy Thanh đồng cổ kiếm rơi xuống, vội vàng điều động chân khí toàn thân, ngưng ở phía trên Long Nha, hướng phía trên không đột nhiên vung lên!

“Phá!” Lâm Hải gào to một tiếng, Long Nha cùng Thanh đồng cổ kiếm kịch liệt đụng vào nhau, Lâm Hải lại là phun ra một ngụm máu tươi, thân thể liên tục lui ra phía sau mười mấy mét, mới khó khăn lắm đứng vững lại, thủ chưởng phát run, chấn động đến mức cơ hồ không cầm được Long Nha.

Mà Thanh đồng cổ kiếm trên đỉnh đầu, tựa hồ cũng đã đến mức nỏ mạnh hết đà, leng keng một tiếng, ngã xuống đất, ảm đạm vô quang, linh tính đều đã mất!

Lâm Hải bất chấp thứ gì khác, vội vã ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy lão giả cổ trang che ngực, đi lại tập tễnh, chạy ra ngoài xa mấy trăm mét, trong chớp mắt chỉ còn lại một đạo bóng đen.

“Muốn chạy, không có cửa đâu!” Lâm Hải thấy thế, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đem Long Nha thu hồi, sau đó nhấc tay đưa lên trời, hét lớn một tiếng!

“Lôi đến!”

Nhất thời, mây đen bốc lên, thiên lôi cuồn cuộn, trong lòng bàn tay của Lâm Hải, lấp lóe hồ quang điện màu tím, tựa hồ nổi lên lực lượng hủy diệt cực lớn.

Lâm Hải nhìn lão giả cổ trang đã trốn xa, sắc mặt phát lạnh, lòng bàn tay đột nhiên hướng về phía trước đẩy ra!

“Đi!”

Cạch!

Một đường sấm sét giữa trời quang, từ lòng bàn tay của Lâm

Hải bắn ra, thân thể của lão giả cổ trang đã trốn xa run lên, nhất thời hóa thành tro bụi, hình thần đều diệt!

“Mẹ ta nha, có thể tính là giết chết lão rồi!”

Lâm Hải thở dài ra một hơi, đau nhức kịch liệt trên thân thể lúc này mới trận trận truyền đến, để hắn nhịn không được đặt mông ngồi dưới đất.

“Ừm.” Thế nhưng là, Lâm Hải vừa mới ngồi xuống, liền nhìn thấy cái Thanh đồng cổ kiếm rơi trên mặt đất kia, hơi hơi ngẩn ra, sau đó mặt nhất thời lộ vẻ hoảng sợ, dọa đến hồn phi phách tán!

Chương 787: Cút ra đây cho ta!!!

“Đây không phải là cái thanh Thanh đồng cổ kiếm mà Tô Hạo vỗ xuống bên trên buổi đấu giá kia sao.” Lâm Hải chộp lấy Thanh đồng cổ kiếm vào bên trong tay, nhất thời mồ hôi lạnh liền xuất hiện.

“Con mẹ nó!” Lâm Hải nhất thời cũng cảm giác trong đầu ông một tiếng, run run rẩy rẩy lấy điện thoại cầm tay ra, phát qua cho Lâm Vân, tim cũng nhảy lên đến cuống họng!

“Ngài khỏe chứ, số điện thoại ngài gọi đã đóng máy!”

“Trời ạ!” Lâm Hải vừa sợ lại lo, hận không thể quất cho mình hai cái tát!

Rõ ràng sớm đã có phát giác, cái Tô Hạo này khả năng có chút vấn đề, nhưng vì cái gì vừa rồi, xin hết lần này tới lần khác lại muốn để gã mang theo Vân Vân rời đi đâu?.

Không để ý tới thương thế còn không có khôi phục, Lâm Hải đứng lên, giống như nổi điên hướng về đường tới mà phi nước đại.

“Lâm tiền bối!” Hầu Kiếm Anh đã xử lý tốt cho người bị thương, thấy Lâm Hải như kẻ điên phi nước đại tới, không rõ ràng cho lắm, liền hô to một tiếng.

Lâm Hải đột nhiên dừng lại, một cái bước xa liền lẻn đến trước mặt Hầu Kiếm Anh, đem cổ áo y xách lên.

“Ta hỏi ngươi, cái Tô Cục trưởng kia, có phải cũng là người của Yến Kinh Tô gia, cùng một cái gia tộc với Tô Hạo hay không?!”

Hầu Kiếm Anh nhìn bộ dáng Lâm Hải một mặt lo lắng phẫn nộ, hai mắt huyết hồng, trong lòng nhịn không được mà giật mình, hung hăng nuốt ngụm nước bọt.

“Vâng, Tô Cục trưởng là người của Yến Kinh Tô gia!”

Lâm Hải thống khổ nhắm mắt lại, trong lòng đã không còn may mắn, hết thảy toàn bộ đều hiểu!

Ven hồ Thanh Thanh, Tà Sát Chi Khí, Tô Cục trưởng, sát thủ thần bí, lão giả cổ trang, tất cả những cái này, cũng đều có quan hệ cùng Tô gia!

Mà chính mình vậy mà hỗn đản đem Lâm Vân giao cho Tô Hạo, đây không phải là đưa dê vào miệng cọp sao. trong lòng Lâm Hải quả thực hối hận đến phát điên.

“Ngươi biết rõ, Tô gia ở đâu bên trong Yến Kinh hay không?.” Con mắt Lâm Hải như muốn trừng nứt, hướng phía Hầu Kiếm Anh gầm lên giận dữ nói.

“Biết rõ!” Hầu Kiếm Anh chất phác gật gật đầu, một mặt mộng bức.

“Mang ta đi!” Lâm Hải không khỏi phân nói, trực tiếp đem Hầu Kiếm Anh khiêng đến trên vai, bắt đầu phi tốc chạy.

Từ thật xa, đã nhìn thấy cái tài xế kỹ thuật cho thuê lái xe siêu quần kia, vậy mà còn chờ tại chỗ này, trong lòng Lâm Hải nhất thời vui vẻ, đến trước xe, trực tiếp mở cửa xe, xông vào.

“Sư phụ, nhanh lên, mạng người quan trọng, vô cùng khẩn cấp!” Lâm Hải vội vã hướng phía tài xế hô nói.

Tài xế cho thuê bình tĩnh điểm điếu thuốc, quay đầu lại liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Lại là cứu người a. Lần này chạy đi đâu?.”

“Nói cho ông ta biết!” Lâm Hải vội vàng hướng phía Hầu Kiếm Anh nói nói.

“Thúy Vân Sơn!”

Hầu Kiếm Anh nói vừa xong, Taxi gào thét lên một tiếng liền thoát ra ngoài.

“Sư phụ, nhanh lên, nhanh lên nữa!” Tuy tài xế cho thuê đã đem xe lái đến hơn một trăm bước, nhưng trong lòng Lâm Hải vẫn là lo lắng, không ngừng thúc giục.

“Lại nhanh xe liền nát!” Tài xế cho thuê chậm rãi mở miệng, tuy ông ta có kỹ thuật lái xe cao siêu, nhưng xe thực sự quá kém, có thể mở đến cái tốc độ bây giờ này, đã là cực hạn.

Lâm Hải hung hăng nện ở chỗ ngồi phía sau xe, biết rõ hiện tại gấp cũng vô dụng, một hồi đến Tô gia, nói không chừng còn có ác chiến, không bằng nhân cơ hội này, đem thương thế trị liệu một chút.

Lâm Hải giờ phút này, tất cả lục phủ ngũ tạng đều bị thụ thương rất nặng, cũng may chân khí của hắn có chất lượng cực cao, vừa vận hành, đã làm dịu toàn thân cùng nội tạng, mới khiến cho thương thế không đến mức chuyển biến xấu.

Duỗi tay ra, bao châm xuất hiện, sau đó Lâm Hải đem kim châm lấy ra, ở trên người mình, một hơi châm hai mươi mấy châm, đem Hầu Kiếm Anh ngồi bên cạnh nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Làm xong hết thảy, cảm thụ được bên trong bụng, có một cỗ khí ấm áp ôn nhuận đang giúp cấp tốc khôi phục thương thế, Lâm Hải thở phào một hơi.

Còn may Truyền thừa Dược Vương của Thiết Quải Lý, vô cùng thần kỳ, nhất là Thuật Châm Cứu, quả thực chính là thần kỹ, nếu không chính mình thụ thương tổn nặng như vậy, làm sao cũng phải nằm im mấy tháng, mà sau khi mấy cái kim châm này đâm xuống, chỉ sợ dùng không tới một giờ, liền có thể phục hồi như cũ.

Lâm Hải dứt khoát ngồi xếp bằng, con mắt hơi hơi đóng lại, vận hành Đạo Đức Kinh, một bên tu hành, một bên tăng nhanh khôi phục thương thế.

“Đến!” Không biết qua bao lâu, xe đứng ở dưới núi, phía trước một trang viên rộng lớn ở cạnh sông, Lâm Hải mở bừng mắt ra, đi xuống xe.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện lần nữa, phóng ra vạn đạo quang mang, bay về phía trên không của trang viên Tô gia, sau đó như lôi đình mà đột nhiên rơi xuống.

“Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn, ở trên không của trang viên Tô gia, phảng phất như hạ xuống sấm sét giữa trời quang, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trực tiếp bổ vào ở giữa bên trong ốc xá, nhất thời phòng ốc đổ sụp, bụi mù nổi lên bốn phía, một mảnh gào khóc thảm thiết.

Ngay sau đó có vô số đường thân ảnh chật vật, từ bên trong phế tích thoát ra, thân thể lảo đảo, đầy người máu tươi, ngẩng đầu nhìn hướng lên bầu trời, trong lòng kinh hãi, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Mà lúc này, đột nhiên có một tiếng hét lớn, giống như sấm sét, tại trên không trung của trang viên Tô gia bỗng dưng nổ vang, thật lâu không dứt!

"Tô Hạo, thả muội muội của ta ra, nếu không ta đem Tô gia của ngươi san thành bình địa!"

"Tô Hạo, thả muội muội của ta ra, nếu không ta đem Tô gia của ngươi san thành bình địa!"

"Tô Hạo, thả muội muội của ta ra, nếu không ta đem Tô gia của ngươi san thành bình địa!"

…

Từng tiếng từng tiếng vọng, không ngừng chui vào bên trong lỗ tai người Tô gia, nhất thời tiếng quát mắng nổi lên bốn phía, bốn đường thân ảnh nhanh như thiểm điện, càng là bay thẳng đến chỗ thanh âm, tại cửa chính của Tô gia, đem Lâm Hải vây ở trung ương.

"Bọn chuột nhắt phương nào, dám đến Tô gia ta tìm chuyện, muốn chết phải không!" Cầm đầu là một người trung niên khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, trên mặt phẫn nộ, chỉ vào Lâm Hải nghiêm nghị uống hỏi.

"Hừ!" Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, "Bớt nói nhảm đi, để Tô Hạo giao ra muội muội ta ra, nếu không đừng trách ta giết vào Tô gia các ngươi, đến lúc đó cũng không nên hối tiếc không kịp!"

"Lớn mật!"

"Cuồng vọng!"

“Nhóc con ngươi dám!”

Ngữ điệu buông thả của Lâm Hải, nhất thời kích giận mấy cái người Tô gia này, Tô gia chính là hào môn đại tộc, tuy ẩn thế tu hành, danh không nổi danh, nhưng xã hội thượng tầng đều biết, Tô gia chọc không được, nếu không tất có tai hoạ.

Bởi vậy, những năm gần đây, không có bất kỳ người nào hoặc gia tộc nào, dám đến Tô gia náo sự, trang viên Tô gia tựa như cấm địa, từ trước đến nay đều an bình, không người dám tiến tới nơi này.

Nhưng vạn vạn không nghĩ đến, hôm nay vậy mà bị Lâm Hải mạc danh kỳ diệu đánh tới cửa, vừa ra một tay liền đem cổ trạch truyền thừa nhiều năm của Tô gia trực tiếp san thành bình địa, càng là khẩu xuất cuồng ngôn, đây quả thực là khiêu khích nghiêm trọng đối với uy nghiêm của Tô gia!

“Xem ra Tô gia ta nhiều năm chưa hành tẩu trên thế gian, nên thế gian đã quên thủ đoạn của Tô gia ta, nếu như thế, hôm nay liền giết ngươi, để cảnh tỉnh thế nhân!

“Lên!”

Nói xong, mấy người đồng thời hướng phía Lâm Hải đánh tới, quyền cước tăng theo cấp số cộng, hổ hổ sinh phong, uy thế dũng mãnh tuyệt luân, mỗi người vậy mà đều có thực lực Ngưng Chân hậu kỳ!

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, không tránh không né, đột nhiên hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa xuất hiện giữa không trung, hướng phía mấy người này, lăng không chém xuống!

“Không tốt!” Mấy người còn đang công kích Lâm Hải, không nghĩ giữa không trung phía trên, một cỗ uy năng hủy thiên diệt địa, trực áp đỉnh đầu, kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy một đạo ánh sáng lam, đâm vào con mắt, phỏng vô cùng.

Còn không có chờ phản ứng lại, chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên chấn động, một cỗ lực lượng tuyệt cường không gì sánh kịp nổ tung ở bên người, sau đó liền mất đi ý thức, trực tiếp hóa thành bột mịn!

Ánh mắt Lâm Hải băng lãnh, nhìn cũng không nhìn một chút, tiến lên một bước, một chân đem cửa lớn của Tô gia đạp bay, bay thẳng đi vào!

“Tô Hạo, cút ra đây cho ta!!!”

Khẽ vươn tay, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao rơi vào trong lòng bàn tay, Lâm Hải xách ngược trong tay, sát khí đằng đằng, hướng phía bên trong bước nhanh mà đi, mũi đao quét lên sàn nhà, âm thanh ma sát bén nhọn chói tai, vạch ra một đường tia lửa loá mắt, văng ra tứ phía, Lâm Hải giống như Sát Thần lâm thế, sắc bén không thể đỡ!

Chương 788: Hợp kích chi thuật

Động tĩnh mà Lâm Hải huyên náo ra thực sự quá lớn, tất cả mọi người của Tô gia, cơ hồ toàn bộ đều đi ra.

“Dừng lại, ngươi là ai?!”

Một cái nam tử trung niên sắc mặt uy nghiêm, tiến lên một bước, ngăn lại đường đi của Lâm Hải.

“Gọi Tô Hạo đi ra!” Sắc mặt Lâm Hải âm trầm, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay lập tức, trực chỉ vào nam tử trung niên, ngữ khí băng lãnh như đao.

“Tô Hạo chính là khuyển tử (con trai) của ta, tại hạ là gia chủ hiện thời của Tô gia, Tô Triết, có lời gì, cùng ta nói cũng giống như vậy!” Hai mắt Tô Triết bùng lên tinh quang, hơi hơi ngẩng đầu, một mặt ngạo nghễ.

“Gia chủ Tô gia.” Lâm Hải bĩu môi cười lạnh, “Để con của ngươi giao muội muội ta ra, nếu không đừng trách ta san bằng chỗ này, sau ngày hôm nay, Yến Kinh sẽ không còn Tô gia!”

“Im ngay!”

“Tiểu tử cuồng vọng!”

“Cuồng đồ lớn mật, không biết chữ “chết” viết như thế nào!”

Lâm Hải nói một phen, nhất thời chọc giận mọi người trong Tô gia, tất cả đều nhao nhao mở miệng trách cứ, càng nhiều người, lột cánh tay xắn tay áo, nóng lòng muốn thử, chuẩn bị tiến lên đem Lâm Hải bắt lại.

Tô Triết nghe lời nói của Lâm Hải, sắc mặt cũng là hoàn toàn thay đổi, sau đó khó thở mà cười!

“Thật sự là người không biết thì không sợ!”

“Hôm nay, mặc kệ xuất phát từ loại nguyên nhân nào, ngươi hủy cơ nghiệp của Tô gia ta, xông thẳng tới đây, lại tại bên trong này phát ngôn bừa bãi, nếu như không bắt ngươi lại, lấy đó trừng phạt, lại còn tưởng Tô gia ta không người!”

“Lão ngũ, lão Lục, mau bắt cái thứ đồ cuồng vọng này lại, sinh tử bất luận!”

“Vâng!” Tô Triết vừa phát lời nói, nhất thời có hai nam tử trung niên dáng người cường tráng, sải bước đi đến trước mặt Lâm Hải, khẽ vươn tay, đều rút ra một thanh trường kiếm, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa!

“Tiểu tử, dám đến Tô gia náo sự, ngươi xem như sống đủ rồi, kiếp sau đầu thai, nhớ kỹ đem con mắt đánh bóng một chút, có ít người, không phải ngươi có thể trêu chọc tới!”

Khóe miệng Lâm Hải cười lạnh, nhàn nhạt liếc nhìn hai người một chút, sát cơ lóe lên một cái rồi biến mất.

“Ngưng Chân hậu kỳ đỉnh phong sao?” Nghĩ không ra hai người tùy ý đứng ra, cũng là cùng một cái cấp bậc với Tô Cục trưởng, xem ra nội tình Tô gia, quả nhiên tương xứng thâm hậu.

Bất quá, Lâm Hải ngược lại cũng không sợ, trừ phi bọn họ cũng luyện thành loại công pháp hài cốt quỷ dị như Tô Cục trưởng kia, nếu không lấy thực lực bọn họ, nhiều lắm thì tương xứng cùng Lâm Hải, mà Lâm Hải còn có thần khí Băng Sương Chi Nhận nơi tay, nếu như xuất kỳ bất ý mà nói, giết hai người bọn họ, không nói chơi!

“Công phu không tại ngoài miệng, thả mã tới là được!” Lâm Hải gào to một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay múa như gió, chỉ vào hai người phía xa!

“Hừ, hôm nay liền để ngươi biết rõ, hậu quả khi trêu chọc Tô gia!”

Hai người nói, thân thể lăng phong mà động, nhanh như chớp, hướng phía Lâm Hải đánh tới, chưa kịp lại gần, trường kiếm trong tay đã vung vẩy, nhất thời giũ ra vô số kiếm ảnh, đem yếu huyệt quanh thân Lâm Hải bao phủ, phân không ra cái nào là thật là giả!

“Xem ra ngày bình thường lão Ngũ lão Lục cũng phí công phu không nhỏ, bộ kiếm pháp này lại có chỗ tiến bộ!” Tô Triết mỉm cười gật đầu, hiển nhiên đối với thân thủ của lão Ngũ lão Lục, rất là hài lòng.

Lâm Hải mắt thấy vô số kiếm ảnh, hướng phía chính mình đâm tới, trong lòng cười lạnh một trận.

Ánh mắt quét ngang, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay đột nhiên quét ngang một cái, nhất thời một cỗ khí lưu lạnh lẽo như tuyết ba động, bắt trói cắt đứt hết thảy kình phong mãnh liệt, trực tiếp thô lỗ hướng phía lão Ngũ cùng lão Lục quét tới.

Lão Ngũ cùng lão Lục cảm thấy kinh ngạc, nghĩ không ra Lâm Hải vậy mà thẳng thắn thoải mái, muốn dốc hết toàn lực, trực tiếp lợi dụng ưu thế chiều dài của binh khí, buộc bọn họ rút chiêu!

Nhưng rất nhanh, mặt lão Ngũ cùng lão Lục đều lộ vẻ cười lạnh, trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Loại chiêu thức thẳng thắn thoải mái này, chỉ có dưới tình huống cực kỳ tự tin đối với thực lực của mình, mới sẽ sử dụng, dù sao cứ như vậy, sẽ mở rộng thân thể, đem toàn bộ tất cả thân thể của chính mình đều bại lộ tại trước mặt đối thủ.

Mà kiếm pháp của Tô gia, từ trước đến nay lấy quỷ dị mau lẹ trứ danh, hai người có nắm chắc, lợi dụng cái khoảng cách ngắn ngủi này, trực tiếp đâm xuyên qua lồng ngực của Lâm Hải!

Mắt thấy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải quét tới, hai người liếc nhau, trường kiếm đồng thời triệt thoái lui về phía sau, chuẩn bị biến hóa chiêu thức, thừa dịp phía giữa Lâm Hải trống rỗng, một chiêu giết địch!

Nhưng nào nghĩ đến, còn chưa chờ chiêu thức của bọn họ rút về, trường kiếm trong tay đột nhiên gào thét một tiếng, bị Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trực tiếp vừa vặn quét qua, đứt thành hai đoạn!

“Hỏng bét, chủ quan!”

Hai người trong lòng hoảng hốt, ngẩng đầu chấn kinh nhìn về phía Lâm Hải, còn không có kịp phản ứng, bên hông đã mát lạnh, một cỗ mưa máu phun ra, hai người trực tiếp bị đao khí của Băng

Sương Chi Nhận cắt đứt thành hai đoạn, xác chết mới ngã xuống đất!

Nụ cười trên mặt Tô Triết trong nháy mắt ngưng kết lại, đột nhiên cúi đầu, nhìn chằm chằm vào hai cỗ thân thể trên mặt đất, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình!

“Cái này, cái này...” Tô Triết chấn kinh vạn phần, trước đó lão còn tán dương thực lực của hai người này có tiến bộ, nhưng trong chớp mắt công phu, liền một chiêu đều không có qua, hai người này liền phân thây tại chỗ.

Lần nữa ngẩng đầu, kinh hãi nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt Tô Triết hoàn toàn biến đổi.

“Thật sự là không nhìn ra, nguyên lai tới vẫn là cao thủ, trách không được dám độc hành xông vào Tô gia ta!”

“Bất quá dám giết người của Tô gia ta, liền là mối thù sinh tử cùng Tô gia ta, hôm nay ngươi liền đem mệnh lưu lại đi!”

Nói xong, Tô Triết vung tay lên, nhất thời tám cái nam tử ngoài ba mươi, cùng nhau mà ra, cầm trường kiếm trong tay, chân đạp phương vị, đem Lâm Hải vây vào giữa.

Lâm Hải nhướng mày, trong mắt tinh mang tốc biến, nhìn chằm chằm vào tám người nam tử này, sắc mặt rốt cục lộ ra một tia ngưng trọng.

“Hợp kích chi pháp.”

Tám người nam tử này, tu vi của mỗi một cái cũng không cao lắm, đều chỉ là Ngưng Chân sơ kỳ, đối với Lâm Hải mà nói, tiện tay cũng có thể giải quyết, nhưng hôm nay dựa theo phương vị hợp kích mà đứng, còn chưa động thủ, Lâm Hải liền cảm thấy tám đường khí tức cực kỳ nguy hiểm, đem chính mình khóa kín, dù là có chút hành động thiếu suy nghĩ, tất nhiên sẽ nhận một kích lôi đình.

Bất quá, Lâm Hải cũng không hoảng hốt, cái hợp kích chi thuật này coi trọng là phối hợp chỉnh thể, chỉ cần đem một người trong đó đánh giết, bảy người còn thừa lại, tự nhiên không đáng để lo.

Cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, ánh mắt Lâm Hải băng lãnh, liếc nhìn tám người này, khóe mắt hiện lên một tia miệt thị.

“Cùng lên đi!”

Tám người mặt không biểu tình, không chút nào vì Lâm Hải miệt thị mà bị kích giận, mà chính là chân đạp phương vị, vây quanh Lâm Hải không ngừng du tẩu, tìm kiếm lấy thời cơ một kích tất trúng.

“Lên!”

Đột nhiên, một người trong đó một tiếng gào to, tám người nhất thời cùng nhau nhào tới, trường kiếm trong tay từ các góc độ khác nhau, đâm về các nơi yếu huyệt trên thân Lâm Hải!

“Đến tốt!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nhất thời múa ra những đạo hàn ảnh tại bốn phương tám hướng, thanh âm đinh đinh đang đang truyền đến, đem trường kiếm của tám người, tất cả đều cách ngăn tại bên ngoài!

Tám người một kích không trúng, lập tức lui về tại chỗ, cúi đầu nhìn lại, đã thấy trường kiếm trong tay, nơi lưỡi kiếm tất cả đều băng.

“Trong tay hắn chính là Thần Binh, chớ va chạm!” Tô Triết ở một bên, vội vàng nhắc nhở!

Trước đó lão Ngũ lão Lục cũng là bị thua lỗ, trường kiếm gãy rơi, thất thần nhất thời, còn chưa kịp phát huy, liền bị Lâm Hải thừa cơ chém giết, chết cực oan uổng!

Tám người không cần lão nói cũng biết nên làm như thế nào, trước đó nếu không phải trên trường kiếm có quán chú chân khí, giờ phút này chỉ sợ sớm đã đứt thành hai đoạn, tự nhiên trong lòng có đề phòng.

“Giết!” Đột nhiên, lại là một tiếng gào to, tám đạo thân ảnh lần nữa lấn người mà lên.

Lâm Hải thấy thế, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đột nhiên hướng phía trước, mạnh mẽ đâm ra, thẳng đến vị trí hiểm yếu của một người nam tử.

Nhưng khiến người kinh ngạc là, nam tử áo đen vậy mà không trốn không né, tiếp tục đem trường kiếm hướng phía trước ngực Lâm Hải đâm ra, ngay tại lúc đó, trường kiếm của bảy người khác, cũng thẳng đến các đại yếu hại của Lâm Hải.

“Móa!” Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, một đao kia đâm xuống, tự nhiên có thể đem nam tử trước mặt đánh giết, nhưng mình cũng thế tất thương tổn tại dưới kiếm của bảy người khác, rơi vào kết cục lưỡng bại câu thương.

Lâm Hải bất đắc dĩ, đành phải thu chiêu quét ngang, đem tám người bức lui.

Trong nháy mắt, tám người lần nữa trở lại phương vị của riêng mình, cầm trường kiếm trong tay, ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, tìm kiếm lấy thời cơ cho lần công kích sau!

Lâm Hải cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay chau mày, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Cái hợp kích chi pháp nay, tuy cũng không cao minh, lại quả thực khó chơi, muốn phá giải, thật đúng là có chút khó khăn.

Nhưng muội muội mình bây giờ đang ở bên trong tay Tô Hạo, sinh tử không biết, Lâm Hải làm sao có thời giờ cùng bọn họ dây dưa ở chỗ này.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhắm ngay một người trong đó, chủ động xuất kích, thân thể lăng không nhảy lên, một cái Lực Phách Hoa Sơn, hướng trước mặt người đó sắc bén chém xuống!

Thế nhưng là, người này vậy mà không trốn không né, trường kiếm trong tay nhô ra, vậy mà cũng hướng phía Lâm Hải đâm tới, bảy người khác cũng huy kiếm mà lên, đâm thẳng vào các đại yếu huyệt của Lâm Hải!

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải quả thực tức điên, rơi vào đường cùng, đành phải vung đao quét ra sau, đem phía sau bảy người bức lui, đồng thời thân thể nhảy vọt, né tránh một kiếm của người trước mặt, lần nữa trở lại vị trí trước đó!

Tám người nam tử cũng hai chân rơi xuống đất, chân đạp phương vị, lần nữa cầm kiếm, đem Lâm Hải vây vào giữa.

Đến tận đây, song phương ai cũng không dám lại hành động thiếu suy nghĩ, tình thế trên trận, lập tức lâm vào giằng co!

Chương 789: Hôm nay, ta sẽ diệt cả nhà ngươi!

Lâm Hải lại một lần nữa huy động Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, đem hợp kích của tám người đánh lui về sau, đôi mày không khỏi nhăn càng chặt hơn.

“Tiếp tục như vậy, không phải biện pháp!”

Một bên ngưng thần phòng bị tám người tiến công, một bên suy tư đối sách trong ý nghĩ.

Đột nhiên, linh quang nhất thiểm, trong lòng Lâm Hải đã có chủ ý!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền tiêu thất vào hư không.

“Ừm.” Tám người hợp kích không khỏi sững sờ, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lớn như vậy đột nhiên liền không thấy, để đầu bọn họ lập tức có chút choáng váng.

“Thiên Nữ Tán Hoa!”

Còn không chờ bọn họ kịp phản ứng, Lâm Hải gào to một tiếng, đột nhiên đầy trời lập loè quang mang kim sắc, mang theo tiếng xé gió bén nhọn, gió táp mưa rào, đánh thẳng đến các đại yếu huyệt của bọn họ.

Tám người quá sợ hãi, cuống quít tránh chuyển xê dịch, vung vẩy trường kiếm trong tay đón đỡ, trận hình lập tức đại loạn, mất đi lòng người.

Mà vào thời khắc này, thân hình Lâm Hải đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện lần nữa, đã đến trước mặt một người trong đó, trong tay chẳng biết từ lúc nào, đã nhiều hai thanh dao găm!

Phốc!

Long Nha đưa ra, thân thể người trước mặt nhất thời thêm ra hai cái lỗ thủng, máu tươi phun ra, ngã xuống đất mà chết.

“A!!!”

Ngay sau đó, sau lưng Lâm Hải liên tiếp truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết, quay đầu nhìn lại, lại có ba người ngã xuống đất bỏ mình, chỗ cổ họng, khảm một cái Kim Tiền Tiêu quang mang vàng rực!

Mà bốn người còn lại, cũng là một mặt thống khổ, các bộ vị khác trên thân thể, cũng bị Kim Tiền Tiêu gây thương tích, máu tươi chảy ròng ròng, tuy tránh thoát được chỗ yếu hại, cũng không nguy hiểm đến tính mạng, lực chiến đấu lại giảm xuống rất nhiều, hoàn toàn không có đấu chí!

Nhìn thời gian trong nháy mắt, hợp kích chi thuật bị cáo phá, bốn đồng bạn chết oan chết uổng, trong lòng bốn người còn sống nhất thời hốt hoảng, bưng lấy vết thương liền muốn trốn về phương vị của mình, nhưng mà Lâm Hải căn bản không cho bọn họ có cơ hội này.

Thân ảnh lần nữa lóe lên, Lâm Hải đã đến phía sau bọn họ, Long Nha trong tay, mang theo khí tức băng lãnh vô tình, đưa ra ngoài!

“Bằng hữu, thủ hạ lưu tình!” Tô Triết ở một bên thấy thế, nhất thời kinh hãi, cuống quít hô nói.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc...

Liên tiếp tiếng binh khí đâm vào thịt vang lên, bốn người nhất thời uể oải ngã xuống đất, trên thân thể máu chảy ồ ạt, con mắt trợn to, mang theo hoảng sợ, chết oan chết uổng!

“Ngươi!!!”

Tô Triết nhìn chằm chằm vào trên mặt đất nhiều thêm ra tám bộ thi thể, con mắt phẫn nộ cơ hồ phun ra lửa, hung hăng chỉ vào Lâm Hải, răng cũng cắn nát.

“Tốt, thật tốt!” Tô Triết hung hăng gật đầu, sắc mặt dữ tợn, bắp thịt run rẩy, hiển nhiên ở vào bên trong trạng thái nổi giận cực độ.

Sắc mặt Lâm Hải thì là băng lãnh, Long Nha trong tay hướng thi thể trên mặt đất nhất chỉ, đạm mạc mở miệng.

“Để Tô Hạo đi ra, giao muội muội của ta ra, nếu không, kết cục cũng là như bọn họ!”

Keng!

Trả lời Lâm Hải, là một thanh âm kiếm ngân vang giòn tan, bên trên bầu trời, đột nhiên đánh ra một đường lệ khí màu đen, trong nháy mắt phong vân đột biến, mây đen đè ép đỉnh!

Tô Triết tay nắm một thanh cổ kiến bản rộng màu đen dài hơn ba thước, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, nhất thời một cỗ uy áp mãnh liệt buông xuống, âm khí vờn quanh, quỷ phong gào thét, Tử khí tràn ngập, toàn bộ Tô gia nhất thời âm u băng lãnh, nhìn không thấy vật, như là Cửu U Địa Ngục.

Lâm Hải thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, khóe miệng lộ ra cười lạnh.

“Quả nhiên không có oan uổng các ngươi, xem ra Tô gia các ngươi, cùng cái lão quỷ cổ trang ở Ven hồ Thanh Thanh kia, quả nhiên là một đám!”

“Lão quỷ cổ trang ở Ven hồ Thanh Thanh.” Tô Triết nghe vậy, sắc mặt giật mình.

“Ngươi đã gặp qua lão tổ tông của Tô gia ta?”

“Nguyên lai cái tử quỷ da bọc xương kia, là lão tổ tông nhà ngươi a. Quả nhiên là cá mè một lứa!” Lâm Hải miệt thị cười một tiếng, mở miệng mỉa mai nói.

“Không có khả năng!” Tô Triết gào to một tiếng.

“Nếu như ngươi đã gặp qua lão tổ tông, làm sao có thể sẽ còn sống đến bây giờ!”

“Ngươi đây không phải là nói nhảm sao!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, “Ta sống, tức là bản thân lão đã chết!”

“Nói vớ nói vẩn!” Tô Triết một mặt phẫn nộ, “Lão tổ tông chính là Kim Đan chi tôn, thế gian vô địch, giết ngươi như giết gà!”

Lâm Hải buồn cười một trận, giọng mỉa mai mà lắc đầu.

“Giết ta như giết gà. Thật không hổ là người một nhà, cái lão quỷ kia cũng nói qua câu nói này với ta, bất quá sau khi nói xong, lão liền chết!”

“Không tin mà nói, ngươi đến xem!” Nói xong, bàn tay Lâm Hải lắc một cái, đột ngột, một thanh Thanh đồng cổ kiếm loang lổ vết rỉ, đột nhiên bị ném xuống đất, phát ra một tiếng leng keng vang giòn.

Tô Triết kinh hãi cúi đầu, vừa nhìn xuống, thân thể nhất thời run lên, sắc mặt biến đổi lớn!

“Cái này, đây là Thanh đồng cổ kiếm mà Hạo nhi đưa cho lão tổ tông!”

“Kiếm này, làm sao lại ở chỗ của ngươi!”

Tô Triết đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, một mặt khó có thể tin.

“Đầu óc của ngươi có bệnh đi. Ta cũng đã nói, cái lão quỷ kia đã bị ta giết!”

“Thức thời, mau để cho Tô Hạo đi ra, giao muội muội của ta ra, nếu không...”

“Chết!” Lâm Hải còn chưa nói xong, Tô Triết đột nhiên bạo khởi, trường kiếm đen nhánh trong tay, cuốn lên trận trận âm phong, Tử khí tràn ngập, trong nháy mắt liền đến trước mặt Lâm Hải.

“Mẹ nó!” Lâm Hải giật nảy cả mình, nghĩ không ra Tô Triết đột nhiên xuất thủ, bên trong cuống quít, Long Nha vung vẩy, bang một tiếng ngăn trở trường kiếm, một cỗ lực đạo cường đại truyền tới, đem thân thể Lâm Hải trực tiếp đánh bay, bay ra ngoài mười mấy mét mới rơi xuống đất, dưới chân bạch bạch bạch liền lùi lại vài chục bước, mới đứng vững thân hình.

“m hiểm!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, nghĩ không ra Tô Triết vậy mà giảo hoạt như thế, cố ý làm ra một bộ dáng chấn kinh, tại thời điểm bản thân buông lỏng cảnh giác, đột nhiên xuất thủ, kém chút liền thương tổn tại dưới kiếm của lão.

Mà Tô Triết thấy một kích không trúng, cũng chưa truy kích, mà chính là dùng trường kiếm chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, ánh mắt dày đặc băng lãnh, toàn thân có Tử khí vờn quanh, quỷ dị đáng sợ!

“Mặc kệ ngươi là dùng thủ đoạn gì, ám hại lão tổ tông, bây giờ là ngươi tự tìm đường chết, tìm tới cửa, Tô gia ta sẽ ổn thỏa giết ngươi, báo thù vì lão tổ tông!”

“ Các đệ tử Tô gia nghe lệnh!”

“Có!” Bên trong tgrang viên, các đệ tử, nghe tiếng hét lớn một tiếng.

“Đem hắn vây lại cho ta, nghe hiệu lệnh của ta, đồng loạt ra tay, đem hắn diệt sát!”

“Vâng!” Đệ tử Tô gia phần phật tản ra, đem Lâm Hải bao quanh ở giữa, rút binh khí ra, xung quanh mỗi người trong nháy mắt âm phong tập tập, Tử khí quấn quanh, trong chớp mắt công phu, toàn bộ trang viên của Tô gia, đã bị hắc ám bao phủ, tối tăm không mặt trời, một mảnh đen kịt.

“Toàn gia tất cả đều là tà môn ngoai đạo, dạng này cũng tốt, ca ca giết, trong lòng cũng sẽ không có cảm giác áy náy!”

Lâm Hải nhếch miệng lên, Long Nha trong tay nằm ngang ở trước ngực, trong mắt đột nhiên lộ ra một tia khát máu cuồng mang!

“Tô gia ta từ khi Đại Thanh triều thành lập cơ nghiệp đến nay, đã bị địch xâm lấn bảy mươi ba lần, trong đó càng có một tên cường giả Kim Đan, ba tên cường giả Giả Đan, phía dưới Ngưng Chân kỳ nhiều vô số kể, địch tới đánh, tất cả đều mất mạng, nuốt hận tại chỗ!”

“Hôm nay, ngươi không biết lượng sức, tự tiện xông vào Tô gia, Tô gia ta sẽ đưa ngươi tru sát, lấy cảnh tỉnh thế nhân!”

Lâm Hải thì là khinh miệt cười lạnh, hai tay Long Nha nằm ngang ở trước ngực, lóe ra quang mang âm lãnh khát máu, ngạo nghễ mở miệng.

“ Tô gia ngươi tự cam đọa lạc, rơi vào Tà Đạo, tu hành ma công, di hoạ chúng sinh, hôm nay ta sẽ diệt cả nhà ngươi, quét dọn di hoạn!”

“Nói khoác mà không biết ngượng, nhận lấy cái chết đi!” Tô Triết nghe được, nhất thời buồn bực tức giận, trường kiếm trong tay vung vẩy, nhất thời Tử khí cuồn cuộn, che đậy ánh mắt, cả người biến mất tại chỗ!

Chương 790: Chém giết đẫm máu

Lâm Hải đột nhiên giật mình, trước mắt tràn ngập Tử khí, sương đen lăn lộn, căn bản thấy không rõ thân ảnh Tô Triết đang ở chỗ nào bên trong.

Mặc niệm một tiếng, Thiên Nhãn, mở!

Nhất thời, trên ánh mắt tốc biến sương lam, Tử khí xung quanh trong nháy mắt liền trở thành trong vắt, đúng lúc này, trước mặt Lâm Hải phát lạnh, kình phong gào thét, một đường quang mang màu đen chợt tránh, âm u thấu xương!

Lâm Hải cuống quít, Long Nha trong tay giơ lên, bang một tiếng, cùng một kiếm của Tô Triết đụng vào nhau.

Lâm Hải thân hình bất ổn, dưới chân bước nhanh lui lại, lui ra ngoài xa mấy chục bước, mới đem lực đạo cực lớn truyền đến bên trên Long Nha làm tan mất, kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy Tô Triết cầm kiếm chỉ phía xa, mang trên mặt một tia ngạc nhiên.

“Có chút bản lãnh, lại có thể tránh thoát một kiếm lôi đình này của ta!”

“Cẩu thí một kiếm lôi đình!” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, mặt lộ vẻ mỉa mai, “Tử khí lăn lộn, âm phong gào thét, xem xét cũng là thủ đoạn tà ma, cũng xứng xưng là lôi đình!”

Trong miệng Lâm Hải nói, ánh mắt lại là co rụt lại.

Phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, hắn rõ ràng nhìn thấy, nơi đan điền của Tô Triết, một cái hư ảnh mơ hồ màu vàng kim hình tròn, như ẩn như hiện, tựa hồ đang ngưng tụ lực lượng cường đại.

“Giả Đan!”

Lâm Hải lập tức phát giác thực lực chân thật của Tô Triết, tuy viên Giả Đan kia, mờ nhạt đến mức mơ hồ không thể thấy, nhưng lại thật sự tồn tại, Tô Triết chỉ đã bước nửa bước vào cảnh giới Giả Đan!

“Trách không được một kích tiện tay của cái Tô Triết này, chính mình cũng muốn bị đánh lui xa mấy chục bước!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời hiểu rõ, bất quá lại không có một tia hoảng hốt!

Liền cả lão quỷ cổ trang là Giả Đan hàng thật giá thật, thậm chí dựa vào thủ đoạn tà môn tiến vào cường giả Kim Đan, cũng bị chính mình xử lý, làm thế nào có thể sợ một cái nửa bước vào cánh cửa Giả Đan như Tô Triết.

Tô Triết đối mặt với Lâm Hải mở miệng châm chọc, biểu hiện trên mặt không thay đổi chút nào, thân thể lóe lên, đột nhiên lần nữa biến mất tại trong sương đen Tử khí cuồn cuộn.

Bất quá, Lâm Hải lại cười một tiếng, cái Tô Triết này muốn mượn nhờ Tử khí che đậy ánh mắt, dùng thủ đoạn ẩn tàng âm thầm, đánh lén đả thương người, đối phó với người khác có lẽ dễ dùng, nhưng ở phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông của Lâm Hải, quả thực căn bản không chỗ ẩn trốn.

Mắt thấy Tô Triết lén lén lút lút, cực kỳ cẩn thận vây quanh bên cạnh thân Lâm Hải, trường kiếm lập tức, thời khắc đang muốn đánh lén, thân ảnh Lâm Hải lại quỷ dị biến mất!

Tô Triết sững sờ, còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên bên cạnh sườn có kình phong gào thét, băng lãnh tập kích người, một cỗ khí sắc bén trong nháy mắt liền đến trước người.

Tô Triết quá sợ hãi, dưới chân liên tục sai bước, xoay người một cái, tránh thoát một cái đâm của Lâm Hải, không chờ đánh trả, đột nhiên sau đầu sinh phong, Lâm Hải vậy mà quỷ dị ra hiện thân ở phía sau, Long Nha trong tay lấy một cái góc độ cực kỳ xảo trá, thẳng đến yếu hại của Tô Triết.

Sắc mặt Tô Triết biến đổi lớn, trường kiếm vung vẩy, keng một tiếng, hướng phía sau đầu đâm tới, đem Long Nha ngăn trở, thân thể lại không tự chủ được nhảy về trước một cái, nhảy ra mười mấy mét, mới tránh thoát một đợt tập kích này của Lâm Hải, quay đầu, sắc mặt kinh hãi!

“Ngươi là thế nào phát giác được ra ta ?” Tô Triết một mặt chấn kinh, bật thốt lên hỏi.

Lâm Hải cười lạnh, Long Nha giơ cao, nhất chỉ vào cái Tử khí đầy trời này, ngạo nghễ ngẩng đầu.

“Ngươi chỉ biết cái Tử khí đầy trời này, là có thể ẩn nấp hành tung của ngươi, lại thật tình không biết, đây càng là hoàn cảnh tốt nhất cho hành động của ta!”

“Thích khách, vốn là Tử Thần hành tẩu ở trong bóng tối, tiếp đó, liền để cho các ngươi lâm vào sợ hãi run rẩy đi!”

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, thân ảnh lóe lên, nhất thời mất đi bóng dáng.

Tô Triết hoảng hốt, nghĩ không ra Lâm Hải tại dưới loại tình huống tầm mắt bị che đậy này, còn dám tùy tiện xuất kích, trong lòng không khỏi trầm xuống.

“Xem ra vẫn là xem nhẹ hắn!” Bất đắc dĩ, Tô Triết nắm chặt trường kiếm, ngưng thần đề phòng, thời khắc phòng bị Lâm Hải biến mất tại bên trong Tử khí, sương đen lúc đầu có lợi đối với lão, bây giờ ngược lại lại thành chướng ngại.

“Phá!”

Tiếng nổ đùng đoàng chợt vang trong không khí, Tô Triết không kịp quay đầu, thân thể nghiêng một bên, Long Nha xuyên qua khuôn mặt nghiêng nghiêng, kình phong cào đến da thịt trên bộ mặt đau nhức!

Tô Triết tung người nhảy nghiêng một cái, người còn giữa không trung, trường kiếm đã vung vẩy, hướng Tam bàn phía dưới quét ngang.

Coong!

Lâm Hải đâm Long Nha về bụng dưới của lão, lần nữa va chạm cùng trường kiếm, thân thể Tô Triết nhoáng một cái, Lâm Hải lại nhân cơ hội bay vọt về sau, lần nữa biến mất tại sương đen bên trong, mất đi bóng dáng.

"Đáng giận!" Tô Triết tức đến thầm mắng một tiếng, vốn là muốn tại trong cái hoàn cảnh nhìn không thấy vật này, đánh lén Lâm Hải, nghĩ không ra lại bị Lâm Hải lợi dụng ngược lại, đem lão đặt ở thế bất lợi.

"Cùng tiến lên, thu nhỏ phạm vi, đem hắn giảo sát!" Tô Triết tức giận hét lớn một tiếng, người Tô gia, lập tức làm thành một cái vòng tròn có phương viên mười mấy mét, chặt như nêm cối.

Đồng thời, tất cả mọi người cầm kiếm thẳng tiến lên, phạm vi từng bước một thu nhỏ, muốn đem Lâm Hải làm cho không có chỗ ẩn trốn, để hắn chủ động hiện ra thân hình.

Lâm Hải thấy tình hình này, không khỏi nhíu lông mày một cái, biện pháp này của Tô Triết, đối phó với chính mình trốn ở trong tối, xác thực phi thường hữu hiệu.

Mặc kệ chính mình xuất thủ công kích người nào, người bên cạnh ngay lập tức cũng sẽ phát giác, cùng một chỗ động thủ, coi như thân pháp của mình có nhanh hơn, cũng căn bản là không có cách tránh né.

Nhưng nếu như không tiến hành chặn đánh, phạm vi càng ngày càng nhỏ, thế tất đem chính mình làm cho không chỗ xê dịch, cuối cùng bị bao bọc vây quanh, có cái cao thủ như Tô Triết ở đây, muốn thoát thân liền khó càng thêm khó.

"Không thể nói được, chỉ có thể xông ra một con đường!" Lâm Hải hạ quyết tâm, đột nhiên hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đột nhiên xuất hiện tại giữa không trung, sắc lam lóng lánh, ầm vang xuống!

Oanh!

Người Tô gia hoảng hốt, không đợi làm ra phản ứng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đột nhiên rơi xuống trong đám người, quang mang tứ xạ, nhất thời tiếng kêu rên, tiếng gào khóc thảm thiết vang lên liên hồi, mấy chục người huyết nhục văng tung tóe, thế vây kín mới lập đã bị phá, xuất hiện một cái khe cực lớn.

“Ngay tại lúc này!” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, nắm lấy thời cơ, thân thể đột nhiên mau chóng phóng ra, hướng cái khe phía trước vọt tới!

“Đáng chết, lưu cái mạng lại!”

Âm thanh quát to vang lên, trong nháy mắt, mười mấy đường khí tức bén nhọn, thẳng đến Lâm Hải, đem hắn bao phủ trong đó, Lâm Hải kinh hãi, Long Nha trong tay liên tiếp vung vẩy, thân thể lăng không chớp động, tránh né công kích.

Phốc! Phốc! Phốc...

Thân thể Lâm Hải còn giữa không trung, bên cạnh liên tiếp truyền đến thanh âm, trong nháy mắt lại có ba tên hảo thủ, bị Long Nha của Lâm Hải xuyên qua, chết oan chết uổng!

Nhưng mà, mấy cái đường công kích còn lại, Lâm Hải cũng tránh cũng không thể tránh, nhất thời phía sau lưng cánh tay bắp đùi đều đau đớn một trận, máu tươi bay lả tả, chỗ vai phải, càng là bị một kiếm xuyên qua, một ngụm máu tươi cuồng bắn ra!

“Chết!” Lâm Hải tức giận quát một tiếng, nhấc chân đem người trước mặt trực tiếp bị đá bay lên không trung, nặng nề rơi xuống, chết oan chết uổng, mà Lâm Hải cũng là lảo đảo một trận, thân ảnh lóe lên, lần nữa biến mất tại trong hắc ám!

Vòng vây kín của Tô gia lúc này đã bị phá, nhưng Lâm Hải cũng phải trả đại giới không nhỏ, trên thân bị năm sáu đạo kiếm thương tổn, nhất là tổn thương xuyên qua nơi vai phải, khiến cho cước bộ của Lâm Hải phù phiếm một trận, như muốn ngã sấp xuống.

Cũng may thương thế thì khủng bố, nhưng lại không nguy hiểm đến tính mạng, trong lúc vội vã, Lâm Hải móc ra một cây kim châm, xuất thủ như thiểm điện, đâm vào yếu huyệt quanh thân chính mình, máu tươi trong nháy mắt đã ngừng.

“Lão tam, lão Thất, lão Bát, lão Cửu!!!” Mà bên Tô Triết kia, cũng truyền tới một tiếng gầm giận dữ bi thương, nhìn qua đám thi thể ngã xuống, đau xót gần chết.

Trước đó chết phía dưới Lâm Hải Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao tuy có vài chục người, nhưng phần lớn cũng không phải là tinh anh của gia tộc, Tô Triết tuy đau lòng, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Thế nhưng là, thời khắc mấu chốt vừa rồi, xuất thủ tập kích Lâm Hải, không khỏi là cao thủ cùng một bối phận trong tộc với lão, vốn cho rằng nhiều người đồng thời xuất thủ như vậy, nhất định sẽ đem Lâm Hải giết chết, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, chẳng những để Lâm Hải đào thoát, bên chính mình này, ngược lại lần nữa tổn thất bốn cái nhân mạng, tất cả đều là trụ cột vững vàng của Tô gia!

“Tặc tử đáng giận, Tô Triết ta không đem ngươi ngàn đao bầm thây, thề không làm người!” Quát to một tiếng, y phục toàn thân Tô Triết, bỗng nhiên bạo liệt, sau đó, trên thân thể, da thịt vậy mà bắt đầu rạn nứt từng khúc từng khúc, dị thường khủng bố!

“Tộc trưởng, đừng!” Mọi người Tô gia, thấy thế kinh hãi, nhao nhao gấp giọng hò hét!

Lâm Hải thấy thế, đột nhiên kinh hãi, trong lòng cuồng loạn một trận!

“Đậu phộng, lại chơi biến khô lâu!” Lâm Hải rụt rè một trận, trước đó Tô Cục trưởng chính là cái bộ dáng này, đột nhiên biến thành khô lâu, cực kỳ khó chơi.

Nghĩ không ra công pháp mà Tô Triết tu luyện, vậy mà cũng cùng một dạng, hơn nữa thực lực của Tô Triết, so với Tô Cục trưởng phải cao hơn không ít, cái này muốn biến thành khô lâu, chẳng phải là khó đối phó hơn!

Lâm Hải trong nháy mắt liền biến đến vô cùng ngưng trọng, mắt thấy da thịt Tô Triết liền muốn phân thành khối vụn, đột nhiên một thân ảnh cực nhanh, tốc biến mà tới, đi vào trước mặt Tô Triết.

Chương 791: Chơi tiểu âm mưu rất vui a?

“Phụ thân, sự tình không đến mức đó!” Người tới gào to một tiếng, chính là Tô Hạo!

“Hạo nhi!” Tô Triết thấy là Tô Hạo đến đây, nhất thời ngừng Hài Cốt Công, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn qua Tô Hạo.

Tô Hạo hướng phía Tô Triết nháy mắt, bất động thanh sắc gật gật đầu, sau đó quay đầu lại, nhìn Lâm Hải, một mặt chấn kinh cùng không hiểu!

“Lâm huynh, ngươi, ngươi cái này là ý gì?”

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, đến tận lúc này, còn cùng mình trang, giả cho ai nhìn a.

“Tô Hạo, ngươi bớt giả bộ hồ đồ!” Lâm Hải một tiếng gào to, “Mau đưa muội muội ta giao ra, nếu không ta diệt cả nhà Tô gia ngươi!”

Tô Hạo nghe xong lời này, sắc mặt cũng trầm xuống.

“Lâm huynh, lời này của ngươi, có phải có chút quá hay không?.”

“Tuy Vân Vân là muội muội của ngươi, nhưng hai người chúng ta chính là đang lúc kết giao, coi như ngươi làm ca ca, cũng không có quyền can thiệp đi.”

Lâm Hải giận quá mà cười, Long Nha trong tay chỉ vào Tô Hạo ở phía xa, lạnh lùng mở miệng.

“Tô Hạo, đừng làm bộ dạng này, đừng cho là ta không biết ngươi là cái mặt hàng gì, Tô gia các ngươi, tất cả đều là bàng môn tà đạo, ngươi trăm phương ngàn kế tới gần muội muội ta, nhất định có mưu đồ, bớt nói nhảm đi, nhanh chóng đem muội muội ta giao ra!”

“Ta nếu là không giao đâu?.” Tròng mắt Tô Hạo hơi híp, một đạo hàn quang chợt hiện, ngữ khí cũng lạnh xuống tới.

“Không giao. Vậy ta liền giết ngươi!”

Lâm Hải nói, Long Nha trong tay hạ xuống, khí thế nở rộ, liền muốn động thủ!

“Ca!” Đột nhiên, một tiếng khẽ kêu, từ nơi không xa vang lên, Lâm Vân một mặt phẫn nộ chạy tới.

“Vân Vân!” Lâm Hải nhất thời đại hỉ, “Ngươi không sao chứ, Vân Vân!”

“Hừ!”

Nhưng mà, Lâm Vân lại là hừ lạnh một tiếng, duỗi ra hai tay ngăn tại Tô Hạo phía trước, đối với Lâm Hải là trợn mắt mà nhìn.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời có chút choáng váng.

“Vân Vân, mau tới đây, cái Tô Hạo này cực kỳ nguy hiểm!” Lâm Hải không khỏi vội nói, đi lên chuẩn bị đem Lâm Vân kéo ra phía sau, tiếc rằng Lâm Vân vừa dùng lực, trực tiếp đem cánh tay Lâm Hải hất ra.

“Ngươi làm gì a, ca?!” Lâm Vân vừa vội vừa tức, nước mắt cũng chảy ra.

“Ta chính là đến nhà Tô công tử làm khách, ngươi cần phải như thế à? Chẳng những đánh tới cửa, còn để nhà người ta cũng hủy, người cũng bị thương tổn, ngươi để cho ta làm sao cùng Tô công tử người ta giao phó đây!” (làm đến đây quả thực muốn một dao đâm chết con em ngu xuẩn này, anh nó bị thương như thế mà ko thấy à?)

“Ai!” Tô Hạo tại sau lưng Lâm Vân, nhẹ nhàng thở dài.

“Vân Vân, ca ngươi người này ngang ngược bá đạo, không giảng đạo lý, ta vốn không muốn tha cho hắn, nhưng xem ở bên trên mặt mũi của ngươi, ta không sẽ so đo cùng hắn, ngươi cũng không cần để vào trong lòng, để tránh nóng giận lại hại đến thân thể!”

Tô Hạo vừa nói như thế, Lâm Vân càng buồn bực cùng băn khoăn hơn, chỉ vào Lâm Hải giậm chân một cái!

“Ta biết, ngươi là không muốn để cho ta lui tới cùng Tô công tử, nhưng chúng ta cũng chỉ là bằng hữu bình thường, ngươi làm gì muốn làm như thế a, ngươi để bên trong nhà người ta phá hư thành cái dạng này, người ta cũng không trách ngươi, ngươi còn muốn thế nào?”

Lâm Hải nghe Lâm Vân chất vấn từng tiếng, mí mắt một trận cuồng loạn, kinh ngạc nhìn về phía Tô Hạo, hung hăng gật đầu.

“Được a, tiểu âm mưu chơi rất vui a?”

“Muội muội ta trẻ người non dạ, ngươi cho rằng ta Lâm Hải cũng dễ lừa gạt như vậy sao?”

“Một nhà các ngươi, tu hành tà thuật, chuyên hút âm khí thiếu nữ, hại thọ mệnh của người khác, Lâm Hải ta mặc dù không phải là người hành hiệp trượng nghĩa, nhưng đã bị ta đụng tới, không thể nói được cũng phải quản đến bên trên một chân!”

“Vân Vân, ngươi tránh ra, ta hôm nay liền giết một nhà tà ác này, vì dân trừ hại!” Lâm Hải nói, Long Nha hạ xuống, liền muốn chuẩn bị động thủ.

“Không được! Ngươi dám giết Tô công tử, trước giết ta đã!” Lâm Vân ưỡn ngực lên, hướng phía Lâm Hải trừng mắt tức giận nói.

“Vân Vân, ngươi...” Lâm Hải còn chưa nói hết lời, đã thấy sau lưng Lâm Vân, ánh mắt Tô Hạo mãnh liệt, bàn tay đột nhiên giơ lên.

Trong lòng Lâm Hải nhất thời kinh hãi, bỗng nhiên một tay đẩy Lâm Vân ra.

“Mau tránh ra!”

“A!” Lâm Vân kinh hô một tiếng, thân thể trực tiếp liền bị Lâm Hải ném ra ngoài, quẳng xuống đất.

Nhưng mà, Lâm Vân là né tránh, Lâm Hải lại muốn tránh cũng đã không kịp.

Tô Hạo cười gằn, bên trong khóe mắt lộ ra một tia ngoan ý âm mưu đã đạt được, một chưởng âm phong gào thét, mạnh mẽ đập vào trước ngực Lâm Hải.

Phốc!

Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nặng nề té xuống đất, vừa muốn đứng dậy, thân thể Tô Hạo nhoáng một cái, trong tay đã thêm ra một thanh trường kiếm, hạ xuống, mũi kiếm đứng ở nơi cổ họng của Lâm Hải!

“Ca!” Lâm Vân ngã trên mặt đất, thấy tình cảnh này, nhịn không được kinh hô một tiếng!

“Ai!” Lâm Hải thở dài một tiếng, thầm cười khổ, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Lâm Vân đột nhiên đứng lên, vọt tới trước mặt Tô Hạo, một phát bắt được cánh tay của Tô Hạo.

“Tô công tử, đừng có giết ca ta, ngươi đừng có giết ca ta a!”

Tô Hạo quay đầu, nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Vân một chút, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một tia khinh thường, sau đó vung tay lên, trực tiếp đem Lâm Vân đẩy lùi mấy bước, kém chút ngã sấp xuống.

“Hắn dám phạm đến uy nghiêm của Tô gia ta, còn muốn mạng sống. Hôm nay, hắn chết chắc!”

Lâm Vân đứng vững, nhìn chằm chằm vào Tô Hạo, ngơ ngác lắc đầu, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin!

“Tô công tử, ngươi không phải vừa mới nói, không so đo cùng ca ta sao?”

Tô Hạo một mặt chấn kinh nhìn lấy Lâm Vân, trên mặt kinh ngạc nói không nên lời.

“Lời này, ngươi cũng tin a?”

“Cái gì?” Lâm Vân sững sờ, sau đó nhất thời như là Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, một mặt thật không thể tin.

“Chẳng lẽ, ngươi là đang gạt ta ?”

“Hứ!” Tô Hạo khinh thường bĩu môi một cái, “Quả nhiên là đồ ngực to mà không có não!”

“Ai, Vân Vân, đừng nói nữa!” Lâm Hải khẽ thở dài một cái, quả thực bội phục muội muội ngây thơ của mình.

“Gã vừa rồi sở dĩ nói như thế, chính là muốn càng kích thích thêm phẫn nộ trong lòng ngươi, để tâm tình ngươi kích động, ngăn cản ta động thủ, sau đó mượn cơ hội tiến hành đánh lén ngươi!”

“Đương nhiên, đánh lén ngươi không phải là mục đích, mà chính là gã đã nắm chắc, ta nhất định sẽ ra tay cứu ngươi, sau khi cứu ngươi, chính ta liền sẽ bại lộ ở trước mặt gã, gã sẽ thừa cơ đem ta đánh thương, tất cả những cái này, đều là gã đã thiết kế tốt!”

“Không sai!” Tô Hạo đánh cái búng tay, “Phân tích một chút cũng không sai!”

“Ngươi so với muội muội của ngươi, thông minh hơn nhiều, chẳng qua đáng tiếc, người thông minh, bình thường đều sống không lâu!”

“Cho nên, chết đi cho ta!” Tô Hạo cắn răng quát lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay liền muốn đưa ra!

“Không muốn!” Lâm Vân bỗng nhiên lớn tiếng vừa quát, nước mắt trong nháy mắt liền chảy xuống.

“Van cầu ngươi, đừng có giết ca ta!”

“Ngươi không phải là muốn ta làm bạn gái của ngươi sao? Ta đồng ý, ta hiện tại liền đồng ý!”

Động tác của Tô Hạo dừng lại, kinh ngạc quay đầu, nhìn Lâm Vân mà bật cười một trận.

“Hiện tại đáp ứng làm bạn gái của ta. Sớm đi làm cái gì!” Trong mắt Tô Hạo bỗng nhiên hiện lên một tia ngoan lệ.

“Ngươi cho rằng ta thật thích ngươi sao? Ta nhìn trúng, bất quá là nguyên âm xử nữ nồng thịnh của ngươi mà thôi!”

“Nếu như ngươi sớm đáp ứng ta, làm bạn gái của ta, phía dưới ngươi tình ta nguyện, ta có thể đem tám phần mười âm khí trong cơ thể ngươi đều hấp thu, thực lực của ta chắc chắn lại lên trên một bậc thang!”

“Thế nhưng ngươi đâu!” Tô Hạo hung ác quát chói tai một tiếng, trong mắt tràn ngập không cam lòng cùng phẫn nộ, “Uổng phí ta tốn hao khí lực lớn như vậy, truy cầu đủ kiểu, ngươi cũng không đáp ứng, rơi vào trong gang tấc thất bại hôm nay!”

“Ngươi bây giờ muốn làm bạn gái của ta. Không phải giao hợp phía dưới ngươi tình ta nguyện, hiệu suất so với lợi dụng Tà Sát Chi Khí hấp thu thì có gì khác biệt. Bây giờ ngươi, nhiều nhất cũng là một cái đồ chơi mà thôi! Ngươi trước đừng có gấp, chờ ta giết Lâm Hải, nhất định sẽ chơi ngươi thống khoái!”

Nói xong, ánh mắt Tô Hạo ngoan lệ, cánh tay khẽ nhúc nhích, trường kiếm lần nữa sắp rơi xuống!

“Tô Hạo, ngươi cái thối lưu manh này, ta và ngươi liều!”

Lâm Vân nghe xong lời nói của Tô Hạo, nhất thời lập tức đều hiểu hết, bi thương trong lòng quả thực vô pháp nói nên lời, liền như kẻ điên, hướng phía Tô Hạo nhào tới!

Một bên chạy, một bên trong lòng dâng lên vô hạn hối hận.

Hối hận vì chính mình không nghe khuyến cáo của Lâm Hải trước đó, gạt Lâm Hải tiếp xúc cùng Tô Hạo, càng thêm hối hận trước đó nghe Tô Hạo, gây nên hiểm cảnh bây giờ của Lâm Hải.

Giờ phút này, trong lòng Lâm Vân có xấu hổ cùng giận dữ đan xen, thậm chí đã có lòng quyết muốn chết, chỉ cần có thể cứu Lâm Hải, dù là cái mạng này không còn, cũng sẽ không tiếc!

“Hứ, không biết tự lượng sức mình!” Tô Hạo cười lạnh, đột nhiên bay lên một chân, hướng phía Lâm Vân đang xông lại, hung hăng đạp tới!

“Không!” Lâm Hải thấy thế, nhất thời hoảng sợ kêu to một tiếng!

Chương 792: Thời điểm liều mạng, đến!

Mắt thấy một chân hung ác của Tô Hạo, liền muốn đá vào trên thân Lâm Vân, trong mắt Lâm Hải bỗng nhiên hiện lên một tia sát cơ, thừa dịp Tô Hạo động thủ với Lâm Vân, thời khắc hơi phân thần, cổ tay Lâm Hải đột nhiên lắc một cái!

“Phá!”

Một tiếng xé gió bén nhọn vang lên, sau đó một vệt kim quang lóe lên một cái rồi biến mất, trực tiếp chui vào cổ tay cầm kiếm của Tô Hạo!

“A!” Tô Hạo hét thảm một tiếng, trường kiếm leng keng một tiếng rơi xuống đất, cùng lúc đó, thân thể Lâm Hải xoay quanh mà lên, một tay ôm lấy Lâm Vân vào trong ngực, đồng thời hai chân đá ra Liên Hoàn Cước, vào chính giữa đan điền của Tô Hạo.

Phốc!

Tô Hạo phun ra một ngụm huyết tiễn, Lâm Hải oán hận gã lợi dụng Lâm Vân, thủ đoạn độc ác, hai cước này đá ra không lưu tình chút nào, Tô Hạo tuy cũng là Ngưng Chân hậu kỳ, nhưng thực lực chân thật, cùng Lâm Hải có chênh lệch rất xa.

Bị hai cước này đá trúng, thân thể Tô Hạo trực tiếp bị quăng lên cao cao, người còn giữa không trung, hai mắt liền lật một cái, ngất đi.

“Hạo nhi!” Tô Triết thấy thế, một mặt hoảng sợ, thân thể nhảy dựng lên, trực tiếp đem Tô Hạo ở trên không trung tiếp vào trong ngực, cúi đầu nhìn lại, đã thấy sắc mặt của Tô Hạo trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, môi phát xanh, mắt thấy không sống nổi.

“Hạo nhi, ngươi không nên làm ta sợ a!” Tô Triết thấy con trai như vậy, nhất thời than thở khóc lóc, thất kinh!

Bỗng nhiên, tựa hồ nhớ tới cái gì đó, khẽ vươn tay từ trong ngực móc ra một cái bình sứ nhỏ màu trắng, sau khi mở ra, run rẩy từ bên trong đổ ra một viên thuốc tản ra mùi hương đậm đặc.

“Đây là Tiên Đan mà lão tổ tông lưu lại, nghe nói có thể cứu người chết sống lại, ta vẫn một mực giữ lại, chưa bao giờ cam lòng dùng, Hạo nhi, ngươi nhất định phải sống a!”

Nói xong, Tô Triết đem miệng Tô Hạo đẩy ra, trực tiếp đem viên thuốc đưa vào, sau đó gấp gáp nhìn chăm chú vào biến hóa trên sắc mặt của Tô Hạo.

“Khụ khụ khụ... Oa!” Qua chừng năm sáu phút, Tô Hạo ho khan một trận, tỉnh lại, sau đó há mồm lại là phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc uể oải, ánh mắt lộ ra hoảng sợ thật sâu.

“Cha, tu vi của ta, tu vi của ta đã không còn!” Tô Hạo như kẻ điên, kêu lên một trận đầy sợ hãi, mặt lộ vẻ tuyệt vọng, gã thình lình phát hiện, một chân trước đó của Lâm Hải, vậy mà cứ thế mà đá bể đan điền của gã, nhiều năm tu vi đã bị hủy trong một chốc!

“Ngươi nói cái gì!” Tô Triết lúc đầu thấy Tô Hạo tỉnh lại, kích động hớn hở ra mặt, nhưng nghe thấy lời ấy, nhất thời như là Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, lập tức ngốc tại chỗ này.

Đan điền vỡ vụn, đại biểu cho cái gì, Tô Triết lại quá là rõ ràng.

Mặc kệ là người tập võ, hay là người tu hành, đan điền đều là bộ vị trọng yếu nhất, một khi bị phá hủy, liền sẽ mất hết tu vi, biến thành phế nhân, vĩnh viễn không có ngày xoay người!

Đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt Tô Triết sát cơ cuồn cuộn, sắc mặt lập tức trở nên dị thường hung ác.

“Hỗn đản, ngươi cái hỗn đản này!” Tô Triết nổi giận, hai tay đột nhiên giơ lên, da thịt trên thân đột nhiên bắt đầu rạn nứt từng mảnh, lần nữa vận dụng Hài Cốt Công!

Tuy môn công pháp này một khi sử dụng, liền không còn cách nào để khôi phục hình người, biến thành một bộ khô lâu từ đầu đến đuôi, nhưng tin dữ Tô Hạo bị phế tu vi, sớm đã làm cho trong lòng Tô Triết tràn ngập cừu hận, chỉ cần có thể giết Lâm Hải, cho dù trở thành không phải người không phải quỷ, lão cũng sẽ không tiếc!

Lâm Hải thấy thế, một tay đưa Lâm Vân hộ tại sau lưng, Long Nha trong tay để ngang ở trước ngực, sắc mặt ngưng trọng.

“A!” Mắt thấy da thịt trên thân Tô Triết rơi xuống từng khúc từng khúc, trong chớp mắt liền biến thành một bộ xương khô, Lâm Vân nào đã gặp qua loại tràng diện quỷ dị này, nhất thời một tiếng kinh hô, hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch!

“Đừng sợ, có ca ca ở đây!” Lâm Hải một tay ôm lấy Lâm Vân vào trong ngực, ôm eo nhỏ của Lâm Vân, đột nhiên thi triển Tật Phong Bộ, hướng phía sau lưng bay ngược đi!

Dù sao Lâm Vân cũng không có tu vi, Lâm Hải có mạnh hơn, thì muốn ở trước mặt Tô Triết đang thay đổi thành khô lâu cùng một đám cao thủ Tô gia, còn bảo hộ Lâm Vân chu toàn, độ khó khăn thực sự quá lớn, trong lòng Lâm Hải đã bắt đầu sinh ý rút lui.

Thấy Lâm Hải muốn chạy, cánh tay xương trắng của Tô Triết nhất thời hướng phía trước mà vung lên.

“Cùng tiến lên, giết bọn hắn!”

Mọi người Tô gia, nghe được hiệu lệnh, lập tức khua trường kiếm trong tay, chen chúc, hướng phía Lâm Hải xông lại, đem Lâm Hải vây vào giữa.

Lâm Hải thấy thế, bỗng nhiên hất tay, đem Lâm Vân ném lên trên lưng chính mình.

"Ôm chặt!"

Lâm Hải phân phó một tiếng, sau đó trong mắt lóe lên hàn quang, nhìn thẳng vào đám người Tô gia đang xông lại, sát khí lẫm nhiên!

"Thời điểm liều mạng, đến!"

Lâm Hải biết rõ, giờ phút này đã không còn may mắn nữa, trừ phi đem những người Tô gia này giết sạch toàn bộ, nếu không chính mình cùng Lâm Vân liền phải đem mệnh lưu lại!

Bá bá bá...

Mấy cái cao thủ Ngưng Chân hậu kỳ dẫn đầu đánh tới, trường kiếm mang theo kình phong, vạch ra đạo đạo kiếm ảnh, hướng phía Lâm Hải đâm tới, đem Lâm Hải bao phủ tại dưới ánh sáng của kiếm, âm phong gào thét, hàn khí bức người!

"Chết!" Lâm Hải quát lạnh một tiếng, không lùi mà tiến tới, thân thể quỷ dị vặn vẹo một trận, vậy mà tiến vào giữa đám người, Long Nha không ngừng đâm ra, chỗ đến, tiếng kêu rên liên hồi, nhất thời mấy đạo thân ảnh liền ngã xuống.

Mà phía dưới mấy cái cao thủ Ngưng Chân hậu kỳ hợp kích, cũng làm cho Lâm Hải không thể không vung vẩy Long Nha đón đỡ, liền lùi mấy bước, nhất thời thân thể bị lâm vào trùng vây.

Phốc!

Tuy bị vây đến chật như nêm cối, nhưng Lâm Hải nương tựa theo Ảnh Sát Thuật quỷ dị, qua lại giữa đám người, giống như u linh trong đêm tối, không ngừng thu gặt lấy sinh mệnh, trong chớp mắt mặt đất liền ngã xuống một mảng lớn!

Nhưng bất kể nói thế nào, Lâm Hải cõng Lâm Vân, thân pháp cùng tốc độ đều phải chịu ảnh hưởng lớn, người Tô gia lập tức nhìn ra thời cơ, ngược lại điên cuồng hướng phía Lâm Vân trên lưng Lâm Hải mà công kích, Lâm Hải nhất thời liền thua chị kém em!

Keng!

Sau khi đem trường kiếm của một cái cao thủ Ngưng Chân hậu kỳ, đang đâm về phía Lâm Vân đón đỡ, Lâm Hải thuận thế lấn người mà lên, Long Nha trong tay vậy mà thật không thể tin, từ phía sau lưng gã đâm vào, xuyên qua lồng ngực gã.

Cái cao thủ Ngưng Chân kỳ này, dùng con mắt tuyệt vọng nhìn máu tươi chảy ra từ trước ngực, thân thể ầm vang ngã xuống, đến chết cũng không thể hiểu rõ, Lâm Hải là thế nào đem mình tập sát từ phía sau lưng.

Mà vừa lúc này, Lâm Hải đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức âm lãnh sắc bén vô cùng, hướng phía trước ngực chính mình đánh tới, tốc độ nhanh vô cùng, chớp mắt liền đến gần!

“Cao thủ!” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, cái người tập kích này, thực lực tuyệt đối không ở dưới Tô Triết!

Vội vàng vung vẩy Long Nha, hướng phía trước vẩy một cái!

Keng!

Một tiếng tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, trước mắt Lâm Hải đột nhiên bạo khởi đường đường hồ quang điện, dưới tia lửa chiếu rọi, một người có tướng mạo tương tự cùng Tô Triết, tuổi tác hơi lớn, tay đang cầm trường kiếm, một mặt hung ác nhìn chăm chú vào Lâm Hải.

“Chết đi cho ta!” Người này hét lớn một tiếng, lấy trường kiếm linh xảo, vậy mà không theo lẽ thường, giống như là đại đao, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải đánh xuống.

Lâm Hải kinh hãi, nhất thời cảm thấy một cỗ khí thế cường đại nặng nề như núi, phô thiên cái địa mà đến.

Long Nha trong tay đột nhiên hướng nâng lên, trong miệng hét lớn một tiếng!

“ Phá!”

Keng một tiếng, trường kiếm trong tay của người nọ bị bắn lên cao cao, liên cả thân thể cũng hướng phía sau mà bay đi.

Mà Lâm Hải chịu lực lượng lớn, dưới chân cũng đứng không vững, hướng phía sau trực tiếp trượt ra ngoài bảy tám mét!

Thân thể còn chưa dừng lại, bỗng nhiên sau đầu sinh phong, một cỗ lực lượng kinh khủng để Lâm Hải cũng cảm thấy tim đập nhanh, đột nhiên ra xuất hiện tại phía sau, như thiểm điện đã đến trước người Lâm Vân!

“Không!!!”

Lâm Hải quá sợ hãi, tốc độ nhanh chóng như thế, để Lâm Hải căn bản không kịp quay người, càng không kịp trốn tránh, Lâm Vân tất sẽ bị đánh trúng, nhất thời để trong lòng Lâm Hải dâng lên vô hạn tuyệt vọng!

“Chết đi cho ta!”

Lúc này, thanh âm âm ngoan của Tô Triết, vang lên bên tai Lâm Hải, sau đó một cỗ hủy lực lượng thiên diệt địa, đánh vào trên thân Lâm Vân.

Chương 793: Ta có thể tha cho ngươi, nhưng Trời không buông tha ngươi!

Đúng lúc này, một ánh sáng chói mắt màu trắng đột nhiên từ trên thân Lâm Vân nở rộ, trong ánh sáng, giống như có vô số phù văn phức tạp màu vàng kim nhảy vọt ra, phảng phất như mở ra một cái lồng ánh sáng cực lớn, đem thân thể Lâm Vân che lại.

“Oanh!”

Tô Triết sau khi biến thân khô lâu, một trảo nặng tựa vạn cân, hung hăng đập tại phía trên lồng ánh sáng, giống như hai ngọn chạm vào nhau, phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc, không khí xung quanh ba động một mảnh, gợn sóng nổi lên bốn phía, như là sóng lớn.

“Hừ!” Trong miệng Tô Triết rên lên một tiếng, tới cũng nhanh đi lại càng nhanh, bên trên lồng ánh sáng truyền đến lực phản chấn cực lớn, đem lão bắn bay lên cao cao, ném ra ngoài xa mấy chục thước, rắc một tiếng, cánh tay vậy mà trực tiếp bị bẻ gãy, lắc lư xuống tới, sau khi rơi xuống đất, lão lại liên tiếp lui về phía sau vài chục bước, khó khăn lắm mới đứng vững được.

“Không có khả năng!” Tô Triết kinh hãi ngẩng đầu, trên cái mặt khô lâu, lộ ra hoảng sợ cùng chấn kinh vô cùng.

Mà lúc này, lồng ánh sáng cực lớn trên thân Lâm Vân, cũng ầm vang sụp đổ, vô số phù văn màu vàng bên trên, ảm đạm đi từng một chút một, cho đến biến mất trong không khí.

Leng keng!

Một cái mặt dây chuyền màu xám trắng, từ chỗ cổ Lâm Vân rơi xuống đất, chính là dây chuyền Long Cốt -Hộ Thân Phù mà Lâm Hải đưa nàng, để cho nàng thời khắc đeo ở trên người.

“Đi!”

Lâm Hải tiện tay đem dây chuyền Long Cốt đã mất hết phù văn nắm ở bên trong tay, thừa dịp thời khắc mọi người Tô gia, còn đang trợn mắt há hốc mồm, thân thể liên tiếp nhảy vọt, chớp mắt đã chạy ra mấy chục mét!

“Đừng để hắn chạy!”

“Đuổi theo cho ta!”

Mọi người Tô gia, lúc này mới từ trong lúc khiếp sợ tỉnh táo lại, nhao nhao giơ kiếm đuổi sát mà lên, bốn năm người thực lực cao cường, càng là lên xuống mấy cái, mắt thấy liền đuổi tới sau lưng Lâm Hải.

Tô Triết đã hóa thân thành khô lâu, càng là một mặt nổi nóng, không để ý tới thống khổ gãy xương nơi cánh tay, giống như một cơn gió mạnh thổi qua khe hở, xẹt qua một đạo bạch quang, trong nháy mắt đã đến gần Lâm Hải, khoảng cách chênh lệch giữa hai người đã không đến mười mét.

Lâm Hải không cần quay đầu lại, nghe thấy sau lưng truyền đến đường đường kình phong, từ xa mà đến gần, âm phong sát khí bao phủ bốc lên, liền biết rõ cường địch đã đến gần, nếu không thật sự áp dụng hành động, chính mình có lẽ có thể tự vệ, nhưng Lâm Vân coi như sẽ bị nguy hiểm.

Dù sao, cái Hộ Thân Phù bảo mệnh này, cũng chỉ có thể sử dụng một lần mà thôi!

“Vốn không muốn sử dụng sát chiêu tàn nhẫn như vậy, chỉ trách các ngươi đuổi sát không bỏ, cũng không trách được Lâm Hải ta thủ đoạn độc ác!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, cước bộ đột nhiên đình trệ, đột nhiên dừng lại quay người, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đám người Tô gia đang truy lại gần, ánh mắt băng lãnh, sát cơ nổi lên bốn phía, phảng phất như đang nhìn một đám người chết!

“Nếu các ngươi đã tự tìm đường chết, vậy thì chết đi!”

Nói xong, đột nhiên một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố, từ trên thân Lâm Hải phóng lên tận trời, giống như sóng lớn, hướng phía đám người Tô gia đang truy lại gần bao phủ mà đi.

Chúng nhân Tô gia thất kinh, sau đó càng là hoảng sợ mà phát hiện, chỗ cái trán của Lâm Hải, da thịt vậy mà nứt ra, xuất hiện một cái lỗ hổng dựng đứng dài khoảng một tấc.

“Ông!” Lỗ hổng đột nhiên mở lớn, phảng phất như mắt người đột nhiên mở ra, sau đó đạo quang mang, nở rộ mà ra, một cái nhãn cầu màu vàng óng xuất hiện tại giữa lỗ hổng, uy thế chấn thiên, nhiếp nhân tâm phách, khiến người không dám nhìn thẳng!

“Con mắt thứ ba!”

Trong lòng mọi người Tô gia đều hoảng hốt, nhìn cái trán của Lâm Hải, đột nhiên thêm ra một con mắt, đột nhiên có loại dự cảm bất thường!

Mà đúng lúc này, thần sắc Lâm Hải đạm mạc, trong mắt không buồn không vui, nhìn qua đán người Tô gia, từng đạo thân ảnh đang không ngừng tới gần, phảng phất như quan sát chúng sinh, giống như Thiên Thần chấp chưởng sinh tử!

“Thần thông, Phần Thiên!”

Đột nhiên, bốn chữ nặng nề hữu lực, từ bên trong miệng Lâm Hải bay ra, trong chốc lát, cả phiến thiên địa tựa hồ đều an tĩnh lại.

Người Tô gia kinh hãi ngẩng đầu, nhìn hướng lên bầu trời, chỉ thấy Tử khí che khuất bầu trời, đột nhiên tiêu tán, bầu trời là một mảnh đỏ thẫm, giống như bị hỏa thiêu.

“Oanh!”

Ngay tại thời điểm mọi người Tô gia thấy quái dị, đột nhiên, mưa lửa nóng rực như muốn thiêu rụi hết thảy liền từ trên trời giáng xuống, dày đặc giống như dung nham tràn tới, vẩy xuống khắp nơi, toàn bộ Tô gia trong nháy mắt liền biến thành một vùng biển lửa mênh mông, phảng phất như mạt thế buông xuống.

Trong chốc lát, trang viên Tô gia đã đầy ánh lửa ngút trời, lửa cao có mười trượng, chỗ mà lửa đến, tất cả đều hóa thành tro tàn, Tô gia to như vậy, trong nháy mắt đã trở thành một vùng phế tích.

Mọi người Tô gia, càng là bi thảm, tất cả đều bị Thiên Hỏa vây quanh, sắc mặt trắng bệch, trong lòng sợ hãi vạn phần, ném trường kiếm, tuyệt vọng chạy tứ phía, gào khóc thảm thiết, đảo mắt công phu, vô số người bị đã Thiên Hỏa nuốt trọn thân thể, táng thân nơi biển lửa.

“Trốn, mau trốn!” Tô Triết cũng bị cơn mưa lửa bất thình lình này dọa sợ, hoảng sợ nhìn hết thảy, một thân khung xương run lẩy bẩy, không ngừng kêu gào, chỉ huy người sống sót của Tô gia, hốt hoảng chạy trốn, nhất thời loạn cả một đoàn.

Nhưng chạy đâu, Tô gia đã thành biển lửa, tất cả mọi người đều bị vây nhốt bên trong, căn bản không có một lối ra có thể chạy trốn, một người có thực lực không thua Tô Triết, hướng phía chỗ thế lửa hơi yếu, thả người bay vọt, chuẩn bị chạy ra khỏi nơi đã bị Thiên Hỏa vây quanh.

Thân thể mới vút qua, bị một tia hỏa tinh bám vào thân thể, người này trong nháy mắt liền kêu thảm một tiếng, bị Thiên Hỏa trực tiếp đốt thành tro bụi, đám người còn lại đang muốn chạy trốn, nhất thời bị dọa đến đứng chết trân tại chỗ, ánh mắt sợ hãi, dốc hết sức run rẩy.

Hai cái hốc mắt trụi lủi của Tô Triết, nhìn tường lửa trùng thiên bốn phía như là Thiên La Địa Võng, đem bọn họ vây quanh, nhất thời dâng lên vô hạn tuyệt vọng, nhìn lên trời gầm lớn!

“Ông trời, chẳng lẽ ngươi muốn Tô gia ta vong sao!”

“Tộc trưởng, ta không muốn chết a!”

“Tộc trưởng, nhanh nghĩ biện pháp một chút đi, Tô gia ta không thể cứ xong như vậy a!”

“Đều do Tô Hạo, trêu chọc cái Lâm Hải kia, hại Tô gia ta!”

“Tộc trưởng, hướng Lâm Hải chịu thua, cầu xin tha mạng đi.”

Đối mặt với tuyệt cảnh, mọi người Tô gia nhất thời nhân tâm đại loạn, gào khóc thảm thiết, từng cái vạn phần hoảng sợ, hướng phía Tô Triết hô nói.

Tô Triết không biết là giận hay là sợ, khung xương toàn thân run rẩy, khanh khách vang lên, trong hai cái hốc mắt trống rỗng, xuyên thấu qua hỏa quang, nhìn về phía Lâm Hải một mặt bình tĩnh, mặt không biểu tình ở bên ngoài, rốt cục không cam lòng mà cúi đầu xuống.

“Lâm công tử!” Tô Triết tiến lên một bước, cao giọng mở miệng.

“Sự tình trước đó, là Tô gia ta không đúng, cầu khẩn ngài đại nhân đại lượng, tha thứ cho Tô gia ta, Tô gia ta sẽ đến nhà tạ tội, từ nay về sau, không dám tiếp tục cùng Lâm công tử là địch nữa!”

Lâm Hải lạnh lùng nhìn chăm chú lên ánh lửa ngập trời trước mặt, nhìn người Tô gia trước đó còn nhảy nhót tưng bừng, tàn nhẫn truy sát chính mình, một cái tiếp một cái, không ngừng táng thân nơi biển lửa, trong lòng vậy mà sinh không nổi một tia gợn sóng.

Thấy Tô Triết mở miệng cầu xin tha thứ, ánh mắt Lâm Hải đạm mạc, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Hiện tại cầu xin tha thứ, không cảm thấy hơi trễ sao?”

“Lâm công tử!” Tô Triết nghe được mà khẩn trương, “Ngàn sai vạn sai, đều là Tô gia ta sai, chỉ cần Lâm công tử, chịu thả cho Tô gia ta một con đường sống, Tô gia ta nguyện ý nhận công tử làm chủ, từ nay về sau, làm nô làm tỳ, lấy Lâm công tử như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!”

Trong một chút thời gian khi Tô Triết nói chuyện như thế, lại có bốn năm người Tô gia, trực tiếp bị Thiên Hỏa lan tràn đến, đốt thành tro bụi, người Tô gia càng thêm hoảng sợ, hướng thẳng đến phía Lâm Hải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Lâm công tử tha mạng a!”

“Ta nguyện tôn Lâm công tử làm chủ, xin Lâm công tử khai ân a!”

Mắt thấy lại có mấy người bị Thiên Hỏa thôn phệ, trong lòng Tô Triết bi thương tuyệt vọng, thấy Lâm Hải thần sắc đạm mạc, thật lâu không nói một lời, trong lòng ai thán, phù phù một tiếng, Tô Triết cũng hướng ở phía xa xa Lâm Hải quỳ xuống.

“Tô Triết, cầu Lâm công tử khai ân!”

Cái quỳ này của Tô Triết, khiến người Tô gia nguyên bản còn đứng vững, cũng từ bỏ tôn nghiêm, lập tức quỳ theo xuống dưới.

“Cầu Lâm công tử khai ân, bỏ qua cho chúng ta!”

Lâm Hải nhìn dưới ánh lửa chiếu rọi, người Tô gia quỳ một chỗ, hơi hơi lắc đầu.

“Trời tạo nghiệt, có thể tránh, tự gây nghiệt, không thể sống!”

“Ta có thể tha cho ngươi, nhưng Trời không buông tha ngươi!”

“Nhân quả tuần hoàn, hết thảy đều là báo ứng, cam chịu số phận đi!”

Lâm Hải nói xong, không để ý Tô gia cầu khẩn kêu rên, cõng Lâm Vân, quay người bước nhanh mà rời đi!

Chương 794: Sau ngày hôm nay, sẽ không còn Tô gia

“Lâm Hải, ngươi chết không yên lành a!”

“Hỗn đản, ta làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi a!”

“Ta không muốn chết, ta không muốn chết a!”

...

Lâm Hải quay đi lần này, tất cả người Tô gia nhất thời đều lâm vào tuyệt vọng, hướng phía Lâm Hải chửi ầm lên, càng có người tại trong vô tận sợ hãi, lâm vào tuyệt vọng, đứng dậy hướng phía biển lửa bên ngoài phóng đi, trong nháy mắt liền bị thiêu đến liền cặn bã cũng đều không còn lại.

Trang viên Tô gia to như vậy, gia tộc truyền thừa mấy trăm năm, đến tận đây đã bị Lâm Hải cho một mồi lửa thiêu sạch.

Lâm Hải cõng Lâm Vân đi ra khỏi cửa, Hầu Kiếm Anh cùng tài xế cho thuê vội vàng nghênh đón, hắn đem Lâm Vân sắc mặt trắng bệch, đã bị dọa sợ phóng tới trên xe.

“Lâm tiền bối, Tô gia...” Hầu Kiếm Anh một mặt hoảng sợ, nhìn qua Tô gia đã biến thành biển lửa, tâm đều đang run rẩy, tài xế xe taxi càng là không có bình tĩnh trước đó, khuôn mặt trở nên tái nhợt không có huyết sắc, nhìn Lâm Hải như là dã thú ăn thịt người.

“Sau ngày hôm nay, sẽ không còn Tô gia.”

Lời nói lạnh lùng của Lâm Hải, để Hầu Kiếm Anh không khỏi hít sâu một hơi, cúi đầu xuống mặt mũi tràn đầy kinh hãi, trong lòng đột nhiên đối với Lâm Hải, trở nên càng thêm vô cùng kính sợ.

Một người diệt một tộc a, cái này so với một người ép nhất tộc tại Hạ gia trước đó, chính là muốn khủng bố gấp một vạn lần a!

Hầu Kiếm Anh kết luận, cử động lần này của Lâm Hải thế tất sẽ chấn động toàn bộ giới Tu Hành, tên của Lâm Hải, từ đó thiên hạ đều biết rõ!

Lâm Hải không để ý đến Hầu Kiếm Anh chấn kinh, mà chính là quay người, hướng phía một cây đại thụ cách đó không xa lạnh nhạt nhìn lại, ngữ khí băng lãnh như đao!

“Ra đi!”

Lâm Hải vừa mới nói xong, một nữ tử mặc một bộ đồ đen, dáng người bốc lửa, dung mạo xuất chúng, thân ảnh lóe lên, liền đến trước mặt Lâm Hải.

Chỉ là, giờ phút này phía trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia, lại là sắc mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc nào, thân thể ngạo nhân mềm mại, trong lúc mơ hồ vậy mà đang run lẩy bẩy, đối mặt với Lâm Hải, một mặt vẻ xấu hổ, đầu cơ hồ vùi vào trước ngực.

“Ngươi, chính là bảo hộ muội muội ta như thế?” Lời nói băng lãnh của Lâm Hải, mang theo ngập trời tức giận, toàn thân Ảnh lão tam run lên, nhất thời cảm thấy phát lạnh khắp cả người, như rơi vào hầm băng, vội vàng quỳ một chân xuống, không dám ngẩng đầu.

Liền đến cả Hầu Kiếm Anh cùng tài xế cho thuê bên cạnh, tất cả cũng đều đánh một cái lạnh run, cảm giác xung quanh hoàn toàn lạnh lẽo, không khí tựa hồ cũng ngưng đọng, trái tim phanh phanh nhảy rộn, có loại cảm giác muốn ngạt thở, không khỏi càng thêm e ngại đối với Lâm Hải.

“Xin chủ nhân trách phạt!”

Ảnh lão tam dù chưa ngẩng đầu, lại cảm thụ được ánh mắt băng lãnh này của Lâm Hải, giống như vác kiếm trên lưng, khiến cho giọng nói của nàng ta cũng trở nên phát run, trong lòng hoảng sợ đến cực hạn.

Lâm Hải lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng ta, thật lâu không nói, Ảnh lão tam nhất thời mặt xám như tro, mồ hôi to như hạt đậu trên đầu, trong nháy mắt cuồn cuộn nhỏ xuống, liền cả Hầu Kiếm Anh cùng tài xế cho thuê ở bên cạnh, cũng không ngừng nuốt nước miếng, cũng không dám thở mạnh.

Không biết qua bao lâu, Lâm Hải mới nhàn nhạt mở miệng, ngữ khí lạnh lùng.

“Ta cần một lời giải thích!”

Ảnh lão tam nghe được, toàn thân không khỏi run lên, trong lòng nhất thời lại dấy lên hi vọng sống sót.

“Hồi chủ nhân, ta một đường đi theo Vân tiểu thư, âm thầm bảo hộ, tại Ven hồ Thanh Thanh cũng từng gặp ngài, nhưng Tô Hạo cho tới nay, cũng không biểu hiện ra có bất cứ hành vi uy hiếp gì đối với Vân tiểu thư.”

“Sau khi đến Tô gia, Vân tiểu thư cùng Tô Hạo tiến vào trang viên, ta vốn định đi theo vào để âm thầm bảo hộ, tiếc rằng Tô gia đề phòng sâm nghiêm, thực lực lại đều không dưới ta, ta vô pháp đi vào, lại cảm thấy Tô Hạo cùng Vân tiểu thư ở chung thật vui, chưa hẳn sẽ gây bất lợi đối với Vân tiểu thư, trong lòng liền còn có may mắn, chờ đợi ở cửa.”

“Thẳng đến sau khi chủ nhân giết đến tận cửa, ta mới đột nhiên ý thức được, Vân tiểu thư đã hãm sâu vào nguy nan, đúc thành sai lầm lớn, nhưng mà thực lực của ta thấp, lại không cách nào trợ giúp cho chủ nhân một chút sức lực, trong lòng áy náy vạn phần, xin chủ nhân trách phạt!”

Ảnh lão tam nói xong, một mặt áy náy, cúi đầu chờ đợi Lâm Hải xử lý.

Lâm Hải nghe xong Ảnh lão tam giải thích, qua rất lâu, mới thở ra một hơi thật dài.

“Nếu như có lần sau, nhất định không buông tha ngươi!”

Ảnh lão tam nghe được, thân thể chấn động, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, thật không thể tin nhìn về phía Lâm Hải, Lâm Hải dĩ nhiên đã quay người, chui vào xe.

“Tạ chủ nhân, tạ chủ nhân không giết!”

Ảnh lão tam kinh hỉ hướng phía Lâm Hải liên tục tạ ơn, nàng ta vốn cho rằng đã chết chắc, lại không nghĩ rằng Lâm Hải không có trách tội, thậm chí ngay cả trách phạt cũng đều không có, cảm giác sống sót sau tai nạn, để cho nàng ta kích động đến khóe mắt cũng ướt át.

“Còn ngây ngốc ở đó làm gì, ngươi định chuẩn bị tự mình đi trở về à?.” Lâm Hải cau mày liếc trắng nàng ta một chút, Ảnh lão tam sững sờ, lập tức minh bạch ý tứ của Lâm Hải, bên trên gương mặt trồi lên một vòng mừng rỡ, lại phát lên từng tia từng tia cảm động, leo lên xe.

Lâm Hải thầm than một tiếng, lắc đầu.

Chuyện hôm nay, thực sự không trách được Ảnh lão tam, liền cả Lâm Hải đã sớm có hoài nghi đối với Tô Hạo, đều không cảm thấy Tô Hạo muốn ra tay với Lâm Vân, thì càng đừng nói Ảnh lão tam.

Mà người Tô gia, tất cả đều là người Tu Hành, Ảnh lão tam tuy không yếu, nhưng muốn chui vào Tô gia, căn bản càng là làm không được.

Nói cho cùng, vẫn là Tô Hạo ẩn tàng quá sâu.

Xe một đường đi nhanh, đem Lâm Hải đưa về bên trong nhà, Lâm Vân bởi vì chuyện này, bị kinh sợ quá nghiêm trọng, tạm thời cũng lưu tại trong nhà Lâm Hải, cũng không trở về trường học.

Đưa Lâm Hải về xong, sau khi Hầu Kiếm Anh cùng tài xế cho thuê rời đi, Ảnh lão tam liền ở lại gần biệt thự của Lâm Hải, ẩn nấp, thực hiện chức trách của chính mình.

“Vân Vân, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải đem Lâm Vân phóng nằm xuống trên giường, có chút bận tâm hỏi.

Hai mắt Lâm Vân trực câu câu nhìn chằm chằm trần nhà, lắc đầu, hoảng sợ trên mặt càng chưa tán đi.

“Ai.” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, “Hảo hảo ngủ một giấc, tỉnh ngủ liền không sao.”

Lâm Hải móc ra hai cây kim châm, đâm vào đỉnh đầu Lâm Vân, hai mắt Lâm Vân vừa nhắm, đã ngủ thật say.

Thu xếp tốt cho Lâm Vân, Lâm Hải lúc này mới đứng dậy, đi ra ban công, khoanh chân ngồi xuống.

Móc ra bao châm, đem áo cởi ra, tại trên yếu huyệt quanh thân chính mình châm đầy kim châm, nhìn bản thân giống như là con nhím, trong lòng Lâm Hải cười khổ một trận.

Sự tình lần này, thật đúng là mạo hiểm vạn phần, mặc kệ là lão quỷ cổ trang, hay là Tô Cục trưởng biến thân khô lâu, cùng mọi người Tô gia vây công, tất cả đều để Lâm Hải chịu nhiều đau khổ, tuy mặt ngoài nhìn qua bình yên vô sự, kì thực bị thương rất nặng.

Đặc biệt là sau cùng, cưỡng ép vận dụng thần thông Phần Thiên, chân khí toàn thân cơ hồ cũng bị rút khô, khiến cho thương thế trong người càng thêm chuyển biến xấu, nếu không phải trước đó liền đã dùng kim châm gia thân, đoán chừng giờ phút này liền đứng lên cũng không nổi.

Dù vậy, Lâm Hải cũng thô sơ giản lược đoán chừng, muốn thương thế hoàn toàn phục hồi như cũ, không có ba ngày thời gian, cơ hồ đều khó có khả năng, hơn nữa, đây còn là phía dưới tiền đề bản thân châm đầy kim châm, lại tu luyện tại bên trong Tụ Linh Trận.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, vận chuyển Đạo Đức Kinh, nhất thời trên đỉnh đầu, linh khí xoay quanh như phong, dội thẳng nhập đỉnh, tiến vào toàn thân Lâm Hải.

Lâm Hải dựa theo đường đi, không vội không chậm dẫn dắt du tẩu, hai mắt khép hờ, tiến vào trạng thái tu luyện.

Tận tới đêm khuya, Liễu Hinh Nguyệt về nhà, nhìn thấy Lâm Hải một thân quấn châm như là con nhím, nhất thời giật nảy cả mình, lại nhìn thấy Lâm Vân mê man, lường trước nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Một mặt lo lắng đi đến gần Lâm Hải, nhẹ nhàng hô hai tiếng, thấy Lâm Hải cũng không đáp lại, đôi mi của Liễu Hinh Nguyệt nhíu chặt, cũng không dám quấy rầy thêm nữa.

Làm bạn gái của Lâm Hải lâu như vậy, Liễu Hinh Nguyệt cũng biết Lâm Hải không phải là người bình thường, có một số việc, chính mình cũng không cách nào nhúng tay, chỉ cần không thêm phiền, cũng là hỗ trợ tốt nhất.

Cứ như vậy, Lâm Hải một mực ở ban công khổ tu ba ngày, thẳng đến buổi tối ngày thứ ba, Lâm Hải mới mở bừng mắt ra, một đạo tinh mang hiện lên, giống như Phù Quang Lược Ảnh!

“Ba ngày, thương thế trong người cũng đã tốt bảy tám phần, đã không còn đáng ngại!” Lâm Hải vươn người đứng dậy, nhìn qua bầu trời đêm ngoài cửa sổ, như có điều suy nghĩ.

“Sự tình Tô gia, lường trước đã truyền ra đi.”

Chương 795: Danh tiếng vang xa

Trong ba ngày Lâm Hải tu hành này, trong phạm vi xã hội thượng lưu của Yến Kinh, không khác đã trải qua một lần động đất siêu cấp!

Yến Kinh Tô gia, một cái gia tộc siêu lớn điệu thấp thần bí mà nội tình thâm hậu, trong vòng một đêm, bị đại hỏa cho một mồi lửa, người Tô gia, trừ một cái Tô Hạo đã phát điên, toàn bộ đã táng thân biển lửa, không còn có ai may mắn sống sót!

Càng thêm ly kỳ là, sau khi nhân viên phòng cháy đuổi tới, cơ hồ dùng tới toàn bộ các phương thức dập tắt lửa, cũng đều không thể đem hỏa hoạn dập tắt, một mực đốt liên tục ba ngày ba đêm, để rất nhiều lão nhân viên cứu hỏa làm sự nghiệp phòng cháy nửa đời người, cũng không thể tưởng tượng, không thể nào hiểu được, thậm chí nghe nói liền cả một số khoa học gia cũng bị kinh động, tới hái hỏa chủng, mang về tiến hành nghiên cứu đặc biệt.

Bộ Công an cũng kịp thời tham gia, tiến hành điều tra, nhưng trang viên Tô gia, rời xa huyên náo, cũng không ai chứng kiến, chỉ có một ít người từ xa xa nhìn thấy, đại hỏa tựa hồ là từ trên trời giáng xuống, cũng không phải là do có người phóng hỏa.

Mà người duy nhất còn sống sót là Tô Hạo, bởi vì cách trung tâm hỏa hoạn xa hơn một chút, nên nhặt về được một cái mạng, nhưng tinh thần cũng đã thất thường, vô luận hỏi gã cái gì, Tô Hạo đều là một mặt hoảng sợ, như gặp quỷ mị mà lặp đi lặp lại một câu.

“Ma quỷ, Lâm Hải là ma quỷ!”

Nhất thời, cái tên Lâm Hải này, liền tiến vào ánh mắt của quan phương, nhưng lúc họ đang chuẩn bị tiến hành điều tra đối với Lâm Hải, người phụ trách việc này, lại tiếp được một cuộc điện thoại đến từ ngành đặc biệt, sau đó sắc mặt đại biến, phong tỏa hết thảy tin tức.

Không có người biết rõ nội dung của cú điện thoại kia, nhưng việc này lại cứ như vậy mà bị ém xuống, cuối cùng quan phương tuyên bố với bên ngoài, là do tuyến đường điện biến chất gây nên cháy, mà trùng hợp người của Tô gia, tất cả đều đang nghỉ trưa, cũng không kịp thời phát giác, mới đưa đến một cái kết cục bi thảm này, Tô Hạo càng là trực tiếp được đưa vào bệnh viện tâm thần.

Dân chúng bình thường, trừ thở dài về vận rủi nghịch thiên của Tô gia ra, đương nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều, nhưng loại lý do trăm ngàn chỗ hở này, như thế nào lại giấu diếm được đám nhân sĩ xã hội thượng lưu tin tức linh thông.

Ngay tại đêm đó, nguyên nhân thực sự khiến Tô gia bị tiêu diệt, liền tại bên trong phạm vi xã hội thượng lưu, mà điên cuồng truyền khắp!

Tô Hạo của Tô gia, bắt cóc muội muội của Lâm Hải, Lâm Hải dưới cơn nóng giận, đơn thương độc mã giết đến tận Tô gia, lấy sức một mình độc đấu với tinh nhuệ của Tô gia nhất tộc, cuối cùng thi triển pháp thuật, đưa Thần Hỏa từ trên trời rơi xuống, đem trọn cái Tô gia đốt thành tro bụi!

Tô Hạo bị Lâm Hải phế bỏ tu vi, trơ mắt nhìn Tô gia nhất tộc bị thiêu đốt, trong lòng đối với Lâm Hải quả thực là hoảng sợ tới cực điểm, dưới kích thích mãnh liệt cùng bóng ma hoảng sợ, đã khiến tinh thần của gã trở lên thất thường.

Nhất là Tô Hạo lật qua lật lại cái câu Lâm Hải là ma quỷ kia, cũng đã là chứng minh tốt nhất!

Lâm Hải nhất thời danh tiếng vang xa, tại bên trong toàn bộ phạm vi xã hội thượng lưu của Yến Kinh, không ai không biết không người không hay, càng có người đem sự tình Lâm Hải trước đây không lâu, đại náo ngày mừng thọ của Hạ Viễn, làm cho Hạ Viễn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ móc ra, trong lúc nhất thời, toàn bộ người trong phạm vi xã hội thượng lưu, nhấc lên Lâm Hải, người người sợ hãi, sợ như sợ cọp!

Yến Kinh Hạ gia, thời điểm Hạ Viễn chiếm được tin tức này, đang rầu rĩ không vui, nhíu mày uống trà, trong lòng vì sự tình mấy ngày lúc trước, Lâm Hải đến cửa khi nhục, mà tích tụ khó ổn, canh cánh trong lòng.

Nhưng khi nghe nói Tô gia bị Lâm Hải phóng hỏa thiêu cháy, toàn tộc đều bị tiêu diệt, Hạ Viễn giật mình một cái, bỗng nhiên đứng lên, liền cả nước trà trong chén vẩy ướt cả một thân, cũng không hề hay biết, mồ hôi lạnh ở trên mặt tích tích lăn xuống.

Qua rất lâu, Hạ Viễn mới lại chậm rãi ngồi xuống, chỉ là trong mắt không còn có phẫn nộ cùng cừu hận khi nhấc lên Lâm Hải trước đó nữa, lại thay vào đó, lại là hoảng sợ cùng may mắn thật sâu.

Sau đó, một điều gia quy mới phi thường kỳ quái, được ban bố tại Hạ gia: Phàm là người của Hạ gia, bất luận phát sinh bất cứ chuyện gì, không thể đắc tội với Lâm Hải, gặp được Lâm Hải, nhất định phải né tránh xa xa, nếu không trục xuất khỏi gia tộc!

Cùng lúc đó, Trình Huy cũng là một trong Tân Tứ thiếu gia Yến Kinh với Tô Hạo, Hạ Bân, đang ngồi ở trên ghế sa lon mềm mại, trong ngực còn ôm một cái mỹ nữ giở trò, thời điểm nhận được tin tức Tô gia bị tiêu diệt này, liền bị dọa đến kém chút từ trên ghế salon trượt chân xuống dưới.

Một tay đẩy mỹ nữ trong ngực ra, Trình Huy khó có thể tin nhìn qua người báo tin, một mặt hoảng sợ.

“Ngươi nói, thế nhưng là thật.”

“Thiên chân vạn xác a, Trình thiếu, bên trong phạm vi cũng đều đang truyền ra!” Người báo tin lời thề son sắt nói nói.

Trình Huy nghe xong, dọa đến lạnh run giật nảy mình, trên thân nhất thời bị mồ hôi lạnh là cho ướt nhẹp, run run rẩy rẩy lấy điện thoại cầm tay ra.

“Tiểu Hồng a, ta là Trình Huy, ngươi có biết cái nữ hài lần trước gặp được ở quán bar Phi Vũ kia hay không, chính là cái đồng học của Lâm Hải kia?” Tim Trình Huy cũng nhảy lên đến cuống họng, gọi điện thoại cho Hồng thiếu nói.

“Nguyên lai là Trình thiếu a.” Hồng thiếu đang cùng một đám hoàn khố chơi đùa, ngoài ý muốn tiếp được điện thoại của Trình Huy, nhất thời thụ sủng nhược kinh, cách điện thoại liền bắt đầu cúi đầu khom lưng.

“Nữ hài kia ta thật không biết, bất quá, bạn trai nàng ta gần nhất đang một mực nịnh bợ ta...”

“Giúp ta hẹn họ đi, càng nhanh càng tốt, ta muốn mời bọn họ ăn cơm, vì sự tình lần trước chịu nhận lỗi!” Hồng thiếu còn chưa nói xong, liền bị Trình Huy trực tiếp cắt ngang, phân phó nói.

Hồng thiếu có chút choáng váng, đặc biệt là nghe được tâm tình của Trình Huy tựa hồ không đúng lắm, giọng nói khi nói chuyện giống như vẫn còn đang run rẩy, không khỏi rất là không hiểu.

“Trình thiếu, sự kiện kia không phải đã cho qua sao? Lại nói, ngài là thân phận gì a, mời bọn họ ăn cơm xin lỗi, quá để mắt...”

“Ngươi con mẹ nó bớt nói nhảm cho lão tử!” Trong lòng Trình Huy giờ phút này sớm đã sợ hãi tới cực điểm, nào có rảnh nghe tên kia dong dài a, trực tiếp liền mở miệng mắng, con mẹ nó ngươi nói cho qua liền cho qua được à? Ngươi tính là cái gì a?

Không có nghe Tô Hạo điên nói sao. Lâm Hải kia liền con mẹ nó là cái ma quỷ, Tô gia trên trăm miệng ăn, nói toàn diệt liền toàn diệt a!

Ai biết vị bạn học kia của hắn có nguôi giận hay không a. Vạn nhất ngày nào cùng Lâm Hải lắm miệng nói một cái, lại nhấc lên sự tình ngày đó, nếu cái Lâm Hải ma quỷ này tìm tới cửa, mạng nhỏ của lão tử liền con mẹ nó xong!

“Ta cho ngươi biết, nghĩ hết tất cả biện pháp, tất cung tất kính cho lão tử, đem bọn họ mời đến, nếu không lão tử diệt ngươi, hiện tại lập tức liền đi làm!” Trình Huy thở phì phì đem điện thoại treo, sau đó đưa tay sờ sờ địa phương mà ngày đó Lâm Hải đã đánh qua, trong lòng Trình Huy, hoảng sợ một trận.

Lâm Hải tự nhiên không biết những chuyện này, trong lòng hắn giờ phút này cũng có lo lắng, nhiều người tử vong như vậy, quốc gia sẽ xử lý như thế nào, một khi tra được đến trên đầu của hắn, hắn nên ứng đối ra sao.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải móc ra điện thoại, đánh qua cho Hầu Kiếm Anh.

“Lâm tiền bối, thương thế của ngươi đã khôi phục?” Điện thoại vừa thông qua, lập tức truyền đến thanh âm vui mừng của

Hầu Kiếm Anh.

“Đã không ngại!” Lâm Hải nhàn nhạt nói một tiếng, sau đó chân mày hơi nhíu lại.

“Ta hỏi ngươi, Tô gia sự tình, chắc hẳn đầy thành đã đều biết đi.”

“Đó là tự nhiên, mấy ngày nay, lên đầu đề của giấy báo cùng tin tức, cơ hồ đều là sự tình Tô gia bị tiêu diệt!”

Lâm Hải nghe xong, trong lòng dâng lên một vẻ lo âu, dù sao làm công dân tốt tuân thủ luật pháp trong hai mươi mấy năm, tuy giết đều là người tà ác, nhưng hắn vẫn còn có chút tâm thần bất định.

“Này, vậy ta sẽ gặp phải cái dạng hậu quả gì?” Tâm của Lâm Hải, lập tức nhấc lên.

“Lâm tiền bối, lời này của ngài là có ý tứ gì?”

Lâm Hải sững sờ, có chút không hiểu.

“Ta phạm phải một cọc đại sự như thế, tất nhiên sẽ có ảnh hưởng ác liệt, chẳng lẽ quốc gia không truy cứu trách nhiệm của ta sao?.”

Hầu Kiếm Anh nghe xong Lâm Hải lại là lo lắng về việc này, không khỏi nhẹ nhõm cười một tiếng.

“Liên quan tới điểm này, Lâm tiền bối cứ việc yên tâm!”

“Sự tình Tô gia bị đại hỏa thôn phệ, đối ngoại tuyên bố là do tuyến đường điện biến chất dẫn cháy đến, cũng không liên quan tới ngài, tuy công an điều tra, có phát hiện ra chỗ khả nghi, nhưng Hội trưởng chúng ta, đã tự mình tìm người phụ trách bên công an, đã đem chuyện này, gom vào trên đầu ngành đặc biệt.”

“Là như thế sao?” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, lo lắng trước đó đã mất hết, trong lòng rộng mở thoải mái.

Ban đầu, hắn thật là có chút sợ, sợ sẽ trở thành người mà cả nước truy nã, vô pháp sinh hoạt bình thường.

“Thay ta cảm tạ Hội trưởng của các ngươi!” Lâm Hải từ đáy lòng nói nói.

“Lâm tiền bối, ta nhìn vẫn là ngài tự mình đi cảm tạ đi.” Hầu Kiếm Anh cười ha ha một tiếng, sau đó ngữ khí biến đổi.

“Hội trưởng của chúng ta, muốn gặp ngài!”

Chương 796: Ta muốn tu tiên với ngươi

“Gặp ta?” Lâm Hải sững sờ, bất quá sau đó liền đồng ý.

“Có thể, thời gian ngươi an bài đi!”

Người ta giúp mình giải quyết một cái phiền toái lớn như vậy, Lâm Hải cũng cảm thấy cần phải ở trước mặt người ta nói lời cảm tạ.

“Vậy thì tốt, ngày mai ta sẽ xin chỉ thị của Hội trưởng, đến lúc đó lại thông tri cho ngài!”

Tắt điện thoại, trong lòng Lâm Hải lại nghĩ tới Lâm Vân, hắn nhớ rõ, sau khi Lâm Vân trở về, biểu tình kia nhìn qua, là bị kinh sợ không nhỏ, vẫn là dựa vào hai cây kim châm của chính mình mới chìm vào giấc ngủ.

Mà chính mình vừa tu luyện cũng là ba ngày, sau khi tỉnh lại Lâm Vân đã sớm đi mất, cũng không biết nha đầu này thế nào.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải gọi điện thoại cho Lâm Vân.

“Ca, ngươi tỉnh rồi?.” Điện thoại của Lâm Vân rất nhanh liền kết nối, từ thanh âm nghe ra, rất kinh hỉ, tựa hồ cũng không có cái dị thường gì, Lâm Hải nhất thời liền yên lòng.

“Đúng vậy a, vừa tỉnh liền phát hiện không thấy ngươi, liền tranh thủ thời gian điện thoại cho ngươi, nhìn xem ngươi thế nào.” Lâm Hải cười nói nói.

“Yên tâm đi, ca, ta không sao.” Lâm Vân nói xong, đột nhiên đình trệ, muốn nói lại thôi.

“Làm sao?” Lâm Hải sững sờ.

“Ca, ta qua bên trong nhà tìm ngươi, ta có chuyện rất trọng yếu, muốn nói cùng ngươi!”

Lâm Hải kinh ngạc nhíu mày, sau đó lắc đầu.

“Bây giờ sắc trời đã muộn, vẫn là ta qua tìm ngươi đi.”

Tắt điện thoại, Lâm Hải đi ra ngoài, vừa tới cửa, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

“Là ngươi?” Chỉ thấy một chiếc xe taxi ngừng tại cửa ra vào, tài xế đang buồn bực ngán ngẩm cúi đầu chơi điện thoại di động.

Chính là tài xế cho thuê có kỹ thuật lái xe phi thường ngưu bức trước kia!

Tài xế cho thuê ngẩng đầu, vừa thấy người đi tới là Lâm Hải, nhất thời đại hỉ.

“Lâm tiên sinh!” Mở miệng lên tiếng kêu gọi, nhưng rất nhanh, trên mặt tài xế, liền hiện lên một tia câu nệ, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, có một tầng kính sợ thật sâu, không còn có thoải mái cùng không bị trói buộc trước đó.

Trong lòng Lâm Hải bất đắc dĩ một trận, bất quá hắn cũng có thể lý giải, cái tài xế cho thuê này chỉ là người bình thường, mắt thấy đủ loại thủ đoạn thật không thể tin của hắn, đem Tô gia to như vậy hủy diệt, trong lòng căn bản không có khả năng là không sợ hãi.

“Ngươi một mực chờ tại đây sao?.” Lâm Hải có chút ngoài ý muốn mà hỏi.

“Vâng.” Tài xế cho thuê liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó rất nhanh liền cúi đầu xuống, vậy mà không dám đối mặt cùng Lâm Hải.

Sau đó, hầu kết của tài xế cho thuê run run mấy lần, lấy dũng khí, gấp gáp mở to miệng.

“Lâm tiên sinh, trước đó ngươi không phải nói, muốn ta làm tài xế chuyên trách của ngươi sao? Không biết hiện tại…”

“Nguyên lai là việc này.” Lâm Hải gật gật đầu, nhất thời hiểu rõ.

Lúc trước hắn xác thực động ý nghĩ này, muốn vì Liễu Hinh Nguyệt tìm kiếm tài xế chuyên trách, thấy kỹ thuật lái xe của người tài xế này siêu thần, hơn nữa thời điểm khi biết chính mình cần đi cứu người, biểu hiện nghĩa vô phản cố, tính cách không xấu, là cái nhân tuyển không tệ.

Bất quá, Liễu Hinh Nguyệt chính là người trọng yếu nhất của Lâm Hải, muốn làm tài xế cho Liễu Hinh Nguyệt, đầu tiên phải thông qua được khảo nghiệm của Lâm Hải mới được, hắn cũng không muốn thả cái người không đáng tin ở bên người.

Nghĩ đến chỗ này, trên thân Lâm Hải bỗng nhiên tản mát ra một cỗ khí thế sắc bén, uy áp hướng phía tài xế cho thuê mà tới.

“Ngẩng đầu lên, nhìn ta!” Ngữ khí Lâm Hải đạm mạc, lại mang theo một cỗ uy nghiêm không thể kháng cự.

Trong lòng tài xế cho thuê bỗng nhiên nhảy một cái, một cỗ áp lực vô hình, trong nháy mắt để hô hấp của ông ta trì trệ, vội vã ngẩng đầu, nhìn qua con ngươi tinh quang lóng lánh của Lâm Hải, nhất thời có loại cảm giác bị nhìn xuyên.

“Lâm tiên sinh!” Tài xế cho thuê gấp gáp một trận, bên trong ánh mắt mang theo nồng đậm kính sợ.

“Ta là dạng người gì, chắc hẳn ngươi cũng có chỗ hiểu biết, làm tài xế cho ta, ngươi liền không sợ sao?”

Tài xế cho thuê nhướng mày, trên mặt tựa hồ hiện lên một tia giãy dụa, sau đó đột nhiên quyết định.

Lúc lần nữa nhìn về phía con mắt của Lâm Hải, con mắt của tài xế cho thuê lập tức trở nên thanh tịnh trong suốt, vô cùng kiên định!

“Ta nhìn ra được, Lâm tiên sinh mặc dù có chút năng lực mà người thường không thể nào hiểu được, nhưng lại không phải là kẻ ác, chỉ cần ta trung thành tuyệt đối đối với Lâm tiên sinh, thì cũng không có cái gì đáng sợ!”

Lâm Hải không nói một lời, hai mắt cứ như vậy nhìn chằm chằm vào tài xế cho thuê, gặp ông ta một mặt thẳng thắn, thần tình lạnh nhạt, không giống như nói dối, trong lòng âm thầm gật đầu.

“Liền bởi vì cái này?”

“Dĩ nhiên không phải!” Tài xế cho thuê lắc đầu.

“Từ chỗ ở của Lâm tiên sinh, cùng trước đó xuất thủ cũng là một vạn khối tiền, ta nhìn ra được, thực lực kinh tế của Lâm tiên sinh không kém, ta cần nuôi sống gia đình, ta tin tưởng tiền lương mà Lâm tiên sinh cho ta, sẽ không thấp hơn ta ngày đêm mệt nhọc, lái Taxi chạy khắp nơi.”

“Cái này là khẳng định!” Lâm Hải gật gật đầu, tiền đối với Lâm Hải ở hiện tại mà nói, cơ bản cũng chỉ là một chuỗi chữ số, nếu như có thể dùng tiền, mua được trung tâm của loại nhân vật trọng yếu như tài xế này, Lâm Hải sẽ không chút do dự mà đi làm.

“Bất quá, những cái này đều không phải là chính yếu nhất.” Tài xế cho thuê tiếp tục mở miệng.

“A.” Lâm Hải kinh ngạc liếc ông ta một cái, cảm giác cái tài xế cho thuê này, càng ngày càng có ý tứ.

“Này theo ý của ngươi, cái gì mới là chính yếu nhất?”

Tài xế cho thuê nhìn Lâm Hải, trong hai con mắt, đột nhiên lóe ra một đạo quang mang chói mắt, mang theo nồng đậm cuồng dã cùng bất tuân.

“Kích thích!” Trên mặt tài xế cho thuê đột nhiên nổi lên ửng đỏ, “Ta trước kia chơi xe, thích nhất cũng là kích thích, mà Lâm tiên sinh ngươi không phải là người bình thường, đi theo bên cạnh ngươi, tất nhiên sẽ trải qua rất nhiều sự tình kinh tâm động phách, ta hướng tới loại cuộc sống này!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong cái lý do này, kém chút liền quỳ xuống cho người anh em này.

Mẹ nó, ca ca tìm tài xế, kết quả ngươi ngược lại tốt, đến chỗ anh em này tìm kích thích.

Lâm Hải che cái trán, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Lâm tiên sinh, ta biết rõ ngươi nghĩ như thế nào?” Tài xế cho thuê mở miệng lần nữa.

“Làm tài xế, điều cần để lên hàng đầu, tự nhiên là chủ nhân an toàn, ta có chừng mực, xin ngài tin tưởng ta!”

Nhìn vẻ mặt thành khẩn của tài xế cho thuê, Lâm Hải suy tư thật lâu, cuối cùng gật gật đầu.

“Hi vọng ngươi xứng đáng với phần tín nhiệm của ta!”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp mở cửa xe, ngồi lên.

Tài xế cho thuê nhất thời vui vẻ, vội vàng ngồi lên chỗ lái xe, nổ máy xe.

“Chủ nhân, đi đâu?.” Ông ta vậy mà cũng học Ảnh lão tam, kêu Lâm Hải là chủ nhân, khiến cho Lâm Hải không còn gì để nói.

“Đại học sư phạm Yến Kinh!”

“Được rồi!” Tài xế cho thuê đạp cần ga dưới chân, xe liền lao ra ngoài.

“Đúng, chủ nhân, ta gọi là Lý Kiện, ngài gọi ta lão Lý là được!”

“Tốt, lão Lý!” Nếu như đã quyết định mướn người này là tài xế, Lâm Hải cũng không hề coi ông ta là người ngoài, khách khí hô một tiếng.

Xe rất nhanh đã tới đại học sư phạm Yến Kinh, Lâm Hải gọi điện thoại cho Lâm Vân, Lâm Vân từ ký túc xá đi ra, đến dưới lầu.

“Có chuyện gì muốn nói cùng ca a?” Lâm Hải nhìn thấy Lâm Vân, nhất thời yên lòng, cưng chiều xoa xoa mái tóc của Lâm Vân, cười hỏi.

Lý Kiện thấy hai huynh muội Lâm Hải cần nói chuyện, rất tự giác mà xuống xe, đi tới một bên hút thuốc.

“Ca, ngươi nói, ta có phải đặc biệt đặc biệt ngu xuẩn hay không?” Lâm Vân quệt miệng, một mặt uể oải hỏi.

“Ngươi cái nha đầu ngốc, làm sao lại có loại suy nghĩ này?” Lâm Hải có chút buồn cười nói nói.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Ngữ khí Lâm Vân thăm thẳm nói, “Ngươi nhìn ta mới đến Yến Kinh mấy ngày, liền bị người lừa qua hai lần.”

“Đầu tiên là Hạ Tiêu, sau là Tô Hạo, hai lần ngươi cũng đều nhắc nhở qua ta, ta lại còn ngây ngốc mắc lừa, hơn nữa mỗi lần cũng nguy hiểm như vậy, lần này còn hại ngươi bị thương, ta, ta cảm giác chính mình thật ngu xuẩn thật vô dụng, ta đều nhanh hận chết chính ta.” Lâm Vân tự trách nắm lấy tóc, bàn chân loạn đập mạnh một hồi.

Sau đó, đột nhiên ngẩng đầu, một mặt trịnh trọng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, đột nhiên mở miệng.

“Ca, vì về sau không loạn thêm phiền phức cho ngươi, ta quyết định!”

“Quyết định cái gì?” Lâm Hải nhịn không được hỏi.

“Ta quyết định, ta muốn tu tiên với ngươi!” Lâm Vân nắm chặt nắm tay nhỏ, một mặt kích động mở miệng.

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút trực tiếp nằm trên đất, con mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Vân, một mặt kinh hãi.

Chương 797: Nghèo đến không mặc nổi quần

“Vân Vân, ngươi làm sao biết ta đang tu tiên?” Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, cho dù là phụ mẫu cùng Liễu Hinh Nguyệt, hắn cũng không có nói qua a, muội muội làm sao biết.

Lâm Vân nghe xong, khua khua nắm tay nhỏ, nhịn không được kích động kêu lên một tiếng sợ hãi.

“Ta quả nhiên không có đoán sai, ca ngươi thật đang tu tiên a?”

“Xuỵt!” Lâm Hải bị dọa đến, vội vàng đánh cái thủ thế im lặng, cuống quít hướng phía bốn phía nhìn lại, còn may sắc trời đã tối, cũng không có người nào, Lý Kiện cũng cách khá xa, Lâm Hải mới thở dài ra một hơi.

“Ngươi cái nha đầu chết tiệt kia, muốn cho ca ngươi bị chộp tới làm chuột bạch a!” Lâm Hải miết cái mũi của Lâm Vân, làm bộ buồn bực tức giận nói nói.

Lâm Vân cũng chợt cảm thấy mình đã nói lỡ, vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn, một mặt kinh hoảng, hai cái mắt nhỏ chạy loạn tung bay bốn phía.

“Ngươi là thế nào đoán được a?” Lâm Hải nhìn bộ dáng của Lâm Vân, buồn cười một trận, thấp giọng hỏi nói.

“Ngươi ngày đó tại Tô gia, ta đều nhìn thấy tất cả, cùng những người tu tiên mà ta nhìn thấy bên trong tiểu thuyết kia giống y như nhau!” Lâm Vân xích lại gần Lâm Hải, một mặt nghiêm túc nói nói.

“Ách... Nhìn tiểu thuyết.” Lâm Hải im lặng, con mẹ nó cái này cũng được. Tiểu thuyết đều là do tác giả nói bừa, ngươi cũng tin. Quá ngây thơ!

“Ca, ngươi đến cùng có dạy ta hay không?.” Lâm Vân giữ chặt cánh tay của Lâm Hải, trong đôi mắt đẹp, tất cả đều là hưng phấn cùng chờ mong.

“Quay lại ta sẽ tìm cho ngươi bộ công pháp thích hợp cho nữ tử tu luyện.” Hắn hiện tại tu luyện là Đạo Đức Kinh, cũng không thích hợp cho Lâm Vân tu luyện.

“A!” Lâm Vân nghe xong, kích động nhảy lên cao bao nhiêu, quả thực cao hứng đến hỏng.

“Ta cùng ngươi nói, việc này không được nói cho bất luận kẻ nào, bao gồm cả ba mẹ, bởi vì vẫn chưa tới thời điểm hướng bọn họ thẳng thắn, biết không?” Lâm Hải một mặt trịnh trọng, căn dặn nói.

“n ân ân, ta với ai cũng sẽ không nói, ngươi yên tâm đi!” Lâm Vân dùng sức gật đầu, cam đoan nói.

Về đến trong nhà, Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, chuẩn bị tìm nhóm Nữ tiên trên Thiên Đình, giúp Lâm Vân thu mua một bộ công pháp.

Vừa mở Weachat ra, nhất thời tiếng đinh đông truyền tới không ngừng, Lâm Hải cúi đầu xem xét, ta qua, Ngộ Không vậy mà lại hướng mình gửi đi không ít đồ vật tốt, xem ra cái con khỉ này lại ra tay a.

Quả nhiên, còn có mấy đầu tin tức chưa đọc do Ngộ Không phát tới.

Ngộ Không: A ha ha ha, hiền đệ, lão Tôn ta dựa theo ý tứ của ngươi, lại lần lượt qua các nhà trộm một lần, thu không ít hàng a, ha ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Ngộ Không: Tất cả các đồ vật lão Tôn ta đều phát cho ngươi, bước kế tiếp còn muốn làm thế nào, nhanh nói nhanh nói!

Ngộ Không: Ngươi ngược lại là nói chuyện a, hiền đệ!

Ngộ Không: Hiền đệ, có ở đó hay không, có ở đó hay không a? Phía sau muốn làm thế nào, lão Tôn ta cũng chờ không nổi a!

Ngộ Không: Hiền đệ, nhìn thấy tin tức, mau trở về, mau trở về a! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

Lâm Hải nhìn thời gian, đều là phát tới một ngày trước, khi đó, chính mình còn đang trong lúc tu luyện cùng chữa thương, căn bản không có nghe được thanh âm gì.

“Lấy tính cách xúc động của Hầu tử này, đoán chừng hiện tại đã gấp hỏng đi.” Lâm Hải ngẫm lại bộ dáng vò đầu bứt tai của Ngộ Không, trong lòng buồn cười một trận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, điện thoại di động của tiểu đệ trước đó không có tín hiệu, vừa lấy được tin tức của ngươi, chớ trách chớ trách! (phía sau là một cái biểu lộ thở dài)

Ngộ Không cơ hồ là giây về cho Lâm Hải.

Ngộ Không: Hiền đệ, ngươi đã đến rồi, đem lão Tôn ta có thể gấp hỏng! Bây giờ đám thần tiên kia, từng cái gấp như con kiến trên lò lửa, để lão Tôn ta nhìn, trong lòng vui vẻ nói không nên lời a, ha ha ha ha!

“Ta qua, cái con khỉ này quả thực là cười trên nỗi đau của người khác! Đám thần tiên kia một lần tiếp một lần mất đi thọ lễ chuẩn bị cho Vương Mẫu Nương Nương, có thể không vội sao?”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, chúng Tiên lần này có không có hoài nghi ngươi a?

Ngộ Không: Hoài nghi tự nhiên là có, chỉ bất quá đám bọn họ không có chứng cứ, ha ha, không có chứng cứ! (phía sau là một cái biểu lộ ngã xuống đất cười to)

“Chỉ cần hoài nghi là được!” Lâm Hải làm xấu cười một tiếng, xem ra kế hoạch này, cách ngày thành công không xa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, hai ngày này cần đặc biệt phát ngôn ngữ kích thích những cái thần tiên bị mất đồ vật kia một chút, tỉ như làm bộ lỡ lời, trong lúc vô tình nói ra tên lễ vật mà bọn họ làm mất, để bọn họ càng thêm hoài nghi ngươi! Chờ thêm hơn hai ngày sau, lại tới một lần nữa! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Ngộ Không: Biết rõ, biết rõ! Lão Tôn ta cái này phải, ha ha ha...

Vừa kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, leng keng một tiếng, trên quầy giao dịch Thiên Đình phát ra tiếng vang, Lâm Hải vừa mở ra, ánh mắt không khỏi sáng lên.

“Cái con khỉ này hành động rất nhanh nha, hơn nữa còn hoàn toàn lĩnh ngộ ý đồ của chính mình, đủ thông minh!”

Chỉ thấy bên trong bầy, Ngộ Không trực tiếp @ Ma Lý Thanh.

Ngộ Không: @ Ma Lý Thanh, này, ngươi cái đại cá tử canh cổng đến ngốc này, vậy mà chuẩn bị đem một cái quần đưa cho Vương Mẫu Nương Nương, không chê keo kiệt sao. (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Ma Lý Thanh: @ Ngộ Không, Đại Thánh có chỗ không biết, vật giá Thiên Đình lên nhanh, duy chỉ có tiền lương bảo an là không tăng, bốn huynh để chúng ta, đều đã nghèo đến mức không có quần để mặc. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Lôi Thần: Trách không được hôm nay đi làm, nhìn thấy Ma Lý Thanh không có mặc quần, còn tưởng rằng là trào lưu mới của Thiên Đình đây.

Thất Tiên Nữ: @ Ma Lý Thanh, chán ghét, người ta còn tưởng rằng ngươi là cái dạng kia, là tại đang hướng người ta triển lãm tư bản đây. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Trư Bát Giới: @ Thất Tiên Nữ, ta nói muội tử, nếu bàn về tư bản, toàn bộ Thiên Đình, nào có người nào hùng hậu như lão Trư ta a, buổi tối tan việc, ước hẹn không? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Na Tra: Ta nhìn thấy, Ma Lý Thanh tư bản không bằng cha ta!

Thác Tháp Thiên Vương: @ Na Tra, tiểu bức tử, nói lung tung cái gì, làm bài xong chưa ?! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Thác Tháp Thiên Vương: Cái kia, các vị Nữ Tiên, đồng ngôn vô kỵ, đồng ngôn vô kỵ, ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Thất Tiên Nữ: @ Thác Tháp Thiên Vương, Lý Thiên Vương, có rảnh rỗi không, đi ra uống chén trà thôi. (phía sau là một cái biểu lộ câu dẫn)

Điện Mẫu: @ Thác Tháp Thiên Vương, tới nhà của ta, để lão nương nhìn xem, lão Lôi nhà ta hôm nay trực ban! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Lôi Công: @ Điện Mẫu, A Điện, ta cũng tại bên trong bầy đây. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Điện Mẫu: @ Lôi Công, Tử Quỷ, Lý Thiên Vương họ Lý không phải họ Vương, ngươi sợ cọng lông a. (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

...

Lâm Hải mắt thấy bên trong bầy đã chạy lệch ra xa, đề tài trực tiếp chuyển dời đến giữa Thác Tháp Thiên Vương cùng chúng nữ Tiên, không khỏi không còn gì để nói.

Mẹ nó, bọn đậu bỉ này, liền không nhìn thấy trọng điểm sao? Xem ra vẫn phải để ca ca tự mình ra mặt chỉ điểm một chút a, nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải trực tiếp tại bên trong bầy @ Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Ngộ Không, Đại Thánh, Ma Lý Thanh muốn đưa quần cho Vương Mẫu Nương Nương, làm sao ngươi biết ?

Lâm Hải vừa nói vậy, đám đậu bỉ bên trong bầy nhất thời kịp phản ứng.

Ma Lý Thanh: @ Ngộ Không, đúng a, ngươi làm sao biết?

Lôi Thần: @ Ngộ Không, đúng a, ngươi làm sao biết? +1

Thất Tiên Nữ: @ Ngộ Không, đúng a, ngươi làm sao biết? +2

Na Tra: @ Ngộ Không, đúng a, ngươi làm sao biết? +3

...

Quần Tiên mất thọ lễ, nhất thời tại bên trong bầy đứng xếp thành hàng chất vấn lên.

Thác Tháp Thiên Vương: Cái kia, các vị Nữ Tiên, tại hạ đêm nay không có viêc, có vị nào, có thể đi ra đến ngồi một chút, nghiên cứu thảo luận chuyện nhân sinh hay không?

“Nghiên cứu thảo luận người sống còn tạm được đi.” Lâm Hải một trận buồn cười, nghĩ không ra nhìn qua Thác Tháp Thiên Vương một bản nghiêm túc, cũng là tâm địa gian giảo, đáng tiếc hiện tại các thần tiên cũng đang bận chất vấn Ngộ Không đâu, nào có người con mẹ nó lo lắng để ý đến ông ta.

Ngộ Không: A ha ha, lão Tôn ta tự nhiên biết rõ, bởi vì cái quần của y, chính là lão Tôn ta... Úc! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng)

Ngộ Không: Không tốt, lão Tôn ta bỗng nhiên mắc tiểu, gặp lại gặp lại!

Nói xong, Ngộ Không trực tiếp đóng Weachat, cười lăn lộn đầy đất.

Mà trong bầy lúc này đã sôi trào.

Trư Bát Giới: Bật Mã Ôn đáng chết, quả nhiên là ngươi làm, trộm người khác cũng coi như thôi, liền lão Trư ta cũng trộm, ngươi lục thân bất nhận a ngươi!

Hồng Hài Nhi: Cái yếm của ta cũng bị trộm, nhất định là tử Hầu tử làm, bây giờ người ta chỉ có thể cởi truồng đến trường, mắc cỡ chết người.

Thất Tiên Nữ: Người ta hôm qua lại mất một cái nội y, ngươi muốn mà nói, trực tiếp nói cùng người ta là được, người ta cũng không phải không cho, cần gì phải trộm đâu?. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Thái Bạch Kim Tinh: @ Thất Tiên Nữ, khụ khụ, cái gì gì kia, lão phu cũng muốn một cái...

Thất Tiên Nữ: @ Thái Bạch Kim Tinh, Trâu già gặm Cỏ non a ngươi. Tuổi đã cao có biết xấu hổ hay không a ? Ngươi lớn lên đẹp trai a, hay vẫn cảm thấy chính mình cường tráng, uy mãnh như cái tiểu hỏa tử a. Nhìn qua ra vẻ đạo mạo, bên trong não tử cũng nghĩ gì thế ? Bẩn thỉu hay không bẩn thỉu a ? Con của ngươi nếu là biết rõ thì ngươi nói sao a ? Con gái của ngươi nghĩ như thế nào a ? Ngươi có biết không...

“Ta qua!” Lâm Hải nhìn đầy bình phong là ngôn từ bén nhọn của Thất Tiên Nữ, trong lòng bội phục một trận, mẹ nó cô nàng này nói chuyện quá mạnh, đoán chừng Thái Bạch Kim Tinh trực tiếp bị mắng chết!

Thái Bạch Kim Tinh: Khụ khụ, cái kia, ta nên trở về nhà thay tã cho cháu gái, các ngươi trò chuyện, ta tránh trước.

Thất Tiên Nữ: Lấy cớ, tất cả đều là lấy cớ, không biết xấu hổ, cùng Thần Tài một dạng!

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy câu này, nhất thời cười phun, mẹ nó, Thần Tài này xui xẻo thôi rồi luôn, tại sao lại nằm cũng trúng đạn rồi.

Leng keng!

Cái tin tức này của Thất Tiên Nữ vừa phát ra, nhất thời một cái tin tức nhóm nhảy ra.

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm!

Mẹ nó!

Lâm Hải trực tiếp cười tới ngửa tới ngửa lui, cái Thần Tài này, thật sự là không có ai rồi.

Thần Tài: @ Thất Tiên Nữ, ngươi mắng người liền mắng người đi, đâu có chuyện gì liên quan tới ta!!! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Thất Tiên Nữ: @ Thần Tài, ái chà chà, còn tưởng rằng ngươi không ở, nguyên lai một mực dòm bình phong đâu?. Tư tưởng như thế nào lại xấu xa như vậy đâu, trung thực nói đi, còn dòm qua cái gì.

Thần Tài: Ta dòm em gái ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

Thất Tiên Nữ: Chúng Tiên đều biết ta không có muội, chỉ có sáu cái tỷ tỷ như hoa như ngọc, trống rỗng tịch mịch, ngươi rõ ràng cũng là muốn đánh chủ ý lên tỷ tỷ của ta, càng che càng lộ, không biết xấu hổ, không phải là nam nhân!

Thần Tài: Ngươi mới không phải là nam nhân! Tỷ muội các ngươi đều không phải là nam nhân!!! (phía sau là một loạt biểu lộ phát điên)

Thất Tiên Nữ: Nói nhảm, mấy tỷ dĩ nhiên không phải là nam nhân, còn cần ngươi nói sao ? Ngươi là người già si ngốc đi ?

Leng keng!

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm!

Chương 798: Hao Thiên Khuyển mang thai, là ta làm!

Lâm Hải nhìn màn hình điện thoại di động, đối với Thần Tài nằm cũng trúng đạn, khí úc thổ huyết, biểu lộ đồng tình cùng mặc niệm thật sâu, đồng thời cũng đối với bản sự ngắt lời nghĩ lệch của đám thần tiên đùa bức này, bội phục đến đầu rạp xuống đất.

Mẹ nó, chủ đề bên trong bầy, rõ ràng là đang nghiên cứu thảo luận đến cùng người nào trộm thọ lễ của mọi người, qua vài phút lại bị mang lệch, trực tiếp lệch đến đảo Java đi, Lâm Hải cũng là say.

Bất quá còn tốt, đám thần tiên đùa bức này, nói gần nói xa đều là không thể chạy khỏi chuyện hoài nghi đối với Ngộ Không, chỉ cần bọn họ quyết định là Ngộ Không trộm đồ, nhưng lại không có chứng cứ, vậy liền dễ làm!

Lâm Hải lại nghĩ tới sự tình cầu mua công pháp cho Lâm Vân, liền biên tập một đầu tin tức cầu mua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cầu mua một bản công pháp thích hợp cho nữ tử tu luyện, có mang giá xin @ ta!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cầu mua một bản công pháp thích hợp cho nữ tử tu luyện, có mang giá xin @ ta!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cầu mua một bản công pháp thích hợp cho nữ tử tu luyện, có mang giá xin @ ta!

...

Bởi vì công phu nói chuyện phiếm đánh rắm của đám thần tiên đùa bức này thực sự quá mạnh, Lâm Hải trực tiếp phục chế dán, phát mấy cái tin tức, đem xoát bình phong ở bên trong bầy, bằng không tin tức của hắn tuyệt đối sẽ lập tức bị những cái nói chuyện phiếm không có dinh dưỡng kia bao phủ.

Nhị Lang Thần: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ta muốn báo cáo, ngươi xoát bình phong, trừ phi đưa ta sợi cay!

Lôi Thần: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ta cũng phải báo cáo, ngươi xoát bình phong, trừ phi đưa ta sợi cay (phía sau là về một cái biểu lộ cười xấu xa)

Thất Tiên Nữ: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, người ta muốn sợi cay thêm Sprite, nếu không cũng phải báo cáo nha. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

...

Phốc!

Nhìn đám thần tiên đùa bức này, không đề cập tới chính sự, lại từng cái nhảy ra uy hiếp chính mình, cái mũi Lâm Hải kém chút tức điên.

Bất quá, bọn họ vừa nói như thế, trong lòng Lâm Hải cũng lẩm bẩm, lão gia hỏa Thái Thượng Lão Quân kia, thế nhưng là cáo già, lần trước bởi vì xoát bình phong thế nhưng là đá chính mình ra khỏi bầy một lần, ai biết có thể đến một lần nữa hay không a.

“Thao, tính toán, của đi thay người đi.” Lâm Hải thật đúng là sợ bọn họ, cái nào nhàn nhức cả trứng, sẽ qua tìm Thái Thượng Lão Quân báo cáo, thừa dịp bây giờ Thái Thượng Lão Quân không có ở bên trong bầy, mau đem miệng của bọn họ ngăn chặn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Các ngươi đám cường đạo vô sỉ hạ lưu, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của này, không phải liền là muốn hồng bao sao ? Bản Tiên phát là được, nhanh tay có, chậm tay thì không a!

Lâm Hải ngoài miệng cũng không tha người, thừa cơ đem đám đùa bức này tổn hại hai câu.

Thất Tiên Nữ: A, có hồng bao để đoạt, quá tốt!

Đông Hải Long Vương: Nhanh lên, nhanh lên, chuẩn bị kỹ càng!

Ma Lễ Thanh: Chỉ bằng tốc độ tay độc thân mấy ngàn năm của ta này, hắc hắc hắc, các ngươi hiểu được...

Na Tra: Đại Tiên, phát thêm chút, tốt nhất là có Manga cùng ‘One Piece’ tập ba!

...

Lâm Hải thấy tâm tình của đám thần tiên này bị điều động, trong lòng không khỏi buồn cười một trận.

Tiểu tử, từng cái đừng nhìn là thần tiê cao cao tại thượng, ca ca ra mấy bao sợi cay, liền giải quyết các ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sớm nói trước a, ta phát xong hồng bao, nếu như lại có ai dám đi báo cáo, nam ta nguyền rủa JJ của y càng lúc càng ngắn, nữ ta nguyền rủa bộ ngực nàng càng ngày càng nhỏ!

Ma Lễ Hải: Đậu phộng, nguyền rủa thật ác độc! (phía sau là một cái biểu lộ hoảng sợ)

Trư Bát Giới: Các vị Nữ Tiên, vì tính phúc của lão Trư ta, cầu các ngươi đừng có báo cáo a. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Điện Mẫu: Yên tâm, người nào báo cáo, một khi trúng nguyền rủa, lão nương khẳng định là cái thứ nhất phát hiện. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Lôi Công: @ Điện Mẫu, A Điện, vì cái gì ngươi có thể là cái thứ nhất phát hiện a.

Điện Mẫu: @ Lôi Công, cút!

…

Lâm Hải không để ý tới đám đùa bức này đánh cái rắm tại bên trong bầy, mở hồng bao ra, chuẩn bị phát chút sợi cay cho bọn họ.

“A.” Sau khi mở ra giao diện của hồng bao, Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, cùng ban đầu tựa hồ có chút khác biệt.

“Ta qua, khẩu lệnh hồng bao!” Không biết lúc nào, bên trong loại hình hồng bao, vậy mà thêm ra một loại khẩu lệnh hồng bao, Lâm Hải linh cơ nhất động, nhất thời làm xấu cười rộ lên.

Không phải đều muốn chiếm tiện nghi của ca ca sao ? Nhìn ca ca làm sao thu thập các ngươi!

Leng keng!

Lâm Hải tại bên trong bầy gửi đi một cái khẩu lệnh hồng bao, lập tức, quần Tiên điên cuồng mở đoạt.

Nhị Lang Thần: Hao Thiên Khuyển mang thai, là ta làm!

Trư Bát Giới: Hao Thiên Khuyển mang thai, là ta làm!

Ma Lễ Hải: Hao Thiên Khuyển mang thai, là ta làm!

Thất Tiên Nữ: Hao Thiên Khuyển mang thai, là ta làm!

Lôi Công: Hao Thiên Khuyển mang thai, là ta làm!

Đông Hải Long Vương: Hao Thiên Khuyển mang thai, là ta làm!

Thần Tài: Hao Thiên Khuyển mang thai, là ta làm!

…

Hao Thiên Khuyển: Gâu Gâu! (phía sau là một cái vẻ mặt phi thường vô tội)

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải nhìn cái đám thần tiên đậu bỉ, tranh nhau chen lấn phát khẩu lệnh do chính mình thiết lập ra này, quả thực cũng cười rút gân, ôm bụng lăn lộn đầy đất!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta dựa vào, liền con chó cũng không buông tha, bản Tiên thật sâu khinh bỉ các ngươi!

Lâm Hải lại nhảy ra cười trên nỗi đau của người khác, khinh bỉ chúng Tiên một câu, thừa dịp trước khi đám thần tiên đậu bỉ này còn chưa kịp lên án chính mình, vội vàng từ bên trong bầy đi ra.

Leng keng!

Lâm Hải mới từ bên trong bầy đi ra, Weachat lập tức vang lên, cúi đầu xem xét, là Hằng Nga phát tới.

Hằng Nga: Ngươi thật là xấu nha. (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

“Ách...” Lâm Hải nhìn mấy chữ mà Hằng Nga phát tới này, trong đầu là một mảnh mơ màng, không nhịn được nghĩ trêu nàng một chút.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta xấu ở chỗ nào a ? (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Hằng Nga: Chỗ nào cũng xấu, xấu đến bên trong xương đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, không có cách nào a, nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu nha, ngươi cứ nói đi ?

Hằng Nga: Khanh khách, cái này là đạo lý gì a ? Nói chuyện chính, ngươi cần công pháp cho nữ tính tu luyện ?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng a, ngươi có sao ?

Hằng Nga: Đương nhiên là có a, ta chính là Nữ Tiên a, Thỏ Ngọc nhà ta cũng là nữ đây.

Leng keng!

Hằng Nga hướng ngươi gửi đi ‘Huyền Nguyệt Bí Điển’ x1, mời xem xét trong túi càn khôn.

“Ta dựa vào!” Lâm Hải mừng rỡ trong lòng, trong lòng không khỏi thầm nghĩ Hằng Nga không hổ có dáng dấp giống với Hinh Nguyệt tiểu bảo bối nhà ta, đối với ca ca quả nhiên có ý tứ!

Lâm Hải vội vàng mở ra túi càn khôn, tra nhìn một chút.

Huyền Nguyệt Bí Điển: Công pháp do Nguyệt Cung Hằng Nga Tiên Tử tự mình sáng tạo, thích hợp cho nữ tử tu luyện.

Đẳng cấp công pháp: Tiên giai Trung phẩm

“Tiên giai Trung phẩm, đồ vật tốt a!” Lâm Hải trở nên kích động, đem cái này đưa cho Vân Vân tu luyện, lại quá thích hợp đi.

“Đúng, còn có Hinh Nguyệt!” Nếu cái ‘Huyền Nguyệt Bí Điển’ này đã thích hợp cho nữ tử tu luyện, vậy Liễu Hinh Nguyệt tự nhiên cũng có thể tu luyện, chỉ là Liễu Hinh Nguyệt bình thường bận quá, không biết có thời gian này hay không?.

Nhưng bất kể nói thế nào, bộ công pháp mà Hằng Nga phát cho hắn kia, Lâm Hải quả thực rất hài lòng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, thật sự là rất cảm tạ, bản Tiên cũng không biết phải nói cái gì cho đúng? (phía sau là một cái biểu lộ cảm kích)

Hằng Nga: Khanh khách, này ngươi có muốn cảm tạ người ta một chút hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cảm tạ là tự nhiên, ngươi muốn bản Tiên làm sao để cảm tạ a?(phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Hằng Nga: Khanh khách, cái này sẽ phải nhìn tâm ý của ngươi đây?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ai, nhà bản Tiên chỉ có bốn bức tường, cả đời nghèo khó, chính thức đem ra được, cũng chính là cái một thân thể phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, cường tráng thẳng tắp này, vì báo đại ân cho tiên tử, bản Tiên đành phải lấy thân báo đáp!

Hằng Nga: Phi! Chán ghét, người ta mới không có thèm đâu!(phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử ngươi cũng nên cân nhắc tốt, bản Tiên thế nhưng là mạnh hơn bất luận đám đồ vật hình côn như cà tím, dưa leo, chuối tiêu, cà rốt gì kia đâu! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Hằng Nga: Ngươi cũng có thể ăn? Ngươi là Đường Tam Tạng sao? (phía sau là một biểu lộ nỗi nghi hoặc)

Phốc!

Tại sao lại kéo tới Đường Tam Tạng vậy ? Xem ra tư tưởng ô nhiễm của chính mình, Hằng Nga căn bản không thể lĩnh ngộ a?

Hằng Nga: Nếu ngươi thật nghĩ cảm tạ người ta, liền phát cho người ta cái hồng bao đi, hồng bao vừa rồi, người ta không thể cướp được đây. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

“Hồng bao. Dễ nói!” Lâm Hải vừa mới chuẩn bị phát chút sợi cay cho Hằng Nga, đột nhiên ngón tay khựng một hồi, nghĩ tới một chuyện, trước mắt đột nhiên sáng lên.

Chương 799: Không được nhúc nhích, cướp ‘sắc’ đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, qua mấy ngày nữa ngươi có phải cũng đi tham gia thọ yến của Vương Mẫu Nương Nương hay không a?

Hằng Nga: Đúng vậy, người ta đúng là được mời.

“Ha ha, vậy là tốt rồi!” Trong lòng Lâm Hải đã có dự định.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, lấy quan hệ của hai ta, sợi cay muốn phát thêm cho ngươi, ta thực sự không lấy ra được, không bằng dạng này, bản Tiên đưa cho ngươi một phần lễ vật đặc thù, bảo đảm ngươi sẽ ưa thích, như thế nào a ? (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Hằng Nga: Hai ta, là quan hệ như thế nào a ? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

“Ách...” Lâm Hải không còn gì để nói, mẹ nó, đám thần tiên này, làm sao mỗi lần cũng đều không nhìn thấy trọng điểm đâu?.

Trọng điểm trong câu nói này của ca ca, là đưa ngươi một phần lễ vật đặc thù, có được hay không ?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ở giữa hai ta, tự nhiên là quan hệ nam nữ thuần khiết. (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Hằng Nga: Khanh khách, cũng đã quan hệ nam nữ, còn thuần khiết. (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

“Ta dựa vào!” Lâm Hải cảm thấy một dòng nước nóng chảy xuôi trong người, mẹ nó, ca ca ngược lại là muốn không thuần khiết, đáng tiếc ngươi nha ở trên trời, ngoài tầm tay với của ca ca a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Phần lễ vật đặc thù này, cần thời gian chuẩn bị, chờ ngày mai ta sẽ phát cho ngươi!

Hằng Nga: Tốt, ngày mai nhất định phải phát cho người ta a, người ta rất chờ mong đây. (phía sau là một biểu lộ hôn gió)

“Ta qua, từ lúc nào mà thần tiên trên trời lại thoải mái như vậy ?” Lâm Hải ngạc nhiên một trận.

Vừa kết thúc nói chuyện phiếm cùng Hằng Nga, bỗng nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

“Khẳng định là Hinh Nguyệt trở về.” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, một mặt cười xấu xa trốn đến một bên phía sau cửa.

Liễu Hinh Nguyệt vừa mới tiến vào, bỗng nhiên cảm giác mắt tối sầm lại, con mắt bị người che kín từ đằng sau vừa.

“Không được nhúc nhích, cướp “sắc” đây!” Lâm Hải làm xấu thanh âm, tại bên tai Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên vang lên.

Liễu Hinh Nguyệt vừa mới bắt đầu thật đúng là giật mình, bất quá nghe được thanh âm quen thuộc, lại cảm thấy bên tai có hơi ấm xốp giòn ngứa ngáy, toàn thân nhất thời mềm nhũn, dựa vào bên trong lòng Lâm Hải.

“Có bản lĩnh, liền đến nha.” Thân thể mềm mại của Liễu Hinh Nguyệt uốn éo, bỗng nhiên đưa tay hướng về sau, một phát bắt được Lâm Hải.

“Ta dựa vào, cô nàng, em chơi với lửa!” Thân thể Lâm Hải một cái giật mình, nghĩ không ra Liễu Hinh Nguyệt luôn luôn ngượng ngùng, hôm nay đã vậy còn quá lớn mật chủ động, trong nháy mắt tiến vào trạng thái lâm chiến.

“Em cái tiểu yêu tinh, nhìn ca ca không hảo hảo thu thập em!” Lâm Hải lập tức dâng lên nhiệt huyết, ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt liền vọt vào phòng ngủ, đem Liễu Hinh Nguyệt ném lên giường, sau đó hung ác nhào tới.

Liễu Hinh Nguyệt hôm nay cũng chủ động lạ thường, hai người ngươi tới ta đi, giày vò hồi lâu, mới ôm nhau mà nằm, trên mặt đều mang hạnh phúc nồng đậm cùng nụ cười thỏa mãn.

Bàn tay của Lâm Hải không ngừng hoạt động, trên mặt một trận kinh ngạc.

“Hinh Nguyệt, em hôm nay tựa hồ không giống với ngày thường lắm a ?”

“Chỗ nào không giống a?” Ngón tay ngọc của Liễu Hinh Nguyệt vẽ vài vòng tại lồng ngực Lâm Hải, khuôn mặt kiều nộn, còn mang theo một tia hồng hào do tình triều xuống.

“Hôm nay em, như lang như hổ đây.” Lâm Hải tiến đến bên tai Liễu Hinh Nguyệt, làm xấu cười nói.

“Chán ghét!” Liễu Hinh Nguyệt nhất thời thẹn thùng một trận, hướng phía Lâm Hải nhéo một thanh, nào nghĩ đến, nhất thời lại gây tai họa, nhịn không được kinh hô một tiếng.

“Hắc hắc hắc...” Lâm Hải lộ ra một mặt cười xấu xa.

“Không muốn đi.” Liễu Hinh Nguyệt yếu ớt mở miệng, mặt lộ vẻ cầu khẩn.

“Muộn!” Lâm Hải cười xấu xa, nghiêng người, tung hoành ngang dọc.

“Lão công, ba ngày này, ngươi cũng để người ta bị dọa sợ.” Sau đó, Liễu Hinh Nguyệt toàn thân bất lực, lười biếng tựa ở bên trong lòng Lâm Hải, có chút lo lắng nói nói.

“Không có việc gì, hiện tại không phải sinh long hoạt hổ như cũ sao?”

Khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt đỏ lên, tự nhiên nghe ra được ý tứ bên trong lời nói của Lâm Hải, nhịn không được thẹn thùng liếc trắng hắn một chút.

“Lão công, em biết rõ anh khác biệt với người bình thường, có một ít bản lĩnh đặc thù, nhưng chính là nhịn không được sẽ lo lắng.” Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên ôm chặt Lâm Hải, giống như sợ hãi mất đi Lâm Hải vậy.

Lâm Hải vuốt ve Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng một hồi cảm động.

“Nha đầu ngốc, yên tâm đi, lão công không có việc gì!”

“Đúng!” Lâm Hải chợt nhớ tới ‘Huyền Nguyệt Bí Điển’ mà Hằng Nga đã đưa, tuy nói là muốn cho Lâm Vân, nhưng bên Liễu Hinh Nguyệt này, Lâm Hải cũng dự định để cho nàng tu luyện một chút, vạn nhất có việc cũng có thể tự vệ.

Lâm Hải nghĩ đến, cầm điện thoại di động lên, đem ‘Huyền Nguyệt Bí Điển’ lấy ra, giao vào bên trong tay Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt sớm đã kiến thức qua loại bản lĩnh cách không lấy vật này của Lâm Hải, cũng không ngạc nhiên, mà chính là tiếp nhận ‘Huyền Nguyệt Bí Điển’, tùy ý lật hai trang, sau đó lộ ra một khuôn mặt vô cùng cổ quái.

“Làm sao?” Lâm Hải không khỏi giật mình.

Liễu Hinh Nguyệt cau đôi mày lại, ngoẹo đầu, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, một bên nhìn một bên như có điều suy nghĩ.

“Lão công, vì cái gì em giống như đối với bộ công pháp này, có loại cảm giác quen thuộc nói không nên lời? Thật giống như, thật giống như, em bẩm sinh, liền biết rõ bên trong này đang có nội dung gì vậy.”

“Thế nhưng là, em cũng vững tin, từ trước tới nay chưa từng gặp qua bộ công pháp này, thật là quái!”

Lâm Hải nghe lời nói của Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng nhẹ nhàng thở dài.

Lần trước đưa ‘Nguyệt Cung Tiên m’ cho Liễu Hinh Nguyệt, cũng chính là loại phản ứng này, lần này lại cũng như vậy, nếu như nói Liễu Hinh Nguyệt không phải là Hằng Nga, đánh chế Lâm Hải cũng đều không tin.

Nhưng nếu như Liễu Hinh Nguyệt là Hằng Nga, vậy Hằng Nga ở trên bầu trời, lại là xảy ra chuyện gì đâu?.

Lâm Hải cảm thấy đầu choáng váng một trận, thực sự nghĩ mãi mà không rõ môn đạo trong này.

“Hinh Nguyệt, đây là một môn công pháp tu luyện cao thâm, nếu như em có thời gian, liền tu luyện một cái đi, đối với em rất có ích lợi.” Lâm Hải không nghĩ ra liền không nghĩ, ôn nhu nói nói.

“Ừm, lão công!” Liễu Hinh Nguyệt nhu tình cười một tiếng, tại trên Lâm Hải nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó đem bí tịch trả lại cho Lâm Hải.

“Thế nào, em không muốn?” Lâm Hải không khỏi sững sờ.

“Không a, em đã nhớ kỹ tất cả rồi.” Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu, nói nói.

“A.” Lâm Hải lập tức mộng bức, cúi đầu xuống lật qua, bản Huyền Nguyệt Bí Điển này, ít nhất cũng có đến năm sáu mươi trang đi. Lật một lần, liền nhớ kỹ.

“Hinh Nguyệt, em còn có khả năng xem qua là không quên sao?” Lâm Hải ngạc nhiên một trận, trước kia làm sao không có phát hiện đâu?.

“Không phải nha.” Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu, “Chỉ là quyển sách này, không biết vì sao, lật một lần, thật giống như đã khắc ở bên trong đầu vậy, em muốn quên cũng không quên được.”

“Ách... Tốt a!” Lâm Hải không còn gì để nói, “Vân Vân cũng phải tu luyện quyển công pháp này, đến lúc đó nếu em có thì giờ rãnh, thì chỉ điểm thêm cho nó a.”

Lâm Hải kết luận, Liễu Hinh Nguyệt đối với bộ công pháp kia, tuyệt đối sẽ là lĩnh ngộ trăm phần trăm, để nàng dạy bảo Lâm Vân, không thể tốt hơn.

“Tốt đây.” Liễu Hinh Nguyệt đáp ứng một tiếng, Lâm Hải mỉm cười xoa xoa cái mũi nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, hai người ôm nhau ngủ.

Một đêm này, Lâm Hải khó được không có đi ban công tu luyện, mà chính là một mực ôm Liễu Hinh Nguyệt, nhìn Liễu Hinh Nguyệt yên tĩnh ngủ, trên hai gò má trơn bóng, còn mang theo nụ cười hạnh phúc ngọt ngào.

“Hinh Nguyệt, trên người em, đến cùng cất giấu cái dạng bí mật gì chứ?” Lâm Hải cười khổ một tiếng, lắc đầu, tắt đèn, chỉ chốc lát cũng tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau vừa rời giường, hai người tự nhiên không thiếu vuốt ve an ủi kích tình một hồi, sau khi Liễu Hinh Nguyệt đi, Lâm Hải thu thập một chút, đi ra ngoài.

Lý Kiện đã cung kính chờ tại cửa ra vào, nhìn bên cạnh là chiếc Jaguar mới tinh, hai mắt sáng lên, lòng ngứa ngáy không được, thấy Lâm Hải đi ra, vội vàng mang vẻ mặt vui cười nghênh đón.

“Đi thôi, theo ta ra ngoài một chuyến.” Lâm Hải bất đắc dĩ thở dài.

Đêm qua, hắn đã đem sự tình thuê mướn tài xế cho Liễu Hinh Nguyệt, nói cho nàng nghe, kết quả Lâm Hải không nghĩ tới, Liễu Hinh Nguyệt căn bản lại không đồng ý, liền muốn dùng Tạ Hiểu Kiều, Lâm Hải không có cách, liền gọi điện thoại cho Tạ Hiểu Kiều, kết quả Tạ Hiểu Kiều cũng nói từ chối, đảm nhiệm bao nhiều thêm việc tài xế này.

“Chuyện lý thú ở giữa nữ hài, ngươi không hiểu, đừng mù quan tâm!” Cuối cùng, Tạ Hiểu Kiều nói một câu, trực tiếp để Lâm Hải bỏ ý niệm này đi.

Thế nhưng chuyện đã đáp ứng Lý Kiện, cũng không thể đổi ý a, không có cách, Lâm Hải chỉ có thể để ông ta làm tài xế cho mình, đồng thời để ông ta tối hôm qua đi tìm Mạnh Húc mượn chiếc xe, làm xe lâm thời cho Lâm Hải ngồi.

Lý Kiện tuy cực mê xe, nhưng vì gia cảnh, nào được sờ qua loại xe sang trọng như Jaguar này a, hôm qua trên đường lái về, kém chút đem ông ta hưng phấn chết, một đêm cũng ngủ không ngon, sáng sớm hôm nay liền đến đây chờ lấy.

“Chủ nhân, chúng ta đi đâu ?” Lý Kiện một bên đắc ý nhìn xe, một bên cung kính hỏi.

“Ngươi vẫn là gọi ta là Lâm tiên sinh đi.” Lâm Hải cảm thấy, xưng hô chủ nhân thế này, bị một đại nam nhân gọi, thực sự là khó chịu hung ác.

“Tốt, Lâm tiên sinh!” Lý Kiện lập tức cung kính đổi giọng.

Lâm Hải nghe, lúc này mới dễ chịu một chút, gật gật đầu, cảm thấy trước vẫn là đi đem chuyện lễ vật của Hằng Nga giải quyết đi.

Chương 800: Lễ phục nữ sĩ

“Lão Lý, ngươi có biết chỗ nào ở đây bán y phục cho nữ nhân không, cái loại tương đối sang trọng một chút?.”

Đều nói tài xế thuê, chính là vạn sự thông bên trong mỗi tòa thành thị, Lâm Hải liền hướng thẳng đến Lý Kiện hỏi.

“Cao ốc Bách Thịnh!” Lý Kiện không cần suy tư trả lời nói, “Nơi đóđược xưng là Thiên Đườngcủa nữ nhân, bên trong bán tất cả đều là đồ vậtcho nữ nhân, từ thứ mặc đến đồ dùng, cái gì cần có đều có, tương đối xa hoa, không thiếu nữ minh tinh cũng mua sắm tại bên trong này.”

“Tốt, mình liền đi cao ốc Bách Thịnh!”

“Uy, xuống xe a.”

Đến cao ốc Bách Thịnh, Lý Kiện dừng xe ở tầng hầm dưới lòng đất, vốn định ở bên trong xe, chờ Lâm Hải, kết quả Lâm Hải trực tiếp đem ông ta gọi xuống.

“Lâm tiên sinh.” Lý Kiện một mặt không hiểu.

Lâm Hải tức giận cho ông ta cái mắt trắng, “Ca ca chưa từng tới chỗ này, ngươi đi trước dẫn đường!”

“A!” Lý Kiện vội vàng đưa tay làm tư thế mời, “Mời Lâm tiên sinh đi trước!”

“Được rồi, ta người này không có nhiều quy củ như vậy, cùng đi đi!” Lâm Hải trực tiếp thân thiết kề vai sát cánh, ôm lấy cánh tayLý Kiện, hướng phía thang máy đi đến, khiến cho Lý Kiện một trận không được tự nhiên, nhưng trong lòng cũng phát ra một tia cảm động.

Dù sao, ông ta cũng chỉ là một cái tài xếbình thường, cùng loại người ở biệt thự, có xe sang trọng như Lâm Hải này so sánh, địa vị chênh lệch cách xa, Lâm Hải không khách khí với ông ta như thế, để ông ta có một loại cảm giácơn tri ngộ.

“Lâm tiên sinh, kỳ thực ta cũng chưa từng tới mấy lần, đồ vật bên trong này quá đắt.” Vừa vào cao ốc Bách Thịnh, trang hoàng gần như xa hoa, cùngcao quý tự nhiên hiển lộ trên thânđám người ra vào, nhất thời để Lý Kiện cảm thấy một cỗ áp lựcvô hình, có chút chùn bước, tự ti mặc cảm.

Nhất là cái cách ăn mặc trên thân thể xem xét cũng là hàng vỉa hè của chính mình này, càng làm cho ông ta có loại cảm giác cùng bên trong này không hợp nhau.

“Không có việc gì, quý ta không sợ, một hồi coi trọng cái gì, cứ mở miệng!” Lâm Hải hào phóng nói nói, đã làm tài xếchochính mình, này cũng coi làngườithân cận của chính mình, mà Lâm Hải đối với người của mình thì luôn luôn hào phóng.

Huống chi, hiện tại tiền đối với Lâm Hải mà nói, thực sự chỉ là một chuỗi chữ số mà thôi, tiêu bao nhiêu cũng không thấy đau lòng.

Lâm Hải tuy nói tùy tiện, nhưng lại đểtâm lý Lý Kiện, lần nữa thấy cảm độngthật sâu.

Mặc kệ Lâm Hải nói là thật hay giả, nhưng có thể đối với một người tài xế như ông ta nói ra những lời này, Lý Kiện đã rất thỏa mãn, chí ít ông ta cũng cảm thấy, Lâm Hải đối với ông ta là bình đẳng đối đãi, giống như bằng hữu, cũng không có bởi vì ông ta là tài xế, mà đemông taxem như hạ nhân để đối đãi.

Dạng lão bản này, để ông tađi đâu tìm được, giờ khắc này Lý Kiện hạ quyết tâm, nhất định phải làm tốt chức tráchcủa chính mình, không thể làm ra bất luận cái sự tình gì để Lâm Hải không hài lòng.

“Lễ phụcnữ sĩ tại lầu mấy, biết rõ không?” Lâm Hải vừa đi, vừa hỏi.

“Tầng tám!” Lý Kiện thốt ra.

“Ái chà chà!” Lâm Hải không khỏi sững sờ, sau đó quái dị liếc nhìn Lý Kiện một chút, cười hắc hắc.

“Còn nói không có tới qua, liền tầng nào bán cái gì cũng rõ ràng như vậy, ta nhìn ngươi đã đeo không ít tiểu cô nương tới đi?”

Lời nóiđùa của Lâm Hải, nhất thời để mặt mo của Lý Kiện đỏ ửng, hiện lên vẻ lúng túng.

“Không phải, trùng hợp đi qua tầng tám!”Lúc Lý Kiện nói chuyện, trên mặt hiện lên một tia buồn bã không dễ dàng phát giác.

Lâm Hải sững sờ, biến hóa trên sắc mặt Lý Kiện, mặc dù chỉ là lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng lại thế nào giấu giếm được con mắtcủa Lâm Hải.

Bất quá, ai cũng có bí mật của chính mình, nếu Lý Kiện không nói, Lâm Hải cũng không có hỏi.

Hai người ngồi thang máy, đi thẳng đến lầu tám.

Bên trong cũng không có quá nhiều người, lác đác lẻ tẻ, nhưng lại cho người ta cảm giác cao quý thanh lãnh.

Đêm qua Lâm Hải liền đã nghĩ tốt, nếu Hằng Nga muốn tham giathọ yếncủa Vương Mẫu Nương Nương, loại trường hợp này tất yếu phải ăn mặc loại quần áo xinh đẹp để tham dự.

Nhưng là những cái y phục trên Thiên Đìnhkia, tất cả đều cùng loại vớiphục sức cổ đạicủa Hoa Hạ, trăm ngàn năm qua cũng không có biến hóa, tại trong mắt Lâm Hải, vừa so sánh cùng phục trang phát triển của hiện đại, liền lộ ra quá tụt hậu.

Lâm Hải từbên trong truyền hình cũng thấy qua, những cái nữ nhân có chút thân phậnkia, khi tham gia một số trường hợptrọng yếu, tất cả đều là lấy các bộ lễ phục, lộ ra đã đoan trang đại khí, vừa xinh đẹp lại có khí chất.

Lâm Hải liền nghĩ, không bằng đưa cho Hằng Nga một thân lễ phụckiểu dánghiện đại, cộng thêm mỹ mạocủa Hằng Nga, nhất định có thể kinh diễm toàn trường, để đám thần tiênđùa bứccủa Thiên Đình kia, nước bọt chảy một chỗ!

“A, món kia cũng không tệ!”Ánh mắt của Lâm Hải, bị một kiện lễ phục nữ sĩ màu xanh biển cách đó không xa hấp dẫn tới.

Hai người đi qua, lập tức có người hướng dẫn mua hàng đi tới.

“Các ngươi tốt, hai vị tiên sinh, các ngươi muốn chọnlễ phục nữ sĩ.”Người hướng dẫn mua hàng là một tiểu cô nương chừng hai mươi, đeo đồ trang sức trang nhã, mang trên mặt nụ cườivui sướng, cũng không bởi vì cách ăn mặc của Lâm Hải cùng Lý Kiện, mà biểu hiện ra lãnh đạm.

“Đúng, ta nhìn cái này rất không tệ!” Lâm Hải chỉ chỉ món mình nhìn trúng này.

“Ánh mắt của tiên sinh không tệ, cái này là hệ liệt lễ phục kiểu mới nhất của Italy Viithngy, mặc kệ là chế tác hay là kiểu dáng, tất cả đều làtrình độ nhất lưutrên thế giới, tháng trước, vừa mới được biểu diễn tại hội chợthời trangcủa Paris, nhận đượckhen ngợi của toàn thế giới đây...”

Người hướng dẫn mua hàng một mặt mỉm cười, kiên nhẫn giảng giảicho Lâm Hải.

Lâm Hải một bên nghe giảng giải, một bên yên lặng gật đầu, tâm lý lại không ngừng kêu khổ.

Hắn là một cái đại lão gia, đối với những vật nàyđều không có một chút hứng thú nào, nhưng người hướng dẫn mua hàng người ta lại kiên nhẫn nhiệt tìnhnhư thế, xuất phát từ lẫn nhau tôn trọng, khiến cho hắn thật đúng là không có ý tứ cắt ngang.

“Cái kia, ngươi trước giúp ta nghe một chút, talội qua phòng vệ sinh a.” Lâm Hải nhìn người hướng dẫn mua hàng nhất thời nửa khắc tựa hồ là không dừng được, trực tiếp mượn lối trượt đi.

“Ai...” Lý Kiện nhìn Lâm Hải trượt đi, nhất thời một mặt mộng bức, chỉ thật có chút câu thúc, nghe người hướng dẫn mua hàng giảng giải.

Lâm Hải đi khoảng chừng chừng mười phút đồng hồ, thuận tiện đem lễ phục xung quanh cũng đều nhìn qua một lần, về sau lại phát hiện vẫn là cái bộ màu xanh biển chọn trúng trước đó tương đối vừa ý hơn.

Chờ trở lại bên kia, Lâm Hải nhất thời một mặt thật không thể tin.

“Ta qua, tiểu cô nương này sao vẫn còn nói đâu?. Cái này không khoa học a!”

Lâm Hải trăm mối vẫn không có cách giải, ấn theo lý mà nói,người ở loại tràng sởcấp caonày, không phả cũng đều là trông mặt mà bắt hình dong sao.

Làm sao tiểu cô nương này chẳng những không có mắt chó coi thường người khác, còn có kiên nhẫnnhư thế a.

“Được, không cần nói nữa, liền với cái thái độnày của người ta, ca liền mua của nhà này đi!”

Hạ quyết tâm, Lâm Hải liền muốn chuẩn bị đi qua, đem món lễ phụckia mua lại.

“Ừm.” Thế nhưng là vừa muốn động, liền thấy một cô gái trẻ tuổi ăn mặc yêu diễm, kéo một cái nam tử trung niên bụng phệ, có chút hói đầu, vừa vặn đi qua bên trong này, mà Lý Kiện lúc đầu còn đang một mặt câu nệ nghe người hướng dẫn mua hàng giới thiệu, lúcnhìn thấy cái cô gái trẻ tuổi này, sắc mặt lại bỗng nhiên biến đổi.

“Bọn họ nhận biết?”Cước bộ của Lâm Hải không khỏi, dừng lạimột hồi.

Mà cô gái trẻ kia, cũng chú ý tới có người nhìn nàng, không khỏi quay đầu liếc nhìn Lý Kiện một chút.

Sau đó, biểu lộ của cô gái trẻ tuổi này cứng đờ, nhưng rất nhanh trên mặt lại hiện lên một tia khinh thường cùng giễu cợt.

“U, ta tưởng là ai chứ?” Cô gái trẻ tuổi dò xét Lý Kiện trên dướimột phen, giọng mỉa mai trên mặt lại càng đậm.

“Ta nói mỹ nữ, ngươi đừng ở trên người gã lãng phí thời gian nữa, cái thứ quỷ nghèo này, coi như không ăn không uống cả một năm, cũng liền cái tay áo cũng không mua nổi.”

Lý Kiện nghe được, sắc mặt nhất thời đằng cái đỏ lên, miệng há há, muốn nói điều gì, nhưng cuối cùnglại cũng không nói ra miệng.

Chỉ là, gân xanhtrên trán, lại bạo lộ ra từng cây từng cây rõ ràng, song quyền cũng không khỏi nắm chặt.

Màcái cô gái trẻ tuổi này, khóe miệnglại nhếch lên, khinh thường quay đầu đi.

“Lão công, bộ y phục này thật xinh đẹp, ngươi mua cho người ta có được hay không?”

“Cái này a, có phải quá đắthay không, nếu không...”

“Hừ! Người ta liền muốn nha, người ta liền muốn mà!”

“Ngoan a, chúng ta lại đi nhà khácxem một chút, nhà khác cũng không tệ a.”

“Hừ! Chán ghét…”

Nhìn cô gái trẻ tuổi cùng nam nhânhói đầu kia rời đi, Lâm Hải mới chậm rãi đi tới.

“Tiểu thư, bộ y phục này ta muốn!” Lâm Hải trực tiếp dựa theo kích thước của Liễu Hinh Nguyệt, đem món lễ phục kia mua lại.

Cô gái bán hàng kỳ thực đã sớm chú ý tới cách ăn mặc của Lâm Hải cùng Lý Kiện, ngay từ đầu liền cócảm giác bọn hắn khôngthể mua được, chỉ là xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, mới kiên nhẫn giới thiệucho bọn hắn.

Nhưng vạn vạn không nghĩ đến, chính mình thế mà nhìn nhầm, cái người trẻ tuổi ăn mặc phổ thôngnày, lại là cái đại thổ hào thâm tàng bất lộ, đem nàng ta cao hứng nhanh chóng gói hàng lại cho Lâm Hải.

Giao xong tiền, tại dưới một mặt đầy nụ cườihoan hỉ cùng ánh nhìn soi mói của cô bán hàng mà rời đi, Lâm Hải mới dừng bước, đem đầu chuyển hướng Lý Kiện.

“Nói một chút đi, vừa rồi là xảy ra chuyện gì?”

Nhấc lên chuyện trước đó, Lý Kiện nhất thời biến sắc, sau đó than nhẹ một tiếng, mặt mũi tràn đầy cười khổ.

Chương 801: Đừng nên xem thường người nghèo yếu

Lý Kiện nghe được, đắng chát cười một tiếng.

“Nữ nhân kia, là vợ trước của ta, để Lâm tiên sinh chê cười rồi.”

“Ta dựa vào!” Lâm Hải giật mình, sau đó đối với Lý Kiện biểu hiện ra đồng tìnhthật sâu.

Không cần hỏi, từ cách nói chuyện của nữ nhân vừa rồi kia, Lâm Hải cũng có thể nhìn ra, đó là cáinữ nhân coi trọng tiền bạc, khẳng định là ngại Lý Kiện nghèo, mới cùng ông ta ly hôn.

“Đừng khổ sở, loại nữ nhân kia, rời khỏi ngươi là may mắn của ngươi, ca ca mỗi tháng cho ngươi năm vạntiền lương, đến lúc đó hung hăng đánh mặtnàng ta!” Lâm Hải cũngđã từng bởi vì không có tiền, liền bị Vương Đình ném bỏ, giờ phút này nhìn thấy Lý Kiện là cái dạng này, nhất thời liền bị cảm động lây.

“Năm vạn?” Lý Kiện sững sờ, ngẩng đầu nhìn Lâm Hải, trong mắt tràn ngập cảm động.

“Lâm tiên sinh, ta...”

“Uy uy uy, đừng cầm loại ánh mắt này nhìn ta a, ca ca không gay!” Lâm Hải đùa cợt đẩy Lý Kiện một cái, “Đi, ca ca còn muốn mua nội y đây.”

“Nội y tại lầu sáu!” Lý Kiện vội vàng chạy chậm đến đến bên cạnh thang máy, cho bấm nút thang máy cho Lâm Hải, ông ta chỉ có thể dùng loại phương thứcân cầnnày, để diễn tả vô hạn cảm kích trong lòng đối với Lâm Hải.

Đến lầu sáu, nhìn nội ynữ sĩ rực rỡ muôn màu, đủ loại kiểu dáng, Lý Kiện nhất thời có chút xấu hổ không dám ngẩng đầu, nhất là lúc một số nữ sĩđang chọn lựa nội y, hướng hai đại nam nhân bọn họ quăng tới quang mang dị dạng, càng làm cho ông ta có loại cảm giácxấu hổ vô cùng.

Nhưng con hàng Lâm Hải này, lại không có một điểm giác ngộthẹn thùng, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn qua một nhà lại một nhà, thỉnh thoảng còn tận tay kiểm tra, một mặt thản nhiên.

Cuối cùng, Lâm Hải đứng ở trước một bộ nội ytình thú màu đen, bên trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh thân thể Hằng Nga mặc cái nội ygợi cảmnày, ở trước mặt hắn làm điệu làm bộ, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười bỉ ổi.

"Hắc hắc hắc..."

"Lâm tiên sinh." Lý Kiện ở bên cạnh, vội vàng đụng hắn một chút, "Nước bọt chảy ra kìa."

"A." Lâm Hải vội vàng xoa xoa nước miếng, sau đó hướng phía nhân viên hướng dẫn mua hàngđang đầy vẻ khinh bỉ mà vẫy vẫy tay.

"Liền cái kiểu dáng này, cho ta hai bộ!"

Đồ vậtdẫn lửagợi cảmnhư thế, Lâm Hải tự nhiên không thể quên Liễu Hinh Nguyệt, Hằng Nga hắn là với không tới, nhưng buổi tối để Liễu Hinh Nguyệt mặc vào...

Trong đầu Lâm Hải lúc này miên man bất định, biểu lộ bỉ ổinói không nên lời.

Nhân viênhướng dẫn mua hàng một mặt cổ quáigói kỹ đồ cho Lâm Hải, thẳng đến khi nhìn thấy hắn cùng Lý Kiện rời đi, mới cùng mấy cái người hướng dẫn mua hàngbên cạnh tụ cùng một chỗ.

"Hai cái đại nam nhân a, thật chịu không nổi, ngẫm lại cũng buồn nôn!"

"Các ngươi nói, hai người bọn họ người nào công người nào thụ a?"

"Còn phải hỏi, không thấy người kia chọn tới chọn lui, mặt mũi tràn đầy bỉ ổi, xem xét chính là mình mặc, khẳng định hắn là thụ a!”

…

Lâm Hải cũng không biết những người hướng dẫn mua hàngnày, đã bắt đầu YY hắn cùng Lý Kiện, mua đồ vật xong, Lâm Hải khẽ hát, ngồi thang máy, về đến gara tầng ngầm.

“Lâm tiên sinh, để ta tới xách đi.”

“Không cần, không cần, ta tự mình tới!”

Lý Kiện ở trên đường đi, muốn giúp Lâm Hải xách đồ, để bày tỏ ra một chút cảm kích đối với Lâm Hải, nhưng lại bị Lâm Hải cự tuyệt.

Nói đùa, quần áomà nữ nhân của ca ca muốn mặc, sao có thể để nam nhân xa lạ cầm.

“Ừm. Thật đúng là trùng hợp a!” Đếntầng ngầm gara, cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, hướng phía trước cách đó không xa, hất hất cái cằm.

Lý Kiện vừanắm chìa khóa xe tới bên trong tay, nghe vậy sững sờ, ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời biến sắc, trong lòng bị đè nénmột trận.

Chỉ thấy phía trước cách đó không xa, đang đứng một nam một nữ, tựa hồ có chút cãi lộn, chính là vợ trướccủa Lý Kiện, cùng cái trung niên nam nhân hói đầukia.

“Tốt, đừng nóng giận, bộ y phục này cũng đã mấy ngàn đâu, không rẻ rồi.”Nam tử hói đầu xách cái túitrong tay, kiên nhẫn an ủi.

“Hừ, ngươi mua quần áo cho lão bà ngươi, bộ nào mà không lên vạn, làm sao đến chỗ ta này, liền chỉ đuổi đến mấy ngàn khối tiền, mà ta còn theo ngươi ba bốn năm.”Vợ trước của Lý Kiện, lau nước mắt, một mặt ủy khuất.

“Tốt, đừng làm rộn, lần sau, lần sau mua cho ngươi thứ tốt hơn, có được hay không?”Trong mắt nam nhânhói đầu hiện lên một tia không kiên nhẫn, thậm chí mang theo một tia chán ghét.

“Lần sau, lần sau, ngươi mỗi lần cũng nói lần sau, trong lòng ngươi, chỉ có lão bàngươi, căn bản cũng không có ta!”

“Ta qua, tiểu tam a!” Lâm Hải một mặt chấn kinh, kinh ngạc nhìn về phía Lý Kiện.

Sắc mặt Lý Kiện giờ phút này âm trầm, cau mày, nhìn ra tâm lý rất là khó chịu.

“Đủ rồi!”Nam nhânhói đầu tựa hồ phiền, quát to một tiếng.

“Muốn lấy thì lấy, không muốn liền ném!” Nói xong, trực tiếp đem cái túi nhét vào trong lòng nữ nhân, thở phì phì hướng phía trước đi đến.

“Ai, ngươi đừng nóng giận nha, hảo hảo, ta lấy còn không được sao?”Thấy nam nhân hói đầu nổi giận, vợ trước của Lý Kiện nhất thời sợ hãi, vội vàng lại cười đuổi theo.

Vừa đi hai bước, cước bộ của nữ nhân đột nhiên đình trệ, phát hiệnLâm Hải cùng Lý Kiện cũng đứng ở trong này, sắc mặt không khỏi đằng cái đỏ lên.

“Nhìn cái gì vậy a? Nghèo bức, y phục mấy ngàn khối tiền, ngươi mua nổi sao?” Nghĩ đến bộ dáng đáng thương của chính mình trước đó, đã bị Lý Kiện nhìn thấy, nữ nhân vừa thẹn vừa hận, nhất thời buồn bực xấu hổ thành giận dữ.

“Còn chạy đến bãi đỗ xe, không phải là lái cái xe rách thuê đã sắp tan ra thành từng mảnh của ngươi tới đi?” Nữ nhân chanh chua, cực lực nói móc, tự tôn đã mất đi trước mặt nam nhân hói đầu trước đó, tựa hồ lập tức lại tìm trở về đươc tại trên thân Lý Kiện, trong lời nói tràn ngập cảm giác ưu việt.

Lý Kiện cúi đầu, liền muốn rời đi, nhưng Lâm Hải ở bên cạnh, bây giờ đã không nhìn được nữa.

“Ngươi là ai a, làm sao dám cùng Lý tổng của chúng ta nói như vậy đâu?.” Lâm Hải giơ tay lên, hung hăng càn quấy chỉ về phía nàng ta, trong mắt mang theo hung quang.

“Lý tổng?” Xưng hô của Lâm Hải đối với Lý Kiện, để Lý Kiện cùng nữ nhân kia đồng thời sững sờ, không chờ bọn họ kịp phản ứng, Lâm Hải đã một tay đoạt lấy chìa khóa xe bên trong tay Lý Kiện tới.

“Lý tổng, chúng ta nhanh lên đi, thời điểm ngài chọn y phục vừa rồi, Vương thư ký gọi điện thoại tới, nói cái tờ đơn ở nước Mỹ kia, giao dịch đã vượt quá mức trăm triệu, bên nước Mỹ kia yêu cầu ngài tự mình trình diện đàm phán!”

“Còn có, bên Trương tiểu thư kia, ta đã giúp ngài hẹn xong, tối nay tại khách sạn Yến Kinh, lầu hai mươi tám phòng chí tôn.”

“Bất quá Lý tổng, hai cái bộ y phục mà ngài muốn đưa cho Trương tiểu thư này, mỗi một kiện cũng là mười vạn trở lên, ta cảm giác là không cần thiết đi, lấy thân phân địa vị của ngài, liền tính cũng không tặng cái gì, thì nàng ta cũng phải vội vàng dán lên người ngài a.”

…

Lâm Hải vừa nói, một bên không để lại dấu vết đẩy Lý Kiện đã ngốc, đi qua trước mặt vợ trước của ông ta, đến trước xe, ấn xuống điều khiển, sau đó chạy chậm đến đem cửa sau xe mở ra.

“Lý tổng, mời!” Lâm Hải bồi tiếp vẻ mặt vui cười ân cần, đem Lý Kiện một mặt mộng bức ấn vào, sau đó chính mình chui vào vị trí lái, khởi động xe.

Vợ trước của Lý Kiện, đã sớm mộng bức, nghe những lời giữa Lâm Hải cùng Lý Kiện kia, cô ta thậm chí hoài nghi có phải là do mình nhận lầm người hay không, nhất là khi nhìn thấy, xe mà Lý Kiện ngồi, lại là một cỗ Jaguar, càng là kinh ngạc đến cái cằm cũng rơi xuống.

“Cái nghèo bức này, phát đạt.”

Lúc chiếc xe Jaguar xa hoa cao quý, chạy qua bên người vợ trước của Lý Kiện, xe bỗng nhiên dừng lại, Lý Kiện hạ cửa sổ xe xuống, mặt không biểu tình liếc nhìn nàng ta một cái, sau đó, cửa sổ xe lại chậm rãi nâng lên.

“Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng nên xem thường người nghèo yếu a!” Lâm Hải ở vị trí lái, gật gù đắc ý, khinh bỉ liếc nhìn nữ nhân này một chút, khinh thường cười một tiếng, dùng tới một câu lời kịch kinh điển, ở bên trong mỗ bộ tiểu thuyết nào đó, sau đó đạp cần ga, xe liền từ bên thân nữ nhân kia, gặp thoáng qua.

“Ai...” Nhìn Jaguar chậm rãi lái đi, nữ nhân kia há hốc mồm, nhìn nhìn lại chiếc Audi A4 của nam nhân hói đầu bên người này, trong lòng bỗng nhiên dâng lên vô hạn hối hận.

Chương 802: Cái này, xem như là ngươi đang thổ lộ đối với ta sao?

“Lâm tiên sinh, cảm tạ ngươi!”

Ngữ khí của Lý Kiện nghẹn ngào, trong lòng cảm động nói không nên lời.

Ông ta chẳng thể nghĩ tới, Lâm Hải vì bảo hộ thể diện cho một cái tài xế nhỏ như chính mình này, vậy mà tự hạ thân phận, thậm chí không tiếc tự mình lái xe, dạng lão bản quan tâm như thế này, đi chỗ nào tìm được.

“Cám ơn cái gì a, đều là người một nhà.” Lâm Hải một bên đem xe lái ra khỏi bãi đỗ xe, một bên cũng không quay đầu lại, lại dương dương nói nói.

“Người một nhà!” Trong lòng Lý Kiện, bỗng nhiên dâng lên một cỗ ấm áp cơ hồ đem ông ta hòa tan, giờ khắc này, ông ta vậy mà sinh ra một loại cảm giác kẻ sĩ vì người tri kỷ mà chết.

Bất quá, còn may ông ta không có váng đầu, hơi sững sờ một chút, vội vàng để Lâm Hải dừng xe.

“Lâm tiên sinh, mau dừng lại, ta sao có thể để ngài lái xe giúp ta a!”

“Được thôi, ai bảo kỹ thuật lái xe của ta không bằng ngươi đây.” Lâm Hải rẽ phải, dừng xe ở ven đường.

“Lâm tiên sinh, ta không phải là ý tứ kia, ta...”

“Biết rõ, nói đùa với ngươi thôi, có cần thiết hay không?” Lâm Hải cười mắng, cùng Lý Kiện đổi vị trí.

“Chúng ta là tại một lần đua xe dưới lòng đất, nhận biết.” Lý Kiện tựa hồ như đang nói một mình, đem quá trình nhận biết giữa mình cùng vợ trước, giảng thuật một lần cho Lâm Hải.

“Sau khi chân ta bị thương tổn, nàng ta chẳng những không có chiếu cố ta, ngược lại đi theo nam nhân có tiền, ai!”

“Thẳng đến một năm trước, ta mới tìm được lão bà hiện tại, dung mạo của nàng ấy không đẹp, bên trong nhà cũng rất nghèo, nhưng nàng ấy không có ghét bỏ ta, mỗi lần ta về nhà, nàng ấy đều làm tốt cơm để chờ ta, ta đã rất thỏa mãn.”

Lâm Hải nghe Lý Kiện giảng thuật, trong lòng phát cáu một trận, hắn đối với loại nữ nhân hám làm giàu vô tình này, trong lòng cũng thống hận nói không nên lời!

“Dừng xe ở ngân hàng phía trước một cái!” Lâm Hải bỗng nhiên nói nói.

Sau khi Lý Kiện đem xe dừng lại, Lâm Hải móc ra một tấm thẻ chi phiếu, đem mật mã nói cho Lý Kiện.

“Đi rút sáu mươi vạn tiền mặt!”

“Được.” Lý Kiện đáp ứng một tiếng, qua ngân hàng, chỉ chốc lát sau đã mang theo một cái túi trở về.

“Lâm tiên sinh, tiền đã lấy tốt.” Thanh âm nói chuyện của Lý Kiện, đều có chút phấn chấn, đời này của ông ta, còn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tiền như vậy.

“Ngươi cầm đi, đây là tiền lương dự chi một năm của ngươi, trở về cải thiện sinh hoạt, đám lão gia chúng ta không quan trọng, nhưng đừng để cho nữ nhân thực tình đối tốt với mình, đi theo mình chịu ủy khuất!”

Lý Kiện nghe được, thân thể không khỏi run lên bần bật, một mặt thật không thể tin mà nhìn Lâm Hải.

“Móa, ngươi ngốc a, nhìn ta làm gì a, nhanh đưa ta qua đại học sư phạm Yến Kinh, ca ca còn có việc đâu!” Lâm Hải cho Lý Kiện cái mắt trắng, trừng mắt răn dạy nói.

Thế nhưng, tâm lý của Lý Kiện, đối với răn dạy của Lâm Hải, chẳng những không có bất luận cái khó chịu gì, ngược lại cái mũi chua chua, nước mắt liền chảy xuống tới.

“Ai u ta qua, làm sao còn khóc, ngươi có phải là nam nhân hay không a?” Lâm Hải nhịn không được chế nhạo nói.

Lý Kiện nín khóc mỉm cười, đem nước mắt lau đi, sau đó một mặt trịnh trọng nhìn Lâm Hải.

“Lâm tiên sinh, đời này của ta là đã tu luyện phúc phận gì, mới gặp được lão bản tốt như ngài.”

“Ọe...” Lâm Hải giả trang ra một bộ biểu lộ buồn nôn, “Ít nói a, ngươi mẹ nó nếu là cái mỹ nữ, đối với ca ca nói lời này, còn tạm được, một cái đại hán gãy chân, cũng đừng làm ca ca buồn nôn.”

Lý Kiện biết rõ Lâm Hải là sợ làm bị thương tự tôn của chính mình, mới cố ý dùng lời đùa giỡn chính mình, làm cho tâm lý của chính mình nhẹ nhõm, không đến mức có gánh vác nặng nề, cảm kích trong lòng đối với Lâm Hải lại càng sâu.

“Lâm tiên sinh, ta người này không học thức, sẽ không nói cái lời dễ nghe gì, ta chỉ nói một câu, kẻ sĩ vì người tri kỷ mà chết, nếu như về sau Lý Kiện ta có làm cái chuyện gì có lỗi với Lâm tiên sinh, sẽ để cho trời đánh xuống ngũ lôi!”

Trong tâm lý của Lý Kiện, cảm kích đối với Lâm Hải đã vô pháp dùng ngôn ngữ để biểu đạt, ông ta hiện tại hận không thể cầm cây đao, đem tâm của chính mình móc ra, để Lâm Hải nhìn xem!

“Ta qua, đó là chuyện của ngươi, nhanh lên lái xe đi.”

Nghe lời nói giản dị của Lý Kiện, trong lòng Lâm Hải không khỏi dâng lên một tia cảm giác không nói rõ được cũng là không tả rõ được, loại cảm giác này, để trong lòng của hắn, ấm áp, như là mặt trời đầu xuân.

Đến đại học sư phạm Yến Kinh, Lâm Hải mới từ bên trong xe đi ra, Ảnh lão tam liền đi tới gần.

“Chủ nhân!”

“Vân Vân đâu?.” Lâm Hải gật gật đầu, mở miệng hỏi nói.

“Vân tiểu thư hiện tại đang nghỉ ngơi trong ký túc xá.”

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, đánh qua cho Lâm Vân, chỉ chốc lát liền thấy Lâm Vân cao hứng từ bên trong ký túc xá chạy xuống.

“Ca!” Lâm Vân thấy Lâm Hải, lập tức lộ ra một mặt kinh hỉ.

“Đến trên xe rồi nói!” Lâm Hải đem Lý Kiện cùng Ảnh lão tam đẩy ra ngoài, cùng Lâm Vân ngồi vào bên trong xe, sau đó vô cùng trịnh trọng đem ‘Huyền Nguyệt Bí Điển’ lấy ra.

“Ngươi không phải muốn tu luyện sao? Nhìn xem cái này!”

“Ca!” Lâm Vân một mặt kinh hỉ, đem ‘Huyền Nguyệt Bí Điển’ cầm bên trong tay, không kịp chờ đợi mà lật xem.

Thế nhưng là mới nhìn vài lần, Lâm Vân nhất thời bắt đầu mặt ủ mày chau, một mặt uể oải.

“Ca, ta xem không hiểu a.”

“Không sao, ngươi có cái gì không hiểu, đến hỏi Hinh Nguyệt tỷ của ngươi.”

“Còn có, quyển công pháp này, không thể lưu tại bên cạnh ngươi, một khi tiết lộ, liền phiền phức, ta sẽ đem nó thả trong nhà, lúcngươi muốn tu luyện, liền đi đến trong nhà theo Hinh Nguyệt tỷngươi mà học.”

“Há, tốt a.” Lâm Vân vểnh cái miệng nhỏ nhắnlên, mặt lộ vẻ hơi thất vọng.

“Được rồi, hảo hảo đi học, ca đi đây!”

Rời khỏi trường học, Lâm Hải trực tiếp về đến trong nhà, sau đó mở Weachat ra, tìm tới Hằng Nga.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên tử, có ở đó hay không?

Hằng Nga: Ở đây.

Lâm Hải cười hắc hắc, đem nội y tình thú phát qua.

Chỉ chốc lát, tin tức của Hằng Nga liền trở lại tới.

Hằng Nga: Ngươi phát là cái gì đồ vật a?Nhìn thật kỳ quái a.

“Ha ha!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời cười một trận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đây là đồ dùng thiếp thân của nữ sĩ a, ngươi đoán một cái?

Hằng Nga: Thật đáng ghét a, lại là vật thiếp thân. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Hằng Nga: Bất quá, người ta vẫn là không biết dùng như thế nào?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Phát huy trí tưởng tượng của ngươi, nhìn xem dùng tại trên bộ vị nào của thân thể thì phù hợp. (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày cười xấu xa)

Lại qua một hồi lâu, tin tức của Hằng Nga mới phát tới.

Hằng Nga: Ngươi quả thực là bại họa chết! Tại sao có thể có loại đồ vật này, quả thực mắc cỡ chết người ta rồi! (phía sau là một loạt biểu lộ cuồng mồ hôi)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, vậy ngươi có mặc hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Lại là qua hơn nửa ngày, tin tức của Hằng Nga mới trở lại tới.

Hằng Nga: Ừm! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

“Ta qua!” Bên trong đầu cuuar Lâm Hải, nhất thời hiện ra một bức hình ảnh là cho huyết mạch sôi sục.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ưa thích đi? Nếu không phát tấm hình, để bản Tiên thưởng thức một chút? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Hằng Nga: Phi! Nghĩ thật đẹp! Bất quá cái đồ vật này cảm thấy khó xử như thế, nhưng người ta sao lại thật rất thích đâu?.

“Hắc hắc, ưa thích liền tốt!” Lâm Hải cũng biết, chỉ có thể nói nghiện qua miệng, Hằng Nga không có khả năng cho mình nhìn, muốn nhìn vẫn là buổi tối nhìn Hinh Nguyệt của chính mình đi.

Hằng Nga: Đây chính là lễ vật ngươi muốn đưa cho ta a? Thế nhưng là cái này cùng Hội Bàn Đào của Vương Mẫu Nương Nương, có quan hệ gì a, ngươi tổng không thể để người ta, mặc thành cái dạng này mà đi chứ?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Dĩ nhiên không phải, đây chỉ là một bộ phận, còn có đồ mặc bên ngoài, đảm bảo ngươi ưa thích!

Lâm Hải phát tin tức xong, liền đem món kia lễ phục màu xanh biển kia, cũng gửi đi qua.

Lại một lát nữa, tin tức của Hằng Nga liền trở lại.

Hằng Nga: Oa oa oa oa oa!!!!!

Hằng Nga: Cho tới bây giờ chưa thấy qua y phục kỳ quái như thế, bất quá mặc vào, thật sự là quá đẹp! Người ta quả thực ưa thích chết! (phía sau là một cái biểu lộ kích động)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, ưa thích đi, cái này có thể phát cái ảnh chụp để ta nhìn xem hay không?

Leng keng!

Hằng Nga không nói chuyện, mà chính là trực tiếp gửi tới một tấm hình.

“Thật đẹp a!” Lâm Hải nhìn Hằng Nga trong tấm ảnh, người mặc lễ phục màu xanh biển, ánh mắt trực tiếp si ngốc.

Hằng Nga: Cảm ơn lễ vật của ngươi, người ta yêu chết ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ hôn lên)

“Ách...” Lâm Hải nhìn tin tức mà Hằng Nga phát đến, cười ngây ngô một trận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này, xem như là ngươi đang hướng ta thổ lộ sao? (phía sau là một cái biểu lộ hai mắt bốc lên hoa đào)

Hằng Nga: Ngươi đi chết đi, liền nghĩ hay nhỉ! Bất quá bộ y phục này, người ta thật là ưa thích chết! (phía sau là một cái biểu lộ kích động)

Lâm Hải lại cùng Hằng Nga nói chuyện tào lao hai câu, bỗng nhiên điện thoại vang, cúi đầu xem xét, Lâm Hải không khỏi nhíu mày.

“Là số điện thoại lạ.” Do dự một chút, Lâm Hải vẫn là nhận.

Chương 803: Việc này, ta quản!

Mục Doanh Doanh hai ngày này, quả thực phiền thấu.

Nàng ta lúc đầu không buồn không lo, trải quasinh hoạt giống như Công chúa, làm sao cũng không nghĩ tới, tin dữ lại đột nhiên buông xuống, để cho nàng ta lập tức rơi xuống vực sâu.

“Doanh Doanh, nếu như ngươi không theo Ngô thiếu, nhà chúng ta coi như xong a!”Lời nóicủa mẫu thân mang theo cầu khẩn, không ngừng vang lên ở bên tai Mục Doanh Doanh, để trong nội tâm của nàng ta nắm chặt đau nhứcmột trận.

Ngay tại vài ngày trước, phụ mẫu bỗng nhiên đưa nàng ta gọi đến trước mặt, trên mặt mặt ủ mày chau, than thở, mộtbộ dáng muốn nói lại thôi.

Mục Doanh Doanh thấy thế, nhịn không được hỏi thăm, mới biết đượcthiếu gia Ngô gia -Ngô Đức ở Yến Kinh, không biết ở chỗ nào nhìn thấy nàng ta,đối với nàng ta nhất kiến chung tình, sau khi nghe ngóng nhiều mặt, vậy mà phái người đến cửa đề thân.

Ngô gia tại trong toàn bộ Yến Kinh cũng phải tính là một gia tộc siêu lớn, địa vị hiển hách, năng lượng cực lớn, dậm chân một cái thì toàn bộ Yến Kinh cũng phải rung động, mà Mục gia chỉ là một công ty vận doanh nhỏ, tư sản mấy ngàn vạn, tại loại địa phương như Yến Kinh này, quả thực như là kiến hôi nhỏ bé.

Theo lý mà nói, Ngô gia chủ động tìm tới Mục gia nối quan hệ thông gia, đối với Mục gia mà nói, quả thực là chuyện tốt đốt đèn lồng cũng không tìm tới, Mục gia không phải kích động đến thắp nhang cầu nguyện cũng không được.

Thế nhưng, Mục gia liền chỉ có một đứa con gái là Mục Doanh Doanh, cặp vợ chồng này cũng cao hứng rất nhiều, cũng sai người hỏi thăm một chútvề con rể Ngô Đức tương lai này, nhưng sau khi nghe ngóng được mấy chuyện, cao hứng trong lòng cặp vợ chồng này, nhất thời bay đến lên chín tầng mây, thay vào đó, là thật sâu bất mãn cùng sợ hãi.

Nguyên lai, cái Ngô Đứcnày, tại Yến Kinh có dư luận cực kém, tại bên trong phạm vi hoàn khố còn có một cái biệt hiệu, kêu cái gì tân Tứ thiếu giacủa Yến Kinh, khi nam phách nữ, không chuyện ác nào không làm, cả ngày chơi bời lêu lổng, bất học vô thuật,số nữ nhân chơi qua cũng đếm không hết, quả thực là máy bay chiến đấu trong đám người cặn bã!

Càng thêm hỏng bét là, nguyên lai cái mà gã gọi là đề thân, căn bản cũng không phải là muốn cưới Mục Doanh Doanh, mà chính là đếnnạp thiếp ở cổ đại cũng không bằng, chỉ là đem Mục Doanh Doanh nghênh vào cửa, làmtình nhân cho Ngô Đức gã, căn bảnlại không có cái danh phận gì.

Bất kỳ một cái cha mẹ nào, cũng sẽ không trơ mắt nhìn nữ nhi đi theo một người như vậy, sinh hoạttrong đần độn u mê, thế là Mục gia thông qua người trung gian, lòng mang tâm thần bất định, uyển chuyển hướng Ngô Đức biểu đạt ý cự tuyệt.

Ngô Đức cũng không nói gì, thế nhưng là ngày hôm sau, công ty có quan hệ hợp táccùng Mục gia, đột nhiên đến cửatập đoàn, yêu cầu giải trừ hợp đồng, dù là bỏ ra tiền bồi thường hợp đồng đắt đỏ đến mấy, cũng sẽ không tiếc, Mục gia nhất thời trợn trònmắt, phí khí lực thật lớn, mới đưa những người này khuyên trở về.

Sau đó, một cái khách quencóquan hệ không tệ, vụng trộm hướng ông ta lộ ra, phía sau việc này có người làm chủ, là một cái đại nhân vật thủ đoạn thông thiên, nếu như không giải quyết tốt,Mục gia ngươi liền đợi đến phá sản đi.

Mục gia nhị lão nghe xong, lập tức liền minh bạch sự tình xuất hiện ở bên trong này, trong lòng không khỏivừa hận vừa sợ đối với Ngô Đức, không có cách nào, đành phải chuẩn bị hậu lễ, qua Ngô gia ở trước mặt tìm Ngô Đức xin lỗi.

Đáng tiếc, Ngô Đức căn bản liền gặp cũng đều không gặp bọn họ, chỉ là thông qua người truyền lời, ba ngày sau, ở trong tiệc rượu ở hội sở thương vụ Thiên Đô, gã sẽ hướng Mục Doanh Doanh thổ lộ, nếu như Mục Doanh Doanh không đồng ý, cũng đừng trách gã không khách khí!

Thậm chí, Ngô Đức còn phái người, đưa cho Mục gia một viên đạnmang máu.

Lần này, thế nhưng là đem Mục gia nhị lão dọa cho hỏng, một bên là hạnh phúccủa nữ nhi, một bên là cơ nghiệp vất vả hơn nửa đời người mới lập nên, thậm chí là tánh mạngngười cả nhà, trong lúc nhất thời căn bản là không có cách lựa chọn.

Mục gia nhị lãocũng tìm thật nhiều người biện hộ cho, lại chẳng có tác dụng gì có, thậm chí Ngô Đức bắn tiếng, người nào dám đến cầu tình, liền diệt người đó, nhất thời không còn có người dám trộn lẫn vào chuyện này.

Bị buộc rơi vào đường cùng, cặp vợ chồng thương tâm thống khổ một đêm, cuối cùng đành phải đem tin tức này, nói cho Mục Doanh Doanh, Mục Doanh Doanh sau khi nghe xong, nhất thời như là Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!

Không chút do dự, nàng ta liền kiên quyết cự tuyệt chuyện này, thế nhưng nghe lời nói gần như cầu khẩncủa mẫu thân, cùng phụ thân trầm mặc không nói, lại trong vòng một đêm trắng hơn phân nửa tóc, Mục Doanh Doanhluôn luôn hiểu chuyện, lập tức mềm lòng.

Cuối cùng, nàng ta chảy nước mắt, bất đắc dĩ gật đầu, đáp ứng phụ mẫu.

Sau chuyện này, Mục Doanh Doanh tự giam mình ở bên trong phòng, không ăn không uống, thương tâm gần chết.

Mỗi một người thiếu nữ, đối với nam nhânmà tương lai mình sẽ phó thác cả đời, đều tồn tại một ảo tưởnglãng mạn, Mục Doanh Doanh cũng không ngoại lệ, nhưng nàng ta làm sao cũng không nghĩ tới, vận mệnhcủa chính mình lại bi thảm như vậy, lại phải đưa cho một tên hỗn đản, làm tình nhâncả cuộc đời.

Tâm lý của nàng ta, là một ngàn một vạn không nguyện ý, thế nhưng vậy thì có biện pháp gì đâu?. Nếu như không đáp ứng, người một nhà của chính mình, khả năng cũng không sống được.

Lúc này, nàng ta là lẻ loi trơ trọi nhỏ yếudường nào, là hy vọng dường nào có người có thể trợ giúp nàng ta vượt qua cửa ải khó khăn này a!

Thế nhưng, Ngô Đức là ai, mấy ngày nay nàng ta cũng nghe qua, quả thực là bá chủ một phương của Yến Kinh, vô pháp vô thiên, lại có ai dám vì chính mình, đắc tội với gã đâu?.

“Chẳng lẽ cứ như vậy mà nhận mệnh sao?”Trong lòng Mục Doanh Doanh, dâng lên mãnh liệt không cam lòng, ngay lúc này, một cái thân ảnh không tính là quen thuộc, đột nhiên xuất hiện tại bên trong đầu Mục Doanh Doanh, để chotrong lòng nàng ta đột nhiên chấn động!

Sau đó, Mục Doanh Doanh vội vàng từ bên trongtúi sáchcủa chính mình, đảo loạn một trận, khi lật đến một tờ giấy chỉ viết lấy một cái tên cùng một chuỗi số điện thoại, nàng ta đem tờ giấy này nắm chặt bên trong tay, trái tim bỗng nhiên phanh phanh cấp tốc nhảy lên.

“Ta thiếu ngươi một cái nhân tình, đây là số điện thoại của ta, về sau dù ngươi gặp được thiên đại phiền toái gì, một cú điện thoại, ta sẽ giúp ngươi dẹp yên!”

Lời nói bình thản lại mang theo vô cùng bá khí củaLâm Hải,vọng vọng tạibên tai Mục Doanh Doanh, để cho nàng ta như là ngườichết đuối, đột nhiên bắt được lục bình cứu mạng, vội vàng cầm điện thoại di động lên, do dự một chút, cắn răng gọi qua một cái cho Lâm Hải.

“Ngươi tốt, là Lâm Hải Lâm tiên sinh sao?”

Nghe thấy bên trong số điện thoạilạ lẫm, truyền đến một thanh âm hơi gấp gápcùng có chút phát run, Lâm Hải không khỏi nhíu lông màymột cái, cái thanh âm này tựa hồ đã nghe qua, nhưng nhất thờilại nhớ không ra thì sao?

“Ta là Lâm Hải, ngươi là?”

“Lâm tiên sinh, ta là Mục Doanh Doanh, ngươi còn nhớ ta không?” Nghe được Lâm Hải trả lời, Mục Doanh Doanh vội vàng tự giới thiệu, đồng thời tâm lập tức nhấc đến cổ họng.

“Há, là ngươi a, đương nhiên nhớ kỹ á!” Lâm Hải cười nói, đối với cáinữ hài đã trợ giúp qua chính mình này, ấn tượngcủa Lâm Hải còn là rất không tệ.

“Lâm tiên sinh, ta, ta có thể nhờ ngươi giúp một chuyện sao?”Hô hấp của Mục Doanh Doanh cũng dồn dập lên, mang theo tiếng khóc nức nở mà mở miệng, “Ta biết rõ đột nhiên tìm ngươi hỗ trợ, có thể có chút đường đột, nhưng ta thật sự là cùng đường mạt lộ.”

Lâm Hải nghe xong, nụ cười trên mặt biến mất, trở nên ngưng trọng lên.

“Ngươi đừng nóinhư thế, lần trước ngươi giúp ta, ta còn không có cảm tạ ngươi, ngươi có chuyện gì cứ việc nói, nếu như Lâm Hải ta có thể làm, thì quyết không chối từ!”

Lâm Hải thế nhưng là nhớ kỹ, chính mình đã cholưu số điện thoại cho Mục Doanh Doanhngười ta, hơn nữa chính mình cũng thiếu người ta một cái nhân tình, hứa hẹn cho người ta cũng còn nhớ ở bên trong lòng.

Hiện tại, Mục Doanh Doanh thật có chuyện tìm đến chính mình, Lâm Hải đương nhiên sẽ không từ chối.

“Này, ta liền nói!” Mục Doanh Doanh không chút nào giấu diếm, khóc sụt sùi đem chuyện Ngô Đức bức bách bản thân làm tình nhân của gã, hướng phía Lâm Hải nói một lần.

“Lâm tiên sinh, ta cũng là thực sự không có cách, nếu không sẽ không làm phiền ngươi.”

Lâm Hải cầm điện thoại, nghe xong Mục Doanh Doanh khóc lóc kể lể, trong lòng quả thực là tức điên.

Hắn là thật không nghĩ tới, tại bên trong xã hội hài hòa hiện tại này, vậy mà còn tồn tại loại hành động khi nam phách nữ ác liệtnày, cái này cùng loạiác bá trắng trợn cướp đoạt dân nữở thời cổ đại kia khác nhau ở chỗ nào?

Hít sâu một hơi, Lâm Hải kềm chế lửa giận trong lòng, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi đừng lo lắng, việc này, ta quản!”

Chương 804: Bạn trai nàng, là ta!

Hội sở thương vụ Thiên Đô, là Yến Kinh tràng sở cao cấpsố một số hai, xuất nhập vào bên trong này, không phú thì quý, bách tính bình thường, liền tư cách vào cửa cũng đều không có.

Giờ phút này, phía trướchội sở, đậu đầy cácxe sang trọng đủ loại kiểu dáng, thỉnh thoảng có các đại lão của các giới tinh anh, cười nói ra vào.

Lâm Hải ngồi tại bên trong xe, lấy điện thoại cầm tay ra, đánh qua cho Mục Doanh Doanh.

“Ta đã đến!”

Mục Doanh Doanh đang không quan tâm mà bồi tiếp bên ngườiphụ mẫu, vừa nhận đượcđiện thoại của Lâm Hải, gương mặt lập tức kinh hỉ.

“Ta ra ngoài đón ngươi!”

“Doanh Doanh, ngươi đi làm gì?”Mẫu thâncủa Mục Doanh Doanh, cau mày hỏi.

“Ta có người bằng hữu tới, đang tại cửa ra vào, ta đi đón hắn một chút.” Nói xong, Mục Doanh Doanh một mặt hoan hỉ đi ra ngoài, đem hai ngườicha mẹ của nàng, nhìn mà sửng sốt một chút.

“Lão Mục, Doanh Doanh làm sao lại vui vẻ như vậy a?Có chút khác thường a?” Vẻ mặt mẫu thân Mục Doanh Doanh là Triệu Nguyệt Linh vô cùng nghi hoặc hỏi, bà cũng rõ ràng biết rõ, nữ nhi của mình mấy ngày nay, trong lòng có bao nhiêu bi thương.

“Người bạn này của nó, rất có thể có chút thân phận, cũng có thể nói chuyện cùng Ngô gia!” Mục Kim Vũ tại cửa hàng dốc sức làm nhiều năm, tâm tư kín đáo, hơi suy nghĩ một chút, trong mắt không khỏi hiện lên một tia thần thái.

“Ai u, nếu là nói như vậy, coi như là quá tốt!” Triệu Nguyệt Linh nghe xong, nhất thời trở nên kích động lên.

Cái nào làm mẫu thân, cũng không nguyện ý để nữ nhi của mình chịu ủy khuất, nhưng Ngô gia thế lớn, bọn họ căn bản khôngđắc tội nổi, nếu quả thật có người, có thể giúp bọn họ ra mặt, vậy coi như quá tốt.

“Bất quá khả năng này không lớn, toàn bộ Yến Kinh, có thể nói chuyệncùng Ngô gia, đều không có mấy nhà.” Mục Kim Vũ cau mày, nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Hai người đang nói, Mục Doanh Doanh đã cao hứng bừng bừng trở về.

“Cha, mẹ, đây là bằng hữu của ta, Lâm Hải.” Mục Doanh Doanh đem Lâm Hải giới thiệu cho phụ mẫu.

“Thúc thúc, a di, các ngươi tốt!” Lâm Hải mỉm cười, hướng phía phụ mẫu Mục Doanh Doanh gật gật đầu.

Mục Kim Vũ cùng Triệu Nguyệt Linh vội vàng mang theo nụ cười hướng phía Lâm Hải nhìn lại, nhưng sau khi thấy một thâny phục khôngđáng tiền thế nào này của Lâm Hải, nụ cười trên mặt nhất thời có chút trở nên cứng.

“Là Tiểu Lâm a, ngươi tốt!”Mục Kim Vũ hướng phía Lâm Hải gật gật đầu,bên trong ánh mắt hiện lên một tia ảm đạm.

Triệu Nguyệt Linh càng là trực tiếp than nhẹ một tiếng, chỉ là hướng phía Lâm Hải gật gật đầu, ngay cả lời cũng không có tâm tình nói.

Hi vọng càng cao, thất vọng càng lớn!

Lời nóitrước đó của Mục Kim Vũ, để Triệu Nguyệt Linh đối với người bạn này của Mục Doanh Doanh, còn ôm lấy một tia ảo tưởng, nói không chừng thật có thể nói chuyệncùng Ngô gia, để đại thiếu Ngô gia thay đổi chủ ý, buông thamột nhà mình.

Nhưng bây giờ thấy Lâm Hải, cái khác không nói, chỉ là từ bộ quần áo này liền có thể nhìn ra, Lâm Hải chỉ là một người bình thường, liền đến độ cao của nhà bọn họ cũng không đạt được, lại làm sao có thể với tới Ngô giangười ta.

Biến hóathần sắc của phụ mẫuMục Doanh Doanh, tất cả Lâm Hải đều xem ở bên trong mắt, bất quá hắn cũng là không thèm để ý.

Hắn là thiếu nhân tình của Mục Doanh Doanh, về phần cha mẹ của nàng là cái thái độ gì, Lâm Hải mới lười quan tâm tới.

“Ta qua bên kia ngồi, có việc ngươi gọi ta!” Lâm Hải hướng phía Mục Doanh Doanh mỉm cười, sau đó liền xoay người, hướng phía trong góc đi đến.

“Ai...” Mục Doanh Doanh nhìn thân ảnh Lâm Hải rời đi, tâm lý bỗng nhiênthất lạc một trận.

Mà đúng lúc này, toàn bộ phòng hội bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ taynhư sấm sét, Mục Doanh Doanh nhịn không được hiếu kỳ, hướng phía cửa nhìn lại, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi dáng dấp xấu xí, mặt mày hớn hở đi tới, hướng phía đám người vỗ tay, không ngừng vẫy tay.

“Cảm tạ mọi người, cảm tạ mọi người hôm nay đã tới cổ động!”Hai cái mắt nhỏ của Ngô Đức cũng híp lại, tiếng nói nhưvịt đực, để cho người ta nghe mà ê răng một trận.

“Gã chính là Ngô Đức.”Sắc mặt Triệu Nguyệt Linh nhất thời biến đến trắng bệch, Mục Kim Vũ một mặt âm trầm, sắc mặt hết sức khó coi.

“Không được, lão Mục, ta coi như liều cái mạng này cũng không muốn, cũng không thể để nữ nhi tìm một cái người quái dịnhư thế!”Lúc đầu Triệu Nguyệt Linh cùng Mục Kim Vũ thương lượng, ủy khúc cầu toàn để Mục Doanh Doanh trước theo Ngô Đức, bằng vào mỹ mạo cùng hiểu chuyện của Mục Doanh Doanh, nói không chừng có thể làm cho Ngô Đức nhất tâm đối với nàng ta, cuối cùng cưới hỏi đàng hoàng, tu thành chính quả.

Nhưng bây giờ xem xét, dáng dấp của cái Ngô Đức này thật sự là quá xấu xí, quả thực không đành lòng nhìn thẳng, khuê nữnhà ai, nguyện ý theo cái mặt hàng này a.

Mục Kim Vũ cau mày, trong mắt giãy dụa một lát, sau cùng bỗng nhiên đứng dậy.

“Chúng ta hiện tại liền đi, công ty cũng không cần, đem tiền mặtcó thể động dụng, tất cả đều mang lên, mang theo nữ nhi cao chạy xa bay!”

Nói xong, Mục Kim Vũ kéo Triệu Nguyệt Linh cùng Mục Doanh Doanh lên, liền chuẩn bị đi ra ngoài.

“Cha!” Mục Doanh Doanh một tay kéoMục Kim Vũ ngồi về bên trên chỗ cũ, trong mắt lóe lên nước mắt.

“Công ty là tâm huyếthơn nửa đời ngườicủa ngươi cùng mụ mụ, không thể liền nói bỏ đi là bỏ đi như thế.”

“Thế nhưng là, trơ mắt nhìn ngươi đi theo cái người quái dịnày, ba ba làm không được a!”Hai mắt đục ngầucủa Mục Kim Vũ, lập tức hồng nhuận phơn phớt.

“Đúng vậy a, Doanh Doanh, cùng lắm là một nhà ba người chúng ta chết cùng một chỗ, mụ mụ cũng không thể nhìn ngươi chịu khổ!”

Nhìn phụ mẫu bộc lộchân tình, trong lòng Mục Doanh Doanh lập tức ủ ấm,cảm động nói không nên lời.

Mới đầu, lúc mẫu thân khuyên nàng ta vì cái này nhà, chịu chút ủy khuất hướng Ngô Đức khuất phục, nàng ta còn oán hận qua phụ mẫu, nhưng đến mấu chốt, lúc nhìn thấy phụ mẫu thà rằng bỏ qua công ty dốc sứcxây dựng nhiều năm cũng không muốn, còn bốc lên nguy hiểm tính mạng, cũng muốn bảo vệ nàng ta, tâm nàng ta lập tức bị hòa tan.

Mang theo nước mắt, Mục Doanh Doanh giữ chặt tayphụ mẫu, lộ ra một nụ cườihạnh phúc.

“Cha, mẹ, các ngươi không cần lo lắng, bằng hữu của ta sẽ giúp ta!” Mục Doanh Doanh vừa nói, một bên hướng phía Lâm Hải đang tại bên trongnơi hẻo lánh, cô độc phẩm rượu nhìn lại.

“Hắn?”Mục Kim Vũ cùng Triệu Nguyệt Linh liếc mắt lẫn nhau một cái, một mặt mộng bức.

Lâm Hải chú ý tới Mục Doanh Doanh ném ánh mắt sang phía mình, liền hướng phía nàng tagiơ giơ ly rượu vang đỏtrong tay, mỉm cười, cho nàng ta một cái biểu lộ yên tâm.

Mục Doanh Doanh mỉm cười gật đầu, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng.

"Doanh Doanh, người bạn kia của con, có lai lịch gì a?"

"Đúng a đúng a, nhìn đồ hắn mặc, tựa hồ rất bình thường a, Ngô Đức có thể nghe hắn nói sao?."

Mục Kim Vũ cùng Triệu Nguyệt Linh vội vàng hỏi nói, mang trên mặt một tia nghi hoặc, đầy vẻ chờ mong.

"Ta cũng không biết hắn có lai lịch gì, nhưng là, Ta tin tưởng hắn!" Mục Doanh Doanh lắc đầu, trong mắt lại mang theo ánh mắtvô cùng kiên định.

Âm nhạc ưu mỹ thư giãn bắt đầuvang lên tạibên trongtiệc rượu, đàn ông thành công mặc âu phục, mặt mày hớn hở, tập hợp cùng một chỗ thoải mái trao đổi, một số cô gái trẻ tuổi trang điểmquyến rũ, ăn mặc gợi cảm, cũng thỉnh thoảng rình rập ở trong đám người, như là thợ săn, tìm kiếm nam nhân cảm thấy hứng thúđối với các nàng, tùy tiện trèo lên một cái, có lẽ liền có thể cải biến cả đờicủa chính mình.

Bên cạnhNgô Đức, càng là đầy các mỹ nữgợi cảm quyến rũ, không ngừng hướng phía gã nói lời nóilấy lòng, đem Ngô Đức dỗ đến miệng không khép lại.

Mà Lâm Hải, từ đầu đến cuối vẫn một mình ngồi tại nơi hẻo lánh, biểu hiện đặc lập độc hành, cũng hấp dẫn mấy cái nữ nhân tới bên trong này vơ vét chút đồ, lại gần bắt chuyện.

Dù sao, những nữ nhân này cái nam nhân gì cũng đều tiếp xúc qua, không phải chưa bao giờ gặp qua những cái phú nhị đại ưa thích điệu thấp, mặc giống như tên ăn mày, ưa thích giả heo ăn thịt hổ.

Huống chi, loại trường hợp này, cũng không phải là cái ngườigì cũng có thể đi vào, Lâm Hải có thể ngồi vào bên trong này, liền đã nói rõ thân phận, đáng giá để những nữ nhân này đi qua thử một lần.

Giờ phút này, liền có một cáimỹ nữ vóc người cao gầy, ăn mặc gợi cảm, bưng rượu vang đỏ ngồi vào bên cạnhLâm Hải.

“Tiên sinh, ta nhìn ngài không quen mặt a, nào có thăng chức a?”

Lâm Hải liếcnhìn nữ hàitrước mặt một chút, cười nhạt một tiếng.

“Đừng phí công phuở trên người của ta, ta là từ nơi khác tới.”

Sắc mặt nữ hài nhất thời biến đổi, chậm rãi đứng lên, ưu nhã quay người, đồng thời khóe miệng nhếch lên.

“Thật mất hứng, nguyên lai là cái nhà quêtừ nơi khác!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, người Yến Kinh đều có loại cảm giác ưu việttrời sinh, đem người bên ngoài cũng đều nhìn thành nhà quê, Lâm Hải ngược lại cũng không để ý, một nữ hám giàu mà thôi, không cần thiết phải đi so đo.

Mà đúng lúc này, Ngô Đức đi đến đài, đi vào trướcMicrophone.

“Mọi người im lặng một chút!”Tiếng nói vịt đực của Ngô Đức vừa vang lên, dưới đài lập tức an tĩnh lại.

“Cảm tạ mọi người đã tới tham gia tiệc rượu, tạibên trong này, ta có chuyện muốn hướng mọi người tuyên bố!” Ngô Đức nói, hai cái mắt nhỏsắc mị mị, liền hướng phía Mục Doanh Doanh nhìn lại.

Thân thể Mục Doanh Doanh nhất thời cứng đờ, trong lòng khẩn trương lên, không khỏi hướng phía Lâm Hải nhìn lại, đã thấy Lâm Hải đang cúi đầu thưởng thức rượu vang đỏ, một mặt không thèm để ý chút nào.

Mà Mục Kim Vũ cùng Triệu Nguyệt Linh thì là đưa tay nắm cùng một chỗ, một mặt trắng bệch.

“Chuyện tốt gì a, Ngô thiếu?”

“Liền đúng vậy a, nhanh nói a, Ngô thiếu, đừng xâu khẩu vị của chúng ta a.”

Đám người bắt đầu đi theo ồn ào, trên mặt Ngô Đức nhất thời lộ ra nụ cười đắc ý.

“Từ hôm nay trở đi, Mục Doanh Doanh, sẽ là bạn gái của ta!”

Ngô Đức bỗng nhiên hướng phía Mục Doanh Doanh nhất chỉ, đám người nhất thời đồng loạt đem ánh mắt tìm đến phía Mục Doanh Doanh.

Mục Doanh Doanh lập tức hoảng, đột nhiên đứng dậy, thốt ra.

“Ta không đồng ý!”

Đám người đang muốn vỗ tay hô tốt, lập tức đưa tay ngừng giữa không trung, lời nói hô tốt cũng nghẹn trở về, từng cái nhìn qua Mục Doanh Doanh, rồi lại nhìn nhìn Ngô Đức, nhất thời lộ ra biểu lộ quái dị.

“Lần này có trò vui để nhìn rồi!”Trong lòng mọi người bắt đầu nhao nhao cười trên nỗi đau của người khác.

“Ngươi nói cái gì! Ngươi lặp lại lần nữa!”Mặt Ngô Đức bá liền biến,bị cự tuyệt trước mặt mọi người, mặt mũi Ngô Đức gã là bị ném đến đâu a.

Hung ác nhìn Mục Doanh Doanh, trong mắt Ngô Đức bắn ra khiếp người quang mang.

Mục Kim Vũ cùng Triệu Nguyệt Linh cũng hoảng, mỗi người đều đứng người lên ở một bên, nắm chặt tayMục Doanh Doanh, sắc mặt trắng bệch, trái tim đều nhanh nhảy ra.

Mục Doanh Doanh nghênh tiếp ánh mắtcủa Ngô Đức, cũng là bị dọa đến giật mìnhmột cái, bất quá chuyện đã đến nước này, nàng ta cũng không thể lùi bước.

“Có lỗi với Ngô thiếu, ta không thể đáp ứng ngươi, bởi vì, bởi vì, ta có bạn trai!” Mục Doanh Doanh cả gan, lắp bắp nói nói.

“Ngươi có bạn trai?”Trong mắtNgô Đức lóe lên một tia vẻ lo lắng, cắn răng âm ngoan nói, “Hắn là ai?!”

“Bạn trai nàng, là ta!”

Một đường thanh âmmang theo lười nhác, bỗng nhiên vang lên từ bên trong nơi hẻo lánh!

Chương 805: Sát Thủ Hoàn Khố, Lâm Ma Quỷ!

Bạch!

Con mắtcủa tất cả mọi người, tất cả đều hướng phía chỗ thanh âm ném qua đi, muốn nhìn một chút là ai ăn gan báo, dám theo Ngô Đức đoạt nữ nhân.

Cạch, cạch, cạch...

Toàn bộ hội trường lặng ngắt như tờ, chỉ còn lại cóthanh âm giày da không nhanh không chậm, đánh lên mặt đất, truyền vào trong lỗ tai củamỗi người, rung động bọn họ trái tim, một người trẻ tuổi ăn mặc bình thường, mang trên mặt một tia lười biếng, chậm rãi hướng phía trước sân khấu đi tới.

Hô hấp của mọi người không khỏi trì trệ, cước bộ nện bướcbình thường vô ý của người trẻ tuổi này, lại không biết vì sao, lại để cho hô hấp củabọn họ trì trệ, trong lòng có loại cảm giác thở không nổi, cực độ đè nén.

“Gặp quỷ!” Trong lòng mọi người nhao nhao chửi mắng, cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Nhìn thấy Lâm Hải chậm rãi hướng phía Ngô Đức đi đến, tâm Mục Doanh Doanh cơ hồ nhấc đến cổ họng, một trận cấp tốc phanh phanh nhảy loạn, Mục Kim Vũ cùng Triệu Nguyệt Linh càng là đến gấp gáp thở mạnh cũng không dám, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Bọn họ biết rõ, tiếp theo Ngô Đức có bánmặt mũi cho Lâm Hảihay không, sẽ trực tiếp quyết định vận mệnh của bọn họ, Lâm Hải từ nơi hẻo lánh đi đến trước sân khấu, một đoạn cự ly ngắnnhư vậy, vậy mà để cho bọn họ có loại cảm giác đi qua ngàn vạn năm, vô cùngdày vò.

Ngô Đức một mặt âm ngoan, song quyền nắm chặt, phẫn nộ nhìn Lâm Hải dang hướng gã đi tới, trong lòng đã quyết định, chẳng cần biết hắn là ai, một hồi không ở trước mặt mọi người cắt ngang tứ chihắn, phế hắn thì không được, nếu không khó mà xả được cơn hận trong lòng!

Thế nhưng, theo sau khi Lâm Hải chậm rãi đi vào, tướng mạo dần dần hiện rõ, biểu lộ của Ngô Đức không khỏi khẽ giật mình, sau đó sắc mặt đại biến, trong mắt đột nhiên lộ ra vô cùng hoảng sợ, như gặp quỷ mị, hai cái đùi không tự chủ được, mà run lẩy bẩy.

“Lâm, Lâm thiếu...”Bên trongcổ họngcủa Ngô Đức, gian nan gạt ra mấy chữ, mồ hôi nhất thời lăn xuống, hoảng sợ đến ngay cả lời cũng nói không nên lời.

Lâm Hải chậm rãi đi đến trước mặtNgô Đức, lúc cách gã xa một bước, thì dừng lại, nhìn thấy sắc mặt Ngô Đức trắng bệch, bộ dáng như dốc hết sức ra để run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng, trong lòngLâm Hải cười một tiếng, biết rõ Ngô Đức khẳng định là đã nhận ra mình.

Đã như vậy, vậy thì càng dễ xử lí.

“Bạn trai của Mục Oánh Oánh, chính là ta, ngươi, có cái gì muốn nói sao?” Lâm Hải chậm rãi nhìn móng tay, lấy ánh mắt tùy ý nghiêng qua liếc nhìn Ngô Đức một chút, miễn cưỡng nói nói.

“Con mẹ ngươi, ngươi mẹ nó là ai vậy?!”

“Làm sao dám theo Ngô thiếu nói chuyện như vậy đâu, tin lão tử giết chết ngươihay không!”

Không đợi Ngô Đức nói chuyện, mấy cái hoàn khốbên cạnh, lập tức nhảy rakêu gào, tranh nhau chen lấn hướng phía Lâm Hải mắng.

Ngô Đức vốn là bị dọa đến hồn đều nhanh bay, bây giờ lại bị mấy cái đồng đội heokhông có mắtnày đến quấy nhiễu, hai chân càng là mềm nhũn, kém chút nằm trên đất.

“Ta cút mẹ mày đi!” Ngô Đức quay đầu lại, một bàn tay đem một cái hoàn khốhung hăng kêu gào kia, tát tới răng rơi đầy đất, vẫncòn không hết hận, đi lên lại là một hồi đạploạn, hoảng sợ trong lòng lại đã tăng lên tới cực điểm, đem cái nhị bức không có mắtnày mắng chết.

Bà nội ngươi a, đây là ngại lão tử chết không đủ nhanh sao?

Vuốt mông ngựa cũng mẹ nó trước tiên đem con mắt đánh bóng a, không nhìn đứng đối diện mẹ nó là ai sao, đó là Sát Thủ Hoàn Khố, Lâm Ma Quỷ a!

Lâm Hải cũng không nói chuyện, nghiền ngẫm nhìn lấy Ngô Đức, đang như kẻ điên màđiên cuồng báo thù hoàn khốvuốt mông ngựa, mà trong sảnh hội trường, những người khác, tất cảlại đều mắt trợn tròn.

Đám người này rõ ràng là đang đứng ra giúp Ngô thiếu, làm sao bây giờ lại bị Ngô thiếu hành hung một trận, còn đánh ác như vậy a? Mọi người trăm mối vẫn không có cách giải.

Một mực đánh đám hoàn khốkia ngã xuống đất cầu xin tha thứ xong, Ngô Đức mới run rẩy thân thể, quay đầu, hướng phía Lâm Hải gạt ra một cáinụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Lâm, Lâm thiếu...” Ngô Đức vừa hô hai tiếng, liền không nói được nữa, sau đó đột nhiên, phù phù một tiếng, quỳ gốitrước mặt Lâm Hải, ôm bắp đùiLâm Hải liền bắt đầu gào lên.

“Lâm thiếu, tha mạng a Lâm thiếu, ta thật không biết Mục Doanh Doanh là bạn gái củangài, nếu không đánh chết ta cũng không dám có ý nghĩ xấu a!”

Một mànbất thình lình này, để tất cả mọi người bên trongphòng cũng mộng bức, từng cái chấn kinh trợn mắt há hốc mồm, quả thực không thể tin được hết thảy mà mình đã nhìn thấy.

“Mẹ nó, tình huống như thế nào?” Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, Ngô Đức bên trong ngày thường hung hăng càn quấy, không ai bì nổi, vậy mà lại tại trước mặt mọi người quỳ xuống với người tacầu xin tha thứ!

Đồng thời với chấn kinh, còn có một cái vấn đề khác, cũng xuất hiệnở trong lòng, làm cho Ngô Đức phải ở trước mặt mọi người quỳ xuống, kêu rên cầu xin tha thứ, người trẻ tuổi trước mặt này, là có thân phận gì?

“Chờ một chút, Ngô Đức giống như gọi hắn là Lâm thiếu!” Những tinh anh thượng lưu tai to mặt lớn tại Yến Kinh, bắt đầu nhíu mày suy tư, cái Lâm thiếu này là người thế nào?

“Lâm thiếu. Lâm thiếu!!!”

Bỗng nhiên, bên trongnão hảicủa tất cả mọi người, gần như đồng thời ở giữa toát ra một cái tên,lúc lần nữa nhìn về phía Lâm

Hải, không khỏi lạnh cả người, trong lòng đánh loạn, tóc gáy đều dựng lên!

“Sát Thủ Hoàn Khố, Lâm Ma Quỷ!!!” Một trận thanh âmnuốt nước miếng, vang lênọc ọc, người trong phòng này, rốt cục đoán được Lâm Hải là ai!

Giết Hạ Bân, chôn Hạ Dũng, đập Trình Huy, làm Tô Hạohoảng sợ phát điên, một người một chó một tùy tùng, đại náo Hạ gia, làm cho Hạ Viễn phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, đơn thương độc mã một mình đánh tới Tô gia, một thanh đại hỏa đem Tô gia đốt thành tro bụi, ba ngày không tắt, cả nhà đều là bị diệt!

Nhữngsự kiện lớn làm cho người nghe kinh sợ này, tất cả đều xuất ra từ tay của người trẻ tuổi trước mắt này!

Tuy trừ Ngô Đức, những người bọn họ này cũng không biết được tướng mạo củaLâm Hải, nhưng sự tích của Lâm Hải, vẫn là đang điên cuồng truyền ra tại bên trong phạm vithượng tầng của bọn họ.

Đặc biệt là sau khi Tô Hạo phát điên, há miệng ngậm miệng, đều là một mặt hoảng sợ lặp đi lặp lại câu nói Lâm Hải là ma quỷ kia, cái loại hoảng sợ phát ra từ linh hồncủa Tô Hạo kia, để những người bọn họ này nghe đến không rét mà run!

Trong lúc bất tri bất giác, xưng hàoLâm Ma Quỷ, tại bên trong vòng xã hộithượng tầng, đã điên cuồng truyền ra.

Cùng lúc đó, đám công tử bột trên thượng tầng kia, cũng biết tân Tứ thiếu gia Yến Kinh được bọn họ xem làm thần tượng, đã có ba cái đưa tại bên trongtay Lâm Hải, nhấc lên tênLâm Hải,quả thực là vừa run vừa sợ, trực tiếp đem Lâm Hải xem như khắc tinh của đám công tử bột, bên trong đám càng là lấy cho Lâm Hải cái ngoại hiệugọi là Sát Thủ Hoàn Khố.

Nhất là Ngô Đức, sau khi biết ba cái còn lại trong tân Tứ thiếu giaYến Kinh, chết thì chết, điên lại điên, bị đánh thì bị đánh, càng là bị dọa đến nơm nớp lo sợ, sợ Lâm Hải ngày nào đó tâm tình không thuận, tìm tới gã, đem tân Tứ thiếu giaYến Kinh bọn họ tận diệt.

Thậm chí, Ngô Đức còn đặc biệt hướng đám công tử bột kia truyền lời, người nào mẹ nó còn đem gã liệt vào một trongtân Tứ thiếu giaYến Kinh, cũng là đại cừu nhân thứ nhất của gã, không chết không thôi!

Từ khi hung danh củaLâm Hải, truyền ratạibên trong phạm vihoàn khố, Ngô Đức đã cẩn thậngấp trăm lần, sợ ngày nào chọc tới vị đại gia này, cũng bị đối phó giống như ba cái còn lại bên trong tân Tứ thiếu gia Yến Kinh, đem gã cũng thu thập xong.

Nhưng ai nghĩ tới người tính không bằng trời tính, cũng chỉ là muốn chơi một nữ hài nhà phổ thông nhưthế, đối với Ngô Đức mà nói bất quá chỉ là một sự kiệntầm thường, không nghĩ tới liền thật vừa đúng lúc, đem tôn đại thần người nào gặp cũng rung độnglá gannày, dẫn ra ngoài.

Ngô Đức gào khóc thảm thiết, khóc đến thê thảm cùng cực, bi thiên động địa, gã là thật sợ, sợ đến bên trong xương, dù sao vết xe đổ đang ở trước mắt a, xưng hô Lâm Ma Quỷ cũng không phải nói không, một cái khó mà nói, gã liền phải bước theo gót Hạ Bân, Tô Hạo a!

Lâm Hải cúi đầu nhìn Ngô Đức ôm bắp đùi mình khóc ròng ròng, trên mặt nhất thời tối sầm lại!

“Bà nội ngươi, nước mũi cũng chảy đến trên quầnca ca!” Lâm Hải tức đến một chân đem gã đá bay ra ngoài, thân thể Ngô Đức phanh quẳng xuống đất, nện đến bàn ghế tung bay, lại không ai dám phát ra âm thanh.

Toàn bộ người trong phòng, đều câm như hến, nhìn Lâm Hải, trên mặt lộ rahoảng sợ thật sâu, sau khi đoán ra thân phận của Lâm Hải, bọn họ từng cái sắc mặt trắng bệch, thở mạnh cũng không dám.

Dù sao, Lâm Hảitrong truyền thuyết, đây chính là cáima quỷ động một tí là diệt cả nhà người ta a, Tô gia nhiều người như vậy, cũng bị hắn cho một trận đại hỏa, thiêu cho chếthết, ai biết cái ma quỷnày, có thể tâm huyết dâng tràohay không, đem tất cả bọn họ cùng một chỗ đều xử lý a.

Nhóm nhân vật thượng tầng nổi tiếng lúc đầu có thể lấy việc tham gia cái tiệc rượu mà Ngô Đức tổ chức này làm vinh quang, giờ phút này trong lòng dâng lên vô hạn e ngại cùng hối hận.

“Lâm thiếu, tha mạng a, Lâm thiếu!” Ngô Đức bị Lâm Hải đámột chân khung xương kém chút quẳng vỡ, nhưng gã giờ phút này nào còn có dư thời gian để đau a, như một con chó, lại hướng phía Lâm Hải bò qua.

“Ngừng, ngừng!” Lâm Hải như là gọi gia súc, hướng phía Ngô Đức nhất chỉ, “Ngừng cho ta!”

Ngô Đức nhất thời giật mình, bị dọa đến ngừng tại nguyên chỗ, nấc nấc hai tiếng, liền khóc cũng không dám khóc, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, một mặt hoảng sợ.

“Thật mẹ nó buồn nôn, không có việc gì thì múa cái trò này làm gì, chỉnh một chút đi.” Lâm Hải nhìn Ngô Đức dạng như vậy, buồn nônmột trận, mỉa mai một câu, xoay người lại đến trước mặt Mục Doanh Doanh.

“Đi, chúng ta về nhà!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, mọi người vội vàng bối rối tránh ra một con đường, liền đầu cũng không dám ngẩng lên, sợ chọc tới vị Lâm Ma Quỷnày, đưa tới tai hoạ ngập đầu.

Chờ Lâm Hải cùng một nhà Mục Doanh Doanh rời khỏi hiện trường, thanh âm phù phù liên tiếp truyền đến, lại có mười mấy người, hai chân như nhũn ra, ngã ngồi trên mặt đất, coi như ngườicòn đứng được, quần áo cũng bị mồ hôi lạnh làm ẩm ướt, trong lòng sợ không thôi!

Lâm Hải lại không biết, hung danhcủa hắn, đã khủng bố như vậy!

Chương 806: Ta ở bên cạnh, cũng nhìn thấy!

Ra khỏi hội sở thương vụ Thiên Đô , Lâm Hải mới dừng lại bước chân, hướng phía Mục Doanh Doanh mỉm cười.

“Không có việc gì, Ngô Đức về sau cũng không dám tiếp tục quấy rối ngươi nữa!”

Mục Doanh Doanh lúc này mới từ trong khiếp sợ hồi tỉnh lại, nhìn Lâm Hải mà choáng vángmột trận.

Nàng ta tuy đem hi vọng ký thác vào trên thânLâm Hải, nhưng đối với chuyện Lâm Hải đến tột cùng có thể giúp được một tayhay không, trong lòng cũng là không hề có một chút niềm tin nào,nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, Ngô Đức vừa nhìn thấy Lâm Hải, vậy mà như là giống như chuột thấy mèo.

Ngô Đức có năng lượng lớn bao nhiêu, những ngày này nàng ta thế nhưng là từ chỗ cha mẹ biết rõ nhất thanh nhị sở, có thể nói tại Yến Kinh là một tay che trời, nhưngcho dù như thế, cũng bị Lâm Hải dọa đến quỳ xuống đấttại chỗ cầu xin tha thứ, năng lượng của Lâm Hải này, khủng bố đến cỡ nào ?

Mục Doanh Doanh quả thực không dám nghĩ.

Mà cặp vợ chồng Mục Kim Vũ cùng Triệu Nguyệt Linh, vẫn luôn ở vào trạng thái mộng bức, cho tới bây giờ cũng vẫn cảm thấy, hết thảyphát sinhtrước đó, là không chân thực như vậy!

Bất quá, hai người đến cùng cũng đều đã trải qua mưa to gió lớn, giờ phút này đã từ trong lúc khiếp sợtrước đó chậm rãi tỉnh lại, nhìn sangLâm Hải, trong mắt liên tụccó dị sắc.

“Tiểu Lâm a, hôm nay thật là cảm tạ ngươi, như vậy đi, thời gian còn sớm, thúc thúc mời ngươi ăn một bữa cơm, biểu thị một chút cảm tạ.”

“Đúng vậy a đúng vậy a, nếu không tới bên trongnhà ăn đi, a di tự mình xuống bếp!”Triệu Nguyệt Linh bây giờ nhìn Lâm Hải, hai mắt thẳng tỏa ánh sáng, thấy thế nào cũng đều thuận mắt, quả thực có loại cảm giác mẹ vợ nhìn con rể, bà ta thế nhưng là có một bụng lời nói, muốn hỏi hỏi Lâm Hải đây.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, lắc đầu.

“Không cần, thúc thúc a di, ta còn có việc, cứ như vậy đi.” Nói xong, Lâm Hải áy náy cười một tiếng, Lý Kiện đã đem xe lái tới, Lâm Hải lên xe, sau đó hướng phía Mục Doanh Doanh khoát khoát tay, nghênh ngang rời đi.

“Ai, như thế nàolại đi a?” Triệu Nguyệt Linh một mặt tiếc hận, sau đó oán trách vỗ nhè nhẹ đánh Mục Doanh Doanh một chút.

“Ngươi đứa nhỏ này, làm sao cũng không biết giữ lại một chút!”

“Còn có, kết giao với người bạn traitốt như vậy, làm sao cũng khôngnói cùng mụ mụ a, ngươi đã lớn, mụ mụ sẽ không phản đối ngươi nói chuyện yêu đương, mau cùng mụ mụ nói nói, cái Tiểu Lâmnày, là con nhà ai, phụ mẫu là làm cái gì...”

Triệu Nguyệt Linh một mặt mừng rỡ hiếu kỳ hướng Mục Doanh Doanh truy hỏi, nhưng Mục Doanh Doanh chỉ cau mày không nói một lời, chỉ là nhìn xe của Lâm Hải đi xa, tâm lý đột nhiên vắng vẻ, khó chịunói không nên lời.

“Doanh Doanh a, Tiểu Lâm là cái hài tửkhông tệ, nam sinhưu tú như vậy, bên người khẳng định có không ít nữ hài truy cầu, ngươi cũng cần phải nắm chắc a.” Mục Kim Vũ cũng ở bên cạnh, lời nói thấm thía giao phó.

“Ai nha, các ngươi nói cái gì đó, ta cùng hắn chỉ là bằng hữu bình thường, mới gặp qua một lần mà thôi.” Mục Doanh Doanh không biết vì sao, trong lòng bực bội một trận, mở rộng bước chân, tiến vào bên trongxe.

“Chỉ gặp qua một lần?” Mục Kim Vũ cùng Triệu Nguyệt Linh hai mặt nhìn nhau, nhưng rất nhanh, hai người cũng tiến vào trong xe, bọn họ cảm thấy, rất có cần phải, cùng nữ nhi hảo hảo nói chuyện.

Về đến trong nhà, Lâm Hải vừa mới vào nhà, điện thoại liền vang, xem xét, là Mục Doanh Doanh đánh tới.

“Hôm nay cảm tạ ngươi!”

“Không cần khách khí, ta đã nói qua, thiếu ngươi một cái nhân tình, thiên đại phiền toái, ta cũng giúp ngươi dẹp yên!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng nói.

“Há, vậy ngươi sớm nghỉ ngơi, ngủ ngon!” Mục Doanh Doanh tắt điện thoại, trong lòng mạc danh kỳ diệunắm chặt đau nhức một trận.

“Chỉ là đang trả ta nhân tình sao?”Trong lòng Mục Doanh Doanh vô cùng thất lạc, không để ý đến phụ mẫu ở bên tai một lần lại một lần hỏi thăm, trực tiếp đem đầu nhét vào bên trongchăn mền.

Lâm Hải ngồi vào ban công, hai mắt khép hờ, tiến vào trạng thái tu luyện.

Tu luyệnmấy ngày nay, để hắn có loại cảm giácsắp đạt tới viên mãn, chân khí trong cơ thể tràn đầy ngưng thực, cơ hồ cố hóa, dùng không bao lâu, rất có thể liền sẽ đạt tới Ngưng Chân cảnh đỉnh phong!

Đến lúc đó, cách Giả Đan cảnh, chỉ còn cách xa một bước, đột phá đã ở trong tầm tay, Lâm Hải đã được chứng kiến thực lực của cái lão quỷcổ trang bên Ven hồ Thanh Thanhkia, trong lòng rất là chờ mong!

Không lâu lắm, Liễu Hinh Nguyệt mở cửa, về đến trong nhà, trong lòngLâm Hải nhất thời vui vẻ, kết thúc tu luyện, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt lộ ra một nụ cười bỉ ổi.

“Tiểu bảo bối của ta đã trở về á.” Lâm Hải đi qua, trực tiếp đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực, giở trò.

“Ai nha, chán ghét a, người tađi tắm trước.” Liễu Hinh Nguyệt bị Lâm Hải tra tấn rã rời bất lực một trận, vội vàng đem hắn đẩy ra, cười duyên chạy vào phòng tắm.

Trước mắt Lâm Hải không khỏi sáng lên, hắc hắc hắc cười xấu xa, đem một cái túi, đưa tới trong phòng tắm.

“Hinh Nguyệt, lúcnữa ra ngoài, đem cái này mặc vào!”

“Biết rõ.” Liễu Hinh Nguyệt duỗi cánh tay như ngọc ra, đem cái túi tiếp nhận, sau đó phanh cái đem cửa đóng lại.

“Không cho phép nhìn lén nha.”

“Hứ, ca ca muốn nhìn, còn cần nhìn lén sao. Trực tiếp liền giết đi vào!” Lâm Hải bĩu môi một cái, tà tà cười một tiếng, trở lại phòng ngủ, nằm ở trên giường, một mặt mơ màng chờ đợi Liễu Hinh Nguyệt.

“Lão công ~” không biết qua bao lâu, đột nhiên, một thanh âm tràn ngập vô tận dụ hoặc cùng mềm mại ngượng ngùng, truyền vào lỗ taiLâm Hải.

Lâm Hải chỉ là nghe được thanh âm, liền tê dạimột trận, đột nhiên ngồi dậy, sau đó máu mũi trực tiếp liền phun ra ngoài.

“Mẹ nó!”Con mắt Lâm Hải lập tức liền thẳng.

Chỉ thấy Liễu Hinh Nguyệt, khuôn mặtkiều mị ngượng ngùng như hoa, mang trên mặthồng nhuận phơn phớt sau khi tắm, tócướt sũng, tản ra bả vaitrắng nõn,thân thể mềm mại có lồi có lõm, dựa vào trên khung cửa, một đôi mắt đẹp, nhu tình mang theo một tia mê say vũ mị, nhìn mình chằm chằm, tràn ngập vô tận dụ hoặc!

Càng thêm muốn mạng là, Liễu Hinh Nguyệt giờ phút này, chính là ăn mặc bộ nội y tình thú mà Lâm Hảiđã mua, phối hợp với dáng người ngạo nhân cùngthân thể mềm mại trắng như tuyết này, quả thực đem hồn Lâm Hải cũng câu đi.

“Tiểu bảo bối của ta, lão công yêu chết ngươi!”

Lâm Hải trực tiếp nhảy dựng lên, đem Liễu Hinh Nguyệt dốc sức ấn ngã xuống giường.

Trải qua đại chiến xong, Liễu Hinh Nguyệt mang theo nụ cườingọt ngào thỏa mãn, ngủ thật say, Lâm Hải thì là một mặt sảng khoái, say mênói không nên lời.

“Đậu móa, ca ca đời trước tích cái đứcgì, lại có thể để Hinh Nguyệt làm lão bà của ta?” Lâm Hải tâm lý đắc ý, xoay người.

“Mẹ nó!” Vừa lật người lại, chỉ thấy một cái thân thể mềm mạingạo nhân, đang nằm ở bên người hắn, khuôn mặtyêu diễm đến cực hạn, cơ hồ dán tại trên mặt hắn, Lâm Hải không khỏi hoảng sợ toàn thân đánh giật mìnhmột cái!

Vỗ trái tim nhỏ, một trận thở mạnh, hơn nửa ngày mới thở ra hơi.

Sau đó, Lâm Hải tức giận liếc trắng Sở Lâm Nhi một chút, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Ta nói, Lâm Nhi Công chúa, nhờ ngươi có thể đừng xuất quỷ nhập thầnnhư thế hay không, sẽ hù chết người!”

Sở Lâm Nhi cũng không đáp lời, đôi mi hơi hơi nhíu lại, chỉ là sững sờ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Uy, ngươi không sao chứ, ngốc?” Lâm Hải cảm thấy rất ngờ vực, vươn taylúc lắc tại trước mặtSở Lâm Nhi.

“A.Mặt ngươi làm sao hồng như vậy? Sinh bệnh?” Lâm Hải nhịn không được vươn tay, tại trên trán Sở Lâm Nhi nhẹ nhàng sờ một chút.

“Trời ạ, làm sao nóngnhư thế?” Lâm Hải lần này thật hoảng, Sở Lâm Nhi là quỷ a, thân thể hẳn là âm u băng lãnh mới đúng, giờ phút này cái trán lại nóng hổi như lửa, không phải là xảy ra chuyện gì chứ ?

Lâm Hải lập tức ngồi xuống, nhìn Sở Lâm Nhi một trận gấp gáp.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi đến cùng làm sao, có nặng lắm không?”

Giờ phút này, trong lòngLâm Hải, vậy mà không khỏi hốt hoảngmột trận,bên trong ánh mắt toát ra lo lắngthật sâu.

Sở Lâm Nhi lẳng lặng nhìn Lâm Hải, qua một hồi lâu, mới nhíu mày mở miệng.

“Vừa rồi, ngươi cùng Liễu Hinh Nguyệt đang làm cái gì? Ta ở bên cạnh, cũng nhìn thấy!”

Phốc!

Sở Lâm Nhi vừa nói xong, Lâm Hải trực tiếp nằm trên đất.

Chương 807: Bị lột

“Ngươi nói ngươi vừa mới, liền ở bên cạnh nhìn đâu?.” Lâm Hải quả thực không biết nên hình dung tâm tìnhgiờ phút này của mình như thế nào, một gương mặt mo dở khóc dở cười, biểu lộ đặc sắcnói không nên lời.

Sở Lâm Nhi nhìn bộ dáng của Lâm Hải là lạ, đôi mắt đẹp càng phát ra nghi hoặc.

“Các ngươi đến cùng là đang làm gì, nhanh nói! Vì cái gì khi ta nhìn, trái tim đều nhanh nhảy ra, hơn nữa toàn thân nóng lên, một chút khí lực đều không có, còn có một loại, một loại cảm giácđặc biệt quái lạ, khó chịunói không ra lời...”

“Không phải đâu,giáo dục giới tính ởĐịa Phủ kém như vậy?” Lâm Hải ngạc nhiênmột trận, Sở Lâm Nhi vậy mà thật không hiểu, bất quá nghĩ đếnthân phận của Sở Lâm Nhi, cảm thấy nàng không hiểu cũng là chuyện đương nhiên.

Dù sao người ta cũng là Công chúa, người nào không có việc gì nhàn nhức cả trứng, mà dám nói những cái này cùng với nàng a, trừ phi không muốnđầu.

Nhìn bộ dáng của Sở Lâm Nhi, một mặt ửng hồng hô hấp dồn dập, mị nhãn ngậm xuân dụ hoặc, Lâm Hải bỗng nhiên cười xấu xa một tiếng.

“Ngươi thật muốn biết rõ?” Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhinhướn nhướn mày.

Sở Lâm Nhi nhìn Lâm Hải này một mặt bỉ ổi, trong lòng nhất thời dâng lên báo động, bất quá, lòng hiếu kỳ mãnh liệt, vẫn là để nàng nhịn không được mở miệng.

“Ngươi nhanh nói, không cho phép giấu diếm!”

“Hắc hắc hắc...” Lâm Hải cười xấu xamột trận, “Kỳ thực cũng không có gì, liền là một loại trò chơi mà thôi, có thể cường thân kiện thể, vui vẻ thể xác tinh thần, đám người ở mỗi cái tuổi tác mỗi cái giai đoạn đều yêu thích đây.”

“Thế nào a? Có dám thử một lần hay không nha? Ca ca có thể miễn phí chơi với ngươi nha.” Lâm Hải cười xấu xa lấy, đùa giỡn Sở Lâm Nhi nói.

Môi son củaSở Linh Nhi khẽ mở, do dự một chút, sau cùng vừa ngoan tâm.

“Thử liền thử, có cái gì không dám. Đến a!”

“Ách...” Lần này đến phiên Lâm Hải choáng váng, mẹ nó, ca ca chỉ là nói đùamột câu, cái gái ngốc này vậy mà muốn thử thật a.

“Cái kia, vẫn là quên đi!” Lâm Hải phạm sợ, ngoài miệng chiếm chiếm tiện nghi thì có thể, nhưng cùng Sở Lâm Nhi làm thật, cho hắn mượn cái lá gan hắn cũng không dám nha.

Đây chính là Công chúaĐịa Phủ a, nếu thật là đần độn u mê, bị chính mình quyển quyển xoa xoanhư thế, lão gia hỏa Sở Giang Vương kia, còn không đặc biệt từ dưới nền đất chui ra, đem chính mình thiến a!

“Không được, nói thử một chút liền thử một chút!” Kết quả Lâm Hải nhận sợ, Sở Lâm Nhi lại không chịu, từ trên giường ngồi dậy, hai mắtlóe ánh sáng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, một bộ dáng nóng lòng muốn thử.

“Uy, ngươi muốn làm gì!” Lâm Hải tranh thủ thời gian hai tay ôm ngực, làm ra một bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Trên gương mặt yêu diễm của Sở Lâm Nhi cười một tiếng, chậm rãi hướng phía Lâm Hải đi tới.

“Ngươi, ngươi đừng tới đây a, lại tới ta sẽ phải hô phi lễ!” Lâm Hải xuống giường, quái khiếu chạy đến phòng khách.

“Ngoan, ngươi liền theo cô nãi nãi đi!”Hai con mắt Sở Lâm Nhi bốc lên ánh sáng, trực tiếp đem Lâm Hải bổ nhào vào trên ghế sa lon, đôi chân dài sung mãn co dãn, khoác tại trên bụng Lâm Hải, đem Lâm Hải ép dưới thân thể.

“Ta qua, ngươi chơi thật a, cứu mạng a phi lễ a!”

Đúng lúc này, chỗ cửa sổban công, một trận cuồng phong tràn vào tới.

Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi đột nhiên giật mình, nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một con chim lớn bay vào được, trên lưng nó còn chở đi con chó Teddy tướng mạo kỳ lạ, chính là A Hoa cùng Tiểu Hồng.

“Mẹ nó, không đi đường thường a!”

A Hoa từ trên lưng Tiểu Hồng nhảy xuống, nhảy lên đến trước sô pha, nhìn tư thế bất nhã của Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi, trừng hai cái mắt chó, nhất thời liền kinh ngạc đến ngây người.

“Ba ba, Lâm Nhi Công chúa, ta phát hiện các ngươi có gian tình, các ngươi sẽ không giết ta diệt khẩu đi. Nếu quả thật chỉ có một con đường chết mà nói, trước khi chết, ta cầu các ngươi, tìm cho ta một conchó cái ôn nhu xinh đẹp đi, ta lựa chọn cái chếtthoải mái!”

A Hoa ngửa mặt lên, làm ra một bộ dáng khẳng khái chịu chết, kết quả phía sau trực tiếp đập tới một cái cánh khổng lồ, đem A Hoa quất bay lên đụng ở trên tường, quẳng xuống đất ngao ngao trực khiếu.

“Ngươi cái không có lương tâm, vậy mà còn băn khoăn chó cái, lão nương không mạnh hơn đám chó cái kia sao?Ngươi trở về phòngcho ta, lão nương để ngươi kiến thức một chút!”

Tiểu Hồng bay qua, một cánh đem A Hoa quạt vàophòng khách bên cạnh, chính mình cũng đi theo vào, phanh một tiếng đóng cửa phòng lại.

“Cứu mạng a, phi lễ nha!”Trong phòng khách liền truyền đến tiếng kêu rêncủa A Hoa, bi thiên động địa, cực kỳ bi thảm.

“Hắc hắc hắc, để ngươi cái chó lưu manh này loạn nói, lần này thoải mái đi?” Nghe A Hoa kêu thảm, Lâm Hải trên mặt lộ ra làm xấu nụ cười.

“Tốt, hiện tại không ai quấy rối, chúng ta tiếp tục thôi!”Hai mắt Sở Lâm Nhi bốc lên ánh sáng, hướng phía Lâm Hải liếm liếm đầu lưỡigợi cảm.

“Đừng a, phi lễ a!”Tiếng hét thảm của Lâm Hải, nhất thời quanh quẩn tại toàn bộ phòng khách...

Hai người nháo đủ, Sở Lâm Nhi bắt chéo hai chân ngồi ở trên ghế sa lon, trên gương mặt xinh đẹp đắc ýmột trận, Lâm Hải cũng ngồi tại bên trongnơi hẻo lánh, hai tay ôm ngực, hai mắt rưng rưng, ủy khuất như cái tiểu tức phụ.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là người của ta!” Sở Lâm Nhi hướng phía Lâm Hải đưa cái con mắt, đắc ý nói nói.

“Nghĩ đến đẹp, ngươi chính là đạt được thân thể ta, cũng không chiếm được tâm củata.” Lâm Hải một mặt ủy khuất, tức giận nói nói.

“Khanh khách!”

Sở Lâm Nhi cười đến nhánh hoa run rẩy, đem Lâm Hải nhìn mà kém chút phun máu.

“Nếu ngươi muốn nóinhư thế, này ta không thể làm gì khác hơn là tới một lần nữa!” Nói xong, Sở Lâm Nhi liền muốn lần nữa hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Uy, ngươi nháo đủ hay chưa!” Lâm Hải bị dọa đến vội vàng đứng lên, một mặt đề phòng.

“Có việc thì nói a, đừng làm loạncho ta, cẩn thận đem Hinh Nguyệt đánh thức, đến lúc đó ngươi để ca ca giải thích thế nào a!”

Thấy Lâm Hải bộ dángmột mặt nghiêm túc, Sở Lâm Nhi mới không có tiếp tục hồ nháo, đôi mắt đẹpthu một chút.

“Ta hôm nay tới là muốn nói cho ngươi, Thất Thập Nhị Địa Sát, người ta lại giúp ngươi xong một cái!”

“Oa, thật a, quá tốt!” Lâm Hải nghe xong nhất thời cao hứng tới hỏng.

“Vương Giả của người ta thế nào?” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên lại gần, dùng con mắt yêu diễm cùng cực, tế mị híp mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hỏi.

“Ách... Nhanh, nhanh!” Lâm Hải xấu hổ cười cười, có chút chột dạ.

“Ngươi cũng phải nắm chặt nha!” Sở Lâm Nhi có chút u oán nhìn lấy Lâm Hải, chu cái miệng nhỏ nhắn nói nói.

“Ngươi yên tâm, sự tìnhca ca đáp ứng ngươi, tự nhiên sẽ làm được.”

Thấy Lâm Hải nóinhư thế, Sở Lâm Nhi mới yên lòng.

“Đúng, lần trước bắt quỷ, hẳn là khen thưởng ngươi không ít điểm âm đức đi, có phải lại thăng quanhay không?” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên cười tủm tỉm hỏi.

“Điểm âm đức?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, “Không thấy khen thưởng một chút điểm âm đứcnào nha?”

“Không có khả năng!” Sở Lâm Nhi nói nói, “Cái quỷ kia có đẳng cấp tương đối cao, điểm âm đức khen thưởng, khẳng định còn không ít đây.”

“Thật không có a!” Lâm Hải không khỏi lấy điện thoại di động ra tra nhìn một chút.

“Ta qua!” Lâm Hải xem xét một cái, chợt phát hiện chẳng những điểm âm đức không có, thậm chí ngay cả cái kia quan chức âm Ti của hắn tại Địa Phủ cũng không có.

“Đây là có chuyện gì?” Lâm Hải có chút choáng váng.

Sở Lâm Nhi cũng là một mặt kỳ quái, không rõ ràng cho lắm.

“Nếu không, ngươi hỏi Mã Diệnmột chút?”

Lâm Hải vội vàng tìm tới Weachat củaMã Diện, biên tập một cái tin tức phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Mã. Quan chức của ca tại sao lại không có?

Mã Diện: Địa Phủ cải cáchchế độnhân sự, ngươi nha bị lột rồi. (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

“Mẹ nó!” Lâm Hải nhất thời không vui, tuy hắn vốn là không muốn làm cái đồ bỏ âm Ti Địa Phủnày, nhưng vô duyên vô cớ bị người lột, trong lòng cũng khó chịu a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên. : Dựa vào cái gì đem ca ca lột?(phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Mã Diện: Bởi vì ngươi không tới điểm danh thôi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cũng không ai cho ta biết phải điểm danh nha?

Mã Diện: Đó là bởi vì Mã ca ta cố ý đem ngươi để lọt, ha ha ha, tức giận không?

“Đại gia ngươi!”Mặt Lâm Hải nhất thời liền đen, nguyên lai là tên vương bát đản Mã Diện này ở giữa giở trò.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nha có phải chán sống hay không?

Mã Diện: (một cáibiểu lộ ngươi cắn ta a, ta không quen nhìn ngươi ngủ ta à)

Lâm Hải nhìn cái biểu lộtiện tiệntrên màn ảnhkia, cái mũi quả thực cũng tức điên, cái này con mẹ nó vẫn là bộ biểu lộ mà ca ca phát cho ngươi đâu, bây giờ lại lấy ra chọc tức ca ca, còn trị không được ngươi à?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta muốn đem sự tình ngươi chơi gái kỹ nữ nói ra! (biểu lộ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi chờ, lão tử đi học trước, tan học lại thu thập ngươi! (biểu lộ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hài tử đừng sợ, ta đang làm thuốccho ngươi, ngươi không thể ngừnguống thuốc a! (biểu lộ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: 110 sao? Nơi này có người trang bức, tràng diện đã không khống chế nổi! (biểu lộ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đã không đơn thuần là cái bên trongnày vấn đề, phía dưới cũng có vấn đề! (biểu lộ)

…

Lâm Hải trực tiếp phát biểu lộ liên tiếp qua, Mã Diện liền quỳtại chỗ.

Mã Diện: Ca, van cầu ngươi, lại cho phát hai bộ bao biểu lộ đi!

Chương 808: Ngươi có tư cách, biết rõ một ít chuyện

Lâm Hải không tiếp tục để ý tới cái Mã Diện ngốc xâu, mà chính là trực tiếp tìm Đỗ Thiên hỏi thăm tình huống, mới biết được nguyên lai Địa Phủ thật là cải cách, hơn nữa còn là xuất phát từ bàn tay của Đỗ Thiên.

Ban đầu quản lý Sứ Giả Câu Hồn trước khi đến Địa Phủ thực sự quá hỗn loạn, là cái quỷ liền có thể thành sứ giả, quan phương cũng không có đăng kýxác thực, cho dù chế tại bên ngoài cũng đều không người biết rõ.

Cuối cùng, Đỗ Thiên ra cái đề nghị, ở mỗi cái khu vực an bài một cái tổng phụ trách, phía dưới thiết trí nhân số Sứ Giả Câu Hồncố định, phàm là Sứ Giả Câu Hồn, đều phải thông qua khảo hạch mới có thể gia nhập, hơn nữa vẫn phải là có điều kiện tiên quyết làphòng trống.

Cứ như vậy lập tức trở nên ngay ngắn trật tự, mà tất cả Sứ Giả Câu Hồn trước đó, tất cả đều bị lột đến sạch, nếu như còn muốn làm, chỉ có thể đi tham gia khảo hạch, chỗ nào có vị trí trống thì qua nơi đó mà khảo hạch.

“Ta qua, ngưu bức a!” Lâm Hải không khỏi có chút bội phục cái tên đầu gỗ Đỗ Thiên này, cái này chính là cùng một cái đạo lý với công anhiện tại mà!

Sau cùng, Đỗ Thiên thần thần bí bí biểu thị, đã dự lưu vị trícho Lâm Hải, chỉ cần Lâm Hải muốn tiếp tục làm Sứ Giả Câu Hồn, thì tùy thời có thể tới khảo hạch, kết quả bị Lâm Hải dứt khoát lưu loát cự tuyệt.

“Những đồ vật này vô dụng rồi, trả lại cho ngươi!” Lâm Hải trực tiếp đem y phục Hắc Bạch Vô Thường cùng Tỏa Hồn Liên lấy ra, trả lại Sở Lâm Nhi, sau đó nhún nhún vai, một mặt vui vẻ.

Dù sao cái chứcSứ Giả Câu Hồn này, lúc trước hắn cũng là không tình nguyện, mạc danh kỳ diệu liền lên làm, hiện tại được giải thoát, ngược lại càng tốt hơn.

“Công chức Địa Phủđó, thật không muốn?” Sở Lâm Nhi ngoẹo đầu, nghiền ngẫm hỏi nói, “Người nào đó không phải còn muốn làm Diêm Vương đó sao?”

“Làm Diêm Vương lại nói khi làm Diêm Vương, cái phá sứ giảnày, ca ca mới chướng mắt đây.” Lâm Hải bĩu môi một cái, cho dù làm Diêm Vương, cũng không thể cất bước từ một cái Sứ Giả Câu Hồn cấp thấp nhất a, này làm đến ngày tháng năm nào qua.

Sở Lâm Nhiliếc trắng Lâm Hải một chút, vung tay lên đem đồ vật thu hồi, nhìn lấy Lâm Hải ngồi vào trên ban công tu luyện, một khắc không ngừng, chạy trốn giống như bay ra ngoài.

“Mắc cỡ chết người, mắc cỡ chết người!” Thẳng đến khi ra khỏi biệt thự, Sở Lâm Nhi mới vỗ ngực, trái tim nhỏ phanh phanh nhảy loạnmột trận.

Trước đó cùng Lâm Hải hồ nháomột trận, nàng cuối cùng đã hiểu rõ Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đang làm gì, tuy mặt ngoài giả bộ như trấn định, một bộ dáng tùy tiện, kỳ thực đã sớm mặt đỏ tim run, ngượng ngùng không yên.

“Phi phi phi, quả nhiên là cái thối lưu manh, đại sắc lang, vậy mà ngay ở trước mặtngười ta, làm sự tìnhxấu hổ như vậy, còn may bản Công chúa băng thanh ngọc khiết, ở trong nước bùn mà không nhiễm, tư tưởng sạch sẽ mới không thể bị hắn làm bẩn, hừ!” Sở Lâm Nhi trực tiếp đem nồi úp tại trên thânLâm Hải, đắc ý nghểnh đầu, bĩu cái miệng nhỏ nhắn bay đi.

Vừa rạng sáng hôm sau, Lâm Hải liền tiếp đượcđiện thoại của Hầu Kiếm Anh, nói Hội trưởngcủa bọn họ hôm nay hẹn Lâm Hải gặp mặttrong nhà, hỏi Lâm Hải có thời gian hay không?

Lâm Hải không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng, hắn cũng muốn gặp Hội trưởng của ngành đặc biệt, sẽ lại là một cái cao nhâncấp bậc gì?

Lý Kiện lái xe, dựa theo địa điểm mà Hầu Kiếm Anh nói, chở Lâm Hải đếntrước một cái biệt thự ở ngoại ô liền dừng lại, Hầu Kiếm Anhđã sớm đứng đợi chờ tại bên trongnày, vội vàng chào đón.

“Lâm tiền bối, ngài đã đến, Hội trưởngcủa chúng ta đã ở bên trong đợi ngài.”

Lâm Hải cười gật gật đầu, xem như bắt chuyện qua, sau đó theo Hầu Kiếm Anh tiến và biệt thự.

“Ừm.”Vừa thấy biệt thự, trong lòng Lâm Hải đột nhiên giật mình, ánh mắt hiện lên một tia ngạc nhiên!

“Trận pháp?” Lâm Hải không khỏi nhìn lạibốn phía, ngôi biệt thự này nhìn như đơn giản, lại bị một tòa đại trậnsát cơ tứ phía bao phủ, một khi có người tiến công vào bên trongnày, thế tất sẽ gặp phải trận pháp phản kíchmãnh liệt.

“Xem ra Hội trưởngcủa cái ngành đặc biệtnày, là một cao nhân!” Lâm Hải âm thầm gật đầu, dù sao dưới thế đời hiện tại, ngườihiểu được trận pháp, thật sự là quá ít, có thể bố trí xuống đại trận bao phủ cả một căn biệt thựnhư thế, thực sự không phải người bình thường là có thể làm đến.

Bất quá, Lâm Hải cũng vẻn vẹn chỉ là ngạc nhiên mà thôi, từ khi học đượcBách Trận Đồcủa Thái Thượng Lão Quân, Lâm Hải đối với Trận Pháp Nhất Đạo, đã đạt tới trình độđỉnh phong, tuy cái sát trậnbên trongnày, có phần có chút uy lực, nhưng ở trong mắt Lâm Hải, lại là trăm ngàn chỗ hở, tuỳ tiện liền có thể phá đi!

Theo Hầu Kiếm Anh đi đến đại sảnh, Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão giả râu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt, ngồi ngay ngắn trên ghế ngồi, đang tò mò hướng phía hắn trông lại.

Ánh mắtcủa hai người, trong nháy mắt chạm vào nhau ởtrên không trung!

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ khí tứcvô cùng to lớn, trong nháy mắt bao phủ trên khôngmình, phảng phất như Thái Sơn Áp Đỉnh áp thẳng xuống, để trong lòng hắn như gặp phải trọng kích, một hơi giấu ở trong ngực, hai chân mềm nhũn, cơ hồ ngã sấp xuống!

“Hừ!” Lâm Hải rên lên một tiếng, một cỗ khí thế mãnh liệt thoát thể mà ra, hợp lực chống lại cỗ áp lực thật lớn này, thân thể cũng nhịn không được mà run nhè nhẹ, xương cốt tứ chi khanh khách rung động, trên mặt nổi gân xanh, lại mang theo một cỗ bất khuất quật cườngkhông phục!

“Di?” Lão giả khẽ di một tiếng, hai mắt tỏa sáng, cỗ khí thế vô cùng to lớn này vừa chạm vào liền tức thu, Lâm Hải chợt cảm thấy toàn thân đầy thoải mái, nhưng trong lòng lại hiện lên vẻ hoảng sợ!

“lão giảtrước mặt, so vớilão quỷ cổ trang ở Ven hồ Thanh Thanh, còn mạnh hơn nhiều, thực lực quả thựcsâu không lường được, chính mình xa xa không phải là đối thủ!”

Hầu Kiếm Anh cũng không phát giác, vừa thấy mặt, lão giả đã cùng Lâm Hải thăm dò một chiêu, y đi đến gần lão giả, mở miệng giới thiệu.

“Hội trưởng, vị này chính là Lâm Hải, Lâm tiền bối!” Nói xong, Hầu Kiếm Anh lại hướng phía lão giả nhất chỉ, hướng Lâm Hải giới thiệu.

“Lâm tiền bối, vị này chính là Hội trưởngcủa ngành đặc biệtchúng ta, Đông Phương Du Long lão tiên sinh!”

“Đông Phương Du Long.”Lông mày Lâm Hải nhướn lên, hướng phía lão giả ôm quyền, hơi hơi cúi đầu.

“Vãn bối Lâm Hải, bái kiến Đông Phương Hội trưởng!”

“Ha ha, Lâm tiểu hữu không cần phải khách khí, nhanh ngồi!” Đông Phương Du Long cởi mở cười một tiếng, cánh tay hư nhấc, ra hiệu Lâm Hải ngồi xuống.

Lâm Hải mỉm cười, cũng không khách khí, ngồi xuốngtại vị trí đầu dưới.

“Sự tìnhTô gia, ta đã nghe Hầu trưởng phòng nói, đa tạ Đông Phương Hội trưởng, đã hỗ trợ giải quyết tốt hậu quả!” Lâm Hải lần nữa liền ôm quyền, hướng phía Đông Phương Du Long gửi tới lời cảm ơn.

“Chỉ là việc nhỏ, không cần phải nói!” Đông Phương Du Long cười khoát khoát tay, sau đó sắc mặt nghiêm lại, mang theo ngạc nhiên nhìn về phía Lâm Hải.

“Tô gia mặc dù không có cao thủđỉnh tiêm, nhưng thực lực cũng không thể khinh thường, Lâm tiểu hữu tuổi còn trẻ, vậy mà có thể lấy sức một mình, đem Tô gia diệt tộc, quả thực rất cao minh.”

“Chỉ là không biết...”Ngữ khí của Đông Phương Du Long đột nhiên đình trệ, sau đó tinh quangtrong mắt liền bùng lên, “Không biết sư phụ của Lâm tiểu hữu, là người nào?”

Lâm Hải ngẩng đầu, tiếp xúc cùng ánh mắt của Đông Phương Du Long, nhất thời cảm thấy trong lòng run lên, lại có loại cảm giácbị nhìn xuyên, tựa hồ chỉ có một chút giấu diếm, đều sẽ bị nhìn thấu.

“Tại hạ không có sư phụ, chỉ là đơn thuần ngẫu nhiên đạt được cơ duyên!”

“A.!” Đông Phương Du Long không khỏi sững sờ, một mặt kinh ngạc nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt mang theo một tia ánh mắtkhó có thể tin.

Lâm Hải nở nụ cười nhẹ, cùng ánh mắt của Đông Phương Du Long nhìn thẳng, không có không né tránh.

Đông Phương Du Long nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nhìn hồi lâu, mới chậm rãi gật đầu.

“Lâm tiểu hữu vô sự tự thông, thật là kỳ tài ngút trời, trước đó có nhiều đắc tội, xin đừng trách móc!” Đông Phương Du Long cười ôm quyền, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, lại mang theo một tia khen ngợi.

“Đông Phương Hội trưởng nói quá lời, Hội trưởng tu vi sâu không lường được, tiểu tử bội phục!” Lâm Hải xuất phát từ tôn kínhnội tâm nói.

“Tiểu hữu có thể tại tuổi như vậy, đạt tới Ngưng Chân hậu kỳ, trực tiếp đỉnh phong, cũng đủ để lão hủ, cực kỳ bội phục a!”

Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, trong lòngkhông khỏi kinh hãi, nghĩ không ramột cái ánh mắt lúcvào cửatrước đó, Đông Phương Du Long lại đã đem tu vicủa chính mình, nhìn rõ ràng!

Lâm Hải không khỏi, đối với thực lực của cái Đông Phương Du Longnày, càng thêm kính nể.

“Đông Phương Hội trưởng quá khen, không biết hôm nay ngài hẹn vãn bối đến đây, là có gì phân phó?” Lâm Hải khách khí nói nói.

Ngữ khí của Đông Phương Du Long ngừng một hồi, bỗng nhiên hướng phía Hầu Kiếm Anh phất phất tay, Hầu Kiếm Anh hiểu ý, quay người đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại cóhai người Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long.

Lúc này, Đông Phương Du Long đột nhiên một mặt trịnh trọng, nhìn thẳng vào Lâm Hải, chậm rãi mở miệng.

“Lâm tiểu hữu, ngươi mặc dù chỉ là cảnh giớiNgưng Chân hậu kỳ, nhưng thực lực chân thật, chưa hẳn đã yếu hơn cường giảGiả Đan, bởi vậy, lão hủ cho rằng, ngươi đã có tư cách, biết rõ một ít chuyện!”

Chương 809: Tin tức của Địa Tiên giới

“A.” Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc nhìn về phía Đông Phương Du Long, không biết lão đang chỉ chuyện gì?

Đông Phương Du Long thở dài một tiếng, ánh mắt thâm thúy, nghiêng nhìn phương xa, trên mặt hiển hiện ta một tia ngưng trọng.

“Lâm tiểu hữu, ngươi đã từng nghe nói qua Địa Tiên giới chưa?” Đông Phương Du Long đột nhiên nhìn vào Lâm Hải, trong mắt tinh mang lấp lóe, mang theo một tia sắc bén.

“ Địa Tiên giới?” Lâm Hải sững sờ, mờ mịt lắc đầu.

Hắn chỉ biết Thiên Đình cùng Địa Phủ, cái Địa Tiên giới này vẫn là lần đầu nghe nói.

Đông Phương Du Long chậm rãi gật đầu, “Lấy niên kỷ của Lâm tiểu hữu, không biết Địa Tiên giới, cũng là bình thường.”

“ Địa Tiên giới, vốn là một cái thông đạo kết nối giữa Nhân Gian giới cùng Tiên giới, thế nhưng là tại mấy trăm năm trước, không biết vì sao, lại đột nhiên ngăn cách cùng Nhân Gian giới.”

“A?” Lông mày Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, hắn tuy không biết sự tình tiên giới, nhưng lại biết rõ sự tình Tiên Phàm ngăn cách, chỉ là không nghĩ tới ở giữa Thiên Đình cùng Nhân Gian, còn cách một Địa Tiên giới.

“Ở trước khi Nhân Gian giới cùng Địa Tiên giới không bị ngăn cách, ” Đông Phương Du Long tiếp tục nói nói, “Nhân gian phàm là có người tu vi đạt tới Giả Đan chi cảnh, liền sẽ có Sứ Giả của Địa Tiên giới, đem người dẫn vào Địa Tiên giới.”

“Mà phụ thân ta, liền là một trong những Sứ Giả mà Địa Tiên giới phái tới ở Nhân Gian giới.”

“Cái gì!” Lâm Hải giật nảy cả mình, thật không thể tin nhìn về phía Đông Phương Du Long.

“Cái kia nói như thế, Đông Phương Hội trưởng căn bản không thuộc về Nhân Gian giới, mà là hậu nhân của Địa Tiên giới!”

“Không sai!” Đông Phương Du Long gật gật đầu, trên mặt toát ra một tia thương cảm.

“ Đáng tiếc là, ta nhưng lại chưa bao giờ từng tiến vào Địa Tiên giới, mà phụ thân ta, thẳng đến ngày đại hạn, cũng không có cơ hội lần nữa trở về Địa Tiên giới, cuối cùng vẫn lạc tại nhân gian, chết tha hương nơi đất khách.”

“Này quả thực để cho người ta đáng tiếc.” Lâm Hải chậm rãi gật gật đầu, trong mắt lại hiện lên một tia nghi hoặc, không biết Đông Phương Du Long nói những cái này cùng với mình, là có mục đích gì.

“Những năm gần đây, ta cùng những hậu nhân của các Sứ Giả

Tiếp Dẫn còn lại, một mực tìm kiếm nghĩ cách, muốn lần nữa đả thông thông đạo giữa Nhân Gian giới cùng Địa Tiên giới, nhưng một mực vẫn chưa có thu hoạch.”

“Nhưng trước đây không lâu, chúng ta lại chấn kinh phát hiện, thông đạo giữa Nhân Gian giới cùng Địa Tiên giới, lại đột nhiên có chỗ buông lỏng, phát hiện này để cho chúng ta mừng rỡ!”

“Theo chúng ta phỏng đoán, thời gian nhiều nhất là một năm, thông đạo giữa Nhân Gian giới cùng Địa Tiên giới, liền sẽ mở ra lần nữa, đến lúc đó, cường giả từ Giả Đan trở lên, liền có thể lần nữa tiến vào Địa Tiên giới, truy cầu tu vi cảnh giới càng cao hơn.”

“Lâm tiểu hữu tuy trước mắt chỉ là Ngưng Chân hậu kỳ, nhưng thực lực chân thật, cũng không thua cường giả Giả Đan, đã có tư cách tiến vào Địa Tiên giới, bởi vậy lão hủ mạo muội cầu, một khi thông đạo Địa Tiên giới mở ra, để lão hủ làm Sứ Giả Tiếp Dẫn cho Lâm tiểu hữu, không biết Lâm tiểu hữu ý như thế nào?”

Lâm Hải nghe xong, nhướng mày, cũng không nóng lòng trả lời chắc chắn, mà Đông Phương Du Long một tay vuốt râu, mặt ngậm mỉm cười, cũng chưa thúc giục.

“ Đông Phương Hội trưởng, chuyện này quá mức đột nhiên, xin cho vãn bối trở về, suy tính một chút đi.” Lâm Hải nói, đứng người lên, hướng phía Đông Phương Du Long ôm quyền.

Đông Phương Du Long thấy thế, cũng từ trên chỗ ngồi đứng lên, hướng phía Lâm Hải gật đầu mỉm cười.

“Việc này không vội, còn có thời gian một năm, Lâm tiểu hữu chi bằng cân nhắc chu toàn đã, rồi hãy làm tiếp định đoạt!”

“Vậy thì tốt, nếu như thế, vãn bối xin cáo từ!” Lâm Hải nói xong, quay người nhanh chân rời đi.

Nhìn thân ảnh Lâm Hải đi xa, nụ cười trên mặt Đông Phương

Du Long dần dần thu liễm, trong mắt lóe lên một sợi hàn mang.

Lâm Hải ngồi tại trên xe, lưng tựa ghế dựa, hai mắt khép hờ, nhưng trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Hắn vạn lần không ngờ, thế gian vậy mà còn có Địa Tiên giới tồn tại, dựa theo thuyết pháp của Đông Phương Du Long, người tiến nhập vào Địa Tiên giới, tất cả đều là cường giả Giả Đan trở lên, tu vi toàn trên mình.

Mà đáng sợ hơn là, một năm sau, thông đạo giữa Địa Tiên giới cùng Nhân Gian giới liền muốn mở ra lần nữa, đến lúc đó cường giả như mây, lấy thực lực trước mắt của chính mình, có thể bảo toàn người nhà của mình hay không, chính là một chuyện không thể biết được.

“Xem ra sau khi trở về, nhất định phải lần nữa nắm chặt thời gian, tìm kiếm nghĩ cách đề cao thực lực.” Trong lòng Lâm Hải, đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác nguy cơ cùng cảm giác cấp bách mãnh liệt.

Mà đối với chuyện Đông Phương Du Long nói, sự tình để lão tiếp dẫn Lâm Hải tiến vào Địa Tiên giới, Lâm Hải luôn cảm thấy chuyện này cũng không đơn giản, vẫn là chờ một chút rồi lại nói tốt.

Sau khi về đến trong nhà, Lâm Hải trực tiếp ngồi ra ban công, tiến vào trạng thái tu luyện, hắn nhất định phải nắm chặt hết thảy thời gian, mau chóng đề cao thực lực của mình, để ứng đối với nguy hiểm không thể dự báo.

Tận tới đêm khuya khi Liễu Hinh Nguyệt trở về, Lâm Hải mới kết thúc tu luyện, mỉm cười đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào bên trong ngực.

“Ừm.” đột nhiên, Lâm Hải phát hiện biểu lộ của Liễu Hinh

Nguyệt tựa hồ không đúng, đôi mày không khỏi nhíu một cái.

“Thế nào, Hinh Nguyệt?”

“Lão công, anh nhìn!” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên quay người, ngón ngọc tay phải lắc nhẹ, hướng phía khăn tay trên bàn trà nhất chỉ.

“Ầm!”

Rất đột ngột, khăn tay ầm vang nổ tung, mảnh vụn bay múa, rơi đầy đất.

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, kinh hãi quay người, nhìn về phía Liễu Hinh Nguyệt, một mặt thật không thể tin.

“Hinh Nguyệt, em...”

Đôi mi của Liễu Hinh Nguyệt cau lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Em cũng không biết, từ sau khi nhìn qua quyển Huyền Nguyệt Bí Điển mà anh đưa cho em kia, trong cơ thể em liền có một cỗ khí lưu phun trào, hơn nữa em còn có thể tuỳ tiện khống chế chúng nó, giống như là bẩm sinh vậy, em cũng không hiểu rõ cái này là nguyên nhân gì?”

“Cái gì!” Lâm Hải giật nảy cả mình, chiếu theo Liễu Hinh Nguyệt nói, đó căn bản là đã tu luyện ra chân khí, hơn nữa nhất chỉ vừa mới nãy, rõ ràng là chân khí phóng ra ngoài!

“Chẳng lẽ Liễu Hinh Nguyệt là thiên tài tu luyện sao? Coi như lại thiên tài hơn, cũng không có khả năng nhanh như vậy nha!” Trong lòng Lâm Hải nhất động, mở Thiên Nhãn Thần Thông ra, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt nhìn lại.

“Ách...” Liễu Hinh Nguyệt nhất thời bị nhìn không sót một cái gì xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Mẹ nó!” Lâm Hải không còn gì để nói, hắn vốn là muốn nhìn xem chân khí trong cơ thể Liễu Hinh Nguyệt, làm sao lại thấy được như thế một màn hình ảnh huyết mạch sôi sục như thế.

Con mắt hướng ra phía ngoài vẩy một cái, sương xanh tốc biến, thân thể Liễu Hinh Nguyệt trong nháy mắt liền trở nên trong suốt, một đường khí lưu màu trắng lớn bằng ngón cái, đang thư giãn chảy xuôi trong người Liễu Hinh Nguyệt.

“Luyện Khí hậu kỳ!” Con mắt Lâm Hải đột nhiên trợn tròn, ngược lại hít một hơi lạnh tử, trong nháy mắt đã trợn mắt há hốc mồm!

“Ta qua, vậy mà trực tiếp cũng đã là Luyện Khí hậu kỳ, cái này sao có thể!” Tốc độ này của Liễu Hinh Nguyệt, trực tiếp đem Lâm Hải làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Phải biết, Liễu Hinh Nguyệt căn bản cũng không có tiến hành đặc biệt tu luyện nha, chỉ là đem Huyền Nguyệt Bí Điển nhìn qua một lần, thời gian một ngày, liền trực tiếp đến Luyện Khí hậu kỳ!

Chiếu theo tốc độ này, ngày mai lúc này, chẳng phải là liền đuổi kịp chính mình.

“Mẹ nó, thật sự là người so với người làm cho người ta tức chết nha!” Lâm Hải trợn trắng mắt, một mặt im lặng.

Bất quá, trong lòng Lâm Hải cũng hết sức cao hứng, tốc độ tu luyện như yêu nghiệt của Liễu Hinh Nguyệt, có thể tại cực trong thời gian ngắn đem thực lực đề bạt lên, dạng này một khi có việc, Liễu Hinh Nguyệt liền có đầy đủ năng lực tự vệ.

Cho dù là một năm sau khi Địa Tiên giới mở ra, Lâm Hải cũng không cần quá lo lắng nhiều, cứ theo tốc độ này, Liễu Hinh Nguyệt một năm sau, đoán chừng đã là thiên hạ vô địch!

“Ca ca dứt khoát cũng không cần vất vả tu luyện, đến lúc đó đi theo phía sau Hinh Nguyệt, làm mặt trắng nhỏ ăn bám, tựa hồ cũng không tệ nha.”

Lâm Hải cười hắc hắc, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

“Lão công, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Liễu Hinh Nguyệt còn đang vì biến hóa của mình mà cảm thấy mê mang, có chút lo lắng mở miệng nói nói.

“ Đừng lo lắng, đây là chuyện tốt! Nói rõ Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của ta, là một thiên tài tu luyện!” Lâm Hải lần nữa đem Liễu Hinh Nguyệt ôm lên, bẹp hôn một cái, mừng rỡ nói nói.

“A!” Liễu Hinh Nguyệt cái hiểu cái không gật gật đầu, lại đột nhiên lấy một tay ôm Lâm Hải thật chặt, thanh âm run rẩy mở miệng.

“Lão công, em hôm nay đột nhiên dự cảm đến, chuyện em phải rời đi đã không xa!”

“Cái gì!” Mừng rỡ trong lòng Lâm Hải nhất thời hóa thành hư vô, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng dâng lên vô tận hoảng sợ!

Chương 810: Sự tình đau đầu

“Hinh Nguyệt thật muốn rời khỏi sao?” Trong lòng Lâm Hải, một trận nhói nhói, ôm Liễu Hinh Nguyệt, bên trong ánh mắt tràn ngập nỗi buồn cùng hoảng sợ, một mặt thống khổ.

“Lão công, anh đừng như vậy?.” Tâm liễu Hinh Nguyệt đau đớn vuốt ve gương mặt của Lâm Hải, trong mắt mang theo áy náy.

“Có lẽ là hai ngày này, em đã quay phim quá mệt mỏi, mới có một số ý nghĩ lung tung.”

Nhưng trong lòng Lâm Hải thì cười khổ một tiếng, thật sự là như thế sao?

Không biết vì sao, trong lòng Lâm Hải, lại xuất hiện những lời mà Đông Phương Du Long đã nói cùng hắn, hắn đột nhiên có loại cảm giác, dự cảm của Liễu Hinh Nguyệt, nhất định có liên hệ nào đó cùng tin tức Địa Tiên giới sắp mở ra.

“Hinh Nguyệt, mặc kệ dự cảm của em là thật là giả, tương lai em đi đến đâu, anh liền sẽ đuổi tới đó, anh sẽ không để cho em rời khỏi anh!” Lâm Hải vịn hai vai của Liễu Hinh Nguyệt, một mặt trịnh trọng nói nói.

Liễu Hinh Nguyệt mỉm cười, trên gương mặt xinh đẹp, lộ ra nụ cười hạnh phúc, đem đầu nhẹ khẽ tựa vào bả vai Lâm Hải, hai tay vòng lấy bên hông hắn.

“Lão công, Hinh Nguyệt sẽ không rời khỏi anh! Chỉ cần anh không bỏ em, đời em cũng lại định anh rồi!”

Hai người khó được một đêm ngưng chiến, ôm nhau dựa vào trên giường, đếm kỹ từng li từng tí những chuyện cũ mà hai người từ khi quen biết đến nay, trong lòng hai người, tất cả đều tràn ngập ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Không biết trò chuyện tới khi nào, hai người ôm nhau, ngọt ngào thiếp đi.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Hải cơ hồ liền cửa cũng không ra, đem toàn bộ tinh lực cũng thả vào việc tu hành, hắn muốn dùng hết khả năng, đề cao thực lực của mình, để ứng đối với bất trắc lúc nào cũng có thể xảy ra.

Nhưng rất nhanh, một cái sự tình khác để Lâm Hải nhức đầu không thôi, đã xuất hiện.

Ngọc Tủy đấu giá đoạt được lần trước, sau khi chia cắt ra để bố trí Tụ Linh Trận, cũng miễn cưỡng chỉ đủ chèo chống trong khoảng thời gian chừng một tháng, bây giờ đã hơn nửa tháng điã qua, mắt thấy linh khí còn thừa trong Ngọc Tủy, liền muốn không đủ chèo chống cho Tụ Linh Trận mở ra, Lâm Hải nhất định phải tìm kiếm tài liệu mới để bố trận.

Thở dài một tiếng, Lâm Hải gọi điện thoại cho Mạnh Húc.

“Hải ca, ngươi tìm ta?” Mạnh Húc vội vàng đem một cái ngôi sao nhỏ từ trên thân đẩy ra, cười nói.

“Sự tình ta để ngươi hỗ trợ tìm kiếm ngọc tốt, ngươi làm được thế nào?”Ngữ khí của Lâm Hải, mang theo một tia bất mãn, từ sau lần thứ nhất giúp mình tìm tám khối ngọc chất liệu không được tốt lắm xong, con hàng này liền không còn có tin tức, Lâm Hải thật hoài nghi y đến cùng có dụng tâm tìm cho mình hay không?

“Hải ca, việc này có chút khó khăn a.” Mạnh Húc nghe xong là việc này, lập tức toét miệng, tố khổ lên.

“Ngọc ngươi muốn, yêu cầu cũng quá cao, bên trên các mặt xã hội căn bản không gặp được a, gần nhất có mấy cái buổi đấu giá, ta cũng đều đi xem, cũng không có loại phù hợp với yêu cầu của ngươi a.”

Lâm Hải nghe xong, không khỏi nhíu lông mày một cái, nếu như ngay cả Mạnh Húc cũng không tìm tới ngọc tốt, vậy chuyện này vẫn thật là khó làm.

“ Được thôi, một khi có tin tức, lập tức cho ta biết!”

Lâm Hải cũng biết, không thể trách Mạnh Húc, dù sao yêu cầu của mình, quả thật có chút cao, Mạnh Húc chỉ là một giới phàm phu tục tử, để y hỗ trợ tìm kiếm tài liệu dùng để tu tiên, quả thật có chút ép buộc.

Thế nhưng là trừ Mạnh Húc, mình tại Yến Kinh, còn có thể dựa vào ai đây?

“Tiêu lão? Hầu Kiếm Anh?”

Bên trong não hải của Lâm Hải, nhất thời lại toát ra tên hai người.

“Rất lâu đã không đi vấn an Tiêu lão, không thì bây giờ đi qua một chuyến đi!”

Sau khi Lâm Hải hạ quyết tâm, cảm thấy vẫn là trước tìm Ngộ Không muốn mấy cái hồ lô Hầu Nhi Tửu đã, cũng không thể tay không đến cửa đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có ở đó hay không?

Chờ một hồi lâu, Weachat của Ngộ Không mới trở lại tới.

Ngộ Không: Hiền đệ, ngươi làm sao lại vào lúc này mà gửi tin tức cho lão Tôn ta a?

“Ách...” Lâm Hải khẽ giật mình, không thể minh bạch đây là có ý tứ gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, làm sao, có phải quấy rầy đến ngươi hay không?

Ngộ Không: Lão Tôn ta, đang ở bên trong nhà Nhị Lang Thần, trộm quà mừng của y đâu, vừa muốn thành công, Weachat liền vang, liền bị phát hiện tại chỗ, hại lão Tôn ta, bị con ta cùng cái đầu chó đáng giận kia, đuổi theo trọn vẹn gần mười vạn dặm, lại muốn động thủ coi như khó, ai nha! (phía sau là một cái biểu lộ uể oải)

“Ta qua!” Lâm Hải không còn gì để nói, sẽ không trùng hợp như thế đi, bị bắt tại trận.

Mẹ nó cái con khỉ này cũng thế, ra ngoài trộm đồ vật, liền không biết điều chỉnh sang chế độ yên lặng sao?

Bất quá Lâm Hải nghĩ lại, Hầu tử bị phát hiện, tựa hồ cũng không phải là một chuyện xấu a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, chớ có uể oải, hoạ phúc khôn lường, sao biết không phải phúc a? (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Ngộ Không: A. Nói như thế nào. Nhanh nói nói cho lão Tôn ta! Nói nói!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thọ lễ của chúng Tiên mất đi, toàn bộ cũng đều hoài nghi Đại Thánh, nhưng là không có chứng cứ, lần này Đại Thánh thất thủ, bị Nhị Lang Thần phát hiện, y tất nhiên sẽ qua trong bầy trắng trợn tuyên dương, cứ như vậy, coi như không có chứng cứ, chúng Tiên cũng xác định vững chắc nhận định, thọ lễ hẳn là Đại Thánh trộm không thể nghi ngờ!

Ngộ Không: A, có lý có lý! Ngươi tiếp tục nói!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh chỉ cần..., nếu như chúng Tiên còn đầu óc chậm chạp, ngươi liền lại trộm một lần nữa, cam đoan bọn họ sẽ qua chỗ Vương Mẫu Nương Nương, khóc hô hào cầu ngươi tham gia Hội Bàn Đào!

Lâm Hải đem kế hoạch sau đó, cùng Ngộ Không nói kỹ càng một lần.

Ngộ Không: Ha ha, diệu kế, diệu kế! Lão Tôn ta sẽ đi y kế mà hành sự!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chờ một chút, Đại Thánh!

Lâm Hải không còn gì để nói, thật sự là khỉ gấp, chính sự của chính mình còn không có nói đây.

Ngộ Không: Hiền đệ còn có chuyện gì, lão Tôn ta vừa thấy tên Nhị Lang Thần kia, quả nhiên đang nói ra ở bên trong bầy!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, còn có Hầu Nhi Tửu hay không a, cho ta khoảng mười cái hồ lô thôi? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Ngộ Không: A, dễ nói dễ nói!

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi Hầu Nhi Tửu x 10, mời xem xét tại bên trong túi càn khôn!

Ngộ Không: Lão Tôn ta qua vậy!

Ngộ Không gửi cho Lâm Hải xong, lập tức liền không kịp chờ đợi mà đi chấp hành kế hoạch.

Hầu Nhi Tửu tới tay, Lâm Hải liền gọi điện thoại cho Tiêu Thanh Sơn, Tiêu Thanh Sơn vừa vặn có rảnh, Lâm Hải đi ra ngoài ngồi lên xe, đem địa chỉ nhà của Tiêu Thanh Sơn, nói cho Lý Kiện.

Lý Kiện lái xe, trên mặt hiện lên một tia chấn kinh.

"Làm sao?" Lâm Hải không khỏi sững sờ.

"Lâm tiên sinh, nơi ngươi đi này, người bình thường căn bản là không vào được a."

Lâm Hải cười đắc ý, khóe miệng hơi vểnh, thân thể tựa lưng vào ghế ngồi.

"Yên tâm đi, ca ca là ban hai!"

Lý Kiện bị lời nói của Lâm Hải, chọc cho cười một tiếng, trầm mặc một hồi, Lý Kiện muốn nói lại thôi.

" Đại lão gia, đừng lằng nhà lằng nhằng, muốn nói cái gì liền nói đi!" Lâm Hải ngoẹo đầu nói.

"Lâm tiên sinh, vợ trước của ta, hôm qua qua tìm ta."

"Cái gì?" Lâm Hải nghe xong việc này, nhất thời ngồi thẳng, "Sau đó thì sao?"

"Nàng ta muốn theo ta hòa hảo, nàng ta nói người nam nhân mà nàng ta hiện tại đi theo kia, liền y phục một vạn khối tiền, cũng không nỡ mua cho nàng ta, vẫn là ta đối với nàng ta tốt hơn, cho nên nàng ta muốn rời khỏi người nam kia, phục hôn cùng ta!"

"Ta qua, cô gái này thật là không biết xấu hổ!" Lâm Hải xem thường một trận, "Vậy ngươi nói sao?"

"Ta đem nàng dâu của ta kêu ra, sau đó ôm nàng dâu của ta, cùng nói với nàng ta, nàng dâu của ta đối với ta rất tốt, không chê ta nghèo, nguyện ý đi theo ta chịu khổ, ta rất yêu nàng!"

"Là cái đàn ông, ca ca không nhìn lầm người!" Lâm Hải nghe xong, không khỏi giơ ngón tay cái đối với Lý Kiện.

“Lâm tiên sinh, ngươi đối với ta tốt như vậy, ta cũng đã nói cùng nàng dâu của ta, nàng dâu của ta nói, uống một giọt nước, báo cả dòng sông, nàng ta nói, muốn mời Lâm tiên sinh, đến bên trong nhà ăn một bữa cơm.”

“ Được!” Lâm Hải rất sung sướng đáp ứng, “Cái này có thể được!”

Hai người cười nói, rất nhanh liền đến chỗ ở của Tiêu Thanh Sơn, xe liền bị võ cảnh cản lại.

Tài xế Tiểu Ngô của Tiêu Thanh Sơn, sớm liền đợi đến cửa, gặp Lâm Hải đến, khách khí đem Lâm Hải tiếp vào.

“Tiểu Hải a, tiểu tử ngươi thế nhưng là mấy hôm không có tới!” Vừa vào trong nhà, Tiêu Thanh Sơn liền bắt đầu cười lớn quở trách.

“Vẫn luôn đang bận, hôm nay không phải ta có rảnh, tới bồi ngài tâm sự nha!” Lâm Hải vừa nói, một bên đem Hầu Nhi Tửu đặt ở trên bàn trà.

Tiêu Thanh Sơn thấy cái hồ lô quen thuộc này, hai mắt nhất thời tỏa sáng, lộ ra nụ cười của tiểu hài tử khi nhìn thấy đồ chơi.

“Ha ha, vẫn là Tiểu Hải hiểu ta à, nhanh ngồi nhanh ngồi!”

Lâm Hải cười cười, vừa ngồi xuống, con mắt trong lúc vô tình hướng phía trên tường thoáng nhìn qua, sắc mặt đột nhiên biến đổi!

Chương 811: Ngài thật sự là giao du rất rộng a!

Tiêu Thanh Sơn cầm lấy một cái hồ lô, mở nắp, ngữa cổ uống một ngụm, một mặt sảng khoái.

“Rượu ngon, rượu ngon a! n.”

Nói xong, lão mới chú ý tới, Lâm Hải chính là một mặt chấn kinh, nhìn qua phía sau lão.

Tiêu Thanh Sơn không khỏi hiếu kỳ quay đầu, chỉ thấy ánh mắt của Lâm Hải, rơi ở bên trên một bức tranh cổ treo trên tường.

“Thế nào, Tiểu Hải cảm thấy hứng thú đối với bức tranh cổ này?” Tiêu Thanh Sơn cười ha hả hỏi.

Lâm Hải lúc này mới từ trong khiếp sợ mà tỉnh táo lại, kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Thanh Sơn.

“Tiêu lão, bức họa này, ngài từ đâu mà có được?.”

Tiêu Thanh Sơn chau mày, suy tư một lát, mới chậm rãi mở miệng.

“Không nhớ rõ lắm, tựa như là Tiêu Dật mang về sau một lần chấp hành nhiệm vụ, nói cô gái trong tranh, siêu trần thoát tục, tựa như tiên tử, treo ở bên trong này cho lão già ta ngắm đẹp mắt, tiểu tử thúi này a!” Tiêu Thanh Sơn cười lắc đầu, đối với cái tôn tử của chính mình này, một mặt bất đắc dĩ.

“Thì ra là thế!” Lâm Hải gật gật đầu, nhưng trong lòng sinh ra hứng thú nồng hậu dày đặc đối với bức họa này.

Hắn nhớ kỹ lần đầu tiên tới gian phòng của Tiêu Thanh Sơn, liền từng phát hiện, tựa hồ có một loại cảm giác quen thuộc, về sau một mực không có quá mức chú ý, bây giờ tâm cảnh cùng tu vi cũng đề cao, nhất thời liền phát hiện dị thường!

Nguyên lai loại cảm giác quen thuộc kia, vậy mà đến từ bức tranh cổ này, là cảm giác cùng lúc trước đạt được bức tranh cổ Nguyệt Hồ Thánh Cảnh kia, cực kỳ tương tự!

Lâm Hải có loại dự cảm, nữ tử trong bức họa này, hẳn là cũng giống như Tiên Nhi, là có sinh mệnh, rất có thể là bị lực lượng nào đó, phong ấn tại bên trong bức họa, nếu quả thật như thế, bức họa này, liền không đơn giản!

Tiêu Thanh Sơn thấy Lâm Hải nhìn chằm chằm vào bức họa này, không rời mắt, không khỏi thoải mái cười một tiếng.

“Tiểu Hải a, nếu như ưa thích, cầm lấy đi là được!”

Lâm Hải do dự một chút, hiếu kỳ trong lòng rốt cục chiếm cứ chủ động, đứng dậy, đem tranh vẽ lấy xuống.

“Tiêu lão, tranh này, có hữu dụng với ta, ta cũng không khách khí cùng ngài nữa!”

“Ha ha, cùng ta ngươi còn cần đến khách khí sao?” Tiêu Thanh Sơn cười liếc nhìn Lâm Hải một chút, “Cứ lấy đi!”

Lâm Hải cười gật gật đầu, đem tranh cổ cầm bên trong tay, trong lòng mặc niệm một tiếng, Thiên Nhãn Thần Thông, mở!

Nhất thời, một tầng sương mù màu xanh, phủ bên trên hai mắt, hai Đạo Quang mang vô hình trực tiếp xuyên vào trong tranh cổ.

Chỉ nhìn một chút, đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên liền co vào, trong lòng chấn động, vội vàng đem tranh vẽ thu lại.

Cùng Tiêu Thanh Sơn lại rảnh rỗi trò chuyện một hồi, Lâm Hải có chút ý tứ không tốt lắm, đem mục đích tới lần này hướng Tiêu Thanh Sơn nói.

“Tiêu lão, ta hiện tại có nhu cầu cấp bách cần một số ngọc thạch phẩm chất tương đối cao, nhưng ở trên thị trường tương đối khó thu mua, không biết bên trong chỗ ngài này, có hay không?”

“Ngọc thạch a?” Tiêu Thanh Sơn chau mày, “Ta không có hứng thú quá lớn đối với ngọc thạch, nên không có sưu tầm trên phương diện này.”

Lâm Hải nghe được, nhất thời thất vọng một trận, nhưng sau đó Tiêu Thanh Sơn lại mở miệng lần nữa.

“Bất quá, ta ngược lại thật ra có thể đề cử cho ngươi một người!”

“A.” Trong lòng Lâm Hải nhất thời vui vẻ, “Mời Tiêu lão nói!”

“Ngươi chờ một chút!” Tiêu Thanh Sơn đứng lên, về trong buồng, chỉ chốc lát lại đi tới, cầm trong tay một tấm danh thiếp.

“ Đây là một người bạn nhiều năm trước của ta, ngươi có thể đi tìm nàng ta nhìn xem.”

Lâm Hải tiếp nhận danh thiếp, chỉ nhìn một chút, trên mặt nhất thời lộ ra một tia biểu tình cổ quái.

“Tiêu lão thật đúng là giao du rất rộng a.”

“Ha ha, ngươi cái thằng nhãi con, đừng cho là ta không biết tâm lý ngươi đang suy nghĩ gì!” Tiêu Thanh Sơn cười mắng một tiếng, sau đó khuôn mặt liền nghiêm túc.

“ Đây là một vị kỳ nhân, qua đó thì đối với người ta khách khí chút, nếu không chọc giận người ta, mặt mũi của lão già ta không nhất định dễ dùng!”

“Tốt, đa tạ Tiêu lão!” Lâm Hải đứng dậy cáo từ, rời khỏi Tiêu gia.

Mới vừa ra cửa, Lý Kiện liền nghênh tới, nhìn Lâm Hải mà một mặt sùng bái.

“Lâm tiên sinh, ngươi quá ngưu bức, vậy mà thật có thể xuất nhập vào bên trong này a!”

“Có một trưởng bối ở tại bên trong này.” Lâm Hải cười cười, thuận miệng nói nói.

“Há, dạng này a!” Lý Kiện đầu tiên là sững sờ, sau đó lộ ra một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ.

Trách không được Tô gia hô phong hoán vũ tại Yến Kinh, bị Lâm tiên sinh cho một mồi lửa, chuyện lớn như vậy, Lâm tiên sinh lại có thể bình yên vô sự, không người nào dám truy cứu, ta liền nói làm sao ngưu bức như vậy đâu, nguyên gốc rễ của Lâm tiên sinh, là ở bên trong này a!

Vừa nghĩ tới đây, những sự tình không nghĩ ra trước đó, Lý Kiện tựa hồ lập tức liền nghĩ minh bạch.

“Chính mình thật sự là dẫm nhằm cứt chó, theo đúng người rồi!”

Lý Kiện vội vàng chạy chậm đến, giúp Lâm Hải mở cửa xe, trong lòng càng phát ra tôn kính đối với Lâm Hải.

Lâm Hải cũng không biết, hắn tùy ý nói một câu, liền để Lý Kiện miên man bất định, vào trước là chủ đã nhận định thân phận của hắn.

Lên xe, Lý Kiện vừa lái xe, một bên thử thăm dò mở miệng nói.

“Lâm tiên sinh, ta vửa rồi đã gọi điện thoại cho lão bà của ta, đem sự tình ngươi đáp ứng qua bên trong nhà ăn cơm nói một lần, đem nàng ta cao hứng hỏng, nếu không giữa trưa, liền đi bên trong nhà ta đi.”

Lâm Hải nhìn nhìn thời gian, cũng xác thực đã đến giờ ăn cơm, liền gật đầu đáp ứng.

Lý Kiện thấy Lâm Hải đáp ứng, trong lòng trở nên kích động, lái xe liền về nhà.

Lão bà của Lý Kiện, quả nhiên như ông ta nói, dáng dấp cũng không xinh đẹp, nhưng lại cho người ta cảm giác phi thường giản dị, nhìn thấy Lâm Hải, một mặt cung kính, mang theo cảm kích xuất phát từ nội tâm, mười phần nhiệt tình đem Lâm Hải mời vào bên trong phòng.

Lâm Hải nhìn xuống bốn phía, nhà Lý Kiện xác thực so sánh đơn giản, trừ một cái ti vi hai mươi mấy tấc cùng một bộ ghế xô-pha cũ nát kiểu cũ, trong nhà cơ hồ không có cái đồ dùng ra dáng gì.

“Lâm tiên sinh, bên trong nhà đơn sơ, ủy khuất ngươi.”

“Lúc đầu nghĩ mời ngươi ra ngoài ăn, nhưng nghĩ tiền của ta đều là do ngài dự chi, nghĩ như thế nào cũng thấy khó chịu, còn không bằng đem ngươi mời tới bên trong nhà, dạng này lộ ra càng có một chút thành ý.”

“ Được rồi, lão Lý!” Lâm Hải vỗ vỗ bả vai Lý Kiện, “Chúng ta cũng đừng nói những lời nói khách khí này, ta cảm thấy ăn cơm ở bên trong nhà, rất tốt!”

Hai người ngồi xuống, câu có câu không mà tán gẫu, chỉ chốc lát đồ ăn liền bưng lên.

“Oa, thơm quá a!”

Lâm Hải nhịn không được tán thưởng, Liễu Hinh Nguyệt không mời bảo mẫu, lại cơ hồ không có thời gian tự mình làm cơm, cho nên Lâm Hải mấy ngày nay, vẫn luôn là ăn cơm bên ngoài, sớm đã có điểm ngán.

Bây giờ, đối mặt với cả bàn đồ ăn thường ngày phong phú, khẩu vị của Lâm Hải nhất thời tăng nhiều.

“Tay nghề của chị dâu thật tốt a, ta liền không khách khí!” Lâm Hải bê một chén cơm, bắt đầu ăn ngồm ngoàm.

Lão bà của Lý Kiện, bị Lâm Hải nói một câu chị dâu, gọi đến thụ sủng nhược kinh, bà là nghe Lý Kiện nói, Lâm Hải thế nhưng là nhà giàu sang, nghĩ không ra lại hiền hoà như thế.

“Lâm tiên sinh không chê liền tốt!”

“Không chê, không có chút ghét bỏ nào!” Lâm Hải một bên hướng bên trong miệng đút lấy đồ ăn, một bên ngẩng đầu nói nói, đem cặp vợ chồng Lý Kiện, nhìn mà tâm lý đắc ý.

“Các ngươi cũng ăn a!” Lâm Hải thấy Lý Kiện cặp vợ chồng không động đũa, lại tranh thủ thời gian mời mời bọn họ.

Lý Kiện cười cười, không đợi ông ta ngồi xuống, cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa gấp rút, để Lý Kiện không khỏi nhướng mày.

“ Đi xem một chút!” Lý Kiện hướng phía lão bà của mình lắc đầu, lão bà của ông ta gật gật đầu, đi tới cửa.

“A!” Vừa đem cửa mở ra, lão bà của Lý Kiện nhất thời kinh hô một tiếng, thân thể bị bỗng nhiên bị đẩy qua một bên, sau đó một đám người hung thần ác sát, phần phật xông tới!

Chương 812: Là ngươi, muốn giết chết ta sao?

“Các ngươi muốn làm gì?!” Lý Kiện lập tức liền đứng lên, nhìn đám đại hán đột nhiên xâm nhập, hung thần ác sát này, trong lòng cuồng loạn một trận.

“Nghe cái gái điếm Tiểu Lệ kia nói, ngươi gần nhất phát đạt?” Một cái thanh âm lười nhác, từ ngoài cửa vang lên, sau đó một người trẻ tuổi hai tay đút túi, mặt mũi tràn đầy khinh cuồng, cà lơ phất phơ đi tới, mang trên mặt nụ cười mỉa mai.

“Hồng thiếu?!” Lý Kiện vừa thấy người trẻ tuổi này, sắc mặt nhất thời đại biến.

Khóe miệng Hồng thiếu nhếch lên, đi đến trước mặt Lý Kiện, đưa tay tại trên mặt ông ta, không nhẹ không nặng vuốt một cái, một mặt kênh kiệu.

“ Đã phát đạt, vậy tiền thiếu lão tử, liền con mẹ nó tranh thủ thời gian trả, nếu không đừng trách lão tử cắt ngang một cái chân khác của ngươi!”

Lý Kiện nghe xong, một cơn lửa giận phóng lên tận trời, trong mắt mang theo cừu hận, gắt gao nhìn chằm chằm vào Hồng thiếu, hàm răng cắn khanh khách vang lên.

“Hồng thiếu, làm người phải giảng lương tâm, lần đua xekia, rõ ràng là ngươi đụng ta, hơn nữa sau đó ngươi cắt ngang một cái chân của ta, đã tính là bồi thường đối với xe của ngươi rồi!”

“Con mẹ nhà mày!” Hồng thiếu nghe xong, đưa tay hướng phía Lý Kiện cũng là một cái bàn tay, thế nhưng khi tay còn ở giữa không trung, đột nhiên một cỗ dịch thể nóng hổi, bỗng nhiên giội tại trên mặt gã.

Hồng thiếu ngao một tiếng, tuy không phải quá nóng, nhưng lại đem gã dọa đến quá sức, bụm mặt liên tiếp lui về phía sau.

“Chị dâu, cái canh này không tệ, lại xới cho ta một bát!” Lâm Hải cũng không ngẩng đầu lên, một bên gắp thức ăn, một bên nói nói.

“A.” Lão bà của Lý Kiện, bị người bức vào bên trong nơi hẻo lánh, đã sớm bị dọa sợ, nhiều đại hán trông coi như vậy, Lâm Hải để cho bà ta đi lấy canh, bà ta nào dám động a.

“Con mẹ ngươi, giết chết hắn cho ta!” Hồng thiếu hung ác mắng một tiếng, đưa tay lau nước canh trên mặt, trong mắt cơ hồ phun ra lửa.

Từ lúc gã vừa tiến vào, liền thấy được trên bàn cơm còn có người, nhưng gã căn bản liền mí mắt cũng đều không nghiêng mắt nhìn một chút, căn bản là không có đem Lâm Hải đặt ở bên trong mắt, có thể ngồi cùng một chỗ ăn cơm với Lý Kiện, theo gã thấy, đơn giản cũng là một cái nghèo bức không sai biệt lắm cùng Lý Kiện, này làm sao vào được pháp nhãn của gã.

Nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, cái người mà gã liền nhìn đều chẳng muốn nhìn lên một cái này, vậy mà ăn gan hùm mật gấu, dám hướng phía trên mặt gã mà giội canh, chán sống rồi sao!

Gã vừa phát lời nói, đám đại hán đi theo gã đến kia, lập tức đem Lâm Hải vây quanh, một người trong đó càng là trực tiếp vung một chân, hướng phía Lâm Hải hung ác đạp tới.

Lâm Hải liền ngẩng cũng không ngẩng đầu, bỗng nhiên vê một hột cơm, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, hạt gạo nhất thời như là viên đạn, bắn ở phía trên khớp nối trên chân của tên đại hán này, đại hán phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, bịch một tiếng té lăn trên đất, ôm chân liền bắt đầu gào khóc thảm thiết.

“Ngươi muốn giết chết người nào?” Lúc này, thanh âm của Lâm Hải mới nhàn nhạt vang lên, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Hồng thiếu, hai mắt băng lãnh như đao!

“Ta con mẹ nó a, ta, ta...”Lời nói của Hồng thiếu nói được một nửa, liền bị nghẹn trở về, sau đó sắc mặt biến đổi lớn, trong mắt đột nhiên lộ ra vô hạn hoảng sợ, toàn thân nhất thời không bị khống chế mà co giật lên tới.

“Giết chết cái tên vương bát đản nhà ngươi!” Bọn đại hán cũng không có chú ý tới biến hóa của Hồng thiếu, kêu gào liền hướng phía Lâm Hải nhào lên.

Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, ngón tay không ngừng vê động, trong chốc lát mười mấy hạt gạo màu trắng, liền bắn ra, bọn đại hán còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, từng cái liền bịch ngã xuống đất, bắt đầu rú thảm.

Lâm Hải lúc này, mới chậm rãi đứng dậy, cầm lấy khăn tay trên bàn, chậm rãi chà chà tay, sau đó từng bước một, đi đến trước mặt Hồng thiếu.

“Là ngươi, muốn giết chết ta sao?” Lâm Hải ở trên cao nhìn xuống, mặt không biểu tình nhàn nhạt mở miệng.

Toàn thân Hồng thiếu run rẩy, bắp thịt trên mặt bởi vì kịch liệt hoảng sợ, mà không ngừng co quắp, bị ánh mắt băng lãnh của Lâm Hải xem xét, tâm lý của Hồng thiếu trong nháy mắt sụp đổ, bịch một tiếng liền quỳ trên mặt đất.

“Lâm thiếu, tha mạng a, ta không biết là ngài a! Ta thật không biết là ngài a!” Hồng thiếu bị dọa đến mức không ngừng hướng phía Lâm Hải phanh phanh phanh đập khấu đầu, nước mắt nước mũi toàn bộ đều xuống tới, hoảng sợ trong mắt quả thực còn đáng sợ hơn khi gặp quỷ!

Tên tuổi của Lâm Hải giờ phút này, đã sớm truyền ra tại bên trong phạm vi đám hoàn khố bọn họ, tuy lấy thân phận của Hồng thiếu, biết rõ cũng không tỉ mỉ, nhưng ngược lại càng truyền càng tà dị, những cái xưng hào Sát Thủ Hoàn Khố, Lâm Ma Quỷ, đã sớm xâm nhập nhân tâm, tại trong ấn tượng của những hoàn khố trung tầng như Hồng thiếu này, Lâm Hải đã biến thành ma quỷ động một tí là giết người, ăn thịt người!

Nhất là Hồng thiếu đã từng may mắn, gặp qua Lâm Hải một lần, một lần kia Lâm Hải chính là trước mặt mọi người vả miệng Trình Huy lấy thủ đoạn độc ác, có thù tất báo xưng danh, thế nhưng là sau đó, Trình Huy lại ngay cả cái rắm cũng đều không dám thả, cái này đủ để chứng minh, Lâm Hải là đáng sợ đến cỡ nào.

Thế nhưng là, gã chẳng thể nghĩ tới, hôm qua nghe vợ trước của Lý Kiện nói, Lý Kiện phát đạt, hôm nay liền nghĩ đến cửa khi dễ một chút, lại không nghĩ, vậy mà trực tiếp đụng vào Sát Thủ Hoàn KhốLâm Ma Quỷ người gặp người sợ, Hồng thiếu quả thực hối hận đến phát điên.

“Lâm thiếu, van cầu ngài, xem ở trên phần ta cùng Dương Gia Ninh là bạn bè thân thiết, ngài liền khai ân, tha cho ta một mệnh đi.” Hồng thiếu là thật bị dọa sợ, tuyệt vọng giờ phút này cái gì cũng có thể thử, càng là trực tiếp đem Dương Gia Ninh liền chính mình cũng không thèm liếc mắt nhìn một chút, dời ra ngoài.

“Dương Gia Ninh.” Bên trong đầu của Lâm Hải, không khỏi hiện ra mối tình đầu của chính mình, bóng hình xinh đẹp của Lưu Hiểu Khiết, trên mặt dừng một chút, lạnh lùng mở miệng.

“ Đứng lên đi!”

Lâm Hải nói ba chữ đơn giản, nghe vào bên trong lỗ tai hồng thiếu, quả thực giống như âm thanh tự nhiên, để gã mừng rỡ như điên, nhất thời có loại cảm giác sống sót sau tai nạn, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười kinh hỉ.

“Cảm tạ Lâm thiếu, cảm tạ Lâm thiếu!” Hồng thiếu biết cái mạng này của mình, xem như đã được bảo trụ, thân thể run rẩy, từ dưới đất bò dậy, lại mới phát hiện, hai cái đùi của chính mình này, đã mềm đến kém chút không nghe sai khiến.

“Con mẹ nó a, trách không được Trình thiếu đều muốn mời Dương Gia Ninh cùng bạn gái của y ăn cơm xin lỗi đâu, nguyên lai bạn gái của tiểu tử này, tại trước mặt Lâm Ma Quỷ, lại có mặt mũi lớn như vậy, xem ra sau này, lão tử cũng phải khách khí với Dương Gia Ninh một chút!”

Lâm Hải nhàn nhạt liếc gã một cái, một cỗ khí thế Thái Sơn Áp đỉnh, đột nhiên buông xuống tại trên thân Hồng thiếu, đem Hồng thiếu vừa đứng lên, còn không có đứng vững, nhất thời ép tới kém chút lần nữa nằm trên đất, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Hải, trong lòng lần nữa lâm vào hoảng sợ.

“Ngươi nghe!” Thanh âm Lâm Hải lạnh như băng, vang lên tại bên tai hồng thiếu, để toàn thân Hồng thiếu đánh giật mình một cái, vội vàng làm ra một bộ dáng nghiêm chỉnh, rửa tai lắng nghe.

“Lý Kiện là người của ta, mặc kệ giữa các ngươi trước kia đã phát sinh qua mâu thuẫn gì, từ hôm nay trở đi, xóa bỏ, nếu như ngươi còn dám tìm Lý Kiện gây phiền phức, thì đừng trách ta đối với ngươi không khách khí!”

“Không dám không dám!” Hồng thiếu hoảng sợ đến liên tục khoát tay, mẹ nó, lão tử nếu biết rõ Lý Kiện là người của Lâm Ma Quỷ ngươi, thì dù cho lão tử mượn mười cái gan, cũng không dám tìm Lý Kiện để gây sự a.

“Lâm thiếu, yên tâm, về sau ta tuyệt không còn dám quấy rối Lý ca, mặt khác, trước kia có chút ít hiểu lầm cùng Lý ca, cũng là do ta sai, ta sẽ cho đền bù tổn thất lý ca!”

Trong Hồng thiếu đột nhiên sinh ra một tia hâm mộ đối với Lý Kiện, một cái nghèo bức, vậy mà dẫm nhằm cứt chó, ôm vào bắp đùi của Lâm Ma Quỷ, về sau phóng mắt ra toàn bộ Yến Kinh, còn có ai dám tuỳ tiện trêu chọc Lý Kiện a.

Hồng thiếu đã dự cảm đến, trong tương lai không lâu, Lý Kiện thế tất sẽ trở thành nhân vật chạm tay có thể bỏng trông toàn bộ Yến Kinh, vuốt mông ngựa phải thừa dịp sớm, giờ phút này gã trực tiếp liền cả Lý ca cũng đều gọi.

“Lâm thiếu, này, vậy ta sẽ không quấy rầy ngài dùng bữa?” Hồng thiếu sợ Lâm Hải sẽ thay đổi chủ ý, nên một khắc cũng không muốn đợi tại cái chỗ này, cố nặn ra vẻ tươi cười, uyển chuyển hướng Lâm Hải biểu đạt ý tứ muốn rời khỏi.

“Dùng bữa.” Hồng thiếu dùng cái từ này, kém chút đem Lâm Hải chọc cười, mẹ nó, rõ ràng cũng là cái lưu manh thổ phỉ, con mẹ nó còn trang vẻ nho nhã.

Nhìn bộ dáng Hồng thiếu khúm núm, một mặt cẩn thận từng li từng tí, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động.

“Muốn đi? Có thể!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó nghiền ngẫm liếc nhìn Hồng thiếu một chút.

“Bất quá, ta có một điều kiện!”

Lâm Hải nói xong, lẳng lặng nhìn Hồng thiếu, khiến trái tim hồng thiếu, nhất thời lại treo lên.

Chương 813: Lão tử là người của Lâm Ma Quỷ!

“Ta cần ngọc thạch!” Lâm Hải nhìn vào con mắt Hồng thiếu, nói ra từng chữ từng chữ, “Ngọc thạch tốt nhất!”

“Ngọc, ngọc thạch?” Hồng thiếu nuốt ngụm nước bọt, “Không có vấn đề, ta lập tức để cho người ta đem ngọc thạch tốt nhất trên thị trường mua xuống, đưa tới cho Lâm thiếu!”

Đừng nói là ngọc thạch, coi như Lâm Hải hiện tại muốn ngôi sao, Hồng thiếu gã cũng không dám nói nửa chữ không a, vội vàng run rẩy lấy điện thoại cầm tay ra, chuẩn bị sắp xếp người đi mua.

“Chờ một chút!” Lâm Hải đem gã ngăn lại, ánh mắt rét lạnh nhìn thẳng vào Hồng thiếu, “Ngươi hãy nghe cho kỹ, ta cần không phải là ngọc thạch phổ thông!”

Nói xong, Lâm Hải đem một khối bên trong tám khối ngọc thạch mà lúc trước thông qua Mạnh Húc mua xuống kia, lấy ra, giao vào bên trong tay Hồng thiếu đang một mặt gấp gáp.

“Phẩm chất của Ngọc thạch, không thể kém hơn cái này!”

“Ngươi nghĩ hết tất cả biện pháp tìm ra cho ta, nhưng không thể cường thủ hào đoạt, sau khi tìm thấy thì báo cho ta biết, ta sẽ đích thân qua xem xét!”

Lâm Hải không khỏi nói rõ, đem điện thoại di động của Hồng thiếu đoạt đến, sau đó đem số điện thoại của mình chuyển qua, lại ném cho gã, sau đó lạnh lùng mở miệng.

“Nếu như việc này làm tốt, ta sẽ không để ngươi thiếu tốt chỗ! Nhưng nếu để cho ta biết, ngươi không có tận tâm đi làm, ta không ngại, để ngươi biến mất khỏi thế giới này!”

Hồng thiếu nghe được câu nói sau cùng, toàn thân không khỏi bị dọa đến giật mình một cái, sắc mặt trắng bệch.

“Lâm thiếu yên tâm, ta chính là không ăn không uống, cũng phải đem sự tình làm tốt cho ngài!” Hồng thiếu vội vàng một mặt kiên quyết tỏ rõ thái độ nói.

“Ừm, đi thôi!” Lâm Hải lúc này mới hài lòng gật gật đầu, hướng phía Hồng thiếu phất phất tay.

Hồng thiếu nhất thời như được đại xá, hoảng hốt vội vã cong eo cúi chào Lâm Hải, mang theo bọn đại hán đã đứng lên, té cứt té đái chật vật mà đi.

Nhìn Hồng thiếu ra khỏi cửa phòng như đào mệnh, trong lòng Lâm Hải bất đắc dĩ cười một tiếng.

Có câu nói là, rắn có đường rắn, chuột có lối chuột, Mạnh Húc trong lúc nhất thời tìm không thấy ngọc thạch tốt nhất, thân phận địa vị không bằng Hồng thiếu, chưa hẳn liền không có cách nào, cò loại thân phận hoàn khố nửa vời như Hồng thiếu này, nhận biết nhiều nhất đủ hạng người nhân vật, nói không chừng liền có thể mang đến tin tức tốt gì.

Dù sao chính mình ngược lại bây giờ cũng không có biện pháp tốt gì, cứ để Hồng thiếu đi thử xem, coi như gã tìm không thấy, đối với chính mình cũng không có cái tổn thất gì.

“Hù chết ta, hù chết ta!” Một hơi chạy đến dưới lầu, Hồng thiếu mới che ngực, miệng lớn thở hổn hển, y phục phía sau, cũng bị mồ hôi lạnh dán sát ở trên người.

Nhìn khối ngọc thạch trong suốt trong tay kia, Hồng há miệng một phát, kém chút khóc lên.

“Mẹ nó, lão tử cũng không hiểu ngọc a, cái đồ chơi này ai biết có tìm được hay không a? Nếu thật tìm không thấy, Lâm Ma Quỷ còn không trực tiếp đem đầu lão tử vặn xuống a.”

“Hồng thiếu, có muốn chúng ta lại để một số huynh đệ tới, đem tên hỗn đản kia cho phế đi hay không?!” Lúc này, một đại hán, khập khiễng tiến đến trước mặt Hồng thiếu, một mặt âm ngoan nói nói.

Hồng thiếu sững sờ, sau đó liếc tên này như nhìn thằng ngốc một cái, rồi một cái vả miệng quất vào trên mặt gã.

“Ngươi con mẹ nó ngu bức sao a? Ngươi biết rõ đó là ai sao? Nghĩ con mẹ nó hại chết lão tử a!” Hồng thiếu hoài nghi đầu tên này có phải bị rút não ra hay không, vẫy tay một cái, đem tất cả bọn đại hán này đều tụ lại ở bên người, sau đó cầm khối ngọc trong tay giơ ra.

“ Đều nhìn rõ ràng, lập tức phát động hết thảy lực lượng, tìm kiếm loại ngọc thạch phẩm chất này cho lão tử, tìm tới nhiều sẽ có thưởng, tìm không thấy, đừng trách lão tử con mẹ nó không khách khí!”

“Lăn, tất cả đều lăn!” Nói xong, Hồng thiếu tức giận vung tay lên, đem tất cả đám đại hán này đều xua tan, tìm kiếm nghĩ cách tìm ngọc thạch thượng phẩm qua.

“Mẹ nó, ông trời phù hộ, nhất định phải tìm tới a, nếu không mạng nhỏ của lão tử khó đảm bảo a!” Nhìn đám người tán đi, trong lòng Hồng thiếu không khỏi bắt đầu cầu nguyện lên.

“A. Không đúng!” Bỗng nhiên, hai mắt Hồng thiếu tỏa sáng, nghĩ tới một chuyện, vội vàng lấy điện thoại di động ra, một phen tra tìm, lúc thấy bên trong người liên hệ, có hai chữ Lâm Hải kia, Hồng thiếu đột nhiên kích động đến toàn thân run rẩy lên.

“Ha ha, ha ha ha...” Hai mắt Hồng thiếu tỏa ánh sáng, không khỏi cười to một trận.

“Mẹ nó a, cái này chưa chắc là chuyện xấu a, Lâm Ma Quỷ giống như đã nói, việc này nếu làm tốt, ta sẽ không thiếu chỗ tốt! Vậy lão tử cũng xem như đang làm việc cho Lâm Ma Quỷ, này liệu có thể nói, lão tử hiện tại, đã là người của Lâm Ma Quỷ hay không?!”

“ Đậu phộng, ngưu bức lớn, lão tử là người của Lâm Ma Quỷ! Phóng mắt khắp toàn bộ Yến Kinh, người nào mẹ nó còn dám lại gây với lão tử, ngày sau liền xem như Trình Huy khi gặp lão tử, chỉ sợ cũng phải cung kính kêu một tiếng Hồng ca đi? Oa cáp cáp ha...”

Nghĩ thông suốt điểm này, hoảng sợ trước đó của Hồng thiếu như ngừng lại, trong lòng quả thực mỹ đến bay lên trời!

“ Đây là Lâm Ma Quỷ... Phi phi phi, đây là nhiệm vụ đầu tiên mà Lâm thiếu giao cho lão tử, lão tử nhất định phải làm tốt, chỉ cần Lâm thiếu hài lòng, về sau lão tử liền xem như đi ngang tại Yến Kinh, lại có ai dám nói một chữ không? Ha ha, ngẫm lại liền mẹ nó quá thoải mái!”

Hồng thiếu quét bỏ uể oải cùng khiếp đảm trước đó, thay vào đó là mặt mũi tràn đầy hưng phấn cùng điên cuồng.

Mà trên lầu, cặp vợ chồng lý Kiện, gặp Hồng thiếu hung hăng không ai bì nổi, vậy mà khi nhìn thấy Lâm Hải liền cái rắm cũng không dám thả một cái, còn bị dọa đến quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, trong lòng đối với Lâm Hải quả thực là vừa kính vừa sợ.

Lý Kiện còn tốt, đã sớm tại thời điểm ở Tô gia, liền kiến thức được uy phong của Lâm Hải, lại nhìn thấy Lâm Hải tiến vào cấm địa do võ cảnh thường xuyên trấn giữ, đối với thân phận thực lực của Lâm Hải, cũng có cái nhận biết đại khái.

Nhưng lão bà của Lý Kiện lại không giống, bà ta căn bản là không có nghĩ đến, Lâm Hải nhìn qua thì ấm thiện hòa ái, lại có năng lượng lớn như vậy, tâm lý trong lúc nhất thời hốt hoảng, nhìn sang Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy khiếp đảm.

Lâm Hải bất đắc dĩ cười một tiếng, biết rõ lão bà của Lý Kiện là người trung thực, bộ dáng vừa rồi chính mình, có khả năng thật hù đến bà ta.

“Chị dâu, ngươi không cần sợ ta, ta là người tốt!” Lâm Hải tận lực ôn hòa nói nói.

“A. Ta không sợ, ta không sợ!” Lão bà của Lý Kiện bên trong miệng thì nói vậy, nhưng ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, vẫn còn có chút mất tự nhiên, mang theo một tia khiếp ý.

“ Được, đám quấy rối đã đi, chúng ta tiếp tục ăn đi, đừng cô phụ một phen thịnh tình của chị dâu a.” Lâm Hải lắc đầu, biết rõ nhất thời nửa khắc, cái nhìn của lão bà Lý Kiện đối với hắn, là không cải biến được.

Nhưng Lâm Hải cũng lười nói cái gì, chỉ cần bà ta biết rõ, chính mình sẽ không hại bọn họ là được.

Lâm Hải vừa phát lời nói, cặp vợ chồng Lý Kiện vội vàng đem cái ghế đã ngã lật cùng rác rưởi trên mặt đất thu thập một chút, lúc này mới ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm.

Một bữa cơm ngon này, lại ăn đến có chút ngột ngạt, Lâm Hải cũng không thể tránh được, sau khi ăn xong, hướng phía Lý Kiện hất cằm một cái.

“Ăn no chưa, lão Lý?”

“No, no!” Lý Kiện vội vàng chà chà miệng, gật đầu nói.

“Vậy được, ăn no rồi, chúng ta đi thôi, đưa ta qua một chỗ.” Nói xong, Lâm Hải đứng dậy, lại hướng phía lão bà của Lý Kiện cười cười.

“Chị dâu, cảm tạ ngươi đã thịnh tình khoản đãi, ăn thật ngon!”

“Ăn ngon về sau liền nhiều đến, chị dâu làm cho ngươi ăn!” Ăn xong bữa cơm, hoảng sợ trong lòng lão bà của Lý Kiện, đã tiêu tán bảy tám phần, sắc mặt rốt cục khôi phục bình thường, nhiệt tình nói nói.

“Không có vấn đề!” Lâm Hải cười đáp ứng một tiếng, cùng Lý Kiện xuống lầu.

“Lâm tiên sinh, sự tình hôm nay, cảm tạ ngươi.” Lên xe, Lý Kiện một bên đem xe nổ máy, một bên cảm kích nói nói.

“Ngươi nhìn ngươi kìa, lại tới!” Lâm Hải cố ý giả ra bộ dáng bất mãn, nói nói.

Lý Kiện cảm kích cười một tiếng, liền không hề nhắc lại việc này nữa, chỉ là đem cảm kích đối với Lâm Hải, để ở bên trong lòng.

“Chúng ta đi đâu?.”

“Qua nơi này!” Lâm Hải đem tấm danh thiếp mà Tiêu Thanh Sơn cho hắn kia, đưa cho Lý Kiện.

Lý Kiện xem xét, biểu lộ trên mặt không khỏi sững sờ, bất quá cũng không có hỏi nhiều, xe chậm rãi khởi động, lái đi ra ngoài.

Chương 814: Tiểu tặc vô sỉ, nhận lấy cái chết!

Thúy Phong Sơn, cách Yến Kinh khoảng hai trăm ba trăm kilomet, núi không cao lắm, lại hết sức vắng vẻ, xung quanh chỉ có mấy cái hộ nhà nông, phòng xá xập xệ không chịu nổi, ở lại cũng đều là một số lão nhân già cả.

Lâm Hải để Lý Kiện dừng xe ở trước mặt một cái lão nhân đang ngồi tại cửa ra vào hóng mát, đi xuống xe.

“Lão nhân gia, ngài có biết không đường tới Tĩnh Vân Đạo Quan ở đâu không a?” Lâm Hải nở nụ cười, khách khí nghe ngóng.

Lão nhân rất nhiệt tình, đứng lên hướng phía sơn phong nơi xa nhất chỉ.

“Thì ở đỉnh núi, bất quá đường núi dốc đứng nguy hiểm, mười phần khó đi, những năm gần đây đã có rất ít người đi lên đó, hiện tại bên trong Đạo Quan còn có ai, cũng không biết được.”

Lâm Hải lần theo ngón tay lão nhân chỉ mà nhìn lại, thấy trên đỉnh núi, mơ hồ có hình bóng gian phòng.

“ Đa tạ lão nhân gia!” Lâm Hải cười cám ơn lão nhân, trở lại bên trong xe.

“ Đem xe lái đến chân núi đi!”

Lý Kiện đáp ứng một tiếng, dừng xe ở bên cạnh một con đường nhỏ lên núi gập ghềnh ở chân núi Thúy Phong Sơn.

Lâm Hải đi xuống xe, đứng tại trước con đường, hướng lên trên nhìn lại, chỉ thấy đường nhỏ gập ghềnh chật hẹp, đường núi cong qu eo khúc chiết, chỉ đủ cho một người thông hành, mà độ dốc càng đến gần sáu mươi độ, mười phần dốc đứng.

“Con đường núi này dốc đứng như thế, lên núi còn tốt, thời điểm xuống núi, còn không đem người dọa chết tươi sao.” Lý Kiện chỉ là nhìn độ dốc cơ hồ đều nhanh dựng thẳng lên đến này, đều là một trận choáng mắt, nhịn không được nói nói.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, trách không được Tiêu lão nói, để cho mình tìm vị Tĩnh Vân Tiên Cô này, đây là vị kỳ nhân không tầm thường, cái khác không nói, chỉ là cái chỗ ở này, liền đầy đủ kỳ lạ, người bình thường căn bản cũng không dám đi tới.

Đổi lại trước kia, Lâm Hải tự nhiên cũng là cùng một dạng ý nghĩ với Lý Kiện, nhưng bây giờ kỹ nghệ tại thân, chỉ là một đầu đường núi, lại tính được là cái gì.

“Ngươi về bên trong xe chờ ta, ta đi lên trên một chuyến!”

Lý Kiện muốn nói lại thôi, miệng động động, cuối cùng than nhẹ một tiếng.

“Vậy Lâm tiên sinh, chính ngươi cẩn thận!” Ông ta lúc đầu muốn nói đi theo Lâm Hải cùng tiến lên, nhưng thời điểm nghĩ đến làm sao để xuống dưới, nhất thời tâm lý lại không chắc, ngẫm lại, vẫn là đừng sính cái này đi.

“Ừm.” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, sau đó nhấc chân khí lên, đột nhiên vọt lên bậc thang, nhất thời như mũi tên, tung người hai ba cái, đã cao hơn bên ngoài mười mét!

“Ta dựa vào!” Lý Kiện một bên đứng dưới nhìn, miệng há to, nhất thời nhìn ngốc!

Ông ta tuy biết rõ Lâm Hải khẳng định không phải là người bình thường, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới, đường núi dốc đứng như thế, Lâm Hải lại có thể như giẫm trên đất bằng, linh hoạt như là con khỉ, quả thực cùng Spiderman trong phim ảnh không sai biệt lắm.

“Ngưu bức!” Lý Kiện nhìn bóng lưng dần dần biến mất của Lâm Hải, giơ ngón tay cái lên, từ đáy lòng tán thưởng một câu.

Sơn phong không đến một ngàn mét, Lâm Hải đi mấy phút, liền đến đỉnh núi, hơi thở không gấp, mặt không đổi sắc, nhàn nhã giống như đi bộ, cực kỳ dễ dàng.

Đưa mắt nhìn lại, trên đỉnh núi hơi bằng phẳng, quả nhiên có một gian Đạo Quan phong cách cổ, sừng sững ở bên trong đó, cửa lớn mở rộng, trên xà nhà, một tấm bảng lớn thiếp vàng, trên có ghi ba chữ to “Tĩnh Vân Quan”!

“Chính là bên trong này!” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, cất bước đi vào trong Đạo Quan.

Sân nhỏ bên trong Đạo Quan, mười phần sạch sẽ, hiển nhiên có người thường xuyên quét dọn, Đạo Quan không lớn, chỉ có ba gian phòng xá lớn, bên cạnh còn có hai cái phòng nhỏ, Lâm Hải trực tiếp cất bước đến cửa chính phòng.

“ Đông đông đông!” Lâm Hải nhẹ nhàng gõ cửa, “Có người có đây không?”

Thế nhưng là qua hồi lâu, cũng không thấy đáp lại, Lâm Hải không khỏi sững sờ, Chẳng lẽ không ai?

Lần nữa gõ vài tiếng, vẫn là không có đáp lại, Lâm Hải chau mày, do dự một chút, đưa tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đã thấy bên trong chính đường, quả nhiên không có một ai.

Lâm Hải lại đến bên hai cái phòng ngủ xem xét, bên trong có đồ dùng sạch sẽ, ẩn ẩn mang theo mùi thơm ngát, hiển nhiên bình thường cũng là có người ở lại chỗ này.

“Chẳng lẽ Tĩnh Vân Tiên Cô, ra ngoài rồi sao?” Trong lòng Lâm

Hải tỏa ra tiếc nuối, nếu như không người ở đây mà nói, hắn coi như đi một chuyến tay không.

Mang theo vẻ thất vọng, Lâm Hải quay người, vừa mới chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên dừng bước chân lại.

“Ừm.” Ánh mắt Lâm Hải, không khỏi hướng phía phòng nhỏ bên cạnh nhìn lại.

“Chẳng lẽ tại trong sương phòng?” Lâm Hải mơ hồ nghe thấy, tựa hồ nghe đến trong sương phòng, có chút tiếng vang rất nhỏ, không khỏi mở ra cước bộ, đi vào cửa sương phòng.

“Có người ở bên trong sao?” Lâm Hải nhẹ nhàng gõ gõ cửa, mở miệng hỏi nói.

Chờ một lát, bên trong lặng ngắt như tờ, không ai trả lời, trên mặt Lâm Hải tỏa ra nghi hoặc.

“Không có khả năng a, chẳng lẽ mình nghe lầm?” Lâm Hải đối với giác quan của mình, vẫn là rất tự tin, vừa rồi rõ ràng nghe được bên trong, có chút tiếng vang rất nhỏ.

“Có lẽ, là con chuột đi?.”

Tò mò, Lâm Hải nhịn không được nhẹ nhàng đưa tay, đem cửa sương phòng, hướng hai bên đẩy ra.

“Sưu!”

Trong nháy mắt cửa vừa mở ra, Lâm Hải chợt cảm thấy đến một cỗ kình phong mãnh liệt, chạm mặt mà tới.

“Ta dựa vào!” Lâm Hải kinh hãi, cái đường kình phong này vừa nhanh vừa vội, vô cùng tấn mãnh, Lâm Hải căn bản không kịp trốn tránh, phía dưới vội vàng, đưa tay một chưởng, đẩy về phía trước!

Phốc!

Một tiếng va đập nặng nề, bọt nước trước mặt Lâm Hải văng khắp nơi, trong nháy mắt bị xối ướt sũng, toàn thân ướt sũng, lại mang theo một mùi thơm ngát mê người, liền y phục cũng dán ở trên người.

Lâm Hải lúc này mới phát hiện, tập kích về phía mình, lại là một cột nước, mà trong nháy mắt bọt nước bay xuống, Lâm Hải đã thấy một thân ảnh uyển chuyển cực trắng như tuyết, từ trong thùng tắm cao hơn nửa người ở trong phòng phóng lên tận trời, người ở giữa không trung, đã kéo một khăn tắm trắng như tuyết, bao trùm thân thể.

“Mẹ nó!” Lâm Hải kém chút phun máu mũi ra ngoài, mặc dù động tác của đối phương đã đủ nhanh, nhưng sao có thể thoát khỏi Thiên Nhãn của Lâm Hải, toàn thân cao thấp trong nháy mắt liền bị nhìn cái rõ ràng, dáng người dẫn lửa, để trong lòng Lâm Hải phun trào một trận nhiệt lưu.

“Tiểu tặc vô sỉ, nhận lấy cái chết!”

Lâm Hải còn không kịp phản ứng lại, một tiếng khẽ kêu phẫn nộ đã vang lên, sau đó thấy hoa mắt, nữ tử trùm khăn tắm, đã đến trước người, đôi chân dài ướt sũng trắng như tuyết, hướng thẳng đến đầu Lâm Hải, hung ác đá tới.

“Uy, ngươi nghe ta giải thích đã!” Trong lòng Lâm Hải giật mình, nghĩ không ra nữ tử này lại ra chân nhanh như vậy, vội vàng nâng cánh tay lên đón đỡ.

Phanh một tiếng, Lâm Hải bỗng cảm giác một cỗ lực lớn truyền đến, thân thể trực tiếp trượt ra về phía sau hơn một mét, khó khăn lắm mới dừng lại, còn chưa đứng vững, chợt nghe sau đầu sinh phong, lại là cô gái đối diện, nghiêng người một cái, lại là một chân đá tới.

“Uy, có thể trước đừng động thủ hay không a!” Lâm Hải lách mình tránh thoát, không còn gì để nói, chính mình lại không phải cố ý, ai biết ngươi ở bên trong tắm rửa a, lại nói trước khi mình đẩy cửa, còn hỏi có người hay không, là chính ngươi không đáp có được hay không?

Nhưng mà cô gái đối diện, căn bản không nghe hắn giải thích, thân thể xoay một cái, lần nữa hất ra một cái đá ngang, thẳng đến trước ngực Lâm Hải.

“Móa!” Lâm Hải cũng không kiên nhẫn, mắt thấy một chân của nữ tử đá tới, Lâm Hải cảm thấy quét ngang, đột nhiên hai chân hơi cong, ổn định hạ bàn, hai cánh tay đột nhiên nhô ra, thi triển Trích Tinh Thủ, trực tiếp đem bắp chân nữ tử một mực chộp vào bên trong tay.

“Ngươi có thể để cho ta nói một câu hay không?!”

“Tiểu tặc, ngươi buông tay cho ta!”

Hai người đồng thời ngẩng đầu, buồn bực hướng phía đối phương quát lớn, thế nhưng là chờ sau khi thấy rõ diện mạo của đối phương, thần sắc của hai người đột nhiên sững sờ.

“Là ngươi?” Hai người đồng thời kinh ngạc mở miệng, sắc mặt cổ quái!

Chương 815: Tắm rửa không đóng cửa

“Ta qua, quá khéo đi.” Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, cô gái trước mặt này không phải là người khác, chính là cô nàng trong quán bar trước đó gặp được đã nhất định phải lôi kéo chính mình mướn phòng, sau cùng lại ngủ trong nhà mình một đêm kia!

Mà cô nàng quán bar giờ phút này cũng nhận ra Lâm Hải, nhớ tới chuyện phát sinh đêm hôm đó, nhất thời hơi đỏ mặt, vừa muốn nói gì, chợt biến sắc.

“Tiểu tặc, còn không buông tay!” Nàng ta lúc này mới phản ứng được, bắp chân kiều nộn của chính mình, còn bị Lâm Hải chộp vào bên trong tay đâu, mà giờ khắc này bắp đùi của mình vẫn còn nâng lên cao cao, lại chỉ khoác một cái khăn tắm, tư thế thật sự là quá mức bất nhã.

Quát khẽ một tiếng, một khuôn mặt trong nháy mắt hồng thấu, thêm nữa do nàng ta vừa vừa xuất dục, trên hai gò má ngọc phấn vô cùng mịn màng, còn mang theo mấy giọt nước trong suốt, mị hoặc mê ngườinói không nên lời.

“Ách...” Lâm Hải cũng phát hiện cái tư thế hiện tại này, thực sự có chút không ổn, vội vàng buông tay ra, đồng thời lui về phía sau một bước, hướng phía nữ hài áy náy cười một tiếng.

“Có lỗi a, ta thật không phải cố ý, trước khi ta tiến vào cũng đã gõ cửa, nhưng ngươi, ngươi không có lên tiếng a.”

“Hừ!” Mũi ngọc tinh xảo của nữ hài hơi nhíu, ngượng ngùng hừ một cái, liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Người ta đang tắm, một đại nam nhân ở bên ngoài gõ cửa, nào có tiện lên tiếng! Vốn cho rằng không ai đáp ngươi liền sẽ đi, ai biết, ai biết ngươi...” Nói, vành mắt nữ hài đỏ lên, trên mặt tràn ngập ủy khuất.

“Ai, ngươi đừng khóc a!” Lâm Hải không chịu nổi nhất là nước mắt của nữ nhân, tâm lý nhất thời hoảng hốt, “Ta thật không phải là cố ý, ai biết ngươi tắm rửa lại không có đóng cửa a, lại nói ta cũng không phải chưa có nhìn ngươi...”

Lời nói của Lâm Hải nói được một nửa, liền ngừng, sau đó sắc mặt cứng đờ, trong lòng hận không thể cho mình một vả.

Mẹ nó, không để ý, thế nào liền nói trượt ra miệng.

“Im miệng!” Quả nhiên, nghe được lời nói của Lâm Hải, nữ hài tức đến mặt đều đen.

“Ngươi cái tiểu tặc vô sỉ này, người ta nào biết đường dốc đứng như thế sẽ còn có người lên, còn có, còn có... Ta đào ánh mắt của ngươi!”

Nữ hài khí cơ hồ bạo tẩu, giương nanh múa vuốt liền muốn lần nữa hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Ngừng ngừng ngừng! Ta sai, ta biết rõ ta sai!” Lâm Hải bị dọa đến vội vàng liên tiếp lui về phía sau, không ngừng cầu xin tha thứ.

“Hừ! Vô sỉ, hạ lưu!” Nữ hài cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, hận không thể đem Lâm Hải ăn.

“Cái kia...” Lâm Hải xấu hổ cười cười, “Ta có một chuyện muốn hỏi ngươi?.”

Lâm Hải vội vàng nói sang chuyện khác, nếu không lại dây dưa tiếp việc này, tuyệt đối càng ngày càng rãnh.

“Hừ, chuyện gì?” Nữ hài thở phì phì hừ một tiếng, liếc trắng Lâm Hải một chút, tức giận nói nói.

“Ngươi đã ở tại bên trong nơi này, vậy khẳng định nhận biết Tĩnh Vân Tiên Cô đi?”

Nữ hài nghe được sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, trên mặt thêm ra một tia cảnh giác.

“Ngươi tìm sư phụ ta, làm gì?”

Lâm Hải nghe được, nhất thời vui vẻ.

“Nguyên lai Tĩnh Vân Tiên Cô là sư phụ ngươi a, ta là được một vị trưởng bối giới thiệu, đặc biệt tới tìm Tĩnh Vân Tiên Cô.”

“Vậy ngươi đến không phải lúc rồi.” Nữ hài lắc đầu, “Sư phụ ta đã xuống núi thăm bạn.”

“A. Vậy lúc nào thì có thể trở về?” Lâm Hải vội vàng hỏi nói.

Nữ hài ngoẹo đầu, nhíu mày nghĩ một lát.

“Không biết, ít thì một tuần, nhiều thì một tháng đi.”

“A.” Lâm Hải nhất thời có chút thất vọng, một tuần còn dễ nói, nếu là một tháng mà nói, Ngọc Tủy mà mình bây giờ sử dụng, đã sớm mất đi hiệu lực.

“Số điện thoại của nàng ta là bao nhiêu a, ngươi có thể nói cho ta biết hay không?” Lâm Hải nghĩ một hồi, không bằng gọi điện thoại cho Tĩnh Vân Tiên Cô, hỏi rõ ràng là được.

Nữ hài lắc đầu.

“Sư phụ ta không có điện thoại.”

“A.” Lâm Hải một trận mộng bức, mẹ nó, bây giờ còn có người không có điện thoại.

“Uy, ngươi nếu là không có việc gì, liền xuống núi đi thôi, cái này cô nam quả nữ, nếu là truyền đi...” Nữ hài bỗng nhiên cúi đầu xuống, có chút ngượng ngùng nói nói.

“Ách...” Lâm Hải khẽ giật mình, bảo thủ như thế. Được rồi!

Trước đó tại quán bar, thế nhưng là trực tiếp liền ngồi vào trên đùi ca ca, lúc trước làm sao không nhìn ra đâu?.

Nhưng người ta là một cô gái, lại đã hạ lệnh trục khách, Lâm Hải cũng không tiện lại mặt dạn mày dày, ở lại bên trong này.

“Vậy được rồi.” Lâm Hải gật gật đầu, quay người vừa muốn rời khỏi, bỗng nhiên lại quay đầu.

“ Đúng, mỹ nữ, ngươi có thể cho ta số điện thoại hoặc là Weachat cái gì hay không a, ta không có ý tứ khác, cũng chỉ là chờ sư phụ ngươi trở về, muốn làm phiền ngươi báo cho ta biết một tiếng!”

Nữ hài liếc nhìn Lâm Hải như nhìn thằng ngốc một chút, “Ta mỗi ngày ở tại nơi này, cơ hồ không có xuống núi, ngươi cảm thấy điện thoại di động đối với ta có hữu dụng sao?”

“Ách... Tốt a, coi như ta không có hỏi!” Lâm Hải bất đắc dĩ cười một tiếng, cũng đúng, ở cao như vậy, liền xem như có điện thoại di động, cũng không có tín hiệu a.

“Nếu như thế, tại hạ cáo từ, qua chút ngày lại đến bái kiến quý sư tôn!” Lâm Hải hướng phía nữ hài ôm quyền, quay người liền nghênh ngang rời đi.

Nhìn thân ảnh Lâm Hải rời đi, trong lòng nữ hài, bỗng nhiên dâng lên một tia cảm giác khác thường.

“Vì cái gì, ta cảm thấy hắn, cũng không phải là rất chán ghét đâu?.”

Ý nghĩ này vừa vừa nhô ra, nữ hài nhất thời cũng bị chính mình làm cho giật mình.

“Phi phi phi, loạn nghĩ gì thế, sư phụ đã sớm nói, nam nhân không có một cái nào là đồ vật tốt, hắn khẳng định cũng là trang! Trộm xem người ta tắm rửa, hừ! Tiểu tặc vô sỉ!”

Tuy trong lòng mắng vậy, nhưng nữ hài lại kìm lòng không được lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hải, đã thấy Lâm Hải đến giao lộ đỉnh núi, thả người nhảy lên, mấy cái lên xuống, liền biến mất ở giữa tầm mắt.

Lý Kiện đang đứng tại chân núi, buồn bực ngán ngẩm hút thuốc, chợt thấy trên đường núi nhỏ, một cái thân ảnh nhanh nhẹn, không ngừng nhảy vọt, biến đổi vị trí, trong lòng nhất thời giật mình.

Còn chưa chờ phản ứng lại, đã thấy hoa mắt, thân hình Lâm Hải, đã xuất hiện ở trước mắt.

Hai mắt Lý Kiện trừng lớn, chỗ cổ họng rầm một tiếng, nuốt vào một ngụm nước bọt lớn, khó có thể tin mà nhìn lấy Lâm Hải.

“Lâm tiên sinh, ngươi có phải chính là những võ lâm cao thủ như bên trong tiểu thuyết võ hiệp viết, vượt nóc băng tường, như giẫm trên đất bằng hay không a?”

Lâm Hải bị Lý Kiện hỏi sững sờ, sau đó cười nhạt một tiếng.

“Ngươi cảm thấy vậy, thì chính là vậy đi.” Lâm Hải trước kia cũng vô cùng hâm mộ những cái đại hiệp thần công cái thế bên trong tiểu thuyết võ hiệp kia, tưởng tượng lấy nếu như chính mình cũng có một ngày, cũng có thể giống như bọn họ, thì thật là tốt biết bao!

Nhưng hiện tại xem ra, một thân bản lĩnh này của chính mình, đoán chừng đã sớm vượt xa những cao thủ võ lâm kia đi.

“Thật a, vậy có thể dạy cho ta một chút hay không?” Lý Kiện nghe xong, hai mắt nhất thời sáng lên, dù sao có người nam nhân nào, trong lòng không có một cái nào mộng võ hiệp đâu?.

“Ngươi?” Lâm Hải trên dưới dò xét Lý Kiện một phen, sau đó cười nhạt một tiếng.

“Nhìn biểu hiện của ngươi đi.”

Lý Kiện nghe được, nhất thời đại hỉ.

“Lâm tiên sinh, ta nhất định sẽ biểu hiện tốt một chút, ta muốn trở thành đại hiệp võ lâm, hô hố!” Lý Kiện học động tác bên trong truyền hình võ hiệp, còn hưng phấn khoa tay hai lần, đem Lâm Hải chọc cho bật cười một trận.

Nếu việc tìm kiếm hỏi thăm Tĩnh Vân Tiên Cô đã không có kết quả, Lâm Hải tạm thời cũng không có tâm tình đi đâu, để Lý Kiện lái xe, trực tiếp đem chính mình đưa về bên trong nhà, sau đó ngồi vào trên ban công, tiếp tục bắt đầu tu luyện.

Lại là thời gian ba ngày trôi qua, chân khí trong cơ thể Lâm Hải, lần nữa ngưng thực, thậm chí cảm giác, đã đụng chạm lấy cánh cửa Ngưng Chân hậu kỳ đỉnh phong, không ra một tuần, thế tất có thể đạt đến đỉnh phong!

Sau khi hưng phấn, vấn đề tài liệu tu luyện, lần nữa để Lâm Hải nhíu mi nhăn lại thật sâu.

Linh khí trong Ngọc Tủy, đã sắp khô kiệt, Lâm Hải dự đoán, cái Tụ Linh Trận này, tối đa cũng chỉ có thể chống đỡ thêm ba ngày, đến lúc đó nếu như không có tài liệu mới để bố trận, tốc độ tu luyện của chính mình, thế tất sẽ hạ xuống trên diện rộng.

“ Đi nơi nào tìm kiếm ngọc thạch mới đâu?.” Trong lòng Lâm Hải đang phát sầu, điện thoại di động bỗng nhiên vang.

Lâm Hải cầm tới nhìn một chút, là cái số xa lạ, vừa mới nhận, mặt Lâm Hải nhất thời lộ vẻ vui mừng, phóng người lên!

Chương 816: Thất Sát Lệnh

“Lâm thiếu, không có quấy rầy ngài đi? Chuyện ngài để cho ta tìm kiếm ngọc tốt, đã có tin tức!” Thanh âm Hồng thiếu khiêm tốn, từ bên trong điện thoại truyền tới, mang theo một tia ngữ khí nịnh nọt.

“Làm không tệ, ngươi hiện tại đang ở đâu, ta qua tìm ngươi!” Lâm Hải một mặt mừng rỡ, hắn vẫn thật không nghĩ tới, hiệu suất của Hồng thiếu, vẫn rất cao, chính mình đang lo sự tình ngọc thạch đâu, gã liền có tin tức.

Hồng thiếu vội vàng báo một chỗ, Lâm Hải đi ra ngoài, Lý Kiện lái xe, mau chóng đuổi tới

Khu Bắc Thành của Yến Kinh, bên trong một cái hội sở tư nhân cấp trung, Hồng thiếu đang ở cửa nghển cổ, không ngừng hướng phía xe lui tới nhìn quanh, chờ nhìn thấy xe Lâm Hải bắn tới, sắc mặt gã nhất thời vui vẻ, chạy chậm đến, giúp đỡ Lâm Hải mở cửa xe, một mặt cung kính.

“Lâm thiếu, ngài đã tới.” Hồng thiếu cúi đầu khom lưng, mang theo nụ cười khiêm tốn nịnh nọt.

“ Đồ đâu?” Lâm Hải xuống xe, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Ách... Lâm thiếu, đến bên trong nói đi, chủ nhân của ngọc đang đợi ngài tại trong phòng!”

“Tốt, dẫn đường!” Lâm Hải gật gật đầu, Hồng thiếu vội vàng đi đằng trước dẫn đường, vừa đi vừa mở miệng.

“Lâm thiếu, đối phương là lão tổng của một cái công ty, tài sản mười ức, tại trong Yến Kinh cũng coi như là cái nhân vật thân phận không cao không thấp, hơn nữa nghe ý tứ của đối phương, tựa hồ cũng không muốn đòi tiền.”

“Không muốn tiền?” Lâm Hải nhướng mày, “Vậy ông ta muốn cái gì!”

“Ta đã hỏi qua, nhưng ông ta nói, chỉ có gặp ngài mới có thể nói!” Hồng thiếu vội vàng chỉ dẫn, đem Lâm Hải đưa đến một cái gian phòng.

“Vương tổng, Lâm thiếu đến!” Vừa vào phòng, Hồng thiếu liền hướng phía một cái nam tử trung niên ở trên ghế sa lon, hình thể hơi mập, nói một tiếng.

Vương tổng vội vàng đứng lên, vừa thấy được Lâm Hải sau lưng Hồng thiếu, liền vội vàng cười rạng rỡ nghênh đón.

“Lâm thiếu, ngài khỏe chứ, bỉ nhân tên Vương Nghiễm Phúc, đây là danh thiếp của ta.” Vương Nghiễm Phúc hướng phía Lâm Hải ha ha cười hạ eo, đem danh thiếp đưa lên.

Lâm Hải tùy ý nhận lấy nhìn một chút, liền đứng lên, sau đó hướng phía Vương Nghiễm Phúc cười nhạt một tiếng.

“Vương lão bản, ta làm người không thích quanh co lòng vòng, nghe Hồng thiếu nói, nơi ngươi có ngọc thạch tốt nhất, có thể để Lâm mỗ chiêm ngưỡng trước một phen hay không?”

“Tự nhiên có thể!” Vương Nghiễm Phúc vội vàng vẫy tay một cái, một cái nam tử tráng kiện áo đen mang kính râm, cách ăn mặc bộ dáng như bảo tiêu đứng sau lưng, đem một cái hộp gỗ đàn tử, phóng tới trên bàn trà.

“Mời Lâm thiếu xem qua!” Vương Nghiễm Phúc nói, cúi người, cẩn thận từng li từng tí đem hộp gỗ đàn tử mở ra, nhất thời một khối ngọc thạch lớn chừng trứng gà, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Ừm.” Trước mắt Lâm Hải đột nhiên sáng lên, chỉ từ mặt ngoài trong suốt sáng long lanh của ngọc thạch này mà xem, phẩm chất khối ngọc này liền không thấp, tuy so ra kém Ngọc Tủy, nhưng so với tám khối ngọc thạch trước đó, lại cao hơn một cái cấp bậc.

“Cũng không biết nồng độ chân khí bên trong như thế nào?” Lâm Hải khẽ vươn tay, đem ngọc thạch cầm lấy, nắm trong tay.

Vút, một cỗ cảm giác mát lạnh, truyền vào trong người Lâm Hải, Lâm Hải hơi vừa dùng lực, một cỗ chân khí thẩm thấu mà vào, nhất thời cảm thấy bên trong ngọc thạch, linh khí lăn lộn, reo hò nhảy vọt!

“Không tệ, là thượng phẩm!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, khối ngọc thạch này, tuy thể tích không lớn, nhưng nồng độ linh khí bên trong tương đối cao, sau khi chia cắt bố trí Tụ Linh Trận, hẳn là có thể dùng khoảng chừng thời gian bốn năm ngày.

“Lâm thiếu, không biết đối với ngọc thạch này, có thể để ngài hài lòng hay không?” Vương Nghiễm Phúc thấy Lâm Hải lộ vẻ mặt vui mừng, không khỏi ở bên cạnh mở miệng hỏi nói.

“Ngọc thạch này vẫn được, ta rất hài lòng!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó cười liếc nhìn Vương Nghiễm Phúc một chút.

“Vương tổng, nói cái giá đi!”

“Ách...” Vương Nghiễm Phúc há há miệng, muốn nói lại thôi, mặt lộ vẻ khó xử.

Lâm Hải chau mày, nhớ tới chuyện mà Hồng thiếu đã nói trước khi vào, trên mặt lộ ra một tia không kiên nhẫn.

“Thế nào, ngọc thạch này, Vương tổng không bán?” Sắc mặt Lâm Hải phát lạnh, trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

“Vậy là ngươi đang đùa ta đi?”

Vương Nghiễm Phúc nghênh tiếp ánh mắt băng lãnh của Lâm Hải, không khỏi bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, vội vàng khoát tay liên tục.

“Lâm thiếu, ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm, cho ta mượn cái lá gan, cũng không dám đùa nghịch ngài a!”

“Vậy ngươi có ý tứ gì?” Mí mắt Lâm Hải nhấc một chút, nhàn nhạt nói nói.

“Lâm thiếu, ngọc này, ta muốn đưa cho ngài!” Vương Nghiễm Phúc bỗng nhiên lấy dũng khí, lớn tiếng nói nói.

“ Đưa cho ta?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó kinh ngạc nhìn Vương Nghiễm Phúc, hơi nghi hoặc một chút.

“Lâm thiếu, ta, ta thật đưa cho ngài, một xu bạc cũng không muốn!” Vương Nghiễm Phúc sợ Lâm Hải không tin, vội vội vàng vàng nói nói.

Lâm Hải lần này không nói lời nào, hai con mắt như lưỡi dao nhìn chằm chằm vào Vương Nghiễm Phúc, phảng phất như muốn đem nội tâm của ông ta xem thấu.

Vương Nghiễm Phúc bị ánh mắt sắc bén của Lâm Hải nhìn chằm chằm, hô hấp nhất thời trì trệ, ánh mắt trốn tránh, chột dạmột trận.

“Lâm, Lâm thiếu, ta, ta tại bên trên thọ yến của Hạ gia, xa xa gặp, gặp qua thần uy của ngài!” Vương Nghiễm Phúc co rụt cổ lại, mang theo hoảng sợ nói nói.

“A.” Lâm Hải nghiền ngẫm liếc ông ta một cái, khóe miệng nhếch lên.

“Cái này, chỉ sợ không phải lý do để ngươi không duyên không cớ đem ngọc đưa cho ta chứ?”

“Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo!” Lâm Hải đem ngọc thả lại trong hộp gỗ đàn tử, sau đó nhìn thẳng vào Vương Nghiễm Phúc.

“Nói đi, cần ta làm cái gì?”

Vương Nghiễm Phúc nghe xong, nhất thời phù phù một tiếng, quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Lâm thiếu, cứu mạng a!”

“Ừm?” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, “Ngươi có ý tứ gì?”

Vương Nghiễm Phúc vội vàng hướng phía Lâm Hải quỳ bò hai bước, ôm lấy bắp đùi Lâm Hải, mặt lộ vẻ cầu khẩn, toét miệng mở miệng.

“Lâm thiếu, ta không biết đã đắc tội người nào, đêm qua, bị người của Thất Sát tìm tới cửa!” Vương Nghiễm Phúc nói đến đây, toàn thân nhịn không được đánh một cái lạnh run, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

“Thất Sát?” Lâm Hải một mặt mộng bức, “Cái loạn thất bát tao gì? Ngươi trước đứng lên, đem lời nói rõ ràng ra!”

“Ai, ai!” Vương Nghiễm Phúc đáp ứng hai tiếng, vội vàng từ dưới đất bò dậy, ngồi vào phía đối diện Lâm Hải.

“ Đêm hôm qua, khi ta đang ngủ, đột nhiên nghe được đầu giường vang lên một tiếng vang nhỏ, mở đèn lên xem xét, phát hiện bên trên đầu giường, vậy mà bị thần không biết quỷ không hay, có đính Thất Sát Lệnh người người sợ hãi a!!!”

Vương Nghiễm Phúc một bên nói, một bên run rẩy đem một cái phi tiêu thép thất giác cùng một cái thẻ, run run rẩy rẩy phóng tới trước mặt Lâm Hải.

“Lâm thiếu, cái này là Thất Sát Lệnh, thế nhưng là bùa Diêm Vương đòi mạng a, mỗi lần trước khi Thất Sát giết người, cũng sẽ trong đêm hôm trước, lưu lại Thất Sát Lệnh, đến đêm hôm sau, mục tiêu mặc kệ trốn đến chỗ nào, cũng hẳn phải chết không nghi ngờ, chưa từng may mắn thoát khỏi a!”

“Lâm thiếu, ta van cầu ngươi, cứu cứu ta đi!” Vương Nghiễm Phúc nước mắt chảy ngang, một mặt cầu khẩn nói.

Lâm Hải không nói gì, mà chính là vui vẻ hiếu kỳ đem cái phi tiêu thép thất giác kia nắm tới bên trong tay.

“Hứ, cố lộng huyền hư!” Lâm Hải khinh thường bĩu môi cười một tiếng, từ khi học được Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, Lâm Hải tại trên đường ám khí, cũng coi là có thành tựu nhỏ.

Bây giờ đem cái phi tiêu thép thất giác này cầm bên trong tay, nhất thời liền phát hiện khuyết điểm của cái phi tiêu thép này.

Bởi vì phần đuôi có bảy cái góc nhọn dài ngắn không đồng nhất, khiến cho toàn bộ tiêu thép này khi chịu lực, sẽ phi thường không cân xứng, một khi dùng đến, tại phương diện độ chính xác cùng uy lực, cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Nếu như là cao thủ quyết đấu mà nói, bằng vào điểm này, liền rất có thể sẽ trở thành nhược điểm trí mạng.

Lâm Hải lại đem tấm thẻ kia lấy tới, trên mặt là in ấn ba chữ to“Thất Sát Lệnh”, bên trên còn viết tên của Vương Nghiễm Phúc, chỉ bất quá phía trên cái tên, còn đánh một cái dấu gạch đỏ to lớn!

“Cái Thất Sát này, là tổ chức sát thủ?” Lâm Hải đem Thất Sát Lệnh tiện tay ném tới trên bàn, nhàn nhạt hỏi.

“Vâng, là tổ chức sát thủ phi thường nổi danh, nghe nói từ khi thành lập tới nay, chưa bao giờ thất thủ qua!” Bắp thịt trên mặt Vương Nghiễm Phúc đều đang run rẩy, ông ta làm sao cũng nghĩ không thông, mình rốt cuộc đã đắc tội với người nào, vậy mà dùng nhiều tiền, thuê Thất Sát đến mua mạng mình!

“Là sát thủ liền tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, sát thủ mà nói, hắn giết liền sẽ không có điều kiêng kị gì.

“Bọn họ sẽ hành động ở đêm nay?” Lâm Hải lại mở miệng hỏi nói.

“Dựa theo thông lệ dĩ vãng, là như thế này.” Vương Nghiễm Phúc một mặt hoảng sợ gật gật đầu.

“Ta biết rõ!” Khẽ vươn tay, đem hộp gỗ đàn tử trên mặt bàn cầm lên, Lâm Hải đứng dậy đi ra ngoài.

Ngay tại thời khắc vương Nghiễm Phúc choáng váng, lời nói nhàn nhạt truyền vào lỗ tai của ông ta.

“ Đồ vật ta nhận lấy, Thất Sát, ta giúp ngươi giải quyết!”

Chương 817: Thực lực của kiến hôi, há có thể lay trời!

Vương Nghiễm Phúc đầu tiên là sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, kích động đến toàn thân cũng run rẩy lên.

“Cảm tạ Lâm thiếu, cảm tạ Lâm thiếu!” Vương Nghiễm Phúc hưng phấn, hướng phía bóng lưng Lâm Hải, không ngừng cảm tạ, trong lòng thật sự là cao hứng đến hỏng!

Ông ta bình thường cùng Hạ gia có chút tới lui trên buôn bán, ngày mừng thọ bảy mươi của Hạ Viễn, ông ta vừa lúc ở đây, thế nên là tận mắt thấy Lâm Hải đại phát thần uy, đặc biệt là sau khi kiến thức thủ đoạn đáng sợ thật không thể tin của Lâm Hải này, trong lòng quả thực đã đem Lâm Hải xem như nhân vật giống như thần tiên!

Bởi vậy, sau khi biết Hồng thiếu đang vì Lâm Hải thu thập ngọc thạch tốt nhất, ông ta lập tức liền chủ động tìm tới, hy vọng có thể lay động Lâm Hải, trợ giúp ông ta vượt qua một kiếp.

Hiện tại thấy Lâm Hải thật sự đáp ứng giúp ông ta đối phó với Thất Sát, trái tim một mực treo cao của ông ta, cuối cùng cũng đã rơi xuống.

“Có Lâm thiếu xuất thủ, Thất Sát coi như có lợi hại hơn nữa, cũng nhất định là có đến mà không có về!” Vương Nghiễm Phúc tinh thần toả sáng, đối với Lâm Hải, tràn ngập lòng tin.

“Lâm thiếu, ngọc thạch này, ngài hài lòng đi.” Lâm Hải vừa đi, Hồng thiếu cũng vội vàng chạy chậm đến đuổi theo, mang theo nụ cười khiêm tốn nịnh nọt, đắc ý hỏi.

Lâm Hải nghe được, dừng bước lại, quay đầu, khen ngợi liếc nhìn Hồng thiếu một chút.

“Lão Hồng, đa tạ! Việc hôm nay này, ta rất hài lòng!”

Hồng thiếu bị một câu lão Hồng của Lâm Hải, kêu kém chút mỹ như bay lên trời, có thể bị Lâm Ma Quỷ đại danh đỉnh đỉnh, người người e ngại xưng hô thân thiết như vậy, đó là có bao nhiêu vinh diệu a.

“Vì Lâm thiếu làm việc, là vinh hạnh của ta!” Hồng thiếu như một cái binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh, thân thể lập tức đứng thẳng tắp, kích động đến mức bắp thịt trên mặt cũng run rẩy lên!

“Ừm, ta sớm đã cảm thấy ngươi là nhân tài, hôm nay xem xét, quả nhiên không có nhìn lầm, lại có tin tức về ngọc thạch, thì lập tức cho ta biết!” Lâm Hải bỗng nhiên vươn tay, tại bả vai gã nặng nề vỗ vỗ, lời nói thấm thía nói nói.

Nào biết, Lâm Hải thuận miệng lừa gạt, Hồng thiếu lại trực tiếp coi như thật, cảm thụ được nơi bả vai truyền đến lực lượng, liền cảm động kém chút rơi lệ.

“Lâm thiếu vậy mà nói, ta là nhân tài?!” Trong lòng Hồng thiếu, đột nhiên sinh ra một cỗ cảm giác tri kỷ đối với Lâm Hải.

“Hắn còn đập bả vai ta, cái này, đây là tín nhiệm cùng coi trọng lớn cỡ nào a!”

Một cỗ cảm giác tự hào cùng cảm giác sứ mệnh mãnh liệt, đột nhiên xông lên đầu, để ngữ khí của Hồng thiếu lập tức cũng nghẹn ngào!

“Lâm thiếu yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng gấp bội, tìm kiếm ngọc thạch, quyết không để ngươi thất vọng!”

“Ừm, cố lên!” Lâm Hải nhìn Hồng thiếu đỏ mặt lên, cố nén cười, trịnh trọng gật gật đầu, quay người rời đi.

Nhìn Lâm Hải đi xa, vành mắt Hồng thiếu, đột nhiên hồng.

“Ta sớm đã cảm thấy ta không phải là người bình thường, chỉ là thế nhân nông cạn, tất cả đều nhìn không ra ta bất phàm, hôm nay, đầu Thiên Lý Mã như ta này, rốt cục đã gặp được Bá Nhạc!”

Lâm Hải cũng không biết, Hồng thiếu đã bị một câu thuận miệng của hắn, lừa gạt đi mất, về đến nhà, vừa mới chuẩn bị tu luyện, lại đột nhiên vỗ ót một cái.

“Nhìn trí nhớ này, kém chút đem việc này quên mất!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem trước bức tranh cổ lấy được từ chỗ Tiêu Thanh Sơn, từ bên trong Thánh Cảnh lấy ra.

Đem tranh mở ra, đặt ngang tại trên mặt bàn, Lâm Hải nhìn mỹ nữ mang theo nhàn nhạt ưu thương vẽ bên trong kia, trong lòng sinh ra một tia nghi hoặc.

“Cái cô gái trong tranh này, đến tột cùng là có lai lịch gì?”

Lâm Hải giờ phút này, đã trăm phần trăm khẳng định, mỹ nữ trong bức họa kia, quả nhiên là có sinh mệnh!

Thời điểm tại bên trong nhà Tiêu Thanh Sơn, Lâm Hải đã từng thông qua Thiên Nhãn Thần Thông, thử thăm dò tra xét tình hình bên trong bức vẽ.

Thế nhưng là, sau khi thấy rõ, lại là để Lâm Hải giật nảy cả mình.

Bởi vì, ngay tại khi Thiên Nhãn Thần Thông của Lâm Hải mở ra, trong nháy mắt tinh thần lực tiến vào, ánh mắt sắc bén như điện của cô gái trong tranh, bỗng nhiên rơi vào trên thân Lâm Hải.

Lâm Hải nhất thời cảm thấy, một cỗ uy áp khủng bố đến từ trên linh hồn, nặng nề va chạm vào trong đầu, trước mắt một trận biến thành màu đen, dọa đến vội vàng lui ra ngoài.

Tại trước mặt Tiêu Thanh Sơn, Lâm Hải mặc dù không có biểu hiện ra dị thường, nhưng bên trong nội tâm, cũng đã là sóng to gió lớn.

Cái khác không nói, chỉ là một ánh mắt của nữ tử này, liền cơ hồ đem tinh thần của Lâm Hải phá hủy, thực lực mạnh, quả thật là Lâm Hải bình sinh ít thấy, liền xem như Đông Phương Du Long, so với nàng cũng có chênh lệch rất xa!

Lâm Hải không nghĩ ra, một nữ tử có thực lực cao thâm như vậy, làm sao lại xuất hiện tại bên trong một bức tranh, chẳng lẽ cũng giống như Thánh Cảnh, là Khí linh của bức họa này sao?

Mang lòng hiếu kỳ, Lâm Hải dự định lần nữa nếm thử, dò xét tìm một chút bí mật của bức tranh cổ này.

Sau khi mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, Lâm Hải thế nhưng là không còn dám tùy tiện đem tinh thần lực rót vào bên trong bức vẽ.

Vì lý do an toàn, vẫn là nhìn xem có thể, trước cùng cái cô gái trong tranh này câu thông một chút rồi nói sau hay không?

“Khụ khụ...” Lâm Hải nhẹ nhàng khục hai tiếng, “Cái kia, tiên tử trong tranh, ta không có ác ý, ngươi có thể nghe được ta nói chuyện sao?”

Lâm Hải nói xong, hai mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm vào cô gái trong tranh, phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, chỉ cần cô gái trong tranh có bất kỳ động tĩnh gì, Lâm Hải đều có thể nhìn rõ nhất thanh nhị sở.

Tựa hồ là nghe được Lâm Hải nói chuyện, hai con ngươi xinh đẹp của cô gái trong tranh đột nhiên vẩy một cái, một đạo tinh mang tốc biến.

Mí mắt Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, nhất thời như gặp phải trọng kích, chỗ ngực tích tụ một trận.

“Mẹ nó, thật mạnh!” Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, đối với thực lực mạnh mẽ của cô gái trong tranh, càng thêm chấn kinh.

“Tiên tử, ngươi là Khí linh trong tranh sao?” Lâm Hải hít sâu một hơi, hỏi.

“Thân thể của ta bị tổn hại, Nguyên Anh bị phong trong bức vẽ này, cũng không phải là Khí linh.” Một đạo thanh âm cực êm tai, lại mang theo sắc bén ngay ngắn nghiêm nghị của nữ tử, đột nhiên vang lên tại bên trong não hải của Lâm Hải.

“Nguyên Anh!!!”

Con mắt Lâm Hải nhanh chóng co lại một trận, khiếp sợ không gì sánh nổi nhìn cô gái trong tranh, quả thực không thể tin được!

“Lại là cao thủ Nguyên Anh kỳ!!!”

Bên trong Đạo Đức Kinh mà Lâm Hải tu luyện, đối với cảnh giới của Tu Tiên Giả, cũng có giới thiệu kỹ càng, từ thấp tới cao, theo thứ tự là Tiên Thiên, Luyện Khí, Ngưng Chân, Giả Đan, Kim Đan, mà sau Kim Đan, mới là Nguyên Anh!

Người tu hành một khi tại khí hải đan điền kết thành Kim Đan, liền xưng là Nhân Tiên, có năng lực hô phong hoán vũ, sông cuộn biển gầm, thọ dài năm trăm năm, thành một dạng y hệt như thần tiên sống chân chính!

Phàm là người tu hành, mỗi khi tăng một cái cấp độ, đều là vô cùng gian nan, người có thể thành công kết thành Kim Đan, đứng hàng Nhân Tiên, càng là vạn người không được một, chí ít tám thành Tu Chân giả trở lên, đều dừng bước tại Giả Đan chi cảnh, cả đời không tiến thêm tấc nào nữa.

Cho dù là vị lão quỷ cổ trang Tô gia của kia, mượn Tà Sát Chi Khí, táng tận lương tâm hấp thu âm khí của vô số nữ tử, cũng chẳng qua là miễn cưỡng với đến cánh cửa Kim Đan, muốn chân chính đi vào Kim Đan chi cảnh, thực so với lên trời còn khó hơn!

Kim Đan còn như vậy, càng đừng nói còn tới Nguyên Anh tại trên Kim Đan, Lâm Hải trước đó thậm chí cũng đang hoài nghi, lấy trình độ linh khí khô kiệt của địa Cầu trước mắt, cường giả cấp bậc Nguyên Anh, có tồn tại hay không cũng là tại lưỡng thuyết chi gian (*tình hình hên xui)!

Nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, bên trong bức tranh cổ trong lúc vô tình hướng Tiêu Thanh Sơn xin được này, vậy mà liền phong ấn một vị đại năng Nguyên Anh!

“Trách không được một ánh mắt của nữ tử này, thiếu chút nữa đã đem ca ca miểu sát!” Lâm Hải hiện tại rốt cuộc cũng hiểu rõ, cô gái trong tranh tại sao lại mạnh đến không hợp thói thường như thế!

“Làm sao mới có thể đem ngươi từ bên trong bức vẽ cứu ra? Ta có thể giúp ngươi!” Lâm Hải nhìn cô gái trong tranh, nhịn không được mở miệng, ngữ khí không tự chủ được nhiều thêm vẻ tôn kính.

Đây chính là đại năng Nguyên Anh, đứng hàng Nhân Tiên a, nếu như mình có thể đem nàng cứu ra, để một cái siêu cấp đại cao thủ như thế thiếu bản thân mình một cái nhân tình, vậy cũng không tệ a!

Cô gái trong tranh nghe lời nói của Lâm Hải, sắc mặt khẽ giật mình, sau đó quái dị liếc nhìn Lâm Hải một chút, khóe miệng đột nhiên lộ ra một tia khinh thường mỉa mai.

"Chỉ bằng ngươi?! Ngưng Chân kỳ nho nhỏ." Lời nói cao cao tại thượng, mang theo xem thường vang lên.

"Ách... Mẹ nó, đây là bị khinh bỉ?" Sắc mặt Lâm Hải tối đen, nhất thời không vui.

"Tại hạ là một mảnh hảo tâm, tiên tử cái này là có ý gì?" Lâm Hải mang theo buồn bực tức giận nói nói.

Tiên tử trong tranh nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Hải một chút, môi son khẽ mở.

"Thực lực của con kiến hôi, há có thể lay trời!"

"Móa!" Lâm Hải kém chút tức đến bạo nói tục, mẹ nó, lời nói này, quá đả kích người đi.

Ca ca dù sao cũng là Ngưng Chân hậu kỳ, làm sao lại là con kiến hôi?

Thật sự là không phân biệt tốt xấu, không biết nhân tâm tốt!

"Nếu như thế, tiên tử liền ở trong bức họa, hảo hảo đợi đi!" Lâm Hải cũng nổi tính khí, trực tiếp khép kín Thiên Nhãn, đem tranh vẽ thu lại, ném bỏ vào trong Thánh Cảnh.

"Ngưu bức cái gì a, Nguyên Anh liền không nổi a, còn không phải bị phong ở bên trong bức vẽ! Xem thường ca ca, ca ca ngược lại mẹ nó còn mặc kệ đâu!" Lâm Hải nhếch miệng lên, nói thầm một câu, đi đến ban công, tự lo tu luyện đi.

Một mực tu đến khi sắc trời đen tối, Lâm Hải mới bỗng nhiên đứng dậy, nhìn qua trời chiều ngoài cửa sổ, bĩu môi cười một

tiếng.

“Là thời điểm, đi chiếu cố Thất Sát thôi!”

Chương 818: Liều mình bồi quân tử

Tại bên trong một căn biệt thự tư nhân hào hoa củaYến Kinh, Vương Nghiễm Phúc đứng ngồi không yên, tại bên trong phòng khách rộng rãi sáng ngời, chắp tay đi tới đi lui sau lưng, mang trên mặt một chút sợ hãi cùng bất an.

“Lâm thiếu làm sao vẫn chưa tới a, mắt thấy trời liền đen, vạn nhất...” Trong lòng Vương Nghiễm Phúc run lên, không dám nghĩ tới.

Chính đang thời khắc nóng nảy, một cái đại hán áo đen vội vã tiến đến bẩm báo.

“Vương tổng, ngoài cửa có người tự xưng là Lâm Hải, nói muốn tìm ngươi!”

Vương Nghiễm Phúc nghe xong, kích động kém chút nhảy dựng lên, một mặt hưng phấn liền chạy ra khỏi phòng, tới cửa, chỉ thấy một người trẻ tuổi, hai tay chắp phía sau, đang là một mặt hững hờ xem chừng bốn phía, không phải là Lâm Hải còn có thể là ai.

“Lâm thiếu, ngươi cũng đã đến!” Vương Nghiễm Phúc vội vàng cười theo nghênh đón, tâm treo cao, cũng coi như rơi xuống.

Lâm Hải nhìn bộ dáng như trút được gánh nặng của Vương Nghiễm Phúc, khóe miệng nghiền ngẫm cười một tiếng.

“Thế nào, sợ ta quỵt nợ a?”

“Không không không!” Vương Nghiễm Phúc một mặt sợ hãi, vội vàng khoát tay, “Ta nào dám hoài nghi Lâm thiếu, chỉ là ngươi không ở đây, tâm lý của ta thực sự bất an a.”

Lâm Hải một tiếng cười nhạo, mở mắt ra liếc nhìn Vương Nghiễm Phúc một chút, duỗi người một cái.

“Ngươi sẽ không để cho ta, vẫn đứng tại cửa ra vào chờ đi?”

“Lâm thiếu, mời vào bên trong, mời vào bên trong!” Vương Nghiễm Phúc lúc này mới phản ứng được, vội vàng một mặt cung kính, đem Lâm Hải mời vào biệt thự, tự mình pha một chén nước trà tốt nhất cho Lâm Hải, bưng đến trước mặt Lâm Hải, sau đó cẩn thận từng li từng tí mở miệng.

“Lâm thiếu, xung quanh biệt thự, ta đều đã bố trí cảnh giới, còn có trên trăm bảo tiêu, giám thị nhất cử nhất động ở xung quanh, bên trong biệt thự cũng có mười mấy người, canh giữ ở chỗ cửa sổ, còn lại, ngươi nhìn còn cần làm sao...”

“A. Ngươi còn biết cả cờ vây a?” Vương Nghiễm Phúc còn chưa nói hết, Lâm Hải đột nhiên chỉ vào bàn cờ cờ vây trên bàn trà, kinh ngạc nói nói.

“Ách...” Khóe miệng Vương Nghiễm Phúc giật một cái, trong lòng không còn gì để nói.

Mẹ nó, có thể nghiêm túc chút hay không a, lão tử đang cùng ngươi đàm luận đại sự sống còn đâu, ngươi làm sao kéo cờ vây lên rồi.

“Hiểu sơ, hiểu sơ thôi!” Tâm lý của Vương Nghiễm Phúc phiền muộn, nhưng cũng không dám biểu hiện ra mặt ngoài, đành phải cười theo, lòng mang tâm thần bất định đáp nói.

“Ta thì không chơi cờ vây, bất quá ta biết chơi cờ caro, dù sao cũng nhàn rỗi không có chuyện gì, nếu không hai ta chơi mấy bàn cờ caro đi.” Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, cười nói.

“Chơi, chơi cờ caro.” Vương Nghiễm Phúc nhất thời một mặt mộng bức, miệng há to, kém chút khóc lên.

Mẹ nó, Thất Sát để cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, liền muốn đến cửa giết lão tử, lão tử bị dọa đến gan cũng đang run, nào có cái lòng dạ thanh thản này, đùa với tiểu bằng hữu ngươi chơi cờ caro a.

“Lâm thiếu...”

Vương Nghiễm Phúc vẻ mặt đau khổ, vừa mới mở miệng, đã thấy Lâm Hải đem một hộp cờ trắng, thả ở trước mặt ông ta, chính mình thì là cầm lấy một quân cờ đen.

“Tới tới tới, dù sao thời gian còn sớm, chơi một hồi, không phải là cùng ngươi thổi, ca ca tại bên trong ban, thế nhưng là có danh xưng giết hết nữ sinh toàn lớp vô địch thủ, người đưa ngoại hiệu Tiểu Vương Tử Cờ caro, hôm nay liền để ngươi mở mang tầm mắt!”

Lâm Hải một mặt đắc ý, vừa nói chuyện vừa đem quân cờ đen thả vào một vị trí trên bàn cờ.

“ Đến lượt ngươi đi, nhanh lên, nhanh lên!”

“A. Thật, thật chơi a!” Vương Nghiễm Phúc sắp khóc, ông ta hiện tại nào có tâm tư đánh cờ a, bất quá nhìn bộ dáng Lâm Hải một mặt tràn đầy phấn khởi, lại không dám khiến Lâm Hải không cao hứng, dù sao buổi tối hôm nay, mạng nhỏ của mình, còn muốn trông cậy vào Lâm Hải đi cứu đây.

Không có cách nào, Vương Nghiễm Phúc đành phải mang vẻ mặt đau khổ ngồi xuống, cầm lấy quân cờ trắng, không quan tâm cùng Lâm Hải chơi lấy, ánh mắt lại thỉnh thoảng hướng phía cửa cùng cửa sổ nghiêng mắt nhìn nhìn, sợ sau một khắc, Thất Sát lại đột nhiên xông vào, lấy đi mạng nhỏ của mình.

“Uy, ngươi có thể nghiêm túc chút hay không a?” Loại trạng thái này của Vương Nghiễm Phúc, thì nào có tâm tư suy nghĩ đi cờ như thế nào, không mất một chút thời gian, liền bị Lâm Hải nhẹ nhõm thắng mấy cục, Lâm Hải chợt cảm thấy không thú vị, cau mày bất mãn nói.

“Lâm thiếu, ta, tâm ta treo cao, thực sự không nghiêm túc nổi a.” Vương Nghiễm Phúc lộ ra một cái nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, hướng phía Lâm Hải năn nỉ nói.

“Ba!” Lâm Hải bỗng nhiên vỗ bàn một cái, trừng mắt.

“Nhanh lên, hảo hảo chơi với ta một ván, ca ca thật vất vả mới quấn được cơn nghiện lên, nếu ngươi không để cho ta tận hứng, ta sẽ tìm người khác để chơi!” Lâm Hải nói, liền muốn đứng dậy, làm ra tư thế rời đi.

“ Đừng, đừng đừng! Lâm thiếu, ta chơi với ngươi, ta hảo hảo chơi với ngươi còn không được sao?” Vương Nghiễm Phúc kém chút hoảng sợ đến khóc, mẹ nó, ngươi bây giờ chính là tổ tông của ta a, nếu ngươi bỏ gánh đi, lão tử một hồi mẹ nó liền sẽ không còn mạng nhỏ a.

“Con mẹ nó a, lão tử không thèm đếm xỉa!” Vương Nghiễm Phúc bị buộc bất đắc dĩ, trong lòng quyết tâm, dù sao khi Thất Sát đến, cũng có Lâm Hải chắn vào phía trước, chính mình sợ cái quỷ a!

“Lâm thiếu, không phải cùng ngươi thổi, tại phương diện đánh cờ của Vương Nghiễm Phúc ta, cũng một mực khó gặp đối thủ, mặc dù nói không thường chơi cờ caro, nhưng mức độ chưa hẳn đã kém hơn một số nhân vật cấp Đại Sư, nếu Lâm thiếu đã có hào hứng, tại hạ liền liều mình bồi quân tử, cùng Lâm thiếu vượt qua hai bàn!”

Việc đã đến nước này, trong lòng Vương Nghiễm Phúc ngược lại bình tĩnh trở lại, chỉ là âm thầm cười khổ một trận, mẹ nó a, lời này của lão tử một điểm cũng không giả, hiện tại thật đúng là liều mình bồi quân tử a!

“Thật giả a, không phải là đang khoác lác bức đi.” Miệng Lâm Hải nhếch lên, “ Đến, ca ca để ngươi đi trước!”

“Vậy tại hạ liền không khách khí!”

Hai người tập trung tinh thần, liên tiếp hạ quân cờ, rất nhanh giết cùng một chỗ, khó phân thắng bại.

Bọn bảo tiêu cách đó không xa, nhìn bộ dáng hai người này hết sức chăm chú đánh cờ, trên mặt tất cả đều là một trận co quắp.

Mẹ nó, một hồi muốn tới thế nhưng là Thất Sát đại danh đỉnh đỉnh trong giới Sát Thủ a, liền những bảo tiêu chuyên nghiệp như bọn họ này đều nhanh gấp chết, hai cái hàng này vậy mà còn có lòng dạ thanh thản mà đánh cờ, hơn nữa còn tràn đầy phấn khởi như thế, cái này phải có tâm lớn bao nhiêu a?

“Ha ha, ngươi thua!”

Đột nhiên, Lâm Hải hoan hỉ cười to một tiếng, chỉ vào Ngũ Tử Liên Châu trên bàn cờ, mặt mũi tràn đầy đắc ý.

Vương Nghiễm Phúc một mặt tối sầm, lúc này mới phát hiện, chính mình nhất thời sơ sẩy, trúng kế của Lâm Hải, để năm viên cờ đen của Lâm Hải, nối cùng một chỗ.

“Tài đánh cờ của Lâm thiếu trác tuyệt, tại hạ bội phục!”

Vương Nghiễm Phúc cố nặn ra vẻ tươi cười, hướng phía Lâm Hải lấy lòng nói.

“Tới tới tới, lại đến một ván!”

Tuy Vương Nghiễm Phúc thua, nhưng Lâm Hải thắng được cũng phi thường cố hết sức, chính như bản thân Vương Nghiễm Phúc đã nói, ông ta tại phương diện đánh cờ, thật đúng là cao thủ.

Dù sao Thất Sát cũng không biết thời gian nào mới đến, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, khó mà gặp được một cái cao thủ giống như Vương Nghiễm Phúc này, Lâm Hải nhất thời ngứa nghề, chuẩn bị cùng ông ta luận bàn thêm mấy cục.

Hai người lần nữa bài binh bố trận, tiến hành chém giết, không biết nguyên nhân là Vương Nghiễm Phúc cố ý tặng cho Lâm Hải, hay là có chuyện trong lòng, đánh thêm mấy cục, tất cả đều bại bởi Lâm Hải.

Bất quá, mỗi lần Lâm Hải thắng được, cũng là có phần không dễ dàng, vắt hết óc, nhưng càng là như thế, sau khi thắng, cảm giác thành tựu trong lòng ngược lại càng mạnh.

“Tới tới tới, tiếp tục tiếp tục!”

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, sau khi Lâm Hải lại cực kỳ gian nan cầm thắng ván kế tiếp, vẫn chưa hết hào hứng mà gọi Vương Nghiễm Phúc, lại mở một bàn.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên soạt một tiếng, thanh âm pha lê tan vỡ, đột nhiên vang lên.

Phù phù! Phù phù...

Sau đó, vài tiếng ngã xuống đất nặng nề vang lên, hộ vệ áo đen trong phòng, liên tục động cũng không kịp động, từng cái nhao nhao ngã xuống.

Vương Nghiễm Phúc quá sợ hãi, kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy một người áo đen mang theo mặt nạ khủng bố, từ cửa sổ tung bay mà vào, nhẹ không một tiếng động xuất hiện tại trong biệt thự.

Vụt một tiếng, Vương Nghiễm Phúc đột nhiên đứng lên, toàn thân run rẩy, trong mắt tràn ngập hoảng sợ, hơn nửa ngày mới gian nan mở miệng.

“Lâm thiếu, người Thất Sát, đến!”

Chương 819: Đưa tại bên trong tay của ngươi, không oan!

“Uy, nhanh lên a, đến lượt ngươi đi!” Lâm Hải phảng phất như không nghe thấy lời nói của Vương Nghiễm Phúc, hạ xong một quân cờ, cau mày, một mặt không kiên nhẫn thúc giục nói.

Vương Nghiễm Phúc nghe được, kém chút nằm trên đất.

“ Đi em gái ngươi a!” Trong lòng thầm mắng một tiếng, Vương Nghiễm Phúc bị dọa đến đều nhanh tè ra quần, người của Thất Sát đang ở trước mắt, hơn nữa bảo tiêu trong phòng đã bị giải quyết hết, mắt thấy chính mình cũng phải khó giữ được cái mạng nhỏ này, ngươi bây giờ còn gọi ta đánh cờ.

Mà lúc này, người thất Sát đầu đội mặt nạ khủng bố, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia hàn quang.

“Thất Sát lấy mạng, tai kiếp khó thoát!” Một đường thanh âm khàn khàn vang lên, sau đo người đến lắc cánh tay một cái, đột nhiên một đường quang mang lạnh lẽo, hướng phía nơi cổ họng Vương Nghiễm Phúc phóng tới.

“A!” Vương Nghiễm Phúc dọa bị đến rít lên một tiếng, trong mắt nhất thời lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

“Thao, có chơi hay không!” đúng lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên vỗ bàn cờ, nổi giận đùng đùng hét lớn một tiếng, âm ột quân cờ trên bàn cờ của Lâm Hải đột nhiên bay lên, vậy mà quỷ dị hướng phía sau lưng kích bắn đi.

Coong!

Một tiếng vang giòn, ám khí mà người của Thất Sát quăng tới, nhất thời cùng quân cờ đụng vào nhau, rơi xuống đất.

Vương Nghiễm Phúc lúc đầu cho rằng đã chết chắc, gặp tình hình này, đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, kích động đến toàn thân run rẩy.

“Lâm thiếu, quả nhiên ngưu bức a!”

Lâm Hải liền đầu cũng không quay lại, chỉ là tùy ý vỗ xuống bàn cờ, liền đem ám khí của người Thất Sát, đỡ được, nhất thời để Vương Nghiễm Phúc hoàn toàn yên tâm, phỏng đoán cái mạng nhỏ của chính mình này, hẳn là được bảo trụ.

Mà người của Thất Sát, đồng tử lại là bỗng nhiên co rụt lại, một mặt kinh hãi nhìn về phía Lâm Hải, đã thấy Lâm Hải đưa lưng về phía gã, ngồi ở bên trong kia, từ đầu đến cuối ngay cả đầu cũng không quay lại một chút, phảng phất như bản thân gã căn bản không tồn tại vậy.

“Cao thủ!”

Người của Thất Sát nhắm hai mắt lại, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lâm Hải, trong lòng hiện lên một tia ngưng trọng.

Sau đó, thân ảnh lóe lên, nhất thời biến mất tại chỗ, sau một khắc đã xuất hiện tại phía sau Lâm Hải, trong tay lóe lên hàn quang, dao găm sắc bén, liền hướng phía sau đầu Lâm Hải đâm tới.

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, thân thể nghiêng một bên, dao găm nhất thời đâm vào không khí, ngay tại lúc đó, ngón tay vân vê, một quân cờ, đột nhiên hướng phía chỗ yếu hại của gã vọt tới.

Người của Thất Sát thất kinh, thân thể ngửa ra sau một cái, quân cờ dán sát qua trước ngực, đem gã kinh hãi đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, còn chưa chờ đứng lên, chợt cảm thấy dưới xương gần cận.

“Không tốt!” Người tới tuyệt đối không ngờ rằng, bên người vương Nghiễm Phúc, lại có một cái cao thủ như thế, một chiêu Diêu Tử Xoay Người, khó khăn lắm mới tránh thoát công kích của quân cờ, cùng lúc đó, chủy thủ trong tay hoành không vạch một cái, hướng phía cổ Lâm Hải cắt tới.

Lâm Hải ngồi ở bên trong kia, một mặt bình tĩnh, cánh tay đột nhiên nhô ra, thi triển Phân Cân Thác Cốt Thủ, hướng phía cổ tay người tới chộp tới, chuẩn bị tay không bắt dao sắc!

“Ba!” Lâm Hải xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn, một tay đã chộp cổ tay của người tới vào bên trong tay, vừa mới chuẩn bị đem xương cổ tay của gã dỡ xuống, nào nghĩ đến trong tay trượt đi, người tới vậy mà như là con lươn, từ trong lòng bàn tay của Lâm Hải, chạy đi.

“Di?.” Lâm Hải khẽ di một tiếng, nghĩ không ra người tới lại có bản sự bực này, trách không được danh tiếng của Thất Sát lại vang dội, xem ra chính mình có chút xem nhẹ gã.

“Bất quá, cũng chỉ thế mà thôi!”

Ngay tại thời điểm người tới lại một dao găm, đâm về phía sau lưng Lâm Hải, thì Lâm Hải nghiêng người tránh ra, đồng thời thủ chưởng vươn ra, đột nhiên đánh về phía ngực gã.

“Không tốt!” Một chưởng này của Lâm Hải, vừa nhanh vừa độc, người tới muốn trốn tránh, đã không kịp, chỉ có thể đem hết toàn lực, đem thân thể nghiêng đi, tránh thoát chỗ yếu hại.

Ầm!

Một chưởng này của Lâm Hải, trực tiếp đánh ở phía trên vai tên của Thất Sát này, một tiếng kêu đau truyền đến, thân thể người kia, trực tiếp bay rớt ra ngoài, trên không trung còn phun ra một ngụm máu tươi.

“Lâm thiếu, gã muốn chạy!” đúng lúc này, Vương Nghiễm Phúc bỗng nhiên vội vã hô to một tiếng.

Nguyên lai, cái người của Thất Sát này, thời khắc mượn một chưởng đánh bay của Lâm Hải, thân thể vậy mà hướng thẳng đến chỗ cửa sổ vỡ vụn mà đi, động tác mau lẹ, không chút nào dây dưa dài dòng, liền chuẩn bị rút lui!

Giao thủ ngắn ngủi trước đó, gã đã thanh tỉnh ý thức được, Lâm Hải là một cái cao thủ không tầm thường, có hắn ở đây, mình muốn giết chết Vương Nghiễm Phúc, tuyệt đối là không thể, thậm chí còn có thể đem mạng của chính đưa tại bên trong này.

Sau khi một kích không trúng, đánh mất tiên cơ, lập tức rút lui, bảo toàn thực lực rồi lại tìm cơ hội tốt, là tố chất cơ bản nhất của một cái sát thủ, Thất Sát sở dĩ có danh tiếng vang dội tại trong giới Sát Thủ, chưa bao giờ thất thủ, cũng do có quan hệ trọng yếu cùng chuyện bọn họ hiểu được biết khó mà lui.

Bên trong quá trình bọn họ ám sát mục tiêu, cũng không phải chưa bao giờ từng gặp cao thủ giống như Lâm Hải, nhưng vậy thì thế nào, lần này không thành thì còn có lần sau, mục tiêu luôn có thời điểm mỏi mệt cùng thư giãn, khi đó, chính là thời điểm bọn họ xuất thủ lần nữa.

Mắt thấy cửa sổ vỡ vụn đang ở trước mắt, cái người của Thất Sát này, trong mắt đã lộ ra một tia quang mang đắc ý, tuy tạm thời không giết được mục tiêu, nhưng bản thân mình muốn đi, lại có ai có thể ngăn được.

Ngay tại thời điểm gã đề nội kình, chuẩn bị thả người nhảy lên, lại đột nhiên cảm giác cảm thấy hoa mắt, sau đó một bóng người, xuất hiện từ trong trống rỗng, vừa vặn ngăn tại trước cửa sổ.

“Phá hào hứng đánh cờ của ca ca, liền muốn bỏ đi như thế?”

Một đường thanh âm lạnh như băng nhàn nhạt vang lên, để lòng tên Thất Sát này rung mạnh, chưa chờ gã có phản ứng lại, chỉ cảm thấy ở ngực đột nhiên đau xót.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, cái người của Thất Sát này, thân thể đột nhiên bay ngược lại, trên không trung liền mất đi thăng bằng, sau đó đặt mông ngã tại trên ghế sa lon bên cạnh vương Nghiễm Phúc.

“Mẹ ta nha!” Vương Nghiễm Phúc bị dọa đến Quỷ khiếu một trận, vội vàng lộn nhào quay đầu liền chạy.

“Cơ hội tốt!” Trước mắt người của Thất Sát bỗng nhiên sáng lên, nghĩ không ra nhân họa đắc phúc, Lâm Hải vậy mà đem gã đưa đến trước mặt mục tiêu, khoảng cách gần như vậy, gã có một trăm phần trăm tự tin, đem mục tiêu đánh giết.

“Chết!” Bên trong miệng người của Thất Sát quát khẽ một tiếng, một đạo hàn mang vung ra, hướng phía Vương Nghiễm Phúc mà đi.

Thế nhưng là, quang mang chợt hiện, nhưng trong nháy mắt lại biến mất, ngay tại thời khắc người của Thất Sát sững sờ, leng keng một tiếng!

Một cái thép tiêu hình thất giác, rơi vào trên bàn trà trước mặt, kinh hãi lại là do đây chính là cái mà mình vừa mới ném ra này!

Chấn kinh ngẩng đầu, đã thấy Lâm Hải không biết từ khi nào, đã ngồi vào trên ghế sa lon đối diện với gã, đang là một mặt trêu tức nhìn qua gã.

Người của Thất Sát thất kinh, vừa muốn vọt người mà đi, lại đột nhiên cảm thấy một cỗ khí thế sắc bén cường đại đến mức khiến người ngạt thở, trong nháy mắt đã đem gã khóa chặt, khiến cho gã lại đặt mông ngồi tại trên ghế sa lon!

“Không muốn chết cũng đừng động!” Thanh âm lạnh lùng của Lâm Hải truyền đến, để thân thể của gã đột nhiên cứng tại bên trong này, kinh hãi nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt sinh ra một chút sợ hãi.

“Ngươi là ai?” Người của Thất Sát không lưu loát mà mở miệng, cảm giác mà Lâm Hải cho gã, thật sự là quá mạnh, gã dám khẳng định, chỉ cần mình có chút vọng động, ngay lập tức sẽ mệnh tang tại chỗ!

Trong lòng của gã bỗng nhiên dâng lên không cam lòng mãnh liệt, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, tràn ngập oán độc, bởi vì gã biết rõ, mình đã vô pháp đào thoát khỏi bàn tay Lâm Hải, danh xưng chưa bao giờ thất thủ qua của Thất Sát, hôm nay đã triệt để rơi mất.

“Lâm Hải.” Lâm Hải một mặt hững hờ, báo ra tên của chính mình.

“Ngươi là Lâm Hải!!!”

Nào nghĩ đến, Lâm Hải vừa báo tên ra, trong mắt cái Thất Sát này, đột nhiên lóe ra vô tận hoảng sợ, qua hơn nửa ngày, mới bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

“Trách không được, ám sát thất bại liền cả trở ra toàn thân cũng không làm được, nguyên lai là gặp được Lâm Đồ Phu một người đồ diệt cả Ảnh Vệ, đưa tại bên trong tay ngươi, không oan!”

“Lâm Đồ Phu?!”Sắc mặt Lâm Hải nhất thời tối đen, “Em gái ngươi, con mẹ nó là người nào lên cho ca ca ngoại hiệu khó nghe như vậy!”

Ba cái vỗ bàn trà, Lâm Hải hướng phía cái người của Thất Sát này trừng mắt, mặt mũi tràn đầy hung ác.

“Bớt nói nhảm, hiện tại ta chỉ hỏi ngươi một câu, muốn chết, hay là muốn sống?”

Chương 820: Ngươi là thuộc phái Ninja Rùa a?

Gã sát thủ vốn cho rằng hắn phải chết không nghi ngờ, nghe được không khỏi sững sờ, nghe ý tứ này của Lâm Hải, mình còn có khả năng sống sót.

“Muốn sống như thế nào, muốn chết lại như thế nào?” Sát thủ nghi hoặc trầm giọng hỏi.

Lâm Hải nhìn gã, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra một nụ cười tà tà, ba một tiếng, đem một con cờ, đặt ở trên bàn cờ.

“Ca ca đang chơi cờ caro sảng khoái, lại bị ngươi phá hư, hiện tại ngươi bồi ca ca chơi một ván, thắng, thả ngươi đi, thua, thì chết!”

Sát thủ đột nhiên ngẩng đầu, quái dị nhìn Lâm Hải, một mặt thật không thể tin.

Lâm Hải đề ra yêu cầu này, thực sự có chút quá nhi hí đi, vậy mà cầm thắng thua của cờ caro, đến định sinh tử của người. Ngươi con mẹ nó chơi trò trẻ con đâu?.

“Ngươi đang đùa ta sao?” Ánh mắt sát thủ âm sâm, lạnh lùng nói nói.

Lâm Hải nhún nhún vai, trêu tức cười một tiếng.

“Ngươi có lựa chọn khác sao?”

Sát thủ trầm mặc, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, cuối cùng thở ra một hơi thật dài.

Khẽ vươn tay, cầm lên một quân cờ màu trắng, ba một tiếng, thả trên bàn cờ.

“Cái này mới đúng!” Lâm Hải là lạ cười một tiếng, “Ngươi lên vì mạng nhỏ của mình, mà chơi thật tốt nha.”

“Sát thủ cũng là người, là người liền không muốn chết, chỉhi vọng ngươi, có thể giữ lời hứa!” Sát thủ vừa nói, vừa tập trung tinh lực, cùng Lâm Hải hạ cờ caro.

Vương Nghiễm Phúc đứng ở một bên, một mặt mộng bức, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Mẹ nó, đây chính là sát thủ a, tới giết chính mình, thật vất vả bị chế trụ, Lâm thiếu làm sao không giết gã a, còn cùng gã chơi cờ caro nữa.

Cái này vạn nhất đợi lát nữa đánh cờ quá chuyên chú, một chút mất tập trung, để cái sát thủ này bắt được thời cơ, cho mình một dao, mạng nhỏ của mình này coi như xong a!

Vương Nghiễm Phúc sầu đến đầu đầy đổ mồ hôi, thật sự là có chút không hiểu rõ Lâm Hải, thế nhưng nhìn bộ dáng Lâm Hải một mặt tràn đầy phấn khởi, lại không dám mở miệng nói cái gì, trong lòng quả thực bị đè nén chết.

Thời gian trôi qua từng chút xíu một, Lâm Hải một mặt nhẹ nhõm, hạ cờ căn bản không cần suy nghĩ, mà sát thủ đối diện, thì là một mặt ngưng trọng, dù sao việc này quan hệ tới sinh tử của chính mình, mỗi khi hạ một quâ, cũng đều muốn suy nghĩ nửa ngày, phá lệ cẩn thận.

Trọn vẹn hơn một giờ, cả bàn cờ cũng đã che kín quân cờ, hai người vẫn không có phân ra thắng bại, sát thủ có chút trợn tròn mắt.

“Này tính toán thế nào?” Sát thủ nhịn không được ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Hải.

“Còn có thể tính thế nào, làm lại thôi!” Lâm Hải vừa nói, một bên đem cờ đen của mình, nhặt về.

Sát thủ nhìn Lâm Hải, sững sờ rất lâu, sau cùng một mặt im lặng đem cờ trắng của chính mình cũng thu hồi lại.

Hai người rất nhanh lại giết cùng một chỗ, Vương Nghiễm Phúc đứng ở bên cạnh, quả thực đều nhanh điên.

“Lâm thiếu, cái đánh cờ này, ta cũng có thể cùng ngươi.” Rốt cục nhịn không được, Vương Nghiễm Phúc cả gan, khiêm tốn nói.

“Ngươi? Quên đi, ngươi mức độ này, thật đúng là không bằng gã!” Lâm Hải cũng không ngẩng đầu lên, một bên hạ cờ, một bên tùy ý nói nói.

“Ách...” Vương Nghiễm Phúc nhất thời nghẹn lời, thống khổ nhắm mắt, trong lòng bất đắc dĩ, đành phải tùy ý cho Lâm Hải hồ nháo.

Thời gian từng chút từng chút lại trôi qua, Lâm Hải cùng sát thủ, đã không biết không phân thắng thua bao nhiêu lần, nhìn bọn họ lại một lần thu hồi quân cờ của mình, bắt đầu lại từ đầu, Vương Nghiễm Phúc ở một bên ngáp, một bên giơ cổ tay lên nhìn xem đồng hồ.

“Mẹ nó, hơn bốn giờ sáng rồi, qua một hồi nữa, trời đều muốn sáng!”

“Cái này muốn chỉnh tới khi nào a?” Vương Nghiễm Phúc nhìn không thấy biểu lộ của sát thủ, nhưng nhìn từ tốc độ đánh cờ của gã, lại là càng ngày càng nhanh càng nóng nảy, hiển nhiên gấp gáp cao độ trong thời gian dài, để gã có chút không giữ được bình tĩnh.

Mà lại nhìn Lâm Hải, thật giống như không biết chán, trừ lúc giữa nghỉ ngơi có gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt, nói sẽ không quay về, thời gian còn lại, một mực tràn đầy phấn khởi, để Vương Nghiễm Phúc thực sự không nghĩ ra, một cái trò cờ caro rách này, lại có sức hấp dẫn lớn như vậy sao?.

Mà Vương Nghiễm Phúc không biết là, trên một cây đại thụ bên ngoài biệt thự, trong lá cây rậm rạp che lấp lại, một người có cách ăn mặc giống với sát thủ trong phòng, giờ phút này cũng là mặt mũi tràn đầy vội vàng xao động, trong lòng đem Lâm Hải mắng chết!

Ngồi chờ một thêm, tăng thêm chính vào mùa thu, trên cây tất cả đều là con muỗi, cắn đầy người bao nhiêu, ngứa đến không được, nhìn Lâm Hải trong phòng có tư thế không chơi đã cờ caro thì không về, quả thực phổi đều sắp tức giận nổ.

Mắt thấy lại là một ván cờ hoà, Lâm Hải tràn đầy phấn khởi chuẩn bị lại mở một ván nữa, nội tâm của sát thủ trên cây, rốt cục sụp đổ, cũng không nhịn được nữa!

Thân thể nhảy vọt một cái, liền đến dưới cửa vỡ vụn, hàn quang trong tay lóe lên, dao găm nơi tay, như là mũi tên, lui vào trong phòng, hướng phía sau lưng Lâm Hải liền đâm tới.

“Lâm thiếu cẩn thận!” Vương Nghiễm Phúc đang ngáp, bị một màn bất thình lình này, dọa đến trực tiếp ôm đầu nằm rạp trên mặt đất.

Ông ta chẳng thể nghĩ tới, vậy mà còn có một sát thủ khác, liền hướng phía Lâm Hải hoảng sợ hô to một tiếng, dọa đến toàn thân phát run, chỉ mong Lâm Hải tuyệt đối không nên có việc, bằng không ông tanhất định cũng không sống được.

Lâm Hải phảng phất đã sớm biết rõ, nghe được sau đầu kình phong, trong mắt lóe lên tinh quang, bỗng nhiên đem bàn cờ vung lên, hướng phía sau liền đập qua.

“Bà nội ngươi, ngươi là thuộc Ninja Rùa a, thật là biết nhẫn nại, ca ca chơi cờ caro mẹ nó cũng nhanh muốn nôn rồi!”

Phốc một tiếng, dao găm của sát thủ, đâm vào bàn cờ, vừa muốn rút ra, vô số quân cờ đã đánh tới, sát thủ kinh hãi, đành phải vứt bỏ dao găm, lăn mình né tránh một cái, nghe được lời nói của Lâm Hải, trong mắt đột nhiên hiện lên một vẻ bối rối.

“Ngươi đã sớm biết rõ ta tránh tại bên ngoài!”

“Nói nhảm, nếu không phải sợ ngươi chạy, ca ca đã sớm ra ngoài đem ngươi xách vào, con mẹ nó cần phải theo cái đần độn này, chơi cờ caro hơn nửa đêm a.”

“Ọe ~” nhấc lên cờ caro, Lâm Hải nhất thời buồn nôn một trận, hắn thề, con mẹ nó đời này cũng không chơi nữa!

Liền tại lúc bọn hắn nói chuyện, tên sát thủ ban đầu kia, trong mắt lại lóe lên hàn quang, sờ tay vào ngực, đem một thanh tiêu thép hình thất giác rút ra, đột nhiên liền hướng phía sau Lâm Hải ném tới, nơi khóe mắt lộ ra ý cười điên cuồng!

Khoảng cách gần như vậy, gã thấy, liền xem như Đại La Thần Tiên, cũng đừng hòng trốn được một kích này, nhẫn nại tính tình đánh cờ cùng Lâm Hải, gã sao lại không khó chịu, đang đợi cái thời cơ ngàn năm một thuở này, cho Lâm Hải một kích tất sát!

Lâm Hải xác thực tránh không khỏi qua, bởi vì hắn căn bản liền không chuẩn bị tránh, tại lúc đồng thời đánh lui tên sát thủ thứ hai, lực chú ý của Lâm Hải từ đầu đến cuối đều để trên việc phòng bị tên sát thủ thứ nhất đánh lén.

Bây giờ thấy gã quả nhiên nhân cơ hội này mà xuất thủ, trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại, cánh tay như điện vòng ra sau, phản tay vồ lấy, đem cái tiêu thép hình thất giác thu vào bên trong tay, một khắc cũng không ngừng lại, thuận thế hướng thẳng đến sát thủ thứ nhất kia, vung ra.

Tên sát thủ đầu tiên này, lúc đầu tại lúc đồng thời với tên sát thủ thứ hai xuất thủ, nhãn tình đã sáng lên, lập tức hướng phía Lâm Hải nhào tới, chuẩn bị tiền hậu giáp kích, đem Lâm Hải xử lý, nào nghĩ đến, người vừa tới trước mặt Lâm Hải, còn chưa chờ động thủ, trước mắt đột nhiên lóe lên quang mang!

Trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, sát thủ lập tức phát giác không ổn, thời khắc quan trọng, một chiêu Thiết Bản Kiều, toàn bộ thân thể hướng xuống đất mà ngã xuống, mà Lâm Hải lúc này, cánh tay bỗng nhiên lại hướng về phía sau tìm tòi, đem sát thủ ném ám khí thất thủ, đang là một mặt mộng bức đứng sau lưng, vung đến một tay, hướng phía trước đập tới.

Thích khách đầu tiên, tránh thoát được ám khí, thân thể vừa mới đứng thẳng, đã thấy một cái đồ vật đen sì, trong nháy mắt liền đến trước mắt, nhất thời một mặt hoảng sợ há to mồm, không đợi hiểu được chuyện gì đã xảy ra, liền phanh một tiếng, trực tiếp bị nện đến trên mặt đất!

Sau đó, một cái chân lớn rơi xuống, đem hai cái thích khách chồng lên nhau, hung hăng giẫm tại dưới chân, thanh âm nhàn nhạt vang lên tại bên tai.

“Thất Sát? Không gì hơn cái này!”

Chương 821: Là địch hay bạn, tất cả tại một ý niệm của gã

Vương Nghiễm Phúc nhìn hai cái sát thủThất Sát chồng lên nhau, bị Lâm Hải giẫm tại dưới chân, trong lòng hoảng sợ một trận, rốt cuộc minh bạch Lâm Hải vì cái gì lôi kéo sát thủ chơi cờ cả đêm, nguyên lai Lâm Hải đã sớm biết rõ, bên ngoài còn cất giấu một cái.

“Lâm thiếu, cao a!” Vương Nghiễm Phúc xuất phát từ nội tâm tán thưởng nói, đồng thời âm thầm may mắn, nếu như Lâm Hải trước đó trực tiếp đem tên sát thủ thứ nhất giải quyết rồi liền rời đi, vậy khi cái sát thủ thứ hai tiến đến, mạng nhỏ của mình trực tiếp liền giao mất.

Mà hai cái sát thủ Thất Sát, bị Lâm Hải giẫm tại dưới chân, lại là cười khổ một tiếng.

Thất Sát bọn họ sở dĩ chưa bao giờ thất thủ tại bên trong nhiệm vụ, trừ thực lực của bản thân sát thủ ra, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, cái kia chính là phàm là xuất động nhiệm vụ, đều là hai người một tổ, song bảo hiểm.

Cho dù người đầu tiên có xuất sư bất lợi, chỉ cần mục tiêu có chút lười biếng, liền sẽ gặp phải công kích của sát thủ thứ hai ẩn tàng chỗ tối, xuất kỳ bất ý đánh chết.

Nghĩ không ra, kế sách ám sát luôn thuận buồm xuôi gió của bọn họ, hôm nay sau khi gặp được Lâm Hải, rốt cục mất đi quang mang ngày thường, song song bị cầm xuống!

“Lâm Đồ Phu, hôm nay huynh đệ chúng ta rơi vào tay ngươi, muốn chém giết muốn róc thịt, tùy ngươi, động thủ đi!”

“U, còn thật ngạnh khí nha, Lâm Hải ta liền ưa thích người có cốt khí!”

Lâm Hải nói, đột nhiên nhấc chân, buông hai cái sát thủ ra.

Hai cái sát thủ sững sờ, bên hông dùng lực, trong nháy mắt liền từ dưới đất đứng lên, nghi hoặc nhìn qua Lâm Hải, nhưng không có lần nữa động thủ.

Bọn họ cũng nhìn ra, độ caothực lực của Lâm Hải, vượt xa bọn họ, thậm chí toàn bộ Thất Sát, có lẽ cũng chỉ có lão đại của bọn họ, mới có thể hơi thắng Lâm Hải một bậc, hai người bọn họ lại muốn động thủ, căn bản chính là phí công, chỉ có thể là tự rước lấy nhục.

Mà Lâm Hải thấy hai người bọn họ đứng lên, sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo, mặt lộ vẻ hàn quang, một cỗ uy áp hàng tại trên thân hai người.

“Các ngươi có thể đi, trở về mang câu nói cho lão đại của các ngươi, về sau là địch hay bạn, tất cả tại một ý niệm của gã.”

Hai cái sát thủ nghe được sững sờ, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn qua Lâm Hải, làm sao cũng không nghĩ tới Lâm Hải chuẩn bị cứ như vậy mà thả bọn họ.

Mà Vương Nghiễm Phúc ở bên cạnh nghe xong, lập tức liền bị dọa sợ.

“Lâm thiếu, không thể thả bọn họ a, bọn họ chính là muốn giết ta à, ngươi hôm nay thả bọn họ, nói không chừng ngày mai bọn họ lại tới giết ta a!”

“Ngươi con mẹ nó là heo a!” Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, quay đầu ném qua một cái ánh mắt sắc bén, đem Vương Nghiễm Phúc dọa đến nhất thời không dám lên tiếng, chỉ là trong mắt mang theo vô cùng hoảng sợ cùng không hiểu.

Mà hai cái sát thủ, lúc này liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, hơi hơi gật gật đầu, sau đó một người bên trong họ liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Lời nói của ngươi, chúng ta sẽ mang về cho lão đại, cáo từ!”

Nói xong, hai người quay người, trực tiếp từ chỗ cửa sổ vỡ vụn nhảy ra, sau mấy cái lên xuống liền biến mất tại trong màn đêm.

“Lâm thiếu, tại sao phải thả bọn họ đi a?” Nhìn Lâm Hải thật sự đem hai cái sát thủ thả đi, Vương Nghiễm Phúc một mặt ảo não.

Lâm Hải nhàn nhạt liếc ông ta một cái, “Thả bọn họ đi, tự nhiên là để cứu ngươi.”

“A?” Vương Nghiễm Phúc một mặt mộng bức, không hiểu ý tứ của Lâm Hải.

“Thất Sát không phải là một người, hôm nay ta giết hai người bọn họ, ngày mai ngày mốt bọn họ có thể lại phái hai người ba người bốn người tới giết ngươi, thẳng đến giết chết ngươi mới thôi, ta tổng không thể canh giữ ở bên cạnh ngươi, làm bảo tiêu cho ngươi đi.”

“Mà hôm nay ta thả bọn họ, để bọn họ tiện thể nhắn trở về, lão đại của bọn họ tự nhiên sẽ biết rõ, ngươi là do ta bảo bọc, có lẽ liền có một chút khả năng, lão đại của bọn họ sẽ cho ta cái mặt mũi, không phái người tới giết ngươi nữa!”

“ Đương nhiên, cũng có khả năng rất lớn, ta căn bản cũng không có mặt mũi này.” Lâm Hải nhún nhún vai, tự giễu nói.

Vương Nghiễm Phúc nghe Lâm Hải giải thích như thế, giờ mới hiểu được tới, trong lòng nhất thời đối với Lâm Hải càng thêm bội phục, bất quá nghe được câu nói sau cùng của Lâm Hải, trong lòng vừa thả lỏng, lập tức lại treo lên.

“Lâm thiếu, này, vậy nếu như lão đại của bọn họ, thật không cho ngươi cái mặt mũi này, này, vậy làm sao bây giờ a?”

“Còn có thể làm sao?” Hai tay Lâm Hải duỗi ra, “Chỉ có thể coi là ngươi không may.”

“ Đừng a, Lâm thiếu, ngươi cứu người phải cứu đến cùng a.” Vương Nghiễm Phúc nhất thời bị dọa sợ, một phát bắt được Lâm Hải, một mặt hoảng sợ cầu khẩn nói.

Cánh tay Lâm Hải nhẹ nhàng chấn động, đem ông ta chấn ra, sau đó sắc mặt lạnh xuống.

“Ngươi đưa ta ngọc thạch, ta giúp ngươi giải quyết sát thủ hôm nay, chúng ta đã thanh toán xong, chuyện về sau, ngươi tự cầu phúc đi!”

Lâm Hải cùng Vương Nghiễm Phúc vốn là không có giao tình gì, sự tình hôm nay, căn bản cũng liền hoàn toàn là một trận giao dịch, bây giờ giao dịch đã kết thúc, Lâm Hải đương nhiên sẽ không xen vào sự tình sau đó nữa, nói xong hắn liền quay người, nhanh chân rời đi.

“Lâm thiếu, Lâm thiếu...” Nhìn Lâm Hải đi xa, sắc mặt Vương Nghiễm Phúc nhất thời như tro tàn.

Nếu như lão đại của Thất Sát, thật cho Lâm Hải mặt mũi này, này còn dễ nói, nhưng nếu như không cho mà nói, vậy mạng nhỏ của ông ta...

Nghĩ đến chỗ này, Vương Nghiễm Phúc lập tức bị dọa đến nhảy dựng lên, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, cũng mặc kệ hiện tại vẫn là hơn nửa đêm, run rẩy liền phát qua.

Điện thoại vừa thông, Vương Nghiễm Phúc lập tức rống to.

“Trong phạm vi toàn thế giới, thu mua ngọc thạch tốt nhất cho lão tử, mặc kệ bao nhiêu tiền đều muốn, hiện tại phái tất cả người đi ra ngoài, lập tức đi làm cho lão tử!”

Nói chuyện điện thoại xong, Vương Nghiễm Phúc đặt mông ngồi liệt ở trên ghế sa lon, thống khổ nhắm mắt lại.

Chính như Lâm Hải nói, bây giờ ông ta, chỉ có thể tự cầu phúc.

Lý Kiện ngồi trên xe, đã ngủ, thấy Lâm Hải đi ra, vội vàng nổ máy xe, đưa Lâm Hải về nhà.

“Một đêm này vất vả, ngày mai ở nhà nghỉ ngơi đi, lúc nào dùng xe, ta sẽ điện thoại cho ngươi.”

Sau khi Lý Kiện đi, Lâm Hải mở cửa về đến trong nhà, bởi vì trời còn chưa sáng, Lâm Hải rón rén, sợ đem Liễu Hinh Nguyệt đánh thức.

Nhẹ nhàng đi tới cửa phòng ngủ, Lâm Hải đẩy cửa ra, cước bộ vừa bước vào, đột nhiên một đường kình phong sắc bén, hướng phía trước ngực Lâm Hải đánh tới.

Lâm Hải giật nảy cả mình, nghĩ không ra tại trong nhà mình lại nhận phải tập kích, cuống quít hướng nhảy về phía sau né tránh, chăm chú nhìn lại, đã thấy một bóng người xinh đẹp, nhanh như thiểm điện, theo sát mà lên.

Vòng eo nhất chuyển, chân dài của bóng hình xinh đẹp kia đột nhiên vung lên, mang theo một cỗ âm Nhu Chi Lực, hướng phía Lâm Hải đá tới, Lâm Hải vội vàng ngửa ra sau né tránh một cái, sau đó vội vã mở miệng.

“Hinh Nguyệt, là anh!” Tuy trong phòng hắc ám, nhưng Lâm Hải từ thân thể mềm mại quen thuộc này, lập tức nhận ra, xuất thủ lại là Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt nghe tiếng sững sờ, lúc này mới nhìn rõ là Lâm Hải, nhất thời dừng công kích lại, sau đó đưa tay vỗ lên bộ ngực của chính mình, thở một trận.

“Anh hù chết em, em còn tưởng là người xấu tiến đến, anh không phải nói sẽ không trở về sao?”

Lâm Hải thuận thế tiến lên, một tay đem Liễu Hinh Nguyệt chỉ mặc áo ngủ mỏng manh ôm vào bên trong lòng, bắt đầu giở trò.

“Anh đây không phải là nhớ em nha, chỉ là không nghĩ tới, mới tu luyện mấy ngày, em liền lợi hại như vậy, vậy mà kém chút mưu sát thân phu, thực sự đáng giận, nhìn ca ca lúc này làm sao thu thập em!”

Lâm Hải cười xấu xa, đem miệng tiến đến cái cổ trắng nõn như thiên nga của Liễu Hinh Nguyệt, động tác trong tay càng thêm kịch liệt.

“ Đừng, đừng...” Thân thể Liễu Hinh Nguyệt rã rời một trận, vội vàng thở gấp nhỏ giọng ngăn cản nói, nào nghĩ đến, cứ như vậy, càng thêm kích thích đến Lâm Hải.

Lâm Hải một bên thoát y phục, một bên lấy thân thể đẩy Liễu Hinh Nguyệt hướng phía phòng ngủ mà đi.

“Không muốn, không thể đi vào!” Liễu Hinh Nguyệt thấy thế kinh hãi, vội vàng nói nói.

“Thế nào, em muốn theo ca ca, ở phòng khách...” Lâm Hải nói được một nửa, đột nhiên im bặt mà dừng, sau đó thân thể đột nhiên run lên, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào trên giường phòng ngủ, trong lòng nhất thời như gặp phải trọng kích, đại não trong nháy mắt trống rỗng.

Chương 822: Chân khí như sắt, đan ảnh sơ thành!

“Người nào trên giường?” Thanh âm Lâm Hải khàn khàn, không lưu loát hỏi.

Tuy trong phòng tối tăm, nhưng hắn vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy, trên giường phòng ngủ, loáng thoáng có bóng người.

Liễu Hinh Nguyệt khẽ giật mình, sau đó hung hăng liếc trắng Lâm Hải một chút, cái miệng nhỏ nhắn cong lên.

“Em gái ngươi thôi, chẳng lẽ còn là nam nhân sao?”

“Là Vân Vân.” Lâm Hải sững sờ, sau đó thở dài ra một hơi, “Hù chết anh!”

“Chán ghét, anh cứ không tín nhiệm người ta như vậy a?” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên trầm mặt xuống, một mặt không cao hứng nói nói.

“Không phải không tín nhiệm em, chủ yếu bên trong nhà có cái đại mỹ nhân như hoa như ngọc như thế, anh cái này không phải sợ có người xấu nha.” Lâm Hải gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười nói.

“Hừ, anh chính là người xấu nhất rất xấu!” Cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt hừ một cái, cho Lâm Hải cái mắt trắng to lớn.

Lâm Hải thấy vậy, vội vàng thừa cơ lần nữa đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào bên trong ngực, lộ ra một mặt cười xấu xa.

“Nếu em cũng nói anh là người xấu nhất rất xấu, vậy anh cần phải xấu cho em xem!” Lâm Hải nói.

“A, không muốn a, Vân Vân ở đây!” Liễu Hinh Nguyệt kinh hãi, vội vàng muốn ngăn cản, đáng tiếc toàn thân như nhũn ra bất lực, rất nhanh liền luân hãm dưới thế công mãnh liệt của Lâm Hải, ôm lấy Lâm Hải kịch liệt đáp lại.

Hai người triền miên, qua phòng khách, đại chiến một phen, nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly.

“Vân Vân thế nào lại chạy đến cùng ngủ với em vậy?” Sau đó, Lâm Hải vuốt ve tấm lưng trơn mượt của Liễu Hinh Nguyệt, kỳ quái hỏi.

“Nàng tới tìm em học Huyền Nguyệt Bí Điển, thời điểm anh gọi điện thoại, Vân Vân cũng ở đây, nghe nói anh không trở lại, liền lưu lại cùng ngủ với em.” Trên mặt Liễu Hinh Nguyệt còn mang theo một tia ửng hồng, lười biếng nói nói.

“A.” Lâm Hải lập tức tò mò, “Vân Vân học thế nào?.”

“Không tệ, rất có thiên phú đâu, đã tính toán nhập môn sơ bộ.” Liễu Hinh Nguyệt thực tình tán dương nói.

“Vậy là tốt rồi!” Lâm Hải một mặt vui mừng, lại cùng Liễu Hinh Nguyệt triền miên một hồi, sắc trời đã sáng lên, hai người mặc quần áo rời giường, không bao lâu thì Lâm Vân thụy nhãn mông lung, từ phòng ngủ đi tới.

Nhìn thấy Lâm Hải, Lâm Vân một mặt mộng bức, hơn nửa ngày mới ngáp một cái, vuốt mắt.

“Ca, ngươi lúc nào thì trở về? Chị dâu tối hôm qua đã bị ta chiếm lấy, nàng đã là người của ta.”

Liễu Hinh Nguyệt ở bên cạnh phốc một tiếng, bị bộ dáng đáng yêu chưa tỉnh ngủ của Lâm Vân làm cho cười.

“Ngươi cái tiểu nha đầu lừa gạt này!” Lâm Hải yêu chiều cười mắng, đưa tay đem mái tóc lộn xộn của Lâm Vân xoa nắn một hồi.

“Ai nha, chán ghét!” Lâm Vân nửa khép mắt, đưa tay đem cánh tay Lâm Hải đẩy ra.

“A.” Lâm Hải không khỏi sững sờ, Lâm Vân tùy ý đẩy một cái, vậy mà ẩn ẩn mang theo một tia âm Nhu Chi Lực.

“ Được a, mới một ngày, liền tu luyện ra chân khí.” Lâm Hải rất là ngạc nhiên, chẳng lẽ Vân Vân cũng giống như Liễu Hinh Nguyệt, lại là một người kỳ tài tu luyện sao?.

“Hừ, lợi hại đi. Về sau lại vò đầu ta, cẩn thận ta đánh ngươi!” Lâm Vân đắc ý nắm nắm nắm tay nhỏ, sau đó vào phòng rửa mặt rửa mặt qua.

Sau khi Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Vân đi, Lâm Hải trực tiếp ngồi vào ban công, bắt đầu tu luyện.

Lại là ba ngày trôi qua, màn đêm buông xuống, ánh trăng tinh nghịch, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất rộng rãi, lưu loát rơi vào trên thân Lâm Hải, phảng phất như đang vì Lâm Hải mà khoác lên một tầng áo ngoài thánh khiết, đoan trang mà thần thánh.

Bỗng nhiên, một cỗ khí thế bàng đại, không có dấu hiệu nào từ trên thân Lâm Hải bắn ra, không khí bốn phía một mảnh chấn động, liền cả ánh trăng cũng nổi lên từng mảnh gợn sóng, giống như sóng lớn lăn lộn!

Mí mắt của Lâm Hải nhất động, hai mắt đột nhiên mở ra, giống như hai tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, quang mang chướng mắt, nhiếp nhân tâm phách!

“Chân khí như sắt, đan ảnh sơ thành! đến bây giờ, Ngưng Chân kỳ rốt cục đại viên mãn, đạt đến đỉnh phong, Giả Đan chi cảnh, ở trong tầm tay!”

Lâm Hải vươn người đứng dậy, hai tay khoác sau lưng, ngắm nhìn bầu trời, trong mắt lấp lóe tinh mang, cả người tựa hồ tan ở giữa thiên địa, siêu phàm ngoại vật, lại có một loại cảm giác như thật như ảo.

Phía dưới nội thị, Lâm Hải có thể nhìn thấy rõ ràng, chỗ đan điền Khí Hải của chính mình, có một tầng mấy cái quang vòng màu tím không thể tra, như ẩn như hiện, một khi tầng quang vòng màu tím này ngưng thực, liền thành Giả Đan!

Ba ngày nay, Lâm Hải có thu hoạch khá lớn, nhưng Ngọc Tủy chèo chống Tụ Linh Trận, rốt cục cũng đã hoàn thành sứ mệnh, ầm vang vỡ vụn.

Lâm Hải xuất ra ngọc thạch lấy từ chỗ Vương Nghiễm Phúc kia, bất đắc dĩ cười khổ.

“Còn may có khối ngọc thạch này có thể dùng, bất quá cũng chỉ có thể chèo chống thời gian mấy ngày mà thôi.”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân thể Lâm Hải biến mất, tiến vào bên trong Thánh Cảnh.

“Tiên Nhi bái kiến chủ nhân!” Lâm Hải vừa xuất hiện, Tiên Nhi nhanh nhẹn dịu dàng cong người xuống.

Lâm Hải tùy ý vung tay lên, sau đó đem ngọc thạch xuất ra, đưa tới trước mặt Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, giúp ta đem khối ngọc thạch này, chia đều thành tám khối!”

“Vâng!” Tiên Nhi nhu thuận nhận lấy, chỉ chốc lát, đem ngọc thạch đã phân xong đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“Thanks!” Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi cười cười, liền chuẩn bị rời đi, đã thấy Tiên Nhi muốn nói lại thôi, hình như có lời muốn nói, liền không khỏi sững sờ.

“Thế nào, Tiên Nhi, có chuyện liền nói, giữa chúng ta, không cần khách khí!”

Tiên Nhi do dự một chút, quay người rời đi, chỉ chốc lát sau đã cầm một bức tranh cổ đi tới trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải một trận kinh ngạc, cái tranh cổ này, không phải là bức tranh mình lấy từ chỗ Tiêu Thanh Sơn sao, chính mình còn bị nữ nhân vẽ bên trong kia khinh bỉ, trong cơn tức giận ném vào bên trong Thánh Cảnh sao?

“Chủ nhân, bên trong này đang phong ấn một cái nữ nhân có thực lực cường đại!” Tiên Nhi một mặt trịnh trọng đối với Lâm Hải nói nói.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó cười khúc khích, nguyên lai Tiên Nhi một bản nghiêm túc như thế, liền vì chuyện này a.

“Ta biết rõ, còn là một siêu cấp cao thủ Nguyên Anh kỳ!”

“Chủ nhân, ngươi đã biết rõ?” Tiên Nhi sững sờ, nghĩ không ra Lâm Hải đã nhìn trộm bí mật trong đó.

Nhưng rất nhanh, trên mặt Tiên Nhi lại mặt lộ vẻ lo lắng.

“Chủ nhân, nữ nhân bên trong, một tiếng sát khí, sát nghiệt cực nặng, không biết chủ nhân chuẩn bị xử lý như thế nào?”

“A?” Lâm Hải lần này có chút ngoài ý muốn, hắn nhìn cô gái trong tranh, một bộ dáng siêu phàm thoát tục, không ăn khói lửa, còn tưởng rằng là cái tiên tử đâu, nhưng chiếu theo Tiên Nhi nói, đây chẳng phải là cái ma nữ sao.

“Trách không được không biết tốt xấu như vậy.” Lâm Hải nhếch miệng lên, nhất thời thoải mái.

“Nàng ta bị phong ấn tại bên trong, ta coi như muốn xử lý, cũng xử lý không được a.” Lâm Hải nhún nhún vai, bất đắc dĩ nói.

“Chủ nhân nếu có ý giải trừ phong ấn cho nàng ta, thì Tiên Nhi có thể làm được, chỉ là, Tiên Nhi sợ nàng ta sẽ thương tổn đến chủ nhân.”

“A?” Lâm Hải cảm thấy kinh ngạc, cái này phong ấn này thế nhưng liền là cũng phong ấn được cao thủ Nguyên Anh kỳ a, Tiên Nhi lại có thể cởi bỏ?

Tiên Nhi ngưu như vậy?

“Chủ nhân nếu như tại bên trong Thánh Cảnh, giúp nàng ta giải trừ phong ấn, sau khi nàng ta đi ra, sinh mệnh liền sẽ bị khống chế tại bên trong tay của chủ nhân, chủ nhân cũng coi là có thêm một cái siêu cấp trợ thủ.”

“Thế nhưng là, Tiên Nhi liền sợ, nàng ta kiệt ngao bất thuần, sẽ ra tay thương tổn chủ nhân, dù sao cao thủ Nguyên Anh kỳ, là có kiêu ngạo của chính mình, thà rằng thân tử, cũng không tuỳ tiện chịu bị người khống chế.”

“Dạng này a!” Lâm Hải nhướng mày, gật gật đầu.

Cái này thật đúng là sự tình phiền phức, bất quá Tiên Nhi cô nương này, ngược lại là khéo hiểu lòng người, khắp nơi đều suy nghĩ vì ca ca a.

“Tiên Nhi chỉ là đề nghị, hết thảy còn cần chủ nhân định đoạt!”

“Tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, do dự một chút, mở miệng nói nói.

“Ta vẫn là câu thông cùng nàng ta một chút đi, ra hay không ra, để chính nàng ta quyết định.”

Nói xong, Lâm Hải tiếp nhận tranh cổ, cầm bên trong tay, Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, sau đó một tia tinh thần lực liền thấm vào.

“Bạch!” Một đường nhãn thần sắc bén như kiếm, trong nháy mắt hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Ngươi cái con kiến hôi này, cớ gì lại tới quấy rối bản tiên tử?” Một đường thanh âm băng lãnh cùng cực truyền đến, để Lâm Hải nhịn không được toàn thân giật mình một cái.

“Cẩu thí tiên tử a, Tiên Nhi cũng nói, ngươi nha chính là cái ma nữ sát nghiệt sâu nặng, giả trang cái gì mà trang a?” Trong lòng Lâm Hải xem thường một trận, ngoài miệng lại vui tươi hớn hở mở miệng.

“Tiên tử, tại hạ có một chuyện, muốn thương lượng với ngươi!”

Chương 823: Sĩ có thể giết, không thể nhục

Cô gái trong tranh lạnh lùng quét mắt một vòng qua Lâm Hải, một mặt cao ngạo phun ra một chữ.

“Nói!”

“Móa!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời phiền muộn một trận, mẹ nó cũng quá cao lãnh đi.

“Ta hiện tại liền có biện pháp, giải trừ phong ấn cho ngươi, nếu như ngươi nguyện ý, lập tức liền có thể từ bên trong bức vẽ đi ra!”

Lâm Hải vừa mới nói xong, cô gái trong tranh đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt như bắn ra điện mang, đâm thẳng vào trái tim Lâm Hải, phảng phất như đem cả linh hồn Lâm Hải cũng xem thấu!

“Ta dựa vào, lại tới một chiêu này!” Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, giờ phút này thế nhưng là tại bên trong Thánh Cảnh, hắn là chủ nhân của Thánh Cảnh, chính là tồn tại vô địch, sao lại sợ một cái ánh mắt của ngươi.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong mắt lấp lóe tinh quang, không có không né tránh cùng cô gái trong tranh đối mặt mà đi.

Oanh!

Nhãn quang của hai người, va chạm trên không trung, vậy mà kích thích ra một mảnh gợn sóng, liền không khí cũng bắt đầu chấn động.

Cô gái trong tranh kinh hãi biến sắc, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, một mặt thật không thể tin.

“Con kiến hôi Ngưng Chân nho nhỏ, vì sao lại có thực lực này?!”

Phốc!

“Con kiến hôi ngươi trái trứng trứng a!” Lâm Hải cho cô nàng này cái mắt trắng, trong lòng khó chịu một trận, há miệng ngậm miệng đều gọi ca ca là con kiến hôi, lực chiến đấu của ca ca rất mạnh có được hay không? Hơn nữa còn đặc biệt bền bỉ, không tin thì qua hỏi Hinh Nguyệt nhà ta... Ngạch, đi chệch.

“Khụ khụ.” Lâm Hải ho khan hai tiếng, sắc mặt nghiêm, túc nhấc cái cằm lên cao, bày làm ra một bộ tư thế cao nhân.

“Thực lực của ta, há lại để một Nguyên Anh nho nhỏ như ngươi có thể phỏng đoán.”

Lâm Hải vừa nói xong, cô gái trong tranh nhất thời nhếch khóe miệng lên, lộ ra vẻ khinh bỉ thật sâu.

Lâm Hải nghển đầu, cố ý giả bộ như không nhìn thấy, tiếp tục giả vờ sâu không lường được, nhàn nhạt mở miệng.

“Bớt nói chuyện nhảm nhí đi, ngươi đến cùng có nguyện ý đi ra hay không? Cho lời nói thống khoái!”

Vẻ mặt của cô gái trong tranh vô cùng nghi hoặc, lông mi cong cong như lá liễu nhíu cùng một chỗ, nhìn cái dạng kia của Lâm Hải, không hề giống như lừa gạt mình, tim không khỏi đập thình thịch.

“Ngươi, thật có thể thả ta ra ngoài?” Rốt cục, nội tâm đè nén không được khát vọng đối với tự do, cô gái trong tranh thử thăm dò hỏi.

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, “Bất quá, có một điều kiện!”

“ Điều kiện gì?” Cô gái trong tranh nhướng mày, lạnh lùng nói.

“Sau khi ngươi đi ra, sẽ nhận ta khống chế, sinh mệnh sẽ bị nắm giữ trong tay ta!”

“Sinh mệnh sẽ bị nắm giữ ở trong tay ngươi?” Cô gái trong tranh hơi sững sờ, sau đó trên mặt hốt nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Không có vấn đề, chỉ cần ngươi thả ta đi ra, tùy ngươi khống chế!”

“Ta qua, liền đáp ứng thống khoái như vậy sao?” Lâm Hải sững sờ, sau đó một mặt thật không thể tin, hắn chính là chuẩn bị một đống lớn từ ngữ, chuẩn bị thuyết phục nữ tử này đâu, làm sao một câu còn không dùng, nàng ta liền trực tiếp đồng ý.

“Chẳng lẽ, nàng là bị bề ngoài anh tuấn của ca ca, làm mê hoặc đánh mất tâm trí?” Lâm Hải rũ rũ tóc, một mặt kinh hãi, trong lòng chấn kinh!!

“Uy, ngươi ngốc sao? Điều kiện ta đã đáp ứng ngươi, ngươi ngược lại là thả ta đi ra a?” Không biết vì sao, cô gái trong tranh cảm thấy Lâm Hải, đầu óc giống như có chút không bình thường.

“A?” Lâm Hải vội vàng từ bên trong hổ thẹn tự luyến hồi tỉnh lại, hướng phía cô gái trong tranh gật đầu một cái.

“Tốt, đây là lựa chọn do bản thân ngươi làm ra, ngươi cũng đừng hối hận!”

Lâm Hải nói xong, đóng Thiên Nhãn Thần Thông lại, rút tinh thần lực rời khỏi, sau đó đem tranh cổ giao vào trong tay Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, đem cô nàng này lấy ra cho ca ca!”

“Vâng, chủ nhân!” Tiên Nhi đối với Lâm Hải là nói gì nghe nấy, tiếp nhận tranh cổ, một tay nâng, một cái tay khác đột nhiên vẽ ra một cái đồ án cổ quái ở trên không trung, sau đó ánh mắt bỗng nhiên mãnh liệt, thủ chưởng hướng phía trê tranh vẽ đè xuống.

Nhất thời, một cỗ khí lãng to lớn, từ phía trên tranh cổ hướng bốn phía trùng kích mà lên, phảng phất như nổi lên một cỗ gió mạnh, mái tóc của Tiên Nhi tung bay, quần áo phiêu động, bay phất phới, thần sắc xuất sắc trang nghiêm, giống như tiên tử hạ phàm.

“Ta qua, Tiên Nhi, ngươi thật đẹp a.” Lâm Hải một mặt si ngốc, kìm lòng không được mở miệng nói.

Khuôn mặt Tiên Nhi đỏ lên, trong lòng ngọt ngào một trận, lần nữa vận lực, đột nhiên phanh một tiếng, tranh cổ trong tay đột nhiên nổ tung, một bóng người xinh đẹp đằng không mà lên, nhất thời uy áp đầy trời, sát khí lẫm nhiên.

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy cô gái trong tranh, thân thể treo giữa không trung, một mặt chấn kinh nhìn bốn phía, ánh mắt lộ ra thần sắc vui mừng không thôi.

“Ta đi ra, ta thật sự đã đi ra!” Cô gái trong tranh kích động lẩm bẩm, hớn hở ra mặt, nhưng cũng rất nhanh lai bị một đường thanh âm không quá hài hòa, đem cái vui sướng xuất phát từ nội tâm này cắt ngang.

“Uy, ta nói ngươi có biết chút lễ phéphay không a, còn không mau một chút bái kiến thế Chủ Nhân phong lưu phóng khoáng, anh tuấn uy vũ bất phàm tuyệt hảo của nhà ngươi!” Lâm Hải bày ra một cái tư thế rất trang bức, một mặt thâm trầm nói nói.

“Chủ nhân?” Cô gái trong tranh đột nhiên quỷ dị cười một tiếng, sau một khắc thân ảnh đột nhiên biến mất giữa không trung, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Ngươi chết, ta còn bái kiến thế nào a!” Cô gái trong tranh nói, trong mắt đột nhiên bắn ra sát cơ, đưa tay như thiểm điện, hướng phía cổ Lâm Hải chộp tới.

“Ta dựa vào, đại gia ngươi, vậy mà lấy oán báo ân!” Trong lòng Lâm Hải đại nộ, nhưng thực lực của nữ tử này cao hơn Lâm Hải quá nhiều, Lâm Hải muốn tách khỏi thì căn bản không có khả năng.

“Ngồi xuống cho ta!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, trong đầu cô gái đối diện đột nhiên ông một tiếng, vô cùng thống khổ đánh tới, vậy mà không bị khống chế, thật ngồi xổm ở trước mặt Lâm Hải.

“Hai tay ôm đầu, thành thật một chút!” Lâm Hải thừa dịp này, vội vàng nhảy ra xa, chỉ vào nữ tử lớn tiếng quát nói.

Nữ tử chấn kinh phát hiện, chính mình vậy mà vô pháp chống lại ý chí của Lâm Hải, thật sự duỗi ra hai tay, ôm lấy đầu, trên mặt là một trận kinh hãi.

“Tiểu tử, xin không trị được ngươi chắc!” Lâm Hải dương dương đắc ýmột trận, Nguyên Anh kỳ thì thế nào, tại bên trong Thánh Cảnh, cái kia chính là thiên hạ của ca ca!

Nữ tử đột nhiên ngẩng đầu, nhìn qua Lâm Hải, tư thế bây giờ của bản thân, đột nhiên để trong lòng nàng ta dâng lên một cỗ cảm giác nhục nhã mãnh liệt!

“Ngươi thật, có thể khống chế ta?” Nữ tử một mặt thật không thể tin, chấn kinh hỏi.

“Ngươi cho rằng ca ca đùa giỡn cùng ngươi sao?.” Lâm Hải bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Sĩ có thể giết, không thể nhục!” Thanh âm cô gái, đột nhiên trở nên âm lãnh, sau đó thân ảnh bạo khởi, lần nữa hướng phía Lâm Hải kích bắn đi.

“Ta dựa vào, còn tới!” Lâm Hải dọa đến quá sợ hãi, “Trở về cho ta!”

“Hừ!” Giữa không trung, cô gái trong tranh rên một tiếng, khuôn mặt tuyệt mỹ đột nhiên trở nên dữ tợn, hiển nhiên tại nhẫn chịu lấy thống khổ cực lớn, nhưng, thân thể của nàng ta, lại chưa theo suy nghĩ của Lâm Hải, dựa theo ý chí của hắn mà làm việc, mà là tiếp tục hướng phía hắn đánh tới.

“Ta qua, ngươi không muốn sống!” Lâm Hải hú lên quái dị, trong lòng đột nhiên dâng lên vẻ bất nhẫn.

Nếu như cái cô gái trong tranh này, thật không dựa theoý chí của chính mình mà đi làm, sau một khắc chẳng mấy chốc sẽ bạo thể mà chết, nhưng Lâm Hải cứu nàng ta đi ra, cũng không phải là muốn khiến nàng ta đi chết, cái này cùng dự tính ban đầu của mình, căn bản đi ngược lại a.

Thế nhưng, mắt thấy công kích của nữ tử liền muốn đến gần người, bằng vào thực lực giờ phút này của Lâm Hải, căn bản tránh không khỏi, nếu như không lợi dụng thân phận chủ nhân Thánh Cảnh, đem diệt sát, kẻ không may có thể chính là mình.

“Người điên!” Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, chính ở thời điểm không biết phải như thế nào cho phải, đột nhiên một bóng người xinh đẹp liền cản ở trước mặt mình, tiện tay vung lên, thân thể của cô gái trong tranh, cuồn cuộn bay ngược trở lại!

Chương 824: Mặc ta sai khiến trăm năm

Trong lòng cô gái trong tranh rung mạnh, cuồn cuộn bay ra xa gần trăm mét, khó khăn lắm mới dừng thân thể lại, kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy một cái nữ tử đoan trang ưu nhã như Cửu Thiên Tiên

Tử, ngăn tại trước mặt Lâm Hải, khuôn mặt lạnh xuống, thần sắc lạnh lùng, trong mắt lấp lóe quang mang lạnh lùng, nhiếp nhân tâm phách.

“Ngươi là ai?” đồng tử của cô gái trong tranh co rụt lại, chấn kinh hỏi, nàng ta kinh hãi phát hiện, nữ tử này nhìn như yếu đuối, kì bên trong thực thể lại ẩn chứa lực lượng cường đại, lấy Nguyên Anh chi cảnh của chính mình, thế mà nhìn không thấu thực lực chân thật của nàng.

“Ta gọi là Tiên Nhi, ngươi nếu còn dám gây bất lợi đối với chủ nhân, thì đừng trách ta đưa ngươi mạt sát!” Tiên Nhi thay đổi tính cách yếu đuối dịu dàng ngoan ngoãn trong quá khứ, giờ phút này lại giống như một cái nữ vương lãnh ngạo cao cao tại thượng, mang theo uy nghiêm không cho kháng cự.

“Ngươi, vậy mà gọi hắn là chủ nhân?” Cô gái trong tranh giật nảy cả mình, thực lực Tiên Nhi sâu không lường được, coi như thân thể nàng ta có không bị hư hại, cũng chưa hẳn là đối thủ của Tiên Nhi, nàng ta thực sự không nghĩ ra, Tiên Nhi tại sao lại tự hạ thân phận, nhận như thế một cái con kiến hôi Ngưng Chân kỳ là chủ nhân.

Phải biết, đẳng cấp của Tu Tiên giới phi thường sâm nghiêm, cao thủ Nguyên Anh kỳ, đã y hệt như hùng chủ một phương, Tu Tiên giả Ngưng Chân kỳ, đối với đại năng Nguyên Anh kỳ mà nói, phất tay là có thể diệt, con mắt căn bản sẽ không liếc nhìn trúng một chút, cùng con kiến hôi không khác gì nhau.

Một cái cường giả tuyệt không kém gì đại năng Nguyên Anh kỳ, vậy mà nhận một con kiến hôi Ngưng Chân kỳ làm chủ, đây quả thực là sự tình không thể tưởng tượng!

“Không sai!” Gương mặt xinh đẹp của Tiên Nhi hàn sương, lạnh lùng mở miệng, “Hơn nữa từ nay về sau, cũng sẽ là chủ nhân của ngươi!”

“Chủ nhân của ta?” Nữ tử cười lạnh một tiếng, sắc mặt hiển hiện một tia cao ngạo.

“Chỉ bằng hắn? Nhận loại kiến hôi này làm chủ, ta tình nguyện đi chết!”

Lâm Hải ở một bên nghe, chau mày, nhất thời không cao hứng.

“Tiên Nhi, không cần nói nữa, coi như nàng ta muốn nhận ta làm chủ, ta còn không có thèm muốn nàng ta đâu!”

“Ngươi!” Nữ tử nghe lời này của Lâm Hải, mày liễu nhất thời dựng thẳng, lửa giận dâng lên, bị một con kiến hôi Ngưng Chân kỳ ghét bỏ, đây quả thực là vô cùng nhục nhã!

Nếu không có Tiên Nhi ở phía trước, khiến nàng ta không dám vọng động, thì đã sớm xông lại, đem Lâm Hải diệt sát.

“Ngươi cái gì ngươi?” Lâm Hải nhếch miệng lên, một mặt khinh thường, “Há miệng ngậm miệng liền kêu người ta là con kiến hôi, vậy ngươi đây tính toán là cái gì?”

“Bị người ta phong ấn tại trong tranh, còn không phải là dựa vào con kiến hôi là ta này tới cứu sao, nói như vậy, ngươi chẳng phải là liền con kiến hôi cũng không bằng!”

“Cứu ngươi ra không biết cảm ân cũng coi như thôi, còn lấy oán báo ân, đi ra liền muốn giết người, lương tâm ngươi ở đâu? Cho chó ăn rồi à!”

“Im ngay!” Nữ tử bị Lâm Hải mắng một chập, tức đến ngực không ngừng chập trùng, nàng ta đường đường là đại năng Nguyên Anh kỳ, lúc nào nhận qua ủy khuất bực này, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hận không thể đem hắn chém sống.

Qua một lúc lâu, cơn tức của nữ tử mới hơi giảm đi một chút, nhìn sang Lâm Hải, bên trong ánh mắt vẫn là mang theo một tia tàn nhẫn.

"Lãnh Nguyệt Như ta từ trước tới giờ không nợ nhân tình, ngươi hôm nay giúp ta mở ra phong ấn, ngày sau ta tự sẽ hồi báo, nhưng nếu để cho ta nhận ngươi làm chủ nhân, ta dù cận kề cái chết cũng sẽ không theo!"

Lâm Hải nghe được, hai mắt tỏa sáng, trong đầu xuất hiện một cái ý niệm.

"Ngươi không cần nhận ta làm chủ, nếu ngươi cũng đã nói thiếu ta nhân tình, vậy không bằng thế này, về sau ngươi liền theo ở bên cạnh ta, mặc ta phân phó trăm năm, coi như trả ta nhân tình, sau trăm năm, ta trả lại tự do cho ngươi, ngươi xem thế nào?"

Lâm Hải nói xong, cười tủm tỉm nhìn Lãnh Nguyệt Như, có sẵn một cái cao thủ ngưu bức như thế, không dùng thì phí a, huống chi sau trăm năm, người nào mẹ nó biết mình còn tại cái thế giới này không?

"Trong vòng trăm năm đưa ta tự do?" Thân thể Lãnh Nguyệt Như chấn động, nhất thời có chút động tâm.

Ngay tại vừa rồi, nàng ta đã dùng qua thử vô số loại phương pháp, muốn thoát khỏi khống chế của Lâm Hải đối với mình, nhưng sau cùng cũng phát hiện, căn bản không hề có tác dụng, nàng ta có thể thật sâu cảm nhận được, chỉ cần Lâm Hải có một cái ý niệm trong đầu, liền có thể đẩy nàng ta vào chỗ chết!

Chết nàng ta cũng không sợ, thế nhưng trong nội tâm nàng ta, còn có thật nhiều sự tình chưa làm, cứ chết đinhư vậy, nàng ta thực sự không có cam lòng.

Sau một phen suy tư, hai mắt băng lãnh của Lãnh Nguyệt Như, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, bỗng nhiên mở miệng.

“Ngươi nói, là thật?.”

“Lừa gạt ngươi làm gì, nếu ngươi không tin, ta có thể thề!” Lâm Hải thấy tâm tư Lãnh Nguyệt Như có dấu hiệu buông lỏng, lập tức mừng rỡ trong lòng, sợ nàng ta lại thay đổi chủ ý, thậm chí trực tiếp khởi xướng thề.

Thấy Lâm Hải một mặt nghiêm túc phát ra lời thề, Lãnh Nguyệt Như trầm mặc thật lâu, cuối cùng tâm lý thầm than một tiếng.

“Thôi, thời gian trăm năm cũng là chớp mắt một cái mà qua, không bằng mặc cho hắn sai bảo trăm năm, để trả lại ơn giải khốn của hắn, sau trăm năm, dù hắn có bội ước, ta dù chết cũng phải lấy mạng chó của hắn!”

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt Lãnh Nguyệt Như như điện, lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Tốt, ta đáp ứng ngươi!”

“A!” Lâm Hải cao hứng reo hòmột tiếng, tâm lý quả thực đẹp hơn trời.

Đây chính là siêu cấp đại cao thủ cấp bậc Nguyên Anh a, dạng bảo tiêu ngưu bức này đi đâu mà tìm đây a, chính mình thật đúng là nhặt được bảo bối.

“Vậy được, một lời đã định!”

Nhìn Lâm Hải đắc ý bật cười, trong lòng Lãnh Nguyệt Như đột nhiên dâng lên một tia dự cảm không tốt, luôn cảm giác có phải bị tên trước mắt này lừa gạt hay không?

“Chờ một chút, ta có một điều kiện!” Tâm tư nhất chuyển, Lãnh Nguyệt Như lại vội vàng nói nói, nàng ta sợ bị cái gia hỏa nhìn không quá đáng tin trước mắt này bán mất.

“Ách... Ngươi nói!” Lâm Hải thu liễm nụ cười, gật gật đầu.

“Mặc ngươi sai bảo là có thể, nhưng sự tình ngươi an bài ta đi làm, ta sẽ có quyền cự tuyệt!”

“A.” Lâm Hải nhất thời cười khổ một trận, “Này nếu như mỗi sự kiện ngươi cũng đều cự tuyệt, chẳng phải là giống như không đáp ứng sao?”

“Tùy ngươi nghĩ ra sao, đây là phòng tuyến cuối cùng của ta, nếu không ước định trước đó liền hết hiệu lực, bất quá ta có thể đáp ứng, tại thời điểm ngươi có nguy hiểm đến tính mạng, ta sẽ dốc toàn lực xuất thủ, bảo hộ ngươi an toàn!”

“Mẹ nó!” Lâm Hải nhụt chímột trận, xem ra cao thủNguyên Anh kỳ, quả nhiên không phải dễ gạt như vậy.

Bất quá, mặc dù không cách nào để tùy ý sai sử nàng ta làm bất cứ chuyện gì, nhưng có cao thủ Nguyên Anh kỳ, có thể bảo vệ chính mình an toàn, cũng coi như coi như không tệ.

“Tốt a, giống như ngươi nói đi!” Lâm Hải nhún nhún, một mặt bất đắc dĩ.

“Cái kia, Tiểu Lãnh a.” Thu phục được Lãnh Nguyệt Như, trên mặt Lâm Hải lập tức lộ ra một nụ cười thô bỉ, bắt đầu treo lên chủ ý tới Lãnh Nguyệt Như.

“Tiểu Lãnh?!”

Xưng hô của Lâm Hải đối với Lãnh Nguyệt Như, nhất thời để khuôn mặt Lãnh Nguyệt Như co quắp một trận.

Bất quá nàng ta còn chưa kịp tức giận, lời nói phía sau của Lâm Hải, lại để cho nàng ta kém chút phun ra một ngụm máu.

“Ngươi nhìn ngươi cũng là cao thủ Nguyên Anh, bảo bối trên thân nhất định rất nhiều đi, mang ở trên người khẳng định cũng cảm thấy mệt, ta ngẫm lại cũng đau lòng đâu, ngươi nhìn có cái gì không cần đến a, chướng mắt a, không bằng lấy ra, ta giúp ngươi thu thôi.”Hai mắt Lâm Hải sáng lên, xoa xoa tay cười hắc hắc nói.

Đôi mắt đẹp của Lãnh Nguyệt Như nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, một mặt cổ quái, kinh ngạc mở miệng.

“Thế gian này, vì sao lại có người vô liêm sỉ như thế?!”

Thổi phù một tiếng, Tiên Nhi nhất thời bị chọc cười, bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn, cười như nhánh hoa run rẩy.

“Ách...” Mặt Lâm Hải nhất thời tối sầm lại, cho Lãnh Nguyệt Như một cái liếc mắt.

“Không cho liền không cho nha, làm gì làm công kích thân nhân a!”

“ Được, ta muốn trở về, Tiểu Lãnh a, theo ca ca đi!” Lâm Hải nói, liền muốn rời khỏi, thế nhưng trong mắt Lãnh Nguyệt Như lại đột nhiên chợt lóe sáng, hướng về phương xa nhìn lại.

“ Đó là cái gì?” Ngón tay ngọc xa xa nhất chỉ, khuôn mặt Lãnh Nguyệt Như nhất thời hiển hiện một vòng dị sắc.

Chương 825: Ngươi vậy mà đến từ Địa Tiên giới.!

Lâm Hải sững sờ, hướng phía phương hướng Lãnh Nguyệt Như chỉ mà nhìn lại, nhưng thấy ngoài ngàn mét, mây đen đầy trời, không thấy ánh sáng!

“A?” Lâm Hải cũng là kỳ quái một trận, không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Tiên Nhi.

“Chủ nhân, đây đều là Tà Sát Chi Khí, là trước đây không lâu ngươi thu chúng tiến vào, Tiên Nhi liền đem bọn nó sắp đặt tại bên trong này.”

Lâm Hải nhất thời vỗ ót một cái, lúc này mới nhớ tới!

Lần trước tại Ven hồ Thanh Thanh, phá hư âm mưu của lão quỷ cổ trang Tô gia, đầy trời Tà Sát Chi Khí này, Lâm Hải rất trang bức hô một tiếng cút, liền lập tức biến mất không còn tăm hơi vô tung, kì thực chính là bị Lâm Hải thu vào trong Thánh Cảnh.

“Tà Sát Chi Khí.” Lãnh Nguyệt Như gật gật đầu, lúc này mới thoải mái, sau đó liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Cái Tà Sát Chi Khí này, đối với ta có chút tác dụng, ta có thể đem chúng luyện hóa hay không?”

“Tùy tiện!” Lâm Hải rất hào phóng gật đầu một cái, dù sao cái đồ chơi này, cũng không có gì để dùng, còn ô nhiễm không khí, vừa vặn không biết xử trí như thế nào đây.

Lãnh Nguyệt Như nghe vậy, thân ảnh lóe lên, đã ở ngoài trăm mét có hơn, hướng phía Tà Sát Chi Khí mà đi.

“Ta dựa vào, thật không biết lễ phép, liền câu cảm ơn cũng không biết đường nói!” Lâm Hải nhìn bóng hình xinh đẹp của Lãnh Nguyệt Như, xem thường một trận.

Trong chớp mắt công phu, Lãnh Nguyệt Như đã đến phía dưới Tà Sát Chi Khí, ngẩng đầu nhìn lên trời, hai tay như điện, bóp ra vô số ấn quyết phức tạp, đột nhiên cuồng phong gào thét, Tà Sát Chi Khí đầy trời, sôi trào mãnh liệt, hướng phía bên trong thân thể của Lãnh Nguyệt Như, tuôn vào.

“Ta dựa vào!” Con mắt Lâm Hải nhất thời liền thẳng, “Nàng ta vậy mà đem Tà Sát Chi Khí, dẫn nhập vào trong người!”

Tiên Nhi đứng tại bên cạnh,Lâm Hải trong mắt đẹp gợn sóng, đôi mi hơi hơi nhíu lên.

"Nàng ta tu hành, chính là công pháp Cực âm Cực Tà, chắc là người trong Ma môn!"

"Người trong Ma môn?" Lâm Hải sững sờ, hắn vẫn là lần đầu nghe nói, xưng hô Ma Môn thế này.

Tiên Nhi mỉm cười, kiên nhẫn hướng phía Lâm Hải giải thích.

"Từ xưa đến nay, có Tiên tức có Ma, Tiên Ma bất lưỡng lập, chủ nhân lưu nàng ta ở bên người, ngày sau còn cần đề phòng nhiều hơn mới được!"

" Đó là tự nhiên." Lâm Hải gật đầu nói, đồng thời trong mắt lóe lên hàn quang.

"Nếu như nàng ta giữ lời hứa, vậy thì thôi, nếu quả thật dám gây bất lợi cho ta, liền trách không được ta không thương hương tiếc ngọc!"

Dù Lãnh Nguyệt Như mạnh hơn, nếu như Lâm Hải thật nghĩ giết nàng ta, một cái ý niệm trong đầu liền đầy đủ.

Qua mười mấy phút, Tà Sát Chi Khí nơi xa đều đã bị luyện hóa, Lãnh Nguyệt Như lúc này mới phiêu nhiên mà quay về.

"Thế nào a, Tiểu Lãnh, ca ca đủ ý tứ đi? Tà Sát Chi Khí vất vả thu thập đến, tất cả đều đưa ngươi, không có cách nào a, ai bảo ca ca chính là loại người nhiệt tình vì lợi ích chung đây." Lâm Hải giả ra một bộ dáng đau lòng, thở dài một tiếng nói.

Lãnh Nguyệt Như nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nhìn một hồi lâu, mới khẽ hé môi son, đạm mạc mở miệng.

"Cái Tà Sát Chi Khí này, đối với ta rất có ích lợi, cảm tạ!"

"U, nguyên lai ngươi vẫn là hiểu chút lễ phép a?" Lâm Hải quệt miệng chế nhạo nói, thế nhưng thấy Lãnh Nguyệt Như một mặt không biểu tình nhìn chính mình, Lâm Hải chợt cảm thấy không thú vị.

“ Được được, theo ca ca đi ra thôi!”

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tính cả Lãnh Nguyệt Như, cùng lúc xuất hiện ở trong nhà.

Lãnh Nguyệt Như nhất thời kinh hãi, nhìn bốn phía một phen, sau đó kinh hãi biến sắc.

“ Đây là đâu? Trước đó lại là ở chỗ nào?.”

“ Đây là thế giới hiện thực a, trước đó, là bên trong bức tranh, bất quá không phải là bức tranh mà ngươi bị phong ấn trước đó kia, mà chính là một bức tranh khác.” Lâm Hải nhún nhún vai, giải thích nói.

“Thế giới hiện thực?” Lãnh Nguyệt Như khẽ giật mình, sau đó chấn kinh mở miệng.

“Ngươi là nói Địa Tiên giới sao? Làm sao lại biến thành cái dạng này?!”

“ Địa Tiên giới?!” Sắc mặt Lâm Hải nhất thời hoàn toàn thay đổi, so với Lãnh Nguyệt Như lại càng thêm chấn kinh!

“Ngươi nói Địa Tiên giới? Ngươi vậy mà đến từ Địa Tiên giới?!” Lâm Hải lập tức không còn bình tĩnh.

Dựa theo Đông Phương Du Long nói, nhiều nhất là một năm thời gian, Địa Tiên giới liền muốn mở ra, mà Lâm Hải lại ẩn ẩn cảm thấy, dự cảm của Liễu Hinh Nguyệt, có liên quan cực lớn cùng Địa Tiên giới, bởi vậy hắn đối với Địa Tiên giới là hết sức tò mò.

Chỉ là, trong đám người mà hắn quen biết, không có một cái nào là có chỗ hiểu biết đối với Địa Tiên giới, cho dù là Đông Phương Du Long, cũng là sinh ra ở Nhân Gian giới, chưa bao giờ từng tiến vào Địa Tiên giới, muốn hiểu biết tin tức của Địa Tiên giới, căn bản là không có chỗ xuống tay.

Thật không nghĩ đến, đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu.” (nghĩa là : đi mòn gót giày thì không tìm được, đến lúc tìm ra thì lại chẳng phí công, ý là lúc dụng tâm dùng sức tìm kiếm thì tìm không được, sau vô tình không để ý thì lại đột nhiên tìm ra), Lãnh Nguyệt Như lại chính là đến từ Địa Tiên giới!

“Tiểu Lãnh, nhanh cho ta nói nói, Địa Tiên giới là cái tình huống thế nào?” Lâm Hải một mặt cấp bách hỏi.

Lãnh Nguyệt Như biến sắc, lời nói của Lâm Hải, nhất thời để cho nàng ta hiểu rõ, chỗ ngồi bây giờ của mình, tuyệt đối không phải là Địa Tiên giới, nếu không Lâm Hải cũng sẽ không có câu hỏi như thế.

“ Đây là giới nào?” Lãnh Nguyệt Như không có trả lời Lâm Hải, ngược lại nhịn không được hỏi.

“Nhân Gian giới!”

“Nhân Gian giới.” Lãnh Nguyệt Như khẽ giật mình, sau đó gật gật đầu.

“Trách không được thực lực ngươi nhỏ yếu như là con kiến hôi, hiện tại cuối cùng ta đã minh bạch.”

Phốc!

Lâm Hải cho nàng ta cái mắt trắng lớn, không còn gì để nói.

Mẹ nó, ca ca hỏi ngươi sự tình của Địa Tiên giới đâu, ngươi nha tại sao lại nhắc lên cái gốc rạ con kiến hôi này?

Chẳng lẽ tại bên trong mắt của ngươi, ca ca liền thật không chịu nổi như vậy sao?

Lâm Hải vừa muốn tiếp tục hỏi thăm Lãnh Nguyệt Như về sự tình Địa Tiên giới, Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Lâm Hải.

“Mang ta về Địa Tiên giới!”

“Ta ngược lại thật cũng muốn dẫn ngươi đi, đáng tiếc thông đạo đã bị ngăn cách.” Lâm Hải nhún nhún vai, làm ra cái biểu lộ bất đắc dĩ.

“Thông đạo bị ngăn cách?!” Lãnh Nguyệt Như giật mình, sau đó đôi mi vẩy một cái.

“ Điều đó không có khả năng! Chính là Địa Tiên ẩn thế, thậm chí cả Thiên Tiên cũng vô pháp đem thông đạo ngăn cách!”

“Lừa gạt ngươi làm gì?” Lâm Hải liếc trắng nàng ta một chút, “Hiện tại thông đạovới các giới, đã sớm bị ngăn cách, thời gian ngươi bị phong ấn trong bức họa quá lâu, mới không biết đi.”

“Ta xác thực đã bị phong ấn hơn ngàn năm!”

“Ngàn năm!!!” Tròng mắt Lâm Hải lập tức trợn thật lớn, nhìn chằm chằm vào Lãnh Nguyệt Như, một mặt giật mình.

“Ta dựa vào, nói như thế, ngươi cũng đã hơn một ngàn tuổi!”

“Một ngàn bảy trăm tám mươi sáu tuổi!” Lãnh Nguyệt Như lạnh lùng nói nói.

“Mẹ nó, nhìn bộ dáng này, ca ca còn tưởng rằng là cái tiểu mỹ nữu đâu, náo nửa ngày lại là lão yêu bà ngàn năm.” Lâm Hải một mặt chấn kinh, nhịn không được nhỏ giọng thầm thì nói.

“Ngươi gọi ta là cái gì!” Thanh âm Lâm Hải tuy nhỏ, nhưng làm thế nào giấu giếm được lỗ tai của Lãnh Nguyệt Như, nhất thời một cỗ sát cơ băng lãnh, liền đem Lâm Hải khóa chặt!

“Uy uy uy, không đến mức đi?” Lâm Hải vội vàng dọa đến né tránh ra một chút khoảng cách, toét miệng cười cười.

“Cái kia, Tiểu Lãnh a, hiện ở Nhân Gian giới a, là xã hội hài hòa, vạn sự coi trọng hài hòa, hài hòa, biết hay không? Cũng là không nên hơi một tí liền phát giận, phải ôn nhu, phải thục nữ, phải đối với ca ca ngoan ngoãn phục tùng, phải... Hey, ngươi đừng đi a!”

Nhìn Lãnh Nguyệt Như giữ mặt lạnh lùng, thẳng đến cửa mà đi, Lâm Hải vội vàng đuổi kịp cản ở trước mặt nàng ta.

“Tiểu Lãnh a, giới thiệu cho ta một chút tình huống của Địa Tiên giới thôi.”

Lãnh Nguyệt Như nhàn nhạt liếc Lâm Hải một chút, lạnh lùng mở miệng.

“Tình huống một ngàn năm trước, ngươi muốn nghe sao?”

“Ách...” Lâm Hải nghẹn lời một trận, mẹ nó, một ngàn năm qua, Địa Tiên giới trong trí nhớ của Lãnh Nguyệt Như, đã sớm thương hải tang điền, đoán chừng cũng không có giá trị gì.

Thấy Lâm Hải là cái biểu tình kia, Lãnh Nguyệt Như cười lạnh, vòng qua Lâm Hải, tiếp tục hướng phía cửa đi đến.

“Uy, đêm hôm khuya khoắt, ngươi đi đâu a?” Lâm Hải vội vàng đuổi theo, hỏi.

“Giết người!” Lời nói của Lãnh Nguyệt Như nói ra khỏi miệng, đã kéo cửa ra, lóe lên liền không có bóng dáng.

“Giết người.” Lâm Hải sững sờ một chút, sau đó sắc mặt đại biến!

“Em gái ngươi, ca ca cũng nói, hiện tại là xã hội hài hòa, ngươi mẹ nó đêm hôm khuya khoắt, đi giết ai vậy?”

Lâm Hải vội vàng kéo cửa ra, nhanh chóng liền đuổi theo, lại nơi nào còn có thân ảnh của Lãnh Nguyệt Như!

Chương 826: Các ngươi muốn bắt nàng ta, đã hỏi qua ta chưa?

Lâm Hải tìm không thấy bóng dáng của Lãnh Nguyệt Như, tâm lý nhất thời lo lắng một trận, sợ nàng ta lạm sát kẻ vô tội, dẫn xuất cái sọt gì tới.

Bất quá còn tốt, Lãnh Nguyệt Như từng tiến vào Thánh Cảnh, đã chịu Lâm Hải khống chế, Lâm Hải có thể tuỳ tiện thẩm tra vị trí của nàng ta, cũng khống chế hành vi của nàng ta.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hành tung của Lãnh Nguyệt Như đã tại trong khống chế của Lâm Hải, thời gian nháy mắt, vậy mà đã ở ngoài mười dặm, hơn nữa từ phương vị đang không ngừng nhanh chóng biến hóa mà xem, giống như có lẽ đã cùng người động tay.

“Ta dựa vào, thật mẹ nó là người chuyên gây họa!” Lâm Hải trở nên đau đầu, vội vàng hướng phía phương vị của Lãnh Nguyệt Như, phi tốc mà đi.

Đến địa điểm, xa xa, Lâm Hải liền thấy trên mảnh đất vắng vẻ phía trước, trong màn đêm có hai đạo nhân ảnh, giống như quỷ mị lấp lóe không ngừng, kịch liệt đánh nhau cùng một chỗ, trong đó có một bóng người xinh đẹp, từ thân hình nhìn lại, chính là Lãnh Nguyệt Như!

“Ta dựa vào, người nào có bản sự lớn như vậy, vậy mà có thể cùng ma nữ này bất phân thắng bại?” Lâm Hải không khỏi giật mình, mới đầu còn lo lắng Lãnh Nguyệt Như lạm sát kẻ vô tội, hiện tại xem ra,người giao thủ cùng Lãnh Nguyệt Như, thực lực lại đủ tương xứng!

“Dừng tay!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, thân ảnh chớp động, đã đến phụ cận!

Lãnh Nguyệt Như cùng người giao thủ, chợt nghe tiếng quát, thân ảnh đột nhiên tách ra, sau đó một mặt cảnh giác hướng phía Lâm Hải trông lại.

Mà Lâm Hải lúc này, mới nhìn rõ hình dáng người giao thủ cùng Lãnh Nguyệt Như, không khỏi vô cùng bất ngờ.

“ Đông Phương Hội trưởng?” Lâm Hải không nghĩ tới, người này lại là Đông Phương Du Long!

Đồng thời, trong lòng cũng một trận thoải mái, Lãnh Nguyệt Như thế nhưng là cao thủ Nguyên Anh kỳ, có thể đánh tới cân sức ngang tài, Lâm Hải trước mắt có thể nghĩ đến, cũng chỉ có Đông Phương Du Long sâu không lường được.

“Lâm tiểu hữu?” Đông Phương Du Long cũng nhận ra Lâm Hải, thần sắc trên mặt biến đổi, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

“Nghĩ không ra vậy mà lại ở bên trong này gặp mặt cùng Lâm tiểu hữu, thật sự là trùng hợp, xin Lâm tiểu hữu đợi ở một bên, đợi lão phu đem cái Nguyên Anh này bắt lại, sẽ cùng tiểu hữu nói chuyện với nhau!”

Nói xong, Đông Phương Du Long đem đầu chuyển hướng sang Lãnh Nguyệt Như, ánh mắt tham lam không che giấu chút nào.

Mà khuôn mặt Lãnh Nguyệt Như thì là lạnh xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Đông Phương Du Long, mang theo một tia cao ngạo.

“Một cái Kim Đan kỳ nho nhỏ, cũng dám nói khoác mà không biết ngượng!”

Đông Phương Du Long thì là cười lạnh một tiếng, trên mặt nổi lên một tia âm hàn.

“Hừ, Kim Đan kỳ lại như thế nào? Nếu như thân thể ngươi không hư hại, ta sẽ lẫn mất xa xa, nhưng hôm nay thân thể ngươi đã bị hủy, chỉ còn Nguyên Anh, thực lực có thể phát huy ra, mười không còn một, ta chưa hẳn không có cơ hội đưa ngươi bắt lại!”

Lãnh Nguyệt Như biến sắc, một cỗ sát khí sắc bén, mãnh liệt mà ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Đông Phương Du Long.

“Ngươi như tìm chết, đều có thể thử một chút!”

“Ha ha, đang muốn lĩnh giáo!” Nói xong, thân ảnh của Đông Phương Du Long đột nhiên biến mất, thời điểm xuất hiện lần nữa, đã cùng Lãnh Nguyệt Như lần nữa đánh nhau.

“Uy!” Lâm Hải ở bên cạnh nhìn mà khẩn trương, mẹ nó, ca ca còn chưa lên tiếng đâu, tại sao lại đánh nhau rồi?

Bất quá, từ trong lời nói của hai người, Lâm Hải cũng nghe được, Lãnh Nguyệt Như bây giờ không có thân thể, chỉ lấy hình thái Nguyên Anh mà tồn tại, thực lực hạ xuống rất nhiều, mà thực lực của Đông Phương Du Long thì là Kim Đan kỳ, cùng Lãnh Nguyệt Như giờ phút này, hẳn là tương xứng.

Chỉ là nguyên nhân hai người đánh nhau, Lâm Hải lại không hiểu ra sao, có chút choáng váng, nghe ý tứ của Đông Phương Du Long kia, tựa hồ muốn đem hình thái Nguyên Anh của Lãnh Nguyệt Như bắt lấy.

Hai người kia, một cái là chịu chính mình khống chế, có thể để chính mình sai bảo trăm năm, một cái khác cho mình ấn tượng cũng không tệ lắm, bây giờ cũng coi là có thân phận bằng hữu, Lâm Hải tự nhiên không muốn xem hai người kia chém giết.

Vừa muốn lần nữa mở miệng ngăn cản, đột nhiên có vài đường khí tức cường đại từ xa mà đến gần, Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy mấy cái bóng người chớp động, trong chớp mắt liền đến phụ cận.

“Ha ha ha, Đông Phương Hội trưởng, ngươi cũng không có nghĩa khí a, có chuyện tốt bực này, vậy mà chống đỡ không gọi lão bằng hữu một tiếng!”

“Hừ, Đông Phương lão quỷ, từ trước đến nay đều thích ăn một mình!”

“ Đông Phương Du Long, bớt nói nhảm đi, cái Nguyên Anh này, Huyết Tu La ta muốn!”

“Ha ha ha, kỳ ngộ bực này, trăm năm khó gặp, ai muốn theo nô gia đoạt, thì cũng đừng trách nô gia không niệm tình xưa nha.”

Mấy đạo nhân ảnh đi tới gần, nhìn chằm chằm vào Lãnh Nguyệt Như ở giữa sân, tất cả con mắt đều là tỏa ra ánh sáng, một mặt tham lam, phảng phất như ác lang nhìn chằm chằm vào con mồi.

Trong lòng Lâm Hải không khỏi rung mạnh, mấy người này, thực lực quá mạnh, chỉ là vừa đứng ở chỗ này, liền cho Lâm Hải một cỗ cảm giác áp bách mãnh liệt, vậy mà toàn không tại phía dưới Đông Phương Du Long.

Đông Phương Du Long nhướng mày, thầm mắng một tiếng xúi quẩy, mấy người này đến, khiến cho lão cùng Lãnh Nguyệt Như cũng vô pháp đánh đấu nữa, hai người vừa chạm liền tách ra, về chỗ ban đầu.

“Hừ, mấy lão bất tử các ngươi, cái mũi thật sự là so với chó còn linh hơn!” Đông Phương Du Long một mặt ảo não, oán hận nói

nói.

“Ha ha ha!” Một cái mỹ phụ trung niên thân thể quyến rũ, dáng người phong vận, cười duyên một tiếng, nhất thời bộ ngực hung dũng, mị thái vô biên.

“Chúng ta nếu như không đến, chẳng phải là vô cớ làm lợi cho cái lão tử quỷ ngươi sao!”

Mà Lãnh Nguyệt Như giờ phút này, cũng là lạnh nhạt nhìn chăm chú lên mấy người trước mặt, sau đó sắc mặt đột nhiên đại biến!

“Tất cả đều là Kim Đan kỳ.!”

“Không có khả năng, Địa Tiên giới sẽ không bỏ mặc Nhân Gian giới lưu giữ lại nhiều Kim Đan kỳnhư vậy!”

“Các ngươi vì sao không có đi Địa Tiên giới?”

Lãnh Nguyệt Như một mặt chấn kinh, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin!

Phốc!

Lâm Hải nghe được cái câu này, nhất thời không còn gì để nói.

Mẹ nó, ca ca không phải đã sớm nói cùng ngươi, Địa Tiên giới cùng Nhân Gian giới đã ngăn cách, cái gái ngốc này làm sao lại không tin đâu?.

“ Địa Tiên giới đã sớm ngăn cách cùng Nhân Gian giới, nếu không ta sao lại lưu tại Nhân Gian giới linh khí khô kiệt này, khổ tu nhiều năm, lại không có chút tiến thêm nào!”

“Bất quá trời cao đã mở mắt, Nguyên Anh từ trên trời rơi xuống, chờ tại hạ đem ngươi bắt được, luyện hóa hấp thu, thực lực tất nhiên sẽ cao hơn một tầng, trực tiếp đột phá bình cảnh cũng càng cũng chưa biết!” Một cái nam tử trung niên khí phái nho sinh, thản nhiên cười nói.

“Hừ!” Nho sinh vừa mới dứt lời, bên cạnh vang lên một tiếng hừ lạnhâm hàn.

“Chí bảoNguyên Anh, có Huyết Tu La ta tại, há có thể đến phiên ngươi cái tú tài nghèo kiết hủ lậu này!”

Nói chuyện là một cái tráng hán mặt mũi tràn đầy sát khí, hai mắt tản ra quang mang khát máu, nhìn chằm chằm vào nho sinh một mặt khinh thường.

Nho sinh nghe được, nhất thời một mặt buồn bực tức giận, quạt giấy trong tay gấp lại, trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

“Huyết Tu La, người khác sợ ngươi, Độc Tú Tài ta thì không sợ, cái Nguyên Anh này ta muốn rồi, ngươi nếu như dám can đảm tranh đoạt, đừng trách ta không nể tình!”

“Chả lẽ lại sợ ngươi? Có bản lĩnh thì thả ngựa tới!” Huyết Tu La vừa trừng mắt, khiêu khích nói.

“Tốt, không được ầm ĩ!” Mắt thấy hai người này liền muốn động thủ, một cái lão giả áo đen râu tóc bạc trắng, đuổi bước lên phía trước ngăn lại, sau đó con mắt chuyển hướng sang Lãnh Nguyệt Như.

“Cỗ Nguyên Anh này, đối với bất kỳ người nào trong chúng ta, cũng đều có sức hấp dẫn vô thượng, nhưng bây giờ còn không phải thời điểm để chúng ta tranh cướp lẫn nhau.”

“Tuy cỗ Nguyên Anh này, nhục thể đã bị tổn hại, nhưng chung quy vẫn là đại năng Nguyên Anh kỳ, có đủ loại thủ đoạn thật không thể tin, không bằng chúng ta liên thủ, trước đem nàng ta bắt lại, sau đó rồi quyết định vấn đề phân phối, không biết các vị, có ý như thế nào?”

“Ha ha ha, nô gia tán thành ý kiến của Cát lão!”

Độc Tú Tài cùng Huyết Tu La đang giương cung bạt kiếm nghe được, trừng liếc lẫn nhau một chút, cũng biết Cát lão nói có lý.

“Ta cũng tán thành!”

“Ta tán thành!”

Hai người còn lại, không nói gì, nhưng cũng trịnh trọng gật gật đầu.

Thấy mọi người cũng không có ý kiến, Cát lão lại đưa mắt nhìn sang Đông Phương Du Long.

“ Đông Phương Hội trưởng, ngươi thì sao?”

Đông Phương Du Long thầm than một tiếng, biết mình không có khả năng tiếp tục độc chiếm Nguyên Anh, đành phải bất đắc dĩ gật đầu.

“Lão phu cũng tán thành!”

“Này thì tốt!” Cát lão vuốt vuốt sợi râu, sau đó trong mắt đột nhiên lấp lóe quang mang lạnh lẽo.

“Nếu như thế, mọi người liền cùng một chỗ động thủ, đem người bắt lại!”

Lãnh Nguyệt Như ở một bên, nghe được nhất thanh nhị sở, gặp nhiều cao thủ Kim Đan kỳnhư vậy, chuẩn bị liên thủ đối phó với chính mình, tâm nhất thời mạnh mẽ chìm xuống, mặt sắc mặt ngưng trọng, như lâm đại địch.

“Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh a!” Trong lòng ai thán một tiếng, mặt mũi Lãnh Nguyệt Như tràn đầy đắng chát, nghĩ không ra chính mình mới từ trong phong ấn đi ra, lại gặp được mấy cái cường giả Kim Đan vẫn bị giữ lại tại Nhân Gian giới.

Nếu như nhục thể của mình còn tại, thu thập mấy người bọn họ tự nhiên không nói chơi, nhưng hôm nay lấy hình thái Nguyên Anh để tồn tại, thực lực đại tổn, phía dưới bị vây công, Lãnh Nguyệt Như biết rõ, chính mình hôm nay khó thoát khỏi tai kiếp này!

Đôi mắt đẹp phát lạnh, mục quang Lãnh Nguyệt Như lãnh lệ, khuôn mặt hàn sương, trong lòng đã có quyết đoán!

Cho dù chết, cũng phải kéo lên mấy cái đệm lưng, dù cuối cùng tự bạo mà chết, những người này cũng đừng hòng đạt được!

“Chờ một chút!” Ngay tại thời khắc bắt đầu giương cung bạt kiếm, chuẩn bị động thủ, đột nhiên một đường âm thanh nhàn nhạt vang lên.

Sau đó, một bóng người, chậm rãi đi tới, ngăn tại trước mặt Lãnh Nguyệt Như, coi thường mọi người, lạnh lùng mở miệng.

“Các ngươi muốn bắt nàng ta, đã hỏi qua ta chưa?.”

Chương 827: Nếu như ta nói, không!

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, những lão quái Kim Đan này, tất cả đều kinh ngạc hướng phía hắn trông lại.

Bọn họ kỳ thực vừa đến đã phát hiện ra Lâm Hải tồn tại, bất quá thấy Lâm Hải chỉ là Ngưng Chân kỳ nho nhỏ, không đáng để lo, còn tưởng rằng là người hầu của Đông Phương Du Long, căn bản con mắt đều không nhìn trúng liếc một chút.

Nhưng vậy mà nghĩ không ra, Lâm Hải giờ phút này vậy mà đứng ra, đem Lãnh Nguyệt Như hộ tại sau lưng, hiển nhiên không phải là một đám cùng Đông Phương Du Long.

“Hừ, Ngưng Chân kỳ nho nhỏ, cũng si tâm vọng tưởng, muốn kiếm một chén canh hay sao?” Độc Thư Sinh khinh thường cười một tiếng, bày làm ra một bộ thần thái cao ngạo, tùy ý phất phất tay.

“Nể tình ngươi tu hành không dễ, ta không tính toán với ngươi, cút nhanh lên đi!”

Đám cường giả Kim Đan còn lại, cũng đều là nghiền ngẫm nhìn lấy Lâm Hải, theo như bọn họ nghĩ, lấy thực lực của Lâm Hải, cách làm như thế, quả thực là không đủ sáng suốt.

Tuy tu vi Ngưng Chân hậu kỳ, cũng không tính yếu, nhưng đối với những lão quái Kim Đan tu luyện mấy trăm năm như bọn họ này mà nói, thì giống như con kiến hôi, phất tay có thể diệt, nếu không phải bận tâm thân phận, khinh thường xuất thủ, giờ phút này sớm đã đem Lâm Hải xuất thủ đánh giết.

“Tránh ra, không biết tự lượng sức mình!” Lãnh Nguyệt Như vốn đã vận sức chờ phát động, chuẩn bị lấy cái chết tương bác, thấy Lâm Hải đột nhiên ngăn tại trước người mình, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác khác thường, trong miệng lại nhịn không được mở miệng thấp giọng quát lớn nói.

“Em gái ngươi, không biết nhân tâm tốt a!” Mặt Lâm Hải tối sầm, bất quá bây giờ không phải thời điểm so đo cùng Lãnh Nguyệt Như, lời nói của những lão quái Kim Đan này, hắn đã nghe rõ, là chuẩn bị đem Lãnh Nguyệt Như bắt lấy, sau đó tiến hành luyện hóa.

Lãnh Nguyệt Như là do mình đưa nàng từ trong phong ấn phóng xuất ra, nếu như bởi vậy lại bị chộp tới luyện hóa, Lâm Hải bên trong tâm căn bản là không có cách tiếp nhận.

Thế nhưng là đối diện với mấy cái lão quái Kim Đan này, thực lực của mỗi một cái cũng sâu không lường được, chỉ là một ánh mắt nhìn qua, cũng có thể làm cho Lâm Hải cảm thấy áp bách cực lớn, căn bản không thể địch lại, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể trước trì hoãn thời gian, lại nghĩ tìm lương sách.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hướng phía những này lão quái Kim Đan liền ôm quyền, không kiêu ngạo không tự ti mở miệng nói.

“Các vị tiền bối, các ngươi cũng là người đức cao vọng trọng ở Nhân Gian giới, lại bức bách vây khốn một cái nữ tử yếu nhược, chỉ sợ có hại cho danh dự của các vị a, vãn bối cả gan, xin các vị tiền bối thả cho nàng ta một con ngựa, không biết ý của các vị tiền bối như thế nào?”

“Ha ha ha, tiểu huynh đệ thật sự là thương hương tiếc ngọc, đây là chuẩn bị muốn anh hùng cứu mỹ nhân a. Bất quá nàng ta cũng không phải nữ tử yếu nhược a, nếu như tiểu huynh đệ thật có lòng thương hoa tiếc ngọc, không bằng chờ chúng ta đưa nàng ta bắt lại, sau đó ngươi đi theo nô gia trở về, nô gia nhất định sẽ để ngươi thương tiếc tốt nhất một phen, ngươi xem coi thế nào a?”

Cái mỹ phụ trung niên này, run rẩy thân thể mềm mại, hướng phía Lâm Hải cười phóng đãng một trận, thanh âm mị hoặc, tiếu nhãn câu hồn, để Lâm Hải nhịn không được mà khô nóng một trận.

“Ta nói Mị Nhị Nương, liền cỗ sóng kình của ngươi này, ngay cả Huyết Tu La ta cũng không chịu đựng nổi, hắn chỉ là một cái Ngưng Chân kỳ nho nhỏ, ngươi muốn để người ta bị hút khô sao?” Con mắt của Huyết Tu La không rời khỏi Mị Nhị Nương, nuốt nước bọt, cười xấu xa nói nói.

“Ha ha ha, nô gia có mị lực như thế, coi như biết rõ sẽ bị hút khô, các ngươi những thối nam nhân này, cũng sẽ tranh nhau chen lấn bổ nhào vào trên thân nô gia, ngươi nói có đúng hay không a, tiểu huynh đệ?” Mị Nhị Nương cười phóng đãng, hướng phía Lâm Hải ném tới một cái mị nhãn, để Lâm Hải nhịn không được toàn thân đánh một cái giật mình.

“Thao, thật con mẹ nó là cái yêu tinh!” Trong lòng Lâm Hải thầm mắng, cái Mị Nhị Nương trước mắt này, tu luyện tuyệt đối là yêu mị chi pháp, một chút mất tập trung, nói không chừng liền sẽ trúng bẫy.

“ Đủ!” Cát lão quát khẽ một tiếng, sau đó ánh mắt sáng rực, nhìn về phía Lâm Hải.

“Người trẻ tuổi, chuyện này không phải là ngươi có thể trộn lẫn, nhanh chóng tránh sang một bên, đừng có kéo dài làm hại chúng ta mất thời gian!”

“Các vị tiền bối...” Lâm Hải còn muốn tiếp tục khuyên nói, Huyết Tu La đột nhiên trừng mắt, một cỗ sát cơ sắc bén vô cùng, trong nháy mắt đem Lâm Hải bao phủ lại.

“Tiểu tử, tranh thủ thời gian cút ngay sang một bên cho ta, mẹ nó lại còn dám nói nhảm, lão tử đưa ngươi tháo thành tám khối!”

Lông mày Lâm Hải nhướn lên, vội vàng vận chuyển chân khí, một tầng lồng ánh sáng chân khí màu trắng nhàn nhạt, đem sát khí đỏ như máu mà Huyết Tu La phát ra, cản cách khỏi người mình, sắc mặt hắn cũng lạnh xuống.

Tính cách Lâm Hải, tuy ôn hòa, nhưng từ trước đến nay ăn mềm không ăn cứng, chính mình đã khách khí như vậy, hảo ngôn hảo ngữ cùng bọn họ trao đổi, nhưng bọn họ căn bản chẳng thèm ngó tới đối với mình, nhất thời để Lâm Hải nổi nóng một trận, trong lòng dâng lên nộ khí!

Hai mắt nhắm lại, trong mắt thoáng hiệnhàn quang, cái cằm Lâm Hải hơi ngang, lạnh lùng mở miệng.

“Nếu như ta nói, không!”

“Muốn chết!” Huyết Tu La nghe được, nhất thời đại nộ, tiện tay vung lên, một đường khí mang đỏ như máu dài hơn hai mét, gào thét thẳng đến Lâm Hải mà đi.

Lâm Hải đột nhiên kinh hãi, cái đạo khí mang này còn chưa cận thân, thì cỗ sát khí lạnh lùng ăn mòn linh hồn này, đã cùng chân khí hộ thể của chính mình va chạm kịch liệt, phảng phất như muốn cắt đứt da thịt, phát ra một tiếng bén nhọn giòn minh!

Lâm Hải không dám khinh thường, đem chân khí ngưng ở song chưởng, cơ hồ dùng ra mười thành lực đạo, hướng phía khí mang đỏ như máu, đẩy ngang mà đi!

Oanh!

Một tiếng nổ vang, không gian cũng rung động, khí ba trước người Lâm Hải rung động, giống như sóng biển lăn lộn, bốn phía đá vụn bay tán loạn, cây cối bẻ gãy, giống như bão quá cảnh, thanh thế doạ người.

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ cự lực, đẩy thân thể của mình, không bị khống chế mà bay về phía sau, cũng may Lãnh Nguyệt Như liền tại sau lưng hắn, thấy thế vội vàng nhẹ nhàng đẩy lên bả vai Lâm Hải, đem thân thể Lâm Hải đẩy xoay tròn mấy vòng, mới đưa lực đạo tan mất, đứng vững thân hình.

“Ọe ~” Ở ngực Lâm Hải chấn động một trận, cuống họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi xông tới, lại bị Lâm Hải cưỡng ép nuốt xuống, kinh hãi ngẩng đầu nhìn về phía Huyết Tu La, trong lòng Lâm Hải dâng lên kiêng kị thật sâu.

“Cường giả Kim Đan, quả nhiên không đủ năng lực địch lại!”

Lâm Hải lúc đầu đan ảnh sơ thành, thực lực đã đạt Ngưng Chân kỳ đỉnh phong, tuy biết rõ không phải là đối thủ của Kim Đan kỳ, nhưng vẫn nghĩ đến thử một chút, nhìn xem tu vi của mình cùng Kim Đan kỳ, đến tột cùng tồn tại chênh lệch lớn bao nhiêu?

Bây giờ phía dưới thử một lần, trong lòng Lâm Hải đã không còn may mắn, Huyết Tu La chỉ tiện tay vung lên, còn chính mình phải đem hết toàn lực, mới miễn cưỡng ngăn chặn, nhưng nội tạng lại nhận chấn động, tuy ảnh hưởng không lớn, nhưng cuối cùng vẫn là thụ thương.

Cường giả Kim Đan cảnh, hoàn toàn xa không phải chính mình hiện tại, là có thể đối đầu!

“A.”

Đồng thời với lúc Lâm Hải chấn kinh với sự cường đại của kim Đan kỳ, mấy cái lão quái Kim Đan kỳ đối diện, cũng càng là chấn kinh há to mồm, nhất là Huyết Tu La, giờ phút này một gương mặt mo đỏ bừng lên, hai con mắt phát ra sát cơ bốn phía, trừng mắt nhìn Lâm Hải, lại là kinh ngạc, lại là buồn bực tức giận!

“Tu vi Ngưng Chân kỳ, lại có thể ngăn trở một kích của Huyết Tu La, tiểu huynh đệ thật là kỳ tài ngút trời, ngày Địa Tiên giới mở ra, tại hạ Độc Thư Sinh, nguyện ý dẫn tiểu huynh đệ tiến vào Địa Tiên giới tu hành, không biết tiểu huynh đệ có ý như thế nào?”

“Ha ha ha, tiểu huynh đệ, đừng nghe cái tú tài nghèo kiết hủ lậu này, ngày Địa Tiên giới mở ra, sự tình tiểu huynh đệ tiến vào Địa Tiên giới, liền bao tại trên thân tỷ tỷ, mặt khác, tỷ tỷ có thể cho tiểu huynh đệ hưởng thụ được khoái lạc mà ngươi chưa bao giờ hưởng thụ qua nha.”

“Im ngay!” Cát lão thực sự nghe không vô, một tiếng quát lớn, sau đó hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng, bày làm ra một bộ dáng tiên phong đạo cốt, thế ngoại cao nhân.

“Vị tiểu huynh đệ này, xem xét cũng là người chính phái, sao lại nhập bọn với Ma môn ngươi, ngày Địa Tiên giới mở ra, tự có lão phu thay dẫn tiến, nhập...”

“Ha ha ha ha!” Cát lão lời còn chưa nói hết, đột nhiên một trận tiếng cười truyền đến, đã thấy Đông Phương Du Long tiến lên một bước, hướng phía mấy cái cường giả Kim Đan còn lại hơi ôm quyền.

“Cát lão, các vị, các ngươi cũng không cần tranh a, thực không dám giấu giếm, ta cùng Lâm lão đệ đã sớm có ước định, ngày Địa Tiên giới mở ra, Lâm lão đệ sẽ do lão phu thay dẫn vào!”

“Cái gì!” Lời của Đông Phương Du Long vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của những người khác nhất thời đại biến!

Chương 828: Đối cứng với Huyết Tu La

Lâm Hải nghe thấy lời nói của Đông Phương Du Long, nhất thời thầm mắng một tiếng cáo già, chính mình lúc nào đã đáp ứng lão.

Bất quá Lâm Hải cũng nhìn ra, những cao thủ Kim Đan kỳ này, có vẻ như cũng đang tranh đoạt thời cơ dẫn tiến chính mình vào Địa Tiên giới, chẳng lẽ cái này đối với bọn họ có chỗ tốt gì sao? Nếu thật là dạng này, ngược lại là có thể lợi dụng một chút!

Mà vài người khác, nhìn Đông Phương Du Long, biểu hiện trên mặt liền không dễ nhìn.

Lâm Hải lấy tu vi Ngưng Chân kỳ, lại có thể dưới một kích của Huyết Tu La mà không chết, thực lực thế này, đã vượt xa người tu hành Ngưng Chân kỳ bình thường, cho dù xưng là thiên tài cũng không đủ.

Bực thiên tài này, một khi dẫn nhập vào bên trong tông môn, thế tất sẽ được tập trung lực lượng bồi dưỡng, tiền đồ bất khả hạn lượng, mà họ được xem như người đề cử, tự nhiên cũng sẽ nhận được chỗ tốt to lớn, thậm chí cũng càng có thể đảm nhiệm chức vị quan trọng, bọn họ há sẽ buông tha cho loại cơ hội thật tốt ngàn năm một thuở này!

Nhưng bây giờ, Đông Phương Du Long lại đứng ra, dương dương đắc ý nói cho bọn họ biết, cơ hội này đã bị lão đạt được, để bọn họ không có vọng tưởng, trong lòng bọn họ sao lại tình nguyện?

“Hừ, Đông Phương Hội trưởng, cái này không phải là thuyết pháp đơn phương mà ngươi mong muốn đi?” Một cái nam tử tráng kiện một mực trầm mặc không nói, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, nghi vấn nói.

Mà những người khác nghe được, cũng là tinh thần chấn động, mang theo ánh mắt hoài nghi hướng phía Đông Phương Du Long nhìn lại.

Đông Phương Du Long tại trong giữa đám cường giả Kim Đan bọn họ này, từ trước đến nay đều lấy đa mưu túc trí nổi tiếng, hiện tại lão nói như vậy, chưa hẳn là không có khả năng, là đang ăn nói bừa bãi, trước đoạn ý nghĩ của bọn họ, dạng này sẽ khiến cơ hội liền chỉ rơi xuống trên người một mình lão.

Đông Phương Du Long cười ha ha một tiếng, mang theo đắc ý liếc nhìn mọi người một chút.

“Thế nào, các vị không tin?”

“Không dối gạt các ngươi, Lâm tiểu hữu mấy ngày trước, còn tới hàn xá đến thăm hỏi lão phu, cùng lão phu trò chuyện với nhau thật vui đâu, ngươi nói có đúng hay không a, Lâm tiểu hữu?” Đông Phương Du Long nói, đem đầu chuyển hướng qua Lâm Hải, một mặt mỉm cười, trong mắt lóe tinh quang.

“Móa, rõ ràng là ngươi đưa ra ý muốn gặp ca ca, có được hay không?”

Chẳng qua dưới loại tình thếtrước mắt này, muốn thoát hiểm, không thể nói còn muốn dựa vào Đông Phương Du Long, Lâm Hải cũng chỉ đành theo lời nói của lão mà nói.

“Không sai, mấy ngày trước, tại hạ xác thực đã đến nhà bái phỏng Đông Phương tiền bối.”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Đông Phương Du Long cũng ngồi vững không nói dối, mấy cái cường giả Kim Đan kỳ còn lại mặt mũi nhất thời trầm xuống, đồng thời trong mắt tốc biến sát cơ!

Bực kỳ tài tu luyện giống như Lâm Hải này, nếu không thể để cho bản thân sử dụng, vậy cũng chỉ có thể diệt trừ, nếu không đợi đến ngày hắn trưởng thành, chắc chắn là nhất đại kình địch!

“Ngươi họ Lâm? Chẳng lẽ ngươi chính là Lâm Hải Lâm Ma Quỷ gần đây danh tiếng đang thịnh?” Ánh mắt Huyết Tu La hiện lên vẻ khát máu tàn nhẫn, trầm thấp tiếng nói hỏi.

Lâm Hải kinh ngạc một trận, nghĩ không ra danh tiếng của chính mình vang dội như thế, liền mấy cái đại năng Kim Đan kỳ này, cũng biết tên mình.

“Không sai, ta chính là Lâm Hải!”

“Cái kia nói như thế, đồ diệt cả nhà Tô gia, cũng là ngươi?” đôi mày của Huyết Tu La đột nhiên co chặt lại, toàn thân tản mát ra một cỗ sát cơ lạnh thấu xương!

Trong lòng Lâm Hải run lên, vội vàng vận chuyển chân khí, ngưng thần đề phòng, đồng thời ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo nghễ mở miệng.

“Cả nhà Tô gia tà vọng, giết hại người vô tội, đáng bị diệt vong!”

“Hỗn trướng!” Lâm Hải nói vừa xong, trong mắt Huyết Tu La bắn ra sát cơ lạnh thấu xương.

“Tô gia chính là bàng chi của chúng ta, ngươi dám đồ diệt, hôm nay ta há có thể tha cho ngươi!”

Nói xong, thân ảnh Huyết Tu La đột nhiên biến mất, sau một khắc đã xuất hiện trước mặt Lâm Hải, thủ chưởng giơ lên cao cao, đỏ sậm như máu, mang theo một cỗ Huyết Tinh Chi Khí mãnh liệt, hướng phía Lâm Hải rơi xuống.

Lâm Hải kinh hãi, tốc độ của Huyết Tu La, thực sự nhanh chóng vượt qua tưởng tượng của hắn, chỉ là cỗ Huyết Tinh Chi Khí này, liền để khí huyết của Lâm Hải quay cuồng, ở ngực khó chịu một trận, ẩn ẩn có loại cảm giác bị áp chế.

“ Đậu móa, lão tử liều mạng với ngươi!” Lâm Hải biết rõ không địch lại, nhưng cũng không muốn khuất phục, đem chân khí toàn thân điều động, tụ tại chưởng phải, ngang nhiên đẩy ra.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, thân thểLâm Hải, nhất thời như là diều đứt dây, bay rớt ra ngoài, người ở giữa không trung, liền phun ra một ngụm máu tươi.

“Lâm tiểu hữu!” Đông Phương Du Long kinh hãi, lão nhất thời chủ quan, không nghĩ tới Huyết Tu La đột nhiên xuất thủ, muốn đem Lâm Hải đưa vào chỗ chết, càng không có nghĩ tới Lâm Hải vậy mà không trốn không né, lấy thực lực Ngưng Chân kỳ, đối cứng với Huyết Tu La!

“Ai!” Đông Phương Du Long nhịn không được thầm than một tiếng, Lâm Hải vừa chết, chính mình sẽ mất đi một cái thời cơ được dâng tặng lễ vật vô cùng tốt, thực sự để cho người ta tiếc hận.

Lãnh Nguyệt Như đứng tại chỗ không động, nhìn thân thể Lâm

Hải bay đi, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia dị sắc, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia cảm giác khác thường.

Thân thể tung bay, đã xuất hiện tại bên người Lâm Hải, đem Lâm Hải đỡ lấy, đôi mi nhíu lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Ngưng Chân kỳ nho nhỏ, dám đối cứng cùng Kim Đan, muốn chết phải không?”

Lâm Hải một tay đem nàng đẩy ra, lại phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt lại mang theo một nụ cười điên cuồng.

“ Đối cứng với Kim Đan, lại như thế nào?”

“Muốn giết Lâm Hải ta, nào có dễ dàng như vậy!”

“Ngươi vậy mà không chết!” Nhìn Lâm Hải tuy thụ thương rất nặng, lộ ra cực kỳ chật vật, nhưng lại chân chân thực thực đứng vững ở kia, những cường giả Kim Đan kỳ này, từng cái tất cả đều há to mồm, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin!

Một cái người tu hành Ngưng Chân kỳ nho nhỏ, vậy mà đối kháng chính diện với Kim Đan kỳ cao thủ, đón đỡ một chưởng với Huyết Tu La mà không chết, cái này, cái này sao có thể?

Tất cả mọi người ở đây cũng ngốc, bao gồm cả Đông Phương Du Long vốn đã xem trọng Lâm Hải cũng liếc một chút, đều là một mặt mộng bức, thần sắc kinh ngạc, giống như tượng gỗ.

Bọn họ những người này, đều là từ tầng dưới chót nhất từng bước một tu luyện lên, biết rõ ở giữa Ngưng Chân kỳ cùng Kim Đan kỳ, cái sai biệt thực lực này giống như một trời một vực, cho dù Huyết Tu La chỉ sử xuất lực lượng một thành, Lâm Hải cũng tuyệt không may mắn thoát khỏi!

Nhưng sự thật trước mắt, lại là Lâm Hải sau khi tiếp một chưởng của Huyết Tu La, vẫn êm đẹp còn sống, một màn vượt qua nhận biết lẽ thường này, vậy mà chân thực phát sinh, tại dưới mí mắt của bọn họ.

Phản ứng đầu tiên của Đông Phương Du Long, là một trận cuồng hỉ ức chế không nổi ở trong lòng, mặc dù lão đã tận lực đánh giá cao thực lực của Lâm Hải, nhưng không có nghĩ đến, Lâm Hải mạnh, vẫn là vượt qua dự đoán của lão, thậm chí dùng thiên tài đều là không đủ để hình dung.

Nếu như đem loại tồn tại thiên tài siêu việt này, dẫn nhập vào bên trong môn, có thể tưởng tượng, chính mình sẽ lập xuống công lao cực lớn cỡ nào!

Giờ khắc này, Đông Phương Du Long kích động đến mức thân thể đều có chút hơi run rẩy, lão đã đặt quyết tâm, bất luận nỗ lực đại giới cỡ nào, cũng đều muốn đem Lâm Hải lôi kéo tới, để do chính mình dẫn vào Địa Tiên giới!

Mà những người khác, đồng thời với chấn kinh, trong lòng cũng đồng thời sinh ra một tia kiêng kị thật sâu, Ngưng Chân kỳ liền có thể đối cứng với cường giả Kim Đan kỳ, cái này nếu để Lâm Hải trưởng thành, sẽ là một cái tồn tại kinh khủng làm sao!

“Kẻ này, quyết không thể lưu!” Nếu Lâm Hải đã không thể vì bọn họ sở dụng, giờ khắc này trong lòng bọn họ đã có cùng một cái ý nghĩ, hôm nay tuyệt đối không thể để cho Lâm Hải còn sống mà rời đi!

Mà Lâm Hải sống sót, buồn bực tức giận cùng rung động, nhất, tự nhiên muốn thuộc về Huyết Tu La không thể nghi ngờ!

Lúc trước khi lão thấy Lâm Hải đã bị Đông Phương Du Long lôi kéo, đã lập tức quyết định thật nhanh, mượn nhờ sự tình Tô gia bị diệt, chuẩn bị đem Lâm Hải diệt sát, để tiêu trừ tai hoạ ngầm!

Một chưởng kia, lão đã dùng chừng ba phần lực đạo, đây là bởi vì trước đó Lâm Hải đón đỡ một kích tiện tay của lão, vì bảo hiểm nên lão mới nặng tay hơn, nếu không đối phó với những người tu hành Ngưng Chân kỳ khác, dù là một thành lực đạo, cũng đủ đem người hóa thành tro bụi!

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, dưới ba phần thực lực của chính mình, Lâm Hải vậy mà cứng rắn tiếp nhận, đồng thời với chấn kinh cùng khó có thể tin, trong lòng Huyết Tu La là vô tận nhục nhã!

Một kích ba phần thực lực của một cái cường giả Kim Đan kỳ, vậy mà bị một người tu hành Ngưng Chân kỳ giống như con kiến hôi chính diện đón lấy, chuyện này với lão mà nói, không khác gì đánh mặt ở trước mặt mọi người!

Phía dưới buồn bực xấu hổ thành giận dữ, Huyết Tu La nộ phát sôi sục, quanh thân đột nhiên tách ra vô cùng sát khí, toàn bộ bầu trời tựa hồ cũng trở thành một mảnh huyết hồng, âm u khủng bố, để cho người ta ngạt thở!

Hai mắt khát máu của Huyết Tu La, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, âm ngoan mở miệng.

“Tiểu tử, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, chỉ cần ngươi đáp ứng, ngày Địa Tiên giới mở ra, để ta làm người dẫn tiến cho ngươi, ta có thể tha cho ngươi một mệnh, nếu không, chết!”

Lâm Hải nghe vậy, cười lạnh một tiếng.

“Si tâm vọng tưởng!”

Con mắt Huyết Tu La đột nhiên mãnh liệt, hiện lên một chút giận dữ.

“Nếu như thế, vậy thì chết đi!”

Chương 829: Còn có ai, lên chỉ giáo a?

Huyết Tu La vừa dứt lời, Lâm Hải lại quỷ dị cười một tiếng.

Đột nhiên, bầu trời chợt hiện một vệt sáng xanh, nhất thời một cỗ uy áp mãnh liệt, từ trên trời giáng xuống, giống như Thái Sơn Áp đỉnh, trong nháy mắt bao phủ ở phía trên đỉnh đầu của mọi người.

Những cao thủ Kim Đan kỳ này, trong lòng mỗi cái đều hoảng hốt, cỗ uy áp mãnh liệt đột nhiên xuất hiện này, vậy mà để bọn họ cũng cảm thấy một trận tim đập nhanh, trong nháy mắt ngửi được một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm đáng sợ, nhao nhao chấn kinh ngẩng đầu nhìn lại!

Mới ngẩng đầu lên, chỉ thấy một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao dài chừng hơn một trượng, lóe ra ánh sáng xanh loá mắt, giống như một đường thiểm điện sắc bén bổ xuống dưới, nhất thời không gian tê liệt, kình phong rít gào, phảng phất như thiên địa cũng bị đánh mở, thanh thế doạ người!

“Không tốt!”

Đông đảo cường giả Kim Đan, sắc mặt biến đổi lớn, cái Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đột nhiên xuất hiện này, ẩn chứa năng lượng khủng bố, quả thực vượt qua tưởng tượng, đủ để uy hiếp được sinh mệnh của bọn họ, từng cái bối rối, vội vàng thả người nhảy vọt, trong chớp mắt liền bay ra cách xa trăm mét.

Mà Huyết Tu La liền không có may mắn như vậy, khí tức của lão đã bị Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hoàn toàn khóa chặt, căn bản không chỗ trốn tránh, mắt thấy đao nhận liền phải rơi vào đỉnh đầu, trong lòng Huyết Tu La sợ hãi, ánh mắt hiện lên một tia đau lòng.

Khẽ vươn tay, móc ra một cái pháp bảo hình ô xòe đỏ như máu, trong miệng lẩm bẩm, đột nhiên hướng phía đỉnh đầu ném đi!

“ Đi!”

Oanh một tiếng, thanh pháp bảo hình dù này, dài ra theo gió, trong nháy mắt liền trở nên dài chừng mười mấy trượng, như là như con quay nhanh chóng xoay tròn, che khuất bầu trời, bao phủ khắp nơi, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao ngăn tại trên đỉnh đầu Huyết Tu La.

Ầm!

Nhưng mà, liền một hơi thời gian cũng chưa tới thanh pháp bảo hình dù này, đột nhiên nổ tung, trong nháy mắt trở nên phân mảnh, căn bản là không có cách ngăn cản một đòn mãnh liệt của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao!

Huyết Tu La thấy thế, đau lòng kém chút phun máu, đây chính là một kiện pháp bảo phòng ngự lợi hại nhất trong tay lão, nương theo món pháp bảo này, lão đã không biết bao nhiêu lần chuyển nguy thành an, đem địch nhân chém giết, nghĩ không ra hôm nay, lại hao tổn ở nơi này!

“ Đáng giận!” Huyết Tu La thầm mắng một tiếng, thanh pháp bảo hình dù kia tuy bị tổn hại, nhưng cũng tranh thủ cho Huyết Tu La một đường sinh cơ, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Huyết Tu La toàn lực hành động, hướng phía sau chạy trốn, rốt cục né tránh khỏi phạm vi công kích của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, thiên diêu địa động, mũi đao của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao rơi xuống đất, phía trên mặt đất, nhất thời xuất hiện một cái hố lớn rộng vài chục thước, sâu ba bốn mét, trong lúc nhất thời bụi đất vẩy ra, hôn thiên ám địa!

Huyết Tu La tuy tránh thoát một kích, lại bị dư ba của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao tác động đến, ánh sáng xanh vào trên sống lưng, Huyết Tu La lảo đảo một cái, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng mà, còn chưa chờ đứng vững, đột nhiên một bóng người xinh đẹp, trong lúc vô thanh vô tức đã xuất hiện ở trước mặt lão, đưa tay một chưởng, như là tốc độ ánh sáng, đã đến trước ngực lão.

Huyết Tu La hoảng hốt, vội vàng hướng phía bên cạnh trốn một chút, một chưởng của Lãnh Nguyệt Như chém xuống, hung hăng đập vào trên bả vai lão.

Phốc!

Huyết Tu La lại là phun ra một ngụm huyết tiễn, thân thể bay thẳng ra ngoài xa mấy trăm mét, người ở giữa không trung, liền phát ra tiếng gầm lên giận dữ!

“Tiểu tặc Lâm Hải, mối thù hôm nay, không đội trời chung, Huyết Tu La ta, nhất định sẽ đưa ngươi chém thành muôn mảnh!”

Mượn cơ hội một chưởng đánh bay của Lãnh Nguyệt Như, Huyết Tu La sau khi hạ xuống, thân ảnh lên xuống mấy cái, liền trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Lâm Hải thấy Lãnh Nguyệt Như xuất thủ, cũng không đem Huyết Tu La đánh chết, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng đáng tiếc.

Hắn sớm biết chuyện hôm nay vô pháp dẹp yên, trước đó đã thông qua ý niệm, cùng Lãnh Nguyệt Như hợp mưu tốt, một khi trở mặt, liền tiên hạ thủ vi cường, lợi dụng Thần khí Hàn Sương Chi Nhận, xuất kỳ bất ý tiến hành công kích đối với Huyết Tu La.

Nếu như một kích giết địch thì càng tốt hơn, vạn nhất Huyết Tu La đào thoát, thì để Lãnh Nguyệt Như thừa cơ tiến hành đánh lén, đem Huyết Tu La đánh chết ở tại chỗ.

Đáng tiếc, nghìn tính vạn tính, Lâm Hải vẫn là đánh giá thấp tu vi của cường giả Kim Đan, tuy Hàn Sương Chi Nhận chính là Thần khí, nhưng thực lực của bản thân Lâm Hải cùng Huyết Tu La thực sự có chênh lệch cách xa, chịu Lâm Hải khống chế, uy lực mà Hàn Sương Chi Nhận phát huy ra, căn bản không đủ để chém giết Huyết Tu La.

Tuy Lãnh Nguyệt Như đánh lén thành công, nhưng Huyết Tu La cũng không phải hạng người bình thường, vẫn là tránh thoát một kích trí mệnh, hơn nữa gia hỏa này lại cực kỳ giảo hoạt, nhân cợ hội trực tiếp chạy trốn, đầu cũng không quay về một chút.

Kỳ thực Lâm Hải cũng biết, ở giữa những cường giả Kim Đan này, mặt ngoài là gió êm sóng lặng, là bởi vì bọn họ người nào cũng không thể làm gì đối phương, mà bản thân Huyết Tu La bây giờ bị trọng thương, thật muốn lưu lại, cũng không cần Lâm Hải động thủ, đám cường giả Kim Đan này, liền sẽ nhân cơ hội này bỏ đá xuống giếng, trực tiếp đem lão diệt sát.

Huyết Tu La cũng chính là thấy rõ điểm này, mới điên cuồng chạy trốn, tìm một chỗ bí mật để liệu thương, không đến lúc thương thế phục hồi như cũ, đoán chừng là sẽ không lại đi ra.

Từ Lâm Hải đột nhiên tế ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, đến lúc Huyết Tu La trọng thương đào tẩu, nói thì dài, kỳ thực chẳng qua cũng là sự tình trong nháy mắt, giờ phút này, những cái cường giả Kim Đan kỳ còn lại kia, trước mắt đang chiếu lại một màn phát sinh trước đó, mỗi cái đều là một mặt mộng bức.

Bọn họ cho tới giờ khắc này, cũng không thể tin tưởng, Huyết Tu La đường đường là cường giả Kim Đan kỳ, vậy mà bị Lâm Hải một cái con kiến hôi Ngưng Chân kỳ gây thương tích, đây quả thực là chuyện không có khả năng phát sinh.

Mà Lâm Hải bởi vì cưỡng ép thi triển Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, khởi xướng thế công kích mãnh liệt, chân khí trong cơ thể cơ hồ đã bị rút sạch, cộng thêm đối một chưởng cùng Huyết Tu La, đã thụ thương không nhẹ, giờ phút này thân thể lung lay sắp đổ, ngay cả khí lực để đứng thẳng, cơ hồ đều không có.

Bất quá, tâm lý Lâm Hải lại rõ ràng, chính mình tại cái thời điểm này, nhất định không thể ngã xuống, trước đó chỉ là chuyện xảy ra quá mức đột nhiên, tạm thời đem những cường giả Kim Đan này chấn trụ, một khi phát hiện mình đã là nỏ mạnh hết đà, những người này thế tất sẽ thừa cơ đem chính mình diệt sát!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cố ý làm ra một bộ biểu lộ nhẹ nhõm, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa bay lên không trung, treo ở trên đỉnh đầu mọi người, uy áp cường thế bao phủ bốn phía, khiến cho những cường giả Kim Đan này ngang nhiên biến sắc!

Lâm Hải thì là khoác hai tay ra sau, khóe miệng hơi vểnh, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh.

“Còn có ai, lên chỉ giáo a?”

Lâm Hải nói vừa xong, khuôn mặt Lãnh Nguyệt Như hàn sương, tiến lên một bước, trong ánh mắt sát cơ lạnh lùng, ngóng nhìn đông đảo cường giả Kim Đan, hiển nhiên muốn cùng Lâm Hải cùng tiến cùng lùi!

Mấy cái cường giả Kim Đan, mới từ trong khiếp sợ trước đó tỉnh lại, từng cái ngẩng đầu nhìn lên trời, ngưỡng vọng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao quang mang tứ xạ, sắc bén bức người, trái tim đập thình thịch, mặt lộ vẻ vẻ sợ hãi!

“ Đây là cái pháp bảo gì, vì sao khủng bố như vậy!” Trước đó sự khủng bố của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, là bọn họ tận mắt nhìn thấy, liền xem như bọn họ những cường giả Kim Đan kỳ này, một khi bị đánh trúng, cũng hẳn phải chết không nghi ngờ, tuyệt không may mắn thoát khỏi!

Không phải người nào cũng như Huyết Tu La, có một kiện pháp bảo phòng ngự, giờ phút này Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa bay lên không, treo ở trên đỉnh đầu của mọi người, khiến cho các cường giả Kim Đan bên trong ngày bình thường luôn cao cao tại thượng, tự xưng là thiên hạ vô địch này, rốt cục cảm giác đến uy hiếp tử vong, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Hừ, Lâm tiểu hữu nhưng yên tâm, nếu như người nào còn dám gây bất lợi đối với tiểu hữu, Đông Phương Du Long ta, là cái thứ nhất không buông tha kẻ đó!” Đông Phương Du Long vừa nói, một bên mắt lộ hàn quang, hướng phía mấy cái cường giả Kim Đan kỳ còn lại, liếc nhìn một phen, ý vị cảnh cáo mười phần.

Trong lòng lão hiện tại sau khi hết khiếp sợ, thì là càng thêm cuồng hỉ cực lớn, tại Ngưng Chân kỳ, liền có thể thương tổn được Kim Đan kỳ, dạng khoáng thế kỳ tài này, liền xem như thiên tài bối xuất tại Địa Tiên giới, Đông Phương Du Long cũng dám khẳng định, là gần như không tồn tại!

Có thể tưởng tượng, nếu đem một cái thiên tài yêu nghiệt như thế, dẫn nhập vào bên trong môn, thì chính là một kiện công huân khoáng thế huy hoàng bực nào, Đông Phương Du Long thậm chí cũng đã bắt đầu tưởng tượng, tiền đồ cẩm tú bừng sáng của chính mình!

Mấy cái cường giả Kim Đan còn lại, không khỏi nhao nhao thầm mắng một tiếng, Đông Phương Du Long quả nhiên cáo già, bản lĩnh gió chiều nào theo chiều nấy, thật sự là không ai bằng.

Bất quá, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao còn treo lên đỉnh đầu, bọn họ sợ ném chuột vỡ bình, lại từng người mang ý xấu riêng, trong lúc nhất thời cũng không có ai còn dám hướng Lâm Hải động thủ.

Ánh mắt Lâm Hải lạnh lùng, liếc nhìn mọi người một vòng, thấy đã đem tất cả bọn họ đều chấn trụ, trong lòng cuối cùng buông lỏng một hơi.

“Nếu đã không ai đứng ra, vậy tại hạ liền cáo từ!”

Lâm Hải nói xong, nhưng không có động, ánh mắt lần nữa hướng phía mấy cái cường giả Kim Đan kỳ nhìn lại, trong lòng lại sinh ra một kế!

“ Đợi đến ngày thông đạo của Địa Tiên giới mở ra, Lâm mỗ sẽ ổn thỏa đến cửa bái phỏng các vị tiền bối, phiền các vị tiền bối thay ta dẫn vào!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, sắc mặt Đông Phương Du Long liền biến đổi lớn, nhất thời đen như đêm đến, mà mấy cái cường giả Kim Đan còn lại, lại là một mặt kích động, hớn hở ra mặt!

Lâm Hải nhìn sắc mặt biến hóa của mấy cái cường giả Kim Đan, trong lòng hừ lạnh một tiếng, thấy mục đích đã đạt tới, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao tiêu thất vào hư không.

Sau đó, tại dưới Lãnh Nguyệt Như hộ vệ, Lâm Hải nghênh ngang, không coi ai ra gì mà quay người rời đi!

Chương 830: Một bước sách lược cuối cùng

Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như đi thẳng ra rất xa, thấy mấy cái cao thủ Kim Đan kỳ kia không có đuổi theo, tâm treo cao mới hoàn toàn buông ra, thân thể mềm nhũn, trực tiếp té lăn trên đất, toàn thân đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

“Mẹ nó a, hù chết ca ca!” Lâm Hải một trận may mắn, biết là uy hiếp từ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của chính mình trước đó, cộng thêm câu nói sau cùng lúc gần đi kia, đã có tác dụng.

Tuy Lâm Hải không biết những người này, vì sao đều muốn tranh muốn đoạt làm người dẫn tiến chính mình tiến vào Địa Tiên giới, nhưng mình câu nói sau cùng kia, lại là cho mỗi một người bọn họ một hi vọng.

Cứ như vậy, coi như là người trước đó có lòng muốn đánh giết Lâm Hải, cũng sẽ bởi vì có hi vọng, ngược lại sẽ đi lôi kéo Lâm Hải, Lâm Hải tự nhiên tạm thời liền an toàn.

Lãnh Nguyệt Như nhìn bộ dáng này của Lâm Hải, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười khinh thường.

"Một cái Ngưng Chân kỳ nho nhỏ, thật sự là to gan lớn mật, không chết coi như số ngươi gặp may!"

Lâm Hải nghe xong, nhất thời liền không vui.

"Uy, ta nói ngươi còn có điểm lương tâm hay không a? Ca ca là vì cứu ngươi có được hay không?"

Sắc mặt Lãnh Nguyệt Như phát lạnh, ở trên caon ghiêng mắt liếc nhìn xuống Lâm Hải một chút, đạm mạc mở miệng.

"Ta cũng không để ngươi cứu, là chính ngươi càng muốn khoe khoang!"

Phốc!

" Đại gia ngươi!" Lâm Hải phổi cũng kém chút tức điên, cái này mẹ nó hảo tâm không thể hảo báo a.

Lãnh Nguyệt Như lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải một chút, quay người lại, quay đầu liền đi!

"Uy, ngươi lại đi đâu a?" Lâm Hải không khỏi hô nói.

"Về nhà."

"Móa, có thể quản ta hay không à, ca ca vì cứu ngươi, thế nhưng là thành người bị trọng thương!"

Lâm Hải dắt cổ hô nói, đáng tiếc Lãnh Nguyệt Như giống như không nghe thấy, cũng không quay đầu lại hướng phía trước đi đến.

“Em gái ngươi!” Lâm Hải thở phì phì thầm mắng một tiếng, thật sự là không có lương tâm a!

Không có cách nào, Lâm Hải đành phải cố nén đau nhức kịch liệt, đứng dậy, đuổi theo Lãnh Nguyệt Như.

“Ta nói Tiểu Lãnh a, ngươi cũng quá không có suy nghĩ đi, đã nói, tại thời điểm ta có nguy hiểm đến tính mạng, ngươi sẽ ra tay, làm sao tại thời điểm trước đó khi Huyết Tu La công kích ta, ngươi lại không giúp ta ngăn cản a?” Lâm Hải khập khiễng, thở hồng hộc vừa đi vừa oán trách nói.

“Bởi vì ta biết rõ ngươi sẽ không chết.” Mặt Lãnh Nguyệt Như như phủ thêm băng, không ngừng bước, lạnh lùng mở miệng.

“Ta dựa vào!” Lâm Hải thực sự vô ngữ, cùng ma nữ này, quả thực không thể giao lưu.

Về đến nhà, Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên dừng lại ở cửa, đôi mi cau lại.

“Bên trong nhà có người!”

“Là bạn gái của ta trở về.” Lâm Hải hữu khí vô lực nói nói, cái giờ này, Liễu Hinh Nguyệt cũng đã về.

“ Để ta chuyển sang nơi khác, ta không muốn gặp bất luận kẻ nào!” Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn Lâm Hải, lạnh lùng nói nói.

“Ta qua, mao bệnh vẫn rất nhiều a!” Lâm Hải chợt phát hiện, cái này mẹ nó không phải là tìm bảo tiêu cho mình, quả thực là tìm đại tiểu thư a!

“Ngươi về Thánh Cảnh đi, chỗ đó an toàn!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp đem Lãnh Nguyệt Như thu vào Thánh Cảnh.

Tuy những cái cao thủ Kim Đan kỳ kia, tạm thời thả bọn họ trở về, nhưng người nào biết rõ bọn họ vẫn sẽ ngấp nghé cỗ Nguyên Anh hành tẩu Lãnh Nguyệt Như này hay không a, vẫn là đợi tại bên trong Thánh Cảnh, là an toàn nhất.

Vào trong nhà, Liễu Hinh Nguyệt nhìn thấy sắc mặt Lâm Hải tái nhợt, dưới chân phù phiếm, ở ngực còn có vết máu, nhịn không được quá sợ hãi.

“Lão công, anh làm sao?”

Liễu Hinh Nguyệt tiến về phía trước, một tay đỡ lấy Lâm Hải, bị dọa đến hoa dung thất sắc.

“Vẫn là Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của anh thương anh!” Lâm Hải đưa tay xoa bóp khuôn mặt của Liễu Hinh Nguyệt, một mặt ủy khuất.

“Anh không sao đi, lão công, anh cũng đừng làm em sợ!” Liễu Hinh Nguyệt còn là lần đầu tiên, nhìn thấy Lâm Hải chịu thương tổn nặng như vậy, tâm lý lập tức liền hoảng.

“Yên tâm đi, lão công không có chuyện gì, vài ngày nữa liền tốt!”

Lâm Hải thấy Liễu Hinh Nguyệt thật sự bị dọa sợ, vội vàng mở lời an ủi, sau đó đi đến ban công ngồi xuống, cởi áo ngoài xuống, móc ra kim châm, trong nháy mắt liền châm xuống trên người mình chừng hai mươi mấy châm!

Liễu Hinh Nguyệt thấy thế, nhất thời đau lòng đến nước mắt cũng chảy ra.

"Lão công, người nào đem anh tổn thương thành tình trạng như thế này, em muốn báo thù cho anh!" đôi bàn tay trắng như phấn của Liễu Hinh Nguyệt nắm chặt, bên trong đôi mắt đẹp luôn luôn ôn nhu, vậy mà lóe ra một tia quang mang sắc bén.

"Ha ha, địch nhân đã bị đánh chạy, em cũng đừng lo lắng, anh tu luyện mấy ngày, liền sẽ khỏi hẳn!"

Lâm Hải nói xong, lại an ủi tốt Liễu Hinh Nguyệt vài câu, sau đó buông hai mắt xuống, chân khí trong cơ thể, dựa theo lộ tuyến của Đạo Đức Kinh, mà vận hành.

Thời gian ba ngày, lóe lên một cái rồi biến mất, lúc Lâm Hải mở mắt lần nữa, thương thế trong người đã tốt bảy tám phần.

Đưa tay đem kim châm trên thân rút ra, Lâm Hải vươn người đứng dậy, trong mắt lóe lên một chút ánh sáng.

"Kim Châm Chi Thuật của Thiết Quải Lý, thật là Thánh Pháp liệu thương, lại thêm chân khí tưới nước uẩn dưỡng, thương thế nặng như vậy, mới có thể trong ba ngày ngắn ngủi, phục hồi lại như cũ!"

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải tiến vào trong Thánh Cảnh.

Mới tiến vào, chỉ thấy Lãnh Nguyệt Như khoanh chân ngồi tại trên giường gỗ của Tiên Nhi, đôi mắt đẹp buông xuống, hô hấp đều đều, quanh quẩn bên ngoài cơ thể là một tầng nhạt sương mù màu đen nhạt, tựa hồ ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

Lãnh Nguyệt Như tựa hồ phát giác được có người đến, con mắt bỗng nhiên mở ra, hiện lên một đạo hàn mang.

Thời điểm thấy rõ là Lâm Hải, Lãnh Nguyệt Như không khỏi rất là kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm hơi hơi mở ra.

“Thương thế của ngươi, vậy mà đã khôi phục?”

Lâm Hải nhất thời lộ vẻ mặt tự mãn, dốc hết ra một mặt đắc ý.

“Chỉ là vết thương nhỏ, không cần phải nói. Thương tổn nặng hơn nữa, đối với ca ca mà nói, cũng là mưa bụi á.”

Lãnh Nguyệt Như nhìn bộ dáng đắc ý này của Lâm Hải, nhất thời lộ ra một tia khinh thường, lần nữa nhắm mắt lại.

“Uy, có thể trước đừng tu luyện hay không a, ca ca có chuyện tìm ngươi đây!” Thấy Lãnh Nguyệt Như không để ý tới mình, Lâm Hải nhất thời cảm thấy không thú vị, tức giận nói nói.

“Chuyện gì?” Con mắt Lãnh Nguyệt Như không nhấc một chút, lạnh lùng nói nói.

“Ca ca muốn ra ngoài, ngươi làm bảo tiêu, đi theo bên cạnh ta!”

“Không đi!” Lâm Hải còn chưa nói xong, Lãnh Nguyệt Như đã cự tuyệt tại chỗ!

“Ta dựa vào!” Lâm Hải nhất thời không vui, “Chúng ta thế nhưng là đã nói, ngươi muốn mặc ta sai bảo trong trăm năm, cái này mới mấy ngày, ngươi liền lật lọng?”

“Ta cũng đã nói, đối với yêu cầu của ngươi, ta có quyền lợi cự tuyệt!”

“Này, vậy nếu ta có nguy hiểm đến tính mạng đâu?. Ngươi khác quên, bên ngoài thế nhưng là có mấy cái cao thủ Kim Đan kỳ đâu!” Lâm Hải trợn trắng mắt nói nói.

“Thời điểm ngươi gặp nguy hiểm, trực tiếp thả ta ra ngoài liền tốt, dạng này còn có thể đưa đến hiệu quả xuất kỳ bất ý.”

“Không phải, cái này...” Lâm Hải không còn gì để nói, mẹ nó, con hàng này làm sao còn là cái vô lại a!

“Thôi đi, quản ngươi có đi hay không đi?” Lâm Hải nhìn bộ dáng Lãnh Nguyệt Như một bộ hờ hững lạnh lẽo, cũng lười cùng nàng nói tiếp, giống như nàng đã nói, lúc thật sự gặp nguy hiểm, trực tiếp xem nàng như pháp bảo, tế ra đến được.

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải từ bên trong Thánh Cảnh trở lại hiện thực, nhìn nhìn thời gian, đã là giữa trưa.

Ba ngày không có ăn một chút đồ vật gì, dạ dày Lâm Hải có chút đói, vừa mới chuẩn bị ra ngoài ăn chút đồ vật, đột nhiên Weachat liền vang.

Cầm điện thoại di động lên xem xét, lại là Ngộ Không phát tới, Lâm Hải vội vàng mở ra xem xét.

Ngộ Không: A ha ha ha ha ha, a ha ha ha ha ha... (phía sau là một nhóm lớn biểu lộ lăn lộn đầy đất)

“Ách... Cái con khỉ này động kinh sao?” Lâm Hải không còn gì để nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, chuyện gì mà cao hứng như thế?

Ngộ Không: Hiền đệ, lão Tôn ta lại đem chúng Tiên lần lượt trộm một lần, bọn họ từng cái tức đến nổi trận lôi đình, lại không có bất kỳ biện pháp nào bắt lão Tôn ta, ha ha ha, ha ha ha ha!

Ngay sau đó, Weachat của Lâm Hải vang lên leng keng leng keng không ngừng, Lâm Hải xem xét, Ngộ Không đem những bảo bối trộm được kia, tất cả đều phát tới cho mình, chừng trên trăm kiện.

Lâm Hải xem xét, biết rõ không sai biệt lắm, mọi thứ hăng quá sẽ hoá dở.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, tiếp đó, chúng ta muốn áp dụng một bước sách lược cuối cùng!

Chương 831: Thiên Đình loạn thành một đống

Ngộ Không: A. Hiện tại liền có thể? (phía sau là một biểu lộ kinh hỉ)

Trước đó Lâm Hải đã đem trọn bộ kế hoạch, cũng nói cho Ngộ Không, Ngộ Không đã sớm nhanh chờ không nổi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: đúng, Đại Thánh, hiện tại ngươi liền có thể qua bên trong bầy, giả bộ đáng thương. (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Ngộ Không: A ha ha, tốt, tốt, lão Tôn ta qua vậy!

Kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, Lâm Hải lại mở ra quầy giao dịch Thiên Đình, tra nhìn một chút tin tức mấy ngày nay.

Quầy giao dịch Thiên Đình hôm nay, các thần tiên bên trong bầy, quả thực là oán thanh không dứt, mắt thấy ngày mừng thọ của Vương Mẫu Nương Nương đã gần đến, nhưng lễ vật chuẩn bị lại không cánh mà bay, làm sao có thể không gấp? Hơn nữa có thằng xui xẻo, càng là ném ba bốn lần.

Hiện tại, bọn họ từng cái đều là vô kế khả thi, lễ vật hiến cho Vương Mẫu Nương Nương, tự nhiên không thể là hàng thông thường, vì chuẩn bị lễ vật, nhóm chúng Tiên đã sưu tập kỳ trân dị bảo ở khắp nơi, đại giới tự nhiên không ít, có người thậm chí cũng táng gia bại sản, nhưng liên tiếp mất đi thế này, mặc cho ai cũng chịu không nổi a.

Nhất là một số so sánh nghèo khó, tựa như Ma Gia Tứ Tướng đứng gác ở Nam Thiên Môn, hiện tại mỗi ngày đều là mặc một cái quần cộc đỏ thẫm để đi làm, nghèo đến quần đều không mặc nổi rồi.

Giai cấp thần tiên trung lưu, thời gian cũng bắt đầu trôi qua khó khăn, tan ca còn muốn dựa vào làm chút kiêm chức phụ cấp gia dụng, Thất Tiên Nữ bày hàng vỉa hè, chuyên bán cái yếm cùng quần lót đã mặc qua, Thái Bạch Kim Tinh mỗi ngày trợn trắng mắt giả bộ bị mù, ngồi xổm ở Nam Thiên Môn bầy quầy tính quẻ, Nhị Lang Thần mang theo Hao Thiên Khuyển cùng Phác Thiên Ưng, làm đoàn Xiếc - Circus...

Lôi Công ở bên trong nhà cũng không dễ chịu, còn may điện Mẫu khéo tay, một tay thêu thùa dệt tốt, không biết ở đâu làm ra một đống cọng lông màu xanh, một ngày có thể dệt ra mấy cái mũ, đứng tại trên đường cái rao hàng, thần tiên mua mũ, cũng hung hăng khua cái mũ trong tay, khen điện Mẫu làm việc thật tốt, Lão Lôi có phúc khí, để Lôi Công trông nom việc bên trong nhà mừng rỡ không khép miệng lại được.

Coi như đám thường ngày khá là giàu có, cũng không thể không tính toán tỉ mỉ, tiết kiệm chi tiêu.

Việc Thác Tháp Thiên Vương sửa sang bảo bối trong tháp, cũng không thể không tạm dừng lại, Cự Linh Thần mỗi ngày một thanh nước mũi một thanh nước mắt, chặn tại cửa ra vào đòi tiền công, khiến cho Thác Tháp Thiên Vương liền cả cửa cũng không dám ra ngoài.

Liền cả Tiểu Na Tra cùng Hồng Hài Nhi, cũng bởi vì bên trong nhà chưa đóng nổi học phí nên bỏ học, Tiểu Na Tra mỗi ngày giẫm lên Phong Hỏa Luân, đi đầy đường hét lớn thịt rồng mới mẻ, hiện giết hiện bán, làm người bán hàng rong lưu động.

Hồng Hài Nhi thảm hại hơn, trực tiếp qua chỗ Thái Thượng Lão Quân làm lao động trẻ em, chuyên môn phụ trách nhóm lửa, bất quá nghe nói cuộc sống tạm bợ rất no đủ, mỗi ngày ăn bóng loáng đầy mặt, cao hứng trực tiếp kêu thái Thượng Lão Quân là ba ba, cũng làm cho mặt Thái Thượng Lão Quân gần nhất đen lên không ít.

Cũng có người tính khí lớn, tức đến nổi trận lôi đình, nhất là Thần Tài, nghe nói chỉ là thổ huyết, cũng nhuộm đỏ nửa cái đông Hải, kết quả bị đông Hải Long Vương lấy lý do làm ô nhiễm hoàn cảnh, bẩm báo tới trước mặt Ngọc Đế, bắt đền chục tỷ điểm Công đức.

Thần Tài vốn là bởi vì bị mất đồ vật, bi phẫn đan xen, lại ăn kiện cáo kếch xù, càng là nộ khí công tâm, máu tươi cuồng phún, kết quả lại đem Tây Hải nhuộm đỏ hơn phân nửa.

Ngay tại lúc Tây Hải Long Vương mừng rỡ như điên cũng chạy tới cáo trạng bắt đền, thì đồng thời Nam Hải Long Vương cùng Bắc Hải Long Vương lại mang theo hai đầu đăng Hoàn Mai Thối Đái Ngư không biết đã chết mấy ngày, cùng nhau đến cửa cầu kiến Thần Tài.

Thần Tài vốn cho rằng hai cái Long Vương, là biết mình thổ huyết nôn thành bệnh thiếu máu mãn tính, liền mang theo lễ vật đến xem nhìn chính mình, liền lôi kéo tay của hai cái Long Vương, lệ nóng doanh tròng, gọi là một cái cảm động a, rốt cuộc minh bạch cái gì gọi là nghịch cảnh gặp chân tình, Thiên Đình vẫn là một cái thế giới tràn ngập tình yêu a!

Nhưng kết quả, hai cái Long Vương một mặt nịnh nọt nói rõ ý đồ đến, nói cho Thần Tài, Tây Hải Long Vương đã qua cáo trạng bắt đền, thời điểm lát nữa Thần Tài thổ huyết một hồi, có thể cùng hưởng ân huệ, hướng bên trong chỗ bọn họ này cũng nôn một chút không, bọn họ tuyệt sẽ không quên đại ân đại đức của Thần Tài, khiến Thần Tài tức đến liền thổ huyết nôn tại chỗ suốt một canh giờ.

Hai cái Long Vương vừa thấy hải vực của mình, tất cả đều bị nhuộm đỏ, kích động đến mức một bên tận lực tán dương Thần Tài trượng nghĩa, dõng dạc hô hào bạn bè tốt cả một đời, một bên ném thần Tài mất máu quá nhiều, đều nhanh tắt thở qua bên, hấp tấp chạy tới chỗ Ngọc Đế bắt đầu cáo trạng bắt đền.

Tóm lại, Thiên Đình trước mắt, bởi vì sự kiện thọ lễ liên tục mất đi, mà loạn thành một bầy, chúng Tiên toàn bộ đều hiểu, việc này khẳng định là do con bát hầu Ngộ Không kia làm, đáng tiếc khổ vì không có chứng cứ, người nào cũng không dám nói ra, nếu không chọc giận Hầu tử, không náo ngươi cái gà chó không yên thì không thể.

Giờ phút này, bọn thần tiên đậu bỉ này, từng cái buồn bã ỉu xìu, tất cả đều tại bên trong bầy hối hận, kể rõ chính mình đau khổ, thậm chí, bắt đầu ở bên trong bầy đánh quảng cáo, tìm kiếm nghĩ cách kiếm lời điểm Công đức.

Thất Tiên Nữ: Ai, quần lót của người ta cũng đều bán sạch, chỉ còn lại một cái trên thân này, đêm nay lại bán, ngày mai chỉ có thể mặc quần không. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Ma Lực Hồng: @ Thất Tiên Nữ, gả cho ta đi, chúng ta công khai kết hôn!

Trư Bát Giới: @ Thất Tiên Nữ, hắc hắc hắc, tiên tử, ngày mai ngươi có thể cùng lão Trư ta quan hệ mật thiết, quần của lão Trư ta lớn, hai ta chen một chút. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Lôi Công: Bán buôn nón xanh a, bản Thần tự mình làm đại sứ hình tượng, A Điện nhà ta tự mình đưa hàng đến cửa, mua qua cũng nói xong! Số lượng nhiều ưu đãi, tới trước được trước á! (phía sau là một cái hình chụp Lôi Thần mang theo nón xanh bày ra chữ V)

Na Tra: Thịt rồng tươi mới, hiện giết hiện bán a, hôm nay cóphần món ăn Thần Long bình thường, Long Thái Tử, Tứ Hải Long Vương, mua phần món ăn long Vương, đưa tặng một đầu long Thái Tử, mua Long Thái Tử, đưa tặng Thần Long bình thường, hết thảy các phần món ăn này đều giảm còn 80%, hạ giá đại bán hạ giá á!

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, tiểu bức tử, ngươi phản rồi, ngay cả thịt của tứ huynh đệ chúng ta, ngươi cũng dám bán! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Tây Hải Long Vương: @ Na Tra, Tam Thái Tử, quá phận a, lão Long ta cũng không có đắc tội qua ngươi a!

Bắc Hải Long Vương: đậu phộng, người nào con mẹ nó dám định chế phần món ăn Bắc Hải Long Thái Tử, Thái Tử thứ năm trăm bảy mươi tám của ta, tối hôm qua vừa mất tích! (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Nam Hải Long Vương: @ Thác Tháp Thiên Vương, đừng giả bộ không nhìn thấy, mau tới quản quản tiểu bức tử nhà ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Thác Tháp Thiên Vương: Khụ khụ, tiểu nhi tự lực cánh sinh, bỏ học lập nghiệp, có thể xưng một đời mẫu mực mới của thiên Đình, xin các vị Long Vương tha thứ cho người trẻ tuổi một chút, cũng xin các vị để ý tới sinh ý của tiểu nhi nhiều hơn, mặt khác nói một tiếng, tiểu nhi là sinh ý vốn nhỏ, tổng thể không ký sổ!

Đông Hải Long Vương: @ Thác Tháp Thiên Vương, tha thứ đại gia ngươi, lại không quản tốt oắt con nhà ngươi, bản Long Vương sẽ cắt nước sinh hoạt của nhà ngươi!

Nam Hải Long Vương: @ Thác Tháp Thiên Vương, đúng, giội nước nước, cũng cắt!

Cự Linh Thần: @ Thác Tháp Thiên Vương, lão bản, đáng thương đáng thương ta đi, ta bên trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có trẻ sơ sinh gào khóc đòi ăn, người một nhà toàn bộ đều nhờ tiền lương của ta để sống đây này, ngươi liền đem tiền kết toán cho ta một cái đi, tiền công của nông dân, không thể khất nợ a! (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Nguyệt Lão: Tin mừng đặc biệt, tin mừng đặc biệt, hôm nay đẩy ra nghiệp vụ Loạn Điểm Uyên Ương Phổ, mặc kệ ngươi muốn cùng người nào trói hồng tuyến đều có thể, chỉ cần xuất ra nổi giá cả, đem ngươi trói cùng một chỗ với Vương Mẫu Nương Nương cũng được! Thời hạn Hồng tuyến có hiệu lực là một ngày, tường tình tự mình tư vấn!

Ma Lễ Thanh: Ta ngược lại thật nghĩ đến trói cùng một chỗ cùng Hằng Nga muội tử, thế nhưng là nào còn có điểm Công đức a, ai, nghèo chết ta, thọ lễ của Vương Mẫu Nương Nương, còn không có tin tức đây. (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Nhật Du Thần: @ Dạ Du Thần, chỗ ngươi còn tìm người không? Ta muốn kiêm chức công tác vào ban đêm một cái, tranh thủ thời gian kiếm điểm Công đức mua lễ vật, hi vọng không cần bị trộm. (phía sau là một cái biểu lộ cầu nguyện)

Trương Thiên Sư: Bổn thiên sư cũng bị trộm bốn lần, đau lòng chết ta, vừa rồi ta đã ở trên mặt đất vẽ vòng tròn, mụ mụ, lại trộm thọ lễ của ta, liền nguyền rủa ngươi không có tiểu cát cát! (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

...

Lâm Hải nhìn đầy bình phong tin tức loạn thất bát tao, kém chút cười phun.

Mẹ nó, vốn chính là nghĩ đến, giúp Ngộ Không thu hoạch tư cách tham gia Hội Bàn Đào, bản thân thuận tiện lại kiếm chút đồ vật tốt, không nghĩ tới một chuyện đơn giản như vậy, lại đem cái Thiên Đình khiến cho hỗn loạn tưng bừng.

Mà đúng lúc này, Ngộ Không rốt cục xuất hiện.

Ngộ Không: Này, các ngươi những Mao Thần này, không nên ôm oán niệm, lão Tôn ta nghe mà lỗ tai cũng phiền!

Chương 832: Đại công cáo thành

Ngộ Không vừa xuất hiện, đám thần tiên một bụng oán khí này, nhất thời vỡ tổ.

Lôi Công: Hừ, thọ lễ cũng ném mất ba hồi, phổi đều sắp tức giận nổ, còn không cho nói nói sao?

Ma Lễ Thanh: đúng thế, bốn huynh đệ bọn ta, liền quần đều không còn mà mặc, phát càu nhàu cũng không được sao?

Thất Tiên Nữ: Cái tiểu tặc này tuyệt không hiểu được thương hương tiếc ngọc, liền của mỹ nữ cũng trộm, ô ô ô...

Trư Bát Giới: Bật Mã Ôn đáng chết, trộm người khác liền trộm, làm sao liền lão Trư ta cũng không buông tha, ngươi thật đúng là lục thân bất nhận a, đừng có không thừa nhận, trừ ngươi, tuyệt đối không thể là người khác!

Đông Hải Long Cung: Các ngươi đối với Đại Thánh nói chuyện khách khí một chút, lão Long ta từ trước đến nay liền tôn trọng Đại Thánh lớn nhất, Đại Thánh a, ngươi nói lão Long ta, một lần nữa chuẩn bị Thọ lễ, hẳn là sẽ không mất đi?

Nhị Lang Thần: @ Ngộ Không, Bát Hầu đáng chết, thậm chí ngay cả bát cơm của bản Thần cũng trộm, hại bản Thần cùng Hao Thiên Khuyển dùng chung một bát, thật là đáng giận, có giỏi thì đơn đấu!

...

Đám này thần tiên, tâm lý đều sáng như gương, tất cả đều đoán được khẳng định là Ngộ Không trộm, đáng tiếc không có chứng cứ, trừ Trư Bát Giới, Nhị Lang Thần là không sợ Ngộ Không ra, ai cũng không dám nói rõ, chỉ có thể mượn cơ hội phát tiết một chút oán khí.

Đương nhiên, cũng có loại cáo già giống đông Hải Long Vương kia, tại bên trong bầy nịnh nọt Ngộ Không, ám chỉ Ngộ Không lần sau không cần trộm đồ vật nữa.

Chờ lời nói của chúng Tiên cũng đều nói xong, không có người tiếp tục gửi tin tức, Ngộ Không mới tiếp tục nói chuyện tại bên trong bầy.

Ngộ Không: Các ngươi bọn Mao Thần này, thật sự là thân ở trong phúc mà không biết phúc, mất thọ lễ, vậy nói rõ các ngươi có tư cách tham gia Hội Bàn Đào, nào giống lão Tôn ta a, liền cả tư cách hiến lễ đều không có, này nha ~(phía sau là một cái biểu lộ uể oải)

Trư Bát Giới: Phi, ngươi cái Bật Mã Ôn, Thọ yến của Vương Mẫu Nương Nương người ta, là đại hỷ sự, nào dám mời ngươi cái người chuyên gây họa này a, ngươi nếu là qua, còn không tại chỗ quấy nhiễu thọ yến củangười ta sao!

Ngộ Không: Ngươi cái này ngốc tử, muốn ăn đánh đúng không! n?! (phía sau là một cái biểu lộ quyền đầu)

Trư Bát Giới: Hừ, vốn chính là chuyện như vậy à, toàn bộ Thiên Đình, ai chẳng biết đức hạnh của ngươi. Hung cái gì hung a. (phía sau là một cái biểu lộ liếc mắt)

Ngộ Không: Ngươi cái ngốc tử ánh mắt thiển cận này, nếu như lão Tôn ta cũng tham gia Hội Bàn Đào lần này, làm thế nào có thể dễ dàng tha thứ cho tiểu tặc này nhiều lần đi ăn cắp thọ lễ? Lão Tôn ta sớm đã đem hắn cưỡng chế di dời!

Dạ Du Thần: @ Ngộ Không, Đại Thánh a, đã như vậy, liền xin Đại Thánh hỗ trợ, đem tiểu tặc đó đuổi đi đi.

Xích Cước Đại tiên: @ Ngộ Không, đúng vậy a, Đại Thánh, liền giúp mọi người một chút đi.

Thiết Quải Lý: @ Ngộ Không, khẩn xin Đại Thánh ra ngựa, xua đuổi tiểu tặc!

Lôi Thần: @ Ngộ Không, khẩn xin Đại Thánh ra ngựa, xua đuổi tiểu tặc! +1

Nam Hải Long Vương: @ Ngộ Không, khẩn xin Đại Thánh ra ngựa, xua đuổi tiểu tặc! +2

Lam Thải Hòa: @ Ngộ Không, khẩn xin Đại Thánh ra ngựa, xua đuổi tiểu tặc! +3

Ngô Cương: @ Ngộ Không, khẩn xin Đại Thánh ra ngựa, xua đuổi tiểu tặc! +4

...

Chúng Tiên tại bên trong bầy đứng xếp hàng cầu, tuy đều biết tiểu tặc kia cũng là Ngộ Không, nhưng cũng không thể không cho hắn đủ mặt mũi, ngóng trông hắn nhất thời cao hứng, có thể buông tha cho chúng Tiên một ngựa.

Ngộ Không: Hắc hắc, nếu như lão Tôn ta cũng nằm trong danh sách được mời của Vương Mẫu Nương Nương, tự nhiên sẽ giúp mọi người khu trục tiểu tặc, bảo hộ thọ lễ của mọi người vạn vô nhất thất, đáng tiếc, cái Hội Bàn Đào này lại không lão Tôn ta, thọ lễ của các ngươi mất đi, cùng lão Tôn ta có liên can gì? Mặc kệ, mặc kệ!

Lâm Hải nhìn thấy đến chỗ này, cười hắc hắc, biết rõ nên đến phiên mình lên sân khấu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Ngộ Không, Đại Thánh, chiếu theo ý tứ mà ngươi nói, nếu như Vương Mẫu Nương Nương mời ngươi, ngươi liền sẽ giúp đỡ mọi người xua đuổi tiểu tặc, bảo đảm thọ lễ của mọi người vạn vô nhất thất.

Ngộ Không: Hắc hắc, cái này hiển nhiên!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ai, Đại Thánh đây không phải là để mọi người khó xử sao? Thiếp mời của Vương Mẫu Nương Nương đã phát ra, trừ phi mọi người cùng nhau liên danh cầu xin, nếu không không có khả năng lâm thời lại đem Đại Thánh thêm vào a.

Đám thần tiên này tuy đùa bức, nhưng cái nào lại không phải là hồ lyvạn năm, rất giảo hoạt, cái tin này của Lâm Hải vừa phát ra đến, bọn họ lập tức rõ ràng ý nghĩ trong lời vừa rồi.

Thái Bạch Kim Tinh: Ta đề nghị, không bằng mọi người cùng nhau liên danh tấu lên Vương Mẫu Nương Nương, khẩn cầu nương nương cho phép Đại Thánh, tham gia Hội Bàn Đào lần này, mọi người ý như thế nào?

Ma Lễ Thanh: Đại Thánh pháp lực cao cường, thần thông quảng đại, tự nhiên có tư cách tham dự Hội Bàn Đào, ta đồng ý.

Đông Hải Long Vương: Đại Thánh người này, bình thường cũng rất có ái tâm, từ trước tới giờ không giống một ít tiểu bức tử, tùy ý thương tổn hoa hoa thảo thảo, long quy tôm cá, là cái người lương thiện, ta cũng đồng ý.

Lôi Thần: Làm thần tiên chấp chưởng hình phạt, ta phải nói hai câu, Đại Thánh người này, từ khi nhập Thiên Đình đến nay, luôn luôn trung thực với bản phận, thiện chí giúp người, tuân theo pháp luật, nghiêm túc kiềm chế bản thân, không bao giờ làm sự tình trái với Thiên điều, vì sáng tạoThiên Đình hài hòa, phát huy tác dụng trọng yếu, là công dân tốt hiếm có, cũng là đại biểu tuân thủ luật pháp điển hình của toàn bộ Thiên Đình, càng là mọi người chúng ta học tập... Ọe!

Điện Mẫu: Không có ý tứ, lão Lôi nhà ta bị lời nói của chính mình buồn nôn đến, chạy sang một bên nôn rồi, ý y cũng là nói, y đồng ý!

Trư Bát Giới: đừng nói nhảm, mọi người nhanh hành động đi, nếu không cái Bật Mã Ôn đáng chết này, vẫn phải trộm thọ lễ của mọi người!

Nhị Lang Thần: Bản Thần kiên quyết không cúi đầu với loại thế lực ác giống như tử Hầu tử này!

Thiết Quải Lý: Ta cũng đồng ý, hướng Vương Mẫu Nương Nương khẩn ân chuẩn cho Đại Thánh tham gia Hội Bàn Đào.

Lữ đồng Tân: Ta cùng ta người què ca nhất tríý kiến.

Bích Du Tiên Tử: Ta cũng đồng ý.

Na Tra: đồng ý!

Hồng Hài Nhi: Cha ta để cho ta cũng đồng ý... Cha ta không phải là Thái Thượng Lão Quân!

...

Trong lúc nhất thời, trừ Nhị Lang Thần phản đối một chút, sau đó phát biểu của y trong nháy mắt liền bị dìm ngập ra, đám thần tiên đậu bỉ này, lập tức ở trong bầy đạt thành nhất trí ý kiến, chuẩn bị liên danh tấu Vương Mẫu Nương Nương, cho phép Ngộ Không tham gia Hội Bàn Đào.

Mà Ngộ Không giờ phút này, đang cao hứng hoa chân múa tay, phát ra tin tức cùng Lâm Hải.

Ngộ Không: A ha ha ha a, A ha ha ha cáp! (phía sau là một cái biểu lộ động thái lăn lộn đầy đất)

Lâm Hải nhìn tin tức của Ngộ Không, nhếch miệng cười một tiếng, nhìn đem cái con khỉ này cao hứng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, đại công cáo thành! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Ngộ Không: A ha ha, kế sách của hiền đệ quả nhiên tuyệt diệu, đa tạ, đa tạ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, lời này liền khách khí, ở giữa hai anh em chúng ta, còn cần nói tạ sao?

Ngộ Không: Hảo huynh đệ, về sau có chuyện gì, cứ mở miệng, coi như ngươi muốn ngồi lên chỗ ngồi của Ngọc Đế Lão Nhi kia, lão Tôn ta cũng giúp ngươi đoạt tới!

Phốc!

Lâm Hải nhìn tin tức, kém chút nằm trên đất, mẹ nó, cái con khỉ này, thật sự là lời gì cũng dám nói!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tâm ýcủa Đại Thánh, tiểu đệ tâm lĩnh, chỉ là Ngọc Đế tuổi đã cao, chịu không được hoảng sợ, Đại Thánh thoáng qua qua một cái, lão lại chui xuống dưới đáy bàn, cái tay chân lẩm cẩm kia, lại lệch eo liền không tốt. (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Lâm Hải thế nhưng là nhớ kỹ, thời điểm chính mình khi còn bé xem ti vi kịch ‘Tây Du Ký’, lúc Ngộ Không đại náo Thiên Cung, thế nhưng là đem Ngọc Đế dọa đến trực tiếp chui vào dưới đáy bàn, hô to Như Lai Phật Tổ nhanh đến đây.

Ngộ Không: A ha ha ha! Hiền đệ, không phải lão Tôn ta cùng ngươi thổi, nhớ năm đó, lão Tôn ta đại náo Thiên Cung...

“Ách...” Lâm Hải nhìn đầy bình phong tin tức củaNgộ Không, nói khoác sự tích anh hùng năm đó, một mực đã gần nửa giờ, còn chưa nói xong, nhất thời có chút im lặng.

“Mẹ nó, vẫn là cái Hầu tử tự luyến!” Lâm Hải cảm thấy nhất định phải cắt ngang một cái, nếu không đoán chừng nói đến một ngày một đêm, cũng nói không hết.

Ngay tại khi Ngộ Không vừa phát xong một đoạn lời nói lớn, còn đang biên tập nội dung phía sau, Lâm Hải bắt lấy khe hở, tranh thủ thời gian phát qua một cái tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, không biết ngươi chuẩn bị đưa Vương Mẫu Nương Nương lễ vật gì?

Chương 833: Trần trụi bắt chẹt

Lâm Hải hỏi xong, Ngộ Không quả nhiên đình chỉ tự mình nói khoác, qua một hồi lâu, mới hồi phục lại.

Ngộ Không: Hiền đệ hỏi như vậy, lão Tôn ta thật đúng là chưa nghĩ ra, đưa nàng ta cái gì tốt, nếu không, liền tuyển một món từ bên trong đống đồ vật trộm được đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không thể không thể, một khi bị những cái thần tiên mất đi đồ vật kia nhận ra, đến lúc đó tố cáo ngươi, chứng cứ vô cùng xác thực, chúng ta liền phí công nhọc sức.

Ngộ Không: Thế nhưng là lão Tôn ta, chưa bao giờ đưa lễ vật cho người khác, không biết đưa cái gì thì tốt a.

Tuy trước đó Ngộ Không đã nói qua cùng Lâm Hải, nếu quả thật có thể tham gia Hội Bàn Đào, liền đưa cho Vương Mẫu Nương Nương một sợi lông khỉ quăn xoắn, nhưng đây chẳng qua là lời nói đùa, coi như Ngộ Không to gan lớn mật, cũng không dám thật làm như vậy a.

Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, Ngộ Không đối với mình cũng không tệ a, trộm được nhiều bảo vật như vậy, tất cả đều đưa cho mình, tuyệt đối đủ ý tứ, hiện tại y có việc, chính mình nói cái gì cũng phải giúp.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh không cần sốt ruột, sự tình thọ lễ, bao tại trên thân tiểu đệ, tiểu đệ nhất định sẽ giúp Đại Thánh tìm một kiện lễ vật tốt nhất, bảo đảm để Vương Mẫu Nương Nương hài lòng.

Ngộ Không: Chuyện này là thật? A ha ha, đa tạ đa tạ, vậy liền xin nhờ hiền đệ!

Kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, Lâm Hải cười nhạt một tiếng, trong lòng đã có chủ ý.

Lấy thân phận như của Vương Mẫu Nương Nương, bảo vật gì mà chưa thấy qua, nếu như muốn để cho nàng ta hài lòng, nhất định phải tìm một số đồ vật mà ở Tiên giới khó mà nhìn thấy, lại còn phải mới lạ, mà cái đồ vật này, tại nhân gian mà nói, thật sự là quá nhiều.

“Hôm nào tìm cái thời gian, ra ngoài đi dạo phố, tự nhiên giải quyết dễ dàng!”

Lâm Hải đi ra khỏi nhà, chuẩn bị ra ngoài ăn một bữa cơm, vừa tới cửa, cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, sau đó đôi mày liền gắt gao khóa lại.

Chỉ thấy địa phương cách cửa không xa, có mấy người ăn mặc hình thái quái dị, đang thỉnh thoảng lấy ánh mắt hướng phía bên mình nghiêng mắt nhìn đến, sau khi nhìn thấy chính mình ra ngoài, nhãn tình lập tức sáng lên, hưng phấn nhào tới.

“Ha ha ha, Lâm lão đệ, ngươi cũng tính đi ra, lần trước từ biệt, lão phu đối với Lâm lão đệ mới quen đã thân, hôm nay đặc biệt tới mời Lâm lão đệ tới hàn xá dự tiệc, không biết Lâm lão đệ có thể đến dự?” Cát lão một mặt hòa ái, vượt lên trước mở miệng cười nói.

Lão vừa nói xong, Độc Thư Sinh ở bên cạnh, nhất thời hai mắt trắng dã, ném qua một cái ánh mắt khinh thường.

“Ta nói Cát lão, Lâm lão đệ xem xét cũng là cái người phong nhã, sao lại cùng đi với cái lão hủ như ngươi này, theo ta ngâm thơ tác đối, nâng cốc ngôn hoan, há không phải đẹp hơn sao?. Lâm lão đệ, ý như thế nào a?”

“Ha ha ha!” Mị Nhị Nương nhất thời yêu kiều cười một trận, mấy người xung quanh nhìn qua, cổ họng nhấp nhô, tiếng nước bọt không ngừng.

“Lâm lão đệ cũng không phải là người không hiểu phong tình như đám các ngươi này, ta khuyên các ngươi không cần vọng tưởng, Lâm lão đệ không bằng đến bên trong nhà tỷ tỷ ngồi một chút, bên trong nhà tỷ tỷ còn có mấy cái tỷ muội như hoa như ngọc, đều chờ đợi muốn xem phong thái của Lâm lão đệ đây.”

“Mị Nhị Nương, Lâm lão đệ chính là người chính trực, sao lại chịu ngươi mị hoặc, vẫn là thu hồi bộ đem đi hí kia của ngươi đi, Đông Phương Du Long ta cùng Lâm lão đệ ý hợp tâm đầu, há là các ngươi có thể so sánh, ngươi nói có đúng hay không, Lâm lão đệ?”

“Lâm lão đệ, tại hạ đã nghe qua ngươi đại danh, đối với ngươi ngưỡng mộ đã lâu...”

...

Các cường giả Kim Đan kỳxuất hiện ở một đêm kia, nhao nhao tranh nhau chen lấn hướng phía Lâm Hải ném ra cành ô liu, từng cái tranh đến mặt đỏ tới mang tai, còn kém không có động thủ đánh nhau.

Lâm Hải nhìn mấy cái cao thủ Kim Đan kỳ tranh luận không nghỉ trước mặt, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, mục đích của bọn họ, Lâm Hải tự nhiên rõ ràng.

Đơn giản cũng là một đêm kia, kiến thức được thực lực của Lâm Hải, cũng nghĩ đến lôi kéo Lâm Hải, để đến lúc đó có thểngười làm dẫn tiến Lâm Hải vào Địa Tiên giới, từ đó thu được lợi ích cực lớn.

Kỳ thực đối với Lâm Hải mà nói, một năm sau tiến nhập Địa Tiên giới, thật đúng là cần cân nhắc qua một người dẫn tiến, bởi vì Lâm Hải đối với Địa Tiên giới hoàn toàn không biết gì cả, đến lúc đó có người dẫn đường, tổng so với chính mình lỗ mãng đi vào thì có quan hệ tốt hơn.

Nhưng về phần lựa chọn người nào, cái kia ngược lại là sự tình không quan trọng, mặc kệ là do ai dẫn vào, Lâm Hải cũng chỉ là coi đó là cái dẫn đường, tuyệt đối sẽ không vì vậy mà bị bọn họ hoặc là thế lực tại Địa Tiên giới của bọn họ quản chế.

Nếu đã chỉ là một cái dẫn đường, tuyển ai cũng được, mà bọn họ trước mắt cũng đều đang lôi kéo chính mình, trên mặt Lâm Hải đột nhiên trồi lên một nụ cười là lạ, bên trong tâm xuất hiện một cái suy nghĩ tuyệt diệu.

“Các vị tiền bối, đừng tranh nữa, có thể nghe một lời của tại hạ hay không?”

Lâm Hải há miệng ra, mấy cái cường giả Kim Đan kỳ, lập tức đình chỉ cãi lộn, tất cả đều hướng phía Lâm Hải trông lại.

Lâm Hải liền ôm quyền, con mắt tại trên người mỗi cá nhân, liếc nhìn một lần, ánh mắt hòa ái, mang theo tôn kính.

“Nhận được các vị tiền bối để mắt, Lâm mỗ thụ sủng nhược kinh, nhưng các vị đều là cao nhân không tầm thường, đức cao vọng trọng, pháp lực cao thâm, nếu nhất định để Lâm mỗ tại bên trong chúng tiền bối làm ra lựa chọn mà nói, quả thực là một việc khó.”

“Nhưng vãn bối cuối cùng vẫn là phải tiến vào Địa Tiên giới, tóm lại vẫn phải cần một vị tiền bối thay dẫn tiến, bởi vậy lựa chọn tuy khó, nhưng lại không thể không làm, vãn bối suy tư thật lâu, ngược lại là nghĩ được một cái biện pháp.”

Lâm Hải nói, cổ tay khẽ đảo, một viên ngọc thạch trong suốt, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Các vị nhìn, đây là một khối ngọc thạch phẩm chất tốt nhất, bên trong linh khí dồi dào, ở trong nhân thế rất khó tìm kiếm, không bằng các vị tiền bối, liền lấy hạn trong vòng một năm, giúp tại hạ tìm kiếm loại ngọc thạch này, sau một năm, vị tiền bối nào tìm nhiều, tại hạ liền theo vị tiền bối đó, tiến vào Địa Tiên giới, không biết các vị có ý như thế nào a?”

Lâm Hải vừa nói xong, sắc mặt của những cao thủ Kim Đan kỳ này, nhất thời tất cả đều trầm xuống, trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn họ có thể có được thành tựu hôm nay, tự nhiên đều là người cực kỳ thông tuệ, sao lại không hiểu ý tứ bên trong lời nói của Lâm Hải, đây quả thực là xảo trá trần trụi a.

“Hừ, Lâm lão đệ, ngươi không cảm thấy, yêu cầu này của ngươi có chút quá phận sao? Thật coi chúng ta cũng đều là kẻ ngu sao?” Một cái cao thủ Kim Đan kỳ không nói gì nhiều, mặt âm trầm, lạnh lùng nói nói.

Lông mày Lâm Hải thì là nhướn lên, hai tay khoác ra sau, cái cằm hơi khẽ nâng lên, cười lạnh một tiếng.

“Nếu như vị tiền bối này không nguyện ý, đều có thể rời khỏi là được, chẳng lẽ tại hạ, sẽ còn ép buộc ngươi sao?”

“Ngươi!” Cái cường giả Kim Đan này nghe vậy, nhất thời tức giận đến đỏ mặt lên, muốn quay đầu liền đi, thế nhưng cứ như vậy để lão từ bỏ, lão hiện tại quả là không có cam lòng, rơi vào đường cùng, đành phải hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, phía dưới hơi dò xét này, không thể nghĩ tới những cường giả Kim Đan kỳ này, so trong lòng mình dự đoán, còn muốn để ý tới cái cơ hội dẫn tiến chính mình hơn, đã như vậy, này Lâm Hải liền càng thêm không có cố kỵ.

Cười lạnh một tiếng, ánh mắt Lâm Hải sắc bén, lần nữa liếc nhìn mọi người một vòng.

“Các vị tiền bối đều là người kiến thức rộng rãi, không biết đối với biện pháp này của Lâm mỗ, có ý kiến như thế nào a? Nếu như cảm thấy cách này không ổn, đại khái có thể nói ra, Lâm mỗ luôn luôn khiêm tốn, thích nhất là khiêm tốn lắng nghe ý kiến của người khác.”

Phốc!

Lâm Hải nói lời này, để mấy cái cường giả Kim Đan kỳ ác tâm một trận, kém chút đem cơm ăn ngày hôm qua đều phun ra.

“Quá con mẹ nó không biết xấu hổ!” Mấy cái cường giả Kim Đan kỳ, trong lòng nhao nhao mắng nói.

Bất quá chính như Lâm Hải suy nghĩ, bọn họ mỗi một cái đối với cơ hội dẫn tiến Lâm Hải tiến vào Địa Tiên giới này, cũng cực kỳ trọng thị, cho dù biết rõ Lâm Hải là đang mượn cơ hội để bắt chẹt, cân nhắc phía dưới, cũng không thể không cắn răng khuất phục.

Loại ngọc thạch này, tuy ở Nhân Gian giới thì cực kỳ trân quý, nhưng một năm sau khi Địa Tiên giới mở ra, bọn họ làm thế nào lại có thể để ý tới mặt hàng này, không bằng vì để lấy lòng Lâm Hải, cũng là làm được!

“ Đông Phương Du Long ta, cảm thấy biện pháp này của Lâm lão đệ cực tốt, ta tán thành!”

Đông Phương Du Long vừa mới mở miệng, mấy cái cao thủ Kim Đan kỳcòn lại, cũng không thể không nhao nhao tỏ thái độ.

“Nô gia cũng cảm thấy biện pháp này của Lâm tiểu hữu, cùng người khác nói hay lắm, nô gia đương nhiên sẽ không phản đối.” Mị Nhị Nương nói, còn không quên hướng phía Lâm Hải ném đi một cái mị nhãn, để trong lòng Lâm Hải xốp giòn ngứa ngáy một trận, thầm mắng một tiếng, thật là một cái yêu tinh!

“ Độc Thư Sinh ta, cũng đồng ý!” Ngữ khí Độc Thư Sinh có vẻ lo lắng, tuy mặt mũi tràn đầy không tình nguyện, lại cũng không thể không đồng ý biện pháp này của Lâm Hải.

Ngay sau đó, mấy cái cường giả Kim Đan kỳ còn lại, tất cả cũng đều tỏ thái độ đồng ý, sau cùng chỉ còn lại cái người ban đầu kia, mặt mũi tràn đầy nộ khí, không nói một lời.

Lâm Hải cười lạnh, đem ánh mắt sắc bén chuyển dời đến trên người lão, nhàn nhạt mở miệng.

“Vị tiền bối này, xem ra là có cái nhìn khác biệt?”

Cái cường giả Kim Đan kỳ này, nghe được đột nhiên ngẩng đầu, mặt đen lên nhìn Lâm Hải hơn nửa ngày, cuối cùng bất đắc dĩ, hừ lạnh một tiếng.

“Ta không có ý kiến!”

“Này tốt!” Lâm Hải vỗ tay một cái, hướng phía tất cả mọi người liền ôm quyền.

“Nếu tất cả mọi người đã không ý kiến, Lâm Hải liền đa tạ các vị, một năm sau, tại hạ chắc chắn đi theo vị tiền bối tìm tới nhiều ngọc thạch nhất, cùng nhau tiến vào Địa Tiên giới!”

“Nếu như thế, ta xin cáo từ!” Mấy cái cao thủ Kim Đan kỳ, quay người liền muốn rời khỏi.

Nếu như đã cầm số lượng ngọc thạch đến quyết định lựa chọn của Lâm Hải, bọn họ cũng không cần thiết ở lại bên trong này nịnh nọt Lâm Hải nữa, còn không bằng nắm chặt thời gian, đi tìm ngọc thạch để tính toán.

Huống chi, lấy thân phận cường giả Kim Đan kỳ của bọn họ, bị Lâm Hải một cái Ngưng Chân kỳ nho nhỏ, trần trụi bắt chẹt, bọn họ tuy mặt ngoài tình nguyện, nhưng trong lòng kì thực đã không mặt mũi để tiếp tục chờ đợi ở đây nữa.

Nhưng mà, bọn họ vừa định đi, đột nhiên một đường lời nói nhàn nhạt, từ phía sau truyền đến.

“Chờ một chút, lời nói của ta, còn chưa nói xong đâu!”

Chương 834: Cha mẹ ta, muốn mời ngươi ăn một bữa cơm

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, mấy cái cao thủ Kim Đan kỳ, lại quay đầu, kinh ngạc nhìn lại.

Lâm Hải mỉm cười, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Ta hi vọng các vị, có thể đem ngọc thạch đưa tới theo tháng, ân, liền mỗi tháng tính một viên đi, cùng tháng đưa tới nhiều nhất, lúc tính toán tổng số, ngoài định mức tính toán nhiều một khối!”

“Mỗi tháng?” Mấy cái cao thủ Kim Đan kỳ này, nhất thời mặt đều đen xuống.

Bọn họ nguyên bản còn dự định, trước dựa theo ý tứ của Lâm Hải, toàn lực thu tập, chờ đến ngày Địa Tiên giới mở ra, lại cùng những người khác so sánh một chút, nếu như mình lấy nhiều nhất, tự nhiên là không có vấn đề.

Thế nhưng nếu như không có nhiều hơn người khác, vậy liền tìm kiếm nghĩ cách diệt trừ Lâm Hải, đương nhiên sẽ không lại đem ngọc thạch giao ra.

Thật không nghĩ đến, bây giờ Lâm Hải lại chơi một tay như thế, để bọn họ giao phó theo tháng, cứ như vậy, mặc kệ sau cùng có thể thắng được hay không, những ngọc thạch này coi như tất cả đều không công giao đến bên trong tay Lâm Hải.

“Kẻ này, quả thực giảo hoạt!” Những cao thủ Kim Đan kỳ này, không khỏi tất cả đều nhao nhao thầm mắng một tiếng.

Lâm Hải nhìn lấy sắc mặt không đẹp mắt thế nào của mấy cái cao thủ Kim Đan kỳ này, hơi hơi nhún nhún vai.

“Thế nào, các vị tiền bối không quá nguyện ý a?”

“Không quá nguyện ý cũng không quan hệ, ta đã sớm nói, ta người này phi thường khiêm tốn, tuyệt không ép buộc, nếu như vị tiền bối nào không nguyện ý, rời khỏi là được, ta tuyệt không hai lời!”

“Khiêm tốn bà nội ngươi a!” Mấy cái cường giả Kim Đan đen mặt lên, trong lòng quả thực đem Lâm Hải mắng chết.

Thật sự là không nghĩ tới, bọn họ đường đường là cường giả Kim Đan kỳ, vậy mà bị một cái con kiến hôi Ngưng Chân kỳ nho nhỏ, đùa bỡn trong lòng bàn tay, quả thực phổi đều sắp tức giận nổ.

Bất quá, cân nhắc một phen, tất cả bọn họ vẫn là đều đem lửa giận trong lòng, áp chế lại, cuối cùng, dẫn tiến loại thiên tài cấp độ yêu nghiệt như Lâm Hải này, có thể thu hoạch được chỗ tốt to lớn, đã chiến thắng tâm tình phẫn nộ trong lòng.

“ Đông Phương Du Long ta cùng Lâm tiểu hữu mới quen đã thân, tự nhiên hết thảy sẽ theo Lâm tiểu hữu quyết định, giao phó theo tháng, lão phu đồng ý!”

“Ha ha ha, nô gia cũng đồng ý!”

“Ta cũng đồng ý!”

“ Độc Thư Sinh ta đồng ý!”

…

Mấy cái cường giả Kim Đan, trong đầu mắng cha mắng mẹ, nhưng trên mặt lại không thể không mang theo nụ cười, toàn bộ đều là đồng ý với của Lâm Hải đề nghị, phàm là có một tia hi vọng, bọn họ người nào cũng không muốn từ bỏ, dù sao một khi dẫn tiến thành công, bọn họ chắc chắn sẽ thăng chức rất nhanh, nỗ lực tìm chút ngọc thạch thấp kém ấy, khi so sánh cùng chỗ tốt sẽ đạt được, quả thực là không thể so sánh nổi.

“Ha ha, nếu như thế, vãn bối liền cám ơn các vị tiền bối!”

“ Đúng, vãn bối đang chuẩn bị đi ăn cơm, các vị tiền bối cũng chưa ăn đi? đi, để vãn bối mời khách, mọi người cùng nhau qua ăn chút.” Lâm Hải híp mắt, cười nói.

Mấy cái cường giả Kim Đan, nhìn bộ dáng cười tủm tỉm kia của Lâm Hải, không biết vì sao, tâm lý bất an một trận, lại có loại cảm giác muốn bị tính kế.

“Trong nhà lão phu còn có chuyện phải xử lý, vẫn là ngày khác đi, cáo từ!”

“Nô gia cũng có sự tình đâu, lần sau tốt!”

“Cáo từ!”

…

Trong chớp mắt công phu, mấy cái cường giả Kim Đan, lập tức chạy sạch sẽ.

“Ách…” Lâm Hải nhìn mấy cái đại cao thủ chạy còn nhanh hơn thỏ, trong lòng nhất thời không còn gì để nói.

“Mẹ nó, còn cao thủ Kim Đan kỳ đâu, liền bồi ca ca ăn một bữa cơm cũng không dám, thật sự là nhát như chuột, vốn còn nghĩ lúc đợi ăn cơm, có thể xảo trá ra mấy món pháp bảo hay không?”

Trong lòng Lâm Hải, đem mấy cái cao thủ Kim Đan kỳ, hung hăng khinh bỉ một phen, khinh thường lắc đầu.

Bởi gì mấy ngày qua đều ở nhà dưỡng thương tu luyện, Lâm Hải đã cho Lý Kiện nghỉ, dứt khoát chính mình lái xe, chuẩn bị tìm một chỗ ăn một bữa cơm.

Xe vừa khởi động, điện thoại liền vang, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét, không khỏi sững sờ một chút.

“Mục Doanh Doanh?”

Lâm Hải nhận, sắc mặt có chút khó coi.

“Mục tiểu thư, có phải Ngô Đức lại tìm ngươi làm phiền hay không?” Trong giọng nói của Lâm Hải, mang theo một tia băng lãnh, nếu thật Ngô Đức không biết tốt xấu, hắn không ngại, qua đem gã phế bỏ.

“Không phải không phải!” Mục Doanh Doanh ở trong điện thoại, vội vàng nói nói, “Ngô Đức rốt cuộc không dám tới quấy rối ta”.

“A.” Lâm Hải khẽ giật mình, nộ khí trên mặt tán đi, ngược lại mang lên một tia nghi hoặc.

“Vậy ngươi tìm ta, là có chuyện gì?”

Ngữ khí Mục Doanh Doanh sững một hồi, sau đó lời nói thăm thẳm truyền tới, mang theo một tia thương cảm.

“Không có chuyện thì không thể gọi điện thoại cho ngươi sao?”

“Ta không phải là có ý tứ kia.” Lâm Hải liên tục giải thích nói, “Ta...”

Thế nhưng là phía sau nên nói cái gì, Lâm Hải lại không biết nói.

Hai người nhất thời an tĩnh lại, bầu không khí lập tức có chút trở nên lúng túng.

Cuối cùng, vẫn là Mục Doanh Doanh phá vỡ cục diện bế tắc này.

“Cái kia, cha mẹ ta, muốn mơi ngươi ăn một bữa cơm.”

“Ăn cơm a.” Lâm Hải không khỏi cười một tiếng, “Tốt, ta đang chuẩn bị đi ăn cơm đây.”

“Ngươi, ngươi đáp ứng?” Mục Doanh Doanh có vẻ hơi giật mình, còn mang theo vẻ kinh hoảng.

“Có người mời ăn cơm, ta vì cái gì không đáp ứng a?” Lâm Hải cởi mở cười nói.

“Này, vậy được rồi.”

“Ngươi ở đâu, ta qua đón ngươi!”

“Không cần, nói cho ta biết địa điểm, chính ta tự qua!” Lâm Hải cười nói.

Mục Doanh Doanh nói ra một chỗ, Lâm Hải tắt điện thoại, lái xe tiến tới.

Mà bên Mục Doanh Doanh kia, vừa tắt điện thoại, mẫu thân của Mục Doanh Doanh lập tức liền nở nụ cười lôi kéo tay của Mục Doanh Doanh.

“Doanh Doanh, hắn đáp ứng?” Triệu Nguyệt Linh một mặt mừng rỡ hỏi.

“Ừ.” Sắc mặt Mục Doanh Doanh mang theo đỏ bừng, gật gật

đầu.

“Ha ha, tốt, tốt a! Ta liền đi an bài!” Mục Kim Vũ cũng là một mặt vui mừng, hứng thú bừng bừng đi ra ngoài.

Nhìn phụ mẫu cao hứng thành cái dạng này, Mục Doanh Doanh muốn nói lại thôi.

“Thế nào, bảo bối khuê nữ của ta, ngươi muốn nói cái gì?” Triệu Nguyệt Linh cười hỏi.

“Mụ, ta với Lâm Hải, thật không phải là bạn bè trai gái.”

Triệu Nguyệt Linh nghe xong, đem tay nhỏ của Mục Doanh Doanh hất ra, liếc trắng nàng ta một chút.

“Cũng tới lúc này, còn muốn lừa gạt mụ mụ? Lâm Hải người ta ngày ấy, thế nhưng là ở ngay trước mặt nhiều người như vậy nói, bạn trai ngươi là hắn, cái này còn có thể là giả sao?”

“Lại nói, nếu như không phải là bạn trai ngươi, hắn sẽ vì ngươi mà ở trước mặt mọi người đắc tội với Ngô Đức sao? Ngươi có biết Ngô gia ở phía sau Ngô Đức, đáng sợ đến cỡ nào không?”

Mục Doanh Doanh nghe Triệu Nguyệt Linh tự cho là đúng tại chỗ này phân tích, tâm lý không còn gì để nói.

“Mụ, thật không phải như ngươi nghĩ, Lâm Hải là bởi vì nợ ta một món nợ ân tình, mới giúp ta.”

“ Được, ngươi đừng nói nữa, coi như thật không phải là bạn trai ngươi, ta nhìn a, hắn đối với ngươi cũng có ý tứ kia, mụ nói với ngươi, cha ngươi thế nhưng là đã sai người nghe ngóng, cái Lâm Hải này thế nhưng là không tồi a, nếu ngươi có thể cùng hắn ở bên trên bằng hữu, toàn gia chúng ta đều phải đi theo được nhờ.”

"Ai nha, Mụ ~" Mục Doanh Doanh gấp thẳng dậm chân, thật sự là im lặng.

"Tốt, đừng nói nữa, chúng ta nhanh đi qua đi, thấy Lâm Hải, ngươi cần phải đối với người ta nhiệt tình một chút, có biết không..."

Triệu Nguyệt Linh một bên dặn dò, một bên lôi kéo Mục Doanh Doanh lên trên xe hơi.

Khách sạn Vạn Hào, là một nhà khách sạn cấp năm sao, cũng là sản nghiệp dưới cờ tập đoàn mục thị, tại Tây thành Yến Kinh, cũng tính toán là có chút danh tiếng.

Lâm Hải vừa đem xe ngừng xong, chỉ thấy ở cửa khách sạn, có một nữ hài mặc váy đầm màu trắng, dáng người cao gầy, khuôn mặt tú lệ, tràn ngập khí tức thanh xuân đi tới.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, liếc một chút liền nhận ra, chính là Mục Doanh Doanh, đoán chừng là đến cửa đón chính mình.

"Mục tiểu thư." Lâm Hải đi qua, cười lên tiếng kêu gọi.

Mục Doanh Doanh thấy Lâm Hải, không biết vì sao, sắc mặt đột nhiên đỏ lên, nhăn nhó mở miệng.

"Lâm tiên sinh, ngươi gọi ta Doanh Doanh là được."

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó cười cười, cũng cảm giác xưng hô tiên sinh tiểu thư như vậy, tựa hồ có chút khó chịu.

"Tốt, Doanh Doanh! Ngươi cũng đừng gọi ta là Lâm tiên sinh, bảo Lâm Hải ta đi."

"Ừm!" Mục Doanh Doanh gật đầu đáp ứng một tiếng, "Cha mẹ ta bọn họ cũng đang chờ ở bên trên đâu, chúng ta đi qua đi."

"Tốt!" Lâm Hải cười cười, theo Mục Doanh Doanh hướng phía khách sạn đi đến.

“Ừm.” Mới vừa đi tới cửa khách sạn, cước bộ của Lâm Hải đột nhiên dừng lại, nhất thời cảm giác như có gai ở sau lưng, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại!

Chương 835: Xem con rể

Lâm Hải quay đầu lại, chỉ thấy cách đó không xa, một người nam tử trung niên mặc y phục võ giả màu đen, giữ lại hai phiến râu cá trê, nhãn thần sắc bén như kiếm, đang hướng phía chính mình trông lại.

Ánh mắt hai người va chạm trên không trung, nhất thời kích thích một đạo hoa hỏa, trong lòng đồng thời không khỏi chấn động!

“Cao thủ!” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, nam tử trung niên này có thực lực hùng hậu, không thể khinh thường, tựa hồ so với chính mình còn phải mạnh hơn một bậc.

Đang lúc cảm giác kinh ngạc, không biết người này vì sao lại để mắt tới chính mình, đã thấy thân ảnh của tên nam tử này lóe lên một cái rồi biến mất, đã biến mất tại giữa tầm mắt của Lâm Hải.

“Làm sao?” Bên cạnh Mục Doanh Doanh thấy Lâm Hải dừng lại, không khỏi kỳ quái hỏi.

“Không có việc gì, còn tưởng rằng gặp được người quen.” Lâm Hải một mặt cổ quái quay đầu lại, thuận miệng qua loa nói, nhưng trong lòng không khỏi sinh ra một chút bất an.

“ Đi thôi, chúng ta đi vào đi.” Nam tử trung niên là ai, có mục đích gì, trong lòng Lâm Hải tuy nghi hoặc, nhưng nhất thời cũng vô pháp xác định, đành phải trước theo Mục Doanh Doanh tiến vào khách sạn, đi vào một cái gian phòng rộng rãi hào hoa.

Mục Doanh Doanh đột nhiên dừng lại, mang theo một mặt áy náy cùng bất đắc dĩ nhìn về phía Lâm Hải, muốn nói lại thôi.

“Thế nào, Doanh Doanh?” Lâm Hải cười nói, hắn cảm giác biểu lộ của Mục Doanh Doanh, tựa hồ là lạ.

“Lâm Hải, đợi lát nữa đi vào, nếu có cái gì để ngươi mất hứng, ngươi xem ở trên mặt mũi của ta, khoan thứ nhiều hơn một chút, cha mẹ ta bọn họ, bọn họ đem ngươi trở thành bạn trai của ta.”

Mục Doanh Doanh nói xong, khuôn mặt nhỏ nhất thời đỏ bừng, thẹn thùng cúi đầu, trong lòng không khỏi gấp gáp một trận.

“A?” Lâm Hải cũng lập tức ngốc, đứng tại cửa ra vào có chút mộng bức, một mặt xấu hổ gãi gãi đầu.

“Này, này cùng bọn họ nói rõ ràng, không phải là được sao?”

Mục Doanh Doanh nghe Lâm Hải nói như thế, không biết vì sao, trong lòng dâng lên một chút mất mác, kìm lòng không được dùng ánh mắtu oán, nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ta đã sớm nói, bọn họ không tin, nhưng bây giờ, ai nha, ngươi đi vào liền biết rõ.” Nói xong, Mục Doanh Doanh đưa tay, đem cửa phòng đẩy ra.

Lâm Hải vội vàng thay đổi một bộ vẻ mặt vui cười, chuẩn bị cho phụ mẫu Mục Doanh Doanh lời chào hỏi, dù sao cũng là trưởng bối, lễ phép vẫn là phải có.

Thế nhưng là, chờ Lâm Hải hướng phía bên trong nhìn lại, lời nói đến một bên miệng, nhất thời sinh sinh bị nghẹn trở về, liền ngốc tại chỗ.

“Làm sao lại nhiều người như vậy?” Lâm Hải một mặt mộng bức đứng tại bên trong này, chỉ thấy trong phòng, ngồi đầy nam nam nữ nữ, chừng mười mấy người, giờ phút này tất cả đều mặt mang mỉm cười, dùngánh mắt hiếu kỳ cùng xem kỹ, nhìn chính mình từ trên xuống dưới.

“Ai nha, Tiểu Lâm ngươi tới rồi, mau vào a!” Triệu Nguyệt Linh vội vàng giơ một mặt vui mừng, cười chào đón.

“Doanh Doanh, ngươi nha đầu ngốc này, cũng không biết bảo Tiểu Lâm ngồi a!” Thấy nữ nhi của mình, âm ột mặt bĩu môi không tình nguyện, giống như đầu gỗ đứng tại bên trong này, Triệu Nguyệt Linh nhịn không được oán trách một tiếng, mà chính mình cũng tiến tới lôi kéo cánh tay Lâm Hải, đem Lâm Hải kéo tới bên trên chỗ ngồi.

“Thúc thúc tốt, a di mạnh khỏe!” Lâm Hải cố nặn ra vẻ tươi cười, hướng phía Mục Kim Vũ cùng Triệu Nguyệt Linh gật gật đầu, cả cái phòng đầy người này, hắn chỉ biết hai người bọn họ.

“Ngươi tốt, Tiểu Lâm!” Mục Kim Vũ vội vàng đứng lên, một mặt mỉm cười, có chút câu nệ hướng phía Lâm Hải hơi hơi khom người, không dám khinh thường chút nào.

Những ngày gần đây, đi qua nhiều mặt nghe ngóng, ông ta thế nhưng biết rõ Lâm Hải, là một cái tồn tại đáng sợ cỡ nào, phóng mắt khắp toàn bộ xã hội thượng lưu ở Yến Kinh, nhấc lên tên tuổi của Lâm Hải, trong lòng đều run sợ, không rét mà run.

Một cái nhân vật ngưu bức tới trời dạng này, ông ta cũng không dám bởi vì Lâm Hải có quan hệ cùng nữ nhi, mà có chút chậm trễ nào, huống chi bên trong tâm ông ta, cũng không cho rằng Lâm Hải thật sự là bạn trai của nữ nhi, nếu không phải Triệu Nguyệt Linh ép buộc, đánh chết ông ta cũng không dám an bài như vậy.

“Tiểu Lâm a, ta giới thiệu cho ngươi một chút!” Triệu Nguyệt Linh là nhất giới nữ lưu, liền không có nhiều cố kỵ như Mục Kim Vũ, mười phần nhiệt tình bắt đầu giới thiệu những người kháctở bên trong phòng cho Lâm Hải.

“ Đây là thất đại cô của Doanh Doanh!”

“ Đây là bát đại di của Doanh Doanh!”

…

Triệu Nguyệt Linh giới thiệu từng người từng người cho Lâm Hải, mỗi khi giới thiệu một cái, Lâm Hải đều mang nụ cười hạ thấp người, nhưng trong lòng không còn gì để nói, rốt cuộc minh bạch Mục Doanh Doanh vì cái gì lúc tại cửa ra vào, lại bảo mình khoan thứ nhiều hơn.

“Cái này không phải là ăn cơm a, căn bản chính là hiện trường xem con rể a.” Lâm Hải cười khổ, vụng trộm hướng phía Mục Doanh Doanh ở bên cạnh nhìn lại, đã thấy Mục Doanh Doanh đem đầu chôn thật sâu vào trong ngực, thần thái ngượng ngùng, xấu hổ mặt cũng hồng.

Bữa cơm này, Lâm Hải ăn gọi là một cái dày vò a, trong bữa tiệc, nhóm thất đại cô bát đại di của Mục Doanh Doanh, ngươi một câu ta một câu, hỏi cái này hỏi cái kia, thậm chí đem tám đời tổ tông của Lâm Hải cũng hỏi thăm một lần, khiến cho Lâm Hải vô cùng chật vật.

Thật vất vả cơm nước mới xong xuôi, Lâm Hải giống như đào mệnh chạy ra khỏi khách sạn, kết quả đến cửa khách sạn, lại bị Triệu Nguyệt Linh cản lại, lấy lý do Mục Doanh Doanh mấy ngày liền chỉ trạch ở bên trong nhà, để Lâm Hải mang theo nàng ta ra đi vòng vòng, đem nữ nhi của mình giao cho Lâm Hải.

Thẳng đến khi nhìn Mục Doanh Doanh với vẻ mặt bất đắc dĩ leo lên xeLâm Hải, Triệu Nguyệt Linh mới một mặt vui mừng, lôi kéo Mục Kim Vũ đắc ý rời đi.

“Bà Triệu a, ngươi cứ như vậy đem nữ nhi đẩy ra phía ngoài, ngươi cũng yên tâm a?” Trên xe, Mục Kim Vũ một mặt lo lắng nói

nói.

Triệu Nguyệt Linh than nhẹ một tiếng, nghiêng mắt liếc nhìn Mục Kim Vũ một chút, trên mặt lộ ra một vui vẻ.

“Ta cái này không phải cũng là vì hạnh phúc của nữ nhi sao? Ta cùng ngươi nói, nữ nhân chúng ta so với đàn ông các ngươi nhìn người muốn chuẩn hơn nhiều, cái Tiểu Lâm này, là cái chính nhân quân tử, từ lời nói cử chỉ của hắn liền có thể nhìn ra được, lại nói, nếu hắn thật có cái ý đồ xấu gì đối với con gái chúng ta, còn cần chờ tới ngày hôm nay sao?”

“Nhưng sự tình hôm nay, có phải có chút quá mạo hiểm hay không? Ngươi cũng biết thân phận của Tiểu Lâm, vạn nhất Tiểu Lâm tức giận...”

“Ta cũng chẳng còn cách nào khác, tuy ta cũng biết, Tiểu Lâm cùng con gái chúng ta không phải làquan hệ bạn bè trai gái, nhưng tổng không thể nhìn đứa bé tốt như Tiểu Lâm, bị nữ hài khác kéo chạy đi.Tính cách của con gái chúng ta, ngươi cũng biết, để cho nàng ta chủ động xuất kích là không thể nào, ta cái người làm mẹ này còn không giúp nó, thì người nào đến giúp nó?”

“Dù sao hôm nay thất đại cô bát đại di, tất cả đều đã ra trận, làm thành như vậy, ở giữa Tiểu Lâm cùng con gái chúng ta, tự nhiên là sẽ thêm ra một tia mập mờ, con gái chúng ta lại lớn lên xinh đẹp như vậy, hơi nỗ lực một chút, cố gắng là được.”

“Ngươi nha ngươi nha, thật là có thể tính kế, liền cả nữ nhi của mình cũng tính kế vào.” Mục Kim Vũ ở bên cạnh nghe, lắc đầu im lặng một trận.

“Nếu ta không có tính kế, chúng ta có thể có sản nghiệp hôm nay sao? Nói không chừng còn tại nông thôn ăn đất đây.” Triệu Nguyệt Linh một mặt vui vẻ.

“Lâm Hải, sự tình hôm nay, thật có lỗi a.”

Trên xeLâm Hải, Mục Doanh Doanh một mặt vô cùng xấu hổ, cúi đầu ngượng ngùng nói.

“Không có việc gì, việc này cũng không trách ngươi, ta có thể hiểu được.” Lâm Hải bất đắc dĩ cười khổ, Mục Doanh Doanh là cô gái ngoan ngoãn điển hình, lời nói của phụ mẫu, nàng ta căn bản không dám không nghe.

“Nếu không, ngươi cho ta xuống ở ngay tại phía trước là được.” Lâm Hải nói như thế, trong lòng mục Doanh Doanh càng thêm băn khoăn.

“ Được, diễn kịch diễn cho tốt đi, chúng ta tìm một chỗ chơi, chờ ngươi trở về, cũng tiện giao phó với cha mẹ ngươi!”

“Ngươi biết rõ gần đây, có cái địa phương gì chơi vui không?” Lâm Hải hỏi.

“Chân núi ngoại ô phía Tây, có cái sơn trang, rất không tệ, hơn nữa vừa mới khai trương, không có nhiều người, khá là thanh tịnh.” Mục Doanh Doanh do dự một chút, mở miệng nói nói.

“Vậy thì tốt, mình liền đi chỗ này!”

Lâm Hải thiết lập xong hướng dẫn, xe một đường hướng ngoại ô phía Tây mà đi, rất nhanh liền ra khỏi khu vực thành thị, tiến vào đường núi thanh tịnh không người.

“Ừm.” Lâm Hải đang lái xe, đột nhiên từ kính chiếu hậu, tựa hồ nhìn thấy một cái bóng đen, chợt lóe lên.

Không đợi Lâm Hải kịp phản ứng, đột nhiên bịch một tiếng, có vật nặng nện ở trên mui xe!

Chương 836: Ngươi, đáng giá để ta rút kiếm!

“A!” Thình lình xảy ra tiếng vang, cùng thân xe lắc lư, để Mục Doanh Doanh không biết xảy ra chuyện gì, nhịn không được rít lên một tiếng.

Lâm Hải nhướng mày, vội vàng thắng gấp, xe dừng lại, chỉ thấy một cái thân ảnh màu đen, từ trên mui xe, hướng phía trước nhảy xuóng, thân thể trên không trung xoay chuyển một cái, an ổn chạm đất, đứng tại giữa lộ, ngăn lại đường đi của Lâm Hải.

“Là gã?”Ánh mắt Lâm Hải nhíu lại, đã nhận ra, người trước mặt, chính là cái người võ giả mặcáo đen, gặp được tại cửa khách sạn kia , giờ phút này hai mắt gãsắc bén như kiếm, lạnh lùng nhìn lấy chính mình.

“Ngồi tại bên trong xe, đừng đi ra!” Trong lòng Lâm Hải xiết chặt, đối với Mục Doanh Doanh ở bên cạnh giao phó một câu, liền đẩy cửa xe đi ra, cách địa phương của nam tử áo đen xa khoảng năm, sáu mét, thì dừng lại.

Nam tử trung niên nhíu mày, trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, ngạo nghễ mở miệng.

“Ngươi chính là Lâm Hải?”

“Không sai!” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, “Ngươi là ai? Vì sao cản đường đi củata!”

Nam tử áo đen gật gật đầu, hai tay ôm ngực, bày làm ra một bộ cao cao tại thượng bộ dáng, cái cằm khẽ nâng, miệt thị thương khung.

“Thanh Thành Kiếm Phái, Lộ Bác Dương!”

“Thanh Thành Kiếm Phái.!” đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, đột nhiên nhớ đến một chuyện.

Thời điểm chính mình ngày đó, khi diệt sát sư đồ Ảnh lão đại, sư phụ của Ảnh lão đại, lão giả kia trước khi chết, tựa hồ có nói một câu, Thanh Thành sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Ngày đó, Lâm Hải vẫn không rõ, Thanh Thành trong miệng lão nói, là có ý gì, thậm chí coi là, Thanh Thành khả năng chính là tên của một người.

Cho tới giờ khắc này, khi cái nam tử áo đen này tự giới thiệu, Lâm Hải mới hoàn toàn tỉnh ngộ, xem ra Thanh Thành trong miệng sư phụ của Ảnh lão đại, tám thành cũng là chỉ Thanh Thành Kiếm Phái trong miệng tên nam tử này!

“Ngươi là đến trả thù?” Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, lạnh lùng nói nói.

“Không sai!” Lông mày Lộ Bác Dương nhướn lên, trên mặt sát cơ lẫm nhiên, “Trương Tiểu Ngũ từng là đệ tử ngoại môn của Thanh Thành Kiếm Phái ta, tuy bởi vì vượt qua giới hạn tuổi tác của đệ tử ngoại môn, phải thoát ly tông môn, nhưng cuối cùng vẫn từng là đệ tử của Thanh Thành ta, ngươi đánh chết lão, thật là khiêu chiến tôn nghiêm củaThanh Thành Kiếm Phái ta, hôm nay ta đặc biệt phụng mệnh đến đây, vì Trương Tiểu Ngũ báo thù, dương uy cho Thanh Thành ta!”

Nói xong, thân ảnh Lộ Bác Dương đột nhiên chớp động một trận, trong nháy mắt tại giữa gã cùng Lâm Hải, lôi ra một chuỗi tàn ảnh dài, đã đến gần bên Lâm Hải, hai ngón tay hơi chụp, hướng phía cái cổ Lâm Hải chộp tới.

Trong lòng Lâm Hải giật mình, tốc độ của Lộ Bác Dương nhanh vô cùng, vậy mà không dưới tốc độ khi hắn thi triển Tật Phong Bộ, cuống quít, một cái nghiêng đầu, tránh thoát một trảo của Lộ Bác Dương, đồng thời thủ chưởng nhô ra, thi triển Phân Cân Thác Cốt Thủ, khóa hướng cổ tay Lộ Bác Dương.

Nào nghĩ đến, Lộ Bác Dương biến chiêu gấp nhanh, cổ tay trầm xuống, vậy mà hướng phía trước ngực Lâm Hải đánh tới.

“Không tốt!” Lâm Hải kinh hãi, nghĩ không ra chiêu thức của Lộ Bác Dương lại tinh diệu như thế, vừa vội lại nhanh, thân thể vội vàng triệt thoái ra phía sau, đồng thời trở tay một cái, cùng thủ chưởng của Lộ Bác Dương, hung hăng đụng vào nhau.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, nhất thời một cỗ khí sóng vô hình nhộn nhạo lên, không khí bốn phía xung quanh quay cuồng một hồi, thân thể Lâm Hải trực tiếp bị lực đạo cực lớn từ thủ chưởng truyền đến, chấn động đến bay ngược ra sau, bay thẳng đến ra xa mười mấy mét, sau khi rơi xuống đất, lại liền lùi lại bốn năm bước, mới dừng hẳn cước bộ, ở khí huyết ngực quay cuồng một trận, khó chịu nói không nên lời.

“Thật mạnh!” Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, sau khi đón đỡ một chưởng này, tâm Lâm Hải dần dần chìm xuống, thực lực của Lộ Bác Dương, so lúc trước hắn tưởng tượng còn cao thâm hơn, thậm chí so với lão quỷ cổ trang mà hắn gặp được tại Ven hồ Thanh Thanh trước đó, cũng không yếu hơn nhiều lắm.

Nếu không phải thực lực của mình, gần đây đột nhiên tăng mạnh, đạt tới Ngưng Chân kỳ đỉnh phong, trong người hình thành đan ảnh, chỉ là một kích này, chính mình liền tuyệt đối không tiếp nổi.

“Xem ra, hôm nay khó tránh khỏi một trận ác chiến!” Khóe mắt Lâm Hải hơi trầm xuống, lộ ra một tia ngưng trọng, sau đó Thiên Nhãn Thần Thông đột nhiên mở ra, hướng phía Lộ Bác Dương nhìn lại.

Chỉ thấy chỗ Đan điền Khí Hải của Lộ Bác Dương, có một tầng ánh sáng màu vàng đất sáng, chiếu lấp lánh, độ dày chừng 0,5 c m, vô cùng ngưng thực, tựa hồ ẩn chứa lực lượng khổng lồ.

“Giả Đan sơ kỳ!” Lâm Hải lập tức liền thấy rõ tu vi của Lộ Bác Dương.

Tuy Ngưng Chân kỳ đỉnh phong cùng Giả Đan sơ kỳ, nói đến chỉ kém khoảng cách một tầng giấy mỏng, nhưng Lâm Hải nhưng biết rõ, chênh lệch thực lực giữa hai cái cảnh giới, lại như khoảng cách vạn trượng, không thể vượt qua.

Tu Tiên giả Ngưng Chân kỳ cường hãn hơn nữa, thì cũng chẳng qua là cường đại hơn người bình thường mà thôi, nhưng Giả Đan kỳ thì lại khác.

Tuy Giả Đan kỳ chỉ là thuộc về bên trong trưởng thành thành Kim Đan, vẫn thuộc về phạm trù phàm nhân, nhưng sơ bộ đã có một số thủ đoạn của Kim Đan kỳ, được xưng là ngụy Nhân Tiên, cùng người tu hành Ngưng Chân kỳ, đã có một loại khác biệt về chất.

Cho dù Lâm Hải tu hành, chính là công pháp cấp Thần Đạo Đức Kinh, chất lượng cùng trình độ ngưng thực chân khí, cùng Ngưng Chân kỳ đỉnh phong bình thường là không thể so sánh nổi, nhưng đối đầu với cường giả Giả Đan cảnh, ai mạnh ai yếu càng có biết, Lâm Hải treo lên trăm phần trăm tinh thần, không chút nào dám xem thường!

Mà Lộ Bác Dương giờ phút này, cũng bị một chưởng bao hàm chân khí của Lâm Hải, chấn động đến rút lui hai, ba bước, ngẩng đầu nhìn lại, thấy Lâm Hải tuy bị một chưởng đánh bay, lại vẫn êm đẹp đứng tại chỗ này, bình yên vô sự, trong lòng không khỏi ngạc nhiên một trận.

“Ngươi thật không đơn giản!” Lông mày Lộ Bác Dương nhíu lại, một mặt ngoài ý muốn nói nói.

Khóe miệng Lâm Hải thì là nhếch lên, trong mắt lấp lóe tinh quang, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi cũng giống vậy!”

“Bất quá, nếu như ngươi cảm thấy chỉ bằng chút thực lực ấy, liền có thể trốn qua một kiếp từ trong tay ta, vậy chỉ có thể nói ngươi quá mức ngây thơ!”

“A. Vậy liền thử nhìn một chút!”

Hai người nói xong, thân thể gần như đồng thời cùng biến mất tại chỗ, hai đường thân ảnh nhanh đến cực hạn, đột nhiên va chạm trên không trung, tiếng vang nặng nề binh binh bang bang một trận, trong chớp mắt công phu, hai người không biết đã giao thủ bao nhiêu chiêu thức.

Đột nhiên, thân ảnh hai người vừa chạm liền tách ra, nhao nhao hướng phía sau bay ngược lại, rơi trên mặt đất, lại đồng thời lùi ngược lại mấy bước, mới dừng hẳn thân hình.

Lộ Bác Dương lần nữa ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Hải lúc, trong mắt tràn ngập ánh mắt thật không thể tin cùng khó có thể tin.

“Không có khả năng!” Sắc mặt Lộ Bác Dương chấn kinh, trong lòng vô cùng kinh hãi.

“Ngươi rõ ràng chỉ là một người tu hành Ngưng Chân kỳ, làm sao có thể ngăn cản được một kích toàn lực của ta mà không chết!”

Lâm Hải vừa mới đón đỡ một kích toàn lực của Lộ Bác Dương, giờ phút này khí huyết trong lồng ngực đang quay cuồng, ngũ tạng lục phủ đều bị chấn động đến cơ hồ lệch vị trí, khó chịunhư là bị hỏa thiêu.

Bất quá trong lòng hắn, lại là một trận kinh hỉ, bởi vì một kích toàn lực của Lộ Bác Dương này, để hắn triệt để thăm dò ra thực lực của Giả Đan sơ kỳ, tuy so với chính mình hiện nay, vẫn là muốn mạnh hơn một điểm, nhưng lại cũng không phải là không cách nào chiến thắng!

“Cái gì gọi là không có khả năng? Nói cho ngươi biết, ở trước mặt ta, hết thảy đều là có khả năng!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên chiến ý vô cùng!

Địch nhân mà trước đó hắn gặp được, không phải là thực lực cao hơn hắn quá nhiều, cũng là kém hắn quá nhiều, dạng đối thủ có thế lực ngang nhau, thậm chí so với chính mình còn hơi cao thêm một bậc giống như Lộ Bác Dương này, thật đúng là chưa từng gặp qua.

Đối thủ khó tìm, chỉ có loại cao thủ cấp bậc như Lộ Bác Dương này, đánh đấu, mới đủ đã nghiền!

Mà Lộ Bác Dương giờ phút này thì là một mặt ngưng trọng, nhìn trong mắt Lâm Hải tràn đầy chiến ý, cuối cùng từ trong nội tâm mới coi trọng hơn cái người trẻ tuổi chỉ là Ngưng Chân kỳ này.

“Xem ra trước đó, ta đã xem nhẹ ngươi, ngươi, đáng giá để ta rút kiếm!”

Nói xong, Lộ Bác Dương đột nhiên tại bên hông quấn một vòng, bang một tiếng, lợi kiếm ra khỏi vỏ, cổ tay Lộ Bác Dương rung lên, nhuyễn kiếm run rẩy, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa.

“Hôm nay, liền để ngươi mở mang kiến thức một chút, Thanh Thành Kiếm Pháp nổi tiếng giang hồ!”

Chương 837: Xác rùa đen không đánh tan được

“Hừ, đang muốn lĩnh giáo!” Lâm Hải cũng không yếu thế, hai tay khẽ vung, Long Nha nơi tay, lạnh lẽo nhìn sang Lộ Bác Dương, vận sức chờ phát động.

Lộ Bác Dương tay kết kiếm quyết, kiếm hoa khẽ múa, dưới chân đạp, một cái Trường Xà Thổ Tín, trên không trung đâm ra một Đạo Quang mang, thẳng đến phía Lâm Hải đâm tới.

Lâm Hải cũng cầm Long Nha, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên thân kiếm, một đường ánh sáng màu vàng đất, như ẩn như hiện, tựa hồ bí mật mang theo lực lượng cường đại, kiếm chưa kịp tới gần thân thể, liền khiến cho hai chân Lâm Hải giống như bị tưới chì, trong lòng áp bách, lại có cỗ cảm giác ngạt thở.

“Có gì đó quái lạ!” Lâm Hải không dám khinh thường, vội vàng chìm lòng tĩnh khí, đem một sợi chân khí ngưng ở ngực, cỗ cảm giác áp bức này, mới biến mất không thấy gì nữa!

Mắt thấy trường kiếm đâm tới, dưới chân Lâm Hải thi triển Tật Phong Bộ, đột nhiên hướng phía bên cạnh cất bước một cái, đồng thời Ảnh Sát Thuật theo sát phía sau, lấy một cái góc độ quỷ dị, trong nháy mắt liền đến sau lưng Lộ Bác Dương, Long Nha mãnh liệt đưa ra!

Một kiếm của Lộ Bác Dương đâm vào không khí, chợt nghe sau đầu sinh phong, cũng không hoảng hốt, thân thể nhướn về trước, người lượn vòng một cái ở giữa không trung, trường kiếm quét ngang, từ trên xuống dưới, xẹt qua lồng ngực Lâm Hải, đồng thời trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Kiếm Vũ Cuồng Sa!”

Trong lúc đó, trên trường kiếm, một đường kiếm khí sắc bén màu vàng, thoát thể mà ra, tại nửa đường liền phóng đại trong nháy mắt, hướng phía Lâm Hải quét ngang mà đến, nhất thời bão cát đầy trời, không thể thấy mọi vật.

Lâm Hải không khỏi kinh hãi, mắt thấy kiếm mang cập thân, Long Nha trong tay hướng lên trên vẩy một cái, bang một tiếng, cùng kiếm mang đụng vào nhau, Lâm Hải đột ngột cảm giác thân thể trầm xuống, giống như Thái Sơn Áp đỉnh, cuống quít lui về phía sau.

Oanh một tiếng, kiếm khí màu vàng đất đánh vào trên vách đá dựng đứng ở ven đường, nhất thời đá vụn bay tán loạn, lưu lại một đường vết kiếm dài hơn một trượng, sâu có thể tới tấc!

“Thật lợi hại!” Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, kiếm pháp của Lộ Bác Dương, không những gấp lại nhanh, hơn nữa trên thân kiếm, tựa hồ còn mang theo một cỗ lực lượng kỳ quái, ảnh hưởng tới thân pháp tốc độ của chính mình, để cho người ta khó lòng phòng bị!

Mà liền tại khe hở đó, Lộ Bác Dương bỗng nhiên hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên vọt lên, người tại nửa đường, trường kiếm trong tay liền vung, nhất thời có vô số đạo kiếm ảnh, đem Lâm Hải bao phủ ở trong đó, tia sáng màu vàng che khuất bầu trời, uy áp như núi!

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, giống như lưới trời đột nhiên rơi xuống, bốn phương tám hướng tất cả đều là mũi kiếm lấp lóe, hướng phía các đại yếu huyệt quanh thân chính mình mà đâm tới, trong lúc nhất thời vậy mà khó phân thật giả.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, không hề hoảng hốt, Long Nha trong tay vung vẩy, lấy tốc độ mà mắt thường không cách nào thấy rõ, cấp tốc hướng phía bầu trời đâm tới, thanh âm đinh đinh đang đang, trong nháy mắt vang lên bên tai không dứt.

Đột nhiên, thân ảnh Lâm Hải quỷ dị biến mất, sau một khắc đã xuất hiện tại giữa không trung, đột nhiên hướng phía một chỗ phương vị bên trong kiếm ảnh đâm tới.

“A.” Một tiếng thở nhẹ từ phía sau kiếm ảnh truyền đến, Lộ Bác Dương hiển nhiên không nghĩ tới, Lâm Hải lại có thể đột phá kiếm pháp bao phủ, trực tiếp tìm tới sơ hở bên trong kiếm pháp của chính mình, hướng phía chính mình đâm tới.

Cánh tay vung lên, trường kiếm mang theo một tầng quang mang, cùng Long Nhacủa Lâm Hải đụng vào nhau, Lâm Hải chợt cảm thấy thân thể trì trệ, bên trong trường kiếm lại có loại khí vô hình nào đó, tựa hồ lập tức đem chính mình giam cầm lại, làm tốc độ của bản thân lập tức trở nên chậm chạp hơn rất nhiều.

“Thật quỷ dị!” Lâm Hải giật mình trong lòng, loại kiếm pháp kỳ quái mà Lộ Bác Dương thi triển này, Lâm Hải còn là lần đầu tiên gặp được, mà lúc này đây, tay của Lộ Bác Dương lật một phen, lại là một kiếm hướng phía chính mình đâm tới.

Lâm Hải vội vàng thi triển tốc độ để tránh né, thân hình nhất động, đã cảm thấy thân thể đột nhiên trở nên nặng nề, phảng phất như trên đùi bị tưới chì, Lâm Hải kinh hãi, lúc này mới phát hiện, trên một kiếm mà Lộ Bác Dương đâm ra này, vậy mà hình thành một tầng ánh sáng màu vàng đất nhàn nhạt thổ tại không trung, đem chính mình bao ở trong đó.

“Nhất định là do tầng ánh sáng màu vàng đất này ảnh hưởng!” Lâm Hải tránh né đồng thời, Long Nha trong tay đâm nhanh, hung hăng đem tầng ánh sáng màu vàng đất này đánh tan, trên không trung phân mảnh, cảm giác thân hình ngừng ngắt của Lâm Hải lập tức biến mất, tránh thoát một kiếm của Lộ Bác Dương, thân thể nhảy lên, cùng Lộ Bác Dương kéo dài khoảng cách.

“Ngươi đây là cái kiếm pháp quỷ dị gì, lại có thể giam cầm hành động?” Lâm Hải nhịn không được, ngạc nhiên hỏi.

Lộ Bác Dương xắn cái kiếm hoa, đem trường kiếm khoác ra sau, ngạo nghễ mở miệng.

“Hừ, Thanh Thành Kiếm Pháp ta, là kiếm pháp thổ hệ, tiến như hậu thổ lồng giam, nhưng khốn cường địch, lui như tảng đá cất giấu, có thể kháng vạn pháp, thanh danh hiển hách, uy chấn giang hồ, ngươi vậy mà không biết?”

“Kiếm pháp thổ hệ?” Lâm Hải sững sờ, sau đó liền hiểu.

Trách không được tầng ánh sáng màu vàng đất kia, lại có thể ảnh hưởng tới hành động của chính mình, nguyên lai là thuộc tính của kiếm pháp đang tác quái.

Lâm Hải vẫn còn là lần đầu tiên gặp được loại công pháp có thuộc tính này, không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ, nhất thời ngứa nghề khó nhịn, Long Nha trong tay vung vẩy, thân ảnh chớp động liên tục, hướng phía Lộ Bác Dương xông qua.

“Lại đến!” Lâm Hải quát khẽ một tiếng, đem Ảnh Sát thuật phát huy đến cực hạn, nhất thời lấy các loại góc độ quỷ dị xảo trá, hướng phía Lộ Bác Dương khởi xướng tiến công mãnh liệt!

Lông mày Lộ Bác Dương nhíu lại, trường kiếm trong tay huy vũ liên tục, ra sức chống đỡ công kích như gió táp mưa rào của Lâm Hải, trong lòng càng trở nên nặng nề.

Tuy trong lòng đã nhiều lần cất cao nhận biết đối với thực lực của Lâm Hải, cũng không nghĩ tới Lâm Hải khi ra tay toàn lực, vậy mà khủng bố như thế.

Chẳng những thân ảnh giống như quỷ mị, xuất quỷ nhập thần, song đao trong tay, càng là quỷ dị xảo trá, luôn luôn đột nhiên đâm tới từ góc độ không tưởng được, vừa nhanh vừa độc, dù là lấy tu vi của Lộ Bác Dương, trong một thời gian cũng là hiểm tượng hoàn sinh, chật vật đến cùng cực.

Nhưng Lộ Bác Dương cũng không hoảng hốt, trường kiếm trong tay đột nhiên tại trước người sau người vạch ra vô số ánh kiếm, nhất thời ánh sáng màu vàng đất lít nha lít nhít, từng tầng từng tầng tốc biến, trong nháy mắt giống như tường đồng vách sắt, đem Lộ Bác Dương hộ ở bên trong.

Keng keng keng keng!

Trong chớp mắt công phu, Long Nha của Lâm Hải, đã không biết đâm rách bao nhiêu lồng ánh sáng, nhưng mà Lộ Bác Dương ở bên trong lại là một mặt không nóng không vội, trường kiếm trong tay không ngừng vung vẩy, một đường lại một đường lồng ánh sáng mới, xuất hiện lần nữa, đem gã hộ kín không kẽ hở.

“Ta dựa vào, cái này mẹ nó quả thực chính là cái xác rùa đen không đánh tan được a!”

Công kích nhanh như cơn gió mạnh như mưa rào của Lâm Hải qua đi, lại bất đắc dĩ phát hiện, lồng ánh sáng màu vàng trước người Lộ Bác Dương, chẳng những không có giảm bớt, ngược lại còn đang tăng thêm, nhất thời trong lòng không còn gì để nói.

Mà Lộ Bác Dương thấy thế, thì là một trận đắc ý, mặt lộ vẻ cười lạnh.

“Ta đã sớm nói, Thanh Thành Kiếm Pháp ta, chính là kiếm pháp Thổ hệ, lực phòng ngự ngạo tuyệt giang hồ, coi như đứng tại chỗ này không hoàn thủ, để ngươi đánh một ngày một đêm, ngươi cũng đừng hòng làm tổn thương ta mảy may, chờ thời điểm ngươi chân khí hao hết, cũng sẽ là thời điểm ngươi mất mạng!”

“Hơn nữa, dưới Thanh Thành Kiếm Pháp ta bao phủ, có thể cải biến trọng lực từ trường, ảnh hưởng tới tốc độ thân pháp, giam cầm thân thể của ngươi, coi như ngươi muốn muốn chạy trốn, cũng tuyệt đối không thể, cho nên, hôm nay ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!”

“Chết bà nội ngươi!” Trong lòng Lâm Hải tức giận quát một tiếng, tốc độ công kích trong tay lần nữa tăng tốc, thế nhưng là Lộ Bác Dương lại là một bộ dáng chậm rãi, trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng, khua tay vung trường kiếm, đem phòng ngự quanh thân phòng thủ kiên cố!

“Em gái ngươi!” Lâm Hải nhất thời cảm thấy một trận khó giải quyết, thật đúng là như Lộ Bác Dương nói, cái mai rùa đen này, thật đúng là vô pháp đánh vỡ, cứ như vậy, Lộ Bác Dương không thể nghi ngờ đã đứng ở thế bất bại, một lúc sau, ở vào địa vịbất lợi, chính là mình.

“Lâm Hải, không cần làm vô vị giãy dụa, lấy thực lực của ngươi, là không công phá được phòng ngự của ta, ta khuyên ngươi vẫn là tranh thủ thời gian đầu hàng, ta niệm ngươi là nhân tài, có thể tạm thời tha cho ngươi khỏi chết, dẫn ngươi đi gặp Thiếu chủ, Thiếu chủ Thanh Thành ta quý nhân tài, có lẽ có thể tha cho ngươi một mệnh!”

“Công phá không được phòng ngự của ngươi?” Trong mắt Lâm Hải bỗng nhiên lóe lên linh quang, khóe miệng hơi vểnh, lộ ra một nụ cười cổ quái, để Lộ Bác Dương không khỏi sững sờ, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia dự cảm bất thường.

Đúng lúc này, tốc độ công kích của Lâm Hải bỗng nhiên lần nữa tăng tốc, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Mở to hai mắt nhìn rõ, nhìn ca ca phá xác rùa đen của ngươi như thế nào!”

Chương 838: Hương tiêu ngọc tổn

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Lộ Bác Dương lập tức kinh hãi, không biết Lâm Hải có thủ đoạn gì, có thể phá mất phòng ngự của chính mình, ở giữacuống quít, trường kiếm trong tay vung vẩy càng nhanh, ánh sáng màu vàng đất, nhất thời lại nồng hậu dày đặc thêm mấy phần.

Thế nhưng là, chờ nửa ngày, Lộ Bác Dương lại phát hiện, Lâm Hải vẫn là dùng hai thanh đao nhọn trong tay, không ngừng công kích tới như gió táp mưa rào, cùng lúc trước cũng giống như nhau, tâm treo cao nhất thời buông ra, khóe miệng hơi nhếch, lộ ra một tia cười lạnh.

“Cố lộng huyền hư!”

Nhưng mà, lời của Lộ Bác Dương mới vừa ra khỏi miệng, đột nhiên một tiếng rồng gầm, vang vọng chân trời, tầng mây trên bầu trời đột nhiên lăn lộn, Nhật Nguyệt Vô Quang, một cái bóng đen cực lớn, bao phủ khắp nơi!

“Ha ha, thành công!” Lâm Hải mắt lộ tinh quang, một mặt vui mừng!

Đặc hiệu ẩn tàng của Long Nha, Long Ngâm, rốt cục đã phát động!

Kỳ thực Lâm Hải trước đó, trong lòng liền đã đại khái đoán chừng, Long Nha trong tay mình, đã hướng Lộ Bác Dương phát ra gần ngàn lần công kích, mà xác suất phát động Long Ngâm, chính là một phần ngàn.

Nếu như vận khí của mình không phải quá nát mà nói, trong gần nghìn lần công kích, hẳn là có tỷ lệ rất lớn, phát động một lần đặc hiệu ẩn tàng của Long Nha.

Bây giờ, Long Ngâm quả nhiên bị phát động, mà một khi Long Ngâm phát động, coi như xác rùa đen của Lộ Bác Dương có cứng rắn hơn, cũng quả quyết tuyệt đối không thể ngăn cản được một kích của Thần Long!

Đồng thời với lúc Lâm Hải mừng rỡ, trong lòng Lộ Bác Dương lại là rung mạnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, sau đó thật không thể tin phát hiện, một đầu Thần Long trong truyền thuyết, vậy mà đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, nhất thời để gã trợn mắt há hốc mồm, có loại cảm giác cực kỳ không chân thật.

Không đợi gã làm ra phản ứng gì, Thần Long đột nhiên mở miệng lớn ra, rít lên một tiếng, đột nhiên hướng phía gã xông tới, Long Trảo giống như núi nhỏ, hung hăng chộp vào phía trên lồng ánh sáng màu vàng đất như tường đồng vách sắt kia.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, từng đường từng đường ánh sáng màu vàng đất không thể phá vỡ, trong nháy mắt liền sụp đổ, một cỗ sóng xung kích vô cùng mãnh liệt, hướng bốn phía điên cuồng lăn lộn, trong lúc nhất thời thanh thế to lớn, đá vụn bay tán loạn, cây cối khoảng cái chén ăn cơm nơi ven đường, càng là trực tiếp bị nhổ tận gốc, giống như bão qua khe hở, một mảnh hỗn độn.

Phốc!

Lộ Bác Dương phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ thân thể như là diều đứt dây, bay ngược về phía sau.

Thân thể của Lâm Hải, cũng bị dư ba đột nhiên nhấc lên, vội vàng vận chuyển chân khí chống cự, dưới chân trượt ra xa mấy chục thước, thẳng tắp đâm vào trên vách núi đá, mới dừng lại.

“Thật mạnh!” Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, tuy đây cũng không phải là lần thứ nhất hắn phát động Long Ngâm, nhưng cùng lần trước so sánh, uy lực lần này, tựa hồ phải mạnh mẽ hơn nhiều!

“Chẳng lẽ nói, uy lực của cái Long Ngâm này, vậy mà đang tăng trưởng theo thực lực của bản thân mình?” Lâm Hải không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vã ngẩng đầu, hướng phía Lộ Bác Dương té ra xa nhìn lại, nhưng vừa nhìn xuống, đồng tử Lâm Hải không khỏi rụt lại một hồi!

“Vậy mà không chết!!!”

Chỉ thấy Lộ Bác Dương thất tha thất thểu từ dưới đất bò dậy, lại là phun ra một ngụm máu tươi, sau đó mặt mũi tràn đầy hoảng sợ liếc nhìn Lâm Hải một chút, thân ảnh lên xuống mấy cái, hướng về phương xa chạy thục mạng.

“Muốn chạy? Nào dễ dàng như vậy!”

Thực lực của cái Lộ Bác Dương này, quả thực cường hãn, liền phát động Long Ngâm, cũng đều không có đòi được mạng của gã, lưu gã lại tuyệt đối là một đại uy hiếp, Lâm Hải cũng không muốn cứ như vậy mà thả hổ về rừng!

Thi triển Tật Phong Bộ, Lâm Hải liền hướng phía Lộ Bác Dương đuổi theo, thế nhưng là vừa chạy hai bước, cước bộ của Lâm Hải lại đột nhiên dừng lại, sau đó một mặt hoảng sợ hướng phía xe của mình nhìn lại!

“Doanh Doanh!”

Lâm Hải không khỏi quá sợ hãi, toàn thân trong nháy mắt bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm!

Chỉ thấy xe của mình, bị cỗ sóng xung kích mãnh liệt lúc trước kia, lật lăn ra ngoài xa, đã xoay bốn vòng trên trời, rồi còn đập xuống đất, mà Mục Doanh Doanh vẫn còn tại bên trong xe!

Lâm Hải nào còn có dư ý nghĩ để truy kích Lộ Bác Dương, một cái lắc mình liền đến trước mặt xe, thất kinh hướng phía bên trong xe nhìn lại, chỉ thấy mặt mũi Mục Doanh Doanh tràn đầy máu tươi, thân thể hướng xuống, mang theo một bộ dáng hoảng sợ, đã chết đi!

“Doanh Doanh, Doanh Doanh!!!”

Đầu Lâm Hải ông một tiếng, như gặp phải trọng kích, vội vàng mãnh mẽ vươn tay, đem cửa xe trực tiếp giật xuống, đem Mục Doanh Doanh từ trong xe ôm ra.

“Doanh Doanh, ngươi đừng chết, ngươi đừng chết a!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời bị vô tận hoảng sợ cùng bi thương quanh quẩn, ôm thân thể mềm mại đã bắt đầu rét run của Mục Doanh Doanh, run rẩy không ngừng!

“ Đúng, Kim Châm Độ Hồn!” Thân thể Lâm Hải bỗng nhiên run lên, trong mắt lóe lên một chút hi vọng, từ bên trong y phục run rẩy đem bao châm móc ra.

Vừa mới chuẩn bị thi triển Kim Châm Độ Hồn, đột nhiên, một đường âm thanh mang theo ai thán thương cảm nồng đậm, từsau lưng Lâm Hải vang lên.

Thân thể Lâm Hải đột nhiên run lên, kim châm treo giữa không trung, vô cùng gian nan quay đầu lại, đã thấy Mục Doanh Doanh một mặt nước mắt, thâm tình chậm rãi đứng ở phía sau, đang vô cùng nhu tình nhìn lấy chính mình.

Chỉ bất quá, trên cái cổ trắng nõn như thiên nga của nàng ta, giờ phút này lại phủ lấy một thanh xiềng xích màu đen thô to, đầu kia của xiềng xích, đang bị giữ tại bên trong tay của một cái Sứ Giả Câu Hồn toàn thân màu đen!

“Doanh Doanh!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời dâng lên vô tận tuyệt vọng, hồn phách đã ly thể, bị Tỏa Hồn Liên khóa lại, mặcy thuật của hắn có thông thần hơn, cũng vô lực xoay trời.

Nhớ tới cái nữ hài khéo hiểu lòng người, dịu dàng thiện lương, lần đầu quen biết liền đã toàn lực trợ giúp chính mình, cứ như vậy mà hương tiêu ngọc tổn, ngộ thương tại bên trong tay của mình, tim Lâm Hải nhất thời như bị đao cắt, lần thứ nhất bình sinh cảm nhận được loại cảm giác đau đến không muốn sống kia.

“Doanh Doanh, thật xin lỗi, thật xin lỗi, đều là ta hại ngươi a!” Lâm Hải tự trách nắm lấy tóc, ngồi xổm người xuống, trong lòng tràn ngập vô tận áy náy cùng ảo não, nước mắt không khống chế được mà chảy xuống.

“Lâm Hải, ngươi đừng như vậy, có khả năng, đây là số mệnh đi.” Mục Doanh Doanh ngồi xổm người xuống, ôn nhu an ủi nói.

Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, một phát bắt được tay nhỏ rét lạnh của Mục Doanh Doanh, nước mắt rơi như mưa.

“Doanh Doanh, ta sẽ cứu sống ngươi, ta nhất định sẽ cứu sống ngươi!”

Mục Doanh Doanh buồn bã cười một tiếng, lắc đầu.

“ Đừng ngốc, người chết không thể sống lại, đây chính là Thiên địa Pháp Tắc, ngươi không cần quá mức bi thương, ta biết rõ ngươi không phải là cố ý, ta cũng không trách ngươi.”

“Thế nhưng, ta trách chính ta, ta hận chết chính ta!”

Mục Doanh Doanh nhìn Lâm Hải, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một nỗi buồn nồng đậm, đem tay nhỏ từ trong tay Lâm Hải rút về, chậm rãi đứng dậy.

“Lâm Hải, ngươi biết không? Kỳ thực tại lần thứ nhất khi thấy ngươi, ta liền thích ngươi thật sâu, có lẽ đây chính là cái gọi là nhất kiến chung tình đi, chỉ là thời điểm còn sống, ta căn bản không dám nói với ngươi.”

“Bây giờ, chúng ta đã âm dương tương cách, sau này không gặp lại, ta rốt cục có dũng khí hướng ngươi thổ lộ, chỉ là ta không biết, ngươi sẽ tiếp nhận ta sao?”

Lâm Hải một mặt bi thương, chậm rãi đứng dậy, nhìn Mục Doanh Doanh, chậm rãi mở miệng.

“Ta...”

Thế nhưng Lâm Hải, mới chỉ nói ra một chữ, đã thấy hồn phách của Mục Doanh Doanh, bị Sứ Giả Câu Hồn lôi kéo, bay ra xa hơn trăm mét, mấy cái tốc biến, đã biến mất vô tung không còn tăm hơi, chỉ còn lại có một vẻ mặt vui cười thê mỹ, tại bên trong đầu của Lâm Hải, quanh quẩn thật lâu!

Chương 839: Ta nhất định phải cứu sống ngươi

Mục Doanh Doanh tử vong, tại dưới ngành đặc biệt nhúng tay, cuối cùng bị định thành tai nạn giao thông ngoài ý muốn.

Khi Lâm Hải đem thi thể của Mục Doanh Doanh, giao đến trước mặt Mục Kim Vũ cùng Triệu Nguyệt Linh, hai người liền hôn mê tại chỗ, sau khi tỉnh lại, Triệu Nguyệt Linh như là người phát điên, đối với Lâm Hải vừa bắt vừa đánh, khóc đến hôn thiên ám địa.

Lâm Hải mang theo tự trách thật sâu, không nhúc nhích, yên lặng thừa nhận, đau đớn trên thân thể, còn kém rất rất xa tự trách cùng áy náy ở trong lòng.

Cuối cùng, vẫn là Mục Kim Vũ lau khô nước mắt, đem Triệu Nguyệt Linh đã mất khống chế giữ chặt lại.

“Lâm tiên sinh, ngươi... Về đi!” Mục Kim Vũ vốn còn nghĩ nói cái gì đó, nhưng trong lúc nhất thời, nỗi buồn dậy lên, cuối cùng lại cái gì cũng không nói nên lời, đành phải hướng phía Lâm Hải hạ lệnh trục khách.

Lâm Hải tràn đầy bi thương, hướng phía Mục Kim Vũ cùng Triệu Nguyệt Linh khom người bái thật sâu.

“Thúc thúc, a di, các ngươi yên tâm, Lâm Hải ta thề, nhất định sẽ đem Doanh Doanh cứu sống!”

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên quay người, trong lòng hung ác, nhanh chân rời đi!

Đánh cái xe, Lâm Hải về đến nhà, một đầu cắm vào trên giường, trong lòng lần nữa bị vô tận bi thương cùng tự trách chiếm cứ.

Đã lớn như vậy đến nay, Lâm Hải còn là lần đầu tiên, nhìn bằng hữu của mình tại bên cạnh mình mà tử vong, loại lo lắng đau đớn kia, quả thực vô pháp nói nên lời.

Nhất là, Mục Doanh Doanh còn là một cô gái thiện lương đáng yêu như vậy, lại còn là gián tiếp chết tại bên trong tay mình, cái này khiến nội tâm Lâm Hải, tràn ngập vô tận áy náy, phảng phất chính mình là hung thủ giết người!

Khuôn mặt thê mỹ của Mục Doanh Doanh lúc rời đi, lần nữa quanh quẩn tại trong lòng Lâm Hải, Lâm Hải đột nhiên ngồi dậy.

“Doanh Doanh, mặc kệ bỏ ra cái giá gì, ta nhất định phải cứu sống ngươi!”

Lâm Hải cầm điện thoại di động lên, vội vàng tìm tới Weachat của Sở Lâm Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, như thế nào mới có thể để cho người ta khởi tử hoàn sinh?

Lâm Hải phát xong tin tức, con mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, gấp gáp chờ đợi Sở Lâm Nhi hồi phục.

Sở Lâm Nhi: Phi, còn không biết xấu hổ hỏi ta! Ngươi không phải biết Kim Châm Độ Hồn sao? Không chỉ một lần làm người xấu phá hư chuyện tốt nhà người ta đâu, hừ hừ! (phía sau là một cái biểu lộ hừ hừ)

Nếu là thường ngày, Lâm Hải chắc chắn mượn cơ hội đùa giỡn Sở Lâm Nhi một phen, thế nhưng là bây giờ, nào có cái tâm tình này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hồn phách đã bị khóa đi, dùng Kim Châm Độ

Hồn đã muộn! Ngươi đến cùng có biện pháp nào không, ta đang nói chuyện rất nghiêm túc với ngươi!

Sở Lâm Nhi: Hồn phách bị khóa đi? Này xong, thần tiên đến, cũng không có cách nào! (phía sau là một cái biểu lộ bất đắc dĩ)

Lâm Hải xem xét, đầu nhất thời ông một tiếng, thật nếu như vậy, Mục Doanh Doanh chẳng phải là không thể cứu.

“Không được, Doanh Doanh là bởi vì ta mà chết, ta nhất định phải làm cho nàng ta sống lại!”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ta có người bằng hữu, ngộ thương tại bên trong tay ta, ta nhất định phải cứu sống nàng ta, ngươi nhất định phải giúp ta nghĩ biện pháp, van cầu ngươi!

Sở Lâm Nhi: Không phải ta không giúp ngươi, cái này thật không có cách nào, hồn phách đã bị khóa đi, nói rõ đã lập hồ sơ tại Địa Phủ, người nào cũng không có cách nào, trừ phi...

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Trừ phi cái gì? Ngươi nhanh nói a!

Trong lòng Lâm Hải, nhất thời lại dâng lên hi vọng.

Sở Lâm Nhi: Trừ phi ngươi thật có thể lên làm Diêm Vương, có lẽ mới có khả năng này!

“Làm Diêm Vương?!” Lâm Hải sững sờ, sau đó trong lòng dâng lên ý niệm điên cuồng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, cái Diêm Vương này, ta nguyện ý làm!

Phốc!

Sở Lâm Nhi đang lôi kéo Thường Tú Lệ cùng một cái cô hồn dã quỷ chơi đấu địa chủ, nhìn thấy câu nói này của Lâm Hải, liền kém chút phạm sai lầm.

Sở Lâm Nhi: Ngươi cho rằng làm Diêm Vương, người nào muốn làm liền có thể làm a? Cho dù ngươi nguyện ý. Ta còn chưa nguyện ý đâu!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, không nói đùa nữa, ngươi mau nói cho ta biết, ta đến cùng phải làm thế nào, mới có thể làm lên cái Diêm Vương này!

Sở Lâm Nhi: Lần trước ta đã nói cùng ngươi, trừ phi ngươi có thể làm ra cống hiến to lớn cho Địa Phủ, tại Địa Phủ thu hoạch được ủng hộ cực kỳ lớn, như vậy mới có một phần vạn hi vọng, có thể trở thành Diêm Vương thập nhất điện!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ai nha, ngươi liền trực tiếp nói cùng ta, ta hiện tại nên làm như thế nào đi?

Sở Lâm Nhi: Nếu ta biết rõ, thì chính ta liền đi làm Diêm Vương rồi! Bất quá một điểm đầu tiên, ngươi trước tiên cần phải trở thành người của Địa Phủ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này đơn giản, Đỗ Thiên vẫn lưu chức vịcho ta, ta hiện tại sẽ đi tìm y, tiếp tục làm cái Sứ Giả Câu Hồn kia!

Sở Lâm Nhi: Không phải như ngươi nghĩ, ý ta là, bản thân ngươi, phải tới Địa Phủ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta tới Địa Phủ?

Lâm Hải lập tức mộng, mình ngược lại là muốn đi, nhưng là đi thế a?

Sở Lâm Nhi: đúng, là chân thân của ngươi, nhất định phải trong Địa Phủ mới được!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi nói cho ta biết, làm sao qua!

Sở Lâm Nhi: Có hai loại phương pháp, loại thứ nhất, chính là ngươi lập tức tự sát, tự nhiên có Sứ Giả Câu Hồn, tới khóa ngươi đi!

“Ách...” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, chính mình mà chết, thì cha mẹ làm sao bây giờ, Hinh Nguyệt làm sao bây giờ? Biện pháp này hiển nhiên không được!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Loại thứ hai đâu??

Sở Lâm Nhi: Loại thứ hai, nói cũng là nói không! Cái kia chính là chờ thông đạo giữa Địa Phủ cùng Nhân Gian giới, lần nữa mở ra!

Lâm Hải không khỏi sững sờ, Địa Phủ cùng Nhân Gian giới, không phải một mực thông với nhau sao? Nếu không Sở Lâm Nhi cùng những cái sứ giả Địa Phủ kia, làm sao đến nhân gian. Quỷ hồn ở Nhân Gian giới, lại thế nào qua Địa Phủ?

Sở Lâm Nhi tựa hồ đã sớm đoán được suy nghĩ của Lâm Hải, lại phát tới một cái tin tức.

Sở Lâm Nhi: Chúng ta sở dĩ có thể đi vào nhân gian, người sau khi chết cũng có thể Hồn Quy Địa Phủ, đó là bởi vì Địa Phủ có Thông đạo Luân Hồi đặc biệt, chỉ có âm Ti thân phụ nhiệm vụ câu hồn cùng Quỷ hồn ở nhân gian, mới có thể thông qua. Nếu như người sống cùng Quỷ hồn bình thường, muốn tới lui Địa Phủ cùng nhân gian, làm theo nhất định phải đi qua thông đạo giữa hai giới!

Lâm Hải giờ mới hiểu được tới, nguyên lai Địa Phủ cùng Nhân Gian giới, còn có thông đạo đặc biệt.

Đột nhiên, Trong lòng Lâm Hải nhất động, nếu Địa Tiên giới liền muốn mở ra, vậy Địa Phủ có thể cũng đồng thời mở ra hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ta nhận được tin tức, Địa Tiên giới tại một năm sau, sẽ mở ra lần nữa, không biết Địa Phủ các ngươi, có thể đồng thời mở ra hay không?

Sở Lâm Nhi: Ngươi nói cái gì!!!!! (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Sở Lâm Nhi: Ngươi xác định, Địa Tiên giới một năm sau muốn mở ra...

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hẳn không có sai, mấy cái cao thủ Kim Đan kỳ ở Nhân Gian giới, tất cả đều nói như thế!

Sở Lâm Nhi: Tin tức này, quá là quan trọng, ta nhất định phải về Địa Phủ một chuyến, tự mình hướng phụ vương bẩm báo!

Sở Lâm Nhi: đúng, thuận tiện nói cho ngươi, thông đạo kết nối giữa Địa Phủ cùng nhân gian, là tại Địa Tiên giới!

“Cái gì!” Con mắt Lâm Hải lập tức trợn tròn, vậy dạng này nói, muốn qua Địa Phủ, chẳng là cũng phải chờ tới khi Địa Tiên giới mở ra mới được sao?

“Ai!” Lâm Hải thở dài một tiếng, xem ra trong thời gian ngắn, muốn phục sinh Mục Doanh Doanh, là rất không có khả năng.

Thế nhưng, nếu như chờ đến một năm sau, khi Địa Tiên giới mở ra, Mục Doanh Doanh đoán chừng đã sớm một lần nữa đầu thai làm người, thi thể khẳng định cũng đã sớm hư thối.

Huống chi, coi như mở ra, chính mình lúc nào mới có thể lên làm Diêm Vương, còn không dễ nói.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lại vội vàng phát cái tin tức cho Sở Lâm Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, bằng hữu của ta gọi là Mục Doanh Doanh, ngươi có thể hỗ trợ, trước đừng cho nàng ta đầu thai hay không?

Sở Lâm Nhi: Mục Doanh Doanh, nhân sĩ Yến Kinh, tử vong tại buổi trưa hôm nay. Tốt, đã ghi lại!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: đa tạ Lâm Nhi Công chúa!

“Tiếp đó, vẫn phải tìm một kiện bảo vật có thể bảo trì thi thể không bị thối rữa mới được!”

Giải quyết sự tình không cho hồn phách củaMục Doanh Doanh đầu thai, Lâm Hải lại vội vàng mở quầy giao dịch Thiên Đình ra.

Chương 840: Thất Diệp Thảo

Lâm Hải biên tập một đầu tin tức cầu mua, phát đến bên trong bầy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cầu mua bảo vật có thể bảo trì thi thể phàm nhân không bị thối rữa!

Kết quả, sau khi phát xong, Lâm Hải chờ rất lâu, đám thần tiên đậu bỉ kia từng cái lội nước, căn bản là không có ai để ý tới hắn.

“Ta dựa vào, tình huống như thế nào, sẽ không đều là không có đi?” Lâm Hải lại phát mấy lần, vẫn thấy không có ai để ý đến hắn, không khỏi trong lòng nổi lên nghi hoặc.

“Hỏi Ngộ Không một chút!”

Lâm Hải lại phát một cái tin tức qua cho Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có ở đó hay không?

Ngộ Không: A, ở đây, ở đây, đang ở chỗ đông Hải Long Vương ăn hải sản đâu, hiền đệ tìm lão Tôn ta, có chuyện gì?

“Ách... Cuộc sống tạm bợ trôi qua thật dễ chịu a.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ngươi có biết có bảo vật gì, có thể làm thi thể phàm nhân không bị thối rữa hay không? Tiểu đệ cầu mua tại bên trong bầy, căn bản không ai để ý đến ta a.

Ngộ Không: Bảo trì thi thể phàm nhân không bị thối rữa? Ngươi xác định là phàm nhân?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: đúng a, liền là phàm nhân!

Lâm Hải phát xong tin tức, tâm lập tức nhấc lên, chẳng lẽ phàm nhân có vấn đề gì sao?

Ngộ Không: Ta nói hiền đệ, ngươi có phải pháp lực biến mất quá lâu, lên não bị hồ đồ hay không, bảo trì thi thể phàm nhân không bị thối rữa, thì cần bảo vật gì a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh ý là?

Ngộ Không: Muốn thi thể phàm nhân không bị thối rữa, chỉ cần độ một thanh Tiên khí, bỏ vào miệng người phàm, tự nhiên có thể bảo vệ năm trăm năm không bị thối rữa không bị nát!

“ Độ Tiên khí?” Lâm Hải nhụt chímột trận, mẹ nó, ca ca cũng không phải thần tiên, Tiên khítừ đâu tới a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, tiểu đệ bây giờ có khác gì phàm nhân, không có Tiên khí a, còn có cái biện pháp gì khác sao?

Ngộ Không: Cái này sao, cũng có chút không dễ làm. Thi thể phàm nhân, quá mức yếu ớt, nếu như vận dụng bảo vật của Thiên Đình, đừng nói bảo trì thi thể không bị thối rữa, chỉ sợ trực tiếp bị hào quang mà bảo vật phun toả phá hủy a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy làm sao bây giờ a? Cầu Đại Thánh hỗ trợ nghĩ một chút biện pháp a!

Trong lòng Lâm Hải lập tức gấp, nếu như ngay cả Ngộ Không cũng không có cách, vậy Mục Doanh Doanh chính là không còn cứu, vậy mình há không phải là muốn áy náy cả một đời.

Ngộ Không: Nếu không hiền đệ đi hỏi lão Quan Thái Thượng Lão Quân kia một chút, nhìn xem có cái đan dược gì, có khả năng đạt tới cái hiệu quả này!

“ Đúng a, bảo vật không được, nói không chừng đan dược có thể a!”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: đa tạ Đại Thánh, ta liền đi hỏi một chút.

Kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, Lâm Hải lại vội vàng tìm tới Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, ngươi này có cái đan dược gì, có thể bảo trì thi thể phàm nhân không bị thối rữa sao?

Thái Thượng Lão Quân: Không có!

“Ách...” Lâm Hải không còn gì để nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi có thể giúp ta luyện chế một cái hay không?

Thái Thượng Lão Quân: Không thể!

“Ta dựa vào, cái lão già này! Cự tuyệt quá dứt khoát đi.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, ta thật có việc cần dùng gấp a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta ra gấp mười lần điểm Công đức, có được hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Van cầu ngươi, cứu người như cứu hỏa a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Uy, nói chuyện a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hồng Hài Nhi nói, ngươi là cha của y!

…

Kết quả, mặc kệ Lâm Hải nói cái gì, Thái Thượng Lão Quân cũng không hồi âm, khiến cho Lâm Hải nổi giận một trận.

“Con mẹ nó a, tưởng là trừ ngươi, người khác liền không biết luyện đan sao?”

Lâm Hải lại vội vàng tìm Weachat của Kim Hoa Đồng Tử. Trúc Cơ đan mà chính mình ăn ban đầu, cũng là do Kim Hoa Đồng Tử luyện chế, loại đan dược cho phàm nhân dùng này, tìm Dược đồng so với tìm bản thân Lão Quân còn tốt hơn!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Kim Hoa Đồng Tử, có ở đó hay không? Tìm ngươi có việc gấp!

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, tìm ta có chuyện gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta hiện tại có nhu cầu cấp bách cần một khối đan dược có thể bảo trì cho thi thể phàm nhân không bị thối rữa, ngươi có thể giúp ta luyện chế hay không?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, muốn bảo trì thi thể phàm nhân không bị thối rữa, căn bản không cần đan dược a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta biết, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó, ta không thể độ Tiên khí cho người chết, chỉ có thể sử dụng đan dược, ngươi có thể giúp ta hay không?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, không phải là ta không giúp ngươi, mà là muốn luyện chế loại đan dược này, cần tài liệu cấp quá thấp, chỉ nhân gian mới có, Thiên Đình đã sớm tuyệt tích a.

“Ta dựa vào, ca ca liền ở nhân gian a!”Nhãn tình của Lâm Hải nhất thời sáng lên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ai, vậy liền quá đáng tiếc, nơi nào ở nhân gian có? Tên gọi là gì a?

Lâm Hải tự nhiên không dám nói cho Kim Hoa Đồng Tử biết, sự tình chính mình liền đang ở nhân gian, liền giả trang ra một bộ ngữ khí vô cùng tiếc hận, hướng Kim Hoa Đồng Tử tiếp tục nghe ngóng.

Kim Hoa Đồng Tử: Gọi là Thất Diệp Thảo, mấy trăm năm trước, thời điểm khi thông đạo Tam Giới còn chưa ngăn cách, ta từng theo Lão Quân đi qua Tây Lương Sơn của Nhân Gian giới, tại bên trong chỗ đó tựa hồ đã thấy qua.

Kim Hoa Đồng Tử nói xong, lại phát cho Lâm Hải một bức phác thảo của Thất Diệp Thảo.

Kim Hoa Đồng Tử: Kỳ thực, nếu như chỉ là muốn bảo trì thi thể phàm nhân không bị thối rữa, căn bản không cần luyện đan, trực tiếp đem một chiếc lá của Thất Diệp Thảo, cho vào bên trong miệng của thi thể là được, mỗi một chiếc lá, có thể bảo vệ một trăm năm! Bất quá loại thảo dược này không có giá trị gì, đoán chừng toàn bộ Thiên Đình, cũng không tìm tới một cây, Đại tiên có thể sẽ phải thất vọng rồi.

“Thất vọng? Làm sao lại thế!” Lâm Hải hiện tại là đang vui vẻ trong lòng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: đồng Tử, đa tạ!

Lâm Hải cảm tạ Kim Hoa Đồng Tử một phen, lại phát cho y hai bao sợi cay, một lon Cola, đem Kim Hoa Đồng Tử cao hứng đến mức nói cám ơn liên tục.

Kết thúc đối thoại cùng Kim Hoa Đồng Tử, Lâm Hải hít sâu một hơi.

“Xem ra, ta phải đi Tây Lương Sơn một chuyến rồi!”

Nói hành động liền hành động, Lâm Hải đi ra ngoài tới Mục gia trước, tìm tới Mục Kim Vũ, đem sự tình bảo hộ thi thể Mục Doanh Doanh, nói một chút với Mục Kim Vũ, cầu ông ta đừng vội hạ táng!

Mục Kim Vũ liền chỉ có một đứa con gái là Mục Doanh Doanh, nghe Lâm Hải nói có biện pháp có thể bảo trì thi thể một mực không bị thối rữa, không hề nghĩ ngợi, lập tức liền đồng ý.

Sau đó Lâm Hải lại tìm Mạnh Húc, để y giúp mình đặt trước một vé máy bay đến Tây Lương sớm nhất, kết quả chuyến bay cùng ngày chỉ có vào ban đêm, mà ban đêm qua cũng không làm được chuyện gì, Lâm Hải chỉ đành chịu để Mạnh Húc đặt trước vé máy bay đi vào rạng sáng ngày hôm sau.

Ban đêm Liễu Hinh Nguyệt trở về, nhất thời phát hiện tâm tình của Lâm Hải, tựa hồ có chút không đúng, phía dưới hỏi một chút, Lâm Hải liền đem chuyện của Mục Doanh Doanh, nói một lần cùng Liễu Hinh Nguyệt, sau đó ghé vào bên trong lòng liễu Hinh Nguyệt, giống như đứa bé, mặt mũi tràn đầy ưu thương khổ sở.

Liễu Hinh Nguyệt ôm lấy Lâm Hải đầu, an ủi một hồi, trong lòng cũng là vô cùng khổ sở.

Hai người bọn họ, đều là người có tính cách thiện lương, một cô gái tốt như Mục Doanh Doanh, lại bởi vì Lâm Hải mà chết, trong lòng hai người bọn họ, tất cả đều tràn ngập áy náy.

Lâm Hải đem dự định của chính mình, nói cùng Liễu Hinh Nguyệt, Liễu Hinh Nguyệt từ khi bắt đầu tu tiên, đã sớm tiếp nhận tồn tại của Địa Phủ cùng Quỷ hồn, bởi vậy cũng không có cảm thấy ngạc nhiên, hơn nữa còn toàn lực ủng hộ Lâm Hải, đi cứu sống Mục Doanh Doanh.

Bởi vì bi kịch của Mục Doanh Doanh, hai người Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, đều không có hào hứng chiến đấu, cộng thêm ngày mai sẽ phải phân biệt, còn không biết Lâm Hải sẽ muốn đi bao lâu, Liễu Hinh Nguyệt yy nỗi buồn, đem Lâm Hải ôm vào bên trong lòng của chính mình cả một đêm, dỗ dành tâm linh bị thụ thương của Lâm Hải.

Bởi vì chiếc Jaguar của Lâm Hải, cũng tại phía dưới uy lực cực lớn của Long Ngâm mà báo hỏng, Mạnh Húc liền tại rạng sáng ngày hôm sau, liền tự mình tới đón Lâm Hải.

“Ba ba, ba ba, ngươi muốn đi đâu?” Lâm Hải vừa muốn ra cửa, A Hoa lung lay cái đuôi, một mặt hưng phấn chạy tới.

Chương 841: Quỷ Quái mà thôi, ta phất tay có thể diệt!

“Qua Tây Lương!” Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn A Hoa một chút, “Mấy ngày không thấy, trên người ngươi có nhiều địa phương tốt như vậy, lông cũng trọc.”

A Hoa nghe xong lời này, nhất thời kêu rên một tiếng động trời, nước mắt nước mũi hướng phía trên thân Lâm Hải cọ cọ.

“Ba ba a, ngươi dẫn ta đi thôi, ta ngày ngày đều bị bạo lực gia đình, đều nhanh sống không nổi, ta thật sợ chờ thêm một đoạn thời gian, khi ngươi trở lại liền muốn thành người tóc bạc đưa chó tóc đen á!”

“Ách...” Lâm Hải một trận buồn cười, “Ý gì, đây là Tiểu Hồng gia bạo đối với ngươi, dùng miệng mổ ngươi sao?”

“Còn không phải sao, Cẩu gia muốn gia tăng chút tình thú, liền dạy nó dùng miệng, vốn nghĩ hảo hảo hưởng thụ một chút, kết quả cái thằng ngu này, con mẹ nó a dùng miệng mổ lông của Cẩu gia, căn bản không hiểu biết ý tứ của Cẩu gia, thật sự là đủ!”

Lâm Hải sững sờ, sau đó đột nhiên hiểu được.

Phốc!

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải nhất thời cười phun!

“Nên, đáng đời!” Lâm Hải nhìn A Hoa, cười đến dạ dày đều đau, để trong đầu con chó lưu manh này đầy thứ ô uế, Tiểu Hồng đây chính là Ưng Chủy, chẳng những nhọn, xin mang móc, lần này là tự làm tự chịu đi.

“Ba ba, ngươi dẫn ta đi thôi, ta chịu không nổi loại cuộc sống này á!” A Hoa lại là một thanh nước mũi một thanh nước mắt, bắt đầu cọ cọ trên đùi Lâm Hải.

“ Được thôi!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem A Hoa thu nhập vào Thánh Cảnh, chó lưu manh này tuy không đáng tin thế nào, nhưng đầu cũng linh hoạt, nói không chừng còn có chút công dụng có thể dùng.

“Trông thấy A Hoa không?” Lâm Hải vừa đem A Hoa thu lại, Tiểu Hồng liền từ trong phòng khách bay ra ngoài.

“ Được, cùng một chỗ mang đi đi.” Lâm Hải không nói chuyện, trực tiếp đem Tiểu Hồng cũng thu nhập vào Thánh Cảnh.

“Ba ba, không thể hố chó như thế a!” Bên trong não hải của Lâm Hải, lập tức truyền đến tiếng gào thét bi thảm của A Hoa.

Lâm Hải buồn cười một trận, không thèm để ý cái tên dở hơi này nữa, đi ra ngoài lên xe của Mạnh Húc.

Phi cơ từ Yến Kinh, bay thẳng thành phố thủ đô Lương Châu của Tây Lương, xuống phi cơ, Lâm Hải móc ra một tấm danh thiếp.

Trước đó tại bên trên Đại hội võ đạo ở Tây Kinh, Lâm Hải từng gặp được một ngườirất có ý tứ, gọi là Khang Sĩ Phú, y cũng là người Tây Lương, lúc ấy có lưu cho Lâm Hải tấm danh thiếp, Lâm Hải cũng nói, có cơ hội đến Tây Lương, nhất định sẽ đến nhà bái phỏng.

Người trong giang hồ đều coi trọng bộ mặt, Lâm Hải trước đó đã nói lời kia, bây giờ thật đến Tây Lương, không đi đến thăm một chút mà nói, nếu như Khang Sĩ Phú biết rõ, tất nhiên sẽ không cao hứng.

Huống chi, Lâm Hải chưa quen cuộc sống nơi đây, cũng cần tìm tìm một người dẫn đường.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, phát qua cho Khang Sĩ Phú, điện thoại mất một lát mới kết nối được.

“Ngươi tốt, ngươi là?” Khang Sĩ Phú nghi hoặc hỏi, y cũng không có số điện thoại của Lâm Hải.

“Ta là Lâm Hải, còn nhớ ta không?”

Khang Sĩ Phú sững sờ, sau đó một mặt cuồng hỉ.

“Nhớ kỹ nhớ kỹ, ngươi là Lâm Tông Sư, ngươi nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho ta?” Khang Sĩ Phú hưng phấn đến hỏng, dù sao địa vị Tông Sư, tại thếgiới võ đạo thế nhưng là cực cao, Lâm Hải có thể gọi điện thoại cho y, vậy đối với y mà nói, thế nhưng là mặt mũi cực lớn.

“Ta hiện tại vừa tới Lương Châu, nhớ tới có người bạn là ngươi này, nên chuẩn bị qua nhà ngươi bái phỏng một chút!”

“Tới nhà của ta.” Nhiệt tình trước đó của Khang Sĩ Phú, trong nháy mắt đã bị giội tắt, sau đó cười khổ một tiếng.

“Lâm Tông Sư, thật có lỗi, ấn nói nếu ngài đại giá quang lâm, ta hẳn là nên quét dọn giường chiếu mà đối đãi, nghênh đón ngài đến, nhưng hôm nay, ta cảm thấy, ngài vẫn là đừng đến.”

“A. Cái này là vì sao?” Lâm Hải không khỏi sững sờ.

“Bởi vì...” Khang Sĩ Phú hít sâu một hơi, “Nhà ta đang nháo quỷ!”

“Nháo quỷ?” Lâm Hải khẽ giật mình, có chút ngoài ý muốn.

“Vâng, hơn nữa hai ngày này còn huyên náo rất hung. Nếu không như vậy đi, Lâm Tông Sư, ngài hiện tại đem vị trí của ngài nói cho ta biết, ta đi đón ngài, sau đó an bài khách sạn tốt nhất cho ngài, phí dụng của ngài tại Tây Lương, tất cả đều tính cho ta.”

“Chỉ là, bên trong nhà ta, tình huống hiện tại này, ta liền không mời ngài đến, ta sợ ngài đến, nhiễm phải xúi quẩy, nói như vậy, Khang Sĩ Phú ta liền rất xin lỗi bằng hữu.”

Lâm Hải từ trong lời nói của Khang Sĩ Phú, có thể cảm nhận được chân thành của y, là thật đem mình làm bằng hữu, đã như vậy, hiện tại bên trong nhà y có việc, nếu mình đã biết mà nói, cũng không thể mặc kệ.

Huống chi, bắt quỷ mà thôi, đối với Lâm Hải mà nói, không phải việc khó gì, liền Sứ Giả Câu Hồn cũng làm hơn người, còn thu thập không nổi một cái quỷ mị sao?

“Ta đang ở sân bay lương Châu!” Lâm Hải đem vị trí của mình, nói cho Khang Sĩ Phú.

“Tốt, Lâm Tông Sư, ngươi chờ một chút, ta hiện tại liền qua đón ngài!”

Tắt điện thoại, Lâm Hải đợi không tới nửa giờ, chỉ thấy một cái thân ảnh cao lớn vạm vỡ, xuất hiện tại giữa tầm mắt, đang không ngừng nhìn quanh.

Trên mặt Lâm Hải hiểu ý cười một tiếng, nam tử này chính là Khang Sĩ Phú mặt ngoài ngu ngơ, kì thực cực kỳ khôn khéo mà mình đã gặp được tại Tây Kinh kia!

“Lâm Tông Sư!” Khang Sĩ Phú cũng phát hiện ra Lâm Hải, vội vàng chạy tới, một mặt vui mừng, hướng phía Lâm Hải chào hỏi.

“Ngươi tốt, lại gặp mặt!” Lâm Hải cười gật gật đầu.

Khang Sĩ Phú vội vàng dẫn đường, đem Lâm Hải đưa đến trên xe, chính mình tự mình làm tài xế, ra khỏi sân bay, hướng phía khu vực thành thị lái đi.

“Lâm Tông Sư, ngài đến Tây Lương là có chuyện, hay là đi du ngoạn?” Khang Sĩ Phú một bên vừa lái xe, một bên nhiệt tình hỏi.

“Làm một ít chuyện!”

“Ngài cần làm chuyện gì? Cứ việc nói cùng ta là được, Khang gia ta tại Lương Châu, coi như có chút năng lượng, chỉ cần không phải quá mức khó giải quyết, ta đều có thể làm thỏa đáng cho ngài.”

“Sau khi làm xong việc, ngài cho ta một cơ hội, để cho ta mang theo ngài, đi dạo khắp cảnh nội tại Tây Lương này, du lãm một chút danh thắng cổ tích, để ta tận tình hữu nghị địa chủ một phen!”

“ Đến lúc đó, khả năng xác thực có chuyện cần làm phiền ngươi!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nói nói.

“Này, Lâm Tông Sư, ngài quá khách khí, lấy thân phận đường đường là Tông Sư Võ đạo của ngài, có thể tìm tới ta, đó là để mắt tới ta, ta cao hứng còn không kịp đâu, như thế nào lại phiền phức đâu! Có chuyện gì cần ta đi làm, ngài cứ việc phân phó là được!”

“Còn có, ta đã tại khách sạn tốt nhất của Tây Lương, đặt trước cho ngài một gian phòng, ta hiện tại trước đưa ngài qua đó, hơi nghỉ ngơi một chút, giữa trưa mới hảo hảo đón tiếp ngài!”

“Không cần!” Lâm Hải đột nhiên mở miệng, “Ngươi bây giờ, lái xe đi nhà ngươi!”

“Qua nhà ta?” Khang Sĩ Phú khẽ giật mình, sau đó cười khổ nói, “Lâm Tông Sư, ta trước đó đã nói cùng ngài, nhà ta đang nháo quỷ, ta nào dám để ngài qua đó, nhiễm xúi quẩy a!”

“Không sao, nếu ngươi đã đem Lâm Hải ta coi thành bằng hữu, nhà ngươi có việc, ta tự nhiên không thể ngồi yên mặc kệ, Quỷ Quái mà thôi, ta phất tay có thể diệt!”

Khang Sĩ Phú nghe xong, không khỏi ngạc nhiên một trận, kinh ngạc nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Tông Sư, ngươi, ngươi còn biết bắt quỷ?”

Không phải Khang Sĩ Phú hoài nghi Lâm Hải, thật sự là bởi vì Quỷ Quái chính là vật hư vô mờ mịt, chỉ có những cái người tu đạo hiểu được thuật pháp kia, mới có thể lấy pháp hàng quỷ, người tu võ, coi như thực lực mạnh hơn, đối mặt với Quỷ Quái nhìn không thấy sờ không được, cũng là bất lực.

Lâm Hải nói như thế, thật sự là vượt qua năng lực nhận biết của y đối với người tu võ, chẳng lẽ nói, cảnh giới võ đạo, đến cấp cậc Tông Sư, liền có cùng bản lĩnh giống như người thuật pháp.

Lâm Hải tự nhiên hiểu rõ nghi hoặc trong lòng Khang Sĩ Phú, trên mặt bộc lộ một tia cười yếu ớt, ngữ khí lại trở nên kiên định.

“Qua nhà ngươi, hết thảy đã có ta!”

Chương 842: Đến nhà bái phỏng!

Khang Sĩ Phú nghe Lâm Hải nói khẳng định như vậy, trong lòng lại không nghi ngờ, không khỏi kinh hỉ một trận.

Sự tình trong nhà nháo quỷ, đã phát sinh liên tục gần một tháng, dù đệ tử trong tộc đều là người tập võ, cũng vẫn có không ít người bị âm khí quỷ mị xâm nhập, nhao nhao bị bệnh, tinh thần uể oải, hữu khí vô lực, lại tìm không ra phương pháp phá giải.

Mấy đêm gần nhất, càng là thỉnh thoảng phát sinh một số sự kiện quái dị, luôn luôn nghe được tiếng cười quái dị khiếp người của một nữ tử, quanh quẩn tại trong toàn cả gia tộc, càng có đệ tử từng nói, nhìn thấy một cái bóng trắng có mái tóc dài màu đỏ che mặt, đêm khuya bay tới bay lui tại bên trong viện tử, dọa đến tinh thần kém chút thất thường.

Tộc trưởng Khang Viễn Đông chính là cao thủ Hóa Cảnh, gặp chuyện coi như trấn tĩnh, đã từng tổ chức đệ tử tinh anh, ngồi chờ suốt nửa đêm, muốn đem cái này vật tác quái bắt được, nhưng lại ngay cả cái Quỷ Ảnh cũng không thấy.

Sau khi đệ tử chờ đợi cả đêm, mỏi mệt đi về nghỉ, một cái Nữ quỷ tóc đỏ mặt mũi hung dữ, lại đột nhiên lặng lẽ xuất hiện tại sau lưng Khang Viễn Đông, Khang Viễn Đông cảm giác được âm phong phơ phất, vô ý thức quay đầu, nhất thời bị dọa đến tóc gáy đều dựng đứng lên.

Bản năng hướng phía Nữ quỷ tóc đỏ đánh tới một chưởng, lại phát hiện thủ chưởng của mình, vậy mà trực tiếp xuyên qua thân Nữ quỷ tóc đỏ, căn bản liền cả thân thể của Nữ quỷ tóc đỏ cũng không chạm tới, mà Nữ quỷ tóc đỏ lại đột nhiên hướng phía ông ta nhếch miệng cười một tiếng, sau đó thất khiếu chảy máu, bộ dáng khủng bố này, trực tiếp đem Khang Viễn Đông dọa đến đặt mông ngồi dưới đất, linh hồn đều là bốc lên!

Nhưng chờ ông ta lần nữa hướng phía Nữ quỷ tóc đỏ nhìn lại, trước mắt lại ngay cả cái bóng dáng cũng đều không có, phảng phất như Nữ quỷ tóc đỏ đó chưa bao giờ xuất hiện qua vậy, để ông ta thậm chí hoài nghi con mắt của bản thân có phải bị hoa, nên mới xuất hiện ảo giác hay không?

Này ngày sau, Khang Viễn Đông liên tục tại trong mấy đêm, cũng đều từ trong cơn ác mộng mà bừng tỉnh lại, tuy ông ta là cao thủ Hóa Cảnh, nhưng bản năng hoảng sợ của nhân loại đối với Quỷ Quái, vẫn là để ông ta tâm thần bất an, mời rất nhiều đạo sĩ về nhà bắt quỷ, lại không thu hoạch được gì.

Thế là, sự tình gia tộc nháo quỷ, nhất thời truyền xôn xao, toàn bộ người Khang gia, tất cả đều kinh hồn bạt vía, lòng người bàng hoàng, mặc kệ làm gì, cũng vô ý thức cảm thấy sau lưng có đồ vật gì đó đang nhìn mình, tinh thần đều nhanh sụp đổ.

Khang Sĩ Phú tuy cũng chưa từng thấy tận mắt cái gọi là quỷ ảnh màu trắng kia, nhưng lại chân thực đã nghe qua tiếng cười quái dị của nữ nhân trong nửa đêm, bởi vậy, đối với sự tình gia tộc nháo quỷ, cũng là tin tưởng không nghi ngờ.

Nếu như Lâm Hải thật có thể đem Nữ quỷ tóc đỏ này bắt lấy, này xem như giúp Khang gia bọn họ một đại ân a!

Khang Sĩ Phú đem Lâm Hải mang về đến trong nhà, dừng xe ở cửa.

“Lâm Tông Sư, ngài chờ một lát, ta qua báo cho phụ thân ta biết, mang theo người toàn tộc, ra nghênh tiếp!”

Tông Sư Võ đạo, tại Giới Võ đạo có địa vị tôn sùng, Khang gia của y chỉ là một cái gia tộc nho nhỏ bất nhập lưu, thực lực mạnh nhất cũng chính là phụ thân y - Tộc trưởng Khang Viễn Đông, nhưng bất quá cũng chỉ là Hóa Cảnh hậu kỳ mà thôi.

Bây giờ Lâm Hải đường đường là Tông Sư, tự mình đến nhà bái phỏng, đối với Khang gia mà nói, thật sự là thiên đại mặt mũi, Tộc trưởng tự nhiên phải tự mình ra nghênh tiếp!

“Không cần, không cần thiết như thế!” Lâm Hải vội vàng xuống xe, đem Khang Sĩ Phú ngăn lại.

“Như vậy sao được, ngài thế nhưng là Tông Sư!” Khang Sĩ Phú nghe xong khẩn trương, Tông Sư có địa vị cao cả, bình thường muốn cũng chưa tới, y cũng không dám thất lễ.

Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu, hướng phía Khang Sĩ Phú lã chã cười một tiếng.

“Ta nói không cần liền không cần, ta đến nhà ngươi, thuần túy là bởi vì người bạn Khang Sĩ Phú là ngươi này, cùng những người khác không có quan hệ, cho nên, ngươi liền lấy thân phận bằng hữu, đối đãi với ta là được.”

“Bằng hữu?!” Khang Sĩ Phú sững sờ, cho là mình nghe lầm, sau đó trong lòng trở nên kích động!

Lâm Hải, đây đường đường chính là Tông Sư a, tại giới Võ đạo có địa vị cao cả, bây giờ vậy mà nói, đem mình làm bằng hữu, có thể cùng Tông Sư trở thành bằng hữu, đó là vinh diệu lớn bao nhiêu a!

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Khang Sĩ Phú thụ sủng nhược kinh, tâm hoa nộ phóng!

“Này, Lâm Tông Sư mời vào bên trong!” Khang Sĩ Phú khoát tay chặn lại, dẫn Lâm Hải vào trong nhà.

“Ừm?” Vừa vào trong nhà, Khang Sĩ Phú liền phát hiện, trong nhà hôm nay tựa hồ có điểm gì là lạ, đệ tử trong tộc, tất cả đều tụ tập ở trong sân rộng tại đại sảnh trước, từng cái châu đầu ghé tai, bàn luận xôn xao cái gì đó.

Bất quá, Khang Sĩ Phú cũng không để ý quan tâm tới những cái này, bây giờ Lâm Hải đường đường là thân thể Tông Sư, về đến trong nhà, đây chính là khách quý của toàn cả gia tộc, huống chi, Lâm Hải còn muốn giúp đỡ gia tộc bắt quỷ đây.

Tuy Lâm Hải cùng y lấy bằng hữu để đối đãi, trong lòng Khang Sĩ Phú mặc dù vui, nhưng cũng không dám thất lễ với Lâm Hải, lại không dám hỏng quy củ của giới Võ đạo.

“Phụ thân ta ở đâu?” Tiện tay kéo qua một người đệ tử, Khang

Sĩ Phú hỏi.

“Tộc trưởng đang nghị sự tại đại thính!”

“Lâm Tông Sư, ngài ở đây chờ một lát, ta qua bên trong thông bẩm một tiếng!” Khang Sĩ Phú hướng phía Lâm Hải ôm quyền, cười nói nói.

“Tốt!” Lâm Hải cũng là cười gật đầu, tuy không cần Khang gia đi ra ngoài nghênh đón, nhưng nghị sự ở đại thính lại khác biệt, tự nhiên phải thông cáo chủ nhân một tiếng, đạt được người ta cho phép, mới có thể đi vào.

Khang Sĩ Phú cất bước hướng phía phòng nghị sự đại thính đi đến, tới cửa, đẩy cửa mà vào.

“Cha, nhà chúng ta đến quý...” Lời nói của Khang Sĩ Phú, nói được một nửa liền dừng lại.

Y ngạc nhiên phát hiện, trưởng bối trong gia tộc, giờ phút này vậy mà tất cả đều ngồi tại nghị sự đại thính, hơn nữa bên trên vị trí thủ vị, còn có một vị đạo sĩ giữ lại râu cá trê đang ngồi, giờ phút này ánh mắt của tất cả đều đồng loạt rơi ở trên người y.

“Thứ đồ hỗn trướng, càng ngày càng không hiểu chuyện, không thấy Khang gia ta có khách quý tới sao? Còn không nhanh chóng hướng phía Thanh Tùng Tử Đạo trưởng xin lỗi!” Tộc trưởng Khang Viễn Đông nhất thời chau mày, nghiêm nghị nói.

“Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, tiểu tử vô lễ, thật sự xin lỗi ngài!” Không cần người khác giới thiệu, Khang Sĩ Phú cũng có thể nhìn ra, cái đạo sĩ ngồi ngay ngắn ở phía trên kia, chính là Thanh Tùng Tử Đạo trưởng ở trong miệng phụ thân, nên y vội vàng ôm quyền thi lễ.

“Không sao cả!” Thanh Tùng Tử đưa tay vuốt râu, mang trên mặt nụ cười, phong khinh vân đạm, một bộ dáng thế ngoại cao nhân.

Khang Viễn Đông lúc này mới hừ lạnh một tiếng, hướng phía Khang Sĩ Phú trừng mắt.

“Còn không lui xuống!”

Trong lòng Khang Sĩ Phú quýnh lên, tuy biết rõ phụ thân giờ phút này đang bồi cái Thanh Tùng Tử Đạo trưởng này, nhưng bên ngoài thế nhưng là còn đang đứng một cái Lâm Hải đâu, đây chính là Tông Sư đường đường a, bình thường cũng là nhân vật hiếm có, nào có thể khiến người ta đợi lâu ở bên ngoài.

“Cha, ta có chuyện trọng yếu, cần hướng ngài bẩm báo!”

“Hỗn trướng!” Khang Viễn Đông thấy Khang Sĩ Phú chẳng những không đi, ngược lại còn ở ngay trước mặt khách quý, mở miệng lần nữa, nhất thời trong lòng nổi nóng một trận!

“Sự tình có trọng yếu đến đâu, thì có trọng yếu bằng Thanh Tùng Tử Đạo trưởng không? đi ra ngoài cho ta, quay đầu lại nói!” Khang Viễn Đông một mặt bất mãn phất phất tay, đuổi Khang Sĩ Phú ra ngoài, đồng thời một cái vuốt mông ngựa, hướng phía Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, đập qua.

“Ai, Khang Tộc trưởng!” Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đột nhiên giương một tay lên, mặt mang mỉm cười nhìn về phía Khang Viễn Đông, Khang Viễn Đông vội vàng bồi cái vẻ mặt vui cười trước, tâm lại lập tức treo lên.

Cái Thanh Tùng Tử Đạo trưởng này thế nhưng là ông ta hao phí khí lực rất lớn để mời đến, cái nhi tử của chính mình này lại không hiểu chuyện như thế, vạn nhất nhắm trúng khiến Thanh Tùng Tử đạo trường sinh khí, vậy coi như hỏng bét.

“Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, ngài có gì phân phó!”

“Bần đạo xem quý công tử, không giống người không hiểu lễ nghĩa, muốn đến là xác thực có chuyện quan trọng cần bẩm báo, không bằng nghe quý công tử nói xong, rồi làm tiếp định đoạt cũng không muộn!”

Khang Viễn Đông thấy Thanh Tùng Tử Đạo trưởng cũng không trách tội, nhất thời buông lỏng một hơi.

“Liền theo Đạo trưởng nói đi!”

Nói xong, Khang Viễn Đông lúc này mới quay đầu, mang theo một vẻ tức giận, hướng phía Khang Sĩ Phú nhìn lại!

“Nói đi, có chuyện quan trọng gì cần bẩm báo?”

Khang Sĩ Phú nghe vậy, lồng ngực nhất thời ưỡn một cái, mặt lộ vẻ hưng phấn mở miệng.

“Cha, bên ngoài đại sảnh, có Tông Sư Võ đạo, đến nhà bái phỏng!”

“Cái gì!” Lời vừa Khang Sĩ Phú ra khỏi miệng, trong đại sảnh, tất cả người Khang gia, nhất thời tất cả đều động thân mà lên, một mặt chấn kinh!

Chương 843: Cái này, chính là Tông Sư mà ngươi nói?

“Là vị Tông Sư nào đại giá quang lâm?” Khang Viễn Đông một mặt chấn kinh hỏi, bên trong toàn bộ Tây Lương, Khang Viễn Đông biết rõ, có ít nhất là ba năm cái Tông Sư, thế nhưng là cũng không có ai có tới lui cùng Khang gia bọn họ a!

Nhưng hôm nay, lại có Tông Sư xa lạ không báo trước, đến nhà bái phỏng, chuyện này đối với toàn bộ Khang gia bọn họ, đều là đại sự to lớn, không phải chuyện mà bọn họ không thể coi trọng!

“Là Lâm Hải, Lâm Tông Sư!” Khang Sĩ Phú đem tên Lâm Hải báo lên, một mặt tự hào!

Tông Sư a, nhân vật tột cùng nhất trong thế giới võ đạo, địa vị cao cả, cao cao tại thượng, hôm nay vậy mà do y dẫn vào gia môn, đây là một sự tình vinh diệu cỡ nào a!

“Lâm Hải?” Khang Viễn Đông nhướng mày, mặt lộ vẻ chần chờ.

Trong ấn tượng của ông ta, cường giả Tông Sư ở bên trong Tây Lương, tựa hồ cũng không có cái nhân vật có tiếng tăm này, chẳng lẽ là Tông Sư ẩn thế.

Tuy chưa từng nghe qua tên của Lâm Hải, nhưng Khang Viễn Đông cũng không dám chủ quan chút nào, dù sao Tông Sư cũng là Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, có một ít Tông Sư không màng danh lợi, ẩn tích sơn lâm, ông ta không biết cũng hợp tình hợp lý.

“Còn không mang ta trước đi nghênh đón!” Khang Viễn Đông vội vàng hướng phía Khang Sĩ Phú phân phó một tiếng, đi ra ngoài, mọi người Khang giaở sau lưng, vội vàng theo sát phía sau, một mặt hưng phấn.

Tông Sư đích thân tới, đối với loại gia tộc Võ đạo bất nhập lưu như bọn họ mà nói, đó là vinh diệu vô tận!

“Ách...” Vừa đi hai bước, cước bộ của Khang Viễn Đông đột nhiên đình trệ, quay đầu nhìn về phía Thanh Tùng Tử Đạo trưởng ngồi ở vị trí đầu không động, trên mặt lộ ra nụ cười lúng túng, nói thầm một tiếng không ổn!

Chính mình nghe nói có Tông Sư hạ mình bái phỏng, nhất thời kích động lại quên, trong đại sảnh còn ngồi một vị cao nhân tu đạo không kém gì Tông Sư đâu!

“Thanh Tùng Tử Đạo trưởng...” Khang Viễn Đông há há miệng, trên mặt hiện lên một chút bất an.

Thanh Tùng Tử thì là cười nhạt một tiếng, thân thể nhẹ nhàng đứng lên, không thấy động tác dưới chân như thế nào, cũng đã đến trước người Khang Viễn Đông, để đồng tử Khang Viễn Đông rụt lại một hồi, đối với thực lực sâu không lường được của Thanh Tùng Tử, càng thêm kính phục!

“Khang Tộc trưởng không cần khó xử, Tông Sư Võ đạothân phận tôn quý, địa vị cao cả, bần đạo cùng ngươi đi ra, cung nghênh đại giá!”

Khang Viễn Đông nghe vậy vui vẻ, hảo cảm trong lòng đối với Thanh Tùng Tử liền tăng lên nhiều, vội vàng ôm quyền thi lễ!

“ Đa tạ Thanh Tùng Tử Đạo trưởng!”

Khang Viễn Đông cùng Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đi phía trước, nhân viên hạch tâm còn lại Khang gia ở phía sau, theo Khang Sĩ Phú một mặt vui mừng đi ra đại sảnh, đến trong sân rộng phía trước đại sảnh.

“Sĩ Phú, tiền bối Tông Sư ở đâu?” Khang Viễn Đông nhìn sang bốn phía, cũng chưa phát hiện người không giống bình thường nào, không khỏi nghi hoặc hỏi, thậm chí lo lắng, là không phải mình đi ra quá trễ, khiến vị Tông Sư kia bất mãn, đã rời đi chứ.

Khang Sĩ Phú thì là một mặt tự hào, đem Khang Viễn Đông dẫn tới trước mặt Lâm Hải.

“Tộc trưởng, vị này chính là Lâm Hải, Lâm Tông Sư!” Trường hợp trịnh trọng, xưng hô của Khang Sĩ Phú đối với Khang Viễn Đông, cũng đổi thành Tộc trưởng.

Đem Lâm Hải giới thiệu cho cha mình, Khang Sĩ Phú lại hướng phía Lâm Hải giới thiệu.

“Lâm Tông Sư, vị này là phụ thân ta, cũng là gia chủ Khang gia, Khang Viễn Đông!”

Lâm Hải hướng phía Khang Viễn Đông cười nhạt một tiếng, sau đó ôm quyền thi lễ.

“Lâm Hải, bái kiến Khang Tộc trưởng!” Tuy dùng luận pháp thực lực vi tôn trong giới Võ đạo, Khang Viễn Đông thậm chí chỉ tính là vãn bối của chính mình, nhưng Lâm Hải lại đem Khang Sĩ Phú làm bằng hữu, tự nhiên là dẫn đầu hành lễ.

Khang Viễn Đông nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhìn hầm hầm vào Khang Sĩ Phú!

“Sĩ Phú, cái này, chính là Tông Sư mà ngươi nói? Hừ!”

Nói xong, Khang Viễn Đông không đợi Khang Sĩ Phú nói chuyện, thở phì phì phất ống tay áo một cái, quay đầu liền đi!

“Ai, Tộc trưởng...” Khang Sĩ Phú nhất thời liền ngốc, y chẳng thể nghĩ tới, sự tình sẽ diễn biến thành cái dạng này, Lâm Hải người ta đường đường là Tông Sư, tự thân tới cửa bái phỏng, vậy mà bị cha mình phơi tại bên trong này!

Nhìn Lâm Hải vẫn duy trì động tác ôm quyền thi lễ, biểu hiện trên mặt lại cứng ngắc xuống, trái tim Khang Sĩ Phú lập tức liền nhấc lên đến cổ họng!

“Xong, xong! Lâm Tông Sư sinh khí!” Trong lòng Khang Sĩ Phú vừa tức vừa gấp, thật không biết phụ thân mình này là thế nào, tại sao lại thất thố như vậy?

“Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, tiểu nhi ngu xuẩn, bị người che đậy, để ngài chê cười!” Khang Viễn Đông đi tới trước mặt Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, một mặt ngượng ngùng, xấu hổ vô cùng!

Phàm là có thể đạt tới cảnh giớiTông Sư, cái nào không phải là người khổ tu hơn mười năm, cả đời chìm đắm trong Võ đạo, nghĩ không ra con trai mình, vậy mà đem một cái mao đầu tiểu tử chừng hai mươi đưa đến trước mặt mình, láo xưng cái Tông Sư gì, đây không phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?

Hai mươi mấy năm tuổi, coi như bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ, có thể đạt tới nội kình đại thành, cũng xem như bất thế kỳ tài, liền cả bản thân Khang Sĩ Phú, thời điểm tuổi nhỏ từng có đại cơ duyên, năm nay hai mươi lăm, cũng bất quá mới là Hóa Cảnh sơ kỳ, cũng đã là kỳ tài trăm năm khó gặp một lần!

Mà cái người trẻ tuổi gọi là Lâm Hải này, nhìn qua so với Khang Sĩ Phú còn nhỏ hơn một chút, hơn nữa trên thân không có một chút khí tức võ giả, nói hắn là Tông Sư Võ đạo, đánh chết Khang Viễn Đông cũng không tin!

Không riêng gì Khang Viễn Đông, toàn bộ người Khang gia, hưng phấn cùng kích động trước đó, không còn sót lại chút gì, tất cả đều là lộ vẻ mặt xấu hổ, thỉnh thoảng lắc đầu thở dài, hướng phía Khang Sĩ Phú quăng tới ánh mắt oán trách.

Tiểu hỏa tử bình thường nhìn thấy là một cái cơ linh, không nghĩ tới hôm nay vậy mà nháo ra cái cái Ô Long lớn như vậy, huống chi, còn là ngay trước Thanh Tùng Tử Đạo trưởng mặt, thật sự là mất mặt a!

Mà hai mắt Thanh Tùng Tử Đạo trưởng lại là nhíu lại, mang theo một tia thần sắc quái dị, nhìn về phía Lâm Hải.

Không biết vì sao, cái người trẻ tuổi gọi là Lâm Hải trước mặt này, đột nhiên cho lão một loại cảm giác rất kỳ quái.

“Chẳng lẽ, người trẻ tuổi này, thật không phải là hạng người tầm thường?”

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng không khỏi quan sát tỉ mỉ Lâm Hải một phen, lại cũng không phát hiện ra cái dị thường gì.

“Xem ra, là mình nhạy cảm!”

Nghĩ đến chỗ này, Thanh Tùng Tử hướng phía Khang Viễn Đông đang ở bên cạnh đang mọc lên phẫn nộ ngột ngạt đánh một cái chắp tay.

“Khang Tộc trưởng không cần chú ý, Khang công tử tuy bị người che đậy, nhưng cuối cùng cũng là có ý tốt!”

“Bị người che đậy?” Khang Sĩ Phú ở bên cạnh nghe xong, nhất thời liền không vui.

“Người nào nói ta bị người che đậy, Lâm Tông Sư lúc đầu...”

“Im ngay, ngươi còn không có nháo đủ sao!” Khang Sĩ Phú còn chưa nói xong, Khang Viễn Đông liền gầm thét một tiếng, đem y cắt ngang.

“Cha, ta không có hồ nháo, Lâm Tông Sư hắn...” Khang Sĩ Phú còn muốn nói gì đó, lại bị Lâm Hải ở bên cạnh ngăn lại.

“Sĩ Phú, không cần nói, Lâm Hải ta hôm nay tới đây, vốn cũng không phải là cái Tông Sư gì, ta, chỉ là bằng hữu của ngươi!”

“Lâm Tông Sư, ta...” Khang Sĩ Phú nghe Lâm Hải nói như thế, cổ họng nhất thời nghẹn ngào, trong lòng đột nhiên dâng lên vô hạn cảm động cùng áy náy.

Tông Sư không thể nhục, đây là luật thép thế giới Võ đạo!

Nhưng nghĩ không ra, Lâm Hải đường đường là Tông Sư, lại có thể vì cái bằng hữu là chính mình này, mà chịu ủy khuất!

Khang Sĩ Phú giờ phút này, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ xúc động kẻ sĩ vì người tri kỷ mà chết, coi như Lâm Hải hiện tại để y đi chết, y cũng sẽ không có một chút do dự!

“Hừ, chính hắn cũng đã thừa nhận mình không phải là Tông Sư, nghịch tử ngươi còn có lời gì để nói?” Thấy Lâm Hải nói như thế, Khang Viễn Đông nhất thời tức giận hừ lạnh một tiếng.

“Còn không lùi qua một bên cho ta, quay đầu mới hảo hảo thu thập ngươi!”

Khang Sĩ Phú còn muốn lại tranh luận vài câu, thay Lâm Hải bất bình, lại bị Lâm Hải lắc đầu ngăn lại.

Lời nói này của chính mình đã nói rất rõ ràng, Lâm Hải hắn chỉ là bằng hữu của Khang Sĩ Phú, về phần người khác có ý kiến gì với chính mình, này là chuyện của người khác, Lâm Hải mới không thèm để ý.

Mà lúc này, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đem đầu chuyển hướng sang Khang Viễn Đông, mỉm cười, chắp tay thi lễ.

“Khang thí chủ, trước đó ở đại sảnh, sự tình mà bần đạo đã nói, không biết ý của ngươi là như thế nào?”

Khang Viễn Đông thấy Thanh Tùng Tử Đạo trưởng nâng lên chính sự, khuôn mặt không khỏi nghiêm lại, nghiêm túc quay đầu.

“Không có vấn đề, chỉ cần Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, có thể đem quỷ mị khu trừ, ta nhất định sẽ hai tay dâng bảo vật lên!”

“Này tốt!” Thanh Tùng Tử Đạo trưởng nghe vậy, con mắt đột nhiên sáng lên.

“Nếu như thế, bần đạo lập tức thi pháp, trảm yêu trừ ma!”

Chương 844: Đạo Pháp vô biên, quỷ mị hiện hành!

Khang Viễn Đông nghe được, không khỏi đại hỉ, hướng phía Thanh Tùng Tử Đạo trưởng chắp tay.

“Vậy làm phiền Đạo trưởng!”

Sắc mặt Thanh Tùng Tử mỉm cười, gật gật đầu, phân phó người mang lên hương án, sau đó đem giày vải dưới chân cởi xuống, tóc đánh tán ra, tay cầm một cây kiếm gỗ đào, đi tới trước mặt hương án!

“Khang Tộc trưởng, bần đạo muốn thi pháp, sau đó thời điểm quỷ mị hiện thân, mọi người không cần khủng hoảng, bảo trì trấn tĩnh, hết thảy tự có bần đạo xử trí!”

“Tốt, tốt!” Khang Viễn Đông liên tục gật đầu, đối phó với quỷ mị, những võ giả bọn họ này thế nhưng là dốt đặc cán mai, tự nhiên toàn bộ đều nghe theo Thanh Tùng Tử Đạo trưởng.

Lâm Hải nhìn lấy Thanh Tùng Tử Đạo trưởng trên hương án, tóc tai bù xù, chân trần, cầm trong tay kiếm gỗ đào, nửa khép hai mắt, hai phiết râu cá trê theo trong miệng lão nói lẩm bẩm, mà không ngừng run run, đột nhiên cảm thấy bộ dáng kia mười phần buồn cười, cực giống đám đại thần giả quỷ trên T V, nhịn không được cười ra tiếng.

“Ừm?” Thanh Tùng Tử đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt lóe thần sắc giận dữ, hướng phía Lâm Hải nhìn lại, trong mắt lóe lên một tia hàn mang, nhiếp nhân tâm phách!

“Người trẻ tuổi, ngươi cười cái gì?” Sắc mặt Thanh Tùng Tử âm trầm, lạnh lùng hỏi.

“Há, không có gì, ngươi tiếp tục, tiếp tục!” Lâm Hải tùy ý hướng phía Thanh Tùng Tử khoát khoát tay, tuy nhiên lại làm sao cũng không che giấu được ý cười trên mặt.

Khang Viễn Đông ở một bên nhìn thấy, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

“Nhanh hướng Thanh Tùng Tử Đạo trưởng xin lỗi, sau đó rời khỏi Khang gia ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Khang Viễn Đông vốn là cực kỳ bất mãn đối với Lâm Hải, một cáimao đầu tiểu tử chừng hai mươi, lại dám giả mạo Tông Sư Võ đạo, che đậy Khang Sĩ Phú, hại chính mình dẫn đầu toàn tộc đón tiếp, mất hết mặt mũi.

Nếu không phải vì đang tại trước mặt Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, thể hiện phong độ của mình, không chấp nhặt với loại tiểu nhân vật này, thì đã sớm thét lệnh tộc nhân tới, đem Lâm Hải đánh đi ngoài.

Nhưng bây giờ, Lâm Hải chẳng những không biết hối cải, vậy mà còn dám cười nhạo Thanh Tùng Tử Đạo trưởng thi pháp, thật sự là có chút quá không biết tốt xấu, mắt thấy sắc mặt Thanh Tùng Tử Đạo trưởng âm trầm, cực kỳ không vui, Khang Viễn Đông lập tức hướng phía Lâm Hải quát lớn nói.

“Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, xin lỗi!” Lâm Hải đối với chuyện Khang Viễn Đông quát lớn, lại không hề để ý, ngược lại thật hướng phía Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, mở miệng nói xin lỗi, mang trên mặt chân thành.

Mặc dù cái Thanh Tùng Tử Đạo trưởng này, bộ dáng cách làm thực sự có chút trơn nhẵn, nhưng từ cái ánh mắt vừa rồi nhìn sang hắn kia, Lâm Hải có thể nhìn ra được, cái Thanh Tùng Tử Đạo trưởng này, quả thật có chút bản sự, thực lực vậy mà đạt tới Ngưng Chân sơ kỳ!

Tuy thực lực chỉ là Ngưng Chân sơ kỳ, đối với Lâm Hải bây giờ mà nói, quả thực không đáng giá nhắc tới, nhưng lại có thể chứng minh, cái Thanh Tùng Tử Đạo trưởng này, cũng không phải là loại lừa đảo giang hồkia, Lâm Hải từ trước đến nay phân rõ phải trái, không phải loại người nhân cơ hội khinh người, hơn nữa trước đó đúng là do chính mình thất lễ trước, bởi vậy hướng Thanh Tùng Tử nói lời xin lỗi, cũng không có gì.

Còn Khang Sĩ Phú ở bên cạnh, lại lập tức trợn tròn xoe cả hai mắt, thật không thể tin mà nhìn lấy Lâm Hải, quả thực không thể tin được, Lâm Hải đường đường là Tông Sư, thân phận cao quý cỡ nào, vậy mà thực biết hướng khác người nói lời xin lỗi.

Thấy thái độ xin lỗi của Lâm Hải coi như thành khẩn, Khang Viễn Đông mới hừ lạnh một tiếng, hướng phía Lâm Hải phất phất tay.

“Lập tức rời khỏi Khang gia ta, Khang mỗ niệm tình ngươi trẻ người non dạ, có thể không truy cứu tội ngươi giả mạo Tông Sư!”

Khang Sĩ Phú nghe xong phụ thân y, lại muốn đuổi Lâm Hải ra ngoài, nhất thời liền gấp.

Lâm Hải thế nhưng là Tông Sư đường đường a, bình thường cũng không dễ tới, cái này nếu thật sự để người ta đuổi ra ngoài, vậy coi như đem người đắc tội thảm.

Bất quá, không đợi y mở miệng cầu tình, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng lại mở miệng trước.

“Khang Tộc trưởng, không cần!”

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng nói xong, trong mắt tốc biến một đạo quang mang, ngạo nghễ nhìn về phía Lâm Hải.

“Người trẻ tuổi, ngươi vừa rồi sở dĩ bật cười, đơn giản cũng là cảm thấy, bần đạo là đang cố lộng huyền hư, lường gạt thế nhân, nếu như thế, bần đạo liền để ngươi tận mắt chứng kiến một chút, chỗ tinh diệu của Đạo Pháp, sau ngày hôm nay, để ngươi cũng không dám lại đối với Đạo Pháp, có chút lòng khinh thị nào!”

“A.” Lâm Hải nhìn Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, nghiền ngẫm cười một tiếng.

“Tại hạ đang muốn được thêm kiến thức, nếu như thế, liền đa tạ Đạo trưởng!”

Khang Viễn Đông thấy Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đã lên tiếng, cũng không tiện tiếp tục đem Lâm Hải đuổi ra khỏi gia tộc nữa, đành phải hướng phía Lâm Hải hừ lạnh một tiếng!

“Nếu Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đã lên tiếng, ngươi liền đứng ở một bên, hảo hảo chiêm ngưỡng thần công Đạo Pháp của Đạo trưởng, như còn dám vô lễ, tất không dễ tha!”

Khang Sĩ Phú thấy cha mình, đối với Lâm Hải dùng âm thanh tàn khốc, trong lòng lo lắng vạn phần, sợ Lâm Hải buồn bực tức giận, trong lòng trách tội, dọa đến vội vàng hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Chỉ thấy Lâm Hải mặt mang mỉm cười, một bộ dáng phong khinh vân đạm, tựa hồ căn bản không thể đem lời nói của Khang Viễn Đông để ở trong lòng, lúc này mới thở dài ra một hơi, phía sau lưng lại sinh sinh chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Mà Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, thì tại trước hương án, làm lên pháp tới.

Chỉ thấy hai mắt lão khép hờ, đan tay kết kiếm quyết, trong miệng nói nhỏ, lẩm bẩm, nói một số lời nói mà tất cả mọi người đều nghe không hiểu, mọi người Khang gia thì là trừng lớn hai mắt, nháy mắt cũng không nháy mắt, gấp gáp nhìn vào lão, thở mạnh cũng không dám!

Đột nhiên, hai mắt của Thanh Tùng Tử đột nhiên mở ra, một đường tinh mang sắc bén tốc biến, kiếm gỗ đào trong tay vung vẩy một cái, đột nhiên hướng phía trên hương án nhất chỉ, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“ Đi!”

Bồng!

Theo kiếm gỗ đào của Thanh Tùng Tử Đạo trưởng chỉ, một xấp giấy vàng trên hương án, đột nhiên bốc cháy, ngọn lửa luồn lên cao hơn một mét.

Trái tim của mọi người Khang gia không khỏi mạnh mẽ rút lại, trong ánh mắt, tất cả đều lộ ra vẻ kinh hãi, liền cả Lâm Hải ở bên cạnh, nhìn mà cũng là tấm tắc lấy làm kỳ lạ!

Kỳ thực loại tràng diện này, Lâm Hải đã sớm thấy qua tại trong một số chương trình T V, thế nhưng bây giờ được nhìn thấy tại hiện trường, vẫn là bị chấn kinh một chút, đôi mày không khỏi nhíu một cái, lại không hiểu rõ, cái xấp giấy vàng này, tại sao lại đột nhiên bị thiêu đốt?

Mà vừa lúc này, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng lại đột nhiên động.

Chỉ thấy kiếm gỗ đào của lão lập tức, chỉ vào đoàn giấy vàng đang thiêu đốt ở phía xa kia, tay kết kiếm quyết, trong miệng nói lẩm bẩm, bờ môi động càng lúc càng nhanh, quang mang trong hai mắt cũng càng ngày càng thịnh, hai chân trần trụi, bắt đầu đi quanh hương án, đặt chân nặng nề, chậm chạp hữu lực!

“Hô ~ “

Đột nhiên, xung quanh hương án, một cơn cuồng phong, bỗng dưng mà lên, thiêu đốt giấy vàng, trong nháy mắt xoay tròn lên không, quỷ dị dị thường!

“A.” Lâm Hải không khỏi âm thầm lấy làm kỳ, cái cỗ cuồng phong này, đến cực kỳ đột nhiên, hơn nữa chỉ nổi lên ở bên trong phạm vi hai mét bốn phía xung quanh hương án, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là cái Thanh Tùng Tử Đạo trưởng này thi pháp gây nên!

“Có chút ý tứ!” Lâm Hải một mặt hiếu kỳ, gật gật đầu, không thể không nói, cái Thanh Tùng Tử Đạo trưởng này, thật đúng là thật sự có tài.

Mà thời điểm trong lòng mọi người ở đây rung động, nhao nhao lấy làm kỳ, biểu lộ của Thanh Tùng Tử Đạo trưởng lại đột nhiên trở nên cực kỳ nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn giấy vàng xoay tròn lên không, đã bị đốt thành tro, đột nhiên quát chói tai một tiếng!

“ Đạo Pháp vô biên, quỷ mị hiện hành!”

Theo tiếng nói của Thanh Tùng Tử rơi xuống đất, đoàn tro giấy giữa không trung kia, đột nhiên cấp tốc xoay chuyển, toàn vậy mà giống như có sinh mệnh, đột nhiên hướng một tòa gian phòng cách đó không xa bay đi.

Thanh Tùng Tử thấy vậy, nhất thời bước nhanh chân, kiếm gỗ đào chỉ phía xa, cấp tốc đuổi theo!

Khang Viễn Đông thấy thế, không khỏi giật mình, cũng vội vàng cất bước, theo sát phía sau, mọi người khác trong Khang gia, nhao nhao mang theo một tia gấp gáp cùng tò mò, cũng cùng theo sát.

Mà đúng lúc này, cửa gian phòng vậy mà tự động mở ra, tro tàn xoay quanh mà vào, Thanh Tùng Tử cầm kiếm gỗ đào trong tay, thả người nhảy vào!

Mọi người Khang gia, thì là hít sâu một hơi, từng cái trợn mắt há hốc mồm.

Cửa phòng tự động mở ra, loại sự kiện linh dị không thể tưởng tượng này, vậy mà chân thực hiện ra tại trước mặt bọn họ, nhất thời để trước mặt cảm thấy cái gáy đang bốc thẳng lên khí lạnh!

Nhưng mà, vẻ kinh hãi trên mặt mọi người còn chưa biến mất, kiếm gỗ đào của Thanh Tùng Tử Đạo trưởng ở trong phòng lại múa ra một cái kiếm hoa, đột nhiên bổ vào phía trên tro giấy vàng, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Quỷ mị lớn mật, xin không hiện hình, chờ đến khi nào!”

Bồng!

Theo tro giấy xoay quanh trên không trung, bị đánh trúng vỡ nát, đột nhiên một đường khói đen từ trong phòng toát ra, sau đó một cái thân ảnh màu trắng, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người!

Chương 845: Thanh Tùng Tử bắt quỷ

“Mẹ ta nha, quỷ a!”

“Thật có quỷ a, thế gian này, vậy mà thật có quỷ a!”

Bóng trắng xuất hiện, để một cỗ khí lạnh từ trong lòng mọi người Khang gia bay thẳng tới đỉnh đầu, nhất là khi bóng trắng xoay người lại, áo đỏ rối tung che lấp lại, mặt mũi hung dữ khủng bố đến cực hạn, cho dù là giữa ban ngày, cũng đem những người này dọa đến hàm răng run lên, linh hồn đều là bốc lên!

“Lệ Quỷ!” đồng tử của Lâm Hải, cũng không nhịn được mà bỗng co rụt lại, Quỷ hồn có thể xuất hiện ở ban ngày, không sợ ánh sáng mặt trời, chỉ có Lệ Quỷ kiệt ngạo hung tàn, không về Địa Phủ!

“Khặc khặc kiệt!” Chỗ cổ họng của Lệ Quỷ, phát ra một tiếng cười quái dị để người tê cả da đầu, đột nhiên mái tóc tung bay, thất khiếu chảy máu, trên hai tay tràn đầy máu tươi, móng tay trong nháy mắt sinh trưởng tươi tốt, trở nên dài đến hai, ba tấc, giống như lưỡi dao sắc bén, lóe ra quang mang khát máu!

“Mẹ ta nha!” Một số người nhát gan, nhất thời bị dọa đến hai mắt lật một cái, hôn mê đi, coi như lá gan lớn hơn, cũng nhìn chằm chằm vào Nữ quỷ tóc đỏ, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, run lẩy bẩy!

Cho dù là Võ đạo đã tới Hóa Cảnh như Khang Viễn Đông, cũng cảm thấy da đầu tê dại một hồi, trong lòng thình thịch nhảy loạn, nhân loại đối vật Quỷ Quái theo bản năng đều có hoảng sợ, để ông ta liên tục không ngừng, nuốt mấy ngụm nước bọt, trong mắt lóe lên một chút sợ hãi.

Giờ phút này, ông ta đã nhận ra, cái Nữ quỷ tóc đỏ trước mặt này, liền chính là cái bên trong đêm trước kia, chính mình đã gặp qua được, thậm chí bộ dáng của nó ở giờ phút này, so lúc ấy còn muốn càng thêm đáng sợ!

"Nghiệp chướng!"

Ngay tại thời khắc mọi người Khang gia tâm kinh đảm hàn, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng ở trong phòng, liền quát lớn một tiếng, kiếm gỗ đào trong tay chỉ vào Lệ Quỷ ở phía xa, trên mặt mang theo một tia biểu lộ ngưng trọng.

"Thức thời, thì ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, bần đạo có thể mở lòng từ bi, siêu độ cho ngươi chuyển thế đầu thai, nếu không, nhất định sẽ để ngươi hồn phi phách tán, vĩnh thế không được Luân Hồi!"

Lời của Thanh Tùng Tử Đạo trưởng vừa ra khỏi miệng, Lệ Quỷ đột nhiên hất đầu một cái, nhất thời mái tóc tung bay, con ngươi chảy máu, đột nhiên từ hốc mắt toát ra, hướng phía Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, hung ác trông lại.

"Tên đạo sĩ kia, dám là hỏng chuyện tốt của ta, thực sự đáng chết, nhìn ta móc trái tim ngươi ra, đưa ngươi ăn sống nuốt tươi!"

Lệ Quỷ nói xong, đột nhiên mở móng vuốt, hướng phía Thanh Tùng Tử Đạo trưởng liền bắt tới!

"Hô!"

Trong phòng nhất thời âm phong gào thét, như là Quỷ gào, đem cái bàn trên mặt đất thổi đến bay tán loạn khắp nơi, mấy cái đệ tử Khang gia đứng ở cách cửa, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo một trận, dọa đến trong lòng cự chiến, vội vàng kêu to tránh ra xa xa, sắc mặt tái nhợt, toàn thân như dốc hết sức mà run rẩy.

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng thấy Lệ Quỷ đánh tới, lại không hoảng hốt, cười lạnh một tiếng, kiếm gỗ đào trong tay hướng nghiêng phía trên vẩy một cái, nhất thời một đường kiếm khí màu trắng, hướng phía trước ngực Lệ Quỷ đâm tới!

Trên mặt Lệ Quỷ hiện lên một chút sợ hãi, hiển nhiên đối với kiếm khí mà kiếm gỗ đào phát ra, phi thường sợ hãi, cuống quít liền hướng phía bên cạnh tung bay tránh ra, đồng thời lần nữa khua hai cái Quỷ Trảo, hướng phía Thanh Tùng Tử Đạo trưởng chộp tới!

Một người một quỷ, ngươi tới ta đi, trong nháy mắt liền đánh nhau cùng một chỗ!

Mọi người Khang gia, nhìn Thanh Tùng Tử Đạo trưởng ở trong phòng lực đấu Nữ quỷ tóc đỏ, từng cái nắm chặt song quyền, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, trong lòng quả thực gấp gáp chết!

Bọn họ mỗi cái đều là người tập võ, coi như gặp được cuồng ma giết người không chớp mắt, trong lòng đều chưa hẳn sẽ sợ, nhưng gặp được quỷ mị liền không giống nhau, trừ hoảng sợ bẩm sinh của nhân loại đối với Quỷ Quái ra, còn có một điểm quan trọng hơn, đó chính là bọn họ căn bản không biết chiến đấu cùng Quỷ Quái như thế nào!

Nhất là gia chủ Khang gia Khang Viễn Đông, càng là thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, trước đó ông ta đã từng một chưởng đánh ở trên thân cái Nữ quỷ tóc đỏ này, thủ chưởng lại xuyên thể mà qua, phảng phất như căn bản không ở trong cùng một cái không gian, cứ như vậy, dù bọn họ có được một thân bản lĩnh, căn bản cũng không thể làm gì Quỷ Quái!

Bởi vậy, bọn họ vào giờ phút này, đem tất cả hi vọng, tất cả đều ký thác vào trên thân Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, từng cái ở trong lòng đều cầu nguyện, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng nhất định phải thắng, đem cái Quỷ Quái này trảm dưới kiếm!

Nếu không, toàn bộ Khang gia bọn họ, đoán chừng cũng phải gặp tao ương!

Khang Sĩ Phú giờ phút này đang đứng tại bên cạnh Lâm Hải, cũng là một mặt gấp gáp, thân thể nhịn không được có chút phát run.

Thấy Thanh Tùng Tử Đạo trưởng cùng Lệ Quỷ kia, đánh thật lâu vẫn không thể phân ra thắng bại, y không khỏi hướng phía Lâm Hải ở bên cạnh nhìn lại, đã thấy Lâm Hải một mặt phong khinh vân đạm, không có chút nào gấp gáp nào, trong lòng không khỏi âm thầm bội phục!

“Tông Sư quả nhiên là Tông Sư, liền Quỷ Quái còn không sợ!”

Trong chớp mắt lại là mười mấy phút trôi qua, thấy Thanh Tùng Tử Đạo trưởng cùng Lệ Quỷ kia vẫn là đánh đến khó phân thắng bại, trong lòng mọi người Khang gia, không khỏi có chút lo lắng.

Khang Sĩ Phú nhìn Lâm Hải ở bên cạnh vẫn giữ y nguyên một mặt lạnh nhạt, bỗng nhiên há hốc mồm, muốn nói lại thôi.

“Thế nào, Sĩ Phú?” Lâm Hải không khỏi mở miệng hỏi nói.

“Lâm Tông Sư, ngài nhìn Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, cùng cái Lệ Quỷ này, sau cùng ai có thể thắng?”

Lâm Hải nghe được, không khỏi nhíu lông mày một cái, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Thực lực của hai người bọn họ, sàn sàn với nhau, nhất thời khó phân thắng thua, nhưng cả phòng đã bị âm phong che kín, đối với Thanh Tùng Tử Đạo trưởng cực kỳ bất lợi, nếu như không có chuẩn bị ở sau mà nói, một lúc sau, chỉ sợ sẽ có chỗ không địch lại!”

“Cái gì!” Khang Sĩ Phú nghe được, đầu không khỏi ông một tiếng, nếu như Thanh Tùng Tử bại một lần, toàn bộ Khang gia, ắt sẽ gặp Lệ Quỷ giết hại.

“Lâm Tông Sư, ngươi không phải cũng biết trảo Quỷ sao? Ngươi nhìn có thể xem ở trên mặt mũi của ta hay không...” Trên mặt Khang Sĩ Phú khẩn cầu mở miệng, lời nói nói một nửa, cũng có chút nói không được.

Dù sao, trước đó cha mình là đối đãi với Lâm Hải thế nào, y là tận mắt tận tai nhìn thấy, hiện tại Khang gia gặp nạn, lại còn xin người ta xuất thủ cứu giúp, coi như Lâm Hải cùng y có quan hệ không tệ, y cũng có chút xấu hổ mở miệng.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, vỗ vỗ bả vai Khang Sĩ Phú.

“Yên tâm đi, nếu ta đã nói giúp nhàngươi bắt quỷ, đương nhiên sẽ không nuốt lời, ta giờ sẽ qua, đem cái Lệ Quỷ này diệt!”

Lâm Hải nói xong, trong mắt lóe lên tinh quang, liền muốn cất bước hướng phía trước đi đến, nhưng cước bộ vừa nâng lên, trong miệng lại khẽ di một tiếng, lại dừng lại.

“Lâm Tông Sư, làm sao?” Khang Sĩ Phú thấy Lâm Hải muốn đi bắt quỷ, trong lòng lúc đầu thấy vui vẻ, nhưng sau đó đã thấy Lâm Hải lại dừng lại, nhất thời tâm lại treo lên.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, sau đó lắc đầu.

“Ta nghĩ, ta không cần thiết phải qua nữa!”

“Không cần thiết phải qua nữa?” Khang Sĩ Phú sững sờ, không hiểu Lâm Hải là có ý gì.

Nhưng không đợi y hỏi, đúng lúc này, trong phòng đột nhiên hiện lên quang mang màu trắng chói mắt, sáng chói chói mắt, quang hoa vạn trượng, đem âm khí trong cả căn phòng, trong nháy mắt đều xua tan.

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy trong tay Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, không biết từ khi nào, nhiều thêm một cái ngân toa quang mang lập loè, dài đến một xích (một xích ＝1/3 âm ＝ 33,33 c m).

Chỉ thấy thủ chưởng của Thanh Tùng Tử Đạo trưởng bỗng nhiên mở ra, ngân toa giống như một đường phóng tới, mang theo thế như chẻ tre, vậy mà hướng thẳng đến trước mặt Lệ Quỷ bay đi.

Lệ Quỷ đột nhiên kinh hãi, khuôn mặt khủng bố một mảnh dữ tợn, dọa đến quái khiếu một tiếng, quay đầu liền chạy!

Nhưng mà, nàng ta chưa kịp chạy ra bao xa, phốc một tiếng, ngân toa giống như lưỡi dao sắc bén, trực tiếp xuyên qua thân thể nàng ta, Lệ Quỷ rú thảm một tiếng thân thể đột nhiên nổ thành sương đen, biến mất ở trong phòng!

Chương 846: Súc Linh Hồ

Đồng thời với lúc Lệ Quỷ biến mất, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng vung tay lên, ngân toa như là có linh tính, lần nữa trở lại trong tay lão, bị lão thu lại.

“Pháp bảo?!” đồng tử Lâm Hải không khỏi co rụt lại, đây là lần thứ nhất trừ Hàn Sương Chi Nhận cùng Long Nha của chính mình ra, Lâm Hải nhìn thấy những pháp bảo khác, chỉ là không biết là đẳng cấp gì.

Mọi người trong Khang gia, thấy Quỷ quái đã bị Thanh Tùng Tử Đạo trưởng tiêu diệt, cao hứng reo hò một trận, hưng phấn lôi kéo người xung quanh, mặt mày hớn hở nghị luận ầm ĩ, lộ ra kích động lại cảm thấy vô cùng kích thích.

“Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, quả nhiên thần thông quảng đại, Khang mỗ bội phục!”

Khang Viễn Đông càng là hớn hở ra mặt, vội vàng đi vào bên trong nhà, tiến lên thi lễ, đối với Thanh Tùng Tử tràn ngập lòng cảm kích.

Trên mặt Thanh Tùng Tử Đạo trưởng mỉm cười, hướng phía Khang Viễn Đông đánh cái chắp tay.

“Khang Tộc trưởng quá khen, Quỷ Quái này chính là Lệ Quỷ có phần có đạo hạnh tại nhân gian, âm công mười phần, nếu không phải bằng vào pháp bảo, chỉ sợ liền cả bần đạo, đều chưa hẳn đã hàng được nó!”

Nghe Thanh Tùng Tử nói như thế, Khang Viễn Đông nhất thời hoảng sợ một trận, vội vàng hướng phía Thanh Tùng Tử Đạo trưởng thi lễlần nữa!

“Xin hỏi Đạo trưởng, cái Lệ Quỷ này, ngày sau phải chăng còn sẽ ra ngoài hành hung?”

“Khang Tộc trưởng yên tâm!” Thanh Tùng Tử Đạo trưởng nghe được, vuốt râu cười nhạt một tiếng.

“Cái Lệ Quỷ này, đã bị bần đạo lợi dụng pháp bảo Xuyên Vân Toa, đánh trúng hồn phi phách tán, biến mất giữa thiên địa.”

Khang Viễn Đông nghe Thanh Tùng Tử nói chắc chắn như thế, trong lòng mới thở dài ra một hơi.

Tuy lúc trước ông ta cũng nhìn thấy Lệ Quỷ, đã bị Thanh Tùng

Tử Đạo trưởng đánh hóa thành một đoàn khói đen, nhưngông ta đối với Quỷ Quái cuối cùng vẫn không đủ hiểu biết, cũng không rõ ràng Quỷ Quái này là chạy trốn, hay là đã bị đánh giết.

Bây giờ biết rõ Quỷ Quái đã bị đánh hồn phi phách tán, Khang Viễn Đông đã yên tâm.

“Ta trước kia còn tưởng rằng, những cái người tu đạo kia đều là tên lừa đảo giang hồ, lừa gạt người, nghĩ không ra cái Thanh Tùng Tử Đạo trưởng này, đã vậy còn quá lợi hại, thế mà thật có thể chém giết Lệ Quỷ.”

Khang Sĩ Phú nhìn Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, cùng cha mình chuyện trò vui vẻ, một bộ dáng cao nhân, trong lòng cũng sinh ra một vẻ kính nể, nhịn không được mở miệng nói.

Lâm Hải nghe được, không nói gì, ngược lại hướng phía một cái bình sứ hoa niên đại xa xưa, nằm ở một nơi hẻo lánh bên trong phòng, ném qua một cái ánh mắt nghiền ngẫm.

Mà lúc này đây, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng bỗng nhiên cất bước, đi đến trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải sững sờ, không khỏi ngẩng đầu hướng lão nhìn lại, không biết lão là có dụng ý gì?

Trên mặt Thanh Tùng Tử có một tia tốt sắc, vuốt vuốt sợi râu, ở trên cao nhìn xuống liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Người trẻ tuổi, vừa rồi bần đạo thi pháp trừ bỏ Lệ Quỷ, ngươi cũng nhìn thấy?”

“Nhìn thấy a.” Lâm Hải gật gật đầu, lạnh nhạt cười nói.

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng thấy Lâm Hải là một bộ dáng hững hờ, sắc mặt đột nhiên nghiêm lại, nghiêm túc mở miệng.

“Nếu ngươi cũng đã nhìn thấy, vậy nên biết rõ, hành vi cười nhạo bần đạo của ngươi trước đó, là ngu xuẩn cùng buồn cười cỡ nào chưa, cái thế giới này, cũng không có đơn giản như ngươi tưởng tượng, có rất nhiều người tựa như bần đạo, nhìn như bình thường, lại nắm giữ lực lượng giống như Thần Linh, căn bản không phải bọn ngươi phàm phu tục tử, có thể đắc tội được!”

“Bần đạo niệm tình ngươi trẻ người non dạ, không cùng người so đo cũng coi như thôi, nhưng nếu như hôm nay người ngươi gặp được không phải là bần đạo, mà chính là những người khác, có lẽ cái mạng nhỏ của ngươi liền không có!”

“Bởi vậy, bần đạo khuyên ngươi một câu, người sống một đời, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, trong lòng thường phải có lòng kính sợ, không nên bởi vì lời nói và việc làm không hay của chính mình, mà dẫn tới họa sát thân, đến lúc đó hối hận thì đã muộn!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, mặc dù có chút không thích Thanh Tùng Tử Đạo trưởng cao cao tại thượng thuyết giáo, nhưng Lâm Hải cũng có thể nghe được, lão đạo sĩ này ngược lại là có ý tốt, thật đúng là không tiện phản bác, đành phải hướng phía lão gật gật đầu.

“ Đạo trưởng dạy bảo, Lâm mỗ đã ghi lại!”

“Ừm!” Thanh Tùng Tử Đạo trưởng lúc này mới hài lòng gật gật đầu, sau đó liền không tiếp tục để ý tới Lâm Hải, mà chính là trở lại bên người Khang Viễn Đông, hướng phía ông ta chắp tay lại.

“Khang Tộc trưởng, bần đạo đã giúp ngươi trừ bỏLệ Quỷ, vậy ước định trước đó của chúng ta, ngươi nhìn.”

Khang Viễn Đông nghe được, tâm lý không khỏi thịt đau một trận, nhưng trước đó đã cùng Thanh Tùng Tử Đạo trưởng nói tốt, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn đau nhức mà từ bỏ những thứ yêu thích.

“ Đạo trưởng yên tâm, Khang mỗ nói là làm, ước định tự nhiên giữ lời, có ai không, đem bảo vật trình lên!”

Khang Viễn Đông phân phó một tiếng, lập tức có đệ tử Khang gia, hai tay nâng một cái hộp ngọc không lớn, đi tới.

“Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, đây chính là Chí bảo Súc Linh Hồ mà Khang gia ta trong lúc vô tình đã đạt được, mời xem qua!”

Nói xong, Khang Viễn Đông cẩn thận từng li từng tí đem hộp ngọc mở ra, một cái ấm nước đen sì không biết chất liệu, nhìn qua không có gì đặc biệt, liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng vừa thấy cái ấm nước này, trong mắt nhất thời bùng lên tinh quang, vẻ tham lam lóe lên một cái rồi biến mất.

Mà Lâm Hải cách đó không xa, tại trong nháy mắt hộp ngọc mở ra, trong mắt cũng là hiện lên một đường quang mang sắc bén, đột nhiên ngẩng đầu hướng phía ấm nước trong hộp ngọc trông lại!

“Cái Súc Linh Hồ này, chính là ta khi còn bé nghịch ngợm, chui vào trong núi Tây Lương du ngoạn, đi vào trong một cái sơn động bí ẩn thì phát hiện, theo cha ta nói bên trong đó có đầy linh khí, đáng tiếc người tập võ chúng ta, căn bản không hiểu được phải vận dụng linh khí như thế nào, tuy biết rõ cái Súc Linh Hồ này có giá trị liên thành, nhưng thủy chung vô pháp phát huy tác dụng của nó.”

“Phát hiện cùng một chỗ với Súc Linh Hồ, còn có một viên thuốc màu đỏ, ta khi đó nhỏ, tưởng rằng là kẹo đường, liền ăn vào, không nghĩ tới dạ dày lại đau nhức kịch liệt một phen, sau đó tu vi của ta đột nhiên tăng mạnh, liên tục đột phá, tu vi võ đạo của ta, có thể đạt tới Hóa Cảnh, công lao của viên thuốc màu đỏ kia là không thể bỏ qua!”

Khang Sĩ Phú giống như là nhớ lại chuyện cũ, lại như là đang giải thích với Lâm Hải, trong miệng thì thào nói.

Lâm Hải nghe xong, chậm rãi gật gật đầu, ánh mắt lại thủy chung không rời khỏi Súc Linh Hồ.

Chính như Khang Sĩ Phú nói, bên trong cái Súc Linh Hồ này, đổ đầy linh khí, Lâm Hải từ cách xa, liền có thể cảm giác được rõ ràng, bên trong cái Súc Linh Hồ này, linh khí đang lăn lộn sôi trào, giống như mặt biển dao động, mật độ dày đặc, thậm chí vượt xa Tụ Linh Trận mà chính mình đã bố trí xuống.

Hơn nữa, Lâm Hải có thể cảm giác được, tuy vóc dáng n Súc Linh Hồ không lớn, nhưng linh khí bên trong, tựa hồ bị áp súc cực độ lại, nếu thật muốn phóng xuất ra, chí ít đủ cho chính mình tu luyện hơn nửa tháng!

Bất quá là bên trên chất, hay là bên trên lượng, linh khí bên trong cái Súc Linh Hồ này, cũng vượt xa ngoại giới, có thể xưng là chí bảo!

Vừa nghĩ tới này, trong lòng Lâm Hải, lập tức trở nên kích động.

Giờ phút này, trên người hắn chỉ còn lại viên ngọc thạch lấy từ chỗ Vương Nghiễm Phúc, tối đa cũng chỉ đủ cho hắn sử dụng Tụ Linh Trận trong ba năm ngày, một khi sử dụng hết, ngọc thạch tiếp theo còn hoàn toàn không có tin tức.

Mà Súc Linh Hồ xuất hiện, nhất thời để trong lòng Lâm Hải vui mừng, nếu như đem cái Súc Linh Hồ này chiếm được, chí ít trong vòng nửa tháng, chính mình không cần vì sự tình ngọc thạch mà phát sầu.

Mà lúc này đây, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đã một mặt kích động, không kịp chờ đợi vươn tay, hướng phía Súc Linh Hồ chộp tới.

“Cảm tạ Khang Tộc trưởng, bần đạo liền không khách khí nữa!”

“Chờ một chút!” Đúng lúc này, bỗng nhiên một thanh âm truyền đến, sau đó mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, một bóng người đã ngăn tại trước mặt Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, sau đó lời nói nhàn nhạt, mới vang lên tại bên tai mọi người.

“Cái Súc Linh Hồ này rất không tệ, nhưng không thể để cho ngươi lấy đi.”

“Bởi vì, ta muốn!”

Chương 847: Ngươi nói vậy, thì chính là vậy đi!

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, trên thân Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đối diện, đột nhiên tràn phát ra sát cơ mãnh liệt, trong nháy mắt đem Lâm Hải khóa chặt, sắc mặt âm trầm như nước.

Khang Viễn Đông ở bên cạnh càng là bị một màn bất thình lình này, khiến cho một mặt mộng bức, sau đó kịp phản ứng, nhất thời tức giận đến nổi trận lôi đình.

“Hỗn trướng! Ngươi là cái đồ vật gì, dám ở Khang gia ta giương oai!”

Nói xong, Khang Viễn Đông thầm vận nội kình, đột nhiên hướng phía Lâm Hải đẩy đi!

Trước đó, Lâm Hải giả mạo Tông Sư, lại cười nhạo Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, đã để ông ta cực kỳ bất mãn, nếu không phải cố kỵ thân phận, đã sớm đem Lâm Hải đuổi đi ra ngoài.

Giờ phút này, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đã đem Lệ Quỷ chém giết, Khang Viễn Đông chính muốn mượn cơ hội để giao hảo với vị cao nhân này, nghĩ không ra Lâm Hải lại nhảy ra, còn nói khoác mà không biết ngượng, muốn Súc Linh Hồ, quả thực là mỡ heo che mất tim phổi, si tâm vọng tưởng!

Đối mặt với một chưởng của Khang Viễn Đông, Lâm Hải cười nhạt một tiếng, không thèm để ý chút nào, sau đó vung lên, liền đem sức lực trong tay Khang Viễn Đông, tiêu tán thành vô hình, đồng thời đem thân thể Khang Viễn Đông chấn động đến lùi lại phía sau mấy bước, mới đứng vững.

Khang Viễn Đông nhất thời kinh hãi, một chưởng của chính mình này, tuy chỉ dùng ba bốn thành lực đạo, nhưng cũng không phải là người tầm thường, là có thể tiếp được, càng đừng nói hời hợt giống như Lâm Hải, quả thực không cần tốn nhiều sức, hơn nữa còn đem chính mình đẩy lui.

Liền xem như Ngôn Thụy, danh xưng đệ nhất nhân dưới Tông Sư trong toàn bộ Tây Bắc, cũng không thể nào làm được đi.

Khang Viễn Đông một mặt mộng bức, nhất thời não tử có chút không đủ dùng.

Mà đúng lúc này, Khang Sĩ Phú một mặt kinh hoảng, vội vàng chạy tới.

“Lâm Tông Sư!”

Y chẳng thể nghĩ tới, Lâm Hải luôn luôn bình dị gần gũi, vậy mà đột nhiên trở nên như thế bá đạo, vọt thẳng qua, yêu cầu Súc Linh Hồ, càng không có nghĩ tới, cha mình, lại dám hướng Lâm Hải xuất thủ.

Lâm Hải đây chính là Tông Sư a, Tông Sư không thể nhục, chính là luật thép của thế giới Võ đạo, vạn nhất Lâm Hải buồn bực tức giận, coi như đem Khang gia y diệt, Khang gia cũng nói không nên lời cái gì, võ lâm đồng đạo càng sẽ không vì Khang gia mà ra mặt, chỉ sẽ cảm thấy Khang gia đắc tội Tông Sư, gieo gió gặt bão!

“Lâm Tông Sư, thủ hạ lưu tình a!” Khang Sĩ Phú mặt mũi tràn đầy mồ hôi lạnh, hướng phía Lâm Hải khẩn cầu nói.

“Tông Sư!!!”

Mí mắt Khang Viễn Đông bỗng nhiên nhảy một cái, sau đó trong lòng hoảng hốt, một cỗ ý lạnh từ gót chân bay thẳng lên đỉnh đầu, phía sau lưng y phục, trong nháy mắt bị mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp.

“Ngươi, thật sự là Tông Sư?” Khang Viễn Đông nuốt nước miếng một cái, thật không thể tin nhìn lấy Lâm Hải, gian nan mở miệng nói nói.

Nói xong, trong lòng Khang Viễn Đông hoàn toàn là một trận cười khổ, giờ phút này trong lòng của ông ta, nào vẫn còn không rõ. Có thể dễ như trở bàn tay đem chính mình đẩy lui, trừ Tông Sư, còn có người nào có thể làm được đâu?.

Nghĩ không ra con trai mình Khang Sĩ Phú, những gì nói trước đó, vậy mà tất cả đều là thật! Cái mao đầu tiểu tử chừng hai mươi này, vậy mà thật sự là một vị Tông Sư Võ đạo!

Trong lòng Khang Viễn Đông, nhất thời dâng lên vô hạn hối hận, đường đường Tông Sư a, tự thân tới cửa bái phỏng, cho Khang gia ông ta đủ mặt mũi, quả thực để Khang gia bồng tất sinh huy, cái này đối với gia tộc mà nói, là vinh diệu lớn cỡ nào a!

Nhưng mình, lại có mắt như mù, cứ thế mà đem người ta vắng vẻ ở một bên, đem hữu nghị của một vị Tông Sư, cự tuyệt ở ngoài cửa, bây giờ càng hướng Tông Sư xuất thủ, đây quả thực là đang tự tìm đường chết a!

Khang Viễn Đông hiện tại hận không thể đưa tay quất vào miệng mình hai cái, ảo não hối hận đan vào một chỗ, rót thành vô tận u oán!

Việc này có thể tự trách mình sao? Muốn trách, chỉ có thể trách cái gọi là Lâm Hải Tông Sư này, tuổi trẻ quá mức không hợp thói thường, nào có người chừng hai mươi liền trở thành Tông Sư a, đây quả thực là không khoa học a!

Lâm Hải nhìn sang Khang Viễn Đông, cười nhạt một tiếng, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Ngươi nói vậy, thì chính là vậy đi!”

Đạt được Lâm Hải khẳng định trả lời, Khang Viễn Đông nhất thời càng thêm mộng bức, cả người ngốc tại bên trong này, miệng há há, cũng không biết nên nói cái gì.

“Hừ!” đúng lúc này, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, hai mắt như điện, mang theo hàn ý, lạnh lẽo liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Người trẻ tuổi, ta mặc kệ ngươi là Tông Sư cũng tốt, không phải Tông Sư cũng được, ngươi lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu khích bần đạo, nếu không cho ngươi chút giáo huấn, thật coi bần đạo là dễ khi dễ sao?”

Nói xong, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng giương thủ chưởng lên, nhất thời một cỗ hấp lực to lớn, buông xuống tại trên thân Lâm Hải, đem Lâm Hải lôi kéo về phía bên cạnh lão!

“A?” Lâm Hải không khỏi ngạc nhiên một trận, một trảo lăng không của cái Thanh Tùng Tử Đạo trưởng này, vậy mà cùng Trích Tinh Thủ của mình, tuy có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, bất quá xét về bên trên uy lực, lại kém xa.

Lâm Hải cũng không xuất thủ, chỉ là mặt mang mỉm cười nhìn

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, một mặt lạnh nhạt, dưới chân lại kiên cố như là bàn thạch, mặc cho Thanh Tùng Tử Đạo trưởng dùng lực như thế nào, nhưng căn bản không lôi kéo được Lâm Hải phân hào nào!

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng thấy thế, hai con ngươi bỗng nhiên co rụt lại, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ, thực lực của Lâm Hải, vậy mà so với tưởng tượng của lão còn cao thâm hơn.

“Thường nghe người ta nói, Tông Sư Võ đạo, có được tạo hóa của thiên địa, thực lực mạnh, có thể so với Chân Nhân Đạo Pháp, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là thực!”

Thấy không làm gì được Lâm Hải, nhãn châu của Thanh Tùng Tử Đạo trưởng xoay động, vội vàng đem chân khí thu lại, đưa tay rút về, Lâm Hải tuy cũng không xuất thủ, nhưng bằng vào cái bất động như núi này, thực lực liền tuyệt đối không kém lão, nếu như không bất đắc dĩ, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng cũng không muốn cùng Lâm Hải trở mặt.

“Tông Sư!”

“Hắn thật sự là Tông Sư!”

“Trời ạ, lại có còn Tông Sư trẻ như vậy, đậu móa, lão tử tuổi đã cao, sống đến thân chó rồi!”

“Ai, thật sự là người so với người, tức chết người! Hắn là tu luyện thế nào?”

Từ bên trong miệng của Tộc trưởng cùng Thanh Tùng Tử này chứng thực, Lâm Hải quả nhiên là Tông Sư Võ đạo, toàn bộ người Khang gia, nhất thời tất cả đều kinh ngạc quai hàm đều rơi xuống một chỗ, quả thực không thể tin được, thực sự bởi vì tuổi tác của Lâm Hải, còn quá trẻ!

Chỉ có Khang Sĩ Phú, trên mặt lúc này lại lộ ra một tia đắc ý, kiêu ngạonói không nên lời.

“Trước đó nói cho các ngươi biết, người ta là Tông Sư, cả đám các ngươi đều không tin lời nói của ca ca, thế nào, hiện tại mắt trợn tròn đi?”

Tuy Thanh Tùng Tử Đạo trưởng hướng Lâm Hải xuất thủ trước, nhưng giờ phút này lại biết khó mà lui, thu chiêu thức, Lâm Hải cũng liền không muốn so đo cùng lão, dù sao mình đi ra, là muốn tranh đoạt cái Súc Linh Hồ này, tâm lý đối với Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đã xuất lực bắt quỷ, vẫn còn có chút áy náy.

“Khang Tộc trưởng, tại hạ có câu nói, muốn hỏi ngươi!” Lâm Hải đem đầu chuyển hướng sang Khang Viễn Đông, nhàn nhạt nói nói.

“Lâm Tông Sư, có chuyện gì, ngươi cứ việc phân phó!”

Khang Viễn Đông giật mình một cái, liền cả Thanh Tùng Tử Đạo trưởng cũng chính miệng chứng thực thân phận Tông Sư của Lâm Hải, ông ta nơi nào còn dám lãnh đạm, nghe Lâm Hải tra hỏi, vội vàng khẽ khom người, khách khí đáp nói.

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó nhất chỉ vào Súc Linh Hồ trong tay đệ tử Khang gia.

“Cái Súc Linh Hồ này, là bởi vì Thanh Tùng Tử Đạo trưởng giúp Khang gia ngươi, chém giết Lệ Quỷ, ngươi mới đáp ứng đưa cho lão?”

“Không sai!” Không đợi Khang Viễn Đông nói chuyện, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng ở bên cạnh một mặt ngạo nghễ, lạnh lùng mở miệng.

“Bần đạo trước đó, đã có ước định cùng Khang Tộc trưởng, bần đạo giúp Khang gia chém giết Lệ Quỷ, Khang gia sẽ đem cái Súc Linh Hồ này đưa cho bần đạo, làm thù lao!”

Nói xong, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, ánh mắt như điện, nháy mắt một cái cũng không nháy nhìn thẳng vào Lâm Hải.

“Lâm Tông Sư chính là cao thủ Võ đạo, cái Súc Linh Hồ này đối với ngươi cũng vô dụng, nhưng đối với người tu đạo như bần đạo mà nói, lại chính là Chí bảo, bần đạo là tình thế bắt buộc, mong rằng Lâm Tông Sư thành toàn, không nên bởi vì một kiện vật vô dụng, mà thương tổn hòa khí!”

Lâm Hải nghiền ngẫm liếc nhìn Thanh Tùng Tử Đạo trưởng một chút, tự nhiên nghe ra được ý cảnh cáo bên trong lời nói của lão, bất quá Lâm Hải lại không thèm để ý chút nào, ngược lại buông tay, lộ ra một vẻ mặt vô tội.

“Không phải ta muốn cùng Đạo trưởng ngươi tranh, nếu ngươi trước đó đã có ước định cùng Khang Tộc trưởng, vậy cái Súc Linh Hồ này, thật đúng là không thể để cho ngươi lấy đi!”

“Ngươi nói cái gì!” Thanh Tùng Tử Đạo trưởng nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, ánh mắt đột nhiên trở nên hung Lệ, nhìn hằm hằm vào Lâm Hải.

“Lâm Tông Sư, ngươi nói như vậy, có phải có chút khinh người quá đáng hay không? Tuy nhiên ngươi là Tông Sư Võ đạo cao quý, nhưng bần đạo đường đường cũng là Chân Nhân tu Pháp, thật muốn động thủ, chưa hẳn liền sợ ngươi!”

Nói xong, trên thân Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, đột nhiên tản mát ra một cỗ khí thế sắc bén, đạo bào trên thân không gió mà động, bay phất phới, uy áp mạnh mẽ, để Khang Viễn Đông ở bên cạnh cũng không khỏi hô hấp trì trệ.

Lâm Hải nhìn Thanh Tùng Tử Đạo trưởng bắt đầu giương cung bạt kiếm, thì là cười nhạt một tiếng, ánh mắt cũng lạnh xuống.

“Lâm Hải ta cũng không phải là cố ý làm khó dễ Đạo trưởng, thật sự là bởi vì, sự tình mà ngươi hứa hẹn, cũng chưa hề hoàn thành!”

“Không tin mà nói, ngươi đến xem!”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải đột nhiên mãnh liệt, sau đó ngón tay vân vê, nhất thời một vệt kim quang hiện lên, hướng phía một cái bình sứ Thanh Hoa ở bên trong nơi hẻo lánh bay tới!

Chương 848: Đùa lửa, ca ca ngươi là tổ tông!

“Làm càn!” Thấy một cái Kim Tiền Tiêu của Lâm Hải, hướng phía cái bình sứ Thanh Hoa bên trong góc xó xỉnh kia bay đi, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng không khỏi hét lớn một tiếng, ống tay áo vung lên, keng một tiếng, đem Kim Tiền Tiêu nửa đường ngăn cản, đánh rơi xuống đất.

Đồng thời, bá một tiếng, bóng người lóe lên, ngăn ở giữa Lâm Hải cùng cái bình sứ Thanh Hoa kia.

“Lâm Hải, ngươi người này thật không biết điều, nơi này là Khang gia, trước mặt chủ nhân, ngươi vậy mà muốn phá hư tài vật của người ta, là đạo lý gì!”

“Ừm?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, một cái bình hoa sứ men xanh mà thôi, Khang Viễn Đông cũng vẫn không nói gì, cái Thanh Tùng Tử Đạo trưởng này chỉ là một ngoại nhân, làm gì lại kích động như vậy?

Lâm Hải không khỏi nghi hoặc hướng phía Thanh Tùng Tử Đạo trưởng nhìn lại.

“Nhìn cái gì vậy, chẳng lẽ bần đạo nói không đúng sao? Đừng tưởng rằng ngươi là Tông Sư, liền có thể muốn làm gì thì làm!” Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đưa tay nhất chỉ vào Lâm Hải, trợn mắt khiển trách nói.

“Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, không có việc gì, không có việc gì, một cái bình sứ Thanh Hoa mà thôi, không đáng giá mấy đồng tiền.” Khang Viễn Đông thấy thế, đuổi bước lên phía trước khuyên bảo, đồng thời trong lòng âm thầm kêu khổ.

Một cái bình mẻ mà thôi, Khang gia bọn họ căn bản không quan tâm chút tiền này, mấu chốt là Thanh Tùng Tử trịnh trọng kỳ sựnhư vậy, vạn nhất đem Lâm Hải chọc giận, liền không tốt!

Thế nhưng Thanh Tùng Tử Đạo trưởng người ta, hiện tại là vì Khang gia nhà ông ta mà ra mặt, ông ta lại không thể không lĩnh tình của người ta, hơn nữa Thanh Tùng Tử Đạo trưởng chính là Chân Nhân tu Pháp, địa vị cũng không thấp hơn Tông Sư Võ đạo, ông ta bị kẹp ở giữa, thật sự là hai đầu khó xử.

Lâm Hải khẽ chau mày, sau đó cười lạnh một tiếng.

“ Đạo trưởng kích động như vậy làm gì, chẳng lẽ tâm lý có quỷ sao?”

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng nghe vậy, sắc mặt mạnh mẽ biến, trong mắt lóe lên vẻ kinh hoảng, sau đó hướng phía Lâm Hải quát mắng một tiếng!

“Bần đạo chính là không quen nhìn ngươi làm việc, sao lại là câu chuyện có quỷ, ngươi đừng có ở bên trong này hồ ngôn loạn ngữ!”

“Quả nhiên có gì đó quái lạ!” Bối rối trong mắt Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, mặc dù chỉ là lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng lại làm sao có thể thoát khỏi con mắt Lâm Hải, nhìn bộ dáng lão một mặt chính khí trách cứ chính mình, Lâm Hải không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Nếu trong lòng không có quỷ, vậy thì tránh ra, để cho ta đem cái bình sứ Thanh Hoa này đánh nát!”

“Ngươi mưu toan hủy hoại tài vật của chủ nhà, bần đạo quyết không cho phép!”

Nhìn hai vị cao nhân là Lâm Hải cùng Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, bộ dáng bắt đầu giương cung bạt kiếm không ai nhường ai, tâm lý Khang Viễn Đông vừa vội lại hoảng, vội vàng hướng phía hai người liên tục ôm quyền thi lễ.

“Hai vị tiền bối, không cần thiết động giận, có chuyện từ từ nói, có chuyện từ từ nói a!”

Hai người kia, một cái là Tông Sư Võ đạo, một cái làChân Nhân tu đạo, tất cả đều là thế ngoại cao nhân, tồn tại cao ngất, cái nào ông ta cũng không đắc tội nổi a.

Lâm Hải nhìn vẻ mặt khó xử của Khang Viễn Đông, nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Khang Tộc trưởng, ngươi biết rõ ta vì sao muốn đánh vỡ cái bình sứ Thanh Hoa kia sao?”

“Vãn bối không biết.” Khang Viễn Đông mở miệng đáp nói, “Nếu như tiền bối nhìn cái bình sứ Thanh Hoa này không vừa mắt, vãn bối lập tức đem nó nện, không dám làm phiền tiền bối động thủ.”

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng nghe vậy, trong lòng đột nhiên giật mình, vội vàng đem Khang Viễn Đông ngăn lại.

“Tuyệt đối không thể! Khang Tộc trưởng không cần sợ hắn, mọi chuyện có bần đạo làm chủ cho ngươi!”

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Thế nào, Đạo trưởng sợ?”

“Nói bậy nói bạ, bần đạo có gì có thể sợ!”

Lâm Hải dùng ánh mắt khinh thường liếc lão một cái, sau đó đột nhiên hướng phía Khang Viễn Đông mở miệng nói nói.

“Người Khang gia, các ngươi cho rằng Lệ Quỷ kia, đã thật bị chém giết sao?”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Khang Viễn Đông giật nảy cả mình.

“Lâm tiền bối, ngài có ý tứ...”

“Lệ Quỷ kia, căn bản là không có chết, mà chính là ẩn thân tại trong cái bình sứ Thanh Hoa kia!”

“Cái gì!” Lâm Hải nói vừa xong, không riêng gì Khang Viễn Đông, toàn bộ người Khang gia, nhao nhao đồng loạt hướng phía cái bình sứ Thanh Hoa bên trong nơi hẻo lánh kia nhìn lại, bên trong ánh mắt toàn bộ đều mang một chút sợ hãi.

Trước đó, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đã đem Lệ Quỷ kia diệt sát, tất cả bọn họ đều là nhìn thấy tận mắt, nếu như ngay cả như thế đều không chết mà nói, vậy cái Lệ Quỷ kia liền thật sự là thật đáng sợ.

Đến lúc đó chờ Thanh Tùng Tử Đạo trưởng vừa đi, gặp nạn há không vẫn là những đệ tử gia tộc bọn họ này sao!

“Lâm tiền bối, chuyện này là thật?” Khang Viễn Đông cũng là một mặt hoảng sợ, thanh âm nói chuyện cũng run rẩy.

“Khang Tộc trưởng, đừng nghe hắn nói vớ nói vẩn, hắn thuần túy chính là vì muốn có được Súc Linh Hồ, nên mới chỗ này cố lộng huyền hư!”

Lâm Hải nhìn vẻ mặt nổi giận của Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, lạnh lùng hừ một cái.

“Là thật là giả, thử một lần liền biết rõ!”

Nói xong, ngón tay Lâm Hải vân vê, lại là một cái Kim Tiền

Tiêu, hướng phía bình sứ Thanh Hoa kia bay đi.

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng thấy thế, sắc mặt nhất thời biến đổi lớn, cuống quít lăng không bổ ra một chưởng, lần nữa đem cái Kim Tiền Tiêu kia bổ rơi trên mặt đất.

Lông mày Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, đạm mạc mở miệng.

“Ngươi đã sớm biết rõ, Lệ Quỷ kia chưa chết, mà chính là trốn ở trong bình sứ Thanh Hoa kia, nên mới nhiều lần đem Kim Tiền Tiêu của ta đánh rơi, sợ hãi ta vạch trần chân tướng, có phải thế không?”

“Hoặc là nói, cái Lệ Quỷ này, căn bản chính là cùng một đám với ngươi, mục đích của ngươi, chính là vì đạt được Chí bảo của Khang gia, Súc Linh Hồ!”

“ Đây hết thảy, đều là âm mưu của ngươi!”

Khang Viễn Đông nghe thấy lời ấy, sắc mặt nhất thời biến đổi lớn, đột nhiên quay đầu nhìn về Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, một mặt thật không thể tin.

Làm Tộc trưởng một tộc, Khang Viễn Đông tự nhiên không ngốc, Lâm Hải vừa nói như thế, ông ta nhất thời cũng cảm thấy Thanh Tùng Tử hai lần xuất thủ, ngăn Lâm Hải đánh vỡ bình sứ Thanh Hoa kia, tựa hồ có chút không thích hợp.

Không khỏi, trong lòng ông ta dâng lên một chút sợ hãi, nếu quả thật như là Lâm Hải nói, vậy cái Thanh Tùng Tử Đạo trưởng này chỉ vì đạt được Súc Linh Hồ, mà một tháng trước, cũng đã bắt đầu bố cục, phần tâm cơ sâu này, quả thực quá âm hiểm, thật đáng sợ.

“Khang Tộc trưởng đừng nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ, bàn lộng thị phi!”

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng thấy Khang Viễn Đông tựa hồ đối với chính mình nổi lên hoài nghi, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng, hai mắt oán hận hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Lâm Hải, bần đạo cùng ngươi trước vốn không oán ngày nay không thù, hôm nay ngươi lại nhiều lần oan uổng ta, ta có thể nhẫn nại lại không thể nhẫn nhục!”

Nói xong, thân thể Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đột nhiên nhảy vọt về phía sau, cùng Lâm Hải kéo ra khoảng cách chừng ba bốn trượng, trong mắt sát cơ lẫm nhiên, mặt lạnh dày đặc!

Lâm Hải tuy là Tông Sư Võ đạo, nhưng người tu võ, phần lớn đều am hiểu công kích cận thân, trong vòng một trượng, có thể thuấn sát Chân Nhân tu đạo cùng cấp bậc, nhưng là một khi kéo dài khoảng cách, Chân Nhân tu đạo có Đạo Pháp siêu nhiên, hoàn toàn có thể bằng vào pháp thuật, để Tông Sư Võ đạo không lại gần thân thể, ngược lại bị Đạo Pháp nghiền ép!

Sau khi Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đi đến khoảng cách an toàn, nhất thời lộ ra một nụ cười âm ngoan.

“Hôm nay, bần đạo liền diệt ngươi cái cuồng đồ không biết tốt xấu này!”

Nói, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng lật tay lại, nhất thời một quảcầu lửa lớn cỡ quả bóng đá xuất hiện từ trống rỗng!

“ Đi!”

Trong miệng quát chói tai một tiếng, quả cầu lửa nhất thời còn như là sao chổi, hướng phía Lâm Hải cực tốc bay đi, trên đường đi, còn đem không khí cũng đốt cháy khét lẹt, mọi người chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh, tựa hồ cũng tăng lên không ít, nhìn qua phương thức công kích quỷ dị của Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, trong lòng mỗi người đều kinh hãi, mặt lộ vẻ sợ hãi!

“Có ý tứ!” Nhìn quả cầu lửa chớp mắt đã đến trước mắt, Lâm Hải chẳng những không có một tia hoảng hốt, ngược lại lộ ra hứng thú nồng hậu dày đặc.

Từ khi tu luyện đến nay, cao thủ Võ đạo cùng cao thủ tu đạo mà Lâm Hải đã gặp được, đều đã không ít, nhưng giống như Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, thuần dựa vào pháp thuật để công kích, thật đúng là không nhiều.

Bao gồm cả chính bản thân Lâm Hải, tuy cũng là người tu đạo, nhưng phương thức công kích bình thường, cũng cơ bản là dùng võ làm chủ, hơn nữa pháp thuật mà Lâm Hải biết cũng không nhiều, chỉ có một cái Chưởng Tâm Lôi cùng một cái thần thông Phần Thiên.

Bất quá, cái quả cầu lửa trong tay Thanh Tùng Tử Đạo trưởng này, uy lực so với hai môn pháp thuật kia của Lâm Hải, coi như kém quá xa, đối phó với Tông Sư Võ đạo phổ thông, có lẽ có thể, nhưng với thực lực của Lâm Hải, như thế nào chỉ là Tông Sư Võ đạo, là có thể so sánh được.

Nhìn Lâm Hải không trốn không né, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng còn tưởng rằng Lâm Hải đã bị dọa sợ, trên mặt nhất thời lộ ra một tia nhe răng cười, trong lòng thầm mắng một tiếng!

“Dám phá hỏng chuyện tốt của bần đạo, đưa ngươi đốt thành tro!”

Nhưng, nụ cười của lão còn không có tán đi, đã thấy Lâm Hải đột nhiên như chậm lại cực nhanh giơ cánh tay lên, hai ngón tay khép lại, hướng phía quả cầu lửa xa xa nhất chỉ, trên mặt lộ ra một tia nụ cười đùa giỡn.

“Không tốt!” Thanh Tùng Tử Đạo trưởng nhìn thấy ánh mắt là lạ này của Lâm Hải, không biết vì sao, mí mắt cuồng loạn một trận, sau đó một cỗ dự cảm bất thường, đột nhiên xông lên đầu.

Nhưng mà, không đợi lão kịp phản ứng, một đường thanh âm nhàn nhạt, mang theo từng tia từng tia đùa giỡn, đột nhiên vang lên.

“ Đùa lửa, ca ca ngươi là tổ tông!”

Chương 849: Người đã bao lớn, còn mặc tã!

Theo tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, đã thấy giữa hai ngón tay, đột nhiên bắn ra một đạo chân khí, trực tiếp đụng vào phía trên quả cầu lửa, sau đó quả cầu lửa lấy thế so lúc đến thì càng nhanh hơn, vậy mà hướng phía Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, bay ngược đến!

“Không có khả năng!” Thanh Tùng Tử Đạo trưởng nhất thời hoảng hốt, làm sao cũng không nghĩ tới quả cầu lửa của chính mình vậy mà lại mất khống chế, mắt thấy quả cầu lửa không ngừng mở rộng tại trong con mắt của lão, trong nháy mắt liền đến trước mắt, dọa đến lão quái khiếu một tiếng, hốt hoảng hướng phía bên cạnh tránh ra.

Quả cầu lửa bay sát qua thân thể của lão mà qua, trong lòng Thanh Tùng Tử Đạo trưởng vừa buông lỏng một hơi, lại đột nhiên cảm thấy phía sau nóng bỏng một trận, hình như có sóng nhiệt lăn lộn, không đợi lão hiểu được, bồng một tiếng, đạo bào trong nháy mắt bốc cháy lên, nhất thời ngọn lửa luồn lên rất cao.

“Ai u, mẹ ta a!” Thanh Tùng Tử Đạo trưởng bị dọa đến quá sợ hãi, cảm thấy trên thân có cảm giác phỏng toàn tâm, trực tiếp quẳng ra sau một cái, liên tục lăn mấy cái trên mặt đất, mới đưa hỏa thế phía sau ép diệt, đứng dậy nhìn về phía Lâm Hải, một mặt kinh hãi!

“Ngươi căn bản cũng không phải là cái Tông Sư Võ đạo gì, ngươi là Chân Nhân tu đạo!”

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng chỉ vào Lâm Hải rít lên một tiếng, trong mắt tràn ngập hoảng sợ!

Thuật khống chế quả cầu lửa kia, chính là tuyệt kỹ thành danh của lão, từ trước đến nay thuận buồm xuôi gió, không biết có bao nhiêu cao thủ Võ đạo, đưa tại dưới chiêu Khống Hỏa Chi Thuật này, cho dù là Tông Sư Võ đạo, cũng không thể may mắn thoát khỏi!

Nhưng mà đối mặt với Lâm Hải, Khống Hỏa Chi Thuật của chính mình, vậy mà đột nhiên mất khống chế, ngược lại bay trở về công kích chính mình, đây quả thực là sự tình không thể tưởng tượng, giải thích duy nhất, chính là Lâm Hải cũng là người tu đạo, lợi dụng chân khí khống chế đường bay của quả cầu lửa!

Vừa nghĩ tới đây, tâm Thanh Tùng Tử nhất thời chìm xuống, lão rốt cuộc minh bạch, Lâm Hải tại sao lại phải phá hư chuyện tốt của lão.

Súc Linh Hồ đối với bất kỳ một cái người tu đạo nào mà nói, hiển nhiên cũng là bảo vật vô giá, nếu Lâm Hải làChân Nhân tu đạo, sao lại không hiểu giá trịcủa Súc Linh Hồ, đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Súc Linh Hồ rơi vào bên trong tay lão, mà ại không đi tranh đoạt.

“Xem ra việc này, không cách nào thiện!” Trong mắt Thanh Tùng Tử Đạo trưởng lóe lên một tia hàn quang, cái Súc Linh Hồ nàyvới lão là tình thế bắt buộc, nếu Lâm Hải đã muốn tranh đoạt, vậy lão đành phải không tiếc bất cứ giá nào, đem Lâm Hải diệt sát.

Phốc phốc!

Thời khắc đang chuẩn bị động thủ, sau lưng Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, đột nhiên truyền đến một tiếng cười không đè nén được, hiển nhiên người bật cười đã nghẹn rất lâu rồi không nín được, sau đó một đường lại một đường tiếng cười truyền đến, các đệ tử Khang gia vây xem, nhất thời không nhịn được cười.

“Các ngươi cười cái gì?” Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đột nhiên quay đầu, một mặt phẫn nộ, lão có thể cảm giác được, những người này bật cười tựa hồ có quan hệ cùng mình.

“Ách...” Vừa xoay người sang chỗ khác, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đột nhiên cảm giác, sau cái mông hình như có luồng gió mát thổi qua, lạnh lẽo sảng khoái không được, sững sờ một chút, sau đó sắc mặt đột nhiên đại biến.

“Ái chà chà, người bao lớn, còn mặc tã! Không ngại mất mặt sao?” Lời nói nhàn nhạt của Lâm Hải truyền đến, bên trong thanh âm mang theo nồng đậm trêu tức, nhắm trúng mọi người Khang gia, lại là cười vang một trận.

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng nhất thời vừa thẹn vừa hận, vội vã vươn tay che cái mông, tức đến hai phiến râu cá trê cũng không ngừng run rẩy, hai mắt phun lửa giận, hận không thể đem Lâm Hải ngàn đao bầm thây.

“Tặc tử!” Thanh Tùng Tử Đạo trưởng tức đến quát to một tiếng, lão hiện tại vẫn không hề biết, đạo bào cùng quần của chính mình, bị quả cầu lửa trước đó, tại chỗ cái mông, đã đốt thành cái động, trực tiếp bị mất sạch mặt mũi ở trước mặt mọi người.

Đối với Thanh Tùng Tử Đạo trưởng luôn luôn chú trọng danh dự, tự cho mình là cao nhân Đạo Pháp mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã, so trước mặt mọi người tất cho lão mấy cái vả miệng còn muốn mất mặt hơn, một gương mặt mo ngượng đỏ bừng, cũng cảm thấy không mặt mũi gặp người.

“Bần đạo mặc kệ ngươi là Tông Sư Võ đạo, hay là Chân Nhân tu đạo, hôm nay ngươi hẳn phải chết!”

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng buồn bực xấu hổ thành giận dữ, phẫn hận trong lòng đối với Lâm Hải, quả thực đã đến cực điểm, coi như không có vì tranh lợi ích của Súc Linh Hồ, Lâm Hải để lão ném mặt mũi lớn như vậy, thể diện mất hết, lão cũng không định để Lâm Hải còn sống rời đi.

Trong miệng nói, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng một tay bưng lấy cái mông, một tay đột nhiên để trước người liền kết pháp quyết, trong miệng nói lẩm bẩm, càng lúc càng nhanh, cả khuôn mặt đột nhiên trở nên đỏ bừng như là hỏa thiêu!

Bỗng nhiên, trong mắt Thanh Tùng Tử Đạo trưởng lóe lên một đường hàn mang sắc bén, vậy mà ẩn ẩn có tia lửa nhảy lên tại trong con mắt, pháp quyết trong tay đột nhiên vừa thu lại, hai cái quai hàm trong nháy mắt phình trướng lên, sau đó đột nhiên há miệng!

Oanh!

Một đoàn hỏa diễm cực lớn dài đến hơn một trượng, giống như một đầu Hỏa Long, đột nhiên từ trong miệng Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, phun ra ngoài, mang theo sóng nhiệt thiêu cháy hết thảy, hướng phía Lâm Hải bay qua, trong nháy mắt liền đem Lâm Hải thôn phệ tại giữa biển lửa.

“A!” Mọi người Khang gia, thấy tình cảnh này, nhao nhao kinh hãi, từng cái kinh hãi che miệng, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu!

“Chân Nhân tu đạo, quả nhiên không thể địch lại!” Hai con ngươi của Khang Viễn Đông bỗng nhiên co rụt lại, tuy đã sớm nghe nói qua thủ đoạn của Chân Nhân tu đạo, quỷ dị khó lường, uy thế cường đại, có thể cùng Tông Sư Võ đạo cùng đứng cùng ngồi, nhưng lại chưa thực sự được gặp Chân Nhân tu đạo xuất thủ.

Hôm nay gặp mặt, Đạo Pháp của Chân Nhân tu đạo quả nhiên cao cường, quả cầu lửa trước đó của Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, liền đã để ông ta mở rộng tầm mắt, bây giờ càng là miệng phun Thần Hỏa, thôn phệ cường địch, càng làm cho mí mắt ông ta một trận cuồng loạn, qua thực như là thần thoại!

“Hừ!”

Nhìn Lâm Hải bị Hỏa Long mà chính mình phun ra nuốt hết, cái mũi của Thanh Tùng Tử Đạo trưởng hừ một cái, khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý.

“Châu chấu đá xe, tự chịu diệt vong!”

Trong lòng của lão lúc đầu đối với Lâm Hải còn có chỗ cố kỵ, dù sao Lâm Hải trước đó vậy mà nhẹ nhõm khống chế quả cầu lửa mà lão phát ra, còn thừa dịp chính mình nhất thời chủ quan, đốt đạo bào của chính mình, coi là Lâm Hải có chút bản sự, tưởng muốn đem Lâm Hải diệt sát, cũng phải phí chút sức lực.

Thật không nghĩ đến, chính mình mới vừa vặn đem đại sát chiêu Hỏa Long Thuật xuất ra, chuẩn bị ở phía sau còn chưa kịp dùng, Lâm Hải liền trực tiếp bị Hỏa Long thôn phệ, xem ra chính mình trước đó, thật đúng là có điểm đánh giá cao hắn.

Nhưng mà, nụ cười trên mặt Thanh Tùng Tử Đạo trưởng còn chưa tan đi qua, đột nhiên một đường thanh âm nghiền ngẫm, từ phía sau lão vang lên.

“Ta qua, ngươi còn biết phun lửa đâu?. Ngươi nha trước kia lăn lộn ở đoàn xiếc đi.”

“Người nào?” Thanh Tùng Tử đột nhiên giật mình, có người đến sau lưng, chính mình vậy mà không có phát giác, nếu như đối phương là cái Tông Sư Võ đạo gì mà nói, khoảng cách gần như vậy, giết chính mình quả thực là dễ như trở bàn tay!

Nhưng chờ lão quay đầu, lúc nhìn thấy Lâm Hải hai tay ôm ngực đứng tại phía sau, đang là một mặt trêu tức nhìn qua lão, sắc mặt không khỏi đột nhiên biến đổi.

“Ngươi không chết!” Thanh Tùng Tử Đạo trưởng quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, lại vội vàng hướng phía chỗ đứng trước đó của Lâm Hải mà nhìn lại, đã thấy liệt diễm lăn lộn, ánh lửa ngút trời, đáng tiếc nơi nào còn có thân ảnh của Lâm Hải.

Lần nữa quay đầu lại, ánh mắt của Thanh Tùng Tử nhìn về phía Lâm Hải, triệt để biến đổi.

Người trong nghề khẽ vươn tay, liền biết rõ có giỏi hay không!

Lâm Hải hai lần dễ như trở bàn tay phá giải pháp thuật của lão, cũng không phải là ngẫu nhiên, trong lòng của lão đã liệu định, Lâm Hải mặc kệ là Tông Sư Võ đạo, hay là Chân Nhân tu đạo, thực lực cũng tuyệt đối hơn xa mình, giao thủ cùng hắn, chính mình căn bản không có bất kỳ phần thắng nào.

Nghĩ đến chỗ này, nhãn châu của Thanh Tùng Tử Đạo trưởng xoay động, đột nhiên lộ ra nụ cười, hướng phía Lâm Hải chắp tay một cái.

“Lâm đạo hữu, Đạo Pháp sâu không lường được, bần đạo bội phục!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, vừa muốn mở miệng, chợt phát hiện ánh mắt Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, lóe lên hàn quang, sau đó thân thể đột nhiên nhảy ra, đi thẳng đến trước mặt đệ tử Khang gia tay nâng hộp ngọc kia, một tay đoạt lấy Súc Linh Hồ vào bên trong tay, liền cái mông lộ ra cũng không để ý tới, thi triển toàn lực, quay đầu liền chạy!

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, nói thầm một tiếng giảo hoạt, thi triển Tật Phong Bộ liền muốn truy theo.

Nhưng mà, dưới chân vừa động, lại chợt nghe Thanh Tùng Tử

Đạo trưởng hét lớn một tiếng.

“Nghiệp chướng, còn không giúp đỡ ta, muốn chờ đến khi nào!”

Chương 850: Lực kháng pháp bảo

Theo một tiếng hò hét của Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, cái bình sứ Thanh Hoa trong nơi hẻo lánh kia, đột nhiên phanh một tiếng nổ tung, sau đó khói đen cuồn cuộn, nhất thời một cái thân ảnh màu trắng, từ bên trong bay ra.

Mọi người Khang gia theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ nhìn một chút, nhất thời một cỗ khí lạnh, từ cổ chân bay thẳng lên đỉnh đầu, dọa đến không khỏi run lẩy bẩy, sắc mặt tái nhợt!

Cái bóng trắng trốn ở trong bình sứ Thanh Hoa này, không phải là Lệ Quỷ trước đó bị Thanh Tùng Tử diệt sát kia, thì còn có thể là ai!

“Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, ngươi lại dám gạt ta!”

Khang Viễn Đông nhất thời đều hiểu hết thảy, tức đến sắc mặt trắng bệch, quả nhiên như là Lâm Hải nói, cái Nữ quỷ tóc đỏ kia căn bản chính là một đám cùng Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, bọn họ hợp mưu làm ra một chuyện Khang gia nháo quỷ, lại để Thanh Tùng Tử Đạo trưởng ra mặt trảo quỷ, vì cũng là đạt được Súc Linh Hồ của Khang gia!

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng giờ phút này này nào còn lo lắng để ý tới Khang Viễn Đông, Súc Linh Hồ đã tới tay, mục đích chuyến đi này của lão đã đạt tới, tự nhiên trước tiên phải rời khỏi cái chỗ này.

Đáng tiếc duy nhất là, lúc đầu thuận lợi kế hoạch, trung gian lại ra cái biến cố Lâm Hải này, để âm mưu của lão bại lộ, mà thực lực của Lâm Hải lại mạnh mẽ như vậy, chỉ có thể để lão nhịn đau hi sinh Nữ quỷ tóc đỏ nuôi dưỡng nhiều năm, để cho nàng ta đến kiềm chế Lâm Hải lại, giúp mình đoạn hậu.

Lâm Hải nhìn thấy Thanh Tùng Tử Đạo trưởng cướp đi Súc Linh Hồ, há có thể để lão toại nguyện, hừ lạnh một tiếng, thi triển Tật Phong Bộ, hoàn toàn bỏ qua Lệ Quỷ liều mạng bổ nhào tới ở phía sau, mấy cái tốc biến liền vượt qua Thanh Tùng Tử, ngăn lại đường đi của lão.

“ Đoạt đồ vật liền muốn chạy. Ta đã sớm nói, cái Súc Linh Hồ này, ta muốn!”

Lâm Hải đứng tại trước mặt Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, cười lạnh một tiếng, mà cho tới giờ khắc này, Lệ Quỷ kia mới đuổi tới, sóng vai đứng tại bên cạnh Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, dữ tợn nghiêm mặt, mắt nhìn Lâm Hải.

“Lâm đạo hữu, cái Súc Linh Hồ này, đối bần đạo thật rất trọng yếu, ngươi thả ta đi, ân tình hôm nay, Thanh Tùng Tử ta tất sẽ có ngày báo đáp!”

Thanh Tùng Tử thấy Lâm Hải chỉ lên xuống mấy cái, liền đuổi kịp chính mình, thậm chí ngay cả tốc độ của Lệ Quỷ, đều không có nhanh bằng Lâm Hải, trong lòng không khỏi hoảng hốt, càng thêm kết luận thực lực của Lâm Hải, đã vượt xa chính mình, vội vã mở miệng khẩn cầu nói.

Không đợi Lâm Hải trả lời, Khang Viễn Đông phẫn nộ đan xen, đột nhiên hét lớn một tiếng!

“Lâm tiền bối, tuyệt đối không nên đáp ứng cái đồ vô sỉ này!”

“Thanh Tùng Tử âm hiểm bỉ ổi, lợi dụng thủ đoạn vụng về lừa gạt Chí bảo của Khang gia ta, uổng là Chân Nhân tu Pháp, tại hạ khẩn cầu Lâm tiền bối, đem tên này bắt lại, vì Khang gia ta xả cơn giận này, Khang mỗ nguyện đem cái Súc Linh Hồ này, tặng cho tiền bối, lấy đó cảm tạ!”

Thanh Tùng Tử nghe thấy lời ấy, sắc mặt nhất thời đại biến, không khỏi hung dữ trừng Khang Viễn Đông một chút.

“Khang Viễn Đông, ngươi muốn chết phải không?!”

Nói, Thanh Tùng Tử vung đạo bào lên, nhất thời một đường khí mang màu hỏa hồng, sắc bén tấn mãnh hướng phía Khang Viễn Đông bay đi.

Khang Viễn Đông không nghĩ tới, Thanh Tùng Tử vậy mà không nói một lời liền trực tiếp động thủ, nhất thời kinh hãi, khoảng cách gần như vậy, muốn tránh né đã không kịp.

Ngay tại thời khắc lòng Khang Viễn Đông tràn đầy tuyệt vọng, cho rằng hẳn phải chết, đã thấy Lâm Hải tiện tay vung lên, khí mang màu hỏa hồng này, nhất thời tiêu tán vô ảnh vô tung, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện qua.

“Tạ Lâm tiền bối cứu mạng!” Khang Viễn Đông trở về từ cõi chết, toàn thân cũng bị mồ hôi lạnh ướt đẫm, vội vàng hướng phía Lâm Hải ôm quyền cảm tạ nói.

Lâm Hải khoát tay chặn lại, sau đó hai mắt nhắm lại, lạnh lẽo nhìn phía Thanh Tùng Tử Đạo trưởng.

“Giao ra Súc Linh Hồ, sau đó thúc thủ chịu trói, đừng để ta động thủ!”

Sắc mặt Thanh Tùng Tử đột nhiên biến đổi, trong mắt lóe lên một tia sát cơ, sắc mặt âm trầm xuống.

“Lâm Hải, ta khuyên ngươi bớt lo chuyện người, thật muốn động thủ, ta cùng Hồng Mao Quỷ liên thủ, ngươi chưa hẳn đã chiếm được chỗ tốt!”

“A. Ngươi nói nàng ta sao?” Lâm Hải đem đầu chuyển hướng Lệ Quỷ kia, thủ chưởng đột nhiên giương lên, một đường thiểm điện màu tím, từ trong lòng bàn tay của Lâm Hải bay ra, thẳng đến chỗ Lệ Quỷ!

Mặt mũi Lệ Quỷ nhất thời lộ ra tràn đầy hoảng sợ, trực tiếp bị thiểm điện màu tím kia bổ ở trên người, liền âm thanh không kịp hét lên một tiếng, đã hôi phi yên diệt!

Oanh!

Cho tới giờ khắc này, tiếng sấm mới khoan thai tới chậm, sấm sét giữa trời quang, làm cho trong lòng tất cả mọi người nhao nhao run lên, lần nữa lúc nhìn về phía Lâm Hải, trong hai mắt đã tràn ngập kính sợ.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, Lệ Quỷ đáng sợ như thế, vậy mà bị Lâm Hải tiện tay liền diệt, hơn nữa càng để cho người chấn kinh khó có thể tin là, Lâm Hải lại có thể đưa tới lôi điện, đây là lực lượng của người sao?

Thanh Tùng Tử Đạo trưởng ở thời điểm khi nhìn thấy thiểm điện trong lòng bàn tay Lâm Hải, đã bị dọa đến kém chút đặt mông ngồi dưới đất, liền cả Lệ Quỷ bị lôi điện đánh giết cũng không để ý tới, hai con mắt nhìn qua Lâm Hải, như gặp quỷ mị, tràn ngập hoảng sợ.

“Pháp thuật hệ Lôi, ngươi, ngươi là truyền nhân của Thiên Đãng Sơn!”

“Thiên Đãng Sơn?” Lâm Hải sững sờ, căn bản cũng không có nghe nói qua nơi này.

“Bần đạo không biết Chân Nhân là truyền nhân của Thiên Đãng Sơn, mạo phạm Thiên uy, xin Chân Nhân thứ tội a!” Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đột nhiên, hai chân gấp khúc, vậy mà hướng phía Lâm Hải trực tiếp quỳ xuống.

“Ừm?” Lâm Hải cảm thấy kinh ngạc, tên tuổi của một cái truyền nhân Thiên Đãng Sơn, vậy mà liền để Thanh Tùng Tử cam tâm quỳ xuống, xem ra cái thiên Đãng Sơn trong miệng lão này, không đơn giản a!

“Giao ra Súc Linh Hồ, tha cho ngươi khỏi chết!” Lâm Hải cũng không phủ nhận, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Vâng!” Thanh Tùng Tử một tia phản kháng cũng không dám, ngoan ngoãn đáp ứng một tiếng, hai tay đem Súc Linh Hồ trình lên.

Lâm Hải khẽ vươn tay, chuẩn bị đem Súc Linh Hồ nhận lấy, thế nhưng thời khắc thủ chưởng vừa mới đụng phải, Thanh Tùng Tử quỳ trên mặt đất, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia hàn mang, thân hình bạo khởi!

“ Đi chết đi!”

Đột nhiên, một Đạo Quang mang màu trắng sắc bén, đột nhiên từ trong tay áo lão bay ra, thẳng đến cổ họng Lâm Hải, chính là pháp bảo Xuyên Vân Toa mà ban đầu lão dùng để diễn kịch cùng Lệ Quỷ kia!

Mắt thấy Xuyên Vân Toa liền phải xuyên qua cổ họng của Lâm Hải, Thanh Tùng Tử một mặt nhe răng cười, mang theo âm ngoan!

Khoảng cách giữa hai người gần đến mức liền nửa mét cũng chưa tới như vậy, chính mình lại là lợi dùng pháp bảo để tiến hành công kích, coi như Lâm Hải mạnh hơn, cũng tuyệt không có khả năng trốn được qua, tất nhiên là thân tử tại chỗ!

Tuy Thanh Tùng Tử Đạo trưởng hoài nghi Lâm Hải chính là người của Thiên Đãng Sơn, nhưng sau khi mình giết người, lập tức tìm nơi núi rừng trốn đi, cho dù người của Thiên Đãng Sơn truy tra xuống, lại có ai biết, Lâm Hải là bị mình giết chết.

Về phần đám người Khang gia mắt thấy hết thảy đây, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng tuyệt không lo lắng.

Toàn bộ Khang gia, thực lực mạnh nhất là Khang Viễn Đông, cũng bất quá là Hóa Cảnh hậu kỳ mà thôi, đợi Lâm Hải vừa chết, đem cả cái Khang gia cùng nhau diệt là được!

Mắt thấy Xuyên Vân Toa liền muốn đâm xuyên qua cổ họng Lâm Hải, đã thấy ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, cánh tay phải đột nhiên giơ lên, thủ chưởng tìm tòi, vậy mà hướng thẳng đến Xuyên Vân Toa chộp tới!

“Hừ, không biết lượng sức!” Trong lòng Thanh Tùng Tử cười lạnh, Xuyên Vân Toa chính là pháp bảo, uy năng vô cùng cường đại, chính mình bằng vào nó thậm chí đã chém giết qua một cái võ giả Quy Chân cảnh, Lâm Hải vậy mà tự đại đến mức lấy tay đi đón, chẳng phải là tự tìm đường chết!

Ba!

Thủ chưởng của Lâm Hải, chuẩn xác không thể nghi ngờ bắt lấy Xuyên Vân Toa, nhưng mà một cỗ lực lượng cường đại cơ hồ nổ bể ra, suýt nữa đem thủ chưởng của Lâm Hải hòa tan, đồng thời một cỗ lực đạo cường đại, đột nhiên đem Lâm Hải trùng kích quăng về phía sau, bay thẳng mà đi!

Thân thể Lâm Hải ở giữa không trung, tinh mang trong mắt lóe lên, thủ chưởng đột nhiên dùng lực, vận chuyển lực đạo toàn thân, đem Xuyên Vân Toa nắm trong tay, không cho nó thoát khống chế của mình.

Ầm!

Hai chân Lâm Hải nặng nề rơi xuống đất, lại trượt ra xa mấy chục thước trên mặt đất, khó khăn lắm mới dừng lại.

Kinh hãi quay đầu, hướng Xuyên Vân Toa bên trong bàn tay nhìn lại, đã thấy Xuyên Vân Toa vậy mà giống như có sinh mệnh, tại trong tay Lâm Hải, không ngừng giãy dụa kịch liệt, tựa hồ muốn chạy trốn thoát khỏi khống chế của Lâm Hải, cực lớn lực đạo, để cánh tay Lâm Hải kịch liệt run rẩy, cơ hồ sắp không khống chế được!

"Một cái ngân toa nho nhỏ, còn không tin không chế phục được ngươi!" Lâm Hải cơ hồ đem toàn bộ khí lực cũng xuất ra, khuôn mặt kìm nén đến đỏ lên, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Xuyên Vân Toa, mảy may cũng không dám xả hơi!

Lực đạo mà Xuyên Vân Toa ẩn chứa, vượt hơn xa tưởng tượng của Lâm Hải, chính mình một khi buông tay, thế tất sẽ bị Xuyên Vân Toa đâm nát cổ họng, mệnh tang tại chỗ.

Đột nhiên, hai mắt Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Xuyên Vân Toa, trong miệng quát lạnh một tiếng!

"Lôi đến!"

Nhất thời, toàn bộ Tử Lôi Thần Long Tí của Lâm Hải, đột nhiên nổi lên vô số hồ quang điện màu tím, tia lửa lập loè, tư tư rung động, nối thành một mảnh dọc theo cánh tay, thẳng đến Xuyên Vân Toa mà đi!

Oanh!

Một đường tiếng vang nặng nề, đột nhiên nổ vang tại trong lòng bàn tay của Lâm Hải, sau đó Xuyên Vân Toa trong tay, quang mang của nó đột nhiên tán đi, mất đi lực đạo, an tĩnh lại.

Leng keng!

Đúng lúc này, một đạo tin tức nhắc nhở, đột nhiên xuất hiện tại bên trong não hải của Lâm Hải.

Chương 851: Cho ta một cái lý do không giết ngươi!

“Chúc mừng ngài, đã lấy được pháp bảo Xuyên Vân Toa, mời xem xét trong túi càn khôn .”

Theo tin tức xuất hiện trong đầu, Xuyên Vân Toa tại trong lòng bàn tay của Lâm Hải lóe lên quang mang, mất đi bóng dáng, tiến vào bên trong túi càn khôn tại trong Weachat của Lâm Hải.

Bất quá, Lâm Hải giờ phút này cũng không để ý tới chuyện đi xem thuộc tính của cái Xuyên Vân Toa này, Súc Linh Hồ bây giờ còn đang trong tay Thanh Tùng Tử, cũng không thể để cái lão lỗ mũi trâu âm hiểm giảo hoạt này trốn thoát.

Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, hướng phía Thanh Tùng Tử nhìn lại, đã thấy Thanh Tùng Tử đứng ở đằng xa, ở ngực chẳng biết từ lúc nào, vậy mà bị máu tươi nhiễm thấu, sắc mặt tái nhợt, trong mắt tràn ngập hoảng sợ!

Nguyên lai, năng lực lôi điện bên trong Tử Lôi Thần Long Tí của Lâm Hải, vậy mà cứ thế cắt đứt liên hệ ở giữa Thanh Tùng Tử cùng Xuyên Vân Toa, Thanh Tùng Tử sau khi lấy được Xuyên Vân Toa, căn bản không hiểu phương pháp tế luyện, chỉ đơn giản là dùng tinh huyết tiến hành khống chế, tùy tiện bị cắt đứt, nhất thời liền phun ra một ngụm tinh huyết, bị thương nặng!

Mắt thấy Lâm Hải hướng phía mình trông lại, Thanh Tùng Tử bị dọa đến kém chút hồn cũng phi, quái khiếu ngao một tiếng, nhanh chân liền chạy!

Liền pháp bảo đều có thể đón đỡ, còn sinh sinh túm lấy, Thanh Tùng Tử đã sớm bị sự khủng bố của Lâm Hải, là cho sợ mất mật, trước đó ám toán Lâm Hải không thành, Lâm Hải giờ phút này há có thể tha cho lão!

Nhìn Thanh Tùng Tử chạy trốn, Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, Tật Phong Bộ thi triển ra, trong chớp mắt liền đuổi tới gần.

Thanh Tùng Tử đang một mạng chạy nhanh, đột nhiên cảm giác một trận gió thổi qua bên người, sau đó trên bàn tay trống rỗng, Súc Linh Hồbị lão tóm chặt lấy, vậy mà không cánh mà bay.

Dưới sự kinh hãi, Thanh Tùng Tử đột nhiên ngẩng đầu, đã thấy không biết lúc nào, Lâm Hải đã hiện ra tại phía trước lão cách đó không xa, đang một tay nâng Súc Linh Hồ, hiếu kỳ quan sát.

Cước bộ của Thanh Tùng Tử đột nhiên phanh lại, nhìn Lâm Hải gần trong gang tấc, bị dọa đến bắp chân cũng mềm.

“Chân Nhân, tha mạng a!”Hai chân Thanh Tùng Tử mềm nhũn, lần nữa quỳ xuống cho Lâm Hải.

Lần này, lão là quỳ bái xuất phát từ nội tâm, cũng không dám lại đùa nghịch âm mưu quỷ kế gì, liền như trước đó cũng không giết chết được Lâm Hải, lão đã không dám tưởng tượng, thực lực của Lâm Hải đã cao tới trình độ nào.

Huống chi, pháp bảo mà lão ỷ vào nhất đã mất, còn dám tùy tiện xuất thủ, không khác gì là tự tìm đường chết, chẳng bằng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, có lẽ còn có thể trốn được một mệnh.

Nhưng mà, Lâm Hải lại nhìn cũng chưa liếc lão một cái, mà chính là nhìn chằm chằm Súc Linh Hồ, trên mặt hiện lên một tia kinh hỉ.

“Khang Tộc trưởng, cái Súc Linh Hồ này, Lâm mỗ muốn, ngươi có điều kiện gì, cứ việc nói!”

Khang Viễn Đông nghe được, đuổi bước lên phía trước, hướng phía Lâm Hải liền ôm quyền, trên mặt so với trước đó nhiều thêm một tia câu nệ cùng kính sợ.

Thời điểm trước đó khi Thanh Tùng Tử tế ra Xuyên Vân Toa, Khang Viễn Đông ở cách không xa, minh mẫn cảm nhận được phía trên Xuyên Vân Toa, có một cỗ lực lượng cường đại bất lực, hủy thiên diệt địa, ông ta dám trăm phần trăm khẳng định, cỗ lực lượng đáng sợ kia, cho dù là Tông Sư Võ đạo, nếu như bị đánh trúng, cũng sẽ bị oanh liền cái cặn bã cũng sẽ không còn lại!

Thế nhưng Lâm Hải ngược lại, vậy mà bằng vào một tay cứ thế mà nắm, chẳng những vững vàng đón đỡ được cỗ lực lượng có thể phá hủy hết thảy này, thậm chí ngay cả pháp bảo của Thanh Tùng Tử này, cũng thuận tiện thu mất.

Dạng thực lực này, ông ta đã không dám đi phỏng đoán, nhưng có một chút chuyện ông ta lại dám khẳng định, cái kia chính là Lâm Hải tuyệt đối so với Tông Sư Võ đạo cùng Chân Nhân tu đạo còn mạnh hơn nhiều, thậm chí ông ta hoài nghi, thực lực của Lâm Hải, rất có thể đều đã đạt tới Quy Chân cảnh gần như truyền thuyết bên trong giới Võ đạo!

Vừa vào Quy Chân thoát phàm bụi!

Tại bên trong ý thức của Khang Viễn Đông, Lâm Hải đã siêu thoát trần thế, trở thành một dạng y hệt thần tiên, đối đãi với một vị cường giả dạng này, nội tâm của ông ta sớm đã gấp gáp muốn chết, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Lâm tiền bối, trước đó vãn bối đã từng nói qua, chỉ cần giúp vãn bối nhả ác khí trong lòng, cái Súc Linh Hồ này liền tặng cho tiền bối, sao dám lại hướng tiền bối yêu cầu điều kiện!”

“Huống chi, Lâm tiền bối cùng tiểu nhi Sĩ Phú có giao hảo, đối với Sĩ Phú rất có trông nom, cái Súc Linh Hồ này có ở lại tại trong Khang gia ta cũng vô dụng, chỉ có tại bên trong tay Lâm tiền bối mới có thể phát huy giá trịcủa nó.”

Khang Viễn Đông làm Tộc trưởng một tộc, đầu não phi thường khôn khéo, đem Súc Linh Hồ đưa cho Lâm Hải, lại đem giao hảo giữa Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú dời ra ngoài, Lâm Hải tất nhiên sẽ nhận lấy tình nghĩa này của Khang gia, cái này so với muốn điều kiện gì cũng tốt hơn.

Lâm Hải thấy Khang Viễn Đông nói chân thành, cũng liền không khách khí nữa, chậm rãi gật gật đầu.

“Nếu như thế, đa tạ Khang Tộc trưởng!”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Súc Linh Hồ thu nhập vào bên trong Thánh Cảnh, cái Súc Linh Hồ này cũng không đơn giản như bề ngoài của nó, Lâm Hải cần tìm cái thời gian, đặc biệt nghiên cứu một phen.

Mắt thấy Súc Linh Hồ tại trong tay Lâm Hải, như là ảo thuật, đột nhiên tiêu thất vào hư không, nhất thời lại để cho mọi người Khang gia rung động thật sâu một chút, càng thêm cảm thấy Lâm Hải sâu không lường được.

Bất quá, Lâm Hải cũng không có hào hứng quản bọn họ suy nghĩ như thế nào, cúi đầu xuống, lúc này mới đưa ánh mắt về phíatrên thân Thanh Tùng Tử Đạo trưởng đang quỳ gối trước mặt, bên trong ánh mắt hiện lên một tia hàn quang âm lãnh.

“Ngươi cảm thấy, ta nên xử trí ngươinhư thế nào?”

Lời nói của Lâm Hải băng lãnh, không mang theo một chút tình cảm, Thanh Tùng Tử nghe vào tai, nhất thời giật mình một cái, hướng phía Lâm Hải không ngừng dập đầu.

“Chân Nhân tha mạng a, ta sai, ta biết rõ sai!”

“Khẩn xin Chân Nhân nể tình bần đạo tu hành không dễ, tha ta một lần đi!”

“Tha cho ngươi?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, hai tay khoác về sau, ở trên cao lạnh lẽo nhìn xuống Thanh Tùng Tử.

“Ngươi nuôi dưỡng Lệ Quỷ, khu quỷ hại người, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, bây giờ, ngươi để cho ta tha cho ngươi?”

“Ngươi âm mưu bại lộ, buồn bực xấu hổ thành tức giận, đối ta thống hạ sát thủ, bây giờ, ngươi để cho ta tha cho ngươi?”

“Ngươi một kế không thành, tái sinh độc kế, nhân lúc ta yếu thế, thừa cơ đánh lén, bây giờ, ngươi để cho ta tha cho ngươi?”

Mỗi khi Lâm Hải nói một câu, ngữ khí liền băng lãnh hơn mấy phần, nói xong lời cuối cùng, thanh âm vậy mà như đi ra từ Cửu U địa Ngục, để Thanh Tùng Tử nghe mà mồ hôi lạnh lâm ly, phát lạnh khắp cả người, như rơi vào hầm băng, run lẩy bẩy!

“Tha mạng, tha mạng a!”

Thanh Tùng Tử đều đã bị dọa sợ, bị mấy câu hỏi của Lâm Hải là cho á khẩu không trả lời được, toàn thân run rẩy, bên trong miệng không ngừng xin tha, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Sự tình mà Lâm Hải trải qua, đã không ít, giờ phút này tâm đã sớm như tảng đá, đối với bộ dạng đáng thương của Thanh Tùng Tử, trong lòng không sinh ra một chút thương hại nào.

“Loại người tâm thuật bất chính như ngươi này, lưu lại trên thế gian, sẽ chỉ tai họa thương sinh!”

“Trước khi chết, ngươi còn có lời nào muốn nói?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, cơ hồ là tuyên án tử hình cho Thanh Tùng Tử, Thanh Tùng Tử lúc đầu còn quỳ tại đó, đau khổ cầu xin tha thứ, nhất thời một mặt tuyệt vọng, hoảng sợ ngẩng đầu lên.

“Chân Nhân, Chân Nhân, ngươi không thể giết ta, không thể giết ta a!”

Thanh Tùng Tử như là người phát điên, đột nhiên ôm lấy bắp đùi Lâm Hải, một mặt hoảng sợ đau khổ cầu khẩn.

“Không thể giết ngươi?” Lâm Hải cười lạnh, “Tốt, cho ta một cái lý do không giết ngươi!”

“Lý do, lý do?”Ánh mắt Thanh Tùng Tử bối rối, vì mạng sống, đầu phi tốc xoay tròn.

Thế nhưng, mặc cho lão suy nghĩ nát óc, cũng nghĩ không ra một cái lý do để Lâm Hải không giết lão, nhất thời gấp đến đầu đầy mồ hôi, đem đầu tóc đều nhanh rũ xuống tới.

“Thế nào, liền chính ngươi cũng không tìm tới, lý do để ngươi sống sót sao?”

“ Đã như vậy, ta giết ngươi, trừ hại vì thế gian!”

Nói xong, trong mắt Lâm Hải đột nhiên lóe lên sát cơ, thủ chưởng nâng lên, liền muốn rơi xuống.

“Chờ một chút!”

Thanh Tùng Tử thấy thế, kém chút bị dọa đến tè ra quần, vội vàng một mặt sợ hãi, hoảng sợ đem Lâm Hải ngăn lại!

“Chân Nhân tha mạng, tha mạng a!” Thanh Tùng Tử hô hào khàn cả giọng, con mắt đụng tới ánh mắt giết người của Lâm Hải, bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, không khỏi thốt ra!

“Ta, ta nghĩ ra lý do!”

Chương 852: Hỏa Diễm Thạch

“A. Lý do gì?” Thủ chưởng của Lâm Hải, cách đỉnh đầu Thanh Tùng Tử một tấc, dừng lại, hiếu kỳ hỏi.

Thanh Tùng Tử nhặt về một cái mạng, bị dọa đến thở dài ra một hơi, thân thể mềm nhũn kém chút nằm trên đất.

Bất quá, lão cũng biết, mạng nhỏ của mình, chỉ là tạm thời kiếm về, nếu như lý do của mình không thể để cho Lâm Hải hài lòng, kết quả là vẫn là một con đường chết.

“Chân Nhân, ta, ta nguyện ý hướng tới Chân Nhân hiến bảo!” Nhãn châu Thanh Tùng Tử xoay động, mở miệng nói nói.

“A. Hiến bảo?” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, ca ca thích nhất bảo vật, không có đạo lý không muốn a.

“Bảo vật gì, lấy ra nhìn xem!” Lâm Hải đem thủ chưởng treo ở đỉnh đầu Thanh Tùng Tử lấy ra, trầm giọng hỏi.

“Vâng!” Trong lòng Thanh Tùng Tử vui vẻ, thầm nói có hy vọng, nhanh chóng sờ tay vào ngực, móc ra một khối đá màu đỏ sậm, một mặt nịnh nọt đưa đến trước mặt Lâm Hải.

“Chân Nhân, đây là bảo vật Hỏa Diễm Thạch mà bần đạo hao hết trắc trở, cơ hồ đem mệnh cũng ném, mới có được, không biết có thể nhập vào pháp nhãn của Chân Nhân không?”

Lâm Hải cũng không khách khí, khẽ vươn tay đem Hỏa Diễm Thạch cầm bên trong tay, tử tế suy nghĩ.

Trái tim Thanh Tùng Tử nhất thời nhấc đến cổ họng, hai mắt không nháy mắt, gấp gáp nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nếu như Lâm Hải không đủ hài lòng, mạng nhỏ của mình này, liền lại nguy hiểm.

“Ừm, có chút ý tứ!” Lâm Hải đem Hỏa Diễm Thạch giữ tại bên trong tay, cảm thụ được bên trong có khí tức nóng rực, không ngừng lăn lộn, tựa hồ ẩn chứa năng lượng Hỏa hệ cực kỳ bá đạo.

Leng keng!

Đột nhiên, một tiếng nhắc nhở bỗng nhiên vang lên tại bên trong não hải của Lâm Hải, sau đó một cái tin tức xuất hiện.

Kiểm trắc đến vật chất cần thiết để thăng cấp thần thông Phần Thiên, có hấp thu không?

“Cái gì!” Con mắt Lâm Hải đột nhiên sáng lên, sau đó một mặt cuồng hỉ.

Mẹ nó, cái này thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn a, nghĩ không ra cái Hỏa Diễm Thạch này, vậy mà có thể làm Thiên Nhãn Thần Thông thăng cấp, Lâm Hải cao hứng đến kém chút nhảy dựng lên.

Phải biết, cái thần thông Phần Thiên này, thế nhưng trước mắt là thủ đoạn mạnh nhất của Lâm Hải a, một khi thăng cấp, uy lực khẳng định càng thêm cường đại, đến lúc đó coi như gặp lại loại cường địch như Huyết Tu La kia, Lâm Hải đều chưa hẳn không dám buông tay chiến một trận!

“Hấp thu!” Lâm Hải không chút do dự, làm ra lựa chọn!

Trong nháy mắt, Lâm Hải cảm thấy cỗ khí lãng hệ Hỏa cuồng bạo vô biên này, nhất thời biến mất không còn tăm hơi vô tung, Hỏa Diễm Thạch trong tay, ánh sáng tối sầm lại, biến thành một khối phế thạch.

Leng keng!

Tin tức nhắc nhở vang lên lần nữa!

Hấp thu xong tất, cấp độ hoàn thành của thần thông Phần Thiên thăng (5 \ 10000)

Phốc!

“Bao nhiêu?” Lâm Hải nhìn tin tức xuất hiện bên trong não hải, con mắt đảo một vòng, nhất thời mặt mũi tràn đầy im lặng cùng thất vọng.

Mẹ nó, hưng phấn không a, làm nửa ngày chỉ mới hoàn thành năm phần vạn a, cái này nếu phải hoàn thành thăng cấp, ít nhất phải cần hai ngàn khối hỏa Diễm Thạch giống vậy a!

“Chân Nhân, Hỏa Diễm Thạch thế nhưng là Chí bảo a, ngươi, ngươi không hài lòng sao?”

Thanh Tùng Tử ban đầu thấy Lâm Hải một mặt vui mừng, trong lòng nhất thời buông lỏng, nhưng sau đó lại thấy sắc mặt Lâm Hải biến đổi lớn, tựa hồ vừa thấy thất vọng, lại là im lặng, nhất thời lại cực kỳ khẩn trương lên.

Trừ pháp bảo Xuyên Vân Toa bị Lâm Hải đoạt đi ra, khối Hỏa Diễm Thạch này, đã là bảo vật tốt nhất mà Thanh Tùng Tử có thể lấy ra, đối với lão bình thường tu luyện công pháp hệ Hỏa mà nói, có trợ giúp cực lớn, nếu không phải vì bảo mệnh, lão còn thật không nỡ lấy ra đây.

Nếu như ngay cả khối Hỏa Diễm Thạch này cũng đều không thỏa mãn, vậy lão thật không biết còn có cái gì, có thể đả động Lâm Hải.

“Hài lòng, ta rất hài lòng!” Lâm Hải cười lạnh hai tiếng, Hỏa Diễm Thạch này quả thực là cho hắn hi vọng trước, rồi lại để cho hắn tuyệt vọng a, muốn thăng cấp, hai ngàn khối còn lại này, để cho mình qua đâu tìm a.

Thanh Tùng Tử cũng không nghe ra Lâm Hải chính là đang nói mát, thấy Lâm Hải hài lòng, trong lòng nhất thời cuồng hỉ, nói thầm mạng nhỏ của mình, cuối cùng đã bảo trụ.

Nhưng sau đó, Lâm Hải nói một câu, nhất thời lại đem lão đánh vào vực sâu vạn trượng.

“Bất quá, bằng vào Hỏa Diễm Thạch này, còn chưa đủ để đổi lấy tính mạng ngươi!”

“Chân Nhân!” Sắc mặt Thanh Tùng Tử đại biến, một mặt tuyệt vọng.

“Bớt nói nhảm, còn có cái đồ vật tốt gì, tất cả đều lấy ra đi!” Lâm Hải lạnh lùng liếc lão một cái, nhàn nhạt mở miệng nói.

Cái lão mũi trâu này âm hiểm xảo trá như thế, chắc hẳn bình thường tất đã hãm hại lừa gạt không ít tốt đồ vật, Lâm Hải sao có thể tiện nghi lão, vừa vặn thừa cơ vơ vét tới.

“Chân Nhân, ta, ta thật không có bảo vật khác, Chân Nhân tha mạng a!” Vẻ mặt Thanh Tùng Tử đau khổ, dập đầu cầu khẩn nói.

“Không cầm ra đúng không? Vậy liền đi chết đi!” Lâm Hải nói, thủ chưởng lần nữa giơ lên, liền muốn rơi xuống.

Thanh Tùng Tử thấy thế, dọa đến quái khiếu ngao một tiếng.

“Cầm, ta lấy, ta cầm ra hết!”

Bảo mệnh quan trọng, Thanh Tùng Tử giờ phút này, cũng không thèm đếm xỉa, dứt khoát đem đồ vật toàn thân cao thấp, mặc kệ có tác dụng hay không, tất cả đều lấy ra, đặt ở trước mặt Lâm Hải.

“Ách...” Lâm Hải nhìn những vật chất đống trên mặt đất trước mặt, một mặt mộng bức.

“Mẹ nó, cái này cũng cái loạn thất bát tao gì, đây là tiểu sơ tử? Kẹo cao su? Thẻ hội viên khách sạn?.”

Lâm Hải một mặt im lặng, tại bên trong đống đồ vật chồng chất lung tung này đào lôi kéo.

Chờ chút, cái đồvật hình dáng côn này là thứ gì, còn có thể cắm điện... Mẹ nó!

Lâm Hải nhất thời tỉnh ngộ lại, dùng một ánh mắt sùng bái nhìn Thanh Tùng Tử.

“ Đạo trưởng, hứng thú rất đặc biệt mà!”

Thanh Tùng Tử nhất thời cực kỳ lúng túng, trước mặt công chúng xuất ra cái đồ chơi này, dù da mặt lão đủ dày, cũng nháo cái đỏ thẫm mặt.

“Chân Nhân, không phải như ngươi nghĩ, hứng thú của bần đạo bình thường, cái này chỉ là lúc hẹn hò cùng nữ nhân, lấy ra để gia tăng tình thú.”

Phốc!

Lâm Hải kinh ngạc nhìn lấy lão, một mặt hiếu kỳ.

“Ngươi không phải đạo sĩ à, cũng dám phá giới?”

“Ách... Hiện tại đạo sĩ không có yêu cầu kia.” Thanh Tùng Tử cười ngượng ngùng nói.

“Hứ, ra vẻ đạo mạo!” Lâm Hải bĩu môi một cái, nhìn đồ vật đầy đất, đều không có một kiện ra dáng, xem ra cái Thanh Tùng Tử này, thật là không có hàng tồn gì.

“A, quyển sách này là thứ đồ gì?” Lâm Hải đem một bản thư tịch cũ nát ở tầng thấp nhất nhặt lên, chỉ thấy trên bìa viết ba chữ “Khống Hỏa Thuật”, lại là bộ công pháp.

Thanh Tùng Tử thấy thế, vội vã mở miệng.

“Chân Nhân, đây là công pháp mà bần đạo tu luyện, Huyền giai Thượng phẩm!”

“Huyền giai Thượng phẩm.” Lâm Hải bỗng cảm giác tẻ nhạt vô vị, đổi lại là trước kia, đạt được một bộ công pháp Huyền giai, Lâm Hải tất nhiên sẽ cao hứng, nhưng hôm nay đã chướng mắt.

Bất quá Lâm Hải đối với Khống Hỏa Chi Thuật của Thanh Tùng Tử, còn có chút hiếu kỳ, thuận tay liền thu lại.

“Công pháp này qua loa, ta liền nhận lấy.”

Thanh Tùng Tử nhất thời đại hỉ, vội vàng một mặt nịnh nọt mở miệng.

“Chân Nhân, bần đạo có thể đi sao?”

“ Đi?” Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc liếc lão một cái, “Người nào nói để ngươi đi?”

“Chân Nhân, đồ vật ta có thể cho ngươi, tất cả đều tại chỗ này, thật không có cái gì! Nếu như ngươi không chê đạo bào lộ cái mông này của, ta đem đạo bào cũng thoát cho ngươi.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút nôn một mặt, mẹ nó, ca ca muốn đạo bào của ngươi làm cái gì a?

Bất quá Lâm Hải cũng nhìn ra, cái Thanh Tùng Tửnày bị chính mình nghiền ép không sai biệt lắm, là thật cũng không cầm ra được cái gì.

“Tốt, xem ở phân thượng ngươi hiến bảo, liền tha cho ngươi một mệnh đi!”

Thanh Tùng Tử nghe xong, mặt mũinhất thời tràn đầy cuồng hỉ, hướng phía Lâm Hải dập đầu một trận.

“Tạ ân chân Nhân không giết!”

“ Đừng vội tạ.” Lâm Hải nhàn nhạt liếc lão một cái, “Ta có lời còn chưa nói hết đây.”

“Tội chết tuy miễn, nhưng tội sống khó tha! Hôm nay ta sẽ phế bỏ tu vi của ngươi, để bớt cho ngươi ngày sau lại làm xằng làm bậy!”

“Cái gì!” Đầu Thanh Tùng Tử ông một tiếng, tê liệt trên mặt đất, dọa đến mặt mũi tràn đầy trắng bệch!

Chương 853: Đạo Võ Song Tu

Lâm Hải nói một câu, nhất thời để Thanh Tùng Tử vừa mới mừng rỡ không ngừng vì trốn qua một mệnh lâm vào tuyệt vọng càng sâu.

Đối với người tu đạo mà nói, có thể từ một nhất giới phàm phu tục tử, tu tới Ngưng Chân sơ kỳ, ở giữa không biết đã trải qua bao nhiêu trắc trở, giao ra bao nhiêu mồ hôi, một thân tu vi không dễ có này, thậm chí so với sinh mệnh mình còn trọng yếu hơn!

Nếu như một thân tu vi thật cứ như vậy mà bị phế sạch, Thanh Tùng Tử cảm giác thật đúng là không bằng trực tiếp chết thì tốt hơn.

Vừa nghĩ tới đây, Thanh Tùng Tử nhất thời một tiếng cười khổ, biểu lộ thê thảm vô cùng.

“Nhớ Thanh Tùng Tử ta, chín tuổi bắt đầu tu đạo, trải qua trên trăm trận chiến đấu lớn nhỏ, bảy lần sắp chết, mười chín lần trọng thương, vết thương nhẹ càng là vô số kể, trải qua trắc trở, rốt cục năm năm trước, tu thành Chân Nhân Đạo Pháp, từ đó đến nay, đã qua ba mươi tám năm!”

“Không nghĩ, nhiều năm khổ tu, cuối cùng lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, kết quả là lại rơi đến kết cục tu vi hủy hết, rơi vào trong chúng nhân, nếu phải sống chui nhủi ở trong thế gian như vậy, thà rằng đi chết!”

Nói xong, Thanh Tùng Tử đột nhiên ngẩng đầu, một mặt không sợ nhìn về phía Lâm Hải, buồn bã cười một tiếng.

"Chân Nhân, Thanh Tùng Tử khẩn cầu, nể trên phương diện tình cảm đều là người tu đạo, xin cho bần đạo thống khoái, để bần đạo mang theo cả đời khổ tu rời khỏi cái thế giới này, để thành toàn tôn nghiêm sau cùng của một cái người tu đạo! Bần đạo ở đây, xin cám ơn Chân Nhân!"

Nói xong, hai tay Thanh Tùng Tử chấm đất, hướng phía Lâm Hải bái dài một cái, mang trên mặt trang trọng cùng khẩn cầu trước đó chưa từng có.

"Ừm?" Lâm Hải thấy Thanh Tùng Tử có thái độ khác thường, vậy mà chủ động muốn chết, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, thế nhưng nhìn biểu lộ của lão, nhưng lại không giống như là giả, nhất thời có chút bắt đầu thấy kỳ quái.

"Ngươi thà chết, cũng không muốn bị phế sạch tu vi?" Lâm Hải nhìn xuống lão, nhàn nhạt hỏi.

Thanh Tùng Tử ngẩng đầu, một mặt thành khẩn nhìn về phía Lâm Hải, buồn bã cười một tiếng.

"Chân Nhân cũng là người tu đạo, tự nhiên biết rõ một thân tu vi này của ta, là không dễ kiếm cỡ nào, sinh tử kiếp nạn trong lúc đó quả thực đếm không hết, mới có thành tựu ngày hôm nay, nếu thật sự bị phế, thống khổ há lại không hơn cả chuyện sinh tử!"

Lâm Hải nghe lời nói của Thanh Tùng Tử, nhìn một mặt không cam lòng cùng hối hận kia, đôi mày không khỏi nhíu một cái, trong lòng đột nhiên có một tia xúc động.

Chính như Thanh Tùng Tử nói, người tu đạo có thể đi đến Ngưng Chân kỳ, ở giữa không biết đã trải qua bao nhiêu khó khăn, coi như chính bản thân Lâm Hải, có thể có hôm nay, cũng là trải qua nhiều lần sinh tử chém giết, coi là thật không dễ!

Nếu quả thật cứ như vậy đem một thân tu vi phế bỏ, thật đúng là sống không bằng chết!

Lâm Hải vốn là tính cách thiện lương, kể từ đó, không khỏi thở thật dài, mềm lòng xuống.

“Thôi, tu hành không dễ, hôm nay liền bỏ qua cho ngươi là được!”

“Cái gì?!” Thanh Tùng Tử lúc đầu đã ôm chắc tâm sẽ phải chết, nghe vậy không khỏi sững sờ, hơn nửa ngày cũng chưa kịp phản ứng, một mặt không tin liếc nhìn Lâm Hải một chút, run rẩy mở miệng.

“Chân Nhân, ngươi nói, bỏ qua cho bần đạo?”

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, “Nếu như lại để cho ta biết, ngươi làm xằng làm bậy, nhất định sẽ lấy mạng chó của ngươi, sẽ không dễ dãi như thế đâu!”

Toàn thân Thanh Tùng Tử run lên, sau đó miệng đột nhiên mở lớn, một cỗ cuồng hỉ điên cuồng xông tới, để lão kích động đến toàn thân cũng run rẩy lên, nhìn Lâm Hải, bờ môi phát run, ngay cả lời cũng nói không nên lời.

Qua cả buổi, mới bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải liên tục dập đầu!

“Tạ ân tái tạo của Chân Nhân! Chân Nhân dạy bảo, bần đạo định nhớ kỹ, nếu có vi phạm, sẽ bị thiên lôi đánh, chết không yên lành!”

Thanh Tùng Tử chạy một vòng qua Quỷ Môn Quan, lại tha trở về, loại cảm giác sống sót cực hạn sau tai nạn kia, đem lão hưng phấn tột đỉnh, đồng thời trong lòng đối với người nguyên bản là địch nhân- Lâm Hải, vậy màkhông khỏi sinh ra một cỗ lòng cảm kích.

“ Đứng lên đi!” Lâm Hải tùy ý phất phất tay, nhàn nhạt nói.

“Tạ ơn chân Nhân!” Thanh Tùng Tử lại nặng nềdập đầu một cái, mới từ dưới đất bò dậy, đứng tại trước mặt Lâm Hải, biểu hiện ra vô cùng tôn kính.

Khang Viễn Đông ở bên cạnh thấy thế, không để lại dấu vết lắc lắc đầu.

“Cái Lâm Hải này, tuy Đạo Pháp siêu nhiên, nhưng dù sao cũng còn quá trẻ, không biết nhân tâm hiểm ác, xử trí việc này, không đủ sát phạt quyết đoán a.”

Bất quá, Khang Viễn Đông cũng chỉ là nghĩ nghiởở trong lòng, kiến thức được thực lực của Lâm Hải, ông ta quả quyết không dám ở trước mặt Lâm Hải, biểu hiện ra cái dị nghị gì, vội vàng một mặt ý cười, tiến lên đón tới.

“ Đa tạ Lâm tiền bối, đã giúp Khang gia ta trừ bỏ Lệ Quỷ, bảo đảm gia tộc ta an bình, vãn bối đã sai người bày yến hội, khẩn cầu Lâm tiền bối đến dự, để giải tuần mệt nhọc!” Khang Viễn Đông vừa nói, một bên hướng phía Khang Sĩ Phú ở bên cạnh nháy mắt.

Khang Sĩ Phú nhất thời lĩnh hội, đi lên phía trước, gãi gãi đầu, một mặt sùng bái nhìn Lâm Hải.

“Lâm tiền bối, ngươi đến cùng là Tông Sư Võ đạo, hay là Chân Nhân tu đạo a, ta cũng hồ đồ?”

Mọi người Khang gia, nghe ngữ khí nói chuyện tùy ý giữa Khang Sĩ Phú cùng Lâm Hải này, trong lòng tất cả nhất thời đều dâng lên cực độ hâm mộ.

Mặc kệ là Tông Sư Võ đạo, hay là Chân Nhân tu đạo, thân phận của Lâm Hải, đều là để bọn họ nhón chân lên cũng không trèo cao đến, đoán chừng toàn bộ Khang gia, cũng chỉ có Khang Sĩ Phú, mới có tư cách cùng Lâm Hải nói chuyện tùy ý như thế đi.

Lâm Hải bất đắc dĩ cười một tiếng, vấn đề này hắn thật đúng là không dễ giải thích lắm.

“Ta là Đạo Võ Song Tu!” Ngẫm lại, Lâm Hải đành phải trả lời như vậy.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải nói một câu kia, nhất thời để tất cả mọi người ở đây, tất cả đều ngốc!

“ Đạo Võ Song Tu!” Liền cả Thanh Tùng Tử cùng Khang Viễn Đông, tất cả cũng đều bị lời nói của Lâm Hải, dọa cho phát sợ, há to miệng kinh hãi không thôi, nhìn Lâm Hải một mặt thật không thể tin!

“Lâm tiền bối, thật là tuyệt thế kỳ tài!” Hai người trăm miệng một lời, hướng phía Lâm Hải cong người xuống, kính sợ trên mặt, so với trước đó càng thêm nồng hậu dày đặc!

Mặc kệ là người tu võ, hay là người tu đạo, toàn bộ đều hiểu, con đường tu luyện là bước đi liên tục khó khăn cỡ nào, cái nào không phải là đem toàn bộ tinh lực, cũng đưa lên tại trên việc tu luyện, không dám lười biếng chút nào, đồng thời còn phải đầu nhập đại lượng vật lực tài lực, mới có thể hơi có thành tựu.

Mà Đạo Võ Song Tu, thì sẽ phải phân tinh lực cùng vật lực tài lực có hạn từ một thành hai, đối với những người tu luyện như bọn họ mà nói, quả thực chính là tự hủy tương lai, là sự tình nghĩ cũng không dám nghĩ, càng là hành vi bị các đại tông môn cùng gia tộc, minh lệnh (*mệnh lệnh rõ ràng) cấm chỉ.

Chỉ là tu luyện một loại Võ đạo hoặc là Đạo Pháp, cùng cực tất cả lực lượng, đều đã cực kỳ không dễ, nếu như lại ham hố, kết quả là chung quy là chẳng làm nên trò trống gì!

Tại trong một số tông môn cổ xưa, cũng không phải là không có tuyệt thế kỳ tài, thử qua Đạo Võ Song Tu, nhưng kết quả là, không luận Võ đạo hay là Đạo Pháp, tất cả đều là rơi vào tình trạng nửa vời, ngược lại bỏ lỡ tuổi tác tu luyện tốt nhất, cuối cùng rơi ở phía sau mọi người.

Cũng bởi vậy, trong một số tông môn cổ xưa cùng đại môn phái gia tộc, tất cả đều nghiêm cấm đệ tử Đạo Võ Song Tu, về phần tiểu môn tiểu phái cùng một số Tán Tu, càng là sẽ không biết lượng sức, đi làm loại sự tình rõ ràng là không thực tếnày.

Nhưng là hôm nay, bọn họ làm thế nào cũng không nghĩ tới, vậy mà trơ mắt nhìn thấy một vị Đạo Võ Song Tu, hơn nữa còn có thành tựu nổi bật, quả thực đánh vỡ lý niệm trong lòng bọn họ, sao không để cho bọn họ chấn kinh được!

“Lâm tiền bối, ngươi quá siêu phàm, quả thực là thần tượng của ta a!” Khang Sĩ Phú nhìn Lâm Hải, hai mắt cũng lấp lánh ánh sao, lời này y nói không có chút giả dối nào, giờ phút này là thật đem Lâm Hải xem như thần tượng.

“Nhân yêu buồn nôn đi đi a.” Lâm Hải tùy ý nói đùa, nhắm trúng mọi người cười vang một trận, nhất thời cảm thấy cái vị đại năng Lâm Hải này, thật sự là bình dị gần gũi đây.

“Lâm tiền bối, mời vào!” Khang Sĩ Phú cười xong, liền hướng phía Lâm Hải khoát tay đưa ra, nhường đường!

“Tốt, ta liền không khách khí!” Lâm Hải gật gật đầu, cất bước tiến lên.

Đi hai bước, Lâm Hải bỗng nhiên dừng bước lại, hướng phía Thanh Tùng Tử đưa tay nhất chỉ.

“Ngươi, cũng cùng một chỗ đi!”

Thanh Tùng Tử đang muốn rời đi, giờ phút này thấy Lâm Hải vậy mà chủ động mời chính mình, lập tức cảm xúc kích động liền bành trướng.

Để cho loại yêu nghiệt Đạo Võ Song Tu, pháp lực cao thâm như Lâm Hải này mời, đây là vinh diệu lớn cỡ nào a, vội vàng đáp ứng một tiếng, hấp tấp đi theo sau lưng Lâm Hải, một mặt thụ sủng nhược kinh.

Yến hội rất phong phú, nhưng bởi vì vấn đề thân phận của Lâm Hải, tất cả mọi người cũng khá câu nệ, có vẻ hơi kiềm chế, cũng may đầu óc Khang Sĩ Phú linh hoạt, lại sớm cùng Lâm Hải có quen biết, thỉnh thoảng cùng Lâm Hải nói chuyện, mới không còn xấu hổnhư vậy.

Ăn cơm xong, Khang Sĩ Phú nhớ tới trước đó, Lâm Hải đã nói với y, hắn đến Tây Lương có chuyện phải làm, vội vàng thừa cơ hướng phía Lâm Hải vỗ ngực một cái.

“Lâm tiền bối, ngươi lần này tới Tây Lương, không biết có gì cần Khang gia ta cống hiến sức lực?”

Lâm Hải nghe được, khuôn mặt nguyên lại, nhìn Khang Sĩ Phú cười nhạt một tiếng, sau đó ôm quyền mở miệng.

“Khang Tộc trưởng, Sĩ Phú, Lâm Hải lần này, thật là có sự tình, muốn làm phiền các vị hỗ trợ!”

Chương 854: Nhặt được bảo bối

“Xin Lâm tiền bối giảng, chỉ cần Khang gia ta có thể làm được, dù xông pha khói lửa, cũng quyết không chối từ!” Khang Viễn Đông nghe được, vội vã vàng đứng dậy, hướng phía Lâm Hải trịnh trọng nói nói.

“ Đúng vậy a, Lâm tiền bối có việc, cứ việc phân phó!” Các nhân vật trọng yếu còn lạingồi cùng bàn của Khang gia, cũng liền tỏ thái độ.

Có thể giao hảo với loại tiền bối cao nhân như Lâm Hải này, đối với Khang gia bọn họ có chỗ tốt cực lớn, chí ít về sau vạn nhất khi Khang gia gặp nạn, Lâm Hải sẽ nhìn tình cảm hôm nay, mà tuyệt không bỏ mặc!

“Này liền đa tạ các vị!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hướng phía mọi người Khang gia ôm một cái quyền, sau đó nhìn về phía Khang Sĩ Phú.

“Kỳ thực cũng không có việc lớn gì, Lâm mỗ này đến, là muốn lên trên núi Tây Lương, tìm kiếm một loại thảo dược, chỉ cần một mình sĩ Phú, giúp Lâm mỗ dẫn đường liền được!”

Lâm Hải nói vừa xong, trong lòng Khang Viễn Đông nhất thời vui vẻ.

Bắt đầu ông ta còn tưởng rằng, chuyện làm cho cao nhân cỡ như Lâm Hải này tìm xin giúp đỡ, khẳng định là chuyện nguy hiểm khốn khó gì đâu, thậm chí cũng đã làm tốt chuẩn bị tư tưởng đánh đổi khá nhiều để giao hảo với Lâm Hải, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, cũng chỉ là dẫn đường mà thôi!

Cái này còn gọi là chuyện gì sao?

Khang Viễn Đông lập tức đứng lên, một mặt nghiêm túc nhìn về phía Khang Sĩ Phú.

“Sĩ Phú, những ngày này ngươi cái gì cũng không cần làm, toàn lực đi cùng với Lâm tiền bối, tìm kiếm thảo dược, mặc kệ Lâm tiền bối có yêu cầu gì, đều phải phục tùng vô điều kiện, chỉ cần Lâm tiền bối có một chút không hài lòng, gia pháp sẽ xử trí!”

“Vâng!” Khang Sĩ Phú vội vàng đứng lên, trịnh trọng đáp ứng một tiếng.

“Tốt, nếu như thế, thời gian cấp bách, chúng ta bây giờ liền lên đường đi!” Lâm Hải cũng không đoái hoài khách khí với bọn họ, đứng người lên liền đi ra ngoài, Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử vội vàng theo sau.

Khang Viễn Đông mang theo mọi người Khang gia, tự mình đưa tới cửa, nhìn Khang Sĩ Phú lái một chiếc xe, mang theo Lâm Hải cùng Thanh Tùng Tử rời đi.

“Lâm tiền bối, núi Tây Lương cách Lương Châu hơn ba trăm kilomet, đại khái cần bốn giờ mới có thể đến, nếu không ngươi ở trên xe nghỉ ngơi một hồi đi, đến nơi ta sẽ bảo ngươi!” Khang Sĩ Phú một bên vừa lái xe, một bên nói nói.

“Tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, đáp ứng một tiếng, lại hướng phía chỗ tay lái phụ, nhìn có chút đứng ngồi không yên Thanh Tùng Tử.

Thanh Tùng Tử tuy bị Lâm Hải lưu lại ăn cơm, nhưng ở trên bàn cơm, Lâm Hải một câu cũng không có nói cùng lão, mọi người Khang gia cũng không ai để ý đến lão, để lão ăn bữa cơm này cực kỳ xấu hổ.

Hiện tại, lại cùng Lâm Hải ngồi chung một chiếc xe, trong lòng lão lập tức trở nên cực độ khẩn trương.

“Thanh Tùng Tử!” Lâm Hải ngồi tại ghế sau xe, nhàn nhạt mở miệng.

“Vãn bối tại!” Thanh Tùng Tử vội vàng quay đầu lại, một mặt sợ hãi nhìn Lâm Hải.

“Biết rõ ta giữ ngươi lại vì cái gì sao?”

“Vãn bối không biết!”

Ngón tay Lâm Hải nhất động, khối Hỏa Diễm Thạch trước đó đã biến thành phế thạch kia, liền xuất hiện tại lòng bàn tay.

“Tảng đá này, ngươi chiếm được ở đâu?”

“Hồi tiền bối, là lấy được tại một miệng núi lửa gần núi Tây Lương.” Thanh Tùng Tử nói xong, miệng há há, muốn nói lại thôi.

Lâm Hải chau mày, “Có chuyện liền nói!”

“Vâng!” Thanh Tùng Tử nuốt ngụm nước bọt, “Lâm tiền bối, ngươi có phải muốn đi tìm Hỏa Diễm Thạch này hay không?”

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn đem Thanh Tùng Tử lưu lại, liền là vì muốn tìm kiếm Hỏa Diễm Thạch.

Thần thông Phần Thiên, chính là đòn sát thủ mạnh nhất trước mắt của Lâm Hải, bây giờ thật vất vả mới cóhi vọng thăng cấp, Lâm Hải sao lại dễ dàng buông tha, nếu như biết rõ loại này Hỏa Diễm Thạch có thể tìm được ở đâu, Lâm Hải tất nhiên sẽ đi tới một lần.

Nghe được Lâm Hải khẳng định trả lời, Thanh Tùng Tử biến sắc, lộ ra một chút sợ hãi.

“Lâm tiền bối, cái chỗ kia, không đi được!”

“A.” Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn lão, “Vì sao không đi được?”

“Bên trong đó, quá mức quỷ dị! Phi thường khủng bố!” Thanh Tùng Tử tựa hồ nghĩ đến cái sự tình gì đó, khuôn mặt nhất thời trở nên trắng bệch, ánh mắt lộ ra hoảng sợ thật sâu.

“Quỷ dị? Khủng bố?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, coi như chỗ kia hung hiểm thì lại thế nào, Lâm Hải cũng bắt buộc phải làm, nếu không trơ mắt nhìn thần thông Phần Thiên không thể thăng cấp, tâm lý không buồn bực chết thì không được!

“Trước tìm thảo dược, sự tình tìm kiếm Hỏa Diễm Thạch, sau đó lại nói!”

Lâm Hải đặt quyết tâm đi tìm hỏa Diễm Thạch, nhưng việc cấp bách, vẫn là trước phải tìm tới Thất Diệp Thảo, cam đoan thi thể Mục Doanh Doanh không bị thối rữa.

Thấy Lâm Hải nói như thế, Thanh Tùng Tử mới hơi thở phào, nếu như Lâm Hải hiện tại liền để lão mang hắn đi tìm Hỏa Diễm Thạch, lão thật đúng là chưa hẳn dám đi, dù sao cái chỗ kia, thật sự là thật đáng sợ.

Lâm Hải ngồi ở hàng sau, không tiếp tục để ý tới Thanh Tùng Tử, mà chính là hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem quyển ‘Khống Hỏa Thuật’của Thanh Tùng Tử kia, từ bên trong Thánh Cảnh lấy ra.

Tuy đẳng cấp của quyển sách này không cao, nhưng Lâm Hải đối với cái Khống Hỏa Thuật này, vẫn còn có chút hứng thú nồng hậu dày đặc.

Dù sao, nói thế nào thì Lâm Hải cũng coi là người tu đạo, hơn nữa đều đã là Ngưng Chân kỳ đỉnh phong, đáng tiếc cho đến bây giờ, cũng chỉ là vừa mới học tập được một môn pháp thuật là Lôi Thần Quyết, hơn nữa bởi vì vấn đề thực lực bản thân, trước mắt còn chỉ có thể dùng ra một chiêu Chưởng Tâm Lôi này, thực sự có chút quá tại keo kiệt, căn bản là có lỗi với xưng hô Chân Nhân tu đạo thế này.

Vừa mới đem ‘Khống Hỏa Thuật’ cầm bên trong tay, tin tức nhắc nhở nhất thời đã xuất hiện tại bên trong não hải.

Khống Hỏa Thuật: Thuật pháp khống chế hỏa diễm.

Đẳng cấp: Huyền giai Thượng phẩm.

Giới thiệu rất đơn giản, vừa nhìn là thấy ngay, tin tức nhảy ra phía sau, phải chăng muốn học tập?.

“Có!”

Quang mang lóe lên, ‘Khống Hỏa Thuật’ tại trong tay Lâm Hải liền tiêu thất vào hư không, sau đó leng keng một tiếng, vang lên tại bên trong não hải.

Chúc mừng ngài, đã học được Khống Hỏa Thuật!

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ tin tức to lớn, chui vào trong não hải của chính mình, tất cả tinh túy của Khống Hỏa Thuật, hắn đều đã nắm giữ.

Duỗi tay ra, nhất thời một ngọn lửa nhỏ, xuất hiện tại bên trong tay Lâm Hải, vui sướng nhảy vọt, phảng phất tâm linh tương thông cùng Lâm Hải, như là có sinh mệnh.

“Quả nhiên thần kỳ!”

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, biết mình đã xem nhẹ bản công pháp Huyền giai này.

Bên trong bộ công pháp kia, có ghi chép hết thảy một trăm lẻ tám loại phương thức khống hỏa, uy lực không dung hề nhỏ!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, ngọn lửa trong lòng bàn tay kia, trong nháy mắt liền biến mất, vừa vặn bị Thanh Tùng Tử ngồi ở hàng phía trước, dùng khóe mắt liếc qua nhìn thấy, trong lòng không khỏi rung động mạnh vô cùng!

Phải biết, bộ ‘Khống Hỏa Thuật’này, Thanh Tùng Tử đã tu luyện gần hai mươi năm, vẫn luôn là có thể phát không thể thu, cũng chỉ có gần hai năm gần đây, mới miễn cưỡng có thể làm đến thu phóng tự nhiên, hơn nữa còn cần bấm niệm pháp quyết niệm chú, hoàn toàn không giống như Lâm Hải, một cái ý niệm, ngọn lửa liền biến mất.

“Trong thời gian ngắn như vậy, liền có thể làm được thu phóng tự nhiên, Lâm tiền bối quả nhiên là Bất Thế Kỳ Tài!” Trong lòng Thanh Tùng Tử, kính sợ đối với Lâm Hải, càng dày đặc thêm một phần.

Lâm Hải lại cử động ý niệm, lại đem Súc Linh Hồ cầm vào bên trong tay.

Súc Linh Hồ: Vật chứa chứa đầy thiên địa linh khí, số lần sử dụng (7 \ 10)

Đẳng cấp pháp bảo: Pháp khí Trung phẩm

Nhìn tin tức giới thiệu, con mắt Lâm Hải không khỏi sáng lên, quả nhiên bị chính mình đoán đúng, cái Súc Linh Hồ này là có thể sử dụng nhiều lần, bất quá đáng tiếc là, tuy là pháp bảo, nhưng lại là Pháp khí cấp thấp nhất, hơn nữa số lần sử dụng, cũng chỉ còn lại có ba lần, quả thực có chút đáng tiếc!

Bất quá còn tốt, linh khí bên trong coi như tràn đầy, lượng linh khí một lần, đủ cho chính mình dùng hơn nửa tháng.

Đem Súc Linh Hồ thu hồi, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, mở ra túi càn khôn trong Weachat, tìm tới pháp bảo Xuyên Vân Toa mà mình cứ thế mà đoạt đến, từ trong tay Thanh Tùng Tử!

Ngón tay Lâm Hải nhẹ nhàng vừa chạm vào, tin tức cặn kẽ của Xuyên Vân Toa, liền xuất hiện tại trên màn hình điện thoại di động.

Lâm Hải chỉ nhìn một chút, hai mắt nhất thời trợn tròn xoe, trong lòng cuồng hỉ một trận.

“Mẹ nó, nhặt được bảo bối rồi!”

Chương 855: Thần Miếu

Chỉ thấy trên màn hình, biểu hiện rõ ràng ra tin tức của Xuyên

Vân Toa.

Xuyên Vân Toa: Phi Hành Khí độc hữu của Lôi Vân Tông ở Địa Tiên giới, một hơi đi trăm dặm, có bao gồm cả hiệu quảcông kích yếu ớt.

Đẳng cấp pháp bảo: Bảo khí Thượng phẩm

“Thật không nghĩ tới, lại là Phi Hành Khí!” Trong lòng Lâm Hải trở nên kích động, bảo bối ngưu bức như vậy, may mà cái ngốc bức Thanh Tùng Tử này, vậy mà đem xem như pháp bảo giết người mà sử dụng!

Phi Hành Khí, tên như ý nghĩa, chính là công cụ có thể lấy phi hành, cùng loại với máy bay của xã hội hiện đại, bất quá tốc độ một hơi trăm dặm, so với máy bay còn nhanh hơn quá nhiều.

“Chờ có thời gian, vào bên trong Thánh Cảnh thử một chút!” Lâm Hải cũng nhịn không được có chút nóng lòng muốn thử, một khi nắm giữ phương pháp sử dụng cái Phi Hành Khí này, về sau lại muốn đi đâu, quả thực chớp mắt là có thể đến.

Trong lòng Lâm Hải, quả thực cao hứng cực, lần đi Tây Lương này, thật đúng là không uổng công, con hàng Thanh Tùng Tử này, làm người không được tốt lắm, nhưng bảo bối trên thân, mặc kệ là Hỏa Diễm Thạch hay là Xuyên Vân Toa, ngược lại là thật không tệ.

Không khỏi, Lâm Hải thuận tiện nhìn Thanh Tùng Tử, cũng thuận mắt không ít.

Lộ trình xa xôi, thời gian còn sớm, Lâm Hải dứt khoát khoanh chân ngồi trên xe, thầm vận Đạo Đức Kinh, bắt đầu tu luyện.

Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú thông qua kính chiếu hậu xem xét, trong lòng nhất thời bội phục đến đầu rạp xuống đất.

Trách không được người ta tuổi còn trẻ, liền có thành tựu cao như vậy, đạt tới độ cao mà bọn họ đời này có khả năng đều không thể với tới, liền cảchút thời gian đi đường này, cũng muốn lấy ra để tu luyện, thực lực có thể không đột nhiên tăng mạnh sao.

Trong lòng hai người, đột nhiên đồng thời toát ra một câu: Trên thế giới chuyện kinh khủng nhất chính là, người so với ngươi còn ưu tú, so với ngươi càng nỗ lực hơn!

Trong nháy mắt, tất cả hai người đều có xúc động thật sâu, Khang Sĩ Phú lái xe không thể phân tâm, Thanh Tùng Tử cũng học bộ dáng của Lâm Hải, cũng tu luyện trên xe.

Liền cả loại siêu cấp cao thủ vung lão xa đến mấy trăm con phố như Lâm Hải này, cũng giành giật từng giây để tu luyện, vậy lão có lý do gì mà không đi nỗ lực đâu?.

Thời gian tu luyện trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt liền đã đến chân núi Tây Lương.

“Lâm tiền bối, đến!” Khang Sĩ Phú đem xe dừng lại, quay đầu hướng phía Lâm Hải nhắc nhở nói.

Con mắt Lâm Hải mở ra, hiện lên tinh mang, để trong lòng Khang Sĩ Phú không khỏi run lên, nói thầm một tiếng thật mạnh, chỉ là một ánh mắt, đều có thể ảnh hưởng tới tâm thần của y.

“Tốt, chúng ta xuống xe!” Lâm Hải đẩy cửa đi xuống xe, Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử cũng vội vàng theo tới.

“Chỗ này, chính là núi Tây Lương.” Nhìn qua đại sơn thoải mái chập trùng, liên miên bất tuyệt phía trước, trong lòng Lâm Hải đột nhiên sinh ra một tia cảm giác phóng khoáng.

“ Đúng, phía trước chính là chủ phong của núi Tây Lương!” Khang Sĩ Phú giới thiệu nói.

Lâm Hải gật gật đầu, nhìn bốn phía một cái, thấy cách đó phía trước không xa, có mấy gian phòng ốc cũ nát, không khỏi nói một tiếng.

“ Đi, qua hỏi thăm một chút!”

Ba người đi đến cửa phòng, Khang Sĩ Phú tiến lên gõ gõ cửa, một tiếng cọt kẹt, cửa liền mở ra từ bên trong.

“Các ngươi tìm ai?” Một cô gái trẻ tuổi mười tám mười chín tuổi, mặc áo ngoài bằng vải thô, không thi phấn trang điểm, nhô đầu ra, hiếu kỳ hỏi.

Ba người thấy bộ dáng nữ hài, không khỏi nhao nhao sững sờ, nói thầm một tiếng, quá đẹp.

Nữ hài chẳng những có dung mạo xinh đẹp, hiếm thấy nhất là lộ ra một cỗ vị đạo đặc thù của người sống trên núi, phảng phất như tiên tử không ăn khói lửa nhân gian, rời xa trần thế ồn ào náo động cùng phù hoa, để cho người ta nhìn một cái, thì tâm linh táo bạo, phảng phất lập tức trở nên trầm tĩnh lại, linh hồn tựa hồ cũng được mở mang.

“Khục!” Lâm Hải ho nhẹ một tiếng, hướng phía nữ hài cười nhạt một tiếng.

“Tiểu cô nương ngươi tốt, ngươi là cư dân ở bên trong này sao?”

“Đúng thế, ta từ nhỏ đã lớn lên ở chỗ này!” Nữ hài hướng phía Lâm Hải cười cười, khóe miệng lộ ra hai cái lúm đồng tiền xinh xắn, mười phần mê người.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, đem sơ đồ phác thảo của Thất Diệp Thảo mà Kim Hoa Đồng Tử phát cho hắn mở ra, đưa tới trước mặt nữ hài.

“Ta muốn hỏi thăm ngươi một chuyện, ngươi ở trên núi, đã từng gặp qua loại cây này chưa? ”

Nữ hài tiếp điện thoại di động, ngoẹo đầu nhìn xem, sau đó đưa điện thoại di động trả lại cho Lâm Hải, lắc đầu.

“Ta thường xuyên lên núi chơi, nhưng từ trước tới nay vẫn chưa từng gặp qua thứ này.”

Lâm Hải nghe xong, nhất thời có chút thất vọng, trước khi đến hắn liền đã lường trước, cái Thất Diệp Thảo này tất nhiên sẽ rất khó tìm kiếm, thậm chí là không hề tồn tại cũng không biết chừng, cái này vừa hỏi một chút, quả nhiên, liền cư dân thường xuyên lên núi xuống núi, cũng chưa từng gặp qua.

Thấy Lâm Hải tựa hồ có chút thất lạc, nữ hài nháy mắt mấy cái, đột nhiên nói nói.

“Nếu không, ngươi đi hỏi Đại Sư bên trong Thần Miếu một chút, Đại Sư không gì không biết, có lẽ sẽ nói cho các ngươi biết, nơi nào có loài cỏ này.”

“ Đại Sư Thần Miếu?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, “Ông ấy ở đâu?”

Nữ hài hướng phía núi Tây Lương nhất chỉ, “Thì ở đỉnh núi!”

“ Đạ tạ tiểu muội muội!” Lâm Hải hướng phía tiểu cô nương gật gật đầu, sau đó liếc mắt một cái nhìn núi Tây Lương ở sau lưng.

“ Đi, chúng ta lên núi!” Ba người dọc theo đường núi, hướng phía trên núi đi đến.

Núi Tây Lương không cao lắm, nhưng đường lên núi cũng khá gập ghềnh dốc đứng, cũng may ba người đều không phải là người tầm thường, một đường đi cực nhanh, không đến hai mươi phút, liền đến một chỗ bằng phẳng trên đỉnh núi.

Ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy phía trước có một tòa miếu thờ, tu kiến phi thường khí phái, phía trên cửa, có hai cái chữ lớn thiếp vàng, Long Phi Phượng Vũ, chiếu sáng rạng rỡ.

“Thần Miếu!”

“Thật là cái tên khí phách!” Lâm Hải thầm khen một tiếng, lường trước lời nói của tiểu cô nương, chính là chỉ bên trong này.

“Vào xem!” Lâm Hải dẫn đầu tiến lên, hướng phía Thần Miếu đi đến.

“Tiền bối chờ một lát!” đột nhiên, Thanh Tùng Tử đem Lâm Hải cản lại.

“Thế nào, có việc?” Lâm Hải dừng bước, kinh ngạc hỏi.

“Tiền bối, tòa Thần Miếu này, bần đạo ở lâu tại Tây Lương, cũng đã nghe qua một số truyền thuyết, thậm chí còn tự thân tới qua một chuyến.” Thanh Tùng Tử mở miệng nói nói, mang trên mặt một tia ngưng trọng.

“A.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Nói một chút!”

“Tòa Thần Miếu này, tại giới Tu đạo, có danh khí rất lớn, bên trong miếu có Nhất Phàm Đại Sư, theo nói Đạo Pháp siêu nhiên, đã thông thần, thiên hạ không có sự tình không biết, nhưng từ xưa tới nay lại chưa từng có ai, gặp qua bộ dáng của Đại Sư.”

“Thiên hạ không có không biết sự tình?” Lâm Hải nghe, không khỏi ung dung cười một tiếng, đây cũng quá khoa trương đi.

Nếu quả thật cái gì cũng đều biết, này há không thành Thần Tiên, thậm chí liền xem như thần tiên, cũng không có bản lãnh này đi.

“ Đều là một số nông thôn thôn dân, thổi phồng lung tung đi.”

Lâm Hải xem thường nói, hắn vậy mới không tin, trên đời sẽ có người tài ba bực này.

Thanh Tùng Tử thấy Lâm Hải tựa hồ không tin, do dự một chút, đột nhiên lấy dũng khí mở miệng lần nữa.

“Lâm tiền bối, bảy năm trước ta từng tới Thần Miếu một lần, vì tìm kiếm sư phụ đã mất tích nhiều năm củata!”

“A. Sau đó thì sao?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Ta vừa vào Thần Miếu, còn chưa nói rõ ý đồ muốn đến, Nhất Phàm Đại Sư liền mở miệng, nếu muốn tìm sư phụ, có thể đi hướng Đông Nam khoảng trong ba trăm dặm mà tìm kiếm!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi ngạc nhiên một trận.

“Ngươi chưa mở miệng, ông ta liền đã biết ý đồ ngươi đến?”

“Không sai!” Thanh Tùng Tử nói đến đây, bên trong ánh mắt đột nhiên hiện lên một tia hoảng sợ thật sâu, tựa hồ nhớ tới cái sự tình đáng sợ gì đó, liền giọng nói cũng biến.

“Ta lúc ấy liền bị thần toán của Nhất Phàm Đại Sư làm chấn kinh, liền dựa theo thuyết pháp của Đại Sư, tiến về trong ba trăm dặm ở phương hướng Đông Nam tìm sư, tại bên trong đó, ta gặp được tràng cảnh mà đời này ta cũng không nguyện ý nhớ tới, thật đáng sợ, thực sự thật đáng sợ.” Thanh Tùng Tử một mặt sợ hãi, dùng sức lắc đầu.

Lâm Hải nghe được, không khỏi nhíu lông mày một cái.

“Vậy ngươi, có tìm được sư phụ ngươi không?”

“Tìm được, sư phụ ta, thật sự tại bên trong này, chỉ bất quá đã biến thành một đống xương trắng, ta vẫn là thông qua tín vật chưa từng rời thân thể sư phụ, mới nhận ra thân phận của người!”

“Khối Hỏa Diễm Thạch trước đó kia, cũng là từ này bên trong đó tìm được!”

“A?” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, chậm rãi gật gật đầu, nếu Thanh Tùng Tử đã nói như thế, Lâm Hải cũng không khỏi đối với vị Nhất Phàm Đại Sư bên trong Thần Miếu này, càng phát ra tò mò.

“ Đi, chúng ta tiến vào gặp vị Nhất Phàm Đại Sư này, nhìn xem có phải thần kỳ giống như trong truyền thuyết hay không!”

Nói xong, Lâm Hải cất bước đi vào Thần Miếu!

Chương 856: Ba trăm năm, chỉ vì chờ ngươi!

Lâm Hải đi phía trước, Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú ở phía sau, ba người tiến vào trong Thần Miếu.

“Tại sao không có người đâu?”

Thần Miếu rất nhỏ, chỉ có một cái phòng, bên trong gian phòng chỉ cómột bức tượng phật, trước tượng phật là một cái bàn thờ, một cái bồ đoàn, trừ cái đó ra, không có vật gì khác nữa.

“Tiền bối, trong cái Thần Miếu này, vốn là không người!” Thanh Tùng Tử tiến lên, mang theo một tia gấp gáp nói.

“A?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, “Vậy Nhất Phàm Đại Sư đâu?.”

“Không có người từng thấy được Nhất Phàm Đại Sư, cũng không có người biết rõ Nhất Phàm Đại Sư đang ở đâu!” Thanh Tùng Tử nói đến đây, toàn thân nhịn không được mà lạnh run.

Dù lão liền quỷ cũng còn không sợ, hơn nữa cũng không phải là lần đầu tiên đến đây, nhưng đối với sự quái dị bên trong này, vẫn là không nhịn được cảm thấy chỗ cổ bốc thẳng lên khí lạnh.

Lâm Hải nghe, lông mày không khỏi nhíu một cái.

“Nếu như thế, vậy chúng ta làm sao hướng vị Nhất Phàm Đại Sư này hỏi vấn đề?”

“Ai!” Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên, một tiếng thở dài thật sâu bỗng nhiên vang lên, kéo dài triền miên, phảng phất đến như từ ngàn vạn năm trước, phong cách cổ xưa tang thương nói không nên lời.

“Người nào?” Lâm Hải không khỏi kinh hãi, cái âm thanh thở dài này, phảng phất giống như đột nhiênhiện ra tại trong đầu hắn, quanh quẩn thật lâu không rời.

Lâm Hải một mặt chấn kinh, nhìn lại bốn phía, nhưng căn bản nhìn không thấy bất luận cái bóng người gì.

“Ngươi không cần tìm, Phật Do Tâm Sinh, bần tăng tại trong lòng ngươi!” đường thanh âm cổ xưa này, vang lên lần nữa, để Lâm Hải đột nhiên giật mình.

“Tiền bối, làm sao?” Khang Sĩ Phú thấy thần sắc Lâm Hải có biến, không khỏi gấp gáp hỏi.

Lâm Hải giật mình, kinh ngạc nhìn về phía Khang Sĩ Phú, nhìn nhìn lại Thanh Tùng Tử, đã thấy hai người họ một mặt mờ mịt, tựa hồ căn bản không biết chuyện gì đang phát sinh.

“Các ngươi, không có nghe thấy thanh âm gì sao?” Lâm Hải một mặt kinh hãi, hướng hai người hỏi.

“Thanh âm gì, không có a?” Khang Sĩ Phú lắc đầu, Thanh Tùng Tử thì là biến sắc.

“Tiền bối, có phải Nhất Phàm Đại Sư nói chuyện cùng ngươi hay không?Nếu như là Nhất Phàm Đại Sư, người khác là nghe không được.”

“ Đó chính là Nhất Phàm Đại Sư?” Tâm lýLâm Hải rung mạnh.

“Không sai, bần tăng chính là Nhất Phàm!” Ý niệm của Lâm Hải mới vừa nhú lên, thanh âm lần nữa đã vang lên trong não hải.

“Vãn bối Lâm Hải, bái kiến Nhất Phàm Đại Sư, nay có một chuyện, muốn giáp mặt thỉnh giáo, vẫn xin Đại Sư hiện thân, vui lòng chỉ giáo!”

Lâm Hải căn bản là không có cách phát giác vị trí của Nhất Phàm Đại Sư, chỉ có xa xa cúi đầu, cao giọng mở miệng nói.

“Thất Diệp Thảo, chính là linh thảo âm tính, vô cùng kỳ hàn, sinh tại bên cạnh Hàn Nguyệt Trì ở trắc phong (núi phụ, núi cạnh) của núi Tây Lương, người chết đi ngậm vào bên trong miệng, có thể bảo vệ thi thể không bị thối rữa, giữa trưa ngày mai, ngươi có thể đi tìm!”

Nhất Phàm Đại Sư cũng không hiện thân, mà chính là thanh âm vang lên lần nữa, chỉ là lời nói lần này, cơ hồ khiến Lâm Hải kém chút nhảy dựng lên.

“Ngươi làm sao biết, ta muốn tới tìm Thất Diệp Thảo?!”

Lâm Hải lần này, là thật bị hù dọa, sự tình tìm kiếm Thất Diệp Thảo, liền cả Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú theo hắn đến đây cũng là đến nơi mới, càng đừng nói tới công dụng của Thất Diệp Thảo.

Thế nhưng là, cái Nhất Phàm Đại Sư liền mặt cũng đều không lộnày, vậy mà một câu đã nói toạc ramục đích mà chính mình đến đây, có thể nào không khiến người ta suy nghĩ tỉ mỉ cực sợ!

Chẳng lẽ cái Nhất Phàm Đại Sư này, biết Độc Tâm Thuật sao?

Trong lòng Lâm Hải, không khỏi sinh ra cực độ cảnh giác cùng đề phòng, nếu thật là dạng này, vậy cái Nhất Phàm Đại Sư này liền thật đáng sợ!

Trên thân Lâm Hải, có quá nhiều bí mật, mặc kệ là Weachat có thể kết nối Thiên Đình cùng Địa Phủ, hay là tồn tại của Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, cái nào cũng đều là thiên đại bí mật, nếu như Nhất Phàm Đại Sư thực biết thuật đọc tâm, những bí mật này, ông ta há không phải đều biết rõ tất cả sao?

Ngẫm lại chính mình như là bị lột sạch, nhìn một cái không sót gì đứng ở trước mặt ông ta, Lâm Hải nhất thời dâng lên vô hạn hoảng sợ.

“Ngươi không cần lo lắng, cũng không cần sợ hãi!” Thanh âm của Nhất Phàm Đại Sư, lại vang lên lần nữa.

“Bần tăng ở tại bên trong chỗ này, chính là vì chờ đợi ngươi đến, đến ngày hôm nay, đã đủ ba trăm năm!”

“Cái gì?” Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, mặt mũi tràn đầy rung động, không biết lời này của Nhất Phàm Đại Sư, là có ý gì!

“Ai, hết thảy đều là định số, không phải ngoại lực có khả năng ngăn cản, ngươi không cần có bất kỳ nghi hoặc nào, một mực tùy tâm mà làm, thị phi nhân quả, cuối cùng cũng có một ngày, sẽ công bố!”

Coong!

Đột nhiên, một cái lệnh bài màu đen có phong cách cổ xưa, tản ra khí tức khủng bố, không có dấu hiệu nào rơi xuống tại dưới chân Lâm Hải, để Lâm Hải đột nhiên giật mình!

“Bần tăng chờ ngươi ba trăm năm, chỉ vì đem lệnh bài này, giao vào trong tay ngươi, ngươi cần bảo quản thích đáng, chớ làm rơi mất, ba trăm năm sau, hạo kiếp của Địa Phủ, toàn bộ đều nhờ vào vật này để ngăn cơn sóng dữ!”

“Hạo kiếp của Địa Phủ!!!”

Lâm Hải càng nghe càng kinh ngạc, cái Nhất Phàm Đại Sư này, đến tột cùng là người thế nào, thậm chí ngay cả hạo kiếp của Địa Phủvào ba trăm năm sau, cũng có thể đoán trước!

Cúi người xuống, Lâm Hải đem tấm lệnh bài kia nhặt lên, đồng thời tiếng nhắc nhở của tin tức cũng vang lên.

Lệnh bài thần bí: Lệnh bài do Nhất Phàm Đại Sư tặng cho, chỉ biết có thể hóa giải hạo kiếp của Địa Phủ.

Nhìn tin tức nhắc nhở nổi lên ở trong đầu, Lâm Hải không thể không tin tưởng, một mặt ngưng trọng đem lệnh bài thu nhập vào trong Thánh Cảnh.

“Vãn bối đã nhớ!” Lâm Hải hư không ôm quyền, do dự một chút, tiếp tục mở miệng nói.

“Không biết Đại Sư có thể hiện thân, để vãn bối có vinh dự diện Thánh?” Lâm Hải rất muốn gặp mặt, cái Nhất Phàm Đại Sư thần bí đến đáng sợ này, đến tột cùng có hình dạng thế nào.

“Không cần, ngươi ta hữu duyên, ba trăm năm sau, tự nhiên sẽ gặp lại lần nữa, xuống núi đi!”

“Nếu như thế, vãn bối xin cáo từ!” Lâm Hải nhìn người ta không ra, cũng vô pháp miễn cưỡng, đành phải đem hiếu kỳ trong lòng đè xuống, mang theo Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử ra khỏi Thần Miếu, theo đường cũ mà trở về!

“Tiền bối, Nhất Phàm Đại Sư, có từng nói cho ngươi biết, tìm kiếm loại thảo dược này ở đâu không?” Trên đường xuống núi, Thanh Tùng Tử hiếu kỳ hỏi.

“Có nói, Đại Sư để cho ta ngày mai vào lúc giữa trưa, đến bên cạnh Hàn Nguyệt Trì trên đỉnh trắc phong của núi Tây Lương tìm kiếm!” Lâm Hải nói nói.

“Chỗ nào?!”Nào nghĩ đến, Lâm Hải nói vừa xong, hai người Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử, đồng thời biến sắc.

“Tiền bối, Nhất Phàm Đại Sư nói là Hàn Nguyệt Trì?” Thanh Tùng Tử một mặt chấn kinh, la hét hỏi nói.

“Không sai, làm sao, cái Hàn Nguyệt Trì này có vấn đề sao?” Lâm Hải thấy sắc mặt hai người không đúng, không khỏi giật mình, mở miệng hỏi nói.

Hai người Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú nhìn nhau, nhao nhao lắc đầu, một mặt cười khổ.

“Nào chỉ là có vấn đề a, quả thực là vấn đề lớn.” Thanh Tùng Tử bất đắc dĩ thở dài nói.

“ Đến cùng xảy ra chuyện gì?!” Lâm Hải nhướng mày, lạnh lùng hỏi.

“Tiền bối có chỗ không biết, cái Hàn Nguyệt Trì trên đỉnh trắc phong của núi Tây Lương này, quanh năm vô cùng kỳ hàn, không cỏ nào mọc được, người bình thường đừng nói tới đỉnh núi, dù là tiếp cận giữa sườn núi, đều sẽ bị đông cứng!”

“Giới Võ đạo cùng giới Tu đạo, cũng từng có cao nhân lên núi thám hiểm, cũng có người thành công đến đỉnh núi, tuy nhiên lại không cóngười xuống núi đươc, truyền thuyết bên cạnh ao có Hung Thú thủ hộ, tất cả đều chết ở bên trên đó.”

“Thẳng đến ba mươi năm trước, một vị Đại Sư Võ đạo Quy Chân cảnh nổi danh, tại thời khắc thọ mệnh gần hết, liền lên núi tìm kiếm đột phá, ở trên núi đợi một ngày một đêm, ngày thứ hai lại từ trên núi lăn xuống, chỉ để lại một câu nói, liền khí tuyệt thân vong!”

“A. Ông ta nói cái gì?” Lâm Hải không khỏi hỏi.

Võ giả Quy Chân cảnh, nếu bàn về thực lực, hẳn là tương xứng cùng người tu đạo Giả Đan cảnh, liền cả võ giả Quy Chân cảnh, cũng mất mạng ở đây, liền không thể không khiến Lâm Hải coi trọng.

“Ông ta nói, võ giả không thành Thánh, đạo giả không thành Tiên, núi này không thể tiến về!”

“Từ đó về sau, đỉnh núi Hàn Nguyệt Trì, trở thành cấm địa, không còn có người dám đi tới.”

“Võ giả không thành Thánh, đạo giả không thành Tiên!” đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

Phân chia trong đẳng cấp võ giả, Lâm Hải không rõ ràng lắm, nhưng trong đạo giả hắn lại nhất thanh nhị sở, người tu đạo chỉ có đạt tới Kim Đan cảnh, mới có thể xưng là Nhân Tiên, đây chẳng phải là nói, chí ít phải là cường giả Kim Đan lên núi, mới có thể bảo đảm không lo sao?

“Lâm tiền bối, chúng ta còn muốn đi sao?” Thanh Tùng Tử lộ vẻ mặt sợ hãi, nếu như Lâm Hải thật muốn đi đến cái cấm địa mà mọi người đều biết đó, chẳng khác nào là đi tìm chết a.

Đôi mày Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, trong mắt lóe lên một chút ánh sáng, hừ lạnh một tiếng.

“Quản nó là cái cấm địa gì, đã đến, tự nhiên muốn xông nó một lần!”

Chương 857: Van cầu ngươi, mau cứu Tiểu Anh đi!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, trong lòng Thanh Tùng Tử nhất thời âm thầm kêu khổ, khuôn mặt trong nháy mắt liền trở nên trắng bệch.

Lâm Hải nhìn lão, sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo, nhàn nhạt mở miệng.

“Thế nào, ngươi sợ?”

Thanh Tùng Tử đối đầu với ánh mắt sắc bén như kiếm này của Lâm Hải, không khỏi bị dọa đến giật mình một cái, cắn răng một cái liền hạ quyết tâm.

“Lâm tiền bối, ta thừa nhận ta, ta là sợ, nhưng nếu như Lâm tiền bối thật quyết định tiến về đó, Thanh Tùng Tử ta cũng không thèm đếm xỉa, liền bồi tiền bối, đi tới một lần!”

“Ta cũng không cần hỏi, Lâm tiền bối đi đến đâu, ta theo tới nha!” Khang Sĩ Phú ở bên cạnh, một mặt cười ha hả nói nói, ngữ khí lại phá lệ kiên định.

“Tốt!” Lâm Hải nhìn hai người, yên lặng gật gật đầu.

“Nhất Phàm Đại Sư để cho ta buổi trưa ngày mai tiến tới, như vậy, hôm nay chúng ta liền xuống núi nghỉ ngơi một đêm, buổi trưa ngày mai, đúng giờ xuất phát!”

Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú đồng thời gật đầu, hai người theo Lâm Hải xuống núi.

“Lâm tiền bối, nơi này cách thành phố Hàn Châu khá xa, không bằng chúng ta ở ngay tại nhà thôn dân tá túc một đêm, ngươi thấy thế nào?” Khang Sĩ Phú hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Có thể!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn cũng đang có ý này!

Ba người đi đến một gian ốc xá bên cạnh chân núi, gõ gõ cửa, cửa phòng mở ra, chính là cái tiểu cô nương trước đó kia.

“Các ngươi đã trở về, nhìn thấy Nhất Phàm Đại Sư đi?”

“Nhìn thấy!” Lâm Hải cười gật gật đầu, một mặt hòa ái mở

miệng.

“Tiểu muội muội, ba người chúng ta, ngày mai còn muốn lên núi, hôm nay muốn tá túc tại nhà ngươi một đêm, ngươi nhìn có thể chứ?”

“Cái này...” Sắc mặt tiểu cô nương có chút do dự, “Ta phải hỏi cha mẹ ta một chút mới được.”

“Tiểu Anh a, người nào tại bên ngoài thế?” Đúng lúc này, thanh âm của một người nam tử trung niên, vang lên từ trong phòng.

“Các ngươi chờ một chút!” Tiểu Anh hướng phía Lâm Hải áy náy cười một tiếng, quay người trở về bên trong phòng, chỉ chốc lát lại đi tới, hướng phía ba người Lâm Hải ngọt ngào cười.

“Ba vị khách nhân, mời vào, cha mẹ ta đã đồng ý!”

“Như thế, đa tạ!” Lâm Hải ôm quyền một cái, theo Tiểu Anh vào phòng.

“Mấy vị khách nhân, trong nhà đơn sơ, xin thứ lỗi nhiều a!” Cha mẹ Tiểu Anh, xem xét cũng là loại người trung thực sống trên núi, mang trên mặt nụ cười thuần phác, nhìn bọn người Lâm Hải, có chút câu nệ.

“ Đại thúc, Đại thẩm, quấy rầy rồi!” Lâm Hải đối với hai cái phu phụ xem xét liền mười phần hiền hòa này, trong lòng rất có hảo cảm, khách khí đáp nói.

“Các ngươi ngồi trước đi, lão công nhà ta buổi sáng săn bắn, mới giết được một con lợn rừng, ta đi làm nồi hầm!” Mẫu thân Tiểu Anh, ngại ngùng cười một tiếng, chạy nhà bếp bận rộn qua.

“Ta đi hỗ trợ!” Tiểu Anh có chút ngượng ngùng cười cười, cũng đi theo mẫu thân.

Phụ thân Tiểu Anh, ho nhẹ một tiếng, xoa xoa tay, có chút câu nệ nhìn Lâm Hải, miệng há há, lại không biết nói cái gì cho phải, hiển nhiên không biết ăn nói.

“ Đại thúc, ngươi thường xuyên săn bắn tại trên núi gần đây a?” Lâm Hải cười cười, ôn hòa nói.

“ Đúng vậy a, đúng vậy a, bên trong núi gần đây, cơ bản ta cũng đã đi khắp.” Phụ thân Tiểu Anh, toét miệng cười nói.

“Vậy, ngươi đã đi qua Hàn Nguyệt Trì chưa?.”

“Hàn Nguyệt Trì?” Phụ thân Tiểu Anh, sắc mặt đột nhiên biến đổi, như là gặp Quỷ, lộ ra vẻ sợ hãi cực độ, toàn thân cũng không khỏi run rẩy lên.

“Ừm?” Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, hắn chỉ là thuận miệng hỏi một chút, nghĩ không ra cái hán tử giản dị này, vậy mà lại có phản ứng lớn như vậy.

“Bên trong đó có ma quỷ, thật đáng sợ, thật đáng sợ!”

Phụ thân Tiểu Anh, một mặt hoảng sợ nói xong, vậy mà trực tiếp quay người, đi tới trong gian phòng, lưu lại đám người Lâm Hải đưa mắt nhìn nhau.

“Chẳng lẽ phụ thân Tiểu Anh, là Nhất Giới Phàm Nhân, vậy mà đã tới gần qua Hàn Nguyệt Trì?” Ánh mắt Lâm Hải mê ly lấp lóe, như có điều suy nghĩ.

Đồ ăn không bao lâu liền làm xong tốt, trù nghệ của mẫu thân Tiểu Anh rất tốt, Lâm Hải còn là lần đầu tiên ăn thịt heo rừng, cảm giác có một phen vị đạo đặc biệt, không khỏi tăng nhiều khẩu vị, ăn miệng chảy đầy mỡ.

Tiểu Anh cùng mẫu thân của nàng ta, nhìn bọn người Lâm Hải ăn ngon như vậy, mặt mũi tràn đầy vui vẻ, chỉ có phụ thân Tiểu

Anh, tựa hồ có cái tâm sự gì đó, mặt mũi tràn đầy thất hồn lạc phách, bộ dáng mặt ủ mày chau.

Nhà Tiểu Anh hết thảy chỉ có ba gian phòng, ăn cơm xong, ba người Lâm Hải ở một gian, vừa tiến vào gian phòng, Lâm Hải cũng mặc kệ hai người Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

Không biết qua bao lâu, con mắt Lâm Hải đột nhiên đột nhiên mở ra, hướng phía cửa nhìn lại.

“Người nào đứng ở ngoài!”

Lâm Hải mới vừa mở miệng, Khang Sĩ Phú ở bên cạnh liền nhảy vọt một cái, tới cửa, bỗng nhiên đem cửa kéo ra!

“Là ngươi?” Chỉ thấy phụ thân Tiểu Anh, đang đứng tại cửa ra vào, một mặt kinh hoảng.

“ Đại thúc, muộn như vậy, có chuyện gì sao?” Lâm Hải kinh ngạc một trận, đã sớm cảm thấy cái hán tử bên trong núi này, có chút không quá bình thường, chỉ là không nghĩ tới, ông ta sẽ đêm hôm khuya khoắt chạy đến ngoài phòng của chính mình.

Lâm Hải chỉ hỏi một câu không quan trọng, nhưng phụ thân Tiểu Anh đột nhiên, lại phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, vội vàng lách thân hình sang bên cạnh.

“ Đại thúc, ngươi thế này là có ý gì?”

“Vị tiên sinh này, ta nhìn ra, các ngươi đều không phải là người bình thường, ta van cầu ngươi, cứu lấy Tiểu Anh nhà chúng ta đi!”

Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Tiểu Anh làm sao?”

“Tiểu Anh nàng ta, không phải nữ nhi ruột thịt của chúng ta, nàng ta, nàng ta đến từ Hàn Nguyệt Trì!”

“Ngươi nói cái gì!” Con mắt Lâm Hải đột nhiên trợn tròn, một mặt không thể tin được!

“ Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải đem phụ thân Tiểu Anh đỡ dậy, kinh ngạc hỏi.

Phụ thân Tiểu Anh thở dài một tiếng, ánh mắt lộ ra hoảng sợ cùng tuyệt vọng thật sâu.

“Mười tám năm trước, ta lên núi săn bắn, đuổi theo một con lộc thụ thương, đánh bậy đánh bạ đi đến chỗ giữa sườn núi của Hàn Nguyệt Trì, nhìn thấy một màn đáng sợ để cho ta cả đời khó quên!”

“Một đám nam nhân hung tàn đáng sợ, tay đang cầm lưỡi dao sắc bén, điên cuồng đồ sát một đám nữ nhân tay không tấc sắt, thái độ quyến rũ khác nhau, thủ đoạn tàn nhẫn, huyết tinh cùng cực, mười mấy phút, đám nữ nhân này đã bị giết sạch sành sanh, thi thể bị bọn đàn ông này, khiêng lên đỉnh núi, tiến vào cấm địa Hàn Nguyệt Trì!”

“Không có khả năng, làm sao có thể có người, có thể tiến vào Hàn Nguyệt Trì!” Thanh Tùng Tử ở một bên, nhịn không được xen vào nói!

“Nghe ông ấy nói xong!” Lâm Hải trừng Thanh Tùng Tử một chút, thấy trên mặt phụ thân Tiểu Anh là hoảng sợ thấm đến bên trong xương, tuyệt đối không thể là làm bộ, xem ra thân phận của Tiểu Anh, cũng không đơn giản!

Phụ thân Tiểu Anh, nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục nói nói.

“Ta lúc ấy nhìn thấy một màn đáng sợ này, nhất thời liền bị dọa cho co quắp, cũng may ta ở cách khá xa, không có bị phát hiện, chờ sau khi bọn họ đi, ta cũng vội vàng đứng lên, hốt hoảng chạy trốn.”

“Nhưng ngay tại lúc này, đột nhiên một tiếng âm thanh khóc nỉ non thanh thúy của trẻ sơ sinh, từ địa phương không xa truyền đến, ta cả gan, đi qua, ở trong sơn động, phát hiện một bé gái bị bọc trong vải bông.”

“Cái bé gái kia, chính là Tiểu Anh?” Lâm Hải hỏi.

“Không sai!” Phụ thân Tiểu Anh gật gật đầu, “Ở cái địa phương này đột nhiên xuất hiện một đứa con nít, ta khẳng định đoán ra được là có quan hệ cùng những người lúc trước kia, ta vốn không muốn nhiều chuyện, thế nhưng Tiểu Anh sau khi nhìn thấy ta, đột nhiên đình chỉ tiếng khóc, ngược lại hướng phía ta cười rộ lên.”

“Vợ chồng chúng ta vốn cũng không có con cái, nhìn nụ cười này, tâm ta lập tức liền mềm, liền cả gan, đem Tiểu Anh vụng trộm ôm về nhà, xưng láo là con gái của chúng ta, vừa nuôi cũng là mười tám năm.”

“ Đây không phải thật tốt sao? Vì sao ngươi lại bảo ta cứu nàng?” Lâm Hải có chút không hiểu, hỏi.

Phụ thân Tiểu Anh nghe được, bỗng nhiên nhìn đồng hồ trên đầu giường, không khỏi cười thê thảm một tiếng.

“Lập tức, ngươi liền biết rõ!”

Chương 858: Tiểu Anh là yêu quái?!

Phụ thân Tiểu Anh vừa dứt lời, đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng phanh thật lớn, Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng người xinh đẹp chợt lóe lên, đến giữa sân.

“ Đi ra xem một chút!” Lâm Hải giật mình, thân hình lóe lên, liền lao ra, Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử theo sát phía sau, thế nhưng là vừa tới bên trong sân, ba người nhất thời kinh ngạc đến ngây người!

Chỉ thấy trong sân, Tiểu Anh đang ngồi xổm dưới đất, hai tay dùng sức xé rách tóc, trong cổ họng, không ngừng phát ra tiếng gào thét thống khổ, đôi mắt đẹp trở nên đỏ như máu, sắc mặt dữ tợn, mười phần quỷ dị khủng bố, nơi nào còn có bộ dáng thuần chân linh động của nữ hài trong núi ban ngày kia.

“Ai!” Phụ thân Tiểu Anh mang theo một thở dài hoảng sợ, vang lên tại sau lưng.

“Tiểu Anh trước kia một mực rất tốt, thế nhưng là từ một tháng trước, liền xuất hiện loại triệu chứng kỳ quái này, mỗi khi đến mười hai giờ đêm, tựa như biến thành một người khác, đáng sợ nói không nên lời, thế nhưng là ngày hôm sau lại cái gì cũng không nhớ rõ.”

“Ta cũng từng vì thế mà lên Thần Miếu, xin Nhất Phàm Đại Sư giúp đỡ, Nhất Phàm Đại Sư nói, đây là nghiệt nợ, cần kết bên trên Hàn Nguyệt Trì, nếu không Tiểu Anh hẳn phải chết không nghi ngờ! Đại Sư còn nói, trong vòng một tháng, sẽ có quý nhân tương trợ, tính toán tới hôm nay, vừa lúc là một tháng sau ngày đó!”

Nói xong, phụ thân Tiểu Anh lần nữa bịch một tiếng, quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Vị tiên sinh này, ngài chính là quý nhân của Tiểu Anh, van cầu ngươi mau cứu Tiểu Anh a!”

“ Đại thúc, mau mau đứng lên!” Lâm Hải vội vàng đem phụ thân Tiểu Anh nâng đỡ dậy, đồng thời trong lòng hơi động.

“Nếu Nhất Phàm Đại Sư đã nói như thế, vậy xem ra Tiểu Anh thật đúng là cần chính mình hỗ trợ.” Lâm Hải hiện tại, đối với cái Nhất Phàm Đại Sư không gì không biết này, tin tưởng không nghi ngờ.

“Ngày mai thời điểm lên Hàn Nguyệt Trì, ta đem theo Tiểu Anh lên là được!”

“Tạ đại ân của tiên sinh!” Phụ thân Tiểu Anh, thấy Lâm Hải dễ nói chuyện liền đáp ứng như vậy, cao hứng vui đến phát khóc, nói cám ơn liên tục.

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó ánh mắt rơi vào trên thân Tiểu Anh, mày nhăn lại.

“Ta xem Tiểu Anh trước một chút, là tình huống như thế nào?”

Nói xong, Lâm Hải cất bước, đi đến trước mặt Tiểu Anh, chậm rãi ngồi xổm xuống.

“Giết sạch bọn họ, giết sạch bọn họ!” Từng tiếng gầm nhẹ hung ác, tại t trong đôi môi đỏ nhỏ nhắn truyền ra, trong đêm khuya lộ ra quỷ dị khủng bố dị thường.

“Tiểu Anh, ngươi làm sao vậy, bọn họ mà ngươi nói, là ai?” Lâm Hải tận lực làm cho ngữ khí của mình ôn hòa, thấp giọng hỏi nói.

Nghe được thanh âm của Lâm Hải, thân thể Tiểu Anh đột nhiên run lên, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, hai cái mắt đỏ như máu, hướng phía Lâm Hải trông lại.

Con mắt của Lâm Hải, đối đầu với hai mắt của Tiểu Anh, trong lòng không khỏi run lên bần bật, phảng phất linh hồn cũng nhận va chạm, đầu ông ông tác hưởng một trận.

“Chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải kinh hãi, vội vàng vận chuyển chân khí, đem cỗ cảm giác u ám trong ý nghĩ này khu trừ ra ngoài, lần nữa khi nhìn về phía Tiểu Anh, đã là một mặt kinh hãi, hắn làm sao cũng nghĩ không thông, một cái nữ hài phổ thông không có chút tu vi nào, tại sao lại có ánh mắt đáng sợ như thế!

“Tiên sinh, ngươi bây giờ nói chuyện cùng Tiểu Anh, là vô dụng, tiểu Anh căn bản không nghe được, tựa như đã hoàn toàn biến thành một người khác vậy.” Phụ thân Tiểu Anh, ở bên cạnh thán thở nói.

Lâm Hải gật gật đầu, đột nhiên đưa tay, đem cổ tay Tiểu Anh chộp vào bên trong tay, hai ngón tay khoác lên phía trên mạch đập của Tiểu Anh.

“Khí tức cổ quái, tinh thần hỗn loạn, lại tìm không thấy ngọn nguồn, thật là mạch tượng kỳ lạ!” Đôi mày của Lâm Hải nhăn lại thật sâu, dù hắn đã đem Truyền thừa Dược Vương của Thiết Quải Lý kế thừa toàn bộ, vậy mà cũng không phát hiện ra nguyên do trong đó.

Do dự một chút, Lâm Hải sờ tay vào ngực, đem bao châm móc ra.

“Ta trước thi châm choTiểu Anh, ổn định tâm tình của nàng, khiến nàng mê man, nếu không một mực như vậy, đối thần kinh của nàng, sẽ có thương tổn phi thường lớn!”

Lâm Hải vừa nói, vừa vê một cây kim châm mảnh như lông trâu, rót chân khí vào, kim châm nhất thời trở nên thẳng tắp, phát ra một trận âm thanh chiến minh rất nhỏ.

Ánh mắt Lâm Hải trở nên chuyên chú, đem kim châm chậm rãi nhắm ngay vào đỉnh đầu Tiểu Anh, đột nhiên rơi xuống!

“ Đinh!”

Đột nhiên, một đường âm thanh cực kỳ nhỏ vang lên, ngón tay Lâm Hải run lên bần bật, sau đó một mặt thật không thể tin nhìn kim châm trong tay, mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

“Cái này sao có thể!”

Lâm Hải quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, từ sau khi chính mình học được kim châm chi thuật trong Truyền thừa Dược Vương, từ trước đến nay luôn thuận buồm xuôi gió, coi như kẻ sắp chết cũng có thể cứu sống, chưa bao giờ thất thủ qua.

Nhưng hôm nay, cũng chỉ là một cái định Thần Chi Pháp bình thường, kim châm trong tay vậy mà treo ở đỉnh đầu Tiểu Anh, phảng phất như có một cỗ lực lượng ngăn cản kim châm đâm vào, căn bản là không châm vào được, hơn nữa hai đầu kim châm thụ lực, thân châm càng là bị áp bách thành cong veo!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải chấn kinh kinh ngạc, đột nhiên một đạo tin tức nhắc nhở, vang lên trong đầu.

Leng keng!

Truyền thừa Dược Vương Quỷ Quái Thiên chưa học tập, vô pháp thi châm!

“Cái gì?” Bản năng Lâm Hải sững sờ, theo sau đó đầu ông một tiếng, đồng tử trong nháy mắt co lại nhanh chóng, thật không thể tin lần nữa hướng phía Tiểu Anh nhìn lại, biểu hiện trên mặt, so với trước đó càng thêm chấn kinh!

Lâm Hải đột nhiên nhớ tới, thời điểm chính mình lúc trước từ chỗ Thiết Quải Lý này đạt được Truyền thừa Dược Vương, tựa hồ chỉ học được phàm Nhân Thiên, Tiên Nhân Thiên cùng Quỷ Quái Thiên, nhắc nhở lúc ấy, đều là học tập thất bại.

Lâm Hải lúc trước còn kỳ quái một phen, thế nhưng là theo thời gian chuyển dời, sớm đã đem việc này đều nhanh quên, hôm nay nhắc nhở xuất hiện lần nữa, để Lâm Hải đột nhiên nhớ tới.

“Chẳng lẽ Tiểu Anh, căn bản cũng không phải là người, mà chính là Quỷ Quái!!!”

Lâm Hải cảm thấy trong lòng mình cuồng loạn một trận, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng.

Lâm Hải đã gặp qua không ít quỷ, huống chi phụ mẫu Tiểu Anh cùng bọn Thanh Tùng Tử, Khang Sĩ Phú cũng đều có thể nhìn thấy Tiểu Anh, Lâm Hải dám khẳng định, Tiểu Anh cũng không phải quỷ!

Nhưng tin tức trong đầu, lại nhắc nhở về Quỷ Quái Thiên chưa được học tập trong Truyền thừa Dược Vương, này không thể nghi ngờ chỉ còn lại có một loại khả năng, cái kia chính là, Tiểu Anh không phải quỷ, nhưng lại là quái!!!

“Cái gì là quái, yêu quái sao?” Lâm Hải có chút choáng váng, hắn còn thật chưa từng gặp qua yêu quái, là cái dạng gì đâu!

“Thiên Nhãn, mở!” Lâm Hải mặc niệm một câu, trong nháy mắt hai con ngươi của hắn liền bịt kín một tầng sương mù màu xanh, ở trong màn đêm sáng chói đoạt người!

Ánh mắt Lâm Hải nhìn chăm chú, hướng phía Tiểu Anh nhìn lại, muốn nhìn một chút, Tiểu Anh đến tột cùng là yêu quái bực nào!

“Ừm?” Phía dưới xem xét, mặt mũi Lâm Hải không khỏi tràn đầy nghi hoặc, Tiểu Anh trước mặt, cũng không khác thường, vẫn là bộ dáng người!

“Chẳng lẽ là do đẳng cấp của Thiên Nhãn Thần Thông không đủ?”Hai mắt Lâm Hải nhắm lại, Thiên Nhãn Thần Thông quan bế, trong lòng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Vô pháp thi châm, Lâm Hải cũng không có cách nào, chỉ nhìn kỹ Tiểu Anh gào thét suốt cả đêm tại trong sân, thẳng đến khi sắc trời sáng lên, mới một thân mỏi mệt, đột nhiên thiếp đi.

Phụ thân Tiểu Anh, vẻ mặt buồn thiu đem Tiểu Anh ôm trở về bên trong phòng nghỉ ngơi, bọn người Lâm Hải một đêm không ngủ, cũng về đến phòng, chờ đợi buổi trưa đến.

Lâm Hải ngồi ở trên giường, trong lòng có rất nhiều nghi vấn, lấy điện thoại cầm tay, mở Weachat ra, tìm tới Thiết Quải Lý, biên tập một cái tin tức, vừa muốn phát lại xóa, sau đó một lần nữa biên tập một tin!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta có việc hỏi ngươi, nhưng là nói trước a, đừng con mẹ nó phát biểu lộ chấn kinh cho ca ca, ca ca dị ứng! (phía sau là một cái biểu lộ cảnh cáo)

Thiết Quải Lý: Ngươi làm sao biết, ta muốn phát biểu lộ chấn kinh cho ngươi! (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

“ Đại gia ngươi!” Lâm Hải thật sự là im lặng đến, đứng lên phát điên một trận, đem Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử ở bên cạnh không rõ liền bị dọa đến sửng sốt một chút, sợ xanh mặt lại.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta hỏi ngươi, có phải nếu không có học tập Quỷ Quái Thiên bên trong Truyền thừa Dược Vương, thì liền không thể thi châm cho Quỷ Quái hay không?

Thiết Quải Lý: Đúng a, ngươi làm sao lại hỏi cái vấn đề rõ ràng này a? (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Lâm Hải ép buộc chính mình không nhìn cái biểu lộ chấn kinh này, nếu không trò chuyện tiếp hơn mấy câu, không bạo tẩu thì không được!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy cần đạt tới điều kiện gì, mới có thể học tập?

Thiết Quải Lý: Phàm Nhân Thiên, là cá nhân liền có thể học, Tiên Nhân Thiên cùng Quỷ Quái Thiên, chí ít cần phải đạt tới Kim Đan Nhân Tiên, mới có thể học tập a, ngươi đây cũng không biết sao? (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: đã hiểu!

Lâm Hải trực tiếp đem đối thoại đóng lại, sợ mình lại nhìn thấy mấy cái biểu lộ chấn kinh, sẽ bão nổi tại chỗ.

“Xem ra Tiểu Anh là yêu quái không thể nghi ngờ.” Lâm Hải âm thầm lấy làm kỳ, đây làcái yêu quái đầu tiên mà hắn nhìn thấy, bất quá Thiên Nhãn Thần Thông vì sao nhìn không ra đâu?.

Lòng Lâm Hải mang theo hiếu kỳ, lại tìm tới Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có đây không?

Ngộ Không: Hiền đệ tìm lão Tôn ta có chuyện gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta hôm nay gặp được một con yêu quái, thế nhưng là dùng Thiên Nhãn Thần Thông, vì sao lại không phân biệt được?.

Ngộ Không: Thiên Nhãn Thần Thông đẳng cấp quá thấp, hoặc là thực lực của yêu quái mạnh hơn ngươi, cũng có thể, nhớ ngày đó, Ngưu Ma Vương biến ảo thành bộ dáng của Bát Giới, không phải cũng lừa qua Hỏa Nhãn Kim Tinh của lão Tôn ta sao?

“Quả là thế!” Tâm lý của Lâm Hải liền hiểu rõ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Thánh đã chỉ điểm!

Hiểu rõ nghi vấn trong lòng, Lâm Hải thấy thời gian còn sớm, dứt khoát cũng ngồi xuống tu luyện, mãi cho đến buổi trưa mới tỉnh lại, ăn cơm xong liền chuẩn bị xuất phát.

“Tiểu Anh a, đi theo Lâm tiên sinh, qua Hàn Nguyệt Trì.” Phụ thân Tiểu Anh, đem Tiểu Anh đã khôi phục thần trí, đưa đến trước mặt Lâm Hải.

Tiểu Anh nhu thuận đáp ứng một tiếng, cái gì cũng không có hỏi, hiển nhiên phụ thân đã nhắc nhở nàng ta làm tốt công việc.

“Tốt, vậy chúng ta xuất phát!” Bốn người đi ra ngoài, tiến về Hàn Nguyệt Trì mà đi.

Chương 859: Còn dám nói chữ cút thử một lần nữa xem!

Ngọn núi bên cạnh núi Tây Lương là núi vô danh, nhưng bởi vì Hàn Nguyệt Trì ở trên đỉnh núi, nên một số nhân sĩ Võ đạo cùng người tu đạo, theo thói quen gọi là núi Hàn Nguyệt.

Con đường nhỏ trên đỉnh núi Hàn Nguyệt, so với chủ phong của núi Tây Lương, thì dốc đứng hơn nhiều, Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú tự nhiên không nói chơi, nhưng Tiểu Anh thì cần Lâm Hải một đường nâng đỡ, mới có thể trèo lên lên đỉnh núi.

Bốn người một đường hướng lên, càng lên cao, càng có thể cảm thấy hàn ýthật sâu, mới vào mùa thu, lại có một loại cảm giác trời đông giá rét, rét lạnh thấu xương!

Lâm Hải không khỏi lo lắng hướng phía Tiểu Anh nhìn lại, đã thấy khí sắc của Tiểu Anh hồng nhuận phơn phớt, thần sắc vui mừng, không có một tia cảm giác khó chịu, để trong lòng Lâm Hải không khỏi lấy làm kỳ.

“Tiểu Anh, ngươi không cảm thấy lạnh sao?” Lâm Hải nhịn không được hỏi.

“Không cảm thấy a.” Tiểu Anh nghiêng đầu cười cười, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ bé, “Ta từ nhỏ đã không sợ lạnh, mùa đông đều chỉ mặc áo mỏng đây.”

Lâm Hải nghe, cười khổ một trận, xem ra phụ thân Tiểu Anh suy đoán không sai, Tiểu Anh khẳng định là đến từ Hàn Nguyệt Trì, trời sinh thể chất đặc thù, không sợ giá lạnh!

Một mực đi đến giữa sườn núi, Khang Sĩ Phú rốt cục không kiên trì nổi, khoanh tay, không ngừng dậm chân trên đất, toàn thân đánh run cầm cập, khuôn mặt đông lạnh đến đỏ bừng.

“Lâm tiền bối, lại đi lên nữa, ta có khả năng không chịu được!”

Trừ cái quái thai Tiểu Anh này ra, trong ba người Lâm Hải, tu vi của Khang Sĩ Phú là thấp nhất, giờ phút này liền cả Lâm Hải, cũng cảm thấy phát lạnh khắp cả người, hơi lạnh thấu xương, Khang Sĩ Phú không kiên trì nổi, cũng hợp tình hợp lý.

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó vừa nhìn về phía Thanh Tùng Tử.

“Ngươi thế nào?”

Thanh Tùng Tử gật gật đầu, “Ta còn có thể kiên trì!”

“Này tốt!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Sĩ Phú không cần đi lên, liền ở chỗ này chờ chúng ta đi.”

Khang Sĩ Phú nghe được, một mặt áy náy.

“Lâm tiền bối, thật sự là xin lỗi, đều tại ta thực lực thấp, giúp không được ngươi.”

“ Được, ngươi ta không cần khách khí!” Lâm Hải cười gật gật đầu, sau đó khuôn mặt nguyên túc lại.

“Chúng ta tiếp tục tiến lên!”

Ba người càng lên cao đi, nhiệt độ càng thấp, loại cảm giác băng lãnh thấu xương kia, cơ hồ muốn đem người đông cứng, dần

dần liền cả Thanh Tùng Tử cũng bắt đầu biến thành có chút cố hết sức, phía trên tóc cùng lông mày ria mép, tất cả đều kết lên một tầng băng sương tinh mịn, hà hơi thành băng, tay chân chết lặng, cơ hồ cóng đến không còn cảm giác.

May mắn Thanh Tùng Tử tu luyện chính là công pháp hệ Hỏa, vội vàng triệu hồi ra ba cái quả cầu lửa, không ngừng xoay tròn ở bên người, mới không có bị mất đi năng lực hành động.

“Ta qua, Arthur a!” Lâm Hải nhìn bộ dáng của Thanh Tùng Tử, buồn cười một trận, cảm giác cực giống kỹ năng của Arthur trong Vương Giả Vinh Diệu, đem Thanh Tùng Tử chưa từng chơi qua game online, một mặt mộng bức, không biết là có ý gì.

Lâm Hải cũng toàn bộ nhờ một thân chân khí, bảo vệ quanh thân, đem hàn khí từ ngoại giới chống cự bên ngoài, tuy làm như vậy, chân khí sẽ tiêu hao rất nhanh, nhưng cũng may Lâm Hải tu luyện là Đạo Đức Kinh, có thể làm chân khí liên tục sinh ra không ngừng, đủ để triệt tiêu chân khíhao tổn, ngược lại cũng có vẻ đi bộ nhàn nhã, nhẹ nhõm.

Bất quá, dù vậy, tốc độ ba người so với trước, cũng có chỗ chậm dần, càng lên cao thì đi càng chậm lại.

“Lâm tiền bối, mau nhìn, bên trên có người!” Lại đi thêm một khoảng cách, Thanh Tùng Tử đột nhiên chỉ về đằng trước, kinh hômột tiếng.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy tại mười mấy mét phía trên, có mấy cái đại hán bọc áo lông áo khoác bằng da thật dày, đầu đội mặt nạ, toàn thân cơ hồ trang bị đến tận răng, đang đứng tại đó, con mắt lộ ra dưới mặt nạ kia, lóe lên tinh quang, nhìn chăm chú vào bốn phía.

Lâm Hải chau mày, trên thân bọn đại hán này che kín không kẽ hở, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, chỉ là không biết có gì mục đích.

“ Đi qua nhìn một chút!”

Lâm Hải mang theo Tiểu Anh, Thanh Tùng Tử ở phía sau, chậm chạp hướng phía trên mà đi đến.

“Dừng lại!”

Cách đám đại hán kia còn khoảng xa ba, bốn mét, một người trong đó hét lớn một tiếng, đem bọn người Lâm Hải ngăn lại.

“Làm gì!”

Lâm Hải ngừng cước bộ lại, đôi mày không khỏi nhíu một cái, người tra hỏi, trong giọng nói mang theo một tia kiêu căng rõ ràng, loại ngữ khí cao cao tại thượng hung hăng kia, để Lâm Hải không thích một trận.

Lâm Hải quay đầu lại, hướng phía Thanh Tùng Tử nhướn mày, đối với loại người này, Lâm Hải mới khinh thường cùng gã đối thoại.

Thanh Tùng Tử đuổi bước lên phía trước ôm quyền, mang theo mặt mũi cươi cười mở miệng.

“Các vị, tại hạ Thanh Tùng Tử, đang hộ tống công tử nhà ta, lên núi xử lý chút việc tư, xin tạo thuận lợi!”

Lời nói của Thanh Tùng Tử, đã nói rất khách khí, những đại hán này đã có thể đi đến vị trí này, tuy cùng chuyện mặc tương đối dày thực khá có liên quan, nhưng không thể phủ nhận, thực lực của mỗi một người, cũng sẽ không yếu.

“Thanh Tùng Tử?” Ánh mắt đại hán lộ ra một tia nghi hoặc, sau đó xem thường cười một tiếng, “Chưa nghe nói qua!”

Thanh Tùng Tử nghe được, mặt mo nhất thời đỏ bừng lên, trong mắt lóe lên một tia hờn giận.

Thanh Tùng Tử lão nói làm sao là Chân Nhân tu đạo, tại bên trong Tây Lương có một ít danh khí, vốn cho rằng lão báo ra danh hào, những người này có thể sẽ bán cho mình cái mặt mũi, nhưng nghĩ không ra lại bị người trần trụi khinh bỉ.

“Các hạ, lại là người phương nào?” Sắc mặt Thanh Tùng Tử âm trầm, ngữ khí mang theo bất mãn hỏi.

“Chúng ta?” Đại hán cười lạnh một tiếng, sau đó cái cằm giơ lên cao cao, hướng phía bên cạnh cung kính liền ôm quyền, ngạo mạn mở miệng.

“Thị vệ dưới trướng, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn!”

“Thị vệ dưới trướng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn?!” Thanh Tùng Tử nghe được, không khỏi giật nảy cả mình, nộ khí trước đó trong nháy mắt đã tiêu tán, thay vào đó là sợ hãi thật sâu.

“Bần đạo không biết là các vị đại giá tới đây, có nhiều đắc tội, xin nhận lỗi với các vị!” Thanh Tùng Tử vội vàng khom người bái thật sâu, giọng điệu cung kính nói không nên lời.

“Ừm!” Cái mũi đại hán hừ một tiếng, con mắt hiện lên một tia khinh thường.

“Thiếu chủ nhà ta đang ở trên núi làm việc, các ngươi nhanh chóng thối lui đi!”

“Vâng!” Thanh Tùng Tử cung kính đáp một tiếng, lúc này mới xoay người, nhìn về phía Lâm Hải, sau đó biến sắc.

“Tiền bối, đó là người của bổn gia các ngươi, bất quá Thiếu chủ của các ngươi giống như đang ở bên trên.” Tại trong mắt Thanh Tùng Tử xem ra, Lâm Hải coi như mạnh hơn, thì thân phân địa vị cũng không thể mạnh hơn Thiếu chủ bổn gia a, vẫn là nhượng bộ thì tốt.

“Bổn gia của chúng ta?” Lâm Hải bị một câu của Thanh Tùng Tử, nói cho sững sờ.

“Có ý tứ gì?”

Thanh Tùng Tử cũng là sững sờ, chớp mắt nói nói.

“Lâm tiền bối, ngươi, không phải cũng là người của Thiên Đãng Sơn sao?” Thanh Tùng Tử thế nhưng là rõ ràng nhớ kỹ, lúc Lâm Hải diệt sát Lệ Quỷ, sử dụng thế nhưng là pháp thuật hệ Lôi hàng thật giá thật.

Phải biết, phóng mắt khắp toàn bộ Hoa Hạ, tinh thông pháp thuật hệ Lôi, chỉ có một nhà Thiên Đãng Sơn, không còn chi nhánh!

“Người nào nói với ngươi, ta là người của Thiên Đãng Sơn?” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái.

“A, không phải?” Sắc mặt Thanh Tùng Tử nhất thời cuồng biến, trong lòng xuất hiện một cỗ hoảng sợ mãnh liệt.

“Làm sao?” Lâm Hải sững sờ, mở miệng hỏi nói.

Thanh Tùng Tử vội vàng đi đến bên người Lâm Hải, đưa miệng tới gần lỗ tai hắn thấp giọng gấp gáp nói nói.

“Lâm tiền bối, nếu ngươi không phải là người của Thiên Đãng Sơn, vậy sau này cũng không cần sử dụng pháp thuật hệ Lôi, nếu không bị người của Thiên Đãng Sơn biết rõ, sẽ có họa sát thân!”

“Cái này là vì sao?” Lâm Hải chau mày, không hiểu nói.

“Pháp thuật hệ Lôi, uy lực cực lớn, chính là bí kĩ bất truyền của Thiên Đãng Sơn, là không cho phép bất luận kẻ nào tu luyện, trước kia cũng có một chút Tán Tu, trong lúc vô tình từng chiếm được pháp thuật hệ Lôi mà người tu hành cổ đại lưu lại, cũng đều bị Thiên Đãng Sơn tiêu diệt!”

“Tại Hoa Hạ, pháp thuật hệ Lôi, cũng là tiêu chí của Thiên Đãng Sơn, phàm là ngoại nhân khi tu luyện, hết thảy đều bị mạt sát!”

“Cái này, là quy củ mà Thiên Đãng Sơn lập xuống!”

Lâm Hải nghe xong, không khỏi vừa tức vừa cười, khóe miệng nhếch lên, xem thường mở miệng.

“Thiên Đãng Sơn thật bá đạo, lập đến quy củ cẩu thí!”

Mà đúng lúc này, đại hán cản đường, thấy Thanh Tùng Tử vẫn chưa đi, ngược lại cùng Lâm Hải ở bên đó, nói nhỏ, không biết đang nói cái gì đó, nhất thời hét lớn một tiếng.

“ Để cho các ngươi nhanh chóng rời đi, không nghe thấy sao? Không muốn chết lời nói, tranh thủ thời gian cút cho ta!”

Lâm Hải đối diện đang bất mãn vì quy củ bá đạo của Thiên Đãng Sơn, nghe đến lời này, lông mày nhất thời nhướn lên, lạnh lùng mở miệng.

“Thứ đồ không có giáo dục, còn dám nói chữ cút thử một lần nữa xem!”

Chương 860: Hoặc là tránh ra, hoặc là chết!

Thanh Tùng Tử thấy Lâm Hải rõ ràng biết rõ đối phương là người của Thiên Đãng Sơn, vậy mà còn nói cường thế như vậy, không khỏi quá sợ hãi.

Phải biết, Thiên Đãng Sơn chính là đại môn phái tu đạo thứ nhất củaTây Lương, đệ tử tinh anh trong môn đông đảo, truyền thuyết càng có Kim Đan Nhân Tiên tọa trấn, coi như tại trong toàn bộ Hoa Hạ cũng đều được tính là thế lực lớn, từ trước đến nay hành sự bá đạo, tại Tây Lương thậm chí là toàn bộ khu vực Tây Bắc, cũng hoành hành không trở ngại, mà Lâm Hải có mạnh hơn, lại có thể mạnh hơn dạng này đại tông môn thế lực to lớn này sao!

Nhưng hôm nay, Lâm Hải vậy mà ở trước mặt khiêu chiến, những đệ tử Thiên Đãng Sơn quen kiêu hoành này, há có thể từ bỏ ý đồ!

Một khi động thủ, cũng coi là đắc tội với toàn bộ Thiên Đãng Sơn, Thiên Đãng Sơn vì thể diện của tông môn, cũng quyết sẽ không bỏ qua cho Lâm Hải, mà Thanh Tùng Tử lão, tự nhiên cũng sẽ không may theo.

“Muốn chết!”

Quả nhiên, Lâm Hải vừa mới nói xong, thị vệ cầm đầu nhất thời đại nộ, một cái đi nhanh liền đến trước mặt Lâm Hải, đưa tay cũng là một chưởng, mang theo khí thế lôi minh, thẳng đến trước ngực Lâm Hải đánh tới.

Ánh mắt Lâm Hải quét ngang, khóe miệng cười lạnh một tiếng, sau đó ngón tay nhẹ nhàng bắn ra!

“Trở về!”

Phía dưới quát nhẹ, nhất thời một ngọn lửa lớn cỡ nắm tay, từ giữa ngón tay Lâm Hải bay ra, phát sau mà đến trước, trong nháy mắt liền đến trước mặt thủ lĩnh thị vệ.

Thủ lĩnh thị vệ quá sợ hãi, nghĩ không ra pháp thuật của Lâm Hải vậy mà nhanh đến như vậy, nếu như không tránh, một chưởng của mình còn chưa đánh tới trên thân Lâm Hải, chính mình trước hết đã bịngọn lửa mà Lâm Hải bắn ra đánh trúng.

Rơi vào đường cùng, thủ lĩnh thị vệ đành phải thu chưởng rút chiêu, đồng thời thân thể nhảy lùi lại một cái, người ở giữa không trung xoay tròn một cái, tránh thoát công kích của ngọn lửa, bình ổn rơi xuống đất.

Lần nữa ngẩng đầu, thời điểm nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt không khỏi thêm ra một tia chấn kinh!

“Các hạ là người nào?” Thủ lĩnh thị vệ lạnh lùng hỏi, giọng nói, không có khinh thường trước đó, thay vào đó, là một tia ngưng trọng.

Lâm Hải cũng không biết, không cần bấm niệm pháp quyết niệm chú, liền có thể thi triển pháp thuật, chính là thủ đoạn mà giới Tu đạo công nhận chỉ có cường giả Giả Đan cảnh trở lên mới có, hắn tùy ý thi triển chiêu này, đã đem thủ lĩnh thị vệ chấn nhiếp.

Dù sao, cường giả Giả Đan, tại giới Tu đạo đã coi như là cao thủ đỉnh phong, toàn bộ Hoa Hạ cũng không có bao nhiêu, mỗi một cái đều là đại nhân vật có danh tiếng, chấn nhiếp một phương, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cho dù là mạnh như Thiên Đãng Sơn, cũng không muốn tùy ý đắc tội.

Chỉ là, gã không biết là, Lâm Hải lại là cái dị loại, tuy chưa thành Giả Đan, nhưng đối với việc nắm giữ Khống Hỏa Thuật, cũng đã đến cấp độ lô hỏa thuần thanh, phảng phất như bẩm sinh đã có thể làm vậy, hơi chuyển động ý nghĩ một chút liền có thể thuấn phát pháp thuật, nào còn cần bấm niệm pháp quyết niệm chú phiền toái như vậy.

“Lâm Hải!”

“Lâm Hải?” Thủ lĩnh thị vệ nhướng mày, làm thế nào cũng không nhớ nổi, nơi nào có nhân vật như vậy.

“Chẳng cần biết ngươi là ai, Thiếu chủ nhà ta đang ở trên núi làm việc, ngươi mau mau rời đi!”

Tuy đem Lâm Hải xem như cường giả Giả Đan, nhưng thủ lĩnh thị vệ cũng chỉ là khách khí chút trong giọng nói, lại cũng không e ngại, Thiên Đãng Sơn có cái lực lượng này!

“Không có ý tứ, ta vừa vặn cũng có sự tình cần lên núi, các ngươi tránh ra!” Lâm Hải lạnh lùng nói.

Thủ lĩnh thị vệ nghe được, sắc mặt đột nhiên phát lạnh, ánh mắt như kiếm lạnh lẽo nhìn vào Lâm Hải.

“Nói như thế, ngươi là khăng khăng muốn cùng Thiên Đãng Sơn ta là địch?”

Lâm Hải cười lạnh, hai mắt hiện lên một tia hàn quang.

“Có muốn là địch không, cái này cho các ngươi quyết!”

“Ta khuyên ngươi, phải suy nghĩ kỹ hậu quả!” Thủ lĩnh thị vệ nhắm hai mắt lại, sắc mặt biến đến âm trầm.

“Nói nhảm nhiều như vậy!” Lâm Hải rất không khách khí đem lời nói của gã cắt ngang, sau đó sắc mặt phát lạnh.

“Hoặc là tránh ra, hoặc là chết!”

“Thật là lời nói cuồng vọng, ta ngược lại muốn xem xem, là cái không có mắt, ăn gan hùm mật báo nào, dám uy hiếp thị vệ của bổn công tử!”

Đúng lúc này, một lời nói cực kỳ hung hăng, đột nhiên từ trên núi vang lên.

“Thiếu chủ xuống!” Mấy cái thị vệ giương cung bạt kiếm, sẵn sàng trận địa đón quân địch, trong lòng nhất thời vui vẻ, tâm căng cứng liền trầm tĩnh lại.

Tại thời điểm phát hiện Lâm Hải là cường giả Giả Đan cảnh, liền có một tên thị vệ, dùng thủ đoạn truyền tin đặc thù trong tông môn, thông tri cho Thiếu chủ của bọn họ, dù sao lấy thực lực của Lâm Hải, thật muốn xông vào, bằng mấy người thị vệ Ngưng Chân kỳ bọn họ, chưa hẳn đã chống đỡ được.

Bây giờ, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn tiếp được truyền tin, quả nhiên xuống tới.

Lâm Hải sau khi nghe được thanh âm của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, trong lòng lại đột nhiên chấn động, đạo thanh âm này tuy cách nhau còn xa, nhưng lại giống như nổ vang ở bên tai, hơn nữa ẩn ẩn mang theo một tia thanh âm Lôi Minh, vang vọng thật lâu không dứt, sắc bén bá đạo, rung động tâm thần!

“Cái Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn này, không đơn giản!”

Còn chưa thấy người, chỉ là một cái thanh âm này, liền để trong lòng Lâm Hải dâng lên lòng cảnh giác mãnh liệt!

Mà đúng lúc này, hai bóng người đột nhiên dọc theo đường núi mà xuống, chớp liên tục mấy cái, cũng đã đến trước mặt Lâm Hải.

“Thiếu chủ!” Mấy cái thị vệ vội vàng ôm quyền thi lễ, cung kính hô nói.

“Ừm!” Một cái nam tử trẻ tuổi áo gấm cầm đầu, cái mũi hừ một tiếng, sau đó hai tay khoác về sau, ở trên cao nhìn xuống Lâm Hải, khóe miệng miệt thị nhếch lên, nhàn nhạt mở miệng.

“Cũng là ngươi, nói khoác mà không biết ngượng, uy hiếp thị vệ của bổn công tử?”

Lâm Hải lần đầu tiên khi nhìn thấy nam tử trẻ tuổi này, đồng tử liền không khỏi bỗng nhiên co rụt lại.

Mặc dù nam tử trẻ tuổi này mặt ngoài nhìn qua, kiệt ngao bất thuần, hung hăng càn quấy, như cái con ông cháu cha, nhưng tùy ý hướng chỗ này vừa đứng, lại như là một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, cho Lâm Hải một loại cảm giác áp bách cực kỳ mãnh liệt!

Sương mù màu xanh trong mắt Lâm Hải lóe lên một cái rồi biến mất, Thiên Nhãn Thần Thông đã thấy rõ tu vi của nam tử trẻ tuổi.

“Cường giả Giả Đan!” Chỗ đan điền Khí Hải của nam tử trẻ tuổi, đã thành Giả Đan, để Lâm Hải khiếp sợ không thôi!

Nhìn tuổi tác nam tử trẻ tuổi, cũng chỉ tương tự cùng Lâm Hải, nghĩ không ra tu vi vậy mà còn cao hơn mình!

“Không sai! Làm sao, ngươi chính là cái Thiếu chủ Thiên Đãng Sơngì kia?” Bộ dáng Lâm Hải một mặt không thèm để ý chút nào, đạm mạc nói nói.

Mặc dù nói cái Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn này, là cường giả Giả Đan, so với Lâm Hải thì cao hơn một cái cấp bậc, nhưng lại không có nghĩa là Lâm Hải liền sợ gã.

Trước không nói trên người Lâm Hải mang các loại át chủ bài, chỉ là lấy chất lượng chân khí cùng trình độ ngưng thực đến luận, cái Ngưng Chân kỳ đỉnh phong của Lâm Hải này, liền chưa hẳn đã kém hơn so với cái cường giả Giả Đan như gã ở nơi nào!

“Chính là bổn công tử!” Hai mắt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn hiện lên một tia sát cơ, bộ dáng lười nhác không thèm quan tâm của Lâm Hải, để vị Thiên Chi Kiêu Tử đi đến chỗ nào cũng bị ủng hộ như chúng tinh phủng nguyệt như gã, có loại cảm giác rất không được coi trọng, trong lòng phá lệ khó chịu!

“Bổn công tử hiện tại cũng tặng ngươi một câu, nếu không lăn xuống núi, thì phải chết!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn vừa nói xong, nhất thời một cỗ khí thế sắc bén như kiếm, trực tiếp từ bên trên thân thể phát ra, trong nháy mắt bao phủ tại đỉnh đầu Lâm Hải, đem Lâm Hải khóa chặt!

Thái độ cùng giọng nói của Lâm Hải, đã khiến vị Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn này nổi giận, chỉ cần Lâm Hải dám nói một chữ “Không”, gã ngay lập tức sẽ phát động một kích lôi đình, trực tiếp đem Lâm Hải diệt sát!

Thân thể Lâm Hải đột nhiên cứng đờ, con mắt gắt gao nhìn Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, hướng phía sau lưng khoát khoát tay.

“Hai người các ngươi, lui ra phía sau!”

Lâm Hải không nghĩ tới, cái Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn này, so với hắn tưởng tượng còn mạnh hơn, chỉ nhìn từ khí thế phát ra, thậm chí so với cái lão quỷ cổ trang Tô gia gặp được ở Ven hồ Thanh Thanh kia, cũng không yếu hơn bao nhiêu!

“Xem ra một trận đánh ác liệt, là không miễn được rồi!”

Lâm Hải đương nhiên sẽ không lùi bước, kết quả duy nhất, chỉ có thể là cứng đối cứng!

Trong mắt lóe lên tinh mang, một cỗ khí thế hùng hậu như núi, đột nhiên từ trên thân Lâm Hải bắn ra, cùng cỗ khí thế lôi đình của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn này, bỗng nhiên va chạm, giữa hai người nhất thời nổi lên một trận hàn phong tại giữa không trung, để người xung quanh nhịn không được giật mình một cái, bầu không khí trong nháy mắt gấp gáp tới cực điểm!

Sau đó, thanh âm đạm mạc của Lâm Hải, vang lên ở trong núi!

“Lâm mỗ bất tài, xin lĩnh giáo tuyệt học của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn!”

Chương 861: Gặp cố nhân

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nghe vậy, khóe miệng không khỏi nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh.

“Rất tốt! Nếu ngươi đã muốn chết, bổn công tử liền thành toàn cho ngươi!”

Nói xong, con mắt của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đột nhiên bắn ra sát cơ, liền muốn động thủ!

“Chờ một chút!” Đúng lúc này, lão giả từ trên núi đi xuống cùng một chỗ với Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, đột nhiên hô to một tiếng, ngăn ở trước mặt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn.

“Lão Đổng, ngươi cái này là có ý gì?” Sắc mặt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn phát lạnh, lạnh lùng nói nói.

“Công tử chớ giận, lão hủ tựa hồ nhìn thấy một vị cố nhân, cho lão hủ tiến lên phân biệt một chút.” Lão Đổng hướng phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, hơi hơi chắp tay một cái, mỉm cười khách khí nói.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn chau mày, mặc dù không tình nguyện, nhưng lại không tiện bác bỏ của mặt mũi của lão Đổng, dù sao gã bây giờ còn có việc cầu người ta, đành phải một mặt không kiên nhẫn phất phất tay.

“ Đa tạ công tử!” Lão Đổng nói tiếng cảm ơn, theo sau đó xoay người, bỗng nhiên đi đến trước mặt Thanh Tùng Tử.

“Ngươi là ai, muốn làm gì?” Thanh Tùng Tử không khỏi sững sờ, sau đó có chút gấp gáp hỏi.

Lão Đổng cũng không nói chuyện, chỉ cau mày tử tử tế tế, trên dưới dò xét Thanh Tùng Tử một phen, sau đó, mới mang theo chần chờ mở miệng.

“Ngươi, có phải là Thanh Tùng Tử Đạo trưởng?”

Thanh Tùng Tử nghe vậy, không khỏi sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn lão Đổng một chút.

“Chính là bần đạo, ngươi là?”

Lão Đổng nghe xong, một phát bắt được hai tay Thanh Tùng Tử, lập tức trở nên kích động.

“Ngươi thật sự là Thanh Tùng Tử Đạo trưởng! Ha ha, ta quả nhiên không có nhận lầm!”

Thanh Tùng Tử bị cử động của lão Đổng, khiến cho không hiểu ra sao, trong đầu suy tư một phen, tựa hồ cũng chưa gặp qua cái lão Đổng này, làm sao lão nhìn thấy chính mình, lại kích động thành cái dạng này.

“Chúng ta, quen biết sao?” Thanh Tùng Tử có chút mộng bức hỏi.

“ Đạo trưởng, ngài không nhớ rõ ta sao?” Lão Đổng nhiệt tình lôi kéo tay Thanh Tùng Tử, một mặt kích động nói nói.

“Tha thứ tại hạ mắt vụng về, xác thực không nhớ nổi đã ở đâu, gặp qua các hạ!” Thanh Tùng Tử lắc đầu, có chút xấu hổ nói

nói.

“Hai mươi năm trước, sườn đồi sườn núi, ngài nhớ tới sao?” Hai mắt lão Đổng lóe lên quang mang, một mặt mừng rỡ nhắc nhở nói.

“Sườn đồi sươn núi?” Thanh Tùng Tử lật liếc tròng mắt, một phen suy tư khổ não, sau đó hai mắt đột nhiên tỏa sáng, một mặt thật không thể tin chầm chầm vào lão Đổng trước mặt, bừng tỉnh đại ngộ!

“Ngươi là cái hán tử trung niên, gặp gỡ bọn cướp, ngã vào ven đường, hấp hối kia?”

“Ha ha, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, chính là ta a, ngài rốt cục nhớ lại ta rồi!” Lão Đổng thấy Thanh Tùng Tử nhận ra mình, càng thêm kích động.

“Thật là nghĩ không ra, hai mươi năm qua, ngươi vẫn còn nhớ rõ bần đạo, hơn nữa ngươi cùng khi đó, quả thực tưởng như hai người, ngươi nếu không nói, bần đạo tất không nhớ nổi ra ngươi!” Ngẫu nhiên gặp cố nhân, tâm lý của Thanh Tùng Tử, cũng là trở nên kích động, mặt mũi tràn đầy vui mừng.

Nào nghĩ đến, Thanh Tùng Tử vừa thốt ra lời kia, hai đầu gối lão Đổng đột nhiên mềm nhũn, phù phù quỳ gối trước mặt Thanh Tùng Tử.

“Ai u, ngươi làm cái gì vậy?” Thanh Tùng Tử giật mình, vội vã vươn tay nâng lên.

“Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, lão hủ từ cái ngày được ngài cứu giúp, mới nhặt về một mệnh, mới có thành tựu hôm nay, nếu không có Đạo trưởng, liền không có lão hủ hôm nay, ân cứu mạng của Đạo trưởng, lão hủ một ngày không dám quên, xin nhận của lão hủ một lạy!” Nói, lão Đổng một mặt cảm kích, hướng phía

Thanh Tùng Tử cong người xuống!

“Tiện tay mà thôi, không cần phải nói, mau mau đứng lên!” Thanh Tùng Tử cảm khái không thôi, nghĩ không ra hai mươi năm trước, chính mình nhất thời thiện tâm, cứu người qua đường, vậy mà lại tại cái chỗ này gặp lại nhau, hơn nữa người ta còn một mực nhớ kỹ ân tình của chính mình, để trong lòng của lão, không khỏi có dòng khí nóng nhấp nhô, vui vẻ nói không nên lời.

“Hừ!” Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên tại sau lưng.

“Lão Đổng, nói cho hết lời chưa? Nói xong cũng né qua một bên, đừng có chậm trễ bổn công tử giáo huấn đồ cuồng vọng này!”

Lâm Hải ở bên cạnh nghe xong, cũng là cười lạnh một tiếng.

“Thanh Tùng Tử, ngươi cùng vị lão tiên sinh này đi sang một bên đi, ta ngược lại muốn xem xem, cái gọi là Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn này, đến cùng có phải chỉ là hạng người hư danh hay không!”

Thanh Tùng Tử nghe được, sắc mặt không khỏi biến đổi, lão là một trăm cái không nguyện ý để Lâm Hải phát sinh mâu thuẫn cùng Thiên Đãng Sơn, đến lúc đó đem lão dính líu vào, đây chẳng phải là oan uổng chết.

Thấy lão Đổng là ở cùng một chỗ với Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, nhãn châu Thanh Tùng Tử xoay động, liền có chủ ý.

“Lão Đổng, có thể giúp bần đạo một chuyện hay không?”

“ Đạo trưởng nói chuyện gì, cái mạng này của lão Đổng ta, đều là do Đạo trưởng cứu, ngài có chuyện gì, cứ việc phân phó, chỉ cần lão Đổng ta có thể làm được, thì quyết không chối từ!”

Thấy lão Đổng nói một mặt chân thành, trong lòng Thanh Tùng Tử không khỏi vui vẻ, vụng trộm hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Lâm công tử là bằng hữu của ta, hắn chỉ là muốn lên núi, tìm kiếm một cây cỏ thuốc, trong lúc vô tình mới phát sinh chút hiểu lầm cùng Thiên Đãng Sơn, ngươi nhìn có thể hướng phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cầu xin tha, để cho chúng ta đi lên hay không!”

“ Được, Đạo trưởng chờ một lát, ta qua nói cùng Thiếu chủ!” Lão Đổng cũng là dứt khoát, một lời đáp ứng!

“Lão Đổng, các ngươi còn chưa xong sao?” Lúc này, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đã không kiên nhẫn, cau mày thúc giục nói.

Lão Đổng thì là quay người lại, đi tới trước mặt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, cười liền ôm quyền.

“Công tử, vị Lâm tiên sinh này, chính là bằng hữu của Thanh Tùng Tử đạotrưởng- ân nhân cứu mạng ta, bọn họ muốn lên núi tìm kiếm một gốc thảo dược, cùng thị vệ của công tử phát sinh ma sát hiểu lầm đơn thuần, công tử có thể xem ở bên trên chút tình mọn của lão hủ, dàn xếp một chút, thả cho bọn họ đi lên hay không, lão hủ vô cùng cảm kích!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nghe vậy, sắc mặt đột nhiên biến đổi, hai mắt lộ ra hàn quang, lạnh lẽo nhìn sang lão Đổng.

“Lão Đổng, ngươi vậy mà cầu tình cho bọn họ?”

Lão Đổng cười nhạt một tiếng, chậm rãi gật gật đầu.

“Uống một ngụm nước, báo một dòng suối, lão Đổng ta không phải hạng người vong ân phụ nghĩa, mong công tử thành toàn!”

“Ngươi!” Chân mày của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đột nhiên vẩy một cái, trong lồng ngực hiện lên một vẻ tức giận.

Lâm Hải khiêu khích uy nghiêm của gã như thế, nếu gã tuỳ tiện buông tha, thì bên trong lòng sẽ nuốt không trôi khẩu khí này.

Thế nhưng không nghĩ tới lão Đổng, vậy mà tự mình ra mặt, cầu tình vì Lâm Hải, gã có tâm cự tuyệt, nhưng nhìn thấy thần sắc lão Đổng này một mặt kiên quyết, chỉ đành chịu nặng nề hừ lạnh một tiếng.

“Nếu lão Đổng ngươi đã ra mặt cầu tình, bổn công tử liền tha cho hắn một mệnh, nhanh chóng lăn xuống núi đi!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn một mặt không kiên nhẫn, hướng phía Lâm Hải khinh thường phất phất tay.

Lâm Hải thì là cười lạnh, mang theo nghiền ngẫm liếc gã một cái.

“Xuống núi? Ta từ lúc nào nói qua phải xuống núi!”

“Cái Hàn Nguyệt Trì này, ta qua chắc rồi!”

“Ngươi đừng có không biết tốt xấu! Thật coi bổn công tử, không dám giết ngươi sao!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nhất thời đại nộ, gã thấy, Lâm Hải quả thực là cho thể diện mà không cần, sát cơ lần nữa bắn ra, đem Lâm Hải khóa chặt.

“Công tử!” Lão Đổng thấy thế, vội vàng ngăn ở trước mặt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn.

“Công tử, cho lão hủ cái mặt mũi, liền để bọn hắn lên núi đi thôi, bọn họ chỉ là tìm kiếm một cây cỏ thuốc mà thôi!”

“Lão Đổng, ngươi!” Mí mắt của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cuồng loạn, hiển nhiên trong lòng tại nhẫn nhịn lấy phẫn nộcực độ.

“Công tử, coi như lão Đổng cầu ngươi!” Con mắt của lão Đổng nhìn thẳng vào Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, trên mặt khẩn cầu nói.

“Ngươi... Ai!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đưa ngón tay chỉ vào lão Đổng, sau cùng im lặng quay đầu đi.

“Hôm nay xem ở trên mặt mũi lão Đổng, bổn công tử bỏ qua cho các ngươi một lần, bất quá các ngươi nghe kỹ, lên tới trên núi, sau khi tìm được thảo dược các ngươi muốn, thì lập tức rời đi, nếu không đừng trách ta ra tay vô tình!”

Lâm Hải kinh ngạc một trận, nghĩ không ra cái lão Đổng nhìn như phổ thông này, tại trước mặt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, lại có mặt mũi lớn như vậy, tuy Lâm Hải vẫn như cũ không thích giọng điệu của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, nhưng lão Đổng một mực đang thay bọn họ nói chuyện, Lâm Hải cũng không muốn để cho lão Đổng khó xử, đành phải hừ lạnh một tiếng, nhưng lại không hề phản bác.

Thấy Lâm Hải không lên tiếng nữa, trên mặt mũi của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, cuối cùng mới đẹp mắt một chút.

Lạnh lùng quét liếc Lâm Hải một chút, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn khinh thường bĩu môi một cái, sau đó hướng phía lão Đổng vung tay lên.

“ Đi, chúng ta lên núi!”

Chương 862: Ngươi, tiến lên mở đường!

“Công tử, cứ như vậy để bọn hắn đi lên sao?” Thủ lĩnh thị vệ có chút không cam lòng, thấp giọng hỏi nói.

Khóe miệng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh, trong mắt lóe lên hàn quang.

“Trước không nói bọn họ có thể chịu được băng hàn trên đoạn đường này hay không, coi như thật lên đỉnh núi, đến Hàn Nguyệt Trì, bọn họ có thể còn có mệnh để xuống tới hay không, liền không biết được!”

Thủ lĩnh thị vệ nghe được, con mắt không khỏi sáng lên.

“Thiếu chủ là nghĩ, tại Hàn Nguyệt Trì...” Thủ lĩnh thị vệ mắt lộ sát cơ, làm ra một cái trảm thủ thủ thế.

“Hừ, đến lúc đó, còn cần bổn công tử động thủ sao.”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, sau đó cất bước hướng phía trên núi đi đến.

“Thanh Tùng Tử Đạo trưởng, mời!” Lão Đổng đi theo phía sau, nhiệt tình lôi kéo cánh tay của Thanh Tùng Tử, cùng lão sóng vai mà đi.

Thanh Tùng Tử là có chút bất an quay đầu ngó ngó Lâm Hải, thấy Lâm Hải hướng phía lão cười nhạt một tiếng, làm thủ thế tùy ý, lão mới yên lòng, đi theo lão Đổng lên núi.

Lâm Hải thì là ôm Tiểu Anh, hai người cùng bọn họ kéo ra một khoảng cách, đi tại một bên sau cùng.

“Lão Đổng, ngươi không e ngại cái giá lạnh này sao?”

Càng lên cao đi, này cỗ hàn ý thấu xương này càng dày đặc, cơ hồ đem người đông cứng, Thanh Tùng Tử không thể không lần nữa triệu hồi ra ba quả cầu lửa, vờn tại xung quanh chính mình để sưởi ấm.

Nhưng lão Đổng ở bên cạnh, vậy mà một bộ dáng phá lệ nhẹ nhõm, phảng phất rét căm căm bên trên ngọn núi này, đối với Lão Đổng không có tác dụng, để Thanh Tùng Tử hiếu kỳ một trận.

“Ha ha, Thanh Tùng Tử Đạo trưởng có chỗ không biết!” Lão Đổng gật đầu mà cười, “Lão hủ trước khi lên núi, đã từng phục dụng một viên thuốc, trong vòng sáu canh giờ, không sợ giá lạnh!”

“ Đáng tiếc, lão hủ không biết trước sẽ gặp được Đạo trưởng, nếu lúc không đi ra, liền mang nhiều một cái!”

"Lại có đan dược thần kỳbực này sao?" Thanh Tùng Tử nghe được, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Chưa nói tới thần kỳ, chỉ là lão hủ tiện tay luyện chế mà thôi!"

"Ngươi nói cái gì!" Lão Đổng nói một câu, kém chút đem Thanh Tùng Tử hoảng sợ nằm xuống, sau đó mặt mũi tràn đầy thật không thể tin nhìn chằm chằm vào lão Đổng, một mặt chấn kinh!

"Ngươi là nói, ngươi biết luyện đan!!!" Thanh Tùng Tử cất cao giọng, la hét hỏi!

"Hiểu sơ một hai, sau ngày Đạo trưởng cứu lão hủ, dưới cơ duyên xảo hợp, gặp được một vị kỳ nhân, truyền thụ lão hủ một số đan đạo Chi Thuật, có thể luyện chế một số đan dược không tính là phức tạp!"

Lão Đổng ngoài miệng nói nhẹ nhàng linh hoạt, trên mặt lại kìm lòng không được lộ ra một tia tốt sắc.

"Thật sự là cách biệt một ngày, lau mắt mà nhìn a, trách không được Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, đều muốn cho ngươi ba phần tình mọn, bần đạo bội phục!"

Thanh Tùng Tử cuối cùng minh bạch, vì cái gì lấy Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn có thân phận như vậy, đều muốn bán mặt mũi cho lão Đổng, nguyên lai lão Đổng lại là một Luyện Đan Sư!

Lâm Hải cùng Tiểu Anh đi tại phía sau, mặc dù cách một khoảng cách, nhưng lời nói của lão Đổng lại có thể tiến vào lỗ tai Lâm Hải.

Lâm Hải sau khi nghe xong lão Đổng nói, cũng là một trận kinh ngạc.

Loại nghề nghiệp Luyện Đan Sư này, địa vị có bao nhiêu tôn sùng, Lâm Hải nhìn qua bên trong một số tiểu thuyết tu tiên, cũng có miêu tả, căn bản không cần nhiều nói, hắn thật không nghĩ tới, Thanh Tùng Tử còn có một người bạn ngưu bức như vậy.

Lại đi lên gần bốn năm mươi mét, cước bộ của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đột nhiên dừng lại.

Quay đầu nhìn lại, thấy lão Đổng cùng Thanh Tùng Tử tụt ở phía sau khoảng chừng mười mét, gã không khỏi nhăn mày lại.

“Lão Đổng, nhanh lên!”

“Cái này đến!” Lão Đổng đáp ứng một tiếng, sau đó có chút khó khăn nhìn về phía Thanh Tùng Tử.

Thanh Tùng Tử đến giờ phút này, tuy có ba quả cầu lửa vờn quanh thân, nhưng cũng đã bị đông cứng đến hàm răng run lên, toàn thân không ngừng run rẩy, có chút chống đỡ không nổi.

“ Đạo trưởng, lại hướng lên sẽ chỉ càng thêm băng lãnh, nếu không, ngươi cũng đừng đi lên nữa!”

“Thế nhưng là...” Thanh Tùng Tử do dự một trận, vừa vặn Lâm Hải cùng Tiểu Anh cũng chạy tới.

“Thanh Tùng Tử, ngươi không cần đi, chờ ta ở đây là được rồi!” Lâm Hải quan tâm nói, tu vi của Thanh Tùng Tử chỉ là Ngưng Chân sơ kỳ, có thể kiên trì đi đến bên trong này, đều là do dính ánh sáng của công pháp hệ Hỏa, đã rất không tệ.

“Lâm tiền bối, đều tại ta vô năng...”

“Tốt, không có quan hệ gì với ngươi, là nơi này, quá mức quỷ dị!”

Lâm Hải hướng phía trên nhìn lại, cách đỉnh núi chí ít còn có khoảng cách bốn, năm trăm mét, thế nhưng là cái lạnh lẽo bên trong này, đã thâm nhập vào cốt tủy, dù Lâm Hải một mực vận chuyển chân khí, bài xích hàn khí, cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Ngược lại là Tiểu Anh bên cạnh, một mặt cười nhẹ nhàng, phảng phất như không cảm giác được mảy may lạnh lẽo gì, để cho người ta thấy vô cùng quái dị.

“Lão Đổng a!” Thanh Tùng Tử thở dài, hướng phía lão Đổng nhìn một chút.

“Bần đạo thực lực thấp, liền không cố thể hiện, Lâm tiên sinh ở đây, mong rằng ngươi thay trông nom!”

Lão Đổng liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó hướng phía Thanh Tùng Tử gật gật đầu.

“Nhất định!”

Đem Thanh Tùng Tử lưu lại, Lâm Hải mang theo Tiểu Anh, cùng lão Đổng rất nhanh liền bắt kịp tốc độ của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn.

“A, thật sự có tài, thế mà đi đến bên trong này, đều không bị chết cóng!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, nhìn thấy Lâm Hải cùng lên đến, không khỏi mở miệng mỉa mai nói.

“Yên tâm, coi như ngươi chết, ta cũng không chết được!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, lạnh lùng trào phúng nói.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn lần này lại không buồn giận, mà chính là mang theo đùa giỡn liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Rất tốt, hi vọng một hồi nữa, ngươi còn có thể cười được!”

Mấy người lại đi lên mười mấy mét, đột nhiên phía trước xuất hiện bốn cái đại hán ăn mặc tương tự như đám thị vệ lúc trước, sau khi nhìn thấy Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, lập tức cung kính ôm quyền thi lễ.

“Công tử!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn sắc mặt ngưng trọng gật gật đầu, sau đó nhướng mày.

“Tình huống phía trước, thế nào?”

“Hồi Thiếu chủ, ước chừng cách mỗi mười mét, sẽ xuất hiện mấy cái Tuyết Lang, thực lực tương tự cùng người tu đạo Ngưng Chân sơ kỳ, bất quá tại loại hoàn cảnh này, lại có thể phát huy ra thực lực Ngưng Chân hậu kỳ, không chênh lệch lắm!” Một cái đại hán trên đùi mang theo một tia vết máu khô khốc, trả lời nói.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nghe xong, đôi mày không khỏi gắt gao nhíu một cái, trên mặt lộ ra một tia không kiên nhẫn.

“Tuyết Lang này, thật sự là đáng giận!”

Bọn họ trước đó cũng là trên đường đi đến đây, bị một đầu Tuyết Lang ngăn lại đường đi, tuy sau cùng đã đem Tuyết Lang chém giết, nhưng chân của cái đại hán này, cũng đã chịu một vết thương nhẹ, ảnh hưởng tới chiến lực.

Bốn tên đại hán này, không giống với thị vệ trước đó, đây chính là bốn cái cao thủ Võ đạo mà Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thu phục được lúc xông xáo giang hồ, danh xưng Kim Ngân Đồng Thiết Tứ La Hán, thực lực đều là Tông Sư Võ đạo đỉnh phong, đối với Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn trung thành tuyệt đối, hơn nữa còn có thực lực cường hãn, là trợ thủ đắc lực của gã.

Nhưng khiến người không nghĩ ra là, mới vừa trải qua trận chiến đầu tiên, cách đỉnh núi còn có mấy trăm mét, Thiết La Hán liền đã thụ thương, nhất thời để trên mặt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn lộ ra một vệt sầu lo.

Nếu cứ một đường giết tới như vậy, chờ đến đỉnh núi, nói không chừng bốn cái La Hán ai ai cũng mang thương, thậm chí sẽ có người mất mạng, cũng càng cũng chưa biết, cứ như vậy, tổn thất liền lớn!

Nhưng đường núi thông lên Hàn Nguyệt Trì, lại chỉ có một con đường này, nếu như không giết sạch những Tuyết Lang cản đường này, muốn đến đỉnh núi, căn bản là chuyện không có khả năng!

“Bốn người các ngươi, thế nào?” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, mang theo lo lắng hỏi.

“Trước khi đến đây, chúng ta đều đã phục dụng đan dược của lão Đổng, không sợ rét căm, công tử yên tâm, chúng ta nhất định sẽ dùng hết sức, đem chướng ngại vật trên đường san bằng, hộ tống công tử lên núi!”

Thiên Đãng Sơn công tử gật gật đầu, lại đột nhiên vừa quay đầu lại, ánh mắt tìm đến Lâm Hải ở phía sau lưng, ngạo nghễ mở miệng.

“Muốn lên núi có thể, nhưng bổn công tử không cho phép có người ngồi mát ăn bát vàng!”

Nói xong, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn hướng phía trên nhất chỉ, sau đó dùng giọng điệu mệnh lệnh nói với Lâm Hải.

“Ngươi, tiến lên mở đường!”

Chương 863: Thanh trừ chướng ngại

“Tiểu Anh, ngươi làm sao lại không biết lạnh đâu, thật sự là kỳ quái?” Lâm Hải nghiêng đầu, một mặt hiếu kỳ hướng phía Tiểu Anh hỏi, hoàn toàn đem lời nói của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn xem như không khí, nhìn cũng không liếc nhìn gã một chút nào.

“Tiểu Anh cũng không biết, dù sao cũng là không cảm thấy lạnh!” Tiểu Anh ngòn ngọt cười, lộ ra hai cái núm đồng tiền nhỏ bé, phá lệ đáng yêu mê người.

Sắc mặt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn lập tức biến đến vô cùng khó coi, hai người Lâm Hải cùng Tiểu Anh vừa nói vừa cười, vậy mà hoàn toàn không nhìn gã tồn tại, đối với gã ra lệnh, càng là ngoảnh mặt làm ngơ, đây quả thực là trần trụi khiêu khích đối với gã, nhất thời cảm thấy tôn nghiêm nhận phải vũ nhục cực lớn!

“Ta đang cùng ngươi nói chuyện đâu!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn một mặt phẫn nộ, cắn răng, hung hăng nói nói.

Lâm Hải lúc này mới đưa đầu quay sang, có chút ngoài ý muốn liếc gã một cái.

“Nguyên lai ngươi là đang nói chuyện với ta a?”

“Nói nhảm, ta để ngươi đi lên bên trên mở đường, không nghe thấy sao!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, mặt âm trầm nói nói.

Lâm Hải đối với ngữ khí vênh mặt hất hàm sai khiến của gã, chợt cảm thấy một trận khó chịu, không khỏi miệt thị cười một tiếng.

“Tốt, vậy ngươi cầu ta à, cầu ta ta liền đi!”

Phốc!

“Cầu em gái ngươi a!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn bị Lâm Hải nói một câu, kém chút tức đến nội thương, lão tử rõ ràng là đang mệnh lệnh cho ngươi, có được hay không?

“Tiểu tử, đừng có không biết tốt xấu, nếu không ta giết ngươi!”

“ Đến a, sợ ngươi a!” Lâm Hải trừng mắt, hắn đã sớm nhìn cái Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn này khó chịu, chảnh theo giống như người ta thiếu gã hai trăm năm mươi tám vạn vậy, ngưu bức cái gì a.

“Muốn chết!” Lâm Hải vừa mới nói xong, không đợi Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn động thủ, Kim La Hán ở bên cạnh, thân ảnh lóe lên liền đến gần Lâm Hải, thủ chưởng nhô ra, giống như một cái kềm sắt, chạy tới cổ Lâm Hải liền bắt tới.

Khóe miệng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, ánh mắt phát lạnh, cánh tay đột nhiên nhô ra, lấy thế như sét đánh, đội lên trên cổ tay Kim La Hán.

Kim La Hán kinh hãi, thế mới biết đường Lâm Hải không phải là kẻ vớ vẩn, cổ tay vội vàng xoay chuyển một cái, muốn thoát khỏi thủ chưởng của Lâm Hải, lại bị Lâm Hải thuận thế đẩy, trực tiếp đem y đẩy một cái lảo đảo, suýt nữa ngã sấp xuống.

Sau đó, một đường thanh âm nhàn nhạt, mang theo từng tia từng tia lãnh ý truyền đến.

“Lâm Hải ta chỉ là lên núi hái thuốc, mặc dù không muốn gây chuyện, nhưng cũng không sợ chuyện, nếu như còn dám phạm, ta sẽ lấy mạng chó của ngươi!”

“Chả lẽ lại sợ ngươi!” Kim La Hán đại nộ, vừa rồi là nhất thời chủ quan, một chiêu thất thủ, nhất thời để y cảm thấy không còn thể diện, kêu gào liền muốn lần nữa xông lại, lại bị lão Đổng cản lại.

“Ai nha, mọi người chớ giận, chớ giận a!” Lão Đổng thấy thế, đuổi bước lên phía trước, làm người hoà giải.

“Hai vị công tử, có thể nghe lão hủ nói một lời hay không?” Lão Đổng ngăn tại ở giữa Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, đang cùng tức giận nói.

“Lão Đổng có chuyện, xin giảng!” Lâm Hải đối với lão Đổng, khá lịch sự, dù sao người ta cũng là giúp mình bận bịu.

“Hừ!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thì là hừ lạnh một tiếng, không nói gì, bất quá cũng coi là ngầm đồng ý.

“Hai vị công tử, lần này tiến về Hàn Nguyệt Trì, bên trên con đường này gian nan hiểm trở, cần mọi người phải đồng tâm hiệp lực mới có thể thành công, các ngươi vốn không có mối hận cũ gì, làm gì phải tranh chấp hơn thua đâu?.”

“Không bằng dạng này, lão hủ có cái đề nghị, Tuyết Lang dọc theo con đường này, để hai vị công tử cùng bốn vị La Hán thanh trừ theo thứ tự, mọi người có cái oán khí gì, tất cả đều dùng đến trên thân Tuyết Lang, cũng vừa không thương tổn hòa khí, lại quét dọn được chướng ngại, lưỡng toàn kỳ mỹ, không biết các vị có ý như thế nào a?”

“Ta không có ý kiến!” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói, “Dù sao đánh cùng bọn họ, cùng với đánh súc sinh cũng không có gì khác biệt!”

“Ngươi muốn chết!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nghe được, nhất thời đại nộ, lại muốn động thủ!

Nhưng mà, Lâm Hải cũng đã lôi kéo Tiểu Anh, từ bên cạnh gã vút qua, dọc theo đường núi bay thẳng đến trước mà đi, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn gã một chút nào.

“Công tử, không bằng bốn người chúng ta cùng nhau tiến lên, giết hắn!” Nhìn bóng lưng của Lâm Hải, Kim La Hán âm hàn nói.

Trong mắt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn lóe lên sát cơ, nhưng rất nhanh lại ảm đạm đi, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

“Giết hắn không tại nhất thời, hiện tại giữ hắn lại, còn có một chút giá trị!”

Nói xong, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, bốn La Hán ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Lâm Hải cùng Tiểu Anh, đã đi ra ngoài xa mười mấy mét, mà giờ khắc này một đầu Tuyết Lang cao đến một người, đã cản tại trước mặt bọn hắn.

“Ngao!” Tuyết Lang thét dài một tiếng, đột nhiên vọt lên, đáp xuống, hướng phía Lâm Hải đánh tới!

Lâm Hải thấy thế, một tay ôm tại sau lưng Tiểu Anh, mắt thấy Tuyết Lang đánh tới, Lâm Hải không chút hoang mang, ngón tay búng một cái, một đoàn lửa bay ra, trực tiếp đánh trúng tại trên phần bụng của Tuyết Lang!

Oanh!

Nhất thời đại hỏa dấy lên, thân thể Tuyết Lang ở giữa không trung, còn chưa chờ rơi xuống đất, liền đã bị đốt thành tro bụi!

Lâm Hải quay đầu, hướng phía bọn người Thiếu chủ Thiên Đãng Sơnở phía dưới, vẫy tay, ra hiệu cho bọn họ đi lên.

“Thiếu chủ, cái này...” Bốn La Hán tất cả đều ngốc, đứng tại chỗ này, từng cái đầu có chút choáng váng!

“Hắn không phải là võ giả sao?” Kim La Hán là kinh hãi nhất, một mặt không thể tưởng tượng.

Một chiêu thức mà Lâm Hải vừa rồi dùng để bức lui y kia, rõ ràng là chiêu thức bắt người của võ giả, thế nhưng là một hồi như thế, Lâm Hải tại sao lại phóng xuất ra pháp thuật rồi, thật sự là trăm mối vẫn không có cách giải!

Chân mày của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thì là mạnh mẽ nhảy, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Cái gọi là Lâm Hải này, lại là cường giả Giả Đan!”

Lâm Hải thuấn phát ra pháp thuật, còn như nước chảy mây trôi, tuyệt không dây dưa dài dòng, quả thực so với một số cường giả Giả Đan lâu năm, còn muốn trôi chảy hơn, nhất thời để Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, thu hồi lòng khinh thị.

Bằng vào chiêu này, thực lực của Lâm Hải, đã ngay tại phía trên bốn La Hán, không thể để gã không coi trọng.

Bất quá, cũng vẻn vẹn là có chút coi trọng mà thôi, cho dù thực lực biểu hiện ra ngoài của Lâm Hải có mạnh hơn, đối với Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn mà nói, cũng không có không để trong lòng.

Nếu như muốn Lâm Hải chết, thì gã tự tin chí ít có mấy chục loại biện pháp, có thể đưa Lâm Hải vào chỗ chết.

Cái này, cũng là nội tình của Thiếu chủ đại tông môn!

Đối với chuyện Lâm Hải đến tột cùng là võ giả, hay là người tu đạo, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn càng là cân nhắc cũng đều chẳng muốn đi cân nhắc về vấn đề này, Lâm Hải phóng thích ra pháp thuật hệ Hỏa, đã đủ để chứng minh, Lâm Hải chính là người tu đạo.

Về phần thủ đoạn võ giả bức lui Kim La Hán trước đó, có lẽ cũng chẳng qua là trùng hợp a!

Dù sao, loại sự tình Đạo Võ Song Tu này, là chuyện không có khả năng, ngu ngốc mới có thể đi làm!

Mấy người nhanh đi mấy bước, đến vị trí của Lâm Hải.

“ Đến các ngươi!” Lâm Hải nhún nhún vai, miễn cưỡng cười một tiếng.

“Hừ, không cần ngươi đến nhắc nhở!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơnhừ lạnh một tiếng, sau đó hướng phía bốn La Hán lúc lắc đầu.

“Ta đến!” Kim La Hán dẫn đầu đứng ra, trước đó y đã mất mặt trước mặt Lâm Hải, hiện tại đã tới lúc gấp rút cần tìm trở về, bởi vậy liền là cái thứ nhất xung phong nhận việc, hướng phía trên đi đến.

Lại đi xa hơn mười thước, đường núi lại bị một đầu Tuyết Lang ngăn lại!

Kim La Hán hét lớn một tiếng, trong tay đột nhiên thêm ra môt cây chủy thủ, đánh nhau cùng Tuyết Lang!

Sau mười mấy phút, Kim La Hán nắm lấy cơ hội, một đao đâm vào cổTuyết Lang, Tuyết Lang kêu rên một tiếng, máu tươi phun tung toé, ngã trên mặt đất.

“Thiếu chủ, may mắn không làm nhục mệnh!”

“ Đi, tiếp tục tiến lên!”

Bốn La Hán theo thứ tự tiêu diệt bốn cái Tuyết Lang, rốt cục đến phiên Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn xuất thủ.

Chỉ thấy Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, một mặt không để ý, đi lại nhẹ nhàng, hướng phía trên đi đến, thẳng đến khi một cái Tuyết Lang xuất hiện, ngăn lại đường đi, mới dừng lại.

“Nghiệt súc, chết!” Trong miệng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn quát nhẹ một tiếng, theo sau bàn tay giương nhẹ, đột nhiên một tia chớp từ nơi lòng bàn tay gã phát ra, trực tiếp đánh vào trên thân Tuyết Lang!

Tuyết Lang liền kêu rên cũng không kịp phát ra, trực tiếp bị lôi điện chém thành một bộ xác chết cháy!

“Chưởng Tâm Lôi!” Lâm Hải vừa nhìn, vẫn không khỏi bị kinh ngạc!

Chương 864: Uy, thương lượng với ngươi một chuyện!

Lâm Hải mặc dù nhưng đã biết rõThiên Đãng Sơn tu hành chính là công pháp hệ Lôi, nhưng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đưa tay lại là Chưởng Tâm Lôi, vẫn là để trong lòng hắn dâng lên một tia cảm giác ngạc nhiên, dù sao pháp thuật hệ Lôi mà hắn biết trước mắt, cũng chỉ có một chiêu Chưởng Tâm Lôi này.

Không tự chủ được, Lâm Hải liền đem so sánh cùng Chưởng Tâm Lôi của mình, nhưng rất nhanh, hắn liền chậm rãi lắc đầu.

Tuy đồng dạng là Chưởng Tâm Lôi, nhưng mặc kệ từ bên trên thanh thế vẫn là uy lực, so với chính mình cũng kém hơn quá xa, căn bản là không nằm trên cùng một cái cấp bậc.

“Ừm?” Mà lúc này đây, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn vừa vặn quay đầu lại, nhìn thấy một mặt thần sắc khinh thường của Lâm Hải này, trên mặt nhất thời hiện lên một tia giận dữ!

“Thiên Đãng Sơn ta, chính là Lôi Pháp Chính Tông, chỉ là lực công kích đơn thuần, có thể đứng đầu vạn pháp giới Tu đạo Hoa Hạ không ai không biết, ngươi một cái hậu bối tu hành nho nhỏ, lấy dũng khí từ đâu tới, dám đối với Lôi Pháp của Thiên Đãng Sơn ta chẳng thèm ngó tới!”

Lâm Hải nghe được, thì là cười nhạt một tiếng, lộ ra một tia biểu lộ nghiền ngẫm.

“Pháp thuật hệ Lôi, bên trong vạn pháp, lực công kích thứ nhất, Lâm mỗ cũng không hề nghi ngờ nghĩa, nhưng là về phần ngươi, hoặc là Thiên Đãng Sơn các ngươi nha, hắc hắc!”

Lâm Hải lắc đầu, khóe miệng hiện lên một tia khinh thường rõ ràng, lời nói phía sau tuy không có nói ra, nhưng là mặc cho ai cũng có thể nghe ra ý tứ bên trong lời nói của Lâm Hải, công pháp hệ Lôi tuy mạnh, nhưng từ người Thiên Đãng Sơn ngươi xuất ra, cũng là một chuyện khác.

“Ha ha, cuồng vọng!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn tức giận vô cùng mà cười, nhìn Lâm Hải, trong mắt nồng đậm sát cơ, không che giấu chút nào.

“Khỏi cần ở nơi này tranh đua miệng lưỡi, Lôi Pháp của Thiên Đãng Sơn ta như thế nào, còn chưa tới phiên ngươi một cái hậu bối tu đạo nho nhỏ xoi mói, nếu không phục, chờ đến đỉnh núi, tự nhiên để ngươi biết rõ lợi hại của Lôi Pháp ta.”

Theo tiếng nói của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn rơi xuống đất, chỗ sâu trong con mắt, vẻ hận ý càng sâu, giờ phút này gã, đối với Lâm Hải đã lưu giữ ý quyết giết, nếu không phải bây giờ Lâm Hải còn có chút tác dụng, gã đã hận không thể lập tức liền động thủ đánh chết.

Bất quá bất luận như thế nào, gã quyết sẽ không để cho Lâm Hải còn sống mà xuống núi!

Lâm Hải đối mặt với phẫn nộ của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, thì là cười nhạt một tiếng, không thèm để ý chút nào.

“Tốt, tùy thời xin đợi!”

“Hừ!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn hừ lạnh một tiếng, tạm thời đem nộ khí trong lòng đè xuống, hướng phía Lâm Hải ngóc lên cái cằm, ở trên cao nhìn xuống mở miệng.

“ Đến lượt ngươi đi lên mở đường!”

Lâm Hải nhún nhún vai, một mặt bộ dáng không quan trọng, từ bên người Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn vượt qua, dọc theo đường núi hướng tiến lên trên.

“Ừm?” Lần này đi xa đến hơn mười mấy mét, đột nhiên lập tức nhảy ra đến hai con Tuyết Lang, hơn nữa nhìn từ kích cỡ, vậy mà so với trước đó còn muốn lớn hơn một chút, chúng đang nhe răng nanh, đem đường đi của Lâm Hải ngăn lại.

Bất quá, đối với Lâm Hải mà nói, hai đầu cùng một đầu không khác gì, thực lực của Tuyết Lang, cùng Lâm Hải có chênh lệch rất xa, Lâm Hải tiện tay bắn ra hai đoàn ngọn lửa, hai đầu Tuyết Lang này còn không có đứng vững, liền trực tiếp bị đốt thành tro bụi.

Nhiệm vụ hoàn thành, Lâm Hải chắp tay sau lưng đứng ở một bên, một mặt dù bận vẫn ung dung nhìn sang đám Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, phía dưới thế nhưng là đến phiên bốn La Hán xuất thủ.

Vị thứ nhất trong bốn La Hán, là Kim La Hán, giờ phút này lại là một mặt trắng bệch, trong lòng dâng lên một tia khiếp ý.

Lúc trước đánh với một đầu Tuyết Lang, y còn có thể thong dong ứng chiến, tuy cũng sẽ bị một số vết thương nhẹ, nhưng tất có thể hữu kinh vô hiểm đem Tuyết Lang đánh giết, bây giờ đối mặt với hai đầu Tuyết Lang, hơn nữa thực lực còn đều có đề thăng, nhất thời để trong lòng của y không còn nắm chắc.

Nhưng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đang ở đây nhìn lấy, y lại không thể lâm trận mà lùi bước, cắn răng một cái, kiên trì xông lên.

Quả nhiên, lại đi mười mấy mét, bị hai đầu Tuyết Lang đột nhiên xông tới ngăn lại đường đi, trong lòng Kim La Hán quét ngang, rút dao găm ra liền xông qua!

“Nghiệt súc nhận lấy cái chết!”

Một người hai sói nhất thời đánh nhau, sau mười mấy phút, hai đầu Tuyết Lang bị đánh giết, ngã trên mặt đất, nhưng thân thể Kim La Hán cũng là nhoáng một cái, té ngã trên đất.

“Đại ca!” Ba cái La Hán còn lại, vội vàng một mặt kinh hoảng chạy tới, đem Kim La Hán đỡ dậy, đã thấy trước ngực y, bị Tuyết

Lang cào ra một đường vết rách thật sâu, mảng lớn máu tươi vừa mới chảy ra, liền bị đông cứng, mà Kim La Hán càng là hấp hối, mắt thấy sắp không được.

"Phế vật vô dụng!" Một đường thanh âm lạnh lùng truyền đến, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cau mày, một mặt bất mãn, Kim La Hán không còn dùng được như thế, để gã cảm thấy mất hết mặt mũi tại trước mặt Lâm Hải.

Ba cái La Hán còn lại nghe được lời nói của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, trong lòng nhất thời run lên, có chút khó tin mà liếc nhìn gã, một cỗ buồn lạnh xông lên đầu, không khỏi yên lặng thở dài, cảm thấy không khỏi thất lạc cùng thương cảm.

"Ba người các ngươi, mang theo y xuống núi, đừng có ở đây làm mất mặt xấu hổ!"

"Vâng!" Ba người ôm lấy Kim La Hán bị trọng thương, trong mắt lóe lên một chút ảm đạm, gật đầu rời đi, trên sơn đạo, chỉ còn lại có bốn người Lâm Hải, Tiểu Anh, cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cùng Lão Đổng.

"Cô gái này không hiểu Đạo Pháp, lão Đổng có trách nhiệm khác, không thể mạo hiểm, Tuyết Lang còn lại, liền để hai người chúng ta giải quyết, ngươi có thể có đảm lượng không?" Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nhìn Lâm Hải, lạnh lùng nói nói.

"Có gì không dám, súc sinh mà thôi!" Lâm Hải một mặt nhẹ nhàng như thường nói nói.

"Hừ, hi vọng bản sự của ngươi, lợi hại hơn miệng của ngươi!" Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn hừ lạnh một tiếng, dọc theo đường lên núi, chỉ chốc lát lại xuất hiện hai đầu Tuyết Lang, dùng Lôi Thuật đánh giết, sau đó một mặt khiêu khích, nhìn Lâm Hải, khóe miệng lộ ra đường cong khinh thường.

“Rất không tầm thường sao?” Miệng Lâm Hải nhếch lên, vượt qua Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, sau khi ngược lên mười mấy mét, trong nháy mắt đem Tuyết Lang cản ở giữa đường đốt thành tro bụi.

Hai người tựa hồ phân cao thấp, giao thế tiến lên, đều là chỉ trong một chiêu, liền đem Tuyết Lang trên đường đánh giết, không mất một chút thời gian, liền ngược lên hơn một trăm mét, sau đó tốc độ của hai người, không khỏi chậm lại.

Giờ phút này, cách đỉnh núi, chỉ còn lại có khoảng chừng ba trăm mét, mà càng đến gần đỉnh núi, cỗ kỳ hàn kia càng là rót thẳng vào cốt tủy, liền cả chân khí hộ thể của Lâm Hải, đều đã có chút không ngăn cản nổi, không thể không thả chậm cước bộ, vận khí điều tức, điều động chân khí, đến chống cự hàn khí xâm lấn.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đồng dạng cũng là cau mày, toàn thân lóe ra hồ quang điện màu lam, giống như một cái Lôi thể hành tẩu, hiển nhiên cũng là vận hành công pháp, chống cự lấy băng hàn, tốc độ đồng dạng không có tiêu sái phiêu dật như trước đó, bước đi liên tục khó khăn!

Lão Đổng nhìn bộ dáng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn phí sức đi ở phía trước, không khỏi âm thầm thở dài, trước khi lên núi, lão đã từng khuyên Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn lên phục dụng đan dược, tiếc rằng gã trời sinh tính cao ngạo, căn bản không chịu phục dụng, hiện tại tốt, nếm đến hậu quả đi.

Nhưng mà, cái này còn không phải là khó khăn nhất, càng thêm hỏng bét là, Tuyết Lang bên trên con đường phía trước, đã từ một con, hai con trước đó, biến thành hiện tại ba con, không chỉ có như thế, thực lực ban đầu cũng từ Ngưng Chân sơ kỳ, biến thành Ngưng Chân trung kỳ!

Tại dưới loại hoàn cảnh đặc biệt này, Tuyết Lang Ngưng Chân trung kỳ, đủ để phát huy ra thực lực Ngưng Chân đỉnh phong, nếu như là giờ phút này để bốn La Hán giao đấu, dù là chỉ là một đầu Tuyết Lang, cũng đều đủ để đem tùy ý đem một người trong bọn họ nhẹ nhõm diệt sát!

Liền cả hai người Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cùng Lâm Hải, cũng không khỏi trở nên ngưng trọng lên, nếu như bình thường, đối phó với Tuyết Lang bực này, đối với hai bọn họ mà nói, căn bản không nói chơi, phất tay là có thể diệt!

Nhưng bây giờ, bọn họ chẳng những muốn chiến đấu, còn muốn hao phí một bộ phận chân khí rất lớn, dùng để bảo vệ thân thể chống cự hàn khí, cứ như vậy, thực lực cũng giảm bớt đi nhiều, chỉ có thể phát huy ra bảy tám phần công lực bình thường.

Lâm Hải thô sơ giản lược tính ra, phía trước chí ít còn có mấy chục cuộc chiến đấu, đang đợi bọn họ, chờ đến đỉnh núi, lại càng không biết sẽ gặp được cái hiểm cảnh gì, tuy Đạo Đức Kinh đang một mực bổ sung chân khí vào trong cơ thể, nhưng đã có chút nhập không đủ xuất.

Vì kế hoạch hôm nay, đối mặt với phía trước lành dữ chưa biết, Lâm Hải cảm thấy vẫn là tận lực bảo trì thực lực thì tốt hơn, nghĩ đến chỗ này, không khỏi liếc nhìn Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn ở bên cạnh một chút.

“Uy, thương lượng với ngươi một chuyện!”

Chương 865: Bên trên mặt mũi của ngươi này, là xây tường thành đi.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nghe được, không khỏi hừ lạnh một tiếng, khinh miệt liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Thế nào, ngươi sợ hãi, muốn nửa đường bỏ cuộc?”

“ Đánh muội ngươi!” Mặt Lâm Hải tối sầm, con hàng này thật mẹ nó chán ghét, ca ca là loại người lâm trận lùi bước kia sao?

“Ngươi cũng nhìn thấy!” Lâm Hải hướng phía trên nhất chỉ, “Cách đỉnh núi, khoảng cách còn có khoảng chừng ba trăm mét, dựa theo tần suất mười mét xuất hiện một lần Tuyết Lang, còn cần khoảng chừng ba mươi lần chiến đấu!”

“Tại dưới loại hoàn cảnh rét căm căm này, chân khí của chúng ta tiêu hao cực nhiều, thực lực của Tuyết Lang cũng càng ngày càng mạnh, nếu như liền tiếp tục như vậy, đối với ngươi đối với ta tất cả đều bất lợi!”

“Không bằng dạng này, đường núi càng ngày càng rộng lớn hơn, đủ để dung hạ được hai người chúng ta song hành, dứt khoát hai ta liên thủ cùng một chỗ, cộng đồng giết sói, dạng này vừa có thể tăng thêm tốc độ, cũng có thể giảm bớt chân khí tiêu hao của chúng ta, ngươi xem thế nào?”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nghe xong, đôi mày không khỏi nhíu một cái, gã còn quá trẻ nhưng có thể có thành tựu này, tự nhiên không phải là người không não, Lâm Hải vừa nói, gã lập tức cảm thấy biện pháp này có thể thực hiện.

Nhưng, để gã đường đường là Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, tự hạ giá mình liên thủ cùng một cái hậu bối vốn cũng không hòa thuận, gã nào hạ được mặt mũi này, cho dù biết rõ Lâm Hải nói có lý, cũng đành phải kiên trì, một mặt khinh thường nói.

“Hừ,nếu ngươi khiếp đảm, liền lăn xuống núi, bổn công tử thân phận cao quý, sao lại cùng ngươi làm bạn!”

“Ngươi còn mẹ nó đầu có phân đi.” Lâm Hải không còn gì để nói, nhìn Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, nhất thời cảm thấy gã chính là siêu cấp đần độn!

Mẹ nó hiện tại là bốc lên nguy hiểm tính mạng, trước khi đến cấm địa Hàn Nguyệt Trì, tiền đồ sinh tử chưa biết, bảo tồn thực lực so với cái gì cũng trọng yếu hơn, ngươi con mẹ nó đàm cọng lông thân phận a.

Chẳng lẽ đám Tuyết Lang kia gặp ngươi là cái đồ bỏ Thiếu chủ gì, liền sẽ cảm thấy thân phận của ngươi cao quý, qùy liếm ngươi, cho ngươi đi sao? Thật sự là đủ!

“Tốt tốt tốt, vậy mời ngươi dùng thân phận cao quý của mình, qua chinh phục Tuyết Lang đi!” Lâm Hải một mặt ghét bỏ phất phất tay, cảm thấy cùng cái Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn tự cho là đúng này nói thêm câu nào nữa, đều là đang vũ nhục IQ của chính mình.

“Hừ!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơnhừ lạnh một tiếng, nâng lên hai chân nặng tựa vạn cân, từng bước một, hướng phía trước đi đến, khoảng cách mười mấy mét, vậy mà dùng chừng một hai phút, mặc dù có chân khí hộ thể, nhưng lạnh lẻo thấu xương, vẫn là để gã cảm thấy một trận khó chịu.

Hít sâu một hơi, cưỡng ép đem hàn ý bên ngoài thân xua tan, lần nữa đi về phía trước mấy bước, đột nhiên số đường bóng dáng trắng như tuyết nhoáng một cái, vài đầu Tuyết Lang, hai mắt bốc lên hung quang, ngăn lại đường đi.

“Năm con!” Đôi mày của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn bỗng nhiên nhảy một cái, tâm không khỏi chìm xuống, nghĩ không ra lần này vậy mà lần nữa còn gia tăng số lượng, từ ba con biến thành năm con.

Đây cũng không phải là vấn đề đơn giản tăng theo cấp số cộng như phép tính, gia tăng hai đầu Tuyết Lang, cùng nhau tiến lên mà nói, uy hiếp đối với gã chí ít gia tăng khoảng ba đến năm lần, dù sao gã cũng chỉ có hai cánh tay, pháp thuật có mạnh hơn, không có khả năng vừa ra tay trực tiếp liền đối phó được với năm con Tuyết Lang!

Mà lúc này, Tuyết Lang đã gào thét, cùng nhau hướng phía gã nhào tới, căn bản không cho gã thời cơ thở dốc mảy may!

"Nghiệt Súc, muốn chết!" Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn quát lạnh một tiếng, song chưởng đồng thời giơ lên, nhất thời hai đạo lôi điện, trực tiếp đánh vào trên thân hai đầu Tuyết Lang phía trước nhất, Tuyết Lang rú thảm một tiếng, ngã xuống, biến thành than cốc.

Nhưng mà, hai đầu Tuyết Lang tử vong này, cũng vì ba đầu còn lại tranh thủ một tia tiên cơ, mắt thấy liền muốn bổ nhàovào trên thân Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, mà gã lúc này, vừa mới thi triển xong pháp thuật, còn không kịp thi triển lần nữa.

Rơi vào đường cùng, thân thể đành phải hướng phía sau nhảy lên, bị bức phải lui về sau ba, bốn mét, mới tránh thoát khỏi Tuyết Lang đánh tới, rảnh tay, lần nữa phát ra hai đường Chưởng Tâm Lôi, lại đem hai đầu Tuyết Lang đánh giết.

Còn một con Tuyết Lang cuối cùng, cũng thừa cơ bổ nhào vào trước mặt gã, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đột nhiên sờ tay vào ngực, móc ra một thanh dao găm màu xanh thăm thẳm, xoay tròn một cái tránh thoát Tuyết Lang tấn công, sau đó một đao đâm vào bụng Tuyết Lang, toàn bộ thân thể lại bị thân thểnặng nề của Tuyết Lang, trùng kích lùi lại phía sau mấy bước, mới đưa dao găm rút ra, đem thân thể Tuyết Lang vứt sang một bên.

"Hỗn đản!" Trong lòng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thầm mắng một tiếng, tuy đã giết chết năm đầu Tuyết Lang này, nhưng liên tục thuấn phát bốn đường Chưởng Tâm Lôi, để chân khí trong cơ thể gã, lần nữa tiêu hao không ít, một con Tuyết Lang sau cùng, càng làm cho gã rút ra dao găm, mới đánh chết!

Đạo Pháp của gã tuy mạnh, đã tới cảnh giới Giả Đan, nhưng cuối cùng không phải là võ giả, tuy tu vi đến loại tình trạng như gã này, tố chất thân thể so với võ giả đồng dạng cũng mạnh hơn nhiều, nhưng đối mặt với Tuyết Lang hung mãnh đánh ra trước cùng thân thểnặng nề của nó, vẫn là để gã có chút không chịu đựng nổi, hơi có chút thở hổn hển, trong ngực lại là cuồn cuộn một trận.

Càng cho người tức hơn là, mình tại dưới công kích của năm đầu Tuyết Lang, sinh sinh bị bức lui khoảng chừng năm mét, tại dưới tình huống cách đỉnh núi càng ngày càng gần, mỗi khi đi một bước cũng dị thường gian nan, khoảng cách năm mét này, không thể nghi ngờ là sẽ lần nữa tiêu hao không ít thực lực của gã.

Nhất là lúc quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Hải ngẩng đầu nhìn gã, biểu lộ lúc này giống như cười mà không phải cười, trong lòng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, càng là dâng lên một tia cảm giác biệt khuất nói không nên lời!

Nếu như tại bình thường, gã sao lại đem mấy cái con kiến hôi Tuyết Lang này đặt ở bên trong mắt, nhưng hôm nay khiến cho gã buồn bực nhất là, không đến trước mặt, những Tuyết Lang này căn bản liền sẽ không xuất hiện, chờ thời điểm chúng xuất hiện, khoảng cách cách chính mình cũng chính là hai ba mét.

Người tu đạo, cùng người tu võ có khác biệt, cũng không thiện cận chiến, nếu như từ xa xa liền có thể phát hiện ra Tuyết Lang, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn có tự tin, chính mình chỉ cần đứng tại chỗ, là có thể dễ dàng phóng thích pháp thuật, những Tuyết Lang này căn bản là không đến gần mình, liền có thể đã bị tiêu diệt!

Nhưng bây giờ, chỉ có đi đến trước mặt, Tuyết Lang mới có thể xuất hiện, cứ như vậy, nhất thời để ưu thế Đạo Pháp của gã, không còn sót lại chút gì, ngược lại bị một số Tuyết Lang thực lực yếu nhỏ, khiến cho một thân chật vật, quả thực là mất mặt lớn!

“Hừ, nhìn cái gì vậy, đến ngươi!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, một mặt băng sương, lạnh lùng hừ một tiếng, hướng phía Lâm Hải khiêu khích nói.

Lâm Hải cũng là người tu đạo, hơn nữa thực lực không bằng chính mình, lập tức phải đối đầu với năm con Tuyết Lang, chắc chắn càng thêm không tốt, tại dưới năm đầu Tuyết Lang công kích cùng một chỗ, cũng có thể sẽ bị thụ thương, lại có tư cách gì cười nhạo mình.

“Tốt!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hắn cũng không nghĩ tới, số lượng Tuyết Lang lại từ ba con biến thành năm con, chật vật của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn trước đó, hắn đều xem tất cả ở bên trong mắt, trong lòng đã sớm có sách lược!

Lâm Hải một mặt không thèm để ý chút nào, chậm chạp đi lại hướng phía trên đi đến, thời điểm đi ngang qua trước mặt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, khóe miệng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đột nhiên nhếch lên, phát ra cười lạnh một tiếng.

“Tuy ngươi người này cực kỳ tự đại cùng vô tri, nhìn mà để cho người chán ghét, nhưng nếu như ngươi mở miệng khẩn cầu bổn công tử mà nói, bổn công tử có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước, không ngại cùng ngươi tiến lên, giúp ngươi một tay!”

Bước chân Lâm Hải dừng lại, kinh ngạc liếc nhìn Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn một chút, một mặt kinh ngạc!

“Ta nói, bên trên mặt mũi của ngươi này, là xây tường thành đi.”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn khẽ giật mình, sau đó rất nhanh liền hiểu được, Lâm Hải đây là đang mắng gã da mặt dày đâu, không khỏi nhất thời đại nộ!

Trải qua chật vật mới cùng Tuyết Lang chém giết vừa rồi, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thật sâu cảm thấy, một người đơn thương độc mã, so với hai người cùng một chỗ, hao tổn thực lực sẽ nhiều hơn rất nhiều, phía trên đỉnh núi, còn không biết có tình huống nguy hiểm gì đang chờ bọn họ, lập tức bảo tồn thực lực, tuyệt đối là đặt ở vị trí thứ nhất.

Gã nói lời này, kỳ thực đã là đang biến tướng, đồng ý đề nghị trước đó của Lâm Hải, chỉ bất quá do hạn chế thân phận cùng mặt mũi, đem lời nói nói đến đường hoàng, ngược lại là giống như Lâm Hải đang xin gã, gã mới có thể miễn cưỡng đáp ứng vậy.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải căn bản không chừa theo gã, chẳng những không cho gã cái lối thoát này, thậm chí trực tiếp đem ý nghĩ trong lòng gã chọc thủng, nhất thời đem gã xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt!

Nhìn Lâm Hải quệt miệng, hướng phía trên đi đến, trong mắt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn chợt hiện hung quang, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hận không thể xông qua đem Lâm Hải ngàn đao bầm thây!

“ Đáng giận! Chờ thời điểm ngươi bị Tuyết Lang bức xuống dưới đất, thậm chí còn thương tổn tại dưới tay Tuyết Lang, nhìn ngươi còn cuồng vọng thế nào!”

“ Đến lúc đó coi như ngươi quỳ xuống cầu bản Thiếu chủ cùng một chỗ với ngươi, cũng đừng hòng để bản Thiếu chủ đáp ứng!”

Mà lúc này đây, phía trước Lâm Hải, đã bị năm đầu Tuyết Lang đột nhiên xuất hiện, ngăn lại đường đi, hé ra răng nanh, hung dữ hướng phía Lâm Hải nhào tới!

Chương 866: Nâng giết

“Hừ, nhìn ngươi còn đắc ý đi ra!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn ở phía dưới, thấy năm cái Tuyết Lang cùng một chỗ hướng phía Lâm Hải đánh tới, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ thần sắc đắc ý.

Trước đó liền gã cũng bị khiến cho cực độ chật vật, thực lực Lâm Hải không bằng gã, còn có thể tốt đi nơi nào.

Nhưng sau một khắc, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn chính là một mặt dù bận vẫn ung dung, chờ nhìn trò cười của Lâm Hải, nụ cười trên mặt lại đột nhiên ngưng kết, sau đó thật không thể tin mà há to mồm!

Chỉ thấy Lâm Hải đối mặt với năm đầu Tuyết Lang đồng thời tiến công, hai tay bắn ra, nhất thời hai Tuyết Lang đã bị đốt thành tro bụi, cùng lúc đó, trong tay Lâm Hải, đột nhiên thêm ra hai thanh dao găm, thuận thế liền đâm vào cổ của hai đầu Tuyết Lang khác.

Ngay tại lúc đồng thời khi hai đầu Tuyết Lang này ngã xuống đất, Lâm Hải vậy mà đá ngang một cái, trực tiếp đem một cái Tuyết Lang sau cùng đá bay, hướng phía dưới núi đá xuống.

Mà Lâm Hải lại ngay cả nhìn cũng không nhìn một chút, hai thanh dao găm trong tay, lại đột nhiên biến mất, vỗ vỗ tay, hướng phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn ở phía dưới, ném qua một cái ánh mắt khiêu khích.

“Cái này sao có thể!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, đã bị thủ đoạn dứt khoát lưu loát của Lâm Hải làm cho chấn kinh, năm con Tuyết Lang, liền đều không có sống qua năm giây, liền bị Lâm Hải giải quyết dứt khoát, nước chảy mây trôi giải quyết toàn bộ, không có chút dây dưa dài dòng nào, so với dáng vẻ chật vật của chính mình khi bị Tuyết Lang bức lui, quả thực không biết tiêu sái hơn gấp bao nhiêu lần!

“Còn không lên mau!” Lâm Hải nhìn bộ dáng ngẩn người của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, không khỏi lười nhác nói nói!

“Hừ, đắc ý cái gì!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn lúc này mới tỉnh táo lại, hít sâu một hơi, đem chân khí vận chuyển chống cự lấy kỳ Hàn, đi vào bên người Lâm Hải.

“Hai vị công tử, cái này càng lên cao càng khó khăn, lấy ý kiến của lão hủ, hai vị vẫn là vứt bỏ hiềm khích lúc trước, liên thủ sóng vai tiến lên đi!”

Bộ dáng của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn khi đối phó với Tuyết Lang trước đó, lão Đổng cũng xem ở bên trong mắt, mặc dù nói thực lực của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cũng không yếu, nhưng dưới loại địa thế cùng hoàn cảnh này, đối người tu đạo cực kỳ bất lợi, một lúc sau, không gánh nổi sẽ xảy ra trạng huống gì.

“Ta là không có ý kiến, nhưng người ta thân phận tôn quý, khinh thường cùng cái kẻ ti tiện như ta này làm bạn đây.” Lâm Hải liếc mắt nhìn Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn một cái, ôm ngực miễn cưỡng nói nói.

“Hừ, ngươi biết rõ liền tốt!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn hừ lạnh một tiếng, bày ra một bộ dáng cao ngạo, bất quá dừng một cái, lại đem đầu chuyển hướng sang lão Đổng.

“Bất quá nếu lão Đổng ngươi mở miệng, ta không thể không cấp cho lão cái mặt mũi này, liền cố mà làm, chịu đựng một cái đi!”

“Ai u, ta qua!” Lâm Hải che mặt, nói mẹ nócái lời nói này, cũng quá không biết xấu hổ đi.

Rõ ràng là chính mình đã sớm dự định như vậy, lại vẫn cứ giả trang ra một bộ dáng không tình nguyện, còn nói đường hoàng như thế, cũng thật sự là đủ!

“Ngươi có ý tứ gì!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thấy bộ dáng trào phúng của Lâm Hải, mặt nhất thời đỏ bừng lên, buồn bực giận dữ hỏi lại!

“Không có ý gì, ta chính là muốn nói, sự tình không nguyện ý, tuyệt đối đừng miễn cưỡng, bớt cho đem ngài ủy khuất!”

“Hừ, không cần ngươi quản!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn sao có thể nghe không ra mỉa mai bên trong lời nói của Lâm Hải, trong lòng tuy nhiên buồn bực tức giận, nhưng cũng chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

“Ai nha, cái này mới đúng mà!” Lão Đổng thấy thế, vội vàng đi ra hoà giải.

“ Đã nói xong, vậy ta cùng Tiểu Anh tại phía sau, phía trước liền làm phiền hai vị công tử!”

“Chỉ là Tuyết Lang, nhấc tay có thể diệt, còn chưa nói tới làm phiền!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn một mặt cao ngạo ném câu nói tiếp theo, sau đó cất bước tiến lên!

“Thật ngưu bức a!” Lâm Hải nhún nhún vai, một mặt buồn cười, cũng cùng đi theo lên.

Lại tiến lên mười mấy mét, quả nhiên lần nữa bị năm cái Tuyết Lang ngăn lại đường đi.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn quả quyết xuất thủ, hai cái Chưởng Tâm Lôi, trực tiếp bổ vào trên thân hai cái Tuyết Lang phía trước nhất, cùng lúc đó, Lâm Hải thao túng quả cầu lửa, cũng đem hai cái khác, đốt thành tro bụi.

Một cái Tuyết Lang sau cùng, lại là hai người đồng thời xuất thủ, hiển nhiên tồn tại ý tỷ thí, cuối cùng Lâm Hải nhanh hơn một bước, một chân đem Tuyết Lang đá xuống núi.

Chưởng Tâm Lôi của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn chậm một chút liền đánh vào khoảng không, sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi!

“Hừ!” Nghiêng đầu sang chỗ khác lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải một chút, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn hừ lạnh một tiếng, khinh thường ngóc đầu lên, tiếp tục cao ngạo tiến lên!

Lại là sau mười mấy mét, lần nữa bị năm cái Tuyết Lang ngăn lại.

Lần này, cùng trước đó một dạng, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cùng Lâm Hải tiêu diệt hai cái, lúc đến phiên một con sau cùng, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn sợ lại bị Lâm Hải vượt lên trước, không chút do dự đem Chưởng Tâm Lôi cướp phát ra ngoài.

Lâm Hải nhìn hành vi đấu khí như là tiểu hài tử của gã, không khỏi âm thầm lắc đầu.

Xem ra là bình thường bị người sủng thành quen, một điểm ngăn trở đều không có nhận qua, khắp nơi cũng muốn tranh trước biểu hiện mình, đã như vậy, ca ca sẽ càng thanh nhàn!

Lâm Hải vốn đã chuẩn bị xuất thủ, liền âm thầm đem chân khí tán đi, một cái Tuyết Lang sau cùng, liền bị Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn giết chết!

“Hừ!” Trong lòng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nhất thời vui vẻ, ngóc lên cái cằm, hướng phía Lâm Hải khinh thường nhìn một chút, diệu võ dương oai!

“Thiếu chủ pháp lực siêu quần, tại hạ bội phục!” Lâm Hải nhịn cười, đưa qua cái mũ cao.

Bị Lâm Hải khen một câu, trong lòng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thích hơn, bất quá trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, vẫn một bộ lạnh lùng bộ dáng, hai tay chắp sau lưng tiếp tục tiến lên!

Lâm Hải cười cười, tiếp tục theo sau lưng, có cái gia hỏa chết vì sĩ diện này ở phía trước một bên đỉnh lấy, ngược lại bớt việc của mình.

Hai người một đường tiến lên, cơ hồ đều là mỗi bên giết hai cái Tuyết Lang, một cái sau cùng đều bị Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đoạt trước giết chết.

Vừa mới bắt đầu, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn còn thật cao hứng, cảm thấy vượt trên Lâm Hải một đầu, nhưng cũng không lâu lắm, gã liền phát hiện không hợp lý, phần hiếu thắng vui sướng trong lòng này, dần dần bị một tia ảo não thay thế.

“Cái hỗn đản đáng giận này!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cắn răng, quả thực đem Lâm Hải hận chết!

Gã phát hiện, trừ hai lần ban đầu, Lâm Hải còn đi theo tranh đoạt cơ hội ra tay với một cái Tuyết Lang sau cùng ra, thì sau đó sau khi giết chết hai cái Tuyết Lang, thì cơ hồ cũng không lại ra tay.

Chẳng những không xuất thủ, còn một bộ tâm tính xem náo nhiệt, tại phía sau gã hô to gọi nhỏ!

“Ai u, nhào tới, Thiếu chủ cẩn thận!”

“Thiếu chủ, nhanh dùng sét đánh chết nó nha!”

“Ta qua, Thiếu chủ ngưu bức a, cái này cũng chém thành cặn bã!”

“Thiếu chủ, trừ sét đánh, ngươi sau còn biết gọi mưa không?”

“Thiếu chủ pháp thuật thông Thần, thiên hạ vô địch!”

…

Lâm Hải nhất kinh nhất sạ, không ngừng oa oa kêu loạn, đem cái Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn khiến cho tâm phiền ý loạn, quả thực đều sắp tức giận điên, hận không thể quay đầu một chân đem hắn đạp xuống núi.

Cho tới giờ khắc này, gã mới hiểu được, Lâm Hải lợi dụng sự tranh cường háo thắng của gã, bắt gã đùa nghịch!

Cái này cùng nhau đi tới, Lâm Hải cơ hồ đều đem tất cả một cái Tuyết Lang sau cùng, lưu cho gã, trong lúc vô hình khiến gã tiêu hao không ít chân khí, nhưng Lâm Hải lại không ngừng ở phía sau thổi phồng gã lên, để cho gã muốn ngừng mà không được, chỉ có thể đem nước đắng nuốt xuống bên trong dạ dày!

Lâm Hải tại sau lưng, nhìn Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, một mặt bộ dáng khổ bức, lại vì mặt mũi mà ráng chống đỡ giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, nhất thời cười xấu xa một trận.

“Không phải sĩ diện sao? Không phải tranh cường háo thắng sao? Vậy ca ca liền nâng giết ngươi, để ngươi nha muốn muốn khóc cũng khóc không được!”

Cũng may hai người cùng một chỗ động thủ, tốc độ cực nhanh, tuy càng lên cao càng rét căm căm, nhưng pháp lực của Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn hùng hậu, tuy chân khí tiêu hao rất nhiều, nhưng cũng còn có thể chống cự.

Lão Đổng cùng Tiểu Anh, một cái ăn đan dược, một cái không sợ giá lạnh, cũng không có vấn đề gì.

Đi qua một đường chém giết, đỉnh núi rốt cục đang ở ngay trước mắt.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nhìn đỉnh núi gần trong gang tấc, không khỏi thét dài một tiếng, đem tích tụ lòng thả ra ngoài, nếu như khoảng cách lại xa thêm một chút, gã mà không chết ở bên trong tay Tuyết Lang, thì đoán chừng cũng đều muốn bị Lâm Hải tươi sống nghẹn mà chết!

Lại đem năm cái Tuyết Lang sau cùng đánh giết, cách đỉnh núi rốt cục chỉ còn lại có xa bốn, năm mét!

Mấy người tất cả đều tinh thần đại chấn, phí khí lực lớn như vậy, rốt cục đã đến mục đích, quá khó khăn!

“Lão Đổng, chúng ta đi!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn một mặt hưng phấn, kêu gọi Lão Đổng hướng về trên núi đi đến.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cũng vẫy tay một cái, đem Tiểu Anh gọi vào bên người, cất bước tiến lên!

“Ha ha, rốt cục lên!” Một khắc Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn leo lên đỉnh núi, không khỏi thoải mái cười to một trận, thế nhưng tiếng cười mới phát ra, sắc mặt của gã lại đột nhiên đại biến, nụ cười im bặt mà dừng!

“Ừm.” Lâm Hải theo sát phía sau, không khỏi sững sờ, một bước đi lên sau, mắt Lâm Hải nhất thời trợn tròn!

Chương 867: Kẻ xông vào, chết!

“Cái này, đây là địa phương nào, thế giới đồng thoại sao?” Lâm Hải nhìn một màn trước mắt, quả thực kinh ngạc đến ngây người!

Chỉ thấy phía trên đỉnh núi, là một mảnh địa vực cực kỳ rộng lớn, ở giữa là một cái ao nước to lớn, từng tia từng tia hàn khí màu trắng, bốc hơi lên, giống như Tiên Cảnh!

Mà xung quanh ao nước, lại có từng loạt từng loạt nhà ở đếm không hết, dùng băng xây thành, vẻ ngoài nhà ở, một bộ lối kiến trúc của thế giới phương Tây cổ, phong cách phá lệ lịch sựcổ xưa, tại dưới ánh mặt trời chiếu xuống, trong không khí khắp nơi đều là ánh sáng màu trắng loá mắt, lấm ta lấm tấm, chiết xạ ra quang mang bảy màu, xinh đẹp nói không nên lời!

“Oa, bên trong này thật đẹp a!” Tiểu Anh không khỏi kinh hô một tiếng, tiến lên hai bước, duỗi ra ôm ấp, hoan hỉ nhìn bốn phía.

Mà Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, sau khi kinh ngạc, rất nhanh liền khôi phục bình thường, quay đầu nhìn về Lão Đổng!

“Lão Đổng, dựa theo ước định trước đó, ta mang ngươi lên núi thu thập thảo dược, ngươi giúp ta luyện chế Thần Đan, hiện tại đã lên, ngươi tranh thủ thời gian tìm kiếm đi!”

Hai mắt lão Đổng đã sớm tỏa ánh sáng, kìm nén không được, vừa nghe Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nói như thế, lập tức hướng phía bên cạnh ao chạy tới.

Từa xưa tương truyền, bên cạnh Hàn Nguyệt Trì, sinh trưởng rất nhiều loại thảo dược cực âm, đối với người luyện đan mà nói, tràn ngập dụ hoặc cực lớn!

Rất nhiều cao thủ luyện đan, cũng đã từng lên núi Hàn Nguyệt này để thu thập thảo dược, nhưng lại không ai có thể đi xuống, về sau liền có một số người tu đạo cùng võ giả có danh khí cực lớn cũng gia nhập đội ngũ thám hiểm, sau cùng tất cả lại đều sống chết không rõ, cứ như vậy, núi Hàn Nguyệt mới trở thành cấm địa.

Lão Đổng làm một cái Luyện Đan Sư, tự nhiên cũng tràn ngập chờ mong đối với Hàn Nguyệt Trì, nhưng thực lực bản thân lão không tốt, căn bản không dám tùy tiện tiến về, lúc này mới động Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, tự mình ra ngựa bảo hộ đưa ông ta lên núi!

Đương nhiên, lão Đổng cũng vì thế mà trả ra một cái giá cực lớn, cái kia chính là giúp Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, luyện chế một loại Thần Đan trong truyền thuyết, mà trong đó cần một gốc dược tài, tương truyền ở ngay tại bên cạnh Hàn Nguyệt Trì!

Luyện chế cái mai Thần Đan này, trừ các loại dược tài trân quý khan hiếm, lão Đổng còn cần lấy lấy mười năm thọ mệnh làm đại giá, nhưng sức hấp dẫn của Hàn Nguyệt Trì thực sự quá lớn, dù vậy, lão Đổng cũng cam tâm tình nguyện!

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn tự nhiên cũng biết Hàn Nguyệt Trì hung hiểm thần bí, nhưng vì cái mai Thần Đan trong truyền thuyết này, gã cũng là cam nguyện mạo hiểm như vậy, huống chi trên người gã có nội tình thâm hậu của Thiên Đãng Sơn, kẻ tài cao gan cũng lớn, mặc dù nói truyền thuyết của núi Hàn Nguyệt phi thường đáng sợ, nhưng đều là tương truyền từ xa xưa, trong lòng của gã cũng chưa tin hoàn toàn!

“Lão Đổng, trở về!” Nhưng mà, đúng lúc này, Lâm Hải đột nhiên kinh hômột tiếng, lớn tiếng hô nói, đồng thời vươn một tay đem Tiểu Anh ở phía trước, kéo đến phía sau mình, hai mắt cảnh giác hướng phía trước nhìn lại.

“Làm sao?” Lão Đổng dừng bước lại, quay đầu lại kinh ngạc nhìn qua Lâm Hải.

“Có sát khí!” Lâm Hải nhướng mày, ngưng trọng nói nói.

“Hừ, nói bậy nói bạ!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn không khỏi hừ lạnh một tiếng, hai tay khoác ra sau, cái cằm giơ lên.

“Nơi nào đến sát khí, nếu có sát khí, sao lại giấu giếm được...” Gã nói còn chưa dứt lời, sắc mặt đột nhiên cuồng biến, sau đó thật không thể tin hướng phía trước nhìn lại.

Chỉ thấy một hàng nhà băng kia, cửa phòng đột nhiên mở ra, vô số nam tử thân hình cao lớn, tướng mạo hung tàn, trong tay mang theo trường đao, khí thế hung hung hướng lấy bọn họ xông lại, trong lúc nhất thời sát khí đầy trời, ngưng kết trên không trung, bầu không khí đột nhiên trở nên gấp gáp kiềm chế, khiến cho người ngạt thở.

Lão Đổng thấy thế, cũng biết không ổn, lập tức quay người chạy về, trốn đến sau lưng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn giờ phút này, khuôn mặt cũng biến thành màu gan heo, vừa thẹn vừa xấu hổ!

Gã vừa mới phản bác Lâm Hải, nói sát khí không có, thì đám nam nhân cầm trong tay đại đao này, liền xông lại, cái này không phải chính là ở trước mặt mọi người đánh mặt gã sao?

Mà lúc này, cái bầy nam nhân này đã đi tới gần, cùng bọn người Lâm Hải đứng giằng co nhau, từng cái ánh mắt bất thiện, mặt lộ vẻ hung quang, cúi đầu nhìn xuống bốn người xông vào làbọn Lâm Hải.

Ánh mắt Lâm Hải nhắm lại, nhìn đám người này, trên mặt không khỏi hiện lên một tia ngưng trọng.

Những này nam tử, vóc dáng bình thường cũng đã tương đối cao lớn, vậy mà đều có khoảng chừng hai mét, trên thân bọc da thú, để tóc dài, hơn nữa trên thân mỗi người, cũng tản ra một cỗ khí tứcdã thú, chỉ nhìn một chút liền cho người ta cảm giác hung tàn khát máu, tuyệt đối không phải là kẻ vớ vẩn.

“Trách không được không ai có thể đi xuống khỏi núi Hàn Nguyệt, nguyên lai bên trong này vậy mà có một đám mọi cư trú!” Lâm Hải lập tức liền hiểu rõ, vì cái gì mà người lên núi Hàn Nguyệt, cũng không có ai xuất hiện nữa.

Bọn dã nhân ở tại bên trong nhà băng này, cao to lực lưỡng, bên trong ánh mắt tràn ngập địch ý cùng quang mang khát máu, rất hiển nhiên, những người đã lên núi Hàn Nguyệt, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì tất cả đều đã chết tại bên trong tay những dã nhân này.

“Các vị, chúng ta lên núi, chỉ vì thu thập một số thảo dược, cũng không có ác ý!” Lâm Hải tiến lên một bước, cũng mặc kệ bọn họ nghe hiểu được hay không, khách khí ôm quyền nói nói.

Những dã nhân này, khí thế trên thân không yếu, thậm chí mấy tên dã nhân cầm đầu này, càng là cho Lâm Hải một loại cảm giác cực độ nguy hiểm, thực lực tuyệt đối không tại phía dưới Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, nếu thật muốn động thủ, coi như Lâm Hải cũng không có nắm chắc.

Đối mặt với loại cường địch này, tự nhiên nếu có thể không động thủ liền không động thủ, huống chi phía bên mình, còn có lão Đổng cùng Tiểu Anh, cần bọn họ bảo hộ.

Dã nhân cầm đầu, trong mắt lóe lên hàn quang, từ trong đám người đi tới.

“Ta là Vương ở nơi này, các ngươi có thể gọi ta là Tuyết Lang Vương!” Tuyết Lang Vương dùng lời nói cực kỳ không lưu loát, âm lãnh nói nói, tiếng nói khàn khàn tối nghĩa, để cho người ta nghe, da đầu tê dại một hồi.

Bất quá Lâm Hải nghe,hai mắt lại là tỏa sáng, cái dã nhân này không những nghe hiểu hắn nói chuyện, hơn bọn họ nói cũng là nói tiếng Hoa, dạng này liền có thể giao lưu.

“Ngươi tốt, Tuyết Lang Vương!” Lâm Hải lần nữa ôm quyền, “Tại hạ Lâm Hải, vị này là Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, ngạch...”

“Tần Lôi!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn một mặt cao ngạo, ngẩng đầu nhìn lên trời, nhàn nhạt mở miệng nói.

Lâm Hải chợt cảm thấy phản cảm, hiện tại rõ ràng là thế yếu, xin giả trang cái gì mà trang a, con mẹ nó liền cả ca ca yêu trang bức như thế, cũng bắt đầu thu liễm, ngươi tại cái này giả trang cái lão sói vẫy đuôi gì a!

“Còn có vị này...”

“Ngươi, không cần giới thiệu!” Lâm Hải vừa mới chuẩn bị giới thiệu lão Đổng cùng Tiểu Anh, lại bị Tuyết Lang Vương khoát tay ngăn lại.

“Bản Vương không quản các ngươi là ai, nếu các ngươi đã xuất hiện ở đây, vậy đã nói rõ một chuyện!”

Tuyết Lang Vương nói đến đây, trong mắt đột nhiên hiện lên quang mang hung ác, gắt gao nhìn chằm chằm vào bọn người Lâm

Hải.

“Các con thủ vệ đường lên núi của ta, đã bị các ngươi giết chết toàn bộ!”

“Các con?” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn ở bên cạnh đã cười nhạo một tiếng, ngạo mạn mở miệng.

“Từ đâu tới cái các con gì, chúng ta bất quá chỉ là tiện tay giết một chút súc sinh mà thôi!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn vừa nói đến đây, bên trong mắt của Tuyết Lang Vương, bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ sát cơ mãnh liệt, trong nháy mắt đã đem bọn người Lâm Hải bao phủ, không khí vốn đã cực hàn, nhất thời lại hạ xuống không ít!

Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đồng thời kinh hãi, vội vàng điều động chân khí, đem cỗ kỳ hàn này chống cự ở bên ngoài.

“Thật con mẹ nó là đồng đội heo a!” Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, hiển nhiên lời nói của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, đã đem Tuyết Lang Vương kích giận!

Mà lúc này, sắc mặt Tuyết Lang Vương âm trầm, đột nhiên ngẩng đầu chỉ phía bọn người Lâm Hải.

“Núi Hàn Nguyệt này, chính là của Tộc trưởng Tuyết Lang ta, không chào đón những nhân loại như các ngươi này!”

“Bao nhiêu năm rồi, đối với những nhân loại các ngươi này, Tuyết Lang tộc chúng ta chỉ có một quy củ!”

“Cái kia chính là, kẻ xông vào, chết!”

Tuyết Lang Vương vừa mới nói xong, bọn đại hán cầm đao kia, nhất thời soạt một tiếng, hướng phía bọn người Lâm Hải vọt tới!

Chương 868: Làm nam nhân, phải bền bỉ!

“Các ngươi không phải nhân loại?” Lâm Hải nghe lời nói của Tuyết Lang Vương, không khỏi mạnh mẽ kinh hãi.

Bất quá, đã không có thời gian để cho hắn suy nghĩ nhiều, bọn đại hán này đã khua đại đao trong tay, khí thế hung hăng xông lại.

“Lão Đổng, Tiểu Anh, các ngươi lui ra phía sau!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, trên mặt lộ ra biểu lộ vô cùng ngưng trọng.

Những tộc nhân Tuyết Lang này, từ khí thế phát tán bên trên thân thể đến xem, mỗi một cái cơ hồ cũng có thực lực Ngưng Chân hậu kỳ, tại trong loại hoàn cảnh băng tuyết ngập trời này, bọn họ chiếm hết địa lợi, có thể phát huy ra thực lực, thậm chí đã tiếp cận cường giả Giả Đan cảnh!

Thực lực của bản thân Lâm Hải, cũng bất quá mới chỉ là Ngưng Chân đỉnh phong, tuy chiến lực chân chính, có thể so với Giả Đan, nhưng đối mặt với nhiều cao thủ Tuyết Lang tộc như vậy, vẫn là cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cũng là một mặt ngưng trọng, không còn có cuồng ngạo trước đó, ngón tay bóp lấy pháp quyết, trong miệng nói lẩm bẩm, tựa hồ đang thi triển cái pháp thuật lớn nào đó.

“Xử lý nhân loại kia trước!” Động tác của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, lập tức bị Tuyết Lang Vương phát giác, gã vội vàng vội vã chỉ huy nói.

Những tộc nhân Tuyết Lang vốn đã vọt tới gần Lâm Hải, nghe được mệnh lệnh, lập tức quay đầu, tất cả đều chạy về phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đánh tới, vậy mà không có chút phòng bịnào đem phía sau lưng lưu cho Lâm Hải.

“Ừm.” Lâm Hải đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, không khỏi sững sờ, sau đó con mắt đột nhiên sáng lên!

“Những tộc nhân Tuyết Lang này, tựa hồ cũng không phải là quá biết sử dụng đầu a!”

Trong lòng Lâm Hải, nhất thời đại hỉ, nếu như vậy mà nói, vậy liền dễ làm hơn nhiều!

Ngay tại lúc những tộc nhân Tuyết Lang này quay đầu nhào về phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, Lâm Hải đồng thời bỗng nhiên động!

Chỉ thấy hai tay Lâm Hải liên tục nhanh chóng run run, nhất thời đạo đạo kim quang, bí mật mang theo tiếng rít mạnh mẽ, từ giữa ngón tay Lâm Hải bay ra, hướng phía những tộc nhân Tuyết Lang đang đưa lưng về phía Lâm Hải bay đi!

“Các con, cẩn thận phía sau!” Tuyết Lang Vương ở phía xa nhìn thấy rõ ràng, thấy Lâm Hải đột nhiên xuất thủ, không khỏi kinh hãi, lập tức lên tiếng nhắc nhở!

Bọn tộc nhân Tuyết Lang nghe được, lập tức quay người hướng phía sau lưng nhìn lại, nhưng mà đã trễ, trong mắt chỉ thấy quang mang màu vàng chói mắt hiện lên, sau đó chỗ cổ họng đau xót, liền mất đi tri giác, thi thể ngã trên mặt đất.

Bịch! Bịch...

Từng tiếng vang nặng nề truyền đến, chớp mắt công phu, liền có mười cái tộc nhân Tuyết Lang ngã xuống đất, thương vong tại dưới Kim Tiền Tiêu của Lâm Hải.

Thoáng một cái, nhất thời đem đám tộc nhân Tuyết Lang còn lại kích nộ, từng cái phẫn nộ gầm thét, trừng mắt đỏ, căn bản không cần Tuyết Lang Vương lên tiếng, trực tiếp từ bỏ Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, tất cả đều chạy đến chỗ Lâm Hải!

“Ha ha, một đám vô não ngu xuẩn!” Lâm Hải thấy thế, càng thêm xác định, IQ của những tộc nhân Tuyết Lang này, tựa hồ mười phần thấp, đối phó với loại địch nhân đầu óc đơn giản này, cho dù thực lực của bọn họ mạnh hơn, cũng không tạo được nhiều uy hiếp lớn!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đang chuẩn bị thi triển Khống Hỏa Thuật, công kích tộc nhân Tuyết Lang xông lại.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên trời nắng lại vang lên một tiếng sét, nổ vang trên bầu trời!

Oanh!

Tiếng sấm đinh tai nhức óc, vang vọng trên toàn bộ đỉnh núi Hàn Nguyệt, để toàn bộ tộc nhân Tuyết Lang không khỏi đều dừng lại, mang theo một tia sợ hãi, ngẩng đầu hướng phía bầu trời nhìn lại!

Mà đúng lúc này, một đường thanh âm lạnh lùng, từ trong miệng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn truyền ra!

“Lôi, Hóa, Cửu, Thiên!”

Cạch! Cạch! Cạch! Két...

Theo lời nói trong miệng của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn rơi xuống, đột nhiên vô số lôi điện màu lam lớn bằng ngón cái, nương theo tiếng sấm, từ bên trên bầu trời rơi xuống, hướng phía những tộc nhân Tuyết Lang này bổ xuống!

“Thần Linh phát giận a, Thần Linh phát giận á!”

Những tộc nhân Tuyết Lang này, mặt mũi nhất thời lộ ra biểu lộtràn đầy hoảng sợ, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng quên, từng cái quỳ trên mặt đất, ngửa mặt lên trời dập đầu!

“Thần Linh chớ giận, Thần Linh chớ giận a!”

Đầy trời lôi điện, nhất thời tất cả đều rơi vàotrên thân những tộc nhân Tuyết Lang đã từ bỏ chống lại, khẩn cầu Thần Linh khoan dung này, từng cái bị đánh đến toàn thân cháy đen, chết oan chết uổng!

Trong chớp mắt công phu, một tay Thập Nhị Kim Tiền Tiêu của Lâm Hải, cộng thêm một cái Lôi Pháp trên phạm vi lớn của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, nhất thời giết chết bốn mươi năm mươi cái tộc nhân Tuyết Lang, tất cả đám còn lại đều quỳ trên mặt đất, nhìn đồng bạn chết đi, toàn thân run lẩy bẩy, liền dũng khí đứng lên cũng đều không có!

“Ngu xuẩn, tất cả đều là ngu xuẩn!” Vừa lên liền đã tổn thất nặng nề, nhất thời đem Tuyết Lang Vương tức đến nổi trận lôi đình.

“Bọn họ không phải là Thần Linh, chỉ là nhân loại biết ma pháp, giết bọn hắn, giết bọn hắn!!!”

Lời nói của Tuyết Lang Vương, đối với những tộc nhân Tuyết Lang này tựa hồ có quyền uy tuyệt đối, vừa nghe Tuyết Lang Vương nói như thế, những tộc nhân Tuyết Lang quỳ xuống đất kia, lập tức đứng lên, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, lộ ra một mặt hung tàn!

“Vương vĩ đại nói, bọn họ không phải là Thần Linh, chỉ là nhân loại biết ma pháp, chúng ta cùng tiến lên, giết chết bọn hắn, báo thùcho tộc nhân của chúng ta!”

Những tộc nhân Tuyết Lang này, hoảng sợtrước đó, lập tức biến mất vô tung không còn tăm hơi, lần nữa khua trường đao trong tay, điên cuồng hướng phía Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn xông lại.

“Ta qua, quả nhiên là vô não, biến hóa này cũng quá nhanh đi.”

“Uy, chiếu theo cái dạng vừa rồi kia, lại cho bọn chúng thêm một chút!” Lâm Hải thấy vậy, không khỏi hướng phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn hô nói.

Cái Lôi Hóa Cửu Thiên mà Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn vừa mới thi triển kia, chính là một chiêu công kích phạm vi lớn có uy lực mạnh mẽ, để Lâm Hải nhìn mà ngạc nhiên một trận, nếu như lại đến tiếp như vậy, đám tộc nhân Tuyết Lang trước mặt này, trực tiếp liền hoàn toàn treo!

Nhưng mà, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nghe thấy lời này Lâm Hải, lại như là nhìn thằng ngốc, liếc nhìn Lâm Hải một chút!

“Ngươi cho rằng loại pháp thuật cường đại trên phạm vi lớn, nói dùng liền dùng được sao? Vô tri!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn xem thường liếc nhìn Lâm Hải một chút, khinh thường nói nói, đồng thời đưa tay thuận phát hai cái Chưởng Tâm Lôi ra ngoài, đem hai cái tộc nhân Tuyết Lang phía trước nhất đánh giết!

“Móa, nguyên lai liền có thể đến một chút a?” Lâm Hải một mặt ghét bỏ lắc đầu.

“Làm nam nhân, phải bền bỉ! Ngươi ngược lại tốt, một chút liền xong!”

Phốc!

Lâm Hải nói một câu, dưới chân Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn lảo đảo một cái, kém chút ngã xuống đất, đem Chưởng Tâm Lôi chuẩn bị phát ra ngoài cũng kém chút nghẹn trở về, nổ tung tại bên trong tay mình.

Mẹ nó, cái này theo chuyện làm nam nhân cùng có bền bỉ hay không nào có nửa xu quan hệ a.

Pháp thuật quần công có phạm vi lớn như vậy, cũng phải cần tiêu hao rất nhiều chân khí, hơn nữa lấy thực lực Giả Đan cảnh của gã, căn bản là không có cách thuấn phát, nhất định phải có thời gian nhất định để chuẩn bị, kết pháp quyết, đọc chú ngữ mới được, nào có đơn giản như Lâm Hải nghĩvậy!

“Hừ, ít tại chỗ này nói nhảm, có bản lĩnh, vẫn là trước tiên đem tộc nhân Tuyết Lang trước mặt giết sạch rồi nói sau!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn Tần Lôi, trừng liếc Lâm Hải một chút, hừ lạnh một tiếng!

“Giết bọn họ, còn không phải dễ như trở bàn tay sao!” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, nhất thời hai đoàn ngọn lửa bay ra, đem hai cái tộc nhân Tuyết Lang xông vào trước nhất, đốt thành tro bụi.

Đồng thời, trong miệng Lâm Hải cũng quái khiếu một tiếng!

“Tộc nhân của các ngươi, là bị gã dùng sét đánh chết, các ngươi nhanh đi giết gã đi!”

Đám tộc nhân Tuyết Lang đã sắp vọt tới phụ cận đột nhiên sững sờ, dừng lại, nháy mắt nhìn xem Lâm Hải, sau đó đột nhiên quay người lại, khua đại đao trong tay, tất cả đều hướng phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn xông qua.

Phốc!

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, vừa dùng Chưởng Tâm Lôi đem hai cái tộc nhân Tuyết Lang đánh chết, nghe được Lâm Hải hô như vậy, kém chút tức đến nhảy dựng lên, nhất là khi nhìn thấy đám tộc nhân Tuyết Lang này, tất cả vậy mà thật đều hướng phía gã đánh tới, quả thực tức đến lá gan đều đau!

“Bà nội ngươi a!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn Tần Lôi, mặt đều xanh, hận không thể trực tiếp đánh qua một cái Chưởng Tâm Lôi, đem Lâm Hải bổ ra, cái hỗn đản này, thật sự là quá tổn hại!

Mà Lâm Hải giờ phút này cũng là một mặt mộng bức, hắn vốn chính là nghĩ dùng ngôn ngữ chọc tức Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn Tần Lôi không ai bì nổi, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình thuận miệng nói như thế, đám tộc nhân Tuyết Lang đầu óc đơn giản này, vậy mà thật hướng phía Tần Lôi đánh tới, ngược lại không ai quản hắn!

Lâm Hải đành phải buông buông tay, hướng phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, làm vẻ mặt vô tội.

“Lâm Hải, ngươi còn không xuất thủ, nếu ta có cái ngoài ý muốngì, ngươi cũng đừng hòng sống!” Cái mũi Tần Lôi kém chút tức điên, sau đó lại phát ra hai cái Chưởng Tâm Lôi, mắt thấy bọn tộc nhân Tuyết Lang này, liền muốn vọt tới gần, không khỏi hướng phía Lâm Hải gầm thét một tiếng!

“Kêu cái gì a, ca ca là loại người thấy chết không cứu kia sao?”

“Uy, nhóm Tuyết Lang tộc đần độn, đến tìm ca ca chơi a!” Lâm Hải hú lên quái dị, đột nhiên nâng hai tay lên,nhanh chóng giao nhau ở tại ngực, đánh ra một bộ pháp quyết phức tạp, sau đó trong miệng gào to một tiếng!

“Luyện Ngục Chi Hỏa!”

Chương 869: Đồ sát, chính thức bắt đầu!

“Oanh!”

Theo Lâm Hải tiếng nói rơi xuống đất, trên mặt đất phía trước, đột nhiên liệt hỏa đằng không mà lên, không có dấu hiệu nào mà xuất hiện dưới chân đám tộc nhân Tuyết Lang phía trước, nhất thời có hai mươi mấy cái tộc nhân Tuyết Lang, liền cả tiếng kêu thảm thiết cũng đều không có kịp phát ra, liền bị đốt thành tro bụi!

Đám tộc nhân Tuyết Lang còn lại thất kinh, cước bộ đột nhiên dừng lại, nhìn Lâm Hải, lại nhìn Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, đứng ở giữa hai người, lập tức không biết như thế nào cho phải!

“Ngu xuẩn, một đám ngu xuẩn!” Tuyết Lang Vương ở nơi xa xem chiến, tức giận đến kém chút phun ra ngoài một ngụm lão huyết!

Cái này con mẹ nó còn chưa đánh đâu, liền bị người ta hai bên chơi diều, trực tiếp liền đem gần một nửa tộc nhân xử lý, tổn thất quả thực cũng quá lớn.

Hơn nữa gã cũng nhìn ra, cái nhân loại sử dụng pháp thuật hệ Hỏa này, cực kỳ giảo hoạt, hơn nữa pháp thuật thần thông của hai người, cũng mười phần cao cường, nếu như không nhanh chóng đem bọn hắn tiêu diệt, tổn thất tất nhiên sẽ càng lớn!

Nghĩ đến chỗ này, Tuyết Lang Vương đột nhiên phát ra một tiếng gào rống bén nhọn, khiến cho tộc nhân Tuyết Lang, tinh thần theo đó mà chấn động!

“Các con, các ngươi chia làm hai đội, mỗi bên giết một người, không có mệnh lệnh của ta, không cho phép cải biến mục tiêu!”

“Bọn họ chính là người tu đạo nhân loại, một khi cận thân, liền không thể phát huy ra uy lực, đến lúc đó sẽ thành thực vật tốt đẹp nhất của các ngươi!”

“Vì kiêu ngạo của Tuyết Lang tộc, giết bọn hắn!!!”

“Ngao!!!”

Theo lệnh động viên của Tuyết Lang Vương, tộc nhân Tuyết Lang còn lại, đột nhiên tập thể phát ra một tiếng sói tru gào thét, lập tức làm hai nhóm, như là đánh máu gà, phân biệt hướng phía Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn xông qua!

“Hỏng!” Trong lòng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn bỗng nhiên trầm xuống, một bên thi triển Chưởng Tâm Lôi, đánh giết tộc nhân Tuyết Lang càng ngày càng gần, một bên khẩn cấp suy tư đối sách!

Lấy tu vi của gã, pháp thuật có thể thuấn phát, cũng chỉ có một chiêu Chưởng Tâm Lôi này, pháp thuật còn lại có uy lực mạnh mẽ, nhưng đều cần thời gian nhất định, đi qua bấm niệm pháp quyết niệm chú mới có thể thi triển, mà bọn tộc nhân Tuyết Lang này, căn bản không cho gã thời gian này!

Một khi để nhóm tộc nhân Tuyết Lang khí thế hung hung này cận thân, vậy gã liền nguy hiểm!

Nhìn bốn phía một cái, toàn bộ núi Hàn Nguyệt cực kỳ bằng phẳng, trừ những cái phòng băng kia ra, liền cái địa thế che chắn giảm xóc đều không có, mà Tuyết Lang Vương đứng ở bên kia, gã lại căn bản không qua được, nhất thời trong lòng trở nên cực kỳ lo lắng!

Một bên dùng Chưởng Tâm Lôi giết tộc nhân Tuyết Lang, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn một bên chậm rãi lui lại, đồng thời không tự chủ được hướng phía bên Lâm Hải kia nhìn lại.

Thế nhưng là vừa nhìn qua, kém chút đem gã hoảng sợ nằm trên đất, quả thực không thể tin được hết thảy mà mình đang nhìn đến.

Chỉ thấy Lâm Hải sau khi tiện tay bắn ra hai ngọn lửa, thân thể đột nhiên vọt tới trước, vậy mà vọt thẳng tiến vào bên trong đội ngũ của tộc nhân Tuyết Lang!

“Cái ngu ngốc này, là đang tìm chết sao!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn khẩn trương, tức đến thầm mắng một tiếng!

Một người tu đạo, kiêng kỵ nhất sợ nhất cũng là thiếp thân cận chiến, thế nhưng bây giờ, Lâm Hải vậy mà xông vào bên trong đội ngũ của bọn tộc nhân Tuyết Lang như lang như hổ này, đây không phải là lấy điểm yếu của chính mình, qua công kích sở trường của người khác sao?

IQ của những tộc nhân Tuyết Lang này tuy thấp, nhưng thực lực cũng không thấp, lỗ mãng xông vào, đó cùng tự sát có khác nhau ở chỗ nào?

.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cũng không phải quan tâm chết sống của Lâm Hải, mấu chốt là, gã hiện tại cùng Lâm Hải chính là châu chấu trên một sợi thừng, nếu như Lâm Hải chết, chỉ có một mình gã, căn bản cũng không xông ra được, tất nhiên sẽ chết ở nơi này!

Thế nhưng là rất nhanh, ánh mắt của gã lại bỗng nhiên thẳng, sau đó một mặt thật không thể tin há to mồm!

Chỉ thấy trong tay Lâm Hải, không biết từ lúc nào, đột nhiên thêm ra hai thanh dao ngắn tạo hình kỳ quái, toàn bộ thân hình xuất quỷ nhập thần, như là Hồ Điệp Xuyên Hoa, tại giữa bọn tộc nhân Tuyết Lang này rình rập, dao ngắn trong tay không ngừng đưa ra, một cái nháy mắt, liền có bốn năm cái tộc nhân Tuyết Lang ngã trên mặt đất!

Mà thân ảnh Lâm Hải, rốt cục cũng bị hai cái tộc nhân Tuyết Lang kẹp ở giữa, đại đao hung ác bổ xuống, Lâm Hải tay nâng Long Nha, sau khi ngăn trở hai cái tộc nhân Tuyết Lang chém thẳng xuống, liền mượn lực nhảy vọt một cái, hướng phía sau nhảy ra xa mười mấy mét, đứng vững thân hình, khóe miệng lộ ra một nụ cười đùa giỡn.

Một phen xông pha chiến đấu, bọn tộc nhân Tuyết Lang này căn bản không làm gì được hắn, ngược lại bị hắn đánh giết năm cái, trong lòng Lâm Hải nhất thời càng thêm có cơ sở.

“IQ không được, thật sự là ngạnh thương a!” Lâm Hải âm thầm buồn cười, tuy thực lực cá nhân của những tộc nhân Tuyết Lang này, cũng rất không yếu, nhưng căn bản không có chút nào hiểu phối hợp, một đám người chẳng những không hình thành nên hợp lực, ngược lại còn cản tay lẫn nhau, bị Lâm Hải lợi dụng sơ hở, giết vô cùng dễ dàng.

Mà Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn Tần Lôi, đã nhìn ngốc.

“Cái này, đây là người tu đạo sao? Con mẹ nó so với võ giả còn linh hoạt hơn, ra tay còn lưu loát hơn Lâm Hải xông vào đám người chém giết một phen, lại toàn thân trở ra dễ như trở bàn tay, quả thực đem Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Gã chính là không biết Lâm Hải chính là Đạo Võ Song Tu, nếu không phải trước đó một mực nhìn thấy Lâm Hải phóng thích pháp thuật hệ Hỏa, là tiêu chí chắc chắn của người tu đạo không thể nghi ngờ, gã thậm chí đều muốn đem Lâm Hải xem như người võ đạo!

Một cái thời khắc ngây người, lại không nghĩ, để hai cái tộc nhân Tuyết Lang vọt tới gần, đại đao trong tay, mang theo một cỗ kình phong mãnh liệt, hung hăng bổ chặt xuống.

“Không tốt!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn kinh hãi, vội vàng bổ ra hai đường Chưởng Tâm Lôi, đem hai cái tộc nhân Tuyết Lang này đánh chết!

Nhưng mà, không đợi gã thở nổi, lại là bốn năm cái tộc nhân Tuyết Lang, đã đến trước mặt, đồng thời vung đao hướng phía gã bổ tới!

“Ta dựa vào, người anh em này sẽ không treo đi?” Lâm Hải ở phía xa, nhìn mà không khỏi giật mình!

Nếu như Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thật sự treo, một mình hắn ngược lại cũng không sợ hãi những tộc nhân Tuyết Lang này, nhưng muốn bảo toàn cho lão Đổng cùng Tiểu Anh, liền có vẻ hơi lực bất tòng tâm.

Mà Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, trong lòng giờ phút này cũng là quýnh lên, mắt thấy bốn năm cây đại đao, liền muốn bổ tới trên thân, trong mắt không khỏi lóe lên hung quang!

“Chết!”

Trong miệng quát khẽ một tiếng, hai tay đột nhiên ở trước ngực nhanh chóng đánh ra một cái kết vòng tròn, sau đó hướng phía trước mãnh liệt đẩy ra!

Răng rắc!

Một tiếng sấm rền, nhất thời một cái lôi trảo to bằng cái thớt, bùng lên sấm sét màu lam, trực tiếp gắn vào trên thân mấy cái tộc nhân Tuyết Lang.

Mấy cái tộc nhân Tuyết Lang này, thân thể như là bị giật điện, lập tức cứng ngắc lay động, đỉnh đầu toát ra một đám khói trắng, sau đó thẳng tắp ngã xuống!

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thừa dịp thời cơ này, đã rời xa mười mấy mét, hít sâu mấy hơi thở, mới cưỡng ép đem khí tức cuồn cuộnở ngực đè xuống, trong mắt không khỏi hiện lên một vẻ lo âu.

Một chiêu pháp thuật này gọi là Lôi Quang Trảo, tuy không phải thuấn phát, nhưng tốc độ cũng cực nhanh, cuối cùng đã hóa giải được nguy cơ.

Thế nhưng là, Lôi Quang Tráo cũng coi là pháp thuật quần công loại nhỏ, lượng chân khí tiêu hao không ít, cộng thêm tiêu hao trên đường đi tới, cùng việc còn phải tùy thời chống cự kỳ hàn, chân khí trong cơ thểThiếu chủ Thiên Đãng Sơn, đã tiêu hao hơn ba bốn thành!

Nếu như tiếp tục như vậy, đối với gã mà nói, coi như cực kỳ bất lợi!

“Hắc hắc, quả nhiên không dễ dàng treo như vậy!” Thấy Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn không việc gì, Lâm Hải cuối cùng đã yên lòng.

Mà lúc này đây, các tộc nhân Tuyết Lang, lại một lần vọt tới gần, khua đại đao trong tay, hướng phía Lâm Hải đánh xuống!

Bên Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn kia, không cần chính mình quan tâm nữa, Lâm Hải lần này không cố kỵ nữa!

Trong mắt lóe lên hàn quang, hai tay xách ngược Long Nha, khóe miệng toát ra một tia cười lạnh.

“ Đồ sát, chính thức bắt đầu!”

Chương 870: Khổ chiến

Nhìn bọn tộc nhân Tuyết Lang này hướng phía chính mình xông lại, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lần nữa, đã vọt tới giữa đám tộc nhân Tuyết Lang!

Phốc!

Thanh âm đâm rách bắp thịt truyền ra, nhất thời có hai cái tộc nhân Tuyết Lang, thân thể phun máu tươi ngã trên mặt đất, mà một đao bổ tới sau lưng Lâm Hải, tại sau khi Lâm Hải thi triển thân pháp Ẩn Sát thuật quỷ dị né tránh xong, lại trực tiếp bổ vào trên thân của một cái tộc nhân Tuyết Lang khác, đem gã trực tiếp chém thành hai khúc.

Ngộ sát người một nhà, ở thời khắc cái Tuyết Lang này sững sờ, lại chợt thấy bên hông đau xót, sau đó sức lực toàn thân cấp tốc xói mòn, một mặt mờ mịt ngã xuống!

Thân ảnh của Lâm Hải, giống như quỷ mị, không ngừng xuyên qua bên trong đội ngũ của đám tộc nhân Tuyết Lang này, tới vô ảnh, đi vô tung, giống như Sát Thần đến từ Cửu U địa Ngục, không ngừng thu gặt lấy sinh mệnh, thi thể của tộc nhân Tuyết Lang, không ngừng ngã xuống, một chút thời gian, liền phơi thây khắp nơi ở trên đất!

Mắt thấy tộc nhân Tuyết Lang bên phía Lâm Hải này, không ngừng giảm bớt, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cũng quyết định chắc chắn, không để ý tới chân khí nhanh chóng tiêu hao, liên tiếp phát ra pháp thuật quần công phạm vi nhỏ, đám tộc nhân Tuyết Lang nhào tới, liên miên ngã xuống, lại ngay cả thân thể của gã cũng không lại gần được!

Phốc!

Khi Lâm Hải đem cổ họng của cái tộc nhân Tuyết Lang cuối cùng đâm xuyên, thì đồng thời Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, dùng một cái Lôi Quang Tráo, cũng đem mấy cái tộc nhân Tuyết Lang xông lại sau cùng, đánh thành than.

Đến tận đây, trên trăm cái tộc nhân Tuyết Lang xông lên, rốt cục bị tiêu diệt toàn bộ sạch sẽ!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Long Nha thu lại, trong miệng hơi có chút thở hổn hển, vội vàng yên lặng vận chuyển chân khí, tiến hành điều tức cùng khôi phục!

Bất kể thế nào nói, thực lực đơn thể của bọn tộc nhân Tuyết Lang này, cũng phi thường cường hãn, thời điểm Lâm Hải giết địch, nhìn như nhẹ nhõm, kì thực đã đem Tật Phong Bộ cùng Ảnh Sát thuật, phát huy đến cực hạn, tiêu hao cực nhiều chân khí.

Nếu không, cho dù những tộc nhân Tuyết Lang này có IQ thấp, nhưng dù sao cũng có thực lực Ngưng Chân hậu kỳ, càng có hoàn cảnh tăng thêm, có thể so với Giả Đan, không thể đơn giản dễ giết như vậy!

Mà Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, thì càng không cần nói, người tu đạo, am hiểu một chiêu giết địch ở cự ly xa, hoặc là quần thương ở phạm vi lớn, loại tiêu hao chiến ở khoảng cách gần này, đối với chuyện hao tổn chân khí, so với võ giả còn nghiêm trọng hơn nhiều!

Đặc biệt là liên tiếp thi triển pháp thuật quần thương, khiến cho chân khí của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, tiêu hao với tốc độ cực nhanh, bây giờ đã chỉ chỉ còn lại có không đến một nửa thời kỳ toàn thịnh!

“Các ngươi, giết sạch các con của ta!” Tuyết Lang Vương nhìn thi thể tộc nhân Tuyết Lang đầy đất, trên mặt đột nhiên lộ ra một nụ cười tà tà, để cho người ta nhìn mà khủng bố nói không nên lời.

“Rất tốt, rất tốt!”

“Tộc nhân những năm gần đây sinh sôi quá nhanh, thừa dân số nghiêm trọng, dạng này đã tốt lắm rồi!”

“Cái gì?” Lâm Hải nghe thấy lời nói của Tuyết Lang Vương, con mắt lập tức trợn thật lớn!

Mẹ nó, đây là người nói chuyện sao? Nhìn thấy tộc nhân của mình chết nhiều như vậy, bộ dáng chẳng những không có chút thương tâm nào, ngược lại còn thật cao hứng, thật con mẹ nó không bằng tần thú a!

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nghe được, mí mắt cũng là cuồng loạn một trận, tính cách hung ác của cái Tuyết Lang Vương này, đã vượt qua tưởng tượng của gã!

Mà lúc này đây, Tuyết Lang Vương đột nhiên lè lưỡi, liếm liếm bờ môi, hướng phía Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nhếch miệng cười một tiếng!

“Vì cảm tạ các ngươi, đã giúp tộc ta giảm bớt áp lực nhân khẩu, ta quyết định, đem huyết nhục của bọn ngươi chưng chín, lại phơi thành thịt khô, làm khen thưởng đối với các ngươi!”

“Ọe!” Lâm Hải nghe Tuyết Lang Vương nói xong, nhất thời cảm thấy một trận buồn nôn, mẹ nó, thật là buồn nôn!

“Lên!” Tuyết Lang Vương nói xong, trong mắt đột nhiên hiện lên quang mang khát máu, đột nhiên vung tay lên, bốn cái nam tử khôi ngô tay không tấc sắt bên người, nhất thời thân hình bạo khởi, mỗi bên hai cái, hướng phía Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đánh tới!

“Cao thủ!” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, hai người đang đánh về phía mình kia, xa cũng không phải là những tộc nhân Tuyết Lang trước đó so sánh được, thân ảnh lên xuống một cái, cũng đã đến gần chính mình, từ trên xuống dưới, đồng thời hướng phía chính mình chộp tới!

“Hô!” Một cỗ kình phong mãnh liệt, dẫn đầu mà tới, mang theo băng lãnh lạnh tận xương tủy, thổi tới trên mặt Lâm Hải, khiến cho da thịt đau nhức một trận.

Lâm Hải không dám khinh thường, Ẩn Sát thuật thi triển ra, dưới chân liền giẫm mấy bước quỷ dị, mười phần xảo diệu tránh thoát công kích của hai người, đồng thời bắn ra hai đoàn ngọn lửa, thẳng đến hai người bay đi!

Hai người bước chân dừng lại, nhìn ngọn lửa bay đến phụ cận, đồng thời thủ chưởng nâng lên, lăng không hướng phía Quả cầu lửa một quyền đánh ra!

Ầm!

Hai đạo đao gió cực lạnh hình quạt, hướng phía trước nghiền ép, đem một mảnh gợn sóng không khí cũng giữ chặt, cùng hai quả cầu lửa của Lâm Hải trong nháy mắt đã đụng vào nhau!

Giằng co không đến một giây đồng hồ thời gian, hai ngọn lửa phốc bị dập tắt, tan biến tại vô hình, mà đao gió của hai cái tộc nhân Tuyết Lang, cũng tan rãtrong nháy mắt!

“A.” Lâm Hải ngạc nhiên một trận một trận, cái Khống Hỏa Thuật này mặc dù chỉ là công pháp Huyền Giai, nhưng từ tay Lâm Hải phát ra, uy lực thế nhưng là mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần so với Thanh Tùng Tử, đối với chút tộc nhân Tuyết Lang trước đó, quả thực là thuận buồm xuôi gió, nghĩ không ra lúc này, vậy mà không công mà lui!

Xem ra thực lực của hai cái tộc nhân Tuyết Lang này, cũng không yếu hơn mình, đoán chừng phải có một trận ác chiến!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Long Nha lần nữa xuất hiện bên trong tay, ngạnh chiến đánh ác chiến, Lâm Hải cảm thấy vẫn là dùng kỹ năng của võ đạo, so với pháp thuật vẫn thuận tay hơn một chút!

Bá bá bá!

Lâm Hải xách ngược Long Nha, quét ngang ở trước ngực hai lần, sau đó hướng hai cái tộc nhân Tuyết Lang trước mặt, câu câu tay, làm ra cái tư thếkhiêu khích!

Hai cái tộc nhân Tuyết Lang, nhất thời đại nộ, trong miệng quái khiếu, giương nanh múa vuốt hướng phía Lâm Hải nhào tới.

Thân ảnh Lâm Hải mấy cái chớp liên tục, không lùi mà tiến tới, vọt thẳng qua, vung vẩy Long Nha, cùng bọn họ đánh nhau cùng một chỗ!

Đồng thời với lúc Lâm Hải cùng tộc nhân Tuyết Lang giao thủ, bên Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn kia, cũng cùng hai cái Tộc nhân Tuyết Lang xông lại, đánh nhau.

Bất quá, cách đánh của Tần Lôi, cùng Lâm Hải lại có khác nhau rất lớn.

Chỉ thấy gã một mặt ngưng trọng, tay trái không ngừng ở trước ngực bóp lấy pháp quyết, tay phải cũng không ngừng vung ra, Chưởng Tâm Lôi một cái tiếp một cái, từ thật xa liền đem hai cái tộc nhân Tuyết Lang, cản lại, làm đến bọn họ căn bản là không có cách lại gần người, ngược lại mệt mỏi ứng phó với Chưởng Tâm Lôi thỉnh thoảng đập tới đến, lộ ra chật vật cùng cực, tức đến ngao ngao quái khiếu!

Trong lúc nhất thời, mặc kệ là bên Lâm Hải, hay là bên Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, tất cả đều lâm vào khổ chiến.

“Hai tên nhân loại các ngươi, xác thực rất mạnh!” Bộ dáng của Tuyết Lang Vương nhàn nhã, quan sát chiến đấu, tựa hồ một chút cũng không lo lắng đến kết quả.

“Bất quá, trên đỉnh Hàn Nguyệt, cường giảnhân loại đến đây, lợi hại như các ngươi cũng có số lượng không ít, kết quả cuối cùng của bọn họ, đều là bị bản vương làm thành thịt người, có một cái duy nhất chạy thoát, cũng là lăn xuống dưới núi, sinh cơ mất hết, chỉ còn lại có một hơi!”

“ Đến hai cái các ngươi nha, còn trẻ như vậy liền có thành tựu này, cũng làm cho bản Vương sinh ra lòng yêu tài!”

“Nếu như các ngươi chịu quỳ xuống thần phục với bản Vương, làm nô lệ hộ pháp của Tuyết Lang nhất tộc ta, bản Vương có thể đáp ứng các ngươi, tha cho các ngươi không chết, các ngươi nhìn, như thế nào a?”

“Thiên Đãng Sơn nhất mạch ta, sao lại khuất phục dưới dị loại như ngươi, vọng tưởng!”

“Phi! Miệng đầy đánh rắm, thối không ngửi được!”

Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, nhao nhao mở miệng giận dữ mắng mỏ, giờ phút này thắng bại chưa phân, cái Tuyết Lang Vương này liền treo lên chủ ý chiêu hàng, hơn nữa còn là để bọn họ làm nô lệ, quả thực là ý nghĩ hão huyền!

Mà Tuyết Lang Vương nghe được, thì là biến sắc, âm trầm xuống.

“Nếu các ngươi không chịu đáp ứng, này liền chỉ có một con đường chết!”

Nói xong, Tuyết Lang Vương đột nhiên ngửa đầu tru lên một tiếng, hai mắt đột nhiên trở nên đỏ như máu.

“Lập tức thi triển bí pháp của tộc ta, tốc chiến tốc thắng, giết bọn hắn!”

Lời của Tuyết Lang Vương vừa ra khỏi miệng, bốn người đang công kích Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, đột nhiên đồng thời tru lên một tiếng.

Sau đó, y phục trên người, đột nhiên nổ tung, thân thể vậy mà lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, phát sinh biến hóa vô cùng quỷ dị!

“Ta dựa vào!” Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đồng thời kinh hô một tiếng, con mắt trong nháy mắt liền trợn thật lớn!

Chương 871: Muốn giết gã, trước qua cửa này của ca ca đã!

Chỉ thấy cái bốn cái tộc nhân Tuyết Lang này, xương cốt quanh thân đôm đốp giòn vang một trận, thân thể vốn là khôi ngô, vậy mà lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, bắt đầu căng vọt, trong chớp mắt vậy mà dài đến cao hơn ba mét mới dừng lại!

Mà càng quỷ dị hơn là, tứ chi cũng biến thành vô cùng tráng kiện, vậy mà chậm rãi xuất hiện vô số lông tơ màu tuyết trắng, cả khuôn mặt càng là một trận vặn vẹo, chậm rãi biến thành bộ dáng của Tuyết Lang, để cho người ta nhìn mà rùng mình!

“Ta dựa vào, Người Sói!” Con mắt Lâm Hải lập tức trợn thật lớn, giật mình không nhỏ!

Hiện tại, bộ dáng của bốn cái tộc nhân Tuyết Lang này, quả thực chính là bốn cái Tuyết Lang đứng thẳng hành tẩu, cúi đầu hung ác nhìn xuống Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, kích cỡ của hai người bọn họ mặc dù cũng không thấp, nhưng cũng mới chỉ đến bộ ngực của đám Tuyết Lang kia, nhất thời cảm thấy một cỗ áp bách nói không nên lời!

Sắc mặt của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn càng là hoàn toàn thay đổi, tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, không khỏi kinh hô một tiếng!

“Các ngươi, là Yêu tộc!!!”

Tuyết Lang Vương nghe được, không khỏi nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra khát máu tàn nhẫn dữ tợn.

“Không tệ, chúng ta chính là Tuyết Lang Tộc trongYêu tộc!”

“Yêu tộc, không phải tại bên trong cuộc chiến đấu mười tám năm trước kia, đã bị diệt tộc toàn bộ sao?” Mặt mũi Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn tràn đầy chấn kinh, tràn ngập thật không thể tin!

“Hừ!” Nhấc lên đại chiến mười tám năm trước, sắc mặt Tuyết Lang Vương đột nhiên cuồng biến, bên trong hai cái mắt tam giác, đột nhiên loé ra vô tận oán độc cùng cừu hận!

“Những nhân loại ngu xuẩn đáng chết các ngươi này, Tuyết Lang nhất tộc ta, vốn không tranh quyền thế, một lòng tu luyện, các ngươi lại lấy lý do không phải tộc ta, trong lòng ắt có dị tâm, đối với Tuyết Lang nhất tộc ta tiến hành đồ sát điên cuồng, hại tộc ta nguyên khí đại thương, cơ hồ diệt tộc!”

“Mười tám năm khôi phục nguyên khí, Tuyết Lang tộc ta vừa mới đạt được một số khôi phục, những nhân loại tham lam các ngươi này, liền lại liên tiếp, leo lên núi Hàn Nguyệt, mưu đồ tư nguyên cùng bí bảo của tộc ta, quả thực là đáng giận!”

“Hôm nay, nếu đã đến đây, các ngươi cũng đừng nghĩ còn sống mà xuống núi, động thủ!”

Tuyết Lang Vương ra lệnh một tiếng, bốn cái tộc nhân Tuyết Lang đã biến thành Người Sói, tru lên một tiếng, lần nữa hướng phía Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nhào lên, tốc độ vậy mà so với trước đó còn nhanh hơn gần gấp đôi!

“Thật mạnh!” Lâm Hải kinh hãi, tốc độ của hai cái Người Sói này, đã không thua tốc độ của chính mình khi thi triển Tật Phong Bộ, trong chớp mắt công phu, đã đến trước mặt, khua Lang Trảo, sắc bén không thể đỡ như lưỡi dao, hướng phía Lâm Hải chộp tới.

Lâm Hải không dám khinh thường, thi triển Tật Phong Bộ, dưới chân giẫm tốc độ kỳ dị bên trong Ẩn Sát thuật, vô cùng xảo diệu né qua công kích của hai cái Người Sói, đồng thời Long Nha nơi tay, dùng góc độ xảo trá, phân ra đâm vào hai cái Người Sói.

Hai cái Người Sói tuy có hình thể to lớn, nhưng lại dị thường linh hoạt, thân thể xoay tròn một cái, tránh thoát Lâm Hải công kích, Lang Trảo lăng không quét qua, vậy mà vung ra đường đường đao gió lạnh thấu xương, chạy ra khỏi công kích của Lâm Hải!

“Phá!” Lâm Hải gào to một tiếng, Long Nha trong tay phi vũ, nhất thời đem đao gió đánh vỡ nát, hóa thành điểm điểm quang mang bằng băng, tiêu tán vào không trung.

Ngay tại lúc đó, Lâm Hải lấn người mà lên, xuất quỷ nhập thần, xuất hiện tại bên cạnh hai cái Người Sói, phát động công kích hung mãnh!

Ngay lập tức, Lâm Hải cùng hai cái Người Sói, đánh nhau cùng một chỗ, tốc độ của ba người đều là nhanh vô cùng, chỉ nhìn thấy ba cái thân ảnh hai lớn một nhỏ, lấy tốc độ mắt thường căn bản là không có cách nào bắt được, xuyên tới xuyên lui, khiến cho người hoa mắt, nhưng căn bản nhìn không ra tình hình trong đó!

Bên Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn kia, giờ phút này cũng cùng hai cái Người Sói đã biến thân, đánh nhau.

Hai cái Người Sói căn bản còn không có tới gần Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, đã bị một đường tiếp một đường Chưởng Tâm Lôi dày đặc, xa xa ngăn tại ngoài hơn mười mét, mà hai cái Người Sói cũng là lăng không khua móng vuốt, phát ra một đường lại một đường đao gió màu trắng bạc, tiến hành công kích viễn trình!

Ở giữa một người hai sói, khắp nơi đều tràn ngập lôi điện màu lam cùng lưỡi dao khí nhọn màu trắng bạc, mặc dù không có lộ ra vạn phầnhung hiểm như bên Lâm Hải kia, nhưng lại giống như tràng cảnh trong phim ảnh ma pháp, chói lọi vô cùng!

Lâm Hải một bên đánh, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Hai cái Người Sói biến thân này, thực lực so với trước đó còn cường hãn hơn rất nhiều, thực lực của mỗi một cái, tất cả vậy mà đều không kém chính mình, nếu không phải mình nương tựa theo Ẩn Sát thuật quỷ thần khó lường, nói không chừng đều đã thương tổn tại dưới vuốt của bọn họ.

Nhất là chân khí trong cơ thể mình, do đồng thời toàn lực thi triển Tật Phong Bộ cùng Ảnh Sát thuật, tốc độ tiêu hao liền tăng lên thẳng tắp, lại thêm cần tiêu hao một bộ phận để chống cự kỳ hàn, tuy có Đạo Đức Kinh liên tục không ngừng bổ sung chân khí, cũng chỉ còn lại có hơn năm phần mười.

Nhưng mà, lại nhìn hai cái Người Sói này, ngược lại càng công càng mạnh mẽ, tựa hồ toàn thân cũng tràn ngập khí lực, hơn nữa mỗi một đường công kích, tựa hồ cũng có thể gây nên chấn động rét căm căm, cho dù không đả thương được người, cũng có thể tăng lớn tiêu hao chân khí với việc chống cự hàn khí.

Lâm Hải chau mày, không khỏi hướng phía bên Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn kia nhìn lại, trong lòng càng tăng lên lo lắng!

Tuy khoảng cách giữaThiếu chủ Thiên Đãng Sơn cùng hai cái Người Sói, vẫn cách nhau rất xa, nhưng Lâm Hải lại nhạy cảm phát hiện, tốc độ phóng thích Chưởng Tâm Lôi của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, rõ ràng có chậm chạp, khuôn mặt cũng biến thành tái nhợt, hiển nhiên chân khí tiêu hao lại càng lớn!

“Dạng này không được, nhất định phải nghĩ biện pháp để mau chóng giải quyết bốn con Người Sói này, không thể kéo dông dài như thế!”

Cảm nhận được chân khí trong cơ thể hai người chính mình cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, tất cả đều càng ngày càng ít, Lâm Hải cảm thấy thế này cũng không phải là biện pháp, một khi chân khí hao hết sạch, cũng chỉ có thể khoanh tay chịu chết.

Coi như sau cùng có thể đem bốn con Người Sói giết chết này, cũng đừng quên, bên cạnh còn đứng một cái Tuyết Lang Vương đang nhìn chằm chằm đâu, bốn con Người Sói đã hung hãn như vậy, vậy Vương của bọn họ, há lại kẻ vớ vẩn!

Mà liền tại lúc Lâm Hải nhìn về phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, thì Tần Lôi cũng một mặt lo lắng, hướng phía Lâm Hải nhìn sang!

Con mắt của hai người, ở trên không trung chạm vào nhau, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cắn răng một cái, cũng không lo được hiềm khích cùng Lâm Hải trước đó, đột nhiên mở miệng, hướng phía Lâm Hải hô to một tiếng!

“Lâm Hải, nếu như ngươi tin được ta, giúp ta đem hai con Người Sói này, kiềm chế lại một lát!”

“ Được!” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, liền do dự cũng không do dự, liền thống khoái đáp ứng!

Con mắt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đột nhiên sáng lên, trong lòng hiện lên một tia cảm giác khác thường.

Gã vốn cho rằng Lâm Hải coi như không cự tuyệt, nhưng cũng phải cần gã tốn hao một phen miệng lưỡi, ít nhất cũng phải nói rõ nguyên do, Lâm Hải mới có thể sẽ đáp ứng, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà không hỏi một tiếng, liền trực tiếp đáp ứng.

Phải biết, cứ như vậy, áp lực mà Lâm Hải phải đối mặt, cũng không phải đột ngột tăng gấp đôi đơn giản như vậy, một thân một mình đối mặt với bốn cái Người Sói, nói không chừng vài phút liền sẽ bị xé nát, đây chính là sự tình cực kỳ nguy hiểm!

“Lâm Hải, việc này qua đi, Tần Lôi ta, nguyện ý giao hảo với người bạn là ngươi này!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn không khỏi mang theo một tia thành khẩn, mở miệng nói nói.

“Trước có mạng sống xuống núi rồi nói sau!” Lâm Hải cười ha ha một tiếng, chủ động hướng phía phương hướng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn lao tới gần, mà Tần Lôi cũng có ý, đem hai cái Người Sói, hướng phía phương hướng Lâm Hải dẫn qua.

Rất nhanh, hai người càng ngày càng dựa vào gần nhau, mà

Lâm Hải đột nhiên gấp công một trận, sau khi đem hai cái Người Sói bức lui, thân hình cấp tốc lui lại, Long Nha liền biến mất, đồng thời ngón tay động liên tục, từng đoàn ngọn lửa bay ra, đem đám Người Sói ngăn cản tại ngoài hơn mười mét, từ cận chiến thiếp thân, biến thành công kích pháp thuật viễn trình!

“Xin nhờ, chống đỡ một hồi, ta muốn thi triển Lôi Pháp, đem bọn chúng diệt sát!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đã thừa cơ, trốn ở phía sau Lâm Hải, trong miệng lẩm bẩm, hai tay ở trước ngực, cấp tốc đánh ra pháp quyết!

“Không tốt!” Tuyết Lang Vương thấy tình cảnh này, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, hướng phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nhất chỉ!

“Nhanh xông qua, giết gã!”

Bốn con Người Sói nghe được, nhất thời ngửa đầu tru lên, đột nhiên không muốn sống, mà điên cuồng xông lại!

Lâm Hải thấy thế, thì là cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

“Muốn giết gã, trước phải qua cửa này của ca ca đã!”

Chương 872: Lôi Thần Chi Nộ

“Ngao!”

Tiếng sói tru chấn động bầu trời vang lên, bốn cái Người Sói, dưới chân đột nhiên trèo lên một lần, thân thể nhất thời biến mất tại chỗ, sau một khắc đã xuất hiện ở giữa không trung, hóa thành bốn cái bóng trắng, từ các phương hướng khác nhau, liền hướng phía Lâm Hải như thiểm điện đập xuống đến!

Lâm Hải nhíu mày, chân phải lùi về phía sau một bước, hai tay đột nhiên ở phía trước ngực vội vã vạch ra một cái hình tròn, sau đó đột nhiên hướng phía giữa không trung đẩy đi!

Oanh!

Một đạo hỏa diễm, đột nhiên dấy lên giữa không trung, hóa thành một đường hỏa tuyến dài khoảng một trượng, đem hai cái Người Sói đánh tới trước mặt, ngăn cách bởi bên ngoài, thân thể của hai cái Người Sói lật về sau một cái, rơi trên mặt đất.

Mà hai cái Người Sói phía sau, lại thừa cơ vượt qua Lâm Hải, giết hướng phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn.

“Trở vềcho ta!” Lâm Hải sai bước một cái, thi triển ra tốc độ kỳ diệu của Ẩn Sát thuật, vừa vặn ngăn trở một cái Người Sói bên trong đó, một quyền thẳng tắp oanh ra, cùng móng vuốt của Người Sói đụng vào nhau.

Ầm!

Người Sói bị đánh trúng bay rớt ra ngoài, mà Lâm Hải cũng cảm thấy một cỗ lực đạo cực lớn, xuyên thấu qua cánh tay mình truyền đến, chấn động đến ngực cuồn cuộn một trận, dưới chân liền lùi mấy bước, ngón tay lại là bắn ra, một mũi tên lửa liền hướng một Người Sói sau cùng bay qua!

Cái Người Sói này, vừa mới vọt tới trước mặt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, móng vuốt đã giơ lên, nhưng lại bị ngọn lửa mà Lâm Hải phát ra, bay đến trước người, bất đắc dĩ đành phải thả người né tránh, bị Lâm Hải bức lui!

Vòng công kích thứ nhất của Người Sói, đã hữu kinh vô hiểm mà hóa giải, nhưng cũng đem Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn dọa đến ra một thân mồ hôi lạnh, nếu ngọn lửa trước đó của Lâm Hải, chỉ đến chậm một điểm, thì gã liền bị móng vuốt của Người Sói mở ngực mổ bụng!

Nhưng mà, tâm vừa mới buông xuống của gã, liền lại lần nữa nhấc đến cổ họng!

Chỉ thấy hai con Người Sói bị Lâm Hải bức lui trước nhất, giờ phút này đã xuất hiện lần nữa tại trước mặt Lâm Hải, móng vuốt bén nhọn như đao, đã đồng thời hướng phía bụng Lâm Hải, móc xuống.

Lâm Hải giờ phút này, mới vừa vặn đứng vững, phía dưới cuống quít, thân thể đành phải uốn lượn quỷ dị một cái, tránh thoát một cái, đồng thời vươn thủ chưởng ra, chụp vào cổ tay của một cái Người Sói khác.

Nào nghĩ đến, cái Người Sói này vậy mà không tránh không né, giơ một cái móng khác lên cao cao, vậy mà hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải hạ xuống!

“Ta dựa vào!” Lâm Hải bị kinh ngạc, nghĩ không ra con hàng này vậy mà tại dưới tình huống chiếm hết ưu thế, còn dám cùng mình chơi đấu pháp lưỡng bại câu thương, các ngươi nhiều người chơi được, nhưng ca ca con mẹ nó không chơi nổi a!

Lâm Hải bất đắc dĩ, đành phải rút lui, đồng thời nhảy lùi lại tránh né công kích của Người Sói, nào nghĩ đến dưới chân vừa hạ xuống, đột nhiên sau đầu sinh phong, công kích của một cái Người Sói khác, đã đến.

“Mẹ nó!” Lâm Hải luống cuống tay chân một trận, thân thể cuống quít thay đổi, cánh tay hướng phía sau lưng giơ lên.

Ầm!

Lâm Hải vì vội vàng, căn bản không phát huy ra được toàn lực, cùng Người Sói đối một chưởng, trực tiếp bị đánh trúng bay ra ngoài.

“Hỏng!” Thân thể Lâm Hải hướng về phương xa bay đi, đã thấy có một Người Sói, đã đến trước mặt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, nhe răng trợn mắt, cười gằn vung móng vuốt lên!

Trong ánh mắt của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, lộ ra một tia không cam lòng thật sâu, pháp thuật của gã đã hoàn thành hơn phân nửa, chỉ cần lại cho gã thêm mấy hơi thở, liền đã có thể phát huy ra.

Nhưng bây giờ, công kích của Người Sói đã đến gần, nếu như gã không buông bỏ pháp thuật này, thế tất sẽ bị thương tổn tại dưới vuốt của Người Sói, nhưng bây giờ chỉ kém một chân vào cửa, để gã từ bỏ, trong lòng của gã lại có chút không chịu cam tâm!

Nhưng Lâm Hải giờ phút này, thân thể đã càng lúc bay càng xa, muốn xông lại thì đã không kịp, coi như pháp thuật thuấn phát, cũng không đuổi kịp.

“Chẳng lẽ, cứ phí công nhọc sức như vậy?” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn than nhẹ một tiếng, trong mắt lóe lên không cam lòng thật sâu!

So sánh cùng tính mạng của mình, dù gã có không tình nguyện hơn, cũng chỉ có thể đem pháp thuật ngừng lại.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm gã chuẩn bị chặt đứt pháp quyết, định dùng pháp thuật thuấn phát, đem Người Sói đánh lui, bỗng nhiên một bóng người, phảng phất như từ trên trời giáng xuống, hiện ra ở giữa gã cùng Người Sói, sau đó một tiếng nói như vịt đực cùng tiếng chó sủa, vang lên tại bên tai.

“Ai u mẹ ta nha, ngươi thật xấu, hù chết Cẩu gia ngươi á!”

A Hoa đang ngủ ngon bên trong Thánh Cảnh, trong mộng mới vừa ngẫu nhiên gặp được con chó cái mỹ lệ, liền bị Lâm Hải đột nhiên ném ra.

Vừa mới ra tới, A Hoa đột nhiên liền bừng tỉnh, mới mở to mắt, liền thấy Người Sói ghê tởm trước mắt, không khỏi dọa đến quái khiếu một tiếng.

Ngay tại lúc đó, thân thể A Hoa đột nhiên vọt tới, hướng phía Người Sói cũng là một sủa.

“A... Nha phi người quái dị, khiến Cẩu gia không thể ngủ ngon, nhìn Cẩu gia bạo chim ngươi đây!”

Người Sói đột nhiên bị một cái quái vật giống chó lại không giống chó như thế, không biết xuất hiện từ đâu, hoảng sợ đến kêu to một tiếng, không đợi nó kịp phản ứng, đột nhiên cảm thấy bắp đùi đau xót, nhịn không được ngao một tiếng đau đớn!

“Ai u ta qua, còn là một đôi chân dài, để Cẩu gia cắn cho nó thấp đi!” A Hoa hú lên quái dị, lại bị Người Sói ăn đau nhức kia, một chân đá bay ra ngoài.

“Mẹ ta nha, lại là cảm giác bay lượn, Cẩu gia muốn xỉu!” A Hoa quái khiếu, phanh một tiếng té ra xa, nằm bất động trên mặt đất giả chết!

A Hoa xuất hiện, cuối cùng đã tranh thủ một tia thời gian cho Lâm Hải, hai tay Lâm Hải run một cái, mấy đạo kim quang liền bay thẳng đến cái Người Sói bắp đùi đã bị thụ thương, chuẩn bị xuất thủ lần nữa kia.

Cái con Người Sói này nghe được sau đầu sinh phong, vội vàng linh hoạt vọt lên, hướng phía sau chớp động liên tục!

Nào nghĩ đến, nó lại quên bắp đùi đã bị thụ thương, nên vừa mới động, nhất thời lại bị đau, dưới chân không khỏi lảo đảo một cái, nhưng mà tốc độ ánh sáng trong nháy mắt như vậy a, Lâm Hải nắm lấy cơ hội, lại là bắn ra một cái Kim Tiền Tiêu, hướng tới phương vị mà thân thể Người Sói kia sẽ nghiêng tới, sắc bén bắn ra!

Người Sói thất kinh, lúc này dù có muốn tránh, cũng đã không được, chỉ có thể dùng hết toàn lực, đem thân thể có né sang một bên, phốc một tiếng, Kim Tiền Tiêu đã đâm vào nơi bả vai củaNgười Sói, lực trùng kích cực lớn, trực tiếp đem thân thể khổng lồ của Người Sói ném bay đi, sau khi hạ xuống còn không có đứng vững, đột nhiên tru lên một tiếng quái dị.

“A... Nha phi, Cẩu gia muốn giả chết đều không được a!” Vị trí mà Người Sói rơi xuống đất, vừa lúc là địa phương mà A Hoa nằm giả chết, A Hoa đột nhiên vọt lên, cắn một cái vào Người Sói đang trở tay không kịp!

“Ngao!” Một tiếng sói tru tê tâm liệt phế vang lên, Người Sói bưng lấy hạ bộ liền ngã xuống, lại bị A Hoa đột nhiên nhào tới, mở ra miệng rộng, cắn đứt cổ họng!

Từ lúc khai chiến đến nay, bốn con Người Sói, rốt cục đã có thương vong!

“A Hoa, làm tốt lắm!” Lâm Hải thấy thế, trong lòng mừng rỡ, tán thưởng một tiếng!

“Hừ hừ, Cẩu gia ta không xuất thủ thì thôi, cái này vừa ra tay... Ai u mẹ ta nha, tại sao lại bay!”

A Hoa một mặt đắc ý, còn chưa nói xong, liền bị Người Sói xông lại, một trảo đánh bay.

“A Hoa!” Lâm Hải không khỏi kinh hãi, một trảo của Người Sói này, uy lực cũng không thể coi thường, liền xem như chính mình trúng phải, cũng sẽ không nhất định nhận được!

Ầm!

Thân thể A Hoa té ra xa, con mắt đảo một vòng, đầu lưỡi phun một cái, nhất thời không còn thở.

Đầu Lâm Hải ông một tiếng, trong lòng không khỏi đau buồn, nước mắt kém chút rơi xuống, nhưng sau đó chợt phát hiện có chút không đúng.

“Ừm?” Bỗng nhiên, Lâm Hải phát hiện, A Hoa đã tắt thở, hai cái mắt nhỏ, vậy mà vụng trộm động động, mang theo nồng đậm ý xấu, chính hướng phía bên mình nghiêng mắt nhìn lại.

“Mẹ nó, cái chó chết này, lại là trang!” Lâm Hải không còn gì để nói, vừa rồi cũng đã đem chính mình dọa sợ.

Bất quá thấy A Hoa không có việc gì, tâm cuối cùng cũng là buông ra.

Lại là một cái Kim Tiền Tiêu bay ra, đem ba cái Người Sói còn lại, toàn bộ đều bức lùi lại mấy bước, Lâm Hải quay đầu hướng phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, lo lắng hô nói.

“Ngươi nha đến cùng có được hay không, còn cần bao lâu nữa?”

Con mắt của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn Tần Lôi, đột nhiên vẩy một cái, hiện lên một đường tinh mang nhiếp nhân tâm phách.

Đồng thời, pháp quyết trong tay đình chỉ, hai tay nắm nâng, lòng bàn tay hướng lên trời, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, bỗng nhiên mở miệng.

“Lôi, Thần, Chi, Nộ!”

Chương 873: Đối thủ của ngươi, là ta!

Oanh!

Theo tiếng của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn rơi xuống, bầu trời nhất thời quay cuồng đầy mây đen, tiếng sấm rung động, uy áp vô cùng liền hạ xuống, để cho khí huyết của người ta quay cuồng, có loại cảm giác ngạt thở!

Tuyết Lang Vương kinh hãi ngẩng đầu, nhìn hướng lên bầu trời, nhìn thấy hồ quang điện nhảy vọt trên đầy trời, không khỏi quá sợ hãi!

“Không tốt, mau lui lại!”

Nhưng mà, Tuyết Lang Vương vừa mới dứt lời, lôi điện đầy trời, một đường tiếp một đường, liên tiếp rơi xuống, thanh âm sấm rền vang một mảnh, như Lôi Thần giận dữ gầm lên, cả vùng không gian tựa hồ cũng ở vào trong biển sấm sét, trong nháy mắt đem ba cái Người Sói một mặt hoảng sợ bao phủ lại.

Tiếng sấm chớp vang lên liên tục trọn vẹn chừng mười phút đồng hồ, mới dần dần dừng lại, bầu trời đã khôi phục yên tĩnh.

Lâm Hải hướng phía Lôi Bạo ở giữa nhìn lại, nhất thời một mặt kinh ngạc, trong ánh mắt tràn ngập chấn kinh!

“Cái này, chính là pháp thuật có uy lực lớn sao?”

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, phía trên đỉnh núi, những cái nhà băng kia, tất cả vậy mà tại bên trong Lôi Bạo dày đặc, bị biến thành đất bằng, mảnh vụn của vụn băng bay tán loạn khắp nơi, xen lẫn Huyết Tinh Chi Khí, vô số thi thể của tộc nhân Tuyết Lang trốn ở trong nhà băng kia, ánh mắt kinh hãi, đến chết cũng không biết vì sao lại bị Thiên Uy nhắm trúng, thu hoạch sinh mệnh của bọn họ.

Ba con Người Sói kia, dù là tu vi cao thâm, hình thể bưu hãn, cũng không tốt hơn gì, thân hình khổng lồ ngã trên mặt đất, toàn thân cao thấp đều là một mảnh cháy đen, không ngừng co quắp, mắt thấy chính là thở ra thì nhiều, hít vào thì ít.

“ Để Cẩu gia đưa các ngươi một đoạn đường!”

A Hoa từ trong sự chấn kinh sợ hãi tỉnh lại, nhảy qua tại trên cổ mỗi cái Người Sói cắn một cái, ba cái Người Sói nghiêng đầu một cái, triệt để tắt thở.

“Hỗn đản, hỗn đản!!!”

Nhìn đất bừa bộn đầy xác chết, Tuyết Lang Vương tức đến nổi trận lôi đình, trong mắt tràn ngập vô tận oán độc cùng cừu hận.

“Giết tộc nhân của ta, hủy quê hương của ta, hôm nay, ta để cho các ngươi chết!”

Tuyết Lang Vương gào thét một tiếng, thân ảnh đột nhiên biến mất tại chỗ, Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đồng thời kinh hãi, lấy thực lực của bọn họ, vậy mà không có thấy rõ động tác củaTuyết Lang Vương, có thể thấy được thực lực của cái Tuyết Lang Vương này, là kinh khủng bực nào!

Bỗng nhiên, Lâm Hải cảm thấy một cỗ khí lưu từ bên cạnh mình sát qua, thẳng đến phía sau mà đi, mí mắt không khỏi bỗng nhiên nhảy một cái.

“Cẩn thận!”

Lâm Hải không khỏi hét lớn một tiếng, không hề nghi ngờ, khẳng định là Tuyết Lang Vương đã xuất thủ, phía sau mình, chính là Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, Tuyết Lang Vương hiển nhiên là oán hận Tần Lôi đã thi triển đại pháp thuật, hại Tuyết Lang nhất tộc của gã tổn thất nặng nề, ngậm giận dữ chuẩn bị đem Tần Lôi đánh giết!

Sắc mặt của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn hoàn toàn thay đổi, không cần Lâm Hải nhắc nhở, gã đã cảm giác được sát cơ nồng đậm cơ hồ khiến mình ngạt thở này, trái tim nhất thời co quắp một trận!

“Kim Đan!!!”

Trong lòng Tần Lôi, không khỏi dâng lên một chút tuyệt vọng, gã vạn lần không nghĩ tới, thực lực của Tuyết Lang Vương, vậy mà mạnh như thế, đã tu thành Kim Đan, đạt tới thực lực nhân Tiên!

“Trách không được có người nói, võ giả không thành Thánh, đạo giả không thành Tiên, không thể lên trên núi Hàn Nguyệt!”

“Nguyên lai trên đỉnh Hàn Nguyệt này, lại có một vị Yêu Tiên!”

Trong lòng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đắng chát một trận, dâng lên vô tận hối hận, tuy thực lực của gã đã đạt tới Giả Đan trung kỳ, càng có Lâm Hải thực lực không kém gì gã ở một bên tương trợ, nhưng dù vậy, đối đầu với Yêu Tiên Kim Đan kỳ, vẫn là không có chút phần thắng nào.

Phụ thân gã, Chưởng môn Thiên Đãng Sơn, chính là một vị cường giả Kim Đan, chính vì vậy, gã mới biết rõ ràng, Kim Đan cùng Giả Đan tuy chỉ kém một chữ, nhưng thực lực lại là sai biệt cực lớn cỡ nào, giống như rãnh trời, căn bản không thể địch lại!

“Cũng tự trách mình quá tham lam!”

Ai thán một tiếng, ánh mắt của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đột nhiên phát lạnh, hiện lên một tia kiên quyết!

“Kim Đan tuy mạnh, nhưng muốn giết bổn công tử, cũng không dễ dàng như vậy đâu!”

Lúc trước gã thi triển đại pháp thuật, chân khí trong cơ thể cơ hồ đã bị hao hết, ngay cả đứng tại chỗ này cũng lung lay sắp đổ, đối mặt với công kích của Tuyết Lang Vương, coi như gã ở thời kỳ toàn thịnh, đều chưa hẳn đã trốn qua được, càng không muốn nói tới hiện tại đã như nỏ mạnh hết đà.

Nhưng, Tần Lôi là Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, nội tình tông phái thâm hậu, lại tập hợp ngàn vạn sủng ái vào một thân, tự nhiên cũng không phải dễ sống chung.

Mắt thấy công kích của Tuyết Lang Vương đến trước mắt, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đột nhiên vỗ tại bên hông một cái, trong miệng quát lên một tiếng chói tai!

“ Đi!”

Chỉ một thoáng, đột nhiên một tia sáng màu vàng nhạt, từ trên thân Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nở rộ, hình thành một cái lồng phòng hộ dày hơn một tấc, đem thân thể của gã che đậy ở bên trong.

Ầm!

Cơ hồ là trong nháy mắt khi cái lồng phòng hộ đó sáng lên, một tiếng vang thật lớn truyền đến, thủ chưởng của Tuyết Lang Vương, đã hung hăng đánh vào phía trên lồng ánh sáng.

Ông!

Lồng ánh sáng màu vàng nhạt kịch liệt lay động một trận, quang mang nhất thời ảm đạm không ít, cơ hồ bắt đầu trở nên trong suốt, độ dày hơn một tấc, cơ hồ chỉ còn thừa lại khoảng chừng ba phần, ánh sáng tan rã, lại có báo hiệu sẽ bị giải thể!

“Pháp bảohộ thể?”

Tuyết Lang Vương cũng là cả kinh, vạn không thể nghĩ đến trên thân người trẻ tuổi này, lại có kỳ bảo bực này, bất quá chỉ là một lát, ánh mắt của gã lại lộ ra một vòng hung quang.

Pháp bảo tuy mạnh, lại há có thể đỡ nổi công kích của Yêu Tiên gã, lại thêm một lần, tất nhiên sẽ bị đánh tan!

“Kém cỏi!”

Tần Lôi đương nhiên sẽ không đần độn chờ gã công kích, trong miệng quát nhẹ một tiếng, song chưởng giương ra, thuấn phát hai đường Chưởng Tâm Lôi, thẳng đến Tuyết Lang Vương, chuẩn bị đem gã đánh lui, lại mưu dự định!

Trong mắt của Tần Lôi, dù Tuyết Lang Vương có mạnh hơn, nhưng bị Lôi Pháp công kích ở khoảng cách gần như vậy, gã quả quyết cũng không dám đón đỡ, chỉ cần đem Tuyết Lang Vương đánh lui, chính mình liền có thời cơ thở dốc.

Nhưng nào nghĩ đến, Tuyết Lang Vương đối mặt với hai đường tia chớp sắc bén như vậy, vậy mà căn bản không tránh không né, hai tay đột nhiên vồ lấy, vậy mà trực tiếp đem hai đạo lôi điện chộp vào bên trong tay, rồi trực tiếp nhét vào trong miệng, hai ba miếng liền sinh sinh nuốt nuốt xuống.

“Cái gì!” Tần Lôi một mặt kinh hãi, chấn kinh trợn mắt há hốc mồm.

Mà liền tại thời khắc Tần Lôi sững sờ, một chưởng của Tuyết Lang Vương, lần nữa đập vào phía trên lồng ánh sáng màu vàng nhạt, lồng ánh sáng lắc một chút, trong nháy mắt liền bị sụp đổ.

Phốc!

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cuồng bắn ra một ngụm máu tươi, thân thể bay lên, hướng phía sau rơi xuống.

“Chết đi!”

Tuyết Lang Vương phát ra một tiếng rống hung tàn, thân thể theo sát sau đó, hướng phía trái tim Tần Lôi chộp tới!

Thân thểTần Lôi còn ở giữa không trung, lại phun ra một ngụm máu tươi, cuống quít vung ra một tấm phù lục màu vàng kim, trên mặt hiện lên một tia đau lòng.

Ầm!

Một vệt kim quang nổ vang, giữa không trung nhất thời dâng lên một cái lá chắn màu vàng kim, đem Tuyết Lang Vương ngăn lại.

Nhưng mà, tờ phù lục này bất quá cũng chỉ ngăn cản Tuyết Lang Vương trong thời gian một tức, liền bị một quyền oanh phá, lần nữa truy sát mà tới!

Đồng tử của Tần Lôi bỗng nhiên co rụt lại, trên người gã tuy còn có pháp bảo, nhưng giờ phút này đã bị thụ thương rất nặng, đã không còn lực lượng để thôi động, đối với công kích của Tuyết Lang Vương, không còn có phương pháp phá giải.

“Chẳng lẽ, ta sẽ chết tại bên trong này sao?”

Trong lòng Tần Lôi, dâng lên không cam lòng thật sâu.

Gã thuở nhỏ có thiên tư trác tuyệt, ngộ tính cực cao, ba tuổi tu đạo, mười tuổi luyện khí, mười lăm tuổi thành Chân Nhân Đạo Pháp, đơn thương độc mã đồ diệt Ma Môn Tam Tông ở Tây Bắc, uy chấn thiên hạ, hai mươi mốt tuổi Giả Đan sơ thành, Đạo Pháp siêu nhiên, lại có Thiên Đãng Sơn toàn lực vun trồng, ngày gã thành tựu Kim Đan, cơ hồ mười phần chắc chín, tiền đồ một mảnh đường bằng phẳng!

Thế nhưng bây giờ, chỉ vì một tia tham niệm, liền muốn táng thân ở đây, tiền đồ rất tốt bị hủy trong một chốc, khiến gã há có thể cam tâm!

Mắt thấy thủ chưởng của Tuyết Lang Vương, liền muốn đập ở trên người, Tần Lôi mang theo nồng đậm hối hận, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một Đạo Quang mang chói mắt, xuất hiện tại sau lưng Tuyết Lang Vương.

Sau đó, một cái thanh âm nhàn nhạt truyền đến!

“Tuyết Lang Vương, đối thủ của ngươi, là ta!”

Chương 874: Tinh Hỏa Liệu Nguyên

Tuyết Lang Vương cười lạnh một tiếng, căn bản không thể đem một con kiến hôi người tu hành Ngưng Chân kỳ như Lâm Hải đặt ở bên trong mắt, đối với lời nói của Lâm Hải càng là bỏ mặc, nhất tâm muốn đem Tần Lôi Sát chết!

Thế nhưng là, ngay tại lúc bàn tay của gã sắp rơi vào trên thân Tần Lôi, đột nhiên một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, từ phía sau lưng dâng lên, để gã quá sợ hãi!

“Lại là pháp bảo!” Tuyết Lang Vương không cần quay đầu lại cũng biết, khí tức khủng bố như thế, nhất định là do Lâm Hải đã động dùng pháp bảo, hướng gã phát động công kích, hơn nữa pháp bảo này có uy lực cực mạnh, đã có thể uy hiếp tới tính mạng của gã!

“Nhân loại đáng chết, sẽ chỉ dựa vào ngoại vật!” Tuyết Lang Vương không khỏi giận mắng một tiếng, nhưng lại không thể không nghiêm túc đối phó, vội vàng rút thân thể trở về, chỉ thấy một đường ánh sáng trắng chướng mắt, mang theo khí thế như bẻ gãy mọi thứ, chạy tới trước ngực gã.

“ Đáng giận!” Cái đường ánh sáng trắng này, còn chưa lại gần thân, liền cho Tuyết Lang Vương Nhất cỗ cảm giác cực kỳ áp bách, để trong lòng của gã cực kỳ khó chịu.

Bên trong Yêu tộc, kẻ thiện dùng pháp bảo vốn cũng không nhiều, phần lớn đều dựa vào thân thể cường hãn, đối kháng cùng nhân loại, tại bên trong đấu pháp thường xuyên ăn phải thiệt thòi, đối với pháp bảo của người tu đạo, có cừu hận tự nhiên, nhưng lại không thể làm gì.

Nếu là pháp bảo tầm thường, lấy thực lực của Tuyết Lang Vương, căn bản khinh thường chú ý, nhưng món pháp bảo mà Lâm Hải tế ra này, hiển nhiên không phải là vật phàm, để gã không thể coi thường.

Theo tay khẽ vẫy, một thanh trường đao trên mặt đất, liền bay vào trong tay của Tuyết Lang Vương, Tuyết Lang Vương thuận thế vung lên, hướng phía quang mang màu trắng kia chém thẳng xuống!

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm chói tai truyền đến, chân khí hùng hậu của Tuyết Lang Vương, liền quán thâu đến trong trường đao, trường đao nhất thời trở nên như thần binh pháp bảo, không thể phá vỡ, ngăn trở pháp bảo công kích của Lâm Hải!

Cho tới giờ khắc này, nguyên hình của cái quang mang màu trắng kia mới hiển hiện ra, lại là một chiếc ngân toa dài hơn ba tấc, giờ phút này đỉnh nhọn của toa tại trên sống đao của trường đao, quay tròn loạn chuyển, bắn ra vô số tia lửa, lực đạo cường đại, làm cho Tuyết Lang Vương lui liền ba bước, mới đứng vững thân hình, trên mặt lấy làm kinh ngạc!

“Xuyên Vân Toa?!”

Bị Lâm Hải cứu, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn Tần Lôi một mặt tái nhợt, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, trong mắt lóe lên mộtánh mắt quái dị.

“Thu!” Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, Xuyên Vân Toa trong nháy mắt liền biến mất, trên mặt hiện lên một tia ngưng trọng.

Tuy Xuyên Vân Toa không phải là lấy lực công kích làm chủ, nhưng nói làm sao cũng là Bảo khí Thượng phẩm, huống chi do Lâm Hải thi triển ra, so với Thanh Tùng Tử thi triển, uy lực không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, nhưng dù cho như thế, cũng chỉ là đem Tuyết Lang Vương bức lui lại ba bước mà thôi, căn bản là không có cách thương tổn gã mảy may!

“Cường giả Kim Đan, quả nhiên không thể địch lại!”

Lâm Hải mặc dù kinh hãi, nhưng cũng không sợ hãi, trên người hắn có quá nhiều át chủ bài, cho dù là cường giả Kim Đan, Lâm Hải cũng không phải là không có cách đấu thắng, cho dù giết không chết, đem bức lui thì vẫn có niềm tin.

Mà Tuyết Lang Vương tại sau khi Lâm Hải thu Xuyên Vân Toa về, cũng tiện tay đem trường đao ném xuống đất, không có chân khí quán thâu, thân đao nhất thời vỡ thành một mảnh, sớm đã bị Xuyên Vân Toa đánh nát vụn thành phấn!

“Nếu ngươi đã muốn chết trước, bản Vương liền thành toàn cho ngươi!”

Tuyết Lang Vương cũng nhìn ra, Tần Lôi đã là nỏ mạnh hết đà, không đáng để lo, ngược lại là Lâm Hải, thực lực còn được bảo tồn hoàn hảo, nếu không đem Lâm Hải đánh giết trước, căn bản là không có cách báo thùcho tộc nhân!

Một tiếng bạo rống, thân ảnh của Tuyết Lang Vương liền biến mất tại chỗ, từ bỏ truy sát Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn Tần Lôi, thẳng đến phía Lâm Hải mà đánh tới!

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thấy thế, nhất thời thở phào, vội vàng móc ra một viên thuốc, nuốt vào, sau đó vội vã khoanh chân ngồi xuống, nắm chặt thời cơ vận công liệu thương, khôi phục chân khí.

Lâm Hải có kinh nghiệm đối chiến với Huyết Tu La lần trước, tự nhiên biết rõ cường giả Kim Đan, không thể ngạnh kháng, mắt thấy thân thể Tuyết Lang Vương biến mất, vội vã đem hai tay ở trước ngực, liên tục đánh ấn quyết, nhất thời trong bàn tay, dâng lên từng mảnh mây hồng.

“Lên!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, xung quanh nhất thời dấy lên lá chắn liệt hỏa, đem hắn bảo hộ ở trong đó.

Oanh!

Hỏa diễm cao đến mấy trượng, giống như Hỏa Long hiện thế, xông thẳng tới chân trời, uy thế không thể ngăn cản.

Thân ảnh củaTuyết Lang Vương, bị lá chắn liệt hỏa ngăn trở, đột nhiên dừng lại, hai tay đột nhiên vạch ra một cái hình tròn, nhất thời không khíở bốn phía, phảng phất cũng bị rút ra, hình thành một cái tinh thể màu xanh sẫm.

“Phá!”

Tuyết Lang Vương quát lớn một tiếng, tinh thể cuồn cuộn, kỳ hàn lạnh lẽo thấu xương trong thiên địa, liền đụng vào lá chắn liệt hỏa.

Răng rắc!

Lá chắn liệt hỏa của Lâm Hải, mới tiếp xúc cùng màu xanh sẫm tinh thể, hỏa diễm nhảy lên nhất thời trì trệ, vậy mà sinh sinh bị đóng băng, sau đó giống như pha lê, phân mảnh!

“Ta dựa vào!” Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, liền cả hỏa diễm cũng đều có thể đông cứng, công kích củaTuyết Lang Vương này mang theo hàn khí, quả thực khủng bố đến không cách nào hình dung.

Dưới chân vội vàng thi triển Tật Phong Bộ, Lâm Hải chuẩn bị né ra khoảng cách an toàn, nhưng sau đó, lại quá sợ hãi!

“Mẹ nó, không thể động đậy!”

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, cỗ tinh thể màu xanh sẫm này, sau khi đánh tan lá chắn liệt hỏa, vậy mà tiếp tục vọt tới trước, hóa thành vô số băng tinh hàn khí, đem chính mình bao vây lại, trong nháy mắt liền ăn mòn chân khí hộ thể của chính mình, để cho mình mất đi năng lực hành động!

Lâm Hải biết mình chủ quan, cao thủ Kim Đan kỳ, quả nhiên không phải dễ đối phó, một cái hơi không lưu thần, liền đem chính mình đặt vào tình thế bị động cực kỳ không ổn.

“Chết đi!” Tuyết Lang Vương thấy chân khí hàn tính của mình, đã phát huy tác dụng, trên mặt không khỏi lộ ra một tia nhe răng cười, lôi ra một chuỗi tàn ảnh dài màu tuyết trắng, thủ chưởng vươn về phía trước, chạy tới trái tim Lâm Hải chộp tới!

“A Hoa, lên!”

Lâm Hải một bên vội vã vận chuyển chân khí, đem hàn khí trong người bức ra, một bên thông qua ý niệm ra lệnh!

“Nhìn Cẩu gia bạo chim ngươi!”

A Hoa cũng nhìn ra tình cảnh giờ phút này của Lâm Hải không ổn, Lâm Hải vừa phát lời nói, cũng không lo được giả chết, ngao một tiếng nhảy dựng lên, nhe răng trợn mắt thẳng đến Tuyết Lang Vương, tốc độ vậy mà vô cùng kỳ quái!

“Hừ, châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!” Tuyết Lang Vương nhìn cũng chưa từng liếc nhìn A Hoa một chút, nhấc chân liền đá qua một chân.

Ầm!

Một cước này, rắn rắn chắc chắc đá vào trên bụng A Hoa.

“Ai u, mẹ ta nha!” A Hoa oa oa kêu thảm một trận, hai cái chân trước lại thuận thế trèo lên chân của Tuyết Lang Vương, há mồm liền cắn!

“Ngao!!!”

Tuyết Lang Vương gào lên một tiếng thống khổ, đột nhiên vươn một bàn tay hướng phía đầu A Hoa vỗ xuống, kết quả A Hoa so với cá chạch còn trơn trượt hơn, há miệng liền sưu cái thoát ra ngoài hơn mười mấy mét, sau đó ngửa mặt nằm bất động trên mặt đất.

“Ba ba, ta không được, ta muốn chết, hiện tại trừ tiểu mẫu cẩu xinh đẹp, ai cũng cứu không được ta!”

Phốc!

Lâm Hải nhân thừa cơ đem hàn khí xua tan, lúc đầu còn thật lo lắng cho A Hoa, dù sao ăn một chân của Tuyết Lang Vương, đó cũng không phải là đùa giỡn, thật không nghĩ đến con hàng này, vậy mà đến một câu như vậy, cũng thật sự là không có người nào?

Bất quá nhìn A Hoa lúc này còn có lòng dạ thanh thản mà phát tao, Lâm Hải cuối cùng yên lòng, xem ra con hàng này phi thường kháng đánh, căn bản là không có chuyện gì.

“Vậy mà không chết?” Tuyết Lang Vương giờ phút này, lại đột nhiên dừng lại công kích, một mặt chấn kinh nhìn A Hoa.

Tuy một cước kia của gã, cũng không dùng toàn lực, nhưng đây chính là một chân có ẩn chứa lực lượng Kim Đan a, liền xem như cường giả Giả Đan cảnh, cũng đều chưa hẳn sẽ thừa nhận được, nhưng cái sinh vật vô cùng không rõ lại lớn lên giống chó, biểu lộ cực kỳ tiệnởtrước mặt này, làm sao lại không có việc gì đâu?.

Hơn nữa ở tại lúc Tuyết Lang Vương ngây người, con mắt Lâm Hải lại là phát lạnh, đột nhiên xuất thủ.

Chỉ thấy hai tay Lâm Hải cấp tốc giao nhau, liên tiếp đánh ra ấn quyết phức tạp, đồng thời trong miệng nói lẩm bẩm, nhất thời một cỗ sóng nhiệt tựa hồ có thể thiêu hết thảy, tại xung quanh Lâm Hải cấp tốc bốc lên, liền cả hàn khí băng lãnh nhập cốt kia cũng bị đuổi bay ra, ẩn ẩn có cảm giác bị áp chế.

“Có ý tứ!” Tuyết Lang Vương không khỏi kinh ngạc một trận, nghĩ không ra Lâm Hải tại dưới loại tình huống này, vậy mà đột nhiên thi triển đại pháp thuật, hắn bị đổ nước vào não sao?

Tuy người trong Yêu tộc, đối với pháp thuật cũng không mười phần am hiểu, nhưng thường thức cơ bản vẫn là hiểu.

Phàm là đại pháp thuật, đều là có uy lực vô cùng mạnh mẽ, một khi thi triển, có thể miểu sát cường giảcùng cấp bậc, liền xem như cường giảcao hơn một cái cấp bậc, nếu như không thận trọng đối đãi, cũng có nguy hiểm vẫn lạc.

Nhưng đại pháp thuật tuy mạnh, lại có một cái khuyết điểm hết sức rõ ràng, cái kia chính là cần thời gian thi pháp cực kỳ dài, trong lúc đó nếu như bị đánh gãy, thì cũng là phí công nhọc sức.

Bởi vậy bên trên, khi người tu đạo thi triển đại pháp thuật, cơ bản đều là có người yểm hộ, dưới tình huống có thể cam đoan không bị quấy nhiễu, liền dùng một chiêu để diệt địch, tựa như Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn trước đó, thi triển Lôi Thần Chi Nộ, thì cần Lâm Hải đem bốn cái Người Sói kiềm chế lại, thì gã mới có cơ hội thành công.

Thế nhưng bây giờ, Lâm Hải đơn độc đối mặt với Tuyết Lang Vương, tại dưới tình huống không có người yểm hộ, liền chuẩn bị thi triển đại pháp thuật, tại trong mắt Tuyết Lang Vương, muốn thành công, cũng chỉ là chuyện viển vông.

“Muốn chết!” Tuyết Lang Vương cười lạnh một tiếng, trực tiếp liền dốc sức chạy qua chỗ Lâm Hải, chuẩn bị đem đại pháp thuật của Lâm Hải cắt ngang, thuận thế đem hắn diệt sát!

Mắt thấy Tuyết Lang Vương muốn bổ nhào tới, Lâm Hải lại không chút hoang mang, khóe miệng lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm!

“Ừm.” Tuyết Lang Vương chẳng biết tại sao, trái tim bỗng nhiên nhảy một cái, bỗng nhiên sinh ra nồng đậm bất an.

Mà đúng lúc này, động tác của Lâm Hải đột nhiên đình chỉ, trong ánh mắt lóe lênhàn quang, lạnh lùng mở miệng, nói ra từng chữ, như là trọng chùy, đánh vào đáy lòng Tuyết Lang Vương!

“Tinh, Hỏa, Liệu, Nguyên!”

Chương 875: Giết không chết ngươi? Ta thấy chưa hẳn!

Theo tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống, xung quanh thân thể Tuyết Lang Vương, đột nhiên xuất hiện vô số mảnh hỏa tinh nhỏ, kích cỡ tương đương như tàn thuốc, tại phía dưới mặt trời chiếu sáng, nếu không nhìn kỹ, thậm chí đều không thể phát giác.

Thế nhưng khi Tuyết Lang Vương nhìn thấy những đốm lửa ánh sáng nhỏ này, da đầu đột nhiên lại cảm thấy một hồi tê dại, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi nồng đậm.

“Tuyết Lang biến!” Tuyết Lang Vương quái khiếu một tiếng, bắp thịt trên thân vậy mà tăng vọt, xương cốt quanh thân cũng phát sinh biến hình quỷ dị, trong chớp mắt liền trở nên cao tới ba bốn mét, toàn thân mọc ra bộ lông màu trắng tuyết, khuôn mặt càng là biến thành bộ dáng Tuyết Lang, trực tiếp liền hiện nguyên hình.

Ngay tại lúc đó, bộ lông trên toàn thân của Tuyết Lang Vương, vậy mà lóe sáng, giống như vô số ngân châm, tản mát ra kỳ hàn lạnh lẽo phô thiên cái địa, phảng phất đem cả cái núi Hàn Nguyệt này, đều muốn đông thành núi băng.

“Oanh!”

Nhưng mà, ngay tại thời khắc Tuyết Lang Vương vừa hoàn thành biến thân, đột nhiên một tiếng vang thật lớn, những cái đốm lửa ánh sáng nhỏ vây quanh ở xung quanh gã kia, nhất thời nổ tung, biến thành vô số liệt diễm, trong nháy mắt đã đem Tuyết Lang Vương thôn phệ.

“Phá cho ta!” Tuyết Lang Vương tru lên một tiếng, lông tóc toàn thân, vậy mà cùng nhau bay ra, giống như vô số phi châm, lít nha lít nhít, hướng bay tới phía liệt diễm mà ngăn cản.

Phanh phanh phanh phanh...

Vô số âm thanh minh bạo rất nhỏ, liên tiếp vang lên bên tai không dứt, xung quanh Tuyết Lang Vương, nhất thời khuấy động lên vô số hỏa diễm hoa tuyết, đem cả vùng không gian tô điểm đến dị thường chói lọi.

Nhưng mà, hai người Lâm Hải cùng Tuyết Lang Vương, lại không có tâm tình nào mà đi thưởng thức.

Đại pháp thuật mà Lâm Hải vừa mới thi triển, tuy lĩnh ngộ của hắn đối với Khống Hỏa Thuật vô cùng thông thấu, đồng dạng rất quen thuộc giống như bẩm sinh, thời gian phóng thích pháp thuật, so với người tu đạo bình thường, muốn ngắn hơn mấy lần, nhưng lượng chân khí tiêu hao, nhưng cũng bởi vì có thể đem uy lực của đại pháp thuật này phát huy đến cực hạn, mà tăng thêm ra gấp hai ba lần.

Cứ như vậy, chân khí trong cơ thể Lâm Hải, cũng còn lại chưa tới ba phần, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, rốt cục xuất hiện một tia tái nhợt, thân thể cảm thấy một trận phù phiếm.

Mà Tuyết Lang Vương cũng không có tốt hơn chỗ nào, gã căn bản không có nghĩ đến, trong thời gian ngắn như vậy, Lâm Hải vậy mà đã hoàn thành chú ngữ của đại pháp thuật, gã vậy mà còn ngốc nghếch xông lại, chuẩn bị trước đem Lâm Hải cắt ngang.

Cứ như vậy, ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, ngược lại chủ động vọt tới trong đại pháp thuật, công kích trước đó chỉ cần năm thành lực lượng liền có thể chống cự, hiện tại lại không thể không xuất ra mười thành lực lượng, quả thực là lỗ lớn.

Không biết qua bao lâu, đốm lửa ánh sáng nhỏ trong không khí này, mới dần dần biến mất, tuy tuyệt đại bộ phận đã bị lông tóc của Tuyết Lang Vương đánh tan, nhưng vẫn có một phần nhỏ, xông phá cách trở, rơi vào trên thân Tuyết Lang Vương.

Tuy uy lực đơn thể của những đốm lửa ánh sáng nhỏ này cũng không phải là rất lớn, lại thắng ở chỗ sinh ra hỏa diễm nổ tung, tạo thành thương tổn trên diện tích lớn, toàn thân Tuyết Lang Vương lại mất đi lông tóc bảo hộ, nhất thời bị tạc thành một mảnh cháy đen, máu thịt be bét!

Thương thế cũng không phải là mười phần nghiêm trọng, nhưng cái dạng kia của Tuyết Lang Vương, thoạt nhìn lại cực kỳ thê thẩm, nhất thời để gã vừa tức vừa giận!

"Hỗn đản, bản Vương giết ngươi!"

Đưa tại bên trong tay của một con kiến hôi Ngưng Chân kỳ, bị khiến cho thảm như vậy, còn thụ thương, thật sự là để cho Tuyết Lang Vương mất hết thể diện, bạo hống một tiếng, lại lần nữa hướng phía Lâm Hải xông lại.

"Kém cỏi!" Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, ngón tay liên tục gảy, ngọn lửa không ngừng bay ra, thẳng đến Tuyết Lang Vương.

Tuyết Lang Vương liền nhìn cũng không nhìn, bóng tay bay tán loạn, đem ngọn lửa bay tới, không ngừng bắt lấy nhét vào bên trong miệng, hung ác nhai nuốt lấy, bộ dáng đáng sợ nói không nên lời.

Lâm Hải cũng không thèm để ý, hắn đã sớm biết rõ những ngọn lửa này, căn bản không thương tổn được loại đại năng như Tuyết Lang Vương này, mục đích của hắn, chẳng qua cũng là trì hoãn thời gian mà thôi.

Lâm Hải một bên không ngừng phóng thích ra ngọn lửa, một bên thi triển ra Tật Phong Bộ cùng Ẩn Sát thuật, chạy tán loạn khắp nơi tại trên đỉnh núi Hàn Nguyệt, đem cái Tuyết Lang Vương tức đến oa oa quái khiếu.

Tuy thực lực của gã hơn xa Lâm Hải, thậm chí ngay cả tốc độ cũng không chậm hơn so với Lâm Hải, nhưng tốc độ của Lâm Hải thật sự là quá mức quỷ dị, xuất quỷ nhập thần, lơ lửng không cố định, đem Tuyết Lang Vương vung đến xoay quanh, lại ngay cả góc áo của Lâm Hải cũng đụng không đến được.

"Nhân loại đáng chết này, có gan thì đừng chạy, dừng lại chiến một trận cùng bản Vương đi!"

"Chiến em gái ngươi, ca ca cũng đánh không lại ngươi, đần độn mới không chạy!" Lâm Hải một bên chạy tán loạn khắp nơi, một bên dùng lời nói mỉa mai, đem Tuyết Lang Vương tức đến giận sôi lên.

Sách lược giờ phút này của Lâm Hải, là tận lực tranh thủ thời gian cho Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn khôi phục chân khí, đến lúc đó lại tới một cái đại pháp thuật, tuyệt đối đủ choTuyết Lang Vương này ăn một bình.

Tuy Lâm Hải tự tin có rất nhiều thủ đoạn, đều có thể đem cái Tuyết Lang Vương này đánh lui thậm chí là đánh giết, nhưng Lâm Hải tạm thời lại không nghĩ sử dụng chúng.

Mặc kệ là thần thông pháp thuật, hay là Thần khí Tiên khí, một khi sử dụng liền triệt để bại lộ thực lực của mình, mà nếu Tuyết Lang Vương chết hoặc là đào tẩu, trên núi cũng chỉ còn lại có bên mình cùng bên của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, đến lúc đó là địch hay bạn, cũng càng chưa biết!

Dưới loại tình huống này, che giấu thực lực của mình, làm kế sách ứng biến, là dự tính tốt nhất!

Tuy Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn giờ phút này, nhìn như hao tổn rất nhiều chân khí, giống như có lẽ đã mất đi năng lực tác chiến, nhưng Lâm Hải mới không tin, Tần Lôi có gan lên trên núi Hàn Nguyệt, sẽ lại chỉ có ngần ấy bản sự.

Không đến cuối cùng, ai cũng không nguyện ý để lộ át chủ bài của chính mình trước hết nhất, đây là nhân chi thường tình, Lâm Hải cũng không ngoại lệ!

Tuyết Lang Vương đuổi theo Lâm Hải chạy khắp nơi, lại không có biện pháp nào bắt Lâm Hải này, quả thực đều sắp tức giận đến nổ.

Mắt thấy lăng không vung ra hai quyền, lại bị Lâm Hải trốn né qua một bên, Tuyết Lang Vương tru lên một tiếng, thân hình lại đột nhiên quay lại, vứt bỏ Lâm Hải, thẳng đến chỗ Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đang điều tức mà đi.

“ Đậu phộng, không tốt!” Lâm Hải không nghĩ tới, cái Tuyết Lang Vương này lập tức biến thông minh, cái này căn bản là vây Nguỵ cứu Triệu, công đến chỗ chính mình tất phải cứu, so đuổi theo mình chạy khắp nơi, quả thực cao minh hơn nhiều!

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn tuy đang nhắm mắt điều tức, nhưng đối với tình huống trên trận, lại như lòng bàn tay.

Chợt nghe kình phong gào thét, gã không khỏi đột nhiên mở to mắt, đã thấy Tuyết Lang Vương đã bổ nhào lại gần.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn kinh hãi, giờ phút này chân khí của gã, mới chỉ hồi phục hơn ba phần mười, đối mặt với loại cao thủ Kim Đan như Tuyết Lang Vương này, coi như muốn chạy trốn, cũng không làm được!

“ Đáng giận!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thầm mắng một tiếng, ở thời khắc nguy cấp, nhanh chóng sờ tay vào ngực, đem một cái phù lục ném ra, trong lòng thịt đau một trận!

“Oanh!”

Phù lục ở trên không trung liền bị thiêu đốt, theo sau đó trên bầu trời nhất thời đùng đoàng vang lên một tiếng sét, một đạo thiểm điện lớn chừng cánh tay trẻ con, vậy mà từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng đến đỉnh đầu của Tuyết Lang Vương.

“Ta dựa vào, đây là Dẫn Lôi Phù!” Lâm Hải bị kinh ngạc, hắn đã từng dùng qua cái đồ chơi này, nên không thể quen thuộc hơn được, chỉ là không nghĩ tới, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, thậm chí ngay cả bảo bối ngưu bức như vậy cũng có!

Nội tình của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, quả nhiên không phải đắp!

Trong lòng Tuyết Lang Vương là kịch chấn, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức tử vong tới gần, để gã phát lạnh khắp cả người, muốn nhanh chóng kéo dài khoảng cách!

"Không tốt!" Dù gã chính là Yêu Tiên Kim Đan, đối mặt với cái Thần Lôi thanh thế cực lớn này, cũng sinh ra lòng sợ hãi.

Đột nhiên, Tuyết Lang Vương vươn hai tay, hướng phía bốn phía nhanh chóng vung vẩy một trận, nhất thời trăm thanh trường đao trên mặt đất, tất cả đều lăng không bay lên, treo ở giữa không trung.

" Đi!" Tuyết Lang Vương gào to một tiếng, trên trăm thanh trường đao, nhất thời như là mưa kiếm, thẳng đến Thần Lôi đang từ trên bầu trời hạ xuống mà đi.

Tuyết Lang Vương không có pháp bảo, giờ phút này cũng chỉ có thể dựa vào những thanh sắt thường này.

Cạch!

Một tiếng vang thật lớn, cái này trên trăm thanh trường đao, nhất thời toàn bộ đều bị hóa thành vụn sắt, Mạn Thiên Phi Vũ, lại ngay cả một hơi thời gian của Thần Lôi, đều không thể ngăn cản, thật sự bổ vào trên thân Tuyết Lang Vương.

Phốc!

Tuyết Lang Vương phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo một trận, mặt không có chút máu, lung lay sắp đổ.

"Không thể đánh chết!" Con mắt của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, đột nhiên trợn to, một mặt thật không thể tin.

Cái Dẫn Lôi Phù này, chính là Chí bảo của Thiên Đãng Sơn gã, uy lực vô cùng, tương truyền chính là truyền ra từ Địa Tiên giới, liền xem như cao thủ Kim Đan, chịu phải một kích này, cũng tuyệt khó sống sót.

Thế nhưng cái Tuyết Lang Vương này, vì cái gì rắn rắn chắc chắc chịu một tia chớp, tuy nhìn như bị thương rất nặng, lại còn sống sót.

“Thật là khiến người ta giật mình, lại là Dẫn Lôi Phù của Địa Tiên giới, bất quá đáng tiếc, thân thể của Yêu tộc ta, so với nhân loại các ngươi cường hãn nhiều, cái Dẫn Lôi Phù này, cũng không giết chết được bản Vương!”

Tuyết Lang Vương tuy bị thụ thương cực kỳ nặng, thậm chí ngay cả đứng cũng không vững, bất quá trên mặt gã, lại lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Giờ phút này, gã đã đứng ở trước mặt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, dù Tần Lôi lại có bất kỳ thủ đoạn lợi hại nào, cũng không có cơ hội thi triển.

“Nếu ngươi đã giết không chết bản Vương, cái kia chỉ có ngươi chết!” Tuyết Lang Vương hừ lạnh một tiếng, cánh tay vươn ra, hướng phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn vồ xuống.

Nhưng mà, ngay vào lúc này, đột nhiên một thanh âm nhàn nhạt, liền vang lên tại sau lưng Tuyết Lang Vương.

“Giết không chết ngươi? Ta nhìn chưa hẳn!”

Tuyết Lang Vương kinh hãi giật mình, sau đó thân thể đột nhiên cứng đờ, kinh hãi cúi đầu, đã thấy chỗ trước ngực, xuất hiện một thanh Tam Lăng Quân Thứ màu xám trắng, máu tươi văng tung tóe, giống như là giếng phun!

Chương 876: Tiễn ngươi lên đường

“Cái này, làm sao có thể?” Tuyết Lang Vương cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, một mặt kinh hãi cùng khó có thể tin.

Yêu tộc bọn họ từ trước đến nay lấy thân thể cường hãn xưng hùng, một số pháp khí có lực công kích mạnh mẽ, có lẽ có thể làm bị thương bọn họ, nhưng căn bản không có khả năng đem thân thể cũng xuyên qua.

Trừ phi thanh Tam Lăng Quân Thứ bên trong tay Lâm Hải này là... Bảo khí!

Bên trong mắt Tuyết Lang Vương, đột nhiên bắn ra vô cùng tham lam, trên thân đột nhiên tản mát ra khí thếvô cùng cuồng mãnh.

Khẽ vươn tay, vậy mà trực tiếp đem Long Nha nhô ra phía trước, cứ thế mà bắt lấy, hướng phía trước dùng lực kéo một cái, đồng thời một cỗ khí lãng cường đại cùng cực lạnh, đột nhiên hướng phía Lâm Hải ở phía sau lưng cuồng đánh tới.

Lâm Hải kinh hãi, nghĩ không ra Tuyết Lang Vương thụ trọng thương cỡ này, chẳng những không chết, ngược lại còn có thể khởi xướng phản kích cường đại như thế, thậm chí muốn dùng cách xuyên thủng thân thể của mình, cướp đoạt Long Nha, đối với chính bản thân gã cũng đều có thể hung tàn như vậy!

Nếu như Lâm Hải không buông tay, thế tất sẽ làm bị thương tại cái phía dưới cỗ khí lãng cường đại này, thậm chí cũng có thể đem mệnh vứt bỏ, chỉ là nếu buông tay, Long Nha liền phải rơi vào bên trong tay Tuyết Lang Vương, Lâm Hải há có thể cam tâm.

Nhưng mà, thời gian cấp bách, Lâm Hải căn bản không có thời gian do dự, cắn răng một cái, trong mắt liền lóe lên một tia tàn nhẫn.

“Muốn Long Nha của ca ca, vậy cho ngươi thêm một thanh thì lại có làm sao!”

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, một thanh Long Nha khác, giơ lên cao cao, hướng phía cổ Tuyết Lang Vương, hung ác đâm xuống.

Tuyết Lang Vương quá sợ hãi, nghĩ không ra Lâm Hải đã vậy còn quá hung ác, đối với công kích của gã không trốn không né, ngược lại còn công kích lần nữa, muốn đẩy gã vào chỗ chết, hoàn toàn là đấu pháp lưỡng bại câu thương!

“Tên nhân loại này, quả thực là thằng điên!”

Tuyết Lang Vương bị Lâm Hải đâm xuyên qua một cái, nguyên bản đã bị thương rất nặng, lần nữa đối mặt với công kích sắc bén gần trong gang tấc của Lâm Hải, muốn tránh né, thì đã lực bất tòng tâm.

Vạn bất đắc dĩ, thân thể của Tuyết Lang Vương liền cố gắng nghiêng qua một bên, tránh thoát chỗ yếu hại nơi cổ, một nhát này của Lâm Hải, liền theo chỗ vai, hung hăng đâm vào.

Oanh!

Cùng lúc đó, khí lãng điên cuồng như là sóng biển, nhất thời đụng vào ngực Lâm Hải, Lâm Hải cuồng bắn ra một ngụm máu tươi, sau đó thân ảnh vậy mà quỷ dị biến mất.

“Ngao!!!” Cho tới giờ khắc này, một tiếng rống thống khổ điên cuồng của Tuyết Lang Vương, mới truyền tới, vang vọng khắp ngọn núi này, đem Tiểu Anh cùng lão Đổng cũng chấn động đến, một mặt trắng bệch bịt lấy lỗ tai.

“Lâm Hải chết? Liền cả cặn bã cũng đều không có còn lại?” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn một mặt mộng bức, hết thảy phát sinh đều thật sự quá nhanh, nhanh đến mức đầu gã cũng có chút không phản ứng kịp.

Bất quá có một chút gã thấy rõ ràng, Tuyết Lang Vương giờ phút này, trước ngực cùng bả vai, đều đang cắm lấy một thanh dao nhọn, vết thương quỷ dị không ngừng phun máu, dù là thân thểYêu Tiên của Tuyết Lang Vương, cũng đã lung lay sắp đổ, sinh mệnh đã đến hơi thở cuối cùng!

Tuyết Lang Vương khẽ vươn tay, đem hai thanh Long Nha từ trong thân thể rút ra, hai mắt tỏa ánh sáng tham lam, lóe dị sắc.

Đem hai thanh Long Nha này giữ tại bên trong tay, nhất thời một cỗ sát ý vô cùng liền khuấy động, phảng phất như có sinh mệnh, tràn ngập linh tính, để trong lòng Tuyết Lang Vương đại hỉ.

“Ha ha, quả nhiên là chí bảo!” Tuyết Lang Vương yêu thích không buông tay, có hai thanh Long Nha này nơi tay, gã tin tưởng vững chắc thực lực của mình, chí ít liền có thể nâng lên hơn ba phần.

“Ách...” Nhưng mà, cao hứng kình còn chưa qua, thân thể Tuyết Lang Vương bỗng nhiên như nhũn ra một trận, tựa hồ khí lực toàn thân đang nhanh chóng xói mòn, trong lòng dưới sự kinh hãi, mới kinh hãi phát hiện, vết thương trước ngực mình cùng bả vai, đang điên cuồng chảy máu, đã nhuộm đỏ toàn thân.

“ Đây là có chuyện gì?” Tuyết Lang Vương nhất thời thất sắc, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Yêu tộc bọn họ, thân thể cường hãn, từ trước đến nay đều có phương pháp cầm máu độc đáo của chính mình, thế nhưng bây giờ, máu trên vết thương của gã, vậy mà không ngừng cuồng phun, căn bản là không có cách ngừng, dù gã thân là Yêu Tiên, cũng không chịu nổi.

Tại tiếp tục như vậy, không cần người khác xuất thủ, chính gã cũng sẽ bởi vì mất máu quá nhiều, liền treo tại chỗ!

“ Đáng chết!”

Tuyết Lang Vương thầm mắng một tiếng, cũng không lo được đi giết những người khác, quay đầu liền hướng phía Hàn Nguyệt

Trì chạy tới.

Bên trên bờ cạnh Hàn Nguyệt Trì, mọc đầy thảo dược, trong đó liền có cầm máu, tuy không biết sẽ có hiệu quả hay không, nhưng ít ra so với chờ chết như bây giờ vẫn còn tốt hơn.

Mà Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Tuyết Lang Vương, hai mắt không khỏi liền tỏa sáng.

Hiện tại, thế nhưng là thời cơ tốt nhất để giết chết Tuyết Lang Vương, hơn nữa còn là dùng sinh mệnh của Lâm Hải để đổi lấy, một khi bỏ lỡ, tuyệt sẽ không có lần thứ hai!

Bây giờ, Lâm Hải đã chết, liền thi thể đều không có còn lại, uy hiếp tiềm ẩn của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đã không còn tồn tại, địch nhân duy nhất còn lại, cũng chỉ là Tuyết Lang Vương.

Bởi vậy, át chủ bài còn lại, vào lúc này, đều không cần giữ lại nữa.

Nhìn bóng lưng lảo đảo của Tuyết Lang Vương, khóe miệng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh.

“Hôm nay, bổn công tử sẽ tại trên đỉnh Hàn Nguyệt, Trảm Yêu Tiên Tuyết Lang Vương, từ đó uy danh khắp thiên hạ!”

“Xem pháp bảo!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn quát nhẹ một tiếng, đột nhiên một đạo ánh hồng, thẳng đến sau lưng Tuyết Lang Vương mà đi.

Tuyết Lang Vương đang liều mạng chạy vọt về phía trước chạy, bỗng nhiên cảm thấy từ sau lưng, có một đường khí tức cực kỳ nguy hiểm, hướng phía chính mình phi tốc tới gần, trong lòng không khỏi hoảng hốt!

“Nhân loại đáng chết, lại là pháp bảo!” Loại khí tức nguy hiểm này, Tuyết Lang Vương không thể quen thuộc hơn được, tuyệt đối là pháp bảo của người tu đạonhân loại, khí tức đặc hữu này, để gã vừa hận vừa sợ!

Đối đãi với pháp bảo, dù Tuyết Lang Vương chính là cao thủ Kim Đan, là Yêu Tiên cao quý, cũng không có cái biện pháp ứng đối tốt gì, nếu là thời kỳ toàn thịnh, có thể bằng vào thân thể cường hãn, ngạnh kháng với công kích của pháp bảo, thế nhưng bây giờ, gã sớm đã là nỏ mạnh hết đà, máu trong cơ thể cơ hồ đã chảy khô, chỗ nào còn có thể gánh vác được công kích của pháp bảo!

Mắt thấy pháp bảo của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, liền muốn công kích đến trên thân của Tuyết Lang Vương, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên một mũi tên nước, đột nhiên từ trong Hàn Nguyệt Trì bay lên, vút một tiếng, cùng ánh sáng hồng phía sau lưng Tuyết Lang Vương đụng vào nhau, nhất thời bọt nước văng khắp nơi, mà cái ánh sáng hồng kia cũng tán loạn trong nháy mắt, lộ ra một cái pháp bảo có hình dáng kỳ lạ phong cách cổ xưa.

Phốc!

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn phun ra ngoài một ngụm máu tươi, pháp bảo lung lay sắp đổ bay trở về, Tần Lôi vẫy tay một cái, đem pháp bảo thu lại, trên mặt lộ ra kinh hãi thật sâu.

Mũi tên nước trước đó kia quá mạnh! Vậy mà đem pháp bảo của gã trực tiếp đánh tan, còn để gã thụ thương, cái Tuyết Lang Vương này, so với tưởng tượng của gã còn cường đại hơn nhiều!

Mà tại lúc Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn kinh hãi đồng thời, Tuyết Lang Vương cũng là một mặt mộng bức.

Mũi tên nước đó, căn bản cũng không phải là do gã phát ra, mà chính là đột nhiên từ trong Hàn Nguyệt Trì bắn ra.

“Chẳng lẽ trong cái Hàn Nguyệt Trì này, còn có một người hoàn toàn khác?”

Tuyết Lang Vương không hiểu ra sao, bất quá giờ phút này gã cũng không lo được suy nghĩ nhiều, hiện tại việc duy nhất cần làm, là đem thuốc cầm máu cách đó không xa này, nhanh chóng hái, rồi bôi lên chỗvết thương.

Vết thương mà Lâm Hải tạo racho gã, thật sự là thật đáng sợ, máu như không cần tiền mà chảy ra khắp người, điên cuồng phun ra bên ngoài, trước mắt Tuyết Lang Vương Nhãn giờ phút này như đã biến thành màu đen, đến đứng đều muốn đứng không vững.

“Ha ha, cầm tới!”

Dùng hết sức lực, Tuyết Lang Vương vọt tới trước bước nhanh mấy bước, một tay lấy thuốc cầm máu, nắm trong tay, một mặt mừng rỡ như điên!

Nhưng mà, đúng lúc này, bỗng nhiên một đường thanh âm nhàn nhạt, vang lên tại phía sau gã.

“Cầm tới lại như thế nào, còn không phải khó thoát khỏi cái chết!”

Nụ cười của Tuyết Lang Vương đột nhiên cứng đờ, một mặt kinh hãi quay đầu, đã thấy một bóng người, đang đứng tại phía sau gã, mặt mũi tràn đầy ý cười đùa giỡn!

“Ngươi vậy mà không chết!” đồng tử của Tuyết Lang Vương bỗng nhiên co rụt lại, sau đó chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng bỏng đau xót, hai thanh Long Nha, cứ thế mà bị Lâm Hải đoạt lại!

“Pháp bảo như thế, ngươi cũng xứng có được sao?” Lâm Hải cười lạnh, sau đó đá ra một chân!

“Tiễn ngươi lên đường!”

Ầm!

Tuyết Lang Vương sớm đã không có một chút sức lực, bị Lâm Hải đạp tới một chân, thân thể bay thẳng lên, rơi xuống dưới núi, chỉ để lại một tiếng rú thảm, chậm rãi biến mất ở giữa sơn cốc!

Giải quyết Tuyết Lang Vương xong, Lâm Hải đột nhiên quay đầu, cùng ánh mắt của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, gặp nhau giữa không trung, nhất thời khuấy động lên một trận tia lửa, bầu không khí đột nhiên trở nên vô cùng quỷ dị!

Chương 877: Không có ý tứ, cái Thần Thảo này ta muốn!

Hai người nhìn chăm chú lẫn nhau chừng một phút đồng hồ thời gian, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn mới lã chã cười một tiếng.

“Lâm huynh, thật sự là hù chết ta, vừa mới rồi ta còn tưởng rằng ngươi đã chết đây?”

Lâm Hải nghe được, cười nhạt một tiếng, nghiền ngẫm liếc nhìn Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn một chút.

“Ta người này, mệnh luôn luôn cứng, phàm là người muốn giết ta, cuối cùng ngược lại tất cả đều đưa tính mạng của mình vào.”

Lâm Hải nói, bất đắc dĩ buông tay, nhún nhún vai.

“Tuyết Lang Vương, cũng là ví dụ tốt nhất đi!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nghe xong lời nói của Lâm Hải, trên mặt tuy vẫn treo một nụ cườinhư cũ, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia lo lắng không dễ dàng phát giác.

Ý tứ bên trong lời nói của Lâm Hải, không thể minh bạch hơn được nữa, là đang cảnh cáo gã, tốt nhất đừng có giở trò linh tinh.

Tuy hai người trước đó đã liên thủ cùng một chỗ, đem Tuyết

Lang nhất tộc tiêu diệt, nhưng tâm lý hai người đều hiểu, đây chẳng qua là phương tiện, cũng có chút bất đắc dĩ.

Hiện tại, Tuyết Lang nhất tộc đã bị thanh trừ, lập trường của hai người, lập tức khôi phục lại tình huống trước khi lên núi, mặc cho ai cũng sẽ không bởi vì tình thế bức bách mà hợp tác một trận, sau đó sẽ buông lỏng cảnh giác đối với đối phương.

“Ha ha, Lâm huynh nói có lý, Tuyết Lang nhất tộc lại dám ngăn trở ngươi và ta, liền nhất định sẽ diệt vong, bởi vì địch nhân của Tần Lôi ta, cũng không có một cái nào là sống lâu được.”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, bên trong lời nói của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn có giấu châm, nhưng mình sao lại sợ gã.

Bất quá, mục đích mà Lâm Hải tới đây, là vì Thất Diệp Thảo, giờ phút này chính mình đã hao tổn hơn phân nửa chân khí, trước đó lại chịu một đòn của Tuyết Lang Vương, tuy thời khắc mấu chốt hắn đã trốn vào Thánh Cảnh, nhưng vẫn chịu nội thương không nhẹ.

Mà giữa hắn cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, cũng chỉ là xung đột trong lời nói, cũng không có cừu hận thực chất gì, Lâm Hải cũng không muốn phát sinh ma sát lần nữa cùng với gã, thứ nhất là do không cần thiết chút nào, mặt khác nếu lúc này động thủ, đối với thương thế của mình, ảnh hưởng sẽ có, căn bản là tính không ra.

Đương nhiên, nếu như Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn không biết tốt xấu, chủ động khiêu khích, cái kia chính là một chuyện khác, Lâm Hải không ngại, cho gã cái giáo huấn chung thân khó quên.

Cũng may, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cũng không phải là người lỗ mãng, nhận biết thực lực của Lâm Hải không kém chính mình, mà một thân chân khí của gã, cũng còn thừa không nhiều, loại tình huống này, nếu như không cần thiết xung đột lợi ích, gã cũng không muốn sinh thêm sự cố, đắc tội với loại đối thủ khó dây dưa như Lâm Hải này.

Lão Đổng ở bên cạnh, nhìn Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, tiếu lý tàng đao mà nhìn chăm chú vào đối phương, vội vàng chạy chậm đến giữa hai người, một mặt mang ý cười hướng phía hai người liên tục ôm quyền.

“Hai vị thiếu hiệp, thật sự là anh hùng tài tuấn a, thậm chí ngay cả Yêu Tiên Tuyết Lang Vương cũng chết tại bên trong tay hai vị, sau ngày hôm nay, anh danh của hai vị, nhất định sẽ truyền khắp thiên hạ, trở thành nhân vật lĩnh quân trẻtuổi nhất một đời a!”

“Lão hủ tại chỗ này, xin chúc mừng hai vị á!”

Lão Đổng hoà giải như thế, Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, vốn cũng không muốn tiếp tục tranh chấp, đồng thời cười nhạt một tiếng, thuận theo sườn núi mà xuống.

“Tần Thiếu chủ, tại hạ đi lên núi Hàn Nguyệt, là vì một gốc thảo dược mà đến, bây giờ địch nhân đã trừ, Lâm mỗ xin đi tìm thảo dược!” Lâm Hải liền hướng phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn ôm quyền, khách khí nói nói.

“Ha ha, thật sự là trùng hợp, Tần mỗ cũng là vì thảo dược mà đến, liền cùng nhau đi tới với Lâm huynh đi!”

Hai người nói, gần như đồng thời, liền hướng phía Hàn Nguyệt Trì mà đi.

Lão Đổng cùng Tiểu Anh thấy thế, cũng vội vàng đuổi theo, bốn người rất nhanh liền đến bên cạnh ao.

“Nhiều thảo dược như vậy!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thấy thế, liền kinh hômột tiếng, mặt nhất thời liền lộ vẻ vui mừng.

“Ha ha, Lâm huynh, Tần mỗ liền không khách khí, thảo dược bên trong này ta sẽ thu hết!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cười lớn một tiếng, cánh tay quét qua, đem thảo dược trước mặt rút lên toàn bộ, thu lại.

Tuy những thảo dược này cũng không phải là mục đích để gã đến đây lần này, nhưng loại thảo dược sinh trưởng tại địa phương cực hàn như Hàn Nguyệt Trì này, làm thế nào có thể là vật tầm thường, nào có đạo lýkhông quét sạch sành sanh.

Lâm Hải thấy vậy, thì là cười nhạt một tiếng, cũng không ngăn trở, chỉ cần thứ gã lấy đi không phải là Thất Diệp Thảo mà mình cần, liền mặc cho tùy gã đi.

Những thảo dược này tuy tốt, có lẽ tại toàn bộ giới Tu Hành thì cũng tính là thiên tài địa bảo, nhưng cũng không vào bên trong pháp nhãn của Lâm Hải.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thấy Lâm Hải một mặt không quan trọng, cũng không có ý tứ tranh đoạt cùng gã, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

“Lão Đổng, ngươi cũng phải cẩn thận tìm kiếm, tuyệt đối đừng nhìn nhầm!”

Dặn dò lão Đổng một câu xong, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn lại hướng phía Lâm Hải thân mật cười một tiếng.

“Lâm huynh, nếu như bên trong thảo dược mà ta lấy đi, có thứ mà ngươi cần, ngươi cứ mở miệng, tuyệt đối không nên khách khícùng tại hạ!”

“ Đa tạ!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hai người cũng không thù không oán gì, nếu như có thể hoà giải tự nhiên sẽ càng tốt hơn.

Diện tích của Hàn Nguyệt Trì không nhỏ, bốn người dọc theo bên cạnh ao, cẩn thận tìm kiếm, đi cực kỳ chậm chạp.

Hàn khí tại bên trong chỗ này, so với trước đó lại nồng đậm hơn mấy lần, Lâm Hải không thể không đem một nửa chân khí, tất cả đều cầm đến để chống đỡ với hàn khí nhập thể, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cũng giống như thế, cộng thêm chân khí của gã vốn là còn thừa không nhiều, khuôn mặt trắng bệch, thân thể tựa hồ cũng kiệt sức không ít.

Trái lại Lão Đổng cùng Tiểu Anh, hai người vậy mà như người không có việc gì, thật giống như cái hàn khí thấu xương này, không có chút ảnh hưởng nào đến hai người bọn họ vậy.

Chỉ là, sắc mặt củaTiểu Anh, tựa hồ trở nên có chút dị thường, một bộ dáng tâm sự nặng nề, để Lâm Hải cảm thấy một trận kinh ngạc.

“Tiểu Anh, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải không khỏi dừng bước lại, quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, chẳng qua là cảm thấy chính mình có chút kỳ quái, hơn nữa trong lòng không khỏi đau quá, thật giống như... Nhớ tới cái chuyện cũ cực kỳ thương tâm gì vậy, nhưng ta lại nhớ không nổi nội dung cụ thể.”

“A?” Lâm Hải không khỏi giật mình.

Nhất Phàm Đại Sư bên trong Thần Miếu cũng đã có nói, Tiểu Anh có một đoạn nghiệt nợ, cần giải quyết tại trên núi Hàn Nguyệt, chẳng lẽ có quan hệ cùng chuyện này?

“A!!!” Đúng lúc này, Tiểu Anh đột nhiên túm lấy tóc, lôi kéo một trận, trên mặt lộ ra cực kỳ bực bội.

“Tiểu Anh, ngươi làm sao vậy?” Lâm Hải thấy thế, vội vã kéo cánh tay của Tiểu Anh, lo lắng nói.

“Bên trong tim ta đau quá, thế nhưng là ta cũng không nhớ ra được, tại bên trong này đến tột cùng đã phát sinh qua cái gì!”

“Bằng hữu của ngươi không có việc gì đi?” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cũng dừng bước lại, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ta cũng không biết.” Lâm Hải chau mày, lắc đầu.

Sau đó, Lâm Hải đỡ lấy cánh tay của Tiểu Anh, ôn nhu nói nói.

“Tiểu Anh, nghĩ không ra cũng không cần nghĩ nữa, ngươi trước ngồi tại chỗ này, nghỉ ngơi một chút, ta rất nhanh liền sẽ trở về!”

“Ừm!” Tiểu Anh bất đắc dĩ, ngồi dưới đất, ôm đầu, lâm vào trong thống khổ.

“Ai!” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, hắn giờ phút này một điểm bận bịu cũng không giúp được, chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

“Chúng ta tiếp tục đi tới đi!” Thu xếp tốt cho Tiểu Anh, ba người Lâm Hải cùng Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, lão Đổng, tiếp tục chậm chạp tiến lên.

“Ha ha, hôm nay thật đúng là thu hoạch tương đối khá a!” Lại đem một nắm lớn thảo dược bỏ vào trong túi, trên mặt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, cao hứng nói không nên lời.

“Lâm huynh, chuyện hôm nay qua đi, nếu như có rảnh rỗi, xin mời đến Thiên Đãng Sơn một lần, Tần mỗ nguyện kết giao với người bạn như ngươi này!”

Tần Lôi đã là lần thứ hai nói muốn kết giao bằng hữu cùng Lâm Hải, thứ nhất là do Lâm Hải không có tham niệm, nhân phẩm không tệ, một cái khác là do Lâm Hải tuổi còn trẻ, vậy mà đã có thực lực không thua gã, là cái có tiềm lực cực mạnh, chỉ cần không nửa đường chết yểu, tiền đồ tương lai sẽ sâu không lường được, khả năng bước vào Kim Đan sẽ cực lớn, loại đệ tử gia tộc như Tần Lôi này, đã sớm có thói quen làm việc xuất phát từ lợi ích thực tế, cũng coi là sớm đầu tưcảm tình đi.

“Nếu có thì giờ rãnh, Lâm mỗ nhất định sẽ đến nhà bái phỏng!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn khách khí như vậy, Lâm Hải cũng không tiện cự tuyệt, đành phải khách khí đáp lại.

Lâm Hải vừa mới dứt lời, lão Đổng ở bên cạnh bỗng nhiên chỉ về đằng trước cách đó không xa, kinh hô một tiếng!

“Thiếu chủ, thần thảo tại bên trong này!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đột nhiên giật mình, sau đó một mặt mừng rỡ hướng phía lão Đổng chỉ mà nhìn lại.

“Ha ha, rốt cuộc tìm được, quá được rồi!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cười lớn, nhanh chóng phóng qua một cái, duỗi tay hướng phía thần thảo chộp tới.

Thế nhưng là, ngay tại thời điểm khoảng cách giữa tay gã cách thần thảo còn không đến một tấc, bên cạnh đột nhiên duỗi ra một cái cánh tay khác, bắt lấy cổ tay của gã, sau đó một thanh âm nhàn nhạt truyền đến.

“Không có ý tứ, cái thần thảo này ta muốn!”

Chương 878: Tranh đoạt

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đột nhiên giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Lâm Hải không biết từ lúc nào, đã cản ở trước mặt mình, chính là một mặt mỉm cười đang nhìn sang chính mình.

“Lâm huynh, ngươi đây là có ý gì?”

Cánh tay của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn hất lên, đem cánh tay

Lâm Hải hất ra, trên mặt hờn giận nói.

Lâm Hải cũng không tức giận, nhìn Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cười nhạt một tiếng, chậm rãi mở miệng.

“Không có ý tứ, Lâm mỗ đến núi Hàn Nguyệt, thảo dược muốn tìm, chính là cái gốc Thất Diệp Thảo trước mắt này!” Lâm Hải nói, cúi người liền hướng phía Thất Diệp Thảo chộp tới.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn biến sắc, nghĩ không ra sự tình vậy mà lại trùng hợp như vậy, thảo dược mà Lâm Hải muốn tìm, vậy mà với loại mà gã cần, lại là cùng một loại.

“Chờ một chút!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn quát nhẹ một tiếng, đưa tay ra một cái Chưởng Tâm Lôi, đem Lâm Hải bức lui, ngăn tại trước mặt Thất Diệp Thảo.

“Lâm huynh, khả năng muốn để ngươi thất vọng, thật sự là rất không khéo, thứ mà tại hạ đến tìm kiếm, cũng là vì bụi dược thảo này!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nháy cũng không nháy mắt một cái nào mà nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, ngoài cười nhưng trong không cười nói nói.

“A?” sắc mặt Lâm Hải không khỏi trầm xuống, “Trước đó ngươi hái đi nhiều thảo dược như vậy, Lâm mỗ cũng chưa bao giờ nói qua cái gì, làm sao bây giờ ta mới chuẩn bị hái một gốc, ngươi lại muốn ngang ngược ngăn cản?”

“Huống chi, ngươi mới vừa nói qua, nếu bên trong những thảo dược này có thứ ta cần, để cho ta cứ mở miệng, không cần khách khí với ngươi, làm sao dư âm lời nói của ngươi vẫn còn đây, mà ngươi liền đã bắt đầu chống chế rồi sao?.”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nghe vậy, liền cười khổ một tiếng.

“Lâm huynh, tại hạ thực sự không phải muốn tranh đoạt cùng ngươi, thật sự là do cái thần thảo này, đối với ta có chỗ đại dụng, mục đích mà ta tới đây, cũng là vì cái thần thảo này, thực sự không thể nhường cho!”

Lâm Hải thấy Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nói kiên quyết như vậy, sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt hắn cũng lạnh xuống.

“Cái thần thảo này đối với ngươi trọng yếu, đối với ta cũng trọng yếu vậy!”

“Vậy ý tứ của Lâm huynh, là phải tranh chấp cùng tại hạ sao?” Hai mắt của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nhíu lại, nụ cười trên mặt cũng dần dần biến mất.

“Tranh đoạt với ngươi, tuy không phải là mong muốn của ta, nhưng Thất Diệp Thảo, là Lâm mỗ tình thế bắt buộc!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nghe vậy, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, trong mắt lóe lên một vẻ lo lắng!

“Nếu như thế, vậy liền đều đến bằng bản sự đi!”

Nói xong, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn đột nhiên hướng phía Lâm Hải, đánh xuống một cái Chưởng Tâm Lôi, đồng thời một cái tay khác nhanh chóng hướng phía Thất Diệp Thảo chộp tới.

Lâm Hải thấy thế, vội vàng đưa tay bắn ra một ngọn lửa, cùng Chưởng Tâm Lôi đụng vào nhau, phanh một tiếng liền triệt tiêu lẫn nhau, đồng thời thi triển Tật Phong Bộ, nhanh chóng đến gần Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, duỗi ra cánh tay hướng phía gã chộp tới.

“ Đi!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn không chút hoang mang, đột nhiên hướng phía Lâm Hải ném ra một tấm bùa, nhất thời oanh một tiếng, vô số núi đá từ trên bầu trời rơi xuống, giống như thiên thạch rơi xuống, hướng phía Lâm Hải đập tới!

Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, thân thể liên tiếp lùi về sau, rời xa khỏi mười mấy mét, mới tránh thoát công kích của đá vụn, đồng thời vung ra vô số đạo kim quang, hướng phía Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn bay đi.

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn mắt thấy sắp bắt đến Thất Diệp Thảo, thời khắc trong lòng thấy kinh hỉ, lại chợt nghe thấy vô số đường kình phong đang bay tới, nếu như tiếp tục hái Thất Diệp Thảo, thế tất sẽ bị đánh trúng, bất đắc dĩ chỉ có thể bị ép lui về phía sau, đồng thời vung cánh tay lên, một cái Lôi Quang Tráo đã cản ở trước người.

Đinh đinh đinh đinh...

Tiếng giòn vang truyền đến liên tiếp, mười mấy đồng Kim Tiền Tiêu, toàn bộ đều đánh vào phía trên Lôi Quang Tráo, tia lửa văng tung tóe, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn bị lực đạo cường đại bên trên Kim Tiền Tiêu, đẩy lùi lại vài chục bước, mới dừng lại.

Ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hải, bên trong ánh mắt hiện lên một tia ngoan lệ!

“Lâm Hải, ngươi muốn cùng Thiên Đãng Sơn ta là địch sao?”

Lâm Hải nghe được, cười lạnh một tiếng, mặt lộ ra vẻ khinh bỉ.

“Thế nào, muốn chuyển ra thế lực tông môn, để tạo thành áp lực đối với ta sao?”

“Không sợ nói cho ngươi, Lâm Hải ta không sợ nhất chính là uy hiếp, nếu ngươi không phục, hiện tại liền có thể khóc về nhà nói cho mẹ ngươi biết, liền nói là ta đánh ngươi!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nghe lời nói của Lâm Hải, kém chút liền phun ra ngoài một ngụm máu, mẹ nó nói chuyện cũng quá tổn hại đi, coi ca ca là trẻ con à, tại bên ngoài chịu khi dễ, còn khóc về nhà cáo trạng.

Lại nói, ai khi dễ người nào, thật đúng là không nhất định đâu!

“Ngươi đã nói như thế, cũng đừng trách ta không khách khí!”

Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nói xong, đột nhiên sờ tay vào ngực, móc ra một món đồ vật đen sì giống như ấn chương, bỗng nhiên hướng phía bầu trời ném đi, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Phiên Thiên Ấn!”

Hô!

Một cơn gió lớn thổi tới, khối ấn chương này, vậy mà theo gió lớn lên, trong nháy mắt liền lớn lên giống như ngọn núi nhỏ, che khuất cả bầu trời, bóng mờ cực lớn đem Lâm Hải bao phủ ở bên trong, giống như một ngọn núi, hướng phía Lâm Hải đập ầm ầm xuống.

“Mẹ nó, nhiều đến yêu mộng sao.” Lâm Hải không còn gì để nói, cái này Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, không phải pháp bảo cũng là phù lục, bảo bối quá nhiều, mà lại mỗi cái uy lực kinh người, nội tình quả nhiên không phải Tán Tu có thể so sánh.

Mắt thấy ấn chương đen nghịt cực lớn phủ xuống đỉnh đầu, cuồng phong kịch liệt, thậm chí ép tới xương bàn chân của Lâm Hải cũng bắt đầu rắc rắc rung động, Lâm Hải không khỏi cắn răng một cái, Long Nha trong tay, đột nhiên hướng phía trên đâm ra!

“Phá cho ta!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, Long Nha trong tay hắn, chính là Tiên khí, cho dù Phiên Thiên Ấn của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn có mạnh hơn, Lâm Hải cũng không tin còn có thể mạnh hơn Long Nha.

Oanh!

Phiên Thiên Ấn như là một tòa núi lớn, rơi vào phía trên Long Nha, ép tới cánh tay Lâm Hải nổi gân xanh, run rẩy một trận, hai chân vậy mà trực tiếp lún vào trong đất đá, sinh sinh đạp xuống sâu tới một thước, không gian thiên địa cũng rung động một mảnh!

Rắc!

Đột nhiên, một tiếng vang nhẹ truyền đến, sau đó Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn ngang nhiên phát hiện, Phiên Thiên Ấn giống như núi này, lấy hai cái mũi đao của Long Nha làm trung tâm, vậy mà bắt đầu rạn nứt từng khúc, trong chớp mắt đã che kín vết nứt lít nha lít nhít.

“Không tốt, thu!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn thấy thế liền kinh hãi, lúc này Phiên Thiên Ấn chính là một kiện Bảo khí Hạ phẩm hiếm có bên trong đông đảo pháp bảo của gã, nghĩ không ra vậy mà bị hủy ở bên trong tay của Lâm Hải!

Thừa dịp Phiên Thiên Ấn còn không có bị tổn hại triệt để, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn vội vàng đem Phiên Thiên Ấn thu hồi, nhìn Phiên Thiên Ấn trở về hình dáng ấn nhỏ ban đầu, bộ dáng bị phân mảnh này, trong lòng Tần Lôi đau lòng nói không nên lời, chiến dịch hôm nay, món Bảo khí này đã nguyên khí đại thương, muốn khôi phục có khả năng cần thời gian rất lâu.

Lâm Hải thả người nhảy lên, nhảy ra, cũng cuống quít hướng phía Long Nha nhìn lại.

Đã thấy Long Nha thẳng tắp bén nhọn, lóe ra hào quang màu xám bạc, hoàn hảo không chút tổn hại, nhất thời hoàn toàn yên tâm!

“Tiên khí quả nhiên là Tiên khí!” Đây là lần thứ nhất Lâm Hải dùng Long Nha, đối chọi cùng pháp bảo, quả nhiên không để cho hắn thất vọng.

“Ngươi công kích xong, hiện tại giờ đến phiên ta!”

Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, cười lạnh nhìn thẳng vào Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, ngang nhiên xuất thủ!

Sưu!

Một đạo ánh sáng trắng, từ bên trong tay Lâm Hải bay ra, giống như xẹt qua một đạo thiểm điện, mang theo tiếng nổkhông khí đùng đoàng bén nhọn, thẳng đến phíaThiếu chủ Thiên Đãng Sơn.

“Xuyên Vân Toa!” Mí mắt Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn cuồng loạn một trận, lập tức liền nhận ra pháp bảo mà Lâm Hải vừa tế lên, dưới sự kinh hãi liền cuống quít ném ra một tấm bùa.

Ầm!

Xuyên Vân Toa trực tiếp xuyên qua thân thể Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, khí lãng cường đại, đem toàn bộ thân thể gã nổ phân mảnh!

“Ừm.” Thu hồi Xuyên Vân Toa, Lâm Hải mới phát hiện có chút dị thường, mặt đất không biết khi nào, vậy mà thêm ra vô số vụn cỏ, ở thời khắc sững sờ, thân ảnh của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, lại lần nữa xuất hiện ở vị trílúc trước.

“Thế thân?” Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, lập tức liền hiểu được.

Ở bên trong Phù Lục Đại Toàn mà Ngộ Không trộm được từ chỗ Trương Thiên Sư, liền có ghi chép về loại Thế Thân Phù này, nghĩ không ra hôm nay, vậy mà lại nhìn thấy tại bên trong này.

“Hỗn đản, hôm nay bản Thiếu chủ sẽ cùng ngươi không chết không thôi!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nhìn vụn cỏ đầy đất, trái tim quả thực đều đang chảy máu, chuyến đi đến núi Hàn Nguyệt này, tổn thất của gã quả thực quá lớn.

Lâm Hải nghe được, hừ lạnh một tiếng.

“Ngay tại vừa rồi, còn luôn miệng nói muốn giao hảo với ta người bạn này, một cái nháy mắt, liền lại thành không chết không thôi, thật sự là không có chút tín dụng nào, nói chuyện như là đánh rắm!”

“Muốn chết!” Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn nhất thời đại nộ, hai tay liên kết ấn quyết, liền muốn thi triển pháp thuật.

Đúng lúc này, sưu một tiếng, một đường thân ảnh nhanh như thiểm điện, đột nhiên lóe lên, sau đó, một cái nam tử trung niên uy nghiêm xuất hiện tại trên đỉnh núi, chắp tay sau lưng, ngạo mạn mà đứng!

Chương 879: Chỉ bằng ta là Tần Tiêu

“Phụ thân. Ngài làm sao lại tới đây?”

Người tới vừa xuất hiện, Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn không khỏi kinh hômột tiếng, vội vàng chạy đến trước mặt người vừa tới, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

“Phụ thân Tần Lôi? Chưởng môn Thiên Đãng Sơn!!!”

Tiếng xưng hô này củaTần Lôi, lại làm cho mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, tâm nhất thời chìm xuống.

Một cái Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, đã cực khó đối phó, bây giờ cha của gã lại tới, vậy mình còn muốn tranh đoạt Thất Diệp Thảo, thế tất khó càng thêm khó.

Chưởng môn Thiên Đãng Sơn Tần Tiêu, quay đầu lo lắng liếc nhìn Tần Lôi một chút, thấy Tần Lôi tuy đi lại phù phiếm, sắc mặt tái nhợt, cũng may vẫn vô hại, chỉ là chân khí tiêu hao quá nhiều, mới thở phào thật dài.

Sau đó, hung hăng trừng liếc Tần Lôi một chút, trong lỗ mũi nặng nề hừ lạnh một tiếng, giống như một đường sấm rền nổ vang tại bên tai Tần Lôi.

“Hừ, ngươi nghịch tử này, cha đã nói qua bao nhiêu lần rồi, đỉnh Hàn Nguyệt chính là cấm địa, không vào Kim Đan, không thể tiến về, ngươi vậy mà toàn bộ coi như gió thoảng bên tai sao! Cũng may hôm nay vận khí của ngươi không tệ, cũng không gặp được Tuyết Lang Vương, nếu không bây giờ, sớm đã là một cái xác chết!”

“Hiện tại, thừa dịp Tuyết Lang Vương còn chưa xuất hiện, tranh thủ thời gian theo là cha xuống núi, trước khingưng tụ Kim Đan, không bao giờ được phép đặt một bước chân tới nơi đây!”

“Phụ thân chớ giận, hài nhi có tình hình cần hồi bẩm!” Tần Lôi thấy phụ thân phát giận, vội vàng cúi đầu xuống, vội vã nói nói.

“Hừ, ngươi có lời gì, chờ sau khi trở về, lại nói cũng không muộn!”

“Hiện tại, thừa dịp Tuyết Lang Vương còn chưa phát giác, lập tức theo ta đi!”

Nói xong, Tần Tiêu bắt lấy cánh tay Tần Lôi, liền định xuống núi.

Tần Lôi thấy thế, nhất thời khẩn trương, không khỏi lớn tiếng mở miệng.

“Phụ thân, Tuyết Lang Vương đã chết!”

“Ngươi nói cái gì?” Bước chân của Tần Tiêu dừng lại, không khỏi rất là kinh ngạc, chấn kinh hỏi.

“Ngay tại trước khi ngài đến, Tuyết Lang Vương đã bị ta cùng Lâm Hải, liên thủ giết chết, đánh rớt xuống dưới núi.” Tần Lôi vội vàng giải thích nói.

“Bị ngươi cùng Lâm Hải giết chết? Lâm Hải là ai?” Tần Tiêu chấn kinh hỏi.

“Hắn chính là Lâm Hải!” Tần Lôi hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, Tần Tiêu đột nhiên quay đầu, hướng phía Lâm Hải trông lại.

Lâm Hải tiếp xúc đến ánh mắt bá đạo như là lôi đình của Tần Tiêu này, trong lòng nhất thời run lên, lại có cảm giác liền như linh hồn cũng bị nhìn xuyên, không khỏi nói thầm một tiếng, người này thật mạnh!

Cho dù là Tuyết Lang Vương bị giết chết trước đó, về mặt khí thế mà nói, cũng phải yếu hơn cái Chưởng môn Thiên Đãng Sơn này không ít, nếu quả thật so sánh mạnh hơn, thì tại bên trong những người mà Lâm Hải đã gặp qua, có lẽ chỉ có Hội trưởng Đông Phương Du Long của ngành đặc biệt, mới khó phân trên dưới!

“Ngưng Chân đỉnh phong? Liền Giả Đan cũng không hình thành!” Tần Tiêu chỉ nhìn một chút, liền đem tu vi của Lâm Hải nhìn cái rõ ràng, nơi khóe mắt hiện lên một tia khinh thường, sau đó tức giận liếc trừng Tần Lôi một chút.

“Nói vớ nói vẩn, chỉ bằng vào hai cái các ngươi, có thể giết chết được Tuyết Lang Vương sao? Ngươi thật sự coi chính mình, bằng vào một số pháp bảo phù lục, liền có thể khiêu khích tôn nghiêm củaYêu Tiên sao? Hay là nói cái y Lâm Hải này, là cái siêu cấp yêu nghiệt lấy tu vi Ngưng Chân, liền có thể đối kháng với Kim Đan.”

“Phụ thân, là thật, hơn nữa hài nhi có chuyện trọng yếu muốn nói cùng ngài!” Tần Lôi tự nhiên nghe ra được châm chọc nồng đậm bên trong lời nói của phụ thân, cũng không lo được giải thích, vội vàng tiến đến bên taiTần Tiêu, nói nhỏ vài câu.

Tần Tiêu nghe vậy, sắc mặt không khỏi đại biến.

"Chuyện này là thật?"

"Phụ thân, chẳng lẽ ta còn dám lừa gạt ngài sao?" Tần Lôi gấp đến giậm chân một cái, nói nói.

Tần Tiêu đột nhiên lần nữa quay đầu, cau mày, một mặt kinh ngạc nhìn về phía Lâm Hải vài lần, sau đó nặng nề gật gật đầu.

"Rất tốt, nếu quả thật như lời ngươi nói, này thật đúng là cái tin tức tốt hơn trời!"

Lâm Hải thấy Tần Tiêu lần nữa hướng phía chính mình trông lại, hơn nữa trong ánh mắt, so với vừa rồi lại thêm ra một tia sắc bén, tâm tình lập tức khẩn trương lên, vội vàng ngưng thần đề phòng, để phòng Tần Tiêu đột nhiên xuất thủ.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của Tần Tiêu liền từ trên thân Lâm Hải dời đi, ngược lại hướng phía lão Đổng nhìn lại.

Lão Đổng giật mình một cái, đuổi bước lên phía trước mấy bước, hướng phía Tần Tiêu liền ôm quyền.

"Lão hủ bái kiến tần Chưởng môn!"

"Lão Đổng? Bổn Tọa ngược lại đã nghe nói qua ngươi, tại một đường luyện đan, có chút thành tựu!" Tần Tiêu đứng chắp tay, ở trên cao liếc nhìn xuống lão Đổng một chút, hai mắt tỏa ánh sáng, phảng phất muốn đem lão Đổng xem thấu.

Trong lòng lão Đổng nhất thời giật mình, có loại cảm giác như có gai ở sau lưng, vội vàng cúi đầu xuống, trái tim phanh phanh nhảy loạn, mang theo gấp gáp mở to miệng.

"Nhất giới thảo mãng, không dám vào pháp nhĩ của Tần Chưởng môn!"

"Chuyện ngươi nói cùng Lôi nhi, thế nhưng là thực?" Tần Tiêu một mặt nghiêm túc, lạnh lùng hỏi, sau đó bên trong ánh mắt đột nhiên lóe lên hàn quang.

“Nếu dám giấu diếm, chắc hẳn ngươi đã biết hậu quả!”

Lời nói lạnh lùng của Tần Tiêu, giống như một tia chớp bổ vào trên thân lão Đổng, để toàn thân lão Đổng không khỏi run lên.

“ Điều lão hủ nói, thiên chân vạn xác, nếu có không thật, mặc cho xử trí!”

Thấy lão Đổng nói kiên quyết như vậy, trong ánh mắt của Tần Tiêu, đột nhiên hiện lên một tia vui mừng không dễ dàng phát giác, chậm rãi gật gật đầu.

“Rất tốt, việc này nếu như thành, sẽ không thiếu chỗ tốt của ngươi!”

Nói xong, Tần Tiêu hướng phía xung quanh Hàn Nguyệt Trì quét mắt một vòng.

“Vạy Thất Diệp Thảo ở đâu, nhanh chóng lấy rồi rời đi, để tránh đêm dài lắm mộng, một khi kinh động đến Tuyết Lang Vương, liền phiền phức.”

Tần Lôi thấy phụ thân vẫn chưa tin Tuyết Lang Vương đã chết, trong lòng chỉ có thể cười khổ, hiện tại cũng không phải thời điểmgiải thích, liền hướng phíaThất Diệp Thảo cách đó không xa nhất chỉ, cao giọng mở miệng.

“Phụ thân, cái kia chính là Thất Diệp Thảo!”

Tần Tiêu vội vàng quay đầu nhìn lại, trong mắt lóe lên một tia thần thái, hơi kích động lên tiếng nói.

“Còn không nhanh chóng hái đi!”

“Vâng!” Có Tần Tiêu ở đây, Tần Lôi lúc này lực lượng mười phần, nào còn để ý tới Lâm Hải, một mặt hưng phấn đi thẳng đến chỗ Thất Diệp Thảo.

Nào nghĩ đến, vừa đi ra hai bước, dưới chân đột nhiên đằng cái mà bốc lên một đám lửa, đem Tần Lôi cản lại.

Không đợi Tần Lôi mở miệng, Tần Tiêu đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như kiếm đâm về phía Lâm Hải.

“Thế nào, ngươi có ý kiến?”

“Không tệ!” Lâm Hải hơi ngẩng đầu một cái, nhàn nhạt đáp nói.

Tần Tiêu kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó cái cằm khẽ nâng, ngạo nghễ mở miệng.

“Có ý kiến, giữ lại!”

Lâm Hải nghe được, chân mày vẩy một cái, khinh thường cười một tiếng.

“Dựa vào cái gì?!”

“Dựa vào cái gì?” Tần Tiêu cười lạnh, sắc mặt âm trầm xuống.

“Chỉ bằng ta là Tần Tiêu!”

“Hắc hắc, khẩu khí thật cuồng!” Lâm Hải bị Tần Tiêu không thèm nói đạo lý, trực tiếp chọc tức tới cười, sau khi cười xong, quật cường trong lòng Lâm Hải, cũng xông tới.

Cao thủ Kim Đan liền không tầm thường sao? Chưởng môn Thiên Đãng Sơn liền ngưu bức sao? Coi như ngươi mạnh hơn thì lại như thế nào, ca ca há lại vì một cái tên của ngươi, liền có thể bị dọa lùi!

Lâm Hải cười lạnh, khinh thường liếc nhìn Tần Tiêu một chút, lạnh nhạt mở miệng.

“Ngươi nói như thế, liền không có ý tứ, hai chữ Tần Tiêu này, tại bên trong chỗ của ca ca này, không đáng một đồng, không bằng chó má, thật đúng là không dễ dùng thế nào!”

“Ngươi nói cái gì!” Lâm Hải nói một câu, Tần Tiêu nhất thời bốc lên lửa giận, sát cơ tóe hiện!

Lão đường đường là Chưởng môn của Thiên Đãng Sơn, tại bên trong toàn bộ giới Tu đạo của Hoa Hạ, đều là nhân vật số một, coi như là những cái Kim Đan Nhân Tiên kia khi thấy mình, cũng đều muốn khách khí, lúc nào lại bị một tên tiểu bối đùa cợt qua như thế!

Nếu không phải Lâm Hải bây giờ còn có một tia tác dụng, Tần Tiêu hận không thể liền đem Lâm Hải giết tại chỗ, cưỡng ép đem lửa giận đè xuống, Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng.

“Hừ, tiểu bối cuồng vọng vô tri, cái Thất Diệp Thảo này, tất quy sở hữu của Tần gia ta, nếu như ngươi có bản lĩnh, một mực ngăn cản là được!”

Nói xong, Tần Tiêu hướng phía Tần Lôi vung tay lên.

“Còn chưa động thủ, muốn chờ đến khi nào!”

Chương 880: Còn nhớ đến, huyết án mười tám năm trước!

“Vâng!”

Tần Lôi đáp ứng một tiếng, lần nữa mở ra tốc độ, hướng phía Thất Diệp Thảo mà đi.

Lâm Hải nhướng mày, xem ra không động thủ là không được, đối mặt với Tần Tiêu cường đại, nhất định phải tiên hạ thủ vi cường, đem Thất Diệp Thảo cướp đến tay, nếu không rơi vào bên trong tay Tần Tiêu, chính mình còn muốn đoạt lại, coi như khó hơn lên trời.

Thời điểm mắt thấy Tần Lôi chạy đến trước mặt Thất Diệp Thảo, cúi người hướng phía Thất Diệp Thảo chộp tới, Lâm Hải đột nhiên động!

Chỉ thấy hai tay Lâm Hải cùng lúc vung vẩy, trong mắt hoa lên, bắn ra mấy chục đường quang mang màu vàng kim, hướng phía Tần Lôi bay tới.

“Hừ, điêu trùng tiểu kỹ!” Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng, khóe miệng khinh thường nhếch lên, tiện tay vung lên, nhất thời một cơn gió lớn lao tới, trong nháy mắt đem Kim Tiền Tiêu mà Lâm Hải phát ra ngoài, cuốn vào trong đó, quay tròn loạn chuyển, vậy mà cũng không còn cách nào để tiến lên mảy may!

“Đi!” Trong miệng Tần Tiêu quát khẽ một tiếng, cánh tay hất lên, mấy chục mai Kim Tiền Tiêu, đinh đinh đang đang giòn vang một trận, bị thả xuống đất, cắm thật sâu vào trong đá trong đất.

“Chỉ bằng chút thủ đoạn này, cũng muốn...” Mặt Tần Tiêu lộ vẻ mỉa mai, thế nhưng lời nói mới nói được một nửa, đã thấy khóe miệng Lâm Hải đột nhiên lộ ra nụ cườinghiền ngẫm, trong lòng đột nhiên nhảy một cái, có một loại dự cảm bất thường.

Đột nhiên ngẩng đầu, hướng phía chỗ Tần Lôi nhìn lại, đã thấy một cái Kim Tiền Tiêu, gào thét đến phía sau Tần Lôi.

“Cái này sao có thể!” Con mắt Tần Tiêu lập tức trừng tròn xoe, lão rõ ràng đã đem tất cả Kim Tiền Tiêu đều ngăn cản hết, làm sao lại có cá lọt lưới.

Mà Tần Lôi vừa sắp đụng phải cành lá của Thất Diệp Thảo, lại chợt nghe sau đầu sinh phong, không khỏi kinh hãi, làm sao cũng không có nghĩ tới dưới tình huống có cha mình ngăn cản, mà công kích của Lâm Hải vẫn còn đến được.

Gã chính là người tu đạo thuần túy, không có thân thủ của võ giả, ở giữa cuống quít đành phải từ bỏ ngắt lấy, lăn mình một cái, cực kỳ chật vật tránh thoát ám khí của Lâm Hải, Kim Tiền Tiêu liền sát qua cổ của gã mà bay qua, đem Tần Lôi kinh hãi đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Ngay tại thời điểm Tần Lôi chuẩn bị lần nữa đi hái Thất Diệp Thảo, đột nhiên, liền thấy hoa mắt, sau đó một bóng người đột nhiên lướt qua, Thất Diệp Thảo bên cạnh ao đã không cánh mà bay!

“Oa cáp cáp, Cẩu gia cầm tới á! Nhìn tư thế hiện tại của Cẩu gia, có đẹp trai hay không? Có phải chỉ một ánh mắt, liền có thể mê đảo ngàn vạn tiểu mẫu cẩu hay không?”

A Hoa quái khiếu một tiếng, từ nơi không xa truyền đến, một mặt đắc ý, bên trong miệng ngậm rễ cây của Thất Diệp Thảo, lắc đầu vẫy đuôi, bày ra một cáitạo hình tự nhận là rất đẹp trai, đem mặt Tần Tiêu cùng Tần Lôi cũng tức đến đen lại.

“Chó chết từ đâu tới, muốn chết phải không!” Tần Tiêu nghĩ không ra, tại dưới mí mắt của chính mình, đem Thất Diệp Thảo làm mất, nhất thời vừa thẹn lại giận, giơ tay lên đánh ra một cái Chưởng Tâm Lôi, liền bổ tới phía A Hoa, thanh thế uy mãnh, so với Tần Lôi không biết muốn mạnh hơn bao nhiêu lần!

“Ai u, mẹ ta nha!” A Hoa đang là một mặt đắc ý, đột nhiên thấy Thần Lôi bổ đến, dọa đến té cứt té đái, chân phát phi nước đại, mới chạy được hai bước, thân ảnh lại đột nhiên biến mất.

Oanh!

Chưởng Tâm Lôi của Tần Tiêu, đã mất đi mục tiêu, nhất thời bổ vào trên đất đá, đem núi đá mặt đất cứng rắn, bổ ra một cái hố sâu lớn bằng cánh tay, xung quanh hố, đều là một mảnh cháy đen!

“Con chó kia đâu?? đi đâu rồi!” Tần Tiêu tức đến nổi trận lôi đình, lặp đi lặp lại nhiều lần tính sai, để lão nhanh chóng mất hết thể diện, càng thêm tức giận là, Thất Diệp Thảo đã bị A Hoa ngậm đi, nếu như không tìm thấy A Hoa, Thất Diệp Thảo này liền không có!

“Con chó kia, khẳng định có quan hệ cùng Lâm Hải, bắt hắn lại, liền có thể tìm tới con chó kia!” Tần Lôi ở bên cạnh nhắc nhở nói.

“Hừ!” Tần Tiêu tức giận hừmột tiếng, “Xem ra không cho ngươi nếm chút mùi đau khổ, ngươi liền không biết lợi hại của Tần Tiêu ta!”

Tần Tiêu nói, trong mắt lóe lên một tia tàn khốc, liền muốn động thủ với Lâm Hải.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên oanh một tiếng, ao nước của Hàn Nguyệt Trì, đột nhiên kịch liệt quay cuồng, vô số hàn khíhình thành gợn sóng tại trên không gian, hướng bốn phía mà khuếch tán, một cỗ khí tức vô cùng cường đại khủng bố, tựa hồ đang từ dưới đáy ao mà tỉnh lại!

“ Đó là cái đồ vật gì?”

Ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều hướng phía Hàn Nguyệt Trì nhìn lại, khí tức khủng bố phát ra từ trong ao, để cho người ta không rét mà run, liền cả Tần Tiêu, cũng cảm thấy trái tim đập nhanh một trận.

Ông!

Hàn khínồng như thực chất, từ trong ao phiêu tán ra, trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ đỉnh Hàn Nguyệt, để Lâm Hải nhịn không được giật mình lạnh run, phía dưới hoảng hốt, nhanh chóng lần nữa điều động một thành chân khí, mới khó khăn lắm đem cỗ hàn khí càng thêm lạnh lẽo này, chống cự ở bên ngoài.

“Phụ thân, ta thường nghe người ta nói, phàm là thiên tài địa bảo, cũng đều có yêu thú thủ hộ, không phải là do Thất Diệp Thảo bị hái đi, đã kinh động đến yêu thú thủ hộ đi?” Tần Lôi đem toàn bộ chân khí cũng đều vận chuyển, chống cự lại kỳ hàn, có chút kinh hãi nói nói.

Tần Tiêu không nói gì, mà chính là hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào biến hóa của Hàn Nguyệt Trì, một mặt ngưng trọng.

Đúng lúc này, trong ao nước của Hàn Nguyệt Trì, đột nhiên xuất hiện một cái bóng đen cực lớn, đang lấy tốc độ cực kỳ nhanh chóng, hướng phía trên mặt nước phi lên, uy áp mạnh mẽ phô thiên cái địa, trong nháy mắt từ bên trong ao lao ra, làm cho người trên bờ lay động một trận.

“Phụ thân, mau nhìn, quả nhiên là yêu thú!” Tần Lôi không khỏi kinh hômột tiếng!

“Thế nào lại là gã? Gã vậy mà không chết!” Đồng tử của Tần Tiêu bỗng nhiên co rụt lại, trên mặt hiện lên một tia kinh hãi.

“Phụ thân, ngươi biết quái thú này?”

“Mau bỏ đi!” Tần Lôi vừa mới dứt lời, lại bị Tần Tiêu kéo tay một cái, kẹp ở dưới nách, hướng phía dưới chân núi phát phi nước đại, lão Đổng thấy thế, cũng vội vàng theo sát ở phía sau, chạy trối chết, trong nháy mắt liền chạy sạch sẽ.

Trong lòng Lâm Hải đột nhiên giật mình, liền cả Chưởng môn Thiên Đãng Sơn- Tần Tiêu vô cùng cường đại, cũng bị dọa đến quay đầu liền chạy, vậy cái quái vật ở trong Hàn Nguyệt Trì này, lại sẽ đáng sợ đến cỡ nào?

“Dù sao Thất Diệp Thảo đã tới tay, mau mau rời khỏi chỗ này đã!”

Lâm Hải cũng không do dự nữa, quay người vừa đi hai bước, mới nhớ tới Tiểu Anh còn tại cách đó không xa, nàng ta đang thống khổ cuộn lại trên mặt đất, không khỏi lại hướng phía Tiểu Anh chạy tới.

“Tiểu Anh, bên trong này nguy hiểm lắm, chúng ta đi mau!” Lâm Hải đến trước mặt, kéo cánh tay Tiểu Anh lại, chuẩn bị đem Tiểu Anh mang xuống núi.

Nhưng vào lúc này, Tiểu Anh đột nhiên ngẩng đầu, một tay đẩy Lâm Hải qua một bên, này cỗ lực đạo cường đại, để Lâm Hải không khỏi bị kinh ngạc, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy thống khổ trước đó của Tiểu Anh, bỗng nhiên biến mất, ngược lại đứng lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào Hàn Nguyệt Trì.

Xoạt!

Đột nhiên, nước trong Hàn Nguyệt Trì, phảng phất như một cái suối phun cực lớn, phóng lên tận trời, bay thẳng lên hơn mười mét vào không trung, sau đó một cái bóng người to lớn, từ trong ao xông tới, rơi vào trên bờ, không khí xung quanh trong nháy mắt đã giảm mạnh, giống như hầm băng.

“Người Sói!” Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, không nghĩ tới quái vật đột nhiên lại xuất hiện tại trong Hàn Nguyệt Trì, vậy mà lại là một con Người Sói, chỉ bất quá vóc dáng của Người Sói này, so Tuyết Lang Vương còn cao lớn hơn không ít, không sai biệt lắm cao chừng bốn, năm mét, so với Lâm Hải còn cao hơn gấp đôi!

Lâm Hải ngửa đầu nhìn qua cái Người Sói đột nhiên xuất hiện này, nhất thời cảm thấy mình là nhỏ bé như vậy, nhất là khí tức cuồng bạo phát ra từ bên trên thân thể Người Sói này, so với Tần Tiêu còn mạnh hơn rất nhiều, rơi vào trên thân Lâm Hải, vậy mà trong nháy mắt đã để Lâm Hải mất đi năng lực hành động.

Sắc mặt Lâm Hải kinh hãi, đối thủ cường đại như vậy, hắn cũng không phải là chưa bao giờ gặp qua, chỉ là loại siêu cấp biến thái chỉ dựa vào khí thế, liền có thể giam cầm hành động của chính mình này còn là lần đầu tiên gặp được.

Cái này, là một loại năng lực đáng sợ gì?

Trách không được liền cả Tần Tiêu cũng phải chạy trối chết, Lâm Hải thậm chí hoài nghi, Người Sói trước mặt này, có phải là nhân vật đáng sợ vượt qua Kim Đan hay không!

Bỗng nhiên, đầu Người Sói này cúi xuống, con mắt mang theo hung quang, rơi vào trên thân Lâm Hải, Lâm Hải chỉ cảm thấy, tựa hồ giống như có một thanh lợi kiếm đâm đến trên người mình, linh hồn phảng phất như cũng bắt đầu run rẩy theo.

“Tuyệt đối không phải là Kim Đan kỳ!” Lâm Hải hoảng hốt, chỉ là cái nhìn này, Lâm Hải liền dám đoán chắc, đầu Người Sói này, tất nhiên là tồn tại vượt qua Kim Đan!

“Là tên nhân loại nhà ngươi này, đã lấy đi Thất Diệp Thảo?” Đầu Người Sói này, đột nhiên mở miệng, thanh âm chấn động đến đầu não Lâm Hải mê muội một trận.

Lâm Hải không có trả lời, mà là có chút bận tâm nhìn về phía Tiểu Anh.

Đầu Người Sói này tuy mạnh, Lâm Hải tự nhận không phải là đối thủ, cho dù dùng ra toàn bộ thần thông, cũng đều chưa hẳn có thể thắng được, nhưng nếu như muốn chạy trốn, Lâm Hải vẫn có niềm tin, chí ít trốn vào bên trong Thánh Cảnh một chút, mặc cho Người Sói này có mạnh hơn, cũng không làm gì được!

Nhưng điều duy nhất khiến Lâm Hải lo lắng, chính là Tiểu Anh, bản thân một khi đào tẩu, Tiểu Anh thế tất sẽ táng thân tại dưới tay Người Sói này, Lâm Hải thực sự không đành lòng.

Thế nhưng là, trong nháy mắt khi Lâm Hải nhìn thấy Tiểu Anh, sắc mặt không khỏi đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy Tiểu Anh đột nhiên đứng lên, gương mặt xinh đẹp hàn sương, một mặt lạnh lùng, chậm rãi đi đến trước mặt Người Sói, ngửa đầu lạnh lẽo nhìn, nhàn nhạt mở miệng.

“Lang Khuê, ngươi vậy mà còn sống, thật sự là quá tốt!”

Đầu Người Sói được xưng là Lang Khuê này, đột nhiên bị người gọi tên, trong lòng đột nhiên giật mình, chấn kinh hướng phía Tiểu Anh nhìn lại.

“Ngươi là ai? Làm sao lại biết tên của ta!”

Tiểu Anh cười lạnh, trong mắt đột nhiên toát ra ánh mắt vô cùng cừu thị.

“Ngươi còn nhớ đến, huyết án mười tám năm trước không!”

Chương 881: Bí mật của Tiểu Anh

Hai con mắt hồ nghi của Lang Khuê chuyển động, sau đó đột nhiên giật mình, thật không thể tin nhìn về phía Tiểu Anh.

“Ngươi là, dư nghiệt của Ngân Hồ nhất tộc!”

“Hừ!” Tiểu Anh nghe được, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên khí thế trên thân bỗng nhiên tăng mạnh lên, không khí xung quanh cũng vì đó mà chấn động một đợt, mái tóc đen nhánh không gió mà phiêu động, trong hai mắt lóe ra quang mang khiếp người, nhìn về phía Lang Khuê, tràn ngập cừu hận!

Lâm Hải ở một bên, con ngươi rụt lại một hồi, Tiểu Anh giờ phút này, vậy mà như là biến thành một người khác, vừa lạ lẫm lại đáng sợ, thực lực cũng liên tục quỷ dị tăng lên, trong chớp mắt công phu, khí thế trên thân, vậy mà hoàn toàn che lại Lang Khuê, khủng bố nói không nên lời!

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Lâm Hải hãi hùng khiếp vía, bên trong đầu hỗn loạn tưng bừng.

“Ngươi, ngươi thu được công pháp truyền thừa!!!”

Nhìn thấy Tiểu Anh đột nhiên biến hóa, Lang Khuê quái khiếu một tiếng, bên trong thanh âm mang theo vô cùng hoảng sợ.

“Không sai!” Tiểu Anh lạnh lùng đáp nói, “Hết thảy bây giờ, đều là nhờ ngươi ban tặng, thật sự là bởi vì, kích thích mà ngươi lưu tại chỗ sâu trong đầu ta, thật sự là quá sâu, ngược lại giúp ta tỉnh lại truyền thừa bên trong huyết mạch!”

Lang Khuê nhìn thấy hai mắt sắc bén giống như lưỡi kiếm của Tiểu Anh, không khỏi bị dọa đến toàn thân run lẩy bẩy.

“Sự tình mười tám năm trước, cũng chỉ là hiểu lầm a!” Lang Khuê hoảng sợ hô nói.

“Hiểu lầm?” Tiểu Anh cười lạnh một tiếng, sau đó ánh mắt bỗng nhiên mãnh liệt, khuôn mặt hàn sương.

“Tuyết Lang nhất tộc ngươi, vì tư lợi, lấy oán báo ân, diệt Ngân Hồ nhất tộc ta, liền cả phụ nữ và trẻ em cũng không chịu buông tha, nợ máu ngàyxưa kia, còn ở trước mắt, ngươi vậy mà nói là hiểu lầm.”

“Hôm nay, ta liền chém đầu của ngươi xuống, lấy tế Ngân Hồ nhất tộc trên trời có linh thiêng của ta!”

Nói xong, Tiểu Anh đột nhiên giơ bàn tay lên, trong nháy mắt một cái gió xoáy cỡ nhỏ, xuất hiện tại trong lòng bàn tay nàng, xoay quanh mà lên, tựa hồ ẩn chứa năng lượng hủy thiên diệt địa.

“Thần thông truyền thừa!” Lang Khuê thấy vậy, nhất thời kinh hãi, hú lên quái dị, quay đầu liền chạy!

Tiểu Anh cũng không đuổi theo, khóe miệng nhếch lên, lộ ra từng tia từng tia cười lạnh.

“Ngươi nếu là ở thời kỳ toàn thịnh, có lẽ có thể trốn được tánh mạng, nhưng một trận chiến cùng người tu đạo nhân loại mười tám năm trước, ngươi thân chịu trọng thương, suýt nữa mất mạng, cho đến ngàynay, bất quá cũng mới chỉ vừa vặn khôi phục hai ba thành công lực, há có thể đào thoát khỏi lòng bàn tay của ta!”

“ Đi!”

Trong môi đỏ của Tiểu Anhquát nhẹ một tiếng, cánh tay vung lên, gió xoáy cỡ nhỏ trong lòng bàn tay, lập tức rời khỏi tay, như là một đạo thiểm điện, cấp tốc bay lên trên trời, trong chớp mắt liền đến phía trên Lang Khuê, rồi đột nhiên rơi xuống!

“Không!!!”

Lang Khuê phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, một mặt hoảng sợ nhìn gió xoáy đem đầu lâu của mình cuốn vào.

Phù phù!

Thân hình khổng lồ của Lang Khuê, té ngã trên đất, nơi cổ đột nhiên cuồng phun máu tươi, đầu lâu không cánh mà bay!

“Cái này, cái này là chết rồi?.” Lâm Hải ở bên cạnh, nhìn mà một mặt mộng bức!

Sự cường đại của Lang Khuê, hắn chính là tự thân thể nghiệm, chỉ là khí thế trên thân liền có thể để cho mình mất đi năng lực hành động, càng là đem đường đường Chưởng môn Thiên Đãng Sơn Tần Tiêu, dọa đến trốn xuống mức, thực lực mạnh đến mức có thể thấy được lốm đốm.

Thế nhưng Lâm Hải làm sao cũng không nghĩ tới, Lang Khuê cường đại ngưu bức như vậy, vậy mà dễ như trở bàn tay, cứ như vậy bị Tiểu Anh tiện tay chặt đứt đầu, chết đến không thể chết lại, toàn bộ quá trình quá đơn giản, để cho người ta quả thực khó có thể tin!

“Làm sao có cảm giác không chân thực như thế đâu?.” Lâm Hải lại có loại cảm giác nằm mơ.

Phốc!

Mà vừa lúc này, Tiểu Anh ở bên cạnh lại là phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mềm nhũn, liền muốn té ngã trên đất.

“Tiểu Anh!” Lâm Hải thấy thế, đuổi bước lên phía trước, một tay đỡ lấy Tiểu Anh, nhưng thấy Tiểu Anh một mặt tái nhợt, biến đến vô cùng kiệt sức, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Không phải đâu!” Lâm Hải cảm giác đầu mình đều không đủ dùng, Tiểu Anh vừa rồi còn mạnh đến rối tinh rối mù, giờ phút này làm sao lại trở nên hấp hối, đến biên giới sắp chết rồi!

“Dìu ta... đến... Bên ...Hàn Nguyệt... Trì...!” Tiểu Anh vô cùng phí sức, đứt quãng nói nói, mấy chữ đơn giản, lại tốn sức phí lực, lại là phun ra một ngụm máu tươi ở ngực.

“Tốt, tốt!” Tiểu Anh chính là Yêu tộc, y thuật của Lâm Hải hoàn toàn không phát huy được tác dụng, vội vàng dựa theo phân phó của Tiểu Anh, đưa nàng ta ôm đến bên cạnh Hàn Nguyệt Trì.

“ Đem ta... Thả...Vào...Bên trong ao!”

“A.” Lâm Hải khẽ giật mình, bất quá thấy Tiểu Anh tựa hồ cũng sắp không được, hắn không dám do dự, đem Tiểu Anh chậm rãi để vào trong ao.

Ông!

Trong nháy mắt Tiểu Anh vừa tiến vào Hàn Nguyệt Trì, một đường hàn khí màu trắng, liền bay lên, ở giữa không trung liền ngưng kết thành băng tinh, rồi lại lần nữa rơi xuống trong ao.

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ kỳ hàn nhập thể, nhiệt độ vậy mà lần nữa giảm xuống, cuống quít đem chân khí hộ thể, lần nữa làm dày thêm mấy phần, mới chống lại được hàn khí ăn mòn.

Sau đó, Lâm Hải cúi đầu hướng phía Tiểu Anh nhìn lại, đã thấy thân thể Tiểu Anh trôi nổi tại trong Hàn Nguyệt Trì, sắc mặt vậy mà chậm rãi trở nên hồng nhuận phơn phớt, thần kỳnói không nên lời.

Qua chừng một khắc đồng hồ, con mắt của Tiểu Anh, đột nhiên mở ra, thân thểthẳng tắp, nhìn về phía Lâm Hải.

“Ách...” Con mắt Lâm Hải đột nhiên nhìn thẳng.

Tiểu Anh giờ phút này, phía dưới phần eo đang ngâm tại trong nước hồ, từ phần eo trở lên lại lộ ra trên mặt nước, chỉ là trước đó toàn thân ngâm ở trong nước, y phục sớm đã ướt đẫm, giờ phút này thân thể đứng thẳng tắp, nhất thời liền nhìn thấy hình dánghoàn mỹ.

Tiểu Anh tựa hồ cũng phát hiện dị thường, khuôn mặt đỏ lên, vội vàng đem hai tay ôm ngực, mang theo ngượng ngùng liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Lâm Hải ca ca, cảm tạ ngươi, đã mang ta đến bên trong này, Nhất Phàm Đại Sư nói không sai, ngươi thật sự làquý nhân của ta!”

“Tiểu Anh, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Thấy Tiểu Anh không có việc gì, Lâm Hải mới thở phào, đem nghi vấn trong lòng, hỏi ra.

Tiểu Anh nghe được, trong mắt không khỏi hiện lên một chút ảm đạm, mang theo bi thương mở miệng.

“Mười tám năm trước, người tu đạo nhân loại cùng Yêu tộc đột nhiên phát sinh đại chiến, tình hình chiến đấu dị thường thảm liệt, Yêu tộc cơ hồ thương vong hầu như không còn, cao thủ Nguyên Anh kỳ của nhân loại cùng Yêu tộc, cũng ngã xuống toàn bộ, chỉ có một mình Lang Khuê trở về từ cõi chết, còn lại một hơi, mang theo Tuyết Lang nhất tộc trốn tới đây.”

“Ngân Hồ nhất tộc ta, quanh năm sinh hoạt tại đỉnh Hàn Nguyệt, luôn luôn không thích tranh đấu, không tranh quyền thế, trải qua sinh hoạt nhàn hạ tường hòa, nên không tham dự lần đại chiến này, cũng không muốn, Lang Khuê mang theo Tuyết Lang nhất tộc, trốn đến bên trên đỉnh Hàn Nguyệt!”

“Cùng là Yêu tộc, đối với chuyện bọn Lang Khuê đến, tộc nhân của ta xuất ra nhiệt tình lớn nhất, thịnh tình khoản đãi Lang Khuê cùng Tuyết Lang nhất tộc, nhưng không nghĩ, lại mang đến cho Ngân Hồ nhất tộc ta, tai hoạ ngập đầu!”

Trong mắt Tiểu Anh đột nhiên tách ra vô cùng cừu hận, toàn thân cũng run rẩy lên.

“Bọn người Lang Khuê, quả thực là lang tử dã tâm, vậy mà thừa dịp thời khắc ngân Hồ nhất tộc ta không có chút nào phòng bị, đột nhiên ngầm hạ độc thủ, đem tộc nhân của ta, chém giết toàn bộ!”

“Tộc ta không thiện chiến đấu, nhưng các tộc nhân cũng cố gắng phản kháng, nào nghĩ đến căn bản không phải là đối thủ của bọn người Lang Khuê, cuối cùng chỉ có nữ quyến hốt hoảng trốn xuống dưới núi, lại vẫn bị Lang Khuê mang theo Tuyết Lang nhất tộc đuổi kịp, chém chết toàn bộ!”

Tiểu Anh nói đến đây, song quyền nắm thật chặt, con mắt rưng rưng, môi son cắn chặt, trong lòng dâng lên vô tận bi thương.

“Tuyết Lang nhất tộc, thật là đáng giận, vậy mà lấy oán báo ân, đồ tộc nhân của ngươi, còn chiếm đất của các ngươi để lập thân!” Lâm Hải nghe xong, cũng là tức giận không thôi.

“Không sai!” Tiểu Anh một mặt cừu hận gật gật đầu, “Khi đó ta mới là đứa trẻ sơ sinh vừa ra đời, thật không nghĩ đến, ta ngoài ý muốn tỉnh lại ký ức truyền thừa của Ngân Hồ nhất tộc, hết thảy trước đó, tất cả đều xuất hiện tại trong đầu, để cho ta biết rõ chân tướng!”

“Ký ức truyền thừa?” Lâm Hải sững sờ, “ Đó là cái đồ vật gì?”

“Là bản năng đặc thù của một số Yêu tộc, một khi tỉnh lại, chẳng những có thể kế thừa trí nhớ của cha mẹ, còn có thể kế thừa Thần Thông cường đại của Yêu tộc, trong nháy mắt liền có thể đem thực lực, đề bạt lên vô số lần!”

“Trách không được, ngươi một cái người chưa bao giờ tu luyện, vậy mà có thể chém giết Nguyên Anh kỳ Lang Khuê!” Lâm Hải gật gật đầu, lúc này mới hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Tiểu Anh nghe được, thì là cười khổ một tiếng, nhàn nhạt lắc đầu.

“Lang Khuê tuy là cao thủ Nguyên Anh kỳ, nhưng ở trong đại chiến cùng nhân tộc đã bị tổn thương căn cơ, tuy những năm này trốn ở trong Hàn Nguyệt Trì, đã khôi phục một số, nhưng thực lực chân thật, cũng thì tương đương với Kim Đan hậu kỳ mà thôi!”

“Mà Ngân Hồ nhất tộc ta có thần thông, một khi kế thừa, liền có thể phát huy thực lực công kích cao thủ Nguyên Anh kỳ, giết một cái Lang Khuê nguyên khí đại thương, tự nhiên không nói chơi!”

“Chỉ là, ta vừa mới giác tỉnh, liền đã vận dụng thần thông truyền thừa, chính mình cũng nhận thương tích cực kỳ nặng, nếu không phải Lâm Hải ca ca ngươi ở đây, mệnh ta cũng không giữ được!”

“Nguyên lai là dạng này!” Lâm Hải gật gật đầu, “Vậy ngươi sau này định làm như thế nào?”

“Lưu tại đỉnh Hàn Nguyệt, ở chỗ này, mới là nhà ta!” Ánh mắt Tiểu Anh nhu hòa, nhìn bốn phía một cái, một mặt ước mơ nói.

“Vậy được rồi!” Lâm Hải gật gật đầu, “Chuyện của ta đã xong xuôi, nếu như thế, ta liền một mình xuống núi!”

Nói xong, Lâm Hải đứng người lên, hướng phía Tiểu Anh cười cười, liền muốn chuẩn bị rời đi.

“Lâm Hải ca ca, chờ một chút!” Tiểu Anh bỗng nhiên mở miệng, đem Lâm Hải gọi lại.

“Ngươi có phải muốn tìm Thất Diệp Thảo hay không?”

“ Đúng a!” Lâm Hải cười gật đầu, đồng thời hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Thất Diệp Thảo liền xuất hiện bên trong tay, hắn hướng phía Tiểu Anh lắc lắc.

“Hơn nữa, ta đã tìm được!”

Tiểu Anh thì là xinh xắn cười một tiếng, hướng phía Lâm Hải lắc đầu.

“Lâm Hải ca ca bị lừa, thứ đó là giả!”

“Giả?” Lâm Hải đem Thất Diệp Thảo cầm trong tay đưa tới gần mắt, nhất thời sững sờ!

Chương 882: Nhân cách của ngươi, có đáng mấy phân tiền sao?

Tiểu Anh nhìn bộ dáng Lâm Hải choáng váng, nhất thời bật

cười.

“Lâm Hải ca ca, ngươi chờ một chút!”

Nói xong, Tiểu Anh vậy mà chui xuống đáy Hàn Nguyệt Trì, qua chừng năm phút đồng hồ, mới lại xuất hiện, trong tay đã nhiều thêm một cây cỏ thuốc.

“Thất Diệp Thảo chính thức, là sinh trưởng ở đáy Hàn Nguyệt Trì, gốc cây trong tay ngươi kia là Xen Lẫn Thảo, cho!”

Lâm Hải từ bên trong tay Tiểu Anh tiếp nhận Thất Diệp Thảo, so sánh cùng gốc cây trước đó kia một chút, bất luận là màu sắc hay là sinh cơ ẩn chứa, cả hai cũng cách biệt quá xa, trong lòng không khỏi cười khổ một trận.

Nghĩ không ra, thứ mà chính mình cùng cha con Tần Lôi tranh đoạt nửa ngày, lại là cái hàng giả mạo, nếu không có Tiểu Anh, chính mình đem cái Xen Lẫn Thảo này lấy về, coi như đem Mục Doanh Doanh hại rồi.

“Tiểu Anh, đa tạ!” Lâm Hải đem Thất Diệp Thảo thu hồi, một mặt thành khẩn nói lời cảm tạ nói.

“Lâm Hải ca ca, không cần khách khí, ngươi là quý nhân của Tiểu Anh, cũng là đại ân nhân của Tiểu Anh, Tiểu Anh có thể vì ngươi làm chút chuyện, tâm lý thật cao hứng đâu!”

Lâm Hải cười cười, nhìn tinh thần Tiểu Anh đã khôi phục rất nhiều, không khỏi đối với cái Hàn Nguyệt Trì này âm thầm lấy làm kỳ, nghĩ không ra kỳ hàn vô cùng, lại có công hiệu như thế, trách không được Ngân Hồ nhất tộc, muốn ở nơi này, mà Tuyết Lang nhất tộc, cũng phải tranh đoạt!

“Tiểu Anh, thật không đi xuống sao?”

“Không, ta muốn lưu lại thủ hộ gia viên của Ngân Hồ nhất tộc chúng ta!” Tiểu Anh lắc đầu, “Bên cha mẹ ta kia, xin Lâm Hải ca ca qua thông báo một tiếng, để bọn họ không cần lo lắng, Tiểu Anh một đời một kiếp, sẽ nhớ kỹ ân dưỡng dục của bọn họ.”

Lâm Hải gật gật đầu, “Nếu như thế, chính ngươi bảo trọng, Lâm Hải cáo từ!”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía Tiểu Anh ôm quyền một cái, quay người chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!” Tiểu Anh tại sau lưng, bỗng nhiên đem Lâm Hải gọi lại.

“Lâm Hải ca ca, ngày sau nếu ngươi có sự tình gì, dù là cách xa vạn lý, Tiểu Anh nhất định sẽ qua tương trợ!”

Lâm Hải nghe được, trong lòng dâng lên một hồi cảm động, Tiểu Anh mặc dù là Yêu tộc, nhưng thiên tính lại đơn thuần thiện lương, tính tình tri ân đồ báo, so với một ít nhân loại, không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Hướng phía Tiểu Anh lộ ra một cái mỉm cười, Lâm Hải quay người, nhanh chân hướng phía dưới núi đi đến.

“Ừm. Thanh Tùng Tử đâu?” Chỉ chốc lát, Lâm Hải liền tới đến địa phương mà Thanh Tùng Tử trước đó đã dừng lại, lại phát hiện Thanh Tùng Tử đã không ở tại bên trong chỗ này.

“Có lẽ là đến dưới núi chờ đợi đi.”

Lâm Hải cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục hướng dưới núi đi tới, chờ đến lúc dừng lại tại vị trí của Khang Sĩ Phú trước đó, phát hiện Khang Sĩ Phú cũng không ở chỗ này, chắc hẳn cũng giống như Thanh Tùng Tử, toàn bộ đều đã xuống núi, dù sao tại giữa sườn núi, vẫn còn cần tiêu hao chân khí, chống cự hàn khí.

“Ừm?” Ngay tại thời điểm Lâm Hải sắp đến dưới núi, xa xa liền thấy Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú, đúng là đang ở dưới núi chờ đợi, chỉ là để Lâm Hải cảm thấy không ổn là, cha con Tần Tiêu cùng lão Đổng, thình lình cũng ở trong đó!

Thân ảnh lên xuống mấy cái, Lâm Hải rơi xuống đất, đứng ở trước mặt mọi người, Khang Sĩ Phú thấy thế kinh hãi, không khỏi lớn tiếng hô nói.

“Lâm tiền bối, bọn họ muốn bắt ngươi, chạy mau!”

Tần Lôi nghe được, đột nhiên quay người, đưa tay đem cổ của Khang Sĩ Phú tóm chặt lấy!

“Không muốn chết, liền câm miệng cho ta!”

“Ách, ngạch...” Khang Sĩ Phú nghẹn ngào một trận, lại không phát ra được lời nói, hai con mắt nhìn chằm chằm vào Tần Lôi, tràn ngập oán hận.

“Tần Lôi, buông y ra!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, phẫn nộ nói.

Hắn hiện tại nào còn nhìn không hiểu, Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử, là bị cha con Tần Lôi, bắt cóc, chính là vì muốn mang chính mình.

“Ừm?!” Cái mũi Tần Tiêu hừ một cái, Tần Lôi lúc này mới đưa Khang Sĩ Phú buông xuống, Khang Sĩ Phú bưng lấy cổ, kịch liệt ho khan một trận, mặt cũng nghẹn hồng.

Mà lúc này, Tần Tiêu cười lạnh, tiến lên hai bước, ở trên cao lạnh lẽo nhìn xuống Lâm Hải.

“Ngươi quả nhiên không có khiến ta thất vọng, vậy mà thật từ trên đỉnh núi Hàn Nguyệt, trốn xuống tới!”

Lâm Hải chau mày, giờ phút này hắn đối với sở tác sở vi của cha con Tần Tiêu, phản cảm nói không nên lời.

“Có chuyện liền nói, có rắm thì phóng, ngươi đến cùng muốn làm gì!”

Tần Tiêu biến sắc, hiển nhiên đối với thái độ của Lâm Hải, cực kỳbuồn bực tức giận, hít sâu một hơi, đem lửa giận trong lồng ngực đè xuống, cười lạnh.

“Bổn tọa không biết ngươi là chạy thoát như thế nào, nhưng nếu ngươi có thể còn sống mà xuống tới, Thất Diệp Thảo tự nhiên cũng đã rơi vào trong tay của ngươi, ta nói không sai đi?”

Lâm Hải khinh thường cười một tiếng, trêu tức liếc nhìn Tần Tiêu một chút.

“Vậy thì sao, Thất Diệp Thảo đúng là đang ở trong tay ta!”

Tần Tiêu nghe được, con mắt đột nhiên sáng lên, lộ ra một tia tham lam không dễ dàng phát giác!

“Giao Thất Diệp Thảo ra, nếu không, ta giết hai người bọn họ!”

Tần Tiêu chỉ vào Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử, hai người nhất thời biến sắc.

“Lâm tiền bối, ngươi không cần phải để ý đến ta, nhanh nhanh rời đi!” Con mắt Thanh Tùng Tử loạn chuyển, không nói gì, nhưng Khang Sĩ Phú lại gấp gấp hô nói.

Lâm Hải không chút hoang mang, trên dưới dò xét Tần Tiêu một phen, lắc đầu, trong miệng còn chậc chậc vài tiếng.

“Thật là nghĩ không ra a, đường đường là Chưởng môn Thiên Đãng Sơn, vậy mà làm ra loại hành động ti tiện cưỡng ép người trao đổi này, Chưởng môn còn như vậy, chẳng lẽ nói các ngươi Thiên Đãng Sơn, đều là loại giá áo túi cơm nhận không ra người này sao?”

Tần Tiêu bị Lâm Hải nói một phen, nói đến mặt mo đỏ ửng, cách làm này của lão, xác thực không đủ quang minh chính đại, làm mất thân phận, nhưng dụ hoặc của Thất Diệp Thảo, thật sự là quá lớn, lão nhất định phải bảo đảm vạn vô nhất thất, dù là không từ thủ đoạn cũng sẽ không tiếc!

“Bớt nói nhảm, từ xưa đến nay được làm vua thua làm giặc, sao là câu chuyện thủ đoạn cao minh cùng ti tiện, bổn tọa hiện tại chỉ hỏi ngươi một câu, cái Thất Diệp Thảo này, ngươi là giao, hay là không giao!”

Lâm Hải giống như cười mà không phải cười, nhìn Tần Tiêu hơn nửa ngày, thời điểm đem Tần Tiêu nhìn thấy đều có chút run rẩy, mới thở dài một tiếng!

“Giao, ta giao còn không được sao?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, mấy người đối diện, sắc mặt của tất cả đều biến đổi.

Tần Tiêu cha con cùng Lão Đổng, Thanh Tùng Tử, đều là một mặt mừng rỡ, chỉ có trên mặt Khang Sĩ Phú là lộ ra không cam lòng thật sâu, còn mang theo nồng đậm cảm động.

“Lâm tiền bối, ngươi đặc biệt vì cái Thất Diệp Thảo này mà đến, không thể vì cái mệnh tiện này của ta, mà giao cho bọn họ a!”

“Một cây cỏ thuốc mà thôi, làm sao mà trọng yếu hơn tính mạng của các ngươi, nếu lão muốn, thì cầm lấy đi là được!”

Lâm Hải nói, cố ý đưa tay bỏ vào trong ngực, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Thất Diệp Thảo lấy ra, tâm lý không khỏi may mắn một trận.

May mắn vừa rồi bất chợt tới có cảm giác, mới không có đem cái gốc Thất Diệp Thảo giả này ném đi, nếu không tình huống hiện tại này, thật đúng là không tiện ứng đối a.

“Thất Diệp Thảo!” Nhìn thấy thảo dược trong tay Lâm Hải, chính là gốc cây vừa rồi bọn họ còn tranh đoạt tại trên đỉnh núi kia, cha con Tần Tiêu cùng Lão Đổng, nhao nhao hai mắt tỏa sáng, một mặt kích động.

“Nhanh đưa Thất Diệp Thảo đây!” Tần Tiêu vội vã thúc giục nói.

Lâm Hải đem Thất Diệp Thảo giả cầm trong tay, một bên tùy ý vuốt vuốt, một bên mang theo đùa cợt liếc nhìn Tần Tiêu một chút.

“Ngươi cho ta ngốc a? Trước thả người, ta tự sẽ đưa thảo dược cho ngươi!”

Tần Tiêu biến sắc, sau đó hừ lạnh một tiếng.

“Thả người, bổn tọa làm sao cam đoan ngươi sẽ đem thảo dược cho ta? Trước giao thảo dược, giao thảo dược, bổn tọa lấy nhân cách đảm bảo, nhất định sẽ thả người!”

“Nhân cách đảm bảo?” Lâm Hải buồn cười một trận, mang theo nồng đậm trêu tức liếc nhìn Tần Tiêu một chút, “Liền loại chuyện xấu xa bắt cóc áp chế này cũng làm ra, ngươi còn để ta tin tưởng vào nhân cách của ngươi sao?”

“Hỏi, nhân cách của ngươi, có đáng mấy phân tiền sao?”

“Ngươi muốn chết!” Tần Tiêu thấy Lâm Hải lại dám ngay mặt nhục nhã lão, nhất thời đại nộ, thủ chưởng giương lên, liền muốn động thủ!

“Ngươi nếu dám động, ta lập tức hủy cái Thất Diệp Thảo này, người nào cũng đừng hòng đạt được!” Lâm Hải thấy thế, nhất thời đem Thất Diệp Thảo giơ lên cao cao, chân khí không ngừng phụt ra hút vào, cười lạnh nói.

“Ngươi!” Tần Tiêu tức đến sắc mặt trắng bệch, lồng ngực không ngừng chập trùng, hận không thể đem Lâm Hải ăn sống nuốt tươi, nhưng lại sợ ném chuột vỡ bình, sợ Lâm Hải thật đem Thất Diệp Thảo hủy, đành phải hừ lạnh một tiếng, đem cánh tay đã giơ lên buông xuống.

“Ngươi đến cùng muốn thế nào?” Tần Tiêu chịu đựng lửa giận, đặt câu hỏi!

“Thả bằng hữu của ta, ta đem Thất Diệp Thảo giao cho ngươi, lấy tu vi của ngươi, chẳng lẽ còn sợ ta chạy sao?.”

Sắc mặt Tần Tiêu âm trầm bất định, nghĩ không ra Lâm Hải lại khó chơi như vậy, vì kế hoạch hôm nay, cũng chỉ có thể như thế.

“Lôi nhi, thả bọn họ!”

Tần Lôi gật gật đầu, đem Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú, đẩy lên trước mặt Lâm Hải.

“Hai ngươi không có sao chứ?” Lâm Hải cau mày, hỏi.

“Bị phong công lực, còn lại không có gì đáng ngại!”

“Lâm Hải, hiện tại có thể đem Thất Diệp Thảo giao ra đi?” Tần Tiêu nhắm hai mắt lại, lóe hàn quang, lạnh lùng nói.

“Giải khai công lực cho bọn họ, sau đó để bọn họ rời đi!”

“Ngươi đừng có được voi thì đòi tiên!” Tần Tiêu gầm lên giận dữ.

“Cái Thất Diệp Thảo này, ngươi là không muốn?” Sắc mặt Lâm Hải cũng lạnh xuống, lần nữa đem Thất Diệp Thảo giơ lên, lạnh lùng nói nói.

“Ngươi!” Tần Tiêu tức đến kém chút thổ huyết, con mẹ nó rõ ràng là lão đang áp chế Lâm Hải, làm sao cảm giác hiện tại là đảo lại, thành Lâm Hải áp chế lão.

"Hừ!" Tần Tiêu bất đắc dĩ, ngón tay gảy nhẹ, hai đạo chân khí bắn vàotrong người Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú, công lực bị phong của hai người, trong nháy mắt đã khôi phục!

"Lập tức rời khỏi chỗ này, càng nhanh càng tốt!" Lâm Hải thấp giọng nói nói.

"Lâm tiền bối, vậy ngươi..."

" Đừng nói nhảm, các ngươi ở chỗ này, sẽ chỉ trở thành vướng víu, qua Khang gia chờ ta!"

Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú nhìn nhau, biết rõ lời Lâm Hải nói là sự thật, thực lực của hai người bọn họ thấp, lưu lại chẳng những không giúp được gì, còn sẽ trở thành gánh nặng của Lâm Hải.

"Lâm tiền bối, bảo trọng!" Hai người liền ôm quyền, bước nhanh rời đi.

"Lâm Hải, hiện tại ngươi còn không đem Thất Diệp Thảo giao ra sao?" Thấy Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú đã đi xa, Tần Tiêu hét lớn một tiếng.

"Cầm lấy đi!" Lâm Hải tiện tay đem Thất Diệp Thảo ném đi, Tần Tiêu đại hỉ, nhấc tay khẽ vẫy, nắm ở bên trong tay, không khỏi cất tiếng cười to.

Mà Lâm Hải mượn thời cơ này, thân thể nhảy vọt một cái, hướng về phương xa bỏ chạy.

"Muốn đi, không có cửa đâu!"

Tần Tiêu thấy thế, cười lạnh một tiếng, đem Thất Diệp Thảo cất kỹ, sau đó thân ảnh nhất động, nhanh như thiểm điện, ngăn lại đường đi của Lâm Hải!

Chương 883: Chơi Lôi, ngươi cũng xứng?

Lâm Hải dừng cước bộ lại, lạnh lẽo nhìn Tần Tiêu, mặt lộ một tia cười lạnh.

“Thất Diệp Thảo đã cho ngươi, ngươi còn muốn thế nào?”

Ánh mắt Tần Tiêu rét lạnh, nhìn Lâm Hải, hiện lên một tia quang manghung ác.

“Ngươi tiểu bối này, trước đó nhiều lần xúc phạm uy nghiêm của bổn tọa, còn muốn còn sống mà rời đi sao?”

“Muốn giết ta?” Lâm Hải miệt thị cười một tiếng, “Vậy liền nhìn ngươi có bản lãnh này hay không!”

“Cuồng vọng! Ngươi tiểu bối này, còn chưa xứng để bổn tọa xuất thủ!” Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng, sau đó hai tay khoác ra sau, hướng phía Tần Lôi nhìn một chút.

“Lôi nhi, giết hắn!”

“Vâng, phụ thân!” Khóe miệng Tần Lôi hiện lên một tia nhe răng cười, tiến lên một bước, cùng Lâm Hải đứng đối mặt với nhau!

“Lâm Hải, ngươi ta vốn có thể trở thành bằng hữu, muốn trách, thì trách ngươi không biết thời thế đi!”

“Phi, ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo!” Lâm Hải một mặt xem thường.

Tần Lôi cũng không để ý, ngược lại cười ha hả nhìn Lâm Hải, một bộ dáng ăn chắc Lâm Hải, đột nhiên mở miệng.

“Không bằng như vậy đi, ngươi nếu chịu đem Xuyên Vân Toa giao ra, có lẽ ta có thể hướng phụ thân ta cầu tình, tha cho ngươi một mệnh, ngươi xem coi thế nào?”

“Xuyên Vân Toa?” Lâm Hải sững sờ, sau đó giật mình, trên mặt xem thường càng sâu.

“Nguyên lai là vì sát nhân đoạt bảo a, nói thẳng không được sao, nhất định phải quanh co lòng vòng, thật sự là làm kỹ nữ lại còn muốn lập đền thờ, không biết xấu hổ!”

“Im miệng!” Tần Lôi hét lớn một tiếng, nhìn hằm hằm vào Lâm Hải.

“Xuyên Vân Toa vốn là chí bảo của Thiên Đãng Sơn ta, không biết như thế nào, lại rơi vào bên trong tay ngươi, nếu như ngươi giao ra thì thôi, không giao mà nói, ngươi chỉ có một con đường chết!”

“Nói nhảm nhiều quá, muốn pháp bảo, nhìn ngươi có bản lãnh này hay không!”

“Muốn chết!” Tần Lôi tức giận quát một tiếng, hai tay khoanh ở trước ngực, liên tiếp vạch ra số đạo áan quyết, sau đó đột nhiên hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Lôi Đình Chi Nhận!”

Cạch!

Kinh Lôi nổ vang trên thiên không, nhất thời một đường thiểm điện lớn bằng cánh tay, xẹt qua chân trời, thẳng đến Lâm Hải đập tới.

“Hừ, chơi Lôi, ngươi cũng xứng?” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, lòng bàn tay giơ lên, thủ chưởng nhất thời biến thành màu tím, lấp lóe hồ quang điện, sau đó răng rắc một tiếng, đánh Chưởng Tâm Lôi ra, cùng Lôi Đình Chi Nhận của Tần Lôi, lăng không đụng vào nhau.

Oanh!

Hai tia chớp một xanh một tím chạm vào nhau, nhất thời dấy lên vô số tia lửa trên không trung, thiểm điện lớn bằng cánh tay của Tần Lôi này, vừa gặp phải Chưởng Tâm Lôi của Lâm Hải, vậy mà như làm từ bùn, trong nháy mắt đã tán loạn!

Mà Chưởng Tâm Lôi của Lâm Hải, thế sắc bén không giảm, ngược lại hướng phía trên thân Tần Lôi rơi xuống, đột nhiên như thế, nhất thời để Tần Lôi quá sợ hãi, vậy mà sững sờ ngay tại chỗ, chờ thời điểm phản ứng lại, thì đã không kịp!

“ Đi!”

Thời khắc nguy cấp, Tần Tiêu ở bên cạnh liền tiện tay cũng là một cái Chưởng Tâm Lôi, trong nháy mắt liền cùng Chưởng Tâm Lôi của Lâm Hải đụng vào nhau, đem lôi điện của Lâm Hải đánh tan, sau đó một mặt chấn kinh nhìn về phía Lâm Hải, trong lòng kinh hãi không thôi!

“Sấm sét màu tím! Ngươi là truyền nhân của Tử Điện Đường Lôi Vân Tông!” Tần Tiêu thốt ra, trong lòng quả thực là sóng to gió lớn, vô pháp bình tĩnh!

“Lôi Vân Tông, Tử Điện Đường?” Lời nói của Tần Tiêu, để Lâm Hải không khỏi sững sờ, sau đó chợt nhớ tới, Xuyên Vân Toa mà chính mình lấy từ chỗ Thanh Tùng Tử, giống như liền là pháp bảo của Lôi Vân Tông ở Địa Tiên giới.

Chẳng lẽ nói, Lôi Vân Tông trong miệng Tần Tiêu, chính là chỉ cái Lôi Vân Tông ở Địa Tiên giới kia.

Nhãn châu xoay động, Lâm Hải đã có chủ ý.

“Không sai, Lâm mỗ chính là tới từ Tử Điện Đường của Lôi Vân Tông!” Nếu Tần Tiêu đã nhận lầm, Lâm Hải dứt khoát trước cứ thừa nhận, nhìn xem Tần Tiêu muốn làm gì, mới quyết định!

Tần Tiêu thấy Lâm Hải chính miệng thừa nhận, trong mắt chợt lóe sáng, sau đó cười ha ha, thân thiết hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Thật sự là lũ lụt quấn trôi miếu Long Vương, người một nhà không nhận người một nhà a, nguyên lai là đồng môn của Tử Điện Đường, tất cả đều là hiểu lầm, hiểu lầm a!”

“ Đồng môn?” Lâm Hải khẽ giật mình, lập tức giật mình, nguyên lai cái Thiên Đãng Sơn này, vậy mà xuất thân từ Lôi Vân Tông của Địa Tiên giới, trách không được nhận biết pháp bảo Xuyên Vân Toa của mình!

Bất quá, Lâm Hải cũng đã không phải là lăng đầu tiểu tử mới ra đời, tuy Tần Tiêu một mặt hòa khí, lại đem chính mình xem như đồng môn, nhưng trong lòng Lâm Hải, cũng không có chút buông lỏng cảnh giác nào, ngược lại hướng phía Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng.

“Hiểu lầm? Hừ, tốt một cái hiểu lầm, nếu không phải Lâm Hải ta còn có chút thủ đoạn, kém chút liền chết tại bên trong tay những đồng môn như các ngươi này!”

Nụ cười trên mặt Tần Tiêu cứng đờ, trong mắt lóe lên một tia hàn quang, nhưng rất nhanh lại khôi phục như lúc ban đầu, nhìn Lâm Hải thân thiết nói không nên lời.

“ Đều do mắt Tần mỗ vụng về, chớ trách chớ trách!” Nói xong, Tần Tiêu bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Tần Lôi vừa trừng mắt.

“Lôi nhi, mau đây, nhận lỗi với Lâm sư huynh của ngươi đi!”

Tần Lôi giờ phút này một mặt mộng bức, Lâm Hải vậy mà sử xuất ra pháp thuật hệ Lôi mà chỉ có Thiên Đãng Sơn bọn họ mới có thể có, hơn nữa uy lực so với lôi pháp của gã còn mạnh hơn nhiều, đã sớm đem gã làm kinh ngạc đến ngây người, giờ phút này lại không khỏi trở thành đồng môn, khiến cho gã càng là không hiểu ra sao!

Bất quá, Tần Tiêu đã lên tiếng, gã cũng không dám không nghe, đành phải đem nghi vấn trong lòng đè xuống trước, tiến lên hướng phía Lâm Hải ôm quyền thi lễ.

“Lâm sư huynh, thật không nghĩ tới chúng ta lại là người một nhà, trước đó có nhiều đắc tội, mong sư huynh chớ trách!”

Con mắt Lâm Hải, một mực quan sát cha con Tần Tiêu, tuy không biết trong lòng bọn họ có ý đồ gì, nhưng từ biểu tượng đến phân tích, cái Tử Điện Đường trong miệng Tần Tiêu này, tựa hồ có địa vị cao hơn Thiên Đãng Sơn bọn họ, nếu không đối đãi với một cái vãn bối như chính mình, Tần Tiêu cũng không đến mức như thế!

Nếu như là dạng này, vậy liền dễ làm, chí ít Tần Tiêu sợ ném chuột vỡ bình, chưa hẳn dám động thủ đối với mình, tuy nếu động thủ thì chính mình cũng không sợ lão, nhưng Tần Tiêu dù sao cũng là cao thủ Kim Đan có thể so với Đông Phương Du Long, mình coi như có thể đào tẩu, cũng sẽ phải có một phen trắc trở, hơn nữa rất có thể sẽ bị thương nặng.

Thà rằng như vậy, chẳng bằng đùa giả làm thật, giả dạng làm đệ tử Tử Điện Đường của Lôi Vân Tông, tùy cơ ứng biến, thì có thể sẽ bình an thoát hiểm.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cũng hướng phía Tần Lôi ôm quyền một cái, giả trang ra một bộ dáng cao ngạo, nhàn nhạt mở

miệng.

“Việc này là ta cũng có sai, không có sớm biểu lộ thân phận, không thể chỉ trách Tần sư đệ!”

“Ha ha ha!” Tần Tiêu thấy Lâm Hải một mặt ngạo mạn, cùng hình tượng của đệ tử Tử Điện Đường không khác nhau chút nào, càng thêm tin tưởng không nghi ngờ, nhất thời cười to.

“Nếu hiểu lầm đã giải trừ, vậy chúng ta chính là người một nhà, nơi này cách Thiên Đãng Sơn không xa, mời đại giá của Lâm hiền chất dời bước tới Thiên Đãng Sơn ta, để Tần mỗ tận tình hữu nghị địa chủ!”

“Qua Thiên Đãng Sơn?” Lâm Hải là một trăm cái không nguyện ý, đó cùng dê vào miệng cọp khác nhau ở chỗ nào?

Lại nhíu mày, Lâm Hải lộ vẻ mặt khó xử, nhàn nhạt mở miệng.

“Hảo ý của Tần sư thúc, Lâm mỗ tâm lĩnh, bất quá Lâm mỗ còn có chuyện quan trọng tại thân, xin đổi thành ngày khác sẽ tự mình đến nhà, bái phỏng Tần sư thúc!”

Nói xong, Lâm Hải cười nhạt một tiếng, quay người lại muốn rời khỏi.

“Chờ một chút!” Đột nhiên, thanh âm của Tần Tiêu, từ sau lưng Lâm Hải vang lên.

Cước bộ Lâm Hải bỗng nhiên ngừng một hồi, trong lòng kéo căng một chút, thầm vận chân khí, cũng không quay đầu lại mở miệng nói.

“Tần sư thúc, còn có chuyện gì sao?”

Tần Tiêu giống như cười mà không phải cười, ngữ khí so với trước đó tựa hồ lạnh hơn một chút.

“Nếu Lâm hiền chất đã đi vào khu vực của Thiên Đãng Sơn ta, há có thể tới nhà mà không vào, chẳng lẽ trong lòng, còn đang trách tội Tần mỗ sao?”

Lâm Hải chậm rãi xoay người, hướng phía Tần Tiêu cười nhạt một tiếng.

“Tần sư thúc, ngươi thật hiểu lầm, Lâm mỗ xác thực có chuyện quan trọng tại thân, không thể ở lâu!”

“Nếu đã không phải là trách tội Tần mỗ, này cũng không cần cự tuyệt, chuyện gì cũng không vội tại nhất thời này!” Tần Tiêu nói, thân ảnh đột nhiên lóe lên, đến trước mặt Lâm Hải, một tay bắt lấy cổ tay của Lâm Hải.

Lâm Hải kinh hãi, theo bản năng liền muốn xuất thủ phản kháng, lại không nghĩ đến, Tần Tiêu đột nhiên tiến đến bên tai Lâm Hải, thấp giọng mở miệng.

“Tần mỗ bất tài, còn có một cái việc tư, muốn Lâm hiền chất hỗ trợ, Lâm hiền chất cũng tuyệt đối không nên cự tuyệt a!”

Ánh mắt Lâm Hải lẫm liệt, thấy Tần Tiêu tuy bắt lấy chính mình, nhưng lại không động dùng chân khí, xem ra cũng không phải là muốn động thủ với mình, có lẽ thật là có chuyện muốn nhờ, cũng vội vàng đem chân khí tán đi, để tránh khiến Tần Lôi hoài nghi.

Mà Tần Tiêu thì là lôi kéo tay Lâm Hải, ha ha cười to một trận.

“Lâm hiền chất, đi, theo Tần mỗ về Thiên Đãng Sơn!”

Chương 884: Lá mặt lá trái

Lâm Hải bị Tần Tiêu lôi kéo, nhất thời chau mày, hơi phóng ra một tia chân khí, đem tay Tần Tiêu bắn ra, tay nắm tay cùng một đại nam nhân, Lâm Hải thật sự là không có thói quen.

“Ách... Ha ha!” Tần Tiêu gượng cười hai tiếng, cũng không thèm để ý, hướng phía Lâm Hải bày ra tư thế.

“Lâm hiền chất, mời!”

Lâm Hải do dự một trận, nội tâm của hắn là cực kỳ không muốn đi, chuyến đi này lành dữ khó liệu, còn muốn cùng lão hồ ly như Tần Tiêu lá mặt lá trái, quả thực hung hiểm, nhưng nếu như không đi, Tần Tiêu chỉ sợ ngay lập tức sẽ sinh nghi, lần nữa động thủ cũng có thể.

Chính vào thời khắc tình thế khó xử, ánh mắt của Lâm Hải, đột nhiên rơi vào trên thân lão Đổng ở bên cạnh, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Hắn đột nhiên nhớ tới, trước đó Tần Lôi tựa hồ đã nói qua, tìm kiếm Thất Diệp Thảo, là vì để lão Đổng hỗ trợ luyện chế ra một loại Thần Đan, đã như vậy, vậy không bằng liền đi tới một lần, nhìn xem có cơ hội, đem cái Thần Đan này đoạt tới tay hay không, cũng coi như chuyến đi này không tệ!

Tuy Thất Diệp Thảo mà Lâm Hải giao cho Tần Tiêu là giả, nhưng đã bị lão Đổng liếc một chút nhận định, nói không chừng thứ cần thiết để luyện chế Thần Đan, cũng là Thất Diệp Thảo giả này, Thất Diệp Thảo thật thì sinh trưởng ở đáy Hàn Nguyệt Trì, lão Đổng chưa hẳn đã gặp qua!

Bất kể như thế nào, nếu đã không thể cự tuyệt Tần Tiêu, này chẳng dứt khoát đi tới một lần, nhìn xem có thể đục nước béo cò, vơ vét một chút chỗ tốt hay không, coi như thân phận bại lộ, cũng không có vấn đề, có Thánh Cảnh nơi tay, người nào còn có thể ngăn được chính mình nữa!

Hạ quyết tâm, Lâm Hải không do dự nữa, liền hướng phía Tần Tiêu ôm quyền.

“Vậy Lâm Hải, liền xin quấy rầy!”

“Ha ha, đều là người một nhà, nói gì quấy rầy, Lâm hiền chất, mời!”

Tần Tiêu thấy Lâm Hải đáp ứng, trong lòng vui vẻ, cùng Lâm Hải sóng vai rời đi!

Lúc đi ngang qua cửa nhà Tiểu Anh, Lâm Hải dừng lại, đem tin tức tốt của Tiểu Anh, nói cho bọn họ biết, hai cái lão nhân nghe được Tiểu Anh không có việc gì, liền nói cám ơn liên tục đối với Lâm Hải, nhưng khi biết rõ Tiểu Anh có thể sẽ không về nhà, tinh thần lại chán nản, yên lặng rơi lệ.

Lâm Hải không nhìn nổi loại tràng diện thương tâm này, vội vàng đi ra, theo Tần Tiêu rời đi.

Thiên Đãng Sơn cách đỉnh Hàn Nguyệt, khoảng ba bốn trăm dặn, một bên đường lớn, sớm có tài xế của Tần Tiêu chờ ở ven đường, thấy bọn người Tần Tiêu đến, vội vàng mời mọi người lên xe, sau đó một đường phi nhanh, đi vào dưới chân Thiên Đãng Sơn.

Xuống xe, Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, từ thật xa liền thấy một ngọn núi, có khói mù lượn lờ, cao vút vào trong mây, lộ ra nguy nga hùng vĩ.

“Lâm hiền chất, đó chính là chỗ của Thiên Đãng Sơn ta, xin mời!”

Thiên Đãng Sơn dị thường dốc đứng, căn bản không đường có thể đi, nhưng đối với loại người như Lâm Hải cùng Tần Tiêu mà nói, lại cũng không khác biệt gì so với đất bằng, mấy người dọc theo vách đá, linh hoạt leo lên như là hầu tử, không mất một chút thời gian, liền đến đỉnh núi!

Sau đó, một tòa cung điện khí thế rộng rãi, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, tại dưới sương trắng lượn lờ vờn quanh, cuồn cuộn mờ ảo, như ẩn như hiện, quả thực như là Tiên Cung.

“Lâm hiền chất, mời vào bên trong!” Tần Tiêu cười lớn, mang theo Lâm Hải đi vào cung điện, ngồi xuống trên thủ vị, Lâm Hải cùng lão Đổng phân ngồi ở hai bên, Tần Lôi thì chuyển đến sau lưng Tần Tiêu, đứng xuôi tay.

“Tần Chưởng môn, chuyện luyện đan, chẳng biết lúc nào thì bắt đầu?”

Vừa mới ngồi xuống, lão Đổng liền đi thẳng vào vấn đề nói.

“Không vội, ta đã phân phó hạ nhân thiết yến, hảo hảo khoản đãi hai vị, chuyện khác, ăn cơm xong lại nói!” Tần Tiêu cởi mở nói nói.

“Tần Chưởng môn!” Lão Đổng đứng lên, “Luyện chế Thần Đan, cực kỳ hao phí tinh thần, không thể khinh thường, lão hủ muốn cáo lui một lát, nghỉ ngơi dưỡng sức, yến hội liền không tham gia, mong Tần Chưởng môn chớ trách!”

Đôi mày Tần Tiêu nhất thời nhíu một cái, trong lòng có chút không thích, chính mình đã thiết yến chiêu đãi, không biết có bao nhiêu người muốn cướp đến đâu, nghĩ không ra cái lão Đổng này lại không biết điềunhư thế.

“Thôi được, bổn tọa liền sai người, dẫn ngươi đi nghỉ ngơi!” Tần Tiêu vẫy tay một cái, lập tức có hạ nhân đi tới.

“Lão hủ cáo lui!” Lão Đổng hướng phía Tần Tiêu cùng Lâm Hải ôm quyền một cái, theo hạ nhân rời đi.

Lâm Hải nhìn bóng lưng rời đi của lão Đổng, đột nhiên có chút ngoài ý muốn, nghĩ không ra cái lão giả trước đó một mực còn làm người hoà giải cho chính mình cùng Tần Lôi, xử thế cực kỳ khéo đưa đẩy này, làm sao lập tức liền đổi tính, trở nên không biết làm người như thế.

“Lâm sư điệt, Tần mỗ có một chuyện, không biết có nên hỏi hay không?” Sau khi Lão Đổng rời đi, Tần Tiêu đột nhiên hướng phía Lâm Hải mở miệng nói.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Tần Chưởng môn xin n giảng!”

Tần Tiêu miệng há há, mang theo gấp gáp mở miệng nói.

“Tử Điện Đường nhất mạch, trừ Lâm sư điệt ra, không biết còn có vị tiền bối nào cũng tại nhân gian, nếu đã cùng thuộc một môn, như vậy Tần mỗ muốn tìm cái thời gian, qua thăm một chút!”

“Quỷ mới biết còn có ai?” Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, trên mặt lại lộ ra một tia phiền muộn, than nhẹ một tiếng.

“Không dối gạt Tần Chưởng môn, Tử Điện Đường nhất mạch, bây giờ còn tại nhân gian, chỉ còn lại có một mình Lâm mỗ!” Lâm Hải cũng không dám nói vẫn còn có người, nếu không nếu Tần Tiêu thật muốn qua đến thăm một chút mà nói, vậy còn không lập mã liền lộ tẩy đây.

“Chỉ còn một mình Lâm sư điệt?” đồng tử Tần Tiêu bỗng nhiên co rụt lại, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

“Này, những người khác đâu?”

“Tất cả đều mất tích!” Lâm Hải lắc đầu, vẻ mặt buồn thiu.

“Mất tích!” Tần Tiêu giật nảy cả mình, một mặt quái dị.

“Vâng, từ ba năm trước, sau khi sư phụ ta xuống núi, liền không có tin tức, phảng phất như biến mất khỏi cái thế giới này, ta cùng các sư huynh lưu thủ, lo lắng vạn phần, sau cùng các sư huynh lần lượt xuống núi tìm kiếm, lại đồng dạng mất đi tin tức.”

“Mà ta lần này, cũng là xuống núi tìm kiếm sư phụ cùng các sư huynh, chỉ bất quá, ta đã là người cuối cùng!”

Lâm Hải mở to mắt nói vớ nói vẩn, biên một cái lý do, một bên vừa lừa gạt Tần Tiêu, vừa quan sát phản ứng của lão, thấy Tần Tiêu một mặt chấn kinh cùng không thể tưởng tượng, tựa hồ còn mang theo khó có thể tin, Lâm Hải liền buông tâm ra.

Biên cố sự quả nhiên là càng ly kỳ càng tốt, dù Tần Tiêu là cáo già, cũng bị Lâm Hải thuận miệng nói nhảm hoang ngôn, lừa gạt.

“Có phải hay không, sứ giả tại nhân gian của địch nhân Lôi Vân Tông ta, đã xuất thủ?” Tần Tiêu một mặt ngưng trọng, thử hỏi.

Lâm Hải quay đầu, một mặt tán thưởng liếc nhìn Tần Tiêu một chút, mẹ nó, nhân tài a, mẹ nó ca ca vừa vặn không biết phía sau phải nói thế nào đâu, ngườ liền giúp ca ca nghĩ ra cái lý do tốt như vậy!

Lâm Hải giả ra một bộ dáng lo lắng, chậm rãi gật gật đầu.

“Ta lo lắng chính là chuyện này, thật không biết sư phụ bọn họ, đến cùng thế nào, có thể bị nguy hiểm hay không!”

Nhãn châu Tần Tiêu xoay động, lập tức vỗ bộ ngực, lớn tiếng nói nói.

“Lâm hiền chất không nên gấp gáp, nếu Tần mỗ đã biết rõ chuyện này, tự nhiên không thể ngồi xem mặc kệ, sáng sớm ngày mai, ta liền phái người ra ngoài, cùng một chỗ giúp ngươi tìm kiếm!”

“Này, liền đa tạ Tần Chưởng môn!” Lâm Hải lập tức giả trang ra một bộ dáng cảm kích, nói lời cảm tạ.

Hai người lại rảnh rỗi phiếm vài câu, đối với một số sự tình bí ẩn không có liên quan đến Lôi Vân Tông, Lâm Hải thuận miệng nói nhảm, ngược lại là hữu kinh vô hiểm tránh qua được.

Không mất một chút thời gian, yến hội đã chuẩn bị kỹ càng, Tần Tiêu khách khí mời Lâm Hải ngồi vào vị trí, Lâm Hải cũng không khách khí, cùng Tần Tiêu cùng Tần Lôi, ba người ngồi xuống, qua ba lần rượu, sau khi đồ ăn qua ngũ vị, Tần Tiêu đột nhiên hướng phía Lâm Hải cười một tiếng.

“Lâm hiền chất, trước đó Tần mỗ từng nói, có một chuyện muốn nhờ, không biết Lâm hiền chất có thể hỗ trợ hay không?”

“A.” Lâm Hải đem đũa vừa để xuống, giả trang ra một bộ nụ cười cao thâm.

“Tần Chưởng môn, có việc cứ giảng không sao cả!”

Chương 885: Tính toán của Tần Tiêu

Tần Tiêu nghe được, hít sâu một hơi, trịnh trọng mở miệng.

“Một năm sau, thông đạo giữa Địa Tiên giới cùng Phàm Gian giới, sẽ lần nữa mở ra, việc này Lâm hiền chất có từng biết được?”

Lâm Hải quay đầu, liếc nhìn Tần Tiêu một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta xác thực đã biết được!”

Nếu các cao thủ cấp bậc Kim Đan như Đông Phương Du Long, tất cả đều đã biết rõ việc này, như Tần Tiêu cùng là cảnh giới Kim Đan biết rõ việc này cũng thuộc về bình thường, Lâm Hải không cần thiết phải che lấp.

“Này, chờ ngày Địa Tiên giới mở ra, Lâm hiền chất có phải là sắp trở về Tử Điện Đường Lôi Vân Tông hay không?” Tần Tiêu lập tức nhấc tâm lên, gấp gáp hỏi.

Lâm Hải nhướng mày, không biết Tần Tiêu là có dụng ý gì, đành phải theo lời nói của lão mà leo lên.

“Không sai, nếu không có gì ngoài ý muốn, ta chính là có dự định như vậy.”

“Lâm hiền chất!” Tần Tiêu bỗng nhiên đứng dậy, một mặt kích động nhìn lấy Lâm Hải.

“Tiểu nhi Tần Lôi, năm nay hai mươi lăm tuổi, đã là tu vi Giả Đan sơ kỳ, mặc dù không tính là thiên tư trác tuyệt, nhưng cũng là người nổi bật bên trong cùng thế hệ, ngày Địa Tiên giới mở ra, Tần mỗ khẩn cầu Lâm hiền chất, có thể thay dẫn tiến, để tiểu nhi gia nhập Tử Điện Đường tu hành hay không?”

“Nguyên lai liền việc này a?” Lâm Hải nhất thời thở dài ra một hơi, việc này quả thực quá dễ làm, há to mồm lừa qua chứ sao?

Bất quá Lâm Hải ngoài mặt vẫn là giả trang ra một bộ dáng khó xử, nâng cốc hướng trên bàn một ngồi xổm, đôi mày chăm chú khóa lại, Tần Tiêu thấy vậy, nhất thời khẩn trương lên, thở mạnh cũng không dám, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Lâm hiền chất, có phải hay không, thật khó khăn?”

“Ai!” Lâm Hải khe khẽ thở dài, “Tần Chưởng môn chắc hẳn cũng biết, Tử Điện Đường của Lôi Vân Tông ta, không phải là cái người gì cũng đều có thể tiến vào?”

“Vâng vâng vâng!” Tần Tiêu liên tục gật đầu, tâm nói nếu là dễ vào, lão tử còn cần ăn nói khép nép, cầu một cái vãn bối như ngươi sao?

“Cho nên, Tần mỗ mới khẩn cầu Lâm hiền chất dẫn tiến a, có người bên trong Tử Điện Đường dẫn tiến, thiên phú tu hành của Lôi nhi lại không yếu, chắc hẳn liền dễ làm hơn nhiều a.”

Lâm Hải nhíu mày không nói, trầm mặc một hồi lâu, mới đột nhiên vỗ đùi!

“Thôi được!” Lâm Hải cắn răng một cái, tựa hồ làm ra một cái quyết định mười phần gian nan.

“Xem ở phân thượng Tần Chưởng môn giúp đỡ Lâm mỗ tìm kiếm sư phụ, Lâm mỗ liền vì Tần Lôi sư huynh làm cái người dẫn tiến này!”

“Ai nha!” Tần Tiêu nghe xong, mừng rỡ, cao hứng hận không thể đem Lâm Hải ôm hôn hai cái, hướng phía Lâm Hải liên tục cúi đầu.

“Thật sự là rất cảm tạ Lâm hiền chất, Lôi nhi nếu có thể vào tới Tử Điện Đường, Thiên Đãng Sơn nhất mạch ta, đều phải cảm tạ đại ân của Lâm hiền chất a!”

“Tần Chưởng môn không cần khách khí, việc này liền bao tại trên thân lâm mỗ!” Lâm Hải trực tiếp hứa hẹn với Tần Tiêu nói, nhưng trong lòng buồn cười một trận, dù sao chính chính mình cũng là cái tên giả mạo, lừa gạt thôi, ngươi làm sao cao hứng, ca ca liền nói như thế!

Về phần đến lúc đó có thực hiện hay không, vậy liền không liên quan đến ca ca.

“Lôi nhi, còn không mau cảm tạLâm sư huynh của ngươi!” Tần Tiêu cao hứng đến hỏng, vội vàng hướng phía Tần Lôi nháy mắt.

Tần Lôi giờ phút này một mặt mộng bức, gã tuy cũng biết Thiên Đãng Sơn thuộc về cơ cấu ngoại phái của Lôi Vân Tông tại Địa Tiên giới, nhưng Tử Điện Đường chính là hạch tâm của Lôi Vân Tông a, liền cả đệ tử nội môn muốn đi vào cũng không dễ dàng, những đệ tử ngoại phái như bọn họ này càng là khó càng thêm khó.

Nghĩ không ra đần độn u mê nhận biết Lâm Hải, lại là người của Tử Điện Đường, còn đảm bảo muốn dẫn tiến chính mình vào Tử Điện Đường, vậy quả thực là một bước lên trời a!

Tần Lôi kịp phản ứng quả thực kích động hỏng, thân thể vội vàng đứng lên, hướng phía Lâm Hải khom người tới đất.

“ Đa tạ Lâm sư huynh dìu dắt!”

“Ha ha, dễ nói, dễ nói!” Lâm Hải tùy ý phất phất tay, một mặt ý cười, nhưng trong lòng vui vẻ nở hoa.

“Cái gì cẩu thí Thiên Đãng Sơn, một già một trẻ hai cái người chủ sự, còn không phải liền bị dăm ba câu nói của ca ca lừa gạt hết sao.”

“Ha ha, hôm nay thật sự là rất cao hứng, Lâm hiền chất, đến, uống rượu, Tần mỗ lại kính ngươi ba chén...” Không khí trên bàn rượu, lập tức biến đến vô cùng nhiệt liệt.

Cơm nước no nê xong, Tần Tiêu an bài người, mang theo Lâm Hải đi nghỉ ngơi, lão thì đem Tần Lôi kêu tới trong thư phòng của mình.

Vừa vào thư phòng, Tần Lôi liền một mặt kinh hỉ, vọt tới trước mặt Tần Tiêu.

“Phụ thân, lời nói của Lâm Hải này, có thể coi là thật hay không?”

Tâm tình vui sướng trước đó của Tần Tiêu, giờ phút này đã hoàn toàn bị nghi hoặc thay thế, cau mày, tựa hồ đang suy tư điều gì, để tâm của Tần Lôi, lập tức khẩn trương lên.

Qua hồi lâu, Tần Tiêu mới một mặt không xác định mở miệng.

“Cái Lâm Hải này, coi như hắn là đệ tử của Tử Điện Đường, nhưng Địa Tiên giới cùng Phàm Gian giới đã ngăn cách hơn ba trăm năm, hắn một cái tại đệ tử nhập môn ở nhân gian, tại Tử Điện Đường căn bản không có bất luận cái gì căn cơ, nếu như chỉ là đáp ứng dẫn tiến, ngược lại sẽ không có vấn đề gì!”

“Chỉ là, hắn vậy mà đánh cược, sự tình ngươi nhập Tử Điện Đường, bao ở trên người hắn, khẩu khí to lớn, ngược lại để người hoài nghi!”

Tần Lôi nghe được, trong lòng mạnh mẽ kinh hãi, vội vã nói nói.

“Phụ thân, ý tứ của ngươi, này Lâm Hải, có thể là giả mạo?”

“Giả mạo ngược lại không đến nỗi!” Tần Tiêu lắc đầu.

“Cái kia đạo Chưởng Tâm Lôi pháp màu tím kia, xác thực cùng Lôi pháp của Tử Điện Đường không khác nhau chút nào, cái này căn bản không giả mạo được, huống chi trong tay hắn còn có Xuyên Vân Toa độc hữu của Lôi Vân Tông, như vậy còn lại cũng chỉ có hai loại khả năng.”

“Loại thứ nhất, chính là sư phụ của cái Lâm Hải này, rất có thể là trước khi Địa Tiên giới cùng Phàm Gian giới chưa ngăn cách, liền từ Tử Điện Đường của Lôi Vân Tông đi vào nhân gian tìm đệ tử thân truyền, tại Tử Điện Đường vốn là có lấy căn cơ, mà không phải truyền nhân tại nhân gian của Tử Điện Đường.”

“Loại khả năng thứ hai, chính là Lâm Hải mù quáng tự đại, hoặc là đang qua loa với ngươi và ta, tại bên trong chỗ này đảm nhiệm nhiều việc, nhưng thật đến lúc đó, chưa hẳn có thể thực hiện lời hứa!”

Tần Lôi nghe xong, tâm lập tức mát một nửa, nếu như là cái sau, vậysự tình gã tiến vào Tử Điện Đường, há không phải liền ngâm nước nóng?

“Phụ thân, vậy chúng ta nên làm cái gì?” Tần Lôi vội vã hỏi.

Tần Tiêu trầm mặc một lát, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo hàn quang!

“Trước không nên gấp, chuyện này trước mắt còn vô pháp kết luận!”

“Lâm Hải không phải nói bọn người sư phụ hắn đang mất tích sao? Cách thời gian Địa Tiên giới mở ra, còn có một năm, trong một năm này, chúng ta toàn lực tìm kiếm sư phụ của Lâm Hải, nếu như có thể tìm tới, thì cha lại hướng sư phụ Lâm Hải cầu khẩn, lường trước có thể thành!”

“Này, nếu là tìm không thấy đâu?.” Tần Lôi vẫn còn có chút lo lắng.

“Tìm không thấy? Hừ!” Trong mắt Tần Tiêu, đột nhiên hiện lên một vòng sát cơ!

“Vậy liền đem Lâm Hải, giết!” Tần Tiêu giơ cánh tay lên, làm tư thếtrảm thủ, đem Tần Lôi dọa đến giật nảy mình lạnh run!

“Phụ thân, Lâm Hải thế nhưng là, người của Tử Điện Đường a!” Tần Lôi một mặt hoảng sợ, nghĩ không ra cha mình sẽ làm ra quyết định như vậy, cái này nếu để cho Lôi Vân Tông biết rõ, còn không diệt cả nhà Thiên Đãng Sơn bọn họ a!

“Hừ!” Khóe miệng Tần Tiêu nhếch lên, nhìn sang Tần Lôi, lộ ra một nụ cười âm ngoan.

“Người nào nói Lâm Hải là người của Tử Điện Đường?”

Tần Lôi há há miệng, một mặt choáng váng.

“Phụ thân, ngươi không phải vừa mới nói...”

Tần Tiêu nháy mắt cũng không nháy một cái, nhìn chằm chằm vào Tần Lôi, cười lạnh mở miệng.

“ Đem Lâm Hải giết, đoạt công pháp của hắn, đến lúc đó sẽ do ngươi đến tập luyện, ngươi chính là truyền nhân duy nhất tại nhân gian củaTử Điện Đường!”

“Lâm Hải vừa chết, bọn người sư phụ hắn lại mất tích toàn bộ, ngươi liền có thể công khai tiến vào Tử Điện Đường Lôi Vân Tông, trên đời này, lại có ai biết rõ ngươi là giả mạo.”

Tần Lôi nghe được, con mắt đột nhiên sáng lên, nhìn Tần Tiêu mà trở nên kích động.

“Phụ thân, thật sự là diệu kế a!”

“Xuỵt!” Tần Tiêu vội vàng làm thủ thếim lặng, sau đó một mặt nghiêm túc thấp giọng mở miệng.

“Việc này, ngươi biết ta biết, không thể để cho bất kỳ người nào khác biết được, về phần lão Đổng, đã biết rõ thân phận của Lâm Hải, chờ lão luyện thành Thần Đan, thì đem lão...” Tần Tiêu đưa tay tại chỗ cổ vòng một cái, ánh mắt vô cùng hung ác.

“Vâng, hài nhi đã hiểu!” Hai mắt Tần Lôi tỏa ánh sáng, nặng nề gật gật đầu.

Tần Tiêu thở phào một hơi, sau đó chắp hai tay ra sau lưng, một bên đi ra ngoài, một bên nhàn nhạt mở miệng.

“Thông tri lão Đổng, sau một canh giờ, bắt đầu luyện đan!”

Chương 886: Thần Đan, thành!

Trên đất trống ởtrước đại điện trung tâm Thiên Đãng Sơn, giờ phút này đang đứng đầy đệ tử Thiên Đãng Sơn, từng cái hưng phấn châu đầu ghé tai, tất cả đều biết rõ một khỏa Thần Đan, muốn hiện thếở đây!

Bên cạnh đỉnh lô ở chính giữa, cha con Tần Tiêu cùng Lâm

Hải, đứng xuôi tay, một mặt chuyên chú, nhìn lão Đổng vô cùng thuần thục đem các loại thảo dược ném vào trong lò, trong nháy mắt liền hóa thành nước.

Lão Đổng giờ phút này, như là biến một người khác, thân thể lập tức trở nên thẳng tắp, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào biến hóatrong lò, trong hai mắt không có vật gì khác nữa, tựa hồ toàn bộ tâm thần cũng đắm chìm ở trong luyện đan.

Không biết qua bao lâu, lão Đổng đột nhiên hướng phía sau lưng khẽ vươn tay.

“Thất Diệp Thảo, nhanh!”

Tần Lôi thấy thế, vội vàng đem Thất Diệp Thảo đưa lên, lão Đổng đưa tay tiếp nhận, hướng phía trong lò ném đi.

Oanh!

Trong lò nhất thời dâng lên sương mù màu trắng nồng đậm, tất cả người xung quanh đều cảm thấy một trận kỳ hàn tiêu tán ra, vậy mà nhịn không được run lẩy bẩy.

Mà trong mắt lão Đổng thì là bắn ra quang mang, gắt gao nhìn chằm chằm vào biến hóa của Thất Diệp Thảo, thấy từng chiếc lá cây của Thất Diệp Thảo tróc ra, cuối cùng đồng dạng hóa thành nước, cùng thảo dược lúc trước hòa làm một thể, mới thở dài ra một hơi.

“Lão Đổng, thế nào?” Tần Tiêu không khỏi, tại sau lưng gấp gáp hỏi.

“Thành công một nửa!” Lão Đổng xoa mồ hôi bên trên đầu, “ Đem Lôi Nguyên Đan chuẩn bị kỹ càng, sau nửa canh giờ, liền muốn dùng đến!”

“Yên tâm, đã sớm chuẩn bị kỹ càng!” Tần Tiêu gật gật đầu,

nói.

“Nếu như thế, liền an tâm chờ đợi đi!” Lão Đổng nhàn nhạt nói xong, hai con mắt tiếp tục nhìn chằm chằm vào biến hóa trong lò, để phòng có biến.

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn xem, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc.

Phương pháp luyện đan của lão Đổng, tựa hồ cùng nhìn thấy trong tiểu thuyết trong TV, có chút không giống nhau lắm a, cũng là cái lô đỉnh, sau đó hướng bên trong ném thảo dược vào, đây có phải cũng là quá đơn giản hay không, chỉ sợ là cái cá nhân nào cũng có thể làm đến đi.

Nếu như nhất định phải nói có cái chỗ nào đặc biệt, cái kia chính là không biết lão Đổng đã làm thủ đoạn gì, khiến cho nhiệt độ của ngọn lửa này, tựa hồ cao lạ thường, hoàn toàn không phải hỏa diễm bình thường có thể so sánh, có lẽ đây mới là bản lĩnh mà chỉ độc Luyện Đan Sư mới có đi.

Tất cả mọi người cứ như vậy lẳng lặng chờ đợi, trong cả lúc đó cả quảng trường lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, chỉ còn lại có âm thanh lốp ba lốp bốp của ngọn lửa nhấp nháy.

Nửa canh giờ đi qua rất nhanh qua, mắt thấy chất lỏng thảo dược trông lô, đã biến thành màu đỏ nhạt đậm đặc, lão Đổng đột nhiên biến đến vô cùng trang trọng, thấp giọng quát nhẹ.

“Lôi Nguyên Đan, nhanh!”

Thần sắc Tần Tiêu run lên, tự mình từ trong ngực, cẩn thận từng li từng tí móc ra một khỏa đan dược màu vàng kim nhạt lóe ánh sáng trắng, lớn cỡ trứng chim cút, mang theo một chút do dự, đưa tới trước mặt lão Đổng.

Hai mắt lão Đổng tỏa sáng, vội vã đưa tay đón, nhưng lại bị Tần Tiêu đưa tay ngăn lại, sau đó trong mắt lóe lên tinh quang, lạnh lùng mở miệng.

“Lão Đổng, cái này Lôi Nguyên Đan chính là trấn sơn chi bảo của Thiên Đãng Sơn ta, nó có giá trị không thể đo lường, ngươi xác định có thể thành công?”

“Tần Chưởng môn yên tâm, lão Đổng sẽ không cầm tính mạng mình tới để nói đùa! Nếu như ngươi tin được ta, liền nhanh chóng đưa đây, nếu không liền trễ!” Lão Đổng nhìn Tần Tiêu, một mặt đau lòng nhức óc nói.

“Tốt, ta tin ngươi!” Con mắt Tần Tiêu gắt gao nhìn chằm chằm vào lão Đổng, cắn răng một cái, đem Lôi Nguyên Đan đưa qua.

Trong mắt lão Đổng nhất thời hiện lên vẻ vui mừng, đưa tay tiếp nhận Lôi Nguyên Đan, lập tức cảm thấy bên trong tựa hồ ẩn chứa lực lượng vô cùng bá đạo, để cho người ta chỉ là giữ tại bên trong tay, liền cảm thấy một trận tim đập nhanh.

“ Đi!” Lão Đổng không dám do dự, trong miệng quát nhẹ một tiếng, hai tay bắt pháp quyết, Lôi Nguyên Đan đột nhiên treo lơ lửng giữa trời mà lên, chậm rãi hướng phía trên không lô đỉnh bay đi.

Trái tim của bọn người Tần Tiêu lập tức nhấc lên, hai tay nắm chặt, hô hấp dồn dập, chăm chú nhìn vào Lôi Nguyên Đan, đến thở mạnh cũng không dám.

Mắt thấy Lôi Nguyên Đan bay đến phía trên lô đỉnh, ánh mắt lão Đổng mãnh liệt, ngón tay đột nhiên lăng không nhất chỉ.

“Xuống!”

Bạch!

Lôi Nguyên Đan từ giữa không trung liền rơi xuống, rơi vào trong lô đỉnh, những chất lỏng thảo dược kia, nhất thời như là có sinh mệnh, tự động xúm lại tới, trong chớp mắt công phu, liền đem Lôi Nguyên Đan bao bọc cực kỳ chặt chẽ như một kiện hàng!

Thanh âm lốp ba lốp bốp, không ngừng truyền đến, phía trên những chất lỏng thảo dược kia, không ngừng có hồ quang điện lấp lóe, giống như đạo đạo Hỏa Xà, một cỗ năng lượng vô cùng to lớn, tựa hồ tùy ý bốc lên tại trong đỉnh lò, lại không cách nào xông ra khỏi chất lỏng thảo dược vây quanh, toàn bộ Lôi Nguyên Đan lộ ra vô cùng nóng nảy, tại trong lô đỉnh, không ngừng nhảy vọt lên.

Lão Đổng thấy thế, đột nhiên khoanh chân ngồi xuống, hai tay ở trước ngực đánh ra vô số đường ấn quyết vô cùng phức tạp, sau đó ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, đột nhiên giao nhau hướng phía lô đỉnh nhất chỉ, nhất thời hai đường khí lực vô hình, liền rơi vào phía trên hỏa diễm ở phía dưới lô đỉnh.

“Luyện!”

Trong miệng lão Đổng quát nhẹ một tiếng, hỏa diễm nhất thời tràn lên, tựa hồ đem trọn cái lô đỉnh tất cả đều bao vây lại, trên mặt lão Đổng, trong nháy mắt hiện ra mồ hôi tinh mịn, bắp thịt cũng đang run nhè nhẹ, hiển nhiên là đang cực lực thúc giục Đan Hỏa!

Lâm Hải cùng bọn người Tần Tiêu, không có một cái nào hiểu được Luyện Đan Chi đạo, đành phải trông mong nhìn lấy, nhất là cha con Tần Tiêu, một mặt gấp gáp, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, tim cũng nhảy lên đến cuống họng.

Cái Lôi Nguyên Đan này, thế nhưng là chí bảo gia truyền của Tần gia, chính là do một đại Chưởng môn nhân của Tần gia, vì lập đại công cho tông môn, được tông chủ Lôi Nguyên Tông tự mình ban thưởng, bên trong ẩn chứa vô cùng Lôi Đình Chi Lực, lúc tu luyện giữ ở trong tay, có thể đề cao thật lớn tốc độ tu hành.

Tần Lôi tuổi còn trẻ, liền đã đạt Giả Đan sơ kỳ, cũng là nhờ vào từ nhỏ tay cầm Lôi Nguyên Đan để tu luyện, nếu không tu luyện tại trong hoàn cảnh chân khí khô kiệt ác liệt như Hoa Hạ bây giờ, nếu không có kỳ duyên, làm sao có thể tại lúc trẻ tuổi như vậy, liền có thành tựu này.

Bất quá, cái này lại cũng không phải là chỗ cường đại chính thức của Lôi Nguyên Đan, tác dụng chính thức của Lôi Nguyên Đan, chính là có thể để luyện giả phục dụng, đem Lôi Đình Chi Lực ẩn chứa trong đna hấp thu, hóa thành chân khí Lôi Nguyên của bản thân, trực tiếp đem tu vi đề cao cấp bậc!

Tử Điện Đường của Lôi Nguyên Tông từng có đệ tử thiên tài, sau khi phục dụng Lôi Nguyên Đan, luyện hóa Lôi Đình Chi Lực trong đó, đã trực tiếp từ Giả Đan sơ kỳ, một đường tăng vọt, ngưng tụ Lôi Nguyên Kim Đan, nhảy lên trở thành cường giả Kim Đan, bị truyền thành giai thoại!

Khi Tần gia có được dị nào, cũng nào chịu cam tâm chỉ là dùng tới để tu luyện, vô số đại Chưởng môn, cũng từng bắt chước tên đệ tử Tử Điện Đường kia, nếm thử nuốt Lôi Nguyên Đan, luyện hóa Lôi Đình Chi Lực trong đó, kết quả lại bị Lôi Đình Chi Lực cực kỳ cuồng bạo bên trong, trực tiếp đánh cho thành bột mịn.

Sau khi nghe ngóng nhiều mặt mới biết được, muốn nuốt Lôi Nguyên Đan, nhất định phải cần một loại thảo dược âm tính có thể chống lại Lôi Đình Chi Lực của Lôi Nguyên Đan, thông qua Luyện Đan Sư đem chúng dung luyện cùng một chỗ, trung hoà sự cuồng bạo của Lôi Nguyên, mới có thể yên ổn phục dụng.

Chỉ là loại thảo dược này có thể chống lại Lôi Đình Chi Lực của Lôi Nguyên Đan này, thật sự là rất khó tìm kiếm, mấy cái thế hệ của Thiên Đãng Sơn một mực không hề từ bỏ, lại cuối cùng không thu hoạch được gì, thẳng đến khi Tần Lôi trong lúc vô tình gặp được lão Đổng, mới biết được tin tức về Thất Diệp Thảo.

Bây giờ, Thất Diệp Thảo cùng Lôi Nguyên Đan, đã bắt đầu dần dần dung luyện cùng một chỗ, Tần Tiêu cùng Tần Lôi, quả thực gấp gáp đến tột đỉnh, một khi Thần Đan luyện thành, để Tần Lôi ăn vào, thế tất sẽ như cái đệ tử Tử Điện Đường kia, trực tiếp từ Giả Đan sơ kỳ, trở thành cao thủ Kim Đan!

Cao thủ Kim Đan còn trẻ như vậy, coi như tại Địa Tiên giới, cũng là hiếm có, là thiên tài không tầm thường, đến lúc Địa Tiên giới mở ra, Tần Lôi thế tất sẽ được Lôi Vân Tông coi trọng, toàn lực bồi dưỡng, tiền đồ tương lai là bất khả hạn lượng!

Nghĩ đến những thứ này, cha con Tần Tiêu lại kích động lại gấp gáp, hận không thể để lão Đổng lập tức luyện thành Thần Đan, để Tần Lôi ăn vào!

Oanh!

Ngay lúc này, bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn truyền ra, làm cho tất cả mọi người đột nhiên giật mình, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy lô đỉnh vậy mà đột nhiên nổ tung, một cái đan dược lóe ra quang mang năm màu, phóng lên tận trời!

Lão Đổng thấy thế, thân thể đứng vụt lên, trên mặt lộ ra thần sắc kích động, cười dài một tiếng!

“Thần Đan, thành!”

Chương 887: Phi Ưng thình lình xuất hiện

Hai mắt Tần Tiêu không khỏi toát ra quang mang cuồng nhiệt, thân ảnh lóe lên, liền biến mất tại chỗ, hướng phía Thần Đan trên không trung chộp tới.

Nhưng mà, đúng lúc này, đột nhiên có một bóng người khác, cũng đằng không mà lên, tốc độ vậy mà không kém Tần Tiêu chút nào, cũng trực tiếp cũng chạy tới Thần Đan mà đi.

Tần Tiêu mắt thấy liền muốn đem Thần Đan chộp vào bên trong tay, đột nhiên một đường kình phong sắc bén, hướng phía trước ngực lão đánh tới!

Tần Tiêu quá sợ hãi, cuống quít nghiêng người một cái ở giữa không trung, tránh thoát một kích của đối phương, nhưng cũng bởi vậy, Thần Đan mắt thấy đã tới tay, liền tuột tay mà bay!

“Hỗn đản, người nào lớn mật như thế!” Tần Tiêu tức giận quát một tiếng, đã thấy đạo thân ảnh công kích mình kia, đang hướng phía Thần Đan chộp tới, mắt thấy là phải đem Thần Đan nắm vào trong tay.

Con mắt Tần Tiêu phát lạnh, tiện tay phát ra một đạo chân khí, phát sau mà đến trước, trực tiếp đem Thần Đan đưa đến giữa không trung, đối phương một tay bắt vào khoảng không, hai chân cùng Tần Tiêu đồng thời rơi xuống đất, nhao nhao hướng phía đối phương nhìn tới.

“Lão Đổng?!” Chờ thời điểm thấy rõ người cùng mình tranh đoạt, lại là lão Đổng trước đó luyện đan kia, sắc mặt Tần Tiêu không khỏi biến đổi lớn, sau đó biến đến vô cùng phẫn nộ.

“Lão Đổng, ngươi cái này là có ý gì?”

Lão Đổng thì là cười lạnh, hướng phía Tần Tiêu ném qua một cái vẻ mặt miệt thị.

“Là ý gì còn chưa đủ rõ ràng sao? Cái Thần Đan này, chính là do ta luyện, tự nhiên muốn quy ta sở hữu!”

“ Đánh rắm!” Tần Tiêu tức đến giận mắng một tiếng, cũng không đoái hoài tới cái gì là phong độ hay không phong độ, chỉ vào lão Đổng, trong mắt lóe lên sát cơ nồng đậm.

“Dám mưu đồ chí bảo của Tần gia ta, xem ra ngươi là sống ngán, muốn Thần Đan, trước có mệnh sống sót rồi nói sau!”

Tần Tiêu nói xong, đột nhiên đưa tay cũng là một cái Chưởng Tâm Lôi, trong nháy mắt lôi điện lớn như cánh tay trẻ con, liền từ trên trời giáng xuống, hướng phía đỉnh đầu lão Đổng rơi xuống.

Lão Đổng thì là cười lạnh một tiếng, “Chưởng Tâm Lôi, chẳng lẽ chỉ có ngươi mới biết sao?”

Nói xong, ánh mắt lão Đổng phát lạnh, hướng phía lạc Lôi trên bầu trời, đột nhiên vung bàn tay lên!

Răng rắc!

Một đường Chưởng Tâm Lôi tương xứng với Chưởng Tâm Lôi mà Tần Tiêu phát ra, đột nhiên từ lòng bàn tay của lão Đổng phát ra, cùng Chưởng Tâm Lôi của Tần Tiêu đụng vào nhau, kích thích một mảnh hồ quang điện, trong nháy mắt liền tiêu tán!

Cùng lúc đó, lão Đổng khẽ vẫy tay, hướng phía Thần Đan đã rơi xuống, lăng không chộp tới!

Tần Tiêu một mặt chấn kinh, cánh tay vung lên, ngăn cản lão Đổng cướp đoạt, lần nữa đem Thần Đan ném lên trời, đồng thời hoảng sợ giận dữ gào lên.

“Ngươi đến tột cùng là ai, tại sao lại biết Lôi Pháp của Thiên Đãng Sơn ta!”

Lão Đổng một bên xuất thủ ngăn cản Tần Tiêu vọt lên tranh đoạt Thần Đan, một bên cười lạnh.

“Ta là ai? Ta chính là người mười tám năm trước, bị ngươi hãm hại -Tần Vũ!” Nói, lão Đổng đột nhiên tại bên tai xé ra, đem một tấm mặt nạ da người kéo xuống, lộ ra một khuôn mặt có bảy phần tương tự cùng Tần Tiêu!

“Tần Vũ! Là đại công tử Tần Vũ!”

“ Đại công tử không phải là trong lúc ra ngoài xông xáo, bị Yêu tộc giết chết sao?”

Trong đám người vây xem, nhất thời có người thốt lên một tràng, nhận ra thân phận của Tần Vũ!

Sắc mặt Tần Tiêu hoàn toàn thay đổi, trong nháy mắt nhìn thấy diện mục chân thật của Tần Vũ, trong lòng đột nhiên dâng lên vô tận hoảng sợ, sau đó trên mặt hiện lên một tia ngoan lệ.

“Nói vớ nói vẩn, đại ca ta đã sớm tại mười tám năm trước, liền chết tại trong tay Yêu tộc, phụ thân ta vì báo thù cho đại ca, đã liên hợp với giới Tu đạo trong thiên hạ, cùng với Yêu tộc tiến hành đại chiến thảm liệt, Nguyên Anh trong thiên hạ đều là thân vẫn tại trong trận này, việc này thế nhân đều biết!”

“Ngươi đến tột cùng là ai, lại dám to gan giả mạo đại ca đã chết đi của ta, chắc hẳn chính là vì mưu đồ Thần Đan của Thiên Đãng Sơn ta đi? Nói cho ngươi biết, tính toán của ngươi sai rồi, có Tần Tiêu ta ở đây, ngươi mơ tưởng đạt được!”

“Phi!” Tần Vũ một bên tiến hành tranh đoạt cùng Tần Tiêu, một bên tức giận quát mắng.

“Ngươi cái đồ vô sỉ, năm đó vì cùng ta tranh đoạt chức vị Chưởng môn, vậy mà ngầm hạ độc thủ, sau khi giết hại ta, lại càng là vu oan cho Yêu tộc, gây nên đại chiến Nhân tộc cùng Yêu tộc, khiến phụ thân cũng chết trong tay Yêu tộc, ngươi quả thực là lang tâm cẩu phế, không bằng heo chó!”

“Hống!”

Lời của Tần Vũ vừa ra khỏi miệng, mọi người Tần gia nhất thời lộn xộn, từng cái mặt mũi tràn đầy chấn kinh, nếu sự tình quả thực như Tần Vũ nói, sở tác sở vi này của Tần Tiêu, liền thực sự quá nhận không ra người.

“Nói bậy nói bạ! đừng ở chỗ này mê hoặc nhân tâm, nhận lấy cái chết đi!” Trong mắt Tần Tiêu nhất thời hiện lên một vẻ bối rối, lập tức hét lớn một tiếng, toàn lực tiến hành công kích đối với Tần Vũ, hận không thể lập tức đem Tần Vũ đánh chết dưới chưởng.

Một đường lại một đường tiếng sấm, từ trên không trung không ngừng nổ vang, Tần Tiêu cùng Tần Vũ, thi triển tất cả đều là Lôi Pháp, trong cả quảng trường, nhất thời tiếng sấm vang lên khắp nơi trên đất, toàn bộ bầu trời cũng bị thiểm điện che kín, mọi người vây xem, tất cả đều rời ra xa, đề phòng ngộ thương, trên mặt mỗi một người đều mang nghi hoặc thật sâu, không biết giữa Tần Tiêu cùng Tần Vũ, đến tột cùng là ai nói thiệt ai nói giả!

Lâm Hải ở một bên nhìn xem, thì là cảm thấy vô cùng bất ngờ, thật sự là không nghĩ tới, cái lão Đổng này lại ẩn tàng sâu như vậy, lại là thân ca ca của Tần Tiêu!

Bất quá Lâm Hải càng thêm không nghĩ tới là, Tần Tiêu vậy mà ác độc như thế, vì tranh đoạt chức vị Chưởng môn, ngay cảthân ca ca của mình đều muốn gia hại, càng là kẻ cầm đầu bốc lên đại chiến giữa Nhân Tộc cùng Yêu tộc, có thể xưng là nhất đại kiêu hùng.

Bất quá cách làm của người này, lại bị Lâm Hải khinh thường thật sâu, mà Tần Vũ đồng dạng là đa mưu túc trí, vì thu hoạch được Thần Đan, vậy mà chịu nhục, càng là lợi dụng ân tình của Thanh Tùng Tử, lấy báo ân làm tên, lợi dụng chính mình thanh trừ chướng ngại lên núi, để đề phòng bại lộ thực lực.

Nhìn đến như vậy, hai cái huynh đệ Tần Vũ cùng Tần Tiêu này, đồng dạng tinh thông tính kế, đều không phải là kẻ tốt lành gì, giờ phút này hai người bọn họ tranh chấp, Lâm Hải để ở bên cạnh nhìn cái náo nhiệt.

Hai người Tần Tiêu cùng Tần Vũ, công pháp là nhất mạch tương truyền, thực lực cá nhân của cả hai lại sàn sàn với nhau, trong lúc nhất thời đánh cái khó phân thắng bại, mà Thần Đan thủy chung vẫn bay tới bay lui không ngừng tại giữa không trung, hai người dù là ai cũng không cách nào cướp được.

“Cái Thần Đan này, liền cả hai cái cao thủ Kim Đan kỳ Tần Vũ cùng Tần Tiêu, cũng tranh đoạt đến ngươi chết ta sống, lường trước tuyệt không phải là vật phàm, ca ca đã đến Thiên Đãng Sơn, liền không thể đi một chuyến uổng công, gặp đến bảo vật như thế, nào có đạo lýkhông lấy!”

Tâm tư Lâm Hải nhất động, liền có chủ ý!

Mắt thấy Tần Tiêu đánh ra một tia chớp, đem Tần Vũ bức lui, đồng thời đưa tay hướng phía Thần Đan trên chộp tới, cánh tay Tần Vũ lại vung lên, nhất thời có một cỗ chân khí, đem Thần Đan thổi lên cao, thẳng hướng bầu trời mà bay đi.

“Ngay tại lúc này!” Trong mắt Lâm Hải chợt lóe sáng, đồng thời hơi chuyển động ý nghĩ một chút!

“Tíu tíu!”

Đột nhiên, một tiếng ưng kêu vang lên trên thiên không, sau đó chỉ thấy một cái thân ảnh to lớn, khua cái cánh, đột nhiên xuất hiện trên không trung, lao xuống một cái, đem Thần Đan ngậm vào bên trong miệng chim.

Chuyện đột nhiên xảy ra, mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Hồng đã vuốt cánh bay lên không, trong chớp mắt liền biến thành một cái chấm đen nhỏ, biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

“Cái này…” Một màn thình lình xảy ra này, làm cho tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, Tần Tiêu cùng Tần Vũ đang đánh cho khí thế ngất trời cũng dừng lại, đứng tại bên trong này, há to mồm nhìn lên bầu trời, một mặt mộng bức.

“Trời ạ!” Trọn vẹn sững sờ đến một phút đồng hồ, Tần Tiêu mới hung hăng giậm chân một cái, nhịn không được bạo một tiếng nói tục, tức đến kém chút thổ huyết.

Con mẹ nó, làm sao lại có con ưng chết lúc nào không chết lại bay tới vào lúc này, đem Thần Đan cho quắp đi. Cái này, cái này con mẹ nó quả thực là chuyện tiếu lâm mà!

Tần Vũ lúc này, cũng từ trong trạng thái mộng bức tỉnh táo lại, biểu hiện trên mặt, đặc sắc nói không nên lời, quả thực căn bản là không có cách nào hình dung tâm tình của giờ phút này.

“Ông trời ạ, ngươi mẹ nó đang chơi ta sao?” Tần Vũ một mặt khóc không ra nước mắt, nếu như Thần Đan là bị người đoạt đi, này tài nghệ không bằng người cũng coi thôi, thế nhưng là, cướp đi Thần Đan, thế mà mẹ nó lại là một con ưng!

Cái con ưng này có ý tứ gì? Mẹ nó là đem xem như trứng của nó sao?

Trong lòng Tần Tiêu cùng Tần Vũ, đồng thời có loại cảm giác Nhật chó, cỗ đau xót thoải mái này, để bọn họ quả thực có loại xúc động muốn gặp trở ngại!

Lâm Hải thấy Tiểu Hồng thành công đắc thủ, trong mắt lóe lên một nụ cười không dễ dàng phát giác.

Nhưng mà, đúng lúc này, sắc mặt Tần Vũ bỗng nhiên biến đổi!

“Không đúng, trong này có vấn đề!” Nói xong, Tần Vũ đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt lóe lên một tia sát cơ!

Chương 888: Không cần nói nhảm, động thủ là được!

Lâm Hải nghênh tiếp ánh mắt sắc bén của Tần Vũ, đôi mày không khỏi nhíu một cái, ngạo nghễ liếc nhìn Tần Vũ một chút, lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi nhìn ta, làm cái gì?”

“Hừ!” Tần Vũ cười lạnh một tiếng, đưa tay hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, “Bớt giả vờ, cái Phi Ưng vừa mới cướp đi Thần Đan kia, căn bản chính là do ngươi khống chế!”

Lâm Hải nghe được, trong lòng nhất thời giật mình, bất quá mặt ngoài lại giả trang ra một bộ phẫn nộ biểu lộ.

“Nói vớ nói vẩn! Ngươi đầu tiên là giả trang thành lão Đổng, lừa gạt tín nhiệm của Tần Thiếu chủ, rồi lại giả trang thành ca ca của Tần Chưởng môn, vu hãm Tần Chưởng môn, chiếm lấy Thần Đan, hiện tại Thần Đan mất đi, lại vu oan cho tại hạ, Lâm mỗ ngược lại muốn hỏi một chút, ngươi đến tột cùng là có mục đích gì!”

Lâm Hải nghĩa chính ngôn từ, chỉ vào Tần Vũ quát hỏi một tiếng.

“Không sai, ngươi giả trang thành bộ dáng ca ca đã chết đi nhiều năm của ta, vu hãm Tần mỗ cũng coi như thôi, bây giờ lại liền cả Lâm hiền chất của Tử Điện Đường, cũng dám nói xấu, ta nhìn ngươi là sống ngán rồi!”

Tần Vũ không để ý đến Tần Tiêu chỉ trích, mà chính là hai mắt thiểm quang, nhìn Lâm Hải mà cười lạnh một trận.

“Ngươi thật sự cho rằng ngươi làm không chê vào đâu được sao?”

“Trước đó tại đỉnh Hàn Nguyệt, đột nhiên xuất hiện một cái quái vật lớn lên giống chó, xuất kỳ bất ý cướp đi Thất Diệp Thảo, cuối cùng Thất Diệp Thảo lại xuất hiện tại bên trong tay ngươi, cái này đủ để chứng minh, đầu quái vật giống chó kia, chính là bị ngươi khống chế!”

“Thiên Đãng Sơn cao vút trong mây, quanh năm khói sương lượn lờ, không thấy bất luận cái phi cầm gì, độ cao so với mặt biển cao như vậy, lúc nào xuất hiện qua Phi Ưng. Làm sao hết lần này tới lần khác lại trùng hợp như vậy, Thần Đan vừa hiện thế, Phi Ưng liền xuất hiện, còn đặc việt đem Thần Đan cho cướp đi!”

“Ngươi đừng nói với ta, đây đều là trùng hợp đi.”

Tần Vũ nói xong, Tần Tiêu đứng tại bên Lâm Hải, sắc mặt đột nhiên biến đổi, có chút khó tin nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm hiền chất, ngươi...” Tần Tiêu không phải người vô não, ngược lại mười phần khôn khéo, Tần Vũ vừa nói một đống lời như vậy, Tần Tiêu hơi chút suy tư, liền cảm giác Tần Vũ nói không giả, tám chín phần mười thật sự là do Lâm Hải làm!

Thấy Tần Tiêu cũng đem lòng sinh nghi, Lâm Hải cười khổ một tiếng, biết rõ dù không thừa nhận, cũng không làm nên chuyện gì.

Hai cái huynh đệ này, một cái so với một cái còn khôn khéo hơn, hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn, không từ thủ đoạn, Thần Đan đối với bọn họ lại trọng yếu như vậy, dù chính mình có thà chết cũng không thừa nhận, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng thả chính mình xuống núi.

Cùng với như thế, chẳng bằng gọn gàng, thừa nhận là được!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải liếc nhìn Tần Tiêu cùng Tần Vũ một chút, sau đó hai tay khoác ra sau, cười nhạt một tiếng.

“Không sai, cái Phi Ưng kia, thật là bị ta thao khống!”

Tần Vũ cùng Tần Tiêu trước đó chỉ là suy đoán, bây giờ Lâm Hải lại ở trước mặt thừa nhận, nhất thời để sắc mặt hai người đại biến.

“Lâm hiền chất, ngươi, ngươi cái này là có ý gì a?” Tần Tiêu một mặt không hiểu, đau lòng nhức óc nói.

“Ý gì?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Tự nhiên là vì Thần Đan!”

“Thế nhưng là...” Tần Tiêu nhất thời khó xử, lão còn chuẩn bị dựa vào Lâm Hải, trợ giúp con trai mình Tần Lôi tiến vào Tử Điện Đường của Lôi Vân Tông đâu, lúc này nào dám đắc tội với Lâm Hải.

Thế nhưng là, hết lần này tới lần khác Lâm Hải lại đem Thần Đan cướp đi, tầm quan trọng của Thần Đan đối với Tần Lôi, thậm chí so với chuyện tiến vào Tử Điện Đường cũng không hề yếu hơn a, cái này lập tức để Tần Tiêu lâm vào lựa chọn muôn vàn khó khăn.

Mà Tần Vũ thì hoàn toàn không có những cố kỵ này, thấy Lâm Hải thừa nhận, nhất thời lộ ra một tia hung tàn dữ tợn.

“Giao ra Thần Đan, nếu không, chết!”

“Chỉ bằng ngươi?” Lâm Hải khinh thường cười một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Tần Vũ, hiện lên một tia miệt thị!

Tần Vũ nhất thời đại nộ, mắt lộ ra hung quang lạnh lẽo nhìn Lâm Hải, trong miệng liên tục cười lạnh.

“Một cái người tu hành Ngưng Chân kỳ nho nhỏ, cũng dám càn rỡ! Cho dù ngươi là Tử Điện Đường thì lại như thế nào? Trong mắt của ta, cùng con kiến hôi không khác gì nhau!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, chẳng thèm để ý tới lão, mà chính là quay đầu nhìn về phía Tần Tiêu.

“Tần Chưởng môn, ngươi cũng phải ra tay với ta sao?”

“Cái này...” Tần Tiêu nhất thời vô cùng khó xử, mang theo áy náy mở miệng.

“Lâm hiền chất, luyện chế Thần Đan Lôi Nguyên Đan, chính là chí bảo của Thiên Đãng Sơn ta, Thần Đan càng là thứ cực kỳ trọng yếu đối với Tần gia ta, hiền chất ngươi chính là truyền nhân của Tử Điện Đường, một năm về sau khi Địa Tiên giới mở ra, ngươi muốn cái bảo vật gì, còn không phải muốn có thì có sao, cần gì phải cướp đoạt Thần Đan của Tần mỗ đâu?.”

“Mong rằng Lâm hiền chất, giơ cao đánh khẽ, đem Thần Đan trả về, Tần mỗ đại biểu cho trên dưới Thiên Đãng Sơn, đều là cảm tạ đại ân của Lâm hiền chất!” Nói xong, Tần Tiêu hướng phía Lâm Hải xa xa cúi đầu, mặt mũi tràn đầy khẩn cầu khuyên bảo nói nói.

Lâm Hải nghe được, thì là cười lạnh một tiếng, ánh mắt băng lãnh nhìn vào lấy Tần Tiêu.

“Nói như vậy, ngươi cũng là muốn ta giao ra Thần Đan?”

“Lâm hiền chất, Thần Đan đối với Tần gia ta, thật cực kỳ trọng yếu, nếu như Lâm hiền chất không giao cho Tần mỗ, Tần mỗ mặc dù có một trăm cái không muốn cùng Lâm hiền chất là địch, cũng chỉ có thể đắc tội!”

“Ha ha!” Lâm Hải ung dung cười một tiếng, sau đó sắc mặt lạnh lẽo, “ Đã như vậy, không cần nói nhảm, động thủ là được!”

“Nếu như thế, Tần mỗ xin đắc tội!” Tần Tiêu con mắt phát lạnh, đưa tay hướng phía sau lưng vung lên.

“Vây lại cho ta!”

Tần Tiêu vừa mới nói xong, chúng đệ tử của Thiên Đãng Sơn, nhất thời tứ tán ra, đem Lâm Hải vây vào giữa!

“Tần Tiêu!” Lúc này, Tần Vũ ở bên cạnh đột nhiên quay đầu, hướng phía Tần Tiêu mở miệng.

“Thần Đan chính là vật của Tần gia ta, không thể lọt vào tay người ngoài, đợi đem tiểu bối này bắt xuống, bức ra Thần Đan, lại kết ân oán giữa ngươi và ta, như thế nào?”

“Có thể!” Tần Tiêu nhắm hai mắt lại, nhàn nhạt trả lời một tiếng.

“Nếu như thế, ngươi ở bên cạnh nhìn lấy, ta cái đem hắn bắt xuống!”

Nói xong, Tần Vũ đột nhiên đưa tay cũng là một cái Chưởng Tâm Lôi hướng phía Lâm Hải bổ tới, đồng thời thân ảnh lóe lên, biến mất tại chỗ, hướng phía Lâm Hải đánh tới!

“ Đi!” Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, cũng là một đường Chưởng Tâm Lôi!

Oanh!

Hai đạo Thần Lôi một tím một xanh, va chạm vào nhau ở trên không trung, kích thích một mảnh hồ quang điện tia lửa lập loè.

Nhưng mà, Chưởng Tâm Lôi của Lâm Hải tuy có phẩm giai cao hơn Tần Vũ, nhưng cuối cùng do thực lực giữa Ngưng Chân kỳ cùng Kim Đan kỳ chênh lệch quá nhiều, lôi điện màu tím kéo dài không tới một hơi, liền bị đánh tan, lôi điện tiếp tục hướng phía Lâm Hải rơi xuống.

Mà lúc này đây, thân ảnh của Tần Vũ, cũng đến đã đến gần Lâm Hải, đưa tay hướng phía Lâm Hải chộp tới.

Lâm Hải thấy thế không ổn, dưới chân lập tức thi triển Tật Phong Bộ, đồng thời dưới chân giẫm ra một chuỗi tốc độ kỳ dị, vô cùng quỷ dị mà biến mất tại nguyên chỗ.

Oanh!

Chưởng Tâm Lôi thất bại, trên mặt đất nhất thời bổ ra một hố sâu, mà một trảo của Tần Vũ, cũng nhất thời thất bại.

“Di?” Tần Vũ không khỏi khẽ di một tiếng, vạn không nghĩ tới, một nhân vật con kiến hôi Ngưng Chân kỳnhư Lâm Hải, lại có thể tránh thoát một kích hai bút cùng vẽ của chính mình, hơn nữa còn có Tần Tiêu ở đây, mặt mo nhất thời đỏ ửng!

“Chạy đi đâu!” Tần Vũ nhất thời đại nộ, hai tay đột nhiên ôm một cái ở trước ngực, nhất thời bên trong không gian, hồ quang điện tán loạn, vậy mà hình thành một cái lưới điện khép kín có đường kính chừng năm mét, nhanh chóng hướng phía trước người thu hẹp lại!

“Phá!” Lâm Hải mắt thấy lưới điện lâm thân, đột nhiên Long Nha nơi tay, hướng phía lưới điện đâm thẳng, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

Ba!

Một tiếng vang nhỏ, lưới điện nhất thời vỡ vụn, Lâm Hải xông qua, trong nháy mắt xuất hiện tại ngoài hơn mười mét!

“ Đáng giận!” Chiêu thức của Tần Vũ, liên tiếp bị Lâm Hải phá giải, nhất thời để lão mất sạch thể diện, không khỏi buồn bực xấu hổ thành nổi giận!

“Nhìn ngươi còn chạy chỗ nào!” Đột nhiên, hai tay của Tần Vũ liên tục chớp động, nhất thời trong lòng bàn tay, có tiếng Lôi Bạo lốp ba lốp bốp vang lên, sau đó bỗng nhiên vung hai tay lên!

“Phong Lôi Tù!”

Tần Vũ hét lớn một tiếng, nhất thời phong vân biến sắc, cuồng phong gào thét, thiên lôi cuồn cuộn, một cỗ uy áp mãnh liệt, từ trên trời giáng xuống!

Lâm Hải giật mình, kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy một cái lưới điện như là nắp nồi che xuống, xuất hiện trên đỉnh đầu, cấp tốc hướng phía Lâm Hải rơi xuống!

Chương 889: Nhìn pháp bảo hình người của ca ca đây!

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lên trời, biết rõ một chiêu thức này của Tần Vũ là không thể địch lại, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đột nhiên xuất hiện, phóng ra quang mang, phóng lên tận trời!

“Phá cho ta!”

Oanh!

Lồng ánh sáng do lôi điện tạo thành, trong nháy mắt sụp đổ, thế đi của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao vẫn không giảm, chớp mắt đã đến trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ quá sợ hãi, vốn cho rằng Lâm Hải đã không chỗ có thể trốn, lại không nghĩ hắn đột nhiên tế ra pháp bảo cường đại như thế, chẳng những phá hủy pháp thuật của chính mình, càng là hướng phía mình mà công kích tới.

Mà đáng sợ nhất là, Tần Vũ vậy mà tại phía trên thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này, cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, một khi bị món pháp bảo này đánh trúng, dù tu vi của chính mình có là Kim Đan trung kỳ, tại nhân gian là tồn tại cơ hồ vô địch, cũng vô cùng có khả năng treotại chỗ.

Phía dưới vội vàng, Tần Vũ nhanh chóng sờ tay vào ngực, cuống quít ném ra một kiện pháp bảo lóe sáng chói mắt, nhưng mà thứ này mới vừa cùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao gặp nhau, quang mang trong nháy mắt liền ảm đạm, rơi xuống đất, liền một hơi thời gian đều không có ngăn cản được.

“Mẹ nó!” Tần Vũ bị dọa đến hú lên quái dị, thân ảnh lóe lên đến bên cạnh Tần Tiêu.

“Em gái ngươi!” Tần Tiêu kém chút tức hộc máu, cái Tần Vũ này quá con mẹ nó tổn hại, lại đem công kích dẫn tới bên cạnh mình, nếu như bản thân mình không ra tay, thế tất cũng sẽ cùng theo gặp nạn.

“ Đi!”

Rơi vào đường cùng, Tần Tiêu liên tiếp ném ra ba bốn món pháp bảo, tâm đều nhanh nhỏ máu, những pháp bảo này, đều là bảo vật áp đáy hòm mà lão bình thường không nỡ dùng, tiếc rằng thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao mà Lâm Hải tế ra này, khí tức thật sự là quá kinh khủng, nếu như không toàn lực chống cự, căn bản là không có cách ngăn cản thế công của nó!

Ông!

Các loại pháp bảo của Tần Tiêu đều xuất hiện, phát ra quang mang chói lọi ở trên bầu trời, thanh thế đoạt người, hình thành đường lớp bình phong, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, cản giữa không trung, nhưng mà, cũng chính là một hơi thời gian, những pháp bảo này trong nháy mắt đều bị phá hủy, hướng trên mặt đất mà rơi xuống.

“ Đáng giận a!” Tần Tiêu đau lòng kêu gào một trận, những pháp bảo này, tất cả đều là Bảo khí, thứ nào không phải là uy lực mạnh mẽ, bị lão xem như trân bảo, liền cả con trai mình cũng không nỡ cho, nghĩ không ra chiến dịch hôm nay, tất cả đều bị tổn hại!

Nhưng mà, Tần Tiêu giờ phút này đã không kịp đau lòng, mắt thấy uy thế của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao không giảm, hướng phía lão cùng Tần Vũ rơi xuống, hai người đều hú lên quái dị, sử xuất khí lực toàn thân, hướng phía nơi xa hốt hoảng chạy trốn.

Oanh!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao rơi ở trên mặt đất giữa quảng trường, nhất thời cả tòa Thiên Đãng Sơn cũng rung động, trong lúc nhất thời đá vụn bay tán loạn, khí lãng lăn lộn, vô số đệ tử Thiên Đãng Sơn, bị quang mang màu lam của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, trực tiếp bắn thành một đống thịt nát, vô cùng thê thảm!

Tần Vũ cùng Tần Tiêu tuy trốn qua một kích, nhưng cũng bị khí lãng cường đại do pháp bảo tạo thành, trùng kích tới ngã trái ngã phải, khí huyết quay cuồng, chật vật nói không nên lời, bên trong ánh mắt phẫn nộ, mang theo vô tận hoảng sợ.

Sự khủng bố của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của bọn họ, liền cả pháp bảo của những cái đại năng Nguyên Anh trước đó kia, cũng không thể cùng sánh vai, chẳng lẽ đây là một kiện Linh khí sao?

Đồng thời với hoảng sợ cùng phẫn nộ, trong mắt Tần Tiêu cùng Tần Vũ, đồng thời dâng lên vẻ tham lam mãnh liệt, pháp bảomạnh như thế, tại ở bên trong tay một cái tiểu tử Ngưng Chân kỳ, đều có thể bức cao thủ Kim Đan như bọn họ chật vật chạy trốn, nếu có được tới tay, lấy thực lực Kim Đan của bọn họ tế ra, há không thể thiên hạ vô địch!

Trong lúc nhất thời, hai người cơ hồ có cùng một suy nghĩ, thừa dịp thời khắc pháp bảo của Lâm Hải rơi xuống đất, còn chưa kịp thu hồi, đột nhiên nhanh như như thiểm điện, đồng thời hướng phía Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đánh tới, muốn cưỡng đoạt pháp bảo.

“Mẹ nó!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, lấy tu vi giờ phút này của hắn, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cũng chỉ có thể thi triển công kích có cường độ như thếmột lần, bây giờ có hai cái cao thủ Kim Đan đồng thời đến đoạt, Lâm Hải muốn đem pháp bảo phản công, cũng đều không thể làm.

Rơi vào đường cùng, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong nháy mắt liền biến mất, đồng thời một chiếc ngân toa một con chó, phân biệt nhào về phía Tần Vũ cùng Tần Tiêu.

“Phá!” Tần Vũ mắt thấy một đường hào quang màu bạc đến gần, lập tức nhận ra đây chính là Xuyên Vân Toa, bất quá lão biết rõ lực công kích của Xuyên Vân Toa hữu hạn, cũng không hoảng hốt, đưa tay là một tia chớp, đụng vào cùng Xuyên Vân Toa, thế tới của Xuyên Vân Toa nhất thời bị ngăn trở, đã mất đi uy lực.

Mà bên Tần Tiêu kia, cũng bị A Hoa đột nhiên xuất hiện, làm giật mình, thời khắc lấy lại tinh thần, A Hoa đã hướng phía đũng quần lão, hung ác cắn tới.

“A... Nha phi, Cẩu gia bạo chim ngươi!”

“Chó chết, tránh ra!” Tần Tiêu tức giận, đưa tay là một chiêu Chưởng Tâm Lôi, hướng phía A Hoa bổ tới.

Nào nghĩ đến, A Hoa vậy mà không tránh không né, tiếp tục thuận thế đánh ra trước, chớp mắt liền bổ nhào vào trên thân Tần Tiêu.

“Mẹ nó!” Tần Tiêu hoảng sợ đến sắc mặt đại biến, vạn lần không nghĩ tới cái con chó chết này, vậy mà dù không muốn sống cũng phải cắn chính mình, dù lão là cao thủ Kim Đan, cũng bị A Hoa ra bài không theo phương pháp, làm cho trở tay không kịp.

Giữa lúc cuống quít, vội vàng lui lại, tuy tránh thoát vận rủi bị bạo chim, lại nghe xoạt một tiếng, đũng quần trực tiếp bị A Hoa cắn xuống một miếng vải, lộ ra một đống đinh đang leng keng ở bên trong.

“Bà nội ngươi!” Tần Tiêu vội vã vươn tay che lại, một gương mặt mo hồng thành quả hồng, đường đường là cao thủ Kim Đan, thân phận tại nhân gian là tôn quý cỡ nào, vậy mà bị một con chó quét mất sạch sẽ, hơn nữa môn hạ đệ tử của lão còn có nhiều người đang quan sát như vậy, quả thực mất mặt đến nhà bà ngoại, để lão về sau tại Thiên Đãng Sơn còn có cái uy nghiêm gì có thể nói nữa!

Oanh!

Mà Chưởng Tâm Lôi của Tần Tiêu, cũng rắn rắn chắc chắc rơi vào trên thânA Hoa, A Hoa quái khiếu ngao một tiếng, hai mắt lật một cái, trên thân bốc lên khói, té lăn bất động trên đất.

Bất quá, có Xuyên Vân Toa cùng A Hoa chặn đánh, cuối cùng đã tranh thủ một tia thời gian cho Lâm Hải, Lâm Hải thi triển Tật Phong Bộ cùng Ẩn Sát thuật, đã vọt tới sát vòng vây của đám đệ tử Thiên Đãng Sơn, Long Nha liên tục xuất thủ, trong nháy mắt đã ám sát hai tên đệ tử, xông qua!

“Ngăn hắn lại cho ta!” Lâm Hải lâm vào bên trong vây công của đám đệ tử Thiên Đãng Sơn, hỗn loạn tưng bừng, lại làm cho Tần Tiêu cùng Tần Vũ vô pháp tùy tiện ra tay, nếu không có giết chết được Lâm Hải hay không cũng không nhất định, đệ tử nhà mình, ngược lại rất có thể sẽ bị ngộ thương.

Những đệ tử Thiên Đãng Sơn này, đều là người tu đạo, nếu bàn về tác chiến cận thân, đều không phải là đối thủ của Lâm Hải, Lâm Hải giờ phút này tay cầm Long Nha, còn như hổ vào bầy dê, mỗi lần Long Nha đưa ra, tất nhiên đều thu hoạch được tánh mạng của một tên đệ tử, trong chớp mắt liền ngã xuống một mảng lớn ở trên mặt đất!

“Thối lui, tất cả đều thối lui!” Tần Tiêu nhất thời liền phát hiện không hợp lý, lão vạn không nghĩ tới, Lâm Hải là một người tu đạo, năng lực tác chiến cận thân thế mà khủng bố như vậy, so với Tông Sư Võ đạo con mẹ nó còn muốn biến thái hơn, đây là người tu đạo sao?

Đệ tử Thiên Đãng Sơn đã sớm bị giết đến sợ mất mật, Tần Tiêu vừa phát lời nói, lập tức phần phật một tiếng tản ra, lẫn mất xa xa, nhìn Lâm Hải mà một mặt hoảng sợ.

Mà Lâm Hải thừa dịp thời cơ này, thân ảnh chớp động liên tục, đã đến mép đỉnh núi, chỉ cần thả người nhảy lên, liền có thể thoát khỏi Thiên Đãng Sơn.

Nhưng mà, ngay lúc này, đột nhiên một cái lưới điện đột ngột từ dưới mặt đất mọc lên, ngăn trở đường đi của Lâm Hải, bên trên có vô số tia lửa tán loạn, hồ quang điện nhảy vọt, lóe ra uy năng khủng bố.

“Muốn đi, không có cửa đâu!” Tần Vũ cùng Tần Tiêu gần như đồng thời xuất thủ, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới, chuẩn bị hợp lực đem Lâm Hải bắt lại!

Nhưng mà, thân thể Tần Tiêu vừa vừa nhảy lên, chợt mạnh mẽ chìm xuống, liền từ giữa không trung rơi xuống, lảo đảo một trận, kém chút ngã sấp xuống, sau đó xoạt một tiếng, chỗ cái mông trắng nõn nà nhất thời mát lạnh một trận.

Đồng thời, một tiếng chó sủa là lạ, vang lên tại sau lưng.

“A... Nha phi, lần này ngươi tốt, trước sau đều mát mẻ rồi!”

Tần Tiêu kinh hãi, vội vã vươn tay hướng phía cái mông sờ sờ, liền kém chút ngất đi!

“Bà nội ngươi nha!” Tần Tiêu kêu rên một tiếng, vốn cho rằng cái con chó chết này, đã bị Chưởng Tâm Lôi đánh chết, không nghĩ tới không có cái rắm gì, vậy mà còn thừa dịp chính mình không sẵn sàng, đem phía sauquần của chính mình, lại cắn thành cái động lớn, để cho trước sau của mình cũng con mẹ nó đều bị hấp thụ ánh sáng!

“Không có cách nào sống nữa a!” Tần Tiêu phun ra một ngụm lão huyết, trở thành cái cao thủ Kim Đan thứ nhất từ trước tới nay bị tức đến nội thương!

Tần Tiêu bị A Hoa ngăn lại, thân hình Tần Vũ cũng đã đến gần Lâm Hải, bấm tay thành trảo, trong lòng bàn tay lóe ra đường đường hồ quang điện, sắc bén hướng phía Lâm Hải chộp tới, chớp mắt đã đến gần.

Lâm Hải không khỏi giật mình, tuy Tần Vũ chính là người tu đạo, nhưng vạn pháp đều là thông, tu vi khi đạt tới Kim Đan kỳ, năng lực tác chiến cận thân, vậy mà cũng không kém Tông Sư Võ đạo chút nào, một trảo này, để Lâm Hải cảm thấy uy hiếp cực lớn.

Bất quá, Lâm Hải lại không hoảng hốt, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, sau đó trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Nhìn pháp bảo hình người của ca ca đây!”

Chương 890: Ngươi cưỡi chim của ta, còn sờ nó!

Lãnh Nguyệt Như đang ở bên trong Thánh Cảnh, cùng Tiên Nhi nói chuyện phiếm, đột nhiên bị một cỗ lực lượng vô pháp kháng cự, đưa nàng từ bên trong Thánh Cảnh lôi kéo ra ngoài.

Nàng còn chưa kịp hiểu rõ là chuyện gì đang xảy ra, bỗng nhiên thấy loé lên một cái hồ quang điện, một bàn tay to có uy năng cường đại, trong nháy mắt liền phóng đại tại trong mắt nàng, để cho nàng cảm thấy một cỗ uy hiếp cường đại.

Lãnh Nguyệt Như kinh hãi, cuống quít vung cánh tay lên, nhất thời một cỗ sát khí băng hàn triệt cốt, như là sóng biển gào thét, hướng phía thủ chưởng của Tần Vũ đánh tới.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, không gian thời chấn động, khí lãng lăn lộn, Tần Vũdưới vội vàng không kịp chuẩn bị, con mắt đột nhiên trừng đến tròn xoe, một mặt kinh hãi, lôi điện trong lòng bàn tay trong nháy mắt liền bị chôn vùi, đồng thời cảm thấy một cỗ lực đạo cực lớn, đem toàn bộ thân thể của lão nhấc lên, cuồn cuộn bay ngược lại, người còn giữa không trung, cổ họng mặn mặn, một ngụm máu tươi liền tràn ra!

Lãnh Nguyệt Như sau khi dùng một chiêu đem Tần Vũ đánh lui, liền vội vàng vận chuyển chân khí toàn thân, sương mù đen nhất thời bốc lên, đem toàn thân bao phủ ở trong đó, lúc này mới một mặt đề phòng, hướng phía bốn phía nhìn lại.

Cái này vừa nhìn xuống, nhất thời liền hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, kém chút đem cái mũi cho tức điên!

“Lâm Hải, ngươi là tên hỗn đản! Muốn chết phải không!” Bộ mặt Lãnh Nguyệt Như tức giận, đối với Lâm Hải trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, khuôn mặt như là băng sương!

Cái Lâm Hải này, thực sự là quá đáng giận, vậy mà đến chào hỏi cũng không đánh, liền trực tiếp đem mình coi thành pháp bảo mà ném ra, đối kháng với của công kích cao thủ Kim Đan, quả thực quá làm giận.

Nhìnánh mắt như dao của Lãnh Nguyệt Như, Lâm Hải không khỏi gãi gãi đầu, xấu hổ cười một tiếng, hướng phía Lãnh Nguyệt Như khoát khoát tay.

“Lần sau sẽ không chiếu theo lệ này nữa, hắc hắc, lần sau sẽ không chiếu theo lệ này nữa!”

“Lần sau sẽ không chiếu theo lệ này nữa em gái ngươi a!” Mắt hạnh của Lãnh Nguyệt Như phát lạnh, đưa tay chiếu vào Lâm Hải cũng là một bàn tay, nhất thời một cỗ chân khí cường đại, thẳng đến Lâm Hải mà đi.

“Trời ạ, còn nhỏ mọn như vậy sao!” Lâm Hải bị dọa đến quái khiếu một tiếng, hốt hoảng tránh ra, đồng thời hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem vị cô nãi nãi không thể trêu vào này, trong nháy mắt thu hồi lại vào Thánh Cảnh, nếu không không cần người Tần gia động thủ, vị cô nãi nãi này đoán chừng cũng liền phải đem chính mình thu thập!

Oanh!

Lâm Hải né tránh, đồng thời lưới điện sau lưng, cũng bị một kích này của Lãnh Nguyệt Như, trong nháy mắt đánh cho tán loạn, hóa thành điểm điểm bụi tinh.

“Ách... Có vẻ như đã trách oan nàng.” Trên mặt Lâm Hải hiện lên vẻ lúng túng.

“Tíu tíu!”

Đúng lúc này, trên trời lại vang lên một tiếng ưng kêu, thân ảnh to lớn của Tiểu Hồng, từ trên không trung liền đáp xuống, hướng phía Lâm Hải bay tới, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, thuận thế nhảy lên, nhảy đến trên lưng tiểu Hồng, bị Tiểu Hồng chở phóng lên tận trời.

“Ha ha ha, Tần Chưởng môn, đa tạ Thần Đan của ngươi, sau này còn gặp lại!” Lâm Hải đứng tại trên lưng tiểu Hồng, hướng phía Tần Tiêu ôm quyền, kém chút đem Tần Tiêu tức đến ngất đi!

“Xuống dưới cho ta!” Tần Tiêu cùng Tần Vũ, gần như đồng thời xuất thủ, hai đường Chưởng Tâm Lôi, hướng phía Tiểu Hồng cùng Lâm Hải bổ tới, nhưng mà lại bị Tiểu Hồng chấn động cánh, vô cùng linh xảo tránh thoát, chở Lâm Hải hướng phương xa bay lên.

“Ba ba, chờ ta một chút a, hai ngươi chẳng lẽ muốn bỏ trốn với nhau sao!”

A Hoa quái khiếu một tiếng, sau đó nhanh như thiểm điện vọt tới vách đá, thả người vọt lên, bắt lấy ưng trảo của Tiểu Hồng, sau đó linh xảo lật đến trên lưng Tiểu Hồng.

Trong chớp mắt công phu, một người một chim một con chó, đã hóa thành một cái chấm đen hơi nhỏ, càng bay càng xa Thiên Đãng Sơn, rồi biến mất tại phía chân trời.

Bị Lâm Hải yên ổn đào thoát, còn mang đi Thần Đan, Tần Tiêu cùng Tần Vũ, tức đến nổi trận lôi đình, hai người nổi giận, rất nhanh lại bởi vì cừu hận nhiều năm, mà đánh nhau, toàn bộ Thiên Đãng Sơn liền loạn cả một đoàn.

Lâm Hải tự nhiên không quan tâm tới những chuyện này, giờ phút này hắn ngồi tại trên lưng Tiểu Hồng, sờ sờ chỗ này, sờ sờ chỗ kia, một mặt hiếu kỳ.

“Tiểu Hồng, ta cho tới hôm nay mới biết, thân thể ngươi vậy mà có thể biến lớn như vậy!”

A Hoa ngồi xổm tại bên cạnh Lâm Hải, quệt quệt miệng, hai mắt rưng rưng, một mặt u oán.

“Ba ba, ngươi cưỡi chim của ta, còn sờ nó!”

“ Đúng, Tiểu Hồng, ngươi có thể biến lớn nhất là bao nhiêu, có thể cõng được bao nhiêu người?” Lâm Hải tiếp tục hỏi.

“Ba ba, ngươi cưỡi chim của ta, còn sờ nó!” A Hoa nhanh khóc.

“Còn có a, chở người đi, ngươi có thể bay bao xa, có thể một hơi bay trở về Yến Kinh sao?” Lâm Hải bỗng nhiên cảm giác, ngồi tại trên lưng tiểu Hồng, so đi máy bay còn kích thích hơn.

“Ba ba, ngươi cưỡi chim của ta, còn sờ nó!”

“Lăn ngươi nha, có phiền hay không!” Lâm Hải giơ một chân, kém chút đem A Hoa đạp xuống dưới.

“A a a!” A Hoa bắt lấy lông vũ của Tiểu Hồng oa oa gọi bậy, một trận tay đào chân đạp, mới không thể rơi xuống, toét miệng quái khiếu một trận, “Hai cái gian phu dâm chim các ngươi, muốn mưu sát ta, một mình đi tiêu dao khoái hoạt sao?”

Phốc!

A Hoa nói một câu, để Lâm Hải kém chút từ trên thân Tiểu Hồng rơi xuống, đưa tay liền cho nó một bàn tay, tức giận liếc trừng nó một chút.

“Im miệng, ngươi cái chó chết! Con mẹ nó ca ca không có yêu thích đó!”

“Vậy ba ba ngươi yêu thích cái gì?” A Hoa trừng hai cái mắt nhỏ, một mặt chấn kinh nhìn Lâm Hải, sau đó mặt mũi lộ ra tràn đầy hoảng sợ, đột nhiên giơ hai tay ôm ngực.

“Ba ba, ngươi không sẽ yêu thích ta đi?”

Phốc!

“ Đại gia ngươi! Ta yêu thích em gái ngươi!”

“Ta không có em gái a, này không phải là ta.”

“Lăn, có bao xa thì lăn bấy xa cho ta!”

…

Lâm Hải cười toe toét cùng A Hoa, đồng thời cũng câu thông cùng Tiểu Hồng mà biết được, đoạn thời gian này nó cùng A Hoa tại bên trong Thánh Cảnh, mỗi ngày ăn thịt rồng, uống máu rồng, thân thể đã sớm phát sinh biến hóa cực lớn.

Tỉ như A Hoa, tuy bản sự không tăng trưởng, nhưng lại trở nên Cương Cân Thiết Cốt, mười phần kháng đánh, trước kia cùng Tiểu Hồng đánh nhau, luôn luôn bị Tiểu Hồng cầm miệng mổ đến ngao ngao kêu thảm.

Nhưng bây giờ, Tiểu Hồng mổ vào bên trên người nó, căn bản là không có gì khác biệt cùng gãi ngứa, thậm chí A Hoa còn có thể nằm trên mặt đất mà ngủ ngon, quả thực coi thành xoa bóp trước khi ngủ.

Biến hóa củaTiểu Hồng, cũng rất rõ ràng, trừ tốc độ trở nên nhanh như thiểm điện, cánh vươn rộng được hơn mười dặm, thân thể càng là đột nhiên có thể biến lớn, tựa như một cái máy bay cỡ nhỏ, chở Lâm Hải cùng A Hoa, cũng lộ ra mười phần rộng rãi.

Bất quá thời gian biến dị thân thể của Tiểu Hồng không dài, nếu như chỉ mình bản thân bay trở về Yến Kinh, ngược lại là không có vấn đề gì, nhưng chở lâm Hải cùng A Hoa, cũng có chút lực bất tòng tâm, không có cách nào, Lâm Hải đành phải chỉ huy Tiểu Hồng, tìm địa phương không ai ở Lương Châu mà hạ xuống.

Một lần nữa đem A Hoa cùng Tiểu Hồng thu hồi vào trong Thánh Cảnh, Lâm Hải đánh cái xe, trở lại chỗ Khang gia.

"Ừm?" Vừa tới cửa Khang gia, Lâm Hải liền không khỏi sững sờ, chỉ thấy chỗ cửa lớn, có chừng mười mấy đệ tử Khang gia đang trấn giữ, mỗi cái thần sắc gấp gáp, như lâm đại địch.

"Chẳng lẽ Khang gia, phát sinh biến cố gì sao?" Lâm Hải khẽ giật mình, hắn cùng Khang Sĩ Phú có quan hệ không tệ, trước đó càng là cận kề cái chết cũng không muốn liên lụy tới chính mình, nếu như Khang gia thật có sự tình, xem ở trên mặt mũi Khang Sĩ Phú, hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải không khỏi bước nhanh đến phía trước, đi đến trước mặt mấy cái đệ tử Khang gia.

Mấy cái đệ tử này nhìn thấy Lâm Hải từ xa xa đi tới, đã sớm một mặt đề phòng, một người trong đó tiến lên, đem Lâm Hải cản lại.

“Nơi này là Khang gia Tây Lương, ngươi tới là làm gì? Nếu như không có chuyện gì mà nói, thì mau mau rời đi!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hướng phía đám đệ tử Khang gia hơi hơi ôm quyền, cao giọng mở miệng.

“Phiền thông bẩm một tiếng, liền nói Lâm Hải cầu kiến!”

“Lâm Hải?” Cái đệ tử Khang gia này nghe vậy, sắc mặt không khỏi bỗng nhiên đại biến, một mặt chấn kinh chỉ vào Lâm Hải, bên trong miệng liền run rẩy.

“Ngươi nói, ngươi chính là Lâm Hải?”

Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, không biết cái đệ tử Khang gia này, vì sao thấy mình, lại là có một bộ biểu tình như thế, quả nhiên là quái dị.

“Không sai, ta chính là Lâm Hải!”

“Thỉnh, xin chờ một lát, ta giờ đi vào thông báo!” Nói xong, tên đệ tử này, như là gặp Quỷ, nhanh chóng chạy vào trong phủ!

Chương 891: Ôm bắp đùi, phải thừa dịp sớm!

Đệ tử Khang gia đi vào thông báo chỉ trong chốc lát, lập tức một đám người từ trong Khang gia dũng mãnh tiến ra, cầm đầu chính là Tộc trưởng Khang gia Khang Viễn Đông, bên cạnh còn có Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử đi theo.

“Lâm tiền bối, ngươi trở về rồi!” Khang Viễn Đông một mặt kinh hỉ, đi tới trước mặt Lâm Hải, phảng phất như trút được gánh nặng, trong lòng nhẹ nhõm nói không nên lời.

“Làm sao?” Lâm Hải chau mày, nhìn Khang Viễn Đông một mặt tựa hồ mỏi mệt, không hiểu mà hỏi.

Khang Viễn Đông còn không nói chuyện, Khang Sĩ Phú liền tiến lên một bước, nhếch miệng cười cười.

“Phụ thân ta biết rõ sự tình ngươi bị Thiên Đãng Sơn cưỡng ép, đang cùng các vị trưởng bối trong gia tộc, tranh chấp đến khí thế ngất trời, chuẩn bị nâng lực lượng cả gia tộc, tiến về Thiên Đãng Sơn cứu Lâm tiền bối đâu, không nghĩ tới ngươi đã trở về.”

Lâm Hải nghe, trong lòng không khỏi ấm áp, Khang gia ở Tây Lương, không có khả năng không biết sự đáng sợ của Thiên Đãng Sơn, cho dù toàn tộc bọn họ qua, cũng không khác gì lấy trứng chọi đá, nhưng dù cho như thế, Khang Viễn Đông vẫn còn làm ra loại quyết định này, quả thực để trong lòng Lâm Hải cảm động.

“Khang Tộc trưởng, đa tạ!”

“Ha ha, Lâm tiền bối khách khí, ngươi đối với Khang gia ta có ân, lại cùng tiểu nhi tương giao tâm đầu ý hợp, Thiên Đãng Sơn mặc dù là quái vật khổng lồ, nhưng nếu như Khang gia ta lại ngồi yên mặc kệ, thì làm gì còn có đạo nghĩa gì có thể nói, cho dù là sống tạm, thì trong giang hồ cũng vô pháp đặt chân!”

“Tình nghĩa của Khang Tộc trưởng, Lâm mỗ ghi nhớ!” Lâm Hải hướng phía Khang Viễn Đông ôm quyền, trịnh trọng nói nói.

“Ha ha, Lâm tiền bối nói quá lời. Nếu ngài đã an toàn trở về, Khang mỗ ngược lại không còn muốn phí miệng lưỡi, thuyết phục trưởng bối trong tộc, nơi đây không phải là địa phương để nói chuyện, Lâm tiền bối, mời vào bên trong!”

Đem Lâm Hải mời vào bên trong, quả nhiên đều gặp tất cả chúng trưởng bối của Khang gia đều ở đây, thời điểm nhìn thấy Lâm Hải, tuy nhiệt tình chào hỏi, nhưng trên mặt mỗi người, tựa hồ cũng có một ít mất tự nhiên, phảng phất như làm cái việc gì trái với lương tâm vậy.

Lâm Hải chỉ đáp lại mỉm cười đối với bọn họ, cũng không thèm để ý, dù sao việc này quan hệ với sinh tử của Khang gia, lấy tu vi của bọn họ, cùng Thiên Đãng Sơn cứng đối cứng, quả thực không có khác gì tự sát, bọn họ đưa ra phản đối, cũng là hợp tình hợp lý, cũng là nhân chi thường tình.

Lâm Hải nhờ Khang Viễn Đông đặt trước vé máy bay về Yến Kinh, liền nghỉ ngơi tại phòng khách, đồng thời đem Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử gọi vào trong phòng.

“Lâm tiền bối, ngươi là đào thoát khỏi trong tay chưởng môn Thiên Đãng Sơn như thế nào vậy?” Lúc không có người khác, Thanh Tùng Tử mới một mặt kinh ngạc hỏi, theo lão thấy, Chưởng môn Thiên Đãng Sơn Tần Tiêu, có lẽ đã là tồn tại vô địch, dù Lâm Hải có mạnh hơn, nhưng há có thể mạnh hơn Tần Tiêu.

Lâm Hải liếc lão một cái, cười nhạt một tiếng, ngạo nghễ mở miệng.

“Một Thiên Đãng Sơn nho nhỏ, Lâm mỗ tới lui tự nhiên, há có thể vây được ta.” Lâm Hải đem quá trình lực địch huynh đệTần Vũ Tần Tiêu, lại từ bên trong vây khốn của đệ tử Thiên Đãng Sơn, yên ổn rút lui, giản yếu nói một lần, đem Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú kinh hãi, như là nghe cố sự, một mặt sùng bái.

Sau khi Lâm Hải nói xong, hai người nhất thời nổi lòng tôn kính, đối với Lâm Hải quả thực kính như Thần Minh.

Nhất là Thanh Tùng Tử, chỗ đáng sợ của Chưởng môn Thiên Đãng Sơn Tần Tiêu, so với Khang gia chỉ là người trong giới Võ đạo, thì rõ ràng hơn nhiều, này đã là nhân vật đứng ở đỉnh Phong toàn bộ giới Tu đạo, lật tay làm mây, úp tay thành mưa, há là người bình thường có thể so sánh.

Thế nhưng Lâm Hải, tuổi còn trẻ liền có thể tại trong tay Tần Tiêu an toàn đào thoát, hơn nữa còn có cái Tần Vũ tương xứng cùng Tần Tiêu, cái này phải cần có Đạo Pháp cao siêu cỡ nào, mới có thể ứng đối a, lão nhìn Lâm Hải, phảng phất nhìn thấy nhất tôn đại thần của giới Tu đạo, đang từ từ bay lên!

"Ôm bắp đùi, phải thừa dịp sớm!" Thanh Tùng Tử cáo già, trong lòng lập tức có dự định, nuốt ngụm nước bọt, một mặt ân cần hướng phía Lâm Hải lộ ra một nụ cười.

"Cái kia, Lâm tiền bối, bần đạo có câu nói muốn hỏi ngươi?"

"A? Xin giảng!" Lâm Hải cười cười.

Thanh Tùng Tử híp mắt, hai phiết râu cá trê cũng nhếch lên, tận lực làm cho nụ cười của chính mình, lộ ra không bỉ ổi như vậy, ngượng ngùng mở miệng.

"Bần đạo liền muốn hỏi, ngươi, thiếu đồ đệ sao?"

Phốc!

Lâm Hải vừa mới nâng chung trà lên uống một ngụm, còn không có nuốt xuống, kết quả tất cảmột ngụm kia đều phun vào trên mặt Thanh Tùng Tử.

"Khụ khụ khụ..." Lâm Hải ho khan một trận, sau đó một mặt khóc không ra nước mắt, mẹ nó, ca ca lớn lên liền giống sư phụ như vậy sao? Con mẹ nó làm sao đi đến chỗ nào cũng đều có người muốn bái sư, hiện tại đã có ba tên, còn chưa đủ muốn mạng sao?

"Không thiếu, cút!"

Lâm Hải tức giận trực tiếp đem Thanh Tùng Tử quát ra ngoài, vừa tới cửa, lại bắt lão gọi trở về.

"Ta hôm nay liền phải về Yến Kinh, có một số việc muốn làm, chờ sau khi làm xong, liền sẽ chạy về Lương Châu, thời điểm lúc đó ngươi liền theo giúp ta tìm Hỏa Diễm Thạch đi!"

"Tốt, bần đạo cũng là không đi, liền ở tại Tây Lương đợi đại giá của Lâm tiền bối!"

Lại cùng Thanh Tùng Tử cùng Khang Sĩ Phú nói chuyện phiếm một hồi, chờ hai người cáo lui, sau khi bọn họ đi, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền tiến vào trong Thánh Cảnh.

Oanh!

Thân ảnh Lâm Hải mới vừa xuất hiện, chợt thấy một cỗ khí tức cực lớn khiến người ngạt thở, xuất hiện từ phía sau, hướng phía chính mình cuốn tới.

"Ta dựa vào!" Lâm Hải giật mình, cái này mẹ nó cũng coi là địa bàn của mình, làm sao lại bị người công kích rồi?

Không đợi hắn kịp phản ứng, đã thấy Tiên Nhi vung tay áo một cái, cỗ khí sóng sau lưng Lâm Hải này, trong nháy mắt liền biến mất, vội vã xoay đầu lại, đã thấy Lãnh Nguyệt Như nghiến chặt hàm răng, khuôn mặt ngậm sương, một đôi mắt hạnh, đang tràn ngập phẫn nộ nhìn lom lom vào mình.

"Ách..." Lâm Hải không còn gì để nói, mẹ nó, ca ca liền nói, tại bên trong Thánh Cảnh, ai dám to gan như vậy, dám công kích ca ca. Nguyên lai là cái cô nàng kiệt ngao bất thuần này, nhìn ra cơn giận trước đó còn chưa tan a.

"A, đây không phải là Nguyệt Như muội tử sao. Mấy ngày không thấy, người càng ngày càng xinh đẹp a!" Lâm Hải giả bộ như người không có việc gì, toét miệng ân cần cười nói.

"Phi! Trước đây không lâu còn đem ta coi thành pháp bảo mà ném ra, lợi dụng xong lại ném trở về, ngươi quên, bản cô nương cũng không có quên! Còn có, ngươi, ngươi kêu người nào là muội tử!”

Phốc!

Trong lòng Lâm Hải cười thầm, nữ nhân a, quả nhiên mặc kệ bản sự lớn bao nhiêu, cũng đều là một cái bộ dáng, chính mình thuận miệng nói một câu muội tử, liền đem điểm chú ý của nàng thành công chuyển di.

“Dung mạo ngươi còn trẻ như vậy xinh đẹp, không gọi ngươi là muội tử, chẳng lẽ gọi ngươi là đại tỷ sao?”

“Ngươi dám gọi ta là đại tỷ, có tin ta giết ngươi hay không!” Lãnh Nguyệt Như trừng mắt, lạnh lùng nói.

Lâm Hải buông buông tay, một mặt vô tội.

“Muội tử cũng không cho gọi, đại tỷ cũng không cho gọi, vậy ngươi để ta gọi ngươi là gì?”

“Hừ, ta có tên, gọi tên của ta.”

“Tốt, vậy liền gọi tên ngươi, Nguyệt Như!”

“Im miệng, Nguyệt Như là để cho ngươi gọi sao? Gọi tên đầy đủ!”

Lâm Hải tức đến xạm mặt lại, rất im lặng mà gật gật đầu.

“Lãnh Nguyệt Như, lần này thì được đi?”

“Hừ!” Lãnh Nguyệt Như lúc này mới hừ lạnh một tiếng, “Gọi ta làm gì?”

“Không có việc gì, cảm thấy tên ngươi rất êm tai, tùy tiện hô hô, bái bai ngài đi!”

Lâm Hải nói xong, không đợi Lãnh Nguyệt Như có phản ứng, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền trở lại trong hiện thực.

Hắn sở dĩ tiến vào Thánh Cảnh, chính là vì trấn an Lãnh Nguyệt Như một chút, nếu không Lãnh Nguyệt Như kìm nén đầy bụng tức giận, hắn thật sợ cô nãi nãi này nổi cơn giận, đem Thánh Cảnh của hắn hủy mất.

Nằm ở trên giường, Lâm Hải khẽ vươn tay, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Thần Đan cướp tới từ Thiên Đãng Sơn, xuất hiện ở bên trong tay, đồng thời một tin tức nhắc nhở, hiện lên ở trong đầu.

Lôi Nguyên Đan: đan dược ẩn chứa Lôi Đình Chi Lực. (đã bị thảo dược âm tính trung hoà, người tu đạo Ngưng Chân cảnh cùng Tông Sư Võ đạo trở lên đều có thể phục dụng)

“Ẩn chứa Lôi Đình Chi Lực? Vậy mình ăn hẳn là không có vấn đề gì đi?” Lâm Hải tuy chỉ biết một chiêu Chưởng Tâm Lôi, nhưng cũng là công pháp hệ Lôi, sau khi ăn hết, có lẽ sẽ gia tăng được uy lực đâu!

Huống chi, hai cái cường giả Kim Đan là Tần Tiêu cùng Tần Vũ, cũng tranh đoạt kịch liệt như vậy, vậy hiệu quả của cái Thần Đan này, tuyệt đối sẽ không kém!

“Mặc kệ, ăn trước rồi lại nói!” Lâm Hải há miệng, đem Thần Đan nuốt vào!

Chương 892: Biến Địa Kinh Lôi

Thần Đan vừa vào miệng, lập tức hóa thành nước, theo cổ họng mà xuống, Lâm Hải nhất thời cảm thấy, có một dòng nước ấm đi khắp toàn thân, toàn thân keng keng rung động, ẩn ẩn có tiếng nổ đùng đoàng của lôi điện truyền đến, mặt ngoài da thịt lại có hồ quang điện đang nhảy vọt!

Loại cảm giác này, một mực kéo dài chừng mười mấy phút, hồ quang điện bên ngoài thân mới đột nhiên biến mất, khôi phục lại bình tĩnh, Lâm Hải chỉ cảm thấy, bên trong chân khí của chính mình, tựa hồ có nhiều thêm một tia lực lượng Lôi đình, uy lực chí ít đề bạt thêm một hai thành có thừa!

“Ha ha, không tệ, quả nhiên là đồ vật tốt!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, mà đúng lúc này, đột nhiên một tiếng leng keng, có tin tức nhắc nhở vang lên.

“Chúc mừng ngài, đã học được Biến Địa Kinh Lôi trong Lôi Thần Quyết!”

“Ai u đậu phộng, thu hoạch ngoài ý muốn a!” Con mắt Lâm Hải bỗng nhiên trợn tròn, niềm vui trong lòng liền càng sâu!

Lôi Thần Quyết thế nhưng là Ngộ Không giúp mình lấy đến từ bên chỗ Lôi Thần, chính mình đạt được nó đã có một đoạn thời gian rất dài, nhưng một mực bởi vì đẳng cấp của công pháp quá cao, chân khí trong cơ thể mình, căn bản lại không có cách thôi động, cho tới bây giờ cũng chỉ biết một chiêu Chưởng Tâm Lôi mà thôi.

Nghĩ không ra hôm nay, phục dụng cái Lôi Nguyên Đan này, sau khi hấp thu lực lượng Lôi đình ở bên trong, rốt cục thành công học được chiêu thứ hai trong công pháp hệ Lôi này.

Giờ phút này, phương pháp phóng thích Biến Địa Kinh Lôi, đột nhiên xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải, liền phảng phất như bẩm sinh liền đã biết, trong nháy mắt liền quen thuộc đến cảnh giới thu phát tự nhiên.

Biến Địa Kinh Lôi: Tại bên trong phạm vi phương viên hai mét của chính mình, hình thành một mảnh Lôi khu di động, nhưng đối với địch nhân cận thân sẽ sinh ra hiệu quả tê liệt cùng tia chớp rất nhỏ!

Trong đầu hiện ra tin tức của Biến Địa Kinh Lôi, Lâm Hải quả thực mừng rỡ, cái này mẹ nó quả thực chính là con nhím di động a, ngẫm lại sau này mình đi đến đâu, bên trong phạm vi hai mét, khắp nơi đều là Lôi, nào có địch nhân nào dám tới gần.

Học được kỹ năng mới, Lâm Hải lập tức liền muốn thử một chút, kéo cửa ra, để cho người ta đem Thanh Tùng Tử tìm tới.

“Lâm tiền bối, ngài tìm ta a, có phải ngài đã thay đổi chủ ý, muốn thu ta làm đồ đệ hay không?”

Lâm Hải cũng không nói chuyện, nhìn lão nghiền ngẫm cười một tiếng, trong lòng đột nhiên mặc niệm một tiếng.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Nhất thời, bên trong phạm vi hai mét lấy Lâm Hải làm trung tâm, trong không gian đột nhiên xuất hiện vô số đường hồ quang điện nhỏ bé, lách tách rung động, chớp động nhảy xa, trong nháy mắt hình thành một mảnh Lôi khu rậm rạp.

“A!” Thanh Tùng Tử quái khiếu một tiếng, bất ngờ không đề phòng, toàn thân bị hồ quang điện màu tím bọc kín như kiện hàng, không khỏi co quắp một trận, thân ảnh ở giữa hốt hoảng liền lóe lên, cấp tốc nhảy ra khỏi phạm vi của lôi điện, nhìn Lâm Hải mà khủng bốmột trận.

“Lâm tiền bối, ngươi đây là?” Thanh Tùng Tử bị dọa sợ, mồ hôi lạnh trực tiếp từ trên cái trán liền chảy xuống, tưởng là Lâm Hải muốn giết lão.

“Không có ý nghĩa.” Lâm Hải thấy Thanh Tùng Tử chỉ là tê liệt run rẩyngắn ngủi, sau đó liền đào thoát ra ngoài, nhất thời cảm thấy một trận tẻ nhạt vô vị, liền hết sức thất vọng.

Cái Biến Địa Kinh Lôi này nhìn thì ngưu bức, kết quả liền cả cái Thanh Tùng Tử Ngưng Chân kỳ cũng không đối phó được, đối với đám cao thủ Kim Đan như Tần Tiêu kia, chẳng phải là càng thêm không có hiệu quả sao?

“Uy, ta hỏi ngươi, vừa rồi người có cảm giác gì?” Lâm Hải ủ rũ hướng Thanh Tùng Tử hỏi.

Thanh Tùng Tử một mặt mộng bức, làm sao vừa tới liền mạc danh kỳ diệu bị điện giật đến, còn muốn nói chuyện cảm giác sau khi bị điện giật sao?

“Lâm tiền bối, vừa rồi khi mảnh lôi điện này vừa xuất hiện, toàn thân bần đạo trong nháy mắt liền bị tê liệt, vội vàng vận chuyển chân khí toàn thân, hình thành lồng phòng hộ, đem hồ quang điện bắn ra, mới khôi phục năng lực hành động, vội vàng trốn thoát, đồng thời lồng phòng hộ chân khí kia, cũng bị điện giật đánh nát.”

“A. Ngươi là nói, trong nháy mắt vừa rồi, ngươi đã mất đi năng lực hành động. Hơn nữa lồng phòng hộ chân khí, sau cùng cũng bị đánh nát?” Lâm Hải bỗng nhiên lấy lại tinh thần, hai mắt không khỏi tỏa sáng, hưng phấn hỏi.

“ Đúng vậy a, có bộ dáng như vậy.” Thanh Tùng Tử một mặt mộng bức, gật gật đầu.

“Ha ha, ta đã biết, không có chuyện của ngươi, ra ngoài đi!”

“A? Nha!” Thanh Tùng Tử không hiểu ra sao, đến đi cũng không thể hiểu rõ Lâm Hải gọi mình tới đây làm gì, chẳng lẽ cũng là do nhàm chán, giật cho mình mấy lần, nói lại cảm tưởng.

“Ha ha, công pháp của Lôi Thần, quả nhiên không tầm thường!”

Lâm Hải trong nháy mắt liền hiểu rõ, công dụng chính thức của cái Biến Địa Kinh Lôi này.

Làm người tu đạo, sợ nhất là bị người khác lại gần, nhất là võ giả, mà cái Biến Địa Kinh Lôi này, một khi thi triển ra trong chiến đấu, địch nhân muốn cận thân, thế tất sẽ lọt vào công kích, sẽ sinh ra tê liệt, ảnh hưởng tới tốc độ hành động.

Tuy trong thời gian ngắn liền có thể lợi dụng lồng phòng hộ chân khí để chống lại, nhưng chút thời gian này, đã đầy đủ để chính mình lần nữa kéo dài khoảng cách cùng địch nhân.

Lâm Hải trước đó sở dĩ thất vọng, là vì đem cái Biến Địa Kinh Lôi này xem như pháp thuật công kích, lực công kích thấp tự nhiên để Lâm Hải cực không hài lòng, nhưng mà diệu dụng chính thức của cái Biến Địa Kinh Lôi này, căn bản cũng không phải là công kích, mà chính là phụ trợ!

Huống chi, lượng chân khí cần tiêu hao để thi triển Biến Địa Kinh Lôi cũng cực thấp, cơ hồ cùng Chưởng Tâm Lôi không sai biệt lắm, vậy liền mang ý nghĩa Lâm Hải có thể một mực phóng thích tại trong chiến đấu mà không bị ảnh hưởng, cứ như vậy, nếu địch nhân không muốn bị tê liệt, liền phải một mực dùng lồng phòng hộ chân khí chống cự, tạo thành hiệu quả tiêu hao liên tục.

Huống chi tuy lực công kích của Biến Địa Kinh Lôi thấp, nhưng không có nghĩa là không có lực công kích, chí ít lồng phòng hộ chân khí của Thanh Tùng Tử, trong nháy mắt liền bị đánh tan, tuy có quan hệ cùng việc Thanh Tùng Tử vội vàng thi pháp, nhưng cũng chứng minh lực công kích của Biến Địa Kinh Lôi, cũng không phải là thấp không có hạn cuối!

“ Đây quả thực là thần kỹ đánh lâu đánh dài a!” Chính thức hiểu biết được diệu dụng của Biến Địa Kinh Lôi, Lâm Hải nhất thời có loại cảm giác như nhặt được chí bảo.

Thử qua hiệu quả đối với chân Nhân tu đạo, Lâm Hải tâm tư nhất động, còn muốn thử xem phản ứng của võ giả, bất quá Lâm Hải không có dám gọi Khang Sĩ Phú, dù sao Khang Sĩ Phú chỉ là

Nội Kình sơ kỳ, vạn nhất đem y làm bị thương, liền không tốt.

Đang lo lắng có muốn gọi Khang Viễn Đông đi qua thử một chút hay không, bỗng nhiên ở cửa truyền đến tiếng đập cửa, Lâm Hải mở cửa ra, đã thấy Khang Viễn Đông, nở nụ cười đứng tại cửa ra vào, để Lâm Hải có loại cảm giác như mộng ảo.

“Mẹ nó, thật sự là muốn người nào thì người ấy đến a?”

Lâm Hải vội vàng khách khí đem Khang Viễn Đông mời vào bên trong phòng, như là bà ngoại sói, hai mắt nhìn chằm chằm vào Khang Viễn Đông tỏa thẳng ra ánh sáng.

“Ách...” Khang Viễn Đông bị Lâm Hải nhìn mà run rẩy một trận, “Cái kia, Lâm tiền bối, vé máy bay đã đặt tốt trước cho ngươi, dựa theo yêu cầu của ngươi, đã đặt trước sớm nhất cho ngươi, bây giờ cách thời giam máy bay cất cánh, còn có hơn một giờ.”

“A, đa tạ, đa tạ!” Lâm Hải nói tiếng cảm ơn, sau đó bỗng nhiên nghiêm sắc mặt lại.

“Khang Tộc trưởng, ngươi xuất thủ toàn lực, công kích ta!”

“A? Không dám không dám!” Khang Viễn Đông bị một câu của Lâm Hải làm cho mộng, Lâm Hải thế nhưng là nhân vật ngưu bức tại Thiên Đãng Sơn cũng như vào chỗ không người, ông ta nào có lá gan, dám hướng Lâm Hải xuất thủ a.

“Ai nha, không có việc gì, ngươi cứ việc xuất thủ đi!” Lâm Hải vội vã thúc giục nói.

“Vậy, Khang mỗ đắc tội!” Khang Viễn Đông gặp Lâm Hải một mực kiên trì, trong lòng nhất động, chẳng lẽ Lâm Hải là muốn chỉ điểm cho ông ta. Nhất thời trong lòng ông ta liền dâng lên vẻ vui sướng.

Nếu như được loại siêu cấp cao thủ như Lâm Hải này chỉ điểm, nói không chừng tu vi của ông ta liền có thể gần thêm một tầng, đột phá đến Tông Sư cũng càng có thể a, phải biết, ông ta đã kẹt tại Nội Kình đỉnh phong rất nhiều năm, một mực vô pháp đột phá, nói không chừng hôm nay chính là cơ duyên của ông ta!

“Ta nhất định phải thi triển ra hết bản lĩnh, thế này Lâm tiền bối mới có thể tiến hành chỉ đạo càng thêm chính xác, thu hoạch mới có thể càng lớn!” Khang Viễn Đông hoàn toàn không biết mình bị Lâm Hải xem như chuột bạch thí chiêu, ngược lại một mặt hưng phấn, mang theo vô cùng kích động, hướng phía Lâm Hải ngang nhiên xuất thủ!

Chương 893: Truyền công cho Khang Viễn Đông

Thân ảnh Khang Viễn Đông lóe lên, nhanh như thiểm điện liền đến gần Lâm Hải, một chưởng hướng phía trước ngực Lâm Hải đánh tới.

Nhưng mà, mắt nhìn thấy bàn tay liền muốn đánh vào trên thân Lâm Hải, đột nhiên, có vô số hồ quang điện chợt hiện tại trong không gian, trong nháy mắt đã che kín toàn thân Khang Viễn Đông, dưới vội vàng không kịp chuẩn bị, Khang Viễn Đông như là bị giật điện, toàn thân co quắp một trận, một chưởng đánh ra, cũng ngừng giữa không trung, ánh mắt lộ ra vô hạn hoảng sợ!

Ông!

Một cỗ nội kình vô hình, từ trong người Khang Viễn Đông tản ra, trong nháy mắt đã đem hồ quang điện trên thân bắn ra, Khang Viễn Đông lúc này mới khôi phục bình thường, nơi nào còn dám động thủ, nhìn Lâm Hải một mặt hoảng sợ.

“Ha ha!” Lâm Hải không khỏi vui vẻ cười một tiếng, “Khang Tộc trưởng, có cảm tưởng gì a?”

Ánh mắt Khang Viễn Đông lộ ra vẻ hoảng sợ, gian nan mở miệng.

“Thật đáng sợ, vừa rồi ta toàn thân như bị điện giật, mặc dù không đến mức thụ thương, nhưng lại tê liệt mất đi năng lực hành động, nếu như Lâm tiền bối là địch nhân, chỉ sợ ta sớm đã mất mạng!”

Lâm Hải thấy Khang Viễn Đông mặt không có chút máu, một mặt xấu hổ, tựa hồ nhận cực lớn đả kích, trong lòng đột nhiên có chút băn khoăn.

Bất kể thế nào nói, người ta đối với mình không tệ, trước đó vì cứu mình, thậm chí muốn dẫn toàn tộc qua Thiên Đãng Sơn liều mạng, lại là Tộc trưởng một tộc, đi thí chiêu cho mình, chính mình nếu là không có một chút biểu thị gì, liền có vẻ hơi nói không qua.

Âm thầm mở Thiên Nhãn Thần Thông ra, Lâm Hải quan sát tu vi cùng lộ tuyến tu hành Khang Viễn Đông một chút, trong lòng nhất thời liền hiểu rõ.

“Khang Tộc trưởng, ta xem ngươi đứng ở Nội Kình đỉnh phong, hẳn là nhiều năm rồi đi?”

Khang Viễn Đông nghe được, không khỏi hổ thẹn một trận, xấu hổ cười cười.

“Không dối gạt Lâm tiền bối, tại hạ tư chất ngu dốt, đã kẹt tại Nội Kình đỉnh phong mười một năm, thủy chung vô pháp đột phá bình cảnh, lường trước đời này, cũng chưa chắc có cơ hội tiến thêm một bước.”

Lâm Hải nghe xong, thì là cười nhạt một tiếng.

“Ngươi sở dĩ hơn mười năm không tiến thêm tấc nào nữa, cũng không phải là do tư chất ngươi không được, mà chính là do công pháp của ngươi có chút vấn đề.”

Khang Viễn Đông nhất thời giật mình, đột nhiên ngẩng đầu, kinh hãi nhìn về phía Lâm Hải, tựa hồ người rơi xuống nước vừa bắt lấy cây cỏ cứu mạng, một mặt vội vàng hướng phía Lâm Hải khom người tới đất.

“Xin Lâm tiền bối chỉ điểm!”

Lâm Hải cười cười, đột nhiên một phát bắt được cổ tay của Khang Viễn Đông, Khang Viễn Đông khẽ giật mình, sau đó liền nghe được thanh âm nhàn nhạt của Lâm Hải truyền đến.

“Dựa theo ta dẫn đạo, nhanh chóng vận công, nhớ kỹ lộ tuyến tu luyện này!”

Lâm Hải nói xong, Khang Viễn Đông nhất thời cảm thấy nội kình trong cơ thể mình đang tự động vận chuyển lại, phía dưới kinh hãi cũng không dám khinh thường, vội vàng dựa theo Lâm Hải phân phó, thầm vận nội kình hành tẩu!

Thời điểm khi nội kình trong cơ thể vận hành đến kinh mạch ở chân, đột nhiên hướng phía lộ tuyến khác biệt với công pháp mà mình tập luyện mà di chuyển, trong lòng Khang Viễn Đông không khỏi giật mình, ngông cuồng cải biến lộ tuyến tu hành, chính là sẽ tẩu hỏa nhập ma!

“ Đừng có tạp niệm, ngươi chỉ cần nhớ kỹ lộ tuyến tu hành liền được!” Thanh âm của Lâm Hải, đột nhiên cảnh tỉnh, kịp thời truyền đến, Khang Viễn Đông bỗng nhiên giật mình, cuống quít đem các loại tạp niệm vứt bỏ!

Lâm Hải chính là đại năng, lại cùng Khang gia có quan hệ tâm đầu ý hợp, sao lại hại ông ta được?.

Nghĩ thông suốt điểm này, Khang Viễn Đông lập tức tâm không còn chuyện, nhất tâm cảm ứng lộ tuyến vận công mới, cũng nhớ kỹ ở trong lòng.

"Hừ!" Nội kình trùng kích kinh mạch mới, mang đến một cỗ đau nhức mãnh liệt kịch liệt, để Khang Viễn Đông không khỏi nhíu lông mày một cái, kêu lên một tiếng đau đớn, cưỡng ép nhịn xuống, mồ hôi to như hạt đậu trên đầu nhanh chóng chảy xuống.

"Chịu đựng, rất nhanh liền tốt!"

Qua chừng một khắc đồng hồ thời gian, một con đường vận công hoàn toàn mới, đã du tẩu một lần trong người Khang Viễn Đông, hoàn thành một cái tuần hoàn, so với công pháp trước đó của Khang Viễn Đông, quả thực muốn phức tạp hơn gấp mười lần không thôi.

"Nhớ kỹ chưa?" Lâm Hải buông cổ tay Khang Viễn Đông ra, nhàn nhạt hỏi.

"Nhớ kỹ, đa tạ Lâm tiền bối!" Hai mắt Khang Viễn Đông lóe ánh sáng, kích động đến mức nói chuyện cũng run rẩy.

Lấy tạo nghệ võ học của Khang Viễn Đông, chỗ nào vẫn không rõ, Lâm Hải đây là truyền cho ông ta một bộ nội công tâm pháp cực kỳ cao thâm a, trình độ cao thâm so với công pháp gia truyền của chính mình, không biết muốn cao minh hơn bao nhiêu lần!

"Ừm, siêng năng tu luyện!" Lâm Hải gật gật đầu, "Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong một tháng, ngươi liền có thể đột phá bình cảnh, đạt tới cảnh giới Tông Sư, chỉ cần ngươi chịu nỗ lực, ngày ngươi tiến giai Quy Chân, lấy võ nhập đạo, trở thành Nhân Tiên võ đạo, cũng có thể làm được!"

" Đệ tử, nhất định sẽ siêng năng tu luyện, tuyệt không cô phụ kỳ vọng cao của Lâm tiền bối!" Khang Viễn Đông vậy mà đột nhiên quỳ xuống đất, hướng phía Lâm Hải quỳ bái, hành lễ đệ tử!

Lâm Hải thấy thế, vội vàng đem ông ta dìu lên, than nhẹ một tiếng.

“Khang Tộc trưởng, không cần như thế, ta cùng Sĩ Phú chính là bạn tốt, ngươi nếu như lấy đệ tử xưng hô, vậy định để cho ta cùng Sĩ Phú ở chung như thế nào a?”

Nhìn xem thời gian, không sai biệt lắm cũng nên xuất phát, Lâm Hải hướng phía Khang Viễn Đông đang một mặt cung kính cười nhạt một tiếng.

“ Để Sĩ Phú đưa ta qua sân bay đi, ngươi bây giờ về đi, mau đem đường đi công pháp trước đó, vận hành lại một lần, nhớ cho kỹ, tuyệt đối không nên xuất hiện cái sai lầm gì!”

“Tốt, vậy ta sẽ không tiễn ngài, thời điểm sau này Lâm tiền bối phàm là có chuyện cần Khang gia, mặc kệ cách xa nhau vạn dặm, chỉ cần một cái tin nhắn ngắn, một cú điện thoại, đệ tử sẽ mang theo toàn tộc, lên núi đao xuống biển lửa, cũng không chối từ!”

“Khang Tộc trưởng nghiêm trọng, Lâm mỗ cáo từ!”

Khang Viễn Đông cũng biết, giờ phút này không phải thời điểm khách khí, công pháp mà Lâm Hải chỉ điểm cho ông ta, thực sự quá cao thâm phức tạp, ông ta thật cần trở về hảo hảo tiêu hóa.

Đem Lâm Hải đưa lên xe, nhìn Khang Sĩ Phú lái xe mau chóng rời đi, Khang Viễn Đông không khỏi khẽ khàng thở dài, trong lòng dâng lên vô hạn kích động.

“Có được thần công này, Khang gia ta, rốt cục muốn quật khởi!”

“ Đây hết thảy, toàn nhờ Lâm tiền bối ban tặng a!”

Quay người về đến gia tộc, Khang Viễn Đông lập tức tiến vào bế quan, đối ngoại không thấy bất luận kẻ nào.

Khang Sĩ Phú một đường lái xe, đem Lâm Hải đưa đến sân bay lương Châu.

“Lâm tiền bối, nếu ngươi lại đến Tây Lương, nhất định phải gọi điện thoại cho ta!”

“Yên tâm, sẽ lại đến quấy rầy ngươi!”

Cáo biệt cùng Khang Sĩ Phú, Lâm Hải leo lên máy bay về Yến Kinh.

Đến Yến Kinh, Lâm Hải vừa xuống máy bay, liền đánh cái xe, thẳng đến nhà Mục Doanh Doanh.

Mẫu thân Mục Doanh Doanh- Triệu Nguyệt Linh nhìn thấy Lâm Hải, nhất thời mang theo oán hận trốn vào bên trong phòng, chỉ có Mục Kim Vũ ai thán một tiếng, hướng phía Lâm Hải áy náy cười một tiếng.

“Lâm thiếu, mẹ Doanh Doanh, cũng là đau lòng mất con, mong ngươi đừng trách!”

Lâm Hải thấy Mục Kim Vũ chỉ qua hai ngày thời gian, tựa hồ lại già cả hơn rất nhiều, cảm giác trong lòng cũng rất khó chịu!

“Mục thúc thúc nghiêm trọng, ta làm sao lại trách móc đây.”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Thất Diệp Thảo lấy ra, nhất thời thấy hơi lạnh cả người tứ tán, nhiệt độ trong phòng lúc này lập tức giảm đi chừng mười độ, để Mục Kim Vũ nhịn không được mà lạnh run.

Sau đó, một mặt chấn kinh nhìn chằm chằm vào Thất Diệp Thảo trong tay Lâm Hải.

“Lâm thiếu, cái này, cũng là thần thảo mà ngươi nói, có thể làm cho thi thể Doanh Doanh không bị thối rữa.”

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, “Dẫn ta đi gặp Doanh Doanh đi!”

“Tốt, tốt, ta dẫn ngươi đi!” Mục Kim Vũ thấy Thất Diệp Thảo quá thần kỳ, vừa lấy ra liền để nhiệt độ giảm đột ngột, nhất thời đối với Lâm Hải tràn ngập lòng tin, có lẽ nữ nhi của ông ta, thật có thể cứu sống!

Lâm Hải theo Mục Kim Vũ, đi tới trước thi thể của Mục Doanh Doanh, thấy cái cô gái đáng yêu thiện lương kia, lẳng lặng nằm tại bên trong này, vẫn dịu dàng mỹ lệ như thường, nhưng đã âm dương lưỡng cách, nhất thời đau lòng một trận.

Gỡ xuống một chiếc lá của Thất Diệp Thảo, nhẹ nhàng để vào trong miệng của Mục Doanh Doanh, lá cây vậy mà thần kỳ hóa thành nước, Mục Kim Vũ nhìn thấy mà một mặt kinh hỉ!

“Lâm thiếu, con gái của ta, thật còn có thể cứu sống sao?” Mục Kim Vũ mang theo một mặt chờ mong, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Có thể, nhất định có thể!” Lâm Hải đem Thất Diệp Thảo còn lại thu hồi, lẳng lặng nhìn Mục Doanh Doanh, nhưng trong lòng vang lên một cái thanh âm kiên định.

“Doanh Doanh, ngươi yên tâm, ngươi là bởi vì ta mà chết, Lâm Hải ta ở đây thề, mặc kệ ngàn khó vạn hiểm, nhất định sẽ cứu sống ngươi!”

Chương 894: Em cũng có niềm vui bất ngờ, muốn nói cho anh!

Rời khỏi Mục gia, tâm tình Lâm Hải có chút nặng nề, trực tiếp đánh cái xe, về đến trong nhà, Liễu Hinh Nguyệt phải tới ban đêm mới trở về, Lâm Hải một mình nhàm chán nằm ở trên giường, cầm điện thoại di động lên.

Ngẫm lại, phát qua một cái tin tức cho Sở Lâm Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ngươi trở lại Địa Phủ chưa?

Một lúc sau, tin tức của Sở Lâm Nhi đã hồi âm lại.

Sở Lâm Nhi: đã trở về, đồng thời đem tin tức Địa Tiên giới một năm sau sẽ mở ra, nói cho phụ vương, phụ vương lập tức xem xét thông đạo giữa Địa Tiên giới cùng Địa Phủ, nhưng lại phát hiện cũng không có dấu hiệu mở ra.

Lâm Hải xem xét, nhất thời than nhẹ một tiếng.

Địa Phủ giới không mở ra, chính mình liền vô pháp tiến vào bình thường, xem ra muốn lên làm Diêm Vương, phục sinh Mục Doanh Doanh, còn không biết đến lúc nào mới có thể thực hiện.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt a, biết rõ! Đúng, chuyện của La Bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, xử lý như thế nào?

Chuyện này, cũng quan hệ tới tánh mạng của Lâm Hải, Lâm Hải tuy đối với Sở Lâm Nhi là tuyệt đối tín nhiệm, nhưng cũng không dám xem thường.

Sở Lâm Nhi: Yên tâm đi, lần này về Địa Phủ, ta trước hết sẽ không trở về Phàm Gian giới, chờ đem chút địa Sát trong Địa Phủ kia, cũng giúp ngươi giải quyết rồi lại nói!

Trong lòng Lâm Hải nhất thời ấm áp, Sở Lâm Nhi là Công chúa cao quý, tự thân vì chính mình mà đi làm việc này, phần tình nghĩa này, không thể bảo là không dày!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ô ô ô, quá cảm động, ca ca thiếu ngươi nhân tình, không thể báo đáp, chỉ có thể chờ đợi ngươi trở về báo đáp bằng thịt á. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Sở Lâm Nhi: Tốt, vậy ta mang theo chảo dầu trở về, bản Công chúa thích ăn dầu chiên, oa cáp cáp! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

“Ách...” Lâm Hải tức xạm mặt lại, mẹ nó, lúc đầu muốn đùa giỡn Sở Lâm Nhi một chút, kết quả cô nàng này thực sự dữ dội, trực tiếp đem chính mình ném xuống vạc dầu.

Hai người lại lung tung nói chuyện tào lao một hồi, sau khi Sở Lâm Nhi nhiều lần yêu cầu Lâm Hải, phải giúp nàng lên trên Vương Giả, mới kết thúc đối thoại.

Sau đó, Lâm Hải lại tìm đến Ngộ Không, mấy ngày nay bận bịu việc của mình, sự tình đáp ứng giúp Ngộ Không chuẩn bị lễ vật cho Vương Mẫu Nương Nương, còn không có chứng thực đâu, cũng không biết cách ngày mừng thọ của Vương Mẫu Nương Nương còn có mấy ngày, chậm trễ cho người ta coi như không tốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có ở đó hay không?

Ngộ Không cơ hồ là giây về!

Ngộ Không: Ở đây, ở đây, hiền đệ, lễ vật của lão Tôn ta, có phải đã chuẩn bị kỹ càng?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta chính là vì chuyện này mà tìm Đại Thánh đâu!

…

Sau một phen nói chuyện với nhau, Lâm Hải đã cùng Ngộ Không xác định được, lễ vật đưa cho Vương Mẫu Nương Nương, chỉ là Ngộ Không tựa hồ còn có chút không quá yên tâm.

Ngộ Không: Hiền đệ, Vương Mẫu Nương Nương thật sẽ thích món lễ vật mà ngươi nói này sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yên tâm đi, Đại Thánh! Tuyệt đối sẽ để nàng ta trăm phần trăm hài lòng, Chẳng lẽ tiểu đệ còn có thể hố ngươi sao?

Ngộ Không: Ha ha, lão Tôn ta tự nhiên tin được hiền đệ, chỉ là tâm lý có chút tâm thần bất định mà thôi, nếu hiền đệ đã nói như thế, lão Tôn ta liền đợi đến lễ vật của hiền đệ á!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Một mực bao tại trên thân tiểu đệ đi, ngày mừng thọ của Vương Mẫu Nương Nương, không phải ba ngày sau sao? Ngày mai tiểu đệ liền đem lễ vật chuyển sang trước cho ngươi!

Ngộ Không: A, đa tạ, đa tạ á!

Cùng Ngộ Không trò chuyện xong, Lâm Hải tùy ý lật điện thoại di động, chợt nhớ tới đã rất lâu không có nhìn qua cửa hàng mạng Thiên Đình, liền mở nhìn một chút.

“Ta dựa vào, tín dụng đã năm cái tâm!” Lâm Hải không khỏi hiểu ý cười một tiếng, hơn nữa nhìn đánh giá, tất cả cũng đều là khen ngợi, bên trong bình luận cùng đánh giá cũng không có một cái kém nào.

Sợi cay cùng Sprite Coca Cola, Lâm Hải lần trước trực tiếp thượng truyền lượng tiêu thụ cho một tháng, thiết trí mỗi ngày sẽ tự động lên giá, định lượng tiêu thụ, bây giờ đã tiêu thụ không sai biệt lắm, xem ra gần đây cần bù một thứ phẩm.

Nhìn lại mình điểm Công đức một chút, đã có tích súc mấy trăm vạn, bất quá với Lâm Hải hiện tại, lại có chút mờ mịt, luôn cảm thấy những điểm Công đức này, không biết nên dùng như thế nào, cứ để đó như vậy, lại không có lợi tức, thực sự có chút lãng phí a.

“Có thời gian, đến suy nghĩ một chút, không được thì làm cái ngân hàng Thiên Đình đi?.” Lâm Hải xoa cằm, đoán mò một trận, bất quá hiểu biết của hắn đối với lĩnh vực tài chính cũng không nhiều, tạm thời cũng chỉ là tưởng tượng lung tung, thật muốn áp dụng, cũng không phải cái sự tình đơn giản.

Thấy cách thời gian Liễu Hinh Nguyệt trở về còn sớm, Lâm Hải dứt khoát một lần nữa bố trí xuống Tụ Linh Trận, qua đến ban công, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

Trước đó hấp thu đại lượng Lôi Nguyên bên trong Lôi Nguyên Đan, cùng chân khí của bản thân Lâm Hải ngưng hợp cùng một chỗ, chẳng những khiến cho chân khí của Lâm Hải có một tia lực lượng Lôi đình, hơn nữa nồng độ chân khí, cũng có gia tăng.

Quan sát đan điền bên trong bản thân, tầng đan ảnh nhàn nhạt kia, tựa hồ cũng ngưng thực hơn một chút, chờ đến khi đan ảnh mơ hồ trở nên rõ ràng, chính mình liền sẽ đột phá Ngưng Chân kỳ, chính thức tiến vào Giả Đan cảnh!

Vận chuyển Đạo Đức Kinh, chân khí trong cơ thể Lâm Hải, cấp tốc dọc theo lộ tuyến tu hành phức tạp, bên trong các đại kinh mạch của toàn thân, chảy xuôi, toàn thân cao thấp của Lâm Hải, dâng lên một cỗ cảm giácấm áp, giống như ngâm mình ở bên trong suối nước nóng, dễ chịu nói không nên lời.

Thời gian tu luyện, luôn luôn qua thật nhanh, không biết từ lúc nào, sắc trời đã tối xuống, đột nhiên, từ cửa truyền đến thanh âm giày cao gót đánh xuống mặt đất cộc cộc cộc, sau đó là tiếng mở cửa.

Mở bừng mắt ra, một đạo tinh mang lóe lên một cái ở trong màn đêm rồi biến mất, khóe miệng Lâm Hải lộ ra một nụ cười tà tà.

“Nhất định là Hinh Nguyệt đã trở về, cũng không biết hai ngày này có muốn ca ca hay không, một hồi liền cho nàng niềm vui bất ngờ!”

Lâm Hải lặng lẽ đứng lên, thân ảnh lóe lên, liền tới đến phía sau một bên cửa, lúc này, môn vừa lúc bị đẩy ra, một cái thân ảnh thướt tha, đi tới.

Lâm Hải đột nhiên xuất thủ, chuẩn bị giống như lần trước, che mắt Liễu Hinh Nguyệt.

Thật không nghĩ đến, hai tay Lâm Hải lập tức che vào khoảng không, chính đang thời khắc sững sờ, đột nhiên cảm thấy dưới hạ bộ của mình, có một đường khí lưu mạnh mẽ, trong nháy mắt liền tới!

“Ai nha ta qua!” Lâm Hải kinh hãi, nếu là bị đòn này đánh trúng, tính phúc nửa đời sau, liền ngâm nước nóng!

Trong lúc vội vàng, Lâm Hải liền thi triển Ẩn Sát thuật, dưới chân liền giẫm tốc độ, tránh thoát công kích vào bộ vị yếu hại, lại không nghĩ, bên tai lại vang lên một tiếng hét, tựa hồ mang theo vô tận Ma âm, Lâm Hải vội vàng không kịp chuẩn bị, đầu ông một tiếng, trong nháy mắt liền trống rỗng.

Mà liền tại trong một cái nháy mắt này, Lâm Hải chỉ cảm thấy trên mặt đau xót, sau đó thân thể đột nhiên quăng lên, hướng phía sau quẳng ngã, đồng thời một bóng người xinh đẹp, theo sát mà tới, phách chưởng hướng phía Lâm Hải uy hiếp đánh tới!

Con mắt Lâm Hải đột nhiên trừng tròn xoe, công kích của đối phương, vừa vội lại nhanh, hơn nữa lực đạo mạnh, vậy mà không thua gì hắn, xuất thủ rất lão luyện, dường như lão thủ đã tập luyện nhiều năm, nếu không phải Lâm Hải từ trên người đối phương, ngửi được mùi thơm quen thuộc, thậm chí cũng hoài nghi, chính mình có phải đi nhầm nhà hay không?

“Hinh Nguyệt, là anh!” Mắt thấy công kích sắp tới, Lâm Hải vội vàng hô nhẹ một tiếng, tỏ rõ thân phận.

“A!” Liễu Hinh Nguyệt lập tức liền nghe ra thanh âm của Lâm Hải, kinh hô một tiếng, cuống quít thu chiêu, Lâm Hải lại thừa cơ quấn lấy hông nàng, đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực, thuận thế hôn tới.

Hồi lâu, rời môi!

Lâm Hải tiện tay vung lên, một cỗ khí lưu đem chốt đèn mở lên, nhìn Liễu Hinh Nguyệt ở bên trong lòng hơi hơi thở gấp, một mặt ửng hồng, Lâm Hải nhịn không được mà ngạc nhiên một trận.

“Hinh Nguyệt, làm sao mới hai ngày không gặp, em liền lợi hại như vậy?”

Liễu Hinh Nguyệt đưa tay vòng lấy cổ Lâm Hải, đôi mày cau lại, môi songợi cảm hơi cong lên, ngoẹo đầu cũng là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Người ta cũng không biết a, bộ Nhu Thủy Kiếm Pháp lần trước anh đưa em kia, còn có Nguyệt Cung Tiên âm trước kia đã học, em chỉ bất tri bất giác liền dùng đến, cảm giác giống như bẩm sinh đã biết vậy, đặc biệt thuận tay.”

“Ai nha, không nói những chuyện này nữa, anh làm sao trở về cũng không nói cho người ta một tiếng, vừa rồi cũng đem em dọa sợ, còn tưởng rằng là người xấu đây.” Liễu Hinh Nguyệt chui vào bên trong lòng Lâm Hải, nũng nịu nói.

“ Đây không phải là muốn cho em niềm vui bất ngờ sao?” Lâm Hải cưng chiều vuốt vuốt mũi ngọc tinh xảo của Liễu Hinh Nguyệt, “Lại nói, nếu thật là người xấu, đoán chừng giờ phút này sớm bị em đánh chết!”

“Người ta mới không có bạo lực như vậy đâu!” Liễu Hinh Nguyệt kiều mị liếc trắng Lâm Hải một chút, sau đó đột nhiên một mặt hưng phấn, tại trên mặt Lâm Hải bẹp hôn một cái!

“Nói đến kinh hỉ, em cũng có niềm vui bất ngờ, phải nói cho anh!”

Chương 895: Vậy ngươi có biết rõ, ta là ai không?

“A? Cái kinh hỉ gì?” Lâm Hải ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Liễu Hinh Nguyệt nắm chặt nắm tay nhỏ, một mặt kích động, “Bọn em hôm nay đã đóng máy a, bắt đầu từ ngày mai, em sẽ nghỉ á!”

“A!” Lâm Hải cao hứng kinh hômột tiếng, “Thật là một cái kinh hỉ cực lớn a, vi biểu đạt niềm vui mừng này, chúng ta ác chiến đến hừng đông đi!”

“A, không muốn!” Liễu Hinh Nguyệt còn chưa nói xong, đã bị Lâm Hải bế ngang lên, xông vào phòng ngủ...

Một mực đến lúc sắc trời tỏa sáng, Liễu Hinh Nguyệt mới một mặt mỏi mệt mà thiếp đi, trên mặt còn mang theo ửng đỏ chưa cởi cùng nụ cười thỏa mãn hạnh phúc.

Nhìn Liễu Hinh Nguyệt ngủ say, trên mặt Lâm Hải bất tri bất giác dào dạt ngọt ngào, cảm giác mình đời trước thật sự là đã tu luyện ra phúc phận, có giai nhân cỡ này, làm bạn giường bên cạnh, nhân sinh như thế, còn cầu mong gì.

Ngẫm lại Liễu Hinh Nguyệt từ lúc đến Yến Kinh cho tới bây giờ, thời gian đã không ngắn, nhưng công tác quá bận rộn, bây giờ rốt cục đã có thời gian nghỉ ngơi một chút, hai người trừ ban đêm, đã rất lâu không có ở cùng một chỗ.

“Những ngày Hinh Nguyệt nghỉ ngơi này, nhất định phải hảo

hảo bồi bồi nàng.” Lâm Hải khẽ vuốt mái tóc của Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng bỗng nhiên có chút đau lòng, tiền bên trong thẻ ngân hàng của hắn hiện tại, đã nhiều đến mức đếm không hết, cùng Liễu Hinh Nguyệt hai người đã sớm áo cơm không lo, nghĩ tới cái dạng sinh hoạt gì, cũng không có chút áp lực nào.

Thế nhưng là vì mộng tưởng trong lòng, Liễu Hinh Nguyệt không có một tia thư thả, vẫn là không ngại cực khổ dốc sức làm việc, cũng không có rúc vào Lâm Hải bên người, làm một cái bình hoa, phẩm chất đáng quý, là cô gái tốt tự lập tự cường!

Đứng dậy mặc quần áo tử tế, Lâm Hải đến ban công, khoanh chân ngồi xuống, một mực tu luyện tới giữa trưa, chờ Liễu Hinh Nguyệt tỉnh lại, Lâm Hải mới động thân đứng lên, đi đến bên giường.

Hai người lại thân mật một hồi, Lâm Hải tại trên bộ vị gợi cảm của Liễu Hinh Nguyệt vỗ vỗ.

“Rời giường đi, con mèo lười, chúng ta đi ra ngoài vòng vòng.”

“Ừm!” Liễu Hinh Nguyệt đáp ứng một tiếng, thu thập lưu loát, khoác cánh tay Lâm Hải đi ra ngoài, chỉ thấy Lý Kiện đã chờ ở cửa, bên cạnh là một cỗ BMW đời bảy mới tinh.

“Lâm tiên sinh, Liễu tiểu thư.” Lâm Hải đêm qua cũng đã thông tri cho Lý Kiện, nên từ sáng sớm Lý Kiện liền qua chỗ Mạnh Húc mượn chiếc xe mới, đi tới trong nhà Lâm Hải chờ đợi, thấy Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đi tới, liền vội vàng đem cửa xe mở ra, nhiệt tình chào hỏi.

Lâm Hải hướng phía ông ta cười gật gật đầu, cùng Liễu Hinh Nguyệt ngồi vào bên trong xe, Lý Kiện liền chậm rãi nổ máy xe.

“Hinh Nguyệt, muốn đi chơi chỗ nào?”

“Em muốn shopping, mua quần áo!” Liễu Hinh Nguyệt xinh xắn cười một tiếng, nói nói.

“Tốt, hôm nay liền bồi em shopping!”

“Lão công,anh thật tốt!” Liễu Hinh Nguyệt ba cái thân Lâm Hải một ngụm, đem Lâm Hải đẹp đến mức một mặt cười ngây ngô.

Lý Kiện chọn một cửa hàng cấp cao tại Yến Kinh, đem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt thả xuống, Liễu Hinh Nguyệt đem đã sớm chuẩn bị kỹ càng, vũ trang đầy đủ mũ, kính râm, khẩu trang, ăn mặc chỉnh tề, khoác cánh tay Lâm Hải, như chim nhỏ sổ lồng, vui sướng bay ra, vui vẻ nói không nên lời.

Nữ nhân đối với shopping tựa hồ có yêu thích trời sinh, Liễu Hinh Nguyệt đi dạo qua một cửa tiệm lại một cửa tiệm, tựa hồ đối với mọi đồ vật, tất cả đều tràn ngập hứng thú, còn thỉnh thoảng trưng cầu ý kiến của Lâm Hải.

Lâm Hải đau cả đầu, hắn nào hiểu đồ vật của nữ hài a, chỉ cần Liễu Hinh Nguyệt ưa thích, Lâm Hải liền quét thẻ thanh toán, dù sao tiền hiện tại đối với hắn mà nói, cũng chỉ là một chuỗi chữ số, mặc kệ tiêu bao nhiêu, chỉ cần Liễu Hinh Nguyệt cao hứng là được.

Bất quá còn may, Lâm Hải có dự kiến trước, thời điểm tiến vào cửa hàng, hắn cũng đem Lý Kiện kêu lên, còn lấy cho lão bà của Lý Kiện một bộ quần áo, đại giới chính là, hiện tại bên trênhai cái cánh tay của Lý Kiện, treo đầy những cái túi to to nhỏ nhỏ, một mặt khổ bức.

Thời điểm đến một tiệm giày, hai mắt Lâm Hải không khỏi tỏa sáng, rốt cục có tinh thần.

“Lão công, ngươi nhìn cái giày này thế nào, có xinh đẹp hay không?” Liễu Hinh Nguyệt cầm lấy một đôi giày cao gót có đai màu lam nhạt, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Không tệ, nhìn rất đẹp, mua á!” Lâm Hải hào khí đáp nói, hắn hiện tại thế nhưng là siêu cấp thổ hào, tiền căn bản cũng không gọi là chuyện gì, đem nhân viên bán hàng cao hứng, vội vàng liền chuẩn bị gói lại.

Cái giày này thế nhưng là nhập khẩu từ nước Pháp, phẩm chất cao đoan, giá cả không ít, toàn cửa hàng các nàng cũng chỉ có một đôi như thế, có thể bán đi, chỉ là trích phần trăm, nàng ta liền có thể cầm ba vạn!

“Chờ một chút!” Đúng lúc này, đột nhiên, một cái thanh âm tràn ngập ngạo khí, còn mang theo một tia tao mị,vang lên từ phía sau, sau đó một cái tay nữ nhân đột nhiên duỗi ra, đem giày từ bên trong tay liễu Hinh Nguyệt, không khách khí mà túm qua.

“Oa, đôi giày này thật xinh đẹp a!”

Nữ nhân nhìn qua khoảng hai lăm hai sáu tuổi, vẽ Trang điểm không đậm không nhạt, dáng dấp rất xinh đẹp, mỹ mạo mặc dù so ra kém Liễu Hinh Nguyệt, nhưng cũng là mỹ nữ tuyệt hảo, nhất là trên trán, mang theo một tia yêu mị phát ra tự nhiên, quả thực là vưu vật trời sinh, bất kỳ nam nhân nào nhìn nàng ta, đoán chừng đều sẽ ầm ầm tâm động.

“Darling, ngươi xem một chút, người ta ưa thích đôi giày này, hơn nữa cỡ số cũng phù hợp đâu!” Nữ nhân kia từ đầu đến cuối, ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Hải một chút, lắc lắc eo nhỏ đi đến bên một người nam tử trung niên phía sau lưng, ỏn à ỏn ẻn nũng nịu nói.

“Tốt tốt tốt, ngươi ưa thích, mình liền mua!” Nam tử trung niên tựa hồ đối với nữ tử này, mười phần cưng chiều, thân mật xoa bóp khuôn mặt nàng ta, ôn nhu đáp ứng nói.

“Darling, liền biết rõ ngươi đối với ta tốt nhất rồi!” Nữ nhân cao hứng ôm cổnam tử trung niên, bẹp hôn một cái, sau đó quay sang, một mặt cao ngạo đem giày hướng phía nhân viên bán hàng dương dương.

“Còn đứng ngây đó làm gì, giúp ta gói lại a!”

Nhân viên bán hàng sững sờ nhìn nữ nhân cầm giày kia, sau đó bỗng nhiên kinh hô một tiếng, chỉ vào mặt mũi nữ nhân mà tràn đầy kích động.

“Ngươi, ngươi là Khách Phi nương nương!”

Nữ nhân nghe được, trong mắt lóe lên một vẻ vui mừng, sau đó cao ngạo nhếch cái cằm lên khách Phi nương nương là môt nhân vật cổ trang mà nàng ta hai năm trước đã diễn qua, mặc dù chỉ là cái tiết mục vai phụ không nhiều, nhưng bộ phim này phi thường hỏa, để cho nàng ta đi theo cũng có chút ít danh khí.

Bất quá từ đó về sau, liền cũng không có cái nhân vật gì đem ra được, vẫn luôn là giãy dụa tại biên giới đóng vai phụ, nữ diễn viên phụ hai phụ ba của các bộ phim, bây giờ nghĩ không ra bị một cái nhân viên bán hàng nhận ratại chỗ, nhất thời liền cảm thấy siêu có mặt mũi.

“Ai, ta người này luôn luôn điệu thấp, nghĩ không ra vẫn là bị ngươi nhận ra, xem ra lần sau đi ra ngoài, ta phải giống như nàng, che phủ kín một điểm mới tốt.” Khách Phi nương nương lấy ánh mắt nghiêng qua liếc nhìn Liễu Hinh Nguyệt một chút, trong giọng nói mang theo đắc ý, lại giả trang ra một bộ ngữ khí ai thán.

“Khách Phi nương nương, ngươi giúp ta ký cái tên đi.” Nhân viên bán hàng là cái tiểu nữ sinh vừa công tác không lâu, nhìn thấy ngôi sao, liền kích không đến động được.

“Ai, thật sự là đi đến chỗ nào, cũng gặp được những Fan cuồng các ngươi, tốt a, bất quá ngươi cũng nhanh lên a, bằng không đợi đến lúc có người nhìn thấy ta, gây nên rối loạn sẽ liền không tốt.”

“Tốt tốt tốt!” Nhân viên bán hàng liên tục gật đầu, vội vàng tìm cây bút, đưa cho Khách Phi nương nương, sau đó xoay người sang chỗ khác.

“Khách Phi nương nương, ngài liền ký tại trên quần áo sau lưng ta đi.”

Khách Phi nương nương cười đắc ý, vung vẩy đem cái tên của chính mình, xiêu xiêu vẹo vẹo viết tại trên quần áo phía sau lưng của nhân viên bán hàng, viết xong tựa hồ phát giác không được dễ nhìn, còn nhịn không được lại tô thêm một chút.

Không có cách, nàng ta chỉ là một cái diễn viên nhỏ bất nhập lưu, nào có cơ hội kí tên cho người ta a, cái này còn là lần đầu tiên đây.

“Tốt, nhanh đem giày bọc lại cho ta đi, ngươi cũng biết, những minh tinh giống chúng ta này, bị Fan phát hiện, liền đi không nổi!”

Nhân viên bán hàng đem giày nhận lấy, đột nhiên do dự liếc nhìn Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt một chút, nhưng cuối cùng vẫn bị Khách Phi nương nương thuyết phục, quay người lại liền chuẩn bị đem giày bọc lại.

“Chờ một chút!” Lâm Hải một đầu lửa giận, thực sự nhìn không được, đưa tay đem giày từ bên trong tay của nhân viên bán hàng, túm lấy qua.

Hắn thật vất vả bồi Hinh Nguyệt đi ra dạo shopping, há lại để cho chiếc giày mà Hinh Nguyệt coi trọng, bị nữ nhân khác cướp đi, huống chi, vẫn còn là một người không lễ phép như vậy.

Khách Phi nương nương thấy Lâm Hải đem giày đoạt qua, nhất thời biến sắc, một gương mặt cực kỳ mỹ lệ, lại đột nhiên bắt đầu biến đến vô cùng cay nghiệt.

“Uy, ngươi người này có tố chất hay không, không nghe thấy cái giày này là ta muốn sao?.”

Lâm Hải không để ý tí nào tới nàng ta, mà chính là vịn Liễu Hinh Nguyệt ngồi xuống, nhu tình giúp Liễu Hinh Nguyệt cởi giày ra.

“ Đến, thân ái, chúng ta thử một chút, có thích hợp hay không!”

Khách Phi nương nương thấy Lâm Hải vậy mà không nhìn nàng ta nói chuyện, nhất thời càng thêm phẫn nộ, nhất là ở ngay trước mặt cái tiểu fan hâm mộ nhân viên bán hàng này, để cho nàng ta cảm giác mất hết thể diện.

“Không cho phép cho nàng thử!” Khách Phi nương nương rít lên một tiếng, một tay lấy giày cao gót đánh xuống mặt đất.

Lửa giận của Lâm Hải đằng cái liền xông tới, đột nhiên đứng lên quay người lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Khách Phi nương nương.

“Ngươi, ngươi có biết ta là ai không?” Khách Phi nương nương bị cái ánh mắt đáng sợ kia của Lâm Hải, dọa đến giật mình một cái, không khỏi lui lại hai bước, có chút chột dạ, ráng chống đỡ quát lớn nói.

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, trên thân đột nhiên tản mát ra một cỗ khí thếcường đại, để Khách Phi nương nương ở đối diện, đột nhiên cảm thấy hô hấp trì trệ, sau đó thanh âm lạnh lùng, lại vang lên bên tai.

“Vậy ngươi có biết rõ, ta là ai không?”

Chương 896: Còn dám mở lời kiêu ngạo, ta liền phế ngươi!

“Ngươi...” Khách Phi nương nương há há miệng, bị khí thế của

Lâm Hải chấn nhiếp, trong lòng đột nhiên dâng lên một chút sợ hãi.

Nói cho cùng, nàng ta chỉ là một cái tiểu diễn viên bất nhập lưu, Yến Kinh chính là nơi tụ tập của phú quý quyền trụ, người nàng ta không thể trêu vào, nhiều giống như cá diếc sang sông, nói không chừng tùy tiện đụng cái người trên đường cái, liền có năng lực nhẹ nhõm đem nàng ta đùa chơi chết!

“Darling, hắn khi dễ ta!” Khách Phi nương nương quay người lại, bổ nhào vào bên trong lòng nam tử trung niên đi theo nàng ta đến đây, khóc sướt mướt, phảng phất nhận được ủy khuất cực lớn.

Trong nội tâm nàng ta mặc dù có chút sợ Lâm Hải, nhưng không thể nể mặt chịu thua a, huống chi còn có cái tiểu fan hâm mộ nhân viên bán hàng ở một bên nhìn đâu, còn may nam tử trung niên phía sau nàng ta, có thân phận không đơn giản, nhất định có thể vì nàng ta mà xuất ngụm ác khí.

Khách Phi nương nương vừa khóc, sắc mặt của nam tử trung niên, quả nhiên biến đến không khá nhìn hơn, vội vã vươn tay, vỗ nhè nhẹ lên phía sau lưng khách Phi nương nương, ôn nhu dỗ dành.

“Tốt, tốt, bảo bối không khóc a, nhìn cha nuôi xuất khí cho ngươi!”

Cái Khách Phi nương nương này, là gã tháng trước mới đem tới tay, chẳng những dung mạo xinh đẹp yêu mị, quan trọng hơn là có kỹ thuật nhất lưu, để gã mỗi ngày đều khoái lạc như là làm thần tiên, đối với nàng ta quả thực cưng chiều đến không được, nào chịu được bộ dáng lê hoa đái vũ, điềm đạm đáng yêu này của nàng ta.

Nói xong, nam tử trung niên sầm mặt lại, tiến lên một bước, đi đến trước mặt Lâm Hải, ở trên cao nhìn xuống, lấy một bộ giọng điệu vênh mặt hất hàm sai khiến, lạnh lùng mở miệng.

“Ta chẳng cần biết ngươi là ai, lập tức quỳ xuống nói xin lỗi!”

Cái cằm Lâm Hải khẽ nâng, hai mắt không có tránh né, lạnh lùng nhìn thẳng vào nam tử trung niên.

“Nếu ta không làm đâu!”

Trong mắt nam tử trung niên, đột nhiên toát ra một tia hàn quang, xùy cười một tiếng, nặng nề gật gật đầu.

“Xem ra không cho ngươi điểm lợi hại, ngươi là thật không biết, Mã vương gia có ba con mắt a!” Nam tử trung niên vừa nói, vừa lấy điện thoại cầm tay ra, thông qua.

Lâm Hải khinh thường cười một tiếng, ba con mắt rất lợi hại phải không? Ca ca con mẹ nó liền có ba con mắt đây!

Thấy nam tử trung niên gọi điện thoại, Lâm Hải mới mặc kệ gã, xoay người đem giày cao gót trên mặt đất nhặt lên, lần nữa cầm tới Liễu Hinh Nguyệt.

“ Đến, đừng để ý tới bọn chúng, chúng ta thử một chút!”

“A?” Liễu Hinh Nguyệt giờ phút này tuy có một thân bản lĩnh, không kém gì Lâm Hải, nhưng thiên tính thiện lương ôn hòa, thấy có phát sinh mâu thuẫn cùng người, trong lòng nhất thời có chút lùi bước.

Lâm Hải hiểu tâm tính của Liễu Hinh Nguyệt, cũng không đợi Liễu Hinh Nguyệt nói chuyện, trực tiếp đem giày của Liễu Hinh Nguyệt cởi xuống, sau đó đem giày cao gót đi vào trên chân nàng.

“Ta là Ngô Khang Ninh, bây giờ đang ở cửa hàng lầu sáu của các ngươi, tựa hồ có người rất không nể mặt ta!” Ngô Khang Ninh nói xong, không chờ đối phương nói chuyện, trực tiếp liền cúp điện thoại, bộ phong phạm tổng giám đốc bá đạo kia, nhất thời để hai mắt của Khách Phi nương nương ở bên cạnh lóe ánh sáng, một mặt si mê.

“Không tệ, cái này giày thật là dễ nhìn, cùng em quá xứng!” Lâm Hải đối với chuyện Ngô Khang Ninh gọi điện thoại gọi người, từ chối nghe không thấy, nhìn Liễu Hinh Nguyệt mang giày xong, từ đáy lòng liền tán thưởng nói.

Mà bên trong tâm liễu Hinh Nguyệt, thì là dâng lên một chút bất an, rất rõ ràng cái nam tử gọi làNgô Khang Ninh, mới vừa rồi là gọi điện thoại gọi người, phiền phức nói không chừng chẳng mấy chốc sẽ tới.

“Lão công, nếu không chúng ta đi thôi, giày này em không muốn.” Liễu Hinh Nguyệt không muốn bởi vì một đôi giày, liền gây phiền toái cho Lâm Hải.

“Giày này là em coi trọng, lại xinh đẹp như vậy, vì cái gì không muốn?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó hướng phía Lý Kiện sau lưng gật gật đầu.

Lý Kiện lập tức ngầm hiểu, đi đến trước mặt nhân viên bán hàng, móc ra thẻ ngân hàng hướng về phía trước đưa tới.

“Quét thẻ!”

“Cái này...” Nhân viên bán hàng nhất thời có chút mộng bức, nhìn Lâm Hải, lại nhìn xem Ngô Khang Ninh, trong lúc nhất thời liền luống cuống chân tay, không biết là nên nhận hay là không nên nhận.

Mà đúng lúc này, thang máy cách đó không xa đột nhiên mở ra, sau đó một cái nam tử trung niên ăn mặc lộng lẫy, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, khí thế hung hung đi tới, sau lưng còn đi theo mười cái bảo an hung thần ác sát, trong tay mang theo côn cao su, mắt lộ ra hung quang.

“Là Trình tổng!” Tên nam tử này ra khỏi thang máy, đang nhìn bốn phía, thì bị một tiếng kinh hô của nhân viên bán hàng, đem ánh mắt hấp dẫn tới, rất nhanh liền phát hiện ra Ngô Khang Ninh, vội vàng mang người chạy tới.

“Lão Ngô, xảy ra chuyện gì?” Trình Quốc Việt cau mày hỏi.

Ngô Khang Ninh thì là cười lạnh, hướng phía bên cạnh Lâm Hải bĩu môi một cái.

“Lão Trình a, ta đến chỗ ngươi tiêu phí, nhưng là có người không có mắt, muốn cùng ta không qua được a?”

Trình Quốc Việt nghe xong, lập tức liền hiểu được, bộ mặt tức giận đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải, trên dưới dò xét một phen, thấy Lâm Hải ăn mặc phổ thông, Liễu Hinh Nguyệt ăn mặc tuy có giá trị không nhỏ, nhưng vì che gương mặt, không dám gặp người, đầu não hơi vừa phân tích, trên mặt nhất thời cười lạnh một tiếng.

“Xem ra đây là con chim hoàng yến tịch mịch nào đó, vụng trộm bao mặt trắng nhỏ a.” Tại cửa hàng dốc sức làm nhiều năm như vậy, gã đã gặp nhiều phú hào tiểu tam, vụng trộm bao nam nhân, hai người trước mắt này, xem xét cũng là loại tình huống này, trong lòng lập tức an định lại.

“Lập tức quỳ xuống, hướng Ngô tổng nói lời xin lỗi, sau đó cút!”

Mí mắt Lâm Hải vừa nhấc, lạnh lùng liếc nhìn Trình Quốc Việt một chút, đạm mạc mở miệng.

“Ngươi là lão tổng ở chỗ này?.”

“Không sai, trung tâm mua sắm này, là ta mở!” Trình Quốc Việt khẽ nâng cằm, ngạo mạn mở miệng.

“Vậy ngươi liền không hỏi xem, ngọn nguồn sự tình sao?”

“Hỏi mẹ ngươi ấy, mau nhanh chóng quỳ xuống nói lời xin lỗi, nếu không cắt ngang...”

“Ba!”

Trình Quốc Việt còn chưa nói hết lời, đột nhiên ba một tiếng, bị Lâm Hải vả miệng một cái vào trên mặt, nhất thời năm đường ngón tay đỏ tươi, đã có thể thấy rõ ràng, sau đó thanh âm lạnh lùng của Lâm Hải liền truyền đến!

“Còn dám mở lời kiêu ngạo, ta liền phế ngươi!”

Trình Quốc Việt bị Lâm Hải tát một cái choáng váng, bụm mặt hơn nửa ngày mới phản ứng được, phía dưới tức giận, liền chỉ Lâm Hải ngao một tiếng tru lên.

“Con mẹ ngươi, dám đánh ta, giết chết hắn cho ta!”

Bảo an phía sau nghe được, liền cùng nhau tiến lên, khua gậy trong tay liền xông đi lên.

“A!” Nhân viên bán hàng thấy thế, bị dọa đến rít lên một tiếng, vội vàng trốn xa, sợ bị đánh nhầm đến, Khách Phi nương nương cũng giả trang ra một bộ dáng yếu đuối, chui vào bên trong lòng Ngô Khang Ninh, run lẩy bẩy, nhưng trong mắt lại lóe lên quang mang hưng phấn.

“Bảo bối, không cần sợ, có cha nuôi ở đây!” Ngô Khang Ninh đưa tay vỗ vỗ phía sau lưng khách Phi nương nương, trong mắt không có một tia chấn động.

Loại tràng diện này, gã thật sự là gặp qua quá nhiều, nhìn Lâm

Hải mà không khỏi âm thầm lắc đầu.

Người trẻ tuổi hiện tại a, mỗi một cái đều là vô tri không sợ, cuồng ngạo xúc động, nhất là tại trước mặt nữ nhân, hận không thể nghĩ biện pháp biểu hiện ra chính mình có bao nhiêu ngưu bức, tranh thủ niềm vui của nữ nhân, căn bản không biết trên cái thế giới này, có ít người há lại ngươi có thể chọc được.

Nếu như vừa rồi nghe theo lời nói của Trình Quốc Việt, hướng mình mà quỳ xuống xin lỗi, chính mình chưa chắc sẽ so đo cùng hắn, hiện tại tốt, chẳng những không xin lỗi, còn to gan lớn mật đánh Trình Quốc Việt một cái vả miệng, hôm nay muốn đứng mà ra ngoài, căn bản là không có khả năng, coi như không chết, nửa đời sau đoán chừng cũng phải vượt qua trên giường.

Mang theo từng tia từng tia miệt thị mà cười, Ngô Khang Ninh khinh thường hướng phía Lâm Hải nhìn lại, nhưng cái này vừa nhìn xuống, nụ cười trên mặt trong nháy mắt đã ngưng kết lại, sau đó phảng phất như là gặp Quỷ, một mặt không thể tin sững sờ tại chỗ này.

Chỉ gặp những bảo an kia, giờ phút này vậy mà tất cả đều nằm trên mặt đất, nhe răng nhếch miệng, thống khổ kêu rên, thế nhưng là liền cả Lâm Hải làm sao xuất thủ, cũng không nhìn thấy.

“Nguyên lai là có chút công phu a, trách không được lai cuồng vọng như vậy!” Ngô Khang Ninh sững sờ một lát, khinh thường trên mặt càng thêm nồng hậu dày đặc, cái niên đại này, há lại vì ngươi có chút công phu, liền có thể hung hăng càn quấy.

Tại trước mặt quyền thế cùng tiền tài, điểm công phu này của ngươi, cũng là cái rắm!

Mà Lâm Hải cũng mặc kệ gã nghĩ như thế nào, con mắt quét ngang, đi mau hai bước thẳng đến trước mặt Trình Quốc Việt đang một mặt mộng bức, đưa tay đem cổ áo của gã xách lên.

Chương 897: Hậu quả, bọn họ không chịu đựng nổi!

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Trình Quốc Việt bị dọa sợ, thanh âm run rẩy, hoảng sợ hỏi.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, “Không muốn chết mà nói, liền cút sang một bên cho ta!”

Nói, Lâm Hải đẩy một cái, đem Trình Quốc Việt đẩy lảo đảo một đường, suýt nữa ngã sấp xuống, sau đó quay đầu, một mặt lãnh đạm hướng phía nhân viên bán hàng mở miệng.

“Tính tiền!”

“A?” Nhân viên bán hàng đã sớm bị dọa sợ, thấy Lâm Hải nhìn sang, liền nhịn không được kinh hô một tiếng, trên mặt hoảng sợ, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Mà Trình Quốc Việt giờ phút này, lại dũng cảm, lần nữa vọt tới trước mặt Lâm Hải, một mặt nhe răng cười.

“Tính tiền? Nói cho ngươi biết, cái cửa hàng này chính là do ta mở, ngươi muốn mua đồ vật? Không bán!”

“Còn có, ngươi dám động thủ đánh người. Ngươi có biết ta là ai không? Ta cho ngươi biết, đừng tưởng rằng có chút công phu, liền cuồng không tìm thấy nam bắc, ngươi dạng này, ta một năm giết chết mấy cái, sự tình ngươi bày ra, đã bày thành chuyện lớn!”

“Nói nhảm nhiều quá!” Lâm Hải chau mày, trong lòng dâng lên một tia bực bội, thật vất vả bồi tiếp Liễu Hinh Nguyệt đi dạo cái cửa hàng, cũng có thể đụng tới loại chuyện buồn nôn này, quả thực để cho người ta nổi nóng.

“Tránh ra, đừng có khiêu chiến kiên nhẫn của ta!”

“Người trẻ tuổi, hỏa khí đừng có lớn như vậy!” Lúc này, không đợi Trình Quốc Việt mở miệng, Ngô Khang Ninh ở bên cạnh liền mang theo một tia miệt cười, mở miệng.

“Nếu như ta là ngươi, hiện tại liền lập tức quỳ xuống, hướng Trình tổng chịu nhận lỗi, khẩn cầu Trình tổng tha thứ, có lẽ còn có thể lưu lại cái mạng, nếu không mà nói, hắc hắc...”

Ngô Khang Ninh ở bên cạnh chắp tay nhìn, Trình Quốc Việt vốn là không có sợ hãi, bá đạo thành quen, dưới sự phẫn nộ, lập tức bắt lời mà nói, bất quá coi như biết rõ Ngô Khang Ninh, là đang cố ý kích thích mình, thì Trình Quốc Việt làm thế nào có thể quan tâm.

“Nói cho ngươi biết, tiểu tử!” Trình Quốc Việt chỉ vào Lâm Hải gầm thét một trận, “Thức thời, hiện tại lập tức liền quỳ xuống cầu xin tha thứ cho lão tử, nếu không ta con mẹ nó a liền giết chết ngươi!”

“Tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, “Ta đứng ngay tại đây đâu, đến a, ngươi giết chết ta đi!”

“Ngươi!” Trình Quốc Việt nhất thời nghẹn lời một trận, không nghĩ tới Lâm Hải căn bản không nhìn uy hiếp của chính mình, vậy mà cùng mình cưỡng từ, nhưng mình cũng không thể trực tiếp xông đi lên a, liền cả bảo an đều không được, liền cái thân thể nhỏ bé sớm bị tửu sắc móc sạch của chính mình này, đi lên trực tiếp cũng là cái chết a!

“Ta cho ngươi biết, nơi này chính là sản nghiệp của Trình gia Yến Kinh, dám ở địa bàn của Trình gia ta nháo sự, chẳng những ngươi chết, lão tử còn muốn cho ngươi nhà tan cửa nát!” Bị Lâm Hải khiến cho thực sự không xuống đài được, Trình Quốc Việt một phát hung ác, thả ra một câu ngoan thoại.

Nào nghĩ đến, câu nói này nhất thời kích giận Lâm Hải, cừu hận có bao lớn, động một chút lại để cho người ta nhà tan cửa nát, cái Trình Quốc Việt này, tuyệt không phải là người lương thiện!

“Ba!” Lâm Hải giơ tay lên, lại là một cái bàn tay, quất vào trên mặt Trình Quốc Việt, dùng lực so với trước đó phải lớn hơn nhiều, Trình Quốc Việt lảo đảo một trận, kém chút ngã sấp xuống, há miệng, nửa bên hàm răng liền phun ra.

“Ngươi, bà nội ngươi!” Trình Quốc Việt bụm mặt, vừa tức vừa đau nhức, nói chuyện cũng không rõ ràng.

Màmày kiếm của Lâm Hải thì là nhảy một cái, mắt lộ hàn quang liếc trừng Trình Quốc Việt một chút, lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi nói Trình gia, là cái Trình gia nào?” Lâm Hải không khỏi, đối với toàn bộ Trình gia, cũng chán ghét hết.

“Hừ, toàn bộ Yến Kinh, có thể có mấy cái Trình gia. Ngươi liền chờ chết đi!” Ngô Khang Ninh ở bên cạnh, một bên cười lạnh nói, Lâm Hải huyên náo càng lớn thì càng tốt, đến lúc đó Trình gia thế tất sẽ không từ bỏ ý đồ.

Cứ như vậy, căn bản không cần tự mình ra tay, Trình gia liền thay mình đem phiền phức giải quyết, tinh tế tưởng tượng, chính mình thật đúng là cái lão thủ mưu trí.

Ngô Khang Ninh rất hưởng thụ loại cảm giác đem người đùa bỡn trong lòng bàn tay này, mặc kệ là địch nhân, hay là bằng hữu của mình.

Lâm Hải nhướng mày, suy tư một lát, chợt nhớ tới một cái tên.

“Có cái gọi là Trình Huy, có phải cũng là người của Trình gia trong miệng ngươi hay không?”

Lâm Hải nhấc lên Trình Huy, trên mặt Trình Quốc Việt nhất thời lộ ra nụ cười đắc ý, cười toe toét hở nửa bên miệng, hướng phía Lâm Hải dữ tợn oán độc nhìn một chút.

“Không sai, kia chính là thiếu gia Trình gia nhà ta, làm sao, hiện tại biết rõ sợ. Lão tử con mẹ nó nói cho ngươi biết, muộn!”

“Hiện tại cho dù ngươi quỳ gối trước mặt lão tử cầu xin tha thứ, cũng đừng hòng để lão tử thả ngươi!”

Ngô Khang Ninh ở một bên, cũng đi theo cười trên nỗi đau của người khác, âm dương quái khí hát đệm nói.

“Thiếu gia Trình Huy, chính là một trong tân Tứ thiếu gia của Yến Kinh, tại toàn bộ thành Yến Kinh đều không có ai dám trêu chọc, hơn nữa, thiếu gia Trình Huy chú trọng nhất là danh dự của gia tộc, ngươi tại địa bàn của Trình gia náo sự, còn đánh Trình tổng, ta thật vì kết cục mà ngươi sắp phải đối mặt, mà cảm thấy đồng tình.”

“Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, ngươi chẳng những chọc tới Trình gia, cũng chọc tới Ngô gia ta! Thiếu gia nhà ta là Ngô Đức, chính là nổi danh cùng thiếu giaTrình Huy, song song là một trong tân Tứ thiếu gia của Yến Kinh, tại Yến Kinh phải tính là đại nhân vật không thể trêu chọc.”

“Thật không may, Ngô Khang Ninh ta cùng thiếu gia Ngô Đức, có quan hệ coi như không tệ, chỉ cần ta gọi một cú điện thoại, thiếu gia Ngô Đức ngay lập tức sẽ chạy tới, dùng chí ít một trăm loại phương pháp, để ngươi hối hận vì đã đi vào cái thế giới này, ngươi có tin hay không?”

“Thật sự là tự gây nghiệt, không thể sống a, một hơi đắc tội hai tôn quái vật khổng lồ là Trình gia cùng Ngô gia, cái trình độ tìm đường chết này, chỉ sợ có thể viết vào sử sách đi.” Ngô Khang Ninh một mặt nắm chắc thắng lợi trong tay, mang trên mặt nụ cười đắc ý, chầm chậm nói nói.

Khách Phi nương nương ở bên cạnh nghe thật sự rõ ràng, nàng ta lăn lộn tại Yến Kinh lâu như vậy, làm sao lại chưa từng nghe qua đại danh của Trình gia cùng Ngô gia, nhất là Trình Huy cùng Ngô Đức, quả thực là hung danh bên ngoài, không ít ngôi sao nhỏ hơi có danh tiếng, cũng bị hai cái thiếu gia này nhặt lên giường.

Cho dù có một số so sánh thanh thuần, không quá tình nguyện, cuối cùng cũng bị bức bách tại dưới thế lực của Trình gia cùng Ngô gia, không thể không khuất phục, có thể nói, những ngôi sao nhỏ như bọn họ này, đối với tên của hai người Ngô Đức cùng Trình Huy, quả thực như sấm nổ bên tai.

Nàng ta tuy đi theo Ngô Khang Ninh có tầm một tháng, cũng biết Ngô Khang Ninh là lão tổng của một cái công ty lớn, rất có thực lực, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, Ngô Khang Ninh vậy mà là một nhà cùng Ngô Đức, so với nàng ta tưởng tương còn muốn ngưu bức hơn!

“Darling, hắn vừa rồi cũng hù đến người ta, cũng không thể tha cho hắn!” Khách Phi nương nương nơi nào còn có một điểm tâm tình sợ hãi, vươn ngón tay, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, ngọt ngán cùng Ngô Khang Ninh nói nói, trong lòng dâng lên một cỗ khoái cảm dị dạng ỷ thế hiếp người.

Ngô Khang Ninh đưa tay sờ sờ khuôn mặt của nàng ta, ôn nhu mở miệng.

“Ngươi yên tâm, không riêng chuyện hắn hù đến ngươi, Trình tổng luôn luôn ra mặt vì ta, bây giờ bị gã đánh, ta nói cái gì cũng sẽ không đứng ngoài quan sát, nếu không liền rất xin lỗi bằng hữu!”

Nói xong, Ngô Khang Ninh tiến lên hai bước, bất quá gã so với Trình Quốc Việt thì lại giảo hoạt hơn nhiều, cách Lâm Hải còn có xa hơn hai mét liền dừng lại, để phòng Lâm Hải đột nhiên xuất thủ.

“Tiểu tử, nói đi, ngươi muốn chết như thế nào?”

Lâm Hải nhìn Ngô Khang Ninh, lại nhìn Trình Quốc Việt, trong lòng nhất thời cảm thấy một trận buồn cười.

Thật đúng là với trùng hợp a, nghĩ không ra cũng chỉ là đi dạo cái cửa hàng, vậy mà thoáng cái liền đem hai đại gia tộc của Yến Kinh, cũng đêu chọc, đến cùng là vận khí của ca ca không tốt, hay là vận khí của bọn họ không tốt đâu?.

Nhìn Trình Quốc Việt nghiến răng nghiến lợi, mặt mũi tràn đầy cừu hận cùng Ngô Khang Ninh một mặt cao ngạo, tựa hồ ăn chắc chính mình, Lâm Hải đột nhiên cảm giác được buồn cười nói không nên lời.

“Các ngươi nói, nếu để cho Trình Huy cùng Ngô Đức, biết rõ chuyện các ngươi vừa mới nói, bọn họ sẽ có phản ứng gì?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nghiền ngẫm hỏi.

“Còn có thể có phản ứng gì, tự nhiên là đưa ngươi tháo thành tám khối!” Trình Quốc Việt một mặt oán độc, hung hăng nói.

Ngô Khang Ninh thì văn nhã hơn, nhưng khinh thường trên mặt cũng hết sức rõ ràng.

“Hai vị thiếu gia có phản ứng gì, ta vô pháp phỏng đoán, nhưng ta chỉ biết nói, ngươi sẽ biến mất khỏi thế giới này!”

“Các ngươi nói như thế, ta thật là sợ a!” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng yếu ớt.

“Hiện tại mới biết sợ. Muộn!”

Liễu Hinh Nguyệt không rõ ràng cho lắm, sợ gây phiền toái cho Lâm Hải, có chút bận tâm đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Lão công, nếu không thì cùng bọn họ nói lời xin lỗi, chúng ta đi thôi, cái giày này ta không muốn!”

“ Đi. Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Liễu Hinh Nguyệt vừa yếu thế, Khách Phi nương nương lập tức lên tinh thần, tiến lên một bước, hừ nói.

Mà Lâm Hải thì là biến sắc, gương mặt lạnh xuống, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang.

“Hai cái các ngươi, thật sự là thật đáng buồn, căn bản không biết đã trêu ra phiền toái lớn bao nhiêu cho gia tộc mình!”

“Chúng ta...” Trình Quốc Việt còn muốn nói chuyện, Lâm Hải đã không muốn, cùng hai cái tiểu nhân vật mù quáng tự đại này lãng phí thời gian, đột nhiên xuất thủ, trực tiếp đem Trình Quốc Việt cùng Ngô Khang Ninh đạp té xuống đất, dậy không nổi, đem Khách Phi nương nương dọa đến rít lên một tiếng, liên tiếp lui về phía sau.

Lâm Hải lại không để ý tí nào tới nàng ta, cúi đầu đem đôi giày cao gót mà Liễu Hinh Nguyệt coi trọng vào vào túi của chính mình, sổ sách cũng không tính, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt quay đầu rời đi.

Lúc đi ngang qua Trình Quốc Việt cùng Ngô Khang Ninh, cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt như đao nhìn về phía hai người, đem hai người bọn họ dọa đến giật mình một cái, mắt lộ ra hoảng sợ!

“Trở về mang câu nói cho Trình Huy cùng Ngô Đức, sự tình hôm nay ta rất tức giận, nếu như không cho ta một cái lời giải thích hài lòng...”

Ngữ khí Lâm Hải ngừng một hồi, sau đó nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Hậu quả, bọn họ không chịu đựng nổi đâu!” Nói xong, Lâm Hải mặc kệ Trình Quốc Việt cùng Ngô Khang Ninh đang một mặt kinh ngạc, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt nhanh chân rời đi!

Chương 898: Người kia, là Lâm Ma Quỷ a!

Bị nháo trò như thế, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt nhất thời đều không còn hào hứng đi dạo nữa, hai người tay nắm tay, rời khỏi cửa hàng.

“ Đúng, Hinh Nguyệt, em có biết không nơi nào có bán nước hoa không?.” Trở lại trên xe, Lâm Hải hỏi, sau đó lại bổ sung một câu, “Nước hoa cho phụ nữ!”

“Phía trước liền có một nhà, là cửa hàng nước hoa Malinka của nước Pháp, bất quá rất đắt.”

“Ha ha, mình không sợ đắt, đi qua nhìn một chút!” Lý Kiện lái xe, đem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đưa đến cửa hàng nước hoa.

“Chọn cho ta một loại nước hoa, thích hợp cho Quý phụ nhân tuổi khá lớn dùng!” Lâm Hải đối với nước hoa không hiểu, đành phải đem nhu cầu của chính mình nói cho nhân viên bán hàng.

“Tiên sinh, ta đề cử ngài có thể nhìn xem cái này, cái này là...” Nhân viên bán hàng mang trên mặt mỉm cười chức nghiệp, đối với Lâm Hải êm tai nói, đem cái nước hoa này quả thực nói đến trên trời.

“Được, ngươi đừng nói, ta không nghe!” Lâm Hải nghe mà như lạc vào trong sương mù, vội vàng đem miệng lưỡi lưu loát của nhân viên bán hàng cắt ngang, ngửi, rất thơm rất không tệ, có loại cảm giác thấm vào ruột gan.

“Liền nó đi!” Liễu Hinh Nguyệt không cần cái này, Lâm Hải liền không mua cho Liễu Hinh Nguyệt, trực tiếp thanh toán rồi rời đi.

“Đưa cho ai vậy?” Trên xe, Liễu Hinh Nguyệt dùng ánh mắt quái dị, cười hỏi.

“Vương Mẫu Nương Nương!” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, đắc ý nói.

“Hứ, anh làm sao không dứt khoát nói, đưa cho Hằng Nga?” Liễu Hinh Nguyệt liếc trắng Lâm Hải một chút, hiển nhiên không tin lời nói của Lâm Hải.

“Anh cũng muốn đưa a.” Lâm Hải nhún nhún vai, “ Đáng tiếc Hằng Nga người ta, không thích thứ này a.”

“Khanh khách, nói giống như anh biết Hằng Nga ấy.” Liễu Hinh Nguyệt cười khẽmột trận.

“ Đâu chỉ nhận biết a.” Lâm Hải đột nhiên sắc mị mị tiến đến bên tai Liễu Hinh Nguyệt, hư hỏng nói, “Ta còn ngủ qua cùng Hằng Nga đây.”

“Ha ha ha, thật không biết xấu hổ!”

…

Hai người cười nói, trong lúc rảnh rỗi, chờ đến cuối tuần, liền đi đại học sư phạm Yến Kinh, tìm Lâm Vân, đi du ngoạn các danh lam thắng cảnh xung quanh.

Mấy ngày này, bọn họ Lâm Hải là chơi vui vẻ, nhưng hai người Trình Huy cùng Ngô Đức, coi như thảm.

Sau khi Lâm Hải đi, hai người Trình Quốc Việt cùng Ngô Khang Ninh, thấy Lâm Hải như không có sợ hãi, tựa hồ hoàn toàn không đem hai người Trình Huy cùng Ngô Đức đặt ở bên trong mắt, tâm lý bỗng nhiên có chút bất an, nói không chừng bọn họ thật sự là chọc tới cái đại nhân vật không tầm thường gì.

Vì lý do an toàn, hai người vẫn là riêng phần mình hướng Trình Huy cùng Ngô Đức gọi điện thoại hồi báo một chút, Ngô Đức cùng Trình Huy, đang tham gia một cái tiệc rượu ở phạm vi thượng lưu, hai người còn vừa vặn ở cùng một chỗ, sau khi nghe nói đến chuyện này, cả hai đều giận đến nổi trận lôi đình, kém chút đem điện thoại cũng quẳng!

Toàn bộ Yến Kinh, ai chẳng biết danh hào của bọn họ, là cái to gan lớn mật nào, dám đánh người của bọn họ, còn mở miệng uy hiếp. Đây quả thực là khiêu khích cùng đánh mặt trần trụi đối với bọn họ!

Chuyện này, tuyệt đối không thể tính như vậy, bất kể là ai, nhất định cũng phải làm cho hắn biết rõ, hậu quả khi đắc tội với tân Tứ thiếu gia Yến Kinh bọn họ, chính là đáng sợ cỡ nào!

Qua nhiều năm như vậy, phàm là người đắc tội qua với tân Tứ thiếu gia Yến Kinh bọn họ, mặc kệ ngươi là phú hào quyền quý, hay là tiểu dân phố phường, không có một cái nào là không phải trả cái giá nặng nề, hậu quả đều là thực sự khốc liệt, chưa bao giờ có một cái ngoài ý muốn nào, một cái cũng đều không có!

“Chờ một chút, không đúng!” Hai người đang nổi giận, khi nghĩ đến cái chỗ này, tựa hồ đồng thời sững sờ, “Giống như không phải là không có ngoài ý muốn, tựa hồ, thật là có một cái!”

Cơ hồ cùng một thời gian, một cái thân ảnh không cao lớn lắm, lại như là ngọn núi, để hai người bọn họ cơ hồ thở không nổi, hiện lên ở bên trong đầu, sắc mặt của Ngô Đức cùng Trình Huy đồng thời biến đổi.

“Trình thiếu, ngươi nói, có phải là, người kia hay không?” Ngô Đức nuốt ngụm nước bọt, nói chuyện đều có chút run rẩy, biết rõ tên của bọn họ, còn hung hăng như thế, thậm chí mở miệng uy hiếp, trừ vị kia, bọn họ thực sự nghĩ không ra còn có thể là ai.

“Sẽ không trùng hợp như thế đi?” Sắc mặt Trình Huy cũng thay đổi, có chút chột dạ nói, “Có lẽ người kia nói đều là lời nói giữ thể diện, hiện tại nói không chừng đã sợ đến chạy ra khỏi Yến

Kinh.”

“ Đúng đúng đúng, hẳn là không trùng hợp như vậy, không phải hắn, nhất định không phải là hắn!” Ngô Đức liên tục gật đầu, thế nhưng tâm lý lại dâng lên vô cùng bất an, phía sau lưng không biết từ lúc nào, vậy mà bị mồ hôi làm cho ướt đẫm.

“Nếu không, chúng ta đem người gọi tới, hỏi một chút?” Ánh mắt Trình Huy có chút bối rối, đề nghị nói.

“Tốt tốt tốt, hỏi một chút cũng tốt!” Ngô Đức cũng hoảng hốt đến không được, hai người vội vàng gọi điện thoại, đem Ngô Khang Ninh cùng Trình Quốc Việt gọi tới.

“Trình thiếu, ngươi phải làm chủ cho ta a!” Trình Quốc Việt vừa đến, liền cười toe toét hở miệng, bổ nhào vào trước mặt Trình Huy, khóc ròng ròng kêu rên nói.

Trình Huy một mặt bực bội, mặc dù nói cái Trình Quốc Việt này làm sinh ý Trình gia rất tốt, bình thường cũng bí mật hiếu kính cho y không ít, nhưng giờ phút này y nào có tâm tư nghe gã tố khổ a.

“Ngươi trước nói nói, người đánh ngươi kia, có dáng dấp ra sao?” Trình Huy trực tiếp cắt ngang lời khóc tố của Trình Quốc Việt, một mặt không kiên nhẫn hỏi.

“Người kia, chừng hai mươi, ăn mặc rất bình thường, cũng không có khí chất gì, tướng mạo cũng liền như thế, không tính là đẹp trai, nhưng cũng không khó coi.”

“Tướng mạo cụ thểthế nào?? Có cái đặc điểm gì?” Ngô Đức ở bên cạnh, vội vã hỏi.

“Tướng mạo cụ thể nha...” Trình Quốc Việt một phát há miệng, lấy mức độ lời nói của gã, thật đúng là không miêu tả được.

“Vẫn là ta đến nói đi.” Năng lực biểu đạt lời nói cùng quan sát của Ngô Khang Ninh, đều mạnh hơn Trình Quốc Việt một bậc, lập tức đem tướng mạo đại khái, khẩu khí nói chuyện các loại đặc thù của Lâm Hải, hướng Trình Huy cùng Ngô Đức nói một lần.

“Ngô thiếu, Trình thiếu, các ngươi không, không có việc gì đi?” Chờ Ngô Khang Ninh nói xong, mới đột nhiên phát hiện, hai vị đại thiếu tại Yến Kinh quát tháo phong vân, không ai dám trêu chọc trước mặt này, biểu lộ đột nhiên trở nên có điểm gì là lạ, không khỏi kinh ngạc một trận.

“Bên trong này, rất nóng sao?”Vẻ mặt Ngô Khang Ninh vô cùng nghi hoặc, không hiểu hướng phía Trình Quốc Việt hỏi.

“Không nóng a, vẫn mở điều hoà không khí đây.” Trình Quốc Việt càng là một mặt mộng bức, không biết Ngô Khang Ninh hỏi cái vấn đề không đầu không đuôi này, là có ý gì.

“Thế nhưng là...” Ngô Khang Ninh hướng phía Trình Quốc Việt nháy mắt, cả hai lập tức hướng phía Ngô Đức cùng Trình Huy nhìn lại, cũng phát hiện ra chỗ không hợp lý.

Chỉ thấy Trình Huy cùng Ngô Đức, giờ phút này đang đứng tại kia, trên đầu không ngừng bốc lên mồ hôi, càng ngày càng nhiều, quả thực tựa như đang ở trong phòng tắm hơi, hơn nữa thân thể tựa hồ còn đang ẩn ẩn phát run, bắp thịt trên mặt không ngừng nhảy, cổ quái nói không nên lời.

“Trình thiếu, ngươi có phải là không thoải mái hay không a? Làm sao đầu đầy mồ hôi a? Có cần ta gọi bác sĩ hay không a?”

“Gọi bà nội ngươi a!” Trình Huy hoảng sợ giận mắng một tiếng, một chân đem Trình Quốc Việt đạp té xuống đất, há miệng kém chút hoảng sợ đến khóc lên.

“Trình Quốc Việt, cái tên vương bát đản nhà ngươi, ngươi con mẹ nó thật là có thể gây chuyện a, hại chết lão tử á!” Trình Huy tức đến giậm chân đấm ngực, xông qua lại là mấy cước, đem Trình Quốc Việt đạp cho gào khóc thảm thiết một trận.

Ngô Khang Ninh thấy phản ứng của Trình Huy, trong lòng nhất thời bỗng nhiên nhảy một cái, nói thầm một tiếng hỏng, bọn họ thật có khả năng đã dây vào người không nên dây vào, nếu không Trình Huy không có khả năng thất thố như vậy, hơn nữa gã còn từ bên trong ánh mắt của Trình Huy, ẩn ẩn nhìn thấy một tia hoảng sợ thật sâu.

Không khỏi, Ngô Khang Ninh gian nan quay đầu, hướng phía Ngô Đức nhìn lại, đã thấy Ngô Đức so với Trình Huy còn không chịu nổi, hai chân vậy mà run rẩy không ngừng, một mặt hoảng sợ, biểu hiện trên mặt, quả thực so với khóc còn khó coi hơn.

“Ngô thiếu, người kia, là ai?” Có thể đem Trình Huy cùng Ngô Đức hoảng sợ thành cái bức dạng này, lúc này, Ngô Khang Ninh nào còn không biết, chính mình lúc này thật là xông ra họa lớn, cổ họng phảng phất như bị kẹt lại, không lưu loát mở miệng hỏi nói.

“Là ai?” Ngô Đức khó thở mà cười, mặt đầy oán hận trừng mắt với Ngô Khang Ninh, sau đó đột nhiên hoảng sợ thét lên một tiếng, đem Ngô Khang Ninh đạp té xuống đất!

“Con mẹ ngươi, ngươi con mẹ nó trêu chọc người nào không tốt, hết lần này tới lần khác lại qua trêu chọc vị tổ tông kia!”

“Người kia, con mẹ nólà Lâm Ma Quỷ a!”

Chương 899: Huynh đệ, cứu mạng a!

“Lâm Ma Quỷ?!”

Trình Quốc Việt cùng Ngô Khang Ninh, vừa nghe đến ba chữ này, hai mắt lật một cái, dọa đến trực tiếp co quắp mặt đất.

Bây giờ đại danh của Lâm Hải, đã chậm rãi truyền ra khắp giai cấp thượng lưu, Trình Quốc Việt cùng Ngô Khang Ninh tuy không phải là nhân vật đỉnh cấp, nhưng cũng đã nghe nói sự tích của Lâm Hải, nhất là nghe nhầm đồn bậy phía dưới, hình tượng của Lâm Hải, đã trở thành ma đầugiết người không chớp mắt, trêu vào hắn thì hẳn phải chết!

“Thiếu gia, cứu mạng, cứu mạng a!” Hai người phân biệt ôm lấy thiếu gia nhà mình, bị dọa đến gào khóc, trong truyền thuyết trêu vào Lâm Ma Quỷ, vậy thì đồng nghĩa với phán tử hình a, hai người còn không có qua đủ ngày tốt, này bỏ được mà chết a.

“Cứu mẹ nó cứu, cút!” Ngô Đức cùng Trình Huy trực tiếp đem hai cái người chuyên gây họa này đá sang một bên, hiện tại hai người bọn họ cũng khó đảm bảo cho bản thân, nào còn có dư để quan tâm kẻ khác.

“Trình thiếu, làm sao bây giờ a, đều do hai cái hỗn đản này, đem chúng ta lôi xuống nước, ta con mẹ nó hận không thể giết hai người bọn họ!” Ngô Đức một mặt kinh hoảng, sau đó nghiến răng nghiến lợi hung ác đá Ngô Khang Ninh cùng Trình Quốc Việt hai cước, vừa sợ vừa tức.

Con mẹ nó bản thân hai cái hàng này trêu chọc Lâm Ma Quỷ thì coi như thôi, nhưng đem hai người họ mang lên bên trên làm cái lông gà a, lần này tốt, Lâm Ma Quỷ trực tiếp coi như đem sổ sách tính trên đầu hai người bọn họ, quả thực là bị hai cái ngu xuẩn này hại chết.

“ Đừng hoảng hốt, để ta ngẫm lại!” Trình Huy so với Ngô Đức thì trầm ổn hơn nhiều, mặc dù bây giờ cũng sợ muốn chết, nhưng đại não còn có thể suy nghĩ.

Đột nhiên, hai mắt tỏa sáng, Trình Huy nghĩ đến một người.

“Ngô thiếu, đi theo ta!” Trình Huy không nói hai lời, kéo Ngô

Đức, lái xe mau chóng đuổi theo.

Hai ngày này Hồng thiếu sầu chết, nhiệm vụtìm kiếm ngọc thạch tốt nhất mà Lâm Hải giao cho gã, trừ một lần Vương Nghiễm Phúc kia, liền không còn có tin tức khác, gã thật sợ Lâm Hải chê gã làm việc bất lợi, dưới cơn nóng giận liền đem gã thu thập.

Giờ phút này, Hồng thiếu đang ở trong một hội sở, cùng hai cái nữ hài gợi cảm quyến rũ, nghiên cứu thảo luận vấn đề sinh sôi của nhân loại, dùng cái này để phóng thích áp lực trong lòng.

Đột nhiên, một trận tiếng đập cửa gấp rút, liền vang lên.

"Con mẹ nó, ai vậy!" Nửa đường bị đánh gãy, Hồng thiếu tức đến kém chút bạo tẩu, trong lòng rất là nổi giận, gầm lên giận dữ nói.

"Hồng thiếu, là Ngô đại thiếu cùng Trình đại thiếu đến tìm ngài." Một cái người hầu mang theo một tia gấp gáp, ở ngoài cửa đáp nói.

"Ngô đại thiếu cùng Trình đại thiếu?" Hồng thiếu không khỏi giật mình một cái, làm cho người hầu của gã xưng là đại thiếu, vậy nói rõ thân phận địa vị còn cao hơn gã, mà một cái họ Ngô một cái họ Trình, hơi tưởng tượng, Hồng thiếu liền đoán được là ai.

"Thảo, là Trình Huy cùng Ngô Đức, hai người bọn họ làm sao lại cùng một chỗ tới tìm ta?" Hồng thiếu có chút choáng váng.

"Nói hai vị đại thiếu chờ một lát, ta lập tức qua." Hồng thiếu đưa tay đem hai nữ hài một mặt dục cầu bất mãn, lẩm bẩm bò qua đẩy ra, mặc xong quần áo liền chạy ra ngoài.

"Ai u, Trình thiếu, Ngô thiếu, ngọn gió nào đem hai vị thổi tới đây vậy?" Vừa thấy được Trình Huy cùng Ngô Đức, Hồng thiếu lập tức lộ ra một bộ nụ cười hèn mọn nịnh nọt, nghênh đón.

“Cũng không có chuyện gì, nhàn đến nhàm chán, nghĩ đến anh em mình đã rất lâu không có tụ hợp, liền qua tới gọi ngươi cùng đi ăn một bữa cơm.” Trong lòng Trình Huy tuy gấp, nhưng trên mặt lại giả trang ra một bộ dáng hững hờ, dù sao Hồng thiếu cũng coi như nửa cái tiểu đệ của y, không thể tại trước mặt tiểu đệ, liền mất mặt.

“Ai u, cái này có thể chiết sát ta a, hẳn là ta mời Trình ca ăn cơm a.” Trong lòng Hồng thiếu vui vẻ, tuy gã tính toán đi theo Trình Huy lăn lộn, nhưng Trình Huy từ trước đến nay vẫn luôn không coi trọng gã, hôm nay vậy mà chủ động gọi gã ăn cơm, nhất thời để gã thụ sủng nhược kinh.

“Còn không mau đi an bài.” Hồng thiếu vội vàng phân phó người hầu,hội sở này cũng là nhà Hồng thiếu mở, an bài một bữa cơm còn không phải là chuyện gì lớn, ba người rất nhanh ngồi xuống trong một bao gianhào hoa.

“ Đúng, đây là Ngô thiếu, ngươi hẳn là nhận biết đi?” Sau khi ngồi xuống, Trình Huy liền đem Ngô Đức giới thiệu cho Hồng thiếu.

“Ai u, kính đại danh của Ngô thiếu đã lâu, chỉ là vô duyên nhận biết, về sau xin Ngô thiếu chiếu cố nhiều hơn!” Hồng thiếu vội vàng đứng lên, hướng phía Ngô Đức khách khí nói.

Nào nghĩ đến, gã vừa đứng lên đến, Ngô Đức vậy mà cũng đứng lên theo.

“Hồng thiếu khách khí, ta đã sớm muốn cùng ngươi nhận thức một chút, chỉ là một mực không có cơ hội này, hôm nay nếu đã nhận biết, về sau mình cũng là huynh đệ!” Ngô Đức nở nụ cười, đem bộ ngực đập ầm ầm, thân thiết nói không nên lời, đối với Hồng thiếu liền như thân huynh đệ nhiều năm không gặp.

“Ách... Cái này mẹ nó tình huống là như thế nào?” Hồng thiếu càng thêm mộng bức, Ngô Đức trước kia gã không phải không gặp qua, tương phản còn gặp qua rất nhiều lần, nhưng mỗi lần qua chào hỏi, Ngô Đức liền cả mắt cũng không nhìn gã, có thể từ bên trong cái mũi hừ một tiếng, cũng tính toán là cho gã đầy đủ mặt mũi, làm sao hôm nay, đối với mình lại khách khí như vậy?

“Tới tới tới, huynh đệ, nâng cốc rót đầy!” Trong lúc Hồng thiếu sững sờ, Trình Huy lại đem cái chén cầm lên, tự mình rót rượu cho gã, đem Hồng thiếu dọa đến mức kém chút chui xuống dưới đáy bàn.

“Ai u, Trình thiếu, ngài đang chiết sát ta a!” Hồng thiếu bị dọa đến vội vàng ngăn lại, cho gã mượn cái gan, cũng không dám để Trình Huy rót rượu cho gã a.

“Nói gì vậy, rót lại cho huynh đệ của mình chén rượu thì làm sao?” Trình Huy trừng mắt, đem chén rượu của Hồng thiếu cầm đến, nâng cốc rót, đưa tới trước mặt gã, dọa đến Hồng thiếu vội vàng dâng hai tay tiếp được.

Hồng thiếu bưng rượu, ngồi cũng không dám ngồi, đứng tại bên trong này nhìn xem Trình Huy, lại nhìn xem Ngô Đức, bị khác thường của hai người bọn họ, dọa đến sắp khóc.

“Ta nói Trình thiếu, Ngô thiếu, hai vị tìm ta, có phải là có chuyện gì hay không a?” Hồng thiếu nhìn ra, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, hai cái người tại bên trong phạm vi hoàn khố của Yến Kinh, một tay che trời, không ai dám trêu chọc, đột nhiên thân cận đối với mình như thế, khẳng định là có chuyện cần tìm chính mình.

Nghe Hồng thiếu hỏi như vậy, Trình Huy vừa nâng cốc lại đem chén để xuống trên bàn, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào Hồng thiếu, mở miệng.

“Huynh đệ, ta nghe người ta nói, ngươi gần nhất đang làm việc cho Lâm thiếu?”

Hồng thiếu nghe được, trong lòng không khỏi nhảy một cái, chuyện gã vì Lâm Hải tìm kiếm bảo ngọc, rất nhiều người bên trong phạm vi đều biết rõ, tự nhiên không gạt được hai vị trước mặt này.

Gã chính là biết rõ ràng, hai cái vị này cũng có khúc mắc cùng Lâm Hải a, Trình Huy bị Lâm Hải ở trước mặt mọi người vả miệng một cái, Ngô Đức càng là ở ngay trước mặt đám người quỳ xuống cầu xin tha thứ, mất hết thể diện.

“Không phải là bọn họ không dám đắc tội với Lâm Ma Quỷ, lại không nhẫn được một hơi này, muốn tìm ta báo thù đi?” Vừa nghĩ tới đó, hai chân của Hồng thiếu nhịn không được cũng giật lên, nếu như hai cái vị này muốn thu thập gã, vậy gã hẳn phải chết không nghi ngờ a.

“Trình thiếu, ta...” Hồng thiếu phát miệng một cái, kém chút khóc lên.

“ Được, ngươi không cần nói nữa, ta sớm đã cảm thấy huynh đệ ngươi tuyệt không phải là kẻ tầm thường, hôm nay gặp mặt, quả là thế, lại có thể đạt được tín nhiệm cùng thưởng thức của Lâm thiếu, tiền đồ sau này sẽ không thể đong đến a!”

Nói xong, Trình Huy giơ chén rượu trong tay lên, hướng phía Hồng thiếu mỉm cười.

“Ngày huynh đệ phát đạt, xin huynh đệ xem ở mặt tình cảm hôm nay, chiếu cố nhiều hơn a.”

“ Đúng đúng, xin chiếu cố nhiều hơn!” Ngô Đức ở một bên, thấy Trình Huy nửa ngày không nói chính sự, đã sớm gấp đến hỏng, cũng nhanh chóng bưng chén rượu lên, vội vã nói nói.

“Cái gì?” Con mắt Hồng thiếu lập tức trợn thật lớn, quả thực không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình.

“Ta dựa vào, tựa hồ không giống như chính mình nghĩ a a!” Gấp gáp cùng sợ hãi trước đó của hồng thiếu trong nháy mắt liền tán đi, ngược lại trong lòng dâng lên một cỗ vui sướng.

“Móa, hai người này là đang hướng về phía mình lấy lòng a!”

Mẹ nó, không nghĩ tới chỉ là giúp đỡ Lâm Ma Quỷ làm ít chuyện, liền có thể để hai cái đại thiếu bình thường cũng không thèm nhìn thẳng đến chính mình này, chạy lên cửa lấy lòng, tên tuổi của Lâm Ma Quỷ, quá mẹ nó dễ dùng.

“Mẹ nó, lão tử nhất định phải thực sự trở thành người của Lâm Ma Quỷ!” Hồng thiếu đột nhiên, cảm giác tiền đồ xán lạn của mình, lực lượng lập tức có đủ, trực tiếp đem chính mình thay vào làm nhân vật người phát ngôn của Lâm Hải.

“Trình thiếu Ngô thiếu nói quá lời, ta cũng chỉ là được Lâm thiếu để mắt, là chân chạy tại trước mặt lão nhân gia người ta, không có việc gì cùng một chỗ phao phao đi, ca hát một chút mà thôi, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới.”

Hồng thiếu ngoài miệng nói không đáng giá nhắc tới, nhưng nụ cười trên mặt, cũng nhanh đem khóe miệng ngoác đến mang tai rồi, người mù đều có thể nhìn ra gã hiện tại đang đắc ý đến cỡ nào.

“A. Huynh đệ cùng Lâm thiếu có quan hệ tốt như vậy sao? Còn thường xuyên cùng một chỗ đi bar ca hát.”Hai mắt của Trình Huy cùng Ngô Đức đều tỏa sáng, nếu quả thật dạng này, vậy nhưng tính toán là tìm đúng người rồi.

“A. Ngẫu nhiên đi, ngẫu nhiên!” Hồng thiếu chột dạ một trận, bất quá ngưu bức đã thổi ra rồi, cắn răng cũng không thể phủ nhận, nếu không mất mặt liền ném lớn.

“Ai u, thật là nghĩ không ra, huynh đệ ngươi lại có mặt mũi lớn như vậy, không được, hai ta phải kính ngươi một chén, về sau vẫn phải nhờ huynh đệ ngươi chiếu cố nhiều đây.” Trình Huy cùng Ngô Đức vội vàng mời rượu cho Hồng thiếu, đem Hồng thiếu kém chút mơ đẹp lên đến trời, hào khí uống một hơi cạn sạch.

Uống rượu xong, Trình Huy cùng Ngô Đức nháy mắt với nhau, đột nhiên đứng lên, mỗi bên một cái đem hai cánh tay của Hồng thiếu bắt lấy.

“Các ngươi, muốn làm gì?” Hồng thiếu bị một màn đột nhiên này, dọa đến kém chút ngã xuống dưới đáy bàn, một mặt hoảng sợ nói nói.

Trình Huy cùng Ngô Đức, cũng đều một mặt lo lắng mở miệng.

“Huynh đệ, cứu mạng a!”

Chương 900: Để bọn họ chờ đó!

Trình Huy cùng Ngô Đức đem chuyện đã xảy ra nói lại một lần, Hồng thiếu một mặt mộng bức mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra, trong lòng không khỏi xem thườngmột trận.

Mẹ nó, trách không được bình thường mắt cao hơn đầu, gặp được lão tử đều khinh thường, hôm nay lại không ngừng xum xoevới lão tử, nguyên lai là đắc tội Lâm Ma Quỷ, sợ khó đảm bảo mạng nhỏ, mới tìm lão tử tới biện hộ cho.

Bất quá biết rõ chân tướng, đôi mày của Hồng thiếu ngược lại nhăn lại, lúc trước đều là gã thổi ngưu bức, tại trước mặt Lâm Hải, gã chỉ là cái chân chạy, có cái rắm mặt mũi a, nào cứu được hai người bọn họ a.

Nhưng Trình Huy cùng Ngô Đức vừa thấy Hồng thiếu nhíu mày, nhất thời liền giật mình.

“Hồng thiếu, chúng ta đều là huynh đệ, bây giờ huynh đệ gặp nạn, ngươi cũng không thể mặc kệ a!”

“Đúng vậy a, huynh đệ, ngươi cũng phải giúp chúng ta một tay a.”

“Chó má huynh đệ a!”Trong lòng Hồng thiếu thầm mắng một tiếng, bình thường các ngươi có người nào con mẹ nó đem lão tử coi thành huynh đệ a.

“Trình thiếu, Ngô thiếu, không phải huynh đệ không giúp đỡ, thật sự là các ngươi đem Lâm thiếu đắc tội có chút hung ác a.” Hồng thiếu một mặt khó xử nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ, Lâm Ma Quỷ sẽ không giết ta đi?” Ngô Đức bị dọa đến một mặt hoảng sợ nói.

“Xưng hô như thế nào với Lâm thiếu đâu?.” Trình Huy ở bên cạnh đẩy Ngô Đức một cái, sau đó một mặt khẩn cầu nhìn sang Hồng thiếu.

“Huynh đệ, chúng ta bây giờ là không có biện pháp, Lâm thiếu đã bắn tiếng, nếu như không cho hắnmột lời giải thích hài lòng, hậu quả không phải hai ta sẽ gánh vác được.”

“Cho nên, xin huynh đệ xem ở trên tình cảm thường ngày, giúp chúng ta nói hai câu, chỉ cần Lâm thiếu chịu buông tha chúng ta, muốn chúng ta bỏ ra cái giá gì thì chúng ta cũng đều nguyện ý.”

Hồng thiếu suy tư một hồi, hai mắt tỏa sáng, đột nhiên có chủ ý.

“Hai vị đại thiếu, các ngươi cũng biết, ta bây giờ đang giúp Lâm thiếu thu thập bảo ngọc, nếu như hai vị có bảo ngọc phù hợp với yêu cầu củaLâm thiếu, có lẽ Lâm thiếu sẽ hài lòng, bỏ qua cho các ngươi.”

“Bảo ngọc? Bộ dáng gì!”Những phú hào bọn họ này, ít nhiều đều sẽ có bảo ngọc sưu tầm, hai người nghe xong, nhất thời mừng rỡ.

“Cái này ta cũng không biết bình phán, không bằng các ngươi đem bảo ngọc tốt nhất trong nhàlấy ra, ta sẽ mang theo các ngươi tự thân tới cửa, qua bồi tội với Lâm thiếu!”

“Vậy thì tốt, chúng ta giờ liền trở về, đem bảo ngọc mang tới!” Hai người lại nói vài lời nói lấy lòng đối với Hồng thiếu, rồi vội vã rời đi.

“Ha ha, thật con mẹ nó thoải mái a!” Hai người bọn họ vừa đi, Hồng thiếu liền hưng phấn hoa chân múa tay.

Gã thật không nghĩ tới, chính mình vậy mà lại có một ngày như vậy, để hai vị bên trong tân Tứ thiếu gia Yến Kinh, đối với mình liền có vẻ mặt ôn hoà, gọi nhau là huynh đệ, quả thực quá có mặt mũi.

“Đáng tiếc bên trong này không có quần chúng ăn dưa nào a, nếu lại bị người khác nhìn thấy, lão tử sẽ càng có mặt mũi.” Cao hứng qua đi, Hồng thiếu lại là tiếc hận một trận.

Không đến một giờ, Ngô Đức cùng Trình Huy đều đã trở lại, bên trong tay mỗi người, cũng bưng lấy một khối bảo ngọc, vô cùng cẩn thận từng li từng tí.

Không có cách, hai cái khối bảo ngọc này, quả thực liền không khác lắm so với mạng nhỏ của bọn họ, có thể đạt được tha thứ của Lâm Hải hay không, liền dựa vào nó.

“Huynh đệ, ngươi xem một chút, ngọc này có được hay không?”Hai người Trình Huy cùng Ngô Đức, một mặt gấp gáp hướng Hồng thiếu hỏi.

Hồng thiếu nhận lấy, giả vờ giả vịt nhìn xem, gã tuy không hiểu ngọc thạch, nhưng đã thấy qua khối ngọc của Vương Nghiễm Phúc kia, hai khối của Ngô Đức cùng Trình Huy này, rõ ràng so với khối của Vương Nghiễm Phúc kia, muốn lộng lẫy mượt mà hơn nhiều.

“Hẳn là không sai biệt lắm!” Hồng thiếu cũng không dám đem lời nói đầy đủ, nhưng gã đã nói như vậy, cũng để cho Trình Huy cùng Ngô Đức thở dài ra một hơi.

Đây đã là bảo ngọc tốt nhất mà hai nhà bọn họ sưu tầm được, nếu như còn không nhập được vào pháp nhãn của Lâm Hải, vậy liền thật không có cứu.

“Vậy chúng ta lúc nào, thì đi gặp Lâm thiếu?” Trình Huy ở một bên hỏi.

“Tới liền bây giờ đi.” Hồng thiếu nhớ kỹ Lâm Hải đã nói với gã, một khi có tin tức của bảo ngọc, có thể tùy thời đi tìm hắn.

“Vậy quá tốt!” Trình Huy cùng Ngô Đức hận không thể lập tức đem chuyện này giải quyết, cảm giác nơm nớp lo sợ này, thật sự là rất khó chịu.

Lúc đến trước biệt thự của Lâm Hải, Hồng thiếu mới lấy điện thoại cầm tay ra, gọi điện thoại cho Lâm Hải.

“Lâm thiếu, ngươi tốt, ta là tiểu Hồng a!” Điện thoại vừa tiếp thông, Hồng thiếu lập tức hạ thấp nửa đoạn người, khúm núm, một mặt nụ cười nịnh nọt nói.

“Ừm, có chuyện gì sao?” Lâm Hải đang du ngoạn cùng Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Vân, vừa nhận điện thoại liền hỏi.

“Là như thế này, Lâm thiếu!” Hồng thiếu nuốt ngụm nước bọt, cẩn thận từng li từng tí mở miệng, “Có tin tức của bảo ngọc, là hai vị đại thiếu Trình Huy cùng Ngô Đức đưa tới, bọn họ muốn gặp

Lâm thiếu một lần, bây giờ đang ở cửa biệt thự của ngài.”

“Trình Huy cùng Ngô Đức?” Lâm Hải cười lạnh, xem ra Ngô Khang Ninh cùng Trình Quốc Việt đã đem lời nói của hắn, đưa đến cho hai người.

“Biết rõ, để bọn họ chờ ở đó đi!” Lâm Hải nói xong, trực tiếp tắt điện thoại, hiện tại chơi là chính, nào có thời gian để ý đến bọn họ.

Hồng thiếu cầm điện thoại, nghe được tiếng tút tút ở bên trong, không khỏi hướng phía Ngô Đức cùng Trình Huy xấu hổ cười một tiếng.

“Thế nào, Lâm thiếu nói cái gì?” Trình Huy cùng Ngô Đức, vội vàng gấp gáp hỏi.

“Lâm thiếu không có ở nhà, hắn nói, để cho các ngươi chờ ở đó.”

“Tốt tốt tốt, chúng ta chờ!” Trình Huy cùng Ngô Đức nghe được, nhất thời thở dài ra một hơi, chỉ cần Lâm Hải chịu gặp bọn họ, vậy liền không tới cấp độ không thể vãn hồi.

Ba người trực tiếp ngồi xổm ở bên trên gờ đường dành cho người đi bộ, yên lặng chờ Lâm Hải trở về.

Một mực chờ đến khi sắc trời thả tối, lúc Trình Huy cùng Ngô Đức đều sắp đánh mất kiên nhẫn, mới thấy một chiếc xe con BMW đời bảy màu trắng, chậm rãi chạy tới, ba người vội vàng đứng lên.

Thời điểm xe đi ngang qua bọn họ, cửa sổ bên tay lái phụ hạ xuống đến, lộ ra một khuôn mặt để bọn họ vừa trông mong lại vừa sợ.

“Lâm thiếu!” Ba người hoảng hốt vội vàng khom người, mang theo nụ cười khiêm tốn, trăm miệng một lời nói.

“Tiểu Hồng, dẫn bọn họ vào đi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói một câu, nâng cửa sổ xe lên, một khắc cũng không ngừng lại, tiến vào biệt thự.

“Ai, tốt Lâm thiếu!” Hồng thiếu bị Lâm Hải gọi một câu tiểu Hồng, gọi đến toàn thân thư sướng, quả thực thoải mái tới lên trời.

Thấy không, ba người đều ở tại chỗ này, Lâm thiếu nhìn cũng chưa từngliếc nhìn Trình Huy cùng Ngô Đức một chút nào, mà chính là thân thiết xưng hô chính mình là tiểu Hồng, còn để cho mình dẫn người đi vào, cái này kêu là cái gì? Cái này kêu là tín nhiệm a!

Làm cho Lâm Ma Quỷ tín nhiệmnhư thế, phần vinh hạnh đặc biệt này, phóng mắt khắp Yến Kinh, trừ chính mình ra, còn có ai.

“Hai vị, cùng ta đi vào đi.” Hồng thiếu nhất thời đem ngực ưỡn lên rất cao, phần đắc ý trên mặt này, cũng đừng nói đến.

Một mực đi tới cửa, chỉ thấy Lý Kiện hai tay ôm ngực, chính là một mặt nghiền ngẫm, lẳng lặng nhìn vàobọn họ.

“Ai u, đại ca vất vả.” Hồng thiếu vội vàng cúi đầu khom lưng một trận đối với Lý Kiện, tuy Lý Kiện chỉ là tài xế, nhưng đó là tài xế của Lâm Ma Quỷ a, gã gặp cũng phải lấy vẻ mặt vui cười đón lấy.

Trình Huy cùng Ngô Đức, tuy bên trong lòng xem thường một cái lái xe như Lý Kiện, nhưng giờ khắc này, cũng không thể không cười theo, hướng phía Lý Kiện gật gật đầu.

Lý Kiện làm tài xế taxi nhiều năm, quả thực cũng là vạn sự thông của Yến Kinh, đại danh của Trình Huy, Ngô Đức cùng Hồng thiếu, ông ta đã sớm nghe như sấm bên tai, đó chính là đại nhân vật cao cao tại thượng, nhảy chân cũng với không tới.

Không nghĩ tới hôm nay, những đại nhân vật này cũng cómột ngày hướng về phía ông ta gật đầu nịnh nọt, thật sự là thế sự khó liệu a.

“Lâm thiếu đang chờ đấy, đi vào đi.” Lý Kiện lắc đầu, trong lòng quả thực có loại cảm giácnằm mơ.

“Tốt, tốt!” Hồng thiếu lại hướng phía Lý Kiện gật đầu cười cười, mới đẩy cửa ra, ngừng thở, một mặt gấp gáp đi vào.

Chương 901: Giang Nam, chúng ta trở về rồi!

“Lâm thiếu!”

Lâm Hải đang ngồi ở trên ghế sa lon của phòng khách, Hồng thiếu một mặt gấp gáp hô một tiếng, Lâm Hải ngẩng đầu, ánh mắt băng lãnh nhìn qua, để hô hấp của ba người nhất thời trì trệ, vội vàng cúi đầu xuống, trái tim thình thịch đập loạn, không dám đối mặtcùng Lâm Hải.

“Thật đáng sợ, thật đáng sợ!” Hồng thiếu còn tốt một chút, hai người Trình Huy cùng Ngô Đức, nhất thời có cảm giác như rơi vào hầm băng, hai chân cũng nhịn không được mà bắt đầu run rẩy.

“Tiểu Hồng a, bảo ngọc mà ngươi nói đâu?.” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Trình thiếu, Ngô thiếu, còn không mau một chút đem bảo ngọc hiến lên đi.”

“A? Nha!” Trình Huy cùng Ngô Đức, lúc này mới từ trong sự sợ hãi vô cùng của nội tâm tỉnh táo lại, cuống quít đem bảo ngọc củariêng mình, cung cung kính kính phóng tới trên bàn trà trước mặtLâm Hải.

“Lâm thiếu, đều tại ta quản giáo không nghiêm...”

Lời nói của Trình Huy, vừa nói được một nửa, Lâm Hải đột nhiên khoát tay, dọa đến mức để gã vội vàng đem lời nói ngừng lại, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, sau đó một mặt gấp gáp nhìn Lâm Hải.

Mà trong mắt Lâm Hải thì là lóe lên tinh quang, một tay một cái đem hai khối bảo ngọc này, cầm vàobên trong tay.

“Ngọc này không tệ!”Trong mắt Lâm Hải lóe lên một tia mừng rỡ, hai khối ngọc này, mỗi một khối cũng đủ để hắn tu luyện đến một tuần lễ, là ngọc tốt khó được.

Trình Huy cùng Ngô Đức nghe xong, trong lòng nhất thời liền vui vẻ.

Mà vừa vặn, ánh mắt của Lâm Hải, liền hướng phía hai người nhìn sang.

“Loại ngọc này, các ngươi còn có bao nhiêu?”

“Chỉ, chỉ có một khối này!” Trình Huy cùng Ngô Đức trợn tròn mắt, sẽ không phải chỉ là một khối ngọc thì không đủ đi.

“Chỉ có một khối này?.” Lâm Hải nhươn mày, sắc mặt nhất thời chìm xuống.

“Bất quá, bên trong nhà ta, vẫn còn có ngọc, cũng không biết là có đủ hài lòng với yêu cầu của Lâm thiếuhay không?” Thấy sắc mặt của Lâm Hải không đúng, Trình Huy liền bị dọa đến cuống quít nói nói.

“Đúng đúng đúng, nhà ta cũng còn có đây này!” Ngô Đức cũng vội vàng ở một bên vội vã nói nói.

“Tiểu Hồng, đi theo hai người bọn họ về nhà, đem ngọc mang tới, để Lý Kiện đưa các ngươi đi!” Lâm Hải hướng thẳng đến phía Hồng thiếu phân phó nói.

“Vâng, Lâm thiếu!” Hai mắt Hồng thiếu tỏa sáng, kích động đáp ứng một tiếng, trong lòng đột nhiên dâng lên vô cùng nhiệt tình, Lâm thiếu lại phái công việc cho mình, đây là tín nhiệm chính mình đến cỡ nào a, xem ra đã đem mình coi thành người một nhà, đây là có bao nhiêu vinh diệu a.

“Đi thôi, hai vị đại thiếu!” Hồng thiếu đột nhiên phát hiện, lực lượng bây giờ của mình, lập tức trở nên đủ nhiều, lúc đối mặt với Trình Huy cùng Ngô Đức, cũng ẩn ẩn có một loại cảm giác ưu việt về mặt thân phận.

“Tốt tốt tốt, chúng ta lập tức đi lấy!” Trình Huy cùng Ngô Đức nào dám nói một chữ không, theo Hồng thiếu đi ra ngoài, để Lý Kiện lái xe, thẳng đến Trình gia cùng Ngô gia càn quét.

Lần nữa khi trở về, Ngô Đức cùng Trình Huy mang về mười mấy khối bảo ngọc tốt nhất, một mặt gấp gáp phóng tại trước mặtLâm Hải.

“Lâm thiếu, ngọc thạch có thể đem ra được, tất cả đều tại bên trong này.”

“Ừm.” Lâm Hải gật gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng.

Ngọc thạch mà hai người bọn họ mang tới lần này, tuy không ít, hơn nữa tính chất quả thật không tệ, cầm tới trên thị trường hẳn là cũng có thể bán được giá tiền rất lớn, nhưng lại không vừa lòng với yêu cầu của chính mình.

Nhìn bộ dáng hai người một mặt kinh sợ, trong lòng Lâm Hải than nhẹ, cũng không muốn tiếp tục làm khó bọn họ.

“Lúc đầu sự tình hôm nay, ta là không định tha nhẹ cho các ngươi!” Lâm Hải vừa mới mở miệng, sắc mặt của Trình Huy cùng Ngô Đức nhất thời hoàn toàn thay đổi, hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch.

“Bất quá nha, nể tình các ngươi có công hiến bảo ngọc, liền thả cho các ngươi một ngựa.”

“Ai u, cảm tạ Lâm thiếu, cảm tạ Lâm thiếu!” Trình Huy cùng Ngô Đức, bị một cái thở mạnh của Lâm Hải, kém chút hù chết, hiện tại thấy Lâm Hải rốt cục tha cho bọn hắn, nhất thời liền mừng rỡ.

“Đừng cao hứng quá sớm!” Lâm Hải lạnh lùng nói, “Theo ta được biết, hai người các ngươi bình thường đã không thể làm chuyện tốt gì, như vậy đi, từ hôm nay trở đi, các ngươi mỗi ngày làm chí ít mười chuyện tốt cho ta, để cho tiểu Hồng giám sát, nếu có ngày nào không đạt được mà nói, hừ!”

Lâm Hải đột nhiên hừ lạnh một tiếng, “Đừng trách ta ra tay không lưu tình!”

“Vâng vâng vâng, chúng ta nhất định sẽ làm được!” Trình Huy cùng Ngô Đức vội vàng gật đầu liên tục.

“Được, đi xuống đi.” Lâm Hải phất phất tay, ba người lập tức cung cung kính kính rời đi.

Ra khỏi biệt thự, Trình Huy cùng Ngô Đức thở dài ra một hơi, lúc này mới phát hiện phía sau lưng đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, hai cái đùi bởi vì quá gấp gáp, còn đang không nghe sai khiến mà run lẩy bẩy.

“Thật đáng sợ, chỉ là khí thế liền đã để ta không thở nổi.” Trình Huy một trận lòng còn sợ hãi.

“Đúng thế đúng thé, cảm giác giống như đi qua Quỷ Môn Quan một lần vậy.” Trên mặt Ngô Đức còn mang một chút sợ hãi.

“Khụ khụ, hai vị đại thiếu, một ngày mười chuyện tốt, các ngươi cũng đừng quên a, hơn nữa còn là từ hôm nay trở đi.” Hồng thiếu ở một bên một mặt ý cười, mở miệng nhắc nhở nói.

Có thể được Lâm Hải khâm điểm làm giám sát, để gã cảm thấy vô cùng có mặt mũi.

Trình Huy cùng Ngô Đức nghe xong, kém chút khóc, cái này con mẹ nó cũng đã là đêm hôm khuya khoắt, qua chỗ nào làm việc tốt a.

“Nhất định, nhất định!”Trong lòng hai người phát sầu, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, ai biết Hồng thiếu có thể cáo trạng hay không a?

Vội vàng liên tục gật đầu, trầm tư suy nghĩ một trận, cuối cùng vẫn là Ngô Đức có tương đối nhiều chủ ý tổn hại, chạy qua một bên vụng trộm gọi điện thoại.

“Lập tức tìm mười cái lão thái thái đến cho ta, làm cho bọn họ lần lượt băng qua đường!”

“Ta muốn làm gì? Ta con mẹ nó a muốn học Lôi Phong làm việc tốt a!”

…

Sau khi bọn Hồng thiếu đi, Liễu Hinh Nguyệt vẫn còn đang tắm rửa, Lâm Hải liền hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào trongThánh Cảnh.

“Hừ!” Lâm Hải vừa tiến đến, Lãnh Nguyệt Như liền hừ lạnh một tiếng, đối với Lâm Hải trợn mắt mà nhìn.

“U, còn không có nguôi giận đâu?.” Lâm Hải làm xấu cười một tiếng.

Lãnh Nguyệt Như liếc trắng Lâm Hải một chút, trực tiếp đem đầu nghiêng sang một bên, không muốn phản ứng đến hắn.

Lâm Hải đem hai khối ngọc thạch vừa đạt được, giao cho Tiên

Nhi, Tiên Nhi không cần Lâm Hải giao phó, liền trực tiếp chia mỗi viên thành tám khối, ôn nhu đưa tới bên trong taycủa Lâm Hải.

“Nhìn xem, vẫn là Tiên Nhinhà ta ôn nhu thiện lương, nhận được người ưa thích!”

Tiên Nhi bị Lâm Hải khen một câu, khuôn mặt nhất thời đỏ lên, khóe miệng hơi vểnh, lộ ra vẻ vui sướng.

“Hừ!” Lãnh Nguyệt Như biết rõ lời nàycủa Lâm Hải, là nói cho nàng ta nghe, nhất thời liền hừ lạnh một tiếng, lộ ra nụ cười khinh thường.

Lâm Hải cười cười, cũng không thèm để ý, nàng ta thích hừ hừ liền hừ hừ đi, chỉ cần không động thủ là được.

“Đúng!” Lâm Hải chợt nhớ tới, trước đó sau khi đạt được Xuyên Vân Toa, còn chuẩn bị đến bên trong Thánh Cảnh thí nghiệm một chút đâu, một lần bận bịu này thì kém chút quên.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Xuyên Vân Toa liền xuất hiện bên trong tay, Lâm Hải nhìn xem, trăm mối vẫn không có cách giải.

“Nhìn giới thiệu, đó là cái pháp bảo phi hành a, làm sao một điểm nhắc nhở cũng không có chứ? Cũng không xứng làm thuyết minh!”

Mà Lãnh Ngọc Như vừa nhìn thấy Xuyên Vân Toa, thì bỗng nhiên xoay đầu lại, ngậm tức giận nhìn về phía Lâm Hải.

“Ngươi là người của Lôi Vân Tông?”

Lâm Hải liếc trắng nàng ta một chút, “Có thể có chút não hay không,có Xuyên Vân Toa cũng là người của Lôi Vân Tông a, vậy tại Thiên Đãng Sơn, truyền nhân của Lôi Vân Tông tại Phàm Gian giới, đuổi giết ta làm cái gì a?”

“Đây là do ca ca cướp tới!”

“Ngươi...” Lãnh Nguyệt Như bị giọng nói của Lâm Hải, khiến cho nhất thời chán nản một trận.

“A, đúng!” Lãnh Ngọc Như còn chưa kịp nổi bão, Lâm Hải bỗng nhiên đã lại gần.

“Đúng rồi, ngươi chính là đến từ Địa Tiên giới a, hẳn là biết rõ cái đồ chơi này dùng như thế nào đi.”

Lãnh Nguyệt Như nhất thời xem thườngmột trận, nhìn Lâm Hải mà mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Liền cái pháp bảo phi hành cũng không biết dùng, phế vật!”

“Uy, nói cái gì đó?” Lâm Hải nhất thời không vui, vừa muốn trừng mắt, Tiên Nhi đã cười đi tới.

“Chủ nhân, cái này cần linh thạch thôi động, không có linh thạch, thì vô pháp khởi động pháp bảo.”

“Há, dạng này a.” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó khinh thường nhìn Lãnh Nguyệt Như một chút.

“Đắc ý cái gì, vẫn là Tiên Nhi nhà ta tốt!”

“Được, chờ ta có linh thạch, thì lại đến thí nghiệm!” Lâm Hải nói xong, liền từ bên trong Thánh Cảnh đi ra.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Hải đều là bồi tiếp Liễu Hinh Nguyệt, du ngoạn quacác nơi tại Yến Kinh, ban đêm hai người nằm ở trên giường, Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên mở miệng.

“Lão công, nếu không ngày mai chúng ta về Giang Nam xem một chút đi, ta đã lâu lắm không có trở về.”

“Về Giang Nam? Tốt!”Trong lòng Lâm Hải nhất động, hắn cũng sớm có ý tưởng này, hai người ăn nhịp với nhau!

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, hai người đi máy bay, trở về thành phố Giang Nam, vừa xuống máy bay, hai người bỗng cảm giác mười phần thân thiết, không khỏi mở rộng ôm ấp, trong lòng liền hò hétmột tiếng.

“Giang Nam, chúng ta trở về rồi!”

Chương 902: Đều là sư phụ dạybảo tốt

Hai người tuy đã rời khỏi Giang Nam một thời gian, tuy cũng không phải là quá dài, nhưng lại có cảm giác giống như rời đi rất lâu, lại có loại cảm giác cận hương tình khiếp, có lẽ có quan hệ cùng việc hai người cũng là lần đầu tiên rời khỏi quê hương đi.

“Ha ha ha, sư phụ, sư nương, nhớ chết các ngươi!”Cường đầu trọc đã sớm lái BMW của mình, chờ tại bên ngoài, trong nháy mắt khi nhìn thấy Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, liền cười toe toét miệng rộng mà xông lại.

Tuy Cường đầu trọc giờ phút này đang mặc âu phục, một bộ cách ăn mặc của nhân sĩ thành công, nhưng y mặc thế này, thật sự là đánh như thế nào cũng không giống như đóng vai người tốt, nhất thời đem đám người bên cạnh, dọa đến vội vàng né tránh xa xa, vụng trộm dùng ánh mắt quái dị, hướng phía Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt trông lại.

Cường đầu trọc mới không quan tâm tới những chuyện đó, kích động cho Lâm Hải một cái ôm của gấu, sau đó lại hướng phía Liễu Hinh Nguyệt ôm qua, kết quả lại bị Lâm Hải vung chân đá sang một bên.

“Lăn ngươi nha, sư nương cũng dám tùy tiện ôm sao!” Lâm Hải cười mắng, trong giọng nói lại mang theo một cỗ thân thiết, nhắm trúng Liễu Hinh Nguyệt bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn cười vang lên khanh khách.

“Hắc hắc, đây không phải quá hưng phấn à.”Cường đầu trọc sờ sờ lớn đầu hói, một mặt cười ngây ngô, vội vàng mở cửa xe, để Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt xe.

“Ta dựa vào, cái nữ hài vừa rồikia, tựa như là Thiên Hậu Liễu Hinh Nguyệt mới nổi lên a!”

“Ta vừa rồi nhìn cũng giống, không dám nhận, ngươi vừa nói như thế, giống như thật đúng a!”

“Ta nhớ rồi, người nhà của Liễu Hinh Nguyệt, cũng là người của thành phố Giang Nam chúng ta, khẳng định là Liễu Hinh Nguyệt không thể nghi ngờ!”

“Đậu phộng, Liễu Hinh Nguyệt là thần tượng của ta a, ta muốn tìm thần tượng của ta để chụp ảnh chung a!”

“Chờ một chút ta cũng cùng đi, Liễu Hinh Nguyệt về Giang Nam a, đừng để nàng chạy!”

…

Liễu Hinh Nguyệt lần này không có che chắn khuôn mặt, nhất thời bị rất nhiều người nhận ra, từng cái hưng phấn kích động hướng phía xe xông lại, kết quả bị Cường đầu trọc đạp chân ga một cái, vung tại phía sau.

“Sư nương, ngươi bây giờ thế nhưng là ca sĩ lớn, đi đến chỗ nào cũng đều bị fan nhận ra, nếu không ta làm bảo tiêu cho ngươi đi thôi, thế nào, cam đoan vừa đứng chỗ này, sẽ không để một người dám lên tiến!”Cường đầu trọcmột bên vừa lái xe, một bên vừa toét miệng cười nói.

“Dẹp đi đi, ngươi đi làm bảo tiêu, người khác còn không đem Hinh Nguyệt xem như áp trại phu nhân của hắc bang lão đại sao.”

Lâm Hải trực tiếp cho y cái mắt trắng.

“Sư nương vốn chính là áp trại phu nhân của hắc bang lão đại nha, ngươi thế nhưng chính là Bang chủ Thiên Hà Bang, không phải liền là hắc bang lão đại sao?”Cường đầu trọc nhỏ giọng thầm thì nói.

“Ách...” Sắc mặt Lâm Hải tối đen, mẹ nó, cũng đem cái gốc rạ này cho quên, mình còn có cái thân phận như thế đây.

Cũng không biết những cái lão chiến hữu của gia gia kia, hiện tại là các đại lão của Thiên Hà Bang, trôi qua như thế nào, vừa không thích ứng với sinh hoạt hiện tại, lần này trở về, phải rút ra thời gian, đi nhìn xem những cái trưởng bối thật đáng kính này rồi.

Liễu Hinh Nguyệt cũng chỉ mỉm cười, ôn nhu mở miệng.

“Cảm tạ ngươi, Cường tử, bất quá bảo tiêu ta đã có Kiều Kiều rồi, chỉ là lần này Kiều Kiều lâm thời lại có việc, nên lưu tại Yến Kinh chưa có trở về. Đúng, ngươi cùng Vương Di thế nào rồi?”

Vương Di thế nhưng là đồng học của Liễu Hinh Nguyệt, lần họp lớp trước, vậy mà mạc danh kỳ diệu lăn lộn cùng một chỗ cùng với Cường đầu trọc, rất lâu cũng không có liên hệ, cũng không biết hai người bọn họ đã tiến triển như thế nào?

“Hắc hắc, Vương Di mang thai, đã hai tháng, chúng ta chuẩn bị sang tháng sẽ kết hôn, đến lúc đó sư phụ cùng sư nương, nhất định cũng phải tham gia a.” Nhấc lên Vương Di, Cường đầu trọc nhất thời trở nên thẹn thùng nhăn nhó, toét miệng, một mặtcười rực rỡ.

“Vương Di mang thai?” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, mặt mũi nhất thời tràn đầy kinh hỉ.

“Ái chà chà!” Lâm Hải ở bên cạnh cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, “Được a, tiểu tử ngươi đây là lên thuyền trước mua vé bổ sung sau

a!”

“Hắc hắc, đều là sư phụ chỉ dạy thật tốt.”

Phốc!

Cường đầu trọc nói một câu, để Lâm Hải kém chút từ trên ghế ngồi trượt chân xuống dưới, một mặt tức giận, chiếu vào cái đầu trọc của y là một bàn tay.

“Nói mò gì đâu, ca ca con mẹ nó lúc nào dạy ngươi cái này?”

“Hinh Nguyệt, đừng nghe y mù nói, ca ca làm người chính trực như thế, làm sao lại cùng y nói những thứ này đâu?.” Lâm Hải vội vàng hướng phía Liễu Hinh Nguyệt một mặt đỏ bừng, cười ngượng ngùng nói.

“Đúng đúng đúng, sư phụ cho tới bây giờ vẫn không cùng ta nói qua!”Cường đầu trọc vội vàng liên tục cam đoan nói.

“Em xem một chút, chính y cũng nói, cái này đều không liên quan gì đến anh!” Lâm Hải vội vàng giải thích nói, đồng thời tán thưởng nhìn Cường đầu trọcmột chút, đầu óc của tiểu tử này so với trước kia lanh lợi hơn nhiều.

“Đúng thế đúng thế, sư phụ luôn luôn đều là giáo dục con người bằng hành động, gương mẫu nặng như ngôn truyền!”Cường đầu trọc một mặt nghiêm túc gật đầu.

Phốc!

Trong lòngLâm Hải vừa tán thưởng Cường đầu trọc một câu, kết quả lại bị câu nói phía sau này, khiến cho kém chút phun ra ngoài một ngụm huyết lão, nhìn cái đầu trọc lóe sáng kia, liền kém chút khóc lên.

“Bà nội ngươi a!” Lâm Hải hận không thể đem Cường đầu trọc đạp xuống xe, quá con mẹ nó không biết nói chuyện phiếm a.

Mà khuôn mặt tươi cười của Liễu Hinh Nguyệt, đã sớm hồng như táo chín, mang theo ánh mắt thẹn thùng oán trách, hung hăng liếc Lâm Hải một chút, ngón tay như ngọc, tại chỗ thịt mềm của Lâm Hải, vặn xuống.

“Tê!” Đau nhức kịch liệt truyền đến, thân thể Lâm Hải đột nhiên thẳng tắp, hít một ngụm khí lạnh, biểu lộ nhất thời vặn vẹo.

“Ta dựa vào, sư nương thực thi gia pháp, sư phụ ta da dày thịt béo, sư nương ngươi phải ra sức nhiều a, nếu không hắn không đau!”Cường đầu trọc từ kính chiếu hậu nhìn thấy, nhịn không được mà cười trên nỗi đau của người khác, cười hắc hắc nói.

“Cười em gái ngươi a! Đậu móa, quay đầu liền biên cho ngươi một sọt lịch sử phong lưu, giảng cho Vương Di nghe!” Lâm Hải đưa tay cho cái đầu trọc của Cường đầu trọc một bàn tay, nghiến răng nghiến lợi oán hận nói.

“Đừng a, sư phụ, Vương Di ra tay so với sư nương còn hung ác hơn nhiều, ngươi làm như vậy, sẽ mất đi hảo đồ đệ thiên chân vô tà, thuần thật thiện lương của ngươi!”Cường đầu trọc quái khiếu một tiếng, nhất thời nhắm trúng khiến Liễu Hinh Nguyệt che miệng cười không ngừng, ngượng ngùng trước đó cũng theo đó mà tán đi.

Trên đường đi, Lâm Hải cùng Cường đầu trọc không ngừng tranh cãi, tràn ngập hoan thanh tiếu ngữ, bất tri bất giác đã về đến trong nhà, nhìn thấy Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt trở về, đem người một nhà mừng rỡ đến miệng không khép lại được.

Tống Cần tự mình xuống bếp, lại để cho Cường đầu trọc đem phụ mẫu Liễu Hinh Nguyệt đón đến, ngườicả một nhà, ăn bữa cơm đoàn viên, trò chuyện vui vẻ.

Mẫu thân Lâm Hải làTống Cần, lôi kéo tay nhỏLiễu Hinh Nguyệt, hai người bàn luận xôn xao, trên mặt tràn đầy nồng đậm nụ cười, Lâm Văn ngồi mở mở ti vi, đặc biệt tìm tới MV của Liễu Hinh Nguyệt mà phát, toét miệng một mực cười không ngừng.

“Ngươi không biết a, cha ngươi hiện tại gặp người liền nói, ca sĩ lớn Liễu Hinh Nguyệt, là con dâu của lão, cái tự hào kia a, hiện tại ra ngoài đi dạo công viên, đều là nghểnh đầu mà đi, cũng không sợ không nhìn thấy dưới chân, trượt chân mà ngã xuống đất.” Tống Cần một mặt vui sướng, liếc trắng Lâm Văn một chút, oán trách nói.

“Đó là con dâu của ta, ta vui lòng!” Lâm Văn ngẩng cao cổ, trên mặt cười đến càng rực rỡ.

“Đi, thông gia, để bọn chúng dọn dẹp, hai anh em ta bồi lão gia tử, đến công viên đi một vòng qua đi.” Lâm Văn nói, kéo Lâm Mậu Thành cùng Liễu Sơn liền đi ra ngoài.

“Nhìn xem, lại sốt ruột huyền diệu rồi.”Lời nóicủa Tống Cần, nhất thời nhắm trúng một trận cười vang.

Liễu Hinh Nguyệt vội vàng đứng lên, cùng một chỗ giúp đỡ Tống Cần và Triệu Phương, đem bên trong nhà thu thập sạch sẽ, sau đó ba nữ nhân, liền chui vào bên trong phòng nói thì thầm.

Lâm Hải thấy thế, cũng muốn đi theo vào, kết quả trực tiếp bị mẹ mình Tống Cần đẩy ra ngoài.

“Qua qua qua, qua một bên hóng mát qua, đám nữ nhân nói chuyện, ngươi vào để làm gì?”

“Ách...” Lâm Hải không còn gì để nói, mẹ nó, làm sao có loại cảm giác mỗ mỗ không đau cậu không yêu. Nếu biết là dạng này, liền không để cho Cường đầu trọc đi, tuy cùng hàng này nói chuyện phiếm, dễ chịu nội thương, nhưng ít ra còn có người nói chuyện không phải sao?

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Hải đành phải quay người, về phòng mình, đóng kỹ cửa, sau đó biến sắc, đạm mạc mở miệng.

“Đều đi ra đi!”

Chương 903: Đại tiên, cầu thọ lễ a!

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, thân hình của bốn người Chu Vũ liền hiện ra, hướng phía Lâm Hải khom người thi lễ.

“Trong khoảng thời gian ta rời khỏi Giang Nam này, đã vất vả cho các vị.” Lâm Hải hướng phía bốn người Chu Vũ khách khí cười nói, bốn người này là do Sở Giang Vương phái tới bảo hộ cho Sở Lâm Nhi, cũng không có nghĩa vụ trợ giúp chính mình bảo hộ người nhà, nhưng người ta lại làm, trong lòng Lâm Hải rất là cảm kích.

“Nhận ủy thác của người, hết lòng làm việc vì người khác! Lâm đại quan nhân không cần khách khí!” Chu Vũ vuốt râu mỉm cười, sau đó hướng phía Hỗ Tam Nương bên cạnh gật gật đầu, “Tam Nương cũng trở về rồi?”

“Bái kiến bốn vị ca ca, Tam Nương phụng mệnh bảo hộ Hinh Nguyệt nương tử, Hinh Nguyệt nương tử đi về đây, Tam Nương tự nhiên cũng về đây.” Hỗ Tam Nương hướng phíabọn người Chu Vũ hơi hơi khẽ chào, cười yếu ớt nói.

“Đoạn thời điểmnày, trong nhà không có việc gì đi?” Lâm Hải nghiêm mặt nói.

Bốn người Chu Vũ nghe được, không khỏi nhíu mày, lộ ra một tia thần sắcngưng trọng, để trong lòng Lâm Hải nhất thời nhảy một cái.

“Không dối gạt đại quan nhân, trong đoạn thời gian này, trong nhà một mực không quá an bình, sát thủ đến không dưới mười cái, cũng bị bốn người huynh đệ của ta xuất thủ giải quyết, nhưng theo ta quan sát, hai ngày này Giang Nam tựa hồ lại xuất hiện rất nhiềucao thủ, nhưng cũng không giống như là hướng về phía người nhà ngươi mà đến, nên chúng ta liền tạm thời không có động thủ."

"A?"Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên trầm xuống, không cần nghĩ cũng biết, những sát thủ kia, tất nhiên là do Lục gia phái tới, hắn lúc trước xuất thủ phế Lục Tuấn Lương, Lục gia không có khả năng từ bỏ ý đồnhư vậy?

Mà bây giờ lại có rất nhiều cao thủ tràn vào, tuy Chu Vũ phân tích không giống như nhắm vào người nhà của mình, nhưng cũng không thể không phòng.

"An toàncủa người nhàLâm mỗ, vẫn là muốn xin nhờ mấy vị chiếu cố!" Lâm Hải một mặt nghiêm túc, hướng phíabọn người Chu Vũ khom người thi lễ, trịnh trọng nói nói.

"Lâm đại quan nhân yên tâm, có bốn người chúng ta ở đây, tuyệt sẽ không để cho người thương tổn đến người nhà của ngươi!"

Thấy Chu Vũ nóinhư thế, Lâm Hải nhất thời yên tâm không ít, người để cho Sở Giang Vương phái ra bảo hộ Sở Lâm Nhi, há có thể là loại xoàng xĩnh. Huống hồ Chu Vũ có danh xưng là Thần Cơ Quân Sư, tinh thông tính kế, có ông ta cam đoan,an toàn của người nhà mình, thế tất sẽkhông có sơ hở nào.

Sau khi bọn ngườiChu Vũ rời đi, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền đem A Hoa cùng Tiểu Hồng, cũng phóng xuất ra.

"A? Về nhà á! Ha ha, vậy mà về nhà á!" A Hoa vừa ra tới nơi, nhìn thấy gian phòngquen thuộc, nhất thời hưng phấn nhảy loạnmột trận.

“A Hoa, Tiểu Hồng, ta và các ngươi nói một chuyện nghiêm túc!”

“Ba ba, ngươi nói!”Thấy Lâm Hải chưa bao giờ nói qua lời nóinghiêm túc như vậy, A Hoa cũng biết chắc là có chuyện lớn cần phân phó, vội vàng thu hồi cười đùa tí tửng, vẻ mặt thành thật nửa ngồi tại trước mặtLâm Hải.

“Từ hôm nay trở đi, hai ngươi cũng đừng đi đâu, canh giữ ởbên trong nhà, phòng ngừa có sát thủ gây bất lợiđối với người nhà ta, biết không?”

“Sát thủ?” A Hoa trừng mắt nhỏ, “Dám đến lời nói, Cẩu gia bạo chim gã!”

“Yên tâm đi, giao cho chúng ta!” Vẫn là Tiểu Hồng ổn trọng hơn, hướng phía Lâm Hải gật gật đầu chim.

“Ừm, các ngươi đi thôi!”

“A, về nhà đi, ta nhómtiểu mẫu cẩu, lâu như vậy không gặp, nhất định nhớ chết Cẩu gia đi.” A Hoa lập tức thẳng người đem cửa mở ra, hưng phấn đi ra ngoài.

“Cái gì, ngươi còn dám đi tìm tiểu mẫu cẩu, ta nhìn ngươi là ngứa lông có phải hay không!” Tiểu Hồng lập tức vỗ vỗ cánh, đuổi theo, một chó một chim, trong chớp mắt liền chạy mất tăm.

“Ách...” Lâm Hải sững sờ tại chỗ, bỗng nhiên cảm giác, hai cái hàngnày tựa hồ có chút không đáng tin cậy a.

An bài tốt những thứ này, Lâm Hải nằm ở trên giường, lấy điện thoại cầm tay ra, mở Waechat để xem xét.

“Ta dựa vào, nhiều tin tức như vậy?”Nhìn bên trong Quầy giao dịch Thiên Đình, tin tứcchưa đọc đã biến thành 99+, hơn nữa còn có người đang @ chính mình, Lâm Hải vội vàng mở ra nhìn xem.

Cái xem xét này, Lâm Hải nhất thời mộng bức, vậy mà đại bộ phận đều là @ chính mình.

Ma Lễ Thanh: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, cầu thọ lễ a, giá cả tùy ngươi ra, coi nhưngươi coi trọng nhan sắccủa bốn huynh đệ chúng ta, chúng ta cũng không chối từ!

Phốc!

Cái tin tức thứ nhất này liền để dưới chân Lâm Hải lảo đảomột cái, mẹ nó, bốn huynh đệ các ngươi, có nhan sắc gì có thể nói sao? Con mẹ nó ca ca cũng không thể có khẩu vị nặng như vậy a?

Nhìn xuống chút nữa!

Đông Hải Long Vương: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, còn có cái thọ lễtốtgì, bán cholão Long ta một phần đi, ta có thể cho Long Nữ qua tìm ngươi lấy a, ngươi hiểu được! (phía sau là một cái biểu lộnhướn nhướn lông mày)

Na Tra: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, ta không cóđiểm Công đức, ngươi đưa ta một cái thọ lễ, ta đem Long Vương giết, hầmthịtcho ngươi ăn!

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, tiểu bức tử, lại kiếm chuyện phải không? (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Thất Tiên Nữ: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ca ca, người ta không muốn thọ lễcủa ngươi, nhưngloại đồ vậtgọi là nước hoa mà ngươi cho Đại Thánh kia, có thể cũng đưa cho người ta một phầnhay không a? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Hằng Nga: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ta cũng muốn, ta cũng muốn a

~

Trư Bát Giới: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, còn có cái đồ chơimới lạ gì, bán lão Trư ta một phần đi, cũng không thể kém hơnHầu ca của ta a.

Điện Mẫu: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, nước hoa còn nữa không. Lão Lôi nhà ta đêm nay phải đi làm trực, liền chỉ có ta ở nhà,ngươi có thể tới nhà ta, từ từ nói chuyện giá cả nha. (phía sau là một cái biểu lộ câu câu ngón tay)

Lôi Công: @ Điện Mẫu, A Điện, ta còn chưa đi mà! (phía sau là một bức hìnhtự chụp mang theo nón xanh, một mặt mộng bức)

Xích Cước Đại tiên: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, tiên hữu, còn có cái đồ chơimới lạ gì, bán cho ta một phần đi, đồ chuẩn bị khi trước toàn bộ đều bị trộm, ta thực sự nghĩ không rađưa cái gì cho Vương Mẫu Nương Nương thì tốt.

...

Lâm Hải xem tiếpmột đầu lại một đầu, nhất thời hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Nguyên lai sau khi Ngộ Không từ chỗ chính mình có được nước hoa, liền cầm tới trước mặt chúng Thần tiênkhoe khoang.

Những Thần tiênnày phần lớn đềuphi thăng ở thời điểm cổ đạicủa Hoa Hạ, nơi nào thấy qua đồ chơihiện đại a, nhất thời bị nước hoa hấp dẫn, nhất là các nữ tính Thần tiên, từng cái ưa thích đến không được, liền cả Bách Hoa Tiên Tửtự mang mùi thơm, mắt cũng nổi đom đóm, yêu thích không buông tay.

Mà Ngộ Không lại là cái ngườithích khoe khoang, không để ý nói lộ ra miệng, đem nơi phát ra của nước hoa nói cho bọn họ, nhất thời đám Thần tiên này, tất cả đều chạy đến bên trong bầy @ Lâm Hải tới.

Nam Thần tiênvì tìm kiếm lễ vậtmới lạ, lấy niềm vui của Vương Mẫu Nương Nương, nữ Thần tiên thì muốn nước hoa, gia tăng mị lực, nhất thờitin tức @ Lâm Hải, đem bên trong bầy xoát đầy bình phong.

Mà trừ cái đó ra, có các Thần tiênhảo hữucủa Lâm Hải, cơ hồ tất cả cũng đều nói chuyện riêng với Lâm Hải, cũng đều không ngoại lệ, tất cả đều là muốn thọ lễ muốn nước hoa.

“Ha ha, xem ra phải phát lớn một khoản á!”

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, ngày mai sẽ là thọ lễcủa Vương Mẫu Nương Nương, đám Thần tiênnày hiển nhiên còn có rất nhiều người không có chuẩn bị lễ vật kỹ càng phù hợp, nếu như lúc này chính mình làm ra một số đồ chơimới lạ, tuyệt đối có thể bán được giá cảhơn tốt!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải liền lộ diệnbên trong bầy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Khụ khụ, thật náo nhiệt a, tất cả mọi người đều ở đây a? (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Lâm Hải lúc này vừa xuất hiện, trong bầylập tức vỡ tổ!

Nhị Lang Thần: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đậu phộng, ngươi rốt cục đã xuất hiện, còn có cái đồ vậttốt gì không, nhanh bán cho ca, giá cả ngươi cứ tùy tiện ra!

Hồng Hài Nhi: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, lưu cho ta một kiện đồ vậttốt đi, chúng ta thế nhưng là hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí!

Na Tra: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đúng, hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! Đừng đem ta quên!

Bách Hoa Tiên Tử: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, nước hoa của ngươi còn nữa không?Cầugấp!

Ma Lễ Thanh: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, một câu, ngươi coi trọng người nào trong bốn huynh đệ chúng ta, chúng ta lập tức trở về nhà tắm rửa sạch sẽ, đêm nay sẽ thuộc về ngươi, chỉ cầu một kiện thọ lễmới lạ!

Điện Mẫu: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, tử quỷ, ngươi bây giờ cũng có thể tới! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

...

Lâm Hải nhìn các Thần tiênbên trong bầy, cũng bị điều động, không khỏi hiểu ý cười một tiếng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồ vật có, chờ ta một canh giờ, sau một canh giờ, sẽ đấu giábên trong bầy!

Chương 904: Buổi đấu giá thứ nhất của Thiên Đình

Đóng quầy giao dịch Thiên Đình, trên mặt Lâm Hải lộ ra vẻ vui mừng.

Đồ chơi mới lạ ở Phàm Gian giới còn rất nhiều, rất nhiều, hắn chỉ tùy tiện lấy ra một món, cũng có thể làm cho những Thần tiên này mới mẻ một hồi.

Mà chính là hắn, cũng có thể thừa cơ tại bên trong tay đám Thần tiên kia, đạt được một số bảo vật, tuyệt đối là mua bán siêu cấp có lời!

Ra khỏi phòng, thấy ba nữ nhân Liễu Hinh Nguyệt các nàng, vẫn còn trốn ở bên trong phòng, không biết đang trò chuyện cái gì, Lâm Hải chào hỏi một câu, liền tự mình ra ngoài.

Lái xe, Lâm Hải đi thẳng đến Nữ Nhân Nhai của thành phố Giang Nam, nơi này là Thiên Đường mua sắm của nữ nhân, đồ vật bán bên trong, tất cả đều là đồ chơi được các nữ tínhvô cùng hoan nghênh rộng rãi, lường trước nhất định có thể để Vương Mẫu

Nương Nương hài lòng.

Sau khi Lâm Hải đi vào, trực tiếp bắt đầu từ cửa hàng thứ nhất, tiến hành càn quét lớn.

“Tất cả đồ vật bên trong này, ta muốn hết!” Lâm Hải vừa vào cửa hàng, trực tiếp mở miệng nói, vừa nói xong, đã thấy mấy cái nữ nhân ở bên trong, nhao nhao hướng phía hắn quăng tới ánh mắt dị dạng.

“Uy, lão bản đâu, đồ vật ta muốn hết!” Lâm Hải chau mày, thời gian cấp bách, hắn làm sao có thời giờ chần chờ ở chỗ này, phía sau còn có một dãy lớn cửa hàng đây.

“Phốc phốc!”Mấy cái nữ nhân ở bên trong, nhất thời nhìn sang Lâm Hải, che miệng cười rộ lên.

“Cười cái gì?” Lâm Hải có chút choáng váng, mà lúc này đây, nhân viên bán hàng cũng đã đi tới, cũng là một mặt cố nén ý cười, kìm nén đến mặt cũng đỏ.

“Tiên sinh, một nhà băng vệ sinh này, ngươi xác định đều muốn sao?.”

Phốc!

“Cái gì, băng vệ sinh?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó đằng cái đỏ thẫm mặt, rốt cục biết rõ vì cái gì những cái nữ hài kia cũng cười chính mình.

Mẹ nó, chỉ lo nhanh mua xong đồ vật để trở về đấu giá, căn bản là không có chú ý tới bên trong cửa hàng là đang bán cái gì, thật sự là chơi khăm lớn.

Bất quá ném người thì đã ném, Lâm Hải cũng không thèm đếm xỉa, trực tiếp đem thẻ ngân hàng đưa cho nhân viên bán hàng.

“Băng vệ sinh thì thế nào a, nam nhân liền phải đối với mình hung ác một chút, ưa thích liền mua, không có gì phải nói nhiều, quét thẻ!”

Nhân viên bán hàng trên dưới dò xét liếc Lâm Hải một chút, trong mắt lóe lên một ánh mắt hoài nghi.

“Tiên sinh, ngươi không phải nói đùa sao?”

“Ai nha, ta không có thời gian để đùa giỡn với ngươi, ngươi quét thẻ là được!” Lâm Hải thúc giục nói.

“Toàn bộ chỗ này, hết thảy là một trăm mười lăm nghìn ba trăm khối tiền.” Nhân viên bán hàng buổi sáng vừa mới kiểm kê xong, há miệng liền đem tổng giá trị của thương phẩm báo ra.

“Được, quét đi!”

Vẻ mặt của nhân viên bán hàng vô cùng nghi hoặc tiếp nhận thẻ ngân hàng, chờ Lâm Hải ấn xong mật mã, sau khi phiếu nhỏ giao dịch thành công được đánh ra, nhân viên bán hàng liền triệt để mộng bức.

“Tiên sinh, ngươi, ngươi thật mua hết?” Nhân viên bán hàng nói chuyện cũng cà lăm.

Lâm Hải không còn gì để nói, “Tiền cũng đã giao, ngươi còn không tin.”

“A, không không không, ta không phải có ý tứ này!”Trong lòng nhân viên bán hàng nhất thời dâng lên một trận cuồng hỉ, kích động đến khuôn mặt nhỏ cũng hồng, bán hàng nhiều năm như vậy, nàng ta vẫn là lần đầu đụng tới dạng toàn bao như Lâm Hải này, thoáng một cái, nàng ta chí ít có thể được trích phần trăm là hai ba vạn, cũng đủ với nửa năm tiền lương!

“Tiên sinh, chúng ta cũng một mực chưa bao giờ gặp phải dạng khách hàng lớn như ngài này, cho nên bên trong cửa hàng không có phục vụ đưa hàng, nên những đồ vật này...”

“Ngươi không cần phải để ý đến, ta tự mình tới xử lý, các ngươi trước đi ra ngoài một chút đi!” Lâm Hải đem nhân viên bán hàng cùng mấy cái nữ hài một mặt mộng bức, đuổi ra ngoài, đóng kỹ cửa lại, sau đó lấy điện thoại di động ra quét qua, nhất thời trên kệ hàng liền trở nên rỗng tuếch, tất cả băng vệ sinh đều tiến vào trong túi càn khôn.

Sau khi giải quyết tất cả, Lâm Hải mở cửa, không để ý đến nhân viên bán hàng thấy đầy phòng hàng hóa đã không cánh mà bay, kinh ngạc đến ngây người, đi thẳng đến nhà thứ hai.

“Lão bản đâu, đồ vật ta muốn hết!”

...

Lâm Hải bắt chước làm theo, đi qua một cửa tiệm lại một cửa tiệm, không mất một chút thời gian, đã đem hàng hóa của mười mấy cửa tiệm quét sạch sành sanh, nhưng lúc hắn muốn tiếp tục càn quét, lại phát hiện không được nữa.

Không phải là không đủ tiền, mà chính là sau lưng Lâm Hải, lúc này đã đi theo chuỗi nữ nhân dài, từng cái mắt bốc kim quang mà theo dõi hắn, vứt mị nhãn thì vứt mị nhãn, hôn gió thì hôn gió, có người lớn mật hơn, thì thậm chí trực tiếp tiến đến trước mặt hắn, bắt đầu cọ cọ ở trên người hắn, để da đầu Lâm Hải tê dại một hồi.

“Soái ca, có bạn gái chưa? Không có mà nói, ngươi xem ta như thế nào a?”

“Soái ca, người ta bỗng nhiên có chút không thoải mái, ngươi có thể mang ta đi khách sạn nghỉ ngơi một chút sao?”

“Này, soái ca, ngươi là ma thuật sư sao? Làm sao lập tức đem nhiều đồ vật như vậy biến mất thế? Ta thích nhất là ma thuật, có thể tìm cái địa phương không ai, cùng một chỗ nghiên cứu thảo luận một chút hay không a?”

…

Bọn nữ hài này, líu ríu đi theo phía sau Lâm Hải, mang theo một mặt sùng bái cùng ái mộ, các nàng đã tận mắt thấy Lâm Hải đến nháy mắt cũng không nháy mắt mà bỏ ra mấy trăm vạn, mua đồ vật đều là mua của cả cửa tiệm, xuất thủ xa xỉ cùng tiêu sái, làm cho các nàng mê ly một trận, có người thậm chí đã bắt đầu hướng Lâm Hải ám chỉ.

Dạng đại thổ hào tuổi nhỏ tiền nhiều, xuất thủ siêu cấp xa xỉ này, một khi trèo lên được, nửa đời sau có thể cũng không cần sầu á!

“Không có ý tứ, ta có bạn gái, hẹn gặp lại a, các mỹ nữ!” Lâm Hải thực sự chịu không nổi, dù sao đồ vật mua cũng đã không ít, vội vàng qua loa một tiếng, liền chạy trối chết.

“Ai, chớ đi a, soái ca!”

“Có bạn gái cũng không có việc gì, người ta không quan tâm!”

“Uy, không làm bạn gái, làm bạn giường cũng được a, soái ca ngươi thiếu bạn giường không?”

“Ngươi đi đâu a soái ca, mang người ta đi với, người ta có thể vì ngươi giải tỏa các loại tư thế...”

…

Đám nữ hài nhi oanh oanh yến yến, lập tức điên cuồng đuổi theo, từng cái con mắt cũng hồng, nhìn Lâm Hải tựa như nhìn thấy một con vịt đun sôi lại phải bay đi!

“Mẹ nó, thật đáng sợ, nếu biết có thể như vậy, liền đem Vương mập mạp kéo theo, cái tràng diện hiện tại này, mập mạp chết bầm kia tuyệt đối sẽ siêu cấp hưởng thụ!” Lâm Hải phí khí lực lớn, mới từ bên trong một đám nữ nhân chồng chất mà chật vật trốn đi, trên mặt trên cổ ấn đầy dấu son môi, y phục trên người cũng bị xé nát, bộ vị yếu hại càng là không biết bị sờ qua bao nhiêu đem, tiện nghi xem như bị chiếm hết.

Lâm Hải vội vàng lên xe mở máy, sau đó sưu cái liền thoát ra ngoài, trong nháy mắt liền chạy mất bóng.

Về đến nhà, Lâm Hải trực tiếp chạy vào phòng tắm tắm rửa, đem dấu vết bị xâm phạm toàn thân, tẩy sạch sẽ, nếu không bị Liễu Hinh Nguyệt nhìn thấy, còn không biết nên giải thích thế nào đây.

Thay xong y phục, thấy mấy người Liễu Hinh Nguyệt còn không có trò chuyện xong, cũng không biết nữ nhân vì cái gì có nhiều lời nói để nóinhư vậy, Lâm Hải trực tiếp lần nữa trở lại gian phòng của mình, mở Waechat ra, tiến vào Quầy giao dịch Thiên Đình .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Các vị, đồ vật tới rồi!

Na Tra: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ha ha, quá được rồi, Đại tiên ngươi cũng nói qua, hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí, trước đưa ta một kiện thôi, cái gì cũng đều được, ta cũng đã bỏ học, thực sự mua không nổi a.

Hồng Hài Nhi: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, giống như trên!

Bách Hoa Tiên Tử: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, có loại nước hoa kia sao? Ta muốn một kiện!

Thất Tiên Nữ: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, cũng có cái đồ vật tốt gì a, nhanh nói a, người ta gấp chết rồi!

Trư Bát Giới: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ta nói ngươi ngược lại là nói a, lão Trư ta cũng chờ không nổi!

Nhị Lang Thần: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đồ vật tới rồi, liền tranh thủ thời gian lấy ra đi!

Ma Lễ Thanh: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, bốn huynh đệ chúng ta vừa mới thương lượng một chút, nếu như có cần, chúng ta có thể cùng một chỗ... Chỉ cầu ngươi không nên quá thô bạo!

...

Bên trong bầy lập tức lại xoát bình phong, tất cả đều là để Lâm Hải phát đồ vật tới.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mọi người đừng nóng vội, đồ vật có rất nhiều, từng cái từng cái đến!

Lâm Hải tuy chỉ càn quét tầm mười nhà, nhưng có ba bốn nhà, không phải cửa hàng, mà chính là cửa hàng tổng hợp của nữ tính, bên trong bao hàm rất nhiều đồ dùng phẩm loại cho nữ tính, đầy đủ để ứng phó với những Thần tiên này.

Huống chi, Lâm Hải cũng không muốn khiến cho những thần tiên này mỗi người một kiện, đạo lý vật hiếm thì quý, Lâm Hải vẫn là hiểu.

Về phần càn quét đến đại lượng đồ vật nữ tính, Lâm Hải cũng có ý nghĩ của mình.

Hội Bàn Đào lần này, kỳ thực chính là vì đồ vật của mình, là một lần cơ hội miễn phí đánh quảng cáo thật tốt, chờ những đồ chơi mới lạnày, đạt được tán thành của các Nữ Tiên Thiên Đình, Lâm Hải liền có thể phóng tới cửa hàng mạng Thiên Đình bán ra, lại cách một đoạn thời gian làm một buổi đấu giá, để cho tài nguyên của mình cuồn cuộn tới rồi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải liền biên tập một cái tin tức, phát đến bên trong bầy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bản Tiên tuyên bố, buổi đấu giá thứ nhất của Thiên Đình, hiện tại liền bắt đầu!

Chương 905: Bóp đầm giá trên trời

Leng keng!

Lâm Hải vừa phát tin tức ra ngoài, đột nhiên Waechat vang lên, có người đang nói chuyện riêng với chính mình, nhìn một chút, là Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân: Đầu tiên nói trước a, đấu giá một kiện, bơm nước ba phần! (phía sau là một cái biểu lộ manh manh)

Phốc!

“Bà nội ngươi, ngươi là Quỷ hút máu chuyển thế a!” Lâm Hải xem xét, kém chút tức điên.

Cái Thái Thượng Lão Quân này cũng quá đen đi, cái gì cũng không làm, vừa lên liền muốn bơm nước, còn muốn cao như vậy, quá không biết xấu hổ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể đừng như vậy hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Thái Thượng Lão Quân: Không đáp ứng, ta đá ngươi ra khỏi bầy nha. (phía sau là một cái biểu lộ đáng yêu)

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải đối với màn hình điện thoại di động mắng to một tiếng, lại con mẹ nó cầm chiêu này uy hiếp chính mình, thật sự là cực kỳ vô sỉ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ba phần quá nhiều, một phần có được hay không, địa chủ nhà cũng không có lương tâm. (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Thái Thượng Lão Quân: Vậy liền hai thành đi, không thể ít hơn nữa. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

“Hai thành?” Lâm Hải cắn răng một cái, bà nội ngươi lão gia hỏa, chờ đấy cho ca ca, sớm muộn cũng có một ngày, ca ca muốn cầm về cả vốn lẫn lãi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thành giao, liền hai thành!

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, này hợp tác vui vẻ! (phía sau là một cái biểu lộ nắm tay)

“Vui vẻ bà nội ngươi a!”Trong lòng Lâm Hải xem thường một trận, hồi âm đều cũng chẳng muốn hồi âm, rời khỏi mục nói chuyện phiếm, lần nữa tiến vào Quầy giao dịch Thiên Đình .

Mà lúc này đây, trong quầy giao dịch Thiên Đình, đã thúc giục thành một mảnh.

Nhị Lang Thần: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ngươi ngược lại là bắt đầu a, đồ vật đấu giá ở đâu?”

Ma Lý Thanh: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đúng thế, đúng thế, tranh thủ thời gian, bốn huynh đệ chúng ta đã tắm rửa sạch sẽ, tùy thời có thể lên trận. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Điện Mẫu: Phi phi phi, bốn người các ngươi thật buồn nôn! @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, cái kia, người ta cũng đã tắm rửa sạch sẽ. (phía sau là một cái biểu lộ câu câu ngón tay)

Lôi Công: @ Điện Mẫu, A Điện, ta đi làm còn chưa đi làm đâu, ngươi làm sao hiện tại liền để ta đi. (phía sau là bức hình tự chụp đội nón xanh, một mặt mộng bức)

Hằng Nga: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, nhanh a, nhanh lên, người ta hiện tại liền muốn mà ~

Trư Bát Giới: @ Hằng Nga, muội tử, ngươi muốn cái gì? Trư ca có thể thỏa mãn ngươi. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Na Tra: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, đừng quên khẩu hiệu của nhóm mình, hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí!

Hồng Hài Nhi: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, giống như trên!

...

Lâm Hải ngẫm lại, trước lấy ra một cái bóp đầm, chụp ảnh phát đến bên trong bầy, chuẩn bị thăm dò sâu cạn, dù sao đồ vật mà nữ nhân nhân gian ưa thích, nhìn xem các tiên nữ trên Thiên Đình có sức hấp dẫn hay không, hắn hiện tại còn không rõ ràng lắm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Kiện đồ vật đấu giá thứ nhất, bóp đầm của nữ sĩ, giá khởi điểm là một nghìn điểm Công đức!

Lâm Hải đem giá cả định đến không cao không thấp, trước thăm dò một chút phản ứng của chúng Thần tiên rồi lại nói.

Nhị Lang Thần: Bóp đầm là ý gì, cái đồ chơi này là pháp bảo sao?

Đông Hải Long Vương: Nhìn không giống a, bất quá nhìn bộ dáng tựa hồ chế tác rất tinh xảo.

Na Tra: Đại tiên, cái bóp đầm này thì làm được cái gì?

Hồng Hài Nhi: Có thể ăn sao?

Thất Tiên Nữ: Oa, không biết vì cái gì, nhìn thấy cái bóp đầm này, tâm của ta bỗng nhiên tăng tốc nhảy lên đây.

Điện Mẫu: Ta cũng vậy, cảm giác thật kỳ quái, cái bóp đầm nàylà có ma lực sao?

Hằng Nga: Trời ạ, ta còn tưởng rằng chỉ có ta là như vậy, nguyên lai tất cả mọi người cũng vậy, ta muốn cái bóp đầm này.

Thái Bạch Kim Tinh: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, vẫn là trước nói nói, cái bóp đầm này đến cùng dùng để làm gì đi?

...

Lâm Hải nhìn phản ứng của chúng Tiên, hai mắt không khỏi tỏa sáng, nắm chắc trong lòng.

Xem ra mặc kệ là người phàm hay là Thần tiên, loại đồ vật bóp đầm này, đối với nữ tính đều có sức hấp dẫn tuyệt đối a, nhìn xem mấy cái Nữ Tiên như Hằng Nga, liền bóp đầm là để làm cái gì còn không biết, thì bên trong tiềm thức liền đã thích.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái bóp đầm này, là thường ngày dùng để chở một số món đồ nhỏ vụn vặt, lúc các vị Nữ Tiên ra ngoài, có thể đeo tại trên cánh tay, vừa thuận tiện lại tăng thêm mị lực, chính là món đồ phù hợp với mỗi Nữ Tiên.

Nhị Lang Thần: Dựa vào, nguyên lai là Túi Trữ Vật a, không có ý nghĩa.

Trư Bát Giới: Đúng thế, loại đồ chơi này người nào cần dùng a.

Na Tra: Đại tiên, mặc dù là hảo huynh đệ, ta cũng không thể không nói, cái đồ chơi này không có gì dùng a, tất cả mọi người có thể tự mình mở ra không gian trữ vật, so với thứ này tốt hơn nhiều.

Đông Hải Long Vương: Ai, hi vọng càng to, thất vọng càng lớn. (phía sau là một cái biểu lộ lắc đầu)

Hằng Nga: Ta ra một ngàn năm trăm! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Trư Bát Giới: @ Hằng Nga, muội tử, ngươi không sao chứ?

Thất Tiên Nữ: Hai ngàn!

Trư Bát Giới: @ Thất Tiên Nữ, các ngươi điên à, hai ngàn điểm Công đức, có thể bao lão Trư ta một đêm?

Bách Hoa Tiên Tử: Ba ngàn!

Điện Mẫu: Bốn ngàn!

Hà Tiên Cô: Năm ngàn!

...

“Ách...”Các nam Thần tiên bên trong bầy, nhìn nhóm nữ Tiên bên trong bầy, từng cái như người điên, không ngừng đem giá cả gọi lên cao, tất cả nhất thời đều mộng bức.

Mẹ nó, một cái Túi Trữ Vật vụng về, lại không có công năng đặc thù gì, đến cùng có mị lực gì, làm cho các nàng phong thưởng thành dạng này a?

Lôi Công: @ Điện Mẫu, A Điện, ngươi mua cái phá ngoạn ý này làm gì a, còn ra giá một chút chính là một tháng tiền lương của ta? (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Đông đảo nam Thần tiên, tất cả nhất thời đều nhìn chằm chằm vào bên trong bầy, nhìn Điện Mẫu làm sao hồi âm, vấn đề của Lôi Thần, cũng là điều mà bên trong tâm các nam Thần tiên bọn họ đang nghi vấn.

Điện Mẫu: Đẹp mắt a, khoác cái bóp đầm xinh đẹp này đi ra ngoài, ngẫm lại cũng rất đẹp đây. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

“Đẹp mắt? Đẹp mắt chỗ nào?” Đông đảo các nam Thần tiên, nhìn Điện Mẫu trả lời, mà càng thêm mộng bức.

Hằng Nga: Các vị tỷ tỷ, van cầu các ngươi, đừng tranhvới người ta có được không? Ta ra năm ngàn năm trăm. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Bách Hoa Tiên Tử: @ Hằng Nga, không có ý tứ, cái bóp đầm này ta là tình thế bắt buộc nha. Ta ra sáu ngàn!

Hà Tiên Cô: Mười ngàn!

Điện Mẫu: Hai mươi ngàn!

Thất Tiên Nữ: Ba mươi ngàn!

Lê Sơn Lão Mẫu: Bọn nha đầu, đừng tranh nữa, lão thân ra một trăm ngàn!

Hà Tiên Cô: Đậu phộng, Lão Mẫu không nên chơi dạng này chứ. (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Điện Mẫu: Trời ạ, cái bóp đầm này có uy lực thật to lớn, đem Lão Mẫu một mực lặn xuống nước cũng nổ ra tới.

Hằng Nga: Ai, Lão Mẫu là phú bà, người ta không tranh nổi.

...

Cuối cùng, cái bóp đầm này, bị Lê Sơn Lão Mẫu lấy một trăm ngàn điểm Công đức đập đi, đem Lâm Hải kích động quá sức, thật không nghĩ tới khởi đầu tốt đẹp, trực tiếp làm ra một cái giá trên trời như thế.

Đang chuẩn bị thêm Lê Sơn Lão Mẫu làm hảo hữu, chuẩn bị đem bóp đầm phát cho bà ta, Thái Thượng Lão Quân liền ngoi đầu lên tại bên trong bầy.

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, các vị tiên hữu, vì bảo đảm giao dịch an toàn, buổi đấu giá hôm nay, toàn bộ hành trình đều do ta đảm bảo, song phương đem điểm Công đức cùng đồ vật, tất cả đều phát cho ta, để ta chuyển cho song phương!

“Móa!” Lâm Hải xem thường một trận, mẹ nó lão gia hỏa này quá giảo hoạt, đây là sợ chính mình giựt nợ sao, còn nói đường hoàng như thế?

Bất quá tại bên trong bầy của người ta, chủ nhóm là lớn nhất, Lâm Hải cũng chỉ đành nhận.

Leng keng!

Ngươi hướng Thái Thượng Lão Quân gửi đi một cái bóp đầm.

Sau khi Thái Thượng Lão Quân thu được bóp đầm, rất nhanh liền đem điểm Công đức chuyển về cho Lâm Hải.

Leng keng!

Thái Thượng Lão Quân hướng ngươi chuyển khoản tám mươi ngàn điểm Công đức, tại xem xét trong ví tiền.

Thái Thượng Lão Quân: Hai thành bơm nước kia, ta trực tiếp giữ lại a, ha ha, về sau loại đấu giá này, phải làm nhiều chút! Được, ngươi cứ tiếp tục đi. (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

“Làm nhiều em gái ngươi a!”Cái mũi Lâm Hải đều sắp tức điên, lão gia hỏa này thật là không khách khí, trực tiếp liền ngồi không mà kiếm lời hai mươi ngàn điểm Công đức.

Lê Sơn Lão Mẫu: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đa tạ cái bóp đầm này của tiên hữu, lường trước Vương Mẫu Nương Nương nhất định sẽ rất ưa thích, lão thân rốt cuộc không cần phát sầu vì phải đưa thọ lễ gì.

Hằng Nga: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, loại bóp đầm kia, còn có không? Người ta cũng muốn đây.

Thất Tiên Nữ: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đúng vậy a, đúng vậy a, lại đập một cái đi!

Bách Hoa Tiên Tử: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, cùng cầu!

...

Nhìn đông đảo Nữ Tiên thúc giục, Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

Loại bóp đầm này hắn chẳng những có, hơn nữa còn có rất nhiều, nhưng hôm nay Lâm Hải lại không định bán thêm nữa, dù sao vật hiếm thì quý, trước câu khẩu vị thêm mấy ngày rồi lại nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có ý tứ, các vị tiên hữu, bóp đầm này ta tạm thời không còn, dù sao loại đồ vật này, mười phần trân quý khan hiếm, nếu các vị muốn mà nói, yên lặng chờ thêm mấy ngày, vừa có hàng mới, bản Tiên sẽ cầm tới bên trong bầy để đấu giá.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Phía dưới, sẽ đấu giá kiện đồ vật thứ hai!

Chương 906: Cái giày cao gót này, bản Thần muốn!

Một pháo đấu giá bóp đầm kia, đã nổ vang trong Quầy giao dịch Thiên Đình, rất được những cái kia Nữ Thần tiên kia yêu thích, để Lâm Hải nhất thời có lực lượng.

Kiện vật phẩm thứ hai, Lâm Hải cũng không vội vã tuyên bố là cái gì, mà là tại bên trên Bai du Search tìm tòi một chút: Danh sách đồ vật mà nữ nhân yêu thích mua nhất.

Rất nhanh, liền xuất hiện vô số đầu tin tức, Lâm Hải điểm vào một đầu để xem một chút.

“Nữ nhân trời sinh là mua sắm cuồng, đây là sự thật không thể tranh cãi. Như vậy, nữ nhân đến cùng yêu thích mua cái gì nhất đâu?. Gần đây, ‘Dai ly Mail’của nước Mĩ đã cho ra đáp án...”

Lâm Hải đọc lấy từng câu, rốt cục nhìn thấy liệt kê sáu thứ vật phẩm hàng đầu mà các phái nữ Hoa Hạ yêu thích mua nhất, theo thứ tự là bóp đầm, giày, nội y, châu báu, đồ trang điểm cùng y phục.

“Nghĩ không ra bóp đầm lại là một trong những đồ vật mà nữ nhân yêu thích mua nhất, còn xếp hàng thứ nhất, xem ra chính mình thật đúng là đoán đúng.” Lâm Hải chợt phát hiện thật thần kỳ a.

Mà năm loại đồ vật phía sau kia, bên trong đám đồ vật mà Lâm Hải càn quét kia cũng đều có tất cả, xem ra Nữ Nhân Nhai kia thật đúng không phải chỉ là hư danh, lại đem đồ vật mà nữ tính yêu thích mua nhất, tất cả đều bao gồm hết.

“Vậy không bằng cứ dựa theo trình tự, lần lượt đến thôi.” Có cái xếp hạng này, cũng mặc kệ nó có quyền uy hay không quyền uy, chí ít so với Lâm Hải tự mình suy đoán lung tung còn mạnh hơn, Lâm Hải dứt khoát dựa theo cái trình tự này mà bắt đầu đấu giá.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Kiện vật phẩm đấu giá thứ hai, là giày cao gót!

Lâm Hải nói, đem ảnh chụp của một đôi giày xăng đan cao gót, phát đến bên trong bầy.

Cự Linh Thần: Ta dựa vào, đây là giày sao? Bộ dáng như thế nào lại quái như thế?

Lôi Thần: Chỗ gót giầy, cái côn nhỏ kia là để làm cái gì, có thể co duỗi giống như Kim Cô Bổng của Đại Thánh sao? Lại là cho nữ nhân dùng, chẳng lẽ là... Hắc hắc hắc! (phía sau là một cái biểu lộ bỉ ổi)

Nhị Lang Thần: @ Lôi Thần, ngươi cái bỉ ổi nam, Điện Mẫu nhà ngươi còn đứng trên đường cái bán mũ a, ngươi còn có tâm tình lội nước ở đây sao?

Lôi Thần: @ Điện Mẫu, A Điện, ngươi thật hiền lành, lại đi kiếm tiền a, lão công thật hạnh phúc nha.

...

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái giày cao gót này, là đặc biệt thiết kế cho Nữ Tiên, có thể đem dáng người hoàn mỹ yêu nhiêu thướt tha, thẳng tắp cao gầy của các Nữ Tiên, triển lãm phát huy vô cùng tinh tế, để các vị Nữ Tiên, càng có nữ tính mị lực hơn!

Loại đồ vật giày cao gót này quá tiền lệ, Lâm Hải sợ những Nữ Tiên này không lý giải được, vừa vặn cho lúc trước sau khi mua giày cao gót cho Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải cũng đã chụp ảnh, lên giờ hắn trực tiếp đem ảnh chụp Liễu Hinh Nguyệt mang giày cao gót, phát đến bên trong bầy.

Kết quả, lần này, trong bầylập tức sôi trào.

Trư Bát Giới: Oa, đây không phải Hằng Nga muội tử à, lại nói Hằng Nga muội tử đi vào cái giày cao gót gì này, tựa hồ càng thêm câu hồn, không được, lão Trư chịu không... Nha! (phía sau là một cái biểu lộ hưởng thụ)

Nhị Lang Thần: @ Trư Bát Giới, bà nội ngươi a, buồn nôn trư, tin gia thiến ngươi hay không! (phía sau là một cái biểu lộ nôn mửa)

Thất Tiên Nữ: @ Hằng Nga, oa, muội tử, ngươi quả thực quả đẹp! Ta yêu cái giày cao gót này! @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, bao nhiêu điểm Công đức, nhanh nói, nhanh nói đi!

Bách Hoa Tiên Tử: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đúng thế đúng thế, bao nhiêu điểm Công đức ta cũng muốn, a a a a, ta hận không thể hiện tại liền đi vào!

Điện Mẫu: @ Hằng Nga, muội tử, bộ quần áo trên người ngươi này, là mua sao, thật độc đáo a, ta muốn mua một lần cùng với giày!

Ma Lý Thanh: @ Đông Hải Long Vương, ta xxx ngươi đại gia, lão Long chết tiệt, ngươi con mẹ nó chảy nước bọt cái gì, đem bên trong nhà lão tử cũng làm chìm!

Lữ Đồng Tân: @ Hằng Nga, tiên tử, ngươi mang giày cao gót, so với bình thường càng thêm có mị lực tứ xạ, có cảm giác để cho ta tâm động ầm ầm, thật đẹp a, ta chỉ muốn hỏi một câu, ước hẹn sao?

Bạch Mẫu Đơn: @ Lữ Đồng Tân, ước em gái ngươi, nhanh chóng cút về nhà quỳ bàn giặt ngay cho lão nương!

...

Ảnh chụp Liễu Hinh Nguyệt mang giày cao gót, nhất thời gây nên oanh động tại bên trong bầy, mặc kệ là là Nam Thần tiên hay là Nữ Thần tiên, toàn bộ đều cũng bắt đầu bạo động.

Bọn họ bình thường cũng là một bộ trang phục Hoa Hạ cổ đại, nơi nào thấy qua cách ăn mặc thời thượng như thế a, nhất là Liễu Hinh Nguyệt chân mang giày cao gót, lộ ra chân ngọc củ sen cùng gót ngọc sắp hàng chỉnh tề, để đám hàng ngũ Trư Bát Giới Ma Lý Hải, đều có xúc động lập tức bò qua qùy liếm.

Càng đừng nói mang giày cao gót, trọng tâm thân thể di chuyển, để dáng người tuyệt diệucủa Liễu Hinh Nguyệt, thể hiện phát huy vô cùng tinh tế, ngực nở mông cong, gợi cảm cao gầy, thật sự là quá mê người!

Mà Hằng Nga nhìn hình ảnh kia, thì là khuôn mặt ửng đỏ, một mặt mộng bức.

Nàng cũng không đoái hoài tới quần Tiên trong bầy đang liên tục @ nàng, trực tiếp tìm tới Waechat của Lâm Hải, phát cái tin tức qua cho Lâm Hải.

Hằng Nga: Ngươi tại sao có thể có ảnh chụp của người ta? Người ta căn bản là không có mặc qua bộ quần áo này a. (phía sau là một biểu lộ nỗi nghi hoặc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi quên, bên cạnh ta có một người, giống nhau như đúc với ngươi, thế nào, rất xinh đẹp đi?

Hằng Nga: Là nàng? Nàng, có khỏe không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Rất tốt, nàng là người yêu của ta, ta sẽ dùng sinh mệnh để bảo hộ nàng.

Hằng Nga: Ai, hết thảy đều là định số a!

Lâm Hải nhìn câu nói này của Hằng Nga, không khỏi giật mình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Định số? Có ý tứ gì? Ngươi đến cùng biết rõ cái gì?

Hằng Nga: Không nên hỏi ta, đến thời điểm ngươi cần biết rõ, ngươi tự nhiên sẽ biết rõ, xin ngươi đối xử tử tế với nàng, cũng trân quý thời gian ở cùng với nàng đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói chuyện có thể trực tiếp chút hay không, dạng này sẽ gấp chết người!

Lâm Hải có chút nóng nảy, lời nói củaHằng Nga, rõ ràng là biết nhân quả giữa mình cùng Liễu Hinh nguyệt, thế nhưng là vì cái gì liền không nói rõ đâu?.

Hằng Nga: Qua đấu giá đi, không cần hỏi, thiên cơ không thể tiết lộ.

“Ai!” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, trong lòng nhất thời như là ép khối đá lớn, cảm giác nói chuyện nói một nửa, thật con mẹ nó khó chịu a.

Bất quá Hằng Nga không nói, Lâm Hải cũng không cómột chút biện pháp nào, vẫn là trước đem đấu giá tiến hành tiếp rồi nói sau, bên trong bầy đều đang @ hắn báo giá, đều đã xoát bình phong.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Giày cao gót, giá khởi đầu mười ngàn điểm Công đức!

Lâm Hải có kinh nghiệm đấu giá bóp đầm, lại có Hằng Nga (thực tế là Liễu Hinh Nguyệt) làm người mẫu, đã sớm đem khẩu vịcủa chúng Thần tiên bắt đầu câu lên, căn bản không lo lắng sẽ bị lưu phách (hàng bán đấu giá ko bán được mà bị giữ lại), trực tiếp cất bước giá cao.

Hằng Nga: Người ta ra mười lăm ngàn!

Không nghĩ tới, Hằng Nga là cái thứ nhất báo ra giá cả.

Thất Tiên Nữ: @ Hằng Nga, muội tử, ngươi đều đã đi qua, cũng đừng cùng bọn tỷ muội đoạt đi, ta ra hai mươi ngàn!

Điện Mẫu: Bốn mươi ngàn!

Trư Bát Giới: Đậu phộng, Điện Mẫu thổ hào a, cái này cần bán bao nhiêu cái mũ mới có thể kiếm về.

Hà Tiên Cô: Năm mươi ngàn!

Na Tra: Sáu mươi ngàn!

Thác Tháp Thiên Vương: @ Na Tra, ngươi đần độn a, đó là cho nữ nhân mặc, ngươi mua thì làm được cái gì?

Na Tra: @ Thác Tháp Thiên Vương, lắm điều! (phía sau là một cái biểu lộ không cao hứng)

Lê Sơn Lão Mẫu: Lão thân ra một trăm ngàn vạn!

Dao Trì Tiên Tử: @ Lê Sơn Lão Mẫu, ngài lại ra ngoài rồi, bất quá lần này không thể để cho ngài, ta ra một trăm năm mươi ngàn vạn!

Trư Bát Giới: Ta dựa vào, đều là phú bà a, lão Trư ta ra hai trăm ngàn vạn!

Ngộ Không: Ngươi cái ngốc tử này, mua tới làm gì, liền cái hình thể của ngươi này, nếu như mang giày cao gót, lão Tôn ta tưởng tượng, liền cũng không ngừng cười được a, a ha ha ha cáp!

Trư Bát Giới: @ Ngộ Không, ngươi cái Bật Mã Ôn, biết cái gì a, lão Trư ta mua được, là muốn đưa cho muội tử bên trong bầy, người nào ban đêm ước hẹn cùng lão Trư, ta liền đưa cho người đó, hắc hắc hắc...

Điện Mẫu: @ Trư Bát Giới, Trư ca, ta cùng ngươi ước! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Ma Lý Thanh: @ Trư Bát Giới, Trư ca, ta cùng ngươi ước! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Ma Lý Hải: @ Trư Bát Giới, Trư ca, ta cùng ngươi ước! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Ma Lý Hồng: @ Trư Bát Giới, Trư ca, ta cùng ngươi ước! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Ma Lễ Thụ: @ Trư Bát Giới, Trư ca, ta cùng ngươi ước! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Trư Bát Giới: Lăn, bốn tên gia hỏa buồn nôn các ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ nôn mửa)

“Cũng đừng tranh nữa, cái giày cao gót này, bản Thần muốn! Năm trăm ngàn vạn!” Đột nhiên xuất hiện một người, báo giá khiến chúng Thần tiên hoảng sợ kêu to một tiếng, nhưng chờ sau khi thấy rõ ID của người ra giá, chúng Thần nhất thời quần tình xúc động.

“Bà nội ngươi, đánh hắn!” Từng cái Thần tiên, không khỏi tại bên trong bầy chú mắng lên.

Chương 907: Thiết Quải Lý không cà thọt

Lâm Hải hiếu kỳ nhìn một chút, nhất thời cười, nguyên lai người hô lên giá cao năm trăm ngàn không phải là ai khác, mà chính là Thần Tài!

Thần Tài muốn mua cái đồ vật gì, thì người nào có tư sản để tranh cùng ông ta a, chúng Thần tiên xem xét, biết rõ giày cao gót khẳng định là không còn hy vọng, nhất thời dùng ngòi bút làm vũ khí đối với Thần Tài một hồi.

Trư Bát Giới: @ Thần Tài, ngươi cái đần độn, hô to như vậy làm lông gà a, khoe khoang ngươi có tiền có phải hay không? (phía sau là một cái biểu lộ chửi mắng)

Đông Hải Long Vương: @ Thần Tài, có tiền mà nói, trước đem ký sổ trả một chút, tại cửa hàng hải sản nhà ta, con mẹ nó cũng ăn uống chùa một năm rồi! (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Thái Bạch Kim Tinh: @ Thần Tài, bao nhiêu năm rồi không có tăng lương. Sẽ không phải cũng bị ngươi ở giữa kiếm lời đút túi riêng đi.

Na Tra: Đánh thổ hào, phân công đức!

Hồng Hài Nhi: Đánh thổ hào, phân công đức! +1

Ma Lý Hải: Đại thổ hào, phân công đức! +2

...

Bất quá Thần Tài lần này có khả năng học thông minh, đoán chừng là nhìn cũng chưa từng nhìn đối với mấylời nói mỉa mai chửi rủa của các Thần tiên, mắt thấy đội hình bắt đầu xếp hàng, vậy mà một điểm cũng không phản ứng, để Lâm Hải rất là lấy làm kỳ.

Thần Tài: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, nếu không ai ra giá cao hơn, thì thành giao đi, ta muốn tặng nó cho Vương Mẫu Nương Nương.

Nhị Lang Thần: @ Thần Tài, nịnh hót, không biết xấu hổ!

Trư Bát Giới: @ Thần Tài, nịnh hót, không biết xấu hổ! +1

Thất Tiên Nữ: @ Thần Tài, nịnh hót, không biết xấu hổ! +2

Lôi Thần: @ Thần Tài, nịnh hót, không biết xấu hổ! +3

...

“Ta dựa vào, Thần Tài lần này thật tiến bộ, vậy mà không bị thổ huyết!”

Lâm Hải cảm thấy cái giá tiền này của Thần Tài cũng đủ cao, đoán chừng sẽ không có người tăng thêm nữa, chúng Tiên nhiều lắm cũng là đi ra mắng Thần Tài một hồi, lúc đang chuẩn bị tìm Thái Thượng Lão Quân để môi giới giao dịch, đột nhiên lại có người xuất hiện.

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Lâm Hải nhất thời cảm thấy da đầu tê dại một hồi, mẹ nó, con hàng này mỗi lần ra sân làm sao lại đều như vậy, chấn kinh cái cọng lông a, liền đội hình cũng phá hư.

Thiết Quải Lý: Thần Tài ra điểm Công đức, cái giày cao gót này quy ta, @ Thần Tài, ngươi không có ý kiến chớ? (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

“Đậu phộng, con hàng này vừa ra tới, liền chuẩn bị gây chuyện a!” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, không biết Thiết Quải Lý từ nơi nào lấy đến lực lượng.

Thần Tài: @ Thiết Quải Lý, ngươi có phải còn chưa tỉnh ngủ hay không, nằm mơ đâu? Đi đi. (phía sau là một cái biểu lộ bĩu môi)

Thiết Quải Lý: @ Thần Tài, nếu ngươi không đồng ý, ta liền đem chuyện ngươi tìm ta trị liệu Quả Nhân Chi Tật, nói ra tại bên trong bầy!

Thần Tài: @ Thiết Quải Lý, bà nội ngươi, ngươi đã nói ra!!!

Leng keng!

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm!

Thiết Quải Lý: Ngạch, lại thổ huyết, trách ta à! (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải nhìn tin tức, kém chút cười đau sốc hông.

Mẹ nó, con hàng Thiết Quải Lý này, bình thường nhìn thì một bản nghiêm túc, nguyên lai cũng hư hỏng như vậy a, Thần Tài người ta lần này thật vất vả chịu đựng, kết quả con hàng này vừa xuất hiện, một câu lại để người ta thổ huyết.

Mà đám Thần tiên trong bầy kia, tất cả nhất thời đều hào hứng, từng cái lao nhao náo nhiệt lên.

Nhị Lang Thần: @ Thiết Quải Lý, Thần Tài đần độn này, thật có Quả Nhân Chi Tật a?

Trư Bát Giới: Hẳn là thật, hàng này bình thường nhìn, liền nương không được!

Điện Mẫu: Đúng, ông ta cũng không phải là cái nam nhân!

Lôi Thần: @ Điện Mẫu, A Điện, ngươi làm sao biết? (phía sau là một cái biểu lộ mộng bức)

Hồng Hài Nhi: @ Thiết Quải Lý, vì sao kêu là Quả Nhân Chi Tật?

Na Tra: Đúng a, tiểu hài tử chúng ta cũng nghe không hiểu. @ Thác Tháp Thiên Vương, ba ba, Quả Nhân Chi Tật là cái đồ chơi gì, ngươi có sao?

Thác Tháp Thiên Vương: @ Na Tra, ngươi đần độn a! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

Na Tra: @ Thác Tháp Thiên Vương, nói hay không nói, không thì ta về nhà hỏi mụ mụ ta!

Ma Lý Thanh: @ Thần Tài, anh em, ngươi phải kiên cường, tuy ngươi héo, nhưng chúng ta sẽ không kỳ thị ngươi, sẽ chỉ lớn tiếng chế giễu ngươi, oa cáp cáp a, ngươi cái héo hàng! (phía sau là một cái biểu lộ nện đất cười to)

Cự Linh Thần: @ Thần Tài, anh em, ngươi phải kiên cường, tuy ngươi héo, nhưng chúng ta sẽ không kỳ thị ngươi, sẽ chỉ lớn tiếng chế giễu ngươi, oa cáp cáp a, ngươi cái héo hàng! (phía sau là một cái biểu lộ nện đất cười to)

Dạ Du Thần: @ Thần Tài, anh em, ngươi phải kiên cường, tuy ngươi héo, nhưng chúng ta sẽ không kỳ thị ngươi, sẽ chỉ lớn tiếng chế giễu ngươi, oa cáp cáp a, ngươi cái héo hàng! (phía sau là một cái biểu lộ nện đất cười to)

Thất Tiên Nữ: @ Thần Tài, anh em, ngươi phải kiên cường, tuy ngươi héo, nhưng chúng ta sẽ không kỳ thị ngươi, sẽ chỉ lớn tiếng chế giễu ngươi, oa cáp cáp a, ngươi cái héo hàng! (phía sau là một cái biểu lộ nện đất cười to)

…

Thần Tài: Các ngươi mới héo a, các ngươi tất cả mọi người đều héo a, a a a a, tức chết ta vậy!!!

Leng keng!

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm!

“Ha ha, đến, lại nôn hai ngụm máu ra ngoài!” Lâm Hải cũng cười không ngậm miệng được, nhất thời cảm thấy con hàng Thần Tài này, quả thực quá không may.

Thái Thượng Lão Quân: Mọi người chú ý một chút, điểm Công đức của Thần Tài đã sớm cho ta, nhưng giờ phút này ông ta bị tức ngất xỉu rồi, không có cách nào đem giày cao gót giao cho ông ta, nhưng vừa rồi Thiết Quải Lý đã nói, điểm Công đức do Thần Tài ra, giày cao gót thì về cho Thiết Quải Lý, Thần Tài cũng không nói không đồng ý, giờ phút này cũng không cách nào trưng cầu ý kiến của Thần Tài, nếu không mọi người bỏ phiếu đi.

Nhị Lang Thần: Ta đồng ý!

Hằng Nga: Đồng ý nha!

Trương Quả Lão: Bát Tiên chúng ta đều đồng ý!

Na Tra: Đồng ý!

…

Chúng Thần tiên bên trong bầy, nhất trí lạ thường, toàn bộ đều đồng ý đem giày cao gót cho Thiết Quải Lý, xem ra nhân duyên của Thần Tài, thật là kém đến cực hạn.

Thái Thượng Lão Quân: Vậy thì tốt, hiện tại liền bắt đầu thành giao!

Nói xong, Thái Thượng Lão Quân tìm tới Lâm Hải, Lâm Hải trực tiếp đem giày cao gót, phát qua cho Thái Thượng Lão Quân.

Leng keng!

Ngươi hướng Thái Thượng Lão Quân gửi đi một đôi giày cao gót!

Leng keng!

Thái Thượng Lão Quân hướng ngươi chuyển khoản bốn trăm nghìn điểm Công đức, mời xem xét tại trong ví tiền.

Thái Thượng Lão Quân: Số lượng điểm Công đức không sai đi? (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không sai!!!

Lâm Hải nhìn năm trăm ngàn trực tiếp biến thành bốn trăm nghìn, hận đến nghiến răng nghiến lợi, cái Thái Thượng Lão Quân này, quá con mẹ nó hố!

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, buổi đấu giá này của tiên hữu, rất không tệ a, tốt nhất là về sau mỗi ngày đều làm, ta dù là vất vả một chút, cũng kiên quyết!

“Phi!” Lâm Hải thật không chịu nổi, cái lão già này thật sự là chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ, còn vất vả một chút, ngươi vất vả cái cọng lông a, ngược lại là đem điểm Công đức của ca ca, phân qua nhiều như vậy, thật sự là quá không biết xấu hổ.

Thái Thượng Lão Quân lại trở lại bên trong bầy, gửi đi một cái tin.

Thái Thượng Lão Quân: Giày cao gót đã hoàn tất giao tiếp, dựa theo ý tứ của mọi người, gửi cho Thiết Quải Lý, @ Thiết Quải Lý, ra để chứng minh một chút.

Thiết Quải Lý: Được, Lão Quân đã đem giày cao gót phát cho ta, hơn nữa ta đã đi vào, hiện tại hai cái đùi một bên cao, bước đi cũng không tiếp tục cà thọt, còn có thể chạy chậm, còn có thể nhảy, giờ phút này nội tâm của ta, là kích động, là cảm ân!

Thiết Quải Lý: Ta muốn cảm tạ Lão Quân, cảm tạ bầy, cảm tạ Tiểu Hồ Đồ Tiên cùng chúng Tiên hữu, càng phải cảm tạ Thần Tài làm việc tốt mà không lên tiếng, cảm tạ các ngươi, ta yêu các ngươi, về sau các ngươi người nào có Quả Nhân Chi Tật, ta sẽ trị liệu miễn phí...

Thái Thượng Lão Quân: Trước dừng một cái, ta chen một câu, Thần Tài khẳng khái giúp tiền, vô tư phụng hiến, nhiệt tâm trợ giúp người tàn tật, đã tỉnh lại, để cho chúng ta nghe một chút cảm thụ giờ phút này của ông ấy nào!

Thái Thượng Lão Quân: @ Thần Tài, ngươi bỏ giá trên trời năm trăm ngàn điểm Công đức, vỗ xuống giày cao gót, sau cùng lại đưa cho Thiết Quải Lý, ở giữa còn bồi thêm hai ngụm máu, hai mươi năm đạo hạnh, hành vi của ngươi để mọi người không thể tưởng tượng, có thể nói một chút cảm thụ của ngươi ở giờ phút này sao?

Thần Tài: Cái gì? Giày cao gót đã đưa cho Thiết Quải Lý?Mẹ nhà nó nha!!!

Leng keng!

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm!

Chương 908: Có thể lui khoản không? Ta gọi ngươi là ba ba!

Lâm Hải quả thực cười đến dạ dày đều đau, này thì Thần Tài xui xẻo thôi luôn rồi, vẫn choáng thì không tốt sao, tại sao phải tỉnh lại a? Lần này tốt, lại phun ra một ngụm huyết lão, mười năm đạo hạnh lại mất không.

Thay Thần Tài mặc niệm ba phút, Lâm Hải mới bắt đầu tiếp tục đấu giá!

Bất quá hai kiện vật phẩm trước đã đấu giá thành công, Lâm Hải cũng nhìn ra, những đồ vật mà nữ tính nhân gian ưa thích này, tại Thiên Đình đồng dạng cũng phi thường có thị trường, Lâm Hải cũng lười chọn lựa, tùy tiện xuất ra một kiện liền bắt đầu đấu giá.

Kiện vật phẩm đấu giá thứ ba, là một cái kẹp tóc hình khổng tước màu xanh, so với những cái trâm cài không có tạo hình của Thiên Đình kia, không biết có mỹ quan hơn gấp bao nhiêu lần, trực tiếp bị Khổng Tước Tiên Tử lấy năm mươi ngàn điểm Công đức đập đi, cái ngoại hình này quả thực chính là thiết kế vì nàng ta, cũng không có Thần tiên nào tiếp tục tranh đoạt.

Ngay sau đó, món thứ tư, món thứ năm, món thứ sáu... Không mất một chút thời gian, hai mươi ba mươi kiện đồ vật liền đều đánh ra, mỗi một kiện đồ vật vừa lấy ra, lập tức liền lọt vào tranh đoạt của chúng Thần tiên.

Những đồ vật nữ tính này, bọn họ bình thường chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy, nam Thần tiên muốn vỗ xuống đưa cho Vương Mẫu Nương Nương, nữ Thần tiên muốn vỗ xuống đến dùng, giá đấu giá cũng không ngừng lên cao, đem Lâm Hải cười đến miệng cũng lệch ra.

Sau khi lại đập xong một kiện, Lâm Hải tiện tay xuất ra đồ vật tiếp theo.

“Ách... Băng vệ sinh a!” Lâm Hải có chút choáng váng, bởi vì hắn không biết nhóm tiên nữ trên trời, cũng đã mấy trăm mấy ngàn năm tuổi, đến cùng còn có đại di mụ hay không?

“Thôi đi, trước phát ra ngoài thử một chút!”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Băng vệ sinh, đồ dùng kỳ Nguyệt Sự của các nữ tính, đơn giản dễ dùng, mềm mại vệ sinh!

Lâm Hải sợ những Thần tiên này không biết dùng như thế nào, còn đặc biệt tại trên Internet tìm một số hình ảnh băng vệ sinh nói rõ cách sử dụng, cùng một chỗ phát qua.

Kết quả Lâm Hải vừa phát xong tin tức, bên trong bầy lập tức vừa nhốn nháo.

Hà Tiên Cô: Ai u, thật đáng ghét, đây là muốn mắc cỡ chết người sao? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Hằng Nga: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ngươi thật là xấu a, vậy mà đấu giá loại đồ vật này!

Điện Mẫu: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đây cũng là do ngươi phát minh sao? Quá mới lạ! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Trư Bát Giới: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, lão Trư ta ai cũng không phục, liền phục ngươi! Nghĩ như thế nào lại nghĩ ra đồ vật không biết xấu hổ như vậy, lão Trư ta rất ưa thích! (phía sau là một cái biểu lộ giơ ngón tay cái)

Thái Bạch Kim Tinh: Khụ khụ, có tổn thương phong hoá a! (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi)

Na Tra: Nguyệt Sự là cái gì? Có thể ăn sao?

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, không thể ăn, có thể uống! Có thể trở về nhà tìm mụ ngươi mà hỏi!

Thác Tháp Thiên Vương: @ Đông Hải Long Vương, thảo, ngươi con mẹ nó nói cái gì đó, kiếm chuyện đúng không? @ Na Tra, chơi hắn!

Na Tra: Ta giờ liền về nhà, làm Phong Hỏa Luân nóng lên, sau đó qua Đông Hải chơi lão!

Đông Hải Long Vương: @ Thác Tháp Thiên Vương, đậu phộng, chỉ là câu nói đùa, phải thế sao? Nhanh ngăn tiểu bức tử nhà ngươi lại, tên nhãi đó con mẹ đó làm được a!

Ma Lễ Hải: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, nhanh bắt đầu nói bao nhiêu giá đi,ta đã chờ không kịp, bốn huynh đệ chúng ta còn không có đập tới một kiện đồ vật nào đâu!

Ma Lễ Thanh: Đúng thế đúng thế, nhanh lên đi! Bán đấu giá xong còn phải qua Đông Hải, nhìn xé bức tới đây.

...

Lâm Hải suy tính một chút, cái băng vệ sinh này là cái vật phẩm tiêu hao, đấu giá đoán chừng sẽ không được, còn không bằng định vị giá cả thân dân cho dễ tiêu, về sau phóng tới Cửa hàng mạng Thiên Đình, khe nhỏ sông dài liền tốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Một bao băng vệ sinh, giá cả một nghìn điểm Công đức một bao!

“Đậu phộng, dễ dàng như vậy?” Chúng Thần tiên đã thành thói quen đồ vật phía trước có giá cả trên trời, trong lúc nhất thời lại có chút không thích ứng, hơn nữa đây là một cái giá thấp a, cái kia chính là so tốc độ của người nào nhanh hơn a!

Bất quá cái đồ chơi này, để trong lòng các Thần tiên này dù sao cũng hơi do dự, dù sao bọn họ đều là xã hội phong kiến thậm chí là xã hội nô lệ của Hoa Hạ, thành Tiên ở thời kỳ xã hội nguyên thủy, tư tưởng không có khai phóng như vậy, Nguyệt Sự của nữ nhân, đã để bọn họ khó mà mở miệng, càng đừng nói chuyện đồ dùng mỗi tháng này.

Kết quả chúng Tiên vừa do dự, đột nhiên một cái tin tức xuất hiện tại bên trong bầy.

Ma Lễ Thanh: Mười ngàn điểm Công đức, ta muốn!

Ma Lễ Thanh vừa phát xong tin tức, Thái Thượng Lão Quân lập tức nhảy ra.

Thái Thượng Lão Quân: @ Ma Lễ Thanh, chúc mừng ngươi, cũng đã đoạt được! Mười ngàn điểm Công đức, cái băng vệ sinh này liền về ngươi á! Ngươi thật giỏi, ngươi là lớn nhất! Lập tức đem điểm Công đức chuyển cho ta, bao băng vệ sinh ngươi cầm về đi! (phía sau là một cái biểu lộ giơ ngón tay cái)

Ma Lễ Thanh: A. Hắc hắc, Lão Quân quá khen, bất quá ta vụng trộm nói với ngươi, bên trong bốn huynh đệ chúng ta, ta là người thông minh nhất! Ta giờ liền chuyển điểm Công đức cho ngươi a!

Lâm Hải nhìn Thái Thượng Lão Quân cùng Ma Lễ Thanh giao lưu, nhất thời không rõ một trận, sau đó nhịn không được mà cười ha ha.

Mẹ nó, cái Thái Thượng Lão Quân này cũng quá tổn hại, đây là sợ Ma Lễ Thanh kịp phản ứng, trước liền gạt y tìm không ra nam bắc a.

Leng keng!

Ngươi hướng Thái Thượng Lão Quân gửi đi một bao băng vệ sinh!

Leng keng!

Thái Thượng Lão Quân hướng ngươi chuyển khoản tám nghìn điểm Công đức!

Ma Lễ Thanh: Ha ha, rốt cục đã đập tới, ngày mai ta liền đem cái bao băng vệ sinh này, đưa làm thọ lễ cho Vương Mẫu Nương Nương!

Nhị Lang Thần: @ Ma Lễ Thanh, đần độn, ngươi mắc lừa rồi, ha ha ha ha!

Trư Bát Giới: Thật xuẩn, ha ha ha ha, chết cười lão Trư rồi!

Thất Tiên Nữ: @ Ma Lễ Thanh, ca ca, ngươi là đến khôi hài sao?

Lôi Thần: @ Ma Lễ Thanh, mẹ nó còn cười đâu, ngươi bị Lão Quân hố!

…

Ma Lễ Thanh: Các ngươi có ý tứ gì, có phải nhìn thấy ta đập tới băng vệ sinh, đố kỵ với ta hay không?

Ma Lễ Hải: Dựa vào, ta biết, lần này là là bán một ngàn điểm Công đức, không phải đấu giá, đậu phộng a!

Ma Lực Hồng: @ Ma Lễ Thanh, bà nội ngươi a, không thấy rõ ràng liền mù gọi!

Ma Lễ Hải: Xong, lỗ lớn, không nghĩ tới lấy IQ cao siêu của huynh đệ chúng ta, cũng sẽ phạm loại sai lầm cấp thấp này, quả nhiên hổ cũng có thời điểm ngủ gật a! Về sau còn thế nào lăn lộn tại giới IQ cao a!

Ma Lễ Thanh: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, có thể lui khoản không? Ta gọi người là ba ba! Chỉ cần trả lại cho ta, ta có thể tẩy không công… Ngươi hiểu! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

…

Một mực làm hết buổi chiều, Lâm Hải đã bán đấu giá ra khoảng năm mươi sáu mươi kiện đồ vật, mới kết thúc buổi đấu giá!

Người đập tới đồ vật, tự nhiên lòng tràn đầy hoan hỉ, không có đập tới, chỉ có thể than thở, tiếp tục phát sầu ngày mai nên đưa cho Vương Mẫu Nương Nương lễ vật gì, những cái này cũng không nằm bên trong phạm vi quan tâm của Lâm Hải.

Leng keng!

Mới từ Quầy giao dịch Thiên Đình đi ra, bỗng nhiên có người nói chuyện riêng với chính mình, Lâm Hải xem xét, là Hằng Nga!

Hằng Nga: Ngươi cái kia, ân, băng vệ sinh kia, còn nữa không? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có a, làm sao?

Hằng Nga: Có thể, có thể bán ta một bao sao? (phía sau là một cái biểu lộ che mặt)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm gì a?

“Ách...” Lâm Hải không có nghĩ nhiều liền phát ra ngoài, phát xong mới không còn gì để nói, chính mình đây không phải biết rõ còn cố hỏi sao? Nữ Tiên muốn băng vệ sinh, còn có thể làm gì?

Hằng Nga: Chán ghét chán ghét chán ghét, ngươi quả thực bại hoại chết! (phía sau là một cái biểu lộ tiểu nữ hài thẹn thùng dậm chân)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nguyệt Sự đến a?

Lâm Hải thử thăm dò hỏi.

Hằng Nga: Ai nha nha nha, mắc cỡ chết người ta á! Người ta không mua á!

“Ta qua, không thể nào?” Lâm Hải ngạc nhiên một trận, hắn có đầu óc chậm chạp hơn, cũng minh bạch, Hằng Nga đúng là đã đến nguyệt Sự, chỉ là không nghĩ tới là, Liễu Hinh Nguyệt cũng là vào hai ngày này, hai người thậm chí ngay cả cái đồ chơi này cũng đồng bộ!

“Nếu như nói Hinh Nguyệt cùng Hằng Nga không phải là một người, ca ca nói cái gì cũng không tin!”

Hằng Nga nói không muốn, đó là ngượng, Lâm Hải đương nhiên sẽ không coi là thật, trực tiếp lấy ra một bao phát qua.

Leng keng!

Ngươi hướng Hằng Nga gửi đi một bao băng vệ sinh.

Leng keng!

Hằng Nga hướng ngươi chuyển khoản một ngàn điểm Công đức!

Hằng Nga: Cảm tạ, gặp lại! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng khách khí, sử dụng hết cảm thụ cùng ta nói chuyện là được. (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Hằng Nga: Phi phi phi, ngươi thật sự là tên đại bại hoại, không để ý tới ngươi nữa! (phía sau là một cái biểu lộ bụm mặt)

Trêu chọc Hằng Nga, trên mặt Lâm Hải bất tri bất giác tươi cười, sau đó nhìn thấy trong bọc tiền của mình có thêm rất nhiều điểm Công đức, không khỏi lại tò mò.

“Cái điểm Công đức này, đến cùng có hữu dụng gì đâu?”

Trừ ban đầu lúc vừa mới tiến bầy, Lâm Hải thấy các Thần tiên đều dùng điểm Công đức để mua đồ vật, hơn nữa nghe các Thần tiên nói chuyện phiếm, tiền lương mà bọn họ phát cũng là điểm Công đức, Lâm Hải tự nhiên mà vậy liền đem điểm Công đức lý giải thành tiền tệ lưu thông trên Thiên Đình, tương đương với một dạng tiền của Phàm Gian giới.

Nhưng những Thần tiên này, mỗi cái đều thần thông quảng đại, hẳn là cái gì cũng không thiếu a, vì cái gì có Thần tiên, lại giống như Ma Gia Tứ Tướng, nghèo đến cả quần đều không có mà mặc, bọn họ đến cùng đem điểm Công đức bỏ vào chỗ nào?

Lâm Hải ẩn ẩn cảm thấy, cái điểm Công đức này không đơn giản, hẳn là có thể mua được đồ vật rất trọng yếu!

Mang theo đầy đầu nghi vấn, Lâm Hải trực tiếp tìm tới Waechat của Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có ở đó hay không, hỏi ngươi một chuyện thôi?

Chương 909: Công dụng chính thức của điểm Công đức

Ngộ Không cơ hồ là giây về cho Lâm Hải.

Ngộ Không: Ở đây, ở đây, huynh đệ tìm lão Tôn ta, có chuyện gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ta muốn hỏi một chút, cái điểm Công đức này, đến tột cùng dùng để làm gì?

Ngộ Không: Huynh đệ, ngươi không sao chứ? Điểm Công đức để làm gì, cái này còn phải hỏi sao? (phía sau là một biểu lộ nỗi nghi hoặc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngạch... Ta tại bên trong bí cảnh, mất đi một bộ phận ký ức, không còn nhớ rõ công dụng cụ thể của điểm Công đức, còn xin Đại Thánh chỉ điểm!

Ngộ Không: A, nguyên lai là dạng này a! Điểm Công đức tại Thiên Đình, có thể trao đổi hết thảy đồ vật có thể trao đổi như, đan dược, công pháp, Tiên khí, pháp bảo đều có thể trao đổi, cũng có thể đến diễn đàn Thiên Võng Siêu Thần, để tuyên bố nhiệm vụ treo thưởng vân vân, bất quá nói cho cùng, trọng yếu tác dụng lớn nhất, vẫn là có thể ở chỗ Thiên Đạo Tiên Bia, để đổi lấy đạo hạnh!

“Ách...” Lâm Hải nhìn tin tức mà Ngộ Không phát tới, não tử liền choáng váng một trận.

Trao đổi đan dược, công pháp, Tiên khí, pháp bảo vân vân, Lâm Hải ngược lại là có thể lý giải, nhưng diễn đàn Thiên Võng a, Siêu Thần phía sau a, còn cóThiên Đạo Tiên Bia, đều là thứ gì ý tứ a? Lâm Hải còn là lần đầu tiên nghe nói!

Hơn nữa, từ bên trong lời nói của Ngộ Không có thể thấy được, trao đổi đan dược pháp bảo cái gì, cũng chỉ là bình thường, tác dụng trọng yếu lớn nhất của điểm Công đức, là có thể đem ra để trao đổi đạo hạnh.

“Cũng là cái đạo hạnh mà Thần Tài mỗi lần thổ huyết, đều giảm bớt mười năm kia sao?” Lâm Hải chợt phát hiện, chính mình với Thiên Đình, nguyên lai vẫn còn là một cái trạng thái mười phần vô tri.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, giữa điểm Công đức cùng đạo hạnh, làm sao để đổi? Ta thân ở bí cảnh, có thể đổi sao? Còn có, đạo hạnh đến tột cùng có làm được cái gì?

Lâm Hải một mạch đem nghi vấn trong lòng, tất cả đều hỏi ra.

Ngộ Không: Cái gọi là đạo hạnh, là một loại đồ vật rất lợi hại, lão Tôn ta cũng không biết nói thuyết minh sao cùng ngươi, nói như vậy, đạo hạnh cao thâm, ảnh hưởng tới thi triển các loại pháp thuật không có tính công kích như huyễn thuật, phong ấn, trấn áp.

Ngộ Không: Thần tiên có đạo hạnh cao thâm, có thể tiện tay trấn áp cùng phong ấn người có đạo hạnh nông cạn, căn bản là không có cách phá giải, chỉ có thể dựa vào Thần tiên có đạo hạnh cao hơn, mới có thể thoát khốn.

Nói đến đây, Ngộ Không đột nhiên do dự một chút, mới lại đem tin tức phát tới.

Ngộ Không: n, liền lấy lão Tôn ta đến nói đi, tuy Kim Cô Bổng trong tay lão Tôn ta, có lực công kích vô cùng cường đại, có rất ít Thần tiên Yêu Ma có thể ngạnh kháng cùng lão Tôn ta, nhưng, lão Tôn ta chính là do Thạch Hầu biến thành, đạo hạnh căn cơ nông cạn, bị lão đầu Như Lai kia, tiện tay liền trấn áp tại dưới Ngũ Hành Sơn, cả một lần là năm trăm năm không thể thoát khốn nha!

Lâm Hải nhìn Ngộ Không giải thích, trong lòng đột nhiên có một tia minh ngộ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, này nói như vậy, đạo hạnh sâu cạn, chẳng phải là trực tiếp quyết định mạnh yếu của Thần tiên sao?

Ngộ Không: Nói chung bên trên cũng là như thế! Nhớ lúc lão Tôn ta, hộ tống sư phụ trên đường đi lấy kinh, một đường gặp được Yêu Ma, nếu là loại đạo hạnh cạn, tiện tay liền có thể đánh chết, nhưng gặp được loại đạo hạnh sâu, dù lực chiến đấu là thứ cặn bã, lão Tôn ta cũng không làm gì được người ta, sau cùng còn phải nhờ tới viện binh của Thiên Đình, cũng là đạo lý như vậy!

Ngộ Không: Còn có hai cái lão đầu Như Lai cùng Thái Thượng Lão Quân, mặc dù không có một tia vũ lực, lại có thể hoành ép Tam Giới, không có đối thủ, cũng là bằng vào cao thâm đạo hạnh này a!

“Nguyên lai là chuyện như vậy!” Lâm Hải nhất thời hiểu rõ, trách không được thời điểm nhìn Tây Du Ký, luôn luôn kỳ quái vì cái gì lúc ngộ Không đại náo Thiên Cung, thì ngưu bức như vậy, kết quả trên đường đi lấy kinh, lại luôn không thể làm gì một số yêu quái.

Nguyên lai những cái yêu quái kia, tuy lực chiến đấu không được, nhưng đạo hạnh so với Ngộ Không lại sâu hơn a, mà Như Lai cùng Thái Thượng Lão Quân càng không cần nói, một cái Phật Tổ một cái Đạo Tổ, Ngộ Không đánh không lại, cũng là tại bên trong lẽ thường.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy Đại Thánh, làm sao mới có thể đạt được đạo hạnh a? Còn có, điểm Công đức làm sao trao đổi cùng đạo hạnh được?

Trong lòng Lâm Hải, tựa hồ đột nhiên rộng mở ra một cánh cửa mới tinh, để hắn nhìn thấy mới thế giới mới.

Ngộ Không: Đạo hạnh, tự nhiên là dựa vào tu luyện mà đến, nhưng cực kỳ chậm chạp, mặt khác Cửu Khiếu Kim Đan của Thái Thượng Lão Quân, sau khi phục dụng liền có thể gia tăng mười năm đạo hạnh, bất quá mỗi cái Thần tiên đều chỉ có thể phục dụng một lần, bởi vậy hiệu quả cũng không lớn.

Lâm Hải nhìn tin tức mà Ngộ Không gửi đến, gật gật đầu, cái này hắn còn có ấn tượng, nhớ kỹ lúc vừa mới vào bầy, Thần Tài nôn ra máu, liền đập đi một khỏa.

Ngộ Không: Trừ cái đó ra, nếu muốn nhanh chóng gia tăng đạo hạnh, cũng chỉ có thể đến chỗ Thiên Đạo Tiên Bia, dùng điểm Công Đức đổi lấy! Một trăm ngàn điểm Công đức, có thể đổi lấy một năm đạo hạnh!

“Bao nhiêu?” Lâm Hải xem xét, tròng mắt nhất thời liền thẳng!

Mẹ nó, một trăm ngàn điểm Công đức, mới đổi lấy một năm đạo hạnh. Vậy cái đạo hạnh này, cũng quá con mẹ nó quý đi.

Lúc đầu còn thấy mình mình đã là cái nhà giàu, kết quả căn bản là mẹ nó là người nghèo rớt mồng tơi a, điểm Công đức bên trong túi tiền, cũng con mẹ nó không đủ để Thần Tài nôn mấy ngụm máu.

"A, không đúng!" Lâm Hải chợt phát hiện, đạo hạnh đã đáng tiền như thế, Cửu Khiếu Kim Đan của Thái Thượng Lão Quân, làm sao lại dễ dàng bán ra như vậy đâu?. Căn bản không giống cái tính cách cáo già của lão a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Thái Thượng Lão Quân vì cái gì đem Cửu Khiếu Kim Đan bán ra dễ dàng như vậy?

Ngộ Không: A ha ha ha, cái Lão Quan kia, thông minh quá sẽ bị thông minh hại á! Oa cáp cáp ha...

Ngộ Không: Ngươi đừng tưởng lão hảo tâm như thế, tiện nghi bán Cửu Khiếu Kim Đan kia.Lúc Cửu Khiếu Kim Đan vừa mới luyện thành, thế nhưng một khỏa bán giá chín mươi chín vạn điểm Công đức, chỉ tiện nghi một vạn so với bên trong Thiên Đạo Tiên Bia này!

Ngộ Không: Bất quá cái Lão Quan này trước đó không ngờ rằng, các Thần tiên sau khi phục dụng Cửu Khiếu Kim Đan, chỉ có viên thứ nhất là hữu hiệu, cứ như vậy, phía sau liền không có người mua, Lão Quan này, liền nện bên trong tay a, oa cáp cáp ha...

Ngộ Không: Về sau, dù lão bán mấy chục mấy trăm điểm Công đức, đều không có người muốn, chỉ bất quá lão lại quên, cái quỷ hẹp hòi Thần Tài kia, bắt đầu là không thể bỏ mua được, một khỏa còn không có dùng qua, về sau mới chiếm tiện nghi lớn, một nghìn điểm Công đức mua đi một khỏa, sau đó đem Lão Quan thái Thượng Lão Quân này, tức đến mắt trợn trắng, a ha ha ha...

"Ta dựa vào, nguyên lai là chuyện như vậy a!" Lâm Hải nhất thời đều hiểu hoàn toàn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này Đại Thánh, ta có phải cũng có thể tìm Thái Thượng Lão Quân, đi mua một khỏa, gia tăng thêm lên mười năm đạo hạnh hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ nhe răng cười)

Ngộ Không: Đạo hạnh, chỉ có từ Kim Đan trở lên, mới bắt đầu tích lũy được, tu vi của ngươi lúc trước đã đánh mất, hiện đã khôi phục đến Kim Đan sao? Nếu như đã đạt đến Kim Đan, liền có thể phục dụng!

“Ách... Còn có cái hạn chế này?” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, đừng nói Kim Đan, bản thân mình liền Giả Đan cũng còn không có hình thành đây.

“Thôi, về sau rồi nói sau!” Lâm Hải lắc đầu, xem ra chính mình tại bên trên con đường tu hành, còn có cự ly rất xa muốn đi a!

Trong lúc bất tri bất giác, cùng Ngộ Không nói chuyện phiếm, đã đến thời gian cơm tối.

Lâm Hải lấy điện thoại ra, đánh qua cho Cường đầu trọc, để y tại Vàng Son Lộng Lẫy an bài tốt dạ tiệc, kêu Đỗ Thuần cùng Lý Lăng Đào, chuẩn bị cùng ba cái đồ đệ này, tụ tập lại.

Cường đầu trọc nhất thời đại hỉ, đáp ứng một tiếng, vội vàng liên hệ với Đỗ Thuần cùng Lý Lăng Đào.

Ra khỏi phòng, Lâm Hải thấy liễu Hinh Nguyệt cùng Triệu Phương, cũng vừa từ gian phòng của Tống Cần đi ra.

“Mọi ngươi trò chuyện cái gì vậy, mà có thể trò chuyện đến tối?.” Lâm Hải không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Liễu Hinh Nguyệt hơi đỏ mặt, cúi đầu xuống không nói chuyện, Tống Cần thì liếc nhìn Lâm Hải một chút, trên mặt lộ ra một tia thần thái.

“Có thể trò chuyện cái gì, đương nhiên là tâm sự chuyện kết hôn của ngươi cùng Hinh Nguyệt!”

“Kết, kết hôn?” Lâm Hải nhất thời mộng bức.

Chương 910: Đến tột cùng ai là Đại sư huynh!

Trong lòng Lâm Hải, đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác khác thường, hai chữ kết hôn này, tựa hồ có ma lực, để hắn lập tức có chút choáng váng, không phải không nguyện ý, mà chính là chưa từng có nghĩ tới.

“Thế nào, tiểu tử ngốc, ngươi không nguyện ý a?” Tống Cần tức giận liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Không phải không nguyện ý?” Lâm Hải xấu hổ gãi gãi đầu, “Là quá đột ngột!”

“Cũng không phải để cho các ngươi hiện tại liền kết hôn, sao lại quá đột ngột!” Tống Cần đưa tay đem Liễu Hinh Nguyệt một mặt thẹn thùng kéo đến bên người.

“Thời gian các ngươi cùng một chỗ, cũng không ngắn, ta với mẹ của Hinh Nguyệt đã thương lượng một chút, chờ các ngươi vừa tốt nghiệp đại học, liền để cho các ngươi kết hôn!”

“Há, sau khi tốt nghiệp đại học a!” Lâm Hải thở dài ra một hơi, vậy còn có thời gian một năm đâu, nếu để cho hiện tại liền kết hôn, Lâm Hải không phải luống cuống thì không được.

“Được, chỉ cần Hinh Nguyệt đồng ý, cùng ngày với tốt nghiệp đại học, ta sẽ hướng Hinh Nguyệt cầu hôn!” Lâm Hải giữ chặt tay của Liễu Hinh Nguyệt, thâm tình chậm rãi nói nói, Liễu Hinh Nguyệt nhất thời thẹn thùng cúi đầu xuống, mặt mũi tràn đầy ngọt ngào.

“Mụ, ban đêm ta còn phải đi họp gặp cùng bọn Cường tử, liền không ở nhà ăn cơm!” Lâm Hải nhìn nhìn thời gian, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt ra khỏi nhà, mới vừa lên xe, cửa sau đột nhiên liền bị kéo ra, sau đó một bóng người xông vào trong.

“Ba ba, các ngươi cái là muốn đi đâu chơi, ta thực sự không chịu nổi đứa ngu Tiểu Hồng kia, ngươi đem ta mang theo đi!” A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi, nước mắt rưng rưng, một mặt khẩn cầu nói.

Lâm Hải cười cười, đạp cần ga, xe liền chạy mất.

“A, rốt cục đã giải thoát!” A Hoa cao hứng lắc đầu vẫy đuôi.

“Ba ba, ngươi yên tâm, hai người các ngươi ở trên xe, có thể tùy tiện làm loạn, các loại tư thế cứ tùy tiện làm, các loại thanh âm cứ tùy tiện phát, coi như ta không tồn tại là được, A Hoa ta là chính trực nhất, tuyệt đối không nhìn cũng không nghe, còn có thể chỉ đạo cho các ngươi về kỹ thuật!”

Phốc!

“Chỉ đạo em gái ngươi a!” Lâm Hải bị một câu của con lưu manh chó này, khiến cho kém chút đụng vào bên trên giải phân cách đường, ca ca thần dũng như thế, con mẹ nó còn cần ngươi chỉ đạo sao?

Ở cửa Vàng Son Lộng Lẫy, Nhị Cẩu một thân đồng phục an ninh, mang cái bảo an mũ lộ đứng ở cửa, đang nghển cổ, mắt nhỏ không ngừng nhìn bốn phía.

“U, hôm nay Cẩu ca tự thân lên cương vị a!” Một số quyền quý bản địa tới dùng cơm, thấy Nhị Cẩu đứng ở cửa, mặt mũi tất cả đều là tràn đầy mỉm cười, khách khí mà chào hỏi.

Tuy Nhị Cẩu chỉ là đội trưởng bảo an của Vàng Son Lộng Lẫy, nhưng ai cũng không dám thật coi y là cái bảo an mà đối đãi, hiện tại toàn bộ các nhân vật tai to mặt lớn của thành phố Giang Nam đều biết, lão bản Cường đầu trọc của Vàng Son Lộng Lẫy, tại thành phố Giang Nam cơ hồ đã ăn sạch hắc bạch lưỡng đạo, địa vị hiển hách.

Mà cái Nhị Cẩu này, là trước khi Cường đầu trọc chưa lập nghiệp, liền đã đi theo bên người Cường đầu trọc làm tùy tùng, có thể nói là huynh đệ mà Cường đầu trọc tín nhiệm nhất, tuy không biết vì cái gì Cường đầu trọc chỉ an bài cho y làm đội trưởng bảo an, nhưng cũng không ai dám xem nhẹ y, khi gặp y đều phải tôn kính xưng hô một tiếng Cẩu ca!

“A, là Trương tổng a, đây không phải là có đại nhân vật muốn tới nha, Cường ca hiện tại có việc cực kỳ trọng yếu cần phải hoàn thành, liền để ta chờ ở đây đón lấy.” Nhị Cẩu một bên hững hờ đáp ứng, một bên tiếp tục xem chừng bốn phía.

“Há, có đại nhân vật muốn tới sao?” Trương tổng không khỏi giật mình, lấy địa vị giờ khắc này của Cường đầu trọc, liền xem như Thị trưởng của thành phố Giang Nam, thì tại bên trong mắt của y cũng không được coi là một đại nhân vật.

“Cẩu ca, có thể tiết lộ một chút, là vị đại nhân vật nào hay không a?”Trương tổng dừng bước lại, nhỏ giọng hỏi, có thể làm cho Cường đầu trọc xưng là đại nhân vật, nếu như ông ta có thể mượn cơ hội để trèo lên, tiền đồ sẽ bất khả hạn lượng a.

“Là Lâm thiếu! Được ngươi mau vào đi thôi, nói ngươi cũng không biết.” Nhị Cẩu tùy ý khoát khoát tay, tên của Lâm Hải, tại thành phố Giang Nam cũng không hiển hách, số người biết rõ cũng có cực ít, Trương tổng hiển nhiên không biết được.

“Lâm thiếu?” Quả nhiên, Trương tổng cau mày suy tư nửa ngày, cũng không biết cái Lâm thiếu này là người thế nào, mang theo vẻ mặt vô cùng nghi hoặc mà đi vào.

Qua không bao lâu, xe của Lâm Hải mới khoan thai mà tới, hai mắt Nhị Cẩu nhất thời tỏa sáng, đi chầm chậm qua, đem cửa xe mở ra.

“Lâm thiếu, ngài đã đến!” Nhị Cẩu một mặt cười rực rỡ.

“U, đây không phải là Nhị Cẩu sao?” Lâm Hải xuống xe, cười cười, “Cường đầu trọc đâu?.”

Nhị Cẩu quệt miệng một phát, trên mặt lộ ra một tia biểu lộ quái dị.

“Trương tổng nói, có một sự tình cực kỳ trọng yếu cần xử lý, việc này quan hệ đến danh tiết, nên không thể tự mình đến nghênh đón ngài, để cho ta chờ ở đây, rồi mang ngài qua đó.”

“Việc có quan hệ tới danh tiết?” Lâm Hải không khỏi buồn cười một trận, Cường đầu trọc có cái cái rắm danh tiết gì a, thật không biết lại đang làm trò gì!

“Được, phía trước dẫn đường đi!” Lâm Hải khoát khoát tay, Nhị Cẩu vội vàng ở một bên đi trước dẫn đường, đem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đưa đến cửa của một cái bao gian hào hoa, liền dừng lại.

“Lâm thiếu, Cường ca đã ở bên trong, ta liền không đi vào nữa!”

“Được, ngươi đi mau đi!” Lâm Hải nói xong, đem cửa phòng đẩy ra, nhất thời liền mộng bức.

Chỉ thấy bên trong phòng, không nhiều không ít có ba người, Cường đầu trọc, Đỗ Thuần cùng Lý Lăng Đào tất cả đều đã đến, bất quá tràng diện ở giờ phút này, tựa hồ có chút loạn a.

Chỉ thấy hai người Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, tất cả đều đang đứng ở trên bàn, chen cái mũi trừng cái mắt, cải vả kịch liệt với nhau.

“Nói cho ngươi biết, Cường đầu trọc, vị trí Đại sư huynh này, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ, đó là chỗ của ta!”

“Phi, cái lão già nát rượu nhà ngươi, thời điểm ta theo sư phụ, ngươi còn đang mặc tã đâu, còn muốn cùng ta tranh chức đại sư huynh, không có cửa đâu!”

“Ta mặc tã? Thời điểm ta mặc tã, ba ba của ngươi đều vẫn là dịch thể đâu, liền tấm tôn vinh này của ngươi, còn muốn làm đại sư huynh, cũng có hại cho hình tượng của sư môn!”

“Ngươi dù có tốt đến đâu, mỗi ngày nắm vuốt hai cây châm, ngươi là Đông Phương Bất Bại a!”

“Bớt nói nhảm, số tuổi của ta lớn hơn ngươi!”

“Vóc dáng của ta lớn hơn ngươi!”

“Đầu tóc của ta nhiều hơn ngươi!”

“Mặt của ta tròn hơn ngươi!”

“Da thịt của ta trắng hơn ngươi!”

“Ta, ta, ta đánh ngươi a!”

“Đến a, sợ ngươi a!”

…

“Ai u ta qua!” Lâm Hải nhất thời che trán, mẹ nó sầu chết, hai cái hàng này có thể có chút tiến bộ hay không a!

“Uy, ta nói hai ngươi ngược lại là mau đánh a, ta cũng đã chờ nửa ngày, ta nói cùng các ngươi a, người nào đánh thắng thì ta gọi người đó là Đại sư huynh!” Trên ghế sa lon bên cạnh, Lý Lăng Đào cà lơ phất phơ co quắp ở đó, bắt chéo hai chân, một mặt cười trên nỗi đau của người khác châm ngòi nói chuyện.

“Ngươi còn ngại không đủ náo nhiệt a!” Lâm Hải tức giận, chiếu vào cái ót của Lý Lăng Đào là một bàn tay.

“U, sư phụ tới rồi!” Lý Lăng Đào vội vàng đứng lên đến, “Sư phụ, ngươi nhìn hai người này một chút, có bao không tưởng nổi a, tuổi đã cao, còn giống như cái tiểu hài tử, giằng co, quá ngây thơ, cái này có thể làm đại sư huynh sao?”

“Đại sư huynh là cái dạng gì, muốn thành thục, muốn ổn trọng, muốn trấn được tràng diện, cũng tỷ như ta vậy, ngươi nói có đúng hay không a, sư phụ?” Hai tay Lý Lăng Đào ôm ngực, điểm chân, run chân, cà lơ phất phơ nói nói.

Lâm Hải trên dưới dò xét liếc nhìn Lý Lăng Đào một chút, một mặt khóc không ra nước mắt.

“Chân ngươi trước có thể không run sao?Ta con mẹ nó a hoảng hốt!”

Nghiệp chướng a! Lâm Hải triệt để im lặng, cái Tam đồ đệ này, làm sao cũng con mẹ nó là cực phẩm a!

“Sư phụ!” Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, cũng nhìn thấy Lâm Hải, vội vàng từ trên mặt bàn nhảy xuống, do dự đến trước mặt Lâm Hải, từng cái lòng đầy căm phẫn.

“Sư phụ, ngươi đến nói, hai chúng ta, đến tột cùng ai là Đại sư huynh!”

Chương 911: Thiên Diện Nhân Đồ

“Ai là Đại sư huynh?” Lâm Hải xoa cằm, còn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên có một bóng người, từ phía sau thoát ra ngoài.

“Oa cáp cáp, cái đầu hói lớn này càng ngày càng sáng hơn á!” A Hoa nhe răng, hướng phía Cường đầu trọc sủa inh ỏi một trận, đem Cường đầu trọc dọa đến giật mình, chờ sau khi thấy rõ là A Hoa, nhất thời liền lộ ra một mặt hung ác.

“Ta dựa vào, cái chó chết nhà ngươi này, ngươimuốn ăn đòn a!”

“Dám đánh Cẩu gia thử một chút, Cẩu gia bạo chim ngươi!”

“Ngươi còn sủa, ta sẽ hầm ngươi để nhắm rượu a!”

“A... Nha phi, dám uy hiếp Cẩu gia a, không phục thì đến a, theo Cẩu gia đơn đấu!” A Hoa hướng phía Cường đầu trọc sủa một trận, dưới vội vàng không kịp chuẩn bị, quần của Cường đầu trọc nhất thời bị cắn ra một cái động lớn.

“Đậu phộng, ngươi con mẹ nó chó chết này, thật đúng là cắn a!” Cường đầu trọc còn chưa nói xong, A Hoa hướng phía y lại là một cắn, dọa đến Cường đầu trọc cuống quít né tránh.

“Uy, ta cảnh cáo ngươi a, lại cắn ta, ta cũng cắn ngươi a!”Cường đầu trọc trừng mắt, một mặt hung ác nhe răng với A Hoa.

“Đừng sợ y, cắn y, cắn y xong ta cho ngươi thịt xương để ăn!” Đỗ Thuần ở một bên, hai mắt cũng híp lại, hướng phía A Hoa giật dây nói.

“Ai u, ta qua!” Lâm Hải cảm giác đầu đều lớn hơn, với hắn vốn đã đủ lộn xộn, giờ lại lấp thêm cái A Hoa, chó chết này cùng Cường đầu trọc cũng không biết nói sao, mỗi lần gặp gỡ liền ầm ĩ, cũng thật sự là say!

“Tất cả yên lặng cho ta!” Lâm Hải thực sự không chịu nổi, liền hô to một tiếng.

“Phốc phốc!” Liễu Hinh Nguyệt đứng tại sau lưng Lâm Hải, nhất thời bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên, tràng diện này, thật sự là quá vui vẻ.

“Tất cả ngồi xuống, mang thức ăn lên ăn cơm, cơm nước xong xuôi rồi rời đi!”Mặt Lâm Hải đen lên, thật sự là im lặng.

Đáng tiếc, bữa cơm này ăn cũng không yên tĩnh, Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, không bao lâu liền lại bởi vì vấn đề ai là Đại sư huynh, tại trên bàn cơm bắt đầu ầm ĩ lên, nước bọt bay đầy trời, sau cùng hai người càng là đứng ở trên ghế, mắt lớn trừng mắt nhỏ, cái mũi đều nhanh dính vào cùng nhau, làm cho túi bụi.

Lý Lăng Đào thì ở một bên nhìn thấy mà say sưa vui vẻ, thỉnh thoảng cười ha ha vỗ bàn, không ngừng châm ngòi ly gián, A Hoa cũng ở một bên, sủa ầm ĩ không ngừng, trong phòng lập tức lại loạn thành cả một đoàn.

“Hố cha a!” Lâm Hải thực sự không chịu nổi, run run rẩy rẩy đứng lên, lôi kéo tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, một thanh nước mũi một thanh nước mắt, yên lặng rời khỏi phòng.

Ra khỏi Vàng Son Lộng Lẫy, vừa tới cửa, cước bộ của Lâm Hải đột nhiên dừng lại, ánh mắt không khỏi hướng phía trước nhìn lại.

“Cao thủ!”Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, chỉ thấy tại xa mấy chục bước phía trước, có một cái nam tử vóc người trung đẳng, mang theo kính mắt gọng vàng, hào hoa phong nhã, cũng mới vừa từ cửa Vàng Son Lộng Lẫy đi ra, sau đó lên bên trên một cỗ xe mà rời đi.

Tuy tên nam tử này, nhìn qua cực kỳ phổ thông, tựa như một thầy dạy học ở bên trong trường học, nhưng Lâm Hải lại nhạy cảm từ trên người gã, cảm nhận được một tia sát khí như có như không!

Lâm Hải chợt nhớ tới lời Chu Vũ đã nói, thành phố Giang Nam mấy ngày gần đây xuất hiện rất nhiều cao thủ, không biết là có mục đích gì, người vừa mới kia, cho Lâm Hải cảm giác không yếu, lường trước là một trong những cao thủ mà Chu Vũ đã nói đến.

Bất quá chỉ cần không chọc tới trên đầu mình, Lâm Hải cũng không muốn nhiều chuyện, lái xe cùng Liễu Hinh Nguyệt rời đi.

Nhưng chậm rãi, Lâm Hải liền phát hiện không hợp lý, bởi vì vịcao thủ phía trước này, vậy mà chạy cùng lộ tuyến với bọn hắn, nói như vậy, chẳng phải là chạy qua nhà mình.

“Ta dựa vào, chẳng lẽ là sát thủ Lục gia?” Tuy có bọn người Chu Vũ thủ vệ ở tại trong nhà, nhưng sự tình liên quan tới an toàn của người nhà, Lâm Hải vẫn là lo lắng.

Cái cao thủ đeo kính trước mặt kia, tựa hồ cũng phát hiện ra xe của Lâm Hải, một mực đang đi theo gã, lúc đi đến một chỗ nơi yên tĩnh, xe đột nhiên dừng lại, sau đó xuống xe vừa đứng tại giữa đường, đem xe của Lâm Hải cản lại.

“Ở bên trong xe chờ anh!” Lâm Hải giao phó với Liễu Hinh Nguyệt một câu, sau đó mở cửa xe, đi xuống.

“Ngươi đang theo dõi ta?”Trong mắt cao thủ đeo kính mắt hiện lên một tia hàn quang, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải mà lạnh lùng nói.

“Vừa vặn tiện đường mà thôi!” Lâm Hải nhếch miệng lên, con mắt không có không tránh né mà cùng gã nhìn thẳng vào nhau.

“Đi ngang qua?” Lông mày của cao thủ đeo kính nhướn lên, nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó lại đột nhiên biến sắc, đột nhiên quay người.

Chỉ thấy sau lưng, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện bốn người áo đen, mỗi cái đều cầm binh khí trong tay, đem con đường phía trước phong kín.

“Các ngươi là ai.?” Toàn thân của cao thủ đeo kính trong nháy mắt đã kéo căng, lạnh lùng nói.

“Đem đồ vật giao ra, có thể tha cho ngươi khỏi chết!” Người áo đen cầm đầu, trường đao trong tay đã giương lên, trực chỉ vào cao thủ đeo kính, dày đặc sát khí mà nói.

“Cái đồ vật gì, ta không hiểu ý tứ của các ngươi!” Cao thủ đeo kính nhướn mày, lạnh nhạt nói.

“Hừ, bớt giả vờ đi, ngươi lừa gạt được người khác, lại không lừa gạt được Mi Sơn Tứ Kiệt chúng ta đâu!”

“Ngươi, chính là Thiên Diện Nhân Đồ!”

Cao thủ đeo kính nghe vậy, sắc mặt đột nhiên biến đổi!

“Các ngươi cũng là nhất môn tứ Tông Sư, Mi Sơn Tứ Kiệt uy chấn Thục Địa!”

“Không sai, thức thời mà nói, thì ngoan ngoãn đem đồ vật dâng lên, nếu không đừng trách huynh đệ chúng ta không khách khí!”

“Hừ!”Cao thủ đeo kính nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đem kính mắt ném đi, sau đó xé ra từ bên tai, mặt nạ da người bị kéo xuống, lộ ra một khuôn mặt dữ tợn.

“Không sai, ta chính là Thiên Diện Nhân Đồ, muốn có đồ vật, liền phải xem các ngươi có bản lãnh này hay không!”

“Lên!” Lão đại của Mi Sơn Tứ Kiệt, kêu một tiếng, bốn người bốn thanh đao, nhất thời bắt trói lấy kình phong mãnh liệt, hướng phía Thiên Diện Nhân Đồ liền xông lại.

Lâm Hải thấy thế, vội vàng lui lại mấy bước, né tránh bị cuốn vào giao chiến, tình huống bây giờ vẫn còn không rõ, hắn không muốn mạc danh kỳ diệu bị cuốn vào bên trong đấu tranh.

Mắt thấy Mi Sơn Tứ Kiệt, nhanh như thiểm điện đến gần phụ cận, giơ trường đao lên, Thiên Diện Nhân Đồ đột nhiên hừ lạnh một tiếng, vỗ một tay vào bên hông, nhất thời một thanh dao găm nơi tay, phát ra một tia hàn quang ở trong màn đêm!

“Muốn chết!” Thân ảnh của Thiên Diện Nhân Đồ, giống như quỷ mị, đột nhiên liền biến mất tại chỗ, sau đó một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến, trong Mi Sơn Tứ Kiệt nhất thời có một người, ở ngực máu chảy ồ ạt, ngã xuống đất!

“Lão tứ!” Ba người khác kinh hô một tiếng, nghĩ không ra mới vừa đối mặt, lão tứ liền tử tại bên trong tay của Thiên Diện Nhân Đồ, để bọn họ vừa đau lòng lại khiếp sợ!

Nhưng mà, còn không chờ bọn họ đủ bi thương, đã thấy thân ảnh của Thiên Diện Nhân Đồ chớp động liên tục, vừa cùng bọn họ chạm vào liền tách ra, liền lại trở lại vị trí cũ, khóe miệng lộ ra tia cười lạnh.

Sau đó!

Phù phù! Phù phù! Phù phù!

Ba tiếng vang trầm nặng truyền đến, ba người còn lại trong Mi Sơn Tứ Kiệt, thi thể liền ngã xuống đất, con mắt trừng to, tràn ngập kinh hãi, đến chết cũng không thể tin được, bốn người huynh đệ bọn họ, cứ không hề có lực hoàn thủ mà treo như vậy.

Lâm Hải đứng ở đằng xa, mắt nhìn mà cuồng loạn một trận!

Cái Mi Sơn Tứ Kiệt này, đều là cảnh giới Tông Sư Võ đạo, lại ngay cả vừa đối mặt cũng đều không có đi qua được, cái Thiên Diện Nhân Đồ này vậy mà giết Tông Sư như giết gà, so với tưởng tượng trước đó của chính mình còn muốn lợi hại hơn, thậm chí đã đạt tới cảnh giới Quy Chân!

Mà lúc này đây, Thiên Diện Nhân Đồ đã xoay người, sát cơ nồng đậm đem Lâm Hải khóa chặt!

“Ngươi, cũng là vì một tỷ tiền truy nã mà đến đây đi?”

“Một tỷ tiền truy nã?” Lâm Hải sững sờ, lắc đầu, “Ta không hiểu ý tứ của ngươi!”

“Bớt giả vờ đi!” Thiên Diện Nhân Đồ cười lạnh một tiếng, “Đồ vật liền chỗ ta này, có bản lĩnh thì tới lấy đi!”

“Bất quá đã có gan đến, muốn đoạt được đồ vật từ bên trong tay Thiên Diện Nhân Đồ ta, liền phải có giác ngộ tử vong!”

Nói xong, thân ảnh của Thiên Diện Nhân Đồ, đột nhiên biến mất tại chỗ, sau một khắc Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ sát khí nồng đậm, trong nháy mắt đã đem chính mình bao phủ.

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, không dám khinh thường, dưới chân liền giẫm tốc độ, xảo diệu tránh thoát công kích của Thiên Diện Nhân Đồ.

“Ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải muốn cướp đồ vật của ngươi, lại càng không biết ngươi đang nói cái gì!” Lâm Hải giải thích nói.

“Hừ, hiện tại nói những này, ngươi cho rằng có tác dụng sao? Mặc kệ mục đích của ngươi ra sao, đã biết rõ thân phận ta, ngươi liền phải chết!” Nói xong, Thiên Diện Nhân Đồ lần nữa vung vẩy dao găm, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa ngay tại trước mặt Lâm Hải!

“Không tốt!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Long Nha xuất hiện nơi bên trong tay, cũng không quay đầu lại, hướng phía sau lưng vẩy một cái.

Keng!

Nhất thời, một tiếng kim loại va chạm bén nhọn vang lên, sau đó một chuỗi tia lửa văng khắp nơi, thân ảnh của Thiên Diện Nhân Đồ, liền xuất hiện tại sau lưng Lâm Hải, trên mặt hiện lên một vẻ kinh ngạc!

“Thật sự có tài! Bất quá, lại còn chưa đủ để cứu mệnh của ngươi!” Nói xong, đột nhiên xuất hiện mười mấy Thiên Diện Nhân Đồ, đem Lâm Hải bao vây lại, thật giả khó phân, cùng nhau cầm dao găm trong tay, hướng phía Lâm Hải đâm tới.

“Chịu chết đi!” Đường đường thanh âm lạnh như băng, tại bốn phương tám hướng của Lâm Hải vang lên!

Chương 912: Tàng Bảo Đồ tàn khuyết

Lâm Hải thấy thế, lại không hoảng hốt, khóe miệng đột nhiên nổi lên một nụ cười tà tà, trong lòng quát nhẹ một tiếng!

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Trong chốc lát, xung quanh Lâm Hải đột nhiên lấp lóe lôi quang, hồ quang điện nhảy vọt, Lôi khu màu tím, trong nháy mắt đã đem mười mấy Thiên Diện Nhân Đồ thật giả khó phân, bao phủ ở bên trong.

Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, trong nháy mắt đã phát hiện, mười mấy cái Thiên Diện Nhân Đồ này, không có bị ảnh hưởng chút nào, chỉ có một cái bên cạnh thân, thân hình rõ ràng trì trệ, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ!

“Chính là ngươi!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, Long Nha trong tay đột nhiên đâm về trước, thẳng đến cổ họng củaThiên Diện Nhân Đồ!

Bạch!

Tầm mười hư ảnh Thiên Diện Nhân Đồ xuyên qua thân hắn mà qua, nhưng không có tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Lâm Hải, mà chân thân của Thiên Diện Nhân Đồ, mới từ bên trong thình lình tê liệt mà khôi phục lại, chỉ thấy hàn quang lóe lên, Long Nha của Lâm Hải, đã dừng cách chỗ không tới một tấc cổ họng, chỉ cần nhẹ nhàng đưa một cái, liền có thể đòi mạng gã!

"Đừng có giết ta!" Hàn khí bức người, để toàn thân Thiên Diện Nhân Đồ nhịn không được mà giật mình một cái, dọa đến kinh hô một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoảng!

"Đồ vật ta cho ngươi, chỉ cầu đừng giết ta!"

"Lấy ra!" Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, đồ vật cho không, há có lý lẽ không lấy, hắn cũng tò mò là cái đồ vật gì, mới có thể đáng một tỷ tiền truy nã.

"Tốt tốt tốt, ngươi tuyệt đối không nên động thủ!"Thiên Diện Nhân Đồ một mặt sợ hãi, sờ tay vào ngực, móc ra một khối da dê, mà đưa cho Lâm Hải.

Lâm Hải nhướn mày, không biết cái này là vật gì, đưa tay đón lấy, nào nghĩ đến, đúng lúc này, dị biến liền nảy sinh!

Chỉ thấy con mắt Thiên Diện Nhân Đồ mạnh mẽ lạnh, trong tay đột nhiên bay ra hai vệt ánh sáng lạnh lẽo, thẳng đến con mắt của Lâm Hải.

"Không tốt!" Lâm Hải thầm mắng một tiếng, nghĩ không ra Thiên Diện Nhân Đồ lại giảo hoạt như vậy, hơn nữa lấy tu vi Quy Chân cảnh của gã, xuất thủ cực nhanh, lại là tiến hành đánh lén ở khoảng cách gần như vậy, lấy thực lực của Lâm Hải, căn bản là không có cách né tránh.

Mắt thấy hai cái phi châm, liền muốn đâm vào hai mắt Lâm Hải, khóe miệng Thiên Diện Nhân Đồ lộ ra một tia nhe răng cười.

“Cùng ta đấu, ngươi còn non...”

Nhưng mà,lời của Thiên Diện Nhân Đồ còn chưa nói hết, lại im bặt mà dừng, nụ cười trên mặt trong nháy mắt đã ngưng kết, sau đó sắc mặt hoàn toàn thay đổi, lộ ra vô cùng hoảng sợ.

“Người đâu!” Gã ngạc nhiên phát hiện, Lâm Hải vậy mà biến mất quỷ dị ở trước mặt gã, khí tức gì cũng hoàn toàn không có!

“Ở chỗ này đây!” Nhưng mà, tiếng nói vừa mới rơi xuống, thanh âm của Lâm Hải đột nhiên nhàn nhạt vang lên, thình lình xuất hiện ở vị trí lúc trước, Long Nha trong tay vẫn trực chỉ vào chỗ cổ họng của gã, phảng phất như chưa bao giờ di động qua.

Não tử Thiên Diện Nhân Đồ một trận không rõ, khó có thể tin, chẳng lẽ mình hoa mắt. Vừa rồi rõ ràng không thấy a!

Nhưng mà, không đợi gã kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên cảm thấy chỗ cổ họng mát lạnh, kinh hãi cúi đầu, đã thấy một thanh dao ngắn, từ vì trí hiểm yếu của gã mà đâm vào, máu tươi đang chảy ra, sức lực toàn thân liền cấp tốc xói mòn.

“Ngươi...” Lời nói củaThiên Diện Nhân Đồcũng chưa nói xong, liền mềm mại ngã xuống, trừng to mắt, đến chết cũng không thể hiểu rõ, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?

Đem Long Nha thu hồi, Lâm Hải nhàn nhạt nhìn thi thể của Thiên Diện Nhân Đồmột chút, trong lòng không có một tia chấn động.

Nếu gã đã muốn giết mình, vậy sẽ phải giác ngộ có bị chính mình giết chết!

Cúi người, Lâm Hải đem bức tranh da dê kia nhặt lên, trở lại trên xe, nhanh chóng rời đi!

Tuy một trận chiến này, đã chết một cái cao thủ Quy Chân cảnh, bốn cái Tông Sư Võ đạo, nhưng tốc độ chiến đấu cực nhanh, tổng cộng mới mất một hai phút thời gian, hơn nữa sắc trời đã tối, lại là địa phương vắng vẻ, cũng không bị người phát giác.

Thẳng đến sau bốn năm phút khi Lâm Hải rời đi, một đạo thân ảnh có thân pháp cực nhanh, từ bốn phương tám hướng vọt tới, sau khi nhìn thấy thi thể của Thiên Diện Nhân Đồ, tất cả đều lộ ra biểu lộ kinh hãi, hai mặt nhìn nhau!

Sau khi tại trên thân Thiên Diện Nhân Đồ tìm tòi một phen, lại không thu hoạch được gì, những cao thủ này bất đắc dĩ, chỉ có thể hậm hực rời đi.

Lâm Hải tự nhiên không biết những chuyện này, giờ phút này hắn đã đem Liễu Hinh Nguyệt đưa về nhà, chính mình cũng về đến trong nhà, nằm ở trên giường, suy tư về trận chiến đấu ngắn gọn trước đó kia.

Biến Địa Kinh Lôi, vẫn là sau khi hắn học được, là lần thứ nhất sử dụng, nghĩ không ra hiệu quả vậy mà tốt lạ thường, phía dưới xuất kỳ bất ý, liền cả loại cao thủ Quy Chân cảnh như Thiên Diện Nhân Đồnày, cũng sẽ trúng chiêu, bị chính mình dùng một chiêu chế trụ!

Phải biết, võ giả Quy Chân cảnh, thực lực cơ hồtương đương cùng cường giả tu đạo Giả Đan, phía dưới cận chiến càng là mạnh hơn cường giả Giả Đan, nếu như là đấu pháp bình thường, Lâm Hải coi như có thể thắng, cũng phải phí một số khí lực.

Mà thi triển Biến Địa Kinh Lôi, tại trong nháy mắt Thiên Diện Nhân Đồ bị tê liệt, liền nhẹ nhõm đem gã chế trụ, không thể không nói, chiêu pháp thuật Lôi Thần này, uy lực nhìn như cực yếu, kì thực lại khủng bố như vậy!

Chỉ là thời khắc cuối cùng, chính mình lại chủ quan, nếu không phải dựa vào Thánh Cảnh, thì thiếu chút đã toi.

Xem ra, luận kinh nghiệm chiến đấu, mình cùng bực võ giả giang hồ cáo già như Thiên Diện Nhân Đồ này, vẫn là có không có cách so sánh a.

Đem bức tranh da dê kia cầm ở bên trong tay, Lâm Hải nhìn xem.

Trong nháy mắt vừa đạt được trước đó, bên trong não hải liền xuất hiện tin tức nhắc nhở.

Bức tranh da dê: Tàng Bảo Đồtàn khuyết! (1 \4)

Tin tuy nhiên đơn giản, nhưng lời ít mà ý nhiều, đây là một khối Tàng Bảo Đồ, bên trên có vẽ lộ tuyến, chỉ tiếc là tàn khuyết, chỉ có một phần tư của bản đồ, căn bản nhìn không ra là địa phương nào.

Bất quá chỉ có một phần tư của Tàng Bảo Đồ, mà liền trị giá một tỷ tiền truy nã, xem ra trong bảo tàng này, tất nhiên là mười phần phong phú, chỉ là không biết là người nào đang treo giải thưởng, nế có thể tìm tới người treo giải thưởng, có lẽ có thể rõ ràng, cái bảo tàng này đến tột cùng là cái gì, hơn nữa nói không chừng Tàng Bảo Đồ còn lại, cũng đang ở ngay tại bên trong tay người treo giải thưởng.

Đáng tiếc, hiện tại Thiên Diện Nhân Đồ đã chết, Lâm Hải muốn hỏi cũng không có địa phương để hỏi, đành phải trước đem Tàng Bảo Đồ thu lại, ngày sau lại nói!

Môt đêm tu luyện, tu vi của Lâm Hải đã tăng thêm gần một tầng, sau khi sắc trời sáng lên, Lâm Hải mang theo lễ vật, qua bái phỏng một chút lão chiến hữu của gia gia, như những người giúp hắn nắm quyền của Thiên Hà Bang kia.

“Ha ha ha, Tiểu Hải a, nghe nói ngươi qua Yến Kinh, có chỗ của Tiêu phó đội trưởng nhìn xem hay không a, lão nhân gia ông ta có khỏe không?” Bọn người Trương Cường vô cùng nhiệt tình mà tiếp đãi Lâm Hải, bọn họ đã sớm hi sinh, cũng dưới gối cũng không con cái, hơn nữa đối với Lâm Hải vừa cảm kích vừa vui yêu, tất cả đều đem Lâm Hải xem như hài tử của chính mình, thân thiết nói không nên lời.

“Các vị gia gia yên tâm, Tiêu lão rất tốt, chờ có thời gian, ta mang theo các vị gia gia qua Yến Kinh nhìn ông ấy.”

“Ha ha, vậy thì tốt a!” Hai mắt đám người Trương Cường nhất thời tỏa sáng, “Yến Kinh chính là Thủ đô của tổ quốc, những người chúng ta này hi sinh vì nước, lại là liền Thủ đô của tổ quốc, cũng chưa từng đi qua đây.”

“Đáng tiếc hiện tại, Thiên Hà Bang gia đại nghiệp đại, sự tình cần quan tâm có quá nhiều, chúng ta căn bản không đi được a!”

Lâm Hải nghe xong, trong lòng hơi động.

“Trương gia gia, hiện tại tình huống của Thiên Hà Bang, thế nào?”

“Ha ha, ngươi cái Bang chủ này nha, thật đúng là cái chưởng quỹ vung tay không quan tâm!” Trương Cường cười ha ha một tiếng, đặc biệt điểm điểm Lâm Hải, khiến cho Lâm Hải một trận không có ý tứ.

Chuyện của Thiên Hà Bang, hắn xác thực không có quan tâm qua, một cái là không thể thời gian, một cái nữa cũng là do không có hứng thú, bất quá đem một cái sạp hàng lớn như vậy, vứt cho những trưởng bối này, trong lòng Lâm Hải cũng có chút băn khoăn.

“Ngươi yên tâm đi, đi qua mấy người chúng ta sửa trị, Thiên Hà Bang đã xưa đâu bằng nay, tất cả bang chúng đều là lấy tôn chỉ vì nhân dân phục vụ, những cái kia không nghe lời, chơi trò bàng môn tà đạo, chỉ cần bị phát hiện, tất cả đều sẽ bị khu trừ!”

“Ta dựa vào, cũng vì nhân dân phục vụ!” Lâm Hải bội phục từ đáy lòng một trận, những lão tiền bối này thật không phải đắp, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn, đã đem nguyên bản một đám lưu manh, cũng cải tạo tốt!

“Bất quá, dù sao tinh lực của chúng ta cũng hữu hạn, có lẽ còn có một số con ngựa hại bầy, tạm thời chưa bị phát hiện, bất quá chúng ta sẽ không buông tha cho, nhất định phải đem cái đại bang phái vốn là lớn nhất này, cải tạo thành trợ thủ đắc lực cho nhân dân cùng Chính phủ!”

“Này, thật làm phiền các vị gia gia á!” Lâm Hải đứng dậy, hướng phía bọn người Trương Cường khom người bái thật sâu, tinh thần vì nước vì dân của những lão tiền bối này, đáng giá để hắn tôn kính!

Cáo biệt bọn người Trương Cường, Lâm Hải qua nhà Liễu Hinh Nguyệt, đem Liễu Hinh Nguyệt đón lên, hai người đã hẹn xong, hôm nay về đại học Giang Nam nhìn xem, bây giờ, học kỳ mới đã bắt đầu, hai người bọn họ cũng đã thiếu khóa rất nhiều rồi.

Vừa tới cửa, không đợi xuống xe, Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên hướng phía trước nhất chỉ.

“Mau nhìn, đó là ai!”

Chương 913: Người nào cho ngươi dũng khí, dám đánh huynh đệ của ta?

“Vương mập mạp!” Con mắt Lâm Hải nhất thời sáng lên, trên mặt bất tri bất giác lộ ra nụ cười hoan hỉ.

Vương Bằng thế nhưng là bạn bè thân thiết có quan hệ lớn nhất, bên trong mấy năm đại học, mấy tháng không gặp, trong lòng thật đúng là có chút tưởng niệm.

“Tên mập mạp chết bầm này, vẫn là mập như vậy!” Lâm Hải cười mắng một tiếng, đẩy cửa xe ra, liền chuẩn bị xuống xe.

“Chờ một chút!” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng ngăn lại.

“Anh nhìn y cùng Hà Vận, có phải có điểm gì là lạ hay không a!”

Lâm Hải lúc này mới chú ý tới, Vương Bằng tựa hồ đang cùng bạn gái Hà Vận của mình, cãi lộn về chuyện gì đó?

“Chẳng lẽ việc này cứ tính toán như vậy sao? Ngươi sợ bọn họ, ta không sợ!” Hà Vận chu cái miệng nhỏ nhắn, một mặt nộ khí.

“Ai u, tiểu tổ tông của ta, đây không phải vấn đề có sợ hay không, ta là lo lắng cho an toàn của ngươi a!”

“Ta cũng không tin, dưới ban ngày ban mặt, bọn họ dám làm gì ta! Ta nhất định phải tìm bọn họ nói rõ lí lẽ, đòi cho ngươi một lời giải thích!”

“Ta không sao, thật không có chuyện gì, ngươi không thấy ta da dày thịt béo sao!” Vương Bằng vội vàng đuổi kịp, quay người lại đem Hà Vận cản lại.

Nhưng,trong lòng Lâm Hải giờ phút này lại chợt run lên, trong mắt lóe lên hàn quang, nắm đấm đột nhiên nắm chặt!

“Hinh Nguyệt, em nhìn mặt của Vương mập mạp đi!”

Chỉ thấy bên trên nửa bên mặt của Vương Bằng, sưng lên thật cao, có dấu vết bị đánh rõ ràng!

“Bà nội ngươi!” Lâm Hải liền nổi giận tại chỗ, Vương Bằng là bạn tốt nhất của hắn, lại có người dám đánh Vương Bằng, còn đánh ác như vậy, để trong lòng Lâm Hải dâng lên phẫn nộ ngập trời!

Vừa muốn xuống xe qua hỏi cho ra nhẽ, đúng lúc này, một đoàn người trẻ tuổi ăn mặc loè loẹt, diện mục hung hăng, cà lơ phất phơ, nghênh ngang đi tới, đem Vương Bằng cùng Hà Vận vây quanh.

“Triệu Khôn!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, lập tức nhận ra một người bên trong, chính là tên ngu xuẩn hô hô, đem mình coi thành chuyển thế của Trư Bát Giới - Triệu Khôn!

Vương Bằng nhìn thấy nhóm người Triệu Khôn này, nhất thời biến sắc, bắp chân cũng bắt đầu rung động, vội vàng bồi ra một vẻ mặt vui cười, liền đến trước mặt Triệu Khôn.

“Ai u, đây không phải Triệu thiếu sao?”

Bên trong miệng Triệu Khôn ngậm cây cỏ, mũi vểnh lên trời liếc nhìn Vương Bằng một chút, không để ý đến y tí nào, ngược lại một mặt sắc mị mị hướng phía Hà Vận đi đến.

“U, cô nàng này không phải là bạn gái của ngươi đi?”

“Ta nói mỹ nữ, ngươi cùng y không sợ bị đè chết a, đi, bồi ca ca đi chơi đùa đi.” Triệu Khôn nói, đưa tay liền hướng phía cái cằm Hà Vận câu lên.

“Tránh ra, thối lưu manh!” Đôi mi của Hà Vận nhíu một cai, đưa tay đem tay của Triệu Khôn đánh bay.

“U, vẫn là quả ớt cay a, không tệ, ca ca ta thích!”

“Phi, ta hỏi ngươi,tại sao ngươi phải đánh Vương Bằng?” Hà Vận không sợ chút nào, chống nạnh giận dữ mắng mỏ.

Triệu Khôn nghe xong cái này, nhất thời sững sờ, khinh thường liếc nhìn Vương Bằng một chút.

“Ta nói Vương mập mạp, ngươi thật không phải là cái nam nhân a, vậy mà để nữ nhân giúp ngươi ra mặt!”

“Triệu thiếu, nàng ấy là nữ hài tử không hiểu chuyện, ngươi đừng tìm nàng ấy nói chuyện.” Vương Bằng vội vàng chê cười, đem Hà Vận ngăn ở phía sau, liên tục chịu nhận lỗi.

Kết quả Triệu Khôn cũng không nhìn y cái nào, đưa tay tại trên đầu của y đẩy ra, đem Vương Bằng đẩy cái lảo đảo, đi đến bên người Hà Vận, nhăn cái mũi lại ngửi ngửi.

“Thơm quá a!”

“Thối lưu manh!” Hà Vận thấy thế, vội vàng lui lại mấy bước, một mặt chán ghét.

“Uy, ngươi không phải hỏi ta vì cái gì đánh y sao?”

“Ta cho ngươi biết, cũng bởi vì y cùng tên ngu xuẩn Lâm Hải kia là anh em!”

Lâm Hải tại bên trong xe nghe thấy, trong lòng nhất thời trầm xuống, nghĩ không ra Vương Bằng bị đánh, vậy mà là bởi vì chính mình.

“Ngươi biết rõ tên ngu xuẩn Lâm Hải kia là ai đi? Ỷ vào bản thân có thể đánh nhau, con mẹ nó dám theo bản thiếu gia không qua được, hiện tại bản thiếu gia ngưu bức, hắn lại không biết đang co ở bên trong chỗ nào làm cháu trai đâu!”

“Ngươi nói, bản thiếu gia không đánh những kẻ qua lại gần với hắn như tên Vương mập mạp này, thì còn có thể đánh người nào? Trừ phi con rùa đen rúc đầu kia, chính mình dám ra đây!”

Vương Bằng ở bên cạnh nghe xong, sắc mặt nhất thời tức giận, tiến lên một bước.

“Triệu Khôn, ngươi có thể đánh ta, nhưng không được vũ nhục

Hải tử, hắn là có chuyện không ở đây, căn bản không phải là sợ ngươi!”

“Ô ô u, con mẹ nó ngươi ngược lại dám ra mặt vì cái đần độn này, hôm qua xem ra là không có đánh đau ngươi đúng không?” Nói xong, Triệu Khôn đưa bàn tay, liền muốn đánh xuống.

“Ngươi dám!” Hà Vận thấy thế, quát lên một tiếng, ngăn tại phía trước Vương Bằng.

“Ta nói cô nàng, ngươi che chở cho y như thế làm gì, ngươi nhìn cái bức dạng kia, cùng y có cái gì tốt, ngươi nhìn ca ca ta thế nào a? Lớn lên so y đẹp trai hơn, lại có tiền, mấu chốt là làm việc tốt, ta cam đoan sau khi ngươi biết rõ sự lợi hại của ca ca, mỗi ngày đều sẽ níu kéo không cho ca ca xuống giường...”

“Ba!” Triệu Khôn còn chưa nói xong, Hà Vận đưa tay liền cho gã một cái vả miệng.

“Thối lưu manh, hạ lưu!”

Triệu Khôn bụm mặt, một mặt mộng bức, sau đó ngao một tiếng giận dữ!

“Ngươi con mẹ nó, dám đánh ta!”

Hà Vận biến sắc, nàng ta cũng là dưới không kìm lòng phẫn nộ được xuất thủ, giờ phút này thấy bộ dáng dữ tợn của Triệu Khôn, lập tức hoảng sợ đến mộng.

Mà Vương Bằng lại vội vàng đuổi bước lên phía trước, một tay kéo Hà Vận ra phía sau.

“Triệu Khôn, có chuyện gì, ngươi hướng phía ta mà đến! Ngươi nếu liền cả nữ nhân đều đánh, liền con mẹ nó không phải là nam nhân!”

“Ta cút mẹ mày đi!” Triệu Khôn nâng lên một chân, đá vào trên bụng Vương Bằng, đem Vương Bằng đạp té xuống đất.

“Đánh y cho ta!”

Vừa dứt lời, nhất thời có haingười trẻ tuổi mang dáng vẻ lưu manh, cầm lấy gậy gỗ, hướng phía đầu Vương Bằng nện xuống!

“Xong!” Vương Bằng bị dọa đến nhắm mắt lại, hai cái gậy gỗ này mà hạ xuống, đầu mình không nở hoa thì không thể!

Thế nhưng, chờ nửa ngày, cũng không có cảm thấy có đau đớn truyền đến, Vương Bằng không khỏi kinh ngạc mở mắt ra, sau đó chỉ thấy một cái thân ảnh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, đang cản ở trước mặt mình, mỗi tay một cái, đem hai cây côn gỗ, một mực giữ tại bên trong tay, trên mặt là căm giận ngút trời, nhìn hầm hầm vào Triệu Khôn!

“Đậu phộng, Hải tử!” Vương Bằng cao hứng kinh hô một tiếng, từ dưới đất nhảy dựng lên, kích động liền đem eo Lâm Hải ôm lấy, cái trọng lượng khổng lồ kia, đem Lâm Hải nhoáng một cái, nếu không phải có công phu trong người, thì chắc đã ngã sấp xuống tại chỗ.

“Đậu phộng, ngươi cái mập mạp chết bầm, có thể bớt mập một chút hay không, Triệu Khôn mặc dù là cái đần độn, nhưng có câu nói nói đúng, ngươi nha con mẹ nó đừng để cô nương xinh đẹp như Hà Vận người ta, bị đè hỏng!”

“Phi!” Hà Vận nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt, khẽ gắt nói, bất quá Lâm Hải đột nhiên đến, tâm treo cao của nàng ta, cũng buông ra.

Tuy thời gian tiếp xúc cùng Lâm Hải không dài, nhưng Hà Vận không ít lần từ bên trong miệng của đám Vương Bằng cùng Lưu Lượng nghe nói về chuyện của Lâm Hải, biết rõ Lâm Hải siêu cấp biết đánh nhau, hơn nữa còn có chút thế lực, liền cả lão đại của đám sinh viên đại học Giang Nam như Diệp Tử Minh, đều sợ Lâm Hải muốn chết.

Cái Triệu Khôn này, trước kia cũng rất sợ Lâm Hải, chỉ là không biết gần nhất trúng cái gió gì, lập tức bắt đầu trở nên kiên cường, khắp nơi tìm đồng học lúc trước có quan hệ không tệ với Lâm Hải mà gây hấn gây chuyện.

“Hắc hắc hắc, giảm béo cũng không cần, cũng ép không được, ở nhà chúng ta, địa vị của tiểu Vận ở tại phía trên ta!” Vương Bằng một mặt bỉ ổi, tiện tiện cười nói.

Phốc!

Hà Vận nghe mà không hiểu, nhưng Vương Bằng ở cùng ba năm với Lâm Hải, nào còn nghe không hiểu ý tứ bên trong lời này của Vương Bằng a, quả thực quá ác khí, một mặt xem thường lắc đầu.

“Chờ một chút sẽ cùng ngươi ôn chuyện, hiện tại trước giúp ngươi xuất khí!” Lâm Hải nói xong, sắc mặt lạnh xuống.

Mà hai người trẻ tuổi cầm gậy gỗ đánh người, giờ phút này đã ngốc, gậy gỗ bị Lâm Hải bắt lấy, tựa như bị kẹp sắt kẹp lại, mặc cho bọn chúng dùng lực như thế nào, cũng không đoạt về được.

“Buông tay, ngươi con mẹ nó buông tay ra!” Hai người trẻ tuổi, đến cả sức lực bú sữa cũng đều xuất ra.

“Buông tay? Tốt!” Lâm Hải nói, hai tay đột nhiên buông ra.

“Ai u, mẹ ta nha!” Hai người trẻ tuổi nhất thời ngửa mặt hướng lên trời, nặng nề té ngã trên đất, gào khóc thảm thiết!

Mà Lâm Hải nhìn cũng chưa từng liếc nhìn bọn họ một chút nào, mà chính là cất bước đi đến trước mặt Triệu Khôn đã trợn tròn mắt, khẽ vươn tay, đem cổ áo của gã xách lên.

Triệu Khôn từ lúc Lâm Hải vừa xuất hiện, liền đã bị dọa sợ, giờ phút này mới như mới từ trong mộng tỉnh lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Người nào cho ngươi dũng khí, dám đánh huynh đệ của ta?!”Hai mắt Lâm Hải như đao, nhìn chằm chằm vào Triệu Khôn, lạnh lùng hỏi.

Triệu Khôn không khỏi giật nảy mình mà lạnh run, bị dọa đến kém chút tè ra quần, run run rẩy rẩy mở miệng.

“Lâm, Lâm Hải, ta cho ngươi biết, ta hiện tại, không, không sợ ngươi!”

“Có đúng không?” Lâm Hải nhếch miệng lên, khinh thường cười lạnh, “Cái này đơn giản, vậy ta liền lại đánh tới lúc ngươi sợ mới thôi!”

Nói xong, cánh tay Lâm Hải đột nhiên giơ lên, dọa đến Triệu Khôn ngao một tiếng.

“Ngươi không thể đánh ta, ngươi, ngươi có biết ta hiện tại đang lăn lộn với ai không?”

Chương 914: Thái tử của Thiên Hà Bang.

Lâm Hải nhìn Triệu Khôn, nghiền ngẫm cười một tiếng.

“Ai vậy? Nói ra, nhìn xem có thể đem ta hoảng sợ té ngã hay không!”

Con mắt Triệu Khôn chuyển mấy lần, sau đó cắn răng, lộ ra một mặt dữ tợn.

“Là Xuân ca ở học viện Chức Nghiệp đối diện! Ngươi có biết Xuân ca là ai không, là Thái tử của Thiên Hà Bang!

“Ách...Thái tử của Thiên Hà Bang?” Lâm Hải khẽ giật mình, mặt mũi tràn đầy mộng bức.

Chính mình thế nhưng là Bang chủ của Thiên Hà Bang a, vậy Thái tử của Thiên Hà Bang, há không phải chính là nhi tử của mình sao?

Con mẹ nó a, chính mình lúc nào có thêm ra con trai a.

Chẳng lẽ hiện tại không lưu hành nhận sư phụ, lại bắt đầu lưu hành nhận cha sao?

Mà Triệu Khôn không biết suy nghĩ của Lâm Hải, thấy sắc mặt Lâm Hải khác thường, còn tưởng Lâm Hải là bị tên tuổi của Thiên Hà Bang hù sợ, tâm lý nhất thời lại nắm chắc, đưa tay đem Lâm Hải đẩy ra.

“Hừ, làm sao, sợ đi? Hiện tại liền hướng lão tử cầu xin tha thứ, vẫn còn kịp!”

Lâm Hải không phản ứng đến gã, mà chính là quay đầu, hướng phía Vương Bằng nhíu mày hỏi.

“Vương mập mạp, cái Xuân ca này, đến cùng có lai lịch gì?”

“Là tân sinh năm nay của học viện Chức Nghiệp đối diện, phi thường hung hăng bá đạo, mới khai giảng không đến một tháng, đã có rất nhiều người bị gã đánh vào bệnh viện, trường học chúng ta có một cái tân sinh từ nơi khác khác, bởi vì dung mạo xinh đẹp, cũng bị gã ép buộc, làm bạn gái của gã, giận mà không dám nói gì.”

Lâm Hải nghe xong, sắc mặt bỗng nhiên lạnh xuống.

“Vậy tên đó, đúng là người của Thiên Hà Bang sao?”

Vương Bằng còn chưa mở miệng, Triệu Khôn đã ở một bên màhung hăng nói.

“Ngươi con mẹ nó đây không phải là nói nhảm sao?”

“Nhìn thấy các huynh đệ đằng sau ta không, đây đều là đi theo Xuân ca lăn lộn, thuộc về đội dự bị của Thiên Hà Bang, chờ ngày nào đó Xuân ca thượng vị, chúng ta liền đều là cánh tay đắc lực của Thiên Hà Bang!”

“Ngươi con mẹ nó trước kia dám khi dễ ta sao? Khi dễ lão đại tương lai của Thiên Hà Bang sao? Lão tử con mẹ nó hôm nay sẽ để ngươi đớp cứt!”

Lâm Hải nhìn bộ dáng hung hăng của Triệu Khôn, lại xem bộ dáng của đám người trẻ tuổi đang ma quyền sát chưởng sau lưng gã, đều là các sinh viên, trong lòng thở dài, chậm rãi gật gật đầu.

“Xem ra Thiên Hà Bang, quả nhiên có cá lọt lưới a!”

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên khẽ vươn tay, trực tiếp đem Triệu Khôn xách lên.

“Đậu phộng, ngươi con mẹ nó đang làm gì, dám vô lễ đối với lão đại tương lai củaThiên Hà Bang!”

“Buông Khôn ca ra!”

“Buông Khôn ca ra!”

Các sinh viên sau lưng, cũng đi theo ồn ào, trang bức, khi dễ đám sinh viên trung thực vẫn được, nếu thật muốn đánh cái, còn là loại gốc rạ hung ác như Lâm Hải này, nào dám tiến lên a, từng cái chỉ có thể đứng ở tại chỗ, cả gan kêu gào một chút.

Lâm Hải nghe được, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén, như là lưỡi kiếm sắc bén, hướng phía đám sinh viên này nhìn lại.

“Buông ra, thả, thả...” Đám đám sinh viên này, vừa mới tiếp xúc với ánh mắt đáng sợ của Lâm Hải, lập tức giật mình một cái, nhất thời liền tịt ngòi, từng cái nhanh chóng cúi đầu thì cúi đầu, ghé mắt thì ghé mắt, trái tim phanh phanh trực nhảy, cũng không dám tiếp tục lên tiếng nữa .

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, sau đó mãnh mẽ đem Triệu Khôn đẩy một cái lảo đảo.

“Cái Xuân ca kia ở đâu, mang ta đi tìm gã!”

Triệu Khôn nghe xong, trong lòng nhất thời vui vẻ, mẹ nó, gặp Xuân ca, nhìn ngươi còn dám hung hăng không!

“Tốt, có gan ngươi liền đi theo ta!” Triệu Khôn gật gật đầu, cười lạnh một tiếng, quay người hướng phía trường học đi ra ngoài.

“Lâm Hải...” Vương Bằng có chút bận tâm, Thiên Hà Bang chính là đệ nhất đại bang phái ngầm của thành phố Giang Nam, hung danh rõ ràng, mấy tháng trước càng là mới phát sinh rối loạn, vô cùng hung tàn, dù Lâm Hải có mạnh hơn, cũng chỉ là một người, tranh chấp cùng loại bang phái này, khẳng định sẽ ăn thiệt thòi.

Lâm Hải hiểu ý tứ của vương Bằng, hướng phía y cười nhạt một tiếng.

“Đừng lo lắng, Hinh Nguyệt ở trên xe, ngươi cùng Hà Vận, qua bồi Hinh Nguyệt ngồi chơi một chút đi, ta đi một chút rồi sẽ trở lại!”

“Oa, Hinh Nguyệt trở về rồi? Ở chỗ nào?” Hà Vận nghe xong, nhất thời kinh hô một tiếng, Liễu Hinh Nguyệt hiện tại thế nhưng là ca sĩ lớn, Hà Vận có thể không hưng phấn sao?

“Tốt, vậy chính ngươi phải cẩn thận!” Vương Bằng biết mình không giúp được gì, hơn nữa Lâm Hải không phải là người lỗ mãng, đã dám đi, tất nhiên là có đối sách.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, quay người đi theo Triệu Khôn, đến học viện Chức Nghiệp ở đường cái đối diện cách đại học Giang Nam không xa.

Đây là một cái trường đại học của gà rừng, bên trong có không ít nam sinh viên dáng vẻ lưu manh, nữ sinh viên trang điểm lộng lẫy, sau khi nhìn thấy Triệu Khôn, tất cả đều nhiệt tình hô hào Khôn ca, đem Triệu Khôn đắc ý, cái cằm ngẩng lên cao.

“Thấy không,tất cả bên trong này đều là huynh đệ của Xuân ca, cũng là huynh đệ của Triệu Khôn ta, chờ một hồi, nhìn ngươi đi ra ngoài như thế nào?”

“Tự nguyện đọa lạc, ngươi đến cùng là người của cái trường học nào!” Lâm Hải hướng phía cái mông củaTriệu Khôn đạp một chân, xem thường nói nói.

“Ngươi con mẹ nó...” Triệu Khôn kém chút một chiêu chó gặm phân nằm ở trên đất, quay đầu lại nhìn hằm hằm vào Lâm Hải, vừa mắng nửa câu, liền bị cái ánh mắt đáng sợ kia của Lâm Hải, dọa đến nghẹn trở về.

“Ngươi chờ, chờ gặp Xuân ca, nhìn ngươi còn đắc ý không!”

Rất nhanh, Triệu Khôn mang theo Lâm Hải, liền đến cửa của một gian phòng hỗn loạn ở trong lầu dạy học, đẩy cửa đi vào.

“Xuân ca!” Vừa tiến vào, Triệu Khôn liền dắt cuống họng khóc hô.

“Ngươi phải làm chủ cho ta a!”

Toàn bộ nam nam nữ nữ ở bên trong phòng học đều an tĩnh lại, Xuân ca đang đem một cô gái đặt ở trên đùi, lại sờ lại gặm, bị Triệu Khôn há miệng ngao một tiếng, liền hoảng sợ kêu to một

tiếng.

“Gọi bà nội ngươi a, chuyện gì?” Xuân ca không kiên nhẫn hỏi, cái Triệu Khôn này thật con mẹ nó không hiểu chuyện, không thấy mình đang bận sao, nếu không phải nhìn gã thường xuyên hiếu kính chính mình, thì sớm đã đem gã đánh ra ngoài.

“Xuân ca, ta bị người đánh!” Nói xong, Triệu Khôn liền hướng phía cửa nhất chỉ.

“Chính là hắn, chính là cái Lâm Hải mà trước kia ta đã đề cập qua với xuân ca ngươi!”

“Lâm Hải?” Xuân ca sững sờ, đem nữ hàitrên đùi đẩy ra, đứng lên dò xét Lâm Hải hai mắt.

Cái tên Lâm Hải này, tên ngu xuẩn Triệu Khôn kia, mỗi ngày đều ghé vào lỗ tai gã mà lải nhải, nói Lâm Hải hung hăng bá đạo cỡ nào, thường xuyên khi dễ Triệu Khôn gã, không nghĩ tới hôm nay rốt cục nhìn thấy chân nhân.

“Xuân ca, ngươi giúp ta phế hắn, ta đưa ngươi một chiếc xe thể thao!”

Lời nói của Triệu Khôn, để hai mắt Xuân ca nhất thời tỏa sáng, lè lưỡi liếm liếm bờ môi.

Xe đua đối với gã trước kia mà nói, là thứ đồ chơi mới mẻ không đáng kể chút nào, nhưng hiện tại lại khác biệt.

Gã hiện tại xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, con mẹ nó liền cả tiền tiêu vặt đều phải dựa vào Triệu Khôn cống lên cùng thu phí bảo kê của các cửa hàng xung quanh trường học, càng đừng nói xe đua, hơn nữa trước khi thi đại học, vậy mà dựa theo thành tích thi đại học chân thực mà tiến vào đại học gà rừng, nói ra cũng con mẹ nó không đủ mất mặt.

Xuân ca một bước ba lắc đi tới trước mặt Lâm Hải, nghiêng đầu ngẩng cổ từ trên cao nhìn xuống, nhìn vào hai mắt của Lâm Hải.

“Ngươi gọi là Lâm Hải a?”Xuân ca ngửa cái cằm, một mặt hung hăng hỏi.

“Là ta!” Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Ha ha.” Xuân ca cười lạnh hai tiếng, móc điếu thuốc ra, Triệu Khôn liền vội vàng chạy tới điểm thuốc.

Xuân ca hít một hơi, đột nhiên há miệng, hung hăng đem một mặt khói thuốc nôn tại trên mặt Lâm Hải.

Nào nghĩ đến, cái khói thuốc nồng đậm này, tại thời điểm còn cách mặt Lâm Hải khoảng một tấc, đột nhiên giống gặp được trở ngại, vậy mà bị cản hết trở về.

“Khụ khụ khụ...” Khói thuốc bay trở lại, tất cả đều rơi vào trên mặt xuân ca, trang bức không thành, ngược lại đem chính mình sặc đến ho khan một trận.

“Đậu phộng!” Xuân ca nhịn không được mà chửi một câu, một mặt quái dị, thật con mẹ nó tà môn.

Vừa giận dỗi, vừa đem khói thuốc trong tay hung hăng ném xuống đất, hướng phía Lâm Hải hung ác mở miệng.

“Biết ta là ai không?”

“Nghe tên ngu xuẩn Triệu Khôn kia nói, ngươi là Xuân ca, hơn nữa...” Ngữ khí của Lâm Hải dừng một cái, trong mắt lại lóe lên tinh quang, “Nghe nói ngươi còn là Thái tử của Thiên Hà Bang gia.”

“Không sai!” Xuân ca nhe răng, trừng mắt, hung hăng ngóc cổlên.

“Tiểu tử, Triệu Khôn là tiểu đệ của ta, ngươi con mẹ nó dám khi dễ gã, thì chính là đối nghịch cùng lão tử, cũng là đối nghịch cùng Thiên Hà Bang, không muốn chết mà nói, hiện tại liền quỳ xuống cho lão tử!” Xuân ca hướng trên mặt đất nhất chỉ, hung hăng rống nói.

Lâm Hải cười ha ha, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, một bàn tay quất vào trên mặt Xuân ca.

“Thái tử gia? Ca ca con mẹ nó lúc nào, có đứa con trai bất tranh khí như ngươi chứ!”

Chương 915: Ta ngược lại muốn xem xem, ai dám ra mặt vì gã!

Xuân ca bị một bàn tay của Lâm Hải, tát một cái lảo đảo, đem cái bàn cũng đụng ngược lại.

“A!”Nữ sinh ở trong phòng học, vội vàng vang lên tiếng thét chói tai rồi né tránh, các nam sinh cũng đem ghế quơ lấy.

“Con mẹ ngươi, dám đánh Xuân ca!”

“Giết chết hắn!”

Đám nam sinh này vung ghế liền nhào lên, trong mắt mỗi cái đều lóe lên quang mang khát máu, xem xét cũng là đám thiếu niên bất lương thường xuyên đánh nhau.

Lâm Hải chau mày, bây giờ hắn, nào còn có hứng thú động thủ cùng những sinh viên lưu manh chỉ biết đánh quần chiến này.

“Rống!” Há miệng, Lâm Hải phát ra một tiếng rống to, dùng tới thủ pháp công kích của Nguyệt Cung Tiên m!

Tất cả mọi người bên trong phòng học, đều cảm thấy đầu ông một tiếng, như gặp phải trọng kích, mặt mũi nhất thời trở nên tràn đầy trắng bệch.

“Ầm, ầm!” Ghế bên trong tay các nam sinh, tất cả đều rơi trên mặt đất, thân thể lay động một trận, vội vàng đỡ lấy cái bàn mới đứng vững.

“Đậu phộng, là Sư Tử Hống sao?” Những sinh viên lưu manh này, nhất thời cũng bị dọa cho ngốc.

Mà nữ sinh trước đó ngồi tại trên đùi xuân ca, trên mặt thì hiện lên một vẻ vui mừng, kích động chạy đến bên người Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy khẩn cầu.

“Lâm Hải học trưởng, ta cũng là người của đại học Giang Nam, ta đã nghe nói qua ngươi, ngươi cứu cứu ta đi, ta là bị gã ép buộc!”

Lâm Hải liếc nhìn nàng ta một cái, dáng dấp xác thực rất xinh đẹp, đoán chừng chính là cái nữ hài từ nơi khác đến học mà Vương mập mạp đã nói tới kia.

“Đứng ra đằng sau ta!”

“Cảm tạ Lâm Hải học trưởng, cảm tạ Lâm Hải học trưởng!” Nữ hài vui đến phát khóc, chịu ủy khuất lâu như vậy, rốt cục đã có thể giải thoát.

Mà Lâm Hải lại hướng phía Xuân ca đang bụm mặt, đã bị dọa sợ kia, xa xa nhất chỉ.

“Ngươi, tới!”

Trong lòng Xuân ca mạnh mẽ nhảy, trong mắt lóe lên một chút sợ hãi.

Một tiếng rống vừa rồi của Lâm Hải, quả thực rất đáng sợ, đã đem gã hù sợ.

“Ngươi muốn làm gì, ta cảnh cáo ngươi, ta thật sự là Thái tử của Thiên Hà Bang!”

“Ngươi nếu dám đánh ta, ta sẽ để Thiên Hà Bang diệt cả nhà ngươi!”

Xuân ca cuồng loạn gào thét, nhưng làm thế nào có thể dọa sợ được Lâm Hải, ngược lại lại làm cho trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang!

Đột nhiên Lâm Hải lăng không giương một tay lên, thân thể của Xuân ca, vậy mà không tự chủ được hướng phía Lâm Hải bay qua.

“Ai u, mẹ ta nha, chuyện gì đã xảy ra!” Xuân ca bị dọa đến oa oa kêu to, tràng diện quỷ dị, để trong mắt của mọi người, cũng lộ ra cực độ hoảng sợ, đến thở mạnh cũng không dám.

Giờ phút này, trừ phi là ngu ngốc, nếu không toàn bộ đều đã nhìn ra, cái người gọi là Lâm Hải này, không phải là người bình thường!

Ba!

Cổ của Xuân ca, đã bị Lâm Hải gắt gao chế trụ, thanh âm lạnh như băng đã vang lên.

“Ngươi luôn mồm nói, ngươi là Thái tử của Thiên Hà Bang, vậy ngươi nói cho ta biết, Bang chủ của Thiên Hà Bang, là ai?”

Xuân ca bị Lâm Hải bóp cổ, khuôn mặt đỏ bừng lên, hô hấp không tốt để ánh mắt của gã tràn ngập hoảng sợ.

“Thiên Hà Bang, hiện tại không có Bang chủ, Bang chủ đã đi vắng!”

“Không có Bang chủ?” Lâm Hải sững sờ, sau đó cười lạnh một tiếng, hắn đã sớm hoài nghi cái Xuân ca này, là cái tên giả mạo, nếu không làm sao có thể không biết mình đâu?.

Thấy sắc mặt Lâm Hải khó coi, Xuân ca bị dọa đến giật mình một cái, sợ Lâm Hải ra tay độc ác đối với gã, liền vội vàng vừa vội vừa gấp mà mở miệng.

“Bất quá ta cảnh cáo ngươi, Thiên Hà Bang mặc dù không có Bang chủ, nhưng ta thật sự là Thái tử của Thiên Hà Bang, bởi vì cha ta, hiện tại là lão đại của Thiên Hà Bang!”

“Cha ngươi là lão đại của Thiên Hà Bang?” Lâm Hải càng thêm nghi hoặc, lão đại của Thiên Hà Bang, con mẹ nó không phải là mình sao?

“Ngươi, ngươi nếu là không tin, ta hiện tại liền gọi điện thoại cho cha ta!”

Lâm Hải nghe xong, ngược lại là cười, buông tay đem gã đẩy qua một bên.

“Gọi đi, gọi ngay bây giờ!”Lòng hiếu kỳ của Lâm Hải cũng lên, hắn ngược lại cũng muốn xem xem, ba của cái Xuân canày, đến tột cùng là ai?

Xuân ca gấp gáp nhìn Lâm Hải vài lần, thấy Lâm Hải tựa hồ không giống như đang nói đùa, cắn răng lấy một cái điện thoại cầm tay ra.

“Mẹ nó, dám đánh ta, ngươi chết chắc rồi!” Thầm mắng một tiếng, Xuân ca đem điện thoại thông qua, còn mang theo ánh mắt khiêu khích, hung hăng cũng khỏi cần nói đến!

“Uy?” Rất nhanh, điện thoại đã kết nối, một cái âm thanh uy nghiêm liền vang lên.

“Ừm?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, cái thanh âm này, tựa hồ rất quen thuộc a.

Mà lúc này, Xuân ca đã một thanh nước mũi một thanh nước mắt, bắt đầu ủy khuất mà gào lên.

“Cha, ta ở trường học bị người ta đánh, đều sắp bị đánh chết rồi, ngươi mau phái người tới giết chết hắn đi!”

Lời của Xuân ca vừa ra khỏi miệng, các sinh viên bên trong phòng học, tất cả đều dùng ánh mắt thương hại hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Xuân ca khóc đến khoa trương thảm hại như vậy, bọn họ nghe cũng thấy mà thương, chớ nói chi là phụ thân của Xuân ca, khẳng định sẽ nổi cơn thịnh nộ, sau đó phái người của Thiên Hà Bang, đem Lâm Hải phế.

“Hừ!” Quả nhiên, trong điện thoại truyền đến một tiếng hừ lạnh phẫn nộ, để trong lòng Xuân ca vui vẻ.

Tuy lão đầu tử gần nhất giống như biến thành người khác, giống như không muốn nhìn thấy mình, nhưng chính mình tốt xấu gì cũng là con của lão, tại bên ngoài bị người đánh, lão nào có thể nhịn được.

“Gào cái gì mà gào, chẳng có một chút gan dạ nào? Có giống cái nam nhân hay không!” Nào nghĩ đến, bên trong điện thoại đột nhiên truyền đến một trận âm thanh răn dạy, để tiếng khóc của Xuân ca im bặt mà dừng, mặt mũi tràn đầy không thể tin được.

“Cha, ngươi có nghe ta nói chuyện hay không? Ta bị người đánh!” Xuân ca một mặt ủy khuất, hướng phía điện thoại rống nói.

“Ngươi không gây chuyện, người khác sẽ đánh ngươi sao? Ta đã cảnh cáo ngươi, nếu ngươi còn dám gây chuyện thị phi, thì không cần người khác, ta sẽ đánh gãy chân ngươi trước! Tút tút

tút...”

“Uy, cha, cha...” Nghe bên trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút, Xuân ca tức đến kém chút đem di động quẳng đi.

“Mẹ nó, có phải cha ruột hay không a?”

Mà lúc này đây, người bên trong phòng học, tất cả đều dùng ánh mắt quái dị mà nhìn tới, chẳng ai ngờ rằng, ba ba của Xuân ca, cái gọi là lão đại của Thiên Hà Bang này, vậy mà nói ra một phen như thế.

Xem ra Thiên Hà Bang, cũng không có đáng sợ như vậy, tựa hồ vẫn rất phân rõ phải trái a.

Mà trên mặt Lâm Hải, cũng lộ ra một tia vui mừng nụ cười, tâm treo cao trước đó, cuối cùng cũng đã hạ xuống.

Hắn đã nghe được, cái ba ba của Xuân ca này là ai, kết quả tốt giống như hắn nghĩ, nếu không chuyện này, Lâm Hải thật đúng là có chút khó khăn.

Đáng tiếc, nụ cười vui mừng này của Lâm Hải, rơi vào bên trong mắt Xuân ca, lại thành tràn đầy châm chọc.

“Thao, ngươi chờ, cha ta là khinh thường so đo cùng loại tiểu nhân vật như ngươi, toàn bộ Thiên Hà Bang đều là do nhà ta mở, ta sẽ tìm người khác thu thập ngươi!”

Xuân ca buồn bực xấu hổ thành giận dữ, thở phì phì thả câu kế tiếp, lại tìm một cuộc điện thoại mà thông qua.

“Uy, là Mạc ca sao?”

“Mạc ca, ta ở trường học bị người đánh, ngươi mau tới đây cứu ta a!”

“Cái gì, cha ta không cho quản chuyện của ta sao? Ai nha, lần này không phải là ta gây sự, ta gần nhất đang một mực an tâm đến trường, kết quả người ta xông vào phòng học, không phân tốt xấu liền đánh ta a, ta đều sắp bị đánh chết!”

“A? Ngươi bây giờ liền đến a, quá tốt! Mạc ca, Mạc ca, vậy ngươi sẽ mang theo bao nhiêu người, giết chết con rùa này... Uy, treo?”

Bất quá viện binh đã đến, trên mặt Xuân ca, lập tức lại lớn lối.

“Mẹ nó, dám đánh ta, có bản lĩnh thì chờ ở đây, người của ta sẽ lập tức tới ngay!”

“Tốt, vậy ta liền đợi, xem ai tới cứu ngươi!” Lâm Hải dứt khoát kéo cái ghế ngồi xuống, đem chân vắt lên trên bàn, dương dương tự đắc chờ lấy.

“Lâm Hải học trưởng, mình vẫn là đi thôi!” Nữ sinh ở bên cạnh thấy thế, một mặt lo lắng nhỏ giọng thúc giục nói.

“Không cần sợ.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói, “Ta cũng muốn xem một chút, toàn bộ Thiên Hà Bang, ai dám ra mặt cho gã!”

Lâm Hải nói xong, liền gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt, nói cho nàng mình tại học viện Chức Nghiệp, để nàng không cần lo lắng, sau đó cứ như vậy mà mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhìn nhau cùng Xuân ca.

Toàn bộ sinh viên trong phòng học, cũng đều lẳng lặng đứng đấy, thở mạnh cũng không dám, không khí ngột ngạt, để cho người ta không thở nổi, thời gian lập tức phảng phất biến đến vô cùng dài dằng dặc.

Qua chừng mười mấy phút, rốt cục, một thân ảnh đã xuất hiện tại cửa phòng học.

“Mạc ca, ngươi rốt cục tới rồi!” Xuân ca thấy thế, lập tức lên tinh thần, mặt mày hớn hở nghênh đón.

Chương 916: Đi với ta một chuyến!

“Mạc ca, mau giúp ta giết chết hắn!” Xuân ca lôi kéo cánh tay người tới, một mặt hưng phấn chỉ vào bóng lưng của Lâm Hải, hung hăng nói nói.

“Xuân thiếu, chớ hồ đồ!” Người tới cau mày, đem tay của Xuân ca đẩy ra.

“Thiên Hà Bang hiện tại, cùng trước kia khác biệt, ai dám gây chuyện thị phi, ức hiếp lương thiện, cha ngươi là cái thứ nhất liền phải đứng ra, cắt ngang chân người đó!”

“Trước khi ta đến cũng đã gọi điện thoại cho cha ngươi, cha ngươi để cho ta mang ngươi trở về, cũng để cho ta thay ông ấy hướng phía đồng học đã bị ngươi khi dễ xin lỗi! Ngươi vẫn là tự cầu phúc đi.” Nói xong, người tới đem Xuân ca một mặt mộng bức, đẩy qua một bên.

“Không phải, Mạc ca... Cha ta ông ấy... Cái này mẹ nó tình huống là như thế nào a?” Xuân ca lúc này liền trợn tròn mắt, tức đến một mặt táo bạo, nhấc chân đem một cái ghế đá ra xa, cũng đều không nhả ra khí!

Mà người tới đã đến sau lưng Lâm Hải, mặt mỉm cười khách khí mở miệng.

“Vị bạn học này, là ngươi có mâu thuẫn cùng Trương Xuân đi? Tính cách Trương Xuân ta hiểu biết, khẳng định không phải ngươi sai, ba Trương Xuân có việc không thể tới, ta tới thay ba gã xin lỗi ngươi.”

“Các đồng học còn lại.” Người tới lại hướng phía các sinh viên vây xem, áy náy gật gật đầu, “Trương Xuân bình thường khẳng định cũng khi dễ qua các ngươi đi, ta cũng cùng xin lỗi, thật xin lỗi!”

Nói xong, người tới hướng phía sinh viên cả phòng, khom người chào thật sâu.

“Mọi người về sau không cần sợ gã, càng không cần sợ Thiên Hà Bang chúng ta, chúng ta cùng quá khứ là khác biệt!”

Ba, ba, ba!

Vài tiếng vỗ tay thanh thúy truyền đến, Lâm Hải chậm rãi đứng lên, quay đầu.

“Nói đúng lắm! Thiên Hà Bang, xác thực cùng trước kia có khác biệt!”

“Đó là đương nhiên, chúng ta...” Người tới mỉm cười, vừa nói hai câu, nhìn thấy khuôn mặt Lâm Hải, liền giật nảy cả mình, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi.

“Giúp...”

“Trợ giúp nhỏ yếu, trợ giúp ngườicó khó khăn, đây mới là sự tình mà Thiên Hà Bang hôm nay, phải làm! Ta nói có đúng hay không?”Ánh mắt của Lâm Hải sáng rực, nhìn thẳng vào con mắt Mạc Dư, đem lời nói của y cắt ngang.

Bên trong này đều là sinh viên, hắn cũng không muốn bại lộ thân phận bang chủ Thiên Hà Bang của chính mình.

“Không sai, vị bạn học này nói rất đúng!” Mạc Dư rất thông minh, lập tức hiểu rõ ý tứ của Lâm Hải, đồng thời trong lòng may mắn một trận.

Y chẳng thể nghĩ tới, người phát sinh mâu thuẫn cùng Trương Xuân, lại là Lâm Hải!

Cũng may tính tình của chính mình cũng thay đổi tốt hơn nhiều, không khoa trương giống như kiểu trước đây, nếu không hôm nay coi như ăn không nổi đi!

Trong lòng Mạc Dư hoảng sợ một trận, đồng thời đối với phụ thân Trương Xuân là Trương Cường âm thầm cảm kích, nhờ có ông ta bình thường dạy bảo, để cho mình đổi ác sang thiện, nếu như đổi lại là trước kia, mình tất yếu sẽ ra mặt vì Trương Xuân, rồi sẽ bị Lâm Hải thu thập.

“Xuân thiếu, cùng ta về nhà đi, cha ngươi vẫn còn đang chờ đâu!”

“Ta không trở về, ta con mẹ nó a không thể có cái ba ba này, vậy mà lão giúp người ngoài khi dễ ta!” Trương Xuân làm sao cũng không nghĩ tới lại là kết quả như thế, cảm thấy mất hết mặt mũi tại trước mặt bạn học, bắt đầu la hét ầm ĩ giống như làm bừa.

Nếu như trước kia, Mạc Dư tất sẽ không dám làm gì Trương Xuân, nhưng bây giờ Lâm Hải liền ở bên cạnh, y lại có Thượng Phương Bảo Kiếm Trương Cường, sao lại không có cách nào với một cái hoàn khố.

“Cha ngươi nói, để cho ta nhất định phải đem ngươi mang về, giao cho ông ấy xử trí!” Nói xong, Mạc Dư tiến lên, trực tiếp đem Trương Xuân vác lên trên vai.

“Chúng ta đi trước!”Mạc Dư hướng về phía Lâm Hải khách khí gật đầu một chút, mặc kệ Trương Xuân cãi lộn, khiêng gã ra khỏi phòng học.

Triệu Khôn thấy Trương Xuân bị vác đi, dọa đến toàn thân giật mình một cái, nói thầm một tiếng hỏng, thừa dịp Lâm Hải không chú ý, dọa đến vội vàng cũng đi theo ra ngoài.

“Đứng lại, ta có để ngươi đi sao?”

Thanh âm của Lâm Hải, thổi qua, để thân thể Triệu Khôn run lên, như là bị tia chớp đánh trúng, đứng sững ở bên trong này.

“Lâm, Lâm thiếu, ta biết sai, Lâm thiếu...” Triệu Khôn gian nan xoay người, toét miệng sắp khóc.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trầm xuống.

“Một câu biết sai liền xong sao? Huynh đệ của ta, há lại để ngươi có thể khi dễ!” Lâm Hải nói, một tay xách cổ áo của Triệu Khôn lên.

“Có lời gì, đi hướng nhóm huynh đệ của ta sám hối đi thôi!” Nói xong, Lâm Hải giống như kéo chó chết, kéo Triệu Khôn ra khỏi phòng học, đi thẳng đến rất ra, thì từ bên trong phòng học mới truyền ra thanh âm sôi trào.

“Hải tử trở về á!” Vương Bằng ngồi tại bên trong xe, thật xa liền đã thấy Lâm Hải, tâm cuối cùng đã buông ra, vội vàng xuống xe chạy đến trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải nhẹ nhàng hất lên, Triệu Khôn nhất thời ngã sấp xuống tại trước mặt Vương Bằng.

“Xin lỗi huynh đệ của ta đi!”

“Bằng ca, ta có lỗi với Bằng ca, đều là ta sai, ngươi tha cho ta đi.” Triệu Khôn lúc này nào còn dám phản kháng a, toét miệng ôm lấy bắp đùi của vương Bằng, cầu xin tha thứmột trận.

Ánh mắt Vương Bằng sáng lên, nhất thời lên tinh thần, đưa tay chiếu vào đầu Triệu Khôn cũng là một bàn tay.

“Ngươi con mẹ nó ngược lại là hung hăng a!”

“Ngươi không phải rất ngưu bức sao?”

“Đắc ý a, đần độn!”

Vương Bằng đánh một bàn tay liền hỏi một câu, Triệu Khôn bưng lấy đầu toét miệng, run lẩy bẩy, động cũng không dám động.

“Đậu móa, cũng không nhìn một chút lão tử là huynh đệ của ai, về sau gặp lão tử, trốn đi cho ta.” Đánh đủ nghiện, Vương Bằng mới một mặt đắc ý nôn ngụm nước bọt, hướng phía cái mông Triệu Khôn đá một chân.

“Cút đi!”

Triệu Khôn nhất thời như được đại xá, đứng lên té cứt té đái liền chạy.

Đi ra ngoài xa, Triệu Khôn mới quay đầu, hướng phía Lâm Hải cùng Vương Bằng quăng tới ánh mắt oán độc, sau đó lấy điện thoại cầm tay ra.

“Cẩu tử, con mẹ nó lại liên hệ với một nhà chuồng heo cho lão tử, phải thối một chút, lão tử không thể để cho những phàm phu tục tử này tùy ý khi nhục, lão tử muốn giác tỉnh, lão tử muốn lực lượng!!!”

“Quá con mẹ nó thoải mái, thật hả giận a!” Sau khi Triệu Khôn đi, Vương Bằng hưng phấn quá sức, “Đậu móa, đã lớn như vậy, còn là lần đầu tiên đi khi dễ người khác, cảm giác kia, chậc chậc chậc!”

“Đức hạnh, mất mặt hay không a!” Hà Vận ở bên cạnh, mỉm cười đập cho y một bàn tay.

“Cái này thì mất mặt gì a, Hải tử là huynh đệ của ta, lại không người ngoài! Ngươi nói có đúng hay không, Hải tử?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng đánh cho y một quyền.

“Đem các huynh đệ trong ký túc xá đều gọi tới đi, ban đêm đến

Vàng Son Lộng Lẫy, ta mời khách!”

“A, quá được rồi!” Vương Bằng cao hứng reo hòmột tiếng, “Lại có thể đánh thổ hào á!”

“Đúng, có thể mang gia thuộc người nhà theo nha!” Lâm Hải hướng phía Vương Bằng chớp chớp mắt, lái xe, bồi tiếp Liễu Hinh Nguyệt đến phòng luyện giọng của hệ âm nhạc đi một vòng, lập tức gây nên oanh động.

Liễu Hinh Nguyệt bạo hồng, đã trở thành cố sự hồng lớn nhất của toàn bộ hệ âm nhạc đại học Giang Nam, vô số sinh viên hệ âm nhạc, cũng đem Liễu Hinh Nguyệt xem như mục tiêu cùng tấm gương, nhìn thấy thần tượng của chính mình, từng cái kích động nhiệt tình đến không được, vây quanh Liễu Hinh Nguyệt, lại là thét lên lại là muốn kí tên, tất cả đều điên cuồng.

Mà Lâm Hải cũng chỉ tới cửa, tiếp một cuộc điện thoại, là Trương Cường đánh tới.

Trương Xuân tuy là con trai trên danh nghĩa của ông ta, nhưng kì thực một điểm cảm tình cũng không có, cộng thêm Trương Xuân bất học vô thuật, làm xằng làm bậy, rất không được Trương Cường ưa thích, sự tình bang hội càng là sẽ không ở trước mặt Trương Xuân nhắc đến, bởi vậy Trương Xuân liền cả chuyện của Lâm Hải cũng không biết, càng đừng đề cập đến sự tình của Bang chủ Thiên Hà Bang.

Tiếc rằng Trương Cường chiếm mất thân thể của phụ thân Trương Xuân, dù sao cũng hơi áy náy, cũng không tiện quản gã quá nhiều, nhưng cái Trương Xuân này, thật sự là dạy mãi không sửa, lần này càng là mượn tên tuổi của Thiên Hà Bang làm xằng làm bậy, còn chọc tới trên đầu Lâm Hải, thật sự đem Trương Cường làm cho tức giận.

“Ngươi không phải thích gây chuyện sao? Không phải thích khi dễ người sao? Lão tử con mẹ nó đưa ngươi đi Đảo Quốc, ngươi có bản lĩnh thì khi dễ người Đảo Quốc đi, lão tử chẳng những không mắng ngươi, ngược lại con mẹ nó liền cho ngươi chữ tốt!”

Lão gia tử nói một câu, trong đêm liền để Mạc Dư đem Trương Xuân, đưa đến Đảo Quốc, lưu cho gã một khoản tiền, để gã tự sanh tự diệt.

Lâm Hải đối với phương thức xử lý của Trương Cường, cảm thấy không còn gì để nói, bất quá hắn cũng lý giải thế hệ của lão gia tử, xử lý như thế, cũng hợp tình hợp lý.

Ra khỏi phòng luyện giọng, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, vừa mới chuẩn bị rời đi, đột nhiên một chiếc xe cảnh sát bắn tới, đem bọn họ ngăn lại.

Sau đó, một cái nữ cảnh tư thế hiên ngang, ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến trước mặt Lâm Hải.

“U, đây không phải Hứa đại cảnh quan sao?” Lâm Hải mừng rỡ cười một tiếng, chào hỏi nói.

Mà Hứa Điềm lại lạnh lùng như băng, cầm ra giấy chứng nhận của bản thân, đưa ra trước mặt Lâm Hải.

“Ta hoài nghi ngươi có quan hệ cùng một án giết người, ngươi đi với ta một chuyến!”

Chương 917: Đặc công tìm tới cửa

“Không phải đâu, vừa thấy mặt liền nói đùa.” Lâm Hải không còn gì để nói, cái Hứa Điềm này đã lâu không gặp, làm sao vừa thấy mình, liền làm ra chuyện như thế a.

“Ta không có nói đùa với ngươi! Mời ngươi phối hợp với công tác của ta!” Khuôn mặtHứa Điềm hàn sương, bộ dáng một mặt nghiêm túc, rốt cục để Lâm Hải nghiêm túc.

“Ngươi đùa thật?” Lâm Hải nhăn mày lại.

“Đêm hôm qua, tại Bắc Lộ mới xây đã phát sinh án giết người, camera giám sát đã chụp được hình của ngươi ở tại hiện trường, cũng đã tiếp xúc qua cùng người chết!”

“Ta dựa vào!” Lâm Hải nhất thời minh bạch, Bắc Lộ mới xây, đêm hôm qua, này không phải là địa phương mà mình đã giao thủ cùng Thiên Diện Nhân Đồ sao?

Bị bắt được sao?

Liễu Hinh Nguyệt ở một bên, sắc mặt cũng thay đổi, gấp gáp đem tay của Lâm Hải, nắm thật chặt, nàng tự nhiên biết rõ chuyện gì đã xảy ra, không khỏi vì Lâm Hải mà lo lắng, dù sao cũng là án giết người a!

“Tốt a, ta đi với ngươi!”

“Lão công...”Sắc mặt Liễu Hinh Nguyệt nhất thời đại biến.

“Yên tâm đi, ta không có việc gì!” Lâm Hải cười cười, cùng Hứa Điềm lên xe cảnh sát.

“Ngươi cái đại cảnh hoa này, hiện tại lại còn phụ trách án tử hình sự sao?” Lâm Hải như người không việc gì, cười nói.

“Ngươi còn bật cười, liền tuyệt không lo lắng sao?”

Bất kể nói thế nào, cùng Lâm Hải cũng coi như người quen, sắc mặt Hứa Điềm, hoà hoãn lại.

“Lo lắng thôi, không xem ở phân thượng hai ta có vài đoạn tình cũ, ngươi đem ta thả đi đi.”

“Phi!” Hứa Điềm đỏ mặt lên, khẽ gắt một tiếng, “Người nào cùng ngươi có đoạn tình cũ!”

“Ai nha, ngươi nói như vậy, ta liền quá thương tâm á.”

“Hừ!” Hứa Điềm hừ lạnh một tiếng, không còn để ý tới Lâm Hải.

Đến Cục Công an, Lâm Hải trực tiếp được đưa tới phòng thẩm vấn.

Hứa Điềm hướng phía đối diện ngồi xuống, mặt không biểu tình, cầm bút lên mà ghi chép.

“Họ tên!”

“Không phải đâu, có cần nghiêm túc như vậy hay không?” Lâm Hải buồn cười một trận.

“Nghiêm túc chút, họ tên!”

“Lâm Hải.”

“Giới tính!”

“Nữ!”

Hứa Điềm đột nhiên ngẩng đầu, mắt hạnh trừng trừng!

“Nói vớ nói vẩn!”

Lâm Hải nhún nhún vai, không còn gì để nói.

“Ngươi nhìn, ngươi rõ ràng biết rõ, ngươi còn hỏi!”

“Ngươi...”

“Tốt, ta còn có việc, Bành Cục trưởng của các ngươi đâu, chuyện này có chút phức tạp, ta sẽ trực tiếp nói cùng ông ta.” Cùng một chỗ tới đây Hứa Điềm, đã coi như là đang cùng một chỗ ở trước mặt cảnh sát, đã cho nàng ta mặt mũi, Lâm Hải không muốn lãng phí thời gian nữa.

“Ngươi đứng lại đó cho ta, chuyện này là do chính ta phụ trách, ngươi tìm ai cũng đều vô dụng!” Hứa Điềm ưỡn ngực, đem Lâm Hải ngăn lại.

“Uy, ngươi làm sao lại trở mặt không quen biết a, nếu như ta nhớ không lầm, quan hệ giữa hai ta tựa hồ không tệ a, ta còn tại trước mặt cha mẹ ngươi, giả mạo bạn trai ngươi đâu!”

“Phi, người nào cùng ngươi có quan hệ không tệ!” Khuôn mặt Hứa Điềm đỏ lên, “Công là công, tư là tư! Ngươi giết người, ta chẳng cần biết ngươi là ai, đều muốn đem ra công lý!”

“Ta đó là phòng vệ chính đáng, tốt, đừng làm rộn!”

Lâm Hải nói, liền đi lên phía trước, Hứa Điềm lại lần nữa ngăn lại.

“Có phải phòng vệ chính đáng hay không, không phải là do ngươi nói, mà chính là do chúng ta tới định tính!”

Hứa Điềm một bước cũng không nhường, thân thể hai người cơ hồ đều dính vào cùng nhau.

“Uy, ngươi không nhường nữa, ta từ trên người ngươi đi qua á!”

Lâm Hải trừng mắt, thật hướng phía trên thân Hứa Điềm đánh tới, lường trước Hứa Điềm là một cái nữ hài tử, khẳng định sẽ né tránh.

Nào nghĩ đến, đầu gối Hứa Điềm đột nhiên nâng lên, không có chút báo trước nào liền cho Lâm Hải một chiêu.

“Ai nha, ta qua!” Lâm Hải một cái không có phòng bị, bưng lấy đũng quần liền ngồi xuống!

“Ta nói cô nàng, ngươi nha cùng đệ đệ của ta không qua được sao, chính ngươi nói, đây đều là lần thứ mấy á! Làm sao mỗi lần gặp được ngươi, cũng đến như vậy a!”

Cũng may vào thời khắc mấu chốt, Lâm Hải vẫn là tránh né một chút, nhưng này cũng đã đủ đau, Lâm Hải ngồi xổm trên mặt đất, nhất thời nhếch miệng thẳng.

“Ai bảo ngươi, không thành thật... Ngươi, ngươi không sao chứ?” Trên mặt Hứa Điềm cũng lộ ra một tia mất tự nhiên.

“Đoán chừng cũng nát, không tin ngươi sờ sờ!”

“Ngươi đi chết đi!” Một chút áy náy vừa mới thăng lên của Hứa Điềm, nhất thời liền tan thành mây khói, nhấc chân hướng phía Lâm Hải cũng là một chân, lại bị một tay của Lâm Hải bắt lấy bắp chân!

“Ngươi thả ta ra! Có giám sát đâu!” Hứa Điềm nhất thời xấu hổ, vội vã nói.

Lâm Hải cũng nháo đủ, đem Hứa Điềm buông ra, đứng lên, một mặt nghiêm túc.

“Năm người tối hôm qua kia, một cái là Thiên Diện Nhân Đồ, bốn cái khác là Mi Sơn Tứ Kiệt, đều không phải là người bình thường, cảnh sát các ngươi cũng không nên nhúng tay, ta sẽ nói cùng Bành Cục trưởng.”

Hứa Điềm ngẩn ngơ, trầm mặc một lát mới kinh ngạc mở miệng.

“Ngươi là nói, đều là người giang hồ?”

“Đúng, gần đây thành phố Giang Nam đã đến rất nhiều cao thủ giang hồ, để các huynh đệ của ngươi, cẩn thận một chút đi.”

Đang nói, cửa phòng thẩm vấn đột nhiên bị đẩy ra.

“Lâm tiên sinh có phải tại bên trong này hay không?” Bành Đào vội vã đi tới, vừa thấy được Lâm Hải, nhất thời chào đón.

“Lâm tiên sinh, ngươi không bị ủy khuất đi?” Nói xong, Bành Đào liền hướng phía Hứa Điềm mở miệng răn dạy.

“Chuyện của Lâm tiên sinh, làm sao lại không hướng ta báo cáo? Hồ nháo!”

“Ta...” Hứa Điềm nhất thời ủy khuất một trận, quay đầu đi chỗ khác.

“Không trách nàng ta!” Lâm Hải vội vã mở miệng, sau đó ánh mắt sáng rực lên nhìn chằm vào Bành Đào.

“Năm người hôm qua, có bốn cái là bị Thiên Diện Nhân Đồ giết, mà Thiên Diện Nhân Đồ, thì là ta giết!”

“Bất quá, ta là phòng vệ chính đáng!”

“Sự tình ta đều đã biết, xin lỗi Lâm tiên sinh!” Trên mặt bành Đào, tựa hồ mang theo vẻ lo lắng.

“Chuyện này không có đơn giản như vậy, người của Cục An toàn đã tìm tới cửa.”

“Cục An toàn?” Lời nói của Bành Đào, để Lâm Hải cùng Hứa Điềm đồng thời giật mình.

Nhưng mà, lời nói phía sau của Bành Đào, càng là để Lâm Hải sững sờ.

“Bọn họ muốn gặp ngươi!”

“Gặp ta? Làm gì?”

“Ta cũng không rõ ràng, bọn họ bây giờ đang ở trong phòng làm việc của ta.”

Lâm Hải chau mày, Cục An Toàn Quốc Gia, hắn chỉ là nhìn qua tại bên trong truyền hình, bình thường đều là nhằm vào một số sự kiện ảnh hưởng đến an ninh quốc gia, làm sao lại tìm đến trên đầu của mình.

“Tốt, ta đi theo ngươi tới gặp họ!”

Lâm Hải theo Bành Đào, ra khỏi phòng thẩm vấn, đi vào văn phòng của Bành Đào.

Đi vào, nhất thời bốn đường ánh mắt sắc bén, đều rơi vào trên người hắn, để Lâm Hải đột nhiên giật mình.

“Toàn là cao thủ!”

“Các vị, đây chính là Lâm Hải, Lâm tiên sinh!”

Bành Đào vừa giới thiệu, Lâm Hải không khỏi hướng phía bốn người đang ngồi trong phòng nhìn lại, nhất thời lộ ra một tia kinh ngạc.

Bên trong bốn người này, vậy mà còn có người ngoại quốc!

“Các ngươi tốt, không biết tìm ta có chuyện gì?” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng.

Một người trong đó là một nam tử lạnh lùng ngoài ba mươi, đứng lên, móc ra một cái giấy chứng nhận, tại trước mặt Lâm Hải nhoáng một cái.

“Tổ hành động đặc biệt trong cục An Toàn Quốc Gia, tổ thứ ba, Long Ngạo!”

Long Ngạo giới thiệu chính mìnhxong, lại chỉ chỉ ba người ngồi phía sau lưng!

“Đặc công FBI của nước Mỹ, James tiên sinh, đặc công KGB của nước Nga, Medastulos, Đảo Quốc Sơn Khẩu Tổ, Sakai Aki ra tiên sinh!”

“Chúng ta tìm ngươi, là bởi vì có một chuyện, cần ngươi hiệp trợ điều tra.”

Lâm Hải nhìn Long Ngạo, lại nhìn ba cái đặc công quốc ngoại kia, không khỏi cười nhạt một tiếng.

“Chuyện gì a, cần xuất động trận thế lớn như thế? Ta chính là một cái công dân Hoa Hạ bình thường, vẫn không cần các vị lao sư động chúng như vậy đi?”

“Thiên Diện Nhân Đồ, hôm qua chết tại thành phố Giang Nam, có chứng cứ chứng minh, là do ngươi giết!”

“Không sai, là ta giết!” Lâm Hải gật gật đầu, “Bất quá ta là phòng vệ chính đáng, chỉ vì chút chuyện như vậy, không cần phải để những đặc công như các ngươi này liên hợp ra tay đi.”

“Nếu như là người bình thường chết, đương nhiên sẽ không cần chúng ta ra mặt, nhưng cái Thiên Diện Nhân Đồ này, thì lại khác!” Long Ngạo nói xong, trong mắt liền lóe lên tinh quang, gắt gao tiếp cận Lâm Hải.

“Ta hiện đang hỏi ngươi, ngươi có từng tại trên thân Thiên Diện Nhân Đồ, đạt được một bức tranh da dê hay không?.”

Lâm Hải nghe được, trong lòng mạnh mẽ nhảy, rốt cục biết rõ ý đồmà bọn họ đến.

Chương 918: Soát người

“Nguyên lai là chạy đến vì cái Tàng Bảo Đồ kia a?” Lâm Hải nhất thời sững sờ, bất quá, lại không có ý định giao ra nào.

“Bức tranh da dê gì? Ta không biết các ngươi đang nói cái gì!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, ba cái đặc công quốc ngoại, nhất thời đều ngồi không yên, bỗng nhiên đứng dậy.

“Lâm Hải đúng không, chuyện này có quan hệ trọng đại, ta hi vọng ngươi nói thật!” James đến từ nước Mỹ, ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải nói nói.

“Lời nói thật cũng là không có gặp cái bức tranh da dê gì a?” Lâm Hải buông buông tay, “Cái bức tranh da dê này là thứ gì, lại để cho các ngươi gấp gáp như thế?”

“Cái này ngươi không cần phải để ý đến!” Đặc công Medastulos của nước Nga chen vào nói nói, “Việc ngươi cần làm là, lập tức đem bức tranh da dê, giao ra!”

“Không có ở chỗ ta, thì ta làm sao giao a?”

“Lâm Hải, ngươi xác định thật chưa từng gặp qua?” Long Ngạo ở một bên, cũng một mặt trịnh trọng nói nói.

“Thật chưa thấy qua!” Lâm Hải lắc đầu.

“Bát cách nha lộ!” Đột nhiên, Sakai Aki ra của Đảo Quốc liền quát to một tiếng, một tay bắt lấy cổ áo của Lâm Hải.

“Giao bức tranh da dê ra, nếu không, giết ngươi!”

Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, đầu gối nâng lên, cấp tốc hướng phía bụng dưới của Sakai Aki ra đánh tới, nhanh như thiểm điện.

Sakai Aki ra kinh hãi, không nghĩ tới Lâm Hải lại dám động thủ, thân thể trong lúc vội vàng liền co rụt lại, né tránh Lâm Hải lên gối, không chờ hoàn thủ, lại cảm giác có một cỗ lực đẩy cường đại, bị Lâm Hải dùng cánh tay đè ép, trực tiếp đẩy lên trên vách tường.

Sau đó, hai đường ánh mắt sắc bén như là lưỡi kiếm bắn tới, để trong lòng gã đột nhiên phát lạnh.

“Ngươi tính toán là cái đồ vật gì, Hoa Hạ cũng là địa phương mà ngươi có thể giương oai sao?”

Ngữ khí Lâm Hải băng lãnh, như là hàn nguyệt băng sương, để Sakai Aki ra nhất thời cảm thấy một trận lạnh lẽo, trong mắt lóe lên một tia thần sắc âm độc.

“Lâm Hải, dừng tay!” Long Ngạo thấy thế, vội vàng đem Lâm Hải kéo ra, đồng thời âm thầm kinh hãi.

Sakai Aki ra của Đảo Quốc, nói làm sao cũng là cao thủ Quy Chân cảnh, nghĩ không ra vậy mà bị Lâm Hải dùng một chiêu để chế trụ, cái Lâm Hải này, quả thực là không đơn giản, khó trách có thể đem Thiên Diện Nhân Đồ đánh giết.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, lúc này mới đem Sakai Aki ra buông ra.

Sakai Aki ra nhất thời nổi giận, trước đó gã là dưới sự khinh thường, bị Lâm Hải chiếm tiên cơ, nhưng cũng không phải là không có sức hoàn thủ, nhưng cứ như vậy, ngược lại giống như là bại vào trong tay Lâm Hải, trong lòng nhất thời một trận không phục.

Vừa muốn lại xông lại, bị hai cái đặc công của nước Mỹ cùng nước Nga ngăn lại, sau đó hai người đồng thời nhìn về phía Long Ngạo.

“Long, nếu hắn nói chưa từng gặp qua bức tranh da dê, chúng ta bây giờ yêu cầu, tiến hành soát người đối với hắn!”

“Soát người?”Con mắt Lâm Hải bỗng nhiên một mực, “Lục soát đại gia ngươi!”

Lâm Hải liền nổi giận tại chỗ, tuy hắn không sợ soát người, nhưng như vậy quả thực là một loại vũ nhục, thân thể của ca ca, há lại để cho mấy lão già ngoại quốc các ngươi, nói lục soát liền lục soát!

“Hừ!” Đối mặt với Lâm Hải kiêu ngạo, mấy cái đặc công chỉ là hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lại một mực nhìn vào Long Ngạo, chờ Long Ngạo quyết định.

Long Ngạo nhất thời vô cùng khó xử, bất quá chuyện rất quan trọng, cũng chỉ đành hướng phía Lâm Hải ném tới một nụ cười áy náy.

“Lâm Hải, việc này thật rất quan trọng, nước ta cùng với nước Mỹ, nước Nga còn có Đảo Quốc đã truy tra nhiều năm, càng là liên hợp treo giải thưởng một tỷ đô la mỹ, nếu như bức tranh da dê có tại chỗ của ngươi, ngươi lấy ra, có thể đổi lấy một tỷ đô la mỹ, đủ để ngươi tiêu dao mấy đời.”

“Ta nói, ta không có!”Thanh âm Lâm Hải lạnh lùng nói, một tỷ đô la mỹ. Bây giờ Lâm Hải, làm thế nào có thể quan tâm!

Hơn nữa người của bốn quốc gia, cũng quan tâm tới cái Tàng Bảo Đồ này như thế, Lâm Hải càng thêm sẽ không giao ra.

“Này, xin lỗi, chỉ có thể tiến hành soát người đối với ngươi, mời ngươi phối hợp!”

“Ngươi nói cái gì?!” Lâm Hải mãnh liệt trừng mắt, mấy lão già ngoại quốc nói như thế cũng coi như thôi đi, hắn không nghĩ tới, đồng bào của chính mình, vậy mà cũng nói ra câu nói này.

“Ha ha, ha ha!” Lâm Hải tức giận vô cùng mà cười, chậm rãi gật gật đầu.

“Soát người đúng không? Tốt, liền xem các ngươi có bản lãnh này hay không!”

Lâm Hải nói xong, khí thế cường đại ở trên thân dâng lên mà ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bốn cái đặc công, trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng, một mặt ngạo nghễ.

“Lâm Hải!” Sắc mặt Long Ngạo cũng lạnh xuống đến, “Cùng là người Hoa, ta khuyên ngươi một câu, nếu như bức tranh da dê ở trên thân ngươi, liền giao ra, nếu như không có ở trên thân thể ngươi, liền để bọn họ tiến hành soát người đi!”

“Tầm quan trọng của bức tranh da dê kia, tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của ngươi, chuyện này rất quan trọng, nếu như ngươi không để bọn họ soát người, ba người đặc công quốc gia bọn họ, sẽ liên tục quấn lấy ngươi, ngươi có lẽ không sợ, nhưng người nhà của ngươi đâu?.”

“Ngươi đang uy hiếp ta?” Lâm Hải nhất thời đại nộ, trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

“Không phải uy hiếp ngươi, là làm đồng bào, đối với ngươi thiện ý nhắc nhở!” Ánh mắt của long Ngạo nhìn thẳng vào Lâm Hải, mang theo một tia chân thành.

“Ta tin tưởng, ngươi có thể nghĩ rõ ràng!”

Lâm Hải nắm chặt song quyền, nhìn ánh mắt chân thành của Long Ngạo, trong lòng rốt cục do dự.

Long Ngạo nói, cũng không phải là không có đạo lý, tuy có bọn người Chu Vũ bảo hộ người nhà, nhưng lại có thể đối kháng với cả ba quốc gia vô tận quấy rối sao?

Nhưng cứ như vậy để bọn họ soát người, Lâm Hải thực sự không quá cam tâm.

Nhíu mày suy tư một lát, khóe miệng Lâm Hải đột nhiên lộ ra một nụ cười tà, liền có chủ ý.

“Lục soát thân thể ta, có thể!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, mấy cái đặc công nước ngoài, hai mắt nhất thời liền tỏa sáng.

“Bất quá...”

Lâm Hải tiếp tục mở miệng, “Các ngươi cần phải trả giá đắt!”

“Cái giá đắt gì?” Ba cái đặc công nước ngoài, trăm miệng một lời hỏi.

“Các ngươi lục soát ta thế nào, nhất định phải để cho ta lục soát các ngươi một lần như vậy!”

“Lục soát thân thể của chúng ta? Ngươi muốn lục soát cái gì?”

“Không lục soát cái gì, cũng chỉ là để cho các ngươi, chỉ là để các ngươi thử một chút, cảm giác bị người soát người!”

Ba cái đặc công nước ngoài liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, sau đó cùng một chỗ gật đầu.

“Tốt, chúng ta đồng ý!”

“Vậy được!” Lâm Hải nói xong, trực tiếp kéo một cái ghế qua ngồi xuống, thuần thục, đem y phục toàn thân lột xuống, chỉ còn lại một cái quần cộc.

Ba cái đặc công nước ngoài trợn mắt há hốc mồm, không đợi hiểu được Lâm Hải đang muốn làm gì, Lâm Hải đã trực tiếp đem y phục của chính mình, ném tới trước mặt bọn họ.

“Ca ca sợ bên trong ba người các ngươi có cái lão gay, nên không thể để các ngươi sờ loạn, y phục cũng đều ở bên trong này, lục soát đi!”

Ba cái đặc công nước ngoài giờ mới hiểu được ý tứ của Lâm Hải, cũng không đoái hoài tới châm chọc bên trong lời nói của Lâm Hải, ngồi xổm người xuống, cùng một chỗ ở bên trong y phục của Lâm Hải, tử tử tế tế lật qua.

Kết quả, đem tất cả y phục của Lâm Hải, tất cả đều lật úp sấp xuống, trừ túi tiền chìa khoá, còn có điện thoại di động ra, cũng tìm không được đồ vật khác gì nữa.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, mắt có chút trợn tròn.

“Chẳng lẽ bức tranh da dê, thật không ở tại bên trong tay Lâm Hải?”

Đồ vật trọng yếu như vậy, đổi lại là người nào, cũng đều sẽ tùy thân mang theo, thiếp thân bảo hộ, thế nhưng kết quả trước mắt, lại làm cho bọn họ mê mang một trận.

Không tự chủ được, con mắt của ba người, đồng thời hướng phía cái quần cộc còn sót lại của Lâm Hải mà nhìn lại.

“Đậu phộng, ba tên gay chết tiệt các ngươi, muốn làm gì!” Lâm Hải nhất thời cảm giác đũng quần mát lạnh, vội vàng lấy tay che, một mặt cảnh giác.

“Bên trong, chúng ta cũng phải kiểm tra!” Sakai Aki ra trừng mắt nói nói.

“Bà nội ngươi nha, tiểu quỷ tử!” Lâm Hải kém chút liền nhảy dựng lên.

“Chỗ này coi như thôi đi, ta sợ ngươi kiểm tra xong, sẽ tự ti!”

“Không được, nhất định phải tiến hành kiểm tra!”

Phốc!

“Ngươi xác định, thật muốn nhìn?” Lâm Hải nhất thời một mặt khóc không ra nước mắt.

Chương 919: Chính mình đã ước hẹn, dù ngậm lấy nước mắt cũng phải đánh xong

“Xác định! Nhất định phải nhìn!” Ba cái đặc công nước ngoài, trăm miệng một lời nói.

“Móa, đồ gay chết tiệt!” Lâm Hải trực tiếp cho ba người bọn họ một cái ngón giữa.

“Mẹ nhà nó, hôm nay liền để cho các ngươi có thêm kiến thức, bất quá đầu tiên nói trước, sau khi xem xong, nếu bởi vì tự ti mà sinh ra loại hình hậu quả tự bế hậm hực hoài nghi nhân sinh, ca ca cũng sẽ không chịu trách nhiệm đâu a!”

Ba cái đặc công nước ngoài, đều là hiểu tiếng Hoa Hạ, nhất thời liền trợn trắng mắt, làm sao lại tự ti như vậy đây.

“Nhanh lên!”

“Nhìn, cho các ngươi nhìn!” Lâm Hải trong nháy mắt đã giải trừ vũ trang.

“Đông đông đông!” Một tràng tiếng gõ cửa vang lên, sau đó Hứa Điềm đẩy cửa vào.

“Cục trưởng, có cái việc gấp… A!”

“Ngươi cái biến thái chết tiệt!” Hứa Điềm vừa vặn nhìn thấy Lâm Hải, rít lên một tiếng, bụm mặt liền chạy mất.

“Ách…” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, mẹ nó, không cần khổ cực như thế đi?

“Xem xong đi?” Lâm Hải vội vội vàng vàng mặc quần áo vào, tức giận hỏi.

Ba cái đặc công nước ngoài hai mặt nhìn nhau, bức tranh da dê xác thực không có ở trên thân Lâm Hải.

“Long, được rồi?”Biểu lộ của ba người đều có chút chán chường, không phản ứng lại với Lâm Hải, mà chính là hướng phía Long Ngạo nói nói.

Long Ngạo gật gật đầu, hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

“Xin lỗi, Lâm Hải, đều là một đợt hiểu lầm!”

Ba cái đặc công nước ngoài cũng hướng phía Lâm Hải gật gật đầu, sau đó cất bước chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!” Lâm Hải tiến lên một bước, đem bọn họ cản lại.

Mẹ nó, xem hết thân thể mê người của ca ca, liền muốn đi sao?

Nào có sự tình tốt như vậy!

“Ngươi muốn làm gì?” James của nước Mỹ kinh ngạc hỏi.

“Làm gì?” Lâm Hải một mặt xem thường, “Nhìn tuổi đời của ngươi, hẳn là còn chưa tới thời điểm người già si ngốc đi? Làm sao vừa nói chuyện qua, liền đã quên!”

“Đã lục soát ta xong, nên tới phiên ta lục soát các ngươi!”

“Bát cách nha lộ!” Sakai Aki racủa Đảo Quốc có tính khí nóng nảy, nhất thời liền nổi giận!

“Ngươi thật muốn lục soát chúng ta?” James một mặt kinh ngạc.

“Này không phải nói nhảm sao?” Lâm Hải cho gã cái mắt trắng, có chút hoài nghi đầu của bọn họ có phải có mao bệnh hay không?

“Há, MY GOD! Ta sẽ coi đây lại là một trò đùa.” James nhún nhún vai, một mặt bất đắc dĩ.

“Người nào đùa giỡn với ngươi a, nhìn thấy vừa rồi ta đã làm thế nào sao? Nhanh lên!” Lâm Hải đen mặt, nghiêm khắc rống nói.

“Há, Long!” Mặt mũi James tràn đầy im lặng, giơ tay hướng phía Long Ngạo nhìn lại.

Long Ngạo cười nhạt một tiếng, liếc nhìn James cùng hai người khác một chút.

“Ba vị, tại Hoa Hạ chúng ta, có câu nói qua, chính mình đã ước hẹn, dù ngậm lấy nước mắt cũng phải đánh xong!”

“Thật có lỗi, ta không giúp được các ngươi, chuyện các ngươi đã nói qua, nhất định phải thực hiện!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong lời nói của Long Ngạo, kém chút cười phun tại chỗ.

Mẹ nó, đây là lời nói của cái nào Thánh Nhân? Thật nhìn không ra, cái Long Ngạo này một mặt nghiêm túc, nhưng bên trong xương vẫn là cái người khôi hài.

Lâm Hải không khỏi sinh ra một tia hảo cảm đối với Long Ngạo, mà Long Ngạo cũng hướng phía Lâm Hải nháy mắt mấy cái, ném qua một cái ánh mắt trêu tức.

“Bát dát! Ngươi muốn...” Sakai Aki ra gầm thét một tiếng, lời còn chưa nói hết, đột nhiên một luồng kình phong đánh tới, một chân của Lâm Hải đã hướng phía đầu gã đá tới.

Sakai Aki ra thấy thế liền kinh hãi, trong lúc vội vàng đã vung tay đón đỡ, phanh một tiếng, bị một chân đá tới của Lâm Hải, liền lùi lại mấy bước mới đứng vững, một mặt âm độc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải!

Mà sắc mặt Lâm Hải, cũng lạnh xuống tới.

“Các ngươi lục soát thân thể ta, liền phải thực hiện lời hứa, nếu không, người nào cũng đừng hòng đi ra khỏi gian phòng này!”

Long Ngạo lúc này, cũng dạo bước tiến lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào ba cái đặc công nước ngoài.

“Ba vị, trước đó Lâm Hải đã để cho các ngươi soát người, hi vọng các ngươi cũng thực hiện lời hứacủa chính mình!”

“Long, ngươi!” Ba người không nghĩ tới, Long Ngạo vậy mà cũng tham dự vào trong tràng nháo kịch này.

“Đây là vì cái gì?” James giơ tay, một mặt không thể lý giải.

“Không tại sao a, nói lời giữ lời, là phòng tuyến cơ bản cuối cùng của người a!”

“Há, quá hoang đường!” Ba người giống như nghe được cố sự mười phần buồn cười.

“Bớt nói nhảm, nhanh lên!” Lâm Hải không kiên nhẫn thúc giục nói.

“Tốt a, cái này cũng không phải sự tình mất mặt gì!” James cùng Medastulos, sững sờ một chút, rất nhanh liền mặt mang mỉm cười, cởi quần áo xuống.

Làm đặc công, phải ứng phó với đủ loại cục diện phức tạp, loại chuyện nhỏ nhặt này tự nhiên sẽ không nói chơi, về phần mặt mũi? Bọn họ cái nào sẽ đem mặt mũi coi ra gì, nếu không há có thể sống đến bây giờ?

Chỉ có Sakai Aki ra, khuôn mặt đen như màn đêm, tựa hồ đang nhẫn nhịn phẫn nộ cực lớn, nhưng rốt cục cũng một mặt không tình nguyện, thoát đến chỉ còn lại có một cái quần cộc.

“Đi, người Hoa thú vị!” James hướng y phục trên mặt đất nhất chỉ, hướng phía Lâm Hải nhún nhún vai, nói.

“Thoát hết đi, ta cùng một chỗ nhìn! Tránh khỏi phiền phức!” Lâm Hải lại hướng phía tấm màn che còn sót lại của ba người bọn họ nhất chỉ.

“Há, quá điên cuồng á!”

Ba người bất đắc dĩ, đành phải học bộ dáng của Lâm Hải, nhất thời liền thẳng thắn gặp nhau.

“Được, cái gì cũng không có!” Lâm Hải đụng đều không đụng tới y phục của bọn họ, cất bước đi tới cửa, đẩy cửa ra.

“Bành Cục trưởng, không có sao chứ? Không có việc gì thì ta đi!” Lâm Hải cũng không quay đầu lại, vừa nói xong, đã ra khỏi phòng.

Nhưng tại trong nháy mắt mà Lâm Hải đi ra khỏi phòng, khóe mắt của ba cái đặc công lại đột nhiên trừng thẳng!

“Há, MY GOD!”

“Bát cách nha lộ!”

“% *%...”

Các loại lời nóiphẫn nộ, liền vang lên bên trong gian phòng, bọn họ thình lình phát hiện, y phục mà chính mình cởi ra, vậy mà đột nhiên không cánh mà bay, ở ngay dưới mắt bọn họ, sống sờ sờ không thấy!

“Linh dị, đây là linh dị!” James một mặt chấn kinh, hoảng sợ rống nói.

Medastulos cùng Sakai Aki ra cũng là một mặt hoảng sợ, hiển nhiên là bị cảnh tượng trước mắt, làm cho kinh ngạc đến ngây người.

“Bên trong truyền thuyết cổ xưa của Hoa Hạ, có quỷ thần tồn tại, chẳng lẽ, chúng ta gặp được Quỷ Thần sao? A, Thượng Đế a!”

James nắm lấy tóc, biểu lộ đặc sắc nói không nên lời.

Không riêng gì ba người bọn họ, liền cả Long Ngạo cùng Bành Đào, ở bên cạnh cũng kinh ngạc đến ngây người, liền cả bọn họ cũng nghĩ không thông, y phục của ba cái lão già ngoại quốc này, làm sao lại đột nhiên không thấy.

Bất quá nhìn thân ảnh Lâm Hải rời đi, bên trong ánh mắt của Long Ngạo, lại hiện lên một tia dị sắc.

Long Ngạo liệu định, chuyện này tuyệt đối là do Lâm Hải làm, chỉ là Lâm Hải làm sao làm được, lại là để ông ta không thể tưởng tượng.

Sau ngắn ngủi khiếp sợ, trong lòng Bành Đào cười lạnh một tiếng.

“Ba vị bạn hữu, không có ý tứ, ta phải tan ca!”

“Phòng làm việc của ta, có liên quan tới bí mật của sở cục, cho nên, mời các ngươi rời đi đi!”

“What?” James giơ tay, một mặt khó có thể tin.

“Cục trưởng các hạ, chúng ta bây giờ là cái dạng này, ngươi để cho chúng ta rời đi thế nào?”

“Cái này ta mặc kệ, đó là chuyện của các ngươi!” Bành Đào lắc đầu nói.

“Long!” Ba người lại đem ánh mắt xin giúp đỡ, tìm đến phía Long Ngạo.

Long Ngạo nín cười, liếc nhìn Bành Đào một chút, nghĩ thầm cái Cục trưởng Cục Công an này cũng đủ tổn hại, bất quá đối phó với đám lão già ngoại quốc hung hăng, không đem Hoa Hạ đặt ở bên trong mắt này, ngược lại là thật thoải mái!

Nhìn xung quanh một chút, Long Ngạo đi đến chồng báo ở phía trước, cầm lấy mấy tờ báo, đưa cho ba người.

“Ba vị, thật có lỗi, nếu không các ngươi cầm giấy báo, chịu đựng một cái đi.”

“Giấy báo? MY GOD!”

“Bát dát, Bát dát!”

“...*# “

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Hải trốn ở bên trong cái ngõ nhỏ bên cạnh Cục Công an, nhìn thấy ba cái lão già ngoại quốc bọc lấy giấy báo, chật vật chạy ra, lên xe mau chóng chạy mất, nhất thời cười nhạo một tiếng.

“Tiểu tử, chơi với ca ca, các ngươi còn non chút!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem y phục của ba người từ trong Thánh Cảnh lấy ra, ném vào thùng rác bên cạnh, khẽ hát mà rời đi.

Thế nhưng là vừa đi được hai bước, đột nhiên một đường thanh âm yếu ớt, từ phía sau vang lên.

“Lâm Hải, ta có thể nói chuyện cùng ngươi sao?”

Chương 920: Phòng cháy phòng trộm phòng Hứa Điềm

Lâm Hải vừa quay đầu lại, chỉ thấy Hứa Điềm mang theo ánh mắt yêu mến, đi tới.

“Ta dựa vào, ngươi đừng cầm loại ánh mắt này nhìn ta, ta sợ hãi!” Lâm Hải vội vã giơ hai tay ôm ngực, gấp gáp nói.

“Mới vừa rồi là ta không tốt.” Hứa Điềm mang trên mặt áy náy thật sâu.

“Đúng đấy, ngươi cũng đem ca ca nhìn hết!” Lâm Hải một mặt ủy khuất, nhất thời không biết xấu hổ mà nói nói.

“Bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ không kỳ thị ngươi!”

“Ta sẽ đem ngươi trở thành bằng hữu, thành bạn thân đều được!”

“Bạn, bạn thân?” Lâm Hải có chút choáng váng.

“Mỗi người cũng đều có quyền lựa chọn, tuy ngươi cùng chúng ta khác biệt, nhưng đây là cái thế giớitràn ngập tình yêu, ngươi sẽ nhận được bao dung, ngươi tuyệt đối không nên tự ti, càng không cần cam chịu.”

“Ngừng, ngừng!” Lâm Hải vội vàng đem lời nói của Hứa Điềm dừng lại, làm sao lời này cảm giác có điểm gì là lạ đâu?.

“Ngươi có ý tứ gì a?”

“Ngươi đừng giả bộ, xã hội hiện tại này, Gay thật không phải là sự tình mất mặt gì, ngươi cứ lớn mật yêu đi, không cần để ý đến ánh mắt của người khác.”

Phốc!

Lâm Hải cuối cùng cũng hiểu rõ, mẹ nó, người nào là Gay a, tính hướng của ca ca là bình thường có được hay không?

“Uy, ngươi đừng có mù nói a, ca ca ưa thích là nữ nhân!” Lâm Hải trừng mắt nói.

“Ai, hiện tại cũng không có người khác, ngươi cần gì phải giả bộ với ta đâu?” Hứa Điềm lắc đầu, một mặt ai thán.

“Người nào con mẹ nógiả bộ á!” Lâm Hải đều nhanh sụp đổ.

“Ngươi không cần không có thừa nhận, vừa rồi kỳ thực ta cũng là vô ý nhìn vào, bất quá ta sẽ không nói ra.”

Phốc!

Nói ngươi muội a, ngươi con mẹ nó tùy tiện đi nói, ca ca lại không làm cái gì!

“Xin nhờ, ta thật ưa thích nữ nhân, không thích nam nhân!” Lâm Hảinói ra từng chữ, nghiêm túc nói nói.

“Ai, ngươi người này thật sự là cố chấp, ta thật sự không kỳ thị ngươi, ngươi cần gì phải nóng lòng giải thích đâu, lại nói, ngươi bị ta đụng phải, cũng không phải lần đầu tiên đi, lần cùng Mạnh Húc kia, còn có lần trước...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Lâm Hải một mặt im lặng, vội vàng đem Hứa Điềm dừng lại.

Mẹ nó, thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, xem ra cần phải đến điểm hung ác!

“Ngươi không tin ta thích nữ nhân đi?” Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Hứa Điềm, quặm mặt lại hỏi.

“Ta có thể làm bộ tin...”

Làm bộ em gái ngươi a!

“Tốt, ngươi không phải không tin sao? Đợi lát nữa ta nhìn ngươi sẽ tin hay không!” Lâm Hải nói, một tay ôm lấy Hứa Điềm vào bên trong ngực.

“A, làm gì, ngươi cái thối lưu manh!”

Hứa Điềm bị dọa đến rít lên một tiếng, đầu gối không tự chủ được liền nâng lên.

“A...” Lâm Hải bưng lấy đũng quần, liền ngồi xổm xuống, đau đến nhe răng nhếch miệng, nội tâm quả thực muốn sụp đổ.

Mẹ nó, cái này mới bao nhiêu lâu a, lại con mẹ nó đến, ngươi con mẹ nó cùng tiểu đệ đệ của ca ca có thù hay là sao thế a?

Nó khi dễ qua ngươi sao, hay là thế nào?

“Đậu móa, phòng cháy phòng trộm phòng Hứa Điềm, về sau gặp cái cô nàng bạo lực này, nhất định phải trốn xa một chút!”

“Uy, cái này cũng không trách ta à, tuy ta đem ngươi trở thành nữ nhân, nhưng vẫn là không quen bị ngươi dạng này.” Thấy bộ dáng Lâm Hải thống khổ, Hứa Điềm chột dạ một trận.

“Ta, ta đi a, nếu cái kia nát, ngươi liền mua bình nhựa cao su tự mình dính dính đi, còn có, ta thật sẽ không kỳ thị ngươi, cái thế giới này thật sự là tràn ngập tình yêu!”

Hứa Điềm một bên yếu ớt nói, một bên một mặt vô tội hướng phía Lâm Hải khoát khoát tay, sau đó giẫm lên giày da nhỏ cộc cộc cộc cấp tốc chạy đi.

“Em gái ngươi a, cái đồ chơi này nát còn có thể dính sao? Ngươi con mẹ nó dính một cái cho ca ca nhìn xem!”

Lâm Hải lệ rơi đầy mặt, bưng đũng quần của chính mình, gào khóc.

“Ai có thể nói cho ca ca, cái này con mẹ nó đều là lần thứ mấy, cũng đếm không hết đi. Khắc tinh a!”

Một mặt khổ cực đứng lên, lúc Lâm Hải đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên có một bóng người, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Là ngươi?” Lâm Hải chau mày, phía trước chính là Long Ngạo, đặc công của Cục An toàn.

“Có thể cùng ngươi nói chuyện sao?” Long Ngạo mang trên mặt nụ cười cổ quái, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ngươi cũng tìm ta nói chuyện sao?” Lâm Hải kém chút khóc, mẹ nó, sẽ không lại là tới dỗ dành ca ca, nói cho ca ca biết, cái thế giới này tràn ngập tình yêu đi.

“Nếu như ngươi cũng là đến nói cho ta biết, Gay là vô tội, sẽ không kỳ thị ta, vậy ta khuyên ngươi, vẫn là đừng có nói!”Hai mắt Lâm Hải rưng rưng, ủy khuất nói nói.

Long Ngạo cố nén cười, hướng phía chiếc xebên cạnh nhất chỉ.

“Lên xe rồi nói đi!”

Hắn đi theo Long Ngạo, lên bên trên xe.

“Nói đi, chuyện gì?”

Long Ngạo mặt mỉm cười, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ta mặc kệ bức tranh da dê có tại bên trong tay ngươi hay không, nhưng ta hi vọng ngươi nhớ kỹ một điểm!”

“Thân là người Hoa, ngàn vạn không thể để cho bức tranh da dê kia, rơi vào bên trong tay của ba quốc gia kia!”

“A?” Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, nhìn Long Ngạo, như có điều suy nghĩ.

“Cái bức tranh da dê này, đến cùng là cái đồ vật gì, lại để cho các ngươi hưng sư động chúng như vậy?”

“Ta đây không thể nói, chỉ có thể nói cho ngươi biết, bên trong bao hàm bí mật cực lớn, dính đến truyền thuyết cổ xưa của Hoa Hạ, nước Mỹ, nước Nga cùng Đảo Quốc, bức tranh da dê kia, càng là dính đến ích lợi của bốn cái quốc gia khác, thậm chí, là an ninh quốc gia!”

“Sau cùng nhắc nhở ngươi một câu, ba cái đặc công nước ngoài kia, không có khả năng cứ như vậy mà từ bỏ, hơn nữa mấy ngày gần đây, có rất nhiều võ giả cùng người tu đạo tập kết, đều là vìtiền truy nã của bức tranh da dê kia, chính ngươi, phải cẩn thận!”

“Đa tạ nhắc nhở!” Lâm Hải trịnh trọng cảm ơn, lái xe rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Hải, Long Ngạo nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

“Làm cho y phục của ba cái lão già ngoại quốc kia tiêu thất vào hư không, tự nhiên cũng có thể để bức tranh da dê biến mất không còn tăm tích, Lâm Hải. Có chút ý tứ!”

“Chỉ bất quá, ta có thể nghĩ đến, thì ba cái lão già ngoại quốc kia liền sẽ không nghĩ ra sao?”

“Hi vọng vận khí của ngươi đủ tốt, có thể sống sót đi!”

Nhìn Lâm Hải từng bước dần dần đi xa, Long Ngạo đột nhiên giật cuống họng, hô một tiếng.

“Lâm Hải, có câu nói, quên nói cho ngươi!”

Lâm Hải quay đầu, một mặt mờ mịt.

“Cái thế giới này, thật sự là tràn ngập tình yêu!”

Phốc!

Lâm Hải lảo đảo một cái, kém chút té ngã.

“Em gái ngươi!” Lâm Hải trực tiếp trả cho ông ta một cái ngón giữa.

Lâm Hải gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt, Liễu Hinh Nguyệt vội vàng lái xe, đem Lâm Hải đón lên, một mặt lo lắng.

“Cục Công an bên kia nói thế nào?”

“Không có việc gì!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Là một cái Cameras ghi chép vi phạm luật lệ ở nơi xa, đã ghi chép lại tình cảnh lúc đó, bất quá cũng vừa tốt chứng minh, ta là phòng vệ chính đáng!”

“Vậy là tốt rồi, lo lắng chết em!” Liễu Hinh Nguyệt lúc này mới thở phào.

“Đúng, Vương mập mạp đã thông tri cho mọi người đi?” Lâm Hải vừa nhìn thời gian, đã cách thời gian hẹn trước, không sai biệt lắm.

“Ừm, đã thông tri, y nói anh nhất định sẽ không có việc gì, tiệc ban đêm, ăn chắc rồi!”

“Ha ha, vẫn là tên mập mạp chết bầm này hiểu biết ta!” Lâm Hải cười một tiếng, để Liễu Hinh Nguyệt lái xe, trực tiếp qua Vàng Son Lộng Lẫy.

Các huynh đệ cùng phòng ngủ đã rất lâu không có tụ tập, vẫn còn có chút tưởng niệm.

Trên đường, Liễu Hinh Nguyệt lái xe, Lâm Hải thì mở Waechat ra.

Hôm nay là ngày mừng thọ của Vương Mẫu Nương Nương, Thiên Đình tổ chức Hội Bàn Đào, cũng không biết là thế nào?

Mở Quầy giao dịch Thiên Đình ra nhìn một chút, vậy mà không ai nói chuyện, thật sự là đủ hiếm lạ!

Vẫn là đi hỏi Ngộ Không một chút.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Hội Bàn Đào đã bắt đầu chưa?

Ngộ Không: A, bắt đầu a, bắt đầu á! Chúng Tiên đang xếp hàng hiến quà mừng đâu, miệng của Vương Mẫu Nương Nương cũng cười lệch ra, không nói với ngươi nữa, lão Tôn ta cùng Bát Giới, đang thừa cơ hội này, uống trộm mỹ tửu đâu a, a ha ha ha!

Nhìn tin tức của Ngộ Không, Lâm Hải không khỏi nhếch miệng cười một tiếng.

Thật không biết là Hội Bàn Đào này, có cái con khỉ này tham gia, có thể náo nhiệt hay không?

Đến Vàng Son Lộng Lẫy, bọn Vương Bằng còn chưa tới, Lâm Hải trực tiếp liền qua văn phòng của Cường đầu trọc.

Kết quả, vừa tới cửa, con mắt Lâm Hải liền ngốc.

Chương 921: Nhị Cẩu không phải là chó

Chỉ thấy Cường đầu trọc, giờ phút này đang đứng trên cái bàn của ông chủ, một bên ống quần đã không còn, một bên khác cũng thành vải rách, bên trong tay y còn gắt gao nắm chặt một cái đùi dê nướng chín.

“Gâu gâu!” Mà Cường đầu trọc đối diện, A Hoa đang nhe răng quái khiếu.

“A... Nha phi, vậy mà chỉ cho Cẩu gia ăn xương cốt, không cho ăn thịt, nhìn Cẩu gia bạo chim của tên đầu trọc nhà ngươi!”

“Nhị Cẩu, cắn nó cho ta!”

A Hoa vừa sủa, Cường đầu trọc vội vàng co rụt thân thể lại, hướng phía Nhị Cẩu cũng ở trên mặt bàn, ra lệnh nói.

Nhị Cẩu nhìn thân hình khổng lồ của A Hoa, bị dọa đến thẳng phát run, toét miệng chỉ muốn khóc.

“Cường ca, ta không phải là chó a, làm sao cắn nó được?”

“Ngươi không phải chó nhưng ngươi con mẹ nó gọi là Nhị Cẩu a, đừng nói nhảm, cắn nó cho ta, để nó hung hăng!”

Nhị Cẩu bất đắc dĩ, đành phải toét miệng, giả trang ra một bộ dáng hung ác.

“Uông, uông uông!”

Phốc!

Nhị Cẩu vừa học chó sủa một cái, A Hoa còn không sao, Lâm Hải thì trực tiếp cười phun.

Mẹ nó, thật con mẹ nó là ba tên dở hơi a!

Lâm Hải cười một tiếng, bọn Cường đầu trọc mới phát hiện Lâm Hải tới rồi.

“Sư phụ!”

“Ba ba!”

Cường đầu trọc cùng A Hoa, tất cả đều giả trang ra một bộ dáng ủy khuất, cực giống như tiểu bằng hữu ở bên ngoài chịu khi dễ, về nhà cáo trạng.

“Đừng quản ta, tiếp tục, các ngươi tiếp tục đi!”

Lâm Hải nhịn cười, ôm bụng, ngồi trên ghế sa lon bên cạnh, hai mắt sáng lên chờ chế giễu.

“Sư phụ, chó chết này cướp đùi dê của ta, ta không cho nó, nó liền gặm chân của ta!”

“Ba ba, cái đầu trọc chết tiệt này, chỉ cho ta xương cốt không cho thịt, còn nói chó chỉ ăn xương cốt, y cũng không phải chó, dựa vào cái gì nói vớ nói vẩn như thế!”

Cường đầu trọc cùng A Hoa, vội vàng hướng phía Lâm Hải tranh nhau cáo trạng trước, ngược lại đem Nhị Cẩu phơi ở chỗ này.

Nhị Cẩu sờ sờ đầu, một mặt mộng bức.

“Cường ca, ta còn phải cắn nó sao?”

Phốc!

Lâm Hải vừa đình chỉ cười, lại bị bộ dáng ngốc khờ của Nhị Cẩu này làm cười, biểu tình quan trọng kia, quá con mẹ nó vô tội.

“Nhị Cẩu, ngươi con mẹ nó thật sự là bị mai một, ngươi hẳn là lên đi diễn tiểu phẩm, tuyệt đối có thể hỏa!” Lâm Hải không khỏi hướng phía Nhị Cẩu, dựng thẳng ngón tay cái.

“Thật a, Lâm thiếu?” Nhị Cẩu nghe xong, nhất thời hưng phấn nhào tới.

“Ngươi biết không, Lâm thiếu, thật nhiều người cũng đã nói như vậy đâu, nói ta đi diễn tiểu phẩm, căn bản cũng không cần kịch bản, còn nói tồn tại của ta, cũng là một câu chuyện cười, đây có phải là đang khen ta hay không?.”

“Đúng, tồn tại của ngươi, thật con mẹ nó đúng là một câu chuyện cười!” Lâm Hải cười đến dạ dày đều đau.

“Vậy, ta hiện tại đổi nghề, còn kịp sao?”

“Đậu phộng, chó chết, lại đánh lén ta!” Nhị Cẩu vừa nói xong, Cường đầu trọc liền gầm lên giận dữ, đùi dê bên trong tay, lại bị A Hoa cướp đi.

Cường đầu trọc tức giận liền hướng phía đầu Nhị Cẩu cho một bàn tay.

“Đừng con mẹ nó nằm mơ, còn trò cười đâu, cắn nó cho ta!”

“Cường ca, ta không phải chó a!”

“Không phải chó, ngươi con mẹ nó gọi là Nhị Cẩu!”

“Nhị Cẩu không phải chó a, Cường ca!”

…

Liễu Hinh Nguyệt ở một bên, cũng bị bọn họ chọc cho, nhếch cái miệng nhỏ nhắn cười khẽ, mỗi lần Cường đầu trọc tụ cùng một chỗ với A Hoa, cũng thật sự là quá con mẹ nó sung sướng.

Náo nhiệt một hồi lâu mới yên tĩnh xuống, phòng đã chuẩn bị kỹ càng, Cường đầu trọc tự mình đem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt mang qua đó.

Không mất một chút thời gian, đám bạn cùng phòng với Lâm Hải như Vương Bằng Lưu Lượng, liền kết bạn mà đến, bên người đều mang theo bạn gái, mỗi cái đều thần thái phi dương.

“Ha ha, Lượng tử, các ngươi rốt cục đã tới rồi!”

Lâm Hải nhìn thấy bọn người Lưu Lượng, tâm tình phá lệ vui vẻ, vươn cánh tay ra chuẩn bị cho bọn họ cái ôm ấp.

Lưu Lượng cũng là một mặt hưng phấn, giang hai cánh tay, chào đón.

“Ha ha, Hinh Nguyệt đệ muội, ca sĩ lớn của chúng ta, ta nhớ ngươi muốn chết a, đến, trước ôm một cái!” Lưu Lượng trực tiếp cùng Lâm Hải gặp thoáng qua, hướng Liễu Hinh Nguyệt phía sau lưng mà đi.

“Ách...” Lâm Hải đưa cánh tay, đứng ở bên trong này, nhất thời một mặt im lặng!

“Tới tới tới, ôm ca sĩ lớn á!” Những nam sinh khác, cũng ồn ào thẳng đến phía Liễu Hinh Nguyệt mà đi, phi thường thống nhất mà không nhìn tồn tại của Lâm Hải.

“Mẹ nó, một đám bạn xấu!” Lâm Hải cười khổ, không còn gì để nói.

“Đi đi đi, đại mỹ nữ Hinh Nguyệt, này là các ngươi có thể ôm sao!”

Nhóm nữ sinh ở bên cạnh, vội vã vươn tay đem bọn nam sinh kia xô đẩy qua một bên, sau đó từng tiếng thét lên truyền tới, trong nháy mắt liền cùng Liễu Hinh Nguyệt ôm thành một đoàn.

“Hinh Nguyệt, ngươi quá tuyệt, thành Ca Hậu á!”

“Hinh Nguyệt, ngươi có thể ký tên cho ta không!”

“Tới tới tới, Hinh Nguyệt, cùng một chỗ chụp cái ảnh đi, ta muốn phát lên vòng bằng hữu, ta đang cùng một chỗ với ca sĩ lớn Liễu Hinh Nguyệt!”

“A a a, thật kích động a, ta muốn nói cho tất cả mọi người, đêm nay ta cùng ăn cơm với Liễu Hinh Nguyệt á!”

...

Nhìn các nữ sinh như người điên, mấy cái nam sinh hai mặt nhìn nhau, một mặt bất đắc dĩ, nhất thời tất cả đều có loại cảm giác bị ném bỏ.

Bữa cơm này, ăn phi thường vui sướng, tuy từ lúc bắt đầu, trừ Vương Bằng cùng Lưu Lượng, những người khác lúc đối mặt Lâm Hải, dù sao cũng hơi câu nệ, nhưng dù sao cũng đã ở cùng nhau ba năm, sau khi uống vài chén rượu, lập tức cũng đều buông ra tất cả.

Cơm nước xong xuôi, mấy nữ sinh lại kêu gào lấy đi hát Ka rao ke, muốn ở hiện trường nghe ca sĩ lớn Liễu Hinh Nguyệt, hát ca khúc thành danh ‘Tình yêu của chúng ta’của nàng, Lâm Hải đương nhiên sẽ không phản đối.

Bên trong bao gianhào hoacủa Vàng Son Lộng Lẫy, liền có thiết bị hát Ka raoke, một đám người hối hả đi vào, có cái nữ sinh nhanh nhẹn tìm tới ca khúc của Liễu Hinh Nguyệt, âm nhạc vang lên, sau đó đem Mic ro phone đưa qua.

“Chúng ta muốn ở hiện trường nghe ca nhạc hội của ca sĩ lớn Liễu Hinh Nguyệt a, a!”

“Uy, mập mạp chết bầm, tránh ra một chút, ta muốn ghi hình đâu!”

“Ta phải phát video cho mẹ ta, để bà biết rõ ta là bạn tốt của ca sĩ lớn Liễu Hinh Nguyệt!”

…

Liễu Hinh Nguyệt nhìn bộ dáng hỏa nhiệt của những nữ sinh này, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, theo âm nhạc, mà chậm rãi mở miệng.

Nàng vừa mới mở miệng, ồn ào bên trong phòng, lập tức liền an tĩnh lại, mặc kệ là nam sinh hay là nữ sinh, tất cả đều tiến vào một loại trạng thái vong ngã, liền cả tâm cảnh của Lâm Hải, cũng chịu ảnh hưởng, bên trong não hải hiện ra từng li từng tí thời khắc yêu đương cùng Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng dâng lên vị đạo ái tình ngọt ngào, trên mặt bất tri bất giác hiển hiện lên nụ cười hạnh phúc.

“Tạo nghệ của Hinh Nguyệt tại trên Nguyệt Cung Tiên m, đã vượt qua ta!” Lâm Hải tự nhiên biết rõ, đây là tác dụng của Nguyệt Cung Tiên m, nhưng dù vậy, hắn vẫn là đắm chìm ở trong đó.

Một khúc hát xong, qua rất lâu, đám đồng học mới phản ứng được, bộc phát ra tiếng vỗ tay kịch liệt, đồng thời nhao nhao hướng phía người yêu của chính mình mà nhìn lại.

“Lượng tử, ta phát hiện, ta càng yêu ngươi hơn!”Bạn gái của Lưu Lượng, trực tiếp bổ nhào vào bên trong lòng Lưu Lượng.

“Tiểu Dĩnh, đời này ta đều sẽ đối tốt với ngươi!” Một nam sinh khác, đem bạn gái của mình, ôm vào trong ngực.

“Bàn tử, ta đột nhiên cảm thấy, ngươi béo thật đáng yêu!” Trong mắt Hà Vận tràn ngập nhu tình, kéo tayVương Bằng lại.

“Hinh Nguyệt, ngươi hát thật tốt, ta phát hiện ta yêu ngươi, ngươi đem hắn ném, cùng ta đi...” Vương Bằng hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, chảy nước bọt nói nói.

“Lăn ngươi nha!” Lâm Hải cười mắng, chiếu vào cái mông mập của y cũng là một chân, nhắm trúng bên trong phòng là một mảnh tiếng cười.

“Hinh Nguyệt hát xong rồi, Ca Thần cũng tới một bài đi!”

“Đúng a, Lâm Hải thế nhưng là Ca Thần của trường học chúng ta đâu,hát một bài cho mọi người nghe a!”

“Tới một bài, Lâm Hải tới một bài!”

Mọi người lại nhao nhao ồn ào, để Lâm Hải ca hát, đem Lâm Hải đẩy lên trước máy hát.

“Tốt, hát liền hát!” Lâm Hải hôm nay cao hứng, hào hứng cũng tới tới.

“Hát cái gì thì tốt đâu?.” Lâm Hải suy tư một phen, liền có chủ ý.

“Hiến cho mọi người một bài, ‘Rượu bằng hữu’! Nguyện hữu nghị của chúng ta, sẽ giống như rượu ngon, kéo dài mãi mãi!”

“Tốt!”

“Nói xong!”

Tại bên trong các bạn học reo hò, âm nhạc vang lên, Lâm Hải cầm Mic ro phone trong tay, chậm rãi mở miệng.

“Ngày hôm qua vừa đi không còn quay về nữa. Vui vẻ so cái gì cũng quý...”

Mọi người nhất thời đắm chìm ở giữa hải dương sung sướng.

Chương 922: Thời gian của ta đang gấp, các ngươi cùng lên đi!

Một đám bạn học, chơi đến đã khuya mới tán, Lâm Hải để Cường đầu trọc an bài xe, đem bọn họ đưa về trường học, chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt cũng không có lái xe, hai người kéo tay, dạo bước trên con đường đêm khuya.

Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng đem đầu dựa vào đầu vai Lâm Hải, gió đêm quét qua, mái tóc giương nhẹ, trên mặt tràn đầy mỉm cười hạnh phúc, hai người người nào cũng không nói chuyện, cứ như vậy chẳng có mục đích mà đi tới, nhưng trong lòng cũng tràn ngập ấm áp.

Sắc trời đã tối, xe cộ trên đường cũng rất ít người đi lại, hai người Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, trong lúc bất tri bất giác, liền đi tới một địa phương vắng vẻ.

“Hinh Nguyệt!”

Lâm Hải dừng bước lại, nhu tình nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuyệt mỹ rung động lòng người của Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng đột nhiên dâng lên một đám lửa.

“Ừm!” Liễu Hinh Nguyệt đáp ứng một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, khuôn mặt ửng đỏ, ngang đầu nhìn Lâm Hải, ẩn ý đưa tình.

Giờ khắc này, không cần nói cái gì, môicủa hai người, gấp gáp dính chặt vào nhau.

“Há, quá lãng mạn!” Ngay tại thời điểm hai người nhu tình mật ý, thì một thanh âm, cầm tiếng Hoa không quá tiêu chuẩn, vang lên tại sau lưng Lâm Hải.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, đem Liễu Hinh Nguyệt bảo hộ tại sau lưng, xoay đầu lại.

“James!”

Mà vừa lúc này, Medastulos cùng Sakai Aki ra cũng từ các phương hướng khác nhau đi tới, đem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt vây vào giữa, phong tỏa mọi người.

“Các ngươi muốn làm gì?” Lâm Hải nhìn ba người, lạnh lùng hỏi.

“Bát dát, bớt giả bộ hồ đồ, bức tranh da dê, giao ra!” Sakai Aki ra tiến lên một bước, tức giận nói nói.

Lâm Hải xem thường liếc gã một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Ta nói ngươi có phải là ngốc hay không a, không phải cũng để cho các ngươi lục soát rồi sao?”

“Bức tranh da dê mà các ngươi muốn tìm, căn bản là không có ở chỗ ta!”

“Lâm Hải, ngươi đừng có ngụy biện!” James của nước Mỹ nhún nhún vai, “Ba người chúng ta đã trở về ngẫm lại, tựa hồ đã bị ngươi đùa nghịch!”

Lâm Hải nghe tiếng mà cười thầm, mẹ nó, hiện tại mới phản ứng được a!

Bất quá trên mặt, Lâm Hải lại sầm mặt lại.

“Lời này của ngươi là có ý gì!”

“Không có ý gì, chúng ta đã tại bên trong thùng rác ở ngoài Cục Công an, phát hiện y phục của chúng ta, đây cũng là do ngươi làm!”

“Ngươi có thể bỗng dưng để cho y phục của chúng ta biến mất, tự nhiên cũng có thể để bức tranh da dê biến mất, cho nên chúng ta kết luận, bức tranh da dê kia, đang ở ngay tại bên trong tay ngươi.”

“Phân tích thì cũng đúng, nhưng là, chứng cứ đâu?.” Lâm Hải buông buông tay, một mặt vô tội.

Medastulos của nước Nga tiến lên một bước, ngóc lên cái cằm.

“Cái này không cần chứng cứ, đặc công KGB của nước Nga vĩ đại, sẽ không oan uổng cho bất luận kẻ nào!”

“Hứ! Thật là tự luyến!” Lâm Hải cả đời cười nhạo, bĩu môi khinh thường.

“Bát dát, không cần nói nhảm cùng hắn, nếu như không giao ra, hôm nay liền đừng hòng rời khỏi chỗ này!”

Sakai Aki ra vừa nói xong, Lâm Hải đột nhiên quay đầu, một đường ánh mắt sắc bén, như là lưỡi kiếm sắc bén mà hướng phía gã nhìn lại, để trong lòng của gã run lên bần bật.

Mà lúc này, thanh âm lạnh lùng của Lâm Hải, liền truyền tới.

“Không cho ta rời đi? Chỉ bằng cái đồ rác rưởi nhà ngươinày?”

“Bát cách nha lộ!” Sakai Aki ra nhất thời đại nộ, đột nhiên hướng phía Lâm Hải xông lại, chớp mắt đã đến gần Lâm Hải, một cái chân hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải rơi xuống.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, trong miệng mặc niệm một tiếng, Biến Địa Kinh Lôi!

Ông!

Nhất thời xung quanh Lâm Hải, hình thành một mảnh lưới điện, hồ quang điện lấp lóe, tia lửa màu tím tán loạn, trong nháy mắt liền đi khắp toàn thân Sakai Aki ra.

Sakai Aki ra có tu vi Quy Chân cảnh, lại không nghĩ sẽ có đột biến này, thân thể nhất thời cứng đờ, như là bị điện giật, dưới sự kinh hãi, vội vàng phóng nội kình ra ngoài, đem cỗ cảm giác tê liệt này khu trừ, trong nháy mắt đã khôi phục tự do.

Nhưng, cũng là cái công phu liền nháy mắt cũng không đến này, đối vớicác cao thủ như Lâm Hải mà nói, đã đầy đủ.

Lâm Hải thừa cơ, một quyền hung hăng đánh vào giữa hai đùi Sakai Aki ra, lực đạo cực lớn, đem gã đánh bay lên, nặng nề mà quẳng ngã xuống đất, bắp đùi trong nháy mắt liền sưng lên rất cao, đau đến không đứng dậy nổi.

“Hừ, không chịu nổi một kích!” Lâm Hải đứng chắp tay, cười lạnh, nếu không phải là bởi vì thân phận của Sakai Aki ra đặc thù, Lâm Hải sợ chọc phiền phức cho Hoa Hạ, một quyền này sẽ lại cao một chút, trực tiếp liền bạo chim, muốn mạng chó của gã rồi!

“Há, Thượng Đế a, hắn vậy mà lại còn biết ma pháp!”

“Không, đó là pháp thuật trong truyền thuyết cổ xưa của Hoa Hạ!”

Lôi khu xung quanh Lâm Hải lóe ra hồ quang điện màu tím, nhất thời để James cùng Medastulos liên tục kinh hô, tràn ngập kinh ngạc, biến đến cẩn thận một chút.

“Medastulos, cái Lâm Hải này, rất người thần bí, cẩn thận một chút!”

“Tốt!” Medastulos trịnh trọng đáp một tiếng, bày làm ra một bộ tư thế cận chiến.

“Hừ!” Lâm Hải sờ mũi một cái, đem Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng đẩy ra sau lưng.

“Hinh Nguyệt, em lùi về sau đi!”

“Lão công, có cần em hỗ trợ hay không?” Liễu Hinh Nguyệt từ lúc bắt đầu tu luyện, quả thực giống như cưỡi tên lửa, thực lực giờ phút này, so với Lâm Hải chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

Bất quá, loại việc nặng như đánh nhau này, Lâm Hải nào bỏ được để Liễu Hinh Nguyệt đi làm.

“Không cần, đối phó với mặt hàng này, một mình ta là đủ!”

“Vậy anh phải cẩn thận!” Liễu Hinh Nguyệt lui về sau mấy bước, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, vì Lâm Hải lược trận.

“Yên tâm, không có vấn đề!” Lâm Hải xoa bóp khuôn mặt của Liễu Hinh Nguyệt, tiến lên mấy bước, nhìn James cùng Medastulos, một tay khoác về sau, nhàn nhạt mở miệng.

“Thời gian của ta đang gấp, hai cái các ngươi, cùng lên đi!”

Hai người James cùng Medastulos nhìn nhau, trong nháy mắt đã đem nội kình phóng ra ngoài, để phòng hồ quang điện màu tím kỳ quái của Lâm Hải, đồng thời hét lớn một tiếng, hướng phía Lâm Hải nhào tới.

“Hát!” Lúc khoảng cách của James cách Lâm Hải còn có hơn hai mét, quả đấm to liền vung lên, như là thiết chùy, hướng phía huyệt Thái Dương của Lâm Hải đập tới, nắm đấm chưa đến, quyền phong đã để da thịt Lâm Hải cảm thấy đau nhức.

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, dưới chân đã thi triển Tật Phong Bộ, bỗng nhiên hướng phía sau lưng rút lui, né tránh một quyền của James, lại nghe sau đầu sinh phong, một quyền của Medastulos, đã đánh tới.

“Đi!” Lâm Hải quát chói tai một tiếng, chân khí ngưng ở nắm tay phải, trên lưng dùng lực xoay một cái, xoay người vung ra một quyền, cùng nắm đấm của Medastulos, đụng vào nhau.

“Hừ!” Lâm Hải rên lên một tiếng, lực đạo trùng kích cường đại, để dưới chân Lâm Hải không vững, liên tục rút lui vài chục bước, mới đứng vững thân hình, trong lòng không khỏi kinh hãi một trận!

“Mẹ nó, đây quả thực là đầu gấu Bắc Cực a!”

Đón đỡ một quyền này của Medastulos, Lâm Hải cảm giác quả thực giống như là đụng vào một cỗ xe tăng, cỗ lực đạo thuần túy này, cứ thế mà đem chân khí của hắn ngăn cản được, làm một quyền này của hắn không thể kiến công.

Bất quá Medastulos cũng không tốt đẹp gì, một quyền liều mạng cùng Lâm Hải này, cũng là liên tục rút lui, sau đó đặt mông quẳng ngã xuống đất, cúi đầu nhìn quả đấm của mình, vậy mà bắt đầu cấp tốc sưng đỏ.

“# $% $...”

Medastulos một mặt chấn kinh, không biết đang nói cái gì đó.

Mà James lúc này, lại bay lên một chân, hướng phía đầu Lâm Hải đá tới.

Lâm Hải ngửa ra sau một cái mà tránh thoát, thân thể vừa mới đứng thẳng, nào nghĩ đến James lại là ra một chân, liên tục mà tới.

Dưới chân Lâm Hải thi triển Ảnh Sát Thuật, liền giẫm lên bộ pháp kỳ diệu, xảo diệu mà trốn tránh.

“Uống! Uống! Uống! Uống! Uống...”

Một tiếng lại một tiếng quát chói tai ngắn ngủi hữu lực, từ trong miệng James hô lên, hai cái đùi của James, nhanh như chớp, không ngừng hướng phía Lâm Hải mà công kích, vô số cước ảnh, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải bao phủ.

Rốt cục, tại sau khi James ra mấy chục Liên Hoàn Cước, Lâm Hải đột nhiên không hề tránh né, mà chính là đột nhiên nâng lên cánh tay, bảo vệ đầu tiến hành đón đỡ!

Ầm!

Một chân phá đá mở núi của James, nhất thời đá vào trên cánh tay Lâm Hải, thân thể của Lâm Hải, hướng thẳng đến bên cạnh mà bay ra ngoài, lòng bàn chân ở trên mặt đất vạch ra một đường dấu vết màu đen.

“Uống!” James mượn cơ hội, thân thể bỗng nhiên vọt lên, người còn giữa không trung, hai chân ra Liên Hoàn Cước, thẳng đến mặt Lâm Hải.

Mà Medastulos ở sau lưng, giờ phút này cũng từ dưới đất đứng lên, cuồng hống vọt tới phía sau Lâm Hải, hướng phía sau lưng Lâm Hải, giơ quả đấm lên.

James cùng Medastulos đều là cao thủ Quy Chân cảnh, luận thực lực cũng không kém hơn Lâm Hải, Lâm Hải trước sau thụ địch, nhất thời lâm vào hiểm cảnh!

Chương 923: Kẻ đến không thiện

Lâm Hải mắt thấy James cùng Medastulos, trước sau công kích mà tới, đột nhiên nhếch miệng lên, hiện lên một nụ cười tà, sau một khắc, thân ảnh của Lâm Hải, đã tiêu thất vào hư không!

James cùng Medastulos nhất thời kinh ngạc há to mồm, nhưng mà chiêu thức của bọn họ đã dùng hết, muốn thu hồi lại đã không kịp.

“Há, NO!”

“$% $#… $ “

Hai người đồng thời phát ra một tiếng rống sợ hãi, sau đó tiếng phanh phanh va vào thịt vang lên, thân thể cao lớn của hai người, đồng thời hướng phía sau bay ra, hung hăng quẳng ngã xuống đất.

Phốc!

Gần như đồng thời, máu tươi từ trong miệng hai người phun ra, phía dưới kinh hãi, hai người ngẩng đầu, hướng phía vị trí chỗ đứng trước đó của Lâm Hải nhìn lại.

“Há, gặp Quỷ!”

“Pháp thuật, cái này nhất định là pháp thuật cổ xưa của phương đông!”

Hai người kinh hãi phát hiện, địa phương mà Lâm Hải đang đứng lúc trước, giống như cười mà không phải cười mà nhìn bọn họ.

Nếu không phải hai người tiến hành công kích đối với Lâm Hải, bởi vì Lâm Hải biến mất, tất cả đều rơi vào trên người đối phương, hai người bọn họ thậm chí hoài nghi, Lâm Hải căn bản cũng không có di động qua, mà chính là hai người bọn họ hoa mắt!

“Thế nào, còn muốn đánh sao?” Lâm Hải chậm rãi đi đến trước mặthai người, ở trên cao nhìn xuống mà hỏi.

“Ngươi xem chúng ta, còn giống bộ dáng có thể đánh sao?” James nằm trên mặt đất, buông buông tay, một mặt tự giễu nói, không có chút nào bởi vì thụ thương, mà cảm thấy uể oải.

“Lâm, ngươi vừa rồi đột nhiên biến mất, có phải cũng là pháp thuật cổ xưa của Hoa Hạ hay không?” Medastulos cũng tựa hồ hoàn toàn không thèm để ý đến thương thế của chính mình, ngược lại một mặt hiếu kỳ hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ta qua, hai cái lão già ngoại quốc này, thật lạc quan a! Bất quá cái tính cách này của bọn họ, xác thực so với cái Sa kai đớp cứt kia đáng yêu hơn nhiều.”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hướng phía bọn họ gật gật đầu.

“Không sai, cái kia chính là...” Lâm Hải bỗng nhiên duỗi ra cánh tay, khoa tay lung tung hai lần, sau đó một mặt người thần bí mở miệng nói.

“Pháp thuật!”

“Há, Thượng Đế a, thật sự là pháp thuật!” James cùng Medastulos nhất thời kinh hô một tiếng, trên mặt lộ ra nồng đậm hứng thú.

“Đây quả thực quá thần kỳ!”

“Lâm, ngươi có thể dạy chúng ta pháp thuật sao?”

Nhìn hai cái lão già ngoại quốc kia, ánh mắt một mặt tha thiết, Lâm Hải nhất thời buồn cười một trận.

“Xin nhờ, các ngươi trước làm rõ ràng, chúng ta là địch nhân, vừa rồi hai ngươi còn hùn vốn công kích ta đây!”

“NO, NO, NO!” James liên tục khoát tay, “Chúng ta không phải là địch nhân, chúng ta nguyện ý làm bằng hữu cùng ngươi, a, pháp thuật cổ xưa của phương đông, quá thần kỳ!”

“Ai u, ta qua!” Lâm Hải che mặt, quả thực im lặng.

Hai cái lão già ngoại quốc kia, là cái Logic gì a, làm sao cảm giác bắt đầu giao lưu liền có chút chướng ngại a.

“Không có ý tứ, ta không rảnh ở chỗ này cùng các ngươi nói chuyện tào lao đâu.”

“Bái bai a, hai vị!”

Lâm Hải cũng không thể giết bọn họ, đành phải kéo Liễu Hinh Nguyệt nhanh chóng rời đi.

Đem Liễu Hinh Nguyệt đưa về nhà, Lâm Hải trở về trong nhà mình, nằm ở trên giường đem điện thoại di động lấy ra.

Hôm nay là ngày mừng thọ của Vương Mẫu Nương Nương, cũng không biết Thiên Đình đang thế nào?

Hội Bàn Đào lần này, có Ngộ Không tham gia, Lâm Hải cảm thấy vô cùng hứng thú, cái Hầu tử này có làm ra cái loạn gì hay không?

Mở Waechat ra, xem Quầy giao dịch Thiên Đình trước một chút, thấy bên trong bầy im ắng, vẫn không có người nói chuyện.

“Không thể nào, còn không có kết thúc? Nếu không đám đùa bức này không có khả năng an tĩnh như vậy a?”

Lâm Hải lại tìm đến Waechat của Ngộ Không, phát cái tin tức qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, đang làm gì? Hội Bàn Đào vẫn kết thúc sao?

Lâm Hải phát xong, chờ hơn nửa ngày, cũng không thấy Ngộ Không hồi âm, nhất thời kỳ quái một trận.

“Mẹ nó, tình huống như thế nào, cái con khỉ này từ trước đến nay đều là giây về a.”

Đưa điện thoại di động ném qua một bên, Lâm Hải ngẩng đầu nhìn trần nhà, trong đầu lại bắt đầu chuyển động suy nghĩ.

Mấy ngày trở về, thân nhân bằng hữu nên gặp cũng đều đã gặp, tiếp theo không thể lại tiếp tục chơi nữa, chính mình thế nhưng là còn có rất nhiều việc muốn làm đây.

Bên Tây Lương kia, cần lại đi một chuyến, để Thanh Tùng Tử mang chính mình đi tìm Hỏa Diễm Thạch, bên Yến Kinh, Tĩnh Vân Tiên Cô mà Tiêu Thanh Sơn đề cử cho mình, cũng còn không thấy mặt đây.

Hơn nữa, thời gian một tháng cũng đã qua một nửa, đám người Đông Phương Du Long kia, cũng nên cầm bảo ngọc, đến cửa lôi kéo chính mình đi, trong vòng nửa tháng, chính mình vẫn phải về Yến Kinh một chuyến.

“Thật nhiều chuyện a!” Lâm Hải có chút bất đắc dĩ, đột nhiên mạc danh kỳ diệu nhớ tới một câu lưu truyền trên In ternet.

Mỗi ngày mù bức bận bịu, ngược lại con mẹ nó không kiếm được tiền!

Bất quá, những sự tình này Lâm Hải lại không thể không đi làm, dự cảm rời đi của Liễu Hinh Nguyệt, tựa như một cây gai, đâm vào trong lòng Lâm Hải, để hắn nhất định phải nghĩ hết tất cả biện pháp, mau chóng đề cao thực lực, ứng đối hết thảy phát sinh không có khả năng biết rõ.

Bất quá, trước khi rời khỏi Giang Nam, còn có một việc, khiến Lâm Hải bắt buộc phải làm.

Chải vuốt một chút sự tình gần đây, Lâm Hải khoanh chân ngồi ở trên giường, tiến vào tu luyện.

Vừa rạng sáng hôm sau, Lâm Hải liền gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt, hôm nay có việc không bồi nàng.

Sau đó, Lâm Hải lái xe, thẳng đến núi Phượng Minh.

Lâm Hải đi hơi sớm, người du ngoạn còn không có rất nhiều, sau một phen tìm kiếm, rốt cuộc tìm được ký hiệu dùng tảng đá chất đống lúc trước.

“May mắn còn đây!”

Lâm Hải thấy xung quanh không có ai, trong lòng mặc niệm một tiếng, Thiên Nhãn Thần Thông, mở!

Hai con mắt bịt kín một tầng sương mù màu xanh nhàn nhạt, sau đó một cái sơn động xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Lần trước tới bên trong này, ta vẫn là Luyện Khí hậu kỳ, hài cốt người thần bí ở bên trong, ta liền tới gần cũng không thể.”

“Bây giờ, ta đã là Ngưng Chân đỉnh phong, khoảng cách với Giả Đan còn cách xa một bước, lường trước đã có thể thăm dò bí mật ở bên trong đi.”

Lâm Hải nghĩ đến, liền muốn cất bước tiến vào Huyễn trận, thông qua sơn động tìm kiếm cỗ hài cốt người thần bí kia.

“Ừm?” Thế nhưng cước bộ của Lâm Hải vừa nâng lên, vừa muốn đi vào, đột nhiên cảm thấy một cỗ sát cơ mãnh liệt, đem chính mình khóa chặt lại!

Kinh hãi quay đầu, Lâm Hải liền hướng phía sau lưng nhìn lại, chỉ thấy một cái một người trung niên mặc quần áo luyện công bằng vải thô màu đen của võ giả, đứng cách với mình hơn mười mét, đang lạnh lùng nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt của hai người, gặp nhau trên không trung, lập tức kích thích ra một đạo hoa lửa, trong lòng hai người đồng thời giật mình!

“Cao thủ Quy Chân cảnh!” Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, từ khí thế mà vị võ giả áo đen phát ra, Lâm Hải liền có thể cảm giác được, thực lực cá nhân của người này rất đáng sợ, không kém chính mình.

Vừa muốn mở miệng hỏi thăm, liền thấy phía bên trái của mình, có một cái lão giả tiên phong đạo cốt, mang theo khuôn mặt hiền lành chậm rãi đi tới, cũng tại địa phương cách Lâm Hải hơn mười mét, mà dừng lại.

“Cường giả Giả Đan!” Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lão giả này nhìn như yếu đuối, nhưng trong người lại tựa hồ có ẩn chứa năng lượng khổng lồ, trên dưới quanh người, ẩn ẩn một cỗ chân khí khuấy động, giáng trần không chiếm!

Mà cùng một thời gian, tại sườn bên phải Lâm Hải, cũng có một người chậm rãi đi tới, vậy mà eo phối trường kiếm, một bộ cách ăn mặc của đạo sĩ.

Bất quá, khí tức của người này, lại sắc bén nhất, để Lâm Hải cảm thấy một cỗ uy hiếp thật sâu.

Ba người đều chiếm cứ một phương, trong nháy mắt hình thành thế vây kín đối với Lâm Hải, sát cơ mãnh liệt, đem Lâm Hải khóa chặt!

Mà cái này vẫn chưa xong, từ mỗi cái phương hướng, đột nhiên có đám khoảng hai mươi, ba mươi người dũng mãnh tiến ra, ăn mặc khác nhau, khí thế của mỗi cái đều không tầm thường, cấp tốc hướng phía ba người trước lại gần, đem Lâm Hải vây vào giữa.

Tâm Lâm Hải, nhất thời trầm xuống, không cần hỏi cũng biết, đám người này là kẻ đến không thiện!

Mà lúc này đây, võ giả áo đen ở giữa, rốt cục hướng phía Lâm Hải lãnh ngạo mở miệng.

“Ngươi, chính là Lâm Hải!”

“Không sai!” Lâm Hải nhàn nhạt đáp nói, hai tay khoác ra sau, ánh mắt đạm mạc, hướng phía đám người liếc nhìn một phen.

“Các ngươi, là ai!”

Chương 924: Lại vào Huyễn trận

“Ngươi không cần phải để ý đến chúng ta là người nào, ngươi chỉ cần, đem bức tranh da dê, giao ra!”

“Đúng, giao ra!”

“Đem bức tranh da dê giao ra, tha cho ngươi khỏi chết!”

Đám người này, lập tức đi theo quát lên.

“Cái gì da dê hoa quyển? Muốn ăn hoa quyển thì qua nhà hàng a, chỉ cần ngươi có tiền, đừng nói da dê, muốn da voi lớn bao nhiêu cũng có!”

Lâm Hải ngoài miệng đánh lung tung, tâm lý lại minh bạch rõ ràng.

Xem ra đám người này, chính là đám cao thủ đã tiến vào thành phố Giang Nam, mục đích không rõ mà Chu Vũ có nói trước đó.

Bây giờ xem ra, đám người này tiến vào thành phố Giang Nam, đều là vì bức tranh da dê một tỷ tiền truy nã mà tới.

“Lâm Hải, cùng là nhân sĩ giang hồ, chúng ta cũng không muốn tàn sát lẫn nhau, giao bức tranh da dê ra, sau khi lấy tới tiền truy nã, tự nhiên sẽ cómột phần của ngươi!”

Võ giảáo đen đứng giữa, chắp tay sau lưng, một mặt cao ngạo hướng Lâm Hải khuyên nói.

“Bất quá, nếu ngươi muốn nuốt một mình mà nói, nhiều bằng hữu giang hồ vì chuyện này mà đến như vậy, là sẽ không đáp ứng!”

“Đúng, chúng ta là sẽ không đáp ứng!”

“Nhanh giao ra, chia đều tiền thưởng!”

Lâm Hải mặt không biểu tình, lạnh lùng nhìn một chút đám võ giả cùng người tu đạo hai mắt đang sáng lên, một mặt cuồng nhiệt này, trong lòng ngầm sinh một trận xem thường.

Lúc đầu võ giả cùng người tu đạo, địa vị tại trong lòng Lâm Hải là siêu nhiên, nghĩ là sẽ không giống với người thế tục, nghĩ không ra kết quả toàn bộ đều là như thế, vì lợi ích, sự tình gì cũng dám làm, sắc mặt tham lam, thậm chí ngay cả người phố phường cũng có vẻ không bằng!

“Ta không biết bức tranh da dê mà các ngươi đang nói, hơn nữa ta cũng không biết các ngươi đang nói cái gì!” Ngữ khí Lâm Hải lạnh xuống, bức tranh da dê chính là Tàng Bảo Đồ, dựa vào cái gì mà cho bọn hắn.

“Lâm Hải, ngươi đây là rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt.” Võ giả áo đen cầm đầu, ánh mắt phát lạnh, lạnh lùng nói.

“Rượu gì, ta cũng không uống!” Lâm Hải nói xong, nhếch miệng lên, đột nhiên lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

“Gặp lại, các vị!”

Lâm Hải nói xong, đột nhiên quay người, cấp tốc xông vào trong sơn động của Huyễn trận.

“Ta dựa vào, người đâu?”

“Đi đâu rồi!”

Bọn cao thủ giang hồ này, nhất thời toàn mộng bức, một mặt gấp gáp nhìn bốn phía, lại nơi nào còn có bóng dáng của Lâm Hải.

“Cái chỗ hắn đứng lúc trước kia, khẳng định có vấn đề, đi qua nhìn một chút!”

Lập tức có người vọt tới vị trí mà Lâm Hải đã biến mất trước đó, thử đưa tay thăm dò, hướng phía vách đá dốc đứng sờ soạng, cái này vừa sờ, bàn tay vậy mà xuyên qua vách đá biến mất tại giữa tầm mắt, không nhìn thấy.

“Bên trong này quả nhiên có gì đó quái lạ!” Người kia quát to một tiếng, sau đó toàn bộ thân thể liền hướng về phía trước mà xông lên, tại dưới mí mắt của mọi người, đột nhiên biến mất.

Mọi người đứng sau quan sát, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

“Chỗ này nhất định là một cái trận pháp, mọi người cùng nhau xông vào!”

Võ giả áo đen có kiến thức rộng rãi, lập tức liền hiểu được, vung cánh tay hô lên, bọn cao thủ giang hồ này, lập tức chen chúc, xông vào trongHuyễn trận.

Thế nhưng sau khi đám người này xông vào, tất cả nhất thời đều ngốc.

Chỉ thấy bốn phía là núi cao sông dài, hoa cỏ rập rạp, cảnh sắc mười phần yên ắng rực rỡ, nhưng khiến người kỳ quái là, những người cùng một chỗ tiến đến với bọn họ, lại toàn bộ biến mất không thấy gì nữa, thậm chí ngay cả thanh âm cũng không nghe được, phảng phất như toàn thế giới này, chỉ còn lại có một mình mình.

“Uy, có ai không? Các ngươi đang ở đâu?.”

Tình cảnh quỷ dị, để trong lòng bọn nhân sĩ giang hồ này sinh ra một chút sợ hãi, toàn bộ tinh thần không khỏi đề phòng, lớn tiếng la lên nói.

Thế nhưng là, trừ tiếng vang quanh quẩn trong sơn cốc ra, lại không nghe đến bất luận cái đáp lại gì.

“Đậu móa, gặp quỷ!” Bọn nhân sĩ giang hồ này, chỉ đành cẩn thận từng li từng tí, tại cái địa phương lạ lẫm này, bắt đầu chậm rãi tìm tòi.

Lâm Hải giờ phút này, đang đứng tại bên trong một góc, mở Thiên Nhãn Thần Thông ra, nhìn chằm chằm vào bọn nhân sĩ giang hồxông tới này, cười lạnh một trận.

Thân thể đám người này hãm vào trong Huyễn trận, cách nhau chỉ có khoảng hai ba mét, căn bản là không có cách phát giác được tồn tại của đối phương, hoàn toàn bị ngăn cách tại bên trong vô số thế giới huyền ảo đơn độc, sau đó dù có muốn đi ra ngoài, chỉ sợ cũng khó, làm không cẩn thận thì cả một đời này sẽ bị vây chết tại trong đây.

Bất quá, Lâm Hải mới lười nhác lo lắng cho chết sống của bọn họ, đều là vì ham lợi ích mà đến, muốn gây bất lợi cho chính mình, không đáng để đồng tình.

“Nghiệt súc muốn chết!”

Đang lúc muốn rời đi, đột nhiên, cách đó không xa truyền đến một tiếng rống giận dữ, Lâm Hải kinh ngạc hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy cái võ giả áo đen dẫn đầu kia, đột nhiên hướng một tên võ giả khác, khởi xướng công kích điên cuồng.

“Dã thú thật hung!” Mà người đối diện kia, cũng là kinh hô một tiếng, trong nháy mắt đã đánh nhau cùng một chỗ với võ giả áo đen.

“A!!!”

Mấy chiêu qua đi, một tiếng hét thảm truyền đến, võ giả áo đen đã đem người đối diện giết chết, nhìn thi thể ngã xuống đất, trong mắt lóe lên một tia kiêng kị.

“Nghĩ không ra dã thú bên trong này, thực lực so với bên ngoài vậy mà cường hãn nhiều như vậy, so ra cũng đã vượt qua võ giả cấp Tông Sư!”

Lâm Hải nhìn một màn trước mắt này, sững sờ nửa ngày, sau đó nhịn không được mà cười lên.

“Nguyên lai tại bên trong huyễn cảnh, một khi bọn họ gặp nhau, tại bên trong mắt đối phương, liền lại biến thành dã thú a!”

“Thật sự là đáng thương, xem ra khó tránh khỏi một phen tự giết lẫn nhau!”

Trong lòng Lâm Hải không khỏi đối với người bày xuống toà Huyễn trận này, dâng lên bội phục thật sâu, cái Huyễn trận này chẳng những có hiệu quả nhốt người, quả thực là giết người vô hình a, quả thực lợi hại!

Lần trước chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt tiến đến, nếu không phải một mực nắm tay, chưa từng tách ra, nói không chừng Liễu Hinh Nguyệt cũng phải đem mình coi thành dã thú mà đối đãi.

Đột nhiên nhớ tới, bên trong tay mình, giống như còn có một cái trận đồ Di Thiên Trận, nếu không luận uy lực, so với cái Huyễn trận này, thế nhưng là kém xa.

Bách Trận Đồ mà Ngộ Không trộm được từ chỗ Lão Quân kia, ngược lại là so với cái này thì cường đại hơn vô số lần, đáng tiếc tài liệu cần, cũng quá mức khan hiếm, đối với Lâm Hải hiện tại mà nói, hiển nhiên không đủ thực dụng.

Lắc đầu, Lâm Hải không quan tâm tới đám nhân sĩ giang hồ này, cẩn thận lách qua bọn họ, hướng phía chỗ sâu trong sơn động đi đến.

Sau khi đi ra một khoảng cách, rất nhanh một cỗ uy áp mãnh liệt, từ phía trước truyền tới, để bước đi của Lâm Hải lập tức bắt đầu liên tục khó khăn.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy cỗ hài cốt người thần bí đã nhìn thấy trước đó kia, đã xuất hiện tại giữa tầm mắt, chỉ là không nghĩ tới, uy áp phát ra từ cỗ hài cốt này, vậy mà cường hãn như thế, cho dù mình đã tới Ngưng Chân đỉnh phong, khoảng cách với Giả Đan chỉ cách xa một bước, vẫn là bị cỗ uy thế này ngăn lại.

“Thật không biết, thời điểm cỗ hài cốt này còn sống, sẽ là đại năng như thế nào, liền chết đều không bị người tới gần được!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, đem chân khí toànthân, ngưng tụ tại thân thể, mở ra tốc độ, từng bước một kiên định hướng phía hài cốt đi đến.

Khoảng cách mười mấy mét ngắn ngủi, Lâm Hải vậy mà dùng trọn vẹn nửa giờ, mới đi đến gần hài cốt, cúi đầu hướng phía hài cốt đang ngồi xếp bằng trên giường đá mà nhìn lại.

“Cái gì cũng không có?” Lâm Hải liếc nhìn bốn phía một phen, nhất thời có chút thất vọng.

“Ừm?” Đột nhiên, Lâm Hải phát hiện, trên giường đá sau lưng hài cốt, tựa hồ có cái khối nhỏ bé nhô lên, để hai mắt Lâm Hải không khỏi tỏa sáng.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Long Nha đã xuất hiện trong tay, Lâm Hải duỗi Long Nha ra, hướng phía khối nhỏ bé nhô lên kia, nhẹ nhàng nhấn một cái, đồng thời ngưng thần đề phòng.

“Kẽo kẹt C-K-Í-T..T...T...”

Đột nhiên, một tiếng vang nặng nề truyền đến, đôi mày của Lâm Hải đột nhiên nhảy một cái, đã thấy trên giường đá, vậy mà xuất hiện một cái thông đạo!

“Cầu phú quý trong nguy hiểm!”Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, không chút do dự, liền theo thông đạo đi xuống.

Thông đạo chật hẹp u ám, quanh co khúc khuỷu, Lâm Hải đi thẳng ra rất xa, rốt cục đi đến cuối cùng, phía trước xuất hiện một khối đất trống rộng lớn.

“Ta qua!” Lâm Hải chỉ nhìn một chút, con mắt nhất thời liền thẳng!

Chương 925: Truyền thừa của Đan Vương

Chỉ thấy trên tầng đất trống kia, bày đầy lít nha lít nhít những bình sứ lớn nhỏ không đều, bên cạnh còn có mấy cái hộp ngọc, bên cạnh hộp ngọc, là một cái đan lô cổ hương cổ sắc, tản ra một cỗ khí tức đặc thù.

“Mẹ nó, bảo tàng nhỏ a!”Hai mắt Lâm Hải nhất thời tỏa sáng, đi ra phía trước.

“Ừm.” Vừa đến gần, Lâm Hải mới phát hiện, phía dưới hộp ngọc, có đè ép một tấm gấm lụa, phía trên có chữ viết.

Lâm Hải đem gấm lụa rút ra, nhìn hai mắt, nhất thời chau mày.

“Ta cả đời chìm đắm trong đan dược chi thuật, không tranh quyền thế, làm sao bất chợt lại gặp biến đổi lớn, bị người thần bí ám toán, Nguyên Anh chịu trọng thương, trốn đến Phàm Gian giới, bố trí xuống Huyễn trận, tiếc rằng thủ đoạn của kẻ xấu âm độc, Nguyên Anh thực sự quá mục nát, dù có vô số đan dược, lại đã vô lực xoay chuyển, buồn quá thay hận quá thay!”

“Nay ta lưu lại truyền thừa cùng vô sốdược phương đan dược của ta, lưu lại chờ người hữu duyên, trở thành người thừa kế của ta, nếu có thể tra ra thân phận của người thần bí kia, báo mối thù của ta, như vậy ta sẽ nhắm mắt được!”

“Đan Vương Độc Cô Trần, tuyệt bút!”

“Đan Vương, Độc Cô Trần!” Lâm Hải nhìn khối gấm lụa trong tay này, tuy hắn không hiểu thư pháp, nhưng lại có thể từ bên trong đầu bút lông, cảm nhận được một cỗ không cam lòng cùng phẫn hận nồng đậm.

“Nghĩ đến vị Độc Cô tiền bối này, nhất định là nhân vật phong vân, chỉ tiếc là bị người ám toán, mất mạng ở đây, không có cam lòng, đối với người thần bí ám toán mình, tràn ngập oán niệm a!”

Đem gấm lụa thu hồi, Lâm Hải lại đem một cái hộp ngọc ở bên cạnh mở ra, bên trong là một quyển sách nhỏ thật dày.

Lâm Hải đem sách nhỏ cầm trong tay, chỉ thấy bên trên là bốn chữ lớn: Bách Luyện Tâm Kinh!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, sau đó tin tức của Bách Luyện Tâm Kinh liền xuất hiện tại bên trong não hải.

Bách Luyện Tâm Kinh: Tâm đắc luyện đan cả đời của Đại Trưởng lão Đan Đạo Tông- Độc Cô Trần ở Địa Tiên giới.

Leng keng!

Có muốn học tập không?

“Tâm đắc luyện đan a!”Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, nào có đạo lý không học!

Học!

Theo Lâm Hải làm ra lựa chọn, Bách Luyện Tâm Kinh trong tay nhất thời biến mất không thấy gì nữa, đồng thời đại lượng tin tức phức tạp, tràn vào trong đầu Lâm Hải.

Hai mắt Lâm Hải khép hờ, trong đầu như là chiếu phim, đem tất cả kinh nghiệm luyện đan cả đời của Độc Cô Trần đều hiện ra, liền như chính mình tự mình trải qua một lần vậy, sau đó liền mở hai mắt ra.

Leng keng!

Đã học được Bách Luyện Tâm Kinh!

“Nguyên lai Luyện Đan Chi Thuật, cao thâm tinh diệu như vậy, tuy Độc Cô Trần tự xưng là Đan Vương, lại cũng chỉ là đụng chạm đến một góc băng sơn của Đan Đạo Chi Thuật mà thôi.”

“Bất quá, lấy tiêu chuẩn luyện đan của Độc Cô Trần, chỉ có thể luyện chế đan dược cho Nguyên Anh trở xuống phục dụng, đối với chính mình hiện tại mà nói, bất quá lại vừa vặn thích hợp!”

Lâm Hải lại liên tiếp mở ra bốn năm cái hộp ngọc, bên trong tất cả đều là đan phương thật dày, từ loại cho thường nhân phục dụng, đến cho Nguyên Anh kỳ phục dụng, cái gì cần có đều có!

“Đây chính là đồ vật tốt a!”Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, càng xem càng hưng phấn, đem những đan phương này thu sạch vào trong Thánh Cảnh.

“Đây là cái gì?” Xem hết những đan phương này, bên cạnh còn để một cái hộp hơi nhỏ hơn một chút.

Lâm Hải mang theo hiếu kỳ, đem hộp mở ra, nhất thời đôi mày bỗng nhiên nhảy một cái, một tay liền nhấc hẳn lên!

“Tàng Bảo Đồ!!!”

Thứ mà Lâm Hải nắm trong tay, rõ ràng là một bức tranh da dê, cùng cái mà trước đó lấy từ chỗ Thiên Diện Nhân Đồ, có chất liệu giống như đúc!

Leng keng!

Ngươi đạt được một bức tranh da dê!

Bức tranh da dê: Tàng Bảo Đồ tàn khuyết (2 \4)

“Ta dựa vào, thật đúng là cùng một đồ vật!” Lâm Hải nhất thời cảm thấy quá thần kỳ, vừa mới đạt được một tấm bản đồ bảo tàng không tới hai ngày, không nghĩ tới nhanh như vậy lại có thêm một bức tới tay.

Đem bức tranh da dê cất kỹ, Lâm Hải lại xem xét một phen, nhìn chút ít bình sứ lớn lớn nhỏ nhỏ, phát hiện bên trong tất cả đều là các loại đan dược.

Đạt được truyền thừa của Độc Cô Trần, Lâm Hải đối với một đường Đan Đạo, đã đạt tới trình độ ngang hàng thậm chí cao hơn Độc Cô Trần, những đan dược này đều là cái gì, xem xét liền biết rõ.

“Đan dược cho phàm nhân đến Kim Đan kỳ phục dụng, vậy mà cái gì cần có đều có! Thậm chí còn có ba cái Thần Đan mà đại năng Nguyên Anh kỳ đều có thể phục dụng!”

Hai mắt Lâm Hải sáng lên, lần này thế nhưng là thật hưng phấn đến hỏng.

Những đan dược này, thật sự là quá trân quý, nhất là những thứ có thể để Giả Đan kỳ trở lên phục dụng, Lâm Hải tin tưởng, tùy tiện thả ra một khỏa, đều sẽ gây nên một trận gió tanh mưa máutrong giang hồ!

“Thu!” Lâm Hải không chút khách khí, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tất cả đan dược, đều tiến vào trong Thánh Cảnh.

Sau cùng, chỉ còn lại có cái đan lô đang tản ra khí tức đặc thù kia, có lẽ nguyên nhân là do Lâm Hải kế thừa Bách Luyện Tâm Kinh của Độc Cô Trần, đối với cái đan lô kia, lại có loại cảm giác thân thiết nói không nên lời!

Kìm lòng không được, Lâm Hải đi lên trước, duỗi ra hai tay, nhẹ khẽ vuốt vuốt đan lô.

“Ông!”

Vạn lần không nghĩ tới, cái đan lô này vậy mà tự mình rung động, Lâm Hải lại có thể cảm giác được rõ ràng, đan tâm trong lò kia, phảng phất đang như tiểu hài tử vui sướng, tựa hồ rất hưởng thụ Lâm Hải vuốt ve.

“Thần!” Trong lòng Lâm Hải đại hỉ, loại đồ vật có linh tính này, tuyệt không phải là vật phàm!

“Thu!” Lâm Hải đem đan lô thu vào trong Thánh Cảnh.

Leng keng!

Ngươi đạt được pháp bảo Lão Quân Lô!

Lão Quân Lô: Đồ phỏng chế Bát Quái Lô của Thái Thượng Lão Quân!

“Ta dựa vào, pháp bảo!” Tuy đã sớm có sở liệu, nhưng khi nhìn thấy tin tức nhắc nhở, Lâm Hải vẫn là trở nên kích động.

Trừ Băng Sương Chi Nhận, Long Nha còn có Xuyên Vân Toa, đây đã là món pháp bảo thứ tư của hắn!

Nhìn xuống chút nữa!

Tên pháp bảo: Lão Quân Lô

Thuộc tính pháp bảo: Hỏa

Đẳng cấp pháp bảo: Linh khí Thượng phẩm

“Mẹ nó, Linh khí Thượng phẩm!!!” Lâm Hải kích động vung quả đấm lên, kém chút nhảy dựng lên!

Thật sự là không nghĩ tới, vậy mà tại chỗ này lấy được một kiện Linh khí Thượng phẩm!

Đây chính là Linh khí Thượng phẩm a, phải biết, Long Nha của Lâm Hải, cũng bất quá mới chỉ là Linh khí Hạ phẩm mà thôi!

Đủ thấy, cái Lão Quân Lô này, là trân quý đến cỡ nào!

Lâm Hải kích động hưng phấn đồng thời, một hạng sau cùng

‘Thuộc Tính Ẩn Tàng’ của pháp bảo cũng xuất hiện tại bên trong não hải.

Thuộc tính ẩn tàng: Trong quá trình luyện đan, có 1% tỷ lệ, đem phẩm giai của đan dược, tăng lên một cấp!

“Đậu phộng, đây là muốn nghịch thiên á!”

Nhìn thấy cái thuộc tính ẩn tàng này, Lâm Hải liền càng thêm hưng phấn!

Lâm Hải hiện tại, đối với một đường đan dược, hiểu biết rất sâu, biết rõ phẩm cấp của đan dược, từ thấp đến cao, chia từ một đến mười phẩm, càng lên cao thì độ khó khăn càng lớn.

Dù là Độc Cô Trần tự xưng là Đan Vương, cũng chỉ có thể với luyện chế đan dược thất phẩm cho Nguyên Anh kỳ phục dụng mà thôi, hơn nữa xác xuất thành công chỉ có khoảng chừng ba phần, xác xuất thành công của đan dược bát phẩm càng là trực tiếp là không!

Thế nhưng là có Lão Quân Lô, quả thực tựa như xuất hiện một cái bug, có lẽ ngươi chỉ là tại luyện chế đan dược thất phẩm, nói không chừng đan dược đi ra, lại trực tiếp cho ngươi niềm vui bất ngờ, biến thành bát phẩm!

Suy nghĩ một chút, đều có thể đem người cao hứng đến điên!

“Đồ vật tốt, tuyệt đối là đồ vật tốt!” Lâm Hải một mặt hưng phấn, đem Lão Quân Lô thu lại.

Sau cùng, Lâm Hải đem ánh mắt, rơi vào bên trên một quyển sách nhỏbên cạnh Lão Quân Lô.

“Đan Hỏa chi thuật!”

Lâm Hải đem sách nhỏ nhặt lên, tin tức nhất thời xuất hiện trong đầu.

Đan Hỏa chi thuật: Phương pháp khống chế Đan Hỏa, người tập được pháp thuật hệ Hỏa có thể dùng!

“Ha ha, còn may chính mình trước đó, tại Tây Lương đã học được Khống Hỏa Thuật, vừa vặn dùng tới!”

Có muốn học tập không?

Có!

Leng keng!

Ngươi học được Đan Hỏa chi thuật!

Bên trong não hải của Lâm Hải, nhất thời đối với việc khống chế pháp thuật hệ Hỏa để tiến hành luyện đan như thế nào, cùng nắm giữ các loại hỏa hầu Đan Hỏa đều hiểu rõ trong lòng, tựa như bẩm sinh đã có thể dùng vậy.

“Nguyên lai pháp thuật hệ Hỏa, còn có thể sử dụng như vậy!”

Lâm Hải đột nhiên thông hiểu đạo lí, trước đó chỉ là thông qua pháp thuật hệ Hỏa tiến hành công kích, hiện tại có thể thuần thục khống chế hỏa diễm, để mạnh càng thêm mạnh, để yếu càng suy yếu, với việc chưởng khống pháp thuật hệ Hỏa, càng thêm tùy tâm sở dục!

“Lần thám hiểm huyễn trận này, quá giá trị, thật quá giá trị!”

Tất cả đồ vật, cũng đều bị Lâm Hải thu lại, Lâm Hải theo đường cũ trở về, đi tới trước mặt hài cốt của Độc Cô Trần.

“Đan Vương tiền bối, vãn bối may mắn đạt được truyền thừa của ngài, cũng thu hoạch được vô số chí bảo, quả thật là may mắn của vãn bối!”

“Tiền bối yên tâm, ngày sau vãn bối nhất định sẽ điều tra rõ người hại ngươi, báo thù cho ngươi!”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía hài cốt của Đan Vương Độc Cô Trần, khom người bái thật sâu.

Nhưng đột nhiên, ngay lúc này, một tiếng vang thật lớn, dị biến liền nảy sinh!

Chương 926: Lấy một địch ba

“Oanh!”

Chỉ thấy phía trên xương cốt, một đạo kình khí xông thẳng tới chân trời, đem trần sơn động, sinh sinh đánh ra một cái động lớn bằng cánh tay, trong nháy mắt đá vụn bay thấp, thanh thế to lớn.

Lâm Hải ổn định thân hình, kinh hãi hướng phía hài cốt của Độc Cô Trần nhìn lại, đã thấy hài cốt đột nhiên hóa thành tro bụi, biến mất trong không khí, liền một tia dấu vết cũng không có để lại.

Ngay tại lúc đó, tình cảnh xung quanh liền biến đổi, Huyễn trận cũng đi theo tiêu tán, khôi phục diện mạo như trước.

“Cỗ khí này, chẳng lẽ là oán niệm trong lòng Độc Cô Trần tiền bối, sau khi chết biến thành sao?”

Khe khẽ thở dài, trong lòng Lâm Hải âm thầm thề.

“Yên tâm đi tiền bối, Lâm Hải ta không phải là người không giữ chữ tín, được nhiều chỗ tốt của ngươi như vậy, nhất định sẽ dốc hết toàn lực, giúp ngươi điều tra chân tướng sự tình, báo thù cho ngươi!”

Việc này đã xong, Lâm Hải quay người, đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân, sau đó một tiếng gầm thét liền truyền đến.

“Hắn tại bên trong này!”

Sau đó, ba người máu me khắp người, một mặt chật vật, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải!

“Lâm Hải, ngươi thật là bỉ ổi!”

Người cầm đầu, chính làvõ giả áo đen trước kia, giờ phút này toàn thân áo đen đã nhuộm thành màu hồng, bên trên cánh tay phải, còn có một đạo vết thương dài, dùng vải bao trùm.

Bên cạnh hắn, còn đứng cái lão giả tiên phong đạo cốt, cùng đạo sĩ cầm trong tay trường kiếm sắc bén!

Ba người nhìn về phía Lâm Hải, tất cả đều là nét mặt đầy vẻ giận dữ!

“Bỉ ổi?” Lâm Hải chắp tay cười lạnh, “Chỉ giáo cho?”

“Hừ, ngươi đem bọn ta dẫn vào Huyễn trận, khiến cho chúng ta tự giết lẫn nhau, hai mươi mấy người bây giờ chỉ còn ba người bọn ta còn sống, còn chưa đủ bỉ ổi sao?”

Lâm Hải một tiếng cười nhạo, “Cũng không phải ta để cho các ngươi tiến đến, chết sống đánh nhau!”

“Phi! Ngươi thật sự là táng tận lương tâm, lãnh huyết tàn khốc, quả thực là bại loại giang hồ!”

Võ giả áo đen vừa nói lời này, sắc mặt Lâm Hải nhất thời lạnh xuống tới.

“Im ngay!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng, mặt trầm như nước!

“Ta nói ngươi còn có thể muốn chút mặt mũi hay không, con mẹ nó rõ ràng là các ngươi, tham lam bành trướng, đuổi bắt ta yêu cầu bức tranh da dê, người cũng là các ngươi tự tay giết chết, lại đổ đến trên đầu ta!”

“Ta thật con mẹ nó muốn hỏi một câu, ngươi tại bên ngoài không biết xấu hổ như vậy, mụ mụ ngươi biết không?”

“Ngươi đừng muốn ngụy biện!” Võ giả áo đen, bị Lâm Hải nói nhất thời mặt mo đỏ ửng.

“Đỗ Môn chủ, không cần cùng hắn nói nhảm, trực tiếp phế hắn là được!” Đạo sĩcầm trường kiếm trong tay, đột nhiên lạnh lùng mở miệng, trường kiếm vung lên, tay kết kiếm quyết trực chỉ vào Lâm Hải, nhất thời một cỗ tràn ngập sát cơ!

Mà vị lão giả tiên phong đạo cốt kia, thì là nhìn Lâm Hải hòa khí cười một tiếng.

“Ngươi gọi là Lâm Hải đúng không, nghe lão phu khuyên một lời, đem bức tranh da dê giao ra, lão phu hướng ngươi đảm bảo, quyết sẽ không gia hại tính mệnh của ngươi, hơn nữa tiền thưởng sẽ còn phân cho ngươi một phần, ngươi xem coi thế nào a?”

Lâm Hải nhìn cái lão giả Người vô hại và Vật vô hại này, đột nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Ý tứ của ngươi, là tiền thưởng chia đều cho bốn người chúng ta?”

Lão giả thấy Lâm Hải tựa hồ có vẻ xiêu lòng, trong lòng nhất thời vui vẻ, trên mặt vẫn hiền lành như cũ.

“Không tệ, bốn người chúng ta chia đều! Tin tưởng Đỗ Môn chủ cùng Lưu Đạo trưởng, cũng không có ý kiến chứ?”

Lão giả nói, hướng phía Đỗ Môn chủ cùng Lưu Đạo trưởng nháy mắt.

“Hừ, nếu chịu giao ra bức tranh da dê, bản Môn chủ đương nhiên sẽ không lại làm khó hắn!”

“Bần đạo cũng có thể thả hắn một ngựa!”

Lão giả nghe xong, liền hướng phía Lâm Hải hiền lành cười một tiếng.

“Ngươi cũng nghe rồi, không bằng đem bức tranh da dê giao ra, để tránh thương tổn hòa khí!”

Trong lòng Lâm Hải trận trận cười lạnh, trên mặt lại cười đến càng thêm rực rỡ.

“Thật liền bốn người chúng ta chia đều.”

“Không sai, bốn ngườichúng ta chia đều!”

“Vậy, hơn hai mươi người chết trước đó thì sao?.”Ánh mắt Lâm Hải đột nhiên lạnh xuống tới.

Lão giả sững sờ, còn chưa kịp mở miệng, Đỗ Môn chủ lại là cười lạnh một tiếng.

“Người đều đã chết, tự nhiên không có phần của bọn họ!”

“Ha ha, ha ha ha!” Lâm Hải nghe được, nhất thời một mặt xem thường cười rộ lên.

“Vừa rồi còn luôn miệng, nói ta bỉ ổi, nói ta táng tận lương tâm, lãnh huyết tàn khốc!”

“Như vậy hiện tại, ngươi nói ra những lời này, không cảm thấy đỏ mặt sao?”

“Ngươi!” Đỗ Môn chủ nhất thời phát hiện bẫy bên trong lời nói, không khỏi buồn bực xấu hổ thành nổi giận!

“Bớt nói nhàm đi, đến cùng giao hay không giao!”

“Hừ!” Lâm Hải thì là hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào Đỗ Môn chủ.

“Ta như nói không, ngươi định làm thế nào đây!”

“Muốn chết!” Đỗ Môn chủ nhất thời bị Lâm Hải kích nộ, quát lạnh một tiếng, đưa tay một chưởng, thẳng đến mặt Lâm Hải!

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, giơ quả đấm lên, không tránh không né, trực tiếp giơ lên một quyền liều mạng cùng lão!

“Ầm!”

Một quyền một chưởng đụng vào nhau, nhất thời phát ra một tiếng vang nặng nề, hai người đồng thời rút lui bốn năm bước, mới đứng vững, vậy mà cân sức ngang tài!

Đỗ Môn chủ biến sắc, nghĩ không ra Lâm Hải tuổi còn trẻ, lại có thể đón đỡ một chưởng!

“Thật sự có tài, lại đến!”

Nói xong, Đỗ Môn chủ lần nữa vung vẩy song chưởng, bí mật mang theo một cỗ âm phong sắc bén, đem Lâm Hải bao phủ tại dưới lòng bàn tay, nhất thời chưởng ảnh đầy trời, thật giả khó phân.

“Điêu trùng tiểu kỹ!”

Cái mũi Lâm Hải hừ một tiếng, thi triển Ảnh Sát Thuật, giẫm lên tốc độkỳ diệu, giống như Hồ Điệp Xuyên Hoa, tại dưới song chưởng của Đỗ Môn chủ, tự nhiên tránh thoát, hai người nhất thời đấu cùng một chỗ, khó phân thắng bại!

“Lưu Đạo trưởng, chúng ta trợ giúp Đỗ Môn chủ một chút sức lực!”

Thấy Đỗ Môn chủ đánh Lâm Hải lâu mà không xuống, lão giả đột nhiên hướng phía Lưu Đạo trưởng bên cạnh nói một tiếng.

“Tốt!”

Lưu Đạo trưởng đáp ứng một tiếng, trường kiếm trong tay vung lên, gia nhập chiến đoàn, thẳng đến chỗ yếu hại của Lâm Hải!

Lâm Hải vừa mới tránh thoát một chưởng của Đỗ Môn chủ, liền cảm giác phía sau có một cỗ kình phong sắc bén mà tới, vừa nhanh vừa vội, không khỏi giật mình, Long Nha liền xuất hiện trong tay.

“Sưu!”

Long Nha trong tay một thanh đâm về trước, đem Đỗ Môn chủ bức lui, một cái khác lại hướng phía sau lưng vẩy một cái!

Keng!

Một đường tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, Long Nha cùng trường kiếm của Lưu Đạo trưởng vừa chạm liền tách ra, cánh tay của hai người đồng thời chấn động, cảm nhận được đối phương cường đại!

“Tật Phong Trảm!”

Đúng lúc này, lão giả quát nhẹ một tiếng, hai tay cùng lúc vung ra, nhất thời đạo đạo đao gió, trực tiếp bay về phía Lâm Hải!

Long Nha trong tay Lâm Hải, liên tục huy vũ, đem đao gió đánh nát, tiếc rằng Tật Phong Trảm của lão giả, chính là thuấn phát, một lát không ngừng, nhất thời đem Lâm Hải làm cho luống cuống tay chân một trận!

“Đậu móa, dưới tình huống cự ly xa, võ giả đối phó với người tu đạo, quả nhiên có chút cố hết sức!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, thi triển Tật Phong Bộ, liền hướng phía lão giả xông qua, chuẩn bị cận thân đem lão xử lý.

Đáng tiếc, Đỗ Môn chủ cùng Lưu Đạo trưởng căn bản sẽ không để cho Lâm Hải đạt được, hai người một cái huy chưởng, một cái cầm kiếm, lần nữa hướng phía Lâm Hải đánh tới, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải bức lui!

Lâm Hải lấy một địch ba, tất cả lại đều là cao thủ thực lực không yếu hơn mình, nhất thời rơi vào hạ phong, bị buộc chỉ có sức lực chống đỡ, không có sức hoàn thủ!

“Móa, đây là bức lão tử ra tuyệt chiêu a!” Lâm Hải cảm thấy không thể tiếp tục đánh như vậy nữa, nếu không một lúc sau, chính mình tất nhiên sẽ có sai lầm!

Long Nha trong tay lại một lần nữa cực kỳ nguy hiểm đem đao gió mà lão giả vung đến đánh tan, mắt thấy công kích của Lưu Đạo trưởng cùng Đỗ Môn chủ đã tới, khóe miệng Lâm Hải đột nhiên nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới đưa pháp thuật này thi triển ra, nhất thời Lôi khu xuất hiện, hồ quang điện bốn phía, trong nháy mắt đi khắp toàn thân Lưu Đạo trưởng cùng Đỗ Môn chủ.

Thân ảnh hai người nhất thời cứng đờ, trên mặt lộ ra biểu lộ hoảng sợ, nói thầm một tiếng không tốt.

Tuy trong nháy mắt liền đem cảm giác tê liệt khu trừ, chuẩn bị bứt ra lui về, nhưng Lâm Hải chờ lâu như vậy, mới bất chợt thi triển ra diệu chiêu, như thế nào lại cho bọn họ có thời cơ!

“Chết!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, thừa dịp trong nháy mắt thân thể hai người tê liệt ngắn ngủi, Long Nha đâm ra, phát sau mà đến trước!

Phốc! Phốc!

Hai tiếng binh khí đâm vào thị tiếng vang lên, cùng với hai tiếng kêu rên, thân hình của Lưu Đạo trưởng cùng Đỗ Môn chủ nhanh chóng lùi lại, máu tươi phiêu tán!

Lâm Hải lại nói thầm một tiếng đáng tiếc, hai người kia không hổ là cao thủ Quy Chân cảnh, dù vậy, cũng bị bọn họ tránh thoát yếu hại, trốn qua một kiếp.

Bất quá Lâm Hải lại không lo lắng, Long Nha của hắn, chính là dựa theo Tam Lăng Quân Thứ của Hoa Hạ chế tác, chỉ cần đâm vào trong người, liền sẽ đổ máu không ngừng, cho dù không chết, thì trong nháy mắt cũng sẽ mất đi lực chiến đấu, đã không đáng để lo.

Đang chuẩn bị nhất cổ tác khí, xông qua đem lão giả cũng cùng lúc làm sạch, đột nhiên một giọng âm lạnh lẽo, vang lên trong sơn động.

“Phong, Quyển, Tàn, Vân!”

Oanh!

Nhất thời, năm đường Long Quyển Phong dâng lên, đem Lâm Hải cùng hai người Lưu Đạo trưởng cùng Đỗ Môn chủ đang trọng thương, toàn bộ cuốn vào trong đó!

Chương 927: Mệnh ta do ta, không do trời!

“Ha ha ha ha, tại dưới đại pháp thuật của lão phu, ba người các ngươi phải chết hết, tiền thưởng liền do một mình lão phu sở hữu!”

Nhìn Long Quyển Phong cuồng loạn trước mắt, lão giả phát ra một tiếng cười to đắc ý, sắc mặt dữ tợn, nơi nào còn có hoà hợp êm thấm trước đó.

Qua chừng năm phút đồng hồ, Long Quyển Phong mới dần dần tán đi, mặt đất là một mảnh hỗn độn.

Lão giả cúi đầu nhìn lại, đã thấy Đỗ Môn chủ cùng Lưu Đạo trưởng, máu me khắp người ngã trên mặt đất, toàn thân cao thấp là vô số vết thương bị đao gió cắt đứt, giống như bị ngàn đao bầm thây, cực kỳ thảm liệt, đã sớm chết đã lâu.

“Ừm?” Bỗng nhiên, lão giả cảm thấy có cái gì không đúng.

“Lâm Hải đi đâu?”Lão kinh hãi phát hiện, mặt đất vậy mà không có thi thể của Lâm Hải.

Chẳng lẽ Đại pháp thuật quá mạnh, cái Lâm Hải này trực tiếp bị Long Quyển Phong cắt đứt thành thịt vụn sao?

Thời khắc lão Giả Đang ngẩn người, đột nhiên thấy hoa mắt, một bóng người xuất hiện tại trước mặt, đang một mặt lạnh cười nhìn chăm chú vào lão.

“Ngươi không chết!!!” Lão giả quá sợ hãi, người trước mắt, không phải là Lâm Hải đã mất tích không thấy, còn có thể là ai.

Lâm Hải chẳng những không chết, trên thân thậm chí ngay cả một tia vết thương cũng đều không có, để lão giả không thể tưởng tượng, trong lòng nhất thời trầm xuống.

Nhưng rất nhanh, trên mặt lão giả lần nữa khôi phục một bộ dáng Người vô hại và Vật vô hại, hướng phía Lâm Hải hòa khí cười một tiếng.

“Lâm Hải, hiện tại chỉ còn lại hai người chúng ta, trước đó ta đã giúp đỡ ngươi tiêu diệt hai cái kình địch, chúng ta cũng coi như là bằng hữu kề vai chiến đấu, không bằng chúng ta cũng không cần tranh nữa, cùng nhau đi nhận lấy tiền thưởng, ngươi xem coi thế nào?”

“Ọe...”

Lão giả nói xong, Lâm Hải nhất thời ôm bụng, một trận buồn nôn.

“Ngươi không có chuyện gì chứ?” Lão giả giả trang ra một bộ dáng quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, con mẹ nó chỉ là bị ngươi không biết xấu hổ cùng bỉ ổi vô sỉ, làm cho buồn nôn đến.”

“Nói thật, gặp qua không biết xấu hổ, nhưng thật chưa thấy qua loại trình độ không biết xấu hổ đến như ngươi này.”

Lão giả nghe được Lâm Hải nói lời châm chọc, mặt nhất thời đằng cái đỏ lên, rốt cục không hề ngụy trang nữa, lộ ra khuôn mặt dữ tợn.

“Lâm Hải!” Lão giả quát lạnh một tiếng, “Ngươi đừng có cho thể diện mà không cần, thật coi lão phu trị không được ngươi sao?”

“Hừ! Có bản lĩnh liền phóng ngựa tới!” Lâm Hải không yếu thếchút nào, lạnh lùng nói.

“Muốn chết!” Lão giả gầm thét một tiếng, hai tay đột nhiên vung vẩy, trong nháy mắt cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, không thể thấy mọi vật!

“Đi!”

“Hô!” Đao gió mạnh mẽ lạnh thấu xương, như mũi đao lóe ra quang mang lạnh lẽo, gào thét lên hướng phía Lâm Hải bay tới.

Trước mặt Lâm Hải, không khí chấn động liên tục, nổi lên gợn sóng, phảng phất như bị cắt đứt, đường đường đao gió lóe lên quang mang, trong nháy mắt đem Lâm Hải bao phủ ở trong đó.

“Phá!” Lâm Hải một tiếng gào to, Long Nha trong tay tung bay cao thấp, đem một đường lại một đường đao gió đánh nát toàn bộ.

Đồng thời, trong miệng Lâm Hải hét lớn một tiếng, khí thế trên thân tăng vọt, một bên chống lại đao gió, một bên từng bước phóng ra về phía trước, giống như Sát Thần, thế bất khả đáng.

“Hừ, muốn cận thân? Nào dễ dàng như vậy!”

Lão giả lập tức nhìn thấu ý đồ của Lâm Hải, thân là người tu đạo, lão há có thể để võ giả tới gần, tạo bất lợi cho chính mình.

“Gây sóng gió!”

Hai tay lão giả đột nhiên ở trước ngực liên tục đánh ấn quyết, sau đó mãnh liệt hướng về phía trước đẩy.

“Ông!”

Tất cả không khí ở hơn một trượng trước mặt, vậy mà như là thủy triều, cuồn cuộn hướng phía Lâm Hải gào thét mà đi, thanh thế cực lớn, ẩn ẩn có thanh âm của sóng biển, phảng phất như muốn chôn vùi hết thảy.

Đôi mày của Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, pháp thuật công kích có diện tích lớn cỡ này, dựa vào Long Nha căn bản là không có cách đón đỡ.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Long Nha trong tay Lâm Hải trong nháy mắt đã biến mất, hai tay hắn nhanh như thiểm điện, ở trước ngực đánh ra một chuỗi ấn quyết.

“Hỏa Hải Lăng Vân!”

Oanh!

Nhất thời,liệt hỏa hừng hực cao hơn một trượng, đột nhiên đằng không mà lên, trong nháy mắt hình thành một bức tường lửa, đem Lâm Hải cản tại phía sau.

“Không có khả năng!” Lão giả hoảng sợ rít lên một tiếng, biểu lộ giống như gặp Quỷ!

“Ngươi rõ ràng là võ giả, vì sao lại dùng pháp thuật!”

Oanh!

Tiếng nói của lão giả vừa mới rơi xuống, sóng gió cùng tường lửa, kịch liệt đụng vào nhau, nhất thời như là phát sinh nổ tung, khí lãng lăn lộn, hỏa diễm bay tán loạn, khắp nơi trong không khí đều vẩy ra tia lửa, cuồng phong tàn phá bừa bãi.

Mặt mũi lão giả tràn đầy kinh hãi, nghĩ không ra một võ giả như Lâm Hải, tại sao lại biết thi triển pháp thuật, còn ngăn trở một kích có uy lực mạnh mẽ nhất của chính mình.

Mà liền tại trong nháy mắt lão chấn kinh choáng váng , Lâm Hải liền gào to một tiếng.

“Cũng nếm thử pháp thuật của ca ca!”

Oanh!

Nhất thời cầu lửa một quả tiếp theo một quả, bốc lên lửa nóng hừng hực, hướng phía lão giả liền bay tới.

Lão giả kinh hãi, hai tay vung vẩy không ngừng, phát ra đạo

đạo đao gió, đem cầu lửa đánh nát.

Nhưng mà, còn chưa chờ lão thở phào, đã thấy khóe miệng Lâm Hải nở ra một nụ cười nghiền ngẫm, để lão giả đột nhiên giật mình, một cỗ dự cảm không tốt liền xông tới.

Không dám có bất cứ chút do dự nào, một cái cờ nhỏ màu xanh, liền được lão tiện tay ném ra!

“Lên!” Lão giả một tiếng gào to, cái cờ nhỏ lớn lên theo gió, trong nháy mắt trở nên cao ba trượng, nở rộ ánh sáng xanh, sáng ngời như điện, đem sơn động đen nhánh, chiếu sáng giống như ban ngày.

Ông!

Pháp bảo hình lá cờ của lão giả, vừa mới tế ra, đỉnh đầu đột nhiên rơi xuống vô số hỏa diễm.

Nhưng mà, cái cờ nhỏ này đột nhiên không gió mà nhẹ nhàng lay động, không gian trong nháy mắt liền xuất hiện gợn sóng, đem hỏa diễm trên đỉnh đầu, trong nháy mắt đánh tan, ngược lại hướng phía bốn phương tám hướng bay đi.

Trong lòng Lâm Hải, không khỏi nói thầm một tiếng đáng tiếc.

Nghĩ không ra trên người lão giả, lại có pháp bảo như thế này, để từ một chiêu đại pháp thuật của mình này, thất bại trong gang tấc!

“Thu!” Lão giả khẽ quát một tiếng, lá cờ nhất thời trở về hình dáng ban đầu, một lần nữa bay trở về trong tay lão.

“Lâm Hải, chúng ta đã giao thủ qua, khó phân cao thấp, không bằng liền nghe lão phu nói một lời, tiền thưởng chia đều, mặt khác coi như lão phu thiếu ngươi một cái nhân tình, như thế nào?”

Lão giả thấy đánh lâu như vậy mà vẫn không bắt được Lâm Hải, hơn nữa Lâm Hải là một võ giả, vậy mà lại quỷ dị biết thi triển pháp thuật, uy lực còn không kém lão, nhất thời trong lòng sinh ra kiêng kị thật sâu đối với Lâm Hải!

“Khó phân cao thấp?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, khinh thường cười một tiếng, “Chỉ bằng ngươi?”

Lão tử thấy Lâm Hải khinh thị mình như thế, nhất thời đại nộ, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ mở miệng giận dữ mắng mỏ!

“Lâm Hải! Lão phu chỉ là không muốn lưỡng bại câu thương mà thôi, ngươi thật coi lão phu, là thật sự lại sợ ngươi sao!”

“Bớt nói nhàm đi, hoặc là chiến, hoặc là cút!”

“Tiểu bối cuồng vọng!” Lão giả nhất thời bị kích giận, “Lúc đầu ta không muốn động dùng một chiêu khủng bố này, thế nhưng là ngươi lại bức ta không thể không làm, đã như vậy, liền không trách được ta!”

Nói xong, thân thể lão giả, đột nhiên bị một cỗ gió xoáy vây quanh, càng chuyển càng nhanh, trong chớp mắt lại đã không thấy rõ bóng người!

Nhưng, Lâm Hải lại cảm giác được rõ ràng, trong gió lốc, tựa hồ có một cỗ lực lượng cực kỳ kinh khủng, đang từ từ sinh ra, hơn nữa càng ngày càng mạnh, vậy mà để cho Lâm Hải có loại cảm giác không rét mà run!

“Thật mạnh!” Lâm Hải tuyệt đối nghĩ không ra, lão giả này mặc dù chỉ là Giả Đan cảnh, lại có thể ngưng tụ rapháp lực khủng bố như thế, đạo pháp thuật này một khi thi triển ra, đoán chừng đã có thể tiếp cận một kích của Huyết Tu La.

“Không thể để cho lão thi triển ra!”

Lâm Hải hạ quyết tâm, hai tay hạ xuống, nhất thời mười mấy mai Kim Tiền Tiêu liền xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Đi!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, mười mấy đạo kim quang, mang theo tiếng nổ không khí đùng đoàng bén nhọn, thẳng đến phía lão giả mà đi.

Nhưng mà, Kim Tiền Tiêu vừa mới tiếp xúc đến tầng gió xoáy kia, trong nháy mắt liền bị đánh bay, căn bản không công phá được phòng ngự!

“Ha ha ha, vô dụng!” Thanh âm hung hăng của lão giả truyền đến.

“Đây là một bộ công pháp thần bí mà lão phu lúc tuổi còn trẻ đã đạt được, gọi là Toàn Phong Trảm, thi triển ra, uy lực có thể so với một kích của Kim Đan sơ kỳ, lão phu thậm chí từng bằng vào cái pháp thuật này, chém giết qua cường giả Giả Đan đỉnh phong!”

“Từ Kim Đan trở xuống, không có người có thể ngăn trở một kích này của lão phu, chiêu này vừa ra, ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ! Đây hết thảy đều là do ngươi gieo gió gặt bão, cho nên, ngươi cam chịu số phận đi!”

“Nhận mệnh?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, ngược lại trầm tĩnh lại, sau đó trong mắt lóe lên một đạo hàn quang.

“Không có ý tứ, mệnh ta do ta, không do trời!”

Chương 928: Cái yêu đương này, thật đáng sợ!

“Hừ hừ, sắp chết đến nơi, còn dám mạnh miệng!” Lão giả miệt thị cười một tiếng, sau đó đột nhiên bắn ra sát cơ.

“Nếu như thế, vậy thì chết đi!”

Oanh!

Theo tiếng nói của lão giả rơi xuống đất, cơn gió xoáy như là con quay này, đột nhiên di động, cấp tốc hướng phía Lâm Hải cuốn tới, phía trên đường đi, không gian tựa hồ cũng bị xé rách, như muốn cắt đứt, khí lưu một mảnh chấn động.

Mà càng thêm quái dị là, Lâm Hải đột nhiên cảm thấy, không khí bốn phía xung quanh chính mình, vậy mà giống nhận phải lực hút, đem chính mình hướng phía cỗ gió xoáy này, đại lực hút qua, từ cách xa, liền có thể cảm thấy cỗ sắc bén tựa hồ có thể cắt đứt hết thảy này, phảng phất như một cái cối xay thịt di động, quả thực khủng bố!

“Thật lợi hại!”Thân thể Lâm Hải, không bị khống chế, cùng gió xoáy phi tốc tới gần, mắt thấy sẽ phải bị cuốn vào trong đó, ánh mắt của lão giả thậm chí đã lộ ra nụ cười đắc ý.

Nhưng vào lúc này, Lâm Hải lại lộ ra một tia cười lạnh, sau đó hai tay giơ lên cao, trong miệng quát chói tai một tiếng!

“Đao đến!”

Nhất thời, một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lóng lánh quang mang màu lam, uy thế khinh người, xuất hiện tại trong tay Lâm Hải!

“Phá cho ta!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao quơ múa, hung hăng hướng phía gió xoáy chém tới!

Oanh!

Mũi đao chém vào bên trên gió xoáy, vậy mà sinh sinh đem gió xoáy đang cấp tốc xoay tròn, chém ra một đường lỗ hổng dài nhỏ, phun bắn ra quang mang, trong nháy mắt đem Toàn Phong Kích đánh vỡ nát, lộ ra lão giả một mặt hoảng sợ ởbên trong.

“Không!” Lão giả quá sợ hãi, vạn không nghĩ tới, tuyệt chiêu mà chính mình ỷ vào nhất, vậy mà sụp đổ trong nháy mắt, mắt thấy thế đi của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao không giảm, liền hướng phía đỉnh đầu của lão thẳng tắp mà rơi xuống, nhất thời bị dọa đến sợ vỡ mật!

Lão cuống quít vung tay lên, đem lá cờ thu hồi lúc trước, lần nữa tế ra, nhưng mà còn chưa chờ phát huy hiệu quả, liền bị Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trực tiếp bổ thành phấn vụn!

Lão giả hoảng sợ quái khiếu một tiếng, hai tay không ngừng huy động, nhìn cũng không kịp nhìn, đem từng kiện từng kiện bảo vật ném ra, muốn ngăn cản thế công của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Nhưng, thanh Băng Sương Chi Nhận này chính là Tiên khí, há lại bị những hàng thông thường này có thể so sánh, cơ hồ vừa tiếp xúc, liền bị đánh vỡ nát.

Thẳng đến khi lão giả lại một lần nữa sờ tay vào ngực, lại không móc ra được cái gì nữa, trên mặt rốt cục lộ ra một chút tuyệt vọng!

Đồ vật có thể ném cũng đã ném xong, còn lấy cái gì tới đối chọi với vũ khí đáng sợ như thế.

“Tha mạng a!”

Lão giả chỉ còn lại có một con đường cuối cùng, chính là lớn tiếng cầu xin tha thứ, nhìn Lâm Hải có thể bỏ qua cho lão một mệnh hay không!

Phốc!

Con mắt Lâm Hải đều không nháy một chút nào, Tam Tiêm

Lưỡng Nhận Đao dứt khoát lưu loát rơi vào đỉnh đầu của lão giả, thân thể lão giả trực tiếp hóa thành tro bụi, liền cặn bã đều không có còn lại.

Đối với loại tiểu nhân âm hiểm xảo trá, ra vẻ đạo mạo này, Lâm Hải cũng không muốn lưu lại, nếu không nói không chừng lúc nào đó, liền sẽ trở thành tai họa của chính mình!

Giải quyết xong lão giả, Lâm Hải đem đồ vật mà lúc trước lão ném ra, nhặt lên nhìn một lần, nhất thời bất đắc dĩ một trận.

Đồ vật tốt xác thực có không ít, đáng tiếc tại phía dưới một kích của Băng Sương Chi Nhận, tất cả đều biến thành rác rưởi, không còn có một tia giá trị.

“Sự tình đã xong, mau mau rời khỏi nơi này đi!”

Huyễn trận đã bị phá, tin tưởng chẳng mấy chốc sẽ có người phát hiện tới bên trong này, vạn nhất có người tiến đến, nhìn thấy chính mình cùng khắp nơi đều là thi thể này, nói không chừng lại sẽ chọc cho thêm phiền phức.

Dọc theo đường cũ, Lâm Hải nhanh chóng trở về tới cửa vào, còn may cũng không có người chú ý tới.

Lâm Hải thấy bốn bề vắng lặng, tìm tới một khối đá lớn, trực tiếp đem cửa động phá hỏng, mới rời khỏi núi Phượng Minh.

Về đến nhà, Lâm Hải tiến vào gian phòng của mình, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền tiến vào trong Thánh Cảnh.

Mới vừa vào đến, chỉ thấy Lãnh Nguyệt Như, đang một mặt chấn kinh nhìn mình chằm chằm.

“Ách... Có vấn đề gì không?” Lâm Hải trên dưới nhìn xem chính mình, cũng không có cái chỗ kỳ quái gì a? Cô nàng này nhìn mình chằm chằm như thếlàm gì?

“Chẳng lẽ là bị tư thế suất khí oai hùng của ca ca mê hoặc?” Lâm Hải mười phần tự luyến vẫy vẫy đầu.

“Những đan dược này của ngươi, là từ đâu tới?”

Lãnh Nguyệt Như chỉ đồ vật xếp thành một đống ởbên cạnh, kinh hãi hỏi.

“Nhàn đến phát chán, tiện tay luyện chứ sao.” Lâm Hải nhún nhún vai, thổi ngưu bức nói.

“Tất cả đều là ngươi luyện? Ngươi biết luyện đan?”Miệng của Lãnh Nguyệt Như, lập tức há to.

“Chút lòng thành a, ca ca chẳng những biết luyện đan, còn biết yêu đương đâu, thế nào, hôm nào có muốn thử một chút hay không a?” Lần này Lâm Hải có thu hoạch tương đối khá, tâm tình cũng trở nên vô cùng tốt, cười đùa tí tửng đùa giỡn Lãnh Nguyệt Như nói.

“Yêu đương? Đó là cái đồ vật gì?”

Lãnh Nguyệt Như sững sờ, Hoa Hạ cổ đại cũng không có một từ yêu đương, nàng căn bản không hiểu hàm nghĩatrong đó.

“Yêu đương a, nói như thế nào đây?” Lâm Hải xoa cằm ngẫm lại.

“Hẳn là nói, cũng là luyện tâm của ngươi, một khi yêu đương thành công, tâm tình của ngươi liền sẽ theo ta mà động, khi thì khoái lạc, khi thì bi thương, lo được lo mất, cùng với ta, ngươi liền sẽ vui vẻ khoái lạc, trí lực hạ thấp vô hạn, rời ta ngươi liền sẽ bi thương thất lạc, đau xót gần chết, thậm chí, sẽ chết!”

Lâm Hải đối cái giải thích này của chính mình, rất hài lòng, nhóm thanh niên nói chuyện yêu đương, không phải chính là cái bộ dáng này sao?

Nào nghĩ đến, Lãnh Nguyệt Như nghe xong, nhất thời kinh hãi há to mồm!

“Nghĩ không ra trên đời lại có thuật luyện tâm lợi hại như thế, cái yêu đương này, thật đáng sợ!”

“Ách...” Lâm Hải nhìn cái dạng kia của Lãnh Nguyệt Như, buồn cười một trận.

Mẹ nó, chính mình ăn nói - bịa chuyện, nghĩ không ra cô nàng này còn tưởng là thật.

“Thuật luyện tâm?” Lâm Hải gật gật đầu, cái khác không nói, cô nàng này tổng kết vẫn rất đúng chỗ!

Cái đồ chơi yêu đương này, không phải niềm vui, thì cũng là ngược tâm, cũng không phải chính là thuật luyện tâm sao?

“Vậy ngươi có muốn cùng ca ca đến yêu đương hay không a?” Lâm Hải nhướn mày, cười xấu xa nói.

Lãnh Nguyệt Như nghe được, khuôn mặt nhất thời phát lạnh, lạnh lùng nhìn thẳng vào Lâm Hải, bên trên thân thể phát tán ra một cỗ sát cơ.

“Nếu ngươi dám đối với ta yêu đương, ta liền giết ngươi!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong lời này, kém chút nằm trên đất, trực tiếp cho nàng ta cái mắt trắng.

“Liền cái bộ dáng hung thần ác sát của ngươi này, ngươi có nghĩ, ca ca con mẹ nó còn không muốn đâu!”

Lâm Hải lắc đầu, cái gái ngốc dữ dằn này, một điểm tình thú đều không có, lười nhác lại tiếp tục đùa nàng ta.

Lâm Hải cúi đầu xuống, nhìn một đống đan dược trên mặt đất này, lâm vào suy tư.

“Mẹ nó a, bảo bối nhiều cũng là chuyện a, xử lý như thế nào đâu?.”

Lâm Hải xoa cằm, nói nhỏ.

“Ngươi có nhiều đan dược như vậy, vậy mà không biết xử lýnhư thế nào sao?” Lãnh Nguyệt Như nhìn Lâm Hải, ánh mắt kia như là nhìn một kẻ ngu ngốc.

“Uy, có thể đừng cầm loại ánh mắt này nhìn ta hay không?” Lâm Hải trừng mắt nói.

“Hứ!” Lãnh Nguyệt Như khinh thường cười một tiếng, “Chỉ có một thân bảo vật, lại không biết sử dụng thế nào, thật là một cái ngu ngốc!”

“Ta dựa vào!” Lâm Hải nhất thời không vui, mẹ nó, vậy mà bị cái cô nàng bạo lực này khinh bỉ.

“Vậy ngươi nói, phải dùng như thế nào?” Lâm Hải hờn dỗi hỏi.

“Muốn biết rõ a?” Lãnh Nguyệt Như đột nhiên lộ ra một nụ cười giảo hoạt, “Vậy ngươi cầu ta à.”

“Cầu em gái ngươi!” Lâm Hải cái này tức a, con mẹ nó còn nắm tới trên đầu của chính mình.

Nào nghĩ đến, sắc mặt Lãnh Nguyệt Như, xoát cái liền lạnh xuống.

Sau đó, nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Hải một chút, dùng thanh âm lạnh lùng băng lãnh thấu xương nói nói.

“Em gái ta chết rồi, ba cái muội muội, đều chết hết!”

“Ách…” Lâm Hải từ trên thân của Lãnh Nguyệt Như, cảm thấy một cỗ bi thương sâu đến bên trong xương, nhất thời xấu hổ gãi gãi đầu.

“Cái kia, có lỗi a, ta không có ý tứ khác, cái kia chỉ là một câu nói đùa thường nói trong thế giới Phàm Nhân…”

“Được, ngươi không cần nói nữa!”

Sắc mặt Lãnh Nguyệt Như rất nhanh lại khôi phục bình thường, giống như trước đây, một bộ dáng lãnh khốc.

Sau đó, một mặt trịnh trọng nhìn sang Lâm Hải.

“Những đan dược này, sử dụng thoả đáng mà nói, đối với ngươi sẽ có tác dụng lớn!”

Lâm Hải cũng không hề cười đùa tí tửng, một trận chân thành, hướng phía Lãnh Nguyệt Như ôm quyền một cái.

“Nguyệt Như cô nương, xin chỉ giáo!”

Chương 929: Người trong giang hồ, thân bất do kỷ

Lãnh Nguyệt Như liếc nhìn Lâm Hải một chút, thấy hắn một mặt chân thành, khiêm tốn thỉnh giáo, môi son liền khẽ mở, nhàn nhạt mở miệng.

“Bốn câu lời nói mười sáu chữ!”

“A?” Lâm Hải lông mày nhíu lại, “Xin lắng tai nghe!”

“Câu nói đầu tiên, đề cao thực lực! Nơi này có rất nhiều đan dược, ngươi đều có thể phục dụng, có thể để thực lực ngươi mau chóng đề bạt, tiến thêm một tầng!”

Lâm Hải gật gật đầu, “Cái này hiển nhiên!”

"Câu nói thứ hai, bồi dưỡng thế lực! Bên trong những đan dược này, có chút đan dược hạ cấp, tuy đối với ngươi thì vô dụng, nhưng lại có thể cho phàm nhân cùng võ giả và người tu đạo có thực lực thấp, cấp tốc tăng thực lực lên, ngươi có thể đem cho thân tín của mình phục dụng, tự mình bồi dưỡng thế lực!"

"Bồi dưỡng thế lực?" Lâm Hải nhăn mày lại, trong lòng tựa hồ có chỗ xúc động.

"Ngươi tiếp tục nói!"

"Câu nói thứ ba, thu mua nhân tâm! Bên trong những đan dược này, có rất nhiều đều là thứ tương đối trân quý, Luyện Đan Sư cực kì thưa thớt, rất nhiều đan dược, coi như một vài gia tộc lớn cùng tông môn, cũng coi là trân bảo, ngươi hoàn toàn có thể dùng thứ này để thu mua nhân tâm, thu hoạch tình hữu nghị của các đại gia tộc cùng tông môn!"

Đôi mày của Lâm Hải, tựa hồ nhăn càng chặt.

"Còn có gì nữa?"

"Câu nói sau cùng, chào hàng nhân tình! Những đan dược này của ngươi, tuy đối với một số đại năng có tác dụng không lớn, nhưng trong đó có ba loại lại là đan dược thất phẩm! Cứ như vậy, chỉ cần ngươi bỏ được, liền xem như đại năng Nguyên Anh kỳ, cũng sẽ chạy theo như vịt!"

"Bất quá, cao thủ Nguyên Anh kỳ, sẽ có kiêu ngạo của chính mình, sẽ không bởi vì một hạt đan dược, mà mặc cho ngươi sai bảo, nhưng lại sẽ thiếu ngươi một cái nhân tình, ngươi phải biết, nhân tình của đại năng Nguyên Anh kỳ, vào thời khắc mấu chốt, là có thể bảo mệnh!"

"Đề cao thực lực, bồi dưỡng thế lực, thu mua nhân tâm, chào hàng nhân tình!" Lâm Hải cau mày, lặp lại một lần bốn câu nói của

Lãnh Nguyệt Như, chậm rãi gật gật đầu.

“Đề cao thực lực, cái này là bắt buộc phải làm!” Lâm Hải mở miệng nói, “Nhưng là bồi dưỡng thế lực cái gì, tựa hồ không cần như thế đi, ta cũng không muốn tranh bá, chỉ muốn tự do tự tại liền tốt!”

Lâm Hải là cái người không có dã tâm gì, truy cầu chỉ là sinh hoạt bình bình đạm đạm, nếu không lúc trước được làm Bang chủ của Thiên Hà Bang, cũng sẽ không trực tiếp buông tay mặc kệ.

Hắn thà rằng chính mình tiêu diêu tự tại đi qua khắp nơi, cũng không muốn đem ý nghĩ đặt ở bên trên những thứ này.

Lãnh Nguyệt Như nghe lời nói của Lâm Hải, không khỏi cười khổ lắc đầu.

“Ngươi quá ngây thơ!”

“Có câu nói nói xong, cây muốn lặng, mà gió không ngừng!”

“Ngươi không muốn tranh bá, không muốn bồi dưỡng thế lực, chỉ muốn tự do tự tại mà sống, nhưng người khác, liệu có đáp ứng không?”

Ánh mắt Lãnh Nguyệt Như sáng rực nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, ngữ khí bắt đầu trở nên lãnh khốc.

“Địa Tiên giới còn có một năm là mở ra, đến lúc đó sẽ có vô số cao thủ, có khả năng xuất hiện sẽ tại Phàm Gian giới, mà ngươi cũng sẽ tiến vào Địa Tiên giới!”

“Vậy ngươi có nghĩ tới hay không, sau khi ngươi rời đi Phàm Gian giới, người nhà ngươi làm sao bây giờ? Bằng hữu làm sao bây giờ? Bọn họ mà gặp được nguy hiểm, người nào sẽ đến bảo hộ?”

“Liền coi như bọn họ không gây chuyện không ra mặt, nhưng ngươi thì sao? Thân ngươi tại giang hồ, khó tránh khỏi sẽ cùng người kết thù, mặc kệ là nhân gian, hay là tại Địa Tiên giới tương lai, địch nhân có lẽ không giết ngươi, nhưng có thể cầm người nhà bằng hữu của ngươi, đến tiến hành áp chế ngươi hay không?."

"Những cái này, ngươi cũng có nghĩ tới không!"

Lâm Hải nghe xong, nhất thời như thể hồ quán đính, mồ hôi lạnh trên ót trong nháy mắt liền xuống tới.

Đạo lý này phi thường dễ thấy, nhưng Lâm Hải chưa bao giờ hướng tới những phương diện này mà nghĩ, hôm nay bị Lãnh Nguyệt Như nhắc nhở, không khỏi hoảng sợmột trận.

"Đa tạ Nguyệt Như cô nương nhắc nhở!" Lâm Hải trịnh trọng cảm ơn.

Lãnh Nguyệt Như cười cười, nàng ta nhìn quen giang hồ hiểm ác, sao lại không hiểu hung hiểm trong đó, những lời này tự nhiên không phải là nói chuyện giật gân, nếu như Lâm Hải không nghiêm túc đối đãi, sớm tính toán, sớm muộn sẽ tạo thành hối hận vô pháp vãn hồi.

"Thời gian ngươi rời khỏi Phàm Gian giới, đã không nhiều, là thời điểm làm những chuyện này."

"Người trong giang hồ, thân bất do kỷ a!"

Lãnh Nguyệt Như thổn thức một trận, chậm rãi quay người, chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút!" Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, đem Lãnh Nguyệt Như gọi lại.

Sau đó, Lâm Hải hướng phía đống bình sứ nhỏ chứa đan dược kia nhìn một chút, theo tay khẽ vẫy, một cái bình bên trong đó liền rơi vào trong tay.

Lâm Hải tiến lên một bước, đi đến trước mặt Lãnh Nguyệt Như, đưa tay hướng về phía trước duỗi ra.

“Nhận được Nguyệt Như cô nương chỉ điểm, Lâm Hải không thể báo đáp, viên đan dược này, xin tặng cô nương, để tỏ tâm ý!”

Lãnh Nguyệt Như nhìn chằm chằm vào viên đan dược trong tay Lâm Hải, sắc mặt đột nhiên biến đổi, trong đôi mắt đẹp lóe tinh quang, mang theo kích động, chậm rãi mở miệng.

“Ngươi có biết, viên đan dược này, có ý vị như thế nào sao?”

Lâm Hải nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một nụ cười rực rỡ.

“Viên thuốc này, chính là Đan dược thất phẩm, Minh Vi Thần Nguyên Đan,cao thủ Nguyên Anh kỳ sau khi phục dụng, có thể dùng Nguyên Anh ngưng thực, thực lực tinh thần tăng nhiều, bù đắp được trăm năm khổ tu!”

Lãnh Nguyệt Như gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, ánh mắt lấp loé không yên, hơn nửa ngày mới nghi hoặc mở miệng.

“Nếu ngươi đã biết rõ, càng hẳn là rõ ràng giá trị của viên thuốc này, bằng viên thuốc này ngươi hoàn toàn có thể cho bất luận một cái cao thủ Nguyên Anh kỳ nào, xuất thủ vì ngươi một lần!”

“Thế nhưng là ngươi, lại muốn đem nó, đưa cho ta.”

“Cái này, là vì cái gì?”

Lâm Hải nghe xong, nhún nhún vai, than nhẹ một tiếng.

“Ai, còn không phải vừa rồi nghe người nào đó nói, để cho ta chào hàng nhân tình, nói đan dược này có thể cho đại năng Nguyên Anh kỳ, thiếu ta một món nợ ân tình, ta cái này không phải lập tức liền chấp hành sao?"

Đôi mi Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên vẩy một cái, khuôn mặt hàn sương, con mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

"Thế nhưng là ngươi hẳn là biết rõ, thân thể của ta đã bị hủy, Nguyên Anh cũng bị thương, thực lực hao tổn rất nhiều, chỉ có thể phát huy ra thực lực Kim Đan trung kỳ, cùng đại năng Nguyên Anh kỳ chính thức, là một trời một vực!"

"Cứ như vậy đem đan dược trân quý như thế đưa cho ta, ngươi không cảm thấy quá thua thiệt sao."

"Thua thiệt." Lâm Hải nhất thời bĩu môi một cái, "Có cái gì thua thiệt hay không, không có nghe nói qua một câu sao? Gọi có tiền khó mua nguyện ý của ta!"

"Lại nói, ta còn chưa hẳn đã thua thiệt đâu, vạn nhất ngươi cảm động, không thể báo đáp, liền lấy thân báo đáp đâu, vậy ca ca há không phải liền là kiếm lời. Hắc hắc, cầm!" Lâm Hải trực tiếp đem bình sứ nhỏ đựng Thần Nguyên Đan, nhét vào bên trong tay của Lãnh Nguyệt Như.

Tâm lý Lãnh Nguyệt Như, đột nhiên như có dòng nước ấm phun trào, dâng lên một tia cảm giác khác thường chưa bao giờ có, con mắt lại có chút ướt át, đối với lời nói chiếm tiện nghi của Lâm Hải, lạ thường không có phát nộ.

"Đa tạ!"

Hơn phân nửa ngày, Lãnh Nguyệt Như mới hướng phía Lâm Hải, trịnh trọng gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

"Tiên Nhi, nhìn xem nơi này có thứ ngươi dùng tới được hay không?" Lâm Hải lại hướng phía Tiên Nhi một mực yên tĩnh đứng bên cạnh hỏi.

Tiên Nhi nhẹ nhàng cười một tiếng, lắc đầu.

“Cảm tạ người đã quan tâm, Tiên Nhi không dùng được.”

“Ai, thực lực của Tiên Nhi ngươi quá cao, ta căn bản nhìn không thấu được cảnh giới của ngươi là gì, vậy coi như thôi!”

Nào biết, Lâm Hải thuận miệng nóinhư thế, Tiên Nhi lại lập tức nghiêm túc trả lời.

“Chủ nhân, thực lực trước mắt của Tiên Nhi, tương đương với Nguyên Anh sơ kỳ!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

“Đậu phộng, Tiên Nhi, ngươi ngươi ngươi, ngươi lại là Nguyên Anh sơ kỳ!”

Lâm Hải trợn cả mắt lên, mẹ nó, cái này nếu là đem Tiên Nhi mang ra ngoài, vậy mình chẳng phải là thiên hạ vô địch.

“Tiên Nhi, mau nói cho ta biết, làm sao mới có thể đem ngươi mang ra Thánh Cảnh, cùng ca ca sóng vai quamột chỗ.”

“Chủ nhân, đẳng cấp của ngài không đủ a, chỉ cần ngài lại thăng thêm một cấp, Tiên Nhi liền có thể ra ngoài.”

“Dạng này a!” Lâm Hải nhất thời nhụt chí một trận, muốn thăng cấp, phải đợi Sở Lâm Nhi giúp mình đem nhiệm vụ Thất Thập Nhị Địa Sát hoàn thành mới được, này đoán chừng vẫn phải một năm a!

“Thôi, trước đừng nghĩ.” Lâm Hải lắc đầu, “Đúng, ngươi là Nguyên Anh kỳ, đan dược này không phải cần dùng đến sao?”

Đan dược thất phẩm hết thảy có ba viên, cho Lãnh Nguyệt Như một viên, còn thừa lại hai viên đây.

Lâm Hải khẽ vẫy tay, liền đem một cái bình sứ đưa cho Tiên Nhi.

“Cầm, chớ khách khí với ta!” Lâm Hải đối với người của mình, từ trước đến nay đều là mười phần hào phóng.

Trong mắt Tiên Nhi lóe lên một tia cảm kích, sau đó lắc đầu.

“Chủ nhân, Tiên Nhi không cần đâu, thực lực củaTiên Nhi, là theo đẳng cấp của chủ nhân mà giải phong từng bước!”

“Ách... Dạng này a!”Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, “Vậy tối cao, ngươi có thể giải phong đến thực lực gì?”

Tiên Nhi cũng trực tiếp lắc đầu, “Tiên Nhi cũng không biết nha.”

Lâm Hải nhất thời im lặng.

Cùng Tiên Nhi trò chuyện thêm hai câu, Lâm Hải liền từ trong Thánh Cảnh đi ra, nằm ở trên giường, đầy trong đầu đều là bốn câu nói trước đó của Lãnh Nguyệt Như.

Đề cao thực lực không cần phải nói, bước kế tiếp chính là muốn nắm chặt thành lập thế lực.

Sau khi suy tư một phen, Lâm Hải cọ cái ngồi xuống dậy, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Cường đầu trọc.

“Cường tử, đem Đỗ Thuần cùng Lăng Đào kêu lên, tới nhà của ta, đậu móa, ca ca hôm nay muốn lập côn nhi!”

Chương 930: Khai tông lập phái

Nói chuyện điện thoại với Cường đầu trọc xong, tâm Lâm Hải rốt cuộc không bình tĩnh được, vừa nghĩ tới chính mình chẳng mấy chốc sẽ thành người sáng lập của một cái tông phái, liền kích động đến không được.

Cúi đầu nhìn bộ quần áo mà chính mình đang mặc này, Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái.

“Mặc thế này, tựa hồ có chút quá tùy ý, người sáng lập, liền phải có phong phạm Tông Sư, ăn mặc nhất định phải coi trọng a!”

Bên trong đầu của Lâm Hải, không khỏi hiện ra bóng dáng của những Đại sư võ học như, Hoàng Phi Hồng a, Diệp Vấn a trong phim ảnh, nhìn họ mặc trường bào, lại suất khí lại có phong phạm, rất có phong thái của đệ nhất Tông Sư võ học.

“Thế nhưng là, đi chỗ nào kiếm trường bào đâu?.” Hiện tại đi mua, hiển nhiên không kịp, bọn Cường đầu trọc đoán chừng chẳng mấy chốc sẽ đến, đôi mày của Lâm Hải không khỏi nhăn lại.

Cau mày nghĩ một lát, hai mắt Lâm Hải bỗng nhiên tỏa sáng!

“Có!” Lâm Hải chợt nhớ tới, Thư Tiên trong Thánh Cảnh, có vẻ như cả ngày đều mặc trường bào, không bằng qua chỗ đó mượn một bộ.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải chuẩn bị tiến vào Thánh Cảnh.

Leng keng!

Số lần tiến vào Thánh Cảnh hôm nay đã đạt hai lần, vô pháp tiến vào! Xin ngài đề cao đẳng cấp chủ nhân Thánh Cảnh, gia tăng số lần tiến nhập trong mỗi ngày.

“Móa!” Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, đem cái gốc rạ này cho quên.

Đẳng cấp chủ nhân Thánh Cảnh của mình bây giờ, mỗi ngày chỉ có thể vào ra hai lần, tại sơn động ở núi Phượng Minh, tránh né công kích của lão giả kia đã từng tiến vào một lần, vừa rồi lại từng tiến vào một lần, đã đạt tới hạn mức cao nhất của ngày hôm nay.

“Tưởng là dạng này, liền làm khó được ca ca sao?”Trên mặt Lâm Hải, không khỏi lộ ra một nụ cười tà tà.

“Đã như vậy, Thư Tiên quả thực, ca ca đành phải xin lỗi ngươi á!”

Lâm Hải đột nhiên duỗi tay ra, sau đó trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Đến!”

Trong nháy mắt, trong lòng bàn tay Lâm Hải, đã xuất hiện một kiện trường bào màu xanh nhạt.

Ngay sau đó, một thanh âm siêu cấp phẫn nộ, liền vang lên tại bên trong não hải của Lâm Hải.

“Đậu phộng, con mẹ nó là người nào đào y phục của ta, lão tử hôm nay là chân không ra trận a!”

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải nhất thời cười to một trận, bất luận cái đồ vật gì bên trong Thánh Cảnh, hắn chỉ dùng một cái ý niệm liền có thể lấy ra, y phục trên người Thư Tiên, tự nhiên cũng không nói chơi, chỉ là đáng tiếc cái lão vô lại Thư Tiên này, bình thường trang một bản nghiêm túc, hiện tại không biết có thể ngượng mà chết hay không?

Lâm Hải tam hạ lưỡng hạ liền đem y phục của chính mình cởi xuống, thay đổi bằng trường bào của Thư Tiên, khác không nói, dáng người của Thư Tiên tương tự như Lâm Hải, ăn mặc vẫn rất phù hợp.

Một mặt thối mỹ đi đến trước gương, Lâm Hải nhìn xem từ trên xuống dưới, bày ra mấy cái tạo hình, không khỏi hài lòng gật gật đầu.

“Ừm, người đẹp trai cũng là không có cách, quả nhiên có khí chất của Nhất Đại Tông Sư!”

“Sư phụ!”

Lúc này, Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, Lý Lăng Đào đã chạy tới, Lâm Hải vội vàng giữ bản mặt nghiêm túc ngồi xuống, biểu lộ nghiêm túc, khuôn mặt nhỏ kéo căng chặt chẽ, bày làm ra một bộ dáng uy nghiêm.

Ba người đẩy cửa ra, sôi động tiến vào a, sau đó tùy tiện hướng trên ghế sa lon ngồi xuống, nắm lấy hạt dưa hoa quả trên bàn trà, liền bắt đầu ăn.

“Tìm chúng ta có chuyện gì a, sư phụ, ta còn đang họp đâu, vừa nghe là ngươi triệu hoán, lập tức liền chạy đến?” Đỗ Thuần cầm lấy một quả chuối tiêu, vừa lột vỏ vừa hỏi.

“Em gái ngươi!” Lâm Hải nhìn ba cái hàng ngồi không ra ngồi, ăn không ra ăn hãm hại này, mặt đều đen, con mẹ nó không thấy ca ca một bản nghiêm túc ngồi tại chỗ này à, đây là trường hợp trịnh trọng bao nhiêu a, có thể nghiêm túc một chút hay không a?

“Sư phụ, có phải thời cơ chín muồi rồi, muốn chúng ta khởi nghĩa vũ trang hay không?”Cường đầu trọc một bên gặm hạt dưa, một bên hứng thú bừng bừng hỏi.

Phốc!

Lâm Hải bị Cường đầu trọc nói một câu, kém chút hoảng sợ mà nằm xuống.

“Tiếp em gái ngươi a! Nói mò gì đâu? Con em ngươi.” Lâm Hải đưa tay cho cái đầu trọc của y một bàn tay, con hàng này thật con mẹ nó hổ, cái từ gì cũng dám nói cả ra a.

“Ngươi không phải bảo bắt đầu từ hôm nay, muốn lập côn nhi sao?”Cường đầu trọc quệt miệng một phát, sờ sờ cái đầutrọc, ủy khuất nói thầm.

Lâm Hải mặc kệ y, ánh mắt ngã trái ngã phải tại trên thân ba cái hàng hãm hại này, liếc nhìn một chút, liền nghiêm túc ho khan hai tiếng.

“Hôm nay, tìm ba người các ngươi tới, là có một chuyện lớn mười phần trọng yếu muốn hướng các ngươi tuyên bố!”

Lâm Hải nói xong, vươn người đứng dậy, chân khí thoáng ngoại phóng, khiến trường bào không gió mà phiêu động, bay phất phới, hai tay khoác ra sau, cái cằm khẽ nâng, nhìn về phương xa, bày làm ra một bộ dáng cao nhân.

“Ta quyết định, từ hôm nay trở đi, sẽ khai tông lập phái!”

“A, cái bồ đào này là loại sản phẩm mới đi? Ngọt như vậy!”

“Đại gia ngươi, Cường đầu trọc, ngươi dám nôn vỏ hạt dưa vào trên mặt ta á!”

“Điều khiển từ xa của ti vi ở đâu, các ngươi người nào trông thấy rồi?”

Lâm Hải đang là một mặt thâm trầm, bày POSE trang bức, nghe được lời nói của, chân dưới lảo đảo một cái, kém chút trực tiếp nằm trên đất.

“Bà nội ngươi a!” Lâm Hải quay đầu, một mặt khóc không ra nước mắt nhìn ba cái hàng này, quả thực quá con mẹ nó làm giậna, ca ca đặc biệt chuẩn bị trường bào, lại mẹ nó nghiên cứu tạo hình nửa ngày, kết quả ba cái hàng này liền mẹ nó nhìn cũng không liếc nhìn một chút, quá lãng phí cảm tình.

“Uy, các ngươi có nghe ta nói chuyện hay không?”

Lâm Hải đen mặt, chống nạnh hỏi, kết quả lời còn chưa nói hết, dưới chân đột nhiên trượt đi.

“Ai u ta qua!”

Lâm Hải bịch một tiếng ngay tại chỗ, nhìn vỏ chuối dưới chân, nước mắt trong nháy mắt liền chảy xuống.

“Mụ mụ ngươi không dạy ngươi, không được loạn ném rác rưởi sao?”

“Ta không có ném loạn a!” Đỗ Thuần một mặt vô tội nhìn Lâm Hải, “Ta là muốn ném vào thùng rác, kết quả ngươi thoáng qua một cái đến, chặn lại.”

Phốc!

“Ý tứ của của ngươi, con mẹ nó là lên trách ta?”Bắp thịt trên mặt Lâm Hải co quắp, đều nhanh điên.

“Ừm, sư phụ, nguyên lai ngươi cũng cho là như vậy a? Ta còn tưởng rằng, lấy nhân phẩm của ngươi, liền sẽ vu oan cho ta đâu, hù chết ta.” Đỗ Thuần liên tục gật đầu, một mặt may mắn.

Phốc!

Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt lật một cái, ngửa mặt ngã quỵ.

“Đậu phộng, sư phụ chết rồi, tài sản chia sao đây?” Lý Lăng Đào nhất thời nhảy dựng lên.

“Tự nhiên tất cả đều quy ta, bởi vì ta là Đại sư huynh!”Cường đầu trọc hưng phấn nói.

“Đánh rắm, đầu trọc chết tiệt, ta mới là Đại sư huynh...”

“Uy, lão gia hỏa, còn dám tranh cùng ta, có tin ta đánh ngươi hay không a!”

“Đến a, chả lẽ lại sợ ngươi!”

“Chờ một chút đợi lát nữa, ta đem hạt dưa nước khoáng chuẩn bị kỹ càng, hai ngươi hãy bắt đầu!”Hai mắt Lý Lăng Đào vội vàng sáng lên, ngồi ở trên ghế sa lon, chờ nhìn biểu diễn.

Bên trong gian phòng, nhất thời lâm vào hỗn loạn tưng bừng!

Lâm Hải nằm trên mặt đất, hai mắt ngốc trệ nhìn trần nhà, đột nhiên sinh không thể yêu!

Bà nội ngươi, đây là tạo cái nghiệt gì a, thu ba tên dở hơi như thế, đều là con mẹ nó hốthần a!

Run rẩy từ dưới đất bò dậy, Lâm Hải run rẩy hai chân, đứng ở trên bàn trà.

“Ngừng cho ta!”

“Đều ngồi đàng hoàng cho ta!”

“Sống lưng thẳng tắp, mắt nhìn phía trước, tay thả trên đầu gối, muốn phát biểu phải nhấc tay!”

Giọng nói của Lâm Hải hô nói, mẹ nó, làm sao đột nhiên có cảm giác, chính mình như cái a di ở nhà trẻ đâu?.

“Ta thấy các ngươi vừa rồi, căn bản là không có nghe ta nói, vậy hiện tại,ta sẽ lập lại lần nữa!” Thời điểm Lâm Hải nói lời này, nước mắt kém chút chảy xuống, con mẹ nó, chính mình làm cái sư phụ này, cũng quá không có địa vị.

“Sư phụ ngươi nói, chúng ta cũng nghe đâu!” Ba người mang theo vẻ mặt vui cười ngây thơ, dùng giọng nói non nớt, cùng kêu lên đáp nói.

“Hôm nay, ta muốn tuyên bố một quyết định trọng đại, cái kia chính là, ta muốn khai tông lập phái!”

“Tốt, tốt!” Ba người lập tức vỗ tay, trên mặt cười rực rỡ giống như hoa hướng dương.

Lâm Hải lúc này mới hài lòng gật gật đầu, rốt cục có chút bộ dáng!

“Như vậy, vấn đề đến! Nếu chúng ta đã khai tông lập phái, cũng nên có cái tên vang dội, mọi người cùng nhau động đầu óc suy nghĩ một chút, tông phái của chúng ta, nên có tên gọi là gì mới tốt?”

“Ta nói trước!”

Lâm Hải vừa dứt lời, Cường đầu trọc đã một mặt kích động giơ tay lên!

Chương 931: Hải Nguyệt Tông

“A?” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, “Nhanh nói!”

“Khụ khụ!”Cường đầu trọc một bản nghiêm túc đứng lên, chỉnh y phục một chút, ho nhẹ hai tiếng, sau đó một bản nghiêm túc mở miệng phát biểu.

“Ta đề nghị, tông phái của chúng ta, gọi là Bang Đầu Trọc, toàn bang trên dưới cũng đều để đầu trọc, giống như ta vậy, đi ra ngoài tuyệt đối là siêu cấp phong cách, không ai dám trêu chọc, gặp liền cũng lẫn mất từ xa xa!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, không còn gì để nói, hận không thể một chân đem con hàng này đạp bay!

Mẹ nó, còn tưởng rằng y nghĩ đến cái tên gì rất hay đâu, Bang Đầu Trọc. Quá con mẹ nó kéo!

“Ha ha ha ha, chết cười ta rồi!” Không đợi Lâm Hải mở miệng, Đỗ Thuần ở bên cạnh liền ôm bụng cười rộ lên.

“Uy, ngươi cái lão đầu chết tiệt, cười cái gì mà cười! Lại cười ta đánh ngươi a!”

Cường đầu trọc đang đắc chí, vì cái tên mà chính mình nghĩ đến dễ nghe lại ngưu bức phong cách như vậy, đang chấn kinh vì tài hoa của chính mình, thấy Đỗ Thuần cũng dám chế giễu mình, nhất thời vừa trừng mắt, dữ dằn rống nói.

“Đánh ta? Sợ ngươi a, đến a!” Đỗ Thuần thổi ria mép, tuyệt không yếu thế.

“Móa, ngươi đừng cho là ta không dám!”

“Hứ, ngươi đừng cho là ta sợ ngươi!”

…

“Mẹ nó!” Nhìn hai người lại cãi vã, Lâm Hải che mặt, quả là nhanh điên.

Cái này mẹ nó quả thực là hai cái cực phẩm a, gặp mặt liền bóp!

“Đều im miệng cho ta!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, cắt ngang hai người cãi lộn không nghỉ.

“Hiện tại là lúc đặt tên cho bang phái, xong xuôi chính sự, hai ngươi tìm một chỗ, mà quyết đấu sinh tử!”

“Nghe không, sư phụ để hai ta quyết đấu sinh tử!”Cường đầu trọc vung nắm đấm.

“Sợ ngươi a, đi a!” Đỗ Thuần quét ngang cổ, con mắt trừng thật lớn!

“Ngừng cho ta!” Mẹ nó, tại sao lại bắt đầu, Lâm Hải quả thực muốn sụp đổ.

“Nói chính sự a, Bang Đầu Trọc không được, lấy cái khác!”

“Cái tên Bang Đầu Trọc như vậy, khẳng định không được, nhược trí mới có thể lên cái tên này.” Đỗ Thuần nhất thời bĩu môi một cái.

“Ngươi nói ai nhược trí!”Cường đầu trọc nghe xong liền gấp.

“Ba!” Lâm Hải tức đến đưa tay cho cái đầu trọc của y một bàn tay.

“Từng cái phát biểu, thời điểm người khác phát biểu, những người khác không cho phép chen vào nói!”

Lâm Hải nghiêm khắc rống nói, mẹ nó, còn trị không được các ngươi sao!

“A?”Cường đầu trọc xoa xoa cái đầu trọc, không dám lắm miệng, Đỗ Thuần nhất thời đắc ý một trận.

“Sư phụ, ta xem a, chúng ta kêu là Kim Châm Cốc! Người ta nghe xong tên, liền biết rõ chúng ta là lấy kim châm độ nhân, thông tục dễ hiểu còn dễ tốt nhớ, thế nào, so với Bang Đầu Trọc của y thì mạnh hơn đi.”

Lâm Hải còn chưa lên tiếng, Cường đầu trọc lại ở một bên cười rộ ngửa tới ngửa lui, nước mắt đều đi ra.

“Ngươi cái đầu trọc chết tiệt, cười cái gì!” Đỗ Thuần nhất thời tối sầm mặt!

“Ta đương nhiên là cười ngươi cái ngốc xít, vậy mà đặt cho bang phái tên gọi là nấm kim châm, ngươi tại sao không gọi là cà rốt đâu?. Ai u không được, chết cười ta rồi, ha ha ha ha...”

“Là Kim Châm Cốc, không phải nấm kim châm! Lỗ tai ngươi bị vào cứt á!” Đỗ Thuần đỏ bừng cả khuôn mặt, tức giận nói.

Lâm Hải giơ tay đỡ cái trán, thống khổ nhắm mắt lại.

“Mẹ nó, chịu bó tay! Một cái so với một cái còn không đáng tin cậy hơn.”

Lâm Hải không khỏi đem hy vọng cuối cùng, ký thác vào trên thân Lý Lăng Đào, mang theo tha thiết chờ mong, hướng phía Lý Lăng Đào nhìn lại.

“Lăng Đào a, ngươi nói tông phái chúng ta, hẳn là lấy cái...”

Lâm Hải còn chưa dứt lời nói, mặt liền đen như đêm tới.

“Em gái ngươi!” Cái mũi Lâm Hải kém chút tức điên, chỉ thấy Lý Lăng Đào, nghiêng cái đầu, con mẹ nó vậy mà ngủ, nước bọt cũng chảy ra một chỗ!

“Nhân tài a, con mẹ nó nhao nhao như thế, cũng đều có thể ngủ!” Tâm tình của Lâm Hải, đã không cách nào hình dung.

Ngón tay cong lại, một sợi chân khí, hướng phía trán Lý Lăng Đào bắn tới.

Lý Lăng Đào bị đau, nhất thời giật mình một cái mà tỉnh lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Lý Lăng Đào một mặt mê mang, gấp gáp nhìn bốn phía nói.

“Không có việc gì, ta con mẹ nó a sợ ngươi ngồi ngủ không thoải mái, có cần chuyển cái giường cho ngươi hay không a?” Lâm Hải nghiến răng nghiến lợi nói nói.

“A, còn chuyển cái giường a, này là tốt nhất, bất quá có thể quá phiền phức hay không a?”

Lâm Hải nhìn bộ dáng hai mắt tỏa ánh sáng của Lý Lăng Đào này, thân thể hướng về sau ngả xuống, ngửa mặt ngã sấp xuống.

Lâm Hải rất muốn chết, phi thường phi thường muốn chết, loại sự tình lên tên cho tông phái này, chính mình định liền con mẹ nó xong, tại sao phải tìm ba cái hàng này đến thương lượng a, cái này không phải là tự mình tìm tai vạ sao!

“Ta quyết định!” Con mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang, trịnh trọng đứng tại trước mặt ba người.

“Tông phái của chúng ta, liền gọi là Hải - Nguyệt - Tông!”

“Hải Nguyệt Tông? Nào có êm tai như Bang Đầu Trọc a, không có chút bá khí nào!”Cường đầu trọc nhỏ giọng thầm thì.

“Cũng không êm tai như Kim Châm Cốc a, trí thông minh này của sư phụ, thật sự là đáng lo.” Đỗ Thuần âm thầm lắc đầu.

Lâm Hải trực tiếp coi nhẹ bực tức của hai cái hàng này.

“Hải Nguyệt Tông, là từ bên trong tên của ta cùng Hinh Nguyệt, lấy một chữ tổ hợp mà thành, sau khi Hải Nguyệt Tông thành lập, ta chính là Tông chủ, Hinh Nguyệt cũng là Tông chủ phu nhân!”

“Hải Nguyệt Tông?” Lý Lăng Đào chớp mắt, “Sư phụ, vậy không bằng gọi là Lăng Đào Tông đi, tên của ta so với ngươi dễ nghe hơn a!”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Lâm Hải tức đến kém chút cắm xuống bên trên đất, con mẹ nó a, thêm cái loạn gì a, ngươi cái tự luyến cuồng!

“Hải Nguyệt Tông, cứ định như vậy đi!”

“Tuy vẫn cảm thấy Bang Đầu Trọc thì tốt, nhưng ngươi là sư phụ, ngươi nói thì tính toán!”

“Ai, tên Kim Châm Cốc tốt như vậy, liền bị vứt bỏ.”

“Lăng Đào Tông, có bao nhiêu khí thế a, sư phụ người không học thức này, đoán chừng liền tiểu học cũng không có tốt nghiệp.”

Lâm Hải cố nén xúc động muốn bạo tẩu, cứ như vậy đem tên của tông phái, định ra tới.

“Tốt, về sau các ngươi cũng là ba người đệ tử duy nhất của Hải Nguyệt Tông!”

Nói xong, Lâm Hải lần nữa đứng chắp tay, đem trường bào lắc một cái, bày làm ra một bộ tạo hình trang bức.

“Ba vị đồ đệ, còn không lên trước, bái kiến vi sư!”

“A, sư phụ, cái trường bào này của ngươi là mới mua a?”

“Sư phụ ngươi không phải là muốn đổi nghề làm Tướng Thanh (hát hài hước châm biếm) đi? Vậy ta đề cử người hợp tác cho ngươi, là Nhị Cẩu! Hai ngươi sẽ là tổ hợp Hải Cẩu!”

Phốc!

Lâm Hải kém chút ngã xuống đất, toét miệng quả thực cũng muốn quỳ cho ba cái hàng này.

“Con mẹ nó a, bái kiến đi! Người nào làm chậm, sẽ là vạn năm tiểu sư đệ!”

“Đồ đệ bái kiến sư phụ!” Lâm Hải nói câu này, ba người lập tức cung cung kính kính, hướng phía Lâm Hải thi lễ một cái.

Lâm Hải lúc này mới tìm được một tia tôn nghiêm làm sư phụ, một mặt trang bức nhấc nhấc tay.

“Bình thân đi, đồ... Ngạch!”

Lâm Hải còn chưa nói hết lời, đã thấy ba cái hàng này đã sớm đứng thẳng người, giờ phút này đang mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn lẫn nhau.

“Nhìn cái gì vậy? Sư phụ đã bái, còn không bái kiến Đại sư huynh a! Có hiểu lễ phép hay không?” Cường đầu trọc vừa trừng mắt, hướng phía Đỗ Thuần cùng Lý Lăng Đào rống nói.

“Đúng a, nhanh lên a, Đại sư huynh ta còn đang đứng ngay tại chỗ này đâu!” Đỗ Thuần cũng là quét ngang cổ, lớn tiếng nói.

“Uy, lão đầu, ngươi muốn gây sự a, Đại sư huynh rõ ràng là ta!”

“Ngươi ít đến a, đầu trọc chết tiệt, niên kỷ của ta so với ngươi lớn hơn nhiều như vậy, tự nhiên ta là Đại sư huynh!”

“Tuổi tác lớn không nổi a, ta nhập môn vẫn còn sớm hơn ngươi đâu!”

“Nhập môn sớm thì làm sao, ta lớn lên dễ nhìn hơn ngươi!”

“Ta con mẹ nó a so với ngươi còn mạnh hơn lớn mạnh!”

“Đầu ta nhiều tóc hơn ngươi!”

“Ta, ta, ta đánh ngươi, tin hay không?”

“Đến a, sợ ngươi a!”

…

Lâm Hải một mặt si ngốc, thất hồn lạc phách hướng phía ngoài phòng đi ra, đợi thêm tiếp nữa, hắn cảm thấy hắn sẽ điên mất.

Vừa mở cửa ra, chỉ thấy một cái thân ảnh cực lớn, lui tới.

“Ba ba, người nào ở bên trong vậy? Ta giống như nghe được thanh âm của Cường đầu trọc!” Thanh âm hưng phấn của A Hoa, vang lên tại bên tai Lâm Hải.

Sau đó, không đợi Lâm Hải nói chuyện, A Hoa đã thấy cái đầu trọc của Cường đầu trọc, sưu cái liền xông vào.

“Gâu Gâu!”

“Đậu phộng, ngươi cái chó chết lại tới, cút ngay!”

“Gâu Gâu!”

“Con mẹ nó, còn sủa lão tử sẽ hầm ngươi nhắm rượu a!”

“Ha ha, A Hoa, cắn hắn, cắn hắn!”

“Ngươi cái lão đầu chết tiệt, vậy mà giúp đỡ một con chó! Ai u, ngươi thật cắn a, ngươi cái chó chết, chờ Nhị Cẩu nhà ta tới...”

...

Lâm Hải thất tha thất thểu, đi ra xa, vẫn còn nghe được tiềng ồn ào cùng tiếng chó sủa truyền đến từ trong phòng, loạn cả một đoàn, nhất thời liên tục cười khổ, khóc không ra nước mắt, đột nhiên bắt đầu lo lắng cho vận mệnh của cái Hải Nguyệt Tông của chính mình này.

Leng keng!

Đúng lúc này, Waechat của Lâm Hải đột nhiên vang lên.

Lấy điện thoại di động ra xem xét, đôi mày của Lâm Hải nhất thời nhảy một cái!

“Ngộ Không!”

“Chẳng lẽ Hội Bàn Đào, đã kết thúc?” Lâm Hải lập tức không kịp chờ đợi mà tra nhìn.

Chương 932: Hôm nay, ta liền nhập Giả Đan!

Ngộ Không: Hiền đệ, ngươi tìm lão Tôn ta?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng vậy a, Đại Thánh, ta muốn hỏi hỏi, Hội Bàn Đào đã kết thúc chưa?

Lâm Hải hỏi xong, trái tim liền phanh phanh cấp tốc nhảy lên, kỳ thực hắn chính thức muốn hỏi, là Ngộ Không lần này, có một lần nữa đại náo Thiên Cung hay không, hắn cũng không tin Hầu tử sẽ biết thành thành thật thật không nháo ra chuyện.

Ngộ Không: A ha ha, nào có nhanh như vậy, còn sớm đây, bây giờ còn đang chờ đón các lộ Tiên Phật đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái gì? Náo nửa ngày, liền bắt đầu đều không có bắt đầu sao?.

Ngộ Không: n, cũng không tính là chưa bắt đầu, chờ đón các lộ Tiên Phật, cũng là một hạng nghi thức trọng đại của Hội Bàn Đào.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lúc trước ngươi, không phải nói đang cùng Trư Bát Giới ăn uống rồi sao?.

Ngộ Không: A ha ha, đây không phải là vụng trộm đi vào nha. (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

“Cái này cũng được.” Lâm Hải không còn gì để nói, đã nhận lời mời, mà vẫn còn lén lút, thật sự là bản tính khó dời.

Chờ mong tràng diện đại náo Thiên Cung sẽ không xuất hiện, Lâm Hải dù sao cũng hơi thất vọng, lại cùng Ngộ Không trò chuyện thêm hai câu, liền kết thúc đối thoại.

Sau đó, Lâm Hải nghiêm túc suy tính tới phát triển sau này của Hải Nguyệt Tông, Lãnh Nguyệt Như nói chuyện rất đúng, hắn nhất định phải thành lập thế lực của chính mình, như vậy mới có thể bảo đảm an toàn chongười nhà.

Thế nhưng thành lập tông phái, cần có nòng cốt đắc lực, ba cái hàng đùa bức bên trong này, có thể phụ trách một cái lĩnh vực, nhưng tuyệt đối không phải loại tướng soái tài ôm được toàn cục kia.

“Tìm ai đâu?.” Lâm Hải cau mày, khổ sở suy nghĩ.

Tông phái bắt đầu cất bước, các hạng sự vụ phức tạp, nhất định phải tìm một cái có năng lực tổ chức, thực lực không tầm thường, lại có uy vọng nhất định, đương nhiên một điểm quan trọng hơn, là trung tâm đối với mình.

“Có!” Rất nhanh, thân ảnh của hai người, liền xuất hiện tại bên trong não hải của Lâm Hải, trong lòng đã có dự định.

Trở về tới trong phòng, thấy Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, A Hoa còn đang gà bay chó chạy tranh đến ầm ĩ không thôi, Lý Lăng Đào thì nằm nghiêng trên ghế sa lon xem náo nhiệt, Lâm Hải không khỏi hét lớn một tiếng.

“Đừng cãi nhau nữa!”Một tiếng này của Lâm Hải, là dùng tới phương pháp công kích của Nguyệt Cung Tiên m, mặc kệ là người hay là chó, tất cả đều là choáng váng đầu một trận, nhất thời đều an tĩnh lại.

“Hải Nguyệt Tông chúng ta, hôm nay đã thành lập, bước kế tiếp là đem phát triển lớn mạnh, là chuyện lớn hạng nhất của tông phái!”

“Ba người các ngươi, làm đồ đệ của ta, tự nhiên là phải đảm đương trách nhiệm ở trong tông phái, nhưng lấy thực lực trước mắt của các ngươi mà nói, còn hơi có vẻ thấp, sau đây, ta sẽ giúp các ngươi tăng thực lực lên!”

Lâm Hải vừa nói lời này ra khỏi miệng, bọn người Cường đầu trọc tất cả đều sáng ánh mắt lên.

“Tạ sư phụ!” Ba người không còn có cười đùa tí tửng trước đó, cung cung kính kính hướng Lâm Hải nói lời cảm tạ thi lễ, một mặt thành kính.

Ba người bọn họ đã sớm phát hiện, con đường tu luyện bác đại tinh thâm, bước đi liên tục khó khăn, càng là tu luyện càng là cảm giác được chính mình nhỏ bé, muốn đề cao thực lực, cần phải bỏ ra vô số gian khổ, mà cũng chưa chắc đã có kết quả.

Bây giờ, Lâm Hải lại muốn giúp lấy bọn họ đề cao thực lực, để bọn họ có thể nào mà không cao hứng.

“Trước báo lên tu vi bây giờ của các ngươi!”

“Sư phụ, ta hiện tại là Hóa Cảnh hậu kỳ!”Cường đầu trọc tiến lên một bước, cung kính nói.

“Không tệ!” Lâm Hải hài lòng gật gật đầu, Cường đầu trọc từ một cái tiểu lưu manh, trong thời gian ngắn như vậy đã nhảy lên trở thành cao thủ Hóa Cảnh, đúng là không dễ.

Mặc dù nói có nguyên nhân do chính mình giúp y tu thành Huyết Sát Thất Tinh Cước, kích phát tiềm năng toàn thân, nhưng khổ luyện chấp nhất trước đó của Cường đầu trọc, cũng là một nguyên nhân trọng yếu nhất.

Ngón tay Lâm Hải nhẹ nhàng bắn ra, một cái bình sứ nhỏ chứa đan dược, liền hướng phía Cường đầu trọc bay đi.

“Ăn vào, sau đó lập tức tĩnh toạ vận công!”

“Vâng!” Cường đầu trọc một tay tiếp được, không chút do dự đem đan dược nuốt vào, dựa theo Lâm Hải phân phó, tĩnh toạ vận công!

Lâm Hải lại đưa mắt nhìn sang Đỗ Thuần.

“Sư phụ, ta hiện tại là Luyện Khí trung kỳ!” Đỗ Thuần có chút tâm thần bất định, không biết tiến cảnh tu vi của mình, có khiến Lâm Hải hài lòng hay không?

“Luyện Khí trung kỳ.” Lâm Hải khen ngợi gật gật đầu, Đỗ Thuần lấy cái tuổi này, lấy y nhập đạo, nhưng trong thời gian ngắn đã có thành tựu này, cũng coi là cực có thiên phú.

Ngón tay khẽ gảy, ban cho Đỗ Thuần một viên thuốc.

“Đa tạ sư phụ!” Không cần Lâm Hải phân phó, Đỗ Thuần liền chiếu theo bộ dáng củaCường đầu trọc, ăn vào đan dược rồi vận công.

“Ngươi thì sao?” Lâm Hải lại hướng phía Lý Lăng Đào hỏi.

Lý Lăng Đào nhất thời hơi đỏ mặt, mặt mũi tràn đầy xấu hổ cúi đầu.

“Nói chuyện a?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

Nào nghĩ đến, Lý Lăng Đào phù phù một tiếng, quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Lăng Đào đã cô phụ kỳ vọng cao của sư phụ, vẫn là, vẫn là Luyện Khí hậu kỳ!”

Thanh âm của Lý Lăng Đào càng nói càng nhỏ, thẹn đến muốn chui xuống đất.

Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, hai cái nửa đường xuất gia, tu vi đều đã đuổi kịp y, mà y lại nửa bước chưa tiến, lúc Lâm Hải thu y, chính là Luyện Khí hậu kỳ, bây giờ vẫn là Luyện Khí hậu kỳ, sao không để cho y xấu hổ được?

Lâm Hải nghe xong, thì là cười nhạt một tiếng,cảnh giới của Lý Lăng Đào tuy không có tăng lên, nhưng chân khí trong cơ thể, lại ngưng thực hơn không ít so với trước đó, có thể thấy được trong khoảng thời gian này, cũng không phải là không có nỗ lực.

Lại nói, Lý Lăng Đào muốn có đột phá, liền muốn đi vào Ngưng Chân kỳ, đột phá một đại cảnh giới, nào có dễ dàng như vậy, có ít người dù cố gắng cả đời, cũng có thể vô pháp đột phá bình cảnh!

Huống chi, tình huống Lý Lăng Đào còn có chút đặc biệt, tuy y tu luyện là Đạo pháp, nhưng kỹ năng chiến đấu lại là võ kỹ, tình huống cùng mình có chút tương tự, phân tâm làm hai, thế tất sẽ chịu ảnh hưởng.

Lâm Hải trước đó cũng không hiểu những thứ này, nên cũng không có nhắc nhở, hiện tại xem ra, là thời điểm để Lý Lăng Đào lựa chọn một con đường thích hợp cho bản thân.

“Lăng Đào, ngươi không cần áy náy, tuy cảnh giới của ngươi không có tăng lên, nhưng thực lực của ngươi, đã có tiến bộ không nhỏ!”

“Sư phụ!” Lý Lăng Đào đột nhiên ngẩng đầu, thấy Lâm Hải một mặt chân thành, không giống như là đang an ủi mình, khổ sở trong lòng mới nhẹ đi một ít.

“Hiện tại có một vấn đề trọng đại, cần ngươi ra quyết định!”

“Xin sư phụ giảng!” Lý Lăng Đào thấy Lâm Hải nói chuyện trịnh trọng như vậy, không khỏi khẩn trương lên.

“Con đường tương lai, ngươi là muốn hướng võ đạo phát triển, hay là phát triển bên trên đạo pháp.”

Lâm Hải sợ Lý Lăng Đào không hiểu, phân biệt hướng phía Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần nhất chỉ.

“Võ đạo, tựa như Cường đầu trọc, lấy đánh nhau tay đôi làm chủ, Đạo pháp, tựa như Đỗ Thuần, lấy pháp thuật từ xa làm chủ!”

Lý Lăng Đào nhất thời hiểu rõ, sau đó không chút do dự mà mở miệng.

“Sư phụ, ta chọn võ đạo, đánh nhau tay đôi mới đủ kích thích!”

“Này tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, “Về sau công pháp mà nhà ngươi truyền xuống, không cần tu luyện nữa!”

“Vâng!” Lý Lăng Đào gật đầu đáp ứng.

Lâm Hải búng ngón tay một cái, cũng ban thưởng một viên đan dược, Lý Lăng Đào ăn vào, cũng ngồi qua một bên tĩnh toạ vận công.

“Ba ba, ta đây, ta đây!”

Thấy ba người Cường đầu trọc, tất cả đều được Lâm Hải ban thưởng đan dược, A Hoa chảy nước bọt, lại gần.

“Ngươi?” Lâm Hải tà tà cười một tiếng, “Về Thánh Cảnh, tiếp tục ăn thịt rồng, uống máu rồng đi!”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân hình khổng lồ của A Hoa, trong nháy mắt liền biến mất.

“Đừng a, ba ba, ta không muốn về nhà, Tiểu Hồng có bạo lực gia đình a!”

Tiếng kêu thảm thiết của A Hoa vang lên tại bên trong đầu của Lâm Hải, Lâm Hải mới lười nhác quản nó.

Thấy ba cái đồ đệ, tất cả đều đã ăn vào đan dược, sắc mặt lúc sáng lúc tối, tựa hồ đang chịu đựng dược lực trùng kích, chờ lúc họ tỉnh lại lần nữa, thực lực chắc chắn sẽ tăng nhiều!

Đóng kỹ cửa, Lâm Hải ngồi xếp bằng trên giường, bàn tay khẽ vung, một bình sứ nhỏ liền xuất hiện trong tay.

“Chính mình dừng lại tại Ngưng Chân cảnh đỉnh phong đã lâu như vậy, thực lực cũng nên tiến thêm một bước rồi!”

Đem bình sứ nhỏ mở ra, đan hương nồng đậm phiêu tán ra, thấm vào ruột gan.

Lâm Hải đem đan dược màu hồng lớn cỡ trứng chim cút ở bên trong, nâng trong lòng bàn tay, trong mắt lóe lên tinh quang!

“Hôm nay, ta sẽ nhập Giả Đan!”

Sau đó, Lâm Hải đem đan dược màu hồng, một ngụm nuốt vào!

Chương 933: Bố trí Di Thiên Trận

Đan dược màu hồng, vào miệng liền tan đi, Lâm Hải bỗng cảm giác một cỗ khí ấm áp, đi khắp toàn thân, chân khí trong cơ thể cấp tốc vận chuyển, sóng to gió lớn, hướng phía nơi đan điền, tụ lại mà đi.

“Kẽo kẹt C-K-Í-T..T...T ~”Xương cốt toàn thân của Lâm Hải, tựa hồ cũng córung động rất nhỏ, thân thể không tự chủ được mà hơi hơi run rẩy, tựa hồ có một cỗ khí tức cường đại, muốn xông ra khỏi ràng buộc.

Ông!

Không biết qua bao lâu, con mắt Lâm Hải liền mở ra, tinh quang lóe lên một cái rồi biến mất, phảng phất như Phù Quang Lược Ảnh.

Giữa lúc giơ tay nhấc chân, không khí vui sướng nhảy lên, vô số mảnh hạt nhỏ, quay xung quanh bên người Lâm Hải, linh động giống như Tinh Linh, đem Lâm Hải chen chúc ở giữa, lại để Lâm Hải có loại cảm giác dung nhập vào thiên địa.

Nhìn lại bốn phía, hết thảy thiên địa, tựa hồ biến đến vô cùng thư thái, Lâm Hải thậm chí xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn thấy rõ ràng con kiếnở dưới cây nơi xa, đang vận chuyển lương thực, xúc giác nhỏ bé lắc lư của nó, phảng phất như đang ở trước mắt.

Hai tai khẽ nhúc nhích, trong phạm vi phương viên trăm thước, bất luận cái gió thổi cỏ lay gì, vậy mà tất cả đều tại bên trong phạm vi giác quan của Lâm Hải, thần kỳ giống như đích thân nhìn thấy!

Hai tay nắm lại, Lâm Hải bỗng cảm giác một cỗ lực lượng kinh khủng so với trước đó cường đại gấp mười lần không ngừng, đang ngưng tụ trong người, để Lâm Hải nhịn không được hét dài một tiếng, nhất thời phun ra một hơi, chiều dài hơn một trượng, giống như luyện không, thật lâu không rời!

Biết bên trong đạn điền của chính mình, đan ảnh đã bị toàn bộ sương khí màu tím lưu động bổ sung, mông lung nhẹ nhàng, lại bao hàm một cỗ khí tứchủy diệt cường đại!

Lâm Hải thông suốt đứng dậy, một cỗ khí thếbễ nghễ thiên hạ, tự nhiên mà sinh ra, hai tay khoác ra sau, ánh mắt lẫm nhiên!

“Ngày hôm nay, ta thành Giả Đan, thọ dài ba trăm năm!”

“Chúc mừng sư phụ!”

Ba người Cường đầu trọc, giờ phút này cũng đã tỉnh lại, vội vã vàng khom người hướng về phía Lâm Hải chúc mừng.

Lâm Hải quay đầu, hướng phía ba cái đồ đệ trông lại.

Ba người Cường đầu trọc, giờ phút này nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, vậy mà không khỏi giật mình trong lòng, có loại cảm giác ngước nhìn núi cao, đột nhiên phát hiện Lâm Hải tựa hồ cùng quá khứ có chút khác biệt, không khỏi đối với Lâm Hải càng thêm kính sợ.

Ánh mắt Lâm Hải chuyển động, từ trên người ba cái đảo qua từng người.

“Tông Sư trung kỳ, không tệ!”

“Ngưng Chân sơ kỳ, không tệ!”

“Ngưng Chân trung kỳ, không tệ!”

Lâm Hải liền nói ba cái không tệ, cảm giác trong lòng rất mừng rỡ!

Đan dược mà Độc Cô Trần lưu lại, quả nhiên, thật không hổ là chí bảo hiếm có!

Không những mình, nhất cử đột phá Ngưng Chân đỉnh phong, thuận lợi tiến vào Giả Đan sơ kỳ, mà ba cái đồ đệ của chính mình, tất cả cũng đều vượt hai cái cảnh giới, thực lực đề bạt vượt cấp!

“Một cái Giả Đan, một cái Tông Sư, hai cái Ngưng Chân, nghĩ không ra trong khoảnh khắc, Hải Nguyệt Tông ta đã có thực lực không đơn giản!”Trên mặt Lâm Hải rốt cục lộ ra nụ cười, tuy trước mắt chỉ có bốn người bọn họ, nhưng thực lực thế này, chỉ sợ bất kỳ một cái tông phái nào, cũng không dám khinh thường đi.

Ba người Cường đầu trọc, tự nhiên cũng cảm thấy thực lực có biến hóa nghiêng trời lệch đất, thấy Lâm Hải khích lệ, trong lòng tất cả đều đại hỉ, khom người tới đất.

“Đa tạ sư phụ, ban thưởng đan dược!”

“Không cần khách khí, đứng lên đi!”

Sau khi ba người đứng lên, Lâm Hải mới một mặt nghiêm túc phân phó nói.

“Từ mai, đem sự tình trong tay giao tiếp một chút, ba người các ngươi, theo ta đi tới nơi khác một chuyến!”

Lâm Hải nói xong, đưa mắt nhìn sang Đỗ Thuần.

“Chỗ bên ngươi, có vấn đề không?” Đỗ Thuần là Viện trưởng của bệnh viện, không giống Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào, có thể nói đi là đi, Lâm Hải thấy mình cần trưng cầu ý của lão.

“Ha ha, sư phụ yên tâm, từ lần trước khi ta trở vềtừ Yến Kinh, liền đã xử lý thủ tục về hưu, chuẩn bị tập trung tinh thần để tu luyện!”

“Vậy là tốt rồi!”Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, “Cường tử đi đặt trước vé máy bay, sáng sớm ngày mai liền đi!”

Sau khi bọn người Cường đầu trọc rời đi, Lâm Hải ngẫm lại, lại lái xe đi một chuyến tới chỗ của Trần Nghiên.

Ngày mai lại phải rời đi, lúc nào trở lại, còn không dễ nói, Lâm Hải cảm thấy cần phải đi qua một chuyến.

“Lâm tổng, ngài tới rồi!”

Đến công ty, Lâm Hải nhận được hoan nghênh vô cùng nhiệt tình của Trần nghiên.

“Chuyện của công ty, vất vả ngươi!” Lâm Hải từ đáy lòng nói nói, chính mình làm cái chưởng quỹ vung tay này, không cần lo, đều nhờ vào Trần Nghiên vất vả nỗ lực.

“Không khổ cực, ta còn muốn cảm giác tạ Lâm tổng, đã tín nhiệm ta đâu!” Trần Nghiên cười một tiếng, khuôn mặt tuyệt mỹ, phối hợp với bộ váy chức nghiệp vừa vặn, so với trước đó nhiều thêm một tia ổn trọng cùng tự tin, có một loại mị lực của nữ nhân thành thục.

“Bên công ty này, có cái dị thường gì không?” Nhàn phiếm vài câu, Lâm Hải đột nhiên hỏi nói.

Từ khi tham gia buổi đấu giá tại Yến Kinh kia, sau khi biết rõ siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, là được truy phủng cỡ nào, có thể đánh ra giá trên trời như thế nào, Lâm Hải tổng là có chút bận tâm.

Lợi nhuận cao như thế, đủ để khiến một số dân liều mạng, thậm chí tổ chức tộiphạm chuyên nghiệp sẽ bí quá hoá liều.

Quả nhiên, Trần Nghiên nghe Lâm Hải hỏi như vậy, đôi mi không khỏi nhíu lại.

“Quả thật có chút dị thường!”

“A?” Lâm Hải giật mình, “Chuyện gì xảy ra?”

“Trước đó vài ngày, ta phát hiện xung quanh công ty, tựa hồ có nhiều thêm một ít người bộ dạng khả nghi, không biết bọn họ có cái mục đích gì, bất quá ta đã tăng cường phòng bị, thuê mướn bảo an chuyên nghiệp, trực ban hai mươi bốn giờ, bên Cục Công an kia, cũng đã nói qua, sẽ có cảnh sát không định giờ tuần tratại xung quanh.”

Lâm Hải gật gật đầu, dựa theo tư duy của người bình thường mà xem, bố trí của Trần Nghiên coi như là tỉ mỉ cẩn thận.

Nhưng nếu như những người này, là một số võ giả hoặc là người tu đạo mà nói, những người an ninh này cùng công an bình thường này, có khả năng liền không có được tác dụng quá lớn.

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động, liền có chủ ý.

Trên người mình, còn có trận đồ cùng tài liệu bố trận của Di Thiên Trận đâu, đó còn là trước đây thật lâu, từ trên thân Lý Chí Dũng lấy được, nếu không phải gặp được cái Huyễn trận trên núi Phượng Minh kia, Lâm Hải đều nhanh đem chuyện này quên mất!

“Ngươi đi theo ta!” Lâm Hải đứng dậy đi ra ngoài, Trần Nghiên không biết chuyện gì, vội vàng đuổi theo.

Lâm Hải đứng ở cửa công ty, nhìn bốn phía một cái, bởi vì sản lượng của siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát cực nhỏ, chỉ chiếm một cái xưởng, cứ như vậy, chỉ cần đem cái xưởng này, đặt ở bên trong trận pháplà được rồi.

Nói làm liền làm, Lâm Hải đem tài liệu bố trận lấy ra, đi một vòng xunh quanh xưởng, trong bất tri bất giác, đã bố trí xuống Di Thiên Trận.

“Lâm tổng, ngươi vừa rồi đang làm cái gì vậy?” Trần Nghiên nhìn cử động kỳ quái của Lâm Hải, ngoẹo đầu hỏi.

Lâm Hải không có trả lời, mà chính là cười nhạt một tiếng.

“Nhìn thấy xưởng không?” Lâm Hải ngẩng đầu nhất chỉ.

“Nhìn thấy a.” Trần Nghiên càng thấy kỳ quái, xưởng đang ở trước mắt a, vấn đề của Lâm Hải thật kỳ quái.

“Vậy ngươi vào thử xem!”

“A?” Trần Nghiên một mặt mờ mịt, mở bước chân, hướng phía xưởng đi đến.

Thế nhưng là, mới đi ra hai bước, đột nhiên cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên biến đổi.

Chỉ thấy xưởng phía trước, đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó, là sương trắng không giới hạn, liếc một chút liền không nhìn thấy bờ.

Trần Nghiên kinh hãi, cước bộ đột nhiên dừng lại, sau đó vội vàng hướng phía sau lưng lui hai bước, chuẩn bị theo đường cũ mà trở về.

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn thấy, cười nhạt một tiếng, Trần Nghiên đủ thông minh, nhưng nếu là dạng này, chiếu theo đường cũ liền có thể xuất trận, thì trận pháp này còn có uy lực gì có thể nói.

Quả nhiên, sau khi Trần Nghiên lui lại hai bước, phát hiện cảnh tượng bốn phía căn bản không có chút biến hóa nào, vẫn là đầy trời sương trắng, căn bản không biết mình trong bất tri bất giác, đã cải biến phương vị, nhất thời có chút hoảng.

“Lâm tổng, đây là có chuyện gì a?” Trần Nghiên không khỏi có chút sợ hãi hô nói.

Lâm Hải lúc này mới tiến lên trước, một phát bắt được tay của Trần Nghiên.

“A!” Trần Nghiên bị dọa đến kinh hô một tiếng.

“Đừng sợ, là ta!” Lâm Hải vừa lên tiếng, Trần Nghiên mới thở phào, trái tim nhỏ phanh phanh trực nhảy.

Đem Trần Nghiên đưa ra khỏi Di Thiên Trận, Trần Nghiên vội vàng chấn kinh hướng phía xưởng nhìn lại, đã thấy xưởng đang ở trước mắt, căn bản nhìn không ra bất kỳ dị dạng nào.

“Lâm tổng, cái này, cái này...” Trần Nghiên nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

“Đây là trận pháp!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó đem phương thức ra vào Di Thiên Trận, nói cho Trần Nghiên.

Trần Nghiên cả gan, thử một chút, quả nhiên lại khôi phục bình thường, quả thực đối với Lâm Hải coi như người trời!

“Cái này, cái này quá thần kỳ á!”

“Nhớ kỹ, về sau xe cùng công tác nhân viên ra vào đây, ngươi liền tự mình đưa đón ra vào trận! Đám người khác, hết thảy không được đi vào!”

“Hiểu rồi!” Trần Nghiên một mặt kinh hỉ, có cái trận pháp thần kỳnày, người nào cũng đừng hòng đánh chủ ý vào mặt nạ dưỡng da.

Nhìn ánh mắt sùng bái của Trần Nghiên đối với mình,trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động.

Chương 934: Ngươi cũng không thấy ta sao?

“Ta hiện tại, đang thành lập một cái tông phái, gọi là Hải Nguyệt Tông, ngươi có hứng thú tham gia sao?”

Trần Nghiên cũng coi là tâm phúc của Lâm Hải, nếu không không có khả năng một mực để cho nàng ta phụ trách sự tình trọng yếu như siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, đã là người một nhà, đương nhiên phải muốn ra vào môn phái.

“Hải Nguyệt Tông?” Trần Nghiên một mặt mờ mịt, “Đó là làm cái gì?”

“Cũng là một cái thế lực, hoặc là nói là một đoàn thể, ân, ý tứ cùng những bang phái bên trong tiểu thuyết võ hiệp kia cũng không khác nhau lắm, ở bên trong có thể học được một số đồ vật thần kỳ.”

Trần Nghiên nghe xong, đôi mắt đẹp nhất thời sáng lên.

“Bao gồm cả cái trận pháp thần kỳ vừa rồi sao?”Kinh hãi mà Di Thiên Trận lưu lại ở trong lòng Trần Nghiên, thật sự là quá mạnh.

Khóe miệng Lâm Hải thì là hơi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười sâu không lường được.

“Đồ vật mà Hải Nguyệt Tông ta truyền thụ, há cái trận pháp thấp kém kia, có thể bằng được.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Trần Nghiên, nhất thời mở lớn, một mặt giật mình.

Vừa rồi nàng ta thế nhưng là từng tự mình tiến vào Di Thiên Trận, quả thực đối với sự kỳ diệu của trận pháp, cảm xúc chấn kinh bành trướng tới tột đỉnh, nghĩ không ra trận pháp thần kỳ như thế, tại Hải Nguyệt Tông thế mà chỉ có thể dùng từ thấp kém để hình dung!

Vậy cái Hải Nguyệt Tông này, là thần kỳ đến cỡ nào a!

Trần Nghiên nhất thời không bình tĩnh, kích động đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

“Lâm tổng, ta nguyện ý, ta nguyện ý gia nhập Hải Nguyệt Tông!”

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, “Tốt, Hải Nguyệt Tông này tính ngươi một cái!”

“Cảm tạ Lâm tổng, cảm tạ Lâm tổng!” Trần Nghiên kích động hớn hở ra mặt.

Rời khỏi chỗ của Trần Nghiên, Lâm Hải liền gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt, biết được Liễu Hinh Nguyệt đang bồi mẫu thân dạo phố, Lâm Hải liền đem chuyện ngày mai phải chuẩn bị ra bên ngoài là chút sự tình, nói với nàng.

Liễu Hinh Nguyệt cũng muốn đi cùng, nhưng Lâm Hải cân nhắc, có thể sẽ có phong hiểm, nên không có đồng ý, để Liễu Hinh Nguyệt hảo hảo ở tại nhà, bồi bồi phụ mẫu, dù sao lịch trình kế tiếp rất nhanh liền đến, qua không đến mấy ngày liễu Hinh Nguyệt liền sẽ phải đến để Yến Kinh quay phim, đến lúc đó lại không có thời gian.

Liễu Hinh Nguyệt tuy không bỏ được Lâm Hải, nhưng thấy Lâm Hải nói cũng có lý, đành phải đáp ứng.

Ban đêm, hai người hẹn xong thời gian, đến Vàng Son Lộng Lẫy tìm cái gian phòng, nghĩ đến sáng mai liền phải phân biệt, thật nhiều ngày sẽ không được gặp mặt, liền phá lệ trân quý một đêm này, một mực chiến đấu đến đêm khuya, Lâm Hải mới y y không chịu đem Liễu Hinh Nguyệt đưa về bên trong nhà.

Rạng sáng ngày hôm sau, Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, Lý Lăng Đào liền chờ đợi tại cửa nhà của Lâm Hải.

“Sư phụ, phiếu cũng đã đặt trước tốt, chuyến bay chín giờ!” Lâm Hải vừa ra, Cường đầu trọc liền đuổi bước lên phía trước bẩm báo.

“Tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, “Xuất phát!”

Nhị Cẩu lái xe, đem bốn người Lâm Hải đưa lên máy bay.

Hơn một giờ sau, máy bay chậm rãi hạ xuống tại thành phốTây Kinh.

Bốn người đi ra khỏi sân bay, Lâm Hải hít sâu một hơi, hơi xúc động.

“Tây Kinh, ca ca lại tới!”

Không tự chủ được, một bóng hình xinh đẹp màu trắng, xuất hiện tại bên trong đầu của Lâm Hải, không vung đi được.

“Ha ha, Lâm lão đệ, thật là nghĩ không ra, nhanh như vậy chúng ta lại gặp mặt! Hoan nghênh a!” Vân Thắng đã sớm chờ ở sân bay, nhìn thấy Lâm Hải đi tới, vội vàng nhiệt tình chào đón, cùng Lâm Hải đến cái ôm ấp.

“Làm phiền ngươi, Vân lão ca, còn để ngươi tự mình đi một chuyến đến đón chúng ta!” Lâm Hải cười nhạt nói.

“Sao lại nói như vậy? Làm sao lại theo lão ca ca ta khách khí rồi?” Vân Thắng vừa trừng mắt, không vui.

Lâm Hải cười khổ bất đắc dĩ, sau đó vẫy tay một cái, đem ba người Cường đầu trọc kêu đến.

“Ba vị cao nhân này là?” Vân Thắng thấy bọn người Cường đầu trọc, nhất thời kinh hãi, tuy tại dưới trợ giúp của Lâm Hải, lão đã đột phá Hóa Cảnh, trước mắt đã trở thành một vị cao thủ Tông Sư duy nhất ở Vân gia, dù tại trong toàn bộ Tây Kinh cũng là cường giả chắc chắn phải tính đến.

Nhưng ba người Cường đầu trọc vừa đi tới, lão lại kinh hãi phát hiện, khí thế trên thân ba người này, vậy mà không có một cái nào tại phía dưới lão, thậm chí so với lão còn phải mạnh hơn không ít, có thể nào để lão không sợ hãi.

Một chút liền xuất hiện ba cái cao thủ cấp bậc Tông Sư, đủ để quét ngang bất luận một nhà thế lực gì ở Tây Kinh!

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, sau đó một mặt nghiêm túc hướng phía ba người Cường đầu trọc mở miệng.

“Còn không bái kiến Vân sư bá của các ngươi!”

“Bái kiến Vân sư bá!” Ba người Cường đầu trọc, vội vàng hướng phía Vân Thắng, cung cung kính kính thi lễ.

“Ai u, không dám không dám!” Vân Thắng bị dọa đến kém chút nằm trên đất, vội vã vươn tay đem ba người nâng đỡ, đầu choáng váng một trận.

Ba người này, thực lực mỗi cái thế nhưng cũng là trên mình a, chính mình nào có tư cách để bọn họ thăm viếng.

“Chờ một chút, bọn họ gọi mình sư bá.” Vân Thắng sững sờ, sau đó đột nhiên bừng tỉnh, thật không thể tin hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Bọn họ là đồ đệ của ta!” Lâm Hải hướng phía Vân Thắng cười cười, giải thích nói.

“Ai nha, thật sự là danh sư xuất cao đồ a!”Trong lòng Vân Thắng dâng lên sóng to gió lớn, nghĩ không ra ba cái đại cao thủ cấp bậc Tông Sư này, tất cả vậy mà đều là đồ đệ của Lâm Hải, không khỏi đối với Lâm Hải càng thêm bội phục.

Liền đồ đệ đều là Tông Sư, cái Lâm Hải này làm sư phụ, sẽ còn mạnh đến mức nào?

Vân Thắng quả thực không dám tưởng tượng!

“Vân lão ca quá khen, mong Vân lão ca, có rảnh thì chỉ điểm nhiều hơn cho bọn họ.”

Vân Thắng nghe xong, nhất thời cười khổ một tiếng.

“Lâm lão đệ a, lão ca ca cũng không có cái bản sự này a!” Vân Thắng cười nhạo, chỉ điểm ba cái này sao? Người ta chỉ điểm mình còn tạm được!

“Lâm Hải ca ca, ngươi cũng không thấy ta sao?” Lúc này, đột nhiên một đường thanh âm mang theo từng tia từng tia u oán, từ sau lưng Vân Thắng vang lên.

Thanh âm quen thuộc, để trong lòng Lâm Hải đột nhiên run lên, theo tiếng kêu nhìn lại, đã thấy Vân Tuệ Nhi mặc một bộ đồ đen, đang đứng tại bên trong này, ánh mắt thăm thẳm, khuôn mặt mang theo một tia ủy khuất, nhìn về phía chính mình.

“Tuệ Nhi a, ngươi cũng tới nữa à!” Lâm Hải chẳng biết tại sao, trong lòng dâng lên một tia tình cảm phức tạp.

“Ngươi cái Bạch Mẫu Đơn này, hôm nay làm sao lại đổi áo màu đen?” Lâm Hải vội vàng nói một câu bâng quơ, để che dấu xấu hổ trong nội tâm.

Vân Tuệ Nhi khẽ cắn môi son, thần sắc hiện lên vẻ cô đơn, ánh mắt u oán nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Tuệ Nhi về sau, sẽ không tiếp tục mặc màu trắng nữa.”

“Ách...” Lâm Hải từ trong lời nói Vân Tuệ Nhi, nghe ra nồng đậm thương cảm cùng si niệm, trong lòng không khỏi ai thán một tiếng, cũng chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

“Ha ha, áo đen cũng rất tốt, rất có khí chất!”

“Ha ha, chỗ này cũng không phải địa phương để nói chuyện, về nhà trước!” Vân Thắng cũng nhìn không khí không đúng, vội vàng đổi chủ đề, đem bọn người Lâm Hải dẫn lên xe, thẳng đến Vân gia!

Đến Vân gia, Vân Thụy chỉ huy tất cả đệ tử Vân gia, đã sớm đứng tại cửa ra vào chờ đón.

Lâm Hải vừa xuống xe, Vân Thụy liền một mặt ý cười chào đón.

“Ai nha, Lâm tiền bối đại giá quang lâm, Vân mỗ không có từ xa tiếp đón, thứ tội thứ tội a!”

Lâm Hải liền ôm quyền, cười nhạt một tiếng.

“Vân Tộc trưởng khách khí, Lâm mỗ không báo trước mà đến, mong rằng đừng nên trách!” Lâm Hải đối với Vân Thụy, còn lâu mới thân cận được như Vân Thắng, khách khí nói nói.

“Ha ha, sao dám sao dám, Lâm tiền bối quang lâm, làm cho hàn xá bồng tất sinh huy (bồng tất sinh huy : hà tranh rực rỡ/phát sáng (lời khách sáo) | thường dùng khi khách quý tới nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng nhà cửa | rồng đến nhà tôm; quý khách đến nhà; thật là vinh hạnh…) a.”

“Lâm tiền bối, mời vào bên trong!” Vân Thụy duỗi bàn tay, dẫn Lâm Hải tiến vào phòng tiếp khách của vân gia.

Sau khi dựa theo chủ khách mà ngồi xuống, Vân Thụy mới mang theo ý cười, hướng phía Lâm Hải mở miệng.

“Không biết lần này lâm tiền bối đến, là có chuyện gì cần Vân gia ta cống hiến sức lực, chỉ cần Lâm tiền bối mở miệng,Vân gia ta dù lên núi đao biển lửa, cũng tuyệt không hai lời!”

Lâm Hải nhìn vẻ mặt tươi cười của Vân Thụy, nhưng trong lòng thì cười lạnh một trận.

Giờ phút này nói thì dễ nghe, cũng không biết khi mình đem ý đồ nói ra, lão còn có thể bật cười hay không?

Chương 935: Vân Thắng nhập tông

“Nếu Vân Tộc trưởng đã hỏi, Lâm mỗ liền nói thẳng!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó sắc mặt nghiêm lại.

“Lâm mỗ ngày hôm qua, tại Thành phố Giang Nam đã khai tông lập phái, tên là Hải Nguyệt Tông!”

Lâm Hải vừa nói đến đây, Vân Thụy cùng Vân Thắng cọ cái liền đứng lên, một mặt kinh hãi!

Trong chốn võ lâm, khai sơn lập phái, đây chính là chuyện cực lớn, phàm là người khai sơn lập phái, không khỏi là người có được năng lực khí phách thật lớn, được vạn người ngưỡng mộ, truyền thừa đạo thống, lưu danh thiên cổ!

“Chúc mừng Lâm tiền bối, Hải Nguyệt Tông tại dưới chỉ huy của Lâm tiền bối, tất sẽ uy chấn võ lâm, vạn tái bất hủ!”

Nghe Vân Thụy cùng Vân Thắng chúc phúc, Lâm Hải thì cười một tiếng.

“Tông phái mặc dù đã thành lập, nhưng Lâm mỗ trước đó cũng không có căn cơ, cho nên lần này đến đây, là muốn đem đệ tử Vân gia, đặt vào trong Hải Nguyệt Tông ta, không biết Vân Tộc trưởng, ý như thế nào a?”

Lâm Hải vừa mới nói xong,Vân Thụy trước đó còn là một mặt ý cười, sắc mặt lập tức cuồng biến.

“Lâm tiền bối, ngươi này là có ý gì?”

“Hải Nguyệt Tông thành lập, chính là việc vui, nhưng là Vân gia ta, cũng có mấy trăm năm truyền thừa, há có thể đặt vào phái của ngươi!”

Không riêng gì Vân Thụy, liền cả lão ca Vân Thắng có quan hệ rất tốt cùng Lâm Hải, sắc mặt cũng thay đổi âm trầm.

“Lâm lão đệ, yêu cầu này của ngươi, có phải có chút quá phận hay không?”

Chiếu theo ý tứ này của Lâm Hải, hoàn toàn là chuẩn bị đem Vân gia của họ, nhất cử chiếm đoạt, từ đó thế gian chỉ có Hải Nguyệt Tông, mà không còn Vân gia Tây Kinh, Vân Thắng sao lại đáp ứng được.

“Ai, quả nhiên không được a!” Lâm Hải thấy Vân Thụy cùng Vân Thắng, tất cả đều có phản ứng kịch liệt như vậy, biết rõ cử động lần này là không làm được.

Cũng may Lâm Hải vốn là không có bao nhiêu hi vọng, con đường này không làm được, hắn còn có lựa chọn khác, lùi lại mà cầu việc khác, tin tưởng người của Vân gia, tất nhiên sẽ nguyện ý!

“Ha ha, Vân Tộc trưởng, Vân lão ca, chỉ sợ các ngươi là hiểu lầm ý tứ của Lâm mỗ!” Lâm Hải vội vàng đứng lên, một mặt hiền lành cười nói.

“Lâm mỗ cũng không có ý nghĩ chiếm đoạt Vân gia, cũng không phải để tất cả đệ tử Vân gia, đều đưa về Hải Nguyệt Tông!”

“A?” Vân Thụy chau mày, trong lòng lại tia không hề buông lỏng cảnh giác.

“Vậy lâm tiền bối, đến tột cùng là có ý gì?”

“Hải Nguyệt Tông vừa mới thành lập, trừ ba cái đồ đệ của ta ra, còn không có đệ tử khác, Lâm mỗ tự nhận, cùng Vân gia có quan hệ không tệ, nên nhóm đệ tử đầu tiên này, liền muốn từ trong hàng đệ tử Vân gia tuyển bạt mấy cái, nhập Hải Nguyệt Tông ta tu hành, học tập võ học đạo pháp, sau khi học thành, vừa là đệ tử của Hải Nguyệt Tông ta, đồng dạng cũng là đệ tử của Vân gia!”

Nói đến đây, Lâm Hải giả trang ra một biểu lộ thất vọng, than nhẹ một tiếng.

“Chỉ là không nghĩ tới a, Lâm mỗ có ý tốt, nhưng lại làm cho Vân Tộc trưởng cùng Vân lão ca hiểu lầm, cũng được, đã như vậy, Lâm mỗ cũng không bắt buộc, cái này liền cáo từ!”

Nói xong, Lâm Hải giả vờ giả vịt đứng lên, liền chuẩn bị đi ra ngoài!

“Lâm tiền bối, dừng bước!” Vân Thụy thấy thế, vội vàng một cái đi nhanh xông lại, đem Lâm Hải ngăn lại.

“Ai nha nha, là Vân mỗ trách oan Lâm tiền bối, thứ tội thứ tội a!”

Nghe rõ ý tứ của Lâm Hải, trong lòng Vân Thụy đã sớm đẹp đến nở ra hoa, giờ phút này nào sẽ còn để Lâm Hải đi a.

Lâm Hải là tu vi gì, tất cả người vân gia bọn họ đều đã được chứng kiến, quả thực giống như thần nhân, nhất là một trận chiến ở Hỏa Long Quật, càng làm cho người vân gia, đối với Lâm Hải kính như Thần Minh, sùng bái đến không được.

Hiện tại có cơ hội đưa đệ tử gia tộc, tiến vào tông phái do Lâm Hải sáng lập mà học tập, hơn nữa vẫn thuộc về người vân gia, bọn họ coi như giãy vỡ đầu cũng nguyện ý qua, nào có đạo lýkhông đáp ứng.

“A?” Lâm Hải dùng khóe mắt liếc Vân Thụy một chút, cười lạnh, “Vân Tộc trưởng trước đó, tựa hồ đối với cái đề nghị này của Lâm mỗ, phi thường bất mãn a.”

Vân Thụy nhất thời mặt mo đỏ ửng, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng.

Con mẹ nó ngươi nói lời nói mơ hồ như vậy, có thể không khiến người ta hiểu lầm sao? Nếu như ngươi nói rõ ràng ngay từ đầu, chỉ là phái mấy người đệ tử qua học nghệ, lão ngu bức sao mới không nguyện ý!

“Đều là lão phu sai, đều là lão phu sai a!” Vân Thụy trong tâm lý mắng, trên mặt lại chất đầy nụ cười, liên tục xin lỗi.

Vân Thắng ở bên cạnh, cũng một mặt xấu hổ, cố nặn ra vẻ tươi cười, hướng phía Lâm Hải ôm quyền một cái.

“Lâm lão đệ, là lão ca ca hiểu lầm ngươi, lão ca ca xin lỗi ngươi, hi vọng ngươi đừng để trong lòng!”

“Đừng để trong lòng?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Ngươi cảm thấy có khả năng sao?”

“Ách...” Vân Thắng nghe được, trong lòng nhất thời run lên, chẳng lẽ Lâm Hải không chịu tha thứ cho chính mình sao?

Lâm Hải nói xong, khóe mắt đột nhiên hiện lên một ý cười giảo hoạt.

“Nếu như không muốn để cho ta để vào trong lòng, cũng không phải là không thể được, nhưng ta có một cái điều kiện!”

“Ngươi nói!” Vân Thắng nghe xong, vội vàng nói nói.

Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng, chậm rãi đi đến trước mặt Vân Thắng, con mắt chăm chú theo dõi ánh mắt của lão.

Thẳng đến khi Vân Thắng bị hắn nhìn chằm chằm đến có chút chột dạ, Lâm Hải mới chậm rãi mở miệng.

“Hải Nguyệt Tông vừa lập, nhu cầu cấp bách cần người chủ trì đại cục, bởi vậy, ta muốn mời Vân lão ca, nhập vào Hải Nguyệt Tông ta!” Lâm Hải nói xong, ánh mắt nháy cũng không nháy, chăm chú nhìn vào Vân Thắng, chờ đợi Vân Thắng trả lời chắc chắn.

“Cái này...” Đôi mày của Vân Thắng nhất thời gắt gao khóa lại.

Vân Thắng lão, thế nhưng là Tông Sư duy nhất của vân gia, càng là một trong những người làm chủ sự tình của vân gia, cùng các đệ tử phổ thông không giống nhau.

Đệ tử phổ thông của vân gia, vào Hải Nguyệt Tông, không gì đáng trách, thậm chí có thể nói là một phần cơ duyên!

Nhưng nếu như cả lão cũng vào Hải Nguyệt Tông, bản chất liền không giống nhau, này cơ hồ liền đại biểu Vân gia đã trở thành phụ thuộc của Hải Nguyệt Tông.

Đây cũng không phải là sự tình của cá nhân lão, mà chính là đã liên quan đến danh dự của toàn cả gia tộc.

Những gia tộc võ đạo truyền thừa từ xa xưa như bọn họ, phi thường coi trọng danh dự trong giang hồ, thậm chí còn coi trọng hơn cả sinh mệnh.

Liền giống như, một con dân cá biệt của một quốc gia, nhập quốc tịch nước ngoài, cũng không có cái chuyện lớn gì, nhưng là nếu như là nhân vật trọng yếu loại hình như tổng thống của một quốc gia, nhập quốc tịch nước ngoài, vấn đề này coi như lớn.

“Thế nào, Vân lão ca không chịu giúp lão đệ chuyện này hay sao?”

Nội tâm Vân Thắng giãy dụa một trận, từ cá nhân mà nói, lão cũng nguyện ý vào Hải Nguyệt Tông, để truy cầu võ đạo càng cao hơn, thế nhưng thân phận của lão, lại không cho phép lão làm như vậy, quả nhiên là tình thế khó xử.

“Gia gia, ta có lời muốn nói!” Ngay tại lúc Vân Thắng không biết như thế nào cho phải, đột nhiên, Vân Chu liền cắt ngang suy nghĩ của lão, đi tới.

“Ngươi muốn nói gì?” Vân Thắng liếc nhìn Vân Chu một chút, kinh ngạc hỏi.

“Thưa Tộc trưởng, thưa gia gia!” Vân Chu đầu tiên là hướng phía Vân Thụy cùng Vân Thắng thi lễ, sau đó cao giọng mở miệng.

“Ta cho rằng, gia gia hẳn là nên đáp ứng Lâm tiền bối, gia nhập Hải Nguyệt Tông!”

Vân Chu vừa thốt ra lời kia, nhất thời tại trong đám người của Vân gia, gây nên sóng to gió lớn, tràng diện nhất thời bắt đầu ồn ào.

Mà Vân Chu hoàn toàn không nhìn tới những âm thanh này, tiếp tục mở miệng nói.

“Ta muốn hỏi mọi người một câu, nếu như không có Lâm tiền bối hỗ trợ, Vân gia chúng ta, tại một trận chiến ở Hỏa Long Quật, phải chăng sẽ có hi vọng sống sót!”

“Quả quyết không có!” Mọi người nhao nhao lắc đầu.

Đừng nói Vân gia, nếu như không có Lâm Hải, đoán chừng toàn bộ giới võ đạo Tây Bắc, tất cả đều đến táng thân trong Hỏa Long Quật.

“Từ sự kiện kia đủ để có thể thấy được, một cái gia tộc chính thức muốn tiếp tục truyền thừa, kéo dài mà không suy, dựa vào không phải là bảo thủ, bảo thủ không chịu thay đổi, mà là thực lực tuyệt đối!”

“Hải Nguyệt Tông, có Lâm tiền bối tọa trấn, thực lực của Lâm tiền bối, mọi người rõ như ban ngày, đệ tử Vân gia chúng ta vào Hải Nguyệt Tông tu hành, tự nhiên có thể đề cao thực lực, nhưng cái này còn chưa đủ để bảo đảm Vân gia ta không có sơ hở nào!”

“Nhưng nếu như gia gia gia nhập Hải Nguyệt Tông, này tức là đại biểu Hải Nguyệt Tông cùng Vân gia ta, chính là hảo huynh đệ, không phân khác biệt, nếu Vân gia có việc, Hải Nguyệt Tông đương nhiên sẽ không bỏ mặc!”

“Thế nhưng là...” Vân Thụy nhướn mày, “Cứ như vậy, chẳng phải là để gia tộc khác, xem nhẹ Vân gia ta sao?”

“Ha ha.” Vân Chu cười lạnh một tiếng, “Cho dù gia gia không gia nhập Hải Nguyệt Tông, gia tộc khác liền sẽ xem trọng Vân gia ta hơn một chút sao?”

“Cái thế giới này, vốn là mạnh được yếu thua, đề cao thực lực mới là căn bản, hai nhà cùng cộng lại, Hải Nguyệt Tông cùng Vân gia sẽ chỉ cộng đồng phát triển lớn mạnh, chính là sự tình cả hai cùng có lợi, thời điểm đợi Vân gia ta ra thêm mười mấy cái Tông Sư, lại có gia tộc nào, dám nói với Vân gia ta một chữ “Không”.”

Một đoạn lời nói dõng dạc này của Vân Chu, nhất thời để mọi người trong Vân gia lâm vào trầm tư.

Lâm Hải vô cùng bất ngờ, nhịn không được nhìn nhiều Vân Chu thêm vài lần, nghĩ không ra Vân Chu tuổi còn trẻ, ánh mắt vậy mà độc như thế, nhìn sự tình trực thấu bản chất, so với những người từng trải như Vân Thụy Vân Thắng này, muốn thoải mái hơn nhiều!

Vân Thắng chau mày, tựa hồ đang suy tư lời nói của Vân Chu, một lát sau, lông mày Vân Thắng nhíu lại, trong lòng đã có quyết đoán!

“Ha ha, đại ca a, thật là nghĩ không ra, hai chúng ta tuổi đã cao, còn không nhìn thấu hoàn toàn bằng một đứa bé!”

Nói xong, Vân Thắng quay đầu nhìn về Lâm Hải, trên mặt lộ ra một tia thoải mái, sau đó ôm quyền thi lễ.

“Đệ tử Vân Thắng, bái kiến Tông chủ!”

Chương 936: Đám đệ tử đầu tiên

“Ha ha, lão ca ca, mau mau lên!”

Vân Thắng đáp ứng vào Hải Nguyệt Tông, để trong lòng Lâm Hải đại hỉ.

Mục đích hắn đến lần này, chính là vì Vân Thắng, có một vị lão luyện thành thục như Vân Thắng, Hải Nguyệt Tông cất bước, liền sẽ có người chủ sự, nhất định có thể cấp tốc đi vào quỹ đạo.

Đáng tiếc duy nhất là, Vân gia không chịu đồng ý gia nhập vào Hải Nguyệt Tông, thiên kiến môn hộ của võ lâm nhân sĩ, so với trong tưởng tượng của Lâm Hải còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Nhưng nghĩ lại đến, dạng này cũng tốt, chỉ hấp thu tinh anh, vì mau chóng gia tăng nhân viên tông phái mạnh hơn, dẫn đến tốt xấu lẫn lộn.

“Đại ca, ngày hôm nay, ta vào Hải Nguyệt Tông, sự tình của gia tộc, liền làm phiền đại ca!”

Vân Thắng đi đến trước mặt vân Thụy, khom người tới đất, trịnh trọng mở miệng nói.

“Tam đệ a, yên tâm đi, bên trong nhà đã có ta!” Vân Thụy thổn thức một trận, việc đã đến nước này, lão cũng vô pháp lại nói cái gì, huống chi, Vân Chu nói một phen, cũng để trong lòng của lão có tiếp xúc động, Vân Thắng gia nhập Hải Nguyệt Tông, đối với Vân gia có lợi mà vô hại.

Về phần khả năng mang đến tin đồn, giống như Vân Chu nói, tại trước mặt thực lực chân chính, ai dám đối với Vân gia nói nửa chữ không.

“Vân Tộc trưởng, đa tạ!” Lâm Hải cũng đi đến trước mặt vân Thụy, trịnh trọng cảm ơn.

Mặc kệ chính mình nói thế nào, thì chính mình vẫn là đến Vân gia đào người, còn là đào người trọng yếu bực này như Vân Thắng, tâm lý của hắn dù sao cũng hơi áy náy.

“Lâm tiền bối khách khí, lão hủ đã nghĩ thông suốt, cái này sao lại không phải là cơ duyên quật khởi của Vân gia ta!”

Ánh mắt Vân Thụy sáng rực, lập tức thể hiện ra một người từng trải mưu tính sâu xa, trước đó chỉ là chịu quan niệm truyền thống cố hóa, một khi xông phá chướng ngại bên trên khái niệm đó, thì Vân Thụy sao lại không hiểu lợi hại ở trong đó!

“Lâm tiền bối, Vân gia ta, nguyện ý phái mười tên đệ tử, vào Hải Nguyệt Tông tu hành!”

“Ha ha, tốt! Đa tạ Vân Tộc trưởng!”

Vân Thụy cười cười, sau đó đối mặt với đông đảo đệ tử Vân gia, cao giọng mở miệng.

“Đệ tử Vân gia, có ai nguyện vào Hải Nguyệt Tông làm môn hạ tu hành!”

“Đệ tử nguyện đi!”

“Đệ tử nguyện đi!”

…

Nhất thời, một cái tiếp một cái đệ tử Vân gia, trong mắt mang theo quang mang lửa nóng đứng ra.

Ai nấy đều thấy được, vào Hải Nguyệt Tông tu hành, chính là một cái cơ duyên cực lớn, đây cũng chính là Hải Nguyệt Tông vừa mới thành lập, qua một đoạn thời gian, coi như còn muốn nhập tông, người ta đều chưa hẳn chịu đồng ý đây.

Vân Thụy không khỏi nhíu lông mày một cái, chính mình chỉ đáp ứng đưa mười người vào Hải Nguyệt Tông, nhưng đứng ra có lại có trên trăm cái, như thế nào cho phải đây?

“Vân Tộc trưởng, nếu như không ngại, liền do Lâm mỗ đến chọn lựa đi.”

“Tốt, mời Lâm tiền bối!” Vân Thụy lúc này liền đáp ứng, bản thân ngược lại bớt phải đi quan tâm.

Lâm Hải gật gật đầu, mở Thiên Nhãn Thần Thông ra, tại trên thân những đệ tử Vân gia này liếc nhìn một vòng.

“Ngươi, ngươi, còn có ngươi, ngươi…”

Ngón tay Lâm Hải điểm nhẹ, đệ tử bị điểm đến, lập tức vui mừng khôn xiết đi lên phía trước, một loạt đứng vững!

Rất nhanh, mười tên đệ tử Vân gia có thiên tư tốt hơn bao gồm cả Vân Chu ở bên trong, đều bị Lâm Hải chọn lựa đi hết.

“Vân Tộc trưởng, chính là mười vị đệ tử này.”

“Tốt!” Vân Thụy gật gật đầu, sau đó trong mắt lóe lên tinh quang, nhìn chăm chú vào mười tên đệ tử này.

“Mười người các ngươi, vào Hải Nguyệt Tông tu hành, nhất định phải chăm chỉ tu luyện, không kiêu không ngạo, không thể lười biếng, càng không thể làm xằng làm bậy, làm hỏng tên tuổi của Vân gia ta!"

"Cẩn tuân dạy bảo của Tộc trưởng!" Mười người Vân Chu khom người cùng kêu lên đáp ứng, sau đó đứng ở sau lưng Vân Thắng.

"Ai!"Thấy tuyển người đã kết thúc, đệ tử không được tuyển chọn, nhất thời ủ rũ một trận, vô cùng tiếc hận.

"Chờ một chút!" Đột nhiên, một âm thanh như chuông bạc vang lên, Vân Tuệ Nhi đi tới, mang theo một mặt u oán, bất mãn nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

"Ách...Tuệ Nhi?" Lâm Hải giật mình trong lòng, không biết Vân Tuệ Nhi muốn làm gì.

"Ta cũng muốn gia nhập Hải Nguyệt Tông!"

"Cái gì?" Lâm Hải nhất thời lộ ra một tia khó xử, cũng không phải tư chất của vân Tuệ Nhi không được, mà chính là không biết vì sao, hắn có chút không dám đối mặt với Vân Tuệ Nhi.

"Tuệ Nhi, không nên hồ nháo!" Vân Thắng ở một bên, nhíu mày quát lớn nói.

Nhưng Vân Tuệ Nhi lại giống như không nghe thấy, chỉ là dùng đôi mắt đẹp, chớp động lên giọt nước, liền như thế lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

"Lâm Hải ca ca, Tuệ Nhi muốn gia nhập vào Hải Nguyệt Tông!"

Nhìn Vân Tuệ Nhi khẽ cắn môi son, bộ dáng nước mắt chớp động, lại cực kỳ quật cường, chỗ mềm mại trong lòng Lâm Hải, đột nhiên bị xúc động.

“Tốt a, ta đáp ứng ngươi!”

“Cảm tạ Lâm Hải ca ca!” Vân Tuệ Nhi nín khóc mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia thần thái khác.

“Ai, nghiệt duyên a!” Chỉ có Vân Thắng xem ở trong mắt, trong lòng khẽ than thở một tiếng, liên tục cười khổ.

Lâm Hải quay người, nhìn mười một tên đệ tử Vân gia bao gồm cả Vân Tuệ Nhi ở bên trong, trong lòng đột nhiên hào tình vạn trượng!

Mười một người này, từ nay về sau, chính là nhóm đệ tử đầu tiên của Hải Nguyệt Tông hắn, cũng chính là xà nhà trụ cột tương lai của Hải Nguyệt Tông, gánh vác chức trách lớn chấn hưng phát triển Hải Nguyệt Tông.

Uy danh của Hải Nguyệt Tông, cũng để cho mười một người bọn họ, đi phát dương quang đại, danh dương thiên hạ!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, ngón tay Lâm Hải gảy nhẹ, từng cái bình sứ nhỏ, hướng phía mười một tên đệ tử này bay đi.

“Ăn đan dược vào, lập tức vận công!”

“Vâng!” Mười một tên đệ tử, đã vào Hải Nguyệt Tông, tự nhiên sẽ phục tùng mệnh lệnh của Lâm Hải, hỏi cũng không có hỏi, liền đem đan dược một ngụm nuốt vào, sau đó khoanh chân vận công.

Lâm Hải lại lấy ra một viên thuốc, tự mình đưa đến trước mặt Vân Thắng.

“Lão ca ca, đây là cho ngươi!”

“Ha ha, đa tạ Tông chủ!” Vân Thắng càng là nhìn cũng không nhìn, trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Nếu là do Tông chủ ban tặng, cho dù là độc dược, lão cũng phải ăn hết.

Vân Thụy thì là chau mày, hướng phía đám đệ tử nuốt đan dược nhìn lại, nhưng cái này vừa nhìn xuống, nhất thời liền bị kinh hãi đến trợn mắt há hốc mồm, mí mắt không khống chế mà cuồng loạn một trận!

“Cái này, cái này, cái này...”Hai mắt Vân Thụy trừng tròn xoe, chấn kinh kém chút nằm trên đất.

Chỉ thấy mười một tên đệ tử này, trên người mỗi một người, vậy mà đều có một cỗ khí tức cường đại, đang du tẩu bốn phí, Vân Thụy cảm thấy rõ ràng, thực lực của bọn hắn, đang nhanh chóng liên tục tăng lên!

Mà biểu hiện của Vân Thắng thì càng thêm rõ ràng, chỗ đỉnh đầu, vậy mà ẩn ẩn có sương mù màu trắng bốc lên, một cỗ khí tức đáng sợ làm người sợ hãi, cấp tốc lan tràn, lại có loại uy nghiêm để Vân Thụy không dám nhìn thẳng!

Thời gian từng chút xíu trôi qua, nửa giờ sau, đường đường tiếng rên khẽ truyền đến, những đệ tử Vân gia này theo thứ tự mà vươn người đứng dậy, trong mắt bùng lên tinh quang, mang trên mặt thần sắc kinh hỉ thật không thể tin!

Mà Vân Thắng cũng chậm rãi đứng lên, thân huynh đệ mấy chục năm, lại để Vân Thụy có chút nhìn không thấu, giữa lúc giơ tay nhấc chân, phảng phất có thể khiên động thiên địa, có một loại cảm giác siêu thoát ra khỏi trần thế.

“Đa tạ Tông chủ, đã ban thưởng đan dược!”

“Đa tạ Tông chủ, đãban thưởng đan dược!”

Theo Vân Thắng, mười một tên đệ tử Vân gia, đều hướng phía Lâm Hải thi lễ thật sâu, cùng kêu lên lời cảm tạ.

“Ha ha, chúc mừng Vân lão ca, liên tục phá hai cái cảnh giới, tiến giai Tông Sư đỉnh phong!”

“Tông Sư đỉnh phong!” Lâm Hải nói một câu, đem Vân Thụy hoảng sợ đến kém chút nằm xuống!

Vân Thắng mới đột phá Hóa Cảnh, tiến vào Tông Sư sơ kỳ, cái này mới mấy cái ngày thời gian, nghĩ không ra ăn một viên thuốc, vậy mà liên tiếp đột phá, nhất cử đến Tông Sư đỉnh phong, khoảng cách với Quy Chân cảnh trong truyền thuyết, đều chỉ còn có cách xa một bước!

Đan dược này, con mẹ nó là cưỡi hỏa tiễn sao?

Mang theo ánh mắt chấn kinh, Vân Thụy lại hướng phía bọn người Vân Chu nhìn lại, cái này vừa nhìn xuống, Vân Thụy liền càng thêm mộng bức.

Lão chợt phát hiện, lấy thực lực Hóa Cảnh đỉnh phong, đệ nhất nhân dưới Tông Sư trong giới võ đạo Tây Bắc của lão, vậy mà nhìn không thấu những đệ tử này!

Nhất là Vân Chu, khí tức cường đại trên thân như có như không, vậy mà để lão cũng cảm thấy một trận kiêng kị!

“Các ngươi hiện tại, là tu vi gì?” Vân Thụy rốt cuộc không bình tĩnh, vội vã hỏi.

“Hồi Tộc trưởng, Vân Chu hiện tại, là Tông Sư trung kỳ!”

“Hồi Tộc trưởng, Vân Minh hiện tại, là Hóa Cảnh đỉnh phong!”

“Hồi Tộc trưởng, Vân Phong hiện tại, là Hóa Cảnh đỉnh phong!”

…

“Hồi Tộc trưởng, Vân Tuệ Nhi hiện tại, là Tông Sư sơ kỳ!”

“Cái gì!” Vân Thụy nghe những đệ tử này theo thứ tự báo lên tu vi, đầu ong lên, nhất thời ngốc!

Chương 937: Không tốt, Khang gia xảy ra chuyện!

Không riêng Vân Thụy ngốc, toàn bộ đệ tử Vân gia, tất cả đều ngốc.

Nghĩ không ra nửa giờ công phu, trước đó nhóm huynh đệ tộc nhân còn có thực lực tương xứng cùng bọn họ, bây giờ đã nhất phi trùng thiên, đạt tới độ cao mà bọn họ bình thường liền nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Ai!” Trong lúc nhất thời,tiếc nuối của đám đệ tử Vân gia không có bị Lâm Hải chọn trúng, lại một lần nữa bị phóng đại vô hạn, đám đệ tử Vân gia không được tuyển này, quả thực tiếc hận đến nhà bà ngoại.

Vân Thụy thì càng đừng đề cập, lão hiện tại hận không thể hung hăng quất cho chính mình hai cái tát.

Nếu biết sẽ là như thế này, lão vừa rồi vì cái gì không cho Lâm Hải tuyển mấy chục hay trăm người đệ tử vào Hải Nguyệt Tông a.

Lâm Hải tựa hồ nhìn ra hối hận trong lòng Vân Thụy, cười nhạt một tiếng, sau đó vung cánh tay lên.

Nhất thời, mười mấy cái bình sứ nhỏ đựng đan dược, xuất hiện tại trước mặt vân Thụy.

Con mắt Vân Thụy, đột nhiên sáng lên, kích động hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Lâm tiền bối, ngươi đây là...”

Lão vừa rồi cũng thấy rõ ràng, bọn người Vân Thắng cũng là phục dụng đan dược trong những bình sứ nhỏ này, thực lực mới đột nhiên tăng mạnh, bây giờ Lâm Hải lại lấy ra nhiều đến như vậy, chẳng lẽ là...

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, đưa tay hướng bình sứ nhỏ trên mặt đất nhất chỉ.

“Vân Tộc trưởng, Hải Nguyệt Tông ta cùng Vân giaTây Kinh ngươi, tình cùng một nhà, những đan dược này, không thành kính ý, mong rằng Vân Tộc trưởng đừng có ghét bỏ!”

“A? Ai nha nha nha!” Vân Thụy kích động đến mặt mo cũng run rẩy.

Ghét bỏ? Người nào con mẹ nó ghét bỏ, thì là đần độn!

“Lâm tiền bối, lão hủ cũng không biết nên nói cái gì cho phải! Về sau phàm là sự tình của Hải Nguyệt Tông, thì chính là sự tình của Vân gia, nếu như có sai khiến, Vân mỗ tuyệt không hai lời!”

“Còn không đem đan dược mà Lâm tiền bối ban thưởng, thu lại!” Vân Thụy nói xong, cũng không đoái hoài tới phong độ, vội vàng hướng phía đám đệ tử Vân gia đồng dạng đã bị cái kinh hỉ cực lớn này nện ngốc, phân phó một tiếng.

“Vâng!” Lập tức có mấy người đệ tử, chạy tới, cẩn thận từng li từng tí đem đan dược thu lại.

“Ha ha ha, để ta bảo người, bày xuống yến hội, chiêu đãi các vị khách quý, cảm tạ Lâm tiền bối,!”

Ăn cơm xong, sau khi Vân Thụy an bài gian phòng cho bọn người Lâm Hải nghỉ ngơi, liền vội vã không nhịn nổi mà chạy về, xem xét đan dược mà Lâm Hải đã ban thưởng.

Lâm Hải nhìn Vân Thụy vội vã, như cái tiểu hài tử mới đạt được món đồ chơi, không khỏi buồn cười một trận.

Bất quá Lâm Hải cũng có thể lý giải, những đan dược này, đối với những võ đạo thế gia như bọn họnày mà nói, quá là quan trọng.

Tuy đan dược mà Lâm Hải ban thưởng, so với thứ mà bọn người Vân Thắng Vân Chu phục dụng, phẩm chất muốn chênh lệch không ít, nhưng cũng đủ để Vân gia bồi dưỡng không ít cao thủ, đề bạt thực lực chỉnh thể của gia tộc, thậm chí cải biến địa vị trong giang hồ của bọn họ.

“Lăng Đào, qua đem Vân Chu gọi tới!” Sự tình Vân gia đã kết thúc, Lâm Hải còn có chuyện, muốn Vân Chu đi làm.

“Vâng, sư phụ!” Lý Lăng Đào đáp ứng một tiếng liền ra ngoài, chỉ chốc lát đã đem Vân Chu mang vào.

“Đệ tử Vân Chu, tham kiến Tông chủ!” Vân Chu cung kính thi lễ, trong mắt mang theo một tia cảm kích cùng sùng bái đối với Lâm Hải!

Lần trước Lâm Hải đến Vân gia của y, liền thay y cải biến công pháp, để thực lực của y đột nhiên tăng mạnh, nghĩ không ra lần này tới, trực tiếp để y trở thành Tông Sư Võ đạo, thành nhân vật số hai của Vân gia, gần như chỉ ở phía dưới Vân Thắng!

Cái này nếu như đổi lại là trước kia, Vân Chu là liền nghĩ cũng không dám nghĩ, Vân gia bọn họ, đã có trên trăm năm thời gian, chưa từng xuất hiện Tông Sư, dần dần xuống dốc không phanh.

Nào nghĩ đến, cũng bởi vì Lâm Hải, để một đời bọn họ trực tiếp xuất hiện ba vị Tông Sư, mà mấy vị huynh đệ của y, cũng đã đến Hóa Cảnh đỉnh phong, cách Tông Sư chỉ còn một bước, loại cảm giác không chân thật này, để y đến bây giờ, vẫn như là nằm mơ.

“Đứng lên đi!” Cánh tay Lâm Hải hư nhấc, nhất thời một cỗ chân khí, đem Vân Chu nâng lên.

“Không biết Tông chủ triệu hoán, là có gì phân phó?” Vân Chu khoanh tay đứng ở một bên, cung kính hỏi.

“Ngươi cùng Du Hồng của Du gia, có quen biết gì không?”

“Có nhận biết, bất quá cũng không phải là rất quen!”

Lâm Hải gật gật đầu, “Ngươi đi một chuyến tới Du gia, để Du Hồng đến đây gặp ta!”

“Vâng!” Vân Chu đáp ứng một tiếng, ra ngoài.

Ước chừng cũng chỉ nửa giờ thời gian, Vân Chu đã mang theo Du Hồng quay trở về.

“Ha ha, Lâm tiền bối! Lại gặp được ngài á!” Du Hồng nhìn thấy Lâm Hải, phá lệ cao hứng, hướng phía Lâm Hải khom người bái thật sâu, trên mặt tràn đầy nụ cười hưng phấn và kích động.

Lâm Hải truyền thụ cho y tâm pháp thật chính của Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, để địa vị củaDu Hồng tại Du gia nước lên thì thuyền lên, mà địa vị giang hồcủa Du gia, cũng bởi vì Thập Nhị Kim Tiền Tiêu tái hiện giang hồ, mà tăng lên thẳng tắp, có thể nói, Lâm Hải đã trực tiếp cải biến vận mệnh của Du gia cùng Du Hồng.

Bởi vậy, Du Hồng đối với Lâm Hải, trong lòng vừa sùng bái, vừa cảm kích, khi Vân Chu tìm tới cửa, vừa nghe xong là do Lâm Hải triệu hoán, Du Hồng liền không chút do dự, chạy tới.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, chính mình được Du Kiếm Bình truyền thụ Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, lại tuyển Du Hồng làm người truyền thừa Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, bây giờ khai tông thu người, tự nhiên không thể bỏ qua Du Hồng.

“Du Hồng, ta đi thẳng vào vấn đề nói cùng ngươi, ta bây giờ khai tông lập phái, thành lập Hải Nguyệt Tông, hiện tại đang muốn thu đệ tử, ta chỉ hỏi ngươi một câu, có nguyện ý gia nhập Hải Nguyệt Tông ta hay không?”

Du Hồng nghe được, con mắt đột nhiên sáng lên!

Bản lĩnh của Lâm Hải, y chính là tận mắt nhìn thấy, quả thực như là Thần Minh, bây giờ có thể bái làm môn hạ của Lâm Hải, nào có đạo lý không nguyện ý.

Phù phù một tiếng, Du Hồng trực tiếp quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Đệ tử Du Hồng, bái kiến Tông chủ!”

Lâm Hải hài lòng gật gật đầu, sau đó búng ngón tay một cái, ban thưởng thêm một viên đan dược.

“Ăn vào, vận công hấp thu!”

“Vâng!” Du Hồng mở bình sứ nhỏra, đem đan dược một ngụm nuốt vào, sau đó khoanh chân vận công.

Nửa giờ thời gian, Du Hồng động thân mà lên, tinh mang trong mắt lóe lên một cái rồi biến mất!

“Tông chủ, ta, ta đột phá! Ta thành Tông Sư Võ đạo!”Du Hồng kích động run rẩy một trận.

“Tông Sư sơ kỳ, không tệ, không tệ!” Lâm Hải liên tục gật đầu, ấn theo lý mà nói lấy tu vi trước đócủa Du Hồng, dù cho có phục dụng đan dược, cũng không có khả năng có đề thăng lớn như vậy, xem ra là trước đó phục dụng phân trâu Thanh Ngưu của Thái Thượng Lão Quân, vẫn có tác dụng.

“Chúc mừng Du sư đệ!” Vân Chu nở nụ cười, ở bên cạnh chúc mừng.

“Đa tạ sư huynh!” Du Hồng cho tới giờ khắc này, mới nhìn rõ tu vi của Vân Chu, vậy mà so với mình bây giờ còn cao thâm hơn, không khỏi sinh ra một tia kính sợ đối với Vân Chu.

“Tốt!” Sự tình Tây Kinh, đã không sai biệt lắm, Lâm Hải chuẩn bị xuất phát, qua trạm tiếp theo.

“Vân Chu, đem người triệu tập lại, chuẩn bị xuất phát!”

“Vâng, Tông chủ!” Vân Chu đáp ứng một tiếng, chỉ chốc lát liền đem bọn người Cường đầu trọc, còn có mười đệ tử Vân gia do Vân Thắng cầm đầu, tập hợp lại.

“Vân lão ca, làm phiền ngươi chỉ huy đệ tử Vân gia, đi đầu chạy về thành phố Giang Nam, tìm kiếm phong thủy bảo địa, làm địa phương cho Hải Nguyệt Tông ta lập phái, tất cả phí dụng, cứ tìm Trần Nghiên giải quyết!”

“Tông chủ yên tâm, chuyện này bao tại trên người của ta!” Vân Thắng vỗ bộ ngực nói.

“Vân Chu, Du Hồng lưu lại, theo ta tiến về thành phố Tây Lương!”

“Vâng!” Vân Chu, Du Hồng thấy Lâm Hải đơn độc giữ bọn họ lại, trong lòng nhất thời liền vui vẻ, cùng kêu lên đáp nói.

“Ta cũng phải theo ngươi đến thành phốTây Lương!” Vân Tuệ Nhi tiến lên một bước, bĩu môi bất mãn nói.

“Tuệ Nhi, không nên hồ nháo!” Vân Thắng thấy thế, vội vàng quát lớn!

Lâm Hải hiện tại là nhất tông chi chủ, mệnh lệnh của Tông chủ, há lại cho phản kháng.

Tiếc rằng, Vân Tuệ Nhi căn bản không nghe, chỉ là hai mắt thăm thẳm, nhìn qua Lâm Hải.

“Ai, cũng được! Vậy liền cùng một chỗ đi!” Không biết vì sao, Lâm Hải rất sợ hãi khi đối mặt với ánh mắt của Vân Tuệ Nhi, trong lòng mềm nhũn, đành phải đáp ứng.

Gương mặt xinh đẹp của Vân Tuệ Nhi lúc này mới mỉm cười, liếc nhìn Lâm Hải một chút, trong đôi mắt đẹp mang theo si tình nồng đậm.

Vân Thắng cũng là tính cách sôi động, hướng phía Lâm Hải hỏi thăm một số việc xong, liền dẫn người rời đi, chạy tới Giang Nam mà đi.

Lâm Hải làm theo mang theo sáu người đám Cường đầu trọc cùng đám người Vân Chu, ngồi lên chuyến bay hướng phía Lương Châu.

Bất quá, trên máy bay, trong lòng Lâm Hải, lại có một ít lo lắng.

Trước khi lên máy bay, Lâm Hải từng gọi điện thoại cho Khang Sĩ Phú, nhưng là vẫn luôn không có người tiếp.

Lâm Hải lại gọi điện thoại cho Thanh Tùng Tử, kỳ quái là, đồng dạng không có người tiếp.

Cứ như vậy, trong lòng Lâm Hải nhất thời sinh ra một tia dự cảm bất thường, một người không nghe, có lẽ là có việc không nghe được, nhưng hai người cũng đều không nghe, này liền có khả năng là đã xảy ra vấn đề.

Xuống máy bay, sắc trời đã tối, Lâm Hải không để ý tới ăn cơm, bốn người đánh cái xe, thẳng đến Khang gia!

“Các ngươi xuống xe ở đây đi, phía trước ta không dám đi!”

Bọn người Lâm Hải vừa xuống xe, hai cái xe ta xi liền như đào mệnh, quay đầu liền lao đi mất bóng.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, từ cách xa, liền thấy ở vị trí của Khang gia, ánh đuốc sáng rực, bị một đám người áo đen vây chật như nêm cối, ẩn ẩn có tiếng đánh nhau truyền đến!

Sắc mặt Lâm Hải, lập tức biến đổi!

“Không tốt, Khang gia xảy ra chuyện!”

Chương 938: Lão tử đá nát ngươi!

Lâm Hải mang theo bọn người Cường đầu trọc, liền xông qua.

“Dừng lại!” Lập tức liền có người áo đen giơ bó đuốc, tiến lên đem bọn người Lâm Hải cản lại.

Sau đó, một mặt ngạo mạn ngóc đầu lên, hung hăng mở to miệng.

“Thiên Đãng Sơn đang ở đây làm việc, không cho phép ai tiến tới, nhanh chóng thối lui!”

“Thiên Đãng Sơn?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, lập tức liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

“Lui bà nội ngươi, chơi gã!”

Lâm Hải hiện tại cũng là người có tiểu đệ, ra lệnh một tiếng, bọn người Cường đầu trọc, hai mắt sáng lên, ngao ngao thét lên, liền xông lên.

Sáu người này, mới vừa vặn cưỡi tên lửa, thực lực tăng lên, đang rầu không có địa phương để luyện tay một chút đâu, không nghĩ tới cơ hội lại đến nhanh như vậy, tất cả đều hưng phấn đến hỏng!

“Huyết Sát Thất Tinh Cước!”

“Nhìn phi châm của ta!”

“Xem kiếm!”

…

Sáu người như là mãnh hổ xuống núi, xông lên không đầu không đuôi cũng là một hồi tấn công mạnh.

Người phụ trách cảnh giới bên ngoài của Thiên Đãng Sơn, nào nghĩ tới đám người này, so với bọn chúng còn hung ác hơn, không nói hai lời liền động thủ, nhất thời bị đánh đến trở tay không kịp, trong nháy mắt liền ngã xuống mấy người.

“Ha ha ha, thật con mẹ nó thoải mái a!”Cường đầu trọc hưng phấn cười ha hả.

“Cười cọng lông a, ngươi cái đầu trọc chết tiệt, ta xử lý nhiều hơn ngươi một cái!” Đỗ Thuần một mặt ghét bỏ mỉa mai nói.

“Móa, lão gia hỏa không phục có phải hay không? Này hai ta tỉ thí a, nhìn xem ai xử lý nhiều hơn!”

“Đến a, chả lẽ lại sợ ngươi!”

…

Hai người một bên tranh cãi, một bên điên cuồng hướng phía bên trong đánh tới.

Cường đầu trọc còn tốt, Đỗ Thuần là lần đầu tiên cùng người đánh nhau, trong tay thao túng kim châm, bốn phía phi vũ, thỉnh thoảng có người bị kim châm đâm trúng, gào thét ngã quỵ, hưng phấn ngắn ngủi qua đi, trong lòng Đỗ Thuần đột nhiên bắt đầu không đành lòng.

“Đây đều là địch nhân, bỏ cái nhân từ không có ý nghĩa của ngươi xuống ngay!”

Lâm Hải phát hiện khác thường, lập tức gào to một tiếng, để Đỗ Thuần đột nhiên bừng tỉnh!

“Vâng!” Đỗ Thuần hét lớn một tiếng, trải qua nhân sinh nhiều năm, để lão trong nháy mắt đột phá chướng ngại trong nội tâm, từ một cái thầy thuốc chăm sóc người bị thương, biến thành một người tu đạo sát phạt quyết đoán!

Mấy người trẻ tuổi như Lý Lăng Đào, Vân Chu, thì hoàn toàn không cố kỵ chút nào, trong lòng nhiệt huyết sôi trào, khua vũ khí trong tay, trong nháy mắt liền giết ra một đường máu.

Hỗn loạn ở bên này, nhất thời gây nên chú ý ởbên trong, rất nhanh một người trẻ tuổi, một mặt phẫn nộ lao ra, chính là Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, Tần Lôi!

“Cuồng đồ từ đâu tới, lại dám đối nghịch cùng Thiên Đãng Sơn ta, muốn chết phải không!”

“Tìm ngươi muội!” Cường đầu trọc đứng mũi chịu sào, bay lên một chân liền hướng phía đầu Tần Lôi đá vào.

Tần Lôi kinh hãi, một cước này của Cường đầu trọc, mang theo Huyết Tinh Chi Khí nồng đậm, còn chưa cận thân, vậy mà dẫn tới máu trong cơ thể gã lưu động, bỗng nhiên trì trệ, toàn thân có loại cảm giác chết lặng.

“Thật quỷ dị!” Thân thể Tần Lôi cấp tốc lui lại, đồng thời đưa tay là một cái Chưởng Tâm Lôi, thẳng đến Cường đầu trọc.

“Phá cho ta!”Cường đầu trọc dũng mãnh phi phàm, không sợ chút nào, một cái cước bay, vậy mà hướng thẳng đến lôi điện đá tới!

“Oanh!”

Chưởng Tâm Lôi của Tần Lôi, cùng Huyết Sát Thất Tinh Cước của Cường đầu trọc, hung hăng đụng vào nhau.

Cường đầu trọc rên lên một tiếng, liên tục rút lui sáu bảy bước, mới đứng vững thân hình, trong lòng không khỏi kinh hãi một trận!

“Sư huynh!”

Bọn người Vân Chu thấy thế, vội vàng làm thành một cái trận hình, đem Cường đầu trọc hộ tại sau lưng.

Sáu người tiến công, lần thứ nhất bị ngăn trở, đình trệ xuống.

“Con mẹ nó a, rất lợi hại a!” Cường đầu trọc run run chân, nhìn chằm chằm vào Tần Lôi, vô cùng bất ngờ!

Nghĩ không ra chính mình tu luyện Huyết Sát Thất Tinh Cước, thực lực cũng đã đạt tới Tông Sư trung kỳ, vậy mà vẫn bù không được một tia chớp của người trẻ tuổi kia, sinh sinh bị bức lui, phá hư tiết tấu công kích!

Đồng thời với lúc Cường đầu trọc ngoài ý muốn, Tần Lôi cũng không phải là không giật nảy cả mình.

Tên đầu trọc trước mắt này, nhìn thực lực tựa hồ chỉ có Tông Sư Võ đạo, so với bản thân là Giả Đan chi cảnh, còn có chút không hợp cách, thật không nghĩ đến cứ thế mà dựa vào cước pháp cổ quái, ngăn trở một kích của chính mình, quả thực là kỳ quái.

Quét mắt nhìn sang bên kia, đi theo còn có năm người, năm người này nhìn thân thủ, tựa hồ cũng không phải là kẻ vớ vẩn, nhất thời để Tần Lôi mày nhăn lại.

“Đầu trọc, ngươi là ai? Vì sao muốn là địch cùng Thiên Đãng

Sơn ta?”

“Thao, ngươi quản lão tử là ai đâu?. Sư phụ của lão tử để lão tử làm ngươi, lão tử liền con mẹ nó làm ngươi!”

Nói xong, Cường đầu trọc hướng phía bọn người Lý Lăng Đào, Vân Chu vung tay lên.

“Các huynh đệ, cùng tiến lên, chơi gã!”

“Giết!” Cường đầu trọc hét lớn một tiếng, bọn người Lý Lăng Đào, Vân Chu, lập tức khua binh khí trong tay, khí thế hung hăng hướng phía Tần Lôi xông lại.

Phía sau có Lâm Hải đang núp trong bóng tối quan chiến, những người bọn họ này, cái nào không muốn tại trước mặt Lâm Hải, lưu lại ấn tượng tác chiến dũng cảm, từng cái quả thực là không muốn sống, hướng phía trên thân Tần Lôi chào hỏi.

“Móa!” Tần Lôi không khỏi thầm mắng một tiếng, mấy người này, vậy mà không có một cái nào có thực lực tại phía dướiTông Sư Võ đạo, cho dù mình chính là cường giả Giả Đan, một khi bị nhiều Tông Sư Võ đạo cận thân như vậy, cũng đủ để uống một bình.

Trong lúc cuống quít, dưới chân Tần Lôi liền lùi lại, thủ chưởng nhẹ giơ lên, chuẩn bị phóng thích Chưởng Tâm Lôi để lui địch.

Nào nghĩ đến, đúng lúc này, đột nhiên chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên hàn quang, sau đó đạo đạo kim quang, đã bay tới trước mắt.

“Ta qua, còn có người tu đạo!” Tần Lôi không dám khinh thường, thủ chưởng liên tục huy động, đem kim châm của Đỗ Thuần, dùng sét đánh rơi.

Nhưng mà cứ như vậy, cũng đã cung cấp thời cơ cho bọn người Cường đầu trọc, nhất thời năm người còn lại, đem Tần Lôi vây vào giữa, phát động công kích mãnh liệt.

“Hỗn đản!” Tần Lôi đại nộ, không nghĩ tới mất tập trung một chút, liền lâm vào cảnh bất lợi, hai tay nhanh chóng đánh ra một cái ấn quyết, sau đó trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Thiên Cương Lôi Thuẫn!”

Ông!

Trong nháy mắt, tại xung quanh Tần Lôi, bốn phía đều hình thành thuẫn bài do lôi điện tạo thành, đem Tần Lôi hộ ở trong đó.

Công kích của bọn người Cường đầu trọc, tất cả đều rơi vào phía trên Lôi Thuẫn, bị Lôi Thuẫn ngăn lại, không công mà lui!

“Hừ, lực lượng của con kiến hôi!”Trên mặt Tần Lôi, nhất thời lộ ra một nụ cười miệt thị, sau đó liên phát Chưởng Tâm Lôi, đem bọn người Cường đầu trọc bức lui.

“Đậu móa, gã có xác rùa đen!” Lý Lăng Đào giận mắng một tiếng, có Lôi Thuẫn thủ hộ, công kích của bọn họ, căn bản không đả thương được Tần Lôi.

“Thao, có xác rùa đen, liền con mẹ nó đánh vỡ nó!”Cường đầu trọc một mặt hung ác, sau đó hướng phía Đỗ Thuần hô to một tiếng.

“Lão đầu, yểm hộ chúng ta tiến hành công kích!”

“Tốt!” Đỗ Thuần đáp ứng một tiếng, giờ phút này phải nhất trí đối địch, không phải thời điểm cùng cãi lộn Cường đầu trọc.

Hai tay vung vẩy một trận, nhất thời kim châm lít nha lít nhít, che kín không gian, hướng phía Tần Lôi Phi qua.

“Thao, thật con mẹ nó đáng giận!” Tần Lôi không khỏi thầm mắng một tiếng, thực lực Đỗ Thuần, cũng chỉ là Ngưng Chân kỳ, nhưng phi châm của lão, uy lực quả thực lại không nhỏ, lại để cho mình cảm thấy uy hiếp cực lớn, căn bản không dám khinh thị.

Thi triển pháp thuật hình thành Thiên Cương Lôi Thuẫn, cũng không phải là không có góc chết, chỉ là bảo vệ hơn nửa người của gã, lại không bảo hộ được bộ mặt cùng chân.

Mà những phi châm này của Đỗ Thuần, tất cả vậy mà đều là hướng phía trên mặt cùng dưới chân gã mà đi, Lôi Thuẫn căn bản là không có cách để phòng ngự!

Rơi vào đường cùng, Tần Lôi đành phải vung vẩy thủ chưởng, dùng bàn tay lôi đánh kim châm của Đỗ Thuần.

Mà bọn người Cường đầu trọc, cũng thừa dịp thời cơ này, lần nữa xông lên.

“Giết!” Trong miệng mấy người phát ra từng tiếng gầm thét, vũ khí trong tay hướng phía Tần Lôi lại đâm lại chặt!

Tần Lôi một bên ngăn cản phi châm, một bên tránh chuyển xê dịch, dùng Lôi Thuẫn tiếp được công kích của bọn người Lý Lăng Đào.

“Răng rắc!” Phía dưới công kích kịch liệt, Lôi Thuẫn rốt cục đã xuất hiện vết nứt!

“Thảo!” Trong lòng Tần Lôi đại nộ, lúc này vừa vặn đem toàn bộ kim châm của Đỗ Thuần đánh rơi, đưa tay là hai đường Chưởng Tâm Lôi, đem Lý Lăng Đào cùng Vân Tuệ Nhi bức lui.

Sau đó nhanh chóng bóp ra một đạo ấn quyết phức tạp, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Đều chết cho ta!”

Oanh!

Nhất thời, vô số đạo Thiên Lôi từ trên trời giáng xuống, liền hướng phía bọn người Cường đầu trọc bổ xuống.

“Không tốt!”

Mấy người kinh hãi, lôi điện lần này, so với Chưởng Tâm Lôi trước đó, phải thô hơn nhiều, nếu thật bị chém trúng, không chết cũng phải trọng thương.

“Cộng đồng phòng thủ!” Cường đầu trọc hét lớn một tiếng, mấy người trong nháy mắt lưng tựa lưng tập hợp cùng một chỗ.

Mắt thấy lôi điện đánh rớt, mấy người đồng thời xuất kích, vung vẩy binh khí, hướng phía lôi điện bổ tới!

Oanh!

Lôi điện bổ vào phía trên binh khí, Vân Tuệ Nhi cùng Du Hồng thực lực hơi yếu, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, những người khác cũng không dễ chịu, thân thể lung lay sắp đổ.

Mà lôi điện lại không có đình chỉ, ngăn trở một chút, còn có một chút, theo sát mà tới.

Thế nhưng mọi người giờ phút này, đã không có sức đểđánh trả, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Chẳng lẽ lần đầu xuất chiến, liền toàn giao mạng tại bên trong sao?”

Thời khắc mọi người ở đây đã tuyệt vọng, đột nhiên, một đường thanh âm phẫn nộ, gào thét mà lên.

“Tê liệt, lão tử đá nát ngươi!”

Sau đó, Cường đầu trọc nhún người nhảy lên, vậy mà điên cuồng hướng phía lôi điện giữa không trung mà đi!

Chương 939: Người điên, tất cả đều là người điên!

“Sư huynh!”Bọn người Vân Chu, nhất thời kinh hãi.

Uy lực của lôi điện, tất cả bọn họ vừa rồi đều đã được chứng kiến, căn bản không thể địch lại.

Thế nhưng Cường đầu trọc vậy mà xông thẳng lên, lấy thân thể máu thịt, tới công kích lôi điện, chẳng phải là không khác gì tìm chết sao!

Nhưng mà, giờ phút này nói cái gì cũng không kịp, mắt thấy hai đạo Thiên Lôi, bổ xuống dưới, trong mắt Cường đầu trọc lóe lên hung quang, chân trái đột nhiên đá xoáy một cái.

“Diệt cho ta!”

Oanh!

Huyết Sát Thất Tinh Cước, hung hăng đá vào phía trên lôi điện, nhất thời đem lôi điện đá tán, hóa thành đường đường hồ quang điện, biến mất ở trong trời đêm.

“Không có khả năng!” Tần Lôi thấy thế, tròng mắt kém chút lồi ra đến!

Đó con mẹ nó là lôi điện a, không phải là cọc gỗ, làm sao lại bị một chân đá nát, gặp quỷ sao?

Mà tại thời khắc gã choáng váng, Cường đầu trọc lại là đá một chân, giận dữ quát một tiếng, đem một tia chớp khác đá nát!

Bất quá, lực đạo của lôi điện cực lớn, cũng làm cho thân thể của Cường đầu trọc, từ giữa không trung rơi xuống, lảo đảo mấy bước, ngã quẳng xuống đất một cái, bắp đùi lấy tốc độmắt trần có thể thấy, sưng lên rất to, không đứng dậy nổi.

“Hỏng!”

Bọn người Đỗ Thuần, thấy Cường đầu trọc không chịu được nữa, mà đỉnh đầu vẫn có hai đạo lôi điện, cấp tốc hạ xuống, sắc mặt của tất cả không khỏi đều đại biến, trong lòng xiết chặt.

Lấy thực lực của bọn họ, căn bản là không có cách chống lại cái lôi điện này, một cái này mà bổ xuống dưới, hẳn phải chết không nghi ngờ.

Ngay tại thời khắc mấy người tuyệt vọng, đã thấy Đỗ Thuần một mặt nghiêm túc, bàn tay liên tục huy vũ, sau đó đột nhiên một tiếng quát nhẹ!

“Đi!”

Sưu!

Trong nháy mắt, vô số phi châm, từ bên trong tay Đỗ Thuần bay ra, xoay quanh ở trên đỉnh đầu của mọi người, lít nha lít nhít hình thành một cái hình vuông nóc, đem mọi người bảo hộ ở phía dưới.

“Cạch!”

Cơ hồ là trong nháy mắt khi cái hình vuông nóc này hình thành, hai đạo Thiên Lôi đồng thời rơi xuống, bổ vào phía trên nóc kim châm.

Nóc kim châm nhất thời kịch liệt lay động một trận, trong nháy mắt vô số phi châm đã rơi xuống đất, phát ra tiếng vang đinh đinh đang đang.

Phốc!

Đỗ Thuần phun ra một ngụm máu tươi, cắn chặt hàm răng, liều mạng chèo chống, kim châm sắp tán loạn còn lại, lần nữa hình thành một cái nóc.

Oanh!

Một đạo Thiên Lôi sau cùng rơi xuống, lần nữa hung hăng bổ vào phía trên nóc, trong nháy mắt đã đem nóc đánh tan, kim châm rơi lả tả trên đất, Đỗ Thuần lại phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mềm nhũn, ngồi dưới đất.

“Ai u, muốn mệnh của lão đầu tử a!” Đỗ Thuần cảm thấy xương cốt toàn thân cũng tan ra thành từng mảnh, bất quá còn tốt, toàn bộ Thiên Lôi, tất cả đều đã bị ngăn trở!

“Đậu móa, liều với gã!”Bọn người Lý Lăng Đào, thấy Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, vì bảo vệ bọn họ, tất cả đều bị thụ thương, lửa giận không khỏi bốc lên, hét lớn một tiếng, liền xông lên.

“Hừ, muốn chết!” Tần Lôi cười lạnh một tiếng, đưa tay là hai cái Chưởng Tâm Lôi, đem Vân Tuệ Nhi cùng Vân Chu bức lui, thời điểm đang muốn công kích Lý Lăng Đào cùng Du Hồng, đột nhiên trước mắt lại lóe lên kim quang.

“Thao, lại tới!”

Tần Lôi giật mình, tưởng phi châm của Đỗ Thuần lần nữa lại đánh tới, không dám khinh thường, cuống quít nghiêng người một cái tránh thoát.

“Rơi!”

Nào nghĩ đến, Du Hồng quát nhẹ một tiếng, đạo kim quang này vậy mà đột nhiên dừng lại, sau đó giống như có tai, thẳng đến Tần Lôi mà đến.

“Em gái ngươi!” Tần Lôi bị dọa đến kêu to một tiếng, gã vạn không nghĩ tới, cái ám khí màu vàng kim này, vậy mà còn có thể biến hóa, còn cách gã gần như thế, nhất thời để gã luống cuống tay chân một trận!

“Một lũ hỗn đản này là xuất hiện từ đâu, mỗi cái đều quỷ dị như vậy!” Tần Lôi quả thực là kêu khổkhông ngừng.

Thực lực của bọn người Cường đầu trọc, tuy cùng gã kém một mảng lớn, nhưng công pháp quả thực là quỷ dị, chân của Cường đầu trọc, kim châm của Đỗ Thuần, bây giờ lại thêm Kim Tiền Tiêu của Du Hồng, cái nào cũng đều khiến gã khó lòng phòng bị!

Cũng may mắn Tần Lôi là cường giả Giả Đan cảnh, thực lực so với Du Hồng cao hơn không ít, Thập Nhị Kim Tiền Tiêu tuy mạnh, nhưng cũng bị Tần Lôi hữu kinh vô hiểm mà tránh thoát toàn bộ.

Nhưng mà, đồng thời tránh thoát Kim Tiền Tiêu, Lý Lăng Đào cùng Vân Chu, Vân Tuệ Nhi, cũng đã vọt tới gần gã.

“Chết đi cho ta!”

Vũ khí của ba người, trong nháy mắt tất cả đều rơi vào phía trên Lôi Thuẫn, Lôi Thuẫn vốn đã có vết rách, nhất thời hóa thành điểm điểm ánh chớp, tiêu tán thành vô hình.

“Không tốt!” Không có Lôi Thuẫn hộ thể, lại bị ba cái Tông Sư Võ đạo cận thân, dù Tần Lôi có tu vi Giả Đan, thì trong lòng cũng run sợ một trận!

“Cút ngay cho ta!” Đưa tay là hai cái Chưởng Tâm Lôi, đem Vân Chu cùng Vân Tuệ Nhi bức lui, mà một kiếm của Lý Lăng Đào, cũng đã đến trước ngực gã!

“Đậu móa, cút!” Tần Lôi hét lớn một tiếng, phía dưới vội vàng, phát ra một tia chớp, chuẩn bị đem Lý Lăng Đào bức lui.

Nhưng vào lúc này, gã thình lình phát hiện, chỗ khóe miệng Lý Lăng Đào, đột nhiên lộ ra một vòng tà tiếu, để gã đột nhiên giật mình!

Oanh!

Lôi điện rơi vào trên thân Lý Lăng Đào, thân thể Lý Lăng Đào cứng đờ, phun ra một ngụm máu, nhưng mà kiếm trong tay cũng đến trước ngườiTần Lôi.

“Mẹ nó, liền là thằng điên!”

Tần Lôi hú lên quái dị, vạn không nghĩ tới Lý Lăng Đào vậy mà không tránh không thoát, hoàn toàn làđấu pháp lưỡng bại câu thương!

Một kiếm này đâm tới, chính mình bất luận là muốn tránh, hay là thi triển pháp bảo pháp thuật để ngăn cản, đều đã không kịp.

Phía dưới vội vàng, Tần Lôi chỉ tới kịp đem thân thể hướng phía bên cạnh khẽ chuyển, né tránh yếu hại ở ngực!

Phốc!

Một kiếm của Lý Lăng Đào, đâm vào bả vai của Tần Lôi, máu tươi nhất thời liền phun ra!

“A a a...” Lý Lăng Đào bị sét đánh đến toàn thân cháy đen, trong miệng chảy máu tươi, trên mặt lại lộ ra một vòng tà tiếu, khiếp ngườinói không nên lời.

“Đậu móa, người điên, tất cả đều là người điên!”

Trong lòng Tần Lôi, không khỏi sinh ra một chút sợ hãi, chịu đựng đau nhức kịch liệt, hướng phía Lý Lăng Đào đạp tới một chân.

“Đừng tổn thương sư huynh của ta!” Vân Chu hét lớn một tiếng, đồng thời cùng Vân Tuệ Nhi, lần nữa xông lên.

Đồng thời, ngón tay Du Hồng động liên tục, Kim Tiền Tiêu lần nữa bay ra, thẳng đến Tần Lôi.

Tần Lôi kinh hãi, chật vật tránh thoát công kích của Vân Chu cùng Vân Tuệ Nhi, mắt thấy Kim Tiền Tiêu bay tới, cũng không đoái hoài tới cái tôn nghiêm gì, dọa đến bật ngửa ra sau một cái, cút ra xa xa, mới né tránh được công kích của Du Hồng.

Mà lúc này đây, Vân Chu cũng đem Lý Lăng Đào vẫn còn chống chọi một hơi, cứu trở về.

Song phương cũng có người thụ thương, trận đánh nhau nay, rốt cục đã dừng lại.

“Đậu móa, còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh băng bó cho ta một chút a!”

Tần Lôi lấy tay bưng lấy vết thương trên bả vai, đau đến nhe răng trợn mắt, hướng đệ tử Thiên Đãng Sơn ở phía bên cạnh hô to nói.

“Vâng, Thiếu chủ!” Lập tức có hai người đệ tử chạy tới, cẩn thận từng li từng tí giúp Tần Lôi xử lý vết thương.

“Tê, ngươi con mẹ nó điểm nhẹ a!” Vừa đụng vào vết thương, Tần Lôi liền đau đến há miệng, đường đường là Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, lúc nào gã đã nhận qua loại tội này a, đã lớn như vậy, gã vẫn là lần đầu bị thương tổn nặng như vậy đây.

“Vương bát đản, đợi lát nữa không đem các ngươi ngàn đao bầm thây thì không được!” Kịch liệt đau đớn, để Tần Lôi càng thêm phẫn hận bọn người Cường đầu trọc đột nhiên xuất hiện, nhất là Lý Lăng Đào!

Mà bên Cường đầu trọc, cũng không có tốt đi nơi nào, trừ Du Hồng ra, cơ hồ người người đều thụ thương.

Nhất là ba người Cường đầu trọc, Đỗ Thuần cùng Lý Lăng Đào, càng là thương tổn cực nặng, đặc biệt là Lý Lăng Đào, giờ phút này đã hôn mê qua, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Bất quá, Lâm Hải vẫn một mực núp trong bóng tối, cũng không hiện thân, bọn họ cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Đem người nhấc tới đây!” Đỗ Thuần vội vàng phân phó một tiếng, Vân Chu cùng Du Hồng vội vàng đem Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào mang đến trước mặt Đỗ Thuần, Vân Tuệ Nhi cũng cầm chắc Liễu Diệp Loan Đao trong tay, đôi mắt đẹp trợn lên, ngưng thần cảnh giới.

Đỗ Thuần không nói hai lời, móc ra kim châm, tại trên thân Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào đâm xuống, trong nháy mắt đã đem hai người châm thành con nhím.

Sau đó, cũng thi châm cho mình cùng Vân Chu, Vân Tuệ Nhi, nắm chặt thời gian để khôi phục thương thế.

Nhưng mà, Tần Lôi lại sẽ không cho bọn họ thời gian.

Tần Lôi đã được băng bó tốt, mang theo một mặt oán độc, lần nữa tiến lên!

“Mấy người các ngươi, đã thành công kích nộ ta, không quản các ngươi có lai lịch gì, hôm nay lưu cho các ngươi, chỉ có một con đường có thể đi.”

“Cái kia chính là, chết!”

Chương 940: Ngươi quỳ, hay là không quỳ!

Tần Lôi vừa dứt lời, đột nhiên một đường thanh âm nhàn nhạt, từ đằng xa truyền đến.

“Để bọn họ chết sao? Ta làm sao lại không tin như vậy đâu?.”

"Ai!" Tần Lôi giật mình, nhịn không được theo tiếng kêu mà nhìn lại, sau đó chỉ thấy một người chắp tay tiến lên, như dạo chơi mà đến, như chậm lại cực nhanh, trong chớp mắt liền đi tới gần, đem bọn người Cường đầu trọc, ngăn ở phía sau.

"Lâm Hải!" Đồng tử của Tần Lôi bỗng nhiên co rụt lại, trên mặt hiện lên một tia chấn kinh.

"Sư phụ, để lão nhân gia người mất mặt rồi." Thấy Lâm Hải hiện thân, bọn người Cường đầu trọc mỗi một cái đều vô cùng xấu hổ, hổ thẹn cúi đầu.

Trận chiến đầu tiên từ lúc xuất đạo đến nay, sáu người liền bị một ngườingười ta đánh thành cái hình dạng này, bọn họ thực sự xấu hổ không chịu nổi, cũng không biết nên đối mặt với Lâm Hải như thế nào?

"Mất mặt? Không không không!" Lâm Hải lắc đầu liên tục.

"Cái vị trước mặt các ngươi này, thế nhưng là Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, cường giả Giả Đan cảnh, tương đương với cao thủ Quy Chân cảnh bên trong võ giả, mấy người các ngươi sao lại là đối thủ của gã được."

"Bất quá, các ngươi liên thủ lại mà có thể đem gã đả thương, ngược lại để ta lau mắt mà nhìn, không tệ, rất không tệ! Quả nhiên không cô phụ hi vọng của ta đối với các ngươi!"

"Cường giả Giả Đan cảnh!"

"Tương đương với võ giả Quy Chân cảnh!"

Sáu người Cường đầu trọc nghe xong, nhất thời trợn tròn mắt.

Mặc kệ là Giả Đan cảnh, hay là Quy Chân cảnh, vậy cũng là cảnh giới trong truyền thuyết a, lấy kiến thức trước đó của bọn họ, cũng chỉ có tại trong sách cổ hoặc là trong miệng trưởng bối, mới biết được, đó quả thực lày hệt lục địa Thần tiên, cao không thể với a!

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, cái người trẻ tuổi trước mặt giao thủ cùng bọn họ này, lại chính là một cái tồn tại mà bình thường đều cần bọn họ ngưỡng vọng, mà phía dưới bọn họ hợp lực, còn đem gã đánh thương, đây quả thực là quá bất khả tư nghị!

Lập tức, uể oải áy náy trước đó đều bị quét sạch sành sanh, thay vào đó là vô tận đấu chí cùng tràn đầy tự hào, nghĩ không ra chỉ là một đoạn thời gian, mình đã thành nhân vật có thể cùng chống đỡ với cường giả to lớn bên trên Thần Đàn kia!

“Ăn vào, nhanh chóng liệu thương!”

Ngón tay Lâm Hải gảy nhẹ, ban thưởng một viên tiếp một viên đan dược, bọn người Cường đầu trọc vội vàng tiếp được, đem đan dược ăn vào, vận công liệu thương.

Mà lúc này, Lâm Hải mới quay đầu, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Tần Lôi.

“Tần Thiếu chủ, trùng hợp như vậy a, lại gặp mặt!”

Tần Lôi biến sắc, con ngươi chuyển chuyển, sau đó lộ ra một vẻ mặt vui cười.

“Ha ha, Lâm huynh, đúng là trùng hợp a!”

“Sau ngày ngươi rời đi, gia phụ lường trước, nhất định là do người đã lãnh đạm Lâm huynh, nội tâm mười phần tự trách, ăn không ngon, ngủ không yên, nghĩ không ra hôm nay lại lần nữa nhìn thấy lâm huynh, xin Lâm huynh đại giá, theo tại hạ tiến về Thiên Đãng Sơn, gia phụ gặp được Lâm huynh, tất nhiên sẽ cao hứng.”

“Có đúng không?” Lâm Hải cười ha ha, “Lão ăn không ngon, ngủ không yên, chỉ sợ không phải là bởi vì Lâm mỗ, mà là bởi vì Thần Đan đi.”

Lâm Hải trực tiếp đem lời nói làm rõ, để sắc mặt Tần Lôi bỗng nhiên biến đổi, trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

Bất quá, cha con Tần Lôi đã nhận định, Lâm Hải chính là là truyền nhân của Tử Điện Đường Lôi Vân Tông tại Địa Tiên giới, nếu không phải đến vạn bất đắc dĩ, cũng không muốn đắc tội với Lâm Hải, dù sao sau khi Địa Tiên giới mở ra, còn có địa phương cần dựa vào Lâm Hải.

“Ha ha, Lâm huynh chính là đệ tử của Tử Điện Đường, sao lại coi trọng một viên thuốc, ta nghĩ ngày đó, Lâm huynh nhất định là không muốn cho đan dược rơi vào tay Tần Vũ, mới ra tay cướp đoạt!”

“Như vậy đi, chỉ cần Lâm huynh đem Thần Đan giao trả, Tần Lôi ta có thể làm chủ, đưa tặng Lâm huynh một gốc nhân sâm năm trăm năm để tạ ơn, không biết ý của Lâm huynh như thế nào?”

“Nhân sâm năm trăm năm?” Lâm Hải gật gật đầuthật sâu, “Đồ vật tốt a!”

“Bất quá đáng tiếc, ta không thể đáp ứng, bởi vì, Thần Đan đã bị ta ăn!”

“Ngươi nói cái gì!”Sắc mặt Tần Lôi hoàn toàn thay đổi, giả bộ không được nữa, nhấc tay chỉ vào Lâm Hải quát lạnh một tiếng!

“Lâm Hải, ngươi không cảm thấy, ngươi quá phận sao?”

“Quá phận?” Lâm Hải cười lạnh, “Chẳng lẽ thủ đoạn của Tần gia ngươi, liền không quá phận sao?”

“Trước không nói sự tình ngươi bức hiếp ta lúc lên núi, liền bảo hôm nay, ngươi biết rõ Khang gia đã kết bạn tâm đầu ý hợp với ta, lại mang người vây quanh Khang gia, lại là vì mục đích gì!”

“Hừ hừ!” Tần Lôi cười lạnh một tiếng, nếu như đã vạch mặt, liền không có cần thiết phải tiếp tục ngụy trang nữa.

“Làm gì? Tự nhiên là bức bách Khang gia, nói ra tung tích của ngươi, bất quá người Khang gia cùng lão đạo sĩ kia, miệng ngược lại là rất cứng, chết sống không chịu mở miệng.”

“Chỉ là đáng tiếc a, bọn họ làm sao cũng không có nghĩ đến, chính ngươi đã tự mình đưa tới cửa! Đã đến, cũng đừng đi nữa!”

“Bắt lại cho ta!”

Tần Lôi ra lệnh một tiếng, nhất thời bốn cái đệ tử Thiên Đãng Sơn, hét lớn một tiếng, khua tay gọi Thiên Lôi, lập tức phát động công kích đối với Lâm Hải!

“Ngưng Chân đỉnh phong.” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, bốn cái đệ tử Thiên Đãng Sơn này, thực lực đã không yếu, nhưng đối đầu với Lâm Hải ở giờ phút này, lại rõ ràng không đủ nhìn.

“Đi!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, cánh tay vung lên, nhất thời một đạo Hỏa Long, mang theo lửa nóng hừng hực, xông thẳng tới chân trời, trong nháy mắt đem Lạc Lôi đánh tan, sau đó giương nanh múa vuốt hướng phía bốn cái đệ tử Thiên Đãng Sơn này mà đi.

“Không tốt!” Bốn người này kinh hãi, nghĩ không ra Lâm Hải lại cường hãn như thế, trong lúc vội vã liền đánh pháp quyết liên tục, chuẩn bị thi pháp chống cự.

Nhưng mà, cũng đã không kịp.

Oanh!

Hỏa Long thẳng tắp rơi vào trên đỉnh đầu của bốn người này, bốn cái đệ tử Thiên Đãng Sơn Ngưng Chân đỉnh phong này, đến cả tiếng kêu thảm đều không có phát ra, trong nháy mắt đã bị đốt thành tro bụi.

“Điều đó không có khả năng!” Tần Lôi kinh hãi, ở bên cạnh nhìn mà cuồng loạn một trận, trong lòng tràn ngập thật không thể tin!

Lâm Hải là thực lực gì, gã là người rõ ràng nhất, chỉ là một cái Ngưng Chân đỉnh phong mà thôi, nguyên nhân có lẽ là do công pháp đặc thù, mới miễn cưỡng có thể bất phân thắng bại cùng gã, nhưng làm sao có thể tiện tay ra một đạo pháp thuật, đem bốn cái cao thủ cùng là Ngưng Chân đỉnh phong, tất cả đều diệt.

Chẳng lẽ lần giao thủ trước, Lâm Hải còn bảo tồn thực lực sao?

Mà ánh mắt Lâm Hải thì là phát lạnh, nhìn chằm chằm vào Tần Lôi cười lạnh một tiếng.

“Bớt nói nhàm đi, Khang gia chính là bằng hữu của ta, thức thời mà nói, đem người Khang gia giao ra!”

“Giao ra? Tốt!” Tần Lôi cười lạnh một tiếng, nơi khóe mắt đột nhiên hiện lên một tia ngoan lệ, sau đó phất một tay lên.

“Đem người dẫn tới!”

Vừa mới nói xong, nhất thời có đệ tử Thiên Đãng Sơn, đem ba người vết thương chồng chất, kéo đến, sau đó ném tới trên mặt đất.

“Sĩ Phú!”

Lâm Hải kêu đau một tiếng, trong mắt cơ hồ phun ra lửa giận.

Hắn liếc một chút liền nhận ra, ba cái người máu me khắp người này, chính là Khang Sĩ Phú, Thanh Tùng Tử cùng gia chủ Khang gia Khang Viễn Đông!

“Ha ha ha, ba người ngu xuẩn các ngươi, tự mình nhìn xem đi!”

“Đánh bạc cả mệnh cũng không nói ra chỗ của Lâm Hải, kết quả hiện tại thế nào, Lâm Hải ngược lại là chính mình đưa tới cửa, giờ khắc này, các ngươi có cảm thấy mình rất ngu ngốc hay không a? Ha ha ha!”

“Phi!” Mặt mũi khang Sĩ Phú tràn đầy lửa giận, ngã trên mặt đất, hung hăng hướng phía Tần Lôi phun một bãi nước miếng!

“Muốn chết!” Tần Lôi đại nộ, thủ chưởng vừa nhấc, một đường Chưởng Tâm Lôi liền hướng phía Khang Sĩ Phú rơi xuống.

“Ngươi dám!” Lâm Hải búng ngón tay một cái, một quả cầu lửa liền bay ra, đem Chưởng Tâm Lôi của Tần Lôi đánh tan, sau đó trên mặt lộ ra vẻ giận dữ dữ tợn!

“Tần Lôi, lập tức thả bọn họ, nếu không, ta muốn ngươi chết!”

Tần Lôi cười nhạo một tiếng, khinh thường liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Muốn ta chết, chỉ bằng ngươi sao?”

Nói xong, trong mắt Tần Lôi, đột nhiên hiện lên một tia hung ác, nhấc chân liền đem Khang Sĩ Phú giẫm tại dưới chân, sau đó hung hăng hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Nếu không muốn y chết, lập tức quỳ gối dưới chân ta, thúc thủ chịu trói!”

“Nếu không,dưới chân ta chỉ cần phun chân khí một cái, y hẳn phải chết không nghi ngờ!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, trên mặt hiện lên một tia lo lắng.

“Lâm, tiền bối, không, cần, quản ta, giết...Gã!” Khang Sĩ Phú cắn răng, hướng phía Lâm Hải dùng lực lắc đầu.

Phốc!

Vừa mới dứt lời, dưới chân Tần Lôi liền phóng chân khí ra ngoài, Khang Sĩ Phú nhất thời phun ra một ngụm máu tươi.

“Sĩ Phú!”

Song quyền của Lâm Hải đột nhiên nắm chặt, con mắt như dao, hướng phía Tần Lôi nhìn hằm hằm mà đến.

Tần Lôi thì là cười lạnh một tiếng, hung hăng cùng Lâm Hải đối mặt, lạnh lùng mở miệng.

“Lâm Hải, hỏi ngươi một lần nữa, ngươi là quỳ, hay là không quỳ!”

Chương 941: Luyện cho ta!

“Quỳ bà nội ngươi!” Lâm Hải gầm thét một tiếng, dùng tới Nguyệt Cung Tiên m.

Ông!

Tần Lôi bất ngờ không đề phòng, đầu nhất thời một mộng, chờ thời điểm gã kịp phản ứng, đã thấy một đạo lưu quang, mang theo âm thanh không khí hú gọi bén nhọn, đã đến phụ cận!

“Thảo!”Trong lòng Tần Lôi hoảng hốt, nhận ra chính là Xuyên Vân Toa, cuống quít dùng hết khí lực toàn thân, hướng phía bên cạnh mà lăn lộn, Xuyên Vân Toa sát mặt mà qua, đem Tần Lôi hoảng sợ đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Trích Tinh Thủ!”

Lâm Hải thừa dịp thời cơ, hai tay liên tục cầm ra, đem thân thể của cha con Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử, lăng không hấp xả tới.

“Hỗn đản!” Tần Lôi thấy thế, trong lòng giận mắng một tiếng, đưa tay là hai đường Chưởng Tâm Lôi, thẳng đến Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử ở giữa không trung mà đi.

Lâm Hải thấy thế, đột nhiên há miệng, nhẹ nhàng phun một cái, một đạo Hỏa Xà liền được phun ra, xông thẳng tới chân trời, trong nháy mắt cùng hai đường Chưởng Tâm Lôi đụng vào nhau.

Oanh!

Bên trên bầu trời, tia lửa vẩy ra, lôi điện lấp lóe, chiếu rọi xuống phía dưới, ba người khang Sĩ Phú đã bị Lâm Hải yên ổn cứu ra, thân thể nhẹ nhàng rơi vào bên cạnh người.

“Nhanh chóng vận công liệu thương!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, ba cái thánh dược chữa thương xuất hiện tại trong lòng bàn tay, Lâm Hải cúi người xuống, đem thuốc đưa vào bên trong miệng của ba người.

“Đa tạ Lâm tiền bối!” Ba người khổ cực chống đỡ lấy thân thể, khoanh chân ngồi xuống, vận công liệu thương.

Mà Lâm Hải thì động thân đứng lên, ánh mắt băng lãnh như đao, nhìn về phía Tần Lôi.

Tần Lôi liên tiếp tính sai, bây giờ ba người kia, cũng bị Lâm Hải thành công cứu đi, trước mắt bao người, sắc mặt nhất thời biến đến vô cùng khó chịu, cực kỳ âm trầm.

“Lâm Hải, ngươi cùng Thiên Đãng Sơn ta, vốn thuộc một mạch, vì sao nhiều lần đối địch với ta!”

Lâm Hải cười nhạo một tiếng, như nhìn một tên đần độn, mà liếc nhìn Tần Lôi một chút.

“Hiện tại nói những lời này, còn có ích lợi gì!”

“Có thủ đoạn gì, toàn bộ đều xuất ra đi, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội!”

Tần Lôi nghe được, nhất thời đại nộ!

“Lâm Hải, bớt ở chỗ này cuồng vọng đi! Nếu ngươi đã không biết tốt xấu, bản Thiếu chủ hôm nay liền phế ngươi!”

Nói xong, Tần Lôi đột nhiên đưa tay, ở trước ngực đánh ra một cái ấn quyết phức tạp, sau đó một cái ngôi sao sáu cánh loé lên lôi quang hồ quang điện, chậm rãi dâng lên tại trước mặt Tần Lôi, đường đạo lôi quang, keng keng rung động, thanh thế doạ người.

“Ha ha, Lâm Hải, đây là đại pháp thuật hệ Lôi mà bản Thiếu chủmấy ngày này mới vừa vặn tu luyện thành, uy lực vô cùng mạnh mẽ, còn chưa bao giờ có cơ hội thi triển, hôm nay vừa vặn bắt ngươi để thí chiêu!”

“Tinh Mang Lôi Trận!”

Tần Lôi hét lớn một tiếng, hai tay đột nhiên đẩy, ngôi sao sáu cánh kia đột nhiên dài ra theo gió, trong nháy mắt đã bay lên không trung, trở nên lớn cỡ phòng ốc, ở chỗ mép, hồ quang điện nhảy vọt, lôi quang tán loạn, một cỗ Lôi Đình Chi Thế cường đại, hướng phía Lâm Hải mà chụp xuống!

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, bỗng cảm giác một cỗ khí thế sắc bén cường đại không thể ngang hàng, đón đầu mà rơi xuống, phảng phất như đưa thân vào giữa lôi điện hay mặt trời, khí tức cực kỳ nguy hiểm, trong nháy mắt tràn ngậpở trong lòng.

“Ha ha, chịu chết đi!”

“Rơi!” Tần Lôi hét lớn một tiếng, pháp quyết trong tay đột nhiên vung xuống!

Oanh!

Ngôi sao sáu cánh cực lớn trên đỉnh đầu, nhất thời hạ xuống vô số đạo thiểm điện, hướng phía đỉnh đầuLâm Hải, liên miên như là mưa rơi, điên cuồng rơi xuống, chỗ đứng của Lâm Hải, nhất thời biến thành hải dương lôi Điện.

“Sư phụ!” Bọn người Cường đầu trọc thấy thế, nhất thời quá sợ hãi, phát ra một tiếng gào thét thống khổ.

Bị lôi điện dày đặc bực này công kích, sức người há lại có thể chống đỡ, Lâm Hải coi như mạnh hơn, lại như thế nào mà ngăn cản được, căn bản chính là tình thế chắc chắn phải chết!

“Ha ha ha, Lâm Hải, ngươi ngược lại là cuồng a, đây chính là kết cục là địch cùng Thiên Đãng Sơn ta!”

Tần Lôi mắt thấy Lâm Hải bị dìm ngập tại trong sấm sét, không khỏi cất tiếng cười to.

“Ừm?” Nhưng mà, tiếng cười vừa lên, lại đột nhiên im bặt mà dừng, sau đó sắc mặt Tần Lôi mạnh mẽ biến!

“Đó là cái gì!”

Tần Lôi kinh hãi phát hiện, không biết từ lúc nào, một cái đan lô màu đen phong cách cổ xưa tang thương, trống rỗng xuất hiện tại trên đỉnh đầu của Lâm Hải, chậm rãi thăng lên trên trời!

Mà càng thêm quái dị là, vô cùng lôi điện do ngôi sao sáu cánh phát ra, vậy mà như là nhận từ lực, bị điên cuồng hướng phía trong lò đan, hấp xả mà đi.

Sau đó, thân ảnh Lâm Hải chậm rãi xuất hiện, chính là một mặt lạnh nhạt, chắp tay đứng ở phía dưới đan lô, đưa mắt nhìn qua đỉnh đầu, lôi điện điên cuồng tụ hợp vào trong lò đan, khóe mắt đột nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Làm sao có thể!”

Sắc mặt Tần Lôi nhất thời cuồng biến, nghĩ không ra một chiêu đại pháp thuật uy thế cường đại của chính mình, vậy mà bị một cái đan lô mạc danh kỳ diệu, đón lấy toàn bộ, căn bản không thương đến Lâm Hải mảy may.

Mà lúc này đây, trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, sau đó hai tay đột nhiên liên tục vung vẩy, đánh ra một bộ ấn quyết phức tạp, sau đó ngón giữa và ngón trỏ khép lại, đột nhiên hướng phía đan lô nhất chỉ, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Luyện!”

Ông!

Nhất thời, lửa cháy hừng hực đằng không mà lên, xuất hiện tại phía dưới đan lô, sóng nhiệt cực nóng, tứ tán ra, đệ tử Thiên Đãng Sơn ở xung quanh, trong nháy mắt có mấy cái có cảm giác bị hòa tan, hoảng sợ đến liên tiếp lui về phía sau, xung quanh Lâm Hải, trong nháy mắt đã xuất hiện một mảnh đất chân không khoảng mười mấy mét!

Bọn người Cường đầu trọc đang vận công liệu thương, cũng cảm thấy một cỗ gian nan nóng rực, toàn thân phảng phất như cũng bị nướng cháy, đang chuẩn bị đứng dậy lui về, lại bị Lâm Hải quát lạnh một tiếng, cản lại.

“Không được động, cái này cũng chính là một sự rèn luyện!”

“Vâng!” Lâm Hải lên tiếng, đám người Cường đầu trọc nhất thời dừng lại, nhẫn chịu lấy nhiệt độ cao cực nóng, cắn răng tiếp tục liệu thương, toàn thân trong nháy mắt đã bị ướt đẫm mồ hôi, nhưng lại lập tức bị bốc hơi không còn một mảnh!

Từng tiếng thống khổ kêu rên, từ bên trong miệng đám người Cường đầu trọc phát ra, nhưng lại không ai, đứng dậy rời đi, tất cả đều bằng vào ý chí ương ngạnh, mà đau khổ chống đỡ.

Trong lòng Lâm Hải âm thầm gật đầu, cái khác không nói, mấy cái đệ tử này của chính mình, ý chí cũng mười phần ương ngạnh, chỉ bằng điểm này, thành tựu ngày sau tất nhiên sẽ không thể đong đếm!

“Luyện cho ta!”

Lâm Hải ngẩng đầu, nhìn Lão Quân Lô một chút, nhìn nóđang không ngừng hút vào lực lượng Lôi Đình, ẩn ẩn có một tia cuồng bạo, ánh mắt phát lạnh, lần nữa thôi động chân khí, vận dụng Đan Hỏa chi thuật học được từ chỗ Độc Cô Trần, thôi động hỏa diễm, tiến hành luyện hóa!

“Thao, hắn đang luyện đan!”

Tần Lôi đã lẫn mất xa xa, giờ phút này nhất thời hiểu được, Lâm Hải vậy mà tại ngay trên đường chiến đấu, ở ngay trước hắn gã, luyện đan, trong lúc nhất thời để biểu lộ của gã trở nên đặc sắc nói không nên lời!

“Đậu móa, hắn là người điên sao!” Tần Lôi nhịn không được mà điên cuồng rống nói, gã không phải là không gặp qua luyện đan, thế nhưng không cầm thảo dược luyện đan, vậy mà lấy lôi điện làm nguyên liệu, Tần Lôi đừng nói là gặp qua, coi như liền nghe cũng chưa nghe nói qua!

Trước không nói bản thân lôi điện liền vô cùng cuồng bạo, muốn hàng phục so với lên trời thì còn khó hơn, coi như có thể hàng phục, cái này mẹ nó là đồ vật có thể đem ra luyện đan sao?

Cử động ngoài dự liệucủa Lâm Hải, làm cho tất cả mọi người cũng mộng bức, Tần Lôi thậm chí quên cả chiến đấu, ngẩng cổ, trừng to mắt nhìn biến hóa ở trên bầu trời.

Oanh!

Theo càng ngày càng nhiều lôi điện, bị hút vàotrong Lão Quân Lô, năng lượng trong một chiêu đại pháp thuật này của Tần Lôi, rốt cục đã hao hết, ngôi sao sáu cánh đã hóa thành lấm ta lấm tấm, biến mất tại giữa không trung.

Mà Lão Quân Lô của Lâm Hải, cũng vào lúc này, đột nhiên kịch liệt lắc lư một trận, phảng phất như bị lôi điện cuồng bạo ở bên trong, tùy ý đánh thẳng vào, muốn đào thoát khỏi khống chế của đan lô.

“Lại luyện cho ta!” Lâm Hải thấy tình cảnh này, lần nữa phát lực, trên thân đột nhiên nở rộ ra một cỗ khí thế vô cùng cường đại, cấp tốc hướng bốn phía lan tràn, đồng thời Đan Hỏa ở giữa không trung lần nữa phun trào, sau mấy hơi, Lão Quân Lô nóng nảy, rốt cục khôi phục lại bình tĩnh.

Sau đó, một cỗ đan hương nồng đậm, từ trong Lão Quân Lô phiêu tán ra, để tất cả mọi người ở đây, tinh thần cũng là chấn động, cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu cùng hài lòng!

“Thành á!”

Lâm Hải vẫy tay, Lão Quân Lô liền rơi vào lòng bàn tay, Lâm Hải đem một viên đan dược lóe ra lôi điện lộng lẫy ở bên trong đó cầm vào trong tay, nhất thời hớn hở ra mặt!

“Ha ha, Tần Thiếu chủ, ngươi thật là một cái người tốt, đa tạ ngươi ban thưởng lôi điện, giúp ta luyện thành Thần Đan!”

Phốc!

“Bà nội ngươi!” Tần Lôi nghe được, nhất thời tức đến máu tươi chảy lênh láng!

Chương 942: Tay không đoạt bảo

“Chết đi cho ta!” Tần Lôi tức hổn hển, hai tay lần nữa cấp tốc giao thoa, đánh ra pháp quyết phức tạp, chuẩn bị phóng thích đại pháp thuật, công kích Lâm Hải.

Lâm Hải thấy vậy, sao lại để gã đạt được, nhất thời hừ lạnh một tiếng, đưa tay là một đường Chưởng Tâm Lôi, thẳng đến đỉnh đầu Tần Lôi mà rơi xuống!

“Mẹ nó!” Tần Lôi kinh hãi, không dám khinh thường, đành phải đình chỉ pháp quyết, song chưởng giơ ra, phát ra hai đường Chưởng Tâm Lôi, tiến hành chặn đánh!

Oanh!

Ba đạo lôi điện lăng không đụng vào nhau, nhất thời kích thích đạo đạo tia lửa, hồ quang điện lấp lóe nhảy vọt ở trong trời đêm, phá lệ chói lọi.

Mà Tần Lôi lại không có thời gian để thưởng thức, bởi vì gã kinh hãi phát hiện, bóng dáng của Lâm Hải đã không thấy!

Chính là thời khắc một mặt chấn kinh, cẩn thận đề phòng, đột nhiên sau lưng truyền đến một luồng kình phong.

“Không tốt!” Tần Lôi cũng không quay đầu lại, mà trở tay là một cái Chưởng Tâm Lôi, hướng phía sau lưng đánh tới.

Cạch!

Lôi điện cùng Long Nha của Lâm Hải đụng vào nhau, đem công kích của Lâm Hải ngừng lại, đồng dạng chiếu sáng khuôn mặt mang theo nụ cười đùa giỡn của Lâm Hải.

Trên mặt Tần Lôi biến đổi, còn chưa chờ làm ra bất kỳ phản ứng nào, thì thân ảnh của Lâm Hải, lần nữa đã biến mất vô ảnh vô tung, khí tức hoàn toàn không có!

“Thiên Cương Lôi Thuẫn!” Tần Lôi khẽ quát một tiếng, triệu hoán bốn khối thuẫn bài, lơ lửng tại bên người mình, bảo vệ chỗ yếu hại của thân thể, tâm chìm xuống một chút.

Cận thân tác chiến, Lâm Hải mạnh hơn gã quá nhiều, gã không có chút phần thắng nào, nếu như không nhanh chóng đem Lâm Hải bức lui, một lúc sau, chính mình tất nhiên sẽ có sai lầm!

Đang nghĩ ngợi đối sách, đột nhiên vút một tiếng, thanh âm lưỡi dao sắc bén đâm rách không khí, liền vang lên tại bên tai Tần Lôi.

Tần Lôi kinh hãi, theo bản năng mà trốn tránh, lại không nghĩ tới một nhát này của Lâm Hải, vậy mà vô cùng xảo trá, Tần Lôi không tránh thì thôi, cái này trốn một chút, ngược lại tựa như đem đầu mình, đưa đến phía trên Long Nha của Lâm Hải.

“Em gái ngươi!” Tần Lôi bị dọa đến một tiếng mắng to, đưa tay ném ra một kiện đồ vật đen sì.

Ông!

Nhất thời, một cái pháp bảo bộ dáng như vung nồi, dài ra theo gió, kích cỡ trở nên tương đương với cái bàn, tản ra quang mang màu đen, ngăn tại trước mặt Tần Lôi.

“Keng!”

Lâm Hải đâm một cái, vào chính giữa pháp bảo hình nồi này, kích thích ra một chuỗi tia lửa, mà đường quang mang màu đen kia, làm hướng phía Lâm Hải đâm tới!

Lâm Hải thấy thế, hai tay vung vẩy Long Nha, nhất thời đem trước người bảo hộ đến kín không kẽ hở, đem quang mang màu đen, tất cả đều ngăn cản ở ngoài.

Mà Tần Lôi cũng nhân cơ hội này, rút ra xa tầm mười mấy mét, rồi hướng phía pháp bảo hình dáng nồi kia nhất chỉ, trong miệng quát nhẹ!

“Thu!”

Pháp bảo hình dáng nồi kia, nhất thời trở về hình dáng ban đầu, hướng phía Tần Lôi cấp tốc bay đi!

“Thu em gái ngươi!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, đưa tay cũng là một cái Chưởng Tâm Lôi.

Oanh!

Lôi điện nhất thời đánh vào phía trên pháp bảo hình dáng nồi đã khôi phục nguyên hình, món pháp bảo này liền gào thét một tiếng, rơi trên mặt đất, ảm đạm vô quang!

Phốc!

Tần Lôi tức đến kém chút thổ huyết, hình thái ban đầu của pháp bảo, không có một tia uy lực, dễ bị tổn hại nhất, căn bản gánh không được một kích này của Lâm Hải, nhất định là báo hỏng!

“Tức chết ta rồi!” Tần Lôi đột nhiên lần nữa vung cánh tay lên, tế ra một thanh trường kiếm dài tam xích lóe ra quang mang màu xanh!

Trường kiếm vừa ra, vậy mà giống như là có sinh mệnh, bay thẳng lên bầu trời, trong bầu trời đêm, giống như đánh qua một đường hẹp dài, quang mang màu xanh, đem đêm tối chiếu sáng lên giống như ban ngày!

Cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên ngừng lại, đồng tử co rụt lại, hắn vậy mà tại phía trên thanh trường kiếm này, cảm thấy một tia uy hiếp mãnh liệt.

“Chém!” Tần Lôi quát chói tai một tiếng, cánh tay vung lên, trường kiếm lập tức phóng ra quang mang, từ trên bầu trời bay thấp xuống, hướng phía Lâm Hải đâm xuống.

Lâm Hải không dám khinh thường, vội vàng thi triển Tật Phong Bộ, xảo diệu né tránh.

Nào nghĩ đến, thanh trường kiếm này, vậy mà như là mọc ra mắt, kiếm phong thay đổi hướng, lần nữa hướng phía Lâm Hải đâm tới.

“Vậy mà còn biết truy tung! Có ý tứ!” Lâm Hải chẳng những không sợ, ánh mắt ngược lại hiện lên một tia thần thái dị dạng!

Mắt thấy trường kiếm đâm đến, lần này Lâm Hải không hề tránh né, mà chính là giơ Long Nha trong tay đột nhiên hướng phía kiếm phong đánh tới!

“Phá!”

Lâm Hải gào to một tiếng, thân kiếm trong nháy mắt đã bị Long Nha đánh trúng lệch ra, ngay sau đó một cái Long Nha khác của Lâm Hải, lần nữa đuổi theo!

“Phá!”

Ông!

Thân trường kiếm run rẩy một trận, bị hai liên kích của Lâm Hải, sinh sinh đánh trúng mà nghiêng đi.

“Ngay tại lúc này!” Con mắt của Lâm Hải lóe lên tinh mang, Long Nha biến mất, sau đó đột nhiên đưa tay, một tay nắm lấy chuôi của trường kiếm, giữ tại bên trong tay!

Tần Lôi ở phía xa thấy vậy, trên mặt lộ ra một bộ khinh thường nồng đậm, phảng phất như đang nhìn một cái đần độn.

“Lâm Hải, ngươi thật sự là ý nghĩ hão huyền, muốn tay không đoạt bảo sao?”

“Nếu ngươi đã muốn chết, vậy lão tử liền thành toàn cho ngươi!” Bên trong mắt của Tần Lôi, đột nhiên hiện lên vẻ điên cuồng, hai tay đánh ấn quyết liên tục, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Chém!”

Bỗng nhiên, trên trường kiếm, đột nhiên nở rộ ra vô số quang hoa, mũi kiếm đột nhiên chuyển hướng, trực chỉ vào Lâm Hải!

“Đậu móa, quay trở lại cho ta!”

Lâm Hải vận chuyển chân khí toànthân, khống chế phương hướng của trường kiếm, tiếc rằng lực đạo của trường kiếm, quá to lớn, đem Lâm Hải kéo trên mặt đất, kéo theo đến mấy chục mét cũng không dừng được.

“Ha ha ha, lấy sức người đối cứng với pháp bảo, thật sự là đầu óc heo!” Tần Lôi thấy thế, không khỏi cười to một trận.

“Thao, ca ca cũng không tin!”

Hai tay Lâm Hải cầm thật chặt chuôi kiếm, cùng pháp bảo trường kiếm phân cao thấp, tuy thân thể bị kéo đi tán loạn bốn phía, nhưng Lâm Hải cắn chặt hàm răng, quả thực là không buông tay, trường kiếm trong lúc nhất thời, lại cũng không làm gì được Lâm Hải.

“Hừ hừ, nhìn ngươi có thể kiên trì bao lâu, lại chém cho ta!”Khóe miệng Tần Lôi chứa một tia cười lạnh, lần nữa vung cánh tay lên.

Nhất thời, lực đạo trên trường kiếm, lần nữa tăng lớn, Lâm Hải bị lôi kéo lảo đảo một cái, sau đó mũi kiếm thay đổi, thẳng đến phía Lâm Hải mà đâm tới.

Lâm Hải kinh hãi, đột nhiên há miệng, một ngụm chân khí, như là viên đạn, phi tốc phun ra!

Ông!

Thân trường kiếm bị đánh trúng, một trận run rẩy, nhưng vẫn là hướng phía Lâm Hải mà đâm tới.

“Thảo!” Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, nghĩ không ra thanh pháp bảo trường kiếm này, vậy mà khó chơi như thế, muốn trực tiếp cướp đoạt, độ khó khăn tựa hồ rất lớn a, hoàn toàn không đơn giản như cướp đoạt Xuyên Vân Toa vậy!

Lâm Hải lại không biết, loại pháp bảo phi hành như Xuyên Vân Toa kia, lực công kích thấp, tự nhiên có thể tuỳ tiện chiếm lấy, nhưng bản thân thanh trường kiếm này, liền là lợi khícông kích, sao lại tuỳ tiện bị đoạt được.

Nhưng cứ từ bỏ như vậy mà nói, Lâm Hải lại có chút không quá cam tâm.

“Có!”

Bỗng nhiên hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, nghĩ đến một cái biện pháp, chưa chắc không thể thử một lần!

“Thu cho ta!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thôi động Thánh Cảnh, muốn mạnh mẽ đem pháp bảo trường kiếm thu nhập vào trong đó.

Ông!

Nhất thời, một cỗ lực hấp xả cường đại, liền xuất hiện trong không gian, trường kiếm bỗng nhiên dừng lại, phảng phất như bị một cái bàn tay vô hình bắt lấy, hướng phía một cái không gian không biết mà lôi kéo!

“Ha ha, có hy vọng!” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, trước đó dùng Thánh Cảnh, đều là thu lấy vật vô chủ, thu lấy cái pháp bảo trường kiếm này, Lâm Hải cũng không ôm lòng tin quá lớn.

Nghĩ không ra, phía dưới thử một lần này, thậm chí ngay cả pháp bảo có chủ, đều có thể thu lấy, cái Thánh Cảnh này quả thực là quá nghịch thiên!

Bất quá, thu pháp bảo có chủ, hiển nhiên so với thu vật vô chủ, thì khó khăn hơn nhiều.

Giờ phút này, Lâm Hải cẩn thận đem hai tay thả lỏng ra, lại thấy trường kiếm vẫn dừng lại tại trước mắt mình, thân kiếm ong ong run rẩy, tựa hồ đang cố làm giãy dụa, chống cự lại hấp thụ của Thánh Cảnh!

Mà Tần Lôi giờ phút này, sắc mặt cũng thay đổi, gã kinh hãi phát hiện, có một cỗ lực lượng đáng sợ, vậy mà đang khiến cho trường kiếm, thoát khỏi khống chế của, để gã vô cùng kinh hãi.

“Trở lại cho ta!” Tần Lôi giờ phút này, cũng không đoái hoài tới chuyện khống chế trường kiếm đi công kích Lâm Hải, hai tay gã giờ phút này liên tục đánh ra ấn quyết, sức lực bú sữa cũng xuất ra, chỉ muốn đem thanh trường kiếm thu hồi lại, đừng bị cướp đi liền đã thỏa mãn.

Mà Lâm Hải thấy rõ tình thế, làm sao để gã đạt được, đưa tay liền hướng phía Tần Lôi, thả một cái Chưởng Tâm Lôi!

“Hỗn đản a!”

Mắt thấy Thiên Lôi màu tím rơi xuống, Tần Lôi giận dữ gầm lên.

Đây là Lâm Hải đang buộc gã, ở giữa sinh mệnh cùng trường kiếm, làm ra một lựa chọn a!

“Thảo!” Rơi vào đường cùng, Tần Lôi đành phải cắn răng một cái, từ bỏ khống chế đối với trường kiếm, đưa tay phát ra hai đường Chưởng Tâm Lôi, liên tiếp phát ra, đem sấm sét màu tím của Lâm Hải đánh tan.

Mà liền trong cùng một lúc, khi trường kiếm mất đi khống chế của Tần Lôi, trong nháy mắt liền biến mất vô tung không còn tăm hơi!

Chương 943: Không tệ, là cái hán tử!

Phốc!

Một ngụm máu tươi của Tần Lôi, liền phun ra ngoài, thân thể lung lay sắp đổ, trong mắt lóe lên quang mangoán độc.

Cái pháp bảo trường kiếm này, chính là pháp bảo bản mệnh của Tần Lôi, cứ thế mà bị Lâm Hải cướp đi, Tần Lôi cùng trường kiếm mất đi liên hệ, nhất thời để gã phun ra một ngụm tinh huyết, lập tức bị thương nặng.

“Cơ hội tốt!” Lâm Hải thấy thế, trước mắt bỗng nhiên sáng lên.

Đột nhiên thủ chưởng tìm tòi, thi triển Trích Tinh Thủ, đem Tần Lôi hướng phía bên mình, bỗng nhiên kéo một cái!

“Ách!”

Tần Lôi cảm giác cổ căng một cái, như là bị kìm sắt khóa lại, thân thể không tự chủ được mà lăng không bay lên, phù phù một tiếng ngã tại dưới chân Lâm Hải!

Tần Lôi phản ứng cũng không chậm, trong nháy mắt ngã xuống đất, đột ngột từ mặt đất nhảy lên, hai tay huy động liên tục hai đường Chưởng Tâm Lôi, đồng thời thân thể hướng phía sau bay ngược lại.

Nhưng vào lúc này, chỗ đầu gối, đột nhiên đau xót, sau đó thanh âm xương vỡ liền truyền đến.

“A!” Tần Lôi hét thảm một tiếng, phù phù một tiếng, té quỵ dưới đất.

Thẳng đến lúc này, hắn mới nhìn rõ, hai đường Chưởng Tâm Lôi kia, cũng chỉ là đánh tan tàn ảnh của Lâm Hải, mà chân thân của Lâm Hải, đã sớm không biết lúc nào, đến phía sau gã, nhấc chân đem xương bánh chè của gã đá nát!

“Bạch!”

Cánh tay Lâm Hải hạ xuống, Long Nha chống đỡ trên cổ họng Tần Lôi, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

“Ngươi vừa rồi, luôn mồm để cho ta quỳ xuống, hiện tại làm sao lại quỳ xuống ở trước mặt ta rồi?”

Tần Lôi ngẩng đầu, nhìn hằm hằm vào Lâm Hải, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.

“Bớt nói nhàm đi, đã rơi vào bên trong tay ngươi, muốn chém giết muốn róc thịt, tự nhiên muốn làm gì cũng được!”

“U a!”Trong mắt Lâm Hải lóe lên một tia ngoài ý muốn, “Nhìn không ra nha, Tần Thiếu chủ của chúng ta, vẫn rất có chút cốt khí nha.”

“Hừ!” Tần Lôi hừ lạnh một tiếng, trực tiếp quét ngang cổ, nhắm mắt chờ chết!

“Ai, nếu ngươi đã một mực tìm chết, vậy ta thành toàn cho ngươi!” Lâm Hải nói, Long Nha trong tay đột nhiên đâm xuống!

Đao nhỏ băng lãnh, đụng chạm vào da thịt của Tần Lôi, để toàn thân Tần Lôi không khỏi run lên, lại gắng gượng không có mở miệng cầu xin tha thứ, chỉ là trên mặt hiện lên không cam lòng thật sâu.

Máu tươi theo cổ của Tần Lôi, chảy xuôi xuống tới, nhưng Long Nha của Lâm Hải, không có tiếp tục đâm xuống nữa!

“Không tệ, là cái hán tử!”

Lâm Hải tán thưởng một tiếng, đột nhiên đem Long Nha thu hồi!

“Lâm Hải, ngươi không giết ta?” Tần Lôi Mãnh mở to mắt, nhìn Lâm Hải vô cùng bất ngờ.

“Ngươi với ta cũng không có cái cừu hận sinh tử gì, xem ở phân thượng ngươi coi như có chút cốt khí, hôm nay liền tha cho ngươi một mệnh!”

Nói xong, mặc kệ gương mặt kinh ngạc của Tần Lôi, ánh mắt Lâm Hải lại đột nhiên lạnh lẽo, hiện lên một tia sát cơ!

“Bất quá, ngươi nghe kỹ cho ta!”

“Tây Lương Khang gia, mặc dù cùng Lâm Hải ta có chút sâu xa, nhưng đây không phải là lý do để ngươi đối phó với bọn họ, nếu như muốn báo thù, thì đến Hải Nguyệt Tông Giang Nam, tìm Lâm Hải ta!”

“Nếu để cho ta biết, ngày sau ngươi còn dám gây bất lợi đối với Khang gia, Hải Nguyệt Tông ta, tất sẽ giết đến tận Thiên Đãng Sơn, diệt tông phái cả nhà ngươi!”

“Hải Nguyệt Tông?” Đồng tử của Tần Lôi bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng hiện lên nghi hoặc thật sâu.

Gã thân là Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, là môn phái nổi danh thiên hạ, tự nhận không có gã không biết, thế nhưng là cái Hải Nguyệt Tông này, vì sao lại chưa từng nghe nói qua?

“Chẳng lẽ cái Hải Nguyệt Tông này, chính là sư môn mà Lâm Hải nói tới? Bọn người sư phụ của hắn không phải đều không tìm tới sao?”

Nghĩ đến chỗ này, biểu lộ của Tần Lôi khẽ giật mình, bỗng nhiên quay đầu, hướng phía bọn người Cường đầu trọc liếc mắt một cái.

“Chẳng lẽ nói, những người này cũng là người của Hải Nguyệt Tông?”

Trong lòng Tần Lôi nhất thời một trận giật mình, trách không được công pháp của mấy người này, kỳ lạ như vậy, nguyên lai vậy mà cùng là đồng môn với Lâm Hải, truyền thừa của Tử Điện Đường, quả nhiên không thể khinh thường!

Lâm Hải không biết, Tần Lôi tự động não bổ, đã lầm đem Hải Nguyệt Tông, xem như, truyền thừa tại nhân gian của Tử Điện Đường Lôi Vân Tông, không khỏi đem ba chữ Hải Nguyệt Tông, ghi tạc thật sâu vào bên trong não hải.

Bất quá, trên miệng, Tần Lôi lại không nghĩ chịu yếu thế, lạnh lẽo nhìn Lâm Hải hừ lạnh một tiếng.

“Oan có đầu nợ có chủ, Tần mỗ hôm nay chịu qua ơn của Hải Nguyệt Tông ngươi, sẽ có lúc báo thù một cước này!”

Lâm Hải nhếch miệng, hai tay khoác ra sau, miệt thị cười một tiếng.

“Tùy thời xin đợi!”

Nói xong, ánh mắt của Lâm Hải liền hướng phía các đệ tử Thiên Đãng Sơn đã bị dọa sợ kia quét qua một vòng, mỉa mai mở miệng.

“Mang theo Thiếu chủ của các ngươi, lập tức cút ngay!”

Lâm Hải vừa phát lời nói, các đệ tử của Thiên Đãng Sơn, vội vàng chạy tới, đem Tần Lôi cõng trên vai, té cứt té đái mà bỏ trốn mất dạng, chỉ chốc lát liền đi vô ảnh vô tung!

“Sư phụ, làm gì phải thả gã a?”

Bọn người Cường đầu trọc, đã hoàn tất liệu thương, đan dược mà Lâm Hải ban thưởng vô cùng thần kỳ, giờ phút này mỗi cái thần thái sáng láng, đã hoàn toàn khôi phục.

“Đúng vậy a, sư phụ, thả hổ về rừng, tất có hậu hoạn a!” Lý Lăng Đào cũng không hiểu hỏi.

Lâm Hải thì là chau mày, lắc đầu.

“Giết một cái Tần Lôi, không có ý nghĩa quá lớn!”

“Phụ thân gã Tần Tiêu, chính là cao thủ Kim Đan kỳ, nếu như Tần Lôi bị giết, Tần Tiêu tất sẽ đại nộ, một khi giết đến tận cửa, ta tuy không sợ lão, nhưng ứng phó cũng cực kỳ phiền phức!”

“Thế nhưng là Khang gia, cùng Hải Nguyệt Tông chúng ta, liền có khả năng bị tổn thất to lớn.”

“Mà nếu như ta đối với Tần Lôi chỉ thương không giết, đã có thể chấn nhiếp Thiên Đãng Sơn, cũng không đem Tần Tiêu bức đến cấp độ cùng Hải Nguyệt Tông ta không đội trời chung, có thể tranh thủ cho Hải Nguyệt Tông, thêm một chút thời gian phát triển."

"Nguyên lai là dạng này a, vẫn là sư phụ nhìn xa thật!"Cường đầu trọc sờ sờ cái đầu trọc, gật gật đầu.

Lúc này, cha con Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử, tại dưới đan dược thần kỳ của Lâm Hải cũng đã trị liệu xong, trên cơ bản cũng đều đã khôi phục lại, đuổi bước lên phía trước vái chào Lâm Hải!

"Đa tạ Lâm tiền bối cứu giúp, nếu không phải Lâm tiền bối kịp thời đuổi tới, chỉ sợ Khang gia ta, đã không còn tồn tại!"

Mặt mũi Khang Viễn Đông tràn đầy cảm kích, hướng phía Lâm Hải khom người thi lễ nói lời cảm tạ.

"Khang Tộc trưởng không cần phải khách khí, các ngươi cũng là bởi vì Lâm Hải ta, mới rước lấy mầm tai vạ, ngược lại là ta phải xin lỗi các ngươi mới đúng, hẳn là ta xin lỗi ngươi!"

"Ai nha, không dám không dám, Lâm tiền bối nghiêm trọng!" Khang Viễn Đông liên tục khoát tay.

Khang Sĩ Phú cùng Thanh Tùng Tử, cũng tới trước hướng Lâm Hải vái chào, nhìn Lâm Hải, lại có một loại cảm giác làm người tại đời, nghĩ không ra chính mình vậy mà còn có thể sống sót.

"Lâm tiền bối, nơi đây không phải chỗ để nói chuyện, mời vào bên trong!"

Sau khi hàn huyên vài câu, Khang Viễn Đông mới dẫn bọn người Lâm Hải tiến vào trong nhà, tuy người của Thiên Đãng Sơn tiến đến tấn công, nhưng phòng xá lại chưa bị phá hỏng, mấy người đến phòng tiếp khách liền ngồi xuống.

"Lâm tiền bối đêm khuya đến thăm Khang gia, không biết có chuyện gì cần Khang gia cống hiến sức lực?"

Khang Viễn Đông tự nhiên minh bạch, Lâm Hải không thể nào là nghe được phong thanh, đặc biệt đến cứu bọn họ, định là có chuyện phải làm.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Nếu khang Tộc trưởng đã hỏi, vậy lâm mỗ liền thẳng nói!”

“Lâm mỗ tại mấy ngày trước, đã khai tông lập phái, thành lập Hải Nguyệt Tông, trước mắt đang phổ biến thu đệ tử, lần này đến đây, một trong những mục đích, chính là muốn đem Sĩ Phú, đặt vào làm môn hạ của Hải Nguyệt Tông ta, không biết Khang Tộc trưởng có đồng ý không?”

Lâm Hải vừa thốt lời kia ra, không đợi Khang Viễn Đông nói chuyện, Khang Sĩ Phú cọ cái liền đứng lên.

“Nguyện ý, ta quá nguyện ý!” Khang Sĩ Phú hưng phấn đến hỏng.

Bản lĩnh của Lâm Hải, y sớm liền kiến thức qua, nhất là vừa rồi, càng là tận mắt nhìn thấy Lâm Hải tay không đoạt pháp bảo, lực bại Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn Tần Lôi, đã sớm đối với Lâm Hải sùng bái đến đầu rạp xuống đất.

Bây giờ, Lâm Hải vậy mà khai tông thu đồ đệ, may mắn được làm môn hạ của Lâm Hải, y há có đạo lý không vui!

“Ha ha, có được cơ hội tốt này, đừng nói Sĩ Phú nguyện ý, coi như nó không nguyện ý, ta trói cũng phải đem nó trói lại đưa đến trước mặt Lâm tiền bối!” Khang Viễn Đông cũng là một trận kinh hỉ, có thể bái nhập tông phái của Lâm Hải, tiền đồ của con trai mình tất nhiên sẽ không thể đong đếm, chỉ sợ Khang gia sớm muộn cũng sẽ cùng theo nước lên thì thuyền lên.

“Nếu như thế, vậy từ bây giờ, Sĩ Phú chính là đệ tử của Hải Nguyệt Tông ta!”

Lâm Hải vừa nói vậy, Khang Sĩ Phú kích động lập tức phù phù quỳ xuống ở trước mặt Lâm Hải.

“Đệ tử Khang Sĩ Phú, bái kiến Tông chủ!”

“Đứng lên đi, Sĩ Phú!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cánh tay hư không nhẹ giơ lên, một cỗ chân khí đem Khang Sĩ Phú nâng lên.

“Vâng!” Khang Sĩ Phú nở nụ cười đứng dậy, sau đó cùng bọn người Cường đầu trọc, đứng ở cùng một chỗ.

“Khang Tộc trưởng, sắc trời đã tối, xin an bài gian phòng...”

Lâm Hải còn chưa nói hết lời, đột nhiên một bóng người lóe ra, sau đó phù phù một tiếng, quỳ gối ở trước mặt Lâm Hải.

Chương 944: Ngũ Lôi Oanh Đỉnh

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, đã thấy Thanh Tùng Tử lấy đầu chạm đất, quỳ ở trước mặt mình.

“Ngươi cái này là ý gì?” Lâm Hải không hiểu nói.

“Thanh Tùng Tử cả gan, cũng muốn bái nhập Hải Nguyệt Tông, khẩn Lâm tiền bối thu lưu!”

“Ngươi?” Lâm Hải không khỏi nhíu một cái lông mày, hắn đối với cách làm người của Thanh Tùng Tử có chút không thích, tuy Hải Nguyệt Tông trước mắt thiếu người, nhưng hắn cũng chưa từng cân nhắc qua, muốn đem người này thu làm môn hạ.

Vừa muốn mở miệng cự tuyệt, đã thấy Thanh Tùng Tử một mặt hoảng hốt, vội vã mở miệng.

“Lâm tiền bối, có thể nghe ta nói hai câu, rồi ngài mới quyết định hay không?”

Lâm Hải do dự một chút, mới chậm rãi gật gật đầu.

“Tốt, ngươi nói!”

“Tạ Lâm tiền bối!” Thanh Tùng Tử hướng phía Lâm Hải lần nữa dập đầu, sau đó mới ngẩng đầu, thở dài một tiếng.

“Ta biết, bằng vào cách làm người của ta, Lâm tiền bối tất nhiên là khinh thường đem ta thu nhập vào cửa, ta thừa nhận, ta trước đó xác thực hãm hại lừa gạt, làm qua không ít chuyện xấu, nhưng là ta chưa từng có hại qua tánh mạng người.”

“Ta thuở nhỏ tu đạo, tự nhận tu luyện khắc khổ, không sợ gian nan, tiếc rằng không có danh sư chỉ điểm, cho đến hôm nay, đã qua gần nửa đời người, lại mới nhập Ngưng Chân, tiền đồ một mảnh xa vời.”

“Mà Lâm tiền bối xuất hiện, tựa như một ngọn đèn sáng, chiếu sáng con đường tiến lên của ta, để cho ta lại nhìn thấy hi vọng tại bên trên một đường đạo pháp, mà cái này cũng chính là hy vọng cuối cùng của ta!”

“Vậy nên, Thanh Tùng Tử cả gan, khẩn cầu Lâm tiền bối thu lưu, ta biết, đạo không thể khinh truyền, Thanh Tùng Tử không thể báo đáp, chắc chắn quãng đời còn lại, sẽ dâng hiến toàn bộ cho Hải Nguyệt Tông, đến chết sẽ không làm sự tình có nhục tông môn!”

Thanh Tùng Tử nói xong, đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt già nua vẩn đục, lại có lệ quang lăn xuống.

Lâm Hải nghe xong, thật lâu không nói, hắn từ trong lời nói của Thanh Tùng Tử, có thể nghe ra tràn đầy chân thành, tất cả đều là lời từ đáy lòng.

Thế nhưng là, ấn tượng đối với người một khi đã hình thành, cũng rất khó lại cải biến được, Lâm Hải có chút do dự.

“Lâm tiền bối, Thanh Tùng Tử cầu ngài á!”

Thanh Tùng Tử thấy thế, đột nhiên nước mắt tuôn đầy mặt, phanh phanh phanh hướng phía Lâm Hải, không ngừng đập khấu đầu!

Trong lòng Lâm Hải nhất thời mềm nhũn, trong miệng than nhẹ một tiếng.

Cũng được, người tổng sẽ cải biến, một gậy đem người đánh chết, đối với Thanh Tùng Tử cũng không tính là công bằng.

“Đứng lên đi, nhìn ngươi thành ý như thế, nhận lấy ngươi là được!”

Thanh Tùng Tử nghe được, thân thể đột nhiên run lên, sau đó một mặt cuồng hỉ.

“Đệ tử Thanh Tùng Tử, đa tạ Tông chủ!”

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó ánh mắt đột nhiên mãnh liệt, mang theo nồng đậm cảnh cáo, hướng phía Thanh Tùng Tử nhìn lại.

“Đã nhập vào Hải Nguyệt Tông ta, vậy sẽ phải tuân thủ quy củ tông phái của ta, ngày sau nếu như lại làm một ít hoạt động hãm hại lừa gạt, ta nhất định sẽ lấy tính mạng của ngươi, thanh lý môn hộ!”

Thanh Tùng Tử nghe vậy, khuôn mặt nghiêm lại, một mặt trịnh trọng hướng phía Lâm Hải cong người xuống.

“Tông chủ yên tâm, đệ tử ngày sau, nếu có làm sự tình tổn hại tới tông môn, không cần Tông chủ động thủ, ta sẽ tự vẫn tạ tội!”

“Ừm, nhớ kỹ lời nói hôm nay của ngươi!” Lâm Hải lúc này mới gật gật đầu, Thanh Tùng Tử một mặt cao hứng, cũng cùng bọn người Cường đầu trọc, đứng ở chung một chỗ.

“Ha ha ha, chúc mừng Lâm tiền bối, lại thu vừa được môn đồ!” Khang Viễn Đông lập tức hướng phía Lâm Hải chúc mừng.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Sắc trời đã tối, xin Khang Tộc trưởng, an bài chỗ nghỉ ngơi cho chúng ta đi!”

“Cái này hiển nhiên, Lâm tiền bối, mời đi bên này!”

Lâm Hải tiến vào phòng khách, nằm ở trên giường, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một viên đan dược lóe ra từng tia từng tia hồ quang điện, xuất hiện tại trong lòng bàn tay, để đôi mày của Lâm Hải vui vẻ.

Tại trong nháy mắt khi đan thành, bên trong não hải của Lâm Hải, liền xuất hiện tin tức của đan dược.

Lôi Nguyên Đan: Đan dược do ngươi luyện chế, ở trong chứa lực lượng Lôi Đình cực lớn.

Đẳng cấp đan dược: Ngũ phẩm

“Vừa vặn thích hợp cho bản thân phục dụng!”

Cái viên Lôi Nguyên Đan này, so với cái viên mà Lâm Hải cướp tới từ Thiên Đãng Sơn lần trước kia, phẩm chất muốn cao hơn nhiều.

Hơn nữa, Lâm Hải là thông qua phương pháp ghi chép trong truyền thừa của Độc Cô Trần mà luyện chế, liền có thể trực tiếp phục dụng, căn bản không cần thảo dược trung hoà, lực lượng Lôi Đình ở bên trong, đã sớm bị luyện hóa thành cực kỳ nhu hòa.

Lần trước ăn vào Lôi Nguyên Đan, chính mình học được Biến Địa Kinh Lôi bên trong Lôi Thần Quyết, không biết lần này, sẽ có thu hoạch gì?

Lâm Hải há miệng ra, mang theo vẻ mong đợi, đem Lôi Nguyên

Đan nuốt vào.

Trong nháy mắt, một cỗ khí ấm dịu dàng ngoan ngoãn, đi khắp toàn thân, sau cùng hội tụ ở trong đan điền.

Lâm Hải chỉ cảm thấy, chân khí trong cơ thể, tựa hồ càng thêm ngưng thực, hơn nữa trong lúc du động, ẩn ẩn có âm thanh sấm sét, giống như có lẽ đã có đặc tính của lôi điện!

Lâm Hải khoanh chân nhắm mắt, vận chuyển chân khí, đem cỗ lực lượng Lôi Đình to lớn này, toàn bộ tiêu hóa hết!

Leng keng!

Rất nhanh, tin tức nhắc nhở đã vang lên.

Chúc mừng ngài học được Ngũ Lôi Oanh Đỉnh trong Lôi Thần Quyết!

Ngũ Lôi Oanh Đỉnh: Liên tục hạ xuống năm đạo Thiên Lôi, công kích địch nhân, bốn đạo Thiên Lôi trước có uy lực giống nhau, theo pháp lực của người thi pháp mà gia tăng, đạo Thiên Lôi thứ năm có uy lực mạnh mẽ, ngang bằng với uy lực của bốn đạo Thiên Lôi trước cộng lại!

Nhìn giải thích liên quan tới Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, xuất hiện bên trong não hải, Lâm Hải kinh hỉ đến kém chút nhảy dựng lên.

“Mẹ nó, cái Ngũ Lôi Oanh Đỉnh này, quả thực ngưu bức đại!”

Cái khác không nói, chỉ là một câu nói sau cùng này, uy lực của đạo Thiên Lôi thứ năm, ngang bằng với uy lực của bốn đạo Thiên Lôi trước cộng lại, cái này quả thực là xuất kỳ bất ý, khắc địch chế thắng không có con đường thứ hai a!

Mặc cho ai tiếp được bốn đường Thiên Lôi có uy lực như nhau trước, cũng sẽ không nghĩ tới đạo Thiên Lôi thứ năm, đột nhiên lại có uy lực tăng cường lên, hơn nữa lập tức con mẹ nó biến thành gấp bốn lần trước đó!

Bất ngờ không đề phòng, liền xem như cao thủ Nguyên Anh kỳ, nháo không tốt đều phải lật thuyền trong mương!

Lâm Hải lại nghĩ tới Biến Địa Kinh Lôi học được trước đó, cũng có thể để cho địch nhân đột nhiên chết lặng, thừa cơ giết địch, mà cái Ngũ Lôi Oanh Đỉnh này, càng là âm hiểm đến không được.

Bên trong đầu Lâm Hải không khỏi, hiện ra cái Lôi Thần cả ngày mang theo nón xanh, một mặt mộng bức kia.

Mẹ nó, thật là nhìn không ra, Lôi Thần cái hàng bộ dáng cả ngày đều là một mặt Người vô hại và Vật vô hại, công pháp cũng nhìn như cương mãnh, kì thực lại bỉ ổi như vậy, quả thực làm cho người ta khó lòng phòng bị!

Lại học được một chiêu pháp thuật hệ Lôi liền có thể tấn công địch, lại có thể âm địch, tâm tình của Lâm Hải thật tốt.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lại đem trường kiếm cứ thế mà cướp đoạt, từ bên trong tay Tần Lôi ra, cầm vào bên trong tay.

Từ sau khi trường kiếm tiến vào Thánh Cảnh, liên hệ cùng Tần Lôi đã triệt để bị cắt ra, giờ phút này trường kiếm đã biến thành vật vô chủ.

Đồng thời, tin tức của trường kiếm, cũng xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Tên pháp bảo: Thanh Mang Kiếm

Thuộc tính pháp bảo: Kim

Đẳng cấp pháp bảo: Bảo khí Trung phẩm

“Bảo khí Trung phẩm?” Lâm Hải hài lòng gật gật đầu, “Cũng không tệ lắm!”

Lâm Hải thường xuyên sử dụng Long Nha, cũng bất quá là Linh khí Hạ phẩm mà thôi, thanh kiếm này lại có thể đạt tới Bảo khí Trung phẩm, đã vượt qua dự đoán của Lâm Hải, không hổ là pháp bảo bản mệnh của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn!

Bất quá, cái Thanh Mang Kiếm này, Lâm Hải lại không có ý định để cho mình sử dụng, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lần nữa đem Thanh Mang Kiếm thu lại.

Sau đó, Lâm Hải nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà, nhớ lại tràng cảnh chiến đấu trước đó giữa đám người Cường đầu trọc cùng Tần Lôi.

Một trận chiến này, Lâm Hải sở dĩ chậm chạp không động tay, vốn là vì kiểm nghiệm chiến lực của bọn người Cường đầu trọc một chút, để cao thủ như Tần Lôi kia, đối với mấy cái đệ tử cơ bản không có cùng địch nhân giao thủ qua này tiến hành một chút ma luyện.

Quả nhiên, sau khi quan chiến, trong lòng Lâm Hải, đã có một tia cảm xúc.

Cái kia chính là, Cường đầu trọc có Huyết Sát Thất Tinh Cước, Đỗ Thuần đạt được truyền thừa của Thiết Quải Lý, tuy cảnh giới của sáu người không kém nhau nhiều, nhưng rõ ràng so bốn người khác, thì hai người kia phải cường đại hơn nhiều.

Mà nguyên nhân tạo thành kết quả này, tự nhiên là do bốn người khác, tu luyện chính là công pháp phàm gian bình thường, còn lâu mới có thể so sánh cùng Huyết Sát Thất Tinh Cước cùng truyền thừa Dược Vương.

“Xem ra, cũng phải giúp các đệ tử, tìm một số công pháp phù hợp!”

“Thế nhưng là, tìm cái gì thì tốt đâu?.”

Lâm Hải cau mày, suy tưmột trận, rất nhanh, chân mày đột nhiên vẩy một cái!

“Ha ha, có rồi!”

Chương 945: Miệng núi lửa quỷ dị

Lâm Hải đếm đầu ngón tay một cái, Cường đầu trọc, Đỗ Thuần, Lý Lăng Đào, Vân Chu, Vân Tuệ Nhi, Du Hồng, Khang Sĩ Phú, Thanh Tùng Tử, vừa vặn tám người.

“Ha ha, tám người, chính là dễ dàng tìm Bát Tiên a, bọn họ gọi Bát Tiên, đệ tử của ca ca, sẽ là Bát Thánh, Hải Nguyệt Bát Thánh!”

“Hải Nguyệt Bát Thánh, không tệ, danh tự coi như không tệ!” Lâm Hải càng nghĩ càng đắc ý, lấy điện thoại di động ra, tìm tới Waechat của Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Thiết, có ở đó hay không? Có chuyện tìm ngươi!

Thế nhưng là chờ nửa ngày, cũng không thấy Thiết Quải Lý hồi âm, đem Lâm Hải gấp đến độ vò đầu bứt tai một trận.

Chẳng lẽ, cái Hội Bàn Đào này còn không có kết thúc sao?

Lâm Hải lại phát một cái tin tức cho Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Hội Bàn Đào có phải còn không có kết thúc hay không a?

Ngộ Không còn tốt, rất nhanh liền hồi âm trở lại tới.

Ngộ Không: Nào có nhanh như vậy, hiện tại đến phiên các lộ

Tiên Phật, hướng Vương Mẫu Nương Nương dâng quà chúc thọ, những cái đồ chơi mới lạ mà hiền đệ bán cho bọn họ kia, tựa hồ rất được Vương Mẫu Nương Nương ưa thích đâu! Chỉ có Ma gia tứ huynh đệ, chẳng biết tại sao, lại hiến cái băng vệ sinh gì kia, ngược lại bị Vương Mẫu Nương Nương phái người đánh ra ngoài.

Phốc!

“Ha ha ha ha ha ha!” Lâm Hải nhất thời cười phun.

Mẹ nó, cái Ma Gia Tứ Tướng này cũng quá mẹ nó dở hơi, vậy mà thật cầm băng vệ sinh đi hiến cho Vương Mẫu Nương Nương, còn là ở trước mặt mọi người, con mẹ nó không đánh ngươi thì đánh ai vậy?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Thiết Quải Lý có tại bên cạnh ngươi không? Ta tìm lão có việc.

Ngộ Không: A, Thiết Quải Lý đoán chừng không có thời giờ để ý tới ngươi, lão hôm nay đi một cái giày cao gót đến, rất tức cười, hiện tại đang bị một đám Nữ Tiên, vây xem a, a ha ha ha cáp!

Phốc!

Lâm Hải không khỏi tưởng tượng bộ dáng Thiết Quải Lý mang giày cao gót, nhất thời cười đến nằm sấp.

Mẹ nó, bọn Thần tiên đậu bỉ này, quá con mẹ nó mắc cười a.

Ngộ Không: A, hôm nay Hằng Nga Tiên Tử, mặc một bộ y phục rất kỳ lạ, kêu là cái gì lễ phục, Bát Giới ngốc tử này, bị mê đến nước bọt chảy ròng, đi quấy rối Hằng Nga Tiên Tử, Ngô Cương đã mang theo búa qua đó rồi, lão Tôn ta phải đi ngăn cản, trước không cùng ngươi nói nữa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng đúng đúng, nhanh đi ngăn cản!

Khốn nạn, Hằng Nga thế nhưng là Hinh Nguyệt, đó là cô nàng của ca ca, há có thể để cái đầu heo nhà ngươi nhúng chàm.

Xem ra hôm nay tìm Thiết Quải Lý, là rất không có khả năng, những người khác trong Bát Tiên, hắn lại không quen, sự tình muốn truyền thừa, chỉ có thể ngày sau lại nói.

Môt đêm tu luyện, vừa rạng sáng ngày hôm sau, Lâm Hải liền đem mấy cái người đệ tử gọi đến trước mặt.

“Lăng Đào!”

“Đệ tử tại!” Lý Lăng Đào tiến lên một bước.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một thanh trường kiếm phóng ra quang mang màu xanh, xuất hiện tại trong tay Lâm Hải.

“Ngươi chuyên dùng kiếm, món pháp bảo Thanh Mang Kiếm này, liền ban cho ngươi đi.”

Lý Lăng Đào nghe được, nhất thời kích động đỏ bừng cả khuôn mặt.

Đây chính là pháp bảo bản mệnh của Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn Tần Lôi a, ngày hôm qua bọn họ đã tận mắt chứng kiến uy lực của thanh trường kiếm này, liền cả Lâm Hải cơ hồ cũng không hàng được, có thể thấy được nó cường đại cỡ nào, nghĩ không ra cứ như vậy lại ban thưởng cho mình.

“Tạ sư phụ!” Lý Lăng Đào mừng rỡ nhận lấy, cầm bên trong tay vung vẩy hai lần, trong mắt lóe quang mang vui sướng, quả thực yêu thích không buông tay.

Bọn người Cường đầu trọc, ở một bên nhìn qua, tất cả đều hướng Lý Lăng Đào ném qua ánh mắt hâm mộ.

Lâm Hải thấy thế, cười nhạt một tiếng.

“Các ngươi cũng không cần hâm mộ, đã làm đệ tử của Hải Nguyệt Tông ta, ta tự sẽ ban thưởng cho các ngươi pháp bảo tiện tay, không chỉ có như thế, còn sẽ vì các ngươi lựa chọn công pháp thích hợp, chỉ là không vội tại nhất thời mà thôi.”

Lâm Hải vừa nói lời này, mấy người Cường đầu trọc, trong mắt tất cả đều lóe ra quang mang kích động, cùng nhau khom người.

“Tạ Tông chủ!”

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó ánh mắt rơi vào trên thân Thanh Tùng Tử.

“Thanh Tùng Tử!”

“Đệ tử tại!” Thanh Tùng Tử vội vàng đáp ứng một tiếng, tiến lên thi lễ.

“Trước ngươi nói, Hỏa Diễm Thạch chính là được từ một chỗ miệng núi lửa, ở gần núi Tây Lương.”

“Đúng vậy!” Thanh Tùng Tử đáp trả, đồng thời trên mặt hiện lên một tia kiêng kị thật sâu.

Cái chỗ kia, ấn tượng để lại cho lão, thật sự là thật đáng sợ.

“Rất tốt, ăn cơm xong chúng ta liền xuất phát, do ngươi dẫn đường, tiến về miệng núi lửa kia.”

Trong lòng Thanh Tùng Tử giật mình, bất quá Lâm Hải đã lên tiếng, lão sao dám không theo.

Ăn cơm xong, chín người ba chiếc xe, thẳng đến một chỗ núi lửa chết ngoài ba trăm dặm của núi Tây Lương.

Mới đến dưới núi, liền có một cỗ khí lãng nóng rực, đập vào mặt, để cho người ta cực độ không thoải mái.

“Thật cổ quái!” Lâm Hải xuống xe, nhìn bốn phía một cái, trong vòng phương viên trăm thước xung quanh, không mọc được một ngọn cỏ nào, không có bất kỳ cái dấu hiệu sinh mệnh gì.

Núi lửa chết trước mặt, cho Lâm Hải cảm giác, tựa như một cái cự thú đang ngủ say, tựa hồ ẩn chứa năng lượng cực kỳ khủng bố.

“Tông chủ, chính là ở bên trong này!” Thanh Tùng Tử đi lên trước, hướng phía trước nhất chỉ.

“Dọc theo con đường này, đi thẳng về phía trước khoảng hơn ba, bốn ngàn mét, có đường nhỏ để lên núi, thông qua đường nhỏ, có thể trực tiếp đến miệng núi lửa, Hỏa Diễm Thạch, ngay tại xung quanh miệng núi lửa!”

Đôi mày của Lâm Hải thắt chặt, gật gật đầu.

Không biết vì cái gì, sau khi đến bên trong này, trong lòng của hắn, ẩn ẩn có một chút bất an, giống như tựa hồ sẽ có cái chuyện lớn gì đó phát sinh vậy.

“Đều cẩn thận một chút, theo sát ta!” Lâm Hải hướng phía bọn người Cường đầu trọc phân phó một tiếng, hắn mang theo tám người đệ tử này tới đây, có mục đích lịch luyện bọn họ, càng cảm thấy nguy hiểm, càng phải tiến lên.

Tám người đi theo Lâm Hải, chú ý cẩn thận dọc theo đường mà tiến lên, càng đi vào trong, nhiệt độ càng cao, mấy người không thể không vận chuyển chân khí, chống cự nhiệt độ cao, tốc độ dần dần chậm lại.

Rốt cục đi đến giao lộ trên núi, cước bộ của bọn người Lâm Hải liền dừng lại.

Thanh Tùng Tử hướng phía trên nhất chỉ, trên mặt lộ ra một chút sợ hãi.

“Tông chủ, từ nơi này đi lên, tiến lên tám trăm mét, chính là miệng núi lửa.”

“Bất quá, dọc theo con đường này, sẽ có một ít sinh vật cổ quái, đột nhiên xuất hiện tiến hành công kích, thực lực tuy không phải rất mạnh, nhưng xuất hiện mười phần đột nhiên, để cho người ta khó lòng phòng bị, lần trước ta đến, liền bị thụ thương ở trên con đường này.”

Lâm Hải nghe xong, gật gật đầu, từ miêu tả của Thanh Tùng Tử mà nhìn, đoạn đường này tuy có địch nhân, nhưng không đáng để lo, là cơ hội tuyệt hảo để rèn luyện đối với tám người.

“Khoảng cách tám trăm mét, mỗi người một trăm mét, tiến lên mở đường!”

“Vâng!” Tám người cùng kêu lên đáp ứng, sau đó Cường đầu trọc ma quyền sát chưởng, tiến lên một bước.

“Ta là Đại sư huynh, ta tới trước!”

“Nói vớ nói vẩn!” Lời của Cường đầu trọc vừa ra khỏi miệng, Đỗ Thuần lập tức không chịu.

“Ngươi lên trước có thể, nhưng Đại sư huynh cũng không phải ngươi!”

“Mẹ nó, hai cái hàng này!” Lâm Hải nhất thời chau mày.

“Đừng ầm ĩ, lên trước núi!” Lâm Hải quát lớn một tiếng, sau đó hướng phía Cường đầu trọc gật đầu.

Cường đầu trọc gật gật đầu, sau đó một mặt đề phòng, hướng phía trên núi đi đến, mọi người vội vàng theo sát phía sau.

“Rống!”

Vừa đi hơn mười mét, đột nhiên một tiếng thú rống, sau đó một cái mãnh thú bốc lên lửa cháy hừng hực, đột nhiên thoát ra, hướng phía Cường đầu trọc đánh tới.

“Đi!”Cường đầu trọc giật mình, sau đó bay ra một chân, trực tiếp đá vào đầu mãnh thú.

Bồng!

Mãnh thú nhất thời hóa thành vô số hỏa diễm, biến mất không thấy gì nữa.

“A?” Lâm Hải lông mày đột nhiên vẩy một cái, “Là thú biến ảo ra?”

Thật sự là không nghĩ tới, bên trong này lại có người bố trí xuống trận pháp.

Bất quá, chỗ này rõ ràng là biên giới của trận pháp, dã thú biến ảo này tuy cũng có tu vi Hóa Cảnh, nhưng nào ngăn cản được đám mãnh nhân bọn họ.

Tám người thay nhau ra trận, không phí bao nhiêu khí lực, liền dọn sạch chướng ngại một đường, thuận lợi đi đến miệng núi lửa.

“Ừm?” Cước bộ dừng lại, Lâm Hải kinh hãi phát hiện, dưới chân vậy mà chất đầy xương trắng âm u, không biết có bao nhiêu người, mất mạng ở đây.

Mà Thanh Tùng Tử cũng mang theo một mặt hoảng sợ, đi đến bên người Lâm Hải.

“Tông chủ, càng đi về phía trước, sẽ có cự thú phi thường đáng sợ, căn bản không thể địch lại!”

“A!!!”

Tiếng nói của Thanh Tùng Tử vừa mới rơi xuống, đột nhiên một tiếng hét thảm, từ phía trước truyền đến!

Đôi mày của Lâm Hải đột nhiên nhảy một cái!

“Phía trước có người!”

Chương 946: Liệt Hỏa Tông

“Đi qua nhìn một chút!” Lâm Hải dẫn đầu hướng phía trước đi đến.

“Tất cả mọi người cẩn thận!” Thanh Tùng Tử hướng phía mọi người dặn dò một câu, đi theo sau lưng Lâm Hải, mỗi cái đều là một mặt cẩn thận.

“Rống!”

Đột nhiên, một tiếng thú hống, giữa không trung đột nhiên xuất hiện hai cái cự thú mọc ra cánh lửa, hướng phía đám người Lâm Hải, phun ra hỏa diễm nóng rực, cơ hồ đem người thiêu đốt.

“Chính là chúng nó!” Thanh Tùng Tử phát ra một tiếng kinh hô, sắc mặt nhất thời trắng bệch, tựa hồ nhớ lại tràng cảnh khủng bố.

Mà đồng tử của Lâm Hải thì là co rụt lại, trên mặt hiện lên một tia dị sắc.

“Lại là Huyễn thú Ngưng Chân đỉnh phong, hơn nữa một chút liền xuất hiện hai cái, trách không được Thanh Tùng Tử lại e sợ như thế.”

Bất quá, Ngưng Chân đỉnh phong, đối vói Lâm Hải bây giờ mà nói, quả thực là một bữa ăn sáng.

“Diệt!”

Lâm Hải vung cánh tay lên, nhất thời chân khí mạnh mẽ, trực tiếp đem liệt diễm đánh tan, hóa thành vô số tia lửa.

Đồng thời, Lâm Hải giơ hai tay lên, hai đường Chưởng Tâm Lôi trực tiếp bổ vào đỉnh đầu của Huyễn thú.

Oanh!

Hai cái Huyễn thú, nhất thời bị đánh tán, biến mất vô tung không còn tăm hơi.

"Cái này..." Thanh Tùng Tử một mặt chấn kinh, nghĩ không ra Huyễn thú lúc trước đem lão dọa đến nghe ngóng rồi chuồn, kém chút đem mệnh cũng ném vào đây, lại cứ như vậy bị Lâm Hải hời hợt, mà xử lý.

"Tông chủ uy vũ!" Thanh Tùng Tử một mặt kích động, kinh hô nói.

Đồng thời trong lòng dâng lên cực độ kinh hỉ, biết một bước này của mình, là đi đúng!

Lão biết rõ Lâm Hải mạnh, lại không nghĩ Lâm Hải sẽ mạnh đến trình độ như vậy, lần trước lão đến, đối mặt với hai cái Huyễn thú này, căn bản không hề có lực hoàn thủ, dựa vào pháp bảo mới thoát được một mệnh, nhưng người cũng bị thương nặng.

Nghĩ không ra, Huyễn thú lưu lại cho lão bóng mờ tâm lý thật sâu, vậy mà không phải địch của Lâm Hải!

"Tông chủ quá mạnh!" Thanh Tùng Tử đối với Lâm Hải là sùng bái nói không nên lời, đồng thời đối với tiền đồ Đạo pháp của mình sau khi bái nhập Hải Nguyệt Tông, cảm thấy bừng sáng.

"Các ngươi là ai!"

Động tĩnh bên này, cũng kinh động ngườiphía trước, nhất thời có mười mấy người khí thế hung hăng đi tới.

“Hỏa Diễm Thạch!” Lâm Hải đối với người tới nhìn cũng chưa từng nhìn, ngược lại hướng khắp ngõ ngách trên mặt đất nhìn lại, trong mắt lóe lên một vẻ vui mừng.

Vẫy tay một cái, một cái Hỏa Diễm Thạch lăng không bay tới, rơi vào trong tay Lâm Hải, trong nháy mắt hắn liền đem năng lượng bên trong hấp thu.

Leng keng!

Năng lượng hấp thu xong tất, cấp độ hoàn thành của thần thông Phần Thiên thăng (10 \ 10000)

“Ai!” Trong lòng Lâm Hải cười khổ một tiếng, cáithăng cấp này mẹ nó rất khó khăn, mới hoàn thành một phần ngàn a.

Mà lúc này, người tới cũng nhìn thấy Hỏa Diễm Thạch trong tay Lâm Hải, con mắt đột nhiên sáng lên.

“Hỏa Diễm Thạch, giao ra!”

Lâm Hải nhàn nhạt liếc gã một cái, một người hơn ba mươi năm tuổi, một thân đạo bào màu đỏ như lửa, giữ lại râu cá trê, cách ăn mặc cùng Thanh Tùng Tử, có đến mấy phần giống nhau.

“Nhìn cái gì vậy, không nghe ta nói sao?” Trong mắt đạo sĩ râu cá trê, lóe lên một tia hàn mang, quát lạnh nói.

Lâm Hải không ngừng cười một tiếng, sau đó ánh mắt đột nhiên mãnh liệt.

“Nếu như ta nói, không đâu!”

“Muốn chết!” Đạo sĩ râu cá trênghe được, nhất thời đại nộ, hai tay vung vẩy, liền muốn động thủ.

“Sư huynh, thủ hạ lưu tình!”

Đúng lúc này, một cái đạo sĩ khác, chạy tới, hướng phía đạo sĩ râu cá trê, lộ ra một cái nụ cười hèn mọn.

“Lý sư huynh, hiểu lầm, hiểu lầm a!”

Lý sư huynh rũ mí mắt xuống, dùng khóe mắt miệt thị liếc người tới một cái, cái mũi hừ một cái.

“Hừ, hiểu lầm gì đó a, ngươi biết bọn họ?”

“Đúng đúng, ta biết!” Đạo sĩ này nói, đưa tay hướng phía Thanh Tùng Tử nhất chỉ.

“Vị kia, là sư huynh của ta, Thanh Tùng Tử!”

“Sư đệ, ngươi làm sao lại ở chỗ này?” Thanh Tùng Tử một mặt kinh ngạc, lão cũng nhận ra vị đạo sĩ trước mặt này, đúng là sư đệ của mình, Thanh Hạc Tử.

“Việc này nói ra rất dài dòng, sư huynh, ta đến giới thiệu cho ngươi, vị này...” Thanh Hạc Tử hướng phía đạo sĩ râu cá trê nhất chỉ.

“Chính là Lý sư huynh của Liệt Hỏa Tông!”

Cổ Lý sư huynh nhất thời hả ra một phát, mũi vểnh lên trời, lộ ra một bộ biểu lộ cao cao tại thượng.

“Liệt Hỏa Tông?” Đôi mày của Thanh Tùng Tử bỗng nhiên nhảy một cái.

Cái Liệt Hỏa Tông này, lão cũng không lạ, tại Tây Lương cũng là tiếng tăm lừng lẫy, sánh vai cùng Thiên Đãng Sơn, danh xưng hai đại bá chủ của Tây Lương.

Tông chủ Hỏa Vân Đạo trưởng, Đạo pháp càng là sâu không lường được, sát phạt quyết đoán, danh xưng vô địch, đã từng có một cái tông phái, cùng Liệt Hỏa Tông phát sinh mâu thuẫn, bị Hỏa Vân Đạo trưởng đơn thương độc mã giết tới tông môn, một cái đại pháp thuật, đem cả cái tông môn cho một mồi lửa.

Từ đó về sau, toàn bộ Tây Lương, lại cũng không có bất kỳ người nào hay thế lực nào, dám cùng Liệt Hỏa Tông là địch, cho dù là Thiên Đãng Sơn, nhìn thấy người của Liệt Hỏa Tông, cũng là nhường nhịn ba phần, có thể thấy được uy danh đại thịnh của Liệt Hỏa Tông.

Mà bản thân Thanh Tùng Tử, cùng Liệt Hỏa Tông cũng có được một tia sâu xa, cái sư phụ đã chết đi của lão kia, chính là một cái Khí đồ trong Liệt Hỏa Tông, công pháp tu hành, liền tới từ Liệt Hỏa Tông.

Bất quá, giờ phút này Thanh Tùng Tử đã bái nhập Hải Nguyệt Tông, đương nhiên sẽ không sinh bệnh đối với Liệt Hỏa Tông.

Thấy Thanh Hạc Tử giới thiệu, xuất phát từ lễ tiết, Thanh Tùng Tử vẫn là đánh một cái chắp tay.

“Thanh Tùng Tử, bái kiến Lý sư huynh!”

“Ừm!” Lý sư huynh một mặt ngạo mạn, cái mũi hừ một tiếng, liền không để ý Thanh Tùng Tử, đem đầu lần nữa chuyển hướng sang Lâm Hải.

“Nếu ngươi cùng Thanh Hạc Tử sư huynh có quen biết, liền tha cho ngươi một mệnh, còn không đem Hỏa Diễm Thạch giao ra.”

“Giao mẹ nó bức a!”Cường đầu trọc ở bên cạnh, nhất thời nhịn không được, trừng mắt liền muốn tiến lên, lại bị Lâm Hải một tay ngăn lại.

Sau đó, Lâm Hải hướng phía Lý sư huynh nghiền ngẫm cười

một tiếng.

“Tốt.”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp đem Hỏa Diễm Thạch ném qua qua.

Lý sư huynh vừa đưa tay tiếp xúc tới, nhất thời cảm thấy một cỗ lực trùng kích cực lớn, để dưới chân gã mất thăng bằng, phù phù một tiếng ngồi dưới đất.

“Bà nội ngươi!” Sắc mặt Lý sư huynh nhất thời liền biến, biến đến cực kỳ khó coi.

Vừa muốn trở mặt, Lâm Hải đã tiến lên một bước, một mặt sợ hãi đem gã nâng đỡ.

“Ai nha, Lý sư huynh, làm sao không cẩn thận như vậy, thảo, nguyên lai có cái tảng đá này a!”

“Mẹ nó a, để ngươi vấp phải Lý sư huynh!” Lâm Hải một chân, đem một khối đá trên mặt đất đá bay, sau đó hướng phía Lý sư huynh tiện tiện cười một tiếng.

“Lý sư huynh, ngươi không sao chứ, người nào nghĩ đến phía trên mặt đất lại có một khối đá lớn như vậy a, ngươi chính là bị tảng đá kia vấp một phát đi.”

“A? Đúng vậy a đúng vậy a, chỗ này làm sao có một khối đá lớn như vậy, trước đó cũng không có chú ý.” Lý sư huynh mặt đen lên cười ngượng ngùng nói, nhưng trong lòng lại đem Lâm Hải mắng chết.

Con mẹ nó rõ ràng chính là Lâm Hải giở trò xấu, trong Hỏa Diễm Thạch có mang theo một cỗ ám kình, để gã vội vàng không kịp chuẩn bị mà trúng chiêu.

Thế nhưng là trước mắt bao người, Lâm Hải cũng đã nói như thế, gã lại không có cách nào trở mặt, nếu không người khác há không biết đều biết nói, gã là bị Lâm Hải âm một lần, để người cực thích sĩ diện như gã, để mặt ở nơi nào?

"Khốn nạn, chờ đó cho ta, lát nữa lão tử đùa chơi chết ngươi!" Lý sư huynh chỉ có cách thầm mắng một tiếng, đem Hỏa Diễm Thạch thu hồi, lại không biết, năng lượng trong Hỏa Diễm Thạch này, đã bị Lâm Hải hấp thu, đã sớm thành một khối phế thạch.

Mà Lâm Hải cười càng thêm khiêm tốn, trên mặt vẫn mang theo một tia trách cứ.

"Lý sư huynh, ngươi làm sao lại không cẩn thận như vậy đâu, ngươi thế nhưng là thân thể vạn kim, là tương lai của Liệt Hỏa Tông, thật muốn ngã hỏng, tổn thất của Liệt Hỏa Tông coi như lớn, ngươi về sau phải bảo vệ chính mình a."

"A, đúng vậy a, đúng vậy a, phải cẩn thận một chút!" Lý sư huynh tại Liệt Hỏa Tông, chỉ là đệ tử bình thường, nào được nghe qua lời nói lấy lòng bực này, Lâm Hải đem gã cũng khoe thành người kế nhiệm của Liệt Hỏa Tông, nhất thời có chút choáng, cảm giác Lâm Hải cũng không phải chán ghét như vậy.

Mấy người Vân Chu cũng một mặt mộng bức, không biết Lâm Hải vì sao lại làm như thế, mà Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần Lý Lăng Đào hiểu biết Lâm Hải, lại vụng trộm cười thầm, biết rõ Lâm Hải muốn giở trò xấu.

"Đúng, Lý sư huynh, phía trước còn có người nào a, Liệt Hỏa Tông lần này là do ngươi lĩnh đội sao?"

Lý sư huynh nghe xong lời này, mới đột nhiên bừng tỉnh, sau đó biến sắc.

"Bớt nói nhảm, nhanh theo ta đi gặp Tông chủ!"

Chương 947: Hỏa Vân Đạo trưởng

Lý sư huynh đến đây, là phụng mệnh của Tông chủ Hỏa Vân Đạo trưởng, xem xét là người phương nào xông vào xâm nhập, bị Lâm Hải quấy rầy một cái như thế, kém chút quên, vội vàng mang theo bọn người Lâm Hải, đi vào bên trong.

Vừa đi ra không bao xa, đột nhiên trên không trung vang lên một tiếng thú hống, sau đó có hai đám lửa phun ra ngoài.

“A!” Người màLý sư huynh mang đến, lập tức có hai cái, kêu thảm một tiếng, bị đốt thành tro bụi.

“Móa, cùng một chỗ động thủ!” Lý sư huynh kinh hãi, ra lệnh một tiếng, những người khác đồng loạt ra tay, trong nháy mắt đã đem hai cái Huyễn thú diệt sát.

“Con mẹ nó a!” Lý sư huynh thầm mắng một tiếng, kinh hãi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Hai cái đám lửa trước đó kia, nếu lại lệch một điểm, liền phun ở trên người gã.

“Mấy người các ngươi!” Quay đầu lại, Lý sư huynh đột nhiên hướng phía bọn người Lâm Hải nhất chỉ, “Đi đằng trước mở đường!”

Cường đầu trọc vừa trừng mắt, liền muốn mắng gã, lại bị Lâm Hải cản lại.

“Không nghe thấy Lý sư huynh lên tiếng à, tám cái các ngươi, nhanh chóng tiến lên mở đường đi!”

“Vâng!” Lâm Hải đã lên tiếng, bọn người Cường đầu trọc không dám không nghe theo, lập tức đi đến phía trước nhất đội ngũ.

Lâm Hải theo sát phía sau, thời khắc chú ý đến động thái xung quanh.

Hắn sở dĩ để Bọn người Cường đầu trọc mở đường, cũng là vì tôi luyện năng lực thực chiến cùng năng lực phản ứng của bọn họ.

Thực lực cá nhân của tám người bọn họ, cũng tại cảnh giới Tông Sư Võ đạo hoặc là Chân Nhân tu pháp, tương đương cùng cái Huyễn thú cản này, thấp cũng thấp hơn không nhiều lắm, là thời cơ rất không tệ để luyện tay.

“Hừ, coi như hiểu chuyện!” Lý sư huynh thấy Lâm Hải nghe lời như thế, nhất thời cười lạnh một tiếng, mang theo người một nhà, nhàn nhã đi theo phía sau.

“Rống!”

Đi không bao xa, lại có Huyễn thú xuất hiện, hai đám lửa hướng phía bọn người Cường đầu trọc mà rơi xuống.

Cường đầu trọc hét lớn một tiếng, nhảy dựng lên đá ngang một cái, trực tiếp đem một đoàn hỏa diễm nóng rực, bị đá tứ tán ra.

Cùng lúc đó, Thanh Mang Kiếm trong tay Lý Lăng Đào đánh ra, múa ra đóa đóa kiếm hoa, trong nháy mắt đã đem một đám lửa khác chém chết.

Mà sáu người sau lưng, cũng đồng loạt ra tay, đem hai cái Huyễn thú, cấp tốc chém giết.

Tám người phối hợp tương đối ăn ý, đoạn đường này cơ hồ không có cái dừng lại gì, Huyễn thú vừa mới xuất hiện, lập tức liền bị chém giết, rất nhanh liền đi ra một khoảng cách, xa xa đã nhìn thấy một đám người, đứng tại phía trước.

Lý sư huynh thấy đám người phía trước kia, lập tức giống như chó xù, chạy qua.

“Tông chủ, đệ tử đã điều tra rõ, là sư huynh của Thanh Hạc Tử-Thanh Tùng Tử, cùng một đám bằng hữu của lão, xâm nhập vào Hỏa Sơn, đệ tử đã đem bọn họ mang tới.”

Nói xong, Lý sư huynh hướng phía bọn người Lâm Hải vẫy tay một cái.

“Còn không qua đây, bái kiến Tông chủ của chúng ta!”

Bọn người Lâm Hải, lúc này mới tiến lên trước, tỉ mỉ quan sát cái người được xưng là Tông chủ ở trước mặt này.

Chỉ thấy người này, khoảng chừng năm mươi tuổi, một thân đạo bào màu hỏa hồng, ngũ quan đoan chính, diện mạo nho nhã, tựa như một cái tiên sinh dạy học.

Thế nhưng Lâm Hải, lại từ trong ánh mắt của ông ta, nhìn thấy hai đoàn hỏa diễm nhảy lên, vô cùng nóng nảy, tựa hồ chất chứa lực lượng cực kỳ khủng bố, để Lâm Hải lúc đối mặt với ông ta, cũng cảm thấy một trận tim đập rộn lên.

“Thực lực người này không thể khinh thường, so với Tần Tiêu chỉ mạnh không yếu.”

Trong lòng Lâm Hải, đối với người này không khỏi sinh ra một tia kiêng kị, nhưng cùng là nhất tông chi chủ, Lâm Hải tự nhiên không thể yếu khí thế hơn.

“Hải Nguyệt Tông Lâm Hải, bái kiến Hỏa Vân Đạo trưởng!” Lâm Hải liền ôm quyền, không kiêu ngạo không tự ti nói nói.

“Hỗn trướng!” Không đợi Hỏa Vân Đạo trưởng nói chuyện, Lý sư huynh bên cạnh liền nhìn không được, hướng phía Lâm Hải một tiếng quát lớn.

“Nhìn thấy Tông chủ của Liệt Hỏa Tông ta, dám không đại lễ thăm viếng, muốn chết phải không?!”

“Ta và Tông chủ các ngươi nói chuyện, ngươi tính toán là cái đồ vật gì, cút sang một bên!” Lâm Hải trừng mắt, sau đó một đạo chân khí vung ra, nhất thời đem Lý sư huynh chấn động đến liền lùi lại bốn năm bước, mới đứng vững!

“Ngươi!” Mất mặt tại trước mặt Tông chủ, nhất thời để Lý sư huynh buồn bực xấu hổ thành nổi giận, gã nghĩ không ra tại sao trước đó Lâm Hải như vậy nghe lời, hiện tại lại đột nhiên dám đối xử với gã vô lễ như vậy!

“Muốn chết!”

Lý sư huynh tức giận quát một tiếng, hướng phía Lâm Hải, liền phát ra một đám lửa.

Lâm Hải ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn, đã thấy Cường đầu trọc đột nhiên bay lên một chân, trực tiếp đem hỏa diễm đá vỡ nát.

“Tiểu tử, còn dám kiêu ngạo đối với sư phụ ta, lão tử liền phế ngươi!”

“Di?” Hỏa Vân Đạo trưởng vẫn không có mở miệng, thẳng đến nhìn thấy một cước này của Cường đầu trọc, mới không khỏi khẽ di một tiếng, trong mắt lóe lên một tia thần thái dị dạng.

“Hừ, chả lẽ lại sợ ngươi!” Lý sư huynh càng thấy thật mất mặt, kêu gào lại muốn vọt qua tới.

Đã thấy Hỏa Vân Đạo trưởng đột nhiên vừa quay đầu lại, một đường ánh mắt vô cùng sắc bén, hướng phía Lý sư huynh bắn qua.

Lý sư huynh nhất thời giật mình lạnh run một cái, cương cứng nguyên tại chỗ, trên mặt lộ ra thần sắc khủng bố.

“Hừ, thứ đồ vật mất mặt xấu hổ, né qua một bên đi!”

“Vâng!” Lý sư huynh đến thở mạnh cũng không dám, đáp ứng một tiếng, xám xịt né qua một bên.

“Hừ!”Cường đầu trọc lúc này mới hừ lạnh một tiếng, đứng về sau lưng Lâm Hải.

Mà Hỏa Vân Đạo trưởng, rốt cục cũng dùng con mắt, đánh giá đến đám người Lâm Hải.

“Ngươi vừa mới nói, các ngươi là cái tông gì?”Hỏa Vân Đạo trưởng mang theo một tia hứng thú hỏi.

“Hải Nguyệt Tông!” Lâm Hải cao giọng đáp nói.

“Hải Nguyệt Tông?” Hỏa Vân Đạo trưởng nhíu mày suy tư một phen, sau đó lắc đầu.

“Chưa nghe nói qua!”

Lâm Hải cười một tiếng, sau đó một cỗ khí thế bễ nghễ thiên địa tự nhiên mà sinh ra, thanh âm nhàn nhạt truyền ra.

“Hiện tại chưa nghe nói qua cũng không sao, dùng không bao lâu, đại danh của Hải Nguyệt Tông, sẽ truyền khắp võ đạo cùng Tu Đạo giới của Hoa Hạ, khắp mỗi ngõ ngách!”

“Ha ha, ha ha ha!” Hỏa Vân Đạo trưởng một mặt buồn cười nhìn Lâm Hải, tựa hồ nghe đến một sự tình buồn cười biết bao.

“Thật sự là khẩu khí thật là lớn! Không biết, Tông chủ của Hải Nguyệt Tông các ngươi, là ai?”

“Không dám giấu, chính là tại hạ!”

“Ngươi chính là Tông chủ?” Hỏa Vân Đạo trưởng càng thêm kinh ngạc, trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, sau đó xem thường

lắc đầu.

“Một cái Giả Đan sơ kỳ, dám khai tông lập phái, còn nói khoác mà không biết ngượng, khoe khoang khoác lác, thật sự là người không biết không sợ!”

Nói xong, lại dò xét tám người sau lưng Lâm Hải một phen,giễu cợt trên mặt Hỏa Vân Đạo trưởng càng đậm.

“Tám người phía sau ngươi này, liền là nhân vật chủ yếu của Hải Nguyệt Tông các ngươi đi?”

“Không sai!” Lâm Hải gật đầu nói.

Hỏa Vân Đạo trưởng nhất thời lắc đầu.

“Một cái tông phái, Tông chủ mới là Giả Đan, người phía dưới càng là không chịu nổi, chỉ bằng thực lực thế này, chỉ sợ đặt chân cũng khó khăn.”

“Như vậy đi, ngay bây giờ, Hải Nguyệt Tông ngươi thuộc về dưới Liệt Hỏa Tông ta, làm tông phái phụ thuộc của ta, ta có thể bảo vệ Hải Nguyệt Tông ngươi không có việc gì, ngươi xem coi thế nào?”

“Đa tạ ý tốt của Hỏa Vân Đạo trưởng, bất quá, Hải Nguyệt Tông ta sẽ không phụ thuộc bất luận cái tông phái gì.”

“Bởi vì, bất luận cái tông phái gì, đều không có tư cách này! Bao quát, cả Liệt Hỏa Tông các ngươi!”

“Ngươi nói cái gì!”Hỏa Vân Đạo trưởng nghe được, trong mắt hàn quang lóe lên, Lâm Hải nhất thời cảm thấy, hai đoàn ngọn lửa trong ánh mắt của Hỏa Vân Đạo trưởng, liền cấp tốc nhảy lên, một cỗ uy áp cường đại, buông xuống trên người mình.

“Hừ!” Lâm Hải không yếu thế chút nào, vận chuyển chân khí, trong nháy mắt đã đem cái uy áp này, cự tại ngoài thân.

“Tốt, rất tốt!”Hỏa Vân Đạo trưởng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nhìn thật lâu, mới gật gật đầu.

“Hải Nguyệt Tông ngươi đi tới trong núi lửa này, không biết là có ý gì?”

Lâm Hải mỉm cười, cao giọng mở miệng.

“Tự nhiên là vì tìm kiếm Hỏa Diễm Thạch!”

Lâm Hải nhấc lên Hỏa Diễm Thạch, hai mắt của Lý sư huynh ở bên cạnh đột nhiên tỏa sáng.

“Đậu móa, chính mình vừa mới còn được đến một khối Hỏa Diễm Thạch đâu, kém chút quên!”

“Tông chủ, vừa rồi đệ tử đã đạt được một khối Hỏa Diễm Thạch, xin Tông chủ vui vẻ nhận!”

“A. Làm rất tốt!” Hỏa Vân Đạo trưởng khẽ vươn tay, đem Hỏa Diễm Thạch mà Lý sư huynh dâng lên tiếp nhận vào bên trong tay.

“Tạ Tông chủ khích lệ!” Lý sư huynh nhất thời lộ ra vẻ mặt tươi cười, thụ sủng nhược kinh.

Nhưng mà, nụ cười của gã còn không rơi xuống, đã thấy sắc mặt của Hỏa Vân Đạo trưởng bỗng nhiên biến đổi.

“Hừ!” Hỏa Vân Đạo trưởng trực tiếp đem Hỏa Diễm Thạch ném xuống đất.

“Tông chủ, cái này...”

“Ba!” Hỏa Vân Đạo trưởng phất tay cho gã một cái vả miệng, “Đồ vô dụng, cầm khối phế thạch đến để làm gì!”

Lý sư huynh nhất thời một mặt mộng bức, bụm mặt dọa sợ.

Hỏa Vân Đạo trưởng không để ý đến gã nữa, mà chính là mặt âm lạnh xuống, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Hỏa Diễm Thạch ở bên trong này, Liệt Hỏa Tông ta muốn hết.”

“Không muốn chết mà nói, nhanh chóng rời đi!”

Chương 948: Lại cho bọn chúng thêm chút tài liệu, âm chết chúng nha!

Lâm Hải nghe được lời nói uy hiếp của Hỏa Vân Đạo trưởng, thì là cười nhạt một tiếng.

“Lời này đạo trưởng, khó tránh khỏi có chút quá mức bá đạo?”

“Bá đạo lại như thế nào?” Hỏa Vân Đạo trưởng cười lạnh, “Hỏa Vân Đạo trưởng ta, chính là quen bá đạo!”

“Thế nào, ngươi không phục sao?”

Nhìn Hỏa Vân Đạo trưởng một mặt hung hăng, tư thái ở trên cao nhìn xuống, trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một tia hàn quang.

Nhưng rất nhanh, đạo hàn quang kia lại ảm đạm xuống, Lâm Hải đắng chát cười một tiếng.

“Thực lực không bằng người, ta lại có thể nói cái gì?”

“Nếu Hỏa Vân Đạo trưởng đã lên tiếng, ta tự nhiên thối lui, cáo từ!”

Hỏa Vân Đạo trưởng kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó gật gật đầu.

“Tính ngươi thức thời! Co được dãn được, vẫn có thể xem là một nhân vật!”

“Đạo trưởng quá khen!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó vung tay lên!

“Chúng ta đi!”

“Sư phụ!” Đám người Cường đầu trọc nhất thời khẩn trương, mang theo một mặt không cam lòng.

“Đi!” Ánh mắt Lâm Hải quét ngang, bọn người Cường đầu trọc đành phải giậm chân một cái, quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng bọn người Lâm Hải rời đi, ánh mắt Hỏa Vân Đạo trưởng nheo lại, hai đoàn lửa trong mắt không ngừng nhảy vọt.

“Cái Lâm Hải cùng Hải Nguyệt Tông này, tựa hồ không đơn giản a!”

“Vừa rồi, ta vậy mà từ trên thân cái Lâm Hải kia, cảm thấy một tia khí tức đáng sợ.”

“Nhưng hắn rõ ràng chỉ là một cái Giả Đan sơ kỳ, tại sao lại để cho ta cảm thấy một tia uy hiếp? Thật sự là cổ quái!”

Lắc đầu, Hỏa Vân Đạo trưởng trăm mối vẫn không có cách giải.

“Nếu như không phải là không muốn phức tạp, ta định muốn thử một chút át chủ bài của cái Lâm Hải này, đáng tiếc, từ tư liệu đạt được ghi chép, sau đó sẽ có một trận đại chiến, ta nhất định phải muốn bảo tồn thực lực, không thể có bất luận cái tiêu hao gì.”

“Xem ra chỉ có chờ đạt được Hỏa Diễm Thạch, sau đó sẽ ra tay với Hải Nguyệt Tông cùng Lâm Hải.”

“Tiếp tục đi tới!”

Hỏa Vân Đạo trưởng vung tay lên, lập tức có đệ tử Liệt Hỏa Tông tiến lên, vì ông ta mở đường.

Mà bọn người Lâm Hải, đã trở về cửa Hỏa Sơn, dừng lại.

“Sư phụ, chúng ta làm gì muốn đi, vì cái gì không XXX mẹ hắn!”

“Đúng vậy a, sư phụ, quá đáng giận, thật sự là nuốt không trôi khẩu khí này a!”

…

Bọn người Cường đầu trọc, nhất thời lao nhao nghị luận lên, phát tiết lửa giận cùng không cam lòng trong lòng.

Liền cả Vân Tuệ Nhi mấy ngày nay luôn luôn ít lời nói, cũng nhịn không được mà bắt đầu phàn nàn.

“Nói xong chưa?” Lâm Hải mặt không biểu tình, hướng bọn họ hỏi.

“Ách…” Bọn người Cường đầu trọc, nhất thời giật mình trong lòng, tưởng là Lâm Hải tức giận.

“Nói xong thì đi mau, đi chậm, Hỏa Diễm Thạch liền bị Liệt Hỏa Tông cướp đi!”

“Cái gì?” Bọn người Cường đầu trọc, không thể minh bạch ý tứ của Lâm Hải, không khỏi sững sờ.

“Đừng hỏi, đi theo ta là được!”

Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên đi trở lại miệng núi lửa, trở lại trước mặt một đống xương cốt âm u, dừng lại.

“Sư phụ, tới nơi này làm gì?” Mọi người không hiểu.

“Các ngươi không cảm thấy, bên trong này chồng chất nhiều xương cốt như vậy, thật kỳ quái sao?”

Lâm Hải vừa nhắc nhở, hai mắt mọi người nhất thời tỏa sáng.

“Xác thực rất kỳ quái, chẳng lẽ cái bên trong này, phát sinh qua chiến đấu?”

“Coi như phát sinh qua chiến đấu, cũng không có khả năng có nhiều xương cốt dày đặc chồng chất tại miệng núi lửa như thế a?”

“Hơn nữa, nhìn bộ dạng này, tựa như là có người cố ý xếp đặt tốt nữa.”

“Không sai!” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, “Đúng là có người cố ý xếp đặt!”

“A.” Đám người Cường đầu trọc nhất thời sững sờ, không hiểu ý tứ của Lâm Hải.

“Ta trước đó cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng vừa rồi sau khi tiến vào Hỏa Sơn, ta quan sát một phen, rốt cục hiểu rõ bên trong này là một cái trận pháp!”

Nói xong, Lâm Hải đi đến trước mặt đống xương trắng kia, đột nhiên đưa tay, đem một cây xương trắng cực kỳ phổ thông bên trong đó, cầm lên.

Trong lúc đó, một trận cuồng phong thổi qua, để đám người Cường đầu trọc nhất thời giật mình.

Sau đó, Lâm Hải đem cây xương trắng kia lần nữa thả xuống, bất quá lại đổi một cái phương hướng khác.

“Trời ạ, mau nhìn!”

Đột nhiên, Du Hồng hướng phía miệng núi lửa trước đó nhất chỉ, hoảng sợ há to mồm.

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, nhất thời cũng kinh hãi đến trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy miệng núi lửa trước đó, đột nhiên mất đi bóng dáng, biến thành một khối vách đá hoàn chỉnh, căn bản không có một tia dấu vết trước đó.

“Đây là có chuyện gì?” Mọi người nhao nhao không hiểu.

“Nhìn bên kia!” Mà lúc này đây, Vân Tuệ Nhi lại là kinh hô một tiếng.

Mọi người lại hướng phía phương hướng mà Vân Tuệ Nhi chỉ nhìn lại, đã thấy cách nơi này không xa, một cái miệng núi lửa cùng lúc trước giống như đúc, đột nhiên xuất hiện từ trong trống rỗng.

“Ta qua, linh dị sao?” Vân Chu kinh hãi mở miệng, cảm thấy một trận không thể tưởng tượng.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, “Trận pháp mà thôi!”

Sau khi Lâm Hải học được Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân, mặc dù đại bộ phận trận pháp, bởi vì vấn đề tài liệu bố trận, nên vô pháp bố trí ra, nhưng là đối Trận Pháp Nhất Đạo, cũng đã thông hiểu đạo lí.

Trận pháp nơi đây tuy kỳ diệu, nhưng sau khi Lâm Hải tiến vào Hỏa Sơn, quan sát một phen, rất nhanh liền tìm tới chỗ mắt trận, chính là một đống xương trắng ở miệng núi lửa này.

Bất quá, có cao thủ như cái Hỏa Vân Đạo trưởng này ở bên trong, Lâm Hải đương nhiên sẽ không đem trận pháp phá vỡ, tương phản, hắn muốn đem trận pháp biến hoá để cho bản thân sử dụng, dùng để ngăn cản Hỏa Vân Đạo trưởng cướp đoạt Hỏa Diễm Thạch cùng với hắn.

“Lại cho bọn chúng thêm chút tài liệu, âm chết chúng nha!”

Lâm Hải lại từ bên trong đống xương trắng kia, cẩn thận từng li từng tí nhặt mấy cây, sau đó thay đổi một chút vị tríbày đặt.

“Tốt, Huyễn thú hiện tại, thực lực hẳn là tương đương với Giả Đan hậu kỳ, hơn nữa càng đến phía sau, số lượng xuất hiện sẽ càng nhiều, những đệ tử của Liệt Hỏa Tông kia, tuyệt đối sẽ không chịu đựng nổi, liền xem như Hỏa Vân Đạo trưởng, ứng phó cũng không hề dễ dàng.”

“Đáng tiếc duy nhất là, cái Huyễn thú này cao nhất, liền chỉ đến Giả Đan hậu kỳ, nếu không ca ca không làm ra một đám Huyễn thú Kim Đan kỳ, đem Hỏa Vân Đạo trưởng ngươi nha trực tiếp xé nát!”

Cải biến xong trận pháp, Lâm Hải vỗ vỗ tay, một mặt tiểu đắc ý do âm mưu đạt được.

Bọn người Cường đầu trọc, giờ mới hiểu được tới dụng ý của Lâm Hải, nguyên lai cũng không phải là khuất phục, mà là nghĩ đến dùng trận pháp, đến âm Hỏa Vân Đạo trưởng này a!

“Ta qua, chiêu này quá tổn hại, sư phụ ngươi quá xấu!”

“Đúng đấy, quả thực hỏng chảy mỡ a!”

Hai cái tên dở hơi Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, nhất thời lao lên tổn hại Lâm Hải.

“Câm miệng cho ta!” Lâm Hải nhất thời trừng mắt, đậu móa, còn có nhiều đệ tử ở đây như vậy, có thể chừa chút uy nghiêm cho ca ca hay không, tuy ca ca thừa nhận, chiêu này xác thực quả tổn hại, nhưng các ngươi cũng không thể nói thẳng như vậy a?

“Tốt, chúng ta từ cái kia động đi vào, nơi đó là Sinh môn, không có bất kỳ cái mạo hiểm gì!”

Lâm Hải nói xong, mang theo bọn người Cường đầu trọc, từ miệng núi lửa mới xuất hiện mà tiến vào.

“Ta qua!” Lâm Hải đi vào, con mắt liền thẳng, chỉ thấy chỗ dọc đường, đi không ra bao xa, liền có thể phát hiện một khối Hỏa Diễm Thạch, không mất một chút thời gian, Lâm Hải đã nhặt được mười mấy khối.

“Ha ha, quá thoải mái a, bên trong này chẳng những an toàn, hơn nữa còn nhiều Hỏa Diễm Thạch.”

“Nếu Hỏa Vân Đạo trưởng mà trông thấy, thật không biết có thể trực tiếp tức chết hay không!”

Đám người Lâm Hải, một đường tiến lên, căn bản không có gặp bất kỳ chướng ngại cùng địch nhân nào, quả thực thuận lợi vượt qua tưởng tượng.

Con đường này rất dài, đi khoảng chừng hơn một giờ, bọn người Lâm Hải mới rốt cục đi đến cuối cùng.

“Ta qua, phát tài rồi!”

Nhìn thấy chỗ cuối đường, Hỏa Diễm Thạch hồng lóng lánh đầy đất, chồng chất như là núi nhỏ, con mắt Lâm Hải lập tức liền thẳng.

Vừa muốn vọt qua, lại nghe cách đó không xa, một tiếng rống giận dữ truyền đến, sau đó ánh lửa ngút trời!

Cước bộ của Lâm Hải đột nhiên dừng lại, kinh ngạc hướng phía thanh âm phương hướng nhìn lại.

Đã thấy một cái đạo sĩ, thân hình cực nhanh, hướng phía bên này mà đến.

“Hỏa Vân Đạo trưởng!”

“Lâm Hải!”

Hai người đồng thời sững sờ, sau đó Lâm Hải thổi phù một tiếng, cười ra tiếng.

Chỉ thấy một hồi không gặp, Hỏa Vân Đạo trưởng nơi nào còn có tiêu sái như trước đó, tóc tai rối bời, búi tóc tróc ra, toàn bộ đạo bào bị xé rách thành mấy đầu, đầy bụi đất, cực kỳ chật vật.

Mà một đám người hầu kia, càng là không thấy một cái, liền cả Hỏa Vân Đạo trưởng cũng có bộ dáng như vậy, đám người kia lường trước sớm đã sớm chôn vùi tại phía dưới công kích của Huyễn thú.

Mà Hỏa Vân Đạo trưởng nhìn thấy bọn người Lâm Hải, đầu tiên là sững sờ, sau đó chú ý tới mỗi người trong đám Lâm Hải, cũng lông tóc không tổn hao gì, thậm chí ngay cả dấu vết chiến đấu cũng đều không có, nhất thời mộng bức.

Cái Hỏa Sơn này, rõ ràng chỉ có một thông đạo, cũng là chỗ mà ông ta đi qua kia, bọn Lâm Hải là từ đâu tiến đến.

Ngay tại thời khắc Hỏa Vân Đạo trưởng trăm mối vẫn không có cách giải, đột nhiên, Hỏa Diễm Thạch giống như núi trong nơi hẻo lánh kia, rơi vào trong mắt của ông ta, để ông ta cuồng hỉ một trận.

“Ha ha ha, sách cổ ghi chép không sai, cuối cùng của Hỏa Sơn, quả nhiên có bảo tàng Hỏa Diễm Thạch!”

Cười lớn, Hỏa Vân Đạo trưởng căn bản không nhìn bọn người Lâm Hải tồn tại, thả người liền xông qua.

“Rống!”

Bỗng nhiên, một thú rống chấn thiên, vang lên trong toàn bộ không gian, dẫn tới thiên địa cũng rung chuyển một trận.

Cước bộ của Hỏa Vân Đạo trưởng bỗng nhiên dừng lại, kinh hãi ngẩng đầu, nhất thời kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

Chương 949: Yêu thú Xích Viêm

“Yêu thú!”

Đồng tử của Hỏa Vân Đạo trưởng bỗng nhiên co rụt lại, nhịn không được kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy một cái quái vật cao ba trượng, toàn thân mọc ra vảy màu đỏ, trên đầu là hai cái sừng màu hồng, đột nhiên không biết từ chỗ nào mà xuất hiện, hai cái mắt lớn như chuông đồng, đang lóe hàn mang nóng rực, hướng phía mọi người trông lại.

“Lui ra phía sau!” Lâm Hải đột nhiên giật mình, cuống quít hướng phía bọn người Cường đầu trọc phất tay.

Con yêu thú này, thực lực tuyệt không đơn giản, cỗ khí tứchủy diệt cường đại trên thân nó, thậm chí để Lâm Hải cũng cảm thấy tim đập vô cùng nhanh, tựa hồ chỉ cần nó phun ra một ngụm khí, đều có thể đem mọi người diệt sát.

Bọn người Cường đầu trọc, còn là lần đầu tiên nhìn thấy loại quái vật chỉ có trong phim ảnh mới có thể nhìn thấy này, trong lúc nhất thời trong lòng phanh phanh trực nhảy, nghe được lời nói của Lâm Hải, lập tức rời khỏi xa xa.

“Rống!”

Bọn họ vừa mới thối lui, đã thấy con yêu thú này, đột nhiên há miệng, một đạo Hỏa Xà từ trong miệng nó phun ra, hướng phía Lâm Hải cùng Hỏa Vân Đạo trưởng mà đến.

“Không tốt!”

Sóng nhiệt nóng rực cơ hồ thiêu hết thảy, để Lâm Hải cùng Hỏa Vân Đạo trưởng cảm thấy huyết dịch toàn thân tựa hồ cũng bốc cháy lên, khó chịu nói không nên lời, cuống quít hướng phía sau nhanh chóng thối lui.

Oanh!

Hỏa Xà rơi vào địa phương mà bọn người Lâm Hải đứng ngay trước đó, mặt đất nham thạch cứng rắn, nhất thời dấy lên liệt hỏa hừng hực, ngọn lửa cao chừng hơn một trượng, để cho người ta dù cách xa xa, cũng cảm thấy cơ hồ bị nướng cháy.

“Không tốt, con yêu thú này đã có trí tuệ, nó là muốn phong tỏa đường!” Lâm Hải đột nhiên giật mình, phát hiện đạo Hỏa Xà trước đó kia, tựa hồ không phải là để đả thương người, mà chính là đem con đường thông hướng với bảo tàng Hỏa Diễm Thạch phong kín lại!

Oanh!

Lâm Hải vừa dứt lời, con yêu thú này, lần nữa phun ra một đạo Hỏa Xà, nhất thời lại có một đoạn mặt đất, dấy lên lửa nóng hừng hực, ngăn chặn thông đạo.

“Trong sách cổ có ghi chép, nơi đây có bảo tàng Hỏa Diễm Thạch, đồng thời có yêu thú Kim Đan kỳ Xích Viêm trấn giữ, chắc hẳn đây chính là yêu thú Xích Viêm kia!” Hỏa Vân Đạo trưởng một mặt kinh hãi, ngưng trọng mở miệng.

“Kim Đan kỳ?” Trong lòng Lâm Hải giật mình, con yêu thú này lại là Kim Đan kỳ.

Vậy coi như khó đối phó!

Mà Hỏa Vân Đạo trưởng giờ phút này, lại hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Lâm Hải, yêu thú này có pháp lực cao cường, không phải một người có thể địch, không bằng ngươi ta liên thủ đánh chết, sau đó Hỏa Diễm Thạch mỗi bên một nửa, ngươi xem coi thế nào?”

Trong lòng Lâm Hải nhất động, quay đầu hướng phía Hỏa Diễm Thạch như núi nhỏ kia liếc mắt một cái.

Một nửa nà nói, hẳn là có năm sáu ngàn khối, đủ cho thần thông Phần Thiên của chính mình thăng cấp.

“Tốt, cứ định như vậy đi!”

Lâm Hải không chút do dự, đáp ứng đề nghị của Hỏa Vân Đạo trưởng.

Yêu thú Kim Đan kỳ, so với người tu đạo Kim Đan kỳ thì cường hãn hơn, nếu như đơn đả độc đấu, cho dù át chủ bài của Lâm Hải rất nhiều, muốn đem yêu thú này giết chết, cũng rất khó làm được.

Đã như vậy, chẳng bằng cùng Hỏa Vân Đạo trưởng liên thủ, đến lúc đó lấy đi một nửa Hỏa Diễm Thạch, mục đích tới đây cũng coi như đạt tới.

Thấy Lâm Hải đáp ứng, trong mắt Hỏa Vân Đạo trưởng lóe lên một chút ánh sáng, sau đó trong miệng hét lớn một tiếng.

“Đồng loạt ra tay!”

Nói xong, hai tay Hỏa Vân Đạo trưởng vung vẩy không ngừng, sau đó đột nhiên hướng phía Xích Viêm yêu thú, lăng không nhất chỉ!

“Oanh!”

Nhất thời, một đường hỏa diễm, từ trên trời hạ xuống dưới, giống như mưa, rơi vào trên thân xích Viêm.

“Rống!”

Xích Viêm nhất thời gầm lên giận dữ, thân hình khổng lồ, điên cuồng vặn vẹo, vảy lửa màu đỏ, lóe ra quang mang dị dạng, vậy mà đem hỏa diễm khắp trời, toàn bộ hấp thu!

“Cái gì!” Trong lòng Hỏa Vân Đạo trưởng giật mình, vạn không nghĩ tới pháp thuật của chính mình, vậy mà không thể đưa đến mảy may hiệu quả gì.

“Đi!” Lâm Hải giờ phút này, cũng xuất thủ, vô số quả cầu lửa, rơi vào trên thân Xích Viêm, nhưng mà tựa như nước nhập vào biển, liền cả cái bọt nước đều không lật lên.

“Yêu thú này, miễn dịch với pháp thuật hệ Hỏa!” Lâm Hải không khỏi kinh hô một tiếng.

“Rống!”

Mà lúc này đây, Xích Viêm lần nữa gầm lên giận dữ, đột nhiên há miệng, sau đó một quả cầu lửa khổng lồ, hướng phía Lâm Hải cùng Hỏa Vân Đạo trưởng bay tới.

“Không tốt, mau tránh ra!”

Lâm Hải cuống quít thi triển Tật Phong Bộ, tránh ra xa mấy chục mét, Hỏa Vân Đạo trưởng cũng không biết đã thi triển pháp thuật gì, thân thể lăng không trôi đi, rút khỏi phạm vi công kích của quả cầu lửa.

Oanh!

Quả cầu lửa đập xuống đất, nhất thời đem nham thạch cứng rắn hòa tan, đốt ra một cái hố sâu cực lớn, cực kỳ khủng bố.

Đôi mày của Lâm Hải nhất thời nhăn lại đến, cái yêu thú Xích Viêm này, thực sự quá cường hãn, mỗi một đạo công kích, cũng đều ẩn chứa khí tức hủy diệt, bức bọn họ căn bản là không có cách tới gần.

“Lâm Hải, ngươi có biết pháp thuật hay không?” Đột nhiên, Hỏa Vân Đạo trưởng hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Còn có hệ Lôi!” Lâm Hải đáp chi tiết.

“Hệ Lôi?” Hỏa Vân Đạo trưởng nhất thời sững sờ, hai mắt nghi hoặc nhìn sang Lâm Hải.

Pháp thuật hệ Lôi, đó là pháp thuật độc môn của Thiên Đãng Sơn, chẳng lẽ cái Lâm Hải này, có quan hệ cùng Thiên Đãng Sơn?

Bất quá, tình thế trước mặt cực kỳ nghiêm trọng, Hỏa Vân Đạo trưởng cũng không đoái hoài tới hỏi cái này, lấy giọng điệu mệnh lệnh, hướng phía Lâm Hải phân phó nói.

“Chờ một chút nghe khẩu lệnh của ta, ngươi dùng pháp thuật hệ Lôi công kích, ta dùng pháp bảo công kích, nhất cử đánh chết nó!”

Lâm Hải gật gật đầu, nhưng không đợi hắn mở miệng đáp ứng, lại đột nhiên biến sắc!

“Không tốt, mau nhìn!”

Hỏa Vân Đạo trưởng đột nhiên giật mình, hướng phía yêu thú Xích Viêm nhìn lại, sau đó mí mắt cuồng loạn một trận.

Chỉ thấy, yêu thú Xích Viêm đột nhiên hướng phía ngọn núi nhỏ Hỏa Diễm Thạch kia mở ra miệng lớn, nhất thời có hơn ngàn khối Hỏa Diễm Thạch, bị nó hút vào trong bụng.

Mà vảy lửa màu đỏ trên thân yêu thú Xích Viêm, đột nhiên trở nên càng thêm sáng ngời, đồng thời một cỗ khí tức cực lớn, từ bên trên thân thể yêu thú Xích Viêm phát ra, vậy mà so trước đó, lại càng khủng bố hơn!

“Đậu móa, nó đang hấp thu năng lượng!” Lâm Hải kinh hô một tiếng.

“Lập tức xuất thủ, giết nó!” Hỏa Vân Đạo trưởng gầm lên giận dữ, đột nhiên từ trong ngực móc ra một kiện pháp bảo hình dáng lẵng hoa, ném ra.

Nhất thời, pháp bảo hình dáng lẵng hoa bay lên trên trời, quang mang tứ xạ, vô số ngọn phi đao, từ bên trong bay ra đến, thẳng đến trên người yêu thú Xích Viêm mà rơi xuống.

“Rống!”

Phi đao rơi vào trên thân yêu thú Xích Viêm, phát ra tiếng kim loại va chạm đinh đinh đang đang, vảy lửa màu đỏ, lại có mấy mảnh, từ trên thân tróc ra, lộ ra da thịt tươi non ởbên trong.

“Chưởng Tâm Lôi!”

Lâm Hải cũng không cam chịu yếu thế, hai tay vung vẩy không ngừng, một đường tiếp một đường Thiên Lôi từ trên trời giáng xuống, bổ vào trên thân yêu thú Xích Viêm, dù chưa phá phòng ngự của nó, lại làm cho thân thể yêu thú rõ ràng trì trệ, bị phi đao đánh trúng.

“Đi!”

Hỏa Vân Đạo trưởng thấy pháp bảo quả thật có thể làm bị thương yêu thú Xích Viêm, không khỏi mừng rỡ, hai tay liên tụchuy vũ, hướng phía pháp bảo giữa không trung, nhất niệm pháp quyết.

Nhất thời, phi đao bay ra từ bên trong lẵng hoa, tăng lên gấp mấy lần, so với trước đó còn bén nhọn hơn, liền rơi vào trên thân yêu thú Xích Viêm.

Từng mảnh vảy lửa màu đỏ tróc ra, rốt cục triệt để kích nộ yêu thú Xích Viêm.

Một tiếng gầm giận dữ kinh thiên, từ bên trong miệng yêu thú Xích Viêm phát ra, sau đó thân hình khổng lồ của nó, vậy mà phóng lên tận trời, vẫy đuôi một cái, trực tiếp đem pháp bảo của Hỏa Vân Đạo trưởng quất bay, rơi xuống trên đất.

Hỏa Vân Đạo trưởng kinh hãi, còn chưa chờ phản ứng lại, đã thấy yêu thú Xích Viêm đột nhiên bổ nhào lại gần.

“Rống!”

Miệng lớn mở ra, liệt diễm nóng rực thiêu đốt vạn vật, từ trong miệng nó phun ra, trong nháy mắt đã đem Hỏa Vân Đạo trưởng bao phủ.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật mình, Hỏa Vân Đạo trưởng cứ như vậy mà treo sao?

Ngay tại thời khắc Lâm Hải choáng váng, đột nhiên thấy một bóng người bị vầng sáng màu xanh nhạt bao lại, chật vật chạy trốn mà ra.

Xoạt!

Hỏa Vân Đạo trưởng vừa trốn ra, vầng sáng màu xanh nhạt trên thân trong nháy mắt đã rạn nứt, sau đó một cái pháp bảo hình cái vòng phong cách cổ xưa, đã rơi xuống đất, nát làm hai nửa.

“Hỗn đản!” Hỏa Vân Đạo trưởng đau lòng khẽ run rẩy, nghĩ không ra trong chớp mắt công phu, liền bị hủy mất hai kiện pháp bảo,một công một thủ, tổn thất quả thực quá lớn.

Nhưng mà, cái này cũng chưa hết, yêu thú Xích Viêm lần nữa gầm lên giận dữ, cái đuôi to, bỗng nhiên hất lên, thẳng đến phía Lâm Hải cùng Hỏa Vân Đạo trưởng quất tới!

Hai người đồng thời kinh hãi, Lâm Hải trong lúc vội vàng, đem Xuyên Vân Toa tế ra, nhất thời một ánh sáng trắng, bay đi!

"Keng!"

Xuyên Vân Toa đánh vào phía trên vảy lửa màu đỏ, căn bản là không có cách phá rách, không công mà lui!

"Mau tránh ra!" Lâm Hải hét lớn một tiếng, cùng Hỏa Vân Đạo trưởng chạy trốn về phía sau.

Ầm!

Tránh thoát công kích của cái đuôi, cũng lại nhận kình phong cường đại trùng kích, thân thể của hai người, nhất thời như là bị xe tải va chạm, bay rớt ra ngoài, toàn thân đau đớn một hồi.

"Đậu phộng, quá biến thái!"

Sau khi Lâm Hải đứng vững, nhất thời cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, ngũ tạng lục phủ khó chịumột trận.

Mà yêu thú Xích Viêm, căn bản không cho bọn họ có cơ hội thở dốc, thân hình khổng lồ vậy mà nhanh như thiểm điện, trong chớp mắt, lại đến trước mặt hai người.

Lâm Hải lông mày nhíu lại, thời điểm đang lo lắng phải ứng đối ra sao, Hỏa Vân Đạo trưởng đột nhiên quát lớn một tiếng.

"Lâm Hải, ta đem yêu thú này khống chế ba giây, trong vòng ba giây, ngươi cũng phải đem nó chém giết, nếu không hai người chúng ta, đều phải bị mất mạng tại chỗ này!"

Nói xong, Hỏa Vân Đạo trưởng đột nhiên lần nữa đưa tay vào trong lòng, ném ra ngoài một sợi giây thừng, trong miệng khẽ quát một tiếng.

“Khốn Tiên Thằng!” (*dây trói tiên)

Nhất thời, dây thừng bay lên không trung, giống như mọc ra mắt, đem yêu thú Xích Viêm trói chặt chẽ vững vàng.

“Rống!”

Yêu thú Xích Viêm gầm lên giận dữ, thân thể treo giữa không trung, lại không cách nào tránh thoát.

Mà Hỏa Vân Đạo trưởng lần nữa hướng phía Lâm Hải, lo lắng hét lớn một tiếng!

“Ngươi chỉ có thời gian ba giây đồng hồ, nhanh chóng giết nó!”

Chương 950: Đạp Thiên Trảm Yêu

Lâm Hải thấy thế, mí mắt cuồng loạn một trận!

Việc quan hệ tới sinh tử, Lâm Hải nơi nào còn dám tàng tư, đột nhiên cước bộ thực sự đi vào hư không, lên khoảng mười bậc, trong nháy mắt liền cao bằng yêu thú Xích Viêm, trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

Hai bàn tay đưa ra, một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lóe ra quang mang màu lam nhạt, xuất hiện bên trong tay.

“Hôm nay, ta sẽ Đạp Thiên Trảm Yêu!”

Nói xong, hai tay Lâm Hải đột nhiên vung lên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao mang theo một cỗ khí kỳ hàn, rơi vào trên cổ yêu thú Xích Viêm.

“Rống!”

Yêu thú Xích Viêm theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, phát ra một tiếng rống dài hoảng sợ, sau đó thanh âm im bặt mà dừng.

Phốc!

Dòng máu như là cột nước dâng trào tới chân trời, cái đầu cực to của yêu thú Xích Viêm, bị chém bay ra ngoài.

Mà vừa lúc này, thời gian ba giây đã qua, Khốn Tiên Thằng đã mất đi tác dụng, rơi xuống, bị Hỏa Vân Đạo trưởng hư không nhất chỉ, thu lại.

Phù phù!

Thi thể to lớn không đầu của yêu thú Xích Viêm, ngã trên đất, nện lên một đám bụi đất.

Lâm Hải thở một hơi dài nhẹ nhõm, không để lại dấu vết đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu hồi, sau đó chân đạp hư không, rơi xuống mặt đất.

Nhìn thi thể của yêu thú Xích Viêm, trong lòng Lâm Hải hoảng sợ một trận.

Cái yêu thú Kim Đan kỳ này, thật sự là thật đáng sợ, nếu không phải liên thủ cùng Hỏa Vân Đạo trưởng, đừng nói đem nó giết chết, coi như yên ổn thoát thân, đều không phải là dễ dàng như vậy.

Cũng may yêu thú đã chết, vậy Hỏa Diễm Thạch được chồng chất kia, đã là vật trong bàn tay.

“Ha ha ha ha, sư phụ, ngươi quá ngưu bức á!”

“Đúng đấy, vừa mới quả thực như thần, Đạp Thiên Trảm Yêu, quả thực đẹp trai ngốc!”

“Sư phụ, ngươi không biết, vừa rồi Vân Tuệ Nhi sư muội, ánh mắt nhìn ngươi cũng si mê!”

“Uy, nói mò gì đâu, Lý Lăng Đào!” Khuôn mặt vân Tuệ Nhi nhất thời đỏ lên, ngượng ngùng liếc nhìn Lâm Hải một chút, đem đầu chôn thật sâu vào bên trong bộ ngực cao ngất.

Lâm Hải đắng chát cười một tiếng, lắc đầu.

Hắn hiện tại không đếm xỉa tới đám đệ tử đang líu ríu hưng phấn nghị luận này, việc cấp bách vẫn là đem Hỏa Diễm Thạch thu lấy rồi lại nói.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải tiến lên một bước, hướng phía Hỏa Vân Đạo trưởng liền ôm quyền.

“Hỏa Vân Đạo trưởng, nếu yêu thú đã trừ, vậy theo ước định trước đó, Hỏa Diễm Thạch bên trong này, hai người chúng ta, mỗi bên một nửa.”

Hỏa Vân Đạo trưởng giống như cười mà không phải cười liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó gật gật đầu.

“Tốt, lẽ ra nên như vậy!”

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ liền đem chia đều đi!”

Nói xong, Lâm Hải cất bước, đi đến trước mặt Hỏa Diễm Thạch.

“Lâm Hải ca ca, cẩn thận!”

Đột nhiên, một tiếng khẽ kêu truyền đến, Vân Tuệ Nhi đột nhiên xông qua, ngăn tại trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải giật nảy cả mình, mới vừa quay đầu lại, đã thấy một sợi giây thừng từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đã đem hắn cùng Vân Tuệ Nhi buộc chung một chỗ.

“Ha ha ha ha ha!”

Tiếng cười đắc ý truyền đến, Hỏa Vân Đạo trưởng ngửa mặt lên trời cười dài, trên mặt tràn ngập khoái ý.

Lâm Hải trợn mắt tròn xoe, giãy tránh một trận, lại phát hiện cái Khốn Tiên Thằng này, vậy mà càng giãy càng chặt.

Mà càng nguy hiểm hơn là, giờ phút này Vân Tuệ Nhi đang đưa lưng về phía hắn, cùng hắn gắt gao trói cùng một chỗ, Lâm Hải giãy dụa như vậy, Vân Tuệ Nhi nhất thời phát ra một tiếng hừ nhẹ, thân thể xấu hổ tiếp xúc, để toàn thân Lâm Hải giật mình một cái, cũng không dám động tiếp.

“Đậu móa, thả sư phụ ta ra!”

Bọn người Cường đầu trọc thấy thế, nhất thời đại nộ, rống giận liền xông lại.

Mà Hỏa Vân Đạo trưởng thì là hừ lạnh một tiếng, cánh tay vung lên, nhất thời một tường lửa xuất hiện từ trong trống rỗng, đem bọn người Cường đầu trọc cản lại.

“Còn dám tiến lên, đừng trách bần đạo vô tình!”

“Ta cút mẹ mày đi đi, lão tử chả lẽ lại sợ ngươi!”

“Cùng tiến lên, giết chết lão, cứu Tông chủ!”

…

Mấy cái đệ tử Cường đầu trọc, không sợ hãi chút nào, liền muốn lần nữa tiến lên, lại bị Lâm Hải mở miệng ngăn lại.

“Cường tử, các ngươi cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, bọn người Cường đầu trọc tuy thực lực không tầm thường, nhưng so sánh cùng Hỏa Vân Đạo trưởng, quả thực như một trời một vực, thật muốn động thủ, thì không khác tự tìm đường chết.

“Thế nhưng là, sư phụ...”

“Tốt, chuyện này ta đến xử lý!” Lâm Hải nói xong, đem đầu chuyển hướng sang Hỏa Vân Đạo trưởng, ánh mắt lập tức lạnh xuống tới.

“Hỏa Vân Đạo trưởng, ngươi thế này là có ý gì?”

Hỏa Vân Đạo trưởng cười ha ha một tiếng, dùng ánh mắt đùa giỡn liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Bần đạo là có ý gì, còn không lộrõ ra sao?”

“Ngươi là muốn độc chiếm?”

“Không sai!” Ánh mắt sắc bén của Hỏa Vân Đạo trưởng lóe lên, cũng không tị hiềm, trực tiếp thừa nhận.

“Hỏa Diễm Thạch này, đối với người tu tập pháp thuật hệ Hỏa như chúng ta mà nói, chính là, bần đạo chỉ cần đem toàn bộ những Hỏa Diễm Thạch hấp thu này, thực lực chí ít đề cao thêm được năm thành, thậm chí đem cảnh giới tiến lên thêm một bước, cũng càng chưa biết chừng!”

“Chí bảo trọng yếu bực này, bần đạo sao lại chia đều cùng một tên tiểu bối như ngươi chứ?”

Lâm Hải nhìn nụ cười âm hiểm của Hỏa Vân Đạo trưởng, trong lòng toát ra một cơn lửa giận.

“Hừ, nghĩ Hỏa Vân Đạo trưởng ngươi, dù sao cũng là nhất tông chi chủ, cứ nói không giữ lời như vậy, liền không sợ người trong thiên hạ chế nhạo, nói ngươi làm xấu tên tuổi của Liệt Hỏa

Tông sao?”

“Sợ, ta làm sao không sợ!”Hỏa Vân Đạo trưởng làm ra một mặt biểu lộ hoảng sợ, sau đó trong mắt đột nhiên hiện lên một tia hàn quang.

“Chính là bởi vì sợ, cho nên, hôm nay các ngươi một cái cũng đừng hòng còn sống mà rời đi!”

“Chỉ cần đem toàn bộ các ngươi diệt khẩu, lại có ai sẽ biết rõ, chuyện phát sinh hôm nay đâu, ha ha ha ha!”

“Phi, bỉ ổi vô sỉ!”

“Lỗ mũi trâu chết tiệt, không biết xấu hổ!”

“Mẹ nó, liều với lão, ai giết ai còn chưa nhất định đâu!”

…

Bọn người Cường đầu trọc, nhất thời cùng giận dữ kêu mắng, đối với cái ngụy quân tử Hỏa Vân Đạo trưởng này, quả thực hận vào trong xương.

“Ha ha, mắng chửi đi, thỏa thích mắng chửi đi, các ngươi lập tức liền muốn vĩnh viễn ngậm miệng, thừa dịp thời cơ này, thì hảo hảo nói cho nghiện miệng đi, ha ha ha ha.” Hỏa Vân Đạo trưởng đối với bọn người Cường đầu trọc giận mắng, không thèm để ý chút nào, bộ biểu lộ tìm đánh kia, quả thực làm cho người ta hận vào trong xương cốt!

“Lâm Hải ca ca, nghĩ không ra Tuệ Nhi có thể chết cùng một chỗvới ngươi, đời này ta đã thỏa mãn!” Vân Tuệ Nhi không có một tia phẫn nộ cùng sợ hãi, ngược lại sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, mang theo nồng đậm vui mừng.

“Ách...” Lâm Hải nghe xong lời này, trong lòng nhất thời nổi lên nồng đậm bất đắc dĩ.

Khó nhất là tiêu thụ ân mỹ nhân, Tuệ Nhi đối với mình, tựa hồ dùng tình có chút quá sâu a.

Đáng tiếc chính mình đã có Hinh Nguyệt, lại chỉ có thể cô phụ nàng ta, muốn trách, chỉ có thể trách quen biết quá muộn.

Đem những suy nghĩ loạn thất bát tao nàydọn dẹp sạch sẽ, Lâm Hải đưa mắt nhìn về phía Hỏa Vân Đạo trưởng, cười lạnh.

“Ngươi cái không biết xấu hổ, liền có lòng tin như vậy, ăn chắc ca ca?”

Hỏa Vân Đạo trưởng một mặt kỳ quái liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó bĩu môi cười một tiếng.

“Chẳng lẽ ngươi còn có thể chạy được sao? Ngươi có biết, trói chặt ngươi là pháp bảo gìkhông?”

“Biết rõ Cụ Lưu Tôn một trong Thập Nhị Kim Tiên thượng cổ đi?Món pháp bảo này, chính là phỏng chế theo pháp bảo Khốn Tiên Thằng của Cụ Lưu Tôn, liền cả yêu thú Xích Viêm Kim Đan kỳcường đại, đều có thể trói chặt ba giây đồng hồ, còn trói không được một cái Giả Đan sơ kỳ nho nhỏ như ngươi sao?”

“Muốn trách, thì trách ngươi quá tham lam, nếu như không tham Hỏa Diễm Thạch bên trong này, làm thế nào có thể đem tánh mạng rất tốt kia, chôn vùi tại bên trong này đâu?”

“Có câu nói nói xong a, người chết vì tiền chim chết vì ăn, thật sự là một điểm không sai!”

Nói xong, Hỏa Vân Đạo trưởng đột nhiên ngẩng đầu, cười lạnh, lộ ra khuôn mặt dữ tợn.

“Lâm Hải, nể tình ngươi đã giúp bần đạo chém giết yêu thú

Xích Viêm, bần đạo sẽ không để cho ngươi quá mức thống khổ, liền cho ngươi thống khoái!”

Nói xong, cánh tay Hỏa Vân Đạo trưởng đột nhiên vung vẩy, trong miệng nói lẩm bẩm, sau đó đột nhiên hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Lâm Hải, bần đạo tiễn ngươi về Tây Thiên!”

Chương 951: Ta muốn cùng lão đơn đấu

Hỏa Vân Đạo trưởng vừa mới nói xong, nhất thời một đạo hỏa diễm, xẹt qua trời cao, thẳng đến Lâm Hải mà đi.

“Sư phụ!” Đám người Cường đầu trọc thất kinh, phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng.

Ngay tại thời điểm đạo hỏa diễm này, sắp rơi vào trên thân Lâm Hải, đột nhiên bóng người lóe lên, một thân hình xinh đẹp từ trong trống rỗng xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, vung cánh tay lên, cái đoàn hỏa diễm này nhất thời đã bị dập tắt.

Hỏa Vân Đạo trưởng đột nhiên giật mình, nhìn cái nữ tử tuyệt mỹ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt này, trong lòng cuồng loạn một trận, vậy mà cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm.

“Ngươi là ai?”

Lãnh Nguyệt Như mặt không biểu tình, lạnh lùng liếc nhìn Hỏa Vân Đạo trưởng một chút, cũng không mở miệng, mà chính là lăng không một trảo.

Sưu!

Khốn Tiên Thằng trói chặt Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi, vậy mà trong nháy mắt mất đi tác dụng, bị Lãnh Nguyệt Như chộp vào bên trong tay.

Sắc mặt của Hỏa Vân Đạo trưởng hoàn toàn thay đổi, cái Khốn Tiên Thằng này thế nhưng là một trong những pháp bảo mà lão đắc ý nhất, không biết có bao nhiêu đối thủ khó chơi, cũng đưa mạng tại dưới cái Khốn Tiên Thằng này cho dù yêu thú Xích Viêm vừa mới đối phó lúc nãy, chỗ dựa lớn nhất của lão, cũng là cái Khốn Tiên Thằng này.

Nhưng tuyệt đối nghĩ không ra, cái nữ nhân không biết từ đâu xuất hiện này, vậy mà cường đại đến biến thái như thế, tiện tay liền đem pháp bảo của lão thu lại.

Khốn Tiên Thằng vừa thu lại, thân thể dính chặt của Lâm Hải cùng Vân Tuệ Nhi trong nháy mắt đã gấp gáp tách ra, Vân Tuệ Nhi mắc cỡ đỏ mặt, chạy về trong đội ngũ của bọn người Cường đầu trọc.

Lâm Hải thì một mặt mừng rỡ nhìn về phía Lãnh Nguyệt Như.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi đã khôi phục thực lực rồi?”

Trên mặt Lãnh Nguyệt Như lúc này mới lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, môi son khẽ mở.

“Nhờ có đan dược của ngươi, đã khôi phục khoảng chừng năm thành!”

“Năm thành!” Lời nói của Lãnh Nguyệt Như, để đồng tử của Lâm Hải cùng Hỏa Vân Đạo trưởng đồng thời co rụt lại.

Năm thành thực lực, vậy mà liền có thể tuỳ tiện đoạt lấy pháp bảo của Hỏa Vân Đạo trưởng, nếu như là toàn lực hành động mà nói, liền kịch liệt đến loại trình độ nào.

“Ngươi là tiền bối Nguyên Anh kỳ?”Hỏa Vân Đạo trưởng lập tức liền kịp phản ứng, lập tức mặt lộ vẻ cung kính hỏi.

Lãnh Ngọc Như lạnh lùng liếc lão một cái, cũng không trả lời, mà chính là đem ánh mắt chuyển hướng sang Lâm Hải.

"Để lão sống, hay là để lão chết?"

Hỏa Vân Đạo trưởng nghe xong Lãnh Nguyệt Như nói như thế, trong lòng nhất thời cuồng loạn một trận.

"Tiền bối, bần đạo cũng không đắc tội với ngươi a!"

"Đắc tội Lâm Hải, so với đắc tội ta, hậu quả còn nghiêm trọng hơn nhiều!"

"Cái gì!" Hỏa Vân Đạo trưởng thật không thể tin mà sững sờ tại chỗ này, quả thực không thể nào hiểu được.

Đại năng Nguyên Anh kỳ, cái nào không phải là đứng tại đỉnh phong, có kiêu ngạo của chính mình, làm sao lại thay một cái Giả Đan cảnh nho nhỏ như Lâm Hải xuất thủ.

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động, sau đó lắc đầu.

"Không cần Nguyệt Như cô nương động thủ, ta muốn cùng lão đơn đấu!"

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, không riêng gì Lãnh Nguyệt Như, liền cả Hỏa Vân Đạo trưởng cũng sửng sốt.

"Ngươi xác định? Lão chính là Kim Đan trung kỳ, thực lực không thể khinh thường?" Lãnh Nguyệt Như quái dị liếc nhìn Lâm Hải một chút, cau mày nói.

"Ha ha, không sao, ta vừa vặn muốn thử xem, ta cùng cao thủ Kim Đan kỳ, đến tột cùng có chênh lệch lớn bao nhiêu!"

Thấy Lâm Hải nói chuyện vô cùng khẳng định, Lãnh Nguyệt Như một mặt không hiểu mà lắc đầu.

"Vậy thì tốt, ta ở bên cạnh lược trận cho ngươi, lão không dám làm thương ngươi!”

“Đa tạ!” Lúc đầu Lâm Hải liền là vừa vặn đột phá Giả Đan cảnh, muốn thử một chút xem liệu mình có thể tiếp tục vượt cấp chiến đấu, cùng cao thủ Kim Đan kỳ so chiêu không, bây giờ có câu nói này của Lãnh Nguyệt Như, tâm lý càng thêm có cơ sở.

Hỏa Vân Đạo trưởng ở một bên, thế nhưng là muốn hỏng.

Chỉ cần cái nữ tử thần bí Nguyên Anh kỳnày không xuất thủ, lão đường đường là Kim Đan trung kỳ, sẽ sợ một cái Giả Đan sơ kỳ nho nhỏ như Lâm Hải sao?

Trên mặt lộ ra một cái nhe răng cười, Hỏa Vân Đạo trưởng hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Lâm Hải, nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh, nói chuyện phải giữ lời, nếu ngươi đã muốn cùng bần đạo đơn đả độc đấu, vị tiền bối này liền không thể ra tay, ngươi cũng không nên đổi ý!”

“Phi, ngươi con mẹ nó cũng không cảm thấy ngại khi nói câu nói này sao!” Lâm Hải kém chút bị Hỏa Vân Đạo trưởng buồn nôn đến, vừa rồi mới lật lọng, hiện tại liền cùng mình nói chuyện nam tử hán đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh gì đó, thật là không biết xấu hổ.

“Ngươi yên tâm, ta cũng không vô sỉ như ngươi vậy!”

“Ha ha, tốt, nếu như thế, bần đạo sẽ nhường ngươi ba chiêu!”Hỏa Vân Đạo trưởng nhất thời hớn hở ra mặt, mặt mày hớn hở nói.

Chỉ cần đem Lâm Hải đánh bại, sau đó thừa cơ đem hắn bắt sống, liền có thể áp chế cái cao thủ Nguyên Anh kỳ này, không để cho nàng ta dám có hành động thiếu suy nghĩ, đến lúc đó chính mình đạt được Hỏa Diễm Thạch, trở lại Liệt Hỏa Tông, có hộ sơn đại trận mà tiền bối lưu lại, liền không e ngại bất luận kẻ nào.

“Ừm, đã như vậy, Lâm Hải liền không khách khí!”

Ẩn xong, Lâm Hải đột nhiên hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện tại trên bầu trời trống rỗng,quang hoa sáng chói chiếu rọi khắp nơi, mang theo vô tận uy năng, lăng không hướng phía Hỏa Vân Đạo trưởng liền đập xuống!

“Vô Lượng Phật!”

Hỏa Vân Đạo trưởng nhất thời cảm thấy bị một cỗ sát cơ mãnh liệt khóa chặt, nghĩ không ra Lâm Hải vừa ra tay vậy mà liền mạnh mẽ như vậy, dọa đến kêu ra một tiếng đạo hào, bắp chân cũng mềm.

Dù lão là Kim Đan trung kỳ tu vi, đối mặt với Tiên khí công kích của Lâm Hải, cũng không có chút sức chống cự nào, không lo được chính mình mới nói qua chuyện nhường Lâm Hải ba chiêu, đưa tay liền liền đem một món pháp bảo ném ra.

Nhưng mà, pháp bảo của Hỏa Vân Đạo trưởng, mới vừa vặn tế lên, liền bị Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trực tiếp đánh rớt trên mặt đất, hóa thành vỡ nát, căn bản không chịu nổi một kích, bất quá cũng vì Hỏa Vân Đạo trưởng tranh thủ một tia thở dốc thời gian, khó khăn lắm mới tránh thoát công kích của Băng Sương Chi Nhận.

Oanh!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao rơi trên mặt đất, nhất thời xuất hiện một cái hố sâu cực lớn, đá vụn bay tán loạn, thanh thế to lớn.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ngay tại thời khắc Hỏa Vân Đạo trưởng tránh thoát công kích, mới vừa vặn đứng vững, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng quát nhẹ.

Còn chưa chờ lão kịp phản ứng, đột nhiên cảm giác thân thể cứng đờ, sau đó hai đường kình phong, từ bên cạnh thân mà đến.

“Không có khả năng!” Hỏa Vân Đạo trưởng quá sợ hãi, làm sao cũng không nghĩ ra, tốc độ của Lâm Hải lại nhanh như vậy, liền đã đi tới bên người mình, hơn nữa một người tu đạo, vậy mà dùng phương thức của võ giả, tiến hành công kích đối với mình!

Bất quá Hỏa Vân Đạo trưởng đến cùng vẫn là siêu cấp cao thủ Kim Đan trung kỳ, thân thể bị tê liệt trong nháy mắt, liền dùng chân khí hóa giải, đồng thời tiện tay ra hai đạo hỏa diễm, chống đỡcông kích từ Long Nha của Lâm Hải, thân thể vẫn tung bay cách xa mấy mét.

Thế nhưng là, không đợi lão thở ra một ngụm, thanh âm của Lâm Hải, lại vang lên lần nữa!

“Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!”

Cạch!

Bầu trời nhất thời sấm nổmột tiếng, sau đó một tia chớp to như cánh tay trẻ con, hướng phía đỉnh đầu của Hỏa Vân Đạo trưởng đánh xuống!

“Đậu móa, có hết hay không!” Cái mũi của Hỏa Vân Đạo trưởng cũng tức điên, nghĩ không ra chính mình đường đường là Kim Đan trung kỳ, vậy mà bị một cái Giả Đan nho nhỏ như Lâm Hải, làm cho trở tay không kịp, một chiêu mất đi tiên cơ, đến bây giờ đều không có chuyển tới.

“Đi!” Hỏa Vân Đạo trưởng ngẩng đầu nhìn lên trời, cánh tay vừa nhấc, một đạo liệt diễm bay lên không trung, cùng Thiên Lôi đụng vào nhau, đem Thiên Lôi ngăn trở ngoài một trượng trên đỉnh đầu, cũng không còn cách nào rơi xuống nữa.

Cạch!

Ngay sau đó, đạo Thiên Lôi thứ hai, lần nữa rơi xuống, Hỏa Vân Đạo trưởng không nhanh không chậm, lại là một đạo hỏa diễm chống đỡ.

Cạch! Cạch!

Đạo Thiên Lôi thứ ba cùng đạo Thiên Lôi thứ tư, theo sát mà tới, Hỏa Vân Đạo trưởng xem mèo vẽ hổ, tất cả đều tiếp được, chỗ khóe mắt không khỏi hiện lên một tia ý cười đùa cợt.

“Lâm Hải, ngươi liền chỉ có chút bản lãnh này sao? Lực đạo công kích bực này, đến bao nhiêu cũng đều vô dụng!”

“Có đúng không?” Lâm Hải tà tà cười một tiếng, đồng thời bầu trời két một tiếng, đạo Thiên Lôi thứ năm liền rơi xuống.

“Ha ha, phá cho ta!” Có bốn đạo Thiên Lôi trước, Hỏa Vân Đạo trưởng đối với cái đạo pháp thuật lực lượng Thiên Lôi này của Lâm Hải, đã có hiểu biết hoàn toàn, không có tốn nhiều một chút sức lực nào, cùng như trước một dạng, một đám lửa lại bay lên không trung.

Nhưng mà, hỏa diễm cùng cái đạo Thiên Lôi thứ năm này mới vừa tiếp xúc, con mắt Hỏa Vân Đạo trưởng liền thẳng.

Chỉ thấy hỏa diễm mà mình phát ra, trong nháy mắt đã bị đánh tan, liền một hơi thời gian đều không thể ngăn cản, sau đó Thiên Lôi liền rơi xuống.

“Bà nội ngươi a, vậy mà giở trò!” Mắt thấy Thiên Lôi có uy lực gấp mấy lần trước đó rơi tại trên đỉnh đầu, Hỏa Vân Đạo trưởng quá sợ hãi, lại muốn tránh tránh, đã không kịp.

Chương 952: Khống Thần Đan

“Oanh!”

Thiên Lôi có uy lực mạnh mẽ, nhất thời rơi vào đỉnh đầu Hỏa Vân Đạo trưởng.

Phốc!

Hỏa Vân Đạo trưởng liền phun một ngụm máu tươi ra ngoài, sau đó thân thể uể oải ngã xuống.

“Ta qua, mệnh của cao thủ Kim Đan kỳ thật cứng rắn a, vậy mà không thể đem lão đánh chết!”

Dưới chân Lâm Hải thi triển ra Tật Phong Bộ, trong chớp mắt liền đến trước mặt Hỏa Vân Đạo trưởng, Long Nha hạ xuống, chống đỡ lên cổ họng lão.

Nhìn Hỏa Vân Đạo trưởng bị Thiên Lôi bổ đến một thân cháy đen, tóc cũng dựng thẳng lên, vô cùng thê thảm, Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

“Ngươi không phải mới vừa còn nói, muốn nhường cho ta ba chiêu sao?”

“Làm sao hiện tại, ta mới ra ba chiêu, ngươi liền dậy không nổi rồi?”

“Xem ra, bản lĩnh thật sự của ngươi, hoàn toàn so ra kém bản sự thổi ngưu bức của ngươi a!”

Phốc!

Hỏa Vân Đạo trưởng bị Lâm Hải miệt cười mỉa mai, nhất thời vừa thẹn vừa xấu hổ, há mồm lại là phun ra ngoàimột ngụm máu tươi.

“Lâm Hải, ngươi chơi lừa gạt, ngươi bỉ ổi!”

“Người nào mẹ nó chơi lừa gạt?” Lâm Hải nhất thời không vui, con mẹ nó, ca ca là bằng vào bản lĩnh thật sự, đem ngươi nha chơi ngã có được hay không?

Lâm Hải vừa trừng mắt, giơ cánh tay lên, cho trán của Hỏa Vân Đạo trưởng một bàn tay.

“Lão đạo, ngươi nha có phải không phục hay không a?”

“Hừ, nếu không phải trước đó ta đã thụ thương, chân khí lại tiêu hao quá lớn, sao lại bại bên trong tay của ngươi.” Hỏa Vân Đạo trưởng một mặt không phục không cam lòng, cắn răng không cam lòng nói.

“Nói nhảm, ngươi con mẹ nó làm sao không nói, ngươi là Kim Đan kỳ, ca ca là Giả Đan kỳ đâu, liền chỉ biết kiếm cớ, không biết xấu hổ!” Lâm Hải một mặt xem thường.

Mặc dù mình chỉ xuất ba chiêu, nhưng ba chiêu này, cũng đều là chỗ tinh hoa trong một thân bản lĩnh của mình, tương đương với Tam Bản Phủ của Trình Giảo Kim, con mẹ nó nếu lại không bắt được ngươi, phía sau ca ca cũng liền không có chơi.

“Ha ha, thật là nghĩ không ra, Hỏa Vân Đạo trưởng ta, Đạo pháp vô địch, vậy mà thua ở dưới tay của một cái Giả Đan nho nhỏ như ngươi, cũng được, nếu nhưngươi muốn động thủ, liền động thủ đi!”

“Động thủ? Không không không!” Lâm Hải lắc đầu liên tục, đại cao thủ Kim Đan kỳ, hắn làm sao bỏ được mà giết đây.

“Ngươi không giết ta?” Hỏa Vân Đạo trưởng sững sờ, trong lòng dấy lên hi vọng.

Lâm Hải cũng không đáp lời, mà chính là hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một khỏa đan dược màu xanh lá cây đậm, liền xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Cái này là một viên độc dược, lúc phát tác sẽ sống không bằng chết, chỉ cần ngươi chịu ăn nó, ta có thể tha cho ngươi một mệnh!”

Hỏa Vân Đạo trưởng sững sờ, hai mắt nhíu lại liếc nhìn viên đan dược này một chút, sau đó hai mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Chuyện này là thật?”

“Bây giờ mệnh của ngươi, đang ở ngay tại bên trong tay ta, lừa ngươi có ý nghĩa sao?”

Hỏa Vân Đạo trưởng nghĩ cũng phải, tiện tay liền đem đan dược nhận lấy.

“Tốt, ta ăn!”

Chết tử tế không bằng vẫn còn sống, lại nói, Hỏa Vân Đạo trưởng đường đường chính là cao thủ Kim Đan, lão thật không tin cái độc dược gì, có thể làm gì lão, chỉ cần không cho độc dược khuếch tán, sau đó dùng chân khí đem độc dược bài xuất ra, là có thể tự bình yên vô sự.

Há miệng ra, Hỏa Vân Đạo trưởng liền đem đan dược ăn vào, vừa muốn vận công không để cho độc dược khuếch tán, sắc mặt bỗng nhiên liền không khỏi đại biến, sau đó lộ ra một mặt hoảng sợ.

“Ngươi cho ta ăn, là cái đồ vật gì?”

Thanh âm nói chuyện của Hỏa Vân Đạo trưởng cũng biến, lão kinh hãi phát hiện, đan dược vừa vào miệng đã tan, cấp tốc tiến vào trong huyết dịch, căn bản liền để lão đến thời cơ khống chế cũng đều không có.

Mà càng đáng sợ hơn là, lão đã thử vận công đem độc bức ra, lại phát hiện, chính mình vừa mới vận công, vậy mà có một cỗ đau đớn toàn tâm thấu xương, từ ngũ tạng lục phủ truyền đến, để cho người ta căn bản là không có cách chịu đựng.

Lâm Hải nhìn biểu lộ biến hóa kịch liệt của Hỏa Vân Đạo trưởng, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

Đan dược do Đan Vương Độc Cô Trần luyện chế, há lại dễ dàng có thể đối phó như vậy.

“Viên thuốc này, tên là Khống Thần Đan, tên như ý nghĩa, chính là Thần tiên ăn, từ đây cũng phải bị ta khống chế!”

“Còn có một phút đồng hồ, rất nhanh, ngươi liền sẽ cảm nhận được phần cảm giác sống không bằng chết này!”

Hỏa Vân Đạo trưởng nghe được, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, không khỏi nâng âm thanh giận mắng!

“Lâm Hải, có bản lĩnh ngươi liền giết ta đi!”

“Không không không, ngươi thế nhưng là cao thủ Kim Đan kỳ, quý hiếm giống như Đại Gấu Mèo, ta làm sao nỡ giết ngươi chứ!”

“U, thời gian lập tức đến!”

Lâm Hải vừa nói hết lời không bao lâu, sắc mặt của Hỏa Vân Đạo trưởng đột nhiên biến đổi lớn, theo sau là loại thống khổ kịch liệt xông tới.

“A!!!”

Dù Hỏa Vân Đạo trưởng là cao thủ Kim Đan kỳ cao quý, cũng bị loại thống khổ không cách nào hình dung này, tra tấn đến ôm đầu đau nhức, âm thanh gào thét, giống như một con dã thú, hai cánh tay không ngừng ở trên thân, cào ra một đường lại một đường máu, chính thức cảm nhận được loại cảm giác sống không bằng chết kia.

Lâm Hải đứng ở một bên nhìn, tuy mặt ngoài giả trang ra một bộ biểu lộ không thèm để ý chút nào, nhưng trong lòng vẫn bị cảnh tượng của Hỏa Vân Đạo trưởng, là cho kinh ngạc đến ngây người.

“Con mẹ nó, độc dược này, quả nhiên đủ hung ác, không hổ hai chữ Khống Thần này!”

Cái Khống Thần Đan này, Độc Cô Trần cũng không luyện chế nhiều, nếu không chỉ dựa vào cái đồ chơi này, cũng đủ để nhất thống giang hồ.

“Lâm Hải, van cầu ngươi, giết ta đi!”

Hỏa Vân Đạo trưởng bị tra tấn sống không bằng chết, phát ra tiếng gào thét như là dã thú, hướng phía Lâm Hải cầu xin tha thứ nói.

Lâm Hải cuối cùng vẫn không phải là người tâm ngoan, than nhẹ một tiếng, không đành lòng nhìn Hỏa Vân Đạo trưởng tiếp tục bị tra tấn.

“Đây là giải dược, ăn hết đi!”

Ngón tay Lâm Hải búng một cái, một viên đan dược màu xanh nhạt, hướng phía Hỏa Vân Đạo trưởng bay đi.

Hỏa Vân Đạo trưởng nghe được hai chữ giải dược, tựa như người trong sa mạc, nhìn thấy nước vậy, điên cuồng lao qua, chộp vào bên trong tay, liền nhét ngay vào trong miệng!

Giải dược vừa vào miệng, cái loại thống khổ sống không bằng chết lúc trước kia, nhất thời có chỗ giảm bớt, không đến năm phút đồng hồ thời gian, liền biến mất vô tung không còn tăm hơi.

Hỏa Vân Đạo trưởng ngồi dưới đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, hồi tưởng cái loại cảm giác vừa rồi này, trong mắt lóe lên vô cùng hoảng sợ, cho dù chết, lão cũng không muốn lại nếm thử một lần nữa.

Mà lúc này, thanh âm của Lâm Hải, lần nữa vang lên ở bên tai.

“Giải dược này chỉ là tạm thời, có thể bảo vệ ngươi trong vòng một năm không bị tái phát, nếu như một năm sau không có giải dược, thì phát tác so với lần này, sẽ lợi hại hơn gấp mười lần!”

Hỏa Vân Đạo trưởng nghe xong, toàn thân nhịn không được giật mình một cái, trong mắt không khỏi toát ra thần sắc tuyệt vọng.

“Hải Nguyệt Tông ta, trước mắt chính là lúc cần dùng người, nếu như ngươi chịu quy thuận ta, cũng trung tâm đối với Hải Nguyệt Tông ta, ta có thể tự bảo đảm ngươi không bị làm sao, nếu không thống khổ trước đó, lường trước ngươi so với ta muốn rõ ràng hơn nhiều.”

“Quy thuận?” Trong mắtHỏa Vân Đạo trưởng, đột nhiên hiện lên một tia giãy dụa kịch liệt.

Lão đường đường là cao thủ Kim Đan kỳ, Chưởng môn của Liệt Hỏa Tông, lại muốn quy thuận một cái tông môn do Giả Đan kỳ sáng lập sao?

Cái này nếu là truyền đi, lão sẽ bị ném đến chỗ nào a?

“Thế nào, ngươi không nguyện ý?”Ánh mắt của Lâm Hải, trong nháy mắt liền lạnh xuống tới.

“Ngươi cũng cần nghĩ kĩ, loại thống khổ sống không bằng chết kia, chẳng lẽ ngươi muốn hàng năm đều nếm thử một lần sao?”

Hỏa Vân Đạo trưởng nghe vậy, nhất thời lạnh run, loại đau khổ này, cho dù chết, lão cũng không muốn lại trải qua nữa.

“Đương nhiên!” Lâm Hải tiếp tục mở miệng, “Nếu như ngươi có đầy đủ dũng khí mà nói, có thể lựa chọn tự sát, cái này không ai cản ngươi!”

“Tự sát?” Bên trong não hải của Hỏa Vân Đạo trưởng vừa toát ra hai chữ này, trong nháy mắt liền bị lão phủ quyết.

Nếu như bị Lâm Hải giết chết, lão thật đúng là chẳng sợ hãi, dù sao làm một người tu đạo, ai không phải từng đi qua vô số cái nạn sinh tử, từng bước một mà xông tới.

Nhưng để lão tự sát, cái đó lại không giống nhau, lão còn thật không có hung ác đến cấp độ có thể xuống tay với chính mình.

Nhìn Hỏa Vân Đạo trưởng ngồi dưới đất, sắc mặt âm tình bất định, nội tâm trải qua thống khổ giãy dụa, Lâm Hải cũng không thúc giục, mà chính là quay người lại, đi đến trước mặt đống bảo tàng Hỏa Diễm Thạch kia.

“Thu!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Hỏa Diễm Thạch trong nháy mắt đã biến mất toàn bộ.

Sau đó, Lâm Hải lại đem pháp bảo hình giỏ hoa bị một cái đuôi của yêu thú Xích Viêm quật rơi xuống đất kia nhặt lên.

“A, vậy mà không có hư hao, còn có thể dùng!” Lâm Hải vui vẻ, đương nhiên sẽ không trả về cho Hỏa Vân Đạo trưởng, mà thuận tay liền thu lại.

Sau đó, lúc này mới lần nữa trở lại trước mặt Hỏa Vân Đạo trưởng.

“Một câu, ngươi là quy thuận, hay là không quy thuận!”

Chương 953: Đệ tử ngoại môn trâu bò nhất

Hỏa Vân Đạo trưởng nghe được, trên mặt hiện lên một tia thống khổ giãy dụa.

Loại tư vị sống không bằng chết kia, lão là nói cái gì cũng không nguyện ý nếm thử lần nữa, nhưng để lão tự sát mà nói, lão bây giờ lại không có cái dũng khí này.

“Ai!” Hỏa Vân Đạo trưởng than nhẹ một tiếng, xem ra chỉ có quy thuận, con đường này có thể đi.

Nghĩ đến chỗ này, Hỏa Vân Đạo trưởng liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền, thần sắc ảm đạm.

“Bần đạo nguyện ý quy thuận, Hải Nguyệt Tông!”

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, Hải Nguyệt Tông lại có thêm một vị đại cao thủ Kim Đan trung kỳ, quả thật một chuyện may lớn.

Huống chi, sau lưng Hỏa Vân Đạo trưởng, còn có toàn bộ Liệt Hỏa Tông, thực lực của Hải Nguyệt Tông, bằng vào điểm này, lập tức liền đưa thân vào danh sách đại tông phái nhất lưu của Tu Đạo giới.

Bất quá Lâm Hải mặc dù vui, mặt ngoài lại bất động thanh sắc, ngược lại sắc mặt âm trầm xuống.

Hỏa Vân Đạo trưởng lấy thân phận cao thủ Kim Đan gia nhập Hải Nguyệt Tông, sau lưng lại có một cái đại tông phái nhất lưu, hơn nữa mấu chốt nhất, gia nhập Hải Nguyệt Tông cũng không phải là ước nguyện của lão, mà chính là vạn bất đắc dĩ mà thôi.

Nếu như chính mình biểu hiện ra quá coi trọng đối với lão, chỉ sợ lão sẽ cậy tài khinh người, chưa chắc sẽ đem Hải Nguyệt Tông cùng những người khác nhìn vào bên trong mắt, xuất công không xuất lực, trở thành nhân vật khó mà khống chế được.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhìn lão cười lạnh, chế nhạo mở miệng.

“Thế nào, nhìn bộ dáng của ngươi, tựa hồ không phải là rất tình nguyện a?”

Lông mày của Hỏa Vân Đạo trưởng nhíu lại, hít sâu một hơi, trên mặt hiện lên một tia không cam lòng.

Cái này con mẹ nó không phải là nói nhảm à, chính mình đường đường là cao thủ Kim Đan kỳ, lại là nhất tông chi chủ, nếu như không phải là không có lựa chọn khác, người nào con mẹ nó nguyện ý, hạ mình tại phía dưới ngươi -một cái tiểu môn phái không có danh tiếng gì.

“Không tình nguyện mà nói, tuyệt đối đừng khó xử, Hải Nguyệt Tông ta cũng không chứa hạng người khẩu thị tâm phi!”

“Ngươi!” Trên mặt Hỏa Vân Đạo trưởng nhất thời hiện lên một chút giận dữ, nhưng nghĩ đến tư vịsống không bằng chết kia, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

“Bần đạo, gia nhập Hải Nguyệt Tông, là cam tâm tình nguyện!”

“Này thì tốt!” Lâm Hải một gật đầu, “Bất quá, trung tâm của ngươi vẫn còn cần nghiên cứu xem xét thêm, bây giờ chỉ có thể coi là đệ tử ngoại môn cấp thấp nhất của Hải Nguyệt Tông ta, đợi đến ngày có công với tông phái, thì làm đề bạt tiếp cũng không muộn!”

Phốc!

Hỏa Vân Đạo trưởng nghe xong, kém chút phun ra ngoàimột ngụm huyết lão, mặt cũng tức xanh.

Mẹ nó, lấy thân phận cùng thực lực của mình, gia nhập Hải Nguyệt Tông của ngươi, ngươi không khua chiêng gõ trống, xếp hàng hoan nghênh coi như thôi, nhưng làm gì cũng phải an bài cái chức vị cao cấp loại hình như Cung phụng Trưởng lão đi.

Thế nhưng là Lâm Hải vừa mới nói mình là cái gì?

Vậy mà an bài bản thân mình làm con mẹ nó đệ tử ngoại môn? Vẫn còn là cấp thấp nhất?

Cái này mẹ nó quả thực là vũ nhục người a!

Lâm Hải thấy sắc mặt Hỏa Vân Đạo trưởng cực kỳ khó coi, không khỏi khinh thường cười một tiếng.

“Thế nào, ngươi có ý kiến?”

“Có ý kiến cứ việc nói là được, chướng mắt làm đệ tử ngoại môn của Hải Nguyệt Tông ta, thì có thể không gia nhập Hải Nguyệt Tông ta a, ta sẽ không bắt buộc ngươi phải gia nhập.”

Phốc!

Bà nội ngươi!

Trong lòng Hỏa Vân Đạo trưởng, quả thực đem Lâm Hải mắng chết.

Quá mẹ nó tổn hại, còn không ép buộc lão tử gia nhập, thật sự là nói so hát còn dễ nghe hơn a.

Nếu không phải ngươi con mẹ nó cho lão tử phục dùng Khống Thần Đan, đần độn mới mẹ nó gia nhập đây.

Bất quá, người tại dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, mạng nhỏ tại bên trong tay của Lâm Hải, dù Hỏa Vân Đạo trưởng có cảm thấy ủy khuất hơn, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Không có ý kiến!”Hỏa Vân Đạo trưởng đen mặt lên, quay đầu đi chỗ khác.

“Hừ, ngươi cứ như vậy nói chuyện vớiTông chủ sao?”Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, lạnh lùng nói.

Hỏa Vân Đạo trưởng một hơi lên đỉnh, liền muốn bão nổi, lại cứ thế mà nhịn xuống.

Sau đó, một mặt không tình nguyện, hướng phía Lâm Hải khom người cong xuống.

“Đệ tử, không có ý kiến!”

“Ừm, cái này mới đúng mà!” Lâm Hải lúc này mới hài lòng gật gật đầu.

“Ta nói Tiểu Hỏa a!”

Hỏa Vân Đạo trưởng sững sờ, nửa ngày mới phản ứng được, kém chút phun ra một ngụm máu nữa.

Mẹ nó, chính mình đường đường là đại cao thủ Kim Đan kỳ, làm sao mẹ nó liền biến thành Tiểu Hỏa rồi?

Cái Lâm Hải đáng chết này, thật mẹ nó không phải là đồ vật a!

“Đệ tử tại!”Hỏa Vân Đạo trưởng chịu đựng nộ khí, đành phải cung cung kính kính đáp lời.

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, bày ra một mặt biểu lộ sâu không lường được, lấy giọng điệu trưởng bối mở miệng nói.

“Để ngươi làm đệ tử ngoại môn, có khả năng ngươi sẽ cảm thấy có chút ủy khuất, nhưng ngươi phải chính xác đối đãi, chức vụ có cao thấp, nhưng chỉ là phân công khác biệt, nói trắng ra đều là vì nhân dân phục vụ nha.”

Trên mặtHỏa Vân Đạo trưởng co quắp một trận, mẹ nó, vì nhân dân phục vụ cũng kéo ra đến, rất có thể kéo a.

“Mặc dù nói chức vị thấp một chút, nhưng cũng có chỗ tốt a, ta dám bảo đảm, trước mắt mà nói, ngươi thế nhưng là đệ tử ngoại môn trâu bò nhất, của Hải Nguyệt Tông chúng ta, ngươi không cảm thấy kiêu ngạo cùng tự hào sao? Đây quả thực là một chuyện vinh diệu cực lớn, là sự tình quang tông diệu tổ a!”

Phốc!

Cái mũi Hỏa Vân Đạo trưởng kém chút tức điên, mẹ nó, có thể muốn chút mặt hay không?

Đệ tử ngoại môn trâu bò nhất? Con mẹ nó thả lão tử vào trong toàn bộ Hải Nguyệt Tông của ngươi, cũng đều là tồn tại trâu bò nhất có được hay không?

Trả lại con mẹ nó quang tông diệu tổ. Lão tử đều không đủ mất mặt!

“Ngươi yên tâm, con người của Tông chủ ta đi, coi trọng nhất công bằng, chỉ cần đến ngày ngươi có công đối với tông phái, bản Tông chủ là có thể đề bạt ngươi vào bên trong nội môn! Nội môn u, ngẫm lại có phải đặc biệt kích động hay không a?”

Hỏa Vân Đạo trưởng sắp khóc, con mẹ nó, lão tử là Chưởng môn của một cái tông phái, sẽ mẹ nó hiếm có một cái đệ tử nội môn của ngươi ấy, kích động cọng lông a kích động!

“Này đa tạ Chưởng môn!”Hỏa Vân Đạo trưởng cắn răng, khóc không ra nước mắt.

“Ừm, qua đi gặp các sư huynh của ngươi, sau đó đứng ở một bên đi.”

“Sư huynh?” Hỏa Vân Đạo trưởng nhìn bọn người Cường đầu trọc, kém chút tức điên.

Mẹ nó, liền mấy cái hạng ngườinhỏ yếu này, liền làm đồ đệ của mình cũng không đủ tư cách, vậy mà lại còn là sư huynh của chính mình?

“Ai! Thật con mẹ nó im lặng!”

Hỏa Vân Đạo trưởng bất đắc dĩ, đành phải đi ra phía trước, hướng phía bọn người Cường đầu trọc cúi đầu.

“Bái kiến các vị sư huynh!”

“Ha ha, sư đệ mau mau lên!”Cường đầu trọc nhất thời cười không ngậm miệng được, một bộ dáng trưởng bối, vỗ vỗ bả vai của Hỏa Vân Đạo trưởng.

“Thật ngoan, trở về Đại sư huynh mua đường cho ngươi ăn!”

“Mua đường ăn?” Dưới chân Hỏa Vân Đạo trưởng lảo đảo một cái, kém chút nằm trên đất, một mặt thật không thể tin mà nhìn Cường đầu trọc.

Con hàng này mẹ nó là đùa bức à, lão tử đã bao lớn, ngươi còn muốn mua đường cho lão tử ăn!

“Uy, nói mò gì đâu, ta là Đại sư huynh có được hay không?” Đỗ Thuần ở bên cạnh không chịu.

“Tiểu Hỏa a, đừng nghe cái đầu trọc chết tiệt này mù nói, ta mới là Đại sư huynh...”

“Uy, lão đầu, lại đoạt chức Đại sư huynh của ta, có tin ta đánh ngươi hay không a!”

“Đến a, sợ ngươi a!”

“Hàng phía trước bán hạt dưa thuốc lá nước khoáng a...”

...

Hỏa Vân Đạo trưởng một mặt mộng bức, nhìn tên đầu trọc cùng lão đầu này, vén tay áo liền muốn đánh nhau, mấy người bên cạnh một mặt cười trên nỗi đau của người khác, đột nhiên có loại cảm giác dở khóc dở cười.

Mẹ nó, chính mình đến tột cùng gia nhập vào một cái môn phái kỳ hoa gì a, làm sao tất cả đều là đùa bức a!

“Khụ khụ!” Lâm Hải mặt mo đỏ ửng, vội vàng ho khan hai tiếng để che giấu xấu hổ.

Mẹ nó, đám hàng này, thật không đáng tin cậy, liền không thể chừa chút ấn tượng tốt cho bạn học mới sao?

“Cái kia, Tiểu Hỏa a, tuy bọn họ khá là đùa bức, nhưng phúc lợi của bang phái chúng ta cũng khá, ngươi đừng có bị giả tượng làm cho mê hoặc a?”

Nói xong, ngón tay Lâm Hải gảy nhẹ, một viên thuốc rơi vàotrong tay Hỏa Vân Đạo trưởng.

“Ngươi thụ thương rất nặng, trước tiên đem đan dược phục dùng, khôi phục thương thế một chút đi.”

Hỏa Vân Đạo trưởng nhìn thấy đan dược, theo bản năng liền khẽ run rẩy, viên Khống Thần Đan trước đó kia, để lại cho lão bóng mờ thật sự là quá lớn.

Bất quá, ngửi đan dược trong tay, truyền đến mùi vị đạo thơm ngát nhàn nhạt, lại thêm Lâm Hải nói, chính là đan dược liệu thương, Hỏa Vân Đạo trưởng do dự một chút, liền há miệng nuốt vào.

Đan dược vào miệng liền tan, một dòng nước ấm đi khắp toàn thân, sau đó, con mắt Hỏa Vân Đạo trưởng đột nhiên liền thẳng!

Chương 954: Lãng phí là đáng xấu hổ

“Cái này cái này cái này cái này…”Hỏa Vân Đạo trưởng nói chuyện cũng cà lăm, lão kinh hãi phát hiện, thương thế của chính mình, vậy mà đang nhanh chóng khỏi hẳn!

Đây quả thực là quá bất khả tư nghị, tuy đạo Thiên Lôi kia của Lâm Hải không thể đem lão đánh chết, nhưng đó cũng không phải là đùa giỡn, dù lão có thực lực Kim Đan trung kỳ, thì cũng chỉ còn lại có chút sức lực.

Lão là Tông chủ của Liệt Hỏa Tông cao quý, trong tông phái cũng có không ít thánh dược chữa thương, dựa theo kinh nghiệm trong quá khứ, với cái thương thế này của lão, coi như phục dụng đan dược tốt nhất, muốn triệt để khôi phục, cũng phải cần hai ba tháng.

Thế nhưng vừa ăn vào viên đan dược mà Lâm Hải ban thưởng này, lúc này mới công phu mấy hơi thở, lại đã tốt khoảng chừng ba phần, theo tốc độ này, dùng không đến mười phút đồng hồ, chính mình liền có thể khôi phục lại trạng thái lúc toàn thịnh.

Lúc này lão nào vẫn còn không rõ, viên đan dược mà Lâm Hải ban thưởng này, quả thực chính là nhân gian chí bảo a, ở thời khắc mấu chốt chẳng những có thể lấy ra để cứu mạng, còn có thể để trong thời gian ngắn khôi phục thực lực, trong chiến đấu sẽ ngăn cơn sóng dữ, trình độ trân quý đủ để gây nên một trận gió tanh mưa máu ở trên giang hồ.

Nghĩ không ra chính mình mới vừa vặn bái nhập Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải liền ban thưởng cho đan dược trân quý như vậy, để Hỏa Vân Đạo trưởng chấn kinh, đồng thời trong lòng đột nhiên dâng lên một tia cảm động.

Lâm Hải nhìn bộ dáng một mặt chấn kinh của Hỏa Vân Đạo trưởng, trong lòng không khỏi buồn cười.

Cái này mới chỉ là một cái đan dược liệu thương mà thôi, thế mà đã đem lão kinh hãi thành cái dạng này, nếu lại ban cho lão một cái đan dược lục phẩm mà Kim Đan kỳ có thể phục dụng, còn không phải trực tiếp đem lão dọa sợ sao?

“Tiểu Hỏa a, đi theo ca ca rất tốt, chỉ cần ngươi có cống hiến đối với tông phái, đan dược cái gì, mặc kệ liệu thương hay là tăng thực lực lên, chỉ cần ca ca có, là sẽ không bạc đãi ngươi, coi như giúp ngươi đột phá đến Nguyên Anh kỳ, đối với ca ca này đều không gọi là chuyện gì!” Lâm Hải một bộ dáng nhà giàu mới nổi, chống nạnh đắc ý nói.

“Đa tạ Tông chủ, bần đạo nhất định sẽ hết sức làm việc vì tông phái!”

Trong lòng Hỏa Vân Đạo trưởng vui vẻ, gật đầu đáp nói, nếu thật như Lâm Hải nói, vậy lão gia nhập cái Hải Nguyệt Tông này, ngược lại là một chuyện tốt, trừ cái xưng hô Tiểu Hỏa con mẹ nó hố cha, để lão có chút xúc động muốn đánh người này ra.

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó chuyển hướng Lãnh Ngọc Như, cười hắc hắc.

“Nguyệt Như cô nương, cùng một chỗ ở bên ngoài chơi hai ngày chứ?”

“Không cần!” Lãnh Nguyệt Như lại khôi phục một bộ dáng băng lãnh, sau đó đem Khốn Tiên Thằng quăng vềphía Lâm Hải.

“Tiễn ta về nhà đi thôi.”

“Ách... Tốt a.” Lâm Hải bất đắc dĩ, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đưa Lãnh Nguyệt Như trở về Thánh Cảnh.

Hỏa Vân Đạo trưởng ở bên cạnh, nhìn mà giật nảy cả mình.

Cáinữ nhân cường hãn này, mười phần đột nhiên xuất hiện, lại tại dưới mí mắt của chính mình mà tiêu thất vào hư không, lão vậy mà hoàn toàn không phát hiện được một tia dấu vết nào.

Chẳng lẽ giữa mình cùng Nguyên Anh kỳcao thủ, thực lực chênh lệch lại cách xa như thế sao?

Lâm Hải nhìn vẻ mặt mộng bức của Hỏa Vân Đạo trưởng, đột nhiên cầm Khốn Tiên Thằng trong tay giơ giơ.

“Tiểu Hỏa a, cái dây thừng này ngươi còn cần không?”

“A?” Hỏa Vân Đạo trưởng lúc này mới phản ứng được, kết quả không đợi lão mở miệng, Lâm Hải lại lại nói.

“Há, không muốn a? Dựa vào, ngươi thật sự là tài đại khí thô, pháp bảo tốt như vậy cũng không muốn, vậy được đi, ngươi không muốn ca ca liền tặng cho sư huynh của ngươi vậy!” Nói xong, Lâm Hải không chút khách khí liền ném cho Vân Chu.

Vân Chu trước đó thế nhưng là đã kiến thức qua lợi hại của cái Khốn Tiên Thằng này, liền cả yêu thú Xích Viêm cùng Lâm Hải đều có thể trói lại a, nghĩ không ra Lâm Hải lại cứ như vậy ban thưởng cho mình, nhất thời kích động đến hỏng.

“Tạ Tông chủ ban thưởng!” Vân Chu hưng phấn nói lời cảm tạ một tiếng, cầm bên trong tay quả thực là yêu thích không buông tay.

Phốc!

Hỏa Vân Đạo trưởng ở bên cạnh, kém chút thì phun ra ngoài một ngụm máu, nhìn Lâm Hải mà mặt mũi tràn đầy khóc không ra nước mắt.

Mẹ nó, lão tử lúc nào nói không muốn a? Ngươi con mẹ nó liền không có để cho lão tử nói chuyện có được hay không?

“Pháp bảo của ta a!” Lá gan của Hỏa Vân Đạo trưởng đều đau, Khốn Tiên Thằng này thế nhưng là một món pháp bảo mà lão dựa vào nhất, nghĩ không ra cứ như vậy lại bị Lâm Hải đoạt đi, tiện tay đưa người.

Bất quá, hiện tại mạng nhỏ đang nằm tại bên trong tay Lâm Hải, lão cũng không dám nói gì a, chỉ có thể đánh vỡ răng mà nuốt vào bên trong bụng.

Nhìn nhóm những sư huynh đệ khác, một mặt hâm mộ nhìn Vân Chu, Lâm Hải lại đem pháp bảo hình giỏ hoa của Hỏa Vân Đạo trưởng, lấy ra.

“Tiểu Hỏa, cái giỏ hoa này ngươi cũng không cần đi?”

“Cần!”Hỏa Vân Đạo trưởng vội vàng há miệng đáp nói, mẹ nó, đáp chậm một chút, đoán chừng lại con mẹ nó không còn nữa.

“A. Cũng không cần? Không phải ta nói ngươi a, Tiểu Hỏa, ngươi quá lãng phí!”

“Lãng phí là đáng xấu hổ, tật xấu này về sau phải sửa đổi một chút a!”

Lâm Hải nói, giương tay lên, đem lẵng hoa ném cho Du Hồng.

“Ha ha ha, tạ Tông chủ ban thưởng!” Du Hồng vui mừng quá đỗi, lòng tràn đầy hoan hỉ tiếp nhận lẵng hoa.

Phốc!

Hỏa Vân Đạo trưởng lần này nhịn không được nữa, phun ra một ngụm máu, hai mắt lóe nước mắt, mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

Con mẹ nó, lão tử rõ ràng nói là cần a!

Pháp bảo không còn thì không nói, ngược lại mẹ nó a còn rơi thêm cái tội danh lãng phí đáng xấu hổ, con mẹ nó tìm người nào để nói rõ lí lẽ a?

“A? Ngươi làm sao lại thổ huyết rồi?” Lâm Hải trừng mắt, một mặt vô tội hỏi.

Mặt mũi Hỏa Vân Đạo trưởng rơi lệ tràn đầy, miệng xẹp một cái, nghẹn ngào nói nói.

“Ta nhiều máu, không có việc gì nên phun chơi thôi!”

“Tuổi đã cao, lại còn ham chơi như thế, thật sự là tinh nghịch, về sau cũng không thể dạng này nữa.” Lâm Hải xụ mặt, một bản nghiêm túc giáo huấn nói.

Phốc!

Hỏa Vân Đạo trưởng kém chút điên, mẹ nó, cái này gọi là tinh nghịch sao? Con mẹ nó còn không phải bị ngươi chọc tức à!

“Há, đúng!” Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, bỗng nhiên lộ ra một mặt cười tham lam xấu xa.

“Cái kia, tuy lãng phí là đáng xấu hổ, nhưng hôm nay ngươi đã rất đáng xấu hổ rồi, không bằng đáng xấu hổ một lần đến cùng đi, đem tất cả pháp bảo của ngươi đều lấy ra đi, như thế ngươi về sau liền không có cơ hội để lãng phí a, đương nhiên sẽ không lại bị người khác chế giễu là đáng xấu hổ a, ha ha, ngươi cảm thấy cái chủ ý này của ca ca thế nào? Có phải thật cao minh hay không?”

Phốc!

“Cao minh em gái ngươi a!” Hỏa Vân Đạo trưởng lần nữa cuồng phun máu tươi, ngửa mặt lên trời ngã quỵ, sinh không thể yêu.

“Ái chà chà, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải một mặt quan tâm chạy qua, vươn tay cũng là sờ soạng một hồi.

Leng keng!

Ngươi lấy được pháp bảo Hóa Huyết Đao!

Leng keng!

Ngươi lấy được pháp bảo Ngọc Hồ Lô!

Leng keng!

Ngươi lấy được pháp bảo Băng Tinh Phiến!

…

Lâm Hải nghe thấy bên trong não hải không ngừng truyền đến tiếng nhắc nhở, quả thực đẹp muốn lật trời.

Vô cùng quan tâm đem Hỏa Vân Đạo trưởng đỡ dậy, Lâm Hải mang theo ngữ khí oán trách, nghiêm túc phê bình nói.

“Tiểu Hỏa a, không phải là ta phê bình ngươi, nhưng ngươi thật sự là quá tinh nghịch, ta hiện tại lấy thân phận Tông chủ mệnh lệnh cho ngươi, về sau không cho phép lại không có việc gì lại thổ huyết chơi, có nghe hay không!”

Hỏa Vân Đạo trưởng mặt mũi tràn đầy khóc không ra nước mắt, con mẹ nó người nào ăn no căng, không có việc gì mà mù thổ huyết a, lão tử thổ huyết hay không, con mẹ nóhoàn toàn bởi tại ngươi quyết định có muốn mặt hay không a?

“Vâng, Tông chủ, bần đạo nhất định…”

“Ai, đều tới, đều tới đây đi!” Hỏa Vân Đạo trưởng còn chưa nói hết lời, Lâm Hải đã quay đầu, một mặt hớn hở đem bọn người Cường đầu trọc gọi đến bên người.

Phốc!

Hỏa Vân Đạo trưởng kém chút tức điên, đậu móa, có thể để cho ta nói hết hay không?

“Đến, pháp bảo Hóa Huyết Đao, Sĩ Phú ngươi cầm!”

“Pháp bảo Ngọc Hồ Lô, cho lão Đỗ ngươi!”

“Đây là Băng Tinh Phiến, Thanh Tùng Tử cho ngươi, ngươi nha đùa lửa, không bận rộn thì sờ phiến phiến, có thể hạ sốt!”

...

Lâm Hải móc ra một món pháp bảo lại một món pháp bảo, rất nhanh liền đưa cho tám người Cường đầu trọc mỗi người một phần, mỗi cái tất cả đều vui vẻ, hớn hở ra mặt, đối với Lâm Hải nói cám ơn liên tục.

Hỏa Vân Đạo trưởng đứng ở bên cạnh, nhìn mà một mặt mộng bức, trợn cả mắt lên.

Con mẹ nó, những pháp bảo mà Lâm Hải lấy ra này, tại sao cùng pháp bảo trên người mình lại giống như đúc vậy?.

Chẳng lẽ những này pháp bảo ở thời điểm luyện chế, lại là luyện hai kiện, một đực một cái sao?

Thế nhưng là đây cũng quá trùng hợp đi.

Hỏa Vân Đạo trưởng một mặt thật không thể tin hướng phía trên người mình mà sờ soạng, tay vừa mới cho vào người, thân thể liền mạnh mẽ cương cứng.

Sau đó sắc mặt bỗng nhiên đại biến, một tay đem Bách Bảo Nang giật xuống, trừng tròng mắt hướng bên trong nhìn lại.

Phốc!

“Hố cha a!” Nhìn thấy Bách Bảo Nang rỗng tuếch, Hỏa Vân Đạo trưởng ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, thân thể thẳng tắp mà ngã xuống.

Chương 955: Hậu Thiên Chí Bảo

Trước khi rời khỏi Hỏa Sơn, Lâm Hải đứng ở trước mặt thi thể của yêu thú Xích Viêm, do dự một chút.

“Thu đi, có lẽ sẽ có chỗ dùng.”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem thi thể của yêu thú Xích Viêm, thu nhập vào trong Thánh Cảnh.

Thi thể khổng lồ như vậy, bỗng dưng biến mất ở trước mắt, lại để cho Hỏa Vân Đạo trưởng mộng cả buổi, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin, càng phát giác Lâm Hải làm người thần bí khó lường.

“Đi thôi, về nhà!”

Hỏa Vân Đạo trưởng bởi vì trong tông phái còn có rất nhiều sự tình cần phải giao phó, liền tạm thời về Liệt Hỏa Tông, một đoàn người Lâm Hải thì rời khỏi Hỏa Sơn, trở lại Khang gia.

Khang Viễn Đông đã sớm cho an bài gian phòng, bọn người Cường đầu trọc từng cái vội vã cùng Lâm Hải lên tiếng chào hỏi, liền không kịp chờ đợi về đến trong phòng, tràn đầy phấn khởi mà nghiên cứu pháp bảo.

Lâm Hải thì hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào trong Thánh Cảnh.

“Tiên Nhi bái kiến chủ nhân!” Lâm Hải vừa tiến vào, Tiên Nhi liền cười chào đón.

“Ha ha, Tiên Nhi không cần đa lễ!” Lâm Hải phất phất tay, trực tiếp chạy tới đống Hỏa Diễm Thạch kia mà đi.

NhìnHỏa Diễm Thạch chồng chất như núi, trong lòng Lâm Hải tràn đầy hoan hỉ, từ số lượng mà nhìn, có chừng hơn vạn khỏa, đủ để thăng cấp thần thông Phần Thiên của chính mình.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải trực tiếp đi lên phía trước, hai tay đều cầm lên một khối, nhẹ nhàng nắm lại.

Leng keng!

Hấp thu năng lượng xong tất, cấp độ thăng cấp thần thông Phần Thiên đã hoàn thành (20 \ 10000)

Lâm Hải tiện tay đem phế thạch quăng ra, lại lần nữa nhặt lên hai khối, tiếp tục hấp thu.

Leng keng!

Hấp thu năng lượng xong tất, cấp độ thăng cấp thần thông Phần Thiên đã hoàn thành(30 \ 10000)

...

Lâm Hải không ngừng hấp thu năng lượng,cấp độ hoàn thành của thần thông Phần Thiên không ngừng tăng lên, rốt cục tại sau nửa giờ, đã đạt đến đỉnh phong.

Leng keng!

Hấp thu năng lượng xong tất, cấp độ thăng cấp thần thông Phần Thiên đã hoàn thành(10000 \ 10000)

Leng keng!

Chúc mừng ngài, thần thông Phần Thiên đã được thăng cấp a, đẳng cấp trước mắt là cấp hai!

Sau đó, tin tức của thần thông Phần Thiên sau khi thăng cấp, liền nổi lên tại bên trong não hải của Lâm Hải.

Uy lực không có khác gì so với lúc trước, nhưng chân khí cần tiêu hao, lại bớt đi khoảng chừng ba phần.

Kết quả này để Lâm Hải mừng rỡ một trận, lúc trước, thần thông Phần Thiên này mặc dù ngưu bức, nhưng chân khí tiêu hao quá lớn, lấy thực lực của Lâm Hải, cũng chỉ có thể thi triển một lần, hơn nữa điểm chết người nhất là, sau khi thi triển, chân khí của Lâm Hải cơ hồ sẽ bị hao hết, nếu như lại có địch nhân, cơ hồ không hề có lực hoàn thủ.

Bởi vậy, Phần Thiên tuy mạnh, nhưng Lâm Hải cũng chỉ có thể đem nó xem như một đòn sát thủ, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì tuyệt sẽ không sử dụng.

Nhưng bây giờ Phần Thiên đã thăng cấp, Lâm Hải sẽ không còn có cố kỵ như trước đó, cho dù sử xuất ra Phần Thiên, thì mình vẫn còn có ba bốn thành chân khí, đủ để ứng phó với các loại nguy cơ.

“Từ hôm nay, thực lực của ca ca, lại tăng thêm một bậc thang, thoải mái!”

“Chủ nhân, trong thi thể cái yêu thú mà trước đó ngươi thu vào kia, tựa hồ có một vật thần bígì đó.” Tiên Nhi bỗng nhiên đi tới, hướng phía Lâm Hải cười nói.

“A?” Lâm Hải sững sờ, xem ra quyết định đem thi thể của yêu thú Xích Viêm thu này lại, thật đúng là làm đúng!

“Có cái đồ vật gì?” Lâm Hải không khỏi hiếu kỳ hỏi.

“Tiên Nhi cũng không biết, chỉ là cảm thấy bên trong, tựa hồ có một cỗ khí tức Viễn Cổ nồng đậm, khiến cho người ta run sợ.”

“Khí tức Viễn Cổ? Để ngươi cũng cảm thấy tim đập nhanh?” Lâm Hải không khỏi bị kinh ngạc, hắn biết rõ, thực lực bây giờ của Tiên Nhi, thế nhưng là tương đương với Nguyên Anh sơ kỳ, làm cho Nguyên Anh sơ kỳ cũng cảm thấy tim đập nhanh, vậy cái đồ vật này sẽ mạnh đến bao nhiêu?

“Nhanh, đi qua nhìn một chút!” Lâm Hải vội vàng không kịp chờ đợi, chạy về phía thi thể yêu thú Xích Viêm mà đi.

“Bên trong bờ sông có con cóc kêu, làm cho Cẩu gia ngủ không yên, nướng khối thịt yêu thú ăn a, ực ực,ực ực, thật là thơm u...”

Bên Nguyệt hồ, A Hoa đang ngồi xổm ở bên cạnh thi thể của yêu thú Xích Viêm, bên trong miệng khẽ hát, điểm ngọn lửa làm đồ nướng.

Thấy Lâm Hải đi đến, A Hoa vội vàng hai ba miếng đem thịt yêu thú đã nướng chín nhét vào bên trong miệng, sau đó một mặt chấn kinh mà nhìn Lâm Hải.

“Ba ba, cái mũi của ngươi, so chó còn linh hơn, ta vừa mới nướng chín thịt, ngươi đã ngửi mùi mà đến.”

“Bất quá đáng tiếc, thịt nướng không còn nữa, ngươi muốn ăn chút khác, bên kia còn có đống phân mới mẻ, ta có thể cho ngươi, vị đạo này, ta cùng ngươi nói...”

“Cút!” Lâm Hải một chân đem A Hoa đá vào bên trong nước, chó chết này, quá mẹ nó buồn nôn.

“Tiên Nhi, ở chỗ nào?” Lâm Hải nhìn chằm chằm vào thi thể của yêu thú Xích Viêm, hướng phía Tiên Nhi hỏi.

“Ở ngay vị trí này!” Tiên Nhi hướng phía cái bụng của yêu thú Xích Viêm nhất chỉ, “Yêu thú này, vốn là một đầu rắn nhỏ cực kỳ bình thường, tựa hồ là nhận tẩm bổ của vật trong cơ thể, mới đắc đạo thành yêu thú!”

“Cái đồ vật gì mà ngưu bức như vậy?” Lâm Hải càng thêm hiếu kỳ, thủ chưởng giơ lên, Long Nha đã xuất hiện trong tay.

Sau đó, Lâm Hải bỗng nhiên đâm một cái, Long Nha đâm vàotrong bụng yêu thú Xích Viêm, sau đó nhẹ nhàng rạch một cái.

“Chủ nhân, mau nhìn!” Tiên Nhi đột nhiên chỉ vào bên trong, là một quả cầu trong suốt lớn cỡ bóng đá, lóe ra quang mang năm màu.

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn một chút, nhất thời cảm thấy một cỗ khí tức Viễn Cổ tang thương, đập vào mặt, để linh hồn Lâm Hải run rẩy một hồi, tựa hồ lập tức xuyên đến ngàn vạn năm trước, trong nháy mắt đã mất tích!

“Chủ nhân, tỉnh lại!” Tiên Nhi thở nhẹ một tiếng, toàn thân Lâm Hải lúc này mới giật mình một cái, hồi tỉnh lại, không khỏi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Thật đáng sợ!” Lâm Hải kinh hãi không thôi, ngay tại vừa rồi, linh hồn của hắn, tựa hồ đã được đưa tới thời khắc thiên địa sơ khai, đưa mắt nhìn lại tất cả cũng đều là một mảnh hỗn độn, liền sinh mệnh cũng không có tồn tại.

“Quả cầu này, tuyệt đối là vật phi phàm!” Lâm Hải cẩn thận từng li từng tí đem nó từ trong bụng yêu thú Xích Viêm lấy ra.

Leng keng!

Tin tức nhắc nhở lập tức vang lên.

Chúc mừng ngươi đạt được pháp bảo Vị Diện Pháp Châu.

Vị Diện Pháp Châu: Có thể đem hình chiếu Pháp Thân đưa đến vị diện mà ngươi biết, mỗi năm trăm năm có thể sử dụng một lần.

Tên pháp bảo: Vị Diện Pháp Châu

Thuộc tính pháp bảo: Không

Đẳng cấp pháp bảo: Hậu Thiên Chí Bảo

Phốc!

Lâm Hải lập tức liền mộng bức, bên trong đầu tất cả đều là bốn chữ Hậu Thiên Chí Bảo.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha ha!” Hơn nửa ngày, Lâm Hải mới phản ứng lại, sau đó kích động liên tục lăn lộn mấy vòng, một phát bắt được cánh tay Tiên Nhi, điên cuồng cười ha hả.

“Chủ nhân, ngươi không sao chứ?” Tiên Nhi bị dọa đến giật mình, mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn Lâm Hải.

A Hoa mới từ bên trong nước leo ra, liền thấy Lâm Hải thất thố như vậy, lập tức rũ cụp cái cằm, hai mắt nhỏ trợn tròn xoe, sau đó lộ ra một mặt bi thương.

“Ba ba, nội tâm của ngươi quá yếu ớt, không phải chỉ là không cho ngươi ăn thịt nướng sao? Ngươi liền điên!”

“Ai, thật sự là quá đáng thương, đầu tiến vào trong bồn cầu rồi sao, toàn bộ phân, tất cả đều cho ngươi ăn, chỉ cầu ngươi khỏe lại, có được hay không?”

Phốc!

Lâm Hải kém chút bị buồn nôn, nhảy lên lại là một chân đem A Hoa đạp vào bên trong hồ nước.

Sau đó, mới vô cùng kích động hướng phía Tiên Nhi mà kinh hô.

“Tiên Nhi, Hậu Thiên Chí Bảo, đây là Hậu Thiên Chí Bảo a!”

“A!” Tiên Nhi nghe được, nhất thời cũng phát ra một tiếng kinh hô, mở to cái miệng nhỏ nhắn, một mặt khó có thể tin.

“Chủ nhân, đây là thật sao?”

“Đương nhiên là thật, ta còn có thể gạt ngươi sao? Ha ha ha ha, lần này phát rồi!”

Lâm Hải giờ phút này, đối với đẳng cấp pháp bảo, đã có hiểu biết kỹ càng, từ thấp đến cao theo thứ tự là Pháp khí, Bảo khí, Linh khí, Tiên khí, Thần khí, Hậu Thiên Chí Bảo, Tiên Thiên Linh Bảo.

Bình thường mà nói, Tiên Thiên Linh Bảo cùng Hậu Thiên Chí Bảo, đều thuộc về bảo vật ở thời kỳ Hỗn Độn sơ khai, cơ bản đã không có dấu vết mà tìm kiếm, cho dù là Thái Thượng Lão Quân trên thiên Đình, nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện chế ra pháp bảo cấp bậc thần khí.

Liền xem như Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao mà Lâm Hải ỷ vào nhất, cũng bất quá chỉ là Tiên khí mà thôi.

Nghĩ không ra, hôm nay tiện tay thu cái thi thể yêu thú này, vậy mà đào ra một kiện Hậu Thiên Chí Bảo, cái này mẹ nó quả thực là đi vận cứt chó cực lớn đi!

Tiên Nhi hiển nhiên cũng là chưa bao giờ thấy qua pháp bảo đẳng cấp này, khuôn mặt nhỏ kích động đến đỏ bừng.

“Chủ nhân, nhanh nói nóicho Tiên Nhi, cái Hậu Thiên Chí Bảonày, có diệu dụng gì?”

Chương 956: Truyền thừa của Bát Tiên

“Ách...” Bị Tiên Nhi hỏi như vậy, Lâm Hải lại sửng sốt, hắn còn thật không biết cái Vị Diện Pháp Châu Hậu Thiên Chí Bảo ngưu bức này,đến tột cùng có diệu dụng gì, ngưu ở chỗ nào đâu?

“Thế nào, chủ nhân cũng không rõ ràng sao?” Khuôn mặt tiên Nhi nghi hoặc, hỏi.

“Ừm, chỉ là biết rõ, có thể đem hình chiếu Pháp Thân đến trên bất kỳ một vị diện nào, bất quá phải năm trăm năm mới có thể sử dụng một lần.” Lâm Hải đành phải đem tin tức bên trong não hải dời ra ngoài, nhìn xem Tiên Nhi có biết hay không.

“Hình chiếu Pháp Thân?” Tiên Nhi không khỏi kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

“Thế nào, Tiên Nhi ngươi biết rõ đây là có ý gì sao?” Lâm Hải vội vã hỏi.

“Ừm!” Khuôn mặt nhỏ của Tiên Nhi kích động, gật gật đầu, “Ta đã nghe chủ nhân đời trước nói qua.”

“A?” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, “Vậy ngươi nhanh nói nói, đến tột cùng có diệu dụng gì?”

“Tiên Nhi chỉ nghe chủ nhân đời trước nói, hình chiếu vị diện chính là đại thần thông, chỉ có Như Lai Phật Tổ cùng Thái Thượng Lão Quân mới có thể làm được, hình chiếu Pháp Thân có thể tới bất luận cái địa điểm gì bất luận một cái giới nào, thấy rõ vạn vật thế gian, hết thảy đều khó thoát khỏi pháp nhãn!”

“Ách...” Lâm Hải nghe xong, có chút choáng váng, vẫn là không biết rõ thứ này có tác dụng gì?

“Tiên Nhi, có thể thông tục hơn một chút hay không?”

“Nói như vật cùng chủ nhân đi, có cái Vị Diện Pháp Châu này, ngài có thể tùy ý quan sát bất kỳ một cái vị diện nào bất luận cái địa điểm gì, tựa như chính bản thân ngươi đích thân đi tới đó vậy.”

“Là như thế sao?” Tiên Nhi vừa nói như thế, Lâm Hải nhất thời liền hiểu rõ.

Bất quá sau khi hiểu rõ, Lâm Hải lại gãi gãi đầu.

“Nói trắng ra chính là đồ có thể nhìn thấy địa phương khác a, cái này có làm được cái gì a?” Lâm Hải đột nhiên cảm giác được, công năng của pháp bảo này, tựa hồ rất gà mờ a, không có chút thực dụng nào, nào xứng với cấp bậc Hậu Thiên Chí Bảo cao cấp như vậy.

Tiên Nhi lại là mỉm cười, lắc đầu.

“Tác dụng phi thường lớn, có lẽ đối với người bình thường thì vô dụng, nhưng đối với Người Chưởng Khống của một giới mà nói, lại cực kỳ trọng yếu, chỉ là công dụng cụ thể, Tiên Nhi cũng không hiểu, chỉ là nghe chủ nhân đời trước đề cập mà thôi.”

“Ai, tốt a!”

Lâm Hải một mặt bất đắc dĩ,hưng phấn trước đó do biết được thứ này là Hậu Thiên Chí Bảo, nhất thời liền tiêu tán.

Xem xét vị diện, đối với Lâm Hải mà nói, còn không thực dụng bằng Tiên khí loại hình như Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải liền ra khỏi Thánh Cảnh, nằm ở trong phòng nghỉ ngơi, lần nữa liền nhớ tới sự tình tìm công pháp cho đám đệ tử.

“Ai, xem ra làm cái người Tông chủ này, thật sự là mệnh lao lực a!”

Lâm Hải một bên lắc đầu, một bên mở điện thoại di động ra, tìm tới Waechat của Thiết Quải Lý.

Cũng không biết con hàng này, có từ bên trong dây dưa của đám Nữ Tiên, thoát đi ra hay không, nam nhân mà đi giày cao gót, cũng không sợ đem bản thân chấn kinh sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Thiết, tìm ngươi có việc, nhìn thấy tin tức thì mau hồi âm!

Qua một hồi lâu, ngay tại lúc Lâm Hải cũng chuẩn bị từ bỏ, tin tức Thiết Quải Lý, rốt cục trở về đến, không có không ngoài suy đoán, lại là một loạt biểu lộ chấn kinh.

“Ai!” Lâm Hải thở dài, dạng mở màn này, Lâm Hải cũng con mẹ nó thành thói quen rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta muốn truyền thừa của Bát Tiên các ngươi?

Lâm Hải cũng không muốn quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói nói cùng Thiết Quải Lý.

Thiết Quải Lý: Muốn truyền thừa của chúng ta làm gì? (biểu lộ chấn kinh ở phía sau, bị Lâm Hải tự động xem nhẹ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta thu tám người đệ tử, muốn truyền công pháp cho bọn họ, vừa vặn Bát Tiên các ngươi cũng là tám người, cho nên liền trực tiếp tìm tới ngươi đi.

Thiết Quải Lý: Dược Vương truyền thừa của ta, đã đưa cho ngươi rồi, còn bảy người khác, để ta đến hỏi bọn họ một chút có nguyện ý hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, ngươi giúp ta hỏi một chút, chỉ cần chịu đem truyền thừa cho ta, điều kiện cứ việc nói!

Thiết Quải Lý: n, có câu nói này của ngươi, liền dễ làm hơn nhiều. Ta đi hỏi cho ngươi!

Không mất một chút thời gian, tin tức của Thiết Quải Lý hồi âm lại.

Thiết Quải Lý: Tiên hữu, ta đã hỏi giúp ngươi, đây là điều kiện của Bát Tiên chúng ta, ngươi xem một chút đi.

Sau đó, Thiết Quải Lý đem yêu cầu của Bát Tiên, gửi tới cho Lâm Hải, Lâm Hải vội vàng đọc từng cái.

Phốc!

Kết quả Lâm Hải mới đọc xong câu nói đầu tiên, liền trực tiếp cười phun.

Trương Quả Lão muốn hai đôi giày cao gót giống như của Thiết Quải Lý, để cho con lừa của lão đi, như vậy khi con lừa của lão đi trên đường, liền sẽ uốn éo uốn éo, lão ngồi ở bên trên ngủ, sẽ càng thêm dễ chịu.

“Mẹ nó, kỳ hoa a!” Lâm Hải không còn gì để nói, tiếp tục nhìn xuống.

Hán Chung Ly muốn sợi cay, mỗi ngày một bao cho đến chết!

“Cái này có thể, không phải chuyện lớn gì!”

Tào Quốc Cữu, mỗi ngày nhàm chán a, muốn tìm người bồi chính mình chơi.

“Dễ nói, ca ca mẹ nó sẽ để Hầu tử mỗi ngày qua tìm ngươi.”

Lữ Đồng Tân muốn album ảnh của Hằng Nga Tiên Tử.

“Mẹ nó!” Lâm Hải nhất thời không vui, album ảnh của hằng Nga, con mẹ nó là ngươi có thể nhìn sao? Đó là chuyên chúc của ca ca có được hay không?

Đối với yêu cầu vô lý của Lữ Đồng Tân, Lâm Hải cũng không khách khí, không giao ra truyền thừa, liền đem lời này phát cho Bạch Mẫu Đơn!

Hàn Tương Tử, muốn một bộ của lễ phục Hằng Nga mặc trong Hội Bàn Đào hôm nay, để đưa cho Hà Tiên Cô.

“Móa, cái tên nha còn không có đem Hà Tiên Cô đuổi tới trong tay sao?.” Lâm Hải xem thường một trận, bất quá yêu cầu này, cũng không phải là vấn đề.

Lam Thải Hòa cùng Hà Tiên Cô, hai người kia so sánh liền đủ ý tứ, thế mà không có bất kỳ cái yêu cầu gì, chỉ hy vọng người truyền thừa của họ chính trực thiện lương, không có làm nhục danh tiếng của bọn họ là được!

“Người tốt a!” Lâm Hải đối với hai cái Thần tiên này, liền sinh lòng hảo cảm.

Môt đêm tu luyện, thực lực của Lâm Hải lần nữa tinh tiến, vừa rạng sáng hôm sau, liền do Khang Sĩ Phú bồi tiếp, đi ra ngoài mua sắm.

Cũng may mặc kệ là giày cao gót hay là lễ phục nữ sĩ, Lâm Hải lúc trước mua đều là nhãn hiệu quốc tế, tại Lương Châu cũng có chỗ tiêu thụ, sau khi Lâm Hải mua xong, trực tiếp liền phát qua cho Thiết Quải Lý.

Về phần Lữ Đồng Tân kia, Lâm Hải không nhìn thẳng vào cái yêu cầu bỉ ổi kia của, cũng sau một phen chuyển Bạch Mẫu Đơn ra uy hiếp, Lữ Đồng Tân lập tức thành thành thật thật đi vào khuôn khổ, giao ra truyền thừa.

Bên Hán Chung Ly lại càng dễ nói, Lâm Hải trực tiếp thông qua Thiết Quải Lý chuyển đạt, nói đã tìm được một người phi thường hoạt bát sáng sủa, tới giúp lão giải trừ nhàm chán phiền não, quyết không để lão tiếp tục trống rỗng tịch mịch nữa.

Chỉ là, thân phận của người này, Lâm Hải cũng không có dám nói cho Hán Chung Ly biết, bằng không hắn thật sợ Hán Chung Ly nghĩ quẩn một cái, trực tiếp nhảy vào Đông Hải.

Sau một phen trao đổi, truyền thừa của Bát Tiên, toàn bộ đã đến bên trong tay Lâm Hải.

Lâm Hải trước đó thật không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy, mừng rỡ đem tám người đệ tử kêu đến.

“Các ngươi biết rõ, Bát Tiên ở Hoa Hạ cổ đại sao?”

“Không biết.” Mấy người cùng nhau lắc đầu.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời tối sầm mặt, “Mẹ nó, không học thức thật đáng sợ!”

“Bát Tiên Quá Hải, cái này tổng nghe nói qua chứ?”

“Không có!” Mấy người lần nữa lắc đầu.

“Ta dựa vào, các ngươi con mẹ nó có phải người Hoa hay không a?” Lâm Hải thật sự là im lặng.

“Bát Tiên Quá Hải, các hiển thần thông!” Thanh Tùng Tử đột nhiên yếu ớt nói một câu.

Hai mắt Lâm Hải nhất thời tỏa sáng, liền ném qua ánh mắt khen ngợi.

“Không tệ, vẫn là Thanh Tùng Tử có học vấn!”

“Cái gì, cái này kêu là có học vấn a? Bát Tiên Quá Hải các hiển thần thông, ta cũng đã nghe nói rồi a!”Cường đầu trọc ở một bên, một mặt chấn kinh nói nói.

“Đúng a đúng a, ta cũng biết cái thành ngữ này, khi còn bé còn xem qua phim truyền hình đâu!” Lý Lăng Đào ở một bên cũng phụ họa nói.

“Bát Tiên Quá Hải các hiển thần thông nha, Thiết Quải Lý Lam Thải Hòa bọn họ… Ai chẳng biết a, có cái gì tốt mà khoe khoang?” Đỗ Thuần nhất thời bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Ách…” Mặt Lâm Hải nhất thời tối sầm, “Các ngươi mẹ nó vừa rồi không phải còn nói, không biết sao?”

“Vừa rồi? Đó là sư phụ ngươi không có nói đúng a!”

“Đúng a, sư phụ, ngươi nói là Bát Tiên trong Hoa Hạ cổ đại, còn chúng ta nói là Bát Tiên bên trong cố sự thần thoại của Hoa Hạ, không phải là cùng một sự tình a.”

“Còn có a, vừa rồi ngươi nói Bát Tiên Quá Hải, căn bản là không có nói đầy đủ nha, chậc chậc chậc, ta nói bằng vào IQ của ta, làm sao lại nghe không hiểu chứ, nguyên lai là vấn đềbiểu đạt của ngươi, sư phụ a, không học thức thật đáng sợ!”

“Đúng thế đúng thế, phương thức biểu đạt của Tông chủ, có vấn đề, thiếu câu tiếp theo là các hiển thần thông!”

“Ừm, ta cũng cảm thấy, nếu không chúng ta kiếm tiền,báo một lớp bổ túc tiểu học cho Tông chủ?”

“Ta thấy được, người học qua tiểu học, cũng vậy không đến mức đó a!”

…

Lâm Hải nghe đám đùa bức này, đang một bản nghiêm túc thảo luận phương thức biểu đạt sai lầm của chính mình, ngược lại mẹ nó còn muốn kiếm tiền, báo cho chính mình học một khóa bổ túc văn hóa của tiểu học, kém chút không để hắn tức hộc máu!

Thật sự là nghiệp chướng a, bắt đầu là ba cái hàng kia, liền đã đủ đùa bức, năm người kia còn tốt a, làm sao nhanh như vậy, thật giống như đã thống nhất mặt trận, bị câu mang tới bên trong đâu?.

Cái này mẹ nó, về sau mỗi ngày lại muốn đối mặt với tám cái đùa bức này, Lâm Hải tùy tiện ngẫm lại cũng thật sự là say!

“Tốt, đừng nói chuyện vô dụng nữa!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, cắt ngang bọn họ tám người thảo luận.

“Hiện tại, phân phối công pháp truyền thừa!”

Sự tích Bát Tiên

Trong hệ thống thứ bậc của đạo Lão có 8 vị tiên bất tử. Truyền thuyết nói rằng họ đều đã nếm qua rượu và đào tiên nên bất tử và được coi là biểu tượng của sự trường sinh và những điềm lành, sự hiện diện của Bát Tiên đem đến bình yên và hạnh phúc cho gia chủ.

Truyền kỳ về Bát Tiên có lẽ bắt đầu từ triều đại nhà Đường, và câu chuyện cũng thay đổi khác nhau qua với các triều đại. Tám vị tiên, theo ấn bản sau đời nhà Minh, là gồm có Chung Ly Quyền, Trương Quả Lão, Hàn Tương Tử, Lý Thiết Quải, Tào Quốc Cữu, Lã Động Tân, Lam Thái Hoà, và Hà Tiên Cô. Rất khác nhau về bề ngoài và cá tính, tám vị này là Đại Tiên trong Đạo gia, và họ thường tụ tập, họp mặt với nhau.

Tào Quốc Cữu là hoàng tộc của một hoàng đế; Lý Thiết Quải có tật ở chân nên bước đi với một cây gậy; Hà Tiên Cô là một phụ nữ trẻ đẹp; Trương Quả Lão trông rất khỏe mạnh ở tuổi già của mình và thường cưỡi ngược trên lưng lừa. Hàn Tương Tử là cháu trai của Hàn Dũ, một văn nhân nổi tiếng ở triều đại nhà Đường, thường thích thổi sáo; Chung Ly Quyền luôn luôn được nhìn thấy với một tay phe phẩy cái quạt lá.

1/. Hán Chung Ly

Chung Ly Quyền, hiệu là Vân Phòng, làm đại tướng trong triều đình nhà Hán nên còn được gọi là Hán Chung Ly hay Hớn Chung Ly. Ông có thân hình mập mạp, bộ râu xoăn và đôi mắt khoan hòa, mặc chiếc áo phanh trần, để lộ chiếc bụng tròn. Ông là vị tiên luyện nước thánh và tay phe phẩy chiếc quạt thần dùng để cứu người bệnh. Khi mới sinh, trên nóc nhà ông có hào quang sáng rực.

Chung Ly Quyền tượng trưng cho sức khỏe và quyền năng chữa bệnh. Có vị tiên này trong nhà sẽ giúp cho các thành viên trong gia đình luôn khỏe mạnh.

2/. Trương Quả Lão

Là một lão tiên chuyên nghề thuật sĩ và những lĩnh vực huyền bí. Vật tiêu biểu là cái trống cơm và con lừa mà ông luôn cưỡi nhưng ngồi ngược. Khi không cưỡi, ông gói con lừa lại cho vào một cái bị cói đeo kè kè sau lưng.

Trương Quả Lão tay mang một nhạc cụ giống như ống tre. Ông nắm giữ sự thông thái của tuổi già. Ông được tôn là nhà hiền triết, ban sự thông thái, minh mẫn cho những người cao tuổi trong gia đình.

3/. Lã Động Tân

Ông xuất thân Đạo gia nên thường sử dụng phất trần và kiếm phép. Kiếm phép là kiếm biết bay và nghe theo lời ông sai khiến. Ông được tôn là ông tổ của nghề thợ cạo.

Là một học giả ẩn dật được tôn sùng như thần hộ mệnh của những người bệnh, thanh kiếm của ông có phép thuật để xua đuổi những linh hồn quỷ dữ và loại bỏ những nguồn năng lượng xấu. Tay phải ông cầm phất trần để chữa bệnh. Đặt vị tiên này trong nhà sẽ giúp cho mọi thành viên của gia đình tránh được bệnh tật do âm khí tạo ra.

4/. Tào Quốc Cữu

Tào Quốc Cữu (Tào Hữu), em ruột của Tào Thái hậu, đời vua Tống. Ông có nghề gõ phách nhịp, nên còn được xưng tụng là ông Tổ của các kịch sỹ, diễn viên. Ông kết bạn với Hán Chung Ly và Lã Động Tân sau đó từ bỏ vinh hoa phú quý và tu tiên. Ông thường mặc một chiếc áo nhà quan quý phái, toát lên vẻ cao quý, thanh nhã. Đặt vị tiên này trong nhà sẽ giúp con đường công danh, địa vị xã hội được thăng tiến.

5/. Lý Thiết Quả (hay còn gọi là Lý Thiết Quải)

Lý Thiết Quải – vị tiên có quyền năng nhất trong 8 vị

Trong Bát Tiên thì Lý Thiết Quải là vị Tiên đắc đạo đầu tiên và sau đó có công giúp các vị kia thoát tục thành Tiên. Vì thế, người ta còn nói Lý Thiết Quải là vị Tiên đứng đầu bảng của Bát Tiên.

Lý Thiết Quải: họ Lý, tên là Huyền, hiệu là Ngưng Dương, nên thường gọi là Lý Ngưng Dương, diện mạo nghiêm trang, tính khí ngay thẳng, trong sạch, học rộng biết nhiều, không theo đuổi công danh mà muốn đi tu Tiên.

Biết được Lão Tử đang dạy đạo trên Hoa Sơn, Lý Ngưng Dương liền tìm đến xin học. Chính vì thế mà hình ảnh của ngài tượng trưng cho trí tuệ và sự sáng suốt.

6/. Hàn Tương Tử

Hàn Tương Tử là người có biệt tài thổi sao nên được gọi là Học Sỹ thổi tiêu, ông đã sáng tác những bản nhạc êm dịu từ ống sáo thần. Ông sống dưới thời nhà Thương, là bạn có Lã Động Tân và cũng nhờ đó tu đắc đạo. Tiếng sáo thần thu hút những điềm lành bao quanh ông, vì thế mà tất cả muông thú, côn trùng, cây cỏ đều phát triển mạnh mẽ khi ông xuất hiện.

Khả năng đặc biệt của Hàn Tương Tử là có thể làm cho cây cối mọc nhanh trong tích tắc. Hình ảnh Hàn Tương Tử với rất nhiều những mầm cây trong chiếc bao tải đeo sau lưng tượng trưng cho một cuộc sống viên mãn.

7/. Lam Thể Hòa

Tương truyền Lam Thể Hòa (hay còn gọi là Lam Thái Hòa) do Xích Cước Đại Tiên đầu thai xuống trần, có hình dáng cậu bé trai (hoặc bé gái trong nhiều dị bản), tay xách giỏ hoa, thường mặc áo rộng màu xanh, buộc dây lưng đen, một chân đi đất, một chân mang giày, mùa hè mặc áo bông mà không biết nóng nực, mùa đông chỉ mặc áo đơn mà không biết lạnh.

Thực tế không phân biệt được Lam Thể Hòa là nam hay nữ nên dân gian coi ông là bán nam bán nữ. Ông sinh vào cuối thời Thương và đắc đạo sau một trận say túy lúy, trời long đất lở, ông được một con ngỗng trời đưa về trời.

Thường ngày, ông ra chợ, vừa ca vừa gõ nhịp, để xin tiền bố thí. Những bài ca do ông tự đặt ra đều có ý khuyên người đời bỏ dữ theo lành. Tiền xin được, ông cột vào dây lưng và bố thí cho người nghèo khổ. Lam Thể Hòa là một vị tiên mang đến sức khỏe và niềm vui cho gia đình.

8/. Hà Tiên Cô

Hà Quỳnh hay Hà Tiên Cô quê ở huyện Tăng Thành, tỉnh Quảng Châu, đời nhà Thương, đây là vị nữ tu chính xác duy nhất trong Bát Tiên (do Lam Thể Hòa không biết là nam hay nữ). Tương truyền lúc còn nhỏ bà vốn được gọi là Hứa Sinh (là tên con trai), sau mới được coi là nữ (nhiều tài liệu cho rằng bà đã cải giống chuyển từ nam thành nữ). Bà rất có hiếu, một lòng phụng dưỡng mẹ già ốm đau, nhờ đó mà đắc đạo thành tiên.

Khi còn bé, vị tiên này có 6 cái xoáy trên đầu mà ai cũng cho là kỳ tướng. Sau khi thành tiên, Hà Tiên Cô thường cầm hoa sen linh thiêng và cây phất trần. Nếu thờ bà trong nhà thì những người phụ nữ lớn tuổi trong gia đình sẽ gặp nhiều may mắn, hoa sen và trái đào biểu thị cho sự sung túc và trù phú.

Chương 957: Cái tờ đơn này ta tiếp!

Tám người Cường đầu trọc nghe xong, trong lòng mỗi cái liền đại hỉ, vội vàng một mặt cung kính cúi đầu đứng vững.

Bình thường đùa bức vui đùa ầm ĩ thì có thể, nhưng lúc này, thế nhưng là tương đương với sư phụ truyền nghề, bọn họ nào dám không nghiêm túc mà đối đãi.

“Ừm, lúc này mới có cái bộ dáng!”

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó đem một bộ công pháp truyền thừa, vứt cho Cường đầu trọc.

“Truyền cho ngươi truyền thừa của Hán Chung Ly trong Bát Tiên!”

Cường đầu trọc đại hỉ, cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận công pháp, hướng phía Lâm Hải cong người xuống.

“Đệ tử, tạ ơn sư tôn đã truyền pháp!”

Lâm Hải lại đem công pháp của Lữ Đồng Tân, truyền cho Lý Lăng Đào.

“Thuần Dương Chân Nhân, chính là lấy võ nhập đạo, làm Kiếm Tiên, lúc đầu vi sư chuẩn bị để ngươi vứt bỏ đường tập võ, hôm nay đã có ‘Thuần Dương Kiếm Pháp’ của Thuần Dương Chân Nhân, ngược lại miễn đi phiền phức, ngươi có thể kế thừa Kỳ Đạo Thống, tu Kiếm Tiên!”

Lý Lăng Đào nghe vậy đại hỉ, tiếp nhận truyền thừa của Lữ Đồng Tân, quỳ bái tạ sư!

“Vân Chu, truyền cho ngươi truyền thừa của Lam Thải Hòa trong Bát Tiên!”

“Du Hồng, truyền cho ngươi truyền thừa của Hàn Tương Tử trong Bát Tiên!”

“Khang Sĩ Phú, truyền cho ngươi truyền thừa của Tào Quốc Cữu trong Bát Tiên!”

“Vân Tuệ Nhi, truyền cho ngươi truyền thừa của Hà Tiên Cô trong Bát Tiên!”

“Thanh Tùng Tử, truyền cho ngươi truyền thừa của Trương Quả Lão trong Bát Tiên!”

…

Lâm Hải mỗi người một bản truyền thừa, đưa đến bên trong tay các đệ tử, tất cả mọi người đều là hớn hở ra mặt, bái tạ sư ân.

Chỉ có Đỗ Thuần, nhìn Lâm Hải ai cũng truyền cho công pháp, duy chỉ có không gọi mình, lão liền có chút mộng bức.

“Sư phụ, ta đâu, ta đâu!”

Lâm Hải tức giận liếc lão một cái.

“Dược Vương truyền thừa, đã sớm truyền thụ cho ngươi, đó chính là truyền thừa của Thiết Quải Lý!”

“A? Nguyên lai ta đã sớm đạt được truyền thừa của Bát Tiên a? Ha ha ha, sư phụ ngươi thật tốt, truyền cho ta đầu tiên a, xem ra ta quả nhiên là Đại sư huynh!”

Kết quả, Đỗ Thuần vừa nói lời này ra khỏi miệng, Cường đầu trọc lập tức không chịu.

“Uy, lão đầu, nói mò gì đâu, cái này với chuyện ai là Đại sư huynh có cái lông quan hệ a, ta nhập môn sớm nhất, Đại sư huynh trừ ta ra không còn có thể là ai khác, ngươi ra đằng sau đợi cho ta đi thôi!”

“Phi, liền cọng tóc đều không có, còn muốn làm Đại sư huynh! Không có cửa đâu!”

“Lão đầu, còn túm chuyện tóc của ta mà nói, có tin ta đánh ngươi hay không a!”

“Đến a, sợ ngươi a!”

“Tới tới tới, đầu trọc đại chiến lão đầu gầy, mua vé mua vé a!”

“Hàng phía trước bán ghế nhỏ!”

“Hạt dưa đồ uống nước khoáng a…”

…

“Ai u ta qua, lại bắt đầu!” Lâm Hải che trán, quả thực sầu chết.

Mẹ nó, bọn hàng này, con mẹ nó cónghiêm túc được hai phút đồng hồ không, thật sự là phục.

Ném bọn đệ tử tự mang thuộc tính đậu bỉ, cãi lộn không nghỉnày qua một bên, một mình Lâm Hải ra khỏi phòng, đóng cửa phòng lại, toàn bộ thế giới trong nháy mắt đã yên tĩnh.

Đi đến bên trong sân nhà Khang gia, trong đầu Lâm Hải, không ngừng suy tư các sự tình.

Bên Yến Kinh kia, cách thời điểm đám cao thủ Kim Đan Đông Phương Du Long đến đưa bảo ngọc cung phụng cho chính mình, thời gian còn có khoảng nửa tháng, ngược lại không vội qua đó, vừa vặn đoạn thời điểm này, để bát đại đệ tử, tiêu hóa truyền thừa Bát Tiên một chút, đề cao thực lực.

Bên Vân Thắng kia, mới mang người đến thành phố Giang

Nam, tuyên chỉ của tông môn Hải Nguyệt Tông, chính là chuyện lớn, cũng không có khả năng một lần là xong, tùy ý tìm một chỗ để chiếm núi xưng Vương, đồng dạng cũng cần thời gian.

Nếu như thế, chẳng bằng trước tiên ở lại Khang gia, thuận tiện du lãm phong cảnh Tây Lương một chút.

Leng keng!

Đang nghĩ ngợi, Waechat của Lâm Hải vang, hắn liền mở điện thoại di động ra xem xét.

“A, Sở Lâm Nhi!”

Sở Lâm Nhi: Uy, ngươi đang làm gì?

Trên mặt Lâm Hải, không tự chủ được nổi lên nụ cười, cái khuôn mặt yêu diễm cùng cực, trong nháy mắt liền hiện lên tại trong đầu.

Cái khác không nói, tách ra một thời gian dài, vẫn là rất nhớ cô nàng này!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Còn có thể làm gì, nhớ ngươi đâu? Làm sao? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Sở Lâm Nhi: Nhớ ta? Vậy còn không phải đơn giản sao, tìm hố phân, nhảy vào đem chính mình chết đuối đi, ngươi lập tức liền có thể nhìn thấy ta, ta sẽ ở Địa Phủ dọn sẵn chảo dầu chờ ngươi đến!

“Ách…” Lâm Hải nhất thời tối sầm mặt, mẹ nó, cô nàng này quá ác!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bày chảo dầu làm gì a? Chuẩn bị cùng ca ca ta tắm uyên ương dầu sao? (phía sau là một cái biểu lộ sắc sắc chảy nước miếng)

Sở Lâm Nhi: Phi, ngươi cái thối lưu manh! Chán ghét chết rồi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ái chà chà, giọng điệu này, Lâm Nhi a, ngươi có phải đang cùng ca ca liếc mắt đưa tình hay không, có phải nhớ ca ca hay không a, nhớ hay không nhớ a? (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Sở Lâm Nhi: A a a a a, ngươi đi chết đi, có quỷ mới nhớ ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng a, ngươi không phải liền là quỷ sao? Cho nên nói, ngươi nhớ ca ca ta!

Sở Lâm Nhi: Thật không biết xấu hổ, tự luyến cuồng! Ta hỏi ngươi, sự tình giúp ta lên Vương Giả, đã làm được thế nào rồi?

“Ách...” Lâm Hải nhất thời há miệng, đậu móa, ca ca sớm quên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhanh, nhanh! Ngươi nếu thực sự sốt ruột, liền nói với ca ca ta, ca ca sẽ lập tức ra ngoài mua cái Vương Quan, đeo lên cũng là Vương Giả, ngươi yên tâm, ca ca sẽ không phản kháng!

Sở Lâm Nhi: A a a, thối lưu manh, ngươi đi chết đi! Hôm nay ngươi nhất định phải giúp ta lên trên Vương Giả! Vừa rồiThường Tú Lệ đã phát Waechat cho ta, nàng ta nói nàng ta đã là Vương Giả á!!! Còn hỏi ta là cái đẳng cấp gì, tức chết ta rồi!!!

“Ai u ta qua, có phải hay không a?” Lâm Hải vô cùng bất ngờ, mẹ nó, nghĩ không ra Thường Tú Lệ liền cái đấu địa chủ cũng là cái óc heo chơi không hiểu đầu, vậy mà đối với game online lại có thiên phú như thế, con mẹ nó cũng đã là Vương Giả!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, ngươi yên tâm, hôm nay liền để ngươi lên trên Vương Giả!

Sở Lâm Nhi: Nói xong a, liền hôm nay, hừ, hơn nữa phải là Vinh Diệu Vương Giả, để một cái Vương Giả Mạnh Nhất bình thường như Thường Tú Lệ, lại dám theo bản cung đắc ý, hừ hừ hừ, tiểu tử, nghiền ép chết nàng ta!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhất định nhất đinh, ca ca ra ngựa, ngươi còn lo lắng sao? Hiện tại sẽ làm!

Kết thúc đối thoại cùng Sở Lâm Nhi, Lâm Hải lắc đầu, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Lại nói cái game online này xác thực ngưu bức a, chẳng những già trẻ ăn sạch, quả thực con mẹ nó liền cả quỷ cũng không buông tha a, đường đường là Công chúa Địa Phủ, vậy mà cũng phải ở trên đó, phân cao thấp cùng một đám tiểu quỷ.

Đã đáp ứng Sở Lâm Nhi người ta thời gian thật dài, Lâm Hải cũng không tiện tiếp tục cho qua nữa.

Mở ra mỗ bảo bối vạn năng, Lâm Hải chuẩn bị tìm đại luyện, giúp Sở Lâm Nhi giải quyết đẳng cấp vương Giả.

Giá tiền tự nhiên không là vấn đề, Lâm Hải tìm tòi xong, bắt đầu từ cái đầu tiên, hỏi thăm qua.

“Vinh Diệu Vương Giả? Không có ý tứ, thời gian một ngày, không xong.”

“Cái này sao có thể a, ba ngày còn tạm được.”

“Ngươi kéo đâu? Đi, coi như tìm chức nghiệp, một ngày cũng không thể hoàn thành a!”

“Phòng làm việc chúng ta là có thực lực rất mạnh bên trong các phòng làm việc, nhưng thời gian một ngày, chỉ có thể giúp ngươi lên trên Vương Giả Mạnh Nhất cũng đã không tệ, nếu như muốn đạt tới Vinh Diệu Vương Giả, một ngày là làm không được, anh em!”

…

Lâm Hải hỏi tiếp một nhà lại một nhà, nhất thời có chút mộng bức, lúc này mới phát hiện căn bản không có đơn giản như suy nghĩlúc trước của hắn.

Đẳng cấp của Lâm Hải cũng không cao, căn bản không biết Vương Giả Mạnh Nhất cùng Vinh Diệu Vương Giả khác nhau ở đâu, lúc này hỏi một chút mới biết, trong thời gian một ngày, có muốn lên Vương Giả Mạnh Nhất cũng không dễ dàng, càng đừng đề cập tới chuyện tại bên trong đại khu Vương Giả Mạnh Nhất còn phải thu hoạch được vị trí trong một trăm người đứng đầu, mới đạt tới Vinh Diệu Vương Giả.

“Cái này mẹ nó làm sao bây giờ a?” Lâm Hải gãi gãi đầu, có chút phát sầu.

Chính mình thế nhưng là đã đáp ứng Sở Lâm Nhi a, nếu như hôm nay không kết thúc được, coi như thất tín với quỷ.

Lâm Hải một bên phạm sầu, một bên không buông bỏ tiếp tục hỏi thăm.

Thế nhưng là càng đến phía sau, cửa hàng tín dự cùng lượng tiêu thụ càng thấp, có bên thậm chí có lượng tiêu thụ trực tiếp là số không, để bản thân Lâm Hải cũng bắt đầu không có lòng tin.

Leng keng! Leng keng...

Một nhà lại một nhà, hồi âm cho Lâm Hải.

“Náo đi, anh em? Một ngày đạt tới Vinh Diệu Vương Giả, ngươi đùa chúng ta đi?”

“Thân, nếu như ngươi thành tâm hợp tác, cho ta hai ngày thời gian, hai ngày tuyệt đối giúp ngươi làm được!”

“Không có ý tứ, ngươi đây là cố tình gây sự, phòng làm việc của chúng ta đã đem ngươi gia nhập vào sổ đen!”

…

Nhìn một đầu lại một đầu hồi âm, tâm Lâm Hải đều lạnh, nhiều đại luyện cùng phòng làm việc như vậy, vậy mà không có một nhà nào hoàn thành được.

“Móa, không thể nào, thật chẳng lẽ không có cách nào.”

“A?” Ngay tại thời điểm Lâm Hải đều đã tuyệt vọng, đột nhiên một cái tin tức, để hai mắt Lâm Hải tỏa sáng!

“Một ngày thời gian, Vinh Diệu Vương Giả? Không có vấn đề, cái tờ đơn này ta tiếp!”

Chương 958: Đại thần, cầu mang, cầu nằm thắng!

“Ta dựa vào!”

Lâm Hải trở nên kích động, mẹ nó, rốt cục có người tiếp đơn, con mẹ nó đều nhanh đem ca ca sầu chết.

“Bao nhiêu tiền?” Lâm Hải hỏi.

“Một vạn bảy ngàn tám trăm khối tiền!”

“Mẹ nó, mắc như vậy đâu?.” Lâm Hải tuy không quan tâm đến tiền, nhưng lập tức cũng bị chấn kinh.

Vừa muốn trả tiền, Lâm Hải vô ý thức lại nhìn một chút tín dự cùng lượng tiêu thụ cửa hàng của đối phương.

“Tín dự là không, lượng tiêu thụcũng là không!”

Mẹ nó, đùa chơi ca ca đâu?.

Lâm Hải nhất thời nhụt chí một trận, con mẹ nó là tên lừa đảo đi. Nếu thật là có kỹ thuật này, thì sao một mực không có mở qua tờ đơn nào.

“A, chờ một chút!”Ánh mắt Lâm Hải, lại rơi vào bên trên chỗ cửa hàng.

“Lương Châu!”

“Ha ha, thật là nghĩ không ra, cái người bán này vậy mà cũng tại Lương Châu, vậy liền dễ làm!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải trực tiếp gửi cho y một cái tin tức.

“Ngươi là người tại Lương Châu à, ta cũng tại Lương Châu!”

“Đúng, ta tại Lương Châu!”

“Có thể gặp mặt giao dịch hay không, ta muốn nhìn ngươi đánh lên Vinh Diệu Vương Giả!”

Lâm Hải đưa ra giao dịch gặp mặt, nếu như đối phương thật sự là tên lừa đảo, tuyệt đối không dám đáp ứng, khẳng định sẽ lấy các loại lý do để từ chối.

“Có thể, ta tại đường Tân Nhai hoa viên Tử Ngọc phòng 8-2-402, ngươi tùy thời có thể tới xem.”

“Bất quá, nếu như ngươi xác định hôm nay liền muốn lên trên Vinh Diệu Vương Giả, tốt nhất đến trước mười giờ, bởi vì lên trên Vinh Diệu Vương Giả, chẳng những cần kỹ thuật, cũng cần cả thời gian!”

Ta dựa vào, liền địa chỉ cũng nói cho, xem ra không phải giả a, quá tốt!

“Được, ta giờ sẽ qua tìm ngươi! Hôm nay chỉ cần thật giúp ta lên trên Vinh Diệu Vương Giả, ta cho ngươi hai vạn!” Lâm Hải một mặt mừng rỡ nói.

“Không cần, ta chỉ cần một vạn bảy ngàn tám trăm khối! Một điểm cũng không cần nhiều, một phần cũng không muốn thiếu!”

“U, vẫn rất có cá tính mà!”

Lâm Hải trở lại phòng, đem Khang Sĩ Phú kêu lên, để y lái xe đem chính mình đưa đến hoa viên Tử Ngọc.

Dựa theo số phòng mà cái người bán kia cho, Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú đi tới trước cửa, gõ gõ cửa.

Rất nhanh, cửa mở ra, một cái nam hài mắt đỏ bừng, tóc rối tung, nhìn qua chỉ có mười tám mười chín tuổi, mở cửa ra, liếc nhìn Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú một chút.

“Các ngươi tìm ai?”

Con mắt Lâm Hải từ trên thân nam hài đảo qua, đôi mày bỗng nhiên không khỏi nhảy một cái!

“Lệ khí thật nồng!”

Không biết vì sao, Lâm Hải từ nam hài trên thân, cảm thấy một cỗ sát cơ nồng đậm cùng cừu oán thật sâu, mà càng thêm kỳ quái là, cảm giác mà nam hài cho Lâm Hải, vậy mà không có một tia sinh cơ, phảng phất linh hồn từ sớm đã chết đi, tựa như là...

Cái xác không hồn!

Lâm Hải cảm thấy dùng cái từ này để hình dung nam hài, thì không thể thích hợp hơn!

“Ngươi tốt, ta là người trước đó tại trên Internet, tìm ngươi đại luyện!” Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, mở miệng nói.

“A!” Biểu hiện trên mặt nam hài không có bất kỳ biến hóa nào, gật gật đầu.

“Tiền mang đến sao?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, móc ra hai vạn khối tiền, trực tiếp đưa cho nam hài.

“Đây là hai vạn, ngươi đếm!”

Lâm Hải tuyệt không lo lắng nam hài sẽ lừa tiền hắn, nếu như y thực có can đảm động ý đồ xấu, Lâm Hải không ngại cho y chút giáo huấn chung thân khó quên.

Nam hài tiếp nhận tiền, vậy mà ở ngay trước mặt Lâm Hải, gỡ từng tờ, tử tử tế tế đếm.

Chỉ là đếm tới tờ thứ một trăm bảy mươi tám, thì tay của nam hài liền dừng lại, đem phần còn lại trả lại cho Lâm Hải.

“Ta đã nói, chỉ lấy một vạn bảy ngàn tám trăm khối tiền!” Nói xong, nam hài quay người, trở về phòng.

“Ha ha, có chút ý tứ!” Lâm Hải cầm tiền mà nam hài trả lại, càng ngày càng cảm thấy nam hài này, có chút cổ quái.

Đi theo nam hài vào nhà, nam hài đã ngồi vào trước máy vi tính, mở ra giao diện game online ra.

“Ta dựa vào, game online này không phải Game Mobile à, làm sao còn có thể dùng máy tính để chơi?” Lâm Hải một mặt mộng bức.

Nam hài như là nhìn một thằng ngốc, mà liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Tài khoản, mật mã, cái tờ đơn này của ngươi, thời gian rất gấp!”

“Há, tốt!” Lâm Hải vội vàng đem tài khoản mật mã của Sở Lâm Nhi, nói cho nam hài.

“Quật cường thanh đồng? Anh hùng thấp như vậy?” Sau khi nam hài đăng nhập trò chơi, không khỏi nhíu một cái lông mày, nhưng rất nhanh lại giãn ra.

Bên trong tài khoản của sở Lâm Nhi, có không ít tiền vàng, nam hài trực tiếp mua một cái Lan Lăng Vương.

“Bên trong tủ lạnh có nước, tự mình đi lấy!”

Nam hài nói xong, liền không để ý tới Lâm Hải, lập tức tiến vào trong trò chơi, bắt đầu chiến đấu.

“Ta dựa vào!” Lâm Hải nhìn động tác khiến hoa mắt của nam hài này, không khỏi giật nảy cả mình.

Nam hài rõ ràng là người bình thường, nhưng tốc độ này, vậy mà so với một số võ giả đều muốn nhanh hơn nhiều, chẳng lẽ đây chính là thiên phú.

“Anh em, nhìn tốc độ tay nhanh này của ngươi, độc thân rất nhiều năm đi?” Lâm Hải chấn kinh hỏi.

“Năm nay mười chín tuổi, một mực độc thân!”

“Há, trách không được!” Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú nhìn nhau, một mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn một hồi, nhất thời yên lòng.

Nam hài chẳng những có tốc độ tay cực nhanh, kỹ thuật cũng không phải là đắp, Lan Lăng Vương tại bên trong tay của y, quả thực chơi đến sinh long hoạt hổ, không nhiều một hồi liền trực tiếp giết năm, khiến đối phương tức đến chỉ trích mạn mắng lẫn nhau, treo máy, tặng đầu người, chỉ chốc lát liền cầm xuống một ván.

“Lợi hại!” Lâm Hải nhịn không được dựng thẳng ngón tay cái, đừng nói giết năm, đến bây giờ hắn liền cái giết ba cũng còn không có làm được đâu.

Lại nhìn thêm mấy cục, nam hài đều là nhẹ nhõm cầm xuống, Lâm Hải càng thêm kính nể.

“Anh em, chơi Lan Lăng Vương thật thuận tay a!” Lâm Hải nhịn không được tán thưởng nói.

“Ta chỉ chơi Lan Lăng Vương, bởi vì ta muốn giống như y, làm một cái thích khách hành tẩu trong đêm tối, giết người trong vô hình!”

Bên trong lời nói của nam hài, mang theo một cỗ âm lãnh cùng sát cơ, để Lâm Hải đột nhiên giật mình, lại nghĩ tới cái loại cảm giác, mà nam hài cho mình lúc vào cửa này.

“Xem ra, y không chỉ là nói nói đơn giản như vậy a!”

Mắt thấy nam hài lại nhẹ nhõm cầm xuống vài cục, quật cường thanh đồng của Sở Lâm Nhi đã biến thành trật tự bạch ngân.

Mà Lâm Hải phát hiện, mỗi một cục của nam hài đều là ngẫu nhiên ghép đội, tựa hồ cũng không có cái đồng đội hợp tác cố định gì, thậm chí có mấy cái cục, tất cả đồng đội đều là hố, vậy mà cũng bị y ngăn cơn sóng dữ, nhẹ nhõm đem trụ đẩy ngã.

“Đây mới thực sự là đại thần a!”

Lâm Hải không bình tĩnh, đột nhiên lấy điện thoại di động ra, lại gần.

“Đại thần, cầu mang, cầu nằm thắng!”

“Ta cũng vậy, ta cũng vậy!” Hai mắt Khang Sĩ Phú đã sớm bốc lên ngôi sao, chỉ là Lâm Hải không phát lời nói, nên y một mực không dám mở miệng.

Hiện tại thấy Lâm Hải cũng chuẩn bị dựa cái lão tài xế xe này, Khang Sĩ Phú vội vàng cũng không cam chịu lạc hậu, lấy điện thoại cầm tay ra.

“Tốt, chờ một ván sau đi!” Nam hài ngược lại cũng dễ nói, không có đề bất kỳ yêu cầu gì, liền mang theo Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú lên xe.

Thời gian đánh game online , trôi qua là nhanh chóng, Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú, cũng đợi tại nhà nam hài cả ngày, liền cơm cũng không để ý tới ăn.

Lâm Hải mắt thấy đẳng cấp của chính mình, từ trật tự bạch ngân, đến vinh diệu hoàng kim, lại đến tôn quý bạch kim, vĩnh hằng kim cương, chí tôn tinh diệu, Vương Giả Mạnh Nhất, một đường nằm thắng đến cùng, tâm lý tràn ngập mừng rỡ.

“Móa, người nào mẹ nó gọi điện thoại!”

Đang chơi đến nghiện, điện thoại của Lâm Hải liền vang, trong lòng bực bội một trận.

“Sư phụ, các ngươi ở đâu, có người tới tìm ngươi!” Thanh âm của Cường đầu trọc truyền tới.

“Ai tìm ta?” Lâm Hải sững sờ, hắn tại Tây Lương, tựa hồ không hề có bằng hữu gì a.

“Một cái lão đầu, nói tên là Đoạn Phong!”

“Đoạn Phong?” Lâm Hải nhướn mày, chưa nghe nói qua a.

“Tìm ta có chuyện gì?”

“Lão không nói, liền nói có chút việc tư tìm ngươi.”

“Móa, không nói thì dẹp đi!” Lâm Hải bĩu môi một cái, “Vậy để lão chờ đợi đi, ca ca đang vội vàng đâu!”

“Ngươi bận bịu cái gì a, sư phụ.”

“Game online ! Treo a!” Lâm Hải trực tiếp tắt điện thoại, tiếp tục dấn thân vào đại nghiệp nằm thắng game online .

“Thuốc trừ sâu?” Cường đầu trọcở đầu bên kia điện thoại, một mặt mộng bức, “Đậu phộng, chẳng lẽ sư phụ nghĩ quẩn?” (Cường đầu trọc nghe nhầm, hai từ này hình như có phát âm giống nhau)

Một mực chờ đến quá nửa đêm, sau khi lần nữa đánh xong một ván, nam hài rốt cục thở dài ra một hơi, một mặt mỏi mệt nằm vật xuống trên ghế sa lon.

“Vinh Diệu Vương Giả, hoàn thành!”

Chương 959: Một đao kia, thật nhanh a!

“Ta qua, ngưu bức a!” Lâm Hải nhìn nhìn thời gian, đúng lúc là mười một giờ năm mươi phút đêm, quả nhiên là hoàn thành vào hôm nay!

“Ha ha, không tệ không tệ, một ngày chưa ăn cơm, đi, ta mời ngươi ra ngoài ăn đêm!” Lâm Hải hào phóng nói nói.

“Tốt,!” Nam hài cũng không khách khí, tìm cái túi đem tiền mặt mà Lâm Hải trả đựng vào, cũng mang theo ở trên người.

“Không cần mang tiền, ta nói mời khách!”

Nam hài cười cười, không nói gì, Lâm Hải lại sững sờ, tựa hồ từ trong mắt nam hài, nhìn thấy một tia kiên quyết.

“Xem ra cũng là người có chuyện cũ a!”

Nhưng chỉ là một cái người giao dịch, Lâm Hải cũng không muốn nghe ngóng sự tình của người khácquá nhiều, xuống lầu, để Khang Sĩ Phú lái xe, ra khỏi tiểu khu.

“Muốn ăn cái gì?” Lâm Hải trưng cầu ý kiến của nam hài.

“Phía trước, qua hai cái giao lộ, có một quán ven đường, liền đi nơi đó!”

“Tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, trước kia cùng bọn người vương mập mạp, cũng thường xuyên qua quán ven đườngăn cơm, đều làxuất thân người cùng khổ, mặc dù bây giờ có tiền, cũng không bài xích loại quán ven đường này.

Ba người gọi bia cùng xâu nướng, một bên đàm luận chuyện game online , một bên nướng đồ, uống rượu, tâm tình phá lệ hài lòng.

“Con mẹ ngươi!”

Đột nhiên, một tiếng mắng chửi, từ một nơi không xa bên trên quầy hàng truyền đến.

Sau đó, chỉ thấy một cái đại hán béo để trần trụi cánh tay, xăm người, đem lão hán một tay đang bưng xâu nướng, nhấc chân đạp một cái lảo đảo, sau đó tiến lên một tay tóm lấy cổ áo của lão hán.

“Lão già kia, con mẹ nó dám nhìn bạn gái của ta, tin lão tử đào mắt chócủa ngươi hay không!”

“Đại ca, ta không thấy a đại ca!” Lão hán bị dọa đến toàn thân run rẩy, ngườitrong một cái bàn này, cả nam lẫn nữ, mỗi cái đều là vẽ rồng xăm hổ, xem xét cũng không phải là người tốt, lão tránh cũng không kịp, nào dám nhìn nhiều a.

Nếu không phải qua mang thức ăn tới cho bọn họ, lão liền tới gần cũng sẽ không tới gần.

Con mắt đại hán béo nhìn qua, hướng phía một cái nữ tử ăn mặc hở hang ở bên cạnh kia liếc nhìn một cái, thấy hai mắt nữ tử sáng lên, nhìn gã một mặt hưng phấn sùng bái, gã nhất thời càng thêm sức.

“Còn dám không thừa nhận? Ta cút mẹ mày đi!”

Đại hán béo đột nhiên vung mạnh chai rượu, hướng phía trên đầu lão hán liền nện xuống.

Lâm Hải ở một bên nhìn thấy, nhất thời chau mày.

Cái đại hán béo này, rõ ràng là ở không mà đi gây sự, khi dễ lão hán, muốn tại trước mặt nữ tử kia khoe khoang bản thân anh tuấn uy vũ, quả thực không phải là cái đồ vật gì.

Một chân đá một cái vào trên mặt đất, nhất thời một cục đá nhỏ, liền bay ra ngoài.

Ầm!

Cục đá nhỏ kia bay tới chính giữa chai bia trong tay đại hán béo, chai bia trong nháy mắt liền nổ tung, mảnh vụn thủy tinh rơi vào trên cổ gã.

“Người nào, con mẹ nó là ai!”

Đại hán béo bị một màn bất thình lình này, dọa đến giật mình một cái, căn bản không có hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhìn qua bốn phía mà lớn tiếng gầm lên.

Mọi người đang ăn cơm, nhao nhao cúi đầu xuống, không dám cùng đại hán béo kia nhìn thẳng.

“Ta qua ngươi sao!” Thấy không ai đứng ra, đại hán béo quay đầu liền cho lão hán kia một vả.

“Nói, vừa mới là ai làm!”

“Ta, ta không biết a!” Lão hán nào thấy rõ được động tác của Lâm Hải, hoảng sợ đến liên tục phát run.

“Bà nội ngươi!” Đại hán béo thấy thế, giơ bàn tay lên, lại định đánh lão hán.

“Dừng tay!” Đúng lúc này, một tiếng gầm thét vang lên.

Lâm Hải kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy nam hài đang cùng nhau ăn cơm, vậy mà một bộ mặt tức giận, đứng lên.

Đại hán béo thấy thế, không khỏi sững sờ, nhìn nam hài vài lần, sau khi cảm giác không có uy hiếp, nhất thời lộ ra một tia nhe răng cười.

“Tiểu tử, con mẹ nó nghĩ xen vào việc của người khác sao?”

Nam hài không để ý tí nào tới gã, mà chính là đi đến trước mặt lão hán, đem lão hán đỡ qua một bên.

“Vương thúc, ngươi không sao chứ?” Nam hài một mặt đau lòng, hỏi.

“A, là Tiểu Thụ a, ta không sao, ngươi chớ lẫn vào, ngươi không thể trêu vào bọn họ!”

“Vương thúc, đây là tiền chữa bệnh cho mẫu thân mà ta mượn của ngươi, hôm nay ta trả lại cho ngươi!” Nói xong, Tiểu Thụ đem một vạn bảy ngàn tám trăm khối tiền mà Lâm Hải trả cho mình, đưa cho Vương thúc.

Vương thúc một mặt chấn kinh, thật không thể tin mà nhìn Tiểu Thụ.

“Tiểu Thụ a, ngươi làm sao có nhiều tiền như vậy, tiền của ta không cần vội trả, ngươi cũng đừng làm sự tình sai trái gì a!”

“Con mẹ ngươi, gia đang hỏi ngươi đâu, không nghe thấy a!” Lúc này, đại hán béo tại sau lưng đột nhiên hô nói.

Tiểu Thụ cười nhạt một tiếng, trên mặt đột nhiên hiện lên một tia hàn quang.

Xoay người, ánh mắt lạnh lùng, như là một thanh lợi kiếm, đi đến trước mặt đại hán béo.

Đại hán béo vừa tiếp xúc với ánh mắt của Tiểu Thụ, không biết vì cái gì, toàn thân đột nhiên đánh lạnh run một cái.

“Thảo! Mẹ nó nhanh chóng xin lỗi cho gia, việc hôm nay coi như cho qua.”

Trong lòng đại hán béo, không khỏi có chút chột dạ, mí mắt phải đột nhiên cuồng loạn một trận, cảm giác tựa hồ có không chuyện tốt muốn phát sinh, ngữ khí bất tri bất giác liền mềm xuống.

“Xin lỗi?” Tiểu Thụ cười lạnh, “Loại người cặn bã như ngươi, thật không nên sống trên cõi đời này!”

“Con mẹ nó ngươi nói cái gì, tin hay không...”

Đại hán béo vừa mới nói được một nửa, liền không nói được nữa, trong mắt mang theo kinh hãi, thật không thể tin mà cúi đầu.

Lại chỉ thấy bộ ngực của mình, đã chen vào môt cây chủy thủ, máu tươi nhất thời nhuộm đỏ nửa người.

“Ngươi...”

Trong mắt đại hán béo tất cả đều là hoảng sợ, chỉ nói ra một cái chữ ngươi, thân thể đã mềm nhũn, liền ngã xuống.

“Giết người rồi!”

Đám người vây xem, kêu lên một tiếng sợ hãi, lập tức bị dọa đến chạy tứ phía, chớp mắt liền chạy không còn một mảnh.

“Hừ!” Tiểu Thụ hừ lạnh một tiếng, ngồi xổm người xuống, mười phần tỉnh táo tại trên quần của đại hán béo, lau khô vết máu bên trên dao găm, sau đó thu lại.

Đứng người lên, Tiểu Thụ đi đến trước mặt Vương thúc đã bị dọa sợ.

“Vương thúc, ngươi không cần sợ hãi, loại ác bá ức hiếp bách tính này, toàn bộ đều đáng chết!”

Vương thúc run rẩy thân thể, hơn nửa ngày mới hồi thần, mang theo tiếc hận thật sâu, liếc nhìn Tiểu Thụ một chút.

“Thế nhưng ngươi giết gã, ngươi cũng không sống được a!”

Nụ cười trên mặt Tiểu Thụ, trong nháy mắt đã biến mất, đổi thành một bộ dáng băng lãnh.

“Tâm của ta, một năm trước liền đã sớm chết!”

“Hôm nay, ta đem tiền mà thúc cho ta mượn trả hết, cũng liền sẽ không có ràng buộc gì nữa.”

“Có ít người, có chút sổ sách, cũng nên thanh toán một chút!”

Nói xong, Tiểu Thụ đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Ừm?” Trong nháy mắt quay đầu, Tiểu Thụ không khỏi sững sờ, đã thấy Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú, cũng không có giống như những người khác, bị dọa đến hốt hoảng chạy trốn, ngược lại vẫn còn ngồi ở đây, nhiều hứng thú mà nhìny, căn bản không có một chút bộ dáng sợ hãi nào.

“Không chịu nhìn người xấu khi dễ người tốt, tâm địa thiện lương, chỉ là trong tính cách, tựa hồ có chút cực đoan a.”

“Đúng vậy a, ta cũng cảm thấy, xuất thủ giáo huấn một lần là được, không cần thiết phải đem người giết, cứ như vậy, ngược lại lại chọc đại phiền toái cho mình.”

“Bất quá, một đao xuất thủ kia, thật nhanh a, hơn nữa không có dấu hiệu nào, quả thực cùng lúc y khống chế Lan Lăng Vương, có cùng một cảm giác!”

Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú, nhìn Tiểu Thụ mà phát ra nghị luận.

“Các ngươi, không sợ ta?” Tiểu Thụ đi đến trước mặt Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú, kinh ngạc hỏi.

“Ngươi giết là người xấu, mà chúng ta là người tốt, vì sao muốn sợ ngươi?” Lâm Hải cười nói.

Tiểu Thụ một mặt cổ quái nhìn Lâm Hải, lại nhìn Khang Sĩ Phú, phát hiện đây thật là hai cái quái nhân, tận mắt nhìn thấy chính mình giết người, thế mà còn bình tĩnh như vậy.

“Ta giết người, rất nhanh cảnh sát liền sẽ tìm tới cửa, thừa dịp thời gian này, ta còn muốn đi làm một chuyện, các ngươi nhanh rời đi đi, đừng có bị dính líu vào.”

“Lúc này, còn muốn không liên lụy tới chúng ta, không tệ, rất không tệ!” Lâm Hải âm thầm gật đầu.

Tiểu Thụ nhất thời chau mày, hai người này có bị bệnh không, không biết đây là phiền toái lớn bao nhiêu sao?

Lắc đầu, lời nói đã nói hết, thời gian cấp bách, y muốn tại trước khi cảnh sát đến đến, giải quyết xong xuôi một chuyện lớn, lên cũng không đoái hoài tới bọn Lâm Hải nữa, quay người lại, bước nhanh chạy vào một cái ngõ hẻm, biến mất trong bóng đêm.

Hai mắt Lâm Hải thì là tỏa sáng, hướng phía Khang Sĩ Phú nháy mắt.

“Đi, theo xem xem!”

Chương 960: Một cái mệnh tiện, giết đi!

Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú, lặng yên không một tiếng động đi theo phía sau Tiểu Thụ, đi thẳng ra ngoài chừng hơn nửa giờ, đến tới gần một biệt thự độc môn độc viện ở vùng ngoại thành.

Ầm!

Tiểu Thụ không dừng lại chút nào, đi lên hướng phía người gác cổng bảo an chính là một chân.

“Người nào con mẹ nó dám đến này quấy rối, chán sống rồi sao?” Lập tức có bảo an, mang theo cảnh côn liền xông lại.

Bạch!

Bảo an còn không có đứng vững, bỗng nhiên một cây đao đã gác ở trên cổ.

“Đừng có hô, lại kêu thì giết ngươi!” Thanh âm lạnh lùng của Tiểu Thụ, để bảo an nhất thời giật mình một cái, không dám lên tiếng.

“Đậu phộng!” Lâm Hải núp trong bóng tối, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Tốc độ xuất thủ của cái Tiểu Thụ này, quả thực quá con mẹ nó nhanh, liền xem như võ giả, khi đối mặt với Tiểu Thụ, đều chưa hẳn đã trốn được.

“Là cái hạt giống tập võ tốt a!” Lâm Hải không khỏi động lòng yêu tài.

“Đem cửa mở ra!”Tiểu Thụ dùng đao buộc bảo an, đem cửa lớn của biệt thự mở ra, sau đó một quyền đem bảo an đánh ngất xỉu, mượn bóng đêm, xông vào trong biệt thự.

“Đuổi theo!” Lâm Hải vẫy tay một cái, cùng Khang Sĩ Phú theo sát phía sau.

“A? Đi đâu rồi!” Kết quả đi vào, lại đột nhiên mất đi bóng dáng củaTiểu Thụ, để Lâm Hải kinh ngạc một trận.

Ngừng thở, Lâm Hải thầm vận công pháp, dùng giác quan tuần tra gió thổi cỏ lay ở bốn phía.

“Ở bên kia!” Lập tức, một tiếng hít thở hơi nhỏ, hấp dẫn chú ýcủa Lâm Hải, Lâm Hải không khỏi quay đầu, hướng phía trước một khối mặt cỏ ở bên cạnh nhìn lại.

“Ta qua, ngưu bức a!”

Lâm Hải nhìn nửa ngày, mới nhìn rõ Tiểu Thụ, vậy mà mượn bóng đêm, cơ hồ hòa làm một thể cùng mặt cỏ và cây cối bên cạnh, nếu không cẩn thận xem xét, quả thực căn bản là không có cách phát giác.

“Tiểu tử này, chẳng lẽ là làm sát thủ?”

Lâm Hải không thể không hoài nghi thân phận củaTiểu Thụ, có thể che giấu mình tốt như vậy, liền cả những cái sát thủ chuyên nghiệp cùng binh lính đặc chủng kia, đều chưa hẳn đã làm được, cái Tiểu Thụ này thật sự là không đơn giản.

Tiểu Thụ ẩn nấp thân hình, quan sát một phen, thấy không có động tĩnh gì, đột nhiên cúi người, hướng một cái phòng phía trước mà phóng đi.

“Dừng lại, người nào!”

Đáng tiếc, vừa chạy đến trước cửa phòng trống trải, đột nhiên một tiếng quát lớn truyền đến, sau đó giơ hai khẩu súng, họng súng tối om, nhắm ngay vào Tiểu Thụ.

Cước bộ của Tiểu Thụ nhất thời trì trệ, tâm lập tức liền chìm

xuống.

“Ai, vẫn là thiếu kinh nghiệm a!” Lâm Hải ở trong bóng tối lắc đầu, nơi ở hào hoa bực này, chủ nhân không phú thì quý, khẳng định sẽ có bảo tiêu chuyên nghiệp hộ viện.

Tiểu Thụ lỗ mãng như vậy, tại một mảng đất lớn trống trải này mà chạy qua, không bị phát hiện mới là lạ chứ.

“Sư phụ, có muốn cứu y hay không?” Khang Sĩ Phú ở một bên, thấp giọng nói.

“Không vội, trước chờ một chút!”

Hiện tại thị phi không rõ, Lâm Hải không muốn tùy tiện xuất thủ, tuy hắn rất thưởng thức tiềm chất củaTiểu Thụ, nhưng nếu như là loại người leo tường nhập thất, thậm chí tùy ý hành hung tàn bạo, giúp y cũng chính là nối giáo cho giặc.

Mà lúc này đây, theo hai cái bảo tiêu hô quát, trong sân đen nhánh, nhất thời trở nên đèn đuốc sáng trưng, lại có mười cái bảo tiêu cầm súng lục, tụ lại tới.

“Đậu móa, có biết đây là bên trong đâu không, dám đến bên trong này náo sự, ngươi có phải chán sống hay không!”

Lập tức có một cái bảo tiêu, tiến lên một bước, chuẩn bị đem Tiểu Thụ bắt lại.

Nào nghĩ đến, vừa đi tới gần, thân thể Tiểu Thụ đột nhiên trước lui một cái, vươn tay cánh tay, trực tiếp đem cổ của cái bảo tiêu chuyên nghiệp này ghìm chặt, sau đó kề dao găm lên.

“Đều bỏ súng xuống, nếu không ta giết gã!”Tiểu Thụ hô to một tiếng.

“Đẹp mắt a!”Trong mắt Lâm Hải liên tục phát dị sắc, vừa rồi

Tiểu Thụ tại dưới tình huống nhiều khẩu súng chỉ vào như vậy, vậy mà xuất kỳ bất ý đem một tên bảo tiêu chuyên nghiệp chế trụ, động tác một mạch mà thành, vừa nhanh vừa chuẩn, quả thực đẹp trai đến không được.

“Đậu móa, tiểu tử này tuyệt đối là cái thiên tài!”

Một cái nam hài chưa bao giờ tu luyện qua, tại các phương diện lại có trình độ của sát thủ chuyên nghiệp, không thể không khiến Lâm Hải liên tục lấy làm kỳ, xem ra trên cái thế giới này, quả nhiên có thiên tài tồn tại!

“Đem người thả, nếu không đừng nghĩ muốn sống mà rời đi!” Những hộ vệ khác, lập tức kêu gào, đem Tiểu Thụ vây vào giữa.

“Chuyện gì xảy ra!” Ngay lúc này, một thanh âm vang lên, một người trung niên hất lên y phục, từ trong biệt thự đi tới, mặt mũi tràn đầy uy nghiêm.

“Tần tổng, có tên tiểu tử xông vào, còn bắt cóc người của chúng ta!” Thủ lĩnh bảo tiêu lập tức tiến lên, cung kính đáp nói.

Người được xưng là Tần tổng kia sững sờ một chút, sau đó đưa tay vung lên, quất vào trên mặt thủ lĩnh bảo tiêu.

“Phế vật!”

Thủ lĩnh bảo tiêu nhất thời sợ xanh mặt lại, cúi đầu.

“Là thuộc hạ vô năng!”

“Hừ!” Tần tổng tức giận hừ lạnh một tiếng, “Không biết trong nhà có khách quý sao? Nếu quấy nhiễu đến khách nhân, thì cẩn thận đầu của ngươi!”

Nói xong, Tần tổng lúc này mới đen mặt lên, đi đến trước mặt Tiểu Thụ đang bị bọn bảo tiêu vây quanh.

“Người tu đạo!” Lâm Hải từ lần đầu tiên nhìn thấy cái Tần tổng này, liền nhìn ra, người này là người tu đạo, thực lực tuy không mạnh, nhưng cũng đạt tới Ngưng Chân sơ kỳ,.

“Vị bằng hữu này, ban đêm xông vào Tần phủ ta, không biết có gì muốn làm a?” Với thực lực của Tần tổng, tự nhiên không phát hiện được Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú, hướng phía Tiểu Thụ lạnh lùng hỏi.

Trong nháy mắt nhìn thấy Tần tổng, hai mắt đỏ bừng, nhất thời lóe ra quang mang vô cùng cừu hận.

“Giết ngươi!”Thanh âm băng lãnh thấu xương, từ trong kẽ răng của Tiểu Thụ gạt ra, sát cơ dạt dào.

“A? Giết ta à?” Tần tổng cười ha ha, căn bản không có gấp gáp mảy may.

Vung tay lên, để bọn bảo tiêu đem súng thu lại.

“Đều không cho nổ súng, đừng có kinh động khách nhân tôn quý!”

Phân phó bọn bảo tiêu xong, Tần tổng mới mang theo một nụ cười đùa giỡn, nhìn về phía Tiểu Thụ.

“Ta và ngươi có thù sao?”

Tiểu Thụ cắn chặt răng, biểu lộ dữ tợn, trong mắt lóe ra nồng đậm cừu hận.

“Thù sâu như biển, không đội trời chung!”

“A?” Tần tổng xùy cười một tiếng, “Ngươi đến tột cùng là ai?”

“Ngươi có từng nhớ kỹ, một năm trước, cái lão nhân bị ngươi dùng xe nghiền ép đến chết không!” Tiểu Thụ nói xong, tâm tình bỗng nhiên trở nên cực độ kích động, chủy thủ trong tay, nhất thời tại chỗ cổ của bảo tiêu bị bắt cóc, vạch ra một đường máu.

Tần tổng nghe xong, nhướn mày, tựa hồ đang nhớ lại cái gì đó.

Hơn nửa ngày, mới đánh cái búng tay, một mặt giật mình.

“Nhớ rồi, kẻ mà ngươi nói, cũng là cái công nhân vệ sinh thiếu miệng kia đi.”

“Phi!” Trong mắt Tiểu Thụ tỏa ra tia lửa cừu hận, hàm răng đều nhanh bị cắn nát.

“Nữ nhân trên xe kia, ngồi tại bên trong xe không ngừng gặm hạt dưa, đem vỏ hạt dưa ném ra trên đường, mẹ ta cũng đã quét nhiều lần, ả ta cũng đều không tự giác, còn tiếp tục không ngừng ném, nói ả ta hai câu thì đã làm sao!”

“Kết quả cái thối nữ nhân kia, liền xuống xe đối với mẹ ta vừa đánh vừa mắng, ngươi chẳng những không ngăn lại, còn đem xương sườn của mẹ ta cũng đạp gãy!”

“Mẹ ta đau đớn khó nhịn, ngã vào trước xe không đứng dậy nổi, ngươi vậy mà lái xe trực tiếp từ trên thân mẹ ta, nghiền ép lên qua, đáng thương mẹ ta...”

Tiểu Thụ nói đến đây, nhất thời không nói được nữa, nước mắt rơi như mưa, bởi vì cừu hận, toàn thân cũng run rẩy kịch liệt!

Nhưng mà, ngay lúc này,bảo tiêu bị Tiểu Thụ bắt cóc, nắm lấy thời cơ, đột nhiên đưa tay, chế trụ cổ tay Tiểu Thụ, vừa dùng lực, đem dao găm đoạt lại, sau đó một chân đem Tiểu Thụ, đạp té xuống đất!

“Đừng nhúc nhích!”

Dao găm gác ở trên cổ Tiểu Thụ, hai người trong nháy mắt đã biến hóa vị trí.

“Họ Tần, ngươi là cái đồ vật không bằng tần thú!” Tiểu Thụ bị đao gác trên cổ, nhưng không có một chút sợ hãi, hướng phía Tần tổng chửi ầm lên.

“Mẹ ta là một người thiện lương như vậy, bà làm gì sai, cái tên vương bát đản nhà ngươi vậy mà như thế nhẫn tâm, tươi sống đưa bà nghiền thành trọng thương mà chết!”

“Ta chính là lột da, uống máu ngươi, cũng khó mà xả được cơn hận trong lòng a!!!”

Tần tổng đối với Tiểu Thụ giận mắng, mặt mũi tràn đầy khinh thường, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, miệt thị mở miệng.

“Bà ta làm gì sai à?”

“Rất đơn giản, trên cái thế giới này, có ít người, bẩm sinh liền không phải là người mà đám dân đen các ngươi này, có thể đắc tội được, bà ta sai liền sai tại chỗ, chỉ là một con kiến hôi hèn mọn đê tiện, chẳng những không bởi vì có thể phục vụ cho những người cao quý thượng đẳng là chúng ta này mà cảm thấy tự hào, còn dám mạo phạm Thiên Uy của chúng ta, bà ta không chết, thì ai sẽ chết!”

“Ta cút mẹ mày đi, ngươi mới ti tiện, cái tên vương bát đản nhà ngươi, ngươi sẽ chết không yên lành!” Tiểu Thụ quả thực bị tức điên, trừng mắt đỏ, phẫn hận giận mắng.

Mà con mắt Tần tổng thì là phát lạnh, hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi, vừa đi vừa lạnh lùng mở miệng.

“Một cái mệnh tiện, giết đi!”

Chương 961: Ngươi còn dám có ý kiến sao?

Theo tiếng của Tần tổng rơi xuống, bảo tiêu đang cưỡng ép Tiểu Thụ, chủy thủ trong tay, trong nháy mắt liền hướng phía cổ

Tiểu Thụ ấn xuống!

“A!!!”

Một tiếng hét thảm truyền đến, keng một tiếng, dao găm rơi xuống đất, bảo tiêu ôm cổ tay liền ngồi xuống.

“Chuyện gì xảy ra?” Tần tổng nhất thời kinh hãi, dừng bước quay đầu lại, đã thấy trên cổ tay bảo tiêu, vậy mà cắm một cái Kim Tiền, sâu đến thấy xương!

“Có người phóng ám khí!”

Tần tổng lập tức liền hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, không khỏi đem chân khí ngưng ở bên ngoài thân thể, hình thành hộ tráo, con mắt cảnh giác nhìn bốn phía.

“Là vị bằng hữu nào, quang lâm hàn xá, xin hiện thân gặp nhau!”

Gã vừa mới dứt lời, chỉ thấy hai người trẻ tuổi, nghênh ngang đi tới.

“Là các ngươi!” Tiểu Thụ vốn cho rằng đã chết chắc, đang ngẩn người nghĩ là người nào đã cứu mình, chợt thấy Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Mà Lâm Hải giờ phút này, đã không để ý tới Tiểu Thụ, nội tâm của hắn, đã hoàn toàn bị lửa giận lấp đầy.

Lời nói trước đó củaTiểu Thụ, tất cả hắn đều nghe được rõ ràng vào bên trong lỗ tai, Lâm Hải đồng dạng cũng là xuất thân hạ tầng, nhất thời liền nổi giận, sở tác sở vi của cái Tần tổng này, quả thực không có điểm mấu chốt, liền súc sinh cũng không bằng, đã chạm đến dây thần kinh tối nguyên thủy nhất, trong nội tâm của Lâm Hải!

Nhìn Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú, không nói hai lời, nổi giận đùng đùng hướng phía chính mình đi tới, Tần Lôi từ lúc bắt đầu cũng không để ý, nhưng sau đó sắc mặt lại đột nhiên biến đổi.

Bởi vì gã từ trên thân hai người kia, cảm nhận được một cỗ khí thế cường đại không thể so sánh, đặc biệt là người trẻ tuổi phía trước này, khí tràng to lớn, từ cách xa vậy mà đã ép gã tới mức không thể thở nổi.

“Các hạ là ai!”

Tần tổng liền hoảng tại chỗ, gã dù sao cũng là người tu đạo Ngưng Chân kỳ, đối phương chỉ là dùng khí tràng, liền đã không ngừng kiềm chế được gã, gã lập tức liền hiểu được, cỗ khí tràng to lớn trên thân Lâm Hải này, căn bản chính là một loại nghiền ép trực tiếp nhất đơn giản thô bạo ở bên trên cảnh giới!

“Là tổ tông của ngươi!”

Lâm Hải tức giận quát một tiếng, giơ bàn tay lên, lăng không hướng phía Tần tổng nắm qua.

Tần tổng ngao một tiếng, sớm đã bị khí thế cường đại vừa ra trận đã tự mang này của Lâm Hải làm cho sợ mất mật, căn bản liền tới dũng khí cũng đều không có, quay đầu liền chạy!

“Ngăn lại hắn, ngăn hắn lại cho ta!”

Một bên chạy, một bên quá sợ hãi mà hướng phía bọn bảo tiêu hạ mệnh lệnh nói.

Nhưng mà, mới chạy ra chưa được hai bước, đột nhiên cảm thấy cái cổ căng một cái, sau đó một cỗ lực lượng khổng lồ vô pháp kháng cự, đem thân thể của gã, trực tiếp quăng lên không, hướng phía sau bay đi.

“A a a!!!”

Người Tần tổng ở giữa không trung, dọa đến gào thét oa oa gọi bậy, phù phù một tiếng, ngã tại dưới chân Lâm Hải.

Đám bảo tiêu trước đó đạt được mệnh lệnh của Tần tổng, không thể dùng súng, tay không tấc sắt không đợi để xông lên, đã thấy thân thể Tần tổng, đột nhiên tự mình bay trở về, quẳng ngã xuống đất, tất cả nhất thời đều là một mặt mộng bức.

Mà Khang Sĩ Phú lúc này, đã xông lên.

Đối phó với những mặt hàng bảo tiêu này, Khang Sĩ Phú đương nhiên sẽ không để Lâm Hải tự mình động thủ, tuy dưới tay những người hộ vệ này cũng đều là thật sự có tài, nhưng há lại là đối thủ của Khang Sĩ Phú.

Một cái nháy mắt, những người hộ vệ này, liền tất cả đã đều ngã trên mặt đất, thống khổ rên rỉ.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi đến tột cùng là ai!”

Mặt mũi Tần Lôi hoảng sợ, nằm rạp trên mặt đất nhìn qua Lâm Hải, nói chuyện cũng run rẩy.

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, lăng không một trảo, đem gã xách lên.

“Ba!”

Một cái tát tay đánh đến trên mặt Tần tổng, Tần tổng ngao một tiếng, há miệng đem nửa bên hàm răng phun ra, trong mắt không khỏi hiện lên thần sắc sợ hãi.

“Ta cảnh cáo ngươi, ta thế nhưng là người của Tần gia ở Thiên Đãng Sơn!”

“Thiên Đãng Sơn?!” Lâm Hải vừa nghe xong ba chữ này, càng phát cáu.

“Thiên Đãng Sơn tính toán là cái gì!”

Ba ba ba ba...

Liên tiếp lại là mấy cái vả miệng, trực tiếp đem Tần tổng tát thành đầu heo, mới một tay đem gã đẩy lên trên mặt đất.

“Bà nội ngươi, trên đời tại sao có thể có loại đồ vật không bằng Tần thú như ngươi tồn tại chứ!”

Lâm Hải nói, trong lòng còn không hết hận, vừa nhấc chân giẫm liền tại trên mặt Tần tổng, đem mặt gã giẫm đến áp sát vào mặt đất, bởi vì đè ép, lộ ra vô cùng dữ tợn.

“Ngươi con mẹ không phải cái người thượng đẳng gì sao?”

“Người thượng đẳng mẹ nóliền có cái bức dạng như ngươi à?”

“Lão tử nói cho ngươi biết, thân phận người là có khác biệt, nhưng cao đê quý tiện, không phải quyết định bởi tài phú địa vị của ngươi, mà chính là quyết định bởi nội tâm cùng hành vi của ngươi!”

“Chỉ cần ngươi tâm địa thiện lương, giúp người làm niềm vui, hay làm việc thiện, dù ngươi là một tên ăn mày, phẩm cách cũng là cao thượng, cũng đáng tôn kính!”

“Tương phản, nếu như ngươi tàn bạo bất nhân, ức hiếp lương thiện, làm đủ trò xấu, mẹ nó coi như ngươi nắm giữ toàn thế giới, ngươi cũng là một đống phân chó thối thấp hèn!”

“Ngươi con mẹ nó có biết hay không!”

“Sưng, sưng, ta sưng!” Tần tổng mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, tốn sức đáp, bởi vì miệng đầy hàm răng, cũng bị Lâm Hải đánh rụng, nói chuyện cũng hở.

“Thao, động thủ đánh loại phân chó thối như ngươi này,con mẹ nó thật làm bẩn tay của ca ca!”

Lâm Hải nhấc chân đem Tần tổng đá tới dưới chân Tiểu Thụ, một mặt ghét bỏ dùng sức xoa xoa tay.

“Nên xử trí gã như thế nào, ngươi xem đó mà làm thôi!”

Tiểu Thụ đã sớm bị thân thủ như là siêu phàm của hai người Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú, làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Giờ phút này, nhìn thấy đại cừu nhân Tần tổng của chính mình, đột nhiên lăn ngã xuống tại dưới chân chính mình, con mắt nhất thời cũng hồng.

Tiến lên hai bước, sau đó khẽ hạ eo, đem dao găm trên mặt đất nhặt lên, cắn răng liền đi về phía Tần tổng.

“Đừng động dao, đừng động dao a...” Tần tổng ngồi dưới đất, một mặt hoảng sợ, không ngừng lui lại phía sau, trong miệng liều mạng hô hào tha mạng.

“Phi!” Tiểu Thụ há mồm hướng phía gã phun một bãi nước miếng!

“Cái tên vương bát đản nhà ngươi, thời điểm lúc trước nghiền ép mẹ ta, làm sao không nghĩ tha cho bà một mệnh!”

“Hôm nay, lão tử liền giết ngươi, báo thù cho mẹ ta!”

Nói xong, Tiểu Thụ giơ dao găm trong tay, hung ác hướng phía ngực Tần tổng đâm xuống.

“Dừng tay!”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng gầm thét vang lên, giống như một đường tiếng sấm nổ ở trên bầu trời, vang vọng vào trong lỗ tai của mọi người.

Tiểu Thụ đột nhiên giật mình, mà Tần tổng nơi mặt đất thì là lộ vẻ cuồng hỉ, đưa tay là một đường Chưởng Tâm Lôi, đem dao găm của Tiểu Thụ đánh rơi, sau đó đứng lên, chật vật chạy trốn.

“Hào tổ, cứu cứng rắn a!” (*thiếu chủ, cứu mạng a!)

Tần tổng một bên chân phát phi nước đại, một bên lớn tiếng kêu gọi.

“Thiếu chủ?” Lâm Hải vừa mới chuẩn bị đem Tần tổng xử lý, nghe thấy xưng hô thế này, lại nghĩ tới trước đó Tần tổng nói gã chính là người của Thiên Đãng Sơn, trên mặt hốt nhiên lộ ra một tia cổ quái.

“Sẽ không trùng hợp như thế đi?”

Mà lúc này, từ một cái phòng nơi xa lớn nhất, nơi cửa là một cái đại hán áo đen, đẩy một cái xe lăn, chậm rãi hướng phía này đi tới.

Ở trên xe lăn, là một cái người trẻ tuổi có khí thế bất phàm, chỉ là trên mặt người trẻ tuổi này, có chút tái nhợt, tựa hồ bị nội thương không nhẹ.

“Hào tổ, lôi muốn cho quả bàn chuột a!”

Tần tổng liều mạng, chạy đến dưới chân người trẻ tuổi, phù phù một tiếng liền quỳ xuống.

“Nói cái loạn thất bát tao gì!” Người trẻ tuổi nhìn thấy Tần tổng bị người đánh thành cái bức dạng này, ngay cả lời cũng nói không rõ ràng, nhất thời biến sắc, hiện lên một tia hờn giận.

“Hừ, là người to gan lớn mật phương nào, dám xâm nhập vào bên trong này sinh sự, còn đem Tần Dã đánh thành dạng này, không biết Tần Dã chính là đại biểu ở thế tục của Thiên Đãng Sơn ta sao?”

Thanh âm của người trẻ tuổi, quanh quẩn tại trong bầu trời đêm, ẩn ẩn có âm thanh sấm sét, mang theo một cỗ chấn nhiếp khí thế nhân tâm.

Nhưng mà, Lâm Hải nghe được cái thanh âm này, nhất thời im lặng lắc đầu.

“Con mẹ nó, vẫn thật là trùng hợp như vậy!”

Ngẩng đầu, hướng phía người trẻ tuổi trên xe lăn nhìn một chút, Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng.

“Một người không bằng heo chó sủa mà thôi, đánh liền đánh, ngươi còn dám có ý kiến sao?”

Thanh âm Lâm Hải tuy nhỏ, còn lâu mới có được khí thế như người trẻ tuổi trên xe lăn, tuy nhiên lại giống như một đường sấm sét đánh trúng, để người trẻ tuổi trên xe lăn, thân thể run lên bần bật, sau đó sắc mặt đại biến.

“Ngươi là Lâm Hải!”

Chương 962: Khinh ngươi lại như thế nào!

“Không sai, chính là tại hạ!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Thật là khéo a, Tần Thiếu chủ, chúng ta nhanh như vậy lại gặp mặt!”

Theo xe lăn Tần Lôi, chậm rãi đẩy về phía trước tiến, rốt cục thấy rõ diện mạo của Lâm Hải.

“Thiếu chủ, giết hắn báo thù cho ta a!” (tình cảnh tự động não bổ nói chuyện hở)

Tần Dã đi theo bên cạnh thân Tần Lôi, mang theo cừu hận ngập trời cùng phẫn nộ, hướng Tần Lôi năn nỉ nói.

Tần Lôi chau mày, quay đầu hướng phía gã mắng nói.

“Cút sang một bên!”

Mẹ nó, thật không có ánh mắt a, không thể nhìn nhân gia ta cũng có sợ hãi sao? Thù này là dễ báo như vậy sao? Lão tử hiện tại chính mình cũng con mẹ nó phải ngồi xe lăn đâu, tất cả đều là nhờ cái Lâm Hải hỗn đản này ban tặng a!

Trong lòng Tần Lôi quả thực phiền muộn muốn chết, xương bánh chè trước đó đã bị Lâm Hải đá gãy, cái dạng này về Thiên Đãng Sơn vừa mất mặt lại không tiện, liền mới ở lại nhà của đại biểu ở thế tục của Thiên Đãng Sơn - Tần Dã.

Thế nhưng con mẹ nó làm sao xui như vậy đâu, cũng chỉ là ở chỗ này dưỡng thương, cũng có thể lần nữa đụng tới Lâm Hải, Tần Lôi ngẫm lại cũng thật sự là say.

Bất quá, Tần Dã đến cùng vẫn là người của Thiên Đãng Sơn, giúp Thiên Đãng Sơn chưởng quản công ty ở thế tục, cung cấp nguồn kinh tế, bị Lâm Hải tìm tới cửa đánh thành cái bức dạng này, thân là Thiếu chủ, nếu như mình chẳng quan tâm, xác thực cũng nói không lại.

Phía dưới không có cách nào, Tần Lôi đành phải kiên trì, hướng Lâm Hải ném qua quang mangâm lãnh.

“Lâm huynh, bất kể thế nào nói, đánh người, luôn phải có cái thuyết pháp đi.”

“A? Ta không giết gã, cũng đã không tệ, ngươi còn muốn thuyết pháp?” Lâm Hải khinh thường cười một tiếng, sau đó liếc nhìn Tiểu Thụ một chút.

“Tiểu Thụ, đem chuyện ác mà tên vương bát đản này làm, nói cho vị trên xe lăn này, hảo hảo nghe một chút!”

“Vâng!” Tiểu Thụ bất tri bất giác, đem lời nói của Lâm Hải, xem như mệnh lệnh, đồng thời cũng đem Lâm Hải, coi như người đáng tin cậy của chính mình.

Mang theo vô cùng cừu hận cùng phẫn nộ, Tiểu Thụ đem sự tình một năm trước, lần nữa giảng một lần.

Mới nói một nửa, mặt Tần Lôi liền đen như đêm đến, trở nên cực kỳ khó coi.

Gã vẫn thật không nghĩ tới, sự tình mà Tần Dã làm xuống, còn quá không chịu nổi như vậy, quả thực không có phòng tuyến cuối cùng của cái loại vô đạo đức.

Chờ Tiểu Thụ kể xong, khuôn mặt của Tần Lôi đã xấu hổ không thôi.

“Ngươi qua đây!” Tần Lôi hướng phía Tần Dã vẫy tay, Tần Dã vội vàng mang theo một tia sợ hãi, đi đến trước mặt Tần Lôi.

“Ngươi cái súc sinh!” Tần Lôi giơ tay lên cũng là một cái vả miệng, đem Tần Dã tát lăn trên mặt đất.

“Nhìn sự tình tốt mà ngươi làm xem! Mặt mũi của Thiên Đãng Sơn, cũng bị ngươi làm cho mất hết!”

Thấy Tần Lôi phát giận, Tần Dãvốn đã bị dọa sợ, liền quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy.

“Thiếu chủ chớ giận a, ta lần sau cũng không dám nữa!”

“Hừ, còn có lần sau, ta sẽ lột da ngươi! Cút sang một bên cho ta, chờ đợi xử lý!”

“Vâng vâng vâng!” Tần Dã vội vàng đứng lên, ngoan ngoãn đứng tại sau lưng Tần Lôi, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tần Lôi lúc này mới lắng lại một chút nộ khíở trong lòng, ngẩng đầu hướng phía Lâm Hải áy náy cười một tiếng.

"Lâm huynh, thật sự là không nghĩ tới, Tần Dã vậy mà làm ra loại chuyện như vậy, là Thiên Đãng Sơn ta quản giáo không nghiêm, Tần mỗ xin hướng ngươi nhận lỗi!" Nói xong, Tần Lôi hướng phía Lâm Hải xa xa liền ôm quyền.

"Lâm huynh yên tâm, Lâm mỗ nhất định đem Tần Dã mang về Thiên Đãng Sơn, tiếp nhận xử trí, quyết không cho phép gã lần nữa xuống núi một bước nào!"

"Không được!" Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Tiểu Thụ ở bên cạnh, đã trừng mắt đỏ, tức giận gào thét nói.

"Ngươi không thể đem gã mang đi, ta muốn giết gã, ta muốn vì mẹ ta báo thù!"

"Ừm?" Lông mày Tần Lôi vẩy một cái, trong mắt mang theo hàn quang, hướng phía Tiểu Thụ nhìn lại.

"Bản Thiếu chủ đã nói, tự sẽ dẫn gã về đi xử trí, ngươi còn không hài lòng sao?"

"Hài lòng trái trứng trứng ngươi ấy!" Lâm Hải ở một bên cũng nghe không vô.

Cái Tần Lôi này, rõ ràng là đang giữ gìn Tần Dã, ngữ khí còn cao cao tại thượng như vậy, để cho người ta chán ghét!

Tần Dã làm xuống sự tình thương thiên hại lý như thế, một câu mang về xử trí, không cho xuống núi, coi như xong sao?

Đậu móa, cái thiên vị này cũng quá mức rõ ràng, ai biết ngươi mang con mẹ gã về, là xử trí thật, hay là hời hợt răn dạy hai câu liền xong.

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Tần Lôi biến sắc.

"Lâm huynh, nói như ngươi, có phải có chút quá phận hay không.?”

Tần Lôi gã dù sao cũng là Thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, bây giờ lại còn ở trước mặt cấp dưới, Lâm Hải nói chuyện không nể mặt mũi như thế, nhất thời để gã có chút không xuống đài được.

“Ta đây đã là nói êm tai rồi!”

Lâm Hải từ trước đến nay ghét ác như cừu, Tần Lôi thiên vị Tần Dã như thế, đã chọc giận Lâm Hải, Lâm Hải nào còn nhớ được choTần Lôi mặt mũi, còn nữa nói, hắn cùng Tần Lôi vốn là có thù, vừa lại không cần cho gã mặt mũi!

“Tiểu Thụ!” Mặt Lâm Hải lạnh lùng, chuyển hướng sang Tiểu Thụ, “Ngươi khẳng định muốn giết hắn, báo thù cho mụ mụ ngươi?”

Tiểu Thụ nặng nề gật gật đầu, một mặt bi phẫn!

“Mục đích sống duy nhất của ta, cũng là giết tên vương bát đản này, không giết được gã, ta khó mà xả được cơn hận trong lòng!”

“Tốt, ta làm chủ cho ngươi!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó đột nhiên đưa tay, lần nữa lăng không hướng phía Tần Dã chộp tới.

“A, Thiếu chủ cứu mạng a!” Tần Dã thấy thế kinh hãi, vội vàng hướng phía Tần Lôi cầu cứu!

“Lâm Hải, ngươi muốn làm gì!” Tần Lôi thấy thế, cánh tay đột nhiên vung lên, một cỗ chân khí đem Trích Tinh Thủ của Lâm Hải ngăn lại, trên mặt hiện lên một chút giận dữ.

Ánh mắt Lâm Hải mạnh mẽ lạnh, nhìn Tần Lôi hừ lạnh một tiếng.

“Tần Lôi, ta khuyên ngươi, nếu như không muốn lại bị đánh gãy một cái chân khác, liền trung thực đợi ở đó cho ta!”

“Ngươi!” Bên trong mắt Tần Lôi đột nhiên toát ra một đoàn lửa giận, bắp thịt trên mặt bởi vì xấu hổ giận dữ mà cũng nhảy lên.

“Cái Lâm Hải này, quá con mẹ nó đáng giận!” Tần Lôi không khỏi nắm chặt song quyền, nổi gân xanh.

Lúc trước gã nói cùng bọn người Tần Dã, chân của mình chính là do vô ý ngã xuống từ trên núi, mới đưa đến gãy xương, hiện tại ngược lại tốt, cái hỗn đản Lâm Hải này, con mẹ nó ở trước mặt mọi người lại chọc thủng ra.

Cái này không phải là bày ra nói rõ cho người khác biết, cái chân này của chính mình, là bị hắn Lâm Hải cắt ngang sao?

Nhìn Tần Lôi hai mắt ngậm giận, sắc mặt tái nhợt, trong lòng Lâm Hải hừ lạnh một tiếng.

“Tới đây cho ta!”

Lâm Hải lần nữa đưa tay, hướng phía Tần Dã lăng không chộp tới.

“A!” Tần Dã bị dọa đến kêu sợ hãi một tiếng, cuống quít vận phát chân khí, muốn chống cự.

Tiếc rằng, thực lực của gã, cùng Lâm Hải thực sự có chênh lệch quá lớn, chân khí dễ dàng sụp đổ, trong nháy mắt đã bị Lâm Hải lăng không bắt lấy cổ, thân thể lần nữa hướng phía Tiểu Thụ bay đi.

“Lâm Hải, ngươi đừng khinh người quá đáng!”

Tần Lôi thấy Lâm Hải vậy mà lại ngay trước mặt mình, lần nữa xuất thủ bắt người, tức đến lá gan đều nhanh nổ.

“Hừ, khinh ngươi lại như thế nào!” Lâm Hải nhìn cũng không liếc nhìn Tần Lôi một chút, mặt mũi liền tràn đầy khinh thường.

“Ngươi!” Tần Lôi bạo nộ, nhưng cuối cùng, bởi vì cảnh cáo trước đó của Lâm Hải, mà không dám tiếp tục ra tay.

Tiếp xúc cùng Lâm Hải mấy lần, Tần Lôi đã thấy rõ tính cách của Lâm Hải, này căn bản chính là cái người không sợ trời không sợ đất, dùng Thiên Đãng Sơn đến để uy hiếp hắn, căn bản không dùng được, hắn liền cha mình cũng con mẹ nó không sợ, há sẽ quan tâm tới tên tuổi của một cái Thiên Đãng Sơn.

Mà chính mình đâu, ban đầu cùng Lâm Hải có thực lực tương xứng, nhưng cái này mới không đến thời gian vài ngày, Lâm Hải vậy mà con mẹ nó giống như ăn vĩ ca vậy, lập tức liền bay lên phía trên mình, thậm chí tay không đoạt pháp bảo của chính mình, mẹ nó còn có thể cắt ngang một cái chân của chính mình, sớm đã không phải là nhân vật mà gã có thể đối phó.

Nếu như mình thật lại ngăn cản Lâm Hải bắt người, Tần Lôi tin tưởng, cái hỗn đản Lâm Hải này, tuyệt đối thật là có can đảm, cũng có thực lực, lại cắt ngang một cái chân khác của chính mình!

Vì một cái nô tài, bốc lên mạo hiểm lớn như vậy, thật sự là quá uổng phí.

Bởi vậy, Tần Lôi trơ mắt nhìn Tần Dã bị Lâm Hải tóm tới dưới chân Tiểu Thụ, lại cũng chỉ dám ở bên trên lời nói kháng nghị một chút, nào dám xuất thủ ngăn cản.

Mà Tiểu Thụ thấy Lâm Hải thật đem Tần Dã, chộp tới dưới chân của chính mình, liền đỏ mắt xông qua.

“Vương bát đản, ta con mẹ nó a giết ngươi!”

Chương 963: Từ ngày hôm nay, tên ta là Lâm Kiếm!

Tần Dã thấy thế, dọa đến quá sợ hãi, giữa lúc hốt hoảng liền phát ra một cái Chưởng Tâm Lôi, thẳng đến Tiểu Thụ mà đi.

"Ừm?!"Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, vung cánh tay lên, chân khí nhất thời đem Chưởng Tâm Lôi đánh tan.

"A!" Tần Dã dọa đến kêu sợ hãi một tiếng, vội vàng lộn nhào trốn tránh, lại không nghĩ tốc độ của Tiểu Thụ cực nhanh, một chân đem Tần Dã giẫm tại dưới chân.

"Đi chết đi cho ta!"

Phốc!

Dao găm đâm vào ngực Tần Dã, gã quát to một tiếng, máu tươi vẩy ra, chết oan chết uổng.

"Giết chết ngươi, giết chết ngươi, giết chết ngươi!!!"

Tiểu Thụ như là người điên, dao găm không ngừng đâm vào trên thân Tần Dã, phảng phất như muốn đem cừu hận cùng lửa giận trong lòng, tất cả đều phát tiết ra ngoài.

Một mực đem Tần Dã đâm thành cái sàng, Tiểu Thụ mới đem dao găm ném qua một bên, quỳ trên mặt đất nghẹn ngào khóc rống.

"Mụ mụ, nhi tử rốt cục đã báo thù được cho ngươi a, a a a a!"

"Ai!" Nhìn Tiểu Thụ thành cái dạng này, trong lòng Lâm Hải cảm giác một trận khó chịu.

Tuy Tiểu Thụ vì báo thù cho mẫu thân, nhưng Lâm Hải cũng nhìn ra được, tâm lý của Tiểu Thụ, không có chút vui vẻnào.

Đem cừu nhân giết thì phải làm thế nào đây? Thân nhân của mình, còn không phải cũng không còn cách nào sống lại sao?

Kết cục của Tần Dã tất nhiên là bi thảm, nhưng mẹ con Tiểu

Thụ, sao lại không phải là bi ai!

Muốn trách, chỉ có thể trách xã hội này, có quá nhiều hắc ám cùng bất công, muốn người nhà bình an hạnh phúc sống hết cả một đời, chính mình nhất định phải cường đại.

Người yếu, thu hoạch nhiều nhất, vĩnh viễn là bi thương cùng thống khổ.

Tần Lôi ở nơi xa, nhìn Tần Dã chết thảm, mí mắt cuồng loạn một trận, song quyền nắm chặt, cực độ đè nén phẫn nộ ở trong lòng.

Trước mắt bao người, ở ngay trước mặt gã, đem cấp dưới của gã, tàn nhẫn giết chết, cái này cùng đánh mặt gã, có khác nhau ở chỗ nào?

Gã hận không thể, đưa tay ra một đường Chưởng Tâm Lôi, đem Tiểu Thụ chém thành cặn bã!

Thế nhưng là, khi thấy Lâm Hải đứng tại bên cạnh Tiểu Thụ, biểu lộ lạnh lùng kia, lại làm cho Tần Lôi cảm thấy một cỗ cảm giác bất lực thật sâu.

“Hỗn đản a!”Trong lòng Tần Lôi phẫn nộ thầm mắng một tiếng, nhưng căn bản không dám ra tay, trong lòng tức giận lại một chút cũng không có biện pháp gì.

Lời nói cảnh cáo trước đó của Lâm Hải, tuyệt đối không phải là tùy tiện nói nói.

Gã tin tưởng vững chắc, nếu như mình muốn xuất thủ đánh giết Tiểu Thụ, cái hỗn đản Lâm Hải này, tuyệt đối sẽ không chút do dự, đem một cái chân khác của chính mình, cũng cắt đứt.

Tần Lôi đường đường làm thiếu chủ Thiên Đãng Sơn, đã bao giờ nhận qua loại uất khí này, trong lúc nhất thời, ở ngực bị một hơi đè ép, đè nén gã kém chút thổ huyết.

“Sĩ Phú!” Lâm Hải mới mặc kệ Tần Lôi nghĩ như thế nào, liếc nhìn Khang Sĩ Phú một chút, sau đó hướng phía Tiểu Thụ nhếch miệng.

Khang Sĩ Phú lập tức tiến lên, đem Tiểu Thụ nâng đỡ.

“Đại thù đã báo, ngươi hẳn là nên cao hứng mới đúng, đứng lên đi, đừng khóc!”

Tiểu Thụ lúc này mới lau khô nước mắt, nghẹn ngào đứng lên, sau đó đi đến trước mặt Lâm Hải, phù phù một tiếng quỳ xuống.

“Cảm tạ, cảm tạ!” Tiểu Thụ lấy đầu chạm đất, dập đầu lạy ba cái liên tiếp cho Lâm Hải.

Bên trong tâm y hiểu rất rõ, nếu không có Lâm Hải ở đây, y sớm đã bị giết chết, căn bản không báo được đại thù.

“Không cần phải khách khí, giết ác nhân tức là làm việc thiện, ngươi làm đúng, ta tự nhiên muốn giúp ngươi!”

Lâm Hải nói, cánh tay hư nhấc, nhất thời một cỗ lực đạo, đem Tiểu Thụ hư không nâng lên, để Tiểu Thụ một mặt chấn kinh, cảm thấy thật không thể tin.

“Việc này đã xong, chúng ta rời khỏi nơi này đi!” Lâm Hải nhìn thi thể đã không thành hình trên mặt đất của Tần Dã, đột nhiên ác tâm một trận, không muốn tiếp tục chờ đợi ở đây nữa.

“Rời đi?” Tiểu Thụ lộ ra một tia cười thảm.

“n nhân, các ngươi mau chóng rời đi đi, ta giết người, cảnh sát hẳn là rất nhanh liền sẽ đến, ta không thể liên lụy các ngươi!”

“Huống chi, tâm của ta tại một năm trước, ngày mẹ ta qua đời đó, liền đã chết đi.”

“Ta sở dĩ sống đến bây giờ, chính là vì đem tiền vay mượn cho mẹ ta nằm viện trả hết, sau đó báo thù cho mẹ ta.”

“Bây giờ, ta đã đạt được ước muốn, đã không có cái gì lưu luyến, chỉ có chết mà thôi!”

“Chết?” Lâm Hải lắc đầu, “Tuy ngươi giết người, nhưng ta cũng không cảm thấy ngươi có làm gì sai!”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía Tần Lôi nhìn lại.

“Tần Thiếu chủ, chuyện này cần thông qua cảnh sát đến giải quyết sao?”

“Hừ, chuyện giang hồ là của giang hồ, tự nhiên không cần!” Tuy Tần Lôi hận chết Lâm Hải cùng Tiểu Thụ, nhưng còn không đến mức thông qua quan phương đến để giải quyết, nếu thật muốn như thế, mất mặt của Thiên Đãng Sơn gã liền ném lớn.

“Này thì tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, “Chuyện của Tiểu Thụ, Hải Nguyệt Tông ta đón lấy, nếu Thiên Đãng Sơn ngươi muốn trả thù, có thể tự tìm đến Hải Nguyệt Tông cùng Lâm Hải ta!”

“Sĩ Phú, Tiểu Thụ, chúng ta đi!”

Lâm Hải nói xong, hoàn toàn không nhìn lửa giận của Tần Lôi, nhanh chân đi ra ngoài.

“Hỗn đản!” Thẳng đến khi ba người Lâm Hải đi ra khỏi sân, Tần Lôi mới đánh ra một đường Chưởng Tâm Lôi, trực tiếp đem một cái cây đại thụ, bổ thành tro tàn, con mắt hiện lên tia lửa cừu hận.

“Lâm Hải, ngươi chờ đó cho ta, lão tử cùng ngươi không xong đâu!”

Một mực đi ra khỏi biệt thự, cước bộ của ba người Lâm Hải mới dừng lại.

“Sĩ Phú, chuyện của Tiểu Thụ ở cái quán ven đường trước đó, còn giết người, ngươi có thể giải quyết sao?”

Khang Sĩ Phú gật gật đầu, cười nhạt một tiếng.

“Yên tâm đi, Tông chủ, tại Lương Châu, chỉ chút chuyện này thì Khang gia ta vẫn có thể làm được.”

“Ừm!” Cụ thể làm sao đi giải quyết, đó là chuyện của Khang gia, Lâm Hải cũng không muốn hỏi đến.

Quay đầu, Lâm Hải nhìn Tiểu Thụ, vỗ vỗ bả vai y.

“Sự tình ngươi giết người, đã qua rồi, từ nay về sau, sống cho tốt cho thoải mái đi!”

Nói xong, Lâm Hải quay người, liền chuẩn bị cùng Khang Sĩ Phú rời đi.

“Chờ một chút!” Đột nhiên, Tiểu Thụ đem Lâm Hải ngăn lại.

“n nhân, còn chưa thỉnh giáo đại danh của ngài, ngài gọi là Lâm Hải sao?”

“Đúng, Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải!”

Phù phù!

Tiểu Thụ trực tiếp quỳ gối trước mặt Lâm Hải, trong mắt mang theo một cỗ thần sắc kiên quyết.

“n nhân, thù của Tiểu Thụ, là ngài giúp đỡ ta báo, mệnh cũng là ngài cứu, đại ân đại đức của ngài, đời này ta cũng không thể báo đáp, ta chỉ có một cái mệnh tiện, nguyện ý tại bên người ân nhân thề sống chết hiệu trung, đến chết mới dừng!”

Lâm Hải nghe được, con mắt đột nhiên sáng lên, trong lòng ý động một trận.

Lúc trước khi hắn nhìn thấy thân thủ nhanh vô cùng cùng kỹ năngẩn nấp cao siêu củaTiểu Thụ, liền đã động lòng yêu tài.

Hiện tại Hải Nguyệt Tông của hắn vừa mới cất bước, chính làthời điểm cần các loại nhân tài, cái Tiểu Thụ này nếu như có thể bồi dưỡng một phen, tuyệt đối sẽ là một cái hảo thủ!

“Ngươi xác định, muốn theo ở bên cạnh ta?” Lâm Hải trịnh trọng hỏi.

“n nhân, mệnh của ta là ngươi cứu, ngươi để cho ta làm cái gì, ta cũng nguyện ý! Dù là đi chết cũng đều được! Cầu ân nhân nhận lấy ta, cho ta cái cơhội báo ân đi!”

“Tốt!” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, trong lòng thì lại mừng rỡ!

“Đứng lên đi, Hải Nguyệt Tông, nhận lấy ngươi!”

“Cảm tạ ân nhân!”Tiểu Thụ vui mừng quá đỗi, dập đầu tạ ơn.

“Còn gọi ân nhân, gọi Tông chủ đi!” Khang Sĩ Phú ở một bên cười nói, y cũng rất ưa thích loại tính cách dám yêu dám hận này của Tiểu Thụ, phi thường có khí chất giang hồ.

“Vâng! Bái kiến Tông chủ!”

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, “Tiểu Thụ, tên đầy đủ của ngươi kêu là cái gì?”

Tiểu Thụ nghe được thì sững sờ, sau đó trong mắt đột nhiên lóe lên một vệt sáng.

“Tông chủ, Tiểu Thụ ban đầu tại một năm trước, liền đã có tâm muốn chết, là ngài cho Tiểu Thụ cơ hội để trọng sinh!”

“Bởi vậy, Tiểu Thụ trước kia đã chết, tên không đề cập tới cũng được, từ ngày hôm nay, tên của ta là Lâm Kiếm!”

“Lâm Kiếm nguyện làm một thanh lợi kiếm của Tông chủ, vì Tông chủ chém giết tất cả địch nhân đánh tới!”

“Lâm Kiếm? Tốt!” Trong mắt Lâm Hải lấp lóe tinh quang!

“Nếu như thế, vậy ta liền đem ngươi, chế tạo thành một thanh Thần Kiếm kinh thiên động địa khiến người nghe tin đã sợ mất mật!”

Chương 964: Tất cả đều là phương pháp a!

Lúc Lâm Hải cùng Khang Sĩ Phú, Lâm Kiếm trở lại Khang gia, đã là đêm khuya.

“Ừm?” Xe vừa dừng lại, Lâm Hải liền phát hiện một đạo bóng đen, hướng phía bọn hắn mà đến.

“Ha ha, Lâm thiếu, lão hủ chờ ngươi đã lâu!”

“A?” Lâm Hải đánh giá lão giả trước mặt này, hai mắt nhíu lại.

“Ngươi chính là Đoạn Phong?” Trong mắt Lâm Hải lóe lên một tia kinh ngạc, tựa hồ tại trên thân cái Đoạn Phong này, cảm thấy một chút hơi thở thân quen, giống như đã gặp qua ở nơi nào đó.

“Không sai, lão hủ chính là Đoạn Phong! Hôm nay đến tìm Lâm thiếu, là có một chuyện, muốn...”

“Ta buồn ngủ, ngày mai lại nói!” Lâm Hải không đợi Đoạn Phong nói hết lời, trực tiếp đi vào trong nhà.

“Ách...” Nhìn Lâm Hải dứt khoát rời đi như vậy, trong mắt đoạn Phong, đột nhiên hiện lên một tia hàn mang.

“Lâm thiếu, việc này quan hệ trọng đại...”

Ầm!

Cửa nhà Khang gia, lập tức đóng lại!

“Hỗn đản!” Đoạn Phong ở ngoài cửa, nhất thời tức đến mắng to một tiếng, khóe miệng lẩm bẩm một trận.

“Sư phụ, lão giả kia sẽ không thật tìm ngươi có việc gấp đi? Cứ như vậy đem lão nhốt ở ngoài cửa, có phải không tốt lắm hay không a?” Khang Sĩ Phú đi theo bên người Lâm Hải, có chút bận tâm hỏi.

“Có cái rắm việc gấp ấy!” Lâm Hải bĩu môi một cái, hắn đã biết rõ Đoạn Phong là ai, “Ngươi nhìn bộ dáng nhàn nhã của lão đi, giống như là có việc gấp sao? Không cần phải để ý đến lão, đều trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, chỗ ở của Lâm Kiếm, ngươi đi an bài một chút!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp về phòng của mình!

Nằm ở trên giường, Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, tìm tới Waechat của Sở Lâm Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa a, có cái tin tức cực kỳ tốt phải nói cho ngươi, ngươi có muốn nghehay không a?

Sở Lâm Nhi: Tin tức gì tốt. Ngươi mang thai!!! (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Em gái ngươi a! Lâm Hải nhất thời tối sầm mặt, ca ca con mẹ nó là nam, ngươi có bản lĩnh để ca ca mang thai a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không sai, là do ngươi làm! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Lâm Hải vừa hờn dỗi phát một cái tin tức ra, tin tức của Sở Lâm Nhi, liền trở lại tới.

Sở Lâm Nhi: Đừng làm rộn, ta lại không ở bên người ngươi, sao có chuyện đó, ngươi làm sao lại không cẩn thận như vậy a, ngươi trước kia thường nói nhật chó, nói thật, có phải là A Hoa làm hay không? Việc này liễu Hinh Nguyệt có biết không?

Phốc!

Lâm Hải phun ra một ngụm máu, ngửa mặt ngã sấp xuống.

“Đại gia ngươi a!” Lâm Hải quả thực sụp đổ, “Ca ca theo A Hoa? Không đành lòng nhìn thẳng a!”

Lâm Hải nhất thời che mặt, mẹ nó, mấy ngày không thấy, cô nàng này con mẹ nó bị làm hỏng a, xem ra đợi nàng từ Địa Phủ trở về, cần điều giáo thật tốt a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hừ, xem ra, ngươi là không muốn lên Vương Giả a, vậy được, ta liền giúp ngươi hạ điểm, lại rơi về thanh đồng quật cường đi!

Sở Lâm Nhi: A! A a a a a!!!

Sở Lâm Nhi: Ngươi là nói nick của ta, đã lên trên Vương Giả? Vinh Diệu Vương Giả!!! (phía sau là một cái biểu lộ kích động)

Lâm Hải nhếch miệng lên, mang theo một tia tiểu đắc ý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đương nhiên rồi! Sự tình ca ca đáp ứng ngươi, có thể không làm đến cho ngươi sao? (phía sau là một cái biểu lộ đại binh mang kính đen hút thuốc)

Sở Lâm Nhi: Oa ha ha ha ha, quá được rồi! Thật sự là yêu chết ngươi á!!! (phía sau là một cái biểu lộ hôn hôn)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta dựa vào, ngươi cô nàng này, vậy mà cưỡng hôn ta! Không được, ta muốn hôn trở về! (phía sau cũng là một cái biểu lộ hôn hôn)

Sở Lâm Nhi: Phi phi phi, cút sang một bên! Bản Công chúa muốn lên hào, qua ngược sát Thường Tú Lệ a, oa cáp cáp cáp!

Nhìn hưng phấn truyền đến trong lời nói của Sở Lâm Nhi, Lâm Hải không khỏi cũng hiển hiện nụ cười, sau đó đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, Vương Giả đã giúp ngươi lên rồi, sự tình Thất Thập Nhị Địa Sát, ngươi đã giúp ta xử lý thế nào rồi?

Sở Lâm Nhi: Đang cùng Thường Tú Lệ đơn đấu, chớ quấy rầy!

Tiểu Hồ Đồ Tiên:...

Lâm Hải không còn gì để nói, mẹ nó, tốc độ này quá nhanh đi, một chút thời gian, đều đã làm lên.

Vừa mới chuẩn bị rời khỏi Waechat, đột nhiên tin tức lại vang, xem xét vẫn là Sở Lâm Nhi.

Sở Lâm Nhi: A a a a a! Ta là Vinh Diệu Vương Giả, Thường Tú Lệ mới Vương Giả Mạnh Nhất ba sao, vì cái gì đơn đấu bại vẫn là ta!!!

“Ách...” Lâm Hải trực tiếp trợn trắng mắt, cái này không nói nhảm à, vương giả của Thường Tú Lệ người ta kia, là dựa vào chính mình để đánh lên, ngươi con mẹ nó là dựa vào đại luyện để đánh lên, mức độ này có thể giống nhau sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thường Tú Lệ là vương giả thật, ngươi là Vương Giả giả! Hai ngươi đơn đấu, không chút huyền niệm! (phía sau là một cái biểu lộ than thở)

Sở Lâm Nhi: A a a a a! Tức chết ta rồi! Khẳng định là ngươi lên cho ta một cái Vương Giả giả! Ngươi là cái thối lưu manh, đại lừa gạt, còn lừa của người ta một cái hôn hôn! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Uy, ngươi có thể giảng điểm lý hay không a!

Sở Lâm Nhi: Cùng nữ nhân giảng đạo lý? Ngươi là bị đổ nước vào não sao!!!

“Ách...” Lâm Hải nhất thời im lặng.

Sở Lâm Nhi: Tức chết ta, Thường Tú Lệ vậy mà hướng ta thị uy, mặc kệ, ta trước qua đánh nàng ta một trận đã!

Lâm Hải nhìn tin tức của Sở Lâm Nhi, đột nhiên trầm mặc cúi đầu, bắt đầu mặc niệm cho Thường Tú Lệ.

Nằm ở trên giường, Lâm Hải lại nghĩ tới Lâm Kiếm, càng nghĩ càng thấy, tiểu tử này quả thực chính là sát thủ trời sinh!

Nếu như tiến hành bồi dưỡng mà nói, có thể đảm đương lên đầu lĩnh tổ chức ám sát tình báo của Hải Nguyệt Tông.

“Nếu không, đem Ảnh Sát Thuật, truyền cho y đi!”

Ảnh Sát Thuật của Lâm Hải, chính là công pháp đẳng cấp tương đối cao, lấy được từ Ảnh lão nhị của tổ chức Ảnh Vệ, hơn nữa còn là công pháp đặc biệt để cho sát thủ đến tu hành, truyền cho Lâm Kiếm, cũng rất thích hợp!

Trong lòng đã có sắp xếp đối với Lâm Kiếm, Lâm Hải khoanh chân ngồi ở trên giường, bố trí xuống Tụ Linh Trận, bắt đầu tu luyện.

Thời gian một đêm, phút chốc mà qua, lúc Lâm Hải lần nữa mở mắt ra, bầu trời đã sáng lên.

Mở cửa, bọn người Cường đầu trọc, đã đứng đợi ở cửa, thấy Lâm Hải đi ra, cùng nhau cung kính cong người xuống.

“Thỉnh an Tông chủ!”

“Ách...” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó một mặt đắc ý lắc đầu, “Không cần khách khí như vậy, chúng ta không có nhiều quy củ như vậy, ha ha.”

“Sư phụ, ngươi suy nghĩ nhiều, bọn họ đều là trang, thật ra là do bọn họ tu luyện gặp được nan đề, nên mới tới tìm ngươi để thỉnh giáo đâu!” Chỉ có Đỗ Thuần vui tươi hớn hở đứng ở một bên, vạch trần nội tình của bọn người Cường đầu trọc.

“Mẹ nó!” Lâm Hải nhất thời trợn trắng mắt, liền nói đi, đám đậu bỉ này, làm sao đột nhiên bắt đầu trở nên bình thường rồi.

“Khụ khụ!” Lâm Hải ho nhẹ hai tiếng, vội vàng một gác tay, nghển đầu, giả trang ra một bộ dáng cao nhân.

“Nói đi, có vấn đề gì, bản Tông chủ sẽ giải đáp cho các ngươi!”

“Sư phụ, ta muốn hỏi một chút...”

“Tông chủ, hôm qua lúc ta tu hành...”

“Tông chủ, ngươi nhìn ta làm như vậy có đúng hay không...”

...

Bọn người Cường đầu trọc, lập tức tranh nhau chen lấn vọt tới trước mặt Lâm Hải, kể rõ nghi vấn của chính mình.

“Mẹ nó, có thể đến từng bước từng bướchay không!”

“Ai u, người nào con mẹ nó giẫm chân ta!”

“Ta qua, ngươi mẹ nó đã ăn tỏi còn áp sát như thế! Chết xa cho ta một chút đi!”

...

Lâm Hải nắm lỗ mũi, phế hết sức lực, mới đem mấy cái đệ tử cơ hồ sắp leo đến trên người hắn này đẩy ra, mặt đen lại!

Mẹ nó, ca ca là Tông chủ có được hay không, có thể có chút lễ phép hay không!

“Xếp thành hành, đều xếp thành hàng cho ta!” Lâm Hải buồn bực rống giận nói, “Từ lớn đến nhỏ, xếp thành hàng, từng cái đến!”

Bọn người Cường đầu trọc, lập tức vươn tay, khoa tay đo lẫn nhau.

“Ta đi tìm thước đo!” Khang Sĩ Phú hô một tiếng, quay đầu liền chạy!

Ai u ta qua! Lâm Hải bưng lấy cái trán, không còn gì để nói.

Mẹ nó a, mấy cái cứ như người chim vậy, ai cao ai thấp vừa nhìn là thấy ngay, còn cần đến tìm thước đo!

“Tới tới tới, vóc người cao nhất đã tự mình chạy, mọi người nhanh xếp hàng, nhanh xếp hàng!”

Kết quả Khang Sĩ Phú vừa chạy, mấy người còn lại lập tức xếp thành hàng theo thứ tự lớn nhỏ, ngay ngắn trật tự, ngoan tựa như tiểu bảo bảo ở nhà trẻ.

“Ách...” Lâm Hải nhìn mấy cái hàng này, cái cằm kém chút mà rơi xuống, sau đó bật cười một trận.

Mẹ nó, tất cả đều là phương pháp a!

Nháo nửa ngày, mấy cái hàng này là hùn vốn đem Khang Sĩ Phú vóc người cao nhất cho hố a!

“Hỏi đi hỏi đi, tranh thủ thời gian hỏi đi, nếu không ta sợ Sĩ Phú trở về, các ngươi lại đánh nhau, ai cũng hỏi không được!” Lâm Hải nín cười nói.

“Sư phụ, ta hỏi trước tiên...” Mấy người bắt đầu từ Cường đầu trọc, từng bước từng bước đem nghi vấn hỏi ra.

“Ừm, vấn đề này của ngươi rất tốt, kế tiếp!”

“Không tệ, hỏi rất hay, kế tiếp!”

“Vấn đề này xác thực có độ khó nhất định, kế tiếp!”

…

Lâm Hải chắp tay sau lưng, híp mắt trang thâm trầm, với vấn đề của mỗi người, hắn cũng chỉ nói tốt, lại không trả lời, đem mấy người Cường đầu trọc làm cho một mặt mộng bức.

Chờ Vân Tuệ Nhi là cái cuối cùng hỏi xong, Lâm Hải đột nhiên che dạ dày.

“Ai u, ta dựa vào, giống như vừa mới ăn hỏng dạ dày, không được, ta phải đi nhà vệ sinh, các ngươi chờ ta một chút a!”

“Sư phụ, ngươi vừa mới rời giường, nhiều lắm là đi nhà vệ sinh, làm sao lại ăn hỏng dạ dày đâu?.Chẳng lẽ ngươi ăn tại WC.” Cường đầu trọc sờ lấy cái đầu trọc, một mặt mờ mịt.

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, kém chút ngã xuống đất.

“Đậu móa, nói nhảm nữa, ca ca hỏi ngươi đớp cứt!” Lâm Hải chửi một câu, chạy về bên trong phòng.

Chương 965: Tỷ chỉ là cái đảng tiêu đề

Lâm Hải chạy về bên trong phòng, lập tức nằm ở trên giường, lấy điện thoại cầm tay ra.

Những cái vấn đề trong tu luyện mà đám Cường đầu trọc bọn họ hỏi kia, Lâm Hải nào có hiểu a.

Tuy Đạo Đức Kinh mà Lâm Hải tu hành, chính là căn bản của Đạo Pháp, nhưng truyền thừa của Bát Tiên, cũng có chút cao thâm, lại đều có đồ vật độc đáo của nó, Lâm Hải không có học qua, muốn thông hiểu đạo lí, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Không có cách, đành phải tìm tới Thiết Quải Lý, đem vấn đề của bọn người Cường đầu trọc, lần lượt phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mau trở về, online chờ, gấp!

Thiết Quải Lý: Đại tiên a, cái thuốc lá Trung Hoa này, vậy mà ở bên trên Hội Bàn Đào của Vương Mẫu Nương Nương, các lộ Tiên Phật đều đang hút thuốc, cũng rất say mê đây.

“Ách... Lần này làm sao không có phát biểu lộ chấn kinh.” Lâm Hải đột nhiên đặc biệt không quen không thích ứng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ra trước cái biểu lộ chấn kinh xem!

Thiết Quải Lý: Vì cái gì? (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

“Ừm, dạng này tâm lý liền an tâm hơn nhiều.” Lâm Hải vừa lòng thỏa ý gật gật đầu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Uy, ta hỏi ngươi sự tình tu luyện đâu, ngươi cùng ta kéo cái thuốc lá gì a!

Thiết Quải Lý: Cái thuốc lá Trung Hoa này, thật sự là đồ vật tốt a! Chính là những cái ngươi lần trước trả tiền từng đợt một kia, ta cũng đã hút xong, thật sự là vẫn chưa thỏa mãn a!

“Móa!” Lâm Hải nhất thời minh bạch, mẹ nó, trách không được không nói chính đề, nguyên lai con mẹ nó là muốn chỗ tốt đâu? A!

Thuốc lá Trung Hoa, bên trong túi càn khôn của Lâm Hải có.

Leng keng!

Ngươi hướng Thiết Quải Lý gửi đi một đầu thuốc lá Trung Hoa!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng nói nhảm, mau đem vấn đề công pháp giải quyết, xong việc sẽ còn có một đầu!

Thiết Quải Lý: Còn có một đầu? (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Nói chuyện chính sự đâu, chấn kinh cái quỷ a, Lâm Hải không còn gì để nói!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tranh thủ thời gian, chậm liền không có a!

Qua không đến mười phút đồng hồ, Waechat của Lâm Hải không ngừng vang lên.

Leng keng!

Thiết Quải Lý hướng ngươi gửi đi tâm đắc tu luyện của Lữ Đồng Tân!

Leng keng!

Thiết Quải Lý hướng ngươi gửi đi bút ký tu hành của Hàn Tương Tử!

Leng keng!

Thiết Quải Lý hướng ngươi gửi đi phân tích đạo pháp của Trương Quả Lão!

...

Leng keng!

Thiết Quải Lý hướng ngươi gửi đi nhật ký tư mật của Hà Tiên Cô!

Từng đầu tin tức nhắc nhở vang lên, Thiết Quải Lý vì thuốc lá cũng đủ liều, trực tiếp đem tất cả kinh nghiệm tu hành của Thất Tiên khác đều phát cả tới.

Lâm Hải lấy ra một bản lại một bản, đặt ở lên giường.

“A, chờ một chút!” Đến một bản sau cùng, hai mắt Lâm Hải bỗng nhiên tỏa sáng.

“Mẹ nó, nhật ký tư mật của Hà Tiên Cô?”

Trên mặt Lâm Hải, đột nhiên lộ ra một nụ cười làm xấu.

“Cái Thiết Quải Lý này đủ mãnh liệt a, liền thứ đồ chơi tư mật này, cũng lấy ra đến!”

Đây chính là bí mật dưới đáy lòng của Nữ Tiên a, há có thể không nhìn.

Lâm Hải mang lòng hiếu kỳ, lật ra nhật ký tư mật của Hà Tiên Cô.

“Ách...” Lâm Hải mới mở ra tờ thứ nhất, mặt liền đã đen.

“Ngươi cái nhị bức, lão nương liền biết rõ ngươi sẽ nhìn lén, nhanh khép lại đi, tỷ chỉ là cái đảng tiêu đề!”

Phốc!

Em gái ngươi a!

Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, con mẹ nó a, Hà Tiên Cô tại trên TV, là một cái Nữ Tiên dịu dàng nho nhãnhư vậy, lúc nào lại trở nên nghịch ngợm như thế a, quá con mẹ nó tổn hại!

Lâm Hải không cẩn thận liền trúng chiêu, tức giận đem sách khép lại.

Thiết Quải Lý: Đại tiên, không phải nói, còn có một đầu thuốc lá sao?. (phía sau là một cái hình tự chụp Thiết Quải Lý đi một đôi giày cao gót, toét miệng cười)

Móa!

Thật mẹ nó buồn nôn!

Lâm Hải vội vàng lại phát qua một đầu thuốc lá.

Leng keng!

Ngươi hướng Thiết Quải Lý gửi đi một đầu Thuốc lá Trung Hoa!

Thiết Quải Lý: Ha ha, đa tạ đa tạ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng, hiện tại Hội Bàn Đào đến một bước nào rồi, sắp kết thúc chưa?

Thiết Quải Lý: Kết thúc còn sớm, bất quá chư vị Tiên Phật cũng đã ngồi xuống, uống chút rượu, bắt đầu nói khoác nhớ năm đó chính mình ngưu bức như thế nào, không nói cùng ngươi nữa a, ta đi xem một chút còn có ai chưa từng nghe qua sự tích quang huy của ta, ta lại đi thổi một lần! Thảo, nói sai, bọn họ là thổi, ta không phải!

“Mẹ nó, thật hay giả?” Lâm Hải nhất thời cảm thấy thật thần kỳ a!

Nguyên lai Thần tiên cao cao tại thượng, uống chút rượu vậy mà cùng một cái bức dạng với phàm nhân, tất cả đều có một cái hạng thổi ngưu bức này a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đi thôi đi thôi, hảo hảo thổi a, đúng, thuận tiện thổi về giày cao gót một chút, ta cảm thấy mang giày cao gót, là sự tình đời này, làm cho người chịu phục nhất mà ngươi đã làm qua!

Thiết Quải Lý: Có phải hay không a? Tốt tốt tốt, vậy ta phải hảo hảo thổi một chút!

…

"Đùa bức!" Lâm Hải buồn cười một trận, kết thúc đối thoại cùng Thiết Quải Lý, cái này mới cầm bút ký tu hành của Bát Tiên, đi tới.

"Khụ khụ!" Lâm Hải vẫn như cũ đầu tiên là rất trang bức mà ho khan hai tiếng, chắp tay sau lưng bày ra một bộ dáng làm cao nhân.

"Sư phụ, ngươi làm gì lại chắp tay sau lưng a?"Cường đầu trọc một mặt mờ mịt, "Ra xong không có rửa tay a."

Phốc!

Một tia cảm giác cao nhân mà Lâm Hải vừa tìm tới, nhất thời bị một câu của Cường đầu trọc, khiến cho lảo đảo một cái.

"Đại gia ngươi, ai bảo ngươi nói nhảm nhiều!" Lâm Hải đưa tay cho cái đầu trọc của y một bàn tay.

Mẹ nó, ý cảnh cũng bị phá hư, Lâm Hải cũng lười trang nữa.

"Vấn đề các ngươi vừa mới hỏi, cùng vấn đề về sau có thể sẽ hỏi, ta vừa rồi đều đã viết tất cả vào trong sách vở, chính các ngươi đi xem đi!"

Lâm Hải đem kinh nghiệm tu hành lấy từ chỗ Thiết Quải Lý, phân phát cho bọn người Cường đầu trọc.

“Sư phụ ngươi thật tốt, vậy mà giúp chúng ta đem biện pháp giải quyết vấn đề cũng đều viết ra! Sư phụ ngươi vất vả!”

“Chút lòng thành, các ngươi cũng không cần quá cảm động, không có việc gì thì mời ta làm đại bảo vệ sức khoẻ là được!” Lâm Hải một mặt đắc ý nói.

“Vì sao kêu đại bảo vệ sức khoẻ?” Vân Tuệ Nhi một mặt mờ mịt hỏi.

Phốc!

Lâm Hải kém chút ngã ngay tại chỗ, mẹ nó, hỏng, đắc ý vong hình, quên bên người còn có nữ đệ tử đâu!

“Đại bảo vệ sức khoẻ ngươi không biết sao, chính là... Ô ô ô, sư phụ ngươi che miệng ta làm gì, ngươi vừa rồi không phải còn chê ta ăn tỏi, để cho ta trốn xa một chút sao?”Cường đầu trọc còn chưa nói xong, liền bị Lâm Hải che miệng đẩy sang một bên.

“Sư phụ, ta hiện tại liền giúp ngươi mang cái kiếm lớn!” Lâm Hải vừa đem Cường đầu trọc yên tĩnh, Lý Lăng Đào đột nhiên cười to một tiếng, sau đó Thanh Mang Kiếm liền hướng phía cái mông Lâm Hải bay tới.

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải tức đến kém chút thổ huyết, đưa tay đem Thanh Mang Kiếm bắn ra.

“Ách, ngươi không mang a, sư phụ?”

“Mang em gái ngươi!” Lâm Hải mặt đều đen, cách làm này, ca ca con mẹ nó là đến làm thái giám!

“Đến cùng vì sao kêu đại bảo vệ sức khoẻ?” Vẻ mặt Vân Tuệ Nhi vô cùng nghi hoặc, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hỏi.

“Ách...” Lâm Hải trở nên đau đầu, mẹ nó, một câu nói đùa, vậy mà gây ra cái phiền toái lớn.

“Đại bảo vệ sức khoẻ nha.” Lâm Hải toét miệng gãi gãi đầu, con mẹ nó làm sao theo Vân Tuệ Nhi giải thích a.

Nghĩ một lát, ánh mắt Lâm Hải sáng lên, có biện pháp.

“Cái kia, ngươi có chơi game online hay không?”

“Ngẫu nhiên đi, cái này cùng game online có quan hệ gì a?” Vân Tuệ Nhi một mặt mê mang.

“Arthur trong game online, ngoại hiệu chính là đại bảo vệ sức khoẻ!” Lâm Hải nói xong, thở dài ra một hơi.

Mẹ nó, cuối cùng đã tìm ra lý do không có trở ngại, thời khắc mấu chốt, vẫn là game online cứu mạng a.

“A nha!” Vân Tuệ Nhi gật gật đầu, “Arthur giống như cũng là mang theo một cái kiếm lớn!”

“Vậy được, hôm nào ta giúp ngươi làm một cái kiếm lớn!”

Phốc!

Vân Tuệ Nhi nói một câu, để Lâm Hải vừa thong thả lại sức, kém chút nằm trên đất.

“Khụ khụ khụ…” Lâm Hải ho khan một trận, “Quên đi, ta đột nhiên quyết định, cai game online !”

“A, sư phụ, không đúng, cái chữ bên trên này, nhìn đã nhiều năm, không thể nào là ngươi vừa viết đi?”

“Đúng a đúng a, sách của mỗi người chúng ta, chữ cũng không giống nhau a?”

“Sư phụ, ngươi sẽ không phải là thổi ngưu bức đi?”

Phốc!

“Đi đi đi! Cũng đều cút sang một bên cho ta, hảo hảo tu luyện đi!” Trang bức của Lâm Hải bị vạch trần tại chỗ, nhất thời mặt mo đỏ ửng.

Con mẹ a, đám hàng này, trang cái bức đều muốn bị vạch trần, ca ca dễ dàng sao ta?

Mấy cái người đệ tử, cũng cầm bút ký tu hành rời đi, Lâm Hải đang chuẩn bị để cho người đem Lâm Kiếm kêu đến.

Đột nhiên, leng keng một tiếng, Waechat của Lâm Hải lại vang.

Mở ra xem, lại là Ngộ Không.

Ngộ Không: Hiền đệ, thật sự là tức chết lão Tôn ta rồi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, làm sao?

Ngộ Không: Cái lão khất bà Vương Mẫu Nương Nương kia, quả thực khinh người quá đáng, lão Tôn ta nhẫn không nổi, lại muốn cho bà ta tới một cái đại náo Thiên Cung!

“Đậu phộng!” Lâm Hải xem xét, mắt nhất thời liền thẳng, đồng thời trong lòng nổi lên nồng đậm hưng phấn.

Mẹ nó, cái con khỉ này, quả nhiên muốn gây chuyện!

Chương 966: Hình chiếu quan chiến

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, không nên vọng động a, đến cùng chuyện gì đã xảy ra?

Lâm Hải mặt ngoài khuyên Ngộ Không, nhưng nội tâm cũng đã nổi sóng dữ dội, kích động đến hỏng.

Hắn từ nhỏ đã thích xem Tây Du Ký, nhất làmột đoạn Ngộ

Không đại náo Thiên Cung, để Lâm Hải cảm thấy đã nghiền nói không nên lời.

Nếu như Ngộ Không lại một lần nữa đại náo Thiên Cung mà nói, chỉ phải suy nghĩ một chút cũng đã cảm thấy hưng phấn.

Ngộ Không: Hừ, lão Tôn ta bây giờ, dù sao cũng là Đấu Chiến Thắng Phật của Phật giới, thế nhưng cái lão khất bà Vương Mẫu Nương Nương kia, lại đem chỗ ngồi của lão Tôn ta, an bài tại dưới cùng, xin ở phía sau Bật Mã Ôn của Thiên Đình, ngươi nói có thật đáng giận không thể tức không! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

“Ách...” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói.

Mẹ nó, cái này Vương Mẫu Nương Nương xác thực quá tổn hại, lúc trước Ngộ Không cũng bởi vì ngại Bật Mã Ôn là quan nhỏ, phản Thiên Đình một lần, lần này đến tốt, vậy mà trực tiếp an bài còn không bằng Bật Mã Ôn.

Liền với tính khí của Ngộ Không này, có thể nhịn được sao? Đây không phải là cố tình buộc Hầu tử nháo sự sao!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật đáng giận, quá thật đáng giận! Cái Vương Mẫu Nương Nương này, sao có thể là dạng này?

Ngộ Không: Hừ, lão Tôn ta đi hỏi bà ta, bà ta lại nói bởi vì mời lão Tôn ta, là quyết định lâm thời, có thể tại chỗ cửa ra vào, tìm được cái vị trí cho lão Tôn ta, liền đã không tệ! Lời này để lão Tôn ta nghe, quả thực cũng quá buồn bực, cũng quá buồn bực!

“Ta qua!” Lâm Hải nhất thời hiểu rõ, Vương Mẫu Nương Nương đây là cố ý cho Ngộ Không khó coi đây.

Lúc đầu bà ta không có mời Ngộ Không, là Lâm Hải nghĩ kế cho Ngộ Không, dùng phương thức trộm thọ lễ, làm cho chúng Tiên không có cách nào, cùng nhau khẩn cầu Vương Mẫu Nương

Nương, mới đưa Ngộ Không nạp thêm vào.

Vương Mẫu Nương Nương tại Thiên Đình có địa vị cực cao, tương đương với Hoàng Hậu ở Hoa Hạ cổ đại, cũng là người nhất ngôn cửu đỉnh, bây giờ lại bị chúng Tiên bức thoái vị, thay đổi chủ ý, tâm lý tự nhiên khó chịu.

Mà Ngộ Không làm kẻ cầm đầu, vốn là không được chào đón, cứ như vậy, càng nhắm trúng trong lòng Vương Mẫu Nương Nương không thích, cho y ăn không ngồi chờ, cũng liền hợp tình hợp lí.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này Đại Thánh, ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?

Ngộ Không: Hừ, lão Tôn ta lúc nào đã nhận qua loại uất khí này? Tự nhiên là đánh mẹ bà ta!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt! Tiểu đệ ủng hộ ngươi!

Lâm Hải càng thêm kích động, dù sao hắn là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, nếu Ngộ Không đã nói như thế, một trận đại náo này là chạy không khỏi rồi.

Chỉ là đáng tiếc a, chính mình lại không tại hiện trường, nếu như có thể tận mắt xem xét, liền thoải mái.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ngươi chuẩn bị lấy lý do gì để động thủ?

Lâm Hải phát qua, chờ một hồi, phát hiện Ngộ Không thế mà chưa hồi âm, trong lòng không khỏi giật mình.

“Đậu phộng, cái con khỉ này sẽ không đã đi làm rồi đi?”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vội vàng lại phát một đầu Waechat cho Tiểu Na Tra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hảo huynh đệ, ngươi đang làm gì?.

Na Tra: Đang ở Hội Bàn Đào của Vương Mẫu Nương Nương đâu!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có cái gì dị thường không? Nhìn thấy được Tôn Đại Thánh không?

Na Tra: Nhìn thấy a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tôn Đại Thánh đang làm gì?

Na Tra: Đánh nhau a!

Phốc!

"Mẹ nó, quả nhiên đã làm!" Lâm Hải trở nên kích động.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể phát cái video cho ta hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Na Tra: Video? Điện thoại di động không có chức năng này a.

"Ta dựa vào, không phải đâu." Lâm Hải không còn gì để nói, chẳng lẽ điện thoại di động của Thiên Đình, cũng cùng một dạng như của Sở Lâm Nhi, giống như cái cục gạch, trừ có thể trò chuyện lại chuyển phát đồ vật, cái gì cũng không làm được sao?

Na Tra: Ta dựa vào, trước không nói a, càng đánh càng náo nhiệt, cha ta để cho ta lên đâu!

"Cái gì, Na Tra muốn lên?" Lâm Hải càng thêm kích động, thế nhưng là không nhìn thấy, tâm lý vô cùng lo lắng.

Mẹ nó a, nếu chính mình có thể nhìn thấy tình huống trên Thiên Đình, liền tốt!

"A, chờ một chút!"Con mắt Lâm Hải bỗng nhiên sáng lên.

“Thao, trước đó ca ca không phải là đạt được một cái Vị Diện Pháp Châu gì sao? Con mẹ nó còn là Hậu Thiên Chí Bảo đâu, có thể có đem hình chiếu Pháp Thân của ca ca, chiếu đến Thiên Đình hay không a!”

“Đậu móa, thử một lần!” Lâm Hải lập tức kích động, mở túi càn khôn bên trong Waechat ra, tìm đến Vị Diện Pháp Châu.

Vị Diện Pháp Châu năm trăm năm chỉ có thể sử dụng một lần, có muốn sử dụng không?

Có!

Leng keng!

Lựa chọn vị diện để đưa Pháp Thân lên: 1. Thiên Đình, 2. Địa Phủ, 3. Địa Tiên giới, 4. Nhân Gian giới.

Tuyển 1, Thiên Đình!

Ông!

Lâm Hải vừa mới làm ra lựa chọn, đột nhiên một đường quang mang vô cùng sáng chói, từ phía trên Vị Diện Pháp Châu, tỏa ra.

Lâm Hải nhất thời cảm thấy thân thể run lên, sau đó linh hồn tựa hồ cũng bị rút ra, trước mắt đột nhiên biến đen.

Chờ lần nữa khôi phục được ánh sáng, cảnh tượng trước mắt tất cả đều lại đã biến.

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, chính mình phảng phất xuất hiện tại trên bầu trời, phóng tầm mắt nhìn tới, tất cả đều ở phía dưới thị giác của chính mình.

Tiên khí lượn lờ, sương tím bốc lên, kim quang vạn đạo, điềm lành rực rỡ, từng tòa cung điện cổ hương cổ sắc như ẩn như hiện tại bên trong Tiên khí, rộng rãi bao la hùng vĩ, khí thế phi phàm, để cho người ta chỉ nhìn một chút, liền có loại xúc động quỳ bái.

“Cái chỗ này...Chẳng lẽ chính là Thiên Đình?”

Con mắt Lâm Hải nhất thời liền thẳng, mẹ nó, ca ca thật đã lên trời.

Thế nhưng là, bọn Ngộ Không ở đâu a? Con mẹ nó ca ca cũng không biết Hội Bàn Đào cử hànhở đâu a?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Lâm Hải, đột nhiên, cảnh tượng trước mắt, vậy mà cực tốc di động, đem phương vị của một chỗ, trong nháy mắt đã rút ngắn đến trong tầm mắt của Lâm Hải.

“Đậu phộng!” Lâm Hải hoảng sợ kêu to một tiếng, chỉ thấy phía dưới, lít nha lít nhít đứng đầy người, tất cả đều ăn mặc phục sức cổ đại, cầm pháp bảo trong tay, trên đỉnh đầu của mỗi người, đều có các loại ánh sáng vờn quanh, dáng vẻ trang nghiêm, tiên phong đạo cốt, từng cái mắt nháng lửa, đang hướng phía phương hướng chính giữa mà nhìn lại.

Mà ở chính giữa kia, đang phát sinh giao chiến kịch liệt, bởi vì tốc độ quá nhanh, Lâm Hải căn bản thấy không rõ dung mạo của hai bên giao chiến, chỉ thấy một đạo ánh vàng một đạo ánh đỏ, cùng hai bóng người xuyên tới xuyên lui.

Tiếng binh khí va đập đinh đinh đang đang, đinh tai nhức óc, theo binh khí vung vẩy, quang mang vạn trượng, giống như đường đường Laze, không ngừng hướng kích xạ về tứ phương, nhất thời Phiên Giang Đảo Hải, Sơn Băng Địa Liệt, Nhật Nguyệt Vô Quang!

“Mẹ nó!” Con mắt Lâm Hải, trong nháy mắt liền thẳng.

Trước đó đã cảm thấy thực lực của mình rất mạnh, nhưng khi so sánh cùng tràng diện trước mắt này, vậy quả thực con mẹ nó chính là cả trò trẻ con cũng không bằng a!

“Đại Thánh, xin dừng tay, không nên nháo!” Lúc này, trong hai người giao chiến, đột nhiên một cái thanh âm hơi có vẻ non nớt truyền ra.

“Hừ, Na Tra, ngươi cũng biết tính khí của lão Tôn ta, nếu Vương Mẫu Nương Nương không cho lão Tôn ta một cái thuyết pháp, lão Tôn ta hôm nay liền nện Hội Bàn Đào của bà ta!”

“Ta dựa vào!” Lâm Hải nghe được hai cái âm thanh này, lập tức kích động hỏng.

“Quả nhiên là Ngộ Không cùng Na Tra!”

Mẹ nó, tất cả đều là thần tượng hồi nhỏ a, nghĩ không ra cứ như vậy lại sống sờ sờ xuất hiện tại trước mắt mình.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, tu vi của chính mình quá con mẹ nó thấp, thấp đến mức liền cả quá trình giao chiến của hai người cũng không thấy rõ, càng đừng đề cập tới dung mạo của hai người, cũng không biết cùng diễn trên TV, có giống nhau không?.

“Tam Thái tử, Tứ Đại Thiên Vương ta, đến giúp ngươi một tay!”

Thấy Na Tra đánh mãi không xong, bên trong chúng Tiên đứng đấy quan chiến, có người hét lớn một tiếng, sau đó là bốn đóa tường vân tung bay lên, đến giữa không trung.

“Ma Gia Tứ Tướng!” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, thấy rõ dung mạo của bốn người này, từng cái sắc mặt hung ác, như là Thiết Tháp, trong tay nắm lấy pháp bảo, vô cùng khôi ngô!

“Xem pháp bảo!”

Nhất thời, bên trên bầu trời, Hỗn Nguyên Tán, Thanh Vân Kiếm cùng bay, Ma Lễ Hải ngồi xếp bằng trên không, tay đánh Tỳ Bà, một đạo khí sóng thẳng đến Ngộ Không đi, Hoa Hồ Điêu của

Ma Lý Thọ, cũng như một đạo thiểm điện, trong nháy mắt đã đến gần Ngộ Không.

“Hừ hừ, tôm tép nhãi nhép, cũng dám ở trước mặt lão Tôn ta, múa rìu trước cửa Lỗ Ban!”

“Phá!”

Ngộ Không hét lớn một tiếng, Ma Gia Tứ Tướng cùng nhau thổ huyết bay rớt ra ngoài, Hỗn Nguyên Tán cùng Thanh Vân Kiếm, cũng từ trên không trung rơi xuống, Tỳ Bà của Ma Lễ Hải, dây đàn đứt từng khúc, Hoa Hồ Điêu càng là kêu rên một tiếng, chổng vó ngã xuống đất.

“Ta qua, thật mạnh mẽ!” Lâm Hải trở nên kích động, vũ lực của Ngộ Không, quả nhiên ngưu bức đến không được.

Leng keng!

Ngay lúc này, đột nhiên một tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó sắc mặt đột nhiên lộ ra vẻ mừng như điên!

Chương 967: Mau mời Như Lai Phật Tổ

“Có bảo bối tạm thời mất đi liên hệ cùng chủ nhân, có muốn thông qua hình chiếu chiếm lấy không?”

“Ha ha, thật không hổ là Hậu Thiên Chí Bảo a, nghĩ không ra còn có chức năng này!” Lâm Hải bị cái niềm vui ngoài ý muốn này, làm cho mừng rỡ!

“Chiếm lấy!!!” Lâm Hải không chút do dự làm ra lựa chọn.

Đây chính là tại Thiên Đình a, bất kể là pháp bảo của ai, thì món pháp bảo này, đoán chừng cũng sẽ không kém hơn Tam Tiêm

Lưỡng Nhận Đao của chính mình, không đoạt ngu sao mà không đoạt!

Leng keng!

Ngươi đã chiếm lấy pháp bảo Hỗn Nguyên Tán của Ma Lễ Hồng, mời xem xét tại trong túi càn khôn!

“Ha ha, là Hỗn Nguyên Tán, lần này ngưu bức đại á!” Lâm Hải kém chút cao hứng hỏng.

Tuy nói Ma Lễ Hồng ra một chiêu liền bị Ngộ Không đánh bại, liền Hỗn Nguyên Tán cũng mất đi khống chế, nhưng vậy cũng chỉ có thể nói Hầu tử Ngộ Không này quá mạnh, Ma Lễ Hồng đối với Ngộ Không mà nói, cũng chỉ là đưa đồ ăn.

Nhưng cái này lại không có nghĩa là pháp bảo của Ma Lễ Hồng kém, nếu như Lâm Hải nhớ không lầm, bên trong Phong Thần Diễn Nghĩa giống như từng có giới thiệu, thanh Hỗn Nguyên Tán của Ma Lễ Hồng này, cũng không kém hơn pháp bảo của bọn ngườiNa Tra, cũng là tương xứng ngưu bức.

“Dù của ta đâu?.” Mà lúc này đây, Ma Lễ Hồng mới một mặt chấn kinh, lớn tiếng kêu gọi.

Y kinh hãi phát hiện, pháp bảo bản mệnh có huyết mạch tương liên cùng với mình, vậy mà đột nhiên mất đi liên hệ, phảng phất như tiêu thất vào hư không của cái vị diện này vậy, để y lập tức hoảng hốt.

Đáng tiếc, hiện tại đang đánh nhau say sưa, căn bản không có người chú ý đến chuyện dù của y mạc danh kỳ diệu mà biến mất, mà chính là toàn đều đem ánh mắt, tụ tập ở trên thân hai người Ngộ Không cùng Na Tra ở trong sân.

“Này! Na Tra, nếu như ngươi còn không thối lui, đừng trách lão Tôn ta, không nể tình!”

“Đại Thánh, chớ có làm loạn a, tiểu Thần cũng chỉ là làm theo chức trách, mong Đại Thánh xem ở trên mặt mũi của tiểu Thần, đừng có tiếp tục đánh nữa.”

“Hừ, ngươi khỏi cần nói nữa, nếu lão Tôn ta không nện nát cái Hội Bàn Đào này, sao có thể nuốt xuống khẩu khí này!”

“Bát Hầu!” Ngay lúc này, đột nhiên một đường thanh âm uy nghiêm, từ bên trên điện truyền đến, để linh hồn Lâm Hải cũng cảm thấy chấn động.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, không khỏi hướng phía nơi phát ra thanh âm nhìn lại.

Đã thấy, trên đại điện, một cái mỹ phụ trung niên ung dung hoa quý, vênh váo hung hăng, đang dùng ánh mắt đoạt người lạnh lùng, hướng phía giữa sân nhìn lại.

“Ngươi đã tu thành chính quả, liền nên nhất tâm hướng Phật, phổ độ chúng sinh, vì sao vẫn là càn rỡ như thế, tính xấu không thay đổi, tùy ý làm bậy, thật coi như không có người nào, trị được ngươi sao?”

“Này! Lão khất bà, nếu ngươi có được một điểm tôn trọng lão Tôn ta, lão Tôn ta làm thế nào có thể đại náo Hội Bàn Đào của ngươi, vậy mà lão Tôn ta, còn moi cả ruột gan, lại để cho huynh đệ ta giúp lão Tôn ta, chuẩn bị lễ vật vì ngươi cái lão khất bà này, lại nghĩ không ra, ngươi căn bản chính là con sói mắt trắng (*loại vô ơn), lão Tôn ta sao lại tha cho ngươi!”

“Ngươi cái Bát Hầu này, dám mở lời kiêu ngạo!” Ngộ Không nói một câu sói mắt trắng, nhất thời chọc giận Vương Mẫu Nương Nương.

“Thác Tháp Thiên Vương! Nhanh chóng ra trận, liên hợp với Tam Đàn Hải Hội đại thần, đem cái Bát Hầu này, bắt lại cho bản cung!”

“Thần, tuân chỉ!” Thác Tháp Thiên Vương đáp ứng một tiếng, Bảo Tháp trong tay nhất thời bay ra, hướng phía Ngộ Không đập xuống!

“Mụ nội nó, đám thối Thần tiên các ngươi này quá không biết xấu hổ, vậy mà hùn vốn khi dễ Hầu ca của ta, lão Trư ta thực sự nhìn không được, dù ta không thể ăn cái Hội Bàn Đào này, cũng không thể để Hầu ca của ta bị khinh bỉ!”

Trư Bát Giới nói xong, còn không quên lại nhặt lên hai quả Bàn Đào, há miệng nuốt vào, sau đó khua Cửu Xỉ Đinh Ba trong tay, liền nhảy vào trong trận, đem Bảo Tháp của Thác Tháp Thiên Vương ngăn lại.

“Ha ha, Bát Giới, là tốt lắm!” Ngộ Không cười to một tiếng, nhất thời gấp rút thế công.

“Chúng Tiên, đem hai cái đồ ngang bướng này, bắt lại cho ta!”

“Vâng!” Vương Mẫu Nương Nương ra lệnh một tiếng, các lộ Thần tiên còn lại, nhất thời khua pháp bảo trong tay mà ra sân.

Trong lúc nhất thời, bên trên bầu trời liền sáng chói mắt, các loại pháp bảo cùng bay, hỗn chiến trong nháy mắt đã bạo phát.

“Ai!” Khách và bạn Phật giới tới tham gia Hội Bàn Đào, nhất thời nhao nhao lắc đầu, ngồi trên mặt đất, nhắm mắt tụng kinh, không đếm xỉa đến cuộc hỗn chiến này.

“Ha ha, đánh nhau a, rốt cục đã đánh nhau á!”

Lâm Hải thông qua Pháp Thân hình chiếu xem náo nhiệt, gấp gáp kích động đến trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, trận đại chiến này, trình độ nóng nảy của tràng diện, so với hiệu ứng trên truyền hình còn muốn chói lọi hơn nhiều, để cho người ta quả thực không kịp nhìn!

Duy nhất khác biệt với đại náo Thiên Cung bên trong Tây Du Ký, chính là chuyện Trư Bát Giới cũng gia nhập vào trong đó, đứng tại bên Ngộ Không này.

Bởi như vậy, ấn tượng đối với Trư Bát Giớicủa Lâm Hải đã thay đổi rất nhiều, tuy y thèm ăn, lại lười lại tiểu thông minh, nhưng ở trước mặt chuyện lớn, lập trường vẫn là rất kiên định, không hổ là sư huynh đệ cùng Ngộ Không.

Trái lại những người khác của Phật giới, lại khiến Lâm Hải có chút khinh thường.

Dù nói thế nào, Ngộ Không cùng Trư Bát Giới cũng là ngườitrong Phật giáo, hiện tại cùng Thiên Đình đánh nhau, các ngươi con mẹ nó không đi giúp đỡ, tất cả đều ngồi niệm kinh, đây là có ý tứ gì?

Lâm Hải lắc đầu, khóe miệng hơi nhếch, một mặt miệt thị.

Mặc kệ những cái hòa thượng chỉ biết niệm kinh kia, Lâm Hải tiếp tục đưa mắt nhìn sang chiến trường, lại phát hiện vừa đánh nhau, mặc kệ là cái Thần tiên nào, thân ảnh đều nhanh đến đáng sợ, để hắn căn bản không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

“Cái này con mẹ nó sao xem được a?” Lâm Hải vò đầu một trận, nhìn cái phát sóng trực tiếp lại mẹ nó không tín hiệu này, cũng là say.

“Đúng, thử Thiên Nhãn Thần Thông một chút!”

Bất kể thế nào nói, Thiên Nhãn Thần Thông cũng chính là bản lĩnh giữ nhà của Nhị Lang Thần, nói không chừng liền có thể thấy rõ động tác của những Thần tiên này.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải mặc niệm một câu, Thiên Nhãn mở!

Nhất thời, trên ánh mắt, đã bịt kín một tầng sương mù màu xanh, Lâm Hải lần nữa hướng phía chiến trường nhìn lại.

Cái này vừa nhìn xuống, Lâm Hải nhất thời liền vui mừng quá đỗi!

“Ha ha, ngưu bức, quả nhiên có thể thấy rõ!” Lâm Hải kinh hãi phát hiện, tại phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, động tác của những Thần tiên này, tất cả vậy mà đều chậm lại.

Tuy nhìn qua vẫn nhanh như thiểm điện, nhưng ít ra lấy nhãn lực của Lâm Hải, vẫn có thể thấy rõ ràng.

Mà lúc này đây, một bóng người bị bao quanh vây khốn ở chính giữa nhất, lập tức đem ánh mắt của Lâm Hải hấp dẫn qua.

Chỉ thấy người này, có một đầu mặt khỉ lông xù, khóe miệng mang theo tà tiếu phóng đãng không bị trói buộc, đầu đội Phượng Sí Tử Kim Quan, người khoác Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, chân đạp một đôi Ngẫu Ti Bộ Vân Lý, cầm trong tay Kim Cô Bổng, vung vẩy ở giữa, ánh sáng vạn đạo, điềm lành rực rỡ, đem các lộ Thần tiên đánh chạy trối chết, thật là đủ uy phong!

“Ngộ Không, thần tượng Ngộ Không của ca!”

Lâm Hải rốt cục thấy rõ dung mạo của Ngộ Không, tuy cùng tưởng tượng của chính mình không giống lắm, nhưng so với tưởng tượng của chính mình, lại còn muốn uy vũ, còn muốn bá khí hơn nhiều!

“Hầu tử, chạy đâu, ăn một đao của ta!”

Đột nhiên, một tiếng quát lạnh, từ phía chân trời vang lên, sau đó một đạo hàn quang xẹt qua chân trời, giống như một đạo tia chớp, xuất hiện tại đỉnh đầu của Ngộ Không!

“Hừ hừ, con ta, không ở nhà cho chó ăn, lại cũng chạy tới giúp cái lão khất bà này sao, có nhớ bà ta cùng Ngọc Đế đã làm gì mẫu thân của ngươi không?”

“Bát Hầu, bớt nói nhảm, xem đao!”

Nhất thời, tất cả Thần tiên còn lại đều nhao nhao lui lại, trong nháy mắt ở trong trận chỉ còn lại có hai người.

“Nhị Lang Thần!”

Lâm Hải càng thêm kích động, liền Nhị Lang Thần cũng đến, trận chiến đấu này càng phát ra đặc sắc.

Lâm Hải cũng không muốn buông tha cái cơ hội ngàn năm một thuở này, tập trung tất cả tinh lực, quan sát trận chiến đấu này, trong bất tri bất giác, vậy mà tiến vào một loại cảnh giới kỳ diệu.

Thẳng đến khi tin tức nhắc nhở không ngừng vang lên trong đầu, mới đưa Lâm Hải từ trong loại cảm giác vô cùng thần kỳ kia giật mình tỉnh lại.

Leng keng!

Ngươi quan sát đấu pháp giữa Ngộ Không cùng Nhị Lang Thần, lòng có cảm giác, cảnh giới tu vi có đề bạt, cảnh giới trước mắt là Giả Đan hậu kỳ.

Ngươi quan sát đấu pháp giữa Ngộ Không cùng Nhị Lang Thần, lòng có cảm giác, Thiên Nhãn Thần Thông thăng cấp, đẳng cấp trước mắt là cấp bốn.

Ngươi quan sát đấu pháp giữa Ngộ Không cùng Nhị Lang Thần, lòng có cảm giác, lĩnh ngộ đao pháp Bá Không Trảm!

Ngươi quan sát đấu pháp giữa Ngộ Không cùng Nhị Lang Thần, lòng có cảm giác, lĩnh vực côn pháp Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!

Từng đầu nhắc nhở đột nhiên tới này, phảng phất như từng đĩa bánh lớn nện ở trên đầu Lâm Hải, nhất thời đem Lâm Hải nện cho mộng bức.

Bất quá, Lâm Hải còn chưa kịp kinh hỉ, đột nhiên một lời kịch đặc biệt quen thuộc, truyền vào trong tai.

“Mau mời Như Lai Phật Tổ!”

Chương 968: Như Lai, dừng tay cho ta!

Lâm Hải lúc này mới phát hiện, đấu pháp giữa Nhị Lang Thần cùng Ngộ Không, đánh mãi vẫn không xong, lại làm cho Ngộ Không đánh tán loạn khắp nơi, đem cả cái Hội Bàn Đào nện thành một mảnh hỗn độn, mắt thấy là không mở được nữa.

Vương Mẫu Nương Nương tức giận công tâm, toàn thân run rẩy, thấy chúng Tiên vậy mà không người nào hàng được Ngộ Không, mà Thái Thượng Lão Quân lại có việc không ở, chỉ có thể chuyển tôn Đại Phật Như Lai này ra.

“Này, ngươi cái đồ lão khất bà không có tiền đồ!” Ngộ Không nghe được, nhất thời khinh thường giận mắng một tiếng.

“Đánh không thắng liền tố cáo gia trưởng, quả thực là chuyện mà chỉ tiểu hài tử mới làm, không lẽ mấy năm trở lại đây, tất cả đều sống đến bên trên thân chó sao?”

“Ngươi cái Bát Hầu này, ít tại chỗ này cậy mạnh đi!” Vương Mẫu Nương Nương chỉ vào Ngộ Không, tức đến run lẩy bẩy.

“Một hồi chờ Như Lai Phật Tổ đến, nhìn ngươi còn dám hung hăng như thế nào!”

“Phi, không biết xấu hổ!”Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cái Vương Mẫu Nương Nương này, quả thực là một cái đức hạnh cùng Ngọc Đế, đánh không lại liền cáo trạng.

Bất quá, lường trước bà ta tính toán hụt rồi, hiện tại Ngộ Không thế nhưng là theo Như Lai lăn lộn, Như Lai há sẽ giúp các ngươi, thu thập tiểu đệ của mình?

“Hắc hắc, vậy lão Tôn ta, liền thừa dịp Như Lai lão đầu kia chưa tới, trước nện đạo tràng của ngươi! A!”

Ngộ Không chợt quát một tiếng, vung Kim Cô Bổng, liền hướng phía đại điện đập tới.

“Ngộ Không, không được vô lễ!”

Đột nhiên, một đường thanh âm uy nghiêm cẩn trọng, vang lên tại trong toàn bộ không gian, vang vọng thật lâu không dứt.

Đầu Lâm Hải ông một tiếng, lại có loại xúc động lập tức quỳ xuống cúng bái.

Cũng may một dòng nước trong, từ bên trong Vị Diện Pháp Châu, chảy vào trong người Lâm Hải, để Lâm Hải vội vàng vẫy vẫy đầu, ý chí tỉnh táo lại, trong lòng không khỏi cuồng loạn một trận.

“Thật đáng sợ, thật sự là thật đáng sợ!” Lâm Hải một trận lòng còn sợ hãi.

Nếu không có Vị Diện Pháp Châu, thời khắc mấu chốt đem chính mình tỉnh lại, chính mình chỉ sợ đã bị độ hóa.

“Cái này, chính là Như Lai Phật Tổ sao?”

Lâm Hải không khỏi mang theo đề phòng thật sâu, hướng phía giữa sân nhìn lại.

Quả nhiên, chỉ gặp một đóa hoa sen màu trắng cực lớn, chậm rãi từ trong không trung bay tới.

Trên đài sen, một lão hòa thượng dáng vẻ trang nghiêm, không giận tự uy đang ngồi xếp bằng, phía sau là quang mang bảy màu, sáng chói diệu nhân, hai tay dựng tại trên đùi, tay bấm Phật chỉ, sắc mặt nghiêm chỉnh bình thản hướng phía Ngộ Không trông lại.

“Hắc hắc, Phật Tổ đến vừa vặn, nhanh giúp lão Tôn ta, phân xử thử!” Ngộ Không không có một tia sợ hãi, ngược lại một mặt tức giận, tìm Như Lai phân xử.

“Sự tình nơi đây, ta đều đã biết! Ngươi cái con khỉ này, đã nhập Phật môn, phải tuân thủ phật pháp, há có thể tùy ý làm bậy, chẳng lẽngươi đã quên, nỗi khổ bị cầm tù, dướiNgũ Hành Sơn sao?”

Ngộ Không chính là tính khí bạo tẩu, nghe Như Lai không có vì mình làm chủ, ngược lại còn uy hiếp mình, lại còn nhấc lên sự tình đau đớn nhất trong lòng của y, nhất thời liền hỏa.

“Này, Như Lai Phật Tổ, lời này của ngươi liền không đúng, lão Tôn ta đối với Vương Mẫu Nương Nương bà ta tôn kính cực kì, còn có phần hao tâm tổn trí chuẩn bị lễ vật tốt nhất cho bà ta, lại không nghĩ tới bà ta lại đối xử với lão Tôn ta như vậy, lão Tôn ta há có thể dung nhẫn!”

“Ngươi thân là Vạn Phật Chi Tổ (*ông tổ của vạn Phật), không nói chuyện vì lão Tôn ta, cũng liền thôi, vì sao còn muốn giúp đỡ người khác, ngược lại diệt uy phong của nhà mình, cái này là đạo lý gì, a?”

“Ngươi cái con khỉ này, đừng có ngụy biện, Phật có phật pháp, gia có gia quy, đã phạm phải sai lầm, liền phải tiếp nhận trừng phạt, nay phạt ngươi, dưới Ngũ Hành Sơn, cầm tù trăm năm, để ma luyện tâm tính của ngươi!”

Ngộ Không nghe xong, nhất thời gấp, phẫn nộ không ngừng thở hổn hển.

“Như Lai, ngươi xử trí như vậy, lão Tôn ta không phục!”

“Không cần ngươi phục, chỉ cần ngươi bị phạt mà thôi!”

Nói xong, Như Lai đột nhiên duỗi ra bàn tay to như bồ phiến, lăng không một nắm, liền đem Ngộ Không nắm thật chặt vào bên trong tay.

“Như Lai, lão Tôn ta không phục, không phục!”

Như Lai mặt không biểu tình, đột nhiên thủ chưởng lật một phen, hướng phía Ngộ Không đè xuống.

“Ta dựa vào, Như Lai, dừng tay cho ta!”

Pháp Thân của Lâm Hải thông qua hình chiếu, thấy rõ ràng, nhất thời tình thế cấp bách, nhịn không được rống lớn nói.

“Ừm?” Động tác của Như Lai đột nhiên dừng lại, sau đó mí mắt nâng lên, hai đạo tinh mang hướng phía Lâm Hải mà phóng tới.

“Đậu phộng, lão có thể phát hiện ra ta sao!” Lâm Hải nhất thời kinh hãi, trước đó mặc kệ chính mình làm như thế nào, chúng Thần tiên căn bản đều không phát hiện được chính mình đang tồn tại, Lâm Hải không khỏi buông lỏng cảnh giác.

Nhưng vạn không nghĩ tới, chính mình vừa phát ra âm thanh, Như Lai Phật Tổ vậy mà trực tiếp phát hiện ra mình.

Chỉ thấy Như Lai đột nhiên đưa tay, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, thân ảnh của Lâm Hải, nhất thời lộ ra rõ ràng tại trước mặt chúng Tiên Phật.

Chúng Tiên Phật nhất thời xôn xao, chẳng ai ngờ rằng, vậy mà âm thầm cất giấu một người, không khỏi quá sợ hãi.

“Hình chiếu vị diện?” Trên mặt Như Lai, rốt cục lộ ra một tia nghi hoặc.

“Như Lai bái kiến đạo hữu, không biết đạo hữu xưng hô như thế nào, đến từ vị diện nào.”

“Cái gì, hắn không phải là người của Thiên Đình? Là Pháp Thân hình chiếu vị diện!” Như Lai nói một câu, nhất thời để mọi người trên Thiên Đình, càng thêm trợn tròn mắt.

Trước không nói Tam Giới lúc này đang ngăn cách, vô pháp tới lui, coi như thời điểm chưa ngăn cách, ở giữa các vị diện khác biệt, muốn dùng Pháp Thân hình chiếu, cũng chỉ có Như Lai, Thái Thượng Lão Quân mới có thể làm đến, này cũng phải cần phải có đại pháp lực đại thần thông a!

Thế nhưng là, hình chiếu giờ phút này lại là một người trẻ tuổi ăn mặc cổ quái, đến tột cùng là người thế nào, tại sao lại có được bực pháp lực như Như Lai, cùng Thái Thượng Lão Quân.

Chúng Tiên sợ hãi, đồng thời trăm mối vẫn không có cách giải, nếu trong Tam Giới có người đại thần thông này, tuyệt sẽ không lẳng lặng vô danh, liền coi như bọn họ không biết, Như Lai Phật Tổ làm sao lại cũng không biết đâu?.

Lâm Hải giờ phút này, đã gấp gáp đến toàn thân thể cũng bị mồ hôi làm ướt đẫm, hắn căn bản không nghĩ tới, chính mình sẽ bị Như Lai phát hiện, Như Lai chính là tồn tại vô địch a, nếu đã có thể phát hiện ra mình, này có khả năng, tùy tiện phất phất tay, liền đem chính mình cho diệt hay không a?

Nếu thật như vậy, vậy coi như quá con mẹ nó khổ bức.

Bất quá, nghe được Như Lai đối với mình tra hỏi, biểu lộ của Lâm Hải lại sững sờ.

Hắn từ Như Lai ngữ khí bên trong, tựa hồ nghe ra một tia đối với mình kiêng kị, giống như mang theo một tia ý vị bình đẳng giao lưu.

“Ý gì? Chẳng lẽ Như Lai không nhìn ra, ca ca là mượn pháp bảo hình chiếu, mà chính là đem mình coi thành một cái đại năng.”

Trong lòng Lâm Hải nhất động, nếu quả thật muốn là như thế này, mạng nhỏ này của mình, có lẽ còn có thể bảo trụ.

“Tại hạ đến từ bí cảnh, đạo hào Tiểu Hồ Đồ Tiên!”

“Tiểu Hồ Đồ Tiên?!”

Lâm Hải vừa báo cái đạo hào này ra, trừ mọi người Phật giới và Vương Mẫu Nương Nương một mặt kinh ngạc ra, còn lại mỗi cái Thần tiên, sắc mặt tất cả đều đại biến, lộ ra biểu tình cổ quái.

Không vì cái gì khác, thật sự là bởi vì bốn chữ Tiểu Hồ Đồ Tiên này, bọn họ quá con mẹ nó quen thuộc!

Tất cả mọi người ở đây, vừa rồi cũng mới rút qua thuốc lá Trung Hoa xuất phẩm từ Tiểu Hồ Đồ Tiên, mà trong bọn họ, lại có chí ít chín thành người, đã nếm qua sợi cay, chí ít tám thành người, uống qua Sprite cùng Coca Cola, chí ít bảy thành người, đã từ chỗ của Lâm Hải mua lễ vật đưa cho Vương Mẫu Nương Nương.

Bốn chữ Tiểu Hồ Đồ Tiên này, bọn họ có thể con mẹ nó không quen thuộc sao?

Chỉ là để bọn hắn không nghĩ tới là, cái Tiểu Hồ Đồ Tiên này, lại có thể to lớn như thế, ngược lại làm cho bọn họ có chút cảm thấy không quá chân thực, tất cả lập tức đều mộng bức tại bên trong này.

“Ha ha, hiền đệ, lại là ngươi, ngươi đem lão Tôn ta, giấu diếm thật khổ a!” Ngộ Không nghe được, thì là đại hỉ.

Y tuyệt đối nghĩ không ra, Lâm Hải sẽ xuất hiện vào lúc này.

“Thế mà hiền đệ còn tự xưng đạo hạnh biến mất, chỉ có lực lượng phàm nhân, nghĩ không ra lại là đại năng có thể dùng Pháp Thân hình chiếu, nếu không phải lão Tôn ta gặp nguy hiểm, chắc hẳn hiền đệ sẽ còn không hiện thân gặp nhau đâu!”

“Ách...” Nghe lời này củaNgộ Không, Lâm Hải không còn gì để nói, biết rõ cái con khỉ này đã hiểu lầm.

Chính mình là thứ đại năng cặn bã trong cặn bã a, ở đây tùy tiện lôi ra một cái, đều có thể nghiền chết chính mình.

Bất quá, loại thời điểm này, Lâm Hải cũng không thể nói tiếp nội tình của chính mình a, nếu không sơ sẩy một cái, đừng nói cứu Ngộ Không, liền ngay cả mình, chỉ sợ đều phải dựng vào.

“Ai, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể phát huy năng khiếu trang bức thêm lừa gạt của ca ca, nhìn xem có thể lừa dối quá quan hay không!” Trong lòng Lâm Hải đã có chủ ý.

Chương 969: Sợi cay cũng đoạn hàng a, còn đi ra sóng!

“Nguyên lai là đạo hữu Tiểu Hồ Đồ Tiên, chỉ là không biết, cái bí cảnh này là ở đâu?.” Như Lai nhìn chầm chầm vào Lâm Hải, ngữ khí ôn hòa, thanh âm lại mang theo một cỗ lực xuyên thấu cực mạnh, để linh hồn Lâm Hải, tựa hồ cũng bị lây nhiễm.

Nếu không phải Vị Diện Pháp Châu, thỉnh thoảng đem một dòng nước trong, đưa vào trong người Lâm Hải, chống cự lại Phật âm của Như Lai, chỉ sợ chỉ là nghe Như Lai nói một câu, Lâm Hải cũng sẽ đem mái tóc của bản thân cạo sạch, sau đó quy y Ngã Phật.

“Khụ khụ!” Lâm Hải ho nhẹ hai tiếng, che giấu một chút gấp gáp trong lòng, sau đó thở ra một hơi thật dài.

Mẹ nó, đáng chết xâu hướng lên trên, bất tử vạn vạn năm, liền nhìn xem có thể lừa gạt Như Lai hay không?

“Cái gọi là bí cảnh, chính là chỗ tụ tập của đại năng vạn cổ, nhảy ra khỏi bên ngoài Tam Giới, không ở trong ngũ hành, chỉ có người đại trí tuệ đại pháp lực, mới có thể vào, lấy pháp lực yếu ớt của ngươi, không biết cũng thuộc về bình thường, không cần tự ti!”

Phốc!

Lâm Hải nói một câu, để chúng Tiên Phật kém chút tập thể nằm xuống.

Như Lai lại bởi vì pháp lực thấp mà tự ti. Con mẹ nó đừng đùa! Nếu uhật như vậy, đầy trời Thần Phật này, ngược lại mẹ nó có còn sống được hay không?

Mà Lâm Hải, vẫn bày ra cái tạo hình tự nhận là rất phong cách, tiếp tục giả vờ trang bức.

“Bên trong bí cảnh, ngưng tụ đông đảo bản nguyên của Thiên Địa, Đại Đạo Pháp Tắc trải rộng trong đó, chính là phúc địacủa người tu hành, đường về của chúng Pháp Thánh, vô số đại năng Thượng Cổ, đều là tụ tập trong bí cảnh, lĩnh hội sự mênh mông của vũ trụ, tìm kiếm cực hạn của Thiên Đạo, ngộ đạo tu hành, không hỏi thế sự, không phải đại năng giả đại triệt đại ngộ, thì không thể tìm thấy nó!”

Lâm Hải một bên nói vớ nói vẩn lấy, một bên nhìn mặt mà nói chuyện, chú ý đến biểu lộ của Như Lai.

Thấy bộ dáng Như Lai thủy chung giống như cười mà không phải cười, con mắt không nháy mắt nhìn chăm chú vào chính mình, phảng phất như đang nghe chính mình nói chuyện, lại phảng phất như không đang nghe, để trong lòng Lâm Hải rụt rè một trận.

Mẹ nó, đến cùng là ý gì? Là tin hay là không tin a, tốt xấu cho cái tín hiệu a!

Ngươi cái dạng này, đến cùng là để ca ca, tiếp tục biên xuống dưới hay là cải biến sách lược a?

“Khụ khụ!” Lâm Hải lại khục hai tiếng, Như Lai không nói lời nào, hắn chỉ có thể tiếp tục biên tiếp.

“Bất quá bản Tiên nhìn chung Tam Giới, người có hi vọng tiến vào bí cảnh, tìm kiếm Đại Đạo, duy chỉ có hai người!”

“A? Là hai người nào?” Như Lai rốt cục đã nói chuyện.

“Móa, cái này mới đúng mà!” Lâm Hải nhất thời vui vẻ, chỉ cần ngươi mở miệng nói chuyện, ca ca là có thể đem ngươi lừa gạt què.

“Một người Đạo Tổ Thái Thượng Lão Quân, mà người thứ hai, chính là Như Lai ngươi!”

“Bất quá nha...” Lâm Hải cố ý đem thanh âm lôi ra, lưu cái lo lắng.

“Bất quá cái gì?.” Như Lai thủy chung vẫn là bộ biểu lộ kia, ôn tồn thì thầm hỏi.

“Hai người các ngươi mặc dù có hi vọng tiến vào bí cảnh, nhưng cuối cùng vẫn còn thiếu chút hỏa hầu, hơn nữa mấu chốt nhất, cần có đại năng bên trong bí cảnh, ra mặt dẫn tiến a, khụ khụ!” Lâm Hải đặc biệt ho khan hai tiếng, ý kia rất rõ ràng, ca ca cũng là người bên trong bí cảnh, muốn ca ca dẫn dắt, nhanh nịnh bợ nịnh nọt đi.

“Ách... Làm sao một điểm biểu lộ cũng không có vậy? Lão hòa thượng này là mặt đơ sao?” Lâm Hải thấy Như Lai căn bản là bất vi sở động, nhất thời một trận không thú vị, xem ra cần phải đả kích đả kích lão mới được a.

"Liền lấy Như Lai ngươi đến nói đi, pháp lực thấp như con kiến hôi, tự nhiên cách trình độ tiến vào bí cảnh còn có chênh lệch rất lớn, nhưng càng mấu chốt là tại Tu Tâm Dưỡng Tính bên trên còn có điều khiếm khuyết a, làm người xuất gia, tính khí của ngươi thật tốt a, phải cai thuốc kiêng rượu bỏ bài bạc giới nữ... Khụ khụ!"

Lâm Hải vội vàng thu miệng, mẹ nó, không cẩn thận nói lỡ miệng.

"Tóm lại, ta ngoài ý muốn nghĩ đi, ngươi cần Giới Tham, Giới Sân, Giới Sắc, Giới Si, không sát sinh, không vọng ngữ, không khi dễ người... Ngạch!"

Lâm Hải phát hiện có chút không biên nổi nữa, hắn đối với phật pháp không có hiểu chút nào, tại trước mặt Phật Tổ người ta nói những cái này, đây không phải là tìm kích thích sao?

Đậu móa, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề đi!

"Tóm lại, ta theo ngươi nói như thế đi, Như Lai!" Lâm Hải dứt khoát bày làm ra một bộ dáng tùy tiện.

"Cái tính khí này của ngươi cần sửa đổi một chút, đừng có động một chút lại cầm tù Ngộ Không người ta a, liền lấy việc hôm nay đến nói, trách Ngộ Không người ta à, đổi lại là ngươi ngươi không tức giận a?"

"Lại nói, Ngộ Không cũng chỉ là nhốn nháo phát tiết tâm tình một chút, lại không làm bị thương cái hoa hoa quả quả gì, ngươi cần trừng phạt ác đến mức như vậy à, thương tổn hòa khí bao nhiêu a, không bằng cho ta cái mặt mũi, việc này liền cho qua qua, lần khác hãy phạt Ngộ Không, để báo đáp lại, ngày sau ta có thể cố mà làm, đưa ngươi dẫn vào bí cảnh, ngươi thấy thế nào?"

Lâm Hải nói xong, trái tim phanh phanh nhảy loạn, gấp gáp đến mức trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Đây chính là Như Lai Phật Tổ a, cơ hồ là tồn tại vô địch, chính mình ở trước mặt lão trang bức, quả thực là cầm mạng nhỏ để nói đùa, chớ chọc lão hòa thượng này buồn bực, một hơi liền đem chính mình thổi tắt.

“Đạo hữu nói rất có đạo lý!”

“A?” Lâm Hải đang sợ hãi muốn chết, đột nhiên Như Lai nói một câu, để Lâm Hải trực tiếp mộng bức, sau đó là cuồng hỉ nói không nên lời.

“Đậu phộng, cái này mẹ nó cũng được?” Lâm Hải quả thực có chút không quá tin tưởng, đường đường là Như Lai, vậy mà tán đồng với miệng lưỡi dẻo quẹo nói vớ nói vẩn của chính mình.

Ngay tại thời khắc Lâm Hải ngẩn người, Như Lai đã đem đầu chuyển hướng sang Vương Mẫu Nương Nương, chắp tay trước ngực mà thi lễ.

“Lão tăng cho rằng, Tiểu Hồ Đồ Tiên đạo hữu nói cực phải, không bằng nương nương liền xem ở trên mặt mũi lão tăng, bỏ qua cho Ngộ Không một lần đi, lão tăng nhất định sẽ quản giáo chặt chẽ, không để y tiếp tục làm ra sự tình vô lễ nữa!”

Sắc mặt Vương Mẫu Nương Nương âm trầm, hồ nghi liếc nhìn Lâm Hải một chút, mặc dù không tình nguyện, nhưng mặt mũi của Như Lai vẫn phải cho, bà ta cũng chỉ có thể bất đắc dĩ hừ lạnh một tiếng.

“Nếu Như Lai Phật Tổ cầu tình, vậy lão thân liền bỏ qua cho cái Bát Hầu này một lần!”

Như Lai cười nhạt một tiếng, gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Ngộ Không.

“Ngộ Không, còn không nhận lỗi với nương nương?”

Ngộ Không nháo cũng đã nháo, bây giờ Lâm Hải cùng Như Lai cũng đã thay mình cầu tình, y cũng không phải người không hiểu chuyện, cũng liền mượn lối thoát.

“Lão Tôn ta, chịu tội cho ngươi!” Ngộ Không căn bản không nhìn Vương Mẫu Nương Nương, chỉ là hướng phía bà ta ôm quyền một cái, một bộ dáng qua loa.

Cái con khỉ này rất kiêu ngạo, cho dù là nhận lỗi, cũng sẽ không cung cung kính kính, cho người ta một loại cảm giác không tình nguyện.

“Hừ!” Vương Mẫu Nương Nương hừ lạnh một tiếng, sau đó đứng dậy.

“Bãi giá hồi cung!”

Nhất thời, các tiên nữ tiên nga, liền hầu hạ Vương Mẫu Nương Nương rời đi, đem một đám Tiên Phật, phơi tại bên trong này.

“Hô!” Lâm Hải thở dài ra một hơi, bất kể như thế nào, cuối cùng đã đem Ngộ Không cứu ra, cái này so với cái gì cũng tốt hơn.

“Ai nha nha, xảy ra chuyện gì vậy?”

Vương Mẫu Nương Nương vừa đi, bỗng nhiên một cái tiểu lão đầu tặc mi thử nhãn, mang theo phất trần chạy tới.

“Bái kiến Đạo Tổ!”

Đông đảo Tiên Phật, vừa thấy cái tiểu lão đầu này, tất cả đều vội vàng khom người thi lễ.

“Đậu phộng, Đạo Tổ!” Con mắt Lâm Hải bỗng nhiên thẳng, không khỏi hướng phía cái tiểu lão đầu này trông lại.

“Mẹ nó, đây chính là Thái Thượng Lão Quân a!”

Lâm Hải một trận ngạc nhiên, cái Thái Thượng Lão Quân này cùng dáng dấp trong tưởng tượng, có chút không giống nhau lắm a.

Vốn cho rằng thân là Đạo Tổ, nói làm sao cũng phải là tiên phong đạo cốt, khí chất bất phàm đi.

Làm sao bây giờ nhìn, bộ dáng lại không có gì khác so với một số gian thương ở nhân gian vậy.

“Đạo Tổ, đừng có ồn ào, có Pháp Thân đại năng ở bí cảnh buông xuống!” Như Lai hướng phía Thái Thượng Lão Quân cười nhạt một tiếng, sau đó hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Đại năng bí cảnh? Ở đâu?” Thái Thượng Lão Quân vội vàng hướng phía phương hướng Như Lai chỉ mà nhìn lại.

Lâm Hải vừa tiếp xúc đến ánh mắt của Thái Thượng Lão Quân, trong đầu liền ông một tiếng, tựa hồ có loại cảm giác linh hồn cũng bị nhìn xuyên.

Mẹ nó, thật đáng sợ!

Lâm Hải bất tri bất giác, kinh hãi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Thật may Vị Diện Pháp Châu lần nữa lại phun trào một dòng nước mát, tiến vào trong người Lâm Hải, mới giúp Lâm Hải khôi phục lại bình tĩnh.

“Đây là đại năng từ bí cảnh, Tiểu Hồ Đồ Tiên đạo hữu!” Như Lai hướng phía Thái Thượng Lão Quân giới thiệu nói.

“Tiểu Hồ Đồ Tiên?” Thái Thượng Lão Quân sững sờ, sau đó đột nhiên phát ra một tiếng thét lên phẫn nộ.

“Ngươi nha không có việc gì chạy loạn làm cái gì! Sinh ý còn có làm hay không hả? Sợi cay trong cửa hàng mạng Thiên Đình cũng đã đoạn hàng a, còn đi ra sóng!”

“Nghiệp chướng a, cũng ngừng hai ngày rồi mà vẫn không lên hàng mới, hại ta tổn thất bao nhiêu bơm nước a!”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun ra một ngụm máu.

Nhìn bộ dáng Thái Thượng Lão Quân một mặt đau lòng nhức óc, tại chỗ giậm chân đấm ngực hối hối hận hận chồng chất, mặt mũi hắn tràn đầy quái dị.

“Mẹ nó, đây thật là Thái Thượng Lão Quân sao?”

“Cái này mẹ nó rõ ràng là người bán hàng rong ở chợ bán thức ăn a!”

“Uy, còn ở lại chỗ này nhìn cái náo nhiệt gì a, chờ mang thức ăn lên đâu?.” Thái Thượng Lão Quân đột nhiên ngẩng đầu, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Còn không tranh thủ thời gian đi sửa hàng đi, thiên sát, phần bơm nước của ta a!”

“Ách...” Lâm Hải nhất thời mặt đen lại.

“Khụ khụ!” Lâm Hải ho nhẹ hai tiếng, “Nếu như thế, bản Tiên cáo lui, hai người các ngươi, thực lực cũng không tệ, phải tu hành thật tốt, đừng có ham chơi, chờ có thành tựu, bản Tiên nhất định sẽ dẫn tiến các ngươi nhập bí cảnh!”

Lại trang cái bức, Lâm Hải mới hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Pháp Thân chậm rãi biến mất, bắt đầu từ bên trong Vị Diện Pháp Châu rút lui ra.

Cho tới giờ khắc này, trên mặt Thái Thượng Lão Quân cùng Như Lai Phật Tổ, mới lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, tiện tay bố trí xuống một tầng cách âm.

“Đạo Tổ, là hắn sao?”

“Không sai, chính là tiểu tử này!”

“Ai, mẹ nó là một tay trang bức tốt a!”

“Ta dựa vào, Phật Tổ, ngươi nha lại bạo nói tục!”

“Kiếp nạn sắp tới, ta con mẹ nó a còn không thể bạo nói tục sao, trang nhiều năm như vậy, ca cũng mệt mỏi a!”

“Tiểu tử này, có đại cơ duyên gia thân, chính là đến Hậu Thiên Chí Bảo, hạo kiếp chi ngày, mới là một tay lực!”

“Không bằng, lão tăng lại tương trợ hắn một lần?”

“Lão đạo cảm thấy có thể!”

Như Lai cười gật gật đầu, sau đó đột nhiên có một cái bàn tay to, xuất hiện tại trên trời cao.

Lâm Hải mới từ bên trong Vị Diện Pháp Châu, trở về hiện thực, vừa mới mở mắt, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cái thủ chưởng hủy thiên diệt địa, phảng phất như xé rách không gian, hướng phía hắn đổ ập xuống.

“Mẹ ta nha, vượt giới truy sát!” Lâm Hải bị dọa đến cuồng khiếu một tiếng, nhảy dựng lên.

Chương 970: Thần thông Phá Chướng

Lâm Hải quả thực bị dọa sợ, cái đại chưởng ấn trong đầu kia, quả thực như là chân thực đang phô thiên cái địa hướng phía hắn đè xuống, khiến cho toàn thân hắn cũng mất đi năng lực hành động, phảng phất linh hồn cũng như bị giam cầm, chỉ có thể yên lặng chờ chết.

“Đậu móa, lão tiểu tử Như Lai này, không giảng cứu a!” Lâm Hải nhất thời không ngừng kêu khổ, xem ra chính mình vẫn là đánh giá thấp Như Lai, đường đường Phật Tổ không phải dễ lừa gạt như vậy, vậy mà cách giao diện, vô thanh vô tức liền đem mạng nhỏ của mình kết thúc.

Phốc!

Bàn tay to che khuất bầu trời, trực tiếp đập vào phía đường của Lâm Hải, đầu Lâm Hải mộng một cái, nói thầm một tiếng xong.

Thế nhưng là, chờ rất lâu, cũng không có cảm giác khác thường truyền đến, để trong lòng Lâm Hải đột nhiên dâng lên một chút hi vọng.

“Đậu móa, ca ca không có việc gì.”

Leng keng!

Ngay lúc này, một đạo tin tức tiếng nhắc nhở, đột nhiên vang lên tại bên trong não hải.

Như Lai Phật Tổ hướng vào trong cơ thể ngươi, phong ấn một cái Như Lai Thần Chưởng!

“Cái gì cái gì cái gì?” Tròng mắt Lâm Hải lập tức liền trợn tròn, “Như Lai Thần Chưởng?”

Cái này mẹ nó không phải là trong bộ điện ảnh ‘Kungfu’, chính là một chiêu sau cùng để thu thập Hỏa Vân Tà Thần kia sao?

Mẹ nó, nghĩ không ra cái Như Lai Thần Chưởng này, vậy mà thật sự tồn tại a!

Bất quá, con mẹ nó bị phong ấn ở trong cơ thể mình, là có ý tứ gì?.

Lâm Hải vội vàng vận chuyển chân khí, xem xét một phen, phát hiện toàn thân cao thấp cũng không có khác thường a.

“Tình huống như thế nào a?” Lâm Hải có chút mộng bức, lão hòa thượng Như Lai này, con mẹ nó mạc danh kỳ diệu cách giới cho ca ca một chiêu như vậy, đến cùng là có ý gì a, là tốt hay là xấu a?

Không biết mới là sợ hãi nhất, Lâm Hải lập tức có chút đứng ngồi không yên.

“Nếu không tìm Như Lai hỏi một chút? Nhưng mình mẹ nó cũng không biết Waechat của lão a!”

Lâm Hải nằm trên giường, buồn rầu một hồi lâu, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

“Móa, quản chi nó, người ta đường đường là Như Lai Phật Tổ, nếu thật muốn chỉnh chết chính mình, căn bản là giống như đi chơi, chính mình cũng không có một tia năng lực phản kháng, mẹ nó dứt khoát mặc cho lão đi thôi!”

Không nghĩ ra, Lâm Hải dứt khoát cũng không nghĩ nữa, thích thế nào thì cứ thế đi!

Mà ngay vào lúc này, Waechat của Ngộ Không liền phát tới.

Ngộ Không: Hiền đệ, sự tình vừa rồi, lão Tôn ta đa tạ! (phía sau là một cái biểu lộ ôm quyền)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, Đại Thánh khách khí a, hai anh em ta còn cần nói chữ cảm tạ sao? (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Ngộ Không: Tính tình hiền đệ chính là người nhân hậu, vậy lão Tôn ta liền không nói lời dư thừa nữa, về sau nếu hiền đệ có chỗ nào cần lão Tôn ta, thì cứ mở miệng, lão Tôn ta quyết không chối từ, quyết không chối từ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, có việc tuyệt sẽ không khách khí với ngươi!

Ngộ Không: Bất quá hiền đệ, ngươi chính là giấu diếm lão Tôn ta đủ khổ a, nghĩ không ra ngươi lại là có thể đại năng dùng Pháp Thân hình chiếu, liền Như Lai cũng phải bán mặt mũi cho ngươi, hết lần này tới lần khác lại nói với lão Tôn ta, chỉ có thực lực phàm nhân, hắc hắc, ngươi cũng biết đào hố a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh chưa từng nghe qua một câu à, điệu thấp, mới là ngưu bức huyền diệu nhất! (phía sau là một cái biểu lộ cười đắc ý)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng, Đại Thánh, ngươi biết rõ Như Lai Thần Chưởng sao, nếu bị phong ấn ở trong thân thể, sẽ phát sinh ra hậu quả gì sao?

Lâm Hải vẫn là đem lo lắng của chính mình, hỏi ra, dù sao Ngộ Không có pháp lực cao thâm, có lẽ sẽ biết rõ.

Ngộ Không: Như Lai Thần Chưởng? Hắc hắc, lão Tôn ta chỉ biết, cái Như Lai Thần Chưởng này quả thực đáng sợ, năm đó lão Tôn ta, chính là bị lão đầu Như Lai kia, dùng một cái Như Lai Thần Chưởng, trực tiếp đặt ở dưới Ngũ Hành Sơn, một lần là năm trăm năm a!

“Đậu phộng!” Lâm Hải đột nhiên giật mình, nháo nửa ngày, Tôn Hầu tử không bay ra khỏi lòng bàn tay Như Lai, nói cũng chính là Như Lai Thần Chưởng a?

Vậy mẹ nó ở bên trong thân thể của mình, có cái thủ chưởng lớn như vậy, là có ý tứ gì, có thể bị no bạo hay không a?

Ngộ Không: Hiền đệ, Như Lai triệu hoán lão Tôn ta, trước không cùng ngươi trò chuyện nữa, đoán chừng là phải bị giáo huấn một bữa, là miễn không được, ai! Lão Tôn ta qua vậy!

Kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, Lâm Hải đột nhiên nhớ tới, chính mình quan chiến trận chiến trên Thiên Đình này, tựa hồ có thu hoạch không nhỏ đây.

Đầu tiên cảnh giới tu hành của chính mình, vậy mà mẹ nó giống như cưỡi tên lửa, trực tiếp từ Giả Đan sơ kỳ, nhảy lên đến Giả Đan hậu kỳ, khoảng cách với ngưng tụ Kim Đan, tu thành Nhân Tiên, thế mà chỉ còn cách một bước!

Cảm nhận được chân khí trong cơ thể mình, gia tăng gấp mười lần không ngừng, Lâm Hải nhịn không được có loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời mà cười dài.

Thực lực đề bạt này, cũng quá con mẹ nó dễ dàng a, người khác khổ tu hơn mười năm, đều chưa hẳn có thể tiến thêm một bước, nghĩ không ra chính mình chỉ là nhìn một trận đánh nhau, liền trực tiếp thăng lên hai cấp.

Lại thêm bản thân Lâm Hải là tu luyện Đạo Đức Kinh, chất lượng chân khí cùng trình độ ngưng thực, là gấp mấy lần những người tu hành ở Phàm Gian giới, nếu như Lâm Hải lúc này gặp được Hỏa Vân Đạo trưởng, coi như dưới tình huống lão không bị thương nặng, Lâm Hải cho dù không ra hết thủ đoạn, thì cũng có lòng tin đánh với lão một trận mà không rơi vào thế hạ phong!

Trừ cảnh giới tu hành được tăng thêm, tựa hồ còn có thu hoạch bên trên công pháp.

Thiên Nhãn Thần Thông, thăng cấp đến cấp bốn.

“Ừm? Có thần thông đợi kích hoạt.” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, lần trước thăng cấp, là kích hoạt thần thông Phần Thiên, trở thành đại sát chiêu ngưu bức nhất của Lâm Hải, nghĩ không ra lần thăng cấp này, lại có thần thông mới.

Lâm Hải vội vàng không kịp chờ đợi, đem thần thông mới kích hoạt.

Chúc mừng ngài, học được thần thông Phá Chướng!

Theo tiếng nhắc nhở, bên ngoài con mắt của Lâm Hải, nhất thời thêm ra một mảnh sương mù màu lam, sau đó lại biến mất trong nháy mắt.

Lúc Lâm Hải lần nữa nhìn về phía thế gian vạn vật, vậy mà nhiều thêm một tia cảm giác khác, phảng phất như có thể trực thấu bản nguyên, thấy rõ hết thảy bản chất của sự vật.

Thần thông Phá Chướng: Dưới Thiên Nhãn, bài trừ hết thảy hư vô, có thể khiến các loại thần thông biến hóa không chỗ che thân! (xác xuất thành công có quan hệ cùng thực lực của bản thân và thực lực của người biến hóa)

“Ta dựa vào, cái này mẹ nó không phải liền là tương đương với Hỏa Nhãn Kim Tinh của Ngộ Không a! Khi Nhị Lang Thần đại chiến cùng Ngộ Không, nhìn thấu bảy mươi hai phép biến hóa của Ngộ Không, dùng chính là do cái thần thông này đi?”

Lâm Hải nhất thời đại hỉ, đây chính là cái thần thông phi thường ngưu bức a, bất quá đáng tiếc duy nhất là, trước mắt mà nói, có vẻ như không có chỗ dùng tới, không phải rất nhiều, chỉ có thể chờ đợi để dành sau này phát huy thực lực.

Trừ Thiên Nhãn Thần Thông thăng cấp, Lâm Hải nhớ kỹ, còn học được hai chiêu thức mới.

Một cái là đao pháp Bá Không Trảm, chính là Nhị Lang Thần vung vẩy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, lăng không hướng phía Ngộ

Không đánh xuống, là một đao thanh thế đoạt thiên, phách thiên cái địa.

“Ha ha, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, ca ca cũng có a!” Lâm Hải nhất thời mừng rỡ một trận,từ khi đạt được Băng Sương Chi Nhận, Lâm Hải một mực đem nó coi như là một kiện thuần pháp bảo tế ra để tấn công địch, căn bản không có phát huy tác dụng kỳ binh nào của lưỡi đao.

Bây giờ, có đao pháp, Lâm Hải rốt cục có thể thi triển chính thức uy lực của Băng Sương Chi Nhận, tuy chỉ có một chiêu, nhưng đó cũng là do Nhị Lang Thần thi triển qua a, thử hỏi toàn bộ nhân gian, có ai có thể địch.

Mang theo tâm tưnóng lòng muốn thử, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền tiến vào Thánh Cảnh.

Sau đó, hai tay giơ lên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện ởbên trong tay.

Mà lúc này đây, Lãnh Nguyệt Như vừa vặn từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy Lâm Hải tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, một mặt hưng phấn, không khỏi sững sờ.

Mà Lâm Hải vừa thấy Lãnh Nguyệt Như, trên mặt nhất thời lộ ra quang mang hưng phấn, hai mắt tỏa sáng hừng hực.

“Ngươi muốn làm gì?” Lãnh Nguyệt Như nhất thời một mặt cảnh giác, bản năng dùng hai tay ôm ngực, nghi hoặc nhìn Lâm Hải.

“Ha ha, Nguyệt Như cô nương, đi đi đi, đi ra giúp một chút!” Lâm Hải lôi kéo Lãnh Nguyệt Như, đến bên ngoài nhà gỗ.

“Tìm ta có chuyện gì?” Lãnh Nguyệt Như kinh ngạc hỏi.

Mà Lâm Hải thì là cười hắc hắc, sau đó Băng Sương Chi Nhận trong tay, đột nhiên từ trên không rơi xuống.

“Tìm ngươi thử đao!”

Bầu trời nhất thời đánh qua một đường đao mang, phảng phất như bầu trời cũng bị đánh mở ra một khe hở không gian, đao mang sáng chói dài hơn ba trượng, vô cùng sắc bén hướng phía đầu Lãnh Nguyệt Như, rơi xuống.

Chương 971: Thử chiêu trong Thánh Cảnh

Lãnh Nguyệt Như bị một đao bất thình lình của Lâm Hải, khiến cho giật nảy cả mình.

Nhất là cảm thấy, phía trên lưỡi đao, là khí thế sắc bén phá hủy hết thảy, dù Lãnh Nguyệt Như từng là cao thủ Nguyên Anh, cũng không khỏi hoa dung thất sắc, sắc mặt đại biến.

Giữa lúc vội vàng, Lãnh Nguyệt Như khẽ vẫy tay, đem một tòa núi giả cao hơn một trượng ở bên cạnh, toàn bộ đều kéo tới, ngăn tại trước người mình, ngăn cản đao thế, đồng thời sử xuất khí lực toàn thân, hướng phía bên cạnh nhảy ra khoảng cách hơn trăm mét, mới dừng hẳn lại.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, lưỡi đao như là cắt tại bên trên đậu hũ, trực tiếp đem núi giả hóa thành bột mịn, thế đi của đao mang lại không giảm, trực tiếp đánh vào trên vách núi ngoài mười dặm, oanh một tiếng, vách núi nổ tung, trực tiếp bị đánh ra một cái vết đao sâu hơn một trượng, mặt cắt lại trơn nhẵn như gương!

“Cái đao pháp này của ngươi là gì?”

Trong lòng Lãnh Nguyệt Như ứa ra mồ hôi lạnh, đao pháp có uy lực mạnh như thế, cho dù là tại Địa Tiên giới, nàng cũng chưa từng nghe thấy, một kích vừa rồi kia, thậm chí đủ để bằng được một kích của cao thủ Nguyên Anh sơ kỳ, nếu không phải trong lòng nàng báo động, tránh được kịp lúc, nói không chừng liền thương tổn tại dưới một đao này của Lâm Hải.

“Ách...” Lâm Hải cũng mộng, hắn tuy sớm đã lường trước, chiêu thức học được từ chỗ Nhị Lang Thần này, lại thông qua Tiên khí Băng Sương Chi Nhận mà thi triển ra, uy lực tuyệt đối sẽ không kém đi đâu.

Tuy nhiên hắn lại làm sao cũng không nghĩ tới, vậy mà mạnh đến tình trạng như thế, liền cả ngọn núi lớn ngoài mười dặm, cũng bị đánh mở, cái này nếu là bổ vào trên thân người, chỉ sợ trực tiếp liền bổ đến cặn bã cũng không thừa.

Bất quá đồng thời, Lâm Hải cũng hoảng sợ một trận, Lãnh Nguyệt Như tuy mạnh, nhưng thời điểm tránh névừa rồi, cũng có chút chật vật, nói rõ một đao kia, là đủ để uy hiếp được nàng.

Ý định của Lâm Hải chỉ là cầm nàng ta thử chiêu một chút, nếu như bởi vậy mà làm bị thương nàng, vậy liền không tốt.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải xấu hổ gãi gãi đầu, trên mặt hiện lên một tia áy náy.

“Chiêu đao pháp này, gọi là Bá Không Trảm! Không có ý tứ a, Nguyệt Như cô nương, ta không biết đao pháp này lại có uy lực mạnh như vậy, ta chính là cảm thấy ngươi lợi hại, khẳng định không đả thương được ngươi, mới tìm ngươi thử chiêu một chút.”

“Không sao!” Lãnh Nguyệt Như một mặt tim đập nhanh mà lắc đầu, sau đó nhíu mày, “Bá Không Trảm?”

Nàng ở tại Địa Tiên giới nhiều năm như vậy, cao thủ của các đại tông phái đều đã thấy qua, nhưng chưa từng thấy qua một đao nào bén nhọn như vậy, huống chi, đây còn là một đao phát ra từ một cái Giả Đan cảnh nhỏ yếu, lại có thể uy hiếp được cao thủ

Nguyên Anh kỳ, nói ra chỉ sợ đều không có người tin.

Thấy Lãnh Nguyệt Như như có điều suy nghĩ, cũng không cóý tứ trách tội chính mình, Lâm Hải nhất thời yên lòng.

“Nguyệt Như cô nương, một đao kia của ta, uy lực đến tột cùng như thế nào a?” Lâm Hải tuy nhìn ra một đao kia cường hãn, nhưng đến tột cùng là cường đến mức nào, chính mình cũng không có cái khái niệm xác thực, vẫn phải hỏi thăm Lãnh Nguyệt Như kiến thức rộng rãi.

Ánh mắt Lãnh Nguyệt Như sáng rực liếc nhìn Lâm Hải một chút, mới một mặt ngưng trọng gật gật đầu.

“Một đao kia, rất mạnh, phi thường mạnh!”

“Nếu như phải làm ra so sánh, đại khái tương đương với, một kích của Nguyên Anh sơ kỳ!”

“Ta dựa vào, tương đương với thực lực của Nguyên Anh sơ kỳ!”Tâm lý của Lâm Hải hưng phấn một trận, đây chẳng phải là nói, một đao kia của chính mình khi vung ra, từ Nguyên Anh trở xuống, tất cả đều bị chơi xong.

Liền xem như Nguyên Anh kỳ, chịu một đao kia, đoán chừng không chết cũng phải trọng thương đi.

Nãi nãi, vậy ca ca về sau, chẳng phải là vô địch phía dưới Nguyên Anh kỳ sao?

Tựa hồ nhìn ra nội tâm đắc ý của Lâm Hải, Lãnh Nguyệt Như nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tuy uy lực của một đao kia, đã tiếp cận cùng đại năng nguyên Anh sơ kỳ, nhưng luận chiến lực chân thực, ngươi còn kém xa lắm!”

“Không có người sẽ đứng im bất động, chịu một kích này của ngươi, có lẽ từ Nguyên Anh kỳ trở xuống, đối mặt với một đao kia của ngươi, uy hiếp sẽ rất lớn, nhưng đối với đại năng Nguyên Anh kỳ mà nói, tránh thoát công kích của ngươi, dễ như trở bàn tay!”

“Dù sao, ngươi ở trên cảnh giới, vẫn kém quá nhiều, cao thủ Nguyên Anh kỳ, hoàn toàn có thể để cho ngươi liền cả tung tích cũng không tìm được, ngươi sẽ lại công kích như thế nào, huống chi, sau Nguyên Anh kỳ, chú trọng hơn là đạo hạnh tu hành!”

“Đạo hạnh đáng sợ, còn không phải ngươi bây giờ, có thể hiểu biết.”

Lãnh Nguyệt Như hơi hơi lắc đầu, tầm mắt của Lâm Hải, cuối cùng vẫn còn quá chật hẹp, người tu đạo khi chính thức chiến đấu, như thế nào lại hoàn toàn bằng vào vũ lực cùng Đạo pháp.

“Lại là đạo hạnh.” Trong lòng Lâm Hải nhất động, trước đó đã nghe Ngộ Không giảng qua chỗ đáng sợ của đạo hạnh, bây giờ lại nghe Lãnh Nguyệt Như nhấc lên, xem ra cái đạo hạnh này cao thấp, thật rất trọng yếu.

Bất quá đáng tiếc, Ngộ Không nói, sau Kim Đan kỳ, mới có thể tu hành đạo hạnh, mình bây giờ cũng chỉ có thể tưởng tượng.

“Vậy một đao này của ta, đối đầu với cao thủ Kim Đan kỳ, lại như thế nào?” Lâm Hải hiện tại gặp được, cao thủ có uy hiếp đối với hắn, cơ bản đều là Kim Đan kỳ, giống như hàng ngũ Tần Tiêu, Huyết Tu La, Lâm Hải càng tha thiết muốn biết rõ, một chiêu đao pháp này, có thể đối phó với những người này hay không?

“Phía dưới Nguyên Anh, nếu như đối cứng với đao này, sẽ không thể sống sót!”

“Ha ha, tốt!” Lâm Hải muốn cũng là câu nói này, cứ như vậy, mình tại Phàm Gian giới, cơ hồ chính là vô địch!

Bất quá đáng tiếc duy nhất chính là, một đao kia đánh xuống, cơ hồ rút khô gần ba phần tư chân khí của hắn, căn bản là không có cách lại dùng ra đao thứ hai.

Cũng may Lâm Hải từ bên trong chỗ của Độc Cô Trần, đạt được rất nhiều đan dược, trong đó liền có loại cấp tốc khôi phục chân khí.

Nếu thật gặp được tình huống nguy cấp, Lâm Hải bằng vào đan dược, chưa hẳn không thể bổ ra mười đao tám đao, đủ để tiêu diệt kình địch, chấn nhiếp kẻ xấu.

Thử qua đao pháp, bên trong não hải của Lâm Hải, còn có một chiêu côn pháp, chính là chiêu thức củaNgộ Không, Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!

Thế nhưng là, trước mắt binh khí của chính mình, không có cây gậy a, một chiêu này làm sao mà đánh a?

Lâm Hải trở nên đau đầu, nhưng nghĩ tới đây chính là chiêu thức của Ngộ Không, tuyệt đối là ngưu bức đến không được, nếu như để đó không dùng, vậy quả thực quá lãng phí.

Cau mày suy tư một hồi, trong mắt Lâm Hải liền lóe lên linh quang.

“Móa, mẹ nó cái gì cây gậy với không cây gậy, thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao bên trong tay mình này,dù sao chiều dài cùng hình dáng, cùng cây gậy cũng không kém nhiều, chỉ có bên trên đoạn đầu, thì nhọn hơn giống như lưỡi đao, còn lại cũng không có gì khác biệt, dứt khoát lấy ra làm cây gậy cũng có thể đi!”

“Cứ làm như vậy!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lần nữa nhìn về phía Lãnh Nguyệt Như, mang theo một mặt ngưng trọng mà mở miệng.

“Nguyệt Như cô nương, chỗ ta còn có một chiêu thức nữa, uy lực có thể so với một đao trước đó kia lại càng cường đại hơn, bây giờ nghĩ muốn thử chiêu một chút, không biết cô nương có thể đón lấy không?”

Đôi mi của Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên nhảy một cái, một đao mạnh mẽ trước đó kia, đã là thứ nàng chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy, chẳng lẽ còn có chiêu thức so với một đao kia, lại cường hãn hơn.

Lòng hiếu kỳ trong lòng Lãnh Nguyệt Như, không khỏi cũng bị kích thích lên.

“Có chiêu thức gì, ngươi cứ việc tới thử xem!”

“Tốt, vậy thì đắc tội!”

Lâm Hải nói xong, trong mắt lóe lên tinh quang, sau đó khí thế đột nhiên thay đổi, toàn thân cao thấp, vậy mà sinh ra một cỗ ý chí cường đại đạp Nam Thiên, nát Lăng Tiêu, đánh đâu thắng đó, thẳng tiến không lùi.

Sắc mặt Lãnh Nguyệt Như mạnh mẽ biến đổi, vạn không nghĩ tới mình lại từ trên thân một cái Giả Đan cảnh nhỏ yếu như Lâm Hải, cảm thấy một tia khí tức khủng bố để cho nàng cũng cảm thấy run rẩy.

Mà lúc này đây, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải, đột nhiên giơ lên, lăng không nện xuống!

Đồng thời, trong miệng Lâm Hải hét lớn một tiếng!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Ông!

Theo Lâm Hải Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao rơi xuống, cả vùng không gian đột nhiên kịch liệt đung đưa, khí lãng trên không trung vặn vẹo một trận, phảng phất như phiến thiên địa này, cũng sắp bị phá hủy!

Trên mặt Lãnh Nguyệt Như, rốt cục lộ ra một tia sợ hãi, nàng làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà lại phát ra một chiêu khủng bố như thế, căn bản không phải nàng ở giờ phút này, có thể địch nổi.

Mắt thấy một đao kia, liền phải rơi vào đỉnh đầu của Lãnh Nguyệt Như, trong lòng Lãnh Nguyệt Như khẩn trương, lại kinh hãi phát hiện, chính mình vậy mà bị đao thế ngăn lại, giam cầm tại nguyên chỗ, muốn trốn tránh, đều đã không có khả năng.

“Chẳng lẽ mình, vậy mà lại chết tại phía dưới thử chiêu của hắn sao?” Sắc mặt Lãnh Nguyệt Như ảm đạm, trong lòng đột nhiên nổi lên đắng chát thật sâu.

Chương 972: Ban thưởng ngươi truyền thừa của sát thủ!

“Đậu phộng, ngươi làm sao không tránh a!” Mắt thấy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, liền phải rơi vào đỉnh đầu của Lãnh Nguyệt Như, Lâm Hải không khỏi cũng có chút hoảng.

Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, chính là tuyệt học của Ngộ Không, một chiêu này xuống dưới, đâu chỉ Thiên Quân, dù Lâm Hải có muốn thu chiêu, đều đã không làm được.

Lãnh Nguyệt Như thì là gượng cười, trong lòng tất cả đều là bất đắc dĩ.

Con mẹ nó nếu là né tránh được, ngu ngốc mới không tránh đâu!

Oanh!

Thời khắc mấu chốt, đột nhiên một đường sóng lớn, từ bên cạnh Nguyệt hồ cuốn tới, sóng kia cực lớn, trực tiếp đụng vào phía trên Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải.

Lâm Hải chỉ cảm thấy cánh tay chấn động, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao bị đánh đúng vào lưỡi đao, đột nhiên bị xung kích lệch sang hướng phía bên cạnh.

Con mắt Lãnh Nguyệt Như lóe lên tinh quang, thừa dịp thời cơ này, thân thể đột nhiên biến mất, lấy tốc độ vô cùng tuyệt luân, thoát khỏi vị trí ban đầu.

Phốc!

Một đường ánh sáng xanh vạch phá bầu trời hiện lên, những nơi mà khí mang của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đi qua, bất luận là núi đá hay là cây cối, nhất thời hóa thành bột mịn, bên trong Thánh Cảnh, nhất thời xuất hiện một mảnh vùng đất trống không, phảng phất như bão quá cảnh, tấc cỏ đều không có!

Cạch!

Sau đó, một tiếng vang, một mảnh núi liên miên ngoài mười dặm, trong nháy mắt đã nổ tung, bị biến thành đất bằng.

Không riêng gì Lâm Hải, liền cả Lãnh Nguyệt Như đều đã nhìn ngốc, hai đôi mắt đẹp, nhìn chằm chằm vào dấu vết một đao bổ ra kia của Lâm Hải, mà trợn mắt há hốc mồm!

“Chủ nhân, chiêu thức thật mạnh!” Tiên Nhi đột nhiên ở bên cạnh, nhẹ giọng kinh hô nói.

Lâm Hải mới từ trong lúc khiếp sợ kịp phản ứng, sau đó một trận hoảng sợ.

“Tiên Nhi, vừa rồi may mắn có ngươi xuất thủ, nếu không Nguyệt Như cô nương, có khả năng liền muốn bị ngộ thương.”

“Đâu chỉ ngộ thương?” Lãnh Nguyệt Như cười khổ một tiếng, “Nếu không có Tiên Nhi tỷ tỷ cứu giúp, chỉ sợ giờ phút này, ta đã giống như ngọn núi kia, hóa thành hạt bụi.”

“Ách...” Lâm Hải nghe Lãnh Nguyệt Như nói như thế, nhất thời gãi gãi đầu, một mặt xấu hổ.

“Ngươi không cần áy náy, cái này cũng không trách ngươi, ta cũng không nghĩ tới, một chiêu này vậy mà lại mạnh như thế, có thể so với một kích toàn lực của Nguyên Anh hậu kỳ!”

“Cho dù ta thân thể còn tại, ở vào thời kỳ toàn thịnh, cũng chưa chắc đã đón được.”

“Một kích toàn lực củaNguyên Anh hậu kỳ!!!” Con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền thẳng.

Mụ mụ, một chiêu này của Ngộ Không, quả nhiên ngưu bức đến rối tinh rối mù a!

“A, không đúng!” Lâm Hải bỗng nhiên sững sờ, Tiên Nhi không phải nói, thực lực của nàng ở giờ phút này chỉ tương đương với Nguyên Anh sơ kỳ à, vậy vì sao có thể ngăn cản một chiêu này của mình.

Lâm Hải không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Tiên Nhi.

Tiên Nhi chính là Khí linh trong Thánh Cảnh, cùng Lâm Hải tâm linh tương thông, lập tức hiểu rõ được nghi hoặc của Lâm Hải.

“Tiên Nhi chính là mượn nhờ lực lượng trong nước của Nguyệt hồ, mới miễn cưỡng đem một kích này của chủ nhân hơi cải biến phương hướng, muốn đón lấy một chiêu này, còn kém xa đây.”

“Chủ nhân có thêm tuyệt chiêu này, lường trước tại một cái giới này, đã là thiên hạ vô địch.”

“Thiên hạ vô địch?” Lâm Hải nghe xong, không biết là nên khóc hay nên cười.

Một chiêu này, xác thực là cường đại biến thái, thế nhưng chân khí tiêu hao, cũng cực kỳ to lớn.

Chân khí mới vừa vặn khôi phục trước đó của chính mình, trong nháy mắt lại bị rút ra không còn một mống, giờ phút này hai chân như nhũn ra, ngay cả đứng đều có chút lung lay sắp đổ.

Xem ra cái Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ này, lại giống như Phần Thiên trước đó, chỉ có thể để làm đòn sát thủ, không đến thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không thể sử dụng, nếu không một khi không thể chỉ diệt địch nhân, chính mình liền không có sức phản kháng.

“Ba ba, hiện tại hủy nhà là phạm pháp, ta nghiêm trọng kháng nghị!”

Đột nhiên, một thanh âm bi phẫn, từ đằng xa truyền đến, vang lên tại bên trong lỗ tai của mọi người.

Bọn người Lâm Hải, không khỏi theo tiếng kêu mà nhìn lại.

Phốc!

Lâm Hải mới nhìn một chút, nhất thời liền cười phun.

Chỉ thấy một ngôi nhà nơi xa, bị khí lãng trong một đao kia của Lâm Hải, trực tiếp lật tung, thân ảnh của A Hoa cùng Tiểu Hồng, đầy bụi đất bại lộ ở trước mặt mọi người.

Chỉ là, một chó một chim này, giờ phút này tư thế bây giờ lại có chút quá con mẹ nó bất nhã, hoàn toàn là không thể miêu tả!

“Phi! Lưu manh chó!” Lãnh Nguyệt Như cùng Tiên Nhi, khuôn mặt nhất thời đỏ lên, hai người che mặt bay vào nhà gỗ.

“Ha ha ha, mẹ nó, giữa ban ngày, hai ngươi thật sự là đủ!” Lâm Hải xem thường một trận.

“Hừ, ngươi còn nói ngồi châm chọc, có phải thân sinh hay không a!” A Hoa phẫn nộ đan xen, toét miệng, ủy khuất sắp khóc.

“Bao lâu thời gian, mắt thấy rốt cục muốn đem thằng ngu này hàng phục một lần, ta dễ dàng sao a, kết quả thời khắc mấu chốt, ngươi đến hủy cái nhà cho ta, đem ta cũng sớm hoảng sợ đến chảy nước tiểu, ô ô ô...”

“A Hoa, ngươi thật là một cái phế vật!” A Hoa còn chưa nói xong, lại bị Tiểu Hồng một mặt dục cầu bất mãn, bay thẳng tới, ngậm cái đuôi bay đến trên trời.

“Ai u mẹ ta nha, ngươi cái thằng ngu, thả ta xuống, Cẩu gia ta con mẹ nó a sợ độ cao!”

“Choáng em gái ngươi a, so với cha ngươi còn vô dụng hơn, mau tìm một chỗ tái chiến!”

“Đậu phộng, ngươi cái thằng ngu, quả nhiên cùng cha ta cha có diệt tình! Ma ma, trên đầu Cẩu gia xanh á!”

“Ách...” Lâm Hải nhìn Tiểu Hồng đã bay xa, một mặt mộng bức.

“Mẹ nó, chẳng phải ca ca chỉ cưỡi qua ngươi một lần à, liền mẹ nó vứt cho ca ca một cái nồi lớn như vậy.”

“Lại nói, ca ca làm sao lại vô dụng, ca ca rất lợi hại có được hay không, không tin hỏi Hinh Nguyệt nhà ta a!”

Lâm Hải không còn gì để nói, trở lại nhà gỗ, thấy Lãnh Nguyệt Như cùng Tiên Nhi, mặt đối mặt cúi đầu, thẹn thùng không nói lời nào, khuôn mặt vẫn đỏ bừng, mười phần mê người.

Lâm Hải theo bản năng muốn đùa giỡn hai câu, bất quá vừa nghĩ tới tính tình âm lãnh của Lãnh Nguyệt Như này, vẫn là quên đi.

Đừng để đùa giỡn không thành, ngược lại còn bị thao luyện một hồi, liền khó chịu.

Cùng hai người nói chuyện phiếm hai câu, thư giãn không khí lúng túng một chút, Lâm Hải liền chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng là vừa muốn đi, bước chân Lâm Hải liền dừng lại, chợt nhớ tới một sự kiện.

Tay khẽ vẫy, Xuyên Vân Toa xuất hiện tại trong tay Lâm Hải, Lâm Hải liền đem đưa tới trước mặt Lãnh Nguyệt Như.

“Nguyệt Như cô nương, cái đồ chơi này không phải là pháp bảo phi hành sao? Dùng như thế nào, cũng không có sách thuyết minh cái gì!”

Lãnh Nguyệt Như nhận lấy, nhìn hai mắt, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Cái Xuyên Vân Toa này, muốn khởi động mà nói, cần có Lôi Tinh Thạch làm năng lượng khu động, nếu không chỉ là một kiện pháp bảo có đòn công kích rất bình thường.”

“Lôi Tinh Thạch? Nơi nào có?”

“Tự nhiên là Lôi Vân Tông, ở Địa Tiên giới hơn chín thành khoáng thạch hệ Lôi, tất cả đều nắm giữ tại bên trong tay Lôi Vân Tông.”

“Móa, Lôi Vân Tông giàu có a!” Lâm Hải nhất thời thất vọng một trận, xem ra muốn ngồi ngồi pháp bảo phi hành, cảm thụ nguyện vọng bay thật nhanh, tạm thời là không thực hiện được.

Mới từ bên trong Thánh Cảnh đi ra, Lâm Hải liền nghe được có người gõ cửa.

“Tiến đến!”

Lâm Hải phân phó một tiếng, Khang Sĩ Phú mới đi tới, một mặt quái dị nhìn Lâm Hải.

“Nhìn ta làm gì?” Lâm Hải một mặt kinh ngạc.

“Sư phụ, ta gọi lâu như vậy, ngươi cũng không đáp ứng, bên trong phòng của ngươi không phải là giấu người đi? Ra ngoài lâu như vậy, tịch mịch?” Khang Sĩ Phú vừa nói, một bên hết nhìn đông tới nhìn tây.

Phốc!

Giấu em gái ngươi a!

Lâm Hải không còn gì để nói, tiểu tử này, theo bọn Cường đầu trọc mới mấy ngày, đều học hỏng.

“Bớt lắm mồm, chuyện gì?” Lâm Hải tức giận hỏi.

“Hắc hắc, cũng không có chuyện gì, chỉ là cái Đoạn Phong kia, còn chờ ở cửa đây.”

Lâm Hải nghe tới đoạn Phong, nhất thời sắc mặt lạnh xuống, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

“Lão thích chờ, liền để lão chờ đợi đi!”

“Đúng, ngươi đi đem Lâm Kiếm, gọi tới cho ta!”

“Há, thật không cần phải để ý đến cái Đoạn Phong kia ạ, lão giống như thật có việc gấp a?” Khang Sĩ Phú do dự một chút, hỏi.

“Không cần phải để ý đến, ta tự có chừng mực!”

“Vâng!” Khang Sĩ Phú lúc này mới đáp ứng một tiếng, lui ra ngoài.

Không mất một chút thời gian, Lâm Kiếm gõ cửa, đi tới, cung cung kính kính đứng tại trước mặt Lâm Hải.

“Tông chủ, ngài tìm ta?” Lâm Kiếm giờ phút này, đã biết rõ Lâm Hải chính là Tông chủ của Hải Nguyệt Tông, nếu y đã theo Lâm Hải, tự nhiên cũng đem chính mình coi thành đệ tử của Hải Nguyệt Tông, đối với Lâm Hải lấy Tông chủ để xưng gọi.

“Ừm?” Lâm Hải gật gật đầu, “Ta nhớ được ngươi đã nói, ngươi đặc biệt hi vọng giống như Lan Lăng Vương bên trong game online kia, làm một tên thích khách tới lui như gió, giết người trong vô hình?”

“Không sai!” Lâm Kiếm gật gật đầu, “Đây là mộng tưởng của ta, ta thích giống như thích khách, sinh hoạt tại bên trong u ám, hưởng thụ cô độc cùng tịch mịch thuộc về mình, tùy thời cho địch nhân một kích trí mệnh, sự tình xong thì phất áo đi, ẩn tàng công cùng danh!”

Lâm Hải nhìn bộ dáng Lâm Kiếm một mặt trầm mê, trong lòng âm thầm gật đầu.

Trách không được y lại có thiên phú mạnh mẽnhư thế, nguyên lai trong lòng lại có tín ngưỡng lớn như vậy, lực lượng tín ngưỡng, là vô cùng lớn, đủ để thay đổi một cách vô tri vô giác, đem y cải biến.

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt của Lâm Hải đột nhiên hiện lên một tia tinh mang, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Lâm Kiếm, nhàn nhạt mở miệng.

“Rất tốt, nếu như thế, ta ban thưởng cho ngươi truyền thừa của sát thủ!”

Chương 973: Bảo kiếm tặng anh hùng

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, ‘Ảnh Sát Thuật’ liền xuất hiện trong tay.

Bất quá, cái này lại không phải là nguyên bản, Ảnh Sát Thuật trước đó, tại cùng lúc Lâm Hải học được, cũng đã biến mất.

Bản bây giờ này, chính là Lâm Hải tại bên trong Thánh Cảnh, một lần nữa viết ra.

Làm chủ nhân của Thánh Cảnh, Lâm Hải cũng chi phối được Thánh Cảnh, tại bên trong Thánh Cảnh, Lâm Hải chỉ cần một cái ý niệm trong đầu, ‘Ảnh Sát Thuật’ liền viết xong, hơn còn cộng thêm lý giải cùng cảm ngộ của chính mình.

Phải biết, Lâm Hải học tập công pháp gì, đều là lĩnh ngộ trong nháy mắt, vô cùng thấu triệt, bởi vậy ‘Ảnh Sát Thuật’ bây giờ, có thêm chú giải của Lâm Hải, so với nguyên bản, lại cũng không biết trân quý hơn gấp bao nhiêu lần.

“Quyển công pháp này, thích hợp với ngươi nhất, cầm lấy đi tập luyện đi!”

Trong lòng Lâm Kiếm vui vẻ, chiến đấu giữa Lâm Hải cùng Tần Dã trước đó, thủ đoạn bày ra, đã để Lâm Kiếm nhận thức được, Lâm Hải không phải là người bình thường, mà là đại năng có siêu năng lực.

Bây giờ Lâm Hải ban thưởng công pháp, lường trước là loại bí tịch có thể để y cũng trở thành đại năng kia, y có thể nào không cao hứng?

“Đa tạ Tông chủ!” Lâm Kiếm vô cùng trịnh trọng tiếp nhận Ảnh Sát Thuật, hướng phía Lâm Hải quỳ lạy làm lễ.

“Đứng lên đi!” Cánh tay Lâm Hải hư nhấc, đem Lâm Kiếm nâng lên, sau đó ngón tay búng một cái, một viên thuốc liền hướng phía Lâm Kiếm bay qua.

Lâm Kiếm vội vàng tiếp được, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Ăn hết!”

“Vâng!” Lâm Kiếm không chút do dự, tuân theo mệnh lệnh của Lâm Hải, để Lâm Hải hài lòng một trận.

“Tông chủ, cái này!” Đan dược vừa vào miệng, con ngươi của Lâm Kiếm đột nhiên trừng tròn xoe.

“Không nên động!” ảnh Lâm Hải lóe lên, liền đến trước mặt Lâm Kiếm, bàn tay theo sau ấn xuống, ấn tại trên đỉnh đầu của Lâm Kiếm, nhất thời liền có sương trắng bốc lên!

Qua chừng mười phút đồng hồ, Lâm Hải mới đưa tay dịch chuyển, sau đó hài lòng gật gật đầu.

“Tình trạng cơ thể của ngươi, so với tưởng tượng của ta còn tốt hơn, bây giờ ngươi, đã thoát thai hoán cốt!”

Lâm Kiếm đại hỉ, không cần Lâm Hải nói, y cũng cảm giác được biến hóa trong thân thể của mình.

Chẳng những toàn thân tràn ngập lực lượng, phảng phất có khí lực dùng không hết, thậm chí thân thể cũng nhẹ nhàng hơn không ít, Lâm Kiếm thậm chí cảm thấy, giờ phút này, y chỉ cần nhẹ nhàng nhảy lên, liền có thể nhảy lên cao hai, ba mét.

“Tạ ơn Tông chủ, tái tạo chi ân!”

“Cũng là người một nhà, về sau không cần khách khí!”Thấy Lâm Kiếm lại định cong người xuống, Lâm Hải liền vội vàng ngăn lại.

Sau đó, trong tay Lâm Hải lần nữa xuất hiện một viên thuốc, nhẹ nhàng đưa cho Lâm Kiếm.

“Đem cái này, cũng ăn hết!”

“Vâng!” Có hiệu quả của viên đan dược thứ nhất, Lâm Kiếm càng sẽ không do dự, trực tiếp nuốt vào.

Lâm Hải ở bên cạnh, hộ pháp cho Lâm Kiếm, lần này tựa hồ phi thường thống khổ, nhưng kiên quyết của Lâm Kiếm rất mạnh, tuy đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng, nhưng quả thực là không kêu một tiếng.

Trọn vẹn nửa giờ, cỗ đau đớn này mới trôi qua, tùy theo mà tới là sảng khoái nói không nên lời.

Lâm Hải nhìn cảnh giới lúc này của Lâm Kiếm, Nội Kình đỉnh phong!

“Không tệ!” Lâm Hải rất hài lòng, dù sao một người không có chút căn cơ võ đạonào, có thể trực tiếp nhảy lên đến Nội Kình đỉnh phong, đã thật không dễ.

Huống chi tuổi tác Lâm Kiếm còn nhỏ, bất quá mới mười chín tuổi, coi như những cái người trong võ đạo thế gia tu luyện từ nhỏ kia, lúc mười chín tuổi, cũng chưa chắc có được tu vi như giờ phút này của Lâm Kiếm.

“Trở về xong, thì siêng năng tu luyện, ngươi không có căn cơ, không thể chỉ dựa vào đan dược, cưỡng ép tăng cao tu vi, phía sau liền muốn xem vào chính ngươi!”

“Vâng, Lâm Kiếm nhất định sẽ không để cho Tông chủ thất vọng!”

“Tốt, ngươi đi đi.” Lâm Hải phất phất tay, Lâm Kiếm quay người đi ra ngoài.

“Chờ một chút!”Lúc Lâm Kiếm đi tới cửa, Lâm Hải đột nhiên lại đem y gọi lại.

“Tông chủ còn có gì phân phó?”

Lâm Hải trầm mặc một hồi, đột nhiên hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Long Nha liền xuất hiện trong tay.

Cúi đầu xuống, Lâm Hải nhẹ khẽ vuốt vuốt Long Nha, trong lòng sinh ra một tia cảm khái.

“Đây là Linh khí Long Nha, lấy xương cốt Thần Long ma luyện mà thành, là binh khí chủ chiến của ta, theo ta trải qua không ít ác chiến, giết địch vô số, có phần được ta yêu thích!”

“Bây giờ, nếu Ảnh Sát Thuật đã truyền thụ cho ngươi, không bằng cái Long Nha này, cũng cùng nhau đưa cho ngươi đi!”

Nói, cánh tay Lâm Hải nhẹ nhàng duỗi ra, đem Long Nha đưa đến trước mặt Lâm Kiếm.

“Tông chủ, cái này như thế nào được, Lâm Kiếm tuyệt đối không dám lấy!”

Lâm Kiếm kinh hãi, hoảng sợ đến khoát tay liên tục, cái này chính là binh khí chủ chiến của Lâm Hải, y sao dám lấy?

“Để ngươi cầm, liền cầm lấy!”

Lâm Hải thấy thế, cưỡng ép đem Long Nha nhét vào bên trong tay của Lâm Kiếm.

“Tông chủ, cái này, cái này…”Lâm Kiếm gấp đến sắp khóc.

“Bảo kiếm tặng anh hùng, cái Long Nha này thích hợp với ngươi nhất, ta vẫn còn có binh khí tốt hơn, ngươi không cần chú ý, một mực cầm là được!”

"Lại nói, ngươi đã đổi tên thành Lâm Kiếm, chính là huynh đệ của Lâm Hải ta, một thanh binh khí mà thôi, ở giữa huynh đệ, không cần khách sáo!"

"Tốt, ra ngoài đi!" Lâm Hải sợ Lâm Kiếm còn ở bên trong này chối từ, trực tiếp hạ lệnh trục khách!

Bên trong tâm Lâm Kiếm, bỗng nhiên dâng lên cảm động thật sâu, một câu huynh đệ của Lâm Hải, để y kém chút chảy nước mắt tại chỗ.

Một năm trước, mụ mụ của y, cũng là thân nhân duy nhất, chết thảm dưới tay Tần Dã, từ khi đó, tâm của Lâm Kiếm liền đã chết qua, chỉ chuẩn bị báo thù cho mụ mụ, sau đó liền tự đoạn mình.

Lại không nghĩ, báo thù không có kết quả, còn bị bắt tại chỗ, là Lâm Hải cứu mình, giúp mình báo đại thù, bây giờ lại dìu dắt chính mình, truyền thụ bản lĩnh cho chính mình, thậm chí đem binh khí yêu thích nhất cũng đưa cho mình, còn nói chính mình là huynh đệ, để bên trong tâm Lâm Kiếm, đột nhiên sinh ra vô tận ấm áp, có loại xúc động kẻ sĩ vì người tri kỷ mà chết!

"Tông chủ, Lâm Kiếm ta nhận được ngài trọng, Lâm Kiếm ta ở đây xin thề, một thế này sẽ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó của Tông chủ, nếu có phản bội ý chí của Tông chủ, làm ra sự tình phải xin lỗi Tông chủ, định để cho ta bị Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, hồn phi phách tán!"

Nhìn bên trong mắt Lâm Kiếm có ánh nước chớp động, trịnh trọng thề, Lâm Hải không khỏi cười nhạt một tiếng.

"Trung tâm của ngươi, ta đã biết, đi xuống đi!"

"Vâng!" Lâm Kiếm lúc này mới đáp ứng một tiếng, tất cung tất kính mà lui ra ngoài.

Sau khi Lâm Kiếm đi, nụ cười trên mặt Lâm Hải mới dần dần biến mất.

“Hi vọng ngươi đừng để ta thất vọng, tương lai có thể trở thành một trong những cánh tay đắc lực của ta!”

Bát đại đệ tử cộng thêm Lâm Kiếm, tất cả mọi người đều đã đạt được công pháp truyền thừa, Lâm Hải mới từ trong phòng đi tới.

Cái gọi là Đoạn Phong kia, chờ chính mình đã lâu như vậy, hạ mã uy cho đã không sai biệt lắm, cũng nên đi gặp.

“Sĩ Phú, đi đưa cái Đoạn Phong kia đến đây gặp ta!”Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, hắn ngược lại muốn xem xem, cái gọi là Đoạn Phong này, tìm chính mình là muốn làm gì?

“Vâng!” Khang Sĩ Phú ra ngoài một hồi, lại trở về, biểu hiện trên mặt, mang theo một tia quái dị.

“Tông chủ, Đoạn Phong có khả năng chờ không được, đã đi!”

“Đi?!” Đôi mày của Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, sau đó nhăn lại.

Con mẹ nó a, có ý tứ gì a, liền chút lòng kiên trì ấy.

“Bất quá, lão lưu lại một tờ giấy cho ngài!” Khang Sĩ Phú nói, đem một tờ giấy, đưa cho Lâm Hải.

Lâm Hải nhận lấy, mở ra nhìn một chút, thần sắc không khỏi sững sờ.

“Giờ tý đêm nay.” Lâm Hải cười lạnh, sau đó đem tờ giấy thu lại.

“Tốt, các ngươi cũng tự mình đi tu luyện đi!”

Nếu Đoạn Phong đã hẹn ban đêm gặp nhau, như vậy Lâm Hải ngược lại hiện tại không gấp, đem các đệ tử đuổi đi, Lâm Hải lần nữa trở về trong phòng, đóng kỹ cửa, trong mắt lóe lên quang mang hưng phấn.

Lúc trước hắn kém chút quên, chính mình quan chiến Thiên Đình, trừ công pháp thăng cấp, tựa hồ còn thu hoạch được một kiện chí bảo đâu!

Chương 974: Mượn chim của ngươi dùng một lát!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một cái dù nhỏ màu xanh lục liền xuất hiện trong tay.

Chỉ thấy cái dù nhỏ màu xanh lục này, dài hơn hai thước, chỗ mép khảm đầy đá quý màu xanh lục, trên mặt dù, dùng trân châu xuyên thành bốn chữ lớn “Chuyên chở càn khôn”, ẩn ẩn có pháp tắc Thiên Địa ba động.

Chính là pháp bảo mà qua Vị Diện Pháp Châu cưỡng ép đoạt đến từ trong tay Ma Lễ Hồng, Hỗn Nguyên Tán!

Mà trong nháy mắt đoạt được Hỗn Nguyên Tán trước đó, bên trong não hải của Lâm Hải, liền đã được biết tin tức về Hỗn Nguyên Tán.

Hỗn Nguyên Tán: Pháp bảo của Bắc Phương Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng trên Thiên Đình, lúc mở ra, trời đất mù mịt, Nhật Nguyệt Vô Quang, đi một vòng, càn khôn lắc lư, cuồng phong gió đột ngột nổi lên, lúc đối chiến có thể hấp thu binh khí, pháp bảo!

Nhìn xuống chút nữa, thuộc tính của Hỗn Nguyên Tán, cũng vừa nhìn thấy ngay.

Tên pháp bảo: Hỗn Nguyên Tán

Thuộc tính pháp bảo: Thủy

Cái này Lâm Hải ngược lại không kỳ quái, Ma Lễ Hồng tại Thiên Đình, vốn là Thần tiên chủ quản mưa thuận gió hoà, pháp bảo của y là thuộc tính Thủy, không thể bình thường hơn được!

Đẳng cấp pháp bảo: Tiên khí Thượng phẩm

“Ta dựa vào, Tiên khí Thượng phẩm!”Lúc nhìn thấy cái này, con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền thẳng, sau đó trong lòng dâng lên một trận cuồng hỉ.

Thật không nghĩ tới, thanh Hỗn Nguyên Tán này, vậy mà cũng là Tiên khí Thượng phẩm, cùng một cái cấp bậc với Băng Sương Chi Nhận của mình!

Cứ như vậy, chính mình coi như là có hai kiện Tiên khí, cũng đều là thượng phẩm, bực pháp bảo này, coi như là một số Đại năng Nguyên Anh kỳ, đều chưa hẳn đã cầm ra được đi.

Làm tiên khí Thượng phẩm, tự nhiên không thiếu thuộc tính ẩn tàng, Lâm Hải tiếp tục nhìn xuống.

Thuộc tính ẩn tàng: Phản thương tổn (trong chiến đấu, có thể đem địch nhân [phản dame] trở về, mỗi khi Hỗn Nguyên Tán chuyển động được một nghìn vòng, sẽ bắn ngược mười phần trăm thương tổn, bắn ngược nhiều nhất là năm mươi phần trăm)

“Ta qua, cái này mãnh liệt a!” Hai mắt Lâm Hải không khỏi tỏa sáng.

Cái Hỗn Nguyên Tán này, chẳng những có thể thu pháp bảo của người khác, ngược lại con mẹ nó có thể phản thương tổn, quả thực là tập hợp cướp bóc giết người làm một thể a!

Tính cách Lâm Hải gấp gáp, kìm lòng không được đem Hỗn Nguyên Tán mở ra.

“Ta dựa vào, làm sao cái gì cũng không nhìn thấy?”

Lâm Hải chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, không khỏi giật nảy cả mình, vội vàng chạy tới cửa, đem cửa đẩy ra.

Đã thấy bên trong sân, chính là một mảnh đen kịt, chỉ thấy bóng người chớp động, cả phiến thiên địa tựa hồ cũng lâm vào bóng tối, trên trời cao, tựa hồ bị bịt kín bởi một lớp vải đen, Nhật Nguyệt Vô Quang, giống như ngày tận thế!

“Ta dựa vào, tình huống như thế nào?”

“Thao, không phải là muốn phát sinh cái thiên tai gì đi?”

“Là ngày tận thế tới sao?”

…

Toàn bộ Khang gia nhất thời loạn tung tùng phèo, tất cả mọi người đều hoảng sợ chạy đến bên trong sân, kinh hãi nhìn màn quỷ dị này, trong lòng tràn ngập khủng hoảng.

“Ừm?” Đột nhiên, Lâm Hải lại phát hiện, trong đầu của mình, không biết từ lúc nào, xuất hiện một cái chữ lớnhiện ra kim quang!

“Che!”

“Có ý tứ gì?” Không đợi Lâm Hải kịp phản ứng, đã thấy bên cạnh chữ “Che”, vẫn còn có chữ, chỉ bất quá lại không có quang mang chớp động, có vẻ hơi ảm đạm.

“Chuyển?” Lâm Hải nhìn thấy bên cạnh chữ ‘Che’ là chữ ‘Chuyển’, trong miệng không khỏi niệm ra.

Kết quả, Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên sắc trời sáng lên, sau đó là gió táp mưa sa!

“Ta qua!” Lâm Hải lúc này mới phát hiện, Hỗn Nguyên Tán trong tay, không biết từ lúc nào, vậy mà bay lên không trung, đang đều đặn nhanh chóng xoay tròn lấy.

“Mẹ nó, là cái dù này giở trò quỷ?” Lâm Hải trong nháy mắt liền hiểu được.

Bất quá cũng bởi vậy mà nổi lòng hiếu kỳ lên, Lâm Hải chuẩn bị kỹ càng thử hiệu quả của cái dù này một chút.

“Chuyển mau một chút!” Lâm Hải không khỏi thông qua ý niệm bắt đầu khống chế.

Quả nhiên, ý nghĩ này của Lâm Hải vừa nhô ra, Hỗn Nguyên Tán trên bầu trời, lập tức càng chuyển càng nhanh.

Mà gió bão nhẹ nhàng trước đó, cũng theo vận tốc quay của hỗn Nguyên Tán, mà biến thành tật phong bạo vũ!

“Nhanh một chút nữa, nhanh một chút nữa!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên hưng phấn, không mất một chút thời gian, khắp nơi đột nhiên lắc lư một trận, một gốc đại thụ cỡ khoảng cái chén ăn cơm trong sân, đột nhiên bị gió xoáy bẻ gãy.

“Không tốt rồi, sắp địa chấn á!”

Không biết người nào hô một tiếng, mới khiến cho Lâm Hải đột nhiên bừng tỉnh.

“Đậu phộng, chơi lớn rồi!”

“Thu!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, Hỗn Nguyên Tán trên bầu trời, trong nháy mắt liền biến thành cái dù nhỏ bỏ túi cỡ bàn tay ở trên đỉnh đầu, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem nó thu lại.

Trong nháy mắt, mưa gió ngừng, đại địa khôi phục lại bình tĩnh, mặt trời lần nữa xuất hiện tại thiên không, cảnh tượng trước đó, phảng phất như chưa từng xảy ra vậy.

“A, lại không có chuyển rồi? Thời tiết này, quá tà môn!”

Nhìn cảnh tượng khôi phục bình thường,các đệ tử Khang gia đã chạy ra, mỗi cái một mặt ngạc nhiên, nghị luận về hiện tượng tự nhiên vô cùng quỷ dị trước đó này.

“Đậu móa, hôm nay không thể ngủ bên trong phòng, nháo không tốt thật có động đất!”

Trời đất mù mịt, thanh thế to lớn trước đó, đã để bọn đệ gianày, trong lòng sinh ra hoảng sợ thật sâu, cho dù hiện đã khôi phục bình thường, nhất thời nửa khắc cũng không dám trở về phòng.

“Sư phụ, vừa rồi thật kỳ quái a, tình cảnh này quá dọa người, ta đã lớn như vậy cũng chưa thấy qua!” Lý Lăng Đào tiến đến trước mặt Lâm Hải, gấp gáp lại hưng phấn nói nói.

“Đúng vậy a, thật con mẹ nó dọa người a!” Trong miệng Lâm Hải phụ họa, nhưng trong lòng lại cười nở hoa.

“Tiểu tử, cũng không biết nói. Đó là pháp bảo do ca ca tạo thành!”

“A, Cục Khí Tượng tuyên bố tin tức chính thức!” Không biết là người nào, cầm điện thoại di động hô một cuống họng.

“Khu vực Lương Châu xuất hiện quang cảnh Thiên Cẩu Thôn Nhật hiếm thấy, tạo thành dị thường ngắn ngủi, thị dân không cần khủng hoảng...”

Lâm Hải nghe bọn họ ở đây đọc tin tức do tuyên bố chính thức, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

“Thiên Cẩu Thôn Nhật? Thật con mẹ nó có thể nói a!”

Bất quá, tốc độ phản ứng của chính phủ, vẫn là để Lâm Hải thầm giật mình, đồng thời sinh ra một tia cảnh giác.

Cái pháp bảo này, chính là pháp khí gọi mưa của Ma Lễ Hồng, xem ra không thể tuỳ tiện vận dụng a, nếu không rất dễ dàng gây nên khí tượng dị thường, khiến quốc gia chú ý.

Một khi bị để mắt tới, vậy mình coi như có phiền phức.

“Thôi, không phải vạn bất đắc dĩ, vẫn là không cần nó mới tốt!”

Lần nữa trở lại về phòng, nhớ tới sự tình hẹn với Đoạn Phong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lại một lần nữa tiến vào Thánh Cảnh.

“A Hoa, A Hoa?”

Sau khi Lâm Hải đi vào, không khỏi dắt cuống họng hô nói.

Thế nhưng là hô nửa ngày, cũng không thấy A Hoa đáp lại.

“Chủ nhân, A Hoa bị Tiểu Hồng, ngậm bay đến bên kia núi rồi, cần đem nó tìm đến sao?” Tiên Nhi ở một bên, cười nhẹ hỏi.

“Không cần, ta đem nó bắt tới là được!”

Lâm Hải chính là chủ nhân của Thánh Cảnh, một cái ý niệm trong đầu, liền có thể để bất luận kẻ nào bên trong Thánh Cảnh, xuất hiện ở trước mặt mình.

Cảm ứng được phương vị của A Hoa, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút!

“Đến!”

“Ai u mẹ ta nha, Cẩu gia lên trời á!”

Một tiếng quái khiếu từ không trung truyền đến, sau đó thân thểA Hoa, phù phù một tiếng ngã tại trước mặt Lâm Hải.

“A Hoa, mượn chim của ngươi dùng một lát, ngạch...”

Lâm Hải lời còn chưa nói hết, liền sửng sốt.

Chỉ thấy dưới đáy thân thể của A Hoa, tựa hồ còn đè ép cái đồ vật gì đó, nhìn kỹ, đây không phải là Tiểu Hồng sao?

Mà A Hoa thì toét miệng, ngẩng đầu nhìn Lâm Hải, sắp khóc.

“Ba ba, ngươi coi trọng chim của ta, ta không ý kiến, nhưng dù sao cũng phải có cái tới trước tới sau đi? Ngươi không thấy chúng ta đang bận đó sao? Cắt ngang chuyện tốt của người ta, là hành vi cực không có đạo đức!”

Phốc!

Lâm Hải lúc này mới nhìn rõ, hai cái hàng này là đang làm gì, nhất thời mặt mo đỏ ửng.

“Cái kia, không có ý tứ a, các ngươi tiếp tục, hắc hắc, tiếp tục!”

“Còn tiếp tục cái gì a, một hồi như thế, cũng đã là lần thứ hai, ta hôm nay quá khổ bức!!”

“Người ta đều là hố cha, ba ba ngươi là hố chó a! Ta cũng bị ngươi chỉnh ra chướng ngại tâm lý, ai u không được, nhanh, chỉ có tiểu mẫu cẩu xinh đẹp có thể cứu ta, ít nhất là mười cái...”

“Ầm!” A Hoa còn chưa nói xong, liền bị Tiểu Hồng ở bên dưới thân thể, một cánh đập cho bay.

Sau đó, Tiểu Hồng mang theo một mặt u oán, bất mãn nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

Chương 975: Lộ ra bộ mặt thật sự của ngươi đi

“Cái kia...” Lâm Hải xoa xoa tay, nhếch miệng nhìn Tiểu Hồng cười ngượng ngùng một trận.

“Có thể, lại để cho ta cưỡi một lần hay không a?”

Phốc!

Lâm Hải vừa mới dứt lời, A Hoa liền ngửa mặt lên trời ngã quỵ, miệng phun đầy máu.

“Ba ba, ngươi ở ngay trước mặt ta, nói muốn cưỡi chim của ta, trái tim nhỏ yếu ớt của ta, muốn nổ tung á!”

“Cút!” Lâm Hải giơ một chân đem A Hoa đá sang một bên, “Nói chính sự đâu, mù trộn lẫn cái gì?”

Ánh mắt Lâm Hải nghiêm túc lại, đem sự tình nói cùng Tiểu Hồng một lần.

“Có thể!” Tiểu Hồng đáp ứng nói, “Bất quá ta có thể đề nghị cho ngươi một cái ý kiến hay không?”

Ngạch, ngươi con mẹ nó có thể nói cái chim ý kiến gì?

“Ngươi trước nói một chút!”

“Lần sau có thể, đừng con mẹ nó tại thời điểm người ta làm việc, đi tới quấy rối hay không!!! Lại đến hai lần, con mẹ nó lão nương ta sẽ điên a!!!”

“Mẹ nó!” Tiểu Hồng cơ hồ là áp vào bên tai Lâm Hải, một tiếng ưng kêu, đem lỗ tai Lâm Hải kém chút chấn điếc.

“Có thể có thể có thể, cam đoan sẽ không cólần sau!”

“A Hoa, thần dũng chút, hầu hạ tốt Ưng đại tỷ nhà ngươi!”

Lâm Hải nói xong, đào mệnh, ra khỏi Thánh Cảnh.

Cách thời gian ước định ban đêm với đoạn Phong còn sớm, Lâm Hải trong lúc rảnh rỗi, đột nhiên nhớ tới Thái Thượng Lão Quân, nói sợi cay trên cửa hàng mạng Thiên Đình đã đoạn hàng.

Vội vàng mở Waechat ra, tiến vào cửa hàng mạng Thiên Đình nhìn xem.

“Ta dựa vào, thật không có?”

Lâm Hải lúc trước truyền lên rất nhiều sợi cay, thiết trí tự động lên giá, nên đã có một đoạn thời gian không có chú ý.

Nghĩ không ra, tất cả đều đã bán xong, bên trong ngăn chứa bên cạnh, Sprite cùng Coca Cola, cũng còn thừa không nhiều.

“Xem ra thực sự cần sửa hàng.”

Lâm Hải để Khang Sĩ Phú lái xe, mang theo chính mình, đem trọn các siêu thị lớn ở thành phố Lương Châu, quét ngang một lần, khiến công tác bán lẻ ở thành phố Lương Châu chấn động một mảnh, sợi cay cùng Sprite Coca Cola, trong lúc nhất thời, giá cả tăng hơn một lần!

Đem đồ vật truyền lên, thiết lập tốt định lượng tự động lên giá mỗi ngày xong, Lâm Hải đến quầy giao dịch Thiên Đình hô một cuống họng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có ý tứ a, các vị, loại thần vật sợi cay này, thực sự quá thưa thớt, mới đưa lên đoạn hàng hai ngày, bây giờ đã bổ đủ, mọi người có thể đi cửa hàng mạng Thiên Đình để mua sắm.

Tin tức của Lâm Hải vừa mới phát ra ngoài, lập tức liền thu đến tin tức của hệ thống.

Thần Tài mua sắm một nghìn bao sợi cay, cũng làm ra khen ngợi đối với ngài!

Thương phẩm sợi cay của ngài đã bán sạch, xin mau chóng truyền lên thương phẩm mới.

Sau đó, quầy giao dịch Thiên Đình lập tức liền vỡ tổ.

Đông Hải Long Vương: @ Thần Tài, đại gia ngươi, lại con mẹ nó toàn mua, chuẩn bị nâng giá có phải hay không? (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Nhị Lang Thần: @ Thần Tài, ngươi có muốn mặt hay không, liền hỏi ngươi có muốn mặt hay không! (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Thất Tiên Nữ: @ Thần Tài, ngươi muốn chết à, người ta đã hai ngày không ăn được sợi cay!

Hồng Hài Nhi: @ Thần Tài, ngươi so với cha ta còn gian hơn! Sai, ngươi so Thái Thượng Lão Quân còn gian hơn!

Trư Bát Giới: @ Thần Tài, Đậu móa, lão Trư ta về sau mỗi ngày sẽ qua nhà ngươi ăn cơm, ăn chết ngươi!

...

Thần Tài: Cũng đừng nói nhảm, muốn ăn sợi cay, quy củ cũ, mỗi bao tăng giá năm mươi điểm Công đức, muốn nói chuyện riêng, chậm tay không a! Sợ thổ huyết, chạy trước!

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy Thần Tài nói một câu sau cùng này, nhất thời cười phun.

Mẹ nó, con hàng này rốt cục học thông minh, biết rõ bốc lên xong thì tranh thủ thời gian rút lui, nếu không không phải bị người ép buộc thổ huyết thì không được.

Lâm Hải lại tùy ý lật qua ghi chép giao dịch trước đó, mới phát hiện, sợi cay mỗi ngày, đều là bị Thần Tài mua hết.

Không khỏi, trong lòng đối với Thần Tài bắt đầu âm thầm bội phục.

Trách không được người ta là Thần Tài đâu, liền cái con buôn đường hai có lợi nhuận ít ỏi mà cũng làm chấp nhất như thế, có thể không phát tài sao?

Lâm Hải lại nghĩ tới, trước đó Thần Tài đã nói với hắn, sự tình hợp tác độc nhất vô nhị cùng hắn.

Trước đó Lâm Hải không biết điểm Công đức có thể đổi lấy đạo hạnh, cho nên mặc dù có chút động tâm, nhưng vẫn là cự tuyệt Thần Tài.

Nhưng hiện tại hắn đã biết rõ tầm quan trọng của đạo hạnh, mà tu vi cảnh giới của chính mình, đã đến Giả Đan đỉnh phong, khoảng cách với Kim Đan chỉ còn cách xa một bước, đạo hạnh trong bước kế tiếp này đối với mình mà nói, chính là vật cần thiết.

Nếu không, cùng con hàng Thần Tài này, hợp tác một chút.

Dù sao thông qua cửa hàng mạng Thiên Đình, cái cáo già Thái Thượng Lão Quân kia, sẽ bơm nước, hơn nữa tỉ lệ rất lớn, không bằng trực tiếp giao dịch với cá nhân Thần Tài.

Huống chi, con hàng Thần Tài này tuy lòng dạ không thế nào, nhưng là có đường phát tài a, cùng lão hợp tác, nhất định có thể kiếm nhiều tiền, hơn nữa cho dù có bêu danh, cũng là lão chịu, cớ sao mà không làm đây?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vừa mới chuẩn bị nói chuyện riêng với Thần Tài, đột nhiên Waechat vang.

Mở ra xem, lại là Tiểu Na Tra phát tới.

Na Tra: Đại tiên, Na Tra xin thỉnh an ngài!

Ngạch... Làm sao lập tức biến thành khách khí như vậy? Lâm Hải bỗng nhiên có chút không thích ứng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, hôm nay cái này là thế nào, trả an?

Na Tra: Trước đó Na Tra không biết ngài chính là đại năng có thể dùng Pháp Thân hình chiếu, lại cùng ngài xưng huynh gọi đệ, thật sự là bất kính lớn, giờ phút này trong lòng sợ hãi không thôi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, liền chút chuyện này a? Ngươi suy nghĩ nhiều, bản Tiên cùng người lui tới, coi trọng là nhân phẩm, không quan hệ cùng tu vi, chúng ta vẫn là hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí!

Na Tra: Oa, Đại tiên, ta là Hồng Hài Nhi! Ta vừa rồi mới cùng Na Tra nói, sau khi thân phận ngưu bức của ngươi bị hấp thụ ánh sáng, thái độ đối với chúng ta cũng sẽ không thay đổi, Na Tra còn không tin, nơm nớp lo sợ, nhìn tới vẫn là ta nói đúng! Ngươi quả nhiên là bình dị gần gũi, không có giá đỡ, ba người chúng ta, vẫn là hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí!

“Ta qua, hai cái tiểu bá vương này lại cùng một chỗ đâu? A!”

Qua Pháp Thân hình chiếu trước đó, Lâm Hải cũng nhìn thấy Na Tra cùng Hồng Hài Nhi, bộ dáng của hai người, đều là manh đến không được.

Bây giờ suy nghĩ một chút, còn cảm thấy rất thân thiết đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Na Tra, Hồng Hài Nhi, các ngươi yên tâm, ba người chúng ta, mãi mãi cũng là hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí!

Na Tra: Ha ha, nói xong! Này hảo huynh đệ, vừa rồi hai ta không thể cướp được sợi cay, ngươi ra tay trước cho chúng ta hai bao sợi cay ăn thôi!

“Ách...” Lâm Hải nhất thời đen mặt lại, mẹ nó, nháo nửa ngày, chờ chính mình ở tại đây đâu?.

Lâm Hải chợt phát hiện, chính mình giống như bị hai cái tiểu hài tửnày, lừa gạt.

Leng keng!

Waechat lại vang một tiếng, Lâm Hải xem xét, đoán chừng là hai người dùng chung một cái điện thoại di động, nói chuyện tương đối chậm, tin tức của Hồng Hài Nhi, cũng phát tới.

Hồng Hài Nhi: Trừ sợi cay, còn muốn hai bình Manga!

Na Tra: Còn có, ‘One Piece’, mấy quyển phía trước cũng bị hai chúng ta lật nát, giờ phát cùng một chỗ đi.

Hồng Hài Nhi: Lại cho bọn ta mỗi người một đôi giày cao gót, chúng ta muốn cao thêm.

...

Nhìn Na Tra cùng Hồng Hài Nhi, một người một câu yêu cầu đồ vật, Lâm Hải nhất thời im lặng.

Mẹ nó, quả nhiên là mắc lừa, hai cái tiểu tử này mẹ nó là quỷ tinh a!

Vừa mới bắt đầu, cũng đều là đang chờ mình lần nữa nói ra câu hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí đâu, sau khi nói xong, hai cái hàng này liền bắt đầu muốn này muốn nọ không ngừng nghỉ!

“Quả nhiên là tập tính của tiểu hài tử!” Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu.

Những đồ vật mà bọn họ muốn, nhân gian còn nhiều, rất nhiều, Lâm Hải đương nhiên sẽ không keo kiệt.

Đem hàng tồn xuất ra một chút, trực tiếp phát cho hai cái tiểu Thần tiên, Na Tra cùng Hồng Hài Nhi vô cùng vui vẻ, thiên ân vạn tạ một trận.

Đương nhiên, giày cao gót cái gì, Lâm Hải cảm thấy có chút quá kéo, đương nhiên sẽ không phát cho bọn họ, tùy tiện tìm cái lý do qua loa tắc trách, hắn cũng không muốn, để hai cái này bảo bối manh manh này, biến thành bất nam bất nữ.

Vừa kết thúc đối thoại cùng Na Tra và Hồng Hài Nhi, kết quả lại có rất nhiều Thần tiên, tại bên trong bầy @ chính mình.

Bọn họ đều đã đem mình làm đại năng có thể so với Như Lai Phật Tổ, thấy mình nổi lên, nhất thời vuốt mông ngựa, qùy liếm, cầu chỉ điểm, ôm bắp đùi, toàn bộ đều đi ra, từng cái buồn nôn đến không được.

Lâm Hải vui tươi hớn hở, trong lòng cũng có chút ít đắc ý, dù sao để cho đông đảo Thần tiên thổi phồng, cảm giác vẫn là rất thoải mái.

Bất tri bất giác, Lâm Hải đã cùng đám Thần tiên đùa bức này, kéo đến tối, thời gian ước định cùng Đoạn Phong đã đến.

Lâm Hải lúc này mới một mình đi ra ngoài, đến địa điểm ước định, quả nhiên thấy Đoạn Phong đã đợi tại bên trong này.

“Ha ha, Lâm thiếu, ngươi quả nhiên đã đến!” Đoạn Phong lập tức nở nụ cười, chào đón.

Lâm Hải thì là liếc nhìn lão một cái, cười lạnh.

“Muốn hợp tác, liền lấy ra chút thành ý, trước vẫn là lộ ra bộ mặt thật sự của ngươi đi!”

Đoạn Phong nghe được, thân thể cứng đờ, sau đó sắc mặt mạnh mẽ biến!

Chương 976: Ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi?

“Lời này của Lâm thiếu, là có ý gì?” Đoạn Phong biến sắc, giả trang ra một bộ dáng tức giận.

“Tại hạ chỉ là nghe nói, Lâm thiếu có một cái sủng thú Thần Ưng, bởi vậy muốn hợp tác cùng Lâm thiếu, cùng nhau dò xét tìm kiếm bảo tàng mà sức lực của một người vô pháp đạt đến, chẳng lẽ Lâm thiếu đối với cái này, có hoài nghi sao?”

“Ta không phải hoài nghi bảo tàng!” Lâm Hải lắc đầu, khinh thường cười một tiếng, “Mà chính là thân phận của ngươi!”

“Thân phận của ta?”Đoạn Phong lộ ra một bộ biểu lộ bất đắc dĩ, “Bên trên tờ giấy kia, tại hạ đã đem thân phận cho thấy, chính là ẩn sĩ ở Điền Nam Hổ Phong lĩnh, Lâm thiếu không tin, đại khái có thể đi điều tra, chẳng lẽ còn có thể là giả sao?”

“Cũng đến lúc này, ngươi để cho ta qua điều tra? Còn là điều tra một cái ẩn sĩ? Ngươi cho ta ngốc a?”

Trên mặt Lâm Hải lộ ra một tia không kiên nhẫn, không muốn tiếp tục cùng lão vòng quanh nữa.

“Được, ngươi cũng chớ làm bộ, ta đã sớm biết rõ ngươi là Tần Vũ, đem ngươi tấm mặt nạ da người này kéo xuống đi, nhìn để cho người ta buồn nôn!”

Tần Vũ nghe xong, sắc mặt nhất thời đại biến, thật không thể tin mà nhìn Lâm Hải.

Nhưng rất nhanh, lão lại từ bên tai kéo một cái, mặt nạ da người bị kéo xuống, lộ ra diện mạo lúc trước.

“Ha ha, Lâm thiếu quả nhiên mắt sáng như đuốc a, vốn chỉ muốn cùng ngươi đùa một chút, lại không nghĩ bị ngươi nhìn thấu.”

“Nói đùa?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, trong lòng hừ lạnh một tiếng, con mẹ nó quỷ mới tin lời nói của ngươi!

Tần Vũ thấy Lâm Hải có cái biểu tình kia, cũng biết mình lấy cớ này có chút gượng ép, không khỏi xấu hổ cười cười.

“Lâm thiếu, ngươi không cần nghi ngờ nhiều, bởi vì lúc trước ngươi và ta có chút hiểu lầm, vì ngăn ngừa phiền phức không tất yếu, ta mới giấu đi diện mạo lúc trước, cũng không phải có ý tứ muốn gạt ngươi.”

“Hơn nữa bảo tàng mà ta nói, cũng chân thực tồn tại! Chỉ cần ngươi chịu hợp tác cùng ta, điều kiện ta đã nóitrên tờ giấy sẽ không thay đổi, ta chỉ cần một món pháp bảo, những bảo tàng khác, tất cả đều về ngươi!”

“Ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi?”Ánh mắt Lâm Hải sáng rực nhìn chằm chằm vào Tần Vũ, không ngừng cười lạnh.

Cái Tần Vũ này, thế nhưng là hạng người giảo hoạt, trước đó liền giả trang thành lão Đổng luyện đan, âm Chưởng môn Thiên Đãng Sơn -Tần Tiêu một lần, chỉ bất quá sau cùng bị chính mình ngư ông đắc lợi.

Bây giờ, lại che giấu diện mạo như trước, đến nói chuyện hợp tác với mình, muốn nói lão không có âm mưu, Lâm Hải đánh chết cũng sẽ không tin tưởng.

“Vậy Lâm thiếu, như thế nào mới có thể tin tưởng tại hạ đâu?.” Tần Vũ cũng biết, Lâm Hải không phải hạng người bình thường, nếu không xuất ra lý do để Lâm Hải tin phục, chắc chắn hắn sẽ không tuỳ tiện hợp tác cùng với mình.

Nhưng cái chỗ kia, nếu là không có Thần Ưng của Lâm Hải, hết lần này tới lần khác Tần Vũ lão cũng không tới được, nên nhất định phải thuyết phục Lâm Hải hợp tác cùng lão mới được.

“Đem địa phương muốn đi, cùng này tình huống phòng thủ bên trong đó, tất cả đều nói kỹ càng cho ta biết, đừng có nói với ta, bảo tàng này là vật vô chủ!”

“Ách... Ha ha, Lâm thiếu quả nhiên là người thông minh a!” Tần Vũ cười gượng hai tiếng, nhưng trong lòng lại thầm mắng một trận.

Cái Lâm Hải này, vậy mà giảo hoạt như thế, quả nhiên không phải là dễ lợi dụng, xem ra không đem tình huống cặn kẽ nói rõ là không được.

“Nếu Lâm thiếu hỏi, vậy tại hạ liền thẳng nói!”

“Địa phương mà chúng ta muốn đi, chính là cấm địa của Thiên Đãng Sơn!”

“Cấm địa của Thiên Đãng Sơn?” Lâm Hải không khỏi bị kinh ngạc, thật không thể tin mà nhìn Tần Vũ.

“Ngươi không phải là xuất thân từ Thiên Đãng Sơn sao? Sao lại muốn cướp đoạt bảo tàng nhà mình?”

“Hừ!” Vừa nhắc tới cái này, sắc mặt Tần Vũ lập tức trở nên dữ tợn, trong mắt tràn ngập nồng đậm hận ý.

“Chưởng môn Thiên Đãng Sơn, vốn chính là ta, thế nhưng là cái hỗn đản Tần Tiêu này, vậy mà dùng thủ đoạn ti tiện, muốn làm cho ta đi vào chỗ chết, đoạt ta vị trí Chưởng môn, còn giá họa cho Yêu tộc!”

“May mắn trời không tuyệt ta, để cho ta vừa lúc đạt được truyền thừa của một vị Đan Sư, mới đại nạn không chết!”

“Chỉ là, bây giờ địa vị của Tần Tiêu đã chắc chắn, muốn đoạt lại vịtrí Chưởng môn của Thiên Đãng Sơn đã là không có khả năng, nhưng ta làm thế nào có thể để cho tên tiểu nhân âm ngoan Tần Tiêu kia được tiện nghi, nếu ta đã không đoạt về được vị trí Chưởng môn thuộc về ta, vậy ta liền lấy đi pháp bảo trấn sơn, cùng bảo tàng của Thiên Đãng Sơn!”

Lâm Hải một bên nghe Tần Vũ tố khổ, một bên nhìn mặt mà nói chuyện, thấy sắc mặt Tần Vũ âm tình bất định, tựa hồ tràn ngập phẫn nộ cực lớn, lường trước hẳn là lời nói không ngoa.

Lâm Hải cùng Thiên Đãng Sơn, cũng đã coi là vạch mặt, hơn nữa cách làm người của Tần Tiêu, xác thực bỉ ổi, nếu đi đoạt bảo tàng của Tần Tiêu, tâm lý của Lâm Hải một điểm nặng nề đều không có.

“Nếu bảo tàng đã tại cấm địa của Thiên Đãng Sơn, lường trước này bên trong nhất định có cơ quan trùng điệp, đề phòng sâm nghiêm đi. Chỉ bằng hai người chúng ta, ngươi xác định có thể thành công?”

“Nếu theo tình huống bình thường mà nói, tự nhiên vô pháp thành công.” Tần Vũ lắc đầu, nhưng ánh mắt lại kiên định rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Bất quá, nếu có sủng thú Thần Ưng của Lâm thiếu hỗ trợ, cái kia chính là một tình huống khác, không dám nói xác xuất thành công là trăm phần trăm, chí ít cũng có bảy thành nắm chắc!”

“Hậu sơn cấm địa của Thiên Đãng Sơn, cao ngất vạn trượng, sức người vô pháp leo lên, bởi vậy người bảo vệ cấm địa, toàn bộ đều đặt ở phía trước, phòng thủ hậu phương cực kỳ trống rỗng.”

“Nếu như chúng ta ngồi cưỡi sủng thú Thần Ưng của Lâm thiếu ngươi, từ sau núi tiến vào, nhất định sẽ không bị phát hiện, bằng vào thủ đoạn của hai người chúng ta, nhất định có thể nhanh chóng đem người bảo vệ xử lý, thần không biết quỷ không hay mà lấy đi bảo tàng!”

“Không biết Lâm thiếu, có ý như thế nào?”

Con mắt Lâm Hải không nháy mắt mà nhìn Tần Vũ, một lát sau, mới gật gật đầu.

“Nếu quả thật như ngươi nói, này xác thực có thể làm một chuyến!”

Tần Vũ nghe được, sắc mặt nhất thời vui vẻ.

“Ý tứ của Lâm thiếu, là đáp ứng?”

“Không tệ, sự tình dễ như trở bàn tay lại không có nguy hiểm như thế, ngu ngốc mới không đáp ứng!” Lâm Hải nhún nhún vai, nhưng trong lòng lại hừ lạnh một tiếng.

Mặc kệ Tần Vũ nói, là thật là giả, chuyến này Lâm Hải quyết định đi tới một lần.

Thiên Đãng Sơn là một cái môn phái lớn như vậy, bảo tàng tụ tập tất nhiên không ít, mà Hải Nguyệt Tông của chính mình vừa mới cất bước, một nghèo hai trắng không có cái gì, nếu như có thể đem nội tình của Thiên Đãng Sơn bưng đi, tông phái của mình, hết thảy những thứ cần thiết để cất bước cũng liền không thiếu.

Về phần có thể bị nguy hiểm hay không, Lâm Hải không có chút lo lắng nào.

Giờ phút này mình đã là Giả Đan hậu kỳ, mà chính mình bởi vì nguyên nhân tu luyện Đạo Đức Kinh, chất lượng chân khí cực cao, vẫn luôn là có thể vượt cấp chiến đấu.

Mà Chưởng môn Tần Tiêu của Thiên Đãng Sơn, cũng bất quá chỉ là Kim Đan trung kỳ mà thôi, nếu thật gặp phải, Lâm Hải giờ phút này liền xem như đánh không lại, cũng có tuyệt đối nắm chắc để toàn thân trở ra.

Huống chi, chính mình vừa mới học được Bá Không Trảm của Nhị Lang Thần cùng Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ của Ngộ Không, một chiêu này cũng có uy năng hủy thiên diệt địa, thật muốn bức gấp chính mình, chưa hẳn diệt không nổi một cái cao thủ Kim Đan!

“Ha ha, quá được rồi!” Tần Vũ nhất thời đại hỉ, “Lúc này chính là thời gian người bảo vệ lười biếng nhất, Lâm thiếu, không bằng chúng ta lập tức xuất phát.”

“Có thể!” Lâm Hải gật gật đầu, “Đi trước dẫn đường!”

“Ha ha, tốt, Lâm thiếu đi theo ta!” Nói xong, Tần Vũ dẫn đầu hướng phía trước đi đến.

Bất quá đi hai bước, Tần Vũ lại dừng lại, hướng phía Lâm Hải cười ha hả.

“Lâm thiếu, cái sủng thú Thần Ưng của ngươi kia, làm sao không có thấy a?”

Lâm Hải nghe xong, không khỏi cười lạnh một trận, cái Tần Vũ này, thật đúng là đa nghi, phàm là người đa nghi, đối với người khác tuyệt sẽ không thành thật, làm việc khẳng định sẽ lưu lại thủ đoạn.

Xem ra chính mình đối với cái Tần Vũ này, là không thể phớt lờ, vẫn phải phòng bị chút mới tốt!

“Cái này liền không cần ngươi quan tâm, lúc cần nó, nó tự nhiên sẽ xuất hiện.”

“A, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Thấy ngữ khí của Lâm Hải băng lãnh, trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia hàn quang, chỉ có thể ngượng ngùng cười hai tiếng, lần nữa xoay người, hướng về một phương hướng mà đi đến.

Lâm Hải cùng Tần Vũ duy trì khoảng cách hai ba mét, đi gấp theo sau lưng, hai người đều là bước nhanh như bay, không đến nửa giờ, liền đến dưới một cái vách đá cực kỳ dốc đứng.

“Lâm thiếu, chính là cái chỗ này, trên đỉnh núi chính là cấm địa của Thiên Đãng Sơn!”

Chương 977: Cấm địa của Thiên Đãng Sơn

Lâm Hải dừng bước lại, đưa mắt nhìn lại, đã thấy sơn phong cao vút trong mây, liếc nhìn một chút cũng không thấy đỉnh.

Trên vách đá dựng đứng, tựa hồ đã bị đánh mài qua, trơn nhẵn như gương, không có một hòn đá nhô lên, mà góc độ càng là tiếp cận chín mươi độ, cơ hồ thẳng đứng cùng mặt đất.

“Một nơi hiểm cảnh tuyệt vời!” Lâm Hải không khỏi âm thầm gật đầu, xem ra Tần Vũ nói không sai.

Loại vách đá này, liền cái địa phương để đặt chân cũng đều không có, trừ phi ngươi biết bay, nếu không cho dù công lực có cao hơn, cũng vô pháp leo lên.

“Lâm thiếu, Thiên Đãng Sơn tuy đối với cấm địa phòng bị sâm nghiêm, nhưng tuyệt sẽ không nghĩ tới, sẽ có người có thể từ sau núi đi lên, cơ hội thành công của chúng ta, phi thường lớn!”

“Chỉ là không biết... Thần ưng này khi nào thì hiện thân?”

“Ra đi!” Lâm Hải không để ý tới lão, mà chính là nhàn nhạt mở miệng, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút!

Hô!

Một cái thân hình khổng lồ, trống rỗng xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, đem Tần Vũ dọa đến đột nhiên nhảy về sau một cái, ngưng thần đề phòng, hướng xuống đất nhìn lại, con mắt không khỏi lập tức trừng tròn xoe!

“Thần Ưng? Cái này, cái này...” Tần Vũ nhất thời mộng bức.

Thần Ưng không phải là ở trên trời sao? Làm sao đột nhiên lại từ dưới đất xuất hiện?

Hơn nữa, nó là đi ra thế nào, tại sao mình căn bản cũng không có thấy rõ, thậm chí ngay cả một tia phát giác cũng đều không có.

Đây cũng quá không thể tưởng tượng đi!

A. Không đúng! Trên thân Thần ưng này, có vẻ giống như còn có một con chó đang nằm sấp? Chẳng lẽ mình hoa mắt?

Tần Vũ không khỏi, thò người ra hướng phía Tiểu Hồng nhìn lại!

“Nhìn con em ngươi a, chưa thấy qua người khác ân ái a? Coi như thật chưa thấy qua, bên trong ổ cứng máy tính không có a? Ngươi cái tử biến thái, lại nhìn Cẩu gia con mẹ nó bạo chim ngươi!”

A Hoa phẫn nộ, nhảy dựng lên liền hướng phía đũng quần Tần Vũ táp tới!

“Đậu phộng, con mẹ nó là cái con chó chết này!” Tần Vũ lập tức nhận ra A Hoa, chính là đầu chó dữ lần trước tại Thiên Đãng Sơn, đã giúp đỡ Lâm Hải kia!

Giữa lúc vội vàng, Tần Vũ liên tiếp lui về phía sau, tránh thoát một cắn vô cùng hung ác của A Hoa, kinh hãi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Tê liệt, trong cái màn đêm này, cũng thấy không rõ lắm, kém chút thành thái giám.

Bất quá, đã hợp tác cùng Lâm Hải, lão tự nhiên cũng không thể ra tay được, vội vàng bày ra tư thế phòng bị.

Cũng may, A Hoa sau một cắn đem lão bức lui, liền không có để ý tới lão nữa, mà chính là toét miệng hướng phía Lâm Hải.

“Ba ba, ta có phải làthân sinh của ngươi hay không a, ngươi đây là muốn đùa chơi chết ta à!”

Lâm Hải nhất thời tối sầm mặt, cái này con mẹ nó còn phải hỏi sao, dĩ nhiên không phải là thân sinh!

Ngươi nha muốn thành thân sinh, vậy ca ca con mẹ nó thành cái gì?

“Ta triệu hoán Tiểu Hồng, lưu manh chó nhà ngươi ra ngoài làm gì?” Lâm Hải nhẹ nhàng đá A Hoa một chân.

“Ngươi còn nói!” A Hoa ngồi dưới đất, ôm bắp đùi Lâm Hải,liền bắt đầumột thanh nước mũi một thanh nước mắt mà gào lên.

“Ba ba, ngươi có thể giảng chút đạo lý hay không a, ngươi nói nếu như thời điểm ngươi cùng nữ nhân đang làm việc, ta lại đem ngươi kéo chạy ra ngoài, ngươi lại sẽ có cái cảm thụ gì a?”

“Thế nhưng là nhìn nhìn lại ngươi, ta hôm nay cũng bị ngươi cắt ngang ba lần á! Còn có để cho chó sinh hoạt hay không á! Ta thật hoài nghi, ngươi có phải đang ghen tỵ năng lực siêu cường của ta hay không!”

“Bất quá cái đồ chơi này, ngươi ghen ghét cũng vô dụng thôi, trời sinh ta vốn liền là thần dũng như thế, ba ba ngươi không phục là không được a!”

“Lăn, cái loạn thất bát tao gì!” Lâm Hải đen mặt lại, đem A Hoa đá qua một bên.

Bất quá Lâm Hải tựa hồ cũng nghe rõ, cái giờ này A Hoa cùng Tiểu Hồng đang, khụ khụ!

Trong lòng Lâm Hải, xác thực cảm thấy việc này xử lý có chút không tốt, nhưng người nào biết rõ khéo như vậy.

“Cái kia, Tiểu Hồng, không có ý tứ a, ta trước đó đã cùng ngươi nói tốt.”

“Ừm, ta biết rõ!” Hai cái mắt ưng của Tiểu Hồng, nhìn Lâm Hải, lộ ra một cỗ sát khí.

“Bất quá, ngươi hôm nay đã ba lần, đem ta từ cao điểm ngã xuống, ta không dám hứa chắc, chờ một chút có thể cũng đem ngươi từ cao điểm ngã xuống hay không!”

Phốc!

Lâm Hải nghe được cái lời nói tràn ngập sát cơ này của Tiểu Hồng, nhất thời lảo đảo một cái, kém chút ngã xuống đất.

“Ai, đều do A Hoa a, nghĩ không ra A Hoa tuổi còn trẻ, đã không được, thật là khiến người ta đau lòng, bất quá ngươi yên tâm, ngày mai ta bồi bổ cho nó, nhất định khiến cái chó chết bất tranh khínày, trọng chấn hùng phong!”

“A Hoa, tỉnh lại!” Lâm Hải một mặt đau lòng nói nói, còn không quên hướng phía A Hoa, nắm nắm đầu, ném qua một cái ánh mắt cổ vũ!

A Hoa một mặt chấn kinh, chạy đến Lâm Hải trước mặt, mắt nhỏ tràn ngập khó có thể tin.

“Ba ba, mặt mũi của ngươi đâu?.”

“Cút!” Nhìn bộ dáng A Hoa thật không thể tin này, Lâm Hải đưa một chân đá nó đi qua một bên.

Con mẹ nó, dám châm chọc ca ca không biết xấu hổ? Ca ca là như thế người sao?

Tần Vũ ở bên cạnh, nhìn Lâm Hải cùng một ưng một chó, tại chỗ này mắt lớn trừng mắt nhỏ, cũng nhìn đến hoa mắt.

“Mẹ nó, nháo bộ phim đâu? Tất cả đều trừng mắt với nhau, so lớn nhỏ à?.”

“Khụ khụ!” Tần Vũ ho nhẹ hai tiếng, hướng phía Lâm Hải cười một tiếng.

“Lâm thiếu, việc này không nên chậm trễ, chậm thì sinh biến, nếu Thần Ưng đã đến, chúng ta vẫn là nắm chặt thời gian, nhanh lên đi!”

Sắc mặt Lâm Hải lúc này mới nghiêm lại, nghiêm túc nhìn về phía Tiểu Hồng.

“Tiểu Hồng, nói chính sự, cũng là ngọn núi trước mặt này, ngươi đem ta cùng người bên cạnh kia, đưa đến đỉnh núi!”

Không đợi Tiểu Hồng nói chuyện, A Hoa cọ cái lại nhảy đến, run rẩy miệng, một mặt ủy khuất.

“Ba ba, ngươi lại muốn cưỡi chim của ta, còn cùng nam nhân khác cưỡi cùng một chỗ, trái tim ta thật đau a, trừ mười cái tiểu mẫu cẩu xinh đẹp, ai cũng không cứu vãn được tâm linh vỡ vụn của ta a!”

“Cút!” Cái mũi Lâm Hải cũng tức điên, cái chó chết này, ca ca đang nói chính sự đâu, đảo loạn cái gì?

Tiểu Hồng ngẩng đầu, nhìn sơn phong, sau đó con mắt hiện lên một tia khinh thường.

“Chút lòng thành!”

“Ha ha, vậy là tốt rồi!” Lâm Hải nhất thời vui vẻ, “Vậy chúng ta an vị trên người ngươi!”

Lâm Hải nói xong, thân thể nhảy lên, cưỡi tại trên thân Tiểu Hồng, sau đó hướng phía Tần Vũ vẫy tay một cái.

“Còn không qua đây?”

“Ha ha, tốt!” Tần Vũ đại hỉ, lão còn là lần đầu tiên cưỡi thú sủng, cẩn thận từng li từng tí hướng phía trên thân Tiểu Hồng nhảy lên, lại không nghĩ bên cạnh đột nhiên thoát ra một đầu chó, kém chút đem lão dồn xuống.

“Nói cho ngươi a, trung thực mà ngồi, không cho phép sờ loạn, nếu không Cẩu gia bạo chim ngươi!”

Tần Vũ nhìn A Hoa, hai mắt nhìn mình lom lom, một mặt hung dạng, nhất thời có chút gấp gáp.

Tuy lão là cao thủ Kim Đan, nhưng chó này cũng không phải đồ lương thiện a, khoảng cách gần như vậy, thật muốn bạo chim chính mình chính mình thật đúng là con mẹ nó không nhất định sẽ né tránh được a!

“Lâm thiếu, ngươi nhìn cái thú sủng này... Ai u!”

Tần Vũ lời còn chưa nói hết, thân thể đột nhiên nhoáng một cái, là do Tiểu Hồng đã phe phẩy cánh, xông thẳng tới chân trời, dọa đến lão vội vàng một phát bắt được lông vũ của Tiểu Hồng, thân thể gắt gao ghé vào trên lưng Tiểu Hồng, không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Trong chớp mắt công phu, Tiểu Hồng đã bay lên cao ba bốn trăm mét, độcao như vậy, coi như lão là Kim Đan kỳkhi rơi xuống, cũng phải ngã chết!

“Uy, ngươi cái lão lưu manh, nói không cho phép sờ chim của ta! Nhanh buông tay, nếu không Cẩu gia bạo chim ngươi!” A Hoa nhe răng, đối với Tần Vũ giận hống một trận, đem Tần Vũ dọa đến, vội vàng duỗi ra một cái tay, đem háng bảo vệ, đồng thời hướng phía Lâm Hải ném qua ánh mắt cầu trợ.

“Lâm thiếu...”

Lâm Hải lại đem đầu quay đi, giả bộ như không nghe thấy, nhưng trong lòng lại buồn cười một trận.

Đậu móa, cao thủ Kim Đan kỳ lại như thế nào, chỉ cần chó săn của ca ca, là có thể đem ngươi hoảng sợ chảy nước tiểu!

Cũng may, tốc độ của Tiểu Hồng cực nhanh, ở giữa mấy hơi thở, liền đã đến trên đỉnh núi.

Vì lý do cẩn thận, Lâm Hải chỉ huy Tiểu Hồng, lại hướng phía trên bay lên gần trăm mét, mới dừng lại.

Sau đó, cúi đầu xuống, hướng phía dưới nhìn lại.

Quả nhiên, thấy cấm địa ở phía dưới, phía trước đề phòng sâm nghiêm, mấy đội thủ vệ, đang vừa đi vừa về giao nhau tuần tra, cơ hồ không có bất kỳ cái góc chết gì.

Mà phía sau núi, trừ một đội trạm gác lưu động ra, không còn cảnh giới gì khác.

Nhưng không biết vì sao, tâm lý Lâm Hải, lại ẩn ẩn xuất hiện một chút bất an, tựa hồ cái chỗ hậu sơn này, ẩn chứa nguy hiểm cực lớn, để hắn có chút tâm thần bất an.

Lâm Hải không khỏi đem đầu chuyển hướng Tần Vũ.

“Ngươi đối với bên trong này hiểu biết hơn ta, nhìn nhìn lúc nào, xuống dưới thì phù hợp?”

Tần Vũ cũng là một mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm xuống phía dưới hồi lâu, mới xoay đầu lại.

“Lâm thiếu, ngươi để Thần Ưng, nhẹ nhàng hạ xuống, chờ đến thời điểm khoảng còn bốn, năm mét, thì chúng ta nhảy xuống!”

“Tốt!” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, chỉ huy Tiểu Hồng, từ trên không trung chậm rãi hạ xuống.

Chờ lúc cách đỉnh núi, còn khoảng bốn, năm mét, Tần Vũ đột nhiên quát nhẹ một tiếng.

“Nhảy!”

Sau đó, thân thể của hai người nhảy lên, lặng yên không một tiếng động rơi vào trên đỉnh núi.

Chương 978: Ước định trước đó, ngươi quên sao?

Ẩn nấp tại phía sau một khối núi đá, hai người Lâm Hải cùng Tần Vũ lẳng lặng quan sát tiểu đội đến dò xét.

Chờ tiểu đội dò xét đi qua, Tần Vũ hướng phía Lâm Hải vẫy tay một cái.

“Đi!”

Thân ảnh hai người lóe lên cực nhanh, lên xuống mấy cái, liền tới trước một cánh cửa đácực lớn.

“Lâm thiếu, từ chỗ cửa đá này đi vào, liền thông hướng bảo tàng của Thiên Đãng Sơn!”

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, “Thế nhưng là bên trong này nhiều thủ vệ như vậy, chúng ta làm sao đi vào?”

“Nhìn ta!” Tần Vũ đột nhiên móc ra một tấm mặt nạ da người, dính ở trên mặt, sau đó đem mặt chuyển hướng sang Lâm Hải.

“Ta dựa vào! Tần Tiêu!” Lâm Hải không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, cái Tần Vũ này, tại bên trên mặt dịch dung thật đúng là thật sự có tài, vậy mà chỉ trong chớp mắt liền biến thành bộ dáng của Tần Tiêu.

Bất quá nếu như nhìn kỹ, thì vẫn là có chênh lệch, vóc dáng của Tần Vũ, so với Tần Tiêu muốn thấp hơn một nửa, hơn nữa thân thể hơi có vẻ thon gầy, nhưng đêm hôm khuya khoắt, có lẽ thật có thể lừa qua những thủ vệ này.

“Ta đi qua, nhìn xem có thể lừa qua bọn họ hay không, nếu như thất bại mà nói, hai người chúng ta cũng chỉ có thể xông vào! Thiên Đãng Sơn chỉ có một mình tần Tiêu là cường giả Kim Đan, coi như động thủ, chỉ cần tốc độ của chúng ta rất nhanh, cũng không sợ lão!”

“Tốt!” Lâm Hải gật đầu đáp ứng một tiếng, sau đó đi theo Tần Vũ, nghênh ngang hướng phía cửa đá đi đến.

“Dừng lại, người nào!”

Từ cách xa, liền có người phát hiện ra hai người bọn họ, lập tức lôi ra binh khí, cảnh giác nhìn bốn phía.

Nhưng lúc đến trước mặt, nhìn thấy Tần Vũ đã hóa trang thành Tần Tiêu, không khỏi sững sờ, người cầm đầu liền khom người cong xuống.

“Thuộc hạ Tần Hà, bái kiến Chưởng môn!”

“Đứng lên đi!” Tần Vũ học ngữ khí củaTần Tiêu, nhàn nhạt mở miệng.

“Cấm địa hôm nay, có cái gì dị thường không?”

“Bẩm Chưởng môn, cũng không gì khác thường!”

“Ừm, các ngươi nhất định phải phòng bịchặt chẽ, ngàn vạn không thể có bất kỳ sơ sảy nào, đi xuống đi!” Nói xong, Tần Vũ liền khoát khoát tay.

“Vâng!” Tần Hà đáp ứng một tiếng, bất quá lại không rời đi, mà chính là há hốc mồm, muốn nói rồi lại thôi.

“Ừm? Còn có việc sao?” Tần Vũ chau mày, hỏi.

“Chưởng môn, ngài là từ nơi đó đi tới sao, vì sao chúng ta trước đó không có phát hiện ra?”

“Hừ!” Tần Vũ nghe được, nhất thời hừ lạnh một tiếng!

“Ngươi còn có mặt mũi mà ! Cái này may mắn là ta, nếu làngười có ý khác, chỉ sợ cấm địa bảo tàng, đã bị cướp sạch đến không còn!”

Tần Hà thấy “Tần Tiêu” nổi giận, nhất thời bị dọa đến quỳ một chân trên đất, sợ xanh mặt lại.

“Là thuộc hạ thất trách, xin Chưởng môn trách phạt!”

“Sự tình trách phạt, trước để qua một bên, hiện tại bản Chưởng môn, đối với các ngươi thật đúng là có chút không yên lòng, không được, ta phải lập tức tiến vào cấm địa, cẩn thận kiểm tra một phen.”

Nói xong, Tần Vũ liền hướng phía bên trái đằng trước cửa đá, tới trước một cái bàn đá bình thường không có gì lạ mà đi đến.

“Chưởng môn không thể!” Tần Hà thấy thế, đuổi bước lên phía trước, đem Tần Vũ ngăn lại.

“Chưởng môn, dựa theo quy định của tông môn, bất kỳ người nào tiến vào cấm địa, đều cần tín vật của Chưởng môn cùng tứ đại Trưởng lão mới có thể cho đi, nếu như ngài muốn đi vào, còn cần đưa ra tín vật của tứ đại Trưởng lão một chút, thuộc hạ mới dám cho đi!”

Tần Vũ kinh ngạc liếc nhìn Tần Hà một chút, sau đó đột nhiên đưa tay, một cái bàn tay quất vào trên mặt tần Hà.

“Làm càn!”

“Ta chính là Chưởng môn của Thiên Đãng Sơn, tiến vào cấm địa, muốn tín vật của tứ đại Trưởng lão cái gì. Huống chi, ta tiến vào cấm địa, chính là kiểm tra bảo tàng phải chăng có sai lầm, chẳng lẽ ta sẽ còn ăn cắp bảo vật của chính mình sao? Ngươi mau tránh ra cho ta!”

Nói xong, Tần Vũ đưa tay đem Tần Hà đẩy qua một bên, sau đó đem mấy cái hòn đá trên bàn đá, dựa theo vị trí đặc biệt, dời động một cái.

“Kẽo kẹt C-K-Í-T..T...T!” Nhất thời, bộ phận cơ quan bị va chạm, cửa đá từ từ mở ra.

“Tiểu Lâm, bồi bản Chưởng môn đi vào xem xét một phen!”

“Vâng!” Lâm Hải giả bộ như người hầu của Tần Vũ, vội vàng đáp ứng một tiếng, hai người nghênh ngang, liền nhập vào cấm địa.

Tần Hà ở một bên nhìn mà khẩn trương, thế nhưng “Tần Tiêu” chính là Chưởng môn, gã lại không dám dùng sức mạnh.

Rơi vào đường cùng,Tần Hà vẫy tay một cái, đem phụ tá của mình gọi vào bên người.

“Nhanh đi bẩm báo tứ đại Trưởng lão, ta trước bồi tiếp Chưởng môn đi vào.”

“Vâng!”

Thấy phụ tá của mình lĩnh mệnh rời đi, Tần Hà than nhẹ một tiếng, vội vàng đuổi theo tốc độ của Tần Vũ cùng Lâm Hải.

Vừa tiến vào cấm địa, nội tâm của Tần Vũ liền kích động lên, bước nhanh hướng phía trước đi đến.

“Đi theo tốc độ của ta, tuyệt đối không nên đi nhầm, cơ quan bên trong này trùng điệp, một cái sơ sẩy, liền sẽ chết không có chỗ chôn!” Tần Vũ nhỏ giọng dặn dò với Lâm Hải, Lâm Hải yên lặng gật đầu, một bước cũng không dám đi nhầm.

Tần Hà theo sau lưng, nhìn bóng lưng của Tần Vũ, đột nhiên hiện lên một tia nghi hoặc, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi!

“Chưởng môn, ngày hôm qua tiểu nhân phái người đưa cho ngài một gốc nhân sâm, ngài hài lòng đi?”

“A, không tệ, rất hài lòng, ngươi có tâm!” Tần Vũ thuận miệng ứng nói.

Mà Tần Hà nghe vậy, sắc mặt liền hoàn toàn thay đổi, một tay đột nhiên rút bội đao ra, trên mặt mang sắc mặt giận dữ trực chỉ vào Tần Vũ.

“Hừ, ngày hôm qua ta căn bản không có phái người tặng nhân sâm cho Chưởng môn, ngươi là ai, dám giả mạo Chưởng môn, đến tột cùng là có mưu đồ gì!”

“Rất thông minh nha.” Tần Vũ gật gật đầu, cười lạnh một trận.

“Đáng tiếc a, người thông minh, từ trước đến nay đều sống không lâu!”

Nói, Tần Vũ đột nhiên đưa tay, một đường Chưởng Tâm Lôi hướng phía Tần Hà rơi xuống.

Tần Hà kinh hãi, có thể phái tới làm thủ vệ của cấm địa, tu vi tự nhiên cũng không yếu, vung vẩy đao trong tay, thẳng tắp hướng phía lôi điện đánh rớt.

Cạch!

Nhưng mà, Tần Hà tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là tu vi Ngưng Chân đỉnh phong, như thế nào lại là đối thủ của cao thủ Kim Đan như Tần Vũ, đao vừa mới giơ lên, lại cảm thấy thân thể bỗng nhiên cứng đờ.

Sau đó, leng keng một tiếng, bội đao rơi xuống đất, cả người ngửa mặt ngã sấp xuống, trực tiếp bị tia chớp đánh thành một bộ xác chết cháy.

“Lâm thiếu, xem ra chúng ta đã bại lộ, nhất định phải nắm chặt thời gian, nếu không bị ngăn ở cấm địa, muốn đi ra ngoài liền khó!”

“Ừm, nghe ngươi!” Lâm Hải gật gật đầu, cũng nhìn ra sự tình không ổn, Tần Vũ đối với bên trong này quen thuộc hơn hắn nhiều, hắn tự nhiên nghe Tần Vũ an bài.

Hai người nhất thời bước nhanh, vòng qua cơ quan bên trong, rất nhanh liền đi vào nhất một khối đất rộng lớn ở bên trong.

“Ta qua!”

Con mắt Lâm Hải, nhất thời liền thẳng.

Chỉ thấy trên mặt đất, chất đầy các loại bảo vật, người nào tham gia thảo dược, kỳ thạch bảo ngọc, Thần Binh pháp bảo, cổ vật tranh chữ, quả thực cái gì cần có đều có, chồng chất như là núi nhỏ, đem Lâm Hải nhìn thấy mà hoa mắt.

“Nãi nãi, chuyến đi lần này, quá con mẹ nó đáng giá!”Nước bọt của Lâm Hải đều nhanh chảy xuống.

Mà Tần Vũ nhìn bảo vật đầy đất, cũng là trở nên kích động, hai mắt lộ ra vẻ tham lam.

Bất quá, lão tạm thời không để ý tới để ý tới những bảo vật này, mà chính là bước đầu tiên, đem một cái pháp bảo hình búa, đặt ở trên kệ chính giữa, cầm vào bên trong tay.

“Ha ha, Lôi Thần Chuy, cuối cùng cũng đến tay á!” Tần Vũ nhìn Lôi Thần Chuy trong tay, cuồng hỉ một trận!

Sau đó, mới đưa mắt nhìn sang Lâm Hải, nhất chỉ vào đông đảo pháp bảo trên mặt đất.

“Lâm thiếu, bên trong này chính là truyền thừa nội tình góp nhặt mấy trăm năm của Thiên Đãng Sơn, đáng tiếc hai người chúng ta, không có cách nào mang đi toàn bộ, chỉ có thể chọn lựa một số đồ vật coi trọng, sau đó nắm chặt rời đi!”

“Thời gian không nhiều, nhanh hành động đi!”

Nói xong, Tần Vũ mặc kệ Lâm Hải, một bước dài bước qua, hướng một gốc thảo dược kỳ dị trên mặt đất mà chộp tới.

Nhưng mà, tay lão mới đụng chạm đến thảo dược, lại chợt nghe một đạo kình phong đánh tới, để lão vội vàng rút tay về, sau đó buồn bực tức giận hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Lâm thiếu, ngươi cái này là có ý gì?”

Lâm Hải thì là cười lạnh, sắc mặt lạnh lẽonhìn lão.

“Tần Vũ, làm người phải thành tín, trước đó ước định cái gì, ngươi quên rồi sao?”

Chương 979: Cướp sạch không còn!

Tần Vũ biến sắc, trong mắt lóe lên vẻ oán độc một cái rồi biến mất, thay vào đó là cười nhạt một tiếng.

“Lâm thiếu không nên hiểu lầm, Tần mỗ đã nói trước đó, sao lại nói không giữ lời.”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, cười lạnh nhìn lão.

“Trước đó đã nói xong, ngươi chỉ lấy một món pháp bảo, bảo tàng còn lại, tất cả đều do Lâm mỗ sở hữu, thời điểm ngươi vừa mới lấy cái Lôi Thần Chuy gì kia, Lâm mỗ cũng không ngăn cản, thế nhưng là sau đó ngươi lại lấy thảo dược, là ý vì sao?”

“Lâm thiếu không nên hiểu lầm.” Tần Vũ cười ha ha, “Không sai, dựa theo ước định,bên trong bảo tàng này, tất cả đều về Lâm thiếu sở hữu, nhưng bảo tàng nhiều như vậy,một mình Lâm thiếu, cũng vô pháp lấy đi a!”

“So với tiện nghi cho người của Thiên Đãng Sơn, chẳng bằng để tại hạ lấy đi một số, chí ít hai người chúng ta, là quan hệ hợp tác, không phải là địch nhân a.”

“Nếu không dạng này, Lâm thiếu ngươi lấy trước, có thể lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, phần còn lại ngươi cầm không được, thì ta lấy thêm, dạng này được rồi đi?”

Lâm Hải nhìn nụ cười đắc ý âm thầm của Tần Vũ này, trong lòng khinh thường cười lạnh.

“Tiểu tử, quả nhiên tinh thông tính kế, tiện nghi gì đều bị ngươi chiếm hết.”

“Trước khi đến đã sớm tính tới, ca ca một người hai cánh tay, không có cách nào lấy đi bao nhiêu đồ vật, mới đáp ứng đem toàn bộ bảo tàng cho ca ca sở hữu, vừa lấy lòng, lại được lợi ích thực tế, quả nhiên là giảo hoạt!”

“Chỉ là đáng tiếc a, bản sự của ca ca, há ngươi lại có thể biết được? Ngươi nha nhất định là tính sai.”

Giống như cười mà không phải cười liếc nhìn Tần Vũ một chút, khóe miệng Lâm Hải lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Thật sự, để ta lấy trước?”

“Đó là tự nhiên!” Tần Vũ ra vẻ hào phóng buông buông tay, “Tần Vũ ta một lời đã nói ra, sao lại sửa đổi, Lâm thiếu ngươi cứ tự nhiên đi, có thể lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu!”

“Tần huynh quả nhiên là người thủ tín, đã như vậy, Lâm mỗ coi như không khách khí!”

“Không cần khách khí, tùy ý cầm chính là được, Tần Vũ ta còn không đến mức...”

Lời nói của Tần Vũ còn nói xong, lại im bặt mà dừng, sau đó như là gặp Quỷ, con mắt trong lúc đó liền thẳng.

“Cái này, cái này...”Mí mắt Tần Vũ cuồng loạn, lời nói cũng nói không lưu loát.

Chỉ thấy bảo tàng vừa rồi còn chất đầy mặt đất, giờ phút này lại đột nhiên trở nên rỗng tuếch, toàn bộ bảo tàng, vậy mà không cánh mà bay!

“Đồ đâu, đồ vật làm sao toàn bộ cũng không thấy nữa!!!”Khuôn mặt Tần Vũ dữ tợn, khàn cả giọng rống nói.

Bên trong đống bảo tàng kia, thế nhưng là có rất nhiều thảo dược mà lão cần đấy.

Tần Vũ nhân duyên tế hội, cũng học biết một chút Luyện Đan Chi Thuật, ngay tại vừa rồi, lão chính là thấy rõ, bên trong đống bảo tàng kia, có vài cây dược tài cực kỳ trân quý khan hiếm!

Nếu như cầm đi để luyện chế thành đan dược mà nói, vô cùng có khả năng để tu vi của lão tăng nhiều, thậm chí càng tiến thêm một bước cũng không phải không được, lão là nói cái gì cũng muốn lấy được.

Thế nhưng lão chẳng thể nghĩ tới, một đống bảo tàng lớn như vậy, vậy mà liền tại dưới mí mắt lão như thế, hư không tiêu thất, để trái tim của lão co quắp một trận, quả thực thương tiếc đến hỏng.

Bỗng nhiên, Tần Vũ ngẩng đầu, hai con mắt gắt gao nhìn sang Lâm Hải.

“Lâm thiếu, bảo tàng này, bị ngươi lấy đi sao?”

Nơi đây trừ lão cùng Lâm Hải ra, thì không có người nào nữa, Tần Vũ có ngốc, cũng kịp phản ứng, bảo tàng đột nhiên biến mất, tất nhiên có quan hệ cùng Lâm Hải.

Lâm Hải thì là một mặt vô tội gật gật đầu.

“Đúng a, dựa theo ước định, tất cả bảo tàng không phải đều quy về ta sao?”

“Hơn nữa vừa rồi ngươi không phải đã nói, để cho ta lấy trước, có thể lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, cho nên ta liền lấy hết đi.”

“Thế nào, ngươi có ý kiến?”

Phốc!

Tần Vũ nghe xong, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

Mẹ nó, lão tử có ý kiến lớn!

Ngươi con mẹ nó làm sao lại lấy hết đi? Ca ca làm sao bây giờ?

Tần Vũ tức giận, đồng thời cũng âm thầm khiếp sợ không thôi.

Một đống bảo tàng lớn như vậy, đột nhiên bị Lâm Hải lấy đi toàn bộ, hắn là làm sao làm được?

Hơi chút suy tư, trong lòng Tần Vũ đột nhiên rung mạnh, nghĩ đến một cái khả năng!

“Chẳng lẽ trên thân Lâm Hải, có pháp bảo Không Gian trong truyền thuyết?”

Nghĩ đến đây, trái tim Tần Vũ lập tức phanh phanh nhảy lên,vẻ tham lam trong mắt, muốn che giấu cũng không che giấu được!

“Pháp bảo Không Gian, pháp bảo Không Gian a!”

Tần Vũ kích động đến hỏng, nếu như Lâm Hải thật có pháp bảo Không Gian, bị chính mình đạt được mà nói...

“Ha ha, ha ha ha!” Tần Vũ nhịn không được hưng phấn cười như điên.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời có chút choáng váng, mẹ nó, người anh em này không có sao chứ?

Chẳng lẽ nhìn thấy chính mình đem bảo tàng lấy sạch, chịu không kích thích lên điên mất sao?

“Uy, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải một mặt buồn cười hỏi.

“Ha ha, không có việc gì, không có việc gì! Nếu tất cả bảo vật đều đã bị Lâm thiếu lấy đi, đó là không còn gì tốt hơn!”

“Người của Thiên Đãng Sơn, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ đuổi tới, việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau mau rời khỏi chỗ này đi!”

“Tốt, hiện tại liền đi!” Lâm Hải gật gật đầu, được đến nhiều bảo vật như vậy, đem nội tình của Thiên Đãng Sơn cũng đã cướp sạch, hắn hận không thể lập tức rời đi.

Hai người một trước một sau, vội vã hướng phía đường cũ mà trở về.

Vừa đi đến cửa, đột nhiên một mảnh người đen kịt, đã ngăn chặn đường đi.

“Hỏng!” Lâm Hải cùng Tần Vũ, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Mà lúc này, một người mặt mũi tràn đầy nộ khí, tiến lên một bước, giận dữ chỉ vào Lâm Hải cùng Tần Vũ.

Chính là Chưởng môn của Thiên Đãng Sơn, Tần Tiêu!

“Dám lỗ mãng đến cấm địa của Thiên Đãng Sơn ta, thật là sống ngán, hôm nay để cho các ngươi có đến mà không có về!”

“Ha ha ha ha!” Thấy bị ngăn chặn, Tần Vũ cũng lười giả bộ, khẽ vươn tay đem mặt nạ giật xuống, lộ ra diện mạo lúc trước.

“Tần Tiêu, ngươi cái tiểu nhân âm hiểm này, đoạt vị trí Chưởng môn của ta, âm thầm gia hại ta, giá họa cho Yêu Tộc, Tần Vũ ta cùng ngươi không đội trời chung!”

“Bảo tàng của Thiên Đãng Sơn, đã bị ta cùng Lâm thiếu cướp sạch không còn, ngươi người Chưởng môn này so với khất cái còn nghèo hơn, nhìn ngươi còn lấy cái gì để bồi dưỡng đệ tử, lung lạc nhân tâm!”

Nói xong, Tần Vũ lại hướng phía bốn cái lão giả ánh mắt uy nghiêm ở sau lưng tần Tiêu, ôm quyền.

“Bốn vị Trưởng lão, các ngươi đều là người rõ lí lẽ, Tần Tiêu bỉ ổi vô sỉ, thủ đoạn độc ác, thủ túc tương tàn, quả thật tội ác chồng chất người, mong rằng bốn vị Trưởng lão, vì Tần Vũ chủ trì công đạo, phế bỏ vị trí Chưởng môn của Tần Tiêu, ủng hộ Tần Vũ ta làm chưởng môn của Thiên Đãng Sơn, đến lúc đó Tần Vũ nhất định sẽ không quên đại ân của bốn vị!”

“Muốn chết!” Tiếng nói của Tần Vũ vừa mới rơi xuống, không đợi bốn vị Trưởng lão trả lời, Tần Tiêu đột nhiên giận quát một tiếng, nhất thời Thiên Lôi trong tay cuồn cuộn, hướng phía Tần Vũ liền phát động công kích.

“Hừ, chả lẽ lại sợ ngươi!” Tần Vũ cười lạnh một tiếng, đột nhiên đem Lôi Thần Chuy giơ lên.

“Phá cho ta!”

Theo Tần Vũ hét lớn một tiếng, Lôi Thần Chuy trong nháy mắt liền bay vào bên trong không trung, một cỗ uy áp mãnh liệt, hướng phía Tần Tiêu bao phủ qua, trong nháy mắt đã đem Thiên Lôi mà Tần Tiêu phát ra, chôn vùi toàn bộ.

“Hỗn đản, ngươi vậy mà vi phạm tổ huấn, tự tiện vận dụng Lôi Thần Chuy!” Tần Tiêu quá sợ hãi, nghẹn ngào gọi nói.

“Ha ha ha!” Tần Vũ cười to một tiếng, biểu lộ trở nên dữ tợn.

“Ngươi đều đã đem ta thanh trừ ra khỏi Thiên Đãng Sơn, bài trừ ra khỏi Tần gia , ta con mẹ nó a còn quản cái tổ huấn gì nữa, đi chết đi cho ta!”

“Diệt!”

Theo Tần Vũ bạo hống một tiếng, Lôi Thần Chuy treo giữa không trung, như là cây đinh, một đường lại một đường Thiên Lôi lớn bằng cánh tay, từ bên trong cái búa phát ra, thẳng đến phía mọi người của Thiên Đãng Sơn mà rơi xuống.

“A!!!”

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp truyền đến, nhất thời vô số người bị đánh thành xác chết cháy, nhất thời khói đen tràn ngập, khủng bố khiếp người.

“Hỗn đản, hỗn đản!”

Tần Tiêu một bên chật vật trốn tránh, một bên tức đến nổi trận lôi đình, chỉ vào Tần Vũ nghẹn ngào giận mắng!

Mắt thấy Lôi Thần Chuy lại ra một đạo Thiên Lôi chạy đến đỉnh đầu, Tần Tiêu trong lúc vội vàng liền ném ra một món pháp bảo, pháp bảo trong nháy mắt liền hóa thành bột mịn, đem Tần Tiêu dọa đến giật mình một cái, một cái nhảy lộn ra sau, chật vật tránh thoát một kiếp.

“Tứ đại Trưởng lão, mau mau khởi động hộ sơn đại trận!”

“Đi!” Theo Tần Tiêu nôn nóng quát một tiếng, tứ đại Trưởng lão đồng thời đưa tay vào lòng, móc ra một vật, ném vào bên trong lỗ đá ở hai bên cửa đá!

Oanh!

Toàn bộ cấm địa, cảnh tượng đột nhiên thay đổi.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, kinh hãi phát hiện, toàn bộ bầu trời, tựa hồ khoác lên một tầng hộ tráotrong suốt.

Mà vô số đạo Thiên Lôi, đang tụ tập tại thiên không, nhảy vọt vào bên trong hộ tráo, một cỗ uy áp không gì sánh kịp hàng lâm xuống, trong nháy mắt để hô hấp của Lâm Hải cùng Tần Vũ trì trệ.

“Không tốt!” Lâm Hải quá sợ hãi, ánh mắt lộ ra ngưng trọng chưa từng có trước đó!

Chương 980: Hai đao một chùy, trận phá!

“Không tốt, đây là hộ sơn đại trận của cấm địa Thiên Đãng Sơn, tạo thành từ chín chín tám mươi mốt đạo Thiên Lôi, càng đến phía sau, Thiên Lôi uy lực càng mạnh, nghe nói một đạo Thiên Lôi sau cùng, có thể diệt sát cao thủ Nguyên Anh kỳ!”

Tần Vũ kinh hãi biến sắc, vội vã rống nói.

“Ha ha, Tần Vũ, hiện tại giao Lôi Thần Chuy ra, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ vẫn còn kịp, ta có thể nhớ tới tình thủ túc, chỉ phế bỏ công lực ngươi, tha cho ngươi một mệnh, dưỡng lão tại Thiên Đãng Sơn!”

“Nếu không, nhất định phải để ngươi tại phía dưới Hộ Sơn Đại Trận Thần Lôi, hồn phi phách tán, vĩnh thế không được luân hồi!”

Nhìn Tần Tiêu đắc ý cuồng tiếu, trên mặt Tần Vũ hiện lên một chút giận dữ!

“Phi, Tần Tiêu ngươi cái tiểu nhân hèn hạ, muốn ta khuất phục tại dưới ngươi, quả thực là si tâm vọng tưởng!”

Nói xong, Tần Vũ một mặt ngưng trọng, đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải.

“Lâm thiếu, hai người chúng ta nhất định phải hợp lực, mau chóng đem cái hộ sơn đại trận này đánh tan, nếu không một lúc sau, uy lực của Thiên Lôi phía sau càng lúc sẽ càng cường đại, đến lúc đó hai chúng ta ai cũng không sống được!”

Đôi mày của Lâm Hải cau lại, gật gật đầu, hắn cũng từ bên trong Thiên Lôi trên không trung, cảm thấy cực kì khủng bố tim đập nhanh, cái Hộ Sơn Thần Lôi này mạnh mẽ, vượt xa khỏi tưởng tượng của Lâm Hải.

“Ngươi có bao nhiêu phần nắm chắc, phá được trận này?” Lâm Hải nhíu mày hỏi.

“Có Lôi Thần Chuy nơi tay, tại trước khi hộ sơn đại trận chưa phát huy uy năng, hẳn là có ba phần nắm chắc, bất quá, còn cần Lâm thiếu ngươi cùng ta chung lúc ra tay, nếu chỉ bằng vào sức của một mình ta, sợ là phá không được trận này!”

“Ba phần?” Lâm Hải nhất thời nhướn mày, xác suất này cũng quá con mẹ nó thấp, xem ra chủ yếu vẫn phải dựa vào chính mình a.

“Ngươi nghe mệnh lệnh của ta, đồng loạt ra tay!”

“Nghe mệnh lệnh ngươi?” Tần Vũ không khỏi khẽ giật mình, “Lâm thiếu, ta dù sao cũng là người của Thiên Đãng Sơn, đối với cái hộ sơn đại trận này, có chỗ hiểu biết...”

“Không muốn chết, liền nghe ta!” Lâm Hải trực tiếp cắt ngang lời nói của Tần Vũ, để Tần Vũ một trận chán nản.

“Hừ, Lâm thiếu, việc quan hệ tới sinh tử, cũng không phải thời điểm để cậy mạnh!”

“Yên tâm, ta có hiểu sơ về trận pháp, chỉ cần ngươi dựa theo ta đi nói mà làm, phá trận dễ như trở bàn tay!”

“Ngươi hiểu trận pháp?” Con mắt Tần Vũ đột nhiên sáng lên, nếu thật là dạng này, như vậy phần thắng chạy đi, coi như lớn hơn nhiều.

Lâm Hải không có phản ứng đến hắn, mà chính là hai tay giơ lên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện bên trong tay.

“Chờ một chút nhìn ta công kích vào chỗ nào, thì ngươi lập tức đuổi theo, chúng ta nhất cử đem trận đánh tan, nhớ kỹ, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta!”

Oanh!

Lâm Hải vừa mới dứt lời, hộ sơn đại trận rốt cục ngưng tụ ra đạo Thiên Lôi thứ nhất, thẳng tắp hướng phía Lâm Hải cùng Tần Vũ đánh tới!

Lâm Hải ngẩng đầu, đã thấy cái đạo Thần Lôi này, lớn chừng một người ôm hết, quả thực có thể xưng là cây cột, lực lượng Lôi Đình ẩn chứa trong đó, càng là vô cùng doạ người, phảng phất có thể phá hủy hết thảy thế gian.

“Phá cho ta!”

Mắt thấy Thần Lôi rơi xuống, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải đột nhiên vung vẩy, thẳng tắp bổ vào phía trên Thần Lôi.

Phốc!

Thần Lôi uy thế vô cùng cường đại, trong nháy mắt đã bị đánh thành phấn vụn, biến mất tại bên trong không gian.

“Ngay tại lúc này!”

Thần Lôi rơi xuống, chính là thời khắc đại trận yếu kém nhất, Lâm Hải nhân cơ hội này, thân thể đột nhiên vọt lên.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đaotrong tay, đột nhiên tuột tay mà bay, thật nhanh chạy lên một cái điểm trên hộ tráo trong suốt mà đâm tới!

Ông!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đụng vào phía trên hộ tráo trong suốt, toàn bộ cấm địa cũng lắc lư một trận, phảng phất như Thiên

Tháp Địa Hãm, hộ tráo trong suốt lập tức xuất hiện từng mảnh rạn nứt.

“Đứng vững, đứng vững cho ta! Chỉ cần chờ đạo Thiên Lôi thứ hai rơi xuống, bọn họ liền hẳn phải chết không nghi ngờ!”

Tần Tiêu thấy thế, giật nảy cả mình, không nghĩ tới binh khí của Lâm Hải, có uy năng mạnh như thế, vậy mà phía dưới một chiêu, liền để hộ sơn đại trận, có dấu hiệu tán loạn.

Bất quá, Tần Tiêu cũng rõ ràng, cái hộ sơn đại trận này, càng đến phía sau càng mạnh, đạo Thiên Lôi thứ nhất phát ra, chính là thời điểm phòng ngự yếu nhất, chỉ chờ tới lúc đạo Thiên Lôi thứ hai rơi xuống, mặc kệ là lực công kích hay là lực phòng hộ của bản thân đại trận, đều muốn tăng lên gấp bội, đến lúc đó Lâm Hải cùng Tần Vũ, chỉ có một con đường chết.

Bốn cái Trưởng lão khống chế đại trận, bị một kích này của Lâm Hải, nhất thời chấn động đến khí huyết quay cuồng, kém chút liền phun ra ngoài một ngụm máu tươi, trong lòng cũng là kinh hãi không thôi, không cần Tần Tiêu phân phó, liền toàn lực thôi động chân khí, tu bổ đại trận.

“Còn không xuất thủ, muốn chờ đến khi nào!” Đồng thời với lúc Lâm Hải đánh ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, cũng đã hướng về Tần Vũ ở phía bên cạnh, ra lệnh!

Trong lòng Tần Vũ cũng là khiếp sợ không gì sánh nổi trước uy thế trong một đao kia của Lâm Hải, bất quá sống chết trước mắt, cũng không lo được còn lại, Lôi Thần Chuy trong tay trong nháy mắt liền đánh ra, thẳng đến một điểm mà Lâm Hải đã đánh trúng.

Ba!

Một tiếng nổ đùng đoàng, Lôi Thần Chuy như là một cái khoan điện, trong nháy mắt đã đem lồng ánh sáng trong suốt, ném ra một cái cái lỗ tròn nhỏ.

“Nhanh tu bổ!” Tần Tiêu gấp gáp kêu to một tiếng.

Nhưng mà, còn chưa chờ bốn vị Trưởng lão kịp hành động, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, lần nữa đã quơ múa!

“Phá cho ta!”

Choang!

Thanh âm giống như pha lê bị đập nát, toàn bộ hộ sơn đại trận, trong nháy mắt đã bị phân mảnh.

Phốc!

Tứ đại Trưởng lão miệng phun máu tươi, thân thể bay rớt ra xa, té lăn trên đất, không rõ sống chết!

“Hỗn đản! Hỗn đản!” Tần Tiêu tức đến oa oa kêu to, nổi trận lôi đình.

Lão chẳng thể nghĩ tới, liền cả hộ sơn đại trận mà tổ tông lưu lại, vậy mà đều không cản được hai người Lâm Hải.

“Chẳng lẽ cái thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, là Tiên khí sao?!”

Trong lòng Tần Tiêu hiện lên một cái suy nghĩ đáng sợ, nếu như chỉ bằng vào một thanh Lôi Thần Chuy, cho dù hộ sơn đại trận mới hoàn thành tầng thứ nhất, cũng không có khả năng bị kích phá, đây chính là đại trận đủ để ngăn chặn công kích của Nguyên Anh kỳ a!

Tuy nhiên lại hết lần này tới lần khác lại bị hai đao của Lâm Hải, cộng thêm một kích của Lôi Thần Chuy, sinh sinh phá mất, đó chỉ có thể nói lên một vấn đề, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải, là tuyệt vật phi phàm!

Dù không phải Tiên khí, ít nhất cũng là Linh khí Thượng phẩm, nếu không tuyệt đối không thể có uy lực này!

Mà Tần Vũ lúc này, thì là thần sắc kích động, một mặt mừng rỡ.

Lão cùng Tần Tiêu một dạng, đồng dạng có nghĩ đến, hộ sơn đại trận ngưu bức hống hống của Thiên Đãng Sơn, vậy mà liền dạng này, còn chưa thành hình, liền xuất sư không tốt mà bị phá rơi, quả thực giống như đang nằm mơ.

“Xông ra ngoài!”

Cơ hội tốt như vậy, Tần Vũ đương nhiên sẽ không buông tha, hướng phía Lâm Hải nói một tiếng, liền lao ra.

“Muốn đi, đem mệnh lưu lại!”

“Cùng tiến lên cho ta!”

Tần Tiêu đại nộ, tiện tay tế ra một món pháp bảo, thẳng đến Lâm Hải, đồng thời múa Thiên Lôi, công hướng Tần Vũ.

Mà đám đệ tử Thiên Đãng Sơn còn lại, cũng riêng phần mình thi triển pháp bảo Lôi thuật, chạy tới Lâm Hải cùng Tần Vũ mà công tới.

“Diệt!”

Tần Vũ lần nữa tế ra Lôi Thần Chuy, đem công kích của Tần Tiêu ngăn cản, đồng thời đạo đạo Thiên Lôi, như là bom, oanh kích ở trong đám người, đem đông đảo đệ tử Thiên Đãng Sơn, oanh kích đến người ngã ngựa đổ, tiếng kêu rên phát ra liên hồi.

“Tần Vũ, ngươi hỗn đản!”Nhìn đệ tử hạch tâm trong tông pháimình, tổn thất nặng nề, Tần Tiêu tức đến toàn thân phát run, như muốn thổ huyết.

Đáng tiếc, Tần Vũ mới không để ý tới lão, tay bấm ấn quyết, thao túng Lôi Thần Chuy, như là Sát Thần, mạnh mẽ đâm tới, liền cả Tần Tiêu cũng không làm gì được, bị Lôi Thần Chuy bức đến liên tiếp lui về phía sau.

Không mất một chút thời gian, Tần Vũ liền giết ra khỏi vòng vây, đến bên bờ vực vách đáở hậu sơn.

“Lâm thiếu, chúng ta đi mau!”

Tần Vũ gọi Lâm Hải một tiếng, chuẩn bị để Lâm Hải triệu hoán Thần Ưng, theo đường cũ trở về.

Thế nhưng là vừa quay đầu lại, Tần Vũ sửng sốt, lại phát hiện giờ phút này, nơi nào còn có bóng dáng của Lâm Hải.

“Thảo!” Tần Vũ không khỏi gấp đến mắng to một tiếng.

Nếu như Lâm Hải bị hãm ở bên trong, vậy liền không thể triệu hoán Thần Ưng, đến lúc đó liền lão cũng không chạy nổi, thế tất sẽ bị Thiên Đãng Sơn bao vây chí tử a!

“Cái phế vật này!” Trong lòng Tần Vũ thầm hận, lại cũng không có cách nào, đành phải quay người lại, chuẩn bị nghĩ cách cứu viện Lâm Hải.

Thế nhưng là vừa quay đầu, con mắt Tần Vũ đột nhiên trừng lớn, trong nháy mắt liền thẳng!

Chương 981: Về nhà tắm rửa một cái rồi đi ngủ đi!

“Móa, hắn ngu bức sao a!”Trong lòng Tần Vũ mắng to một tiếng, tức đến kém chút thổ huyết.

Chỉ thấy Lâm Hải, chẳng những không có hướng phía bên ngoài trùng sát, ngược lại lại thay đổi phương hướng, xông vào trong vòng vây của đệ tử Thiên Đãng Sơn, bị người ta vây chặt như nêm cối.

“Đồng đội heo a, thật con mẹ nó phục!”

Tần Vũ vẫn phải dựa vào Thần Ưng do Lâm Hải triệu hoán, thoát khỏi cấm địa của Thiên Đãng Sơn, rơi vào đường cùng, đành phải lần nữa trở về, nghĩ cách cứu viện Lâm Hải.

Xông vào đám người,trên đỉnh đầu Tần Vũ, Lôi Thần Chuy không ngừng hạ xuống Thiên Lôi, trong nháy mắt đã đem đệ tử Thiên Đãng Sơn vây công, xông mở ra một đường lỗ hổng.

“Lâm thiếu, đi mau!” Tần Vũ lo lắng hướng phía Lâm Hải hô nói.

Lâm Hải đưa tay là hai đạo hỏa diễm, đem hai tên đệ tử Thiên Đãng Sơn bức lui, sau đó nhếch miệng hướng phía Tần Vũ cười một tiếng.

“Ha ha, không vội, chờ ta một hồi đã!”

Phốc!

Tần Vũ bị một câu của Lâm Hải, kém chút nghẹn chết.

Mẹ nó, cũng bị người ta bọc làm sủi cảo, con mẹ nó ngược lại còn không vội, nếu ngươi không đi thì pháp lực cũng nhanh hao hết, đến lúc đó muốn đi cũng đi không được.

“Giết hai người bọn họ cho ta!”

Tần Tiêu một bên vung vẩy cánh tay, công kích hai người Lâm Hải cùng Tần Vũ, một bên phẫn nộ rống to.

Chỉ là, Tần Tiêu đã tức đến hồ đồ, đệ tử Thiên Đãng Sơn đông đảo, tất cả đều vây quanh, ngược lại làm cho Tần Tiêu trói buộc tay chân, vô pháp thi triển pháp thuật cường đại, để tránh ngộ thương người một nhà.

Mà bọn đệ tử Thiên Đãng Sơn này, tuy cũng mỗi cái không yếu, nhưng đâu phải là đối thủ của Lâm Hải cùng Tần Vũ, nhất thời bị hai người trùng kích đến thất linh bát lạc, tổn thất nặng nề.

“Tránh ra, tất cả đều tránh ra!” Chờ Tần Tiêu kịp phản ứng lại, đệ tử Thiên Đãng Sơn đã lại ngã xuống một mảng lớn, đem lão tức giận đến kém chút thổ huyết, vội vàng đem đám người xua tan.

Mà Lâm Hải lúc này, đã trở lại đến trước cổng chính, đột nhiên hướng phía bên trái cửa lớn phóng đi, đưa tay đem tinh thạch màu hồng bên trong hai cái lỗ, tóm vào trong tay.

“Ha ha, tới tay á!” Lâm Hải cười lớn một tiếng, trong lòng vô cùng thoải mái.

“Đem Lôi Tinh Thạch để xuống cho ta!” Tần Tiêu thấy thế, tức đến giận sôi lên, đột nhiên ra một cái đại pháp thuật, hướng về phía Lâm Hải rơi xuống, đỉnh đầu Lâm Hải, nhất thời hạ xuống mấy chục đạo Thiên Lôi, phảng phất như cấm khu của sinh mệnh!

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lên trời, lại không hoảng hốt, ngược lại lộ ra vẻ hưng phấn!

“Đi!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, Lão Quân Lô đột nhiên bay ra, thẳng đến chân trời, đón lấy Thiên Lôi của Tần Tiêu.

“Ông!”

Thiên Lôi mà Tần Tiêu phát ra, so với con của lão- Tần Lôi thế nhưng là cường đại hơn nhiều, Lão Quân Lô nhất thời lay động một trận, trực tiếp bị đánh chìm xuống ba bốn mét, lung lay sắp đổ.

“Luyện cho ta!”

Lâm Hải một tay khép ngón trỏ và ngón giữa lại, đột nhiên hướng phía Lão Quân Lô nhất chỉ, nhất thời một đạo Đan Hỏa, xuất hiện tại phía dưới lão Quân Lô, lửa cháy hừng hực xông thẳng tới chân trời, phảng phất muốn đem cả cái không gian này luyện hóa.

Đệ tử Thiên Đãng Sơn ở xung quanh, nhất thời bị cỗ hỏa diễm cực nóng này, bức đến liên tiếp lui về phía sau, tránh ra xa hơn mười mét, mỗi cái con mắt đều lộ vẻ kinh hãi, khiếp sợ không gì sánh nổi!

“Tiểu nhi cuồng vọng, dám luyện hóa Thiên Lôi của ta, thật sự là không biết trời cao đất rộng!”

“Đã như vậy, vậy lão phu liền cho ngươi thêm chút tài liệu mãnh liệt!”

Nói xong, Tần Tiêu đột nhiên chợt quát một tiếng, hai tay lần nữa liên tục múa may, nhất thời bầu trời đầy mây đen quay cuồng, lôi điện nhảy vọt, sau đó một đường tiếp lấy một đường Thiên Lôi, thanh thế càng thêm uy mãnh thẳng hướng phía lão Quân Lô mà rơi xuống.

“Ông!”

Lão Quân Lô lần nữa kịch liệt lay động, bị Thiên Lôi đánh lại rơi xuống hơn mười mét, bất ổn một trận.

Lâm Hải kêu lên một tiếng đau đớn, khí huyết quay cuồng một hồi, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi.

“Đậu móa, cái Tần Tiêu này, thực lực thật mạnh!”

Tuy Lâm Hải nắm giữ Luyện Đan Chi Thuật của Đan Vương Độc Cô Trần, có thể trực tiếp đem Thiên Lôi luyện thành Lôi Nguyên Đan, nhưng thực lực của Lâm Hải, cùng Tần Tiêu đến cùng vẫn còn có chút chênh lệch, phía dưới đối cứng, không khỏi bị một tia nội thương.

Nhưng mà, cái này lại cũng kích thích nội tâm bất khuất của Lâm Hải, hàm răng khẽ cắn, Lâm Hải vận chuyển chân khí toàn thân, đột nhiên há miệng, bành, một đám lửa, trực tiếp từ trong miệng phun ra, bay vào đáy lò của lão Quân Lô, Đan Hỏa nhất thời càng thêm tràn đầy!

“Tâm Luyện Chi Thuật, đây là Tâm Luyện Chi Thuật!!!”

Tần Vũ đang xông lại, nhìn thấy chiêu này của Lâm Hải, ánh mắt lộ ra khiếp sợ cùng kinh hãi không gì sánh nổi!

Lão đối với Đan Đạo Chi Thuật, cũng có chút nghiên cứu, tự nhiên biết rõ Tâm Luyện Chi Thuật, chính là cảnh giới cực cao của luyện đan, truyền thuyết chỉ có người đối với Đan Đạo Chi Thuật đăng phong tạo cực, mới có thể nắm giữ luyện đan thuật đỉnh cấp này.

Vốn cho rằng loại luyện đan thuật này, thế gian ít có người có thể tập luyện thành công, có lẽ chỉ tồn tại ở trong cổ tịch, không nghĩ ra tới hôm nay vậy mà trơ mắt xuất hiện ở trước mắt, còn là do Lâm Hải chỗ thi triển, nhất thời để trong lòng Tần Vũ kịch chấn.

“Cái Lâm Hải này, đến cùng còn có bao nhiêu bí mật?” Tần Vũ đột nhiên phát hiện, mình càng ngày càng nhìn không thấu Lâm Hải.

Mà thi triển Tâm Luyện Chi Thuật, Lão Quân Lô rốt cục hướng tới ổn định, tuy cũng có chút lay động, lại có thể đem toàn bộ Thiên Lôi, giam cầm ở trong đó, mặc cho nó sẽ bất chợt lung lay trái phải, nhưng lại không thể thoát khỏi khống chế của đan lô.

“Không có khả năng!”

Mắt thấy Thiên Lôi mà chính mình hàng xuống, chẳng những tất cả đều bị Lâm Hải dùng đan lô tiếp được, thậm chí còn có dấu hiệu bị luyện hóa, Tần Tiêu vừa là giật mình lại là phẫn nộ, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Đan thành!”

Mà vừa lúc này, Lâm Hải đột nhiên hét lớn một tiếng, Lão Quân Lô đột nhiên lay động một trận, sau đó đột nhiên nở rộ ra quang mang, trong nháy mắt đã đem Thiên Lôi bên trong dung luyện, một đạo hương khí đậm đặc, từ bên trong đan lô truyền ra.

Lâm Hải vẫy tay một cái, Lão Quân Lô trở lại bên trong tay hắn, từ bên trong liền xuất ra một viên đan dược lớn cỡ trứng chim cút.

“Ha ha, Tần Chưởng môn, đa tạ ban thưởng đan!”

Trong lòng Lâm Hải đại hỉ, một viên Lôi Nguyên Đan này, so với cái viên luyện hóa từ Thiên Lôi củaTần Lôi trước đó kia, không biết muốn mạnh hơn bao nhiêu lần, chỉ là lực lượng Lôi Đình ở bên trong, đều khiến Lâm Hải cảm thấy một cỗ tim đập nhanh.

Mà cái viên lần trước luyện chế kia, sau khi ăn vào, liền làm cho chính mình học được Ngũ Lôi Oanh Đỉnh trong Lôi Thần Quyết, cái viên này nếu như ăn vào, không biết sẽ có cái kinh hỉ gì đang đợi mình.

Bất quá, giờ phút này không phải thời cơ để phục dụng đan dược, Lâm Hải mới đem Lôi Nguyên Đan thu hồi, một tia chớp lớn cỡ cây cột, liền hướng phía đỉnh đầu của hắn mà rơi xuống.

Mí mắt Lâm Hải đột nhiên nhảy một cái, lực lượng ẩn chứa trong đạo Thiên Lôi này, đã vượt qua tưởng tượng của chính mình, xem ra là một kích ngậm giận của Tần Tiêu, chí ít phát huy bảy thành thực lực trở lên.

Bất quá, Lâm Hải tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, hai tay khẽ vung, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay, đột nhiên hướng phía Thiên Lôi vung lên!

“Phá cho ta!”

Oanh!

Lôi trụ to lớn, trong nháy mắt đã bị ngăn cản ở giữa không trung, va chạm cùng một chỗ với Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, phát ra vô số đạo quang mang, văng ra khắp nơi!

Lâm Hải cắt chặt hàm răng, bắp thịt trên mặt co quắp một trận, trong lòng hiện lên vô cùng kinh hãi.

“Con mẹ nó, thực lực chân thật của cái Tần Tiêu này thật mạnh, xem ra cao thủ Kim Đan kỳ, quả nhiên không phải dễ sống chung!”

“Lâm thiếu, ta đến giúp ngươi!” Ngay tại lúc Lâm Hải đang cân nhắc, muốn thi triển Bá Không Trảm hay không, thanh âm củaTần Vũ, đột nhiên từ bên cạnh vang lên.

Sau đó, đỉnh đầu có một đạo quang mang chói mắt hiện lên, Lôi Thần Chuy đột nhiên hạ xuống, phanh cái cùng Thiên Lôi củaTần Tiêu đụng vào nhau.

“Hừ!” Tần Tiêu rên lên một tiếng, liền lùi lại ba bốn bước, Thiên Lôi trong nháy mắt đã bị đánh tan.

“Cơ hội tốt!” Lâm Hải thừa dịp thời cơ này, thân ảnh biến mất, xuất hiện tại một bên khác của, đem hai khối Lôi Tinh Thạch khác cầm vào trong tay.

“Hỗn đản, đem Lôi Tinh Thạch lưu lại!”

Tần Tiêu tức đến oa oa kêu lên, lão tuy là cao thủ Kim Đan, nhưng Lâm Hải có pháp bảo cường đại, Tần Vũ càng là có thực lực không kém gì lão, lại có Lôi Thần Chuy nơi tay, vậy mà để cho hai người liên thủ, trơ mắt nhìn lôi Tinh Thạch bị đoạt mất, Tần Tiêu có thể nào không buồn.

“Ha ha, đến bên trong tay của ca ca, còn muốn lấy về sao? Nghĩ thật đẹp!”

“Không có ý tứ, Tần Chưởng môn, ca ca muốn về nhà ăn bữa tối!”

Nói xong, Lâm Hải vung vẩy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, như vào chỗ không người, hướng phía vách núi đá mà phóng đi.

“Đáng giận, tiểu tặc chạy đâu!”

Tần Tiêu tức đến mắng to, nhưng mà còn chưa kịp thi triển pháp thuật để ngăn cản, đột nhiên một tiếng ưng kêu liền vang lên tại bên khe núi.

Sau đó, chỉ thấy một đạo bóng đen cực lớn, xuất hiện tại bên bờ vực.

Lâm Hải cùng Tần Vũ thả người nhảy lên, nhảy lên trên lưng Tiểu Hồng, cánh của Tiểu Hồng liền chấn động, bay lên không trung.

Tần Tiêu đuổi tới bên bờ vực, nhìn hai người một chim ở giữa không trung, lại thúc thủ vô sách, tức đến toàn thân run rẩy, răng đều nhanh cắn nát.

“Ha ha, Tần Chưởng môn, không cần đa lễ, cũng không cần tiễn nữa, về nhà tắm rửa một cái rồi đi ngủ đi!”

Phốc!

“Tắm bà nội ngươi!” Tần Tiêu bị một câu của Lâm Hải, trực tiếp tức đến cuồng phun máu tươi!

Chương 982: Nếu như thế, thì hủy diệt đi!

“Tiểu Hồng, chúng ta đi!” Lâm Hải cười đắc ý, hướng phía Tiểu Hồng vỗ vỗ, Tiểu Hồng nhất thời hiểu ý, hướng phía nơi xa bay đi.

“Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản, trộm bảo tàng ta, đoạt Lôi Tinh Thạch của ta, hủy hộ sơn đại trận của ta, Thiên Đãng Sơn ta cùng ngươi không đội trời chung, thế tất đưa ngươi cùng người nhà ngươi, chém tận giết tuyệt, để tiết hận này!”

“Ừm?” Lâm Hải đang cầm Lôi Tinh Thạch nghiên cứu, nghe được thanh âm của Tần Tiêu truyền đến, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn quang, sắc mặt chìm xuống.

“Tiểu Hồng, trở về!”

“Tíu tíu!” Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, đột nhiên trở về, hướng phía Thiên Đãng Sơn bay trở về.

“Lâm thiếu, ngươi điên rồi!” Tần Vũ nhất thời kinh hãi.

“Chúng ta thật vất vả mới toàn thân trở ra, hiện tại lại trở về để làm gì?”

Ánh mắt Lâm Hải lạnh lùng, trong mắt lóe hàn quang, lạnh lùng mở miệng.

“Trở về, diệt Thiên Đãng Sơn!”

“Cái gì?” Tần Vũ khẽ giật mình, sau đó trợn mắt há hốc mồm, hơn nửa ngày mới phản ứng được, lộ ra vẻ lo lắng.

“Ngươi nói đùa cái gì? Diệt Thiên Đãng Sơn? Chỉ bằng hai ta?” Tần Vũ không còn gì để nói, cảm giác Lâm Hải có phải bị đổ nước vào não hay không?

Tuy hai người bọn họ, vừa rồi đúng là dưới vây công của Tần

Tiêu cùng đệ tử Thiên Đãng Sơn, thành công trốn ra.

Nhưng lại không có nghĩa là, bọn họ liền có thực lực diệt Thiên Đãng Sơn.

Thiên Đãng Sơn đã truyền thừa mấy trăm năm, tự nhiên có nội tình thật sâu dày, tuy nhìn từ mặt ngoài, chỉ có một cái cao thủ Kim Đan kỳ là Tần Tiêu, nhưng nếu như cảm thấy có thể đối phó với Tần Tiêu, là có thể đem Thiên Đãng Sơn diệt đi, vậy liền mười phần sai.

Cái khác không nói, chỉ là các loại hộ sơn đại trận, toàn bộ Thiên Đãng Sơn liền không biết có bao nhiêu loại, hơn nữa thực lực của mỗi một cái, cũng sẽ không thua hộ sơn đại trận ở cấm địa.

Càng không muốn nói, tương truyền Thiên Đãng Sơn có một chỗ bí địa, có đại năng nguyên Anh lịch đại của Thiên Đãng Sơn ẩn tu, tuy những đại năng này không hỏi thế sự, nhưng khi thật đến thời khắc diệt vong của môn phái, thì sao lại khoanh tay đứng nhìn?

Mà cho đến lúc đó, không cần nhiều, tùy tiện đến một người đại năng Nguyên Anh kỳ, cũng đủ cho Lâm Hải cùng Tần Vũ lão uống một bình.

“Lâm thiếu, đừng làm rộn, hai chúng ta, là không thể nào làm được!”

“Không!” Lâm Hải lắc đầu, cười lạnh một tiếng, “Không cần ngươi, một mình ta, đủ rồi!”

“Cái gì?” Tần Vũ một mặt mộng bức, sau đó cảm thấy vô cùng buồn cười.

Liền tính hai người bọn họ cùng một chỗ, muốn diệt Thiên Đãng Sơn cũng không thể nghi ngờ là nói chuyện viển vông, hiện tại Lâm Hải vậy mà nói một mình hắn đã đủ.

Tần Vũ chợt phát hiện, não của Lâm Hải có phải bị bệnh hay không.?

Mà lúc này đây, Tiểu Hồng đã đi mà quay lại, trở lại trên không trung của cấm địa Thiên Đãng Sơn.

“Lâm Hải, ngươi còn dám trở về? Có bản lĩnh liền cút ngay xuống cho ta!”

Tần Tiêu thấy Lâm Hải trở về, nhảy chân mắng to một trận, đồng thời đưa tay là một tia chớp, chuẩn bị đem Lâm Hải từ trên thân Tiểu Hồng, bổ xuống dưới.

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, tuy Tần Tiêu chính là cao thủ Kim Đan kỳ, nhưng Chưởng Tâm Lôi thuấn phát ra, sao lại bị Lâm Hải đặt ở bên trong mắt.

Lâm Hải cũng không ngẩng đầu lên, nhìn cũng không liếc nhìn một chút, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay giơ lên.

Cạch!

Chưởng Tâm Lôi trong nháy mắt rơi vào phía trên mũi đao của tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, bị đánh trúng vỡ nát.

Sau đó, Lâm Hải xách ngược Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, ở trên cao nhìn xuống Tần Tiêu, lạnh lùng mở miệng.

“Tần Tiêu, ngươi vừa rồi, đã nói cái gì?”

“Muốn đem ta cùng người nhà của ta, chém tận giết tuyệt sao?”

“Không sai!” Trong mắt Tần Tiêu tràn ngập sát cơ, cắn răng phẫn nộ nói.

“Ngươi tự tiện xông vào cấm địa của pháichúng ta, trộm đoạt bảo tàng, càng đem Lôi Tinh Thạch cần thiết cho hộ sơn đại trận cướp đi, quả thật là tội ác tày trời, nếu như ngươi hiện tại về trả, thì thôi, nếu không Thiên Đãng Sơn ta cùng ngươi không đội trời chung, t ta s cả những người có quan hệ cùng ngươi, ta tất phải giết!”

Lâm Hải nghe được, mí mắt cuồng loạn một trận, vô tận tức giận liền xông lên đầu.

“Lâm Hải ta, bình sinh hận nhất, cũng là gây họa tới người nhà!”

“Mà ngươi dám cầm người nhà của ta, tiến hành uy hiếp với ta, thật sự là đáng giận cùng cực!”

“Long có Nghịch Lân, chạm vào tất chết! Mà người nhà, chính là nghịch lân của Lâm Hải ta!”

“Lúc đầu chỉ là một trận ân oán giang hồ, muốn bảo vật, đều bằng bản sự mà tranh đoạt là được, thế nhưng ngươi lại không giảng đạo nghĩa giang hồ chút nào, vậy mà đem người nhà ta liên lụy đi vào!”

“Nếu như thế, thì hủy diệt đi!”

Lâm Hải nói xong, đột nhiên một cỗ khí thế cường đại không gì so được, từ bên trên thân thể của hắn phát ra.

Tần Vũ ở bên cạnh kinh hãi, lão kinh hãi phát hiện, Lâm Hải giờ phút này, đột nhiên trở nên lạ lẫm như thế, vậy mà để lão cũng có loại cảm giác hãi hùng khiếp vía, phảng phất như đối mặt với một tôn cự thần Viễn Cổ, tùy thời có thể đem lão hủy diệt!

“Cái này sao có thể?”

Tần Vũ cảm thấy không thể tưởng tượng, chính mình nói làm sao cũng là cao thủ Kim Đan trung kỳ, mà Lâm Hải coi như thủ đoạn có nhiều hơn, cũng bất quá chỉ là một cái Giả Đan cảnh, làm sao có thể để cho mình sinh ra loại cảm giác bất lực cùng cảm giác sợ hãi lúc nào cũng có thể sẽ bị hủy diệt này đâu?.

Mà liền tại thời điểm lão giật mình nghi hoặc, đột nhiên chấn kinh phát hiện, trên mặt Lâm Hải, phát sinh biến hóa quỷ dị.

Chỉ thấy chỗ cái trán của Lâm Hải, vậy mà đột nhiên quỷ dị vỡ ra, xuất hiện một cái tròng mắt dựng thẳng!

Mà bên trong con mắt, ẩn ẩn có ngọn lửa màu tím đang nhảy nhót, để cho người ta chỉ nhìn một chút, liền cảm thấy con mắt bị một trận phỏng, lại có loại cảm giác bị thiêu.

“Con mắt thứ ba? Cái này, là cái thần thông gì?” Tần Vũ quá sợ hãi, lão có loại cảm giác, con mắt xuất hiện trên trán Lâm Hải này, ngọn lửa bên trong kia, có thể tuỳ tiện đem lão đốt thành một đống tro tàn.

Ngay lúc này, Lâm Hải mặt không biểu tình nhìn một chút về phía dưới Thiên Đãng Sơn, trong miệng khẽ than thở một tiếng.

“Ta vốn không có ý giết chóc, vì sao Tần Tiêu ngươi lại lấy người nhà của ta ra uy hiếp! Người không vì mình, trời tru đất diệt, vì vĩnh viễn trừ hậu hoạn, ta không thể làm gì khác hơn là, đưa cho Thiên Đãng Sơn ngươi, một mồi lửa!”

Nói xong, trong người Lâm Hải, đột nhiên nâng lên một trận sóng gió, sau đó con mắt thứ ba liền tách ra quang mang hỏa diễm.

Sắc mặt Lâm Hải không vui không buồn, nhàn nhạt phun ra mấy chữ.

“Thần thông, Phần Thiên!”

Oanh!

Theo tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống, màn đêm đen nhánh, đột nhiên trở nên một mảnh đỏ bừng.

Bọn người Thiên Đãng Sơn ở phía dưới, nhao nhao kinh ngạc ngẩng đầu, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

“Mau nhìn a, bầu trời làm sao biến thành màu hồng?”

“Quá quỷ dị, tựa như là lửa?”

“A, tựa hồ có lưu tinh rơi xuống a!”

“Thao, đây không phải là lưu tinh, là Thiên Hỏa!!!”

Không biết là người nào, hoảng sợ rống to một tiếng, mọi người ở Thiên Đãng Sơn, tất cả nhất thời đều lâm vào khủng hoảng.

“Đậu móa, mau trốn a, Thiên Hỏa hàng thế!”

“Oanh!”

Giờ phút này còn muốn trốn, cũng đã muộn,bầu trời trên đỉnh đầu của cả tòa Thiên Đãng Sơn, đã sớm biến thành một mảnh lửa đỏ.

Ngay sau đó, vô số Thiên Hỏa, từ trên trời giáng xuống, biến thành lửa cháy hừng hực cao mấy chục trượng, nhiệt độ cực nóng, liền nham thạch mặt đất, cũng bị hòa tan, mặc kệ là vật gì, vừa gặp Thiên Hỏa, lập tức hóa thành hư vô!

“Không muốn, không muốn a!” Đột nhiên xuất hiện tai nạn, để Tần Tiêu kinh hãi biến sắc, trong mắt tràn ngập vô tận hoảng sợ, nhịn không được thanh sắc câu lệ, lớn tiếng kêu gọi.

Nhưng mà, tiếng hô của lão có cao hơn, cũng là phí công, Thiên Hỏa đã bao phủ toàn bộ Thiên Đãng Sơn, các ngõ ngách củaThiên Đãng Sơn, đã biến thành một cái biển lửa.

Từng tòa kiến trúc, hóa thành hư vô, từng cái đệ tử Thiên Đãng Sơn, đều cháy thành tro tàn, liệt hỏa liên miên bất tuyệt, đốt hết cả tòa núi, nung đỏ cả mảnh thiên không.

Tần Tiêu giờ phút này, đã lâm vào điên cuồng, mắt thấy Thiên Đãng Sơn truyền thừa mấy trăm năm, trong nháy mắt đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, vô số đệ tử mệnh tang biển lửa, phốc một tiếng, phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

“Lâm Hải, ngươi thật là ác độc!!!”

Lâm Hải chắp tay đứng ở trên thân Tiểu Hồng, nhìn lên đệ tử Thiên Đãng Sơn vô tội mất mạng, trên mặt hiện lên vẻ bất nhẫn, nhưng rất nhanh trở nên kiên quyết đứng lên.

“Lâm Hải ta hôm nay nếu không hung ác, ngày khác mất mạng, khả năng chính là người nhà của ta!”

“Thiên Đãng Sơn ngươi hôm nay vẫn lạc, sẽ thành ngày mà tính cách của Lâm Hải ta, chuyển hướng một lần!”

Nói xong, Lâm Hải nhìn Tần Tiêu ở phía dưới, đã bị biển lửa vây quanh một chút, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Kiếp sau, đừng có cầm người nhà của ta đến tiến hành áp chế, nếu như thế, ta sẽ điên cuồng!”

Nói xong, Lâm Hải nhẹ nhàng vỗ đầuTiểu Hồng, Tiểu Hồng lần nữa liền bay khỏi Thiên Đãng Sơn.

“Lâm Hải, Tần Tiêu ta thề, làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!!!”

Lời nói gào thét oán độc trùng thiên của Tần Tiêu, liền hóa thành hư vô ở trong biển lửa, mà Lâm Hải lại đã sớm bình an hạ xuống, trở lại dưới núi.

Chương 983: Thần phục với ta, hoặc là chết!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tiểu Hồng thu hồi vào trong Thánh Cảnh.

“Ừm? Ngươi nhìn ta làm gì?” Lâm Hải sững sờ, lúc này mới phát hiện, Tần Vũ đứng ở phía sau, đang trực lăng lăng nhìn chính mình, bên trong ánh mắt tràn ngập chấn kinh.

Nghe được Lâm Hải tra hỏi, cổ họng Tần Vũ đứng thẳng động một cái, nuốt xuống một miệng nước bọt lớn.

“Lâm thiếu, ngươi vừa rồi, thi triển đó là cái pháp thuật gì?”Trong mắt Tần Vũ, hiện lên một chút sợ.

“Đây là thần thông, Phần Thiên!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nói nói.

“Thần thông, Phần Thiên!” Tần Vũ thì thào lặp lại hai câu, đầy mắt đều là kinh hãi.

“Thật đáng sợ, quả thực thật đáng sợ!”

“Đây chính là Thiên Đãng Sơn a, là Thiên Đãng Sơn truyền thừa mấy trăm năm a, ta từ nhỏ lớn lên tại Thiên Đãng Sơn, quá hiểu biết nội tình củaThiên Đãng Sơn!”

“Coi như đại năng Nguyên Anh kỳ đích thân đến, nếu muốn tiêu diệt Thiên Đãng Sơn cũng tuyệt đối không thể!”

“Nhưng là bây giờ, Thiên Đãng Sơn lại đã không còn tồn tại, bị một mồi lửa đốt thành tro bụi!”

“Cái thần thông này của ngươi, đáng sợ, thật đáng sợ!”

Lâm Hải nhìn Tần Vũ, một bộ dáng kinh hãi không thôi, không khỏi nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Một thủ đoạn bình thường, không đáng giá nhắc tới!”

“Cái gì? Không đáng giá nhắc tới?” Tần Vũ một mặt im lặng, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Nếu như đại chiêu nhẹ nhõm diệt đi toàn bộ Thiên Đãng Sơn, liền cả cao thủ Kim Đan kỳ Tần Tiêu cũng vẫn lạc tại phía dưới, cũng gọi là không đáng giá nhắc tới mà nói, này thật không biết, cái dạng chiêu thức gì, mới tính là ngưu bức?

“Lâm thiếu, ngươi thật sự là quá khiêm tốn!”

“Tần Vũ ta từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, chưa bao giờ phục qua người nào, bất quá hôm nay, ta đối với Lâm thiếu, lại là hoàn toàn phục!” Tần Vũ giơ ngón tay cái, đối với Lâm Hải khích lệ nói.

“Tần huynh quá khen!” Lâm Hải mỉm cười, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Sự tình chúng ta hợp tác, đã kết thúc, không bằng xin từ biệt.”

“Ách...” Lâm Hải vừa nói như vậy, bên trong ánh mắt của Tần Vũ, đột nhiên hiện lên một chút ánh sáng.

“Ha ha, nếu Lâm thiếu đã nói như thế, vậy chúng ta liền tách ra ở đây đi, ngày khác Tần mỗ nhất định đến nhà bái phỏng, người bạn Lâm thiếu này, Tần mỗ giao định!”

“Nếu đã như thế, Lâm Hải cáo từ!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hướng phía Tần Vũ ôm quyền một cái, quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Lâm Hải, trong mắt Tần Vũ lóe lên hàn quang, lộ ra vẻ giãy dụa.

“Bảo tàng của Thiên Đãng Sơn, Lôi Nguyên Đan, đan lô, Tam

Tiêm Lưỡng Nhận Đao, thần thông Phần Thiên, pháp bảo Không Gian…”

Từng cái tên tràn ngập mê hoặc trí mạng, tại bên trong não hải của Tần Vũ, không ngừng tốc biến, thật lâu không vung đi được, để tâm của lão ngứa khó nhịn, dâng lên vô cùng tham lam.

Nhưng mà, nghĩ tới chỗ đáng sợ của Lâm Hải, nhất là một cái đại pháp thuật thần thông, trực tiếp diệt đi Thiên Đãng Sơn bao gồm cả Tần Tiêu ở bên trong, lại để cho Tần Vũ sợ mất mật, lo lắng trùng điệp.

“Đến cùng là động thủ, hay là không động thủ đây?” Trong lòng Tần Vũ, nhất thời lâm vào vô hạn xoắn xuýt.

Mắt thấy Lâm Hải muốn đi xa, trong mắt Tần Vũ đột nhiên hiện lên một vòng sát cơ.

“Con mẹ nó, cầu phú quý trong nguy hiểm, Lâm Hải có mạnh hơn, cũng bất quá chỉ là một cái Giả Đan kỳ mà thôi, huống chi mình còn có Lôi Thần Chuy nơi tay, lại là đột nhiên đánh lén, chỉ cần cẩn thận một chút, cũng không tin diệt không được hắn!”

“Một khi diệt hắn, hết thảy mà hắn vốn có, tất cả liền đều là của lão tử!”

Lý trí của Tần Vũ, rốt cục đã bị tham niệm trong lòng đánh bại, vung tay đem Lôi Thần Chuy giơ lên!

“Đi!” Tần Vũ lặng yên không một tiếng động một tiếng quát nhẹ, Lôi Thần Chuy trong nháy mắt đã ra phóng quang mang, bay lên không trung, nhanh chóng tuyệt luân đến trên đỉnh đầu của Lâm Hải.

“Giết!”

Đột nhiên, Tần Vũ hét lớn một tiếng, Lôi Thần Chuy oanh ra một tiếng vang thật lớn, sau đó vô số đạo Thiên Lôi, liền hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải mà rơi xuống, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải bao phủ tại trong sấm sét.

“Thành công!”

Tần Vũ thấy thế, một mặt kinh hỉ.

Lúc trước lão lo lắng, chính là bị Lâm Hải đột nhiên phát hiện, tránh thoát đánh lén của lão, sau đó lại thả ra thần thông Phần Thiên, đem lão đốt thành tro bụi, bây giờ thấy Lâm Hải liền phản ứng cũng đều không có, liền bị Lôi Thần Chuy của chính mình đánh trúng, nhất thời liền hưng phấn đến hoa chân múa tay!

“Ha ha, tất cả bảo vật, tất cả đều là của lão tử!” Tần Vũ nhịn không được mà kích động cười to nói.

Nhưng mà, đúng vào lúc này, đột nhiên một đường thanh âm nhàn nhạt, vang lên ở bên cạnh, để tiếng cười của Tần Vũ, im bặt mà dừng.

“Có đúng không? Bảo vật tuy tốt, nhưng ta sợ, ngươi có mệnh cầm, lại không mệnh dùng a!”

“Người nào?” Tần Vũ giật nảy cả mình, vội vàng quay đầu hướng phía bên cạnh nhìn lại, vừa nhìn xuống, nhất thời hai mắt đã trợn tròn xoe, trợn mắt há hốc mồm.

“Lâm Hải, ngươi, ngươi…” Tần Vũ một mặt thật không thể tin, nhìn Lâm Hải, lại nhìn xem địa phương mà Lôi Thần Chuy của chính mình vừa công kích, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Điều đó không có khả năng!” Tần Vũ kinh hãi kêu to một tiếng, Lôi Thần Chuy của chính mình rõ ràng đã đánh trúng Lâm Hải, cho tới giờ khắc này, còn đang không ngừng phát động công kích.

Theo lý mà nói, Lâm Hải đã sớm bị đánh thành xác chết cháy mới đúng, làm sao lại đột nhiên lại xuất hiện tại bên người mình đâu?.

Chẳng lẽ con mẹ nó là gặp quỷ sao?

“Ta đang ở chỗ này, không có gì là không có khả năng!” Lâm Hải bĩu môi cười một tiếng, ánh mắt hiện lên khinh thường.

Từ lúc vừa mới bắt đầu hợp tác, hắn liền liệu định Tần Vũ không có ý tốt, mà chuyện đoạt bảo trong cấm địa, càng thêm bại lộ âm mưu tính kế của Tần Vũ, lão nhất định sẽ không cho phép chính mình đem toàn bộ bảo tàng lấy đi.

Tuy nhìn thấy thần thông Phần Thiên đáng sợ của chính mình, trong lòng Tần Vũ đã có thêm ra cố kỵ thật sâu, nhưng vừa rồi trong nháy mắt khi Lâm Hải quay người, vẻ tham lam trong mắt Tần Vũ, cũng không che giấu được con mắt của Lâm Hải.

Bởi vậy, xuất phát từ lý do an toàn, Lâm Hải đặt nhiều thêm cái tâm nhãn.

Trong túi càn khôn Waechat của hắn, còn có lông khỉ của Ngộ Không, lúc Lâm Hải quay người giả nhìn điện thoại di động đồng thời, đã đem lông khỉ kia lấy ra.

Sau khi đi ra mấy bước, mượn bóng đêm yểm hộ, Lâm Hải thi triển Ảnh Sát Thuật, bắt đầu ẩn nấp, mà đem lông khỉ biến ảo thành chính mình, chuẩn bị thăm dò Tần Vũ.

Quả nhiên, Tần Vũ bị tham lam che đậy lý trí, sau một phen giãy dụa, đã phát động đánh lén đối với Lâm Hải.

Nhưng lão nghìn tính vạn tính, lại không ngờ rằng, Lâm Hải sớm đã có phòng bị, để âm mưu của lão bị bại lộ, không công mà lui.

Bất quá, việc đã đến nước này, Tần Vũ cũng không thèm đếm xỉa, nhìn Lâm Hải mà cười lạnh.

“Lâm Hải, đừng tưởng rằng, ngươi có loại đại pháp thuật như Phần Thiên kia, ta liền sẽ sợ ngươi!”

“Ngươi ta đều là người tu đạo, tự nhiên rõ ràng loại đại pháp thuật như Phần Thiên kia, chẳng những cần thời gian, càng cần chân khí to lớnhơn, nếu như ta đoán không lầm, chỉ sợ ngươi giờ phút này, đã không có năng lực thi triển lần nữa đi.”

“Nói cho cùng, ngươi chỉ là một cái cao thủ Giả Đan, coi như ngươi có nhiều pháp bảo, công pháp quỷ dị hơn, tại trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả cũng đều là một chuyện cười.”

“Thực lực của ta hơn xa ngươi, lại có Lôi Thần Chuy nơi tay, muốn giết chết ngươi, dễ như trở bàn tay.”

“Bất quá, xem ở phân thượng ngươi ta vừa rồi đã hợp tác ăn ý, ta không muốn làm khó ngươi, chỉ cần ngươi chịu đem bảo tàng Thiên Đãng Sơn, còn có toàn bộ pháp bảo trên thân ngươi giao ra, lại đem thần thông Phần Thiên cùng bí tịch tu luyện, cùng giao cho ta, ta có thể tha cho ngươi một mệnh!”

“Ngươi là một người thông minh, lường trước ngươi hẳn là biết rõ, nên lựa chọn như thế nào!”

Tần Vũ nói xong, đột nhiên đem Lôi Thần Chuy thu lại, giữ tại bên trong tay, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, mặt lộ vẻ cười lạnh.

“Kiên nhẫn của ta, rất có hạn, cho ngươi mười giây đồng hồ để cân nhắc, sống hay chết, tại một ý niệm của ngươi!”

Lâm Hải quái dị liếc nhìn Tần Vũ một chút, sau đó lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Nhìn bộ dáng ngươi tràn đầy lòng tin này, tựa hồ ăn chắc ta như thế sao?."

Tần Vũ biến sắc, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, tâm lập tức treo lên.

“Chẳng lẽ cái Lâm Hải này, còn có cái gì để dựa vào sao?” Thấy Lâm Hải nói chuyện, bộ dáng không có sợ hãi không thèm để ý chút nào, trong lòng Tần Vũ, đột nhiên dâng lên một chút bất an.

Lần nữa nghiêm túc nhìn về phía Lâm Hải vài lần, sắc mặt Tần Vũ mang theo một tia ngưng trọng, cười lành lạnh nói.

“Bớt nói nhàm đi, giao ra bảo vật, hoặc là, chết!”

Lâm Hải nghe vậy, lông mày thì là nhíu lại, ánh mắt hiện lên một tia tinh mang, cười lạnh.

“Nếu ngươi đã nói như thế, ta cũng cho ngươi hai lựa chọn, thần phục với ta, hoặc là chết!”

Chương 984: Tên đan, Khống Thần!

“Hừ, minh ngoan bất linh (*ngu muội không linh lợi)!” Thấy Lâm Hải ngược lại còn uy hiếp chính mình, Tần Vũ nhất thời cười lạnh một tiếng.

“Nếu ngươi đã muốn chết, vậy cũng đừng trách ta trở mặt vô tình!”

“Đi!” Tần Vũ nói, trực tiếp đem Lôi Thần Chuy tế lên, Lôi Thần Chuy nhất thời lóe ra hồ quang điện, bay lên không trung, một đường uy áp không gì sánh kịp, thẳng hướng Lâm Hải mà bao phủ xuống.

“Thiên Lôi Diệt Sát!”

Tần Vũ hét lớn một tiếng, lôi điện như mưa từ trong Lôi Thần Chuy, trong nháy mắt đã hướng phía đỉnh đầu của Lâm Hải mà rơi xuống, trong lúc nhất thời Thiên Lôi cuồn cuộn, thanh thế to lớn, thanh thế doạ người, phảng phất cả vùng không gian, cũng bị lôi điện tràn ngập, bên trong phương viên trăm mét, trong nháy mắt cũng biến thành Lôi Trì!

Tần Vũ biết rõ cảnh giới của Lâm Hải tuy chỉ là Giả Đan, nhưng lại không phải hạng người tầm thường, bởi vậy vừa lên, trực tiếp đem uy năng của Lôi Thần Chuy, phát huy đến cực hạn, chuẩn bị một kích diệt sát, để phòng sinh biến!

Mắt thấy Lôi Thần Chuy liền muốn đánh xuyên đỉnh đầu của Lâm Hải, khóe miệng Tần Vũ lộ ra một tia nhe răng cười, không an lòng trước đó, rốt cục trầm tĩnh lại.

Uy năng như thế, đừng nói Lâm Hải chỉ là một cái Giả Đan kỳ, liền xem như Kim Đan kỳ, cũng đừng hòng sống sót, cho dù át chủ bài của Lâm Hải rất nhiều, cũng chỉ có một đường chết!

Mà Lâm Hải đứng tại chỗ, bị cỗ xu thế Lôi Đình mãnh liệt trên bầu trời này, ép tới xương cốt khanh khách rung động, cơ hồ đứng không vững, trong lòng đồng dạng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Không thể không thừa nhận, lấy thực lực của Tần Vũ, thi triển phóng thích uy lực của Lôi Thần Chuy, đã đến một cái cực hạn vô cùng khủng bố, nếu đổi lại trước đó, chỉ sợ Lâm Hải chỉ có một đường trốn về Thánh Cảnh, mới có thể trốn qua một kiếp.

Nhưng mà, Lâm Hải giờ phút này, đối mặt với một kích của pháp bảo cường đại như thế, chẳng những không có ý nghĩ đào tẩu, ngược lại kích thích một tia đấu chí mãnh liệt.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện tại trong lòng bàn tay, Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lên trời, lộ ra ý cười điên cuồng.

“Đến tốt, ta ngược lại muốn xem cẩn thận, là ngươi mạnh, hay là ta mạnh hơn!”

Nói xong, Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, đột nhiên vung lên, trán phóng quang hoa vô cùng, thẳng hướng Lôi Thần Chuy đánh xuống!

“Bá, Không, Trảm!”

Theo Lâm Hải hét lớn một tiếng, một đường đao mang màu lam nhạt, thoát thể mà ra, thẳng tắp hướng phía Lôi Thần Chuy mà đi.

Tần Vũ đang đắc ý nhe răng cười, giờ phút này bỗng nhiên biến sắc, vậy mà từ phía trên đường đao mang màu lam này, cảm nhận được một cỗ khí tức tử vong mãnh liệt!

“Không tốt!”

Tần Vũ giật nảy cả mình, bản năng cảm thấy, cái đường đao mang này là không thể địch lại, trong lòng thản nhiên sinh ra một chút sợ hãi.

Oanh!

Mà vừa lúc này, đao mang trực tiếp xẹt qua Lôi Trì, nổ vang, như là thủy triều biển động, Lôi Trì trong nháy mắt đã tứ phân ngũ liệt!

“Thảo!” Tần Vũ bị dọa đến kêu to một tiếng, lão đã đánh giá đủ cao thực lực của Lâm Hải, thậm chí đem Lâm Hải xem như cao thủ Kim Đan giống như lão mà đối đãi, vừa ra tay cũng là toàn lực!

Nhưng nghĩ không ra, dù vậy, uy thế trong một chiêu này của Lâm Hải, vẫn là hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của lão!

Đường đao mang trên bầu trời này, quả thực cường đại đến biến thái, Lôi Trì do pháp bảo trấn sơn Lôi Thần Chuy của Thiên

Đãng Sơn phát ra, vậy mà cũng vô pháp ngăn cản một kích này!

Nhưng mà, cái này còn không phải kết thúc, đao mang đập tới Lôi Trì, đem Lôi Trì phá hủy, sau đó hướng thẳng đến bản thể của Lôi Thần Chuy trên bầu trời mà đi.

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm bén nhọn vang lên, xẹt qua chân trời, đao mang sắc bén cùng Lôi Thần Chuy đụng vào nhau.

Uy thế của đao mang rốt cục bị ngăn trở, hóa thành điểm điểm quang mang, tiêu tán trong không trung.

Mà Lôi Thần Chuy cũng nhận trọng kích, phát ra một tiếng gào thét, trong nháy mắt trở nên ảm đạm vô quang, lung lay sắp đổ.

“Hô!”

Tần Vũ thở dài ra một hơi, trên thân sớm đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm, nhưng bây giờ xem ra, Lôi Thần Chuy quả nhiên không phụ kỳ vọng, vẫn là ngăn trở một cái đao mang khủng bố này của Lâm Hải!

Uy thế trong một đao vừa rồi kia, thật sự là quá kinh khủng, nhưng cũng chính vì vậy, Tần Vũ cũng liệu định, lấy thực lực của Lâm Hải, tuyệt kỹ kia sẽ vô pháp lại thi triển ra chiêu thứ hai, lời như vậy, Lâm Hải lại không làm gì được lão!

Mang theo vui sướng sống sót sau tai nạn, thời điểm lão đang chuẩn bị mở miệng châm chọc Lâm Hải một phen, đột nhiên dị biến nảy sinh!

Chỉ thấy một đường quang mang màu lam nhanh chóng lóe lên, đột nhiên không có dấu hiệu nào xuất hiện tại trên không của Lôi Thần Chuy.

Keng!

Một tiếng vang nhỏ, Lôi Thần Chuy vốn đã lung lay sắp đổ, vậy mà không có chút lực ngăn cản nào, trực tiếp rơi xuống trên mặt đất, trở nên hoàn toàn u ám, trên mặt chùy, từng mảnh rạn nứt, gần như tổn hại!

“Điều đó không có khả năng!” Trong mắt Tần Vũ lóe lên vô cùng kinh hãi, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

Lôi Thần Chuy chính là pháp bảo trấn sơn của Thiên Đãng Sơn, do Tông chủ Lôi Vân Tông tự mình ban cho Chưởng môn đời thứ nhất của Thiên Đãng Sơn, chính là một kiện Linh khí Trung phẩm tại Địa Tiên giới cũng cực kỳ trân quý hiếm thấy, làm sao có thể vì một kích của Lâm Hải, mà xuất hiện vết rách.

Nhưng mà, giờ phút này lão đã vô pháp cân nhắc tới những thứ này, bởi vì bản thể của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đã tới, Lâm Hải ra một chiêu Bá Không Trảm, chẳng những đánh tan Lôi Trì, phá huỷ Lôi Thần Chuy, hơn nữa uy năng cũng mới tiêu hao khoảng chừng năm thành, lưỡi đao chướng mắt, vẫn như cũ thẳng tắp hướng phía đỉnh đầu của lão mà bổ xuống dưới.

“Không!” Tần Vũ bị dọa đến quá sợ hãi, mà lấy thực lực Kim Đan trung kỳ của lão, muốn tránh thoát một kích này, cũng tuyệt không có khả năng, mà dựa pháp bảo, càng là không dùng được!

Liền Linh khí Trung phẩm như Lôi Thần Chuy cũng đỡ không nổi một đao của Lâm Hải, càng đừng nói đến pháp bảo khác!

Trong mắt Tần Vũ lóe lên không cam lòng thật sâu, chẳng lẽ mình hao hết trăm cay nghìn đắng, trải qua trắc trở, thật vất vả mới tu thành cao thủ Kim Đan, mà tại lúc Địa Tiên giới sắp mở ra, có lẽ càng có đại cơ duyên đang chờ đợi chính mình, nhưng mình lại cứ như vậy, trơ mắt chết tại dưới một đao của Lâm Hải sao?

“Không, quyết không thể chết, lão tử không cam tâm!” Đáy lòng Tần Vũ, phát ra tiếng gầm lên giận dữ!

Mắt thấy đao mang đánh xuống, Tần Vũ dứt khoát hạ quyết tâm, đột nhiên phù phù một tiếng, quỳ xuống.

“Lâm thiếu, tha mạng a! Ta nguyện ý thần phục!”

Bạch!

Lâm Hải vừa thu chân khí lại, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao tại chỗ cách đỉnh đầu Tần Vũ khoảng một tấc, liền dừng lại.

Đao khí kịch liệt, để đỉnh đầuTần Vũ, đau nhức một trận, dọa đến tóc gáy đều dựng lên, toàn thân dốc hết sức run rẩy, trái tim phanh phanh nhảy lên, cơ hồ muốn từ cổ họng mà nhảy ra.

“Lâm thiếu, tha mạng, ta nguyện ý thần phục, nguyện ý thần phục a!”

Tần Vũ đã bị sợ mất mật, càng là bị khí thế trong một đao kia của Lâm Hải chấn nhiếp, liền ngẩng đầu nhìn Lâm Hải một mắt cũng không dám, quỳ tại bên trong đó, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

Lâm Hải cầm đao trong tay, để trên đỉnh đầu của Tần Vũ, trong mắt lấp lóetinh mang, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi nói thần phục với ta, cũng là thật tâm?”

“Tuyệt đối thật tâm, tuyệt đối thật tâm!” Tần Vũ vội vàng nói nói, sợ Lâm Hải hoài nghi, đem lão một đao răng rắc.

“A? Không định cướp đoạt pháp bảo của ta nữa sao?” Lâm Hải nhàn nhạt cười lạnh, chế nhạo nói.

“Không dám, cũng không dám nữa! Lâm thiếu pháp lực siêu quần, thiên hạ vô địch, trước đó tiểu nhân đều là bị mỡ heo che mất tim gan phổi, có mắt như mù, mạo phạm thiên uy của Lâm thiếu, cầu Lâm thiếu khai ân a!”

Lâm Hải cũng không đáp lời, mà chính là hai mắt thẳng tắp nhìn vào Tần Vũ.

Thấy Tần Vũ quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy, hai con mắt tràn ngập hoảng sợ, tựa hồ thật bị dọa sợ.

“Tốt, Lâm Hải ta không phải là người hiếu sát, nếu ngươi đã nguyện ý thần phục, vậy ta liền cho ngươi một cơ hội!”

Lúc đầu Lâm Hải cũng không có ý định giết Tần Vũ, giữ lão lại còn có tác dụng lớn, ngón tay búng một cái, một cái đan dược màu xanh, rơi vào Tần Vũ trước mặt.

“Ăn nó, từ đó hiệu trung với ta!”

Tần Vũ nhìn thấy viên thuốc trên mặt đất, bỗng nhiên biến sắc, trong mắt lóe lên một chút sợ hãi.

“Lâm thiếu, cái này, đây là cái đan dược gì?”

Tần Vũ cũng có nghiên cứu đối với Đan Đạo Chi Thuật, xem xét màu sắc của đan dược, liền biết rõ chính là độc dược, trong lòng không khỏi run lên bần bật, thanh âm run rẩy hỏi.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, băng lãnh mở miệng.

“Tên đan, Khống Thần!”

“Cái gì?!” Tần Vũ nghe xong, phù phù một tiếng, co quắp ngồi dưới đất.

Chương 985: Tần Vũ quy phục

Làm người thông hiểu Đan thuật, Tần Vũ như thế nào lại chưa nghe nói qua đại danh của Khống Thần Đan.

Chính là bởi vì nghe nói qua, giờ phút này lão mới cảm thấy vô tận tuyệt vọng, một khi ăn hết, vậy đời này thế tất đều muốn bị Lâm Hải khống chế, không còn có tự do, cái này khiến lão há có thể cam tâm.

“Lâm thiếu, cái này, cái này không cần đ? Ta Tần Vũ có thể thề với trời, nhất định thề sống chết hiệu trung với ngươi!”

Lâm Hải nghe được, thì là nhẹ nhàng lắc đầu, Tần Vũ giảo hoạt, lúc trước hắn sớm đã từng gặp qua, há sẽ tin tưởng một câu lời thề thuận miệng của lão.

“Ý tứ chính là, ngươi không ăn đi?” Trong mắt Lâm Hải phát lạnh, ngữ khí băng lãnh xuống.

“Không phải không ăn, ta là cảm thấy, không cần như thế đi?” Tần Vũ toét miệng, một mặt khổ bức.

Lâm Hải nhướn mày, trên mặt lộ ra một tia không kiên nhẫn.

“Bớt nói nhàm đi, đem Khống Thần Đan ăn vào, nếu không, chết!”

Nói xong, lưỡi đao của Lâm Hải đè ép xuống, Tần Vũ nhất thời cảm thấy, một cỗ khí mang cực kỳ sắc bén, rơi vào đỉnh đầu của mình, tựa như lúc nào cũng khả năng đem chính mình chém thành hai đoạn, dọa đến toàn thân giật mình một cái!

“Cho ngươi thời gian ba số đếm!”

“Một!”

“Hai!”

“Ba!”

…

Sắc mặt Tần Vũ hoàn toàn thay đổi, Lâm Hải vừa mới đếm xong, Tần Vũ liền bị dọa đến hô to một tiếng.

“Ăn, ta ăn!”

Tần Vũ một tay nhặt Khống Thần Đan trên mặt đất cầm lên, sầu mi khổ kiểm nhìn xem, sau đó cắn răng một cái, nhắm mắt lại, đem Khống Thần Đan nuốt vào.

“Rất tốt!” Lâm Hải lúc này mới hài lòng gật gật đầu, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền biến mất.

Tần Vũ ăn đan dược vào, cảm thụ được dược lực đang du tẩu trong người, trong lòng tuyệt vọng thở dài.

Xem ra từ nay về sau, chỉ có thể bỏ đi tôn nghiêm, khuất sống ở dưới tay Lâm Hải.

“Lâm thiếu, xin ban thưởng giải dược năm đầu!”

Tại trước khi dược hiệu chưa phát tác, Tần Vũ vội vã hướng phía Lâm Hải nói.

Lâm Hải kinh ngạc liếc lão một cái, không khỏi lộ ra một tia buồn cười.

“Ngươi ngược lại là rõ ràng a, xem ra không cần ta giới thiệu cho ngươi chỗ diệu dụng của Khống Thần Đan rồi.”

Tần Vũ nghe được, không khỏi cười khổ một tiếng.

“Khống Thần Đan, phàm là người phục dụng, độc tính hàng năm sẽ phát tác một lần, mỗi một lần đều bị sống không bằng chết, chỉ có ăn giải dược mới có thể làm dịu, là đan dược khống chế khiến trên giang hồ nghe tin đã sợ mất mật, Tần mỗ đối với Đan Đạo Chi Thuật, cũng hơi có nghiên cứu, làm thế nào có thể không biết lợi hại của cái Khống Thần Đan này!”

“Lâm thiếu, ta đã phục dụng khống Thần Đan, thế tất sẽ trung tâm chuyên nhất đối với ngươi, mong Lâm thiếu ban thưởng giải dược, để Tần mỗ khỏi bị đau đớn sống không bằng chết!”

Lâm Hải chậm rãi lắc đầu, loại đau đớn sống không bằng chết kia, biết là một chuyện, tự thân nếm thử lại là một chuyện khác, nếu không để lão khắc cốt ghi tâm nhớ đến bên trong xương một lần, người nào dám cam đoan về sau lão sẽ một mực có mang kính sợ đối với mình.

Thấy Lâm Hải lắc đầu, sắc mặt Tần Vũ bỗng nhiên biến đổi, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi.

“Lâm thiếu... Ách!”

Đột nhiên, Tần Vũ phát ra một tiếng cực độ thống khổ, gương mặt trong nháy mắt liền co quắp một trận, ôm đầu ngã trên mặt đất, thống khổ gào thét.

“Bắt đầu rồi sao?” Tâm tình Lâm Hải không có một tia chấn động, đối với loại cường giả cấp bậc Kim Đan như Tần Vũ này, nếu không để lão đối với mình e ngại đến bên trong xương, ngày sau một khi phản bội, bản thân ngã thì không sợ, nhưng người nhà đệ tử của mình, nói không chừng liền sẽ phải gánh chịu tai hoạ ngập đầu.

Bởi vậy, Lâm Hải nhất định phải hạ quyết tâm, để Tần Vũ tự mình cảm thụ một phen, mới có thể càng thêm khắc sâu nhớ kỹ.

“Lâm thiếu, tha mạng a, tha mạng a!”

Tần Vũ bị tra tấn, không ngừng cào da mình, trong miệng phát ra tiếng gào thét thống khổ, hướng phía Lâm Hải cầu xin tha thứ, Lâm Hải lại bất vi sở động, một mực tiếp tục khoảng chừng mười phút đồng hồ, mới tiện tay bắn ra, một viên giải dược rơi vào trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ tựa như một đầu sói đói bị điên, trong mắt lóe lục quang, một tay túm lấy giải dược,liền cả bùn đất trên mặt đất cũng nắm lên, toàn bộ nhét vào bên trong miệng.

Hiệu quả của giải dược, rất nhanh liền hiển hiện ra, đau đớn của Tần Vũ rốt cục chậm rãi biến mất, cuối cùng ngồi dưới đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, bên trong ánh mắt còn mang theo vô tận hoảng sợ.

“Cảm tạ Lâm thiếu, đã ban thưởng giải dược!”

Chờ đau đớn toàn thân đã biến mất toàn bộ, hết thảy khôi phục bình thường, Tần Vũ mới đứng lên, cung cung kính kính hướng Lâm Hải thi lễ, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt bất tri bất giác đã mang lên ý sợ hãi thật sâu.

Loại điên cuồng cơ hồ khiến lão sống không bằng chết kia, lão đời này cũng không muốn lại nếm thử lần thứ hai nữa, Lâm Hải ở trong mắt lão, đã hoàn toàn biến thành một cái ma quỷ, một cái ma quỷ vô cùng đáng sợ!

Giờ phút này, lão chỉ muốn thành thành thật thật hiệu trung với Lâm Hải, thành như Thiên Lôi sai đâu đánh đó của Lâm Hải, cũng không dám lại có bất luận cái ý nghĩ gì, có lẽ chỉ có dạng này, mới có thể cầu được Lâm Hải, hàng năm đúng hạn ban thưởng giải dược đi.

Lâm Hải nhìn Tần Vũ đã hoàn toàn khuất phục, ánh mắt rốt cục hoà hoãn lại.

“Tần Vũ, từ ngày hôm nay, ngươi sẽ gia nhập vào Hải Nguyệt Tông của ta, thành đệ tử ngoại môn của Hải Nguyệt Tông ta!”

“Cái gì? Đệ tử ngoại môn!” Tần Vũ một mặt mộng bức.

Lão đường đường là cao thủ Kim Đan, vào Hải Nguyệt Tông, cũng chỉ là đệ tử ngoại môn sao?

"Thế nào, ngươi không nguyện ý?" Sắc mặt Lâm Hải, trong nháy mắt đa lạnh xuống tới.

Trong lòng Tần Vũ bỗng nhiên nhảy một cái, vội vã vàng khom người thi lễ.

"Đệ tử nguyện ý! Đệ tử Tần Vũ, bái kiến Tông chủ!" Tần Vũ nào dám nói một chữ không a, đừng nói đệ tử ngoại môn, liền xem như để để lão làm cái quét rác tại Hải Nguyệt Tông, lão cũng không dám có bất cứ ý kiến gì a.

Dù sao cái loại cảm giác sống không bằng chết lúc trước kia, quá con mẹ nó đáng sợ a.

"Ừm! Đứng lên đi!" Lâm Hải lúc này mới hài lòng gật gật đầu, giơ tay, lại lần nữa mở miệng.

"Đừng tưởng rằng, làm đệ tử ngoại môn của Hải Nguyệt Tông ta, sẽ ủy khuất ngươi!"

"Có lẽ sẽ có một ngày, ngươi sẽ vì chuyện có thể gia nhập Hải Nguyệt Tông, mà cảm thấy vô cùng may mắn!"

"Tin tưởng ngày đó, cũng không xa xôi!"

Lâm Hải vừa nói, một bên vừa nhìn trời cao, trong lòng đột nhiên dâng lên hào tình vạn trượng!

Tông phái do Lâm Hải hắn sáng tạo, sao lại bình thường, một ngày nào đó, chắc chắn sẽ danh dương thiên hạ, độc tôn trên đời!

"Đi, nhìn xem pháp bảo của ngươi này, còn có thể dùng hay không?" Lâm Hải hướng Lôi Thần Chuy trên mặt đất hất đầu.

"Vâng!" Tần Vũ lúc này mới vội vàng chạy qua, đem Lôi Thần

Chuy nhặt lên, cầm bên trong tay nhìn một chút, nhất thời một trận đau nhức!

“Tông chủ, cái Lôi Thần Chuy này đã bị thương nặng, uy lực chỉ sợ mười không còn một!”

Tần Vũ nói lời này, đau lòng đến toàn bộ trái tim đều đang run rẩy.

Đây chính là Linh khí Trung phẩm a, trước đó uy lực bạo phát ra, quả thực để Tần Vũ vô cùng cuồng nhiệt, thực lực của mình chí ít được đề bạt thêm hơn ba phần trở lên.

Nhưng mình nắm tới bên trong tay còn không có nóng hổi đâu, liền con mẹ nó thành bức dạng này, để lão có thể nào lại không đau lòng!

Nhưng đau lòng cũng vô dụng, đây chính là Lâm Hải làm hỏng, lão sao lại dám có một câu lời oán giận.

“Cầm tới cho ta xem một chút!” Lâm Hải khẽ vươn tay, Tần Vũ vội vàng đem Lôi Thần Chuy đưa qua.

Nhìn từng mảnh rạn nứt ở phía trên, Lâm Hải cũng không khỏi nhíu lông mày một cái.

Uy lực của món pháp bảo này, trước đó hắn cũng đã được chứng kiến, xác thực vô cùng cường đại, nếu quả thật cứ như vậy mà hư hao, quả thực có chút đáng tiếc.

“Trước để ở chỗ ta đi, để ta nhìn có thể sửa chữa tốthay không!” Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thu lại.

“Sửa chữa tốt?” Tần Vũ khẽ giật mình, lão còn chưa nghe nói qua, pháp bảo hỏng còn có thể sửa chữa tốt.

Bất quá nghĩ đến đủ loại chuyện thật không thể tin trước đó của Lâm Hải, trong lòng của lão lại nổi lên một chút hi vọng, nếu như Lâm Hải thật có thể đem Lôi Thần Chuy khôi phục nguyên dạng, đây chẳng phải là chuyện tốt cực lớn hay sao?

Nghĩ đến chỗ này, Tần Vũ nhất thời lại cao hứng trở lại.

“Đa tạ Tông chủ!”

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, “Giày vò một đêm, trời đều sáng rồi.”

“Ngươi cùng một chỗ với ta, về Khang gia đi!”

“Vâng!” Tần Vũ đáp ứng một tiếng, theo Lâm Hải trở lại Khang gia.

Còn chưa tới cửa nhà Khang gia, từ thật xa chỉ thấy một người, đang ở trước cửa nhà Khang gia, lắc lư tới lui.

“Tông chủ cẩn thận!” Tần Vũ vừa người này, nhất thời kinh hô một tiếng, lách mình đem Lâm Hải ngăn ở phía sau!

Chương 986: Tổ hai người canh cổng

Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc nhìn Tần Vũ một chút.

“Nhìn không ra, gia hỏa này vẫn rất trung tâm a?”

Mà Tần Vũ thì một mặt gấp gáp, toàn bộ tinh thần đề phòng, đồng thời hướng phía Lâm Hải thấp giọng nói nói.

“Tông chủ, người đối diện, chính là Hỏa Vân Đạo trưởng Tông chủ của Liệt Hỏa Tông nổi danh cùng Thiên Đãng Sơn, người này Đạo pháp siêu nhiên, hơn nữa tính cách tàn nhẫn, hung danh rõ ràng, hôm nay xuất hiện ở đây, nhất định là có mưu đồ!”

Lâm Hải nghe xong, trong lòng không khỏi âm thầm buồn

cười.

Có cái rắm mưu đồ a, đó là ca ca cho lão một ngày thời gian, để lão về Liệt Hỏa Tông an bài một chút, hôm nay lúc này mới sáng sớm, là gấp trở về báo danh a.

Lúc này, Hỏa Vân Đạo trưởng cũng nhìn thấy Lâm Hải cùng Tần Vũ, vội vàng nhanh chân mà đi tới.

“Dừng lại!” Thế nhưng là vừa đi hai bước, Tần Vũ đột nhiên hét lớn một tiếng, tiện tay là một đường Lôi pháp, rơi vào dưới chân Hỏa Vân Đạo trưởng.

Hỏa Vân Đạo trưởng giật mình, lúc này mới đột nhiên ngừng cước bộ, kinh hãi hướng phía Tần Vũ trông lại!

“Pháp thuật hệ Lôi, ngươi là người của Thiên Đãng Sơn?”

Tục ngữ nói, một núi không thể chứa hai hổ, Thiên Đãng Sơn nổi danh cùng Liệt Hỏa Tông, lại cùng ở tại Tây Lương, bên trong ngày bình thường tự nhiên không thiếu chuyện tranh cái ngươi cao ta thấp, giữa nhau cũng không hòa thuận.

Hỏa Vân Đạo trưởng vừa thấy Tần Vũ sử xuất pháp thuật hệ Lôi, trên mặt nhất thời hiện lên một tia hàn quang.

Nhưng sau khi hướng phía Tần Vũ dò xét một phen, Hỏa Vân Đạo trưởng lại giật nảy cả mình, đột nhiên nổi lên nghi ngờ.

“Lấy thực lực của ngươi, tại Thiên Đãng Sơn cũng không phải là hạng người vô danh, ngươi là ai?”

Tần Vũ giờ phút này toàn bộ tinh thần đều đề phòng, chân khí bao phủ toàn thân, thực lực lộ ra ngoài, sao lại giấu giếm được người trong nghề như Hỏa Vân Đạo trưởng.

Chỉ nhìn một chút, Hỏa Vân Đạo trưởng liền kinh hãi phát hiện,thực lực của Tần Vũ, vậy mà không hề kém lão!

Thế nhưng là theo lão biết, toàn bộ Thiên Đãng Sơn, có thể cùng lão phân cao thấp, cũng chỉ có một mình Chưởng môn Tần Tiêu, mà người trước mặt này, mặc dù cùng Tần Tiêu có mấy phần giống nhau, nhưng lại rõ ràng không phải là cùng một người.

“Chẳng lẽ Thiên Đãng Sơn, ẩn giấu thực lực, vậy mà lại có thêm một tên cao thủ Kim Đan?”

Tâm của Hỏa Vân Đạo trưởng, nhất thời chìm xuống, cứ như vậy, vậy Liệt Hỏa Tông của mình, có lẽ liền gặp nguy hiểm.

“Ta là ai, ngươi không cần biết rõ!” Tần Vũ từ trước đến nay rất ít khi lấy bộ mặt thật sự mà bày ra, Hỏa Vân Đạo trưởng không biết lão cũng hợp tình hợp lý.

“Bất quá, bên trong đây chính là chỗ mà Hải Nguyệt Tông ta lâm thời đóng quân, ngươi tới nơi đây, là dụng ý gì?”

“Ngươi cũng là người của Hải Nguyệt Tông?” Hỏa Vân Đạo trưởng sững sờ, trên mặt lóe ra kinh ngạc thật sâu.

“Tông chủ, lão?” Hỏa Vân Đạo trưởng không khỏi, chấn kinh hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Lâm Hải lúc này mới cười nhạt một tiếng, vươn tay cánh tay đem Tần Vũ nhẹ nhàng đẩy qua một bên, đứng tại giữa hai người.

“Hai cái các ngươi, không cần gương cung bạt kiếm, cũng đều là người một nhà!”

“Người một nhà?” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, để Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, đồng thời bị kinh ngạc.

Tần Vũ là biết rõ thân phận của Hỏa Vân Đạo trưởng, đây chính là nhất tông chi chủ của Liệt Hỏa Tông a, làm sao thành người một nhà? Chẳng lẽ Liệt Hỏa Tông cùng Hải Nguyệt Tông, có liên quan gì hay sao?

Nếu như nói như vậy, Hải Nguyệt Tông thế nhưng là tìm tới một cái liên minh cường đại a!

Tần Vũ giật mình đồng thời, Hỏa Vân Đạo trưởng cũng là một mặt kinh ngạc.

Thân phận của Tần Vũ, chính là cao thủ Kim Đan, hơn nữa sử dụng Lôi pháp thuần chủng, nhất định là người của Thiên Đãng Sơn không thể nghi ngờ.

Thế nhưng là người của Thiên Đãng Sơn, làm sao lại thành người một nhà cùng Lâm Hải?

Ý nghĩ của lão cũng giống như Tần Vũ một dạng, chẳng lẽ là Thiên Đãng Sơn đã kết minh cùng Hải Nguyệt Tông?

“Để ta chính thức giới thiệu cho hai ngườicác ngươi một chút.” Ngay tại thời điểm hai người một mặt chấn kinh, mắt lớn trừng mắt nhỏ, Lâm Hải liền hướng phía Hỏa Vân Đạo trưởng nhất chỉ.

“Vị này, chính là đệ tử ngoại môn của Hải Nguyệt Tông ta, Hỏa Vân Đạo trưởng!”

Hỏa Vân Đạo trưởng nghe Lâm Hải giới thiệu như thế, mặt mo nhất thời đỏ ửng, hiện lên một tia khó chịu.

Lão đường đường là Tông chủ của Liệt Hỏa Tông, lại thành đệ tử ngoại môn của Hải Nguyệt Tông, cái này há không để cho người Thiên Đãng Sơn chế nhạo sao?

Nhưng mà, khi Lâm Hải nói một câu tiếp theo, lại làm cho Hỏa Vân Đạo trưởng trợn mắt há hốc mồm.

“Vị này, cũng là đệ tử ngoại môn của Hải Nguyệt Tông ta, Tần Vũ!”

Lâm Hải giới thiệu xong, Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn lẫn nhau, tất cả đều mộng bức.

“Ngươi cũng là đệ tử ngoại môn?” Hơn nửa ngày, hai người đồng thời mở miệng, chấn kinh hỏi.

Trong lòng bọn họ, đột nhiên đồng thời thở dài ra một hơi, nguyên lai đệ tử ngoại môn của Hải Nguyệt Tông, không chỉ có một vị cao thủ Kim Đan a, cứ như vậy, tựa hồ cảm thấy không có mất mặt như vậy a.

Mà lúc này, thanh âm Lâm Hải, liền từ bên cạnh nhàn nhạt truyền đến.

“Hải Nguyệt Tông ta, trước mắt chỉ có hai vị đệ tử ngoại môn, liền là hai người các ngươi!”

Phốc!

Lâm Hải nói một câu, để dưới chân Hỏa Vân Đạo trưởng và Tần Vũ, cùng lảo đảo một cái.

Mẹ nó, nguyên lai đệ tử ngoại môn con mẹ nó liền chỉ có hai anh em chúng ta a?

Đây chẳng phải là, toàn bộ Hải Nguyệt Tông, hai anh em chúng ta liền con mẹ nó có địa vị thấp nhất sao?

Ông trời a, ngươi con mẹ nó không phải đang chơi chúng ta đi.

Vậy sau này việc vặt bên trong tông môn, cái gì giặt quần áo nấu cơm, cái gì quét rác canh cổng, chẳng phải là con mẹ nó cũng muốn hai anh em chúng ta đến làm sao?

Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, nhất thời có chút sụp đổ, hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đột nhiên có loại cảm giác đồng bệnh tương liên.

“Anh em, nén bi thương a!”

“Ừm, ngươi cũng bảo trọng!”

Hai người một mặt bi thương vỗ bả vai lẫn nhau, ngữ khí nghẹn ngào, khóe miệng co giật, trong mắt chớp động lệ quang.

“Hai cái hàng này, làm sao nhìn con mẹ nó cũng có tiềm chất đùa bức a.” Lâm Hải gãi gãi đầu, chợt phát hiện, người trong Hải Nguyệt Tông của chính mình, có vẻ giống như tất cả đều là hàng đùa bức.

Sau đó, Lâm Hải đột nhiên giật mình, trợn mắt há hốc mồm, bừng tỉnh đại ngộ!

Chẳng lẽ, cái này con mẹ nó là thuộc tính tăng thêm của tông phái. Tự mang vầng sáng đùa bức sao?

“Uy, ngươi nhìn Tông chủ, làm sao đột nhiên giống cái kẻ ngu vậy?”

“Ừm, ta cũng phát hiện, khả năng não tử của hắn có vấn đề!”

Nhìn Lâm Hải há to miệng, một mặt bộ dáng cổ quái, Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, nhỏ giọng thầm thì lấy.

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, cái mũi kém chút tức điên!

Con mẹ nó a, thật đúng là tự mang vầng sáng đậu bỉ, hai cái đại cao thủ Kim Đan kỳ này, thế mà lập tức liền có thuộc tính tăng thêm!

“Khụ khụ!” Lâm Hải vội vàng ho nhẹ hai tiếng, sau đó chắp hai tay sau lưng, bày làm ra một bộ dáng uy nghiêm.

“Hai người các ngươi, liền ở lại đây bên trong canh cổng đi, về sau hai ngươi, chính là tổ hai người canh cổng của Hải Nguyệt Tông ta!”

Nói xong, mặc kệ hai người bộ dáng một mặt kinh ngạc, Lâm Hải nói lời nói thấm thía vỗ vỗ bả vai của hai người bọnhọ.

“Canh cổng, mặc dù là một hạng công tác phi thường trọng yếu mà thần thánh, nhưng hai ngươi nhất định không thể kiêu ngạo, không thể tự mãn, càng không thể bởi vậy liền đắc chí, nhớ chưa, ta rất coi trọng các ngươi a!”

“Cố lên!” Lâm Hải hướng phía hai người một mặt mộng bức nắm nắm bàn tay, làm ra cái động tác cổ động, mới quay người tiến vào Khang gia.

Sau khi Lâm Hải đi, Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, một bên một cái, đứng tại hai bên cửa lớn của Khang gia, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, một mặt mờ mịt.

“Hỏa Vân Đạo trưởng, ta ít đọc sách, cái công tác canh cổng này, thật ngưu bức như vậy sao?”

“Ngươi đừng hỏi ta, ta con mẹ nó a đều còn không có tốt nghiệp tiểu học, bất quá nhìn bộ dáng trịnh trọng kỳ sự kia củaTông chủ, công tác canh cổng, hẳn là ngưu bức như vậy đi.”

“A!” Tần Vũ cái hiểu cái không gật gật đầu, “Cái kia nói như thế, chúng ta là phi thường được coi trọng a!”

“Đó là tự nhiên, bất quá chúng ta càng hẳn nên là như Tông chủ nói, không thể kiêu ngạo, không thể tự mãn, không thể đắc chí, không thể bởi vì chúng ta là canh cổng, đã cảm thấy tài trí hơn người!”

“Nói đúng, chúng ta là tổ hai người canh cổng, phải khiêm tốn, muốn khiêm tốn, không tự cao tự đại!”

…

Hai cái cao thủ Kim Đan chịu kích thích cực lớn, tại thời khắc đứng gác ở cửa ra vào, Lâm Hải đã tiến vào Khang gia!

“Sư phụ!” Bọn người Cường đầu trọc ở trong viện, vội vàng nghênh tới.

Kết quả Lâm Hải không nhìn thẳng vào mọi người, bước đi như bay, vừa vào gian phòng, liền đem cửa phanh cái đóng lại!

“Không có mệnh lệnh của ta, bất kỳ người nào cũng không cho phép vào đến, ca ca muốn làm thí nghiệm lớn!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào trong Thánh Cảnh!

Chương 987: Xuyên Vân Toa, khởi động!

“Cung nghênh chủ nhân!” Lâm Hải vừa xuất hiện, Tiên Nhi lập tức chào đón.

“Ha ha, đứng lên đi Tiên Nhi!” Tâm tình Lâm Hải phá lệ tốt, nhịn không được xoa xoa mái tóc của Tiên Nhi, nhất thời để khuôn mặt Tiên Nhi phi hồng, hiện lên một chút ngượng ngùng vui sướng.

“Nguyệt Như cô nương đâu?.”

“Đang tản bộở ngoài phòng!”

Lâm Hải ra khỏi nhà gỗ, liền gặp Lãnh Nguyệt Như, chính là đang dọc theo Nguyệt hồ, chậm rãi tản bộ, khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo một tia ưu thương nhàn nhạt?

“Ách... Có tâm sự?” Lâm Hải khẽ giật mình, dừng bước lại.

Bất quá, Lãnh Nguyệt Như vẫn là phát hiện Lâm Hải đến, quay đầu lại liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi tìm ta?”

“Đúng vậy a!” Lâm Hải cười cười, “Thế nào, tâm tình không tốt?”

Lãnh Nguyệt Như nhất thời biến sắc, khôi phục bộ dáng lạnh lùng như băng.

“Không có!”

“Nói đi, ngươi tìm ta để làm gì?”

Lâm Hải không còn gì để nói, cái cô nàng này, tính cách thật đúng là cổ quái, lúc lạnh lúc nóng, để cho người ta không dễ thích ứng.

“Lần trước ngươi nói, sự tình khởi động Xuyên Vân Toa, ta muốn nhờ ngươi dạy một chút.”

Lãnh Nguyệt Như liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó đôi mi nhăn lại.

“Ta đã nói, chỉ có Lôi Tinh Thạch mới có thể khởi động Xuyên Vân Toa, nếu không...”

Lãnh Nguyệt Như còn chưa nói hết lời, lại đột nhiên ngừng, sau đó thật không thể tin mà nhìn tinh thạch đột nhiên xuất hiện, ởtrong tay Lâm Hải.

“Đây là, Lôi Tinh Thạch?!”

“Không sai!” Lâm Hải cười gật gật đầu, “Cái này có thể thôi động Xuyên Vân Toa sao?”

“Nếu như chỉ có một khỏa, còn không được, khởi động Xuyên Vân Toa, chí ít cần bốn khỏa!”

“Bốn khỏa?” Lâm Hải tay khẽ vẫy, ba khỏa Lôi Tinh Thạch khác, cũng xuất hiện ở trong tay.

“Quá khéo, ta vừa vặn có bốn khỏa!”

Con mắt của Lãnh Nguyệt Như, lập tức trừng tròn xoe, tràn ngập chấn kinh.

“Ngươi tại sao có thể có nhiều Lôi Tinh Thạch như vậy, Địa Tiên giới đã mở ra sao?”

“Này còn không có.” Lâm Hải đem sự tình Thiên Đãng Sơn, nói một lần cùng Lãnh Nguyệt Như.

Lãnh Nguyệt Như nghe xong, không khỏi một mặt kinh ngạc.

“Ngươi là nói, Lôi Vân Tông tại Phàm Gian giới, có cái chi nhánh?”

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, từ bên trong miệng của đám người Tần Tiêu, Lâm Hải đã biết được lai lịch của Thiên Đãng Sơn

“Thật sự là kỳ quái!”Trên mặt Lãnh Nguyệt Như không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc.

Lôi Vân Tông tại toàn bộ Địa Tiên giới, cũng phải tính là đại tông phái, làm sao lại lưu lại chi nhánh tại Phàm Gian giới đâu?.

Chẳng lẽ Phàm Gian giới, còn có cái bí mật gì để Lôi Vân Tông cũng động tâm sao?

“Nguyệt Như cô nương!” Lâm Hải thấy Lãnh Nguyệt Như kinh ngạc, trong lòng cũng sinh ra một tia hiếu kỳ.

“Địa Tiên giới tại Phàm Gian giới có lưu lại chi nhánh, chẳng lẽ là sự tình rất kỳ quái sao? Ta trước đó tại Yến Kinh, liền gặp được rất nhiều Sứ Giả Tiếp Dẫn của Địa Tiên giới a.”

Lâm Hải đem sự tình của bọn người Đông Phương Du Long, Huyết Tu La, nói một lần cùng Lãnh Nguyệt Như.

Lãnh Nguyệt Như nghe xong, trong mắt không khỏi hiện lên một tia khinh thường nhàn nhạt.

“Những này cái gọi là Sứ Giả Tiếp Dẫn, cũng chỉ là đại biểu của một số yếu gia tộc nhỏ ở Địa Tiên giới, cũng chỉ có những gia tộc ở tầng dưới chót nhất như bọn họ, mới có thể đến Phàm Gian giới khai quật đệ tử, nào có tư cách đánh đồng cùng Lôi Vân

Tông.”

“Ách…” Lâm Hải không còn gì để nói, náo nửa ngày là chuyện như vậy a.

Thua thiệt chính mình, lúc trước bị bọn người Đông Phương Du Long coi trọng như vậy, trong lòng còn có chút đắc chí đâu, nguyên lai đám lôi kéo người một nhà này, cũng chỉ là một số tiểu nhân vật ở Địa Tiên giới a!

“Nguyệt Như cô nương, hiện ở cái Xuyên Vân Toa này, có thể khởi động sao?”

“Đem Xuyên Vân Toa cho ta!”

Lâm Hải vội vàng tay khẽ vẫy, Xuyên Vân Toa liền rơi vào lòng bàn tay, sau đó đưa cho Lãnh Nguyệt Như.

Lãnh Nguyệt Như đem cả này bốn khối Lôi Tinh Thạch kia, cũng tiếp nhận qua.

“Ta thử một chút đi!”

“Tốt, vậy làm phiền Nguyệt Như cô nương!”

Thấy Lãnh Nguyệt Như đi qua một bên nghiên cứu, Lâm Hải trở lại nhà gỗ, vẫy tay một cái, đem Lôi Nguyên Đan luyện chế lúc trước lấy ra.

“Không biết lần này sau khi phục dụng, sẽ học được cái kỹ năng mới gì?”

Lâm Hải mang một tia hiếu kỳ, đem Lôi Nguyên Đan nuốt vào.

Nhất thời, một dòng nước ấm đi khắp toàn thân, Lâm Hải bỗng cảm giác chân khí trong cơ thể mình, so với trước đó sắc bén bá đạo hơn rất nhiều, bên trong toàn thân, ẩn ẩn có âm thanh sấm sét, keng keng rung động, sau đó khôi phục bình thường.

“Xong?” Lâm Hải một mặt mộng bức, “Không phải đâu?”

Viên Lôi Nguyên Đan này, thế nhưng so với hai khỏa trước đó, cũng còn mạnh hơn nhiều a, vốn cho rằng sẽ Get đến kỹ năng mới, càng thêm ngưu bức làm sao một điểm phản ứng cũng không có chứ?

Lâm Hải nhất thời thất vọng một trận, duy nhất cảm thấy có biến hóa, liền là bên trong chân khí tựa hồ có nhiều lực lượng Lôi Điện hơn, cảm thấy uy lực pháp thuật của mình, tựa hồ có chỗ tăng cường.

“Thử một chút!” Lâm Hải nghĩ đến, đưa tay ra một đường Chưởng Tâm Lôi, hướng một cây đại thụ phía nơi xa rơi xuống.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, đại thụ trong nháy mắt đã bị đánh thành bột mịn, liền cả mặt đất, cũng xuất hiện một cái hố to cháy đen!

“Ta dựa vào!” Con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền thẳng, có chút khó tin mà nhìn xem bàn tay của mình.

Đây là Chưởng Tâm Lôi sao trước đó? Uy lực lớn chừng gấp ba có thừa a!

Trong lòng Lâm Hải nhất thời đại hỉ, nên biết Chưởng Tâm Lôi chính là pháp thuật thuấn phát, không cần dùng ấn quyết, cũng không cần niệm chú, khuyết điểm duy nhất cũng là uy lực nhỏ một chút.

Bởi vậy, đại bộ phận thời điểm, Chưởng Tâm Lôi chỉ bị để làm quấy rối, chặn đánh, ngăn cản các loại, chính thức khắc địch chế cùng hiệu quả giết địch, cực kỳ bé nhỏ, trừ phi có thực lực chênh lệch lớn hơn, hoặc địch nhân bị Lôi pháp khắc chế, mới có thể phát huy kỳ hiệu, nếu không tuỳ tiện liền có thể bị ngăn lại.

Nhưng hôm nay, uy lực pháp thuật hệ Lôi của Lâm Hải tăng nhiều, liền uy lực của Chưởng Tâm Lôi cũng có thể so với đại pháp thuật, trong nháy mắt đã đem thực lực chỉnh thể của Lâm Hải, đề cao mấy lần không thôi.

Thử nghĩ, một người tu đạo có thể thuấn phát đại pháp thuật, sẽ là khủng bố ra sao?

Chỉ sợ có gặp lại cao thủ Kim Đan kỳ, Lâm Hải căn bản cũng không cần vận dụng quá nhiều pháp bảo, trực tiếp một bộ Chưởng Tâm Lôi liên miên bất tuyệt đập tới, là có thể đem người đánh té cứt té đái!

“Thoải mái a, so với học kỹ năng mới còn muốn thoải mái hơn!”

Lâm Hải lòng tràn đầy hoan hỉ, lại thử một chút Biến Địa Kinh Lôi cùng Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, uy lực đồng dạng đề bạt gấp ba bốn lần!

“Xem ra sau này, chính mình muốn đem Lôi pháp là pháp thuật chủ công rồi!”

Oanh!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên từ ngoài phòng truyền đến một tiếng vang to lớn, đinh tai nhức óc.

Lâm Hải không khỏi bị kinh ngạc, một cái đi nhanh, thoát ra ngoài.

Nhưng vừa ra cửa, Lâm Hải liền kinh ngạc đến ngây người, chỉ thấy một cái quái vật khổng lồ cao ba bốn mét, dài mười mấy mét, đang nằm ở trước mặt mình, không ngừng lóe ra quang mang, tựa như một kiện máy bay cỡ nhỏ.

“Đây là, Xuyên Vân Toa?”

Lâm Hải lập tức liền nghĩ đến, khẳng định là Lãnh Nguyệt Như, đã thành công khởi động Xuyên Vân Toa!

Quả nhiên, phía trước nhất của Xuyên Vân Toa, Lãnh Nguyệt Như ló đầu ra, cúi đầu hướng phía phía dưới Lâm Hải gật gật đầu.

“Xuyên Vân Toa, đã khởi động thành công!”

“Ha ha, đa tạ Nguyệt Như cô nương!” Lâm Hải đại hỉ, có cái đồ chơi này, vậy sau này chính mình muốn đi đâu, so với máy bay còn thực sự nhanh hơn nhiều, quả thực quá thuận tiện.

“Không cần cám ơn, ngươi lên, ta dạy cho ngươi cách thao tác!”

Lâm Hải gật gật đầu, thả người nhảy lên, đến bên trên xuyên Vân Toa, đứng ở bên cạnh Lãnh Nguyệt Như.

Lãnh Nguyệt Như kiên nhẫn đem cách Xuyên Vân Toa khởi động như thế nào, khống chế phi hành như thế nào, hướng Lâm Hải giảng thuật một lần, tuy nàng cũng chỉ là dựa vào kinh nghiệm phong phú, tự hành tìm tòi, có lẽ không đủ hoàn thiện, nhưng lại đủ để tiến hành khống chế đối với Xuyên Vân Toa.

“Nguyệt Như cô nương, thật không biết, nên cảm tạ ngươi như thế nào!”

Lâm Hải âm thầm dùng Lãnh Nguyệt Như chỉ giáo biện pháp, đem Xuyên Vân Toa thu lại, lần nữa trở về hình dáng ban đầu.

“Ngươi không cần cám ơn ta!” Lãnh Nguyệt Như nói xong, lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải một chút, quay đầu đi.

“Ách...” Lâm Hải nhìn bóng lưng cao ngạo của Lãnh Nguyệt Như, nhất thời có chút im lặng.

Bất quá biết rõ nàng chính là loại tính khí này, Lâm Hải chỉ có thể lắc đầu, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, từ bên trong Thánh Cảnh đi ra.

“Sĩ Phú, tại bên trong nhà ngươi tìm cho ta một khối đất trống, loại có thể dung hạ một khung máy bay kia!” Lâm Hải vừa về tới hiện thực, liền tìm tới Khang Sĩ Phú phân phó nói.

Khang gia thật là có một chỗ sân bãi như thế, chính là diễn võ trường ở hậu viện.

Lâm Hải mang theo tám người đệ tử, đi vào diễn võ trường, sai người đem Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ đang giữ cửa, cũng gọi tiến đến.

“Sư phụ, là muốn chúng ta tỷ võ định ra ai là Đại sư huynh sao?” Cường đầu trọc một mặt hưng phấn hỏi.

“Liền chỉ biết nhớ thương Đại sư huynh!” Lâm Hải cười mắng lấy chân đá y một cái, sau đó ánh mắt nghiêm túc.

“Các ngươi nhìn xem, đây là cái gì!”

Ầm!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Xuyên Vân Toa xuất hiện tại trên mảnh đất trống cực lớn, nhất thời khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người!

Chương 988: Có chuyện nói thẳng đi, các ngươi muốn làm cái gì?

“Sư phụ, ngươi từ chỗ nào trộm tới một khung máy bay a?”

“Ta dựa vào, đây là phạm pháp nặng a, sư phụ!”

“Không biết báo cáo có hữu dụng hay không, có thể lập công sao?”

“Uy, 110 à, chỗ chúng ta này có người trộm máy bay...”

...

Lâm Hải đang chắp hai tay sau lưng, mũi vểnh lên trời, bày làm ra một bộ dáng cao nhân, chờ đông đảo chúng đệ tử cúng bái.

Nào nghĩ đến, phản ứng của đám đệ tử đùa bức này, kém chút để Lâm Hải một đầu cắm xuống bên trên đất.

Mẹ nó, lời gì a, bộ dáng ca ca con mẹ nó giống như là người trộm đồ vật sao?

Ca ca rõ ràng con mẹ nó là đoạt có được hay không?

“Đây là, Xuyên Vân Toa!!!”

Tần Vũ ở bên cạnh, lập tức liền nhận ra Xuyên Vân Toa, không khỏi kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

Làm người của Thiên Đãng Sơn, lão rõ ràng nhất sự cường đạicủa Xuyên Vân Toa, một lần duy nhất có thể vận chuyển mấy trăm tên đệ tử, một hơi bay trăm dặm, quả thật chính cũng phi thuyền vũ trụ bên trong khoa huyễn a!

Pháp bảo phi hành bực này, liền xem như nội bộ của Lôi Vân Tông, cũng không có mấy cái, những tông phái khác càng là chưa từng nghe thấy, nghĩ không ra Lâm Hải lại có thể làm tới chí bảo bực này, còn thành công hoàn thành khởi động!

Quả thực quá bất khả tư nghị!

Chỉ có Thanh Tùng Tử, trong mắt lóe lên một tia ảm đạm, lão đồng dạng cũng nhận ra Xuyên Vân Toa, đây chính là thứ mà Lâm Hải cưỡng ép cướp đi từ bên trong tay lão, mặc dù biến lớn vô số lần, nhưng bộ dáng chỉnh thể, cũng không hề biến hóa!

Nhưng rất nhanh, Thanh Tùng Tử lại thoải mái, Xuyên Vân

Toa tại bên trong tay mình nhiều năm như vậy, cũng bất quá là bị chính mình xem như một kiện pháp bảo bình thường để công kích mà thôi, căn bản không phát huy ra tác dụng chân chính.

Huống chi Lâm Hải đã ban thưởng cho chính mình truyền thừa của Trương Quả Lão trong Bát Tiên, quả thực là bảo vật vô giá, là đại cơ duyên mà vô số người tu đạo tha thiết ước mơ, so với Xuyên Vân Toa không biết còn trân quý hơn gấp bao nhiêu lần, mình còn có cái so đo gì nữa?

Lâm Hải đen mặt lên, nhìn đám đệ tử đùa bức này nháo làm một đoàn, không khỏi rống to một tiếng.

“Tất cả đều lên thuyền, ca ca mang các ngươi lên trời!”

Nói xong, Lâm Hải dẫn đầu nhảy lên, leo lên Xuyên Vân Toa.

“Ha ha, đi lên trời!”

Bọn người Cường đầu trọc, lúc này mới tranh nhau chen lấn, nhao nhao nhảy lên Xuyên Vân Toa, một mặt hiếu kỳ sờ sờ cái này nhìn xem chỗ kia.

“Ta qua, cái này làm bằng gì, nhựa plastic sao?”

“Cảm giác không tệ, so với khoang hạng nhất của máy bay còn thoải mái hơn!”

“Có phục vụ hay không a? Phục vụ giống như rất kém cỏi a!”

“Tông chủ, nếu không nam giả nữ trang, làm nhân vật khách mời đi thôi.”

…

“Nhân vật khách mời em gái ngươi a!” Lâm Hải quả thực làim lặng đối với đám hàng này, “Đều ngồi xuống!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, sau đó đột nhiên khởi động Xuyên Vân Toa, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên ánh sáng, sau đó cũng đã đến không trung.

“Trời ạ, thật lên trời rồi!” Mọi người thấy đám mây không ngừng thổi qua, nhao nhao ngạc nhiên một trận.

Tốc độ của Xuyên Vân Toa, nhanh đến mức để dòng máu của bọn họ gia tốc, thân thể đều có chút khó chịu, một đám người vội vàng vận chuyển chân khí, ổn định tâm thần, không tới năm phút, phanh một tiếng, Xuyên Vân Toa liền rơi xuống.

“Nãi nãi, đây quả thực là cưỡi tên lửa a, nháy mắt vậy mà thật tốt!”

Lâm Hải thả người nhảy lên, nhảy xuống, nhìn xung quanh một chút, không khỏi cười ha ha.

“Ta dựa vào, cái này đã dừng rồi a?”

“Còn không có đã nghiền đâu, sư phụ là đem chúng ta mang tới đâu a?”

…

Các đệ tử của Hải Nguyệt Tông, đều nhao nhao nhảy xuống, nhìn hoàn cảnh xa lạ, một mặt hiếu kỳ.

“Hoan nghênh các vị, đi tới biệt thự tại Yến Kinh của ta!”

“Ta qua, đây là Yến Kinh!” Lâm Hải nói một câu, đám người này nhất thời tất cả đều mộng bức.

Tây Kinh cách Yến Kinh có bao xa, bọn họ thế nhưng là mỗi cái đều nắm chắc trong lòng, coi như đi máy bay, cũng phải hơn hai giờ, thật không nghĩ đến, ngồi lên cái Xuyên Vân Toa này, không có tới năm phút đồng hồ, vậy mà liền đến, quả thực quá thần kỳ!

“Ừm? Có người?” Ngay lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên cảm giác được, có mấy đường khí tức cường đại, đang nhanh chóng tiếp cận, Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, cũng là biến sắc, lộ ra một tia ngưng trọng, rõ ràng thực lực của người tới,không ở phía dưới hai người bọn họ.

“Thu!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Xuyên Vân Toa khôi phục hình dáng cũ, thu nhập vào trong Thánh Cảnh.

“Các ngươi vào nhà trước, ta đi ra xem một chút!”

Giao phó xong, Lâm Hải hướng phía mấy đường khí tức cường đại này, liền nghênh đón qua.

Vừa ra cửa, đối diện liền cùng mấy người đang cấp tốc mà đến, gặp ở cùng một chỗ.

“Lâm lão đệ, quả nhiên là ngươi!” Đông Phương Du Long cầm đầu, nhìn thấy Lâm Hải, ánh mắt lộ ra chấn kinh thật sâu.

Ánh mắt Lâm Hải đảo qua mấy người này, trong lòng không khỏi cười lạnh, toàn là người quen a!

Đông Phương Du Long, Cát lão, Độc Thư Sinh, Mị Nhị Nương, Độc Tí Đạo Nhân... Trừ cái kia Huyết Tu La bị chính mình kích thương bại mà trốn ra, mấy cái Tiếp Dẫn Sứ Giả đại Kim Đan ở Địa Tiên giới, tất cả đều đã đến.

“Ha ha ha, Lâm tiểu hữu, mấy ngày không thấy, có nhớ nô gia hay không a?” Mị Nhị Nương liếc mắt đưa tình, liền hướng phía Lâm Hải đi tới.

Vừa đi hai bước, dưới chân đột nhiên bốc lên một cỗ khói đen, để cho bước đi liên tục của bà ta đột nhiên ngừng, khuôn mặt biến đổi, sau đó một cái thanh âm âm dương quái khí truyền đến.

“Mị Nhị Nương, Lâm lão đệ người ta căn bản cũng không ăn một bộnày của ngươi, ngươi vẫn là tỉnh lại đi, tuổi đã cao cũng đừng phát lãng nữa, Độc Thư Sinh ta, cũng nhìn không được!”

“Ha ha ha, là ngươi nhìn không được, nô gia phát lãng đối với nam nhân khác đi. Nếu như là đối với ngươi, ngươi sẽ như thế nào đâu?. Xương cốt xốp giòn hay không xốp giòn, hai chân có mềm hay không a, a ~ “

“Y ~” Lâm Hải nhất thời nổi da gà cả người, con mẹ nó a, cái yêu tinh Mị Nhị Nương này, thật sự con mẹ nó là lão tài xế, tùy thời lái xe a, cái âm thanh ngâm khẽ này, đoán chừng là cái nam nhân đều phải rơi hồn đii!

“Mấy vị, cùng nhau đi tới hàn xá của tại hạ, là có gì muốn làm a?”

“Chẳng lẽ nói, là bảo ngọc gom góp tháng này đã xong, chuẩn bị sớm giao cho tại hạ sao?”

Lâm Hải trực tiếp mở miệng, hướng phía mấy cái cao thủ Kim Đan này, chế nhạo hỏi.

“Ha ha, Lâm lão đệ, chúng ta tới chỗ này, là vô sự không lên tam bảo điện a!” Cát lão dẫn đầu cởi mở cười nói.

“Hừ, có chuyện liền nói thẳng đi.” Lâm Hải đối với cái Cát lão này, không quá sinh bệnh, tuy nhìn qua là một bộ dáng tiên phong đạo cốt, hòa hòa khí khí, nhưng bên trong xương lại lộ ra một cỗ khôn khéo cùng giảo hoạt.

Tính cách Lâm Hải tùy tiện, không quá ưa thích đánh giao tình cùng loại người này, càng không thích vòng vo.

“Là như thế này, ngay tại vừa rồi, lão phu phát hiện, có một đạo lưu quang hướng phía phương vị này rơi xuống, là pháp bảo hư hư thực thực hiện thế, liền tới xem một chút, giữa đường liền cùng mấy người khác gặp nhau, vậy mà tất cả đều là bị pháp bảo hấp dẫn mà đến.”

“Chỉ là không nghĩ tới, vị trí pháp bảo này rơi xuống đất, vậy mà tại gần chỗ ở của Lâm lão đệ, thật sự là quá khéo!”

“Nguyên lai là dạng này a!” Lâm Hải giờ mới hiểu được tới, bọn họ là bị Xuyên Vân Toa hấp dẫn tới.

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải không khỏi thở dài, tốc độ Xuyên Vân Toa là nhanh, nhưng lại không phải là không có chút sơ hởnào, chí ít tại bên trong mắt của cao thủ Kim Đan kỳ, là không chỗ ẩn trốn, mới xuất hiện tại Yến Kinh một lát như thế, liền bị phát hiện, hơn nữa còn chuẩn xác tìm tới phương vị.

Xem ra sau này sử dụng Xuyên Vân Toa, cũng phải chú ý điểm này a!

Mà lúc này đây, Đông Phương Du Long cũng cười ha hả tiến lên một bước.

“Không dối gạt Lâm lão đệ, cái pháp bảo đột nhiên hiện thế này, không thể coi thường a!”

“Ta từ con đường đặc thù nhận được tin tức, liền khoảng chừng bên trong thời gian năm phút đồng hồ trước, tín hiệu điện từ trong không trung trong một đoạn từ Tây Kinh đến Yến Kinh này, vậy mà nhận phải quấy nhiễu mãnh liệt, liền trung tâm quản chế hàng không của quốc gia, cũng loạn cả một đoàn.”

“Thật không biết, là pháp bảo cấp bậc gì, mới có thể có uy năng này a!”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, ta đoán, ít nhất là cấp bậc bảo khí!”

“Vậy cũng không nhất định, theo ta thấy, liền xem như cũng có thể là Linh khí!”

…

Nhìn mấy cái cao thủ Kim Đan, tại bên trong này nghị luận ầm ĩ, ánh mắt lại thỉnh thoảng hướng phía chính mình nghiêng mắt nhìn đến, nhất thời để trong lòng Lâm Hải xem thường một trận.

“Trách không được Lãnh Nguyệt Như nói, bọn họ đều là người của một số gia tộc hạ tầng trong Địa Tiên giới, quả nhiên đủ keo kiệt, một kiện pháp bảo không biết đẳng cấp, liền để mấy cái đại cao thủ Kim Đan, bắt đầu giả vờ giả vịt biểu diễn ở trước mặt mình!”

“Cái bộ dáng này, thế nhưng là so với Tần Tiêu đồng dạng là cao thủ Kim Đan, còn khó coi hơn nhiều.”

“Được, mấy vị, cũng đừng đùa nữa!” Lâm Hải trực tiếp đem nghị luận của bọn họ cắt ngang.

“Có chuyện nói thẳng đi, các ngươi muốn làm cái gì?”

Chương 989: Người vượt qua vạch này, giết!

“Ách…” Lâm Hải tra hỏi ngay thẳng như vậy, nhất thời để nhóm người này mặt mo đỏ ửng.

Bất quá, dù sao đều là kẻ già đời, độ dày của da mặt có thể so với tường thành, rất nhanh tất cả đều khôi phục vẻ tự nhiên, cười đến Người vô hại và Vật vô hại.

“Ha ha, Lâm lão đệ thật sự là người sảng khoái nói chuyện cũng sảng khoái a, lão hủ ưa thích cùng loại người ngay thẳng như Lâm lão đệ đánh giao tình!” Cát lão cười rạng rỡ, trực tiếp ném qua một cái mũ cao.

“Đúng vậy a, đúng vậy a, Lâm lão đệ tính tình thẳng thắn a, chính là người hào sảng!”

Vài người khác, lập tức đi theo sau đuôiphụ hoạ.

Lâm Hải nghe xong, không nói hai lời, quay đầu liền đi!

“Ai, Lâm lão đệ, dừng bước!”Thấy Lâm Hải đột nhiên muốn đi, Cát lão vội vàng mở miệng, đem Lâm Hải gọi lại.

Lâm Hải dừng bước chân lại, lại không quay đầu lại, lạnh lùng mở miệng.

“Ta cũng đã nói, đừng đùa nữa, tất cả mọi người đều là người thông minh, phí miệng lưỡi làm gì?”

“Các ngươi muốn tại chỗ này quấn nước bọt, nhưng Lâm mỗ cũng không có thời gian để phụng bồi!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Cát lão biến sắc, trong mắt trải qua một tia hàn mang.

“Ha ha, Lâm lão đệ nói không sai, bản Hội trưởng bình thường liền ghét nhất hạng người làm ra vẻ hư ngụy!” Đông Phương Du Long cười ha ha một tiếng, mượn cơ hội châm chọc một câu, Cát lão nhất thời hướng lão ném qua ánh mắt trợn tròn buồn bực.

Tiếc rằng, Đông Phương Du Long tựa như không thấy được vậy, tiếp tục hướng phía Lâm Hải mỉm cười nói nói.

“Lâm lão đệ a, thực không dám giấu giếm, chúng ta đều là bị pháp bảo chợt hiện trên bầu trời hấp dẫn đến, ngươi cũng biết, pháp bảo đối với người tu đạo chúng ta, là trọng yếu cỡ nào!”

“Bây giờ, pháp bảo rơi vào gần đây, chúng ta đã vì thế mà đến, tự nhiên muốn tìm kiếm nơi pháp bảo hạ lạc, quyết định xem pháp bảo thuộc về ai, sao lại tay không mà về được?”

“Chỉ là, tới đây, mới biết chỗ pháp bảo hạ lạc, chính là chỗ ở của Lâm lão đệ, cho nên mạo muội cầu khẩn Lâm lão đệ, có thể để cho ta đi vào, tìm kiếm một phen hay không?”

Lời nói của Đông Phương Du Long, tuy là khách khí, nhưng cũng đem ý tứ biểu đạt rất rõ ràng.

Cái kia chính là, bọn họ phải vào trong nhà Lâm Hải, tìm kiếm pháp bảo, đem pháp bảo mang đi.

“Ha ha, không sai, ý tứ của chúng ta, chính như Đông Phương hội trưởng nói, xin Lâm lão đệ dàn xếp a!” Mấy cái cao thủ Kim Đan còn lại, lập tức phụ hoạ theo đuôi nói.

Mấy người bọn họ, cũng có ý lôi kéo Lâm Hải, đối với Lâm Hải không dám ngạnh bức quá, chỉ có thể hảo ngôn thương lượng.

“Ha ha!” Lâm Hải buồn cười một trận, mang theo nụ cười nghiền ngẫm, liếc nhìn mấy người một chút.

“Đến bên trong nhà ta, tìm kiếm pháp bảo, cái này cùng vào nhà trộm đoạt thì khác nhau ở chỗ nào? Các ngươi làm sao lại nói ra miệng được?”

“Lâm lão đệ, lời ấy sai rồi!” Cát lão thấy ngữ khí của Lâm Hải không đúng, lập tức mở miệng nói.

“Nếu pháp bảo chính là thuộc về Lâm lão đệ, ta đương nhiên sẽ không đến cửa muốn tìm, nhưng đây là pháp bảo từ trên trời rơi xuống, là vật vô chủ, rơi ở nơi này, phàm là người gặp đều có phần, đều bằng vào bản sự để tranh đoạt là được, làm sao nói là vào nhà trộm đoạt đâu?.”

“Vật vô chủ?” Lâm Hải buồn cười một trận, xem thường iếc nhìn Cát lão một chút, khóe miệng lộ ra giọng mỉa mai.

“Người nào nói với ngươi, là vật vô chủ?”

Cát lão sững sờ, sau đó bật cười một tiếng.

“Pháp bảo này, từ Tây Kinh mà đến, rơi vào Yến Kinh, từ trên trời giáng xuống, tất nhiên là hoành không xuất thế, xông phá chân trời, tìm gặp lương chủ, đương nhiên là vật vô chủ a!”

“Nói bậy nói bạ!” Lâm Hải trực tiếp không chút khách khí, đem lời nói của Cát lão cắt ngang.

Con mẹ nó rõ ràng là chính mình là người khống chế Xuyên Vân Toa, từ Tây Kinh mà đến, làm sao lại thành vô chủ?

Mà sắc mặt Cát lão, trong nháy mắt thì là đỏ bừng lên!

“Lâm lão đệ, lời này của ngươi là có ý tứ gì!”

“Nghe không hiểu a? Ta ngoài ý muốn nghĩ cũng là nói, ngươi tại chỗ này nói vớ nói vẩn!” Lâm Hải vốn là không chào đón loại hư ngụy xảo trá như lão, bởi vậy nói chuyện đối với lão, cũng không chút khách khí!

“Ngươi!” Cát lão nghe được, nhất thời đại nộ!

Bất kể thế nào nói, lão chính là cao thủ Kim Đan, Nhân Tiên chi khu, đã đứng ở đỉnh phong của Phàm Gian giới, được vạn người ngưỡng mộ, khi nào nhận qua bực khuất nhục này, bị người ở ngay mặt chỉ trích nói vớ nói vẩn!

Dù lão có tâm lôi kéo Lâm Hải, giờ phút này cũng bị lời nói của Lâm Hải, là tức đến sắc mặt tái xanh, lòng mang oán hận!

“Ngươi cái gì mà ngươi, nơi này là chỗ ở tư nhân của ta, không có ta cho phép, bất kỳ người nào cũng không thể tiến vào, các ngươi đi thôi!” Lâm Hải trực tiếp phất phất tay.

Bên trong mấy người này, trừ Đông Phương Du Long ra, Lâm Hải đối với bọn họ đều không có hảo cảm, căn bản sẽ không lưu cho bọn họ một tia thể diện.

Huống chi, thân phận giờ phút này của chính mình, chính làTông chủ của Hải Nguyệt Tông, nơi ở của nhất tông chi chủ, há có thể để người nói lục soát liền lục soát. Này sẽ đem thể diện tông phái để ở chỗ nào?

Sau lưng chính mình không xa, thế nhưng là còn có các đệ tử của tông phái, đang trơ mắt nhìn đâu!

Bởi vậy, Lâm Hải Ninh tuy sẽ đắc tội với mấy cái đại cao thủ Kim Đan, nhưng cũng không thể tại bên trên vấn đề nguyên tắc, làm ra một tia nhượng bộ!

Về phần giải thích, Lâm Hải càng là khinh thường!

Giờ phút này hắn có làm bất cứ chuyện gì, cũng không phải là hành vi cá nhân, mà chính là đại biểu cho lập trường của nhất tông chi chủ, đại biểu cho tôn nghiêm của toàn bộ tông phái.

Huống hồ, liên quan đến phân tranh lợi ích của pháp bảo bực này, giải thích lại có thể hữu dụng sao?

“Lâm lão đệ, ngươi làm như thế, có phải có chút bất cận nhân tình hay không a?” Lần này, không đợi Cát lão mở miệng, Độc Thư Sinh liền không âm không dương, hướng phía Lâm Hải ném qua một đạo hàn quang.

“Không sai, tuy ta khách khí với ngươi, nhưng cũng chỉ là nhìn trúng tiềm lực của ngươi, mà không phải là sợ ngươi!” Độc Tí Đạo Nhân cũng ở một bên, âm mặt lạnh nói nói.

“Người sang có tự mình hiểu lấy, nếu như ngươi còn không biết tốt xấu, chỉ có thể là tự rước lấy nhục! Chẳng lẽ ngươi còn có bản lĩnh, ngăn được ta hay sao?”

“Bần đạo khuyên ngươi, đừng cho thể diện mà không cần, kết quả là đưa uổng tánh mạng!”

Lời nói của Độc Tí Đạo Nhân, nhất thời để nhãn quang Lâm Hải phát lạnh, lạnh lùng liếc lão một cái, nhàn nhạt mở miệng.

“Nếu ngươi nghĩ như vậy, vậy liền như suy nghĩ của ngươi đi!”

Lâm Hải nói xong, đột nhiên chỉ tay thành kiếm, lăng không vung lên, tại trước mặt hắn cùng mấy cái đại cao thủ Kim Đan, vạch ra một đường dấu vết thật sâu.

“Đây là lãnh địa tư nhân, vượt qua cái vạch này, giết!”

“Ngươi cuồng vọng!” Lâm Hải vừa hành động như vậy, nhất thời đã chọc giận tất cả mọi người, liền cả Đông Phương Du Long, mí mắt đều là cuồng loạn một trận, hiển nhiên cũng đang nhẫn nhịn phẫn nộ cực lớn.

Mà Lâm Hải, lại ngay cả nhìn cũng không có để ý tới bọn họ, quay người lại hướng theo đường tới mà trở về.

Hắn vừa đi vừa mở miệng, thanh âm nhàn nhạt, truyền vào bên trong lỗ tai của mấy cái đại cao thủ Kim Đan.

“Ta khuyên các ngươi, không nên động bất luận cái suy nghĩ sai lệch gì, nếu thực sự rảnh đến hoảng, thì phải nắm chặt thời gian, đi chuẩn bị bảo ngọc cho ta, như thế có lẽ sẽ so với việc các ngươi đi tìm cái pháp bảo đồ bỏ gì đó, sẽ có lợi ích thực tế hơn nhiều!”

“Phi, còn muốn lấy muốn bảo ngọc, si tâm vọng tưởng!”Trong lòng mấy cái đại cao thủ Kim Đan, nhao nhao thầm mắng.

Bọn họ tại Phàm Gian giới, mấy người này có lẽ đã là tồn tại vô địch, lúc nào nhận qua khinh bỉ cùng uất khí bực này, từng cái phổi đều sắp tức giận đến nổ, coi như lúc trước chuẩn bị lôi kéo Lâm Hải, giờ phút này trong lòng cũng sinh ra một tia dao động.

Nhìn cái đường mà Lâm Hải vạch ra trên mặt đất kia, mấy cái đại cao thủ Kim Đan, vừa tức vừa buồn bực, không khỏi cười lạnh liên tục.

“Mấy vị, chẳng lẽ chúng ta sẽ còn bị một cái tiểu tử cuồng vọng, hù sợ mất sao?”

“Đúng đấy, pháp bảo này Độc Thư Sinh ta muốn chắc rồi, không đem pháp bảo tìm tới, ta quyết không bỏ qua!”

“Các ngươi nói làm sao thì ta cũng mặc kệ, Độc Tí Đạo Nhân ta không tin cái tà này, hôm nay liền càng không nhìn cái đường này, nhìn hắn có thể làm khó dễ gì được ta!”

Nói xong, trong mắt Độc Tí Đạo Nhân lóe lên hàn mang, ngẩng đầu mà bước hướng về phía trước, chớp mắt liền bước qua đường mà Lâm Hải đã vẽ!

“Hừ hừ!” Trong mắt Độc Tí Đạo Nhân lóe lên ý cười điên cuồng, “Tiểu nhi cuồng vọng, cũng dám khoe khoang khoác lác, bây giờ bần đạo đã vượt qua đường này, ngươi lại có thể làm khó dễ được ta sao?”

“Trảm!!!”

Độc Tí Đạo Nhân vừa dứt lời, đột nhiên quát chói tai vang lên, sau đó một đường hàn mang sáng chói, xẹt qua chân trời, lấy tư thế Lôi Đình, hướng phía đỉnh đầu Độc Tí Đạo Nhân mà rơi xuống!

Chương 990: Uy của một đao!

Độc Tí Đạo Nhân đột nhiên giật mình, kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy đao mang tới đỉnh đầu, đem toàn bộ đường lui của lão, đều đã phong kín, trong mắt không khỏi lộ ra vô tận hoảng sợ.

“Nhóc con ngươi dám!”

Độc Tí Đạo Nhân phát ra một tiếng nộ hống hoảng sợ, giữa lúc vội vã liền ném ra một kiện pháp bảo lóe ra quang mang năm màu, muốn ngăn cản một kích từ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải!

Phốc!

Tiếc rằng pháp bảo của lão, liền một hơi thời gian của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cũng không có ngăn cản được, trực tiếp bị đánh vỡ nát, đao mang tiếp tục hướng phía đỉnh đầu của lão mà rơi xuống.

“Không!!!”

Độc Tí Đạo Nhân phát ra một tiếng gào thét hoảng sợ, lại ngay cả thời cơ đào tẩu cũng đều không có, trực tiếp bị đao mang bổ trúng, hóa thành hạt bụi, liền cái cặn bã cũng đều không có còn lại.

“Tê ~ “

Bọn người Đông Phương Du Long, tất cả đều hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt trong nháy mắt biến đến vô cùng khó coi, trong mắt tràn ngập hoảng sợ cùng sợ hãi!

“Độc Tí Đạo Nhân, cứ như vậy mà chết?!”

“Danh xưng Kim Đan Nhân Tiên vô địch thế gian, hôm nay vậy mà đã vẫn lạc!!!”

Trong lòng bọn họ nhất thời như sông cuộn biển gầm, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

Bao nhiêu năm rồi, bọn họ những cao thủ Kim Đan kỳ này, đứng tại đỉnh phong của Phàm Gian giới, cơ hồ là y hệt như Thần tiên của Lục Địa, chỉ cần không đắc tội các đại quốc như Hoa Hạ, liền một số quốc gia nhỏ yếu, cũng không làm gì được bọn họ!

Có thể nói, trừ phi số ít một số đại quốc gia muốn đối phó với bọn họ, bằng không đám người bọn họ này, tại Phàm Gian giới cơ hồ là Bất Tử Bất Diệt.

Tựa như những người bọn họ ở đây, bao gồm Độc Tí Đạo Nhân đã chết đi, đều đã quen biết trên trăm năm, trong lòng cơ hồ cũng có một cái nhận thức chung, cái kia chính là khi tu vi đạt tới Kim Đan kỳ, tại Phàm Gian giới sẽ không còn địch thủ, bọn họ đã là cường giả mạnh nhất của Tu Đạo giới!

Dù coi như là động thủ với nhau, tối đa cũng chỉ là chịu chút thương tổn, nếu muốn đem ai giết chết, cơ hồ là chuyện không có khả năng!

Bởi vì cao thủ Kim Đan kỳ, cho dù không thể địch lại, nếu như muốn chạy trốn, mặc cho ai cũng không ngăn được.

Tựa như lần trước, Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như liên thủ, đem Huyết Tu La đánh cho trọng thương mà chạy, nhưng nếu như muốn giết Huyết Tu La thì căn bản là không có khả năng.

Nhưng là thế nào cũng không nghĩ tới, khái niệm nhất quán trong lòng bọn họ, hôm nay cứ thế mà bị phá vỡ như vậy!

Độc Tí Đạo Nhân Kim Đan sơ kỳ, liền tại dưới mí mắt của bọn họ, bị một đao của Lâm Hải trực tiếp làm chết, thậm chí không hề có lực hoàn thủ, liền bị mất mạng, kết thúc thần thoại Kim Đan bất tử!

Bọn người Đông Phương Du Long, bắp thịt trên mặt tất cả đều cuồng loạn một trận, trong lòng lại không còn thoải mái cùng kiêu ngạo của thường ngày.

Cái thế giới này triệt để biến đổi, người có thể giết chết bọn họ, rốt cục đã xuất hiện, hơn nữa liền ở tại trước mắt bọn họ, trong lòng bọn họ, tất cả không tự chủ được mà đều dâng lên hoảng sợ thật sâu.

Mang theo kiêng kị thật sâu, mấy người nhịn không được hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Đã thấy Lâm Hải, giờ phút này đang đứng tại ngoài hơn ba trượng, trong tay cầm đao, cao ngạo mà đứng, trên mặt mang một tia lẫm nhiên chi uy, giống như Thiên Thần!

Thấy bọn người Đông Phương Du Long hướng phía chính mình trông lại, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hạ xuống, chỉ mọi người ở phía xa, nhàn nhạt mở miệng.

“Còn có ai, dám vượt qua vạch này!”

Bọn người Đông Phương Du Long thấy thế, tất cả đều bị dọa đến liền lùi lại ba bước, trong mắt lộ ra ý sợ hãi thật sâu.

“Lâm lão đệ, chúng ta sẽ không vượt, tuyệt không vượt qua vạch này!”

Sắc mặt của Cát lão giờ phút này tái nhợt, mang theo nụ cười hèn mọn nịnh nọt, liên tục mở miệng.

Mấy người khác mặc dù không nói lời nào, nhưng biểu lộ của mỗi cái cũng đều cứng ngắc, hiển nhiên cũng bị khí thế của Lâm Hải, chấn nhiếp.

Lâm Hải thấy thế, lại liếc nhìn mấy người một chút, lúc này mới đưa Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu lại.

“Nếu như thế, mời các vị về đi!”

Bọn người Đông Phương Du Long, nhìn xem lẫn nhau, tất cả đều là một mặt đắng chát, đành phải hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Ta xin cáo lui, ngày khác sẽ trở lại bái phỏng Lâm lão đệ!”

Lâm Hải đã giết gà dọa khỉ, bây giờ còn hạ lệnh trục khách, bọn họ nào còn có gan lưu lại nữa, sự tình tìm kiếm pháp bảo càng là không dám nhắc tới cũng không dám nhắc lại, sau khi hướng Lâm Hải cáo từ, liền nhao nhao rời đi.

Nhìn mấy cái cao thủ Kim Đan kỳ này rời đi, Lâm Hải đứng tại chỗ, không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

“Hai các ngươi đi ra đi!”

“Tông chủ!” Bên trong chỗ tối lập tức lóe ra hai người, chính là Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ!

Lúc Lâm Hải đi ra, đồng thời liền đã an bài hai cái đệ tử Kim Đan kỳ này, núp trong bóng tối, nếu như bọn người Đông Phương Du Long cùng lên một loạt, cho dù Lâm Hải có mạnh hơn, cũng không có khả năng lấy một địch nhiều, đến lúc đó, thế tất sẽ cần hai người kia ra tay giúp đỡ.

Chỉ là không nghĩ tới, một đao Bá Không Trảm của chính mình kia, đã trực tiếp miểu sát Độc Tí Đạo Nhân, trong nháy mắt đem những cao thủ Kim Đan cao cao tại thượng này, tất cả đều chấn nhiếp, sửng sốt, không ai dám ở trước mặt mình nói một chữ không!

“Tông chủ, một đao vừa rồi của ngươi kia, thật đáng sợ, coi như đổi lại là ta, đoán chừng cũng là chắc chắn phải chết!” Trong đầu Hỏa Vân Đạo trưởng lần nữa hiện lên, đường đao mang sáng chói mà Lâm Hải dùng để chém giết Độc Tí Đạo Nhân vừa rồi này, không khỏi giật nảy mình lạnh run, trong mắtánh bên hiện lên một tia sợ hãi.

Trước đó Lâm Hải thừa dịp thời khắc lão bị trọng thương, tam bản phủ đem lão đánh ngã, buộc lão ăn Khống Thần Đan, lão mới bất đắc dĩ hướng Lâm Hải thần phục, kì thực trong nội tâm một mực cảm thấy vô cùng biệt khuất.

Dù sao lão chính là Tông chủ của đại tông phái Liệt Hỏa Tông, lại là tu vi Kim Đan trung kỳ, trên thế gian cơ hồ là tồn tại vô địch, xưng bá ở Tu Đạo giới nhiều năm, từ trước đến nay đã nói là làm, sao chịu cam tâm thần phục với một cái Giả Đan cảnh nho nhỏ như Lâm Hải, ngược lại mẹ nó còn là làm một cái đệ tử ngoại môn.

Thế nhưng là vừa mới thấy uy lực trong một đao kia của Lâm Hải, không cam lòng cùng không phục trong lòng của lão, trong nháy mắt đã biến mất sạch sẽ, đồng thời âm thầm may mắn.

Nếu ngày đó, Lâm Hải không buộc lão ăn Khống Thần Đan, mà chính là cũng cho lão một đao như vậy mà nói, chỉ sợ lão sớm đã cùng giống như Độc Tí Đạo Nhân, chết không toàn thây.

Mà Tần Vũ thì là đắng chát cười một tiếng, lão chính là tự mình lĩnh giáo qua uy lực của một đao kia, thậm chí ngay cả bực chí bảo như Lôi Thần Chuy, cũng bị phá hủy, lại vẫn như cũ vô pháp ngăn trở uy lực của một đao kia, thế nên lão so với ai khác cũng càng rõ ràng một đao kia là đáng sợ cỡ nào?

Độc Tí Đạo Nhân chỉ là một cái Kim Đan sơ kỳ, lại không có cái pháp bảo hộ thân ngưu bức gì, trực tiếp bị miểu sát, chỉ có Tần Vũ là không có cảm thấy một tia ngoài ý muốn.

Mà Lâm Hải thì hơi hơi nhíu mày, tựa hồ có tâm sự nặng nề.

“Tiểu Hỏa a!” Lâm Hải bỗng nhiên có chút sa sút mở miệng.

“Tông chủ, có gì phân phó?”Hỏa Vân Đạo trưởng giờ phút này, đối với chuyện Lâm Hải xưng hô lão làTiểu Hỏa, cũng lại không có ý kiến gì nữa, người Tu Hành mạnh hơn vi tôn, Lâm Hải có thực lực một chiêu miểu sát lão, gọi lão một tiếng Tiểu Hỏa, cũng không có gì không ổn.

“Kỳ thực, sự tình vừa rồi, bọn họ tựa hồ cũng không có làm gì sai, ta lại vì lập uy, trực tiếp đem Độc Tí Đạo Nhân diệt sát, làm như vậy, có phải có chút quá phận hay không?”

Hỏa Vân Đạo trưởng sững sờ, sau đó kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, mặt mũi tràn đầy không hiểu.

“Tông chủ, ngươi tại sao lại có dạng cách nghĩ này, đổi thành ta là ngươi, cũng sẽ làm như vậy a, thậm chí một cái cũng sẽ không thả cho bọn họ thoát, toàn bộ đem bọn họ diệt sát!”

“A?” Lâm Hải sững sờ, “Cái này chẳng lẽ không tính toán là lạm sát kẻ vô tội sao?”

“Lạm sát kẻ vô tội?” Chẳng những Hỏa Vân Đạo trưởng, liền cả trên mặt Tần Vũ, cũng lộ ra một tia thần sắc cổ quái.

“Tông chủ, ngài thật đúng là người mềm lòng lương thiện a!”Thấy Lâm Hải là một bộ dáng nghiêm túc, hai người đồng thời cười khổ lắc đầu.

“Tông chủ a, thế giới người tu đạo, vốn là mạnh được yếu thua, vô cùng tàn khốc, cái nào không phải là hai tay dính đầy máu tươi.”

“Thế giới Phàm Nhân, còn có pháp luật cùng đạo đức ước thúc, nhưng thế giới người tu đạo, chỉ nhận một cái chân lý, cái kia chính là nắm đấm người nào cứng! Người nào có thực lực cường đại, sẽ xem người yếu làm kiến hôi, có thể tùy ý cướp đoạt thậm chí đánh giết người yếu, không cần có bất kỳ lý do gì, cũng sẽ không có bất luận kẻ nào cảm thấy có cái gì không đúng.”

“Tông chủ không cần bởi vì giết một cái Độc Tí Đạo Nhân, mà ảnh hưởng tới tâm cảnh, Độc Tí Đạo Nhân có thể có thành tựu ngày hôm nay, còn không biết đã trải qua bao nhiêu lần sát nhân đoạt bảo, hôm nay nếu ngươi không phải dùng một đao giết lão, ngươi cho rằng lão vì đoạt bảo, sẽ bỏ qua cho ngươi sao?”

“Tu Đạo giới, thật là như thế sao?” Lâm Hải cúi đầu không nói, tuy còn có không thích ứng rất lớn, nhưng nội tâm không thể không thừa nhận, lời nói của Hỏa Vân Đạo trưởng, tựa hồ rất có đạo lý.

“Tông chủ, tuy ngươi có thực lực cường hãn, nhưng ta cảm giác kinh nghiệm giang hồ của ngươi cũng không phong phú, ở đây ta không thể không nhắc nhở ngươi một câu, Tu Đạo giới là tàn khốc, thiện lương cố nhiên đáng ngưỡng mộ, nhưng nếu không có sát phạt quyết đoán ngoan lệ, chung quy là không đứng vững chân được!”

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó trong ánh mắt lộ ra một tia kiên định.

“Nhắc nhở của ngươi, ta sẽ nhớ ở trong lòng.”

“Cùng ta vào nhà, ta có việc muốn giao phó!”

Chương 991: Lôi Thần làm nghề phụ

Trở lại biệt thự, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lấy ra bảo ngọc, bố trí xuống Tụ Linh Trận.

Nhất thời,linh khí ở bên trong phương viên mười dặm, phô thiên cái địa, hướng phía biệt thự mà điên cuồng vọt tới, trong phòng nhất thời dồi dào linh khí, để cho người ta dễ chịu nói không nên lời.

“Tông chủ, linh khí bên trong đây...” Những người khác còn tốt, cảm ứng đối với Linh khí không phải quá mẫn cảm, nhưng hai người Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, tất cả lại đều là một mặt chấn kinh, mộng bức tại bên trong này.

Giờ phút này, bọn họ có thể rõ ràng cảm nhận được, nồng độ linh khí trong thiên địa, đột nhiên gia tăng gấp mười lần không ngừng, nếu như ở đây tu luyện, tốc độ kia chẳng phải là cũng sẽ nhanh lên gấp mười lần!

Lập tức, hai người tất cả đều kích động đến hỏng, thật nếu như thế, ở chỗ này một năm khổ tu, chẳng lẽ có thể bắt kịp mười năm bình thường.

Cứ như vậy mà nói, vậy tại bên trong năm trăm năm thọ mệnh của bọn họ, đột phá Kim Đan, tu thành Nguyên Anh, chưa hẳn liền không thể thực hiện a!

“Một cái trận pháp mà thôi!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó trong tay lần nữa xuất hiện một khối bảo ngọc.

“Loại bảo ngọc này, chính là vật cần thiết để chèo chống trận pháp, nếu như các ngươi như gặp được, nhất định phải làm mọi thứ có thể làm để lấy đến, dạng này mới có thể để cho chúng ta một mực ở vào trong loại không khí dồi dào linh khínày!”

“Trận pháp, Tông chủ ngươi còn hiểu trận pháp.!”

Lời nói của Lâm Hải, để Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, càng thêm chấn kinh, đồng thời bọn họ đối với Lâm Hải, cũng càng ngày càng xem không hiểu, trong lòng không khỏi sinh ra kính sợ càng sâu.

Đạo Võ Đồng Tu, có thể vượt cấp giết Kim Đan, biết luyện đan, bây giờ càng là hiểu trận pháp, nói ra cái nào, cũng đều có thể gây nên giang hồ chấn động, cái Lâm Hải này, rốt cuộc là ai?

“Có thể đem bảo ngọc cho ta nhìn một chút sao?” Hỏa Vân Đạo trưởng đem bảo ngọc nhận lấy, cẩn thận nghiên cứu.

“Trừ bên trong ẩn chứa một tia linh khí ra, cũng không chỗ kỳ lạ a?”

“Đúng thế!” Lâm Hải gật gật đầu, “Ta cần, cũng chỉ là một tia chân khí ở bên trong này.”

Hỏa Vân Đạo trưởng kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, do dự một chút, bỗng nhiên mở miệng.

“Nếu như Tông chủ, chỉ là cần loại đá bao hàm một chút Linh khí này, ta ngược lại thật ra biết rõ có một nơi!”

“A?” Hai mắt Lâm Hải không khỏi tỏa sáng, “Địa phương nào?”

“Bồng Lai Tiên Đảo!”

“Bồng Lai Tiên Đảo?” Lâm Hải sững sờ.

“Không sai, Bồng Lai Tiên Đảo!” Hỏa Vân Đạo trưởng tiếp tục nói nói, “Thời điểm ta còn chưa lên làm Tông chủ của Liệt Hỏa Tông, đã từng du lịch thiên hạ, trong lúc vô tình từng tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo, bên trong đó có một chỗ núi khoáng, tất cả đều là loại đá có bao hàm linh khí này!”

“Núi khoáng? Chuyện này là thật!!!” Lâm Hải lập tức kích động, nếu quả thật có một chỗ núi khoáng, tất cả đều là loại bảo ngọc này mà nói, chẳng phải là đại biểu cho lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

Nếu thực như thế mà nói, đừng nói loại Tụ Linh Trận tiểu hình này, coi như là trận pháp đại hình cung cấp cho toàn bộ Hải Nguyệt Tông tu luyện sau này, cũng không nói chơi a!

“Tiểu Hỏa, ngươi có nhớ vị trí cụ thể không?” Lâm Hải vội vã hỏi.

Hỏa Vân Đạo trưởng chau mày, sau đó lắc đầu.

“Lần ta tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo kia, chính là đánh bậy đánh bạ, người ở trên đảo, tựa hồ rất bài xích người ngoài, chỉ qua một ngày thời gian, ta liền bị một vị đại năng khu trừ khỏi Tiên Đảo, sau khi đi ra, lại cũng tìm không được cửa vàoTiên Đảo nữa.”

“Xem ra cái Bồng Lai Tiên Đảo này, chính là bị trận pháp bao phủ, ngươi tìm không thấy cũng bình thường!” Lâm Hải nhất thời nhụt chí một trận, cái này mẹ nó liền cửa vào cũng không tìm tới, làm sao đi vào tìm núi khoáng a?

“Chờ một chút, Bồng Lai Tiên Đảo?!”Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, bỗng nhiên vui mừng nhướn mày.

“Ha ha, vị trí của cái Bồng Lai Tiên Đảo này, bản Tông chủ đã có biện pháp tìm tới!”

“A?” Hỏa Vân Đạo trưởng giật mình, “Tông chủ nghĩ đến cái biện phápgì?”

“Hắc hắc, đến lúc đó các ngươi liền biết rõ!” Lâm Hải trước thừa nước đục thả câu, xem ra sau sự tình ở Yến Kinh, sẽ phải đi một chuyến đến Bồng Lai Tiên Đảo.

“Các ngươi ngay tại bên trong chỗ này, đi tu luyện đi, ta đi ra ngoài một chuyến!”

“Vâng!” Bọn người Hỏa Vân Đạo trưởng, đã sớm ước gì tranh thủ thời gian để tu luyện, cảm thụ một chút tốc độ tu hành dưới linh khí gấp mười lần, Lâm Hải vừa đi, lập tức tất cả đều khoanh chân ngồi xuống, tiến vào trạng thái tu luyện.

Mà Lâm Hải thì điện thoại cho Lý Kiện gọi, để Lý Kiện lái xe, hai người thẳng đến Thúy Phong Sơn.

Trên đường, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, tìm tới Waechat của Ngộ Không, đem Lôi Thần Chuy phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, ta có món pháp bảo bị tổn hại, ngươi có biện pháp sửa chữa tốt sao?

Ngộ Không: A, hiền đệ, ngươi thế nhưng là đại năng biết Pháp Thân hình chiếu, đây là tới đùa lão Tôn ta vui vẻ sao?

“Ách...” Lâm Hải nhất thời im lặng, đại năng cái rắm a, ca ca đó là mượn nhờ pháp bảo có được hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh có chỗ không biết, cái bí cảnh này rất kỳ quái, tiểu đệ nhất thời nửa khắc cũng nói không rõ ràng cùng ngươi được, tóm lại ngươi liền coi ta là thành một phàm nhân bình thường mà đối đãi liền tốt, mau giúp ta nhìn xem, có thể sửa chữa tốt hay không?

Ngộ Không: Đây không phải là cái búa của tên rùa mũ xanh Lôi Thần kia sao? Bất quá lại là cái đồ phỏng chế thấp kém, lão Tôn ta mặc dù không hiểu luyện khí, nhưng thứ thấp kém thế này, khôi phục cũng là một bữa ăn sáng!

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi pháp bảo Lôi Thần Chuy (Đồ phỏng chế)!

“Ta dựa vào, nhanh như vậy?” Lâm Hải sững sờ, vội vàng từ trong túi càn khôn lấy ra nhìn một chút.

“Mẹ nó, thật sửa tốt!”

Chỉ thấy Lôi Thần Chuy trong tay, hoàn toàn không có dấu hiệuhư hao, rạn nứt trước đó cũng biến mất không thấy gì nữa, cầm tại bên trong tay ẩn ẩn cảm thấy lực lượng Lôi Đình vô tận, lại thực đã triệt để khôi phục!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, đa tạ Đại Thánh á!

Ngộ Không: Bực việc nhỏ này, hiền đệ còn cùng lão Tôn ta khách khí cái gì? Nếu hiền đệ ưa thích cái Lôi Thần Chuy này, lão Tôn ta trực tiếp qua chỗ Lôi Thần, đem Lôi Thần Chuy thật lấy đến cho ngươi là được!

Lâm Hải xem xét, trong lòng nhất thời vui vẻ, hắn vừa đem Lôi pháp định thành pháp thuật chủ công của chính mình, vừa vặn thiếu một kiện pháp bảo ngưu bức hệ Lôi, nếu quả thật đem Lôi Thần Chuy làm ra, vậy quả thực ngưu bức lớn!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, cái này, có thể sao? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Ngộ Không: Có cái gì không thể, ngươi chờ, lão Tôn ta đi một chút sẽ trở lại!

“Ha ha, thoải mái a!” Nhìn thấy Ngộ Không thật giúp mình đi lấy Lôi Thần Chuy, trong lòng Lâm Hải nhất thời dâng lên một trận cuồng hỉ.

Mụ nội nó, Lôi Thần Chuy phỏng chế, uy lực đều đã không thể khinh thường, cái Lôi Thần Chuy thật kia, sẽ kịch liệt đến mức nào.

Chỉ sợ sẽ là cao thủ Nguyên Anh, thấy mình đều sẽ phải nhượng bộ lui binh đi.

Lâm Hải cầm điện thoại di động, tại bên trong này đắc ý chờ lấy, dựa theo hiệu suất làm việc của Ngộ Không, đoán chừng không tới hai phút đồng hồ, là có thể đem sự tình giải quyết.

Leng keng!

Quả nhiên, hơn một phút đồng hồ một chút, Waechat của Ngộ Không đã trở lại, Lâm Hải vội vàng một mặt hưng phấn mở ra, thế nhưng chỉ là nhìn một chút, nhất thời đã mộng bức.

Ngộ Không: Hiền đệ, thật có lỗi thật có lỗi, lão Tôn ta không lấy Lôi Thần Chuy được a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, phóng mắt khắp Thiên Đình, còn có đồ vật mà ngươi không lấy được sao? (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Ngộ Không: Này, đừng đề cập, nếu Lôi Thần Chuy tại trong tay Lôi Thần, lão Tôn ta tự nhiên có thể lấy đến, thế nhưng khi ta qua trong nhà y mới phát hiện, những năm này Tiên Phàm cách xa nhau, cũng không còn có người phi thăng độ Lôi Kiếp, gia hỏa Lôi Thần này, vậy mà trực tiếp đem Lôi Thần Chuy, phóng tới Bách Bảo Các cho thuê rồi!

Phốc!

Thuê? Hai mắt Lâm Hải lật một cái, triệt để im lặng.

Mẹ nó, con hàng Lôi Thần này, con mẹ nó đem chén ăn cơm của mình cũng cầm lấy đi làm nghề phụ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, cái Bách Bảo Các này là cái gì a?

Ngộ Không: Bách Bảo Các, chính là cửa hàng cho thuê trọng bảo trên Thiên Đình, bất kỳ người nào cũng đều có thể thuê bảo vật ở bên trong này, bên trên Waechat của ngươi không có sao?

Lâm Hải vội vàng đem các hạng công năng bên trên Waechat của chính mình, cẩn thận kiểm tra một lần, căn bản không có Bách Bảo Các mà Ngộ Không nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta vừa nhìn, không có a!

Ngộ Không: Cái này quái, vậy không bằng ngươi hỏi người khai phá Bách Bảo Các một chút!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ai vậy?

Ngộ Không: Thái Thượng Lão Quân!

Phốc!

Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, con mẹ a, lại là cái lão gia hỏa gian trá này.

Bất quá, Lâm Hải thực sự khát vọng Lôi Thần Chuy, vẫn là tìm tới Thái Thượng Lão Quân.

Chương 992: Bách Bảo Các

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, Bách Bảo Các là xảy ra chuyện gì, vì cái gì bên trong Waechat của ta không có a?

Thái Thượng Lão Quân: Muốn kích hoạt sao? Hôm nay kích hoạt mà nói, sẽ giảm còn tám mươi phần trăm a, thân! (phía sau là một cái biểu lộ nhướn mi cười)

“Ách... Còn muốn kích hoạt a?” Lâm Hải nhất thời một trận xem thường, con mẹ nó cái này cáo già, rõ ràng là muốn điểm Công đức a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bao nhiêu điểm Công đức, nói thẳng đi!

Thái Thượng Lão Quân: Giá gốc là một trăm triệu điểm Công đức, chiết khấu cho ngươi, chỉ cần chín mươi tám triệu điểm Công đức a, chú ý, ưu đãi chỉ một ngày này nha! (phía sau là một cái biểu lộ đáng yêu)

Phốc!

Bà nội ngươi!

Lâm Hải nhìn một chuỗi dài số không ở phía sau này, cũng cảm thấy quáng mắt, cái này không cần nghĩ, điểm Công đức của chính mình tuyệt đối không đủ, muốn kích hoạt là tuyệt đối không có hy vọng.

Thật con mẹ nó là cái lão khanh hàng a, trong lòng Lâm Hải tức muốn nổ, đây cũng quá con mẹ nó đen đi.

Thái Thượng Lão Quân: Thế nào a, cơ hội khó được nha!

“Khó được em gái ngươi!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, đen như vậy, chúc ngươi con mẹ nó sớm ngày đóng cửa!

Lâm Hải liền hồi âm lại cũng đều chẳng muốn, lần nữa tìm tới Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, cái Bách Bảo Các kia ta không kích hoạt được, ngươi có thể giúp ta đem Lôi Thần Chuy mướn tới hay không, cần bao nhiêu điểm Công đức, ta sẽ chuyển cho ngươi!

Ngộ Không: A, không phải lão Tôn ta không chịu hỗ trợ, thật sự là Bách Bảo Các này rất lợi hại, người nào mua, pháp bảo liền sẽ in dấu ấn ký của người đólên, người khác dùng là vô hiệu a!

“Còn có thể dạng này?” Lâm Hải một mặt mộng bức.

Ngộ Không: Cái pháp bảo trong Bách Bảo Các này, chỉ tính là tạm thời cho thuê, một khi người bán có việc cần dùng gấp, thông qua Bách Bảo Các có thể tùy thời thu hồi, nếu không áp dụng ấn ký, bị khác người có ý đạt được, chỉ sợ liền vĩnh cửu mất đi.

“Ta dựa vào!” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Thánh, tiểu đệ đã hiểu rõ!

Bất quá sau khi hiểu rõ, Lâm Hải hơi chút suy tư, ngược lại càng thêm tâm động.

Liền kích hoạt một cái Bách Bảo Các, đều cần điểm Công đức giá trên trời như thế, này có thể nghĩ, pháp bảo của các Thần tiên trên thiên Đình, tiền thuê sẽ có bao nhiêu đắt đỏ.

Mà bên trong tay của mình, hiện tại liền có một kiện pháp bảo của Thần tiên trên thiên Đình a, có phải cũng có thể đem ra cho thuê hay không?

Đến lúc đó chính mình dùng tiền thuê kiếm được, lại đi thuê pháp bảo mà mình muốn, chẳng phải là quá đẹp sao?

Coi như không mướn nổi thời gian dài, lúc chính mình cần dùng gấp cũng có thể đi thuê a, chỉ thuê một ngày, giá cả tổng sẽ không quý đến không hợp thói thường đi.

Vạn nhất vào ngày nào đó, Ngộ Không đem Kim Cô Bổng của chính mình cũng đi cho thuê, mà chính mình lại thuê tới, chẳng phải có thể hoành tảo thiên hạ rồi sao?

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải càng nghĩ càng vui vẻ, càng nghĩ càng thấy biện pháp này, càng có thể thực hiện!

“Hỏi lại Ngộ Không xem!”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh a, cùng ngươi nghe ngóng chuyện này thôi?

Ngộ Không: Hiền đệ, ngươi nói, ngươi nói!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Pháp bảo bên trong Bách Bảo Các này, có thể cho thuê theo ngày sao?

Ngộ Không: Tự nhiên có thể, thời gian thuê thấp nhất của pháp bảo trong Bách Bảo Các, chính là một canh giờ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy Đại Thánh, có thể giúp ta xem một chút, thuê Lôi Thần Chuy một canh giờ, cần bao nhiêu điểm Công đức hay không?

Ngộ Không: Chờ một lát, lão Tôn ta giúp ngươi xem một chút!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, đa tạ Đại Thánh!

Ngộ Không: Hiền đệ, lão Tôn ta đã nhìn, tiền thuê Lôi Thần

Chuy, một canh giờ là mười năm đạo hạnh! Nếu thuê theo ngày mà nói, một ngày là một trăm năm đạo hạnh!

“Ta dựa vào, mắc như vậy!” Lâm Hải trợn cả mắt lên, dựa theo quy đổi giữa đạo hạnh cùng điểm Công đức, một ngày cũng là một ngàn vạn điểm Công đức a!

Mẹ nó, chính mình con mẹ nó tại cửa hàng mạng Thiên Đình, bán hàng lâu như vậy, vậy mà đều không đủ tiền thuê cho một ngày!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, không biết Hỗn Nguyên Tán của Ma Lễ Hồng, nếu như phóng tới Bách Bảo Các, có thể đáng bao nhiêu đạo hạnh?

Thanh Hỗn Nguyên Tán này, uy lực quá mức đáng sợ, động một chút lại hôn thiên ám địa, Nhật Nguyệt Vô Quang, Lâm Hải căn bản không dám tùy tiện vận dụng, còn không bằng đem nó cho thuê, kiếm lời chút điểm Công đức.

Đến lúc đó kích hoạt Bách Bảo Các, liền có thể thông qua tiền thuê kiếm lấy từ Hỗn Nguyên Tán, mà thuê đám pháp bảo ngưu bức còn lại.

Ngộ Không: Hỗn Nguyên Tán của Ma Lễ Hồng? Ha ha ha ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ đấm đất cười lăn)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, vì sao bật cười? (phía sau là một cái biểu lộ mộng bức)

Ngộ Không: Hiền đệ, nháo nửa ngày, Hỗn Nguyên Tán của Ma Lễ Hồng, là bị ngươi lấy mất à! Ngươi không biết, Ma Lễ Hồng mấy ngày nay quả thực cũng gấp điên, mỗi ngày đều đi theo phía sau rắm lão Tôn ta nói cái câu, nói cái gì hòa thượng bung dù, vô pháp vô thiên! Kêu la để lão Tôn ta đem dù trả lại cho y, đánh cũng đánh không đi!

Phốc!

“Ha ha!” Lâm Hải nhất thời cười phun, mẹ nó, nháo không nửa ngày, Ngộ Không giúp mình đem nồi cõng à!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, nếu oan uổng đã trên lưng, vậy không bằng xui vãi cả nãi đi! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Ngộ Không: A? Hiền đệ lời này là có ý gì a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta muốn đem Hỗn Nguyên Tán, phóng tới Bách Bảo Các cho thuê, nhưng ta không thể kích hoạt Bách Bảo Các, cho nên muốn nhờ Đại Thánh, lấy danh nghĩa của ngươi đến cho thuê, đến lúc đó đạo hạnh đoạt được, ngươi ta chia đều, như thế nào?

Ngộ Không: A ha ha, cái này hiển nhiên có thể, chỉ sợ đến lúc đó, Ma Lễ Hồng sẽ là cái thứ nhất đi thuê đâu!

Thấy Ngộ Không đáp ứng, trong lòng Lâm Hải mừng rỡ, vội vàng đem Hỗn Nguyên Tán phát qua cho Ngộ Không.

Leng keng!

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi pháp bảo Hỗn Nguyên Tán!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, phát qua cho ngươi rồi, ngươi nhìn làm sao định giá tốt đi?

Ngộ Không: Hỗn Nguyên Tán cùng Lôi Thần Chuy, chính là pháp bảo cùng một cấp bậc, không bằng liền cùng một giá cả với Lôi Thần Chuy đi, ngươi xem coi thế nào?

“Cùng giá cả với Lôi Thần Chuy, này há không phải liền là một ngày một ngàn vạn điểm Công đức sao?”

Nãi nãi, thật con mẹ nó bạo lợi a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có vấn đề, liền nghe Đại Thánh!

Ngộ Không: Tốt, giờ lão Tôn ta, hiện tại liền đem nó treo vào trong Bách Bảo Các! Sau đó lại đặc biệt thông tri một tiếng cho Ma Lễ Hồng, a ha ha ha cáp!

Phốc!

Lâm Hải nhất thời bật cười, đột nhiên cảm giác mình cùng Ngộ Không có chút quá xấu.

Đem pháp bảo của Ma Lễ Hồng đi cho thuê, còn thông tri Ma Lễ Hồng đến thuê, thật không biết diện tích ám ảnh trong lòng ma Lễ Hồng, sẽ lớn đến bao nhiêu!

Leng keng!

Không đến năm phút đồng hồ, tin tức của Ngộ Không, lại một lần nữa phát tới.

Ngộ Không: Hiền đệ, thành công, ha ha ha ha!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, đã phóng tới Bách Bảo Các rồi sao?

Ngộ Không: A ha ha, không phải không phải, là đã bị Ma Lễ Hồng, thuê đi rồi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta qua, nhanh như vậy? (phía sau là một biểu lộ kinh hỉ)

Ngộ Không: Bất quá, Ma Lễ Hồng là cái quỷ nghèo, tạm thời chỉ thuê một ngày, để cho người ta buồn bực!

"Buồn bực cọng lông a!" Lâm Hải cũng cười hỏng, một ngày đó cũng là một ngàn vạn điểm Công đức đâu, phân cho Ngộ Không một nửa, chính mình còn có thể có đến năm trăm vạn điểm Công đức, lợi nhuận lớn như vậy, còn muốn như thế nào?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, cái kia nói như thế, một trăm năm đạo hạnh, đã tới tay?

Ngộ Không: Chỉ có tám mươi năm đạo hạnh, Thái Thượng Lão Quân còn muốn bơm nước hai thành đâu!

Phốc!

“Bà nội ngươi a!” Lâm Hải kém chút thổ huyết, con mẹ nó cái Thái Thượng Lão Quân này, thật sự là đi đâu cũng có lão, quả thực đen đến không biên giới, thế mà trực tiếp lấy đi hai thành a!

Lâm Hải đau lòng đến hỏng, đồng thời cũng đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Con mẹ nó trách không được đạo hạnh của Thái Thượng Lão Quân lại cao thâm như vậy, nháo nửa ngày mẹ nó toàn là dựa vào các loại bơm nước rút tới a.

Thật con mẹ nó là Đại Gian Thương số một trên trời dưới dất a!

Bất quá, Bách Bảo Các là do Thái Thượng Lão Quân người ta khai phá, người ta bơm nước thì ai cũng không có cách, Lâm Hải cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Ngộ Không đem đạo hạnh đổi thành điểm Công đức, tất cả đều chuyển cho Lâm Hải.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, không phải đã nói mỗi người một nửa sao, ngươi làm sao tất cả đều lại cho ta?

Ngộ Không: Hiền đệ không nên khách khí, ngươi giúp lão Tôn ta rất nhiều, lão Tôn ta giúp ngươi chút chuyện nhỏ ấy, sao lại cùng ngươi chia đều lợi nhuận, huống chi lão Tôn ta không thiếu đạo hạnh, ngươi cầm hết đi, cầm hết đi!

Lâm Hải nhìn tin tức của Ngộ Không, tâm lý dâng lên một cỗ ấm áp, cái con khỉ này, quả nhiên có đủ ý tứ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cảm tạ Đại Thánh, huynh đệ kia liền không khách khí!

Ngộ Không: A, theo lão Tôn ta, không cần khách khí, có việc ngươi cứ tùy thời tìm lão Tôn ta!

Mang theo mỉm cười, Lâm Hải kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, lúc này, xe cũng chậm rãi dừng lại.

“Lâm thiếu, Thúy Phong Sơn, đã đến!”

Chương 993: Tĩnh Vân Tiên Cô

“Ngươi ở bên trong xe chờ ta đi!”

Lâm Hải xuống xe, đến trước con đường nhỏ lên núi dốc đứng kia, vừa đề khí, liền linh xảo giống như con khỉ mà nhảy lên.

“Lâm thiếu, quả thực chính là cao thủ bên trong truyền hình võ hiệp a!” Lý Kiện mặc dù nhưng đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy thân thủ của Lâm Hải, nhưng vẫn là một trận thổn thức, trong mắt là hâm mộ không ngừng.

Mà Lâm Hải đã dọc theo đường nhỏ dốc đứng để lên núi, trong chớp mắt liền đến giữa sườn núi.

“Dừng lại, người đến là người nào!”

Đột nhiên, một tiếng quát chói tai từ bên trên truyền đến, Lâm Hải dừng cước bộ lại, ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy hai cái đạo sĩ tuổi trẻ hơn hai mươi tuổi, tinh thần sung mãn canh giữ ở đường lên núi, đem Lâm Hải cản lại.

Lâm Hải sững sờ, con đường này chính là đường thông hướng

Tĩnh Vân Đạo Quan ở trên đỉnh núi, tại sao có thể có hai nam đạo sĩ canh giữ ở chỗ này?

Hơn nữa hai người kia, xem xét cũng là người luyện võ, tuy tu vi thấp, tại bên trong mắt Lâm Hải lúc này, căn bản không đáng giá nhắc tới, nhưng xuất hiện ở đây, vẫn là không khỏi để Lâm Hải cảm thấy một trận kỳ quái.

Thấy hai người tra hỏi, Lâm Hải liền hướng phía hai người ôm quyền.

“Tại hạ Hải Nguyệt Tông Lâm Hải, tiến tớiTĩnh Vân Đạo Quan, đến thăm Tĩnh Vân Tiên Cô!”

“Hải Nguyệt Tông?” Hai người trẻ tuổi nhìn sang lẫn nhau, tất cả đều là một mặt mê mang, hiển nhiên cũng chưa nghe nói qua tên của Hải Nguyệt Tông, không khỏi có chút do dự.

“Hải Nguyệt Tông liền chỉ có một mình ngươi đến sao?” Một người trong đó, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Không sai, chỉ có một mình ta!”

Hai người lại do dự một trận, không khỏi cùng tiến tới, bắt đầu nhỏ giọng thầm thì.

“Sư huynh, bên trong bảng danh sách mà Tĩnh Vân Tiên Cô cho, không có Hải Nguyệt Tông a!”

“Xác thực không có, nhưng nhìn bộ dáng của hắn, cũng không giống là giả a.”

“Nếu không, liền để hắn đi lên đi.”

“Không được, hai ta là lâm thời tới hỗ trợ, trấn giữ tại cái chỗ này, vạn nhất xuất hiện sai lầm, liền không tốt!”

“Vậy làm sao bây giờ a?” Một người trong đó nhất thời khó xử.

“Nếu không dạng này, ngươi trước canh giữ ở chỗ này đi, ta dẫn hắn đi lên gặp Tĩnh Vân Tiên Cô, nếu có lừa dối, bên trên có nhiều tiền bối cao nhân ở đó như vậy, lượng hắn cũng không tạo nổi sóng gió gì!”

“Tốt, vậy làm phiền sư huynh đi một chuyến!”

Hai người thương lượng xong, một người trong đó liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Vị sư huynh Hải Nguyệt Tông này, xin theo tại hạ lên núi, đi gặp Tĩnh Vân Tiên Cô!”

Lâm Hải nghe được liền vui vẻ, nghe ý tứ của người này, Tĩnh Vân Tiên Cô là ở trên núi, lần này chính mình cuối cùng không có vồ hụt a!

“Đa tạ vị sư huynh này!” Lâm Hải cũng ôm quyền một cái, theo đệ tử này hướng phía núi mà đi lên.

“Còn chưa thỉnh giáo đại danh của sư huynh?” Trên đường, Lâm Hải khách khí hướng phía cái đệ tử dẫn đường này hỏi.

“Tại hạ Ngọc Thanh Tử của Điểm Thương Phái, theo Chưởng môn Hư Không Đạo trưởng của nhà ta, đến đây trợ quyền choTĩnh Vân Tiên Cô!”

“Trợ quyền?” Lâm Hải nghe mà giật mình, chẳng lẽ có người muốn đối phó vớiTĩnh Vân Tiên Cô sao?

“Ngọc Thanh Tử sư huynh, không biết Tĩnh Vân Tiên Cô, đã có tranh chấp cùng người nào?”

Ngọc Thanh Tử nghe được, cước bộ bỗng nhiên ngừng lại, sau đó sắc mặt đại biến, chấn kinh nhìn Lâm Hải!

“Ngươi không biết? Cái kia nói như thế, ngươi không phải đến trợ quyền cho Tĩnh Vân Tiên Cô sao?”

Nói xong, Ngọc Thanh Tử đột nhiên bang một tiếng, đem bội kiếm bên hông rút ra, trực chỉ vào Lâm Hải.

“Ngươi đến cùng là ai, lên núi đến tột cùng có mưu đồ gì?”

“Ngọc Thanh Tử sư huynh không nên hiểu lầm!” Lâm Hải liên tục khoát tay, nhìn ra được Ngọc Thanh Tử là đến hỗ trợ choTĩnh Vân Tiên Cô, Lâm Hải đương nhiên sẽ không so đo cùng y.

“Tại hạ vừa rồi đã nói rõ, lên núi chính là vì đến thăm Tĩnh Vân Tiên Cô!”

Ánh mắt Ngọc Thanh Tử lấp loé không yên, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải một mặt cẩn thận, thấy Lâm Hải một mặt thản nhiên, tựa hồ cũng không có ác ý, cảnh giới trong lòng mới thoáng giảm bớt.

“Ngươi vì sao muốn đến thăm Tĩnh Vân Tiên Cô, ngươi cùng Tĩnh Vân Tiên Cô, là có quan hệ như thế nào?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Tại hạ cùng với Tĩnh Vân Tiên Cô, chưa từng gặp mặt, là do một vị trưởng bối dẫn tiến, đến đây thăm Tiên Cô, cũng hướng Tiên Cô, cầu lấy một số ngọc thạch!”

“Là như thế sao?”Ngọc Thanh Tử lại dẫn lên ánh mắt nghi hoặc, trên dưới dò xét Lâm Hải một phen.

Thấy Lâm Hải thủy chung là một bộ dáng mỉm cười, không có chút địch ý nào, y trầm ngâm một chút, mới đem trường kiếm thu lại.

“Đã như vậy, liền lên núi bái kiến Tĩnh Vân Tiên Cô rồi nói sau!” Ngọc Thanh Tử cũng vô pháp phán đoán lời nói của Lâm Hải là giả hay thực, cũng không hề hỏi nữa, chờ gặp Tĩnh Vân Tiên Cô, tự nhiên thật giả sẽ phân!

“Ngọc Thanh Tử sư huynh, đến cùng là xảy ra chuyện gì a, đến tột cùng là ai muốn là địch với Tĩnh Vân Tiên Cô vậy?” Lâm Hải nhịn không được, tiếp tục hiếu kỳ hỏi.

“Ngươi không nên hỏi, có lời gì, sau khi đi lên, trực tiếp hỏi Tĩnh Vân Tiên Cô đi!” Ngọc Thanh Tử hiện tại vô pháp xác định Lâm Hải rốt cuộc là địch hay bạn, một câu cũng không hề nhiều nói, trực tiếp đem Lâm Hải đưa đến trước Đạo Quan.

“Thật nhiều người!” Lâm Hải từ cách xa, liền thấy trước Đạo Quan đứng đầy đám người có cách ăn mặc khác nhau, trên người mỗi cá nhân đều mang khí thế hoặc bá đạo hoặc miên nhu, hiển nhiên toàn bộ đều không phải là người bình thường.

Tĩnh Vân Đạo Quan tương đối nhỏ, trong sân căn bản không chứa nổi quá nhiều người, giờ phút này tất cả đám người đều đứng tại trên mảnh đất trống rộng lớn ở phía trước Đạo Quan, chính giữa bày biện mười mấy cái ghế, mấy người có khí tức cường đại, đang ngồi ngay ngắn trên ghế.

Mà trên ghế ngồi ở giữa, là một vị đạo cô trung niên tướng mạo tuyệt mỹ lẳng lặng ngồi thẳng, chỉ là hai đôi mi, lại chăm chú nhíu lên, tựa hồ đang cùng bên cạnh người, thuật nói cái gì đó, mang trên mặt một tia buồn bực tức giận.

“Người này, chính là Tĩnh Vân Tiên Cô đi. Cũng không biết cùng Tiêu lão, đến tột cùng là có quan hệ như thế nào?” Lâm Hải nghĩ không ra Tĩnh Vân Tiên Cô lại là một cái nữ tử tuyệt sắc như thế, trong lòng không khỏi tà ác một chút.

Mà lúc này đây, Ngọc Thanh Tử đã tiến lên, hướng phía mọi người trên ghế ngồi ôm quyền một cái, sau đó hướng Đạo Cô ở giữa bẩm báo.

“Tĩnh Vân sư thúc, dưới núi có người tự xưng là Hải Nguyệt Tông Lâm Hải, đến đây để thăm ngài, đệ tử cảm thấy thân phận của hắn khả nghi, nên đã đem hắn mang đến."

"Hải Nguyệt Tông?" Tĩnh Vân Tiên Cô sững sờ, trên mặt hiện lên một tia mờ mịt.

"Bần đạo cũng không có nghe nói, thế gian có này tông phái này a?" Tĩnh Vân Tiên Cô nói, không khỏi hướng mấy người khác, ném qua ánh mắt hỏi thăm.

"Tại hạ cũng chưa từng nghe nói qua cái Hải Nguyệt Tông gì!"

"Bần đạo chưa từng nghe qua!"

"Ta cũng chưa nghe nói qua!"

...

Mọi người nhao nhao lắc đầu, trong ấn tượng đều không có cái Hải Nguyệt Tông này, sau cùng toàn bộ cũng đều đưa ánh mắt nhìn về phía bên tay trái của Tĩnh Vân Tiên Cô, tới trên thân một cái đạo sĩ đang nhắm mắt tĩnh tọa.

"Hư Không Đạo trưởng, ngươi luôn luôn có kiến thức rộng rãi, có thể từng nghe nói qua cái Hải Nguyệt Tông này?"

Thấy mọi người hỏi thăm, Hư Không Đạo trưởng lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, vuốt vuốt sợi râu, nhàn nhạt mở miệng.

"Giang hồ trên thế gian, không hề có Hải Nguyệt Tông!"

Mọi người nghe được, sắc mặt nhất thời đại biến,trên mặt Tĩnh Vân Tiên Cô càng là hiện lên một tia hàn quang.

"Nói như thế, lai lịch người này không rõ?"

"Hắn đang ở đâu?"

"Đang chờ ở đằng kia!"Ngọc Thanh Tử hướng phía sau lưng cách đó không xa nhất chỉ.

“Đem hắn mang tới!” Đôi mi của Tĩnh Vân Tiên Cô vẩy một cái, phân phó nói.

“Vâng!”Ngọc Thanh Tử đáp ứng một tiếng, quay người rời đi, chỉ chốc lát liền mang theo Lâm Hải đi tới.

“Tĩnh Vân sư thúc, người đã mang đến!”

Lâm Hải đã xác định, vị đạo cô cầm đầu kia, chính là Tĩnh Vân Tiên Cô, không khỏi tiến lên một bước, hướng phía Tĩnh Vân Tiên Cô ôm quyền, nhàn nhạt mở miệng.

“Hải Nguyệt Tông Lâm Hải, bái kiến Tĩnh Vân Tiên Cô!”

Thế nhưng là Lâm Hải vừa mới dứt lời, Tĩnh Vân Tiên Cô ba cái vỗ cái bàn ở bên cạnh, phóng người lên!

“Giang hồ thế gian, căn bản không có Hải Nguyệt Tông, ngươi đến cùng là ai!”

Chương 994: Có Lâm mỗ tại đây, người nào đến cũng đều như thế!

“A!” Còn không đợi Lâm Hải nói chuyện, đột nhiên một tiếng kinh hô rất nhỏ, vang lên tại sau lưng Tĩnh Vân Tiên Cô.

Thân thể Tĩnh Vân Tiên Cô chợt run lên, thật không thể tin mà quay đầu lại.

“Quân Di, ngươi biết hắn!!!”

“Sư phụ, ta...”

“Hỗn trướng!” Vương Quân Di còn chưa nói xong, đã thấy Tĩnh Vân Tiên Cô đột nhiên phẫn nộ trách cứ một tiếng.

“Vi sư đã nói với ngươi bao nhiêu lần, nam nhân trên thế gian, tất cả đều là người bạc tình bạc nghĩa, không có một cái nào có thể tin tưởng, ngươi vì sao liền không nghe, vậy mà thừa dịp trong khoảng thời gian vi sư không ở đây, nhận biết dã nam nhân, bây giờ còn tìm tới cửa, thật sự là tức chết ta vậy!”

“Không phải, sư phụ, ngươi hãy nghe ta nói hết...”

“Không cần nói nữa, đợi vi sư trước đem cái dã nam nhân này giết chết, sau đó giáo huấn ngươi cái nghiệt đồ này!”

“Sư phụ, đừng!”

Đáng tiếc, Vương Quân Di lời vừa ra miệng, Tĩnh Vân Tiên Cô đã nhảy lên một cái, người còn giữa không trung, phất trần trong tay đã hướng phía Lâm Hải lăng không quét qua, nhất thời một đường khí mang mạnh mẽ, thẳng đến Lâm Hải mà đi.

“Mẹ nó, thời mãn kinh đi?” Trong lòng Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, đối với Tĩnh Vân Tiên Cô toát ra một tia bất mãn.

Hắn từ trong đoạn nói chuyện giữa Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di, đã nghe rõ.

Cái lão đạo cô này thấyVương Quân Di nhận biết mình, liền hoài nghi ở giữa mình cùng Vương Quân Di, có cái hoạt động nhận không ra người gì đó, liền cái thời cơ giải thích cũng không cho, đã muốn giết mình, quả thực không thể nói lý!

Nếu không phải Tiêu lão giới thiệu hắn đến, chỉ vì chuyện Tĩnh Vân Tiên Cô vừa lên đã muốn giết người này, Lâm Hải liền phải cho nàng ta đẹp mắt!

Mắt thấy công kích của Tĩnh Vân Tiên Cô sắp tới, dưới chân Lâm Hải liền thi triển Tật Phong Bộ, giẫm lên tốc độ kỳ diệu của Ảnh Sát Thuật, nhìn như chật vật, kì thực lại vô cùng xảo diệu, tránh thoát một kích này của Tĩnh Vân Tiên Cô.

“Tiên Cô cùng không cần động tay, Lâm mỗ chính là do Tiêu Thanh Sơn dẫn tiến mà đến!”

Tĩnh Vân Tiên Cô thấy Lâm Hải mạc danh kỳ diệu tránh thoát một kích của chính mình, đã kinh ngạc cùng cực, đang chuẩn bị lần nữa xuất thủ, thế nhưng lại nghe được ba chữ Tiêu Thanh Sơn, thân thể không khỏi run lên bần bật.

Mà lúc này đây, Vương Quân Di cũng vội vàng chạy tới, đem Tĩnh Vân Tiên Cô ngăn lại.

“Sư phụ, đừng giết hắn, ngươi hiểu lầm! Ta biết hắn, là bởi vì trong lúc ngài ra ngoài thăm bạn trước đó, hắn đã từng tới bái phỏng ngài.”

Tĩnh Vân Tiên Cô nhất thời mặt mo đỏ ửng, biết rõ có thể là đã hiểu lầm Lâm Hải cùng đồ đệ mình.

Nhưng nàng ta luôn luôn tâm cao khí ngạo, ngay trước mặt nhiều người như vậy, nàng ta sao lại thừa nhận sai lầm của chính mình.

Nhìn Lâm Hải, Tĩnh Vân Tiên Cô không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Ngươi nói là do Tiêu Thanh Sơn giới thiệu mà đến, ta liền tin tưởng ngươi sao? Có thể có chứng cớ gì?”

Lâm Hải khẽ vươn tay, đem tấm danh thiếp mà Tiêu Thanh Sơn đưa cho hắn kia, đi lên trước đưa cho Tĩnh Vân Tiên Cô.

“Đây là Tiêu lão đưa cho tại hạ!”

Thời điểm Tĩnh Vân Tiên Cô nhìn thấy cái tấm danh thiếp này, thân thể không khỏi run lên bần bật, vành mắt đột nhiên trở nên hồng nhuận.

“Ách... Xem ra có chuyện xưa a!”

Tuy Tĩnh Vân Tiên Cô rất nhanh liền đã khôi phục bình thường, nhưng Lâm Hải vẫn là bắt được, thất thố trong nháy mắt đó của Tĩnh Vân Tiên Cô, thậm chí có thể cảm giác được, tâm tình của nàng ta, trở nên cực không ổn định!

“Nếu như nói, ở giữa nàng ta cùng Tiêu lão, thật không có chuyện xưagì, đánh chết ta cũng không tin!” Lâm Hải thầm suy nghĩ nói.

Tĩnh Vân Tiên Cô lẳng lặng đứng tại bên trong này, qua rất lâu mới đưa kích động trong nội tâm bình ổn lại.

Liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Tiêu Thanh Sơn để ngươi đến, tìm ta là có chuyện gì?”

“Tại hạ cần một số bảo ngọc, từng nói qua với Tiêu lão, Tiêu lão liền đem cái tấm thiếp này đưa cho tại hạ, từng nói Tiên Cô chính là kỳ nhân dị sĩ, có lẽ có loại bảo ngọc này!”

Lâm Hải nói, đem một khối ngọc thạch lấy ra.

“Nếu như Tiên Cô có loại bảo ngọc này, Lâm mỗ nguyện ý ra giá cao để mua sắm!”

Tĩnh Vân Tiên Cô liếc nhìn bảo ngọc trong tay Lâm Hải một chút, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

“Bảo ngọc phẩm chất bực này, bần đạo xác thực có sưu tầm một ít.”

“Bất quá bần đạo giờ phút này còn có chuyện quan trọng, ngươi trước tiên lui qua một bên đi.”

“Nếu là do Tiêu lão giới thiệu mà đến, cũng đừng nhắc sự tình mua sắm nữa, đợi việc nơi này qua, tặng cho ngươi cũng được!”

Lâm Hải nghe được nhất thời đại hỉ, lúc trước hắn thấy tính khí của Tĩnh Vân Tiên Cô nóng nảy bá đạo, không giống người thông tình đạt lý, vốn cho rằng tỷ lệ thành công không lớn, lại không nghĩ dễ như trở bàn tay đến thế, liền đã đáp ứng chính mình, để Lâm Hải vô cùng bất ngờ.

“Như thế, đa tạ Tiên Cô!”

Tính cách của Lâm Hải, vốn là người kính ta một thước, ta kính người một trượng, loại được người cho giọt nước, liền báo cả dòng sông kia, thấy Tĩnh Vân Tiên Cô đáp ứng thống khoái như vậy, chút bất mãn bởi vì hiểu lầm trước đó, cũng tiêu tán trong nháy mắt ngược lại cảm thấy Tĩnh Vân Tiên Cô, người tựa hồ cũng không tệ!

“Ừm!” Tĩnh Vân Tiên Cô gật gật đầu, sau đó hướng phía Lâm Hải khoát khoát tay, để Lâm Hải lui qua một bên.

Lâm Hải do dự một chút, không lui về sau, mà chính là lần nữa ôm quyền, hướng phía Tĩnh Vân Tiên Cô mở miệng.

“Tiên Cô, thời điểm tại hạ lên núi, nghe Ngọc Thanh Tử sư huynh nói, bọn họ đều là tới đây, trợ quyền cho Tiên Cô!”

“Tại hạ cùng với Tiên Cô bèo nước gặp nhau, Tiên Cô lại nguyện đem bảo ngọc trân tàng đem tặng, trong lòng Lâm mỗ cảm kích vạn phần, không thể báo đáp, nguyện vì Tiên Cô bình định địch tới đánh, để báo ân tình tặng ngọc củaTiên Cô!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, các lộ cao nhân trên chỗ ngồi kia, tất cả nhất thời đều nổ!

“Tiểu nhi vô tri, cuồng vọng cùng cực!”

“Ăn nói bừa bãi, khẩu khí thật là lớn!”

“Hừ, hiện tại người trẻ tuổi, thật sự là không biết trời cao đất rộng!”

“Tiểu bối từ nơi nào đến, không sợ gió lớn cắt đầu lưỡi sao?”

…

Lâm Hải nghe bên tai truyền đến thanh âm mỉa mai chói tai, cảm nhận được một đường lại một đường ánh mắt xem thường miệt thị, lại hoàn toàn giống như chưa tỉnh, chỉ là mặt mang mỉm cười, lạnh nhạt nhìn qua Tĩnh Vân Tiên Cô.

Những cao thủ ngồi ở đây, tuy thực lực xác thực không tầm thường, nhưng tất cả bất quá cũng đều là chỉ tu vi Giả Đan, đối với Lâm Hải giờ khắc này mà nói, không khác gì con kiến hôi, phất tay đơn giản liên có thể diệt, Lâm Hải làm thế nào có thể để ý tới cái nhìn của bọn họ.

Tĩnh Vân Tiên Cô bị lời nói của Lâm Hải làm cho sững sờ, sau đó bật cười một trận, lắc đầu.

“Người trẻ tuổi kia, ngay cả kẻ thù của ta là ai, cũng không biết, liền dám khoe khoang khoác lác sao?”

Lâm Hải thì là một mặt lạnh nhạt, hai tay khoác ra sau,phát ra một cỗ khí thế quân lâm thiên hạ, đạm mạc mở miệng.

“Có Lâm mỗ ở đây, mặc kệ là người nào đến, kết quả đều như thế!”

“Chỉ cần Tiên Cô mở miệng, Lâm mỗ sẽ để gã làm sao tới, liền như thế mà cút!”

Lâm Hải khí định thần nhàn, tính trước kỹ càng, lấy thực lực ngày hôm nay, Lâm Hải liền cả cao thủ Kim Đan phổ thông, đều có thể miểu sát trong nháy mắt, tự nhiên có cái lực lượng này!

“Ha ha, chỉ bằng ngươi?” Tĩnh Vân Tiên Cô cổ quái liếc nhìn Lâm Hải một chút, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng.

Lúc đầu bởi vì Lâm Hải chính là do Tiêu Thanh Sơn giới thiệu mà đến, nàng ta đối với Lâm Hải liền có ấn tượng không tệ, nhưng giờ phút này lại đối với Lâm Hải sinh ra một tia chán ghét cùng khinh thường!

Giờ khắc này ở đây, vị nào lại không phải là hào kiệt uy chấn một phương, bây giờ tập hợp cùng một chỗ, cũng không dám nói có nắm chắc đánh thối lui địch tới.

Mà Lâm Hải chỉ là một cái hậu bối tuổi còn trẻ, coi như tu luyện từ bên trong bụng mẹ, thì tu vi có thể lợi hại đến nơi nào, lại nói khoác mà không biết ngượng, muốn bằng sức một mình đánh lui địch, thật sự là hoang đường buồn cười, không biết lượng sức.

Đối với loại người trẻ tuổi tự đại mù quáng, coi trời bằng vung này, Tĩnh Vân Tiên Cô luôn luôn không thích.

“Ý tốt của ngươi, bần đạo tâm lĩnh, lui qua một bên đi!”

Tĩnh Vân Tiên Cô nói xong, liền nhìn đều chẳng muốn lại liếc nhìn Lâm Hải một chút nào, liền lui về lần nữa ngồi xuống.

“Ai!” Lâm Hải cười khổ than nhẹ, biết rõ Tĩnh Vân Tiên Cô cũng giống như những người khác, căn bản không đem chính mình đặt vào bên trong mắt, cho là mình tại chỗ này thổi ngưu bức đây.

Bất quá ngẫm lại cũng thế, ngay cả thực lực mạnh nhấtở trong bọn họ, cũng là cái Hư Không Đạo trưởng của Điểm Thương Phái kia, bất quá cũng chỉ là Quy Chân cảnh hậu kỳ, tương tự với Giả Đan kỳ, há của người tu đạo có thể xem thấu tu vi của chính mình.

“Thôi được, đã như vậy, cũng là mừng rỡ thanh nhàn.” Lâm Hải lắc đầu, lui qua một bên.

“Hứ!” Các đệ tử mà các lộ cao thủ dẫn đến, thấy Lâm Hải đứng chung một chỗ cùng bọn họ, tất cả nhất thời đều ném qua ánh mắt xem thường, hiển nhiên cũng đối với lời nói trước đó của Lâm Hải, khịt mũi coi thường!

Lâm Hải mới không để ý tới thái độ của chút đệ tử thấp kém này, trên mặt thủy chung mang theo nụ cười, ánh mắt bình tĩnh nhìn bọn Tĩnh Vân Tiên Cô, một mặt ngưng trọng thảo luận cái gì đó?

“Báo!” Ngay lúc này, đột nhiên một cái đệ tử của Điểm Thương Phái, vội vã chạy tới.

“Tĩnh Vân sư thúc, bọn họ đến!”

Tĩnh Vân Tiên Cô cùng các lộ cao thủ trợ quyền nghe được, tất cả nhất thời đều cọ cái đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng!

Chương 995: Ngươi nói, cũng chính là bọn rác rưởi này sao?

“Ha ha ha ha, trận thế thật lớn a!”

Đúng lúc này, một đường tiếng cười mang theo khinh cuồng,vang lên tại bên tai mọi người, thật lâu không dứt.

Lâm Hải không khỏi theo tiếng kêu nhìn lại, đã thấy một người nam tử trẻ tuổi mặc cẩm phục màu xanh, trên mặt mang theo ngông cuồng không ai bì nổi, chắp hai tay sau lưng, bên hông đeo kiếm, nghênh ngang đi tới.

Phía sau gã, xin đi theo bốn cái nam tử trung niên mặt không biểu tình, mạnh mẽ trầm ổn, mỗi con mắt đều lóe tinh quang,bên trên thân thể tán phát ra một cỗ sát cơ mãnh liệt làm người sợ hãi, hiển nhiên đều không phải là kẻ vớ vẩn.

“Ừm?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, nam tử trẻ tuổi này cùng bốn cái cao thủ trung niên kia, thực lực cũng không thấp, tất cả đều tại Giả Đan cảnh đỉnh phong, khoảng cách Kim Đan cũng chỉ cách xa một bước.

Nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến Lâm Hải kinh nghi, mà chính là do Lâm Hải từ trên người bọn họ, ẩn ẩn cảm giác được một chút hơi thở thân quen, nhưng làm thế nào cũng nhớ không nổi đã gặp qua ở nơi nào.

Mà lúc này đây, nam tử trẻ tuổi đã chạy tới trước mặt Tĩnh Vân Tiên Cô, một mặt tươi cười hướng phía Tĩnh Vân Tiên Cô ôm quyền một cái.

“Tĩnh Vân sư thúc, người bày ra cái trận thế lớn như này, là đang hoan nghênh tiểu chất sao? Tiểu chất thật sự là có chút không dám nhận a! Ha ha ha ha!”

Nam tử trẻ tuổi không coi ai ra gì, làm càn cười lớn, mặc cho ai đều có thể nhìn ra, gã hoàn toàn không có đem cả đám ngườiTĩnh Vân Tiên Cô, đặt ở bên trong mắt.

Gương mặt xinh đẹp củaTĩnh Vân Tiên Cô nhất thời phát lạnh, hiện lên một chút giận dữ, bộ ngực chập trùng một trận.

Hít sâu một hơi, đem nộ khí trong lòng nuốt xuống, Tĩnh Vân Tiên Cô mặt không biểu tình nhàn nhạt mở miệng.

“Lộ Thiếu Chưởng môn, bần đạo sớm đã nói qua, tiểu đồ Quân Di, niên kỷ còn nhỏ, trước mắt cũng chưa có dự định kết thân, xin Thiếu Chưởng môn về đi!”

Lộ Thiếu Chưởng môn nghe xong, con mắt không khỏi chuyển hướng tới Vương Quân Di ở sau lưng Tĩnh Vân Tiên Cô, Vương Quân Di nhất thời hướng gã ném qua một cái ánh mắt chán ghét, sau đó quay đầu đi chỗ khác.

Mà Lộ Thiếu Chưởng môn lại không thèm để ý chút nào, ngược lại ở trên thân thể có lồi có lõm của Vương Quân Di, bắt đầu không e dè chăm chú nhìn lên.

“Chậc chậc chậc, cái này mà còn nhỏ a, không nhỏ đi?”

Lộ Thiếu Chưởng môn vừa thốt ra lời kia, Tĩnh Vân Tiên Cô nhất thời biến sắc, trong mắt lóe lên vẻ phẫn nộ!

“Lộ Thiếu Chưởng môn, xin ngươi tự trọng!”

“Tự trọng?” Lộ Thiếu Chưởng môn một mặt mờ mịt, nhún nhún vai, “Ta nói cái lời nói không tự trọng gì sao? Tĩnh Vân sư thúc, ta không biết rõ a!”

“Ngươi!” Tĩnh Vân Tiên Cô bị Lộ Thiếu Chưởng môn chọc giận, toàn thân run rẩy, lại có miệng khó mà trả lời.

Mặc cho ai đều có thể nghe được, trong lời nói lúc trước của gã, chỗ nói không nhỏ, chỉ là cái gì, quả thực bỉ ổi cùng cực.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tĩnh Vân Tiên Cô chính là nhất giới nữ lưu, biết rõ Lộ Thiếu Chưởng môn có ý riêng, lại vẫn cứ không có cách nào công khai phản bác, thật sự là đủ buồn bực rất lợi hi!

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn, đối với cái Lộ Thiếu Chưởng môn này, không khỏi ném qua ánh mắt miệt thị.

“Mẹ nó, đủ vô sỉ!”

Hắn hiện tại không sai biệt lắm cũng nghe rõ, bọn ngườiTĩnh Vân Tiên Cô, địch nhân mà họ muốn đối phó, hẳn là cái Lộ Thiếu Chưởng môn này, mà nguyên nhân đơn giản hơn, cũng là do Lộ Thiếu Chưởng môn coi trọng Vương Quân Di, Tĩnh Vân Tiên Cô lại không đáp ứng!

Bất quá, Lâm Hải ngược lại là mười phần lý giải đối với Tĩnh Vân Tiên Cô, liền cái bức dạng này của Lộ Thiếu Chưởng môn, đổi thành chính mình cũng sẽ không đáp ứng, quá con mẹ nó bỉ ổi!

Nhưng là cái Lộ Thiếu Chưởng môn này, có vẻ như có lai lịch không nhỏ a, bọn họ Tĩnh Vân Tiên Cô tuy nhiều người, nhưng thật giống như cũng khá kiêng kị đối với cái này Lộ Thiếu Chưởng môn, bộ dáng căn bản không dám đắc tội.

Mà cái Lộ Thiếu Chưởng môn cùng bốn cái người hầu này, tất cả đều là Giả Đan cảnh đỉnh phong, Chưởng môn nhân của môn phái này, tám chín phần mười chính là cao thủ Kim Đan kỳ.

Nếu như vậy nói chuyện, bọn người Tĩnh Vân Tiên Cô không dám đắc tội, cũng liền hợp tình hợp lí.

Tĩnh Vân Tiên Cô cố gắng ngăn chặn nộ khí trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Lộ Thiếu Chưởng môn, cũng biến thành âm lãnh xuống tới.

“Lộ Thiếu Chưởng môn, có câu nói rất hay, dưa xanh ép không ngọt, ngươi cần gì phải ép buộc đâu?.”

“Ép buộc?” Lộ Thiếu Chưởng môn một mặt vô tội buông buông tay, “Có sao? Ta có ép buộc sao?”

Nói xong, Lộ Thiếu Chưởng môn đột nhiên hướng phía Vương Quân Di tới gần hai bước, dọa đến Vương Quân Di vội vàng liên tiếp lui về phía sau.

“Ai, ngươi tránh cái gì a, Quân Di!”

“Lần trước khi chúng ta gặp nhau tại Tây Giang, ta không phải đã nói cùng ngươi sao?”

“Ngươi nếu là không đáp ứng gả cho ta mà nói, sư phụ ngươi có thể sẽ gặp gỡ các loại ngoài ý muốn, thậm chí sẽ mất mạng a, ngươi quên?”

“Nhanh, tranh thủ thời gian nói cho sư phụ ngươi, ngươi là không muốn nàng ta chết, nên mới tự nguyện gả cho ta, ta không có ép buộc ngươi, có đúng hay không?”

“Ngươi, ngươi vô sỉ!” Vành mắt Vương Quân Di nhất thời đỏ lên, vừa tức vừa gấp, nước mắt đều nhanh rơi xuống.

Mà Lộ Thiếu Chưởng môn cũng là biến sắc, ánh mắt lộ ra hung ác quang mang!

“Nói như thế, ngươi là muốn nhìn thấy sư phụ nuôi dưỡng ngươi lớn lên, có một ngày sẽ đột tử ở trước mặt ngươi?”

“Ta, ta...” Vương Quân Di một trận nghẹn lời, mặt lộ vẻ thống khổ, nước mắt nhịn không được mà chảy xuống.

“Súc sinh a, vậy mà trần trụi uy hiếp ở ngay trước mặt!” Lâm Hải ở bên cạnh nhìn, cũng bị sự bỉ ổi của Lộ Thiếu Chưởng môn, làm tức giận đến nghiến răng!

Giờ phút này, hắn rốt cục biết rõ, vì cái gì ngày ở tại quán Bar, Vương Quân Di sẽ thất thố như vậy.

Nguyên lai bên trong nội tâm nàng, lại có sự tình thống khổ như vậy, bất kể lựa chọn thế nào, đối với nàng ta mà nói đều là thống khổ tra tấn, trách không được muốn lấy rượu tiêu sầu, thậm chí muốn tùy tiện tìm người, giao ra trong sạch của thân thể.

Nguyên lai, nàng ta là không muốn tiện nghi cho cái Lộ Thiếu Chưởng môn hỗn đản này a!

“Lộ Khiếu Vân!”

Tĩnh Vân Tiên Cô cũng nhịn không được lửa giận trong lòng nữa, nhịn không được gầm thét một tiếng!

“Ngươi thật sự là bỉ ổi! Tĩnh Vân ta dù cận kề cái chết, cũng sẽ không để Quân Di gả cho ngươi!”

“Thanh Thành Kiếm Phái ngươi tuy mạnh, nhưng Tĩnh Vân ta cũng không phải không có bằng hữu tri giao, thật muốn động thủ, các ngươi chưa hẳn chiếm được đi!”

“Thanh Thành Kiếm Phái! Bọn họ là Thanh Thành Kiếm Phái!” Đầu Lâm Hải ông một tiếng, rốt cục biết rõ vì cái gì nhìn mấy người Lộ Khiếu Vân, sẽ có cảm giác quen thuộc giác!

Bởi vì khí tức phát ra từ trên thân bọn họ, cùng Lộ Bác Dương lúc trước tới ám sát chính mình, giống như đúc!

“Vương bát đản!”

Biết rõ bọn người Lộ Khiếu Vân chính là người của Thanh Thành Kiếm Phái, trong lòng Lâm Hải, nhất thời bị vô cùng cừu hận lấp đầy, hai nắm đấm không khỏi nắm thật chặt, gân xanh lộ ra, con mắt cũng bởi vì phẫn nộ mà trở nên đỏ ngầu.

Nếu như nói đại cừu nhân lớn nhất giờ khắc này ở thế gian này của Lâm Hải, không thể nghi ngờ chính là Lộ Bác Dương của Thanh Thành Kiếm Phái, bởi vì Mục Doanh Doanh cũng là chết tại bên trong tay của Lộ Bác Dương, để Lâm Hải vô cùng đau lòng cùng áy náy.

Mà Lộ Bác Dương trọng thương đào tẩu, nên Lâm Hải không có vì Mục Doanh Doanh mà báo thù được, đã thành một cái tâm bệnh, thuận tiện lây đến toàn bộ Thanh Thành Kiếm Phái, tất cả đều hận lên, giờ phút này nhìn thấy người củaThanh Thành Kiếm Phái, trong đầu của Lâm Hải, lần nữa hiện ra bộ dáng trước khi chết của Mục Doanh Doanh, không khỏi bi phẫn đan xen, thân thể cũng khẽ run rẩy.

“Bằng hữu tri giao?” Lộ Khiếu Vân miệt thị quét một vòng quá đám trợ thủ đến trợ quyền cho Tĩnh Vân Tiên Cô kia, không khỏi cười nhạo một tiếng.

“Ngươi nói, cũng chính là bọn rác rưởi này sao?”

Lộ Khiếu Vân vừa thốt ra lời kia, mọi người bên Tĩnh Vân Tiên Cô này, sắc mặt toàn bộ đều đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ phẫn nộ.

Mà Lộ Khiếu Vân thì là không thèm để ý chút nào, cười lạnh.

“Người nào cho các ngươi lá gan, dám cùng Thanh Thành Kiếm Phái ta đối nghịch?”

“Cái nào chán sống, đứng ra cho bản Thiếu Chưởng môn!”

Lộ Khiếu Vân hét lớn một tiếng, ánh mắt mang theo khiêu khích cùng khinh thường miệt thị, quét về phía mọi người.

Tĩnh Vân Tiên Cô vội vàng quay đầu, hướng phía những trợ thủ của chính mình này chờ đợi nhìn lại.

Thế nhưng là cái này vừa nhìn xuống, lại làm cho trong lòng nàng ta nhất thời trầm xuống, dâng lên vô tận tuyệt vọng.

Chỉ thấy các bằng hữu giang hồ trước đó còn lòng đầy căm phẫn, kêu gào cùng một chỗ giúp nàng ta ra mặt kia, vừa gặp phải ánh mắt tràn ngập uy hiếp của Lộ Khiếu Vân, tất cả đều nhao nhao cúi đầu, vậy mà căn bản không dám cùng gã nhìn thẳng.

“Chẳng lẽ, trời muốn diệt Tĩnh Vân ta sao?” Tĩnh Vân Tiên Cô một trận không cam lòng, nhịn không được hướng phía Hư Không Đạo trưởng của Điểm Thương Phái ném qua ánh mắt khẩn cầu.

“Hư Không Đạo trưởng...”

“Khụ khụ!” Hư Không Đạo trưởng lúc đầu nhắm mắt lại, muốn có tôn nghiêm mà trốn tránh uy hiếp của Lộ Khiếu Vân, hiện tại bị Tĩnh Vân Tiên Cô trực tiếp điểm danh, cũng không dễ giả bộ tiếp nữa.

Ho nhẹ hai tiếng, Hư Không Đạo trưởng cười rạng rỡ, tiến lên một bước, liền hướng phía Lộ Khiếu Vân ôm quyền.

“Lộ Thiếu Chưởng môn, tất cả mọi người đều là giang hồ bằng hữu, có chuyện hảo hảo nói, làm gì phải nổi giận đâu!”

“Không bằng cho lão đạo một bộ mặt, mọi người ngồi xuống, hảo hảo thương lượng một chút, ngươi xem coi thế nào?”

Lộ Khiếu Vân nghiêng mắt liếc Hư Không Đạo trưởng một chút, khóe miệng nhếch lên.

“Ta tưởng là ai, nguyên lai là Hư Không Đạo trưởng của Điểm Thương Phái a!”

“Nếu Hư Không Đạo trưởng ngươi đã ra mặt, bản Thiếu Chưởng môn liền cho ngươi cái mặt mũi!”

Hư Không Đạo trưởng nghe được, sắc mặt nhất thời vui vẻ, cảm thấy mở mày mở mặt.

“Tĩnh Vân Tiên Cô a, Lộ Thiếu Chưởng môn đã đáp ứng, không bằng chúng ta cũng ngồi xuống cùng một chỗ, đem sự tình thương lượng tốt tốt một chút, nhìn giải quyết viên mãn thế nào đi, đừng thương tổn hòa khí của mọi người mà.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, vẫn là ngồi xuống thương lượng một chút đi!” Những cao thủ đến trợ quyền cho Tĩnh Vân Tiên Cô, cũng đều đi theo phụ họa.

“Các ngươi, các ngươi...” Tĩnh Vân Tiên Cô tức đến toàn thân run rẩy, nghĩ không ra chính mình bốn phía tìm kiếm hỏi thăm người tới giúp đỡ, một khi đối mặt với uy hiếp của Thanh Thành Kiếm Phái, vậy mà không chịu nổi như thế!

Chẳng lẽ liền không ai, dám đứng ra, cùng một chỗ với mình đối kháng với uy hiếp của Lộ Khiếu Vân sao?

Ngay tại thời khắc mặt mũi Tĩnh Vân Tiên Cô tràn đầy tuyệt vọng, đột nhiên một đường thanh âm mỉa mai, từ trong đám người vang lên.

“Đàm cái lông gà! Có chuyện gì đáng để nói!!”

“Ai?!”Sắc mặt Lộ Khiếu Vân nhất thời đại biến, phẫn nộ hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại.

Chương 996: Một người một đao, giết ngươi là đủ!

Lâm Hải tách đám người ra, chậm rãi đi tới, mang trên mặt nồng đậm khinh thường.

“Là hắn!”

Tất cả mọi người ở đây, tất cả đều nhận ra Lâm Hải, một mặt kinh ngạc, sau đó lộ ra biểu lộ mỉa mai.

“Thật đúng là hoa văn tìm đường chết a, đầu bị lừa đá hay sao?!”

Mọi người nhao nhao lắc đầu xem thường, vốn cho rằng trước đó, Lâm Hải cũng chỉ là ở trước mặt người khác chém gió bức, thật muốn khi gặp được người của Thanh Thành Kiếm Phái, đoán chừng sẽ bị dọa đến hồn đều phải xuất hiện.

Thật không nghĩ đến, đối mặt với Thiếu Chưởng môn Lộ Khiếu Vân hung hăng kiệt ngạo của Thanh Thành Kiếm Phái, liền cả các lộ cao thủ cũng sợ, Lâm Hải hắn lại thật đúng là dám đứng ra, chẳng những đứng ra, còn dám nói năng lỗ mãng, quả thực để cho mọi người mở rộng tầm mắt.

“Một cái làm càn làm bậy tươi sống a, không biết chữ “chết” viết như thế nào!”

“Xong, đoán chừng ai cũng không cứu được hắn, hẳn phải chết không nghi ngờ!”

“Một cái não tàn, giám định hoàn tất!”

Không có người cho rằng Lâm Hải còn có thể tiếp tục sống nữa, liền cả Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di, cũng nhăn đôi mày lại.

Sắc mặt Lộ Khiếu Vân càng là tái xanh, trong lòng tràn ngập phẫn nộ cực độ.

Gã chẳng thể nghĩ tới, chính mình đường đường là Thiếu Chưởng môn của Thanh Thành Kiếm Phái, đối mặt với một đám hạng người bất nhập lưu, vậy mà còn dám có người ra mặt, xúc phạm tới uy nghiêm của gã.

Nếu không dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất đem tên này giết chết, như vậy mặt mũi của chính mình, nên để ở nơi nào?

“Ngươi là ai, xưng tên ra!” Lộ Khiếu Vân hướng phía Lâm Hải phẫn nộ nhất chỉ, quát lạnh nói.

Lâm Hải khoác một tay ra sau, liếc gã một cái, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải!”

“Hải Nguyệt Tông? Hứ!” Lộ Khiếu Vân nhất thời khịt mũi coi thường, một cái đệ tử tông phái liền nghe cũng chưa nghe nói qua, cũng dám tiếp xúc với râu hùm của chính mình, thật sự là ăn gan hùm mật báo rồi.

Lộ Khiếu Vân đột nhiên không nhìn nữa Lâm Hải, mà chính là đem đầu chuyển hướng sang các lộ cao thủ, ánh mắt liếc nhìn mà qua, mang theo nồng đậm sát khí!

"Ai là Hải Nguyệt Tông, cút ra đây cho ta!"

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, bị khí thế của Lộ Khiếu Vân chấn nhiếp, trong mắt mang theo vẻ kinh hoảng, không có người trả lời.

Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, cau mày liếc trắng Lộ Khiếu Vân một chút.

"Ta nói ngươi đần độn a, ta cũng nói ta là Hải Nguyệt Tông! Ngươi còn hỏi thăm cái lông a mà hỏi!"

"Hừ, ngây thơ!" Lộ Khiếu Vân cười lạnh, "Xem ra ngươi còn chưa rõ, câu nói trước của ngươi kia, sẽ mang đến cái dạng hậu quả đáng sợgì a?"

"Đắc tội bản Thiếu Chưởng môn, ngươi cho rằng chỉ giết ngươi, coi như xong việc sao?"

"Nghĩ đến đẹp!!!" Lộ Khiếu Vân không khỏi mãnh liệtquát chói tai một tiếng, sau đó trong mắt sát cơ lẫm nhiên.

"Không chỉ là ngươi, bao quát toàn bộ mọi người của Hải Nguyệt Tông các ngươi ở đây, người nào cũng đừng hòng còn sống mà rời đi!"

Mọi người nghe được, tất cả không khỏi đều hít một ngụm khí lạnh, nhìn về phía Lộ Khiếu Vân, trong lòng hiện lên ý sợ hãi thật sâu.

"Người này, tuyệt đối không thể trêu chọc!" Mọi người ở đây, trong lòng không khỏi dâng lên suy nghĩ như vậy.

Một người đắc tội gã, liền muốn liên luỵ tới người của toàn bộ tông phái, thật sự là cực kỳ bá đạo, cực kỳ tàn nhẫn a!

Nếu như chọc phải loại nhân vật lợi hại này, quả thực cũng là bất hạnh của toàn bộ tông phái a!

Các lộ cao thủ, không khỏi bắt đầu vì Hải Nguyệt Tông có cái tổ tông tại họa như Lâm Hải, mà cảm thấy bi ai.

Mà Lâm Hải nghe được lời nói của Lộ Khiếu Vân, trên mặt cũng là hiện lên một tia hàn quang, ánh mắt càng phát ra băng lãnh.

“Khỏi cần hô to gọi nhỏ, Hải Nguyệt Tông, chỉ có một mình ta ở đây!” Nói xong, Lâm Hải lạnh lùng liếc nhìn Lộ Khiếu Vân một chút.

“Lộ Bác Dương, là người của các ngươi đi?”

Lộ Khiếu Vân không khỏi sững sờ, này làm sao lại nhấc lên Lộ Bác Dương.

“Không sai, Lộ Bác Dương chính là đệ tử của Thanh Thành Kiếm Phái ta!” Lộ Khiếu Vân nói xong, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi, tựa hồ nhớ tới cái gì đó!

“Ngươi vừa mới nói, ngươi tên là gì?”

“Lâm Hải!”

“Lâm Hải? Lâm Hải!!!” Lộ Khiếu Vân rốt cục nhớ tới, hung quang trong mắt nhất thời càng tăng lên!

“Trách không được cảm thấy cái tên này đã nghe qua ở đâu, nguyên lai ngươi chính là cái Lâm Hải đã giết đệ tử ngoại môn của Thanh Thành Kiếm Phái ta, lại làm thương tổn Lộ Bác Dương!”

“Tốt, thật tốt!” Lộ Khiếu Vân hung hăng gật gật đầu, “Này cũng bớt việc phải phái người đi giết ngươi, hôm nay liền do bản Thiếu Chưởng môn, đưa ngươi cùng nhau giải quyết đi!”

Lâm Hải nghe ngoan thoại của Lộ Khiếu Vân, chẳng muốn để ý, mà chính là trong mắt lóe lênhàn quang.

“Lộ Bác Dương ở đâu?”

“Hừ, một kẻ hấp hối sắp chết như ngươi, nào phải nói nhảm nhiều như vậy!”

Lộ Khiếu Vân nói xong, đột nhiên vung tay lên.

“Giết hắn cho ta!”

“Dừng tay!” Mắt thấy bốn người sau lưng Lộ Khiếu Vân, liền muốn vọt qua qua, Tĩnh Vân Tiên Cô đột nhiên hét lớn một tiếng, ngăn tại trước người Lâm Hải.

“Lộ Thiếu Chưởng môn, Lâm Hải chính là một người vãn bối của tại hạ, trẻ người non dạ, bần đạo nhận lỗi với ngươi, xin Thiếu Chưởng môn, đại nhân không chấp tiểu nhân, bỏ qua cho hắn đi!”

Tĩnh Vân Tiên Cô nói, hướng phía Lộ Khiếu Vân đánh cái chắp tay, sau đó hung hăng trừng Lâm Hải một chút.

“Còn không lùi tới một bên!”

Lâm Hải nhất thời nhướn mày, kinh ngạc liếc nhìn Tĩnh Vân Tiên Cô một chút, chính nàng cũng tự thân khó đảm bảo a, làm sao còn chạy đến cầu tình cho mình.

“Để bản Thiếu Chưởng môn buông tha hắn? Tốt!” Lộ Khiếu Vân gật gật đầu, một mặt miệt thị cười.

“Chỉ cần Quân Di đáp ứng gả cho ta, ta có thể tha cho tiểu tử này không chết, thế nào a?”

“Cái này...” Tĩnh Vân Tiên Cô nhất thời nghẹn lời, để đồ đệ mình gả cho Lộ Khiếu Vân, nàng là tuyệt không có khả năng đáp ứng.

Thế nhưng là trơ mắt nhìn Lâm Hải đi chết, nàng đồng dạng cũng làm không được, dù sao Lâm Hải chính là Tiêu Thanh Sơn giới thiệu mà đến, nếu như chết ở chỗ của chính mình, nàng làm sao hướng Tiêu Thanh Sơn giao phó.

Ngay tại thời khắc Tĩnh Vân Tiên Cô khó xử, Lâm Hải hướng phía Tĩnh Vân Tiên Cô, cười nhạt một tiếng.

“Đa tạ ý tốt của Tiên Cô, bất quá loại tôm tép nhãi nhép như gã này, Lâm mỗ còn không để tại bên trong mắt!”

“Hơn nữa, sự tình Lâm mỗ hướng Tiên Cô hứa hẹn trước đó, lúc này cũng vẫn có hữu hiệu!” Nói, Ánh mắt Lâm Hải đột nhiên phát lạnh, hiện lên một vòng sát cơ!

“Chỉ cần Tiên Cô mở miệng, Lâm Hải có thể giúp Tiên Cô, đem chúng diệt sát!”

“Cái gì?” Tĩnh Vân Tiên Cô nhất thời ngẩn ngơ, sau đó nhất thời lo lắng một trận.

Đến lúc nào rồi, làm sao ngươi vẫn còn ở chỗ này thổi ngưu bức a, quá không biết trời cao đất rộng!

Các lộ cao thủ vây xem, tất cả cũng đều là một mặt mộng bức, sau đó lộ ra xem thường thật sâu.

“Thật sự là không biết sống chết a!”

Mà Lộ Khiếu Vân càng là ngẩng đầu lên, cười ha ha, phảng phất như nghe được chuyện cười cực lớn.

Sau đó, tiếng cười đột nhiên đình chỉ, một mặt hung ác nhìn về phía Lâm Hải.

“Đem ta diệt sát? Chỉ bằng ngươi?”

Ánh mắt Lâm Hải nhìn thẳng sang gã, khóe miệng lộ ra một vòng tà tiếu, nhàn nhạt mở miệng.

“Không sao!”

Lâm Hải ngạo nghễ nhìn Lộ Khiếu Vân, đột nhiên hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện nơi tay, nhàn nhạt mở miệng.

“Một người một đao, giết ngươi là đủ!”

“Tốt!” Lộ Khiếu Vân quái dị cười một tiếng, “Bản Thiếu Chưởng môn đột nhiên nổi hứng thú, thật đúng là muốn nhìn một chút, ngươi lấy cái gì đem ta diệt sát!”

“Người tới, lấy mạng chó của hắn cho ta!”

Lời của Lộ Khiếu Vân vừa ra khỏi miệng, bên trong bốn người sau lưng, nhất thời có một người đứng ra.

Bá một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ, nhất thời một cỗ khí thếhùng hậu, liền phát ra.

“Người này thật mạnh!” Hư Không Đạo trưởng của Điểm Thương Phái, ở bên cạnh mà mí mắt cuồng loạn một trận.

Bên Tĩnh Vân Tiên Cô này, lấy ông ta là thực lực mạnh nhất, thật không nghĩ đến, một cái người hầu của Lộ Khiếu Vân, vậy mà đều không còn có thực lực đủ để so với ông ta, nhất thời để trong lòng ông ta rung động mạnh.

Đồng thời, Hư Không Đạo trưởng cũng âm thầm may mắn, may mắn chính mình không có can thiệp vào, nếu không hôm nay tuyệt đối cắm vào bên trong này.

"Chết!"

Cái cao thủ nhà họ Lộnày, trong miệng khẽ quát một tiếng, đột nhiên lăng không vọt lên, trường kiếm như điện, đâm thẳng vào ngực Lâm Hải.

Lâm Hải nhất thời cảm thấy, một cỗ lực đạo hùng hậu bàng bạc, từ chỗ kiếm nhọn truyền đến, còn chưa cận thân, lại đã để thân thể Lâm Hải cảm thấy một trận nặng nề, phảng phất trọng lực từ trường xung quanh đã phát sinh biến hóa, hành động lập tức bắt đầu trở nên chậm chạp.

Chính là một dạng kiếm pháp cùng với Lộ Bác Dương!

"Xong, cái gọi là Lâm Hải này, hẳn phải chết không nghi ngờ! Xem ra không có việc gì vẫn phải bớt thổi ngưu bức a!" Cái cao thủ nhà họ Lộ này vừa ra tay, liền để trong lòng bọn người Tĩnh Vân Tiên Cô, mát lạnh.

Một kiếm mạnh mẽ như thế, đừng nói là Lâm Hải, liền xem như bọn họ, muốn đón lấy cũng tuyệt đối không thể.

Theo bọn họ nghĩ, Lâm Hải tuyệt không may mắn thoát khỏi!

"Hừ!" Lâm Hải cười lạnh một tiếng, lại bất động thanh sắc, chờ trường kiếm sắp đâm đến, Lâm Hải đột nhiên vung Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lên, nhất thời một đạo hàn mang hiện lên, xẹt qua chân trời!

Đợi đến khi quang mang tán đi, mọi người hướng phía giữa sân nhìn lại, nhất thời tất cả từng cái đều mở to hai mắt, trợn mắt há hốc mồm!

Chương 997: Lấy Mạng đổi Mạng

"Cái này, cái này sao có thể?"

Tất cả mọi người ở đây, tất cả đều ngốc, từng cái như là gặp Quỷ, con mắt trợn thật lớn, trên mặt tràn ngập thật không thể tin.

Chỉ thấy Lâm Hải một tay xách ngược Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, như là Thiên Thần buông xuống mà đứng tại chỗ này, vậy mà lông tóc không thương!

Mà cao thủ nhà họ Lộ đối diện, vẫn duy trì động tác cầm kiếm đâm về phía Lâm Hải, nhưng mũi kiếm lại tại khoảng cách cách trước ngực Lâm Hải khoảng một tấc, mà dừng lại, trong ánh mắt, mang theo cực độ hoảng sợ, phảng phất như nhìn thấy sự tình đáng sợ cỡ nào.

“Đến cùng thì chuyện gì đã xảy ra?” Tất cả mọi người mộng bức, không biết công kích của cao thủ nhà họ Lộ kia, vì sao lại đột nhiên dừng lại.

“Đậu phộng, mau nhìn!” Thời điểm mọi người ở đây kinh ngạc, đột nhiên, có một tên đệ tử mắt sắc, chỉ vào cao thủ nhà họ Lộ kia kinh hô một tiếng.

Mọi người nhao nhao nhìn lại, sau đó một màn khiến người vô cùng chấn kinh, đã phát sinh.

Chỉ thấy cái cao thủ nhà họ Lộ này, thân thể trước đó còn hoàn hảo, đột nhiên như là ngâm nước mà rạn nứt, trong nháy mắt hóa thành điểm điểm tro bụi, biến mất tại trong tầm mắt của mọi người.

Leng keng một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất, đem mọi người từ trong chấn kinh cùng kinh ngạc mà bừng tỉnh lại.

“Cái cao thủ nhà họ Lộ này, vậy mà chết, còn là hình thần đều diệt!!!”

Một cái đáng sợ suy nghĩ, điên cuồng tràn vào trong tâm lý của mọi người, để bọn họ không rét mà run.

Lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, bọn họ nơi nào còn có khinh thường cùng mỉa mai trước đó, thay vào đó, là hoảng sợ cùng không hiểu thật sâu!

“Cao thủ Lộ gia này, thật sự là bị Lâm Hải giết chết sao?”

Tuyệt đại đa số người trong bọn họ, đều không có thấy rõ động tác của Lâm Hải, nên căn bản không thể tin được là do Lâm Hải gây nên.

Thế nhưng là sự thật vừa bày ở trước mắt, không phải do bọn họ không tin, trong lúc nhất thời, đều có chút chưa tỉnh hồn lại.

Nhưng những cường giả Giả Đan như Hư Không Đạo trưởng cùng Tĩnh Vân Tiên Cô này, lại thấy rõ động tác trước đó của Lâm Hải, một đao này uy mãnh bá đạo, nhất thời tất cả đều bị dọa sợ.

Qua hơn nửa ngày, mới nuốt một miệng lớn nước bọt, khiếp sợ không gì sánh nổi nhìn về phía Lâm Hải, tâm tình phức tạp nói không nên lời.

“Nguyên lai hắn, căn bản cũng không phải là đang khoác lác trang bức, mà chính là có bản lĩnh thật sự a!”

Trong mắt Tĩnh Vân Tiên Cô càng là đột nhiên hiện lên một tia thần thái, tuyệt vọng trong lòng, lần nữa dấy lên hi vọng!

Trước đó Lâm Hải đã từng nói, hắn có thể giúp mình bình định địch tới đánh, nàng còn khịt mũi coi thường, hiện tại xem ra, là mình có mắt như mù!

Cái khác không nói, chỉ là một đao kia của Lâm Hải, cũng đủ để chấn nhiếp kẻ xấu, làm Lộ Khiếu Vân không dám làm ẩu!

Quả nhiên, Lộ Khiếu Vân thấy thủ hạ đắc lực của mình, đường đường là cường giả Giả Đan, vậy mà bị một đao của Lâm Hải diệt sát, không khỏi vừa sợ lại giận, mí mắt nhịn không được mà cuồng loạn một trận!

“Trách không được dám cuồng vọng ở trước mặt bản Thiếu Môn chủ, nguyên lai thật là có chút tài năng!”

Trong mắt Lộ Khiếu Vân rốt cục hiện lên một tia ngưng trọng, nhìn thẳng vào Lâm Hải mà nói.

“Bản Thiếu Môn chủ chính là yêu tài, ngươi tuổi còn trẻ đã có được thành tựu này, đúng là khó được, không biết ngươi có nguyện gia nhập Thanh Thành Kiếm Phái ta, đi theo bên người bản Thiếu Chưởng môn hay không, cừu oán trước đó, bản Thiếu Môn chủ có thể làm chủ sẽ bỏ qua chuyện cũ, ngược lại còn cung cấp cho ngươi tài nguyên tu luyện phong phú, để thực lực của ngươi lên một tầng nữa, ngươi xem coi thế nào?”

Lâm Hải nghe xong, cười lạnh, hướng phía Lộ Khiếu Vân ném qua một cái ánh mắt miệt thị.

“Lâm Hải ta, chính là người của Hải Nguyệt Tông, sao lại phải gia nhập chỉ là một cái Thanh Thành Kiếm Phái của ngươi?”

“Lại nói, cừu oán trước đó, ngươi có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ, nhưng ngươi đã hỏi qua ta chưa!”

Nói đến đây, trên thân Lâm Hải đột nhiên tản mát ra một cỗ khí thế sắc bén vô cùng to lớn, trong nháy mắt đem bọn người Lộ Khiếu Vân bao phủ ở bên trong.

“Thanh Thành Kiếm Phái Lộ Bác Dương của ngươi, giết bạn thân của ta, Lâm Hải ta há có thể từ bỏ ý đồ!”

“Giao Lộ Bác Dương ra, thì còn thôi! Nếu không mà nói, ta sẽ đưa toàn bộ Thanh Thành Kiếm Phái ngươi, san thành bình địa!”

“Cuồng vọng!” Lộ Khiếu Vân thốt nhiên đại nộ, trường kiếm trong tay đột nhiên hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Cùng tiến lên, lấy thủ làm công, giết hắn!”

Lộ Khiếu Vân đã từ một đao trước đó của Lâm Hải mà nhìn ra, nếu bàn về đơn đả độc đấu, một phương của chính mình này, chưa chắc có người là đối thủ của Lâm Hải, chỉ có thể cùng công kích!

Mà đao thế của Lâm Hải tuy mạnh, nhưng Thanh Thành Kiếm Phái bọn họ, am hiểu nhất là phòng thủ, nổi tiếng thiên hạ, ngay từ đầu liền áp dụng thủ thế, đem Lâm Hải vây kín ở trong, lại tùy thời tiến công, Lâm Hải coi như mạnh hơn, cũng tuyệt đối không thể phá vỡ phòng ngựcủa bọn họ.

Mà một lúc sau,thế công của Lâm Hải bị ngăn trở, nhuệ khí tất giảm, chính là thời điểm bọn họ chuyển thủ làm công, nhất định có thể đem Lâm Hải nhất cử cầm xuống!

Ba cái cao thủ nhà họ Lộ còn lại nghe lệnh mà động, cùng một chỗ với Lộ Khiếu Vân, bốn người bốn thanh kiếm, vung vẩy trước người, trong nháy mắt hình thành bốn cái lồng ánh sáng kiếm ảnh màu vàng đất, đem toàn thân bảo hộ chật như nêm cối, hướng phía Lâm Hải vọt tới.

“Lại là cái xác rùa đen này?” Trong lòng Lâm Hải cười lạnh.

Đối chiến cùng Lộ Bác Dương trước đó, liền đã để Lâm Hải kiến thức phòng thủ biến thái trong một chiêu này, xác thực làm người vô cùng nhức đầu, không có kẽ hở, cơ hồ đứng ở thế bất bại.

Coi như Lâm Hải, cũng phải là mượn nhờ đặc hiệu ẩn tàng của Long Nha, phát ra Long Ngâm, mới đưa xác rùa đen của Lộ Bác Dương đánh vỡ, nhưng dù vậy, cũng vẫn là để Lộ Bác Dương đào tẩu, không có lấy được tính mạng của gã, có thể thấy được phòng ngự của một chiêu này, là biến thái cỡ nào!

Bất quá, Lâm Hải lúc này, sớm đã xưa đâu bằng nay, tuy cái xác rùa đen này vô cùng cứng rắn, nhưng lại có thể làm khó được Lâm Hải có Tiên khí nơi tay, thực lực tăng nhiều sao?

Mắt thấy bốn người, khua kiếm quang, hướng phía chính mình xông lại, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giơ lên.

Sau đó, một cái quét ngang, đao mang màu lam nhạt, thoát thể mà ra!

“Chém!”

C-K-Í-T..T...T!!!

Đao mang rơi vào phía trên kiếm khí hộ thuẫn của bốn người nhà họ Lộ, nhất thời như là cắt tại bên trên nham thạch, phát ra một chuỗi âm thanh chói tai bén nhọn.

Phốc!

Sau đó, như là túi rạn nứt, ánh sáng màu vàng đất, trong nháy mắt đã tan rã, đao mang đột phá trở ngại, chặn ngang quét ngang, chớp mắt đã tới gần bốn người!

“Đậu phộng!” Lộ Khiếu Vân bị dọa đến quá sợ hãi, không hề suy nghĩ bất cứ điều gì được, chiêu thức phòng ngự danh chấn thiên hạ của Thanh Thành Kiếm Phái, thế mà liền cả một đao của Lâm Hải cũng không ngăn cản nổi, trực tiếp bị phá hủy!

Mắt thấy đường đao mang đáng sợ này, liền muốn chặt trên người mình, mặt Lộ Khiếu Vân đều xanh, toàn thân cao thấp nhất thời bị một cỗ khí tức tử vong bao phủ, để gã kém chút co quắp trên mặt đất!

Làm Thiếu Chưởng môn của Thanh Thành Kiếm Phái, Lộ Bác Dương từ nhỏ đến lớn đều là xuôi gió xuôi nước, bao giờ đã gặp được tình cảnh đáng sợ bực này, bị dọa đến oa oa gọi bậy, liên tiếp móc ra pháp bảo, tất cả đều ném ra, muốn ngăn cản lưỡi đao của Lâm Hải.

Phanh phanh phanh phanh...

Thanh âm liên tiếp không ngừng truyền đến, từng kiện từng kiện pháp bảo bị phá hủy, đao mang lại không giảm chút nào.

A! A! A!

Ba tiếng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Lộ Khiếu Vân trơ mắt nhìn, ba tên thủ hạ của chính mình, bị đao mang chém thành hai đoạn, sau đó liền cái cặn bã cũng đều không có còn lại, tiêu tán tại chỗ, hoảng sợ trong lòng lại càng sâu!

Lần nữa sờ tay vào ngực, lại phát hiện pháp bảo đã dùng hết, không còn có vật gì khác nữa có thể cản một đao kia nữa!

Phù phù một tiếng, bắp chân Lộ Khiếu Vân mềm nhũn, liền co quắp mặt đất, nội tâm tại trong sự sợ hãi cực độ, rốt cục đã sụp đổ.

“Đừng có giết ta, ta không muốn chết a!”

Đường đường là Thiếu Chưởng của Thanh Thành Kiếm Phái môn, Lộ Khiếu Vân trước đó còn hung hăng cuồng vọng không ai bì nổi, vậy mà trực tiếp bị dọa đến gào khóc, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

Đám người Tĩnh Vân Tiên Cô, đang khiếp sợ Lâm Hải cường hãn đồng thời, cũng đều sinh ra khinh bỉ thật sâu với Lộ Khiếu Vân.

Nhìn dạng chó hình người, nháo nửa ngày nguyên lai cũng là một cái công tử hoàn khố a, liền điểm cốt khí cùng can đảm ấy cũng đều không có, vậy mà trực tiếp bị hoảng sợ tới khóc, quả thực là quá mất mặt!

Bạch!

Đao mang trong nháy mắt đã biến mất, sau đó Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, liền gác ở trên cổ Lộ Khiếu Vân.

“A, đừng có giết ta, đừng có giết ta!”

Lộ Khiếu Vân bị dọa đến toàn thân run một cái, nhìn Lâm Hải, ánh mắt tràn ngập hoảng sợ, cùng lúc trước quả thực tưởng như hai người!

Lâm Hải nhìn bộ dáng của Lộ Khiếu Vân, ngầm sinh xem thường, đồng thời, cũng quyết định.

Hải Nguyệt Tông của chính mình sau khi thành lập, đệ tử trong tông nhất định phải trải qua các loại lịch luyện gian nan, cảm thụ khảo nghiệm sinh tử, nếu không cũng giống như Lộ Khiếu Vân trở thành bông hoa trong nhà ấm, đối mặt tử vong sẽ không có cốt khí như thế, còn chưa đủ để ném mặt mũi của Lâm Hải hắn sao!

Cánh tay hạ xuống, mũi đao của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, đem cái cằm của Lộ Khiếu Vân, nhấc lên.

Lâm Hải lạnh lùng liếc gã một cái, nhàn nhạt mở miệng.

“Muốn mạng sống mà nói, liên hệ với của người Thanh Thành Kiếm Pháingươi, trong vòng ba ngày, đem Lộ Bác Dương trói đến Yến Kinh gặp ta!”

“Nhớ kỹ lời nói của ta, gã sống thì ngươi tử, gã chết thì ngươi sống, lấy Mạng đổi Mạng!”

Chương 998: Ngươi sao lại không phải là ngụy quân tử?

“Được, được được được!”Thân thể Lộ Khiếu Vân run rẩy, hoảng sợ đến gật đầu liên tục, nào dám nói một chữ không.

Lâm Hải thấy gã có cái bộ dáng không cốt khí kia, trong lòng lần nữa xem thường một trận.

“Vậy, sự tình ngươi bức bách Quân Di, lại nóithế nào?”

“Không dám, ta cũng không dám nữa, ta thề, về sau nếu còn dám đánh chủ ý lên Quân Di, sẽ để cho ta chết không yên lành!”

“Rất tốt!” Lâm Hải lúc này mới gật gật đầu, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một viên thuốc liền xuất hiện bên trong tay.

“Ăn hết!”

Lộ Khiếu Vân nhất thời giật mình, một mặt hoảng sợ nhìn viên đan dược kia, run lẩy bẩy.

“Cái này, đây là cái gì?”

“Độc dược!”

Phốc!

Lộ Khiếu Vân trực tiếp hoảng sợ co quắp.

“Hảo hán tha mạng, hảo hán tha mạng a! Ta cái gì cũng đáp ứng ngươi, ta không muốn chết a!”

“Thảo!” Lâm Hải trực tiếp trợn trắng mắt, quả thực là im lặng.

Con mẹ nó cái Thiếu chủ của Thanh Thành Kiếm Phái này, vừa rồi giả bộ bức như vậy, nghĩ không ra thật sự là cái nhát như chuột, hơn nữa vừa rồi gọi mình là cái gì? Hảo hán? Con mẹ nó xem Thủy Hử nhiều a?

"Câm miệng cho ta, lại khóc thì ta cắt đầu lưỡi của ngươi!" Lâm Hải hù dọa một tiếng, Lộ Khiếu Vân vội vàng đem tiếng khóc ngừng lại, thút tha thút thít, không dám lên tiếng nữa.

"Ta qua, dễ nghe lời như vậy?" Lâm Hải đột nhiên có loại ảo giác, chính mình con mẹ nó có phải đang khi dễ tiểu hài tử hay không a?

"Ta thật rất kỳ quái, tấm đức hạnh này của ngươi, là tu luyện đến Giả Đan kỳ thế nào vậy?"

"Cha ta cho ta phục đan dược, phao dược thủy, còn có ta khổ tu cùng lịch luyện..." Lộ Khiếu Vân yếu ớt nói nói, trong mắt lóe lên hoảng sợ, sợ nói nhầm, thì sẽ chọc giận Lâm Hải.

"Liền ngươi, còn khổ tu?Còn lịch luyện?" Lâm Hải làm sao cảm giác mình không tin như vậy đây.

"Bớt nói nhàm đi, mau đem đan dược ăn!"

"Tha mạng a, ta không ăn, ta không ăn..."

Lâm Hải không thèm phí lời với gã, trực tiếp bắt cái cằm của gã, đem đan dược đưa vào trong miệng.

"A, a, a!!!"Lộ Khiếu Vân tê tâm liệt phế rú thảm một trận, "Ta muốn chết rồi, ta muốn chết rồi, ta không muốn chết a, ta còn không có sống đủ đâu, nhóm tiểu sư muội của ta, vẫn còn chờ ta đây, oa..."

"Ai u ta qua!" Lâm Hải không còn gì để nói, con hàng này quá con mẹ nó không có tiền đồ a.

“Câm miệng cho ta!” Lâm Hải đưa tay cho gã một cái bạt tai, “Khóc cái cọng lông a khóc!”

“Độc dược này, ba ngày sau mới có thể phát tác, nếu như không có giải dược, liền sẽ thất khiếu chảy máu mà chết!”

“Cho nên, nắm chặt thời gian, liên hệ với người của Thanh Thành Kiếm Phái các ngươi, đem Lộ Bác Dương trói đến cho ta!”

“Nhớ kỹ, ngươi chỉ có thời gian ba ngày, ngươi cùng Lộ Bác Dương, chỉ có một cái có thể sống!”

“Cút đi!” Lâm Hải hướng phía cái mông của Lộ Khiếu Vân đá một chân, ghét bỏ khoát khoát tay.

“Chỉ có thời gian ba ngày?” Lộ Khiếu Vân bị dọa đến vội vàng bò dậy từ dưới đất, “Ta giờ sẽ liên hệ cha ta, ngươi cũng nhất định phải giữ giải dược cho ta a!”

Nói xong, Lộ Khiếu Vân té cứt té đái hướng phía dưới núi chạy đi, trong chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

“Mất mặt xấu hổ!” Nhìn thân ảnh chật vật của Lộ Khiếu Vân, Lâm Hải một trận xem thường, mặt mũi của Thanh Thành Kiếm Phái, cũng bị cái Thiếu Chưởng môn nhị bức này làm cho mất hết, thật không biết ba ba của gã, biết rõ chuyện có thể một chân đem gã đá chết hay không!

Xử lý xong sự tình của Lộ Khiếu Vân, Lâm Hải mới chợt phát hiện, nhiều người ở hiện trường như vậy, giờ phút này vậy mà lặng ngắt như tờ, yên tĩnh lạ thường!

“Ách... Các ngươi đều nhìn ta làm gì?” Lâm Hải kinh ngạc mà hỏi.

“Ai nha, Lâm tiền bối đại hiển thần uy, thật làm cho bọn ta mở rộng tầm mắt a!”

“Đúng vậy a đúng vậy a, Lâm tiền bối thật là kỳ nhân đương thời a!”

“Ta đã sớm nhìn không vừa mắt cái Thanh Thành Kiếm Phái này, Lâm tiền bối giết tốt!”

“Khụ khụ, Lâm tiền bối, trước đó ngôn ngữ của tại hạ có nhiều mạo phạm, mong được tha thứ a!”

“Lâm tiền bối, tông phái của ngươi gọi là Hải Nguyệt Tông sao? Không biết còn có tuyển người không a?”

…

Trong lúc nhất thời, các lộ cao thủ tới trợ quyền cho Tĩnh Vân Tiên Cô này, đều nhao nhao tiến lên, mang theo nụ cười nịnh nọt, nói lời nịnh nọt, hướng Lâm Hải tiến gần tới.

Trong lòng Lâm Hải nhất thời cười lạnh một trận, trong mắt lóe lên một chút khinh bỉ.

Bọn gọi là bằng hữu chí giao củaTĩnh Vân Tiên Cô này, tại thời điểm Tĩnh Vân Tiên Cô bị bức hiếp vừa rồi, vậy mà không ai, dám đứng ra thay nhất giới nữ lưu như nàng ta ra mặt, bây giờ kiến thức được thực lực mình, thì lại nịnh nọt đủ kiểu, coi là thật có thể vô sỉ như thế sao?

“Ha ha, Lâm lão đệ, tại hạ là Hư Không Đạo Nhân của Điểm Thương Phái, hôm nay thấy phong thái của Lâm lão đệ, rất có phong phạm lúc còn trẻ của bần đạo a!”

“Bần đạo đối với ngươi mới quen đã thân, ngày sau ở giữa ngươi và ta, có thể sẽ phải lui tới nhiều hơn, nếu như Lâm lão đệ có chỗ cần dùng đến bần đạo, cứ việc mở miệng, nhận được các bằng hữu giang hồ nâng đỡ, bần đạo ở trên giang hồ, vẫn còn có chút mặt mũi!”

“Ọe…” Lâm Hải trực tiếp che ngực, làm ra bộ dáng nôn mửa, một trận buồn nôn.

Con mẹ nó a, Lâm Hải thật là bị cái Hư Không Đạo trưởng của Điểm Thương Phái này làm cho buồn nôn đến.

“Đúng vậy a, Hư Không Đạo trưởng xác thực phi thường có mặt mũi, theo ta nhìn, đoán chừng toàn bộ người Hoa, mỗi người đều phải nể mặt ngươi đi?”

“A?” Hư Không Đạo trưởng khẽ giật mình, sau đó trên mặt hiện lên một tia tốt sắc, khoát khoát tay.

“Lâm lão đệ quá khen, bần đạo tuy rất có mặt mũi, nhưng cũng không có khoa trương đến mức toàn bộ người Hoa cũng đều muốn cho mặt mũi, nhiều lắm cũng chính là người trong giang hồ có thể cho chút thể diện đi, đúng, người trong giang hồ!”

Lâm Hải nghe, quả thực im lặng, cái Hư Không Đạo trưởng này, quả thực quá con mẹ nó không biết xấu hổ, còn toàn người trong giang hồ, không nghe ra lời kia của ca ca, là con mẹ nó châm chọc ngươi sao?

“Không không không, ta cảm thấy chỉ là người trong giang hồ nể tình mà nói, còn chưa đủ!” Lâm Hải vội vàng dùng vẻ mặt thành thật lắc đầu, “Người trong giang hồ mới có bao nhiêu a, coi như mỗi một người cho ngươi mười cái mặt mũi, cũng đắp không lên cái da mặt phi thường dày như vậy a!”

“Ách…” Hư Không Đạo trưởng lúc này mới hiểu rõ, Lâm Hải là đang móc ngoặt tổn hại mình đâu, mặt mo không khỏi đằng cái liền hồng, trong mắt lóe lên một tia phẫn nộ, nhưng nghĩ tới thực lực của Lâm Hải, căn bản không dám phát tác, chỉ có thể hắc hắc ngượng ngùng cười hai tiếng.

“Lâm lão đệ, nói chuyện thật hài hước! Hắc hắc, thật hài hước!”

“Bất quá, bần đạo xác thực là một tấm chân tình, nếu Lâm lão đệ có chỗ cần dùng đến bần đạo, thì cứ mở miệng, bần đạo quyết không chối từ!”

“A.” Lâm Hải nghiền ngẫm liếc nhìn Hư Không Đạo trưởng một chút, “Đạo trưởng nói như vậy, thì Lâm Hải thật là có sự tình, muốn khẩn cầu Đạo trưởng hỗ trợ!”

Sắc mặt Hư Không Đạo trưởng nhất thời biến đổi, ông ta chỉ là hư ngụy khách sáo một chút, muốn ở trước mặt người khác chiếm được một cái tên nhiệt tình vì lợi ích chung, đồng thời kiếm lấy một cái nhân tình tiện nghi của loại cao thủ ngưu bức như Lâm Hải này, nghĩ không ra Lâm Hải vậy mà không chút khách khí, thật muốn tìm ông ta hỗ trợ, nhất thời để ông ta có chút hoảng hốt.

Bất quá, lời nói chân trước mới nói ra rồi, nếu như lập tức hối cải mà nói, mất mặt này liền ném lớn.

Không có cách nào, Hư Không Đạo trưởng đành phải kiên trì, hướng phía Lâm Hải chột dạ cười một tiếng.

“Lâm lão đệ có chuyện gì cần bần đạo hỗ trợ, trước không ngại nói nghe một chút.”

“Hừ, vừa rồi vẫn là quyết không chối từ, hiện tại liền biến thành trước nói nghe một chút!” Trong lòng Lâm Hải âm thầm xem thường không thôi.

“Vừa rồi ta nói chuyện cùng Lộ Khiếu Vân, Đạo trưởng cũng nghe thấy đi, kỳ thực ta cùng Thanh Thành Kiếm Phái, chính là cừu địch không chết không thôi, ba ngày sau, Thanh Thành Kiếm Phái nhất định sẽ phái số lớn cao thủ đến đây, Lâm mỗ thế nhỏ lực yếu, xin Đạo trưởng cùng một chỗ với Lâm mỗ, cùng Thanh Thành Kiếm Phái quyết một trận tử chiến!”

Phốc!

Lâm Hải nói một câu, dọa đến Hư Không Đạo trưởng kém chút nằm trên đất.

“Cái kia, a nha, hỏng!” Con mắt của Hư Không Đạo trưởng đảo đảo, đột nhiên vỗ đùi!

“Bần đạo đi ra ngoài gấp, mới nhớ tới, nhà bếp còn đang đun nước đâu!”

“Không được không được, bần đạo phải về nhanh để dập lửa, các vị, bần đạo đi trước một bước!”

Nói xong, Hư Không Đạo trưởng cụp đuôi, liền cũng không dám liếc nhìn Lâm Hải một chút nào, liền hướng phía dưới núi chạy tới.

“Sư phụ, ngươi lúc nào cũng bắt đầu quản nấu nước rồi?.”

“Im miệng, ngươi cái liệt đồ này, sư phụ là Chưởng môn, cái gì cũng đều có thể quản, làm sao lại không thể để ý đến nấu nước...”

Nhìn Hư Không Đạo trưởng mang theo đông đảo đệ tử, rời khỏi Thúy Phong Sơn, Lâm Hải cười lạnh.

“Các vị, có nguyện ý bồi tiếp Lâm mỗ, lưu lại đối kháng với Thanh Thành Kiếm Phái hay không a?”

“Ai nha, nhà ta phơi quần áo chưa thu, ta phải nhanh đi về!”

“Hỏng, heo mẹ nhà ta hôm nay sinh con, nhìn trí nhớ của ta này, cũng quên, không được, ta phải đi nhanh lên!”

“Uy? Ai vậy? Triệu lão tứ a. Cái gì? Ba thiếu một? Tốt tốt tốt, ta đến ngay!”

...

Lâm Hải nói một câu, để các lộ cao thủ trước đó còn vô cùng nhiệt tình lôi kéo làm quen này, trong nháy mắt đã đi sạch sẽ, chớp mắt chỉ còn lại có ba người Lâm Hải cùng Tĩnh Vân Tiên Cô, Vương Quân Di.

“Một đám ngụy quân tử!” Lâm Hải nhất thời bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy xem thường.

Thế nhưng Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên một thanh âm đồng dạng cũng là xem thường, vang lên tại Lâm Hải bên tai.

“Ngươi sao lại không phải là ngụy quân tử?”

“Ách...” Lâm Hải sững sờ, trong nháy mắt liền mộng bức.

Chương 999: Ngươi làm sao so với nữ nhân còn bát quái hơn!

“Tiên Cô, ngài nói lời này là có ý gì?” Lâm Hải nhìn Tĩnh Vân Tiên Cô, có chút im lặng.

“Hừ!”Tĩnh Vân Tiên Cô hừ lạnh một tiếng, “Ngươi từ lúc lên núi đến bây giờ, hết thảy nhìn Quân Di mười chín lần, ngươi dám nói đối với Quân Di không có cái ý đồ xấu gì không? Đàn ông các ngươi, quả nhiên không có một cái nào là đồ vật tốt!”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun tại chỗ, mẹ nó, tâm lý của cái lão đạo cô này có vấn đề đi, ngược lại mẹ nó còn rảnh mà đi đếm cho mình â?.

“Cái kia, Tiên Cô a, ngươi lúc tuổi thanh xuân, có phải đã bị nam nhân thương tổn qua hay không a?”

“Bất quá ngươi cũng không cần vì vậy mà có thành kiến đối với nam nhân a, lại nói có cái thiếu nữ hoài xuân nào, mà không có đụng qua mấy kẻ đồi bại đâu, cần gì phải quá mức để ý như vậy?."

Sắc mặt Tĩnh Vân Tiên Cô mạnh mẽ biến, trong mắt lộ ra ánh mắt giết người, hét lên một tiếng.

"Im miệng! Còn dám hồ ngôn loạn ngữ, liền lập tức cút xuống núi cho ta!"

"Ách..." Lâm Hải thật sự là im lặng, mẹ nó, cái này liền trở mặt.

"Tốt tốt tốt, ta không nói!" Lâm Hải vội vàng nhấc tay đầu hàng, cái lão đạo cô này, tuyệt đối là thời mãn kinh!

"Hừ!" Tĩnh Vân Tiên Cô hừ lạnh một tiếng, "Ngươi không phải là muốn ngọc thạch à, đi theo ta!"

Nói xong, Tĩnh Vân Tiên Cô quay người, tiến vào trong đạo quan.

"Cái kia, hôm nay cảm tạ ngươi, tính khí của sư phụ ta quái, ngươi đừng để trong lòng, nàng kỳ thực là người rất tốt."

Vương Quân Di đi lên trước, cúi đầu hướng phía Lâm Hải nói lời cảm tạ, khuôn mặt mang theo một tia phi hồng.

Lời nói trước đó của Tĩnh Vân Tiên Cô, để trong nội tâm nàng phanh phanh nhảy loạn.

Vốn ở giữa nàng cùng Lâm Hải, đã có mấy lần mập mờ hiểu lầm, vừa rồi lại nghe Tĩnh Vân Tiên Cô nói, Lâm Hải vậy mà nhìn chính mình mười chín lần, nhất thời để cái tâm thiếu nữ của Vương Quân Di, dâng lên cảm giác khác chưa bao giờ có.

"Không cần cám ơn, ta cùng Thanh Thành Kiếm Phái vốn là có thù!" Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó đột nhiên thần bí hạ thấp thanh âm, "Về phần sư phụ ngươi, dung mạo của nàng đẹp như thế, trước khi xuất gia có phải thật là bị nam nhân thương tổn qua hay không a?”

Lâm Hải càng ngày càng hiếu kỳ, ở giữa Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Tiêu Thanh Sơn, đến cùng là có quan hệ như thế nào?

Vương Quân Di nghe xong lời này, nhất thời ngẩng đầu, cho Lâm Hải cái mắt trắng lớn.

“Ngươi làm sao so với nữ nhân còn bát quái hơn?”

Nói xong, Vương Quân Di quay người lại, lắc eo nhỏ rời đi.

“Không phải chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi nha, làm sao lại bát quái.” Lâm Hải bĩu môi một cái, lắc lắc đầu, đi theo Tĩnh Vân Tiên Cô tiến vào Đạo Quan.

“Ngọc thạch mà ta sưu tầm, tất cả đều ở bên trong này, nếu ngươi cần dùng đến, cũng đều cầm đi đi!”

Tĩnh Vân Tiên Cô đem một cái hộp gỗ lớn mở ra, nhất thời trong suốt loá mắt, bên trong toàn là ngọc thạch thượng hạng.

“Ta dựa vào, nhiều như vậy!” Con mắt Lâm Hải nhất thời sáng lên, ngồi xổm người xuống, cầm lấy một khối cảm thụ một chút, bên trong tràn đầy chân khí, tính chất cực giai!

“Không tệ, chỉ là một khối này, sau khi chia cắt cũng đủ để chèo chống Tụ Linh Trận trong thời gian mười ngày!”

Lâm Hải đem một khối lại một khối ngọc thạch cầm lên, cẩn thận cảm ứng, lại có hơn phân nửa, cũng phù hợp với yêu cầu của chính mình.

Lâm Hải cũng không khách khí, đem ngọc thạch có thể sử dụng, tất cả đều lựa ra, thả ở trước mặt mình.

“Tiên Cô, những ngọc thạch này đối với ta có tác dụng lớn, ta liền không khách khí nữa!”

“Ngươi coi trọng, cầm lấy đi là được!” Ngữ khí của Tĩnh Vân Tiên Cô lạnh nhạt đáp nói.

“Như thế, đa tạ Tiên Cô!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem những ngọc thạch này, tất cả đều thu nhập vào bên trong Thánh Cảnh.

Nhìn một đống ngọc thạch ở trước mặt, cứ như vậy mà đột ngột tiêu thất vào hư không, để Tĩnh Vân Tiên Cô không khỏi đột nhiên giật mình, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ.

“Ha ha, một chút thủ đoạn nhỏ mà thôi!” Lâm Hải ngu ngơ cười một tiếng, sau đó mang theo cảm kích nhìn về phía Tĩnh Vân Tiên Cô.

“Tiên Cô, ngọc thạch này giá trị không thấp, Lâm mỗ không thể lấy không, một điểm tâm ý, xin Tiên Cô nhận lấy!”

Lâm Hải nói, bàn tay duỗi ra, hai viên thuốc liền xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Viên lớn này, Tiên Cô có thể phục dụng, viên nhỏ, thì để Quân Di phục dụng!”

“Sau khi ăn vào, lập tức vận công hấp thu, lường trước có thể để thực lực của Tiên Cô cùng Quân Di, tiến thêm một bước!”

“Tuyệt đối không thể, cái này quá quý giá!” Tĩnh Vân Tiên Cô biến sắc, liên tục khoát tay.

Tu vi đến cảnh giới cỡ này của nàng, há có thể không biết, muốn tu vi tiến thêm một bước, quả thực so với lên trời còn khó hơn, nếu như không có đại cơ duyên, có lẽ đời này cũng chỉ dừng bước tại chỗ này.

Thế nhưng đan dược mà Lâm Hải lấy ra, lại trực tiếp có thể dùng để đề bạt tu vi của nàng, đây quả thực là bảo vật vô giá!

Nếu là cầm tới trong giang hồ, tất nhiên sẽ gây nên một trận gió tanh mưa máu, khiến cho vô số cường giả tranh đến đầu rơi máu chảy!

Nàng cùng Lâm Hải cũng không có giao tình gì, chỉ là nhìn trên mặt mũi của Tiêu Thanh Sơn, tặng một số ngọc thạch mà chính mình đã sưu tầm nhiều năm, há có thể thu lấy lễ lớn như thế của Lâm Hải.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, mặt lộ vẻ làm khó.

“Tiên Cô a, ngươi nhìn ta cũng đã lấy ra rồi, ngươi nếu còn để cho ta thu hồi lại, cái này chẳng phải là để cho ta thật mất mặt a, ta nhìn ngươi liền cầm lấy đi!”

“Vật quý trọng bực này, bần đạo tuyệt không thể thu!” Đôi mi của Tĩnh Vân Tiên Cô cau lại, kiên quyết nói.

“Cái này...” Lâm Hải không còn gì để nói, cảm giác theo lão đạo cô này đánh giao tình, làm sao lại lao lực như vậy đây?

“Vậy được, ngươi không muốn mà nói, vậy ta đưa cho Quân Di!”

Vương Quân Di ở bên cạnh còn không có kịp phản ứng, đột nhiên bị Lâm Hải đem tay nắm lấy.

“A!”

Vương Quân Di kinh hô một tiếng, khuôn mặt nhất thời phi hồng, một mặt thẹn thùng, trong lòng khẩn trương!

Còn chưa chờ kịp đem tay của Lâm Hải hất ra, Lâm Hải cũng đã đưa tay thu hồi lại, mà hai viên thuốc, cũng đã đưa vào trong bàn tay nhỏ của Vương Quân Di.

“Tiên Cô, ta đã đưa cho Quân Di, ngươi tổng không có ý kiến chứ?”

Tĩnh Vân Tiên Cô biến sắc, nhất thời ngậm giận nhìn thẳng vào Lâm Hải.

“Ngươi tiểu tử này, còn nói không có ý đồ xấu gì với Quân Di, giờ phút này liền cả tay Quân Di cũng đã sờ, nhìn ngươi còn ngụy biện như thế nào!”

Phốc!

Lâm Hải kém chút đặt mông xuống ngay tại chỗ, mẹ nó, đây là cái Logic gì a.

Ca ca mẹ nó cũng chỉ là đem đan dược đưa đến bên trong tay Vương Quân Di, cái này kêu là có ý đồ xấu sao?

Lại nói, cũng là cái niên đại gì rồi, giữa nam nữ chạm tay cũng là có ý đồ xấu? Nếu để cho ngươi biết rõ, ca ca còn ôm qua nàng ta, còn nhìn hết qua nàng ta, vậy ca ca há không phải thành bạc tặc thập ác bất xá sao?

Lão đạo cô này, thật không thể nói lý a!

“Cái kia, Tiên Cô a, ta rút lui trước.” Lâm Hải cảm thấy không thể tiếp tục chờ đợi, nếu không không đem chính mình, cũng coi thành thần kinh không bình thường thì không thể!

“Sau ba ngày nếu như Thanh Thành Kiếm Phái tìm tới chỗ này, liền để bọn họ đến nhà ta tìm ta, Quân Di biết rõ nhà ta ở đâu... Ngạch!”

Lâm Hải nói vừa xong, liền nói thầm một tiếng không tốt, biết rõ hỏng!

Quả nhiên, sắc mặt Tĩnh Vân Tiên Cô đột nhiên đại biến, sau đó tức đến nổi giận đùng đùng.

“Hỗn trướng! Hai cái các ngươi quả nhiên có vấn đề, nếu không Quân Di làm sao lại liền nhà ngươi ở đâu, cũng đều biết!”

“Quân Di, ngươi quá khiến ta thất vọng! Vi sư đã nói bao nhiêu lần rồi, nam nhân không có một cái nào là đồ vật tốt, ngươi vậy mà còn dám thừa dịp vi sư không ở, lại cấu kết với cái dã nam nhân này, chẳng lẽ những gì vi sư dạy bảo, ngươi toàn bộ đã quên sao?!”

“Sư phụ, không phải như vậy!” Vương Quân Di vừa vội vừa thẹn, bị Tĩnh Vân Tiên Cô nói đến khuôn mặt đỏ bừng!

“Ngươi không cần giải thích, trở về phòng diện bích cho ta!”

“Vâng ~” Vương Quân Di một mặt ủy khuất, sắp khóc, lại không dám vi phạm mệnh lệnh của Tĩnh Vân Tiên Cô, đành phải che mặt, chạy về bên trong phòng.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời mộng bức, lão đạo cô này, thật mẹ nó có mao bệnh đi.

“Tiên Cô, thật không phải như ngươi nghĩ đến, là...” Lời nói của Lâm Hải mới nói một nửa, liền nói không được.

Mẹ nó, việc quen biết ở quán Bar này, có vẻ như cũng không tiện giải thích lắm a.

“Hừ, ngươi cũng không định nói chuyện có thể nói đi? Lập tức cút ngay xuống núi cho ta, cũng đừng để ta lại nhìn thấy ngươi!”

“Ta...” Lâm Hải không còn gì để nói, thế nhưng nhìn thấy Tĩnh Vân Tiên Cô trợn mắt hạnh lên, mặt mũi bộ dáng tràn đầy vẻ giận dữ, Lâm Hải cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Được được được, ta đi, ta đi còn không được sao?” Lâm Hải khoát khoát tay, một mặt bất đắc dĩ, dọc theo đường về xuống dưới Thúy Phong Sơn.

“Lâm thiếu, ngươi đã trở về!” Lý Kiện đang tựa ở trên xe hút thuốc, nhìn thấy Lâm Hải xuống tới nơi, vội vàng đem tàn thuốc quăng đi, đem cửa xe mở ra.

Lâm Hải cười cười, vừa mới chuẩn bị lên xe, thân thể đột nhiên dừng lại, bỗng nhiên cứng đờ!

Chương 1000: Không bằng chúng ta cá cược một trận thì như thế nào?

“Lâm thiếu, ngươi làm sao vậy?” Lý Kiện kỳ quái hỏi.

Lâm Hải không nói gì, mà chính là vô cùng chậm chạp xoay thân thể lại, mồ hôi to như hạt đậu ở trên trán, lăn lăn xuống đến, ánh mắt mang theo vẻ hoảng sợ, hướng phía sau lưng nhìn lại.

“Ngươi rất cảnh giác, hoàn toàn vượt quá ngoài ý muốn của ta!”

Một đường thanh âm du dương thanh thúy của nữ nhân, từ trên không trung vang lên, phảng phất đến từ bốn phương tám hướng, vậy mà để cho người ta không phát hiện được, thanh âm này đến cùng phát ra từ nơi đâu, quỷ dị nói không nên lời!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giữ tại bên trong tay, biểu lộ ngưng trọng trước đó chưa từng có.

“Đừng có giả thần giả quỷ, ra đi!”

“Ha ha ha...” Một chuỗi tiếng cười êm tai, lần nữa từ bốn phương tám hướng vang lên.

Sau đó, mí mắt Lâm Hải đột nhiên nhảy một cái, đã thấy một bóng hình xinh đẹp nhanh như thiểm điện, lên xuống mấy cái, đã xuất hiện tại chỗ phía trước mình mười mét, lụa mỏng che mặt, một bộ áo đen thiếp thân, đem thân thể thướt tha uyển chuyển, quyến rũ hoàn mỹ cực hạn, mê người nói không nên lời, để cho người ta chỉ nhìn một chút, trái tim liền phanh phanh nhảy loạn, nhiệt huyết sôi trào.

Chỉ là, trong tay nữ tử áo đen kia, lại là một thanh dao găm chiếu sáng lấp lánh, lại làm cho liệt hỏa dấy lên bên trong lòng người, cấp tốc bị dập tắt, thay vào đó là băng lãnh thấu xương đến từ linh hồn!

Bạch!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải hạ xuống, nằm ngang ở trước ngực, trong mắt lóe lên cảnh giới nồng đậm.

“Ngươi là ai?”

Nữ tử áo đen không có trả lời, ngược lại trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, sau đó chậm rãi gật gật đầu.

“Ngươi rất không tệ, so với tưởng tượng của ta còn muốn hoàn mỹ hơn!”

“Trước đó khi ngươi đưa lưng về phía tại ta, dưới tình huống khí tức hoàn toàn bị ta khóa kín, còn có thể làm đến không có kẽ hở, mà quay đầu, để cho ta vô pháp dùng nhất kích tất sát, thực lực của ngươi, tại bên trong Giả Đan cảnh, gần như không tồn tại, thậm chí có thể so với Kim Đan!”

Ánh mắt Lâm Hải lạnh lùng nhìn thẳng vào nữ tử áo đen, nghe lời nói của nữ tử áo đen, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng.

Đoán chừng chỉ có bản thân mình mới biết, vừa rồi nhìn như chỉ là một cái quay người chậm chạp tùy ý, lại là gian nan dường nào, phảng phất như trải qua một thế kỷ dài dằng dặc, đã như đi qua Quỷ Môn Quan một lần.

Một khắc này, Lâm Hải có thể rõ ràng cảm thấy, toàn thân trên dưới của mình, cũng bị một cỗ sát khí cực kỳ sắc bén vô hình khóa kín, phong bế toàn bộ đường lui, chỉ cần chính mình có chút hành động thiếu suy nghĩ nào, cũng sẽ gặp phải một kích trí mệnh!

Một cái quay người đơn giản, toàn thân Lâm Hải cũng đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, tinh thần đều có chút hư thoát, như là trải qua một trận chiến đấu cực kỳ gian nan, cho dù là đối mặt với Huyết Tu La lúc trước, cũng đều không có gian nan như vậy.

“Đừng nói những thứ vô dụng này, ngươi đến cùng là ai, tìm ta lại là có mục đích gì!”

Nữ tử áo đen nhẹ giọng cười một tiếng, đột nhiên hất một tay lên, một đạo quang mang bay thẳng đến Lâm Hải.

Lâm Hải giật mình, đổi tay cầm đao, cánh tay tìm tòi, đem đạo quang mang này chộp vào bên trong tay, chăm chú nhìn lại.

Sau đó, sắc mặt Lâm Hải khẽ biến, trong tay mình bắt lấy, lại là một phi tiêu hình dáng bảy cạnh!

“Hiện tại, biết ta là ai chưa?” Nữ tử áo đen khanh khách cười một tiếng, nghiền ngẫm nói nói.

“Thất Sát!” Lâm Hải nhất thời giật mình, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn về phía nữ tử áo đen.

“Ngươi hôm nay đến đây, là muốn giết ta, hay là trả mối thù lần trước ta phá hư nhiệm vụ của các ngươi?”

Nữ tử áo đen nghe được, lắc đầu.

“Tuy nguyên nhân bởi vì ngươi, mà nhiệm vụ thất bại, nhưng ngươi lại thả người của ta, không có lấy tính mạng của bọn họ, nghiêm ngặt mà nói, ngươi ta chẳng những không hề có thù, ta còn muốn cảm tạ ngươi đã hạ thủ lưu tình!”

“Cho nên, đây mới là nguyên nhân thực sự ngươi cho ta mặt mũi, không tiếp tục phái sát thủ tiếp tục nhiệm vụ?” Lâm Hải mang theo một tia tự giễu, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

Xem ra lúc trước bản thân, có chút mù quáng tự đại.

Nguyên lai còn tưởng rằng, thủ lĩnh Thất Sát, là bởi vì chính mình đơn thương độc mã diệt tổ chức Ảnh Vệ, kiêng kị thực lực của mình, mới thật cho mình cái mặt mũi, từ bỏ ám sát Vương Nghiễm Phúc.

Bây giờ suy nghĩ một chút, thật sự là buồn cười a!

Mà thực lực của cô gái mặc áo đen đứng trước mặt này, trăm phần trăm là cao thủ Kim Đan, sao lại cố kỵ chính mình lúc ấy a?

Nếu như lúc ấy thật muốn ra tay với mình, chỉ sợ chính mình đã sớm mất mạng, ngẫm lại cũng nghĩ mà sợ.

Nữ tử áo đen lắc đầu, thanh âm êm tai như chuông bạc, lần nữa vang lên.

“Cũng không phải là nể mặt ngươi, mà là thời điểm ta xem xét thi thể của các thành viên tổ chức Ảnh Vệ, đột nhiên có một cái ý nghĩ!”

Nói xong, trong đôi mắt đẹp của nữ tử áo đen, liền hiện lên một tia sáng.

“Cái chết của mỗi một người bọn họ, đều là nhất kích tất sát, dứt khoát lưu loát, vừa nhanh vừa chuẩn lại hung ác, không chút dây dưa dài dòng nào, thủ pháp giết người thậm chí hoàn toàn vượt qua tuyệt đại đa số sát thủ chuyên nghiệp!”

“Bắt đầu từ lúc đó, ta liền sinh ra hứng thú cực kỳ hưng thịnh đối với ngươi, muốn đích thân đến cửa gặp ngươi một lần, chỉ là đáng tiếc có việc trì hoãn, thẳng đến hôm nay mới đưa ra thời gian!”

“Sinh ra hứng thú đối với ta?” Lâm Hải cổ quái cười một tiếng, hướng phía dáng người tuyệt diệu của nữ tử áo đen, liếc mắt một cái.

“Không có ý tứ, người ta là danh thảo đã có chủ, ngươi đừng có hy vọng đi!”

Phốc phốc!

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để nữ tử áo đen đối diện cười ra tiếng, đôi mắt đẹp hung hăng liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Thật sự là không nghĩ tới, ngươi vẫn là cái hạng người miệng lưỡi trơn tru!”

“Cái ta gọi là hứng thú, là thân thủ quỷ dị quyết thắng đại bộ phận sát thủ của ngươi, ngươi quả thực chính là trời sinh làm sát thủ, không làm sát thủ, thực sự quá đáng tiếc!”

“Bởi vậy hôm nay đến đây, mục đích của ta chỉ có một cái, đó là mời ngươi, gia nhập tổ chức Thất Sát ta!”

“Gia nhập Thất Sát?” Lâm Hải bật cười một tiếng, mình bây giờ thế nhưng đường đường là Tông chủ của Hải Nguyệt Tông, sao lại đi làm một sát thủ?

Mặc dù tông phái của mình, người còn không đến mấy cái, thậm chí ngay cả điểm dừng chân cũng còn không có, nhưng dầu gì cũng là một cái tông phái a.

Nhất tông chi chủ, nói ra so với một sát thủ dù sao cũng nghe muốn phong cách hơn nhiều a.

“Không có ý tứ, không hứng thú!” Lâm Hải trực tiếp dứt khoát cự tuyệt nói.

“Ai, này thực sự cũng quá đáng tiếc!” Nữ tử áo đen thở dài, sau đó sát khí nồng đậm, lần nữa bạo phát, dao găm trong tay trực chỉ vào Lâm Hải!

Lâm Hải đột nhiên giật mình, cảm thấy khí tức toàn thân, trong nháy mắt lần nữa bị khóa chết, cỗ nguy cơ tử vong mãnh liệt này, lại một lần nữa buông xuống ở trên người.

“Cô gái mặc áo đen này, thật đáng sợ!” Lâm Hải đem chân khí toàn thân đều vận chuyển, nhấc lên mười hai phần tinh thần đề phòng.

“Dạng sát thủ có tiềm lực vô cùng như ngươi, nếu như không thể trở thành người một nhà, phương pháp tốt nhất, chỉ sợ chỉ có thể là mạt sát!”

“Chỉ là thân thủ giết chết một cái sát thủ có tiềm lực ưu tú như thế, thật đúng là có chút buồn đâu!”

“Thế nhưng là, ngươi lại không chịu gia nhập Thất Sát ta, thì có biện pháp gì đâu?.”

Lâm Hải nhìn nữ tử áo đen, phối hợp kể rõ, không khỏi nhẹ giọng cười một tiếng.

“Biện pháp, có a!”

“A?” Đôi mắt đẹp của nữ tử áo đen sáng lên, kinh ngạc hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Biện pháp gì, chẳng lẽ ngươi thay đổi chủ ý?”

“Đó cũng không phải!” Lâm Hải lắc đầu, đột nhiên lộ ra vẻ hưng phấn.

“Tuy ta không thể gia nhập Thất Sát, nhưng ngươi có thể gia nhập Hải Nguyệt Tông a!” Hai mắt Lâm Hải híp lại, tựa như một cái đại thúc đang dụ dỗ thiếu nữ, chảy nước bọt, lên tiếng dụ hoặc nói.

“Ừm, ngươi làm sao đột nhiên, lại cười bỉ ổi như vậy?” Nữ tử áo đen ngoẹo đầu, kinh ngạc nói.

“Ách... Có sao?” Lâm Hải vội vàng đem nước miếng lau sạch, ho khan hai tiếng, khôi phục một bộ dáng nghiêm túc.

“Thiếu niên, ta nhìn ngươi cốt cách thanh kỳ, thiên phú dị bẩm, là hạt giống tốt để tu đạo luyện võ, không bằng gia nhập Hải Nguyệt Tông ta đi, các loại võ học Đạo pháp, cái gì cần có đều có, chẳng những bao giáo bao dạy, còn bao ăn bao ở bao phân phối đâu, nhập tông liền ký kết hiệp nghị vào nghề, quả thật là lựa chọn chuyên nhất của nhân sinh thành công a!”

“Ha ha ha!” Nữ tử áo đen nhất thời bị Lâm Hải chọc cho cười khanh khách không ngừng, trước ngực một mảnh chập trùng.

“Ngươi người này, nói chuyện thật là không có chính đề, bất quá Hải Nguyệt Tông trong miệng ngươi, là cái đồ vật gì, ta làm sao chưa từng nghe qua.”

“Hải Nguyệt Tông không phải đồ vật... Khụ khụ!” Con mẹ nó, lời này làm sao khó chịu như thế đây?

“Hải Nguyệt Tông, là một cái tông phái phi thường ngưu bức, càng có một cái Tông chủ ngưu bức, cái kia chính là kẻ hèn này!”

Lâm Hải vừa nhấc cái cằm, bày làm ra một bộ dáng trang bức.

“Ha ha ha, ngươi thật đáng yêu a, người ta đều có chút không nỡ giết ngươi!”

“Bất quá, ngươi không chịu nhập Thất Sát ta, cuối cùng vẫn là muốn chết, ai!”

“Uy, ta nói nửa ngày, ngươi nghe mà vẫn không hiểu a?” Con mắt Lâm Hải không khỏi tại trước ngực nữ tử áo đen quét mắt một vòng.

n, đủ lớn, nghe không hiểu là bình thường, vậy ca ca lặp lại lần nữa!

“Ta ngoài ý muốn nghĩ, ta không vào Thất Sát, ngươi cũng không cần giết ta, ngươi có thể nhập Hải Nguyệt Tông ta a!”

“Được a!” Nào nghĩ đến, nữ tử áo đen trực tiếp đáp ứng, bất quá sau đó theo sát lại nói nói.

“Kỳ thực ta cũng không quá muốn giết ngươi đâu, không bằng chúng ta cá cược một trận thì như thế nào?”

“Cá cược? Cá như thế nào?”

“Rất đơn giản, ta thắng, ngươi nhập Thất Sát ta, ngươi thắng, ta nhập Hải Nguyệt Tông ngươi!”

Lâm Hải nghe xong, trước mắt nhất thời sáng lên.

“Không tệ, biện pháp này tốt!”

“Này liền chấp nhận?”

“Có thể, cứ như vậy định!”

Nữ tử áo đen cười khanh khách một tiếng, sau đó thân ảnh đột nhiên biến mất, Lâm Hải còn không có kịp phản ứng, đột nhiên cảm thấy dưới xương sườn mát lạnh, không khỏi quá sợ hãi!

“Đậu phộng, ngươi nha đánh lén!”

Chương 1001: Đây là sợ ta té sao?

Lâm Hải giữa lúc cuống quít liền cùng một chỗ sử xuất, Tật Phong Bộ cộng thêm Ảnh Sát Thuật, tốc độ nện bước quỷ dị, hướng phía sau nhanh chóng thối lui.

Xoẹt xoẹt!

Dù là như thế, áo mặc của Lâm Hải, vẫn là bị mở ra một lỗ hổng rất dài, nếu là chậm một chút nữa, vậy tuyệt đối cũng là kết quả mở ngực mổ bụng.

“Em gái ngươi, thật con mẹ nó hung ác!”

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, trải qua nhiều tràng chiến đấu như vậy, đây tuyệt đối là một lần hung hiểm nhất.

Nhưng mà, còn chưa chờ Lâm Hải kịp đánh trả, lại chợt phát hiện, thân ảnh của nữ tử áo đen, đột nhiên không thấy.

Lâm Hải vội vàng đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao để ngang ở trước ngực, trong mắt lấp lóe tinh mang, đề phòng nhìn bốn phía.

“Đậu móa, thật đáng sợ!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền chấn kinh phát hiện, giác quan vô cùng nhạy cảm của chính mình, vậy mà đột nhiên mất đi tác dụng, hoàn toàn không cảm giác thấy, nữ tử áo đen đến tột cùng là đang ẩn nấp ở đâu!

“Giữa ban ngày còn quỷ dị như vậy, nếu như là buổi tối...” Trong lòng Lâm Hải càng cảm thấy nữ tử áo đen đáng sợ.

Đồng thời, trong lòng dâng lên một cỗ ý chí mãnh liệt, nhất định phải đem cô gái mặc áo đen này, thu nhập vào Hải Nguyệt Tông, nói như vậy, thực lực của Hải Nguyệt Tông, không thể nghi ngờ là sẽ càng thêm cường đại!

"Phá!"

Đột nhiên, một tiếng xé gió bén nhọn, từ sau lưng Lâm Hải vang lên, Lâm Hải bỗng cảm giác sau đầu sinh phong, kình phong tập đến!

"Phá!"

Lâm Hải hét lớn một tiếng, bên hông dùng lực, quẹo thật nhanh, đồng thời Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay vung khẽ, bang một tiếng, đem phi tiêu sau lưng, đánh trúng vỡ nát!

Nhưng mà, Lâm Hải lại sinh ra một tia dự cảm không rõ!

"Đi!"

Trong lúc vội vã, Lâm Hải đưa tay ra một đường Chưởng Tâm Lôi, hướng phía một chỗ đất trống bên cạnh chính mình thả ra ngoài.

"A?" Trong không khí, một tiếng kêu nhẹ vang lên, sau đó thân ảnh của nữ tử áo đen, đột nhiên tốc biến, hướng phía sau bay ngược, một đường Chưởng Tâm Lôi của Lâm Hải trong nháy mắt đã thất bại, đem mặt đất bổ ra một cái hố to!

"Thật là nghĩ không ra a, lấy tu vi chỉ là Giả Đan của ngươi, vậy mà đem ta bức lui, ta thật sự là càng ngày càng coi trọng ngươi rồi!"

Lâm Hải thì là bĩu môi một cái, cười lạnh.

"Sự tình ngươi nghĩ không ra, còn nhiều... Ngạch!"

Sắc mặt Lâm Hải nhất thời tối đen, mẹ nó liền không thể để ca ca đắc ý một chút sao?

Lời này cũng còn chưa nói xong đâu, thân ảnh của nữ tử áo đen, lại đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Bất đắc dĩ, Lâm Hải đành phải lần nữa hết sức chăm chú, bắt đầu phòng bị.

Đồng thời trong lòng âm thầm kêu khổ, dạng này đánh xuống, cũng không thể được a!

Tuy Lâm Hải đã học tập Ảnh Sát Thuật, cũng có năng lực tiềm tung ẩn trốn, nhưng so với cô gái áo đen này, cấp bậc rõ ràng kém lấy một mảng lớn, căn bản là không có cách phát giác bóng dáng của người ta.

Mà nữ tử áo đen chính là sát thủ, trời sinh liền am hiểu núp trong bóng tối để đánh lén, một kích không trúng liền cấp tốc rút lui lại tìm cơ hội tốt.

Cứ như vậy, nữ tử áo đen ở trong tối, mình tại ngoài sáng, mà thực lực của nữ tử áo đen lại sâu không lường được, chính mình hoàn toàn ở vào tình cảnh bị động bị đánh a, liền thời cơ đánh trả cũng đều không có, làm sao có thể thắng?

Lâm Hải đang tự hỏi, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng phát lạnh, trong nháy mắt lông tơ cũng bắt đầu dựng đứng lên!

“Mẹ nó!” Lâm Hải quá sợ hãi, giữa lúc cuống quít lui trước một cái, trực tiếp nhảy ra khoảng năm sáu mét, đồng thời Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay quét ra sau một cái, mới đưa nữ tử áo đen bức lui.

“Ha ha ha, da thịt ngươi thật trắng a, giống cái nữ hài tử!”

Sau lưng truyền đến tiếng cười như chuông bạc, để mặt mo của Lâm Hải đằng cái đỏ lên!

“Em gái ngươi, ngươi con mẹ nó mới giống nữ hài tử!”

“Thao, sai!” Lâm Hải cũng tức ngất đầu, người ta con mẹ nó vốn chính là nữ hài tử a.

Duỗi tay lần mò, chỗ phía sau lưng, y phục cũng bị mở ra một cái lỗ hổng lớn, cộng thêm chỗ dưới xương sườn kia, y phục này là không có cách nào mặc nữa.

Lâm Hải dứt khoát kéo một cái, đem áo cởi ra, tiện tay ném xuống đất, bày cái tạo hình kiện mỹ.

“Đậu móa, ca ca nếu là đánh không lại ngươi, liền dùng cơ bụng sáu múi chinh phục ngươi!”

Trong nháy mắt Lâm Hải trang bức, thân ảnh của nữ tử áo đen, lần nữa biến mất không thấy.

“Không được, nhất định phải phải nghĩ biện pháp!” Trong đầu Lâm Hải nhanh chóng suy tính.

Thiên Nhãn Thần Thông của chính mình, khi kích hoạt thần thông mới -Phá Chướng, có lẽ mới có thể nhìn thấu hành tung của nữ tử áo đen!

Nghĩ đến chỗ này, Trong lòng Lâm Hải đột nhiên một tiếng mặc niệm, thần thông —— Phá Chướng!

Trong lúc đó, chỗ cái trán của Lâm Hải, nhất thời xuất hiện một Thiên Nhãn dựng thẳng, tản mát ra quang mang vô hình, đem phương viên trong vòng mười dặm, hết thảy chân thực cùng hư ảo, tất cả đều bao phủ tại trong mắt.

“Ha ha, ngưu bức lớn!”

Lâm Hải lập tức liền phát hiện, tại phía trước bên cạnh của chính mình, một cái thân ảnh cuộn cong lại, đang lặng yên không một tiếng động hướng phía chính mình tới gần, chớp mắt đã đến trước người mình.

Trong lúc đó, trong tay áo nữ tử áo đen, dao găm tốc biến, đột nhiên hướng phía trước ngực Lâm Hải, hung ác đâm tới!

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh.

Mắt thấy dao găm đâm đến, thân thể Lâm Hải đột nhiên hướng phía bên cạnh lóe lên, sau đó một đao hướng phía nữ tử áo đen đánh xuống.

“A!” Nữ tử áo đen kinh hô một tiếng, vạn không nghĩ tới Lâm Hải vậy mà lần này lại có phản ứng nhanh chóng như thế, chẳng những tránh thoát công kích của mình, vậy mà còn có dư lực đánh trả!

Bên trên Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, có hàn mang băng lãnh thấu xương, còn chưa cận thân, liền để nữ tử áo đen cơ hồ có loại cảm giác bị đông cứng, vội vàng vội vàng lui lại, lần nữa biến mất.

Bất quá, tại phía dưới thần thông Phá Chướng của Lâm Hải liếc nhìn, chướng nhãn pháp của nữ tử áo đen, căn bản không chỗ ẩn trốn.

Nhìn nữ tử áo đen, thân thể co quắp tại phía sau một tảng đá lớn màu đen, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một tia cười xấu xa.

“Ha ha, ta phát hiện ra ngươi rồi á!”

Nữ tử áo đen đột nhiên giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Lâm Hải, chỉ vào một cây đại thụ, đang hô to gọi nhỏ.

“Điêu trùng tiểu kỹ!” Nữ tử áo đen nhất thời khinh thường cười một tiếng, rõ ràng đang khinh Lâm Hải vớ vẩn gào to.

“Ăn một kích của ta đây!” Mà Lâm Hải, vẫn hướng phía đại thụ, đột nhiên nâng bàn tay lên.

"Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!"

Theo trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, đột nhiên quay người, thủ chưởng hướng phía chỗ ẩn thân của nữ tử áo đen, vỗ xuống.

Khóe môi của nữ tử áo đen đang nhếch lên giễu cợt, nhìn Lâm Hải ở kia biểu diễn, nào nghĩ đến Lâm Hải vậy mà đột nhiên chuyển đổi phương hướng, hướng phía mình phóng thích pháp thuật, trong lòng nhất thời giật mình.

Còn không kịp trốn tránh, thiên lôi trên đỉnh đầu, đã rơi xuống!

Oanh!

Thiên lôi lớn bằng cánh tay, trong nháy mắt liền đến đỉnh đầu của nữ tử áo đen.

"Phá!" Nữ tử áo đen hét lên một tiếng, dao găm vung lên, mang theo một đạo khí mang, cùng thiên lôi đụng vào nhau.

Ầm!

Thiên lôi trong nháy mắt bị đánh tan, không đợi đạo thiên lôi thứ hai rơi xuống, nữ tử áo đen đã nhảy lên một cái, thẳng đến Lâm Hải mà đánh tới.

Lâm Hải thấy thế, vội vàng thi triển Tật Phong Bộ, cấp tốc lui lại, đồng thời đạo thiên lôi thứ hai đã rơi xuống!

Dưới chân nữ tử áo đen căn bản không ngừng, lần nữa vung vẩy dao găm, chân khí phóng ra ngoài, đem thiên lôi ngăn cản, đồng thời hướng phía Lâm Hải đánh giết!

"Mẹ nó, tốc độ thật kỳ diệu, so với Tật Phong Bộ của chính mình còn nhanh hơn!"

Trong lòng Lâm Hải hiện lên vẻ hoảng sợ, mặc dù mình đã toàn lực hành động, nhưng thân ảnh của nữ tử áo đen, lại cách chính mình càng ngày càng gần.

Đạo thiên lôi thứ ba, đạo thiên lôi thứ tư, tiếp theo mà tới, cũng bị nữ tử áo đen đánh tan.

Đồng thời, thân ảnh của nữ tử áo đen, cũng đã xuất hiện tại bên trong ba mét trước người Lâm Hải.

“Nhìn ngươi còn chạy chỗ nào!” Trong mắt nữ tử áo đen lóe lên tinh quang, tốc độ lần nữa tăng tốc, đột nhiên biến mất tại trước mắt Lâm Hải.

“Ta dựa vào!” Lâm Hải giật nảy cả mình, dù hắn có thần thông Phá Chướng, nhưng nhãn lực cũng theo không kịp tốc độ của nữ tử áo đen, bị nàng ta vây quanh sau lưng.

Ngay sau đó, một đạo kình phong, từ phía sau tập kích đến, đôi mày của Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Trong nháy mắt, xung quanh Lâm Hải, dâng lên một phiến lôi khu điện võng, nữ tử áo đen bất ngờ không kịp đề phòng, thân thể mạnh mẽ cương cứng, còn chưa chờ khôi phục lại, một đạo thiên lôi sau cùng của Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, cũng đã đến!

Oanh!

Mắt thấy thiên lôi rơi xuống, nữ tử áo đen quá sợ hãi, chân khí lắc một cái, đem hiệu quả tê liệt của Biến Địa Kinh Lôi trừ khử, sau đó đùi phải đột nhiên bay lên, một đạo kình khí, thẳng đến thiên lôi, mà dao găm trong tay, tiếp tục hướng phía Lâm Hải đâm tới!

“Đậu phộng, đủ hung ác a!” Lâm Hải không nghĩ tới, cô gái áo đen này, vậy mà không dùng lưỡi đao đi đón thiên lôi, ngược lại tiếp tục hướng phía chính mình ám sát, nhất thời cũng là ra ngoài ý định, bất ngờ không đề phòng, hoảng sợ đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Vội vàng sử xuất khí lực toàn thân, hướng phía bên cạnh né thân thể qua.

Xoẹt xoẹt!

Một cái dao găm này của nữ tử áo đen, vậy mà trực tiếp đâm vào bên trên dây lưng Lâm Hải.

Xoẹt xoẹt!

Dây lưng bị cắt đứt, quần của Lâm Hải, trực tiếp rơi mặt đất, lộ ra cậu bé bút chì ở bên trong!

“Mẹ nó!” Lâm Hải hú lên quái dị, còn chưa kịp đem quần nhấc lên, đột nhiên một tiếng kinh hô, lại vang lên bên tai.

Đã thấy nữ tử áo đen, căn bản không nghĩ tới uy lực của thiên lôi, đột nhiên tăng vọt bốn lần, đôi chân dài đá lên nhất thời không địch lại, đột nhiên bị thiên lôi đánh trúng, thân thể lảo đảo một cái, té ngã trên đất.

Trong nháy mắt ngã xuống đất, dao găm trong tay tuột tay mà bay, vậy mà thẳng tắp bay về phía hạ bộ của Lâm Hải mà đến.

“Đậu phộng, kế tuyệt hậu a!” Lâm Hải bị dọa đến quái khiếu một tiếng, cuống quít vọt lên, dao găm bay sát qua chỗ yếu hại của Lâm Hải, đem Lâm Hải hoảng sợ đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Mụ mụ, kém chút để cho Hinh Nguyệt nhà ta, mất đi hạnh phúc tuổi già!”

Thế nhưng là trong nháy mắt rơi xuống đất, Lâm Hải lại quên, quần của chính mình còn không có nhấc lên đâu, kết quả dưới chân mất tự do một cái, đột nhiên hướng trên mặt đất mà té xuống.

“A a a, không biết xấu hổ chạm đất!” Lâm Hải kêu to, phù phù một tiếng, quẳng xuống đất, sau đó thân thể bỗng nhiên ưỡn một cái, cứng đờ!

Nhếch nhếch miệng, Lâm Hải đối với thân thể mềm mại đang nằm mềm nhũn dưới thân, ngượng ngùng cười mở miệng.

“A, ngươi thật tốt, đây là sợ ta té sao?”

Chương 1002: Biện pháp rất đơn giản

“Em gái ngươi!” Nữ tử áo đen nhìn Lâm Hải chỉ còn một cái quần cộc, ép ở trên người mình, quả thực vừa thẹn lại giận, cái mũi cũng tức điên!

Nàng ta đường đường là thủ lĩnh của Thất Sát, lúc nào đã bị nam tử khinh bạc qua như thế, tràng diện này thật sự là quá mức không chịu nổi!

Chân khí rung động, chuẩn bị đem Lâm Hải nhấc xuống, nhưng Lâm Hải thật vất vả mới đưa nàng ta chế trụ, sao lại để cho nàng ta toại nguyện.

“Ngươi thành thật một chút cho ta đi!”

Bên hông Lâm Hải vừa dùng lực, trực tiếp cưỡi trên ngực của nữ tử áo đen, đồng thời đem hai tay của nữ tử áo đen gắt gao đè lại, khống chế trên mặt đất.

“Hỗn đản, ngươi buông tay cho ta!”

Muốn dùng lực đem Lâm Hải xốc lên, nhưng làm sao vị trí mà Lâm Hải ngồi xuống, lại vừa vặn để cho toàn thân nàng ta có sức lực mà không dùng được, hai tay lại bị Lâm Hải gắt gao ngăn chặn, căn bản là không có cách phản kháng.

“Ta liền không buông tay!” Sắc mặt Lâm Hải nghẹn đến đỏ bừng, dùng hết toàn lực, không cho nữ tử áo đen tránh thoát.

“Ngươi tên hỗn đản, bỉ ổi hạ lưu!” Nữ tử áo đen đều sắp tức giận đến điên, đôi chân dài kia, không ngừng loạn đạp đá lung tung, nhưng làm sao căn bản cũng với không đến Lâm Hải.

“Trời ạ, ngươi là trâu đi, khí lực lớn như vậy!”

Thân thể Lâm Hải, bị nữ tử áo đen lay động một trận ngã trái ngã phải, suýt nữa bị nàng ta tránh thoát, vội vàng hơi cúi thân thể, dùng lực lượng thân thể, đem nữ tử áo đen một mực ngăn chặn!

“Ngươi! Ngươi cái thối lưu manh!”

Nữ tử áo đen thấy Lâm Hải vậy mà ghé vào phía trên thân thể mềm mại của chính mình, khuôn mặt càng là cơ hồ dán tại phía trên mặt mình, cái cổ phấn nộn của chính mình, thậm chí đều có thể cảm thấy khí tức ấm áp của Lâm Hải, loại tư thế cực kỳ mập mờ này, để cho nàng ta cơ hồ giận ngất đi!

“Không có ý tứ, muốn trách thì trách ngươi quá mạnh, nếu ta buông ngươi ra, sẽ không có thực lực lại một lần nữa đưa ngươi chế trụ, trừ phi ngươi nhận thua, nếu không ca ca tuyệt không buông tay!”

Lâm Hải là quyết tâm, tuy hắn cũng biết tư thế ở giờ phút này thực sự bất nhã, nhưng hắn tuyệt đối không dám buông tay.

Vị nữ tử áo đen Thất Sát này, thực lực thật sự là quá cường hãn, nhất là công phu ẩn nấp cùng ám sát, quả thực là xuất thần nhập hóa, coi như mình dựa vào thần thông Phá Chướng, đối phó cũng cực kỳ vất vả.

Nếu không phải mượn Biến Địa Kinh Lôi cùng Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, xuất kỳ bất ý đem nàng ta khống chế lại, một lúc sau, nói không chừng chính mình liền phải cắm tại bên trong tay của nữ tử này.

“Muốn để ta nhận thua, ngươi nghĩ đẹp nhỉ!” Nữ tử áo đen hừ lạnh một tiếng, lần nữa điên cuồng giằng co.

“Ta qua!” Lâm Hải cưỡi ở trên người nàng, quả thực như ngồi trên cái thuyền nhỏ tại trong biển rộng, không ngừng lay động chập trùng, nhiều lần cũng kém chút bị nàng ta lật qua.

Lâm Hải âm thầm may mắn, cao thủ Kim Đan quả nhiên không phải đắp, nếu không phải chỗ ngồi của mình đúng chỗ, cho dù chiếm được tiên cơ, cũng tuyệt đối không khống chế được nàng ta.

Trong mắt nữ tử áo đen mang theo ánh mắt xấu hổ giận dữ, bờ eo thon không ngừng vặn vẹo, cho dù biết rõ vô pháp đem Lâm Hải lật tung, cũng liều mạng chống lại, cơ hồ cũng điên cuồng.

“Mẹ nó, muốn hỏng!” Dần dần, Lâm Hải chợt phát hiện có chút không đúng.

Mình bây giờ chỉ còn có một cáiquần cộc, lại cưỡi tại trên ngực của nữ tử áo đen, bên trong kịch liệt lay động này, nhất thời để Lâm Hải có chút không bị khống chế.

“Uy, ngươi đừng lắc nữa! Lại lắc nữa sẽ xảy ra chuyện!”

“Phi, ngươi tên hỗn đản, sắc lang, thối lưu manh!!!”

“Tức chết ta rồi, a a a a!”

Nữ tử áo đen thét lên chói tai một trận, xấu hổ vội vàng quay đầu đi chỗ khác, thật sự đình chỉ giãy dụa, không còn dám loạn động, không biết là mệt mỏi, hay là tức giận.

“Uy, ngươi đến cùng có nhận thua hay không?” Lâm Hải hỏi.

“Phi, đừng có nói chuyện với ta, ngươi cái thối lưu manh này!”

“Người nào là thối lưu manh, chuyện này chỉ có thể chứng minh, ca ca là người bình thường có được hay không? Lại nói, còn không phải là bởi vì ngươi loạn động sao?” Lâm Hải nhỏ giọng thầm thì nói.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi còn nói lý!” Nữ tử áo đen bị Lâm Hải chọc tức, đôi mắt đẹp ngậm giận, đều nhanh phun ra lửa!

“Ta nói là sự thật!” Lâm Hải một mặt vô tội nhún nhún vai.

“Uy, ngươi liền nhanh chóng nhận thua đi, ngươi nhìn cái tư thế hiện tại của hai ta này, có bao nhiêu bất nhã a? Người không biết còn tưởng rằng, hai ta đang ở chỗ dã ngoại hoang vu này, làm cái hoạt động không thể miêu tả gì đâu!”

“Im miệng! Im miệng! Im miệng!!!” Nữ tử áo đen đều nhanh sụp đổ!

“Ngươi nếu là cái nam nhân, liền nhanh chóng thả cô nãi nãi đứng lên, chúng ta một lần nữa chiến một trận!”

Lâm Hải nhất thời bĩu môi một cái, lắc lắc đầu.

“Khó mà làm được, không thể thả! Lại nói, ca ca có phải là nam nhân hay không, ngươi không phải vừa mới nhìn thấy rồi sao?”

“Ngươi, ngươi vô sỉ!” Nữ tử áo đen động cũng không dám động, nói lại nói không thông, quả thực muốn sụp đổ!

“Ta nói muội tử, ngươi liền nhận thua đi, một cái nữ hài tử, làm gì cậy mạnh hơn như vậy đâu?.”

“Lại nói, gia nhập Hải Nguyệt Tông ta, thế nhưng là chuyện tốt cực lớn a, tuyệt đối so với Thất Sát ngươi mạnh hơn nhiều, thật, ta không lừa ngươi!”

“Ngươi nghĩ đến đẹp, cô nãi nãi ta tuyệt không nhận thua!” Trong hai mắt nữ tử áo đen đầy phẫn nộ, mang theo vô cùng quật cường.

“Mẹ nó, vẫn là cái tính bướng bỉnh!” Lâm Hải không còn gì để nói.

Tiểu tử, không nhận thua đúng không? Ca ca cũng không tin, còn trị không được ngươi!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đột nhiên một cái thân hình khổng lồ, xuất hiện tại cách đó không xa, chính là A Hoa!

Chỉ bất quá, A Hoa ở giờ phút này, biểu lộ cổ quái, khóe miệng co quắp rút ra, tựa hồ nội tâm có chút sụp đổ!

Nhất là sau khi nhìn thấy tư thế bất nhã giữa Lâm Hải cùng nữ tử áo đen này, nước mắt của A Hoa trong nháy mắt liền chảy ra á.

“Ba ba, ta liền không so đo, ngươi là lần thứ mấy cắt ngang chuyện tốt giữa ta cùng Tiểu Hồng nữa! Thế nhưng là, lần này ngươi chơi có chút quá ác đi.”

“Thời khắc mấu chốt đem ta lôi ra, lại là để nhìn ngươi chơi dã chiến, ngươi coi như muốn ngược chó, cũng không thể ngược như thế đi? Mệnh ta, thật khổ a!!!”

A Hoa nhất thời lăn lộn đầy đất, gào khóc!

Phốc!

“Đánh ngươi muội dã chiến a!” Lâm Hải nhất thời đen mặt lại.

Mẹ nó, tuy ca ca ăn mặc có chút mát mẻ, tư thế cũng có chút mập mờ, nhưng ca ca con mẹ nó là đang làm chính sự đâu? Có được hay không?

Bất quá, trùng hợp lại quấy rầy A Hoa cùng Tiểu Hồng, ngược lại để Lâm Hải xấu hổ một trận, A Hoa ngược lại không có việc gì, chỉ là không biết còn đến mấy lần như vậy, Tiểu Hồng có thể điên hay không?

Nhưng Lâm Hải giờ phút này không thể để ý cân nhắc tới những cái kia, thông qua ý niệm giao lưu cùng A Hoa.

“Bớt nói lời vô dụng, cô gái này bị ta chế trụ, thế nhưng nàng ta lại không nhận thua, ngươi có nhiều ý đồ xấu, có biện pháp gì, để cho nàng ta nhận thua hay không?”

“Liền việc này a?” A Hoa lập tức ngừng tiếng khóc, từ dưới đất lăn bò dậy, sau đó mang theo nồng đậm khinh bỉ, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Ba ba a, không phải ta nói ngươi, trí thông minh này của ngươi, cùng A Hoa ta so sánh, cũng là khoảng cách giữa mặt trời cùng hệ Ngân Hà đi, kém quá xa, ngươi a, quả thực là yếu bạo!” A Hoa nhất thời mang theo tràn đầy cảm giác ưu việt bên trên IQ, đối với Lâm Hải chế nhạo nói.

“Móa, con mẹ nó đừng nói nhảm, đến cùng có biện pháp nào không?” Nếu Lâm Hải không phải khống chế nữ tử áo đen này, thì đã qua đá cho con chó chết này hai cước, con mẹ nó a, cũng dám khinh bỉ IQ của ca ca.

“Biện pháp đương nhiên là có a, nghĩ A Hoa ta, phong lưu phóng khoáng, là một cẩu tài (*cẩu tài= nhân tài), trong trăm khóm hoa qua, mê đảo vạn thiên tiểu mẫu cẩu, danh xưng...”

“Ngậm cái miệng chó lại cho ta!” Cái mũi Lâm Hải cũng tức điên, con mẹ nó ca ca cùng ngươi nói chuyện chính sự, ngươi lại chạy đến theo ca ca thổi ngưu bức sao?

“Ta là để ngươi nghĩ biện pháp, làm sao để nữ nhân này nhận thua!”

“Ba ba, ngươi thật đúng là thô lỗ, vậy mà không để cho ta nói hết!” A Hoa liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Thôi đi, lấy IQ của ngươi, biện pháp phức tạp, ngươi đoán chừng cũng không lý giải được, liền dạy ngươi cách đơn giản nhất!”

“Ngươi chính là muốn cho nàng ta nhận thua, có đúng hay không?”

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu.

A Hoa nháy cái mắt nhỏ một cái, đột nhiên lộ ra một bộ biểu lộ bỉ ổi.

“Đối phó với nữ nhân, cũng giống như đối phó với chó cái, A Hoa ta thành thạo nhất, biện pháp rất đơn giản, làm nàng!”

Chương 1003: Ngâm nước tiểu chó giải quyết ngươi!

Phốc!

“Làm ngươi muội a!” Lâm Hải bị một câu của A Hoa, lôi đến kém chút từ trên thân nữ tử áo đen ngã xuống.

Mẹ nó, cái này con mẹ nó là cái chủ ý ngu ngốc gì a? Ca ca là cái loại người này sao?

Mặc dù cô gái mặc áo đen này, nhìn dáng người sung mãn, có lồi có lõm, mùi thơm cơ thể mê người, bắp đùi thon dài, thanh âm êm tai, đôi mắt đẹp linh động, hẳn là một cái mỹ nữ khó được đi, hắc hắc hắc...

“Ba ba, ngươi thế nào lại chảy nước miếng?” A Hoa bỗng nhiên một mặt chấn kinh, nói nói.

“Có sao?” Lâm Hải vội vàng chà chà cái cằm, sau đó vừa trừng mắt.

“Cái biện pháp cẩu thí gì, cái này không được, đổi một cái khác đi!”

“Ba ba!!!” A Hoa đột nhiên toát ra mặt mũi tràn đầy đồng tình cùng bi thương.

“Thật sự là không nghĩ tới, ngươi vậy mà không được! Cái này là sự tình lúc nào vậy? Ngươi yên tâm, ta sẽ không kỳ thị ngươi, tin tưởng ta! A, ba ba đáng thương của ta!”

“Không được cái đại gia nhà ngươi!” Lâm Hải nhìn A Hoa, một bộ dáng mặt cười trên nỗi đau của người khác, mặt cũng tức đen!

“Người nào con mẹ nó nói ca ca không được, ca ca thế nhưng là danh xưng một đêm làm bảy lần, so với ngươi con chó chết này còn mạnh hơn!”

“Ta là nói, biện pháp này không được! Ngươi lưu manh chó, nghe con mẹ nó cái gì đâu?.” Lâm Hải trừng mắt, tức giận mắng nói.

“Há, không phải ngươi không được a?” A Hoa bừng tỉnh đại ngộ điểm điểm đầu chó.

“Bất quá ba ba, lời nói vừa rồi của ta, nói cũng là thật tâm, coi như có một ngày ngươi thật không được, ta cũng sẽ không kỳ thị ngươi!”

“Ngươi đi chết đi!” Lâm Hải tức đến rống to một tiếng, chó chết này, quá con mẹ nó hỏng!

“Đừng nói nhảm, nhanh nói, làm sao mới có thể để cho nàng ta nhận thua?” Lâm Hải vội vã hỏi, không biết có phải là nghe được động tĩnh của A Hoa hay không, nữ tử áo đen vậy mà lại bắt đầu điên cuồng giãy dụa.

“Cái này còn không đơn giản a? Nhìn ta!”

Mắt nhỏ của A Hoa bốc lên nụ cười xấu xa, ngoắt ngoắt cái đuôi liền hướng phía nữ tử áo đen đi tới.

“Từ chỗ đến một con chó xấu như vậy!” Nữ tử áo đen nhìn thấy bộ dáng cổ quái của A Hoa, nhất thời kinh hô một tiếng!

“Ba ba!” Cước bộ của A Hoa, bỗng nhiên dừng lại, lộ ra một mặt chấn kinh.

“Nữ nhân này, là cái người mù sao?”

“Người mù?” Lâm Hải sững sờ, “Không mù a, con mắt tốt đây!”

“Không có khả năng!” A Hoa một mặt kiên quyết nói, “Ngươi không nghe thấy, nàng ta vừa mới nói gì sao?”

“Nàng ta vậy mà nói, từ chỗ đến một con chó xấu như vậy! Nếu như nàng ta không mù, làm sao lại nói ra loại lời nói không thực tế này.”

Phốc!

Lâm Hải quả thực sắp điên, một mặt sụp đổ hướng phía A Hoa, ném qua một cái biểu lộ im lặng.

“A Hoa, ngươi con mẹ nó có thể trước không đùa sao? Ca ca sốt ruột làm chính sự a!”

"Ba ba, lời này của ngươi liền không đúng, việc này liên quan tới bề ngoài phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái của A Hoa ta, đây cũng là chính sự a, mà lại là thiên đại chính sự!" A Hoa một bản nghiêm túc nói nói.

"Ngươi con mẹ nó câm miệng cho ta!" Lâm Hải thực sự chịu không nổi nữa.

"Lập tức nghĩ biện pháp, để nữ nhân này hướng ta nhận thua, sau khi chuyện thành công, khen thưởng hai cái tiểu mẫu cẩu!"

"Nếu như thất bại, ca ca mẹ nó khuya nay về nhà hầm ngươi!"

A Hoa nghe xong, hai cái mắt nhỏ nhất thời toát ra hoa đào, nước bọt đều đi ra!

"Nói xong a, cũng không thể lừa gạt chó!"

"Mặt khác hỏi một tiếng, hai cái tiểu mẫu cẩu, có thể tuyển chủng loại sao?"

Phốc!

Tuyển bà nội ngươi a, con lưu manh chó này!

"Lại phế một câu, giảm bớt một tiểu mẫu cẩu!"

"Không muốn!" A Hoa nghe xong, dọa đến vội vàng duỗi ra chân trước, đem miệng che lại.

Nữ tử áo đen bị Lâm Hải ép dưới thân thể, giờ phút này cũng đã quên tiếp tục giãy giụa, nhìn Lâm Hải cùng A Hoa, một người một chó, tại chỗ này nháy mắt ra hiệu, một mặt mộng bức.

Thời khắc đang ngẩn người, A Hoa đột nhiên hé miệng, vội vàng không kịp chuẩn bị, trực tiếp đem mạng che mặt của nữ tử áo đen, giật xuống tới.

“A!” Nữ tử áo đen nhất thời kinh hô một tiếng, một khuôn mặt tuyệt mỹ, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải cùng A Hoa.

“Ta qua, thật đẹp a, ba ba ngươi có phúc!” Con mắt A Hoa lóe hoa đào, kinh hô một tiếng.

Lâm Hải giờ phút này, cũng nhìn thấy khuôn mặt của nữ tử áo đen, thần sắc cũng là ngẩn ngơ.

“Quả thực là cực phẩm a!” Lâm Hải không biết vì sao, nhìn thấy dung nhan của nữ tử áo đen, bên trong não hải đột nhiên nhớ tới Mộc Uyển Thanh ở bên trong Thiên Long Bát Bộ!

“Nhìn cái gì vậy, ngươi cái thối lưu manh!” Nữ tử áo đen thấy hai mắt Lâm Hải ngẩn người nhìn mình chằm chằm, khuôn mặt một mảnh phi hồng, nhịn không được tức giận giận nói, bộ dáng khẽ cáu nhẹ giận, lại có thêm một phần phong thái khác.

“Ngươi đến cùng có nhận thua hay không, không nhận thua ta có thể sẽ ra đại chiêu!” Lâm Hải trừng mắt, giả ra bộ dáng hung ác, uy hiếp nói.

“Phi, muốn cho cô nãi nãi nhận thua, không có cửa đâu!”

“Tốt, ngươi cũng đừng hối hận a!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó hướng phía A Hoa bĩu môi một cái.

“A Hoa, nhìn ngươi!”

“Yên tâm đi, ba ba!” A Hoa cười xấu xa một tiếng, đột nhiên xoay người, đem cái mông nhắm ngay vào khuôn mặt của nữ tử áo đen.

“A, đầu chó quá xấu này, muốn làm gì?” Nữ tử áo đen nhất thời kinh hô một tiếng, trong mắt lóe lên một tia hoảng hốt.

“Nào ai biết, bất quá khẳng định không thể là chuyện tốt!”

Lâm Hải nhún nhún vai, cười trên nỗi đau của người đừng nói nói.

Hắn cũng không biết, A Hoa đến tột cùng chuẩn bị làm thế nào, nhưng Lâm Hải tin tưởng, lấy một bụng ý nghĩ xấu của A Hoa này, có là chủ ý ngu ngốc, bức bách nữ tử áo đen này nhận thua, chính mình một mực xem phim là được.

Mà lúc này đây, trên mặt A Hoa hiện lên một tia cười xấu xa, một cái chân sau, đột nhiên nâng lên.

Phốc!

Mẹ nó, chó chết này, quá con mẹ nó tổn hại đi!

A Hoa vừa tung ra cái tư thế này, Lâm Hải lập tức liền biết rõ con hàng này muốn làm gì!

Chó nhấc chân sau, cái này con mẹ nó là muốn đi tiểu a!

Thật là nghĩ không ra, chó chết này muốn con mẹ nó hướng phía trên gương mặt xinh đẹp trắng nõn của nữ tử áo đen này, phao nước tiểu chó!

Nữ nhân vốn là cực kỳ bảo vệ dung nhan của chính mình, cái nước tiểu này nếu thật xuống tới, nữ tử áo đen ngược lại mẹ nó không điên được a.

Mà nữ tử áo đen cũng thấy rõ cái tư thế này của A Hoa, đại biểu cho tiếp theo sẽ phát sinh cái gì, nhất thời bị dọa đến hoa dung thất sắc, nhịn không được hoảng sợ thét lên một tiếng.

“Cút, mau cút đi!!!”

Nữ tử áo đen đều nhanh hoảng sợ đến điên, cái con chó xấu xí này, nếu quả thật đi tiểu, nước tiểu đến trên mặt mình, vậy không bằng trực tiếp giết nàng ta đi!

Đáng tiếc, A Hoa chẳng những không có rời đi, ngược lại quay đầu, nhe răng, hướng phía nữ tử áo đen lộ ra một nụ cười xấu xa phi thường nhân cách hoá.

Sau đó, giãy dụa cái mông, không ngừng tới lui lắc lư ở trước mặt nữ tử áo đen, vậy mà con mẹ nó đang nhắm vào!

“Mẹ nó, con hàng này không phải là đến thật đi?” Trong lòng Lâm Hải cũng có chút chột dạ.

Mà nữ tử áo đen ở dưới thân Lâm Hải, trong lòng so với Lâm Hải thế nhưng là càng thêm sợ hãi không biên giới rồi.

Hai cái mắt đẹp trừng tròn xoe, một mặt hoảng sợ nhìn mông lớn lắc lư vừa đi vừa về của A Hoa, bắp thịt trên mặt cũng run rẩy, sợ lúc nào đó, nước tiểu chó liền ào ào xuống tới.

“Ngươi thả ta ra, nhanh thả ta ra!” Nữ tử áo đen gấp điên, hướng phía Lâm Hải rống nói.

“Không được, trừ phi ngươi nhận thua!” Lâm Hải kiên định lắc đầu, A Hoa đem chiêu này ra, cũng là để giúp mình thu phục cái nữ tử áo đen này, Lâm Hải sao có thể không phối hợp!

“A a a a a!” Nữ tử áo đen điên cuồng tru lên một trận, tinh thần cũng muốn sụp đổ.

“Sự tình nhận thua, sau đó lại nói, ngươi trước giúp ta đem chó chết này đánh chạy đi!!!”

“Không được, ngươi nhận thua trước!” Lâm Hải không nhường chút nào!

“Để cho ta nhận thua, tuyệt không có khả năng!!!”

Lâm Hải nhìn mắt của nữ tử áo đen lộ ra hoảng sợ, gắt gao nhìn chằm chằm vào cái mông của A Hoa, đều nhanh hoảng sợ đến sụp đổ, trong lòng không khỏi buồn cười một trận, trên mặt lại giả vờ ra biểu lộ hoảng sợ.

“Ai u, ai ô ô! Nước tiểu, muốn nước tiểu!!!”

Lâm Hải giật mình hù, nữ tử áo đen nhất thời bị dọa đến rít lên một tiếng, dùng sức nhắm mắt lại!

“Ta nhận thua, ta nhận thua, đừng để nó tiểu lên trên mặt ta!”

“Ha ha!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời đại hỉ, “Rốt cục đã nhận thua!”

“Con mẹ nó, sát thủ cấp bậc Kim Đan thì không tầm thường sao? Ca ca ngâm nước tiểu chó giải quyết ngươi!”

Chương 1004: Lâm Hải ta, không sợ nhất cũng là phiền phức!

“A Hoa, ngươi có thể cút!” Lâm Hải một mặt hài lòng mở miệng nói.

“Ba ba!” A Hoa một mặt chấn kinh, “Nói xong tiểu mẫu cẩu đâu?.”

“Tiểu mẫu cẩu?” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân hình khổng lồ của Tiểu Hồng, liền xuất hiện tại bên cạnh A Hoa.

“Cái kia, A Hoa nói muốn hai cái Tiểu mẫu cẩu!” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng yếu ớt, nói nói.

Hai con mắt của Tiểu Hồng, trong nháy mắt liền dựng đứng lên, một tiếng ưng kêu, nâng cánh lên liền đem A Hoa đập bay!

“Muốn tiểu mẫu cẩu em gái ngươi, trước tiên đem cô nãi nãi hầu hạ tốt rồi lại nói!”

“A!!! Ba ba, ngươi hố chó a!” A Hoa mang theo tiếng kêu thảm, trực tiếp lăn lộn không thấy trên không trung.

Nhìn Tiểu Hồng cũng giương cánh truy theo, Lâm Hải nhất thời lộ ra biểu lộ đắc ý.

“Tiểu tử, nhìn ngươi lần sau còn dám xem thường IQ của ca ca không!”

Đem A Hoa đuổi đi, Lâm Hải mới cúi đầu xuống, một bản nghiêm túc nhìn nữ tử áo đen mà mở miệng.

“Uy, vừa rồi ngươi thế nhưng là đã nhận thua a, không cho phép đổi ý!”

Nữ tử áo đen nhìn Lâm Hải, lại giận lại hối hận, lồng ngực không ngừng chập trùng.

“Ngươi cùng cái con chó xấu xí kia, là một đám!!!”

“Còn không tính đần mà!” Lâm Hải đắc ý cười, “Không sai, cũng là một đám!”

“Phi, thật hèn hạ!” Nữ tử áo đen nhìn hằm hằm vào Lâm Hải, khẽ gắt nói.

“Được, đừng nói vô dụng, ngươi thế nhưng là nhận thua, cá cược trước đó, cũng phải giữ lời a!”

Nữ tử áo đen nghe được, sắc mặt nhất thời nhất ảm, trong mắt lóe lên giãy dụa thật sâu.

“Ngươi không phải là muốn đổi ý đi?” Lâm Hải biến sắc, gấp gáp hỏi.

“Hừ!” Nữ tử áo đen hừ lạnh một tiếng, “Lời nói nói ra, như nước đã giội chảy, há có lý lẽ đổi ý?”

“Ha ha, không đổi ý liền tốt!” Lâm Hải đại hỉ, “Này, ta trước hết thả ra ngươi a!”

Nói, Lâm Hải đem tay của nữ tử áo đen nới lỏng ra, đồng thời nhảy lên, rời khỏi thân thể của nữ tử áo đen.

“Ngươi thật sự là mày liễu không nhường mày râu, nói là làm, quả thật...”

Lâm Hải còn chưa nói hết lời, đột nhiên mắt tối sầm lại, sau đó hai con mắt nhất thời truyền đến một trận đau đớn.

Còn chưa chờ phản ứng lại, trước ngực đột nhiên đụng phải một trận thống kích cuồng phong bạo vũ, thân thể Lâm Hải trực tiếp bị đánh bay cách khỏi mặt đất, phù phù một tiếng ném ra xa mười mấy mét, mới rơi trên mặt đất.

“Ai u, eo của ta a!” Lâm Hải nằm trên mặt đất, che eo hừ hừ một trận.

“Hừ!” Nữ tử áo đen hừ nhẹ một tiếng, thân ảnh chẳng biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Lâm Hải, cái ủng thô nhỏ dưới chân, hướng phía Lâm Hải cũng là đá lung tung một hồi.

“Ngươi cái thối lưu manh, để ngươi khi dễ ta, để ngươi cầm chó làm ta sợ!”

“Uy, ngươi đều đã nhận thua, làm sao còn động thủ đánh người a!” Lâm Hải ôm đầu, kháng nghị!

“Đúng vậy a, ta là nhận thua!” Nữ tử áo đen ưỡn ngực lên, không ngừng bước, “Nhưng người nào nói nhận thua liền không thể đánh người, đá chết ngươi tên hỗn đản, thối lưu manh!”

Thẳng đến khi nữ tử áo đen hả giận, Lâm Hải mới lẩm bẩm đứng lên, tức giận liếc nhìn nàng ta một cái.

“Ngươi thật là đủ hung ác, liền Tông chủ cũng đánh!”

Nói xong, Lâm Hải ho khan hai tiếng, hai tay khoác ra sau, bày làm ra một bộ dáng trang bức.

“Cái nữ đệ tử này, còn không tranh thủ thời gian bái kiến Tông chủ!”

Nữ tử áo đen nhìn Lâm Hải, hai con mắt bị chính mình đánh tới giống như Gấu Mèo, còn tại chỗ này trang bức, bộ dáng buồn cười nói không nên lời, nhất thời phốc một tiếng, bật cười.

“Có cái dạng này Tông chủ như ngươi sao? Đỉnh lấy hai cái mắt quầng thâm?”

“Uy! Ngươi có thể có chút nghiêm túc hay không!” Lâm Hải nhất thời không vui, “Bộ dạng này của ca ca thì làm sao, đó là mắt của Quốc Bảo chính tông, có biết hay không?”

“Lại nói, cái này còn không phải đều là do cái đệ tử ngỗ nghịch là ngươi này ban tặng sao!” Lâm Hải xẹp miệng một cái, mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

“Ha ha ha...” Bộ dáng của Lâm Hải, nhất thời lại nhắm trúng nữ tử áo đen che miệng cười khẽ một trận.

Thật vất vả, nữ tử áo đen mới đình chỉ tiếng cười, khuôn mặt nghiêm túc lại.

“Ta giữ lời nói, đã thua, liền đáp ứng điều kiện của ngươi, gia nhập Hải Nguyệt Tông của ngươi!”

“Bái kiến Tông chủ!” Nói xong, nữ tử áo đen đột nhiên quỳ một chân trên đất, hướng phía Lâm Hải thi lễ.

Trong lòng Lâm Hải không khỏi tuôn ra cuồng hỉ, trên mặt lại bất động thanh sắc, bảo trì uy nghiêm của Tông chủ, hơi hơi đưa tay.

“Ừm, đứng lên đi, bản Tông chủ nhận lấy ngươi!” Nói xong, Lâm Hải lại đột nhiên hạ thấp thanh âm!

“Bất quá, sự tình ngươi đem Tông chủ đánh một trận, cũng không thể loạn nói cùng người khác a!”

“Ha ha ha...” Nữ tử áo đen lại là một trận tiếng cười như chuông bạc, nàng ta chợt phát hiện, cái gọi là Tông chủ Hải Nguyệt Tông ở trước mặt này, lại là cái đùa bức!

“Chắc hẳn ngày tháng sau đó, sẽ rất sung sướng đi.” Nữ tử áo đen đột nhiên, đối với thời gian ở Hải Nguyệt Tông, tràn ngập chờ mong.

“Khụ khụ, cái kia, bản Tông chủ còn không biết tên của ngươi đâu!”

“Ta gọi Diệp Uyển! Diệp của lá cây, Uyển trong uyển chuyển!”

“Diệp Uyển, ban đêm?” Lâm Hải gật gật đầu, “Tên rất hay, phù hợp với tính cách đến vô tung đi vô ảnh của ngươi!”

“Ngươi đem một đầu lĩnh sát thủ như ta, thu nhập vào tông phái, là chuẩn bị để cho ta đi ám sát địch nhân của ngươi sao?” Diệp Uyển ngoẹo đầu, nháy mắt to linh động hỏi.

Nhấc lên cái này, Lâm Hải liền cười nhạt một tiếng, lắc đầu.

“Thu ngươi vào Hải Nguyệt Tông ta, tự nhiên là có trọng dụng, cái này ta tự có sắp xếp.”

Nói xong, Lâm Hải bỗng nhiên dừng một cái, mang theo một chút do dự, nhìn về phía Diệp Uyển.

“Ngươi gia nhập Hải Nguyệt Tông ta, có nghĩ tới, tổ chức Thất Sát sẽ làm sao bây giờ hay không?”

“Còn có thể làm sao? Giải tán thôi!” Diệp Uyển than nhẹ một tiếng, ánh mắt cô đơn rất đậm!

Lâm Hải nghe xong, trong lòng không khỏi nhất động!

“Không bằng, cùng nhau gia nhập Hải Nguyệt Tông ta đi?”

Diệp Uyển nghe xong, mãnh liệt ngẩng đầu, trong đôi mắt đẹp hiện lên quang mang kích động.

“Ngươi là nói, những nhân viên khác của Thất Sát ta, cũng có thể gia nhập Hải Nguyệt Tông?”

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, “Có vấn đề sao?”

Môi son của Diệp Uyển khẽ mở, lại muốn nói lại thôi, sau đó nhẹ nhàng thở dài, mặt tựa hồ lộ vẻ khó khăn.

“Thế nào, ngươi không muốn thế?”

“Đó cũng không phải!” Diệp Uyển lắc đầu, “Thất Sát chính là do một tay sư phụ ta sáng tạo, nếu có thể không giải tán, tự nhiên là tốt nhất!”

“Thế nhưng, làm sát thủ tổ chức, ngươi cũng biết, giết người vô số, đắc tội rất nhiều người, có đại nhân vật thậm chí là ngay cả ta cũng vô cùng e dè, một khi gia nhập vào Hải Nguyệt Tông, có lẽ sẽ mang đến phiền phức cho Hải Nguyệt Tông!”

“Phiền phức?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Không có ý tứ, Lâm Hải ta, không sợ nhất cũng là phiền phức!”

“Nếu như ngươi chỉ là cố kỵ điểm này, này không cần nói nữa, tổ chức Thất Sát, Hải Nguyệt Tông ta thu, vẫn do ngươi chấp chưởng!”

Nhìn Lâm Hải một mặt kiên quyết, mang theo ánh mắt chân thành, trong lòng Diệp Uyển, đột nhiên dâng lên một tia cảm động.

Nàng ta từ nhỏ lớn lên tại Thất Sát, đối với Thất Sát có cảm tình thâm hậu, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, sao sẽ cam lòng để

Thất Sát giải tán.

Chỉ là nàng ta chính là người thủ tín hứa hẹn, đã cá cược thua, liền phải thực hiện giao ước, thoát ly Thất Sát mà gia nhập Hải Nguyệt Tông, là sự tình không có cách nào.

Nhưng nếu quả thật giống như Lâm Hải nói, đem cả cái Thất Sát, cũng vào Hải Nguyệt Tông, chính mình vẫn còn được chấp chưởng Thất Sát, vậy quả thực liền quá tốt!

“Diệp Uyển, đa tạ Tông chủ!!!”

Diệp Uyển đột nhiên lần nữa quỳ một chân trên đất, hướng phía Lâm Hải trịnh trọng thi lễ!

“Được rồi, đều là người một nhà, không cần khách khí!” Lâm Hải cười nói.

“Tông chủ, việc này không nên chậm trễ, ta giờ sẽ về Thất Sát, dẫn người đến báo danh ở Hải Nguyệt Tông!”

“Ách... Cái này trước không vội!” Lâm Hải nhất thời một mặt xấu hổ, mẹ nó, Hải Nguyệt Tông hiện tại liền địa phương đặt chân còn không có đâu, ngươi đến chỗ nào để báo danh a?

“Như vậy đi, ngươi trước tiên có thể trở về, đem sự tình nói một chút cùng mọi người, thống nhất tư tưởng một chút, sau đó để mọi người ở nguyên chỗ chờ lệnh, chính ngươi về tìm ta là được.”

“Này tốt! Diệp Uyển xin cáo từ trước!” Diệp Uyển hướng phía Lâm Hải ôm quyền, lên xuống mấy cái, đã biến mất không thấy gì nữa.

“Hải Nguyệt Tông ta, lại có thêm một viên đại tướng a!” Nhìn bóng lưng của Diệp Uyển dần biến mất, lòng Lâm Hải tràn đầy hoan hỉ.

Ngồi lên xe, Lý Kiện đem Lâm Hải đưa về bên trong nhà, vừa tới cửa đã thấy Đông Phương Du Long, một mặt lo lắng đi qua đi lại, tựa hồ đang đợi mình.

“Lão tới làm gì?” Lâm Hải không khỏi sững sờ.

Mà Đông Phương Du Long giờ phút này cũng nhìn thấy Lâm Hải, lập tức một mặt hoảng hốt chào đón, người chưa tới gần, liền đã bắt đầu lớn tiếng kêu gọi.

“Lâm lão đệ, người nhanh chóng rời Yến Kinh lánh nạn, nếu không mạng ngươi sẽ nguy mất!!!”

Chương 1005: Nếu lão dám tới, một đao trảm lão là được!

Lâm Hải nghe được không khỏi sững sờ, chân mày hơi nhíu lại.

“Đông Phương Hội trưởng, có chuyện gì mà ngài lại kinh hoảng như thế?”

“Ai nha, Lâm lão đệ của ta u, phát sinh chuyện lớn như vậy, ngươi vậy mà còn không biết đâu!” Đông Phương Du Long vỗ đùi, mặt mũi tràn đầy lo lắng!

“Thời gian cấp bách, ta liền cùng ngươi nói thẳng đi, có đại năng muốn đối phó với ngươi!”

“Có đại năng muốn đối phó ta?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Ai vậy?”

“Ta hỏi ngươi!” Đông Phương Du Long một mặt gấp gáp nhìn vào Lâm Hải, “Ngươi có đắc tội qua Thanh Thành Kiếm Phái hay không?”

“Thanh Thành Kiếm Phái?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, nhất thời lộ ra nụ cười cổ quái.

Nào chỉ là đắc tội qua a, chính mình mới vừa vặn cho Thiếu Chưởng môn Lộ Khiếu Vân của Thanh Thành Kiếm Phái nuốt một viên độc dược, để gã trong vòng ba ngày, đem Lộ Bác Dương giao ra, nếu không cũng là gã chết.

“Đại năng mà ngươi nói, chính là người của Thanh Thành Kiếm Phái?”

“Không sai!” Đông Phương Du Long trịnh trọng gật gật đầu, “Chưởng môn nhân của Thanh Thành Kiếm Phái, Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, ngay tại vừa rồi đã bắn tiếng, ba ngày sau, tại đỉnh Thúy Phong Sơn, lấy tính mạng của ngươi!”

“Chưởng môn nhân của Thanh Thành Kiếm Phái? Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt?” Lâm Hải không khỏi hừ lạnh một tiếng, xem ra là Lộ Khiếu Vân đã đem sự tình chính mình buộc gã ăn vào độc đan, nói cho Lộ Thiên Tuyệt.

Mà cái Lộ Thiên Tuyệt này cũng là bá đạo, không nghĩ vì con của lão đổi lấy giải dược, vậy mà tuyên bố muốn giết mình. Thật coi mình là từ bùn nặn ra sao?.

“Cái Lộ Thiên Tuyệt này, cùng ngươi so sánh thì như thế nào?” Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía Đông Phương Du Long hỏi.

Tại bên trong đám cao thủ mà Lâm Hải gặp gỡ được, Đông Phương Du Long đã coi như là cực mạnh, bây giờ liền cả lão cũng thất kinh, đó chỉ có thể nói cái Lộ Thiên Tuyệt này, thực lực chí ít không tại phía dưới Đông Phương Du Long.

Quả nhiên, Lâm Hải vừa hỏi một chút, Đông Phương Du Long nhất thời lộ ra một nụ cười khổ.

“Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, một trăm năm trước liền đã là Kim Đan hậu kỳ, danh xưng đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, chính là người được công nhận có khả năng nhất ngưng tụ Nguyên Anh, bây giờ thực lực đã đạt tới loại trình độ kinh khủng nào, càng là không người biết được, há mà lão phu có thể so sánh.”

“Một trăm năm trước liền đã là Kim Đan hậu kỳ?!” Lời nói của Đông Phương Du Long, để đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên nhảy một cái!

Nếu thật là như thế, vậy cái Lộ Thiên Tuyệt này, ngược lại không phải do hắn không coi trọng.

“A, không đúng!” Nhưng rất nhanh, Lâm Hải bỗng nhiên nhướn mày, lộ ra mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, nhìn về phía Đông Phương Du Long.

“Đông Phương Hội trưởng, chiếu theo ngươi nói, vậy cái Lộ Thiên Tuyệt này, đã hơn một trăm tuổi?”

“Không, hẳn là hơn hai trăm tuổi!” Đông Phương Du Long vô cùng khẳng định nói nói.

“Cái này quái!” Lâm Hải lật liếc tròng mắt, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Lâm lão đệ, có vấn đề gì không?” Đông Phương Du Long không biết Lâm Hải có ý gì, cẩn thận hỏi.

“Vấn đề lớn a!” Lâm Hải một mặt ngưng trọng, chậm rãi gật gật đầu.

“Ngươi nghĩ a, lão cũng đã hơn hai trăm tuổi, nhưng con của lão Lộ Khiếu Vân, lại mới chừng hai mươi, lão là sinh ra thế nào vậy?”

Nói xong, con mắt Lâm Hải đột nhiên trợn tròn, miệng lập tức giương thật to.

“Đậu phộng, ta hiểu rõ, cái Lộ Thiên Tuyệt này, nguyên lai con mẹ nó là Hỉ Đương Cha a!”

Phốc!

Đông Phương Du Long thấy Lâm Hải một mặt trịnh trọng, còn tưởng rằng Lâm Hải là nghĩ đến cái chuyện khẩn yếu gì, nên đang vô cùng nghiêm túc nghe, kết quả Lâm Hải lại đột nhiên toát ra một câu như vậy, bị lôi đến kém chút phun ra ngoài một ngụm lão huyết.

“Ta nói Lâm lão đệ a!” Đông Phương Du Long toét miệng, sắp khóc.

“Cái này là đến lúc nào rồi, ngươi còn có lòng dạ thanh thản nói đùa? Nghe lão ca ca, tranh thủ thời gian thu thập đồ vật, nhanh chóng rời kinh đi!”

Nhìn bộ dáng Đông Phương Du Long một mặt lo lắng, trong lòng Lâm Hải dâng lên một tia ấm áp.

Tuy ở giữa hắn cùng Đông Phương Du Long, có chút quan hệ lợi dụng lẫn nhau ở bên trong, nhưng nhìn ra được Đông Phương Du Long đối với mình cũng khá, chí ít có thể ở ngay tại lúc này mà còn thay mình suy nghĩ.

“Đa tạ Đông Phương Hội trưởng, bất quá ngươi không cần lo lắng, một cái Lộ Thiên Tuyệt mà thôi, không đáng để lo!”

“Ai nha, Lâm lão đệ, sự tình nhưng không có đơn giản như ngươi nghĩ vậy a!” Thấy bộ dáng Lâm Hải một mặt không thèm để ý chút nào, Đông Phương Du Long nhất thời khẩn trương.

“Lâm lão đệ a, lão ca ca nói một câu lời nói không xuôi tai, tuy ngươi khuất nhục Huyết Tu La, đao trảm Độc Tí Đạo Nhân, thực lực mạnh, để lão ca ca cũng thâm hoài kiêng kị, nhưng cái này cũng không đại biểu, ngươi liền có thể đối cứng với Kiếm Ma Lộ

Thiên Tuyệt a!”

“Phải biết, Huyết Tu La cùng Độc Tí đạo trưởng, đều là Kim đan sơ kỳ, thực lực tại bên trong cao thủ Kim Đan, thuộc về tồn tại hạng chót, cùng Lộ Thiên Tuyệt căn bản là không thể so sánh nổi!”

“Ngươi có biết nói, ở giữa Kim đan sơ kỳ cùng Kim Đan hậu kỳ có bao nhiêu chênh lệch sao? Vậy quả thực cũng là khác biệt giữa trời và đất a, coi như là lão ca ca ta, tại trước mặt Kim Đan hậu kỳ Lộ Thiên Tuyệt, chỉ sợ cũng ngăn cản không nổi một hơi thời gian a!”

“A? Kim Đan hậu kỳ mạnh như thế?” Những lời này của Đông Phương Du Long, để trong lòng Lâm Hải đột nhiên trầm xuống.

Hắn có thể đao trảm Độc Tí Đạo Nhân, bằng vào chính là Bá Không Trảm học được từ chỗ Nhị Lang Thần, uy lực trong một đao kia, có thể có thể so với một kích của Nguyên Anh sơ kỳ!

Nhưng Lãnh Nguyệt Như cũng từng nói qua, một đao này tuy có uy lực mạnh, nhưng cùng Nguyên Anh kỳ chính thức còn kém quá xa, không thể có Nguyên Anh kỳ nào, sẽ đứng nguyên tại chỗ, để ngươi chém lên một đao!

Mà cái Lộ Thiên Tuyệt này, tại một trăm năm trước liền đã là Kim Đan hậu kỳ, ai biết được qua một trăm năm, có đột phá đến Nguyên Anh kỳ hay không? Coi như không có đột phá, lấy thực lực Kim Đan hậu kỳ, chưa hẳn đã không tránh được một đao của chính mình!

Nếu quả thật như thế, chuyện này cũng có chút khó giải quyết!

“Đúng vậy a, Kim Đan hậu kỳ, đã thai nghén Nguyên Anh, có một số năng lực của Nguyên Anh kỳ, căn bản không phải Kim đan sơ kỳ cùng trung kỳ phổ thông có thể đánh đồng a!” Đông Phương Du Long ở một bên giải thích nói.

“Đa tạ Đông Phương Hội trưởng đã nhắc nhở, ta biết rõ!” Lâm Hải gật gật đầu, mày nhăn lại, nhưng rất nhanh, lại giãn ra, sau đó bên trên thân thể phát tán ra một cỗ đấu chí dâng trào!

“Quản lão nhiều như vậy! Kim Đan hậu kỳ lại như thế nào, Nguyên Anh thì sao! Chính mình có nhiều át chủ bài như vậy, sao phải sợ lão!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hướng phía Đông Phương Du Long cười nhạt một tiếng.

“Đông Phương Hội trưởng không cần lo lắng, nếu lão dám tới, một đao trảm lão là được!”

Phốc!

Đông Phương Du Long kém chút bị một câu của Lâm Hải làm cho hoảng sợ nằm xuống, muốn đao trảm Lộ Thiên Tuyệt? Điên đi!

“Lâm lão đệ a, ngươi làm sao cố chấp như vậy, Lộ Thiên Tuyệt này đã thông qua giang hồ thủ đoạn, chiếu cáo thiên hạ, muốn tại trong vòng ba ngày giết ngươi tại Thúy Phong Sơn, lấy trị tội ngươi mạo phạm Thanh Thành Kiếm Phái!”

“Lấy loại thân phận của Lộ Thiên Tuyệt kia, tất nhiên nói là phải làm a, ngươi nếu là không chạy, liền không kịp!”

“Đông Phương Hội trưởng, ý tốt của ngươi ta xin tâm lĩnh!” Lâm Hải thành khẩn nói lời cảm tạ, sau đó ánh mắt trở nên kiên định.

“Nhưng Lâm Hải ta, há lại là người lâm trận lùi bước, đừng nói chỉ là một cái Lộ Thiên Tuyệt, coi như toàn bộ Thanh Thành Kiếm Phái của lão khuynh sào mà tới, Lâm Hải ta lại có sợ gì?”

“Ngươi về đi!”

“Ai, Lâm lão đệ, Lâm lão đệ...”

Lâm Hải mặc kệ Đông Phương Du Long la lên tại sau lưng, đẩy cửa ra vào đến trong nhà.

“Sư phụ!”

“Tông chủ!”

Lâm Hải vừa vào nhà, các đệ tử của Hải Nguyệt Tông, nhất thời lao qua, mỗi cái một mặt hưng phấn, không kìm được vui mừng!

“Sư phụ, cái Tụ Linh Trận này quá lợi hại, tốc độ tu luyện của ta lập tức tăng gần mười lần!”

“Tông chủ, ngươi thật là bất thế kỳ tài, lại có thể bày xuống kỳ trận như thế, Hải Nguyệt Tông lo gì không thể phát triển.” Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, cũng một mặt kích động, hướng phía Lâm Hải nói nói.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, sau đó khuôn mặt nghiêm túc lại.

“Nếu như thế, vậy cũng liền nắm chặt thời gian tu luyện đi, ba ngày sau, có lẽ sẽ có một trận đánh ác liệt!”

Mọi người nghe được, đột nhiên giật mình, thấy Lâm Hải nói chuyện nghiêm túc như thế, nhao nhao ngưng trọng gật đầu.

Mà Lâm Hải cũng trở lại gian phòng của mình, hơi chuyển động ý nghĩ một chút liền tiến vào Thánh Cảnh.

Chương 1006: Lực lượng của Đạo hạnh

“Tiên Nhi cung nghênh chủ nhân!” Lâm Hải vừa xuất hiện, Tiên Nhi lập tức chào đón.

“Không cần mỗi lần cũng đều khách khí như vậy!” Lâm Hải có chút im lặng, cũng đã cùng Tiên Nhi nói qua rất nhiều lần, nhưng mỗi lần Tiên Nhi đều là cười cười, lần sau lúc chính mình đến, vẫn còn là cung kính hướng mình thi lễ.

“Nguyệt Như cô nương đâu?.”

“Tại bên Nguyệt hồ!”

Lâm Hải gật gật đầu, ra nhà gỗ, quả nhiên tại bên Nguyệt hồ, tìm được Lãnh Nguyệt Như.

“Tìm ta có chuyện gì?” Lãnh Nguyệt Như lại là một bộ dáng băng lãnh.

Lâm Hải đã thành thói quen, cũng là không thèm để ý, hướng phía Lãnh Nguyệt Như cười nhạt một tiếng.

“Có một việc, muốn xin Nguyệt Như cô nương chỉ giáo!”

“Ngươi nói!”

“Ta có một cái cừu gia, muốn tìm tới cửa, lão tại một trăm năm trước liền đã là cao thủ Kim Đan hậu kỳ, bây giờ tu vi không biết rõ, ta nghe nói thực lực giữa Kim Đan hậu kỳ cùng Kim đan sơ kỳ, trung kỳ, chênh lệch cách xa, cho nên muốn hướng Nguyệt Như cô nương, chỉ giáo một chút.”

“Thực lực của Kim Đan hậu kỳ, đến tột cùng mạnh bao nhiêu?”

“Ngươi chọc phải cừu gia Kim Đan hậu kỳ?” Đôi mi của Lãnh Nguyệt Như, nhất thời nhíu lại.

Trong lòng Lâm Hải, đột nhiên trầm xuống.

“Thế nào, rất khó đối phó sao?”

“Nào chỉ là khó đối phó!” Lãnh Nguyệt Như quái dị liếc nhìn Lâm Hải một chút, “Lấy thực lực trước mắt của ngươi, căn bản chính là không có chút phần thắng nào!”

“Ta qua, không phải đâu?” Con mắt Lâm Hải lập tức trợn tròn.

“Bá Không Trảm của ta, kể cả Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ nữa, cũng không đối phó được với một cái Kim Đan hậu kỳ sao?”

“Rất khó nói!” Lãnh Nguyệt Như lắc đầu, mang trên mặt một tia ngưng trọng.

Lâm Hải lần này thật mộng bức, đây chính là chiêu thức mạnh nhất của chính mình a, nếu như còn không đối phó được với Lộ Thiên Tuyệt, chẳng lẽ mình thật phải ẩn trốn sao?

“Nguyệt Như cô nương, ta liền không hiểu, cái Kim Đan hậu kỳ này, đến cùng mạnh ở chỗ nào? Hai cái chiêu kia của ta, không phải uy lực cũng có thể so với Nguyên Anh sao?” Lâm Hải không hiểu mà hỏi.

Lãnh Nguyệt Như trầm mặc một hồi, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Thực lực của người tu đạo, cũng không phải hoàn toàn là do cảnh giới cùng chiêu thức quyết định!”

“Thân thể ta đã tổn hại, có chút thực lực vô pháp phát huy, để Tiên Nhi giúp ngươi biểu thị một phen, ngươi liền hiểu!”

“Tiên Nhi?”

Lâm Hải khẽ giật mình, mà Tiên Nhi đã xuất hiện tại bên ngoài ba trượng trước người Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải nở nụ cười xinh đẹp.

“Chủ nhân xin bằng toàn lực công kích Tiên Nhi!”

“Tốt, vậy ta liền không khách khí, Tiên Nhi chính ngươi cẩn thận!” Lâm Hải biết rõ Tiên Nhi giờ phút này chính là thực lực Nguyên Anh sơ kỳ, hơn nữa tại bên trong Thánh Cảnh, nàng chính là không chết, Lâm Hải cũng liền không cần phải nhiều lời nữa.

Hai tay duỗi ra, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giữ tại trong lòng bàn tay, trên thân Lâm Hải đột nhiên tản mát ra một cỗ khí thế đánh đâu thắng đó.

“Tiên Nhi, đỡ một chiêu Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ của ta!”

Đã muốn thử nghiệm thực lực của Kim Đan hậu kỳ, Lâm Hải dứt khoát cũng không cần dùng Bá Không Trảm, vào trận cũng là Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ mạnh nhất!

“Chủ nhân cứ việc công kích, Tiên Nhi đã đem thực lực khống chế tại Kim Đan hậu kỳ!”

“Xem chiêu!” Lâm Hải lệ quát một tiếng, thân thể đột nhiên vọt lên hướng giữa không trung, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, xẹt qua một vệt cầu vồng, đao mang thoát thể mà ra, thẳng đến đỉnh đầu Tiên Nhi mà rơi xuống.

Tiên Nhi trông mong nhìn lại, trong mắt đẹp hiện lên một tia tinh mang, đột nhiên hai tay vạch một cái ở trước ngực, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Đi!”

Đột nhiên, một chiếc cầu vồng màu hồng cực lớn, xuất hiện tại giữa không trung, một đao kinh thiên động địa này của Lâm Hải, phốc một tiếng, bổ vào trên cầu vồng màu hồng, trong nháy mắt đã đem cầu vồng chẻ thành hai đoạn!

Nhưng mà, đúng lúc này, một màn quỷ dị đã phát sinh!

Chỉ thấy cầu vồng vỡ vụn, lại đột nhiên hóa thành đạo đạo cầu vồng, từ bốn phía khắp nơi đem đao mang mà Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải phát ra, bao vây lại cực kỳ chặt chẽ, mặc cho đao mang bất chợt trái tới phải lui, nhưng lại căn bản là không có cách tránh thoát!

“Cái này!” Lâm Hải đột nhiên giật mình, con mắt lập tức liền thẳng!

Một chiêu côn thức phách tuyệt thiên hạ mà chính mình học được từ Ngộ Không này, uy lực lớn nhất, liền tại phía trên đao mang kia, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, đao mang vậy mà mạc danh kỳ diệu, bị bắt cóc!

Ầm!

Qua chừng ba bốn giây, cầu vồng mới đột nhiên rạn nứt, nhưng mà đao mang đã biến mất vô hình.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Lâm Hải một mặt mộng bức, chẳng lẽ đạo cầu vồng mà Tiên Nhi phát ra này, cũng có thể so với năng lượng Nguyên Anh sao?

“Chủ nhân đừng vội, hãy nghe Tiên Nhi nói!” Tiên Nhi dịu dàng cười một tiếng, lộ ra hai cái núm đồng tiền nhỏ bé, phá lệ mỹ lệ.

“Chủ nhân có nghe nói qua, đạo hạnh!”

“Đạo hạnh!” Lâm Hải giật mình, hắn đương nhiên đã nghe nói qua, hơn nữa còn nghe Ngộ Không kỹ càng nói qua, biết rõ đó là đồ chơi cực kỳ ngưu bức, Như Lai Phật Tổ cũng là dựa vào đạo hạnh cao thâm, đem Ngộ Không nhẹ nhõm chế phục!

Trong đầu hiệu nghiệm nhất động, Lâm Hải liền tỉnh ngộ lại, không khỏi lộ ra một tia chấn kinh!

“Tiên Nhi, ngươi là nói, thứ mà ngươi vừa mới thi triển, chính là lực lượng của đạo hạnh?”

“Vâng, chủ nhân!” Trên mặt Tiên Nhi thủy chung mang theo nụ cười, không nóng không vội hướng phía Lâm Hải giảng thuật.

“Đạo hạnh, chính là đồ vật cực kỳ huyền diệu, tuy từ Nguyên Anh trở lên mới được phổ biến coi trọng tu luyện, nhưng bắt đầu từ Kim Đan hậu kỳ, cũng liền muốn tiến hành nếm thử cùng tìm tòi.”

“Một khi nắm giữ phương pháp vận dụng đạo hạnh, có thể đủ để đem chiến lực của bản thân, đề bạt tăng lên gấp mười lần thậm chí gấp trăm lần, hoàn toàn không phải chỉ bằng Đạo pháp hoặc là vũ lực, liền có thể chống lại!”

“Có nghĩa, Kim Đan hậu kỳ có đạo hạnh, có thể nhẹ nhõm treo cao thủ có tu vi ngang nhau lên đánh!”

Lâm Hải một mặt kinh ngạc, chậm rãi gật gật đầu.

Tuy đã sớm từ chỗ Ngộ Không biết rõ đạo hạnh ngưu bức, nhưng chân thật thể nghiệm, thì đây là lần đầu.

Nghĩ không ra một chiêu Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ ngưu bức như thế của chính mình, cứ như vậy dễ như trở bàn tay bị Tiên Nhi dùng đạo hạnh phá mất, nhất thời để Lâm Hải thất lạc một trận.

Vốn cho rằng học được chiêu thức của Nhị Lang Thần cùng Ngộ Không, chính mình đã là thiên hạ vô địch, nghĩ không ra người có đạo hạnh, nhẹ nhõm liền có thể phá giải, vậy mình học cái đồ chơi này, còn có cái lông gà để dùng a?

Nhìn bộ dáng ủ rũ của Lâm Hải, Tiên Nhi lập tức hiểu rõ Lâm Hải đang suy nghĩ cài gì.

“Chủ nhân không cần nản chí, chiêu thức trước của ngươi, quả thực cường đại đâu!”

“Tiên Nhi, ngươi đừng an ủi ta, còn không phải bị ngươi tiện tay phá mất, vẫn là dùng tu vi Kim Đan hậu kỳ!” Lâm Hải ủu xìu cúi xuống đầu, mặt mũi tràn đầy thất vọng!

“Chủ nhân có biết, Tiên Nhi có bao nhiêu năm đạo hạnh không?”

“Bao nhiêu năm?” Lâm Hải thuận miệng hỏi.

“Mười vạn tám ngàn năm!”

Phốc!

“Bao nhiêu?” Lâm Hải kém chút ngã sấp xuống, liền cả Lãnh Nguyệt Như cũng hướng Tiên Nhi quăng tới ánh mắt kinh hãi.

“Mười vạn tám ngàn năm!” Tiên Nhi mang theo nụ cười, lập lại lần nữa nói.

“Tiên Nhi, ngươi đã bao nhiêu, tại sao có thể có nhiều đạo hạnh như vậy?” Lâm Hải chấn kinh hỏi.

“Tiên Nhi cũng không biết đâu!”

“Cho nên chủ nhân ngươi không cần thất vọng, một chiêu thức vừa rồi kia, Tiên Nhi thô sơ giản lược đánh giá một cái, cao thủ Kim Đan hậu kỳ, không có hai trăm năm đạo hạnh trở lên mà nói, quyết sẽ không tiếp nổi một kích trước đó của chủ nhân!”

“Hai trăm năm đạo hạnh?” Lâm Hải cái hiểu cái không gật gật đầu, “Này ta hiểu!”

Thất lạc trước đó của Lâm Hải đã bị quét sạch sành sanh, thay vào lại là kinh hỉ thật sâu!

Nghĩ không ra một chiêu Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, từ chính mình thi triển, vậy mà trực tiếp bù đắp được hai trăm năm đạo hạnh, nếu là mình đến loại cảnh giới như Ngộ Không đó, coi như không thể có đạo hạnh, cũng có thể treo chúng Tiên trên Thiên Đình lên đánh đi.

“Đậu móa, chiêu thức của Hầu tử, quả nhiên cường hãn!” Lâm Hải rốt cuộc hiểu rõ, Ngộ Không lúc trước vì cái gì đạo hạnh còn thấp, liền có thể đại náo Thiên Cung, đánh cho mười vạn thiên binh thiên tướng cũng không còn cách nào khác!

“Tiên Nhi, Nguyệt Như cô nương, đa tạ các ngươi đã chỉ điểm!”

Lâm Hải hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền từ bên trong Thánh Cảnh trở về hiện thực.

“Nói như thế, trận chiến cùng Lộ Thiên Tuyệt, liền muốn nhìn lão có hai trăm năm đạo hạnh hay không!”

Chương 1007: Có thể động thủ thì đừng động miệng

Ba ngày thời gian, chợt lóe lên!

Lâm Hải trong ba ngày này, cũng không có đi làm gì, trừ suy nghĩ sự tình của Hải Nguyệt Tông, thì chính là tu luyện.

Sáng sớm ngày thứ ba, Cường đầu trọc liền gõ cửa đi tới.

“Sư phụ, ở cửa có cái đần độn, cuồng không biên giới, không ngừng thét lên, để ngươi ra ngoài đâu!”

“A?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Gã có nói, tìm ta làm gì hay không?”

“Gã nói gã là Thanh Thành Kiếm Phái, phụng mệnh của Chưởng môn bọn họ, để sư phụ ngươi tiến về Thúy Phong Sơn nhận lấy cái chết!”

“Thanh Thành Kiếm Phái?” Nụ cười lạnh trên mặt Lâm Hải càng tăng lên, rốt cục đã tới sao?

“Qua đem Tiểu Hỏa cùng Tần Vũ gọi tới!”

“Vâng!” Cường đầu trọc đáp ứng một tiếng, chỉ chốc lát sao Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ đi tới.

“Tông chủ, ngươi tìm chúng ta.” Sắc mặt Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, tựa hồ mang theo một chút bất an.

“Ta nói hai các ngươi, là canh cổng thế nào.” Sắc mặt Lâm Hải trầm xuống.

“Sáng sớm, liền đã có người hô to gọi nhỏ tại cửa ra vào, các ngươi không biết nên làm thế nào sao?”

Hỏa Vân Đạo trưởng há hốc mồm, muốn nói lại thôi.

“Có chuyện liền nói!”

“Tông chủ, ngươi có phải đã đắc tội Thanh Thành Kiếm Phái hay không, nghe người ở cửa kia nói, Chưởng môn Thanh Thành Kiếm Phái, Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, để cho ngươi đi Thúy Phong Sơn đâu!”

Lâm Hải nghiền ngẫm liếc nhìn Hỏa Vân Đạo trưởng một chút, lộ ra một tia cười lạnh.

“Thế nào, ngươi rất sợ cái Lộ Thiên Tuyệt này sao?”

Hỏa Vân Đạo trưởng mặt mo đỏ ửng, có chút xấu hổ mà cúi đầu xuống.

“Cái Lộ Thiên Tuyệt này, xác thực lợi hại! Ba mươi năm trước, ta từng cùng lão giao thủ qua, không phải đối thủ của lão!”

“Hừ!” Lâm Hải đột nhiên hừ một tiếng tức giận, nhìn về phía

Hỏa Vân Đạo trưởng.

“Cho nên, ngươi liền cả người dưới tay lão, trong lòng cũng e ngại sao?”

“Tông chủ, ta không phải sợ, ta...” Hỏa Vân Đạo trưởng không nghĩ tới Lâm Hải đột nhiên trở mặt, nhất thời trong lòng hoảng hốt, vội vàng giải thích nói.

“Ngươi không cần nói!” Lâm Hải trực tiếp đem lời nói của Hỏa Vân Đạo trưởng cắt ngang, “Ta không quản hai người các ngươi là có ý gì, nhưng nếu đã nhập vào Hải Nguyệt Tông ta, liền phải thường xuyên bảo vệ tôn nghiêm của Hải Nguyệt Tông ta, mặc kệ đối phương là ai, địa vị lớn bao nhiêu, dám chọc đến trên đầu của Hải Nguyệt Tông ta, liền trực tiếp XXX mẹ nó, hiểu không!”

“Vâng! Thuộc hạ đa hiểu!” Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, vội vàng ưỡn sống lưng một cái, cùng kêu lên đáp.

“Ừm!” Lâm Hải lúc này mới gật gật đầu, chắp tay sau lưng đi ra ngoài!

“Đi, theo ta ra ngoài nhìn xem!”

Tới cửa, quả gặp một cái đạo sĩ tuổi trẻ một mặt kiệt ngạo, sắc mặt khinh cuồng, đang tại cửa ra vào cùng bọn người Lý Lăng Đào, trợn mắt giằng co lấy!

“Bớt nói nhảm đi, mau gọi cái Lâm Hải kia cút ra đây, đến Thúy Phong Sơn nhận lấy cái chết, nếu không Chưởng môn nhà ta chờ sốt ruột, cẩn thận đem từng cái trong bọn ngươi, tất cả đều diệt sát!”

Đạo sĩ tuổi trẻ hai tay ôm ngực, ngẩng lên cái cằm, một mặt hung hăng hướng phía bọn người Lý Lăng Đào kêu gào nói.

“Phi! Ngươi tính toán là cái đồ vật gì, cũng dám...”

“Lăng Đào!” Lý Lăng Đào đang cùng đạo sĩ tuổi trẻ mắng nhau, đột nhiên một đường thanh âm uy nghiêm, từ phía sau vang lên.

“Sư phụ!” Lý Lăng Đào thấy là Lâm Hải đi ra, vội vàng thi lễ một cái!

“Hừ!” Nào nghĩ đến, Lâm Hải đột nhiên hừ lạnh một tiếng, “Đồ vật vô dụng!”

“Ách...” Lý Lăng Đào lập tức bị Lâm Hải mắng cho mộng, còn không có kịp phản ứng, Lâm Hải lại mở miệng.

“Công pháp mà vi sư truyền thụ cho ngươi, tất cả ngươi đều học được ở ngoài miệng sao?”

“Nhớ kỹ, đối với loại đồ chơi thiếu ăn đòn đưa tới cửa này, có thể động thủ thì cũng đừng động miệng!”

Lý Lăng Đào nhất thời minh bạch ý tứ của Lâm Hải, không khỏi cười ha ha một tiếng.

“Biết rõ, sư phụ!”

Lý Lăng Đào vốn là cái phần tử hiếu chiến, bây giờ đạt được Lâm Hải cho phép, nào có còn nhịn được!

Bang một tiếng, đem pháp bảo Thanh Mang Kiếm rút ra, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn về phía đạo sĩ tuổi trẻ!

“Tiểu bức tử, theo gia thét lên nửa ngày, gia con mẹ nó để ngươi thoải mái tốt một chút!”

Nói xong, thân hình Lý Lăng Đào nhảy lên, nhanh như chớp, hướng phía cái đệ tử trẻ tuổi của Thanh Thành Kiếm Phái này, liền xông lại, người ở giữa không trung, Thanh Mang Kiếm đã lóe lên quang mang, sắc bén rơi xuống!

“Xem kiếm!”

Công pháp của Lý Lăng Đào, chính là được truyền thừa từ Thuần Dương Kiếm Tiên Lữ Đồng Tân bên trong Bát Tiên, tuy tu hành mới có ngày ngắn ngủi, nhưng bởi vì có tâm đắc tu hành do Lữ Đồng Tân tự tay biên soạn, bắt đầu tập luyện là làm ít công to, một ngày ngàn dặm, kiếm pháp đã rất có uy lực!

Cái đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái này, không nghĩ tới Lý Lăng Đào đột nhiên nói động thủ liền động thủ, hơn nữa thế công lại bén nhọn như vậy, phía dưới vội vàng, liền vội vã đem bội kiếm rút ra.

“Bọn chuột nhắt lại dám động thủ, thật là muốn chết!”

Cái đệ tử trẻ tuổi này, cũng có thực lực cấp bậc Tông Sư Võ đạo, không kém gì Lý Lăng Đào, trường kiếm vung lên, thi triển Triền Tự Quyết bên trong Thanh Thành Kiếm Pháp, chuẩn bị đem Thanh Mang Kiếm của Lý Lăng Đào cuốn lấy!

Nào nghĩ đến, trường kiếm mới vừa cùng Thanh Mang Kiếm của Lý Lăng Đào tiếp xúc, liền bang một tiếng, trực tiếp đứt thành hai đoạn.

Tên đệ tử của Thanh Thành Kiếm Phái này, nhất thời quá sợ hãi, vạn không nghĩ tới trường kiếm của Lý Lăng Đào, lại là một món pháp bảo, phía dưới một chiêu liền đã mất tiên cơ, còn chưa chờ kịp phản ứng, lại bị một kiếm của Lý Lăng Đào đâm về vị trí hiểm yếu.

“Lưu tính mạng của gã lại!”

Lâm Hải ở bên cạnh đột nhiên hô to một tiếng, kiếm thế của Lý Lăng Đào vừa thu lại, mũi kiếm dừng ở chỗ cổ họng của tên đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái, đâm rách da thịt, một giọt máu tươi theo cổ chảy xuống.

Cái đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái này, thân thể nhất thời cứng đờ, trên đầu toát ra mồ hôi lạnh, hai mắt lấp loé không yên, không còn có cuồng ngạo trước đó nữa!

Mà Lâm Hải thì là nhàn nhạt liếc gã một cái, lộ ra một tia cười lạnh.

“Có câu nói rất hay, hai nước tương giao không trảm Sứ giả, hôm nay liền lưu cho ngươi một cái mạng, cút về báo tin!”

Nói xong, trong mắt Lâm Hải đột nhiên toát ra một tia hàn quang, một cỗ khí thế cường đại phóng lên tận trời.

“Nói cho Lộ Thiên Tuyệt, Lâm Hải ta cùng Thanh Thành Kiếm Phái Lộ Bác Dương của lão, có huyết hải thâm cừu, không muốn con của lão chết, liền đem Lộ Bác Dương giao ra!”

“Về phần Lộ Thiên Tuyệt lão chiếu cáo thiên hạ, muốn muốn giết Lâm Hải ta, Lâm Hải ta tùy thời phụng bồi, lại không sợ lão!”

“Chỉ là, Lâm Hải ta chính là Tông chủ của Hải Nguyệt Tông, sao lại mặc lão sai khiến? Lão để cho ta lên trên Thúy Phong Sơn, ta liền lên trên Thúy Phong Sơn sao? Lão tính toán là cái đồ vật gì!”

“Trở về nói cho lão biết, nếu như không sợ chết, để lão tới đây tìm ta là được!”

“Cút đi!” Lâm Hải nói xong, như vung con ruồi, phất phất tay!

“Hừ! Còn chưa cút!” Lý Lăng Đào đem kiếm thu hồi, đi theo mắng một tiếng.

Trên mặt tên đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái này hiện lên một chút giận dữ, hung hăng gật gật đầu!

“Ta sẽ đem lời nói của ngươi, mang cho Chưởng môn của phái ta, ngươi chờ nhặt xác cho chính mình đi!” Nói xong, vừa quay đầu, liền thi triển thân pháp, chỉ chốc lát liền mất đi bóng dáng.

“Đều giữ vững tinh thần đến, nói không chừng một hồi, sẽ có một trận ác chiến!”

Đem đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái đuổi đi, Lâm Hải hướng phía đệ tử Hải Nguyệt Tông phân phó nói.

“Vâng!” Bọn người Cường đầu trọc, cùng kêu lên đáp ứng, trong mắt mỗi cái đều lóe lên vẻ hưng phấn.

Mấy người này từ khi có được truyền thừa Bát Tiên, còn chưa có cơ hội động thủ, bây giờ đại chiến tới gần, tất cả đều nóng lòng muốn thử.

Chỉ có Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, thầm cười khổ.

Lâm Hải đắc tội, đây chính là Thanh Thành Kiếm Phái a, là Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt tọa trấn Thanh Thành Kiếm Phái a!

Thấp thỏm trong lòng hai người, cũng không dám biểu đạt ra ngoài, cũng chỉ đành kiên trì, cùng một chỗ ngạnh kháng với Lâm Hải!

Lâm Hải như người không việc gì, trở lại trong phòng, tiếp tục tu luyện.

Lại quá ước chừng hơn một canh giờ, Cường đầu trọc bỗng nhiên lần nữa gõ vang cửa phòng của Lâm Hải.

“Sư phụ, người đệ tử của Thanh Thành Kiếm Phái kia, lại trở về!”

“A?” Lâm Hải sững sờ, “Liền có mỗi gã sao? Lộ Thiên Tuyệt không có tới?”

“Đúng, có mỗi gã!” Cường đầu trọc gật gật đầu, sau đó đột nhiên xòe bàn tay ra.

“Chỉ là, gã mang một món đồ vật tới!”

Lâm Hải cúi đầu xem xét, sắc mặt nhất thời đại biến!

Chương 1008: Sư phụ, khẩu vị đủ đặc biệt a.

Chỉ thấy bên trong tay Cường đầu trọc, đang cầm một cái đỉnh Đạo Quan của nữ sĩ cùng một ít tóc, Lâm Hải không cần nghĩ cũng có thể đoán được, khẳng định là Tĩnh Vân Tiên Cô!

“Tên vương bát đản này, vậy mà vẫn là Chưởng môn của một phái, hành sự vậy mà ác tha như thế!”

Lâm Hải nổi giận, cất bước liền đi ra ngoài, quả nhiên thấy tên đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái trước đó kia, đang chờ đợi tại cửa ra vào.

Bất quá, cũng đã có giáo huấn khi trước, cái đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái này cũng không có vẻ phách lối, ngược lại mang theo một tia tâm thần bất định, nhất là khi nhìn thấy bộ mặt tức giận của Lâm Hải, khí thế hung hung đi tới, dọa đến bắp chân cũng run rẩy.

“Lâm Hải, ta là phụng mệnh Chưởng môn nhà ta, đến truyền lời cho ngươi a...”

Gã còn chưa nói hết lời, liền bị Lâm Hải lăng không một cái kéo qua, ba một tiếng kẹp lấy cổ đem gã từ dưới đất xách lên.

“Lâm Hải, ngươi đã nói, hai nước tương giao không trảm Sứ giả!” Cái đệ tử hanh Thành Kiếm Phái này bị dọa sợ, khuôn mặt bởi vì thở không nổi mà nghẹn đến đỏ bừng, hai mắt hoảng sợ run rẩy nói nói.

“Ta hỏi ngươi, cái Đạo Quan cùng mái tóc này, thế nhưng là của Tĩnh Vân Tiên Cô!”

“Đúng, đúng!” Đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái, vội vàng liên tục gật đầu.

“Tĩnh Vân Tiên Cô hiện tại thế nào?”

“Không có thế nào, chỉ là bị người của Thanh Thành Kiếm Phái ta, khống chế lại, chúng ta cũng không có làm khó bọn họ a!”

Lâm Hải nghe được, trong lòng lúc này mới buông lỏng một hơi, nếu như Tĩnh Vân Tiên Cô bởi vì sự tình của chính mình, mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy hắn căn bản là không có cách hướng Tiêu Thanh Sơn giao phó.

Nhẹ buông tay, lúc này mới đưa đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái đẩy đến lảo đảo một cái, trong mắt Lâm Hải lóe lên một đạo hàn quang, lạnh lùng mở miệng.

“Nói đi, Lộ Thiên Tuyệt để ngươi mang lời gì cho ta?”

Cái đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái này, đứng vững cước bộ, nhát gan như cáy liếc nhìn Lâm Hải một chút, miệng há há, có chút không dám mở miệng.

Lâm Hải nhất thời vừa trừng mắt, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Nói!”

Đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái, bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, vội vàng mở miệng.

“Chưởng môn nhà ta nói, ý chí của người, há lại cho thứ chỉ là con kiến hôi phản kháng, để ngươi chết ở đâu, ngươi liền phải chết ở đó! Trong vòng một canh giờ, nếu không đuổi tới Thúy Phong Sơn nhận lấy cái chết, liền giết cái Đạo Cô này cùng đồ đệ của nàng!”

“Bỉ ổi, cuồng vọng!” Lâm Hải tức đến trong mắt lóe lên nồng đậm sát cơ.

Cái Lộ Thiên Tuyệt này, cũng quá không giảng đạo lý, đường đường là đại năng Kim Đan hậu kỳ, thế mà làm được chuyện lấy phụ nữ và trẻ em ra áp chế, xem ra không thể nói được, chính mình vẫn là muốn đi Thúy Phong Sơn một chuyến!

Tuy nhiên cứ như vậy, Lâm Hải trên khí thế, đã yếu hơn một điểm, tùy theo ý chí của Lộ Thiên Tuyệt mà đi, nhưng mạng người quan trọng, Lâm Hải cũng không lo được nhiều như vậy.

“Ngươi đi trước trở về, nói cho Lộ Thiên Tuyệt, đem cổ rửa sạch sẽ chờ lấy, Lâm Hải sau đó liền đến, nếu Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di có cái sơ xuất, ta nhất định để Thanh Thành Kiếm Phái ngươi, gà chó không yên!”

“Cút!”

Đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái, nghe được như được đại xá, cũng không quay đầu lại nhanh như chớp liền chạy.

“Sư phụ, khẩu vị đủ đặc biệt a.” Cường đầu trọc lại gần, một mặt chấn kinh hỏi.

“Ngươi đây là đang ở bên ngoài bao dưỡng cái Đạo Cô, bị người của Thanh Thành Kiếm Phái phát hiện sao? Sư nương ta biết không?”

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, kém chút ngã xuống đất, giơ tay lên cho cái đầu trọc một bàn tay, tức giận nguýt y một cái.

“Nói mò gì đâu, người nào con mẹ nó bao dưỡng Đạo Cô a!” Lâm Hải không còn gì để nói.

“Há, minh bạch, minh bạch! Không có bao dưỡng, không có bao dưỡng, hắc hắc!” Cường đầu trọc sờ sờ cái đầu trọc, hướng phía Lâm Hải chớp chớp mắt, lộ ra một cái nụ cười ý vị thâm trường.

Lâm Hải nhất thời tối sầm mặt, bộ dáng bỉ ổi này của Cường đầu trọc, hắn sao còn không hiểu bên trong con hàng này là đang nghĩ thế nào!

“Uy, đem cái đầy đầu bẩn thỉu của ngươi này thu lại a, ca ca rất giữ mình trong sạch!”

“Vâng vâng vâng, ta biết, ta biết hết!” Cường đầu trọc cười đùa tí tửng nháy nháy mắt, nụ cười thô bỉ, càng thêm nồng!

“Biết rõ em gái ngươi a!” Lâm Hải đưa tay lại cho y một bàn tay, quả thực không thể chiêu.

Con hàng này con mẹ nó cũng là cái đầu toàn cơ bắp, cùng y giải thích, đoán chừng là càng tô càng đen.

“Ta cảnh cáo ngươi a, đừng đi ra ngoài loạn nói cho ta, có biết không!!!” Lâm Hải chỉ vào cái mũi của Cường đầu trọc, giả ra một mặt hung ác, căn dặn nói.

“Hắc hắc, ta không nói, ta tuyệt đối không nói, đây là bí mật giữa hai ta!”

Hai mắt Lâm Hải bất đắc dĩ nhìn qua y, há hốc mồm, sau đó nặng nề thở dài.

“Thôi đi, ta cái gì cũng không nói!” Lâm Hải triệt để nhận thua.

“Hắc hắc, ta cũng không nói, chúng ta ai cũng không nói!”

“Trời ạ ~” Lâm Hải ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Đi, đem người triệu tập đến!”

“Được rồi!” Cường đầu trọc đáp ứng một tiếng, chạy tới gọi người, chỉ chốc lát mọi người liền đều tập hợp, đứng thành một hàng.

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, ánh mắt nghiêm túc, tại trên thân mọi người đảo qua từng cái, sau đó nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

“Cái kia, đem tất cả tập hợp, trước giảng hai câu a!”

“Chưởng môn Thanh Thành Kiếm Phái, Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, dám khiêu khích bản Tông chủ, còn lấy phụ nữ và trẻ em bắt tới làm áp chế, thủ đoạn bỉ ổi, khiến cho người khinh thường, bản Tông chủ hiện tại rất tức giận!”

“Cho nên, bản Tông chủ quyết định, tự mình mang dẫn Hải Nguyệt Bát Thánh cùng tổ hai người canh cổng tương lai các ngươi, tiến về Thúy Phong Sơn, XXX mẹ lão, các ngươi có dám đi hay không?”

“Dám, XXX mẹ lão!!!” Bọn người Cường đầu trọc, Đỗ Thuần, mỗi cái mắt nháng lửa, vung tay hô to, từng cái hưng phấn quá sức.

“Ha ha, rốt cục cũng muốn đánh nhau, sư phụ ngươi đừng nói nhiều a, nhanh lên đường đi!”

“Ai!” Chỉ có hai người Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, nhìn đám phần tử hiếu chiến nghé con mới sinh không sợ cọp này, trong lòng liên tục cười khổ, bọn họ căn bản không biết, Chưởng môn Thanh Thành Kiếm Phái, Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt đáng sợ cỡ nào a!

“Ừm, tốt, sĩ khí không tệ!” Lâm Hải rất trang bức gật gật đầu, đối với phát biểu động viên trước khi chiến đấu lần này của mình, hiệu quả phi thường hài lòng.

“Vậy bây giờ, chúng ta xuất phát!” Lâm Hải vung tay lên, mang người khí thế hung hăng hướng phía cửa đi ra ngoài.

“Chờ một chút!” Vừa đi hai bước, Lâm Hải lại dừng cước bộ lại.

“Dạng này đi thì không được!” Lâm Hải lắc đầu, trên mặt như có điều suy nghĩ.

“Đây chính là lần hành động tập thể thứ nhất của Hải Nguyệt Tông chúng ta a, cứ qua như vậy, có phải có chút quá tùy ý hay không a?”

“Không được! Tuyệt đối không được!” Lâm Hải lắc đầu, “Chúng ta phải thống nhất trang phục một chút, đầu tiên tại bên trên khí chất, liền phải chấn nhiếp địch nhân trước!”

“Không sai, ta đồng ý!” Cường đầu trọc là cái thứ nhất nhảy ra.

Lâm Hải hài lòng gật gật đầu, hướng phía Cường đầu trọc ném qua một cái tán thưởng ánh mắt.

“Cường tử, vậy ngươi nói nói, có đề nghị gì hay hay không?”

“Đương nhiên là có a!” Cường đầu trọc toét miệng, tiến lên một bước.

“Sư phụ, ta đề nghị, Hải Nguyệt Tông chúng ta, toàn thể nhân viên cũng đều để đầu trọc, nhiều uy vũ, nhiều bá khí a, người nào gặp đều phải tránh, giống như ta vậy, tốt nhất lại...”

“Cút!” Lâm Hải nhất thời đen mặt lại, một bàn tay đem y tát qua một bên, con mẹ nó a, cái chủ ý ngu ngốc gì?

“Ha ha ha, cái nhị bức này!” Đỗ Thuần ở bên cạnh, ôm bụng liền cười.

“Uy, tử lão đầu, ngươi cười cái gì mà cười, lại cười ta đánh ngươi a!”

“Đến a đến a, sợ ngươi a!” Đỗ Thuần nói, liền hướng trước mặt Cường đầu trọc lắc lưc.

Cường đầu trọc trừng hai mắt, giả ra một mặt hung hăng, cũng lại gần.

“Ai u ta qua!” Lâm Hải một trận sụp đổ, hai cái hàng này, con mẹ nó gặp mặt liền bóp a!

“Uy, nói chính sự đâu, hai ngươi yên tĩnh cho ta, tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp đi!”

“Hừ!” Đỗ Thuần lúc này mới hừ lạnh một tiếng, miệt thị liếc Cường đầu trọc một chút, sau đó vẻ mặt liếm láp vui cười, tiến đến trước mặt Lâm Hải.

“Sư phụ, ta có ý kiến hay, mỗi người chúng ta tại trên tóc, cắm mười cái kim châm hình cánh quạt, giống như mang theo một cái vương miện, đi trên đường còn run lên một cái, có bao nhiêu khí chất a, còn có thể tùy thời rút ra, vừa giết địch lại cứu người, thuận tiện lại mau lẹ, lại có phong phạm Đế Vương, ngươi thấy thế nào?”

“Uy, tử lão đầu, con mẹ nó đừng có nghĩ ý xấu a, các ngươi có tóc có thể cắm, ta con mẹ nó cắm vào đâu a?” Cường đầu trọc nghe xong liền gấp!

“Ngươi thích cắm ở đâu thì cắm na!” Đỗ Thuần nhếch miệng lên, sau đó hỏi Lâm Hải, “Sư phụ, ngươi cảm thấy thế nào?”

Lâm Hải một mặt im lặng, khóc không ra nước mắt liếc nhìn Đỗ Thuần một chút.

“Đỗ viện trưởng, ngươi là sợ tín hiệu trên núi không tốt, làm một đầu ăngten sao?”

“Biện pháp này không được!” Lý Lăng Đào ở một bên, cũng nói lời phản đối.

“Ta đề nghị, hình xăm, cánh tay trần, xách dao bầu!”

“Cút! Cánh tay trần thì ta làm sao bây giờ?” Vân Tuệ Nhi vung chân đem Lý Lăng Đào đá sang một bên, “Nếu thật để cánh tay trần, vậy các ngươi liền cũng thống nhất mang tráo tráo nhi!”

Phốc!

Lâm Hải kém chút bị té xỉu, cái này mẹ nó còn tuyệt hơn, nam nhân mang tráo tráo, mẹ nó sẽ thành cái gì?

“Ai nha, đừng ầm ĩ, ta nhìn vẫn là đều mặc đạo bào đi, giống như ta vậy, nhiều đẹp trai a!” Việc quan hệ tới hình tượng, Hỏa Vân Đạo trưởng cũng tới tham gia náo nhiệt.

“Đạo bào không được, sửu tử, nếu không lúc bước đi, thống một đôi tay ôm ngực, như thế lộ ra ngưu bức!” Khang Sĩ Phú cũng tiếp cận tới.

“Như thế còn không bằng lúc bước đi, một bước ba lắc, để cho người ta xem xét liền biết rõ ngươi có bao nhiêu xâu!” Vân Chu bổ sung nói.

“Đúng đúng đúng, ta đồng ý với Vân sư huynh, lại lấy mái tóc thống nhất nhuộm thành màu đỏ, thống nhất huýt sáo, liền thổi cái này, tiết tấu cảm...” Du Hồng cũng mở miệng.

...

Nhất thời, các đệ tử Hải Nguyệt Tông, đắm chìm bên trong việc thảo luận kịch liệt quan hệ tới hình tượng.

Lâm Hải miệng sùi bọt mép, nằm trên mặt đất, hai mắt nhìn lên trời, sinh không còn yêu.

“Được, cũng đừng con mẹ nó nói nữa!” Lâm Hải thực sự chịu không nổi đám đậu bỉ này, trưng cầu ý kiến của bọn họ, quả thực cũng là tự mình chuốc lấy cực khổ!

“Liên quan tới vấn đề đề bạt khí chất, ta có quyết định!”

Chương 1009: Cái này kêu là phong phạm, có biết hay không?

Trong một cửa hàng cấp cao hào hoa củaYến Kinh, Lâm Hải mặc một cái áo khoác dài màu đen, đầu đội một cái mũ tròn màu đen, trên cổ bọc lấy một cái khăn quàng cổ trắng như tuyết, bên trong miệng ngậm xi gà, mang trên mặt nụ cười rực rỡ.

Mười người đi theo phía sau hắn, trẻ có già có chín nam một nữ, toàn bộ đều là cách ăn mặc giống nhau, nhất thời dẫn tới đám người qua lại ngừng chân quan sát, chỉ trỏ, hiếu kỳ nghị luận.

“Sư phụ, bọn họ làm sao nhìn chúng ta, giống như nhìn một đám đần độn vậy?” Cường đầu trọc một mặt mờ mịt nói nói.

“Nói vớ nói vẩn, ngươi biết cái gì!” Lâm Hải lúc này mở miệng răn dạy nói, sau đó sắc mặt lộ ra biểu lộ say mê.

“Ánh mắt của bọn họ đó là mê ly, ái mộ, sùng bái! Biết bộ đồ chúng ta đang mặc này, là phỏng theo người nào không?”

“Không biết!” Cường đầu trọc lắc đầu, “Bất quá hẳn không phải là người bình thường đi.”

“Nói cái gì đó!” Sắc mặt Lâm Hải nhất thời tối đen, con mẹ nó a, không học thức thật đáng sợ!

“Xem qua Bến Thượng Hải chưa? Hứa Văn Cường bên trong đó, cũng là mặc đồ giống như chúng ta hiện tại này, gọi là một cái khốc a, ta cùng ngươi nói...”

“Uy, mấy người các ngươi!” Lâm Hải còn chưa nói xong, bảo an ở cửa hàng đã nhướn mày đi tới.

“Cửa hàng cấp cao, nghiêm cấm trang bức, cũng đi một bên cho ta, đừng có ngăn cửa!”

“Ngươi là cái ánh mắt gì a?” Lâm Hải nhất thời nghe không vui, “Làm sao lại gọi là trang bức, chúng ta đây là Hứa Văn Cường, biết rõ không? Nhìn qua Bến Thượng Hải chưa? Ta hôm nay không xoá nạn mù chữ cho ngươi thì không được!”

Lâm Hải vén tay áo, liền muốn lên lớp cho cái bảo an này.

“Được được, sư phụ! Người của Hải Nguyệt Tông chúng ta, không theo phàm phu tục tử chấp nhặt!” Bọn người Đỗ Thuần thực sự cảm thấy mất mặt, vội vàng đi lên, không phân trần đem Lâm Hải kéo đi.

“Bảo an đại ca, có lỗi a, bên trong chỗ này của hắn có chút vấn đề!” Lý Lăng Đào vội vàng chỉ chỉ đầu, cười theo cho bảo an xin lỗi.

“Hứ!” Bảo an nhất thời bĩu môi một cái, “Mặc đều đã như thế, còn nói người khác có vấn đề, ta xem các ngươi đều là từ một cái phòng bệnh đi.”

“Hải Nguyệt Tông? Là bệnh viện tâm thần mới mở sao?” Bảo an nói thầm hai câu, lại xem thường liếc nhìn bọn người Lâm Hải một chút, mới lắc đầu trở về cương vị mình.

“Cái bảo an ở nơi này, quá không học thức, thật không có phẩm vị!” Thẳng đến khi lên xe, Lâm Hải vẫn là một mặt oán giận phun trào, đối với đánh giá của bảo an mà canh cánh trong lòng.

“Tông chủ, bớt giận! Đó chỉ là một cái bảo an, sao có thể hiểu thế giới nội tâm cao lớn của ngươi a!”

“Ừm, vẫn là Vân Chu biết nói chuyện!” Lâm Hải hướng phía Vân Chu ném qua một cái ánh mắt tán thưởng.

“Cái kia, sư phụ a, y phục này đẹp mắt thì đẹp mắt, nhưng chính là quá nóng a!”

“Ngươi nói hiện tại là đầu thu, chúng ta đóng bộ dầy như vậy, có phải sớm một chút hay không a, ta cái này cũng bắt đầu đổ mồ hôi.” Cường đầu trọc đem cái mũ lấy xuống, chà chà cái đầu hói lớn, vẻ mặt đau khổ nói nói.

“Cái này kêu là phong phạm, có biết hay không?” Lâm Hải một mặt xem thường.

“Ta vẫn cảm thấy để đầu trọc mới tốt!”

…

Lâm Hải đặc biệt từ chỗ của Mạnh Húc, mượn một cỗ Casta, để Lý Kiện lái xe, một xe đem mười mấy người bọn hắn, tất cả đều kéo đến chân núi Thúy Phong Sơn.

“Nhanh đưa cách ăn mặc sửa sang một chút, phải lên núi rồi, đến trên núi, chỉ cần chúng ta vừa có mặt, phải nhờ vào khí chất đem người của Thanh Thành Kiếm Phái, tất cả đều trấn trụ cho ta, hiểu không!”

“Hiểu!” Bọn người Cường đầu trọc, buồn bã ỉu xìu, lưa thưa lôi kéo đáp ứng một tiếng, theo Lâm Hải xuống xe.

Nhìn con đường nhỏ lên núi quen thuộc phía trước kia, Lâm Hải hít sâu một hơi.

“Lên núi!”

Nhất thời, mười mấy đạo nhân ảnh, như là con khỉ, mau lẹ vô cùng hướng phía đỉnh núi mà đi.

Giờ phút này trên đỉnh núi Thúy Phong Sơn, đã vây đầy người, mỗi cái đều có khí tức cường đại, hô hấp kéo dài, tất cả đều là võ giả có chân khí hùng hậu cùng cao nhân Đạo pháp.

Chính giữa, một cái lão đạo sĩ nhìn qua chỉ có năm sáu mươi tuổi, người mặc đạo bào màu vàng đất, người cao mảnh, mặt hẹp gầy, giữ lại chòm râu dê, đang ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế ngồi, nhắm mắt cúi đầu, lặng im không nói.

Chính là Chưởng môn nhân của Thanh Thành Kiếm Phái, Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt!

Phía sau lão, đứng hai mươi mấy cái đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái ăn mặc thống nhất, mỗi cái Long Tinh Hổ Mãnh, con mắt có thần, xem xét liền tất cả đều là đệ tử tinh anh tu luyện có thành tựu.

Mà tại bên trái Lộ Thiên Tuyệt, đồng dạng bày biện hai cái ghế, Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di ngồi tại trên đó, trên mặt là vẻ giận dữ, nhắm mắt không nói.

“Không biết cái Lâm Hải này, là nhân vật bậc nào, vậy mà làm cho Kiếm Ma tự mình ra ngựa?” Bên trong đám người xem náo nhiệt, có không ít người đang thì thầm nói chuyện.

“Đúng a, chưa từng nghe nói qua, trong giang hồ có cái nhân vật Lâm Hải có tiếng tăm này a?”

“Các ngươi đây liền không biết rồi?” Có nhân sĩ tin tức linh thông, nhất thời mang theo một bộ cảm giác mười phần ưu việt, ở bên cạnh xen vào nói.

“A? Vị lão huynh này biết rõ sao? Nhanh nói nói!”

“Cái Lâm Hải này, chính là nhân vật khó lường quật khởi gần đây, vừa xuất thế liền lực áp Hạ gia, diệt trừ tổ chức Ảnh Vệ, càng là dùng sức một mình, diệt đi Tô gia truyền thừa cổ xưa, uy chấn

Yến Kinh!”

“Y ~” người bên cạnh nghe xong, nhất thời hư thanh một mảnh, nhao nhao lộ ra vẻ khinh bỉ.

“Liền chút chuyện dấu vết này? Nếu là người trong thế tục mà nói, coi như thôi, nhưng đối với Kim Đan Nhân Tiên chúng ta mà nói, còn không phải là sự tình tiện tay có thể làm được sao? Cho dù là cái Tô gia kia, xuống dốc từ lâu, muốn đồ diệt cũng không phải là việc khó!”

“Nếu như chỉ là cái sự tích này, tự nhiên không đáng để Kiếm Ma lão nhân gia ông ta xuất thủ!” Người lúc trước, nhìn phản ứng của mọi người, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý.

“A? Cái gọi Lâm Hải này, vẫn còn có sự tích khác sao?”

“Không sai!” Trong mắt người này đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, “Các ngươi biết rõ Huyết Tu La đi?”

“Cái này hiển nhiên biết rõ, người này tuy đột phá Kim Đan mới chỉ có hai ba mươi năm, nhưng làm người xuất thủ tàn nhẫn, công pháp bá đạo, thực lực không thể khinh thường!” Mọi người nhao nhao gật đầu.

“Trước đây không lâu, Huyết Tu La tại dưới tay Lâm Hải, trọng thương thua chạy!”

“Cái gì?!” Cái này vừa nói ra, mọi người trước đó còn một mặt không thèm để ý chút nào, trong lòng không khỏi rung mạnh, nhất thời trừng to mắt, nghẹn họng nhìn trân trối, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người.

Có thể đem Huyết Tu La đánh thành trọng thương, liền xem như trong bọn họ, có thể làm được cũng không nhiều a, xem ra cái Lâm Hải chưa từng nghe nói qua này, thật đúng là không đơn giản a!

“Trách không được hôm nay không có nhìn thấy Huyết Tu La, nguyên lai là bị thương nặng!”

“Cái này Lâm Hải, tu vi chí ít là Kim Đan trung kỳ!” Trong lòng mọi người không khỏi âm thầm nghĩ tới.

“Các ngươi sẽ không coi là, dạng này liền xong đi?” Người vạch trần kia, lần nữa cười lạnh.

“Cái gì, cái Lâm Hải này vẫn còn có chiến tích khó lường khác nữa sao?” Người vạch trần kia nói một câu, mọi người lần nữa bị chấn kinh!

“Nào chỉ là khó lường không a, quả thực là đáng sợ!” Người vạch trần kia, trong mắt lộ ra hoảng sợ thật sâu.

“Độc Tí Đạo Nhân, các ngươi hẳn là cũng biết rõ đi?”

“Tự nhiên biết rõ, nghe nói từng tại bên đầm nước Vạn Châu Thanh, một tay Cầm Long, kiếm trảm cự mãng, danh tiếng hiển hách một thời, chính là người nổi bật bên trong Kim đan sơ kỳ, cực kỳ có hi vọng bên trong năm mươi năm đột phá đến Kim Đan trung kỳ!”

Người này nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại, sau đó sắc mặt đại biến!

“Ngươi sẽ không nói, Độc Tí Đạo Nhân, cũng thương tổn ở bên trong tay cái Lâm Hải này đi?”

“Hừ hừ, tự nhiên không phải!” Người vạch trần kia cười khổ một tiếng.

“A!” Mọi người bên cạnh, lúc này mới thở dài ra một hơi.

Huyết Tu La tuy đủ hung ác, nhưng dù sao căn cơ còn thấp, bị Lâm Hải gây thương tích, mọi người còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nếu là cả Độc Tí Đạo Nhân nổi tiếng lâu đời, cũng bị Lâm Hải gây thương tích mà nói, vậy liền thật là làm cho người ta rung động.

“Độc Tí Đạo Nhân không có bị thương tổn tại bên trong tay Lâm Hải, mà chính là bị Lâm Hải, trực tiếp một đao chém chết!”

Phốc!

Mọi người vừa mới buông lỏng một hơi, đã bị câu nói tiếp theo của người vạch trần, trực tiếp là cho chấn kinh kém chút nằm trên đất.

“Cái gì cái gì cái gì, ngươi nói cái gì?”

“Độc Tí Đạo Nhân làm sao? Bị cái Lâm Hải này trảm?”

“Ông trời của ta a, cái này, cái này sao có thể?”

Lập tức, tất cả mọi người cũng mộng bức, mỗi cái trong mắt tràn ngập khó có thể tin.

Phải biết, trừ phi đại năng Kim Đan hậu kỳ trở lên xuất thủ, nếu không cao thủ Kim Đan kỳ, gần như không sẽ vẫn lạc, dù chênh lệch thực lực có lớn hơn, nếu không phải bị nhiều người vây công mà nói, cũng có thời cơ rất lớn chạy thoát.

Chính vì vậy, tại trong hội của bọn họ này, mới có thuyết pháp Kim Đan không chết, chí ít trong vòng trăm năm, không có nghe nói phát sinh sự tình có vị cao thủ Kim Đan nào vẫn lạc!

Nhưng hôm nay, cái thần thoại Kim Đan không chết này, vậy mà cứ thế mà bị đánh phá, mọi người có thể nào không sợ hãi!

Tin tức Độc Tí Đạo Nhân đã chết, quả thực liền như là một trái bom nổ dưới nước, rầm rập nổ vang tại đáy lòng của mọi người, để bọn họ căn bản là không có cách lập tức tiếp nhận.

Qua hơn nửa ngày, trên mặt mọi người mới cười khổ, không lưu loát mở miệng.

“Trách không được, Kiếm Ma tiền bối muốn đích thân xuất thủ, cái gọi là Lâm Hải này, có thể chém giết Độc Tí Đạo Nhân, tu vi chí ít đã là Kim Đan hậu kỳ a!”

“Cái này Lâm Hải đến tột cùng là người thế nào, từ đâu xuất hiện, vậy mà cường hãn đến tận đây!”

“Chắc là lão quái ẩn cư trong núi rừng đi, nếu không mạnh mẽ như thế, trước đó không có khả năng chưa nghe nói qua.”

…

Thời điểm mọi người còn đang nghị luận, Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt ngồi tại chính giữa, đột nhiên mở to mắt, bầu trời nhất thời đánh qua một đường chớp nhoáng.

Sau đó, ánh mắt Lộ Thiên Tuyệt, hướng phía trước lạnh lùng nhìn lại, khóe miệng hiện lên một tia sát cơ!

“Lâm Hải, ngươi rốt cục đã đến!”

Chương 1010: Ngươi có bảo hiểm y tế không?

“Ở đâu?”

Mọi người giật mình, nhao nhao lần theo ánh mắt của Lộ Thiên Tuyệt mà nhìn lại.

“Không ai a?” Mọi người thấy cửa vào đỉnh núi rỗng tuếch, không khỏi sững sờ, thế nhưng là sau mấy hơi, sắc mặt bọn họ nhất thời biến đổi.

“Đúng là Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, quả nhiên đến!” Nhóm cao thủ Kim Đan ở đây, nhao nhao gượng cười, cho đến giờ phút này, bọn họ mới phát giác được từ giữa sườn núi truyền đến mười mấy đạo khí kức, lại muốn so Lộ Thiên Tuyệt muộn hơn mấy hơi thời gian.

Rõ ràng chỉ từ một điểm này liền có thể nhìn ra, Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt quả nhiên là danh bất hư truyền, thực lực hơn xa tại phía trên bọn họ!

Lại là mấy hơi qua đi, sưu sưu mười mấy đạo nhân ảnh, từ lối vào đỉnh núi xông tới.

Hai mắt mọi người nhao nhao tỏa sáng, hướng phía trước nhìn lại, nhưng cái này vừa nhìn xuống, nhất thời cũng đều mộng bức.

“Mẹ nó, đây là điện ảnh sao?”

Nhìn bọn người Lâm Hải, mỗi cái một thân cách ăn mặc kỳ hoa, mọi người ở tại đây, toàn bộ đều có chút không kịp phản ứng.

Cường đầu trọc thấy vậy, không khỏi toét miệng, ha ha cười to một tiếng.

“Ha ha, sư phụ, vẫn là ngươi ngưu bức, mau nhìn a, bọn họ quả nhiên bị khí chất xuất chúng của chúng ta, trấn trụ rồi!”

“Khụ khụ!” Lâm Hải vội vàng ho nhẹ hai tiếng, ép vành nón một chút, hướng phía Cường đầu trọc quặm mặt lại vừa trừng mắt.

“Vi sư đã theo ngươi đã nói bao nhiêu lần rồi, phải khiêm tốn, muốn khiêm tốn, biết hay không!”

“Sư phụ, chúng ta đăng tràng suất khí lóe sáng như vậy, khí chất cao quý đã xâm nhập đến bên trong xương, muốn điệu thấp cũng điệu thấp không được à!” Lý Lăng Đào cũng đứng ra, một mặt khó xử nói nói.

“Để ngươi động sao?” Lâm Hải nhất thời chau mày, hướng phía Lý Lăng Đào nhất chỉ.

“Lui về, đứng vững, bảo trì đội hình!”

“A!” Lý Lăng Đào lúc này mới vội vàng lui lại hai bước, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng vững bất động.

Mọi người trên núi, gặp một đám đùa bức không biết từ chỗ nào chạy tới, con mắt cũng nhìn thẳng.

“Đội hình? Còn có đội hình sao?.” Có mấy người không khỏi hiếu kỳ hướng phía Lâm Hải bọn người nhìn lại.

Phốc!

Dưới cẩn thận xem xét, nhất thời tất cả đều cười phun.

Mẹ nó, chỉ thấy cộng thêm Lâm Hải hết thảy là mười một người, thế mà đứng tạo hình thành một cái chữ “Trâu”, thật sự là say!

“Uy, anh em, đi nhầm studio đi?” Có người nín cười, hướng phía Lâm Hải bọn người hô nói.

Bất quá cũng có người mắt sắc, tại bên trong mười cái đùa bức này, phát hiện thân ảnh của Hỏa Vân Đạo trưởng, không khỏi giật nảy cả mình!

“Mau nhìn, đây không phải là Tông chủ Liệt Hỏa Tông, Hỏa Vân Đạo trưởng sao!” Nhất thời có người chỉ Ngưu Vĩ Ba, kinh hô một tiếng!

Liệt Hỏa Tông không những là số một ở Tây Lương, liền xem như tại toàn bộ Tu Đạo giới Hoa Hạ, cũng là đại danh đỉnh đỉnh!

Tông chủ Hỏa Vân Đạo trưởng, thực lực càng là đạt đến Kim Đan trung kỳ, một thân công pháp hệ Hỏa xuất thần nhập hóa, chưa có địch thủ, tại toàn bên trong cao thủ Kim Đan của Hoa Hạ, đều là thanh danh truyền xa, là tồn tại xếp hàng thượng đẳng!

Hỏa Vân Đạo trưởng trong truyền thuyết tính cách quái dị, bá đạo tuyệt luân, sát phạt quyết đoán, thủ đoạn độc ác, quả thật nhân vật kiêu hùng, cực không dễ chọc, nhưng hôm nay làm sao đột nhiên lại lấy một cái hình tượng đùa bức, xuất hiện ở đây, nhất thời phá vỡ hình tượng tại trong suy nghĩ của mọi người.

Hỏa Vân Đạo trưởng thấy có người nhận ra mình, trong lòng không khỏi ngầm cười khổ.

“Mẹ nó, hình tượng rất tốt cả đời a, hôm nay xem như bị hủy.”

Mà Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di, giờ phút này cũng là mở hai mắt ra, trong nháy mắt nhìn thấy Lâm Hải, nhất thời dở khóc dở cười, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Ngươi chính là Lâm Hải?” Lộ Thiên Tuyệt ngồi ngay ngắn không động, trong mắt lóe lên hàn quang, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng mở miệng.

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, “Ngươi chính là tiện nhân Lộ Thiên Tuyệt?”

Phốc!

Mẹ nó!

Lúc đầu bầu không khí đang thẳng gấp gáp, kết quả Lâm Hải nói một câu, mọi người xem náo nhiệt bên cạnh, nhất thời có người không thể đình chỉ, bật cười.

Coi như không thể cười ra tiếng, cũng từng cái kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, trong mắt tất cả đều là ý cười.

Không khí nặng nề kiềm chế, trong nháy mắt đã bị đánh phá, biến thành một bộ tràng cảnh sung sướng.

"Người nói chuyện này, cũng là Lâm Hải trong truyền thuyết đi? Nói chuyện quá con mẹ nó tổn hại đi, hoàn toàn là một cái đùa bức a!"

Mọi người thực sự vô pháp đem Lâm Hải, cùng cái nhân vật ngưu bức một đao trảm Độc Tí Đạo Nhân trong truyền thuyết kia, liên hệ với nhau.

Lộ Thiên Tuyệt cũng không nghĩ tới, Lâm Hải đột nhiên toát ra một câu như vậy, tức đến kém chút từ trên ghế rơi xuống, sắc mặt nhất thời liền biến thành màu gan heo!

Lão đường đường là Chưởng môn nhân của Thanh Thành Kiếm Phái, siêu cấp đại cao thủ Kim Đan hậu kỳ, phóng mắt khắp toàn bộ Hoa Hạ, có ai dám tiêu khiển lão a? Không nghĩ tới hôm nay vậy mà bị Lâm Hải xưng là tiện nhân ở trước mặt mọi người, kém chút liền bạo tẩu tại chỗ!

"Ai u, không có ý tứ, không có ý tứ!" Mà Lâm Hải lúc này, mới giả trang ra một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, liên tục xin lỗi.

"Không phải tiện nhân Lộ Thiên Tuyệt, là Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, ngươi nhìn trí nhớ của ta này, làm sao lại làm phản vào lúc này đâu?."

"Cái kia, ta nói tiện nhân... Phi phi phi, Kiếm Ma a, ngươi cũng đừng nóng giận a, lớn tuổi như vậy, vạn nhất tức đến nguy hiểm tính mạng, liền không tốt, đúng, ngươi có bảo hiểm y tế hay không? Ngươi là biết, bây giờ xem bệnh gọi là một cái quý a, ngươi lại càng không biết những bác sĩ kia a, ai nha, ta cùng ngươi nói..."

Lâm Hải nhất chỉ vào Đỗ Thuần bên cạnh, Đỗ Thuần nhất thời nhíu hai mắt lại, lộ ra nụ cười hắc hắc.

"Thấy không, con hàng này nhìn qua mặt mũi hiền lành đi, kỳ thực lão cũng là thầy thuốc, lại còn là Viện trưởng, tâm cực đen, ngươi liền xem như tức đến nguy hiểm tính mạng, cũng đừng đến ở bệnh viện của bọn họ, thật sự, ta cùng ngươi nói...”

“Im miệng!” Lộ Thiên Tuyệt tức đến toàn thân cũng run rẩy, con mẹ nó, cái loạn thất bát tao gì đây!

“Ngươi nhìn ngươi, ta cũng nói ngươi đừng nóng giận, làm sao lại không nghe lời đâu, cũng tuổi đã cao, ngoan a, không tức giận, đến, cười một cái cho mọi người xem!”

“Cười em gái ngươi a!”

Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, một tay che ngực, hô hấp gấp rút một trận, thật nhanh bị tức ra nguy hiểm tính mạng.

Con mẹ nó, đó là cái thứ đồ gì a.

“Lâm Hải, ít tại bên trong này nói vớ nói vẩn, hôm nay ngươi đã tới đây, thì đừng mơ tưởng còn sống mà xuống dưới!”

Lâm Hải nghe được, thì là cười lạnh một tiếng, thu hồi cười đùa tí tửng trước đó, ánh mắt cũng lạnh xuống.

“Lâm Hải ta đã dám đến, liền không có đem ngươi đặt ở bên trong mắt, có bản lãnh gì, sử xuất hết ra là được!”

“Rất tốt!” Lộ Thiên Tuyệt một mặt ngoan sắc, gật gật đầu, “Hi vọng bản sự của ngươi, có thể xứng với cuồng vọng của ngươi!!!”

“Bất quá, tại trước khi giết ngươi, bần đạo còn có một khoản nợ cũ muốn thanh tẩy, trước hết để ngươi sống lâu thêm một hồi!”

Nói xong, ánh mắt lạnh lùng của Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, đột nhiên rơi ở trên người một người vây xem bên cạnh, chính là cái người vạch trần trước đó kia!

“Độc Thư Sinh, mười năm trước ngươi vì đoạt bảo, độc sát một tên đệ tử của Thanh Thành Kiếm Phái ta, sau đó giá họa cho người khác, thật sự cho rằng có thể giấu giếm, lừa qua Lộ Thiên Tuyệt ta sao?”

Sắc mặt Độc Thư Sinh đột nhiên đại biến, không nghĩ tới nội tình nhiều năm lại bị lật ra, thân thể đột nhiên nhảy vọt một cái, như là mũi tên, hướng thẳng đến phía sau bay ngược lại, đồng thời phất một tay lên, nhất thời một cỗ khói bụi màu lục liền bay thẳng đến Lộ Thiên Tuyệt!

Đối mặt với Lộ Thiên Tuyệt, Độc Thư Sinh liền một tia ý nghĩ chống cự cũng thăng không nổi, suy nghĩ duy nhất cũng là mau trốn!

Lâm Hải ở bên cạnh, không khỏi nheo mắt, cái Độc Thư Sinh này, Lâm Hải đã không phải là lần đầu tiên gặp được, vốn cho là thực lực của y, cũng không kém bao nhiêu so với Huyết Tu La.

Nhưng hôm nay chỉ từ cái đòn nhảy lên tránh này mà xem, y vậy mà so Độc Tí đạo trưởng cũng mạnh hơn không ít, xem ra cái Độc Thư Sinh này chẳng những giỏi về dùng độc, còn ẩn tàng đủ sâu a!

“Hừ! Điêu trùng tiểu kỹ!” Lộ Thiên Tuyệt nhìn khói độc trước mắt, cười lạnh một tiếng, tiện tay vung lên, nhất thời đem khói độc trực tiếp tản ra, đồng thời hướng phía Độc Thư Sinh đã chạy trốn tới chỗ miệng núi, lăng không nhất chỉ!

“Đi!”

Theo một tiếng quát nhẹ của Lộ Thiên Tuyệt, quỷ dị một màn, đột nhiên phát sinh!

Chương 1011: Kiếm Ma thị uy

Chỉ thấy Độc Thư Sinh, tuy hai cái đùi không ngừng chạy, nhưng vậy mà lại quỷ dị vô pháp tiến về phía trước một bước, hoàn toàn là làm chuyện vô ích ở tại nguyên chỗ, phảng phất như bị một bức tường vô hình lấp kín ngăn trở.

“Lên!”

Lúc này, trong miệng Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt quát nhẹ một tiếng, sau đó mọi người nhất thời trừng to mắt, nhao nhao lộ ra thần sắc thật không thể tin.

“Độc Thư Sinh bay lên á!” Có người kinh hô một tiếng.

Đã thấy Độc Thư Sinh, đột nhiên chậm rãi bay lên trên trời, hai cước vẫn lăng không nhanh chóng chuyển chạy, trên mặt lộ ra thần sắc vô cùng hoảng sợ.

“Cái này, là thủ đoạn gì?!” Lâm Hải nhìn thấy cũng là một trận kinh hãi, tình cảnh trước mắt thực sự quá quỷ dị, cùng những thủ đoạn chiến đấu mà hắn nhìn thấy được lúc trước, tựa hồ cũng không hề giống nhau.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!” Hai mắt Lâm Hải, nhất thời bịt kín một tầng sương lam, hướng phía Độc Thư Sinh ở giữa không trung nhìn lại.

“Trách không được sẽ một mực dậm chân tại chỗ, nguyên lai là có càn khôn khác!” Lần này, Lâm Hải cuối cùng đã thấy rõ chân tướng sự tình.

Chỉ thấy Độc Thư Sinh, giờ phút này toàn bộ thân thể, vậy mà bị một tầng vòng sáng màu vàng đất mà mắt thường không thể nhận ra, hoàn toàn bao vây lại, tựa như một cái khí cầu, đem y vây khốn ở bên trong, mặc cho y tránh thoát như thế nào, cũng vô pháp thoát khốn.

Mà càng thêm đáng sợ là, cái vòng sáng màu vàng đất này, thế mà đang lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, từ từ thu nhỏ lại, trong chớp mắt công phu, đã để Độc Thư Sinh không có không gian hoạt động.

Cho tới giờ khắc này, hoảng sợ trong nội tâm Độc Thư Sinh, rốt cục đã tới cực điểm, nhịn không được mà lớn tiếng kinh hô.

“Kiếm Ma tiền bối, ta biết rõ sai, tha mạng a!”

“Hừ!” Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt hừ lạnh một tiếng, thủ chưởng duỗi ra, đột nhiên lăng không nắm lại!

Phốc!

Một tiếng vang nặng nề, rơi tại đáy lòng của mọi người, giống như khí cầu bị bóp nát, để mọi người đột nhiên giật mình, còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì phát sinh, đột nhiên một tiếng kêu thê lương thảm thiết, ở giữa không trung vang lên!

“A!!!”

Trong lòng mọi người run lên, vội vã ngẩng đầu nhìn lại, sau đó con mắt trong nháy mắt liền thẳng, từng cái sắc mặt tái nhợt, trong mắt không khỏi lộ ra thần sắc kinh hãi!

Chỉ thấy Độc Thư Sinh treo giữa không trung, bị cái lăng không một nắm này của Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, cứ thế mà trực tiếp nắm thành một mảnh huyết vụ, thậm chí ngay cả cái toàn thây cũng không có để lại, liền chết thảm tại chỗ!

“Tê!” Mọi người không khỏi hít sâu một hơi, trong lòng kinh hãi, phanh phanh cuồng loạn, lúc lần nữa nhìn về phía Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, trong lòng không khỏi dâng lên cực độ hoảng sợ.

Phải biết, Độc Thư Sinh cũng là nhân vật thành danh đã lâu a, thực lực tại bên trong Kim đan sơ kỳ, cũng coi là tồn tại xếp hạng phía trên, nghĩ không ra tại bên trong tay Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, thế mà liền một tia năng lực phản kháng cũng đều không có, cứ như vậy đã bị Lộ Thiên Tuyệt tiện tay bóp, sống sờ sờ cho bóp chết!

“Cái này cùng con kiến hôi, có gì khác biệt?”

Mọi người tại đây liền đang tự hỏi lòng, có nắm chắc thắng được Độc Thư Sinh, lác đác không có mấy, nếu như chính mình trêu chọc Lộ Thiên Tuyệt, lường trước cũng tuyệt khó thoát khỏi cái tiện tay bóp này a.

“Thật đáng sợ, thủ đoạn của cái Lộ Thiên Tuyệt này, quả thực giết Kim Đan như giết gà a!”

Mà Lâm Hải giờ phút này, mí mắt cũng là cuồng loạn một trận, trong lòng dâng lên sóng biển ngập trời.

Hắn tại phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông đã thấy rõ ràng, vừa rồi phía dưới Lộ Thiên Tuyệt tiện tay bóp, cái vòng sáng màu vàng đất vây khốn Độc Thư Sinh kia, tốc độ co vào đột nhiên đến cực hạn, vậy mà cứ thế mà đem Độc Thư Sinh cho chen bể, ngay cả đốt xương cũng đều không có còn lại.

Loại thủ đoạn không thể tưởng tượng này, để trong lòng Lâm Hải dâng lên kiêng kị thật sâu, xem ra chính mình mặc dù nhưng đã đầy đủ coi trọng Lộ Thiên Tuyệt, nhưng vẫn đánh giá thấp sự đáng sợ của đại năng Kim Đan hậu kỳ a!

“Hừ!” Mà lúc này đây, Lộ Thiên Tuyệt lần nữa phát ra một tiếng hừ lạnh, ngạo nghễ mở miệng.

“Sát hại đệ tử của Thanh Thành Kiếm Phái ta, chẳng cần biết ngươi là ai, cái này, cũng là kết cục!” Nói xong, Lộ Thiên Tuyệt nhắm hai mắt lại, sát cơ bắn ra, lạnh lùng hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Nguyên lai náo nửa ngày, sát hại Độc Thư Sinh hoàn toàn là vì hướng mình thị uy a!” Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, đáng tiếc a, cứ như vậy, ngược lại hoàn toàn để cho mình có phòng bị, Lộ

Thiên Tuyệt lão xem như đã tính sai!

Câu nói này của Lộ Thiên Tuyệt, ý đồ quá mức rõ ràng, mọi người bên trong đây nào còn nghe không ra, đây là đặc biệt nói cho Lâm Hải nghe được, không khỏi cũng toàn bộ đều đem ánh mắt, chuyển hướng lên trên thân cái Lâm Hải nhìn có chút đậu bỉ này.

Bọn họ lúc này mới nhớ tới, Lâm Hải trong truyền thuyết cũng là đại năng có thể đao trảm cao thủ Kim Đan a, lần này gặp gỡ Lộ Thiên Tuyệt giết Kim Đan như giết gà, không biết lại là ai mạnh ai yếu, tiếp xuống khẳng định có trò vui để nhìn!

“Lộ Thiên Tuyệt, chúng ta bớt nói nhảm đi, chuyện hôm nay, chính là ân oán ở giữa ngươi ta, ngươi vẫn là đem Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di cô nương thả, bọn họ là vô tội!” Lâm Hải biết rõ, sự tình giữa mình cùng Thanh Thành Kiếm Phái, căn bản là không có cách thiện, lập tức vẫn là trước cứu Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di ra rồi hãy lại nói!

“Ngươi nói thả, liền muốn thả sao?” Lộ Thiên Tuyệt cười lạnh một tiếng, “Ngươi tính toán là cái gì đồ vật!”

Sắc mặt Lâm Hải đột nhiên trầm xuống, trong mắt lóe lên một chút giận dữ, lạnh lùng mở miệng.

“Lộ Thiên Tuyệt, bất kể nói thế nào, ngươi cũng là Chưởng môn của một phái, là nhân vật thanh danh hiển hách, bây giờ lại làm khó phụ nữ và trẻ em vô tội, liền không sợ bị người trong thiên hạ chế nhạo sao?”

“Chế nhạo? Ha ha ha!” Lộ Thiên Tuyệt ngửa mặt lên trời cười dài, “Lộ Thiên Tuyệt ta làm việc, phóng mắt khắp thiên hạ, cái nào dám chế nhạo, cái nào dám!”

Lời nói hung hăng Lộ Thiên Tuyệt, vang vọng tại chân trời, xoay quanh tại trong tai mọi người, đám người ở đây, nhao nhao cúi đầu, trong lòng rung mạnh, lại không ai, dám đứng ra nói một chữ không!

“Mẹ nó, vậy mà gặp được cái đồ vô sỉ!” Lâm Hải nhìn ra, dùng danh tiếng cùng đạo nghĩa cái gì, là không thể nào để Lộ Thiên Tuyệt thả người.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một viên thuốc xuất hiện tại trong lòng bàn tay Lâm Hải, nhất thời mùi đan thơm khắp nơi, để cho người ta ngửi, tinh thần không khỏi chấn động!

“Đây là giải dược độc đan cho con của ngươi!”

“Thả Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Quân Di cô nương, ta liền đem giải dược giao cho ngươi, nếu không hôm nay thoáng qua một cái, con của ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!”

Lộ Thiên Tuyệt nhìn thấy giải dược bên trong tay Lâm Hải, trong mắt nhất thời hiện lên đạo đạo tinh mang!

“Cha, mau cùng hắn đổi giải dược, cứu ta a!” Thấy Lâm Hải lộ ra giải dược, Lộ Khiếu Vân ở sau lưng Lộ Thiên Tuyệt, nhất thời đại hỉ, hướng phía Lộ Thiên Tuyệt thúc giục nói.

Lộ Thiên Tuyệt lúc này mới biến sắc, trầm ngâm một lát, sau đó mở miệng.

“Tốt! Ta đổi với ngươi!”

Vốn nghĩ sau khi đem Lâm Hải giết chết, lại từ bên trên hắn tìm giải dược, cứu con trai mình, nhưng nhìn thấy thần sắc kích động của Lộ Khiếu Vân, Lộ Thiên Tuyệt liền thay đổi chủ ý, dù sao lão thấy, giờ phút này thả Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di, cũng không có gì không được.

Chờ một lát sau khi đem Lâm Hải giết chết, hai người kia còn không phải dễ như trở bàn tay, lần nữa rơi vào trong tay mình sao?

Lộ Thiên Tuyệt cúi đầu xuống, lập tức có hai cái đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái, đi lên phía trước, đem huyệt đạo của Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di giải khai, hai người nhất thời khôi phục tự do.

“Tiên Cô, Quân Di cô nương, nhanh mau tới đây!” Lâm Hải đại hỉ, vội vàng hướng phía hai người hô nói.

Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di, vội vàng đứng lên, liếc nhìn Lộ Thiên Tuyệt một chút, thấy con mắt Lộ Thiên Tuyệt giờ phút này khép hờ, ngẩng đầu nhìn lên trời, một bộ dáng cao ngạo, không có bất kỳ cái ý tứ ngăn cản gì, vội vàng hướng phía bên Lâm Hải đi đến.

“Đa tạ!” Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di hướng phía Lâm Hải, nói tiếng cảm ơn.

Lâm Hải gật gật đầu, khoát tay chặn lại, làm cho các nàng trốn đến ở trong đội ngũ bên mình.

“Người đã thả, đem giải dược đưa ra đây đi!”

“Cho ngươi!” Lâm Hải không phải người nói không giữ lời, ngón tay búng một cái, giải dược liền hướng phía Lộ Thiên Tuyệt bay đi.

Lộ Thiên Tuyệt khẽ vẫy tay, đem giải dược giữ tại bên trong tay, cầm tới trước mắt nhìn kỹ một chút, xác định không có vấn đề, mới vứt cho Lộ Khiếu Vân ở sau lưng.

“Là thật, ăn đi!”

“Vâng! Cha!” Lộ Khiếu Vân một mặt kinh hỉ, há mồm liền đem giải dược nuốt vào.

Mà Lâm Hải giờ phút này, không có cố kỵ, ánh mắt cũng âm trầm xuống, lóe ra từng đạo hàn quang.

“Lộ Thiên Tuyệt, ta hỏi ngươi, tên vương bát đản Lộ Bác Dương này, có đến hay không!”

Chương 1012: Giết cho ngươi xem!

Lộ Thiên Tuyệt nghe được, không khỏi cười lạnh, sau đó vẫy tay một cái, nhất thời trong một đám các đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái ở sau lưng, có một người lách mình mà ra, đi tới trước mặt Lộ Thiên Tuyệt.

“Đệ tử Lộ Bác Dương, bái kiến Chưởng môn!”

“Lộ Bác Dương, tên hỗn đản nhà ngươi!!!”

Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra, người này chính là kẻ cầm đầu hại chết Mục Doanh Doanh, là Lộ Bác Dương bị chính mình đánh trọng thương mà chạy!

Giờ phút này, thật là cừu nhân gặp mặt, hết sức đỏ mắt, Lâm Hải nổi giận đùng đùng, hận không lập tức xông qua, đem Lộ Bác Dương chém thành muôn mảnh, để báo mối thù cho Mục Doanh Doanh.

Mà Lộ Bác Dương thì là xoay người, nhìn Lâm Hải, sau đó cười lạnh một tiếng, không nói một lời đứng tại bên cạnh Lộ Thiên Tuyệt, đứng xuôi tay, vô cùng hung hăng.

“Ha ha ha ha!” Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, nhìn thấy bộ dáng phẫn nộ của Lâm Hải, phát ra một trận nụ cười đắc ý.

“Lâm Hải, ngươi đầu tiên là giết đệ tử ngoại môn của Thanh Thành Kiếm Phái ta, lại làm trọng thương đệ tử nội môn Lộ Bác Dương, bây giờ lại bức con trai Khiếu Vân của ta phục dụng độc đan, quả thực là không biết sống chết!”

“Hôm nay, ta chiếu cáo anh hùng thiên hạ, tại Thúy Phong Sơn lấy mạng chó của ngươi, chính là muốn để thế nhân biết rõ, đắc tội Thanh Thành Kiếm Phái ta, chính là sẽ có dạng kết cục gì!”

“Phi!” Lâm Hải giận mắng một tiếng, hai mắt nhắm lại, lạnh lùng nhìn thẳng vào Lộ Thiên Tuyệt.

“Ngươi chỉ biết ta giết đệ tử ngoại môn của ngươi, nhưng vì sao không hỏi, Lâm mỗ vì sao giết gã?”

“Ngươi chỉ biết ta đánh trọng thương Lộ Bác Dương, nhưng vì sao không hỏi, bạn tốt Mục Doanh Doanh của lại là chết dưới tay Lộ Bác Dương như thế nào!”

“Ngươi chỉ biết ta bức bách Lộ Khiếu Vân phục dụng độc đan, nhưng vì sao không hỏi, gã đã làm ra cái sự tình khi nam phách nữ gì!”

“Trong lòng ngươi, còn có một tia chính nghĩa hay không!”

“Chính nghĩa? Ha ha ha ha!” Lộ Thiên Tuyệt nhìn Lâm Hải nổi giận đùng đùng, lòng đầy căm phẫn chất vấn, phảng phất như nghe được một sự tình buồn cười biết bao, nhịn không được mà cuồng tiếu một trận.

Sau khi cười xong, sắc mặt Lộ Thiên Tuyệt đột nhiên lạnh lẽo, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang!

“Cẩu thí chính nghĩa! Tại trước mặt thực lực tuyệt đối, cái ngươi gọi là chính nghĩa, không đáng một đồng!”

“Cái thế giới này, vốn chính là mạnh được yếu thua, nhân sinh liền có phân chia cao đê quý tiện, ở tại bên trong tay cường giả chúng ta, giết chết một con kiến hôi ti tiện, chẳng lẽ còn cần nói cái gì chính nghĩa hay sao!”

Nghe ngôn từ của Lộ Thiên Tuyệt, trong lòng Lâm Hải một trận thê lương.

“Chiếu theo ngươi nói, người của Thanh Thành Kiếm Phái ngươi, liền sinh ra tài trí hơn người, mà sinh mệnh của người khác, liền đáng đời đê tiện như con kiến hôi?”

Lộ Thiên Tuyệt cười lạnh, cái cằm khẽ nâng, lộ ra một mặt hung hăng cuồng ngạo.

“Không sai, cho dù ngươi không thừa nhận, đây cũng là sự thật không thể tranh cãi!”

Nói xong, Lộ Thiên Tuyệt hướng phía Lộ Bác Dương ở bên cạnh thân nhất chỉ, mặt lộ nụ cười mỉa mai.

“Một cái đạo lý rất đơn giản, ngươi không phải nói, Lộ Bác Dương giết bạn tốt của ngươi sao? Bây giờ Lộ Bác Dương liền đứng tại bên trong chỗ này, thế nhưng ngươi lại có thể như thế nào đây? Ngươi muốn giết gã? Nhưng ngươi làm được sao?”

Lâm Hải cười lạnh, trong mắt lóe lên một tia nghiền ngẫm.

“Ngươi liền khẳng định như vậy, ta giết không được Lộ Bác Dương?”

Lộ Thiên Tuyệt đưa tay vuốt chòm râu dê, ngóc lên cái cằm, một mặt cuồng ngạo hừ lạnh một tiếng.

“Không tệ, đây cũng là tự tin đến từ thực lực tuyệt đối! Ở trước mặt lão phu, há lại để cho ngươi hung hăng làm càn. Đừng nói ngươi chỉ là một cái Giả Đan hậu kỳ, cho dù ngươi là Kim Đan Nhân Tiên, thì tính sao, mạnh như Độc Thư Sinh, còn không phải tại phía dưới nhất chỉ của lão phu, hình thần đều diệt!”

“Bởi vậy, hôm nay ngươi chẳng những giết không được Lộ Bác Dương báo thù, liền cả mạng nhỏ của mình, cũng phải chôn vùi tại bên trong này, bao gồm cả những người cùng ngươi đến đây này, một cái cũng đừng hòng sống mà xuống núi!”

“Có đúng không?” Lâm Hải gật gật đầu, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn quang.

“Nếu ngươi đã nói ta giết không được Lộ Bác Dương, vậy ta con mẹ nó liền giết cho ngươi xem!”

Lâm Hải nói xong, hai tay giơ lên, đột nhiên Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay, nhất thời đường đường quang mang màu lam, liền chiếu chiếu khắp nơi, ánh sáng vạn dặm, đâm vào mắt chúng nhân đau xót.

Chưa chờ phản ứng lại, đột nhiên một tiếng quát chói tai, vang vọng bốn phía, vang vọng tại bên tai mọi người!

“Bá Không Trảm!!!”

Thân thể Lâm Hải, đột nhiên vọt hướng giữa không trung, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giơ lên cao cao, lăng không hướng phía Lộ Bác Dương, hung ác đánh xuống.

Bạch!

Một đạo đao mang màu lam cực lớn, thoát thể mà ra, phóng ra quang mang chói lọi, phảng phất đem cả không gian cũng cắt đứt, bẻ gãy nghiền nát, từ không trung đánh xuống, thẳng tắp hướng phía đỉnh đầu Lộ Bác Dương mà rơi xuống.

Trong không khí, một đường âm thanh bén nhọn hào thét, cho tới giờ khắc này mới bỗng nhiên truyền ra, một kích Lôi Đình Vạn Quân này của Lâm Hải, vậy mà trực tiếp vượt qua tốc độ âm thanh, thanh thế doạ người, làm cho tất cả mọi người đều thất kinh!

“Cái này, chính là một đao đã chém giết Độc Tí Đạo Nhân kia sao? Quả nhiên là khủng bố!” Trong lòng mọi người, tất cả không khỏi đều nhớ tới, sự tích về Lâm Hải mà Độc Thư Sinh đã giảng thuật trước đó, không khỏi hung hăng nuốt ngụm nước bọt, trừng to mắt hướng phía Lộ Bác Dương nhìn qua.

Lộ Bác Dương giờ phút này đứng tại chỗ, nhất thời cảm thấy bên trên bầu trời, có một đường khí tức cực lớn cơ hồ muốn đem gã đè sập, phô thiên cái địa mà đến, dọa đến trong lòng run sợ, vừa mới chuẩn bị rút kiếm phản kích, lại hoảng sợ phát hiện, chính mình thế mà bị một cỗ sát cơ sắc bén hoàn toàn khóa kín, mất đi năng lực hành động!

“Chưởng môn, cứu ta!” Dưới sự kinh hãi, Lộ Bác Dương bị dọa đến hồn cũng kém chút mà bay ra ngoài, một mặt hoảng sợ, hướng phía Lộ Thiên Tuyệt ở bên cạnh lớn tiếng kêu gọi, cầu cứu nói.

“Vội cái gì!” Lộ Thiên Tuyệt nghe được, quát lớn một tiếng.

“Có Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt ta ở đây, ai có thể giết ngươi!”

Nói xong, Lộ Thiên Tuyệt cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn lại, thấy này đường đao mang màu lam sáng chói, đã đến đỉnh đầu Lộ Bác Dương, một cỗ khí thế bá đạo tuyệt luân, kéo theo không gian cũng rung động, lấy đao mang làm trung tâm, khí lưu ba động, cuồng phong gào thét, thanh thế doạ người!

“Cút!” Lộ Thiên Tuyệt đột nhiên quát lạnh một tiếng, sau đó vung đạo bào lên, nhất thời một cỗ khí mang màu vàng đất như là như sóng biển, bay lên, như là một đường lá chắn bằng đá, ngăn tại đỉnh đầu của Lộ Bác Dương, đem đao mang màu lam, cản lại.

“Hừ, điêu trùng tiểu kỹ, cũng dám ở...”

Keng!

Lộ Thiên Tuyệt còn chưa nói hết lời, đột nhiên một âm thanh bén nhọn vang lên, để trong lòng lão đột nhiên nhảy một cái, ngẩng đầu nhìn lại, sau đó sắc mặt nhất thời đại biến!

Chỉ thấy đao mang bổ vào bên trên lá chắn khí lãng, vậy mà phát ra thanh âm thanh thúy như là kim loại va chạm, không đến một hơi, lá chắn khí lãng đột nhiên kịch liệt lay động, sau đó rạn nứt thành từng mảnh, vậy mà như là miếng thủy tinh bị nứt, ầm ầm nổ tung!

“Không tốt!” Lộ Thiên Tuyệt quát to một tiếng, lão vạn không nghĩ tới, Lâm Hải chỉ là một cái Giả Đan cảnh khi phát ra một kích, cư nhiên lại tuỳ tiện đánh nát phòng ngự mà chính mình thiết hạ như thế, nhất thời đem Lộ Bác Dương đặt vào hiểm cảnh cực lớn!

“Chưởng môn, cứu ta a!!!” Lộ Bác Dương phát ra một tiếng rống hoảng sợ tê tâm liệt phế, sau đó phốc một tiếng, bị đao mang trực tiếp xuyên qua thân thể, cả người liền cái cặn bã đều không có còn lại, liền thân tử đạo tiêu!

“Hỗn đản!” Lộ Bác Dương tức đến gầm thét một tiếng, mí mắt cuồng loạn không ngừng, lồng ngực quả thực cũng tức điên!

Lúc trước lão liền phát hiện một đao kia của Lâm Hải có khác thường, uy lực tựa hồ lớn hơn xa một kích của Giả Đan hậu kỳ, đã sinh nghi trong lòng, vì lý do ổn thỏa, càng là vận dụng năm thành công lực, vì Lộ Bác Dương mà bố trí xuống phòng ngự.

Lão thấy, lấy năm thành công lực Kim Đan hậu kỳ của mình, bố trí xuống phòng ngự, cho dù là một kích toàn lực của Kim đan sơ kỳ, đều không thể đánh tan, một đao kia của Lâm Hải dù lại có gì đó quái lạ, lại có thể phá được.

Nhưng là thế nào cũng không nghĩ tới, phòng ngự mà chính mình dùng năm thành công lực bố trí xuống, chẳng những không có ngăn lại một đao kia của Lâm Hải, thậm chí ngay cả một lát cũng đều là không thể ngăn cản, để lão muốn nhân cơ hội cứu Lộ Bác Dương cũng không làm được, quả thực là làm cho người ta vừa sợ lại giận!

“Một đao kia, thật mạnh, liền cả Kiếm Ma cũng không ngăn cản nổi!” Mọi người vây xem, cũng bị một đao Bá Thiên Liệt Địa này của Lâm Hải, tất cả đều bị chấn nhiếp, trong lòng mỗi cái đều thẳng bốc lên khí lạnh.

Khi trước Độc Thư Sinh nói Lâm Hải một đao chém Độc Tí Đạo Nhân, bọn họ có lẽ còn có người không tin, nhưng sau khi kiến thức uy lực của một đao kia, trong lòng mọi người lại không còn hoài nghi!

Lâm Hải, tuyệt đối có thực lực một đao trảm Nhân Tiên!

Nhìn Lộ Bác Dương bị một đao của chính mình giết chết, liền thi thể cũng không có để lại, Lâm Hải nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ đau thương.

“Doanh Doanh, thù của ngươi, ta đã báo cho ngươi!”

“Chỉ là, không biết tới khi nào, mới có thể đem ngươi phục sinh a!”

“Lâm Hải!” Ngay lúc này, một đạo thanh âm cực phẫn nộ, như là một đạo sấm sét, nổ vang tại trong tai tất cả mọi người!

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên thân Lộ Thiên Tuyệt, đột nhiên tản mát ra một cỗ khí tức cường đại vô cùng khủng bố, trong mắt tràn ngập sát cơ nồng đậm, đang hung hung ác trừng mắt nhìn chính mình.

“Lại dám ở ngay trước mặt bổn tọa, giết đệ tử của môn phái ta, thật là gan chó!”

Lâm Hải nhếch miệng lên, khinh thường liếc lão một cái, lộ ra một tia cười lạnh.

“Ngươi vừa rồi, không phải luôn mồm nói, ta giết không được Lộ Bác Dương sao? Vậy ta vừa rồi giết đến là ai, chẳng lẽ là một con chó sao?”

“Thế nào, hiện tại bị đánh mặt ở ngay trước chúng nhân, mất mặt, muốn buồn bực xấu hổ thành nổi giận?”

“Im ngay!” Lộ Thiên Tuyệt giận quát một tiếng, trong mắt đột nhiên trở nên vô cùng âm hàn!

“Bổn tọa lười nhác cùng ngươi lãng phí miệng lưỡi, nếu ngươi đã giết Lộ Bác Dương, vậy bản tọa hiện tại liền giết ngươi!”

Nói xong, Lộ Thiên Tuyệt đột nhiên hướng phía Lâm Hải, chỉ một ngón tay, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Đi!”

Trong lòng Lâm Hải đột nhiên giật mình, lập tức nhận ra, Lộ Thiên Tuyệt thi triển, chính là pháp thuật quỷ dị trước kia, đã giết chết Độc Thư Sinh!

Chương 1013: Phong khốn chi thuật

Tuy Lâm Hải thông qua Thiên Nhãn Thần Thông, thấy rõ một đạo pháp thuật này của Lộ Thiên Tuyệt, là đem Độc Thư Sinh diệt sát như thế nào, nhưng Lâm Hải căn bản lại không biết phương pháp phá giải.

Bản năng, dưới chân Lâm Hải lập tức thi triển Tật Phong Bộ, đồng thời chân đạp tốc độ kỳ diệu của Ảnh Sát Thuật, muốn thông qua phương vị biến ảo chập chờn, đến tránh né công kích của Lộ Thiên Tuyệt.

Mà Lộ Thiên Tuyệt thấy thế, thì là cười lạnh một tiếng, nơi khóe mắt lộ ra khinh thường thật sâu!

“Hừ, ngươi chỉ là con kiến hôi, há biết rõ được lực lượng cường đại!”

“Ngưng!”

Theo một tiếng quát nhẹ của Lộ Thiên Tuyệt, mọi người quan chiến mặc dù nhìn không ra dị thường, nhưng Lâm Hải tại phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, lại đột nhiên phát hiện, phiến thiên địa này, vậy mà tất cả đều đã bị vòng sáng màu vàng đất bao phủ!

Cứ như vậy, mặc cho bản thân tránh đến bất kỳ vị trí nào, tất cả đều rơi vào trong vòng vây của cái vòng sáng màu vàng đất này!

“Đậu móa, nguyên lai pháp thuật quỷ dị này, chính là lực lượng đạo hạnh!”

Lâm Hải đã sớm từ chỗ Ngộ Không cùng Lãnh Nguyệt Như, Tiên Nhi, biết rõ sự đáng sợ của lực lượng đạo hạnh, chỉ là không có nghĩ đến, vậy mà đáng sợ đến tình trạng như thế, để hắn đối mặt với công kích của đạo hạnh, vậy mà vô kế khả thi!

Mắt thấy vòng sáng màu vàng đất không ngừng thu nhỏ, trong chớp mắt không gian hoạt động của chính mình, chỉ còn lại có một cái không gian thu hẹp đường kính không đến năm mét, trong mắt Lâm Hải không khỏi hiện lên một tia tàn nhẫn!

“Ngươi có đạo hạnh lại như thế nào, ca ca ngược lại mẹ nó có Tiên khí đâu!”

“Lộ Thiên Tuyệt ngươi chỉ là một cái Kim Đan hậu kỳ, là người vừa mới bắt đầu tiếp xúc với tu luyện đạo hạnh, ta con mẹ nó a cũng không tin, lực lượng đạo hạnh của ngươi, có thể mạnh bao nhiêu!”

“Hôm nay, ca ca liền cùng ngươi đến cái cứng đối cứng, nhìn xem là đạo hạnh của ngươi mạnh, hay là Tiên khí của ca ca hung ác!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, giơ lên cao cao, nhìn vòng sáng màu vàng đất đã co vào đến trước mắt, đột nhiên hét lớn một tiếng, hung hăng vỗ xuống!

“Phá!”

Phốc!

Lâm Hải đánh xuống một đao, liền như là quyền đầu đánh vào bên trên lò xo, cảm thấy một cỗ co dãn cực mạnh đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao phản chấn trở về, mà vòng sáng màu vàng đất, vậy mà cũng bị đánh chặt lay động một trận, mở rộng ra một tia phạm vi!

“Ha ha, quả nhiên hữu hiệu!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, một đao kia, hắn cũng không thi triển Bá Không Trảm, mà chỉ là đơn giản mượn nhờ lực lượng Tiên khí, tiến hành chém thẳng, không nghĩ tới vậy mà thật có hiệu quả!

“Ừm?” Lộ Thiên Tuyệt một tay bấm niệm pháp quyết, đôi mày mạnh mẽ nhảy, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ.

Lão chẳng thể nghĩ tới, một chiêu lần nào cũng được của chính mình, thế mà bị Lâm Hải dễ như trở bàn tay đỡ được, nhất thời một mặt mộng bức, lơ ngơ!

“Cái này sao có thể!!!”

Trong lòng Lộ Thiên Tuyệt rung mạnh, pháp thuật phong khốn mà chính mình thông qua đạo hạnh để thi triển, liền cao thủ Kim đan sơ kỳ, cũng không hề có lực hoàn thủ, làm sao lại bị một đao của Lâm Hải cho bổ cho phản bắn trở về.

“Chẳng lẽ, là thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay hắn kia, có vấn đề!!!”

Hơi chút suy tư, lại liên tưởng tới uy lực của một đao lúc Lâm Hải chém giết Lộ Bác Dương trước đó, trong mắt Lộ Thiên Tuyệt đột nhiên hiện lên một chút ánh sáng!

“Tất nhiên là chuyện như vậy!”

Lâm Hải chỉ là một cái Giả Đan hậu kỳ, coi như có lợi hại hơn nữa, cũng không có khả năng phá vỡ phòng ngự năm thành công lực của lão, càng không khả năng để hắn lần nào cũng ngăn trở được pháp thuật phong khốn.

Giải thích duy nhất, cũng là cây đao kia, tuyệt đối là tuyệt thế pháp bảo có phẩm giai cực kỳ cao!

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lộ Thiên Tuyệt, đột nhiên lóe ra quang mang tham lam nóng rực, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Lâm Hải, giao ra bảo đao trong tay ngươi, bổn tọa có thể tha cho ngươi khỏi chết!”

“Phi, vọng tưởng!!!” Lâm Hải giận mắng nói.

Khóe miệng Lộ Thiên Tuyệt nhếch lên, trên mặt lộ ra một vòng dữ tợn tà tiếu.

“Nếu ngươi đã không biết tốt xấu, vậy bản tọa đành phải giết ngươi, bảo đao của ngươi đồng dạng sẽ là của ta!”

Nói xong, Lộ Thiên Tuyệt đột nhiên tại ngực liên tục đánh Ấn quyết, sau đó hướng phía Lâm Hải sắc bén nhất chỉ!

“Diệt!”

Ông!

Theo một tiếng quát nhẹ của Lộ Thiên Tuyệt, đường vòng sáng màu vàng đất đã bị Lâm Hải bổ ra này, lần nữa ngóc đầu trở lại, vậy mà lấy tốc độ gấp đôi, hướng phía Lâm Hải đè ép mà đến!

Lâm Hải rõ ràng cảm thấy, tốc độ cùng lực đè ép truyền đến trong không khí lần này, so với trước đó phải lớn hơn nhiều, thậm chí đã không thua lực đạo lúc giết chết Độc Thư Sinh kia, trong lòng không khỏi cẩn thận.

Đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao ở trước ngực vung lên, sau đó trong miệng quát chói tai một tiếng, thẳng tắp liền vỗ xuống!

“Phá!”

Theo lưỡi đao của Lâm Hải đánh xuống, vòng sáng màu vàng đất lại một lần nữa kịch liệt lay động, co thế bị ngăn cản vào, bắn ngược trở về khoảng chừng khoảng cách ba xích.

“Diệt!” Bất quá, theo Lộ Thiên Tuyệt lại đánh Ấn quyết, vòng sáng màu vàng đất lần nữa lấy thế hung mãnh, ngóc đầu trở lại!

“Phá cho ta!”

“Diệt!”

“Phá!”

“Diệt!”

…

Nhất thời, hai người Lâm Hải cùng Lộ Thiên Tuyệt, một cái thi triển đạo hạnh thôi động vòng sáng, một cái toàn lực chém thẳng, bên trong trận lập tức lâm vào trạng thái giằng co!

Phốc phốc phốc phốc…

Một đường tiếp lấy một đường âm thanh chém thẳng truyền đến, tốc độ vung vẩy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt công phu, liền chỉ thấy đao mang lấp lóe, đao ảnh phi vũ, nhanh đến mức khiến người ta không kịp nhìn.

Mặc cho Lộ Thiên Tuyệt thôi động pháp quyết như thế nào, vòng sáng màu vàng đất thủy chung vẫn bị Lâm Hải ngăn trở tại bên ngoài một mét trước người, cũng không còn cách nào tiến thêm!

Mọi người vây xem bên cạnh, nhìn Lâm Hải ở tại kia cực nhanh khua đại đao trong tay, mỗi cái một mặt mộng bức.

“Lâm Hải đang làm gì?”

“Không biết, đoán chừng bị động kinh đâu? Đi!”

Những người bọn họ này, tuy đều là cao thủ Kim Đan, nhưng lại còn không có đụng chạm đến sự tồn tại của đạo hạnh, tự nhiên không rõ ràng Lộ Thiên Tuyệt là đang vận dụng lực lượng đạo hạnh, tiến hành công kích đối với Lâm Hải.

Theo bọn hắn nghĩ, Lộ Thiên Tuyệt ngay cả nhúc nhích cũng không là, mà Lâm Hải lại ở bên trong kia, chém thẳng vào không khí, thật sự là có chút không thể tưởng tượng!

“Cái bảo đao này, thực sự quá lợi hại, bổn tọa nhất định phải chiếm được!”

Gặp Lâm Hải cứ như vậy từng đao từng đao, cứ thế mà đem công kích đạo hạnh của chính mình tiếp tục chống đỡ, Lộ Thiên Tuyệt chẳng những không buồn, ngược lại đối với Băng Sương Chi Nhận trong tay Lâm Hải, càng thêm tình thế bắt buộc!

“Đáng tiếc a, đạo hạnh bổn tọa còn thấp, còn chưa đủ chỉ bằng lực lượng đạo hạnh, đem hắn đánh chết giết, bất quá vây khốn hắn, ngược lại là đầy đủ!”

Nghĩ đến chỗ này, Lộ Thiên Tuyệt nhìn về phía Lâm Hải, trên mặt hiện lên một tia nhe răng cười.

“Lâm Hải, không thể không nói, thực lực của ngươi, để bổn tọa lau mắt mà nhìn!”

“Bất quá, ngươi giờ phút này đã bị bổn tọa vây khốn, chắc hẳn cũng không cách nào thoát thân đi.”

“Chờ thời điểm ngươi chân khí hao hết, đồng dạng là một con đường chết!”

Nói xong, Lộ Thiên Tuyệt vậy mà một bên thông qua pháp quyết khống chế vòng sáng màu vàng đất, không ngừng co vào, một bên ngồi trở lại phía trên vị trí cũ, cười trên nỗi đau của người khác mà nhìn Lâm Hải, tại chỗ kia toàn lực chém thẳng!

“Vương bát đản!” Trong lòng Lâm Hải giận mắng một tiếng, không thể không nói, một chiêu này của Lộ Thiên Tuyệt, xác thực đủ tổn hại!

Tuy cái vòng sáng màu vàng đất này, trước mắt không làm gì được chính mình, nhưng cũng chính như Lộ Thiên Tuyệt nói, mình cũng không cách nào đem nó phá mất.

Mà một mực chém thẳng như vậy, cũng xác thực không phải là biện pháp, chân khí của chính mình tiêu hao quá lớn còn không tính là gì, mấu chốt là đang làm chuyện vô ích, đối với chuyện thoát khốn không có một tia trợ giúp nào!

“Không thể tiếp tục như vậy!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, quyết định thật nhanh, đột nhiên đem chân khí toàn thân điều động, một đao hung hăng đánh xuống!

“Bá Không Trảm!!!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, lần thứ hai thi triển ra tuyệt học Bá Không Trảm, đao mang chói lọi, thoát thể mà ra, trực tiếp ở khoảng cách gần chém thẳng tại phía trên vòng sáng màu vàng đất!

Ba!

Vòng sáng màu vàng đất, trong nháy mắt đã ứng thanh mà nát, Lâm Hải thả người nhảy lên, chạy ra khỏi khốn cục, đồng thời đem một viên thuốc cấp tốc thả vào bên trong miệng, khôi phục chân khí!

“Cái gì!” Lộ Thiên Tuyệt vừa mới ngồi xuống, không nghĩ tới phong khốn chi thuật của chính mình liền bị phá, không khỏi bỗng nhiên đứng dậy, trên mặt hiện lên một tia buồn bực tức giận!

Mà Lâm Hải thì là hạ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuống, chỉ vào Lộ Thiên Tuyệt ở phía xa, mặt lộ vẻ cười lạnh!

“Lộ Thiên Tuyệt, còn có thủ đoạn gì nữa, cứ việc thi triển đi ra đi!”

Lộ Thiên Tuyệt nhìn hầm hầm vào Lâm Hải, sắc mặt tái xanh, nhưng rất nhanh, lại lộ ra quang mang hưng phấn, cười lên ha hả.

“Thật là một thanh tuyệt thế bảo đao a! Ha ha, ta thích!” Lộ Thiên Tuyệt cũng không biết một chiêu Bá Không Trảm kia của Lâm Hải, chính là học được từ Nhị Lang Thần, đem một thức vô cùng uy mãnh này, tất cả đều quy công tại bên trên Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, càng thêm trông mà thèm không được!

Lâm Hải nghe được, thì là cười lạnh.

“Ngươi ưa thích? Tốt! Nếu như thế, vậy liền ban thưởng cho ngươi chết dưới đao này!”

“Chết đi cho ta!”

Nói xong, Lâm Hải đã thông qua đan dược trong nháy mắt khôi phục chân khí, lại là một cái Bá Không Trảm, đao mang màu lam xẹt qua chân trời, hướng phía Lộ Thiên Tuyệt sắc bén rơi xuống.

Lộ Thiên Tuyệt cho tới giờ khắc này, trực diện với công kích của Lâm Hải, mới kinh hãi phát hiện, uy lực của một đao kia, lại là khủng bố như thế, sắc mặt không khỏi hoàn toàn thay đổi, bang một tiếng, đem bội kiếm bên hông rút ra!

Chương 1014: Thạch Thú nuốt đao

“Tường đồng vách sắt!”

Lộ Thiên Tuyệt quát nhẹ một tiếng, nhất thời đem trường kiếm trong tay, vung vẩy trước người, chỉ một thoáng, kiếm ảnh đầy trời, vô biên vô hạn, lấy Lộ Thiên Tuyệt làm trung tâm, trong vòng phương viên một trượng, vậy mà dâng lên hàng rào kiếm khí màu vàng đất thật dày, đem lão một mực hộ ở trong đó!

C-K-Í-T..T...T ~

Âm thanh cắt chém bén nhọn mà kéo dài, như dao và cưa kim loại, vang lên tại toàn bộ đỉnh núi, khó nghe chói tai, để da đầu tê dại một hồi!

Mọi người kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Bá Không Trảm uy thế vô cùng cường đại của Lâm Hải, đao mang lóe ra quang hoa màu lam loá mắt, giống như từ trên trời giáng xuống, rắn rắn chắc chắc bổ vào phía trên hàng rào kiếm khí của Lộ Thiên Tuyệt, kích thích một chuỗi tia lửa nhảy vọt lên.

Lực va đập cực lớn, để cả vùng không gian tựa hồ cũng rung động, trong không khí nhấc lên như là cuồng phong khí lãng như là cấp chín, hướng bốn phía lăn lộn tàn phá bừa bãi, nhất thời loạn thạch bay tán loạn, bụi đất tung bay, hôn thiên ám địa!

“Nhanh rút lui về phía sau!” Mọi người vây xem, kinh hô một tiếng, liên tục rời khỏi mười mấy mét, mới đứng vững thân hình, lần nữa nhìn về phía chỗ giao chiến giữa Lâm Hải cùng Lộ Thiên

Tuyệt, ánh mắt không khỏi lộ ra vô cùng kinh hãi cùng chấn động!

“Thật đáng sợ, cái Lâm Hải này, thực lực làm sao lại mạnh như thế!”

Dù trước đó bọn họ đã kiến thức Lâm Hải dùng một đao chặt chém Lộ Bác Dương, cũng không nghĩ tới uy lực của một đao kia, vậy mà khủng bố như thế, bây giờ cùng đụng vào với hàng rào kiếm khí của Lộ Thiên Tuyệt, mới hiện ra, thanh thế của một đao kia, là đáng sợ cỡ nào!

Không riêng gì bọn họ, liền cả Lộ Thiên Tuyệt cũng không nghĩ tới, uy thế một đao kia của Lâm Hải, vậy mà cường đại đến tình trạng như thế, thậm chí cũng đã vượt qua một kích toàn lực của lão, trong lòng quả thực chấn kinh đến cấp độ tột đỉnh!

“Thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này, đến cùng là pháp bảo có phẩm giai gì!!!”

Lộ Thiên Tuyệt mặc dù nhưng đã tận lực đánh giá cao phẩm giai của Băng Sương Chi Nhận, nhưng giờ phút này cảm nhận được lực công kích cường đại kia, vẫn là để lão giật nảy cả mình.

Thanh Thành Kiếm Phái, tu tập chính là kiếm pháp hệ Thổ, am hiểu nhất chính là phòng thủ, cho dù đối mặt với người có thực lực cao với mình, nếu đối phương không có pháp bảo có lực công kích mạnh mẽ, thì cũng không sợ chút nào.

Lộ Thiên Tuyệt tại thời điểm Kim Đan sơ kỳ, liền từng đứng tại chỗ, mặc cho một tên cao thủ Kim Đan trung kỳ toàn lực công kích, bằng vào cái chiêu thức phòng ngự biến thái như xác rùa đen này, cứ thế mà đem toàn bộ công kích của đối phương đón lấy, tươi sống đem đối phương tức đến bất đắc dĩ phải thối lui!

Bây giờ, thực lực của Lộ Thiên Tuyệt đã là Kim Đan hậu kỳ, cho dù cách đột phá Nguyên Anh, cũng chỉ là kém một cái cơ duyên, một thân thực lực càng là xa không phải Kim đan sơ kỳ lúc trước có thể so sánh, cho dù là có thực lực Kim Đan hậu kỳ ngang với lão ở đây, Lộ Thiên Tuyệt cũng có lòng tin, làm cho đối phương không cách nào phá phòng!

Thế nhưng là, bây giờ đối mặt với một đao kia của Lâm Hải, Lộ Thiên Tuyệt lại kinh hãi phát hiện, hàng rào kiếm khí của chính mình, tuy đem đao mang ngăn trở, nhưng lại cũng đã vết thương chồng chất, lay động không thôi, lộ ra đã đến mức nỏ mạnh hết đà!

Một màn này để trong lòng Lộ Thiên Tuyệt vừa sợ lại sợ, lão thậm chí kinh hãi phát hiện, một đao kia của Lâm Hải có uy lực mạnh, rất có thể đều đã bắt kịp một kích của đại năng Nguyên Anh sơ kỳ!

Mà Lâm Hải giờ phút này, trong lòng cũng là khiếp sợ không thôi, triệt để kiến thức đến, sự cường hãn của loại đại năng Kim Đan hậu kỳ như Lộ Thiên Tuyệt này, quả nhiên không phải Kim đan sơ kỳ có thể sánh được!

Một đao Bá Không Trảm của chính mình kia, thế nhưng là tương đương với một kích của Nguyên Anh sơ kỳ, từ khi Lâm Hải học được đến nay, bại Tần Vũ, trảm Độc Tí Đạo Nhân, cường sát Lộ Bác Dương, cơ hồ đánh đâu thắng đó, không ai có thể ngăn cản!

Thật không nghĩ đến, hôm nay rốt cục bị Lộ Thiên Tuyệt, bằng vào Thanh Thành Kiếm Pháp, tiếp xuống!

Bất quá, Lộ Thiên Tuyệt tuy đón lấy một đao kia, nhưng là Lâm Hải cũng nhạy cảm phát hiện, lá chắn kiếm khí mà Lộ Thiên Tuyệt thi triển ra kia, đã bắt đầu lung lay sắp đổ, đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ, hiển nhiên cũng tiếp cực không thoải mái!

Thấy tình cảnh này, trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một tia tàn nhẫn, đột nhiên điên cuồng vận chuyển chân khí toàn thân, ngưng ở trên hai tay, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Chém cho ta!!!”

Cạch!

Theo thanh âm quát chói tai của Lâm Hải, quang mang của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa bị thôi động, chiếu rọi bầu trời, chói lọi đoạt người, đao mang đã có xu hướng suy tàn trong lúc đó tách ra quang hoa loá mắt, lập tức tăng trưởng thêm ba xích, uy thế đột nhiên tăng lớn!

“Không tốt!”

Trong mắt Lộ Thiên Tuyệt đột nhiên hiện lên một tia kinh hãi, còn chưa chờ phản ứng lại, đột nhiên oanh một tiếng, hàng rào kiếm khí tường đồng vách sắt, ầm vang sụp đổ, hóa thành mảnh vỡ tinh quang, biến mất trong không khí!

“Chết đi cho ta!”

Lâm Hải thấy phòng ngự của Lộ Thiên Tuyệt bị ép, trước mắt đột nhiên sáng lên, hét lớn một tiếng, đao mang thanh thế đoạt người, thế đi không giảm, thẳng tắp hướng phía đỉnh đầu Lộ Thiên Tuyệt đánh xuống!

“Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt xong!”

Mọi người vây xem, tất cả đều kinh hô một tiếng, kinh hãi há to mồm!

Một đao kia của Lâm Hải mạnh bao nhiêu, bọn họ thế nhưng là tận mắt nhìn thấy, bây giờ chiêu thức phòng ngự của Lộ Thiên Tuyệt bị phá, đao mang lại đã rơi thẳng vào đỉnh đầu, coi như Lộ Thiên Tuyệt mạnh hơn, chỉ sợ cũng vô pháp chạy thoát!

“Thật là nghĩ không ra, Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt đại danh đỉnh

đỉnh, hôm nay vậy mà mất mạng ở đây!”

“Sau ngày hôm nay, tên của Lâm Hải, chắc chắn sẽ vang vọng giang hồ, không ai không biết!”

“Cha!!!”

“Chưởng môn!!!”

Lộ Khiếu Vân cùng đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái, mỗi cái càng là mắt lộ hoảng sợ, từng cái sắc mặt tái nhợt, mặt xám như tro, một cỗ cực kỳ tuyệt vọng, dâng lên từ đáy lòng!

Trong mắt bọn họ, tên của Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, uy danh vang vọng giang hồ, cơ hồ y hệt vô địch, làm sao cũng không nghĩ tới, vậy mà liền muốn trơ mắt tại trước mặt bọn họ, bị Lâm Hải chém ở dưới đao, trong lúc nhất thời bọn họ căn bản là không có cách tiếp nhận!

Thời điểm mọi người ở đây cũng tưởng Lộ Thiên Tuyệt hẳn là phải chết không nghi ngờ, trong mắt Lộ Thiên Tuyệt lại đột nhiên hiện lên một tia quang mang hung ác, trên thân đột nhiên tản mát ra một cỗ khí thế cường đại cao nguy nga như núi, lại để người sinh ra một loại cảm giác chấn động như nhìn núi cao.

Mắt thấy đao mang rơi xuống, Lộ Thiên Tuyệt đột nhiên như chậm cực nhanh, ở trên đỉnh đầu kéo lên một đạo kiếm hoa, nhất thời, bầu trời lập tức tối xuống.

“Mau nhìn, đó là cái gì!”

Mọi người nhất thời hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái Thạch Thú dài mười mấy trượng, đột nhiên xuất hiện ở trên không trung, mở to miệng lớn, phát ra tiếng gầm lên giận dữ, thẳng hướng đao mang của Lâm Hải, nuốt vào!

Phốc!

Đao mang sáng chói, trong nháy mắt đã tiến vào trong miệng Thạch Thú, Lộ Thiên Tuyệt thừa cơ một cái nhảy vọt lên, nhảy ra ngoài hơn ba trượng, ngẩng đầu ngưng thần nhìn Thạch Thú, trường kiếm trong tay múa, gấp kết kiếm quyết, đột nhiên lăng không nhất chỉ!

“Sụp đổ!”

Ầm!

Theo một tiếng quát chói tai của Lộ Thiên Tuyệt, Thạch Thú to lớn đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số khí lãng, biến mất tại giữa không trung, mà đao mang do Lâm Hải phát ra, cũng nổ tung ở bên trong, tán thành điểm điểm quang mang, biến mất không thấy gì nữa!

Toàn bộ không gian, nhất thời yên tĩnh, lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, chỉ còn lại có mọi người, cùng tiếng hít thở gấp gáp gấp, cùng ánh mắt trừng lớn thật không thể tin!

Qua hồi lâu, chúng nhân mới kịp phản ứng, trong lòng dâng lên vô cùng kinh hãi!

“Lộ Thiên Tuyệt vậy mà không chết!”

“Đệ nhất Kiếm Ma, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Thấy Lộ Thiên Tuyệt thế mà tại dưới loại tình thế hẳn phải chết này, chẳng những phá được một đao của Lâm Hải, thậm chí ngay cả một tia chật vật cũng đều không có, rung động trong lòng mọi người mạnh vô cùng, rốt cục nhận rõ, chênh lệch ở giữa những Kim đan sơ kỳ bọn họ này, cùng Lộ Thiên Tuyệt, là khổng lồ cỡ nào?

Bạch!

Lộ Thiên Tuyệt hạ trường kiếm xuống, chỉ vào Lâm Hải phía xa, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ!

Tuy lão phá mất một đao Bá Không Trảm của Lâm Hải, nhưng trên thực tế còn lâu mới có được nhẹ nhàng như khi nhìn qua vậy, nếu không phải lão nắm giữ lực lượng đạo hạnh, thi triển phép thuật đạo hạnh, ngưng tụ Huyễn Thú nuốt đao, đoán chừng giờ phút này sớm đã bị Lâm Hải chém ở dưới đao!

Bất quá, lão lại không cho rằng, đây là thực lực của Lâm Hải, mà chính là đem tất cả nguyên nhân đều quy kết tại bên trên Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải, trong lòng đối với thanh pháp bảo biến thái như thế này, càng thêm đỏ mắt, tâm thèm không được!

“Không thể không thừa nhận, một đao kia của ngươi, uy mãnh tuyệt luân, có thể trảm Nhân Tiên!”

Nói xong , trong mắt Lộ Thiên Tuyệt đột nhiên hiện lên nồng đậm sát cơ, trường kiếm trong tay rời khỏi tay, bay vào giữa không trung, nhất thời Trường Hồng Quán Nhật, quang hoa đầy trời, cả mảnh trời trống liền hiện lên vô số trường kiếm, kiếm mang chướng mắt sắc bén, trực chỉ vào Lâm Hải, uy áp bao phủ khắp nơi!

“Lấy thực lực Giả Đan của Lâm Hải ngươi, có thể làm đến điểm này, cho dù là chết, cũng đủ để làm kiêu ngạo!”

“Rơi!!!”

Theo Lộ Thiên Tuyệt quát lạnh một tiếng, mưa kiếm đầy trời, nhanh như điện chớp, hướng phía Lâm Hải bay nhanh mà xuống!

Chương 1015: Kiếm Ma Chi Kiếm

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, ngàn vạn kiếm nhận mang theo hàn mang chướng mắt, tại trong con mắt của Lâm Hải cấp tốc biến lớn, chớp mắt đã đem chính mình hoàn toàn bao phủ tại trong mưa kiếm!

Lâm Hải không dám khinh thường, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu hồi, sau đó hai tay huy động, nhanh đến cực hạn, như Loạn Hoa Phi Vũ, trong nháy mắt đạo đạo lôi điện, từ trong lòng bàn tay bay ra, nghênh tiếp với đầy trời kiếm bay!

Keng keng keng keng...

Một đường lại một đường thanh âm chặt chẽ bén nhọn, vang lên bên tai mọi người, bên trên bầu trời, nhất thời biến thành thế giới của kiếm quang cùng Lôi Điện, sặc sỡ loá mắt, chói lọi vô cùng!

Nhưng mà, không ai có tâm tình để đi thưởng thức cái cảnh đẹp khó gặp này, giờ phút này tất cả mọi người đã bị giao thủ giữa Lâm Hải cùng Lộ Thiên Tuyệt, làm cho kinh ngạc đến ngây người!

“Cái này, là dạng thủ đoạn gì!” Trong mắt mọi người, cũng lộ ra quang mang kinh hãi khó có thể tin!

Công kích Kiếm Vũ mà Lộ Thiên Tuyệt thi triển trên phạm vi lớn, hiển nhiên là một môn đại pháp thuật, bất luận cái người tu đạo nào cũng đều biết, muốn thi triển đại pháp thuật, cần thời gian nhất định để tiến hành bấm niệm pháp quyết hay niệm chú, mới có thể phóng xuất ra!

Nhưng Lộ Thiên Tuyệt trước đó, căn bản không có cái quá trình này, vậy mà trực tiếp đem trường kiếm trong tay tế lên, trong nháy mắt liền hóa thành đầy trời mưa kiếm, căn bản chính là hoàn toàn không hợp với lẽ thường, hoàn toàn phá vỡ nhận biết của mọi người!

Mà Lâm Hải ở đối diện, càng làm cho bọn họ kinh hãi trợn mắt há hốc mồm!

Một cái người tu đạo Giả Đan kỳ, vậy mà dùng pháp thuật thuấn phát, đến chống cự đại pháp thuật của Kim Đan hậu kỳ, uy lực của cả hai căn bản không thể so sánh nổi, quả thực cũng không khác gì tìm đường chết!

Nhưng để bọn họ chấn kinh là, cái đấu pháp nhìn như tự tìm đường chết của Lâm Hải này, lại lần nữa không hợp với lẽ thường, đem đạo đạo ánh kiếm trên bầu trời, tất cả đều đánh nát, sinh sinh ngăn trở công kích của Lộ Thiên Tuyệt!

“Thật con mẹ nó như thấy quỷ!” Mọi người đang quan chiến, trong lúc nhất thời lại có loại cảm giác nằm mơ!

“Điều đó không có khả năng!” Lộ Thiên Tuyệt mắt thấy đầy trời mưa kiếm mà chính mình phát ra, vậy mà bị Lâm Hải lấy pháp thuật thuấn phát Chưởng Tâm Lôi cực kỳ phổ thông, bổ đến phân mảnh, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình!

“Pháp thuật thuấn phát, làm sao có thể sánh ngang với uy lực của đại pháp thuật!”

“Chẳng lẽ cái Lâm Hải này, cũng tu luyện đạo hạnh, thuấn phát chính là đại pháp thuật sao?.”

Lộ Thiên Tuyệt sở dĩ có thể thuấn phát đại pháp thuật, chính là do lão tu hành đạo hạnh, lợi dụng đạo hạnh thi pháp bố trí, người tu hành không có đạo hạnh, muốn thi triển Đại pháp thuật, chỉ có thể áp dụng biện pháp nguyên thủy nhất là bấm niệm pháp quyết niệm chú, đây cũng là địa phương mà đông đảo cao thủ Kim Đan đang quan chiến, không biết được.

Mà tu hành đạo hạnh, cho dù là đại pháp thuật, cũng có thể giống như pháp thuật thuấn phát, một cái ý niệm trong đầu liền có thể phóng thích, đây cũng là, thủ đoạn chiến đấu cơ bản mà đại năng đạo hạnh có!

Thế nhưng đạo hạnh huyền diệu vô cùng, cho dù là Lộ Thiên Tuyệt lão, cũng là hơn một trăm năm trước, trong một lần tình cờ mà ngộ được, Lâm Hải chỉ là một cái Giả Đan, làm sao lại tu hành được đạo hạnh.

Nhưng nếu như không phải nguyên nhân là tu hành đạo hạnh, uy lực thuấn phát của Lâm Hải lại có thể so với đại pháp thuật Lôi pháp, sẽ lại phải giải thích thế nào.

Trong lòng Lộ Thiên Tuyệt vô cùng chấn động, lão cũng không biết, Lâm Hải chính là hấp thu lực lượng của Lôi Nguyên Đan, uy lực của pháp thuật hệ Lôi đạt được tăng trưởng gấp bội, cho dù là thuấn phát Chưởng Tâm Lôi, cũng có thể sánh ngang với uy lực của đại pháp thuật!

Sau khi hết khiếp sợ, khóe miệng Lộ Thiên Tuyệt nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh.

“Cho dù nắm giữ đạo hạnh, có thể thuấn phát đại pháp thuật thì lại như thế nào?”

“Đại pháp thuật cũng không giống như pháp thuật thuấn phát, đối với tiêu hao chân khí chính là cực lớn, thi triển dày đặc như thế, nhìn ngươi có thể kiên trì đến khi nào!”

Nghĩ đến chỗ này, ngón giữa và ngón trỏ của Lộ Thiên Tuyệt khép lại, đột nhiên hướng phía không trung nhất chỉ!

“Đi!”

Trong nháy mắt, đầy trời mưa kiếm, trở nên càng thêm nhỏ bé, vậy mà số lượng so với trước đó, gia tăng gấp đôi có thừa, che khuất bầu trời, phóng đầy trời quang hoa, sắc bén gào thét, hướng phía Lâm Hải cấp tốc rơi xuống!

“Đến rất tốt!” Lâm Hải chẳng những không hoảng hốt, ngược lại trong lòng cười lạnh một tiếng.

Nếu Chưởng Tâm Lôi của mình, có thể ngăn cản được kiếm vũ, thì cho dù nó đến có nhiều hơn, thì lại như thế nào.

Hai tay Lâm Hải phi tốc múa, trước người chỉ còn đường đường tàn ảnh của cánh tay, vô số đạo Thần Lôi, giống như Laze, đem kiếm vũ rơi xuống, không ngừng đánh trúng vỡ nát, hóa thành đầy trời quang hoa!

Mọi người vây xem, nhìn cái cảnh đánh nhau chói lọi này, không khỏi hung hăng nuốt ngụm nước bọt, một mặt kinh hãi!

“Cái này con mẹ nó còn là người sao?”

Mặc kệ là Lộ Thiên Tuyệt công kích, hay là Lâm Hải phòng thủ, thủ đoạn thi triển ra, tất cả đều để nội tâm bọn họ nhận chấn động cực kỳ mạnh, bọn họ lúc này mới ý thức được, thực lực chênh lệch ở giữa mình cùng Lâm Hải và Lộ Thiên Tuyệt, là cách xa cỡ nào, quả thực là cách biệt như trời và đất!

“Hôm nay mặc kệ ai thắng ai bại, hai người này quyết định không thể trêu chọc!” Cơ hồ trong lòng tất cả mọi người, đều toát ra suy nghĩ như vậy!

Lộ Thiên Tuyệt cùng Lâm Hải, một cái công một cái thủ, trong chớp mắt hai người đấu pháp, đã qua khoảng chừng mười phút đồng hồ!

Nhìn Lâm Hải huy sái tự nhiên, bộ dáng thành thạo, trong mắt Lộ Thiên Tuyệt không khỏi hiện lên nghi hoặc cùng chấn kinh thật sâu!

“Đây là có chuyện gì?”

Dựa theo cái tần suất thuấn phát đại pháp thuật của Lâm Hải này, đừng nói hắn chỉ là một cái Giả Đan hậu kỳ, liền xem như Kim Đan hậu kỳ như Lộ Thiên Tuyệt lão, chân khí đều khó có khả năng kiên trì mười phút đồng hồ, thế nhưng Lâm Hải vì sao vẫn như người không có việc gì ?

“Thật là quái dị!”

Lộ Thiên Tuyệt trăm mối vẫn không có cách giải, thế nhưng đạo hạnh của lão, lại cũng chỉ có thể chống đỡ cường độ của đòn công kích như trước mắt này, muốn phóng thích kiếm vũ càng mạnh, lấy đạo hạnh trước mắt của lão, cũng vô pháp làm được!

“Thật sự là đủ buồn bực, đối phó với một cái chỉ là Giả Đan, vậy mà còn muốn phí sức phá gãy một phen!”

Trong mắt Lộ Thiên Tuyệt lóe lên một tia buồn bực tức giận, thủ chưởng vung lên, đầy trời mưa kiếm đột nhiên biến mất, chỉ còn lại có trường kiếm của Lộ Thiên Tuyệt, treo giữa không trung, lóe ra quang mang sáng chói lạnh lẽo, nhiếp nhân tâm phách, sắc bén bắn ra bốn phía!

Lâm Hải thấy Lộ Thiên Tuyệt đột nhiên thu chiêu, cũng đình chỉ phóng thích Lôi pháp, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lộ Thiên Tuyệt, đồng thời âm thầm vận chuyển Đạo Đức Kinh, nắm chặt thời gian khôi phục chân khí.

Tuy thuấn phát Chưởng Tâm Lôi, tiêu hao cực ít chân khí, nhưng cũng không chịu nổi Lâm Hải không ngừng phóng thích như thế, cộng thêm Lâm Hải thi triển Bá Không Trảm, chân khí trong cơ thể đã còn thừa không nhiều.

“Lâm Hải, ta không thể không thừa nhận, ta đã lại một lần nữa đánh giá thấp ngươi!” Lộ Thiên Tuyệt nhắm hai mắt lại, hiện lên một đường lãnh mang.

“Nghĩ không ra giết một cái chỉ là Giả Đan hậu kỳ như ngươi, lại có thể để cho bổn tọa hao phí sức lực như thế!”

“Bất quá, dạng này cũng tốt! Bổn tọa đã bị giang hồ bằng hữu xưng là Kiếm Ma, hôm nay, liền để ngươi mở mang kiến thức một chút, về kiếm của Kiếm Ma này đi!”

“Kiếm đến!”

Nói xong, Lộ Thiên Tuyệt đột nhiên lăng không vẫy tay một cái, trường kiếm giữa không trung, như là có linh tính, trong nháy mắt đã bay trở về trong tay Lộ Thiên Tuyệt!

Mà giờ khắc này, khí thế trên thân Lộ Thiên Tuyệt đột nhiên thay đổi, một thân đạo bào không gió phiêu động, bay phất phới, cả người đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén, phảng phất cả người, đã biến thành một thanh lợi kiếm xuyên thẳng vân tiêu!

“Keng!” Cánh tay Lộ Thiên Tuyệt lắc một cái, trường kiếm phát ra một tiếng rất nhỏ chiến minh, tại trên thiên không đánh qua một đường lệ quang, mũi kiếm lóe quang hoa sáng ngời, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, kiếm khí phun ra nuốt vào, giống như ngân xà!

Thân thể Lâm Hải mãnh liệt kéo căng, đồng tử bỗng nhiên co vào, trong lòng rung mạnh, trong mắt lóe lên thần sắc vô cùng doạ người!

“Thật đáng sợ!”

Lâm Hải kinh hãi, trong mắt của hắn, bỗng nhiên mất đi bóng dáng của Lộ Thiên Tuyệt, chỉ còn lại có một thanh lợi kiếm kình thiên, lấy thế sắc bén không thể địch nổi, trong nháy mắt đem khí tức của chính mình khóa kín, để cho mình không chỗ thối lui!

Trong lòng Lâm Hải không bị khống chế mà phanh phanh trực nhảy, mồ hôi lạnh trong nháy mắt làm ướt đẫm quần áo, một cỗ khí tức tử vong mãnh liệt, cấp tốc lan tràn ở trong lòng, Lâm Hải trăm phần trăm khẳng định, một kiếm này nếu như ra, chính mình chắc chắn phải chết!

“Cái này, chính là Kiếm Ma Chi Kiếm sao?” Cổ họng Lâm Hải khô khốc chát chát một hồi, kinh hãi qua đi, trong lòng đột nhiên dâng lên đấu chí mãnh liệt!

“Kiếm Ma lại như thế nào? Muốn để cho Lâm Hải ta khoanh tay chịu chết, quyết không thể nào!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, lần nữa xuất hiện tại trong lòng bàn tay, Lâm Hải giơ ngang đao trước ngực, sắc mặt cương nghị, mắt lộ ra thần sắc kiên quyết, giống như Thiên Thần lẫm nhiên không thể xâm phạm!

“Chết bởi Kiếm Ma Chi Kiếm của bổn tọa, ngươi hẳn là cảm thấy có phúc ba đời!” Thanh âm lạnh như băng của Lộ Thiên Tuyệt truyền đến.

“Đánh rắm!” Lâm Hải giận mắng một tiếng, “Hươu chết vào tay ai, cũng còn chưa biết!”

“Quản ngươi là cái Kiếm Ma hay là tiện nhân gì, có bản lĩnh, đến a!” Bên trong ánh mắt của Lâm Hải hiện lên điên cuồng, hô to nói.

“Hừ hừ!” Lộ Thiên Tuyệt cười lạnh một tiếng, “Thật sự là không biết sống chết, nếu như thế, thành toàn ngươi!”

Nói xong, ánh mắt Lộ Thiên Tuyệt lạnh lẽo, cả người đột nhiên biến mất tại chỗ!

Lâm Hải sững sờ, còn chưa chờ phản ứng lại, đột nhiên một đường thanh âm mang theo nồng đậm khinh thường, vang lên tại trong toàn bộ không gian, chấn nhân tâm phách, kéo dài không dứt!

“Kiếm, Ma, Chi, Kiếm!”

Chương 1016: Lần này, ta lựa chọn thẳng tiến không lùi

Lâm Hải đột nhiên giật mình, sau đó có một cỗ khí thế sắc bén như bài sơn đảo hải, hướng phía chính mình đẩy tới!

Cùng lúc đó, ánh sáng chói mắt, tại trước mắt Lâm Hải lóe lên, sau đó thân ảnh đã biến mất của Lộ Thiên Tuyệt, lần nữa xuất hiện, chỉ là giờ phút này cách mình, đã không tới một trượng!

“Phá!!!”

Cho tới giờ khắc này, trong không khí mới truyền đến tiếng nổ đùng đoàng bén nhọn, một kiếm này của Lộ Thiên Tuyệt, vậy mà vượt qua tốc độ âm thanh, phảng phất liền cả không khí cũng bị đâm xuyên, không gian cũng kịch liệt rung động!

Một kiếm này, đã nhanh đến không cách nào hình dung, khí tức của Lâm Hải bị kiếm thế sắc bén khóa kín hoàn toàn, mọi người vây xem chỉ thấy một đường chớp nhoáng, lập tức từ sau lưng Lâm Hải, đột nhiên truyền đến trận trận tiếng vang, nhất thời núi đá vỡ nát, cây cối nát mục, phảng phất như bão quá cảnh, một mảnh hỗn độn!

Mọi người vây xem, từng cái hai mắt trợn tròn xoe, trong lòng hiện lên thần sắc vô cùng sợ hãi!

“Kiếm Ma Chi Kiếm, vậy mà khủng bố như vậy!!!”

Bọn họ tuy sớm đã ngờ tới, Kiếm Ma thanh danh hiển hách, một kiếm này tất sẽ vô cùng cường đại, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới, thế mà mạnh đến tình trạng như thế.

Chỉ là kiếm khí bắn ra, liền đã có uy lực hủy thiên diệt địa như thế, khoảng cách cách xa như thế đã đem tất cả núi đá cây cối đều phá hủy, quả thực đã bắt kịp một kích toàn lực của Kim đan sơ kỳ!

Mà Lâm Hải trực diện với một chiêu Kiếm Ma Chi Kiếm này, lại sẽ như thế nào?

Mọi người không khỏi âm thầm lắc đầu, một kiếm sắc bén như thế, bọn họ quả thực chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy, Lâm Hải cho dù mạnh hơn, lần này cũng tuyệt khó thoát mệnh!

“Lâm Hải tuổi còn trẻ liền có thành tựu này, nếu có ngày sau, tất sẽ uy chấn thiên hạ!”

“Chỉ là đáng tiếc a, đắc tội với đại năng như Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt này, chỉ có thể nuốt hận tại chỗ!”

Không có người cho rằng, Lâm Hải còn có thể sống sót dưới một kiếm hủy thiên diệt địa này, tên của Kiếm Ma, quả nhiên danh bất hư truyền!

Mà Lâm Hải giờ phút này, bắp thịt trên mặt cuồng loạn cấp tốc một trận, trong lòng đồng dạng vô cùng kinh hãi!

Một kiếm này mạnh, đã hoàn toàn vượt quá dự kiến của Lâm Hải, có thể xưng là một kích mạnh nhất mà Lâm Hải đã gặp được từ khi tu hành đến giờ!

Khí tức toàn bị khóa chết, muốn tránh né là tuyệt đối không thể!

Lâm Hải giờ phút này, chỉ có hai lựa chọn, một là trốn vào Thánh Cảnh, nếu không thì phải vung đao liều mạng!

Không chút do dự, trong mắt Lâm Hải lóe lên một tia kiên quyết, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đột nhiên giơ lên!

“Vượt khó tiến lên, mới là Bản Sắc Anh Hùng!”

“Lần này, ta lựa chọn thẳng tiến không lùi!!!”

Mắt thấy, kiếm mang đã đến trước người, kiếm khí sắc bén, để da thịt Lâm Hải đau nhức, cảm thấy toàn bộ thân thể cũng có loại cảm giác bị xé nứt.

Lâm Hải đột nhiên há miệng, hét lớn một tiếng, toàn thân buông thả một cỗ khí tức kiệt ngạo, trong nháy mắt đột nhiên xông thẳng tới chân trời!

“Thiên, Quân, Trừng, Ngọc, Vũ!”

Theo Lâm Hải nộ hống, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, đột nhiên phát ra quang mang tứ phía, trong nháy mắt chiếu rọi toàn bộ không gian, bên trên bầu trời, vậy mà từ trong trống rỗng xuất hiện một đạo hư ảnh Kim Côn cực lớn, bí mật mang theo khí tức diệt thế, đột nhiên giáng xuống!

“Thiên Uy, đây là Thiên Uy a!”

Đám cao thủ Kim Đan vây xem kia, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lên trời, thời điểm nhìn thấy Kim Côn cực lớn này, nhất thời đều bị dọa sợ, tất cả đều sinh ra một cỗ xúc động muốn phủ phục quỳ bái, hai chân như nhũn ra, run lẩy bẩy, vậy mà bị uy lực trong một côn này, chấn nhiếp đến linh hồn cũng run rẩy lên!

Phốc!

Một đường âm thanh ngột ngạt vang lên, phảng phất như một cái túi tràn ngập khí, đột nhiên bị đâm phá.

Sau đó!

Oanh!

Một thanh âm rung trời đất, giống như kinh lôi nổ vang tại bên tai mọi người, sau đó khắp nơi là một mảnh rung động, giống như như địa chấn, thanh thế to lớn, cuồng phong gào thét, vô số đá vụn, vẩy ra bốn phía, như như đạn pháo vừa nhanh vừa vội!

“Không tốt, nhanh phòng ngự!”

Mọi người xem náo nhiệt, tất cả đều kinh hãi biến sắc, những hòn đá bay tới này, uy lực của mỗi một cái, cũng không thua một kích của Kim Đan sơ kỳ, nếu là bị đánh trúng, hẳn phải chết không nghi ngờ!

Dưới sự kinh hãi, mọi người nhao nhao phát huy các pháp thuật, chặn đánh đá bay, nhất thời pháp thuật phi vũ đầy trời, hào quang chói lọi!

Thẳng đến khi đá bay tán đi, mọi người mới mang theo hãi hùng khiếp vía kinh hãi, hướng phía trước nhìn lại, muốn nhìn một chút đến tột cùng đã phát sinh cái gì!

Nhưng phía dưới cái xem xét này, nhất thời tất cả đều há to mồm, trong nháy mắt kinh ngạc đến ngây người!

Chỉ thấy chính giữa mặt đất núi đá cứng rắn, vậy mà xuất hiện một cái hố sâu cực lớn đường kính rộng chừng hai trượng, mà thân ảnh của Lâm Hải cùng Lộ Thiên Tuyệt, đều biến mất không thấy gì nữa!

“Đi qua nhìn một chút!” Không biết người nào hô một tiếng, mọi người vội vàng xúm qua, hướng phía hố sâu nhìn lại, không khỏi hít một hơi khí lạnh!

“Bọn họ tại bên trong hố!”

Chỉ thấy Lâm Hải giờ phút này, hai tay cầm đao đứng trong hố sâu, duy trì tư thế bổ xuống, lưỡi đao rơi vào trên thân kiếm của Lộ Thiên Tuyệt, sắc mặt dữ tợn, hai mắt trợn tròn xoe, nổi gân xanh, khóe miệng có vết máu chảy ra!

Mà đối diện với Lâm Hải, Lộ Thiên Tuyệt càng là quỳ một chân trên đất, diện mục vặn vẹo, cắn chặt hàm răng, máu tươi đã nhuộm đỏ trước ngực, trường kiếm trong tay lấp lóe quang mang, hai tay run nhè nhẹ, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, gắt gao chống chọi, không để cho nó đánh xuống!

Hai người tất cả đều dùng hết khí lực, xuất ra tất cả vốn liếng, giằng co cùng một chỗ!

“Cái này!”

Mọi người ở bên mép hố sâu, lập tức nghẹn họng nhìn trân trối, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người!

“Kiếm Ma Chi Kiếm, vậy mà bị Lâm Hải đánh tan, Lộ Thiên Tuyệt rơi xuống hạ phong!!!”

Mọi người quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, sự tình kinh hãi tâm linh lại một lần nữa phát sinh, bọn họ đều đã không biết nên nói cái gì!

“Chỉ là không biết, cuối cùng hai người kia, đến tột cùng là người nào có thể thắng được!”

Tất cả cao thủ Kim Đan, đã ý thức được, Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt cùng Lâm Hải, bất kỳ một cái nào bên trong hai người kia, cũng đã không phải là bọn họ có thể nhìn thấu.

Kết quả đến tột cùng sẽ như thế nào, bọn họ căn bản không có cái nhãn lực để phán đoán, chỉ có thể mang theo trái tim vô cùng kinh hãi, rửa mắt mà đợi!

Mà vừa lúc này, tình hình trong hố sâu, đột nhiên phát sinh biến hóa!

Chỉ thấy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải, quang mang lúc sáng lúc tối, đột nhiên một đường khí tức mãnh liệt phun ra nuốt vào mà ra!

Sau đó trường kiếm trong tay của Lộ Thiên Tuyệt, răng rắc một tiếng, vậy mà xuất hiện một đường vết rách dài nhỏ!

“Kiếm của ta!!!”

Lộ Thiên Tuyệt gầm thét một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng thương tiếc!

Nghĩ không ra pháp bảo binh khí nương theo chính mình nhiều năm, vậy mà liền muốn hủy ở chỗ này!

Nhưng mà, lão vừa dứt lời, soạt một tiếng, quang mang trên trường kiếm liền ảm đạm, trong nháy mắt đã vỡ tan ra!

Phốc!

Lộ Thiên Tuyệt cuồng bắn ra một ngụm máu tươi, trong lòng vừa giận vừa đau, ánh mắt lộ ra sát cơ điên cuồng!

“Hỗn đản, dám hủy pháp bảo của ta, bổn tọa nhất định sẽ đưa ngươi chém thành muôn mảnh!!!”

Mắt thấy pháp bảo của chính mình bị tổn hại, Lộ Thiên Tuyệt kém chút tức đến bạo tẩu, nhịn không được giận mắng một tiếng!

“Hừ, trước có mạng sống rồi hãy nói sau!”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, lần nữa mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, rơi xuống!

“Đáng giận!!!”

Lộ Thiên Tuyệt quá sợ hãi, không có pháp bảo ngăn cản, lão nào dám tiếp xúc với phong mang trong một đao kia của Lâm Hải.

Hai tay vội vàng liên kết Ấn quyết, bỗng nhiên nâng lên một chút, nhất thời một đường ma bàn màu vàng đất, phóng lên tận trời, nghênh tiếp Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải!

“Phá!!!” Lâm Hải quát chói tai một tiếng, lần nữa thôi động chân khí, dư thế khi thi triển Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ trên Tam

Tiêm Lưỡng Nhận Đao, lần nữa rơi xuống!

Ông!

Ma bàn màu vàng đất nhất thời lắc lư một trận, lung lay sắp đổ!

“Hỗn đản!” Khóe mắt Lộ Thiên Tuyệt, lão phát hiện, lấy đạo hạnh của lão, vậy mà căn bản là không có cách ngăn cản một đao kia của Lâm Hải!

Mấy hơi công phu, oanh một tiếng, ma bàn màu vàng đất trong nháy mắt đã tan rã, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa rơi xuống!

“Chết đi!” Lâm Hải phát ra một tiếng quát chói tai!

Lộ Thiên Tuyệt mắt thấy đao mang rơi xuống, trên mặt hiện lên thần sắc tuyệt vọng, phát ra một tiếng la lên hoảng sợ!

“Đừng có giết ta!”

Chương 1017: Ai kêu Lâm Hải, cút ngay ra cho ta!

Phốc!

Tiếng gào thét tuyệt vọng của Lộ Thiên Tuyệt vừa mới rơi xuống đất, đao mang của Lâm Hải, đã rơi vào đỉnh đầu lão, thân thể của Lộ Thiên Tuyệt, trực tiếp bị hào quang mà Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao phun toả ra, hòa tan trong nháy mắt, liền cả thi thể cũng không lưu lại, liền chết oan chết uổng, biến mất ở trong thiên địa!

Bạch!

Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu lại, xách ngược tại trong tay, trong hai mắt nhắm lại, lóe lên hàn quang, lộ ra nụ cười lạnh.

“Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, không gì hơn cái này!”

Nói xong, Lâm Hải nhón mũi chân, đề chân khí, thân thể nhảy lên một cái, từ trong hố sâu nhảy ra, trở lại bên trên!

“Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, chết!!!”

Ông một tiếng, tràng diện nhất thời liền loạn, mọi người vây xem ồn ào một mảnh, trong mắt tràn ngập kinh hãi, quả thực không thể tin được vào kết quả đã nhìn thấy!

Lúc lần nữa nhìn về phía thân ảnh cao ngạo cầm đao mà đứng của Lâm Hải, trong lòng những cao thủ Kim Đan này, không khỏi dâng lên vẻ kính sợ thật sâu.

“Ngươi giết cha ta!!!”

Lộ Khiếu Vân đã triệt để mộng bức, cho tới giờ khắc này mới phản ứng được, vừa sợ lại sợ, chỉ vào Lâm Hải gầm lên giận dữ, trong mắt tràn ngập oán độc cùng cừu hận!

“Đậu móa, cùng tiến lên, giết hắn, báo thù cho cha ta!!!”

Lộ Thiên Tuyệt bị giết, các đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái ở sau lưng Lộ Khiếu Vân, đã sớm bị dọa sợ, nghe được tiếng rống của Lộ Khiếu Vân, trong lòng không khỏi run lên, nhưng Thiếu Tông chủ có lệnh, đành phải kiên trì, rút trường kiếm bên hông ra, liền muốn vọt qua đến, mà bọn người Cường đầu trọc, cũng lên ngựa lộ ra binh khí, vọt tới phía trước Lâm Hải, khí thế hung hăng nhìn hằm hằm vào đối phương!

“Làm gì, muốn đánh quần chiến sao? Lão tử con mẹ nó phụng bồi!”

Cường đầu trọc nhấc tay chỉ vào Lộ Khiếu Vân, hung hăng rống nói.

“Thiếu Chưởng môn, chớ xúc động!” Trong các đệ tử của Thanh Thành Kiếm Phái, một cái đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái hơi lớn tuổi vội vàng ngăn mọi người lại, sau đó đến bên người Lộ Khiếu Vân.

“Thiếu Chưởng môn, không thể đánh a, cái Lâm Hải này liền Chưởng môn cũng đều không phải là đối thủ của hắn, hơn nữa dưới tay hắn, còn có một người chính là Chưởng môn Hỏa Vân Đạo trưởng của Liệt Hỏa Tông, cao thủ Kim Đan trung kỳ, nếu thật động thủ, chúng ta không phải là toàn quân bị diệt a!”

Lộ Khiếu Vân nghe được, trong lòng giật mình, đầu tỉnh táo lại.

“Thế nhưng là, thù của cha ta, liền không báo sao?”

“Thù tự nhiên muốn báo, nhưng không phải hiện tại, cũng không phải dựa vào những người chúng ta này!” Cái đệ tử lớn tuổi này, đột nhiên tiến đến bên tai Lộ Khiếu Vân, thì thầm vài câu, trên mặt lộ ra biểu lộ âm ngoan.

Trước mắt Lộ Khiếu Vân đột nhiên sáng lên, nặng nề gật gật đầu.

“Có lý, kế này rất hay!”

“Đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái, tất cả đều lui lại!” Lộ Khiếu Vân đột nhiên quay đầu, hướng phía các đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái đang phẫn nộ mà la lên, đám đệ tử này nào còn có đấu chí, ước gì không đánh, vội vàng thu trường kiếm vào vỏ.

Mà Lộ Khiếu Vân thì liếc nhìn Lâm Hải một chút, giận dữ hừ một tiếng!

“Lâm Hải, thù giết cha, không đội trời chung, Lộ Khiếu Vân ta ghi nhớ, nhất định sẽ có ngày giết ngươi, để an ủi cha ta trên trời có linh thiêng!”

“Chúng ta đi!”

Nói xong, Lộ Khiếu Vân khoát tay, mang theo đông đảo đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái, chuẩn bị xuống núi mà đi.

“Oanh!”

Nào nghĩ đến, mới đi hai bước, trước người bọn họ, đột nhiên dấy lên một đạo tường lửa cao hơn một trượng, trong nháy mắt đem đường đi của bọn họ cản chết!

Đám người Lộ Khiếu Vân nhất thời biến sắc, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Hỏa Vân Đạo trưởng tiến lên một bước, mắt lộ ra sát cơ, ngăn lại đường đi.

“Muốn đi, nào dễ dàng như vậy, cũng đem mệnh lưu lại cho ta!”

Trong lòng Lộ Khiếu Vân run lên, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, phẫn nộ hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Lâm Hải, ngươi thật muốn đuổi tận giết tuyệt!”

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Hỏa Vân Đạo trưởng cười lạnh, miệt thị nhìn về phía Lộ Khiếu Vân.

“Liền trí thông minh này của ngươi, vẫn còn là Thiếu Chưởng môn sao? Ngươi vừa rồi còn luôn miệng, muốn giết Tông chủ nhà ta để báo thù, bây giờ lại muốn bình yên rời đi, trên đời này nào có chuyện tốt bực này?”

“Nhổ cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi tới lại tái sinh! Hôm nay, các ngươi một cái cũng đừng hòng còn sống mà rời đi!”

Nói xong, Hỏa Vân Đạo trưởng quay người lại, nhìn về phía Lâm Hải.

“Tông chủ, hạ lệnh đi, giết sạch bọn họ!”

Hỏa Vân Đạo trưởng vừa mới mở miệng, bọn người Lộ Khiếu Vân, tâm lập tức nhất thời nhấc đến cổ họng, lần nữa đem trường kiếm rút ra, gấp gáp nhìn về hướng Lâm Hải.

Nếu Lâm Hải thật muốn hạ lệnh, như vậy hôm nay những người bọn họ này, coi như thật muốn chôn vùi tại bên trong chỗ này.

Nhưng mà, ánh mắt Lâm Hải sau khi liếc nhìn một chút về phía đám đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái này, lại đột nhiên phất phất tay, nhàn nhạt mở miệng.

“Tiểu Hỏa, lui qua một bên, để bọn họ rời đi đi!”

Hỏa Vân Đạo trưởng sững sờ, sau đó trên mặt nhất thời lộ ra vẻ lo lắng.

“Tông chủ, không thể thả bọn họ đi a, thả hổ về rừng, tất lưu hậu hoạn a! Bọn họ những người này, tất cả đều là đệ tử tinh anh của Thanh Thành Kiếm Phái, sao không nhân cơ hội này, đem bọn họ đuổi tận giết tuyệt!”

Lâm Hải nghe được, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

“Ta nói, để ngươi lui ra!”

“Cái này...” Hỏa Vân Đạo trưởng một mặt không hiểu, nhưng nhìn Lâm Hải tựa hồ thật không muốn động thủ giết chết đám đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái này, chỉ có thể than nhẹ một tiếng, lui qua một bên!

Bọn người Lộ Khiếu Vân, không khỏi thở ra một hơi thật dài, tâm treo cao buông xuống, lúc này mới phát hiện, y phục phía sau lưng, lại đã bị mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp.

Mà Lâm Hải lúc này, đột nhiên hướng phía Lộ Khiếu Vân trông lại, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta vốn chỉ muốn giết Lộ Bác Dương, báo thù cho bạn tốt, cùng Thanh Thành Kiếm Phái ngươi, cũng không thù oán niệm, là phụ thân ngươi chiếu cáo thiên hạ, muốn ở chỗ này giết ta, biểu dương uy danh của Thanh Thành Kiếm Phái ngươi!”

“Bây giờ, ăn trộm gà bất thành, ngược lại bị ta trảm trước mặt người khắp thiên hạ, đúng là gieo gió gặt bão! Lâm Hải ta không phải người hiếu sát, hôm nay liền thả cho các ngươi rời đi, nếu ngươi muốn báo thù cho phụ thân ngươi, tùy thời có thể đến Hải Nguyệt Tông tìm ta, Lâm Hải ta sẽ ổn thỏa phụng bồi tới cùng!”

Nói xong, Lâm Hải vung tay lên, để bọn người Cường đầu trọc, né qua một bên, đem đường tránh ra.

“Các ngươi đi đi!”

Lộ Khiếu Vân khẽ giật mình, nhìn Lâm Hải vài lần, vững tin Lâm Hải là thật muốn thả nhóm người mình rời đi, mới hung hăng gật gật đầu, cắn răng âm lãnh mở miệng.

“Tốt, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài! Hãy đợi đấy!”

“Đi!” Nói xong, Lộ Khiếu Vân vẫy tay một cái, mang theo đông đảo đệ tử Thanh Thành Kiếm Phái, chật vật xuống núi.

Bọn người Lộ Khiếu Vân mới vừa rời đi, tinh thần Lâm Hải đột nhiên lập tức đổ xuống tới, hai chân mềm nhũn, bịch một tiếng ngồi dưới đất, oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

“Sư phụ!”

“Tông chủ!”

Các đệ tử Hải Nguyệt Tông, nhất thời kinh hãi, cuống quít gấp gáp chạy tới.

“Đừng lo lắng, ta không sao!” Lâm Hải hữu khí vô lực khoát

khoát tay.

“Cái Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt này, quá con mẹ nó khó đối phó! Ta cưỡng ép thi triển Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, chân khí bị rút khô, tiêu hao nghiêm trọng, dẫn đến nội thương!”

“Dù vậy, còn thiếu một chút là không thể giết lão, đại năng Kim Đan hậu kỳ, quả nhiên không phải dễ đối phó!”

Lâm Hải nhớ tới chiến đấu thảm liệt cùng gian nan trước đó, cũng một trận lòng còn sợ hãi, cho dù chính mình đem chiêu côn pháp học được từ chỗ Hầu tử kia, toàn lực thi triển ra, cũng mới chỉ là thắng hiểm Lộ Thiên Tuyệt, hơi không cẩn thận, chết rất có thể chính là mình.

“Ách... Sư phụ, nguyên lai vừa rồi ngươi không cho giết bọn Lộ Khiếu Vân, là bởi vì chính ngươi muốn treo, nhưng vẫn còn muốn ở chỗ này trang bức đâu? A, ta cũng kém chút tin, ngươi trang cũng thật giống!” Cường đầu trọc sờ sờ cái đầu trọc, toét miệng khinh bỉ một trận.

Phốc!

“Nói cái gì đó!” Lâm Hải hung hăng liếc trắng Cường đầu trọc một chút, nếu không phải con mẹ nó hiện tại toàn thân một chút khí lực cũng không có, Lâm Hải không cho y một bàn tay thì không được!

Con mẹ nó, cũng không biết lưu chút mặt mũi cho ca ca, không thấy còn có nhiều người xem náo nhiệt còn không đi đó sao?

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, xuất ra một viên thuốc, đưa vào bên trong miệng, mấy hơi thời gian, chân khí liền khôi phục ba bốn thành, sau đó động thân mà lên, hướng phía quần chúng ăn dưa một mặt mộng bức, lạnh lùng nhìn một chút.

“Các vị, có bạn tốt chí giao của Lộ Thiên Tuyệt ở đây, muốn báo thù cho lão hay không a, nếu có lời nói, hiện tại có thể đứng ra!”

“Không có không có không có, chúng ta cũng là đến đánh đấm giả bộ cho có khí thế!” Đám xem náo nhiệt này, vội vàng liên tục khoát tay, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ.

Nói đùa, Lâm Hải liền Kim Đan hậu kỳ Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt cũng một đao cho trảm, bọn họ những Kim đan sơ kỳ này, đi lên còn không phải là không công chịu chết a?

Đừng nói bọn họ cùng Lộ Thiên Tuyệt cũng không giao tình gì, coi như thật có giao tình, đần độn mới có thể đi lên báo thù cho lão, không thấy con của lão- Lộ Khiếu Vân cũng hoảng sợ chạy sao?

“Ừm, không có liền tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên biến sắc, đột nhiên hướng phía lối vào lên núi nhìn lại.

“Ai kêu Lâm Hải, cút ngay ra đây cho ta!”

Bá một tiếng, một đạo thân ảnh nhanh như u linh, đột nhiên xuất hiện tại trên đỉnh núi, phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ!

Chương 1018: Nguyên Anh Tần Thiên

Ông!

Người tới gầm lên giận dữ, nhất thời chấn động đến mọi người tại đây, lỗ tai cũng bắt đầu ong ong, mỗi cái không khỏi lộ ra thần sắc kinh hãi, hướng phía người tới nhìn lại.

Đã thấy một cái lão giả khôi ngô râu trắng tóc trắng, nổi giận đùng đùng, trừng con mắt như chuông đồng, dùng ánh mắt vô cùng cừu hận, tại trên thân mọi người, theo thứ tự đảo qua!

“Ai là Lâm Hải, cút ra đây cho ta!!!”

Lão giả lần nữa phát ra một tiếng rống giận rung trời, bọn cao thủ Kim Đan bình thường không ai bì nổi này, trong mắt nhất thời lộ ra thần sắc hoảng sợ.

“Lão giả này, thật đáng sợ!”

Bọn họ phát hiện, chỉ là tiếng rống của lão giả, vậy mà liền để cho bọn họ có loại cảm giác hãi hùng khiếp vía, phảng phất như đối mặt, là một cái dã thú lúc nào cũng có thể sẽ nhào lên, trong nháy mắt liền có thể đem xương cốt của bọn họ đều nuốt không thừa!

Phải biết, tất cả bọn họ cũng đều là Kim Đan kỳ Nhân Tiên a, có thể làm cho bọn họ có loại cảm giác đáng sợ này, cái lão giả này, đến tột cùng là đại năng có tu vi khủng bố bực nào?

“Một lớp đã san bằng, một lớp khác lại nổi, cái Lâm Hải này, thật biết gây chuyện!”

Mọi người không tự chủ được, toàn bộ đều đem ánh mắt, chuyển dời đến trên thân Lâm Hải.

“Ừm?” Mọi người có cử động rõ ràng như vậy, lão giả nào sẽ còn không hiểu, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt băng lãnh phẫn nộ, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, hai mắt của lão giả, phảng phất như một thanh lợi kiếm chỉ hướng mình, để trái tim Lâm Hải lập tức đột nhiên kéo căng, một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, từ trong lòng bay lên!

“Lão giả này, so với Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt còn đáng sợ hơn!”

Lâm Hải trong nháy mắt, liền phán định thực lực của lão giả, còn muốn tại phía trên Lộ Thiên Tuyệt, nao nao, sau đó sắc mặt đại biến!

“Chẳng lẽ, là đại năng Nguyên Anh kỳ!!!” Tâm của Lâm Hải, lập tức chìm đến đáy cốc!

Mà lúc này đây, hai mắt như là lợi kiếm của lão giả, gắt gao nhìn vào Lâm Hải, băng lãnh mở miệng.

“Ngươi, chính là Lâm Hải?”

“Không sai!” Lâm Hải hít sâu một hơi, gật gật đầu, “Ta chính là Lâm Hải!”

“Ngươi cái đáng chết hỗn đản này!!!”

Lâm Hải vừa thừa nhận thân phận của mình, lão giả nổi giận rống to một tiếng, sau đó một cỗ khí thế cường đại hủy thiên diệt địa, đột nhiên từ trên người lão giả, hướng về bốn phương tám hướng, trùng kích mà ra!

“Nhanh rút lui ra sau!” Mọi người vây xem, giật nảy cả mình, chỉ là khí tức mãnh liệt trên người lão giả này, cũng trùng kích bọn họ đứng không vững, giữa lúc cuống quít lui lại vài chục bước, trong mắt lóe lên ý sợ hãi thật sâu!

“Đại năng Nguyên Anh kỳ, tuyệt đối là đại năng Nguyên Anh kỳ!!!”

Trong lòng mọi người, nhao nhao kinh hãi vô cùng, hoảng sợ kêu gào!

Có thể bằng vào khí thế trên thân, liền đem bọn họ bức lui, trừ đại năng Nguyên Anh kỳ, không ai có thể làm được, cho dù là Lộ Thiên Tuyệt là cao thủ Kim Đan hậu kỳ, cũng tuyệt đối không thể!

Mà Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ đứng bên cạnh Lâm Hải, hai người đồng thời biến sắc, trăm miệng một lời kinh hô một tiếng!

“Ngươi là Tần Thiên!!!”

“Ngươi không phải đã chết ở bên trong đại chiến giữa Nhân tộc cùng Yêu tộc sao?” Hỏa Vân Đạo trưởng mặt mũi tràn đầy kinh hãi, Tần Vũ càng là một mặt thật không thể tin!

Tần Thiên khẽ giật mình, kinh ngạc hướng phía Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ trông lại, thế nhưng lúc thấy Tần Vũ, sắc mặt đột nhiên đại biến!

“Ngươi là, Tần Vũ!!!”

“Hừ!” Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, hướng phía Tần Thiên ném qua quang mang vô cùng cừu hận.

“Tần Thiên!” Tần Vũ đột nhiên tiến lên một bước, giận quát một tiếng, trong mắt cơ hồ phun ra lửa!

“Ngươi cái đồ phu ra vẻ đạo mạo, thủ đoạn độc ác này, vậy mà âm thầm chỉ thị Tần Tiêu hại ta, lại giá họa cho Yêu tộc, dẫn phát đại chiến giữa Nhân tộc cùng Yêu tộc, khiến cho sinh linh đồ thán, Yêu tộc diệt vong, tất cả đại năng nhân loại đều vẫn lạc, vì để đỡ đích tôn Tần Tiêu của ngươi, ngay cả cha ta, cháu ruột ngươi mà ngươi cũng không buông tha, ngươi quả thực là đồ không bằng Tần thú!”

Sắc mặt Tần Thiên đột nhiên trầm xuống, trong ánh mắt lộ ra một vòng sát cơ.

“Ngươi tất cả đều biết rõ?”

“Hừ hừ, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm! Ngươi cho rằng ngươi phạm phải tội nghiệt ngập trời, sẽ giấu giếm được người trong thiên hạ sao?” Tần Vũ nói xong, đột nhiên ôm quyền hướng phía mọi người vây xem.

“Các vị, ta chính là dây dẫn nổ của trận đại chiến kia, Thiên Đãng Sơn Tần Vũ, chỉ bất quá, ta cũng không phải là bị Yêu tộc giết chết, mà chính là bị cái Tần Thiên này, sai sử đích tôn Tần Tiêu của lão ám hại, sau đó giá họa cho Yêu tộc!”

“Các vị anh hùng ở đây, tất cả đều là cao thủ Kim Đan từ các nơi của Hoa Hạ, đối với trận đại chiến kinh thiên động địa giữa Nhân tộc cùng Yêu tộc kia, tin tưởng có rất nhiều người, cũng tham dự ở trong đó!”

“Chỉ là, hôm nay ta muốn tiếc nuối nói cho mọi người biết, các ngươi cùng thân bằng cố hữu đã chết đi của các ngươi ở trong trận đại chiến đó, tất cả đều đã mắc lừa, tất cả đều bị cái lão già khốn nạn tâm ngoan thủ hắc này, lợi dụng!!!”

“Cái gì!!!” Những cao thủ Kim Đan này, nhất thời từng cái há mồm trợn mắt, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người!

“Trận đại chiến kia, lại là trận âm mưu?”

“Hỗn đản, tất cả chúng ta đều bị người đùa nghịch!”

“Đáng thương cho phụ thân ta, chết thảm tại trong tay Yêu tộc a!”

“Ông tổ nhà họ Tư Không Tông của ta, đại năng Nguyên Anh duy nhất, cũng vẫn lạc tại bên trong cuộc chiến đấu kia!”

…

Đám người nhất thời ồn ào một mảnh, như là vỡ tổ, gây nên sóng to gió lớn!

“Cái hỗn đản đáng giận này!” Lần nữa lúc nhìn về phía Tần Thiên, trong mắt tất cả đều tràn ngập cừu hận cùng phẫn nộ.

“Ha ha ha ha ha!” Đối mặt với phẫn nộ của Tần Vũ cùng đông đảo cao thủ Kim Đan, Tần Thiên ngược lại ngửa mặt lên trời cười dài!

Sau đó, nụ cười đột nhiên dừng lại, lộ ra một bộ khuôn mặt dữ tợn!

“Không sai! Đại chiến khi đó, đúng là một trận âm mưu sách lược của lão phu, nhưng là, thì tính sao!”

“Bây giờ, toàn bộ đại địa Hoa Hạ, chỉ còn lão phu là một cái đại năng Nguyên Anh, các ngươi dù biết rõ nói ra chân tướng, lại có thể làm khó dễ gì được ta?” Tần Thiên vừa nhấc cái cằm, mặt mũi tràn đầy hung hăng, buông thả bá đạo!

“Bỉ ổi!”

“Vô sỉ!”

Trong lòng mọi người tất cả đều là phẫn nộ, từng cái nắm chặt quyền đầu, trong mắt tràn ngập hận ý!

Mà Tần Thiên căn bản không để ý tới quát mắng của mọi người, đột nhiên quay người, lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt lộ ra một tia hàn quang hung ác!

“Chỉ là không nghĩ tới a, lão phu coi trời bằng vung, trừ bỏ Nguyên Anh thiên hạ, diệt sát Yêu tộc, đem cháu ta Tần Tiêu nâng lên vị trí Chưởng môn Thiên Đãng Sơn, còn chưa chờ xưng bá thiên hạ, lại bị ngươi tên tiểu bối này, một mồi lửa đem căn cơ của Thiên Đãng Sơn ta hủy hết, đệ tử toàn tông toàn bộ chết hết, nhiều năm kinh doanh bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, thật sự là buồn bực đáng hận!”

“Cái gì, Thiên Đãng Sơn bị hủy? Đệ tử toàn tông cũng đều chết? Chết bởi tay của Lâm Hải!!!”

Tần Thiên nói một câu, nhất thời để tất cả mọi người vây xem, tất cả đều bị dọa sợ!

Thiên Đãng Sơn đây chính là đại môn phái cũng phải tính đến tại trong toàn bộ Hoa Hạ a, Chưởng môn Tần Tiêu càng là cao thủ Kim Đan trung kỳ, vậy mà liền vô thanh vô tức, bị Lâm Hải một người cho diệt như thế.

Vậy cái Lâm Hải này, đến tột cùng đáng sợ đến mức nào? Chỉ sợ diệt sát Lộ Thiên Tuyệt, đều không phải là toàn bộ thực lực của hắn đi.

Lập tức, ánh mắt mọi người nhìn về phía Lâm Hải, càng thêm vẻ kính sợ!

Lâm Hải nghe được, thì là hừ lạnh một tiếng, đạm mạc mở miệng.

“Ta không diệt Thiên Đãng Sơn, chẳng lẽ chờ Thiên Đãng Sơn diệt cả nhà của ta sao?”

Con mắt Tần Thiên đột nhiên trừng một cái, ánh mắt sắc bén như kiếm hướng phía Lâm Hải đâm tới, bắn ra hung quang!

“Ngươi cho rằng, Thiên Đãng Sơn không tồn tại, người nhà của ngươi liền an toàn sao?”

“Nói cho ngươi, đó là vọng tưởng! Lão phu diệt sát ngươi xong, người nhà của ngươi, như cũ một cái cũng không sống được!”

Tần Thiên vừa mới nói xong, đôi mày của Lâm Hải đột nhiên nhảy một cái, một cỗ sát ý ngút trời, ngút trời mà đã!

Ánh mắt như đao, băng lãnh nhìn về phía Tần Thiên, hai mắt Lâm Hải nhắm lại, lạnh lùng mở miệng.

“Cuộc đời Lâm Hải ta, hận nhất là người khác cầm người nhà của ta đến tiến hành uy hiếp! Thiên Đãng Sơn bị diệt, liền bắt nguồn từ cái họa này!”

Lâm Hải nói xong, bá một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đột nhiên xuất hiện, một cánh tay của Lâm Hải giơ cao đao, chỉ về Tần Thiên ở phía xa!

“Long có Nghịch Lân, động vào tất chết! Hôm nay ngươi đã phạm vào cấm kị của ta, chắc chắn phải ngươi chém ở dưới đao!”

“Ha ha ha ha ha!” Tần Thiên nghe xong, không khỏi cuồng tiếu một trận, trong mắt tràn ngập khinh thường.

“Trảm ta? Chỉ bằng ngươi! Thật sự là cuồng vọng cùng cực!”

“Lão phu lười nhác cùng tiểu bối như ngươi nói nhảm, hôm nay liền để ngươi biết rõ, lợi hại của đại năng Nguyên Anh kỳ!”

Nói xong, hai tay Tần Thiên đột nhiên ở trước ngực lăng không ôm một cái, nhất thời một quả cầu đôm đốp lóe ra tia lửa Lôi Bạo đột nhiên xuất hiện, chớp mắt liền đã đạt tới mức to bằng cái thớt, tiếng sấm nặng nề, không ngừng truyền ra, một cỗ uy áp hủy thiên diệt địa, trong nháy mắt liền từ quả cầu truyền ra, làm cho trong lòng tất cả mọi người bị đè nén một trận, kinh hãi kinh hãi!

Mà vừa lúc này, Tần Thiên đột nhiên đem quả cầu hướng phía Lâm Hải, dùng lực đẩy ra, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Chết đi cho ta!”

Chương 1019: Lôi Bạo Pháp Cầu

Oanh!

Lôi Bạo Pháp Cầu cực lớn, bí mật mang theo thanh âm lôi minh uy thế chấn thiên, thẳng đến Lâm Hải mà bay tới!

“Không tốt!” Lâm Hải tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, trong mắt đột nhiên hiện lên vẻ hoảng sợ!

Cái Lôi Bạo Pháp Cầu này, còn chưa cận thân, liền để Lâm Hải cảm thấy một cỗ khí thế uy mãnh không thể ngang hàng, lực lượng Lôi Đình bá đạo ẩn chứa trong đó, vậy mà so với Kiếm Ma Chi Kiếm trước đó của Lộ Thiên Tuyệt kia, còn phải mạnh hơn mấy lần!

“Cao thủ Nguyên Anh, vậy mà khủng bố như vậy!”

Lâm Hải căn bản không cần nghĩ, liền biết rõ một kích này là không thể đón đỡ, cho dù chính mình lần nữa thi triển Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, có thể đỡ công kích của cái Lôi Bạo Pháp Cầu này hay không, cũng càng chưa biết!

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có trốn vào Thánh Cảnh, mới có thể tại phía dưới cái Lôi Thuật đáng sợ này, mà chạy thoát!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, vừa muốn đi vào Thánh Cảnh, trong lòng lại đột nhiên giật mình, dừng lại!

“Không thể, nếu như ta tiến vào Thánh Cảnh, đệ tử Hải Nguyệt Tông sau lưng ta sẽ làm sao bây giờ!”

“Mẹ nó!” Trong lòng Lâm Hải lo lắng, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia tàn nhẫn!

Những đệ tử này, mặc kệ là cái nào, cũng cùng Lâm Hải vừa là thầy vừa là bạn, quan hệ phi thường keo sơn, Lâm Hải không phải người tự tư, để hắn bỏ xuống đám đệ tử này, chính mình trốn tránh, hắn căn bản không làm được!

“Đều lùi về sau cho ta!” Lâm Hải đột nhiên quát chói tai một tiếng, các đệ tử Hải Nguyệt Tông, trong nháy mắt đã rời khỏi xa mười mấy trượng, từng cái nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt tràn ngập lo lắng!

Dù sao, khí thế của cái Lôi Bạo Pháp Cầu này uy mãnh chấn thiên khủng bố, tất cả bọn họ cũng đều cảm giác được, không biết Lâm Hải có thể tiếp được đến hay không!

Mà Lâm Hải giờ phút này, đã chẳng chú ý nhiều như vậy, Lôi Bạo Pháp Cầu đã bay đến gần, Lâm Hải thậm chí đã cảm giác được, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo ẩn chứa trong đó, tựa hồ cả phiến thiên địa đều muốn bị phá hủy!

“Phá cho ta!!!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, lần nữa tiêu hao chân khí, thả người nhảy lên, từ trên xuống dưới đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, hướng phía Lôi Bạo Pháp Cầu, hung ác đánh xuống!

Trong nháy mắt, một cỗ khí tức buông thả kiệt ngạo, bao phủ cả mảnh trời không, hư ảnh Kim Côn cực lớn, xuất hiện lần nữa, mang theo thế như bẻ gãy cành khô, hung ác nện xuống!

“Mau nhìn, Lâm Hải thi triển, lại là cái chiêu thức khủng bố này!”

“Không biết đối mặt với công kích của đại năng Nguyên Anh kỳ, một chiêu này là còn có hiệu quả không?.”

Mọi người thấy Lâm Hải lần nữa xuất ra chiêu thức đã đánh giết Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, tất cả không khỏi đều mừng rỡ, hiếu kỳ xem chừng, muốn nhìn một chút, một chiêu khủng bố này, đối đầu với một kích của Nguyên Anh kỳ, sẽ là dạng kết quả gì!

Oanh!

Một tiếng oanh minh cực lớn vang lên, một chiêu Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ này của Lâm Hải, trong nháy mắt cùng Lôi Bạo Pháp Cầu đụng vào nhau, nhất thời tia lửa đầy trời, hồ quang điện bay tán loạn, bầu trời là một mảnh chói lọi!

Lôi Bạo Pháp Cầu tại dưới một đao này của Lâm Hải, trong nháy mắt thế công đã bị ngăn trở, đình trệ xuống!

“Cái gì!” Chân mày Tần Thiên bỗng nhiên vẩy một cái, một mặt thật không thể tin!

Một kích này của lão, chính là thông qua lực lượng đạo hạnh, mà thi triển ra, tuy chỉ dùng ba phần công lực, nhưng so với trực tiếp thi pháp, toàn lực mà làm, cũng mạnh hơn mấy phần!

Đối phó với một cái Giả Đan kỳ nho nhỏ như Lâm Hải, Tần Thiên đã cảm thấy có chút cảm giác giết gà dùng đao mổ trâu, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà đánh xuống một đao, cứ thế mà tiếp xuống được!

Hơn nữa càng đáng sợ là, Tần Thiên vậy mà từ một đao kia của Lâm Hải, cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố có thể uy hiếp đến tính mạng của lão!

“Kẻ này, nhất định phải diệt trừ!”

Nhãn lực của Tần Thiên, cao hơn Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt kia rất nhiều, liếc mắt liền nhìn ra đến, một đao kia của Lâm Hải trừ nguyên nhân pháp bảo ra, cũng cùng chiêu thức mà Lâm Hải thi triển ra, có quan hệ rất lớn!

Một cái Giả Đan hậu kỳ, liền có thể tiếp được pháp bảo, thi triển ra chiêu thức đáng sợ uy hiếp cả Nguyên Anh, quả thực là nghịch thiên, Tần Thiên tuyệt sẽ không để loại siêu cấp biến thái như Lâm Hải này còn sống!

“Chết đi cho ta!!!”

Tần Thiên lần nữa phát ra một tiếng quát chói tai, hai ngón khép lại bỗng nhiên hướng phía Lôi Bạo Pháp Cầu nhất chỉ, nhất thời lôi đình lăn lộn, trận trận oanh minh, một cỗ uy áp cực kỳ khinh khủng phát ra, thẳng hướng Lâm Hải mà đi!

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, lúc trước hắn tuy đã phục dụng đan dược, nhưng chân khí cũng chưa hoàn toàn khôi phục, cưỡng ép thi triển một chiêu Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ này, đã tiêu hao hết chân khí, ngay cả đứng đều đã là miễn cưỡng chèo chống!

Tuy một chiêu Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ của Lâm Hải này, uy lực có thể so với một kích của Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng tiếc rằng pháp thuật của Tần Thiên, chính là là thông qua đạo hạnh để phát ra, uy lực không biết bị thả lớn hơn bao nhiêu lần!

Bây giờ, Tần Thiên lần nữa thông qua đạo hạnh thôi động, uy lực của Lôi Bạo Pháp Cầu, trong nháy mắt lần nữa tăng vọt, Lâm Hải nhất thời liền không chống đỡ nổi!

Phốc!

Hư ảnh Kim Côn trên bầu trời, trong nháy mắt đã sụp đổ, hóa thành điểm điểm kim quang biến mất tại giữa không trung!

Keng!!!

Một tiếng kim loại va chạm chói tai, vang vọng chân trời, bản thể Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, rốt cục cùng Lôi Bạo Pháp Cầu, hung ác đụng vào nhau!

Phốc!

Lôi Bạo Pháp Cầu vừa tiếp xúc với Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, trong nháy mắt đã bị cắt mở ra một vết nứt, đao nhận trực tiếp tiến vào bên trong quả cầu, nhất thời vô số đường hồ quang điện, dọc theo Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, chui vào trong thân thể Lâm Hải.

“Hừ hừ! Tự tìm đường chết!”

Tần Thiên hừ lạnh một tiếng, thanh pháp bảo Tam Tiêm

Lưỡng Nhận Đao này của Lâm Hải, hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của lão, vậy mà trực tiếp bổ Lôi Bạo Pháp Cầu của lão ra, quả thực mạnh đến biến thái!

Bất quá, Tần Thiên gặp tình hình này, ngược lại liền thay đổi chú ý!

Vốn nghĩ thông qua Lôi Bạo Pháp Cầu, trực tiếp đem Lâm Hải oanh kích thành cặn bã không còn sót lại một chút cặn nào, nhưng bây giờ xem ra, như thế ngược lại tiện nghi cho Lâm Hải, để toàn bộ hồ quang điện tiến vào trong người của Lâm Hải, làm lục phủ ngũ tạng của Lâm Hải nhận hết nỗi khổ điện giật, đem hắn chém thành một cái xác không, càng có thể giải mối hận trong lòng!

Vừa nghĩ tới chỗ này, khóe miệng Tần Thiên lộ ra một tia tàn nhẫn nhe răng cười, đem Lôi Bạo Pháp Cầu khống chế lại không tiếp tục công kích nữa!

Ông!

Theo hồ quang điện tiến vào, thân thể Lâm Hải run lên bần bật, bị Llực lượng Lôi Đình cường đại, đánh trúng toàn thân run rẩy kịch liệt một trận, trong nháy mắt đã mất đi năng lực hành động.

Trong lòng Lâm Hải hoảng hốt, nhưng mà còn chưa chờ nghĩ ra phải ứng đối ra sao, đột nhiên cánh tay phải liền chấn động, sau đó phảng phất như một khối nam châm, vậy mà điên cuồng đem hồ quang điện tiến vào trong người, hút vào!

“Tử Lôi Thần Long Tí!” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, nghĩ không ra cái Tử Lôi Thần Long Tí này, vậy mà còn có năng lực tự động hấp thu lôi điện, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn!

Hơn nữa, theo lôi điện bị hút vào bên trong Tử Lôi Thần Long Tí, Lâm Hải càng là kinh hỉ phát hiện, lực lượng trong cánh tay này của mình, vậy mà đang cấp tốc tăng cường!

“Ha ha, nghĩ không ra cái lôi điện này, vậy mà lại thành chất dinh dưỡng!”

“Ừm?” Tần Thiên nhướn mày, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc!

Theo lý mà nói, lực lượng Lôi Đình bén nhọn bá đạo như vậy, tiến vào trong người Lâm Hải, Lâm Hải căn bản sẽ không có khả năng có thực lực chống cự, nội tạng hẳn là trong nháy mắt liền sẽ bị chấn vụn nát thành phấn, chết oan chết uổng mới đúng!

Nhưng bây giờ xem ra, Lâm Hải chẳng những không có việc gì, bộ dáng còn có vẻ giống như một bộ mừng rỡ, tựa như được cái gì bảo bối gì đó.

“Nơi này có cổ quái!”

Tần Thiên lập tức liền phát hiện không đúng, sau đó quyết định thật nhanh, hướng phía Lôi Bạo Pháp Cầu nhất chỉ!

Trong nháy mắt, hồ quang điện ngưng tụ tại trong Lôi Bạo Pháp Cầu, nhảy vọt ra bốn phía, quang mang lập loè!

“Móa, làm sao ngừng?” Lâm Hải nhất thời thất vọng một trận, trong mắt lóe lên vẻ tiếc hận!

“Hừ! Quả nhiên có gì đó quái lạ!” Thấy Lâm Hải thật không có chuyện gì, Tần Thiên tức giận hừ một tiếng, biết mình đã tính sai!

Trách không được cái Lâm Hải trước mắt này, có thể bằng vào sức của một người, diệt Thiên Đãng Sơn lão, thật là có chút bản sự, lại có biện pháp, bản thân không sợ lôi điện nhập thể, thật sự là quỷ dị hung ác!

“Sư tử săn thỏ, càng phải xuất toàn lực! Trước giết hắn rồi lại nói, để tránh đêm dài lắm mộng!” Tần Thiên đối với chiêu thức quỷ dị tầng tầng lớp lớp của Lâm Hải, trong lòng đột nhiên sinh ra một chút bất an, quyết định lấy thực lực tuyệt đối, lập tức đem Lâm Hải diệt sát!

Nghĩ đến chỗ này, Tần Thiên đột nhiên kết pháp quyết, hướng phía Lôi Bạo Pháp Cầu sắc bén nhất chỉ!

“Diệt sát!”

Oanh!

Lôi Bạo Pháp Cầu đột nhiên bộc phát ra một cỗ lực lượng Lôi Đình vô cùng cuồng bạo, lập tức đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải bắn lên cao cao, lực đạo cuồng bạo cực lớn để Lâm Hải kém chút không nắm chặt được, toàn bộ thân thể cũng bị Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao mang bay lên, hướng phía sau bay đi!

Nhưng mà, người còn giữa không trung, Lôi Bạo Pháp Cầu đã theo sát mà tới, như thiểm điện bay đến trước ngực, một cỗ lực lượng Lôi Đình cường đại căn bản là không có cách kháng cự, hướng phía Lâm Hải hung ác đánh đến!

“Hỏng!” Lâm Hải quá sợ hãi, liền cả Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ cũng đều không thể ngăn cản cái Lôi Bạo Pháp Cầu này, thân thể máu thịt của chính mình, nếu như bị đánh trúng, hẳn phải chết không nghi ngờ!

Thế nhưng nếu như trốn vào bên trong Thánh Cảnh, đệ tử Hải Nguyệt Tông sau lưng, sẽ trực tiếp bại lộ tại phía dưới công kích của Lôi Bạo Pháp Cầu, chết không có chỗ chôn!

“Đậu móa, phải làm sao mới ổn đây?” Lâm Hải nhất thời lâm vào trong hai cái khó vô cùng lo lắng này!

Chương 1020: Nợ máu trả bằng máu, giết!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải lo lắng vạn phần, không biết nên như thế nào cho phải, đột nhiên một tiếng khẽ kêu, vang vọng tại trong không gian!

“Đừng tổn thương Lâm Hải ca ca của ta!”

Sau đó, bầu trời đột nhiên nổi lên một mảnh hào quang màu bạc mãnh liệt, đâm vào mắt chúng nhân cơ hồ cũng không mở ra được!

“Đó là cái gì!”

Dị tướng trên bầu trời, nhất thời làm cho tất cả mọi người cũng kinh ngạc đến ngây người, ngẩng đầu thốt lên một tràng.

Sau đó, chỉ thấy một cái hư ảnh Ngân Hồ chín đuôi dài bốn, năm trượng, trống rỗng xuất hiện tại giữa không trung, như là một đạo thiểm điện, nhào về phía Lôi Bạo Pháp Cầu của Tần Thiên!

“Oanh!”

Ngân Hồ chín đuôi cùng Lôi Bạo Pháp Cầu đụng vào nhau, nhất thời gây nên kịch liệt nổ tung, không gian là một mảnh hỗn độn, không thể thấy mọi vật!

“Không tốt, nhanh rút lui về sau!”

Sóng xung kích nổ tung mãnh liệt, để nhóm cao thủ Kim Đan bốn phía vây xem náo nhiệt, thân hình bất ổn một trận, vội vã hướng nhảy vọt về sau, trong lòng kinh hãi vô cùng!

Mà Lâm Hải thân ở trung tâm vụ nổ, càng là bị ảnh hưởng bởi nó, thân thể trực tiếp bị xung kích bay ngược lại, nhưng mà người còn tại giữa không trung, đã thấy một bóng người xinh đẹp, đột nhiên ngăn tại trước người Lâm Hải, bắt lấy cánh tay của Lâm Hải, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải mang ra khỏi cảnh nguy hiểm!

“Tiểu Anh, là ngươi!”

Lâm Hải lúc này mới nhận ra, ngườ cứu chính mình, lại là Ngân Hồ nhất tộc còn sót lại- Tiểu Anh!

“Lâm Hải ca ca, ngươi không sao chứ?” Tiểu Anh ngượng ngùng cười một tiếng, có chút quan tâm hỏi.

“Ha ha, nếu không phải ngươi kịp thời đuổi tới, ta đoán chừng liền có việc!” Nhìn thấy Tiểu Anh, tâm tình Lâm Hải thật tốt, nhịn không được nói đùa.

“Đúng, ngươi không phải đang ở tại núi Hàn Nguyệt sao? Làm sao lại xuất hiện ở đây?”

“Tiểu Anh xuống núi thăm hỏi cha mẹ nuôi, trong lúc vô tình nghe được hai cái người tu đạo nói, Chưởng môn Thanh Thành Kiếm Phái, Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt chiếu cáo thiên hạ, muốn tại đỉnh Thúy Phong Sơn đánh chết ngươi, Tiểu Anh lo lắng cho an nguy của ngươi, liền vội gấp chạy đến!” Nói xong, trên mặt Tiểu Anh hiện lên một tia áy náy.

“Chỉ là, ta bởi vì không quen đường đi, vẫn là tới chậm, bất quá không nghĩ tới thực lực của Lâm Hải ca ca, vậy mà lớn mạnh nhiều như vậy, Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt căn bản không phải là đối thủ của ngươi, ngược lại là ta phí công lo lắng rồi.”

Lâm Hải nghe xong, trong lòng cảm động một hồi, không nghĩ tới Tiểu Anh ngàn dặm xa xôi đi tới Yến Kinh, lại là vì bảo vệ mình.

“Tiểu Anh, cảm tạ ngươi!” Lâm Hải chân thành nói nói, “Ngươi không có tới muộn, nếu ngươi mà không đến, ta hiện tại có lẽ đã chết tại bên trong tay Tần Thiên rồi!”

Lâm Hải nhấc lên Tần Thiên, sắc mặt Tiểu Anh bá cái biến đổi, đôi mắt đẹp đột nhiên hiện lên hàn quang âm lãnh, hướng phía Tần Thiên nhìn lại, cỗ sát cơ nồng đậm này, để Lâm Hải cũng cảm thấy tim đập nhanh một trận!

“Tiểu Anh, ngươi làm sao vậy?” Lâm Hải giật mình.

Mà lúc này đây, ánh mắt của Tần Thiên, cũng chấn kinh hướng phía Tiểu Anh trông lại, ánh mắt của hai người gặp nhau ở giữa không trung, nhất thời kích thích một đường tia lửa lạnh thấu xương!

“Ngươi là cao thủ Nguyên Anh kỳ của Yêu tộc!!!” Đôi mày của Tần Thiên cuồng loạn một trận, trong lòng sớm đã dâng lên sóng to gió lớn!

Trước đó khi Tiểu Anh xuất thủ cứu Lâm Hải, thi triển ảo ảnh Ngân Hồ chín đuôi, rõ ràng mang theo khí tức Yêu tộc nồng đậm, Tần Thiên lập tức liền phân biệt ra, Tiểu Anh căn bản không phải nhân loại, mà chính là Yêu tộc!

“Cái gì, cô gái này là Yêu tộc?”

“Yêu tộc không phải là đã diệt tuyệt à, làm sao còn sẽ có người mạnh như thế?”

Mọi người vây xem, nhất thời gây nên sóng to gió lớn, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Anh, tràn ngập thật không thể tin, càng có người thậm chí, trong lòng đột nhiên hiện lên kinh hoảng cùng hoảng sợ.

Rất nhiều người trong bọn họ, cũng tham dự vào chiến đấu diệt sát Yêu tộc, mặc dù bây giờ đã biết rõ, là do bị Tần Thiên cùng Tần Tiêu lợi dụng, nhưng dù sao bên trong tay vẫn dính đầy máu tươi của Yêu tộc!

Bây giờ, Yêu tộc đột nhiên xuất hiện một cái đại năng Nguyên Anh, ai biết có thể tìm bọn họ thanh tẩy nợ cũ hay không, nếu như vậy mà nói, vậy bọn họ hôm nay có lẽ liền phiền phức!

Tiểu Anh đối mặt với Tần Thiên quát hỏi, khuôn mặt hàn sương, hừ lạnh một tiếng!

“Không sai, ta chính là hậu nhân của Ngân Hồ nhất tộc, cho tới hôm nay ta mới biết, Yêu tộc diệt vong, lại là do ngươi một tay tạo thành, tâm của ngươi thật là đủ hung ác a!”

“Hừ!” Tần Thiên khinh thường bĩu môi một cái, “Không phải tộc ta, trong lòng ắt có suy nghĩ khác, Yêu tộc ngươi lang tử dã tâm, sớm đã có ý đồ đôi với Nhân tộc, diệt đi các ngươi, lão phu là làm việc thiện cho cả nhân loại!”

“Phi!” Tiểu Anh nghe xong, nhất thời hừ một cái giận dữ mắng mỏ, “Thật sự là da mặt so với thành tường còn dày hơn!”

“Hôm nay nếu đã ở chỗ này gặp được ngươi, vậy ta liền đại biểu cho ngàn vạn Yêu tộc chết đi, hướng ngươi đòi nợ!”

Nói xong, thân thể Tiểu Anh đột nhiên di chuyển về phía trước, tại phía trên đường đi lôi ra một chuỗi thân ảnh thật dài, chớp mắt đã đến trước mặt Tần Thiên.

“Nợ máu trả bằng máu, giết!”

Một tiếng khẽ kêu, vang lên trong không khí, Tiểu Anh đột nhiên biến mất, thời điểm xuất hiện lần nữa, thân thể vậy mà đã ở giữa không trung, trong thân thể, đột nhiên thoát ra một con Ngân Hồ chín đuôi cực lớn, thẳng đến phía dưới Tần Thiên đánh tới!

“Hừ, nếu ngươi đã muốn chết, lão phu liền thành toàn ngươi, đưa Yêu tộc ngươi triệt để diệt tuyệt!”

“Lên!”

Tần Thiên hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên nhảy lùi lại, đi thẳng đến giữa không trung, sau đó hai tay nhanh chóng múa, nhất thời hồ quang điện đầy trời, Lôi Võng trải rộng, hướng phía hư ảnh Ngân Hồ liền hạ xuống.

Oanh!

Một đường chấn động kịch liệt truyền ra khắp nơi, sóng trùng kích cực lớn, để mọi người kinh hãi hoảng sợ, không thể không lần nữa rời xa khỏi mười mấy mét, kinh hãi hướng phía bầu trời nhìn lại.

Mà lúc này đây, Tiểu Anh cùng Tần Thiên bên trên bầu trời, đã kịch liệt đánh nhau, tốc độ nhanh đến mức không kịp nhìn, để mọi người căn bản là không có cách thấy rõ, chỉ thấy hai đường thân ảnh bị quang mang một xanh một trắng bao phủ mà di động, xuyên tới xuyên lui, quang hoa pháp thuật sáng chói, chiếu rọi cả vùng không gian, khí mang kích xạ tứ phía, bay tán loạn tung tóe, toàn bộ đỉnh núi, đá vụn bay tán loạn, cuồng phong gào thét, sơn băng địa liệt, giống như động đất cấp chín!

Mọi người quan chiến, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, không thể không vận chuyển chân khí, ngưng kết một tầng bảo hộ chân khí thật dày tại bên ngoài thân thể, mới ngăn cản được dư ba giao chiến của hai người không gây thương tích tới mình, trong lòng vô cùng kinh hãi!

“Cái này, mới là thực lực chân chính của đại năng Nguyên Anh kỳ sao?”

Đám cao thủ Kim Đan kỳ này, trong lòng cũng dâng lên ý sợ hãi thật sâu, tuy bọn họ cũng không phải là chưa từng thấy qua đại năng Nguyên Anh kỳ, cũng biết sự khủng bố đáng sợ của đại năng Nguyên Anh kỳ.

Nhưng ở quan sát đại năng Nguyên Anh kỳ giao thủ ở khoảng cách gần như vậy, cảm thụ này cái tràng diện chiến đấu sông cuộn biển gầm, hủy thiên diệt địa, rất nhiều người đều là lần đầu tiên, lập tức tất cả đều bị kinh ngạc đến ngây người.

“Đại năng Nguyên Anh kỳ, giết Kim Đan Nhân Tiên như chúng ta, quả thực dễ như trở bàn tay!”

Những cao thủ Kim Đan này, không thể không thừa nhận, chênh lệch giữa bọn họ cùng đại năng Nguyên Anh kỳ, thật sự là quá lớn!

Mà Lâm Hải thấy Tiểu Anh đánh nhau cùng một chỗ với Tần Thiên, trái tim lập tức nhấc đến cổ họng.

Tuy Tiểu Anh đạt được công pháp truyền thừa, tu vi cũng đến Nguyên Anh kỳ, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, có thể là đối thủ của lão hồ ly Tần Thiên này hay không, trong lòng Lâm Hải cũng không mấy lạc quan!

Hơn nữa tốc độ của hai người Tiểu Anh cùng Tần Thiên, thật sự là quá nhanh, dù Lâm Hải đã mở Thiên Nhãn Thần Thông ra, cũng rất khó phán đoán hai người giờ phút này, đến tột cùng là ai đang chiếm thượng phong?

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải lần nữa lấy ra một viên thuốc rồi nuốt vào, vội vàng nắm chặt thời gian để khôi phục chân khí.

Vạn nhất Tiểu Anh không địch lại Tần Thiên, Lâm Hải nhất định phải xuất thủ, trợ giúp một chút sức lực cho Tiểu Anh.

Mà vừa lúc này, tình hình trên bầu trời đột nhiên thay đổi, hai bóng người một lam một trắng Tiểu Anh cùng Tần Thiên, đột nhiên đụng vào nhau, nhất thời ở giữa không trung, sấm sét vang dội, trong nháy mắt đã bị Lôi Trì chôn vùi, mất đi bóng dáng của hai người.

“Tiểu Anh!” Trong lòng Lâm Hải đột nhiên nhảy một cái, nói thầm một tiếng không tốt!

Lâm Hải đối với thực lực cùng thủ pháp chiến đấu của Nguyên Anh kỳ, cũng biết rất ít, Tiểu Anh bị chôn vùi tại trong Lôi Trì của Tần Thiên, Lâm Hải căn bản không biết Tiểu Anh có biện pháp nào ứng đối hay không, nhưng bản năng cảm thấy tựa hồ không ổn!

Mà vừa lúc này, bên trong phiến Lôi Trì màu lam kia, đột nhiên nổi lên một cái bóng trắng lóa như tuyết, sau đó một con Ngân Hồ cực lớn phóng lên tận trời!

“Là Tiểu Anh!” Con mắt Lâm Hải đột nhiên trợn tròn!

Mà vừa lúc này, đột nhiên một đường lôi điện vô cùng cường đại, đột nhiên từ bên trong Lôi Trì bay ra, phanh một tiếng va chạm vào phía trên Ngân Hồ.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, sau đó hai bóng người một lam một trắng, vừa chạm liền tách ra, chiến đấu rốt cục đình chỉ, thân ảnh của Tiểu Anh cùng Tần Thiên, tại bên trong tầm mắt của mọi người, dần dần hiện ra!

Chương 1021: Tiểu Anh nguy hiểm

Lâm Hải vội vàng quay đầu, gấp gáp nhìn lại phía Tiểu Anh, vừa nhìn xuống, tâm Lâm Hải nhất thời liền chìm xuống.

“Tiểu Anh, ngươi thế nào?”

Chỉ thấy Tiểu Anh, cùng Tần Thiên cách xa nhau mười trượng, xa xa nhìn nhau, ánh mắt lạnh lẽo, khóe miệng mang theo một vệt máu, hiển nhiên tại trong giao chiến kịch liệt vừa rồi, đã thương tổn tại dưới tay Tần Thiên.

“Lâm Hải ca ca, không cần lo lắng, một chút vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại!” Tiểu Anh há miệng vừa nói, nhất thời oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

“Móa, còn nói không có việc gì!” Trong lòng Lâm Hải lo lắng một trận, sau đó đem một viên thuốc, hướng phía Tiểu Anh bắn ra.

Tiểu Anh tiện tay tiếp được, hướng phía Lâm Hải ném qua ánh mắt nghi ngờ.

“Ăn nó, sẽ trợ giúp ngươi khôi phục thương thế!” Lâm Hải vội vã hô nói.

Đôi mi của Tiểu Anh vẩy một cái, hiện tại là thời điểm đối mặt với cường địch, không phải khách khí, há miệng liền đem đan dược nuốt vào.

“Ha ha ha ha ha!” Đúng lúc này, Tần Thiên đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, trên mặt lộ ra đắc ý kinh hỉ ngông cuồng.

“Thật sự là không nghĩ tới a, ngươi cái đại năng Yêu tộc này, thực lực lại cường hãn như thế, thậm chí không kém gì lão phu, lại không nghĩ, còn không có lĩnh ngộ được lực lượng đạo hạnh.”

“Nếu là dạng này, lão phu không thể không tiếc nuối mà tuyên bố, tử kỳ của ngươi đã đến!”

Nói xong, Tần Thiên đột nhiên lộ ra cuồng tiếu dữ tợn, hai tay đột nhiên vung lên, bầu trời nhất thời bay tới một mảnh mây đen, bao phủ tại trên đỉnh đầu của Tiểu Anh!

Tiểu Anh kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy bên trong mây đen, lôi điện tàn phá bừa bãi, hồ quang điện màu lam không ngừng nhảy lui, cuồng bạo ồn ào náo động, một cỗ uy áp cực lớn rơi vào trên thân Tiểu Anh, để Tiểu Anh kinh hãi thất sắc!

“Lôi Vân Sát Kiếp, rơi!”

Theo Tần Thiên hét lớn một tiếng, tay kết pháp quyết, đột nhiên hướng phía Tiểu Anh nhất chỉ!

Cạch!

Bầu trời nhất thời vang sấm nổ một tiếng, sau đó từ bên trong mây đen, lôi điện nhiều vô số kể, từ trên trời giáng xuống, thẳng đến đỉnh đầu Tiểu Anh mà rơi xuống.

Tiểu Anh mím chặt đôi môi, ngẩng đầu nhìn lên trời, khuôn mặt mới khôi phục một chút huyết sắc, hiện lên một tia ngưng trọng.

“Diệt!”

Đôi môi son của Tiểu Anh quát nhẹ một tiếng, hai tay vung vẩy, vô số Ngân Hồ nho nhỏ bay lên không trung, há miệng đem đầy trời lôi điện kia nuốt vào trong bụng, ngăn cản lôi điện công kích!

Đồng thời, thân ảnh của Tiểu Anh đột nhiên biến mất, lôi ra một chuỗi tàn ảnh, muốn tránh đi lôi vân trên đỉnh đầu.

Nhưng mà rất nhanh, cước bộ của Tiểu Anh lại dừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời, một mặt kinh hãi.

Nàng chấn kinh phát hiện, mặc kệ chính mình tránh né du tẩu như thế nào, mảnh mây đen trên đỉnh đầu này, vậy mà như bóng với hình, thủy chung không rời đỉnh đầu nàng, mặc nàng làm ra muôn vàn thủ đoạn, cũng không thể thoát khỏi!

“Ha ha ha ha ha!” Tần Thiên thấy thế, lần nữa phát ra một trận đắc ý cuồng tiếu.

“Muốn né tránh công kích lôi điện của lão phu? Hừ hừ, quả thực là ý nghĩ hão huyền!”

“Lôi Vân Sát Kiếp này, chính là do lão phu thi triển ba trăm năm đạo hạnh bố trí xuống, há lại để ngươi một cái yêu nghiệt không hiểu đạo hạnh có thể tránh né. Kết cục của ngươi, chỉ có một con đường chết!!!”

Nói, trong mắt Tần Thiên đột nhiên hiện lên quang mang hung ác, lần nữa múa hai tay, hướng phía lôi vân nhất chỉ!

“Lôi Vân Sát Giới, Diệt Yêu!!!”

Tạch tạch tạch két...

Thanh âm lôi điện đinh tai nhức óc, liên tiếp không ngừng vang lên, phía dưới lôi vân, số lượng lôi điện nhất thời gia tăng gấp đôi không ngừng, liền uy lực cũng theo đó mà phóng đại trong nháy mắt, hướng phía Tiểu Anh rơi xuống.

Sắc mặt Tiểu Anh, lập tức đại biến, đột nhiên ở tại nguyên chỗ uyển chuyển quay người một cái, vậy mà uyển chuyển nhảy múa!

“Ngân Hồ Khấp Vũ!”

Tiểu Anh khẽ kêu một tiếng, dáng người ưu mỹ, phảng phất như Cửu Thiên Tiên Nữ, theo thân thể mềm mại của Tiểu Anh nhanh chóng xoay tròn, từng con Ngân Hồ nho nhỏ, như là mưa phùn, từ trong thân thể của Tiểu Anh, bay lên trên trời!

Phốc phốc phốc phốc!

Từng cái Ngân Hồ, tiếp xúc đến lôi điện trên bầu trời, trong nháy mắt đã bị đánh tan, tiêu tán thành vô hình.

Nhưng mà, lôi điện lại vẫn có dư thế, đường đường bổ vào trên thân thể mềm mại của Tiểu Anh, bị một cái lồng ánh sáng chân khí màu bạc ở bên ngoài thân Tiểu Anh, ngăn trở cách khỏi mình, hóa thành điểm điểm quang mang!

“Hừ hừ!” Tần Vũ thấy thế, cười lạnh một tiếng.

“Không thể không thừa nhận, ngươi yêu nghiệt này, thực lực xác thực cường hãn, thế nhưng là vậy thì thế nào, chỉ cần ngươi không hiểu đạo hạnh, liền trốn không thoát khỏi công kích của Lôi Vân Sát Giới, sớm muộn cũng là cái chết!”

Tiểu Anh một bên chuyển động thân thể, một bên khuôn mặt băng hàn, hướng phía Tần Thiên ném qua ánh mắt lạnh lùng.

“Nhân loại đồ phu bỉ ổi, ngươi sẽ không có kết cục tốt!”

Nói xong, trong lòng Tiểu Anh, đột nhiên dâng lên một tia khổ sở, trên mặt buồn bã nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải ca ca, đạo hạnh trong miệng cái đồ phu này, quá mức lợi hại, Tiểu Anh không phải là đối thủ, chỉ sợ kiên trì không được bao lâu, ngươi bây giờ đi nhanh lên, Tiểu Anh giúp ngươi ngăn chặn lão!”

Lâm Hải nghe xong, nhất thời khẩn trương, song quyền không khỏi nắm thật chặt, trên mặt nổi gân xanh!

“Con mẹ nó, lão tiểu tử này dùng đạo hạnh thi triển Lôi Vũ Sát Kiếp, quả thực tương đương với lòng bàn tay của Như Lai Phật Tổ a, để Tiểu Anh làm sao cũng trốn không thoát khỏi phạm vi công kích!”

“Đáng tiếc, Tiểu Anh tuy tu vi cảnh giới không kém gì Tần Thiên, nhưng chính là kế thừa công pháp truyền thừa, cũng không tu hành qua đạo hạnh, cuối cùng đấu không lại cái cáo già đáng giận hỗn đản Tần Thiên này!”

Nhìn thân thể mềm mại nhu nhược của Tiểu Anh, hợp lực đối kháng với lôi điện đầy trời, trong lòng Lâm Hải dâng lên lo lắng thật sâu.

“Tiểu Anh, ta không thể đi, ta đi, ngươi làm sao bây giờ?”

Tiểu Anh nghe được, khuôn mặt đỏ lên, trong lòng dâng lên một tia ngọt ngào.

“Lâm Hải ca ca, không cần phải để ý đến Tiểu Anh, ngươi đi nhanh một chút đi, ngày sau chờ ngươi cường đại, thì giết lão báo thù cho Tiểu Anh, Tiểu Anh liền thỏa mãn!”

“Thảo!” Tiểu Anh nói như thế, trong lòng Lâm Hải càng cảm giác khó chịu, nhưng chân khí trong mình giờ phút này, liền cũng khôi phục chưa tới ba phần, coi như muốn thi triển Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, để trợ giúp Tiểu Anh thì cũng làm không được.

Mà đúng lúc này, Tiểu Anh bỗng nhiên phát ra một tiếng kinh hô, Lâm Hải quá sợ hãi, vội vã ngẩng đầu nhìn lại!

Đã thấy lồng ánh sáng chân khí bên ngoài thân của Tiểu Anh, đột nhiên bị một đạo Thần Lôi, bổ ra một cái cái khe hơi nhỏ, lôi điện trong nháy mắt đã rơi vào trên thân thể Tiểu Anh.

Thân thể Tiểu Anh run lên, trong nháy mắt đã phun ra một ngụm máu, tuy cái khe kia lập tức đã bị chân khí lấp kín, nhưng vẫn là để Tiểu Anh bị thụ thương.

“Ha ha ha ha ha!” Tần Thiên càng phát ra đắc ý.

“Thế nào, không kiên trì nổi? Vậy thì chết đi!”

Lâm Hải thấy thế, quá sợ hãi, đột nhiên hét lớn một tiếng!

“Đệ tử Hải Nguyệt Tông, lên cho ta!”

“Giết!” Bọn người Cường đầu trọc, lập tức hét lớn một tiếng, pháp bảo trong tay, liền hướng phía Tần Thiên bay qua.

Mà Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, cũng là một mặt nghiêm túc, phóng xuất ra đại pháp thuật có uy lực mạnh mẽ, hướng phía đỉnh đầu Tần Thiên đánh tới!

Tần Thiên thấy thế, không khỏi cười nhạo một tiếng, miệt thị lắc đầu.

“Bầy kiến cỏ các ngươi này, căn bản không biết, tại trước mặt đạo hạnh cường đại, hết thảy đều là phí công!”

“Lên!”

Tần Thiên quát nhẹ một tiếng, sau đó hướng phía trước người nhất chỉ, nhất thời một đường lá chắn như là gợn nước màu lam, hiện ra tại một trượng trước thân lão, trong nháy mắt đem tất cả công kích của các đệ tử Hải Nguyệt Tông, tất cả đều ngăn cản ở ngoài!

“Cái này...” Lâm Hải kinh hãi thất sắc, nghĩ không ra lực lượng đạo hạnh, vậy mà cường hãn như thế, thật sự là Nhật chó!

“Lâm Hải ca ca, không cần phải để ý đến ta, tâm ý của ngươi ta lĩnh, ngươi đi mau a!” Lúc này, Tiểu Anh đột nhiên lần nữa bị một tia chớp, bất chợt tới phá phòng ngự, thân thể bị đánh trúng run lên, lại là phun ra một ngụm máu tươi, vội vã hướng phía Lâm Hải rống nói.

“Ta không thể đi, ta sẽ không vứt xuống ngươi mà mặc kệ!” Lâm Hải thấy thế, vừa vội vừa sợ, hét lớn một tiếng!

“Đậu móa, ta phải cứu Tiểu Anh, ta nhất định phải cứu Tiểu Anh!”

“Lại kiên trì một hồi, lại kiên trì một hồi! Chỉ cần một hồi, chân khí của ta khôi phục lại ngũ thành, liền có thể tiêu hao chân khí, cưỡng ép thi triển Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Tuy Lâm Hải biết rõ, tiêu hao chân khí có nguy hại cực lớn, nhưng cũng không lo được nhiều như vậy.

Tiểu Anh là vì cứu hắn mà đến, hắn không thể trơ mắt nhìn Tiểu Anh, kiệt lực mà chết!

Đáng tiếc, hắn muốn đợi, Tiểu Anh lại chờ không được.

Thời gian dài thi triển đại pháp thuật ở cường độ cao, chân khí của Tiểu Anh đã bị hao tổn nghiêm trọng, một cái sơ sẩy, đột nhiên bị bốn năm đạo thiên lôi, công phá phòng ngự, bổ ở trên người.

“A!”

Tiểu Anh hừ nhẹ một tiếng, thân thể lung lay sắp đổ, kém chút là ngã sấp xuống, lại phun ra mấy ngụm máu tươi, vội vàng cắn chặt răng cố nén thương thế, điều động chân khí, phòng ngự với đầy trời lôi điện.

Bất quá, dáng múa uyển chuyển, không còn có ưu nhã như trước đó, ngược lại hiện ra một cỗ xu hướng chật vật suy tàn, mặc cho ai cũng có thể nhìn ra, Tiểu Anh đã là nỏ mạnh hết đà.

“Không được, Tiểu Anh hiện ở cái tình huống này, lúc nào cũng có thể sẽ chết!”

“Đậu móa, làm sao mới có thể cứu Tiểu Anha!”

Trong lòng Lâm Hải lo lắng vạn phần, đột nhiên trong mắt lóe lên một chút do dự, sau đó quyết định!

“Xem ra, chỉ có thể mạo hiểm như vậy!”

Chương 1022: Thái Sơn Áp Đỉnh

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một bóng người xinh đẹp đã hiện ra tại trước người.

“Không thông qua ta cho phép, liền kêu gọi ta đi ra, ngươi muốn làm gì?” Đôi mi của Lãnh Nguyệt Như nhíu chặt, bất mãn nói nói, thế nhưng là lời vừa mới dứt, lại bỗng nhiên giật mình, sau đó quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

“Cao thủ Nguyên Anh kỳ!!!”

“Còn là hai cái!!!”

Lãnh Nguyệt Như nhất thời liền phát hiện Tần Thiên cùng Tiểu Anh đang giao chiến, trên mặt hiện lên một vẻ kinh ngạc.

“Nguyệt Như cô nương, đây chính là nguyên nhân ta sốt ruột bảo ngươi đi ra!” Lâm Hải cười khổ một tiếng, mang theo áy náy nói nói.

Lâm Hải biết rõ, Lãnh Nguyệt Như mất đi thân thể, chính là Nguyên Anh Chi Thể, tùy tiện xuất hiện ở đây, sẽ có nguy hiểm cực lớn.

Lần trước, lúc Lãnh Nguyệt Như mới từ trong phong ấn của bức họa cổ đi ra, liền gặp được đám cao thủ Kim Đan Đông Phương Du Long vây bắt, nếu không phải Lâm Hải kịp thời đuổi tới, chỉ sợ Lãnh Nguyệt Như đã bị mấy cái cao thủ Kim Đan Đông Phương Du Long kia, liên thủ chộp tới luyện hóa.

Tuy lần trước đã phục dụng đan dược thất phẩm mà Lâm Hải cho, khiến thực lực của Lãnh Nguyệt Như khôi phục rất nhiều, đã không hề e ngại cao thủ Kim Đan, nhưng là giờ phút này lại có một Nguyên Anh kỳ là Tần Thiên a!

Một món đại bổ như Lãnh Nguyệt Như đột nhiên xuất hiện, Tần Thiên tất nhiên sẽ sinh lòng ác ý, tiến hành bắt, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà Lâm Hải một mực không để cho Lãnh Nguyệt Như đi ra.

Nhưng bây giờ, Tiểu Anh đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, Lâm Hải không thể không để Lãnh Nguyệt Như ra mặt, nếu không Tiểu Anh hẳn phải chết không nghi ngờ!

"Nguyệt Như cô nương, lão đầu kia, là người xấu, nữ hài kia, là bằng hữu của ta, nhanh hỗ trợ đem lão đầu kia làm chết, Tiểu Anh sắp không kiên trì được nữa!" Lâm Hải cũng không kịp giải thích, hướng phía Lãnh Nguyệt Như vội vã nói!

Mà trong lúc Lâm Hải vừa nói, Tiểu Anh lần nữa bị mấy cái đạo thiên lôi đánh trúng, thương thế càng thêm nghiêm trọng, đi lại tập tễnh, mắt thấy liền không kiên trì nổi!

"Giết!"

Lãnh Nguyệt Như nhướn mày, đột nhiên hướng phía Tần Thiên nhất chỉ, nhất thời một đường khí mang màu đen, sắc bén như kiếm bàn, vạch phá không khí, thẳng đến phía sau lưng Tần Thiên bay đi!

"Ừm?" Nghe được sau lưng truyền đến tiếng xé gió, Tần Thiên đột nhiên cảm thấy một cỗ kỳ hàn vô cùng, khí tức băng lãnh cơ hồ đem lão đông cứng, trong nháy mắt đem lão bao phủ, không khỏi giật nảy cả mình.

"Qua!" Tần Thiên đầu cũng không kịp quay, cánh tay đột nhiên vung lên, một đạo khí lãng rít gào, lăn lộn mà ra, cùng khí mang màu đen của Lãnh Nguyệt Như, đụng vào nhau!

Oanh!

Nhất thời, khí lãng lăn lộn, bầu trời biến sắc, không gian cũng nổi lên một mảnh gợn sóng, thanh thế doạ người!

Dưới chân Tần Thiên không vững, liền lùi lại ba bước mới đứng vững thân hình, Lôi Vân Sát Kiếp mất đi khống chế, trong nháy mắt đã bị phá giải, Tiểu Anh rốt cục đạt được một tia cơ hội thở dốc, vội vàng vận công, nắm chặt thời gian khôi phục cùng liệu thương.

“Người nào?” Mà Tần Thiên bị một chiêu đánh lui, không khỏi hoảng sợ hướng phía Lãnh Nguyệt Như nhìn lại!

Phía dưới cái xem xét này, Tần Thiên trong nháy mắt liền ngơ ngẩn, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi.

“Lại một cái đại năng Nguyên Anh!”

Lão quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, đại năng Nguyên Anh kỳ trên thế gian này, không phải đều bị chính mình âm chết sao? Làm sao con mẹ nó lại nhảy ra một cái nữa?

“Ừm? Không đúng!” Phía dưới nhìn kỹ, Tần Thiên lập tức nhìn ra khác biệt giữa Lãnh Nguyệt Như cùng người thường!

“Ha ha ha, lại là Nguyên Anh Chi Thể!” Tần Thiên đột nhiên một mặt kinh hỉ cuồng tiếu, trong mắt tràn ngập vẻ tham lam!

“Thật sự là trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta a!!!”

Tần Thiên quả thực là kích động hỏng, làm sao cũng không nghĩ tới, vậy mà gặp được loại đại cơ duyên trăm năm khó gặp một lần này, nếu là đem cái Nguyên Anh Chi Thể này bắt lấy, luyện hóa hấp thu, nói không chừng thực lực của lão, liền có thể tiến thêm một bước a!

Lãnh Nguyệt Như nhất thời chau mày, trong lòng thầm than một tiếng, dâng lên một chút bất đắc dĩ.

Nàng liền biết rõ, chính mình vừa xuất hiện, khẳng định là kết quả như thế này.

Thực lực của Lãnh Nguyệt Như, mặc dù đã khôi phục lại Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng tiếc rằng bởi vì không có thân thể, nên vô pháp thi triển lực lượng đạo hạnh.

Nếu chỉ thuần dựa vào tu vi cùng pháp thuật, Lãnh Nguyệt Như không sợ Tần Thiên chút nào, tu vi của Tần Thiên, cũng bất quá chỉa là Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi, nhưng một khi Tần Thiên thi triển pháp thuật đạo hạnh, này nàng liền vạn vạn không phải là đối thủ!

Náho không tốt, liền sẽ bị Tần Thiên bắt, rơi vào kết cục bị luyện hóa!

Thế nhưng là, Lâm Hải đối với nàng có đại ân, hiện tại lại để cho nàng hỗ trợ cứu người, nàng há có thể không cứu?

Vì kế hoạch hôm nay, cũng chỉ có thể là cùng Tiểu Anh liên thủ, nhìn xem hai cái Nguyên Anh kỳ, có thể địch nổi một cái Nguyên Anh kỳ tu tập đạo hạnh hay không!

Nghĩ đến chỗ này, Lãnh Nguyệt Như hướng phía Tiểu Anh nhìn một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Liên thủ với ta, cùng một chỗ đưa lão diệt sát, ngươi có vấn đề hay không?”

Sắc mặt Tiểu Anh tái nhợt, ngẩng đầu liếc nhìn Lãnh Nguyệt Như một chút, gật gật đầu.

“Vị tỷ tỷ này, cảm tạ vừa rồi đã xuất thủ cứu giúp, Tiểu Anh có thể tái chiến!”

“Này tốt!” Lãnh Nguyệt Như gật gật đầu, “Kế tiếp là sống hay chết, liền nhìn tạo hóa!”

Nói xong, thân thể Lãnh Nguyệt Như, đột nhiên biến mất, theo sau bên trên bầu trời, nhất thời xuất hiện sương đen cuồn cuộn, trong nháy mắt liền tràn ngập cả vùng không gian, để người không thể thấy vật!

“Người của Ma Tông!” Tần Thiên biến sắc, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ, lập tức trở nên cẩn thận!

Mà vừa lúc này, đột nhiên một tiếng quát vang lên giữa không trung.

Tần Thiên đột nhiên giật mình, giữa lúc cuống quít liền ra một tia chớp hướng phía sau lưng bổ tới, chỗ lôi điện chiếu rọi, nhất thời lộ ra khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Nguyệt Như, cùng khí mang sắc bén màu đen ngưng kết như lưỡi kiếm!

Cạch!

Lôi điện trong nháy mắt đã đem khí mang màu đen đánh tan, nhưng mà lại không nghĩ, khí mang trong chớp mắt đã lần nữa thành hình, đến trước người Tần Thiên.

“Không tốt!” Tần Thiên quá sợ hãi, vạn không nghĩ tới Lãnh Nguyệt Như vậy mà cường hãn như thế, thực lực cao hơn lão rất nhiều!

Giữa lúc cuống quít, cánh tay vung một cái, như là Quyển Liêm, một lá chắn tia chớp cản trước người, đem công kích của Lãnh Nguyệt Như ngăn trở, Lãnh Nguyệt Như không công mà lui, lật sau một cái, xuất hiện tại hơn mười trượng ở bên ngoài.

Lãnh Nguyệt Như khẽ lắc đầu, trong lòng ngầm cười khổ.

Nếu là mình ở toàn thịnh thời kỳ, dưới một kích này, Tần Thiên làm sao có thể còn có mệnh mà sống.

“Tiểu cô nương, đừng nhìn nữa, cùng ta tiến lên đi!” Lãnh Nguyệt Như hướng phía Tiểu Anh nói một tiếng, sau đó lần nữa biến mất ở trong màn sương đen.

“Ừm!” Tiểu Anh đáp ứng một tiếng, thân thể nhảy lên, cũng biến mất tại chỗ.

Oanh!

Rất nhanh, bên trên bầu trời truyền đến tiếng vang ù ù, bên trong đầy trời sương đen, chỉ cảm thấy khí lưu đang chấn động, căn bản không nhìn thấy khung cảnh chiến đấu, tâm Lâm Hải lần nữa kéo căng.

“Có Lãnh Nguyệt Như tại, vấn đề sẽ không lớn đi?” Trong lòng Lâm Hải nói thầm một trận.

Tuy thực lực lúc này của Lãnh Nguyệt Như, cũng chỉ là tương đương với Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng cảnh giới chân thực của Lãnh Nguyệt Như, cũng không chỉ như vậy a, bằng vào chênh lệch cảnh giới, hẳn là chiếm cứ ưu thế!

“Thiên Nhãn, mở!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, mở Thiên Nhãn Thần Thông ra, xuyên thấu qua sương đen, hướng phía không trung nhìn lại.

Chỉ nhìn một chút, Lâm Hải nhất thời nhụt chí một trận

“Mẹ nó, cao thủ Nguyên Anh kỳ, thật sự là cường biến thái a!” Lâm Hải phát hiện, cùng trước đó là một dạng, hắn vẫn là chỉ thấy thân ảnh đang bay múa, nhưng căn bản thấy không rõ tràng diện giao chiến!

Nhưng mà, ngay lúc này, oanh, một tiếng vang thật lớn, ở giữa ba thân ảnh, đột nhiên dâng lên một đoàn khí lãng cực lớn, đem thân thể của ba người, trong nháy mắt ném ra ba phương hướng.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, vội vã ngẩng đầu nhìn lại, phía dưới xem xét, mặt mũi nhất thời lộ ra tràn đầy mừng rỡ!

“Ha ha, cái lão già Tần Thiên kia, không được!”

Chỉ thấy Tần Thiên sau khi hạ xuống, lại liền lùi lại vài chục bước mới đứng vững thân hình, đột nhiên há miệng, liên tục phun hai ngụm máu tươi, sắc mặt hiện lên vẻ sợ hãi, kinh hãi nhìn lại!

Đã thấy sắc mặt Tiểu Anh tái nhợt, hơi thở hơi hổn hển, mà mặt Lãnh Nguyệt Như vẫn không biểu tình, lạnh lùng như băng, ánh mắt nhìn về phía lão, sắc bén như kiếm!

Hiển nhiên, hiệp này, Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh chiếm thế thượng phong, mà Tần Thiên bị hai người liên thủ đánh trọng thương!

“Đáng giận!” Tần Thiên phát ra một tiếng gầm nhẹ phẫn nộ, đột nhiên chắp tay ở trước ngực, chụp cùng một chỗ.

Lãnh Nguyệt Như thấy thế, sắc mặt đột nhiên hoàn toàn thay đổi!

“Không tốt, lão muốn thi triển đạo hạnh, mau ngăn cản lão!”

Vừa nói, Lãnh Nguyệt Như như là mũi tên, phóng tới trước Tần Thiên, đồng thời vung cánh tay lên, sương đen bốc lên, thẳng hướng phía Tần Thiên rơi xuống!

Tiểu Anh bị Lãnh Nguyệt Như nhắc nhở, cũng là đột nhiên giật mình, lập tức xuất thủ, một con Ngân Hồ chín đuôi khổng lồ lao lên bầu trời, hung mãnh hướng phía Tần Thiên đánh tới!

“Ha ha, đã muộn!” Tần Thiên đột nhiên giơ hai tay lên, bầu trời nhất thời xuất hiện một tòa sơn phong cực lớn, bên mép có lôi điện lăn lộn, đem công kích của Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh, đồng thời đỡ được.

“Thái Sơn Áp Đỉnh!”

Sơn phong đột nhiên cấp tốc rơi xuống, thẳng tắp hướng phía đỉnh đầu của Tiểu Anh cùng Lãnh Nguyệt Như rơi xuống!

“Không tốt, ngọn núi này chính là do đạo hạnh biến thành, chúng ta trốn không được!” Lãnh Nguyệt Như kinh hô một tiếng, vội vàng thi pháp, chân khí hình thành một cái khay cực lớn, đem sơn phong gắt gao nâng đỡ!

“Ta đến giúp ngươi!” Tiểu Anh thấy thế, cũng là khẽ quát một tiếng, trong nháy mắt có vô số Ngân Hồ, bay đến dưới đáy sơn phong, đem sơn phong gắt gao nâng đỡ, không để cho rơi xuống.

“Ha ha ha ha!” Tần Thiên một trận hét lớn, “Không biết lượng sức, rơi!”

Theo tiếng nói của Tần Thiên rơi xuống đất, ngọn núi lớn kia, phảng phất biến đến vô cùng nặng nề, lần nữa hướng phía dưới đè ép xuống!

“A, ta muốn ngăn cản không nổi rồi!” Lãnh Nguyệt Như biến sắc, đột nhiên tràn ra một ngụm máu tươi, hai chân run run, cúi xuống, mắt thấy liền không chống đỡ nổi!

Bên Tiểu Anh kia cũng không lạc quan, Ngân Hồ cơ hồ bị phá hủy hơn phân nửa, cũng là phun ra một ngụm máu, bị sơn phong ép tới thân thể khom xuống.

“Tê liệt, thảo!” Lâm Hải ở một bên, nhìn mà khẩn trương.

Làm sao cũng không nghĩ tới, uy lực của cái đạo hạnh này, vậy mà đáng sợ như thế, để Tần Thiên đã thụ thương rơi xuống hạ phong, trong nháy mắt liền lật bàn!

Mắt thấy Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh, liền muốn bị sơn phong đè sập, trong lòng Lâm Hải khẩn trương!

“Đậu móa, lão tử liều mạng với ngươi!”

Vừa vặn, giờ phút này chân khí của Lâm Hải đã khôi phục khoảng chừng năm thành, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa xuất hiện trong tay, Lâm Hải thả người nhảy vào giữa không trung, liền vung đao lên!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, nhất thời hư ảnh Kim Côn lại hiện ra, thẳng hướng sơn phong đập tới.

“Oanh!”

Hư ảnh Kim Côn hung ác nện ở bên trên ngọn núi, khiến cho sơn phong kịch liệt lay động một trận, sinh sinh bị nện bay ngang ra xa hơn một trượng!

“Mau trốn!” Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh, nắm lấy cơ hội, thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại nguyên chỗ, trốn đi.

“Hỗn đản!” Thấy Lâm Hải phá hỏng chuyện tốt của chính mình, Tần Thiên đại nộ, đột nhiên một đường lôi điện to hơn một người, đánh vào trên thân Lâm Hải, thân thể Lâm Hải cứng đờ, đột nhiên thẳng băng!

“Lâm Hải!”

“Lâm Hải ca ca!!!”

Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh thấy thế, nhất thời phát ra một tiếng kêu đau tê tâm liệt phế, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng!

Chương 1023: Như Lai Thần Chưởng

Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh, tuyệt vọng kêu lên một tiếng đau đớn, trong lòng đau xót gần chết!

Cái đạo Thần Lôi này của Tần Thiên, chính là đại pháp thuật thông qua đạo hạnh để thi triển, một kích của Nguyên Anh, há lại để một cái Giả Đan cảnh nho nhỏ như Lâm Hải chịu đựng được.

Cơ hồ có thể trăm phần trăm khẳng định, Lâm Hải hẳn phải chết không nghi ngờ!

“Hừ, tự tìm đường chết!” Tần Thiên thì là hừ lạnh một tiếng, bên trong khóe mắt hiện lên nồng đậm khinh thường.

Nhưng mà, tiếng nói của lão mới rơi xuống, liền đột nhiên biến sắc, trong mắt lóe lên nghi hoặc thật sâu!

“Không có khả năng, đây là có chuyện gì?”

Đạo Thần Lôi mà chính mình phóng thích ra này, quả thực có thể so với Laze của khoa học kỹ thuật hiện đại, ấn theo lẽ nên đem Lâm Hải trong nháy mắt bổ liền cặn bã cũng sẽ không thừa mới đúng.

Nhưng bây giờ lão lại kinh ngạc phát hiện, Thần Lôi rơi vào trên thân Lâm Hải, vậy mà như là đánh vào trên một khối vách tường cứng rắn, chẳng những không có xuyên thủng, ngược lại bởi vì bị ngăn trở, mà văng bay tán loạn khắp nơi!

Ngay tại thời điểm lão còn không hiểu rõ có chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên, cả mảnh trời không lập tức tối xuống.

“Trời làm sao lại đen, chuyện gì phát sinh?”

Mọi người vây xem, trong lòng một mảnh kinh hãi, vội vã ngẩng đầu nhìn lại, sau đó mỗi cái đều lộ ra thần sắc sợ hãi khiếp sợ không gì sánh nổi!

“Mau nhìn a, một nắm tay thật lớn!”

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu chỉ lên trời, nhiều tiếng hô kinh ngạc, mặt mũi tràn đầy sợ hãi!

Tần Thiên lúc này, cũng chấn kinh ngẩng đầu nhìn lại, sau đó sắc mặt đột nhiên đại biến, trong lòng vậy mà dâng lên một cỗ hoảng sợ thật sâu.

“Không tốt!”

Chỉ thấy cả mảnh trời không, giờ phút này cũng đã bị một cái bàn tay to lớn lấp đầy, hoa văn trong bàn tay rõ ràng, năm ngón tay đều đủ, che khuất cả bầu trời, dị thường quỷ dị.

Mà càng làm cho Tần Thiên hãi hùng khiếp vía là, lão từ phía trên bàn tay to lớn này, vậy mà cảm nhận được một cỗ lực lượng pháp tắc vô cùng kỳ diệu, phảng phất như một phương thế giới, đã đem lão đã hoàn toàn giam cầm ở trong đó!

“Trốn!”

Sắc mặt Tần Thiên hoàn toàn thay đổi, trong mắt lóe lên vô cùng sợ hãi, không chút do dự quay đầu liền chạy!

Nhưng mà, đã muộn!

Chỉ thấy cái bàn tay to lớn này, như chậm cực nhanh, đột nhiên từ trên không trung rơi xuống, giống như một tòa núi lớn từ trên trời giáng xuống, cả vùng không gian cũng giật lên kịch liệt, khí lưu cường đại hướng xuống dưới đất đè ép, rơi vào trên thân Tần Thiên.

Dù Tần Thiên thân là đại năng Nguyên Anh kỳ, cũng tại phía dưới cỗ khí lưu cường đại này, trong nháy mắt mất đi năng lực hành động, không chỉ có như thế, toàn bộ thân thể Tần Thiên giống như bị một tòa núi lớn đập trúng, phía dưới không chịu nổi gánh nặng, thân thể trực tiếp bị đè sập, nặng nề quẳng xuống đất!

Tần Thiên bị đè ép, liền mặt cũng ấn dán trên mặt đất, trong mắt tất cả đều là hoảng sợ, điều động chân khí toàn thân, diện mục vặn vẹo, chống đất muốn đứng người lên, lại phát hiện cũng không động đậy được một tơ một hào nào, trong lòng lập tức sợ hãi tới cực điểm!

Mọi người quan chiến, bao quát cả Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh, tất cả đều trợn tròn mắt, từng cái nhìn dáng vẻ chật vật củaTần Thiên này, mỗi cái đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Tần Thiên thế nhưng là đại năng Nguyên Anh kỳ a, thực lực mạnh bao nhiêu, bọn họ mới vừa vặn tận mắt nhìn thấy, liền hai cái cao thủ Nguyên Anh như Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh cộng thêm một cái yêu nghiệt như Lâm Hải liên thủ với nhau, cũng đều không phải là đối thủ của Tần Thiên.

Nhưng bây giờ, cái bàn tay to lớn đột nhiên xuất hiện này, chỉ vẻn vẹn bằng vào thời điểm rơi xuống, mang theo kình phong mãnh liệt, thế mà liền đem Tần Thiên đạo pháp siêu nhiên, không người là đối thủ, sống sờ sờ ép trên mặt đất, không đứng dậy nổi!

Một chưởng này nếu là rơi xuống, sẽ là kinh khủng bực nào?

Mọi người liền nghĩ cũng không dám nghĩ!

Oanh!

Đúng lúc này, bàn tay to lớn, rơi vào bên trên ngọn núi mà Tần Thiên thông qua đạo hạnh triệu hoán ra, ngọn sơn phong đem Lãnh Ngọc Như cùng Tiểu Anh, kém chút đè sập kia, vừa mới tiếp xúc với bàn tay to lớn trên bầu trời thủ kia, trong nháy mắt liền biến thành bột mịn!

“Thật đáng sợ!”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, một mặt khó có thể tin!

Mà ngay sau đó, thủ chưởng đã tiếp cận mặt đất, mang theo mãnh liệt kình phong, chỗ mặt đất đi qua đều bị bắn ngược, hướng phía bốn phương tám hướng, như là sóng biển, kịch liệt lật lăn đi!

“Nhanh phòng ngự!” Đông đảo cao thủ Kim Đan quá sợ hãi, lập tức hô nói.

Cỗ khí lãng này đập vào mặt, uy thế không thể ngăn cản, dọa đến bọn họ cuống quít vận chuyển chân khí toàn thân để tiến hành ngăn cản, có người thậm chí đem pháp bảo cũng tế lên, cản ở trước người, ngăn cản khí lãng trùng kích!

Nhưng mà, dù là như thế, trong nháy mắt nộ sóng kia cập thân, tất cả đám cao thủ Kim Đan này đều bị xung kích bay ngược mà lên, vung ra xa mấy chục trượng, có chút thực lực yếu, càng là người ở giữa không trung, liền phun ra một ngụm máu, thân hình uể oải, lập tức bị thương nặng!

Sau khi hạ xuống, đám cao thủ Kim Đan này bị dọa đến linh hồn cũng run rẩy, mang theo ánh mắt sợ hãi, nhao nhao hướng phía chỗ Tần Thiên nhìn lại!

Cái bàn tay to lớn này, liền chỉ khí lãng nhấc lên, đều có thể làm nhóm bọn họ những kẻ đứng ở đằng xa quan chiến này bị thương, lại còn là cao thủ Kim Đan toàn lực chống cự, như vậy Tần Thiên bị trực tiếp công kích, sẽ là một cái tình cảnh thế nào?

Bọn họ nhìn lại, đồng thời thủ chưởng vừa vặn nện ở trên thân Tần Thiên, Tần Thiên nằm rạp trên mặt đất, y phục toàn thân cùng râu tóc, tất cả đều bị khí lãng thổi lên, thậm chí bắp thịt trên mặt, cũng bị kình phong ép tới biến hình, mang theo vô cùng hoảng sợ, phát ra một tiếng rống sợ hãi tê tâm liệt phế!

“Không!!!”

Phốc!

Một tiếng vang ngột ngạt cực lớn vang lên, nhất thời bụi đất tung bay, đá vụn đầy trời, toàn bộ đỉnh núi là một mảnh mông mông bụi bụi, không thể thấy mọi vật!

Tất cả mọi người ở đây, đột nhiên cảm thấy dưới chân vô cùng lắc lư kịch liệt một trận, quả thực so với phát sinh động đất cấp chín còn mãnh liệt hơn, cho dù dùng chân khí chìm xuống, muốn ổn định thân hình cũng không làm được.

Nhất thời, đám cao thủ Kim Đan kỳ này, mỗi cái mặt mũi tràn đầy kinh hãi, bị rung mạnh mãnh liệt, trực tiếp ném đến bên trên bầu trời, người ở giữa không trung, trong lòng đã sợ đến vỡ mật!

Cho dù là hai người đại năng Nguyên Anh kỳ như Lãnh Ngọc Như cùng Tiểu Anh, dưới chân cũng là bất ổn một trận, thân hình ngã trái ngã phải, dù chưa bị ném đi, nhưng muốn đứng vững lại cũng là không có cách nào làm đến.

Ngược lại là Lâm Hải, đứng tại chỗ một mặt chấn kinh kinh ngạc, vậy mà không bị ảnh hưởng chút nào!

Leng keng!

Đến tận đây này, trong đầu Lâm Hải, mới vang lên một tiếng tin tức nhắc nhở giòn vang!

“Như Lai Thần Chưởng trong cơ thể ngươi đã giải phong, phong ấn đã biến mất!”

“Như Lai Thần Chưởng, quả nhiên là Như Lai Thần Chưởng!” Lâm Hải lộ vẻ mặt sợ hãi, thì thào mở miệng.

Kỳ thực ngay tại cái thời điểm bàn tay to lớn kia, đột nhiên xuất hiện ở trong không trung, Lâm Hải cũng đã có dự cảm, rất có thể đó là Như Lai Thần Chưởng bị Như Lai Phật Tổ phong ấn ở trong cơ thể mình.

Bây giờ nhận được chứng thực, Lâm Hải thật sự là vừa mừng vừa sợ lại tiếc hận!

Kinh hãi là uy lực Như Lai Thần Chưởng, thế mà khủng bố như vậy, giết Nguyên Anh quả thực như là chụp chết một con ruồi, vui là cái phong ấn Như Lai Thần Chưởng này, đột nhiên giải phong, rốt cục cứu mình một mệnh, thuận tiện cũng đem Tần Thiên giải quyết.

Nhưng tiếc hận là, Như Lai Thần Chưởng ngưu bức như vậy, phong ấn đã biến mất, chính mình cũng không có cơ hội, sử dụng lần thứ hai nữa!

Qua chừng bốn năm phần chuông, chấn động mạnh mẽ trên đỉnh núi mới chậm rãi khôi phục lại bình tĩnh, huyên náo đầy trời cũng dần dần tán đi, bầu trời khôi phục lại thư thái.

Đông đảo cao thủ Kim Đan chật vật rơi xuống đất đứng vững thân hình, nhao nhao mang theo khuôn mặt sợ hãi, nhịn không được hướng nơi rơi xuống đất nhìn lại, cái này vừa nhìn xuống, nhất thời tất cả đều kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy đỉnh núi nham thạch cứng rắn, vậy mà bị bàn tay to lớn, cứ thế mà đập chìm xuống, hình thành một cái hố sâu hình dáng bàn tay cực lớn.

Mọi người tranh nhau chen lấn xông qua, hướng phía trong hố sâu nhìn lại, đã thấy sâu không thấy đáy, vậy mà so với cả ngọn núi còn muốn sâu hơn, một chưởng này thế mà trực tiếp đập tới dưới mặt đất!

“Cái này, đây là Thần Tích a!”

“Đó căn bản không thể nào là nhân lực là được đi!”

Trong tâm mọi người, đều đã kinh hãi đến không cách nào hình dung, bọn họ trăm phần trăm kết luận, cái bàn tay to lớn này tuyệt không phải sức người có khả năng thi triển, cho dù là Nguyên Anh, thậm chí đại năng có cảnh giới cao hơn, cũng tuyệt không thể nào làm được!

Giải thích duy nhất, cái kia chính là Thần Tích!

Về phần Tần Thiên sống hay chết, đã không có người đi hỏi thăm, loại tình huống này, căn bản không có khả năng có loại khả năng thứ hai, Tần Thiên tại dưới cái bàn tay giống như Thần Tích này, chỉ có một kết quả, là cái xác không hồn!

Cho đến lúc này, Lãnh Ngọc Như mới một mặt vô cùng chấn động, mang theo thần sắc thật không thể tin, đi tới trước mặt Lâm Hải, khó có thể tin mà nói chuyện không lưu loát.

“Một chưởng kia, là ngươi làm?”

Chương 1024: Rơi xuống ba cái cảnh giới.

“Có thể nói như vậy.” Lâm Hải bất đắc dĩ gật gật đầu, kỳ thực nếu phải nghiêm khắc mà nói, cái này nên tính là Như Lai làm, nhưng một chưởng này lại phong ấn ở trong cơ thể của mình, sau đó kích hoạt, nói là mình làm, cũng không sai!

“Ngươi sao có thể có loại thực lực này?” Mặt mũi Lãnh Nguyệt Như tràn đầy không thể tưởng tượng, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Một chiêu Như Lai Thần Chưởng này của Lâm Hải, Đừng nói tại Phàm Gian giới, liền xem như tại Địa Tiên giới, Lãnh Nguyệt Như cũng đều không có nghe nói có ai có thể có thực lực này, dù là những cái Địa Tiên cao cao tại thượng kia, cũng đều không được!

“Ta...” Lời nói của Lâm Hải còn chưa nói ra khỏi miệng, hai mắt đột nhiên lật một cái, thân thể mềm mại ngã xuống.

“Lâm Hải!” Lãnh Nguyệt Như giật nảy cả mình, vội vàng đem Lâm Hải đỡ lấy, đồng thời ngọc thủ khoác lên trên cổ tay của Lâm Hải, đôi mày nhất thời nhăn lại.

“Lâm Hải ca ca!”

“Sư phụ!”

“Tông chủ!”

Tiểu Anh cùng đông đảo đám đệ tử Cường đầu trọc, cũng là bị kinh ngạc, vội vàng chạy tới.

“Đừng hoảng hốt, Lâm Hải chỉ là tiêu hao chân khí nghiêm trọng, sinh mệnh cũng không lo ngại!” Lãnh Nguyệt Như bên trong miệng nói vậy, tâm lại chìm xuống.

Tiêu hao chân khí khi tiến hành chiến đấu, đối với người tu đạo mà nói, chính là tối kỵ, thuộc về đấu pháp lưỡng bại câu thương, nhẹ thì thụ thương, nặng thì tu vi rút lui, thậm chí mất mạng, nếu không đến thời khắc mấu chốt, quyết không thể tuỳ tiện vận dụng.

Tựa như Ma Tông các nàng, có một loại công pháp cực kỳ bá đạo, gọi Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, liền là thông qua nghịch chuyển kinh mạch, tiêu hao chân khí, lấy phương thức tự mình hại mình làm cái giá để kích phát tiềm năng, trong nháy mắt đem thực lực đề cao lên mấy lần thậm chí mấy chục lần, để tiến hành đào vong hoặc là giết địch.

Nhưng thường thường sau khi thi triển, tự thân cũng sẽ nguyên khí đại thương, thậm chí kinh mạch sẽ đứt từng khúc, cửu tử nhất sinh.

Lúc trước khi Lãnh Nguyệt Như bị mấy chục cao thủ vây công, đẩy vào tuyệt cảnh, chính là thi triển Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, cưỡng ép oanh sát năm tên cao thủ Nguyên Anh, giết ra một đường máu mới chạy thoát, nhưng cũng bởi vậy mà phải trả cái giá nặng nề, liền thân thể cũng đều không có bảo trụ được, Nguyên Anh cũng là bị hao tổn rất nặng, ngoài ý muốn bị phong ấn ở bên trong tranh cổ.

Lâm Hải mặc dù là thuần túy tiêu hao chân khí, để thôi động Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, không hề giống như Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, pháp môn thi triển lại đặc biệt, hậu di chứng muốn nhẹ hơn rất nhiều, nhưng từ tình huống bây giờ đến xem, cũng không lạc quan!

Tuy không đến mức mất mạng, nhưng lúc nào có thể khôi phục, cũng rất không rõ, thậm chí cảnh giới có thể rơi xuống hay không, cũng càng không biết!

“Chỉ sợ cái thủ chưởng đáng sợ vừa rồi kia, chính là do Lâm Hải tiêu hao chân khí, thi triển đi ra đi.”

Lãnh Nguyệt Như cuối cùng đã tìm tới một cách giải thích hợp lý, vì cái gì Lâm Hải Giả Đan hậu kỳ, sẽ phát ra một chiêu khủng bố như thế, mặc dù lời giải thích này, vẫn là lộ ra gượng ép như vậy!

Bởi vì cho dù nàng lấy thực lực Nguyên Anh trung kỳ lúc trước, thi triển Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, đem thực lực trong nháy mắt đề bạt gấp mười mấy lần, nhưng so sánh cùng một chiêu Như Lai Thần Chưởng của Lâm Hải này, uy lực vẫn cách nhau một trời một vực!

“Việc nơi này đã xong, mau chóng rời đi!” Lãnh Nguyệt Như cũng lười suy nghĩ nhiều, phân phó một tiếng, Cường đầu trọc đuổi bước lên phía trước, đem Lâm Hải cõng lên, mới đi hai bước, các đệ tử đã thấy đám Kim Đan đang xem náo nhiệt kia, từng cái con mắt hỏa nhiệt nhìn vào bọn họ.

“Các ngươi muốn làm gì?” Hỏa Vân Đạo trưởng biến sắc, vội vàng lên phía trước, phát ra một cỗ khí tức cường đại, trừng mắt hỏi.

“Cái kia, Lâm Hải tiền bối quá mạnh, ta nhịn không được có một vấn đề muốn hỏi một chút!” Một lão đầu dáng dấp có chút bỉ ổi, rụt cổ lại đứng ra, sợ hãi mở miệng.

“Lâm Hải tiền bối đã chinh phục tâm của ta, ta muốn hỏi hỏi Lâm Hải tiền bối có thu đồ đệ không? Ta biết làm ấm giường, biết giả ngây thơ, biết Cosplay...”

“Không thu, cút!” Cái mũi Hỏa Vân Đạo trưởng kém chút tức điên, con mẹ nó người nào muốn ngươi một cái tiểu lão đầu khô khan làm ấm giường a, tay áo vung lên, trực tiếp đem con hàng này đập bay.

“Đều tránh ra cho ta!”

Đám cao thủ Kim Đan này, trong lòng run lên, vội vàng mặt lộ vẻ hoảng sợ, tránh ra một con đường, mọi người trong Hải Nguyệt Tông, che chở Lâm Hải, nhanh chóng rời khỏi hiện trường!

Bọn người Lâm Hải vừa đi, trên đỉnh núi, cấp tốc liền vỡ tổ, đám cao thủ Kim Đan lập tức tốp năm tốp ba tập hợp cùng một chỗ, lại hưng phấn lại rung động nghị luận về đại chiến trước đó, tên của Lâm Hải, vang lên bên tai không dứt!

...

Cùng ngày, các truyền thông lớn ở Yến Kinh, nhao nhao thông báo một cái tin tức.

Bên trong Thúy Phong Sơn cách Yến Kinh ba trăm dặm, đột nhiên phát hiện động đất cấp mười một trước đó chưa từng có, tâm địa chấn rung mạnh, hơn nữa phạm vi động đất, chỉ cực hạn tại Thúy Phong Sơn, trừ chỗ đỉnh núi quỷ dị xuất hiện một cái hố sâu không thấy đáy hình bàn tay to lớn ra, cư dân xung quanh không có bất kỳ cái thương vong cùng tổn thất gì!

Theo cư dân dưới núi tương truyền, trước sau khi động đất phát sinh, xung quanh Thúy Phong Sơn đã từng xuất hiện rất nhiều người ăn mặc cổ quái, thế là trên Internet có người lớn gan suy đoán, động đất mãnh liệt chưa từng phát sinh trước đó này, rất có thể có quan hệ cùng đám người này

Bất quá loại quan điểm này, rất nhanh liền bị dân mạng đếm không hết khịt mũi coi thường, chôn vùi tại bên trong âm thanh như là não tàn, chửi rủa nên uống thuốc, nhất trí cho rằng chấn động phát sinh rõ ràng là do thiên tai, há có thể có quan hệ cùng với người.

Mà ban ngành có liên quan ở Hoa Hạ, cũng lập tức điều động nhân viên chuyên nghiệp đến đây dò xét, trừ cảm thấy không thể tưởng tượng ra, cũng chưa phát hiện dị thường gì, ngược lại cảm thấy cái hố sâu cực lớn có hình dáng bàn tay này, mười phần có giá trị tham quan, lập tức báo cáo lên quốc gia, chuẩn bị đem nơi này làm một cái trọng điểm danh lam thắng cảnh, tiến hành khai phát!

Lâm Hải cũng không biết, một chưởng của chính mình này, ngược lại mang đến cho Hoa Hạ quốc ích lợi kinh tế vô cùng có tiềm lực, giờ phút này hắn đang cau mày, hai mắt nhắm nghiền, hôn mê trên giường trong nhà.

Lãnh Nguyệt Như đem ngọc thủ, nhẹ nhàng dán tại trên đỉnh đầu của Lâm Hải, đôi mắt đẹp đóng lại, đôi mi cau lại, tựa hồ đang cảm ứng đến cái gì đó, bọn người Cường đầu trọc đứng ở một bên, hô hấp dồn dập, mặt lộ vẻ gấp gáp, thở mạnh cũng không dám.

Qua chừng mười phút đồng hồ, Lãnh Nguyệt Như mới khoan thai mở to mắt.

“Tiền bối, sư phụ ta thế nào?” Đỗ Thuần đuổi bước lên phía trước, gấp gáp hỏi.

Tuy lão kế thừa truyền thừa của Thiết Quải Lý, nhưng cũng giống như Lâm Hải, chỉ học được Phàm Nhân Thiên, mà thực lực của Lâm Hải đã đạt Giả Đan hậu kỳ, cùng Kim Đan Nhân Tiên cách xa một bước, trị liệu của Đỗ Thuần đối với Lâm Hải, hiệu quả quá mức bé nhỏ, căn bản thúc thủ vô sách!

“Thật sự là không nghĩ tới, hắn vậy mà không chỉ một lần, cưỡng ép tiêu hao chân khí để thi pháp, dẫn đến nội tạng bị hao tổn nghiêm trọng, hắn không muốn sống sao?” Lãnh Nguyệt Như tức giận một trận, phàn nàn nói.

“Tiền bối, này sư phụ ta, còn có thể cứu sao?”

“Sinh mệnh ngược lại là không ngại, nhưng chỉ sợ sau khi tỉnh lại, sẽ rơi xuống chí ít là ba cái cảnh giới!”

“Cái gì!” Lãnh Nguyệt Như vừa thốt ra lời kia, đám người ở đây đều trợn tròn mắt!

“Rơi xuống ba cái cảnh giớ?. Này mẹ nó không phải nhất triều trở lại trước giải phóng, trực tiếp rớt xuống Ngưng Chân cảnh sao?”

“Cái này con mẹ nó quả thực so với Nhật chó còn xấu hổ hơn a!” Đừng nói Lâm Hải biết rõ, có thể tiếp nhận hay không, liền cả những người bọn họ này, nghe cũng không chịu nổi.

Nhất là Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, thời gian hai người này tu luyện lâu hơn, thật sâu biết rõ con đường tu luyện này, mỗi khi leo lên bên trên một cảnh giới, là gian nan dường nào, gian khổ trong đó chỉ sợ chỉ có bản thân mình biết.

Nếu đổi lại là hai cái bọn họ rơi xuống liền ba cái cảnh giới, đoán chừng tâm tự sát cũng sẽ có.

“Tỷ tỷ, van cầu ngươi, mau nghĩ biện pháp cứu Lâm Hải ca ca a.” Tiểu Anh một mặt bi thương, vọt tới trước mặt Lãnh Nguyệt Như, vội vã cầu khẩn nói.

“Nếu như hắn biết mình rơi về Ngưng Chân kỳ, sợ rằng sẽ không chịu nổi a!”

“Đúng vậy a, tiền bối, ngài có biện pháp gì hay không, mau cứu sư phụ ta a.”

“Tiền bối, cứu lấy Tông chủ của chúng ta đi!”

Các đệ tử Hải Nguyệt Tông, cũng liền khẩn cầu, Lãnh Nguyệt Như chính là ở bên trong đám người này, có thực lực cao nhất, nếu như người nào có năng lực, để cảnh giới của Lâm Hải không bị rơi xuống, chỉ sợ không phải Lãnh Nguyệt Như thì sẽ không còn ai.

“Biện pháp, ta ngược lại thật ra có!”

Mọi người nghe xong, nhất thời đại hỉ, trong mắt tất cả đều hiện lên quang mang kích động.

“Chỉ là...” Lãnh Nguyệt Như đột nhiên muốn nói lại thôi, đôi mày liền nhăn lại.

Chương 1025: Hai nữ liệu thương

“Bất quá cái gì?” Mọi người nhao nhao mở miệng hỏi nói.

Lãnh Nguyệt Như quay đầu, hướng phía Tiểu Anh nhìn lại.

“Ta có một cách, có thể trợ giúp Lâm Hải khôi phục, chẳng những có thể bảo đảm tu vi của hắn không hạ, thậm chí còn có cơ hội rất lớn, để hắn càng tiến thêm một bước, chỉ là thân thể của ta đã bị hủy, chỉ bằng thân thể Nguyên Anh, vô pháp làm được, cần ngươi trợ giúp, ngươi có bằng lòng hay không?”

“Ta nguyện ý, ta nguyện ý!” Tiểu Anh nghe xong, lập tức kinh hỉ gật đầu đáp ứng.

Đôi mày của Lãnh Nguyệt Như vẫn là cau lại.

“Phương pháp này chính là kiếm đi Thiên Môn, có phong hiểm cực lớn, một cái sơ sẩy, hai người chúng ta thậm chí sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, ngươi cũng nguyện ý sao?”

Tiểu Anh nghe xong, cười nhạt một tiếng, trong đôi mắt đẹp lộ ra vô cùng kiên quyết.

“Lâm Hải ca ca, chính là quý nhân của Tiểu Anh, không có hắn, liền không có Tiểu Anh hôm nay, vì Lâm Hải ca ca, cho dù chết, Tiểu Anh cũng không có chút lời oán giận nào!”

“Tốt!” Đôi mi của Lãnh Nguyệt Như vẩy một cái, hướng phía Tiểu Anh ném qua một tia tán thưởng, gật gật đầu.

“Đã như vậy, chúng ta lập tức thi pháp!” Nói xong, Lãnh Nguyệt Như hướng phía những người khác vung tay lên.

“Tất cả các ngươi đều ra ngoài canh giữ đi, không có mệnh lệnh của ta, bất kỳ người nào cũng không cho tiến vào!”

“Vâng!” Bọn người Cường đầu trọc, vội vàng đáp ứng một tiếng, cùng nhau đi ra ngoài.

“Ngươi, còn có ngươi, chờ một chút!”

Vân Tuệ Nhi cùng Vương Quân Di sững sờ, dừng bước lại, kinh ngạc nhìn về phía Lãnh Nguyệt Như.

“Hai người các ngươi, đều lưu lại đi, sau đó nếu như có chuyện, có thể sẽ cần các ngươi trợ giúp!”

“Vâng!” Vân Tuệ Nhi vui vẻ đáp ứng, đồng thời thâm tình liếc nhìn Lâm Hải đang hôn mê một chút.

“Lâm Hải ca ca, ngươi nhất định phải hảo hảo a, chỉ cần để ngươi khỏe lại, để Tuệ Nhi làm cái gì cũng được!”

Mà Vương Quân Di, thì là do dự một chút, hướng phía sư phụ mình- Tĩnh Vân Tiên Cô nhìn lại.

“Hừ!” Tĩnh Vân Tiên Cô thì là hừ lạnh một tiếng, “Bên trong này nhiều người như vậy, cần gì phải có Quân Di hỗ trợ?”

“Sư đồ hai người chúng ta, bản lĩnh thấp, liền không tại bên trong này làm mất mặt xấu hổ!”

“Quân Di, chúng ta đi!” Nói xong, Tĩnh Vân Tiên Cô nhìn cũng không liếc nhìn mọi người một chút, trực tiếp đi ra ngoài.

“Sư phụ, Lâm Hải hắn...” Vương Quân Di nhất thời một mặt lo lắng, khó xử!

“Ta bảo ngươi đi!” Tĩnh Vân Tiên Cô lập mã trừng mắt, uy nghiêm nói.

“Vâng ~” Mặt mũi Vương Quân Di tràn đầy ủy khuất cùng không tình nguyện, lại lo lắng liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Các vị, các ngươi nhất định phải cứu sống Lâm Hải a!” Nói xong, Vương Quân Di giậm chân một cái, không tình nguyện theo Tĩnh Vân Tiên Cô rời đi.

“Phi, đồ không có lương tâm, thứ đồ gì a?” Cường đầu trọc nhất thời tức đến mắng to một tiếng, những người khác cũng là nhao nhao lắc đầu, mặt lộ vẻ xem thường.

Bất kể nói thế nào, Lâm Hải cũng là vì cứu sư đồ các nàng, mới lên núi, bây giờ bị thương thành dạng này, chỉ là để Vương Quân Di giúp đỡ, thế mà cũng không chịu, thật đúng là không phải đồ vật!

“Không cần mắng các nàng!” Lãnh Nguyệt Như nhíu đôi mi lại mở miệng, “Bên trong ánh mắt của cái Đạo Cô kia, đối với Lâm Hải cũng là tràn ngập lo lắng, có lẽ chỉ là tính cách so sánh quái gở mà thôi.”

"Tốt, các ngươi đều ra ngoài đi! Nhớ kỹ, không có mệnh lệnh của ta, bất kỳ người nào cũng không thể quấy nhiễu!"

"Nếu không, Lâm Hải sẽ nguy hiểm đến tính mạng!"

"Tiền bối yên tâm, có Cường đầu trọc ta ở đây, sẽ không để cho bất luận kẻ nào đến quấy rầy các ngươi!" Cường đầu trọc vỗ bộ ngực cam đoan nói, sau đó vung tay lên, mang theo mọi người rời đi.

Sau khi mọi người rời khỏi đây, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên đứng lên, bắt lấy một cái tay của Tiểu Anh!

"Mượn thân của ngươi, ngăn cách ngoại giới!"

Nói xong, đôi mày của Lãnh Nguyệt Như đột nhiên vẩy một cái, sau đó một cỗ chân khí, liền truyền vào trong người Tiểu Anh.

"Không nên phản kháng, theo tâm ý ta mà động!"

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên nhắm mắt lại, sau đó con mắt Tiểu Anh đột nhiên sáng lên, cánh tay đột nhiên duỗi ra, tại giữa không trung, lăng không một vẽ!

Nhất thời, một cái vòng sáng hình tròn lóe ra hào quang màu bạc, xuất hiện tại giữa không trung, đem cả phòng bao phủ trong đó!

Lãnh Nguyệt Như lúc này mới buông tay của Tiểu Anh ra, âm thầm gật gật đầu.

"Dạng này liền tốt!"

Tiểu Anh một mặt kinh nghi, ngẩng đầu nhìn vòng sáng lấp lóe quang hoa ở giữa không trung, trong lòng tràn ngập hiếu kỳ.

"Tỷ tỷ, đây là cái gì?"

“Cái này chính là mượn nhờ thân thể của ngươi, thi triển đạo hạnh bố trí xuống một màn ngăn trở cách giới, có nó, bất luận trong gian phòng phát sinh cái gì, bên ngoài cũng sẽ không phát hiện được!” Lãnh Nguyệt Như giải thích một câu, sau đó ánh mắt rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Tốt, bây giờ chúng ta bắt đầu đi!”

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như lăng không vẫy một cái, thân thể Lâm Hải nhẹ nhàng bay lên không, đi tới trước người Vân Tuệ Nhi.

“Ngươi gọi là Vân Tuệ Nhi đi?”

“Vâng!” Vân Tuệ Nhi gật đầu.

“Tốt!” Lãnh Nguyệt Như đột nhiên hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, “Đem y phục của hắn cởi ra!”

“A?” Vân Tuệ Nhi sững sờ, sau đó cả khuôn mặt liền đỏ bừng, trong lòng xông tới một trận tâm tình rất phức tạp.

Lãnh Nguyệt Như nhất thời chau mày, trên mặt nổi bất mãn.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì!”

“A!” Vân Tuệ Nhi đáp một tiếng, trái tim nhỏ thình thịch đập loạn, đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm Hải ca ca...” Vân Tuệ Nhi cắn chặt hai môi, vươn tay, mười ngón tinh tế đều đang run rẩy, đem y phục Lâm Hải cởi ra, chỉ còn lại có một cái quần cộc.

“Cởi hết!” Lãnh Nguyệt Như lần nữa nói nói.

“A?” Vân Tuệ Nhi lập tức trợn tròn mắt.

“Thật sự là phiền phức!” Lãnh Nguyệt Như tiện tay vung lên, Lâm Hải trong nháy mắt đã lõa thể hoàn toàn.

“Ai u!”

Tiểu Anh cùng Vân Tuệ Nhi, nhất thời tất cả đều xấu hổ bụm mặt, xoay người sang chỗ khác, trái tim nhỏ phanh phanh nhảy loạn, liền đầu cũng không dám ngẩng lên.

Khuôn mặt Lãnh Nguyệt Như cũng là đỏ bừng, liền đầu cũng nghiêng qua một bên, bất mãn mở miệng.

“Có cái gì mà thẹn thùng, muốn cứu hắn, một hồi còn có sự tình càng mắc cỡ hơn đâu!” Lãnh Nguyệt Như nói người khác, nhưng chính mình lại xấu hổ đến đầu cũng không ngẩng lên được, trong lòng khẽ than thở một tiếng.

“Cái oan gia này, thật sự là đời trước thiếu ngươi mà!”

Cắn răng một cái, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên quay đầu, cả khuôn mặt đỏ bừng hướng phía Lâm Hải nhất chỉ!

Lâm Hải trong nháy mắt đã rơi xuống trên mặt đất, mặt mũi Lãnh Nguyệt Như tràn đầy ngượng ngùng, cắn lên trên đôi môi, đem Lâm Hải đỡ dậy, khoanh chân ngồi xuống, sau đó mình ngồi ở sau lưng Lâm Hải, duỗi hai tay ra, thủ chưởng ấn tại trên lưng Lâm Hải.

“Tiểu Anh, ngươi đến phía trước Lâm Hải!”

“A!” Tiểu Anh tuy xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, trái tim đều nhanh nhảy ra, nhưng việc quan hệ tới an nguy của Lâm Hải, cũng bất chấp gì khác, dựa theo Lãnh Nguyệt Như phân phó, đi tới phía trước Lâm Hải, đồng dạng khoanh chân ngồi xuống, đem hai tay đặt tại trước ngực Lâm Hải, tay ngọc vừa tiếp xúc đến da thịt của Lâm Hải, liền ngượng ngùng ưm một tiếng, vội vàng đem con mắt đóng lại.

“Ta cần phải làm gì.” Vân Tuệ Nhi thấy Lâm Hải ca ca của mình, bị Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh, một trước một sau kẹp ở giữa, tâm lý đột nhiên cảm giác thấy một trận khó chịu, mở miệng hỏi nói.

Lãnh Nguyệt Như liếc nhìn Vân Tuệ Nhi một chút, trên mặt đột nhiên nổi lên một rặng mây đỏ.

“Nhiệm vụ của ngươi, ở tại sau khi thương thế của Lâm Hải đã lành!”

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như không tiếp tục để ý đến Vân Tuệ Nhi nữa, mà chính là một mặt ngưng trọng nhìn về phía Tiểu Anh.

“Tiểu Anh, một hồi ngươi đem chân khí thông qua huyệt đạo chậm rãi độ vào trong người Lâm Hải, cùng chân khí của ta tụ hợp, để ta dẫn đạo, nhớ là không thể có xuất hiện bất kỳ sai lầm gì, nếu không chẳng những trị không hết cho Lâm Hải, ngươi ta cũng sẽ có nguy hiểm tính mạng!”

“Ừm.” Tiểu Anh trịnh trọng gật đầu, “Tỷ tỷ yên tâm, Tiểu Anh hiểu được!”

“Vậy thì tốt, chúng ta bây giờ liền bắt đầu!”

Nói xong, trong mắt Lãnh Nguyệt Như đột nhiên lấp lóe tinh mang, một cỗ khí tức cường đại phóng lên tận trời, sau đó chân khí toàn thân đột nhiên bắn ra, hợp thành làm hai dòng nhỏ, thông qua lòng bàn tay tiến vào trong người Lâm Hải!

Đồng thời, trong miệng Lãnh Nguyệt Như quát nhẹ một tiếng!

“Tiểu Anh, nhanh chóng độ nhập chân khí!”

“Vâng!” Tiểu Anh đáp ứng một tiếng, đôi mắt đẹp lóe lên, trong nháy mắt đem chân khí độ vào trong người Lâm Hải.

Ngay tại trong tích tắc chân khí của hai người, tụ hợp tại trong người Lâm Hải, thân thể Lâm Hải, đột nhiên ưỡn một cái, sau đó ông một tiếng, một cỗ khí tức vô cùng cường đại, đột nhiên từ trên thân Lâm Hải nổ bể ra!

"A!" Ba nữ trong phòng, đồng thời phát ra một tiếng kinh hô!

Chương 1026: Một giấc mơ thật đẹp!

Đã thấy một cỗ khí cực kỳ Dương Cương bá đạo, từ bên trên thân thể Lâm Hải tản ra, như là một đám lửa, trong nháy mắt đem quần áo của Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh, trực tiếp hòa tan, liền cả Vân Tuệ Nhi đứng ở đằng xa, cũng không thể may mắn thoát khỏi!

"Tỷ tỷ, đây là có chuyện gì?"

Tiểu Anh gấp đến nhắm chặt hai mắt, xấu hổ liền cổ cũng hồng thấu, Vân Tuệ Nhi càng là trực tiếp đem mặt che lại, sau đó vội vàng ngồi xổm người xuống, cũng là một mặt thẹn thùng.

Lãnh Nguyệt Như so với hai nàng cũng không tốt hơn gì, trên gương mặt che kín rặng mây đỏ, nhíu mi lại quát nhẹ một tiếng.

"Tiểu Anh, ổn định tâm tình, nếu không sẽ gặp nguy hiểm, dù sao hắn cũng là hôn mê, lại không nhìn thấy, sợ cái gì!"

"Đúng a, Lâm Hải ca ca là hôn mê, không nhìn thấy!" Ngượng ngùng trong lòng Tiểu Anh, lúc này mới giảm nhẹ một chút, vội vàng đem tạp niệm trong lòng bài trừ, dựa theo Lãnh Nguyệt Như dẫn đạo, chầm chậm đem chân khí rót vào trong người Lâm Hải.

Thấy suy nghĩ của Tiểu Anh đã ổn định lại, Lãnh Nguyệt Như mới thở phào, tiến hành giải thích cho các nàng.

"Công pháp mà Lâm Hải tu luyện, chính là thuộc tính Lôi Hỏa, Chí Dương Chí Cương, trước đó ngươi ta hợp lực, đem tiềm năng trong cơ thể hắn kích phát, mới có thể xuất hiện loại tình huống này!"

“Nữ tử đều là tính thuần âm, hai chúng ta, cần dùng khí Chím m, trung hoà cái khí Dương Cương bá đạo này, một chút lầm lỗi cũng không thể xuất hiện, không thì không phải Lâm Hải chết, thì chính là hai chúng ta chết!”

“Cho nên, toàn bộ quá trình ngàn vạn không thể phân tâm, có nghe hay không!”

“Ừm, ta hiểu!” Tiểu Anh nặng nề gật gật đầu, tuy bởi vì hiện tại là cái dạng này, vẫn là vô cùng ngượng ngùng, nhưng so với trước đó cũng phải tốt hơn nhiều.

Lãnh Nguyệt Như vừa nhìn về phía Vân Tuệ Nhi ở một bên, đôi mày cũng hơi nhăn lại.

“Một lát nữa, chân khí ba động trùng kích sẽ tương đối mãnh liệt, tu vi của ngươi còn thấp, nhất định phải toàn lực chống cự ở, đừng có bị ngộ thương đến!”

“Ừm, hiểu rõ!” Khuôn mặt Vân Tuệ Nhi hồng thấu, cắn đôi môi, gật gật đầu.

Cũng đã giao phó xong, Lãnh Nguyệt Như lúc này mới lộ vẻ mặt trang trọng, hít sâu một hơi.

“Tiểu Anh, chuẩn bị kỹ càng! Là tạo hóa, hay là kiếp nạn, thì ở lần hành động này!”

Nói xong, đôi mắt đẹp của Lãnh Nguyệt Như lóe lên, trên ngọc thủ nhất thời bốc lên khí đen, vô cùng lạnh lẽo, chui vào trong người Lâm Hải.

Cùng lúc đó, Tiểu Anh cũng không dám khinh thường, bắt chước Lãnh Nguyệt Như, nhất thời hai cỗ khí lưu màu trắng nhu hòa, từ huyệt đạo phía trước, tiến vào toàn thân Lâm Hải, tại trong người Lâm Hải, cùng chân khí màu đen của Lãnh Nguyệt Như gặp nhau!

Oanh!

Trong nháy mắt hai đạo chân khí đen trắng gặp nhau, trong người Lâm Hải đột nhiên tách ra hào quang màu tím, ba cỗ chân khí kịch liệt va chạm, một tiếng nổ vang, tại nơi đan điền của Lâm Hải quấn giao cùng một chỗ với nhau.

Ông!

Ngay tại lúc đó, một cỗ khí lãng cực kỳ mãnh liệt, phóng lên tận trời, đâm vào phía trên kết giới ngăn trở mà Lãnh Nguyệt Như bố trí xuống, gây nên một mảnh chấn động, nếu không có Lãnh Nguyệt Như đã sớm chuẩn bị, chỉ sợ lần này, liền phải đem cả nóc phòng lật tung.

Vân Tuệ Nhi ở nơi xa, bị cái cỗ khí lãng cường đại này, trùng kích thân thể lay động một trận, cũng may có nhắc nhở trước đó của Lãnh Nguyệt Như, nên đã sớm vận công phòng bị, dù vậy, khuôn mặt cũng là biến đổi, trong lòng kinh hãi.

Mà Lâm Hải giờ khắc này, trong người bị ba cỗ chân khí kích lui, nhất thời lộ vẻ mặt thống khổ, quang mang màu đen trắng tím, không ngừng ở bên trong thân thể giao thế lấp lóe, phảng phất đem thân thể Lâm Hải, xem như chiến trường, này lên kia xuống, kịch liệt tranh phong!

Lâm Hải ở vào trạng thái hôn mê, phản ứng của chân khí trong cơ thể, hoàn toàn là vô ý thức, mà Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh thì hoàn toàn khác biệt, hai người bọn họ vừa muốn bảo đảm có thể vừa vặn giao hòa cùng khí Dương Cương bên trong người Lâm Hải, lại phải gìn giữ chân khí cho bản thân ôn hòa, không thể gây tổn thương đến Lâm Hải, chỉ cần hơi không cẩn thận, liền có khả năng tạo thành thảm kịch.

Cứ như vậy, Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh nhất định phải dốc toàn bộ tinh lực đi ứng đối, quả thực so trực tiếp chiến đấu còn mệt mỏi hơn còn muốn hung hiểm hơn, không một chút thời gian, hai người liền đổ mồ hôi lâm ly, cũng không dám có một tia phân thần!

Thời gian từng chút xíu trôi qua, chớp mắt đã là ba ngày sau đó, ba loại chân khí kia đã quấn lấy lẫn nhau, đem tất cả các nơi trong người Lâm Hải đều du tẩu qua một lần, phía dưới chân khí ôn hòa tưới nhuần, tổn thương được tạo thành bởi vì tiêu hao chân khí của Lâm Hải, tất cả đều đã được chữa trị!

Mà hai người Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh, ba ngày này trôi qua quả thực là như giẫm trên băng mỏng, một ngày bằng một năm, dù hai người bọn họ đều là đại năng Nguyên Anh kỳ, giờ phút này cũng là mặt mũi tràn đầy rã rời, gần như hư thoát.

Rốt cục, thời điểm khi ba loại chân khí kia lần nữa trở về trong đan điền của Lâm Hải, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên hữu khí vô lực quát nhẹ một tiếng.

“Tiểu Anh, dựa theo chân khí của ta dẫn đạo, cùng một chỗ kết thúc công việc!”

Nói xong, ba loại chân khí, đột nhiên tại trong người Lâm Hải, chậm rãi tách rời, chân khí đen trắng của Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh, vô cùng cẩn thận từ trong người Lâm Hải, chậm rãi rút khỏi.

Hai người sợ giai đoạn sau cùng, không cẩn thận sẽ làm Lâm Hải bị thương, quá trình này, trọn vẹn kéo dài hơn một giờ thời gian, sau khi hai luồng chân khí rời khỏi thân thể Lâm Hải, Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh mới thở dài ra một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười đã mỏi mệt nhưng lại vui mừng.

“Đại công cáo thành, Lâm Hải không có việc gì!”

Vừa nói xong, thân thể Lãnh Nguyệt Như mềm nhũn, trực tiếp ngã trên mặt đất, Tiểu Anh đối diện cũng là ngửa mặt ngã sấp xuống.

“Các ngươi làm sao?” Vân Tuệ Nhi kinh hoảng một trận, vội vàng đứng lên chạy tới, lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là hư thoát, đến khí lực để động ngón tay cũng đều không có.”

“Ta cũng vậy, ta mệt mỏi quá, cảm giác giống như muốn chết!” Tiểu Anh cũng hữu khí vô lực nói nói.

“Hiện tại, là lúc cần dùng đến ngươi, nhanh đem hai chúng ta, ôm đến gian phòng bên cạnh kia, tìm y phục cho chúng ta mặc vào, Lâm Hải cũng sắp tỉnh rồi!”

Tiếng nói của Lãnh Nguyệt Như vừa mới rơi xuống, đột nhiên thấy hoa mắt, sau đó một cái vật nặng rơi ở trên người nàng.

“A!” Lãnh Nguyệt Như giật nảy cả mình, sau đó thân thể mềm mại đột nhiên truyền đến một cỗ cảm giác dị dạng, để cho toàn thân nàng run lên, lập tức trở nên rã rời, lúc này mới nhìn rõ, Lâm Hải vậy mà ép ở trên người nàng!

“Hỗn đản!” Lãnh Nguyệt Như kịp phản ứng, tức đến kém chút bạo tẩu, con mắt như dao, hận không thể giết Lâm Hải, mà vừa lúc này, Tiểu Anh cũng kinh hô một tiếng, vậy mà bị Lâm Hải một tay kéo qua, thô bạo ôm vào trong ngực.

“Lâm Hải ca ca ~” Tiểu Anh kinh hô một tiếng, tuy cùng Lâm Hải tiếp xúc, có loại cảm giác trước đó chưa từng có kia, để cho nàng kém chút mê ly, nhưng bộ dáng dị thường của Lâm Hải, vẫn là để nàng cảm thấy một trận đáng sợ.

“Vân Tuệ Nhi, trạng thái của hắn không bình thường, mau đem hắn đánh ngất xỉu!” Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh, giờ phút này một chút khí lực cũng không có, căn bản không có lực để phản kháng, chỉ có thể lo lắng hướng phía Vân Tuệ Nhi rống lên.

“A.” Vân Tuệ Nhi cũng bị tràng cảnh bất thình lình này làm kinh ngạc đến ngây người, còn chưa chờ xuất thủ, lại phát ra một tiếng kinh hô, bị Lâm Hải một tay kéo đến dưới thân.

“Anh ~ “

Vân Tuệ Nhi rên khẽ một tiếng, toàn thân trong nháy mắt rã rời, mất đi khí lực, ngượng ngùng nhắm mắt lại.

“Vân Tuệ Nhi, ngươi cái đồ ngu, còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh đánh ngất hắn a!” Lãnh Nguyệt Như kém chút giận ngất đi, hiện tại ba người các nàng, liền chỉ có Vân Tuệ Nhi vẫn còn tồn tại thực lực, kết quả nha đầu này, vậy mà trực tiếp từ bỏ chống lại, thật sự là say!

“A!” Sau mê ly ngắn ngủi, Vân Tuệ Nhi rốt cục tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện hai mắt Lâm Hải đỏ thẫm, tựa hồ trạng thái không đúng, vội vã vận khí vươn tay, tại chỗ cổ Lâm Hải đánh một cái!

Thân thể Lâm Hải ưỡn một cái, bị đánh xỉu đi.

“Nhanh đem cái hỗn đản này, đẩy xuống!” Lâm Hải vừa té xỉu, ba nữ đồng thời bị Lâm Hải ép dưới thân thể, loại cảm giác kỳ diệu kia, để Lãnh Nguyệt Như vừa thẹn vừa xấu hổ, vội vã hét nói.

Vân Tuệ Nhi cũng xấu hổ, mặt như rặng mây đỏ, đưa tay đem Lâm Hải nhấc xuống, sau đó khẽ vươn tay, đem Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh một bên ôm lấy một cái, chật vật chạy vào trong phòng bên cạnh

Sau khi thay xong y phục, Vân Tuệ Nhi lại chạy đến, nghiêng đầu thẹn thùng phí sức vì Lâm Hải mặc quần áo tử tế, rồi lại vội vã nhanh chóng chạy trở về phòng, mặc quần áo cho Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh, bận bịu cái quên cả trời đất.

Các nàng vừa vừa rời đi chỉ chốc lát, thân thể Lâm Hải nhất động, con mắt chậm rãi mở ra, nằm trên mặt đất phát sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra một vòng tà tiếu.

"Mẹ nó, một giấc mơ thật đẹp!"

Chương 1027: Kim Đan thành!

Ngay lúc này, ba người Lãnh Nguyệt Như, đã thay xong y phục, từ trong gian phòng đi tới.

"A?" Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi sững sờ.

"Các ngươi làm sao cũng ở đây? Hơn nữa, làm sao cũng thay y phục của Hinh Nguyệt?" Lâm Hải một trận kinh ngạc, bất quá không nói cái khác, ba người Lãnh Nguyệt Như cũng đều là đại mỹ nữ, dáng người cùng Liễu Hinh nguyệt tương đương, mặc vào y phục của Liễu Hinh Nguyệt, phi thường vừa người, hơn nữa còn có một phong vị khác.

"Hừ!" Lâm Hải không đợi được ba mỹ nữ trả lời, ngược lại chờ được ba đôi mắt trắng lớn, ba người Lãnh Nguyệt Như nhớ tới sự tình cảm thấy khó xử trước đó, khuôn mặt mỗi cái đều đỏ bừng, trên mặt khẽ giận.

"Ách..." Lâm Hải mộng bức một trận, "Ý gì a, ca ca lại không trêu chọc các ngươi?"

Đột nhiên, Lâm Hải lại nghĩ tới cái mộng đẹp quái dị trước đó kia, trên mặt đột nhiên lộ ra một nụ cười tà tà.

"Các ngươi đoán, ta vừa mới làm cái mộng gì. Ta mơ tới chuyện ở ngay tại bên trong này, bốn người chúng ta, hắc, hắc, hắc, hắc..."

Lâm Hải nhướn mày, bả vai nhún nhún cười xấu xa lấy.

“Hắc em gái ngươi a!”

Lãnh Nguyệt Như đột nhiên thoát giày, ba một tiếng ném tại trên đầu Lâm Hải, sau đó gầm thét một tiếng.

“Bọn tỷ muội, đánh hắn, cái thứ không biết xấu hổ!”

Lãnh Nguyệt Như vừa ra lệnh một tiếng, Vân Tuệ Nhi cùng Tiểu Anh, lập tức xông lên, ba người không hề phân trần, đem Lâm Hải đè xuống đất, cũng là một hồi bạo đánh!

“Ai u, ba vị cô nãi nãi, đây là vì cái gì a? Tha mạng a!”

“Uy, Nguyệt Như cô nương, ngươi đừng đánh mặt a, ca ca về sau vẫn phải dựa vào mặt ăn cơm đâu!”

...

“Hừ!” Ba đại mỹ nữ đem Lâm Hải thu thập chừng mười mấy phút, mới ra cơn giận trong lòng này, Lãnh Nguyệt Như phất tay đem kết giới ngăn trở lại, ba mỹ nữ một mặt ngạo kiều, dương dương đắc ý đi ra khỏi phòng.

Lâm Hải nằm trên mặt đất, đầu đầy bao lớn, đỉnh lấy hai cái mắt quầng thâm, khóc không ra nước mắt.

“Mẹ nó, tất cả đều là bạo lực cuồng a, ca ca không phải liền là làm mộng à, lại chấm mút chút gì, cần thế sao? Bất quá bên trong mộng, dáng người của ba cô nàng này, thật đúng là không tệ a, hắc hắc hắc...”

“Tiền bối, sư phụ ta thế nào?”

Lãnh Nguyệt Như các nàng đi vào cũng là ba ngày, không hề có một chút tin tức nào, trong phòng càng là không có bất cứ động tĩnh gì, làm cho bọn người Cường đầu trọc gấp hỏng, thế nhưng Lãnh Nguyệt Như trước đó lại đã phân phó, không có mệnh lệnh của nàng, bất kỳ người nào cũng không cho tiến vào.

Bọn người Cường đầu trọc lo lắng suông không có biện pháp nào, hiện tại thấy đám người Lãnh Nguyệt Như rốt cục đi ra, tất cả đều bức thiết chào đón, vội vã hỏi.

“Hừ, không chết, chính mình vào xem đi!” Lãnh Nguyệt Như hừ lạnh một tiếng, không ngừng bước, mang theo Tiểu Anhcùng Vân Tuệ Nhi tiến vào một gian phòng ốc khác, ba nữ nhân líu ríu không biết đang nói cái gì.

“Ha ha, quá được rồi!” Bọn người Cường đầu trọc nghe nói Lâm Hải không có việc gì, trong lòng mừng rỡ, lập tức hưng phấn xông vào, thế nhưng là mới vừa đi vào, nhất thời tất cả đều sửng sốt.

“Sư phụ, ngươi không có việc gì thì trang điểm làm gì a? Còn hóa trang xấu như vậy, giống như bị đánh?” Cường đầu trọc nhìn bộ dáng của Lâm Hải, một mặt mộng bức.

“Hóa em gái ngươi trang a, ca ca vốn chính là con mẹ nó bị đánh, ánh mắt gì!” Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, trực tiếp cho y cái mắt trắng lớn, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Khụ khụ!” Lâm Hải từ dưới đất bò dậy, ho nhẹ hai tiếng, hai tay khoác phía sau, cái cằm khẽ nâng, giả trang ra một bộ biểu lộ nghiêm túc.

“Cái kia, gần nhất con muỗi tương đối nhiều, cho nên trên đầu bị cắn mấy cái bao, có cái gì đáng ngạc nhiên, các ngươi chẳng lẽ chưa từng bị cắn qua sao? Hơn nữa bị con muỗi cắn ngủ không ngon, ban đêm mất ngủ, cho nên vành mắt cũng đen? Đúng, chính là chuyện như vậy!”

Lâm Hải đối với giải thích của mình, rất hài lòng!

Đỗ Thuần nghe xong, một mặt chấn kinh đi tới, nhịn không được đưa tay sờ sờ bao lớn trên đầu Lâm Hải.

“Tê ~” Lâm Hải nhất thời đau đến há miệng, trừng Đỗ Thuần một chút.

“Mù mờ cái gì, đầu nam nhân, eo nữ nhân, cũng không thể sờ loạn, chưa nghe nói qua a?”

“Không đúng vậy a, sư phụ!” Mặt mũi Đỗ Thuần tràn đầy chấn kinh nhìn chằm chằm vào bao lớn trên đầu Lâm Hải, “Chúng ta xác thực cũng bị con muỗi cắn qua, chẳng qua là cảm thấy hiếu kỳ, là dạng con muỗi gì, có thể đốt ra cái bao lớn như vậy?”

“Muỗi to một thước sáu mươi bảy, không được a? Ngươi quản được sao?” Lâm Hải quặm mặt lại, tức giận nói, cái này là cái đồ đệ gì a, thứ không nên hỏi chỉ toàn mù hỏi!

“Tông chủ!” Mà lúc này đây, Hỏa Vân Đạo trưởng cũng một mặt chấn kinh lại gần, nhìn Lâm Hải, hai mắt sáng lên, trong mắt tràn ngập thật không thể tin.

“Làm gì? Ta cảnh cáo ngươi, ca ca không Gay a, có hứng thú thì đi tìm Tần Vũ, dù sao tổ hai người canh cổng các ngươi, suốt ngày cùng một chỗ, lâu ngày sinh tình cũng là nhân chi thường tình, Tông chủ ta vẫn tương đối khai sáng tiến bộ, sẽ không quản những việc tư này của các ngươi!”

Lâm Hải vừa thấy ánh mắt của Hỏa Vân Đạo trưởng này, dọa đến vội vàng ôm ngực một cái, cảnh giác nói nói.

Phốc!

Nói cái gì đó? Hỏa Vân Đạo trưởng không còn gì để nói!

“Tông chủ, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi đột phá!!!” Hỏa Vân Đạo trưởng chỉ vào Lâm Hải, nói chuyện cũng cà lăm, một mặt kinh ngạc!

“Đột phá?” Lâm Hải sững sờ, sau đó đôi mày bỗng nhiên nhảy một cái, nhất thời lộ ra biểu lộ kinh hỉ.

“Ha ha, đột phá, thật con mẹ nó đột phá!”

“Ca ca hiện tại, đã là Kim Đan kỳ á!”

Lâm Hải kích động nhảy lên cao cao, cái này mới chú ý tới cảnh giới của mình, không biết từ lúc nào, lại đã đột phá bình cảnh Giả Đan, trực tiếp tiến vào Kim đan sơ kỳ!

“Mẹ nó, ca ca hiện tại, rốt cục đã là Nhân Tiên á!”

“Chúc mừng sư phụ!”

“Chúc mừng Tông chủ!”

Các đệ tử Hải Nguyệt Tông, cũng là một mặt mừng rỡ, cùng nhau chúc mừng.

“Ha ha, cùng vui cùng vui!” Lâm Hải cao hứng ôm quyền hoàn lễ, con mắt cũng cười đến híp lại.

Thật con mẹ nó thoải mái a, không nghĩ tới làm cái mộng đẹp, sau đó đã đột phá, xem ra sau này ca ca phải làm nhiều loại mộng này một chút, vừa thoải mái lại vừa có thể thăng cấp, quả thực mỹ ngốc!

“Được, các ngươi lui xuống trước đi, bản Tông chủ muốn củng cố cảnh giới một chút!”

Lâm Hải đem bọn người Cường đầu trọc đánh phát ra ngoài, sau đó xoay người ngồi vào trên giường, tầm mắt buông xuống, mũi hỏi miệng miệng hỏi tâm, nội thị xem xét tình huống của chính mình.

Chỉ thấy nơi đan điền của mình, đan ảnh trước đó, giờ phút này lại đã hoàn toàn ngưng thực, hình thành một viên đan to bằng trứng gà, hiện ra hào quang màu tím, bên trong tựa hồ ẩn chứa lực lượng cuồng bạo cực kỳ to lớn!

Hai tay Lâm Hải nắm lại, nhất thời cảm thấy một cỗ khí lưu to lớn, đang cấp tốc du đãng trong người, xương cốt toàn thân cách cách rung động một trận, bách mạch thư sướng, lực lượng tràn đầy, chân khí ngưng thực, thực lực vậy mà so với Giả Đan hậu kỳ trước đó, gia tăng gấp mười lần không ngừng!

Lâm Hải mừng thầm trong lòng, xem ra bất luận là cảnh giới lớn hay là cảnh giới nhỏ, ở giữa lẫn nhau đều có sai biệt thực lực phi thường to lớn, nhất là càng lên cao, chênh lệch càng rõ ràng nhất.

Dùng cái khắc thực lực này, Lâm Hải tin tưởng, nếu lại đối chiến với đại năng có thực lực như Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt này, căn bản không cần thi triển Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, một cái Bá Không Trảm, liền hoàn toàn có thể đem lão chém ở dưới đao!

Thực lực tăng gấp bội đồng thời, Lâm Hải vậy mà trong mơ hồ, còn cảm thấy một tia Pháp Tắc Thiên Đạo tồn tại, tựa hồ có rất nhiều đồ vật, lập tức tất cả đều thông hiểu đạo lí, để Lâm Hải đột nhiên có loại cảm giác giữa lúc giơ tay nhấc chân thì đã có thể chưởng khống vạn vật, tuy loại cảm giác này, còn cực kỳ yếu ớt, thậm chí phi thường không dễ dàng phát giác, nhưng cũng chân thực tồn tại!

“Thật kỳ diệu, chẳng lẽ đây chính là khác biệt giữa người cùng Tiên sao?”

Lâm Hải có loại dự cảm, loại cảm giác chưởng khống vạn vật này, một khi bị chính mình hoàn toàn bắt giữ, vậy sẽ là một loại lực lượng cực kỳ đáng sợ, một loại lực lượng thần kỳ mà chính mình chưa bao giờ tiếp xúc qua.

“Chờ một chút!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên sững sờ, sau đó trong mắt đột nhiên hiện lên một tia quang mang kinh hãi!

“Cỗ lực lượng này, chẳng lẽ chính là...” Lâm Hải lập tức kích động lên!

Chương 1028: Ngươi có muốn gặp lại bà ấy một lần hay không?

“Đạo hạnh! Khẳng định là đạo hạnh!”

Lâm Hải kích động hỏng, trước đó mặc kệ là Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, hay là Tần Thiên, lúc thi triển đạo hạnh đều có uy lực kinh khủng, cũng lưu lại cho Lâm Hải ấn tượng cực kỳ khắc sâu.

Mà Ngộ Không cùng Lãnh Nguyệt Như cũng từng nói qua, tu tập đạo hạnh, cũng là bắt đầu từ Kim Đan kỳ, hiện tại chính mình vừa đột phá đến Kim Đan kỳ, trong thân thể liền xuất hiện loại lực lượng thần kỳ này, đây không phải là đạo hạnh, còn có thể là cái gì?

“Hỏi Ngộ Không một chút!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, tìm tới Weachat của Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có ở đó hay không a, có một việc muốn hỏi ngươi!

Ngộ Không: A, hiền đệ ngươi nói!

Lâm Hải đem cỗ cảm giác vi diệu chưởng khống thiên địa đột nhiên xuất hiện trong cơ thể mình này, nói một lần cùng Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, đây có phải là đạo hạnh hay không?

Ngộ Không: A ha ha, tự nhiên là đạo hạnh, mỗi người tu hành, đến Kim Đan kỳ, liền muốn bắt đầu tiếp xúc tới đạo hạnh, lão đệ ngươi đã có thể dùng hình chiếu vị diện, pháp lực có thể so với Như Lai, vì sao lại không hiểu những đồ vật cơ sở này? (phía sau là một cái biểu lộ nghi vấn)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngạch... Lần trước không phải cùng Đại Thánh nói, bí cảnh đặc thù, ngươi coi như ta là tiểu tân thủ vừa mới bắt đầu tu luyện, cái gì cũng đều không hiểu liền tốt. (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi)

Ngộ Không: Tiểu tân thủ ngang hàng cùng Như Lai? A ha ha ha! Hiền đệ còn nói như thế, ta cần phải để con rùa mũ xanh Lôi Thần kia đi tìm ngươi á!

“Để Lôi Thần tìm ta làm gì?” Lâm Hải sững sờ, sau đó đột nhiên nghĩ đến một câu.

“Chớ trang bức, trang bức sẽ gặp sét đánh!” Mẹ nó, nguyên lai cái con khỉ này cho là mình là đang trang bức đâu? A!

Lâm Hải cũng không cách nào để giải thích, bí mật hắn là phàm nhân, cho dù là Ngộ Không cũng không dám nói cho, ai biết bí mật này nói ra, sẽ dẫn phát hậu quả gì a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này Đại Thánh, cái đạo hạnh này, đến tột cùng phải tu luyện như thế nào a?

Ngộ Không: Đạo hạnh cực kỳ huyền diệu, giữa những người khác nhau, phương pháp tu tập cũng khác biệt, đồng dạng đến Kim Đan hậu kỳ hoặc là Nguyên Anh sơ kỳ, liền sẽ tự hành lĩnh ngộ, chỉ bất quá có người mạnh có người yếu, giống như lão Tôn ta, liền là một cái yếu ép, ai! (phía sau là một cái biểu lộ lắc đầu thở dài)

Phốc!

Lâm Hải xem xong tin tức, kém chút ngã xuống đất, mẹ nó Ngộ

Không còn nói bản thân là một cái yếu ép, thì để cho người khác sống thế nào?

Bất quá Lâm Hải cũng minh bạch, cái cảm giác thần kỳ đột nhiên xuất hiện này, thật sự là đạo hạnh, nhưng cũng tiếc là, cảnh giới của mình bây giờ, còn vô pháp lĩnh ngộ, hơn nữa đạo hạnh tu hành, bất kỳ người nào cũng không giúp được gì, xem ra chỉ có thể chờ đợi đến Kim Đan hậu kỳ rồi lại nói.

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...”

Vừa kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, điện thoại di động của Lâm Hải đột nhiên vang, xem xét biểu hiện, lại là Tiêu Thanh Sơn đánh tới, Lâm Hải vội vàng nhận, sau đó âm thanh lo lắng của Tiêu Thanh Sơn liền vang lên.

“Tiểu Hải a, Thúy Phong Sơn phát sinh chuyện lớn, ngươi có phải cũng ở chỗ đó hay không?”

“Vâng, Tiêu lão, ta đúng là có ở đó!” Lâm Hải không biết Tiêu Thanh Sơn tìm chính mình là có chuyện gì, liền chi tiết đáp nói.

“Vậy ta hỏi ngươi, Tĩnh Vân Tiên Cô lúc ấy có ở Đạo Quan hay không, nàng có sao không?”

Lâm Hải rõ ràng cảm thấy, hô hấp của Tiêu Thanh Sơn cũng dồn dập lên, xem ra ở giữa lão cùng Tĩnh Vân Tiên Cô, quả nhiên có bí mật gì a!

“Tiêu lão yên tâm, sư đồ Tĩnh Vân Tiên Cô tất cả đều bình an vô sự, mới còn đang ở chỗ ta đây!”

“Há, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi a!” Tiêu Thanh Sơn lúc này mới yên lòng lại, thở dài ra một hơi, thì thào nói.

Lâm Hải thực sự nhịn không được hiếu kỳ trong lòng, không khỏi hỏi trong điện thoại.

“Tiêu lão, ngài cùng cái Tĩnh Vân Tiên Cô này, tựa hồ có quan hệ không bình thường a?”

“Ha ha.” Tiêu Thanh Sơn ở trong điện thoại, cười khổ một tiếng.

“Tiểu Hải a, ngươi không là người ngoài, ta không ngại nói cho ngươi biết, Tĩnh Vân Tiên Cô, nàng là nữ nhi ruột thịt của ta!”

“Cái gì!” Lâm Hải lập tức sửng sốt!

Hắn tuy đã sớm đoán được ở giữa Tiêu Thanh Sơn cùng Tĩnh Vân Tiên Cô, quan hệ tựa hồ không bình thường, nhưng chỉ nghĩ đến, ở giữa hai người là có cái liên quan nam nữ gì, dù sao Tĩnh Vân Tiên Cô thường xuyên treo ở bên miệng câu nam nhân không có một cái là đồ vật tốt, rất dễ dàng để cho người ta miên man bất định!

Nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, bọn họ lại là quan hệ cha và con gái!

“Tiêu lão, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”

“Ai!” Tiêu Thanh Sơn khẽ than thở một tiếng, tựa hồ nhớ tới chuyện cũ thương tâm, ngữ khí một mảnh đau thương.

“Tĩnh Vân Tiên Cô, tên thật gọi là Tiêu Tĩnh Vân, chính là do ta cùng thê tử đầu tiên của ta sở sinh.”

“Khi đó, vẫn là niên đại chiến tranh, rối loạn, ta mang theo bộ đội cùng địch nhân đánh du kích, không có chỗ ở cố định, mẹ con bọn họ đi theo bên người, chẳng những phi thường không tiện, hơn nữa lại mười phần nguy hiểm!”

“Thế là, ta liền phái người đưa các nàng đưa về nhà, mụ mụ Tĩnh Vân không bỏ được ta, ta không thể làm gì khác hơn là cùng với bà ấy nói, chờ tình thế đỡ một ít, liền đi về nhà tiếp bà ấy, để cho bà ấy ở nhà an tâm chờ ta!”

Nói đến đây bên trong, thanh âm của Tiêu Thanh Sơn đột nhiên nghẹn ngào, ngữ khí trở nên cực độ thương tâm.

“Ta làm sao cũng không nghĩ tới, một lần phân biệt ta giữa cùng bà ấy, vậy mà thành vĩnh biệt!”

Lâm Hải nghe được đến đây, tâm lý hơi hồi hộp một chút, mà Tiêu Thanh Sơn lại tiếp tục nói nói.

“Sau khi ta đưa bọn họ đi về, ta mang theo bộ đội, đánh khắp hơn phân nửa Hoa Hạ, chức vụ càng ngày càng cao, đồng thời trách nhiệm trên vai cũng càng lúc càng lớn, mỗi ngày đầy trong đầu đều là sự tình tác chiến, căn bản không để ý tới đi đón mẹ con bà ấy trở về.”

“Thẳng đến sau khi lấy được thắng lợi, ta mới thoát ra được, mang người về nhà đón bọn họ, khi đó tâm tình của ta, thật sự là vừa kích động lại tâm thần bất định, lòng chỉ muốn về, hận không thể lập tức nhìn thấy bọn họ!”

“Thế nhưng là, ta đến nay đều khó mà tiếp nhận, ta về đến nhà, chờ đến lại là một cái tin dữ động trời! Vợ trước của ta ngay tại một năm trước, đã bị địch nhân tàn nhẫn giết chết!!!”

“Nghe các hương thân bên trong thôn làng nói, vợ trước của ta cho đến một khắc trước khi chết, bên trong miệng còn đang nhắc, Tiêu ca, ta nhớ ngươi, ngươi làm sao còn chưa tới đón ta!!!”

Tiếng ngẹn ngào thống khổ khàn giọng gầm nhẹ của Tiêu Thanh Sơn, thông quá điện thoại truyền tới, để Lâm Hải cảm thấy cái mũi chua chua, tâm tình bị lây bệnh, kém chút rơi lệ, từ trong lời nói Tiêu Thanh Sơn, hắn cảm thấy nồng đậm bi thương, tự trách cùng tiếc nuối!

“Tiêu lão, ngài nén bi thương!” Lâm Hải khuyên nói.

Qua rất lâu, tâm tình của Tiêu Thanh Sơn, mới khôi phục một chút.

“Ha ha, Tiểu Hải a, để ngươi chê cười, tuổi đã cao còn khóc nhè.”

“Về sau ta mới biết nói, Tĩnh Vân vừa mới năm tuổi, trơ mắt nhìn mẫu thân của mình, chết tại dưới dao găm của địch nhân, chẳng những không có sợ hãi, ngược lại còn như kẻ điên, xông lên liều mạng cùng địch nhân!”

“May mắn lúc ấy, một cái Đạo Cô đột nhiên xuất hiện, đem toàn bộ địch nhân giết chết, sau khi biết rõ tình huống của Tĩnh Vân, liền đem Tĩnh Vân mang đi!”

“Sau đó, ta mang người tìm kiếm khắp nơi, cơ hồ tìm qua toàn bộ Hoa Hạ, làm thế nào cũng không có tìm được nơi hạ lạc của cái Đạo Cô này cùng Tĩnh Vân, mà lúc đó quốc gia lại còn có rất nhiều việc đang chờ làm, còn có rất nhiều công tác đang chờ ta đi làm, không có cách nào, ta đành phải phái người tiếp tục tìm kiếm, mà ta thì trở về Yến Kinh, vùi đầu vào trong công tác.”

“Theo thời gian kéo dài, bi thương trong lòng cũng dần dần nhạt đi, về sau ta lại qua người giới thiệu, cưới thê tử hiện tại, sinh hạ ba đứa hài tử, người một nhà vượt qua cuộc sống hạnh phúc!”

“Ngay tại thời điểm ta cơ hồ đem sự tình của vợ trước cùng Tĩnh Vân quên lãng, đột nhiên có một ngày, một cái Đạo Cô tự xưng là Tĩnh Vân Tiên Cô tìm tới ta, đạo hào của nàng ta để cho ta đột nhiên giật mình, ta lập tức nghĩ đến nữ nhi thất lạc nhiều năm, vội vã qua cùng nàng ta gặp mặt!”

“Không nghĩ tới, cái Tĩnh Vân Tiên Cô này, thế mà thật chính là nữ nhi thất lạc nhiều năm của ta, hai chúng ta ôm đầu khóc rống, lúc này nhận nhau, thế nhưng sau khi Tĩnh Vân biết rõ ta đã thành gia lần nữa, sắc mặt lại đột nhiên đại biến!”

“Tĩnh Vân nói, mẫu thân của nàng đến chết đều chờ đợi ta đi đón bà, ta lại ở kinh thành làm đại quan, cưới người khác, đem mẹ con các nàng vứt bỏ, nam nhân không có một cái nào đồ vật tốt, Tĩnh Vân đời này cũng sẽ không tha thứ cho ta!”

“Nói xong, Tĩnh Vân căn bản không nghe ta giải thích cùng giữ lại, liền tức giận rời đi, ta phái người tại Yến Kinh tìm kiếm khắp nơi, một lần tại trên buổi đấu giá ngọc thạch, ta lần nữa nhìn thấy Tĩnh Vân, nhìn thấy Tĩnh Vân ưa thích ngọc thạch, liền đem tất cả ngọc thạch vỗ xuống, đưa cho nàng!”

“Mà Tĩnh Vân trong khoảng thời gian này, tựa hồ cũng nghĩ thông, tất cả sự tình cũng không phải đều trách ta, rốt cục cùng ta tiến hành một lần nói chuyện với nhau, tuy nàng vẫn không nguyện ý ở lại bên người phụ thân là ta, bởi vì mẫu thân của nàng chết, lưu lại cho Tĩnh Vân bóng mờ cực sâu, Tĩnh Vân cảm thấy mẫu thân của mình chết, có quan hệ cực kỳ lớn với ta, vì mẫu thân, nàng không thể tha thứ ta!”

“Nhưng ta nhìn ra được, trong nội tâm của Tĩnh Vân cũng cực kỳ thống khổ, sau cùng lưu lại cho ta một tấm danh thiếp, liền một mình lên bên trên Thúy Phong Sơn, Thúy Phong Sơn dốc đứng hung hiểm, ta tuổi già sức yếu, không thể leo lên, từ đó về sau, liền không còn có gặp qua Tĩnh Vân!”

Nghe Tiêu Thanh Sơn kể xong ngọn nguồn sự tình, Lâm Hải không khỏi thổn thức một trận, trách không được cái Tĩnh Vân Tiên Cô kia, luôn nói nam nhân không có một cái đồ vật tốt, nguyên lai trong lòng lại có cái kết như thế.

Bất quá chuyện này, tại trong mắt Lâm Hải, Tiêu Thanh Sơn không có sai, Tĩnh Vân Tiên Cô cũng không sai, muốn nói sai, chỉ có thể nói là cái thời đại kia sai.

“Tiêu lão, Tĩnh Vân Tiên Cô không chịu nhận ngươi, nút thắt kia nói cho cùng, là ở chỗ người vợ trước của ngươi.”

“Đúng vậy a!” Tiêu Thanh Sơn thán một tiếng, “Là ta có lỗi với mẹ con các nàng, đều là ta không tốt!”

Nghe thanh âm của Tiêu Thanh Sơn, tựa hồ lập tức già đi rất nhiều, trong lòng Lâm Hải cũng cảm thấy khó chịu một phen, trong lòng nhất động, đột nhiên mở miệng.

“Vợ trước của ngươi đến chết đều không có đợi được ngươi, quả thật làm cho người cảm thấy tiếc nuối cùng đau lòng, này Tiêu lão, ngươi có muốn gặp lại bà ấy một lần hay không?”

“Ngươi nói cái gì!!!” Lâm Hải nói một câu, nhất thời để Tiêu Thanh Sơn kích động lên, âm thanh run rẩy phát ra một tiếng rống bén nhọn sợ hãi!

Chương 1029: Nhân Quỷ Tiên, tam thiên đều là thông!

“Ta nói, ngươi có muốn gặp lại vợ trước của ngươi một lần hay không?” Lâm Hải lần nữa trịnh trọng hỏi.

Đầu bên kia điện thoại, nhất thời truyền đến tiếng hít thở gấp rút của Tiêu Thanh Sơn.

“Tiểu Hải, thật có thể chứ?”

Tiêu Thanh Sơn tuy đã sớm biết rõ, Lâm Hải chính là một kỳ nhân, lại thật không nghĩ tới, còn có thể để người đã chết đi, quay về gặp mặt với lão, kích động đến toàn thân run rẩy.

“Ta cũng không có nắm chắt quá lớn, ngươi đem tình huống vợ trước của ngươi nói cặn kẽ cùng ta một chút, ta thử một chút đi!”

“Tốt tốt tốt, ta sẽ nói cho ngươi biết!” Tiêu Thanh Sơn vội vàng đem tình huống vợ trước của mình, hướng Lâm Hải nói một lần.

Lâm Hải âm thầm ghi lại, sau khi lại cùng Tiêu Thanh Sơn xác nhận không sai, mới lạnh nhạt mở miệng.

“Tiêu lão, có thể thành hay không ta cũng không dám hứa chắc, hi vọng tâm ngươi bình tĩnh đi!”

Tắt điện thoại, Lâm Hải mở Weachat ra, tìm tới Weachat của Sở Lâm Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm gì đó, Lâm Nhi Công chúa?

Sở Lâm Nhi: A a a a a! Ai bảo ngươi lúc này gửi tin tức, hại ta mất máu!!! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

“Ách... Game online đâu? A!” Lâm Hải không còn gì để nói, thật không biết Sở Giang Vương nhìn thấy nữ nhi của mình thành thiếu niên nghiện net, có thể đem sổ sách tính tới trên đầu mình hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hỏi ngươi một chuyện thôi?

Sở Lâm Nhi: Đánh xong ván này a, lập tức phục sinh!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Treo máy thôi!

Sở Lâm Nhi: Ngươi ngốc a, treo máy sẽ bị báo cáo!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yên tâm, với tài nghệ này của ngươi, treo máy cũng là đang giúp đồng đội! Bọn họ sẽ cảm tạ ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Sở Lâm Nhi: A a a a, ngươi nói như thế là có ý tứ gì? (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này còn không hiểu a, đừng quên ngươi là Vinh Diệu Vương Giả, Vinh Diệu Vương Giả là cái gì? Đó là cường giả chí cường a, chỉ cần vừa đứng trong trận, làm cái tác dụng chấn nhiếp là được, lấy một thí dụ, phụ thân ngươi là Vương giả Địa Phủ, ngươi đã gặp qua phụ thân ngươi còn đi động thủ cùng tiểu quỷ sao?

Sở Lâm Nhi: Chưa từng gặp qua, phụ thân ta chỉ cần vừa đứng ở đó, đám tiểu quỷ liền hoảng sợ chảy nước tiểu!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cho nên ta nói nha, cùng một dạng đạo lý, ngươi hướng chỗ này vừa đứng, đối phương thấy ngươi là Vinh Diệu Vương Giả, trực tiếp bị dọa đến cũng không dám động thủ! Ngược lại ngươi còn muốn tới mà nói, bọn họ cũng chỉ có thể liều mạng.

Sở Lâm Nhi: Giống như có chút đạo lý a? (phía sau là một biểu lộ nghi hoặc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đương nhiên là có đạo lý a, đừng quên, là ta giúp ngươi lên trên Vương Giả, ta có mức độ cao như vậy, có thể lừa ngươi sao? Vương Giả bình thường đều là treo máy!

Sở Lâm Nhi: Thật? Vậy ta tin ngươi một lần, liền treo máy. Nói đi, có chuyện gì?

“Ha ha ha!” Lâm Hải nhất thời nhịn không được bật cười, cái gái ngốc này, dễ dàng bị chính mình lừa gạt như vậy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta có một vị trưởng bối có người yêu, chết tại vài thập niên trước, trưởng bối thật đáng tiếc, muốn gặp lại vong thê một lần, ngươi có thể giúp đỡ sao? Đây là tin tức của bà ấy!

Lâm Hải đem tính danh, nơi sinh cùng thời đại, tử vong thời gian đại khái cùng địa điểm các loại tin tức của vợ trước Tiêu Thanh Sơn, nói cho Sở Lâm Nhi.

Sở Lâm Nhi: Cũng đã chết lâu như vậy, không dễ nói a, ấn theo lý mà nói hẳn là đã sớm đầu thai, ta hiện tại liền giúp ngươi đi tra, ngươi hãy chờ tin tức của ta!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, đa tạ Lâm Nhi Công chúa!

Đông đông đông!

Đột nhiên, có người gõ cửa.

Lâm Hải nhảy xuống giường, mở cửa, đã thấy Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh đứng tại cửa ra vào.

Lâm Hải bị dọa đến vội vàng nhảy ra sau một cái, hai tay ôm ngực, một mặt cảnh giác.

“Uy, các ngươi sẽ không lại tới đánh ta đi?”

Lãnh Nguyệt Như trực tiếp cho Lâm Hải cái mắt trắng, một mặt ghét bỏ.

“Là Tiểu Anh, hướng ngươi tạm biệt!”

“Tạm biệt?” Lâm Hải sững sờ, vội vàng thu hồi gương mặt đùa giỡn, mặt lộ vẻ nỗi buồn.

“Tiểu Anh, làm gì sốt ruột đi như vậy a?”

“Lâm Hải ca ca, nếu ngươi đã không có nguy hiểm, Tiểu Anh liền nên về nhà.”

Tiểu Anh cúi đầu, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, hai cái tay nhỏ không ngừng nắm vuốt góc áo, trải qua xấu hổ trước đó, liền cả một chút dũng khí ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Hải cũng đều không có.

Trong lòng Lâm Hải nhất động, toát ra một cái ý nghĩ.

“Tiểu Anh, ta hiện tại đã khai tông lập phái, thành lập Hải Nguyệt Tông, ngươi nhìn một mình ngươi tại núi Hàn Nguyệt, hình đơn ảnh cô, có bao nhiêu tịch mịch a, không bằng gia nhập Hải Nguyệt Tông ta đi, mọi người mỗi ngày ở cùng một chỗ, nhiều vui vẻ a!”

Tiểu Anh nghe xong, đôi mi động một cái, nhưng rất nhanh lại kiên quyết lắc đầu.

“Không, cảm tạ ý tốt của Lâm Hải ca ca, nhưng Tiểu Anh, phải bảo vệ núi Hàn Nguyệt!”

Nói xong, Tiểu Anh sợ Lâm Hải không cao hứng, lại vội vàng bổ sung một câu.

“Đương nhiên, nếu như thời điểm Lâm Hải ca ca gặp nguy hiểm, Tiểu Anh sẽ đuổi tới trước tiên!”

Lâm Hải nghe, than khẽ, trong lòng cảm động đồng thời, cũng không dễ tiếp tục giữ Tiểu Anh lại nữa.

“Vậy thì tốt, ta đưa ngươi đi!”

“Không không!” Tiểu Anh vội vàng khoát tay liên tục, “Không cần phiền toái như vậy, chính ta đi là được!”

“Vậy Lâm Hải ca ca, Tiểu Anh đi!” Tiểu Anh bỗng nhiên có chút thương cảm, nhịn không được ngẩng đầu, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ừm?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, một tay ngăn Tiểu Anh lại.

“Tiểu Anh, sắc mặt ngươi làm sao lại khó coi như vậy?”

“Không có việc gì, ta không sao!” Ánh mắt Tiểu Anh trốn tránh, cuống quít nói.

Sắc mặt Lâm Hải nhất thời liền biến.

“Đến cùng chuyện gì đã xảy ra?”

“Còn không phải là vì thời điểm giúp ngươi liệu thương, làm bị thương nguyên khí sao?” Tiểu Anh không nói chuyện, Lãnh Nguyệt Như ở bên cạnh đột nhiên mở miệng, liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Thụ thương, dựa vào, sớm nói a, ca ca có thể trị a!”

Lâm Hải tại thời điểm phát hiện mình đã thành công đột phá đến Kim Đan kỳ, bên trong não hải liền thu đến hai cái tin tức.

Một cái là học được Quỷ Quái Thiên trong Truyền thừa Dược Vương, một cái là học được Tiên Nhân Thiên trong Truyền thừa Dược Vương!

Hai cái này đều là chi nhánh bên trong Truyền thừa Dược Vương của Thiết Quải Lý, lúc trước tu vi của Lâm Hải không đủ, mới chỉ học được Phàm Nhân Thiên, hiện tại trở thành Kim Đan Nhân Tiên, tự động liền đem Quỷ Quái Thiên cùng Tiên Nhân Thiên cũng học được.

Đến tận đây, Truyền thừa Dược Vương của Thiết Quải Lý, Lâm Hải mới hoàn chỉnh kế thừa, Nhân Quỷ Tiên, tam thiên đều là thông!

“Đi theo ta, ta giúp ngươi liệu thương!” Lâm Hải không phân trần gì thêm, đem Tiểu Anh kéo vào trong phòng.

“Ngươi xác định có thể làm?” Lãnh Nguyệt Như kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

“Này là đương nhiên!” Trên mặt Lâm Hải lộ ra một tia đắc ý, sau đó phanh cái đóng cửa lại.

“Lâm Hải ca ca.” Trong phòng chỉ còn có Lâm Hải cùng Tiểu Anh, Tiểu Anh nhất thời khẩn trương lên, từ sau khi sự tình cảm thấy khó xử vì Lâm Hải liệu thương trước đó phát sinh, Tiểu Anh vừa thấy được Lâm Hải, trong lòng liền phanh phanh nhảy loạn, vô cùng ngượng ngùng.

“Ha ha, đừng gấp gáp, ca ca ta thế nhưng là lão tài xế, ngạch... Lão thầy thuốc.”

Lâm Hải khẽ vươn tay, đem cổ tay Tiểu Anh bắt lấy, toàn thân Tiểu Anh run lên, vội vàng cúi đầu xuống.

Lâm Hải vì Tiểu Anh bắt mạch, sau đó đem tay thả lỏng ra.

“Nguyên khí quả nhiên tổn thất không nhỏ, bất quá đối với ca ca mà nói, không gọi là chuyện gì!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một viên thuốc liền xuất hiện trong tay, đưa cho Tiểu Anh.

“Trước tiên đem đan dược ăn!”

“A!” Tiểu Anh đối với Lâm Hải là hoàn toàn tín nhiệm, cái gì cũng không có hỏi, liền đem đan dược nuốt vào.

“Ngồi xuống, ta thi châm cho ngươi!” Lâm Hải vừa nói, một bên đem bao châm lấy ra.

Chờ Tiểu Anh ngồi xuống xong, Lâm Hải rút ra một trận kim châm, quán chú chân khí, kim châm nhất thời thẳng tắp, hơi run rẩy.

“Ách...” Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra nụ cười lúng túng, “Tiểu Anh a, ngươi phải đem y phục cởi, đem phía sau lưng lộ ra!”

“A?” Khuôn mặt của Tiểu Anh, trong nháy mắt liền hồng thấu, cúi đầu đều nhanh chôn đến bên trong bộ ngực.

“Khụ khụ!” Lâm Hải ho nhẹ hai tiếng, che giấu một chút xấu hổ.

“Tiểu Anh, ta hiện tại là thầy thuốc, thầy thuốc cùng người bệnh, không có phân biệt giới tính!”

“A!” Tiểu Anh đỏ mặt, một mặt thẹn thùng cởi quần áo, lộ ra tấm lưng trơn nhẵn trắng như tuyết!

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, kim châm trong tay nhanh chóng rơi xuống, đâm vào trong người Tiểu Anh!

Sau đó, lần nữa cầm lấy kim châm, một cây tiếp lấy một cây, thời gian nháy mắt, trên sống lưng của Tiểu Anh, đã trải rộng kim châm!

“Tốt, một giờ sau, nguyên khí của ngươi liền sẽ khôi phục!” Lâm Hải xoa xoa lau mồ hôi trên trán, hơi có vẻ mỏi mệt nói.

Trị liệu cho Tiểu Anh, rõ ràng so với phàm nhân muốn mệt mỏi hơn nhiều, dù Lâm Hải đã đến Kim Đan kỳ, bởi vì nguyên nhân mệt nhọc, ngón tay vẫn có một chút phát run.

“Cảm tạ Lâm Hải ca ca!” Tiếng của Tiểu Anh như muỗi vo ve, thấp giọng nói.

“Không cần khách khí, trước đó ngươi chữa thương cho ta, hiện tại ta liệu thương cho ngươi, hai chúng ta xem như...” Lời nói của Lâm Hải nói được một nửa, lại im bặt mà dừng, sau đó một mặt chấn kinh, nhìn về phía sau lưng Tiểu Anh!

Chương 1030: Bản Công chúa bị báo cáo á!!!

Chỉ thấy trên sống lưng bóng loáng trắng như tuyết của Tiểu Anh, đột nhiên xuất hiện một con Ngân Hồ nho nhỏ trắng như tuyết, lông mềm như nhung cực kỳ đáng yêu, vậy mà còn đang xinh xắn hướng phía Lâm Hải nháy mắt!

“Cái tình huống này là như thế nào?” Lâm Hải nhất thời có chút mắt trợn tròn.

“Lâm Hải ca ca, đây là Nguyên Anh của Tiểu Anh.”

“Nguyên Anh?” Con mắt Lâm Hải trong nháy mắt đột ngột trở nên thẳng, “Nguyên Anh của ngươi, như thế nào lại chạy ra?”

“Ngươi dùng kim châm, đâm Nguyên Anh ta có chút khó chịu, nên nó liền đi ra.” Nguyên Anh Ngân Hồ của Tiểu Anh, tựa hồ như làm sai chuyện, yếu ớt nói nói.

“Ách...” Lâm Hải nghẹn họng nhìn trân trối, tốt a, hắn thừa nhận cái châm cứu này, xác thực rất thống khổ.

Lâm Hải mang theo một tia hiếu kỳ, trên dưới đánh giá Nguyên Anh của Tiểu Anh, nếu như không phải cảm nhận được trên thân tiểu Ngân Hồ này, có cỗ khí tức khủng bố khiến người ta run sợ, quả thực cùng Ngân Hồ bình thường không có gì khác biệt.

“Nguyên lai Nguyên Anh của Yêu tộc, lại là nguyên hình của chúng nó!” Lâm Hải đây là trừ Lãnh Nguyệt Như ra, lần thứ hai nhìn thấy Nguyên Anh.

Leng keng!

Mà lúc này đây, Weachat của Lâm Hải vang, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét, là Sở Lâm Nhi hồi âm về.

“Tiểu Anh, ngươi chơi một lúc rồi lập tức trở lại trong người, nếu không hiệu quả trị liệu, sẽ bị ảnh hưởng!”

“Bên ta còn có chút việc, tối sẽ tới xem ngươi a!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp tiến vào một căn phòng khác, sau đó xem xét tin tức mà Sở Lâm Nhi gửi cho.

Sở Lâm Nhi: Hồn phách mà ngươi để cho ta tìm kia, đã tìm tới!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A? Bà ấy ở đâu, đã một lần nữa đi đầu thai hay chưa?

Sở Lâm Nhi: Còn tại Địa Phủ đâu, trong mấy năm trước sau khi bà ấy chết, Địa Phủ một ngày không biết tăng thêm bao nhiêu hồn phách, vượt xa số lượng cần đầu thai ở nhân gian, cho tới bây giờ, cũng còn không ít hồn phách ứ đọng đang chờ đầu thai, bà ấy còn không có được xếp vào hàng đâu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có đầu thai liền tốt a, vậy ngươi có thể, để cho bà ấy đến nhân gian, gặp vị trưởng bối kia của ta một lần hay không a?

Sở Lâm Nhi: Điều này e rằng không được, thông đạo giữa Địa Phủ cùng nhân gian, đã bị ngăn cách, người Địa Phủ muốn đi tới nhân gian, chỉ có thể đi thông đạo công vụ, mà thông đạo công vụ, chỉ có Sứ Giả Câu Hồn đến nhân gian mới có thể đi qua được.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi liền an bài cho bà ấy làm cái Sứ Giả Câu Hồn thôi, chút chuyện nhỏ này còn không phải ngươi đường đường Công chúa nói một câu là xong sao? (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Sở Lâm Nhi: Nào có dễ dàng như vậy, nếu như có thể tùy ý an bài Sứ Giả Câu Hồn, Địa Phủ đã sớm đại loạn!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ít trang a, ca ca đã xong tiểu học, ngươi lừa gạt không được ta đâu! Giống ngươi a, bọn Vương Anh Hỗ Tam Nương a, Đỗ Thiên Chu Vũ a, còn không phải tất cả đều muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?

Sở Lâm Nhi: Đó cũng là cần trả giá cực lớn, huống chi là bây giờ, hiện tại Địa Phủ đã cải cách! Ngươi quên cả chức âm Ti của ngươi cũng bị lột sao?

“Cải cách?” Lâm Hải nhất thời bĩu môi một cái, lại cải cách có thể thay đổi đến trên đầu của Công chúa Địa Phủ ngươi sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi, chỉ bằng quan hệ của hai ta này, chút chuyện nhỏ này cũng không chịu hỗ trợ sao?

Sở Lâm Nhi: Không phải ta không muốn giúp, là thật không xử lý được! Ta là nghiêm túc!

“Ách...” Lâm Hải gãi gãi đầu, vô cùng khó xử.

Tuy hắn cùng Sở Lâm Nhi, bình thường lại đánh lại náo, nhưng bên trên chuyện đứng đắn, Sở Lâm Nhi không sẽ cùng hắn nói đùa.

Nếu Sở Lâm Nhi đã nghiêm túc nói không xử lý được, xem ra là thật sự không xử lý được.

Thế nhưng là vừa nghĩ tới bên Tiêu Thanh Sơn kia, chính mình đã cho lão già này hi vọng lớn như vậy, kết quả nếu như không làm được, Tiêu Thanh Sơn còn không phải là bị đả kích chết a.

Không được, nhất định phải để Sở Lâm Nhi, suy nghĩ lại một chút có những biện pháp khác hay không!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi, chúng ta không phải là người ngoài, ta cũng không khách sáo cùng ngươi, việc này bất kể như thế nào, xin ngươi giúp ta suy nghĩ một ít biện pháp, nhất định phải để cho người trưởng bối kia của ta, cùng ông ấy gặp mặt một lần!

Sở Lâm Nhi vô cùng khó xử, qua hơn nửa ngày mới hồi âm lại.

Sở Lâm Nhi: Nếu không như vậy đi, ta để cho bà ấy đi báo mộng cho trưởng bối của ngươi, để bọn họ gặp nhau trong mộng có được hay không? Biện pháp ta có thể nghĩ đến, cũng chỉ có cái này!

"Báo mộng?" Trước mắt Lâm Hải nhất thời sáng lên, quá con mẹ nó được a!

Thậm chí báo mộng thật sự còn tốt hơn gặp mặt, nếu thật muốn hồn phách đi ra, nói không chừng vẫn phải đem Tiêu Thanh Sơn giật mình đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có vấn đề, liền báo mộng! Lâm Nhi Công chúa, ngươi nói ngươi làm sao tốt như vậy a, hảo ca ca cũng có chút thích ngươi đâu! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Sở Lâm Nhi: Cút sang một bên! Đem tên người cần báo mộng, nói cho ta biết, ta qua khắc đến trên Đá Báo Mộng!

Trong lòng Lâm Hải nhất động, đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi, có thể một lần đồng thời báo mộng cho hai người hay không a?

Sở Lâm Nhi: Có thể! Bất quá loại sự tình báo mộng này, đối với hồn phách có tổn thương rất lớn, một lần hai người mà nói, nhiều nhất chỉ có thể báo mộng khoảng chừng mười phút đồng hồ, nếu không hồn phách liền gặp nguy hiểm!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có vấn đề, mười phút đồng hồ đã đầy đủ!

Lâm Hải trực tiếp đem tên của Tiêu Thanh Sơn cùng Tĩnh Vân Tiên Cô, nói cho Sở Lâm Nhi.

Có thể làm cho một nhà ba người này, gặp nhau đoàn viên trong mộng, cũng là một niềm hạnh phúc đi.

Sở Lâm Nhi: Khắc xong! Ngươi chờ ta một chút!

Lại một lát nữa, tin tức của Sở Lâm Nhi, lần nữa đã hồi âm lại.

Sở Lâm Nhi: Ta đã nói cùng cái hồn phách kia, bà ấy rất kích động, nguyện ý báo mộng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Quá tốt, Lâm Nhi Công chúa, ngươi thật là tốt! Yêu yêu đát!

Sở Lâm Nhi: Yêu cái đầu của ngươi a, bớt chiếm tiện nghi của bản Công chúa đi! Ngươi nói cho hai người kia, tối hôm nay, sẽ đồng thời báo mộng cho họ, để khoảng cách của hai người bọn họ, đừng có vượt qua mười mét! Tốt, sự tình xong xuôi, ta phải tranh thủ thời gian nhìn xem có phải tại dưới uy hiếp của bản vương, kết thúc ván đã thắng hay không, ha ha ha ha!

Lâm Hải vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại cho Tiêu Thanh Sơn, kết quả Weachat leng keng leng keng gấp rút lại vang lên, trong nháy mắt là mấy cái tin tức.

“Đây là ai vậy?” Lâm Hải vội vàng mở ra nhìn một chút, nhìn một cái liền nhịn không được mà cười rộ lên.

Sở Lâm Nhi: A a a a, Lâm Hải ngươi tên hỗn đản!!!

Sở Lâm Nhi: Ngươi chính là cái siêu cấp đại lừa gạt!!!

Sở Lâm Nhi: Còn đứng bên trong tràng chấn nhiếp! Chấn nhiếp em gái ngươi a, chấn nhiếp!!!

Sở Lâm Nhi: Lừa gạt bản Công chúa treo máy, hại bản Công chúa bị báo cáo á!!!

Sở Lâm Nhi: Hạn chế đăng nhập, trong vòng sáu tiếng không được chơi a, bản Công chúa muốn giết ngươi, a a a a!!!!!

…

Lâm Hải nín cười, hồi âm qua cho Sở Lâm Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: (tự động hồi phục) ngươi tốt, người sử dụng mà ngươi gửi tin bởi vì quá đẹp trai, đem chính mình cũng đẹp trai choáng, sau đó sẽ liên lạc lại!

Sở Lâm Nhi: Đẹp trai em gái ngươi a, dáng dấp cũng là một đống phân!!! Weachat này lại tự động hồi phục được sao? Lâm Hải ngươi cút ra đây cho ta, bản Công chúa muốn giết ngươi, a a a a!!!!

...

Lâm Hải vẻ mặt vui cười đến bắp thịt trên mặt cũng co rút, nhanh chóng rời khỏi Weachat, không hề phản ứng tới Sở Lâm Nhi, lấy điện thoại cầm tay ra, gọi điện thoại cho Tiêu Thanh Sơn, đem sự tình báo mộng, nói một lần cùng Tiêu Thanh Sơn!

Tiêu Thanh Sơn thật sự là vừa mừng vừa sợ, tại bên trong điện thoại không ngừng nói cảm ơn đối với Lâm Hải, lão anh hùng tranh tranh thiết cốt, vậy mà kích động đến khóc không thành tiếng!

Qua rất lâu, tâm tình Tiêu Thanh Sơn mới ổn định lại, mang theo một vẻ lo âu mở miệng.

“Tiểu Hải a, bên Tĩnh Vân này...”

“Tiêu lão, ngươi không cần phải để ý đến, bên Tĩnh Vân Tiên Cô kia, để ta qua nói đi!”

“Này, liền làm phiền ngươi.” Tiêu Thanh Sơn thở dài.

“Ha ha, Tiêu lão ngươi cùng ta còn khách khí làm gì a, được, ta hiện tại liền đi tìm Tĩnh Vân Tiên Cô!” Lâm Hải tắt điện thoại, từ bên trong đi ra, đi đến trước mặt Tiểu Anh.

“A. Vậy mà so tưởng tượng của ta, còn khôi phục nhanh hơn!” Lâm Hải phát hiện, nguyên khí của Tiểu Anh, đã khôi phục không sai biệt lắm!

Cánh tay vung lên, kim châm trên sống lưng Tiểu Anh, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa, con mắt Tiểu Anh đột nhiên mở ra, hiện lên một đạo tinh mang, vội vàng cầm quần áo mặc, hướng phía Lâm Hải cười một tiếng.

“Cảm tạ Lâm Hải ca ca, Tiểu Anh đã hoàn toàn khôi phục!”

Nói xong, sắc mặt Tiểu Anh nhất thời ảm đạm, cúi đầu xuống, mặt lộ một tia nỗi buồn.

“Lâm Hải ca ca, Tiểu Anh cáo từ!”

“Tiểu Anh, thật không chịu lưu lại sao?” Lâm Hải giữ lại nói.

“Không!” Tiểu Anh lắc đầu, nhếch miệng lên, tạo thành một đường cong đẹp mắt.

“Lâm Hải ca ca, hẹn gặp lại!”

Nói xong, Tiểu Anh đẩy cửa ra, cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng rời đi!

“Ai!” Nhìn bóng lưng của Tiểu Anh, Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu.

“Tiễn ta về Thánh Cảnh!” Đột nhiên, thanh âm của Lãnh Nguyệt Như, từ bên cạnh vang lên.

“Làm gì gấp gáp như vậy, không ở bên ngoài thêm một...”

“Tiễn ta về Thánh Cảnh!!!”

“Ách...” Lâm Hải nhìn ánh mắt băng lãnh của Lãnh Nguyệt Như, không còn gì để nói.

Cô nàng này a, rõ ràng tâm địa cũng không tệ lắm, làm gì lại cứ là một bộ lạnh như băng, cách người bên ngoài ngàn dặm a.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Lãnh Nguyệt Như đưa trở về Thánh Cảnh.

“Tiểu Hỏa, Tần Vũ!” Lâm Hải đem tổ hai người canh cổng gọi tới trước mặt.

“Nhìn thấy sư đồ Tĩnh Vân Tiên Cô sao?”

“Tông chủ, các nàng đã đi ra ngoài đi! Không biết đã đi chỗ nào.” Tần Vũ trả lời đến.

Lâm Hải gật gật đầu, “Các nàng ở gian phòng nào, có từng ở qua đây không?”

“Xin Tông chủ đi theo ta!” Hai người đem Lâm Hải dẫn tới gian phòng mà sư đồ Tĩnh Vân Tiên Cô đã ở qua!

“Được, các ngươi ra ngoài đi!”

Đem hai người đánh phát ra ngoài, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải!

Chương 1031: Ta không muốn giết người, cút!

A Hoa vừa ra tới, hai mắt lập tức bốc lên hoa đào, bắt đầu dùng sức ngửi.

“Oa, đây là gian phòng của nữ nhân! Thơm quá a, ôi ôi, không được, Cẩu gia muốn say mê ~ “

“Say em gái ngươi a!” Lâm Hải nhìn thấy cái tướng lưu manh này của A Hoa, liền đi lên cho nó một chân!

“Ngửi rõ chưa, ngửi rõ thì mang ta đi tìm các nàng!”

“Ba ba, nguyên lai ngươi là muốn truy nữ nhân a, còn một lần hai cái?” A Hoa một mặt chấn kinh, nhưng rất nhanh, bên trên mặt chó liền hiện lên vẻ khinh bỉ, bên trong mắt nhỏ tất cả đều là nồng đậm khinh thường.

“Ba ba, không phải ta đả kích ngươi, truy nữ nhân mà nói, liền ngươi cái tướng mạo, thông minh này cùng cảm xúc này, chậc chậc chậc...”

“Em gái ngươi a!” Sắc mặt Lâm Hải nhất thời liền hắc, “Con mẹ nó, tướng mạo của ca ca cái làm sao? IQ cùng cảm xúc càng thêm không có bắt bẻ, cao đến mức đều con mẹ nó tràn ra, có được hay không?”

A Hoa thấy sắc mặt Lâm Hải không đúng, đột nhiên bên trên mặt chó, lộ ra một vòng đồng tình.

“Ba ba, ngươi không phải thương tâm, lúc đối mặt với ta, càng không cần tự ti, lớn thành cái dạng này, thật không phải là do ngươi sai.”

“Thế giới mặc dù lớn, nhưng giống như A Hoa ta, vừa đẹp trai lại thông minh lại có mị lực, lại có thể có mấy cái. Mỗi khi thời điểm trời tối người yên, ta cũng thường xuyên lâm vào trầm tư, trời cao vì cái gì, đem ta tạo thành hoàn mỹ như vậy... Ngao!”

A Hoa còn chưa nói xong, liền tru lên một tiếng, toét miệng nhảy lên rất cao!

“Ba ba, ngươi giẫm vào cái đuôi suất khí của ta á!”

“Bớt nói nhảm!” Lâm Hải đen mặt lại, “Ngửi rõ chưa, ngửi rõ thì nhanh chóng đi tìm!”

“Tìm thì tìm nha, cũng không cần giẫm cái đuôi a, không phải liền là đố kỵ ta đẹp trai hơn ngươi nha.” A Hoa miết miệng, ủy khuất nhỏ giọng thầm thì một tiếng, rời khỏi nhà, nhất đường theo hướng đông mà đi.

Lâm Hải đi theo phía sau A Hoa, một người một chó đi ra ngoài hơn hai giờ, trực tiếp đi ra khỏi khu vực thành thị, đến đến một chỗ sơn cốc ở phía ngoại ô.

“Uy, ngươi sẽ không đi nhầm đường đi?” Lâm Hải cảm thấy rất ngờ vực, Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di, chạy đến trong thâm sơn này, để làm gì?

“Không có khả năng sai, ngươi yên tâm đi, ba ba!” A Hoa đắc ý ngửa đầu, một mặt tự tin.

“Càng đi về phía trước, không tới mười dặm, liền gặp được các nàng!”

Lâm Hải nghe xong, trong lòng vui vẻ, hướng phía cái mông lớn lắc lư của A Hoa, đá một chân.

“Vậy còn không mau chút!”

Khoảng cách mười dặm, chớp mắt liền đến, rất nhanh Lâm Hải liền nhìn thấy ở phía trước, là hai đạo thân ảnh quen thuộc.

“Thật sự là Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di!”

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, vội vàng hướng phía trước tiến đến.

“Ừm? Còn có người?” Mới đi hai bước, cước bộ của Lâm Hải đột nhiên ngừng lại, trốn đến sau một cái cây, hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy ở phía đối diện Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di, giờ phút này còn có một cái nam tử khoảng tầm năm mươi tuổi, bên trong đôi mắt hẹp, mang theo một tia âm lãnh không dễ dàng phát giác, để cho người ta xem xét cũng không phải là người tốt lành gì!

Mà giờ khắc này, tên nam tử này, đang đối với Tĩnh Vân Tiên Cô, cầu khẩn cái gì đó, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, giác quan trong nháy mắt liền phóng đại, thanh âm liền truyền lọt vào trong tai.

“Tĩnh Vân, ta biết, năm đó là ta sai, ngươi liền tha thứ cho ta đi!”

Mà trên mặt Tĩnh Vân Tiên Cô, thì là mang theo nồng đậm cừu hận, nghiến răng nghiến lợi nhìn nam tử.

“Vương Như Dương, thừa dịp trước khi ta còn không có thay đổi chủ ý muốn giết ngươi, thì tranh thủ thời gian cút cho ta!”

“Tĩnh Vân!” âm thanh của Vương Như Dương buồn bã hô nói, “Ngươi liền một điểm tình cũ cũng không nhớ sao?”

“Tình cũ?” Lâm Hải từ một nơi bí mật gần đó nghe được, trong lòng giật mình, đậu móa nơi này có cố sự a.

“Phi, ngươi im miệng cho ta!” Tĩnh Vân Tiên Cô nghe xong, nhất thời đại nộ!

Mà Vương Như Dương vẫn tiếp tục mở miệng, đau khổ cầu khẩn!

“Tĩnh Vân, ta biết, ngươi vẫn là yêu ta, ngươi vẫn luôn là yêu ta, có đúng hay không?”

“Ta hiện tại thật sự là cùng đường mạt lộ, chỉ có ngươi mới có thể cứu ta, chỉ có ngươi mới có thể cứu ta a!”

“Chết sống của ngươi, cùng ta có liên can gì!” Lồng ngực Tĩnh Vân Tiên Cô một trận chập trùng, tâm tình chập chờn mười phần kịch liệt, đột nhiên xoay người sang chỗ khác.

“Quân Di, chúng ta đi!”

“Quân Di?” Vương Như Dương vừa nghe được cái tên này, thân thể đột nhiên chấn động, sau đó đột nhiên vọt tới trước mặt Vương Quân Di.

“Quân Di? Ngươi gọi là Quân Di!!!”

“Tĩnh Vân, nàng là hài tử của chúng ta!”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Tĩnh Vân Tiên Cô đột nhiên phát ra một tiếng giống giận cực hạn, toàn thân cũng run rẩy lên.

Mà Vương Quân Di thì lập tức sửng sốt, nhìn Tĩnh Vân Tiên Cô, lại nhìn Vương Như Dương, một mặt khó có thể tin.

“Sư phụ, cái này, đây là có chuyện gì?”

“Quân Di!” Không đợi Tĩnh Vân Tiên Cô nói chuyện, Vương

Như Dương đột nhiên cướp lời mở miệng.

“Ta là ba ba của ngươi, ngươi là do ta và mẹ ngươi Tĩnh Vân sở sinh a, Quân Di, tên của ngươi vẫn là lúc ngươi còn chưa sinh ra, ta lấy cho!”

Đầu Vương Quân Di ông một tiếng, trong nháy mắt liền sững sờ tại bên trong này, đầu óc trống rỗng.

“Quân Di, hiện tại có người muốn giết ba ba của ngươi, ngươi để mụ mụ ngươi mau mau cứu ta, Quân Di, ta thế nhưng là cha ruột ngươi a!”

“Sư phụ?” Vương Quân Di trong mắt tràn ngập thật không thể tin, hướng phía Tĩnh Vân Tiên Cô nhìn lại.

“Phi, ngươi có tư cách gì, làm phụ thân của Quân Di, ngươi cút cho ta!” Tĩnh Vân Tiên Cô giận dữ gào lên một tiếng bén nhọn, tức hổn hển nói.

“Tĩnh Vân, ta biết rõ ta sai, đều tại ta lúc ấy nhất thời hồ đồ, không nên bỏ ngươi mang thai mà mặc kệ, ngược lại đi kết hôn cùng nữ nhân khác, ngươi có thể không tha thứ cho ta, nhưng Quân Di dù sao cũng là hài tử của chúng ta a, ngươi không thể nhìn ba ba của hài tử, bị người giết chết a!”

“Quân Di không có ba ba!” Tĩnh Vân Tiên Cô gầm thét một tiếng, “Lúc trước ta không nghe sư phụ phản đối, ở cùng với ngươi, chưa kết hôn mà có con, ngươi lại bỏ xuống ta, ở rể Đường Môn, sư phụ đối với ta ân trọng như núi dưới cơn nóng giận, tìm tới Đường Môn vì ta đòi lại công đạo, lại ngay cả mệnh cũng ném!!!”

“Hôm nay, ta không giết ngươi, đã là nhìn trên mặt mũi của Quân Di, nếu không ngươi đâu còn có mệnh. Hiện tại, tranh thủ thời gian cút cho ta!”

"Tĩnh Vân, lúc ấy đều là do ta nhất thời hồ đồ a, ta thật biết sai, ngươi cứu cứu ta đi, bọn họ rất nhanh sắp đuổi kịp, ngươi không cứu ta, ta liền không sống nổi!"

Vương Như Dương vừa mới dứt lời, đột nhiên soạt, một đám mười mấy người, đột nhiên xông tới, trong nháy mắt đem bọn họ bao vây lại.

"Vương Như Dương, ngươi chỉ là một cái ngoại nhân, ở rể Đường Môn ta, chính là quang vinh lớn lao, ngươi vậy mà không biết cảm ân, ngược lại học trộm tuyệt kỹ của Đường Môn ta, phụng mệnh gia chủ, lấy ngươi đầu trên cổ người, chịu chết đi!"

Nói xong, mười mấy người này đột nhiên cùng giơ hai tay, nhất thời đầy trời ám khí, một mảnh đen kịt, hướng phía Vương Như Dương liền bay tới.

Vương Như Dương bị dọa đến quá sợ hãi, một bên chật vật trốn tránh, một bên lớn tiếng kinh hô!

"Tĩnh Vân, một đêm phu thê, ân tình sâu nặng trăm năm, ngươi không thể thấy chết mà không cứu a, huống chi ta vẫn là ba ba của Quân Di, Quân Di, ngươi không thể nhìn ba ba chết a... A!"

Vương Như Dương còn chưa nói xong, đột nhiên hét thảm một tiếng, thân thể trong nháy mắt bị mười mấy mũi ám khí đánh trúng, phù phù té ngã trên đất.

"Mang về!" Mười mấy người này trong nháy mắt nhào lên, đem thi thể của Vương Như Dương khiêng lên trên người.

"Hừ, chết chưa hết tội!" Tĩnh Vân Tiên Cô giận mắng một tiếng, lại chẳng biết tại sao, nước mắt chảy xuống tới.

Mà mười mấy người này, giết Vương Như Dương xong, cũng không hề rời đi, ngược lại đem ánh mắt rơi vào trên thân Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di.

"Ngươi cùng Vương Như Dương là vợ chồng? Mà ngươi, là con gái của Vương Như Dương?" Người cầm đầu, nhìn Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di, lạnh lùng hỏi.

"Nói vớ nói vẩn, chúng ta cùng cái hỗn đản này, không có bất cứ quan hệ nào!" Tĩnh Vân Tiên Cô nhất thời nổi giận, quát lớn một tiếng!

Người cầm đầu thì là cười lạnh một tiếng, đột nhiên biến sắc, hiện lên một tia sát cơ.

"Vương Như Dương đã cưới nữ nhi của Đường gia ta, liền không nên vẫn có thê thất tại bên ngoài, tuy gã đã đền tội, nhưng cũng không thể bỏ qua cho các ngươi, mang về cho ta, giao cho Môn chủ định đoạt!"

Lời nói vừa rơi xuống, lập tức có một người, khí thế hung hăng nhào lên!

"Ai dám!" Tĩnh Vân Tiên Cô nổi giận, phất trần hất lên, trong nháy mắt đem người tới bức lui!

"Giả Đan!" Người cầm đầu, trong mắt không khỏi hiện lên một vẻ kinh ngạc, chấn kinh lui lại mấy bước.

Sau đó, đột nhiên vung tay lên.

"Cùng tiến lên!"

Nhất thời, ám khí đầy trời, Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di trong nháy mắt đã bị bao phủ trong đó!

Tĩnh Vân Tiên Cô kinh hãi, cuống quít múa phất trần, trốn tránh xê dịch, bị buộc đến vô cùng chật vật, mà Vương Quân Di càng là hiểm tượng hoàn sinh, trong nháy mắt liền lâm vào tuyệt cảnh!

“Hừ!” Mắt thấy Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di, liền muốn bị thương tổn dưới ám khí, người cầm đầu không khỏi hừ lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ ngạo mạn.

Tuy những người mà gã mang đến này, cảnh giới tối cao cũng liền chỉ là Tông Sư Võ đạo, so với Giả Đan còn muốn thấp hơn một cái đại cảnh giới, thực lực chênh lệch cách xa.

Nhưng vậy thì thế nào? Ám khí của Đường Môn, quan tuyệt thiên hạ, cho dù là đối mặt với người cao hơn chính mình một cảnh giới, cũng chưa chắc không có lực đánh một trận!

Huống chi, vẫn là mười mấy người cùng một chỗ công kích Tĩnh Vân Tiên Cô, hoàn toàn không có lý do để thất bại!

Thời điểm mắt thấy Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di, liền muốn bị thương tổn dưới ám khí, thậm chí trong mắt hai người, đều đã lộ ra tuyệt vọng thật sâu, đột nhiên một bóng người, nhanh như như thiểm điện, đã xuất hiện tại trước mặt hai người.

Sau đó, hai tay huy vũ liên tục, vô số tàn ảnh chớp động, đầy trời ám khí trong nháy mắt đã biến mất.

Người của Đường Môn, giật nảy cả mình, một mặt thật không thể tin sững sờ ngay tại chỗ.

“Leng keng!” Ám khí đếm không hết, bị ném xuống đất, một đường âm thanh nhàn nhạt vang lên.

“Ta không muốn giết người, cút!”

Chương 1032: Mẹ con nhận nhau

“Ừm?” Người cầm đầu Đường Môn, không khỏi giật mình, thủ pháp ám khí của Đường Môn bọn họ cực kỳ đặc biệt quỷ dị, Lâm Hải lại có thể tay không tiếp được, cũng không phải là người bình thường có thể làm được.

“Tại hạ là đệ tử của Xuyên Thục Đường Môn, Đường Lạc Ninh, không biết các hạ là người nào, vì sao nhúng tay vào của sự tình Đường Môn ta?” Đường Lạc Ninh liếc mắt liền nhìn ra Lâm Hải không dễ chọc, không tiếp tục ra lệnh động thủ, mà chính là tiến lên một bước, ôm quyền hỏi.

“Ta chính là Hải Nguyệt Tông Lâm Hải, Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Quân Di, chính là bằng hữu của ta, các ngươi giết cái Vương Như Dương kia thì ta mặc kệ, nhưng mà dám đụng đến bằng hữu của ta, cũng đừng trách ta không đáp ứng!”

Lâm Hải nói xong, ánh mắt đột nhiên phát lạnh, chỉ tay thành kiếm, đột nhiên hướng phía một tảng đá lớn bên cạnh người, bỗng nhiên lăng không nhất chỉ!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, tảng đá lớn cao như hai người, trong nháy mắt nổ bể ra đến, loạn thạch bay tán loạn, còn như viên đạn, kình phong gào thét, tiếng xé gió bén nhọn vang vọng chân trời, mấy chục khỏa đại thụ cỡ khoảng cái chén ăn cơm ở xung quanh, bị đá vụn đánh trúng, cứng rắn bẻ gãy, tạo thành một mảnh hỗn độn!

Mà Lâm Hải liền nhìn cũng không nhìn một chút, chỉ là lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đường Lạc Ninh, lạnh nhạt mở miệng.

“Ta mặc dù không muốn giết các ngươi, nhưng nếu như, ngươi cho rằng đầu của nhóm đệ tử Đường Môn các ngươi, so tảng đá kia còn cứng rắn hơn, thì đại khái có thể thử một chút!”

“Tê ~” Đường Lạc Ninh thấy thế, không khỏi hít một hơi khí lạnh, sắc mặt nhất thời đại biến!

Chiêu chỉ tay thành kiếm, lăng không đánh thành đá vụn của Lâm Hải này, nhất thời đem gã cho chấn trụ!

Tuy lấy thực lực của Đường Lạc Ninh, cũng có thể miễn cưỡng làm được, nhưng làm hời hợt, hạ bút thành văn như Lâm Hải, căn bản tuyệt đối không thể, nhất là trong nháy mắt ngón tay Lâm Hải điểm ra, Đường Lạc Ninh rõ ràng cảm thấy, trong không khí có một cỗ kiếm khí sắc bén bá đạo, cơ hồ đem không gian cũng xé rách, chân khí ngưng luyện kia, hoàn toàn không phải gã có thể sánh được!

“Người này, quyết không thể trêu chọc!”

Đường Lạc Ninh tuy là võ giả Quy Chân cảnh, nhưng lập tức liền phân tích ra được, thực lực của Lâm Hải, xa ở trên gã, nếu thật muốn động thủ, phía bên mình tuy nhiên nhiều người, nhưng cũng chưa chắc đã chiếm được thượng phong!

“Ha ha, Lâm tiền bối cao năng, tại hạ bội phục!”

Đường Lạc Ninh trong nháy mắt, trong lòng liền có quyết định, cười ha ha một tiếng, hướng phía Lâm Hải lần nữa ôm quyền.

“Nếu hai vị này là bằng hữu của Lâm tiền bối, vậy Đường mỗ xem ở trên mặt mũi của Lâm tiền bối, liền thả cho bọn họ một ngựa, cáo từ!” Nói xong, Đường Lạc Ninh mang người, xoay người rời đi, tuyệt không dây dưa dài dòng.

Nhiệm vụ của bọn họ, chính là đánh giết Vương Như Dương, giết Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di, chỉ là dệt hoa trên gấm, hiện tại có cái cao thủ như Lâm Hải đột nhiên đi ngang ra nhúng một tay vào, gã tự nhiên không muốn phức tạp, mạo hiểm như vậy, dù sao Vương Như Dương cũng đã đền tội, nhiệm vụ đã hoàn thành, không cần thiết cùng cao thủ như Lâm Hải phát sinh xung đột.

“Cái Đường Lạc Ninh này, ngược lại là cái nhân vật!” Nhìn Đường Lạc Ninh quả quyết rời đi như thế, Lâm Hải không khỏi âm thầm gật đầu.

“Tĩnh Vân Tiên Cô, Quân Di, các ngươi không có sao chứ?”

Sau khi Đường Lạc Ninh rời đi, Lâm Hải mới xoay người, mang theo ý cười lúng túng, nhìn về phía Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di.

Trong lúc vô tình nghe được bí mật của các nàng, trong lòng Lâm Hải nhiều ít vẫn là có chút mất tự nhiên.

“Ngươi cũng nghe được?” Tĩnh Vân Tiên Cô mặt không biểu tình, lạnh lùng nói.

“A, ta không phải cố ý.” Lâm Hải gãi gãi đầu.

Mà lúc này đây, Vương Quân Di đột nhiên một mặt điên cuồng, chạy đến đối diện với Tĩnh Vân Tiên Cô, khiếp sợ không gì sánh nổi cùng thật không thể tin mà nhìn nàng ta.

“Sư phụ, những gì cái Vương Như Dương kia nói, là thật sao?”

Thân thể Tĩnh Vân Tiên Cô run lên, ánh mắt vô cùng nhu hòa nhìn về phía Vương Quân Di, đưa tay khẽ vuốt mái tóc của Vương Quân Di, một mặt bi thương.

“Hài tử đáng thương, ngươi trách ta sao?”

Thân thể Vương Quân Di đột nhiên cứng đờ, trong đôi mắt đẹp nhịn không được lăn nước mắt xuống, trong lòng hỗn loạn tưng bừng.

Nhưng rất nhanh, Vương Quân Di đem nước mắt lau khô, trên gương mặt lộ ra thần sắc kiên nghị, cười nhạt một tiếng.

“Làm sao lại thế, mặc kệ ngươi là sư phụ của ta, hay là mẫu thân của ta, thì có cái gì khác biệt đâu, những năm gần đây, đều là hai người chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, ta đã sớm đem sư phụ ngươi, xem như mẹ ta!”

“Sư phụ, mụ mụ!” Vương Quân Di một đầu tiến trong ngực Tĩnh Vân Tiên Cô, đưa nàng ta ôm chặt.

“Quân Di, hảo hài tử của ta!” Tĩnh Vân Tiên Cô duỗi hai tay ra, đem Vương Quân Di ôm chặt lấy, nước mắt theo gương mặt, mà chảy xuống, kích động trong lòng toàn thân cũng đang run nhè nhẹ.

“Thật sự là chuyện tốt cực lớn a, chúc mừng Tiên Cô cùng Quân Di, mẹ con nhận nhau!” Lâm Hải một bên vỗ tay, một bên nói lời chúc phúc xuất phát từ nội tâm!

Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di tách ra, lúc này mới dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Cảm tạ ngươi!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, lắc đầu.

Hắn từ bên trong âm thanh của Tĩnh Vân Tiên Cô, nghe được chân thành cùng một tia áy náy, bất quá đã biết rõ bí mật của Tĩnh Vân Tiên Cô, Lâm Hải làm thế nào có thể sẽ cùng so đo với nàng ta?

Tính cách quái gở cùng thành kiến đối với nam nhân của Tĩnh Vân Tiên Cô, nguyên lai đều là có nguyên nhân, chẳng những mắt thấy kết cục bi thảm của mẫu thân, bản thân cũng bị kẻ đồi bại lừa gạt, khiến bản thân chưa kết hôn mà đã có con, còn làm hại ân sư mất mạng.

Dạng đả kích này, chỉ sợ đặt ở trên thân người nào, tính cách cùng tâm lý cũng sẽ nhận ảnh hưởng cực lớn đi, nói cho cùng, cái Tĩnh Vân Tiên Cô này cũng chỉ là một kẻ đáng thương a.

“Oa, ba ba, ngươi quá bạc đãng, lại muốn làm mẫu nữ hoa, bất quá cái khác không nói, hai mẹ con này, thật đúng là rất có vị đạo a, ngươi nhìn cái đôi chân dài này...”

“Cút!” Lâm Hải tối sầm mặt, một chân đem A Hoa đầu lưu manh chó này đá bay!

“A, ba ba, ngươi quá không trượng nghĩa, gỡ mài giết chó a, ngươi làm chuyện của các ngươi, làm gì đá ta à, ta lại không ngại chuyện của ngươi, nói không chừng một hồi, còn có thể chỉ điểm cho ngươi một số tư thế đây...”

A Hoa tru lên, thân hình khổng lồ, trong nháy mắt đã bay mất không thấy.

“Ách...” Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di, nhao nhao sững sờ, không biết vì cái gì mà mặt Lâm Hải lập tức trở nên đen như vậy, còn đem một đầu chó tướng mạo kỳ lạ ở bên cạnh đá bay.

“Không phải là tâm lý biến thái đi?” Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di nhìn Lâm Hải, ánh mắt toàn bộ đều là lạ, toát ra một cái ý nghĩ đáng sợ.

Lâm Hải bị các nàng nhìn mà một trận không được tự nhiên, nhịn không được gãi gãi đầu, ngượng ngùng mở miệng.

“Đó là đầu lưu manh chó, ta thấy nó nhìn chằm chằm vào các ngươi, cho nên... Đó là con chó teddy, các ngươi hiểu được!”

“Phi!” Tĩnh Vân Tiên Cô không có hiểu được ý tứ bên trong lời nói của Lâm Hải, nhưng Vương Quân Di lại nghe hiểu, nhất thời khẽ gắt một tiếng, liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Đúng, nói chính sự!” Lâm Hải vội vàng đem đề tài chuyển hướng, nhìn về phía Tĩnh Vân Tiên Cô.

“Tiên Cô, quan hệ giữa ngươi cùng Tiêu lão, ta đã biết rõ.”

Sắc mặt Tĩnh Vân Tiên Cô nhất thời biến đổi, trên mặt hiện lên một chút giận dữ.

“Đừng có ở trước mặt ta, lại nhắc đến ông ta!”

Lâm Hải thầm cười khổ, Tĩnh Vân Tiên Cô quả nhiên vẫn là có khúc mắc a.

“Tiên Cô, kỳ thực ngươi cũng biết, phát sinh loại sự tình này, thật không hoàn toàn là do Tiêu lão sai, muốn trách, chỉ có thể trách cái niên đại Cẩu Tử kia.”

“Ngươi không cần nói, nếu như ngươi là vì ông ta mà tới làm thuyết khách, vậy ta khuyên ngươi vẫn là tỉnh lại đi, Quân Di, chúng ta đi!” Nói xong, Tĩnh Vân Tiên Cô lôi kéo Vương Quân Di, liền muốn rời khỏi.

“Tĩnh Vân Tiên Cô!” Lâm Hải thấy thế, vội vàng đem Tĩnh Vân Tiên Cô gọi lại.

Bước chân của Tĩnh Vân Tiên Cô dừng lại, nhưng không quay đầu lại, lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi, đã cứu tánh mạng của mẹ con chúng ta, ân tình của ngươi chúng ta sẽ có ngày báo đáp, nhưng chuyện nhà của chúng ta, ngươi không cần nhúng tay vào!”

Nói xong, Tĩnh Vân Tiên Cô lần nữa lôi kéo Vương Quân Di, bước nhanh rời đi.

“Ai!” Lâm Hải khẽ than thở một tiếng, lắc đầu, sau đó đột nhiên mở miệng hô nói.

“Tiên Cô, ngươi không muốn gặp lại mẫu thân của ngươi một lần nữa sao?”

“Ngươi nói cái gì?” Thân thể Tĩnh Vân Tiên Cô kịch liệt run lên, đột nhiên xoay người, một mặt chấn kinh nhìn vào Lâm Hải.

“Ngươi vừa mới, nói cái gì?”

Chương 1033: Báo mộng

“Ta nói, ngươi có muốn gặp lại mẫu thân của ngươi một lần nữa hay không!” Ánh mắt Lâm Hải sáng rực, nhìn chằm chằm vào Tĩnh Vân Tiên Cô, nói ra từng chữ từng chữ.

Tĩnh Vân Tiên Cô chấn kinh nhìn Lâm Hải, hơn nửa ngày mới đau thương cười một tiếng, lộ ra bi thương thật sâu.

“Mẫu thân của ta đã chết nhiều năm, coi như muốn gặp, thì đi chỗ nào gặp nhau đây?”

“Nếu như ngươi nguyện ý, đêm nay liền có thể nhìn thấy!” Lâm Hải trịnh trọng nói nói.

Con mắt Tĩnh Vân Tiên Cô đột nhiên dựng thẳng lên đến, một mặt thật không thể tin nhìn về phía Lâm Hải.

“Tin tưởng ta, liền theo ta đi!”

Sau một phen giãy dụa tâm lý, Tĩnh Vân Tiên Cô rốt cục bị dục vọng mãnh liệt có thể nhìn thấy mẫu thân lần nữa đả động, tuy vẫn cảm thấy phi thường không đáng tin cậy, nhưng vẫn là đáp ứng Lâm Hải.

“Tốt, ta đi với ngươi, hi vọng ngươi không nên gạt ta!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, trực tiếp mang Tĩnh Vân Tiên Cô đến trong nhà Tiêu Thanh Sơn, trên đường đem sự tình báo mộng nửa đêm nay, giảng một lần cho Tĩnh Vân Tiên Cô, tuy Tĩnh Vân Tiên Cô cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng vẫn là tràn ngập chờ mong, ẩn ẩn có chút kích động lên.

“Tĩnh Vân, ngươi đến rồi!” Tiêu Thanh Sơn vừa thấy được Tĩnh Vân Tiên Cô, nhất thời vui mừng nhướn mày, chào đón.

“Ngài, thân thể vẫn tốt chứ?” Tĩnh Vân Tiên Cô cau mày, thấp giọng hỏi nói, tuy nàng không chịu nhận Tiêu Thanh Sơn, nhưng cũng biết sai không phải tất cả đều do Tiêu Thanh Sơn, kỳ thực nàng đã sớm nhận người phụ thân Tiêu Thanh Sơn này, chỉ là không thể bước qua cái đạo khảm trong lòng kia mà thôi.

“Tốt, cực kì tốt, nhìn thấy ngươi liền càng tốt hơn, ha ha ha!” Tiêu Thanh Sơn thấy Tĩnh Vân Tiên Cô thế mà quan tâm tới thân thể của mình, trong lòng đừng đề cập cao hứng bao nhiêu, nhất thời cười giống như đứa bé.

“Tiểu Hải a, thật không biết làm như thế nào để cảm ơn ngươi!”

“Tiêu lão ngài khách khí, ta chỉ hy vọng, qua hôm nay, các ngươi có thể tiêu tan hiềm khích lúc trước, người một nhà sẽ đoàn tụ, trò chuyện vui vẻ!”

Lâm Hải nói một lời này, sắc mặt Tĩnh Vân Tiên Cô nhất thời lạnh xuống.

“Ta có chút mệt mỏi, muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi!”

Tiêu Thanh Sơn nghe xong, vội vàng sắp xếp người, đem Tĩnh Vân Tiên Cô cùng Vương Quân Di, đưa đến phòng khách nghỉ ngơi, sau đó nhẹ nhàng thở dài.

“Xem ra, để Tĩnh Vân tiếp nhận ta, không rất dễ dàng a!”

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, lắc đầu.

“Thế thì chưa hẳn, khúc mắc của Tĩnh Vân Tiên Cô, ở tại bên trong mẫu thân của nàng, đêm nay gặp nhau trong mộng các ngươi một nhà ba người đoàn viên, đem lời nói nói ra, có lẽ hết thảy đều sẽ viên mãn.”

“Chỉ hy vọng như thế đi!”

“Đúng, Tiêu lão, ta còn có một tin tức tốt, phải nói cho ngươi biết!”

“A? Tin tức tốt gì?” Tiêu Thanh Sơn sững sờ.

“Ngươi ở trên thế giới này, còn có một đứa cháu gái!”

“Cháu gái?” Tiêu Thanh Sơn sững sờ, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Lâm Hải đem chuyện khi trước, giảng kỹ càng cùng Tiêu Thanh Sơn một lần, Tiêu Thanh Sơn nghe xong, sững sờ một hồi lâu, sau đó vừa khóc lại cười, thật không biết là buồn hay là vui.

Vui là, Vương Quân Di lại là cháu gái của chính mình, chính mình lại có thêm một cái người thân nhất, buồn là vận mệnh của Tĩnh Vân Tiên Cô có nhiều trắc trở như, tuổi thơ tang mẫu, thanh niên lại gặp kẻ đồi bại, cơ khổ cả đời, thật sự là quá đáng thương!

May mắn Lâm Hải nói Vương Như Dương đã bị người của Xuyên Thục Đường Môn trừ bỏ, nộ khí trong lòng Tiêu Thanh Sơn mới nhỏ đi một chút, bằng không lão không phải không động dùng sức mạnh, đem cái kẻ đồi bại gieo tai hoạ cho con gái của mình, chộp tới xử bắn là không được!

“Tiêu lão, ngươi nghỉ ngơi một chút, dưỡng tốt tinh thần, yên tĩnh chờ đến nửa đêm người một nhà đoàn tụ đi!”

Lâm Hải an ủi Tiêu Thanh Sơn vài câu, rồi cáo từ rời đi.

Về đến trong nhà, Lâm Hải tiếp được video của Liễu Hinh Nguyệt.

“Anh chừng nào thì trở về a, người ta nhớ anh!” Liễu Hinh Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn, một mặt u oán.

Lâm Hải bấm ngón tay tính toán, chính mình cùng Liễu Hinh

Nguyệt tách ra, đã hơn nửa tháng, vẫn bận đến sứt đầu mẻ trán, quả thật có chút xem nhẹ cảm thụ của Liễu Hinh Nguyệt.

“Mấy ngày nữa liền về, anh cũng nhớ em!” Ước định một tháng cùng Đông Phương Du Long và các Sứ Giả Tiếp Dẫn đã sắp đến, Lâm Hải chuẩn bị đem ngọc thạch nắm bắt tới tay, liền chạy về Giang Nam.

“A, còn phải mấy ngày a?” Liễu Hinh Nguyệt nhất thời mân mê cái miệng nhỏ nhắn, “Người ta mấy ngày nữa, liền lại phải đi quay phim, đến lúc đó sẽ bận bịu, lại không thể ở cùng với anh.”

“Đậu móa, không được!” Nhìn thấy ánh mắt u oán của Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải nhất thời không đành lòng một trận trong lòng liền làm quyết định!

“Ha ha, lừa em thôi, ngày mai anh liền về! Tắm rửa sạch sẽ ở nhà chờ anh đi!” Lâm Hải nhướn mày, cười xấu xa nói.

“Chán ghét, liền chỉ lừa người ta, trở về cũng không để ý tới anh nữa, hừ!” Liễu Hinh Nguyệt khẽ cáu nhẹ giận, một mặt kinh hỉ.

Trong video, hai người thân mật nói tình thoại, chỉ chốc lát Lâm Hải liền ngứa ngáy khó nhịn trong lòng, bắt đầu dùng ngôn ngữ trêu chọc Liễu Hinh Nguyệt, thẳng đến khi hơi thở của Liễu Hinh Nguyệt hơi hổn hển, ánh mắt cũng mê ly, hai người mới YY nỗi buồn, treo video.

Thời gian rất nhanh liền đến tối, Lâm Hải sớm đã đến trong nhà Tiêu Thanh Sơn, Tiêu Thanh Sơn cùng Tĩnh Vân Tiên Cô, đã sớm chờ không nổi, tất cả đều ở trong phòng khách, chờ nửa đêm đến.

“Tiểu Hải, tối nay, ta thật có thể nhìn thấy Tiểu Hà sao?”

Càng là tiếp cận giờ Tý, trong lòng Tiêu Thanh Sơn càng là gấp gáp, đứng ngồi không yên, chắp tay sau lưng không ngừng đi tới đi lui ở trong phòng khách, không đến mười phút đồng hồ, đã hỏi Lâm Hải câu này không dưới năm lần.

Tĩnh Vân Tiên Cô tuy ngồi ở trên ghế sa lon, mí mắt buông xuống, giữ im lặng, một bộ dáng thờ ơ, nhưng Lâm Hải từ đôi mi không ngừng nhảy lên của nàng ta mà nhìn ra được, trong nội tâm của nàng ta, gấp gáp kích động không kém Tiêu Thanh Sơn chút nào.

Lâm Hải thấy hai người đều coi trọng như vậy, lại đặc biệt lần nữa tìm tới Sở Lâm Nhi để xác nhận một phen.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, sự tình báo mộng, không có vấn đề gì chứ?

Sở Lâm Nhi: Hừ, không cần để ý ta, ta chán ghét ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ trái hừ hừ)

“Ách... Còn tức giận đâu?.” Lâm Hải không còn gì để nói, không phải liền là bị báo cáo nha, có cần thế sao, ca ca cũng không biết đã bị báo cáo qua bao nhiêu lần, treo máy, tặng đầu người, diễn viên... Loại lý do gì ca ca cũng đều đã thể nghiệm qua, có cái gì mà không qua được!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ta đưa ngươi một thân da thịt đẹp trai, thế nào? (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Sở Lâm Nhi: A a a a! Thật a! Ta muốn tiểu tử Lỗ Ban trong trò chơi điện tử! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tức giận của Sở Lâm Nhi nhất thời bay đến lên chín tầng mây, một mặt hưng phấn hồi âm nói.

“Ách... Nguyên lai Lâm Nhi Công chúa, là chơi Lỗ Ban Thất Hào a?” Lâm Hải cuồng mồ hôi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tại sao phải lại muốn tiểu tử này a?

Sở Lâm Nhi: Bởi vì ta dùng qua thể thể nghiệm, y sẽ hỗ động cùng ta a, y nói, Đại Long treo, Ccông chúa ở đâu? Mỗi lần ta đều sẽ nói, ở chỗ này đây, bản Công chúa ở chỗ này đây! Ha ha ha!

“Mẹ nó, cái này cũng được?” Lâm Hải đen mặt lại.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đưa ngươi ngược lại là được, bất quá nha, vừa rồi tựa hồ có người nói, chán ghét ta đây. (phía sau là một cái biểu lộ mắt trợn trắng)

Sở Lâm Nhi: Lâm Hải ca ca, ngươi thật đẹp trai a, người ta rất thích ngươi, người ta yêu chết ngươi đây, yêu yêu đát! (phía sau là một cái biểu lộ quyệt miệng hôn lên)

“Y ~” Lâm Hải buồn nôn một hồi, may mắn Sở Lâm Nhi không ở bên người, thời điểm mỗi lần Sở Lâm Nhi ở, dùng loại giọng nói này nói chuyện với mình, chính mình khẳng định phải không may!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, được, đưa ngươi là được!

Bây giờ còn có chuyện đứng đắn, Lâm Hải cũng không có lòng dạ thanh thản, cùng Sở Lâm Nhi trêu chọc.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sự tình báo mộng, đến cùng thế nào, không có cái gì sai lầm đi?

Sở Lâm Nhi: Yên tâm đi, bản Công chúa tự mình xuất ngựa, còn không giải quyết được chút chuyện nhỏ này sao? Hiện tại liền chờ đến đúng lúc, lập tức liền có thể bắt đầu, uy, đừng quên tiểu tử Lỗ Ban của bản Công chúa a, yêu chết ngươi, ân a ~(phía sau là một cái biểu lộ vui vẻ)

Từ chỗ Sở Lâm Nhi nhận được câu trả lời khẳng định, Lâm Hải cũng yên lòng, nhìn Tiêu Thanh Sơn gấp gáp bất an mà cười nhạt một tiếng.

“Tiêu lão, thoải mái tinh thần, giờ Tý vừa đến, có thể tự gặp nhau!”

Mắt thấy thời gian liền muốn đến, Lâm Hải đứng dậy, để Tiêu Thanh Sơn không cần đi tới đi lui, ngồi ở trên ghế sa lon, để phòng đột nhiên nhập mộng, té lăn trên đất liền không tốt!

“Tốt tốt tốt, ta ngồi xuống!” Tiêu Thanh Sơn ngồi ở trên ghế sa lon, hai cánh tay không ngừng gấp gáp xoa nắn.

Mấy phút đồng hồ sau, đôi mày của Lâm Hải đột nhiên nhảy một cái.

“Giờ Tý, đến!”

Mà cùng lúc đó, thân thể của Tiêu Thanh Sơn cùng Tĩnh Vân Tiên Cô đột nhiên mềm nhũn, dựa ở trên ghế sa lon, tiến vào mộng đẹp!

Chương 1034: Bức tranh da dê thứ ba

“Hiện tại, vong thê của Tiêu lão, đã đồng thời tiến vào trong mộng của hai người sao? Thật thần kỳ!”

Thời điểm Lâm Hải còn ở tại thôn làng, liền nghe nói qua truyền thuyết người đã chết đi, báo mộng cho thân nhân còn sống, vốn cho rằng là phong kiến mê tín, không nghĩ tới hôm nay lại nhìn thấy ở trước mặt.

“Thiên Nhãn, mở!” Tò mò, Lâm Hải mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, lại phát hiện cái gì cũng không nhìn thấy, bốn phía căn bản không có bất cứ dị thường nào.

“Lâm Nhi Công chúa nói, hồn phách cũng không thể đi vào nhân gian, là thông qua chuyện đem tên khắc đến trên Đá Báo Mộng, để tiến hành báo mộng, xem ra quả là thế.”

Thời gian mười phút đồng hồ, thoáng qua tức thì, rất nhanh, toàn thân Tiêu Thanh Sơn cùng Tĩnh Vân Tiên Cô giật mình một cái, hai người đều tỉnh lại.

"Tiểu Hà, ngươi đừng đi!"

"Mẹ!"

Hai người đồng thời đứng lên, phát ra một tiếng gọi tê tâm liệt phế, trong nháy mắt đã lệ rơi đầy mặt, trong mắt tất cả đều là nồng đậm nỗi buồn.

"Ai!" Lâm Hải nhẹ nhàng thở dài, biết rõ báo mộng thành công, nếu không hai người Tiêu Thanh Sơn cùng Tĩnh Vân Tiên Cô, không có khả năng phản ứng lớn như vậy, còn khóc thành cái dạng này.

"Tiêu lão, Tiên Cô, chuyện cũ đã qua, xin nén bi thương!"

Qua một hồi lâu, tâm tình của Tiêu Thanh Sơn cùng Tĩnh Vân Tiên Cô, mới ổn định lại.

Sau đó, Tĩnh Vân Tiên Cô chảy nước mắt, liếc nhìn Tiêu Thanh Sơn một chút, đột nhiên bịch một tiếng, quỳ gối trước mặt Tiêu Thanh Sơn.

"Cha, Tĩnh Vân sai rồi, Tĩnh Vân về sau sẽ hảo hảo hiếu kính ngài!"

"Ha ha, tốt, tốt a! Mau dậy đi, mau dậy đi!" Tiêu Thanh Sơn cao hứng đến nước mắt tuôn đầy mặt, đem Tĩnh Vân Tiên Cô nâng lên, trong mắt hai người, tất cả đều tràn ngập nồng đậm thân tình.

"Quân Di, còn không bái kiến ông ngoại ngươi!"

Vương Quân Di tại bên trên đường đi, nghe Lâm Hải cùng Tĩnh Vân Tiên Cô nói chuyện, cũng đã biết rõ, Tiêu Thanh Sơn chính là phụ thân của Tĩnh Vân Tiên Cô, bên trong một ngày thời gian, đã nhìn thấy phụ thân mẫu thân, lại thêm một cái ông ngoại, nội tâm của Vương Quân Di, đã loạn không cách nào hình dung.

Bất quá, cuối cùng do nàng từ nhỏ đi theo Tĩnh Vân Tiên Cô lớn lên, tại trên tình cảm rất dễ dàng tiếp nhận, tâm tình sau khi đi qua một trận chập trùng, đã thản nhiên tiếp nhận sự thật này.

Tiến lên mấy bước, hướng phía Tiêu Thanh Sơn dịu dàng cúi đầu, Vương Quân Di ngượng ngùng mở miệng.

“Quân Di, bái kiến ông ngoại!”

“Ha ha ha, tốt! Nhà chúng ta không có những lễ nghi này, mau dậy đi, mau dậy đi!”

Tiêu Thanh Sơn lại đem Vương Quân Di nâng đỡ, lập tức nhiều thêm một đứa con gái cùng một đứa cháu gái, vui sướng trong lòng Tiêu Thanh Sơn, quả thực không có cách nào nói.

“Tiểu Hải a, ta thật không biết nên cảm tạ ngươi như thế nào!”

Tiêu Thanh Sơn đi đến Lâm Hải trước mặt, bùi ngùi mãi thôi, chân thành nhìn Lâm Hải, cảm kích nói.

“Nếu không, ta dập đầu cho ngươi đi!” Nói xong, Tiêu Thanh Sơn liền muốn quỳ xuống cho Lâm Hải, đem Lâm Hải dọa đến, vội vàng đem Tiêu Thanh Sơn đỡ lấy, mặt mũi tràn đầy cười khổ.

“Tiêu lão, ngươi đây là muốn chiết sát ta à, trước không nói quan hệ cá nhân của hai ta, nếu là từ chỗ gia gia của ta nói lên, ngươi cùng ông nội ta cũng không có gì khác biệt a, ngươi nếu là quỳ ta, gia gia của ta mà biết rõ, không phải chém sống ta à!”

“Ngươi tiểu tử này a, vậy được, liền không khách khí với ngươi, chờ có rảnh ta sẽ mang theo Tĩnh Vân các nàng, qua tìm gia

gia ngươi qua, để lão cũng theo ta, cao hứng một chút!"

Mà Tĩnh Vân Tiên Cô lúc này, cũng đi tới, hướng phía Lâm Hải vừa cảm kích lại áy náy cười một tiếng.

"Lâm Hải, cảm tạ ngươi! Trước đó tính cách ta cực đoan, có chỗ nào đắc tội, liền ở đây hướng ngươi nhận lỗi."

"Ai nha, chúng ta đừng cứ một bộ này, đều là người một nhà, tính ra Tiên Cô ngươi vẫn còn là trưởng bối của ta đâu!" Lâm Hải trở nên đau đầu, hắn sợ nhất loại sự tình cảm tạ đến cảm tạ đi này.

Tĩnh Vân Tiên Cô cười nhạt một tiếng, sau đó đột nhiên sờ tay vào trong ngực, móc ra một vật, đưa tới trước mặt Lâm Hải.

"Nếu như vậy, vậy ta cũng không khách sáo cùng ngươi nữa, đây là thứ tại thời điểm ta chỉnh lý di vật của sư phụ ta thì phát hiện, ngươi tuổi trẻ tài cao, Đạo Pháp cao siêu, tuyệt không phải là kẻ tầm thường, có lẽ đối với ngươi sẽ hữu dụng, hôm nay, liền tặng cho ngươi đi!"

Lâm Hải nghe xong là di vật của sư phụ Tĩnh Vân Tiên Cô, vốn nghĩ cự tuyệt, nhưng khi con mắt rơi vào phía trên cái vật này, đôi mày không khỏi đột nhiên nhảy một cái, con mắt trong nháy mắt liền phóng đại!

"Bức tranh da dê!!!"

Lâm Hải chấn kinh phát hiện, thứ mà Tĩnh Vân Tiên Cô lấy ra, không phải thứ khac, mà chính là thứ mà trên thân mình đã có hai khối, này là Tàng Bảo Đồ tàn khuyết!

"Tiên Cô, ấn theo lý mà nói, di vật của sư phụ ngươi, đối ngươi có ý nghĩa trọng yếu, ta vốn không nên muốn, nhưng bức tranh da dê này, đối với ta mà nói, thật sự là có đại dụng, vậy ta liền không khách khí!"

Tĩnh Vân Tiên Cô cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ngươi không cần khách khí, nếu đã hữu dụng với ngươi, thì ngươi cứ việc cầm đi là được, di vật của sư phụ ta, cũng không phải là chỉ có món này, ta chỉ cần có cái ý nghĩ liền có thể!”

“Như thế, đa tạ!” Lâm Hải trịnh trọng đem bức tranh da dê thu lại.

“Tiêu lão, Tiên Cô, Quân Di, một nhà ba người các ngươi vừa mới nhận nhau, khẳng định còn có rất nhiều lời muốn nói, ta liền không ở chỗ này quấy rầy nữa, Lâm Hải cáo từ!”

Nói xong, Lâm Hải liền ôm quyền, quay người rời khỏi Tiêu gia.

Ra khỏi Tiêu gia, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem bức tranh da dê thu lại, đồng thời một đạo tin tức xuất hiện tại trong đầu!

Bức tranh da dê: Tàng Bảo Đồ tàn khuyết! (3 \4)

“Hô!” Lâm Hải nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, cái Tàng Bảo Đồ tàn khuyết này, đã tìm được ba khối, lại thêm một khối liền sẽ hoàn chỉnh, liền có thể biết rõ bí mật có thể dẫn động đặc công của cả bốn quốc gia, đến tột cùng là cái gì!

Đáng tiếc, một khối Tàng Bảo Đồ còn lại cuối cùng này, Lâm Hải lại cũng không có một điểm manh mối nào, liền cả ba khối bên trong tay đây, tất cả cũng đều là trong lúc vô tình mà đạt được, xem ra quả nhiên ứng với một câu, có thể ngộ nhưng không thể cầu a!

Ra khỏi Tiêu gia, đã là đêm hôm khuya khoắt, người đi đường và số lượng xe trên đường cũng phi thường thưa thớt, Lâm Hải dứt khoát trực tiếp thi triển Tật Phong Bộ, nhanh chóng hướng phía trong nhà mà đi.

"Người nào!" Vừa tới cửa, đột nhiên có hai đạo nhân ảnh, vô cùng nhanh lóe ra, đem Lâm Hải ngăn lại.

"Là ta!" Lâm Hải nhàn nhạt trả lời một tiếng.

"Bái kiến Tông chủ!" Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ, vội vàng hướng phía Lâm Hải cúi đầu.

Lâm Hải gật gật đầu, cái khác không nói, tổ hai người canh cổng này, ngược lại là rất tận chức tận trách, có hai cái đại cao thủ Kim Đan kỳ làm canh cổng như thế, Lâm Hải chợt cảm thấy an tâm không ít.

"Hai người các ngươi, vất vả rồi!"

"Thưởng!"

Nói xong, Lâm Hải ngón búng tay một cái, hai viên thuốc, liền hướng phía Hỏa Vân Đạo trưởng cùng Tần Vũ bay đi.

"Bên trong mười hơi, có thể khôi phục ba thành chân khí!"

Lúc tiếng nói của Lâm Hải truyền vào trong tai hai người, liền để thân hình hai người chấn động mạnh một cái, mắt lộ cuồng hỉ.

Đến cấp bậc như bọn họ này, đương nhiên biết rõ chân khí cấp tốc khôi phục, sẽ có tác dụng trọng yếu cỡ nào, thời khắc mấu chốt chính là có thể cứu mạng, thậm chí chuyển bại thành thắng a!

Trước đó tại Thúy Phong Sơn, bọn họ thế nhưng là tận mắt nhìn thấy, nếu không phải Lâm Hải nhiều lần ăn vào loại đan dược này, chỉ sợ đã sớm chết tại dưới tay Lộ Thiên Tuyệt hoặc là Tần Thiên, mà giờ khắc này Lâm Hải vậy mà đem loại đan dược trân quý này ban cho bọn họ, trong nháy mắt để bọn họ cảm thấy vô cùng kích động cùng vinh hạnh!

"Đa tạ Tông chủ!" Hai người vội vàng nói lời cảm tạ, nhất là

Tần Vũ thông hiểu Đan Thuật, càng là biết rõ tại dưới hoàn cảnh hiện tại, một khỏa đan dược tốt, là khó mà luyện chế đến cỡ nào, trong lòng đối với Lâm Hải càng phát ra cảm kích.

Lâm Hải khoát khoát tay, thân ảnh tung bay, đã trở lại trong phòng.

Nằm ở trên giường, nhớ tới ngày mai sẽ phải trở về gặp Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng đột nhiên lòng ngứa ngáy khó nhịn một trận, đặc biệt là hồi tưởng lại trong video trước đó, Liễu Hinh Nguyệt bị chính mình trêu chọc, bộ dáng mê ly câu người kia, Lâm Hải nhất thời nhiệt huyết sôi trào!

Đột nhiên, Lâm Hải lập tức ngồi dậy, trong đầu hiện ra một cái ý nghĩ điên cuồng, sau đó phát qua một cái video cho Liễu Hinh Nguyệt

“Anh còn chưa ngủ a?” Liễu Hinh Nguyệt rất nhanh kết nối, thanh âm lười biếng, lại phá lệ mê người.

“Em cũng chưa ngủ?” Lâm Hải kinh ngạc nói.

“Ừm, nhớ anh không ngủ được!” Liễu Hinh Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn, nũng nịu nói.

Thanh âm này của Liễu Hinh Nguyệt tràn ngập vô tận mị hoặc, cộng thêm thân thể mê người gợi cảm dưới lớp áo ngủ che lấp, nhất thời để trong lòng Lâm Hải như là hỏa thiêu, hai mắt cơ hồ phun ra hỏa diễm.

“Hinh Nguyệt, em bây giờ liền đi tìm khách sạn, mở cái gian phòng!”

“A? Muộn như vậy, thuê phòng làm gì a?” Liễu Hinh Nguyệt kinh ngạc một trận.

“Hắc hắc hắc!” Lâm Hải làm xấu cười một tiếng, “Ca ca muốn, ngàn dặm đưa pháo!”

Chương 1035: Phá núi!

“Ngàn dặm đưa pháo? Ý gì a?” Liễu Hinh Nguyệt ngoẹo đầu, một mặt mờ mịt.

“Hắc hắc, ý tứ của ngàn dặm đưa pháo này ngàn dặm đưa pháo a, chính là...”

Lâm Hải một mặt cười xấu xa, sắc mị mị giải thích cho Liễu Hinh Nguyệt xong, khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt nhất thời đỏ lên.

“Phi, thật không biết xấu hổ!”

“Ha ha, lập tức liền đưa đến a, nhanh mướn phòng đi thôi!” Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt treo video, sau đó đến trong sân, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Xuyên Vân Toa phanh một tiếng, xuất hiện tại trước mặt.

Lâm Hải thả người nhảy lên, nhảy lên Xuyên Vân Toa.

“Lên!”

Xuyên Vân Toa trong nháy mắt đã bay vào không trung, trong chớp mắt công phu, biến mất tại bên trong bóng đêm, mấy phút đồng hồ sau cũng đã đến trên không của chợ Giang Nam.

“Rơi xuống chỗ nào đây?.”

Nhà của Lâm Hải tại thành phố Giang Nam, thuộc về loại biệt thự liền kề, không có đất trống lớn như vậy, nếu không vừa rơi xuống, không phải thành gà bay chó chạy sao?

Rơi vào đường cùng, Lâm Hải đành phải thao túng Xuyên Vân Toa, đến bên trên một mảnh đất trống lớn ở ngoại ô thành phố Giang Nam.

“A, vừa rồi ta giống như nhìn thấy UFO!” Lâm Hải vừa đem Xuyên Vân Toa thu lại, trong một cái rừng cây nhỏ cách đó không xa, bỗng nhiên phát ra một âm thanh thấp giọng hô hoảng sợ của nữ tử.

“Hơn nữa giống như có cái người ngoài hành tinh, từ trong UFO đi ra đến!”

“Xuỵt, nhanh im miệng, ngươi muốn chết a, nếu người ngoài hành tinh phát hiện chúng ta liền xong, sẽ bị bắt cóc đi làm thí nghiệm!” Một cái thanh âm gấp gáp khác, vội vàng thấp giọng quát nói.

“Ừm?” Lâm Hải mở Thiên Nhãn Thần Thông ra, không khỏi hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại, đã thấy hai cái nam nữ đang khỏa thân gặp nhau, đã đình chỉ chiến đấu, mặt mũi tràn đầy sợ hãi ôm nhau cùng một chỗ.

“Ta qua, đụng phải quân dã chiến rồi!” Lâm Hải không còn gì để nói, thi triển Tật Phong Bộ, trong nháy mắt đã rời đi.

Đồng thời, lời nói của đôi nam nữ này, cũng làm cho trong lòng Lâm Hải dâng lên một tia lo nghĩ.

Người ngoài hành tinh cùng UFO đến cùng có tồn tại hay không?

Lúc Lâm Hải lên trung học, cũng rất ưa thích khoa huyễn, thường xuyên nhìn thấy một số bài báo liên quan tới phát hiện UFO, sau khi lên đại học liền không có chú ý qua nữa, hiện tại tưởng tượng, những cái bị đập tới gọi là UFO kia, sẽ không phải là pháp bảo phi hành người tu đạo a, liền như là Xuyên Vân Toa này?

Lâm Hải càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Đang một đường hướng phía khu vực thành thị chạy vội, nửa đường điện thoại đột nhiên vang lên, là Liễu Hinh Nguyệt đánh

tới.

“Thân ái, em đã đến Vàng Son Lộng Lẫy, gian phòng cũng mở tốt rồi!”

“Ha ha, tranh thủ thời gian tắm rửa sạch sẽ chờ đi, ca ca lập tức tới ngay!”

“Chán ghét, gặp mặt lại nói a!”

Tắt điện thoại, trong lòng Lâm Hải như là mọc cỏ, chính là tuổi tác huyết khí phương cương, thời gian nửa tháng, cũng thực không ngắn, sau mười mấy phút, Lâm Hải liền tìm tới chỗ.

Đông đông đông!

Lâm Hải nhẹ nhàng gõ cửa, hô hấp gấp rút một trận, chẳng biết tại sao, vậy mà so với lúc vừa mới yêu đương còn muốn gấp gáp hơn.

Trong phòng truyền đến tiếng bước chân, Liễu Hinh Nguyệt mở cửa ra, nhìn thấy Lâm Hải lập tức lộ ra khuôn mặt kinh hỉ.

Mà Lâm Hải cũng không nói hai lời, trực tiếp đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào bên trong ngực, nhấc chân đem cửa đá ra, trong nháy mắt liền hôn lên.

Hai người củi khô lửa bốc, lập tức liền quấn quýt lấy nhau, ngã sấp xuống tại trên giường lớn xốp mềm thoải mái dễ chịu.

Sau một phen chiến đấu, hai người ngọt ngào ôm nhau cùng một chỗ, ôn nhu nói tình thoại.

“Lão công, hôm qua đạo diễn đã nói cùng em, bộ phim em đã quay kia đã thông qua phê chuẩn, có khả năng cuối tuần liền muốn chiếu lên các kênh truyền hình.” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên ghé vào trước ngực Lâm Hải, một mặt vui sướng nói nói.

“Thật a, quá được rồi!” Lâm Hải cũng là một trận mừng rỡ, tại trên mặt Liễu Hinh Nguyệt hôn một cái.

“Đến lúc đó anh cần phải xem a!”

“Đó là đương nhiên, anh mỗi ngày sẽ nhìn tám lần, hơn nữa phải xâm nhập sâu mà nhìn!” Lâm Hải nói, một tay lấy chăn mền trên thân xốc lên, sắc mị mị mà nhìn.

“A, chán ghét chết rồi!” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, Lâm Hải trong nháy mắt đã nhào lên...

Một mực đến lúc trời sáng choang, hai người mới rời giường rửa mặt, quá trình tự nhiên vô cùng hương diễm.

“Hinh Nguyệt, hôm nay em có an bài gì không?.”

“Mẹ em để cho em theo bà dạo phố, anh có đi hay không a?” Liễu Hinh Nguyệt một bên chải đầu, một bên hỏi.

“Dạo phố?” Lâm Hải trở nên đau đầu, đối với nam nhân mà nói, cái này thế nhưng là cực hình a!

“Anh vừa lúc có chút sự tình muốn làm, liền không đi, hai người đi dạo liền tốt!” Lâm Hải có chút chột dạ nói nói.

“Hứ, lấy cớ!” Liễu Hinh Nguyệt liếc trắng Lâm Hải một chút.

Lâm Hải vội vàng tới, một tay nắm ở trên cái eo nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt, đem cái cằm khoác lên trên bờ vai non mềm của nàng, mài cọ làm nũng.

“Thân ái, cũng đừng để cho ta đi, nếu là hai ta đi dạo vẫn được, quan trọng là còn có cái mẹ vợ, ngẫm lại cũng quá thống khổ, thần thiếp làm không được a!”

Liễu Hinh Nguyệt bị bộ dáng tiện tiện này của Lâm Hải, nhất thời chọc cho cười khúc khích, quay người lại hai tay nắm ở cổ

Lâm Hải.

“Được rồi, không làm khó dễ anh nữa a, nếu anh thật đi theo, nói không chừng mẹ em sẽ chưa hết hứng đi dạo đâu, bận bịu thì anh đi đi!”

“Oa, đây là nàng dâu nhà ai a, làm sao lại khéo hiểu lòng người như thế đâu?. Tiểu tử có thể lấy được loại nàng dâu tốt này, phải có được bao nhiêu ưu tú a, trời ạ, đố kỵ chết ta rồi!”

“Khanh khách, bớt tưởng bở á! Đây là đang khen em, hay là đang khen chính anh a?” Liễu Hinh Nguyệt nhất thời bị bộ dáng sái bảo của Lâm Hải, chọc cho cười không ngừng khanh khách.

Hai người lại triền miên một hồi, Liễu Hinh Nguyệt đem khẩu trang, cái mũ, kính râm mang lên không thiếu một thứ, vũ trang đầy đủ đi ra khỏi phòng.

Lâm Hải nằm ở trên giường, nhìn thời gian đã hơn chín giờ sáng, lúc này mới gọi điện thoại cho Cường đầu trọc.

“Sư phụ, ngươi đi đâu, ta buổi sáng qua gọi ngươi ăn điểm tâm, phát hiện ngươi không ở a?”

“Ta về Giang Nam.” Lâm Hải nhàn nhạt nói, “Các ngươi những ngày gần đây, đợi ở ngay tại Yến Kinh đi, ta qua mấy ngày liền trở về, nếu như bọn Đông Phương Du Long tới tìm ta, ngươi liền để cho bọn họ chờ đi!”

Tắt điện thoại, Lâm Hải lại gọi tới cho Vân Thắng.

Vân Thắng mang theo người Vân gia, cũng chính là nhóm đệ tử đầu tiên của Hải Nguyệt Tông, đã đến thành phố Giang Nam được vài ngày, trước đó trong điện thoại, Vân Thắng từng nói qua địa chỉ của môn phái đã chọn tốt, Lâm Hải vừa vặn không có việc gì, chuẩn bị đi qua nhìn một chút.

“Ha ha ha, Tông chủ, tìm ta có việc?” Điện thoại vừa thông, tiếng cười cởi mở của Vân Thắng liền truyền đến.

“Vân lão ca, ta đã về Giang Nam, muốn đi chỗ Hải Nguyệt Tông chúng ta tu kiến nhìn một chút!”

“Được, để ta phái người đi đón ngươi, ta vừa lúc đang ở trên núi đâu!”

“Không cần, chính ta đi qua là được!” Tắt điện thoại, Lâm Hải đi ra ngoài đánh cái xe, đến dưới một ngọn núi cao cách xa thành phố Giang Nam.

Nhìn toà sơn phong cao vót dốc đứng này, trong lòng Lâm Hải đột nhiên hào khí vạn trượng!

“Bên trong chỗ này, sau này sẽ là tông môn của Hải Nguyệt Tông ta!”

Cái tòa núi cao này, chính là một tòa núi hoang, bởi vì dị thường dốc đứng, người bình thường vô pháp leo lên, lại rời xa đám người thôn trang, đi qua Vân Thắng khảo sát, liền chọn trúng bên trong chỗ này.

Lâm Hải bây giờ tại thành phố Giang Nam, cũng có một ít thế lực, cầm xuống toà núi hoang không có giá trị gì này, tự nhiên không có phí bao nhiêu khí lực, để Trần Nghiên ra mặt, dùng tiền mua lại.

Lâm Hải đi đến chân núi, chân khí nhấc lên, như là con khỉ, hướng phía đỉnh núi mà đi.

Vách núi dốc đứng, tự nhiên không làm khó được cao thủ như Lâm Hải, thời gian chừng mười phút đồng hồ, Lâm Hải liền đã đến đỉnh núi.

“Ha ha, Tông chủ, ngươi tới rồi!” Vân Thắng vừa thấy, lập tức nghênh đón.

“Bái kiến Tông chủ!” Các đệ tử Vân gia đang làm việc, cũng lập tức tiến lên thi lễ.

“Vân lão ca, vất vả!” Lâm Hải thành khẩn nói, sau đó hướng phía đỉnh núi nhìn một chút, không khỏi nhíu lông mày một cái.

“Đỉnh núi này, phi thường không bằng phẳng a, chỗ này lồi một khối, chỗ kia lõm một khối, làm sao mà xây nhà a?”

Vân Thắng nhất thời mặt mo đỏ ửng, hiện lên vẻ lúng túng.

“Lâm lão đệ, đây đã là đỉnh núi vuông vức lớn nhất thành phố Giang Nam, hơn nữa sơn phong cao như vậy, nên cơ khí hiện đại cỡ lớn, cũng không lên nổi, căn bản không có cách nào để xử lý a!”

“Còn có, tài liệu xây dựng cũng là vấn đề, không tiện vận chuyển lên, ta nghĩ trước hết để cho những đệ tử Vân gia này, đem cây cối tạp vật trên đỉnh núi dọn dẹp một chút, sau đó lại nghĩ biện pháp!”

Lâm Hải cau mày, gật gật đầu, đây quả thật là trách không được Vân Thắng, xây nhà tại trên núi dốc đứng như thế, thật đúng là không phải là dễ dàng làm được.

“Như vậy đi, tất cả mọi người các ngươi, hiện tại liền xuống núi!”

Lời nói của Lâm Hải, để Vân Thắng không khỏi giật mình.

“Lâm lão đệ, ngươi là không hài lòng với chỗ này sao? Là lão ca ca cô phụ tín nhiệm của ngươi.” Vân Thắng thở dài, mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

“Không không không!” Lâm Hải liên tục khoát tay, “Vân lão ca, ngươi hiểu lầm!”

“Bên trong này rất tốt, ngươi trước theo ta nói mà đi làm đi, ta tự có chủ trương!”

“Vậy thì tốt, chúng ta giờ liền xuống núi!” Vân Thắng giật mình một chút, thấy Lâm Hải nói chuyện nghiêm túc, liền vội vàng mang người xuống núi.

Sau khi bọn người Vân Thắng rời đi, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân hình khổng lồ của Tiểu Hồng, liền xuất hiện ở trên đỉnh núi.

“Tiểu Hồng, giúp ta một việc!” Lâm Hải thả người nhảy đến trên lưng Tiểu Hồng, chỉ huy Tiểu Hồng từ đỉnh núi chậm rãi hạ xuống, bay đến chỗ giữa không trung cách đỉnh núi mười mấy mét.

Sau đó, Lâm Hải hạ hai tay xuống, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay!

Lâm Hải đem chân khí toàn thân, cấp tốc ngưng ở lòng bàn tay, trong mắt lóe lên tinh mang, đột nhiên đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao vung lên, quét ngang mà ra!

“Phá!”

Lâm Hải quát chói tai một tiếng, nhất thời đao mang chói mắt, mang theo vô tận lực đạo, thoát thể mà ra, hướng tới sơn phong trước mặt mà sắc bén bổ tới!

Oanh!

Một tiếng vang cực lớn truyền ra, cả tòa núi đỉnh, giống như là cắt đậu phụ, trong nháy mắt đã bị nhấc lên, thẳng tắp hướng phía chân núi rơi xuống!

Ầm!

Vài giây sau, đỉnh núi bị cắt ra, rơi đập tại dưới chân núi, nhất thời bụi mù nổi lên bốn phía, nhìn không thấy vật, khắp nơi đều đi theo mà rung động!

Mà Lâm Hải đối với chuyện này không để ý chút nào, thu đao chắp tay, ánh mắt lạnh nhạt hướng phía đỉnh núi nhìn lại!

Đã thấy, đỉnh núi lúc này, bị Lâm Hải dùng một đao tiêu diệt, chỗ bị cắt, trơn nhẵn như gương!

Chương 1036: Tông chủ, ngươi còn là người sao?

"Sau khi tiến vào Kim Đan kỳ, thực lực của ta chí ít gia tăng gấp mười lần không ngừng!" Lâm Hải nhìn đỉnh núi bị chính mình dùng một đao đao cạo đầu, âm thầm gật đầu.

Đổi lại trước đó, một đao kia xuống dưới, nhiều lắm là cũng chính là đem một khối địa phương lớn trên đỉnh núi đánh trúng vỡ nát, làm sao lại như bây giờ, như là đao cắt đậu hũ, trực tiếp đem đỉnh núi một đao liền tiêu diệt.

"Trách không được Kim Đan kỳ được xưng là Nhân Tiên, lực lượng có khả năng phát ra, quả thực là khủng bố, căn bản đã vượt qua cực hạn của người, chỉ sợ chỉ có Tiên mới có thể làm đến đi."

"Tông chủ, xảy ra chuyện gì vậy?"

Lúc này, Vân Thắng mang theo các đệ tử, đã đi mà quay lại, một mặt kinh hoảng xông lên.

Động tĩnh to lớn như là động đất, đã sớm kinh hãi đến bọn họ, nhất là khi thấy toàn bộ đỉnh chóp của sơn phong, vậy mà thật không thể tin mà rơi xuống, đám người Vân Thắng cũng đã kinh ngạc đến ngây người, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình!

Nhưng sau đó, rất nhanh lại nghĩ đến Lâm Hải còn tại trên đỉnh núi, phát sinh sự tình quái dị như vậy, không biết có thể là bị nguy hiểm gì hay không, thế là vội vội vàng vàng, lại trở về trên đỉnh núi, vừa vặn nhìn thấy Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, đứng ở trên lưng Tiểu Hồng, phát ra một bộ khí thế quân lâm thiên hạ, để Vân Thắng không khỏi sững sờ.

Lâm Hải nghe được thanh âm, quay đầu liếc nhìn Vân Thắng một chút, sau đó cười nhạt một tiếng, hướng phía đỉnh núi trơn nhẵn như gương nhất chỉ.

“Vân lão ca, ngươi nhìn đỉnh núi hiện tại, phải chăng đã có thể tiến hành xây dựng kiến trúc?”

Vân Thắng lúc này mới hướng phía đỉnh núi nhìn lại, sau đó con mắt trong nháy mắt liền thẳng.

“Tông chủ, cái này, cái này...” Nhìn đỉnh núi trước đó còn gập ghềnh, bây giờ vậy mà trở nên vuông vức như là mặt gương, Vân Thắng chấn kinh, ngay cả lời cũng nói không lưu loát.

Các đệ tử Vân gia đi theo phía sau Vân Thắng, cũng là trợn mắt há hốc mồm, miệng há thật to, thậm chí hoài nghi mình có phải là đang nằm mơ hay không?

Qua hơn nửa ngày, Vân Thắng mới hung hăng nuốt từng ngụm từng ngụm nước miếng, thật không thể tin mà nhìn về phía Lâm Hải.

“Tông chủ, ngươi, ngươi còn là người sao?”

“Ách...” Lâm Hải một mặt mộng bức, này làm sao lại mắng lên trên người rồi?

“Đây quả thực là thủ đoạn của thần tiên a!” Vân Thắng kích động nhìn Lâm Hải, hai con mắt cũng sáng lên.

“Ha ha, Vân lão ca quá khen, điêu trùng tiểu kỹ, không đáng giá nhắc tới!” Lâm Hải khoát khoát tay, khiêm tốn nói, sau đó thả người nhảy đến trên đỉnh núi, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền đem Tiểu Hồng thu nhập vào Thánh Cảnh.

“Ách...” Thân thể Tiểu Hồng lớn như vậy, đột nhiên tiêu thất vào hư không, lại để cho bọn người Vân Thắng, mộng bức rất lâu, bất quá bọn họ cũng biết, đây nhất định là bí mật của Lâm Hải, người nào cũng không có mở miệng hỏi, chỉ là ở trong lòng bọn họ, Lâm Hải so với trước đó lại càng thêm sâu không lường được.

Đồng thời, trong lòng mỗi người lại đều kích động không thôi, đối với chuyện gia nhập Hải Nguyệt Tông, đi theo dạng đại năng như Lâm Hải này học nghệ, liền tràn ngập chờ mong.

“Vân lão ca, còn có cái khó khăn gì sao?”

“Còn lại, cũng chỉ là vận chuyển tài liệu xây dựng lên trên đỉnh núi, đây cũng là cái vấn đề lớn!” Chân mày Vân Thắng hơi nhíu lại, núi này vừa dốc đứng lại còn cao, nhân lực căn bản không vận chuyển lên được.

“Ta đã tính toán sơ bộ, kiến trúc cả cái tông môn, áp dụng chất liệu gỗ để kết cấu, sau đó thuê máy bay trực thăng, chở tài liệu cùng công nhân kiến trúc vận chuyển lên, nhưng nếu làm như vậy mà nói, chỉ là vận chuyển, giá cả liền đã không ít, thời gian cần cũng khá lâu, hơn nữa trung gian có khả năng còn có các loại khó khăn.”

Lâm Hải nghe xong lời nói của Vân Thắng, cười nhạt một tiếng, lắc đầu.

“Nào cần phiền toái như vậy, tài liệu xây dựng kia đã chọn mua được chưa?.”

“Đã sớm mua xong, cũng chỉ là còn không có vận chuyển đi lên mà thôi!” Vân Thắng đáp nói.

“Vậy thì tốt, mang ta qua đó, tài liệu để ta đến vận chuyển!”

“Ngươi đến vận chuyển?” Vân Thắng nhìn Lâm Hải, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Bất quá, Vân Thắng cũng biết Lâm Hải có thần thông quảng đại, tuy không biết Lâm Hải muốn vận chuyển thế nào, nhưng vẫn là đem Lâm Hải đưa đến phía trên một mảnh công trường cất giữ tài liệu xây dựng.

“Tất cả đều ở chỗ này sao?” Lâm Hải nhìn lên một mảng lớn vật liệu gỗ, chồng chất như núi ở trước mặt, mở miệng hỏi nói.

“Đúng, đây là dựa theo quy mô tám trăm đệ tử tông môn để kiến tạo, những tài liệu này, chỉ nhiều không ít!” Vân Thắng đáp nói.

“Tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó vung một cái cánh tay lên!

Bạch!

Vật liệu xây dựng bằng gỗ nằm đầy trên đất, trong nháy mắt đã biến mất ở trước mặt mọi người, liền cái cặn bã đều không có còn lại.

“Tông chủ, cái này...” Vân Thắng cùng các đệ tử Vân gia, nhất thời trừng tròn vo con mắt, từng cái nghẹn họng nhìn trân trối, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chấn kinh mà Lâm Hải cho bọn họ, một cái tiếp theo một cái, trái tim đều sắp không chịu nổi.

“Một cái pháp thuật không gian a!” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, hắn đương nhiên sẽ không đem sự tình Thánh Cảnh nói ra.

“Đi thôi, về núi!”

Mấy người tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, không mất một chút thời gian, lại chạy về đỉnh núi.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, phanh một tiếng, đem tất cả vật liệu xay dựng bằng gỗ đều lấy ra, chồng chất tại trên đỉnh núi.

“Vấn đề vận chuyển tài liệu, giải quyết!” Lâm Hải buông buông tay, “Về phần công nhân xây dựng, liền thuê mướn máy bay trực thăng vận chuyển lên đi, cần bao nhiêu tiền liền trực tiếp tìm Trần Nghiên!”

“Vân lão ca, kiến thiết tông môn, chính là đại sự hàng đầu, liền nhờ ngươi!”

Nói xong, Lâm Hải liền hướng phía Vân Thắng ôm quyền, trịnh trọng nói nói.

“Tông chủ yên tâm, ngươi tin tưởng lão ca ca như thế, ta coi như không ăn không ngủ, cũng phải đem chuyện là tốt, quyết không để ngươi thất vọng!”

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, “Vân lão ca liền vất vả một cái đi, cáo từ!” Nói xong, Lâm Hải quay người, xuống núi rời đi.

Sự tình kiến thiết Tông môn, có Vân Thắng tự mình chủ trì, Lâm Hải tạm thời không cần quan tâm, Liễu Hinh Nguyệt dạo phố vẫn chưa về, Lâm Hải trong lúc rảnh rỗi, đánh cái xe, qua chỗ của Trần Nghiên.

“Lâm tổng, làm sao ngươi tới?” Lâm Hải vừa đến, Trần Nghiên lập tức mừng rỡ ra đón, nhiệt tình chào mời, trong lúc giơ tay nhấc chân, đã có một loại khí chất của nữ cường nhân thành thục, hoàn toàn không phải trước kia cái nữ hài thanh xuân có cá tính có chiến lược khi xưa so sánh được.

“Trong lúc rảnh rỗi, liền tới xem một chút, trong khoảng thời gian này, có chuyện gì hay không a?” Lâm Hải thuận miệng hỏi.

Trần Nghiên nghe xong, đôi mi không khỏi nhíu lại.

“Lâm tổng, thật đúng là phát sinh một ít chuyện!”

“A?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, hắn chỉ là thuận miệng hỏi một chút, nghĩ không ra thật đúng là hỏi ra chuyện, mà Trần Nghiên liền tiếp tục mở miệng.

“Trước không phải ngươi tại xung quanh xưởng sản xuất siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát của chúng ta, bố trí xuống một cái trận pháp sao?”

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn đúng là ở chỗ này bố trí xuống Di Thiên Trận, cũng là vì phòng ngừa một số nhân sĩ giang hồ, cũng tới đánh chủ ý vào mặt nạ dưỡng da.

“Chẳng lẽ, thực sự có người đến?”

“Vâng!” Trần Nghiên gật gật đầu, “Trận pháp đã vây khốn bảy người, ta đã thông tri cơ quan công an, đều đem tất cả bọn họ bắt đi, theo tin tức mà Bành Cục trưởng phản hồi, bên trong lại có ba cái, đến từ tổ chức sát thủ quốc tế!”

“Tổ chức sát thủ?” Lâm Hải cười lạnh, xem ra cái siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát này, kếch xù lợi nhuận quả nhiên có sức hấp dẫn cực lớn, ngay cả sát thủ cũng động tâm, đổi nghề làm đạo tặc.

“Chỉ là, tại ba ngày trước, lại có một người xâm nhập vào trận pháp, tựa hồ cùng những người lúc trước kia, có chút không giống nhau lắm!” Tên mặt Trần Nghiên, hiện lên một tia ngưng trọng.

“A? Làm sao lại không giống?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Người khác, sau khi bị trận pháp vây khốn, không tới nửa ngày, liền bị giày vò đến tình trạng kiệt sức, bị bắt lại dễ như trở bàn tay, thế nhưng là người này, đều đã ba ngày, mà tựa hồ vẫn còn có sức lực đâu!”

“Hơn nữa, trong tay người này, còn cầm một thanh trường kiếm sắc bén, tựa như loại trong truyền hình võ hiệp kia, khí thế trên thân cũng đáng sợ dọa người, ta phỏng đoán người này nhất định không phải là người bình thường, thời điểm đang do dự muốn thông tri với công an hay không, thì ngươi liền đến!”

“A?” Con mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, khóe miệng treo lên một tia cười lạnh.

Cầm trong tay trường kiếm, khí thế dọa người, bị Di Thiên Trận vây khốn ba ngày, vẫn còn có sức lực chèo chống, căn bản không cần nhìn, hẳn là người trong giang hồ không thể nghi ngờ!

“Không cần nói cùng công an, bọn họ không đối phó nổi, ta tự mình đi qua nhìn một chút!” Nói xong, Lâm Hải đứng lên, hướng thẳng đến xưởng, đi tới bên mép của Di Thiên Trận.

Ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy có một người, cầm trong tay trường kiếm, đang ra sức khua tay, trong miệng thỉnh thoảng truyền đến thanh âm quát nhẹ, hiển nhiên là đang giao thủ cùng huyền ảo trong trận pháp.

“Ừm?” Nhìn thân ảnh trong trận pháp kia, Lâm Hải đột nhiên cảm giác được có chút quen thuộc, tựa hồ đã gặp qua ở đâu đó!

Đang nghĩ ngợi, thì người trong trận pháp, đột nhiên quát chói tai một tiếng, vung vẩy trường kiếm xoay người một cái, đem mặt chuyển hướng bên Lâm Hải này.

“Là lão!” Lâm Hải vừa thấy, đôi mày đột nhiên nhảy một cái, lập tức nhận ra người trong trận!

Chương 1037: Ta cùng ngươi về đảo!

“Lâm tổng, ngươi biết người này?” Trần Nghiên kinh ngạc hỏi.

Lâm Hải thì là cười lạnh, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

“Đâu chỉ nhận biết, lúc trước còn kém chút đưa tại bên trong tay tiểu tử này đâu!”

Lâm Hải nói, đột nhiên lăng không một trảo, nhất thời một cỗ lực hút lớn, rơi ở trên cái cổ của người trong trận!

Người trong trận quá sợ hãi, còn chưa chờ kịp phản ứng lại, thân thể đột nhiên bị ném bay ra ngoài, sau khi rơi tại bên trên mặt đất, lại liên tiếp lui về phía sau vài chục bước, mới đứng vững thân hình, trong mắt lấy làm kinh ngạc!

Bá một tiếng, trường kiếm đặt nằm ngang ở trước ngực, người này bày ra một chiêu thức phòng ngự, lúc này mới mặt mũi tràn đầy chấn kinh mà nhìn lại bốn phía.

“Ha ha, vậy mà ra ngoài rồi!” Khi thấy tràng cảnh ở bên ngoài, người này nhất thời kinh hỉ một trận, bị trận pháp vây khốn trong thời gian ba ngày, đã nhanh đem tinh thần của người này, đều muốn bị tra tấn sụp đổ, nghĩ không ra giờ phút này, vậy mà mạc danh kỳ diệu ra khỏi trận pháp!

“Con mẹ nó a, thật không nên đánh chủ ý lên cái mặt nạ này, kém chút đem mệnh ném, đi nhanh lên!” Nhớ tới ba ngày này, một tia đều không ngừng nghỉ chiến đấu, để người này nhất thời hoảng sợ một trận, quay người liền muốn rời khỏi.

“Ừm?” Dưới chân vừa mới động, thì thân thể người này lại bỗng nhiên dừng lại, “Có người!”

Kinh hãi quay người, lão lúc này mới phát hiện, phía sau mình, vậy mà đứng hai người một nam một nữ, khi lão nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Hải, sắc mặt không khỏi bỗng nhiên biến đổi.

Khóe miệng Lâm Hải thì là nhếch lên, hai tay ôm ngực, miệt thị cười một tiếng.

“Thế nào, không biết?”

“Là ngươi!” Người này sau khi nhận ra Lâm Hải, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia hàn quang, không khỏi dữ tợn cười rộ lên.

“Lục Minh Huyền ta lần này ra khỏi đảo, chính là vì bắt ngươi mà đến, há có thể không biết!”

Nói xong, Lục Minh Huyền đột nhiên hạ trường kiếm xuống, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, cười lạnh.

“Tìm khắp nơi không thấy ngươi, không nghĩ tới ngươi lại chính mình tự đưa tới cửa, thức thời, thì lập tức thúc thủ chịu trói, khỏi bị nỗi khổ da thịt, nếu không, đừng trách ta không khách khí!”

Lâm Hải nghe được, nghiền ngẫm liếc nhìn Lục Minh Huyền một chút, không khỏi miệt thị lắc đầu.

“Chỉ bằng ngươi?”

Sắc mặt Lục Minh Huyền bỗng nhiên biến đổi, lộ ra một tia tàn nhẫn.

“Cuồng vọng! Đừng có bởi vì lần trước, để ngươi may mắn đào thoát, liền không biết trời cao đất rộng, chênh lệch giữa Luyện Khí kỳ cùng Ngưng Chân kỳ là thật lớn, ngươi vĩnh viễn cũng không trải nghiệm được!”

“Cho ngươi thêm một cơ hội, lập tức quỳ ở trước mặt ta, thúc thủ chịu trói, theo ta về Bồng Lai Tiên Đảo, nếu không mà nói, ta để ngươi biết rõ cái gì gọi là sống không bằng chết!”

Lâm Hải nhìn Lục Minh Huyền một mặt hung hăng càn quấy ở trước mặt mình kêu gào, buồn cười một trận, lại có loại cảm giác phảng phất giống như cách mộng.

Từng có lúc, chính mình bị Lục Minh Huyền làm cho rơi vào cảnh trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào, phải dựa vào lông khỉ của Ngộ Không, mới thừa dịp bất ngờ đem lão đánh bị thương, mà chính mình cũng bị thương tổn tại dưới lòng bàn tay của lão, kém chút thì mất mạng.

Khi đó Lục Minh Huyền, đường đường là cao thủ Ngưng Chân sơ kỳ, đối với mình mà nói, như là một tòa núi lớn không thể rung chuyển, chính mình chỉ có phần chạy trốn.

Thế nhưng cái này mới là thời gian mấy tháng ngắn ngủi, chính mình sớm đã xưa đâu bằng nay, lúc lần nữa đối mặt Lục Minh Huyền, cao thủ lúc trước làm cho chính mình chỉ có thể ngưỡng vọng, bây giờ lại giống như một con giun dế, chính mình phất tay liền có thể đem nó diệt sát, nghĩ kỹ lại, nhân sinh thật đúng là kỳ diệu a.

Lâm Hải cười nhạo một tiếng, Lục Minh Huyền Ngưng Chân sơ kỳ, giờ phút này sớm đã nhập không được vào pháp nhãn của Lâm Hải, Lâm Hải ngay cả lời đều chẳng muốn nói cùng lão.

“Tới đây cho ta!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, sau đó duỗi cánh tay ra, bỗng nhiên lăng không một trảo!

“Hừ!” Lục Minh Huyền rên lên một tiếng, sắc mặt biến đổi lớn, thân thể không tự chủ được mà mất đi khống chế, hướng phía Lâm Hải liền bay tới.

Ba!

Thủ chưởng của Lâm Hải, trực tiếp đội lên trên cổ của Lục Minh Huyền, đem hai chân lão cách mặt đất, xách lên.

“Ngươi!” Hô hấp của Lục Minh Huyền lập tức khó khăn, leng keng một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất, hai tay hai chân không ngừng giãy dụa, khuôn mặt nghẹn đến đỏ bừng, trong hai mắt tất cả đều là nồng đậm hoảng sợ cùng không dám tin!

Cho tới giờ khắc này, lão mới hiểu được, trước đó tại trong trận pháp, lão là thế nào đột nhiên liền đi ra, thủ pháp kia quả thực cùng cách mà Lâm Hải thi triển giờ phút này, giống như đúc a!

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng của lão không khỏi sinh ra hoảng sợ thật sâu, ở giữa lão cùng Lâm Hải, thế nhưng là có thù, vừa rồi chính mình còn muốn đuổi bắt Lâm Hải về Bồng Lai Tiên Đảo, mà bây giờ rơi vào bên trong tay Lâm Hải, nơi nào còn có đường sống?

“Cái này con mẹ nó đến cùng là chuyện gì xảy ra?”

Lục Minh Huyền càng nghĩ càng sợ, trong lòng không khỏi sợ hãi gào thét một tiếng.

Lâm Hải rõ ràng là một cái người tu đạo Luyện Khí hậu kỳ, coi như hắn là thiên túng kỳ tài, tu vi có đột phá, cũng nhiều nhất chỉ giống như mình, đạt tới Ngưng Chân sơ kỳ.

Nhưng vì cái gì, giờ phút này chính mình ở trước mặt hắn, vậy mà nhỏ yếu như là con kiến hôi, theo tay hắn khẽ vẫy, vậy mà liền chộp vào bên trong tay, liền một tia năng lực phản kháng cũng đều không có.

Đây rốt cuộc là vì cái gì?

Lâm Hải nhìn sắc mặt của Lục Minh Huyền không ngừng biến hóa, trong lòng thì là cười lạnh.

“Cái Lục Minh Huyền này, đến cũng thật là đúng lúc a!”

Trước đó Lâm Hải nghe Hỏa Vân Đạo trưởng nói đã từng ngộ nhập vào Bồng Lai Tiên Đảo, tại bên trong này phát hiện khoáng thạch có chứa linh khí, Lâm Hải cũng đã động tâm tư tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo, thu thập khoáng thạch để bố trí xuống Tụ Linh Đại Trận cho toàn bộ Hải Nguyệt Tông.

Nhưng Bồng Lai Tiên Đảo hư vô mờ mịt, căn bản không ai biết vị trí cụ thể, Lâm Hải vốn nghĩ là về thành phố Giang Nam, đem Lục Tuấn Lương chộp tới để gã dẫn đường, nhưng Lâm Hải đối với cái này cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Lục Tuấn Lương bị chính mình thương tổn mệnh căn tử, biến thành phế nhân, nếu biết rõ địa điểm của Bồng Lai Tiên Đảo, khẳng định sớm liền trở về tìm kiếm lương phương trị liệu, nếu như gã còn tại thành phố Giang Nam, này tám thành là liền cả gã cũng không biết vị trí cụ thể của Bồng Lai Tiên Đảo.

Nếu như Lục Tuấn Lương không được, Lâm Hải liền chỉ còn thừa lại một biện pháp cuối cùng, cái kia chính là để Tiểu Hồng cùng A Hoa dẫn đường, dù sao Tiểu Hồng từng là Linh thú mà Tư Mã gia tộc trên Bồng Lai Tiên Đảo tự dưỡng, A Hoa đã từng bị bắt về Bồng Lai Tiên Đảo, có lẽ sẽ có biện pháp tìm tới cửa vào.

Nhưng không nghĩ tới, lần này về Giang Nam, Lục Minh Huyền vậy mà tự mình đưa tới cửa, thật sự là vừa ngủ gật, liền có người đưa gối đầu, có lão ở đây, còn sầu tìm không thấy Bồng Lai Tiên Đảo sao?

“Ngươi vừa mới nói, là đặc biệt đến bắt ta, về Bồng Lai Tiên Đảo?” Lâm Hải mang theo một tia nghiền ngẫm, hướng phía Lục Minh Huyền hỏi.

Lục Minh Huyền hô hấp không khỏe, kìm nén đến hai con mắt cũng lồi ra, nhìn Lâm Hải vô cùng hoảng sợ, thấy Lâm Hải tra hỏi, vội vàng gian nan gật gật đầu.

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, tiện tay đẩy, đem Lục Minh Huyền đẩy ngã trên mặt đất.

“Khụ khụ khụ!” Lục Minh Huyền ngồi dưới đất, kịch liệt ho khan một trận, sau đó thở phì phò từng ngụm từng ngụm, lại ngay cả đầu cũng không dám nhấc lên, trong hai cái mắt, tràn ngập sợ

hãi.

“Nói một chút đi, muốn bắt ta trở về, để làm cái gì?”

Lục Minh Huyền mở mắt ra, liếc nhìn Lâm Hải một chút, thời điểm tiếp xúc đến nhãn thần sắc bén như kiếm của Lâm Hải này, toàn thân không khỏi giật mình một cái, vội vàng lại cúi đầu xuống, trái tim phanh phanh nhảy loạn một trận!

“Thật mạnh! Cái này Lâm Hải trở nên thật mạnh!” Chỉ cái nhìn này, Lục Minh Huyền cũng đã nhìn ra, Lâm Hải đã xưa đâu bằng nay, xa hoàn toàn không phải là cái tiểu tử Luyện Khí kỳ, bị lão truy sát chật vật chạy trốn lúc trước kia.

“Bắt ngươi trở về, hết thảy có hai cái mục đích!” Lục Minh Huyền đã kiến thức được thực lực lúc này của Lâm Hải, nơi nào còn dám giấu diếm, thành thành thật thật đem nhiệm vụ đi ra ngoài lần này của chính mình, nói ra.

“Một là Lục gia ta cùng Tư Mã gia, những ngày gần đây vì tranh đấu kịch liệt, song phương tổn thương thảm trọng, mà gần đây mới phát hiện, hai nhà khả năng có chỗ hiểu lầm, tựa hồ là bị người châm ngòi, mà cái người châm ngòi này, hai nhà đồng thời đều chỉ hướng về ngươi!”

“Ách...” Lâm Hải bật cười một trận, chính mình lúc trước, chỉ là tùy tiện ném hai cái nồi để hai gia tộc này đọc vị lẫn nhau mà thôi, nghĩ không ra thật đúng là đánh nhau.

Bất quá cái này không thể trách chính mình a, ngôn ngữ của chính mình lúc trước, nói thế nhưng là rất hàm súc, có thể đánh nhau, toàn bộ là nhờ sức tưởng tượng phong phú của người hai nhà, quá tự do phát huy a, theo ca ca có quan hệ gì a?

“Còn có gì nữa?” Lâm Hải nhún nhún vai, bày ra cái tạo hình vô tội, tiếp tục hỏi.

“Cái nguyên nhân thứ hai, cũng là do ngươi đã cướp đi Thần binh Truy Vân Kiếm, còn học trộm Truy Vân Kiếm pháp, nhất định phải đem ngươi mang về, thu hồi Thần binh, phế bỏ tu vi...”

Lục Minh Huyền nói đến đây, đột nhiên chột dạ một trận, có chút sợ hãi nhìn về phía Lâm Hải, sợ Lâm Hải một cái không thích nghe, bắt lão đánh cho phế.

“Minh bạch!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

“Đã như thế, vậy thì tốt, ta cùng ngươi về đảo!”

“Cái gì!” Lục Minh Huyền bỗng nhiên ngẩng đầu, lập tức sửng sốt.

Chương 1038: Lao động miễn phí

“Ngươi nói, ngươi muốn cùng ta về đảo?” Lục Minh Huyền quả thực không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình.

Vốn cho rằng bị Lâm Hải bắt, chính mình sẽ chết chắc, lại không nghĩ Lâm Hải lại toát ra một câu như vậy.

Khóe miệng Lâm Hải thì là nhếch lên, đạm mạc cười lạnh.

“Ngươi không phải là muốn bắt ta về Bồng Lai Tiên Đảo à, làm sao, ngươi không nguyện ý?”

“Nguyện ý, nguyện ý!” Lục Minh Huyền liên tục gật đầu, có chuyện tốt bực này, ngu ngốc mới không nguyện ý.

Đồng thời, trong mắt Lục Minh Huyền lóe lên một tia hàn quang, trong lòng không ngừng cười lạnh.

“Thật sự là tự gây nghiệt, không thể sống, đến Bồng Lai Tiên Đảo, nhìn lão tử không thu thập chết ngươi!”

“Ngươi đem tình huống ở Bồng Lai Tiên Đảo, giới thiệu đại khái cho ta một chút đi.” Lâm Hải đi là tự nhiên muốn đi, nhưng cũng sẽ không lỗ mãng xông vào, bây giờ Lục Minh Huyền ở đây, vừa vặn tìm hiểu một chút tình huống trong đảo.

“Bồng Lai Tiên Đảo, chia làm nội đảo, cùng ngoại đảo, tình huống của nội ngoại đảo, ta cũng không được biết, chỉ biết đảo cạnh là đã có một trăm lẻ tám tòa, Lục gia ta liền tọa lạc tại một trong số đó!”

“Phức tạp như vậy?” Lâm Hải nhất thời chau mày, vốn cho rằng Bồng Lai Tiên Đảo chỉ là một tòa đảo, nhưng chiếu theo Lục Minh Huyền nói, chỉ là một cái đảo cạnh cũng đã có một trăm lẻ tám tòa, hai đảo nội ngoại, còn không biết có bao nhiêu, cứ như vậy, muốn tìm ra khoáng thạch, xem ra thật đúng là một kiện sự tình không đơn giản.

“Được, ta biết rõ!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó đột nhiên chỉ một ngón tay, nhất thời một đạo chân khí sắc bén bắn ra, đánh trúng vào đan điền của Lục Minh Huyền.

“A!” Lục Minh Huyền bị dọa đến rít lên một tiếng, đột nhiên phát hiện chân khí toàn thân của mình, vậy mà không cánh mà bay, sắc mặt nhất thời hoàn toàn thay đổi, lộ ra biểu lộ vô cùng hoảng sợ.

“Ngươi đã làm gì ta?”

“Hô cái gì mà hô!” Lâm Hải nhất thời chau mày, quát lớn nói, “Chỉ là phong bế Khí Hải của ngươi, bớt việc trong lòng ngươi còn có may mắn, vọng tưởng đào thoát!”

“Chỉ, chỉ là phong Khí Hải?” Lục Minh Huyền thở dài ra một hơi, trái tim thình thịch đập loạn, mới phát hiện ra mồ hôi lạnh cũng bị hoảng sợ đi ra rồi.

“Chỉ cần không phải bị phế tu vi liền tốt!” Lục Minh Huyền may mắn một trận.

“Lâm tổng, có cần đem lão, đưa vào Cục Công an hay không?” Trần Nghiên ở một bên, xen vào nói.

“Không cần!” Lâm Hải lắc đầu, “Ta tự có sắp xếp!”

Lâm Hải để Trần Nghiên an bài cho mình một chiếc xe, sau đó đem Lục Minh Huyền ném tới trên xe, rời khỏi công ty.

Xe một mực lái tới dưới chân núi của Hải Nguyệt Tông, một khối đỉnh núi lớn như vậy đột nhiên rơi xuống, tự nhiên kinh động đến quan phương cùng truyền thông của thành phố Giang Nam, cũng may Lâm Hải vừa rồi đã bắt chuyện qua cùng Trần Nghiên, về phần xử lý như thế nào, cái kia chính là chuyện của Trần Nghiên.

Xuống xe, Lâm Hải mang theo Lục Minh Huyền, mau lẹ như Viên Hầu, mấy cái đã nhảy vọt lên trên đỉnh núi.

“Tông chủ, ngươi tới.” Vân Thắng vội vàng chào đón, không biết Lâm Hải vì cái gì mới qua một hồi như thế, lại đi rồi quay lại!

Lâm Hải trực tiếp đem Lục Minh Huyền ném qua, ném xuống dưới chân Vân Thắng.

“Sợ ngươi ở đây không đủ công nhân để dùng, nên tìm cho ngươi lao động miễn phí!”

Lục Minh Huyền nghe xong liền ngốc, một mặt chấn kinh nhìn sang Lâm Hải.

“Ngươi không phải nói, cùng ta về đảo sao?”

“Không sai a!” Lâm Hải gật gật đầu, “Nhưng ta lại không nói sẽ lập tức đi về a!”

“Ừm, trước chờ trên mười năm tám năm rồi nói sau!” Lâm Hải xoa cằm, trịnh trọng kỳ sự mà gật gật đầu.

Phốc!

Lâm Hải nói một câu, để Lục Minh Huyền kém chút thổ huyết.

“Mười năm tám năm? Mẹ nó, vậy mình chẳng phải là muốn ở tại bên trong chỗ này, làm cái khuân vác mười năm tám năm a!”

“Hố cha a!” Lục Minh Huyền kêu rên một tiếng ở trong lòng, sắp khóc.

Mà Lâm Hải nhìn đều chẳng muốn liếc lão một cái, mà chính là quay đầu nhìn về phía Vân Thắng nói nói.

“Vân lão ca, đừng nhìn tiểu tử này dáng dấp gầy bẹp, thế nhưng là cao thủ Ngưng Chân sơ kỳ đâu, trên người có khí lực, cái công việc bẩn thỉu cực nhọc gì, ngươi tất cả cứ đều an bài cho lão, tuyệt đối không nên cho ta mặt mũi!”

“Tốt, ta biết rõ!” Vân Thắng nín cười, gật đầu đáp ứng, đồng tình liếc nhìn Lục Minh Huyền một chút.

“Thật không biết con hàng này, làm sao lại đắc tội Tông chủ, lần này tính ngươi không may!”

“Được, Vân lão ca, vậy ta liền đi, các ngươi tùy tiện làm đi, chỉ cần đừng chết là được!” Trước khi Lâm Hải đi, lại tiến đến bên cạnh lỗ tai Vân Thắng, nói thầm nói.

Chỉ là cái thanh âm nói thầm này, hơn mười bước đều có thể nghe được, con mắt Lục Minh Huyền đảo một vòng, kém chút ngất đi.

“Mẹ nó, xong đời rồi!” Có câu nói này của Lâm Hải, Lục Minh Huyền không cần nghĩ cũng biết, vận mệnh bi thảm của chính mình, muốn bắt đầu rồi.

Lâm Hải mới mặc kệ lão nghĩ như thế nào, lại cùng Vân Thắng trò chuyện hai câu, thả người đi xuống núi.

Hắn nói mười năm tám năm mới lại đi Bồng Lai Tiên Đảo, tự nhiên là lời nói để hù dọa Lục Minh Huyền, nhưng nếu thật muốn đi mà nói, cũng không vội tại hai ngày này, dù sao lần này về Giang Nam, là đến bồi Liễu Hinh Nguyệt, bên Bồng Lai Tiên Đảo kia, đi sớm mấy ngày cùng đi muộn mấy ngày, cũng không có cái gì khác biệt.

Xuống núi, nhìn giờ đã sắp đến lúc ăn cơm trưa, Lâm Hải gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt, mời mẹ con các nàng ăn cơm.

Liễu Hinh Nguyệt cùng mẫu thân Triệu Phương, vừa vặn đi dạo phố cũng đã mệt mỏi, nghe Lâm Hải nói như thế, liền vui vẻ đáp ứng.

Hẹn tốt địa điểm, Lâm Hải để tài xế trực tiếp đem chính mình đưa tới chỗ.

“Tê cay hương nồi?” Lâm Hải nhìn cái tiệm bên đường này, quy mô tuy không lớn, nhưng nhìn qua sạch sẽ gọn gàng, phong cách trang hoàng cũng mười phần cao cấp.

Đổi lại là trước kia, loại nhà hàng quy cách này, Lâm Hải tuyệt đối sẽ không đến, ăn một bữa cơm ít nhất phải mất một hai trăm khối tiền, bằng với nửa tháng sinh hoạt phí của hắn.

Nhưng bây giờ, Lâm Hải xuất nhập đều là loại khách sạn hào hoa như Vàng Son Lộng Lẫy, loại nhà hàng cấp bậc này, ngược lại không hề vào mắt, hôm nay đột nhiên chọn một cái địa phương như thế, ngược lại liền có một phen vị đạo đặc biệt.

“Tại bên trong này!” Lâm Hải mới vừa đi vào, liền thấy một cái nữ tử đội mũ cùng khẩu trang, hướng phía hắn khoát tay.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, tự nhiên biết rõ đây là Liễu Hinh Nguyệt đã vũ trang đầy đủ.

Đi qua ngồi tại bên cạnh Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải hướng phía Triệu Phương ở đối diện nhiệt tình chào hỏi.

“A di mạnh khỏe!”

“Tiểu Hải a, ngươi hôm nay trở về a, Hinh Nguyệt không nói, ta cũng không biết đâu.”

“Ách, đúng vậy a đúng a!” Lâm Hải ngượng ngùng cười một tiếng, đồng thời hướng phía Liễu Hinh Nguyệt ném qua một cái ánh mắt mập mờ, tâm nói tối hôm qua cũng đã làm cho con gái của ngươi lên trời mấy lần rồi, chỉ là ngươi không biết thôi.

Liễu Hinh Nguyệt thấy ánh mắt kia của Lâm Hải, bên trong mập mờ lộ ra hư hỏng, liền biết rõ hắn đang suy nghĩ gì, nhất thời giận dữ liếc trắng Lâm Hải một chút, bộ dáng phong tình vạn chủng này, để trong lòng Lâm Hải run lên, nếu không phải Triệu Phương vẫn còn ở đây, Lâm Hải hận không thể lập tức đem Liễu Hinh Nguyệt ôm tới, thân mật một phen.

Triệu Phương cũng là người từng trải, thấy Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, tại chỗ này liếc mắt đưa tình, trên mặt cũng là hiện lên mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng khục hai tiếng.

Lâm Hải vội vàng xoay người mặt, bất quá lại nhịn không được, cười ra tiếng.

“Anh cười cái gì?” Liễu Hinh Nguyệt kinh ngạc nói.

“Anh đang nghĩ, em mặc thành cái dạng này, một hồi làm sao ăn a?”

“Bỏ khẩu trang xuống rồi ăn thôi, em đặc biệt chọn cái góc này, hẳn là sẽ không bị nhận ra đi.” Bên trong miệng Liễu Hinh

Nguyệt thì nói vậy, nhưng vẫn còn có chút chột dạ nhìn bốn phía một cái.

Lâm Hải nhìn Liễu Hinh Nguyệt Như giống như làm tặc, dạng như vậy đáng yêu nói không nên lời, trong lòng đột nhiên nhất động.

“Chờ quay về, anh giúp em nghĩ biện pháp, cam đoan không ai có thể nhận ra em!”

“Thật a, biện pháp gì?” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng một mặt hưng phấn hỏi, từ sau khi một ca khúc hát hỏa, đem nàng đẩy lên vị trí tân tiểu Ca Hậu, nàng mỗi lần đều chỉ có thể dạng này mà ra ngoài, quả thực đều nhanh phiền chết.

“Giữ bí mật, quay đầu sẽ nói cho em!”

“Hứ, còn bán cái nút.?” Liễu Hinh Nguyệt trực tiếp cho Lâm Hải cái mắt trắng.

Ăn cơm xong, Triệu Phương đi dạo mệt mỏi, chính mình đón xe về nhà, chỉ còn lại có hai người Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Tiếp đó, muốn đi đâu nào?” Lâm Hải xoa bóp cái mũi nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, thân mật hỏi.

Trên mặt Liễu Hinh Nguyệt, đột nhiên hiện lên vẻ khác lạ, sau đó môi son khẽ mở.

“Qua cái địa phương không ai, tốt nhất là nơi hoang vu dã ngoại!”

Chương 1039: Em chính là cái siêu cấp biến thái a!

Lâm Hải nghe xong, con mắt trong nháy mắt liền thẳng, nhất thời toát ra vô số đóa đào hoa nhỏ!

“Ai u ta qua, Hinh Nguyệt, hôm nay em quá phóng túng, ca ca ưa thích, ha ha ha!”

Liễu Hinh Nguyệt khẽ giật mình, sau đó liền minh bạch ý nghĩ của Lâm Hải, khuôn mặt nhất thời đỏ lên.

“Đầy trong đầu cũng đều là cái gì a, không phải như anh nghĩ đến đâu!” Liễu Hinh Nguyệt vỗ nhè nhẹ Lâm Hải một chút, bĩu môi khẽ cáu giận nhẹ, xấu hổ nói nói.

“Ha ha, anh hiểu, anh hiểu!” Lâm Hải một mặt cười xấu xa, nhướn mày!

“Chán ghét anh rồi!” Liễu Hinh Nguyệt che mặt im lặng, dở khóc dở cười.

“Em là muốn đánh với anh một trận, muốn cùng anh chiến đấu!”

“Ai u, đừng nói trực tiếp như vậy, anh chịu không được, không được, lòng ngứa ngáy như lửa đốt!” Lâm Hải làm bộ hư hỏng, hai tay vụng trộm trèo lên trên thân thể mềm mại của Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, vội vàng đem tay Lâm Hải đánh rơi, nhìn xung quanh một chút, gấp gáp một trận.

Thấy không có người chú ý, mới thở dài ra một hơi, sau đó hung hăng liếc trắng Lâm Hải một chút,

“Chán ghét, bị người nhìn thấy a, nhanh lên, mang em đi tìm địa phương không ai!”

“Tốt tốt tốt, anh liền đi tìm!” Lâm Hải hưng phấn đến hỏng, trong lòng nhiệt huyết sôi trào, vội vàng cản một chiếc xe taxi.

“Qua vùng ngoại ô, càng xa càng tốt, càng nhanh càng tốt, nhanh lên!”

Tài xế xe taxi nghe xong, không khỏi gấp gáp một trận, nhìn Lâm Hải hai mắt phun lửa, lại nhìn Liễu Hinh Nguyệt che mặt, không khỏi có chút gấp gáp.

“Ca, nếu không ngươi đổi chiếc xe khác đi?” Tài xế xe taxi xem xét cũng là cái người có sức tưởng tượng phong phú, nhất thời liền sợ hãi.

“Móa!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, bên trong thân thể mình bây giờ giống như có lửa, ngươi lại bảo ta đổi chiếc xe.

“Đừng nói nhảm, đến lúc đó cho ngươi thêm tiền!” Lâm Hải thúc giục nói.

“Tốt, tốt đi!” Tài xế xe taxi cũng không dám phản bác, chỉ đành kiên trì lái ra khỏi khu vực thành thị, hơn một giờ sau, đã đem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đưa đến một chỗ dã ngoại hoang vu vắng vẻ.

“Ca, ngươi nhìn cái chỗ này có được không?” Tài xế xe taxi dừng xe, nói chuyện cũng run rẩy.

“Ha ha, được, địa phương không tệ!” Lâm Hải nhìn một rừng cây nhỏ ở phía trước, hài lòng gật gật đầu.

“Cảm tạ a, sư phụ, không cần thối!” Lâm Hải cho tài xế thêm một trăm khối tiền, sau đó không kịp chờ đợi mà lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt xuống dưới xe.

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt vừa xuống dưới, tài xế xe taxi liền đạp cần ga, cọ cái liền thoát ra ngoài, trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

“Ta qua, một cái xe rách, vậy mà mở ra phong phạm xe đua xem ra đại ca tài xế này, cũng là người có chuyện cũ a!”

Lâm Hải xoay người, một tay giữ chặt tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, không ngừng vuốt ve.

“Hinh Nguyệt, em thấy chỗ này ra sao? Liền cái bóng người đều không có, nếu em còn thẹn thùng, chúng ta liền tiến vào rừng cây nhỏ.”

“Không cần, liền nơi này đi!” Liễu Hinh Nguyệt nhìn xem hoàn cảnh, rất hài lòng mà mở miệng nói.

“Ta qua!” Con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền thẳng, một mặt thật không thể tin mà nhìn Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, em quá làm cho anh ngoài ý muốn a, trước kia dù có là buổi tối, em cũng đều không đồng ý cùng anh tại dã ngoại, không nghĩ tới hôm nay, giữa ban ngày, còn ở lại chỗ không có gì che chắn này... Ngẫm lại anh cũng có chút thẹn thùng đây.” Hai mắt Lâm Hải bốc lên ánh sáng, nước bọt đều nhanh chảy ra.

“Anh không cần thẹn thùng!” Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên cười liếc nhìn Lâm Hải một chút, đem hai tay Lâm Hải hất ra.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, sau đó mí mắt đột nhiên vẩy một cái.

“Hinh Nguyệt, em...” Lâm Hải kinh hãi phát hiện, Liễu Hinh Nguyệt giờ phút này, tựa hồ trở nên có chút khác biệt.

Chỉ thấy Liễu Hinh Nguyệt vẫn đứng tại bên trong này, con mắt không còn có nhu tình trước đó, thay vào đó là tinh mang lập loè, toàn thân lộ ra một cỗ khí tức cao quý lẫm nhiên không thể lừa gạt phạm, như là Cửu Thiên Tiên Nữ không dính khói lửa trần gian.

Mà càng thêm đáng sợ là, một cỗ khí tức khủng bố để Lâm Hải cũng cảm thấy tim đập nhanh không thôi, đột nhiên từ bên trên thân thể Hinh Nguyệt phát ra, uy áp cực lớn để Lâm Hải cũng cảm thấy chấn động vô cùng.

Mà đôi mắt đẹp của Liễu Hinh Nguyệt chuyển động, nhìn về phía Lâm Hải, môi son khẽ mở, nhàn nhạt mở miệng.

“Từ khi em tu luyện ‘Huyền Nguyệt Bí Điển’ mà anh đưa cho, em cảm thấy mình không giờ nào khắc nào là không đang mạnh lên, thậm chí trở nên ngay cả chính mình, cũng đều có chút không nhận ra.”

“Cho nên, hôm nay em muốn cùng anh đánh một chầu, nhìn xem chính mình, đến tột cùng đã biến thành bộ dáng gì!”

“Em nói, cùng anh đánh một chầu, là thật đánh một chầu a?” Lâm Hải nhất thời nhụt chí một trận, mẹ nó, còn tưởng rằng Hinh Nguyệt là giải phóng tư tưởng, chuẩn bị cùng ca ca chơi dã chiến đây.

“Đúng a, anh cho rằng là sao?” Khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt đỏ lên, nàng tự nhiên minh bạch Lâm Hải nghĩ như thế nào.

“Ai, tốt a!” Lâm Hải bất đắc dĩ nhún nhún, “Em cứ việc ra tay đi, đừng có giữ lại, ca ca sẽ nhường cho em!”

“Tốt, vậy anh cẩn thận nha!” Liễu Hinh Nguyệt nói một câu, sau đó thân thể mềm mại đột nhiên nhất chuyển, ưu mỹ uyển chuyển nhảy múa, cánh tay đột nhiên hướng phía Lâm Hải đưa ra, hướng phía Lâm Hải nhẹ nhàng điểm một cái.

Toát!

Nhất thời, một tiếng xé gió kịch liệt vang lên, Lâm Hải đột nhiên giật mình!

“Đậu phộng!” Lâm Hải nhất thời cảm thấy, một cỗ lực đạo cường đại không thể ngang hàng, liền hướng phía chính mình bay tới, để mí mắt hắn cuồng loạn một trận, vạn không nghĩ tới Liễu Hinh Nguyệt đã cường đại đến tình trạng như thế!

"Đốt!"

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, không dám chủ quan chút nào, ở trước ngực vung lên, trong nháy mắt một cái lá chắn lóe lên gợn sóng chân khí, xuất hiện ở trước mắt, đem một đạo khí mang này của Liễu Hinh Nguyệt ngăn trở!

Ầm!

Nhưng mà, liền một hơi thời gian cũng đều không có, lá chắn chân khí trong nháy mắt đã rạn nứt, khí mang trực tiếp rơi vào trước ngực Lâm Hải.

Phốc!

Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra sau, người ở giữa không trung đã kinh hãi đến mức sắc mặt tái nhợt, mặt không có chút máu!

"Lâm Hải!" Liễu Hinh Nguyệt kinh hãi, kinh hô một tiếng, thân ảnh trong nháy mắt đã biến mất, sau một khắc đã xuất hiện ở giữa không trung, đem Lâm Hải ôm vào bên trong ngực.

"Lâm Hải, anh thế nào, Lâm Hải?" Liễu Hinh Nguyệt bị dọa sợ, nhìn bộ dáng Hải cắn chặt hàm răng, nhắm mắt nhíu mày, không biết làm sao, nước mắt gấp cũng chảy ra.

"Khụ khụ!" Lâm Hải đột nhiên ho khan hai tiếng, lại tràn ra một ngụm máu tươi, cuối cùng đã tỉnh lại.

"Anh không sao chứ?" Liễu Hinh Nguyệt lo lắng hỏi.

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy chấn kinh, im lặng nhìn Liễu Hinh Nguyệt, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

"Hinh Nguyệt, em quả thực là cái siêu cấp biến thái a? Cái này không phải đang đánh nhau, quả thực chính là tại mưu sát thân phu a!”

Lâm Hải vốn cho rằng, chính mình đã là cao thủ Kim Đan kỳ, đón lấy một kích của Liễu Hinh Nguyệt tu luyện không lâu, còn không phải là một bữa ăn sáng sao?

Nhưng vạn không nghĩ tới, một đạo khí mang này của Liễu Hinh Nguyệt, vậy mà trong nhu có cương, có huyền cơ khác, trực tiếp đột phá phòng ngự của chính mình, liền cũng không cho mình một tia thời cơ phản ứng nào, liền đem chính mình đánh bay ra ngoài, trong nháy mắt liền chịu nội thương không nhẹ.

“Chán ghét, anh mới biến thái đâu!” Liễu Hinh Nguyệt ngoài miệng thì mắng, nhưng lại đau lòng đem Lâm Hải ôm vào trong ngực.

“Em vừa rồi sợ làm anh bị thương, mới dùng có một thành lực lượng, nghĩ không ra vẫn là làm anh bị thụ thương, có lỗi a, lão công.”

“Phốc! Phốc! Phốc!” Liễu Hinh Nguyệt nói một câu, để Lâm Hải nhịn không được liền nôn liền ba ngụm máu, sau đó một mặt kinh hãi nhìn Liễu Hinh Nguyệt, miệng cũng không thể ngậm lại.

“Em vừa mới nói cái gì, em mới dùng một thành công lực?”

“Đúng a!” Liễu Hinh Nguyệt một mặt vô tội, gật gật đầu.

Mẹ nó, một thành công lực, liền đem ca ca đại cao thủ Kim Đan kỳ, trực tiếp để đánh ngược ra ngoài.

Vậy Liễu Hinh Nguyệt giờ phút này, đã cường đại đến mức nào?

“Em chờ một chút!” Lâm Hải nói, đột nhiên mặc niệm một tiếng, Thiên Nhãn mở!

Trong nháy mắt, Liễu Hinh Nguyệt tại trước mặt Lâm Hải, trở nên không có chút bí mật nào, nhìn một cái không sót gì.

Lâm Hải giờ phút này, liền cả thân thể uyển chuyển của Liễu Hinh Nguyệt cũng không màng thưởng thức, trực tiếp đem ánh mắt xuyên thấu qua thân thể, rơi vào nơi đan điền của Liễu Hinh Nguyệt.

Sau đó, con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền đột ngột trở nên thẳng tắp, như gặp quỷ mị mà kinh hô một tiếng!

“Nguyên Anh!!!”

Chương 1040: Cái này, là con của chúng ta sao?

Chỉ thấy trong đan điền của Liễu Hinh Nguyệt, một cái người nhỏ lõa thể lớn chừng bàn tay, ngồi xếp bằng, diện mạo rõ ràng kia, quả thực cùng Liễu Hinh Nguyệt giống như đúc!

Lâm Hải không cần nghĩ cũng biết, đây rõ ràng chính là Nguyên Anh a!

Nhìn Nguyên Anh trong người của Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải không khỏi cười khổ liên tục, cảm giác tựa như đang nằm mơ.

Liễu Hinh Nguyệt tu luyện mới được mấy ngày a, vậy mà trực tiếp tu thành Nguyên Anh, cái này nếu là nói ra, ai mà tin.

“Thật là chuyện lạ!” Tâm tình của Lâm Hải, căn bản là không có cách dùng chấn kinh để hình dung, cảm thấy một màn này, lại là thật không thể tin như thế!

“Lâm Hải, anh không sao đi?” Thấy sắc mặt Lâm Hải có biến, Liễu Hinh Nguyệt càng thêm lo lắng!

“Anh không sao!” Lâm Hải lắc đầu, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một viên thuốc liền xuất hiện ở bên trong tay.

“Ca ca gần nhất, cắn thuốc hơi nhiều a!” Ngửa cổ đem đan dược đưa vào bên trong miệng, đồng thời móc ra kim châm, ở trên người mình châm mấy cái, Lâm Hải mới thở ra một hơi thật dài.

“Hinh Nguyệt, thật không nghĩ tới, em đã là cao thủ Nguyên Anh kỳ.” Lâm Hải nhìn Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Cao thủ Nguyên Anh kỳ, là có ý gì a?” Bên trong Huyền Nguyệt Bí Điển, cũng không ghi chép đẳng cấp của người tu hành, Liễu Hinh Nguyệt cũng không biết cao thủ Nguyên Anh kỳ, có ý vị như thế nào?

“Em có cảm thấy, trong đan điền của em, thêm một cái người nhỏ hay không?”

Liễu Hinh Nguyệt nghe được, nhất thời hơi đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu.

“Em cũng là mấy ngày nay mới phát hiện, chỉ là có chút không dám khẳng định, mới không nói cùng anh.”

“Cái này, là con của chúng ta sao?” Tiếng của Liễu Hinh Nguyệt Thanh như muỗi vo ve, ngượng ngùng đem đầu cũng chôn đến bên trong ngực, khuôn mặt phi hồng, mang theo một tia ngọt ngào không thể che giấu.

Phốc!

“Ha ha ha ha!” Liễu Hinh Nguyệt nói một câu, trực tiếp đem Lâm Hải làm đến cười phun.

Mẹ nó, Hinh Nguyệt thật sự là quá đáng yêu, lại đem Nguyên Anh, xem như trẻ sơ sinh.

Lại nói, có dạng trẻ sơ sinh này sao? Khóa sinh lý vệ sinh làm sao học a?

“Chán ghét, anh còn cười!” Liễu Hinh Nguyệt nhất thời cực kỳ lúng túng, xấu hổ đến đầu cũng không dám ngẩng lên.

Lâm Hải vươn tay, nhẹ khẽ vuốt vuốt mái tóc của Liễu Hinh Nguyệt, nhu tình mở miệng.

“Hinh Nguyệt a, cái người nhỏ kia, không phải là hài tử của chúng ta, mà chính là Nguyên Anh do em tu luyện được!”

“A? Không phải là hài tử của chúng ta sao?” Mắt to của Liễu Hinh Nguyệt ngập nước, trong nháy mắt trợn tròn, một mặt mờ mịt.

“Thật là một cái nha đầu ngốc!” Lâm Hải nhịn không được thân mật nhéo mũi ngọc tinh xảo của Liễu Hinh Nguyệt một chút, trách không được Liễu Hinh Nguyệt được xưng là hoa khôi thanh thuần, thậm chí ngay cả những cái này cũng đều không hiểu.

“Cái kia gọi là Nguyên Anh, là một cái tiểu gia hỏa phi thường lợi hại, có khả năng nguyên nhân bởi vì nàng ta mới xuất hiện, nên em còn không biết câu thông cùng với nàng ta như thế nào, bất quá hẳn là rất nhanh liền sẽ biết rõ!”

“A!” Liễu Hinh Nguyệt cái hiểu cái không, gật gật đầu.

“Hinh Nguyệt a, em thật sự là quá làm cho anh ngoài ý định, em không phải muốn biết rõ, mình bây giờ đã biến thành hình dáng ra sao sao?”

“Đúng vậy a!” Liễu Hinh Nguyệt gật gật đầu, “Biến hóa của chính ta, đều khiến cả em cũng cảm thấy có chút giật mình!”

“Đâu chỉ em giật mình a, anhta đoán chừng người nào gặp, đều sẽ giật mình!”

“Em bây giờ, tại khắp thiên hạ, hẳn là đều đã hiếm có địch thủ!” Lâm Hải nghiêm túc nói nói.

“A? Em biến lợi hại như vậy?” Liễu Hinh Nguyệt một mặt không thể tin được.

“Đúng vậy a!” Lâm Hải vừa nói, vừa đem kim châm trên thân rút ra.

“Phóng mắt khắp thiên hạ, có năng lực đưa em hàng phục, chỉ sợ chỉ có một người!”

“Ai vậy?” Liễu Hinh Nguyệt hiếu kỳ hỏi.

“Cái kia chính là, ca ca ta thôi!” Lâm Hải nói, đột nhiên đem Liễu Hinh Nguyệt, lập tức ngã nhào xuống đất!

“A!” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, “Thương tích của anh còn chưa tốt mà!”

“Hắc hắc, đã tốt!” Lâm Hải cười xấu xa lấy, đưa tay vươn vào trong y phục của Liễu Hinh Nguyệt.

“Chán ghét a, không muốn tại bên trong này!” Liễu Hinh Nguyệt nhất thời xấu hổ lớn, muốn giãy dụa, nhưng toàn thân lại mềm nhũn không có một chút sức lực nào.

“Dù sao bên trong chỗ này cũng không có ai, tiểu nương tử, ngươi liền nghe đại gia đi, hắc hắc hắc...”

...

“Anh thật là xấu chết!” Sau đó, Liễu Hinh Nguyệt một bên hoảng hốt mặc quần áo, một bên chu cái miệng nhỏ nhắn, giận liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Thế nào là xấu a, anh chỉ là sợ em kiêu ngạo, chứng minh một chút, trên cái thế giới này, còn có người hàng được em!” Lâm Hải chiếu vào cái mông của Liễu Hinh Nguyệt, đập một bàn tay.

“A!” Liễu Hinh Nguyệt lại là kinh hô một tiếng, liếc trắng Lâm

Hải một chút, “Thật sự là tên đại bại hoại!”

Hai người thu thập xong, tay kéo tay, tản bước trò chuyện, hướng phía đường cũ trở về, lưu lại một đường hoan thanh tiếu ngữ.

Sau khi cùng Liễu Hinh Nguyệt tách ra, Lâm Hải về đến trong nhà, sắc mặt nhất thời trở nên nặng nề xuống tới.

“Hinh Nguyệt lại đã là Nguyên Anh kỳ!”

Thực lực của Liễu Hinh Nguyệt lập tức đứng ở đỉnh đầu của Phàm Gian giới, để Lâm Hải cao hứng mừng rỡ đồng thời, trong lòng cũng dâng lên một tia bất an mãnh liệt.

Tuy đây là chuyện tốt, nhưng Lâm Hải lại không khỏi cảm thấy một cỗ áp lực cường đại, phảng phất như hai người căn bản không phải là người của cùng một cái thế giới, để Lâm Hải đột nhiên cảm thấy, thời gian mà Liễu Hinh Nguyệt rời khỏi chính mình, tựa hồ lại thêm gần!

“Đậu móa, nhất định phải chăm chỉ tu luyện, nắm chặt đề bạt, không thể để Hinh Nguyệt ném tại phía sau, nếu không một khi có việc, còn bảo hộ Hinh Nguyệt thế nào!”

Lúc đầu đột phá đến Kim Đan kỳ, trong lòng Lâm Hải còn có chút đắc chí, hiện tại toàn bộ vui sướng đều đã bị quét sạch sành sanh, ngược lại biến thành áp lực nặng nề!

“Hảo hảo bồi Hinh Nguyệt thêm mấy ngày, sau đó nhanh chóng tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo!”

Trong lòng Lâm Hải đã có dự định, khoanh chân ngồi trên giường, thời gian một đêm đều vượt qua trong tu luyện.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Hải cơ hồ cũng hầu ở bên người Liễu Hinh Nguyệt, hai người du ngoạn vui đùa ầm ĩ, như keo như sơn, tràn ngập nhu tình mật ý.

“Lão công, ngày mai em sẽ phải trở về Yến Kinh quay phim, lại là bận rộn không biết ngày đêm, thật không nỡ bỏ anh a!”

Ban đêm, trong lương đình của công viên, Liễu Hinh Nguyệt cưỡi ở trên đùi Lâm Hải, hai tay vây quanh cổ Lâm Hải, chu cái miệng nhỏ nhắn, một mặt buồn buồn nói.

“Nha đầu ngốc, cũng không phải là không gặp được, có cái gì mà không nỡ a? Lại nói, quay phim, làm ngôi sao, không phải là mộng tưởng của em sao?”

“Cũng là không nỡ bỏ anh mà ~ “

Hai người lại thân mật một hồi, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động.

“Hinh Nguyệt, đừng đợi ngày mai, không bằng chúng ta hiện tại liền về Yến Kinh đi?”

“Hiện tại a, thời gian này đã không có chuyến bay nào, làm sao về a?”

Lâm Hải nghe xong, bỗng nhiên quỷ dị cười một tiếng.

“Nhìn anh!”

Ầm!

Đột nhiên, một cái quái vật khổng lồ, xuất hiện tại trên đất trống của công viên, Liễu Hinh Nguyệt liền ngạc nhiên một trận.

“Lên!” Lâm Hải lôi kéo tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, thả người nhảy lên, nhảy lên Xuyên Vân Toa!

“Lên!” Theo Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, trong nháy mắt Xuyên Vân Toa đã bay lên không.

“Oa, thật thần kỳ a!” Trong bầu trời đêm, mái tóc của Liễu Hinh Nguyệt tung bay, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

“Xuống!”

Xuyên Vân Toa chậm rãi rơi xuống đất, sau khi Liễu Hinh Nguyệt xuống tới nơi mới phát hiện, nàng đã trở lại trong căn nhà ở Yến Kinh!

“Cái này đã đến Yến Kinh.” Liễu Hinh Nguyệt nhìn xung quanh một chút, thật là nhà mình tại Yến Kinh, trên mặt nhất thời lộ ra nồng đậm thật không thể tin!

“Đây cũng quá nhanh đi.”

“Đêm hôm đó, anh về thành phố Giang Nam được, cũng là ngồi cái phi thuyền này?” Liễu Hinh Nguyệt hiếu kỳ hỏi.

“Đúng a.” Lâm Hải cười nói.

“Người nào tại bên trong này!” Đột nhiên, một tiếng quát chói tai vang lên, sau đó một bóng người liền chạy nhanh đến.

“Tông chủ, là ngươi trở về?” Người tới chính là Hỏa Vân Đạo trưởng đang canh cổng, nhìn thấy Lâm Hải liền vội vàng thi lễ.

“Tiểu Hỏa a, vất vả!” Lâm Hải gật gật đầu, mang theo Liễu Hinh Nguyệt đi vào.

“Ha ha, sư phụ, ngươi trở về á!” Bọn người Cường đầu trọc nghe được động tĩnh, cũng đều đi tới, nhìn thấy Lâm Hải, nhất thời cười lớn nghênh đón.

“U, đây không phải sư nương sao? Mấy ngày không thấy, Cường tử ta cũng nhớ ngươi!” Cường đầu trọc vừa thấy Liễu Hinh Nguyệt, lập tức vươn hai tay ra, liền ôm qua.

“Lăn ngươi nha, sư nương cũng dám ôm!” Lâm Hải cười mắng, một chân đem y đạp qua một bên, nhắm trúng mọi người cười vang một trận.

Mà đúng lúc này, đột nhiên một đường thanh âm u oán, ở một bên truyền đến.

“Ngươi chính là Liễu Hinh Nguyệt?”

Chương 1041: Anh thề, không phải em không cưới!

“Đúng a, ta chính là Liễu Hinh Nguyệt!” Liễu Hinh Nguyệt nghe được, không khỏi hiếu kỳ nhìn lại.

Chỉ thấy một cái nữ hài vóc người tướng mạo không kém cỏi hơn chính mình chút nào, chính là một mặt hiếu kỳ nhìn chính mình, chỉ là trong cặp mắt to linh động kia, lại mang theo một tia ánh mắt không nói rõ được cũng không tả rõ được.

“Ngươi là?”

“Ta gọi là Vân Tuệ Nhi!” Vân Tuệ Nhi lộ ra vẻ tươi cười, sau đó hướng phía Liễu Hinh Nguyệt khoát khoát tay.

“Ta mệt mỏi, trước đi ngủ, gặp lại!” Nói xong, nhếch miệng lên, lộ ra một vẻ mặt vui cười rực rỡ, già dặn hất mái tóc lên, quay người trở về phòng.

“Cái Vân Tuệ Nhi này, làm sao có cảm giác là lạ?” Liễu Hinh Nguyệt cau đôi mi lại, nhìn bóng lưng của Vân Tuệ Nhi, trong lòng dâng lên một tia kinh ngạc.

“Ai!” Chỉ có Vân Chu, ở bên cạnh là khẽ than thở một tiếng, lắc đầu, xem ra cô muội muội của chính mình này, vẫn là không có đi tới a.

“Ách... Thời gian không còn sớm, tất cả mọi người đi về nghỉ ngơi đi.” Lâm Hải có chút xấu hổ, hướng phía mọi người khoát

khoát tay.

“Đúng vậy a, đều tán đi, sư phụ cùng sư nương đã lâu không gặp, sốt ruột thân mật đâu!” Cường đầu trọc cũng ở một bên, lớn tiếng la hét.

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, kém chút nằm trên đất, khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt cũng là trong nháy mắt xấu hổ đến đỏ bừng, không có ý tứ mà cúi đầu.

“Ngươi nói cái gì đó!” Lâm Hải đưa tay cho cái đầu trọc của y một bàn tay, cái nhị hóa này, chỉ con mẹ nó nói thật!

“Đúng, đem Tần Vũ gọi tới đây một chút!” Lâm Hải chợt nhớ tới chuyện gì đó, hướng phía Cường đầu trọc đá một chân, phân phó nói.

Cường đầu trọc đi chầm chậm, tới cửa đem Tần Vũ gọi qua.

“Tông chủ, ngươi tìm ta?” Tần Vũ lập tức cung kính hỏi.

“Chỗ ngươi còn có mặt nạ da người hay không? Làm cho Tông chủ phu nhân của các ngươi một cái thôi!” Lâm Hải nắm cái eo nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt, cười ha hả nói.

“Chỗ của ta cũng chỉ còn có của nam nhân, nếu Tông chủ phu nhân không vội mà nói, cho ta thời gian một ngày, ta có thể làm ra một cái.”

Liễu Hinh Nguyệt ở bên cạnh, thì là bị kinh ngạc.

“Cái gì là mặt nạ da người a, không phải là muốn lấy da người làm đi?”

“Không phải không phải!” Tần Vũ vội vàng khoát tay, “Tông chủ phu nhân yên tâm, ta không có tàn nhẫn như vậy, là dùng cao su để làm, sở dĩ gọi là mặt nạ da người, là bởi vì đeo lên có hiệu quả cực giai, người thường căn bản phát giác không, liền cùng tấm da người mọc thường không có gì khác biệt!”

“Há, là như thế này a, dọa ta một hồi!” Liễu Hinh Nguyệt cười cười, lúc này mới thở phào.

“Ừm, lão Tần ngươi nắm chắc điểm này, nhớ kỹ làm xinh đẹp chút a!” Lâm Hải nói xong, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt, trở lại phòng ngủ.

Vừa vào nhà, Lâm Hải liền đem Liễu Hinh Nguyệt dốc sức ấn ngã xuống giường, hai người thân mật một hồi lâu, mới ôm nhau dựa vào trên giường, ngọt ngào trò chuyện.

“Đúng, trong khoảng thời gian này Kiều Kiều có bận rộn gì sao?” Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, mình ở tại Yến Kinh nhiều ngày như vậy, giống như đều không có nhìn thấy Tạ Hiểu Kiều.

“Kiều Kiều đang hiệp đàm an bài lịch trình cho em trước cuối năm đâu, mỗi ngày bận bịu túi bụi, cơ bản đều ngủ ở công ty.”

“Há, dạng này a!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó trên mặt lộ ra một chút bất đắc dĩ.

“Hinh Nguyệt, anh phát hiện hai người chúng ta đều là càng ngày càng bận rộn, thời gian trôi qua nhanh, thời gian cùng một chỗ, ngược lại càng ngày càng ít!”

“Đúng vậy a!” Liễu Hinh Nguyệt ôm lấy cổ Lâm Hải, hướng phía bên trong lòng Lâm Hải dựa vào, “Có đôi khi ngẫm lại, thật không biết bộ dạng này, đến cùng là hạnh phúc, hay là không hạnh phúc?”

“Đúng! Cái Vân Tuệ Nhi trước đó kia, làm sao có cảm giác là lạ?” Liễu Hinh Nguyệt lại nghĩ tới cái ánh mắt trước đó của Vân Tuệ Nhi, không khỏi hỏi.

“A, có sao?” Lâm Hải chột dạ một trận.

“Ừm! Em có một loại cảm giác mãnh liệt, nàng ta giống như thích anh!” Liễu Hinh Nguyệt gật gật đầu, đột nhiên mười phần khẳng định nói nói.

Phốc!

“Khục khục...” Liễu Hinh Nguyệt ngữ xuất kinh nhân, đem Lâm Hải cả kinh kém chút nghẹn lấy.

Mẹ nó, trực giác của nữ nhân, thật sự là thật đáng sợ.

“Anh mau nói với em, giữa hai người đến cùng xảy ra chuyện gì?” Bên trong mắt Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên hiện lên một tia khó chịu, chu cái miệng nhỏ nhắn hỏi.

“Ai, nếu em đã hỏi, anh liền nói với em đi.” Lâm Hải thở dài, đem từng li từng tí phát sinh ở giữa hắn cùng Vân Tuệ Nhi, tất cả đều hướng phía Liễu Hinh Nguyệt giảng thuật một lần, liền cả chuyện Vân Tuệ Nhi hướng Lâm Hải thổ lộ, cam nguyện làm nhỏ, cũng đều không có giấu diếm.

Sau khi nói xong, Lâm Hải mang theo gấp gáp nhìn về phía Liễu Hinh Nguyệt, không biết Liễu Hinh Nguyệt nghe xong, lại là có phản ứng gì, nếu như bởi vậy mà cùng Vân Tuệ Nhi trở mặt, vậy coi như hỏng.

“Hinh Nguyệt, em có giận anh hay không a?” Lâm Hải thấy Liễu Hinh Nguyệt hồi lâu cũng không nói lời nào, liền lấy dũng khí cả gan hỏi.

“Có chút!” Liễu Hinh Nguyệt gật gật đầu, bên trong thanh âm mang theo một tia u oán.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời có chút hoảng hốt, “Hinh Nguyệt, anh biết rõ anh sai, nhưng anh cam đoan, ở giữa anh cùng Tuệ nhi…”

“Anh không cần cam đoan!” Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên đem lời nói của Lâm Hải cắt ngang, sau đó đột nhiên vô cùng trìu mến mà xòe bàn tay ra, khẽ vuốt gương mặt của Lâm Hải, một hạt nước mắt lăn xuống.

“Hinh Nguyệt!!!” Lâm Hải thấy Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên rơi lệ, nhất thời bị dọa sợ, một phát bắt được tay của Liễu Hinh Nguyệt, mặt mũi tràn đầy gấp gáp mở to miệng.

“Hinh Nguyệt, em đừng khóc a Hinh Nguyệt, giữa anh cùng Vân Tuệ Nhi, thật không có gì, anh đối với em không có bất kỳ một tia giấu diếm gì, nếu như em không tin, anh có thể thề với trời, anh…”

Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên vươn tay ngọc, đem miệng Lâm Hải ngăn chặn, sau đó lắc đầu.

“Lão công, anh hiểu lầm rồi, em không phải là có ý tứ này!” Liễu Hinh Nguyệt nói, chậm rãi tựa ở trên thân Lâm Hải, ngữ khí không khỏi mang theo vẻ đau thương.

“Khi em nghe xong chuyện giữa anh cùng Vân Tuệ Nhi, nói thật lòng, tâm lý xác thực đặc biệt không thoải mái, phảng phất như có khối đá lớn ngăn ở bên trong này vậy, dù sao là cô gái nào, cũng không muốn nhìn thấy người yêu của chính mình, có quan hệ mập mờ cùng một nữ hài khác.”

“Ái tình là tự tư, em chỉ muốn một mình chiếm hữu anh, không muốn cùng bất luận kẻ nào chia sẻ tình yêu, thế nhưng là, em đột nhiên nghĩ đến, rất có thể tại một ngày nào đó, em sẽ lại đột nhiên biến mất, em rất sợ hãi, em…”

Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên đem Lâm Hải gắt gao ôm lấy, nước mắt lần nữa ào ào chảy xuống.

“Hinh Nguyệt, không sợ! Có lão công tại, sẽ không để cho bất luận kẻ nào đưa em mang đi, nếu ai dám đem em ở bên cạnh anh cướp đi, anh liền cùng kẻ đó liều mạng!” Lâm Hải vội vàng ôm chặt Liễu Hinh Nguyệt, hảo ngôn an ủi nói.

Liễu Hinh Nguyệt thì nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt lóe lên một tia ảm đạm.

“Lão công, kỳ thực có một số việc em đều hiểu, em từ một cái người từ trước tới giờ không hiểu tu luyện, lại lập tức trở nên so với anh còn lợi hại hơn, cái này căn bản liền không bình thường, hơn nữa trong đầu của em, cái kia dự cảm sắp đến lúc phải rời đi, càng ngày càng mãnh liệt!”

“Em có thể cảm giác được rõ ràng, thời gian em rời khỏi anh, đã không xa nữa!”

“Em không nỡ bỏ anh, thật không nỡ bỏ anh, nhưng em lại cảm thấy, này tựa hồ là số mạng của em, căn bản không phải là sức người có thể chống đỡ, một ngày nào đó, em sẽ rời bỏ anh!”

“Mà một khi tách ra, có thể lại gặp nhau hay không, cũng không được biết, có lẽ liền sẽ trở thành chúng ta vĩnh biệt!”

“Đừng nói, Hinh Nguyệt em đừng nói nữa!” Tâm tình của Lâm Hải lập tức trở nên kích động, “Người nào con mẹ nó cũng đừng hòng tách chúng ta ra, trừ phi ta chết!”

Trong lòng Lâm Hải, dâng lên vô hạn thống khổ, bởi vì hắn thật sâu biết rõ, điều mà Liễu Hinh Nguyệt nói, chính là sự thật, hắn đã trăm phần trăm khẳng định, ở giữa Liễu Hinh Nguyệt cùng Hằng Nga, tuyệt đối là có quan hệ, Liễu Hinh Nguyệt không phải là người bình thường, dự cảm của nàng, tuyệt sẽ không sai!

Thế nhưng Lâm Hải, thật không nguyện ý tiếp nhận sự thật này, dù cận kề cái chết cũng không muốn tiếp nhận!

“Lão công, những lời này ép ở trong lòng em, cũng đã thật lâu, anh liền để cho em nói hết đi!”

“Nếu như có một ngày, chúng ta thật sự tách ra, có lẽ đến chết cũng sẽ không lại gặp nhau, Hinh Nguyệt không đành lòng để anh một đời cô độc, không có người thân mật, bồi tại bên cạnh anh, cho nên, nếu gặp được cô gái tốt đối với anh có tình sâu vô cùng giống như Vân Tuệ Nhi này, anh liền tiếp nhận tình yêu của nàng ta đi.”

“Em mặc dù sẽ thương tâm, sẽ khổ sở, nhưng em sẽ không trách anh! Thật sẽ không trách anh!”

“Hinh Nguyệt, em đừng có nói nữa!” Lâm Hải vô cùng kiên định mà lắc đầu.

“Lâm Hải anh cả đời này, chỉ thích một mình em, anh thề, không phải em thì không cưới!”

Liễu Hinh Nguyệt nghe Lâm Hải nói lời kiên quyết như vậy, một tay ôm lấy cổ Lâm Hải, nóng hổi nước mắt, lần nữa tràn mi mà ra.

“Lão công, lời này của anh để cho em có cảm giác thật hạnh phúc, nhưng em đã cân nhắc thật lâu, chúng ta cũng đã không phải là người bình thường, tương lai một ngày nào đó, thậm chí cũng có thể sẽ phải rời đi phiến thiên địa này, không cần thiết phải bị khái niệm của thế tục ước thúc!”

“Tuy em thật không nguyện ý cùng người khác chia sẻ tình yêu, nhưng tương lai, em có lẽ cũng đã không thể bồi tại bên cạnh anh, nếu có cô gái tốt thích anh, anh liền tiếp nhận các nàng đi, chỉ cần trong lòng anh một mực có em, em liền thỏa mãn!”

“Hinh Nguyệt, chúng ta không nói cái này, có được hay không?” Lâm Hải lắc đầu, thương cảm nói.

“Ừm!” Liễu Hinh Nguyệt thuận theo gật gật đầu, sau đó đột nhiên một mặt nhu tình nhìn Lâm Hải, môi son khẽ mở.

“Lão công, chúng ta muốn đứa bé đi!”

Chương 1042: Phiền phức đang ở trước mắt

Lâm Hải nghe xong, thì là cười khổ một tiếng.

“Bây giờ muốn hài tử, cũng không dễ dàng a!”

Lâm Hải từ bên trong Truyền thừa Dược Vương có ghi chép, một khi đến Kim Đan Nhân Tiên, tỷ lệ mang thai sẽ giảm cực kì thấp, huống chi tu vi của Liễu Hinh Nguyệt, giờ phút này lại cao hơn Lâm Hải không ít, Lâm Hải muốn để cho Liễu Hinh Nguyệt mang thai, càng là khó càng thêm khó.

Lâm Hải đem tình huống nói một lần cùng Liễu Hinh Nguyệt, Liễu Hinh Nguyệt nhất thời liền biến sắc.

“Ông trời muốn đem chúng ta tách ra, lại ngay cả đứa bé, cũng không chịu lưu lại cho chúng ta sao?”

“Hinh Nguyệt, em cũng không cần quá bi quan, sự tình chưa hẳn đã như em nghĩ đâu!” Lâm Hải thấy bộ dáng bi thương của Liễu Hinh Nguyệt, tâm lý đau xót, vội vàng an ủi nói.

“Tin tưởng anh, bất kể là ai, cũng mơ tưởng đem chúng ta tách ra, nếu như có một ngày em thật sư phải rời khỏi anh mà đi, thì em nhất định phải chờ anh, anh nhất định sẽ đi tìm em!”

“Ừm! Lão công, em tin tưởng anh!”

…

Đêm này, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt cũng đều mất ngủ, bóng mờ chia ly bao phủ tại trong lòng hai người, để hai người tâm loạn như ma!

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Liễu Hinh Nguyệt liền sớm trở về lại công ty, nàng muốn đem toàn bộ tinh lực, đều vùi vào bên trong sự nghiệp diễn nghệ yêu quý của chính mình, chỉ có dạng này, mới có thể đem những cái ý nghĩ lộn xộn trong lòng kia, triệt để loại ra ngoài.

Mà khát vọng đối với thực lực của Lâm Hải, cũng lại một lần nữa bị kéo lên, sau khi rời giường trực tiếp đem bọn người Cường đầu trọc gọi đến.

“Mấy người Đông Phương Du Long, mấy ngày nay có tới qua hay không?”

“Không có!” Cường đầu trọc lắc đầu.

“Nếu lão đã không đến, vậy ta liền chủ động đến cửa tìm người vậy!” Cách ước định thời gian một tháng, còn có hai ngày, nhưng Lâm Hải cũng không chờ nổi, hắn có cùng một dạng ý nghĩ với Liễu Hinh Nguyệt, nhất định phải để cho mình bận rộn, nắm chặt hết thảy thời gian để tăng thực lực lên!

Lâm Hải trước đó đã được Hầu Kiếm Anh mang theo đi qua bên trong nhà Đông Phương Du Long, nên dễ như trở bàn tay liền tìm tới cửa, trực tiếp phát tán ra một cỗ cường đại khí tức.

Đông Phương Du Long đang tu luyện, liền bị cỗ khí tức cường đại này đột nhiên xâm nhập, đột nhiên bừng tỉnh. “Là vị bằng hữu nào tới chơi? Đông Phương Du Long không có từ xa tiếp đón!”

Một tiếng quát nhẹ to rõ, thân ảnh Đông Phương Du Long lóe lên, liền ra khỏi phòng, vượt qua tường viện, đi thẳng đến ngoài cửa.

“Là ta!” Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, trên mặt không vui không buồn, nhàn nhạt mở miệng.

“Lâm lão đệ?” Sau khi Đông Phương Du Long nhìn thấy Lâm

Hải, không khỏi đột nhiên giật mình, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hai mắt, mặt mũi nhất thời lộ ra tràn đầy rung động!

“Lâm lão đệ, ngươi, ngươi đột phá đến Kim Đan?” Lâm Hải giờ phút này, không có che giấu khí tức của chính mình chút nào, Đông Phương Du Long lập tức cảm giác được, trên thân Lâm Hải đã phát sinh biến hóa cực lớn.

“Không sai, mấy ngày trước vừa mới đột phá!” Lâm Hải gật gật đầu, nhàn nhạt đáp nói.

Đạt được câu trả lời khẳng định của Lâm Hải, Đông Phương Du Long biểu lộ kinh ngạc, giật mình nửa ngày, hơn nửa ngày mới phản ứng được, sau đó mặt mũi tràn đầy cười khổ.

“Lâm lão đệ a, ta cũng không biết phải hình dung ngươi như thế nào, nhìn thấy cái tốc độ tu hành này của ngươi, ta thật cảm giác tuổi tác của một nhóm người như ta này, tất cả đều sống đến trên người chó.”

“Đông Phương Hội trưởng, không cần tự ti mặc cảm, người đều có cơ duyên của mình, ngươi có thể có thành tựu hôm nay, sao lại không phải là kỳ tài vạn người không được một.”

“Ha ha, so sánh cùng Lâm lão đệ, là xuẩn tài còn tạm được!” Đông Phương Du Long tự giễu một câu, sau đó khoát tay chặn lại.

“Lâm lão đệ, mời vào bên trong!”

Lâm Hải cũng không khách khí, đi theo sau lưng Đông Phương Du Long, nhanh chân đi vào, sau khi hai người ngồi xuống, Đông Phương Du Long mới mở miệng hỏi.

“Không biết Lâm lão đệ đột nhiên đến thăm, có gì chỉ giáo?”

Lâm Hải liếc nhìn Đông Phương Du Long một chút, cười nhạt một tiếng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói.

“Đông Phương Hội trưởng, ước định trước đó giữa Lâm mỗ cùng mấy người Sứ Giả Tiếp Dẫn các ngươi, một nhà nào đưa cho ta ngọc thạch đủ nhiều, thì ngày Địa Tiên giới mở ra, liền do một nhà đó dẫn ta đi vào, ngọc thạch giao phó theo tháng, không biết Đông Phương Hội trưởng, đã chuẩn bị thế nào?”

Đông Phương Du Long biến sắc, loại hành vi đến cửa yêu cầu như của Lâm Hải này, thật sự là có ý khinh người, nhưng Lâm Hải đã chẳng còn muốn chú ý nhiều như vậy.

“Vốn là còn hai ngày là đến hạn, ta ban đầu dự định đến lúc đó sẽ tự thân đưa lên phủ, nếu Lâm lão đệ đã đến, hôm nay liền giao phó cho ngươi cũng được!”

Đông Phương Du Long rất có lòng dạ, khó chịu trong lòng chỉ chớp mắt là qua, sảng khoái đáp ứng một tiếng, liền cho người đem ngọc thạch đã thu thập, trình lên.

“Lâm lão đệ a, thực không dám giấu giếm, bên trong cảnh nội Yến Kinh, loại ngọc thạch tốt nhất này, thật sự là có số lượng cực ít, lão ca ca ta phí khí lực rất lớn, bất quá cũng chỉ thu thập được trên trăm khối a!”

Lâm Hải nhìn lên ngọc thạch rạng rỡ phát sáng trước mặt này, con mắt đột nhiên sáng lên.

Đông Phương Du Long không hổ là Hội trưởng của ngành đặc biệt, thời gian một tháng ngắn ngủi, vậy mà tìm đến trên trăm khối, so với nhân mạch của chính mình thì mạnh hơn nhiều!

“Đa tạ Đông Phương Hội trưởng, vậy Lâm mỗ liền không khách khí!” Lâm Hải vung cánh tay lên, những ngọc thạch này, liền tiêu thất vào hư không.

Đông Phương Du Long thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi!

Bất quá Đông Phương Du Long già thành tinh, biết rõ cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi, đối với chuyện ngọc thạch vì sao đột nhiên lại biến mất, không nhắc tới một lời, ngược lại nhướn mày, nói sang một chuyện khác.

“Lâm lão đệ, ngày đó tại Thúy Phong Sơn, ngươi đao trảm Lộ Thiên Tuyệt, một chưởng vỗ chết đại năng Nguyên Anh Tần Thiên, thật sự là quang mang vạn trượng, đánh đâu thắng đó, để lão phu kinh động như gặp người trời a!”

Nghĩ tới tràng cảnh ngày đó, Đông Phương Du Long cho đến bây giờ cũng cảm thấy có chút khó tin, nếu không phải đã tận mắt nhìn thấy, lão căn bản không thể tin được, Lâm Hải chỉ là một cái Giả Đan hậu kỳ, lại có thể đem đại năng Nguyên Anh kỳ, cũng đều diệt sát!

Cái này đã hoàn toàn vi phạm quy luật của tu hành, dựa theo lẽ thường mà nói, đừng nói diệt sát Nguyên Anh kỳ Tần Thiên, cũng chỉ là một cái Kim Đan hậu kỳ Lộ Thiên Tuyệt, muốn giết người tu hành Giả Đan kỳ như Lâm Hải dạng này, cũng đơn giản như là giết chết một con kiến vậy.

Vì thế, Đông Phương Du Long còn đặc biệt chạy qua khuyên bảo Lâm Hải, để hắn mau trốn đi, kết quả Lâm Hải chẳng những không trốn, còn biết rõ núi có hổ, mà vẫn leo lên núi, thật đi đến bên trên Thúy Phong Sơn để ứng chiến.

Lúc đó Đông Phương Du Long đã cảm thấy Lâm Hải là thiếu niên đắc chí, không biết trời cao đất rộng, có chút quá mức cuồng vọng, lên bên trên Thúy Phong Sơn đấu cùng Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, không khác gì tự tìm đường chết!

Nhưng không có nghĩ rằng, chẳng những Lộ Thiên Tuyệt chết bởi tay Lâm Hải, liền cả đại năng Nguyên Anh Tần Thiên xuất hiện ở phía sau, cũng đều bị Lâm Hải thu thập, thuận tiện còn tuôn ra một cái tin tức lớn động trời, Thiên Đãng Sơn hùng bá Tây Lương nhiều năm, thế mà trước đây không lâu cũng đã bị Lâm Hải cho diệt!

Món chuyện lại một chuyện lớn này, đã đem Đông Phương Du Long rung động đến mức cũng không biết nói cái gì cho phải, lão tuy đã sớm nhìn ra Lâm Hải có tiềm lực lớn, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới, tiềm lực này lớn đến mức quả thực đáng sợ a!

“Đông Phương Hội trưởng quá khen, bất quá là may mắn mà thôi.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, một trận chiến đấu khốc liệt đó, bản thân Lâm Hải khi hồi tưởng lại, cũng là thổn thức không thôi.

Nếu không phải có Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh, nếu không phải có Như Lai Thần Chưởng mà Như Lai Phật Tổ phong ấn ở trong cơ thể mình, chỉ sợ chính mình đã sớm bị Tần Thiên xử lý.

Dù vậy, chính mình cũng là chịu nội thương cực nặng, cuối cùng dựa vào Lãnh Nguyệt Như cùng Tiểu Anh, hao tổn nguyên khí, trị thương cho chính mình, mới nhân họa đắc phúc, ngược lại đột phá đến Kim Đan kỳ!

“Bất quá, Lâm lão đệ a, tuy ngươi có thực lực mạnh mẽ, liền cả đại năng Nguyên Anh kỳ cũng đều có thể chém giết, nhưng lão phu vẫn là muốn nhắc nhở ngươi một câu.”

“A?” Lâm Hải sững sờ, “Xin Đông Phương Hội trưởng giảng!”

“Ngươi giết Lộ Thiên Tuyệt cùng Tần Thiên, sợ rằng sẽ mang đến cho ngươi một chút phiền toái a!” Đông Phương Du Long hơi cau mày, trên mặt tựa hồ có chút lo lắng.

“Phiền toái gì? Đông Phương Hội trưởng liền nói thẳng đi.”

“Thiên Đãng Sơn bị ngươi diệt đi, liền cả Nguyên Anh kỳ Tần

Thiên cũng bị ngươi giết, ngày Địa Tiên giới mở ra, nếu như tin tức này mà truyền đến Lôi Vân tông, chỉ sợ bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ!”

“Bất quá, đây đều là sự tình của một năm về sau, mấu chốt là chuyện ngươi giết Lộ Thiên Tuyệt, chỉ sợ phiền phức đang ở trước mắt a!” Đông Phương Du Long nói xong, sắc mặt đột nhiên nghiêm túc lên.

Chương 1043: Nếu lão không đến, tự gánh lấy hậu quả!

“A?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, “Lời này bắt đầu nói từ đâu?”

“Lâm lão đệ có chỗ không biết a!” Đông Phương Du Long thở dài, “Từ ngày Nhân tộc cùng Yêu tộc nhất chiến, tuy đã đem Yêu tộc tiêu diệt, nhưng Nhân tộc cũng tổn thất nặng nề, đại năng Nguyên Anh đã ngã xuống toàn bộ, Kim Đan hậu kỳ cũng chỉ còn lại có mười người vẫn còn tồn tại, Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, liền là một cái trong số đó!”

“Mười tên Kim Đan hậu kỳ này, nhìn những cái đại năng kia, từng cái chết ở trước mắt, khó tránh khỏi thỏ tử hồ bi, lòng có cảm xúc, liền kết xuống minh ước!”

“Ngày sau nếu bọn họ mười người, bất kỳ một cái nào mà xuất hiện nguy hiểm, chín người khác nhất định phải dốc sức cứu giúp, nếu có người vẫn lạc, những người khác nhất định phải toàn lực báo thù cho người đó, nếu không dù người chạy đến đâu, cũng sẽ bị hợp sức tru diệt!”

Lâm Hải nghe xong, không khỏi nhướn mày, gật gật đầu.

“Nghĩ không ra, còn có loại minh ước này?”

“Đúng vậy a!” Trên mặt Đông Phương Du Long âm thầm lo lắng, “Bọn họ cũng là nhìn thấy đại năng vẫn lạc, trong lòng sợ hãi, liền ôm thành một đoàn, hình thành sức mạnh lớn nhất giữa phàm thế, để phòng bất trắc, lúc trước sau khi kết minh, mười cái cao thủ Kim Đan hậu kỳ bọn họ, liền đã chiếu cáo thiên hạ, nhờ người trong thiên hạ giám sát.”

Lâm Hải nghe xong, trong mắt không khỏi hiện lên một tia tinh mang, đã minh bạch ý tứ của Đông Phương Du Long.

“Ngươi là muốn nói, chín đại cao thủ Kim Đan hậu kỳ còn lại này, sẽ tìm tới ta, để cho báo thù Lộ Thiên Tuyệt?”

“Không sai!” Đông Phương Du Long gật đầu nói, “Dù sao bọn họ đã có minh ước trước đây, nếu người của Thanh Thành Kiếm Phái tìm tới cửa, bọn họ không có lý do gì mà không ra mặt!”

“Lâm lão đệ ngươi tuy mạnh, nhưng là một người đối mặt với chín đại cao thủ Kim Đan hậu kỳ, chỉ sợ cũng tuyệt không có lý lẽ may mắn thoát khỏi a!”

“Chín đại cao thủ Kim Đan hậu kỳ!” Lâm Hải trầm mặc xuống, trong lòng xác thực cảm thấy một trận khó giải quyết!

Mặc dù mình bây giờ đã đến Kim Đan sơ kỳ, so với lúc đao trảm Lộ Thiên Tuyệt trước đó, không biết đã cường đại đến mức nào, nhưng nếu thật muốn chống lại chín đại cao thủ Kim Đan hậu kỳ mà nói, trong lòng Lâm Hải vẫn là không có nắm chắc quá lớn.

Nếu chín đại cao thủ Kim Đan này từng bước từng bước đến, Lâm Hải tự nhiên không sợ, thậm chí có lòng tin đem tất cả bọn họ đều lưu lại, nhưng nếu như chín cái cùng lên, quần ẩu chính mình mà nói, chỉ sợ chính mình cũng chỉ có phần chạy trốn.

“Đa tạ Đông Phương Hội trưởng đã nhắc nhở, ta biết rõ!”

Sợ cũng vô dụng, trầm mặc một hồi, trong lòng Lâm Hải đã có biện pháp quyết định.

Nếu thật là chín cái cùng lên, đến lúc đó chỉ có thể lần nữa xin Lãnh Nguyệt Như giúp đỡ, đến lúc đó hai người đồng loạt ra tay, chưa hẳn không thể đem chín người này diệt sát!

Đông Phương Du Long chậm rãi gật gật đầu, trong lòng cũng là một trận bất đắc dĩ.

Lão mặc dù cực lực xem trọng Lâm Hải, muốn đem Lâm Hải kéo vào bên trong gia tộc mình, nhưng lấy thực lực của lão, đối mặt với những cái cao thủ Kim Đan hậu kỳ kia, căn bản cũng là giúp không được gì, cũng chỉ có thể cho Lâm Hải nhắc nhở, hết thảy vẫn phải dựa vào bản thân Lâm Hải.

“Đông Phương Hội trưởng, không biết các Sứ Giả Tiếp Dẫn còn lại, nhà ở chỗ nào? Ngài có thể dẫn đường cho Lâm mỗ không?” Lâm Hải cũng không có quên mục đích của chính mình, những cái cao thủ Kim Đan còn lại muốn lôi kéo chính mình kia, chắc hẳn cũng chuẩn bị không ít ngọc thạch đi.

“Lão phu vừa vặn vô sự, liền dẫn ngươi đi thôi!”

“Đa tạ Đông Phương Hội trưởng!”

Hai người ra khỏi nhà, sóng vai mà đi, dưới chân như chậm lại cực nhanh, chỉ chốc lát liền đi tới đến trước một cái biệt thự tọa lạc ở giữa lưng núi.

“Mị Nhị Nương, Đông Phương Du Long tới chơi, còn không ra đón sao?” Đông Phương Du Long tiến lên một bước, thầm vận chân khí, thanh âm to, vang lên bên trên bầu trời của cả ngôi biệt thự.

Thế nhưng là, chờ một hồi lâu, cũng không thấy có đáp lại, Đông Phương Du Long không khỏi sững sờ.

“Chẳng lẽ không ở nhà?”

Nghĩ đến chỗ này, trong ánh mắt Đông Phương Du Long lóe lên tinh mang, trong nháy mắt khí tức ngoại phóng, đem cả ngôi biệt thự cũng bao phủ ở trong đó, lại phát hiện bên trong rỗng tuếch.

“Kỳ quái, Mị Nhị Nương vậy mà không ở nhà?” Đông Phương Du Long nhíu mày, tu vi đến cảnh giới như bọn họ này, trừ thần công pháp bảo, đã có rất ít đồ vật có thể nhấc lên hứng thú của bọn họ.

Bởi vậy, những người bọn họ này, bình thường đều là ở trong nhà tu luyện, một tháng đều chưa hẳn đã đi ra ngoài một lần, không nghĩ tới hôm nay lại trùng hợp như thế, vừa vặn bắt kịp lúc Mị Nhị Nương không ở nhà.

“Lâm lão đệ, Mị Nhị Nương không ở trong nhà, có lẽ là đi tìm kiếm ngọc thạch cho ngươi rồi, chúng ta đi trước qua nhà tiếp theo đi?”

“Cũng tốt, hết thảy đều nghe Đông Phương Hội trưởng an bài!” Lâm Hải gật đầu đáp ứng.

Hai người rời đi, nửa giờ sau, đã đến một tòa nhà trên đỉnh núi khác.

“Đại Hắc Trụ, ở nhà không, Đông Phương Du Long tới bái phỏng!”

Chờ một lát, đồng dạng không có ai đáp ứng, trong lòng Đông Phương Du Long không khỏi dâng lên một tia nghi hoặc.

“Kỳ quái, Đại Hắc Trụ cũng không ở?”

Đôi mày của Lâm Hải, cũng bắt đầu hơi nhíu lại, cái Đại Hắc Trụ này, hắn có chút ấn tượng, cơ hồ là người không nói lời nào, là cái người trầm mặc ít nói.

Loại người này bình thường đều là khá trạch, rất ít khi ra ngoài đi lại, làm sao hôm nay lại trùng hợp như vậy, vậy mà cũng không ở trong nhà?

Trong lòng Lâm Hải, không biết vì sao, đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

“Đông Phương Hội trưởng, chúng ta lại đi qua nhà tiếp theo đi!”

“Tốt! Qua nhà Cát lão, lão nếu không có trọng yếu sự tình, tuyệt sẽ không ra khỏi cửa, khẳng định là ở nhà!”

Hai người xuống núi, lại đi tới một tòa trang viên rộng lớn khí phái ở vùng ngoại thành.

“U, Đông Phương Hội trưởng, ngài đến?” Vừa tới cửa, lập tức có cái nam tử khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, cười chào đón, nhiệt tình chào hỏi.

“Lão Trương a, Cát lão có ở nhà không?”

“Ôi, không khéo, chủ nhân nhà ta không có nhà a.” Lão Trương cười tủm tỉm nói nói.

Trong lòng Đông Phương Du Long nhất thời giật mình, nếu như Cát lão cũng không ở nhà, vậy chuyện này cũng có chút không bình thường.

“Vậy ngươi có biết không Cát lão đi đâu? Đi với ai không?”

“Cái này ta liền không biết.” Lão Trương lắc đầu.

Lâm Hải đứng tại phía sau nghe, cũng là âm thầm nhíu mày.

“Đông Phương Hội trưởng, ngươi không có điện thoại hoặc là Weachat của bọn họ sao?”

Đông Phương Du Long nghe xong, không khỏi cười khổ một tiếng.

“Không dối gạt Lâm lão đệ ngươi, những người chúng ta này, tuổi tác lớn hơn, trên thân vẫn còn duy trì một số phong cách hành sự của Hoa Hạ cổ đại, đối với loại thủ đoạn khoa học kỹ thuật này, từ trước đến nay đều không dùng a!”

Lâm Hải nghe, nhất thời không còn gì để nói.

Mẹ nó, đây cũng quá bảo thủ đi, không thấy thần tiên trên Thiên Đình, âm Ti Địa Phủ, bây giờ đều dùng tới Weachat sao, đám lão gia này vậy mà không cần, liền không biết quá không thức thời sao?

“Đông Phương Hội trưởng, ngài vẫn còn có chuyện sao?” Lão Trương ở một bên, đột nhiên hỏi.

Đông Phương Du Long sao lại không hiểu, đây là đang tiễn khách, liền hướng phía lão Trương cười cười.

“Không có việc gì, nếu Cát lão đã không ở nhà, vậy bọn ta xin cáo từ!”

“Đông Phương Hội trưởng đi thong thả, ta sẽ không tiễn!” Lão Trương vội vàng cười theo, cung tiễn nói.

Đông Phương Du Long cùng Lâm Hải, sau khi đi ra mấy bước, trên mặt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một tia nghi hoặc, không khỏi quay đầu hướng phía lão Trương liếc mắt một cái.

“Ừm?” Cái này vừa nhìn xuống, chân mày Lâm Hải nhất thời vẩy một cái.

Lão Trương tuy vẫn đứng tại cửa ra vào, nở nụ cười đưa mắt nhìn bọn họ, nhưng Lâm Hải lại rõ ràng thấy được từ bên trong ánh mắt của lão, nhìn thấy một tia đùa giỡn.

“Không đúng, nơi này có cổ quái!” Trong lòng Lâm Hải đột nhiên giật mình!

“Đông Phương Hội trưởng, chờ một chút!” Cước bộ của Lâm

Hải bỗng nhiên dừng lại.

“Thế nào, Lâm lão đệ?”

“Đông Phương Hội trưởng, cái lão Trương này, là người nào của Cát lão?”

“Đó là quản gia của Cát phủ, đi theo Cát lão nhiều năm, rất được Cát lão coi trọng, trong phủ có địa vị rất cao!”

“Có địa vị rất cao?” Trong lòng Lâm Hải không khỏi cười lạnh một trận, vấn đề này liền càng lớn hơn.

“Vậy Đông Phương Hội trưởng, vị Trương quản gia này, mỗi ngày đều giống như bây giờ, thủ tại cửa ra vào chờ khách nhân sao?”

“Này làm sao có thể, lão chính là...” Lời nói của Đông Phương Du Long mới nói được một nửa, liền im bặt mà dừng, sau đó một mặt chấn kinh mà nhìn Lâm Hải.

“Lâm lão đệ, ý ngươi là, nơi này có trá?”

“Không sai!” Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, gật gật đầu, “Bên trong này khẳng định có vấn đề!”

Tâm Đông Phương Du Long cũng trầm xuống, lại liên tưởng đến trước đó, Mị Nhị Nương cùng Đại Hắc Trụ đồng thời không ở trong nhà, sắc mặt không khỏi bỗng nhiên biến đổi.

“Chẳng lẽ bọn họ, tại giấu lão phu, làm âm mưu gì sao?” Trên mặt Đông Phương Du Long nhất thời hiển hiện một tia hờn giận.

Bọn họ cùng là Kim Đan kỳ, lại đều là Sứ Giả Tiếp Dẫn của Địa Tiên giới, từ trước đến nay có việc cũng là cùng nhau thương thảo, không dám giấu giếm, nhưng tình huống hôm nay này, không khỏi khiến Đông Phương Du Long không sinh ra hoài nghi.

“Hừ, nhất định là như thế!” Lâm Hải đột nhiên có loại dự cảm, mấy người này tập hợp cùng một chỗ, rất có thể có quan hệ cùng mình!

Lão Trương thấy Đông Phương Du Long cùng Lâm Hải, vốn đã đi, lại lại đột nhiên dừng bước, không khỏi biến sắc.

“Đông Phương Hội trưởng, còn có việc sao?”

Đông Phương Du Long còn chưa lên tiếng, Lâm Hải lại xoay người, tiến lên một bước, lạnh lùng mở miệng.

“Đừng giả bộ, ta biết rõ Cát lão liền đang ở trong nhà, ngươi đi vào nói cho lão biết, liền nói Lâm Hải đang chờ tại cửa ra vào, cho lão thời gian mười phút đồng hồ, đi ra gặp ta, nếu lão không đến, thì tự gánh lấy hậu quả!”

Chương 1044: Không thể để đánh mất bản ngã!

“Ngươi đây là có ý gì?” Lão Trương nghe xong, nhất thời liền trở mặt, khóe miệng lộ ra một tia buồn bực tức giận.

“Ta cũng đã nói, chủ nhân nhà ta không ở, còn có thể là giả sao!”

“Lại nói, ngươi tính toán là cái đồ vật gì? Lại cũng dám uy hiếp chủ nhân nhà ta, nếu không phải xem ở trên phân thượng ngươi đi cùng với Đông Phương Hội trưởng, liền với câu nói này của ngươi, lão phu liền để ngươi trả giá đắt!”

Lâm Hải thấy thế, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một vòng xem thường, hai tay khoác ra sau, ngửa đầu nhìn lên trời, cũng không để ý nữa.

Lấy thân phận lúc này của Lâm Hải, sao lại cùng một cái hạ nhân canh cổng tranh cãi, dù sao lời đã nói xong, sau mười phút, nếu như Cát lão còn chưa xuất hiện, hắn không ngại cho lão cái giáo huấn khó quên.

“Ngươi...” Lão Trương thấy bộ dáng càn rỡ này của Lâm Hải, nhất thời tức đến không đánh một chỗ.

Cát lão là thân phận gì, đây chính là Kim Đan Nhân Tiên, phàm là người tu hành đến đây, cái nào không phải là tất cung tất kính, tự cho mình là vãn bối, liền cả cao thủ cùng cấp bối như Đông Phương Du Long đến đây, cũng là dị thường khách khí, không dám khinh thường.

Thế nhưng là cái gọi là Lâm Hải ở trước mặt này là cái đồ vật gì? Tuổi còn trẻ lại dám xuất khẩu cuồng ngôn, còn một bộ dáng cao cao tại thượng, không coi ai ra gì, quả thực để cho người ta buồn bực tức giận.

Vừa muốn mở miệng răn dạy Lâm Hải vài câu, Đông Phương Du Long lại tiến lên một bước, mở miệng trước tiên.

“Lão Trương a, xem ở tình cảm nhiều năm giữa ta cùng Cát lão, ta khuyên ngươi một câu!”

Lão Trương giật mình, hờn giận trên mặt lập tức biến mất, lần nữa thay đổi một bộ vẻ mặt vui cười.

“Đông Phương Hội trưởng, có gì chỉ giáo, lão Trương xin rửa tai lắng nghe!” Tuy lão tại trong phủ của Cát lão, quyền cao chức trọng, nhưng cũng biết Đông Phương Du Long không phải người mà mình trêu chọc được, vội vàng tôn kính nói nói.

“Chỉ giáo thì không dám nhận, nhưng câu nói trước đó của Lâm lão đệ, ta khuyên ngươi lập tức đưa đến cho Cát lão đi, nếu không rất có thể đưa tới cho Cát lão tai hoạ ngập đầu a!”

Đông Phương Du Long vừa thốt ra lời kia, sắc mặt lão Trương nhất thời đại biến.

“Đông Phương Hội trưởng, lời này của ngươi là có ý gì?”

“Không có ý gì!” Khóe miệng của Đông Phương Du Long nhếch lên, “Ngươi có biết Độc Tí Đạo Nhân không?.”

“Tự nhiên biết rõ!” Lão Trương vô ý thức gật đầu, Độc Tí Đạo Nhân chính là Kim Đan Nhân Tiên cùng thế hệ với Cát lão, tới qua Cát gia mấy lần, lão Trương còn thấy tận mắt lão cùng với chủ nhân của mình luận bàn luận đạo, thực lực mạnh, không tại phía dưới Cát lão, lão Trương sao lại không biết.

“Vậy ngươi biết rõ chuyện, Độc Tí Đạo Nhân đã chết hay không?”

“Chết?.” Lão Trương giật nảy cả mình, quả thực không thể tin được.

“Độc Tí Đạo Nhân, chính là Kim Đan Nhân Tiên, đạo pháp siêu nhiên, làm sao lại chết được?.”

Đông Phương Du Long thì là cười lạnh, hướng phía Lâm Hải nhìn một chút.

“Tự nhiên là bởi vì lão không biết tốt xấu, mạo phạm Lâm lão đệ, bị Lâm lão đệ tiện tay một đao, giết chết!”

“Cái gì?!” Con mắt lão Trương trong nháy mắt trợn tròn, một mặt thật không thể tin.

“Cái này sao có thể?” Mang theo khiếp sợ cùng kinh ngạc không gì sánh nổi, lão Trương lần nữa hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Một cái người có bộ dáng sinh viên chỉ chừng hai mươi, không có bất kỳ cái chỗ đặc biệt nào, chỉ như vậy, có thể giết đến Kim Đan Nhân Tiên.

Lão Trương đi theo Cát lão nhiều năm, nhận qua Cát lão chỉ điểm, bây giờ cũng đã là tu vi Luyện Khí hậu kỳ, biết rõ con đường tu luyện gian nan, tuổi giống như Lâm Hải kia, coi như có thể đến Giả Đan cảnh, cũng đã coi như là thiên phú dị bẩm, là kỳ tài tu luyện vạn người không được một.

Về phần đao trảm Kim Đan Nhân Tiên. Này tuyệt đối là không có một chút khả năng nào, đánh chết lão Trương cũng sẽ không tin tưởng!

“Đông Phương Hội trưởng, lời này của ngài tựa hồ, có chút nói chuyện giật gân đi.”

Đông Phương Du Long thấy lão Trương không tin, không khỏi than nhẹ một tiếng.

“Lời hay khó khuyên được quỷ đáng chết a, lời nói lão phu đã nói xong, xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ, về phần tin hay là không tin, đó chính là sự tình của ngươi!” Đông Phương Du Long nói xong, hai tay khép lại, trực tiếp nhắm hai mắt lại, không nói thêm gì nữa.

“Cái này...” Lão Trương nhất thời khó xử.

Theo lý mà nói, lấy thân phận của Đông Phương Du Long, là sẽ không nói láo lừa gạt mình.

Thế nhưng là, người trẻ tuổi bực này giống như Lâm Hải, có thể lấy một đao trảm Độc Tí Đạo Nhân, lão Trương căn bản là không có cách tin tưởng!

“Nếu không, theo chủ nhân nói một tiếng?” Thấy bộ dáng của Lâm Hải cùng bộ dáng ngươi muốn tin hay không kia cũng kệ của Đông Phương Du Long, tâm lý của lão Trương, cũng lập tức không chắc.

“Thôi, cẩn thận chạy được vạn năm thuyền, vẫn là đi nói một tiếng đi!” Lão Trương chính là cái người cẩn thận, do dự một chút, vẫn là quyết định, hướng phía Cát lão báo cáo một tiếng, rồi để Cát lão đến định đoạt tốt!

“Khụ khụ!” Nghĩ đến chỗ này, lão Trương ho nhẹ hai tiếng, trên mặt lần nữa lộ ra nụ cười.

“Cái kia, Đông Phương Hội trưởng, sáng sớm hôm nay ta ăn hỏng dạ dày, phải đi nhà cầu, xin lỗi không tiếp được một chút!” Nói xong, lão Trương quay người liền tiến vào bên trong sân, sau đó đóng cửa phòng lại, nhanh chân liền chạy.

“Cứt độn.” Lâm Hải một trận buồn cười, xem ra là đi mật báo cho Cát lão.

“Đông Phương Hội trưởng, nói cho cùng, ta tới đây là hướng Cát lão đòi hỏi ngọc thạch, xem như có việc cầu người, bây giờ mạnh mẽ cứng rắn như vậy, có phải sẽ có chút ỷ thế hiếp người, không thèm nói đạo lý hay không a?” Lâm Hải vẫn còn có chút không quá quen, phong cách hành sự của giới Tu Hành, trong lòng thoáng có chút áy náy.

“Ha ha ha, Lâm lão đệ lo ngại nhiều!” Đông Phương Du Long cởi mở cười một tiếng, sau đó trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

“Giới Tu Hành, vốn là mạnh được yếu thua, cường giả vi tôn, sao lại là nói ỷ thế hiếp người!”

“Lấy Lâm lão đệ làm người mạnh như vậy, nếu như coi trọng cái đồ vật gì, một mực động thủ cướp tới là được, cũng không cần bận tâm đến cảm thụ của người khác. Bây giờ còn muốn đến nhà bái phỏng, đã là cho đủ người mặt mũi!”

Lâm Hải gật gật đầu, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.

“Lời tuy như thế, nhưng quả thật có chút không quá quen a!”

“Lâm lão đệ!” Sắc mặt Đông Phương Du Long đột nhiên nghiêm túc lên, “Nói đến đây, lão phu muốn khuyên ngươi một câu!”

“Xin Đông Phương Hội trưởng giảng!”

“Lâm lão đệ ngươi tâm địa thiện lương, thiện chí giúp người, cái này chính là chuyện tốt! Nhưng ngươi nhớ kỹ, cái này cũng có thể sẽ là nhược điểm trí mạng của ngươi, ngươi rất có thể sẽ vì cái này, mà phải trả cái giá nặng nề!”

“Giới Tu Hành cùng Phàm Gian giới có giá trị quan khác biệt, lực ước thúc của đạo đức cực kỳ yếu ớt, nhiều khi đều là nhân tâm cho phép, vì lợi ích của một người, sát nhân đoạt bảo, lấy oán báo ân chính là sự tình không thể bình thường hơn được, thiện lương giống như ngươi vậy, rất dễ dàng bị người khác lợi dụng!”

“Đa tạ Đông Phương Hội trưởng nhắc nhở, ta sẽ chú ý!”

Lâm Hải gật gật đầu, nhưng trong lòng khẽ than thở một tiếng.

Những đạo lý này, Lâm Hải làm thế nào có thể không biết. Thời điểm hắn không có việc gì, cũng nhìn qua không ít loại tiểu thuyết mạng tiên hiệp huyền huyễn, những cường giả bên trong kia cái nào không phải là hai tay dính đầy máu tươi, xem người yếu như con kiến hôi, động một tí là sát nhân đoạt bảo, là một cái thế giới cực kỳ tàn khốc.

Thế nhưng Lâm Hải cuối cùng vẫn là xuất thân từ Phàm Gian giới, lại là xuất thân từ người tính cách giản dị ở hạ tầng, nếu để hắn vô duyên vô cớ đi sát nhân đoạt bảo, hắn thật đúng là không làm được, chí ít bên trên lương tâm mình liền không qua được.

“Bất kể như thế nào, không thể để đánh mất bản ngã!” Giờ khắc này, Lâm Hải thầm hạ quyết tâm, chính mình quyết không thể bị loại giá trị quan không phân tốt xấu, lợi ích hun tâm, động một tí là giết người kia lay động!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên cửa lớn của nhà Cát lão, lần nữa mở ra, lão Trương lại xuất hiện.

Chỉ là lần này đi ra, trên mặt lão tuy vẫn mang theo ý cười nồng đậm, nhưng ánh mắt trong lúc lơ đãng nhìn về phía Lâm Hải, lại mang lên một tia nồng đậm hoảng sợ.

“Ai nha, Đông Phương Hội trưởng, Lâm tiền bối, ta thật sự là lão hồ đồ, đáng chết, đáng chết a!”

“Ban đầu chủ nhân nhà ta đã đi, nửa giờ sau, đã trở về, ta lúc ấy dạ dày không thoải mái, vừa vặn đi nhà xí, không nhìn thấy, thật sự là sai lầm, sai lầm a!”

Lâm Hải nhìn lão Trương ở đây khẩn khoản nhận lỗi, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Thế nào, Cát lão lại ở nhà rồi?”

Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng cười cởi mở, từ trong sân vang lên.

“Ha ha ha, Lâm lão đệ, Đông Phương Hội trưởng, hai vị đại giá quang lâm, Cát mỗ không có tiếp đón từ xa, thứ tội, thứ tội a!”

Theo thanh âm truyền ra, một bóng người hiện lên, Cát lão liền xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long.

Chương 1045: Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!

Cát lão vừa mới đi ra, đột nhiên thấy bên trên bầu trời, một đường chớp lóe, hướng phía đỉnh đầu liền bổ xuống!

“Không tốt!”

Cát lão giật nảy cả mình, giữa lúc cuống quít liền vung cánh tay lên, trong nháy mắt một tầng hộ tráo chân khí gợn nước liền xuất hiện tại phía trên đỉnh đầu.

“Oanh!”

Lôi điện bổ tại bên trên hộ tráo chân khí, nhất thời kịch liệt rung động, như là sóng lớn lăn lộn, lắc lư không ngừng.

“Oanh! Oanh! Oanh!” Theo sát phía sau, lại là ba đạo lôi điện rơi xuống, hộ tráo chân khí bị đánh trúng rơi xuống thẳng tắp khoảng cách hai ba mét, vậy mà xuất hiện vô số vết rạn mà mắt trần có thể thấy được, mắt thấy là phải sụp đổ!

Sắc mặt Cát lão biến đổi lớn, trong mắt không khỏi hiện lên một chút giận dữ!

“Lâm Hải, ngươi muốn làm gì!”

Nhưng mà, tiếng nói của lão vừa mới rơi xuống đất, oanh một tiếng, lại là một tia chớp, rơi xuống!

“Đậu móa, hỗn đản!” Cát lão thầm mắng một tiếng, không thể không lần nữa vung vẩy cánh tay, lại là một tầng hộ tráo chân khí, xuất hiện ở giữa không trung, cùng tầng hộ tráo chân khí gần như sụp đổ lúc trước, nặng nề chồng lên nhau, trong nháy mắt ngưng thực hơn rất nhiều, lộ ra càng thêm không thể phá vỡ!

Oanh!

Lôi điện rơi tại bên trên hộ tráo chân khí, phát ra một tiếng vang thật lớn, rung trời lay đất!

Cát lão đối với chuyện Lâm Hải đột nhiên xuất thủ, trong lòng tức giận, không khỏi cười lạnh một tiếng, cường độ Thần Lôi bực này, lại đến mười đạo tám đạo, thì lão lại có sợ gì?

Thế nhưng là, ý nghĩ này của lão vừa mới xuất hiện, sắc mặt đột nhiên liền đại biến!

“Không tốt!”

Ầm!

Hộ tráo chân khí bị lôi điện bổ trúng, trong nháy mắt đã sụp đổ, vô số đạo khí mang tứ tán vẩy ra, kích xạ ở cây cối cùng trên tường viện xung quanh nhất thời cây đổ tường sập, một mảnh hỗn độn!

Nhưng mà, Cát lão đã không lo được những này, lôi điện trên đỉnh đầu, cơ hồ không dừng lại chút nào, đã lại rơi vào trên đỉnh đầu lão!

Oanh!

Một tiếng sấm điếc tai nhức óc vang lên, thân thể Cát lão bỗng nhiên cứng đờ, đỉnh đầu trong nháy mắt bốc lên một cỗ khói đen, mái tóc trắng phơ tất cả đều dựng thẳng lên, một khuôn mặt hồng nhuận phơn phớt, cũng tất cả đều trở nên cháy đen như than, sau đó lão liền phun ra một ngụm máu tươi.

“Lâm Hải, ngươi có ý tứ gì!”

Cát lão nhất thời buồn bực xấu hổ thành giận dữ, phổi đều sắp tức giận đến nổ, chỉ Lâm Hải gầm thét một tiếng!

Nhìn Cát lão bị Ngũ Lôi Oanh Đỉnh bổ như là than đen, vô cùng buồn cười, ánh mắt Lâm Hải vẫn là phát lạnh, đạm mạc mở miệng.

“Ta trước đó đã nói qua, trong vòng mười phút, không gặp được ngươi, thì tự gánh lấy hậu quả!”

“Bây giờ thời gian đã qua, cái giáo huấn nho nhỏ này, xem như là trừng phạt đối với ngươi!”

“Bà nội ngươi a!” Trong lòng Cát lão giận mắng một tiếng, “Con mẹ nó nào đã đến mười phút đồng hồ.”

Vừa rồi lão Trương đi vào, đem lời nói của Lâm Hải nói cho lão biết, lão chỉ trì hoãn một hồi liền đi ra, đừng nói là mười phút đồng hồ, con mẹ nó năm phút đồng hồ đều không có đến được có được hay không?

Nhưng Cát lão lại không biết, lão Trương trước đó ở ngoài cửa, thế nhưng là cùng Lâm Hải rằng co một hồi lâu, chậm trễ thời gian, mới khiến cho lão gặp sét đánh, nếu là biết rõ, Cát lão đoán chừng không có đem lão Trương đánh một trận tơi bời là không được!

Cát lão tuy tâm lý không phục, nhưng lão cũng minh bạch, giới Tu Đạo nào có cái đạo lý gì có thể giảng, hoàn toàn liền là quyền đầu của ai cứng, thì người đó nói đúng!

Trước đó có lẽ Cát lão vẫn chỉ là xem trọng tiềm lực của Lâm Hải, nhưng là từ sau khi Lâm Hải đao trảm Độc Tí Đạo Nhân, đặc biệt là tại Thúy Phong Sơn, trước mặt mọi người đao trảm Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, chưởng diệt đại năng Nguyên Anh Tần Thiên, Cát lão đã thật sâu minh bạch, Lâm Hải đã không phải là nhân vật mà một cái Kim Đan trung kỳ như lão, có thể với tới.

Tuy Lâm Hải lên liền dùng lôi đem lão chém thành than đen, hạ cho lão một cái mã uy, nhưng thực lực của Lâm Hải vẫn bày biện ở đó đâu, nếu thật chọc giận Lâm Hải, hắn giết mình thì mình cũng không có chỗ để nói rõ lí lẽ, tuy trong lòng đem Lâm Hải hận thấu, nhưng Cát lão cũng chỉ đành nén giận.

“Là Cát mỗ, thất lễ!”

Cát lão cắn răng, quay đầu hướng phía Lâm Hải liền ôm quyền, chịu lôi bổ mà vẫn phải xin lỗi, biệt khuất trong lòng Cát lão, cũng đừng nhắc đến.

“Thôi được, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!” Lâm Hải phất phất tay, thuận miệng nói.

Mà ánh mắt Đông Phương Du Long thì là lóe lên tinh quang, hướng phía Cát lão cười lạnh.

“Ta nói Cát lão a, trước đó ngươi rõ ràng ở nhà, vì sao lại láo xưng không ở a?”

Cát lão nghe được, sắc mặt không khỏi đột nhiên biến đổi, con ngươi nhanh chóng quay ngược trở lại một trận, sau đó ngượng ngùng cười một tiếng.

“Đông Phương Hội trưởng nói giỡn, Cát mỗ có việc ra ngoài, cũng là vừa vặn làm xong, liền nghe nói ngươi cùng Lâm lão đệ đại giá quang lâm, lúc này mới vội vàng liền ra đón, kết quả vẫn là tới chậm, liền để Lâm lão đệ không cao hứng.”

“A? Có đúng không?” Con mắt Đông Phương Du Long không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Cát lão, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Trước đó, chúng ta cũng đã qua nhà của Mị Nhị Nương cùng Đại Hắc Trụ, hai người bọn họ tất cả cũng đều không ở, ngươi nói làm sao lại khéo như vậy?”

Con mắt Cát lão dựng lên, nhất thời không vui.

“Đông Phương Hội trưởng, ngươi đây là có ý gì? Bọn họ có ở đó hay không, làm đéo gì có dính tí quan hệ nào cùng với ta chứ?”

“Chẳng lẽ nói, ngươi hoài nghi ta cùng bọn họ có cái cấu kết gì sao!”

“Hừ, có hay không, chỉ sợ trong lòng ngươi cũng rõ ràng!” Sắc mặt Đông Phương Du Long cũng trầm xuống!

Cách làm người của Cát lão, Đông Phương Du Long mười phần hiểu biết, từ trước đến nay cáo già, hôm nay sự tình lại lộ ra quỷ dị, nếu như nói không có cái hoạt động nhận không ra người gì, Đông Phương Du Long nói cái gì cũng sẽ không tin tưởng.

"Đông Phương Du Long!" Cát lão nghe được lời này, nhất thời gầm thét một tiếng, trong mắt lóe lên quang mang phẫn nộ.

"Lời nói cũng không nên nói loạn, ngươi nếu là hoài nghi gì, liền lấy chứng cứ ra!"

"Ngươi muốn chứng cứ..."

"Tốt, trước đừng có ầm ĩ!" Đông Phương Du Long còn chưa dứt lời nói, Lâm Hải đã chau mày, đem lời này cắt ngang.

Lâm Hải vừa phát lời nói, Đông Phương Du Long cùng Cát lão, nhất thời tất cả đều không nói lời nào, chỉ là trong lòng hai người, tất cả đều bị đè nén một trận, mười phần khó chịu.

Mà Lâm Hải chỉ liếc nhìn Cát lão một chút, nhàn nhạt mở miệng.

"Cát lão, cách ước hẹn một tháng, còn lại hai ngày, không biết ngươi đã chuẩn bị được bao nhiêu ngọc thạch?"

"Ngọc thạch?" Sắc mặt Cát lão đột nhiên biến đổi, sau đó lộ ra vẻ tươi cười.

"Nếu Lâm lão đệ không hỏi, qua hai ngày nữa ta cũng sẽ đưa lên phủ cho ngươi, thực không dám giấu giếm, vừa rồi Cát mỗ ra ngoài, chính là vì tìm kiếm ngọc thạch cho Lâm lão đệ a."

"Bây giờ, không nhiều không ít, vừa vặn tìm đủ ba trăm khối ngọc thạch tốt nhất!"

"Ba trăm khối?!" Lời nói của Cát lão, để Lâm Hải cùng Đông

Phương Du Long, tất cả đều biến sắc.

Nhất là Đông Phương Du Long, trong lòng lộp bộp một tiếng, ánh mắt hiện lên một tia lo nghĩ

Lão tốn sức tâm huyết, cơ hồ phát động tất cả nhân mạch, trong một tháng này, mới thu thập được một trăm khối ngọc thạch, vốn cho rằng so với bọn người Cát lão, tất cả đều muốn nhiều hơn không ít, thật không nghĩ đến, Cát lão vô thanh vô tức, vậy mà thu thập được nhiều gấp ba chính mình!

Cứ như vậy, bên trong trận chiến đấu của ván đầu tiên này, chẳng phải là Cát lão chiến thắng sao?

Nếu như phía sau truy không được mà nói, đến lúc Địa Tiên giới mở ra, Lâm Hải liền sẽ do Cát lão dẫn vào!

Ngẫm lại thực lực kinh khủng cùng tiềm lực vô cùng của Lâm Hải, trái tim của Đông Phương Du Long cũng co quắp một trận.

“Cát lão đã hao tâm tổn trí, xin hỏi đồ vật ở đâu?”

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, không nghĩ tới Cát lão đã vậy còn quá để tâm, xem ra chính mình trước đó, đối với lão là có chút hà khắc.

“Ha ha, ngay tại trong hàn xá, mời Lâm lão đệ vào bên trong!” Nói xong, Cát lão ở phía trước một bên dẫn đường, đem Lâm Hải mang vào trong nhà.

“Sinh hoạt của Cát lão, rất có phong cách a!” Lâm Hải quan sát bốn phía, tòa trang viên này quả thực to đến vô biên, cùng những cái vương phủ cổ đại kia đều không khác mấy!

“Lão phu nào biết cái phong cách gì a, đây là trang viên mà tổ tiên lưu lại, liền một mực ở!”

Đông Phương Du Long đi theo bên cạnh Lâm Hải, càng đi thì trong mắt nghi hoặc càng sâu.

“Cát lão, ngươi đây là muốn mang Lâm lão đệ đi đâu a?” Đông Phương Du Long hiển nhiên không phải là lần đầu tiên đến trong nhà Cát lão, lão chợt phát hiện, con đường mà giờ phút này đang đi, không phải hướng phía chính đường mà đi, ngược lại là một cái địa phương liền cả lão cũng chưa từng đi qua.

“Qua thì ngươi liền biết rõ, ngọc thạch ở ngay tại phía trước!” Cát lão vừa nói, vừa tiếp tục hướng phía trước đi tới.

“Ừm?” Mà cước bộ của Lâm Hải, lại đột nhiên dừng lại, sau đó đột nhiên quay đầu, hướng phía một chỗ núi giả nhìn lại!

Chương 1046: Còn chưa động thủ, muốn chờ đến khi nào!

“Lâm lão đệ, làm sao không đi?” Cát lão thấy thế, không khỏi kinh ngạc hỏi.

“Không có gì.” Lâm Hải lắc đầu, đi theo Cát lão tiếp tục tiến lên, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia nghi hoặc.

Ngay tại vừa rồi, hắn đột nhiên cảm thấy, một cỗ năng lượng cực kỳ bá đạo, từ nơi chỗ không xa ngọn núi giả này truyền tới, để hắn đột nhiên giật mình!

Nhưng nháy mắt một cái, lại biến mất vô tung không còn tăm hơi trong nháy mắt, nếu không phải Lâm Hải trăm phần trăm khẳng định, giác quan của chính mình sẽ không sai, thậm chí cũng hoài nghi có phải là ảo giác hay không?

“Trang viên này, xem ra không đơn giản a!” Trong lòng Lâm Hải, không khỏi nhiều thêm một tia cẩn thận.

“Cát lão, chỗ trang viên này của ngươi, bát ngát hùng vĩ như thế, lại có thể tại trong trận chiến hỏa vài chục năm trước kia, bảo tồn hoàn hảo được, thật sự là kỳ tích a!” Vừa đi, Lâm Hải nhịn không được, dùng lời nói thăm dò nói.

“Ha ha, may mắn, may mắn a!” Cát lão cười ha hả, hiển nhiên không nghĩ tới nói chuyện luận về trang viên nhà mình quá nhiều.

Lâm Hải thấy thế, trong lòng cười lạnh một tiếng, cũng không hỏi thêm nữa.

Ba người rất nhanh liền đi đến một chỗ vắng vẻ chỗ, bốn phía núi giả san sát, cây cối thanh thúy tươi tốt, một cái hồ nhân tạo cực lớn, dập dờn gợn sóng, hoàn cảnh phá lệ ưu mỹ.

Đem Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long đưa đến bên trong một cái cái đình nhỏ rồi ngồi xuống, Cát lão liền ôm quyền.

“Lâm lão đệ, Đông Phương Hội trưởng, xin chờ ở đây một lát, Cát mỗ sẽ đem ngọc thạch mang tới!”

Nói xong, không đợi Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long mở miệng, Cát lão liền xoay người rời đi!

“Ừm?” Lâm Hải nhìn bộ dáng vội vã của Cát lão, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia dự cảm bất thường!

“Chờ một chút!” Lâm Hải đứng lên, đem Cát lão gọi lại.

“Lâm lão đệ, còn có gì phân phó sao?.” Cát lão xoay người, cười hỏi.

“Ta cùng đi lấy với ngươi đi, vừa vặn thăm cái trang viên hùng vĩ trang nhã này của Cát lão một chút!” Lâm Hải nói xong, hai mắt lóe ánh mắt sáng rực, nhìn thẳng vào Cát lão.

Cát lão nhất thời biến sắc, trong mắt lóe lên một vẻ bối rối.

“Cái này, cũng không cần đi? Ta đi một chút rồi sẽ trở lại, rất nhanh!”

"Ừm?" Mí mắt Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, sắc mặt lạnh xuống.

"Chẳng lẽ, trong lòng ngươi có quỷ?"

"Lâm lão đệ, lời này của ngươi là bắt đầu nói từ đâu, nếu như ngươi nguyện ý đi theo, thì đi theo là được!" Cát lão cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói.

"Tốt, ngươi đi phía trước dẫn đường đi!"

Cát lão xoay người, nhất thời cau mày, sắc mặt hiện lên một tia lo nghĩ, không có cách nào, mang theo Lâm Hải tiếp tục tiến lên!

"Người nào ở đó!" Nào biết, vừa đi ra xa mười mấy mét, cước bộ của Lâm Hải đột nhiên dừng lại, đột nhiên quát lạnh một tiếng, hướng phía rừng cây nhỏ cách đó không xa nhìn lại.

"Không, không ai a, Lâm lão đệ hoa mắt đi?" Cát lão có chút hoảng hốt nói nói.

"Hừ!" Lâm Hải cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo hàn quang, nhìn về phía Cát lão.

"Ngươi dẫn ta tới bên trong này, đến tột cùng là muốn làm gì?"

"Nếu như là muốn đối phó với ta mà nói, liền để cho bọn họ đi ra hết đi, không cần thiết phải trốn tránh nữa!"

Cát lão nghe được, sắc mặt đột nhiên biến đổi, sau đó thân thể nhảy vọt lên một cái, cùng Lâm Hải kéo ra khoảng cách mấy trượng.

"Lâm lão đệ, ta không hiểu ngươi đang nói cái gì!"

"Còn giả vờ sao?" Lâm Hải cười lạnh, sau đó đột nhiên bổ ra một đường Chưởng Tâm Lôi, hướng phía rừng cây nhỏ liền đập tới.

Oanh!

Một tiếng lôi vang lên, trong rừng cây nhỏ trong nháy mắt là khói bụi cuồn cuộn, sau đó một cái thân thể hùng tráng, thả người nhảy ra.

“Là ngươi! Huyết Tu La!” Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hắn tuy vừa mới biết, phát hiện trong rừng cây nhỏ, ẩn ẩn có Bạo Lệ Chi Khí tốc biến, biết rõ bên trong đó có giấu người, lại không nghĩ tới, lại là Huyết Tu La bị chính mình đánh trọng thương thua chạy!

Hơn nữa, nhìn bộ dáng của Huyết Tu La giờ phút này, tinh thần tráng kiện, động tác mạnh mẽ, hiển nhiên thương thế đã khỏi hẳn.

“Không sai, chính là lão tử! Thật sự là Thiên Đường có đường ngươi không đi, Địa Ngục không cửa ngươi lại xông tới! Hôm nay, lão tử liền lăng trì ngươi, để báo mối thù ngày đó!” Nói xong, con mắt Huyết Tu La quét ngang, liền muốn động thủ!

“Dừng tay!” Đông Phương Du Long thấy thế, vội vàng quát chói tai một tiếng, đem Huyết Tu La ngăn lại!

“Thế nào, Đông Phương Hội trưởng, ngươi muốn giúp đỡ Lâm Hải sao?” Hai mắt Huyết Tu La nhíu lại, lạnh lùng nhìn qua!

“Hừ!” Đông Phương Du Long không có phản ứng đến gã, mà chính là đưa mắt nhìn sang Cát lão, lạnh lùng mở miệng.

“Cát lão, đây là có chuyện gì, ngươi liền không muốn giải thích một chút sao?”

Sắc mặt Cát lão biến rồi lại biến, trong mắt lóe lên một tia chột dạ, ngượng ngùng mở miệng.

“Lâm lão đệ, Đông Phương Hội trưởng, các ngươi không nên hiểu lầm!”

“Hôm nay, trùng hợp là Huyết Tu La đến trong nhà ta làm khách, trước đó gã đã có chút khúc mắc cùng Lâm lão đệ, ta sợ hai ngươi một khi gặp nhau, sẽ lần nữa dẫn phát mâu thuẫn, cho nên mới...”

“Ai nha!” Cát lão còn chưa nói xong, Huyết Tu La đột nhiên giậm chân một cái, mặt mũi tràn đầy không kiên nhẫn.

“Ta nói Cát lão, ngươi còn cùng bọn hắn nói lời vô dụng làm gì, trước đó chúng ta không phải đều đã thương lượng xong sao? Chẳng lẽ chuyện vừa đến đầu, ngươi lại muốn biến quẻ sao?”

Huyết Tu La vừa thốt ra lời kia, chẳng những Cát lão sắc mặt đại biến, liền cả Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long cũng là đột nhiên giật mình!

“Cát lão!” Đông Phương Du Long chỉ vào Cát lão, gầm thét một tiếng, “Ta quả nhiên không có đoán sai, các ngươi vậy mà thật có âm mưu!”

“Không sai!” Thấy sự tình đã bị chọc phá, trong đôi mắt già nua của Cát lão liền phát lạnh, biểu lộ đột nhiên trở nên dữ tợn!

“Nếu sự tình đã làm rõ, vậy ta cũng không cần lại diễn tiếp nữa!”

Nói xong, Cát lão đột nhiên nâng cánh tay lên, ba ba ba vỗ tay một cái.

“Đều đi ra đi!”

Sưu sưu!

Trong nháy mắt, hai cái thân ảnh nhanh đến cực hạn đều lóe lên, xuất hiện tại phương hướng khác nhau, cùng Cát lão và Huyết Tu La, vừa vặn đem bốn phương tám hướng, tất cả đều phong kín.

"Ha ha ha, Lâm lão đệ a, nhiều ngày không gặp, có nhớ tỷ tỷ hay không a, tỷ tỷ cũng là rất nhớ ngươi đâu!" Thanh âm yêu đãng kiều mị truyền đến, Lâm Hải không cần nhìn cũng biết, nhất định là Mị Nhị Nương!

Mà một cái khác, đứng im lặng hồi lâu ở đó như là một cái cột điện, mặt không biểu tình không nói một lời, chính là Đại Hắc Trụ!

"Các ngươi quả nhiên đều ở chỗ này!" Trong lòng Đông Phương Du Long bỗng nhiên trầm xuống, tuy lão sớm có dự cảm, nhưng bây giờ nhìn thấy ở trước mặt, vẫn là để trong lòng của lão khiếp sợ không thôi!

Lâm Hải nhìn mấy người này, thì là đạm mạc cười một tiếng, lạnh lùng mở miệng.

"Nếu các vị cũng đều ở đây, vậy không còn gì tốt hơn, bớt cho việc Lâm mỗ lại lần lượt tìm tới cửa, ngọc thạch mà Lâm mỗ muốn, không biết các vị, chuẩn bị đưa lên lúc nào a?"

"Ha ha ha, Lâm lão đệ, ngươi thật sự là quá hài hước, trong lòng tỷ tỷ càng thêm thích ngươi." Lời nói của Lâm Hải, nhất thời lại dẫn tới Mị Nhị Nương, yêu kiều cười một trận.

"Hừ, thật sự là sắp chết đến nơi, mà vẫn còn có ý nghĩ hão huyền!" Huyết Tu La ở bên cạnh, hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Câm mồm!" Con mắt Lâm Hải đột nhiên phát lạnh, đột nhiên duỗi cánh tay ra, trong nháy mắt Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay, tiện tay liền vung ra, đao mang cực lớn, trong chớp mắt liền đến trước mặt Huyết Tu La!

Huyết Tu La không nghĩ tới Lâm Hải lại một lời không hợp liền động thủ, sắc mặt đột nhiên biến đổi, bang một tiếng rút đao ra tới.

"Muốn chết!" Trường đao màu đỏ như máu, đột nhiên vung vẩy, mang theo thế huyết tinh bá đạo, nghênh tiếp đao mang của Lâm Hải!

Coong!

Vừa mới tiếp xúc, trường đao trong tay Huyết Tu La, lại như là tờ giấy, trong nháy mắt đã đứt thành hai đoạn!

"Không!" Huyết Tu La phát ra một tiếng gào thét hoảng sợ, phốc một tiếng, trực tiếp bị đao mang đập tới, toàn bộ thân thể trong nháy mắt đã bốc hơi, chết oan chết uổng!

Bọn người Cát lão, con mắt trong nháy mắt liền trợn tròn, hiện lên vẻ vô cùng hoảng sợ!

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà không chút do dự liền bạo khởi giết người, nhất thời tất cả đều bị dọa đến linh hồn đều bốc lên!

Bây giờ Lâm Hải mạnh bao nhiêu, bọn họ tại Thúy Phong Sơn, thế nhưng là tận mắt nhìn thấy a, nếu Lâm Hải vung đao tiếp theo hướng bất kỳ người nào trong bọn họ, thì bọn họ cũng tuyệt không có lý lẽ may mắn thoát khỏi a!

"Cát lão, còn chưa động thủ, muốn chờ đến khi nào!" Mặt mũi Mị Nhị Nương tràn đầy hoảng sợ, hướng phía Cát lão, gấp rống một tiếng!

"Trận lên!" Cát lão nghe được, giữa lúc cuống quít liền hét lớn một tiếng, sau đó thân ảnh trong nháy mắt liền biến mất.

“Ừm?” Lâm Hải giật mình, còn chưa chờ làm ra phản ứng, cảnh sắc trước mắt đột nhiên biến đổi, sau đó một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, từ phía sau bay lên, để Lâm Hải không rét mà run!

Chương 1047: Đóng băng huyết vụ!

Lâm Hải kinh hãi quay đầu, đã thấy không biết là quái thú gì, cả người cao mấy trượng, toàn thân mọc đầy lân phiến, đầu mọc sừng dài, nhe lấy răng nanh, xuất hiện tại phía sau mình, một cỗ mùi huyết tinh đậm đặc, từ bên trong cái miệng như bồn máu của quái thú truyền ra, hai cái con mắt như chuông đồng, đang hung ác nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lóe ra hàn quang!

“Đây là cái đồ chơi gì?” Lâm Hải cấp tốc thối lui xa mười mấy trượng, vội vàng ngưng thần đề phòng!

“Ha ha ha ha!” Một tiếng cười cuồng tiếu đắc ý, từ trong toàn bộ không gian liền vang lên.

“Lâm Hải, ngươi đã lâm vào hộ trang đại trận của Cát gia trang ta, hôm nay ngươi chết chắc rồi!” Thanh âm của Cát lão từ bốn phương tám hướng mà đến, truyền vào trong tai Lâm Hải, nhưng không thấy bóng người!

Bộ dáng trang viên lúc này, đã sớm biến đổi, trở thành một mảnh hoang mạc, Lâm Hải tựa như một người đi đường tại trong sa mạc vô tận, mất đi phương hướng, lộ ra cô tịch bất lực.

“Trận pháp sao?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một tia khinh thường.

Sau khi Ngộ Không đem Bách Trận Đồ trộm được từ chỗ Thái Thượng Lão Quân, đưa cho Lâm Hải, Lâm Hải học được xong, đã sớm đối với Trận Pháp Nhất Đạo, có tạo nghệ cực sâu, sao lại sợ một cái hộ trang đại trận nho nhỏ!

“Cát lão, người nào cho ngươi lá gan, dám xuống tay với ta?”

"Ngươi liền không sợ ta phá đại trận của ngươi, để cho ngươi cùng Độc Tí Đạo Nhân, Huyết Tu La, có kết cục giống nhau sao?"

Đối mặt với uy hiếp của Lâm Hải, Cát lão càn rỡ cười to một trận.

"Sợ, ta làm sao không sợ? Cho nên, ta mới phải lợi dụng trận pháp, diệt trừ ngươi!"

"Thế nhưng giữa ngươi và ta, cũng không có cái ân oán gì, ngươi làm như vậy, là vì cái gì?" Lâm Hải thật sâu không hiểu, không biết bọn Cát lão, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì, mà muốn đối phó với chính mình.

"Hừ!" Cát lão nghe được, thì cười lạnh một tiếng.

"Nếu ngươi đã hỏi, lão phu liền để ngươi làm quỷ minh bạch!"

"Mấy ngày trước, tại Thúy Phong Sơn ngươi đao trảm Lộ Thiên Tuyệt, chưởng diệt đại năng Nguyên Anh Tần Thiên, thực lực triển hiện ra, hoàn toàn đã vượt quá dự kiến của lão phu, ban đầu lão phu muốn lôi kéo ngươi, chờ Địa Tiên giới mở ra, do lão phu dẫn vào gia tộc, cũng coi là một cái công lớn!"

"Nhưng hiện tại xem ra, thực lực của ngươi đã hoàn toàn thoát ly khỏi phạm vi chưởng khống của lão phu, cho dù đưa ngươi dẫn vào gia tộc, bằng vào thực lực của Cát gia ta, muốn khống chế ngươi hiệu lực cho Cát gia ta, cũng tuyệt đối là không thể!"

"Mà một điểm càng làm cho lão phu kiêng kỵ, đó là quan hệ giữa ngươi cùng Đông Phương Du Long, tựa hồ cực kỳ thân mật, mà Đông Phương Du Long ở nhờ vào thân phận Hội trưởng ngành đặc biệt, phát động nhân mạch thu thập được số lượng ngọc thạch, căn bản không phải những người cô đơn như chúng ta này, có thể so sánh được!"

“Cứ như vậy, đến lúc Địa Tiên giới mở ra, ngươi thế tất sẽ chọn Đông Phương Du Long làm người dẫn vào, trở thành cánh tay đắc lực nhất của Đông Phương gia tộc, đối với gia tộc của chúng ta, sẽ tạo thành uy hiếp nghiêm trọng, thà rằng như vậy, còn không bằng sớm đưa ngươi diệt trừ, chấm dứt hậu hoạn!”

“Lúc đầu chuyện này rất quan trọng, ta vẫn còn đang do dự, thế nhưng bọn người Mị Nhị Nương, lại cùng nhau mà đến, tìm lão phu thương lượng đối sách, trong lòng bọn họ cũng có lo âu và dự định đồng dạng, không nghĩ, ngươi vậy mà chủ động tìm tới cửa!”

“Đã như vậy, lão phu đành phải hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, ngày hôm nay đưa ngươi diệt trừ!”

Lâm Hải nghe xong, gật gật đầu, rốt cuộc minh bạch, chỉ là trong lòng lại cười lạnh một trận!

“Ngươi liền có lòng tin như vậy, bằng cái hộ trang đại trận gì này, liền có thể đối phó với Lâm mỗ!”

“Hừ hừ!” Cát lão hừ lạnh một tiếng, “Có thể đối phó với ngươi hay không, thử một chút liền biết rõ!”

Nói xong, thanh âm của Cát lão, đột nhiên biến mất, sau đó trong cả vùng không gian, đột nhiên phát ra ánh sáng óng ánh khắp nơi.

“Rống!”

Đúng lúc này, quái thú sau lưng Lâm Hải, đột nhiên phát ra một tiếng gào thét chấn thiên động địa, sau đó cái mồm như chậu máu kia, liền hướng phía Lâm Hải nuốt đến!

Đôi mày của Lâm Hải đột nhiên nhảy một cái, bỗng cảm giác một đạo Huyết Tinh Chi Khí cực kỳ mãnh liệt, đem chính mình bao vây lại, vậy mà trói buộc chính mình, toàn thân cũng mất đi năng lực hành động!

“Thật mạnh!” Lâm Hải giật nảy cả mình, vội vàng vận chuyển chân khí, đem tầng trói buộc này bắn ra, sau đó thân thể hướng phía bên cạnh nhảy ra mấy trượng.

Oanh!

Nhưng mà Lâm Hải vừa mới đứng vững gót chân, đột nhiên một cỗ khí lãng đỏ như máu, từ trong miệng quái thú liền phun ra, thẳng hướng phía Lâm Hải cuốn tới, Huyết Tinh Chi Khí nồng đậm, để Lâm Hải buồn lâu một trận!

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy cỗ khí lãng này, giống như một thanh băng trùy ngưng thực đỏ như máu, vạch phá không khí, thẳng hướng đỉnh đầu rơi xuống, cỗ khí thế sắc bén hung mãnh này, vậy mà đều vượt qua Kiếm Ma Chi Kiếm của Lộ Thiên Tuyệt!

“Đậu móa, quái thú này làm sao lại mạnh như vậy!”

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn, trong lòng thầm mắng một trận, không dám chủ quan chút nào, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, hướng phía băng trùy đỏ như máu kia, liền thẳng tắp vỗ xuống!

“Bá Không Trảm!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, trực tiếp liền dùng tới một chiêu đao pháp học được từ chỗ Nhị Lang Thần kia!

Lâm Hải lúc này, sớm đã xưa đâu bằng nay, uy lực của một đao kia, so với thời điểm chém giết Độc Tí Đạo Nhân, càng là không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Đao mang giống như một vệt cầu vồng, xẹt qua chân trời, đem cả mảnh trời cũng chiếu rọi sáng chói lọi, giống như một đường chớp nhoáng, nhanh như chớp, cùng băng trùy đỏ như máu kia, đụng vào nhau!

Ầm!

Một tiếng vang nặng nề truyền đến, không gian giống như phát sinh nổ tung, nhất thời khí lãng lăn lộn, quang hoa bắn ra tung tóe, thanh thế doạ người, giống như động đất lớn!

Lâm Hải bị lực phản chấn cực lớn từ chỗ đao mang truyền đến, trùng kích đến liên tiếp lui về phía sau mười mấy bước, mới đứng vững thân hình.

Kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt là một mảnh sợ hãi!

“Mẹ nó, làm sao lại lợi hại như vậy!” Lâm Hải vạn lần không nghĩ tới, chỉ là một cái hộ trang đại trận, Huyễn Thú bên trong vậy mà cường hãn như thế, chính mình lấy thực lực Kim Đan, mang theo Tiên khí, thi triển Bá Không Trảm, cũng bị đẩy lui trở về, thực lực của cái Huyễn Thú này, so với Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, cũng mạnh hơn không chỉ một bậc!

Mà quái thú phun ra băng trùy đỏ như máu kia, tại phía dưới một đao Bá Không Trảm của Lâm Hải kia, cũng hóa thành sương khói đỏ như máu, thân hình khổng lồ của quái thú, càng là lay động một trận, trong miệng phát ra một tiếng rống quái dị!

Hiển nhiên, một đao kia của Lâm Hải, vậy mà cùng thế lực của quái thú ngang nhau!

“Chẳng lẽ, đối phó với một cái Huyễn Thú, đều muốn dùng ra một kích mạnh nhất, Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ sao?” Tâm Lâm Hải chìm xuống, Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ tuy mạnh, nhưng lại hao tổn quá nhiều chân khí, ai biết bên trong cái đại trận này, còn có cái Huyễn Thú gì càng thêm lợi hại hay không?

Lâm Hải tuy tinh thông trận pháp, nhưng giờ phút này căn bản không rảnh để đi tìm phương pháp phá giải, khí tức của hắn đã bị quái thú hoàn toàn khóa kín, chỉ cần hơi có dị động, lập tức sẽ lại nhận nhận trí trí mạng công kích!

“Chẳng quản nhiều vậy, trước đem quái thú này đánh giết, sau đó cấp tốc phá trận, mới là chính xác!”

Nghĩ đến chỗ này, hai tay Lâm Hải nắm chặt Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, nhất thời một cỗ khí thế kiệt ngạo cuồng bá, từ bên trên thân thể hắn phát ra, áo quần trên thân không gió mà lay, mang theo một cỗ uy thế lẫm nhiên!

Quái thú tựa hồ từ trên thân Lâm Hải, cảm thấy một cỗ uy hiếp nồng đậm, đột nhiên mở cái miệng rộng, phát ra một tiếng rống to điếc tai nhức óc, sau đó lân phiến toàn thân cũng dựng lên, trên thân thể đột nhiên toát ra sương máu nồng đậm!

“Rống!”

Sau đó, thân thể quái thú đột nhiên một trận kịch liệt lay động, thân thể bỗng nhiên ngửa ra sau, toàn bộ đột nhiên hướng phía Lâm Hải, một ngụm máu băng sương màu hồng, liền phun ra ngoài!

Tạch tạch tạch!

Chỗ mà băng sương đỏ như máu kia đi qua, cả vùng không gian trong nháy mắt đã bị đóng băng, như là sóng biển bao phủ, liền hướng phía Lâm Hải bao trùm tới!

Lâm Hải thấy thế, trong lòng kịch chấn, nghĩ không ra quái thú này lại có thể đóng băng không gian, thực lực quả thực cường đại đáng sợ!

Mắt thấy đóng băng đã tới, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, thả người nhảy lên, đã đến giữa không trung, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, đột nhiên bá đạo tuyệt luân đánh xuống!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Theo một tiếng quát chói tai của Lâm Hải, bầu trời nhất thời xuất hiện hư ảnh Kim Côn, nghênh tiếp mảnh sương băng đỏ như máu chớp mắt đã tới này!

Đồng thời với lúc Lâm Hải bổ ra một đao kia, phiến sương băng đỏ như máu kia, đã đem Lâm Hải bao phủ ở trong!

Cạch!

Sau một khắc, Lâm Hải thân thể, vẫn duy trì tư thế bổ xuống, trong nháy mắt đã bị băng phong tại giữa không trung!

Chương 1048: Thật giết không chết sao?!

“Lâm lão đệ!” Đông Phương Du Long ở sau lưng Lâm Hải thấy thế, giật nảy cả mình, ánh mắt lộ ra kinh hãi thần sắc!

Nhưng mà, còn chưa chờ lão kịp hành động, thân thể bỗng nhiên mạnh mẽ cương cứng, bị băng phong huyết vụ bao phủ qua, trong nháy mắt liền trở thành băng điêu.

“Ha ha ha ha!” Thẳng đến lúc này, bầu trời mới lần nữa vang lên tiếng cười đắc ý hung hăng càn quấy của Cát lão.

“Lâm Hải, ngươi mạnh hơn thì phải làm thế nào đây? Tại phía dưới hộ trang đại trận của ta, há có thể để ngươi chiếm được thượng phong.”

“Không tới một khắc đồng hồ, huyết dịch toàn thân ngươi liền sẽ bị đông cứng, đến lúc đó cũng là ngươi chết...”

“Ừm?” Cát lão còn chưa nói hết lời, thanh âm lại đột nhiên im bặt mà dừng, sau đó chỉ thấy bên trong thiên địa, đột nhiên hiện lên quang mang màu vàng kim chói mắt.

Sau đó, choang một tiếng, như là miếng thủy tinh nứt, toàn bộ băng phong huyết vụ, vậy mà trong nháy mắt đa vỡ vụn, phân mảnh!

“Chuyện gì xảy ra?” Cát lão giật nảy cả mình, sau đó trong mắt đột nhiên hiện lên vô cùng kinh hãi!

Đã thấy Lâm Hải trước đó đã bị phong ở trong băng, trong nháy mắt đã thoát khỏi trói buộc, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay không hề dừng lại, lần nữa bổ xuống dưới.

Oanh!

Hư ảnh Kim Côn cực lớn, trực tiếp nện ở trên đầu quái thú, hóa thành điểm điểm kim quang!

“Rống!”

Quái thú phát ra một tiếng rống to tê tâm liệt phế, toàn bộ đầu lâu vậy mà bị nện đến bên trong xoang đầu, thân thể cao mấy trượng, trong nháy mắt liền kịch liệt biến thấp, thẳng đến như là một đống bùn nhão, bày trên mặt đất.

“Cái gì!” Bên trên mặt già của Cát lão co quắp một trận, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình!

Quái thú cường đại như vậy, vậy mà bị một đao của Lâm Hải, trực tiếp nện bẹp, cái này là cần bao nhiêu lực lượng!

Soạt!

Quái thú tử vong, đồng thời đóng băng trên thân Đông Phương Du Long, cũng đã biến mất trong nháy mắt.

Đông Phương Du Long từ bên trong đóng băng được giải thoát ra, trong lòng hoảng sợ một trận, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ!

“Lâm lão đệ, ngươi có thể có biện pháp phá trận không?”

“Để ta xem một chút!” Lâm Hải nhướn mày, hướng phía các phương vị nhìn lại.

“Ừm?” Rất nhanh, trên mặt Lâm Hải hiện lên một tia kinh ngạc, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

“Lâm lão đệ, thế nào?” Trong lòng Đông Phương Du Long lộp bộp một tiếng, vội vã hỏi.

Lão đối với Trận Pháp Nhất Đạo, dốt đặc cán mai, trận pháp này biến ảo ra quái thú lợi hại như thế, nếu như Lâm Hải không phá giải được, vậy bọn hắn hôm nay coi như nguy hiểm.

Lão mới không tin, trận pháp này chỉ có thể biến ảo ra một con yêu thú, nói không chừng một hồi nữa từ chỗ kia, liền sẽ lại nhảy ra một cái nữa.

“Cái này căn bản cũng không phải là trận pháp!” Lâm Hải một mặt ngưng trọng, sầu lo trùng điệp.

“Không phải trận pháp? Làm sao có thể!” Đông Phương Du Long lắc đầu, “Liền cả bản thân Cát lão cũng nói, đây là hộ trang đại trận của Cát gia, vừa mới...”

“Nhìn bên đó!” Đông Phương Du Long còn chưa nói xong, Lâm Hải đột nhiên chỉ vào quái thú đã bị nện thành bánh thịt, kinh hô một tiếng.

Đông Phương Du Long theo tiếng kêu nhìn lại, sau đó con mắt trong nháy mắt trợn thật lớn, một mặt thật không thể tin.

“Nó tại sao lại sống!”

Đã thấy quái thú trước đó bị Lâm Hải, dùng một chiêu Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, trực tiếp đập chết, giờ phút này vậy mà lần nữa ngưng tụ thân thể, trong chớp mắt lại khôi phục nguyên dạng!

“Tại sao có thể như vậy?” Lâm Hải chau mày, tâm lập tức chìm xuống.

Dựa theo lẽ thường mà nói, Huyễn Thú trong trận pháp, một chỗ chỉ sẽ xuất hiện một lần, sau khi tiêu diệt, chỉ cần ngươi không tùy ý đi lại, liền không có lại xuất hiện!

Thế nhưng con quái thú kia, chết còn chưa tới năm phút đồng hồ, vậy mà lại một lần nữa đứng lên, hơn nữa cỗ khí tức cường đại phát ra từ bên trên thân thể này đến xem, vậy mà cùng lúc trước không khác nhau chút nào!

“Thật mẹ nó Nhật chó!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, trước đó hắn thi triển Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, so với thời điểm ở Giả Đan kỳ, uy lực phải cường đại hơn nhiều, nhưng cùng lúc chân khí tiêu hao, cũng càng thêm cực lớn!

Giờ phút này, trong người Lâm Hải, chỉ còn lại có khoảng chừng ba phần chân khí, nếu như lần nữa thi triển mà nói, cũng chỉ có thể tiêu hao chân khí.

Thế nhưng nếu làm như vậy, thế tất lại sẽ tạo thành tổn thương rất nặng đối với nguyên khí, có giáo huấn lần trước, Lâm Hải không muốn còn mạo hiểm như vậy.

“Quả nhiên không phải trận pháp!” Lâm Hải hiện tại đã trăm phần trăm khẳng định, cái quái thú này, căn bản cũng không phải là do trận pháp biến ảo, muốn thông qua phá trận đem nó tiêu diệt, là không thể nào!

“Ha ha ha ha!” Ngay lúc này, tiếng cười của Cát lão lần nữa truyền đến.

“Lâm Hải, không nghĩ tới đi, ngươi hao hết khí lực, đem quái thú đánh giết, kết quả trong thời gian nháy mắt, nó lại sống lại, thế nào, nội tâm của ngươi có phải rất sụp đổ hay không a, ha ha ha ha!”

Nghe tiếng cười cười trên nỗi đau của người khác của Cát lão này, Lâm Hải cười lạnh, khinh thường mở miệng.

“Sống lại lại như thế nào, ta có thể giết nó lần thứ nhất, liền có thể giết nó lần thứ hai!”

Lâm Hải nói xong, đột nhiên quay đầu nhìn về Đông Phương Du Long quát khẽ một tiếng.

“Cùng ta đồng loạt ra tay, liên thủ đánh giết nó!” Chân khí của Lâm Hải còn thừa không nhiều, lại không dám tùy tiện thi triển Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể liên thủ cùng Đông Phương Du Long!

Dù sao, Đông Phương Du Long dù sao cũng là cao thủ Kim Đan trung kỳ, thực lực tuyệt đối nhìn được.

“Tốt!” Đông Phương Du Long đáp ứng một tiếng, đột nhiên khẽ vươn tay, móc ra một kiện pháp trượng Bàn Long.

“Rống!”

Lúc này, quái thú đột nhiên phát ra một tiếng rống to, thân thể kịch liệt lay động, bắt đầu xuất hiện sương máu đầy trời.

“Tiên hạ thủ vi cường!” Trong chiến đấu trước đó, Lâm Hải đã thăm dò ra một ít quy luật, biết rõ cái này là quái thú muốn công kích, Lâm Hải liền đoạt trước một bước, hai tay vung vẩy không ngừng, bóp ra một đạo Ấn quyết phức tạp!

Sau đó tay trái nắm cánh tay phải, ngón giữa và ngón trỏ tay phải khép lại, đột nhiên hướng phía quái thú lăng không nhất chỉ!

“Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!”

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Bốn đạo Thần Lôi dy đặc, từ trên trời giáng xuống, đánh vào đỉnh đầu của quái thú, quái thú phát ra tiếng gào thét liên tục, sương máu quanh thân trong nháy mắt đã ảm đạm không ít, sau đó đạo thiên lôi thứ năm, liền rơi xuống!

Oanh!!!

Lực đạo của một đạo thiên lôi này, chính là bằng bốn đạo phía trước cộng lại, uy lực cực lớn, cương mãnh tuyệt luân, rơi ở trên đỉnh đầu của quái thú, khiến quái thú kêu rên một tiếng, nhất thời da tróc thịt bong, máu tươi cuồn cuộn chảy ra!

“Rống!”

Quái thú phát ra một tiếng rống to tê tâm liệt phế, đột nhiên há miệng ra, nhất thời bầu trời rơi xuống đầy trời mưa máu, sắc như dao, hướng phía Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long bay tới!

“Động thủ!”

Lâm Hải quát chói tai một tiếng, Đông Phương Du Long vội vàng cầm pháp trượng Bàn Long trong tay, hướng phía quái thú vung lên.

“Đi!”

Trong nháy mắt, pháp trượng Bàn Long tách ra quang mang màu vàng kim, sau đó một đầu Kim Sắc Cự Long, thăng thiên mà lên, quang mang vạn trượng, đem đầy trời mưa máu quét sạch sành sanh, sau đó mang theo một cỗ thiên uy mãnh liệt, hướng phía quái thú liền dốc sức lao qua!

“Ngao!” Kim Sắc Cự Long phát ra một thanh âm hoàn toàn vang tới chín tầng mây, đột nhiên há miệng, cắn vào cổ quái thú.

“Rống!”

Quái thú thống khổ gào thét một tiếng, duỗi ra móng vuốt, một tay bắt lấy Kim Sắc Cự Long, dùng lực kéo một cái, sinh sinh xé Kim Sắc Cự Long thành hai đoạn, hóa thành kim quang, biến mất không thấy gì nữa!

Phốc!

Đông Phương Du Long nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc uể oải xuống, lộ ra đã thụ thương!

Mà lúc này đây, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải, cũng giơ lên lần nữa, quơ múa!

“Bá Không Trảm!”

Toát!

Đao mang kịch liệt, giống như một đường chớp nhoáng, quét ngang cả vùng không gian, mưa máu xuất hiện trên đỉnh đầu Lâm Hải, trong nháy mắt đã bị quét sạch không còn, trở thành một vùng chân không, thế của đao mang đi không giảm, phốc cái rơi ở trên cổ quái thú, chỗ mà Kim Sắc Cự Long trước đó đã cắn qua!

“Rống!” Quái thú lại là rống to một tiếng thống khổ, vốn đã bị Kim Sắc Cự Long cắn lộ ra một đoạn xương cốt trắng như tuyết, đều đã chặt đi một nửa cổ, bị Lâm Hải bổ trúng một đao, liền trực tiếp chặt đứt!

Phù phù một tiếng, cái đầu to của quái thú, rơi xuống đất, thân hình khổng lồ, ầm vang sụp đổ!

Nhưng mà, không đợi Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long thả lỏng một hơi, đã thấy quái thú đã tử vong này, vậy mà lần nữa sinh ra cái đầu mới, chậm rãi đứng lên.

“Mẹ nó, thật giết không chết sao?!”

Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long thấy thế, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ tuyệt vọng!

Chương 1049: Màn nước giam cầm

“Lâm lão đệ, làm sao bây giờ?” Mặt mũi Đông Phương Du Long tràn đầy tuyệt vọng, hướng phía Lâm Hải vội vã hỏi.

“Chạy!” Lâm Hải móc ra một viên thuốc, nhét vào trong miệng, cấp tốc khôi phục chân khí, đồng thời quát nhẹ một tiếng, quay đầu liền chạy!

Đông Phương Du Long cũng nghiêm túc, thân ảnh lóe lên, biến mất tại chỗ, theo sát Lâm Hải mà về bay ngược phía sau, chớp mắt hai người liền chạy ra khoảng cách gần trăm mét!

Nhưng ngay lúc này, không gian phía trước, đột nhiên dần hiện ra một mảnh gợn sóng, giống như một cái màn nước, xuất hiện tại trước mặt hai người, Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long, không kịp thu lực một cái, nhất thời liền đụng vào.

Ông!

Mảnh màn nước này, vậy mà như là thật, bị va chạm liền lắc lư một trận, nhưng hai người Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long, lại như là đụng vào bên trên lò xo mềm mại, thân thể trực tiếp bị đẩy lùi trở về.

Sau khi rơi xuống đất, tâm hai người nhất thời chìm xuống, sắc mặt như tro tàn!

“Lâm lão đệ, chúng ta đã bị giam cầm ở trong vùng không gian này!” Đông Phương Du Long kiến thức rộng rãi, lập tức liền hiểu được, vùng không gian này đã bị phong tỏa, muốn đi ra ngoài đã không có khả năng.

Con mắt Lâm Hải đột nhiên mãnh liệt, hiện lên một tia quật cường.

“Vậy liền đánh vỡ nó!” Nói xong, Lâm Hải thả người vọt lên, cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay giơ lên cao cao, hướng màn nước phía trước, liền bổ chém xuống!

Oanh!

Một đao bá đạo tuyệt luân này, chặt chém tại phía trên màn nước nhất thời rung động kịch liệt một mảnh, giống như sóng biển lăn lộn, ba đào hung dũng, đạo đạo gợn sóng lộng lẫy, chiếu rọi thiên địa, sáng chói chói lọi!

Nhưng mà, mấy hơi qua đi, lại khôi phục lại bình tĩnh, màn nước lại không có chút biến hóa nào, vẫn giống như một vách tường lấp kín trong suốt, hoàn hảo không chút tổn hại rủ xuống tại bên trong này, một đao kia của Lâm Hải, vậy mà đối với nó không có tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì!

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, một cỗ cảm giác bất lực liền xông tới!

“Thao, cái màn nước này, căn bản không chịu lực!” Cứ như vậy, đừng nói Lâm Hải vung đao chém thường, coi như dùng tới chiêu lớn như Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, cũng chưa hẳn đã phá vỡ được cái màn nước giam cầm phong tỏa này!

“Ha ha ha ha!” Lúc này, tiếng cuồng tiếu đắc ý tận xương của Cát lão, lần nữa vang vọng cả vùng không gian, vang vọng tại trên đỉnh đầu của Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long.

“Đừng có uổng công tốn sức nữa, vô dụng!”

“Hộ trang đại trận của Cát gia ta, chính là do một vị Địa Tiên ở Địa Tiên giới có sâu xa cùng Cát gia ta tự tay bố trí xuống, cho dù là cao thủ Nguyên Anh kỳ, cũng đừng hòng thoát khốn!”

“Ta khuyên hai cái các ngươi, lập tức tự phế công lực, thúc thủ chịu trói, Cát mỗ có lẽ còn lưu cho các ngươi một con đường sống, không thì không phải vậy, nhất định muốn các ngươi phải làm món ăn trong bụng quái thú!”

“Phi, vọng tưởng!” Đông Phương Du Long nghe xong liền đại nộ, không khỏi giận dữ quát một tiếng, nhưng tâm tình lại trở nên càng thêm nặng nề.

Nếu quả thật như Cát lão nói, cái hộ trang đại trận này chính là do Địa Tiên bố trí xuống, vậy ngày hôm nay lão cùng Lâm Hải, chỉ sợ thật sự là khó thoát tai kiếp.

Phải biết, Địa Tiên thế nhưng là siêu cấp tồn tại còn cường đại hơn nhiều so với đại năng Nguyên Anh kỳ a, đại trận do Địa Tiên tự tay bố trí xuống, há lại để loại Kim Đan Nhân Tiên nho nhỏ như lão cùng Lâm Hải này, có thể phá giải.

“Lâm lão đệ, làm sao bây giờ?” Đông Phương Du Long tuy có kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm phong phú, nhưng ở giới Tu Hành thực lực vi tôn, lão giờ phút này chỉ có thể vì Lâm Hải làm như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!

“Đừng hoảng hốt, để cho ta ngẫm lại!” Lâm Hải chau mày, lại không kinh hoảng chút nào, nhanh chóng suy tư biện pháp.

Cái màn nước giam cầm này, vừa mềm lại dai, không chịu lực chút nào, muốn lấy lực đi phá là chuyện không thể nào, mà Cát lão luôn mồm nói đây là hộ trang đại trận, nhưng với tạo nghệ trên trận pháp của Lâm Hải, thì có thể kết luận cái này tuyệt không phải là hiệu quả của trận pháp!

Chỉ là như vậy, Lâm Hải liền có chút khó khăn, cũng không thể thông qua phá trận để giải khốn, cũng không thể dựa vào cậy mạnh để xông ra, mà trước mặt còn có một cái quái thú cường đại giết không chết, căn bản chính là tình thế không có cách giải!

Nếu chỉ có mỗi bản thân Lâm Hải thì còn dễ nói, cùng lắm là tiến vào Thánh Cảnh, ai cũng không có cách bắt chính mình, nhưng mấu chốt là còn đi theo một cái Đông Phương Du Long, Lâm Hải cực trọng nghĩa khí, cũng không thể đem Đông Phương Du Long ném lại mặc kệ, chính mình trốn đi đi.

Huống chi, gặp được khó khăn hiểm cảnh, liền trốn đi, cũng không phải là tác phong của Lâm Hải, Lâm Hải càng không muốn bởi vì có cái bảo mệnh để dựa vào, mà đánh mất đi động lực phấn đấu cùng dũng khí của chính mình.

Đang lúc vào thời khắc tình thế khó xử, không biết như thế nào cho phải, thanh âm âm lãnh của Cát lão lại vang lên lần nữa.

“Xem ra hai cái các ngươi, là không đến Hoàng Hà thì chưa từ bỏ ý định a!”

“Cũng tốt, đã như vậy, liền để quái thú huyết vụ này, bồi các ngươi cố gắng chơi đùa đi!”

“Rống!”

Cát lão vừa dứt lời, quái thú lần nữa phục sinh, ngửa mặt lên trời rống dài một tiếng, thân hình khổng lồ đột nhiên hướng phía Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long đánh tới, bàn chân cực lớn, đem khắp nơi dẫm đến cũng là một mảnh rung động, lắc động không ngừng!

“Tốc độ thật là nhanh!” Ánh mắt của Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long, đồng thời hiện lên một tia kinh hãi!

Quái thú này có thân thể khổng lồ như thế, nhưng tướng lại không vụng về chút nào, tốc độ di chuyển, thế mà không tại phía dưới hai người bọn họ, trong chớp mắt liền đã đến gần, đột nhiên há miệng ra, sương máu bốc lên đầy trời, hướng phía Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long, liền phun xuống đầu.

“Tránh ra!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, thi triển tốc độ quỷ dị của Tật Phong Bộ cùng Ảnh Sát Thuật, trong nháy mắt đã biến mất, Đông Phương Du Long cũng đột nhiên thi triển một loại thân pháp kỳ diệu, hướng một bên phía khác cấp tốc tránh đi!

Oanh!

Sương máu màu đỏ rơi xuống chỗ đứng trước đó của Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long, mặt đất lập tức hiện lên mảng lớn vũng nước màu máu, tiếng vang ục ục, lại như nước nóng sôi trào, cấp tốc ăn mòn hết thảy bốn phía, vô cùng tanh hôi, để cho người ta xem mà da đầu tê dại một hồi!

Hai người Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long, đáy lòng phát lạnh một trận, nếu là bị cái sương máu màu đỏ này phun đến, nói không chừng hai người giờ phút này, đã biến thành bùn máu nồng đậm, thật là khiến người không rét mà run!

“Đông Phương Hội trưởng, ngươi còn có thể tái phát động công kích có uy lực như trước đó hay không?” Lâm Hải vội vã hô nói!

“Con quái thú kia, chí ít có thực lực Kim Đan hậu kỳ, lão phu còn có thể lại phát động một lần công kích, nhưng nếu như tiếp tục hơn nữa, chỉ sợ lão phu sẽ lực bất tòng tâm!”

Đông Phương Du Long cười khổ một tiếng, tuy từ đầu đến cuối, lão chỉ xuất một chiêu, nhưng là cái thanh pháp trượng Bàn Long kia, đẳng cấp cực cao, uy lực không kém gì Bá Không Trảm của Lâm Hải, muốn thôi động, cần tiêu hao đại lượng chân khí!

Đông Phương Du Long luôn luôn đem nó làm tuyệt chiêu áp đáy hòm, tuỳ tiện không chịu sử dụng, hôm nay là bị buộc bất đắc dĩ, mới không phải vận dụng, chân khí toàn thân, trực tiếp bị rút mất gần một nửa.

Nếu lại thi triển lần nữa, chân khí sẽ trực tiếp thấy đáy, nếu như quái thú lại sống lại mà nói, đoán chừng muốn thôi động thân pháp, tránh né công kích tấn mãnh hung hãn của quái thú, Đông Phương Du Long cũng không làm được.

“Tốt!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, “Đã như vậy, chúng ta xử lý nó trước rồi lại nói!”

“Ha ha, vậy lão phu liền không thèm đếm xỉa!” Đông Phương Du Long cười to một tiếng, chuyện cho tới bây giờ, cũng không có biện pháp khác, lần nữa đem pháp trượng Bàn Long lấy ra, hướng phía quái thú đột nhiên vung lên!

“Đi!”

“Ngao!” Kim Sắc Cự Long lần nữa bay ra, nhào về phía quái thú, đồng thời Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải, cũng chém thẳng xuống!

“Bá Không Trảm!”

“Phá!” Đao mang vạch phá không gian, giống như một đường chớp nhoáng, rơi ở trên đỉnh đầu quái thú!

Phốc!

Phía dưới liên thủ công kích của Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long, quái thú đến tiếng gào thét cũng chưa kịp phát ra, thân hình khổng lồ ầm vang sụp đổ, chết oan chết uổng!

“Hô ~ cuối cùng đã chết!” Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long, đều thở phào một hơi, sắc mặt có chút tái nhợt, lần công kích này, chân khí của hai người, cơ hồ tất cả đều bị tiêu hao sạch sẽ, bất quá, hai người cũng không dám có một tia chủ quan, vội vã hướng phía thi thể của quái thú nhìn lại.

Nhưng cái này vừa nhìn xuống, sắc mặt hai người nhất thời hoàn toàn thay đổi, khóc không ra nước mắt!

“Bà nội ngươi, còn không có xong!”

Chỉ thấy, quái thú mới bị giết chết, lảo đảo, lại một lần nữa sống lại!

Chương 1050: Chín đạo cột sáng

“Lâm lão đệ, xem ra hôm nay hai người chúng ta, muốn chôn vùi tại bên trong chỗ này rồi.” Mặt mũi Đông Phương Du Long tràn đầy cười khổ, hai lần thôi động pháp trượng Bàn Long, chân khí của lão cơ hồ đã hao hết, căn bản là không có cách đối kháng với cái quái thú giết không chết này!

“Tiếp lấy!” Lâm Hải cũng không tốt hơn gì, trong người một mảnh trống rỗng, vội vàng lại lấy ra một khỏa đan dược khôi phục chân khí nuốt vào trong miệng, đồng thời ngón tay búng một cái, cho Đông Phương Du Long một khỏa!

“Đa tạ!” Mắt Đông Phương Du Long nháng lửa, vội vàng ăn vào, nắm chặt thời gian khôi phục chân khí.

“Rống!”

Mà lúc này đây, quái thú đã hoàn toàn khôi phục, rít lên một tiếng, lần nữa nhào tới.

Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long, giờ phút này hoàn toàn không có năng lực chống cự, bất đắc dĩ, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một bóng người xinh đẹp xuất hiện tại trước mặt hai người!

“Nguyệt Như cô nương, xin xuất thủ tương trợ!” Lâm Hải vội vã nói nói.

Lãnh Nguyệt Như mới từ trong Thánh Cảnh đi ra, liền cảm thấy một đạo khí tức cực mạnh đập vào mặt, bỗng nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt đẹp đột nhiên lóe lên tia sáng!

“Huyết Vụ yêu thú!”

Lãnh Nguyệt Như lập tức liền nhận ra lai lịch của đầu quái thú này, trong lòng hiện lên một tia chấn kinh.

Mắt thấy yêu thú sương mù kia bổ nhào tới, ánh mắt Lãnh Nguyệt Như phát lạnh, đột nhiên vung vẩy hai tay, trong nháy mắt khói đen cuồn cuộn, cùng sương mù màu máu quấn vào cùng một chỗ, bên trong không gian, một mảnh hỗn độn!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, hai màu khói bụi đỏ đen, đột nhiên nổ tung, sau đó thân hình khổng lồ của Huyết Vụ yêu thú, thẳng tắp quẳng về phía sau, phanh một tiếng đập xuống đất, nhất thời khắp nơi run rẩy một trận, bụi mù nổi lên bốn phía, trực trùng vân tiêu.

Mà thân hình của Lãnh Nguyệt Như, cũng là nhanh chóng lùi lại, người ở giữa không trung, thân thể xoay tròn như là như con quay, đem cái lực trùng kích cường đại này làm tan mất, rồi mới rơi xuống đất!

“Rống!” Mà vừa lúc này, Huyết Vụ yêu thú đứng lên lần nữa, trên mặt hiện lên sắc mặt giận dữ vô tận, đột nhiên há cái miệng to như bồn máu, một cỗ sóng sương mù màu máu lớn, hướng phía Lãnh Nguyệt Như phun tới!

“Diệt!”

Lãnh Nguyệt Như quát lạnh một tiếng, hai tay liên tục huy động, nhất thời một đường khí lãng màu đen, đột ngột từ mặt đất mọc lên, như là mọc cánh, hướng phía sương mù màu máu đánh tới!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, bầu trời trong nháy mắt đã tràn ngập hai màu đỏ đen, khí lãng cùng sương mù màu kia, đều chiếm cứ một phương, vậy mà giằng co tại giữa không trung!

“Lâm Hải, nhanh nghĩ biện pháp để ra ngoài, ta không có thân thể, không thể thi triển đạo hạnh, pháp thuật cũng nhận hạn chế, không làm gì được Huyết Vụ yêu thú này!”

“Tốt, ngươi kiên trì một chút, ta liền nghĩ biện pháp!” Lâm Hải vội vã đáp ứng một tiếng, vội vàng suy tư đối sách!

“Ừm?” Ngay lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên cảm thấy một cỗ khí tức cường đại cực kỳ sắc bén, từ bên cạnh thân cách đó không xa dâng lên, trong lòng không khỏi bỗng nhiên nhảy một cái,!

Kinh hãi quay đầu, lại phát hiện cỗ khí tức cường đại này, lại đột nhiên biến mất vô tung không còn tăm hơi!

“Không đúng!” Lâm Hải chợt nhớ tới, cái cỗ khí tức cường đại này, cùng cái khí tức lóe lên một cái rồi biến mất mà mình phát hiện tại sau chỗ núi giả lúc trước kia, cực kỳ giống nhau!

“Chẳng lẽ nơi này có vấn đề?”

Trong lòng Lâm Hải nhất động, mặc niệm một câu, Thiên Nhãn, mở!

Trong nháy mắt, Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, hoang mạc trước mắt trong nháy mắt đã biến mất, lần nữa khôi phục bộ dáng của trang viên Cát gia!

Lâm Hải lần nữa hướng phía chỗ trước đó đã cảm ứng được cỗ khí tức cường đại kia nhìn lại, con mắt bỗng nhiên sáng lên!

“Quả nhiên là chỗ sau ngọn núi giả kia!”

Thân hình Lâm Hải lóe lên, hướng phía ngọn núi giả kia liền xông qua!

“A, vậy mà không có cái gì?” Sắc mặt Lâm Hải không khỏi hiện lên một tia lo nghĩ, chẳng lẽ mình nghĩ sai.

“Phá!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, một đường Chưởng Tâm Lôi, bổ vào trên núi giả, nhất thời đá vụn bay tán loạn, núi giả bị đánh đến vỡ nát!

Lâm Hải lần nữa nhìn lại, đá vụn đầy đất, lại vẫn là nhìn không ra bất kỳ chỗ không giống bình thường nào!

“Thật là quái!” Lâm Hải có chút mờ mịt, mà lúc này đây, đột nhiên một đường tiếng vang, từ phía sau truyền tới!

Lâm Hải vội vàng quay đầu nhìn lại, đã thấy Lãnh Nguyệt Như cùng Huyết Vụ yêu thú, một lần nữa phát sinh va chạm kịch liệt, một người một thú, nhao nhao hướng phía sau lùi lại!

“Lâm Hải!” Sau khi đứng vững thân hình, sắc mặt Lãnh Nguyệt Như nặng nề, thấp giọng hô một tiếng.

“Cái Huyết Vụ yêu thú này, tựa hồ là biến ảo mà thành, cùng nó kịch đấu không có chút ý nghĩa nào, căn bản giết không chết nó, vì kế hoạch hôm nay, là nhanh chóng tìm tới phương pháp phá giải, nếu không chúng ta nhất định sẽ kiệt lực mà chết!”

Trong lòng Lâm Hải nhất động, Lãnh Nguyệt Như chính là đến từ Địa Tiên giới, hơn nữa liếc một chút liền nhận ra Huyết Vụ yêu thú, còn có thể nhìn ra yêu thú này căn bản là giết không chết, quả nhiên là kiến thức rộng rãi, nhãn giới tất nhiên so với chính mình lớn hơn nhiều, có lẽ sẽ có biện pháp!

“Nguyệt Như cô nương, Huyết Vụ yêu thú này đúng là huyền ảo, hơn nữa lại vô pháp giết chết, thế nhưng đây không phải là do trận pháp biến thành, phải phá giải như thế nào?” Lâm Hải vội vã

hỏi.

“Mặc dù không phải là trận pháp, nhưng nhất định có nơi phát ra năng lượng để chèo chống, ta lại đi ngăn chặn nó, ngươi nhanh chóng tìm kiếm!”

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như nhẹ quát một tiếng, lần nữa nghênh tiếp Huyết Vụ yêu thú!

“Năng lượng chèo chống?” Lời nói của Lãnh Nguyệt Như, để hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, lần nữa nhớ tới cái khí tức cường đại lóe lên một cái rồi biến mất ở sau núi giả trước đó.

“Xem ra vấn đề quả nhiên xuất hiện ở chỗ này, chỉ là vì cái gì Thiên Nhãn Thần Thông của chính mình, lại không phát hiện được gì đâu?.”

Lâm Hải lần nữa xem xét một phen, như cũ không thu hoạch được gì, không khỏi rất là nổi giận!

“Đúng!” Chính vào thời khắc đang nóng nảy, trong lòng Lâm Hải nhất động, chợt nhớ tới một chuyện!

“Móa, thật con mẹ nó là đầu óc heo, Thiên Nhãn Thần Thông không thấy rõ, nhưng ca ca không phải còn có thần thông Phá Chướng đó sao?”

Lâm Hải tức đến vỗ ót một cái, cái thần thông Phá Chướng này, bởi vì không phải là thần thông chiến đấu, nên Lâm Hải từ sau khi học được, cũng liền chỉ dùng qua một lần, về sau, cũng kém chút nghĩ không ra.

Thần thông Phá Chướng, thế nhưng là danh xưng xem thấu hết thảy hư ảo của thế gian, cũng có thể phát hiện ra chỗ bí mật của hòn núi giả này!

Nghĩ đến chỗ này, đôi mày của Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, sau đó thầm vận chân khí, trong lòng mặc niệm một tiếng!

“Thần thông, Phá Chướng!”

Trong nháy mắt, chỗ trán của Lâm Hải, lập tức nứt ra một cái khe, con mắt thứ ba lóe lên quang mang liền xuất hiện!

“Bên trong chỗ này quả nhiên có môn đạo!”

Trong nháy mắt khi con mắt thứ ba xuất hiện, Lâm Hải liền phát hiện, chỗ hòn núi giả trước mắt này, có một cột ánh sáng lớn bằng cánh tay, như là cột chống trời xông thẳng tới chân trời, không nhìn thấy đầu!

Bỗng nhiên quay người, Lâm Hải hướng sang bốn phía quét nhìn, thì thấy những cột ánh sáng giống như vậy, còn có tám cái, phân bố tại tám phương vị khác, mà bọn người Lâm Hải, vừa vặn ở vào giữa chín đạo cột sáng này!

Trừ cột sáng, tất cả vùng không gian này đều bị một tầng màn nước trong suốt, bao phủ ở bên trong, sóng nước trên màn nước lấp loáng, thông qua chín đạo cột sáng mà kết nối, không ngừng lưu động lẫn nhau, vậy mà như là một cái lều vải, đem vùng không gian này, che đậy kín mít không kẽ hở!

“Chín đạo cột sáng này, chính là nơi phát năng lượng ra!”

Lâm Hải lập tức liền minh bạch, trong mắt lóe ra ánh sáng kích động trong lòng kinh hỉ một trận!

“Chỉ cần đem chín đạo cột sáng này phá hủy, giam cầm sẽ mất!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải tiến lên mấy bước, vọt tới trước cột sáng trước mắt, cúi đầu nhìn lại!

Phía dưới thần thông Phá Chướng, quả nhiên hết thảy hư ảo cũng đều không chỗ che thân, Lâm Hải lập tức phát hiện, cái cột sáng này, lại là từ trong một viên đá không thu hút chút nào ở dưới chân phát ra!

Nếu không có thi triển thần thông Phá Chướng để quan sát, liền xem như phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông của Lâm Hải, cũng nhìn không ra tảng đá kia, có bất kỳ chỗ đặc biệt nào, nghĩ không ra lại là nơi mấu chốt!

“Lâm Hải, có được không, ta muốn chịu không được!”

Ngay lúc này, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên kinh hô một tiếng, bên trong thanh âm lộ ra lo lắng.

Lâm Hải không khỏi giật mình, quay đầu nhìn lại, đã thấy Lãnh Nguyệt Như dưới giằng co cùng Huyết Vụ yêu thú, chân khí hao tổn quá lớn, vậy mà bị buộc rút lui liên tục, sắc mặt cũng biến thành tái nhợt.

“Nguyệt Như cô nương, kiên trì một chút, lập tức liền tốt!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lần nữa đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giữ trong tay, trong mắt lóe lên hàn quang, hướng tới viên đá trên mặt đất kia chém xuống!

Chương 1051: Kỳ thực ta cũng chỉ là nói đùa với ngươi thôi

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, Lâm Hải đánh xuống một đao, sau đó nhìn lại, mí mắt bỗng nhiên nhảy một cái!

Đã thấy viên đá phát ra cột sáng kia, chẳng những không hề động một chút nào, thậm chí ngay cả một điểm tổn thương cũng đều không có!

“Cái gì!” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy thật không thể tin, Tam

Tiêm Lưỡng Nhận Đao của chính mình, thế nhưng là Tiên khí a, dù là pháp bảo cũng không chịu được một đao chém thẳng, tảng đá kia làm sao lại cứng rắn như thế?

“Ca ca cũng không tin!”

Nghĩ đến chỗ này, quật cường trong lòng Lâm Hải cũng bị kéo lên, lần nữa vung vẩy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, hướng phía viên đá kia không ngừng điên cuồng chém xuống!

“Ha ha ha, Lâm Hải, ngươi có phải tự biết vô vọng còn sống, đã bị hoảng sợ đến điên hay không?”

Bên trên bầu trời, lần nữa vang lên tiếng cười đắc ý của Cát lão, lão đã đã phát hiện ra Lâm Hải có cử động quỷ dị, trong lòng tràn đầy chế giễu, mở miệng mỉa mai nói.

Két!

Tiếng nói của Cát lão vừa mới rơi xuống, đột nhiên một tiếng vang bén nhọn truyền đến, viên đá trước mặt Lâm Hải, tại phía dưới chém xuống liên tiếp không ngừng, rốt cục rời khỏi phương vị ban đầu, hướng phía cạnh di động khoảng cách khoảng chừng một tấc!

Phốc!

Trong nháy mắt công phu, chín đạo cột sáng trên bầu trời, đột nhiên liền biến mất, màn nước tán đi, bầu trời khôi phục một mảnh thư thái!

Huyết Vụ yêu thú to lớn, giờ phút này đang mở to cái mồm như chậu máu, hướng phía Lãnh Nguyệt Như hung ác đập xuống, nhưng mà khi khoảng cách còn cách Lãnh Nguyệt Như có một nửa, liền đột nhiên dừng lại, thân hình trong nháy mắt đã bị hòa tan, hóa thành ánh sáng tiêu tán ở giữa không trung!

“Ách... Chuyện gì xảy ra?” Bên trên gương mặt của Cát lão, còn mang theo đắc ý nhe răng cười, giờ phút này trong nháy mắt đã ngưng kết, mặt mũi tràn đầy vẻ khó có thể tin.

Trong lòng Lâm Hải thì là vui vẻ, nhìn khối đá trên mặt đất, bị chính mình dùng hết khí lực, cuối cùng di động phương vị, không khỏi thầm than một tiếng.

“Quả nhiên là lệch một ly sai lấy ngàn dặm a, nghĩ không ra cái hộ trang đại trận khủng bố này, lại cứ như vậy mà bị phá!”

Bá một tiếng, một cánh tay Lâm Hải giơ cao đao, cánh tay kia hạ xuống, mũi đao chỉ vào Cát lão ở phía xa, mặt lộ vẻ cười lạnh!

“Hộ trang đại trận mà ngươi ỷ vào đã bị phá, bây giờ ngươi có lời gì để nói?”

Trong lòng Cát lão run lên bần bật, nhìn về phía mũi đao băng lãnh đang trực chỉ vào chính mình kia, mồ hôi lạnh trong nháy mắt liền xuống tới.

“Đậu móa, hộ trang đại trận bị phá? Cái này sao có thể, đây chính là do Địa Tiên tự tay bố trí xuống a!”

“Lâm lão đệ, hiểu lầm, đều là hiểu lầm a!” Sắc mặt Cát lão co quắp một trận, vội vàng gạt ra nụ cười, ngượng ngùng nói.

“Trước đó Cát mỗ chỉ là muốn cùng ngươi đùa một chút, xin Lâm lão đệ đừng có để vào trong lòng a!” Cát lão vừa nói chuyện, vừa lau mồ hôi, nhớ tới sự đáng sợ của Lâm Hải, hai chân cũng bắt đầu run lên!

Trước đó lão chính là muốn đưa Lâm Hải vào chỗ chết a, bây giờ đại trận đã bị phá, Lâm Hải thoát hiểm, há có thể tha cho lão a?

“Há, nguyên lai là nói đùa a!” Lâm Hải nghiền ngẫm nhìn Cát lão, gật gật đầu.

“Đúng a đúng a, cũng là nói đùa, hắc hắc nói đùa!” Ánh mắt Cát lão sáng lên, vội vàng mang theo nụ cười ti tiện, phụ họa nói.

“Thật là khéo, ta cũng đặc biệt ưa thích nói đùa.” Nói xong, ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên mãnh liệt, trên mặt hiện lên một tia tàn nhẫn!

Sau đó, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, đột nhiên sắc bén đánh xuống, đao mang cực lớn, trong nháy mắt liền hướng phía Cát lão mà bay đi!

“Lâm lão đệ, có chuyện thì từ từ nói a!” Cát lão bị dọa đến quá sợ hãi, phát huy ra tốc độ lớn nhất, vội vàng hướng phía bên cạnh trốn tránh, vậy mà mặc dù như thế, lại vẫn không nhanh chóng bằng đao mang kia!

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, sau đó Cát lão liền phát ra một tiếng rú thảm thê lương, bưng lấy bả vai, mồ hôi to như hạt đậu trong nháy mắt liền lăn xuống, trong mắt tràn ngập hoảng sợ cùng e ngại!

“U, cánh tay rơi?” Lâm Hải nhìn Cát lão bị chặt một cánh tay, lộ ra một tia biểu lộ không có ý tứ.

“Cát lão, hiểu lầm a, này làm sao nói, kỳ thực ta cũng là nói đùa với ngươi thôi!”

Cát lão nhìn Lâm Hải một bộ biểu lộ vô tội cần ăn đòn, hận đến răng cũng ngứa!

“Mở mẹ ngươi còn so trò đùa a, nếu không phải lão tử né tránh được, mệnh con mẹ bó cũng đều không còn!” Trong lòng Cát lão thầm mắng, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài một tia bất mãn nào, chỉ cần có thể đem mệnh bảo trụ, thì tổn thất một cái cánh tay, cũng đáng!

Lâm Hải nói xong, mặc kệ ánh mắt phức tạp của Cát lão, ngược lại hướng phía Mị Nhị Nương cùng Đại Hắc Trụ ở cách đó không xa nhìn lại.

“Chạy!”

Hai người kia, tại trong nháy mắt Lâm Hải thoát khốn, liền đã hoảng sợ mộng, giờ phút này thấy Lâm Hải một đao chặt đứt cánh tay của Cát lão, càng là bị dọa đến vãi cả linh hồn.

Thấy Lâm Hải hướng phía hai người bọn họ mà nhìn lại, hai người không chút do dự, không hẹn mà cùng bạo khởi thân hình, hướng phía nơi xa mà đào tẩu!

“Hừ! Muốn đi?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, trong lòng hừ lạnh một tiếng!

Hai cánh tay đồng thời vung vẩy, trong chớp mắt hai đoàn lôi điện cực lớn, xuất hiện tại trong lòng bàn tay của song chưởng!

“Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!”

Ầm ầm ầm ầm!

Lôi điện liên tiếp không ngừng, từ trên không trung đánh xuống, rơi vào trên thân Mị Nhị Nương cùng Đại Hắc Trụ đang chạy trốn.

Hai người nhất thời vạn phần hoảng sợ, một bên chạy trốn, một bên thuấn phát pháp thuật để chống cự!

Mà giờ khắc này thực lực Kim Đan sơ kỳ của hai người bọn họ, đã kém xa Lâm Hải, thêm nữa Ngũ Lôi Oanh Đỉnh của Lâm Hải chính là đại pháp thuật, uy lực há lại để cho pháp thuật thuấn phát của bọn họ có thể so sánh được.

Bốn đạo Thần Lôi, tuy đã bị bọn họ triệt tiêu một bộ phận uy lực, nhưng vẫn bổ xuống trên thân hai người bọn họ, thân hình của Mị Nhị Nương cùng Đại Hắc Trụ liên tiếp ngừng lại bốn phía, một ngụm máu tươi liền phun ra ngoài.

Không đợi họ thở ra hơi, đạo thiên lôi thứ năm lần nữa rơi xuống, bổ vào trên thân hai người, để thân thể bọn họ đột nhiên ưỡn một cái, oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi lớn!

Uy lực cộng lại của bốn đạo Thần Lôi phía trước, nhất thời để hai người vội vàng không kịp chuẩn bị, lập tức bị thương cực kỳ nặng, bị sét đánh đến toàn thân cháy đen, thân thể lung lay sắp đổ, như muốn ngã sấp xuống.

Nhưng mà hai người căn bản liền một hơi cũng không dám dừng lại, trên mặt vô tận hoảng sợ, tiếp tục liều mệnh đào vong, chớp mắt lại đi ra ngoài xa mấy chục mét.

Liền tại thời điểm trong lòng hai người bọn họ thở dài ra một hơi, coi là chạy thoát, đột nhiên hai đạo lưu quang màu vàng, xẹt qua chân trời mà đến, đánh vào chỗ đầu gối của hai người.

“Hừ!” Hai người đồng thời phát ra một tiếng rên rỉ, xương bánh chè trong nháy mắt đã vỡ vụn, té lăn trên đất!

Leng keng!

Một tiếng vang thanh thúy truyền đến, hai cái Kim Tiền Tiêu, lăn xuống tại trước mặt hai người.

Còn chưa chờ hai người đứng lên, một bóng người đã đến gần, đem hai người bọn họ, một tay một cái nhấc lên.

“Đông Phương Hội trưởng, xin xem ở trên mặt tình cảm nhiều năm, tha mạng a!” Mị Nhị Nương thấy là Đông Phương Du Long, vội vàng cầu khẩn nói.

“Có lời gì, liền cùng Lâm lão đệ nói đi.” Đông Phương Du Long mang theo Mị Nhị Nương cùng Đại Hắc Trụ, quay về chỗ đến Lâm Hải, đem hai người bọn họ ném xuống đất!

“Lâm lão đệ, tha mạng a, tha mạng a!” Mị Nhị Nương cùng Đại Hắc Trụ, nằm rạp trên mặt đất, đau khổ cầu khẩn nói.

“Đều là do Huyết Tu La cùng Cát lão nghĩ kế, không có chuyện của ta a!”

Lâm Hải không để ý tới bọn họ, mà chính là ngẩng đầu nhìn về phía Cát lão đã bị dọa sợ, lạnh lùng mở miệng.

“Là chính ngươi tới, hay là để ta tới bắt ngươi qua đây?”

“Ta, chính ta tự qua!” Cát lão bưng lấy chỗ tay cụt đang không ngừng chảy máu, nghe được thanh âm của Lâm Hải, liền kịch liệt đau nhức cũng không để ý tới, vội vàng nơm nớp lo sợ đi tới.

“Lâm lão đệ, chúng ta biết rõ sai rồi, tha mạng a!” Cát lão bị dọa đến mặt cũng run rẩy, hoảng sợ nhìn qua Lâm Hải, đột nhiên quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Lâm Hải mặt không biểu tình, liếc nhìn ba người bọn họ một chút, hai cái gãy chân một cái tay cụt, ba tên đường đường là Kim Đan Nhân Tiên, tất cả đều là mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, thê thê thảm thảm cầu khẩn chính mình, để trong lòng Lâm Hải không khỏi sinh ra một chút thương hại.

Nhớ tới quen biết cùng bọn người Cát lão, tuy không có giao tình gì, nhưng giữa lẫn nhau cũng không có ác ý, hơn nữa bọn người Cát lão, cả đám đều rất coi trọng chính mình, trong nội tâm Lâm Hải vẫn là có hảo cảm đối với bọn họ.

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, nhân tâm vậy mà hiểm ác như thế, người ngày hôm qua còn thân mật như thế, chỉ chớp mắt liền giơ lên đồ đao đối với mình, muốn đưa mình vào chỗ chết, một điểm thể diện cũng không lưu lại!

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một vòng sát cơ, nhưng rất nhanh lại ảm đạm xuống.

“Thôi, các ngươi đi đi!” Lâm Hải vừa nghiêng đầu, khoát khoát tay!

Nếu là trong chiến đấu, đem ba người giết chết cũng coi như thôi, nhưng hôm nay ba người tất cả đều đã tàn, quỳ ở trước mặt mình, khóc ròng ròng, đau khổ cầu khẩn, Lâm Hải cuối cùng vẫn mềm lòng, không xuống tay được.

“Tạ Lâm lão đệ đã tha mạng!” Ba người nghe được liền đại hỉ, vội vàng dắt dìu nhau, đứng lên, xoay người rời đi, sợ Lâm Hải thay đổi chủ ý, một khắc cũng không dám dừng lại.

Nhưng mà, mới đi ra được hai bước, đột nhiên một đạo quang mang tốc biến, ba người thân hình bỗng nhiên dừng lại, vẩy ra máu tươi!

Chương 1052: Bất Tử Yêu Hồn

Lâm Hải nhìn thi thể ba người Cát lão ngã xuống đất, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, kinh hãi quay đầu, đã thấy Lãnh Nguyệt Như mặt như băng sương, đứng tại một bên, trong mắt còn mang theo nồng đậm sát cơ.

“Nguyệt Như cô nương, ta cũng đã cho bọn họ đi, ngươi vì sao còn giết bọn họ?” Lâm Hải cau mày, bất mãn chất vấn.

Lãnh Nguyệt Như ngẩng đầu, nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

“Ấu trĩ!”

“Ta...” Lâm Hải trợn trắng mắt, con mẹ nó làm sao lại ấu trĩ? Vừa định cùng Lãnh Nguyệt Như tranh luận hai câu, thì Lãnh Nguyệt Như lại lần nữa mở miệng.

“Tiễn ta về!”

“Không phải, ngươi vừa mới giết...”

“Tiễn ta về!!!” Con mắt Lãnh Ngọc Như phát lạnh, lần nữa cường điệu.

“Em gái ngươi a!” Lâm Hải không còn gì để nói, cái tính cách này của Lãnh Nguyệt Như, thật sự là quá quái lạ, một hồi liền biến đổi, cứ giống như tinh thần phân liệt, căn bản không có cách nào để giao lưu, thật không chịu nổi.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải tức giận đem Lãnh Ngọc Như thu nhập vào trong Thánh Cảnh.

“Khụ khụ!” Đông Phương Du Long tại sau lưng Lâm Hải khục khục hai tiếng, “Lâm lão đệ, Nguyệt Như cô nương làm việc này, là làm đúng a.”

“Phải biết, thả hổ về rừng, tất lưu họa lớn a!”

“Đạo lý này ta cũng hiểu!” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, “Chính là cảm thấy, bọn họ thương tổn thương tổn, tàn tàn, lại giết bọn họ thì có chút không đành lòng!”

“Lâm lão đệ a, ngươi thật sự là quá thiện lương!” Đông Phương Du Long nghe xong, không khỏi lắc đầu cười khổ.

“Đừng quên lời nói ta đã nói với ngươi trước đó, cái tính cách này của ngươi, thật còn cần ma luyện, nếu không ngày sau tiến vào Địa Tiên giới, rất dễ dàng chịu thiệt thòi lớn a!”

Đông Phương Du Long lần này, là chân chính bắt đầu quan tâm tới Lâm Hải, không chỉ có là do hai người lúc trước cộng đồng đối mặt với nguy cơ sinh tử, có bạn cùng chung hoạn nạn, càng là bởi vì đám người Cát lão đã chết sạch, mấy cái Sứ Giả Tiếp Dẫn, chỉ còn lại có một mình lão.

Cứ như vậy, khi Lâm Hải tiến vào Địa Tiên giới, thế tất sẽ lựa chọn để chính mình dẫn vào, không còn có đối thủ cạnh tranh, chỉ cần hậu kỳ không cùng Lâm Hải trở mặt, thì lão cũng đã thành công.

Mà lấy thực lực cùng tiềm lực biểu hiện ra ngoài của Lâm Hải, một khi để lão dẫn vào gia tộc, thế tất sẽ lại nhận coi trọng cao độ, toàn lực bồi dưỡng, mà được xem như người dẫn tiến, Đông Phương Du Long lão cũng thế tất sẽ nước lên thì thuyền lên, thành đại công thần của gia tộc, được cả danh và lợi!

“Đa tạ Đông Phương Hội trưởng đã nhắc nhở.” Lâm Hải gật gật đầu, xem ra chính mình còn cần có thời gian nhất định, để tiến hành thích ứng a!

Cúi đầu xuống, Lâm Hải lần nữa hướng phía tảng đá trước đó đã phát ra cột sáng kia nhìn lại, tảng đá lớn cỡ trái bóng đá, bên trong bụi mang màu đen, cùng tảng đá bình thường không khác gì, căn bản nhìn không ra cái chỗ khác biệt gì.

Nhưng trước đó, cũng là mấy khối đá giống như đá thường này, đã đem nhóm người mình gắt gao vây khốn, nếu không phải sau cùng thi triển thần thông Phá Chướng phát hiện ra manh mối, hôm nay sợ rằng liền đưa mệnh tại bên trong này.

Cúi người khẽ vươn tay, Lâm Hải chuẩn bị đem tảng đá kia cầm lên nhìn một chút.

“Ừm?” Thế nhưng mà vừa động thủ, Lâm Hải mới phát hiện, tảng đá kia vậy mà vô cùng nặng nề, chính mình tiện tay trảo một cái, thế mà không có động đậy!

“Có chút ý tứ!” Lâm Hải vận chuyển chân khí, thêm khí lực lớn, lúc này mới đưa tảng đá kia nhấc lên khỏi mặt đất, cảm giác nặng chừng bốn trăm, năm trăm cân.

Leng keng!

Ngay tại trong nháy mắt Lâm Hải đem tảng đá kia cầm vào trong tay, tin tức nhắc nhở liền vang lên trong đầu.

Chúc mừng ngươi, thu hoạch được Tinh Nguyên Thạch x1. (đã phong ấn Yêu hồn của Huyết Vụ yêu thú)

Tinh Nguyên Thạch: Loại đá đặc thù có thể phong ấn hồn phách.

“Nguyên lai cái đồ chơi này, gọi là Tinh Nguyên Thạch a, hơn bên trong còn phong ấn hồn của Huyết Vụ yêu thú!” Lâm Hải gật gật đầu, cuối cùng minh bạch, vì sao lại có Huyết Vụ yêu thú huyền ảo xuất hiện.

Lâm Hải dựa theo vị trí của chín đạo cột sáng trước đó, lại tìm đến tám khối Tinh Nguyên Thạch còn lại, tất cả đều thu lại, để vào trong Thánh Cảnh!

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, thu hoạch được Tinh Nguyên Thạch x1. (đã phong ấn Yêu hồn của Huyết Vụ yêu thú)

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, thu hoạch được Tinh Nguyên Thạch x1. (đã phong ấn Yêu hồn của Huyết Vụ yêu thú)

…

Một đạo lại một đạo tiếng nhắc nhở vang lên, sau khi tất cả Tinh Nguyên Thạch đều được thu vào trong Thánh Cảnh, lại có một đường âm thanh nhắc nhở vang lên.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, học được bí thuật Bất Tử Yêu Hồn!

Bất Tử Yêu Hồn: Lợi dụng Tinh Nguyên Thạch, giam cầm không gian, triệu hoán Yêu hồn phong ấn để tiến hành chiến đấu, không gian giam cầm không thể bị đánh vỡ, Yêu hồn trong chiến đấu có thể vô hạn phục sinh!

Sau đó, trong đầu Lâm Hải, đột nhiên thêm ra vô số tin tức, bao quát lợi dụng Tinh Nguyên Thạch phong ấn Yêu hồn như thế nào, bố cục giam cầm không gian như thế nào, chỉ huy yêu thú chiến đấu như thế nào vân vân, giống như bản năng bẩm sinh, trong nháy mắt đã lĩnh ngộ!

“Quá cường đại!” Trong lòng Lâm Hải trở nên kích động, cái bí thuật này quả thực cường đại biến thái a, một khi bị giam cầm ở bên trong, yêu thú vậy mà thật không thể giết chết, mà càng đáng sợ hơn là, không gian giam cầm thế mà cũng vô pháp đánh vỡ.

Ngẫm lại tình huống trước đó, Lâm Hải nhịn không được có chút nghĩ mà sợ, nếu không phải mình bằng vào thần thông Phá Chướng, đem bố cục Tinh Nguyên Thạch phá hư, thì mình coi như là trốn vào bên trong Thánh Cảnh, cũng vẫn là ở bên trong phạm vi không gian giam cầm, đời này chỉ sợ đều không thể ra ngoài.

“Đậu móa, về sau coi như gặp lại loại đại năng Nguyên Anh như Tần Thiên kia, ca ca cũng không sợ, chỉ cần sớm bố trí xuống không gian giam cầm, lại đem nó dẫn vào trong đó, ngưu bức nữa cũng phải cho thành thành thật thật nằm sấp xuống ca ca!”

Lại tăng thêm một môn thủ đoạn cao siêu, trong lòng Lâm Hải kinh hỉ dị thường, thật đúng là muốn cảm tạ chết Cát lão đi, đây quả thực là đưa cho chính mình một môn đại lễ a!

“Ừm?” Lâm Hải đang cao hứng, đột nhiên mãnh liệt quay đầu lại, đã thấy một bóng người, đang hoảng hốt chạy trốn về nơi xa!

“Trở lại cho ta!” Lâm Hải một tiếng quát chói tai, lăng không một trảo, nhất thời đạo nhân ảnh này liền bay ngược trở về, người ở giữa không trung còn oa oa gọi bậy, dọa đến vãi cả linh hồn.

Bịch một tiếng quẳng xuống đất, Lâm Hải chăm chú nhìn lại, chính là lão Trương quản gia của Cát gia trang!

“Lâm tiền bối, tha mạng a, Đông Phương Hội trưởng, tha mạng a!”

Lão Trương bắt đầu quỳ gối trước mặt Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ, toàn thân như dốc hết ra để run rẩy, nhất là khi nhìn thấy thi thể của đám người Cát lão cách đó không xa, mặt mũi càng là tràn đầy hoảng sợ, đều nhanh tè ra quần.

Ánh mắt Đông Phương Du Long phát lạnh, liền muốn động thủ, lại bị Lâm Hải một tay ngăn lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Đi thôi!” Nói xong, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, biến mất tại chỗ, mấy cái lên xuống đã rời khỏi Cát gia trang.

“Ai.” Đông Phương Du Long thở dài, chỉ đành chịu theo sát Lâm Hải mà rời đi.

Lão Trương lấy đầu chạm đất, không ngừng run rẩy cầu xin tha thứ, qua hơn nửa ngày, thấy không có một chút động tĩnh, cả gan ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện, Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long, không biết từ lúc nào, đã sớm rời đi.

“Ai u mẹ ta nha!” Lão Trương hư thoát một trận, thở dài ra một hơi, trong nháy mắt đã co quắp ngồi dưới đất, dậy không nổi.

Sau khi rời khỏi Cát gia, Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long nói chuyện với nhau vài câu, hai người liền chia tay, Lâm Hải trực tiếp quay lại trong nhà.

Vừa tới cửa nhà, Lâm Hải liền sửng sốt.

“Đám tiểu tử này, không chăm chỉ tu luyện, tất cả đều tụ tại cửa ra vào để làm gì?”

Lâm Hải chau mày, bước nhanh đi qua, từ cách xa xưa liền nghe được cái giọng đắc ý của Lý Lăng Đào.

“Mỹ nữ, không phải ta nói xấu sư phụ ta a, ngươi nhìn hắn, vóc người không đẹp trai, lại không hiểu được hài hước khôi hài, cảm xúc IQ cũng quay xong rất lâu mà còn không có nạp tiền, còn đặc biệt hoa tâm, là một cái điển hình sắc lang a!”

“Ngươi nhìn nhìn lại ta, là một tiểu hỏa tử phong lưu phóng khoáng, nhất biểu nhân tài, so với sư phụ ta đẹp trai hơn nhiều a. Hơn nữa cảm xúc IQ cao, quan trọng là ta đối với cảm tình là một lòng a, sẽ không giống như sư phụ ta, gặp nữ nhân liền không đi đường được, nữ nhân thông minh, đều biết nên lựa chọn như thế nào!”

“Cái kia, mỹ nữ a, nếu ngươi phải lựa chọn, ta cùng sư phụ ta, ngươi hẳn là biết rõ nên chọn sao... Ai u, người nào đạp ta... Mỹ nữ, ngươi phải nghĩ cho thật rõ ràng a!”

Lâm Hải một chân đem Lý Lăng Đào đạp bay, cái mũi quả thữ cũng tức điên, mẹ nó cái này là cái đồ đệ gì a, nói cái khác có thể nhịn, dám nói ca ca không đẹp trai, mắt mù rồi sao?

“Ha ha ha!” Mỹ nữ bên cạnh, yêu kiều cười một trận, nhất thời phong tình vạn chủng như nhánh hoa run rẩy, để đám đệ tử trẻ tuổi như Vân Chu Du Hồng Khang Sĩ Phú, hung hăng nuốt ngụm nước bọt, nhịp tim đập cũng tăng tốc.

Hiển nhiên, đám tiểu tử huyết khí phương cương này, đã bị cái mỹ nữ trước mặt này, mê hoặc đi.

“Ta qua, ai vậy, mị lực lớn như vậy, để cho đám đồ đệ này của mình, cũng giống như bị mất hồn?” Lâm Hải lúc này mới nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng phía nữ tử nhìn lại.

“Là ngươi?” Con mắt Lâm Hải vẩy một cái, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Chương 1053: Chỗ thiếu hụt của bí thuật

“Các đồ đệ của ngươi, đều thật thú vị nha.” Diệp Uyển vũ mị cười một tiếng, nhìn Lâm Hải nghiền ngẫm nói nói.

“Ách... Là đều rất có thú.” Lâm Hải xấu hổ cười cười, tâm nói đám hàng này rất đậu bỉ là thật, khẳng định để Diệp Uyển người ta, chế giễu.

“Cái kia, cũng thu xếp tốt rồi sao?” Lâm Hải vội vàng đem đề tài chuyển hướng.

“Đúng a!” Diệp Uyển nhếch cái miệng nhỏ nhắn, gật gật đầu, “Bất quá người của ta, thân phận đặc thù, không dám tiến vào Yến Kinh theo phạm vi lớn, tất cả đều chờ lệnh tại vùng ngoại thành, chỉ chờ ngươi ra lệnh một tiếng, thiên hạ to lớn, cũng có thể đi được!”

“Tốt!” Lâm Hải cúi đầu tỏ ý vui mừng, có tổ chức Thất Sát của Diệp Uyển gia nhập, thực lực của Hải Nguyệt Tông bọn họ, lại một lần nữa đạt được lớn mạnh.

“Diệp cô nương hôm nay trước tiên cứ ở nơi này nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát!” Lâm Hải đem Diệp Uyển giao cho Vân Tuệ Nhi đi an bài, chính mình về đến phòng, nằm ở trên giường, lấy điện thoại di động ra.

Trước đó học được bí thuật Bất Tử Yêu Hồn, quả thực là thủ đoạn nghịch thiên, nhưng thủ đoạn cường đại như vậy, không phải là thần thông, cũng không phải là pháp thuật, mà chính là một cái tên mà Lâm Hải lần đầu nghe nói, gọi là bí thuật, Lâm Hải rất là hiếu kỳ, cái bí thuật này, lại là thuộc về cái phạm trù gì?

Tìm tới Ngộ Không bên trong Weachat, Lâm Hải đem nghi vấn của chính mình phát qua, loại bản lĩnh chiến đấu này, hỏi Ngộ Không thì không thể thích hợp hơn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, hỏi ngươi cái sự tình, bí thuật là cái đồ vật gì?

Ngộ Không: Bí thuật? Đó là một loại thủ đoạn cực kỳ huyền diệu, đồng dạng cần thông qua đạo cụ đặc thù hoặc là phương thức mới có thể thi triển, người tinh thông bí thuật, toàn bộ Thiên Đình cũng không có bao nhiêu, ngươi hỏi cái này để làm cái gì?

“Toàn bộ Thiên Đình cũng không có bao nhiêu người tinh thông bí thuật?” Hai mắt Lâm Hải không khỏi tỏa sáng, ta qua, xem ra cái bí thuật này, vẫn rất hiếm có a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không dối gạt Đại Thánh, tiểu đệ gần nhất học được một môn bí thuật, cảm giác uy lực cực kỳ cường đại, hơn nữa lại giống như trận pháp, nhưng lại có khác nhau rất lớn, liền muốn lấy hỏi ý kiến của Đại Thánh một chút.

Ngộ Không: Hiền đệ vậy mà học được bí thuật? (phía sau là một cái biểu lộ giật mình)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng vậy a, một loại bí thuật giam cầm không gian, phóng thích Bất Tử Yêu Hồn!

Lâm Hải đem tình huống của bí thuật Bất Tử Yêu Hồn, kết hợp với tình huống chính mình cùng Đông Phương Du Long bị khốn trụ trước đó, cùng Ngộ Không giảng thuật kỹ càng một lần.

Ngộ Không: A, bí thuật hiền đệ học được, coi là thật đến! Cái yêu thú bất tử này mặc dù không có cái uy hiếp gì, nhỏ yếu như con kiến hôi, nhưng cái giam cầm không gian này, quả thực đáng sợ, cùng khốn trận có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, nếu như tìm không thấy phương pháp phá giải, liền vô pháp thoát thân a!

“Ách...” Lâm Hải nhìn hồi âm của Ngộ Không, không còn gì để nói, yêu thú bất tử đáng sợ như vậy, đến bên trong chỗ Ngộ Không này, lại là nhỏ yếu như con kiến hôi, ngược lại giam cầm không gian làm vật làm nền, ngược lại lại thành nhân vật đáng sợ, xem ra thực lực tự thân khác biệt, góc độ nhìn vấn đề, cũng là một trời một vực a!

Bất quá, từ bên trong hồi âm của Ngộ Không, Lâm Hải cũng hiểu rõ một chút, thực lực của cái yêu thú bất tử này, hẳn là cố định, vây khốn bọn người như chính mình cùng Đông Phương Du Long, có lẽ có thể tạo thành uy hiếp cực lớn.

Nhưng , nếu như người bị khốn trụ, thực lực cao hơn chính mình nhiều, tỉ như đến Nguyên Anh thậm chí là cảnh giới cao hơn, vậy cái yêu thú bất tử này có lẽ phất tay là có thể diệt, cho dù có thể vô hạn phục sinh, cũng không có bất kỳ cái uy hiếp gì.

Ngược lại là cái không gian giam cầm này, căn bản là không có cách phá giải, cho dù thực lực mạnh hơn, nếu không phát hiện đến chín khối Tinh Nguyên Thạch liên quan đến cái khóa kia, thì cũng phải bị giam ở trong đó, vô pháp đi ra!

“Xem ra môn bí thuật này, nếu dùng để đối phó với người có thực lực cường đại, chỗ lợi hại chính thức, không tại giết người, mà là tại khốn người a!”

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải nhất động, trong miêu tả về môn bí thuật này, hắn nhớ kỹ có một câu, gọi là không gian giam cầm không thể đánh vỡ, vậy có phải mặc kệ cao thủ vây khốn có cảnh giới gì, đều không thể phá vỡ không gian phong tỏa này hay không?.

Lâm Hải lập tức kích động lên, nếu thật là như vậy mà nói, vậy coi như ngưu bức lớn, chẳng phải là đại biểu cho chuyện, cho dù là Ngộ Không, thậm chí là Như Lai Phật Tổ bị giam ở trong đó, chỉ cần không phát hiện ra Tinh Nguyên Thạch, cũng sẽ không đào thoát khỏi khống chế của chính mình sao?

Tuy bản thân Lâm Hải cũng cảm thấy loại ý nghĩ này có chút rất không có khả năng, nhưng vẫn là mang theo một tia ảo tưởng, uyển chuyển hỏi thăm Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, môn bí thuật này của tiểu đệ, không gian giam cầm kia có danh xưng vô pháp đánh vỡ, nếu như Đại Thánh bị giam ở trong đó, thì sẽ dùng biện pháp gì để thoát khốn?

Ngộ Không: Bí thuật sở dĩ huyền diệu, liền ở chỗ nó thi triển, cùng tu vi đạo hạnh của người thực hiện phép thuật không có quan hệ gì, nếu thật là phong cấm vô pháp đánh vỡ, vậy thì cho dù là một phàm nhân bình thường thi triển ra, thì lão Tôn ta cũng vô pháp thoát khốn mà ra.

“Ta qua!” Lâm Hải nhìn hồi âm của Ngộ Không, con mắt trong nháy mắt liền thẳng, hai tay hưng phấn cầm điện thoại di động liên tục run rẩy, cũng không biết nên nói cái gì cho phải!

Không nghĩ tới a, vốn cho là ý nghĩ của mình là con mẹ nó hão huyền, thật không nghĩ đến cái bí thuật này vậy mà thật có thể vây khốn tồn tại ngưu bức như Ngộ Không, vậy con mẹ nó ca ca về sau, chẳng lẽ có thể ngưu bức lên trời sao?

Mà Ngộ Không vẫn tiếp tục hướng phía Lâm Hải gửi đi tin tức.

Ngộ Không: Hiền đệ có nhận biết Ngụy Chinh trong năm Đường Thái Tông ở nhân gian không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Biết rõ người này, nhưng cũng không quen biết!

Ngụy Chinh chính là Tể tướng trong thời kỳ Đường Thái Tông Lý Thế Dân, cương trực công chính, thường xuyên nói thẳng trình lên khuyên ngăn, điểm thường thức lịch sử ấy Lâm Hải vẫn là có.

Ngộ Không: Ngụy Chinh này tuy chỉ là Nhất Giới Phàm Nhân, không có bất kỳ cái căn cơ đạo pháp gì, nhưng y lại là người nắm giữ một cái bí thuật, bí thuật của y là Hồi Mộng Trảm Long, có thể tại trong mộng chém giết chỗ có thần long ở trong Tam Giới, Tứ Hải Long Vương quả thực sợ y như sợ cọp a!

Ngộ Không: Nhớ năm đó, Kính Hà Long Vương bởi vì không theo quy định canh giờ cùng điểm số mưa xuống bên trong thánh chỉ của Ngọc Đế, liền bị Ngụy Chinh này, tại trong mộng trảm mất đầu rồng, nhiều năm tu hành liền bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

“Ta dựa vào, nguyên lai là chuyện như vậy a!”

Lâm Hải cuối cùng minh bạch, vì cái gì thời điểm nhìn Tây Du Ký, Kính Hà Long Vương phạm vào Thiên Điều, lại bị một cái Tể tướng nhân gian như Ngụy Chinh, làm mộng giết chết, nguyên lai là bởi vì Ngụy Chinh, có một cái bí thuật ngưu bức như thế a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, chiếu theo ngươi nói, môn bí thuật mà tiểu đệ nắm giữ này, chẳng lẽ có thể đem bất luận kẻ nào cũng giam ở trong đó mà vô pháp thoát khốn. Này cứ như vậy, tiểu đệ há không phải là thiên hạ vô địch sao?

Ngộ Không: A ha ha ha, hiền đệ ngươi suy nghĩ nhiều! Bí thuật tuy huyền diệu, cùng trận pháp và Đạo pháp không giống nhau, nhưng lại đều có thiếu hụt trí mạng và tính hạn chế, cũng không phải là không thể phá giải.

Ngộ Không: Tỉ như Ngụy Chinh, chỉ có thể Trảm Thần Long, ngoài Thần Long ra, dù là một phàm nhân, cũng có thể tuỳ tiện đem y đưa vào chỗ chết, hơn nữa, cho dù là Trảm Thần Long, cũng phải ở tại trong mộng mới có thể chém giết, nếu như muốn ngăn cản y thi triển bí thuật, chỉ cần không cho y ngủ là được, há không phải đơn giản sao, a ha ha ha!

“Ách... Tựa như là đạo lý này a?” Lâm Hải gãi gãi đầu, không thể không thừa nhận, thật đúng là chuyện như vậy.

Ngộ Không: Môn bí thuật này của hiền đệ, vừa có thể giam cầm không gian, lại có thể triệu hoán Yêu hồn, hơn nữa Yêu hồn lại không chết, lão Tôn ta phỏng đoán, tất là mượn nhờ vào một loại năng lượng tài liệu nào đó để chèo chống, không biết lão Tôn ta nói đúng hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Quá đúng, xác thực như thế!

Lâm Hải đối với Ngộ Không bội phục một trận, cái con khỉ này quả nhiên là ngưu bức, chính mình chỉ là đem tình huống miêu tả một chút, y liền đem nguyên lý đoán ra được!

Ngộ Không: Đã như vậy, vậy liền dễ làm, đã có nơi phát ra năng lượng, thì ba động của năng lượng há có thể giấu giếm được lão Tôn ta, chỉ cần đem chỗ đó tìm tới, xáo trộn phương vị, môn bí thuật này của ngươi, lập tức cáo phá, không gì hơn cái này, a ha ha ha cáp!

“Ách...” Lâm Hải xạm mặt lại, nhất thời vô cùng thất vọng.

Mẹ nó, bắt đầu còn cho là mình thiên hạ vô địch đâu, nháo nửa ngày, quả nhiên là chính mình đã suy nghĩ nhiều.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Thánh đã giải nghi hoặc!

Kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, Lâm Hải nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà đờ ra một lúc, lời nói của Ngộ Không, quả thật làm cho hắn có một chút mất mác, nhưng rất nhanh, hắn lại phấn chấn.

“Mẹ nó, chính mình thật sự là mơ tưởng xa vời a!” Lâm Hải đối với mình không còn gì để nói, mới là Kim Đan kỳ nho nhỏ, vậy mà tưởng tượng bằng vào một môn bí thuật, cùng loại nhân vật siêu cấp ngưu bức như Ngộ Không này ganh đua cao thấp, này không phải là mình tìm kích thích sao?

“Nhớ kỹ Cát lão đã từng nói qua, cái hộ trang đại trận này, chính là do Địa Tiên bố trí xuống, cho dù là đại năng Nguyên Anh kỳ, đều không thể thoát khốn!”

Cường giả mạnh nhất mà Lâm Hải trước mắt tiếp xúc đến, cũng bất quá là Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi, này môn bí thuật, nếu thật như Cát lão nói, cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ, bị khốn trụ cũng phải thành thành thật thật nhận thua, đối với hiện tại Lâm Hải mà nói, đã đầy đủ!

“Chờ sau khi tông môn của Hải Nguyệt Tông xây xong, liền đem nó làm Hộ Sơn Đại Trận cho tông phái! Chỉ cần không phải là Địa Tiên đích thân đến, cho dù đại năng Nguyên Anh kỳ, cũng đừng hòng công phá sơn môn của tông phái!” Lâm Hải lập tức có dự định.

Thời gian còn sớm, Lâm Hải đem ngọc thạch lấy được từ chỗ Đông Phương Du Long ra, vì mỗi một tên đệ tử mà bố trí ra Tụ Linh Trận, giao phó một phen xong, chính mình liền trở lại trong phòng, bắt đầu tu luyện.

Tận tới đêm khuya, cửa phòng vang lên, Lâm Hải mới mở to mắt, nhìn trước mặt bóng hình xinh đẹp, Lâm Hải mỉm cười.

“Hinh Nguyệt, em trở về rồi!”

Chương 1054: Không ai có thể phong sát em!

“Lão công!” Liễu Hinh Nguyệt cởi giày, trực tiếp bổ nhào vào bên trong lòng Lâm Hải.

“Ha ha ha, không tệ không tệ, hôm nay rất chủ động u!” Lâm Hải cười xấu xa, nhất thời tay liền không ở yên.

“Lão công, đừng làm rộn, em muốn cùng anh nói chuyện!” Liễu Hinh Nguyệt khẽ hừ một tiếng, vội vàng đem tay Lâm Hải lôi ra ngoài.

“Chuyện gì a, em cứ nói là được, tay anh không ảnh hưởng, hắc hắc!” Lâm Hải lần nữa đem tay vươn vào.

“Lão công, hôm nay đạo diễn an bài cho em quay cảnh hôn...”

Phốc!

“Khụ khụ khụ!” Lâm Hải nghe xong, kém chút bị nghẹn chết, sắc mặt trong nháy mắt liền biến.

“Em nói cái gì, quay cảnh hôn?” Tâm lý Lâm Hải, đột nhiên kịch liệt đau nhức một trận, đại não cảm giác cũng trống không.

Tuy hắn cũng biết, lăn lộn tại trong giới điện ảnh, chuyện quay cảnh hôn này là bình thường đến không thể bình thường hơn được, thậm chí quay cảnh giường chiếu cũng có thể, nhưng vừa nghĩ tới Hinh Nguyệt của chính mình, bị nam nhân khác thân thân miệng nhỏ, Lâm Hải làm sao cũng không chịu được.

“Lão công, anh có phải không chịu được hay không a?” Liễu Hinh Nguyệt nhìn Lâm Hải, chu cái miệng nhỏ nhắn hỏi.

“Xác thực là không chịu được!” Sắc mặt Lâm Hải khó coi nói không nên lời, cố nén lửa giận nói nói.

“Khanh khách, nhìn anh cái ngốc dạng này!” Liễu Hinh Nguyệt yêu kiều cười một tiếng, duỗi ra tay nhỏ, đem biểu hiện khó coi của Lâm Hải, xoa nắn một trận.

“Liền biết rõ anh sẽ không chịu được, kỳ thực em cũng không chịu được, để nam nhân khác ngoài anh ra hôn em.”

“Cho nên...” Liễu Hinh Nguyệt cố ý kéo dài thanh âm, giảo hoạt nhìn Lâm Hải.

“Cho nên cái gì?” Trong lòng Lâm Hải nhất động, nhịn không được hỏi.

“Cho nên em, cự tuyệt thôi!” Liễu Hinh Nguyệt nghiêng cái đầu dưa nhỏ, nghịch ngợm nói nói.

“Tốt, ngươi cái tiểu yêu tinh, vậy mà dám trêu đùa ta!” Đầy trời mây đen của Lâm Hải nhất thời tiêu tán, trong lòng quả thực ngọt như ăn mật, một cái hổ vồ, đem Liễu Hinh Nguyệt dốc sức ấn ngã xuống giường.

“Nhìn ca ca làm sao thu thập em!” Lâm Hải một tay xé rách y phục của Liễu Hinh Nguyệt, thả xuống đất.

“A, lão công, người ta không dám rồi!”

...

Một mực đến quá nửa đêm, Liễu Hinh Nguyệt mới nhu thuận tựa ở bên trong lòng Lâm Hải, khuôn mặt ửng hồng, mang theo nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, hơi thở hơi hổn hển, ngón tay như ngọc, để tại ngực Lâm Hải, nhẹ nhàng vạch thành vòng tròn.

“Hinh Nguyệt, trước đó em thật sự là hù chết anh, một khắc anh nghe được em nói quay cảnh hôn này, trái tim đều nhanh nứt, anh thật không chịu được, cảnh em cùng nam nhân khác thân cận!” Lâm Hải nhẹ vỗ về tấm lưng trắng như tuyết của Liễu Hinh Nguyệt, lòng còn sợ hãi nói.

“En biết rõ nha, trong lòng em cũng phi thường mâu thuẫn, cho nên, em cự tuyệt, đạo diễn còn mắng em đùa nghịch nâng giá, nói muốn phong sát em đấy."

"Phong sát em?" Lâm Hải biến sắc, bên trong ánh mắt hiện lên một chút giận dữ.

"Cái Mạnh Húc này, làm việc thế nào, còn có cái đạo diễn kia, là ai?"

"Chuyện này không liên quan đến Mạnh Húc." Liễu Hinh Nguyệt vội vàng nói nói, "Cái này bộ phim, là một cái công ty điện ảnh và truyền hình khác, nghiệp vụ chủ yếu của công ty Mạnh Húc, là tại một khối chế tác cùng phát hành ca khúc, phương diện điện ảnh và truyền hình, Mạnh Húc cũng không thể nhúng vào quá nhiều!"

"Được, anh biết rõ!" Lâm Hải gật gật đầu, "Em đừng lo lắng, không ai có thể phong sát em, người nào cũng không được!"

"Tốt, anh cũng đừng nóng giận, cùng lắm thì ta đổi một bộ phim khác là được." Liễu Hinh Nguyệt thấy Lâm Hải một mặt tức giận, vội vàng hảo ngôn an ủi nói.

"Thế nhưng anh hiện tại, nổi giận trong bụng, kìm nén đến khó chịu, không phát tiết ra ngoài khẳng định đối với thân thể sẽ không tốt, làm sao bây giờ a?" Lâm Hải đột nhiên đẩy Liễu Hinh Nguyệt một cái, làm xấu nói nói.

Trên mặt Liễu Hinh Nguyệt nhất thời hiện lên một tia áy náy, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi cong lên.

"A? Có lỗi a, nếu biết, em liền không nói với anh rồi."

"Ách..." Bộ dáng mặt mũi tràn đầy áy náy của Liễu Hinh Nguyệt, ngược lại làm cho Lâm Hải có chút không được tự nhiên.

Mẹ nó, Hinh Nguyệt thật đúng là đơn thuần a, cũng đã theo chính mình lâu như vậy, vậy mà còn chưa hiểu được ý tứ chân chính của chính mình.

Khẽ vươn tay, Lâm Hải đem hai cái ngón tay, xẹt qua bên trên đôi môi mềm gợi cảm của Liễu Hinh Nguyệt, trong mắt lóe lên quang mang hư hỏng, tiến đến bên tai Liễu Hinh Nguyệt, nói nhỏ vài câu.

“A? Chán ghét á!” Mặt mũi Liễu Hinh Nguyệt nhất thời tràn đầy đỏ bừng, trái tim phanh phanh nhảy loạn.

Nàng tuy cùng Lâm Hải đã sớm ở cùng nhau, nhưng một số chuyện, thật đúng là không có làm qua đây.

“Thử một lần nha, Hinh Nguyệt tốt của anh, yêu chết em á!” Lâm Hải thân Liễu Hinh Nguyệt một chút, cổ động nói.

“Anh thật là xấu chết!”

“Đến nha, thử một chút mà!”

Tại phía dưới Lâm Hải quấy rầy đòi hỏi, Liễu Hinh Nguyệt mắc cỡ đỏ mặt, co lại vào bên trong chăn mền.

…

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt còn đang trong giấc mộng, liền bị một trận chuông điện thoại đánh thức.

Liễu Hinh Nguyệt lười biếng duỗi ra cánh tay trắng nõn, đưa điện thoại di động lấy tới, mở ra đôi mắt mông lung buồn ngủ, xem xét biểu hiện trên điện báo, nhất thời nhăn đôi mi lại.

“Ai vậy?” Lâm Hải hỏi.

“Đạo diễn của chúng em, khẳng định là sự tình quay phim!” Liễu Hinh Nguyệt bất đắc dĩ nói nói.

“Cũng là cái đạo diễn tuyên bố muốn phong sát em kia?” Trong mắt Lâm Hải, hiện lên một tia hàn quang.

“Ừm!” Liễu Hinh Nguyệt gật gật đầu, yếu ớt nói nói.

“Tiếp!” Sắc mặt Lâm Hải nhất thời trầm xuống.

Liễu Hinh Nguyệt thở nhẹ ra một hơi, ấn xuống nút trả lời, nhất thời một cái thanh âm cực kỳ bất mãn truyền tới.

“Làm sao nửa ngày như thế mới nghe?”

“Có chuyện gì sao, Lưu đạo?” Ngữ khí của Liễu Hinh Nguyệt không mang theo một chút tình cảm nào, nhàn nhạt nói nói.

“Liễu Hinh Nguyệt, đừng có bởi vì ngươi bây giờ có chút danh khí, liền cùng ta đùa nghịch làm cao, ta cho ngươi biết, bằng vào sức ảnh hưởng tại trong vòng của Lưu mỗ ta, phong sát ngươi chỉ là sự tình một câu nói thôi!”

“Ngươi bây giờ lập tức chạy tới đoàn làm phim, đem cảnh quay hôn ngày hôm qua bổ sung! Nếu không đừng trách ta không khách khí!” Nói xong, Lưu đạo ba cái liền đem điện thoại treo.

Khóe miệng Liễu Hinh Nguyệt nhếch lên, đưa di động ném sang một bên, vừa quay đầu lại, lại phát hiện Lâm Hải đã đang mặc quần áo.

“Lão công, anh muốn làm gì?” Thấy Lâm Hải đen mặt, Liễu Hinh Nguyệt bỗng cảm giác không ổn.

“Lão không phải để em đi qua đó à, mặc quần áo, đi!”

“Lão công, em cũng đã nói, em không quay cảnh hôn!” Liễu Hinh Nguyệt nhìn Lâm Hải, một mặt kinh ngạc.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, xoa bóp mũi ngọc tinh xảo của Liễu Hinh Nguyệt.

“Người nào nói để em quay cảnh hôn, em đi theo anh là được!”

“A!” Liễu Hinh Nguyệt không biết Lâm Hải là có ý gì, nhưng nàng từ trước đến nay đối với Lâm Hải là nói gì nghe nấy, cũng vội vàng vén chăn lên, mặc quần áo vào.

Lâm Hải gọi điện thoại cho Lý Kiện, ăn điểm tâm xong, thì Lý Kiện vừa vặn lái xe hơi đuổi tới, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt ngồi lên xe, trực tiếp qua bên chỗ Mạnh Húc.

“Ai u, Lâm thiếu, ngài làm sao tới?” Mạnh Húc đang trái ôm phải ấp, để hai cái tiểu ngôi sao ca nhạc đang hot, bồi tiếp ăn điểm tâm, vừa thấy Lâm Hải, lập tức liền đứng lên, vẻ mặt vui cười đón lấy.

“Hừ!” Lâm Hải thì là hừ lạnh một tiếng, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon.

Mạnh Húc thấy tâm tình Lâm Hải không đúng, trong lòng không khỏi giật mình, vội vàng vung tay lên, đem hai cái tiểu ngôi sao ca nhạc đuổi ra ngoài, sau đó tiến đến bên người Lâm Hải.

“Lâm thiếu, người nào khiến ngài không cao hứng vậy?”

“Ngươi biết rõ cái đạo diễn gọi là Lưu Dịch Thủy kia sao?” Lâm Hải mặt đen lên nói.

“Biết rõ a!” Mạnh Húc gật gật đầu, “Lão tại trong giới đạo diễn rất nổi danh, đập qua không ít phim điện ảnh và truyền hình nổi tiếng.”

“Nhân phẩm cá nhân của lão thế nào?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Nhân phẩm? Hắc hắc, Lâm thiếu là chỉ, phương diện quy tắc ngầm sao?” Trên mặt Mạnh Húc lộ ra một nụ cười thô bỉ.

“Lưu Dịch Thủy người này, tuy rất có tài hoa, nhưng ở phương diện này, xác thực là một cái bỉ ổi, người trong vòng đều biết, lão nâng cô gái trẻ nào lên làm sao, thì đều là có một chân cùng lão.”

Mạnh Húc nói xong, giật mình một chút, sau đó sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem Liễu Hinh Nguyệt, sau đó giật mình há to mồm.

“Lâm thiếu, lão tiểu tử kia, sẽ không quy tắc ngầm với đại tẩu đi?”

“Nói cái gì đó!” Lâm Hải đưa tay cho cái ót của y một bàn tay, sau đó đứng dậy.

“Đi, đi với ta tới gặp lão!”

Chương 1055: Lấy cái bàn tay heo của ngươi ra!

Đến đoàn làm phim, diễn viên còn chưa tới đủ, tạm thời không có khởi công, ba người Lâm Hải trực tiếp qua gian phòng của đạo diễn Lưu Dịch Thủy, gõ gõ cửa.

Đông đông đông!

"Người nào nha!" Trong phòng truyền ra thanh âm không kiên nhẫn.

"Ta, Liễu Hinh Nguyệt!"

"Há, Liễu Hinh Nguyệt a, chờ một chút!"

Qua chừng năm sáu phút, cửa phòng mới mở ra, một cái nữ hài trang điểm lộng lẫy, ăn mặc yêu diễm, liếc nhìn Liễu Hinh Nguyệt một chút, miệng nhếch lên, một mặt khó chịu rời đi.

"Ta qua, đây không phải là Đặng Nhã gần nhất rất hỏa sao?" Mạnh Húc như là phát hiện ra đại lục mới, nhìn Đặng Nhã uốn éo cái mông rời đi, hai mắt tỏa sáng hừng hực.

"Đặng Nhã ở trong cái đoàn làm phim này, diễn nữ số hai!" Liễu Hinh Nguyệt nhàn nhạt nói nói, chỉ là trong giọng nói, rõ ràng mang theo một tia chán ghét.

"Khụ khụ!" Lúc này, trong phòng truyền đến một tiếng ho khan, một cái nam tử trung niên nâng cao bụng lớn, có chút hói đầu, chậm rãi đi tới.

"Hinh Nguyệt a, có phải nghĩ thông suốt rồi hay không, ta cùng ngươi nói, ta...” Lời nói của Lưu Dịch Thủy mới nói được một nửa, đột nhiên ngừng lại, lúc này mới phát hiện bên cạnh Liễu Hinh Nguyệt, còn đứng thêm hai nam nhân, biểu hiện trên mặt nhất thời khó chịu một trận.

“Ha ha, Lưu đạo, vừa sáng sớm liền thật hăng hái a, không có quấy rầy nhã hứng của ngươi đi?” Mạnh Húc cười ha ha một tiếng, hướng Lưu Dịch Thủy nhướn nhướn lông mày, lộ ra cái ánh mắt nam nhân đều hiểu.

“A, ta tưởng là ai chứ, nguyên lai là Mạnh thiếu của Hoa Hạ Tinh a!” Lưu Dịch Thủy rũ cụp mí mắt, liếc nhìn Mạnh Húc một chút, đứng tại chỗ, hướng phía Mạnh Húc duỗi duỗi tay, một mặt ngạo mạn.

“Lưu đạo gọi ta Tiểu Mạnh là được, ngài thế nhưng là tiền bối cùng một cái bối phận với cha ta, tại trước mặt ngài, ta nào dám xưng một cái chữ thiếu a!” Mạnh Húc đuổi bước lên phía trước hai bước, đem tay Lưu Dịch Thủy nắm chặt, dùng sức lắc lắc.

“Ừm!” Lưu Dịch Thủy rất hài lòng với thái độ của Mạnh Húc, trên mặt cuối cùng đã có vẻ tươi cười, sau khi đưa tay rút về u, con mắt liền tại trên thân Lâm Hải quét mắt một vòng, liền lại rất mau rời đi, hiển nhiên khinh thường chào hỏi với Lâm Hải.

“Hinh Nguyệt a.” Lúc ánh mắt của Lưu Dịch Thủy, chuyển dời đến trên thân Liễu Hinh Nguyệt, lập tức như là đổi thành một người khác, hai cái mắt nhỏ đều nhanh híp lại, tại trên thân thể mềm mại ngạo nhân của Liễu Hinh Nguyệt, sắc mị mị mà du tẩu.

“Chút chuyện có bao lớn a, còn đem Tiểu Mạnh dời ra ngoài? Ta người này đối với diễn viên tuổi trẻ có tiềm lực, luôn luôn đều là cực lực vun trồng, không nên bởi vì một chút hiểu lầm nhỏ, liền làm lầm lỡ tiền đồ của ngươi, ngươi yên tâm đi, a!” Lưu Dịch Thủy vừa nói, vừa lộ ra nụ cười hòa ái, duỗi ra cái tay mập mạp, hướng phía vai Liễu Hinh Nguyệt đánh tới.

Bên trong mắt Liễu Hinh Nguyệt nhất thời hiện lên vẻ chán ghét, thân hình nhẹ nhàng lướt hướng về sau, tránh thoát khỏi tay của Lưu Dịch Thủy, sau đó thì cười nhạt một tiếng.

“Vậy phiền Lưu đạo.”

“Ách…” Tay của Lưu Dịch Thủy, liền ngừng giữa không trung, trên mặt nhất thời biến đổi, nụ cười chậm rãi biến mất, mang theo một tia bất mãn, đưa tay thu hồi.

“Bất quá a, ta vẫn phải nói với ngươi hai câu, một nụ hôn trong bộ phim, có cái gì lớn lao a? Cái nữ diễn viên nào mà không có quay qua cảnh hôn a? Làm diễn viên a, trừ diễn xuất tốt, nhan sắc cao, càng mấu chốt là, tư tưởng cũng phải khai phóng a!”

Lưu Dịch Thủy một mặt lời nói thấm thía, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt ân cần dạy bảo.

“Đương nhiên, ngươi có khả năng trước đó chỉ phát triển tại giới ca hát, không có tiếp xúc qua một khối điện ảnh và truyền hình này, mới đầu có chút không thích ứng, cũng là bình thường!”

“Như vậy đi, vừa vặn ta hiện tại cũng rảnh, ngươi cùng ta vào nhà, ta đặc biệt tự mình chỉ đạo cho ngươi một phen, nụ hôn trong bộ phim này cần làm như thế nào, ta cùng ngươi nói, cũng không phải là cái nữ diễn viên nào, cũng có tư cách để ta tự mình chỉ đạo a!”

Lưu Dịch Thủy vừa nói, vừa sắc mị mị nhìn Liễu Hinh Nguyệt, ực một tiếng nuốt nuốt từng ngụm từng ngụm nước, vươn tay liền hướng phía tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt chộp tới.

Ba!

Lưu Dịch Thủy vừa mới duỗi tay ra, đột nhiên bên cạnh cũng duỗi ra một cái tay, một bàn tay đem tay của lão, tát sang một bên.

“Lấy bàn tay heo của ngươi ra!” Một đường thanh âm lạnh như băng vang lên.

Lưu Dịch Thủy ngao một tiếng rú thảm, cầm tay kêu lên, cúi đầu xem xét, bàn tay vậy mà lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, trong nháy mắt liền sưng lên, chỉ chốc lát liền sưng thành móng heo.

“Ngươi con mẹ nó là ai vậy, muốn chết a!” Lưu Dịch Thủy vừa đau lại giận, hướng phía Lâm Hải gầm thét một tiếng, trong mắt lóe lên quang mang hung ác.

“Ta gọi là Lâm Hải, bạn trai của Liễu Hinh Nguyệt, ngươi chính là tên đạo diễn ngu xuẩn tên là chảy ý nghĩ xấu kia đúng không, hiện tại ta trịnh trọng cảnh cáo ngươi, nếu như không muốn chết mà nói, cũng không cần đánh chủ ý lên Hinh Nguyệt!”

“Chảy ý nghĩ xấu?” Lưu Dịch Thủy nghe xong, cái mũi kém chút tức điên, “Ta gọi là Lưu Dịch Thủy!”

“Ta mặc kệ ngươi là chảy ý nghĩ xấu, hay là chảy nước bùn, còn dám có ý nghĩ ác tha đối với Hinh Nguyệt, ta con mẹ nó a liền giết chết ngươi!” Lâm Hải cũng nhìn ra, để Hinh Nguyệt quay cảnh hôn, có lẽ là nội dung cốt truyện cần, nếu như vẻn vẹn chỉ bởi vì cái này, Lâm Hải ngược lại còn không đến mức khó xử cái Lưu Dịch Thủy này, cùng lắm không quay là được.

Nhưng là bây giờ xem ra, căn bản không có đơn giản như vậy, cái này Lưu Dịch Thủy này rõ ràng cũng là cái lão sắc quỷ, muốn chơi quy tắc ngầm, còn ở ngay trước mặt chính mình, liền muốn chiếm tiện nghi của Liễu Hinh Nguyệt, thậm chí còn không biết xấu hổ, muốn cho đơn độc chỉ đạo cảnh hôn cho Liễu Hinh Nguyệt.

Nếu không phải Lâm Hải cố kỵ chuyện Liễu Hinh Nguyệt còn muốn lăn lộn tại bên trong cái vòng này, không thể đem danh tiếng làm cho quá bá đạo, để về sau không ai dám hợp tác cùng Liễu

Hinh Nguyệt, thì hắn liền đã sớm con mẹ nó đem cái lão sắc côn này đánh đến mẹ lão cũng không nhận ra.

“Không phải, ngươi con mẹ nó tính toán là cái đồ vật gì a?” Lưu Dịch Thủy cũng nổi giận, lão đường đường là đại đạo diễn nổi tiếng, người nào gặp lão mà không phải cúi đầu khom lưng, lúc nào nhận qua loại khí này a?

“Lâm Hải? Bạn trai của Liễu Hinh Nguyệt?”

Mắt Lưu Dịch Thủy lúc này mới nhìn thẳng vào Lâm Hải vài lần, đột nhiên giật mình một trận.

“Ta nhớ rồi, trước đây không lâu truyền thông đã đưa tin, Liễu Hinh Nguyệt từng ở trước cửa đoàn làm phim, đêm khuya nhảy vào ôm một cái điểu ti, chính là ngươi đi?”

“Ai da da!” Lưu Dịch Thủy lại một lần nữa dò xét Lâm Hải một phen, không khỏi chặc lưỡi một trận, mặt mũi tràn đầy khinh thường cùng xem thường.

“Ta nói Hinh Nguyệt a, nhãn quang của ngươi thật là không sao a, người này muốn tướng mạo không có tướng mạo, muốn khí chất thì không có khí chất, còn cuồng không biên giới, không biết trời cao đất rộng, xem xét cũng là cái lưu manh tiểu côn đồ ở hạ tầng xã hội, ngươi làm sao lại coi trọng hắn?”

“Nghe ta, mau đem hắn ném đi, lấy điều kiện của ngươi, coi như muốn gả vào hào môn, cũng không phải là việc khó gì, ta nghe nói Hạ thiếu Hạ Bân của Hạ gia Yến Kinh, đoạn thời điểm trước không phải đang truy cầu ngươi sao? Ngươi muốn tìm phải tìm dạng như Hạ thiếu này a, so với cái Lâm Hải này, mạnh hơn gấp trăm lần nghìn lần a!”

“Nếu như ngươi thật có thể cùng Hạ thiếu tốt hơn, để Hạ thiếu một mực đối ngươi sủng hạnh có thừa, thậm chí đưa ngươi cưới vào Hạ gia mà nói, vậy đời này của ngươi xem như thăng chức rất nhanh, đến lúc đó liền xem như ta, cũng phải cần ngươi chiếu cố đâu!”

“Hạ Bân?” Lâm Hải nghe được lời nói dương dương tự đắc của Lưu Dịch Thủy, đặc biệt là lúc đem Hạ Bân so sánh cùng với hắn, trong lòng buồn cười một trận, không khỏi hướng phía lão ném qua một cái ánh mắt nghiền ngẫm.

Mà Mạnh Húc càng là một mặt cổ quái, giống như nhìn đần độn mà nhìn Lưu Dịch Thủy, hơn nửa ngày mới một mặt hiếu kỳ hỏi.

“Lưu đạo, ngươi đã bao lâu chưa có trở về Yến Kinh rồi?”

“Hơn một năm đi, một mực quay phim ở Xuân Thành, nửa tháng trước vì trù bị cái bộ phim này, mới trở lại Yến Kinh, làm sao?”

“Há, không có việc gì! Ta tùy tiện hỏi một chút thôi!” Mạnh Húc âm thầm lắc đầu, trách không được đâu, cái nhị bức Hạ Bân kia, sớm con mẹ nó đã bị Lâm thiếu giết chết, liền cả toàn bộ Hạ gia cũng hướng Lâm thiếu cúi đầu, cái hàng này vậy mà còn cầm Hạ Bân đến nói chuyện, thật sự là chuyện cười cực lớn.

“Được, đừng nói nhảm nữa, Liễu Hinh Nguyệt lưu lại quay phim, hôm nay nhất định phải đem cảnh hôn kia quay xong.”

“Tiểu Mạnh a, ta cũng không giữ ngươi lại nữa.”

“Về phần ngươi...” Sau cùng, Lưu Dịch Thủy mới đem ánh mắt rơi vào trên thân Lâm Hải, bên trong ánh mắt hiện lên một tia quang mang hung ác.

Giơ cánh tay lên, Lưu Dịch Thủy nhìn bàn tay sưng phồng của chính mình, đau đến mức không khỏi hít sâu một hơi, tức giận hướng phía Lâm Hải ném qua quang mang oán độc!

“Dám con mẹ nó đánh ta, hôm nay lão tử đùa chơi chết ngươi!”

Nói xong, Lưu Dịch Thủy lại tiến đến bên tai Lâm Hải, cắn răng thấp giọng âm hiểm cười nói.

“Liễu Hinh Nguyệt thủy nộn xinh đẹp như vậy, dáng người ngạo nghễ ưỡn lên như vậy, chơi nhất định rất thoải mái đi? Không sợ nói cho ngươi biết, dùng không tới mấy ngày, nàng liền phải ở dưới hông lão tử, trằn trọc hầu hạ, ngươi cái này thối điểu ti...”

Ầm!

Lưu Dịch Thủy còn chưa nói hết lời, mập mạp thân thể, liền bay lên trên không, rồi nặng nề mà rơi xuống đất.

Chương 1056: Nằm thương

Thân thể béo ục của Lưu Dịch Thủy vừa rơi xuống đất, hai mắt nhất thời lật một cái, liền ngất đi.

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, đến gần, một tay đem lão từ dưới đất xách lên, ngón tay tại bên trên huyệt đạo đâm một cái, Lưu Dịch Thủy nhất thời lại tỉnh lại.

“Ai u, đau chết ta rồi!” Sau khi tỉnh lại về sau, một cỗ đau nhức kịch liệt nhất thời từ toàn thân truyền đến, phảng phất như xương cốt cũng tan ra thành từng mảnh.

Nhưng mà, còn không có chờ phản ứng lại, đột nhiên ba một tiếng vang giòn, Lưu Dịch Thủy chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, sau đó má trái nóng bỏng lên một trận, ngay sau đó cảm giác nhói nhói như kim đâm truyền đến, để lão ngao một tiếng tru lên.

Lúc này lão mới nhìn rõ, chính mình giờ phút này vậy mà bị Lâm Hải, xách cổ áo ấn ở trên tường, vừa muốn nói chuyện, liền thấy một cái bàn tay, mang theo làn gió lạnh thấu xương, lại một lần nữa ba rơi vào trên mặt mình.

“Ta con mẹ nó đánh nát cái miệng thối của ngươi a!” Hai mắt Lâm Hải huyết hồng, trong lòng nổi giận, trái phải cuồng tát, đối với Lưu Dịch Thủy cũng là một hồi cuồng đánh, đầy phòng nhất thời vang lên một trận gào khóc thảm thiết!

Cái mặt béo của Lưu Dịch Thủy, trong chớp mắt công phu liền biến thành đầu heo, khóe miệng không ngừng tràn ra vết máu, cái đầu mập mạp như là trống lúc lắc đung đưa trái phải, liền hàm răng cũng bay bắn ra, một mặt cảnh tượng thê thảm!

Nhưng mà, Lâm Hải lại không nhúc nhích chút nào, lại không có một tia ý tứ thu tay lại.

Lúc đầu, lấy thân phận giờ phút này của Lâm Hải, sớm đã không nằm tại cùng một cái cấp độ với Lưu Dịch Thủy, căn bản khinh thường ra tay đánh nhau đối với loại người bình thường này, nhưng câu nói sau cùng của Lưu Dịch Thủy, thật sự là kích thích thật sâu vào thần kinh của Lâm Hải, nhất thời để Lâm Hải lâm vào bên trong nổi giận.

Liễu Hinh Nguyệt chính là độc chiếm của Lâm Hải, há lại để người khác nhúng chàm. Cho dù là trong lời nói, cũng không được!

Nếu không phải Liễu Hinh Nguyệt còn muốn lăn lộn tại bên trong làng giải trí, không nên đem sự tình làm cho quá lớn, để tránh ảnh hưởng đến sự nghiệp của Liễu Hinh Nguyệt, liền vì một câu nói kia, Lâm Hải đoán chừng đều đã đem Lưu Dịch Thủy giết chết một trăm lần!

“Lâm Hải, thôi được rồi!” Liễu Hinh Nguyệt thấy Lâm Hải như phát điên, đều nhanh đem Lưu Dịch Thủy đánh chết, sợ đem sự tình làm lớn chuyện, vội vàng chạy tới, đem Lâm Hải giữ chặt.

Lâm Hải lúc này mới hô hô buông lỏng tay, thân thể của Lưu Dịch Thủy, liền dọc theo tường mà tuột xuống, ngã trên mặt đất, hai mắt lật ngược, gần chết, mắt thấy cách cái chết đã không xa!

“Lưu đạo, Lưu đạo, ngươi làm sao?!”

Tiếng rú thảm như giết heo lúc trước của Lưu Dịch Thủy, đã sớm kinh động những người khác đoàn làm phim, nhất thời một đám người hoảng hốt vội vã chạy tới, nhìn thấy Lưu Dịch Thủy ngã trên mặt đất, bị đánh không thành hình người, nhất thời tất cả đều tán loạn.

“Lưu đạo không được, mau đánh 120!”

“Báo động, đừng để hung thủ đánh người chạy mất!”

Trong lúc nhất thời, đám người này nhất thời bắt đầu rối loạn, gọi xe cứu hộ thì gọi xe cứu hộ, báo động thì báo động, càng có mười mấy nam nhân, một mặt khí thế hung hăng đem Lâm Hải vây vào giữa.

“Liễu Hinh Nguyệt, ngươi cái tao bức này!” Đặng Nhã như ả đàn bà chanh chua, vọt tới trước mặt Liễu Hinh Nguyệt, hướng phía trên mặt Liễu Hinh Nguyệt tát qua.

Liễu Hinh Nguyệt nhất thời nhăn lông mày lại, thân hình nhẹ nhàng lóe lên, liền tránh thoát qua.

“Ngươi làm gì?” Trong mắt Liễu Hinh Nguyệt lóe lên một tia chán ghét, quát lạnh nói.

“Bớt giả bộ, khẳng định là do ngươi vì cái mục đích không thể cho ai biết gì đó, muốn thông đồng với Lưu đạo, Lưu đạo không đồng ý ngươi liền dẫn người đem Lưu đạo đánh, ngươi cái đồ lẳng lơ này, hồ ly tinh, phi, kỹ nữ không biết xấu hổ!”

“Ngươi nói bừa nói, ngươi nói bừa!” Đặng Nhã mắng quá khó nghe, Liễu Hinh Nguyệt tức đến sắp khóc, nhưng nàng không phải là loại người miệng lưỡi bén nhọn kia, trái qua phải lại, liền chỉ có một câu nói như vậy, một điểm lực sát thương cũng đều không có!

“Ta làm sao lại nói bừa, đừng cho là ta không biết ngươi có thể lên làm cái nữ số một này là dựa vào cái gì? Không phải liền là dựa vào...”

Ba!

Đặng Nhã còn chưa nói xong, Mạnh Húc đã xông lại, một bàn tay đưa nàng ta tát qua một bên.

“Con mẹ nhà nó, còn không để yên sao? Lâm thiếu cùng đại tẩu khinh thường xuất thủ giáo huấn ngươi, lão tử cũng mặc kệ ngươi một bộ này, còn dám nói vớ nói vẩn, ta con mẹ nó a để ngươi không lăn lộn nổi ngoài đời!”

“Ngươi là ai a, ngươi dựa vào cái gì để đánh người?” Đặng Nhã lúc này không chịu nổi nữa, bụm mặt, khóc lóc om sòm hướng phía Mạnh Húc rống nói.

“Dựa vào cái gì? Chỉ bằng ta là Hoa Hạ Tinh Mạnh Húc!”

“Mạnh, Mạnh, Mạnh...” Đặng Nhã nghe xong tên của Mạnh Húc, nhất thời ỉu xìu, một mặt ủy khuất, không dám nói lời nào.

Tuy Mạnh Húc không làm điện ảnh và truyền hình, nhưng ở làng giải trí cũng là nhân vật cấp lão đại, trừ số ít đạo diễn danh tiếng giống như Lưu Dịch Thủy cùng một số đại minh tinh vinh quang tột đỉnh ra, các tiểu ngôi sao ca nhạc tiểu diễn viên còn lại, nào dám đắc tội với loại nhân vật hạng cân nặng như Mạnh Húc này, vậy quả thực là lấy tiền đồ của chính mình để nói đùa.

Một đám người lúc đầu lòng đầy căm phẫn, hùng hùng hổ hổ, nghe xong Mạnh Húc báo ra tên của bản thân, tất cả nhất thời đều ỉu xìu đi, lại cũng không có ai dám nhảy ra nữa.

Mạnh Húc thấy thế, trong lòng nhất thời đắc ý một trận, cảm thấy mình có mặt mũi, vội vàng đến trước mặt Lâm Hải, lộ ra nụ cười nịnh nọt.

“Lâm thiếu, ngươi nhìn xử lý như thế nào?”

“Lâm thiếu?” Toàn bộ đám người này tất cả đều giật mình, lúc đầu coi Lâm Hải chỉ là một cái người hầu của Liễu Hinh Nguyệt, hiện tại xem xét, Mạnh Húc đối với người ta cũng là một bộ dáng khúm núm, nhất thời để đám người này tê cả da đầu một trận.

“Mẹ nó, đây là đại thần ở đâu đến a, thua thiệt bản thân vừa mới còn muốn hung hăng qua đánh hắn đâu, may mắn Đặng Nhã làm chim đầu đàn a, nếu không chính mình chết như thế nào cũng không biết đường!”

“Cái chảy ý nghĩ xấu này không thích hợp làm đạo diễn của bộ phim này, thay cái đạo diễn rồi quay lại lần nữa!” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Cái này...” Mạnh Húc vô cùng khó xử, tuy y tại làng giải trí có địa vị cao thượng, nhưng việc đổi đạo diễn này, phải là phía đầu tư nói mới tính toán a, y liền phía đầu tư là ai cũng còn không biết đây.

Lâm Hải vừa mới dứt lời, một cái nam tử ngoài ba mươi, mang trên mặt một tia phẫn nộ, tiến lên một bước đứng ra.

“Ngươi nói đổi đạo diễn liền đổi đạo diễn a, thật đem mình làm cái rễ hành gì!”

“Ừm?” Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, lạnh lùng liếc gã một cái.

“Ngươi là ai?”

“Ta là trợ lý của Lưu đạo, không sợ nói cho ngươi biết, bộ phim này là do Trình thiếu của Trình gia Yến Kinh đầu tư quay chụp, đạo diễn cũng là do Trình thiếu tự mình chỉ định, ngươi bây giờ đem Lưu đạo tổn thương thành tình trạng như thế này, đừng nói cảnh sát sẽ không bỏ qua ngươi, coi như Trình thiếu cũng sẽ không để ngươi sống tốt!”

“Trình thiếu?” Lâm Hải bật cười một trận, trên mặt lộ ra thần sắc nghiền ngẫm.

“Cái Trình thiếu nào a?”

“Thành Yến Kinh có thể có mấy cái Trình thiếu? Đương nhiên là một trong tân Tứ thiếu gia của Yến Kinh -Trình Huy, Trình đại thiếu!”

Cái người phụ tá của Lưu Dịch Thủy này vừa mới nói xong, Mạnh Húc đứng bên cạnh thực sự nhịn không được, thổi phù một tiếng cười ra tiếng.

“Mạnh thiếu, ngươi cười cái gì? Liền xem như ngươi, cũng không thể trêu vào Trình thiếu đi?” Tiểu trợ lý liếc nhìn Mạnh Húc một chút, một mặt xem thường.

“Ta cười cái gì? Ta cười Trình Huy điểm quá nát, cái này mẹ nó nằm cũng có thể trúng thương, quả thực bị đám đồng đội heo các ngươi này, tươi sống hố chết!”

Lâm Hải ở bên cạnh, cũng là lộ ra một nụ cười im lặng, cái thế giới này thật đúng là nhỏ a, tùy tiện có vài việc gì đó, cũng có thể gặp được người quen.

Bất quá nếu Trình Huy đã là người đầu tư, chuyện này ngược lại dễ xử lý.

Tiểu trợ lý bị ánh mắt cổ quái của hai người Lâm Hải cùng Mạnh Húc, khiến cho cảm thấy nhột nhạt trong lòng, hoang mang rối loạn liền gấp đáp đem điện thoại di động móc ra.

“Các ngươi liền cười đi, một hồi sẽ để cho các ngươi muốn khóc cũng khóc không được, ta sẽ gọi điện thoại cho Trình thiếu!”

“Đánh đi, nhanh chóng đánh đi!” Lâm Hải nhún nhún vai, nói nói.

Tiểu trợ lý lại liếc nhìn Lâm Hải một chút, tìm tới số điện thoại của Trình Huy, phát qua.

“Ai vậy?” Sau vài tiếng vang, điện thoại đã kết nối, một cái thanh âm không kiên nhẫn từ bên trong liền truyền tới.

“Xin hỏi là Trình thiếu sao? Ta là trợ lý Tiểu Mao của Lưu đạo Lưu Dịch Thủy?” Trợ lý Tiểu Mao vội vàng cúi xuống nửa người, một mặt ti tiện cười nói.

“Há, chuyện gì?”

“Trình thiếu, không tốt! Lưu đạo vô duyên vô cớ bị người đánh sắp chết, người này nói khoác mà không biết ngượng, còn nói muốn thay đổi đạo diễn, ta báo tên ngài ra, nhưng hắn giống như liền cả ngài cũng không để tại bên trong mắt, quá đáng giận!”

“Mẹ nó!” Lâm Hải nghe, con mắt trong nháy mắt liền thẳng, nhìn không ra, con hàng này con mẹ nó thật đúng là một cái cao thủ châm ngòi thị phi a!

“A? Trình thiếu ngươi lập tức tới ngay? Tốt tốt tốt, ta đợi ngài!”

Tắt điện thoại, trợ lý Tiểu Mao nhất thời vênh váo tự đắc liếc nhìn Lâm Hải một chút, khóe miệng nhếch lên, hừ lạnh một tiếng.

“Chờ xem, Trình thiếu lập tức đến, đến lúc đó nhìn ngươi còn cười thế nào!”

“Tốt, vậy ta liền đợi gã đến!” Lâm Hải gật gật đầu, Mạnh Húc vội vàng vào nhà, chuyển đến hai cái ghế, cho Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt ngồi xuống, chính mình thì đứng tại sau lưng Lâm Hải, một bộ biểu lộ chờ xem diễn.

“Người nào con mẹ nó dám không đem Trình Huy ta đặt ở bên trong mắt?” Sau mười mấy phút, một đạo âm thanh âm thanh hung ác vang lên, sau đó một đám người khí thế hung hăng xông tới.

Chương 1057: Thay cái đạo diễn đáng tin đi

“Ai u, Trình thiếu, ngài đã đến a!” Trợ lý Tiểu Mao vừa thấy Trình Huy mang người, khí thế hung hăng tiến đến, vội vàng khúm núm chạy qua, sau đó hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Trình thiếu, chính là tên ngu xuẩn kia!”

Trình Huy một mặt khinh thường, nhấc mí mắt lên, hướng phía Lâm Hải nhìn một chút, nhưng cái xem xét này, biểu hiện trên mặt gã bỗng nhiên cứng đờ, sau đó bắp chân mềm nhũn, kém chút co quắp trên mặt đất.

“Lâm Lâm Lâm Lâm, Lâm thiếu?” Cái cằm Trình Huy run lên, nói chuyện cũng cà lăm, toét miệng, cố nặn ra vẻ tươi cười, chỉ là cười so với khóc còn khó nhìn hơn.

Lâm Hải nhẹ nhàng nâng đầu, liếc nhìn Trình Huy một chút, không khỏi cười nhạo một tiếng.

“Đây không phải là Trình thiếu đại danh đỉnh đỉnh sao? Làm sao, mang theo nhiều người tới như vậy, là chuẩn bị trừng trị ta a?”

“Không không không không.” Trình Huy bị dọa đến giật mình, vội vàng khoát tay liên tục, “Lâm thiếu, ta nào biết là ngài a, nếu biết rõ mà nói, cho ta mượn cái lá gan ta cũng không dám a.”

Nói xong, Trình Huy đột nhiên vừa quay đầu, một mặt hung ác nhìn về phía trợ lý Tiểu Mao đã mộng bức, nhấc chân liền đem gã đạp cái ngửa mặt hướng lên trời.

“Ta qua mẹ nó!” Trình Huy đạp xong còn không hết hận, xông qua lại là một hồi bạo đánh đối với trợ lý Tiểu Mao, trong lòng quả thực đem gã hận chết.

Con mẹ nó a, vậy mà gọi điện thoại để cho mình tới đối phó với Lâm Ma Quỷ, thật sự là hại chết lão tử, ngươi con mẹ nó chán sống thì chán sống, đừng kéo theo lão tử a, lão tử muốn tiền tài có tiền tài, muốn mỹ nữ có mỹ nữ, ngược lại con mẹ nó còn chưa sống đủ đâu!

“Trình thiếu, tha mạng a, đừng đánh nữa!” Trợ lý Tiểu Mao bị Trình Huy đánh đến gào khóc thảm thiết, ôm đầu không ngừng cầu xin tha thứ, nhân viên đoàn làm phim bên cạnh tất cả đều nhìn ngốc, từng cái lộ vẻ mặt hoảng sợ, người nào cũng không biết cuối cùng là màn diễn nào vừa ra.

Chỉ là Mạnh Húc ở một bên nhìn, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Cái Trình Huy này, còn tính là người thông minh, Lâm Hải tuy đáng sợ, nhưng làm người vẫn tương đối thông minh, Trình Huy vừa đến đã làm như vậy, Lâm Hải khẳng định là không có ý tứ lại làm khó gã nữa.

Quả nhiên, Lâm Hải thấy Trình Huy đem trợ lý Tiểu Mao, đánh đến lệch miệng, lỗ mũi đổ máu, lăn lộn đầy đất, không khỏi nhíu lông mày một cái, có chút không đành lòng.

“Được rồi.”

Lâm Hải vừa mới mở miệng, Trình Huy lúc này mới lại đá cho trợ lý Tiểu Mao thêm hai cước, rồi dừng lại.

“Con mẹ nó, liền Lâm thiếu cũng dám đắc tội, thật là sống đến không kiên nhẫn!” Trình Huy hùng hùng hổ hổ, vừa hung ác trừng trợ lý Tiểu Mao một chút, mới quay người lại, ưỡn lấy vẻ mặt vui cười tiến đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm thiếu, hiểu lầm, đều là hiểu lầm... Ta...” Trình Huy nói nói liền nói không được nữa, Lâm Hải một mặt băng lãnh, mặt không biểu tình nhìn gã, cỗ khí thế lạnh lùng này, kiềm chế để gã cơ hồ ngạt thở, trong lòng run sợ, đứng đều nhanh đứng không vững.

“Cái Lưu Dịch Thủy kia, là người của ngươi?” Qua chừng một phút đồng hồ, Lâm Hải mới nhàn nhạt mở miệng.

“Hô ~” Lâm Hải vừa nói ra, trong lòng Trình Huy cuối cùng đã thở dài ra một hơi, kém chút không bị cái khí tức gấp gáp này đè nén chết, lúc này mới phát hiện, y phục toàn thân cũng bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

“Không tính là người của ta, chỉ là đầu tư một bộ phim truyền hình, lão có chút ít danh khí, nên tìm lão tới quay mà thôi.”

“Ta cùng lão liền nhận biết cũng không nhận ra.” Trình Huy lại vội vàng bổ sung một câu, hiện tại là Lưu Dịch Thủy đắc tội Lâm Hải, gã phải tranh thủ thời gian phủ nhận quan hệ cùng Lưu Dịch Thủy.

Lâm Hải gật gật đầu, hắn mới lười quan tâm tới lời Trình Huy nói là thật là giả, quay đầu nhìn một chút Lưu Dịch Thủy nằm trên mặt đất, hấp hối.

“Lão bị ta đánh thành trọng thương, chết ngược lại là không chết, đoán chừng trong vòng nửa năm là không xuống giường được, bất quá trước đó đã có người báo động, nếu cảnh sát đến bắt ta, thì làm sao bây giờ a?”

“Cảnh sát bắt ngươi?” Trình Huy tựa như nghe được hơn một cái chuyện cười lớn, ngươi Lâm Ma Quỷ con mẹ nó đem Hạ gia làm thành bức dạng này, cũng yên ổn vô sự, đánh một cái đạo diễn đần độn, cảnh sát có thể bắt ngươi sao? Đừng con mẹ nó đùa!

Bất quá, Trình Huy cũng là người thông minh, thấy Lâm Hải nói như thế, tuy bên trong tâm gã biết rõ tuyệt không có khả năng, nhưng nào sẽ thả qua cái cơ hội tốt để vỗ mông ngựa này a.

“Cảnh sát muốn bắt Lâm thiếu? Ta con mẹ nó xem ai dám a!” Trình Huy lập tức biểu hiện ra một bộ dáng lòng đầy căm phẫn, “Dám bắt Lâm thiếu, cái kia chính là cùng Trình Huy ta đối nghịch, ta lập tức gọi điện thoại cho Tôn trưởng cục!”

Trình Huy vừa nói, vừa thật sự móc ra điện thoại, thông qua.

“Tôn trưởng cục a, ta là Trình Huy, chuyện Lưu Dịch Thủy bị người đánh là có người báo án hay không?”

“Đã trên đường? Ngươi khỏi cần để bọn họ chạy tới nữa, chỉ là một cái tranh chấp bình thường, ta đã tự mình hiệp thương giải quyết, ân, tốt, hôm nào mời ngươi ăn cơm!”

Tắt điện thoại, Trình Huy nở nụ cười nhìn sang Lâm Hải.

“Lâm thiếu, bãi bình rồi, loại chuyện nhỏ nhặt này ngài liền không cần quan tâm.”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, gật gật đầu, loại sự tình này từ trước đến nay đều là dân bất lực quan viên không truy xét, nếu có thể tự mình giải quyết, cảnh sát mới không thèm để ý đây.

“Bộ này bộ phim là do ngươi đầu tư?”

“Đúng vậy a đúng vậy a, bên trong tay có chút tiền nhàn rỗi, không có việc gì lên lấy ra chơi đùa.” Trình Huy cúi đầu khom lưng nói.

“Ừm.” Lâm Hải gật gật đầu, “Thay cái đáng tin đạo diễn đi.”

“Vâng vâng vâng, lập tức thay!” Trình Huy lập tức đáp ứng nói.

“Còn có.” Lâm Hải nhẹ nhàng nắm chặt tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, “Đây là bạn gái của ta, nàng không muốn quay phim, không nên miễn cưỡng, hiểu không?”

“Hiểu hiểu hiểu, hết thảy dựa theo ý nguyện của chị dâu đến!”

“Vậy được đi, bên trong này liền giao cho ngươi!” Lâm Hải nói xong, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt, hướng phía bên ngoài đi đến.

“Lâm thiếu đi thong thả!” Trình Huy vội vàng một cúi người, cung tiễn Lâm Hải.

Bọn đại hán đi theo Trình Huy đến, cùng nhân viên đoàn làm phim, vội vàng nhường ra một con đường, nhìn Lâm Hải, ánh mắt lộ ra một thần sắc hoảng sợ.

“Đi đây, Trình thiếu!” Mạnh Húc cùng Trình Huy lên tiếng kêu gọi, một mặt vênh váo tự đắc đi theo Lâm Hải phía sau.

“Đi thong thả a, Mạnh thiếu!” Trình Huy vội vàng cố nặn ra vẻ tươi cười, hướng phía Mạnh Húc cũng hạ eo, trong lòng không khỏi hiện lên một tia đố kỵ.

“Mẹ nó, Mạnh Húc thật sự là dẫm nhằm cứt chó, vậy mà trèo lên Lâm Ma Quỷ.” Lấy thân phận của Mạnh Húc tại Yến Kinh, so với Trình Huy thế nhưng là thấp hơn một cái đầu, hai người lúc nào gặp mặt, cũng là Mạnh Húc đối với mình cung kính có thừa a!

Nhưng bây giờ, Mạnh Húc ôm được vào bắp đùi, ngược lại đến phiên chính mình, đối với y miễn cưỡng vui cười, loại tương phản mãnh liệt này, để tâm lý Trình Huy cực độ khó chịu, thật con mẹ nó có loại cảm giác Nhật chó.

Lâm Hải đi được hai bước, bước chân đột nhiên dừng lại, dừng lại.

Trong lòng Trình Huy hơi hồi hộp một chút, không biết lại có tình huống như thế nào.

“Lâm thiếu, còn có cái gì phân phó sao?”

“Nàng ta!” Lâm Hải hướng phía Đặng Nhã trong đám người nhất chỉ, thân thể Đặng Nhã run lên bần bật, trong mắt lóe lên một chút sợ hãi.

“Miệng quá độc, phẩm hạnh cũng kém, không xứng đóng chung phim với Hinh Nguyệt, phong sát đi!”

Đặng Nhã nghe xong, hai chân mềm nhũn, đặt mông ngồi dưới đất.

Hai ngày thời gian, Trình Huy liền tìm tới đạo diễn mới, thông tri Liễu Hinh Nguyệt quay phim, có lẽ là có giáo huấn của Lưu Dịch Thủy, vị đạo diễn mới này, đối với Liễu Hinh Nguyệt cung phụng như là tổ tông, liền câu nói nặng cũng không dám nói.

Cũng may Liễu Hinh Nguyệt có gia giáo vô cùng tốt, từ trước tới giờ cũng không ỷ thế khinh người, đối với cái đạo diễn so sánh chính trực cùng nhân viên công tác khác này rất tôn trọng, không khí trong đoàn làm phim bắt đầu từ gấp gáp, chậm rãi biến đến hài hòa vui sướng, mọi người ngược lại cảm thấy Liễu Hinh Nguyệt có bạn trai ngưu bức như vậy, lại một chút kiêu ngạo cũng không, rất dễ ở chung, ấn tượng đối với Liễu Hinh Nguyệt, càng thêm tốt.

Liễu Hinh Nguyệt mỗi ngày vội vàng quay phim đồng thời, trong lòng Lâm Hải cũng có dự định.

Ban đêm, Liễu Hinh Nguyệt về đến nhà, sau khi hai người hoàn thành việc làm mỗi ngày, Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào bên trong ngực, mang theo một tia buồn bã, mở miệng nói.

“Hinh Nguyệt, anh có thể phải rời đi một đoạn thời gian.”

Chương 1058: Cu li xây dựng!

Liễu Hinh Nguyệt nghe xong, không khỏi sững sờ, sau đó buồn bã ôm lấy cổ Lâm Hải.

“Đi đâu a?”

Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Bồng Lai Tiên Đảo!”

“Sau khi Địa Tiên giới mở ra, chúng ta khẳng định sẽ rời khỏi Phàm Gian giới, anh nhất định phải nhanh chóng đem Hải Nguyệt Tông hoàn thiện thành lập, đề cao tu vi cho các các đệ tử, dạng này mới có thể để sau khi chúng ta rời đi, khiến cho bọn họ có năng lực bảo hộ người nhà chúng ta.”

“Phía trên Bồng Lai Tiên Đảo, có một loại khoáng thạch, có thể bố trí Tụ Linh Trận, anh muốn đi đem nó khai thác về, dạng này đệ tử Hải Nguyệt Tông của chúng ta, liền có thể liên tục không ngừng hấp thu thiên địa linh khí nồng đậm, tốc độ tăng tu vi có thể tăng lên trên diện rộng!”

Liễu Hinh Nguyệt nghe xong, trên mặt hiện lên một tia thương cảm, nhưng rất nhanh lại khôi phục lại.

“Anh đi đi, anh là người làm đại sự, không cần phải để ý đến em, em sẽ chiếu cố tốt chính mình, chỉ là người ta thật không nỡ bỏ anh a!” Liễu Hinh Nguyệt vừa nói, vừa đem tay nhỏ non mềm, hướng phía dưới tìm kiếm.

Thân thể Lâm Hải giật mình một cái, thấy Liễu Hinh Nguyệt chủ động như thế, liệt hỏa trong lòng trong nháy mắt đã bị nhen lửa, nghiêng người đem Liễu Hinh Nguyệt ép dưới thân thể.

“Vậy liền để chúng ta, điên cuồng một đêm đi!”

…

Hai người một đêm không ngủ, trực tiếp đánh nhau kịch liệt đến trời sáng, còn may Liễu Hinh Nguyệt cũng là người tu hành, cũng không cảm thấy mệt nhọc, mắt quầng thâm cái gì càng là sẽ không xuất hiện, ngược lại khuôn mặt tinh xảo oánh nhuận lộng lẫy, được một đêm tưới nhuần hồng quang đầy mặt.

Cùng Lâm Hải lại yy nỗi buồn dây dưa rất lâu, mới một mặt buồn bã rời đi, để Lý Kiện lái xe, đưa đến đoàn làm phim.

Sau khi Liễu Hinh Nguyệt rời đi, Lâm Hải tập hợp các đệ tử của Hải Nguyệt Tông, đến tập hợp cùng, còn có đám sát thủ Thất Sát, cũng đã sớm đạt được thông tri, tại dưới Diệp Uyển chỉ huy, tụ tập cùng một chỗ, già trẻ nam nữ, chừng hơn một trăm người.

Lâm Hải liếc nhìn mọi người một chút, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Xuyên Vân Toa liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Xuất phát!”

Mọi người nhao nhao nhảy lên Xuyên Vân Toa, tại dưới Lâm Hải khống chế, trong nháy mắt đã biến mất, xuất hiện tại bên trên bầu trời, trong chớp mắt công phu, đã rời khỏi Yến Kinh, đến thành phố Giang Nam.

Ầm!

Xuyên Vân Toa rơi vào trên đỉnh núi, đám người Vân Thắng sắc mặt đại kinh, bọn họ chưa từng gặp qua Xuyên Vân Toa, tất cả đều một mặt đề phòng, lòng mang gấp gáp, không biết cái quái vật khổng lồ đột nhiên từ trên trời giáng xuống này, là cái đồ vật gì!

Chờ Lâm Hải mang theo hơn một trăm người, từ bên trên

Xuyên Vân Toa nhảy xuống xong, bọn người Vân Thắng mới thở phào, một mặt kinh hỉ chào đón.

“Tông chủ, cái này, đây là cái bảo bối gì a?”

Dù là Vân Thắng từ trước đến nay luôn trầm ổn, khi nhìn thấy Xuyên Vân Toa, cũng có chút kích động, một mặt hiếu kỳ nhảy tới, sờ sờ chỗ này nhìn xem chỗ kia, mới mẻ quá sức.

“Đây là pháp bảo phi hành Xuyên Vân Toa, so với máy bay đều muốn nhanh hơn vô số lần đây.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nói nói.

“So với máy bay thì nhanh hơn vô số lần?” Vân Thắng nghe xong, càng thêm hưng phấn, “Ha ha, nghĩ không ra Hải Nguyệt Tông ta, còn có bảo vật thần kỳ như vậy, thật sự là quá tốt!”

“Gia gia!” Sau khi Vân Thắng từ bên trên Xuyên Vân Toa nhảy xuống, Vân Chu cùng Vân Tuệ Nhi liền vội vàng chạy qua, mang trên mặt mừng rỡ trùng phùng do xa cách từ lâu.

“Ha ha, hai người các ngươi đi theo bên người Tông chủ, không gây phiền toái cho Tông chủ đi?” Vân Thắng đối với hai đứa cháu là Vân Chu cùng Vân Tuệ Nhi, phá lệ ưa thích, mỗi lần gặp gỡ cũng là một mặt cao hứng, cười hỏi.

“Yên tâm đi, gia gia, ta cùng ta ca cũng rất nghe lời!” Vân Tuệ Nhi xinh xắn cười một tiếng, ôm cánh tay Vân Thắng, nghiêng đầu nói nói.

“Ha ha, vậy là tốt rồi a!” Vân Thắng thấy còn có nhiều người, cùng một chỗ tới với Lâm Hải như vậy, hơn nữa đại bộ phận cũng không nhận ra, cũng biết giờ phút này không phải thời gian để lảm nhảm việc nhà, vội vàng hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Tông chủ, những người bạn này là?”

“Đều là đệ tử của Hải Nguyệt Tông ta!” Lâm Hải kiêu ngạo nói nói.

Vân Thắng khẽ giật mình, sau đó bắt đầu cười ha ha.

“Thật sự là quá tốt, Hải Nguyệt Tông ta trong vòng một đêm, liền đã có quy mô!”

Lâm Hải cũng là cười cười, sau đó đem Vân Thắng trịnh trọng giới thiệu cho mọi người.

“Vân Thắng Vân lão ca, là ta đặc biệt mời từ Tây Lương Vân gia đến, trợ giúp tổ kiến Hải Nguyệt Tông ta, chính là Đại Trưởng lão của Hải Nguyệt Tông ta, các đệ tử phía dưới của Hải Nguyệt Tông, hết thảy sự vụ cần phải nghe theo Vân lão ca phân công, tất cả mọi người nghe hiểu chưa?”

“Cẩn tuân mệnh lệnh của Tông chủ!” Các đệ tử của Hải Nguyệt Tông, lập tức cùng kêu lên đáp ứng, sau đó nhao nhao hướng phía Vân Thắng, thi lễ thăm viếng.

“Bái kiến Đại Trưởng lão!”

“Ha ha, các vị không cần phải khách khí, lên lên!” Vân Thắng cười lớn một tiếng, hai tay giơ lên, mọi người lúc này mới đứng thẳng người lên.

“Nếu các vị đều là đệ tử của Hải Nguyệt Tông ta, vậy lão phu liền dông dài hai câu!” Vân Thắng tiến lên một bước, trước đó nụ cười hòa ái lập tức biến mất, thay vào đó là một mặt nghiêm túc, ánh mắt sáng rực, lẫm nhiên có uy.

“Hải Nguyệt Tông vừa mới thành lập, hết thảy đều còn tại bên trong chuẩn bị, nếu thân là đệ tử của Hải Nguyệt Tông, mỗi người chúng ta cũng đều có nghĩa vụ, giúp tông phái phát triển cùng lớn mạnh, cống hiến lực lượng của chính mình, mọi người nói, có đúng hay không?”

“Đúng!”

“Đại Trưởng lão nói không sai!”

“Chuyện của tông phái, chính là chuyện của chúng ta!”

…

Hơn một trăm đệ tử Hải Nguyệt Tông, lập tức vung tay hô to, quần tình sục sôi.

“Tốt! Mọi người quả nhiên đều là tốt lắm, không hổ là đám khai thác giả đầu tiên Hải Nguyệt Tông ta, đã như vậy, hiện tại tông phái liền có một hạng nhiệm vụ, cần mọi người phải hợp lực hoàn thành, không biết mọi người, có cái đảm đương này hay không?”

Mọi người nghe xong, trước mắt nhao nhao sáng lên, không nghĩ tới nhanh như vậy liền có nhiệm vụ, tông phái vừa mới cất bước, ai không muốn lập nhiều công huân hơn, để cầu tương lai đạt được bồi dưỡng tốt hơn của tông phái a.

Vừa nghĩ tới chỗ này, mọi người nhao nhao tranh trước sợ sau bắt đầu tỏ thái độ.

“Đại Trưởng lão, ngươi liền nói thẳng đi, cần chúng ta đi làm cái gì?”

“Đúng a, chúng ta không có thứ hèn nhát, cho dù là núi đao biển lửa, cũng dám bổ nhào xông lên một lần!”

“Làm việc vì tông phái, chúng ta nghĩa bất dung từ!”

…

“Ha ha, tốt, tốt, dạng này ta yên tâm!” Vân Thắng nghe đến liên tục gật đầu, mắt cười đều nhanh híp lại.

Lâm Hải cũng là một mặt hiếu kỳ, không biết Vân Thắng muốn cho những đệ tử vừa tới này, an bài cái dạng nhiệm vụ gì, không khỏi quay đầu hướng phía Vân Thắng nhìn lại.

Nhưng khi thấy Vân Thắng nở một bộ nụ cười cáo già, Lâm Hải không khỏi khẽ giật mình, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia dự cảm, đám đệ tử này, đoán chừng phải ngã nấm mốc.

Quả nhiên, Vân Thắng đột nhiên xoay người, hướng phía trên đỉnh núi vuông vức, đống tài liệu xây dựng chất cao như núi kia nhất chỉ, bắt đầu cười hắc hắc.

“Nhiệm vụ rất đơn giản, tông môn của chúng ta còn không có dựng lên đâu, lúc đầu nghĩ đến mời công nhân, nhưng nếu mọi người đã đến, cũng đều nguyện ý vì tông môn làm cống hiến, vậy công nhân liền không cần thuê nữa.”

“Từ giờ trở đi, mọi người ăn ở liền ở trên núi, cùng một chỗ động thủ, đem tông môn của chúng ta xây xong, lên làm cu li xây dựng không cần tiền mấy tháng đi, cứ như vậy, có thể tiết kiệm cho tông phái không ít tiền đâu, ha ha ha!”

Phốc!

Vân Thắng nói vừa xong, hơn một trăm người này kém chút tập thể ngã quy., từng cái nhìn về phía Vân Thắng, khóc không ra nước mắt, ánh mắt tất cả đều biến!

Mẹ nó, trước đó nói khẳng khái sôi sục như thế, tất cả mọi người đều thoả thuê mãn nguyện, chuẩn bị đại triển thân thủ, thành lập công huân bất hủ, kết quả kết quả là, là con mẹ nó làm cu li a.

Đại Trưởng lão như thế, thật con mẹ nó tổn hại a!

Chính tại thời điểm mọi người sắp khóc, đột nhiên một người nam tử quần áo lam lũ, mặt mũi tràn đầy dơ bẩn, râu ria xồm xoàm, tóc thành ổ gà, một mặt ngốc trệ, ánh mắt vô thần khiêng một cây gỗ lớn, lướt qua trước mặt mọi người, như cái xác không hồn.

“Đậu phộng, Dã Nhân!” Mọi người nhảy ra sau một cái, nhìn chằm chằm vào nam tử, mặt mũi tràn đầy chấn kinh!

“Ha ha, long trọng giới thiệu cho mọi người một chút, vị này chính là người tình nguyện cho công trường của Hải Nguyệt Tông chúng ta, nghĩa vụ làm giúp, gọi là Lục Minh Huyền, so với các ngươi đến sớm hơn mấy ngày, mỗi ngày đều là công tác không biết ngày đêm a, quả thực có thể xưng là nhân viên gương mẫu, để cho người ta cảm động a, mọi người về sau phải hướng lão học tập, làm thành cái dạng giống như lão hiện tại này là được, mọi người vỗ tay!”

Phốc!

Mọi người nghe xong, nhất thời máu tươi cuồng phún, tất cả đều ngửa mặt ngã quỵ!

Chương 1059: Hoang đảo trên biển

Nhìn các đệ tử của Hải Nguyệt Tông, tại dưới Vân Thắng chỉ huy, tất cả đều thành cu li xây dựng miễn phí Lâm Hải không khỏi âm thầm gật đầu, cái đại quản gia này tốt, thật con mẹ nó biết tiết kiệm tiền a!

“Vân lão ca, sự tình xây dựng tông môn, liền nhờ ngươi, ta có việc đi trước!”

“Ngươi bận bịu chuyện của ngươi đi, bên trong này cứ giao cho ta!” Vân Thắng vừa nói, một bên đưa cây roi bên trong tay, ba cái quất ra một cái không tưởng.

“Đều làm đi, nhanh lên, chớ có biếng nhác a!”

Lục Minh Huyền bên cạnh, nhìn đám người bận rộn, cái mũi co lại, nước mắt liền chảy xuống tới.

“Mẹ nó, lão tử rốt cục đã giải thoát, các vị, lão Lục mặc niệm cho các ngươi!”

Lâm Hải đem Lục Minh Huyền xách lên, thả người nhảy lên, lên bên trên Xuyên Vân Toa, trong chớp mắt đã biến mất tại trên đỉnh núi.

Một cái chớp mắt đi ngàn dặm, trong chớp mắt công phu, Xuyên Vân Toa đã đi tới trên biển, rơi xuống tại trên một cái đảo nhỏ.

“Nơi này cách Bồng Lai Tiên Đảo, còn bao xa?”

Lục Minh Huyền nhìn xung quanh một chút, không khỏi có chút choáng váng, lão chẳng thể nghĩ tới, một chút thời gian như thế, liền đã đến trên biển lớn, tốc độ quả là nhanh đến thật không thể tin.

Sau khi quan sát một phen, Lục Minh Huyền yếu ớt mở miệng.

“Trên biển lớn mênh mông vô biên, rất dễ mất phương hướng, chúng ta đột nhiên đến bên trong này, ta liền Đông Nam Tây Bắc cũng không phân rõ, thậm chí ngay cả đây là tòa đảo nào cũng không biết, cho nên ta cũng không rõ ràng còn cách Bồng Lai Tiên Đảo bao xa.”

“Móa, không phải đâu!” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, không còn gì để nói.

“Vậy làm sao bây giờ? Đừng nói cho ta, ngươi cũng không có cách nào tìm tới a!”

Lục Minh Huyền nhìn Xuyên Vân Toa bên cạnh, lại nhìn xem Lâm Hải, có chút khiếp đảm nói nói.

“Nếu không, chúng ta lại ngồi cái phi thuyền kia, bay đến bầu trời, lúc này bay chậm một chút, ta từ trên trời nhìn xuống, bốn phía tìm một chút, có lẽ có thể tìm tới phương hướng.”

“Bay chậm một chút?” Lâm Hải chau mày, Xuyên Vân Toa ngược lại không phải là không thể bay chậm, coi như để nó ngừng trên không trung cũng đều không có vấn đề, nhưng mấu chốt là Lâm Hải không dám làm như thế a.

Phải biết, lấy trình độ phát đạt của khoa học kỹ thuật bây giờ, cả mảnh trời không cũng tại phía dưới giám sát của Ra-da mặt đất, tốc độ nhanh có lẽ có thể trốn qua kiểm trắc, nhưng chậm lại mà nói, rất có thể lập tức sẽ bị phát hiện, đến lúc đó đem máy bay chiến đấu của các quốc gia xung quanh cũng dẫn tới, liền không tốt.

“Không được mà nói, chỉ có thể phiền phức Tiểu Hồng.” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Xuyên Vân Toa thu lại, sau đó để Tiểu Hồng cùng A Hoa, đột nhiên xuất hiện tại trên hòn đảo.

“Hoang đảo?” A Hoa vừa ra tới nơi, mắt nhỏ liền bắt đầu loạn nghiêng nhìn qua bốn phía, lập tức phát hiện đây là đang ở phía trên một hòn đảo, nhưng khi thấy Lâm Hải cùng Lục Minh Huyền, mặt mũi A Hoa không khỏi tràn đầy chấn kinh, mắt chó kém chút rơi ra ngoài.

“Ba ba, ngươi, tính hướng của ngươi xảy ra vấn đề?”

“Tính hướng?” Lâm Hải sững sờ, không thể minh bạch ý tứ của A Hoa, cái loạn thất bát tao gì, làm sao vừa lên đến liền nhấc lên tính hướng?

Mà mắt nhỏ A Hoa lại thật không thể tin mà nhìn Lâm Hải, lắc đầu một trận.

“Có vấn đề, tuyệt đối là có vấn đề! Dựa theo phương pháp, không phải là cùng cái nữ cấp trên nữ đồng học hoặc là chị dâu cô em vợ gì đố hay là một đoàn nữ nhân bị nhốt hoang đảo, vì cầu sinh qua mà không biết xấu hổ không biết thẹn thời gian sao?”

“Thế nhưng là ba ba ngươi, ngươi làm sao mang cái nam nhân, chẳng lẽ IQ cùng tướng mạo của ngươi, đã bị nữ nhân trên toàn thế giới vứt bỏ, chỉ có thể ngược lại đi làm tiểu thụ sao?”

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải một cái lảo đảo, kém chút ngã sấp xuống, giờ mới hiểu được con hàng A Hoa này là có ý gì, kém chút đem cái mũi cũng tức điên.

“Lăn ngươi nha!” Lâm Hải một chân đem A Hoa đá bay, con mẹ nó chó chết này quá tổn hại, mấu chốt là một điểm cũng không thành thật, thông minh cùng tướng mạo của ca ca, rõ ràng rất ưu tú nha, làm sao có thể bị nữ nhân vứt bỏ, chó chết này, ánh mắt thật kém!

“Tiểu Hồng, ngươi còn nhớ Bồng Lai Tiên Đảo ở nơi nào hay không?” Lâm Hải nhìn Tiểu Hồng, một mặt nghiêm túc hỏi.

Hai cái mắt ưng của Tiểu Hồng chớp chớp, sau đó lắc đầu.

“Nếu không phải ta bị A Hoa lừa gạt đi ra, thì đều sẽ không đi ra khỏi đảo, hơn nữa ở thời điểm đi ra, hai ta là một đường chạy trốn, nào còn nhớ đường.”

“Ba ba, chúng ta là muốn đi Bồng Lai Tiên Đảo sao?” A Hoa nghe xong, thân chó liền lắc một cái, hai mắt lập tức toát ra quang mang hưng phấn.

“A... Nha phi, lúc trước người của Tư Mã gia tộc, dám đem Cẩu gia bắt đi, lần này trở về, nhìn Cẩu gia không lần lượt bạo chim bọn họ! Oa cáp cáp, ngẫm lại cũng thoải mái bạo!”

Lâm Hải liếc nhìn A Hoa một chút, không khỏi bĩu môi một cái.

“Vậy ngươi nhớ kỹ Bồng Lai Tiên Đảo, tại vị trí nào sao?”

“Ách...” Mắt chó của A Hoa trong nháy mắt đen lại, lắc lắc đầu, “Không biết.”

“Không biết ngươi bạo cọng lông chim a, bạo chim của chính ngươi đi thôi!” Lâm Hải một chân đưa nó đá qua một bên.

A Hoa lập tức chạy đến trước mặt Tiểu Hồng, duỗi ra hai cái chân trước, đem Tiểu Hồng ôm lấy, thân mật cọ lấy, một mặt say mê.

“Hồng a, ba ba để cho ta ôm ngươi đây, cái lão bất chính này, bản thân bị nữ nhân ghét bỏ, liền muốn nhìn chúng ta phát sóng trực tiếp ở hiện trường, tìm đến tìm kích thích, ngươi nói một hồi nữa hắn có thể không chịu nổi, cùng người nam kia tại chỗ hay không...”

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải xông qua, nắm cái đuôi liền đem A Hoa quăng bay đi, cái chó chết này, ca ca con mẹ nó là có ý kia à?

“Oa, Tiểu Hồng ngươi phải cẩn thận a, ta hoài nghi ba ba ta là muốn xuống tay với ngươi, dù sao ngươi tuy xấu xí, nhưng tốt xấu là cái mẫu...”

Ầm!

Một mảnh bọt nước vẩy ra, thân thể A Hoa, rơi vào trong biển, thế giới trong nháy mắt đã yên tĩnh.

“Tiểu Hồng, một hồi ngươi mang theo chúng ta, bay đến bên trên bầu trời, từ không trung hướng nhìn xuống, nhìn xem có thể tìm tới cửa vào của Bồng Lai Tiên Đảo hay không.” Lâm Hải một bản nghiêm túc nói nói.

“Tốt, không có vấn đề!” Tiểu Hồng gật cái đầu ưng, “Bất quá hi vọng không lớn, ta thật không nhớ rõ.”

“Điểm ấy ngươi không cần lo lắng, còn có lão đâu, lão cũng là người của Bồng Lai Tiên Đảo, ra vào không chỉ một lần.” Lâm Hải hướng phía Lục Minh Huyền nhất chỉ, nói nói.

Lục Minh Huyền nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem Tiểu Hồng, mặc dù cả hai là giao lưu bằng ý niệm, nên lão nghe không được bọn họ đang nói cái gì, nhưng biểu hiện trên mặt, phảng phất tựa như hai người đang nói chuyện với nhau vậy, Lục Minh Huyền nhất thời một mặt mộng bức, hơn nửa ngày mới chấn kinh há to mồm.

“Cái con ưng này là Linh thú? Ngươi, ngươi có thể cùng Linh thú câu thông?”

Trên mặt Lục Minh Huyền hiện lên nồng đậm thật không thể tin, phải biết, Linh thú được dưỡng tại trên Bồng Lai Tiên Đảo cũng không ít, nhưng rất nhiều cũng đều là thông qua nhạc cụ như cây sáo gì đó, đến giản thiện chỉ huy Linh thú, người có thể giao lưu cùng Linh thú, căn bản là không có!

“Cái Lâm Hải này, lại có bản lĩnh như vậy?”

Lục Minh Huyền giật mình đồng thời, đột nhiên lại nhớ tới A Hoa bị Lâm Hải ném tới trong biển, nhìn nhìn lại thân hình khổng lồ của Tiểu Hồng này, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, đột nhiên nhớ tới một việc.

“Một con chó, một con ưng!”

“Cái này, chẳng lẽ chính là Linh thú chạy trốn, từ bên trong Tư Mã gia tộc?”

Lâm Hải nghe xong, thì là nhún nhún vai, mở miệng cười.

“Chúc mừng ngươi, chính xác!”

“Bốc lên đấu tranh giữa Tư Mã gia tộc cùng Lục gia ta, đây hết thảy, quả nhiên đều là âm mưu của ngươi!” Lục Minh Huyền rốt cục đều hiểu toàn bộ.

“Đó cũng không phải?” Lâm Hải lắc đầu, “Chỉ có thể nói, đó là một cái ngoài ý muốn đi!”

Tiểu Hồng chạy trốn, hoàn toàn là bị A Hoa lừa gạt, về phần hiểu lầm giữa Tư Mã gia tộc cùng Lục gia, đó cũng là do Lâm Hải cái khó ló cái khôn, vung một cái nồi cho hai nhà, về phần thật gây nên tranh đấu giữa hai nhà, vậy thì không phải là phạm vi cân nhắc lúc trước của Lâm Hải.

“Tốt, chuẩn bị lên đường đi.”

Lâm Hải không khỏi hướng phía bờ biển nhìn lại, ấn theo lý thì nửa ngày như thế, A Hoa hẳn là đã lên bờ mới đúng a, làm sao còn chưa có trở lại, sẽ không phải là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đi?

Ngay tại thời khắc Lâm Hải kinh ngạc, đôi mày đột nhiên nhảy một cái!

“Bên kia có ánh lửa!” Lâm Hải giật mình, chợt phát hiện, một bên bờ khác của hòn đảo, ẩn ẩn có ánh lửa lấp loáng, vội vàng nhấc lên chân khí, xông lại.

Chương 1060: Tị Thủy Châu

Lâm Hải lên xuống mấy cái, theo ánh lửa mà đi, không mất một chút thời gian, liền đến một bên khác của hoang đảo.

Trốn đến sau một cái cây, Lâm Hải cẩn thận hướng chỗ ánh lửa nhìn lại, cái này vừa nhìn xuống, cái mũi kém chút tức điên.

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải không còn gì để nói, nhìn thấy ánh lửa, còn tưởng rằng có những người khác ở trên đảo đâu, kết quả đến trước mặt xem xét, con mẹ nó lại là A Hoa đang nướng cá!

Còn thua thiệt bản thân vừa rồi còn lo lắng, chó chết này có phải rơi xuống biển rồi không lên nổi hay không?

Mấy cái bước xa, Lâm Hải liền đi tới, A Hoa nghe được thanh âm, đột nhiên quay đầu.

“Ta dựa vào, ba ba ngươi là cái mũi gì, người từ xa đều có thể ngửi... Ngao!” A Hoa còn chưa nói xong, liền bị Lâm Hải đá về trong biển.

“Con mẹ nó, khác không nói, chó chết này làm nướng cá vẫn rất thơm!” Lâm Hải đem cá nướng mà A Hoa đang nướng lên ngửi, vị đạo tựa hồ cũng không tệ lắm.

“Đây là cái cá gì a, vóc dáng lớn như vậy?” Lâm Hải lúc này mới chú ý tới, con cá này lại dài khoảng nửa thước, cái thân tròn trịa, đầu nho nhỏ, chóp đuôi nhọn, bộ dáng phi thường quái, từ trước tới nay chưa từng gặp qua.

“Mặc kệ nó, ăn trước rồi lại nói!” Lâm Hải hé miệng liền bắt đầu ăn.

Đang lúc ăn một nửa, Lâm Hải đột nhiên dừng lại, vậy mà không có cắn được.

“Thứ đồ gì, cấn đến nhức như thế!” Lâm Hải không khỏi hướng phía thân cá nhìn lại, sau đó con mắt đột nhiên sáng lên.

“Ta qua, trân châu!” Chỉ thấy một hạt châu màu trắng to bằng trứng gà, đang nằm bên trong bụng cá, lóe lên quang mang, xem xét cũng là bảo bối!

“Ha ha, còn phát bút tiểu tài!” Trân châu lớn như vậy, tuyệt đối có thể bán cái giá tốt, tuy tiền đối với Lâm Hải giờ phút này đã chỉ là mấy con số, nhưng người nào ngại mình nhiều tiền đây?

Lâm Hải khẽ vươn tay, đem cái hạt châu màu trắng này, từ bên trong bụng cá lấy ra.

Leng keng!

Nhất thời, âm thanh tin tức nhắc nhở liền vang lên tại bên trong não hải.

Chúc mừng ngươi, đạt được Tị Thủy Châu x1!

Tị Thủy Châu: Nội đan của Thủy tộc có đạo hạnh, đeo ở trên người, cũng không sợ sóng nước.

“Ta qua, cái này lại là nội đan của Thủy tộc?” Lâm Hải không khỏi giật mình, mặc kệ là Thủy tộc hay là nội đan, hai cái từ ngữ này, hắn đều gặp qua tại trong tiểu thuyết, không nghĩ tới hôm nay vậy mà lại đụng tới.

“Trên cái thế giới này, thế mà thật có Thủy tộc!” Lâm Hải không khỏi hướng lên biển rộng mênh mông trước mặt nhìn lại, chẳng lẽ cái vùng biển này, thật sự tồn tại long ngư tôm quái có đạo hạnh sao?

Không biết vì sao, trong đầu Lâm Hải, hiện lên bóng hình xinh đẹp của Tiểu Anh.

“Nếu trên lục địa đã có Yêu tộc, vậy trong biển có Thủy tộc, tự nhiên cũng không kỳ quái.”

“Thường thường bên trên nói, trong biển tất cả đều là bảo bối, có cái Tị Thủy Châu này, có thời gian nhất định phải xuống biển đi xem một chút!”

Tị Thủy Châu đơn thuần chỉ là niềm vui ngoài ý muốn, Lâm

Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem nó thu nhập vào trong Thánh Cảnh, hai ba miếng liền đem cá nướng cầm trong tay ăn xong.

“Ba ba, ngươi đem cá nướng của ta ăn hết?.” Lâm Hải vừa ăn xong, A Hoa liền ướt sũng từ bờ biển bò lên, một mặt ủy khuất.

“Không có a, không phải còn giữ lại cho ngươi xương cá sao, cho ngươi, buông tay ăn đi, tuyệt đối đừng khách khí!” Lâm Hải đem xương cá ăn thừa, ném ở dưới chân A Hoa, một mặt chất phác cười nói.

“Xương cốt? Người ta muốn ăn thịt!!!” A Hoa nhất thời phát ra một tiếng rú thảm thê lương.

“Chó không phải đều là ăn xương cốt sao? Ta nói A Hoa, ngươi cũng không thể kén ăn a, kén ăn ảnh hưởng đến phát dục, ngươi nghe ta nói một chút cho ngươi về nguy hại khi kén ăn a...”

...

Sau một tiếng, Lâm Hải chắp tay sau lưng, mặt mũi tràn đầy cảm giác thành tựu đi trở về, A Hoa theo tại phía sau, hai mắt ngốc trệ, váng đầu chuyển hướng, bước đi cũng lắc lư.

“A Hoa a, khẩu hiệu của chúng ta là?”

“Không kén ăn, ta phải theo luật thôi!” A Hoa vừa nói, nước mắt liền chảy xuống.

“Ừm, chó ngoan!”

...

Trên bầu trời rộng lớn, Tiểu Hồng giương cánh bay lượn, Lâm Hải cùng Lục Minh Huyền, còn có A Hoa, hai người một chó, ngồi tại trên thân Tiểu Hồng, nhìn xuống biển rộng xanh thẳm phía dưới, cẩn thận tìm kiếm manh mối.

Tốc độ của Tiểu Hồng, cũng là cực nhanh, so với máy bay cũng tương xứng, nhìn từng cái từng cái hải đảo ở phía dưới, Lục Minh Huyền cau mày, không ngừng phân biệt lấy.

Rốt cục, đến thời điểm khi nhìn thến một hòn đảo lớn, trước mắt Lục Minh Huyền bỗng nhiên sáng lên.

“Tìm tới!” Nói xong, Lục Minh Huyền liền đưa tay hướng phía hòn đảo kia nhất chỉ.

“Nhìn thấy hòn đảo kia không, qua hòn đảo kia, để ưng của ngươi lại hướng phương hướng Đông Nam, bay khoảng hơn năm trăm hải lý, liền đến cửa vào của Bồng Lai Tiên Đảo!”

Lâm Hải nghe được, trước mắt đột nhiên sáng lên, vội vàng thông qua ý niệm giao lưu cùng Tiểu Hồng.

“Tiểu Hồng, phương hướng Đông Nam, nhanh một chút!”

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, vung cánh lên, tốc độ lần nữa tăng tốc, nháy mắt liền hóa thành một điểm đen, biến mất ở chân trời.

“Dừng lại!” Đột nhiên, Lục Minh Huyền la lên một tiếng, Lâm Hải vội vàng để Tiểu Hồng dừng lại, treo ở không trung.

“Giảm xuống một chút, hạ xuống cách mặt biển khoảng chừng mười mét!”

Lâm Hải dựa theo lời nói của Lục Minh Huyền, phân phó Tiểu Hồng, từ trên cao hạ xuống.

“Nhìn thấy tảng đá phía dưới kia không ?” Lục Minh Huyền đột nhiên chỉ vào một khối đá ngầm, lồi ra trên mặt biển, hướng phía Lâm Hải nói nói.

Lâm Hải cúi đầu xuống, hướng phía dưới nhìn lại, đã thấy một mảnh đá ngầm trải rộng, lớn nhỏ không đều, căn bản không biết Lục Minh Huyền chỉ, là một khối nào.

“Xuống dưới!” Lâm Hải khẽ quát một tiếng, sau đó mang theo Lục Minh Huyền, từ trên không cao mười mét liền nhảy xuống.

Hai chân hơi dính mặt nước, Lâm Hải lập tức đề chân khí, lòng bàn chân không ngừng khởi động, làm thân thể lơ lửng ở trên mặt nước.

“Tảng đá ngươi nói, là khối nào?” Lâm Hải hướng phía Lục Minh Huyền hỏi.

“Đi vào trong, một khối lớn nhất ở giữa kia!”

Dưới chân Lâm Hải nhất động, lướt nước mà đi, chớp mắt liền đến một khối đá ngầm nhô lên cao hơn hai mét ở phía trước.

“Làm sao đi vào?”

Lục Minh Huyền há hốc mồm, muốn nói lại thôi, sau đó lộ ra một nụ cười khổ.

“Bồng Lai Tiên Đảo, cửa vào cứ mỗi bảy ngày sẽ mở một lần, nếu như ta nhớ không sai, cách lần mở cửa tiếp theo, còn có ba ngày thời gian!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, chân khí kém chút tán loạn, rơi vào trong biển.

“Ngươi con mẹ nó đùa nghịch ta sao?” Lâm Hải một tay đem Lục Minh Huyền nâng quá đỉnh đầu, phẫn nộ nói nói.

Lục Minh Huyền nhất thời thất kinh, liên tục khoát tay.

“Không có không có, cho ta mượn cái lá gan, cũng không dám đùa nghịch Lâm Tông chủ a!” Lục Minh Huyền hiện tại cũng biết, Lâm Hải đã sáng tạo ra Hải Nguyệt Tông, chính là nhất tông chi chủ, đối với Lâm Hải cũng lấy Tông chủ để xưng hô.

“Vậy ngươi vì sao không còn sớm nói, chẳng lẽ ngươi con mẹ nó để ca ca ở trên biển lơ lửng suốt ba ngày sao?”

“Ta, ta gấp gáp quá, quên!” Lục Minh Huyền một mặt hoảng sợ liếc nhìn Lâm Hải một chút, nhát gan nói.

“Em gái ngươi a!” Lâm Hải quả thực im lặng, tức giận đem Lục Minh Huyền buông ra.

“Vậy ngươi nói, làm sao bây giờ?”

“Khoảng cách nơi đây không xa, đi về phía nam khoảng ba mươi hải lý, có một cái đảo nhỏ, chúng ta mỗi lần ra đảo, đều là ở bên trong này, chờ đợi thuyền con qua lại, không bằng chúng ta qua bên đó nghỉ ngơi ba ngày?”

Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra một hơi, nơi này cách đại lục, đã cực kỳ xa xôi, nếu như lại để cho Tiểu Hồng bay trở về, còn cần thời gian năm, sáu tiếng, giày vò vừa đi vừa về cũng không phải chuyện hay.

Không có cách nào, chỉ có thể như thế!

“Đi!” Lâm Hải hướng phía Tiểu Hồng thổi cái huýt sáo, Tiểu Hồng lao xuống một cái, thân hình khổng lồ sát mặt nước mà qua, Lâm Hải nhảy vọt một cái, liền nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng chấn động cánh, hướng phía đảo nhỏ mà Lục Minh Huyền nói bay đi.

Khoảng cách ba mươi hải lý, đối với tốc độ của Tiểu Hồng mà nói, chỉ là mấy hơi thở, chớp mắt liền thấy phía trước có hòn đảo, xanh um tươi tốt, cây cối rậm rạp, diện tích còn không nhỏ.

“A, ở trên đảo tựa hồ có người!” Cách xa, Lâm Hải liền thấy, lại có hai chiếc thuyền lớn, đang dừng sát ở phía trên bên bờ.

Chờ tới lúc đến gần một chút, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhảy một cái, thình lình phát hiện, phía trên một chiếc thuyền buồm trong đó, là vẽ một bộ xương màu đen cực lớn mười phần bắt mắt!

“Ta qua, hải tặc!” Lâm Hải không khỏi kinh hô một tiếng!

Chương 1061: Hải tặc

Sau khi Tiểu Hồng hạ xuống trên đảo, bởi vì mục tiêu quá lớn, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp đưa nó thu hồi về Thánh Cảnh.

“Chúng ta đi qua nhìn một chút!” Lâm Hải hướng phía Lục Minh Huyền cùng A Hoa khoát tay chặn lại, chui vào trong rừng cây nhỏ.

“Cứu mạng a, thả ta ra!”

“Ta van cầu các ngươi, đừng như vậy!”

“Các ngươi bỏ qua cho ta đi, ta là phụ nữ có thai a!”

Mới đi ra không bao xa, Lâm Hải liền nghe đến cách đó phía trước không xa, truyền đến tiếng gào thút thít của mấy cái nữ nhân Hoa Hạ, trong đó còn kèm theo tiếng cười cùng lời nói nghe không hiểu của nam nhân.

“Mẹ nó, súc sinh!” Lâm Hải vừa nghe thanh âm, liền biết rõ đám hải tặc này đang làm gì, liền nổi giận tại chỗ!

Nữ nhân Hoa Hạ, há lại để cho đám hỗn đản này tùy ý chà đạp, huống chi trong đó còn có phụ nữ có thai a, đám súc sinh này thật con mẹ nó không phải đồ vật!

“A Hoa, ngươi không phải thích bạo chim nhất sao? Đem đám tôn tử này, đều bạo cho lão tử!”

“Ha ha, nhìn tốt a, ba ba!” A Hoa hưng phấn hú lên quái dị, thân hình khổng lồ, nhanh chóng liền lao ra.

Hai mươi mấy cái hải tặc, giờ phút này đang đem mười mấy cô gái trẻ tuổi, vây vào giữa, cười phóng đãng xé rách y phục.

Đột nhiên thấy hoa mắt, chỉ thấy một đầu chó lớn đến quá mức, phảng phất như từ trên trời giáng xuống, liền nhào tới.

“Bát dát!” Đám hải tặc kinh hãi, một cái bên trong đó liền đưa tay chuẩn bị móc súng, kết quả bị A Hoa cắn một cái tại trên đũng quần, ngao một tiếng liền ngã xuống trên mặt đất.

“A... Nha phi, cái chim này thật thối!” A Hoa quát to một tiếng, quay người lại đem hai cái hải tặc bạo chim.

Đám hải tặc còn lại nhất thời cảm thấy đũng quần mát lạnh, tất cả đều bị dọa sợ, không đợi tới khi kịp động thủ, trong nháy mắt lại bị A Hoa bổ nhào đến bốn năm cái, một người cho một ngụm vào bên trong háng, nhất thời tiếng hét thảm vang lên bên tai không dứt!

“@#% $...” Đám hải tặc này không biết hô câu gì, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, vắt chân lên cổ mà chạy.

“Nãi nãi, Cẩu gia muốn bạo chim, nào có thể để ngươi dễ dàng bay đi như vậy!”

“Đều tiến cung làm thái giám cho Cẩu gia đi!”

A Hoa cười quái dị, thân hình cực nhanh không ngừng nhảy vọt lên, đem đám hải tặc cái này đến cái khác bổ nhào bạo chim, không đến hai phút đồng hồ, đám hải tặc này tất cả đều bưng lấy đũng quần, ngã xuống đất bắt đầu rú thảm, một cái cũng không có đào thoát!

“A!” Mấy cô gái trẻ tuổi kia, tất cả đều tụ tập cùng một chỗ, ôm lẫn nhau, nhìn thảm trạng của đám hải tặc này, lại nhìn nhìn bên trong miệng A Hoa còn đang chảy máu, bị dọa đến toàn thân run rẩy, hoa dung thất sắc!

“A ha, các vị mỹ nữ, đừng gấp gáp a, A Hoa ta hiểu thương hương tiếc ngọc nhất, sẽ không tổn thương các ngươi, cái kia, các ngươi đừng cố ôm lấy nhau a, đều là nữ nhiều không có ý nghĩa, không bằng cùng một chỗ ôm một mình Cẩu gia thôi.”

A Hoa một mặt cười xấu xa, liền hướng phía mấy cô gái trẻ tuổi chạy qua.

“A, con chó kia tới á!” Mấy cô gái trẻ tuổi nhất thời bị dọa đến hoảng sợ gào thét.

“Đừng sợ nha, Cẩu gia ta ôn nhu nhất... Ngao!” A Hoa còn chưa nói xong, liền bị Lâm Hải dùng một chân đá bay.

“Các ngươi không có sao chứ?” Lâm Hải liếc nhìn mấy cô gái trẻ tuổi một chút, nhàn nhạt hỏi.

“Không có việc gì, cảm tạ ngươi!” Mấy cô gái trẻ tuổi thấy A Hoa bị đá bay, lúc này mới thở dài ra một hơi, vội vàng sửa sang quần áo lộn xộn một chút, hướng phía Lâm Hải lộ ra nụ cười cảm kích.

“@#% $#... #!” Ngay lúc này, đột nhiên một trận thanh âm lộn xộn từ xa mà đến gần, xen lẫn với tiếng bước chân hỗn loạn, vậy mà không dưới mấy chục người!

Đám cô gái trẻ tuổi này, tâm vừa buông xuống, nhất thời lại trở nên hoảng sợ.

"Khẳng định là đám hải tặc kia nghe được động tĩnh, xông lại!"

Lâm Hải quay đầu, xuyên thấu qua rừng cây nhìn lại, chỉ thấy một mảnh đen kịt, đang hướng phía bên này chạy tới, cầm trong tay đao, cầm súng, không dưới bốn mươi năm mươi người!

Lâm Hải không khỏi bĩu môi một cái, đối với mấy cái hải tặc nói tiếng chim này, một chút hảo cảm cũng không có!

"A Hoa, lại tới chơi đi!"

Lâm Hải hướng phía A Hoa vừa chạy về đến, há miệng.

"A... Nha phi, nhìn Cẩu gia bạo hết các ngươi!" A Hoa hú lên quái dị, nhanh như như thiểm điện, liền xông qua.

"@# $%...!" A Hoa xuất hiện, nhất thời để đám hải tặc bên ngoài kia giật nảy cả mình, kinh hoảng gào thét, còn không có chờ phản ứng lại, tiếng hét thảm tê tâm liệt phế liền vang lên liên miên.

"Phi phi phi, người nước nào a, thật con mẹ nó thối!" Không đến năm phút đồng hồ, đám hải tặc này, tất cả đều bưng lấy đũng quần ngã trên mặt đất, gào khóc thảm thiết.

A Hoa hướng trên mặt đất, nôn liền mấy ngụm nước bọt, một mặt ghét bỏ.

Mà thời gian này, Lâm Hải đã đem mấy cô gái trẻ tuổi vị dọa đến toàn thân như nhũn ra, nâng dậy.

"Tốt, không có việc gì!" Thấy đám hải tặc cũng đều bị A Hoa xử lý, Lâm Hải cười nói.

"Đó là chó ngươi nuôi a, quá lợi hại, nếu ta có một cái cẩu cẩu đáng yêu như thế, thật tốt biết bao nhiêu a! Ta yêu chết nó!" Có cái nữ hài gan lớn chút, nhìn A Hoa, hai tay giữ trước ngực, một mặt hoa si!

“Mỹ nữ, ta cũng yêu ngươi!” A Hoa vừa vặn chạy tới, nghe được lời nói của nữ hài, hai mắt tỏa ánh sáng, vọt tới trước người nữ hài, giả ra bộ dáng nhu thuận, cũng là cọ một hồi.

“Khanh khách, ngươi nhìn nó, có bao nhiêu đáng yêu a!” Nữ hài cũng biết A Hoa sẽ không tổn thương tới các nàng, liền đem thân thể cực lớn của A Hoa, ôm vào bên trong ngực, không ngừng vuốt ve.

“Ngô, ngô ngô...” A Hoa giả trang ra một bộ dáng manh manh, một mặt say mê, cọ càng hăng hái.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời mặt đen lại, “Mẹ nó, thật con mẹ nó là lưu manh chó!”

Lâm Hải tiến lên, một chân đem A Hoa đá sang một bên.

“Ba ba, khẳng định là ngươi muốn cọ, người ta không cho cọ, ngươi liền đố kỵ ta!” Mặt mũi A Hoa tràn đầy ủy khuất.

Lâm Hải mặc kệ nó, mà chính là hướng phía mấy cái nữ tử này nói nói.

“Hải tặc khẳng định còn có người, ta đi qua nhìn một chút, các ngươi đợi ở bên trong này đừng nhúc nhích, để phòng gặp nguy hiểm!”

Lâm Hải nói xong, hướng phía A Hoa lúc lắc đầu.

“Ngươi cũng ở lại bên trong này, bảo vệ tốt mấy cái mỹ nữ này!”

“Oa, ba ba ngươi yên tâm đi, A Hoa ta am hiểu nhất là bảo hộ mỹ nữ á!” A Hoa nói xong, trực tiếp liền lại lẻn đến bên trong bọn nữ hài này, bắt đầu nhắm mắt lại say mê cọ.

“Ách...” Lâm Hải không còn gì để nói, chợt phát hiện, chính mình để A Hoa lưu lại, tựa hồ là cái sai lầm!

Bất quá quản nó chi, các cô gái người ta cũng không nói gì, từng cái còn thẳng thích để cho A Hoa cọ, chính mình cầm cái tâm kia làm gì.

Thân ảnh lên xuống mấy cái, Lâm Hải ra khỏi rừng cây nhỏ, hướng phía bên bờ mà đi.

“@#%%# $... $%!”

Vừa mới tới gần bên bờ, Lâm Hải liền nghe thấy mấy cái tiếng rống giận, tuy nghe không hiểu là có cái ý tứ gì, nhưng vội vàng xao động cùng bất an trong giọng nói, lại hết sức rõ ràng.

Lâm Hải trốn đến sau một cây đại thụ, hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy chừng hơn trăm người, tất cả đều bị tập trung ở trên đất trống bên bờ, hai tay ôm đầu ngồi xổm ở bên trong này.

Xung quanh bọn họ, mười cái hải tặc cầm súng trường trong tay, một bên trông giữ bọn họ, một bên nôn nóng hướng phía rừng cây nhỏ nhìn lại.

Hiển nhiên, tiếng kêu thảm thiết trước đó, bọn chúng cũng đều nghe được.

Thế nhưng là, rừng cây nhỏ cách quá xa, bọn họ căn bản không biết là chuyện gì đã phát sinh, cũng chính vì vậy, bọn họ mới trở nên nóng nảy, một cỗ hoảng sợ không biết, bắt đầu quanh quẩn ở trong lòng!

“Hết thảy có mười ba cái hải tặc, tất cả đều là người bình thường, không đáng để lo!”

Con mắt Lâm Hải quét qua, đem toàn bộ xem ở bên trong mắt, hai tay đột nhiên hất lên, nhất thời đạo đạo kim quang liền rời khỏi tay!

Phốc phốc phốc phốc...

Một tiếng lại một tiếng đâm vào thịt vang lên, mười ba cái hải tặc liền cả người Lâm Hải cũng không thấy, chỗ yếu hại của mỗi người, liền nhiều thêm một cái Kim Tiền Tiêu, xác chết nhao nhao té lăn trên đất.

“Chết, hải tặc tất cả đều chết!” Mọi người ngồi xổm ở mặt đất, phát hiện ra dị thường, nhất thời kinh hô một tiếng, hớn hở ra mặt, nhao nhao đứng lên, chạy về bốn phía.

“Mọi người không nên động!” Lâm Hải thấy thế, vội vàng vội vã hét lớn một tiếng.

Tuy mặt ngoài hải tặc đã bị tiêu diệt, nhưng còn có hải tặc tồn tại hay không, thì người nào cũng không biết!

“Tạp chủng từ nơi nào đến, dám xen vào việc của người khác, chán sống rồi sao!”

Ngay lúc này, đột nhiên một đường thanh âm nổi giận, vang lên tại trong không gian.

Trong lòng Lâm Hải giật mình, kinh hãi ngẩng đầu, sắc mặt nhất thời hoàn toàn thay đổi!

Chương 1062: Không phục thì đến chiến!

“Có cao thủ!”

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy một cột nước lớn khoảng ba, bốn người mới ôm hết, đột nhiên từ trên trời giáng xuống, giống như thác nước từ trên chín tầng trời, hướng phía chính mình sắc bén rơi xuống.

“Chạy mau a, biển động á!”

Mọi người trên bờ, tất cả nhất thời đều kinh ngạc đến ngây người, từng cái bị dọa đến kêu cha gọi mẹ, hoảng hốt chạy trốn, chạy ra bốn phía.

Trên mặt Lâm Hải nhất thời lộ ra vẻ cực kỳ nghiêm túc, hai tay đột nhiên để ở trước ngực, nhanh như chớp đánh ra liên tục mấy chục cái ấn quyết, sau đó hướng phía bầu trời nâng một cái.

“Châm Hỏa Thiêu Thiên!”

Lâm Hải quát chói tai một tiếng, nhất thời một đám lửa bay lên trên trời, trong nháy mắt liền phóng đại vô số lần, như một cái khay, cùng cột nước cách mặt đất còn có ba bốn trượng, kịch liệt đụng vào nhau.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, giống như hai đoàn tàu chạm vào nhau, đinh tai nhức óc, cột nước cùng hỏa diễm nhất thời giằng co cùng một chỗ ở giữa không trung, chỗ biên giới, bọt nước văng khắp nơi, hỏa diễm bay tán loạn, thanh thế cực lớn, cực kỳ hùng vĩ!

“Đều trốn đến rừng cây nhỏ phía sau đi!” Lâm Hải một bên vận công bóp niệm pháp quyết, một bên hướng phía mọi người đã loạn thành một bầy, hò hét một tiếng âm thầm dùng tới phương pháp phát ra tiếng của Nguyệt Cung Tiên m.

Thanh âm của Lâm Hải truyền vào lỗ tai, đầu não của mọi người nhất thời thư thái một trận, hoảng sợ cực lớn trong nháy mắt đã bị san bằng không ít, có người so sánh trầm ổn, lập tức hướng phía mọi người tập hợp một tiếng.

“Tất cả mọi người đừng loạn, nghe vị pháp sư này!” Người này cũng không biết nên xưng hô Lâm Hải như thế nào, thấy Lâm Hải bỗng dưng có thể triệu hoán phóng thích liệt hỏa, quả thực không khác gì Pháp sư hệ Hỏa trong trò chơi mà mình bình thường chơi, nên vô ý thức liền thốt ra!

Phốc!

Lâm Hải nghe được xưng hô thế này, chân khí vọt tới, kém chút bị làm đau sốc hông.

Mẹ nó, ca ca con mẹ nó là người tu hành, là Nhân Tiên có được hay không? Làm sao con mẹ nó lại thành pháp sư, xưng hô này nghe liền theo không khác gì tên lừa đảo giang hồ!

Bất quá, Lâm Hải cũng không đoái hoài tới chuyện so đo vấn đề xưng hô, thấy mọi người nhao nhao dựa theo phân phó của chính mình, vội vàng nhanh chóng rút vào trong rừng cây nhỏ, tâm lý Lâm Hải cuối cùng đã buông lỏng một hơi.

Không có những phàm nhân này ở xung quanh, Lâm Hải liền không có nỗi lo về sau, có thể thỏa thích thi triển thủ đoạn, cũng không sợ ngộ thương.

Lúc này, Lâm Hải mới hướng phía đối diện nhìn lại, đã thấy ở trên mặt biển, là một cái nam tử trung niên râu ria sạch sẽ, người mặc kimono, chân đạp guốc gỗ, chính là một mặt dữ tợn không ngừng đánh lấy ấn quyết, hai cái mắt tam giác, mang theo quang mang hung ác, cũng đồng thời hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Mẹ nó, tiểu quỷ tử!” Lâm Hải từ bộ đồ mà người đối diện này mặc, lập tức nhận ra thân phận của người này, trong lòng không khỏi đại nộ.

“Bát dát, dám đồ hại thủ hạ của ta, hôm nay ta để ngươi chết!”

Tiểu quỷ tử đối diện, gầm thét một tiếng, thấy cột nước cùng liệt hỏa của Lâm Hải bất phân thắng bại, hai tay đột nhiên hướng phía sau lưng ngoặt khúc một chỗ, sau đó dùng lực hướng phía Lâm Hải đẩy một cái!

“Hô!”

Nhất thời, chân của tiểu quỷ tử chạm xuống mặt biển, sóng lớn bốc lên, nước biển đằng không mà lên, trong nháy mắt cao lên mười mấy mét, giống như tường nước di động lấp kín, hướng phía Lâm Hải liền cuốn tới.

Lâm Hải đứng tại đó, nhất thời cảm thấy một cỗ khí tức sóng biển đập vào mặt, đè ép không khí trước mặt đến mức phát ra một tiếng bén nhọn, trong nháy mắt trời biển như hòa làm một, trong mắt tất cả đều biến thành thế giới cuồn cuộn!

“Nghĩ không ra bên trong đám tiểu quỷ tử, còn có cái cao thủ!” Đôi mày của Lâm Hải gắt gao nhăn lại, uy lực của cái đại pháp thuật này, lại đã tiếp cận thực lực của Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, tu vi của tiểu quỷ tử này chí ít cũng là Kim Đan hậu kỳ!

Bất quá, thực lực giờ phút này của Lâm Hải, cùng lúc đối chiến với Lộ Thiên Tuyệt khi trước, từ lâu không thể so sánh nổi, từ sau khi tiến vào Kim Đan kỳ, đề bạt lên một đại cảnh giới, thực lực của Lâm Hải, chí ít gia tăng gấp mười lần không ngừng!

Đối phó với đại pháp thuật bực này, đổi lại là trước kia, Lâm Hải trừ việc thi triển Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, thì không còn cách nào khác, nhưng bây giờ, căn bản liền đến Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cũng đều không cần vận dụng!

“Lên!”

Cánh tay Lâm Hải liên tục huy vũ, đánh ra một đạo ấn quyết phức tạp, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

Trong nháy mắt, bên ngoài ba trượng, một đạo tường lửa phóng lên tận trời, xông thẳng tới chân trời, trong nháy mắt đã đem sóng biển ngăn cách ở bên ngoài tường lửa.

Rầm rầm rầm!

Sóng biển một tầng chồng lên một tầng, hung mãnh đụng vào trên tường lửa, khiến cho tường lửa rung động một mảnh, ngọn lửa vẩy ra, không ngừng nhảy lên, đem sóng lớn cực lớn, gắt gao chống đỡ tại bên ngoài, vô pháp vượt qua Lôi Trì một bước!

Ầm!

Ngay sau đó, bên trên bầu trời vang lên một tiếng vang thật lớn, nước lửa lại là giằng co cùng một chỗ, mất đi khống chế của Lâm Hải cùng tiểu quỷ tử, trong nháy mắt tán loạn, bọt nước cùng ngọn lửa, như là viên đạn, từ không trung kích xạ ra bốn phương tám hướng, trên mặt đất nhất thời đá bay cây đổ, bụi mù đầy trời!

“Diệt cho ta!” Tiểu quỷ tử thấy sóng lớn bị pháp thuật mà Lâm Hải thi triển ngăn trở, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia quang mang hung ác, tay bắt pháp quyết, lần nữa phát lực, sóng lớn trong biển lần nữa lăn lộn sôi trào, đánh thẳng tới.

Lâm Hải thì là chau mày, tuy dựa vào pháp thuật hệ Hỏa, hắn có thể ngăn cản được công kích của tiểu quỷ tử, nhưng muốn đem nó đánh tan, cũng là khó khăn, nhất là tiểu quỷ tử lưng tựa vào biển lớn, lại tu tập pháp thuật hệ Thủy, có ưu thế thiên nhiên, một lúc sau, chính mình tất sẽ lâm vào bị động!

“Thôi, không cùng gã phí sức nữa!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, một tay bóp ấn quyết, khống chế tường lửa, ngăn cản sóng biển công kích, một cái tay khác đột nhiên giương lòng bàn tay lên!

Oanh!

Đột nhiên, trong trời nắng có một tiếng sét đùng đoàng, sau đó một đường chớp nhoáng từ trong lòng bàn tay Lâm Hải bay ra, hướng phía tiểu quỷ tử ở đối diện đánh xuống!

“Chưởng Tâm Lôi?” Tiểu quỷ tử đối diện, thấy thế liền bị dọa đến rít lên một tiếng, cuống quít rút lui, sau đó cánh tay vung lên, một đạo sóng nước phóng lên tận trời, cùng Chưởng Tâm Lôi của Lâm Hải đụng vào nhau.

Ầm!

Bọt nước văng khắp nơi, tiếng sấm tan mất, hai cái pháp thuật đụng vào nhau, thế lực ngang nhau, nhất thời tiêu tán ở giữa không trung, cùng lúc đó, sóng biển ngập trời, mất đi pháp thuật khống chế, cũng thối lui trong nháy mắt, tường lửa trước mặt Lâm Hải cũng biến mất không thấy gì nữa ngay sau đó, tràng diện lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, chỉ còn lại có thanh âm của sóng biển đập vào bên bờ.

“Người tu đạo Hoa Hạ, ngươi tại sao phải can thiệp vào sự tình của phàm nhân? Đều là một số con kiến hôi, mệnh rẻ như chó, ngươi cần gì phải ra mặt vì bọn họ!” Tiểu quỷ tử hiển nhiên cảm giác được Lâm Hải khó giải quyết, bắt đầu giảng đạo lý cùng Lâm Hải.

“Thả ngươi mụ cái rắm!” Lâm Hải tức giận mắng, “Người Hoa Hạ chúng ta, liền xem như một tên ăn mày, cũng còn quý giá hơn đám quý tộc tiểu quỷ tử các ngươi, dám bắt cóc người Hoa Hạ ta, đó là treo ngược lão Thọ Tinh, chán sống!”

“Bát dát!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời chọc giận tiểu quỷ tử đối diện, bờ môi thật dày của gã vểnh lên, trong mắt lóe lên từng đạo hàn quang!

“Bát bà nội ngươi a, không phục thì đến chiến!” Trên thân Lâm Hải phát tán ra một cỗ khí thế cường đại, lẫm như Thiên Uy!

“Heo Trung Quốc đáng giận, ta muốn đem ngươi xé nát cho cá ăn!” Tiểu quỷ tử rít lên một tiếng, đột nhiên giương hai tay lên, nhất thời sóng biển sau lưng gã liền phóng lên tận trời, thân thể tiểu quỷ tử nhảy lên một cái, vậy mà đứng tại phía trên ngọn sóng, thăng nhập vào giữa không trung.

Cánh tay duỗi ra, sóng biển như là nhận lấy lực hút, liền hướng phía trong tay gã bay đi, chớp mắt đã hội tụ thành một thanh đại đao dài hơn một trượng!

Trong lòng Lâm Hải đột nhiên giật mình, thanh đại đao do nước biển ngưng tụ mà thành này, tại dưới thái dương chiếu rọi, lóe quang mang trong suốt, một cỗ sát khí ngập trời từ phía trên đao mang, phát ra, cả vùng không gian trong nháy mắt trở nên cực kỳ kiềm chế, liền cả hô hấp cũng cảm thấy một tia không khỏe!

“Là lực lượng đạo hạnh!” Con mắt Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ, hắn rõ ràng cảm thấy, trên cái đại đao này, có một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, cùng Kiếm Ma Chi Kiếm của Lộ Thiên Tuyệt trước đó, có cảm ứng cực kỳ tương tự, thậm chí uy lực chỉ có hơn chứ không kém!

Đối mặt với loại đồ vật huyền diệu như đạo hạnh này, cho dù thực lực của Lâm Hải tăng nhiều, cũng không dám chủ quan chút nào, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay.

“Trảm!!!”

Mà lúc này đây, tiểu quỷ tử đột nhiên hét lớn một tiếng, cánh tay đột nhiên vung lên, đại đao bí mật mang theo biển động như thao thiên cự lãng, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, bổ xuống!

Chương 1063: Thần thông đấu thần thông

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đao mang sóng lóng lánh kia cực lớn, như sóng to gió lớn bổ chặt xuống, khí thế đoạt người, bọt nước vẩy ra, phảng phất như cả mảnh trời không cũng biến thành biển lớn lay động, tựa hồ vùng thế giới này đều muốn bị dìm ngập!

Đối mặt với chiêu số cường thế như vậy, Lâm Hải lộ vẻ mặt ngưng trọng, không dám chủ quan chút nào.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay đột nhiên hạ xuống, nhất thời nở rộ ánh sáng lam, chiếu sáng rạng rỡ, hai tay dùng lực, từ đuôi đến đầu bỗng nhiên hướng phía trên chém một cái, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Bá Không Trảm!”

Toát!

Tiếng không khí nổ đùng đoàng bén nhọn vang lên, nhất thời một đường chớp nhoáng xẹt qua chân trời, giống như Trường Hồng Quán Nhật, đao mang màu xanh thăm thẳm thoát thể mà ra, như một mặt trăng lưỡi liềm cực lớn, hướng đại đao sóng nước phía trên, liền nghênh đón!

Keng!

Hai đường đao mang chạm vào nhau, giống như Thần binh đụng vào nhau, phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai, sau đó đại đao sóng nước kia nhất thời sụp đổ, hóa thành vô số bọt nước mà vẩy ra.

Tiểu quỷ tử bên trên ngọn sóng giật nảy cả mình, bị lực phản chấn cực lớn, trực tiếp từ đỉnh đầu sóng biển lật xuống, sóng biển trong nháy mắt đã hạ thuỷ triều xuống, khôi phục lại bình tĩnh.

Sau khi tiểu quỷ tử hạ xuống, dưới chân liền lùi lại vài chục bước, khó khăn lắm mới đứng vững thân hình, trong mắt là một mảnh kinh hãi!

Mà Lâm Hải cũng tại dưới mãnh liệt va chạm, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cũng bị bắn ngược quăng lên cao cao, đem theo toàn bộ thân thể hắn bay lên, thẳng tắp rời ra cách xa hơn một trượng, mới phiêu nhiên rơi xuống đất, mày hắn liền nhăn lại!

Phía dưới một chiêu cứng đối cứng, thế lực của hai người vậy mà ngang nhau, bất phân cao thấp!

“Bát dát, ngươi đến tột cùng là ai?!” Tiểu quỷ tử nhìn Lâm Hải, vẻ mặt biến đổi, thực lực của Lâm Hải, đã triệt để đem gã rung động, trong ấn tượng của gã, người tu đạo Hoa Hạ, có thể đỡ được một chiêu này, không ra mười người, nhưng trong đó tuyệt đối không có Lâm Hải!

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, nhàn nhạt cười lạnh.

“Đi không đổi danh, ngồi không đổi họ, Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải!”

“Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải?” Tiểu quỷ tử khẽ đảo mắt, một phen minh tư khổ tưởng, làm thế nào cũng không nhớ nổi, tựa hồ căn bản là không có nghe nói qua cái người tên Lâm Hải này.

“Lâm Hải, thực lực của ngươi rất vượt quá ngoài ý muốn của ta!” Tiểu quỷ tử rốt cục lộ ra ngưng trọng trước đó chưa từng có, đối với là coi trọng Lâm Hải xuất phát từ nội tâm.

“Từ giao thủ vừa rồi mà xem, ngươi ta tương xứng, tiếp tục đánh xuống, chỉ sợ cũng khó phân thắng bại!”

“Nếu ngươi đã giết tất cả nô lệ của ta, vậy liền đem tất cả người Hoa ở bên trong này lưu lại làm đền bù tổn thất cho ta, sau đó ta sẽ thả ngươi rời đi, ngươi xem coi thế nào?”

Lâm Hải liếc nhìn tiểu quỷ tử kia một chút như nhìn kẻ đần độn, sau đó khinh thường cười nhạo một tiếng.

“Ngươi con mẹ nó đang nằm mơ đâu?.”

“Bát dát!” Tiểu quỷ tử nghe được liền gầm lên giận dữ, đột nhiên trở mặt, trong mắt lóe lên sát cơ nồng đậm!

“Người Hoa, đừng có không biết tốt xấu, ngươi thật coi ta giết không được ngươi sao?”

“Có bản lĩnh, lấy hết ra là được!” Lâm Hải hạ cánh tay xuống, một cánh tay cầm đao, chỉ vào tiểu quỷ tử ở phía xa, mở giọng mỉa mai nói.

“Rất tốt!” Tiểu quỷ tử híp hai mắt rét lạnh, chậm rãi gật gật đầu.

“Ngươi cho rằng vừa rồi, đó chính là toàn bộ thực lực của ta à, không ngại nói cho ngươi, át chủ bài của ta còn chưa có lật đi ra đâu!”

Lâm Hải nhất thời bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Muốn chiến liền chiến, từ đâu tới nói nhảm nhiều như vậy!”

“Thật là muốn chết!” Tiểu quỷ tử hét lớn một tiếng, đột nhiên hai tay vung vẩy một trận, nhất thời trên biển lớn sau lưng, vô số giọt nước phóng lên tận trời!

Trong lòng Lâm Hải giật mình, một cỗ dự cảm bất thường, từ đáy lòng xông tới!

“Không tốt!” Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, hắn có thể cảm giác được, trong những cột nước đếm không hết này, tựa hồ có ẩn chứa lực lượng khổng lồ, so với đại đao sóng nước trước đó, cũng mạnh hơn rất nhiều!

Bá một tiếng, hai tay hạ xuống, Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng

Nhận Đao đặt nằm ngang ở trước ngực, trong mắt lóe lên một tia tinh mang!

“Đi chết đi!” Tiểu quỷ tử đột nhiên hét lớn một tiếng, hai tay đột nhiên hướng về sau hạ xuống, thân thể làm ra một cái động tác lao xuống, giống như mũi tên, nhảy vọt đến giữa không trung!

Sau đó, song chưởng đột nhiên hướng phía dưới lật một cái, trong miệng quát chói tai một tiếng!

“Thần thông, Chôn Vùi!”

Oanh!

Theo thanh âm của tiểu quỷ tử rơi xuống đất, cột nước trùng thiên phía sau, nhất thời thoát ly khỏi mặt biển, như là có sinh mệnh, thẳng tắp phóng lên bầu trời, sau đó như là những mũi tên băng lãnh sắc bén, hướng phía Lâm Hải rơi xuống!

“Thần thông?!”

Sắc mặt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một tia kinh ngạc, nghĩ không ra tên tiểu quỷ tử này, vậy mà thi triển ra pháp thuật thần thông!

Lâm Hải từ khi bắt đầu tu đạo, trừ chính mình ra, còn là lần đầu tiên gặp được người biết thần thông!

Nhìn cột nước kiếm tiễn lít nha lít nhít đầy trời đếm không hết, hướng phía chính mình rơi xuống, Lâm Hải đột nhiên cười lạnh một tiếng.

“Thần thông đúng không? Đừng tưởng rằng chỉ ngươi mới biết!”

“Ta ngược lại muốn xem xem, là thần thông của ngươi lợi hại, hay là thần thông của ta càng mạnh!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Thần thông, Phần Thiên!”

Trong nháy mắt, chỗ trán Lâm Hải, da thịt đột nhiên vỡ ra, con mắt thứ ba xuất hiện, bên trong nhãn cầu, có ngọn lửa màu tím rõ ràng nhảy lên, phảng phất như có thể thiêu hết vạn vật thế gian!

“Ừm?” Tiểu quỷ tử tự nhiên cũng nghe thấy tiếng quát của Lâm Hải, hiển nhiên đồng dạng không nghĩ tới gặp được người tu đạo có thần thông, trong lòng cũng là vạn phần kinh ngạc!

Mà đúng lúc này, tiểu quỷ tử kinh hãi phát hiện, cả mảnh không trung đột nhiên trở nên vô cùng đỏ thẫm, ẩn ẩn có một cỗ sóng nhiệt cơ hồ đem người nướng cháy, tràn ngập cả vùng không gian!

Không đợi hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đột nhiên toàn bộ trên mặt biển, đột ngột dấy lên lửa lớn rừng rực, vọt thẳng hướng lên bầu trời, đem này vô số đạo mũi tên nước kia, tất cả đều đỡ được!

Nước lửa bất tương dung, chỉ một thoáng giữa không trung, nước cùng lửa đã đem bầu trời tách làm hai tầng, hợp lực tranh đoạt!

“Ngao!”

Ngay lúc này, tiểu quỷ tử đột nhiên rú thảm một tiếng, trên hai đùi, trong nháy mắt đã bốc lên lửa cháy hừng hực.

Dốc sức!

Phản ứng của tiểu quỷ tử cũng đủ nhạy bén, quyết định thật nhanh, toàn bộ thân thể lập tức chìm vào trong biển, muốn dùng nước biển đem lửa dìm ngập.

Nhưng rất nhanh, gã liền phát hiện một cái sự thật cực kỳ khủng bố, hỏa diễm trên hai đùi gã, vậy mà căn bản không sợ nước biển, trong nháy mắt đã đem da thịt trên hai chân gã, thiêu đốt hầu như không còn, chỉ còn xương trắng!

“Bát cách nha lộ!” Tiểu quỷ tử vừa sợ lại sợ, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, toàn bộ thân thể cấp tốc chìm xuống, giống như một con cá lớn, nhanh chóng hướng phía lòng biển chui vào!

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên từng tia từng tia khinh thường.

Cái thần thông Phần Thiên này, lần trước tại Tô gia Yến Kinh, thiêu đốt ba ngày ba đêm, nhân viên cứu hỏa đều không thể dập tắt, há chìm vào trong biển liền có thể dập tắt.

Tiểu quỷ tử này bị hỏa diễm Phần Thiên của chính mình đốt trúng, hẳn phải chết không nghi ngờ!

Ngẩng đầu nhìn lại, cột nước mũi tên bên trên bầu trời, tại dưới thế công mãnh liệt của hỏa diễm Phần Thiên, cũng có xu hướng lập tức suy tàn, chèo chống đều không đến mười hơi công phu, liền tán loạn toàn bộ!

Nhìn trên mặt biển, hỏa diễm cháy hừng hực không có một tia dấu hiệu dập tắt, Lâm Hải không khỏi gật gật đầu, mặt lộ vẻ hài lòng.

Đều nói như nước với lửa, lửa gặp nước tức diệt, thiên nhiên bị nước khắc chế, nhưng hôm nay hoàn toàn tương phản, chính mình quả thực là dùng lửa, đem nước biển cũng thiêu!

Đồng dạng là thần thông, xem ra Phần Thiên của chính mình, so với Chôn Vùi của cái tiểu quỷ tử này, mạnh lên không phải chỉ là một điểm hay nửa điểm a!

Bất quá như vậy cũng tốt lý giải, dù sao thần thông của mình, chính là được từ Thiên Nhãn Thần Thông của Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần là ai? Này tại Thiên Đình cũng là một tồn tại y hệt Chiến Thần, là nhân vật ngưu bức dám kêu gào với Ngộ Không a!

Tuyệt chiêu sở trường của y, há là một tên tiểu quỷ tử là có thể so sánh.

Diệt đi tiểu quỷ tử, Lâm Hải đang chuẩn bị quay người, đem đám người trong rừng cây nhỏ kêu đi ra.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên trên mặt biển, phun trào, để Lâm Hải không khỏi giật mình!

Trong mắt lóe lên tinh quang, Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía mặt biển nhìn lại, đột nhiên giật nảy cả mình!

Chỉ thấy một cái bóng đen sì vô cùng to lớn, như là lợi kiếm, đang từ đáy biển phi tốc hướng phía mặt biển trồi lên.

Không đợi Lâm Hải thấy rõ đến tột cùng là cái đồ vật gì, đột nhiên trên mặt biển, bọt nước lăn lộn, phóng lên tận trời, một cái quái vật khổng lồ cao đến ba bốn tầng lầu, xuất hiện tại trên mặt biển, phát ra một tiếng rống giận rung trời,!

“Mẹ nó, Hải quái!” Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, phát ra một tiếng kinh hô!

Chương 1064: Hải quái ba đầu

Trong mắt Lâm Hải hiện lên vẻ kinh sợ, hắn thật không nghĩ tới, vậy mà nhìn thấy Hải quái trong truyền thuyết!

Chỉ thấy cái Hải quái này cực lớn, thân thể lộ ra trên mặt biển, liền đã cao hơn mười mét, da thịt mịn màng giống như một đầu hải giao, cực kỳ để cho người ta cảm thấy hoảng sợ là, nó vậy mà mọc ra ba cái đầu!

Trên mỗi một cái đầu, con mắt có kích cỡ tương đương như là trái bóng đá, lóe ra quang mang màu lục khiếp người, đầu lưỡi đỏ choét thật dài phun một cái lại phun một cái, giống như trường xà thổ tín, để cho người ta nhìn mà nổi da gà.

“Bát cách nha lộ, ngươi cái người Hoa đáng chết này, dám làm tổn thương hóa thân của ta!” Một đường thanh âm phẫn nộ, từ bên trong cái miệng lớn như bồn máu của Hải quái ba đầu, đồng thời truyền ra, để con mắt Lâm Hải trong nháy mắt đã trừng tròn xoe!

“Mẹ nó! Hải quái này con mẹ nó là tên tiểu quỷ tử vừa mới này!!!”

Gặp Hải quái vậy mà mở miệng nói tiếng người, hơn nữa thanh âm lại giống như đúc với tên tiểu quỷ tử lúc trước, kinh hãi trong lòng Lâm Hải, quả thực là tột đỉnh!

Hắn chẳng thể nghĩ tới, tên tiểu quỷ tử vừa mới này, lại là do Hải quái biến thành!

“Mẹ nhà nó, đây chính là yêu quái trong truyền thuyết đi.”

Lâm Hải tuy cũng đã đều tiếp xúc qua Thần Tiên Quỷ Quái, thậm chí ngay cả Yêu tộc như Tiểu Anh còn có Tuyết Lang Vương cũng đã thấy tận mắt, nhưng giống như tiểu quỷ tử, một người đang êm đẹp, đột nhiên biến thành Hải quái, hiện ra nguyên hình, thật đúng là lần đầu gặp!

Lâm Hải mang theo ánh mắt vô cùng hiếu kỳ, trên dưới đánh giá con Hải quái ba đầu cực lớn này.

Chỉ thấy Hải quái này lộ ra nửa thân thể tại trên mặt biển, có một tầng hào quang màu xanh nước biển, bao trùm tại tầng ngoài thân thể, đem Thiên Hỏa thiêu đốt trong nước biển, ngăn cản tại bên ngoài thân thể, sáu con mắt tất cả đều hung ác nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, mang theo nồng đậm sát cơ!

“Cái con Hải quái ba đầu này, vừa hiện nguyên hình, vậy mà không sợ Thiên Hỏa thiêu đốt.” Lâm Hải kinh ngạc một trận, đồng thời từ trên thân con Hải quái ba đầu này, cảm thấy một cỗ uy hiếp trước đó chưa từng có.

“Mặc kệ ngươi là người hay là yêu, hay con mẹ nó là gay, hôm nay ta nhất định sẽ trảm ngươi, tránh để ngươi lại gây sóng gió, gây tai họa cho người Hoa Hạ ta!”

Lâm Hải hạ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuống, chỉ về phía con Hải quái ba đầu ở xa kia, trên mặt lộ ra một tia kiên nghị.

“Rống!” Con Hải quái ba đầu gầm lên giận dữ, thân thể lay động, mặt biển nhất thời dao động lăn lộn, như là nổi lên sóng gió cấp chín!

“Người Hoa đáng chết, ta nhất định phải đem ngươi moi tim đào phổi, để là tan mối hận trong lòng!”

Nói xong, một cái đầu bên trong ba cái của con Hải quái ba đầu kia, đột nhiên run rẩy một trận, sau đó trong mắt lóe lên sắc xanh, bỗng nhiên há miệng, hướng phía Lâm Hải phun ra ngoài một trận sóng nước màu lục.

“Ta qua, có độc!”

Trận sóng nước màu lục kia còn chưa cận thân, Lâm Hải liền từ trong không khí ngửi được một cỗ vị đạo tanh hôi kích thích, đầu phát nặng một trận, lập tức liền biết rõ, cái sóng nước màu lục này, hẳn là kịch độc!

Lâm Hải vội vàng vận chuyển chân khí, một tầng hộ tráo chân khí đem thân thể bảo vệ, đồng thời bế khí ngưng thở, không cho độc khí tiến vào trong cơ thể mình.

Đồng thời, thi triển Tật Phong Bộ, trong chớp mắt đã biến mất tại chỗ.

Phốc!

Cái sóng nước màu lục kia rơi trên mặt đất, thực vật ở trên đảo, vậy mà như là cá diếc sang sông, trong nháy mắt đã lão hóa đi một mảnh lớn, những nơi đi qua bốc lên từng mảnh từng mảnh bọt khí màu lục, liền cả tảng đá cũng bắt đầu hư thối!

“Kịch độc thật đáng sợ!” Lúc thân ảnh Lâm Hải, xuất hiện lần nữa, đã đến trên mặt biển, nhìn thấy hiệu quả khủng bố do kịch độc mà sóng nước màu lục kia tạo thành, tim không khỏi đập nhanh một trận!

“Nhất định phải đem cái quái thú ba đầu này dẫn ra xa khỏi bờ biển, nếu không lại bị nó ói mấy ngụm, người trong rừng cây nhỏ kia, liền sẽ gặp tao ương!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đưa tay là một đường Chưởng Tâm Lôi, rơi vào bên trên một cái đầu của con Hải quái ba đầu kia.

“Rống!” Con Hải quái ba đầu gào lên một tiếng đau đớn, đỉnh đầu nhất thời bốc lên trận trận khói xanh, một đường Chưởng Tâm Lôi này, mặc dù không có tạo thành thương tổn quá lớn đối với nó, nhưng cũng để nó đau đớn một hồi, rất khó chịu.

“Ha ha, đần độn, đến a, có bản lĩnh thì đuổi theo ca ca đi!”

Lâm Hải đột nhiên hướng phía con Hải quái ba đầu kia, dựng thẳng lên một ngón giữa, một mặt trào phúng, sau đó quay đầu hướng phía trong biển rộng mà đi, chớp mắt đã ở ngoài trăm thước.

“Bát dát! Ta muốn giết ngươi!” Con Hải quái ba đầu gầm lên giận dữ, vang vọng chân trời, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới.

Lâm Hải một bên thi triển Tật Phong Bộ, thực sự lướt nước đi nhanh, một bên quay đầu hướng phía con Hải quái ba đầu kia nhìn lại.

“Ta dựa vào!” Cái này vừa nhìn xuống, Lâm Hải giật nảy cả mình.

Chỉ thấy trên mặt biển, bọt nước lăn lộn, dao động chập trùng, thân hình khổng lồ của con Hải quái ba đầu kia, vậy mà nhanh như cá bơi, mười phần linh hoạt, so với tốc độ của chính mình còn nhanh hơn, mắt thấy liền đuổi tới phía sau mình!

“Chết đi cho ta!”

Quái thú ba đầu gầm lên giận dữ, đột nhiên há miệng, lại là một sóng nước màu lục, hướng phía Lâm Hải phun qua, nhất thời cả mảnh trời không cũng biến thành một màu đen xanh, tanh hôi vô cùng!

“Bà nội ngươi a, lão tử sẽ đến Cục bảo vệ môi trường khiếu nại ngươi!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, lần nữa đem hô hấp đóng chặt, đồng thời thân thể nhảy lên một cái, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay quét ngang một cái, đao mang thoát thể mà ra!

Phốc!

Như là gió thu quét lá rụng, sóng nước màu lục đầy trời, trong nháy mắt đã bị quét sạch không còn một mảnh.

Nhưng mà, ngay lúc này, cái đuôi của quái thú ba đầu, đột nhiên xuất hiện từ trong biển, bỗng nhiên hướng phía mặt biển, hung hăng đập xuống!

Ba!

Một tiếng vang đinh tai nhức óc, vang trên mặt biển, nhất thời lật lên sóng biển ngập trời, hướng phía Lâm Hải bao phủ mà đi.

"Đại gia ngươi!" Lâm Hải nghĩ không ra quái thú ba đầu sẽ ra một chiêu như vậy, mặt biển nhất thời thăng cao tới bốn năm mét, sóng biển cực lớn phô thiên cái địa trong nháy mắt đã đem Lâm Hải bao phủ.

Lâm Hải cũng là không hoảng hốt, thân thể trầm xuống, nín hơi tiến vào trong biển, hai mắt hướng phía trước nhìn lại!

Đã thấy con Hải quái ba đầu kia, cũng một đầu chui vào trong biển, mở to mồm to như chậu máu, liền hướng phía chính mình đánh tới!

"Mẹ nó, mấy ngày không đánh răng thế?" Mãnh liệt tanh hôi, để Lâm Hải cơ hồ buồn nôn, vội vàng vung vẩy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, bổ ra một đạo thủy mang, thẳng đến con Hải quái ba đầu!

"Ha ha ha, người Hoa ngu xuẩn, đến trong biển, thì chính là thiên hạ của lão tử, ngươi hôm nay đừng mơ muốn sống mà ra ngoài!"

Thanh âm của con Hải quái ba đầu, vang lên trong cả phiến hải vực, sau đó vẫy đuôi một cái, nhất thời đem đao mang của Lâm Hải, quật cái vỡ nát!

"Móa, quả nhiên trở nên dữ dội!" Lâm Hải không dám khinh thường, lần nữa vung vẩy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, cùng con Hải quái ba đầu kia đấu cùng một chỗ.

Trong lúc nhất thời, trên mặt biển, dao động lăn lộn, sóng lớn gào thét, bọt nước không ngừng phóng lên tận trời, cao chừng mười mấy mét, giống như là biển gầm, thanh thế vô cùng doạ người!

Mà ở trong biển, thân hình của con Hải quái ba đầu liền biến đến vô cùng linh hoạt, công kích cực kỳ mãnh liệt, cùng Lâm Hải có qua có lại, đánh cái cờ trống tương xứng!

Nhưng là một lúc sau, Lâm Hải liền phát hiện có chút không đúng.

Tại bên trong biển lớn, tranh đấu cùng một cái Hải quái, thực sự không phải là cái cử chỉ sáng suốt gì a!

Trước không nói Hải quái chiếm cứ ưu thế địa lợi, thực lực gia tăng thật lớn, bản thân mình chỉ là một cái việc cần bế khí này, liền đã ảnh hưởng cực lớn đến phát huy, để chân khí hao tổn cực nhanh!

Mắt thấy con Hải quái ba đầu, lại là phun ra ra một cỗ sóng nước màu lục, thôi động toàn bộ nước biển, hướng phía Lâm Hải đánh thẳng tới, Lâm Hải vung Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lên, quang hoa bắn ra tứ phía, đem nó đánh tan!

Nhưng cùng lúc đó, lực đạo trùng kích cực lớn của nước biển, cũng đem Lâm Hải thẳng tắp ném về phía sau, phế khí lực rất lớn, mới đưa thân hình ổn định, nhưng cái đuôi của quái thú ba đầu, lại hung ác quất tới!

“Bá Không Trảm!” Trong lòng Lâm Hải mặc niệm một tiếng, thời khắc nguy cấp, đột nhiên thi triển ra tuyệt học của Nhị Lang Thần!

Phốc!

Đao mang sáng chói, sóng nước tựa hồ cũng bị chặt ra một vết nứt, mắt thấy một đao kia liền bổ vào phía trên cái đuôi của con Hải quái ba đầu, nhưng mà quái thú ba đầu lại đột nhiên vẫy đuôi một cái, kéo lên một mảnh sóng nước, trong nháy mắt đã đem đao mang ngăn trở một chút, sau đó thân hình khổng lồ linh xảo nhảy lên, vậy mà tránh thoát qua!

“Mẹ nó!” Lâm Hải không còn gì để nói, chính mình ngược lại bị sóng biển trùng kích bay ngược đi!

“Trách không được bên trong Tây Du Ký, liền cả Ngộ Không cũng không nguyện ý xuống nước chiến đấu, cái này mẹ nó tại bên trong nước, thực lực giảm đi nhiều a!” Lâm Hải không còn gì để nói, nhưng hai mắt rất nhanh lại tỏa sáng.

“Thao, vừa rồi không phải là đạt được một cái Tị Thủy Châu sao? Hiện tại không cần, thì chờ đến khi nào!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tị Thủy Châu liền xuất hiện bên trong tay!

Chương 1065: Ác chiến trên biển

Ông!

Trong nháy mắt Tị Thủy Châu xuất hiện, ánh sáng màu trắng chói mắt lóe lên một cái rồi biến mất, sau đó sự tình thần kỳ liền phát sinh!

Lâm Hải tuy vẫn còn tại trong biển, bốn phía tựa hồ cũng không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng Lâm Hải lại kinh ngạc phát hiện, chính mình vậy mà như là ở trên mặt đất, có thể tự do hô hấp!

“Quả nhiên là đồ vật tốt!” Lâm Hải lộ vẻ mặt kinh hỉ, kinh hô một tiếng, sau đó trên mặt đại biến, mẹ nó, đắc ý vong hình, quên là đang tại bên trong nước, cái há miệng này không phải là sẽ bị rót một bụng nước biển a?

Nhưng rất nhanh, lo lắng của Lâm Hải trong nháy mắt liền biến mất, thay vào đó là kinh hỉ càng lớn, hắn chợt phát hiện, trên dưới toàn thân mình, tựa hồ có một tầng bảo hộ mà mình nhìn không thấy, nước biển căn bản là không có cách chạm đến chính mình.

“Ha ha, nói chuyện cũng không có việc gì!” Lâm Hải càng phát giác cái Tị Thủy Châu này quả nhiên thần kỳ, nếu không phải sau khi tiến vào trong biển mới đưa Tị Thủy Châu lấy ra, Lâm Hải tin tưởng, liền ngay cả y phục của mình, chỉ sợ cũng sẽ không bị ẩm ướt.

“Nên tiểu quỷ tử Hải quái đáng chết kia, lúc này nhìn ngươi còn hung hăng càn quấy như thế nào!” Lâm Hải đem Tị Thủy Châu nâng ở lòng bàn tay, đan tay cầm đao, chỉ vào con Hải quái ba đầu ở phía xa, liên tục cười lạnh!

“Tị Thủy Châu?” Trong mắt con Hải quái ba đầu lóe lên một tia kinh ngạc, Lâm Hải lại có loại bảo vật này, như vậy ưu thế ở trong nước của nó, sẽ bị giảm mạnh, muốn giết chết Lâm Hải, nhất thời trở nên càng khó giải quyết.

“Người Hoa đáng chết, đừng tưởng rằng có Tị Thủy Châu liền có thể càn rỡ, biển cả cuối cùng vẫn không phải là lục địa, mà là thiên hạ của ta, chịu chết cho ta đi!”

Nói xong, con Hải quái ba đầu cuồng hống một tiếng, nhất thời sóng biển lăn lộn, sóng nước trên biển gấp rút hướng phía Lâm Hải áp súc mà đi.

Lâm Hải nhướn mày, nhất thời cảm thấy áp lực vô cùng cường đại, giống như tấm thép, từ bốn phương tám hướng hướng phía chính mình đè ép mà đến, phảng phất như muốn đem chính mình tươi sống chen bể.

“Nổ!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, chân khí toàn thân, trong nháy mắt liền bạo phát, lấy Lâm Hải làm trung tâm, hướng bốn phương tám hướng nổ bể qua, trong nháy mắt liền thấy nước biển xung quanh Lâm Hải, cứ thế mà bị đẩy ra, hình thành một mảnh chân không!

Ông!

Sóng biển cường đại cùng chân khí của Lâm Hải, đụng chạm vào cùng một chỗ, phát ra một tiếng vang nặng nề, Lâm Hải rên lên một tiếng, trong lòng như gặp phải trọng kích, kiềm chế ở ngực nhất thời cơ hồ khiến người ngạt thở, áp lực nước biển thật lớn, trong nháy mắt đem chân khí của Lâm Hải, trùng kích liên tiếp lui về phía sau, vùng chân không kia cũng cấp tốc thu nhỏ!

“Khặc khặc khặc khặc!” Con Hải quái ba đầu thấy thế, không cưỡng nổi đắc ý cười quái dị một trận.

“Người Hoa, ta không thể không thừa nhận, ngươi xác thực rất mạnh, nhưng vậy thì tính sao?”

“Chiến đấu trong biển cả, ngươi chẳng những phải đối mặt với pháp thuật công kích của ta, còn phải đối kháng với áp lực thật lớn đến từ nước biển, coi như lực lượng ngươi có mạnh hơn, hôm nay cũng phải để ngươi táng thân trong biển!”

Trên mặt Lâm Hải nổi gân xanh, thi triển toàn lực điều động chân khí, chống cự lại áp lực thật lớn của nước biển, dù vậy, vùng chân không bên cạnh mình kia, vẫn đang không ngừng thu nhỏ, khoảng cách chỉ còn lại có khoảng chừng đường kính một mét, nước biển mắt thấy liền muốn đè ép tại trên thân thể mình.

“Tên tiểu quỷ Hải quái chết tiệt này ngược lại là nhắc nhở chính mình, trước đó có chút quá mức khinh địch, không nên tiến vào trong biển để chiến đấu!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay liền hướng phía trên chém thẳng một cái, đao mang cực lớn nhất thời thoát thể mà ra, đem nước biển sinh sinh chém ra một khe hở hẹp dài!

Sưu!

Hai chân Lâm Hải giẫm mạnh trên nước biển, thân thể như là như mũi tên rời cung, trực tiếp chui vào khe hở nước biển kia, tại trước khi khe hở khép kín, liền hướng phía mặt biển mà phóng đi!

Ầm!

Trong nháy mắt Lâm Hải rời đi, chân khí tán loạn, nước biển từ bốn phương tám hướng đè ép đụng vào nhau, dẫn tới cả phiến hải vực này chấn động một mảnh, giống như là phát sinh chấn động, dù Lâm Hải đã nổi lên mấy chục mét, thân thể vẫn bị xung kích chệch khỏi phương hướng, lay động một trận.

“Hỏng!” Cũng là trong nháy mắt công phu như thế, khe hở mà Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chém thẳng ra, trong nháy mắt đã khép kín, cứ như vậy, có lực cản của nước biển, dù tốc độ Lâm Hải có lại nhanh, cũng không nhanh bằng con Hải quái ba đầu!

Quả nhiên, vào lúc này, Lâm Hải đột nhiên cảm thấy nước biển sau lưng phun trào một trận, sau đó một tiếng cười dữ tợn liền truyền tới.

“Tại địa bàn của ta, mà còn muốn chạy?”

“Trở lại cho ta!”

“Rống!”

Một tiếng hét lên, con Hải quái ba đầu đột nhiên mở cái miệng rộng, hướng phía Lâm Hải đột nhiên khẽ hấp.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật nảy cả mình, chỉ cảm thấy một cỗ lực hút cường đại rơi vào trên người, trong nháy mắt đem thân thể hút lùi về phía sau, Lâm Hải kinh hãi quay đầu, lại phát hiện cái mồm to như chậu máu của quái thú ba đầu, đã cách chính mình không đủ trăm mét!

“Con mẹ nó a, này Tị Thủy Châu cẩu thí, cũng không có rắm dùng a!”

Lâm Hải vừa vội lại giận, vốn cho rằng tay cầm Tị Thủy Châu, có thể thành thạo tại bên trong nước, lại phát hiện trừ việc có thể không cần bế khí, còn có thể nói chuyện ra, đối với chiến đấu vậy mà không có bất kỳ cái tác dụng gì, ngược lại chiếm mất một cái tay của chính mình, nhất thời cực độ thất vọng!

“Qua em gái ngươi!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, đột nhiên đem Tị Thủy Châu hướng phía cái mồm to như chậu máu của con Hải quái ba đầu ném qua, sau đó hai tay cầm đao, một cái quét ngang, trong lòng hét lớn một tiếng!

“Phá!”

Ông!

Đao mang hình vầng trăng cực lớn, tại trước người Lâm Hải xẹt qua, trong biển giống như hiện lên một đường chớp nhoáng, lực hấp xả ở giữa Lâm Hải cùng con Hải quái ba đầu, như là một sợi dây thừng cột vào trên thân Lâm Hải, trong nháy mắt đã bị chặt đứt!

Lâm Hải mượn lực phản chấn của đao phách nước biển, thân thể như cá bơi, trong nháy mắt liền hướng phía mặt biển nhanh chóng bơi đi

“Ha ha, cái Tị Thủy Châu này quy ta a, sau khi luyện hóa chí ít có thể lấy bù đắp được mười năm khổ tu!”

Quái thú ba đầu thấy Lâm Hải vậy mà tiện tay đem chí bảo như Tị Thủy Châu này vứt bỏ, nhất thời mặt lộ vẻ cuồng hỉ, liền cả chuyện truy sát Lâm Hải cũng không để ý tới, lập tức xông qua, đầu lưỡi cuốn một cái, đem Tị Thủy Châu quấn vào bên trong miệng.

“Ha ha ha ha!” Đem Tị Thủy Châu nuốt xuống, quái thú ba đầu lần nữa phát ra một trận cuồng tiếu, trên mặt không kìm được vui mừng.

Nên biết rằng cái Tị Thủy Châu này, chính là nội đan của Thủy tộc, ở bên trong chứa năng lượng hệ Thủy cực lớn, một khi hấp thu luyện hóa, đối với những Thủy quái như bọn họ này, liền như là đại bổ dược, đối với đề bạt thực lực, có thể là có chỗ tốt tuyệt hảo!

Mà Lâm Hải thừa dịp một chút thời gian mà quái thú ba đầu cướp đoạt Tị Thủy Châu, rốt cục cùng quái thú ba đầu kéo dài khoảng cách, khoảng cách cách mặt biển chỉ còn lại có bốn năm trượng!

Quái thú ba đầu ngẩng đầu nhìn một cái, cái đuôi quật xuống, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ, hướng phía Lâm Hải như là như mũi tên rời cung mà truy theo.

“Trước hết là giết tên người Hoa này, rồi lại luyện hóa nội đan của Thủy tộc cũng không muộn!”

Ông!

Lâm Hải đang hợp lực bơi lên bên trên, đột nhiên cảm thấy nước biển dưới chân mãnh liệt một trận, sau đó một cỗ lực lớn, vậy mà đẩy vào chính mình, nhanh chóng hướng phía trên mà đi, không khỏi vội vã quay đầu xem chừng!

Đã thấy một cái bóng đen to lớn, đang cấp tốc hướng phía chính mình tiếp cận, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là con Hải quái ba đầu này!

“Ha ha ha, cái ngốc bức này!” Lâm Hải không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, do cái con Hải quái ba đầu cấp tốc này đuổi theo, đem nước biển thôi động đến lăn lộn sôi trào, ngược lại đem tốc độ tăng tốc của chính mình cũng nâng lên nhanh chóng, cách mặt biển càng lúc càng gần.

“Vì cảm tạ ngươi, ca ca đưa ngươi một đao!”

Lâm Hải vung hai tay lên, lần nữa vung ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, trong lòng hò hét một tiếng!

“Bá Không Trảm!”

Ông!

Nước biển chấn động một mảnh, đao mang cực lớn, hướng phía con Hải quái ba đầu liền bay qua.

“Rống!” Quái thú ba đầu vội vã mở cái miệng rộng, một đoàn sóng nước màu lục liền được phun ra ngoài, cùng đao mang đụng vào nhau.

Ầm!

Tiếng vang nặng nề truyền đến, trong biển như là phát sinh nổ tung, lực phản chấn cực lớn, để nước biển sôi trào khắp chốn, con Hải quái ba đầu dù chưa thụ thương, nhưng thân hình khổng lồ, lại ở phía dưới xung kích cứ thế mà bị ép xuống, thẳng tắp rơi xuống chừng trăm mét!

Mà Lâm Hải cũng trực tiếp bị lực phản chấn của sóng biển, trong nháy mắt trùng kích lên, nhảy lên thoát khỏi mặt biển, xông vào giữa không trung!

“Ha ha, ca ca lên á!” Lâm Hải nhịn không được cười to một tiếng, nhưng mà thân thể còn giữa không trung, lại phát hiện bóng mờ cực lớn xuất hiện tại bên trên mặt biển, sau đó phanh một tiếng, bọt nước trùng thiên, con Hải quái ba đầu cũng xông ra khỏi mặt nước!

Nhưng không đợi nó thấy rõ cảnh tượng xung quanh, đột nhiên một đường khí tức bá đạo sắc bén không thể địch nổi, phô thiên cái địa, từ trên không trung liền rơi xuống!

Con Hải quái ba đầu bỗng cảm giác một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm quanh quẩn ở trong lòng, kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy giữa không trung, một cái hư ảnh Kim Côn, đón đầu nện xuống, trong nháy mắt đã đem khí tức của nó, khóa kín toàn bộ!

Cho tới giờ khắc này, một đường thanh âm lạnh như băng mới ở bên tai, đột nhiên vang lên!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Chương 1066: Nội đan của Tam Đầu Giao

Con Hải quái ba đầu quá sợ hãi, vạn lần không nghĩ tới Lâm Hải còn ẩn giấu thực lực, vậy mà là chiêu thức đáng sợ như thế, đang đợi chính mình, tại khi nó vừa ngoi đầu lên, thì làm một kích trí mệnh!

“Bát cách nha lộ, người Hoa bỉ ổi!”

Con Hải quái ba hoảng sợ giận mắng một tiếng, đem hết toàn lực đưa thân thể lệch sang một bên, muốn tránh thoát công kích của Lâm Hải!

Nhưng một chiêu Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ này của Lâm Hải, chính là tuyệt học học được từ Ngộ Không, chẳng những tấn mãnh tuyệt luân, hơn nữa còn có uy lực mạnh mẽ, dù con Hải quái ba đầu này phản ứng không chậm, trong nháy mắt thoát ra ngoài khoảng cách vài chục trượng, tránh thoát chỗ yếu hại, nhưng lại vẫn có một cái đầu lâu, bị côn mang quét trúng!

Phốc!

Như là thiết chùy nện vào dưa hấu, một cái đầu to trong ba cái đầu của con Hải quái ba đầu, trong nháy mắt đã bị nện đến nát bét!

“Rống!”

Đau đớn cực lớn, để con Hải quái ba đầu phẫn nộ gào thét một tiếng, trong nháy mắt bạo phát ra nồng đậm sát cơ, bốn con mắt còn lại nhìn qua Lâm Hải, xuyên suốt ra vô tận cừu hận cùng tức giận!

“Hỏng!” Trong lòng Lâm Hải giật mình, vốn cho rằng phía dưới xuất kỳ bất ý, một đao kia có thể đem con Hải quái ba đầu chém giết, lại không nghĩ, vẫn là để nó trốn qua một kiếp, chỉ tổn thất một cái đầu!

Chiến đấu trước đó đã khiến Lâm Hải hao tổn không ít chân khí, vừa rồi lại thi triển Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, chân khí lần nữa hao tổn rất nhiều, còn lại không đến ba phần, nếu như lúc này con Hải quái ba đầu lại nhào tới, Lâm Hải muốn ứng đối, liền khó khăn!

“Người Hoa đáng chết, lão tử muốn giết ngươi!”

Mà ở thời điểm này, hai cái đầu còn lại của con Hải quái ba đầu, đột nhiên lay động một trận, phát ra cuồng hống phẫn nộ.

Sau đó hai cái mồm to như chậu máu, đồng thời mở ra, vậy mà hướng thẳng đến Lâm Hải nuốt vào!

“Ta qua!” Mùi tanh hôi cực nồng, để đầu Lâm Hải khó chịu một trận, vội vàng nín hơi, thân thể nhảy vọt một cái, cấp tốc hướng phía sau bay ngược lại!

Nhưng mà, cái con Hải quái ba đầu này, nửa người dưới ở vào dưới mặt biển, tốc độ di chuyển ở trong nước vậy mà vô cùng nhanh, một cái nháy mắt, đã đuổi tới trước mặt Lâm Hải!

“Rống!”

Cái mồm to như chậu máu của con Hải quái ba đầu, giống như một cái miệng cống cực lớn, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải nuốt vào!

“Mẹ nó!” Lâm Hải quá sợ hãi, thừa dịp hàm răng sắc như lợi kiếm của con Hải quái ba đầu còn chưa rơi xuống, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, đột nhiên hướng phía hàm trên của con Hải quái ba đầu, cắm thẳng vào!

Phốc!

Mũi đao trong nháy mắt đã xuyên thấu hàm trên của con Hải quái ba đầu, tại trên của hàm của nó mở ra một cái lỗ thủng khổng lồ, thân thể Lâm Hải theo Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao phóng lên tận trời, trực tiếp từ bên trong lỗ thủng liền chui ra!

Người ở giữa không trung, toàn thân Lâm Hải cũng bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, nếu như mình chậm thêm một chút, chỉ sợ cũng bị con Hải quái ba đầu này trực tiếp cắn nát!

“Rống!”

Con Hải quái ba đầu phát ra một tiếng gào thét kịch liệt, không để ý tới chỗ đau đớn ở hàm trên, một cái mồm to như chậu máu khác, cũng đã lần nữa đem Lâm Hải nuốt vào, hàm răng cắn xuống đến!

“Đậu phộng!” Lâm Hải kinh hô một tiếng, vạn không nghĩ tới, chính mình sau khi trốn ra, vậy mà lại trực tiếp nhảy vào bên trong một cái miệng khác của con Hải quái ba đầu, thật sự là mới ra long đàm lại nhập hang hổ, ngược lại là tám đời nấm mốc!

Nhưng mà, giờ phút này còn muốn làm ra phản ứng, cũng đã không kịp, Lâm Hải bất đắc dĩ cười khổ, xem ra chỉ còn lại có một chiêu cuối cùng, trốn vào Thánh Cảnh!

Thế nhưng Lâm Hải còn không kịp hành động, lại đột nhiên kinh ngạc phát hiện, cực lớn hàm răng lóe hàn quang của con Hải quái ba đầu, vậy mà đứng ở chỗ đỉnh đầu của mình, bất chợt tới nhưng lại bất động.

“A? Tình huống như thế nào?”

Thời điểm Lâm Hải đang kinh ngạc, đột nhiên tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên trong đầu.

“Đặc hiệu pháp bảo - Đóng Băng của Tiên khí Băng Sương Chi Nhận đã bị kích hoạt!”

“Ha ha, đến thật là đúng lúc!” Lâm Hải cuồng hỉ một trận, hắn chính là nhớ kỹ cái thuộc tính đóng băng này, chính là một cái hiệu quả bị động, có tỷ lệ một phần trăm đem địch nhân đóng băng, thời gian đóng băng cùng thực lực địch nhân tạo thành tương phản.

Chỉ là sử dụng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thời gian dài như vậy, đây là lần thứ hai kích hoạt được cái đặc hiệu pháp bảo này, nhưng mỗi một lần đều là vừa đúng lúc a!

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy toàn thân con Hải quái ba đầu này đã che kín băng sương màu lam, phảng phất như một cái tượng băng, đứng im tại bên trong này, trên mặt còn mang theo biểu lộ phẫn nộ vô hạn.

“Răng rắc!” Ngay lúc này, băng sương trên thân con Hải quái ba đầu, đột nhiên xuất hiện một tia vết rách, sau đó diện tích vết rách trong nháy mắt liền mở rộng!

“Không tốt, hiệu quả đóng băng muốn biến mất!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, cái hiệu quả đóng băng này là tương phản cùng thực lực của địch nhân, thực lực càng mạnh, thời gian đóng băng càng ngắn, hiển nhiên giờ phút này đã không đông lạnh được con Hải quái ba đầu!

“Thừa dịp ngươi bệnh, đòi mạng ngươi!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, há sẽ bỏ qua cái thời cơ tuyệt hảo này!

Bỗng nhiên nhấc lên chân khí, thân thể Lâm Hải nhảy vọt một cái, nhảy đến giữa không trung, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay bỗng nhiên vung lên, hướng phía cổ của con Hải quái ba đầu, liền quét ngang tới!

“Đi chết đi cho ta!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, nhất thời một đạo đao mang màu xanh thẳm cực lớn, thoát thể mà ra, hướng phía cổ của con Hải quái ba đầu bay qua!

Răng rắc!

Ngay lúc này, thanh âm như là miếng thủy tinh nứt truyền đến, băng sương trên thân con Hải quái ba đầu, rốt cục đã vỡ vụn toàn bộ, nó trong nháy mắt khôi phục tự do hành động!

Nhưng mà, không đợi nó làm ra phản ứng, đã thấy một đạo tia sáng sáng chói mắt, đột nhiên rơi vào chỗ cái cổ!

“Rống!” Con Hải quái ba đầu phát ra một tiếng gào thét thê lương, trong bốn con mắt nhất thời lộ ra vô tận hoảng sợ!

Phốc!

Một tiếng vang trầm, đao mang từ chỗ cổ của con Hải quái ba đầu xẹt qua, giống như một mảnh giấy mỏng manh, từ một chỗ khác bay ra ngoài!

Thân thể của con Hải quái ba đầu bỗng nhiên cứng đờ, đột nhiên từ nơi cổ nhất thời phun ra máu tươi, hai cái đầu to còn lại nghiêng một cái, đột nhiên từ nơi cổ rơi xuống, nện ở trên mặt biển!

Ầm!

Một tiếng vang cực lớn, trên mặt biển nhất thời bị nện văng lên bọt nước cực lớn, thi thể của con Hải quái ba đầu, cũng ầm vang sụp đổ, chìm vào trong biển.

“Hô, cuối cùng đã giết chết nó!” Lâm Hải nhảy vọt một cái, rơi vào bên bờ, đan tay cầm đao, lúc này mới thở dài ra một hơi.

“Ừm?” Nhưng trong nháy mắt khi thân thể cực lớn của con Hải quái ba đầu kia, chìm vào trong biển, Lâm Hải đột nhiên phát hiện hai đạo quang mang một đen một trắng, lóe lên một cái rồi biến mất!

“Là Tị Thủy Châu!” Lâm Hải trong nháy mắt đã nhận ra, cái hào quang màu trắng kia, chính là Tị Thủy Châu trước đó đã bị con Hải quái ba đầu kia nuốt vào.

“Bất kể nói thế nào, cũng là bảo vật, không thể tùy ý vứt bỏ như thế!”

Tuy trước đó Lâm Hải ghét bỏ tác dụng của cái Tị Thủy Châu này không lớn, đưa nó ném đi, nhưng đó cũng là hành động khi hờn dỗi, hiện tại chiến đấu đã kết thúc, Lâm Hải sao lại tùy ý để bảo vật chìm vào trong biển!

Đem cánh tay phải duỗi ra, hướng phía hai đạo quang mang một đen một trắng này, lăng không một trảo!

Sưu!

Nhất thời, hai đạo quang mang từ trong biển bay thẳng ra, rơi vào trong tay Lâm Hải!

“A, cái màu đen này, cũng là Tị Thủy Châu sao?” Lâm Hải chợt phát hiện, cái thứ màu đen này, trừ lớn hơn một chút ra, vậy mà cùng viên Tị Thủy Châu màu trắng trước đó kia, hoàn toàn tương tự.

Leng keng!

Ngay lúc này, tiếng tin tức nhắc nhở đột nhiên vang lên.

Chúc mừng ngươi, đạt được nội đan của Thủy tộc Tam Đầu Giao!

Nội đan của Tam Đầu Giao: Sau khi Tam Đầu Giao tu luyện ra đạo hạnh, trong người sinh ra nguyên hạch năng lượng, có thể làm Tị Thủy Châu, có thể luyện hóa hấp thu, có thể làm dược tài để luyện đan.

“Ta qua, nguyên lai nội đan của yêu thú, vậy mà có nhiều tác dụng như vậy a!” Lâm Hải mừng rỡ một trận may mắn không thể đem Tị Thủy Châu trước đó ném đi, nếu không thật sự là phung phí của trời.

“Trước thu, về sau tới lúc cần sử dụng thì lại nói!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem hai khỏa nội đan đen trắng, thu sạch vào bên trong Thánh cảnh.

Thế nhưng là, ngay tại trong nháy mắt nội đan màu đen biến mất, đột nhiên một đạo sương mù màu đen, bất ngờ không đề phòng, đột nhiên chui vào trong thân thể Lâm Hải!

Chương 1067: Truy Tung Lấy Mạng Khấu

Lâm Hải giật nảy cả mình, không biết cái sương mù màu đen đột nhiên chui vào trong cơ thể mình này, đến tột cùng là cái đồ vật gì?

Vội vàng vận chuyển chân khí, tại trong người tìm kiếm một phen, lại phát hiện vậy mà không thu hoạch được gì!

“Mẹ nó, tình huống gì a?” Tâm lý Lâm Hải nhất thời bắt đầu có chút thấp thỏm không yên.

Mà lúc này đây, đột nhiên trong đầu, lần nữa vang lên tiếng nhắc nhở.

Leng keng!

“Bát Kỳ Đại Xà ở trong cơ thể ngươi, lưu lại Truy Tung Lấy Mạng Khấu!”

Truy Tung Lấy Mạng Khấu: Bí thuật thần thông, sau khi đối với mục tiêu thi triển Truy Tung Lấy Mạng Khấu, nếu như mục tiêu tử vong, Truy Tung Lấy Mạng Khấu sẽ tự động tiến vào bên trong thân thể người giết chết mục tiêu, vô pháp khứ trừ, người thi thuật có thể bằng này cái này để truy tung hung thủ!

“Ta qua!” Lâm Hải nhìn tin tức nhắc nhở trong đầu, không còn gì để nói.

Mẹ nó, nguyên lai đường sương mù màu đen này, lại là bí thuật!

Nghĩ không ra trước đó tại sau khi học được bí thuật Bất Tử Yêu Hồn tại Cát gia trang, nhanh như vậy liền lại lần nữa kiến thức đến một môn bí thuật thần thông.

Chỉ là cái Truy Tung Lấy Mạng Khấu này, tựa hồ có chút biến thái a, quả thực chính là một cái thiết bị truy tìm siêu cấp vô địch!

Chính mình giết Tam Đầu Giao, cái này Truy Tung Lấy Mạng Khấu này lập tức liền chui vào trong cơ thể mình, còn vô pháp trừ khử, cứ như vậy, mặc kệ chính mình trốn đến chỗ nào, cái người thi thuật này cũng có thể tìm tới chính mình.

“Đúng, người thi thuật là ai? Bát Kỳ Đại Xà?” Lâm Hải lật tròng mắt, một trận suy tư.

“Cái tên Bát Kỳ Đại Xà này, làm sao cảm giác quen thuộc như vậy đâu?.”

Lâm Hải luôn cảm thấy tựa hồ đã nghe qua cái tên Bát Kỳ Đại Xà này, thế nhưng là đột nhiên làm sao cũng nhớ không nổi.

“Thao, có vấn đề, tìm Baidu Search a!” Lâm Hải vỗ ót một cái, vội vàng đưa điện thoại di động lấy ra.

“Còn tốt, anh em điện thoại di động này, quả thực cũng là Thần khí, vậy mà không sợ nước!” Lâm Hải phát hiện, trước đó mình ngâm tại bên trong nước biển lâu như vậy, điện thoại di động của mình vẫn không có chuyện gì, xem ra quốc hóa cũng không phải nói kém như vậy a!

Mở trình duyệt ra, Lâm Hải đưa bốn chữ Bát Kỳ Đại Xà vào, tìm tòi một chút, nhất thời tin tức liên quan tới Bát Kỳ Đại Xà, tất cả đều hiện ra.

“Ta dựa vào, rốt cục nhớ ra!”

Lâm Hải nhìn một chút, nhất thời có ấn tượng, cái Bát Kỳ Đại

Xà này, chính là yêu thú trong thần thoại của Đảo Quốc, có được tám đầu tám đuôi, cực kỳ hung hãn!

Lâm Hải không khỏi lại liên tưởng tới Tam Đầu Giao trước đó, Bát Kỳ Đại Xà có tám cái đầu, nó có ba cái đầu, tất cả lại đều là tiểu quỷ tử, xem ra quan hệ giữa hai bên không bình thường a!

“Chẳng lẽ, cái Tam Đầu Giao này là con cái đời sau của Bát Kỳ Đại Xà, còn không có phát dục hoàn toàn đâu?.”

Lâm Hải càng nghĩ càng thấy có khả năng này, cái Truy Tung Lấy Mạng Khấu này, nói không chừng cũng là do Bát Kỳ Đại Xà, vì để báo thù cho tử tôn bị giết chết, mà đặc biệt lưu lại!

“Mụ nội nó, vậy mà chọc đến yêu thú thần thoại trong truyền thuyết!” Lâm Hải không còn gì để nói, nghĩ không ra cái Tam Đầu Giao này, vậy mà còn có hậu trường mạnh mẽ như vậy.

Chỉ là không biết, cái Bát Kỳ Đại Xà này hiện tại đến tột cùng đang ở đâu, cũng là tại trong biển rộng, hay là tại một góc nào đó của Đảo Quốc, hoặc là đã sớm treo.

Lâm Hải đối với tin tức của cái Bát Kỳ Đại Xà này, một chút cũng không có, không khỏi nhíu mày lắc đầu.

Liền cả loại yêu thú chỉ mọc ra ba cái đầu như Tam Đầu Giao kia, liền đã lợi hại như vậy, nếu quả thật là loại yêu thú trong truyền thuyết như Bát Kỳ Đại Xà này tìm tới cửa, kia đối với chính mình mà nói, thật đúng là cái đại phiền toái.

“Con mẹ nó, cái Tam Đầu Giao này quả thực đáng giận, còn gắt gao theo âm ca ca một trận!”

Cái Bát Kỳ Đại Xà này hiện tại đến tột cùng là sống hay chết, thân ở phương nào cũng không biết, Lâm Hải cũng lười suy nghĩ, nếu thật có một ngày tìm tới cửa, cùng lắm thì binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn là được, còn phải sợ nó sao?

Chiến đấu trước đó, mặc dù cách hai chiếc thuyền bên bờ khá xa, nhưng sóng biển cực lớn nhấc lên trong chiến đấu, vẫn là đem thuyền đánh ra xa xa, rời xa khỏi bờ biển.

Dưới chân Lâm Hải nhấc lên chân khí, lướt nước mà đi, thẳng đến hai chiếc thuyền đang phiêu bạt trong biển rộng, sau đó thả người nhảy lên, nhảy đến trên thuyền.

Sau khi tại trên hai chiếc thuyền tìm tòi một phen, phát hiện không có hải tặc bị lọt lưới, lúc này mới yên lòng lại.

Nhảy xuống thuyền xong, Lâm Hải lăng không vượt biển, thủ chưởng đột nhiên đặt tại trên khuôn thuyền, trong miệng hét lớn một tiếng!

"Đi!"

Ông!

Chân khí từ trong lòng bàn tay phun ra nuốt vào mà ra, trong nháy mắt đem thuyền lớn nặng nề, đón gió phá sóng mà đẩy về bên bờ.

Sau đó, Lâm Hải nhảy lên bờ, lúc này lại lên xuống mấy cái, trở lại trong rừng cây nhỏ.

Hắn vừa đến, đám người lánh nạn trong rừng cây nhỏ, nhất thời tất cả đều đứng lên, dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn về phía Lâm Hải.

"Mọi người đừng sợ, hải tặc đều đã bị tiêu diệt, đã không có việc gì!" Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hiền lành nói nói.

"Rầm!" Nào nghĩ đến, Lâm Hải vừa nói xong, trong đám người nhất thời truyền đến mấy âm thanh nuốt nước miếng, nhìn Lâm Hải, gấp gáp một trận.

“Ách... Làm sao?” Lâm Hải khẽ giật mình, có chút mộng bức.

Lúc này, một cái tiểu hài tử nhìn qua chỉ có sáu bảy tuổi, đột nhiên nhìn Lâm Hải, yếu ớt mở miệng.

“Đại ca ca, ngươi là thần tiên sao?”

Lời nói của tiểu hài tử, tuy nghe cực kỳ ngây thơ, lại làm cho bọn người trưởng thành này, toàn thân đều run lên bần bật, tất cả đều hướng phía Lâm Hải, quăng tới ánh mắt cuồng nhiệt.

Hiển nhiên, trong lòng bọn họ, vậy mà có cùng nghi vấn giống như tiểu hài tử kia, tất cả đều gấp gáp lại hiếu kỳ, chờ đợi Lâm Hải trả lời.

Dù sao, hết thảy phát sinh trước đó, tất cả đều quá mức không thể tưởng tượng, nhất là khi Tam Đầu Giao xuất hiện, để tam quan cùng thế giới quan của rất nhiều người trong bọn họ cũng bị phá vỡ.

“Là thần tiên sao?” Trên mặt Lâm Hải đột nhiên lộ ra một nụ cười cổ quái.

Từng có lúc, cái danh từ này chỉ ở trong truyền hình tiểu thuyết cùng trong truyền thuyết dân gian mới có thể xuất hiện, trong nhận thức của Lâm Hải, thần tiên liền cũng như quỷ quái, hoàn toàn là do mọi người ở thời cổ, hư cấu ra.

Nếu như trước kia, có người nào lời thề son sắt, cùng Lâm Hải -một cái sinh viên thế kỷ hai mốt được giáo dục nhiều năm, đàm luận chuyện Thần Tiên Quỷ Quái là có tồn tại hay không, Lâm Hải nhất định sẽ nghĩa chính ngôn từ nói cho người đó biết, vậy cũng là phong kiến mê tín, đừng có vô tri.

Thế nhưng là qua bao nhiêu thời gian, Lâm Hải không những thấy được quỷ, nhìn thấy yêu, thậm chí còn cùng thần tiên trên Thiên Đình, đều đã liên hệ với nhau, thậm chí bản thân cũng trở thành Nhân Tiên, thoát ly phạm trù phàm nhân.

Tinh tế tưởng tượng, trong lòng Lâm Hải lại có loại cảm giác cực độ không chân thật, giống như đang nằm mơ!

Xòe bàn tay ra, Lâm Hải nhẹ nhàng sờ sờ đầu của tiểu hài tử, thân mật cười một tiếng.

“Không sai, ca ca là thần tiên!”

Lâm Hải cũng không có giấu diếm, dù sao chiến đấu giữa mình cùng Tam Đầu Giao trước đó, đám người này tất cả đều xem ở bên trong mắt, này hoàn toàn là vượt qua phạm vi năng lực nhận biết trước mắt của nhân loại, coi như mình không thừa nhận, thì bọn họ làm thế nào có thể tin tưởng?

Huống chi, Nhân Tiên mặc dù là thần tiên cấp thấp nhất, nhưng cũng coi là thần tiên!

“Trên cái thế giới này, thật có thần tiên!” Lâm Hải nói một câu, nhất thời liền tại trong lòng tất cả mọi người, nhấc lên sóng to gió lớn!

Tuy khi nhìn thấy thủ đoạn trước đó Lâm Hải, bọn họ đã có cái chuẩn bị tâm lý này, nhưng sau khi từ trong miệng Lâm Hải chính miệng nói ra, hoàn toàn lại là một loại cảm giác khác!

Sau chấn kinh cùng yên tĩnh ngắn ngủi, đột nhiên một người nam tử, xông lại quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Thượng Tiên, ngài thu ta làm đồ đệ đi!”

Cử động của nam tử này, nhất thời làm cho tất cả mọi người cũng kịp phản ứng, từng cái con mắt lập tức toát ra quang mang cuồng hỉ.

“Thượng Tiên, đem ta cũng thu đi!”

"Thượng Tiên, nhận ta đi, ta đặc biệt có thể chịu được cực khổ!"

"Khẩn cầu Thượng Tiên thu ta làm đồ đệ đi, ta từ tiểu học học cái gì cũng nhanh, tuyệt không để cho Thượng Tiên mất mặt!"

"Thượng Tiên, ta vóc người đẹp, biết làm ấm giường, nhận lấy ta đi, ngươi để cho ta làm cái gì cũng đều có thể!"

"Thượng Tiên, ta là của ngươi, ta nguyện vì ngươi sinh hầu tử!"

...

Trong lúc nhất thời, đám người này nhất thời điên cuồng, như thủy triều hướng phía Lâm Hải tuôn qua, rầm rầm quỳ xuống một mảng lớn, bên trong ánh mắt tất cả đều là quang mang cuồng nhiệt!

Dù sao, người Hoa đối với thần tiên, vẫn là hết sức sùng bái, bây giờ lại có thần tiên sống lâm thế, đây chính là Thiên Đại Tiên Duyên bày ở trước mặt mình a!

Nếu như Lâm Hải thật sự nhận lấy chính mình, vậy thì sẽ có một ngày, chính mình cũng sẽ trở thành thần tiên a!

Dạng cơ hội này, coi như đánh chết bọn họ, thì bọn họ cũng tuyệt không nguyện ý từ bỏ!

"Ta qua!" Lâm Hải không còn gì để nói, con mẹ nó tại sao lại đến một đám bái sư, ca ca lớn lên liền thật giống sư phụ như vậy sao?

Nhìn một mảng lớn đen nghịt quỳ xuống ở trước mặt, Lâm Hải bất đắc dĩ, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Các vị, đều đứng lên đi!"

“Có câu nói, không biết các ngươi đã nghe nói qua chưa?”

Chương 1068: Lập tức lên, nhập Bồng Lai!

“Thượng Tiên, lời gì?” Mọi người nhao nhao hiếu kỳ hỏi.

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, cười nhạt một tiếng, sau đó nhẹ nhàng phun ra mấy chữ.

“Đạo, không thể khinh truyền!”

“Ách...” Thời khắc mọi người còn sững sờ, Lâm Hải đã hướng phía A Hoa cùng Lục Minh Huyền vung tay lên.

“Đi!”

Trong nháy mắt, thân hình khổng lồ của Tiểu Hồng lần nữa xuất hiện, Lâm Hải mang theo Lục Minh Huyền thả người nhảy lên, nhảy đến trên lưng Tiểu Hồng.

“Ngô, ta phải đi, thật không nỡ bỏ nhóm các ngươi a, các tiểu tỷ tỷ ~” A Hoa lại dùng sức tại trên thân đám cô gái trẻ tuổi kia, vừa đi vừa về từ từ, mới một mặt buồn bã, lẻn đến Lâm Hải bên người.

“Tíu tíu!”

Tiểu Hồng kêu vang một tiếng, đôi cánh khổng lồ chấn động, nhất thời thổi lên một trận cuồng phong, mọi người bị thổi tới ngã trái ngã phải, nhao nhao lấy tay che mặt, mắt lộ kinh hãi.

Sau khi bình tĩnh ngồi lại, lại phát hiện nơi nào còn có bóng dáng của Lâm Hải, chỉ còn lại có một cái chấm đen nhỏ vô cùng mịt mù, biến mất ở nơi chân trời.

“Bái biệt Thượng Tiên!” Mọi người nhao nhao quỳ xuống, một mặt thành kính, liền cả người bình thường tin vào vô thần, cũng nhìn lên điểm đen đang biến mất trên bầu trời, mà tràn ngập kính

sợ.

Hải tặc bị tiêu diệt, đám người này rất thuận lợi mà trở lại trên thuyền, mất hơn một ngày thời gian, liền trở về lục địa.

Sau đó, một cái tin giựt gân, tại trong toàn bộ Hoa Hạ, nhấc lên sóng to gió lớn!

Rất nhiều người đã hướng một số truyền thông thông báo, bọn họ ở trên biển gặp được hải tặc, thời khắc nguy nan, có thần tiên cưỡi Thần ưng từ trên trời giáng xuống, đem hải tặc tiêu diệt.

Sau đó, càng là thật không thể tin mà xuất hiện Hải quái mọc ra ba cái đầu, cùng thần tiên đại chiến một trận, cuối cùng bị thần tiên chém giết, sau đó thần tiên lại cưỡi ưng mà đi.

Loại này sự tình huyền huyễn mơ hồ này, truyền thông đương nhiên sẽ không tin tưởng, nhưng lại có người cầm ra chứng cứ, vậy mà ghi lại video thần tiên đại chiến cùng Hải quái!

Tuy bởi vì khoảng cách quay chụp khá xa, nhìn qua so sánh mơ hồ, nhưng lại có thể rõ ràng phân biệt ra được, xác thực là hình ảnh của một người, đang chiến đấu cùng một cái Hải quái vô cùng to lớn mọc ra ba cái đầu.

Cứ như vậy, những cái truyền thông nổi danh kia cũng chấn kinh, nhất là cùng một thời gian, sự tình video thần tiên đại chiến Hải quái, liền cũng truyền bá ra tại trên Internet, rất nhiều người đứng ra, công bố chính mình là người chứng kiến, trong đó không thiếu một số nhân vật nổi danh.

Nhất thời, nhân dân cả nước cũng lộn xộn, tranh luận cái thế giới này đến cùng có thần tiên hay không, trong nháy mắt liền triển khai, tại trên internet một số người thậm chí bắt đầu hoài nghi tín ngưỡng cùng thế giới quan của mình.

Hiện tượng này, nhất thời gây nên coi trọng cao độ trong quan phương Hoa Hạ, không thể không tìm một cái đạo diễn cùng diễn viên có danh tiếng, đi ra làm giải thích.

Cuối cùng, đoạn video Thần Tiên đại chiến Hải quái điên cuồng sinh động trên Internet kia, đã thành nội dung cốt truyện của một bộ điện ảnh đang được quay chụp, cái gọi là thần tiên, chính là vị diễn viên đóng vai trò kia.

Mặc dù nhưng lời giải thích này, lập tức lọt vào giận mắng của những người có kinh nghiệm bản thân, nhưng thay vào đó sự kiện vốn là không thể tưởng tượng, có xung đột cùng nhận biết của tuyệt đại đa số người, cứ như vậy, mọi người ngược lại bừng tỉnh đại ngộ, tin tưởng lời nói của đạo diễn cùng diễn viên.

Thế là, một sự kiện kỳ dị cơ hồ phá vỡ tín ngưỡng cùng thế giới quan của người dân Hoa, cứ như vậy mà chìm xuống.

Ban đêm, Liễu Hinh Nguyệt ở trong nhà, cũng nhìn thấy đoạn video kia, tuy cực kỳ mơ hồ, nhưng nàng lại liếc một chút liền nhận ra Lâm Hải.

Lâm Hải đang ở tự tu luyện trên một hòn đảo vô danh, lập tức tiếp vào trò chuyện video cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Lâm Hải, anh không sao chứ?” Video vừa tiếp thông, Liễu Hinh Nguyệt liền một mặt lo lắng hỏi.

“Anh rất khỏe a, làm sao?” Lâm Hải khẽ giật mình, cho tới giờ khắc này, hắn liền chuyện gì đã xảy ra cũng còn không biết đây.

Liễu Hinh Nguyệt trực tiếp đem đoạn tin tức này kết nối phát cho Lâm Hải xem, Lâm Hải mở ra nhìn một chút, mặt mũi nhất thời tràn đầy bất đắc dĩ.

Thời điểm giết chết Tam Đầu Giao ở trước mặt mọi người, Lâm Hải liền biết chắc sẽ không gạt được, nhưng không nghĩ tới người dân Hoa sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy.

“Xem ra thân phận của chính mình, có nguy hiểm bại lộ a!” Lâm Hải mặc dù đã trở thành Nhân Tiên, nhưng đối với quan phương Hoa Hạ, vẫn là có một tia cố kỵ.

Hoa Hạ nội tình phong phú, thần bí cổ xưa, Lâm Hải dám khẳng định, bên trong quan phương tuyệt đối sẽ có người tài ba thực lực cao xa hơn chính mình tồn tại.

Chính mình lần này, nói cho cùng cũng coi là gây cho quan phương Hoa Hạ một lần phiền toái không nhỏ a, không biết đến lúc đó có đi tìm tới chính mình hay không?

Lâm Hải cân nhắc những cái này, Liễu Hinh Nguyệt lại đang lo lắng tình cảnh trước mắt cùng trận chiến hung hiểm lúc trước của Lâm Hải, trên gương mặt tất cả đều là lo lắng.

“Anh chạy thế nào lại đến trên biển rồi? Cái Hải quái kia thật đáng sợ, anh mau trở lại đi, em thật lo lắng cho anh!”

Lâm Hải nghe được, thì là cười hắc hắc.

“Anh trước đó không phải đã nói cùng em sao, anh muốn đi tìm khoáng thạch, địa điểm liền ở trên biển, bất quá em yên tâm đi, Hải quái có đáng sợ hơn thì anh cũng không sợ, coi như đánh không lại, anh cũng có thể yên ổn thoát hiểm.”

Liễu Hinh Nguyệt hiểu biết tính cách của Lâm Hải, một khi đã quyết định sự tình gì, là tuyệt khó sửa đổi, chỉ có thể than nhẹ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn cong lên.

“Vậy chính anh cũng phải cẩn thận a, làm xong sự tình thì nhanh chóng trở về, người ta nhớ anh đâu!”

Hai người hôn hôn ngọt ngấy, một mực cho tới khuya, mới kết thúc trò chuyện, Lâm Hải bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Cùng lúc đó, tại một cái tràng sở bí mật của Hoa Hạ, mấy cái lão giả tinh thần tráng kiện, khí tức cường đại, đang ngồi vây chung quanh một chỗ, thần sắc khác nhau mà tranh luận.

“Cái Lâm Hải này, quá phận, vậy mà tại trước mặt nhiều người bình thường như vậy, hiển lộ thủ đoạn của người tu hành, kém chút gây nên đại loạn trong cả nước!”

“Hừ, theo ta được biết, cái gọi là Lâm Hải này, không môn không phái, tựa hồ là cái Tán Tu, căn bản không hiểu quy luật của giới Tu Hành, mới có thể tùy ý làm loạn, lần trước tại Hạ gia Yến Kinh, đã từng có một lần, là ngành đặc biệt giúp hắn giải quyết tốt hậu quả.”

“Theo ta thấy, chúng ta phải ra mặt tìm hắn nói một chút, cảnh cáo hắn một phen, nếu như tùy ý hắn tiếp tục như vậy, này không được. Lần tiếp theo người nào đến giúp hắn chùi đít?”

Bọn lão giả khí tức cường đại này, trên mặt rất nhiều người đều mang một tia buồn bực tức giận, đối với sự tình Lâm Hải chém giết Hải Yêu trước mặt mọi người tạo thành ảnh hưởng, cực kỳ bất mãn.

“Sự tình cũng không thể chỉ trách cái Lâm Hải này đi.” Một cái lão giả mặc đồ đỏ, cau mày đem mọi người cắt ngang.

“Có lẽ là chuyện đột nhiên xảy ra, Lâm Hải bất đắc dĩ mới bại lộ thực lực, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Hải quái, đem nhiều tất cả người như vậy đều giết chết, mà ngồi yên mặc kệ đi.”

“Tốt, tất cả mọi người không cần nói nữa, chuyện này, chúng ta đừng có vội kết luận, trước vẫn là điều tra một phen rồi lại nói!” Một cái lão giả tóc trắng râu bạc trắng ngồi chính giữa, đứng lên đem mọi người cắt ngang.

“Nếu như cái Lâm Hải này, đúng là vì cứu người, bị ép xuất thủ thì thôi, nếu như quả thật là không hiểu quy củ, tùy ý làm bậy, vậy liền xuất thủ, cho hắn một chút giáo huấn!”

Nói xong, lão giả hướng phía một người trẻ tuổi ở bên cạnh nhìn một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Long Ngạo, chuyện này liền giao cho ngươi đi điều tra!”

“Vâng!” Long Ngạo tiến lên một bước, ôm quyền đáp ứng nói, đồng thời miệng há há, muốn nói rồi lại thôi.

“Ừm? Có lời gì, liền nói!” Lão giả cầm đầu, nhíu mày nói nói.

“Tề lão, mấy ngày lúc trước, thuộc hạ không phải phụng mệnh truy tra một chuyện Thiên Diện Nhân Đồ trộm lấy Tàng Bảo Đồ à, khi đó thuộc hạ liền cùng cái Lâm Hải này có tiếp xúc qua!”

“A?” Trong đôi mắt già nua của Tề lão lóe lên tinh quang, “Ý ngươi là, chỗ hạ lạc cuối cùng của cái Tàng Bảo Đồ, là có quan hệ cùng cái Lâm Hải này?”

“Thuộc hạ không dám xác định, nhưng là có khả năng cực lớn!” Long Ngạo đáp nói.

“Rất tốt!” Tề lão gật gật đầu, “Tuy Lâm Hải chính là người Hoa ta, nhưng Tàng Bảo Đồ dù sao vẫn là chuyện rất quan trọng, vẫn là nắm giữ ở tại trong tay chúng ta, mới là ổn thỏa nhất.”

“Ngươi lần này đi điều tra Lâm Hải, thuận tiện đem một chuyện Tàng Bảo Đồ này, cũng cùng tra rõ ràng đi!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Long Ngạo đáp ứng một tiếng, thi lễ cáo lui.

Lâm Hải tự nhiên không biết, hắn đã bị một đám người thần bí nhất Hoa Hạ để mắt tới, bây giờ hắn, đã ở bên trên hòn đảo vô danh này, tu luyện nguyên cả ba ngày!

Thời khắc mặt trời mọc ở phía Đông, con mắt Lâm Hải bỗng nhiên mở ra, một đạo tinh mang hiện lên, giống như Phù Quang Lược Ảnh.

Lâm Hải kêu nhỏ một tiếng, vươn người đứng dậy.

“Lục Minh Huyền!”

“Lâm Tông chủ!” Lục Minh Huyền vội vàng chạy tới, cẩn thận từng li từng tí thi lễ.

Từ một ngày kia, khi lão tận mắt nhìn thấy cuộc chiến đấu Lâm Hải chém giết Tam Đầu Giao, mới biết Lâm Hải lúc này đã có bao nhiêu đáng sợ, cùng lão đã sớm không tại trên một cái cấp độ.

Bây giờ, lão chỉ muốn thuận thuận lợi lợi đem Lâm Hải đưa vào Bồng Lai Tiên Đảo, có lẽ Lâm Hải sẽ tha cho lão, ý khác, là tuyệt không dám có.

Lâm Hải mở mắt ra, liếc lão một cái, đột nhiên ngón tay duỗi ra, một đạo chân khí được bắn ra, rơi vào trên thân Lục Minh Huyền.

Lục Minh Huyền quá sợ hãi, tưởng là Lâm Hải muốn giết lão, còn chưa chờ tới kịp mở miệng cầu xin tha thứ, lại đột nhiên phát hiện, Khí Hải bị phong bế của chính mình, vậy mà được giải khai.

“Cảm tạ Lâm Tông chủ!” Lục Minh Huyền vui mừng quá đỗi, quỳ một chân trên đất, hướng phía Lâm Hải bái tạ, đồng thời trong lòng buông lỏng, biết rõ cái mạng này, đã được bảo trụ.

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó trong mắt lóe lên tinh mang, đạm mạc mở miệng!

“Ba ngày đã qua, lập tức lên, nhập Bồng Lai!”

Chương 1069: Uy, mới tới?

Lâm Hải cùng Lục Minh Huyền, chân đạp sóng biển, đi tới trước mặt khối đá ngầm trước đó kia.

“Làm sao tiến vào?” Lâm Hải quay đầu, hướng phía Lục Minh Huyền hỏi.

Lục Minh Huyền thấy Lâm Hải hỏi thăm, đuổi bước lên phía trước, khom người thi lễ, tất cung tất kính nói.

“Chỉ cần đem hai tay đặt ở trên đá ngầm, liền sẽ có một cỗ lực hút, đem chúng ta hút vào trong đó!”

“A?” Lâm Hải gật gật đầu, nhưng trong lòng cũng không hoàn toàn tín nhiệm Lục Minh Huyền, trong lòng mặc niệm một tiếng, Thiên Nhãn mở!

Trong nháy mắt, phía trên hai con mắt của hắn, liền bịt kín một tầng sương mù màu lam, Lâm Hải lần nữa hướng phía đá ngầm nhìn lại.

“Ừm?” Chỉ thấy trên đá ngầm, lại có vô số vòng xoáy nhỏ, cấp tốc xoay tròn, mỗi một cái tựa hồ cũng đều ẩn chứa lực hấp xả cực lớn, nếu không phải mở ra Thiên Nhãn, căn bản là không có cách phát giác.

Mà lúc này đây, Lục Minh Huyền lại gần, thử thăm dò mở miệng nói.

“Lâm Tông chủ, chúng ta bây giờ tiến vào sao? Thời gian mỗi lần Bồng Lai Tiên Đảo mở ra, là không cao hơn một canh giờ.”

“Tốt, ngươi đi vào trước, sau đó ta liền đến!” Lâm Hải gật đầu nói nói.

Tuy một khi tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo, hết thảy đều là không biết, nhưng Lâm Hải cũng không sợ, có một thân bản lĩnh, lại thêm cái bảo mệnh không gian siêu cấp Bug như Thánh Cảnh này, Lâm Hải tự tin, thiên hạ to lớn, không có chỗ hắn không thể đi!

“Này Lâm Tông chủ, ta liền đi vào trước! Sau khi tiến vào đảo, sẽ ngẫu nhiên xuất hiện ở bất luận một nơi nào đó trên đảo, ngươi chỉ cần nhấc lên Lục gia, không có người không biết, tự nhiên sẽ có người mang ngươi tiến về!” Nói, Lục Minh Huyền tiến lên một bước, duỗi hai tay ra, bàn tay dán tại trên đá ngầm.

Sưu!

Một cái nháy mắt, thân ảnh của Lục Minh Huyền trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

“Di?” Trong mắt Lâm Hải lóe lên kinh ngạc, trong miệng không khỏi khẽ di một tiếng.

Ngay tại thời điểm Lục Minh Huyền đưa tay đặt ở trên đá ngầm, Lâm Hải qua Thiên Nhãn, rõ ràng nhìn thấy, vô số vòng xoáy nhỏ kia, cơ hồ trong nháy mắt đã hội tụ thành một cái vòng xoáy khổng lồ, đem Lục Minh Huyền trực tiếp hút vào.

Chỉ là, Lâm Hải có thể khẳng định là, khối đá ngầm trước mặt này, tuyệt đối không phải là trận pháp gì, càng không phải là cái chướng nhãn pháp gì, mà là đá ngầm chân chân chính chính.

Nhưng chính vì vậy, Lâm Hải mới phát giác được có chút kỳ quái.

Thân thể Lục Minh Huyền, bị hút vào đá ngầm, này đến tột cùng là đi đâu? Chẳng lẽ là tiến vào bên trong đá ngầm sao?

Bồng Lai Tiên Đảo có thể nổi danh trên đời, tại trong truyền thuyết dân gian của Hoa Hạ, có danh tiếng cực lớn, làm sao có thể nằm tại bên trong một khối đá? Huống chi Lâm Hải dưới Thiên Nhãn đã nhìn rõ ràng, trong đá ngầm san hô, căn bản không có bất luận cái đồ vật gì a.

“Thật là quái!” Lâm Hải trăm mối vẫn không có cách giải, lấy tu vi cùng kiến thức trước mắt của chính mình, thật là có chút xem không hiểu.

“Mặc kệ nó, đi vào trước rồi lại nói!” Lâm Hải cũng lười suy nghĩ, học theo bộ dáng Lục Minh Huyền, đem thủ chưởng của hai tay, dán tại trên đá ngầm.

Ông!

Mặt ngoài đá ngầm, vô số vòng xoáy nhỏ kia, lập tức hội tụ, sau đó một lực hấp xả cường đại không thể kháng cự, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải kéo vào trong đá ngầm san hô.

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, vội vàng ngưng thần đề phòng, còn chưa chờ phản ứng lại, đã thấy hoa mắt, tình cảnh trước mặt, trong nháy mắt tất cả đều biến.

“Đây là, Bồng Lai Tiên Đảo?”

Lâm Hải chấn kinh phát hiện, giờ phút này mình đã thân ở trên một tòa đảo nhỏ bị biển lớn xanh thẳm bao vây bốn mặt, ở trên đảo chim hót hoa nở, cây cối thanh thúy tươi tốt, phong cảnh như họa, quả thực giống như nhân gian tiên cảnh!

“Thật đẹp a!” Con mắt Lâm Hải không khỏi sáng lên, cảnh tượng bên trong này, quả thực so với Phàm Gian giới, không biết phải đẹp hơn gấp bao nhiêu lần.

Hơn nữa, Lâm Hải đồng thời cảm thấy, thiên địa linh khí ở bên trong này, so với Phàm Gian giới cũng muốn nồng đậm hơn gấp bội, thậm chí so với hiệu quả mà chính mình sau khi bố trí xuống Tụ Linh Trận còn phải mạnh hơn không ít.

“Xem ra trên cái đảo này, hẳn là không có cao thủ gì!” Cùng lúc đó, Lâm Hải cũng yên lòng.

Dày đặc ở bên trong thiên địa linh khí như vậy, nhưng Lục Minh Huyền tuổi đã cao mới đến Ngưng Chân sơ kỳ, liền cũng không bằng rất nhiều người tu hành tại Phàm Gian giới, Lâm Hải lập tức kết luận, người tu hành trên cái đảo này, hẳn là ở vào tầng dưới chót nhất!

“Uy, mới tới?”

Ngay lúc này, đột nhiên một đường thanh âm miễn cưỡng, từ phía sau vang lên.

Lâm Hải quay đầu, chỉ thấy một người trẻ tuổi cà lơ phất phơ, trong miệng ngậm một cọng cỏ, chính là một mặt kiệt ngạo nhìn mình chằm chằm, nhìn từ trên xuống dưới.

“Không sai, mới từ Phàm Gian giới tới đây!” Lâm Hải gật gật đầu, đồng thời chau mày, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

Bộ dáng của người trẻ tuổi này, quả thực cùng đám tiểu côn đồ du côn ở Phàm Gian giới, không có gì sai biệt, để Lâm Hải theo bản năng phản cảm một trận.

“Phàm, Phàm Gian giới?” Lời nói của Lâm Hải, để người trẻ tuổi đột nhiên giật mình.

“Ừm?” Phản ứng của người trẻ tuổi, để Lâm Hải kinh ngạc một trận, sau đó một cái ý niệm liền xuất hiện trong đầu.

“Thế nào, chẳng lẽ trừ Phàm Gian giới, vẫn còn có người ở địa phương khác, có thể tới đây sao?”

“Đó cũng không phải!” Người trẻ tuổi lắc đầu, sau đó trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, không khỏi bĩu môi một cái.

“Phàm Gian giới? Hắc hắc! Ta còn tưởng rằng, ngươi là từ bên đảo khác, tới tham gia tuyển bạt đâu, nháo nửa ngày, lại là cái người hạ đẳng!”

“Tuyển bạt? Người hạ đẳng?” Lời nói của người trẻ tuổi, để

Lâm Hải sờ không tới đầu não một trận, bất quá Lâm Hải mặc kệ gã, hắn hiện tại cần tìm được Lục gia trước.

Theo Lục Minh Huyền nói, phía trên Bồng Lai Tiên Đảo, chỉ là một đảo cạnh liền có bảy mươi hai toà, thế lực phi thường phức tạp hỗn loạn, nếu không có cái dân bản xứ làm dẫn đường, Lâm Hải muốn tìm được cái quáng mạch kia, thật đúng là không phải là chuyện dễ dàng.

"Tới Lục gia đi như thế nào, ngươi biết không?" Lâm Hải liếc nhìn người trẻ tuổi một chút, nhàn nhạt mở miệng.

"Ngươi là muốn đi Lục gia?" Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để người trẻ tuổi biến sắc, "Ngươi là đệ tử mà Lục gia, thu tại Phàm Gian giới sao?"

"Đó cũng không phải!" Lâm Hải lắc đầu, "Ngươi đến cùng có biết Lục gia hay không?"

"Ngươi cùng Lục gia, có quan hệ thế nào?" Người trẻ tuổi không có trả lời Lâm Hải, mà chính là cau mày, cẩn thận hỏi.

"Cái này cùng ngươi có quan hệ sao?" Lâm Hải hơi không kiên nhẫn, hỏi thăm đường mà thôi, làm sao đối với mình lại bắt đầu truy vấn ngọn nguồn rồi.

"Ngươi cái người hạ đẳng đến từ Phàm Gian giới, lại dám nói chuyện với ta như thế, muốn chết phải không!" Nào nghĩ đến, người trẻ tuổi nhất thời trở mặt, hướng phía Lâm Hải gầm lên giận dữ, trong mắt mang theo nồng đậm khinh bỉ.

Lâm Hải cũng không vui, hai mắt nhíu lại, hiện lên một đạo hàn quang.

"Ngươi luôn mồm nói người hạ đẳng, là đang nói ta sao?"

"Nói nhảm, trừ đám đến từ Phàm Gian giới các ngươi, còn có ai là người hạ đẳng?” Người trẻ tuổi mang trên mặt kiệt ngạo, xem thường cười lạnh.

“Được, ta cũng không làm khó ngươi, xem ở phân thượng ngươi cùng Lục gia có quen biết, liền chiếu cố ngươi một chút, phí qua đường ba cái Tinh Thạch, tranh thủ thời gian giao ra đi!”

“Ngươi muốn phí qua đường?” Lâm Hải một trận buồn cười, xem ra chính mình rất có tiềm chất xem tướng a, thật đúng là để cho mình cho nói đúng, con hàng này thật con mẹ nó là cái du côn a, khi dễ chính mình là cái ngoại lai này.

Bất quá đáng tiếc a, tiểu tử này tựa hồ có chút đui mù, bắt chẹt xảo trá, vậy mà gõ đến trên đầu mình tới.

Nhưng Tinh Thạch dã nói là cái gì, chính mình còn thật không biết.

“Ta mới từ Phàm Gian giới tới đây, không biết Tinh Thạch là vật gì, làm sao cho ngươi a?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, vẻ khinh bỉ trên mặt người trẻ tuổi càng sâu, nhìn Lâm Hải liên tục lắc đầu.

“Người hạ đẳng chính là người hạ đẳng, một điểm kiến thức đều không có, xem kỹ!”

Nói xong, người trẻ tuổi sờ mó vào bên trong lòng, xuất ra một khối đá lóe lên quang mang, hướng phía Lâm Hải lắc lắc.

“Thấy không, đây chính là tinh...”

Người trẻ tuổi còn chưa nói hết lời, Lâm Hải đột nhiên lăng không một trảo, Tinh Thạch trong nháy mắt đã bay vào lòng bàn tay của Lâm Hải.

Chương 1070: Người hạ đẳng

“Đây chính là Tinh Thạch?” Lâm Hải cầm vào bên trong tay, nhìn từ trên xuống dưới.

Người trẻ tuổi đối diện nhất thời biến sắc, hướng phía Lâm Hải gầm thét nhất chỉ.

“Ngươi người hạ đẳng này, mau đưa Tinh Thạch trả lại cho ta!”

“Trả lại cho ngươi?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, người trẻ tuổi này nếu thật dễ nói chuyện, Lâm Hải thật đúng là không có thèm Tinh Thạch của gã, nhưng người này há miệng ngậm miệng chính là người hạ đẳng, một bộ dáng cao cao tại thượng, lại làm cho Lâm Hải cực độ khó chịu.

Thủ chưởng nhẹ nhàng nắm một cái, đại lượng chân khí trong Tinh Thạch, trong nháy mắt đã bị Lâm Hải hấp thu, để Lâm Hải thư sướng một trận!

“Sảng khoái, đủ để bù đắp được ba ngày tu luyện!” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, đem phế thạch ném xuống đất!

Người trẻ tuổi thấy thế, sắc mặt nhất thời đại biến, lộ ra vẻ dữ tợn giận dữ!

“Hỗn đản, ngươi dám hấp thu Tinh Thạch của ta, lão tử phế ngươi!”

Nói, người trẻ tuổi đột nhiên từ bên hông rút ra một thanh trường kiếm, thân hình lóe lên, hướng phía Lâm Hải hung ác đâm tới.

“Không biết tự lượng sức mình!” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, người trẻ tuổi này chỉ có tu vi Luyện Khí trung kỳ, tại trong mắt Lâm Hải, cũng chính là một cái người tu hành vừa mới nhập môn, dám cùng mình động thủ. Thật sự là cuồng vọng vô tri a!

Tiện tay vung lên, Lâm Hải cũng chưa dùng tới một thành khí lực, chân khí phóng ra ngoài, trực tiếp đem người trẻ tuổi đánh bay, phanh một tiếng, quẳng xuống đất, kêu đau một tiếng!

“Ngươi cái người hạ đẳng này, lại dám đánh ta!”

Người trẻ tuổi nhảy dựng lên, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ cùng thật không thể tin, trong mắt tràn ngập oán độc!

Mặt Lâm Hải, bỗng nhiên liền trầm xuống, mình đã thủ hạ lưu tình, người trẻ tuổi này làm sao không biết tốt xấu như thế đâu!

“Lăn, nếu không giết ngươi!” Lâm Hải quát chói tai một tiếng, dùng tới phương thức phát ra tiếng của Nguyệt Cung Tiên m, trong nháy mắt tiếng như lôi đình vang lên tại bên tai người trẻ tuổi, để toàn thân gã không khỏi lạnh run một cái, ánh mắt hiện lên một chút sợ hãi.

“Ngươi có gan chớ đi, chờ đó cho ta!” Người trẻ tuổi chỉ vào Lâm Hải một tiếng gầm thét, quay đầu liền chạy!

“Chờ làm gì a, ta cùng ngươi về nhà sao?” Lâm Hải nhếch miệng lên, chân xuống di động, hướng phía người trẻ tuổi không nhanh không chậm liền đuổi theo.

Xung quanh không có bất kỳ ai, hắn muốn tìm cái hỏi đường cũng không tìm tới, chẳng bằng đi theo người trẻ tuổi này trở về, tìm người là chủ cho gã, mang theo chính mình qua Lục gia.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì/” Người trẻ tuổithấy Lâm Hải, vậy mà đuổi theo, mặt mũi không khỏi tràn đầy hoảng sợ, một bên chân phát phi nước đại, một bên quay đầu hoảng hốt hỏi.

“Không phải mới vừa nói sao, cùng ngươi về nhà!” Lâm Hải mang theo nụ cười đùa giỡn, chậm rãi đi theo, thủy chung cùng người trẻ tuổi bảo trì khoảng cách mươi hai ba mươi mét, nhàn nhã giống như đi bộ.

“Đậu móa, có gan ngươi liền đến!” Người trẻ tuổi vừa sợ lại giận, hét lớn một tiếng, sử xuất toàn bộ khí lực hướng về phía trước phi nước đại.

Hai người đi ra ngoài cách xa chừng mười mấy dặm, rốt cục một cái thôn trang cực kỳ cũ nát, liền xuất hiện ở phía trước.

“Ha ha, tốt á!”

Người trẻ tuổi cuồng hỉ kinh hô một tiếng, sau đó quay đầu lại hướng phía Lâm Hải lộ ra nụ cười hung ác.

“Ngươi người hạ đẳng này, có bản lĩnh liền cùng ta tiến đến!”

“Ha ha, như ngươi mong muốn!” Lâm Hải cười lớn một tiếng, đột nhiên bước nhanh, trực tiếp liền đến sau lưng người trẻ tuổi, khẽ vươn tay tóm lấy cái cổ của gã xách lên.

“Ngươi thả ta ra, nếu không ta sẽ để ngươi chết không yên lành!” Người trẻ tuổi quá sợ hãi, tứ chi loạn đào, kinh hoảng rống lớn.

Lâm Hải nhìn cũng không có nhìn gã, mà chính là ngẩng đầu hướng phía thôn trang nhìn lại, một mặt chấn kinh.

“Cái này, đây cũng quá nghèo đi.”

Lâm Hải phát hiện, toà thôn trang trước mặt này, đã rách nát đến mức không cách nào hình dung, quả thực liền cùng những cái nông thôn thôn trang thời Hoa Hạ cổ kia không sai biệt lắm, tất cả đều là kiến trúc bằng gỗ, thấp bé đơn sơ, giống như có lẽ đã có không ít năm tháng.

“Đây thật là, Thế Ngoại Đào Nguyên, Bồng Lai Tiên Đảo trong truyền thuyết sao?” Lâm Hải có chút choáng váng, bỗng nhiên hoài nghi mình có phải đã đi sai chỗ hay không?

“Đi ra a, đều đi ra a, có người hạ đẳng không biết tốt xấu, dám phản kháng chúng ta thống trị á!” Người trẻ tuổi đột nhiên kinh hô một tiếng, nhất thời phần phật đi ra một đám người.

“Ách...” Nhìn đám người này, Lâm Hải càng thêm mộng bức tới.

“Ca ca đây là xuyên việt về cổ đại sao?” Chỉ thấy đám người xông lại này, tất cả đều là cách ăn mặc của Hoa Hạ cổ đại, trong tay mang theo đao thương gậy gộc, mỗi cái sát khí đằng đằng, đem Lâm Hải vây quanh.

“Hỗn đản, đem Thiếu Thôn trưởng buông xuống!” Nhất thời, có người hướng phía Lâm Hải gầm thét!

“Thiếu Thôn trưởng?” Lâm Hải buồn cười một trận, mẹ nó, vậy mà còn có xưng hô này?

Bất quá Lâm Hải cũng lập tức hiểu rõ thân phận của người trẻ tuổi, là con trai của cái Thôn trưởng thôn trang cũ nát trước mặt này!

“Tốt, muốn ta thả gã cũng được, cầm một trăm khối Tinh Thạch đến đổi!” Nếu cái Thiếu Thôn trưởng gì này, muốn bắt chẹt Tinh Thạch của chính mình, vậy mình liền gậy ông đập lưng ông tốt.

“Một trăm khối Tinh Thạch?” Lời nói của Lâm Hải, làm cho tất cả mọi người cũng chấn kinh, qua hơn nửa ngày, mọi người mới hướng phía Lâm Hải giận mắng một trận.

“Ngươi tại sao không đi đoạt? Coi như ngươi đem thôn làng xung quanh cũng cướp sạch, cũng con mẹ nó không có một trăm khối Tinh Thạch a.”

“A?” Lâm Hải nhìn bộ dáng phẫn nộ của bọn họ, tựa hồ không giống là giả, chẳng lẽ loại Tinh Thạch này, vậy mà thưa thớt như thế?

Con mắt nhìn một vòng qua đám thôn dân xung quanh này, thực lực mạnh nhất cũng bất quá là Luyện Khí hậu kỳ mà thôi.

“Gọi Thôn trưởng các ngươi đi ra!” Lấy thân phân địa vị giờ phút này của Lâm Hải, đối với mấy cái thôn dân mới bắt đầu tu luyện này, thực sự đề không nổi một tia hứng thú, gọn gàng nói nói.

“Thôn trưởng của chúng ta không ở, coi như ở, như thế nào lại để loại người hạ đẳng từ Phàm Gian giới đến như ngươi này có tư cách gặp mặt?” Một đại hán cầm đầu, mặt mũi tràn đầy xem thường, hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Lại là người hạ đẳng?” Đôi mày của Lâm Hải nhất thời khóa lại, mang theo một tia khó chịu, liếc nhìn các thôn dân một chút.

“Các ngươi vì cái gì, đối với người tới từ Phàm Gian giới, lại gọi là người hạ đẳng?”

“Hứ, cái này còn phải hỏi sao. người tới từ Phàm Gian giới, tuyệt đại đa số liền tu hành cơ bản cũng đều không hiểu, chỉ xứng làm nô lệ, không phải người hạ đẳng, thì lại là cái gì?” Các thôn dân nói đến đây, trên mặt mỗi cái đều mang cảm giác tràn đầy ưu việt.

“Liền bởi vì cái này?” Lâm Hải cười lạnh, sau đó đột nhiên vung cánh tay lên, nhất thời chân khí phóng ra ngoài, một cỗ khí lãng cường đại, đột nhiên hướng phía đám thôn dân này bao phủ mà đi.

“Không tốt!” Các thôn dân quá sợ hãi, còn chưa chờ kịp trốn tránh cùng chống cự, thân thể liền trực tiếp bị ném đi, tất cả đều ngửa mặt hướng lên trời mà quẳng xuống đất.

“Hừ!” Mà lúc này đây, đột nhiên một tiếng hừ lạnh, như là trọng chùy, nện ở trong lòng các thôn dân.

“Ta lười nhác cùng đám thổ dân tự cho là đúng như các ngươi này nói nhảm, các ngươi ai biết đường đến Lục gia đi như thế nào, thì đứng ra!”

Các thôn dân từng cái giãy dụa từ dưới đất bò dậy, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, con mắt đã mang lên hoảng sợ thật sâu, không còn có cỗ cảm giác cao cao tại thượng trước đó nữa.

Thực lực mà Lâm Hải thể hiện ra, đã hoàn toàn đem bọn họ trấn trụ, giới Tu Hành chính là cường giả vi tôn, bọn họ cũng không ngốc, cho dù Lâm Hải thật là đến từ Phàm Gian giới, bọn họ cũng không dám đối với Lâm Hải có bất kỳ xem thường nào.

“Vị bằng hữu này, có thể trước đem Thiếu Thôn trưởng của chúng ta buông xuống hay không?” Một thôn dân cầm đầu, nuốt ngụm nước bọt, có chút rụt rè mở miệng nói.

“Có thể!” Lâm Hải tiện tay ném đi, đem Thiếu Thôn trưởng ném tới trước mặt các thôn dân.

“Con mẹ nó, người hạ đẳng này, dám tập kích lão tử, mọi người cùng nhau xông lên, giết chết hắn!” Thiếu Thôn trưởng đứng lên, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ trừng mắt Lâm Hải, hướng phía các thôn dân cũng là rống lớn nói.

“Thiếu Thôn trưởng, đừng làm rộn!” Thôn dân cầm đầu vội vàng đem gã kéo đến phía sau, một mặt im lặng.

Tâm nói con hàng này con mẹ nó có mao bệnh đi, đừng làm chết nhân gia, cầm lông gà a, không có nhìn thực lực người ta mạnh cỡ nào sao?

“Hiện tại, có thể nói cho ta biết, Lục gia ở đâu đi?” Lâm Hải căn bản mặc kệ cái Thiếu Thôn trưởng não tàn này, trực tiếp đối với người Thôn dân cầm đầu kia hỏi.

“Có thể nói cho ngươi.” Thôn dân cầm đầu kia, gật gật đầu, nhưng rất nhanh lại lắc đầu.

“Nhưng là, chỉ sợ hôm nay ngươi không đi được?”

“Há, vì cái gì?” Lâm Hải kinh ngạc một trận.

“Bởi vì, giải đấu tuyển bạt lớn!”

Chương 1071: Nói đi, ngươi muốn chết như thế nào?

“Giải đấu tuyển bạt lớn, có ý tứ gì?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Bảy ngày trước, có một cái người hạ đẳng...” Thôn dân cầm đầu kia, nói đến bên trong đây, đột nhiên giật mình trong lòng, vội vàng liếc nhìn Lâm Hải một chút, thấy Lâm Hải cũng không có bất mãn, mới tiếp tục mở miệng.

“Có một cái nữ nhân Phàm Gian giới, đột nhiên xuất hiện ở trên đảo, nữ nhân này cực kỳ đẹp đẽ, so ở tất cả nữ nhân trên đảo đều xinh đẹp hơn!”

Nói đến đây, Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, trong mắt đám thôn dân này, tất cả đều lộ ra quang mang hưng phấn, liền như là Sắc Trung Ngạ Quỷ.

“Ta qua, cần thiết hay không, giống như chưa từng thấy nữ nhân vậy, ngạch...” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên chú ý tới, thôn dân trước mặt, tất cả đều là nam, thật đúng là liền nữ nhân cũng đều không có!

“Không thể nào? Chẳng lẽ ở trên đảo nữ nhân so sánh khan hiếm?”

Mà thôn dân tiếp tục nói nói.

“Có người đem cái nữ tử nhân gian này bắt lấy, hiến cho Thành chủ, Thành chủ muốn đem nàng nạp làm tiểu thiếp, bị

Thành chủ phu nhân sớm biết được, dưới cơn nóng giận liền làm cái giải đấu tuyển bạt lớn này!”

“Mỗi cái thôn làng, cũng có tư cách phái một đại biểu tới dự thi, Đạo Pháp thắng được người, liền có được nữ tử này, Thôn trưởng của chúng ta chính là đại biểu cho thôn chúng ta đi dự thi.”

Phốc!

Lâm Hải nghe được đến đây, một trận buồn cười.

Mẹ nó người Thôn trưởng này cũng đủ kỳ hoa, nhi tử cũng lớn như vậy, vậy mà còn đi dự thi thắng nữ nhân về, liền không sợ về nhà phải quỳ bàn giặt sao?

“Ngươi muốn tìm Lục gia, liền vào trong thành, chỉ là trong lúc giải đấu tuyển bạt lớn đó, nhân viên hỗn tạp, vì bảo đảm an toàn trong thành, trừ cư dân bản thổ trong thành cùng kẻ dự thi, tất cả đã cấm đoán vào thành.”

“Nguyên lai là dạng này!” Lâm Hải gật gật đầu, giờ mới hiểu được là chuyện gì xảy ra.

“Đúng, nữ nhân mà các ngươi nói kia, cũng là đến từ Phàm Gian giới?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

Người của Phàm Gian giới, có thể tới bên trong này cũng không dễ dàng, Lâm Hải lần này tràn đầy cảm xúc.

Trừ khi phải có người mang theo, tìm tới đá ngầm tiến vào, thời gian cũng phải khớp, hơn nữa chí ít cũng phải có chút công lực đi, nếu không trong biển rộng sẽ phải đặt chân như thế nào?

Nhìn về mặt thời gian, nữ nhân này so với chính mình còn tiến vào sớm hơn một tuần lễ, không biết sẽ là ai?

Tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của Lâm Hải, người thôn dân cầm đầu kia đột nhiên hướng phía một cái thanh niên mập lùn nhất chỉ.

“Qua, đem hình vẽ của ngươi, lấy ra cho vị thiếu hiệp kia nhìn một chút.”

Trên mặt thanh niên mập lùn hiện lên một nụ cười thẹn thùng, quay người lại chạy về phòng.

“Y là người biết hội họa giỏi nhất bên trong thôn chúng ta.” Thôn dân cầm đầu kia giải thích nói cho Lâm Hải, “Thôn chúng ta nằm trên con đường phải đi qua nếu muốn vào bên trong thành, ngày đó có người áp giải nữ tử kia vào thành, Bàn Tử đối với dung mạo của nữ tử kia kinh động như gặp người trời, như là Tiên Nữ hạ phàm, liền vẽ xuống đến!”

Đang nói, người lùn mập đã trở về, bên trong tay còn cầm một bức họa.

“Thiếu hiệp nhìn!” Thôn dân cầm đầu đem bức họa giao cho Lâm Hải, Lâm Hải chỉ nhìn một chút, con mắt trong nháy mắt liền thẳng, lộ ra mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

“Ta qua, thế nào lại là nàng ta!”

Thôn dân cầm đầu thấy Lâm Hải sắc mặt có biến, tưởng là cũng là bị dung mạo của nữ tử chấn kinh, không khỏi lộ ra nụ cười mà một người nam nhân đều hiểu.

“Không dối gạt thiếu hiệp nói, dưới thành Hồ Tang chúng ta, nữ nhân cực kỳ khan hiếm, mỗi cái thôn làng liền mười cái cũng chưa tới, loại vũ mị yêu nhiêu này, càng là thấy đều chưa thấy qua, nhìn thật làm cho lòng người ngứa a, Thôn trưởng vì nàng ta, liền lão bà của mình cũng đưa cho người, còn nói không phải nàng ta thì không cưới a!”

“Ừm, Thôn trưởng các ngươi thật có bá lực!” Lâm Hải không khỏi giơ ngón tay cái, mỉa mai nói.

“Này đúng vậy a, bất quá dạng này liền tiện nghi cho chúng ta, Thôn trưởng lão bà, hắc hắc...” Thôn dân nói đến đây, đột nhiên dừng lại, sau đó chấn kinh quay đầu nhìn lại.

Đã thấy bốn phía nơi xa đột nhiên nổi lên bụi mù, khắp nơi cũng rung động, thanh âm chiến mã kêu lên vang bên tai không dứt, một mảnh đen kịt, hướng phía thôn trang liền cuốn tới.

“Không tốt, Thiên Sát Mã tặc lại tới, mọi người mau tránh lên bên trong núi!” Thôn dân cầm đầu, hoảng sợ hô to một tiếng, cũng không đoái hoài tới Lâm Hải, các thôn dân liền chạy tứ phía.

“Mã tặc?” Lâm Hải đứng tại chỗ không động, đưa mắt nhìn lại, đã thấy trên trăm cái đại hán cường tráng cưỡi chiến mã, tay xách đại đao, khí thế hung hăng liền xông lại.

Các thôn dân mới chạy ra không bao xa, liền bị mã tặc đuổi kịp, khua đại đao trong tay lùa trở về, run rẩy tụ tập cùng một chỗ, một mặt hoảng sợ nhìn mã tặc bên trên ngựa lớn kia.

“Không muốn chết mà nói, đem nữ nhân cùng Tinh Thạch bên trong thôn, tất cả đều giao ra!” Cầm đầu là một cái mã tặc mặt đỏ, đem đại đao khiêng trên vai, ngoẹo đầu, một mặt hung hăng càn quấy rống nói.

“Nhị đương gia, nữ nhân thật đã không có, những năm này đã bị các ngươi cướp sạch a, bên trong thôn làng liền cả sinh sôi đời sau, cũng đã thành vấn đề.” Thôn dân cầm đầu, vẻ mặt đau khổ nói nói.

“Thao, các ngươi không biết đi vào bên trong thành, mua những cái nữ nhân hạ đẳng kia sao?” Nhị đương gia một mặt không cao hứng.

“Chúng ta cũng không có Tinh Thạch a, tất cả Tinh Thạch cũng đều để hiếu kính các vị lo liệu việc nhà!”

Mặt Nhị đương gia nhất thời liền đen như đêm, xoát một tiếng, đại đao hạ xuống, liền đến trên cổ cái thôn dân cầm đầu kia.

“Ý tứ của ngươi, là trách chúng ta sao?”

“Không dám không dám, Nhị đương gia không nên hiểu lầm!” Thôn dân cầm đầu bị dọa sợ, vội vàng liên tục khoát tay, trong mắt tất cả đều là hoảng sợ.

“Hừ! Bớt nói nhảm, đem Tinh Thạch cũng giao ra đây!” Nhị đương gia cũng biết, nữ nhân xung quanh trong những năm này sớm đã bị bọn họ họ đoạt đi gần hết, mỗi cái thôn làng chỉ lưu lại mấy cái để sinh sôi nhân khẩu, cùng bọn họ muốn nữ nhân, quả thật có chút ép buộc.

Bất quá Tinh Thạch mà nói, mỗi cái thôn làng vẫn có thể xuất ra một số, cái này cũng là mục đích để bọn chúng cách mỗi một tháng, liền đi ra càn quét một vòng.

“Tinh Thạch có, Nhị đương gia chờ một lát.” Các thôn dân sớm liền đã chuẩn bị tốt, Tinh Thạch này thì tương đương với phí bảo hộ mỗi tháng a, bọn họ nào dám không giao.

Chỉ chốc lát, có thôn dân về trong thôn làng, đem Tinh Thạch chuẩn bị kỹ càng, lấy ra, giao cho Nhị đương gia.

“Hết thảy ba mươi khối, xin Nhị đương gia ngài cất kỹ!”

“Ừm!” Thủ chưởng của Nhị đương gia lăng không một trảo, đem Tinh Thạch tóm vào trong tay, áng chừng, hài lòng gật gật đầu.

“Không tệ, phía dưới chính là thời gian thu hoạch nhân mạng, các ngươi có người chủ động đứng ra hay không?”

Các thôn dân nghe được, sắc mặt nhất thời hoàn toàn thay đổi, dọa đến toàn thân run rẩy, bọn họ đều biết, cái Nhị đương gia này có cái đam mê, mỗi một lần dẹp xong phí bảo hộ, đều muốn ngẫu nhiên giết một người, người nào sinh hoạt không kiên nhẫn, lại dám đứng ra?

Không hẹn mà cùng lúc, tất cả thôn dân cũng cực nhanh hướng phía sau lưng lui một bước, chỉ có Lâm Hải đứng tại chỗ không động, cứ như vậy, ngược lại đem Lâm Hải nổi bật ra ngoài.

“Ừm?” Trong mắt Nhị đương gia đột nhiên hiện lên một tia ánh sáng, kinh hỉ hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Ha ha ha ha ha ha, có ý tứ! Nhiều năm như vậy, rốt cục có kẻ không sợ chết, tốt, rất tốt!”

“A?” Nhị đương gia đang cười, đột nhiên phát hiện trong tay Lâm Hải có bức họa, một tay đoạt lấy, sau đó con mắt liền thẳng.

“Cái cực phẩm nữ nhân này là người nào, ở đâu ?” Thanh âm nói chuyện của Nhị đương gia cũng run rẩy.

“Là một cái người hạ đẳng, trước mắt đang ở trong thành.” Thôn dân cầm đầu tranh thủ thời gian nói nói.

“Ha ha, tốt! Ta phải tranh thủ thời gian thông tri đại ca!” Nhị đương gia nói, từ bên trong lòng móc ra một cái điện thoại di động xấu xí.

“Ta qua, có thể liều mạng với cái điện thoại của Sở Lâm Nhi kia?” Lâm Hải ngạc nhiên một trận.

“Ha ha, được rồi, đã phát Weachat cho đại ca!” Nói xong, Nhị đương gia nhếch miệng hướng phía Lâm Hải cười một cái.

“Hôm nay đại gia cao hứng, có thể để ngươi tự mình lựa chọn một kiểu chết, nói đi, ngươi muốn chết như thế nào?”

Lâm Hải nghiền ngẫm liếc gã một cái, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh.

“Trùng hợp quá, hôm nay ta cũng cao hứng, cũng có thể để ngươi lựa chọn một cái kiểu chết, nói đi, ngươi muốn chết như thế nào?”

Lâm Hải đem lời nói của gã, trả nguyên trở về, để Nhị đương gia sững sờ, sau đó sắc mặt đại biến.

“Con mẹ ngươi, lão tử bổ ngươi!”

Nói xong, đại đao của Nhị đương gia, mãnh liệt vung, hướng phía Lâm Hải bổ xuống!

Chương 1072: Thượng Tiên khoan động thủ đã!

Mắt thấy đại đao của Nhị đương gia, đổ ập xuống, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, cánh tay cấp tốc nhô ra, đột nhiên duỗi ra hai ngón tay, không sai chút nào đem lưỡi đao kẹp tại giữa ngón tay.

Đao thế cường đại, trong nháy mắt đã bị ngăn trở, như là bị sắt kẹp, ngừng giữa không trung, không nhúc nhích tí nào!

“Muốn chết!” Nhị đương gia hoảng hốt, trong mắt lóe lên một tia hung quang, sử xuất khí lực toàn thân, đem đại đao hướng phía dưới ép xuống, nhưng sau đó lại kinh hãi phát hiện, đại đao liền một tơ một hào cũng không di động được.

Các thôn dân nhìn thấy tình cảnh này, nhao nhao chấn kinh há to mồm, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

Tuy bọn họ đã lĩnh giáo qua sự cường hãn của Lâm Hải, nhưng cũng không nghĩ tới, Lâm Hải thế mà cường đại đến tình trạng như thế, vậy mà có thể dùng hai ngón tay, cứ thế mà đón lấy đại đao của Nhị đương gia mã tặc!

Cái Nhị đương gia mã tặc này, bọn họ thế nhưng là đánh giao đạo nhiều năm, đây chính là một tên tội phạm a.

Nhớ kỹ ba năm trước đây, có một cái người tu đạo đi ngang qua, mắt cao hơn đầu, không coi ai ra gì, tự xưng chính là tu vi Giả Đan, một người đem mười mấy cái mã tặc giết đến người ngã ngựa đổ, chạy trốn tứ phía.

Kết quả sau khi vị Nhị đương gia này đuổi tới, không ra mười chiêu, một đao liền đem kẻ đó chém thành hai đoạn.

Từ đó về sau, Nhị đương gia tại trong các thôn làng xung quanh, thậm chí tại trong toàn bộ thành Hồ Tang, cũng là danh tiếng vang xa, cơ hồ là hiếm có địch thủ, cũng là khiến Tộc trưởng của mấy gia tộc lớn trong thành, có chút cố kỵ.

Nhưng nghĩ không ra, cái người hạ đẳng không biết từ chỗ nào đột nhiên xuất hiện này, lại có thể chỉ bằng hai đầu ngón tay, liền có thể đón lấy một đao của Nhị đương gia, đây chẳng phải là nói, hắn còn muốn mạnh hơn Nhị đương gia sao?

Đồng thời với lúc các thôn dân chấn kinh, trong lòng Nhị đương gia càng là lật lên sóng to gió lớn.

Người trong nghề khẽ vươn tay, liền biết rõ có hay không, trên hai cái ngón tay này của Lâm Hải, ẩn chứa lực lượng khổng lồ cỡ nào, không có người so với gã càng biết rõ ràng hơn.

Nhìn Lâm Hải hời hợt như thế, liền đem một đao thanh thế uy mãnh của chính mình tiếp được, trong lòng của gã không khỏi lộp bộp một tiếng, lập tức liền hiểu được, người này không thể địch lại, một cái sơ sẩy, chính mình chỉ sợ muốn hỏng việc!

“Đi chết đi!”

Nhị đương gia cũng là người trải qua chém giết, phản ứng cũng không chậm, đột nhiên sờ tay vào ngực, móc ra một tấm bùa chú, hướng phía Lâm Hải liền ném qua.

Cùng lúc đó, liền đại đao cũng không cần, thân thể tựa như tia chớp, bỗng nhiên hướng phía sau bay vọt!

Mí mắt Lâm Hải bỗng nhiên nhảy một cái, bản năng từ bên trong phù lục này, cảm thấy một cỗ năng lượng mãnh liệt ba động.

Bất quá, Lâm Hải lại không nhúc nhích chút nào, ngược lại trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Ầm!

Ngay lúc này, phù lục đột nhiên nổ tung, nhất thời hỏa diễm nổi lên bốn phía, đem Lâm Hải lâm vào giữa biển lửa.

“Ha ha ha ha!” Nhị đương gia nhất thời cười to một trận, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

“Coi như ngươi mạnh hơn lại như thế nào, bên trong lão tử Liệt Diễm phù, nhìn ngươi có chết hay không?”

“Nguyên lai cái đồ chơi này gọi là Liệt Diễm phù a, uy lực thực sự không ra thế nào.” Đột nhiên, một đường âm thanh ghét bỏ vang lên, để Nhị đương gia đột nhiên sững sờ, sau đó thật không thể tin mà hướng phía trước nhìn lại.

Chỉ thấy một đường kình phong mãnh liệt thổi qua, sau đó hỏa diễm trong nháy mắt đã bị thổi tan, Lâm Hải chậm rãi đi tới.

“Không có khả năng!” Nhị đương gia quá sợ hãi, Lâm Hải chẳng những không có bị ngọn lửa thiêu chết, ngược lại liền một tia dấu vết thụ thương cũng đều không có, một cái suy nghĩ đáng sợ, đột nhiên từ trong đầu Nhị đương gia nhảy ra.

“Ngươi là Kim Đan Nhân Tiên!” Nhị đương gia đột nhiên chỉ vào Lâm Hải, phát ra một tiếng gào thét hoảng sợ.

Có thể tại dưới Liệt Diễm phù của gã mà lông tóc không tổn hao gì, trừ Kim Đan Nhân Tiên, còn có ai có thể làm được?

Lâm Hải thì là cười lạnh, “Tính ngươi còn có chút nhãn lực!”

“Chạy!”

Nhị đương gia không nói hai lời, quay đầu liền chạy, sử xuất khí lực toàn thân, chân phát phi nước đại!

Đối mặt với cao thủ Kim Đan kỳ, gã một cái Giả Đan, không có bất kỳ cái phần thắng gì, chạy trốn là phương pháp tốt nhất!

“Muốn chạy, nào dễ dàng như vậy!” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, sau đó thân ảnh đột nhiên biến mất tại chỗ, thi triển Tật Phong Bộ, sau một khắc đã đuổi tới sau lưng Nhị đương gia.

“Trở lại cho ta!”

Lâm Hải lăng không một trảo, Nhị đương gia nhất thời cảm thấy chỗ cổ bị một cỗ lực lớn bắt lấy, còn chưa chờ tới kịp phản kháng, thân thể bỗng nhiên đã hướng phía sau bay đi, phanh một tiếng ngã tại dưới chân Lâm Hải.

“Không muốn chết, liền thành thật một chút!” Lâm Hải giơ một chân giẫm tại trên ngực Nhị đương gia, lạnh lùng nói.

Thân thể Nhị đương gia bỗng nhiên cứng đờ, cảm nhận được lòng bàn chân của Lâm Hải, đang không ngừng phụt ra hút vào chân khí, nhất thời không dám vọng động.

“Thượng Tiên tha mạng a!” Thanh âm khàn khàn của Nhị đương gia phát ra, run rẩy mở miệng.

“Bái kiến Thượng Tiên!” Các thôn dân từ trong miệng Nhị đương gia, lúc này mới biết được Lâm Hải chính là Nhân Tiên, từng cái bị dọa đến hồn phi phách tán, vội vàng quỳ xuống một chỗ, liền đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tại Bồng Lai Tiên Đảo, khái niệm về đẳng cấp của người tu hành, thế nhưng là phi thường mạnh, bên trong toàn bộ thành Hồ Tang, Kim Đan Nhân Tiên cũng là đại nhân vật đứng ở trên đỉnh, liền xem như Thành chủ thấy, cũng phải lịch thiệp ba phần!

Mà đối với những thảo dân như con kiến hôi bọn họ này, Kim Đan Nhân Tiên càng là phất tay có thể diệt, tùy ý chưởng khống sinh tử của bọn họ, thậm chí ngay cả cái lý do cũng không cần, sau đó càng sẽ không có người truy cứu, để bọn họ sao dám không quỳ bái, kinh sợ.

Mà đám mã tặc đi theo Nhị đương gia đến đây kia, cũng toàn ngốc, chẳng những Nhị đương gia bị bắt, Lâm Hải xuất thủ, càng là Kim Đan Nhân Tiên, nhất thời từng cái ngồi trên lưng ngựa, chân tay luống cuống, tất cả đều mộng bức.

“Tha cho ngươi có thể, nhưng là ta có một điều kiện!” Lâm Hải nhìn Nhị đương gia, lạnh lùng nói nói.

Nhị đương gia nghe xong, trong lòng nhất thời đại hỉ, chỉ cần không giết gã, Lâm Hải nhắc tới điều kiện gì gã cũng nguyện ý đáp ứng a!

“Xin Thượng Tiên giảng, chỉ cần ta có thể làm được, quyết không chối từ!”

“Ta phải vào thành, gặp người Lục gia!”

“Cái này...” Nhị đương gia vô cùng khó xử, trước mắt trong thành đang tiến hành tuyển bạt, trừ cư dân trong thành cùng đại biểu dự thi, muốn dẫn người vào thành, cũng không phải gã là có thể làm được.

“Thế nào, ngươi không làm được?” Mặt Lâm Hải, nhất thời trầm xuống, “Vậy giữ lại ngươi, cũng liền không có ích lợi gì!”

Nói, chân khí dưới chân Lâm Hải phun một cái, liền muốn chấn vỡ lục phủ ngũ tạng của Nhị đương gia!

“Chờ một chút, Thượng Tiên khoan động thủ đã!”

Nhị đương gia kém chút hoảng sợ tè ra quần, vội vàng vội vã hô to một tiếng, mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống tới.

“A? Ngươi có lời gì muốn nói?”

“Thượng Tiên muốn vào thành, mặc dù ta không làm được, nhưng đại ca ta thì có thể!”

“Chỉ cần Thượng Tiên tha ta một mệnh, ta nhất định sẽ khẩn cầu đại ca ta, mang Thượng Tiên vào thành!”

“Đại ca ngươi?” Lâm Hải nhíu hai mắt lại, “Đó chính là Đại đương gia mã tặc của các ngươi?”

“Vâng, đại ca ta là thủ lĩnh của chúng ta!” Nhị đương gia vội vàng đáp nói.

“Tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, “Vậy liền dẫn ta đi gặp Đại đương gia của các ngươi đi!”

Nói, mũi chân Lâm Hải vẩy một cái, trực tiếp đem thân thể cường tráng của Nhị đương gia đá bay lên, sau đó một cánh tay duỗi ra, đem gã kẹp ở dưới nách, thân thể nhảy lên, nhảy lên trên ngựa của Nhị đương gia.

Sau đó, Lâm Hải hướng phía đông đảo mã tặc nhất chỉ, lạnh lùng mở miệng.

“Các ngươi, đi trước dẫn đường!”

Lũ mã tặc kia, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tất cả đều là mặt mũi tràn đầy ý sợ hãi, sững sờ tại bên trong này không biết làm sao.

“Con mẹ nó còn thất thần làm gì, không nghe thấy Thượng Tiên nói chuyện sao?” Nhị đương gia cái này tức a, nhịn không được hướng phía lũ mã tặc gầm thét một tiếng.

“Vâng!” Nhị đương gia vừa phát lời nói, bọn mã tặc này mới từ trong lúc khiếp sợ kịp phản ứng, vội vàng quay đầu ngựa lại.

“Giá!”

Trong nháy mắt, trên trăm thớt ngựa lớn nhanh chóng đi, trong chớp mắt liền chạy đến vô ảnh vô tung.

“Bái biệt Thượng Tiên!” Các thôn dân thấy Lâm Hải rời đi, lại vội vã cung kính quỳ xuống, trong mắt tràn đầy kính sợ.

Nhưng mà, Lâm Hải đã không để ý tới các thôn dân, hắn còn là lần đầu tiên cưỡi ngựa, một chút mất tập trung, kém chút bị lật xuống, giữa lúc cuống quít liền nhanh chóng đem chân khí trầm xuống, khống chế lại thân thể, lúc này mới trở nên vững như bàn thạch.

“Con mẹ nó, kém chút mất mặt!” Lâm Hải buồn cười một trận, mình bây giờ dù sao cũng là Thượng Tiên trong miệng mọi người, nếu cưỡi ngựa cũng bị quẳng xuống, coi như mất mặt ném về tận nhà.

Một đường phi nhanh, sau nửa canh giờ, lũ mã tặc liền ở trong một cái sơn cốc, dừng lại.

Nhị đương gia nhìn sơn trại gần trong gang tấc, hướng phía Lâm Hải xa xa nhất chỉ.

“Thượng Tiên, đến sơn trại rồi, đại ca ta liền ở bên trong!”

Chương 1073: Lĩnh giáo!

Không cần Nhị đương gia mở miệng, ánh mắt Lâm Hải nhìn chăm chú về phía sơn trại, trên mặt đã lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Cao thủ Kim Đan sơ kỳ!” Lâm Hải đã ẩn ẩn cảm thấy, trong sơn trại có một cỗ khí tức cường đại như ẩn như hiện!

Chỉ là làm Lâm Hải kỳ quái là, từ cỗ khí tức này mà xem, trong sơn trại chính là một vị Nhân Tiên Kim Đan sơ kỳ, tu vi cảnh giới cùng mình tương xứng.

Nhưng chẳng biết tại sao, lại làm cho nội tâm Lâm Hải cảm thấy một chút bất an, tựa hồ chủ nhân của cỗ khí tức này, đối với mình có uy hiếp nhất định.

“Thật là quái, cao thủ Kim Đan sơ kỳ, quả thực giống như bọn người Độc Tí Đạo Nhân, Huyết Tu La, chính mình một đao liền có thể diệt sát, làm sao hôm nay lại có một tia cảm giác khó giải quyết?”

“Vị Nhân Tiên nào tại bên ngoài?” Ngay tại thời khắc Lâm Hải sững sờ, đột nhiên một đường thanh âm to lớn từ trong sơn trại vang lên, sau đó một bóng người rơi xuống, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Ừm?” Ánh mắt Lâm Hải như điện, hướng phía người tới nhìn lại, ánh mắt của hai người trong nháy mắt đã va chạm ở giữa không trung, như là hai đường chớp nhoáng, một cái chớp mắt mà qua!

Lông mày của Lâm Hải bỗng nhiên nhíu một cái, chỉ thấy người tới là một người mặc trường sam màu xanh, tuổi tác tại khoảng chừng ba mươi, tuy cách ăn mặc như là một bộ dáng thư sinh yếu đuối, nhưng cả người đứng tại bên trong này, lại như là một thanh lợi kiếm đã ra khỏi vỏ, sắc bén bá đạo, tùy thời cũng có thể bạo khởi đả thương người!

“Người này tuy tu vi là Kim Đan sơ kỳ, nhưng thực lực chân thật, chỉ sợ không kém gì Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt!"

Lâm Hải đối với thực lực của người tới, nhất thời có cái hiểu biết đại khái, đồng thời trong lòng kinh ngạc liên tục, cái này còn là lần thứ nhất từ khi hắn tu luyện đến nay, gặp được người trừ chính mình ra, có thực lực mạnh hơn xa cảnh giới tự thân.

Đồng thời với lúc Lâm Hải dò xét người tới, cái người bộ dáng thư sinh đối diện này, cũng đang quan sát Lâm Hải.

Thời điểm khi lần đầu tiên thấy Lâm Hải, trong lòng gã bỗng nhiên liền nhảy một cái, trên mặt hiển hiện vô cùng ngưng trọng.

"Thực lực của người này, tuyệt không dưới ta! Trong thành Hồ Tang, lúc nào thì xuất hiện cao thủ như thế?" Người có bộ dáng thư sinh kia, đối với thực lực của Lâm Hải cũng giật nảy cả mình!

"Đại ca, vị Nhân Tiên tiền bối này, có việc muốn tìm ngươi!" Lúc này, Nhị đương gia đột nhiên hướng phía người có bộ dáng thư sinh kia, hét lớn một tiếng.

"Lão nhị?" Người có bộ dáng thư sinh này, chính là thủ lĩnh mã tặc Đổng Thước, trước đó lực chú ý một mực đang ở trên thân Lâm Hải, Nhị đương gia hô một tiếng, lúc này mới chú ý tới, thủ hạ dưới tay mình, vậy mà bị Lâm Hải bắt sống!

Trong mắt Đổng Thước tinh mang phát lạnh, sau đó rất nhanh liền tan biến, trên mặt lộ ra một nụ cười.

"Vị bằng hữu Nhân Tiên này, không biết tìm Đổng mỗ có chuyện gì? Trước có thể đem thủ hạ của Đổng mỗ, thả rồi lại nói không?"

"Có thể!" Lâm Hải cười nhạt một tiếng, tiện tay vung lên, đem Nhị đương gia ném ra.

Nhị đương gia sau khi hạ xuống, dưới chân lảo đảo một cái, vội vàng đứng vững, sau đó bước nhanh chạy đến bên người Đổng Thước.

“Đại ca, là như thế này!” Nhị đương gia đem chân tướng, cùng Đổng Thước giảng một lần.

Đổng Thước nghe xong, không khỏi kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, có chút không dám tin tưởng.

“Ngươi lại là người hạ đẳng đến từ Phàm Gian giới?”

Lâm Hải đã không biết đây là lần thứ mấy nghe được ba chữ người hạ đẳng, sắc mặt nhất thời hiện lên một vẻ ghét.

“Ta đến từ Phàm Gian giới không sai, nhưng lại không phải người hạ đẳng trong miệng ngươi!”

Sắc mặt Đổng Thước khẽ giật mình, sau đó cười ha ha.

“Vị bằng hữu này nói cực phải, lấy tu vi của ngươi, tự nhiên không thể cùng người bình thường tới từ Phàm Gian giới đánh đồng, ai dám đưa ngươi một vị Nhân Tiên coi thành người hạ đẳng mà đối đãi, vậy đơn giản là sống ngán rồi!”

Lâm Hải không muốn cùng gã thảo luận cái đề tài này nữa, mà chính là mở miệng đi thẳng vào vấn đề.

“Ta tới nơi đây, là muốn vào thành gặp người Lục gia, nghe nói Đại đương gia có biện pháp, không biết có thể chỉ giáo không?”

“Ha ha ha, thật sự là trùng hợp!” Đổng Thước nghe xong, không khỏi cười ha ha một tiếng.

“Vừa vặn Đổng mỗ cũng muốn vào thành đâu, ngươi nếu muốn đi, cùng một chỗ đi là được!”

“A?” Trong mắt Lâm Hải chợt lóe sáng, hướng phía Đổng

Thước ôm quyền một cái.

“Như thế, đa tạ Đại đương gia!”

“Đừng vội cảm tạ!” Đổng Thước khoát khoát tay, hiếu kỳ liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Chỉ là còn chưa giáo, tôn tính đại danh của huynh đài?”

“Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải!” Lâm Hải báo danh thông họ, cao giọng nói.

“Nguyên lai là Lâm huynh!” Đổng Thước gật gật đầu, bỗng nhiên nhìn Lâm Hải, cười cười.

“Người Phàm Gian giới mà Đổng mỗ đã gặp qua, cũng không ít, nhưng Nhân Tiên như Lâm huynh, vẫn là lần đầu thấy được, trong lòng không khỏi ngứa nghề, muốn lĩnh giáo Lâm huynh một phen, không biết Lâm huynh có thể chỉ giáo không?”

Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, trong lòng cười lạnh một tiếng, lập tức hiểu rõ dự định của Đổng Thước.

“Cẩu thí lĩnh giáo, nói thì dễ nghe! Nếu là mình thắng hoặc là đánh ngang tay, thì còn thôi, nếu như mình thua, chỉ sợ cái Đại đương gia mã tặc này, hội tại chỗ đem chính mình diệt bỏ, lập uy trước mặt đám mã tặc đi.”

Bất quá Lâm Hải sao lại sợ một cái Kim Đan sơ kỳ, coi như thực lực lộ ra của gã quỷ dị, cùng Kim Đan sơ kỳ mà mình trước kia gặp được, có khác nhau rất lớn, nhưng đối với Lâm Hải mà nói, bất quá cũng chỉ là khó đối phó một chút mà thôi.

Liền Kim Đan hậu kỳ Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt hắn cũng đã diệt sát qua, càng là đối với đấu qua với cao thủ Nguyên Anh, tầm mắt của Lâm Hải đã sớm khác biệt, Kim Đan sơ kỳ có mạnh hơn, cũng khó vào mắt Lâm Hải.

Nếu giờ phút này, Đổng Thước hướng mình hạ chiến thư, Lâm Hải tự nhiên không có đạo lý không ứng chiến.

Thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, Lâm Hải từ trên lưng ngựa nhảy xuống, nhẹ nhàng tiến lên đi hai bước.

Sau đó, Lâm Hải khoác hai tay ra sau, khí thế trên thân đột nhiên thay đổi, hướng phía Đổng Thước cười nhạt một tiếng.

“Nếu Đại đương gia có nhã hứng này, Lâm mỗ tự nhiên phụng bồi!”

Nói xong, Lâm Hải duỗi một cánh tay ra, hướng phía Đổng Thước làm tư thế.

“Tốt!” Con mắt Đổng Thước đột nhiên sáng lên, sắc mặt càng thêm bắt đầu ngưng trọng, Lâm Hải vừa đứng đó, vậy mà cho gã một loại cảm giác dung nhập vào thiên địa, toàn thân cao thấp vậy mà không có một chút kẽ hở!

“Người này mạnh, chỉ sợ so với tưởng tượng của chính mình, còn khó quấn hơn mấy phần!” Trong lòng Đổng Thước, đối với Lâm Hải càng phát ra coi trọng.

Đột nhiên, đùi phải của Đổng Thước hướng phía sau lui lại nửa bước, hai tay giơ lên, bày ra một cái tư thế tiến công.

“Ha ha, Lâm huynh chính là cao nhân, Đổng mỗ liền không khách khí, xin Lâm huynh chỉ giáo!”

Nói xong, Đổng Thước đột nhiên hét lớn một tiếng, thân thể bỗng nhiên biến mất, lúc xuất hiện lần nữa, đã đến chỗ một trượng trước người Lâm Hải.

“Xem quyền!”

Ông!

Đổng Thước vung ra một quyền, giống như lưu tinh thiểm điện, uy mãnh tuyệt luân, đem không gian cũng oanh đến vặn vẹo một trận, kình phong gào thét, thẳng đến trước ngực Lâm Hải mà đánh tới!

Lông mày Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, đối mặt với một quyền Lôi Đình Vạn Quân của Đổng Thước này, không tránh không né, đột nhiên giơ cánh tay lên, cũng là vung ra một quyền, cùng gã đến cái cứng đối cứng!

Oanh!

Một tiếng vang trầm truyền đến, quyền đầu của hai người, mãnh liệt đụng vào nhau, nhất thời nhấc lên một cơn gió lớn, khí lãng lăn lộn, như là sóng xung kích, hướng tứ phương tiêu tán mà ra.

“Ai u, mẹ ta a!”

Lũ mã tặc tới gần, nhất thời bị khí lãng quấn đi đến người ngã ngựa đổ, gào khóc thảm thiết, liền cả Nhị đương gia cũng là liền lùi mấy bước mới đứng vững, trong mắt một mảnh kinh hãi!

Mà hai người Lâm Hải cùng Đổng Thước, cũng nhao nhao bị lực đạo của đối phương, trùng kích thân thể bay lên không, tất cả đều bay rớt ra ngoài xa khoảng ba, bốn trượng, mới rơi trên mặt đất, trong mắt nhao nhao hiện lên tinh mang.

“Đại đương gia này, chân khí trong cơ thể vậy mà thuần túy như thế, quả thực ngưng thực như sắt!” Trong lòng Lâm Hải rung mạnh, không khỏi hiện lên kinh ngạc.

Giờ phút này, hắn rốt cục biết rõ, vì cái gì Đổng Thước và bọn người Huyết Tu La cùng là Kim Đan sơ kỳ, nhưng lại cho mình cảm giác khó chơi giống như là Kim Đan hậu kỳ Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt.

Nguyên nhân trong đó, ngay tại bên trong chân khí trong cơ thể Đổng Thước, Lâm Hải lóe lên linh quang, liền hiểu rõ nguyên nhân.

Người tu hành ở Phàm Gian giới, mặc kệ là Lộ Thiên Tuyệt hay là Huyết Tu La, hay là bọn người Tần Vũ Hỏa Vân Đạo trưởng, chân khí trong cơ thể đều là vô cùng bề bộn, tại bên trên chất lượng cùng Lâm Hải đã kém hơn một cái cấp bậc, đây cũng là nguyên nhân căn bản nhất mà Lâm Hải có thể nhiều lần vượt cấp chiến đấu!

Mà nguyên nhân tạo thành loại tình huống này, liền là do thiên địa linh khí ở Phàm Gian giới mỏng manh, rất nhiều tạp chất, mới đưa đến chân khí của người tu hành ngưng mà không thuần, chất lượng thấp.

Nếu không phải Lâm Hải tu luyện chính là ‘Đạo Đức Kinh’ có được từ Thiên Đình, đem chân khí một lần nữa ngưng thực lại, chỉ sợ cũng phải cùng những người tu hành còn lại ở Phàm Gian giới, có cùng một cái bộ dáng.

Mà cái Đổng Thước này, một mực tu luyện ở trên Bồng Lai Tiên Đảo, chất lượng thiên địa linh khí ở bên trong này, so với Phàm Gian giới cao hơn gấp mười lần không ngừng, chân khí tu luyện được, tự nhiên có uy lực cường đại hơn nhiều so với Phàm Gian giới, cái này mới tạo thành Đổng Thước tuy là Kim Đan sơ kỳ, thực lực chân thật lại hoàn toàn không phải Kim Đan sơ kỳ ở Phàm Gian giới, có thể so bì!

“Trách không được người ở đây, đem người ở Phàm Gian giới gọi là người hạ đẳng, xem ra cũng không phải là không có đạo lý a!” Lâm Hải nghĩ rõ ràng điểm này, trong lòng cũng càng phát ra cảm giác nặng nề.

Trước đó mình tại Phàm Gian giới, ỷ vào ưu thế chất lượng chân khí, một mực có thể vượt cấp chiến đấu, nhưng đến Bồng Lai

Tiên Đảo, cái ưu thế này sẽ không còn sót lại chút gì, mình cùng Kim Đan sơ kỳ phổ thông, đã không có gì khác biệt!

Xem ra tại bên trong này, nếu gặp được người có tu vi cao thâm hơn chính mình, vẫn nên cẩn thận mới là tốt a!

Đồng thời với lúc Lâm Hải giật mình, Đổng Thước cũng là khiếp sợ không thôi, không nghĩ tới một quyền của chính mình này, vậy mà không có làm gì được Lâm Hải cái người hạ đẳng đến từ Phàm Gian giới này, nhất thời trên mặt mũi gã có chút không qua được!

“Lại ăn của ta một chiêu!”

Trong mắt Đổng Thước bùng lên tinh quang, thân thể đột nhiên lăng không nhảy lên, người ở giữa không trung, song quyền đã đồng thời vung ra!

“Song Long Hí Châu!”

Đổng Thước hét lớn một tiếng, hai đầu hư ảnh Cự Long, đột nhiên xuất hiện tại giữa thiên không, phát ra một tiếng rồng gầm rung trời, thẳng tắp hướng phía Lâm Hải dốc sức lao qua!

Chương 1074: Xông thành!

Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt lóe lên tinh mang, kinh hãi nhìn lại, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái!

“Cái Đổng Thước này, lại là lấy võ nhập đạo!”

Lâm Hải nhìn ra được, một chiêu này của Đổng Thước, mặc dù là dựa vào võ đạo để thi triển, nhưng lại ẩn chứa uy năng của Đại pháp thuật, hiển nhiên là thủ đoạn của võ giả, so với đạo pháp thuần túy, còn phải mạnh hơn ba phần!

Bất quá Lâm Hải lại cũng không sợ, mắt thấy hai đầu hư ảnh

Cự Long bổ nhào vào, trong lòng Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, hai tay đột nhiên huy vũ liên tục, sau đó bỗng nhiên vây quanh một cái!

“Hỏa Phượng Liêu Nguyên!”

“Tíu tíu!” Bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng Phượng Minh thanh thúy, sau đó một đám lửa từ bên trong hai tay vây quanh của Lâm Hải bay ra, giữa không trung liền ngưng tụ thành một con Hỏa Phượng khổng lồ, hung mãnh nghênh đón hai hư ảnh Cự Long.

Ầm!

Kịch liệt tiếng va chạm, nhất thời nhấc lên tia lửa sóng lớn, không gian một mảnh ba động, hai rồng một phượng, trong nháy mắt triền đấu cùng một chỗ, đem không khí quấy lăn lộn sôi trào, đá vụn trên mặt đất bay tán loạn, cây cỏ lão hóa, một mảnh hỗn độn!

Oanh!

Trọn vẹn qua mười mấy giây, trên bầu trời lần nữa phát ra một tiếng vang thật lớn, Hỏa Phượng đột nhiên nổ bể ra, hóa thành vô số tia lửa, văng tán loạn khắp nơi, mấy cái mã tặc không may, trong nháy mắt bị liệt hỏa đốt người, kêu thảm bị đốt thành than cốc.

Mà hư ảnh của hai đầu Cự Long, cũng tại trong bạo tạc của Hỏa Phượng, bị xé rách thành mảnh vỡ, biến mất tại bên trên bầu trời.

Hai người Lâm Hải cùng Đổng Thước song song lui lại mấy chục bước, nhìn qua đối phương, mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Hiển nhiên, một đường đại pháp thuật va chạm này, hai người vẫn là thế lực ngang nhau!

“Ha ha ha, Lâm huynh Đạo pháp cao siêu, Đổng mỗ bội phục!”

Đổng Thước đột nhiên đem khí thế trên thân tán đi, cười một tiếng dài, hướng phía Lâm Hải ôm quyền một cái, thừa cơ thu tay lại!

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cũng hướng phía Đổng Thước ôm quyền.

“Đổng huynh quá khen, Lâm mỗ đối với chuyện Đổng huynh lấy võ nhập đạo, cũng là bội phục không thôi!”

Nếu Đổng Thước chuẩn bị dừng tay giảng hòa, Lâm Hải cũng không cần thiết lại cùng gã đánh đấu nữa, dù sao giữa hai người cũng không cừu hận gì, dạng kết cục này, cũng coi như không tệ.

Tuy Lâm Hải còn có rất nhiều át chủ bài chưa ra, nếu thật muốn đánh đấu, hắn chưa hẳn liền sợ Đổng Thước, nhưng Đổng Thước sao lại không phải là chưa đem hết toàn lực, thật muốn ghép cả mệnh vào, chỉ sợ song phương cũng qua không tốt.

Nếu đã không đánh, Lâm Hải lần nữa đưa ra chuyện khi trước.

“Không biết Đổng huynh, hiện tại có thể nói cho Lâm mỗ, phương pháp vào thành chưa?”

“Ha ha ha ha!” Đổng Thước nghe xong, không khỏi ha ha cười to một trận, sau đó trên mặt đột nhiên hiện lên một tia ngoan lệ!

“Đổng mỗ chỉ là một tên mã tặc, nào có cái phương pháp vào thành gì, đơn giản xông vào mà thôi!”

“Xông vào?” Lâm Hải nghe được, biến sắc, đôi mày không khỏi nhăn lại tới.

Nếu là dựa vào chuyện xông vào để vào thành mà nói, hắn nào còn cần phí sức lực lớn như vậy, tới tìm hắn Đổng Thước.

Lâm Hải mới đến, đối với hết thảy trên Bồng Lai Tiên Đảo cũng chưa quen thuộc, đối với chuyện trong thành có cái dạng cao thủ gì, càng là hoàn toàn không biết gì cả, vì lý do cẩn thận, lúc này mới nghĩ đến có biện pháp nào, có thể thuận lợi vào thành hay không?

Nhưng không nghĩ, giày vò nửa ngày, vậy mà đến một cái kết quả như vậy, cũng thật sự là say.

Đổng Thước tựa hồ nhìn ra bất đắc dĩ trong lòng Lâm Hải, không khỏi cười ha ha một tiếng.

“Lâm huynh không cần lo lắng, nếu hai người chúng ta liên thủ mà nói, coi như xông vào thành Hồ Tang, chỉ cần không phải vận khí quá nát, cũng có thể yên ổn thoát thân!”

“Trong thành Hồ Tang này, cũng có cao thủ chứ?” Lâm Hải cảm thấy, vì lý do ổn thỏa, vẫn là đem tình huống trong thành hiểu biết rõ ràng thì tốt hơn, bớt đến lúc đó bị Đổng Thước hố cũng càng không tự biết.

Thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, Đổng Thước thu lại mặt cười, cũng biến thành ngưng trọng lên.

“Trong thành Hồ Tang này, Kim Đan Nhân Tiên có tổng cộng năm người!”

“Năm người?” Lâm Hải yên lặng gật gật đầu, trong lòng hơi an ổn một chút, nếu như chỉ có năm người mà nói, coi như đánh không lại, chính mình đào tẩu cũng quả quyết không phải là vấn đề.

Mà Đổng Thước tiếp tục hướng Lâm Hải giới thiệu nói.

“Nên trong năm cái Kim Đan Nhân Tiên này, Kim Đan sơ kỳ có tổng cộng bốn người, theo thứ tự là Thành chủ Triệu Hùng, Tộc trưởng Lục gia Lục Khôn Bằng, Tộc trưởng Tư Mã gia tộc Tư Mã

Kiếm Như cùng Tộc trưởng Phong gia Phong Trí Xa, thực lực của bốn người này, tương xứng cùng Đổng mỗ!”

“Tộc trưởng Lục gia Lục Khôn Bằng, lại là cao thủ Kim Đan?” Sắc mặt Lâm Hải hiện lên một tia kinh ngạc.

Nếu như nhớ không lầm mà nói, Lục Minh Huyền đã từng nói, lão chính là một trong Tứ Đại Trưởng lão của Lục gia, tại Lục gia là cao thủ xếp hạng trong mười vị trí đầu, thế nhưng là Lục Minh Huyền bất quá mới chỉ là Ngưng Chân kỳ mà thôi a!

Ngưng Chân kỳ liền có thể xếp vào mười vị trí đầu, vậy cái xếp số một này, đỉnh thiên cũng liền Giả Đan cảnh liền đã không kém bao nhiêu đâu, làm sao lại toát ra cái cao thủ Kim Đan, chênh lệch ở trong đó cũng quá lớn đi.

“Không sai, Lục Khôn Bằng đúng là cao thủ Kim Đan!” Đổng Thước gật gật đầu, sau đó trên mặt hiện lên một tia khinh thường.

“Mặc dù là cao thủ Kim Đan, nhưng cái Lục Khôn Bằng này chính là ba tháng trước mới vừa vặn đột phá, chính là một cái yếu nhất, bên trong bốn người, căn bản không đáng để lo.”

“Thì ra là thế!” Lâm Hải gật gật đầu, nếu như là lời như vậy, vậy thì giải thích được rồi.

“Đổng huynh không phải nói, cao thủ Kim Đan trong thành, hết thảy có năm người sao? Một cái sau cùng này, là ai?”

Đổng Thước nghe được, toàn thân nhịn không được đánh cái giật mình, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi.

“Người còn lại này, không đề cập tới cũng được, nếu gặp được nàng ta, này chỉ có thể coi là chúng ta không may!”

“Bất quá theo ta được biết, nàng ta luôn luôn mặc kệ sự tình trong thành, chỉ cần chúng ta không làm quá phận, nàng ta sẽ không xuất thủ, hai người chúng ta tự nhiên không có việc gì!”

Lâm Hải quan sát sắc mặt của Đổng Thước, trong lòng không khỏi bỗng nhiên trầm xuống.

Trước đó trong mắt Đổng Thước, hoảng sợ thật sâu kia, quả thực liền như là đến từ sâu trong linh hồn, để gã cơ hồ sợ đến bên trong xương.

Tuy gã không nói, nhưng Lâm Hải cũng có thể nghĩ đến, cái người thứ năm này, thực lực tất nhiên cao hơn Đổng Thước nhiều, mới khiến cho gã nghe mà biến sắc, e ngại không thôi.

“Xem ra cái người thứ năm này, ít nhất là một tên đại năng Kim Đan hậu kỳ a!” Sắc mặt Lâm Hải, cũng biến thành ngưng trọng lên.

Nếu là ở Phàm Gian giới, cho dù là đại năng Kim Đan hậu kỳ, Lâm Hải cũng không sợ chút nào, thậm chí có niềm tin chắc chắn, chiến thắng!

Thế nhưng đi qua chiến đấu cùng Đổng Thước trước đó, Lâm Hải đã ý thức được, ưu thế bên trên chất lượng chân khí của chính mình, tại Bồng Lai Tiên Đảo đã không còn sót lại chút gì.

Nếu như lần nữa đối mặt với cao thủ Kim Đan hậu kỳ, cho dù Lâm Hải làm ra tất cả vốn liếng, có thể đem chiến thắng hay không, cũng chính là ẩn số.

Bất quá cũng may nghe ý tứ của Đổng Thước, cái người thứ năm này cũng không thường quản sự, nếu chỉ là bốn cái Kim Đan sơ kỳ còn lại, Lâm Hải ngược lại thật không có cái e ngại gì, coi như đánh không lại, chí ít toàn thân trở ra là không có vấn đề.

“Ha ha, Lâm huynh, tình huống chính là như vậy, không bằng hai người chúng ta liền liên thủ xông vào một lần, ngươi xem coi thế nào.”

Lâm Hải liếc nhìn Đổng Thước một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Lâm mỗ tự nhiên không có vấn đề, bất quá nếu chúng ta sau đó phải hợp tác, vậy trước đó có phải nên thẳng thắn một chút hay không? Đổng huynh vào thành, là vì cớ gì?” Lâm Hải cảm thấy có cần phải, đem Đổng Thước hỏi rõ ràng.

Nếu không mà nói, ai biết gã vào thành có gì mục đích, vạn nhất đâm cái sọt lớn, đem chính mình lôi xuống nước, chính mình mặc dù nói không sợ, nhưng trong thành có cái đại cao thủ, chung quy vẫn là phiền phức!

“Ha ha, không dối gạt Lâm huynh, trong thành hiện tại chính là đang làm cái tuyển bạt thi đấu gì đó, người thắng được có thể đạt được một nữ nhân, vừa rồi lão nhị đã phát ảnh chụp cho ta, nữ nhân này mặc dù là người hạ đẳng, nhưng dáng dấp hết sức yêu nhiêu, để cho người ta nhìn mà lòng ngứa ngáy khó nhịn a, Đổng mỗ vừa nhìn, lại là động tâm, chuẩn bị đưa nàng cướp về, làm áp trại phu nhân!”

Phốc!

Lâm Hải vạn không nghĩ tới, Đổng Thước muốn xông vào thành trì, lại là vì lý do này.

“Nếu quả thật đem nàng ta cướp về, coi như ngươi là Nhân Tiên, đoán chừng cũng có một ngày bị ép khô.” Trong lòng Lâm Hải buồn cười, không khỏi hướng phía Đổng Thước ném qua một cái ánh mắt đồng tình.

“Lâm huynh vào thành lại là vì sao, tìm Lục gia là trả thù hay là thăm bạn?” Đổng Thước cũng không ngốc, mở miệng hỏi thăm về mục đích của Lâm Hải.

“Xem như thăm bạn đi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói, hắn tìm Lục gia, chỉ là cần một cái dẫn đường mà thôi, mà Lục gia tại Bồng Lai

Tiên Đảo kinh doanh đã lâu, tự nhiên không thể thích hợp hơn.

“Ha ha, tốt, đã như vậy, vậy không bằng chúng ta bây giờ liền xuất phát!”

“Tốt, xin Đổng huynh dẫn đường!” Sự tình ở Bồng Lai, Lâm Hải cũng không muốn kéo quá lâu, nếu như dựa theo thường quy, ai biết cái tuyển bạt thi đấu này sẽ làm tới khi nào. Không thể nói được, cũng chỉ đành đi cái đường tắt, xông vào một chút!

“Ha ha, Lâm huynh đuổi theo!” Đổng Thước cười dài một tiếng, thân ảnh lóe lên, đã bay ra trăm mét có hơn!

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, thi triển Tật Phong Bộ, trong nháy mắt đã biến mất, trong chớp mắt đã tới sau lưng Đổng Thước, hai người nhanh như chớp, biến mất tại giữa tầm mắt của đông đảo mã tặc.

Không đến nửa canh giờ, một tòa cửa thành rộng rãi cao lớn, đã xuất hiện tại trước mặt hai người.

Hai người binh lính mặc khải giáp, đang là một mặt nghiêm túc kiểm tra giấy chứng nhận ra vào thật giả của đám người, bên cạnh còn có một đội giấy chứng nhận vũ trang đầy đủ binh lính, nghiêm mật cảnh giới.

Thân hình của Lâm Hải cùng Đổng Thước lóe lên, liền xuất hiện tại trước mặt hai tên lính.

“Dừng lại, đưa ra giấy chứng nhận vào thành!”

“Giấy chứng nhận, hắc hắc, không có ý tứ, không có!” Đổng Thước lắc đầu.

Sắc mặt hai tên lính đột nhiên biến đổi, đột nhiên đem trường mâu hạ xuống, ánh mắt lộ ra hung quang.

“Không có giấy chứng nhận, không cho phép vào thành!”

Lâm Hải thì là hừ lạnh một tiếng, đột nhiên xuất thủ như thiểm điện, đem một cái binh lính bên trong đó, một chưởng đánh bay, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Đổng huynh, xông vào trong!”

Chương 1075: Còn có thể gặp được người quen!

“Ha ha, Lâm huynh, đi!” Đổng Thước cười to một tiếng, đem một tên thủ vệ khác, một chân đá vào giữa không trung.

Hai người gần như đồng thời, xông qua cửa thành, trong nháy mắt đã hướng phía trong thành mà đi.

Cửa thành lập tức đại loạn, một đội binh lính thủ vệ, lưu lại giải quyết tốt hậu quả của hai người, những người khác hướng phía phương hướng mà Lâm Hải cùng Đổng Thước biến mất, liền truy theo.

Nhưng mà, trong đám binh sĩ này, mạnh nhất bất quá cũng chỉ là tu vi Ngưng Chân hậu kỳ, nào đuổi kịp Lâm Hải cùng Đổng Thước, thời gian nháy mắt, liền mất đi bóng dáng của hai người.

“Đậu móa, lại có người dám xông vào thành môn, thật là sống ngán, thông tri tìm kiếm khắp thành, đừng cho hai cái cuồng đồ này chạy!” Một cái đội trưởng cầm đầu, tức đến nổi trận lôi đình, lập tức hạ lệnh tìm tòi khắp thành, chính mình cũng chạy tới hướng Thành chủ Triệu Hùng bẩm báo tình huống.

Mà hai người Lâm Hải cùng Đổng Thước, giờ phút này đã sớm chạy vào trong thành, nhàn nhã đi tại trên đường cái.

“Thủ vệ của cái thành Hồ Tang này, đối với Nhân Tiên chúng ta mà nói, quả thực là thùng rỗng kêu to a!” Đổng Thước bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy đắc ý, “Ngày nào lão tử làm ngán mã tặc, dứt khoát đoạt thành Hồ Tang, cũng làm Thành chủ mấy ngày cho đã nghiền!”

Lâm Hải lắc đầu im lặng, cái Đổng Thước này còn thật không biết trời cao đất rộng, nếu như Thành chủ dễ làm như vậy, còn đến phiên gã một cái Mã tặc sao, chỉ sợ tam đại gia tộc trong thành đã sớm ra tay đi.

“Đổng huynh chí hướng rộng lớn, Lâm mỗ bội phục, bất quá việc cấp bách, vẫn là xin Đổng huynh chỉ rõ cho Lâm mỗ, cái Lục gia này đến tột cùng là tại nơi nào trong thành hay không?”

“Ha ha ha! Lâm huynh đừng vội, giờ phút này trong thành chính là đang cử hành tuyển bạt thi đấu, chúng ta sao không trước đi xem một chút, cái nữ nhân đến từ Phàm Gian giới kia, thế nhưng là rất câu hồn a, ta hận không thể lập tức liền đưa nàng ta cướp đi, đưa về sơn trại hưởng thụ.”

Nhìn bộ dáng một mặt sắc mị mị của Đổng Thước này, trong lòng Lâm Hải không khỏi cười lạnh một trận.

Nếu thật sự là đem nàng ta đoạt qua, đến tột cùng là người nào hưởng thụ người nào, thật đúng là không nhất định đây.

“Lâm mỗ đối với cái này không có chút hứng thú nào, vậy liền ở đây, cùng Đổng huynh nói lời từ biệt, gặp lại!” Lâm Hải mới không muốn cùng gã, đi làm sự tình nhàm chán này, nếu như đã đi vào thành, tìm người Lục gia địa đầu xà này, mang theo chính mình nắm chặt thời gian tìm kiếm khoáng sơn, mới là chính sự.

“Ai, Lâm huynh, ngươi gấp cái gì a, ngươi...” Đổng Thước còn muốn ngăn cản, kết quả Lâm Hải hai lời không nói, đã đi xa.

“Hứ, tu luyện tới Nhân Tiên lại như thế nào, bên trong xương cuối cùng vẫn là cái người hạ đẳng, một điểm tình thú cũng đều không có.” Đổng Thước lắc đầu, trong mắt lóe lên vẻ khinh bỉ, hướng phía một phương hướng khác mà đi.

Lục gia quả nhiên là nhà giàu trong thành Hồ Tang, Lâm Hải ở trên đường tùy tiện hỏi thăm một người, liền biết được vị trí của Lục gia, một đường thẳng đến Lục gia mà đi, sau mười mấy phút liền tới đến cửa nhà Lục gia.

“Dừng lại, ngươi là ai, đến Lục gia ta có gì muốn làm?” Cửa Lục gia, một người thủ vệ đem Lâm Hải ngăn lại, một mặt cảnh giác hỏi.

Lâm Hải liếc gã một cái, hai tay khoác ra sau, nhàn nhạt mở miệng.

“Hải Nguyệt Tông Lâm Hải, đến tìm kiếm Lục Minh Huyền!”

“Ngươi chính là Lâm Hải?” Thủ vệ nghe được, đột nhiên giật mình, trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, sau đó vội vàng hướng phía Lâm Hải khom người thi lễ.

“Lục Trưởng lão đã sớm phân phó, nếu Lâm tiền bối đến đây, trước tiên phải thông báo với lão, xin Lâm tiền bối ở đây chờ một lát, tiểu nhân sẽ đi thông tri với Lục Trưởng lão!”

Nói xong, thủ vệ xoay người, chầm chậm tiến vào trong viện.

“Cái Lục Minh Huyền này, coi như cũng biết chuyện!” Lâm Hải hài lòng gật gật đầu, tại cửa ra vào yên lặng chờ.

Không mất một chút thời gian, Lục Minh Huyền liền vội vã đi tới, nhìn thấy Lâm Hải, liền vội vàng khom người tới đất.

“Lâm Tông chủ, không có tiếp đón từ xa a, tại hạ xin đợi đã lâu!”

“Không cần phải khách khí.” Lâm Hải cười cười, “Sau khi ta đi vào, xuất hiện ở trong một thôn trang ngoài thành, cho nên mới hơi chậm một chút.”

“Ha ha, không có chút trễ nào, Lâm Tông chủ, mời vào bên trong!” Lục Minh Huyền cười ha ha một tiếng, đem Lâm Hải dẫn vào Lục gia, đưa đến chỗ ở của chính mình.

“Xin Lâm tiền bối chờ tại chỗ này một lát, Tộc trưởng Lục gia ta, bị Thành chủ mời qua, cùng nhau chủ trì giải đấu tuyển bạt lớn qua, đoán chừng muộn chút thời gian mới có thể trở về.” Trước khi đến Bồng Lai Tiên Đảo, Lâm Hải liền đã hỏi Lục Minh Huyền, có biết rõ về chỗ có loại khoáng thạch mà Hỏa Vân Đạo trưởng đã nói kia không?

Lục Minh Huyền tuy tại gặp qua ở trong đảo, nhưng cũng chỉ là rải rác, đối với nơi nào có tài nguyên khoáng sản, thì là hoàn toàn không biết gì cả.

Mà Tộc trưởng Lục gia Lục Khôn Bằng, lúc tuổi còn trẻ từng theo lão Tộc trưởng, đi du lịch qua không ít địa phương, có lẽ có thể biết được một hai, Lâm Hải tới đây, thật muốn tìm, chính là cái Lục Khôn Bằng này.

Nói đến đây, Lục Minh Huyền đột nhiên há miệng, muốn nói lại thôi.

“Ừm? Có lời gì, cứ việc nói là được!” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Lâm Tông chủ, Lục gia ta cùng Tư Mã gia tộc, bởi vì hiểu lầm lúc trước, đã tranh đấu hồi lâu, song phương đều là tổn thất nặng nề, hiện tại chân tướng đã rõ ràng, hai nhà đối với ngươi khả năng đều có chút thành kiến, một khi gặp mặt...”

Trên mặt Lục Minh Huyền khó xử chê cười, lời mặc phía sau dù không thể nói, nhưng Lâm Hải cũng có thể minh bạch.

Bởi vì bản thân lúc trước, tùy ý vung ra oan uổng hai cái, mà bốc lên tranh đấu giữa hai đại gia tộc, đổi lại là người nào, đoán chừng cũng sẽ không nhẹ nhàng mà tha thứ chochính mình đi.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ hướng hai vị Tộc trưởng, thành khẩn xin lỗi!” Lâm Hải một mặt chân thành nói, tuy lúc trước cũng là bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng chính mình đã mang đến tổn thất cho hai đại gia tộc, Lâm Hải cũng không phải là người không giảng đạo lý, cùng lắm thì cho hai đại gia tộc đền bù tổn thất nhất định là được.

Hơn nữa, muốn tìm khoáng thạch, chính mình là cái người ngoài, còn phải ỷ vào Lục Khôn Bằng, nếu như Tộc trưởng của Tư Mã gia tộc cũng có thể hỗ trợ, vậy thì càng tốt.

Thấy Lâm Hải nói như thế, Lục Minh Huyền mới thở dài ra một hơi, tâm treo cao cuối cùng đã buông xuống.

Trước đó tại bên ngoài đảo, lúc gặp gỡ Tam Đầu Giao, lão chính là tận mắt chứng kiến Lâm Hải đáng sợ, nếu như chờ tới lúc hắn gặp nhóm Tộc trưởng Lục Khôn Bằng, một lời không hợp song phương động thủ, lão thật lo lắng cho Tộc trưởng của bọn họ, chưa hẳn đã chiếm được chỗ tốt a.

“Không biết cái tuyển bạt đại hội này, muốn tới thời gian nào thì kết thúc?” Lâm Hải nhìn nhìn thời gian, lúc này đã qua giữa trưa, không khỏi hỏi.

“Ta trước đó đã từng hỏi thăm qua đệ tử trong gia tộc, cái giải đấu tuyển bạt lớn này có tổng cộng bảy mươi hai người dự thi đến từ trong toàn thành cùng thôn trang xung quanh, chỉ sợ sớm nhất cũng phải đến trước khi trời tối.”

Lâm Hải nghe được, không khỏi nhíu lông mày một cái, cứ như vậy, chẳng phải là còn phải chờ thêm một cái buổi xế chiều.

“Lâm Tông chủ, thời gian còn sớm, nếu không ngươi nghỉ ngơi một chút, chờ Tộc trưởng trở lại, ta trước tiên sẽ thông tri cho ngươi!” Tựa hồ nhìn ra Lâm Hải không kiên nhẫn, Lục Minh Huyền vội vàng nói nói.

“Cũng tốt!” Lâm Hải bất đắc dĩ, chỉ có thể đáp ứng nói.

Lục Minh Huyền lập tức sắp xếp người, an bài một cái phòng cho Lâm Hải, Lâm Hải nằm ở trên giường, lấy điện thoại cầm tay ra.

“Thật thần kỳ, tại bên trong này mà cũng có số liệu tín hiệu!” Lâm Hải vô ý thức hướng phía trên bên phải màn hình điện thoại di động nhìn một chút, thấy quả nhiên có mấy cái vạch, có thể lên mạng, chỉ là tín hiệu Internet, cũng không thuộc về bất luận một cái nhà công ty thông báo nào ở Phàm Gian giới.

Lâm Hải tìm tới Weachat của Liễu Hinh Nguyệt, gửi một cái tin tức qua cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, anh đã đến Bồng Lai Tiên Đảo, làm xong sự tình liền trở về, không cần nhớ thương, thời điểm anh không ở, phải chiếu cố kỹ lưỡng chính mình!”

Rất nhanh, tin tức của Liễu Hinh Nguyệt, liền trở lại tới.

“Yên tâm đi, lão công, chính anh cũng cẩn thận một chút, em chờ anh trở lại! (phía sau là một cái biểu lộ hôn hôn) “

Nhìn Liễu Hinh Nguyệt hồi âm, trong lòng Lâm Hải ngòn ngọt, lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Đột nhiên, trong lòng Lâm Hải nhất động, nhớ tới một chuyện.

“Đúng Hinh Nguyệt, anh có khả năng tại Bồng Lai Tiên Đảo, gặp gỡ người quen, em đoán coi là ai?”

“Đoán không được, ai vậy?” Bốn năm phút sau, Liễu Hinh Nguyệt hồi âm cho Lâm Hải.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, vừa mới chuẩn bị nói cho Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng đột nhiên giật mình, từ đột nhiên trên giường nhảy lên một cái!

Chương 1076: Kẻ gây tai hoạ

“Có cao thủ hướng phía này đi đến!” Lâm Hải đột nhiên giật mình, trong nháy mắt đã cảm ứng được, có chừng bốn năm đường khí tức cường đại, thẳng đến một phương của chính mình mà đến, chớp mắt đã đến ngoài cửa Lục gia.

“Hinh Nguyệt, quay đầu sẽ nói cùng em!”

Lâm Hải vội vã hồi phục âm một tiếng cho Liễu Hinh Nguyệt, đẩy cửa liền lao ra.

“Ha ha ha, Lâm lão đệ, nữ nhân ta đã cướp đến tay, mau mau yểm hộ ta rút lui!”

Lâm Hải mới vừa ra tới nơi, liền nghe được một đường tiếng cười cuồng tiếu truyền đến, không phải Đổng Thước thì còn có thể là ai?

“Bà nội ngươi!” Trong lòng Lâm Hải giận mắng một tiếng, lập tức liền kịp phản ứng, chính mình bị cái hỗn đản Đổng Thước này, lợi dụng, con hàng này rõ ràng là muốn gây tai hoạ a.

Mà lúc này đây, Đổng Thước đã đi tới bên người Lâm Hải, trong ngực còn ôm một cái nữ tử vóc người ngạo nghễ ưỡn lên, bị miếng vải đen che chắn dung mạo.

“Lâm lão đệ, bốn cái phía sau này, giao cho ngươi a, ha ha ha ha!” Đổng Thước toét miệng hướng phía Lâm Hải cười ha ha một tiếng, nháy mắt mấy cái, sau đó không ngừng bước, thân thể lóe lên một cái rồi biến mất, đã từ bên cạnh Lâm Hải sượt qua.

“Móa!” Lâm Hải còn chưa có hành động, đã thấy bốn đường khí tức cường đại, rơi vào bên cạnh mình.

“Vậy mà còn có trợ thủ, Tộc trưởng Lục gia, giao cho ngươi!” Một cái nam tử trung niên cầm đầu mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, thả câu nói tiếp theo xong, liền nhìn cũng không liếc nhìn Lâm Hải một chút, tiếp tục hướng phía Đổng Thước đuổi qua.

“Thành chủ yên tâm đi, đã tiến vào Lục gia ta, ai cũng không chạy được!” Một cái nam tử trung niên vóc người có chút gầy gò, cười lạnh một tiếng, đột nhiên ngừng cước bộ, hướng phía Lâm Hải liền oanh tới một quyền!

“Ta qua!” Lâm Hải nổi nóng một trận, cái này con mẹ nó là chọc ai gây người nào.

Cánh tay vung lên, chân khí phóng ra ngoài, nhất thời một hàng rào chân khí lóe tia sáng chói mắt ra hiện tại trước người.

Ông!

Một quyền này Lục Khôn Bằng, ngang với lực lượng thiên quân, hung ác nện tại phía trên hàng rào chân khí, nhất thời gây nên một mảnh chấn động, hàng rào chân khí trong nháy mắt đã tán loạn, bất quá một quyền này của lão, cũng bị đỡ được.

“A?” Lục Khôn Bằng kinh ngạc một trận, hiển nhiên không nghĩ tới, pháp thuật mà Lâm Hải tiện tay vung ra, lại có thể ngăn cản được một kích năm thành lực đạo của lão.

“Chạy đi đâu!” Mà lúc này đây, nam tử trung niên vừa mới lên tiếng, đột nhiên gào to một tiếng, đưa tay là một đường ánh sáng màu vàng đất, rời khỏi tay, trực tiếp từ giữa không trung mà rơi, hình thành một tòa núi lớn, ngăn lại đường đi của Đổng Thước.

Đổng Thước dẫm chân xuống, sau đó ba đạo nhân ảnh sưu sưu sưu, theo sát mà tới, đem Đổng Thước vây vào giữa.

“Lâm lão đệ, còn chưa động thủ, chờ đến khi nào!” Đổng Thước thấy bị vây lại, nhãn châu xoay động, vội vàng hướng phía Lâm Hải há mồm hô nói.

Ba người Triệu Hùng nghe được, tất cả nhất thời đều một mặt đề phòng, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Động thủ em gái ngươi a!” Cái mũi Lâm Hải kém chút tức điên, cái Đổng Thước này thật con mẹ nó âm hiểm a, còn băn khoăn kéo chính mình xuống nước đây.

“Tư Mã Tộc trưởng, ngươi qua giúp Tộc trưởng Lục gia, đem trợ thủ của Đổng Thước cầm xuống!” Triệu Hùng nhướn mày, lập tức cảm thấy khí tức cường đại trên thân Lâm Hải, sợ một mình Lục Khôn Bằng, không làm gì được Lâm Hải, liền đem Tư Mã Kiếm Như phái qua.

Lông mày của Tư Mã Kiếm Như vẩy một cái, cầm trường kiếm trong tay nhảy đến sau lưng Lâm Hải, cùng Lục Khôn Bằng một trước một sau, đem đường đi của Lâm Hải phá hỏng.

Đôi mày của Triệu Hùng quét ngang, lạnh nhạt liếc nhìn Đổng Thước cùng Lâm Hải một chút, hừ lạnh một tiếng.

“Đổng Thước, thức thời thì đem nữ tử này buông xuống, nếu không hôm nay ta để ngươi khó mà tìm đường sống!”

Đổng Thước nghe được, thì là cười hắc hắc, mặt mũi tràn đầy biểu lộ không quan tâm.

“Triệu Thành chủ, đừng thổi ngưu bức! Ta cùng Lâm lão đệ, tất cả cũng đều là Kim Đan Nhân Tiên, cũng không phải là quả hồng mềm mặc cho ngươi nắm, coi như đánh không lại bốn người các ngươi, hai chúng ta muốn đi, chẳng lẽ các ngươi còn ngăn được sao? Lâm lão đệ, ta nói có đúng hay không?”

“Đổng Thước, ngươi đủ!” Không đợi Triệu Hùng mở miệng, Lâm Hải âm mặt lạnh nói chuyện.

Cái Đổng Thước này nhiều lần đem chính mình kéo xuống nước, vì gã ngăn cản cường địch, thực sự rất âm hiểm xảo trá, Lâm Hải sao lại mặc cho gã bài bố.

"Ít tại bên trong này tự cho là thông minh, ngươi là ngươi, ta là ta, ta là tới bái phỏng gia chủ nhà họ Lục, cùng Đổng Thước ngươi cũng không liên quan gì!"

"Ừm?" Bọn người Triệu Hùng nghe được, tất cả đều có vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, không biết nên tin người nào.

"Lục Tộc trưởng, vị này là?" Triệu Hùng không khỏi hướng phía Lục Khôn Bằng nhìn lại, nếu Lâm Hải nói là tới bái phỏng Lục Khôn Bằng, vậy nội tình của Lâm Hải, Lục Khôn Bằng dù sao cũng nên biết rõ đi.

"Ta cũng không nhận ra người này!" Lục Khôn Bằng lắc đầu, cũng là không hiểu ra sao!

"Tộc trưởng!" Mà lúc này đây, Lục Minh Huyền đột nhiên chạy tới, đi vào trước mặt Lục Khôn Bằng.

"Vị này chính là là Lâm Hải đến từ Phàm Gian giới, Lâm tiền bối!"

"Lâm Hải?!" Lời của Lục Minh Huyền vừa ra khỏi miệng, đôi mày của Lục Khôn Bằng cùng Tư Mã Kiếm Như đột nhiên vẩy một cái, trong mắt hai người đồng thời lộ ra một tia quang mang phẫn nộ!

"Nguyên lai ngươi chính là Lâm Hải, nghĩ không ra vậy mà tự mình đưa tới cửa, chịu chết đi!"

Lục Khôn Bằng không phân trần, hét lớn một tiếng, hai tay múa, hướng phía Lâm Hải liền công tới.

“Tiểu tặc đáng giận, ăn của ta một kiếm!”

Cùng lúc đó, trường kiếm trong tay Tư Mã Kiếm Như liền hạ xuống, xoát một tiếng, hướng phía sau lưng Lâm Hải, phẫn nộ đâm tới.

“Đậu phộng!” Lâm Hải không còn gì để nói, cái Lục Minh Huyền này rõ ràng biết mình cùng Lục gia và Tư Mã gia có chút hiểu lầm, lúc này chạy đến, còn đem tên của chính mình báo ra, cái này con mẹ nó không phải thêm phiền a?

“Hai vị Tộc trưởng, trước đó có chỗ hiểu lầm, nghe ta giải thích đã!” Lâm Hải thi triển Tật Phong Bộ, chân đạp tốc độ kỳ diệu của Ảnh Sát Thuật, hiểm lại càng hiểm tránh đi công kích của hai người, vội vã uống nói.

“Không có gì phải giải thích, hôm nay ngươi hẳn phải chết!” Lục Khôn Bằng cùng Tư Mã Kiếm Như tất cả đều là một mặt nộ khí, căn bản không nghe Lâm Hải nói chuyện, hai người như gió táp mưa rào, hướng phía Lâm Hải liền phát động công kích!

“Mẹ nó!” Lâm Hải đen mặt lại, thực lực hai người kia, tất cả đều không yếu hơn mình, Lâm Hải không thể không toàn lực ứng đối, cứ như vậy, nào còn có giải thích thời cơ.

Bất đắc dĩ, Lâm Hải vung vẩy hai tay, lại là hỏa diễm lại là lôi điện, bị ép ứng chiến, cùng Lục Khôn Bằng và Tư Mã Kiếm Như chiến đấu cùng một chỗ.

“Ha ha, Lâm lão đệ, chiêu này của ngươi không dùng được a, vẫn là cùng một chỗ với ta xông ra đi!” Đổng Thước thấy bên Lâm Hải đã đánh nhau, nhất thời cười trên nỗi đau của người khác một trận.

“Ngươi cũng lưu lại cho ta đi!” Trường kiếm của Triệu Hùng đánh xuống, nhanh như chớp, hướng phía ngực Đổng Thước đâm tới, ngay tại lúc đó, Tộc trưởng Phong gia Phong Trí Xa, khua một thanh Kim Giản trong tay, cũng hướng phía Đổng Thước đập tới.

“Ha ha, đến tốt!” Đổng Thước cười quái dị một tiếng, tránh chuyển xê dịch, vung vẩy một cánh tay, cũng cùng hai người Triệu Hùng, đấu tại một chỗ.

Sáu người tất cả đều là Kim Đan Nhân Tiên, thực lực tương xứng, nhưng một phương Triệu Hùng này, người đông thế mạnh, không mất một chút thời gian, Lâm Hải cùng Đổng Thước liền bị bức phải xoay quanh, rơi xuống hạ phong.

Lâm Hải phất tay đánh ra hai đạo pháp thuật, sau khi đem công kích của Lục Khôn Bằng cùng Tư Mã Kiếm Như bức lui, đôi mày không khỏi nhăn lại tới.

Cứ tiếp tục đánh xuống như thế này, chính mình sớm muộn cũng sẽ ăn thiệt thòi, thế nhưng nếu như vận dụng Tiên khí Băng Sương Chi Nhận, đem Lục Khôn Bằng cùng Tư Mã Kiếm Như đánh thương tổn, hiểu lầm kia liền càng thêm nói không rõ.

Đang ở thời khắc không biết nên như thế nào cho phải, đột nhiên Đổng Thước ở bên cạnh quái khiếu một tiếng, thân thể bỗng nhiên lảo đảo một cái, nơi bả vai, bị một kiếm của Triệu Hùng, mở ra một vết rách.

Cùng lúc đó, một khối băng gạc màu đen chậm rãi bay xuống, rơi trên mặt đất.

Lâm Hải vô ý thức hướng phía cô gái trong ngực Đổng Thước nhìn lại, chỉ nhìn một chút, đôi mày đột nhiên lại nhảy một cái.

“Quả nhiên là nàng ta!”

“Đổng Thước, tiếp của ta một kiếm này!” Mà lúc này đây, Triệu Hùng đột nhiên quát chói tai một tiếng, trường kiếm trong tay vậy mà đột nhiên nổi lên một tầng v ánh sáng màu àng đất, sau đó một cỗ uy áp phô thiên cái địa, liền hướng phía Đổng Thước bao phủ xuống!

“Thao, ngươi vậy mà đột phá!” Sắc mặt Đổng Thước đột nhiên biến đổi, trong mắt đột nhiên hiện lên vẻ sợ hãi.

“Lâm lão đệ, tiếp lấy!” Con ngươi của Đổng Thước nhanh chóng quay ngược trở lại, đột nhiên vung tay lên, đem cô gái trong ngực ném qua phía Lâm Hải, sau đó đem tốc độ phát huy đến cực hạn, quay đầu liền chạy.

Lâm Hải vô ý thức đưa tay, đem nữ tử ôm vào trong ngực, mà thanh âm của Đổng Thước, cũng đã truyền tới.

“Người tại bên chỗ Lâm lão đệ này, các ngươi đừng đuổi ta, qua tìm hắn đòi người đi!”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun ra một ngụm máu đến, nhìn bóng lưng chạy trốn của Đổng Thước, tức đến hàm răng cũng ngứa!

Chương 1077: Ngươi liền xách giày cũng không xứng!

“Cái Đổng Thước đáng chết này, làm người thật con mẹ nó không có hạn cuối a!”

Lâm Hải xem như hoàn toàn phục, đầu tiên là bị bốn cái cao thủ Kim Đan truy sát, vô pháp thoát thân liền đem chính mình lôi xuống nước.

Hiện tại mắt thấy Triệu Hùng vậy mà đột phá đến Kim Đan trung kỳ, sinh mệnh nhận uy hiếp, càng là trực tiếp đem nữ nhân cướp tới tay, ném cho mình, để cầu thoát thân, chính mình quả thực đã thành bia sống giúp gã hấp dẫn hỏa lực.

“Chạy đi đâu!” Mắt thấy Đổng Thước liền phải thoát đi, Triệu

Hùng đột nhiên quát chói tai một tiếng, ánh sáng màu vàng đất trên trường kiếm, trong nháy mắt xoay tròn bay lên không trung, sau đó đột nhiên hướng phía Đổng Thước rơi xuống.

“Phá!” Đổng Thước quá sợ hãi, đuổi vội rút bội đao ra, hướng phía bầu trời chém thẳng, một đạo khí mang thẳng đến ánh sáng màu vàng đất mà đi.

Ông!

Một đao kia, tựa như chém vào trên bông, ánh sáng màu vàng đất đột nhiên lõm vào, thế đi lại không giảm, trong nháy mắt đã như một cái khí cầu, đem Đổng Thước bao lại ở trong đó.

“Phá cho ta!” Đổng Thước quá sợ hãi, đại đao trong tay không ngừng vung vẩy, muốn phá vỡ tầng nánh sáng ày, nhưng không quản gã công kích như thế nào, tầng ánh sáng màu vàng đất này vẫn ngưng tụ không tan, đem gã một mực khốn tại nguyên chỗ.

“Lâm lão đệ, nhanh cứu ta a, hai ta thế nhưng là một khối chiến hữu xông thành a!” Trong lòng Đổng Thước dâng lên một chút sợ hãi, vội vàng hướng phía Lâm Hải cầu cứu nói.

“Chiến hữu em gái ngươi a!” Lâm Hải hiện tại đối với Đổng Thước, quả thực là khinh bỉ nói không nên lời.

Mà Đổng Thước bị khốn trụ, bốn người Triệu Hùng, thân hình lóe lên, đem Lâm Hải vây vào giữa.

“Các ngươi quả nhiên là đồng bọn, nguyên lai người xông vào thành, chính là hai ngươi!” Triệu Hùng trước đó đã tiếp nhận bẩm báo, hiện tại đối với quan hệ của Lâm Hải cùng Đổng Thước, lại không hoài nghi.

Lâm Hải xem như triệt để im lặng, coi như là nhảy xuống Hoàng hà cũng rửa không sạch.

Mà Triệu Hùng lúc này, liền hạ trường kiếm xuống, nhất thời ánh sáng màu vàng đất vờn quanh, như ẩn như hiện, không ngừng phun ra hút vào, trực chỉ vào Lâm Hải, cao giọng mở miệng.

“Đem nữ nhân này giao ra, có thể tha cho ngươi khỏi chết!”

“Tốt!” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, “Muốn nữ nhân này, cho ngươi là được!”

Tất cả bọn người Triệu Hùng đều sững sờ, hiển nhiên không nghĩ tới, Lâm Hải đã vậy còn quá thống khoái, nhìn đến vẫn tương đối thức thời a!

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, liền muốn đem nữ nhân trong ngực ném ra, nhưng ngay lúc này, đột nhiên một tiếng ưm truyền đến, sau đó hai cái cánh tay non mềm, liền trèo lên cổ Lâm Hải, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải ôm chặt.

“Ách...” Thân thể Lâm Hải đột nhiên cứng đờ, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, một cỗ cảm giác khác thường liền truyền đến, nhất là thân thể nữ tử này, đột nhiên uốn éo, để Lâm Hải kém chút mất khống chế.

“Thao, nhiều ngày không thấy, vẫn tao lãng như cũ a!” Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, lạnh lùng mở miệng.

“Đã tỉnh, cũng đừng trang nữa!”

“Nguyên lai, ngươi đã sớm biết rõ, người ta tỉnh, ngươi thật là xấu.” Nữ tử đột nhiên đem đầu hướng phía trước ngực Lâm Hải chui chui, ỏn à ỏn ẻn nói nói, một đôi tay ngọc, lơ đãng phất qua tại trên mặt Lâm Hải, để toàn thân Lâm Hải như bị điện giật, giật mình một cái.

“Chân Sảng, ngươi đủ!” Lâm Hải một trận lắc đầu, nữ nhân này thật đúng là tao đến bên trong xương.

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên vừa dùng lực, đem cánh tay Chân Sảng chấn khai, sau đó hướng phía Triệu Hùng liền ném qua.

“Lưu chút khí lực, qua câu dẫn người cảm thấy hứng thú đối với ngươi đi!”

“A ~” Chân Sảng không nghĩ tới Lâm Hải, thật cứ như vậy đem chính mình ném đi, nhất thời liền phát ra một tiếng kinh hô.

“Ai u!” Triệu Hùng nghe được tiếng hô của Chân Sảng, xương cốt kém chút xốp giòn, thân thể nhảy lên, đem Chân Sảng ôm vào bên trong lòng.

“Hù chết ta!” Chân Sảng thuận thế ôm cổ Triệu Hùng, chui vào bên trong lòng Triệu Hùng, cọ cọ một trận.

“Ha ha, tiểu mỹ nhân, không cần sợ, có ta ở đây, không ai thương tổn ngươi được!”

“Ngươi không sợ lão bà ngươi sao?” Chân Sảng dứt khoát đem bờ môi, đột nhiên ngậm lấy vành tai Triệu Hùng, thổi khí nhẹ giọng nói nói.

“Ách...” Triệu Hùng trong nháy mắt nghẹn lời, trong mắt lóe lên vẻ kinh hoảng.

“Ha ha ha!” Chân Sảng thấy vậy, cười như nhánh hoa run rẩy, thân thể mềm mại run run, để trong lòng Triệu Hùng ngứa ngáy một trận, hận không thể lập tức đưa nàng ta chà đạp một phen.

“Triệu Thành chủ, người ta chỉ là tùy tiện hỏi một chút, ngươi gấp gáp cái gì a?” Ngón tay ngọc của Chân Sảng khẽ vuốt, tại trước ngực Triệu Hùng xẹt qua, kiều mị nói.

“A, không gấp gáp, không gấp gáp!” Triệu Hùng bị một cái nhăn mày một nụ cười của Chân Sảng, làm cho hồn đều nhanh bị câu bay, toét miệng một bộ trư ca, nào còn giống như cái cao thủ

Kim Đan kỳ.

Lại nhìn ba cái gia chủ còn lại, con mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Chân Sảng, âm thầm nuốt nước miếng, tất cả đều là một bộ dáng trông mà thèm, quả thực không khác tiểu côn đồ ở Phàm Gian giới.

“Mẹ nó, Chân Sảng thật có mị lực lớn như vậy sao? Hay là do bên trong này quá thiếu nữ nhân.” Lâm Hải cảm thấy một trận thật không thể tin, biểu hiện của bốn người này, có vẻ như hoàn toàn không tìm được lẽ thường.

“Triệu Thành chủ, cái Lâm Hải này là một cái cố nhân của ta, ta có thể cùng hắn nói vài câu không?” Chân Sảng vươn tay, nhẹ vỗ về gương mặt của Triệu Hùng, thanh âm quả thực kiều mị đến bên trong xương.

“Tự nhiên có thể, mỹ nhân làm cái gì ta cũng đều đồng ý.” Triệu Hùng híp mắt, hoàn toàn một bộ dáng ném mất hồn.

“Khanh khách, ngươi thật tốt!” Chân Sảng đột nhiên mở ra cái miệng nhỏ nhắn, tại trên mặt Triệu Hùng nhẹ nhàng mổ một chút.

Toàn thân Triệu Hùng run lên, trong nháy mắt ở trong mắt đã toát ra đóa đóa hoa đào, phảng phất như ngốc, ha ha ngốc cười rộ lên.

“Ừm? Không đúng!” Lâm Hải đột nhiên giật mình, phản ứng của Triệu Hùng, tuyệt đối có vấn đề.

Coi như Chân Sảng lại tao mị như thế nào, Triệu Hùng lại chưa từng thấy nữ nhân như thế nào đi nữa, đường đường là một cái cao thủ Kim Đan trung kỳ, làm sao lại có khả năng thất thố như vậy.

Trong này, tuyệt đối có vấn đề!

“Lâm Hải, thật sự là không nghĩ tới, vậy mà gặp nhau tại chỗ này.” Chân Sảng đột nhiên mở miệng, hướng phía Lâm Hải kiều mị cười một tiếng, ném qua một cái mị nhãn.

Ông!

Đầu Lâm Hải trong nháy mắt liền mộng, nhưng rất nhanh Đạo Đức Kinh lại tự động vận chuyển, trong đầu lóe lên linh quang, lại khôi phục thư thái.

“Mẹ nó, chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải giật nảy cả mình, một cái mị nhãn của Chân Sảng, lại có kỳ hiệu này, để cho mình kém chút mất tâm trí!

Lần nữa nhìn về phía bốn người Triệu Hùng, Lâm Hải rốt cuộc hiểu rõ, đồng thời trong lòng chấn động mạnh một cái!

“Xem ra Chân Sảng tại Đảo Quốc, có kỳ ngộ a!”

Một cái kia mị nhãn trước đó của Chân Sảng, rõ ràng bao hàm Mị Hoặc Chi Thuật cực mạnh, liền cả cường giả Kim Đan đều không thể chống cự, nếu không phải mình tu luyện chính là thần công như Đạo Đức Kinh, đoán chừng giờ phút này cũng sẽ như bọn người Triệu Hùng, đối với Chân Sảng nói gì nghe nấy.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải không khỏi hoảng sợ một trận, thật không nghĩ tới, một nữ nhân chỉ dựa vào tao mị, liền có thể tuỳ tiện khống chế cường giả, thật đúng là không thiếu cái lạ!

“Ta cũng không nghĩ tới, sẽ ở chỗ này gặp phải ngươi, thật sự là cách biệt ba ngày, phải lau mắt mà nhìn a!” Lâm Hải giọng mang trào phúng, cười lạnh nói.

“Cái này đã nói lên, hai ta hữu duyên a. Hiện tại Liễu Hinh Nguyệt không ở bên người, có hứng thú, bồi người ta chơi một hồi hay không a?” Chân Sảng nói, lần nữa hướng phía Lâm Hải ném qua một cái mị nhãn, trần trụi câu dẫn nói.

“Không có ý tứ.” Lâm Hải lắc đầu, mắt lộ khinh thường, “Ta đã sớm nói, xưa nay không ngồi xe buýt!”

Lâm Hải vừa mới nói xong, trên mặt Chân Sảng mạnh mẽ biến đổi, trong mắt lóe lên một tia cừu hận!

“Lâm Hải, ta có chỗ nào không bằng Liễu Hinh Nguyệt, ngươi liền đối với ta chẳng thèm ngó tới như thế!”

Lâm Hải nhất thời chán ghét một trận, khinh bỉ lắc đầu.

“Ngươi không nên so sánh cùng Hinh Nguyệt, đó là vũ nhục đối với Hinh Nguyệt!”

“Ngươi!” Khuôn mặt Chân Sảng đỏ bừng, trước ngực chập trùng một trận, đem bọn người Triệu Hùng nhìn mà nước bọt kém chút chảy ra.

“Lâm Hải, ta hiện tại đã biết rõ, ngươi là người tu hành, mà ta tại Đảo Quốc, cũng có kỳ ngộ, Liễu Hinh Nguyệt chỉ là phàm phu tục tử, cùng chúng ta đã không tại một cái cấp độ.”

“Không bằng, từ nay về sau, ngươi liền theo ở bên cạnh ta, ta sẽ để cho ngươi có diễm phúc hưởng không hết, ngươi có bằng lòng hay không?”

Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Chân Sảng một chút, chính mình quả nhiên không có đoán sai, Chân Sảng thật sự đã gặp được cơ duyên, trách không được có thể đem cao thủ Kim Đan, mê đến thần hồn điên đảo.

“Không có ý tứ, Hinh Nguyệt xác thực không tại cùng một cái cấp độ với ngươi, tại trước mặt Hinh Nguyệt, ngươi liền xách giày cũng không xứng!”

“Lâm Hải, ngươi là muốn chết phải không!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Chân Sảng buồn bực xấu hổ thành giận.

“Chỉ bằng ngươi sao?” Lâm Hải cười lạnh liên tục!

“Ta có lẽ không giết được ngươi, nhưng ngươi đừng quên, ta thế nhưng là có trợ thủ!”

Nói xong, Chân Sảng đột nhiên lộ ra một tia mị tiếu, đưa tay khép eo Triệu Hùng lại.

“Lâm Hải, thứ Liễu Hinh Nguyệt đạt được, ta nhất định cũng muốn lấy được, bao gồm cả ngươi!”

“Triệu Thành chủ ~” Chân Sảng đột nhiên la lên một tiếng kiều mị, đem hồn Triệu Hùng kém chút hô bay.

“Mỹ nhân, gọi ta là có chuyện gì?”

“Cái Lâm Hải này, không biết tốt xấu, ngươi giúp người ta, đem hắn bắt lại đi!”

“Ha ha, việc rất nhỏ, ngươi nhìn kỹ a!” Triệu Hùng cười lớn một tiếng, trường kiếm trong tay hạ xuống, chân khí to lớn phun ra nuốt vào mà ra, trong nháy mắt đã đem khí tức của Lâm Hải, khóa kín toàn bộ!

Chương 1078: Tọa sơn quan hổ đấu

“Qua!” Triệu Hùng hét lớn một tiếng, trên trường kiếm nhất thời nổi lên quang hoa, một đường ánh sáng màu vàng đất dâng lên mà ra, thẳng đến đỉnh đầu Lâm Hải mà rơi xuống, cùng một chiêu thức vừa mới vây khốn Đổng Thước kia, không có sai biệt.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, một cỗ lực lượng cầm cố vô hình, trong nháy mắt đã đem chính mình bao phủ, vết xe đổ của Đổng Thước đang ở trước mắt, trong lòng không dám có chút chủ quan nào.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay, nhất thời quang mang vạn trượng, khí thế khinh người.

“Phá!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, hai tay vung lên, nhất thời một đạo khí mang quét ngang trời cao, cùng ánh sáng màu vàng đất, đụng vào nhau, phát ra một tiếng tiếng vang đinh tai nhức óc.

Oanh!

Ánh sáng màu vàng đất, trong nháy mắt bị đao mang màu lam, đánh trúng vỡ nát, uy áp do Triệu Hùng tạo thành đối với Lâm Hải đã biến mất toàn bộ, Lâm Hải hét dài một tiếng, giơ đao trước người, ánh mắt như điện đảo qua mọi người, lẫm nhiên không sợ!

“Đao tốt!” Triệu Hùng một chiêu bị phá, chẳng những không buồn, ngược lại còn kinh hô một tiếng, hai con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải, như là lão sắc quỷ nhìn chằm chằm vào mỹ nữ đã cởi sạch, vẻ tham lam không che giấu chút nào!

Không riêng gì Triệu Hùng, mỗi cái con mắt của Tộc trưởng ba đại gia tộc như Lục Khôn Bằng cũng lóe ánh sáng, tất cả đều đem lực chú ý tụ tập tại bên trên Băng Sương Chi Nhận của Lâm Hải.

“Lâm lão đệ, ngươi đây chẳng lẽ là Bảo khí sao?.” Liền cả Đổng Thước đang bị Triệu Hùng vây khốn, tràn ngập nguy hiểm, thấy tình cảnh này cũng nhịn không được mà kinh hô một tiếng, trông mà thèm không được.

“Bảo khí?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, không khỏi âm thầm cười lạnh.

Cao thủ Kim Đan ở Bồng Lai Tiên Đảo này, tuy cảnh giới mạnh hơn nhiều so với người tu hành ở Phàm Gian giới, nhưng nhãn lực lại quả thực không ra sao a.

Trong tay ca ca chính là Tiên khí hàng thật giá thật, vậy mà bị nhìn thành Bảo khí. Đẳng cấp này có thể kém xa!

Mà Lâm Hải thừa dịp thời cơ đối phương dừng tay, đưa mắt nhìn sang Lục Khôn Bằng cùng Tư Mã Kiếm Như, không kiêu ngạo không tự ti, nhàn nhạt mở miệng.

“Lục Tộc trưởng, Tư Mã Tộc trưởng! Lâm Hải bởi vì sự tình lúc trước, gây nên hiểu lầm cho hai nhà các ngươi, tạo thành tổn thất cho các ngươi, vì thâm biểu áy náy, ta tại bên trong chỗ này trịnh trọng nói xin lỗi với các ngươi!”

“Nhưng sự tình này là có nguyên nhân, cũng không phải là một mình Lâm Hải ta sai, Lâm Hải cũng không muốn cùng hai vị là địch, lần này nhập đảo, Lâm Hải còn có chuyện phải làm, có lẽ còn cần dựa vào hai vị Tộc trưởng hỗ trợ, nếu hai vị chịu biến chiến tranh thành tơ lụa, Lâm mỗ nguyện đối với chuyện khi trước, làm ra đền bù tổn thất!”

Nói xong, Lâm Hải đổi tay cầm đao, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hai viên thuốc liền xuất hiện tại trong một lòng bàn tay khác, nhất thời mùi đan thơm khắp nơi, để cho người ta nghe ngóng như mê, tinh thần phấn chấn, xem xét cũng không phải là phàm phẩm!

“Đây là!!!”

Mắt của đám người Triệu Hùng, trong nháy mắt liền thẳng, đan dược đối với người tu hành mà nói, trọng yếu bao nhiêu, bọn họ so với ai khác cũng đều rõ ràng, mặc kệ là đan dược tăng thực lực lên, hay là đan dược bổ sung chân khí, này cũng là trân phẩm có tiền mà không mua được, muốn mua cũng mua không được a!

Nhưng không nghĩ tới hôm nay, Lâm Hải vậy mà thoáng cái liền lấy ra đến hai viên thuốc, có vẻ như cấp bậc của tất cả còn đều không thấp, để bọn họ có thể nào lại không đỏ mắt.

“Đan dược ngũ phẩm, Cố Nguyên Đan!” Lâm Hải liếc nhìn mọi người một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Cái gì! Lại là Cố Nguyên Đan!!!” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, bọn người Triệu Hùng, sắc mặt tất cả đều biến, từng cái nhìn chằm chằm vào đan dược trong tay Lâm Hải, kích động tột đỉnh.

Lâm Hải nhìn phản ứng của bọn họ, liền biết bọn họ tất nhiên rõ ràng tác dụng của Cố Nguyên Đan, trong mắt tuy hiện lên một tia cười lạnh không dễ dàng phát giác, nhưng vẫn là đem tác dụng của Cố Nguyên Đan, nói ra.

“Cố Nguyên Đan, có thể trợ giúp người ở Giả Đan cảnh, cấp tốc ngưng thực đan ảnh, có tỷ lệ nhất định hình thành Kim Đan, trực tiếp đột phá đến Kim Đan Nhân Tiên! Cho dù là cao thủ Kim Đan phục dụng, cũng có thể tăng thực lực lên, vững chắc Kim Đan!”

Tuy bọn người Triệu Hùng, đã sớm nghe nói qua hiệu quả của Cố Nguyên Đan, nhưng là giờ phút này từ trong miệng Lâm Hải nói ra, vẫn là để trong lòng bọn họ cuồng loạn một trận, không khỏi lộ ra ánh mắt tham lam.

“Lâm Hải, ngươi là nói, đan dược này là cho ta cùng Tư Mã Tộc trưởng?” Thanh âm của Lục Khôn Bằng cũng có chút run rẩy, nếu như cái Cố Nguyên Đan này thật là cho bọn họ, như vậy cho tộc nhân Giả Đan cảnh trong tộc ăn, nói không chừng liền sẽ lần nữa sinh ra một tên cường giả Kim Đan a.

Phải biết, toàn bộ thành Hồ Tang, cũng bất quá chỉ mới có năm tên cường giả Kim Đan, nếu là gia tộc lại ra thêm một tên, thực lực sẽ hoàn toàn nghiền ép gia tộc khác, chỉ sợ lịch sử đều muốn sửa!

Lâm Hải nhìn cái dạng kia của Lục Khôn Bằng, không khỏi âm thầm xem thường.

Vậy mà vẫn là Kim Đan Nhân Tiên của Bồng Lai Tiên Đảo, đã vậy còn là một bộ dáng quá không thấy qua việc đời, liền tu luyện giả của Phàm Gian giới cũng không sánh nổi.

Nhìn nhìn lại Tư Mã Kiếm Như, trong mắt cũng là lên quang mang, gắt gao nhìn chằm chằm vào Cố Nguyên Đan trong tay mình, một mặt đói khát khó nhịn, tướng ăn khó coi nói không nên lời, so với Lục Khôn Bằng một điểm cũng không tốt gì.

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, “Đúng là chuẩn bị đưa cho hai vị Tộc trưởng, làm đền bù tổn thất!”

Lục Khôn Bằng cùng Tư Mã Kiếm Như đạt được trả lời khẳng định của Lâm Hải, nhất thời một mặt cuồng hỉ, nhịn không được cất tiếng cười to.

“Lâm lão đệ, vậy hai người chúng ta, liền không khách khí á!” Hai người một mặt tha thiết, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, trước đó còn giống như cừu nhân, bây giờ lại liền cả Lâm lão đệ cũng đều gọi, để trong lòng Lâm Hải âm thầm lắc đầu.

“Chỉ là không biết, sự tình ta phế Lục Tuấn Lương, lại cướp đi Truy Vân Kiếm, tự tu hành Truy Vân Kiếm pháp, sẽ giải quyết như thế nào?” Lâm Hải mang theo nghiền ngẫm, nhìn về phía Lục Khôn Bằng.

“Lâm lão đệ nói chuyện này, trước đó đều là hiểu lầm, tự nhiên là xóa bỏ!” Lục Khôn Bằng vung tay lên, biểu hiện cực kỳ khẳng khái, nhưng hai mắt lại thủy chung không rời Cố Nguyên Đan trong tay Lâm Hải.

“Vậy, sự tình Linh thú Thần Ưng?” Lâm Hải lại đưa mắt nhìn sang Tư Mã Kiếm Như.

“Linh thú đã chủ động nhận Lâm lão đệ làm chủ, Tư Mã gia tộc ta đương nhiên sẽ không lại đem nó đòi về!”

“Rất tốt, nếu hai vị Tộc trưởng, đều hiểu rõ đại nghĩa như thế, Lâm Hải lần nữa cám ơn!” Nói xong, lòng bàn tay Lâm Hải phun chân khí một cái, hai viên Cố Nguyên Đan, trong nháy mắt liền hướng phía Lục Khôn Bằng cùng Tư Mã Kiếm Như bay đi!

“Ha ha, đa tạ Lâm lão đệ á!”

Lục Khôn Bằng cùng Tư Mã Kiếm Như tâm vui đến nở hoa, có hai viên Cố Nguyên Đan này, thực lực của hai nhà bọn họ, nhất định sẽ tăng nhiều, đến lúc đó thế lực trong thành Hồ Tang, chỉ sợ muốn phân chia một lần nữa!

Hai người cơ hồ cùng một thời gian, thân thể vọt lên, đưa tay hướng Cố Nguyên Đan ở giữa không trung mà chộp tới.

Mắt thấy Cố Nguyên Đan liền muốn rơi vào trong tay hai người, nhưng ngay lúc này, đột nhiên có một đạo khí sóng gấp rút rít gào mà tới, đột nhiên xuất hiện tại phía dưới đan dược.

Ông!

Đan dược bị khí lãng trùng kích, trong nháy mắt liền hướng phía bầu trời bay đi, Lục Khôn Bằng cùng Tư Mã Kiếm Như chụp vào khoảng không, sắc mặt hai người đồng thời đại biến, nổi giận ngẩng đầu nhìn lại, quát lạnh một tiếng!

“Triệu Thành chủ, ngươi cái này là có ý gì?”

“Ha ha ha!” Triệu Hùng phát ra một trận cuồng tiếu, sau đó trong mắt lóe lên tinh mang, mặt lộ vẻ cười lạnh.

“Hai vị Tộc trưởng, không cảm thấy lời này hỏi quá buồn cười sao?” Triệu Hùng vừa nói, một bên thân ảnh đột nhiên biến mất, sau một khắc đã xuất hiện ở giữa không trung, đưa tay hướng phía Cố Nguyên Đan đang rơi xuống chộp tới.

“Triệu Thành chủ, làm việc cũng không nên quá tuyệt!” Lục Khôn Bằng cùng Tư Mã Kiếm Như, gần như đồng thời xuất thủ, hai thanh trường kiếm, một trái một phải, hướng phía Triệu Bằng đâm tới.

“Có cái gì tuyệt hay không tuyệt, hai cái các ngươi chẳng lẽ là ngày đầu tiên lăn lộn tại giới Tu Hành sao?” Triệu Hùng vung trường kiếm trong tay lên, nhất thời vẽ ra một cái vòng sáng màu vàng đất ở trên không trung, bang một tiếng đem trường kiếm của Lục Khôn Bằng cùng Tư Mã Kiếm Như, đánh ra xa khỏi người mình.

“Sát nhân đoạt bảo, thiên kinh địa nghĩa, xem ở phân thượng cùng một thành nhiều năm, Triệu mỗ không giết hai người các ngươi, nhanh chóng lui ra!” Triệu Hùng hừ lạnh một tiếng, trường kiếm lần nữa vung vẩy, nhất thời vô số kiếm ảnh màu vàng đất, trực tiếp đánh về phía Lục Khôn Bằng cùng Tư Mã Kiếm Như, đem hai người bức đến liên tiếp lui về phía sau!

Mà Triệu Hùng thì nhân cơ hội này, lần nữa đưa tay hướng phía Cố Nguyên Đan trong không trung chộp tới.

“Ha ha, Triệu Thành chủ, Phong mỗ không có tài, nhưng đối với cái Cố Nguyên Đan này cũng có chút hứng thú, không biết Triệu Thành chủ có thể thành toàn một hai?” Mắt thấy Triệu Hùng sắp bắt đến Cố Nguyên Đan, lại không nghĩ, một vệt kim quang liền hiện lên ở bên cạnh, thẳng tắp hướng phía đỉnh đầu lão đập tới.

Lông mày Triệu Hùng nhíu lại, giữa lúc cuống quít thân thể ngửa ra sau một cái, tránh thoát công kích, trong mắt lóe lên một cỗ tức giận.

“Phong Trí Xa, ngươi cũng muốn cắm vào một gậy sao?”

“Phong mỗ chính là có ý đó!” Phong Trí Xa khẽ quát một tiếng, lăng không một trảo, đã đem hai viên Cố Nguyên Đan, hướng phía trong tay mình hút đi.

“Cố Nguyên Đan là của ta, Phong Trí Xa ngươi nghĩ đến đẹp!” Đột nhiên một tiếng quát chói tai truyền đến, sau đó một đường kiếm khí sắc bén, chém thẳng tại giữa Cố Nguyên Đan cùng trong bàn tay Phong Trí Xa, nhất thời như là có sợi dây vô hình bị chặt đứt, Cố Nguyên Đan liền hướng trên mặt đất mà rơi xuống.

“Ha ha ha!” Lục Khôn Bằng cười to một tiếng, hướng phía hai khỏa Cố Nguyên Đan chộp tới.

“Lục Tộc trưởng, không lưu cho ta một khỏa sao?” Tư Mã Kiếm Như thấy Lục Khôn Bằng vậy mà muốn độc chiếm hai khỏa, không khỏi đại nộ, một đạo chưởng phong, trực tiếp đem hai khỏa Cố Nguyên Đan, lần nữa đẩy vào giữa không trung!

Triệu Hùng thấy thế, thân thể lần nữa nhảy lên một cái, hướng phía Cố Nguyên Đan chộp tới.

Nhưng mà, người còn giữa không trung đã thấy ba đạo quang mang, đồng thời hướng phía mình đánh tới, làm cho Triệu Hùng không thể không ra tay ứng đối, bốn người trong nháy mắt đã tranh đoạt cùng một chỗ.

“Ha ha, có chút ý tứ!” Lâm Hải một mặt mộng bức, hơn nửa ngày mới bật cười một trận.

“Thật không nghĩ tới, tùy tiện xuất ra hai viên thuốc, vậy mà chỉnh ra nội chiến. Không tệ không tệ, ca ca vừa vặn tọa sơn quan hổ đấu!”

Lâm Hải xách ngược Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, có chút hăng hái nhìn xem náo nhiệt.

Chương 1079: Mê hoặc tâm trí

Mắt thấy bốn người Triệu Hùng, tranh đoạt đến khí thế ngất trời, đột nhiên một tiếng vang phanh trầm, lại là Đổng Thước thừa dịp Triệu Hùng phân tâm, đột phá ánh sáng màu vàng đất giam cầm, lao ra.

“Ha ha ha ha, chí bảo như thế, há có thể thiếu phần của Đổng Thước ta.” Đổng Thước cười to một tiếng, thả người nhảy lên, tàn ảnh chớp động, khua đại đao trong tay, cũng gia nhập vào bên trong tranh đoạt.

“Chúng ta trước liên thủ, đem Triệu Hùng đánh bại, rồi quyết định đan dược thuộc về ai, các vị nghĩ như thế nào?” Trong tranh đấu, Lục Khôn Bằng hét lớn một tiếng, hướng phía ba cái Kim Đan sơ kỳ còn lại hô nói.

“Nên như vậy, lên!” Ba người trăm miệng một lời đáp nói, trong nháy mắt toàn bộ đều hướng phía Triệu Hùng triển khai công kích.

Dù sao, Triệu Hùng chính là một cái Kim Đan trung kỳ duy nhất, bên trong mọi người, nếu không đánh bại lão trước, bốn người không có một cái nào là đối thủ của lão, kết quả là Cố Nguyên Đan khẳng định sẽ do Triệu Hùng sở hữu.

“Hỗn trướng, nếu như thế, đừng trách Triệu mỗ vô tình!” Triệu Hùng nhất thời bị công trở tay không kịp, không khỏi đại nộ, vung vẩy trường kiếm, phát động phản kích mãnh liệt.

“Đánh, hung hăng đánh!” Trong lòng Lâm Hải mừng rỡ một trận, vốn cho là mình có thể sẽ phải đứng trước một trận ác chiến, không nghĩ tới cứ như vậy mà mạc danh kỳ diệu hóa giải, để Lâm Hải không thể không hoài nghi, người của cái Bồng Lai Tiên Đảo này, tại bên trên IQ, có phải có cái gì thiếu hụt hay không?

“Ha ha ha, Lâm Hải, ngươi thật là hư hỏng đâu, chiêu này quá tổn hại.” Chân Sảng đột nhiên đi đến trước mặt Lâm Hải, ánh mắt yêu mị nhìn Lâm Hải, khanh khách một tiếng, phong tình vạn chủng nói.

“Ha ha, ngoài ý muốn, đơn thuần là ngoài ý muốn!” Lâm Hải lắc đầu, “Muốn nói tổn hại, ta cũng không sánh bằng ngươi, nhìn ngươi đem mấy cái cao thủ Kim Đan này mê đảo, đối với ngươi quả thực là nói gì nghe nấy a.”

Đối mặt với chế nhạo của Lâm Hải, Chân Sảng không thèm để ý chút nào, bộ dáng ra vẻ nghe không hiểu, u oán ai thán một tiếng.

“Mê đảo bọn họ có làm được cái gì, còn không phải không mê được ngươi sao?” Chân Sảng nói, liền muốn hướng phía Lâm Hải dựa tới.

“Ngừng, dừng lại!” Lâm Hải vội vã vươn tay, ngăn nàng ta lại.

Cước bộ Chân Sảng dừng lại, đột nhiên diện mạo ngậm xuân liếc nhìn Lâm Hải một chút, cười khanh khách.

“Lâm Hải, ngươi liền ngoan ngoãn ở bên người ta đi, thứ Liễu Hinh Nguyệt chơi qua, Chân Sảng ta nếu là không chiếm được, là sẽ không cam lòng.”

“Ngươi nếu không chịu mà nói, ta cần phải điểm tỉnh mấy cái phế vật này á.” Chân Sảng duỗi ra ngón tay ngọc, hướng phía năm người Triệu Hùng đang tranh đấu, nhẹ nhàng điểm một cái, nói nói.

Lâm Hải nghe xong, nhất thời chau mày, mặt mũi tràn đầy xem thường liếc nhìn Chân Sảng một chút.

“Ta nói Chân Sảng, có thể đừng buồn nôn ta hay không à, đối với loại người ai cũng có thể làm chồng như ngươi, ca ca thực sự không hứng thú, nếu ngươi tịch mịch mà nói, khuyên ngươi vẫn là về Đảo Quốc hảo hảo phát triển đi, văn hóa bên trong đó, cần loại nhân tài như ngươi đó!”

Chân Sảng nghe xong, sắc mặt xoát cái liền biến, trong mắt hạnh hiện lên một tia hàn quang.

“Đã như vậy, vậy cũng đừng trách ta không nể tình!”

Nói xong, Chân Sảng đột nhiên đem đầu chuyển hướng bọn người Triệu Hùng, phát ra một tiếng tiếng la tao lãng.

“Năm cái các ngươi, thật sự là đại ngốc đâu, loại đan dược kia, trên người Lâm Hải chắc sẽ có, các ngươi hợp lực đem hắn bắt lấy, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không thể so với tại bên trong này tranh đoạt hai viên mạnh hơn nhiều a?”

Chân Sảng vừa thốt ra lời kia, thân thể đám người Triệu Hùng bỗng nhiên sững một hồi, tranh đoạt trong nháy mắt đã dừng lại.

Coong!

Hai viên Cố Nguyên Đan, rơi trên mặt đất, vậy mà đều không có ai đi nhìn một chút, ngược lại tất cả đều hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Mỹ nhân nói đúng a, chúng ta thật sự là hồ đồ!” Triệu Hùng giậm chân một cái, ảo não mở miệng.

Bọn người Lục Khôn Bằng, mặc dù không có nói chuyện, nhưng cũng nhìn ra, tất cả đều là một mặt hối hận.

“Đậu phộng, không thích hợp!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, lập tức liền phát giác trong này có vấn đề.

Trước đó bởi vì hai viên thuốc, năm người tranh đoạt ngươi chết ta sống, thế nhưng là bây giờ bởi vì một câu của Chân Sảng, thế mà lập tức liền dừng lại, thậm chí ngay cả khi đan dược rơi xuống đất, cũng không có ai đi nhặt, thậm chí ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn một chút, cái này căn bản liền không hợp với lẽ thường!

Lại liên tưởng tới trước đó, biểu hiện vô não đáng lo cho IQ ra ngoài của bọn người Triệu Hùng, Lâm Hải đột nhiên đem đầu chuyển hướng Chân Sảng, một mặt kinh hãi.

“Ngươi khống chế tâm trí của bọn họ?” Lâm Hải không lưu loát mở miệng, trong lòng khiếp sợ không gì sánh nổi.

Bọn người Triệu Hùng, có thể tại giới Tu Hành mạnh được yếu thua, hùng bá một phương, trở thành Kim Đan Nhân Tiên, làm sao lại nhược trí như vậy, thật nếu như vậy, đoán chừng đã sớm bị người giết chết bao nhiêu hồi.

Chỉ với cái loại không hợp lý lúc trước này, giải thích duy nhất, cũng là bị Chân Sảng mị hoặc, liên tâm trí cũng sinh ra biến hóa!

"Ha ha ha!" Chân Sảng nhất thời yêu kiều cười một trận, nhánh hoa run rẩy, nhìn bọn người Triệu Hùng, con mắt ứa ra ánh sáng, không ngừng nuốt nước miếng.

Mà Chân Sảng đối với cái này không có lờ đi, ngược lại là hướng phía Lâm Hải liếc mắt đưa tình, kiều mị mở miệng.

"Ngươi giờ mới nhìn ra a, thế nào, người ta rất có thể làm đi?" Chân Sảng một câu hai ý nghĩa, trêu đùa Lâm Hải.

Lâm Hải nào còn có dư để ý tới ám chỉ bên trong lời nói của Chân Sảng, giờ phút này trong lòng của hắn, đã sớm sóng to gió lớn.

"Cái Chân Sảng này, tại Đảo Quốc cứu lại gặp được cơ may lớn gì, vậy mà ở giữa một cái nhăn mày một nụ cười, liền đem cả cao thủ Kim Đan trung kỳ, cũng tùy ý khống chế."

"Hơn nữa, đồng thời bị khống chế, còn có bốn cái Kim Đan sơ kỳ đám Lục Khôn Bằng, toàn bộ năm cái cao thủ Kim Đan của thành Hồ Tang, lại có bốn cái nghe lệnh của nàng ta, còn có một cái mã tặc ngoài thành, đây cũng quá đáng sợ đi."

Trong lòng Lâm Hải, thậm chí có một cái suy đoán càng thêm điên cuồng, đại năng Nguyên Anh kỳ không dám nói, nhưng cao thủ Kim Đan kỳ, có phải có bao nhiêu đến bao nhiêu, cũng chạy không khỏi Mị Hoặc Chi Thuật của Chân Sảng hay không?

Nếu quả thật nếu như vậy lời nói, Chân Sảng này há không phải là thiên hạ vô địch?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lần nữa nhìn về phía Chân Sảng, bên trong ánh mắt rốt cục thêm ra một tia ngưng trọng.

"Chân Sảng, ta không thể không thừa nhận, trước đó thật là coi thường ngươi!"

"Ha ha ha!" Chân Sảng lại là yêu kiều cười một trận, "Trước đó xem nhẹ không quan hệ, người ta không trách ngươi đâu, vậy bây giờ, ngươi có muốn thay đổi cái nhìn một phen hay không a?"

Chân Sảng nói, đột nhiên đưa ngón tay đặt ở bả vai, nhẹ nhàng đẩy, lộ ra một mảnh trắng như tuyết, mị nhãn lật một cái, hướng phía Lâm Hải đưa đi một cái nhãn thần câu hồn.

Trong lòng Lâm Hải cười khẽ lắc đầu, chẳng biết tại sao, đối với Chân Sảng lại sinh ra một tia tiếc hận.

Nếu như nói Chân Sảng trước kia, có lẽ chỉ là khái niệm khai phóng, đối với một ít chuyện thì chỉ là phóng khoáng hơn người, nhưng là giờ phút này cảm giác mà nàng ta cho Lâm Hải, đã hoàn toàn biến vị.

Từ bên trong tiếp xúc ngắn gọn này, Lâm Hải đã khắc sâu cảm nhận được, Chân Sảng không còn là đơn thuần phóng đãng, nàng ta này cỗ tao lãng phát ra từ trong xương, đã hoàn toàn biến thành một loại thủ đoạn bản năng.

Nếu như trước đó mà nói, chỉ là để cho người ta đối với nàng ta khinh thường, như vậy hiện tại mà nói, đã để cho người đối với nàng ta mâu thuẫn.

"Chân Sảng, thu hồi một bộ nàycủa ngươi đi, lấy phân thượng đồng học, ta không muốn giết ngươi!"

"Không muốn giết ta?" Chân Sảng đột nhiên khanh khách yêu kiều cười một trận, sau đó sắc mặt mạnh mẽ biến, trong mắt đột nhiên lộ ra quang mang âm ngoan.

"Lâm Hải, ngươi thật đúng là không biết tốt xấu, cho thể diện mà không cần!"

“Ngươi thật coi Chân Sảng ta có bao nhiêu hiếm có ngươi sao? Bất quá chỉ là một cái đồ chơi mà thôi, dám nhiều lần cự tuyệt ta, xem ra không cho ngươi một chút giáo huấn, ngươi lại còn coi ta là cái Chân Sảng mặc cho ngươi ức hiếp như trước kia!”

Nói xong, sắc mặt Chân Sảng đột nhiên lần nữa biến đổi, lộ ra vẻ mặt vui cười vô cùng mị hoặc, hướng phía bọn người Triệu Hùng ném qua ánh mắt câu người.

“Triệu Thành chủ, mấy người các ngươi còn thất thần làm gì nha, người ta cũng nói, trên thân Lâm Hải, có thể là có vô số đan dược đâu, chẳng lẽ các ngươi không nghĩ, đều đoạt tới tất cả sao?”

Bọn người Triệu Hùng nghe vậy, toàn thân không khỏi một cái giật mình, tỉnh ngộ lại.

“Không sai, hơn nữa thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải này, cũng không phải là phàm vật, bản Thành chủ cũng muốn!” Triệu Hùng quát chói tai một tiếng, trong mắt lóe lên ánh mắt tham lam.

“Ha ha ha, Triệu Thành chủ thật có khí phách nam nhân, người ta rất thích ngươi nha.”

Chân Sảng vừa nói lời này, hai mắt Triệu Hùng nhất thời toát ra đóa đóa hoa đào, hưng phấn đến một mặt hồng quang.

Mà bọn người Lục Khôn Bằng, thì là một mặt đố kỵ, mặt lộ vẻ không ăn vào sắc.

Khóe miệng Chân Sảng nhếch lên, cười lạnh một tiếng.

“Lâm Hải, không cho ngươi chút giáo huấn, ngươi là sẽ không cam tâm tình nguyện bái phục tại dưới váy ta, vậy cũng đừng trách ta không khách khí!”

Nói xong, Chân Sảng đột nhiên lần nữa hướng phía bọn người

Triệu Hùng, ném đi một cái mị nhãn.

“Triệu Thành chủ, các ngươi còn không mau mau động thủ, người ta cũng chờ không nổi đâu!”

Bọn người Triệu Hùng nghe được, tựa như nghe được khẩu hiệu chiến đấu, nhất thời như là đánh máu gà, vũ khí trong tay hạ xuống, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, hét lớn một tiếng!

“Cùng tiến lên, bắt lấy hắn!”

Chương 1080: Vây công

Lời của Triệu Hùng vừa ra khỏi miệng, năm đại cao thủ Kim Đan nhất thời vung vẩy binh khí trong tay, hướng phía Lâm Hải vây công mà tới, nhất thời không gian rung động, quang hoa đầy trời, khí lãng lăn lộn, vô số đao quang kiếm ảnh, đem toàn bộ góc độ của Lâm Hải phong kín!

Lâm Hải đứng tại chỗ, bỗng cảm giác áp lực nặng nề như là Thái Sơn, để hắn cơ hồ không thở nổi, kình phong khí lãng cực lớn, khiến cho quần áo toàn thân Lâm Hải kêu lên phần phật, cơ thịt trên mặt đều không ngừng lay động, như là một chiếc thuyền con bên trên sóng biển, trong nháy mắt liền bị dìm ngập!

Năm đại cao thủ Kim Đan liên hợp công kích, có thể xưng là Tử Cục, có thể tính là một khắc hung hiểm nhất mà từ khi Lâm Hải tu đạo đến nay!

Lâm Hải cho dù mạnh hơn, giờ phút này cũng là sắc mặt đại biến, đối mặt với năm đại cao thủ cùng giai tiến công, hắn không dám có chút chủ quan, lại không dám có bất kỳ may mắn nào.

Đôi mày đột nhiên vẩy một cái, Lâm Hải trong nháy mắt đã đem toàn bộ chân khí quán thâu tại trên hai tay, Băng Sương Chi Nhận trong tay đột nhiên xoay tròn quét ngang một cái, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Phá!”

Ông!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nhất thời như là cánh quạt máy bay, tại đỉnh đầu của Lâm Hải, cực tốc xoay tròn, đường đường hào quang óng ánh màu lam nhạt, bắn ra, như là điềm lành rực rỡ, mang theo khí tức sắc bén, hướng bốn phương kích xạ!

Cùng lúc đó, đao mang cực lớn thoát thể mà ra, thanh thế chấn thiên, hướng bốn phương tám hướng, chém thẳng mà tới!

Keng keng keng keng keng!

Vô số tiếng kim loại va chạm chói tai, vang vọng toàn bộ chân trời, nhất thời bên trong đầy trời, chỉ thấy quang hoa bắn ra tứ phía, khí lãng lăn lộn, sau đó mấy đạo nhân ảnh vừa chạm liền tách ra, phân biệt hướng phía sau kích lui.

Sau mấy tức, quang hoa tán đi, thân ảnh của mấy người liền hiển hiện ra!

Lâm Hải cầm trong tay Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, hào quang rực rỡ, đứng ngạo nghễ tại chính giữa, trên thân khí thế bàng bạc, lẫm nhiên uy vũ, trong mắt phong mang tất lộ, giống như thiên thần hạ phàm, không thể xâm phạm!

Đám cao thủ Kim Đan như Triệu Hùng, đứng lặng tại các phương hướng khác nhau, cầm trong tay lưỡi dao sắc bén, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải ở giữa sân, vẻ mặt đầy kinh hãi, bên trong ánh mắt tràn ngập khó có thể tin!

“Thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay hắn, căn bản không phải là cái Bảo khí gì, mà là Linh khí!” Đổng Thước đột nhiên hét lớn một tiếng, kích động không thôi!

Bọn người Triệu Hùng, mỗi cái cũng là tinh mang lấp lóe, gắt gao nhìn chằm chằm vào Băng Sương Chi Nhận trong tay Lâm Hải, vẻ tham lam lộ rõ trên mặt!

“Không sai, tuyệt đối là Linh Khí!” Cánh tay cầm kiếm của Triệu Hùng, bởi vì kích động mà cũng có chút run rẩy.

Vừa rồi năm đại cao thủ Kim Đan bọn họ, liên thủ hợp kích, trong đó còn có cường giả Kim Đan trung kỳ như Triệu Hùng, coi như Lâm Hải mạnh hơn, căn bản cũng không có khả năng ngăn cản được, không chết cũng phải trọng thương!

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, Lâm Hải chẳng những lông tóc không tổn hao gì, ngược lại dưới một đao, vậy mà sinh sinh đem năm người bọn họ, tất cả đều bức lui, chuyện này đối với bọn họ mà nói, quả thực là chuyện không có khả năng.

Giải thích duy nhất, cũng là thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải này, đã phát huy tác dụng cực lớn!

Trước đó bọn họ đã kiến thức được uy lực của thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này, lúc đầu coi chỉ là một món Bảo khí, nhưng hiện tại xem ra, vẫn là đánh giá thấp đẳng cấp của món pháp bảo này, thậm chí có khả năng cực lớn là một kiện Linh Khí!

Nếu không, lấy thực lực của Lâm Hải, làm sao có thể bức lui liên thủ tiến công của năm người bọn họ.

“Linh khí, lại là Linh khí a!”

Năm người Triệu Hùng, nhất thời tất cả đều không bình tĩnh, nếu như nói Cố Nguyên Đan trước đó, để trong lòng bọn họ bốc hỏa, không tiếc trở mặt đi tranh đoạt, thì thanh Băng Sương Chi Nhận trong tay Lâm Hải này, đã đủ để bọn họ điên cuồng!

“Nếu như đạt được thanh Linh khí này, lão tử con mẹ nó còn sợ ai.” Mấy người nhìn Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, lại nhìn nhìn binh khí trong tay của chính mình, nhất thời ghét bỏ không được.

Ngay trong bọn họ, trường kiếm của Triệu Hùng, đã là pháp bảo có đẳng cấp tối cao, lại cũng bất quá chỉ là Bảo khí Hạ phẩm mà thôi, mà binh khí của bốn người khác, càng chỉ là pháp khí cấp thấp nhất, quả thực nghèo đến đáng thương, nếu không liền loại pháp bảo đều còn không phải là Thần binh như Truy Vân Kiếm kia, cũng không thể trở thành bảo vật của Lục gia.

Lâm Hải cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, nghe bọn họ nói đem thanh Băng Sương Chi Nhận này, xem như Linh Khí, còn kích động thành cái dạng kia, trong lòng nhất thời xem thường một trận.

"Cái người tu hành của Bồng Lai Tiên Đảo này, kiến thức làm sao so với Phàm Gian giới còn không bằng, cái này của ca ca rõ ràng là Tiên khí có được hay không, há là Linh khí có thể so sánh."

Bất quá, Lâm Hải mới sẽ không hướng bọn họ nói rõ, giờ phút này trong lòng Lâm Hải, đang nhanh chóng tự hỏi một chuyện khác.

Trước đó năm người hợp kích, tuy đã bị chính mình mượn uy lực của Tiên khí bức lui, nhìn như đơn giản, kì thực lại vô cùng hung hiểm.

Đối phương dù sao cũng chính là năm tên cao thủ Kim Đan, nhất là còn có một cái Kim Đan trung kỳ, chân khí của cái nào cũng không yếu hơn mình, chỉ một hiệp, khí huyết của Lâm Hải cũng đã cuồn cuộn, chân khí hao tổn hơn phân nửa, nếu như lại đến hai lần như vậy, Lâm Hải cho dù có Tiên khí nơi tay, cũng không ngăn cản nổi.

"Đoạt Linh khí của hắn!" Mà lúc này đây, hám lợi đen lòng, đã làm năm người Triệu Hùng điên cuồng, đột nhiên đều quát chói tai một tiếng, lần nữa đỏ mắt, hướng phía Lâm Hải khởi xướng tiến công.

Lông mày của Lâm Hải nhảy một cái, trong lòng than nhẹ một tiếng.

“Xem ra chỉ có thể xin giúp đỡ!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một bóng người xinh đẹp liền xuất hiện ở trước mắt, Lâm Hải vội vã mở miệng.

“Nguyệt Như cô nương, đối phương là năm cái Kim Đan Nhân Tiên, nhanh giúp ta một chút sức lực!”

Không cần Lâm Hải mở miệng, Lãnh Nguyệt Như vừa ra tới, liền cảm thấy mấy đường khí tức cường đại, đã công kích mà tới, không khỏi biến sắc, hai tay đột nhiên vung lên, nhất thời dây leo khói đen, hóa thành một cây đại đao, sắc bén đánh rớt!

Ầm!

Nhất thời, bọn người Lục Khôn Bằng, liền bị đánh bay đi, cùng lúc đó, Lâm Hải cũng là vung đại đao lên, lần nữa đem Triệu Hùng bức lui!

Sau một khắc, giữa sân an tĩnh lại, mọi người toàn cũng là bất khả tư nghị, hướng phía Lãnh Nguyệt Như đột nhiên xuất hiện mà nhìn lại.

Mà sắc mặt Lãnh Nguyệt Như thì là thay đổi hoàn toàn, đột nhiên chấn kinh nhìn lại bốn phía!

“Thiên địa linh khí thật là nồng nặc, chẳng lẽ ta đây là trở lại Địa Tiên giới!”

“Nguyệt Như cô nương, bên trong này không phải là Địa Tiên giới, mà chính là Bồng Lai Tiên Đảo!” Lâm Hải ở một bên nói nói.

“Bồng Lai Tiên Đảo?” Lãnh Nguyệt Như một mặt kinh ngạc, trong mắt lóe lên một tia hiếu kỳ, “Đây chính là không gian giới tử tự thành một giới, Bồng Lai Tiên Đảo sao?”

“Nguyên Anh, nàng là Nguyên Anh!!!”

Không đợi Lâm Hải đáp lời, Triệu Hùng đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi, chỉ vào Lãnh Nguyệt Như, thất thố rống nói.

“Ha ha ha, bắt lấy nó, đem luyện hóa, ta nhất định có thể đột phá đến Kim Đan hậu kỳ!” Trong mắt Triệu Hùng, hiện lên tham lam điên cuồng cùng cuồng hỉ, quả thực so với nhìn thấy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, còn kích động hơn!

Bốn cái cao thủ Kim Đan kỳ còn lại, tất cả cũng đều kích động đến hỏng, hôm nay thật là một cái ngày vui a, Nguyên Anh thể, Linh khí, đan dược, tất cả bảo vật một mạch đều đến, tùy tiện đạt được thứ nào, đoán chừng ngủ đều có thể cười tỉnh.

Lãnh Nguyệt Như liếc nhìn mấy người Triệu Hùng này một chút, đôi mi hơi nhíu lại, nhàn nhạt mở miệng.

“Mấy người này, thực lực cùng cảnh giới so với người tu hành ở nhân gian, mạnh hơn nhiều, ta vô pháp thi triển đạo hạnh, muốn đem năm người này chém giết, độ khó khăn rất lớn!”

Lâm Hải nghe xong, cười lạnh, lắc đầu.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi không cần đem toàn bộ bọn họ giết chết, ngươi chỉ cần đem bốn cái Kim Đan sơ kỳ này, giúp ta ngăn chặn một lát liền tốt, về phần cái Kim Đan trung kỳ Triệu Hùng kia, giao cho ta liền có thể!”

“Nếu như vậy, dĩ nhiên không có vấn đề!” Lãnh Nguyệt Như lạnh nhạt nói.

“Tốt!” Lâm Hải nghe được, trong mắt lóe lên tinh mang, “Vậy liền xin nhờ!”

Mà đồng thời trong lúc Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như giao lưu, năm người Triệu Hùng cũng trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó hét lớn một tiếng.

“Trước hợp lực đem hai người bọn họ bắt lại, sau đó thương thảo tiếp sự tình phân phối!”

“Giết!” Đề nghị của Triệu Hùng, lập tức đạt được hưởng ứng, năm người đồng thời động thủ, thân ảnh chớp động, hướng phía Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như đánh tới.

“Nguyệt Như cô nương, bốn cái này giao cho ngươi!” Lâm Hải vung vẩy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, chủ động nghênh tiếp Triệu Hùng mạnh nhất, nhảy vọt đến không trung, sắc bén chặt chém, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Bá Không Trảm!”

“Muốn chết!” Triệu Hùng hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay đột nhiên vạch ra một đường ánh sáng màu vàng đất, trong nháy mắt đã cùng Băng Sương Chi Nhận của Lâm Hải, đụng vào nhau!

Oanh!

Nhất thời, quang hoa đầy trời, thân ảnh của hai người hoàn toàn bị dìm ngập ở trong đó!

Chương 1081: Tiêu diệt từng bộ phận

Ông!

Triệu Hùng vung vẩy trường kiếm, nở rộ ra ánh sáng màu vàng đất, mới tiếp xúc cùng đao mang của Lâm Hải, trong nháy mắt đã kịch liệt rung động một mảnh, bị áp bách trực tiếp đến biến hình, hướng phía đỉnh đầu cấp tốc rơi xuống!

“Không có khả năng!” Triệu Hùng kinh hãi, sắc mặt lập tức biến.

Một kiếm này của lão, thế nhưng là dùng tới bảy thành chân khí, hơn nữa Triệu Hùng tu luyện chính là công pháp hệ Thổ, thiện phòng thủ nhất, huống chi một chiêu này nhìn như phổ thông, lại còn ẩn chứa uy lực của trường kiếm cấp bậc Bảo khí trong tay, coi như Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải có uy lực mạnh hơn, nhưng Lâm Hải dù sao cũng chỉ là Kim Đan sơ kỳ, uy lực của một đao kia, làm sao lại cường hãn đến tận đây!

Mà Lâm Hải giờ phút này, hai chân cách mặt đất, người lơ lửng ở giữa không trung, quang mang màu lam của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chiếu sáng rạng rỡ, đặt ngang ở phía trên ánh sáng màu vàng đất, kích thích một mảnh khí lãng xung quanh lăn lộn!

“Phá!”

Lâm Hải khí dồn đan điền, hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa phát ra quang mang đại thịnh, đao mang sở hướng, ánh sáng màu vàng đất trong nháy mắt liền băng liệt, phanh một tiếng, bay tán loạn tứ phía, Triệu Hùng tính cả trường kiếm Bảo khí trong tay, cũng làm một tiếng, đứt thành hai đoạn.

“Không!”

Sắc mặt Triệu Hùng đột biến, sợ hãi rống to một tiếng, trong mắt chỉ cảm thấy quang mang lóe lên, còn chưa chờ kịp thoát đi, liền bị đao mang như thiểm điện rơi xuống, trực tiếp đập tới, trong nháy mắt bốc hơi vô hình, liền thi thể cũng không còn lưu lại!

Thành chủ Triệu Hùng của thành Hồ Tang, cao thủ Kim Đan trung kỳ, bị một chiêu Bá Không Trảm của Lâm Hải, chém ở dưới đao!

Bá một tiếng, Lâm Hải vung Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lên, xách ngược nơi tay, nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí.

Tuy người tu hành ở Bồng Lai Tiên Đảo, so với người cùng cảnh giới ở Phàm Gian giới, có tu vi mạnh hơn rất nhiều, nhưng Triệu Hùng cuối cùng vẫn chỉ là Kim Đan trung kỳ, nói cho cùng cũng liền chỉ có thực lực tương tự cùng Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt ở Phàm Gian giới.

Nếu bàn về chiến đấu thường quy, Lâm Hải tự nhiên không phải là đối thủ, nhưng Lâm Hải đã có Tiên khí Băng Sương Chi Nhận nơi tay, lại học được đao pháp Bá Không Trảm từ Nhị Lang Thần trên Thiên Đình, nương tựa theo hai hạng ưu thế nghịch thiên này, lúc trước lấy Giả Đan cảnh liền đã có thể trảm Kim Đan hậu kỳ Lộ Thiên Tuyệt, hôm nay Lâm Hải đã trở thành Kim Đan Nhân Tiên, trảm Triệu Hùng tự nhiên không nói chơi!

Bỗng nhiên ngẩng đầu, Lâm Hải hướng phía Lãnh Nguyệt Như cùng bọn người Lục Khôn Bằng nhìn lại, đã thấy bốn người Lục Khôn Bằng, vừa vặn bị Lãnh Nguyệt Như bức lui, tận mắt nhìn thấy Lâm Hải một đao trảm giết Triệu Hùng, một màn rung động đáng sợ này.

Thân thể của tất cả bốn người bỗng nhiên đều dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt tràn ngập thật không thể tin!

“Ngươi giết Triệu Thành chủ? Cái này sao có thể!”

Bốn người Lục Khôn Bằng, nhất thời toàn ngốc, căn bản không thể tin được, Triệu Hùng đường đường là Kim Đan trung kỳ, liền dễ dàng như vậy, bị Lâm Hải một đao cho bổ!

Lâm Hải thì là cười lạnh, đột nhiên hạ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuống, chỉ về bốn người ở phía xa.

“Triệu Hùng bị tham lam che đậy hai mắt, cái chết của lão, đơn thuần là gieo gió gặt bão! Ta vốn cùng các ngươi cũng không có thù hận, không muốn giết người, nếu bốn người các ngươi, chịu thần phục với ta, ta có thể tha cho các ngươi một mệnh, nếu không, đừng trách ta đao hạ vô tình!"

"Thần phục với ngươi?" Bốn người nghe xong, liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, sau đó nhao nhao lắc đầu cười lạnh.

"Lâm Hải, đừng cao hứng quá sớm, ngươi cho rằng giết Triệu Thành chủ, ngươi còn có thể sống qua hôm nay sao?"

"Cái chết của Thành chủ, Thành chủ phu nhân chẳng mấy chốc sẽ biết rõ, đến lúc đó chính là tử kỳ của ngươi!"

Lâm Hải nghe được, lông mày nhíu lại, mặt lộ vẻ khinh thường.

"Bớt kéo những thứ vô dụng này đi, bốn người các ngươi nếu là không phục, đều có thể đi lên thử một chút!"

"Ta..." Bốn người bị một câu của Lâm Hải, nhất thời cứng tại bên trong này, tình thế khó xử.

Nếu chỉ có một người Lâm Hải, bọn họ có lẽ vì pháp bảo, còn dám liều mạng, thế nhưng trước mặt còn có một cái Nguyên Anh đâu, đó cũng không phải là dễ sống chung a!

"Ha ha ha!" Đúng lúc này, tiếng cười kiều mị của Chân Sảng đột nhiên vang lên, để trái tim của bọn người Lục Khôn Bằng đập nhanh hơn một trận, hai mắt không khỏi tỏa ánh sáng, hướng phía Chân Sảng nhìn lại.

"Ta nói các ngươi làm sao lại sợ như thế a, bốn người còn sợ một mình Lâm Hải sao?. Lời như vậy, có thể sẽ bị người nhà xem thường a."

Chân Sảng nói một câu, nhất thời để nhiệt huyết của bọn người Lục Khôn Bằng xông lên đầu, đánh mất lý trí!

“Cùng tiến lên, không thể để cho mỹ nhân xem thường!” Lục Khôn Bằng quát to một tiếng, bốn người đồng thời vung vẩy binh khí, liền xông lại.

“Ta qua, bốn cái ngốc ca này, quả thực trúng độc quá sâu a!” Lâm Hải không còn gì để nói, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay đột nhiên quét ngang một cái, đao mang màu lam cực lớn thoát thể mà ra, trong nháy mắt hướng phía bốn người chém tới.

“Phá!”

Đối mặt với một đao chém thường của Lâm Hải, bốn người cũng không e ngại, đồng thời xuất thủ, phanh một tiếng đem đao mang đánh tan, nhưng công kích cũng bởi vậy mà bị ngăn trở, thân hình dừng lại, từ giữa không trung rơi xuống.

“Nguyệt Như cô nương, giúp ta tiêu diệt từng bộ phận!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, đột nhiên thân ảnh lóe lên, liền hướng phía trước phóng đi.

Cùng lúc đó, Lãnh Nguyệt Như cũng biến mất trong nháy mắt, lúc lần nữa xuất hiện, đã đến bên cạnh Lục Khôn Bằng, đưa tay cũng là một chưởng vỗ qua.

Lục Khôn Bằng kinh hãi, giữa lúc cuống quít liền vung trường kiếm trong tay lên, xẹt qua một cái vòng tròn, nhất thời một đạo khí mang liền bao phủ thân hình, ngăn trở một chưởng của Lãnh Nguyệt Như.

Ầm!

Phía dưới một kích của Lãnh Nguyệt Như, khí mang trong nháy mắt đã vỡ vụn, nhưng cũng tranh thủ cho Lục Khôn Bằng một cơ hội thở dốc, thân thể bay vút một cái, chật vật hướng phía sau nhanh chóng thối lui!

“Ha ha, đến tốt!”

Dưới chân Lục Khôn Bằng mới đứng vững, đột nhiên một tiếng cười to truyền đến, sau đó chợt nghe sau đầu sinh phong, lão lại là trực tiếp bị Lãnh Nguyệt Như bức đến trước mặt Lâm Hải, bị một đao của Lâm Hải đập tới!

“Muốn chết!” Trong mắt Lục Khôn Bằng lóe lên một đường hung quang, trường kiếm cấp tốc vẽ lên đạo đạo kiếm hoa, nhất thời vô số kiếm quang, hướng phía Lâm Hải đâm tới, đem Lâm Hải bao phủ tại bên trong kiếm ảnh!

Keng keng keng keng!

Một trận tiếng kim loại va chạm bén nhọn truyền đến, kiếm hoa đâm vào phía trên đao mang, trong nháy mắt kích thích tia lửa văng khắp nơi, lại không địch lại uy lực của đao mang, Lục Khôn Bằng nheo mắt, thừa cơ nhảy vọt một cái, vội vã lui lại né tránh phạm vi công kích của Lâm Hải!

“Muốn chạy, nào dễ dàng như vậy!” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Lãnh Nguyệt Như đặc biệt đem Lục Khôn Bằng bức đến trước người mình, cũng là vì giúp mình chế tạo thời cơ, đem lão chế phục, Lâm Hải sao lại để lão dễ dàng đào thoát như thế.

Mắt thấy thân ảnh của Lục Khôn Bằng cấp tốc bay ngược, dưới chân Lâm Hải vừa dùng lực, thi triển Tật Phong Bộ, mau lẹ như gió, trong nháy mắt đã đuổi tới trước mặt Lục Khôn Bằng.

“Cút ngay!” Trong mắt Lục Khôn Bằng lóe lên hung quang, một bên lui lại, một bên vung vẩy trường kiếm, liền hướng phía Lâm Hải đâm tới!

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay đột nhiên chọc lên một cái, thẳng đến thân kiếm của Lục Khôn Bằng mà đi.

“Đáng giận!” Lục Khôn Bằng biến sắc, không khỏi thầm mắng một tiếng!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, đẳng cấp so với trường kiếm của lão, không biết muốn cao hơn mấy cái tầng, nếu trong chiến đấu dùng mũi kiếm tới va chạm, thì lão còn có thể thông qua quán chú chân khí, bảo đảm trường kiếm của chính mình không bị bẻ gãy!

Thế nhưng bây giờ, Lâm Hải lại chọc lên một cái, hướng đi lại là thẳng đến thân trường kiếm của chính mình mà đến, nếu thật bị chặt trúng, trường kiếm của chính mình tất sẽvỡ nát, tuyệt không có lý lẽ may mắn thoát khỏi!

Dưới sự bất đắc dĩ, Lục Khôn Bằng chỉ có thể thu kiếm rút chiêu, đồng thời bàn tay trái đẩy ngang một cái, chân khí cường đại phun ra, rơi vào trên sống đao của Lâm Hải.

Mượn lực phản chấn cường đại này, tốc độ của Lục Khôn Bằng tăng vọt, thẳng tắp hướng phía sau lui lại, muốn kéo dài khoảng cách cùng Lâm Hải!

Nhưng mà, thân ảnh lão vừa mới động, đột nhiên một tiếng quát nhẹ lại vang lên tại bên tai.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Chỉ một thoáng, lấy Lâm Hải làm trung tâm, không gian đột nhiên rung động một mảnh, sau đó hồ quang điện lôi bạo xuất hiện từ trống rỗng, trong nháy mắt hình thành một phiến lôi khu, đem Lục Khôn Bằng bao phủ ở trong đó!

"Không tốt!" Lục Khôn Bằng kinh hãi, vừa mới chuẩn bị vận khí chống cự, thân thể đột nhiên cứng đờ, toàn thân trong nháy mắt đã bị điện giật khắp người, tứ tán bốn phía, cảm giác chết lặng rất nhỏ, để hành động của lão bỗng nhiên trì trệ!

"Thảo!" Lục Khôn Bằng thầm mắng một tiếng, chân khí lắc một cái, đem hồ quang điện bài xích ra, khôi phục tự do.

Nhưng mà, trong cái nháy mắt ngắn ngủi này, Lâm Hải Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, đã mang theo kình phong, đến trước mắt, Lục Khôn Bằng có muốn tránh, lại đã không kịp!

"Không!!!"

Mặt mũi Lục Khôn Bằng nhất thời tràn đầy hoảng sợ, phát ra một tiếng gầm giận dữ không cam lòng!

Chương 1082: Bắt sống!

Lục Khôn Bằng nhất thời cảm thấy đao mang lạnh lẽo thấu xương, trong nháy mắt đem chính mình bao phủ, mắt thấy là phải rơi vào trên người, không khỏi hoảng sợ trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng!

Một đao kia, lão vô luận như thế nào cũng không tránh khỏi được, sau một khắc, thứ chờ đợi lão, chắc chắn là kết cục giống như Triệu Hùng.

Ầm!

Một tiếng vang trầm truyền đến, Lục Khôn Bằng chỉ cảm thấy chỗ phía sau lưng, đau đớn một hồi, khung xương tựa hồ cũng bị nát nứt, toàn bộ thân thể bay lên không trung, nặng nề mà ngã trên đất.

Nhưng mà, Lục Khôn Bằng lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trong lòng dâng lên vô hạn hi vọng!

“Lâm Hải vậy mà không giết ta?”

Ngay tại vừa mới, trong nháy mắt khi đao mang cận thân, lão chấn kinh phát hiện, quang mang bên trên đột nhiên Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải đột nhiên thu về, sau đó cánh tay Lâm Hải xoay một cái, vậy mà né qua lưỡi đao, dùng chuôi đao hung hăng quất vào trên lưng mình.

Sau khi hạ xuống, Lục Khôn Bằng nhấc lên chân khí, liền muốn đứng dậy, nhưng lúc này mới phát hiện, vị trí một đao kia quất tới của Lâm Hải, vậy mà cực kỳ chuẩn xác, chân khí toàn thân mình đã bị phong kín, trở nên liền cả người bình thường cũng không bằng.

“Ai!” Lục Khôn Bằng khẽ than thở một tiếng, biết mình tuy không chết, nhưng cũng đã mất đi lực chiến đấu, trừ phi ba người còn lại có thể đem Lâm Hải tiêu diệt, nếu không chính mình rất có thể sẽ trở thành tù binh của Lâm Hải.

Mà Lâm Hải sau khi đem Lục Khôn Bằng chế trụ, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lại vung lên, xách ngược nơi tay, hướng phía ba người Tư Mã Kiếm Như, băng lãnh nhìn lại.

“Ba người các ngươi, là thúc thủ chịu trói, hay là để ta xuất thủ, cho các ngươi ăn chút đau khổ?”

Bọn người Tư Mã Kiếm Như, nhìn Lục Khôn Bằng một chiêu đã bị bắt, tất cả nhất thời đều sửng sốt, con mắt trợn thật lớn, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, mồ hôi lạnh không khỏi xuất hiện.

Trước đó từ khi bốn người đồng loạt ra tay, đến lúc Lục Khôn Bằng bị bắt, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cũng bất quá chỉ là một cái nháy mắt, bốn người đã biến thành ba người.

Bây giờ, thực lực lại bị yếu bớt một bước, bọn họ tự biết tiếp tục đánh xuống cũng không có khả năng có kết quả tốt gì, thực lực một phương này của Lâm Hải, quả thực vượt qua tưởng tượng của bọn họ, nháo không tốt cũng là cùng một dạng kết quả với Triệu Hùng hoặc là Lục Khôn Bằng.

“Chạy!”

Ba người này, cũng đều là người từng trải qua cửu kinh chiến trận, xem xét tình huống không ổn, quyết định thật nhanh, quay đầu liền chạy!

“Chạy đi đâu!” Thân hình bọn họ vừa mới động, lại nghe thấy bên tai vang lên một tiếng quát lạnh, sau đó một đoàn sương mù màu đen, bay lên, trực tiếp cắt đứt đường lui của bọn họ, sau đó thân ảnh của Lãnh Nguyệt Như, liền xuất hiện giữa không trung, hai tay vung lên, nhất thời khí lãng lăn lộn, đem bốn người thẳng tắp bức lui trở về.

“Lâm Hải, ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt sao?” Lông mày của Tư Mã Kiếm Như quét ngang, nhìn hằm hằm vào Lâm Hải nói.

Lâm Hải nhếch miệng lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường lắc đầu.

“Bớt nói nhảm, lại hỏi các ngươi một lần nữa, là tự mình thúc thủ chịu trói, hay là muốn ăn chút đau khổ?”

“Ha ha, Lâm lão đệ, đều là hiểu lầm a!” Đổng Thước thấy vô pháp đào thoát, đột nhiên nhãn châu xoay động, hướng phía Lâm Hải lộ ra nụ cười nịnh nọt, tiến lên một bước.

“Trước đó hai anh em chúng ta, thế nhưng là ý hợp tâm đầu, còn cùng nhau xông thành đâu, đều do ca ca bị bọn họ che đậy, Lâm lão đệ không cần thiết phải trách móc, chúng ta vẫn là hảo huynh đệ a!”

“Có đúng không?” Lâm Hải cười lạnh, sau đó sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

“Đã như vậy, vậy ngươi cũng đừng để cho ta khó khăn, chính mình đến đây đi!”

“Cái này...” Nụ cười của Đổng Thước nhất thời cứng đờ, mặt mũi tràn đầy xấu hổ, lại chết sống không chịu tiến lên một bước.

Mà vừa lúc này, đột nhiên một đạo kình phong, trong nháy mắt đã đến sau lưng Đổng Thước, sau đó một tiếng quát nhẹ vang lên.

“Đi qua đi!”

Lại là Lãnh Nguyệt Như, đột nhiên nổi lên ở phía sau, một đạo phách không chưởng, lăng không hướng phía Đổng Thước xa xa đánh tới.

Đổng Thước bỗng nhiên sau đầu sinh phong, nhất thời quá sợ hãi, một cái tàng đầu khỏa não, đại đao chém thẳng tại phía trên kình phong, nhưng lại đánh lên một bên lực đạo to lớn, gã liền trực tiếp bị đánh bay, hướng phía Lâm Hải mà đi.

“Ha ha, đến tốt!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, lần nữa quơ múa.

“Lâm lão đệ, thủ hạ lưu tình a!” Đổng Thước bị dọa đến kém chút chảy nước tiểu, người ở giữa không trung, liền gấp rống một tiếng.

Ầm!

Chuôi đao của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, hung hăng quất vào trên lưng Đổng Thước, Đổng Thước kêu rên một tiếng, thân thể bay lên, nặng nề đập xuống đất, lăn xuống mấy cái, cùng Lục Khôn Bằng quẳng cùng một chỗ.

Bạch!

Lâm Hải lần nữa hạ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuống, chỉ vào Tư Mã Kiếm Như cùng Phong Trí Xa còn lại ở phía xa, lạnh lùng mở miệng.

“Hai cái các ngươi, còn muốn ta động thủ sao?”

Hai người Tư Mã Kiếm Như cùng Phong Trí Xa, nháy mắt một cái, chỉ thấy Đổng Thước cũng bị bắt sống, sắc mặt nhất thời hoàn toàn thay đổi, trong lòng đập xuống đất, lăn xuống mấy cái, cùng Lục Khôn Bằng chìm xuống.

Nhìn một trước một sau, bị Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như kẹp ở giữa, trên mặt hai người hiện lên vẻ hối tiếc thật sâu, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Nếu là chiến đấu mà nói, lấy thực lực của hai người bọn họ, đối chiến với Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như, không cần nghĩ, đó là chắc chắn thất bại.

Thế nhưng bọn họ dù sao cũng là cao thủ Kim Đan, xưng bá tại thành Hồ Tang nhiều năm, nếu để cho hai người bọn họ thành thành thật thật ném đi binh khí, thúc thủ chịu trói, trong lòng bọn họ lại cực kỳ không cam lòng, trong lúc nhất thời thật sự là không biết như thế nào cho phải.

“Thế nào, không cam tâm sao?” Lâm Hải lập tức liền nhìn ra mâu thuẫn tâm lý của hai người, không khỏi cười lạnh, mở miệng nói.

“Lâm Hải, ta hai người thừa nhận, không phải là đối thủ của các ngươi, nhưng nếu để cho chúng ta bởi vậy mà từ bỏ chống cự, cũng tuyệt đối không thể! Nhân Tiên có tôn nghiêm của Nhân Tiên, cho dù là chết, hai người chúng ta cũng muốn cùng ngươi đấu một trận!”

Lâm Hải nghe được sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Tư Mã Kiếm Như cùng Phong Trí Xa một chút, chậm rãi gật đầu.

Trước đó mấy cái tên này, bị Chân Sảng mê đến thần hồn điên đảo, mất đi tâm trí, Lâm Hải đối với bọn họ tràn ngập xem thường.

Nhưng nghĩ không ra, lúc này, hai người bọn họ, vậy mà nói ra mấy câu nói như vậy.

“Tôn nghiêm của Nhân Tiên?” Nhìn hai người kia, còn không có hoàn toàn bị Chân Sảng mị hoặc, bên trong xương còn có một tia ngạo cốt của người tu hành, cũng không phải là không có thuốc chữa!

“Tốt, ta tôn trọng lựa chọn của các ngươi!” Lâm Hải gật gật đầu, nhàn nhạt mở miệng, sau đó hạ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuống, trong mắt lóe lên hàn mang.

“Nếu như thế, vậy liền đánh đi!”

Tư Mã Kiếm Như cùng Phong Trí Xa nghe được, nhìn sang lẫn nhau một chút, sau đó khí thế trên thân trong nháy mắt đã bạo phát, nhanh như chớp, hướng phía Lâm Hải xông lại, người ở giữa không trung, binh khí lóe lên quang mang, hướng phía Lâm Hải công kích mà tới.

Lâm Hải thấy thế, không chút hoang mang, hai tay cầm đao, đột nhiên quét ngang một cái!

“Phá!”

Ông!

Đao mang màu lam cực lớn, trong nháy mắt bay ra, nghênh tiếp công kích của Tư Mã Kiếm Như cùng Phong Trí Xa!

Lâm Hải luận tu vi thật sự, cùng hai người tương xứng, nhưng

Tiên khí Băng Sương Chi Nhận, so với binh khí của hai bọn họ, lại cường hơn quá nhiều, uy lực phụ gia, đủ để đem chênh lệch giữa bọn họ, kéo ra thật lớn!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, giữa không trung nhất thời quang mang lập loè, khí lãng lăn lộn, phía dưới một chiêu cứng rắn đụng này, đao mang của Lâm Hải trong nháy mắt vỡ vụn, mà Tư Mã Kiếm Như cùng Phong Trí Xa, cũng bị chấn động bay ngược lại.

Lâm Hải thấy thế, đột nhiên đan tay cầm đao, cánh tay phải đột nhiên giương lên!

“Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!”

Ầm ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt, bốn đạo thiên lôi, hướng phía đỉnh đầu Tư Mã Kiếm Như bay ngược mà rơi xuống.

Tư Mã Kiếm Như kinh hãi, cuống quít vung vẩy trường kiếm, phun toả hào quang, đem Thần Lôi đánh tan, nhưng chính mình cũng bị bổ thẳng tắp rơi trên mặt đất, dưới chân lảo đảo một trận, khí huyết quay cuồng!

Nhưng mà, lúc này, đạo thiên lôi thứ năm cũng ứng thanh mà rơi!

Oanh!

Đột nhiên tăng lớn uy lực cường đại bằng bốn lần trước, để Tư Mã Kiếm Như một cái vội vàng không kịp chuẩn bị, vung vẩy trường kiếm lộn xộn một trận, trong nháy mắt đã bị phá phòng, lôi điện rơi vào trên bờ vai Tư Mã Kiếm Như!

Oa!

Tư Mã Kiếm Như há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mềm nhũn, lung lay sắp đổ!

“Đến đây đi!” Lâm Hải thấy thế, đột nhiên lăng không một trảo, đem thân thể Tư Mã Kiếm Như, trực tiếp quăng lên, phanh một tiếng, ném cùng một chỗ cùng Lục Khôn Bằng và Đổng Thước.

Sau đó, Lâm Hải ngẩng đầu, hai mắt lóe lên quang mang, nhìn về phía Phong Trí Xa.

Phong Trí Xa nhìn Tư Mã Kiếm Như trong chốc lát bị bắt liền ngốc, trong mắt không ngừng hiện lên kinh hoảng!

Năm cái cường giả Kim Đan, như thế một hồi liền bị bắt thì bị bắt, thương tổn thì thương tổn, trong chớp mắt liền thừa có một mình lão.

“Còn muốn ta động thủ sao?” Lâm Hải cười lạnh.

Trong mắt Phong Trí Xa lóe lên giãy dụa, nội tâm bối rối vô cùng, còn chưa chờ mở miệng, đột nhiên sau lưng có một đạo kình phong tập đến.

Ầm!

Lại là Lãnh Nguyệt Như đột nhiên xuất thủ, một chưởng đánh vào phía sau lưng Phong Trí Xa, Phong Trí Xa phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay lên, ngã tại bên cạnh bọn người Lục Khôn Bằng.

Bốn người ngã cùng một chỗ, nhìn xem lẫn nhau, nhất thời tất cả đều lộ ra cười khổ bất đắc dĩ.

Vốn là chuẩn bị cùng một chỗ đem Lâm Hải bắt lại, chia cắt bảo vật của Lâm Hải, lại không nghĩ, trong chớp mắt công phu, ngược lại lại bị Lâm Hải tận diệt, biến thành tù nhân của Lâm Hải.

Đem bốn cái cao thủ Kim Đan, tất cả đều bắt, Lâm Hải lúc này mới quay người lại, hướng phía Chân Sảng nhìn lại.

“Oa, ngươi quá hay rồi a, người ta yêu chết ngươi á!” Chân Sảng đột nhiên hưng phấn vỗ tay nhỏ, hướng phía Lâm Hải ném qua ánh mắt ái mộ.

Lâm Hải nhất thời buồn nôn một trận, trong lòng phản cảm nói không nên lời.

Chân Sảng trước kia chỉ là tao lãng, nhưng hôm nay lại làm như thế, càng phát ra chán ghét.

Vừa mới chuẩn bị mở miệng, thân thể Lâm Hải lại đột nhiên cứng đờ, sau đó sắc mặt hoàn toàn thay đổi, kinh hãi hướng phía bầu trời nhìn lại!

Chương 1083: Ta có bằng chứng!

Đã thấy một cỗ uy áp vô hình, đột nhiên xuất hiện tại giữa không trung, đem phương viên trăm dặm, tất cả đều bị bao phủ trong nháy mắt, Lâm Hải trong nháy mắt có loại cảm giác đáng sợ bị người ta nhòm ngó, không chỗ che thân.

“Là Thành chủ phu nhân, bà ấy hẳn là rất nhanh liền đến!” Đám người Lục Khôn Bằng vui mừng, nếu như Thành chủ phu nhân vừa đến, Lâm Hải có mạnh hơn cũng hẳn là phải chết không nghi ngờ.

Mà Lãnh Nguyệt Như giờ phút này cũng là một mặt ngưng trọng, nhìn lên bầu trời, kinh hãi không thôi!

“Đây là linh thức dò xét, chỉ có người tu hành có từ năm trăm năm đạo hạnh trở lên, mới có thể thi triển, chúng ta gặp được phiền toái lớn rồi!”

“Năm trăm năm đạo hạnh!” Lâm Hải nghe được, đôi mày bỗng nhiên nhảy một cái.

Trước đó thời điểm tại Giả Đan cảnh, Tiên Nhi đã từng nói, Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ của chính mình mạnh nhất, bất quá cũng chỉ có uy lực có thể so với cao thủ Kim Đan hậu kỳ hai trăm năm đạo hạnh, coi như mình bây giờ đã là Kim Đan Nhân Tiên, có thể bù đắp được năm trăm năm đạo hạnh hay không, hắn cũng không có một chút chắc chắn nào.

Huống chi, cái Thành chủ phu nhân này có cảnh giới ra sao vẫn chưa biết được, nếu là đại năng Nguyên Anh... Lâm Hải quả thực không dám nghĩ.

“Lâm Hải, chúng ta đã bị phát hiện!” Lúc này, Lãnh Nguyệt Như biến sắc, đột nhiên mở miệng.

“Vậy làm sao bây giờ?” Lâm Hải đối với đạo hạnh hiểu biết không nhiều, đành phải hướng Lãnh Nguyệt Như có kiến thức rộng rãi chỉ giáo.

“Hiện có đào tẩu cũng đã không kịp, trước mắt chỉ có hai cái biện pháp.”

“Ngươi nhanh nói!” Lâm Hải vội vã thúc nói.

“Biện pháp thứ nhất, ngươi ta trốn vào Thánh Cảnh, đừng đi ra, một khi đi ra, lập tức sẽ bị phát hiện!”

Cái này khẳng định không được, Lâm Hải đến Bồng Lai Tiên Đảo, là có nhiệm vụ tại thân, há có thể trốn đi như rùa đen rút đầu.

Lâm Hải lập tức lắc đầu, phủ định biện pháp này.

“Biện pháp thứ hai, là ta thi triển bí thuật, ẩn nặc thân hình tại nguyên chỗ, hẳn là có thể lừa dối qua cửa!”

Hai mắt Lâm Hải nhất thời tỏa sáng, biện pháp này có thể, bất quá câu nói tiếp theo của Lãnh Nguyệt Như, lại làm cho trong lòng hắn trầm xuống.

“Cái bí thuật này của, một lần chỉ có thể ẩn nặc năm người!”

Mẹ nó, bên trong này có hết thảy tám người, chọn thế nào a?

“Lâm Hải, quyết định nhanh một chút, không kịp!” Lãnh Nguyệt Như đột nhiên lần nữa nhìn hướng lên bầu trời, vội vã nói nói.

“Đem chính ngươi cùng bốn người bọn họ, giấu đi!” Lâm Hải quyết định thật nhanh, hướng phía bốn người Lục Khôn Bằng nhất chỉ, nếu không bốn người này, tuyệt đối sẽ làm hỏng chuyện tốt của chính mình.

Lâm Hải vừa mới nói xong, cánh tay của Lãnh Nguyệt Như đột nhiên vung lên, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Bí thuật - Ẩn Trốn!”

Bá một tiếng, thân ảnh của năm người nhất thời biến mất không thấy gì nữa.

“A, thật thần kỳ!” Lâm Hải không khỏi âm thầm lấy làm kỳ, đây đã là loại bí thuật thứ ba mà Lâm Hải gặp qua, mỗi một loại bí thuật, đều là độc đặc như thế, nhưng lại hoàn toàn khác biệt cùng Đạo pháp.

Sau khi bọn người Lãnh Nguyệt Như ẩn nấp, lúc Lâm Hải đang lo lắng chính mình cùng Chân Sảng và Lục Minh Huyền phải làm sao bây giờ, đột nhiên một đạo hồng quang, nhanh như tia chớp, xuất hiện ở chân trời.

“Đến!” Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, cái đạo hồng quang này, tốc độ quả là nhanh dọa người, có thể thấy thực lực của người tới, vượt xa tưởng tượng của chính mình!

Bạch!

Bỗng nhiên, không khí trước mặt Lâm Hải chấn động một trận, sau đó một người mỹ phụ trung niên mặc đồ đỏ, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Tê ~” Lâm Hải hít một hơi khí lạnh, người mỹ phụ này vừa xuất hiện, chỉ là đứng tại bên trong này, liền để trái tim Lâm Hải đập loạn thình thịch, huyết dịch khắp người cơ hồ muốn nổ tung ra, một cỗ đè nén cực độ, khiến cho ngực nặng nề, như là bị ép cự thạch!

“Thật đáng sợ!” Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, mỹ phụ chỉ đứng tại chỗ này, vậy mà để hắn có loại cảm giác đối mặt với núi cao, trong lúc nhất thời cảm thấy mình đúng là nhỏ bé như vậy, cho dù thời điểm lúc trước khi đối mặt với đại năng Nguyên Anh Tần Thiên, chỉ sợ cũng không gì hơn cái này đi.

Mà lúc này đây, trên mặt mỹ phụ đang hiện lên một tia nghi hoặc, sau đó ánh mắt băng lãnh hướng phía Lâm Hải trông lại.

Lâm Hải tiếp xúc cùng ánh mắt của mỹ phụ, trong lòng không khỏi run lên, lại có loại cảm giác bị nhìn thấu, vội vàng nghiêng đầu tránh đi, nội tâm vô cùng khẩn trương.

Người mỹ phụ này, tuyệt đối không phải là mình có thể đối phó!

“Kỳ quái!” Mỹ phụ nhíu lông mày lại, tựa hồ đang lầm bầm lầu bầu, “Vừa rồi rõ ràng tất cả đều ở bên trong này!”

Nói xong, mỹ phụ lần nữa đem Lâm Hải dò xét một phen, sau đó ánh mắt đột nhiên mãnh liệt!

“Ngươi không phải người của thành Hồ Tang. Ngươi là ai?!”

Lâm Hải biến sắc, vội vàng giả trang ra một bộ dáng trấn định tự nhiên.

“Phu nhân, lời này bắt đầu nói từ đâu, ta chính là người của thành Hồ Tang a!”

“Hừ, thành Hồ Tang lúc nào có thêm loại cao thủ như ngươi này, ta làm sao không biết? Ngươi nói ngươi là người của thành Hồ Tang, nhưng ngươi có bằng chứng gì!”

“Bằng chứng?” Lâm Hải có chút choáng váng, hắn đi đâu tìm cái bằng chứng gì a?

Thấy sắc mặt Lâm Hải khác thường, mỹ phụ nhất thời hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi lại còn ở lại chỗ này gạt ta!” Mỹ phụ nói, đột nhiên cánh tay vừa nhấc, nhất thời khí lãng lăn lộn, một cỗ lực áp bách cường đại, để hô hấp của Lâm Hải cứng lại!

“Phu nhân khoan động thủ đã!” Lâm Hải kinh hãi, vội vàng kinh hô một tiếng, “Ta có bằng chứng!”

“A? Có gì làm bằng chứng?” Cánh tay mỹ phụ hơi ngừng lại, khí lãng ngưng mà không phát, nhìn Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Có gì làm bằng chứng? Có gì làm bằng chứng?” Trong lòng Lâm Hải lo lắng một trận, não hải nhanh quay ngược trở lại, nghĩ tìm đối sách.

“Ha ha, có rồi!” Đột nhiên, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, nghĩ tới một chuyện!

Thời điểm chính mình lúc trước gặp được Tư Mã Hùng Phong, có vẻ như từ trên người của gã, lấy được một khối lệnh bài gia tộc a, bởi vì không có trứng dùng gì, nên một mực ném ở bên trong Thánh Cảnh, hiện tại há không vừa vặn dùng tới!

“Phu nhân chờ một lát, cái này đưa ra cho ngươi làm bằng chứng!” Lâm Hải vừa nói, một bên đưa tay duỗi vào trong ngực, tiến hành che giấu, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lệnh bài liền xuất hiện trong tay.

“Phu nhân nhìn!” Lâm Hải vung cánh tay lên, đem lệnh bài ném về phía mỹ phụ, mỹ phụ lăng không một trảo, đem lệnh bài nắm trong tay, nhìn một chút.

“Ngươi là người của Tư Mã gia tộc?” Trong mắt mỹ phụ lóe lên một tia kinh ngạc, ý vị thâm trường liếc nhìn Lâm Hải một chút, “Tư Mã gia tộc các ngươi, ẩn tàng đủ sâu a!”

“Ách...” Lâm Hải ngượng ngùng cười một tiếng, không biết trả lời như thế nàp?

“Ngươi là đệ tử của Tư Mã gia tộc, bây giờ chạy đến Lục gia làm gì?” Mỹ phụ truy hỏi.

“Tại hạ là là theo Tộc trưởng mà đến!” Lâm Hải mở to mắt nói bừa nói.

“Vậy bọn người Tộc trưởng gia tộc của ngươi đâu, đi chỗ nào rồi?Vừa rồi ta rõ ràng dò xét đến, tất cả bọn họ đều ở bên trong này.”

“Đúng vậy a, thế nhưng là ngay tại vừa rồi, bọn họ đã đi hết.” Lâm Hải một mặt chất phác nói.

Mỹ phụ nhìn Lâm Hải nửa ngày, mới đột nhiên mở miệng.

“Thành chủ đâu? Khí tức của Thành chủ, vì sao đột nhiên biến mất?”

“Cùng Tộc trưởng của chúng ta, cùng đi a, ta cũng không biết đi qua đâu.”

Phốc phốc!

Lâm Hải vừa mới dứt lời, đột nhiên một đường tiếng cười vang lên, lại là Chân Sảng đang cười khanh khách.

“Ngươi cười cái gì?” Sắc mặt mỹ phụ đột nhiên biến đổi, mà mí mắt Lâm Hải cũng là một trận cuồng loạn, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt.

“Ta cười ngươi bị hắn lừa gạt, Triệu Hùng đã bị hắn giết, hắn gọi là Lâm Hải, căn bản không phải người của Tư Mã gia tộc, mà là đến từ Phàm Gian giới!”

“Cái gì?!” Đầu mỹ phụ ông một tiếng, một cỗ khí tức cực lớn, đột nhiên nổ rộ, để thân thể của Lâm Hải cùng Chân Sảng nhất thời cứng đờ, cảm thấy một cỗ cực kỳ nguy hiểm khí tức.

“Ngươi nói, Triệu Hùng chết?”

“Không sai a!” Chân Sảng cười khanh khách không ngừng, “Cũng là bị hắn giết đâu!”

“Mẹ nó tệ a!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cái Chân Sảng này, thật là không phải cái đồ vật a, cứ như vậy đem chính mình cho bán.

“Chết đi cho ta!”

Mỹ phụ nhất thời đại nộ, lông mày nhíu lại, cánh tay đột nhiên hướng phía Lâm Hải vung lên, nhất thời một cỗ lực lớn hướng phía Lâm Hải đập tới.

“Không tốt!” Lâm Hải kinh hãi, một kích này của mỹ phụ, chừng ngàn cân, chỉ là thôi động khí lãng, liền cơ hồ đem Lâm Hải tê liệt.

“Phá!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, hai tay vung vẩy, chân khí chấn động, khí tức phun ra nuốt vào, cùng công kích của mỹ phụ đụng vào nhau.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, thân thể Lâm Hải trực tiếp bị đánh bại mà bay ra, thân hình mới vừa rơi xuống đất, đột nhiên một tòa núi lớn màu đỏ, từ trên trời giáng xuống, đánh tới hướng đỉnh đầu Lâm Hải.

Lâm Hải kinh hãi biến sắc, xương cốt nơi hai đầu gối rung động một trận, hai chân cơ hồ bị bẻ gãy, giữa lúc cuống quít Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền hướng phía trên lăng không đâm một cái.

“Phá!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, phốc một tiếng, thân đao đâm vào trong núi hai thước, nhưng lại cũng không còn cách nào để tiến thêm!

Áp lực thật lớn, để Lâm Hải đột nhiên há miệng ra, phun ra ngoài một ngụm máu tươi, trên mặt nổi gân xanh, gắt gao chèo chống, thân thể trong nháy mắt bị núi lớn áp bách, dần dần cúi xuống.

Chương 1084: Miểu sát!

“Đậu móa, nữ nhân này thật mạnh!” Lâm Hải cắn chặt răng, gân xanh toàn thân từng cái từng cái kéo căng lên, làm ra sức lực toàn thân, cầm đao ngăn cản sơn phong trên đỉnh đầu rơi xuống, gạch đá xanh dưới chân khối khối vỡ vụn, bước đi liên tục khó khăn!

“A, thật sự là có tài!” Ánh mắt của mỹ phụ áo đỏ hiện lên một tia kinh ngạc, thấy múi lớn mà mình thông qua đạo hạnh, triệu hoán đến, vậy mà không có trực tiếp đem Lâm Hải đập chết, không khỏi đối với Lâm Hải có chút lau mắt mà nhìn.

“Nếu như ngươi có thể kiên trì trong thời gian một nén nhang, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!”

Mỹ phụ áo đỏ nói xong, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, nhiều hứng thú nhìn Lâm Hải.

“Một nén nhang?” Trong lòng Lâm Hải ngầm cười khổ, đừng nói một nén nhang, chỉ sợ liền hai ba phút, chính mình cũng không kiên trì nổi, cái con mẹ nó đạo hạnh đáng chết, thật đáng sợ!

Trong đầu Lâm Hải, không tự chủ được xuất hiện một cái hình ảnh đã từng thấy qua tại trong Tây Du Ký, quên mấy là Kim Giác Đại Vương hay là Ngân Giác Đại Vương, chính là gọi đến một ngọn núi, đặt ở trên lưng Ngộ Không, đem Tề Thiên Đại Thánh ép xuống, bước đi cũng tốn sức, cuối cùng vẫn là đến bên vách núi, mới đưa ngọn núi kia ném ra ngoài.

Mà tình hình giờ phút này của chính mình, cùng Ngộ Không lúc ấy sao nó giống nhau? Chỉ đáng tiếc, chính mình con mẹ nó không có bản sự như Ngộ Không a, một lúc sau, không phải bị đè chết thì không thể!

Áp lực thật lớn, để hai tay cầm đao của Lâm Hải, cũng khẽ run lên, năng lực đạo hạnh của cái mỹ phụ áo đỏ này, so với cao thủ Nguyên Anh Tần Thiên lúc trước, tựa hồ cũng không kém đi đâu.

Thế nhưng Như Lai Thần Chưởng trong người Lâm Hải, đã theo giải phong mà biến mất, không cách nào lại giống như như ngày đó, tại trong lúc nguy cấp, đột nhiên xuất hiện đem mỹ phụ áo đỏ chụp chết.

“Phải làm sao mới ổn đây?” Lâm Hải đau khổ chèo chống, nhưng trong lòng không ngừng suy tư kế thoát thân.

“Hừ hừ!” Mỹ phụ áo đỏ cười lạnh hai tiếng, thấy Lâm Hải căn bản không có thực lực thoát khốn, liền không còn quan tâm, ngược lại quay người lại, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Chân Sảng.

“Thành chủ phu nhân, ngươi sẽ không làm khó người ta đi? Người ta vừa rồi cũng là để cho ngươi biết, chân tướng sự tình đây.” Chân Sảng làm điệu làm bộ, mị nhãn chớp liên tục, câu hồn động phách, nũng nịu nói nói.

“Phi!” Mỹ phụ áo đỏ trừng mắt hạnh, mở miệng phỉ nhổ, mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Ngươi cái hồ ly lẳng lơ này, đem cái bộ dạng mê hoặc nam nhân thu lại đi, cô nãi nãi không ăn một bộ này!”

“Tên hỗn đản Triệu Hùng kia, một mực đối với ta trung trinh bất nhị, từ khi ngươi xuất hiện, trở nên liền cả mệnh lệnh của ta cũng dám chống lại, mấy cái Tộc trưởng của gia tộc lớn, càng là bị ngươi mê đến thần hồn điên đảo, cơm nước không vào!”

“Nếu như lại giữ lại ngươi, toàn bộ thành Hồ Tang đều sẽ vĩnh viễn không một ngày yên ổn, hôm nay ta liền thế thiên hành đạo, giết ngươi cái lẳng lơ mị người này!”

Mỹ phụ áo đỏ nói, đột nhiên giương một cánh tay lên, thủ chưởng dựng thẳng lên, nhất thời một cỗ khí tức bén nhọn, phun ra nuốt vào mà ra!

“Đi chết đi!”

Ông!

Mỹ phụ áo đỏ quát chói tai một tiếng, trong lòng bàn tay nhất thời phun ra một đám lửa màu hồng nóng rực, đốt không khí đến keng keng rung động, mang theo khí lãng nóng rực, chớp mắt liền đến trước mặt Chân Sảng.

“A!” Chân Sảng kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Nàng ta mặc dù tại Đảo Quốc đạt được cơ duyên, tập được Mị Hoặc Chi Thuật cao thâm, nhưng bản thân lại không thông đạo pháp, không có một tia tu vi, nào trốn được công kích của cao thủ như cái mỹ phụ áo đỏ này.

Mắt thấy đám lửa màu hồng nóng rực kia liền phải rơi vào trên thân Chân Sảng, đột nhiên một đường tiếng kinh ngạc khó tin, từ nửa bầu trời vang lên.

“A? Tiên Thiên Mị Hoặc Chi Thể?”

Bạch!

Sau một khắc, một thân ảnh toàn thân bịtức sương mù mơ hồ bao phủ, đột nhiên xuất hiện tại bên người Chân Sảng, tiện tay vung lên, đám lửa màu hồng nóng rực kia, trong nháy mắt liền tiêu tán!

“Ngươi là ai?” Mỹ phụ áo đỏ giật nảy cả mình, mắt hạnh trừng tròn xoe, một mặt thật không thể tin!

Nhưng mà, cái đoàn thân ảnh mơ hồ này, lại ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn mỹ phụ áo đỏ một chút nào, mà chính là đột nhiên đưa tay, đem cái cằm Chân Sảng nhấc lên.

“Thật sự là Tiên Thiên Mị Hoặc Chi Thể! Hơn nữa đã trải qua giác tỉnh sơ bộ! Nghĩ không ra địa phương vắng vẻ như thế, thế mà lại có loại thể chất hiếm thấy này!”

Thân ảnh mơ hồ, nhìn Chân Sảng, ngữ khí càng ngày càng kinh ngạc, càng ngày càng hưng phấn, liền như là phát hiện ra một kiện bảo vật quý giá vậy.

Chân Sảng thấy cái đoàn thân ảnh mơ hồ này, tựa hồ đối với chính mình cảm thấy cực kỳ hứng thú, mị nhãn lật một cái, lộ ra một nụ cười câu hồn.

"Ca ca, dẫn người ta đi có được hay không, nếu không bà ta sẽ giết ta!"

Ngữ khí nũng nịu thấy mà yêu của Chân Sảng này, đối với nam nhân có lực sát thương cực lớn, cho dù là thân ảnh mơ hồ, cũng là tâm thần rung động, kém chút bị mê hoặc.

"Ha ha ha, Tiên Thiên Mị Hoặc Chi Thể, quả nhiên là như trong truyền thuyết, để cho bổn tọa cũng thiếu chút nữa là bị ngươi mê hoặc!"

Nói xong, thân ảnh mơ hồ đột nhiên khẽ vươn tay, đem Chân Sảng ôm vào trong lòng.

"Ta mang ngươi đi, không ai dám giết ngươi!"

Nói xong, thân ảnh mơ hồ không coi ai ra gì mà cười lớn một tiếng, đột nhiên biến mất tại nguyên chỗ, sau một khắc đã xuất hiện tại giữa không trung.

"Dừng lại!" Mỹ phụ áo đỏ gầm thét một tiếng, đột nhiên một đường quang mang màu đỏ lửa từ trên trời giáng xuống, đem thân ảnh mơ hồ cản lại.

Thân ảnh mơ hồ đột nhiên quay người, tuy thấy không rõ dung mạo, nhưng cũng cảm thấy một cỗ nộ khí ngập trời, bay lên!

"Thế nào, ngươi dám ngăn trở?"

Mỹ phụ áo đỏ một mặt ngưng trọng, sau đó lạnh lùng mở miệng.

"Cái Chân Sảng này, nếu chưa trừ diệt, tất thành tai họa, huống chi trượng phu của ta, chính là bị nàng ta gián tiếp hại chết, ta há có thể mặc cho ngươi đem nàng ta mang đi."

"Ha ha ha ha!" Thân ảnh mơ hồ đột nhiên cười to một trận, sau đó tiếng cười đột nhiên ngừng, một cỗ uy áp cường đại, trong nháy mắt liền rơi vào trên thân mỹ phụ áo đỏ, làm cho mỹ phụ áo đỏ liền lùi mấy bước, trên mặt lấy làm kinh ngạc!

“Không cho ta mang đi? Nếu ngươi cả mệnh cũng đều không có, thì còn lấy cái gì để ngăn cản ta?”

Thân ảnh mơ hồ nói xong, trước mặt mỹ phụ áo đỏ, không có dấu hiệu nào, đột nhiên xuất hiện một đạo chớp nhoáng màu tím.

Mỹ phụ áo đỏ vừa thấy, sắc mặt nhất thời đại biến, trong mắt lóe lên sợ hãi khó có thể tin!

“Ngươi là...” Mỹ phụ áo đỏ còn chưa nói hết lời, đạo chớp màu tím nhoáng này, đột nhiên từ thân thể mỹ phụ áo đỏ, phóng ra ngoài, sau đó bỗng nhiên biến mất.

“Ha ha ha, châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!”

Sau một khắc, thân ảnh mơ hồ đột nhiên biến mất, chỉ còn lại có tiếng cười to đắc ý, quanh quẩn kéo dài tại trên thiên không, xoay quanh không rời!

“A? Sơn phong đã biến mất.?” Cùng một thời gian, Lâm Hải kinh hỉ phát hiện, cái sơn phong cơ hồ đem hắn đè sập này, thế mà mạc danh kỳ diệu mất đi bóng dáng, áp lực của Lâm Hải đột nhiên qua, nhịn không được quát nhẹ một tiếng, toàn thân cảm thấy thư sướng nói không nên lời!

Phù phù!

Ngay lúc này, đột nhiên một tiếng vang truyền đến, để Lâm Hải không khỏi quay đầu nhìn lại.

Nhưng cái này vừa nhìn xuống, con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền trừng tròn xoe, trong lòng rung mạnh, tràn ngập khó có thể tin!

Chỉ thấy cái mỹ phụ áo đỏ vô cùng cường đại kia, thân thể đột nhiên ngã trên mặt đất, trước ngực cuồn cuộn ứa ra máu tươi, khí tức hoàn toàn không có!

“Cái này, cái này sao có thể?” Lâm Hải quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, một cái bước xa xông qua, đem nữ tử áo đỏ lật qua, thử xuống hơi thở.

Sau đó, thân thể Lâm Hải bỗng nhiên cứng đờ, vậy mà không bị khống chế mà run rẩy lên.

“Chết, chết thật!”

Lâm Hải sợ là mình hoa mắt, dùng sức xoa xoa con mắt, lần nữa nhìn lại, rốt cục xác định, cái mỹ phụ áo đỏ này, giờ phút này thật đã chết!!!

“Mẹ nó, ai có thể nói cho ta biết, đây là cái tình huống gì?” Lâm Hải triệt để mộng bức!

Cái mỹ phụ áo đỏ này mạnh bao nhiêu, hắn so với ai khác chính là cũng càng thấm sâu vào trong người, thấu hiểu rất rõ, núi to kia kém chút đem hắn đè sập, cơ hồ khiến Lâm Hải tuyệt vọng, trừ đại năng Nguyên Anh Tần Thiên, mỹ phụ áo đỏ có thể xưng là cường giả mạnh nhất mà Lâm Hải gặp được

Nhưng chính là một cái đại năng ngưu bức như vậy, thế mà bị một đạo ánh sáng tím của cái thân ảnh mơ hồ kia, trực tiếp miểu sát.

“Ta qua!” Lâm Hải quả thực không thể tiếp nhận hiện thực này, thật nếu như vậy mà nói, cái thân ảnh mơ hồ kia, sẽ phải đáng sợ đến cỡ nào? Lâm Hải thậm chí cũng không dám nghĩ!

Mà vừa lúc này, quang mang đột nhiên lóe lên, Lãnh Nguyệt Như triệt hồi bí thuật, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

Chương 1085: Ăn nó, từ nay hiệu trung với ta!

“Nguyệt Như cô nương!” Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía Lãnh Nguyệt Như nhìn lại, lúc này mới phát hiện, Lãnh Nguyệt Như đồng dạng cũng là một mặt ngưng trọng!

Bước nhẹ nhàng liên tục, Lãnh Nguyệt Như chậm rãi đi đến trước người mỹ phụ áo đỏ, ngồi xuống nhìn xem, không khỏi khẽ than thở một tiếng.

“Nữ tử này mặc dù chỉ là Kim Đan hậu kỳ, lại có năm trăm năm đạo hạnh, quả thật là thiên tài tu hành, cứ như vậy chết, thật là làm người tiếc hận!”

“Kim Đan hậu kỳ?” Lâm Hải cho tới giờ khắc này, mới biết tu vi của mỹ phụ áo đỏ, vốn cho rằng lại là cùng một dạng đại năng Nguyên Anh như Tần Thiên, nghĩ không ra vậy mà cũng giống như mình, đồng dạng chỉ là Kim Đan Nhân Tiên mà thôi.

Nhớ tới thủ đoạn đáng sợ của cái mỹ phụ áo đỏ kia, Lâm Hải không khỏi âm thầm nắm tay, đối với đạo hạnh càng phát ra khát vọng!

“Một cái Kim Đan hậu kỳ, liền có thể thông qua đạo hạnh, đưa tay cầm Tiên khí của chính mình, làm cho mình không hề có lực đánh trả, uy lực của cái đạo hạnh này, quả thực đáng sợ, thật không biết mình lúc nào, mới có thể lĩnh ngộ!”

“Nguyệt Như cô nương, đoàn bóng người mơ hồ trước đó kia, không biết là tu vi gì?” Biết rõ cảnh giới của mỹ phụ áo đỏ, Lâm Hải đối với cái đoàn thân ảnh mơ hồ kia, lại càng thêm hiếu kỳ.

Hắn thật muons biết rõ, đến tột cùng là dạng đại năng gì, có thể đem cao thủ Kim Đan hậu kỳ đạo hạnh cao thâm, nhẹ nhõm miểu sát!

“Kẻ đó?” Lông mày Lãnh Nguyệt Như nhíu lại, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

“Nguyên Anh trung kỳ! Chí ít có ngàn năm đạo hạnh!”

“Tê ~” Lâm Hải nghe được, không khỏi hít một hơi khí lạnh, nghĩ không ra đoàn bóng người mơ hồ kia, lại là đại năng Nguyên Anh trung kỳ, so với Tần Thiên còn cao hơn một cái cấp bậc, không chỉ có như thế, đạo hạnh càng là đạt tới ngàn năm!

Ngàn năm đạo hạnh a, đây chẳng phải là cũng bắt kịp Bạch Nương Tử khi bên trong Bạch Xà truyện, mà hắn nhìn khi còn bé sao?

“Mẹ nó, ngưu bức!” Lâm Hải không khỏi âm thầm nghĩ mà sợ, cũng may mắn đoàn bóng người mơ hồ kia, đạo hạnh cao thâm, tựa hồ liền nhìn cũng đều khinh thường liếc nhìn chính mình một chút, nếu không trước đó, tùy tiện thổi khẩu khí, đoán chừng chính mình cũng đã sớm treo.

“Xem ra Bồng Lai Tiên Đảo, so với suy nghĩ của chính mình, còn cường đại hơn nhiều a!” Lâm Hải rốt cục biết rõ, cái thôn dân mà ban đầu mình tiếp xúc đến, xem như triệt để đem chính mình lừa dối.

Chính mình trước mắt nhìn thấy, có lẽ chỉ là một góc băng sơn của Bồng Lai Tiên Đảo, nói không chừng phía sau, còn có cái dạng đại năng gì đó, đang đợi mình, xem ra con đường tìm kiếm tài nguyên khoáng sản của chính mình, cũng không đơn giản như trong tưởng tượng vậy a!

Than nhẹ một tiếng, Lâm Hải không khỏi ngẩng đầu, hướng phía bốn người Lục Khôn Bằng nhìn lại.

Tộc trưởng của ba đại gia tộc, cộng thêm thủ lĩnh mã tặc Đổng Thước, giờ phút này tất cả đều đã bị Lâm Hải chế trụ, mất đi năng lực hành động, giờ phút này thấy Lâm Hải trông lại, trong lòng họ không khỏi giật mình, trong lòng tâm thần bất định, không biết Lâm Hải dự định xử trí bọn họ như thế nào?

Lâm Hải đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt bốn người, ở trên cao nhìn xuống, nhàn nhạt mở miệng.

“Bây giờ, phu thê Triệu Hùng đều đã chết, bốn người các ngươi, là muốn bước theo gót bọn họ, hay là thần phục với ta?”

Bốn người nghe được, không khỏi nhìn sang lẫn nhau, sau cùng liền do Lục Khôn Bằng mở miệng thay.

“Chết tử tế không bằng còn sống, huống chi ta có được tu vi hôm nay, cũng không hề dễ, nếu ngươi chịu lưu tính mạng cho bọn ta, ta nguyện ý hiệu lực vì ngươi!”

“Tốt!” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, vỗ tay khen hay.

Hắn muốn tìm tài nguyên khoáng sản, còn cần dựa vào những địa đầu xà này, nếu như không cần thiết Lâm Hải tự nhiên không muốn đem bọn họ giết chết.

Nếu như bọn họ có thể thần phục, làm việc cho chính mình, đó là không thể tốt hơn!

Nhưng những người này có thể có tu vi cùng địa vị như hôm nay, tự nhiên cũng đều không phải là đèn cạn dầu, Lâm Hải há sẽ tin tưởng một câu hứa hẹn thuận miệng của bọn họ, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, bốn viên đan dược màu xanh sẫm, liền xuất hiện trong tay!

Lâm Hải búng ngón tay một cái, bốn viên thuốc phân biệt bay về phía bên trong tay bốn người Lục Khôn Bằng.

“Ăn nó, từ đó hiệu trung với ta!” Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt mở miệng.

Bọn người Lục Khôn Bằng, nhất thời biến sắc, lẫn nhau nhìn một chút, do dự bất định!

“Đây là cái đan dược gì?” Trong mắt Đồng Thước mang theo hoảng sợ, mở miệng hỏi nói.

“Khống Thần Đan!”

“Cái gì?!” Lâm Hải đem tên của đan dược nói ra, thân thể của bốn người đồng thời run lên, sắc mặt như tro tàn!

Khống Thần Đan, tuy bọn họ chưa thấy qua, nhưng lại đã sớm nghe nói qua, trong truyền thuyết sau khi ăn nó vào, hàng năm cần phục dụng giải dược một lần, nếu không sẽ sống không bằng chết, chính là loại dược ác độc nhất đương thời!

Lâm Hải thấy thế, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, ngữ khí băng lãnh xuống.

“Thế nào, các ngươi không muốn phục dụng sao?” Nói xong, Lâm Hải đột nhiên nâng cánh tay lên, nhất thời một đám lửa, xoay tròn tại trong lòng bàn tay, một cỗ nóng rực khủng bố như muốn thiêu huỷ vạn vật, đem bốn người Lục Khôn Bằng bao phủ.

Bốn người đột nhiên giật mình, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng.

Giờ phút này tu vi bị phong, xem như hổ lạc bình dương, đừng nói thực lực của Lâm Hải vốn cũng không yếu hơn bọn họ, liền xem như Lục Minh Huyền ở bên cạnh, bây giờ nếu muốn giết bọn họ, cũng bất quá là đơn giản như động động ngón tay thôi!

“Tộc trưởng, Lâm Tông chủ chính là người trọng tình trọng nghĩa, không bằng ngươi liền ăn đi!” Lục Minh Huyền ở một bên, thấy mắt Lâm Hải lộ sát cơ, vội vàng hướng phía Lục Khôn Bằng, vội vã khuyên nói.

Trong khoảng thời gian lão tiếp xúc cùng Lâm Hải này, phát hiện Lâm Hải không hề thích giết người, tương phản làm người tâm địa thuần hậu, cực trọng nghĩa khí, coi như làm thủ hạ của Lâm Hải, cũng sẽ không phải chịu cái khuất nhục gì

Lại lui một vạn bước mà nói, coi như chịu chút khuất nhục, cũng tốt hơn bị giết tại chỗ a.

“A, cái Lục Minh Huyền này không tệ, có tiền đồ!” Lâm Hải nhịn không được hướng phía Lục Minh Huyền ném qua ánh mắt tán thưởng, nghĩ không ra tiểu tử này, cùng mình kết thù sớm nhất, kết quả là lại giúp mình nói chuyện.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem một cái đan dược tản ra mùi thơm ngát, ném cho Lục Minh Huyền.

“Thưởng!”

Lục Minh Huyền không nghĩ tới chính mình chỉ nói một câu, vậy mà được Lâm Hải ban thưởng một viên đan dược, hơn nữa cái này đan hương bốn phía, thấm vào ruột gan, mặc cho ai cũng đều có thể nhìn ra, cái này cùng Khống Thần Đan có khác nhau rất lớn, là Linh đan chân chân chính chính a!

“Tạ Lâm Tông chủ!” Lục Minh Huyền một tay tiếp lấy đan dược, mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ!

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, “Đối với người thức thời, bản Tông chủ từ trước đến nay đều không tiếc ban thưởng!”

Nói xong, Lâm Hải lần nữa nhìn về phía bốn người Lục Khôn Bằng, nhàn nhạt mở miệng.

“Bốn người các ngươi, còn chưa nghĩ ra sao?”

Bốn người Lục Khôn Bằng, nhất thời mặt lộ vẻ giãy dụa, cảnh tượng tử vong của Triệu Hùng trước đó đang ở trước mắt, bọn họ biết Lâm Hải cũng không phải là thuận miệng nói nói, nếu không ăn cái Khống Thần Đan này mà nói, chỉ sợ Lâm Hải con mắt cũng không nháy mắt một chút, liền sẽ giết bọn họ.

“Thôi được!” Lục Khôn Bằng nặng nề thở dài, nhìn chằm chằm vào Khống Thần Đan trong tay, trong mắt lóe lên một tia kiên quyết!

“Cái Khống Thần Đan này, ta ăn!” Nói xong, Lục Khôn Bằng há miệng ra, đem Khống Thần Đan trực tiếp nuốt vào.

“Tốt!” Lâm Hải hài lòng gật gật đầu, sau đó nhìn về phía ba người Tư Mã Kiếm Như.

“Các ngươi đâu?.”

Ba người Tư Mã Kiếm Như, nghe tiếng liền cười khổ một trận, trừ ăn hết, bọn họ còn có lựa chọn khác sao?

Ba người vừa ngoan tâm, cầm Khống Thần Đan trong tay, tất cả đều nuốt vào trong bụng.

Thấy tất cả bốn người đều phục dụng Khống Thần Đan, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, âm thầm gật đầu.

Từ nay về sau, bốn cái cao thủ Kim Đan này, liền sẽ chịu khống chế của mình, bọn họ cũng nhóm lực lượng đầu tiên của mình sau khi tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo!

“Hừ!” Đúng lúc này, Lục Khôn Bằng đột nhiên rên lên một tiếng, sau đó sắc mặt hoàn toàn thay đổi, mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống, sau đó trong cổ họng liền phát ra một tiếng gào thét thống khổ, ngã trên mặt đất mà lăn lộn!

Ngay sau đó, ba người Tư Mã Kiếm Như, cũng là gào thét một tiếng, cũng giống như Lục Khôn Bằng, cực kỳ thống khổ mà ngã trên mặt đất, diện mục, khóe mắt dữ tợn, phảng phất như phát điên, thống khổ điên cuồng hét lên.

Lâm Hải nhìn bộ dáng đau đến không muốn sống của bốn người, biết là Khống Thần Đan phát tác, nhưng tâm lại như chỉ thủy, không có một tia chấn động!

Tuy bốn người này đã thần phục với chính mình, nhưng nếu không để cho bọn họ trải nghiệm chính thức sự đáng sợ của Khống Thần Đan, ai biết ngày sau bọn họ có thể thay lòng đổi dạ hay không?

Lâm Hải cũng không muốn lưu lại bom hẹn giờ tại bên cạnh mình, nên nhất định phải để bọn họ, đối với mình sợ đến bên trong xương!

Lãnh Nguyệt Như ở một bên, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, trên mặt băng lãnh, rốt cục lộ ra mỉm cười.

“Ngươi rốt cục không hề có lòng dạ đàn bà, cuối cùng là trưởng thành!”

“Trưởng thành sao?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, có lẽ vậy!

“Lâm Tông chủ, ngươi giết ta, giết ta đi!”

“Ta không muốn sống, ta chỉ cầu chết a!”

Cảm giác sống không bằng chết, đem bốn tên cao thủ Kim Đan này, cơ hồ tra tấn điên mất, họ nhao nhao hướng phía Lâm Hải khẩn cầu, cho dù là lập tức phải chết, cũng không muốn lại nếm chịu loại thống khổ này.

Lâm Hải biết rõ đã không sai biệt lắm, hăng quá hoá dở, chỉ cần để bọn họ đối với loại thống khổ này, có cái ấn tượng chung thân khó quên, liền đầy đủ!

Loại sống không bằng chết này, chỉ cần nếm thử một lần, tin tưởng bọn họ không có bất cứ người nào, có dũng khí lại đi nếm thử lần thứ hai!

“Đây là giải dược năm nay, ăn vào đi!”

Lâm Hải đem bốn viên giải dược, ném cho bốn người bọn họ.

Bốn người Lục Khôn Bằng nghe xong là giải dược, như là kẻ điên, nắm trong tay liền nhét vào miệng bên trong!

Sau mấy hơi, loại cảm giác sống không bằng chết kia, rốt cục dần dần biến mất, bốn người ngửa mặt nằm xuống trên đất, miệng lớn thở phì phò, bên trong ánh mắt tất cả đều là ý sợ hãi thật sâu đối với Lâm Hải!

Chương 1086: Các ngươi không có cái đam mê đặc thù gì đi?

Thấy mục đích đã đạt thành, Lâm Hải âm thầm gật đầu, bốn người Lục Khôn Bằng từ nay đã tính toán là người một nhà.

Đối với người của mình, Lâm Hải từ trước đến nay đều sẽ không keo kiệt, huống chi ân uy tịnh thi, vốn là việc phải làm trong cách điều hành người dưới!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải lần nữa lấy ra bốn viên thuốc, ném cho bọn người Lục Khôn Bằng.

“Đem đan dược ăn vào, thương tích của các ngươi, có thể khôi phục nhanh chóng!”

Bốn người đem đan dược cầm trong tay, bản năng khẽ run rẩy, sự đáng sợ của Khống Thần Đan, đã lưu lại ám ảnh trong lòng bọn họ, vừa nghe đến hai chữ đan dược, đều sợ đến không được.

Chờ nghe được lời nói của Lâm Hải, lại ngửi được đan hương nồng đậm này, trong lòng bốn người mới kinh hỉ một trận, biết rõ không phải là độc dược, mới không chút do dự đem đan dược nuốt vào trong miệng.

“Đi!” Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, ngón tay búng ra, chân khí kích xạ, đem Khí Hải bị phong bế của bốn người, giải khai toàn bộ!

“Nhanh chóng vận công hấp thu!”

Bốn người cảm nhận được, chân khí vốn đã biến mất không thấy gì nữa, giờ phút này lại đều trở về toàn bộ, không khỏi tinh thần đại chấn, vội vàng ngồi dậy, khoanh chân vận công, hấp thu đan dược tiến hành liệu thương.

Bốn người Lục Khôn Bằng, vốn là thụ thương không nặng, chỉ là bị chế trụ mà thôi, phục dụng đan dược, trong mười mấy hơi thở, liền đã khôi phục, không chỉ có như thế, công lực tựa hồ còn có một chút đề bạt, để bốn người kinh hỉ một trận.

Hoàn tất liệu thương, bốn người liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, cùng nhau hướng phía Lâm Hải cúi đầu.

“Đa tạ Tông chủ!”

“Ừm! Đều đứng lên đi!” Lâm Hải gật gật đầu, cánh tay hư nhấc, một cỗ chân khí đem bốn người nâng lên!

“Nếu các ngươi đã quy thuận tại ta, từ nay về sau chính là đệ tử ngoại môn của Hải Nguyệt Tông ta!”

“Đệ tử ngoại môn?” Lời nói của Lâm Hải, để bốn người Lục Khôn Bằng tất cả đều sững sờ, một mặt không tin.

Phải biết, bốn người bọn họ tất cả cũng đều là Kim Đan Nhân Tiên a, là người cường đại nhất toàn bộ thành Hồ Tang, ấn theo lý mà nói làm sao cũng có thể lăn lộn làm cái Trưởng lão gì đi?

Thế nhưng là vừa rồi Tông chủ đã nói cái gì, đệ tử ngoại môn.

Có lầm hay không a!

“Thế nào, để cho các ngươi làm đệ tử ngoại môn, trong lòng các ngươi bất mãn sao?” Lâm Hải xem xét liền biết rõ bọn họ nghĩ như thế nào, sắc mặt không khỏi trầm xuống, ngữ khí lạnh xuống tới.

Bọn người Lục Khôn Bằng, tiếp xúc đến ánh mắt sắc bén của Lâm Hải, không khỏi bị dọa đến toàn thân giật mình một cái.

“Thuộc hạ không dám!” Bốn người cùng nhau khom người, sợ hãi đáp nói, tra tấn sống không bằng chết của Khống Thần Đan trước đó, bọn họ cũng không muốn lại nếm thử một lần.

“Hừ!” Lâm Hải lúc này mới hừ lạnh một tiếng, “Nếu là bất mãn, đều có thể nói ra, bản Tông chủ vẫn là rất giảng đạo lý mà!”

Bốn người Lục Khôn Bằng nghe được, sắc mặt nhất thời tối đen, trong lòng âm thầm chửi rủa.

“Giảng đạo lý em gái ngươi a, người nào con mẹ nó không muốn sống, dám cùng ngươi giảng đạo lý?”

Bốn người lui qua một bên, cung kính đứng vững, sau đó con mắt đồng thời hướng phía thi thể của mỹ phụ áo đỏ nhìn lại.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, không biết bốn người bọn họ có ý tứ gì?

“Ta qua, các ngươi không có cái đam mê đặc thù gì đi?” Đột nhiên, Lâm Hải tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, hai tay vội vàng ôm ngực, hướng phía sau lưng nhảy một cái, cùng bốn người này kéo dài khoảng cách, mặt mũi tràn đầy cảnh giác.

“Ách...” Bốn người Lục Khôn Bằng, mặt đen lại.

Mẹ nó, người Tông chủ này làm sao có chút đùa bức a, bên trong đầu hắn con mẹ nó nghĩ gì thế?

“Khụ khụ!” Lục Khôn Bằng ho nhẹ hai tiếng, sau đó ngượng ngập mở miệng cười.

“Tông chủ, bây giờ cái Thành chủ phu nhân này đã chết, thế nhưng là Kim Đan còn đó, ta đợi thấy Tông chủ tựa hồ cũng không có ý muốn lấy, cho nên mạo muội cả gan muốn hỏi, Kim Đan này Tông chủ chuẩn bị xử trí như thế nào?”

“Kim Đan?” Lâm Hải sững sờ, “Cái Kim Đan gì?”

“Thành chủ phu nhân chính là tu vi Kim Đan hậu kỳ, tự nhiên là Kim Đan trong cơ thể bà ấy tu thành a.”

“Các ngươi muốn lấy ra?” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh ngạc.

“Đúng a!” Lâm Hải kinh ngạc, bốn người Lục Khôn Bằng càng thêm kinh ngạc, Lâm Hải hỏi vấn đề này, có phải có chút ngu ngốc hay không a?

“Lấy đồ chơi kia làm gì?” Nghĩ đến đồ vật lấy ra từ bên trong dạ dày người, Lâm Hải liền ác tâm một trận.

“Tự nhiên là luyện hóa a!” Bốn người Lục Khôn Bằng, càng thêm buồn bực.

Lâm Tông chủ đây là có ý gì a, chẳng lẽ là đang khảo giác chúng ta, có biết những thường thức tu hành này hay không?

“Luyện hóa? Ọe ~” Lâm Hải đột nhiên che miệng, buồn nôn một trận!

“Ách...” Bốn người Lục Khôn Bằng, lần nữa mộng bức, Tông chủ cái này con mẹ nó là tình huống như thế nào a?

“Không phải, các ngươi là muốn luyện hóa, Kim Đan trong thân thể bà ta?" Lâm Hải chấn kinh mở miệng, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

"Đúng a, có vấn đề gì không?" Bốn người Lục Khôn Bằng, yếu ớt gật đầu, một mặt không hiểu.

"Ai u, ta qua!" Lâm Hải cau mày, thật sự là khó mà tiếp nhận.

"Sau khi đem người tu hành giết chết, luyện hóa Kim Đan hoặc là Nguyên Anh của họ, chính là sự tình không thể bình thường hơn được, chỉ cần không phải đặc biệt vì luyện hóa mà đi giết người, liền không có gì đáng ngại, nếu không tính cách sẽ bị tâm ma ảnh hưởng, cuối cùng cũng có một ngày hóa thân thành ma!" Lãnh Nguyệt Như ở một bên, không mang theo một chút tình cảm gì nói nói.

Lâm Hải nghe xong, con mắt đột nhiên đen lại, thật không thể tin nhìn về phía Lãnh Nguyệt Như.

"Nguyệt Như cô nương, ngươi là nói, loại sự tình này tại giới Tu Hành, cực kỳ phổ biến?"

"Đúng!" Lãnh Nguyệt Như gật gật đầu, "Nhưng đồng dạng sẽ chỉ luyện hóa Kim Đan hoặc Nguyên Anh của người có cùng cảnh giới hoặc có cảnh giới cao hơn mình, nếu cảnh giới so với chính mình còn thấp hơn, thì không có ý nghĩa quá lớn."

"Tựa như cái bóng người mơ hồ trước đó kia, chính là Nguyên Anh trung kỳ, Kim Đan của cái mỹ phụ áo đỏ này, đối với gã liền không dùng được, bằng không gã đã sớm lấy đi."

"Thì ra là thế!" Lâm Hải gật gật đầu, mặt mũi tràn đầy cười khổ.

Kỳ thực lúc trước thời điểm bọn người Đông Phương Du Long nhìn thấy Lãnh Nguyệt Như, chuẩn bị đưa nàng ta bắt lấy luyện hóa, Lâm Hải cũng đã mơ hồ biết rõ cái sự tình bên trong này, nhưng là để hắn cũng đi làm như thế mà nói, hắn vẫn còn có chút không chịu nhận.

“Tông chủ, Kim Đan này, ngươi nhìn?” Lục Khôn Bằng lần nữa hỏi.

“Bốn người các ngươi lấy đi, luyện hóa đi!” Lâm Hải phất phất tay, hắn tuyệt sẽ không luyện hóa Kim Đan của nhân loại, ngẫm lại đem Kim Đan từ bên trong dạ dày người móc ra, lại nhét vào bên trong miệng, trên tâm lý Lâm Hải liền không chịu nhận.

“Ha ha, đa tạ Tông chủ!” Bốn người Lục Khôn Bằng, thì hoàn toàn không có cái cố kỵ này, thấy Lâm Hải trực tiếp đem Kim Đan ban thưởng cho bốn người bọn họ, tất cả nhất thời đều là một mặt cuồng hỉ.

Lục Khôn Bằng dẫn đầu đi đến trước người mỹ phụ áo đỏ, khẽ vươn tay liền đem Kim Đan chộp vào bên trong tay.

“Cảm tạ Tông chủ, bốn người bọn ta, liền không khách khí!”

Nói xong, Lục Khôn Bằng há miệng, đem Kim Đan nuốt vào, sau đó khoanh chân ngồi bên trên đất, bắt đầu luyện hóa.

Một khắc đồng hồ sau, Lục Khôn Bằng đột nhiên mở to mắt, một đạo tinh mang hiện lên, tu vi vậy mà tinh tiến không ít.

Ba một tiếng, Kim Đan từ trong miệng bay ra, rơi vào trong lòng bàn tay, so với trước đó đã nhỏ đi gần hai vòng!

“Ha ha, tới ta!” Tư Mã Kiếm Như cười lớn một tiếng, từ trong tay Lục Khôn Bằng tiếp nhận Kim Đan, để vào trong miệng mình.

“Ai u ta qua, thật mẹ nó buồn nôn!” Lâm Hải nhất thời che mặt, quả thực không đành lòng nhìn thẳng.

“Các ngươi chậm rãi luyện a, ta đi nôn một hồi!” Lâm Hải che miệng liền chạy.

“Đây thật là sự tình rất bình thường, ngươi phải học lấy thích ứng.” Tại Lục gia tìm cái gian phòng mà ngồi xuống, Lãnh Nguyệt Như đối với liền Lâm Hải ân cần dạy bảo.

“Không thích ứng được, thật không thích ứng được!” Lâm Hải lắc đầu, luyện hóa Kim Đan của nhân loại, tại trong mắt Lâm Hải, quả thực không khác gì ăn thịt một bộ phận của nhân loại, hắn căn bản là không có cách tiếp nhận.

Lãnh Nguyệt Như nhìn Lâm Hải, một hồi lâu mới mặt mũi tràn đầy im lặng mà lắc đầu.

“Lời như vậy, ngươi sẽ mất đi rất nhiều cơ hội để tăng thực lực lên!”

“Không quan trọng.” Lâm Hải lắc đầu, “Tăng thực lực lên, ta có thể lựa chọn biện pháp khác.”

“Đúng!” Đôi mày liễu của Lãnh Nguyệt Như vẩy một cái, “Trên người ngươi không phải còn có hai khỏa nội đan của yêu thú sao?”

Chương 1087: Ngươi có phải là do yêu thú biến thành hay không?

“Đúng a, xác thực có hai khỏa!” Lâm Hải gật đầu nói nói, một viên là Tị Thủy Châu lấy được từ trong bụng cá, một viên khác là được từ Tam Đầu Giao bị giết chết.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hai khỏa nội đan một đen một trắng, liền xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Ngay tại bên trong này, nếu Nguyệt Như cô nương muốn, cứ việc cầm đi là được!”

Khóe miệng Lãnh Nguyệt Như khẽ nhếch, lắc đầu.

“Cái nội đan này đối với ta mà nói, giá trị không lớn, nhưng ngươi có thể đem chúng luyện hóa, đề cao thực lực!”

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như liếc nhìn Lâm Hải một chút, trong đôi mắt đẹp lộ ra thần sắc nghiền ngẫm.

“Nội đan của yêu thú, ngươi tổng sẽ không cũng có chướng ngại tâm lý đi?”

“Luyện hóa hai cái nội đan này?” Lâm Hải nghe vậy trong lòng nhất động, tuy đối với chuyện luyện hóa Kim Đan của người, Lâm Hải có mâu thuẫn xuất phát từ bản năng, nhưng là yêu thú mà nói, vậy căn bản không chướng ngại chút nào a!

Yêu thú đối với Lâm Hải mà nói, cùng giống như nhìn thấy động vật, bản chất căn bản không có cái khác nhau gì, luyện hóa nội đan trong bọn họ, còn không phải liền giống như ăn một bữa thịt heo sao?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày lại, hướng phía Lãnh Nguyệt Như hỏi.

“Nguyệt Như cô nương, cái nội đan này, luyện hóa như thế nào?”

“Rất đơn giản, nuốt vào trong miệng, sau đó vận chuyển chân khí, đem nó hấp thu là được!” Lãnh Nguyệt Như nói xong, dừng một cái, tiếp tục mở miệng.

“Phàm là Kim Đan hoặc nội đan, đều là ngoại vật, năng lượng ẩn chứa bên trong, phần lớn sẽ có xung đột cùng bản thân mình, cần tại bên trong quá trình luyện hóa, bài trừ tạp chất, nếu không đối với bản thân ngược lại sẽ bất lợi, cứ như vậy, một khỏa nội đan, có thể có nửa thành năng lượng bị hấp thu, liền đã coi như không tệ.”

“Tỉ lệ hấp thu đã vậy còn quá thấp.” Lâm Hải khẽ giật mình, nhưng rất nhanh liền lại thoải mái.

Nếu có thể trăm phần trăm hấp thu, chính mình luyện hóa một cái Nguyên Anh mà nói, há không phải liền trực tiếp liền kế thừa lực lượng của Nguyên Anh, trở thành đại năng Nguyên Anh kỳ sao?

Không cần nghĩ cũng đều biết, đó căn bản là không có khả năng, nếu thật như vậy, thiên hạ không phải đại loạn thì không thể!

“Minh bạch, đa tạ Nguyệt Như cô nương đã chỉ điểm!” Nói xong, Lâm Hải lần nữa nhìn hai cái nội đan trong tay này, trong lòng đã có quyết định!

Mặc dù nói hai cái nội đan này, đều là vật của Thủy tộc, có hiệu quả Tị Thủy, nhưng Lâm Hải cảm thấy tác dụng đối với mình cũng không lớn, còn không bằng luyện hóa, trực tiếp tăng cao tu vi thì có giá trị hơn.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải há miệng ra, trực tiếp đem viên nội đan màu trắng kia, nuốt vào trong miệng, sau đó khoanh chân ngồi xuống, thầm vận chân khí, bắt đầu luyện hóa.

Ông một tiếng, một cỗ nhiệt lưu vô cùng nóng hổi, lăn lộn tại trong người Lâm Hải, trong nháy mắt đã tiến vào toàn thân, cùng chân khí nguyên bản của Lâm Hải, đan quyện vào nhau, phảng phất như đang tranh đoạt địa bàn, không ai nhường ai!

Nhưng nội đan biến thành khí, dù sao cũng là vật ngoại lai, Tiên Thiên không đủ, trong nháy mắt đã bị chân khí của Lâm Hải bao bọc, bắt đầu từng bước xâm chiếm từng chút một.

Đỉnh đầu của Lâm Hải, đột nhiên thấy có sương trắng cuồn cuộn, xoay quanh trên không, đây là tạp chất trong nội đan, bị buộc ra ngoài thân thể, trong nháy mắt đã bốc hơi, tan ở bên trong thiên địa.

Mà tinh hoa còn lại của nội đan, thì bị chân khí trong cơ thể Lâm Hải hoàn toàn thôn phệ đồng hóa, hóa thành lực lượng bản nguyên, cùng Lâm Hải hòa làm một thể!

Ông!

Chân khí như là sóng biển, du tẩu bốn phía tại trong kinh mạch toàn thân của Lâm Hải, ngưng luyện như sắt, so với trước đó càng thêm hùng hậu cứng cỏi, lực lượng ẩn chứa, càng thêm tinh thuần!

Mở bừng mắt ra, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang một cái rồi biến mất, ánh mắt sáng ngời so với trước đó vậy mà sắc bén hơn không ít!

Lãnh Nguyệt Như ở bên cạnh nhìn Lâm Hải, khuôn mặt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, có chút khó có thể tin.

“Năng lượng trong cái nội đan này, ngươi hấp thu được bao nhiêu?”

Lâm Hải nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười hài lòng, mừng rỡ mở miệng.

“So sánh may mắn, hấp thu không sai biệt lắm khoảng một thành!”

“Cái gì?!” Lãnh Nguyệt Như nghe được, con mắt trong lúc đó liền thẳng, một mặt thật không thể tin.

“Ngươi nói ngươi, hấp thu không sai biệt lắm khoảng một thành?” Lãnh Nguyệt Như hoài nghi bản thân có phải nghe lầm hay không, nhịn không được liền hỏi một lần nữa.

“Không sai!” Lâm Hải cười gật gật đầu, “Tuy không đến một thành, nhưng cũng chênh lệch không xa!”

“Ông trời của ta a!” Môi son của Lãnh Nguyệt Như hơi mở, nhìn Lâm Hải một mặt kinh ngạc.

“Ngươi vậy mà hấp thu gần một thành? Liền xem như người trong Ma đạo, tối đa cũng chỉ có thể hấp thu hơn nửa phần mười một chút, ngươi là làm sao làm được?”

“Không biết a.” Lâm Hải một mặt mờ mịt lắc đầu, hắn liền là dựa theo lời nói của Lãnh Nguyệt Như, dùng chân khí trong cơ thể, đem nội đan luyện hóa, sau khi tạp chất rời đây, thì còn lại nhiều như vậy.

Lãnh Nguyệt Như sững sờ một lát, sau đó không còn gì để nói, bật cười lắc đầu.

“Ngươi quả thực là cái yêu nghiệt, bất quá đây chính là chuyện tốt cực lớn, nếu có đầy đủ nội đan yêu thú để ngươi hấp thu, thực lực ngươi chính là muốn đột nhiên tăng mạnh!”

“Chỉ là đáng tiếc, Kim Đan của nhân loại thì ngươi lại không muốn, đây chính là thứ so với nội đan của yêu thú còn dễ hấp thu hơn, hơn nữa Kim Đan Nhân Tiên cũng so với nội đan mà yêu thú tu luyện ra thì dễ tìm hơn, cái khác không nói, ngươi đem bốn tên bên ngoài kia giết, đem Kim Đan luyện hóa, dùng không bao lâu, ngươi liền có thể đột phá đến Kim Đan trung kỳ!” Lãnh Nguyệt Như lắc đầu, một mặt tiếc hận!

“Ách... Vẫn là quên đi!” Lâm Hải lắc đầu, tuy cái dụ hoặc mà Lãnh Nguyệt Như nói này cũng đủ lớn, nhưng Lâm Hải vẫn cảm thấy, không đột phá nổi chướng ngại trong lòng mình này.

“Nguyệt Như cô nương, đợi lát nữa lại nói chuyện cùng ngươi, ta lại đem nội đan của cái Tam Đầu Giao này, cũng cùng luyện hóa rồi lại nói!”

Lâm Hải nói xong, há miệng ra đem nội đan của Tam Đầu Giao, cũng nuốt vào bên trong miệng, luyện hóa.

Cũng đã có kinh nghiệm trước đó, lần luyện hóa này, càng thêm thuận lợi, không mất một chút thời gian, Lâm Hải mở hai mắt ra, tinh mang trong mắt lại càng tăng lên!

“Lần này, hấp thu được bao nhiêu lực lượng?” Lãnh Nguyệt Như vội vã hiếu kỳ hỏi.

Lâm Hải thì cười nhạt một tiếng, lộ ra một chút bất đắc dĩ.

“Thực đáng tiếc a, cùng lần thứ nhất hoàn toàn tương tự, một điểm đều không có đề thăng!”

“Đáng tiếc?” Lãnh Nguyệt Như một mặt dở khóc dở cười nhìn Lâm Hải, cũng không biết nên nói cái gì cho phải!

Phải biết, cho dù là người trong Ma đạo có phương pháp luyện hóa đặc thù, thì có thể hấp thu gần một thành giống như Lâm Hải này, cũng chỉ có mấy lão già như phượng mao lân giác mà thôi.

Thế nhưng là nhìn cái dạng hiện tại này của Lâm Hải, tựa hồ còn có chút không hài lòng lắm.

Lãnh Nguyệt Như quả thực im lặng, cái này nếu để cho người trong Ma đạo biết rõ, đoán chừng không phải tươi sống tức chết thì không thể!

Lâm Hải đem chân khí trong cơ thể vận chuyển hoàn chỉnh một vòng xong, bách mạch thông suốt rồi mới động thân đứng lên, trong lỗ mũi nhẹ nhàng phun ra hai đạo khói trắn, vậy mà như là hai đầu rắn dài, ngưng tụ ở giữa không trung, kéo dài không rời!

Đến tận đây, trong người Lâm Hải đã thông suốt mọi chỗ, năng lượng trong hai khỏa nội đan, đã hoàn toàn hóa thành chân khí.

Leng keng!

Mà đúng lúc này, bên trong não hải của Lâm Hải, đột nhiên truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở.

Chúc mừng ngươi, học được thần thông Chôn Vùi của Tam Đầu Giao!

Thần thông Chôn Vùi: Thần thông thiên phú của Tam Đầu Giao, có thể ở trong hư không triệu hoán nước của biển cả, ngưng tụ Thủy Tiễn (*mũi tên nước), công kích địch nhân, chôn vùi vạn vật, nếu chiến đấu ở trong nước, uy lực sẽ tăng lên gấp đôi!

“Ta qua, còn có thu hoạch ngoài ý muốn a!” Trước mắt Lâm Hải đột nhiên sáng lên, trên mặt hiện lên kinh hỉ!

Thần thông thiên phú Chôn Vùi của cái Tam Đầu Giao này, trước đó khi nó đánh nhau cùng mình đã từng thi triển qua, tuy tại phía dưới thần thông Phần Thiên của chính mình thì không chịu nổi một kích, nhưng uy lực cũng thực không kém a!

Hơn nữa, kỹ nhiều không áp thân, đây cũng là cái thần thông Thủy hệ thứ nhất mà Lâm Hải nắm giữ, tại bên trong hải vực mênh mông này, quả thực chiếm cứ lợi thế cực lớn, nếu thủy chiến mà nói, còn có thể tăng thêm uy lực, nói không chừng liền sẽ có kỳ hiệu!

“Sự tình gì, mà cao hứng như vậy?” Lãnh Nguyệt Như nhìn Lâm Hải tại chỗ này ngây ngô bật cười, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

“Hắc hắc hắc, không nghĩ tới luyện hóa nội đan, ta còn đem thần thông thiên phú của Tam Đầu Giao kế thừa tới!” Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như, đã là nhiều lần sinh tử chi giao, đối với nàng ta cũng không có giấu diếm gì

“Ngươi nói cái gì?!” Nào nghĩ đến, một câu của Lâm Hải, kém chút để Lãnh Nguyệt Như kinh hãi đến suýt nằm trên đất, nghẹn họng nhìn trân trối vào Lâm Hải, hơn nửa ngày mới thật không thể tin mà gian nan mở miệng.

“Ngươi vừa mới nói, ngươi đem thần thông thiên phú của Tam Đầu Giao, kế thừa?”

“Đúng a, không sai!” Lâm Hải gật gật đầu.

Lãnh Nguyệt Như nghe được, đôi mi bỗng nhiên vẩy một cái, chấn kinh nhìn về phía Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, không lưu loát mà mở miệng.

“Lâm Hải, ngươi nói thật với ta đi, ngươi có phải là do yêu thú biến thành hay không?”

Chương 1088: Thành chủ thành Hồ Tang!

Phốc!

Lúc này đến phiên Lâm Hải chấn kinh, Lãnh Nguyệt Như nói một câu, để dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, kém chút ngã xuống.

Mặt mũi tràn đầy im lặng liếc nhìn Lãnh Nguyệt Như một chút, Lâm Hải một mặt buồn cười lắc đầu.

“Nguyệt Như cô nương, ta từ trong ra ngoài, đều là nhân loại chân chân thực thực a!”

“Thế nhưng là, ngươi là nhân loại, vì cái gì có thể kế thừa thần thông thiên phú của yêu thú, cái này căn bản liền không có khả năng!” Lãnh Nguyệt Như hai mắt kinh ngạc nhìn Lâm Hải, vẫn một mặt kinh hãi.

“Vậy ta liền không biết!” Lâm Hải buông buông tay, “Có lẽ ta so sánh đặc thù đi!”

“Kỳ quái, thật sự là kỳ quái!” Hai mắt của Lãnh Nguyệt Như thủy chung nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nàng là thật đối với chuyện Lâm Hải đến tột cùng là người, hay là yêu thú, mà sinh ra hoài nghi.

Lâm Hải bị hai cái mắt to kinh nghi của Lãnh Nguyệt Như y, nhìn đến chột dạ một trận, mặt mũi tràn đầy biểu lộ bất đắc dĩ.

“Ta nói Nguyệt Như cô nương, ta là người, ta thật sự là người!” Lâm Hải sắp khóc.

“Ngươi nói ngươi là người, chứng minh như thế nào?” Hai con mắt của Lãnh Nguyệt Như, tựa như đang thưởng thức một con động vật, tại trên thân Lâm Hải quay tới quay lui, thuận miệng nói nói.

“Chứng minh? Ta... Mẹ nó!” Lâm Hải che trán, thật không biết nói cái gì cho phải!

“Tỷ tỷ, ta gọi ngươi là tỷ tỷ còn không được sao?” Lâm Hải thực sự thụ không nổi ánh mắt ngạc nhiên này của Lãnh Nguyệt Như, đối với Lãnh Nguyệt Như liên tục xin tha.

“Ta cùng ngươi nói, ngươi đừng không tin, ta thật sự là người, nhưng là cái chứng minh này, ta không thể mở ra ở chỗ nào a, hơn nữa hiện tại Hoa Hạ không cho phép làm loại chứng minh kỳ hoa như chứng minh ta là ta, cha ta là cha ta, ngươi càng không thể làm khó ta, để cho ta chứng minh ta là người a, cái chứng minh này càng kỳ hoa a!”

Lãnh Nguyệt Như nhìn bộ dáng dở khóc dở cười của Lâm Hải này, mắt to nghi hoặc, lần nữa đi dạo tại trên thân Lâm Hải.

“Ngươi nói thật?”

“Thiên chân vạn xác, nếu như ta như lừa ngươi, ta chính là súc sinh!” Lâm Hải thề thề.

Lãnh Nguyệt Như nghe xong, nhất thời bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Ngươi thật là giảo hoạt, lời này không phải là không thể nói sao? Nếu ngươi như gạt ta, vậy đã nói rõ ngươi chính là yêu thú, yêu thú không phải là súc sinh, thì là cái gì?”

Phốc!

Lâm Hải không nghĩ tới Lãnh Nguyệt Như cái này cũng có thể tìm tới sơ hở, sầu cũng không biết nên như thế nào cho phải.

“Lâm Tông chủ!”

“Lâm Tông chủ!”

Ngay vào lúc này, bốn người Lục Khôn Bằng, liền cùng nhau mà đến, xuất hiện tại Lâm Hải trước mặt.

“Ai u, cuối cùng tới cứu giá!” Lâm Hải thở dài ra một hơi, nếu lại bị Lãnh Nguyệt Như hỏi tới là người hay là yêu, Lâm Hải không phải điên cũng không được.

“Bốn người các ngươi, có chuyện gì?” Lâm Hải ho nhẹ hai tiếng, khuôn mặt nghiêm túc, uy nghiêm nói.

Bốn người nhìn nhau một cái, sau đó để Lục Khôn Bằng làm làm đại biểu, đứng ra tiến lên một bước.

“Lâm Tông chủ, là như thế này! Tại trước khi ngài đến thành Hồ Tang, thành Hồ Tang một mực là do Triệu Hùng chiếm cứ, bây giờ phu thê Triệu Hùng đã chết, trong thành vô chủ, bốn người chúng ta đã thương lượng một phen, nguyện ý đề cử ngài là tân Thành chủ, không biết Lâm Tông chủ, có ý như thế nào?”

“Tân Thành chủ?” Lâm Hải sững sờ, sau đó thật là có chút động tâm, quan viên Thành chủ cũng không nhỏ a, tại Phàm Gian giới này, tương đương với một trưởng thành phố!

Cái khác không nói, nếu quả thật có thể lên làm cái vị Thành chủ này, thậm chí người trong thành Hồ Tang, tất cả đều phải nghe chính mình, đến lúc đó há không phải tất cả đều sẽ là trợ thủ của mình sao?

“Cái Thành chủ của các ngươi này, có thể tự mình đề cử? Không phải bổ nhiệm sao?.” Lâm Hải có chút nghĩ không thông, ấn theo lý mà nói loại thân phận như Thành chủ này, hẳn là so sánh với quan phương đi, há có thể là để bọn người Lục Khôn Bằng, nói để cho mình là, thì chính mình liền có thể làm.

“Ha ha, Lâm Tông chủ lo ngại nhiều!” Lục Khôn Bằng khẽ vuốt sợi râu, mặt lộ vẻ mỉm cười.

“Nếu là mười hai chủ thành ở trên đảo, Thành chủ tự nhiên cần từ Đảo chủ bổ nhiệm, nhưng cái thành Hồ Tang này chính là thành nhỏ lệch ra xa, lệ thuộc vào thành Phong Lam một trong thành Phong Lam, lại cách thành Phong Lam xa vạn dặm, nào vào tới bên trong pháp nhãn của Đảo chủ, thậm chí ngay cả Đảo chủ thành Phong Lam cũng không thèm để ý.”

“Thành chủ bên trong này, từ trước đến nay đều là do cường giả tự lập, Thành chủ thượng nhậm đầu tiên, chính là bị phu thê Triệu Hùng không biết từ chỗ nào đến mà giết chết, sau đó liền do Triệu Hùng đến làm Thành chủ!”

“Là như thế này a?” Lâm Hải nghe xong, không khỏi yên lặng gật gật đầu, đồng thời tại bên trong lời nói của Lục Khôn Bằng, đạt được một số tin tức mà lúc trước hắn không biết.

“Tiểu Lục a, chuyện làm Thành chủ, trước để một bên, có cái tình huống ta phải hỏi ngươi một chút.” Lâm Hải nhướn mày, tâm lý sinh ra một tia cảm giác không ổn.

“Ách… Tiểu Lục?” Lục Khôn Bằng biểu lộ khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy im lặng, nghĩ không ra chính mình tuổi đã cao, tại trước mặt Lâm Hải vậy mà thành Tiểu Lục.

“Tông chủ có việc, cứ giảng không sao, Lục mỗ nhất định biết gì đều nói hết không giấu diếm!” Tuy đối với xưng Tiểu Lục thế này có chút khó chịu, nhưng Lục Khôn Bằng một điểm cũng không dám biểu hiện ra ngoài, dù sao cảm giác sống không bằng chết của Khống Thần Đan này, lão đời này cũng không muốn nếm thử nữa.

“Vừa rồi ngươi là nói, cái thành Hồ Tang này chỉ là cái thành nhỏ trên cái đảo rộng lớn này, ý kia cũng là nói, hòn đảo này phi thường lớn, có vô số loại thành nhỏ này tạo thành?”

“Vâng, loại thành nhỏ giống như thành Hồ Tang này, là địa bàn quản lý mỗi cái Thành chủ, cũng không có dưới trăm cái, cả tòa ở trên đảo, chừng khoảng một nghìn tòa!” Lục Khôn Bằng gật đầu đáp nói.

Tâm Lâm Hải, càng thêm chìm xuống, nhưng vẫn ôm một chút hi vọng mà hỏi.

“Ta trước đó nghe Lục Minh Huyền nói, cái Bồng Lai Tiên Đảo này, chỉ là đảo cạnh liền đã có một trăm lẻ tám tòa, nội đảo cùng ngoại đảo càng là không biết được, mà vị trí hòn đảo của cái thành Hồ Tang này, chính là một trong những tòa của một đảo cạnh, là thế này phải không?”

“Không sai, giống như Lục Minh Huyền nói, chúng ta bây giờ, liền là ở vào trên một cái ở một đảo cạnh của Bồng Lai Tiên Đảo!”

Phốc!

Đạt được trả lời khẳng định của Lục Khôn Bằng, Lâm Hải kém chút phun ra ngoài một thanh lão huyết, trong lòng không còn một tia may mắn.

“Bà nội ngươi, hố cha a!” Trong lòng Lâm Hải đột nhiên dâng lên tuyệt vọng thật sâu!

Trước đó lúc đầu còn tưởng rằng, cái gọi là Bồng Lai Tiên Đảo này, cũng chỉ là một hòn đảo đâu, nhưng bây giờ mới con mẹ nó biết rõ, lại là cách gọi chung của vô số hòn đảo!

Hơn nữa, chỉ là một tòa đảo cạnh, liền con mẹ nó đã có hơn một ngàn tòa thành trì, mà toàn bộ địa cấp thành phố của Hoa Hạ, cũng bất quá mới hơn ba trăm cái, dạng tính toán này, chẳng phải là một tòa đảo cạnh, liền đã lớn hơn ba cái Hoa Hạ.

Càng khủng bố hơn là, dạng đảo cạnh này, lại có hơn một trăm lẻ tám cái, không chỉ có như thế, trừ đảo cạnh ra, vậy mà con mẹ nó còn có nội đảo cùng ngoại đảo!

“Thật con mẹ nó Nhật chó!” Lâm Hải quả thật im lặng, cái Bồng Lai Tiên Đảo Nhật chó này, quả thật so với toàn bộ Phàm Gian giới trên Địa Cầu, cũng mẹ nó bao lớn a!

Còn thiệt bản thân trước đó còn muốn nghĩ, sau khi tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo, tranh thủ trong một tuần tìm tới tài nguyên khoáng sản, sau đó dùng Thánh Cảnh lấy đi, sau đó trở lại Phàm Gian giới, mau chóng phát triển Hải Nguyệt Tông của chính mình.

Hiện tại xem ra, căn bản con mẹ nó cũng là chuyện tiếu lâm a!

Đừng nói tìm được tài nguyên khoáng sản, liền xem như cái gì cũng không làm, chỉ đơn giản là đem toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo đi hết một vòng, đoán chừng cũng không biết phải đi đến ngày tháng năm nào!

“Lâm Tông chủ, vẫn còn có vấn đề sao?” Thấy sắc mặt Lâm Hải khác thường, Lục Khôn Bằng không rõ ràng cho lắm, cả gan hỏi.

“Không có vấn đề gì!” Lâm Hải mặt mũi tràn đầy cười khổ, cái

Bồng Lai Tiên Đảo này cùng tưởng tượng trước đó của mình, khác nhau quá lớn.

Bất quá còn tốt, bên trong Thánh Cảnh của Lâm Hải còn có pháp bảo phi hành Xuyên Vân Toa, thuấn tức vạn dặm, tốc độ cực nhanh, ngược lại là cho Lâm Hải một tia an ủi.

Đã vào núi bảo cũng không thể tay không mà về, đến cũng đã đến, cùng lắm chẳng phải chỉ là thao túng Xuyên Vân Toa, đem cả cái Bồng Lai Tiên Đảo quấn lên một vòng sao, trừ cái đó ra, cũng không còn cách nào khác!

Sau khi nghĩ thông suốt, Lâm Hải nhìn về phía Lục Khôn Bằng, cười tủm tỉm mở miệng.

“Làm Thành chủ, không biết sẽ có chỗ tốt gì a?”

“Lâm Tông chủ, làm Thành chủ tự nhiên là có rất nhiều chỗ tốt!” Trên mặt Lục Khôn Bằng cũng cười rộ lên.

“Nếu như ngài lên làm Thành chủ, cả tòa thành Hồ Tang liền đều là vật trong bàn tay ngài, Tinh Thạch, mỹ nữ, bảo vật, muốn muốn cái gì là có cái đó a, hơn nữa người trong toàn thành, cũng phải nghe ngươi chỉ huy, là một cỗ thế lực không nhỏ a!”

“Ừm, có đạo lý!” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, gật gật đầu.

“Nếu ngươi đã nói tốt như vậy, vậy được, từ giờ trở đi, ta chính là Thành chủ thành Hồ Tang!”

Chương 1089: Trấn Linh Ngọc

Lâm Hải quyết định thật nhanh, cũng không từ chối, trực tiếp lấy Thành chủ để cho mình.

Muốn ở trong thời gian ngắn, tìm tới tài nguyên khoáng sản, dựa vào lực lượng của một mình bản thân Lâm Hải, hiển nhiên là không được.

Mà Lục Khôn Bằng lúc này, nói ra đề nghị để Lâm Hải làm Thành chủ, ngược lại đã nhắc nhở Lâm Hải, để Lâm Hải nghĩ đến một cái biện pháp không tệ!

“Không bằng chơi phiếu lớn, đi qua một lần một cái thành lại một cái thành, đem tất cả Thành chủ hiện đang đương nhiệm đều đuổi xuống đài, để ca ca tới làm Thành chủ, sau đó phát động người trong toàn thành, trợ giúp ta tìm kiếm tài nguyên khoáng sản, cứ như vậy, so với chính mình đơn độc tìm kiếm còn mạnh hơn nhiều!”

Có Xuyên Vân Toa nơi tay, đi đường không là vấn đề, thời gian cơ hồ có thể không cần tính.

Mà chinh phục thành trì mà nói, trong lòng Lâm Hải đã có đối sách, có lẽ bắt đầu hai cái có chút khó giải quyết, nhưng càng đến phía sau, tất nhiên sẽ càng thêm thuận lợi, Lâm Hải có lòng tin trong vòng một ngày, trực tiếp đi đến chủ thành, đem Thành chủ của chủ thành tóm xuống!

Bốn người Lục Khôn Bằng, thấy Lâm Hải đã đáp ứng làm Thành chủ, há sẽ bỏ qua thời cơ vuốt mông ngựa tốt như vậy, vội vàng cùng nhau hướng phía Lâm Hải khom người tới đất.

“Chúc mừng Tông chủ, nhậm chức Thành chủ thành Hồ Tang!”

“Được, đừng nói nhảm, thời gian của ca ca đang gấp, hiện tại liền theo ta tiến vào phủ Thành chủ!”

Vừa nghĩ tới còn có nhiều thành trì cùng hòn đảo như vậy, đang cần chính mình đi qua, Lâm Hải liền cảm thấy trở nên đau đầu.

Âm thanh vừa rơi xuống, Lâm Hải đã xuất hiện tại ngoài trăm bước, hướng thẳng đến phủ Thành chủ mà đi, bốn người Lục Khôn Bằng thấy thế, vội vàng theo sát phía sau, bước nhanh đuổi theo.

“Dừng lại, ngươi là người phương nào, lại dám xông vào phủ Thành chủ?”

Mới vừa đi tới cửa phủ Thành chủ, hai cái vệ sĩ khí tức cường đại, một bước tiến lên, đem Lâm Hải cản lại, ánh mắt băng lãnh sắc bén, khí thế đoạt người!

“Làm càn!” Không chờ Lâm Hải mở miệng, Lục Khôn Bằng đã tiến lên, một tiếng gầm thét.

“Phu thê Triệu Hùng đã chết, đây là tân nhiệm Lâm Thành chủ, các ngươi còn không mau bái kiến.”

Sắc mặt của hai cái vệ sĩ bỗng nhiên biến đổi, Lục Khôn Bằng bọn họ tự nhiên nhận biết, chính là một trong tam đại gia tộc ở trong thành, Tộc trưởng Lục gia, thân phận cao quý hiển hách, đương nhiên sẽ không nói dối!

Huống chi, sau lưng Lục Khôn Bằng, còn đi theo ba người, hai người trong đó rõ ràng là Tộc trưởng của Tư Mã gia cùng Phong gia, nếu Lục Khôn Bằng là ăn nói bừa bãi, hai người kia sao lại thờ ơ?

Giải thích duy nhất, cũng là phu thê Thành chủ Triệu Hùng, thật đã chết, mà cái người trẻ tuổi trước mặt này, chính là tân Thành chủ!

“Bái kiến Thành chủ!”

Hai cái vệ sĩ cũng là người thông minh, liền cả phu thê Triệu Hùng cũng không phải là đối thủ của người ta, bị đoạt ngai vàng, bọn họ trừ thần phục, còn có làm được gì đâu.

Huống chi, ai làm Thành chủ thì có liên can gì cùng bọn họ, chỉ cần có thể đúng hạn trả Tinh Thạch là được, chẳng lẽ lại còn nhìn hai cái Giả Đan sơ kỳ bọn họ, đi qua báo thù cho Triệu Hùng sao?

“Đều đứng lên đi!” Lâm Hải vung cánh tay lên, đem hai cái vệ sĩ nâng lên sau đó nhanh chân vào bên trong phủ.

“Ta qua, cái Triệu Hùng này thật biết hưởng thụ a!” Lâm Hải sau khi đi vào, lập tức phát hiện trong phủ được trang trí cực kỳ xa hoa, bất quá Lâm Hải tới đây không phải để hưởng thụ, liền hướng thẳng đến Lục Khôn Bằng hỏi.

“Triệu Hùng làm Thành chủ nhiều năm như vậy, hẳn là có chút tích súc đi, ngươi có biết gã đặt bên trong đâu hay không?”

“Thành chủ ngươi thật sự là hỏi đúng người rồi!” Lục Khôn Bằng đột nhiên cười một tiếng, đi đến trước mặt một chỗ vách tường, đưa bàn tay đè lên.

Nhất thời, tiếng vang do cơ quan khởi động kẽo kẹt C-K-Í-T..T...T vang lên, một đầu ám đạo xuất hiện tại bên trong nơi hẻo lánh.

“Ngày phu thê Triệu Hùng tiến vào phủ Thành chủ, chính là ta đi theo phía sau, liền phát hiện cái mật đạo này!” Lục Khôn Bằng giải thích nói.

“Các ngươi ở bên trên chờ lấy, ta đi xuống xem một chút!” Lâm Hải mới không quan tâm Lục Khôn Bằng làm sao biết được mật đạo, hắn hiện tại chỉ muốn biết rõ, phu thê Triệu Hùng làm nhiều năm như vậy, sẽ góp nhặt được bao nhiêu bảo bối!

Dọc theo thông đạo xuống phía dưới, rất nhanh liền đi đến cuối cùng, xuất hiện một chỗ địa phương rộng lớn!

“Ta qua!” Con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền thẳng, chỉ thấy đầy đất là chừng hơn ngàn khối Tinh Thạch, hào quang rực rỡ chói mắt, đem mật thất u ám, chiếu rọi giống như ban ngày!

“Đậu móa, phát đạt!” Lâm Hải trước đó thế nhưng là đã thử qua, một khối Tinh Thạch là bù đắp được ba ngày tu luyện, nhiều Tinh Thạch như vậy, nếu như hấp thu toàn bộ mà nói, có thể chống đỡ mấy năm khổ tu cho chính mình!

“Thu hết!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem những Tinh Thạch này, tất cả đều thu nhập vào bên trong Thánh Cảnh.

Trừ cái đó ra, trên mặt đất còn có rất nhiều các loại ngọc thạch thảo dược, Thần binh lợi khí, đáng tiếc duy nhất chính là, số lượng pháp bảo quá ít, chỉ có hai kiện Pháp khí Trung phẩm, năm kiện Pháp hhí Hạ phẩm, loại cấp bậc này, căn bản là không nhập vào pháp nhãn của Lâm Hải.

Bất quá, Lâm Hải cũng không chê, vung tay lên, chiếu đan thu hết, dù sao nếu hắn không dùng được, nhưng ngày sau Hải Nguyệt Tông tất nhiên là đệ tử đông đảo, ban thưởng cho đệ tử cũng xem là tốt!

“A.” Sau khi đem đồ vật ở trong đây cũng dẹp hết, Lâm Hải đang chuẩn bị rời đi, lại tại bên trong nơi hẻo lánh phát hiện ra một vật.

Lâm Hải tiến lên hai bước, đi qua cúi đầu xem xét, đã thấy một khối tinh thể hình sợi dài ảm đạm vô quang, lẻ loi trơ trọi rơi vào bên trong nơi hẻo lánh, bị phủ đầy tro bụi.

“Đây là cái đồ vật gì?” Lâm Hải vẫy tay một cái, tinh thể hình sợi dài kia trong nháy mắt đã bay vào trong lòng bàn tay của Lâm Hải.

Còn chưa chờ Lâm Hải quan sát, đột nhiên một tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên tại bên trong não hải.

Leng keng!

Ngươi đạt được một khối Trấn Linh Ngọc!

Trấn Linh Ngọc: Sinh ra từ chỗ Cửu U, dưới đáy Minh Hà, có thể trấn áp hết thảy vong hồn!

“Ta qua!” Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhảy một cái, không khỏi chấn kinh há to mồm!

“Chỗ Cửu U, dưới đáy Minh Hà!” Lâm Hải một mặt kinh hãi, “Cái này con mẹ nó không phải là đang nói Địa ngục sao?”

Lần nữa nhìn về phía khối tinh thể hình sợi dài cực không đáng chú ý này, Lâm Hải có chút không bình tĩnh.

Thông đạo Tam Giới, đã sớm ngăn cách, bên trong này vì sao lại xuất hiện đồ vật của Địa Ngục, hơn nữa ở giữa Bồng Lai Tiên Đảo cùng Địa Ngục ở giữa, cũng có chỗ liên thông sao?

Hay là nói, khối Trấn Linh Ngọc này, là ở thời điểm Tam Giới còn thông, cũng đã xuất hiện tại Bồng Lai Tiên Đảo.

Bên trong đầu của Lâm Hải, trong nháy mắt đã tuôn ra một đống lớn nghi vấn.

“Vẫn là hỏi Lâm Nhi một chút đi!”

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, phát một đầu Weachat qua cho Sở Lâm Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ngươi biết rõ Trấn Linh Ngọc sao? Còn có, ở giữa Bồng Lai Tiên Đảo cùng Địa Phủ là có đường thông sao?

Sở Lâm Nhi: Trấn Linh Ngọc! Đương nhiên biết rõ a, dưới đáy Minh Hà liền có, bất quá số lượng phi thường thưa thớt, là vật mà Địa Phủ dùng để trấn áp linh hồn cường đại, mười phần trân quý! Về phần Bồng Lai Tiên Đảo, chính là một không gian giới tử độc lập, cửa vào có vẻ như là tại Phàm Gian giới, cùng Địa Phủ không có thông đạo trực tiếp nào!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, đa tạ Lâm Nhi Công chúa!

Sở Lâm Nhi trả lời, chí ít để Lâm Hải khẳng định một điểm, cái Trấn Linh Ngọc này xác thực là vật của Địa Phủ, hơn nữa còn là bảo vật hiếm có, câu trấn áp hết thảy vong hồn trong miêu tả tin tức kia, đủ để chứng minh vấn đề!

“Trước mắt có lẽ không cần đến, nhưng ngày sau nếu gặp được linh hồn cường đại, dựa vào cái Trấn Linh Ngọc này, cũng đủ để nghiền ép!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Trấn Linh Ngọc thu lại.

Lại nhìn xung quanh một chút, thấy toàn bộ bảo vật trong mật thất, cũng đã bị chính mình chuyển sạch, Lâm Hải mới đi ra ngoài.

“Thành chủ, thu hoạch như thế nào?” Lục Minh Huyền lập tức tiến lên, cười nói.

“Cũng không tệ lắm!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó sắc mặt nghiêm lại, “Bốn người các ngươi, nghe lệnh!”

“Ách…” Bọn người Lục Khôn Bằng, không nghĩ tới Lâm Hải đã tiến vào nhân vật nhanh như vậy, bắt đầu phát ra mệnh lệnh.

Bốn người không dám thất lễ, tất cả đều đứng xuôi tay, yên lặng chờ Lâm Hải phân phó!

“Đổng Thước!”

“Có thuộc hạ!” Đổng Thước không nghĩ tới cái thứ nhất mà Lâm Hải gọi liền là mình, đuổi bước lên phía trước một bước.

“Từ ngày hôm nay, ngươi sẽ thay Thành chủ thành Hồ Tang, phát động lực lượng toàn thành, tìm loại khoáng thạch này, nếu như có người có thể tìm tới loại tài nguyên khoáng sản này, sẽ có thưởng lớn!” Lâm Hải đem ngọc thạch mang đến từ Phàm Gian giới, cắt xuống khối nhỏ giao cho Đổng Thước, sau đó lại giao phó thêm một câu, “Tinh Thạch cũng toàn lực sưu tập!”

Tuy Lâm Hải phát hiện, dựa vào hấp thu linh khí trong Tinh Thạch, so với chính mình tu luyện thì nhanh hơn, nhưng cuối cùng vẫn không phải là chính đồ, rất dễ dàng dẫn đến căn cơ bất ổn, chỉ có thể khẩn cấp sử dụng.

Nhưng dù sao cũng là đạo cụ tu luyện không tệ, tự nhiên là càng nhiều càng tốt, không thể bỏ qua!

“Vâng, thuộc hạ nhất định sẽ kiệt lực tìm kiếm, không phụ kỳ vọng cao của Thành chủ!” Đổng Thước vội vàng đem ngọc thạch nhận lấy, mặt mũi tràn đầy đều là quang mang kích động.

Gã chẳng thể nghĩ tới, chính mình chỉ là một cái mã tặc thế mà lại có hôm nay, Lâm Hải làm Thành chủ không đến một ngày, thế mà trực tiếp nhường ngôi cho mình.

Ba cái Tộc trưởng Lục Khôn Bằng, tất cả cũng đều là một mặt kinh ngạc, đồng thời trong ánh mắt nhìn về phía Đổng Thước, hiện lên đố kỵ thật sâu.

“Ba người các ngươi, đi theo ta!” Lâm Hải mới mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, phân phó một tiếng, đi ra khỏi phủ Thành chủ, đi vào bên trong trong.

“Thành chủ, chúng ta đi đâu đây?” Lục Khôn Bằng nhịn không được mà hỏi.

“Đi đâu?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, cười nhạt một tiếng.

“Rất nhanh, các ngươi liền biết rõ!”

Chương 1090: Kế hoạch này quá điên cuồng

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một cái quái vật khổng lồ phanh một tiếng, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Đây là cái đồ vật gì?” Tất cả bọn người Lục Khôn Bằng đều là một mặt hiếu kỳ.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy đến bên trên Xuyên Vân Toa, đứng chắp tay.

“Đây là pháp bảo phi hành, Xuyên Vân Toa!”

“Pháp bảo phi hành!!!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, trong mắt đám người Lục Khôn Bằng nhất thời lóe ra đạo đạo quang mang, một mặt chấn kinh cùng hưng phấn.

Pháp bảo phi hành cực kỳ trân quý khan hiếm, bọn họ tuy đã sớm nghe nói qua, nhưng gặp mà nói, thật đúng là là lần đầu tiên gặp được!

“Tất cả lên đi!”

“Vâng!” Mấy người Lục Khôn Bằng, đã sớm nóng lòng muốn thử, Lâm Hải vừa phát lời nói, tất cả nhất thời đều nhảy tới, sờ sờ chỗ này, xem xem chỗ kia một chút, tràn ngập mới lạ.

Mà lúc này đây, trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng.

“Lên!”

Nhất thời, Xuyên Vân Toa đã biến mất tại chỗ, xuất hiện tại bên trên bầu trời, treo mà bất động.

“Ha ha, nghĩ không ra ta cũng có một ngày được đi trên pháp bảo phi hành!”

“Cái này đều muốn cảm tạ Lâm Thành chủ ban tặng a!”

Ba người Lục Khôn Bằng, nhìn những đám mây lơ lửng quanh quẩn phía dưới, trên mặt là hưng phấn nói không nên lời.

Khóe miệng Lâm Hải cười nhạt một tiếng, một bên thao túng Xuyên Vân Toa, một bên nhàn nhạt mở miệng.

“Các ngươi có biết, thành trì cách thành Hồ Tang gần nhất, ở đâu không?”

“Hồi Thành chủ, bên trong hai mươi vạn dặm phương hướng Tây Bắc của thành Hồ Tang, có một tòa thành Kim Tượng, chính là thành trì cách nơi này gần nhất!” Lục Khôn Bằng vội vàng đáp nói.

“Thành Kim Tượng có cao thủ nào, ngươi rõ ràng sao?” Lâm Hải tiếp tục hỏi.

“Ta năm ngoái đã từng đi qua thành Kim Tượng một lần!” Không đợi Lục Khôn Bằng trả lời, Tư Mã Kiếm Như đã lên trước một bước, cướp lời đáp nói, đồng thời dùng khóe mắt liếc Lục Khôn Bằng một chút, hơi bĩu môi một cái.

Ba người Tộc trưởng bọn họ, đồng thời quy thuận Lâm Hải, về sau khẳng định là muốn đi theo Lâm Hải lăn lộn.

Đã như vậy, Lâm Hải đối với bọn họ tự nhiên sẽ có cái thân sơ xa gần, Tư Mã Kiếm Như há có thể để Lục Khôn Bằng khắp nơi vượt lên trước, tại trước mặt Lâm Hải ra mặt, một lúc sau, chỉ sợ địa vị của ba người bọn họ tại trong lòng Lâm Hải, liền muốn bị kéo ra chênh lệch.

Lục Khôn Bằng bị Tư Mã Kiếm Như vượt lên trước, trong mắt không khỏi lóe lên hàn quang, nhưng rất nhanh lại ảm đạm đi, một mặt mỉm cười lui ra phía sau nửa bước, trên mặt phong đạm khinh vân, bộ dáng không thèm để ý chút nào.

Tại trước mặt Lâm Hải, Lục Khôn Bằng cũng không thể biểu hiện ra lòng dạ hẹp hòi, lục đục với nhau, chỉ là trong lòng đối với Tư Mã Kiếm Như, ngầm sinh cảnh giác, suy nghĩ làm như thế nào để biểu hiện tốt hơn tại trước mặt Lâm Hải, không thể để cho người khác che mất danh tiếng của mình, bị tranh sủng.

Lâm Hải tự nhiên không biết, suy nghĩ trong lòng bọn họ, coi như biết rõ cũng sẽ không quan tâm, chỉ cần bọn họ chịu toàn tâm toàn ý xuất lực vì chính mình, Lâm Hải tự nhiên sẽ luận công ban thưởng.

Đem ánh mắt chuyển dời đến trên thân Tư Mã Kiếm Như, Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng.

“Đã như vậy, đem tình huống của thành Kim Tượng, giới thiệu cho ta một chút đi.”

“Hồi Thành chủ, quy mô nhân khẩu của thành Kim Tượng đại thể tương đương cùng thành Hồ Tang, Thành chủ Tiết Hồng chính là có tu vi Kim Đan sơ kỳ, trong thành có tất cả bốn đại gia tộc, Tộc trưởng của các gia tộc, tất cả cũng đều là Kim Đan sơ kỳ!”

Lâm Hải nghe xong, trong mắt tinh mang lóe lên, chậm rãi gật gật đầu.

“Nói như thế, trong thành Kim Tượng, cao thủ mạnh nhất, cũng bất quá chỉ là Kim Đan sơ kỳ.”

“Vâng!” Tư Mã Kiếm Như gật gật đầu, “Chỉ là trong tay Thành chủ Tiết Hồng, có một món pháp bảo, chính là Bảo khí Hạ phẩm, chiến lực chân thực so với Tộc trưởng của tứ đại gia tộc cùng ba người chúng ta, muốn mạnh hơn không ít!”

“Tốt, ta biết rõ!” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, Bảo khí Hạ phẩm mà thôi, cùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay mình, căn bản là không thể so sánh nổi, Lâm Hải há sẽ đặt tại bên trong mắt.

“Thành chủ, chúng ta là muốn đi thành Kim Tượng sao?” Phong Trí Xa cũng không ngốc, thấy hai người Lục Khôn Bằng cùng Tư Mã Kiếm Như, tất cả đều hướng về phía Lâm Hải lôi kéo làm quen, cũng thừa cơ tiến đến chen vào nói, cũng không thể liền chút cảm giác tồn tại cũng đều không có a.

“Không sai, chúng ta liền đi thành Kim Tượng!” Lâm Hải nói xong, trên mặt đột nhiên lộ ra một tia ngưng trọng.

“Tư Mã Kiếm Như, ngươi đã đi qua Thành Kim Tượng, cùng Thành chủ Tiết Hồng kia, có lui tới gì không?”

“Tiết Hồng làm người coi như không tệ, thuộc hạ lần trước đến, ông ta còn từng tự mình thiết yến khoản đãi!” Tư Mã Kiếm Như vội vàng đáp nói.

“Tốt!” Lâm Hải lông mày nhíu lại, “Chờ một chút đến thành Kim Tượng, liền để ngươi phụ trách, đem cái Tiết Hồng này ước hẹn ra, mà hai người các ngươi, thì phụ trách bốn vị Tộc trưởng này!”

Lâm Hải nói xong, đem kế hoạch của chính mình, nói một lần với ba người Lục Khôn Bằng.

Ba người nghe xong, nhất thời giật nảy cả mình, nhìn Lâm Hải một mặt chấn kinh cùng bất khả tư nghị, cho tới giờ khắc này, bọn họ mới biết Lâm Hải đi qua Thành Kim Tượng, là muốn làm gì!?

“Thế nào, các ngươi có dị nghị?” Lâm Hải thấy sắc mặt của ba người Lục Khôn Bằng có khác thường, sắc mặt nhất thời liền trầm xuống.

“Không không không, chúng thuộc hạ không dám!” Ba người Lục Khôn Bằng liên tục khoát tay, sau đó mặt mũi tràn đầy cười khổ.

“Không dối gạt Thành chủ, chúng ta chẳng qua là cảm thấy, kế hoạch này quá điên cuồng!”

“Điên cuồng?” Lâm Hải cười lạnh, cái này mới chỉ có vậy, thật sự điên cuồng, còn đang tại phía sau đâu!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải biến sắc, trong mắt mang theo hàn quang lạnh như băng, sắc bén nhìn về phía ba người.

“Nếu đã không có dị nghị, vậy liền nghiêm ngặt dựa theo kế hoạch mà chấp hành, nếu như ai dám sớm lộ ra phong thanh, hoặc là làm hỏng kế hoạch của ta, thì cũng đừng trách ta trở mặt vô tình!”

Ba người Lục Khôn Bằng, vừa tiếp xúc với ánh mắt băng lãnh như đao này của Lâm Hải, toàn thân nhất thời giật mình một cái, trong mắt lóe lên hoảng sợ thật sâu, vội vàng cúi đầu xuống, cung kính mở miệng.

“Ta thề sống chết hoàn thành nhiệm vụ!”

“Ừm!” Lâm Hải lúc này mới hài lòng gật gật đầu, lại thêm một câu, “Sau khi chuyện thành công, đều có ban thưởng!”

Ngự Hạ Chi Thuật coi trọng ân uy cùng tồn tại, uy nghiêm có, Lâm Hải đương nhiên sẽ không quên lại cho cái táo ngọt để ăn, dạng này người phía dưới, mới có thể chính thức dốc sức vì chính mình làm việc.

Quả nhiên, Lâm Hải nói xong, ba người Lục Khôn Bằng tất cả đều tỏa sáng hai mắt, trước đó bọn họ thế nhưng là thấy tận mắt, Lâm Hải xuất thủ hào phóng cỡ nào, động một chút thì là trân quý đan dược a, lường trước cái ban thưởng này, cũng tuyệt đối không kém đi đâu!

“Chúng ta, cám ơn Thành chủ!” Ba người liền xem như vì ban thưởng, cũng không thèm đếm xỉa.

“Xuất phát!” Lâm Hải khẽ cười một tiếng, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thao túng Xuyên Vân Toa, thẳng đến phía Tây Bắc mà đi.

Toát!

Trên bầu trời giống như xẹt qua một đạo lưu tinh, Xuyên Vân Toa một cái chớp mắt đã đi ngàn dặm, trong chớp mắt đã ở ngoài vạn dặm, tốc độ nhanh đến không gì sánh kịp, đem ba người Lục Khôn Bằng, kinh hãi đến cái cằm cũng kém chút mà rơi xuống!

“Cái này cái này đây cũng quá nhanh đi. Pháp bảo phi hành, vậy mà thần tốc như thế!” Mặt mũi ba người tràn đầy thật không thể tin, nói chuyện cũng cà lăm.

Mà đồng thời với lúc bọn họ chấn kinh, phía dưới đã mơ hồ xuất hiện thành trì, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Xuyên Vân Toa liền dừng lại ở trên không, sau đó Lâm Hải hướng phía dưới nhất chỉ.

“Bên trong này, chính là thành Kim Tượng?”

Tư Mã Kiếm Như vội vàng thăm dò hướng phía dưới nhìn lại, sau đó nặng nề gật gật đầu.

“Không sai, điêu khắc trên đầu thành Kim Tượng, chính là tiêu chí! Nghĩ không ra xa tới hai mươi vạn dặm, vậy mà chớp mắt một cái đã tới, cái pháp bảo phi hành này của Thành chủ, quá kinh khủng!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, nhưng trong lòng ngầm cười khổ, cho dù tốc độ nhanh như vậy, Lâm Hải đều sợ thời gian không đủ dùng đâu, ai bảo Bồng Lai Tiên Đảo con mẹ nó quá lớn a!

“Đã đến, vậy chúng ta liền xuống đi!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thao túng Xuyên Vân Toa rơi ở bên trong ba mươi dặm ngoài thành, trên một chỗ đất trống rộng lớn không người.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem Xuyên Vân Toa thu lại, sau đó Lâm Hải hướng phía ba người Tư Mã Kiếm Như nhìn một chút.

“Không quản các ngươi dùng biện pháp gì, trong vòng nửa canh giờ, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, ta chỉ cần thấy kết quả, tuyệt đối không nên khiến ta thất vọng!”

“Hành động đi!”

“Vâng!” Ba người Tư Mã Kiếm Như đáp ứng một tiếng, quay người lại lên xuống mấy cái, hướng phía thành Kim Tượng mà đi.

Chương 1091: Thật có lỗi, tha thứ không thể phụng bồi!

Thấy ba người Tư Mã Kiếm Như rời đi, Lâm Hải cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu.

Mình cùng Tiết Hồng và bốn vị Tộc trưởng trong thành Kim Tượng chưa từng gặp mặt, càng chưa nói tới có thù oán gì, hiện tại làm như thế, tựa hồ đối với bọn họ có chút bất công, nhưng Lâm Hải cũng không có khác biện pháp, chỉ có thể xin lỗi bọn họ, trừ phi là vạn bất đắc dĩ, nếu không không thương tổn tính mạng của bọn họ là được!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một khối Tinh Nguyên Thạch đã xuất hiện trong tay, trong nháy mắt một tia sáng lóe lên một cái rồi biến mất.

Lâm Hải hướng phía bên cạnh, dùng chân bước đo đạc phương vị, sau khi đi ra xa hơn mười mấy trượng, liền đem Tinh Nguyên Thạch ném ở dưới chân, cùng một đống đá vụn trên mặt đất, lăn lộn cùng một chỗ, hoàn toàn nhìn không ra hai loại khác nhau.

“Cái Tinh Nguyên Thạch này, cùng Tinh Thạch chỉ kém một chữ, lại đáng sợ hơn nhiều so với Tinh Thạch!”

Lâm Hải lần nữa đo đạc phương vị, không mất một chút thời gian, liền đã bố trí xuống tám khối Tinh Nguyên Thạch, sau khi đem một khối Tinh Nguyên Thạch sau cùng giữ ở trên tay, Lâm Hải đứng tại phía trên phương vị cuối cùng, lẳng lặng chờ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sau nửa khắc đồng hồ, Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía trước nhìn lại.

Chỉ thấy hai đạo nhân ảnh một đen một trắng, lấy tốc độ cực nhanh, sóng vai hướng phía một phương củachính mình này mà đến, trong chớp mắt liền đến phía trước mình, dừng bước lại.

“Tư Mã huynh, tân Thành chủ của thành Hồ Tang mà ngươi nói, chính là vị trước mắt này sao?” Vẻ mặt của đại hán áo đen vô cùng nghi hoặc, trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, thấy Lâm Hải một mặt non nớt, tướng mạo bình thường, toàn thân trên dưới không có một chút khí chất đặc thù nào, không khỏi sinh lòng nghi hoặc.

“Ha ha, Tiết huynh nói không sai, ta giới thiệu cho các ngươi một chút!” Tư Mã Kiếm Như khẽ cười một tiếng, đưa tay hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Vị này, chính là tân nhiệm Thành chủ thành Hồ Tang, Lâm Hải!”

“Lâm Thành chủ, vị này chính là Thành chủ thành Kim Tượng, Tiết Hồng!” Tư Mã Kiếm Như lại đem Tiết Hồng giới thiệu cho Lâm Hải.

Lâm Hải trên dưới dò xét Tiết Hồng một phen, thấy Tiết Hồng một thân trang phục màu đen, dáng người thẳng tắp, sắc mặt cương nghị, hai con mắt sáng ngời có thần, toàn thân trên dưới lộ ra một cỗ khí tức cuồng bá, không giận tự uy!

“Bái kiến Tiết Thành chủ!” Lâm Hải mỉm cười, hướng phía Tiết Hồng lễ phép gật đầu, lên tiếng kêu gọi.

Tiết Hồng nhướn mày, nghĩ không ra người trẻ tuổi trước mặt này, thế mà thật sự là Thành chủ của thành Hồ Tang, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Thành chủ Triệu Hùng của thành Hồ Tang trước đó, ông ta cũng là gặp qua, tuy cũng chỉ là Kim Đan sơ kỳ, nhưng cực kỳ có thủ đoạn, càng có Bảo khí hộ thân, làm sao lại bị một cái tiểu tử bình thường không có gì lạ như thế, cho diệt.

Huống chi, Tiết Hồng còn biết rõ, bên người Triệu Hùng thế nhưng là còn có một cái phu nhân giống như yêu nghiệt, Đạo pháp thông thiên, giết những Kim Đan sơ kỳ bọn họ như giết gà, Thành chủ thành Hồ Tang trước Triệu Hùng, chính là bị phu nhân của Triệu Hùng, đưa tay nhất chỉ, không khỏi bị định trụ thân hình, để Triệu Hùng nhẹ nhõm chém giết!

Có cái phu nhân biến thái như thế tọa trấn, người trẻ tuổi trước mặt này, đến tột cùng ỷ vào cái gì, mà có thể soán vị thành công?

Tiết Hồng trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng trong lòng đối với Lâm Hải cũng bắt đầu coi trọng, thấy Lâm Hải cùng mình chào hỏi, cũng vội vàng gật đầu đáp lễ, cười nhạt một tiếng.

“Lâm Thành chủ không nên khách khí, Lâm Thành chủ tuổi còn trẻ như thế, liền đã là chủ của một thành, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên, để Tiết mỗ xấu hổ a!”

“Tiết Thành chủ quá khen, Lâm mỗ có thể có hôm nay, quả thật là vận khí!” Lâm Hải cười cười, khiêm tốn nói.

“Ha ha ha ha!” Tiết Hồng nghe xong, không khỏi lớn tiếng cười một tiếng, “Vận khí, sao lại không phải là một loại thực lực đâu?.”

Nói xong, sắc mặt Tiết Hồng nghiêm lại, liếc nhìn Tư Mã Kiếm Như một chút, sau đó nghiêm mặt nói nói.

“Nghe nói Tư Mã huynh nói, Lâm Thành chủ tới đây, là có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng Tiết mỗ? Tiết mỗ cùng Lâm Thành chủ mới quen đã thân, không bằng theo Tiết mỗ cùng một chỗ vào thành, để Tiết mỗ mang lên một bàn yến hội, tận tình địa chủ hữu nghị, chúng ta một bên uống, một bên nói chuyện, Lâm Thành chủ ý như thế nào?”

Lâm Hải nhìn mặt mũi tràn đầy nhiệt tình, cùng ánh mắt bên trong mang theo chân thành của Tiết Hồng, trong lòng không khỏi mềm nhũn, kém chút liền thay đổi chủ ý.

Nhưng vừa nghĩ tới, chính mình đến Bồng Lai Tiên Đảo, gánh nặng đường xa, quan hệ đến phát triển ngày sau của Hải Nguyệt Tông, đây chính là căn cơ của mình tại Phàm Gian giới, tương lai gánh chịu lấy trách nhiệm bảo vệ người nhà mình, liền không khỏi cưỡng ép hạ quyết tâm!

“Đa tạ ý tốt của Tiết Thành chủ, vào thành liền không cần, ngay tại bên trong này nói xong đi!” Lâm Hải lắc đầu, nói nói.

“A?” Tiết Hồng biến sắc, nụ cười chậm rãi biến mất.

“Nếu như thế, vậy Lâm Thành chủ tìm Tiết mỗ có chuyện gì, xin nói rõ!”

“Ai!” Lâm Hải khẽ thở dài một cái, lần thứ nhất làm loại chuyện vô duyên vô cớ khi dễ người này, trong lòng nhiều ít vẫn là có chút khó chịu, nhưng là tên đã trên dây, không phát không được.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một chút ánh sáng, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào Tiết Hồng, lạnh nhạt mở miệng.

“Ta muốn Tiết Thành chủ, đem chức Thành chủ của thành Kim Tượng, để lại cho tại hạ!”

“Ngươi nói cái gì!!!”

Lâm Hải nói một câu, để sắc mặt Tiết Hồng đột nhiên cuồng biến, trong mắt bắn ra một vòng hàn quang, sát cơ lẫm nhiên!

“Hừ hừ!” Tiết Hồng cười lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm như nước.

“Lâm Thành chủ, trò đùa cỡ này, thế nhưng là không mở ra được a!”

“Ta không có nói đùa!” Lâm Hải lắc đầu, sắc mặt nghiêm nghị, “Nếu lời nói đã làm rõ, vậy ta liền thẳng nói!”

“Lâm mỗ chính là đến từ Phàm Gian giới, đến Bồng Lai Tiên Đảo là vì tìm kiếm một loại tài nguyên khoáng sản, nhưng Bồng Lai Tiên Đảo rộng lớn vô biên, không phải lực lượng một người của Lâm Hải có khả năng tìm đươc, nên ta nhất định phải mượn nhờ lực lượng của mỗi cái thành trì!”

“Ta cũng biết, để Tiết Thành chủ đem cái chức Thành chủ này đưa cho tại hạ, tựa hồ có chút ép buộc, nhưng Lâm mỗ cũng là tình thế bất đắc dĩ, nếu như Tiết Thành chủ nguyện ý, Lâm mỗ nguyện lấy đan dược trân quý làm đáp tạ, đợi ngày Lâm Hải rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, tự sẽ đem chức Thành chủ trả về!”

“Ngươi không cần nói!” Tiết Hồng gầm thét một tiếng, trực tiếp cắt ngang lời nói của Lâm Hải.

“Lâm Hải đúng không, Tiết mỗ tại cái thành Kim Tượng này, kinh doanh trăm năm, phí hết tâm huyết, sao lại chắp tay để dâng cho người khác, nếu ngươi muốn cái chức Thành chủ này, cứ việc bằng vào bản sự đến đoạt là được, nếu không thì không bàn nữa!”

Nói xong, Tiết Hồng hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng Lâm Hải một chút, sau đó quay người lại liền muốn rời khỏi!

Keng!

Đúng lúc này, một đạo hàn quang hiện lên, lại là Tư Mã Kiếm Như ở bên cạnh Tiết Hồng, rút trường kiếm bên hông ra đến, trực chỉ vào Tiết Hồng, đem đường lui của Tiết Hồng phong kín!

Tiết Hồng biến sắc, nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem Tư Mã Kiếm Như, không khỏi cười lạnh.

“Thế nào, vì muốn đoạt cái chức Thành chủ này của ta, đều đã chờ không nổi sao? Chuẩn bị tại bên trong này liền động thủ?”

Nói xong, Tiết Hồng đột nhiên vỗ tại bên hông, nhất thời bầu trời hiện lên một đường chớp nhoáng, sau đó một thanh Cửu Tiết Tiên liền xuất hiện trong tay, quán chú chân khí, trong nháy mắt đã trở nên thẳng tắp!

“Tiết mỗ tuy bất tài, nhưng cũng không sợ hai người các ngươi! Có gan liền thả ngựa đến đây đi!” Nói xong, trên thân iết Hồng nhất thời tản mát ra một cỗ khí tức bén nhọn, trong mắt chiến ý trùng thiên!

“Ai, cuối cùng vẫn là muốn động thủ a!” Lâm Hải tuy sớm liền nghĩ đến, mặc cho ai cũng sẽ không dễ dàng đem chức Thành chủ nhường ra, nhưng thật muốn động thủ, vẫn còn có chút không đành lòng!

Bất quá, lúc này lại không phải thời cơ tốt nhất để động thủ, đánh giá tính toán một ít thời gian, đại khái cũng kém không nhiều, hai người Lục Khôn Bằng cùng Phong Trí Xa, không có gì bất ngờ xảy ra hẳn là sẽ lập tức tới ngay.

Vừa nghĩ đến, quả nhiên phương xa có sáu bóng người, đang chạy nhanh đến, chớp mắt liền đến phụ cận.

“Lâm Thành chủ, thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh!” Lục Khôn Bằng cùng Phong Trí Xa về đơn vị, đứng tại sau lưng Lâm Hải, cao giọng nói nói.

“Các ngươi làm sao cũng tới?” Tiết Hồng thấy Tộc trưởng của tứ đại gia tộc ở trong thành, cùng nhau mà tới, không khỏi biến sắc, trong lòng dâng lên một tia dự cảm không tốt!

“Thành chủ, không phải nói ngươi gặp nguy hiểm, để cho chúng ta trước tới cứu viện...” Tộc trưởng của tứ đại gia tộc còn chưa dứt lời nói, liền im bặt mà dừng, trong nháy mắt liền biết rõ đã mắc lừa!

“Lâm Hải, ngươi cái này là chuẩn bị, đem chúng ta một mẻ hốt gọn sao?” Trong mắt Tiết Hồng phun lửa giận, quát lạnh chất vấn, sau đó khinh miệt hừ lạnh một tiếng!

“Liền sợ ngươi có cái tâm này, lại không có cái bản lãnh này!”

Tiết Hồng quan sát một phen, một phương của chính mình này là năm cái Kim Đan Nhân Tiên, một phương Lâm Hải thì là bốn cái, nhìn từ bên trên khí tức, mọi người ở đây tất cả đều là Kim Đan sơ kỳ, thật muốn động thủ, một phương của chính mình này, ngược lại chiếm ưu thế.

“Nhìn tới vẫn là tuổi trẻ khí thịnh, cân nhắc không chu toàn a, đã dám đánh chủ ý lên chức Thành chủ của ta này, vậy không bằng tương kế tựu kế, thừa cơ hội tốt này, trái lại đem thành Hồ Tang của hắn đoạt lấy!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Tiết Hồng đột nhiên hiện lên một tia mừng rỡ, ngửa mặt lên trời cười to một trận!

“Lâm Hải, nếu ngươi bất nhân, liền đừng trách ta bất nghĩa, các ngươi hôm nay, đều lưu lại đây cho ta đi!”

Tiếng nói của Tiết Hồng vừa rơi xuống đất, xoát một tiếng, Tộc trưởng của tứ đại gia tộc, tất cả nhất thời đều lộ ra binh khí, chỉ vào bốn người Lâm Hải ở phía xa, sát cơ lẫm nhiên!

Lâm Hải thấy thế, thì là cười nhạt một tiếng, lắc đầu.

“Các ngươi muốn động thủ? Thật có lỗi, tha thứ không phụng bồi!” Nói xong, Lâm Hải buông lỏng tay, Tinh Nguyên Thạch trong lòng bàn tay, phốc một tiếng, rơi trên mặt đất.

Chương 1092: Ta nguyện thần phục!

Trong nháy mắt Tinh Nguyên Thạch trong tay Lâm Hải rơi xuống đất, sắc mặt của đám người đột biến Tiết Hồng, kinh hãi phát hiện tình cảnh trước mắt vậy mà tất cả đều biến, thân ảnh của đám người Lâm Hải, cũng đều biến mất trong nháy mắt!

“Không tốt, là trận pháp!” Tiết Hồng kinh hô một tiếng, tâm chìm xuống.

Trận Pháp Nhất Đạo, cao thâm mạt trắc, người hiểu được trận pháp đã ít càng thêm ít, chí ít toàn bộ thành Kim Tượng bọn họ không có người tinh thông thứ này, hiện tại hãm sâu trong trận, muốn đi ra ngoài chỉ sợ có chút phiền phức.

“Lâm Hải, ngươi thật hèn hạ, có bản lĩnh Đao thật Kiếm thật cùng Tiết mỗ đối chiến, dựa vào trận pháp thì có gì tài ba.” Tiết Hồng gầm lên giận dữ, trách cứ nói.

“Trận pháp?” Lâm Hải cười lạnh, cái này chính là bí thuật mà hắn học được từ Cát gia trang tại Yến Kinh, trận pháp tầm thường há lại có thể sánh được.

Bất quá Lâm Hải mới lười nhác hướng bọn họ nói rõ, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đột nhiên một tiếng Thú Hống cực lớn, thân hình khổng lồ của Huyết Vụ yêu thú xuất hiện từ trống rỗng, cả vùng không gian trong nháy mắt bị sương máu Huyết Tinh Chi Khí dày đặc tản ra tràn ngập, quỷ dị khủng bố!

“Đây là yêu thú gì!” Đám người Tiết Hồng thất kinh, bản năng từ trên thân Huyết Vụ yêu thú, cảm thấy một cỗ khí tức nồng đậm nguy hiểm, trực giác nói cho bọn họ, thực lực của con yêu thú này tuyệt đối không thể khinh thường, thậm chí so mỗi người bọn họ đều cường đại hơn!

Mà lúc này đây, thanh âm của Lâm Hải, lần nữa từ hư giữa không trung, đạm mạc vang lên.

“Tiết Thành chủ, ta không muốn thương tổn tính mạng của ngươi, chỉ cần bọn ngươi chịu thần phục ta...”

“Đánh rắm!” Lâm Hải còn chưa nói hết lời, liền bị Tiết Hồng thô bạo cắt ngang!

“Muốn bằng vào một cái trận pháp, liền để cho chúng ta khuất phục sao? Đừng con mẹ nó nằm mơ, đây quả thực là vọng tưởng!”

“Đã như vậy, vậy liền để các ngươi cảm thụ một chút, sự đáng sợ của Bất Tử Yêu Hồn đi!” Lâm Hải nói xong, Huyết Vụ yêu thú đột nhiên gầm lên giận dữ, cái mồm to như chậu máu trong nháy mắt mở ra, một chùm sương máu, như là sóng lớn lăn lộn, hướng phía Tiết Hồng liền phun tới.

“Không tốt!” Tiết Hồng kinh hãi, mí mắt cuồng loạn một trận!

Cái chùm sương máu này vừa nhanh lại mãnh liệt, như là sóng lớn đập sóng, xen lẫn mùi tanh để cho người ta đầu váng mắt hoa, phạm vi lại cực kỳ rộng lớn, liền không gian trốn tránh cũng bị phong kín, trong nháy mắt liền muốn đem bọn người Tiết Hồng bao phủ.

“Phá cho ta!” Tiết Hồng thấy thế, hét lớn một tiếng, Cửu Tiết Tiên trong tay đột nhiên hoành không xoay quanh một cái, trong nháy mắt bầu trời liền xuất hiện chín đạo quang mang, như là một mở một cái lưới lớn, đem sương máu đầy trời kia, tất cả đều gói kín trong đó.

Ông!

Sương máu cấp tốc khuếch trương mở đầu, lưới lớn ánh sáng kia nhanh chóng bị bành trướng, một mảnh rung động, trong lòng Tiết Hồng nhất thời như gặp phải trọng kích, rên lên một tiếng, sắc mặt kinh hãi, vội vã vận chuyển chân khí, lần nữa hướng phía Cửu Tiết Tiên chuyển vận, hợp lực ổn định lưới lớn ánh sáng!

Ầm!

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn, sương máu quang hoa đầy trời, lưới lớn ánh sáng kia đột nhiên nổ tung, đem sương máu bên trong, đường đường tịnh hóa, một lát sau bầu trời đã khôi phục một mảnh thư thái!

“Rống!” Công kích bị ngăn cản, Huyết Vụ yêu thú gầm lên giận dữ, thân thể khổng lồ lắc lư, đang chuẩn bị công kích lần nữa, sắc mặt của Tiết Hồng đột nhiên hoàn toàn thay đổi!

Đạo sương máu công kích trước đó này, đã để Tiết Hồng kiến thức đến sự đáng sợ của Huyết Vụ yêu thú, tay mình cầm Bảo khí, tiêu hao ba phần công lực, mới miễn cưỡng đưa công kích của nó hóa giải, nếu lại để cho nó công kích thêm mấy lần, vậy mình liền xong!

“Mọi người cùng nhau xông lên, giết nó!” Nghĩ đến chỗ này, Tiết Hồng hét lớn một tiếng, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có mọi người đồng loạt ra tay, nhanh chóng liên hợp đem Huyết Vụ yêu thú giảo sát, có lẽ còn có một đường sinh cơ!

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, Tiết Hồng cầm trong tay Cửu Tiết Tiên, thân thể trong nháy mắt nhảy vào không trung, hướng phía đỉnh đầu của Huyết Vụ yêu thú, dẫn đầu đập xuống!

“Giết!”

Cùng lúc đó, bốn vị Tộc trưởng Kim Đan kỳ khác, cũng là hét lớn một tiếng, đều cầm binh khí thi triển Đạo pháp, hướng phía Huyết Vụ yêu thú khởi xướng công kích mãnh liệt!

Trong lòng bọn họ giờ phút này cũng đều hiểu, như không tề tâm hiệp lực đem cái Huyết Vụ yêu thú đáng sợ này tiêu diệt, cuối cùng chỉ có thể bị tiêu diệt từng bộ phận, mất mạng ở đây!

“Rống!”

Huyết Vụ yêu thú đối mặt với công kích sắc bén của năm người, không có chút hoảng sợ nào, trong mắt ngược lại dấy lên đấu chí hừng hực, thân thể khổng lồ đột nhiên vô cùng linh hoạt, xông lên!

Oanh!

Tiếng vang cực lớn, đem cả vùng không gian cũng bắt đầu chấn động, nhất thời sương máu đầy trời, quang hoa văng khắp nơi, âm thanh tiếng rống giận quát lớn vang lên liên miên, năm đạo nhân ảnh đột nhiên tách ra, hướng phía phương hướng khác nhau mà bay ngược lại.

“Rống!”

Chỗ chính giữa, đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét thống khổ, sau đó sương máu tán đi, thân hình khổng lồ của Huyết Vụ yêu thú, vết thương chồng chất, lay động một trận, sau đó ầm vang sụp đổ, đem khắp nơi cũng nện thành một mảnh rung động, giống như động đất.

“Hô, cuối cùng đã chết!” Tiết Hồng đứng ở đằng xa, cuối cùng thở dài ra một hơi, lòng còn sợ hãi một trận!

Công kích mãnh liệt trước đó này, cơ hồ lần nữa hao hết ba phần công lực của ông ta, Tộc trưởng của tứ đại gia tộc, cũng không tốt gì, thậm chí có hai người còn bị thương nhẹ, thực lực của Huyết Vụ yêu thú này, so với bọn họ tưởng tượng xin còn đáng sợ hơn, vậy mà tại phía dưới vây công của năm đại cao thủ Kim Đan, còn có thể hại người, quả thực là khủng bố!

Bất quá cũng may, cái Huyết Vụ yêu thú này đáng sợ cuối cùng đã chết, đánh đổi một số thứ cũng coi như có giá trị

Liền tại thời điểm bọn họ âm thầm may mắn, buông lỏng một hơi, thanh âm của Lâm Hải vang lên lần nữa.

“Ta trước đó đã nói qua, không muốn thương tổn các ngươi, các ngươi nhớ kỹ, lúc không kiên trì nổi, chỉ cần hô to một tiếng nguyện ý thần phục, liền có thể giữ được tính mạng!”

Tiết Hồng nghe được, không khỏi cuồng tiếu một tiếng.

“Lâm Hải, ít tại chỗ này giả mù sa mưa, yêu thú đã bị giết chết, trong trận không uy hiếp nữa, phá trận là sự tình sớm muộn, ngươi có thể...”

“Thành chủ, mau nhìn!” Tiết Hồng còn chưa nói hết lời, liền bị một tên Tộc trưởng, hoảng sợ cắt ngang!

Tiết Hồng không khỏi sững sờ, kinh hãi hướng phía người Tộc trưởng kia chỉ mà nhìn lại, sau đó trong nháy mắt liền trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin!

“Nó nó, nó tại sao lại sống lại?”

Chỉ thấy Huyết Vụ yêu thú trước đó bị bọn họ hao hết khí lực, thật vất vả giết chết, vậy mà đang lảo đảo, lại từ dưới đất đứng lên, hơn nữa trước đó thương thế, cũng biến mất quỷ dị, toàn thân tràn ngập lực lượng, khí tức cường đại khủng bố, hoàn toàn không có một tia dấu hiệu thụ thương.

“Khốn nạn, chuyện gì xảy ra?”

Bọn người Tiết Hồng một mặt kinh hãi, tâm tất cả đều chìm đến đáy cốc, màn quỷ dị này, để bọn họ cảm thấy một cỗ hoảng sợ thật sâu.

“Mẹ nó, sống lại thì lại như thế nào, cùng một chỗ động thủ, lại đem nó giết!” Tiết Hồng vừa sợ lại giận, hét lớn một tiếng, chỉ huy bốn đại Tộc trưởng, trong nháy mắt lại xông lên.

Oanh!

Giao chiến kịch liệt vừa chạm liền tách ra, liền đã kết thúc, sau khi sương máu quang hoa đầy trời tán đi, Huyết Vụ yêu thú mới vừa phục sinh, lần nữa ầm vang ngã xuống đất, mà bên Tiết Hồng này, bốn vị Tộc trưởng lần này tất cả đều đã thụ thương, Tiết Hồng tuy ỷ vào Bảo khí nơi tay, lông tóc không tổn hao gì, nhưng sắc mặt cũng tái nhợt, lung lay sắp đổ!

Dù vậy, Tiết Hồng vẫn ráng chống đỡ lấy, nhảy vọt một cái, nhảy đến trước thi thể của Huyết Vụ yêu thú, vung Cửu Tiết Tiên, đem đầu lâu của Huyết Vụ yêu thú, đánh cái vỡ nát!

“Khốn nạn, nhìn ngươi lần này còn không chết!”

Tiết Hồng đặt mông ngồi dưới đất, vội vàng điều tức vận công, một chút thời gian như thế, chân khí trong cơ thể đã mất đi chín thành, bên ngoài còn có đám cao thủ Lâm Hải, nguy cơ tứ phía, ông ta nhất định phải nắm chặt khôi phục.

Bốn đại Tộc trưởng cũng là vội vàng vận công, bọn họ không chỉ có hao tổn chân khí nghiêm trọng, càng là người người thụ thương, lực chiến đấu giảm bớt đi nhiều, nếu như không nhanh chóng liệu thương, sau đó bọn người Lâm Hải xuất thủ, bọn họ liền nguy hiểm.

Nhưng mà, mấy người bọn họ mới vừa mới ngồi xuống, bốn phía đột nhiên lại dị hưởng một trận, Tiết Hồng nhịn không được quay đầu nhìn lại, nhưng cái này vừa nhìn xuống, liền dọa ông ta đến trực tiếp nhảy dựng lên!

“Mẹ nó, tại sao con mẹ nó lại sống rồi!”

Đã thấy Huyết Vụ yêu thú trước đó cả đầu lâu cũng bị chính mình nện nhão nhoẹt, thế mà lần nữa đứng lên, hiện ra tại trước mặt bọn họ!

“Chạy!”

Bọn người Tiết Hồng nơi nào còn có khí lực để chiến đấu, quyết định thật nhanh, hét lớn một tiếng, năm người quay người liền hướng phía phương hướng khác nhau mà chạy trốn, trong nháy mắt liền ra ngoài xa mười mấy trượng!

Mắt thấy là phải chạy thoát, trong lòng đám người Tiết Hồng vui vẻ, nhưng mà còn không tới kịp cao hứng, trước mặt đột nhiên nổi lên một ánh sáng trắng, bịch một tiếng, như là đụng vào trên tường, toàn bộ đều bị bắn ngược về.

“Không gian bị phong tỏa!” Đám người Tiết Hồng thất kinh, lập tức liền minh bạch!

“Rống!”

Mà lúc này đây, một tiếng thú hống, Huyết Vụ yêu thú đầy máu phục sinh, lần nữa mở ra cái mồm to như chậu máu, cấp tốc nhào tới.

Bọn người Tiết Hồng bỗng nhiên quay đầu, nhất thời mặt lộ vẻ sợ hãi, giờ phút này tất cả đều cơ hồ đã hao hết chân khí, nơi nào còn có khí lực, đối mặt với của công kích của yêu thú cường đại!

Không thể trốn đi đâu được, lại vô lực tái chiến, đã thành tử cục!

Ngay tại thời khắc bọn người Tiết Hồng mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng, bên trong não hải đột nhiên nhớ tới lời nói trước đó của Lâm Hải, vội vàng vội vã mở miệng!

“Mau dừng tay, ta nguyện thần phục!!!”

Chương 1093: Lại hạ một thành!

Sống chết trước mắt, Tiết Hồng cái gì cũng không đoái hoài tới, chỉ cần có thể giữ được tính mạng, so với cái gì cũng mạnh hơn!

Bọn họ những cao thủ Kim Đan này, một đường tu luyện đạt tới thành tựu của ngày hôm nay, không biết là đã giẫm lên bao nhiêu thi thể, mà càng là như thế, càng là đối với sinh mệnh của mình trân quý gấp đôi, nếu như có một đường sinh cơ, cũng quyết không buông bỏ.

Ý nghĩ của Tộc trưởng bốn đại gia tộc, cùng Tiết Hồng hoàn toàn tương tự, bọn họ có đạo pháp siêu nhiên, địa vị hiển hách, nhân sinh còn có thật nhiều hưởng thụ, nào bỏ được mà đi chết a. Thấy Tiết Hồng cũng khuất phục, bọn họ cũng đi theo lập tức kêu to lên.

“Ta cũng nguyện ý thần phục! Mau bảo yêu thú này dừng tay!”

Rống!

Huyết Vụ yêu thú mở to miệng lớn như chậu máu, tại khoảng cách cách bọn người Tiết Hồng không đến một mét thì dừng lại, Huyết Tinh Chi Khí mãnh liệt, để bọn người Tiết Hồng buồn nôn một trận, nhìn Huyết Vụ yêu thú gần trong gang tấc, trong lòng không khỏi phanh phanh trực nhảy, trong mắt lóe lên vẻ kinh hoảng.

“Lâm Thành chủ, ta nguyện ý thần phục á!” Sợ Huyết Vụ yêu thú một cái mất khống chế, sẽ hướng bọn họ nuốt vào, Tiết Hồng vội vã lại là rống một tiếng.

Bạch!

Tiết Hồng vừa dứt lời, bóng người to lớn của Huyết Vụ yêu thú, đột nhiên biến mất vô tung không còn tăm hơi.

Đám người Tiết Hồng giật mình trong lòng, vội vàng nhìn bốn phía, cả vùng không gian đều không có bóng dáng của Huyết Vụ yêu thú, tựa hồ cho tới bây giờ cũng như chưa từng xuất hiện, lúc này mới thở dài ra một hơi, đem tâm treo cao, buông xuống.

Đồng thời, trong lòng cuối cùng cũng minh bạch, vì cái gì Lâm Hải có thể đoạt được thành Hồ Tang từ trong tay phu thê Triệu Hùng, có loại yêu thú khủng bố giết không chết này, coi như phu nhân Triệu Hùng có lợi hại hơn nữa, một lúc sau cũng không chống đỡ được a!

Mà lúc này đây, thanh âm của Lâm Hải, đột nhiên lại nhàn nhạt vang lên tại giữa không trung.

“Các ngươi nói, chịu thần phục với ta, có thể coi là thật hay không?”

Bọn người Tiết Hồng nhìn lẫn nhau một chút, ánh mắt không khỏi tối sầm lại, trong lòng khẽ than thở một tiếng.

Chuyện cho tới bây giờ, trừ thần phục còn có biện pháp nào, thực lực của Huyết Vụ yêu thú, bọn họ vừa mới lĩnh giáo qua, nếu như không thần phục, chờ đợi bọn họ đó là một con đường chết a!

“Thôi được, không bằng trước hàng cái Lâm Hải này, rồi lại làm tính toán khác!” Nghĩ đến chỗ này, năm người nhìn lẫn nhau rồi gật đầu một cái, để Tiết Hồng tiến lên một bước, hướng phía bầu trời liền ôm quyền.

“Lâm Thành chủ, ta tài nghệ không bằng người, cam nguyện thần phục!”

“Tốt!” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, theo sau bầu trời đột nhiên xuất hiện năm đạo ánh sáng xanh, “Tiếp được!”

Bọn người Tiết Hồng không biết là vật gì, vội vã vươn tay, ánh sáng xanh rơi vào lòng bàn tay của mỗi người, tập trung nhìn vào, lại là một viên đan dược màu lục.

“Lâm Thành chủ, cái này là vật gì?” Thấy màu sắc của đan dược, bọn người Tiết Hồng đột nhiên giật mình, sinh ra một tia dự cảm không tốt.

“Khống Thần Đan, nếu chịu thần phục, liền ăn nó!”

“Cái gì!” Lâm Hải nói vừa xong, sắc mặt đám người Tiết Hồng, nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, hiển nhiên bọn họ cũng đều nghe nói qua sự đáng sợ của Khống Thần Đan, bàn tay nắm đan dược, không khỏi cũng run rẩy lên.

Mà thanh âm củaLâm Hải, lần nữa vang lên tại giữa không trung, dị thường băng lãnh!

“Hoặc là đem đan dược ăn, hoặc là chết!”

Bọn người Tiết Hồng, sắc mặt nhất thời tái nhợt, lòng tràn đầy tuyệt vọng, lộ ra một bộ biểu lộ thống khổ giãy dụa.

“Thành chủ, làm sao bây giờ?” Tộc trưởng của tứ đại gia tộc, kinh hoảng nhỏ giọng hỏi.

Mí mắt Tiết Hồng cuồng loạn không ngừng, thần sắc trong mắt biến hóa bất định, lòng tràn đầy không cam lòng lại không thể làm gì, cuối cùng chỉ có thể cắn răng một cái giậm chân một cái, quyết định!

“Còn có thể làm sao!”

Nói xong, Tiết Hồng há miệng ra, đem Khống Thần Đan nuốt vào trong bụng, Tộc trưởng của tứ đại gia tộc thấy Tiết Hồng cũng ăn, tuy nhiên trăm ngàn cái không muốn, nhưng so sánh cùng bảo mệnh, cũng không có lựa chọn khác, tất cả đều cắn răng, ăn vào đan dược.

Rất nhanh, đường đường tiếng kêu rên vang lên, sau đó biến thành tiếng gào thét vô cùng thống khổ, năm người Tiết Hồng, tất cả đều ngã trên mặt đất, lâm vào bên trong dày vò cùng tra tấn sống không bằng chết.

Không biết từ lúc nào, thân ảnh của đám người Lâm Hải, đã lần nữa xuất hiện ở trước mắt, mấy người Tiết Hồng đỏ mắt lên, phí sức giãy dụa đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm Thành chủ, ta nguyện ý thần phục, van cầu ngươi ban cho ta giải dược đi!”

Ba người Tư Mã Kiếm Như, nhìn bọn người Tiết Hồng thống khổ lăn lộn đầy đất, chỗ cổ không khỏi ứa ra khí lạnh, mắt lộ hoảng sợ, toàn thân khó chịu nói không nên lời, nhớ tới trước đây không lâu bọn họ mới vừa vặn trải qua tra tấn đồng dạng, lại có loại tư vị cảm động lây, mồ hôi lạnh không khỏi ứa ra.

“Đây là giải dược, ăn đi!” Ngón tay Lâm Hải gảy nhẹ, đem giải dược ban cho bọn người Tiết Hồng.

Năm người Tiết Hồng tất cả đều sáng con mắt lên, như kẻ điên đem giải dược chộp vào bên trong tay, liền cũng không để ý tới nói lời cảm tạ, trực tiếp liền nuốt vào trong bụng.

Rất nhanh, dược hiệu phát tác, loại thống khổ sống không bằng chết kia, dần dần biến mất, năm người Tiết Hồng tất cả đều nằm trên mặt đất, miệng lớn thở hổn hển, thân thể run nhè nhẹ, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Mùi vị vừa mới đó, thật đáng sợ, đáng sợ đến mức để bọn họ tình nguyện đi chết, cũng không nguyện ý lại đi nếm thử một lần.

Lâm Hải nhìn bộ dáng của bọn họ, nhíu mày, trong lòng không khỏi than khẽ.

Hắn cùng bọn người Tiết Hồng, nguyên bản không oán không cừu, nhưng tình thế bất đắc dĩ, cũng chỉ đành để bọn họ chịu chút ủy khuất.

“Tiết Hồng, vẫn chưa chịu dậy, bái kiến chủ nhân!” Phong Trí Xa lúc này, đột nhiên tiến lên một bước, hướng phía bọn người Tiết Hồng quát chói tai một tiếng.

Toàn thân bọn người Tiết Hồng giật mình một cái, lúc này mới một mặt sợ hãi đứng lên, hướng phía Lâm Hải liên tục dập đầu!

“Chúng ta, bái kiến chủ nhân!”

“Đều đứng lên đi!” Cánh tay Lâm Hải hư nhấc, một cỗ chân khí đem năm người nâng lên.

“Không cần gọi ta là chủ nhân, Lâm Hải ta tự xây một phái, tên là Hải Nguyệt Tông, nếu như bọn ngươi nguyện ý, liền làm đệ tử ngoại môn của Hải Nguyệt Tông ta, thì xưng hô ta một tiếng Tông chủ liền được!”

Bọn người Tiết Hồng nghe xong, trong lòng không khỏi sáng lên, xưng hô Tông chủ và xưng hô chủ nhân, vậy thì hoàn toàn không giống a!

Nếu như gọi Lâm Hải là chủ nhân, vậy thì địa vị của bọn họ, liền không có cái gì khác với gia nô, nhưng xưng hô Tông chủ, chính là đệ tử tông môn, địa vị sẽ tăng lên rất nhiều!

Về phần Lâm Hải nói tới đệ tử ngoại môn, bọn họ lại cũng không đoái hoài tới ghét bỏ, dù sao tốt hơn làm nô lệ cho Lâm Hải!

Nghĩ đến chỗ này, năm người đồng thời hướng phía Lâm Hải lần nữa thi lễ, trăm miệng một lời cung kính mở miệng.

“Đệ tử, bái kiến Tông chủ!”

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, không muốn chậm trễ thời gian nữa, hướng phía Tiết Hồng nhìn một chút.

“Việc này không nên chậm trễ, ta muốn tiếp quản phủ Thành chủ của ngươi!”

Tiết Hồng nghe được, trong lòng ảm đạm, nhiều năm kinh doanh liền muốn chắp tay nhường cho người, trong lòng khó tránh khỏi có chút không cam lòng, nhưng mệnh cũng tại bên trong tay người ta, coi như không cam lòng, cũng chỉ có nhận mệnh.

“Vâng, Tông chủ!” Tiết Hồng khoát tay chặn lại, làm tư thế, sau đó đi phía trước dẫn đường, đem Lâm Hải đưa vào trong thành Kim Tượng!

Đến phủ Thành chủ, chuyện thứ nhất mà Lâm Hải làm là đem tích súc nhiều năm của Tiết Hồng, trực tiếp thu hồi, để Tiết Hồng thịt đau một trận, kém chút rơi lệ.

Tích súc của Tiết Hồng, cũng tương xứng với Triệu Hùng, Lâm Hải chiếu đan thu hết, cánh tay vung lên liền đem tất cả đều thu nhập vào trong Thánh Cảnh.

Cũng may Lâm Hải rất nhanh lại hạ một đạo mệnh lệnh, để Tiết Hồng tiếp tục đại diện Thành chủ, cũng giao cho ông ta cùng Đổng Thước tại thành Hồ Tang một dạng nhiệm vụ, sau đó liền dẫn theo Tộc trưởng của tứ đại gia tộc, lấy pháp bảo phi hành rời đi.

Này mới khiến Tiết Hồng thở dài ra một hơi, Lâm Hải không lưu lại tại thành Kim Tượng, chính mình trên danh nghĩa là thay Thành chủ, nhưng trên thực tế vẫn là do chính mình hành sử quyền lợi của Thành chủ, cuối cùng vẫn cho Tiết Hồng một cái an ủi không tệ!

Lâm Hải khống chế Xuyên Vân Toa, phi hành trên thiên không, sau lưng đã bắt đầu từ ba người, biến thành bảy người.

Mấy hơi thời gian, Xuyên Vân Toa đã ngừng trên không trung, phía dưới là một tòa thành trì cực lớn có thể thấy rõ ràng!

“Tông chủ, đây chính là thành Lưu Vân khoảng cách thành Kim Tượng khoảng ba mươi tám vạn dặm!” Một tên Tộc trưởng vừa mới thu phục, tiến lên cung kính nói!

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, “Đều biết nên làm như thế nào đi?”

“Thuộc hạ minh bạch!” Bảy người cùng nhau khom người đáp nói.

“Tốt!” Chân mày Lâm Hải một cái, Xuyên Vân Toa rơi vào bên trong ba mươi dặm ngoài thành Lưu Vân, một mảnh chốn không người.

Sau đó Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Xuyên

Vân Toa thu hồi, nhàn nhạt mở miệng.

“Hành động đi!”

Chương 1094: Phá quán!

“Thuộc hạ, bái kiến Tông chủ!”

Sau nửa canh giờ, Thành chủ Lưu Trường Ca của thành Lưu Vân, cùng gia chủ của năm đại thế gia thành Lưu Vân, đã kết thúc thể nghiệm sống không bằng chết với Khống Thần Đan này, cùng nhau quỳ trước mặt Lâm Hải, trong mắt tràn ngập hoảng sợ thật sâu.

Đến tận đây, Lâm Hải lợi dụng thủ đoạn đồng dạng, nhờ bí thuật Bất Tử Yêu Hồn, đem thành Lưu Vân cũng thuận lợi cầm xuống.

Sau khi đem phủ Thành chủ vơ vét không còn gì, Lâm Hải theo thường lệ để ban đầu Thành chủ Lưu Trường Ca, tạm đời thay Thành chủ thành Lưu Vân, giao phó dạng nhiệm vụ như trên, sau đó mang lên gia chủ của năm đại thế gia, lấy Xuyên Vân Toa, tiến về trước một thành trì khác!

“Quá điên cuồng!” Ba cái Tộc trưởng Tư Mã Kiếm Như đi theo Lâm Hải từ thành Hồ Tang mà đến, nhìn Lâm Hải trong thời gian ngắn ngủi như thế, liền đã trở thành Thành chủ của ba cái thành trì, cao thủ Kim Đan bên người tính cả ba người bọn họ, cũng đạt tới hơn mười hai người, nhất thời dường như có loại cảm giác giật mình.

Ban đầu, thời điểm Lâm Hải đem cái kế hoạch điên cuồng kia, nói rõ cùng bọn họ, bọn họ tuy bên trong miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy Lâm Hải là đang nghĩ ngợi hão huyền, Thành chủ của một thành trì này cũng phi thường hơn xa người, làm sao có thể tuỳ tiện bị một cái ngoại lai như Lâm Hải chinh phục.

Thế nhưng tầng khinh thường cùng hoài nghi này trong lòng bọn họ, giờ phút này đã hoàn toàn bị đánh phá, Lâm Hải chẳng những dễ như trở bàn tay cầm xuống thành Kim Tượng cùng thành Lưu Vân, hiện tại càng là mang theo bọn họ, hướng một thành trì tiếp theo, thành Thanh Viễn mà tiến quân!

“Chẳng lẽ Tông chủ, thật sự tính toán đem tất cả các thành trì trên hòn đảo nhỏ này, đều chiếm lĩnh, này há không phải trực tiếp thành Đảo chủ sao?” Vừa nghĩ tới đây, trong lòng đám người Tư Mã Kiếm Như, đột nhiên sôi trào nhiệt huyết lên.

Nếu thật sự có thể đi theo Lâm Tông chủ, chinh chiến cả hòn đảo nhỏ, đem tất cả các thành trì đều giẫm tại dưới chân, đây tuyệt đối là sự kiện lớn chấn kinh toàn bộ cái đảo cạnh này a, thậm chí có thể lưu danh thiên cổ!

Vừa nghĩ tới nhóm người mình, vậy mà liền mạc danh kỳ diệu tham dự vào bên trong một trận phong công vĩ nghiệp to lớn như thế, bọn người Tư Mã Kiếm Như, nhất thời kích động như nước thủy triều, tất cả đều không bình tĩnh!

Ầm!

Xuyên Vân Toa rơi vào ngoài thành Thanh Viễn, một chỗ đất trống không người cách xa ba mươi dặm.

Mọi người từ bên trên Xuyên Vân Toa đi xuống, còn chưa chờ Lâm Hải mở miệng, Tư Mã Kiếm Như đã một mặt hưng phấn đến đây, kích động mở miệng.

“Tông chủ, có phải muốn tiếp tục y kế mà hành sự hay không?” Bọn họ đã không kịp chờ đợi, muốn ghi tên sử sách.

Nhưng mà, lần này Lâm Hải lại lắc đầu, sau đó trong mắt liền lóe lên tinh mang!

"Lần này không cần các ngươi đi đem người dẫn ra!"

"Ách..." Lời nói của Lâm Hải, để bọn người Tư Mã Kiếm Như, đột nhiên sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

"Tông chủ, vì cái gì a, là chúng ta không có làm tốt sao?" Bọn họ mới vừa mới bắt đầu dựng nên hoành đồ vĩ đại chinh chiến cả hòn đảo nhỏ, kết quả Lâm Hải đột nhiên thay đổi chủ ý, quả thực như là tưới một chậu nước lạnh vào đầu cho bọn họ.

"Không quan hệ với các ngươi!" Lâm Hải cười nhạt một tiếng, "Chỉ là ta cảm thấy, không cần làm như vậy nữa!"

Lâm Hải nói xong, xoay người, ánh mắt từ trên thân mọi người đảo qua từng cái, sau đó cười lạnh.

"Bằng vào thực lực giờ phút này của chúng ta, nào còn cần phí khí lực kia, hiện tại ta liền mang theo mười hai Nhân Tiên các ngươi, trực tiếp đánh vào phủ Thành chủ, nếu là có người không phục, nghiền ép lên qua là được!"

Lâm Hải nói lời này, buông thả bá đạo, mang theo khí thế thẳng tiến không lùi, để bọn người Tư Mã Kiếm Như, nhất thời nghe mà nhiệt huyết sôi trào, phảng phất lại trở lại thời niên thiếu đầy bầu nhiệt huyết lưu lạc giang hồ đó!

"Ha ha, không tệ, bằng vào thực lực giờ phút này của chúng ta, cái thành trì nào có thể chống cự chúng ta tiến công!"

"Đi theo Thành chủ, trực tiếp đánh vào, ai dám không phục, liền đánh tới khi kẻ đó phục thì thôi!"

Những Tộc trưởng gia chủ y ngày thường vẫn từng trải ổn trọng, giờ phút này tất cả đều biến thành phần tử hiếu chiến nhiệt huyết, trong mắt mỗi cái đều mang theo ánh sáng điên cuồng, nóng lòng muốn thử!

Dù sao, trong lòng một người nam nhân nào, mà không có một cái mộng tưởng chinh phục thế giới. Trước kia không dám biến thành hành động, là bởi vì không có thực lực kia, bây giờ tại dưới chỉ huy của Lâm Hải, giấc mộng này rất có thể sẽ trở thành hiện thực, bọn họ nào còn có thể che giấu nội tâm của chính mình.

Thấy đám cao thủ Kim Đan này, tâm tình bắt đầu cũng trở nên tăng vọt, sĩ khí bay thẳng lên trời, trong lòng Lâm Hải cũng không khỏi hào tình vạn trượng, tính cách tranh cường háo thắng của thiếu niên trong nháy mắt đã kích phát!

“Tốt, việc này không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ liền xuất phát!”

Lâm Hải nói xong, một bước đi đầu, mang theo mười hai Nhân Tiên, hướng phía thành Thanh Viễn mà đi.

Chỗ cửa thành, đang có một cái thủ lĩnh vệ binh Ngưng Chân kỳ, cà lơ phất phơ ngáp, trong lúc vô tình con mắt hướng phía ngoài thành nhếch lên, biểu lộ bỗng nhiên khẽ giật mình, sau đó sưu cái liền nhảy dựng lên!

“Thủ lĩnh, ngươi làm sao?” Hai tên vệ binh, cuống quít hỏi.

“Nhanh, mau nhìn bên kia!” Cái thủ lĩnh vệ binh này, nói chuyện cũng cà lăm, đột nhiên chỉ ngoài thành hô nói.

Hai tên vệ binh không rõ ràng cho lắm, quay đầu hướng phía ngoài thành nhìn lại, sau đó trong nháy mắt liền há to mồm!

Chỉ thấy chỗ mấy trăm mét ngoài thành, một cái người trẻ tuổi sắc mặt thanh tú, phong đạm khinh vân, chắp tay mà đi, giống như đi bộ nhàn nhã, đang hướng phía chỗ cửa thành đi tới.

Mà phía sau hắn, chỉnh chỉnh tề tề đi theo mười hai cái nam tử hình thái ăn mặc khác nhau, sắc mặt tất cả đều nghiêm túc, không giận tự uy, lộ ra một cỗ uy nghiêm cùng cao ngạo mà người ở vị trí cao lâu ngày mới có được!

Đương nhiên, những cái này đều không phải là trọng điểm, để những vệ binh này chính thức giật mình là, mười mấy người lấy người trẻ tuổi này cầm đầu, nhẹ nhàng phóng ra một bước, vậy mà đi ra được chừng hơn trăm mét!

Loại bản lĩnh Súc Địa Thành Thốn này, đây chính là chỉ có Kim Đan Nhân Tiên mới có thể làm đến a!

“Chẳng lẽ nói, mười ba người này tất cả đều là Kim Đan Nhân Tiên?” Thủ lĩnh vệ binh trong đầu, đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ liền cả chính y cũng cảm thấy hoang đường.

“Kim Đan Nhân Tiên vạn người không được một, cả tòa thành Thanh Viễn, cộng thêm Thành chủ đại nhân, bất quá cũng mới có bốn tên Kim Đan Nhân Tiên mà thôi, làm sao có thể lập tức xuất hiện hơn mười cái. Tuyệt đối không thể!”

Cái thủ lĩnh vệ binh này rất nhanh lại lắc đầu, phủ định ý nghĩ của mình, mà một cái nháy mắt như thế, Lâm Hải đã mang người, đi tới cửa thành, dừng bước lại.

“Đứng lại, các ngươi...”

Thủ lĩnh vệ binh còn chưa nói hết lời, liền im bặt mà dừng, sau đó mười mấy đường khí tức cực lớn cơ hồ khiến người ngạt thở, trong nháy mắt liền rơi ở trên người y, để hai chân y mềm nhũn, kém chút quỳ xuống, hô hấp cũng trở nên không khỏe, mồ hôi to như hạt đậu từ đỉnh đầu lăn xuống đến!

“Bà nội ngươi, Nhân Tiên, tất cả đều là Nhân Tiên a!”

Thủ lĩnh vệ binh mặt mũi tràn đầy kinh hãi, giờ phút này nơi nào còn có nửa điểm hoài nghi, mười ba người này, thật con mẹ nó toàn là cao thủ Kim Đan a!

“Tiểu nhân có mắt như mù, xin nhận lỗi với các vị tiền bối!” Hồn của thủ lĩnh vệ binh kém chút hoảng sợ đến bay mất, vội vàng trực tiếp té quỵ dưới đất, run rẩy dùng đại lễ bái chào bọn người Lâm Hải!

Phải biết, giới Tu Hành chính là cường giả vi tôn, cường giả xem sinh mệnh người yếu như cỏ rác, tiện tay có thể giết, lúc trước có ý đồ ngăn cản bọn người Lâm Hải, đã xúc phạm cấm chế, nếu như bên trong đám Nhân Tiên này, có cái tính khí không tốt, thuận tay đem y giết, y cũng đều không chỗ kêu oan a!

“Đứng lên đi!” Cánh tay Lâm Hải hư nhấc, chân khí đem thủ lĩnh vệ binh đỡ dậy.

Lấy thân phận địa vị hôm nay của Lâm Hải, sao lại cùng một tên thủ lĩnh vệ binh chấp nhặt, cái kia sẽ giảm xuống thân phận của mình.

“Tạ tiền bối!” Thấy Lâm Hải ngữ khí hiền hoà, hoàn toàn không có ý tứ trách tội chính mình, thủ lĩnh vệ binh không khỏi thở ra một hơi thật dài, biết rõ mạng nhỏ đã được bảo trụ, lúc này mới phát hiện toàn bộ phía sau lưng cũng bị mồ hôi lạnh là ướt đẫm.

“Tại hạ là thủ lĩnh vệ binh ở bên trong này, không biết có chuyện gì, có thể cống hiến sức lực cho các vị tiền bối?” Nhiều cao thủ Kim Đan như vậy cùng nhau mà đến, lường trước là có chuyện quan trọng, đầu não của cái thủ lĩnh vệ binh này coi như linh hoạt, đuổi bước lên phía trước cung kính hỏi.

“Thật là có chuyện, làm phiền ngươi một chút!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, mở miệng nói.

“Ai u, có thể cống hiến sức lực vì các vị tiền bối, chính là vinh hạnh của tại hạ, sao dám nói hai chữ phiền phức.” Thủ lĩnh vệ binh nói nói.

Bất kể thế nào nói, y cũng coi là một cái địa đầu xà ở bên trong thành, nếu là có thể giúp đỡ mang đồ a chạy chân a cái gì đó, vạn nhất cái cao thủ Kim Đan nào cao hứng, ban thưởng cho kiện bảo bối, hoặc là tiện tay chỉ điểm tu hành một chút, vậy y coi như kiếm bộn phát!

“Tiền bối có chuyện gì, cứ việc phân phó!” Thủ lĩnh vệ binh một mặt hưng phấn nói.

“Mang bọn ta, qua phủ Thành chủ!”

“Không có vấn đề, ta cái này mang ngài qua!” Thủ lĩnh vệ binh càng cao hứng, nghĩ không ra lại là loại chuyện nhỏ nhặt này, phủ Thành chủ người nào không biết a, đây quả thực là không công tống cơ duyên cho mình a!

“Các vị tiền bối, nhất định là bằng hữu của Thành chủ chúng ta, lần này là tới thăm bạn đi?” Thủ lĩnh vệ binh một bên dẫn đường, một bên nịnh nọt nói nói, y thấy, cũng chỉ có Thành chủ đại nhân, mới có tư cách kết giao với nhiều cao thủ Kim Đan như vậy đi.

“Thăm bạn? Đó cũng không phải!” Lâm Hải cười nhạt nói.

“A? Tiền bối kia tới là?” Thủ lĩnh vệ binh hiếu kỳ hỏi.

“Chúng ta là tới...” Ngữ khí của Lâm Hải ngừng một hồi, bỗng nhiên nghiền ngẫm cười một tiếng, nhẹ nhàng phun ra hai chữ!

“Phá quán!”

Chương 1095: Ngươi chuẩn bị để người nào, chịu không nổi a?

“Phá, phá quán?” Thủ lĩnh vệ binh nghe được, bỗng nhiên sững sờ, sau đó sắc mặt đại biến.

“Tiền bối, tiểu nhân không hiểu ý tứ của ngài...”

“Không hiểu? Rất đơn giản!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Chính là đem Thành chủ của các ngươi, đá xuống khỏi vị trí của gã, sau đó để ta tới ngồi!”

Bịch!

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, thủ lĩnh vệ binh bị dọa đến trực tiếp ngồi xuống ngay tại chỗ, bờ môi run rẩy, nhìn Lâm Hải mà mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Tiền bối, cái việc này, tiểu nhân cũng không dám mang ngài đi a!”

Nói đùa, dẫn một đám người đi tới nhà Thành chủ của mình, đó cùng muốn chết khác nhau ở chỗ nào? Cho y mượn cái lá gan, y cũng không dám a!

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, chậm rãi lắc đầu.

“Cái này, chỉ sợ cũng không phải do ngươi!”

“Tiền bối khai ân, tiền bối khai ân a!” Mặt mũi thủ lĩnh vệ binh tràn đầy hoảng sợ, không ngừng cầu khẩn.

“Bớt nói nhảm!” Tư Mã Kiếm Như một mặt không kiên nhẫn, tiến lên một bước, duỗi cánh tay ra, lăng không đem thủ lĩnh vệ binh xách lên.

“Nhanh chóng ở phía trước dẫn đường, Tông chủ của chúng ta có thể bảo vệ cho ngươi bình an, nếu không mà nói, hiện tại lão tử liền giết ngươi!”

Thủ lĩnh vệ binh bị một thân sát khí của Tư Mã Kiếm Như này, dọa đến kém chút tè ra quần, toét miệng còn kém không thể khóc lên.

“Thật con mẹ nó không may a, thua thiệt chính mình còn tưởng rằng là đại cơ duyên đến, kết quả kết quả là, là con mẹ nó đại sát thần a!”

“Thôi được, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, đắc tội với Thành chủ, dù sao cũng tốt hơn so với chết ngay bây giờ!”

Rơi vào đường cùng, thủ lĩnh vệ binh đành phải vẻ mặt đau khổ, gật gật đầu.

“Tiền bối, ngài trước buông tay, ta dẫn đường, dẫn đường còn không được sao?”

“Hừ, sớm nên như thế!” Tư Mã Kiếm Như lúc này mới một tay đẩy thủ lĩnh vệ binh ra, thủ lĩnh vệ binh mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, mang theo bọn người Lâm Hải, đi về phía trước một tòa trang viên huy hoàng.

“Tiền bối, đây chính là phủ Thành chủ.” Thủ lĩnh vệ binh run rẩy hướng phía trang viên nhất chỉ, sau đó há há miệng, cả gan nói.

“Đường đã đưa đến, không biết tiền bối có thể để tiểu nhân rời đi, nếu như bị người của phủ Thành chủ nhìn thấy, này tiểu, tiểu...” Thủ lĩnh vệ binh bị dọa đến toàn thân run rẩy, nói không được.

Lâm Hải ngẩng đầu liếc y một cái, đột nhiên ngón tay búng một cái, một đạo quang mang thẳng đến phía thủ lĩnh vệ binh mà đi.

“Tiền bối tha mạng a!” Thủ lĩnh vệ binh bị dọa đến hồn phi phách tán, tưởng là Lâm Hải muốn giết y, phù phù liền quỳ xuống.

“Tiếp lấy!” Lâm Hải buồn cười một trận, đột nhiên mở miệng.

“Ách...” Thủ lĩnh vệ binh không rõ ràng cho lắm, vội vã vươn tay quơ tới, đem đạo tia sáng này tiếp nơi vào bên trong tay, cúi đầu xem xét, biểu lộ bỗng nhiên sững sờ.

“Tiền bối, ngài đây là?” Thủ lĩnh vệ binh bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Lâm Hải, trong lòng đột nhiên dâng lên vô hạn kích động.

“Đa tạ ngươi đã dẫn đường cho chúng ta, viên đan dược này, có lẽ có thể giúp ngươi, đột phá đến Giả Đan!”

Lâm Hải nói xong, hướng phía thủ lĩnh vệ binh đang trợn mắt há hốc mồm, tùy ý phất phất tay.

“Đi thôi!”

Thủ lĩnh vệ binh nghe được lời nói của Lâm Hải, đầu oanh một tiếng, một cỗ cuồng hỉ nói không nên lời liền xông lên đầu.

Mãnh liệt mà cúi đầu, nhìn chằm chằm vào viên đan dược đang tản ra mùi thơm ngát nồng đậm trong tay này, kích động đến trái tim đều nhanh nhảy ra.

“Ăn nó, liền có thể đột phá đến Giả Đan?” Thủ lĩnh vệ binh nâng đan dược trong tay, không tự chủ được mà run lẩy bẩy, lấy tư chất của y, vốn cho rằng đời này cũng vô duyên với Giả Đan, nghĩ không ra hôm nay vậy mà được đến Thần Đan!

“Cơ duyên a, đại cơ duyên a!”

Thủ lĩnh vệ binh cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cái thay đổi rất nhanh này, để y cảm giác như đang ở tại trong mộng, trái tim nhỏ đều nhanh không chịu nổi.

“Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối, tiểu không đời này khó quên!”

Phanh một tiếng, hướng phía Lâm Hải nặng nề khấu đầu một cái, thủ lĩnh vệ binh một mặt hưng phấn, trong mắt tỏa ra tinh quang, cẩn thận từng li từng tí đem đan dược cất kỹ, nhảy dựng lên cấp tốc rời đi.

Đám cường giả Kim Đan ở sau lưng Lâm Hải kia, nhìn bóng lưng của thủ lĩnh vệ binh, trong lòng hâm mộ một trận đồng thời cũng âm thầm kinh hỉ.

“Tông chủ liền một cái người dẫn đường, cũng không có không tiếc rẻ, có trọng thưởng này, nếu như trong chiến đấu lập xuống đại công, lường trước Tông chủ chắc chắn có ban thưởng phong phú, ngàn vạn lần không thể bỏ qua cơ hội này a!”

Một động tác nho nhỏ của Lâm Hải, bất tri bất giác liền điều động sĩ khí của đám cao thủ Kim Đan này, từng cái dồn hết sức để làm, muốn tại trước mặt Lâm Hải, biểu hiện tốt một phen.

“Đi thôi, đi chiếu cố Thành chủ này!” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, một bước đi đầu, hướng phía phủ Thành chủ đi đến.

“Các ngươi là ai?!” Đám người Lâm Hải này, trùng trùng điệp điệp mà đến, nhất thời để thủ vệ của phủ Thành chủ, ngầm sinh cảnh giác, xa xa liền đem bọn người Lâm Hải ngăn lại, nghiêm nghị hỏi thăm!

“Cút!”

Thủ vệ vừa mới dứt lời, Phong Trí Xa đột nhiên tiến lên, cánh tay vung lên, chân khí phóng ra ngoài, trực tiếp đem thủ vệ đánh bay, thân thể đụng ở trên tường, máu tươi cuồng phún, trong mắt sợ hãi không thôi!

“Hừ!” Phong Trí Xa cũng không nhìn y một cái, nếu không phải biết rõ Lâm Hải mềm lòng nhân hậu, không muốn sát thương tới tính mệnh, tên thủ vệ này nơi nào còn có mệnh nữa.

“Tông chủ, mời!” Phong Trí Xa hướng phía Lâm Hải bày ra một tư thế, cung kính nói.

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, chắp hai tay sau lưng, phong đạm khinh vân đi thẳng về phía trước!

“Nhanh đóng cửa!” Thủ vệ tiến lên tra hỏi, bị thổ huyết thụ thương, lập tức kinh động đám thủ vệ còn lại.

Những thủ vệ này có thể trực tại phủ Thành chủ, tự nhiên đều là hạng người cơ linh, thấy bọn người Lâm Hải là kẻ đến không thiện, liền biết rõ căn bản không phải là nhóm người mình có thể ngăn được, vội vàng đem cửa lớn khóa chặt, nhanh như chớp chạy vào trong phủ báo tin.

Thành chủ Địch Thắng Kiệt, giờ phút này đang ở trong phủ cùng tiểu Tthiếp uống rượu, đột nhiên thấy thủ vệ hoảng hốt chạy vào.

“Thành chủ, việc lớn không tốt á!” Thủ vệ còn không thông báo, liền hoảng sợ quát lên.

“Hỗn trướng, chuyện gì mà kinh hoảng! Hô to gọi nhỏ, còn ra thể thống gì!”

Địch Thắng Kiệt nhất thời chau mày, trong lòng bất mãn, những thủ vệ này, đều là do gã tại bên trong phạm vi toàn thành, tự mình chọn lựa, tuy tu vi chưa chắc cao bao nhiêu, nhưng đều là hạng người đầu não linh hoạt, làm việc rất có chừng mực, làm sao hôm nay lại có thái độ khác thường, thất lễ như thế?

“Thành chủ, bên ngoài có người náo sự, đã đánh vào tới cửa rồi!” Thủ vệ vội vã đem chuyện khi trước, lời ít mà ý nhiều nói một lần.

“Cái gì ?!” Sắc mặt Địch Thắng Kiệt bỗng nhiên biến đổi, sau đó phanh cái đem cốc chén quẳng xuống đất, tức đến nổi giận đùng đùng.

“Hỗn trướng, cuồng đồ từ nơi nào đến, ngay cả phủ Thành chủ của ta cũng dám xông, thật sự là ăn gan hùm mật báo, tất cả đều chán sống, lão tử để bọn hắn...”

Oanh!

Địch Thắng Kiệt còn chưa nói hết lời, đột nhiên một tiếng vang thật lớn, từ bên ngoài phủ truyền đến, sau đó một cái hạ nhân thất kinh chạy vào.

“Thành chủ, xảy ra chuyện!”

“Đậu móa, chậm rãi nói, đến cùng xảy ra chuyện gì!” Địch Thắng Kiệt một tay tóm cái hạ nhân thở không ra hơi này, xách cổ áo lên, tức giận rống nói.

“Cửa lớn, cửa lớn bị người một chân đạp bay!”

“Thảo!” Địch Thắng Kiệt nghe được, tức đến trực tiếp đem hạ nhân ném qua một bên, trong mắt cơ hồ phun ra lửa giận!

“Đậu móa, cuồng đồ nơi nào đến! Quả thực là khinh người quá đáng, bất kể là ai, hôm nay lão tử để cho hắn chịu không nổi!”

“Ngươi chuẩn bị để người nào, chịu không nổi vậy?” Đúng lúc này, bỗng nhiên có một thanh âm, nhàn nhạt vang lên.

Địch Thắng Kiệt sững sờ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái người trẻ tuổi chừng hai mươi, chắp hai tay sau lưng, mang trên mặt mỉm cười như có như không, chậm rãi đi tới.

Sau lưng người trẻ tuổi, còn đi theo mười hai cái nam tử khí thế hung huăng, mỗi cái ánh mắt có thần, mặt lộ sát cơ, khí tức trên thân không ngừng phụt ra hút vào, thực lực của mỗi một cái, tựa hồ cũng không kém Gã.

“Từ bên nào đến nhiều cao thủ như vậy?” Đồng tử của Địch

Thắng Kiệt bỗng nhiên co rụt lại, cảm thấy kinh hãi, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Nhưng gã dù sao cũng là chủ của một thành, bây giờ cứ như vậy bị người ta nghênh ngang xông vào trong nhà, gã nào có thể nhịn xuống khẩu khí này.

Trong ánh mắt lóe lên hàn quang, hai mắt Địch Thắng Kiệt như điện, nhìn về phía Lâm Hải, nhàn nhạt mở miệng.

“Bằng hữu, ngươi đây là có ý gì?”

Chương 1096: Thần thông Chôn Vùi

Lâm Hải trên dưới dò xét Địch Thắng Kiệt một phen, dáng người ngắn nhỏ tinh anh, hai mắt có thần, du ly bất định, xem xét cũng là cái người cực có tâm cơ.

“Không có ý gì?” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, “Ngươi chính là thành chủ Địch Thắng Kiệt?”

“Không sai, chính là Địch mỗ!” Địch Thắng Kiệt nhắm hai mắt lại, gật gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn về phía Lâm Hải.

“Tha thứ mắt Địch mỗ vụng về, các hạ tựa hồ rất lạ mắt, không biết Địch mỗ đã đắc tội với các hạ ở nơi nào, làm phiền hưng sư động chúng như vậy, tìm tới cửa? Nếu là có hiểu lầm gì đó, đều có thể nói rõ ràng ở trước mặt mọi người, các hạ làm như thế, có phải có chút quá phận hay không?”

Lời nói của Địch Thắng Kiệt, không kiêu ngạo không tự ti, tuy thực lực một phương của Lâm Hải, để trong lòng gã âm thầm run sợ, nhưng mặt ngoài như cũ vẫn là một bộ dáng trấn định tự nhiên, hơi có chút phong độ đại tướng.

“Cái Địch Thắng Kiệt này, ngược lại là cái nhân vật!” Lâm Hải âm thầm gật đầu, ngược lại đối với gã có chút thưởng thức.

“Giữa ngươi và ta, cũng không có gì sai!” Lâm Hải lạnh nhạt mở miệng.

“Vậy các hạ đến tột cùng vì sao...” Mặt mũi Địch Thắng Kiệt tràn đầy nghi hoặc.

“Không vì cái gì, nghĩ để ngươi thoái vị mà thôi!”

Địch Thắng Kiệt nghe xong, sắc mặt đột nhiên cuồng biến, trong mắt kinh nghi bất định, tựa hồ đang suy nghĩ lời này của Lâm Hải, đến tột cùng là thật là giả!

“Ha ha ha ha!” Sau một lát, Địch Thắng Kiệt bỗng nhiên cười to một tiếng.

“Ta tưởng là chuyện gì đâu, nguyên lai các hạ là coi trọng cái chức Thành chủ này a? Làm gì không nhanh chóng nói rõ, kém chút nháo ra sự tình không thoải mái, đã như vậy, Địch mỗ liền thành toàn cho người, đem cái chức Thành chủ này, để cho các hạ là được!” Địch Thắng Kiệt vung tay lên, nói năng cực kỳ khẳng khái hào phóng!

“A.” Trong lòng Lâm Hải âm thầm lấy làm kỳ, cái Địch Thắng Kiệt này không đồng nhất a, thật đúng là co được dãn được, bất quá người càng như vậy, liền càng nguy hiểm, Lâm Hải cũng không muốn chôn xuống cho mình cái tai hoạ ngầm gì.

“Nếu ngươi đã nguyện ý đem chức Thành chủ này nhường ra, vậy Lâm mỗ liền đa tạ!” Nói xong, nụ cười trên mặt Lâm Hải đột nhiên thu vào, trong mắt lóe lên một đạo tinh mang.

“Bất quá, chỉ là nhường ra chức Thành chủ còn chưa đủ, ngươi còn cần thần phục với ta!”

“Cái gì?.!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, sắc mặt Địch Thắng Kiệt đột nhiên hoàn toàn thay đổi, âm trầm như nước.

“Các hạ, Địch mỗ đã nhiều lần nhường nhịn, cho ngươi đủ mặt mũi, ngươi lại làm như thế, không cảm thấy quá phận sao?”

Lâm Hải thì là khẽ lắc đầu, trên mặt áy náy.

“Tình thế bất đắc dĩ, thật có lỗi!”

“Ngươi nhất định phải thần phục, nếu không, hậu quả không phải ngươi có thể tiếp nhận!”

“Ngươi!” Thấy Lâm Hải nói kiên quyết như thế, mặt mũi Địch Thắng Kiệt nhất thời tràn đầy vẻ giận dữ, đưa tay đặt tại chỗ chuôi kiếm.

“Thế nào, ngươi còn muốn động thủ sao?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, ngữ khí băng lãnh xuống tới.

Một cỗ nhiệt huyết dâng lên trong Địch Thắng Kiệt, gã liền muốn đem trường kiếm rút ra, nhưng tới lúc cuối cùng lại bị gã sinh sinh đè xuống.

“Đối phương quá mạnh, không thể liều mạng!” Trong lòng Địch Thắng Kiệt thở dài, cuối cùng lý trí đã chiến thắng xúc động, lắc đầu cười khổ.

Thực lực của Lâm Hải, gã không biết được, nhưng chỉ là mười hai cái tùy tùng sau lưng Lâm Hải này, liền đã thật đáng sợ, từ bên trên khí tức mà nhìn, mỗi một cái đều là Kim Đan Nhân Tiên, không kém mình chút nào, nếu thật sự muốn động thủ, mười hai người đồng loạt ra tay, chính mình chỉ sợ liền cơ hội bỏ trốn cũng đều không có!

“Thôi được, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, trước xem qua được cửa này rồi lại nói!” Nghĩ đến chỗ này, Địch Thắng Kiệt biến sắc, hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

“Thường nói, kẻ thức thời là tuấn kiệt, Địch mỗ nguyện ý thần phục!” Nói xong, Địch Thắng Kiệt hướng phía Lâm Hải ôm quyền, khom người tới đất.

“Nếu như thế, đem cái này ăn vào!”

Thanh âm của Lâm Hải, vang lên lần nữa, sau đó một đạo quang mang màu lục, liền bay về phía Địch Thắng Kiệt.

Địch Thắng Kiệt duỗi tay vồ lấy, chộp vào bên trong tay, cúi đầu nhìn lại, sắc mặt trong nháy mắt liền biến.

“Đây là cái đan dược gì?” Tuy Địch Thắng Kiệt không biết Khống Thần Đan, nhưng chỉ từ cái màu sắc này, liền có thể đoán được, cái này chính là một cái Độc Đan!

“Khống Thần Đan!”

Lời nói của Lâm Hải, để trong lòng Địch Thắng Kiệt mạnh mẽ nhảy lên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt không màu!

“Ngươi để cho ta, ăn Khống Thần Đan?” Thanh âm nói chuyện của Địch Thắng Kiệt, cũng run rẩy.

Đại danh của Khống Thần Đan, hiển nhiên gã cũng sớm có nghe thấy, một viên thuốc này nếu là ăn vào, vậy đời này gã liền đều sẽ bị Lâm Hải khống chế, nếu không đau đớn sống không bằng chết này, tuyệt đối sẽ để gã hối hận vì đã đi đến thế giới này!

“Yên tâm, sẽ không để cho ngươi thống khổ quá lâu, chỉ cần trung tâm với ta, giải dược hàng năm, đều sẽ đúng hạn đưa đến trên tay ngươi!” Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, phong đạm khinh vân nói nói.

Địch Thắng Kiệt biến sắc lại biến, bên trong ánh mắt mang theo không cam lòng cùng phẫn nộ thật sâu, nội tâm tựa hồ tại trải qua thống khổ giãy dụa, hơn nửa ngày mới cắn răng.

"Tốt, ta ăn!"

Nói xong, Địch Thắng Kiệt há miệng ra, cầm Khống Thần Đan trong tay, hướng phía bên trong miệng đưa vào.

Nhưng mà, thời khắc trong lòng mọi người ở đây đang thư giãn, dị biến liền nảy sinh!

"Trá!"

Đột nhiên, Địch Thắng Kiệt quát chói tai một tiếng, trong tay đột nhiên có một món đồ vật đen sì, hướng phía bọn người Lâm Hải ném qua mà đến, đồng thời thân ảnh chớp liên tục, hướng phía sau phi tốc nhanh chóng thối lui!

"Muốn chết!" Lâm Hải không nghĩ tới Địch Thắng Kiệt vậy mà lại chơi lừa gạt, trong mắt lóe lên hàn quang, đưa tay một đường Chưởng Tâm Lôi, thẳng đến trước mặt cái vật đen sì này bổ tới!

Oanh!

Mà vừa lúc này, vật thể màu đen trước mặt, vậy mà đột nhiên dài ra theo gió, biến thành một cái lưới lớn phô thiên cái địa, hướng phía bọn người Lâm Hải, chụp xuống!

Một chiêu Chưởng Tâm Lôi của Lâm Hải, đánh rơi phía trên cái võng, cũng chỉ là đem cái võng đánh trúng run lên, lại không hư hao chút nào, mắt thấy là phải đem Lâm Hải bao ở trong đó.

"Là pháp bảo!" Lâm Hải lập tức nhìn ra cái võng này không phải là phàm vật, bằng vào Đạo pháp tựa hồ khó mà ứng đối, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay, Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, hướng phía cái võng bổ tới!

"Phá!"

Nhất thời, đao mang màu lam tốc biến, đụng vào phía trên cái võng.

Phốc!

Cái võng như là giấy, trong nháy mắt bị một đao tổn hại, khôi phục thành lớn chừng bàn tay, rơi xuống đất.

Địch Thắng Kiệt đang hướng phía bên ngoài phủ chạy trốn, thấy pháp bảo bị hủy, không khỏi đau lòng một trận.

Cái pháp bảo hình lưới này, chính là một món Bảo khí duy nhất bên trong tay gã, gã đã dựa vào nó đánh bại không biết bao nhiêu kẻ địch tới đánh, nghĩ không ra hôm nay vậy mà gãy kích tại chỗ này!

Bất quá, tình huống trước mắt, gã cũng không đoái hoài tới pháp bảo, món pháp bảo này chỉ cần có thể trợ giúp gã, đem bọn người Lâm Hải, trì hoãn một lát, thì gã liền có thêm ra một tia hi vọng chạy đi!

Nhưng mà, ngay tại lúc gã coi là bọn người Lâm Hải, đã mất đi tiên cơ, vô pháp đuổi kịp mình, đột nhiên một đường thanh âm nhàn nhạt, tại trên thiên không đột nhiên vang lên.

“Thần thông, Chôn Vùi!”

Theo tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, trong lòng Địch Thắng Kiệt đột nhiên giật mình, không khỏi cảm thấy phía trước có một đường khí tức khủng bố, bỗng nhiên dâng lên, hướng phía chính mình cuốn tới!

“Chuyện gì xảy ra?” Địch Thắng Kiệt kinh hãi ngẩng đầu, sau đó con mắt trong nháy mắt liền trừng tròn xoe!

Chỉ thấy phía trước mình, vậy mà không duyên cớ xuất hiện một đạo sóng biển cực cao lớn mấy chục trượng, bọt nước ở trên không trung liền ngưng tụ thành Thủy Tiễn, lít nha lít nhít hướng phía chính mình, sắc bén rơi xuống!

“Không tốt!” Địch Thắng Kiệt quá sợ hãi, uy lực của Thủy Tiễn này, mặc dù không tính là quá mạnh, nhưng cũng cần gã toàn lực ứng đối, mới có thể không bị bất kỳ thương tích nào, nhưng cứ như vậy, gã còn chạy trốn như thế nào.

Nhưng giờ phút này đã không có thời gian để nghĩ lại, Thủy Tiễn đã rơi đến đỉnh đầu, nếu như không chống cự, mệnh đều không, còn nói đào tẩu thế nào!

“Phá!”

Địch Thắng Kiệt hét lớn một tiếng, hai tay ở trước ngực vây quanh một cái, trong nháy mắt lôi ra một luồng khí xoáy cực lớn màu xanh, hướng phía trên đột nhiên đẩy ra!

Ông!

Luồng khí xoáy cực lớn, kéo theo không khí bốn phía, quay cuồng một hồi, trong nháy mắt đem sóng nước quấn vào trong đó, giằng co cùng một chỗ, mấy hơi về sau, ầm ầm nổ tung!

Trong lòng Địch Thắng Kiệt rung mạnh, toàn bộ thân thể bị khí tức cường đại, trùng kích hướng phía sau lưng bay đi.

“Bao vây!” Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, bọn người Tư Mã Kiếm Như, thân ảnh nhất thời chớp liên tục, đem Địch Thắng Kiệt vây vào giữa!

Chương 1097: Ngu ngốc mới không ăn

Sắc mặt Địch Thắng Kiệt hoàn toàn thay đổi, trong nháy mắt cảm thấy mười hai đạo khí tức vô cùng cường đại, đem gã hoàn toàn khóa kín, không có bất kỳ cái không gian chạy trốn gì.

Bang một tiếng, Địch Thắng Kiệt đem trường kiếm bên hông rút ra, trong mắt lóe lên một tia kiên quyết!

Chuyện cho tới bây giờ, đã không có đường lui khác, vì kế hoạch hôm nay chỉ có thể nhất chiến!

“Thế nào, ngươi cận kề cái chết cũng không muốn dùng Khống Thần Đan sao?” Thanh âm của Lâm Hải, vang lên lần nữa, truyền vào trong tai của Địch Thắng Kiệt.

“Hừ!” Địch Thắng Kiệt cười lạnh một tiếng, “Từ ngày Địch mỗ bắt đầu tu luyện trở đi, cũng đã nghĩ đến sẽ có hôm nay, đơn giản chỉ là chết một lần mà thôi, nhưng để Địch mỗ bị người chế trụ, tuyệt không có khả năng!”

Nghe được lời nói của Địch Thắng Kiệt, Lâm Hải không biết vì sao, trong lòng có chút nặng nề, trong mắt lóe lên vẻ do dự.

“Ngươi thật không muốn thần phục?” Lâm Hải lại một lần nữa mở miệng, chỉ là thanh âm lần này, lại càng thêm băng lãnh.

“Ha ha ha!” Địch Thắng Kiệt cười dài một tiếng, “Ngươi người này làm sao dông dài như thế, người tu đạo, cái nào không phải là người sát phạt quyết đoán, giống như ngươi vậy, lại ngay cả cái đàn bà cũng không bằng, phi!”

“Ngươi nói cái gì!” Lâm Hải nhất thời dâng lên lửa giận, trong mắt lóe lên một tia sát cơ!

“Ta vốn không muốn giết ngươi, làm sao chính ngươi muốn chết, đừng trách ta!”

“Động thủ đi, nếu vô pháp bắt sống, coi như chém giết!” Lâm Hải phát ra mệnh lệnh băng lãnh, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, không muốn lại nhìn!

“Lên!” Lục Khôn Bằng dẫn đầu quát nhẹ một tiếng, mười hai cái cao thủ Kim Đan, lập tức xông đi lên.

Nhất thời, âm thanh quát nhẹ, tiếng mắng chửi vang lên liên miên, bên trên bầu trời càng là sáng chói vô cùng, quang mang vạn trượng, các loại pháp thuật kịch liệt va chạm tại trên thiên không, cả vùng không gian cũng bị chấn động run rẩy lên.

Chiến đấu bắt đầu nhanh, kết thúc cũng nhanh, không đến mười hơi công phu, liền khôi phục lại bình tĩnh.

Phù phù một tiếng, một bóng người bị ném ở dưới chân Lâm Hải.

“Tông chủ, người đã bị bắt sống!” Phong Trí Xa tiến lên một bước, hướng phía Lâm Hải bẩm báo nói.

“Hừ!” Nói xong, Phong Trí Xa đột nhiên rên lên một tiếng, tay che bả vai, mặt lộ vẻ thống khổ.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, đã thấy vai trái của Phong Trí Xa, là một mảnh máu thịt be bét.

“Ngươi bị thương?” Lâm Hải nhướn mày, có chút bất mãn, mười hai người đánh một người, còn treo màu, cũng không phải cái sự tình quang vinh gì a?

Thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, trên mặt Phong Trí Xa xấu hổ, cúi đầu.

“Để Tông chủ mất mặt, thuộc hạ những này ngày cùng ở chung với Tông chủ, cảm thấy Tông chủ chính là người trạch tâm nhân hậu, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì tựa hồ không muốn giết người, cho nên vừa rồi cả gan tự chủ trương, thay cái Địch Thắng Kiệt này ngăn lại một kích trí mệnh, là lấy chính mình cũng thụ thương.”

“Bà nội ngươi a!” Phong Trí Xa vừa thốt ra lời kia, bọn người

Tư Mã Kiếm Như, nhất thời thầm mắng trong lòng một trận.

Nhìn không ra Phong Trí Xa bình thường không nói nhiều, vuốt mông ngựa lại thật con mẹ nó là một tay hảo thủ a, trong bất tri bất giác, liền để gã nắm lấy cơ hội, tại trước mặt Lâm Hải biểu hiện một trận.

Quả nhiên, Phong Trí Xa vừa thốt ra lời kia, để trong lòng Lâm Hải dâng lên một tia cảm giác nói không nên lời, hết sức thoải mái.

Cố nhiên nguyên nhân là một mặt mông ngựa, nhưng cuối cùng, Phong Trí Xa đã thăm dò ra tính cách của Lâm Hải, Lâm Hải tâm địa thiện lương, xác thực không muốn tùy ý giết người, Phong Trí Xa làm vậy, vừa lúc đúng tâm ý của Lâm Hải.

“Làm khó ngươi!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, mấy cây kim châm cũng đã đâm vào bả vai của Phong Trí Xa.

Trong nháy mắt, chân khí chảy đến nhập trong người của Phong Trí Xa, máu tươi lập tức ngừng, vết thương vậy mà đang nhanh chóng khép lại!

“Đa tạ Tông chủ!” Phong Trí Xa thấy Lâm Hải vậy mà tự mình trị thương cho chính mình, trong lòng không khỏi mừng rỡ, lộ ra một mặt cảm kích, ngữ khí cũng nghẹn ngào!

“Thao, thật có thể trang!” Mấy người Tư Mã Kiếm Như, càng thêm đố kỵ, đồng thời trong lòng ảm đạm, biết rõ giờ phút này, phân lượng của Phong Trí Xa tại trong lòng Lâm Hải, chỉ sợ so với đám bọn họ sẽ nặng hơn một chút.

Mà Lâm Hải lúc này, lại hướng phía Địch Thắng Kiệt ở trên mặt đất nhìn lại, thấy Địch Thắng Kiệt ở dưới vây công của mười hai người, đã sớm vết thương chồng chất, nếu không phải nhờ Phong Trí Xa mà nói, đoán chừng giờ phút này đã sớm mất mạng.

Lâm Hải đem Khống Thần Đan rơi xuống đất, sau đó chiêu một cái, chộp vào bên trong tay, nhẹ nhàng đưa tới trước mắt Địch Thắng Kiệt.

“Ta không muốn thương tổn ngươi, thật không nghĩ, cho ngươi thêm một cơ hội, ăn nó đi!” Lâm Hải nhìn Địch Thắng Kiệt, tâm tình phức tạp, than nhẹ nói.

Bất kể thế nào nói, Địch Thắng Kiệt là vô tội, chính mình vì đạt được mục đích, bất đắc dĩ muốn tổn hại lợi ích của một số người, Lâm Hải chỉ có thể tận lực đem thương tổn đối với người khác, hạ xuống đến mức thấp nhất.

“Hừ hừ, làm sao, tâm lý không qua được? Sợ ngày sau có tâm ma?” Địch Thắng Kiệt cười lạnh một tiếng, tựa hồ xem thấu Lâm Hải không đành lòng, mặt mũi tràn đầy biểu lộ máu tươi, khiếp người nói không nên lời.

“Có bản lĩnh liền giết ta à, ở chỗ này trang cái người tốt lành gì? Còn không muốn thương tổn ta, dùng Khống Thần Đan khống chế ta, con mẹ nó là thương tổn lớn nhất đối với ta!”

Lâm Hải nghe Địch Thắng Kiệt khàn cả giọng giận mắng, chân mày không khỏi vẩy một cái, lẳng lặng nhìn chăm chú vào y một lát, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Ngươi làm sao biết, bị ta khống chế, chính là thương tổn, nói không chừng, càng là thiên đại cơ duyên của ngươi!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, trong lòng Địch Thắng Kiệt bỗng nhiên sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

Mà Lâm Hải cũng không nói thêm gì nữa, đột nhiên hơi chuyển động ý nghĩ một chút!

Ầm!

Một tiếng nhẹ vang lên, trước mắt đột nhiên xuất hiện đan dược chồng chất như núi, đan hương nồng đậm, trong nháy mắt đã đem cả vùng không gian cũng tràn ngập, thấm vào ruột gan, để cho người ta thư sướng nói không nên lời.

Đông!

Lại là một đường tiếng vang, là Lâm Hải đem Lão Quân Lô, cũng từ bên trong Thánh Cảnh lấy ra, đặt ở trước mặt Địch Thắng Kiệt.

"Tê ~" Xung quanh Lâm Hải, nhất thời truyền đến đường đường thanh âm hút khí lạnh, lập tức tĩnh lặng ngắt như tờ.

Không riêng gì Địch Thắng Kiệt, liền cả mười hai Nhân Tiên đám Tư Mã Kiếm Như đi theo Lâm Hải đến đây, tất cả cũng đều ngốc, từng cái nhìn chằm chằm lên đan dược đếm không hết trước mặt này, trong mắt tỏa ra hồng quang, nước bọt đều nhanh chảy xuống.

"Bảo tàng, siêu cấp bảo tàng a!"

Cho đến lúc này, Lâm Hải mới nhàn nhạt mở miệng, mục tiêu lại biến thành tất cả mọi người ở đây.

"Ta ở bên trong này, có đan dược đếm không hết, có thể đề cao tu vi cho các ngươi, chỉ cần các ngươi trung thành với ta, làm ra cống hiến đủ lớn, ta thậm chí có thể dùng đan dược, đem bọn ngươi xếp thành Nguyên Anh kỳ!"

"Coi như đan dược không đủ!" Lâm Hải đột nhiên đưa tay, vỗ vỗ Lão Quân Lô ở bên cạnh, "Ta vẫn có thể luyện, bởi vì bản thân ta, chính là một tên Luyện Đan Sư!"

"Chúng ta, tất nhiên sẽ hiệu trung với Tông chủ, muôn lần chết không từ!" Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, bọn người Tư Mã Kiếm Như, lập tức quỳ một chân trên đất, hướng phía Lâm Hải cung kính nói nói, trong mắt là một mảnh cuồng nhiệt!

Nếu như trước đó, đối với Lâm Hải nói gì nghe nấy, nguyên nhân có lẽ là bởi vì Khống Thần Đan, như vậy hiện tại, mỗi người bọn họ đối với Lâm Hải, đều là khăng khăng một mực, xuất phát từ nội tâm muốn hiệu trung.

Không vì cái gì khác, đống đan dược kia so với cái gì cũng có sức thuyết phục hơn a, không có nghe Lâm Hải nói sao, chỉ cần với trung tâm, cống hiến đủ lớn, Lâm Hải thậm chí có thể dựa vào đan dược, đem nhóm người mình, sinh sinh cho ăn thành đại năng Nguyên Anh kỳ!

Nguyên Anh kỳ a, nếu như dựa vào tu luyện, đó là độ cao mà bọn họ đời này cũng vô vọng với tới a, bây giờ lại có hi vọng, để bọn họ làm sao không hưng phấn, làm sao không kích động?

Địch Thắng Kiệt hơi mở miệng, nhìn chằm chằm vào núi nhỏ đan dược trên mặt đất kia, hung hăng nuốt ngụm nước bọt, cũng mộng bức.

Hơn nửa ngày, gã mới ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hải, một mặt chấn kinh.

Lâm Hải thì là hướng về phía gã cười nhạt một tiếng, mang theo một tia nghiền ngẫm mở miệng.

“Thế nào, hiện tại có muốn ăn cái Khống Thần Đan này hay không a?”

“Ngu ngốc mới không ăn!” Địch Thắng Kiệt một tay tóm lấy Khống Thần Đan đoạt lại, sợ Lâm Hải đổi ý, nhét vào bên trong miệng!

“Ha ha ha!” Lâm Hải cười to một trận, tâm lý thư sướng nói không nên lời, thấy Địch Thắng Kiệt thành công bị thu phục, ánh mắt nhìn về phía Phong Trí Xa, càng tràn đầy thuận ý.

Đợi sau khi Địch Thắng Kiệt nhấm nháp một phen đau đớn sống không bằng chết của Khống Thần Đan, Lâm Hải liền ban thưởng giải dược, đồng thời còn cho Địch Thắng Kiệt một viên thuốc chữa thương.

Không mất một chút thời gian, Phong Trí Xa cùng Địch Thắng Kiệt, tất cả liền đều đã khôi phục không sai biệt lắm.

Mà giờ khắc này, trong mắt Lâm Hải, đột nhiên lóe lên tinh quang, nhìn về phía Phong Trí Xa cùng Địch Thắng Kiệt, nhàn nhạt mở miệng.

“Phong Trí Xa, Địch Thắng Kiệt nghe lệnh!”

Chương 1098: Kết bái với Ngộ Không

“Có thuộc hạ!” Phong Trí Xa cùng Địch Thắng Kiệt, đuổi bước lên phía trước một bước, ôm quyền hành lễ.

“Hiện tại, ta mệnh lệnh hai người các ngươi, lập tức vào thành, đem Tộc trưởng của các đại gia tộc trong thành toàn bộ cầm xuống, tất cả hành động lấy Phong Trí Xa làm chủ, Địch Thắng Kiệt làm phó, những người khác toàn lực phối hợp, nghe theo hai người Phong Địch chỉ huy, hiểu chưa!”

Phong Trí Xa nghe xong, nhiều cao thủ Kim Đan như vậy, Lâm Hải vậy mà để lấy mình làm chủ, toàn bộ nghe mình chỉ huy, trong lòng nhất thời dâng lên một trận cuồng hỉ, biết rõ đây là một cái tín hiệu phi thường tốt, xem ra Lâm Hải muốn trọng dụng y!

“Tông chủ yên tâm, thuộc hạ tuyệt không cô phụ kỳ vọng cao của Tông chủ, nếu không thuộc hạ sẽ đưa đầu tới gặp!” Phong Trí Xa thoả thuê mãn nguyện, hăng hái, toàn thân cũng tràn ngập nhiệt tình, vỗ bộ ngực hướng phía Lâm Hải cam đoan.

Bọn người Tư Mã Kiếm Như, ánh mắt thì là ảm đạm, trong lòng thở dài, biết rõ cái hiệp một này, vậy mà để Phong Trí Xa lời nói không nhiều này, chiếm thượng phong.

Về sau nếu muốn tại bên trong chỗ Lâm Hải này, đạt được chỗ tốt, chỉ có thể biểu hiện tốt hơn!

“Các huynh đệ, chúng ta xuất phát thôi!” Phong Trí Xa ôm quyền hướng phía Lâm Hải bái biệt, sau đó vung tay lên, mang theo mười cái cao thủ Kim Đan, nghênh ngang chạy hướng các đại gia tộc trong thành mà đi.

Có vị Thành chủ Địch Thắng Kiệt này dẫn đường, lại có mười cái cao thủ Kim Đan tương trợ, dạng đội hình này, Lâm Hải không có lo lắng sẽ xuất hiện cái ngoài ý muốn gì chút nào, toàn lực buông tay để Phong Trí Xa đi làm là được.

Dù sao, về sau dạng sự tình này, còn sẽ có rất nhiều, hắn cũng không thể mỗi một lần cũng tự thân đi làm, có những thủ hạ này đi làm, liền đầy đủ.

Sau khi bọn Địch Thắng Kiệt đi, Lâm Hải trực tiếp tiến vào phủ Thành chủ, tùy ý đi tới bốn phía.

“Tiền bối, ngài có dặn dò gì sao?” Lập tức có người làm trong phủ của Địch Thắng Kiệt, nơm nớp lo sợ lại gần, nơm nớp lo sợ hỏi.

Chiến đấu trước đó, bọn họ đã tận mắt nhìn thấy, biết Thành chủ của mình, đã đầu nhập vào dưới người trẻ tuổi trước mặt này, chủ nhân của chủ nhân, bọn họ sao dám không cẩn thận hầu hạ.

“Tìm cho ta cái phòng trống, ta muốn nghỉ ngơi một chút!” Lâm Hải nhàn nhạt nói.

“Vâng, xin tiền bối đi theo ta!” Hạ nhân nhanh chóng đáp ứng một tiếng, cong cong thân thể, đem Lâm Hải đưa đến một phòng khách rộng rãi.

“Nếu như tiền bối như có gì phân phó, cứ việc gọi nhỏ, tiểu nhân một mực xin đợi ngoài cửa.” Cái hạ nhân này nói xong, liền cẩn thận đóng cửa phòng, lui ra ngoài.

Khó được một hồi thanh nhàn, Lâm Hải nằm ở trên giường, đem điện thoại di động móc ra.

Trước đó chiến đấu cùng phu nhân Triệu Hùng, để Lâm Hải lần nữa cảm nhận được sự đáng sợ của đạo hạnh, khát vọng đối với đạo hạnh, cũng càng phát ra mãnh liệt.

Nhưng bản thân mình tuy có cảm ứng đối với đạo hạnh, nhưng là nhìn không thấy sờ không được, căn bản là không có cách tu luyện, quả thực để cho người ta trông mà thèm không được, Lâm Hải không khỏi muốn thử xem những biện pháp khác.

Sự tình trên tu hành, Lâm Hải tự nhiên nghĩ đến trước tiên cũng là Ngộ Không, Ngộ Không có pháp lực cao cường, chính là một Chiến Thần trên Thiên Đình, lại cùng Lâm Hải có quan hệ thân thiết nhất, Lâm Hải đã đem y xem như y hệt thầy tốt bạn hiền trên đường tu luyện.

Nghĩ đến đã thật lâu không có liên hệ cùng Ngộ Không, trước khi nói chuyện, Lâm Hải trực tiếp mở ra túi càn khôn, phát một đống đồ vật qua.

Leng keng!

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi một rương thuốc lá Trung Hoa!

Leng keng!

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi một rương sợi cay!

Leng keng!

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi một rương Coca Cola!

Leng keng!

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi năm mươi túi hạt dưa Hiệp Hiệp!

Leng keng!

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi năm mươi túi đậu phộng Tửu Quỷ!

...

Lâm Hải còn không có phát xong đồ vật, tin tức của Ngộ Không liền phát tới.

Ngộ Không: A ha ha ha, hiền đệ, làm sao đột nhiên phát nhiều đồ vật mới lạ như vậy cho lão Tôn ta, chẳng lẽ gần đây phát tài sao, a? (phía sau là một biểu lộ kinh hỉ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Phát tài ngược lại không đến nỗi, nhưng là có đồ vật tốt, tự nhiên muốn cùng Đại Thánh chia sẻ, ai bảo Đại Thánh là bạn bè thân thiết nhất của ta đâu! (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Ngộ Không: Bạn bè thân thiết nhất? Lời này của hiền đệ, để tâm lý lão Tôn ta có chút cảm giác khó chịu, không dối gạt hiền đệ, lão Tôn ta lúc mới vừa đặt chân ở Hoa Quả Sơn, từng có sáu cái huynh đệ kết nghĩa, bảy người chúng ta danh xưng Thất Đại Thánh, tiếc rằng khi lão Tôn ta bị ép ở dưới Ngũ Hành Sơn, không có người nào tới thăm, cho đến hôm nay cũng không còn lui tới! (phía sau là một cái biểu lộ bi thương)

Lâm Hải xem hết hồi âm của Ngộ Không, trong lòng trầm xuống, cái hầu tử Ngộ Không này, từ trước đến nay đều là cười đùa tí tửng, lúc nào gặp qua y thương cảm như thế, thậm chí còn dùng tới biểu lộ bi thương.

Xem ra, tuy Ngộ Không cùng sáu cái Đại Thánh còn lại không còn tới lui, nhưng đối với đoạn hữu tình lúc trước này vẫn là niệm

niệm không quên, là cái người thật sự tính tình hướng nội a!

Dạng này người, vì bằng hữu, tuyệt đối có thể không tiếc mạng sống, xông pha khói lửa, là người có thể kết giao!

Nghĩ đến chỗ này, tâm tình Lâm Hải cũng bị lây bệnh, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ xúc động, nhanh chóng biên tập phát qua một cái tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, bọn họ sáu cái làm như vậy, là bọn họ vô tình vô nghĩa, đã không xứng làm tiếp huynh đệ của Đại Thánh, tiểu đệ đối với Đại Thánh từ trước đến nay tôn kính sùng bái, ngưỡng mộ đã lâu, một mực xem làm thần tượng, nếu như Đại Thánh không chê, tiểu đệ nguyện cùng Đại Thánh kết bái làm huynh đệ sinh tử, đồng sinh cộng tử, họa phúc cùng hưởng, không biết Đại Thánh ý như thế nào?

Lâm Hải phát xong, trái tim lập tức phanh phanh phanh nhanh chóng nhảy lên, lòng bàn tay gấp gáp cầm di động, cũng khẽ run lên.

Đây chính là kết bái cùng thần tượng hồi nhỏ -Ngộ Không a, cũng không biết Ngộ Không có thể đáp ứng hay không, nếu như cự tuyệt chính mình, đoán chừng chính mình sẽ rất thương tâm đi.

Rất nhanh, tin tức của Ngộ Không, liền trở lại, Lâm Hải vội vàng gấp gáp xem xét!

Ngộ Không: Ha ha ha ha ha, lời này của hiền đệ, thật trúng tâm ý của lão Tôn ta! Này từ nay về sau, ngươi chính là huynh đệ kết nghĩa của lão Tôn ta, người nào nếu là dám khi dễ Nhị đệ, lão Tôn ta thượng cùng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền, định đem một gậy đem kẻ đó đánh nát nhừ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, thật a! Quá được rồi!!!

Lâm Hải cao hứng kém chút nhảy dựng lên, cười không khép miệng lại.

Nghĩ không ra a, thật là nghĩ không ra a!

Thần tượng lúc nhỏ của vô số người Hoa Hạ, Tề Thiên Đại Thánh Ngộ Không, vậy mà thật đáp ứng cùng mình kết bái, thành huynh đệ á!

Cái này nếu là nói ra, đến hâm mộ chết bao nhiêu người a!

Ngộ Không: Tự nhiên là thật, chờ sau khi Nhị đệ thoát ly bí cảnh, trở về Thiên Đình, huynh đệ ngươi ta lại bày bàn hương án, mời Chư Thiên Tiên Phật, cầu thiên địa chứng kiến!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, hết thảy nghe Hầu ca an bài!

Lâm Hải đối với Ngộ Không, hoàn toàn là một loại tình cảm chân thành tha thiết có từ khi nhìn Tây Du Ký lúc còn bé, không mang theo một tia tạp niệm, bây giờ hai người trở thành huynh đệ kết bái, Lâm Hải là thật cao hứng hỏng.

Sau khi kết bái, Lâm Hải nhớ tới còn có chính sự, vội vàng hướng phía Ngộ Không hỏi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, Nhị đệ có một chuyện, muốn chỉ giáo!

Ngộ Không: Nhị đệ, đều là người trong nhà, không cần khách khí, có chuyện gì, cứ việc nói chính là được, cho dù là để lão Tôn ta đi giúp ngươi đem Ngọc Đế lão nhi kia kéo xuống ngựa, lão Tôn ta cũng tuyệt nghiêm túc!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, Hầu ca liền bỏ qua cho lão đầu đáng thương kia đi, ta đoán chừng Ngọc Đế nghe được tên của ngươi, ngủ cũng không nỡ ngủ a! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Ngộ Không: Hắc hắc, nhị đệ đừng khinh thường Ngọc Đế lão nhi kia, lão nhi kia Đạo pháp sâu không lương được, Tại Thiên Đình chính là cao thủ số một số hai, chỉ là trang ra một bộ dáng uất ức mà thôi! Không đề cập tới lão nữa, nhị đệ đến tột cùng là có chuyện gì.

“A?” Lâm Hải nhìn thấy hồi âm của Ngộ Không, không khỏi sững sờ, sau đó bừng tỉnh đại ngộ!

“Trách không được, nguyên lai Ngọc Hoàng yếu như vậy, đều là trang a.”

Thời điểm Lâm Hải lúc trước nhìn Tây Du Ký, liền từng có qua nghi vấn, Ngọc Hoàng Đại Đế đường đường là đại ca của Thiên Giới, vậy mà bị Ngộ Không dọa đến trực tiếp chui vào dưới đáy bàn, một điểm lực chiến đấu cũng đều không có, một người như vậy, là thế nào thống lĩnh chúng Tiên trên Thiên Đình.

Phải biết, đám Thần tiên trên trời kia đều là Đạo pháp siêu nhiên a, Ngọc Đế nếu thực mềm yếu như thế, còn không sớm đã bị người, phất tay liền diệt, há có thể dung cho lão ngồi ổn thỏa trên Kim Điện.

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới hiểu được, Ngọc Hoàng Đại Đế lại là đang chơi trò chơi đóng vai heo a, chỉ là không biết lão làm như vậy, đến tột cùng là có mục đích gì?

Bất quá, cái này lại không phải là mối quan tâm của Lâm Hải, Lâm Hải hiện tại quan tâm nhất, là vấn đề đạo hạnh.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, trước đó nghe ngươi nói, lợi dụng điểm Công đức, có thể ở trên Thiên Đạo Tiên Bia đổi lấy đạo hạnh sao?

Chương 1099: Ta nói ta đoán, ngươi tin không?

Ngộ Không: Không sai, chỗ tác dụng lớn nhất của điểm Công đức, chính là đổi lấy đạo hạnh!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này Hầu ca, ta muốn đổi lấy đạo hạnh, cần phải làm thế nào?

Ngộ Không: Đổi lấy đạo hạnh? Nhị đệ không phải mới vừa vặn cảm giác được đạo hạnh tồn tại à, chẳng lẽ đã bắt đầu tu luyện? (phía sau là một cái biểu lộ kinh ngạc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này thật không có, chẳng lẽ không thể bắt đầu tu luyện, thì không thể đổi lấy sao?

Tâm Lâm Hải lập tức chìm xuống, nếu như đúng như lời này, vậy liền con mẹ nó Nhật chó.

Ngộ Không: Không có bắt đầu tu luyện, tự nhiên không thể đổi lấy, cái này chính là thường thức!

“Hết con bê rồi!” Lâm Hải trong nháy mắt cảm giác giống như bị giội một chậu nước lạnh, chỉ có vô số điểm Công đức, đổi lấy không, cũng là rắm dùng không có a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt a, đa tạ Hầu ca, tiểu đệ biết rõ! (phía sau là một cái biểu lộ thất vọng)

Ngộ Không: Nhị đệ vội vã, muốn đổi lấy đạo hạnh như thế, chẳng lẽ là gặp được địch nhân lợi hại?

“Ta qua, Ngộ Không quả nhiên thông minh a, cái này đều có thể đoán cái tám chín phần mười!” Lâm Hải không thể không bội phục Ngộ Không cơ trí.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không dối gạt Hầu ca, trước đó lại là gặp được một người đạo hạnh thâm hậu, kém chút đưa tại bên trong tay người, cũng may lại có người đạo hạnh càng sâu, đưa người đó thu thập, chỉ là đạo hạnh cường đại, để tiểu đệ có chút lòng còn sợ hãi, vậy nên mới muốn mau sớm tu hành a!

Cũng đã cùng kết bái Ngộ Không, Lâm Hải tự nhiên cũng không cần thiết phải giấu diếm, đem sự tình trước đó gặp được phu nhân Triệu Hùng cùng thân ảnh mơ hồ kia, nói một lần cùng Ngộ Không!

Ngộ Không: Ai nha, gấp chết lão Tôn ta vậy! (phía sau là một cái biểu lộ táo bạo)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, chuyện gì a, để ngươi gấp gáp như vậy?

Ngộ Không: Lão Tôn ta gấp, tự nhiên là Nhị đệ ngươi tại bí cảnh, bị người khi dễ, lão Tôn ta lại không giúp được gì, thật sự là buồn bực, quá buồn bực!

“Nguyên lai là vì không thể giúp được chính mình nên mới sốt ruột a!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời một mảnh ấm áp, lời này từ bên trong miệng của Ngộ Không nói ra, lấy tính cách của Ngộ Không, tuyệt đối là chân tình thực lòng, không có nửa điểm hư giả, xem ra cái đại ca kết bái này của chính mình, là thật đem mình làm thân huynh đệ a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca không cần sốt ruột, tiểu đệ tuy bất tài, nhưng cũng là còn có thể ứng phó, chí ít tự vệ thì không có vấn đề!

Ngộ Không: Không được không được, lão Tôn ta nhất định phải giúp Nhị đệ mau chóng đề cao thực lực, há có thể dung kẻ xấu giương oai tại trên đầu Nhị đệ! Ngươi chờ, lão Tôn ta, giờ liền đi nghĩ biện pháp!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, không cần, thật không cần!

Kết quả, chờ nửa ngày, Ngộ Không cũng không có hồi âm, xem ra là đã hành động, để Lâm Hải không còn gì để nói.

Cái con khỉ này a, thật đúng là người nóng tính phái hành động, bất quá cũng thật là một cái lòng nhiệt tình!

Có thể có cái đại ca kết bái như thế, có vẻ như cũng là một chuyện rất không tệ.

Con đường tu luyện đạo hạnh này, tạm thời đi không thông, Ngộ Không có thể nghĩ đến cái biện pháp gì, Lâm Hải cũng không được biết, nhưng nếu như muốn đề cao thực lực, có vẻ như còn có một con đường có thể đi!

Lâm Hải lại tìm đến Weachat của Thái Thượng Lão Quân, do dự một chút, vẫn là phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, có ở đó hay không a?

Thái Thượng Lão Quân: Xem ở trên phân thượng ngươi vừa mới cùng Tôn Đại Thánh kết bái, lão phu lại bớt chiết khấu cho ngươi đi, hôm nay nếu ngươi khai thông Bách Bảo Các mà nói, sẽ giảm chỉ còn tám mươi phần trăm, tổng cộng chỉ cần tám mươi triệu điểm Công đức là được, nhớ kỹ, thời cơ này chỉ có một ngày nha! (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy tin tức của Thái Thượng Lão Quân, liền bị dọa đến kém chút không thể từ trên giường lăn xuống, con mắt trong nháy mắt liền trừng thẳng, đồng thời một cỗ khí lạnh, sưu cái liền xuất hiện từ phía sau lưng, cái trán nhất thời che kín mồ hôi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi làm sao biết, ta vừa mới kết bái cùng Tôn Đại Thánh? Còn có, ngươi làm sao biết ta hôm nay muốn khai thông Bách Bảo Các? (phía sau là một cái biểu lộ hoảng sợ)

“Thật đáng sợ, cái Thái thượng Lão Quân này thật đáng sợ!” Trái tim Lâm Hải đều nhanh nhảy ra, mồ hôi lạnh không ngừng xuất hiện ở trên cái trán.

Kết bái cùng Ngộ Không, cái này là sự tình mới vừa vặn phát sinh, Ngộ Không không có khả năng lập tức liền đi nói cho Thái Thượng Lão Quân, cũng không có lý phải đi nói cho lão biết, thế nhưng là cái Thái thượng Lão Quân này, là làm sao biết được?

Còn có, sự tình chính mình hôm nay chuẩn bị khai thông Bách Bảo Các, liền càng quỷ dị hơn, đây chẳng qua là một cái ý niệm vừa mới tuôn ra trong đầu của chính mình, thậm chí còn không có hoàn toàn quyết định, lão lại là làm sao biết?

Chẳng lẽ nói, lão cách điện thoại di động, vậy mà có thể đọc tâm sao?

Nếu là như vậy, cái Thái thượng Lão Quân này cũng không phải là vô cùng khủng bố, thậm chí so với suy nghĩ của chính mình, còn đáng sợ hơn vô số lần sao!

Kỳ thực những chuyện này, Lâm Hải cũng không quá lo lắng, Lâm Hải thật đang sợ hãi là, Thái Thượng Lão Quân có thể nhìn thấu chuyện hắn là phàm nhân hay không, đây chính là bí mật lớn nhất trước mặt chúng Tiên trên Thiên Đình của Lâm Hải, một khi bị nhìn thấu, hậu quả thực sự khó liệu!

Thái Thượng Lão Quân: Ta nói ta đoán, ngươi tin không?

“Tin ngươi mới là lạ!” Lâm Hải trực tiếp trợn mắt trừng một cái, ngươi con mẹ nó là tại chỗ này lừa gạt quỷ đâu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, đừng làm rộn, ngươi cái dạng này, ta rất sợ đó a!

Loại thái độ từ chối cho ý kiến này của Thái Thượng Lão Quân, để trong lòng Lâm Hải quả thật chột dạ không được, cái loại cảm giác này, liền giống với chuyện bị phán tử hình, lại không biết ngày nào sẽ hành hình, tra tấn người nói không nên lời!

Thái Thượng Lão Quân: Sợ ngươi muội a! Mở Bách Bảo Các, ưu đãi giảm còn tám mươi phần trăm, chỉ một ngày này thôi a, chính ngươi cân nhắc đi thôi! Còn có, Sprite cùng Coca Cola của ngươi nha, lại con mẹ nó đoạn hàng, mau đổi mới, đáng thương bơm nước của ta a! (phía sau là một cái biểu lộ khóc rống)

“Ách…” Lâm Hải nháy nháy mắt, một mặt mộng bức.

Mẹ nó, cái Thái thượng Lão Quân này là có ý gì a, lực chú ý của lão, như thế nào lại trệch đường ray rồi?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, ngươi liền nói cho ta biết đi, ngươi đến cùng làm sao biết?

Lâm Hải không hỏi rõ ràng, trong lòng đoán chừng là không an tâm được, thế nhưng Thái Thượng Lão Quân đối với tin tức của Lâm Hải, trực tiếp không hồi âm, để Lâm Hải bực bội một trận.

“Mẹ nó, cái lão già này! Thôi đi, không nói thì không nói đi, dù sao ca ca tận lực không gây ngươi là được, ngươi cũng không thể bởi vì ca ca là cái phàm nhân, liền chơi vượt giới truy sát đi.”

“Đạo Tổ, ngươi đến tột cùng là làm sao biết biến số của Tam Giới, dự định hôm nay sẽ khai thông Bách Bảo Các?” Tại một chỗ địa phương thần bí của Thiên Đình chi đa, Như Lai Phật Tổ vừa uống trà, mộvừat bên hiếu kỳ hướng phía Thái Thượng Lão Quân hỏi.

“Biết rõ cọng lông a, nói là đoán, chỉ là trùng hợp đoán đúng mà thôi, ha ha!” Thái Thượng Lão Quân hất phất trần lên, đắc ý cười nói.

“Thật đúng là đoán a.” Như Lai Phật Tổ lắc đầu, không còn gì để nói, “Nói như thế, chuyện biến số của Tam Giới kết bái cùng Ngộ Không, ngươi cũng là đang nói bừa sao?”

“Đây cũng không phải, chuyện kết bái, xác thực là thật!” Thái Thượng Lão Quân ngưng trọng gật gật đầu.

“A?” Như Lai càng thêm hiếu kỳ, “Vậy ngươi như thế nào lại biết được?”

“Ha ha, chuyện nào có đáng gì.” Hai mắt Thái Thượng Lão Quân nhíu lại, lộ ra một tia nụ cười xấu xa.

“Đừng quên, Weachat của Thiên Đình, chính là do lão phu khai phát, há có thể không lưu cửa sau, ghi chép nói chuyện phiếm giữa hầu tử cùng biến số của Tam Giới, ta toàn bộ đều có!”

“Ngươi, vậy mà lưu lại cửa sau!” Thái Thượng Lão Quân vừa nói xong, sắc mặt của Như Lai Phật Tổ bỗng nhiên biến đổi!

“Hắc hắc hắc!” Thái Thượng Lão Quân thấy thế, cười càng thêm bỉ ổi, tiến đến trước mặt Như Lai Phật Tổ, thấp giọng khẽ nói, “Phật Tổ yên tâm, nói chuyện phiếm giữa ngươi cùng nữ Bồ Tát, ta cho tới bây giờ còn chưa có xem, nhất là chuyện trong đêm hôm qua, cho tới lúc trời sắp sáng, ta càng là một điểm không biết đâu!”

“A Di Đà mẹ nó cái Phật!” Thái Thượng Lão Quân vừa mới dứt lời, đột nhiên một cái đại thủ ấn, xuất hiện từ trong trống rỗng, rơi vào trên mông lão, trực tiếp đem Thái Thượng Lão Quân tát lên trên trời!

“Ai u, Phật Tổ ngươi nha lại bạo nói tục!” Thái Thượng Lão Quân kêu to, thân ảnh biến mất ở bên trong chân trời.

Thái Thượng Lão Quân nói một câu, để Lâm Hải càng cảm thấy Thái loại cấp bậc thần tiên đứng ở trên đỉnh như Thượng Lão Quân này, quả thực quả đáng sợ.

Đang thời khắc tâm phiền ý loạn, đột nhiên leng keng một tiếng, Weachat vang.

Lâm Hải xem xét, hai mắt nhất thời tỏa sáng!

“Là Ngộ Không, chẳng lẽ y nhanh như vậy đã có biện pháp?”

Chương 1100: Khai thông Bách Bảo Các

Lâm Hải vội vàng mở tin tức của Ngộ Không ra xem xét.

Ngộ Không: Nhị đệ, lão Tôn ta đã chuẩn bị cho ngươi một bảo bối phù hợp rồi! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

“Ta dựa vào, quá ra sức!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời cuồng hỉ, hiệu quả làm việc của Ngộ Không này cũng là cao a, cái này mới có bao nhiêu công phu a, đã đem sự tình hoàn thành.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, bảo bối gì? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Ngộ Không: Nhị đệ, lão Tôn ta nghĩ một hồi, trước mắt tu vi của ngươi quá thấp, lại không cách nào tu hành đạo hạnh, pháp bảo mạnh mẽ ngươi lại cũng không đủ pháp lực để thôi động, chẳng bằng trực tiếp cho ngươi chút đồ chơi đơn giản thô bạo!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, tiểu đệ liền ưa thích đơn giản thô bạo, Hầu ca nói đến cùng là bảo bối gì a?

Lâm Hải bị Ngộ Không đem khẩu vị cũng treo ngược lên, càng ngày càng hiếu kỳ, Ngộ Không chuẩn bị cho hắn cái gì.

Ngộ Không: Phù Lục Đại Toàn mà lão Tôn ta trước đó đưa ngươi, ngươi đã học được chưa?

“Phù Lục Đại Toàn?” Lâm Hải đương nhiên sẽ không quên, đây là lúc trước cánh tay bị hủy, cần vẽ Thanh Thực Phù, Lâm Hải không có bút lông sói cùng lá bùa, còn nhờ Ngộ Không qua chỗ Trương Thiên Sư trộm, kết quả đồ vật không thể trộm được, lại đem ‘Phù Lục Đại Toàn’ trộm được, bên trong có ghi chép cách vẽ của một trăm lẻ tám loại phù lục, là sở học tinh hoa cả đời về phù lục của Trương Thiên Sư!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiểu đệ đã học được, chỉ là tuyệt đại bộ phận phù lục, cần lá bùa cùng bút lông sói, đẳng cấp quá cao, tiểu đệ không chỗ tìm được a!

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi một cây bút lông Xích Kim Tử Lang!

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi lá bùa thượng đẳng x 10.000!

Lâm Hải vừa phát tin tức qua, Ngộ Không trực tiếp đem bút lông sói cùng lá bùa, phát tới đưa cho Lâm Hải.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời có chút choáng váng, bảo bối mà Ngộ Không nói, không phải là những đồ vật này đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ý tứ của Hầu ca, là để tiểu đệ đi vẽ bùa sao? (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Ngộ Không: Nhị đệ không nên xem thường cái Phù Lục Chi Thuật này, đây là một trong các Đại Đạo, uy lực không thể khinh thường, có chút phù lục cao đẳng, cho dù là lão Tôn ta gặp gỡ, cũng phải bỏ trốn mất dạng, quả thực đáng sợ đâu!

“Xong, Ngộ Không thật đúng là ý tứ này!” Lâm Hải nhất thời che mặt, ngầm cười khổ.

Kỳ thực Lâm Hải lúc trước sau khi học được Phù Lục Đại Toàn, liền biết rõ Đạo Phù Lục cường đại, không kém chút nào bất luận một môn Đạo pháp gì, chỉ là không biết vì cái gì, tâm lý Lâm

Hải đối với vẽ bùa, tổng là có chút mâu thuẫn, cảm thấy đó là sự tình tài cán của thuật sĩ giang hồ.

Bất quá Ngộ Không hiện tại, cũng đã giúp mình đem bút lông sói cùng lá bùa làm ra, chính mình cũng không tiện nói không nguyện ý vẽ bùa a, như thế liền không hiểu chuyện lắm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiểu đệ cám ơn Hầu ca!

Ngộ Không: A, huynh đệ trong nhà, không cần khách khí, không dối gạt Nhị đệ, cái bút lông sói cùng lá bùa này, thế nhưng là bảo bối áp đáy hòm của cái Lão quan Trương Thiên Sư này, lần trước qua lão Tôn ta không tìm được, không nghĩ tới lần này vừa vặn, lão vừa vẽ xong phù thu lại, kết quả bị lão Tôn ta, tận diệt, a ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ ngã xuống đất cười to)

“Ta dựa vào, nguyên lai những đồ vật này, là trộm của Trương Thiên Sư a!” Lâm Hải lập tức lên tinh thần, nhất thời cảm thấy tinh thần sảng khoái, toàn thân thư sướng nói không nên lời!

Con mẹ nó, trộm tốt! Cái lão khanh hàng Trương Thiên Sư kia, mỗi lần cũng con mẹ nó đem chính mình hố lên tận trời, lần này tốt, cuối cùng bị báo ứng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, làm tốt lắm, tiểu đệ liền phục ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Sau khi tin tức phát qua, Lâm Hải lại nghĩ tới sự tình Bách Bảo Các, vừa vặn cùng nhau hỏi Ngộ Không một chút.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Thái Thượng Lão Quân vừa mới nói, nếu hôm nay khai thông Bách Bảo Các mà nói, có thể chiết khấu đánh giảm cho ta còn tám mươi phần trăm, không biết lời này có thể tin hay không, lão gia hỏa kia mười phần là một gian thương, cùng lão đánh giao tình ta đều sợ, liền sợ bị lão hố, còn giúp lão kiếm tiền, ngươi nói cái việc này, đáng tin không?

Ngộ Không: Khai thông Bách Bảo Các giảm còn tám mươi phần trăm? Đáng tin đáng tin! Tuyệt đối đáng tin! Nghĩ không ra Lão Quan này, còn có thời điểm hào phóng như thế, Bách Bảo Các sớm muộn cũng phải khai thông, Nhị đệ đừng bỏ qua thời cơ a!

Ngộ Không vừa nói như thế, Lâm Hải nhất thời tâm động.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, Hỗn Nguyên Tán mà ngươi giúp ta gửi ở Bách Bảo Các, cho thuê kiếm lời đạo hạnh, chuyển đổi thành điểm Công đức, có đủ để khai thông Bách Bảo Các hay không?

Ngộ Không: Không nhiều không ít, vừa đủ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đã như vậy, thì Đại Thánh giúp ta đem Bách Bảo Các khai thông đi!

Nếu như mình khai thông, còn cần Ngộ Không đem đạo hạnh kiếm được, đổi thành điểm Công đức rồi chuyển cho mình, thực sự phiền phức, không bằng để cho Ngộ Không trực tiếp giúp mình khai thông thì tốt hơn.

Ngộ Không: Khai thông Bách Bảo Các, cần bản thân ngươi tìm Thái Thượng Lão Quân xác nhận mới được, ngươi đi tìm Lão quan này, liền nói điểm Công đức do lão Tôn ta chuyển cho lão!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, Hầu ca chờ một lát!

Lâm Hải vội vàng lại tìm đến Weachat của Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, trước đó ngươi nói, nếu hôm nay khai thông Bách Bảo Các, có thể giảm bớt hai mươi phần trăm, là thật sao?

Lâm Hải đối với cái đại gian thương Thái Thượng Lão Quân này, bên trong xương vẫn còn có chút không thể tin được, thủy chung mang theo cảnh giác thật sâu, sợ không cẩn thận liền bị lão hố.

Thái Thượng Lão Quân: Già trẻ không gạt a, thân! (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Lâm Hải vừa nhìn thấy cái biểu lộ cười ngây ngô này, tức tới không có chỗ đánh.

“Khờ em gái ngươi a! So với ai con mẹ nó cũng gian trá hơn!”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia chính là tám mươi triệu điểm Công đức, đúng không?

Lâm Hải cảm thấy, vẫn là xác nhận lần nữa một chút mới tốt.

Thái Thượng Lão Quân: Không sai a, thân, hiện tại muốn khai thông sao? Chúng ta phục vụ là nhất lưu, bao ngươi hài lòng nha!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, khai thông đi!

Lâm Hải không thèm phí lời với lão, luôn cảm thấy lão gia hỏa này, cách điện thoại di động đang cười gian, để tâm lý Lâm Hải có chút không nỡ.

Thái Thượng Lão Quân: Trước chuyển khoản a, thân! (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Em gái ngươi a! Còn sợ ca ca giựt nợ sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Điểm Công đức ngươi tìm Ngộ Không muốn, ta đã cùng y nói xong!

Thái Thượng Lão Quân: Tốt, chờ một lát! Đã khai thông, ngươi tùy thời có thể xem xét tại bên trong Weachat! Hết thảy là chín mươi triệu điểm Công đức a, thân!

Phốc!

“Bao nhiêu?” Con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền thẳng, mẹ nó, lão gia hỏa này quả nhiên không thể tin, cái này con mẹ nó vừa khai thông xong, lập tức liền lật lọng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không phải mới vừa nói xong, bớt hai mươi phần trăm, hết thảy là tám mươi triệu điểm Công đức à, làm sao hiện tại lại biến thành chín mươi triệu điểm Công đức? Ngươi hại người tiêu thụ, ta muốn khiếu nại ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Thái Thượng Lão Quân: Người ngươi tìm để trả tiền hộ, việc xấu loang lổ, có tiền khoa, chúng ta đòi nợ có phong hiểm, cần giao mười triệu điểm Công đức làm tiền mạo hiểm a, thân! (phía sau là một cái biểu lộ manh manh)

Phốc!

“Tiền mạo hiểm? Em gái ngươi!” Cái mũi Lâm Hải kém chút tức điên, muốn tiền mạo hiểm con mẹ nó không sớm nói, trực tiếp chụp khoản a, đây quả thực giao dịch bá vương!

Leng keng!

Mà lúc này đây, tin tức của Ngộ Không, cũng phát tới.

Ngộ Không: Nhị đệ, Thái Thượng Lão Quân mới từ trong trương mục ở Bách Bảo Các của lão Tôn ta, trực tiếp vẽ đi đạo hạnh giá trị chín mươi triệu điểm Công đức, so với ngươi nói muốn nhiều hơn mười triệu điểm Công đức, đây là có chuyện gì a?

“Ai u ta qua!” Lâm Hải che trán, cái Thái Thượng Lão Quân này, quả thực quá con mẹ nó đáng giận!

Vốn còn nghĩ, cùng lão lý luận lý luận đâu, ai ngờ lão già này ra tay nhanh như vậy, trực tiếp đã đem đạo hạnh từ chỗ Ngộ Không này lấy đi, căn bản không cho mình có chỗ trống để cò kè mặc cả a!

“Mẹ nó, từ hôm nay trở đi, ca ca đoạn một tháng sữa Canxi của Hồng Hài Nhi!” Lâm Hải cảm thấy, cần phải trả thù Thái Thượng Lão Quân một chút!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Thái Thượng Lão Quân nói ngươi có dư luận không tốt, thu nhiều thêm mười triệu điểm Công đức tiền mạo hiểm.

Mắng xong, Lâm Hải cũng không quên đem chuyện tiền mạo hiểm, nói cho Ngộ Không, cái hãm hại Thái Thượng Lão Quân này, cáo già như thế, Lâm Hải sao có thể để cho lão có ngày sống dễ chịu, không để Ngộ Không giày vò lão thì không được!

Quả nhiên, Ngộ Không xem xét cái tin này, nhất thời liền nổi giận!

Ngộ Không: A! Cái Lão quan này quả thực là muốn đánh, ta giờ qua nhà tìm lão!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, Thái Thượng Lão Quân nói làm sao cũng là nhân vật tai to mặt lớn, tùy tiện giáo huấn một chút là được, tuyệt đối đừng đánh mặt a!

Lâm Hải một mặt cười xấu xa, còn không quên lại âm Thái Thượng Lão Quân một câu.

Việc đã đến nước này, dùng nhiều điểm Công đức cũng không thể trở lại, Lâm Hải từ bên trong Weachat tìm tới Bách Bảo Các, nhìn xem cái ứng dụng giá trên trời này, bên trong đến tột cùng cũng có bảo vật gì!

Chương 1101: Bút lông Xích Kim Tử Lang

Ấn mở Bách Bảo Các, trên mặt màn hình, nhất thời xuất hiện mấy cái lóe ra mấy cái hạng mục phát sáng, công pháp, pháp bảo, đan dược, Thần Sủng, thiên tài địa bảo, các loại vật phẩm đặc thù quý hiếm, cái gì cần có đều có!

"Cái khác không nói, chỉ xem giao diện, so với Cửa hàng mạng Thiên Đình thì tinh xảo hơn nhiều!" Lâm Hải âm thầm gật đầu, cái thiết kế giao diện này, đều đã bắt kịp một số phần mềm của Phàm Gian giới, cùng vẻ ngoài đơn sơ của Cửa hàng mạng Thiên Đình kia, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

"Ấn mở nhìn xem!"

Lâm Hải tùy ý ấn mở mấy cái hạng mục, bên trong lít nha lít nhít ô vuông nhỏ, đều là bảo vật mà chúng Tiên trên Thiên Đình cho thuê, rực rỡ muôn màu, phía dưới có nói rõ, sau đó là giá cả!

"Ta qua, tất cả đều là đồ vật tốt a!" Lâm Hải tùy tiện nhìn vài lần, tâm lý liền kích động lên!

Đồ vật bên trong này, thật nhiều thứ đều là vật đại danh đỉnh đỉnh, thậm chí Lâm Hải còn nhìn thấy trong đó có Phong Hỏa Luân của Na Tra, Bát Cửu Huyền Công của Nhị Lang Thần, Thiên Địa Tạo Hóa Đan của Thái Thượng Lão Quân, tọa kỵ Kim Mao Hống của Quan âm Bồ Tát, Vạn Niên Nhân Tham, quần lót của Thất Tiên Nữ... Mẹ nó, đây là cái quỷ gì?

Không thể không thừa nhận, bảo vật bên trong, có phẩm giai cực cao, tiêu chuẩn bức cách, khiến Lâm Hải nhìn mà lòng ngứa ngáy không được.

Chỉ là đáng tiếc, đồ vật đều là đồ vật tốt, giá cả cũng tặc con mẹ nó quý a!

Lâm Hải liếc thấy bên trên Bát Cửu Huyền Công của Nhị Lang Thần, đây chính là tuyệt kỹ cùng một dạng với Thất Thập Nhị Biến (72 phép biến hoái) của Ngộ Không a, đáng tiếc phía sau này là một chuỗi dài số không, để Lâm Hải nhìn mà tuyệt vọng một trận, chính là mình đem Hỗn Nguyên Tán cho thuê hơn một trăm năm, đều chưa hẳn thuê được một ngày a!

“Thao, kết quả là chỉ có thể xem qua cho nghiện a, thật con mẹ nó khó chịu!” Lâm Hải nhất thời có loại cảm giác, có mỹ nữ cởi sạch y phục lắc lắc ở trước mắt, mà chính mình lại bị trói chặt tay chân, chỉ có thể khô cứng mà nhìn lấy, thật sự là nhật chó.

Leng keng!

Weachat vang, là Ngộ Không, Lâm Hải mở tin tức ra.

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi Hỗn Nguyên Tán!

Ngộ Không: Nhị đệ, Bách Bảo Các đã khai thông, cái Hỗn Nguyên Tán này vẫn là chính ngươi gửi bán đi, dạng này đạo hạnh có thể trực tiếp tiến vào tài khoản của ngươi! Lão Tôn ta tiếp tục tìm Lão quan Thái Thượng Lão Quân này phân xử qua!

Lâm Hải một mặt cười khổ, bỏ nhiều điểm Công đức như vậy, khai thông Bách Bảo Các, lại tuyệt đại bộ phận mua không nổi, đoán chừng tác dụng duy nhất, chính là để chính mình có thể truyền đồ vật lên.

Mở ra một cột pháp bảo, Lâm Hải đem Hỗn Nguyên Tán truyền lên, dựa theo Ngộ Không nói trước đó, thiết lập một canh giờ là mười năm đạo hạnh, nếu như duy nhất một lần thuê một ngày mà nói thì là một trăm năm đạo hạnh, có thể ưu đãi một chút!

Mới vừa vặn truyền lên, trong nháy mắt liền bị người giây đi, Lâm Hải không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là Ma Lễ Hồng.

Lâm Hải lại tìm đến Lôi Thần Chuy nhìn một chút, cùng Hỗn Nguyên Tán của mình, yết cùng một giá!

“Chờ lúc tối hậu trọng yếu lại đi thuê, nếu không thực sự nuôi không nổi a!” Lâm Hải cảm thấy, vẫn là sau này trong lúc nguy cấp, trực tiếp thuê đi, dùng xong liền tốt, hiện tại cầm bên trong tay cũng vô dụng, còn quá con mẹ nó quý!

Rời khỏi Bách Bảo Các, Lâm Hải lại nghĩ tới bút lông sói cùng lá bùa mà Ngộ Không phát cho mình, liền mở túi càn khôn ra nhìn xem.

Bút lông Xích Kim Tử Lang: Do Trương Thiên Sư dùng lông đuôi của yêu thú Xích Kim Tử Lang vạn năm chế thành bút lông sói, có thể vẽ ra các loại phù lục trong thiên hạ, xác xuất thành công tăng mười phần trăm, đẳng cấp phù lục có năm phần trăm tỷ lệ tăng lên một cấp!

“Đậu phộng, đồ vật tốt a!” Lâm Hải xem xét giới thiệu của cái bút lông Xích Kim Tử Lang này, trong lòng nhất thời trở nên kích động!

Nghĩ không ra cái bút lông sói này, chính là do Trương Thiên Sư tự mình luyện chế, hơn nữa còn có thuộc tính tăng thêm biến thái như vậy!

Sau khi học được Phù Lục Đại Toàn, Lâm Hải đối với Phù Lục Chi Thuật, cũng có tạo nghệ cực sâu, biết rõ đẳng cấp phù lục càng cao, tỷ lệ vẽ thành công càng nhỏ, có phù lục đẳng cấp cao, thậm chí xác xuất thành công liền nửa thành cũng chưa tới, có thể nói là cực kỳ gian nan!

Nhưng dùng cái bút lông Xích Kim Tử Lang này đến vẽ mà nói, xác xuất thành công vậy mà có thể trực tiếp tăng lên một thành, đối với phù lục đẳng cấp cao mà nói, đã là xác xuất thành công phi thường cao, không nói cái khác, liền đẳng cấp phù lục, cũng có tỷ lệ tăng lên nhất định, cái bút lông sói này quả thực là y hệt nghịch thiên a!

“Lão khanh hàng Trương Thiên Sư này, đem cái bảo bối gia hỏa này ném mất, đoán chừng phải khóc chết tại trong WC đi.” Trong lòng Lâm Hải càng đắc ý.

Xem hết bút lông sói, Lâm Hải lại nhìn xem một vạn tấm bùa này, vậy mà có từ thập phẩm đến nhất phẩm, cái gì cần có đều có, thậm chí bên trong còn có mười hai tấm tuyệt phẩm, để Lâm Hải lại là kinh hỉ một trận!

Cứ như vậy, mặc kệ muốn vẽ cái phù gì, đều không cần phát sầu vì lá bùa.

“Trong lúc rảnh rỗi, không bằng bây giờ liền khởi công, vẽ chút phù lục chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, cũng không thể cô phụ một phen tâm ý của Ngộ Không a!”

Lâm Hải thấy bọn người Phong Trí Xa còn chưa trở về, dứt khoát đem bút lông Xích Kim Tử Lang lấy ra, lại đem tất cả lá bùa thập phẩm đều lấy ra, cầm lấy một tấm trải ra trên bàn, bên trong não hải dần hiện ra cách vẽ của các loại phù lục.

“Vẽ một số phù lục công kích đi!”

Đem bút lông Xích Kim Tử Lang nhấc lên, nhất thời một cỗ Tinh Khí Thần đặc biệt từ trong thân thể Lâm Hải phát ra, cả vùng không gian tựa hồ đột nhiên bị cách ly, giữa thiên địa phảng phất chỉ còn lại có một cây bút lông sói, lóe ra kim quang rạng rỡ, đột nhiên rơi xuống!

Vô số đường vân màu vàng kim phức tạp, trống rỗng xuất hiện tại giữa không trung, sau đó khoan thai bay xuống, chậm rãi rót vào bên trong lá bùa, sau đó ông, kim quang lóe lên, trong nháy mắt liền biến mất.

Leng keng!

Chúc mừng ngài, phù lục cấp mười Lôi Hỏa Phù, chế tác thành công!

Lôi Hỏa Phù: Sau khi ném ra, có thể tiến hành công kích lôi hỏa đối với địch nhân, uy lực ngang với một kích toàn lực của Kim Đan sơ kỳ!

Nghe bên trong não hải truyền đến tin tức nhắc nhở, con mắt Lâm Hải bỗng nhiên mở ra, nhàn nhạt lắc đầu.

“Không được a, cái Lôi Hỏa Phù này, mới tương đương với một kích của Kim Đan sơ kỳ, tác dụng không lớn a!”

Nhưng nhìn trước mặt, còn có trọn vẹn trên trăm tấm lá bùa cấp mười, cũng không thể lãng phí a.

“Thôi, vẽ hết đi, cùng lắm là lấy nhiều thủ thắng, hơn một trăm tờ phù lục cấp mười này cùng một chỗ ném ra, liền xem như Nguyên Anh kỳ đại năng, cũng đủ để uống một bình!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lần nữa nhấc lên bút lông sói, tập trung tinh lực, bắt đầu vẽ bùa!

Leng keng!

Chúc mừng ngài, phù lục cấp mười Phong Bạo Phù, chế tác thành công!

Phong Bạo Phù: Sau khi ném ra, có thể tiến hành công kích phong bạo đối với địch nhân, uy lực ngang với một kích toàn lực của Kim Đan hậu kỳ!

“A, cái này cũng không tệ lắm!” Lâm Hải đối với cái Phong Bạo Phù này, coi như hài lòng, một kích toàn lực của Kim Đan hậu kỳ, đã không kém.

Chúc mừng ngài, phù lục cấp mười Lạc Thạch Phù, chế tác thành công!

Chúc mừng ngài, phù lục cấp mười Kim Cương Phù, chế tác thành công!

…

Chúc mừng ngài, thuộc tính của bút lông Xích Kim Tử Lang đã phát động, đẳng cấp của phù lục được tăng lên, phù lục cấp chín Băng Trùy Phù, chế tác thành công!

Chúc mừng ngài, phù lục cấp mười Xích Diễm Phù, chế tác thành công!

...

Từng tiếng từng tiếng tin tức nhắc nhở, không ngừng vang lên tại bên trong não hải của Lâm Hải, lấy thủ pháp vẽ bùa cấp thần mà Lâm Hải học được từ Trương Thiên Sư, cùng công cụ vẽ bùa tuyệt phẩm như bút lông Xích Kim Tử Lang này, vẽ lên phù lục cấp mười, quả thực không có chút áp lực nào, hạ bút thành văn, chưa tới một khắc đồng hồ, trên trăm tấm lá bùa cấp mười, liền đã vẽ xong toàn bộ.

Giờ phút này, trong túi càn khôn của Lâm Hải, đã thêm ra bảy tấm phù lục cấp chín, còn có chín mươi ba tấm phù lục cấp mười.

Phù lục cấp chín, sau khi ném ra có uy lực tương đương với một kích của Nguyên Anh kỳ, đáng tiếc là, bảy tấm phù lục cấp chín này, đều là do thuộc tính năm phần trăm đề cao đẳng cấp phù lục của bút lông Xích Kim Tử Lang phát động mà đến, bởi vậy tất cả đều là tương đương với một kích toàn lực của Nguyên Anh sơ kỳ, một tấm càng mạnh hơn cũng đều không có.

Mà chín mươi ba tấm phù lục cấp mười này, liền phức tạp hơn nhiều, tương đương với một kích toàn lực của Kim Đan sơ kỳ, Kim Đan trung kỳ, Kim Đan hậu kỳ tất cả đều có, cơ hồ đều chiếm một phần ba.

Tổng thể mà nói, Lâm Hải coi như hài lòng, mang một trăm tờ phù lục này ở trên người, quả thực là tương đương với mang bảy tên cao thủ Nguyên Anh cùng chín mươi ba Kim Đan Nhân Tiên a!

Coi như đụng tới cao thủ Nguyên Anh kỳ, Lâm Hải một mạch ném ra, đoán chừng cũng có thể đem người nện đến mộng bức.

Đang lo lắng có muốn vẽ tiếp mấy tấm phù lục cấp chín hay không, đột nhiên tiếng đập cửa đông đông đông truyền đến.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem bút lông Xích Kim Tử Lang thu lại, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Tiến vào!”

Chương 1102: Hiện tại, biết rõ ta là ai chưa?

Cửa từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra, Phong Trí Xa tiến lên một bước, hướng phía Lâm Hải cung kính cong người xuống.

“Thuộc hạ Phong Trí Xa, xin hướng Tông chủ giao phó!”

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy sau lưng bọn người Phong Trí Xa, Địch Thắng Kiệt, Tư Mã Kiếm Như, tất cả đều cung kính đứng ở ngoài cửa, trừ bọn họ, còn có năm cái người lạ mặt, một mặt uể oải, ủ rũ đứng ở một bên, đang cẩn thận từng li từng tí hướng phía Lâm Hải trông lại, bên trong ánh mắt mang theo vẻ bối rối cùng hoảng sợ.

“Người đều mang đến?” Lâm Hải khoác hai tay ra phía sau, mặt không biểu tình, một mặt uy nghiêm nói.

“Hồi bẩm Tông chủ, Tộc trưởng của năm đại gia tộc trong thành, toàn bộ đều đã đưa đến, mời Tông chủ xử lý!”

Phong Trí Xa nói xong, hướng phía sau lưng vẫy tay một cái, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Dẫn tới!”

Nhất thời, năm cái người lạ mặt này, đã bị bọn người Tư Mã Kiếm Như, xô đẩy đến trước mặt Lâm Hải.

“Ngươi là ai, vì sao muốn bắt chúng ta?” Một người trong đó, trên mặt mang vẻ mặt giận dữ, hướng phía Lâm Hải giận hỏi.

Ánh mắt Lâm Hải bình tĩnh, liếc nhìn năm người một phen, trừ một người ra, trên thân tựa hồ toàn bộ đều có chút vết thương, xem ra là đã trải qua một phen chiến đấu, mới bị bắt lại.

“Ta là người như thế nào, ngươi chẳng mấy chốc sẽ biết rõ!”

Năm người này tuy đã bị bắt, nội tâm có chút khủng hoảng, nhưng Lâm Hải nhìn ra được, trong lòng mỗi người, vẫn là có một chút kiệt ngạo, dù sao đều là Kim Đan Nhân Tiên, ai cũng không muốn cứ như vậy khuất phục tại dưới người!

Nếu muốn để bọn họ có thể để cho bản thân sử dụng, sử dụng Khống Thần Đan, vẫn là tránh không khỏi a!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, năm viên Khống Thần Đan cùng Kỳ Giải Dược, liền xuất hiện bên trong tay, ngón tay Lâm Hải gảy nhẹ, bay về phía Phong Trí Xa, Phong Trí Xa vội vã vươn tay tiếp được.

“Biết phải làm sao đi?” Lâm Hải liếc nhìn Phong Trí Xa một chút, nhàn nhạt hỏi.

Phong Trí Xa nhìn đan dược trong tay, ánh mắt lẫm liệt, trong lòng thình thịch nhảy loạn, thống khổ trong trí nhớ mà cái Khống Thần Đan này mang lại cho y, thật sự là thật đáng sợ.

“Thuộc hạ biết rõ!” Phong Trí Xa vội vã cúi đầu cung kính nói, liền nhìn Lâm Hải một mắt cũng không dám.

“Ừm!” Lâm Hải trực tiếp quay người, đem cửa phòng đóng lại.

Có những người Phong Trí Xa này, Lâm Hải tự nhiên khinh thường cũng không muốn lại buông tay đi làm một số việc, hắn chỉ cần bảo đảm những người này, một mực bị khống chế tại trong tay mình, liền đầy đủ!

Rất nhanh, ngoài phòng liền truyền đến tiếng la giận dữ sợ hãi cùng âm thanh uy hiếp, một lát nữa lại an tĩnh lại, lại sau đó, tiếng gào thét thống khổ sống không bằng chết cực kỳ quen thuộc lại vang lên lớn nhất, Lâm Hải biết rõ, là do Khống Thần Đan phát tác.

“Ai, phía sau còn có nhiều thành trì như vậy, không biết còn muốn khống chế bao nhiêu người nữa, xem ra cần phải tìm cái thời gian, lại luyện chế một ít Khống Thần Đan!”

Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu, tuy Đan Vương Độc Cô Trần lưu lại vô số đan dược, nhưng Khống Thần Đan lại không phải rất nhiều, tiếp tục như vậy nữa, chẳng mấy chốc sẽ không đủ dùng.

Đông đông đông!

Bên ngoài lần nữa truyền đến tiếng đập cửa, Lâm Hải mở cửa, Phong Trí Xa lần nữa tiến lên.

“Tông chủ, người đã điều giáo tốt!” Nói xong, Phong Trí Xa đột nhiên quay đầu, hướng phía năm cái Tộc trưởng trước đó vừa trừng mắt, tức giận quát lớn nói.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì!”

Năm cái Tộc trưởng toàn thân giật mình một cái, đuổi bước lên phía trước mấy bước, một mặt hoảng sợ hướng phía Lâm Hải quỳ xuống.

“Chúng ta, bái kiến Tông chủ!”

“Đều đứng lên đi!” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, “Hiện tại, biết rõ ta là ai chưa?”

“Thuộc hạ biết rõ!” Năm người bắt đầu hoảng hốt sợ sệt, vội vàng cẩn thận từng li từng tí đáp nói.

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, phất phất tay, năm người vội vàng cúi đầu, cung kính đứng ở một bên.

“Địch Thắng Kiệt!” Lâm Hải đem ánh mắt dời về phía Địch Thắng Kiệt!

“Có thuộc hạ!” Địch Thắng Kiệt thấy Lâm Hải kêu gọi, vội vã cung kính tiến lên.

“Đem tích súc trong phủ Thành chủ của ngươi, đều hiến cho ta, ngươi có ý kiến gì không?”

“Không ý kiến!” Địch Thắng Kiệt liền một chút do dự cũng đều không có, vội vàng nói nói, “Nhận được Tông chủ không bỏ, cho thuộc hạ cơ hội tiếp tục đi theo, thuộc hạ đối với Tông chủ mang ơn, liền cái mạng này cũng đều là của Tông chủ, đừng nói chỉ là vật ngoài thân, xin Tông chủ dời bước, theo thuộc hạ đi tới mật thất trong phủ!”

“U a, biết nói chuyện!” Địch Thắng Kiệt nói lời này, để hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, tuy Lâm Hải biết rõ y là đang vuốt mông ngựa, nhưng sau khi nghe, trong lòng vẫn là rất dễ chịu.

“Trách không được Phàm Gian giới, những cái kia hay vỗ mông ngựa kia, thường thường còn nổi tiếng hơn cái đám vùi đầu gian khổ làm ra, hiện tại cuối cùng đã minh bạch.”

“Đi trước dẫn đường!” Lâm Hải đương nhiên sẽ không khách khí với y, phân phó một tiếng, theo Địch Thắng Kiệt tiến vào mật thất.

“Tông chủ, tích súc mấy năm nay của ta, tất cả đều ở bên trong này!”

Lâm Hải nhìn một chút, cùng mấy cái vị Thành chủ phía trước, không kém bao nhiêu.

“Vậy ta liền không khách khí!” Lâm Hải tiện tay vung lên, thu sạch vào trong Thánh Cảnh.

Địch Thắng Kiệt ở bên cạnh, thấy toàn bộ mật thất, nhiều đồ vật như vậy, kỳ dị biến mất ở trước mắt, vội vã cúi đầu, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, đối với thủ đoạn của Lâm Hải, càng cảm thấy chấn kinh cùng hoảng sợ.

Bất quá, y là người thông minh, tuy trong lòng kinh hãi, ngoài miệng lại một câu không hỏi, phảng phất như không thấy được, để Lâm Hải đối với y, càng cảm thấy hài lòng.

“A, lại có hai khỏa nội đan của yêu thú!”

Đồ vật sau khi thu đến trong Thánh Cảnh, Lâm Hải mới kinh ngạc phát hiện, lại có hai khỏa nội đan của yêu thú, lăn lộn ở bên trong.

Trước đây không lâu, Lâm Hải dựa theo lời nói của Lãnh Nguyệt Như, hấp thu hai khỏa nội đan của Thủy tộc, thực lực chẳng những tăng trưởng không ít, hơn nữa còn đem thần thông Chôn Vùi của Tam Đầu Giao, kế thừa tới, Lâm Hải liền phát hiện, luyện hóa nội đan của yêu thú, thật sự là một con đường tắt tu luyện không tệ, thậm chí còn có thể mang đến kinh hỉ!

Bây giờ lần nữa lại được hai cái nội đan của yêu thú, Lâm Hải nhịn không được lại nóng lòng muốn thử.

“Ngươi trước đi ra ngoài một chút!” Lâm Hải đem Địch Thắng Kiệt đuổi ra, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hai khỏa nội đan của yêu thú liền xuất hiện tại trong lòng bàn tay, một đỏ một xanh, ẩn ẩn có năng lượng cường đại ba động.

“Luyện hóa rồi lại nói!”

Lâm Hải trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, đem nội đan nuốt vào trong miệng, bắt đầu luyện hóa!

Sau nửa canh giờ, Lâm Hải mở bừng mắt ra, một đạo tinh mang, giống như lợi kiếm xẹt qua trời cao, Lâm Hải đằng không mà lên, trong miệng quát nhẹ một tiếng, thoải mái nói không nên lời!

Sau khi hấp thu hai khỏa nội đan này, Lâm Hải bỗng cảm giác chân khí trong cơ thể tràn đầy, ngưng luyện như sắt, trùng kích toàn thân khanh khách giòn vang, vậy mà ẩn ẩn có điềm báo tấn công bình cảnh!

“Thoải mái a, tiếp tục như vậy, nếu như lại có thể luyện hóa thêm bốn năm khỏa nội đan của yêu thú, rất có thể sẽ đột phá đến Kim Đan trung kỳ!”

“Đáng tiếc duy nhất là, hai khỏa nội đan này, không có kế thừa tới cái thần thông gì.”

Đẩy cửa ra, Lâm Hải đi ra ngoài, trở lại trước mặt mọi người.

“Địch Thắng Kiệt!”

“Có thuộc hạ!” Địch Thắng Kiệt thấy Lâm Hải lại một lần nữa gọi mình, vội vàng đứng ra, trong lòng vui vẻ, làm Thành chủ nhiều năm, y tự nhiên rõ ràng cái ngoài ý muốn này là cái gì.

“Ta muốn mang người rời đi, cái chức Thành chủ này, do ngươi tạm thời tới đại diện!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Trong lòng Địch Thắng Kiệt cuồng hỉ, cái này há không có nghĩa là, Thành chủ vẫn là chính mình.

Bất quá, y cũng không dám đem vui sướng biểu hiện ra ngoài, đứng ở nơi này không biểu lộ, trên mặt không có một tia chấn động!

“Trừ cái đó ra, còn có mấy cái tòa thành trì như thành Hồ Tang, thành Kim Tượng, cũng cùng nhau do ngươi quản chế!”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đột nhiên vẫy tay, một khối đá trên mặt đất, liền bay vào trong tay.

Lâm Hải chỉ tay thành kiếm, vẽ ra vô số đạo phù văn lấp lóe ánh sáng trên không trung, sau đó hướng phía hòn đá nhất chỉ!

Phá!

Phù văn trong nháy mắt đã rơi vào trên tảng đá, hóa thành hoa văn phức tạp lít nha lít nhít, sau đó Lâm Hải đem tảng đá kia vứt cho Địch Thắng Kiệt!

“Bên trên cái này, có hình ảnh truyền âm mà ta dùng trận pháp lưu lại, ngươi có thể tự giao cho Thành chủ đại diện của mấy tòa thành trì kia, bọn họ thấy được, chắc chắn sẽ phục tùng ngươi chỉ huy!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Trong lòng Địch Thắng Kiệt, đã không thể dùng cuồng hỉ để hình dung, y chẳng thể nghĩ tới, hạnh phúc đến đột nhiên như vậy, trong nháy mắt công phu, không những chức Thành chủ của mình mất mà được lại, bên trong tay vậy mà còn nhiều thêm mấy cái tòa thành trì, thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn a!

Nhưng mà, ngay lúc này, trong mắt Lâm Hải hàn quang lóe lên, để Địch Thắng Kiệt đột nhiên giật mình, sau đó thanh âm lạnh như băng của Lâm Hải, bỗng nhiên vang lên.

“Đừng có bị quyền lợi che đậy tâm trí, ta để ngươi quản lý mấy cái tòa thành trì, là vì chỉnh hợp tư nguyên, đề cao hiệu suất, ngươi phải cùng mấy vị Thành chủ đại diện kia tề tâm hiệp lực, hoàn thành nhiệm vụ phân công, đừng để ta thất vọng, nếu không ta sẽ để ngươi hối hận không kịp!”

“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ nhất định sẽ toàn lực đốc thúc sự tình mà Tông chủ giao phó!” Địch Thắng Kiệt bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, nhất thời mồ hôi lạnh ứa ra, cúi đầu xuống nơm nớp lo sợ nói nói.

“Biết rõ liền tốt!”

Lâm Hải nhàn nhạt liếc y một cái, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, phanh một tiếng, Xuyên Vân Toa liền xuất hiện ở trước mắt.

“Đi, nhà tiếp theo!”

Chương 1103: Ngươi thật, biết luyện đan?

Đông đảo đám cao thủ Kim Đan như Phong Trí Xa, theo Lâm Hải leo lên Xuyên Vân Toa, trong bất tri bất giác, trên mặt lộ ra thần sắc đắc ý tự hào, trong lòng vậy mà dâng lên một cỗ cảm giác tràn đầy ưu việt.

Bọn họ đây chính là muốn đi cầm toà thành tiếp theo a, ấn theo lý nói là sự tình vô cùng khó khăn, thế nhưng là nhìn giọng nói kia của Tông chủ, liền tùy ý giống như ăn cơm ngủ nghỉ, điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ Lâm Hải ngưu bức a, Lâm Hải ngưu bức, tự nhiên là đại biểu cho bọn họ ngưu bức a!

Bọn họ chợt phát hiện, từ khi theo Lâm Hải, trên thân tựa hồ thêm ra một cỗ khí tràng cường đại cao cao tại thượng, cường đại đến độ đều có thể không cần cầm con mắt qua nhìn cao thủ Kim Đan cùng cảnh giới giống như mình, loại cảm giác này thật con mẹ nó thoải mái a!

Trong chớp mắt công phu, Xuyên Vân Toa phanh một tiếng, rơi vào chỗ đất trống bên ngoài ba mươi dặm của toà thành tiếp theo.

“Biết phải làm sao đi?”

Lâm Hải đem Xuyên Vân Toa thu hồi, sau đó nhìn đám Phong Trí Xa, nhàn nhạt hỏi.

“Tông chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ đem sự tình làm thỏa đáng!”

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó nhẹ nhàng khoát khoát tay, “Đi thôi!”

“Vâng!” Phong Trí Xa cung kính đáp ứng một tiếng, sau đó mang theo đông đảo cường giả Kim Đan, trùng trùng điệp điệp chạy vào trong thành mà đi.

“Phải nắm chắc thời gian luyện chế Khống Thần Đan!” Lâm Hải đem Khống Thần Đan trên thân, cũng cho Phong Trí Xa, số lượng đã không nhiều, là thời điểm luyện chế một số.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải tiến vào bên trong Thánh Cảnh.

“Bái kiến chủ nhân!” Tiên Nhi thấy Lâm Hải tiến đến, mang trên mặt nụ cười yếu ớt, cung kính chờ đón.

“Tiên Nhi, đã nói bao nhiêu lần rồi, không cần khách khí như thế!” Lâm Hải bất đắc dĩ cười cười, vươn cánh tay đem Tiên Nhi đỡ dậy, cánh tay tiếp xúc, khuôn mặt Tiên Nhi nhất thời đỏ.

“Chủ nhân, A Hoa cùng Tiểu Hồng, tựa hồ có chút tình huống đâu!” Sau khi Tiên Nhi đứng vững, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Há, chúng nó làm sao?” Lâm Hải nghe xong thì giật mình, A Hoa mặc dù là con chó, bình thường làm cho người ta thấy ghét, nhưng Lâm Hải đúng là vẫn rất có cảm tình với A Hoa, cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn, Lâm Hải lập tức không bình tĩnh.

“Chủ nhân chớ hoảng sợ, là chuyện tốt!” Tiên Nhi cười một tiếng, ôn nhu nói.

“A Hoa cùng Tiểu Hồng, mặc dù chưa từng tu luyện, nhưng mỗi ngày đều ăn thịt rồng, uống máu rồng, thể chất đã thay đổi cải biến một cách vô tri vô giác, bây giờ song song rơi vào trạng thái ngủ say, lường trước sau khi tỉnh lại, trong người hẳn là sẽ hình thành nội đan!”

Lâm Hải nghe xong, trong lòng nhất thời vui vẻ, kích động đem hai tay Tiên Nhi một phát bắt được.

“Tiên Nhi, ngươi là nói, khi A Hoa cùng Tiểu Hồng tỉnh lại lần nữa, liền sẽ thành Linh thú Kim Đan kỳ?”

“Vâng, chủ nhân!” Tiên Nhi bị Lâm Hải nắm chắc, bàn tay ấm áp xuyên thấu qua y phục mỏng như lụa, để Tiên Nhi cảm thấy một cỗ cảm giác khác thường nói không nên lời, trong lòng phanh phanh nhảy loạn một trận.

“Ha ha, quá được rồi!” Đáng tiếc, Lâm Hải rất mau đem hai tay nàng ra, loại cảm giác kỳ diệu kia biến mất, để trong lòng Tiên Nhi thất vọng mất mát một trận.

Lâm Hải lại không hề hay biết đến biến hóa tâm lý của Tiên Nhi, nghĩ đến A Hoa cùng Tiểu Hồng, chẳng mấy chốc sẽ tiến hóa đến Kim Đan kỳ, trong lòng cao hứng cười ha ha.

“Nghĩ không ra a, thật là nghĩ không ra, A Hoa kia suốt ngày không thể nghiêm túc, chỉ là chó chết sái bảo sái lưu manh, cũng phải trở thành Kim Đan kỳ, ngẫm lại cũng cảm thấy quá khôi hài!”

“Bọn họ hiện tại ở đâu?” Lâm Hải nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

“Đang ở bên trong phòng xá đằng kia!” Tiên Nhi hướng phía cách đó không xa nhất chỉ, cười nói.

“Ta đi xem bọn họ một chút!” Lâm Hải thi triển Tật Phong Bộ, trong nháy mắt thân thể liền trôi đi qua.

“Ách...” Lâm Hải đi vào, con mắt liền thẳng, sau đó một mặt im lặng.

Mẹ nó, thật không, ngủ say còn muốn làm tư thế mập mờ như thế, quả nhiên không hổ bản tính của lưu manh chó a!

Chỉ thấy Tiểu Hồng giờ phút này, nằm trên mặt đất ngửa mặt hướng lên trời, A Hoa ngã chỏng vó lên trời ghé vào trên thân Tiểu Hồng, bên trong miệng chó còn chảy nước bọt, nằm tại trước ngực Tiểu Hồng, trên mặt còn mang theo nụ cười thô bỉ, cũng không biết trước khi ngủ say, thì đang làm cái gì, hoặc là đang suy nghĩ cái gì.

Bất quá, tư thế tuy bất nhã, nhưng Lâm Hải nhưng từ trên thân A Hoa cùng Tiểu Hồng, ẩn ẩn cảm thấy hai cỗ khí thế mênh mông, tựa hồ đang chậm chạp tăng trưởng, nhất là hai cái cỗ khí tức này, cho Lâm Hải cảm giác sắc bén bá đạo, cực kỳ có tính công kích, lường trước khi A Hoa cùng Tiểu Hồng tỉnh lại, lực công kích sẽ tăng trưởng một mảng lớn a!

Lấy tình huống trước mắt này, muốn A Hoa cùng Tiểu Hồng tỉnh lại, lường trước còn phải cần một khoảng thời gian, Lâm Hải đóng cửa lại, lui ra ngoài, sau đó đến bên trong một cái phòng xá ở cạnh Nguyệt hồ.

Bên trong này, là gian phòng mà Lâm Hải bình thường dùng để cất giữ đồ vật, sau khi đi vào, Lâm Hải trực tiếp đi đến trước mặt đống dược tài chất cao giống như núi nhỏ mà Đan Vương Độc Cô Trần lưu lại, chọn lựa tới.

“Gan Thủy Xà, Dây Leo Hoa, Khổ Độc Lăng...” Lâm Hải chọn lựa từng cái từng cái, chỉ chốc lát liền lựa ra hơn mười loại thảo dược, cẩn thận từng li từng tí chồng chất vào.

“Chính là những thứ này!” Dược tài gom góp xong, Lâm Hải vẫy tay, Lão Quân Lô trong nháy mắt liền bay vào giữa không trung.

“Lên!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, ngón trỏ cùng ngón giữa tay phải khép lại, đột nhiên hướng phía Lão Quân Lô nhất chỉ!

Oanh!

Nhất thời, một đám lửa, tại dưới đáy lò bay lên, cháy hừng hực, ngọn lửa toán loạn, nhiệt độ trong phòng lập tức lên cao kịch liệt.

Ba!

Nắp lò của Lão Quân Lô, đột nhiên tự động bay lên, lông mày Lâm Hải nhíu lại, đột nhiên hướng phía dược tài nhất chỉ!

“Qua!”

Trong nháy mắt, những dược liệu bị Lâm Hải lựa ra này, dựa theo thứ tự trước sau cùng khoảng cách thời gian nhất định, bắt đầu từng kiện từng kiện bay vào trong Lão Quân Lô, trong nháy mắt toàn bộ trong phòng đã tràn ngập một cỗ khói xanh màu lục, vị đạo gay mũi để cho người ta cơ hồ ngất.

Lâm Hải không dám khinh thường, vội vàng nín hơi, đồng thời vận chuyển chân khí, một tầng quang mang hộ tráo thật dày, đem toàn thân cao thấp hộ đến cực kỳ chặt chẽ, làm cho khói xanh vô pháp ăn mòn.

Ầm!

Sau khi thảo dược toàn bộ bay vào trong Lão Quân Lô, nắp lò rơi xuống, hỏa diễm nơi đáy lò, đột nhiên nhảy lên rất cao, tại dưới pháp lực của Lâm Hải thôi động, càng lúc càng mạnh mẽ.

Con mắt Lâm Hải không nháy mắt mà nhìn chằm chằm vào lô hỏa, nhưng trong lòng cẩn thận tỉ mỉ, nắm trong tay hỏa hầu cùng thời gian, tuy phẩm giai của Khống Thần Đan không cao lắm, chỉ là đan dược ngũ phẩm, lấy Đan Thuật mà Lâm Hải kế thừa mà đến, nắm chắc chừng bảy thành, nhưng Lâm Hải vẫn là không dám chủ quan chút nào.

Ông!

Qua chừng thời gian một khắc đồng hồ, Lão Quân Lô đột nhiên run lên rất nhỏ, trong mắt Lâm Hải đột nhiên tốc biến tinh mang, lập tức triệt hồi lô hỏa, phanh một tiếng, Lão Quân Lô liền rơi tại trên mặt đất.

Lâm Hải tiện tay vung lên, nắp lò bay đến một bên, nhẹ nhàng rơi tại trên mặt đất, Lâm Hải tiến lên hướng phía trong lò nhìn lại.

“Thành!” Trên mặt Lâm Hải nhất thời vui vẻ, chỉ thấy trong Lão Quân Lô, có lít nha lít nhít chừng mấy trăm khỏa Khống Thần Đan, lóe ra quang mang màu lục, một cỗ vị đạo khó ngửi tiêu tán mà ra, để cho người ta ngửi một chút cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa.

“Có những đan dược này, đoán chừng cầm xuống cao thủ của cả tòa đảo, cũng không thành vấn đề!” Lâm Hải cảm thấy hài lòng, cánh tay vung lên, Khống Thần Đan bay ra, rơi vào bên trong nơi hẻo lánh.

Luyện xong đan, Lâm Hải đánh giá tính toán một ít thời gian, nếu như bọn Phong Trí Xa thuận lợi mà nói, hẳn là cũng mau trở lại, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, vừa muốn đi ra.

“Chờ một chút!” Đột nhiên, cửa bị đẩy ra, một thanh âm đem Lâm Hải ngăn lại.

“Nguyệt Như cô nương, có chuyện gì sao?” Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lên, chính là Lãnh Nguyệt Như, không khỏi kinh ngạc hỏi.

Lãnh Nguyệt Như một mặt chấn kinh nhìn lấy Lâm Hải, hơn nửa ngày mới ngưng trọng mở miệng.

“Ngươi thật, biết luyện đan?”

“Móa!” Lâm Hải không còn gì để nói, nháo nửa ngày, Lãnh Nguyệt Như căn bản cũng không tin lời nói của chính mình a!

“Đúng a, không phải đã nói với ngươi rồi sao?” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy bất đắc dĩ, “Ta chẳng những biết luyện đan, càng thêm am hiểu yêu đương đâu, ngươi có phải đã nghĩ thông suốt, muốn cùng ta thử một chút hương vị tình yêu hay không a?”

Lâm Hải ngẫm lại bộ dáng khuôn mặt băng sương trong ngày thường của Lãnh Nguyệt Như kia, nhịn không được trêu ghẹo nói.

Lần này, Lãnh Nguyệt Như lại không trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau như lần trước, ngược lại môi son khẽ mở, muốn nói lại qua.

“Ta qua, không thể nào, chẳng lẽ cô nàng này thật muốn cùng mình yêu đương? Tuyệt đối đừng a, ca ca cũng chỉ là thuận miệng nói nói, muốn tới thật, đừng nói chịu không nổi cái tính tình quái của ngươi này, Hinh Nguyệt nhà ta cũng sẽ không đáp ứng a!”

Lâm Hải đang suy nghĩ miên man, Lãnh Nguyệt Như lại đột nhiên mở miệng.

“Ngươi, có thể luyện chế đan dược thất phẩm hay không?”

Chương 1104: Ta muốn, tái tạo thân thể!

“Đan dược thất phẩm?” Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, lấy Bách Luyện Tâm Kinh mà hắn kế thừa từ Đan Vương Độc Cô Trần mà nói, đan dược thất phẩm là có thể luyện chế, nhưng xác xuất thành công lại không cao, chỉ có ba phần tỷ lệ.

Thấy Lâm Hải lộ vẻ mặt làm khó, khuôn mặt tràn đầy hi vọng của Lãnh Nguyệt Như, nhất thời lộ ra vẻ thất vọng, thần sắc ảm đạm.

“Xem ra là luyện không được, bất quá cũng bình thường, liền là Đan Vương Độc Cô Trần của Địa Tiên giới, muốn luyện chế đan dược thất phẩm, cũng không có dễ dàng như vậy đây.”

Lãnh Nguyệt Như cười khổ hai tiếng, mặt mũi tràn đầy đắng chát lắc đầu, xoay người liền muốn ly khai.

“Nguyệt Như cô nương, chờ một chút!” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, đem Lãnh Nguyệt Như gọi lại.

Bước chân Lãnh Nguyệt Như của khựng lại, dừng lại, đưa lưng về phía Lâm Hải, trầm mặc không nói, Lâm Hải rõ ràng cảm thấy, tâm tình nàng lập tức tựa hồ trở nên có chút sa sút.

“Không biết Nguyệt Như cô nương, muốn luyện chế đan dược thất phẩm, có tác dụng gì?” Lâm Hải trước đó đã từng đưa cho một viên đan dược thất phẩm Lãnh Nguyệt Như, sau khi Lãnh Nguyệt Như ăn, thực lực lập tức khôi phục không ít.

Giờ phút này, bên trong tay Lâm Hải còn có hai khỏa, nếu như Lãnh Nguyệt Như cần mà nói, cùng lắm đều đưa tất cả cho nàng là được, ngược lại thực lực bây giờ của chính mình, căn bản cũng không dùng được.

Lãnh Nguyệt Như nghe được, đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nói ra từng chữ từng chữ!

“Ta muốn, tái tạo thân thể!”

“Cái gì?!” Lâm Hải nghe xong, bỗng nhiên giật mình, “Còn có loại đan dược này?”

Lâm Hải tại trong truyền thừa của Đan Vương Độc Cô Trần, thế nhưng là không có đạt được tin tức về phương diện này, cho tới bây giờ không biết, thân thể bị hủy chỉ còn Nguyên Anh, vậy mà còn có thể dựa vào đan dược, một lần nữa ngưng tụ thân thể.

Mà Lãnh Nguyệt Như thì là nặng nề gật gật đầu.

“Sau khi thân thể của ta bị hủy, không cam lòng lấy hình thái Nguyên Anh còn sống ở tại thế, từng qua nhiều mặt nghe ngóng, rốt cục đạt được một tin tức, có một loại đan dược, Nguyên Anh sau khi phục dụng, có thể sinh ra thân thể, loại đan dược này gọi là Sinh Cơ Đan, chính là đan dược thất phẩm!”

“Sinh Cơ Đan?” Lâm Hải nghe xong sững sờ, danh tự nghe, làm sao quen thuộc như vậy đâu?.

“Chờ một chút!” Đột nhiên, con mắt Lâm Hải đột nhiên sáng lên, nhất thời nhớ tới!

Mẹ nó, trách không được cảm thấy cái tên Sinh Cơ Đan này, giống như nghe qua ở đâu, con mẹ nó chính mình liền đã dùng qua a!

Trước đó cánh tay mình bị hủy, ngưng tụ Tử Lôi Thần Long Tí, cần bốn dạng đồ vật, trong đó có một món chính là cái Sinh Cơ Đan này a, vẫn là dựa vào sữa Canxi, từ chỗ Hồng Hài Nhi này đổi lấy đâu!

Cũng là không biết, Sinh Cơ Đan mà chính mình dùng này, cùng Sinh Cơ Đan trong miệng Lãnh Nguyệt Như, có phải là một hay không, nhưng mình lần kia, là vì muốn mọc ra thịt mới trên cánh tay, Lãnh Nguyệt Như là muốn tái tạo thân thể, không sai biệt nhiều lắm, lường trước hẳn là không sai!

“Nguyệt Như cô nương, có cái Sinh Cơ Đan này, ngươi liền có thể tái tạo thân thể sao?” Lâm Hải không khỏi hỏi.

“Hẳn là có thể!” Lãnh Nguyệt Như gật gật đầu, nhưng nhìn từ trong giọng nói, cũng không quá khẳng định.

Dù sao nàng cũng không hiểu Đan Dược Chi Thuật, đều là từ bên trong miệng người, tìm hiểu đi ra mà thôi.

“Nếu như là chỉ cần Sinh Cơ Đan mà nói, chuyện này, bao tại trên người của ta!” Lâm Hải vỗ ngực, lời thề son sắt nói nói.

“Ngươi nói cái gì!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, đôi mi của Lãnh Nguyệt Như nhất thời dựng thẳng lên, thân ảnh lóe lên, đã đến trước mặt Lâm Hải, một tay bắt lấy hai tay của Lâm Hải, kích động hỏi.

“Ngươi thật có thể luyện chế Sinh Cơ Đan!!!”

Thanh âm nói chuyện của Lãnh Nguyệt Như, cũng run rẩy, trong đôi mắt đẹp, lóe ra quang mang hưng phấn, từ khi Lâm Hải biết nàng, còn chưa bao giờ gặp qua nàng thất thố như vậy, thật sự là chuyện lớn quan hệ tới việc nàng tái tạo thân thể, không phải do Lãnh Nguyệt Như không kích động!

“Ta liền đan phương cũng đều không có, há lại biết luyện chế.” Lâm Hải cười khổ lắc đầu.

“Vậy ngươi vừa mới nói...” Lãnh Nguyệt Như nhất thời như là bị giội một chậu nước lạnh, thân thể nhoáng một cái, mặt mũi tràn đầy thất vọng, nghi hoặc nhìn Lâm Hải, không hiểu hỏi lại.

“Ta tuy sẽ không luyện, nhưng là ta có thể làm đến!” Lâm Hải tràn đầy tự tin nói.

“Thật?!” Tâm tình Lãnh Nguyệt Như kích động, lần nữa bị điều động, gấp gáp hỏi.

“Yên tâm đi!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Việc này giao cho ta!”

“Này, ngươi chừng nào thì có thể làm đến?” Lãnh Nguyệt Như không kịp chờ đợi hỏi.

“Ta nhanh lên đi!” Lâm Hải tính ra dưới thời gian, bọn Phong Trí Xa hẳn là muốn trở về, hắn nhất định phải xuất hiện, “Nguyệt Như cô nương, ngươi hãy chờ tin tức của ta đi!”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, từ bên trong Thánh Cảnh trở lại ở trong hiện thực.

Vừa hiện ra, chỉ thấy bọn người Phong Trí Xa, cách Lâm Hải đã không tới khoảng cách năm trăm mét, khoảng cách ngắn như vậy, đối với cao thủ Kim Đan kỳ mà nói, cũng chính là một cái nháy mắt liền đầy đủ.

“Thuộc hạ, bái kiến Tông chủ, may mắn không làm nhục mệnh, toàn bộ người đã đưa đến!” Phong Trí Xa hướng phía Lâm Hải cung kính ôm quyền thi lễ, sau đó vung tay lên, “Đem bọn họ dẫn tới!”

Nhất thời, năm cái nam tử trung niên một mặt hoảng sợ, bị xô đẩy đến trước mặt Lâm Hải.

“Bái kiến Tông chủ!” Năm người không cần nói, liền trực tiếp quỳ rạp xuống trước mặt Lâm Hải, nơm nớp lo sợ làm đại lễ, lộ ra vẻ đã bị Phong Trí Xa điều giáo qua.

“Đứng lên đi!” Lâm Hải nhàn nhạt liếc nhìn năm người một chút, biết rõ cái này tất nhiên là Thành chủ cùng Tộc trưởng của các đại gia tộc trong thành, năm người thuần một sắc tất cả đều là Kim Đan sơ kỳ, không có cái gì quá đáng giá để Lâm Hải chú ý.

“Tông chủ, đồ vật cũng đã mang đến hết cho ngài!”

Phong Trí Xa bỗng nhiên hướng phía sau lưng Lâm Hải nhất chỉ, Lâm Hải quay đầu nhìn lại, đã thấy còn có mấy chục chiếc xe lớn đứng ở bên trong này, phía trên mỗi cái cũng đổ đầy rương lớn.

“A.” Lâm Hải ung dung cười một tiếng, gật gật đầu.

Tự chọn cái Phong Trí Xa làm lĩnh đội đám cao thủ Kim Đan này, xem ra thật đúng là chọn đúng, gia hỏa này tuy bình thường không quá nói chuyện, nhưng tâm tư cũng là kín đáo, này cũng bớt cho việc chính mình lại phải vào thành.

“Những cái này tất cả đều là tích súc của phủ Thành chủ?” Sau khi Lâm Hải sai người đem những rương này mở ra, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, nghĩ không ra tích súc của vị Thành chủ này, phong phú như thế, so mấy vị Thành chủ trước đó cộng lại cũng không ít a!

“Hồi Tông chủ, trừ tích súc của Thành chủ, còn có vốn liếng của tứ đại gia tộc trong thành, thuộc hạ cùng nhau làm ra cho ngài!” Phong Trí Xa vội bước lên phía trước, khúm núm nịnh nọt nói.

“Ách...” Lâm Hải một trận bật cười, trách không được nhiều như vậy, mẹ nó Phong Trí Xa này đủ hung ác a!

Chính mình trước đó, đều là đem phủ Thành chủ bưng, bảo vật của các đại gia tộc trong thành, một điểm cũng không động, muốn là không thể để cho các đại gia tộc mất đi căn cơ phát triển, tính cách Lâm Hải, quyết định hắn không đành lòng làm như thế.

Thế nhưng Phong Trí Xa này ngược lại tốt, căn bản không quản nhiều như vậy, hoàn toàn là dựa theo quy củ của giới Tu Hành mà làm việc, cường giả chi phối hết thảy, đem hết đến cho mình!

Đã như vậy, Lâm Hải cũng không khách khí, người nào ngại bảo bối của chính mình nhiều đây. Huống chi Phong Trí Xa cũng là một mảnh trung tâm, nếu như mình không thu, tính tích cực của

Phong Trí Xa cũng sẽ chịu đả kích đi.

“Xử lý không tệ!” Lâm Hải tán dương một câu, sau đó vung cánh tay lên, bảo vật toàn bộ cũng biến mất không thấy gì nữa, tiến vào ở trong Thánh Cảnh.

Bọn người Phong Trí Xa, đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy thủ đoạn của Lâm Hải, ngược lại là năm người mới thu phục kia, thấy nhiều đồ vật như vậy, đột nhiên tiêu thất vào hư không, kinh ngạc đến miệng cũng không thể ngậm lại, trong lòng đối với người Tông chủ Lâm Hải này càng bắt đầu phát ra kính sợ.

Dựa theo thông lệ, Lâm Đáy biển Thành chủ ban đầu lưu lại, tiếp tục quản lý thành trì, đồng thời giúp mình tìm tòi bên trong phương viên mấy chục vạn của địa vực có tài nguyên khoáng sản hay không, cũng tiếp nhận quản lý của Địch Thắng Kiệt.

Sau khi an bài thỏa đáng, Lâm Hải lần nữa lấy ra Xuyên Vân Toa, một đoàn người hướng phía thành trì tiếp theo mà xuất phát!

Chương 1105: Đại Tiên, ngươi gặp rắc rối!

Bọn người Phong Trí Xa, đã là đám người thủ pháp thành thạo, sau khi tới nơi, căn bản không cần Lâm Hải giao phó, liền dẫn người đi vào thành, cũng là tiết kiệm không ít sự tình cho Lâm Hải.

Trong lúc chờ đợi, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, tìm tới Weachat của Hồng Hài Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hồng Hài Nhi, có ở đó hay không a?

Hồng Hài Nhi: Đang cùng Na Tra, còn có Cửu Thái tử của Tây Hải Long Vương chơi trò chơi đâu, Đại Tiên tìm ta có chuyện gì?

“Ách...” Lâm Hải xem xét cái đội hình làm trò chơi này, không khỏi chắp tay trước ngực, vì Cửu Thái tử của Tây Hải Long Vương, mặc niệm một phút đồng hồ.

Hài tử số khổ xui xẻo này a, bắt phải hai cái đồng học như thế, tuổi thơ phải lưu lại bóng mờ bao lớn a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sinh Cơ Đan lần trước ngươi cho ta kia, còn có hay không?

Hồng Hài Nhi: Đó là ta từ chỗ cha ta... Phi phi phi, từ chỗ Thái Thượng Lão Quân này mài cứng rắn phao tới, Đại Tiên hỏi cái này làm gì, chẳng lẽ ngươi lại yếu như thế, lại bị người làm thành khô lâu?

"Móa, tiểu hài tử, làm sao nói chuyện đâu!" Lâm Hải nhất thời mặt đen lại, ca ca hiện tại rất ngưu bức rất lợi hại có được hay không, lúc nào yếu qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! Có thể giúp anh em, lại làm tới một khỏa hay không? (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Hồng Hài Nhi: Cái này đoán chừng khó khăn a, Thái Thượng Lão Quân không luyện loại đan dược hạ cấp này, lần trước ngươi không biết ta phế bao nhiêu sức đâu!

"Cái Thái Thượng Lão Quân này, thật con mẹ nó không phải đồ vật!" Lâm Hải không còn gì để nói, hắn tự nhiên biết rõ Hồng Hài Nhi không có nói sai, Thái Thượng Lão Quân đúng là cái tiểu tính này, Lâm Hải lúc trước tìm lão luyện đan dược cho phàm nhân, lão liền mặc kệ đây.

Bất quá việc này, còn liền phải tìm Hồng Hài Nhi, nếu như mình trực tiếp qua tìm Thái Thượng Lão Quân, còn không biết đến bị lão gian thương này, cho hố thành cái dạng gì đâu!

Nghĩ đến chỗ này, khóe miệng Lâm Hải hiện lên một vòng tà tiếu, biên tập một cái tin tức, phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta cũng biết việc này khó làm, cho nên mới tìm ngươi a! Hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! Giúp ta làm một khỏa, ta phát cho ngươi năm bình sữa Canxi!

Hồng Hài Nhi: Đại Tiên quả nhiên là hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! Ngươi phát tới đi! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Lâm Hải nhìn tin tức của Hồng Hài Nhi, nhất thời đắc ý một trận, có khó làm việc lại như thế nào, ca ca nhẹ nhõm làm xong!

Mở túi càn khôn ra, đem năm bình sữa Canxi gửi đi!

Leng keng!

Ngươi hướng Hồng Hài Nhi gửi đi sữa Canxi x5

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Phát qua, lúc nào có thể đem Sinh Cơ Đan cho ta a?

Hồng Hài Nhi: Sinh Cơ Đan? Ta không phải vừa mới nói, việc này không dễ làm sao? (phía sau là biểu lộ một nỗi nghi hoặc)

Phốc!

“Mẹ nó, có ý tứ gì!” Con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền thẳng, con mẹ nó cái tiểu hài tử Hồng Hài Nhi này chẳng lẽ học cái xấu, bắt đầu chuẩn bị quỵt nợ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Uy, hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí a! Sữa Canxi của ta cũng đã phát cho ngươi, ngươi còn cùng ta nói sự tình không dễ làm?

Hồng Hài Nhi: Đúng a, bởi vì là hảo huynh đệ giảng nghĩa khí, cho nên ngươi đem sữa Canxi phát cho ta à, nhưng Sinh Cơ Đan việc này xác thực khó làm a, ta không lừa ngươi!

“Ách... Mẹ nó!” Lâm Hải che cái trán, mặt mũi tràn đầy im lặng, cái này con mẹ nó là một chuyện có được hay không?

Thật không biết cái Hồng Hài Nhi này là đơn thuần, hay là cố ý, vậy mà đem sữa Canxi mà chính mình đưa, cùng chuyện mình muốn Sinh Cơ Đan, xem như hai kiện sự tình đơn độc, cũng thật sự là say!

Leng keng!

Lúc này, Weachat của Lâm Hải lại vang, cúi đầu xem xét, là Na Tra phát tới.

Na Tra: Đại Tiên, hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! Ngươi làm sao phát sữa Canxi cho Hồng Hài Nhi, lại không cho ta phát a? Nhìn bộ dáng đắc ý của y ở trước mặt ta uống sữa Canxi này, ta tức đến đem Cửu Thái tử của Tây Hải Long Vương đều nhanh siết đứt. (phía sau là một cái biểu lộ ủy khuất)

“Ách... Cũng phát, cũng phát!” Lâm Hải im lặng, cái này con mẹ nó không cẩn thận, liền dễ dàng gây nên huyết án a!

Leng keng!

Ngươi hướng Na Tra gửi đi sữa Canxi X5

Dù sao cái đồ chơi này cũng không đáng Tiền, trong túi càn khôn Lâm Hải vẫn có, Lâm Hải tiện tay liền cũng gửi đi cho Na Tra năm bình.

Na Tra: Ha ha, hảo huynh đệ, quả nhiên giảng nghĩa khí! Thanks!

Na Tra vừa phát xong tin tức, Hồng Hài Nhi lại phát tới.

Hồng Hài Nhi: Đại Tiên, có sợi cay không, cũng phát cho ta mấy bao thôi? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Cũng có giáo huấn trước đó, Lâm Hải lần này không trực tiếp phát cho y.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sợi cay ta thì là có, nhưng là hảo huynh đệ giảng nghĩa khí, ta hiện tại có chỗ khó, ngươi phải hỗ trợ a!

Hồng Hài Nhi: Cái gì khó xử a? Ngươi cứ việc nói, hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí, ta cùng Na Tra giúp ngươi nghĩ biện pháp! (phía sau là một cái biểu lộ phấn đấu)

“Giả, ngươi cứ giả vờ đi!” Lâm Hải bĩu môi một cái, đột nhiên cảm thấy hai cái oắt con này, cũng không phải cái đèn cạn dầu gì.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Liền là sự tình Sinh Cơ Đan trước đó đã cùng ngươi nói a!

Hồng Hài Nhi: Việc này a, có chút khó khăn a!

Lâm Hải xem hết, cười lạnh một tiếng, khó làm? Ca ca cũng không tin không giải quyết được ngươi cái tiểu hài tử này!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Việc này ngươi làm thành cho ta, mười bình sữa Canxi, cộng thêm mười bao sợi cay!

Hồng Hài Nhi: Oa, Đại Tiên quả nhiên hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! Vậy nhanh một chút phát tới đi! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

“Móa! Con mẹ nó coi ca ca là ngu ngốc a!” Lâm Hải không còn gì để nói, cái Hồng Hài Nhi này đủ đáng giận a, con mẹ nó vậy mà còn đem chiêu này ra!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta nói là, ngươi giúp ta đem Sinh Cơ Đan đoạt tới tay rồi đưa sau!

Hồng Hài Nhi: Sinh Cơ Đan việc này, không dễ làm a!

“Mẹ nó, lại tới!” Lâm Hải trợn trắng mắt, đều nhanh sụp đổ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sau khi chuyện thành công, hai mươi bình sữa Canxi, cộng thêm hai mươi bao sợi cay!

Hồng Hài Nhi: Đại Tiên a, không phải không xử lý, việc này xác thực khó khăn!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ba mươi bình sữa Canxi, ba mươi bao sợi cay!

Hồng Hài Nhi: Đây không phải sự tình bao nhiêu sữa Canxi cùng sợi cay, Thái Thượng Lão Quân có quy củ của chính lão a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Năm mươi bình sữa Canxi, năm mươi bao sợi cay, nếu như còn không được, vậy cái Sinh Cơ Đan này ta không muốn nữa!

Hồng Hài Nhi: Thỏa, chờ tin tức tốt của ta đi!

Phốc!

Em gái ngươi!

Lâm Hải nhìn Hồng Hài Nhi hồi âm thống khoái như vậy, nhất thời biết rõ bị mắc lừa.

Mẹ nó, Thiên Đình nhiều phương pháp, liền con mẹ nó cả tiểu hài tử cũng giảo hoạt như thế, không được, không thể bị thua lỗ, phải thu chút lợi tức!

Lâm Hải ngẫm lại, trong lòng nhất động, trên mặt hiện ra một tia cười xấu xa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Trừ Sinh Cơ Đan, ngươi nhất định phải giúp ta làm một chuyện!

Hồng Hài Nhi: Chuyện gì a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đem ria mép của Thái Thượng Lão Quân, phun lửa đốt cho ta! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Cái đại gian thương Thái Thượng Lão Quân này, Lâm Hải không ít lần bị lão hố, vừa vặn thừa cơ này chỉnh lão một lần!

Hồng Hài Nhi: Ha ha, liền việc này, chút lòng thành! Một hồi nói a, ta hiện tại liền trốn học, đi làm chuyện cho ngươi!

Hồng Hài Nhi phát xong tin tức không bao lâu, thì tin tức của Na Tra lại phát tới.

Na Tra: Đại Tiên, Hồng Hài Nhi trốn học, người chơi trò chơi của chúng ta không đủ, ngươi ăn thịt rồng không? Hiện giết hiện bán, ăn mà nói, ta hiện tại liền đem Cửu Thái tử của Tây Hải Long Vương đồ, chỉ cần mười bình sữa Canxi!

Phốc!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không ăn!

Lâm Hải vội vàng kiên quyết cự tuyệt, mẹ nó, cái Tiểu Na Tra này, quá ác, thật sự là một lời không hợp liền Đồ Long a, liền con mẹ nó đồng học cũng không buông tha!

Na Tra: A, vậy coi như thôi, chính ta chơi nhảy dây vậy, Cửu Thái tử của Tây Hải Long Vương tiếp tục làm dây thừng thôi. (phía sau là một cái biểu lộ thương tâm)

“Ai!” Lâm Hải bụm mặt, dở khóc dở cười, làm đồng học cùng hai cái hùng hài tử này, Cửu Thái tử của Tây Hải Long Vương là dựa vào cái ý chí cường đại gì, để chống đỡ không đi chuyển trường vậy?

Đợi không tới thời gian mười phút đồng hồ, tin tức của Hồng Hài Nhi liền phát tới, chỉ là nội dung lại làm cho Lâm Hải một mặt mộng bức.

Hồng Hài Nhi: Đại Tiên, ngươi gặp rắc rối!

Chương 1106: Đốt thành trọc đầu!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta xông cái họa gì? (phía sau là một cái biểu lộ mờ mịt)

Hồng Hài Nhi: Ngươi để cho ta phun lửa, đốt ria mép của Thái Thượng Lão Quân, nhưng thế lửa quá mạnh, trực tiếp đem tóc của Thái Thượng Lão Quân cũng đốt, hiện tại Thái Thượng Lão Quân đã thành trọc đầu! (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi)

Phốc!

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải vừa nghĩ tới bộ dạng của Thái Thượng Lão Quân giờ phút này, nhất thời liền ôm bụng cười rộ lên.

Mẹ nó, đốt tốt, để lão gia hỏa này luôn luôn hố chính mình, lần này thoải mái đi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm tốt lắm! Nhanh chụp tấm hình, để cho ta hảo hảo cười một hồi! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Hồng Hài Nhi: Ngươi còn cười đấy, ta cũng nói ngươi gặp rắc rối! (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão thành trọc đầu, có quan hệ gì với ta a?

Hồng Hài Nhi: Ngươi không biết, hiện tại Thiên Đình cũng lộn xộn, Thái Thượng Lão Quân thành trọc đầu, chúng Tiên Đạo Gia, cho là Đạo Tổ của bọn họ muốn đổi nghề làm hòa thượng, tất cả đều đang tại Nam Thiên Môn biểu tình kháng nghị đâu, bọn họ còn có khẩu hiệu nữa!

“Ta qua, còn có việc này.” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, đột nhiên cảm thấy việc này rất có thú a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái khẩu hiệu gì a?

Hồng Hài Nhi: Đầu hói nghèo ba đời, hóa hồ hủy chúng sinh!

Phốc!

Lâm Hải nhất thời lại nhịn không được cười, mẹ nó, khẩu hiệu này cũng đủ tổn hại.

Hồng Hài Nhi: Đâu Suất Cung hiện tại cũng lộn xộn, một đống lớn hòa thượng ngăn ở cửa Thái Thượng Lão Quân, ồn ào hô hào muốn chúc mừng Thái Thượng Lão Quân cải tà quy chính (*bỏ tối theo sáng *), quy y Phật môn đâu!

“Ta qua, cái này cũng cái loạn thất bát tao gì a!” Lâm Hải không còn gì để nói, không phải liền là đốt một cái tóc thôi nha, vậy mà làm ra nhiều chuyện yêu thiêu thân như vậy!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này cùng chuyện ta gặp rắc rối có quan hệ gì a?

Hồng Hài Nhi: Đại Tiên, sự tình ở giữa Phật Đạo này, ngươi thật không biết?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Biết rõ cái gì a? Giữa bọn họ chẳng lẽ có cơ tình? (phía sau là biểu lộ một nỗi nghi hoặc)

Hồng Hài Nhi: Cũng là sự tình Lão Tử Hóa Hồ a, lão tử cũng là Thái Thượng Lão Quân, tương truyền Phật Tổ chính là một cái pháp thân khác của lão biến thành, Phật Giáo cũng là do lão dẫn vào Trung Thổ, kết quả một núi không thể chứa hai hổ, mặt ngoài nhìn như hai bên Phật Đạo không can thiệp vào chuyện của nhau, một mảnh an bình, kì thực âm thầm đấu tranh kịch liệt, chưa bao giờ đình chỉ qua đây.

(*Lão Tử Hóa Hồ

老子 : Lão Tử (Lão Tử là người nước Sở, họ Lý tên Nhĩ, tự Bá Dương, đã từng đảm nhiệm chức vụ quản lý thư viện trong nội cung triều đình nhà Chu, vô cùng uyên bác. Mắt thấy quốc gia bắt đầu suy sụp, Lão Tử xin từ quan đi về phía Tây. Khi qua biên giới, một viên quan địa phương tên Doãn Hỉ đã thỉnh cầu ông giảng giải đạo lý, vì thế Lão Tử đã viết một bộ văn chương gồm 5000 chữ bàn về đạo đức, tặng cho Doãn Hỉ. Đây chính là tác phẩm nổi tiếng, kinh điển, quan trọng nhất của Đạo giáo - “Đạo Đức Kinh“ mà Lão Tử đã lưu lại trên thế gian.)

化 - hoá: biến đổi, cải biến, giáo hoá, khai hoá

胡 - hồ: thời cổ Trung Quốc gọi các dân tộc thiểu số ở miền bắc và miền tây là Hồ, đồng thời cũng có ý chỉ nước ngoài, ngoại tộc.

Trong Đạo giáo, Lão Tử là một vị thần vô cùng tôn quý, được xưng là “Thái Thượng Lão Quân”, Khai tổ của Đạo giáo, ông là người đã sáng lập nền tảng triết học cũng như tư tưởng Đạo gia.

Lão Tử Hoá Hồ chỉ sự kiện Lão Tử rời khỏi Trung Nguyên từ Hàm Cốc Quan đi về phía Tây, đến Tây Vực (bao gồm cả Thiên Trúc) tiến hành giáo hoá cho người Hồ cũng như các bộ tộc man di ngoài lãnh thổ Trung Nguyên.

Có truyền thuyết nói rằng, Lão Tử là người sáng lập Phật giáo, với mục đích giáo hoá người Ấn Độ, cái gọi là “Lão Tử Hoá Hồ” cũng xuất phát từ đây.

Dưới góc độ lịch sử, chẳng qua năm đó Phật giáo từ Ấn Độ du nhập vào Trung Nguyên, người Trung Quốc thời đó vô cùng tự tin với nền văn hoá trung thổ lâu đời, ít ai chấp nhận cũng như tiếp thu Phật giáo từ Phật tử Ấn Độ.

Phật giáo muốn truyền bá thuận lợi ở Trung Nguyên nên đã mượn sự kiện “Lão Tử Hoá Hồ”, giáo đồ Đạo giáo cho rằng đó là sự thật, đạo sĩ Vương Phù còn sáng tác Lão Tử Hoá Hồ Kinh, trong đó có nhắc đến nguồn gốc của Phật giáo, trở thành sự kiện tranh chấp giữa hai bên Đạo - Phật kéo dài gần 1000 năm.

Đạo giáo luôn cho rằng Đạo giáo có trước Phật giáo, Lão Tử đã sáng lập Phật giáo tại Ấn Độ. Họ cũng sáng tác thêm một số tác phẩm để bênh vực quan điểm của mình như: Huyền Diệu Nội Thiên, Xuất Tái Ký, Quan Lệnh Doãn Hỉ Truyện, Lão Quân Thiên Khai Kinh, v.v.

Phật giáo ngoài việc chứng minh những gì trong Lão Tử Hóa Hồ Kinh chỉ là hư cấu, còn sáng tác những tác phẩm như Chu Thư Dị Ký, Hán Pháp Bản Nội Truyện, v.v. chứng minh rằng Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni chính là sư phụ của Khổng Tử và Lão Tử.- Sưu tầm từ http://thegioitruyencuajess-mstmk.blogspot.com/2018/03/lao-tu-hoa-ho.html*)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Còn có việc này?

Tuy truyền thuyết Lão Tử Hóa Hồ, Lâm Hải cũng đã nghe nói, nhưng không nghĩ tới bên trong giữa Phật Đạo ở Thiên Đình, lại có mâu thuẫn lớn như thế, tóc của Thái Thượng Lão Quân bị đốt, cái này rõ ràng là cái ngoài ý muốn, tất cả hai bên lại đều mượn đề tài để nói chuyện của mình, muốn đem sự tình làm lớn!

Xem ra, Thiên Đình cũng không phải là hoà hợp êm thấm a.

Hồng Hài Nhi: Đại Tiên ngươi cũng biết, ta thấp cổ bé họng, bực chuyện lớn này thực sự gánh không được a, cho nên liền đem ngươi khai ra, cùng người Đạo giáo nói, là ngươi ở sau lưng xúi giục ta cái vị thành niên này. (phía sau là một cái vẻ mặt vô tội)

Phốc!

“Đại gia ngươi!” Lâm Hải lúc này mới phản ứng được, Hồng Hài Nhi vì cái gì lại nói mình gặp rắc rối.

Nháo nửa ngày, là con mẹ nó tiểu tử này đem chính mình bán a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi làm như thế, có phải quá không coi nghĩa khí ra gì hay không! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Hồng Hài Nhi: Không có cách nào a, hiện tại toàn bộ người Đạo giáo, cũng đang đuổi giết ngươi đây, nếu ta không đem ngươi khai ra, bị đuổi giết chính là ta! (phía sau là một cái biểu lộ yếu ớt)

“Móa!” Cái mũi Lâm Hải kém chút tức điên, mẹ nó vậy mà còn chọc họa sát thân!

May mắn mình tại nhân gian, nếu không còn thật không biết ứng đối như thế nào đây?

Hồng Hài Nhi: Không có ý tứ a Đại Tiên, bất quá ngươi yên tâm, nếu như ngươi bị Đạo giáo làm chết, ta sẽ đốt giấy báo cho ngươi, hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí nha.

Phốc!

Ngươi con mẹ nó cứ giảng nghĩa khí như vậy sao? Đốt giấy báo? Mẹ nó lừa gạt quỷ sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bớt nói nhảm, Sinh Cơ Đan làm đến không?

Lâm Hải cũng lười cùng y so đo, dù sao Tiên Phàm cách xa nhau, Lâm Hải có cõng cái nồi này hay khong cũng không quan trọng, mấu chốt là Sinh Cơ Đan, đến tột cùng có làm đến hay không?

Hồng Hài Nhi: Tự nhiên làm đến, ta là lấy Sinh Cơ Đan trước, mới phun lửa.

“Tính ngươi thông minh!” Lâm Hải thở phào, chỉ cần đan dược tới tay là được.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy còn không mau điểm phát tới!

Hồng Hài Nhi: Đại Tiên, sự tình ngươi nói năm mươi bình sữa Canxi cùng năm mươi bao sợi cay... (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Mẹ nó, cái tiểu hài tử này đủ tinh, lại để cho chính mình ra tay trước, Lâm Hải mới sẽ không vì điểm đồ chơi nhỏ không đáng tiền ấy, dùng mánh lới trộm gian với y, mở túi càn khôn ra, liền phát qua.

Leng keng!

Ngươi hướng Hồng Hài Nhi gửi đi năm mươi bình sữa Canxi.

Leng keng!

Ngươi hướng Hồng Hài Nhi gửi đi năm mươi bao sợi cay.

Hồng Hài Nhi: Ha ha ha, đa tạ Đại Tiên, ta cái này liền phát cho ngươi!

Leng keng!

Hồng Hài Nhi hướng ngươi gửi đi một khỏa Sinh Cơ Đan, mời xem xét tại trong túi càn khôn!

Lâm Hải vội vàng mở túi càn khôn trong điện thoại di động ra, quả nhiên nhiều thêm một viên thuốc, cùng Sinh Cơ Đan mà mình trước đó dùng qua, giống như đúc!

“Thành!” Lâm Hải mừng thầm trong lòng, cứ như vậy, Lãnh Nguyệt Như liền có thể tái tạo thân thể, đến lúc đó chính mình coi như có thêm một cái trợ thủ Nguyên Anh kỳ thật, có một cái mãnh nhân như thế tương trợ, coi như đem toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo trực tiếp dẹp yên, đoán chừng cũng không thành vấn đề đi.

Vừa mới chuẩn bị đem Sinh Cơ Đan đưa đi cho Lãnh Nguyệt Như ở bên trong Thánh Cảnh, đã thấy một đám người từ đằng xa đi tới, chính là bọn người Phong Trí Xa đã trở về.

“Không tệ, tốc độ càng lúc càng nhanh!” Lâm Hải rất hài lòng, nhiều người dễ làm sự tình a, nhiều cao thủ Kim Đan kỳ như vậy đồng thời xuất động, hiệu suất cũng là cao.

Phong Trí Xa hiện tại rất thuần thục nghiệp vụ, căn bản không cần Lâm Hải phân phó, liền đem tất cả mọi chuyện, tất cả đều an bài thỏa thỏa, Lâm Hải chỉ cần một mực thu lấy các loại bảo vật là được, để Lâm Hải hài lòng nói không nên lời.

“Đi, tiếp tục đến nhà tiếp theo!”

Lâm Hải thao túng Xuyên Vân Toa, mang theo một đám cao thủ Kim Đan, lần nữa hướng tới một thành trì mà xuất phát!

Cứ như vậy, Lâm Hải thao túng Xuyên Vân Toa, càn quét qua một tòa lại một tòa thành trì, thời gian một ngày, ngựa không ngừng nghỉ, cứ thế vậy mà cầm xuống hơn năm mươi cái thành trì, thành trì trong địa bàn quản lý của Chủ thành thành Phong Lam, đã có một nửa, rơi vào trong tay Lâm Hải!

Trừ cái đó ra, bảo vật mà Lâm Hải thu thập, cũng đã nhiều vô số kể, đội ngũ càng trở nên lớn chưa từng có, một đường thu phục cao thủ Kim Đan, vậy mà đạt tới khoảng chừng hai trăm người!

“Ngưu bức, liền trận thế này, cho dù là đại năng Nguyên Anh kỳ gặp, đều phải nhượng bộ lui binh đi.” Lâm Hải nhìn đại quân Kim Đan Nhân Tiên của chính mình lớn mạnh từng chút xíu, trong lòng phá lệ hài lòng.

Mắt thấy sắc trời đã tối, mà mấy cái thuộc hạ trọng yếu như Phong Trí Xa, trên mặt cũng hơi có vẻ mệt mỏi, Lâm Hải quyết định hôm nay tới đây thôi, thời gian ban đêm, cũng nên để mọi người nghỉ ngơi một chút.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải liếc nhìn Phong Trí Xa một chút, còn chưa chờ mở miệng, Phong Trí Xa đã cung kính đi tới.

“Tông chủ, sắc trời đã tối, ngài nhìn có muốn nghỉ ngơi một chút tại bên trong thành hay không?”

“Ai u ta qua, rất có nhãn lực mà!” Lâm Hải càng ngày càng nhìn thuận mắt cái Phong Trí Xa này, đã vậy còn quá hiểu được lĩnh hội ý đồ của lãnh đạo, tiểu hỏa tử rất có tiền đồ mà!

“Ừm, đêm nay tu chỉnh ở trong thành, sáng sớm ngày mai lại đi, ngươi an bài tốt!” Lâm Hải nhàn nhạt nói.

“Vâng!” Phong Trí Xa vội vàng đáp ứng một tiếng, liền muốn xoay người, qua tìm các Tộc trưởng đại tộc vừa thu phục trong thành để an bài công việc nghỉ ngơi.

“Chờ một chút!” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, đem y gọi lại.

“Tông chủ, còn có gì phân phó?” Phong Trí Xa vội vã cung kính nói.

“Sự tình xử lý không tệ, vất vả, viên Huyền Khí Đan này, cầm đi đi!” Lâm Hải tiện tay ném đi, đem một viên thuốc ban thưởng cho Phong Trí Xa.

“Huyền Khí Đan?!” Phong Trí Xa nhìn đan dược trong tay, trong lòng nhất thời cuồng hỉ một trận.

Cái Huyền Khí Đan này y chính là đã sớm nghe nói qua, chính là đan dược lục phẩm, Kim Đan kỳ sau khi phục dụng, chân khí sẽ đạt được ngưng luyện trên diện rộng, thực lực có thể đề cao ba phần, thuộc về chí bảo vô giá a!

Nghĩ không ra đan dược trân quý như vậy, Lâm Hải thế mà tùy ý liền thưởng cho mình như thế, để Phong Trí Xa vừa cảm động, lại là hưng phấn!

“Tạ Tông chủ!” Mặt mũi Phong Trí Xa tràn đầy kích động, hướng thẳng đến Lâm Hải quỳ bái tạ ơn.

“Đứng lên đi, chỉ cần làm việc thật tốt, ban thưởng sẽ không thiếu!” Lâm Hải phất phất tay, nhàn nhạt mở miệng!

“Thuộc hạ tuyệt không để Tông chủ thất vọng!” Phong Trí Xa kiên quyết nói nói, nhất thời cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng.

Nhìn bộ dáng Phong Trí Xa hăng hái, hớn hở ra mặt, bọn người Tư Mã Kiếm Như cùng Lục Khôn Bằng, thầm than một tiếng, trong lòng có chút cảm giác khó chịu.

Đồng dạng là cùng một chỗ quy thuận Lâm Hải, nhưng Phong Trí Xa đã chạy tới phía trước bọn họ, thậm chí còn được đến Huyền Khí Đan để bọn họ trông mà thèm không được, muốn nói trong lòng không có ghen ghét, này là không thể nào.

Liền tại thời khắc tâm tình bọn họ sa sút, đột nhiên thanh âm đạm mạc của Lâm Hải, vang lên lần nữa.

“Mọi người hôm nay đã vất vả, phàm là người có công, cũng có ban thưởng!”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trên trăm viên thuốc hiện lên ở trên không trung, bay về phía Phong Trí Xa, mặc dù không có loại đan dược cao cấp như Huyền Khí Đan kia, nhưng Lâm Hải một lần xuất ra nhiều đan dược như vậy, vẫn là đem mọi người chấn trụ.

“Dựa theo biểu hiện, phân ra cho mọi người đi!” Nói xong, Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, thân ảnh tốc biến mấy cái, đã hướng phía phủ Thành chủ mà đi.

Cho tới giờ khắc này, đông đảo cao thủ Kim Đan kịp phản ứng, mới mang theo mặt mũi tràn đầy cuồng nhiệt, hướng phía bóng lưng của Lâm Hải cung kính cong xuống!

“Chúng ta, đa tạ Tông chủ ban thưởng!”

Chương 1107: Ngươi dám đùa bỡn cảm tình của bản cô nương sao?

Lâm Hải vào ở phủ Thành chủ, vừa mới nằm xuống, Phong Trí Xa liền an bài mấy cái mỹ nữ dáng người tướng mạo nhất lưu, phong tình vạn chủng tiến đến thị tẩm, phục vụ quả thực thân mật đến không được.

“Tông chủ đã vất vả một ngày, hảo hảo hưởng thụ một chút đi.” Phong Trí Xa đứng tại cửa ra vào, cười theo nói.

“Ai u, ta qua!” Lâm Hải bị khiến cho dở khóc dở cười, nhìn mấy cái mỹ nữ cực kỳ dụ người này, Lâm Hải không thể không thừa nhận, hắn là cái nam nhân bình thường, hắn động tâm!

Trách không được người a, cũng hi vọng có tiền có thế, điểu ti không tiền không thế nghèo, mỹ nữ chính là mắt cũng sẽ không liếc nhìn ngươi một chút, chỉ khi nào có tiền có thế, những cái mỹ nữ bình thường cao cao tại thượng kia, lập tức liền có người chủ động đưa đến trên giường cho ngươi, sủng hạnh hay không sủng hạnh còn phải xem tâm tình của ngươi.

Xem ra cái gọi là người tu đạo, cùng phàm nhân tại trên bản chất, cũng không hề có sự khác biệt a.

“Để cho tất cả các nàng đi xuống đi!” Lâm Hải cưỡng ép đem dục vọng của bản thân đè xuống, phất phất tay.

Tại phương diện nữ nhân, Lâm Hải có nguyên tắc của chính mình, không thể làm ra sự tình có lỗi với Liễu Hinh Nguyệt.

“Ách...” Nụ cười trên mặt Phong Trí Xa nhất thời ngưng kết, trong lòng hiện lên một tia sợ hãi, chẳng lẽ vuốt mông ngựa không thành, đập tới bên trên đùi ngựa, chẳng lẽ Tông chủ hắn, thích phương diện kia?

Con ngươi của Phong Trí Xa nhanh chóng quay ngược trở lại, chính mình vừa đạt được Lâm Hải coi trọng, cũng không thể bởi vì việc này không thể làm tốt, để Lâm Hải đối với mình có ý kiến a, phải biết sau lưng mình, bọn Tư Mã Kiếm Như tất cả đều nhìn chằm chằm, tìm kiếm các loại thời cơ, chờ lấy leo lên trên đây.

“Tông chủ, là thuộc hạ cân nhắc không chu toàn, nghe nói thành này thừa thãi mỹ nam tử, Tông chủ xin chờ, ta cái này tự mình đi...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Lâm Hải vội vàng đem lời nói của y cho dừng lại, sau đó mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

“Thừa thãi mỹ nam tử?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó trong nháy mắt liền minh bạch ý tứ của Phong Trí Xa, nhất thời mặt đen lại.

Mẹ nó, đem ca ca con mẹ nó muốn trở thành người nào?. Thật sự là đủ!

“Đừng thêm phiền, mau đem người mang đi, không có ta gọi, không được qua đây!” Lâm Hải cười mắng, đem Phong Trí Xa một mặt mộng bức đuổi đi ra.

“Tông chủ, nếu như ngươi không chê, thuộc hạ tự thân lên trận, cũng là có thể.” Phong Trí Xa còn không hết hi vọng, vừa đi, vừa không cam tâm quay đầu, hướng phía Lâm Hải nháy mắt ra hiệu, yên lặng xấu hổ nói.

Ọe!

Lâm Hải nhìn một mặt đầy râu ria của Phong Trí Xa này, làm ra cái biểu lộ như thế, kém chút bị buồn nôn.

“Lăn ngươi nha!” Lâm Hải tiện tay vung ra một đạo kình phong, trực tiếp đem cái bỉ ổi nam này, quất bay.

“Tông chủ, ngươi nếu là có cần, tùy thời có thể gọi ta...” Phong Trí Xa hô to, bay không thấy người.

Đóng cửa lại, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào bên trong Thánh Cảnh.

“Lâm Hải!” Lãnh Nguyệt Như tựa hồ một mực đang chờ Lâm Hải, thấy Lâm Hải tiến đến, vội vàng xông lại, trên gương mặt mang theo gấp gáp.

Lâm Hải tự nhiên biết rõ, Lãnh Nguyệt Như gấp gáp cái gì, cười nhạt một tiếng, mở bàn tay ra, một viên thuốc xuất hiện tại trước mắt Lãnh Nguyệt Như.

Lãnh Nguyệt Như lập tức liền kích động lên, chỉ vào đan dược trong tay Lâm Hải, thanh âm nói chuyện cũng run rẩy.

“Lâm Hải, cái này, đây là cái đan dược gì?”

Lâm Hải buồn cười liếc nhìn Lãnh Nguyệt Như một chút, không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi đây không phải là biết rõ còn cố hỏi sao?”

“Ngươi ý tứ, đây chính là, Sinh Cơ Đan?” Mặt mũi Lãnh Nguyệt Như tràn đầy kích động, khó có thể tin hỏi.

Lâm Hải buông buông tay, “Không thể giả được nha!”

Lãnh Nguyệt Như nghe xong, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, ánh mắt rốt cuộc không thể rời bỏ Sinh Cơ Đan trong tay Lâm Hải.

“Cầm đi đi!” Lâm Hải kéo tay Lãnh Nguyệt Như, đem Sinh Cơ Đan để vào trong lòng bàn tay nàng.

Tay nhỏ của Lãnh Nguyệt Như liền bị Lâm Hải giữ chặt, cũng quên phản kháng, nhẹ nhàng nâng Sinh Cơ Đan, vành mắt vậy mà hơi hơi nổi lên hồng nhuận phơn phớt.

“Bao nhiêu năm, bao nhiêu năm a!”

“Ta nguyên bản đều đã tuyệt vọng, cho rằng đời này cũng không còn cách nào tái tạo thân thể, nghĩ không ra hôm nay, cái Sinh Cơ Đan này cuối cùng cũng đến tay!”

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên ngẩng đầu, mang theo vô cùng cảm kích, động tình nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải, viên Sinh Cơ Đan này, đối với ta trọng yếu bao nhiêu, ta không nói ngươi cũng rõ ràng, ta thật không biết, nên báo đáp đại ân đại đức của ngươi như thế nào?”

Nhìn bộ dáng đối chính mình mang ơn của Lãnh Nguyệt Như kia, suy nghĩ lại một chút khuôn mặt luôn luôn lạnh như băng của nàng, Lâm Hải thật là có chút không thích ứng, không khỏi hư hỏng cười một tiếng, mở miệng trêu chọc nói.

“Không biết báo đáp thế nào, vậy dứt khoát lấy thân báo đáp đi.”

Lâm Hải nói xong, biểu lộ của Lãnh Nguyệt Như khẽ giật mình, sau đó đôi mi hơi hơi nhíu lên, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn lấy Lâm Hải, trầm mặc không nói.

“Ách...” Lâm Hải bị nhìn mà run rẩy một trận, cũng chỉ là câu nói đùa, về phần nha, sẽ không cần trở mặt đi.

“Cái kia, Nguyệt Như cô nương, ta đó là...”

“Được!” Lâm Hải còn chưa kịp giải thích, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên mở miệng.

“Vậy liền lấy thân báo đáp!”

Phốc!

“Khụ khụ khụ!” Lãnh Nguyệt Như nói một câu, kém chút đem Lâm Hải nghẹn chết.

Mẹ nó, cái cô nàng băng sơn này nói cái gì? Nàng đồng ý rồi? Nhưng ca ca đó là con mẹ nó một câu nói đùa a!

“Ta qua, trò đùa có vẻ như mở lớn rồi!” Lâm Hải nhìn bộ dáng một mặt nghiêm túc của Lãnh Nguyệt Như này, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia cảm giác không ổn.

“Nguyệt Như cô nương.” Lâm Hải ngượng ngùng cười cười, mang theo vẻ lúng túng, “Không nghĩ tới ngươi bình thường một bộ dáng, lạnh như băng so với ta còn biết nói đùa hơn.”

“Kia cái gì, ngươi nhanh phục dụng cái Sinh Cơ Đan này đi, ta sẽ không quấy rầy ngươi, chúc ngươi sớm ngày trọng tố thân thể a!”

Lâm Hải nói, khoát khoát tay, liền muốn chuồn đi.

“Người nào nói đùa với ngươi đâu?.” Thanh âm lạnh như băng của Lãnh Nguyệt Như truyền đến, để cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên ngừng một hồi.

“Nếu ngươi để cho ta lấy thân báo đáp, vậy ta liền lấy thân báo đáp chính là được, sao là trò đùa đâu!”

“Mẹ nó, cô nàng này muốn chơi thật a?” Lâm Hải nhất thời đau cả đầu, làm sao lái trò đùa không tầm thường như vậy đây.

“Ngươi hiểu lầm, Nguyệt Như cô nương, là ta đang nói đùa với ngươi, ta sai, hắc hắc, ta sai!”

“Ngươi có ý tứ gì!” Lãnh Nguyệt Như nghe xong, sắc mặt nhất thời liền biến, trong mắt lóe lên phẫn nộ nhục nhã.

“Không, không có gì ý tứ a, cũng là cái trò đùa a!” Lâm Hải sắp khóc, này làm sao còn gấp hơn mắt a.

“Trò đùa? Ngươi dám đùa bỡn cảm tình của bản cô nương?”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong lời này, dọa đến kém chút nằm trên đất.

Đùa bỡn cảm tình? Mẹ nó, lời này nói có chút dọa người đi, ca ca cũng chỉ là một câu nói đùa, làm sao lại tăng lên đến độ cao đùa bỡn cảm tình a?

“Không phải, Nguyệt Như cô nương, ngươi nghe ta nói…”

“Ngươi không cần nói!” Lãnh Nguyệt Như trực tiếp lạnh lùng nói đem Lâm Hải cắt ngang.

“Tuy ngươi đối với ta có đại ân, nhưng ta đã đáp ứng lấy thân báo đáp, nếu ngươi dám bội tình bạc nghĩa, ta liền thiến ngươi!”

“Cái gì!” Lâm Hải nghe xong, chợt cảm thấy đũng quần mát lạnh, con mắt trong nháy mắt liền thẳng, mặt mũi tràn đầy dở khóc dở cười.

Mẹ nó, xong xong, thật sự là say a, cùng con mẹ nó nói đùa cái gì a, cô nàng này cũng là cái thẳng thắn, con mẹ nó trực tiếp ỷ lại vào chính mình a!

Lấy hiểu biết của Lâm Hải đối với Lãnh Nguyệt Như, hắn tin tưởng, lời này của Lãnh Nguyệt Như tuyệt đối không phải tùy tiện nói nói, chính mình nhất thời miệng tiện, con mẹ nó liền chọc cái phiền toái lớn a!

Lâm Hải thật sự là im lặng, đây không phải là mình tự tìm sao?

“Không thể đợi tiếp nữa, tuyệt đối không thể đợi tiếp nữa!” Lâm Hải cảm thấy, vẫn là mau chóng rời đi thì tốt, chờ ngày nào đó Lãnh Nguyệt Như quay đến, lại cùng nàng giải thích xin lỗi.

“Nguyệt Như cô nương, ta còn có việc, liền đi trước a!”

“Ừm, ngươi đi đi, dựa theo truyền thuyết, sau khi phục dụng Sinh Cơ Đan, cần bảy bảy bốn mươi chín ngày, thân thể mới có thể tái tạo, đến lúc đó ngươi nhớ kỹ tiến đến nhìn ta!”

“Bốn mươi chín ngày? Tốt tốt tốt, sau bốn mươi chín ngày, ta lại tới vấn an ngươi!”

Lâm Hải ước gì thời gian dài thêm một điểm, cứ như vậy, Lãnh Nguyệt Như đến lúc đó nói không chừng đã từ rúc vào bên trong sừng trâu chui ra.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải ra khỏi Thánh Cảnh, ngẫm lại cái trò đùa giữa chính mình cùng Lãnh Nguyệt Như, không khỏi âm thầm lắc đầu.

Xem ra sau này nói đùa, vẫn là phải nhìn người a.

Nghỉ ngơi một đêm, vừa rạng sáng hôm sau, bọn người Lâm Hải liền lại đứng dậy, nhẹ nhõm thuận lợi lần nữa cầm xuống hơn ba mươi thành trì, cao thủ Kim Đan dưới tay, cũng đạt tới hơn ba trăm người.

Lúc đang chuẩn bị hướng một thành trì kế tiếp mà xuất phát, Phong Trí Xa đột nhiên tiến lên, mang trên mặt một chút do dự.

“Tông chủ, thành trì kế tiếp, chỉ sợ sẽ có chút phiền phức.”

Chương 1108: Ngoài thành Phượng Tường

“Phiền toái gì?” Lâm Hải chau mày, một phương của chính mình này, đã tụ tập ba trăm tên Kim Đan Nhân Tiên tạo thành quân đoàn, coi như đem cả tòa thành đều mang ra, cũng là sự tình dễ như trở bàn tay, chẳng lẽ còn có cái lực lượng gì, có thể ngăn trở tốc độ tiến lên của mình sao?

“Ngươi, tới nói!” Phong Trí Xa hướng thẳng đến một cái lão giả áo đen sau lưng chỉ chỉ, nói nói.

Lão giả áo đen nghe được, đuổi bước lên phía trước, hướng phía Lâm Hải cung kính thi lễ.

“Thuộc hạ Miêu Tử Dương, bái kiến Tông chủ!”

Lâm Hải nhận ra người này, Phong Trí Xa từng hướng mình giới thiệu qua cái Miêu Tử Dương này. chính là một cái Tộc trưởng bên trong một tòa thành trì lúc trước.

“Đến cùng là chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

“Hồi Tông chủ, tòa thành trì phía trước này, gọi là thành Phượng Tường, Thành chủ gọi là Ngọc Thiên Trạch, chính là một cao thủ Kim Đan trung kỳ.”

“Kim Đan trung kỳ?” Kkhóe miệng Lâm Hải không khỏi nhếch lên, đừng nói chỉ là một cái Kim Đan trung kỳ, liền xem như Kim Đan hậu kỳ, đối mặt với đại quân ba trăm Nhân Tiên này của mình, cũng phải chạy trối chết đi.

“Đây chính là chỗ phiền phức mà các ngươi nói?” Sắc mặt Lâm Hải, không khỏi lạnh xuống.

Nếu như cũng bởi vì cảnh giới của đối phương cao hơn một cấp, đám người này liền co vòi mà nói, đám người này liền là một đám người ô hợp, người lại nhiều hơn cũng đảm đương không chức trách lớn.

“Tự nhiên không hoàn toàn là vậy!” Thấy sắc mặt Lâm Hải khó coi, Miêu Tử Dương nhịn không được toàn thân giật mình một cái, cuống quít hướng phía Lâm Hải mở miệng giải thích.

“Bởi vì thuộc hạ cùng cái Ngọc Thiên Trạch này đánh qua mấy lần giao đạo, biết rõ người này phi thường không đơn giản, chẳng những Đạo pháp siêu cường, càng là một vị đại gia Trận Pháp, đã từng hao phí thời gian ba năm, tại bên ngoài thành Phượng Tường bố trí một tòa đại trận, gọi là Hãm Không Trận, phi thường đáng sợ!”

“Một khi chúng ta tới gần thành Phượng Tường, chỉ cần Ngọc Thiên Trạch có một cái ý niệm trong đầu, Hãm Không Trận liền sẽ khởi động, đến lúc đó chúng ta liền sẽ mất tích toàn bộ tại trong không gian thần bí, mặc cho Ngọc Thiên Trạch xâm lược! Tương truyền ba mươi năm trước, Ngọc Thiên Trạch chính là bằng vào trận này, chém giết qua một cái đại năng Kim Đan hậu kỳ muốn đoạt chức Thành chủ của y!”

“A. Nguyên lai là dạng này!” Đôi mày của Lâm Hải không khỏi nhăn lại đến, chậm rãi gật gật đầu.

Từ khi học được Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân, Lâm Hải đối Trận Pháp Nhất Đạo hiểu biết rất sâu, biết rõ trận pháp lợi hại, một cái người nhỏ yếu, hoàn toàn có thể bằng vào trận pháp cường đại, liệp sát kẻ địch mạnh mẽ gấp mười lần thậm chí gấp trăm lần thực lực của mình.

Nếu như thành Phượng Tường phía trước, thực sự có một tòa Hãm Không đại trận lợi hại như thế, vậy thật là không phải chỉ bằng vào nhiều người, liền có thể cầm xuống.

“Đã như vậy, này ta liền tự mình đi một chuyến!” Lâm Hải nói xong, mở bước ra tới trước mà đi.

Bọn người Phong Trí Xa thấy thế, vội vàng đi theo Lâm Hải sau lưng, hơn ba trăm người trùng trùng điệp điệp thẳng đến thành Phượng Tường mà đi.

Bọn người Lâm Hải, dọc theo con đường này xông thành đoạt vị, nô dịch Tộc trưởng của các đại gia tộc, căn bản không có bất kỳ che dấu nào, tuy ở giữa các thành trì lớn, cách xa nhau mấy chục vạn dặm, nhưng tin tức vẫn là dần dần truyền ra.

Giờ phút này, cửa thành của thành Phượng Tường đóng kín, trên tường thành đứng đầy tướng sĩ thủ thành vũ trang đầy đủ, từng cái nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm vào mỗi cái phương hướng của thành trì, lộ ra đã có phòng bị.

“Tướng quân, mau nhìn!”

Khi bọn người Lâm Hải cách thành trì không xa, liền bị vệ binh cảnh giới phát hiện, không khỏi kinh hô một tiếng.

Tướng quân dẫn đội vội vàng đi tới, trừng tròng mắt nhìn lại, sau đó vận chuyển chân khí, phát ra một tiếng rống to.

“Địch tập kích! Nhanh đi bẩm báo cho Thành chủ!”

Trên tường thành, các tướng sĩ sớm đã đề phòng, lập tức động, từng cái cầm binh khí trong tay giơ lên, trên mặt ngay ngắn nghiêm nghị, gấp gáp nhìn lại ngoài thành.

Đồng thời, một người ăn mặc như tiểu đầu mục, lập tức xuống khỏi tường thành, phi tốc hướng phía trong thành chạy tới báo tin.

Một chút thời gian như thế, đám người Lâm Hải đã tới gần thành trì, thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng, tướng mạo của thủ vệ trên tường thành, cùng binh khí lóe hàn quang.

“Ngừng!”

Đột nhiên, Lâm Hải dừng bước lại, vung cánh tay lên, chừng ba trăm cái cao thủ Kim Đan kỳ ở sau lưng, toàn bộ liền dừng lại.

Mà Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, mang theo một tia nghi hoặc, hướng phía trước nhìn lại.

“Tông chủ, có cái gì không đúng sao?” Phong Trí Xa tiến lên một bước, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Nếu như ta đoán không lầm, lại hướng về phía trước ba mét, liền sẽ đi vào Hãm Không Trận mà các ngươi nói!” Lâm Hải đối

Trận Pháp Nhất Đạo, tạo nghệ đuổi sát Thái Thượng Lão Quân, có thể nói là trình độ cấp bậc tổ tông, bằng vào cảm giác liền đã phát hiện trận pháp tồn tại ở phía trước.

Chỉ là, giờ phút này trận pháp còn không có khởi động, mặc cho tạo nghệ trên trận pháp của Lâm Hải có mạnh hơn, muốn tìm được sơ hở để đem phá mất, nhưng cũng là sự tình không thể nào.

Bọn người Phong Trí Xa nghe được, tất cả đều đột nhiên giật mình, trong mắt lóe lên một chút kinh hoảng, dù sao sự đáng sợ của Hãm Không Trận, đây chính là liền Kim Đan hậu kỳ đều có thể chém giết, bọn họ tuy nhiều người, nhưng không có người tinh thông trận pháp, nếu là bị nhốt trong đó, cũng chỉ có một con đường chết a.

Mà vừa lúc này, một người nam tử thanh niên phong lưu lỗi lạc, cầm trong tay một cây quạt, xuất hiện tại trên đầu thành, khóe miệng mang theo một vòng mỉm cười tà tà, hướng phía bọn người Lâm Hải trông lại.

“Dưới thành, là người nào đến?” Nam tử thanh niên hạ chiếc quạt trong tay xuống, nghiêm nghị quát hỏi.

Lâm Hải không có trả lời, mà chính là nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng phía Phong Trí Xa nhìn một chút.

Phong Trí Xa lập tức hiểu ý, tiến lên một bước, ngẩng đầu hướng nam tử thanh niên phía trên tường thành cười lạnh một tiếng.

“Đây là Tông chủ nhà ta, họ Lâm Danh Hải, ngươi chắc hẳn chính là Thành chủ của cái thành Phượng Tường này, Ngọc Thiên Trạch đi?”

“Lâm Hải!” Nam tử thanh niên nghe được, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, ánh mắt sáng rực hướng phía Lâm

Hải nhìn lại, Lâm Hải cũng không yếu thế, hai mắt như điện, mang theo quang mang sắc bén, cùng ánh mắt của nam tử thanh niên, đụng vào nhau, giữa không trung nhất thời kích thích một chuỗi tia lửa vô hình.

Nam tử thanh niên nhíu lông mày lại, trong miệng phát ra một tiếng hừ lạnh, mang theo vẻ mặt khinh bỉ.

“Không sai, ta chính là Thành chủ của cái thành Phượng Tường này, Lâm Hải, cả đám người các ngươi, xông thành đoạt vị, phạm phải tội ác ngập trời, vậy mà không biết hối cải, lại đi tới dưới thành Phượng Tường ta diệu võ dương oai, là đến tìm chết sao?”

“Ngọc Thiên Trạch, ngươi bớt càn rỡ đi! Tông chủ nhà ta Đạo pháp siêu cường, một đường mà đến, công phá đều là bách chiến bách thắng, thành Phượng Tường nho nhỏ của ngươi, há có thể ngăn cản tiến lên tốc độ của Tông chủ nhà ta.” Phong Trí Xa trên mặt kiêu ngạo, cười lạnh trả lời.

“Ta cùng Lâm Hải nói chuyện, ngươi tính toán là cái đồ vật gì, cút qua một bên cho ta!” Ngọc Thiên Trạch quát một tiếng chói tai, ánh mắt sắc bén rơi vào trên thân Phong Trí Xa, để trong lòng Phong Trí Xa bỗng nhiên nhảy một cái, nhất thời khí thế yếu đi, cảm thấy kinh hãi.

Nghĩ không ra Ngọc Thiên Trạch tuổi còn trẻ, một ánh mắt liền khủng bố như thế, nếu như động thủ, chính mình chỉ sợ không phải là địch thủ của y!

Nhưng Lâm Hải liền ở bên cạnh, há có thể để Phong Trí Xa bị Ngọc Thiên Trạch quát lớn như thế, vừa muốn mở miệng, lại bị Lâm Hải tiến lên một bước, cản lại.

“Cái Ngọc Thiên Trạch này không đơn giản, ngươi lui qua một bên đi!” Trong miệng Lâm Hải nói, ánh mắt thủy chung lại không rời Ngọc Thiên Trạch trên tường thành.

“Cảnh giới của Ngọc Thiên Trạch mặc dù chỉ là Kim Đan trung kỳ, nhưng chỉ sợ thực lực chân thật, so với Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt nắm giữ lực lượng đạo hạnh ở Phàm Gian giới, còn phải mạnh hơn mấy phần, là cái nhân vật khó chơi a!”

Giơ cánh tay lên, Lâm Hải liền ôm quyền hướng phía Ngọc Thiên Trạch trên tường thành, cao giọng mở miệng.

“Ngọc Thành chủ, mục đích Lâm Hải ta tới đây, chắc hẳn không cần nói ngươi cũng biết! Lâm mỗ khuyên ngươi một câu, ngoan ngoãn xuống thành đầu hàng, lấy thực lực của ngươi, Lâm mỗ nhất định sẽ trọng dụng ngươi...”

“Im ngay!” Lâm Hải còn chưa nói xong, Ngọc Thiên Trạch đã quát lạnh một tiếng, đem lời nói của Lâm Hải cắt ngang.

“Lâm Hải, ngươi chớ có càn rỡ, đừng tưởng rằng một hơi lấy xuống hơn tám mươi tòa thành trì, liền rất không tầm thường, đó chỉ có thể nói, những Thành chủ thành trì này đều là phế vật! Ngọc Thiên Trạch ta bất tài, nhưng cũng không phải là những cái giá áo túi cơm này có thể đánh đồng.”

“Bây giờ, thành Phượng Tường đang ở trước mắt, nếu như ngươi có bản lĩnh, cứ xông tới là được, nếu là không có can đảm này, liền ai da, cút trở về cho ta!”

Lâm Hải nghe được, chân mày vẩy một cái, lạnh lùng liếc nhìn Ngọc Thiên Trạch một chút.

“Nói như thế, Ngọc Thành chủ thị phi muốn động thủ?” Lâm Hải hai mắt nhíu lại, hàn quang thoáng hiện.

“Bớt nói nhảm, so tài xem hư thực đi!” Ngọc Thiên Trạch vừa nhấc cái cằm, hướng phía Lâm Hải lộ ra biểu lộ khiêu khích.

“Tốt! Đã như vậy, Lâm mỗ liền không khách khí!”

Lâm Hải nói xong, lui lại hai bước, sau đó vung tay lên, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Lên!”

Nhất thời, bọn người Phong Trí Xa, rống giận xông đi lên.

Chương 1109: Hãm Không Trận

Ông!

Bọn người Phong Trí Xa, vừa mới xông ra hơn ba mét, sắc mặt nhất thời hoàn toàn thay đổi, thân thể vậy mà không bị khống chế mà lay động, cước bộ phù phiếm, hình thái giống như hán tử say rượu!

Mà càng thêm đáng sợ là, bọn họ mỗi cái vậy mà giống như không biết, vung vẩy binh khí trong tay, pháp thuật bay tán loạn, vậy mà lộn xộn công kích, trong nháy mắt liền có mấy người bị ngộ thương, kêu đau rồi nhanh chóng thối lui.

“Là Huyễn trận?” Lâm Hải đứng tại ngoài trận, nhìn thấy phản ứng của bọn người Phong Trí Xa, đôi mày không khỏi vẩy một cái.

Rất hiển nhiên, bọn người Phong Trí Xa, cảnh tượng trước mắt khẳng định đã phát sinh biến hóa, hơn nữa ở giữa lẫn nhau đã bị ngăn cách, tuy gần trong gang tấc nhưng lại không cách nào phát giác được sự tồn tại của đối phương.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!” Lâm Hải mở Thiên Nhãn, hướng phía trong trận pháp nhìn lại, muốn nhìn một chút có thể tìm kiếm được chỗ mắt trận hay không.

“Ừm.” Rất nhanh, chín đường ánh sáng màu trắng, đã khiến Lâm Hải chú ý, Lâm Hải lập tức nhận ra, đó chính là chỗ mắt trận.

Nhưng cũng tiếc là, chín đường ánh sáng này, tất cả đều tại trong thành, nếu muốn phá mất, nhất định phải vọt tới trong thành mới được.

Con đường này hiển nhiên không làm được, vì kế hoạch hôm nay chỉ có tiến vào cái Hãm Không Trận này, bằng vào tạo nghệ trên trận pháp của chính mình, đem trận phá mất mới được.

“Bắn tên!”

Ngay lúc này, Ngọc Thiên Trạch ở trên thành đột nhiên hét lớn một tiếng, trong nháy mắt mũi tên như mưa xuống, hướng phía bọn người Phong Trí Xa bay đi.

“Không tốt!” Lâm Hải đột nhiên giật mình, phía trên mưa tên lít nha lít nhít này, mang theo uy lực lôi đình, hiển nhiên không phải mũi tên bình thường, mà chính là mũi tên đặc chế có thể đả thương cao thủ Kim Đan!

“Đậu móa, cái thành Phượng Tường này, thật đúng là giàu đến chảy mỡ a!” Có thể chế tác mũi tên bực này, chất liệu cần có tuyệt không đơn giản, thật không biết cái Ngọc Thiên Trạch này là từ chỗ nào làm đến nhiều như vậy!

“A!”

Nhất thời, có tiếng kêu thảm thiết truyền ra, nhóm cao thủ Kim Đan đã lâm vào trong trận pháp, hơi không cẩn thận, liền ngã xuống bốn năm cái, cũng may không bị thương chỗ yếu hại, chỉ là đánh mất lực chiến đấu.

Lâm Hải thấy thế, biết không thể nhìn nữa, thân ảnh lóe lên liền lao vào trong trận, đem mấy cái người thụ thương ném ra.

Ông!

Vừa đem người ném ra, cảnh tượng trước mặt Lâm Hải, đột nhiên biến đổi.

Nhìn lại bốn phía, xung quanh tất cả đều là ngôi sao lóng lánh ánh sáng, tại bên trong một vùng tăm tối sáng chói đoạt người, toàn bộ thân thể Lâm Hải lăng không mà treo, dưới chân là hư không, vậy mà đặt mình vào tại trong bầu trời đêm đầy trời ngôi sao.

“Sưu!”

Đúng lúc này, đột nhiên có một vệt ánh sáng, từ chân trời phương xa bay tới, tại trong con mắt của Lâm Hải trong nháy mắt đã phóng đại, một cỗ uy áp bàng bạc, thẳng đến Lâm Hải mà đến.

“Không tốt, là lưu tinh!” Trong lòng Lâm Hải giật mình, cái này nếu là bị đụng vào, tất nhiên rơi vào kết cục thịt nát xương tan.

Tốc độ của lưu tinh cực nhanh, chớp mắt là tới, Lâm Hải không dám khinh thường, thi triển Tật Phong Bộ, hướng phía bên cạnh tránh né.

Nào nghĩ đến, dưới chân bỗng nhiên mềm nhũn, Lâm Hải vậy mà đạp hụt một chân, thân thể lảo đảo một cái, suýt nữa lfa ngã sấp xuống, mà lưu tinh lúc này đã đến trước mắt!

“Đậu phộng!” Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, biết mình chủ quan.

Vừa rồi rõ ràng nhìn thấy bọn người Phong Trí Xa ngã trái ngã phải, vậy mà còn không có chú ý dưới chân.

“Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!”

Mắt thấy trốn không thoát, Lâm Hải giơ cánh tay lên, liền kết pháp quyết, một đường đại pháp thuật liền phát ra tới.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Năm đạo Thần Lôi liên tục, đem lưu tinh lao xuống không dừng lại áp chế, sau cùng trực tiếp bị đánh thành đá vụn, tiêu tán tại bên trong bầu trời đêm, mà lúc này, thi thể của đá vụn cách Lâm Hải, chỉ còn khoảng cách chưa tới một mét.

Lâm Hải âm thầm kinh hãi, may mà mình cảm thấy uy lực của cái lưu tinh này khủng bố, trực tiếp đánh ra đại pháp thuật, vẫn là kém một chút ngăn không được, thương tổn tại phía dưới cái lưu tinh này.

“Uy lực của trận pháp này, không thể khinh thường!” Lâm Hải không thể không đủ loại cẩn thận.

“Oanh!”

Mà đúng lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng sấm ù ù, sau đó là thiên lôi, hướng phía Lâm Hải bổ xuống.

“Là mũi tên mà trong thành bắn xuống!” Dưới Thiên Nhãn Thần Thông, thiên lôi trong nháy mắt đã hiện ra nguyên hình, dưới chân Lâm Hải phù phiếm, không dám tùy ý đi lại, liền ở tại chỗ xoay người một cái tránh thoát, đồng thời duỗi hai tay ra, trực tiếp đem mũi tên chộp vào bên trong tay.

“Quay lại nghiên cứu một chút!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền đem mũi tên đưa vào bên trong Thánh Cảnh.

Phá!

Mà lúc này đây, ba viên lưu tinh, đồng thời lần nữa hướng phía Lâm Hải phi tốc rơi xuống.

“Ta qua!” Trong lòng Lâm Hải giật mình, những lưu tinh này chính là do trận pháp biến ảo, vốn là hư vô, cho dù phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, cũng không nhìn thấy bất luận cái đồ vật gì, Lâm Hải bất đắc dĩ, chỉ có thể trốn tránh.

Chỉ bất quá lần này, Lâm Hải lần càng cẩn thận, chân khí phun một cái, đem hai chân chính mình nâng lên, sau đó đột nhiên nhảy ra, lăng không xoay chuyển một cái, né tránh công kích của ba viên lưu tinh.

Thế nhưng là lúc rơi xuống đất đợi, mặc dù có chân khí nâng lòng bàn chân, Lâm Hải vẫn là lảo đảo một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, còn may giờ phút này không có lưu tinh công kích tới, nếu không Lâm Hải ứng đối lên, tất nhiên là cố hết sức.

Lâm Hải thở dài ra một hơi, nhưng rất nhanh liền phát hiện ra mình cao hứng quá sớm.

Chỉ thấy chỗ chân trời phương xa, năm đường tia sáng chói mắt, đang nhanh chóng tới gần, trong nháy mắt lại đến trước người mình, thế uy mãnh này, quả thực như là năm ngọn núi lớn thẳng áp xuống tới!

“Hỏng, số lượng cái lưu tinh này, đang không ngừng gia tăng, nếu như không thể mau chóng phá trận, sớm muộn không ứng phó qua nổi.” Lâm Hải phát hiện manh mối, đồng thời hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nơi tay, bỗng nhiên xoay quanh mà ra.

Ầm!

Trong nháy mắt, năm đạo lưu tinh bị đánh trúng vỡ nát, mà Lâm Hải thì là nắm chặt khe hở, quan sát bốn phía, tìm kiếm chỗ phá trận.

Bên trong Bách Trận Đồ, cũng có ghi chép đối loại trận pháp tinh không, ánh mắt Lâm Hải khép hờ, dựa theo phương vị thôi toán, rất nhanh liền tìm tới chỗ mấu chốt.

Hai mắt bỗng nhiên mở ra, Lâm Hải vừa nghiêng đầu, hướng phía sau nhìn lại.

Đã thấy ngôi sao đầy trời, quang mang lấp lóe, lúc sáng lúc tối, cùng bầu trời đêm chân thực không có chút khác biệt nào, nếu là người không hiểu trận pháp, căn bản nhìn không ra bất kỳ manh mối nào!

Nhưng mà, hai mắt Lâm Hải không nháy mắt nhìn chằm chằm một lát, khóe miệng nhếch lên, lộ ra vẻ tươi cười.

“Sinh môn của Hãm Không Trận, quả nhiên tại bên trong này!”

Mà lúc này đây, bảy đạo quang mang tránh gấp mà tới, đã đến gần Lâm Hải, còn là bảy viên lưu tinh bốc lên hỏa diễm bay tới, uy lực so với lưu tinh trước đó, vậy mà lớn gấp đôi không ngừng!

“Phá!”

Trong miệng Lâm Hải hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đột nhiên bổ ra, phanh một tiếng, bảy đạo lưu tinh trong nháy mắt đã vỡ vụn, biến mất tại trong bầu trời đêm.

Lực phản chấn cực lớn, chấn động hai tay Lâm Hải run lên, dưới chân không khỏi lui lại hai bước, một cái đạp hụt kém chút ngã sấp xuống.

Nhưng mà, Lâm Hải lại không thèm để ý chút nào, biết rõ đây là ảo giác do trận pháp sinh ra, chính mình vẫn vững vàng chân đạp khắp nơi, quay người lại thất tha thất thểu hướng phía trước mà đi, chớp mắt đã xông ra xa mười mấy trượng!

“Chính là nó!”

Lâm Hải đứng tại trước mặt một ngôi sao cực lớn, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

Ngôi sao này, cũng giống như những cái ngôi sao khác, nhưng Lâm Hải lại nhạy cảm phát hiện, quang mang chớp động của nó so với những ngôi sao còn lại, lại phải chậm hơn một tia, những ngôi sao khác chớp động mười lần, ngôi sao này lại chỉ chớp động chín lần mà thôi.

Cộng thêm phán đoán phương vị của Lâm Hải đối với trận pháp, lập tức kết luận, ngôi sao này chính là chỗ Sinh môn!

“Mở cho ta!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay giơ lên, hướng lên ngôi sao trước mặt này, liền vỗ xuống.

Tíu tíu!

Mắt thấy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải liền muốn rơi xuống, ngôi sao này trước mặt đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, ngay tại lúc đó, cầu lửa khổng lồ loá mắt như là mặt trời, trống rỗng xuất hiện, hướng phía Lâm Hải nện xuống.

Quần áo toàn thân Lâm Hải, trong nháy mắt bị kình phong mãnh liệt mang theo, bay phất phới, cấp tốc phấn khởi, da thịt trên mặt, cũng bị cái cầu lửa nóng rực này, nướng cháy nóng một trận, phảng phất như muốn bị thôn phệ!

Lâm Hải kinh hãi biến sắc, mí mắt cuồng loạn một trận, cái cầu lửa khổng lồ này, xuất hiện thực sự quá đột nhiên, để Lâm Hải nhất thời có chút trở tay không kịp!

“Lui!” Dưới sự bất đắc dĩ, Lâm Hải kéo Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, cưỡng ép hướng phía sau lưng rút lui, nhưng mà dưới chân lảo đảo không ngừng, ảnh hưởng cực lớn tới tốc độ, trong chớp mắt cầu lửa đã đến gần, lửa cháy hừng hực trong nháy mắt đã đem Lâm Hải nuốt hết vào trong đó!

Chương 1110: Chơi cận chiến, ca ca là có đại chiêu!

“Mở!”

Trong miệng Lâm Hải hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cấp tốc múa trước người, hình thành một tầng đao ảnh màu lam nhạt, đem hỏa diễm đánh tới cách ở bên ngoài!

Phốc phốc phốc phốc!

Hỏa diễm đụng vào phía trên đao ảnh, phát ra trận trận đốt nhảy, cầu lửa cũng theo sát mà tới, phanh một tiếng, đụng vào phía trên đao ảnh!

Lâm Hải bỗng cảm giác một cỗ lực trùng kích cực lớn, xuyên thấu qua đao ảnh rơi vào trên người, chấn động đến ngực khó chịu một trận, thân thể không tự chủ được mà bay ngược lên, sau đó đao ảnh trong nháy mắt đã rạn nứt, hóa thành ánh sáng lam nhàn nhạt, biến mất tại trong bầu trời đêm!

“Móa, lại còn là trận trong trận, cái Ngọc Thiên Trạch này quả thật không đơn giản!”

Lâm Hải lập tức liền phát giác, chỗ cái cạnh ngoài ngôi sao Sinh môn của trận pháp trước đó kia, thế mà còn phủ lấy một tầng trận pháp hình bảo hộ, nếu như không tới gần cũng sẽ không phát động, một khi tới gần liền lập tức khởi động!

Mà viên cầu lửa khổng lồ bốc lên lửa cháy hừng hực này, liền là do bảo vệ trong trận pháp khởi động, đem Lâm Hải bức lui!

Thân thể Lâm Hải ở giữa không trung, đã thấy cái cầu lửa khổng lồ này lần nữa bay tới, biết rõ nếu không đem cầu lửa này tiêu diệt, chính mình không cách nào tới gần Sinh môn.

Hai tay chấn động, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay giơ lên cao cao, chân khí xuyên thấu qua hai tay rót vào chuôi đao, xoay quanh mà lên, bay thẳng tới đao mang, trong miệng quát chói tai một tiếng!

“Bá Không Trảm!”

Toát!

Một đường tiếng vang sắc bén cắt đứt không khí vang lên, đao mang màu lam cực lớn thoát ly mà ra, trong nháy mắt liền cùng cầu lửa đụng vào nhau, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Ầm!

Dưới một đao của Lâm Hải, cầu lửa trong nháy mắt nạn nứt, đá vụn cùng hỏa diễm bay tán loạn tứ tán, trong màn đêm không trung tô điểm chói lọi vô cùng, giống như ban ngày.

Nhưng mà Lâm Hải lại không lo được thưởng thức những thứ này, một đao kia xuống dưới, Lâm Hải vậy mà cũng bị phản chấn quăng lên cao cao, còn chưa rơi xuống đất, lại có chín khỏa lưu tinh, phi tốc hướng phía sau bay tới, thế sắc bén càng tăng lên so với trước đó!

“Đậu móa, không xong!”

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, chính mình vừa mới thi triển xong Bá Không Trảm, chính là chân khí còn không nhiều, căn bản là không có cách chém thẳng lần nữa, cũng vô pháp tránh né!

“Thần thông, Chôn Vùi!”

Thời khắc nguy cấp, Lâm Hải lần nữa thi triển ra thần thông hệ Thủy học được từ Tam Đầu Giao, nhất thời Cự Lãng Thao Thiên lăn lộn mà tới, hóa thành vô số Thủy Tiễn, phóng tới chín khỏa lưu tinh kia!

Ba ba ba ba!

Thanh âm Thủy Tiễn cùng lưu tinh va chạm, vang lên lít nha lít nhít, bầu trời nhất thời văng bọt nước khắp nơi, tốc độ lưu tinh bị ngừng lại một hồi, rốt cục chậm lại, cuối cùng là giằng co cùng một chỗ với Thủy Tiễn.

Lâm Hải nhấc lên chân khí, trong nháy mắt xoay người lại, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay chuẩn bị lần nữa quét ngang.

Mà thời điểm nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng hắn đột nhiên nhất động, động tác trong tay liền dừng lại.

“Uy lực của thần thông Chôn Vùi cùng thế lực của chín đạo lưu tinh là ngang nhau, nhất thời khó phân cao thấp, đây là chuyện tốt a!”

Lâm Hải lập tức liền nghĩ thông suốt, lưu tinh trong cái Hãm Không Trận này, từ trước mắt đến xem, là hai khỏa lại gia tăng hai khỏa, một khi bị đánh nát, chẳng mấy chốc sẽ lấy số lượng lớn xuất hiện để tiến hành công kích, trận pháp không phá, lưu tinh không thôi.

Nếu Lâm Hải xuất thủ, đem chín khỏa lưu tinh này đánh nát, rất nhanh liền sẽ xuất hiện mười một viên lưu tinh đối với Lâm Hải tiến hành công kích, sau mười một viên, còn có mười ba viên, mười năm viên... Không thể về không!

Mà nếu như bảo trì loại tình huống này, để chín khỏa lưu tinh này bất diệt, lại không cách nào quấy nhiễu chính mình phá trận, ngược lại là sự chọn lựa tốt nhất!

“Cứ làm như thế!” Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao rút về, có cái thần thông Chôn Vùi này kiềm chế chín khỏa lưu tinh, cũng tốt cho chính mình thừa cơ phá trận.

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải mặc kệ lảo đảo xóc nảy dưới chân, lần nữa trở lại chỗ Sinh môn trước đó.

Mà cái ngôi sao vừa mới biến mất không thấy gì nữa kia, tại đồng thời khi cầu lửa bị đánh nát, lần nữa xuất hiện tại vị trí cũ.

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra cười lạnh nhàn nhạt.

Không có trận pháp bảo hộ, mở ra Sinh môn chỉ là sự tình một đao của mình!

Hai tay chấn động, Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giơ lên cao cao, chuẩn bị chém nát khối ngôi sao trước mặt này.

Toát!

Đột nhiên, kình phong sắc bén xẹt qua chân trời, một luồng khí xoáy màu xanh, tựa như tia chớp từ bên cạnh, hướng phía Lâm Hải kích xạ mà đến!

“Ta qua, làm sao còn có!” Lâm Hải đột nhiên giật mình, nghĩ không ra cái chỗ Sinh môn này, trừ cầu lửa kia, thế mà còn có trận pháp bảo hộ khác, cái Ngọc Thiên Trạch này bố trận cũng quá cẩn thận.

Luồng khí xoáy màu xanh kia, cấp tốc mãnh liệt, xen lẫn thế sắc bén xuyên thấu hết thảy, nếu Lâm Hải không tới, cho dù là thân thể Kim Đan, cũng tất nhiên sẽ bị mặc lạnh thấu tim!

Rơi vào đường cùng, Lâm Hải chỉ lại phải dùng chiêu rút lui, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao biến chẻ thành quét, hướng phía luồng khí xoáy màu xanh đón đỡ mà đi.

Ba!

Một đường giòn vang, luồng khí xoáy màu xanh đụng vào bên trên Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, nhất thời nổi lên mảng lớn thanh mang, như là biển động, đem Lâm Hải trùng kích bay ngược mà đi, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay kém chút không cầm nổi!

“Đây không phải trận pháp!” Lâm Hải giật nảy cả mình, trong lòng lấy làm kinh ngạc, lực công kích của cái luồng khí xoáy màu xanh này, vậy mà so với chính mình khi thi triển Bá Không Trảm, cũng mạnh lên không ít!

Mà càng thêm mấu chốt là, Lâm Hải nhạy cảm phát giác được, cái luồng khí xoáy màu xanh này, lại có thiên địa linh khí đang nhảy nhót, đây rõ ràng là công kích Đạo pháp của người tu đạo!

“Lâm Hải, ngươi thật sự là khiến ta giật mình!”

Mà lúc này đây, một đường thanh âm kinh ngạc, vang lên tại bốn phương tám hướng trong bầu trời đêm.

“Ngọc Thiên Trạch!” Lâm Hải một tiếng kinh hô, cái thanh âm này, chính là của Thành chủ Ngọc Thiên Trạch thành Phượng Tường, xem ra chính mình suy đoán không sai, luồng khí xoáy màu xanh này, quả nhiên không phải do trận pháp phát ra, mà chính là do Ngọc Thiên Trạch xuất thủ!

Bạch!

Trước mặt Lâm Hải đột nhiên lóe lên, thân ảnh của Ngọc Thiên Trạch xuất hiện tại trước mặt, lắc nhẹ chiếc quạt trong tay, trên gương mặt xinh đẹp tuấn mỹ, mang theo nồng đậm thật không thể tin!

“Ngươi là như thế nào, tìm tới Sinh môn của trận pháp?” Ngọc Thiên Trạch ngạc nhiên hỏi.

Lâm Hải thì là cười lạnh, ánh mắt hiện lên vẻ khinh thường.

“Chỉ là một cái trận pháp hạ đẳng, tìm tới Sinh môn lại có gì khó.” Lâm Hải nói xong, đột nhiên nghiền ngẫm liếc nhìn Ngọc Thiên Trạch một chút, mang theo chế nhạo mở miệng nói.

“Ta nghe nói, liền cái trận pháp rác rưởi này, ngươi còn cần thời gian ba năm mới bày xuống.” Lâm Hải nói xong, một mặt xem thường lắc đầu.

“Chậc chậc chậc, nếu ta là ngươi, thật không bằng tìm khối đậu hũ đâm chết a! Gánh không nổi người này a!”

“Ngươi!” Ngọc Thiên Trạch thấy Lâm Hải nói móc, còn là nhắm vào tác phẩm đắc ý của mình, trên mặt nhất thời hiện lên một chút giận dữ, khuôn mặt tuấn mỹ cũng bởi vì phẫn nộ, trở nên một mảnh đỏ bừng, lại có một vị đạo khác.

“Ái chà chà, tức giận á!” Biểu lộ của Ngọc Thiên Trạch này như là nữ hài khẽ cáu nhẹ giận, cộng thêm khuôn mặt tuấn mỹ so vơi nữ nhân còn dễ nhìn hơn, để Lâm Hải cảm thấy trận trận kinh ngạc.

“Ta nói Ngọc Thiên Trạch, vị Thành chủ như ngươi thật sự là khuất tài, ngươi đã lớn lên có khuôn mặt đầu vịt như vậy, nên tự giác qua làm con vịt (trai bao), tạo phúc cho vạn thiên oán phụ trên đời a, ta cam đoan mỗi ngày đều có phú bà đếm không hết điểm chuông của ngươi!”

Cái Ngọc Thiên Trạch này thế nhưng là Kim Đan trung kỳ, thực lực cường hãn, Lâm Hải tự nhiên muốn mượn cơ hội kích giận y, dù sao người phẫn nộ so với người tỉnh táo, thì dễ đối phó hơn nhiều!

“Vịt?” Ngọc Thiên Trạch nghe được sững sờ, tuấn mỹ khuôn mặt hiện lên một tia nghi hoặc, hiển nhiên không có nghe hiểu ý tứ của Lâm Hải.

“Há, quên đây là Bồng Lai Tiên Đảo, xem ra ngươi không hiểu a! Không có việc gì, ca ca vừa nói ngươi liền hiểu!” Lâm Hải một mặt cười bỉ ổi, đem ý tứ về vịt, giảng một lần cho Ngọc Thiên Trạch.

“Phi! Ngươi mới lớn lên có khuôn mặt đầu vịt ấy, ngươi chết đi cho ta!” Ngọc Thiên Trạch hiểu được, nhất thời liền giận, chiếc quạt trong tay hạ xuống, nhất thời một luồng khí xoáy màu xanh, từ trên trời giáng xuống, hướng phía Lâm Hải đỉnh đầu rơi xuống!

“Ta qua!” Lâm Hải đột nhiên giật mình, đỉnh đầu vậy mà như là bị ép một tòa núi lớn xuống, luồng khí xoáy còn chưa rơi xuống, liền để Lâm Hải có cảm giác không thở nổi!

“Bá Không Trảm!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng, biết rõ chiêu thức tầm thường căn bản là không có cách cùng cái luồng khí xoáy màu xanh này đối kháng, trực tiếp đem Bá Không Trảm lần nữa thi triển đi ra.

Ba!

Luồng khí xoáy màu xanh trong nháy mắt đã sụp đổ, nhưng mà Lâm Hải lại chấn kinh phát hiện, thân ảnh của Ngọc Thiên Trạch cũng quỷ dị mà biến mất.

Ngay tại thời khắc Lâm Hải sững sờ, đột nhiên sau đầu sinh phong, một đường khí sắc bén trong nháy mắt đã tập đến!

“Ta qua, vậy mà theo ca ca chơi cận thân!” Lâm Hải không nghĩ tới Ngọc Thiên Trạch thế mà lại công kích cận thân, cứ như vậy, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của chính mình thuộc về binh khí dài, trong nháy mắt đã trở nên vụng về, mất đi tác dụng.

“Thu!” Dưới sự bất đắc dĩ, Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu hồi, đồng thời cánh tay trái lần a sau một cái, đem công kích của Ngọc Thiên Trạch ngăn lại!

Ầm!

Một chưởng của Ngọc Thiên Trạch đánh vào trên cánh tay Lâm Hải, Lâm Hải tê một tiếng, hít một hơi khí lạnh, cả cánh tay trong nháy mắt trở nên tê dại, kém chút mất đi tri giác.

“Hừ!” Ngọc Thiên Trạch thì là cười lạnh một tiếng, “Ta biết rõ cái thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao kia của ngươi có gì đó quái lạ, bất quá đáng tiếc, bản thân ta am hiểu thiếp thân cận chiến!”

“Chịu chết đi!” Ngọc Thiên Trạch quát lạnh một tiếng, thân thể bỗng nhiên biến mất, sau một khắc đã xuất hiện tại bên cạnh thân Lâm Hải, song chưởng vung vẩy, đồng thời đánh tới!

“Móa!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, khóe miệng nhếch lên, lộ ra mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Dưới chân thi triển Tật Phong Bộ, giẫm lên tốc độ kỳ dị của Ảnh Sát Thuật, tuy nhiên lảo đảo không ngừng, nhưng cũng xảo diệu tránh đi công kích của Ngọc Thiên Trạch.

“Di?.” Ngọc Thiên Trạch không khỏi khẽ di một tiếng, hiển nhiên không nghĩ tới Lâm Hải lại có thể tránh thoát công kích của mình.

Lâm Hải thì là cười đắc ý, khinh miệt mở miệng.

“Ngươi am hiểu thiếp thân cận chiến. Không có ý tứ, ca ca cũng am hiểu!” Trước khi Lâm Hải sử dụng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, thế nhưng là một mực dựa vào hai thanh Long Nha lưu lạc giang hồ, sao lại sợ cận chiến.

“Có đúng không? Vậy liền nhìn xem, ngươi mạnh, hay là ta cường!” Sắc mặt Ngọc Thiên Trạch phát lạnh, đột nhiên lấn người mà lên, hai tay đồng thời vung vẩy, hướng phía yếu huyệt trên thân Lâm Hải đánh tới.

“Ta qua!” Trong lòng Lâm Hải giật mình, không thể không thừa nhận, thuật đánh cận chiến của cái Ngọc Thiên Trạch này, thật lợi hại!

Một chiêu này nhìn như bình thản, chẳng những đem đường lui của chính mình toàn bộ phong kín, hơn nữa bức được bản thân phải cùng y liều mạng, mới có thể hóa giải một chiêu này.

Nhưng mà, chính mình là Kim Đan sơ kỳ, mà Ngọc Thiên Trạch là Kim Đan trung kỳ, liều mạng mà nói, ăn thiệt thòi không thể nghi ngờ là chính mình!

“Con mẹ nó, thật giảo hoạt a!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, bất quá khóe miệng lại lộ ra một tia cười lạnh.

“Chỉ là đáng tiếc a, chơi cận chiến, ca ca là có đại chiêu!”

Nghĩ đến chỗ này, Trong lòng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng!

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Nhất thời, xung quanh Lâm Hải bốc lên một mảnh Lôi Võng, đem Ngọc Thiên Trạch khóa ở trong đó.

Thân thể Ngọc Thiên Trạch đột nhiên cứng đờ, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ sợ hãi.

Tuy toàn thân chết lặng trong nháy mắt đã bị giải trừ, nhưng cao thủ so chiêu, một ý niệm liền có thể quyết sinh tử, Lâm Hải thừa dịp này thời cơ, đã phát sau mà đến trước, phanh một chưởng, khắc ở trước ngực Ngọc Thiên Trạch.

“Ách…” Nhưng mà trong nháy mắt khi thủ chưởng của Lâm Hải tiếp xúc đến lồng ngực của Ngọc Thiên Trạch, con mắt đột nhiên một mực thẳng, lập tức sửng sốt.

Chương 1111: Cô nàng, ăn của ca ca một gậy!

“A, cảm giác không đúng, như thế nào là mềm?” Lâm Hải nhất thời có chút choáng váng.

Ngọc Thiên Trạch cũng lập tức sửng sốt, sau đó một mặt thật không thể tin cúi đầu xuống, đột nhiên phát ra một tiếng thét lên khàn cả giọng, cơ hồ đem màng nhĩ Lâm Hải chấn vỡ.

“A!!!”

Ngọc Thiên Trạch trong nháy mắt liền tiến vào trạng thái bùng nổ, trừng ánh mắt giết người, huy động song chưởng phẫn nộ hướng phía Lâm Hải vỗ xuống.

“Ngươi cái thối lưu manh này, đi chết đi!!!”

“Ta dựa vào, ngươi nha là cái muội tử!” Lâm Hải vội vàng rút hai tay về, đồng thời lật một cái sau ra tránh thoát công kích của Ngọc Thiên Trạch, trên mặt hiện lên một tia giật mình.

“Đậu móa, nam nhân nào có dáng dấp xinh đẹp như thế, chính mình đã sớm nên nghĩ đến!”

“Cô nãi nãi muốn giết ngươi!”

Thân phận nữ nhân đã bại lộ, Ngọc Thiên Trạch cũng không cần ngụy trang nữa, hai cái tay ngọc bỗng dưng giơ lên, chân khí tàn phá bừa bãi phi đãng, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh trường kiếm lập loè quang mang màu vàng kim, như là trường xà thổ tín, hướng phía Lâm Hải đâm tới.

Toát!

Bên trong không gian, nhất thời truyền đến tiếng gào khóc, một kiếm này vừa vội lại nhanh, kiếm mang sắc bén, đem toàn bộ yếu huyệt quanh thân Lâm Hải khóa lại, phong bế toàn bộ đường lui!

Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, Ngọc Thiên Trạch chính là Kim Đan trung kỳ, trên thực lực cao hơn chính mình một cảnh giới, cận chiến thiếp thân mà nói, chính mình lại không cách nào thi triển Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, Biến Địa Kinh Lôi cũng chỉ có thể xuất kỳ bất ý thành công một lần, nếu như lại bị nàng cận thân, chính mình căn bản không phải là đối thủ của nàng.

Trường kiếm trước mắt liền muốn đâm ở trên người, Lâm Hải không dám chủ quan chút nào, dưới chân cấp tốc lui lại, đồng thời hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một nắm lớn phù lục đã xuất hiện trong tay, thuận thế liền ném ra qua.

“Bạo!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, bảy tám cái phù lục trong nháy mắt liền nổ tung tại trước mặt Ngọc Thiên Trạch, trong lúc nhất thời các loại pháp thuật Hỏa hệ, Thủy hệ, Thổ hệ, đổ ập hướng phía Ngọc Thiên Trạch rơi xuống, uy lực vậy mà toàn bộ không kém gì một kích toàn lực của Kim Đan sơ kỳ!

“Đáng giận!” Ngọc Thiên Trạch mắt thấy Lâm Hải liền muốn bị một kiếm của chính mình đâm xuyên, lại không nghĩ sau một khắc chính mình lại bị vô số đường pháp thuật cường đại vây quanh, trong nháy mắt đã lâm vào bị động!

“Phá!”

Rơi vào đường cùng, Ngọc Thiên Trạch đành phải cấp tốc rút trường kiếm đâm về Lâm Hải về, vung vẩy trên dưới, đạo đạo quang hoa đem toàn thân bao bọc, hình thành một tầng quang tráo năm màu, đem pháp thuật trên bùa chú, tất cả đều ngăn tại bên ngoài!

Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng vang liên tiếp vang lên, uy lực cực lớn của phù lục, tất cả đều đánh vào phía trên quang tráo năm màu, tách ra quang mang lộng lẫy cùng khí lãng lăn lộn, lại căn bản là không có cách rung chuyển quang tráo năm màu mảy may nào.

“Diệt!”

Phía dưới quang tráo năm màu, môi son của Ngọc Thiên Trạch khẽ mở, lần nữa phát ra một tiếng quát lạnh, trường kiếm trong tay đột nhiên vạch ra một cái đường cong mỹ lệ ở trong không trung, giống như cầu vồng xẹt qua chân trời.

Bồng!

Những nơi mà mà quang hoa của trường kiếm đi qua, phù lục mà Lâm Hải ném ra, trong nháy mắt bị quấy đến vỡ nát, sắc thái lộng lẫy trên bầu trời dần dần tán đi, khôi phục tinh không đêm tối.

Bạch!

Đôi mi của Ngọc Thiên Trạch vẩy một cái, đôi mắt đẹp mang theo hàn quang hướng phía trước nhìn lại, lại bỗng nhiên sững sờ, tung tích của Lâm Hải, giờ phút này vậy mà biến mất không thấy gì nữa!

“Ha ha, cô nàng, ca ca ở chỗ này đây!”

Ngay tại thời khắc Ngọc Thiên Trạch sững sờ, đột nhiên một tiếng cười dài vang lên tại sau lưng.

Ngọc Thiên Trạch đột nhiên quay người, trường kiếm khí mang trong tay xẹt qua một cái nửa cung, ngưng thần nhìn lại, trong lòng mạnh mẽ chìm xuống.

Đã thấy Lâm Hải giờ phút này, đang đứng cách xa xa chính mình khoảng mười trượng, trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng nhìn lấy chính mình.

Mà trong tay Lâm Hải, đang nắm lấy một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao quang mang lập loè, hàn khí bức người, mũi đao chỉ phía xa, sắc bén như mang, đang hướng toàn thân mình, gắt gao khóa kín!

Bá một tiếng, trường kiếm của Ngọc Thiên Trạch kéo ra một cái kiếm hoa, ánh mắt băng hàn nhìn về phía Lâm Hải.

“Cho dù thanh binh khí này của ngươi lợi hại thì lại như thế nào? Cô nãi nãi như cũ giết ngươi!”

Nói xong, thân ảnh của Ngọc Thiên Trạch đột nhiên hóa thành ánh sáng, chậm rãi tiêu tán.

“Không tốt, là tàn ảnh!” Lâm Hải giật nảy cả mình, không nghĩ tới tốc độ của Ngọc Thiên Trạch vậy mà nhanh đến trình độ như vậy, một cái nháy mắt, chính mình vậy mà mất đi bóng dáng của nàng!

Nhưng Lâm Hải không cần nghĩ cũng biết, Ngọc Thiên Trạch tất nhiên là hướng phía chính mình chớp nhoáng đánh tới, chuẩn bị lần nữa thiếp thân, làm chính mình vô pháp phát huy uy lực của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên quát nhẹ một tiếng!

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Trong nháy mắt, lôi điện chi võng lần nữa xuất hiện xung quanh Lâm Hải, đồng thời lợi dụng phương pháp tiềm tung nặc hình bên trong Ảnh Sát Thuật, đem thân ảnh cấp tốc ẩn nấp tại trong sấm sét.

Thân ảnh Lâm Hải vừa biến mất, liền rõ ràng cảm thấy chỗ đứng trước đó, khí lưu lưu động có tăng tốc yếu ớt.

“Ha ha, ngươi quả nhiên tại bên trong này!” Lâm Hải ẩn nấp tại trong sấm sét, nhất thời căn cứ vào tốc độ lưu động của khí lưu, khóa chặt vị trí của Ngọc Thiên Trạch.

Mà Ngọc Thiên Trạch lúc này, cũng bỗng nhiên quay đầu, phát hiện vị trí ẩn nấp của Lâm Hải.

“Chết!”

Ngọc Thiên Trạch lao nhanh một cái, thân thể đột ngột từ mặt đất mọc lên, như mũi tên, hướng phía Lâm Hải hung ác đâm tới!

Nhưng mà, Lâm Hải giờ phút này cũng xuất thủ, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay đột nhiên vung, lực bổ xuống, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Bá Không Trảm!”

Ầm!

Một đao kia của Lâm Hải, cùng trường kiếm khí mang của Ngọc Thiên Trạch, trong nháy mắt đụng vào nhau, đem cả vùng không gian kích thích đến một mảnh khí lãng lăn lộn, lực phản chấn cực lớn, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cao cao bắn lên, Lâm Hải bị mang bay ngược mà đi.

Ngọc Thiên Trạch cũng không tốt hơn gì, trường kiếm khí mang trong tay, trong nháy mắt vỡ vụn thành từng mảnh, hóa thành vô số ánh sáng, thân thể không tự chủ được, một mực lui lại sau vài chục bước mới đứng vững thân hình, trong mắt là một mảnh kinh hãi!

“Bảo đao thật lợi hại!” Ngọc Thiên Trạch nhìn chằm chằm vào Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải, trong mắt lóe lên thần thái dị dạng, Lâm Hải có thể bằng vào tu vi Kim Đan sơ kỳ, đem chính mình bức lui, cái Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này, cấp bậc tuyệt đối thấp không!

“Giết ngươi, đao này cũng là của ta!” Ngọc Thiên Trạch lần nữa bỗng dưng giơ hai tay lên, một thanh trường kiếm có quang mang so với trước đó càng dài hơn, xuất hiện tại giữa không trung, dài chừng hơn một trượng, quang mang tứ xạ, khí thế khinh người!

Ngọc Thiên Trạch đột nhiên giơ tay kết kiếm quyết, ngón trỏ và ngón giữa tay phải hướng phía trường kiếm trên bầu trời nhất chỉ, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Đi!”

Toát!

Trường kiếm quang mang nở rộ, chiếu rọi tinh không giống như ban ngày, bầu trời như là xẹt qua một đường chớp nhoáng, mang theo khí thế sắc bén thẳng tiến không lùi, ở trên cao nhìn xuống, hướng phía Lâm Hải tựa như tia chớp đâm xuống!

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, trong lòng khiếp sợ không thôi, một kiếm này tuy cách còn rất xa, nhưng liền để tim Lâm Hải đập nhanh một trận, phảng phất toàn thân cũng đang bị kiếm khí sắc bén cắt chém, liền linh hồn cũng có một loại cảm giác bị đâm xuyên!

“Một kiếm này, so với Kiếm Ma Chi Kiếm của Lộ Thiên Tuyệt, cũng mạnh hơn hơn hai lần!”

Đối mặt với chiêu thức cường đại như thế, Lâm Hải biết rõ, không sử dụng đại chiêu thật sự là không được, còn không thi triển toàn lực, không phải bị đâm lạnh thấu tim là không thể!

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, thân thể nhảy đến giữa không trung, ngược lại đón trường kiếm mà đi.

“Hừ, thật là muốn chết!” Ngọc Thiên Trạch thấy thế, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Một kiếm này của nàng, nhìn như là chân khí biến hóa, kì thực chính là thông qua pháp bảo mà phát ra, mượn nhờ uy lực của pháp bảo, liền xem như đại năng Nguyên Anh kỳ, vẻn vẹn bằng vào Đạo pháp, đều chưa hẳn đã ngăn cản được!

Mà Lâm Hải chỉ là một cái Kim Đan sơ kỳ, lại không lùi mà tiến tới, hướng phía trường kiếm phóng đi, quả thực không khác gì tìm chết!

“Cô nàng, ăn của ca ca một gậy!”

Ngay tại thời khắc Ngọc Thiên Trạch coi là Lâm Hải hẳn phải chết không nghi ngờ, thân ảnh ở giữa không trung của Lâm Hải lại đột nhiên hướng phía sau lưng ngửa một cái, đồng thời Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, giơ lên cao cao tới.

Đồng thời, một tiếng hét lớn từ trong miệng Lâm Hải, được phun ra!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Ông!

Không gian đột nhiên run run một mảnh, sau đó một cái Côn Ảnh màu vàng kim to lớn, đột nhiên xuất hiện trong tinh không, đem ngôi sao đầy trời kia, cũng chiếu rọi đến mức u ám không còn ánh sáng!

“Đây là cái chiêu thức gì?” Ngọc Thiên Trạch đột nhiên giật mình, khuôn mặt trắng bệch, trong lòng vô cùng kinh hãi!

Oanh!

Mà đúng lúc này, Côn Ảnh đột nhiên rơi xuống, thanh thế uy mãnh nện ở trên trường kiếm!

Chương 1112: Trường kiếm khi ca, chỉ chết mà thôi!

“Không tốt!” Ngọc Thiên Trạch kinh hãi biến sắc, cái Côn Ảnh màu vàng kim này vừa dài vừa thô bên trên bầu trời này, uy mãnh tuyệt luân, bá đạo vô cùng, cảm giác bầu trời đều muốn bị xuyên phá, cái thân thể yếu đuối này của chính mình, nào có chịu được.

Coi như mình có pháp bảo gia truyền, chính là Linh khí Hạ phẩm, thanh trường kiếm khí mang trên không trung này, uy thế so với một kích Đạo pháp của Nguyên Anh sơ kỳ, còn phải mạnh hơn mấy phần, nhưng so với một côn này của Lâm Hải thì còn kém nhiều!

“Rút lui!”

Thấy tình thế không ổn, Ngọc Thiên Trạch quyết định thật nhanh, một bên khống chế trường kiếm đối kháng với hư ảnh Kim Côn của Lâm Hải, một bên trật lách thân thể mình, hướng phía bên cạnh bay ngược đi!

Oanh!

Một tiếng vang truyền đến, trường kiếm khí mang chỉ chèo chống được một hơi công phu, liền bị Côn Ảnh trực tiếp nện nát lưa thưa, hóa thành điểm điểm quang mang, tiêu tán trong không khí.

Bất quá, một hơi thời gian này mặc dù ngắn, nhưng cũng vì Ngọc Thiên Trạch tranh thủ được một đường sinh cơ, thân ảnh nàng vừa rời khỏi vị trí trước đó, một côn uy mãnh tuyệt luân này của Lâm Hải, liền rơi xuống!

Oanh!

Hư ảnh Kim Côn cực lớn, đem cả vùng không gian cơ hồ cũng chấn vỡ, xung quanh nhất thời trở thành một vùng phế tích, đầy trời ngôi sao trong nháy mắt đã vỡ vụn, hình thành một cái hố đen to lớn, đem thi thể thôn phệ!

“Không tốt!”

Ngọc Thiên Trạch chạy thoát, vừa mới buông lỏng một hơi, trong lúc đó lại biến sắc, tâm lập tức chìm xuống.

Chỉ thấy bên trong đám ngôi sao bị một gậy của Lâm Hải nện nát bay lưa thưa đầy trời, ngôi sao đại biểu cho Sinh môn của Hãm Không Trận, vừa lúc chính ở trong đó!

Ông!

Đúng lúc này, không gian một mảnh chấn động, sau đó bá một tiếng, cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi!

Bầu trời đêm rực rỡ trước đó này trong nháy mắt đã biến mất, xung quanh rốt cục khôi phục diện mạo như trước.

“Đậu móa, lão tử liều mạng với ngươi á!”

“Lưu tinh đáng chết, nát cho ta!”

…

Đông đảo cao thủ Kim Đan đám người Phong Trí Xa, tất cả đều hoặc là khua binh khí trong tay, hoặc là thi triển Đạo pháp, diện mục dữ tợn hướng phía hư không ra sức công kích, cơ hồ trên thân mỗi cái đều mang thương, cực kỳ chật vật!

Càng có hai mươi cái Cao thủ Kim Đan, đã ngã trên mặt đất, trên thân máu thịt be bét, không biết là bị lưu tinh biến ảo bên trong Hãm Không Trận gây thương tích, hay là ngộ thương tại bên trong tay người một nhà.

Mà sau khi cơ quan Sinh môn của Hãm Không Trận bị phá, tràng cảnh khôi phục bình thường, đám người này đột nhiên giật mình, vội vàng ngừng taycông kích, nhìn xung quanh một chút, toàn bộ đều lộ ra vẻ mừng như điên.

“Ha ha ha, ta cuối cùng đã từ trong cái trận pháp đáng chết này đi ra!”

“Không phải chúng ta đi ra, mà chính là Tông chủ đem trận pháp này phá bỏ, Tông chủ uy vũ!” Vẫn là Phong Trí Xa có ánh mắt, thấy Lâm Hải giơ ngang đao mà đứng, cùng Ngọc Thiên Trạch xa xa đối chọi, nhất thời đoán được là do Lâm Hải phá trận pháp, lập tức vỗ qua một cái mông ngựa!

“Thảo!” Trong lòng Tư Mã Kiếm Như cùng Lục Khôn Bằng thầm mắng một tiếng, ảo não không thôi, bọn họ cơ hồ đồng thời hiểu được cùng với Phong Trí Xa, nhưng lại không nghĩ mông ngựa đã bị Phong Trí Xa dẫn đầu đập qua, uổng phí hết một cái cơ hội, tức đến hận không thể quất cho chính mình một cái vả miệng.

“Hừ, đừng cao hứng quá sớm!” Khuôn mặt Ngọc Thiên Trạch hiện lên một chút giận dữ, hừ lạnh một tiếng, thân hình đột nhiên bạo khởi, hướng phía sau lưng bay ngược đi!

Lâm Hải tuy đã đem cơ quan Sinh môn bài trừ, nhưng trận pháp lại chưa phá, phía sau còn có tám tầng đang chờ bọn họ, hơn nữa uy lực của mỗi một tầng, dần dần tăng cường, coi như Lâm Hải hiểu được trận pháp, mệt mỏi cũng đem hắn làm cho mệt chết!

Đáng tiếc, đạo lý nàng hiểu được, Lâm Hải làm Trận Pháp Đại

Gia, làm thế nào có thể không biết.

Cái Hãm Không Trận này, tại trong mắt Lâm Hải tuy chỉ có thể coi là được, nhưng đối phó với cao thủ Kim Đan kỳ, cũng đã dư xài, nếu như đem Ngọc Thiên Trạch thả đi, để cho nàng lại trốn vào trong trận, vậy đám người mình này coi như không dễ làm!

Nghĩ đến chỗ này, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải đột nhiên vung ra, đao mang chói mắt thoát thể mà ra, hướng phía sau lưng Ngọc Thiên Trạch bổ tới.

Thân thể của Ngọc Thiên Trạch, vốn đã lui vào tầng thứ hai của Hãm Không Trận, nụ cười mỉa mai trên mặt mới lóe hiện, trong lòng lại bỗng nhiên giật mình, một đường khí tức cực kỳ nguy hiểm, đột nhiên ra hiện tại sau thân!

“Không tốt!” Ngọc Thiên Trạch kinh hãi, thân hình chính mình phi tốc lui lại, tựa như chủ động hướng phía đao mang của Lâm Hải đánh tới vậy, nếu như bị chém trúng, tất nhiên hẳn phải chết không nghi ngờ!

“Thật sự là giảo hoạt!”

Ngọc Thiên Trạch thầm mắng một tiếng, nghĩ không ra phản ứng của Lâm Hải cư nhiên nhanh chóng như thế, thân thể vẫn ở giữa không trung liền dừng một cái, sau đó một cỗ chân khí từ chỗ sau lưng phun ra, tại đụng vào trước đao mang, cứ thế mà đem thân thể mềm mại của Ngọc Thiên Trạch, hướng phía trước đẩy ra!

Ầm!

Một đao kia của Lâm Hải liền rơi xuống đất, nhất thời tại sau lưng Ngọc Thiên Trạch, cuốn lên một mảnh khí lãng, đá vụn bay tán loạn, đầy trời bụi mù, đem mặt đất cứng rắn, cũng bổ ra một khe rãnh sâu hơn một trượng, vô cùng kinh hãi!

Ngọc Thiên Trạch đứng vững thân hình, quay đầu nhìn lại, trong lòng một trận hoảng sợ.

Nếu là chậm một chút, một đao kia liền bổ vào trên người mình, dù mình có thực lực Kim Đan trung kỳ, cũng tuyệt không có lý lẽ may mắn còn sống sót!

“Vây quanh!”

Mà lúc này đây, Lâm Hải đột nhiên quát lạnh một tiếng, bọn người Phong Trí Xa nghe tiếng mà động, vô số thân ảnh lấp lóe, trong nháy mắt đã đem Ngọc Thiên Trạch vây vào giữa!

Đôi mi của Ngọc Thiên Trạch vẩy một cái, sắc mặt bắt đầu trở nên cực kỳ khó coi.

Những người mà Lâm Hải mang đến này, mỗi cái đều là cao thủ Kim Đan sơ kỳ, nếu đơn đả độc đấu chính mình tự nhiên không sợ, liền xem như mười mấy người cùng nhau tiến lên, chính mình cũng có một trăm phần trăm tự tin toàn thân trở ra, thậm chí để bọn họ không ăn quả ngon.

Nhưng là bây giờ, lại là con mẹ nó một mảnh đen kịt a, coi như mặt đất đã nằm hai ba mươi cái, nhưng cũng còn có hơn hai trăm người, này làm sao mà đánh?

Cái khác không nói, coi như mỗi người hướng phía chính mình phát ra một Đạo pháp thuật, đều có thể đem chính mình đánh thành tro a!

Cho tới giờ khắc này, trong lòng Ngọc Thiên Trạch, mới dâng lên thật sâu hối hận!

Cũng tự trách mình quá chủ quan, nhìn thấy Lâm Hải muốn tìm tới Sinh môn tầng thứ nhất của Hãm Không Trận, trong lòng liền có chút lo lắng, nghĩ đến tại trong tầng thứ nhất của Hãm Không Trận, mượn lực lượng trận pháp, liền đem Lâm Hải diệt trừ.

Nhưng chưa từng nghĩ, chẳng những không có thành công, tầng thứ nhất của Hãm Không Trận cuối cùng vẫn bị Lâm Hải phá mất, mà chính mình cũng lâm vào trong bao vây của bọn người Lâm Hải, muốn thoát thân đã khó như lên trời!

“Sớm biết như thế, liền nên tránh ở trên tường thành, mặc cho trận pháp đem bọn người Lâm Hải oanh sát, coi như Lâm Hải hiểu được phá trận, nhưng Hãm Không Trận có chừng chín tầng, lấy thực lực của Lâm Hải, căn bản phá không hết, cũng đã kiệt lực mà chết!”

Ngọc Thiên Trạch hối hận lắc đầu, một bước sa chân hận thành muôn thuở, xem ra chính mình bởi vì chủ quan, hôm nay muốn tai kiếp khó thoát!

Đã như vậy, vậy liền đánh đi!

Tê ~

Đôi mi của Ngọc Thiên Trạch vẩy một cái, hai bàn tay ngọc bỗng dưng giơ lên, bầu trời lần nữa xuất hiện trường kiếm lóe quang mang màu vàng kim, tại dưới thái dương chiếu rọi chiếu sáng rạng rỡ, kiếm khí sắc bén phun ra nuốt vào, uy thế doạ người!

“Lâm Hải, ngươi cuối cùng bất quá chỉ là một cái ỷ nhiều người, khi dễ nữ lưu thất phu mà thôi, hôm nay cô nương ta nhận thua, trường kiếm khi ca, chỉ chết mà thôi!”

“Giết!” Nói xong, trong đôi mắt đẹp của Ngọc Thiên Trạch, đột nhiên hiện lên một tia tiếc nuối thật sâu, nhưng rất nhanh lại bị sát khí sắc bén che giấu, trong miệng quát nhẹ một tiếng, ngón tay ngọc lắc nhẹ, trường kiếm lập tức vạch phá bầu trời, hướng phía Lâm Hải cực tốc đâm xuống!

Lâm Hải thấy thế, khóe miệng không khỏi nhếch lên, ngươi muốn chết, ca ca còn không đồng ý đâu!

“Bảo hộ Tông chủ!”

Không đợi Lâm Hải động thủ, bọn người Tư Mã Kiếm Như sớm liền đợi đến vuốt mông ngựa, lập tức vung vẩy trường kiếm, kiếm khí trùng thiên, trong chớp mắt mấy chục đạo khí mang, xông thẳng tới chân trời, đem trường kiếm của Ngọc Thiên Trạch ngăn lại!

Rầm rầm rầm!

Bầu trời không ngừng vang lên âm thanh chấn động, tại phía dưới hợp kích của mười mấy cái cao thủ Kim Đan, một chiêu này của Ngọc Thiên Trạch dù có uy lực mạnh hơn, cũng không làm nên chuyện gì, trong nháy mắt liền bị đánh trúng vỡ nát!

“Móa, bị bọn họ vượt lên trước!”

Đám đang chờ đợi vuốt mông ngựa, gặp bọn người Tư Mã Kiếm Như xuất thủ trước, đoạt công cứu giá, trong lòng ảo não không thôi, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, cầm xuống công giết địch.

“Dám ám sát Tông chủ của chúng ta, tội không thể tha, chết đi cho ta!”

Trong nháy mắt, chừng hai trăm người còn lại, đồng loạt ra tay, đầy trời kiếm khí cùng pháp thuật, hướng phía Ngọc Thiên Trạch liền rơi xuống, vô tận sát khí, trong nháy mắt đã đem Ngọc Thiên Trạch bao phủ.

Ngọc Thiên Trạch cười khổ một tiếng, đối mặt với nhiều cao thủ Kim Đan hợp kích như vậy, nàng là như thế nào cũng vô pháp đào thoát.

Hai mắt nhắm lại, khuôn mặt hơi hơi ngóc lên, mang theo một tia bất khuất cùng kiêu ngạo, thong dong chịu chết!

“Bà nội ngươi a, ca muốn sống!” Mà nơi xa Lâm Hải thấy vậy, lại đột nhiên biến sắc!

Chương 1113: Thà chết chứ không chịu khuất phục

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lão Quân Lô xuất hiện từ trong trống rỗng, trong nháy mắt liền phóng đại, miệng lô hướng xuống, phanh một tiếng, như một cái chuông lớn, đem Ngọc Thiên Trạch che đậy ở bên trong.

Oanh!

Cơ hồ là cùng một thời gian, các loại pháp thuật cùng kiếm khí, đầy trời mà xuống, sắc bén uy mãnh, rơi vào bên trên Lão Quân Lô, phát ra trận trận tiếng vang, nhất thời khí lãng lăn lộn, sáng chói ồn ào, Lão Quân Lô lại nguy nhưng bất động!

“Dừng tay cho ta!”

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới hét lớn một tiếng, đem đám cao thủ Kim Đan cướp lập công kia cản lại.

“Tông chủ...” Đám cao thủ Kim Đan này, thấy trên mặt Lâm Hải là thần sắc giận dữ, nhất thời trong lòng hoảng hốt, có chút còn mắt trợn tròn.

Lâm Hải lười đi để ý đến bọn họ, dùng Lão Quân Lô cứu người, là biện pháp linh quang lóe sáng của Lâm Hải tại nguy cấp thời khắc nghĩ đến, cũng không biết người bị chụp ở bên trong, sẽ có sự tình hay không, cánh tay hư không nhấc lên, trong miệng một tiếng quát nhẹ!

“Thu!”

Chỉ một thoáng, Lão Quân Lô bay ngược mà đi, trên không trung liền vội vàng thu nhỏ, thời điểm rơi vào lòng bàn tay của Lâm Hải, đã khôi phục lại lớn chừng cỡ trứng gà, phong cách cổ xưa tang thương, lộ ra khí tức năm tháng cổ xưa.

Lâm Hải chăm chú nhìn lại, đã thấy Ngọc Thiên Trạch một mặt mờ mịt, cũng đang hướng phía hắn trông lại.

Vừa rồi, hơn hai trăm hào cao thủ Kim Đan kỳ đồng thời xuất thủ, Ngọc Thiên Trạch vốn cho rằng hẳn phải chết không nghi ngờ, lại không nghĩ tới ở thời khắc mấu chốt, chính mình lại bị cái đồ vật gì đó che đậy lại, mở to mắt lại phát hiện một màu đen kịt.

Không đợi hiểu rõ chuyện gì xảy ra, trước mắt lại một lần nữa khôi phục ánh sáng, mà chính mình vậy mà lông tóc không thương.

"Ngươi vì cái gì lại cứu ta?" Ngọc Thiên Trạch hơi hơi ngẩn ra, liền dĩ nhiên minh bạch, tất nhiên là Lâm Hải xuất thủ, đem chính mình cứu được, trong mắt không khỏi hiện lên nghi hoặc.

Không đợi Lâm Hải mở miệng, Phong Trí Xa đột nhiên sờ tay vào ngực, móc ra một khỏa Khống Thần Đan, đi qua.

"Ừm?" Lúc Ngọc Thiên Trạch nhìn thấy đan dược bên trong tay Phong Trí Xa, khuôn mặt đột nhiên biến đổi, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh kiên quyết.

"Ta nói ngươi làm sao hảo tâm như vậy, nguyên lai là muốn khống chế ta giống như là khống chế bọn họ, ta khuyên ngươi đừng nằm mơ, ta cho dù chết, cũng sẽ không mặc cho ngươi bài bố!"

Nói xong, trong mắt Ngọc Thiên Trạch đột nhiên hiện lên một tia tàn nhẫn, chân khí trên thân đột nhiên điên cuồng phát sinh, một cỗ khí tức bạo lệ kinh khủng, đột nhiên phát ra.

"Chờ một chút!" Lâm Hải thấy thế, kinh hãi biến sắc, vội vã rống to một tiếng!

Nghĩ không ra tính cách của Ngọc Thiên Trạch cương liệt như thế, lại muốn tự bạo Kim Đan, cận kề cái chết cũng không chịu khuất phục, cũng thật sự là đủ bướng bỉnh!

Khí tức quanh người Ngọc Thiên Trạch trì trệ, giương cung mà không phát, băng lãnh nhìn Lâm Hải, miệt thị cười một tiếng.

“Thế nào, ngươi còn có thể ngăn cản ta tự bạo Kim Đan sao?”

“Ngươi hiểu lầm!” Lâm Hải vội vàng khuyên bảo, đồng thời quay đầu lại hướng phía Phong Trí Xa hung hăng liếc một chút!

“Cút về!”

Lâm Hải nghiêm nghị quát lớn nói, đồng thời trong lòng thầm mắng, cái Phong Trí Xa này bình thường nhìn rất linh hoạt, hôm nay làm sao lại không mọc não như thế?

Ngọc Thiên Trạch biểu hiện còn chưa đủ rõ ràng sao? Vừa rồi bị chừng ba trăm người vây khốn, cũng thà rằng chiến tử mà không đầu hàng cầu xin tha thứ, rõ ràng là người có ngạo cốt, hiện tại làm thế nào có thể khuất nhục ăn vào Khống Thần Đan.

Đem Phong Trí Xa quát lui về xong, Lâm Hải mới tại trong ánh nhìn nghi hoặc mang theo soi mói của Ngọc Thiên Trạch, liền hơi ôm quyền.

“Ngọc Thành chủ, Lâm mỗ cũng không có ý đả thương ngươi, xin ngươi tán đi chân khí, không cần làm ra việc ngốc!”

Ngọc Thiên Trạch nghe được, thì là cười lạnh, trong mắt nhìn về phía Lâm Hải tràn ngập khinh miệt.

“Bớt ra vẻ, ngươi muốn khống chế ta làm việc cho ngươi, tuyệt đối không thể, cùng lắm là chết một lần mà thôi!”

Lâm Hải thấy Ngọc Thiên Trạch còn chưa tin, cười khổ lắc đầu.

“Ngọc Thành chủ, nói thật, vừa mới bắt đầu ta là chuẩn bị khống chế ngươi, sau đó đem thành trì đoạt lấy, nhưng sau khi ta phát hiện ngươi thà chết chứ không chịu khuất phục, cũng đã thay đổi chủ ý.”

“Lâm Hải ta mặc dù không được gọi là người tốt lành gì, nhưng cũng không phải cái người thập ác bất xá gì, một đường cùng nhau đi tới này, ta mặc dù đoạt vô số thành, lại chưa từng giết một người, sở dĩ xông thành đoạt vị, chỉ là vì thuận tiện tìm kiếm một loại đồ vật!”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một khối ngọc thạch xuất hiện trong tay, hướng phía Ngọc Thiên Trạch phơi bày ra một ít.

“Không biết Ngọc Thành chủ, đã thấy qua loại ngọc thạch này chưa, nếu như Ngọc Thành chủ chịu hạ lệnh toàn thành, giúp Lâm mỗ tìm tòi loại tài nguyên khoáng sản này, Lâm mỗ có thể phá lệ, không cho ngươi phục dụng Khống Thần Đan!”

“Cái này, cũng coi là Lâm mỗ biểu đạt một phần kính ý đối với tranh tranh ngạo cốt của Ngọc Thành chủ, đi.”

Ngọc Thiên Trạch nghe được, đôi mày hơi nhíu lại, kinh ngạc nhìn về phía Lâm Hải, trên mặt mang theo một chút nghi hoặc, tựa hồ cũng không hề hoàn toàn tín nhiệm những gì mà Lâm Hải nói.

Thế nhưng quan sát một lát, thấy Lâm Hải một mặt chân thành, không hề giống như đang cố ý lừa gạt mình, trong lòng Ngọc Thiên Trạch, nhất thời lộ ra vẻ không hiểu.

“Ngươi, nói thật?” Đôi mắt đẹp của Ngọc Thiên Trạch chớp động, thử thăm dò hỏi.

“Câu câu là thật, tuyệt không giả dối!”

“Này tốt!” Đôi mi của Ngọc Thiên Trạch mạnh mẽ nhảy, “Nếu như thế, ngươi thả ta trở về thành, ta tự nhiên sẽ hạ lệnh, phái người giúp ngươi tìm kiếm tài nguyên khoáng sản!”

Lâm Hải trầm ngâm một lát, đột nhiên trịnh trọng gật gật đầu.

“Tốt, hi vọng Ngọc Thành chủ, nói là làm!”

Nói xong, Lâm Hải vung tay lên, nhàn nhạt mở miệng.

“Toàn bộ tránh hết ra, thả Ngọc Thành chủ trở về thành!”

Những cao thủ Kim Đan này nghe được, tất cả đều sững sờ, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, chẳng ai ngờ rằng Lâm Hải vậy mà thật muốn thả Ngọc Thiên Trạch đi.

Ngọc Thiên Trạch là ai, đây chính là cao thủ Kim Đan trung kỳ a, thực lực so với bất kỳ một cái nào trong bọn họ đều mạnh hơn, lại có Hãm Không Trận ở phía trước, một khi thả hổ về rừng, lại muốn tóm lấy nàng, coi như khó.

“Tông chủ, xin nghĩ lại a!” Phong Trí Xa một mặt lo lắng, lên tiếng khuyên can nói.

“Đúng vậy a, Tông chủ, không thể để cho nàng đi như thế!”

“Thả nàng có thể, nhưng không thể để cho nàng thoát khỏi khống chế của chúng ta a!”

…

Bọn người Tư Mã Kiếm Như, cũng gấp gấp tiến lên, ngươi một lời ta một câu nhao nhao khuyên can lấy.

“Hừ!” Ngọc Thiên Trạch thấy thế, thì là cười lạnh một tiếng, nhiều hứng thú nhìn lấy Lâm Hải, ngược lại muốn xem xem hắn nói chuyện là có giữ lời hay không.

“Tất cả lui ra!” Thấy mọi người nhao nhao khuyên can, Lâm Hải quát lạnh một tiếng, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn về phía Ngọc Thiên Trạch, mở miệng từng chữ nói ra.

“Ta, tin tưởng Ngọc Thành chủ, chính là quân tử thành thật!”

“Cái này...” Bọn người Phong Trí Xa, nhất thời nghẹn lời một trận.

“Thế nào, ta nói chuyện không dùng được sao?” Lâm Hải nhất thời sầm mặt lại, ngữ khí lạnh xuống.

Bọn người Phong Trí Xa, thấy Lâm Hải nỏi giận, tất cả lúc này mới đều biến sắc, cuống quít thối lui.

“Thuộc hạ không dám!”

Trong nháy mắt, bọn cao thủ Kim Đan này, không còn dám khuyên, tất cả đều rút về, vì Ngọc Thiên Trạch tránh ra một con đường.

Ngọc Thiên Trạch sững sờ, lần nữa kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, không nghĩ tới Lâm Hải vậy mà thật thả chính mình trở về.

Khí tức vừa thu lại, Ngọc Thiên Trạch đem chân khí phồng lên tán đi, trong lòng cũng buông lỏng một hơi.

Tuy nàng không sợ chết, nhưng nếu có thể còn sống mà nói, người nào lại nguyện ý đi chết đâu?.

“Ngọc Thành chủ, ngươi có thể đi, hi vọng ngươi sau khi vào thành, không muốn quên sự tình mà Lâm mỗ đã nhờ vả!” Lâm Hải hướng phía Ngọc Thiên Trạch khoát khoát tay, làm ra thủ thế xin mời.

Ngọc Thiên Trạch thấy Lâm Hải thật cứ như vậy buông tha cho mình, không biết vì sao, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác khác thường, đột nhiên phát hiện, Lâm Hải người này, tựa hồ cũng không hư hỏng giống chính mình suy nghĩ như vậy.

Đôi mắt đẹp lưu chuyển, Ngọc Thiên Trạch không khỏi hướng phía ngọc thạch trong tay Lâm Hải nhìn lại.

“Ừm?” Chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt Ngọc Thiên Trạch không khỏi mạnh mẽ biến đổi.

“Ngươi là nói, muốn tìm loại tài nguyên khoáng sản này.”

“Không sai!” Biến hóa trong mắt Ngọc Thiên Trạch, không có giấu diếm được Lâm Hải, trong lòng Lâm Hải nhất thời trở nên kích động, làm cho Ngọc Thiên Trạch có phản ứng này, Lâm Hải có bảy thành nắm chắc, Ngọc Thiên Trạch đã gặp qua loại ngọc thạch này!

“Ngọc Thành chủ, ngươi đã từng gặp loại khoáng tàng ngọc thạch này sao? Nếu như gặp qua, xin không tiếc cáo tri!”

Thấy được tha thiết trong ánh mắt Lâm Hải, trong Ngọc Thiên Trạch nhất động, đột nhiên quay người, thân ảnh tránh rơi mấy cái, biến mất tại trước mặt Lâm Hải.

“Ách...” Lâm Hải thấy Ngọc Thiên Trạch không nói một lời liền quay đầu rời đi, nhất thời một mặt mộng bức, còn muốn hỏi thăm, lại phát hiện Ngọc Thiên Trạch đã xuyên qua Hãm Không Trận, trở lại trên tường thành!

Chương 1114: Nếu ngươi có thể còn sống sót, ta sẽ nói cho ngươi biết

Lâm Hải đang chuẩn bị mở miệng hỏi rõ ràng, đột nhiên thanh âm nhàn nhạt của Ngọc Thiên Trạch, liền từ trên thiên không phiêu đãng tới.

“Theo ta vào thành!”

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, không khỏi cười ha ha một tiếng.

“Đa tạ Ngọc Thành chủ!”

Nói xong, thân ảnh Lâm Hải nhất động, liền thẳng đến cửa thành mà đi.

“Tông chủ, không cần thiết tiến lên!” Bọn người Phong Trí Xa thấy thế, vội vàng đem Lâm Hải cản lại.

“Tông chủ, cẩn thận có trá!”

“Đúng vậy a, Tông chủ, cái Hãm Không Trận này quả thực khủng bố, không cần theo Ngọc Thiên Trạch a!”

Nhìn một đám cao thủ Kim Đan tận tình khuyên bảo khuyên bảo, Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng.

“Các ngươi yên tâm, Ngọc Thiên Trạch đã không có ác ý!” Nói xong, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, lộ ra nụ cười tự tin, “Cho dù có, ta có gì phải sợ.”

“Theo ta vào thành!” Lâm Hải nói xong, đẩy mọi người ra, chắp tay mà đi, bình tĩnh thong dong nhàn nhã như đi bộ.

“Ai!” Bọn người Phong Trí Xa than nhẹ một tiếng, tuy tất cả đều cảm thấy Lâm Hải quá tự tin, đánh giá thấp nhân tâm hiểm ác, nhưng không có cách nào, cũng chỉ đành ngưng thần đề phòng, cảnh giác đi theo Lâm Hải tiến lên.

“Ừm?” Thẳng đến lúc Lâm Hải đã qua cửa thành, bọn người Phong Trí Xa phát hiện, Hãm Không Trận cũng không có lần nữa khởi động, bọn họ cũng không có gặp đến bất kỳ trở ngại cùng nguy hiểm nào, nhất thời mỗi cái lộ ra vẻ kinh nghi.

Mà lúc này đây, cửa thành đột nhiên mở rộng, một cái võ giả mặc khôi giáp nặng, uy phong lẫm liệt đi tới trước mặt Lâm Hải, hành lễ.

“Lâm tiền bối, xin tại hạ tiến về phủ Thành chủ!”

“Làm phiền!” Lâm Hải gật gật đầu, nhanh chân theo võ giả hướng vào trong thành đi đến.

Bọn người Phong Trí Xa, càng là mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, theo sát phía sau Lâm Hải.

Lâm Hải thấy thế, bước chân dừng lại, quay đầu lại nhàn nhạt liếc nhìn bọn họ một chút.

“Các ngươi, đều chờ đợi ở đây, một mình ta tiến về là được!”

“Vâng!” Bọn người Phong Trí Xa nhìn xem lẫn nhau, chỉ có thể cung kính đáp ứng, dừng bước lại.

Thành trì chỉ lớn như vậy, nếu Lâm Hải quả thật gặp nguy hiểm, thời gian nháy mắt, bọn họ liền có thể trợ giúp, ngược lại cũng không cần đi theo một tấc cũng không rời.

Huống chi, có chút người tâm tư linh hoạt, liên tưởng đến Ngọc Thiên Trạch chính là một nữ tu tư sắc tuyệt mỹ, Lâm Hải lại là người trẻ tuổi huyết khí phương cương, nói không chừng sẽ phát sinh chút gì đó, bọn họ đi theo, há không phải rước lấy Lâm Hải ghét bỏ.

Lâm Hải mới mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, đi theo võ giả đi vào phủ Thành chủ, được đưa tới đại sảnh tiếp khách to lớn rộng lớn.

“Thành chủ sau đó liền đến, xin ngài chờ một lát!” Sau khi võ giả rời đi, lập tức có thị nữ, phụng dâng trà thơm.

Lâm Hải ngồi tại trên ghế trúc, xem chừng bốn phía, đôi mày bỗng nhiên lại vẩy một cái.

“Bên trong chỗ này cũng có trận pháp.”

Chỉ thấy tại mấy chỗ vị trí không thấy được của đại sảnh, kiến trúc cực kỳ coi trọng, trong mắt người ngoài có khả năng chẳng qua là cảm thấy tạo hình kỳ lạ, nhưng là Lâm Hải là loại người biết trận pháp, liếc mắt liền nhìn ra điều không giống bình thường ở trong đó.

Tuy trận pháp chưa khởi động, Lâm Hải không biết manh mối, nhưng chỉ dựa vào cảm giác, Lâm Hải có thể khẳng định, trận pháp nơi đây tuy nhỏ, nhưng trình độ hung hiểm, tuyệt đối không kém gì Hãm Không đại trận ngoài thành!

“Xem ra cái Ngọc Thiên Trạch này, cũng là cao thủ trận pháp a!”

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn lại, con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền thẳng.

Chỉ thấy một tuyệt sắc mỹ nữ mặc váy lụa màu xanh lá mạ nước, quyến rũ động lòng người, đứng tại trước cửa phòng khách, đôi mắt đẹp như nước lưu chuyển, lông mi chớp động, đang hướng phía Lâm Hải nhẹ nhàng trông lại.

“Thật đẹp a!” Trong lòng Lâm Hải không khỏi thầm khen một tiếng, lập tức nhận ra vị mỹ nữ trước mặt kia, chính là Ngọc Thiên Trạch đã đổi thành nữ trang, kìm lòng không được bị mỹ mạo của Ngọc Thiên Trạch đả động, có một lát thất thần.

“Hừ!” Thấy con mắt Lâm Hải trực câu câu nhìn qua, khuôn mặt Ngọc Thiên Trạch đỏ lên, trong miệng hừ nhẹ một tiếng.

“Ách... Khụ khụ!” Lâm Hải lúc này mới phát hiện chính mình có chút thất thố, vội vàng ho nhẹ hai tiếng, che giấu xấu hổ, sau đó đứng dậy, hướng phía Ngọc Thiên Trạch mỉm cười.

“Ngọc Thành chủ thật sự là quốc sắc vô song, để Lâm mỗ đều có chút thất thần.”

Ngọc Thiên Trạch liếc trắng Lâm Hải một chút, lại như xấu hổ giống như giận, có một tư vị khác, để trong lòng Lâm Hải phanh phanh trực nhảy.

“Ta dựa vào, cái Ngọc Thiên Trạch này, ở giữa một cái nhăn mày một nụ cười, vậy mà phong tình vạn chủng, để cho người ta phát lên xúc động thương tiếc!” Lâm Hải không thể không thừa nhận, Ngọc Thiên Trạch làm nữ nhân, trên thân tràn ngập mị lực vô cùng làm cho nam nhân điên cuồng.

Mỹ nữ mà Lâm Hải gặp qua cũng không hề ít, Liễu Hinh Nguyệt, Sở Lâm Nhi, Lãnh Nguyệt Như, Hứa Điềm, Vân Tuệ Nhi, thậm chí Chân Sảng vân vân, tuy phong cách khác nhau, nhưng dung mạo cũng không tại phía dưới Ngọc Thiên Trạch.

Nhưng không biết vì sao, Lâm Hải lại cảm thấy trên thân Ngọc Thiên Trạch, tựa hồ có một loại đồ vật mà những người khác không có, mà loại đồ vật này, đối với nam nhân mà nói, không thể nghi ngờ chính là trí mạng!

Nếu như nhất định muốn nói ra cái nguyên cớ, cái kia chính là bọn người Liễu Hinh Nguyệt, tựa như chính vào thiếu nữ phương hoa thanh xuân, tịnh lệ lại ngây ngô, mà cảm giác Ngọc Thiên Trạch cho người ta, lại giống như là thiếu phụ thành thục vũ mị, ở giữa một cái nhăn mày một nụ cười, đều có thể câu hồn phách người, để người sinh ra dục vọng nguyên thủy lớn nhất, nhưng lại cùng loại như Chân Sảng kia, hoàn toàn khác biệt.

Chân Sảng là để cho người ta nhìn một chút, liền muốn hung hăng ở trên người nàng ta phát tiết một phen, chết cũng muốn làm, mà Ngọc Thiên Trạch lại là loại để cho người ta hận không thể ôm thật chặt vào bên trong lòng, giống như cái bảo bối, đi tinh tế nhấm nháp, liền cả tâm linh đều đi theo say mê.

“Chẳng lẽ, đây chính là vị nữ nhân trong truyền thuyết ?”

Lâm Hải chấn kinh phát hiện, chính mình thế mà lần thứ nhất đối với một nữ nhân ngoài Liễu Hinh Nguyệt, sinh ra một loại cảm giác khác, loại cảm giác này để Lâm Hải đột nhiên có chút sợ hãi, vội vàng vẫy vẫy đầu, đem nó từ trong lòng vung đi.

Đồng thời, Lâm Hải rốt cuộc cũng minh bạch, vì cái gì Ngọc Thiên Trạch sẽ nữ giả nam trang, lấy mị lực mà nàng bày ra, bình thường nếu thật muốn đem nữ trang bày ra, còn không biết sẽ dẫn tới bao nhiêu dây dưa đây.

Ngọc Thiên Trạch tựa hồ sớm đã thành thói quen với ánh mắt nam nhân nhìn mình, trên mặt không có biểu hiện ra một tia biến hóa.

Bước đi liên tục nhẹ nhàng, đi đến trước mặt Lâm Hải, môi son của Ngọc Thiên Trạch khẽ mở, nhàn nhạt mở miệng.

“Đem khối ngọc thạch trước đó kia, lại cho ta xem một chút!”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, vội vàng hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lần nữa lấy ra ngọc thạch, giao vào bên trong tay Ngọc Thiên Trạch.

Đồng thời, song quyền của Lâm Hải không tự chủ được nắm chặt, trái tim lập tức nhấc đến cổ họng, trở nên khẩn trương.

Mục đích hắn đến Bồng Lai Tiên Đảo, chính là vì tìm kiếm loại tài nguyên khoáng sản ngọc thạch này, nếu như Ngọc Thiên Trạch thực sự từng gặp mà nói, vậy hắn cũng không cần tiếp tục xông thành đoạt vị, phát động nhiều người đi thả võng tìm kiếm như vậy.

Bàn tay ngọc mềm mại không xương của Ngọc Thiên Trạch, nhẹ nhàng mở ra, nâng ngọc thạch, đôi mắt đẹp chuyển động nhìn hai mắt.

“Ngọc thạch giống vậy, ta cũng chưa từng gặp qua!” Ngọc Thiên Trạch vừa mới mở miệng, tâm Lâm Hải bỗng nhiên trầm xuống, nhưng một câu sau đó, lại làm cho Lâm Hải lập tức kích động lên.

“Nhưng, loại đá bên trong có ngọc thạch có màu sắc khác nhau, còn ẩn chứa Linh khí, ta ngược lại thật đã gặp qua! Hơn nữa, còn là một chỗ tài nguyên khoáng sản dài đến mấy chục sặm!”

“Ngọc Thành chủ!” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hưng phấn, đưa tay đem bả vai Ngọc Thiên Trạch bắt lấy.

“Ngươi làm gì?!” Lông mày Ngọc Thiên Trạch nhíu lại, khuôn mặt hàn sương, chân khí rung động, đem cánh tay Lâm Hải chấn khai, liền lùi lại ba bước, tức giận nói.

“Ách... Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Lâm Hải liên tục xin lỗi, “Là ta quá kích động!”

“Ngọc Thành chủ, có thể nói cho ta biết, cái tài nguyên khoáng sản này ở bên trong đâu hay không? Cái này đối ta quá trọng yếu!” Lâm Hải nhớ kỹ Hỏa Vân Đạo Trường đã từng nói qua, khi lão ngộ nhập và trong đảo, tài nguyên khoáng sản mà lão nhìn thấy, cũng là cùng ngọc thạch trong tay Lâm Hải có màu sắc khác nhau, nhưng đồng dạng lại chứa Linh khí, cùng miêu tả của Ngọc Thiên Trạch hoàn toàn tương tự, rất có thể chính là nơi mà Lâm Hải muốn tìm!

Đôi mắt đẹp của Ngọc Thiên Trạch chớp động, nhìn chằm chằm vào hai mắt Lâm Hải, bỗng nhiên chậm rãi hướng phía sau lưng rời khỏi khoảng cách một trượng, sau đó khóe miệng nhẹ nhàng giương lên, lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa.

“Tốt, chỉ cần ngươi có thể còn sống sót, ta sẽ nói cho ngươi biết!”

Ngọc Thiên Trạch vừa nói xong, sắc mặt Lâm Hải đột nhiên biến đổi, dâng lên một tia dự cảm không tốt!

Phía dưới kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, lại phát hiện thân ảnh của Ngọc Thiên Trạch, đột nhiên biến mất không thấy gì nữa!

Chương 1115: Hai cái Lâm Hải.

“Trận pháp đã khởi động!” Lâm Hải nhướn mày, lập tức liền cảm thấy, không khí ở bốn phía, tựa hồ bắt đầu trở nên không giống như bình thường.

“Cái Ngọc Thiên Trạch này, thật sự là đáng giận!” Lâm Hải làm sao cũng không nghĩ tới, mình đã xuất ra đầy đủ thành ý, Ngọc Thiên Trạch thế mà còn muốn ám toán với hắn, xem ra thật đúng là nhân tâm khó lường a!

Tuy phạm vi của trận pháp rất nhỏ, cũng chính là khoảng cách của một cái đại sảnh tiếp khách, tại trong mắt người bình thường, đối với cao thủ Kim Đan như Lâm Hải này mà nói, nhẹ nhàng nhảy lên cũng đã cao hơn trăm mét, nhảy ra khỏi trận pháp là dễ như trở bàn tay.

Nhưng Lâm Hải chính là Trận Pháp Đại Gia, lại hoàn toàn sẽ không nghĩ như thế, nếu quả thật đơn giản như vậy mà nói, trận pháp kia sao lại có thể trở thành một trong các đại đạo, hơn nữa còn sâu không lường được.

Lâm Hải biết rõ, dù chỉ là đường kính một mét, hay vòng tròn chỉ có thể chứa đựng một người, khi trận pháp chưa khởi động lúc, nhẹ nhàng một bước liền liền có thể phóng ra, nhưng một khi trận pháp khởi động, chính là sẽ thành một phiến thiên địa khác, giống như một cái không gian độc lập, thậm chí có thể so với biển cả còn muốn bao la hơn, hoàn toàn không cách nào dùng lớn nhỏ ban đầu để cân nhắc.

Đây cũng là chỗ cao thâm của trận pháp, một khi hãm vào trong trận, dù là thực lực mạnh hơn, nếu như không hiểu được phá trận mà nói, muốn thoát khốn cũng cực kỳ phiền phức!

Lâm Hải vội vàng nín thở ngưng thần, trong mắt lấp lóe tinh mang, mở Thiên Nhãn Thần Thông ra, chuẩn bị tìm kiếm chỗ mắt trận.

Nhưng mà, lại kinh hãi phát hiện, chỗ một trượng trước mặt mình, không khí đột nhiên nổi lên một mảnh gợn sóng, sau đó một bóng người, chậm rãi xuất hiện ở trước mặt mình.

“Đậu phộng, Kính Tử (gương)!” Lâm Hải chấn kinh phát hiện, bóng người này không phải là người khác, mà chính là mình.

Vừa mới chuẩn bị đi qua xem rõ ngọn ngành, bản thân trước mặt kia, lại đột nhiên nhếch miệng lên, lộ ra một vòng tà tiếu.

Lâm Hải sững sờ, sau đó đột nhiên giật mình, chính mình căn bản không có làm ra cái biểu tình này, chính mình trong gương, vì sao lại đột nhiên lại cười rộ lên.

“Thao, đây không phải là Kính Tử!” Lâm Hải nhất thời kịp phản ứng, mà vừa lúc này, bản thân trước mặt kia đột nhiên động!

“Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!”

‘Lâm Hải’ phía đối diện, quát lạnh một tiếng, hai tay huy động, xuất thủ cũng là đại pháp thuật hệ Lôi mà Lâm Hải sở trường!

“Em gái ngươi a!” Lâm Hải hú lên quái dị, nghĩ không ra bản thân trước mặt kia, liền cả pháp thuật cũng cũng giống như mình, nhìn Thần Lôi từ trên bầu trời rơi xuống, sắc bén tấn mãnh, Lâm

Hải không hoài nghi chút nào uy lực của cái Ngũ Lôi Oanh Đỉnh này!

“Liệt Diễm Phần Thiên!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, liên kết ấn quyết, sau đó trên hai tay bùng lên, một ngọn lửa nhỏ bay ra, nhất thời lửa cháy hừng hực bay lên, hình thành tầng tầng tường lửa, nghênh đón Thần Lôi trên thiên không!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng lôi điện oanh minh cực lớn vang lên bên tai không dứt, năm đạo Thần Lôi cùng tường lửa đụng vào nhau, thẳng đến khi đạo Thần Lôi thứ năm rơi xuống, tường lửa ầm vang sụp đổ, bị đánh thành vô số tia lửa, bay tán loạn tứ tán!

Lâm Hải thả người hướng phía sau lưng bay vọt, dư thế của Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, bổ trên mặt đất, nhất thời xuất hiện một cái hố lớn sâu đến mấy chục mét!

“Mẹ nó, là một loại trận pháp ma luyện bản thân sao?” Trong lòng Lâm Hải giật mình, mày nhăn lại tới.

Thiên hạ có ngàn vạn trận pháp, nhiều vô số kể, Lâm Hải tuy đã học được Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân, lĩnh ngộ tinh túy của Trận Pháp Chi Đạo, nhưng lại không có nghĩa là biết được tất cả trận pháp trong thiên hạ, chỉ là có thể thấy rõ bản chất của trận pháp, từ đó tìm kiếm sơ hở mà thôi.

Mà trận pháp giờ khắc này, cực giống một loại trận pháp cực kỳ cao thâm được ghi chép bên trong Bách Trận Đồ, phân loại trong trận pháp tự ma luyện tự thân.

Cái trận pháp này, đa số dùng tại bên trong tự thân lịch luyện, cũng rất ít khi dùng cho giết địch, lấy mục đích chủ yếu là vì tìm kiếm phát hiện nhược điểm của chính mình, địch nhân trong trận liền là chính mình, chỉ có phát hiện ra nhược điểm của mình, mới có thể đem chính mình do trận pháp biến ảo ra chém giết, trận pháp mới có thể phá giải!

Cái trận pháp này cực kỳ cao thâm, hơn nữa cũng rất khó phá giải, cho dù là Trận Pháp Đại Gia, gặp được cũng nhức đầu không thôi, không có nửa điểm nắm chắc phá trận.

Không biết diện mạo chân thực, chỉ duyên thân ở trong núi này! Địch nhân mạnh nhất liền là mình, cho dù thực lực mạnh hơn, đối với trận pháp lại tinh thông hơn, cũng chưa chắc có thể tìm tới nhược điểm trí mạng của chính mình.

Nếu như trận pháp này, thật sự là một loại trận pháp tự ma luyện bản thân kia, sẽ phải hỏng bét.

Tuy chưa hẳn là không phá được, nhưng muốn phá khẳng định là cực kỳ khó khăn, dù sao muốn ở trong thời gian ngắn tìm tới nhược điểm trí mạng của chính mình, cũng nắm lấy cơ hội đem biến ảo của chính mình chém giết, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện tại trong tay Lâm Hải, Lâm Hải không thể không nghiêm túc đối đãi!

Nhưng lại tại thời điểm Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giữ trong tay, ‘Lâm Hải’ đối diện cũng là hai tay chấn động, một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đồng dạng, hiện ra trong tay ‘hắn’!

“Chết đi cho ta!”

Đôi mày của Lâm Hải dựng lên, thân thể đột nhiên vọt lên, đổ ập xuống là một đao liền chặt đi xuống!

“Phá!”

‘Lâm Hải’ đối diện cũng không yếu thế, hai tay giương lên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hung hăng hướng lên chặt chém, cùng đao mang của Lâm Hải, đụng vào nhau!

Oanh!

Hai thanh đao đụng vào nhau, nhất thời cuốn lên cuồng phong sóng lớn, hai cái Lâm Hải đồng thời bị tung bay, thân thể bay ra xa mười mấy trượng!

“Có chút ý tứ!” Lâm Hải cười lạnh, cái ‘Lâm Hải’ đối diện này, thật đúng là cùng mình giống như đúc, liền phong cách tác chiến, cũng không có chút khác biệt gì!

“Lại ăn của ca ca một đao!”

Lâm Hải cấp tốc vận chuyển chân khí, lần nữa nhảy vọt mà đi, chặt chém xuống!

“Bá Không Trảm!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, dùng tới đao pháp học được từ Nhị Lang Thần, hướng phía ‘Lâm Hải’ đối diện, chém xuống một đao!

“Bá Không Trảm!” ‘Lâm Hải’ ở đối diện, cũng là hét lớn một tiếng, vậy mà xuất ra chiêu thức đồng dạng!

Oanh!

Bầu trời nhất thời phát ra một tiếng vang nặng nề, quang mang đầy trời, khí lãng lăn lộn, thân thể Lâm Hải bị chấn động đến bay ngược mà đi, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay kém chút tuột tay mà bay!

“Đậu phộng, nguyên lai chiêu Bá Không Trảm này của mình, uy lực đã vậy còn quá lớn!” Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới biết một đao kia của mình, vậy mà cường hãn như vậy!

Sau khi rơi xuống đất, thân thể Lâm Hải xoay tròn một cái, xoay hơn mười vòng ở tại chỗ, mới đưa lực đạo dỡ xuống, đôi mày nhăn lại thật sâu.

Sau mấy lần thăm dò, Lâm Hải phát hiện, bản lĩnh của chính mình, bản thân ở phía đối diện kia cũng biết toàn bộ!

Cứ như vậy, muốn giết ‘hắn’, coi như khó.

Thế nhưng nếu như không giết chết bản thân ở phía đối diện kia, muốn phá giải trận pháp là tuyệt đối không thể, cũng không thể chờ ‘hắn’, đem chính mình giết chết đi.

Thời khắc đang suy tư, ‘Lâm Hải’ ở đối diện lại không cho hắn cơ hội này, hét lớn một tiếng, mang theo Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, như mũi tên rời cung, liền xông lại.

“Giết!”

‘Lâm Hải’ ở đối diện, cất bước như bay, thân thể đột nhiên nhảy vào giữa không trung, một cánh tay cầm đao, hướng phía chính mình thẳng tắp đâm tới!

“A, không đúng!” Trong lòng Lâm Hải đột nhiên nhảy một cái, trong đầu hiện lên một tia hiệu nghiệm!

“Cái này căn bản cũng không phải là trận pháp để tự ma luyện bản thân!” Lâm Hải lập tức phát hiện địa phương không hợp lý.

‘Lâm Hải’ ở đối diện, không phải cầm đao chém thẳng, mà chính là dùng mũi đao của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, hướng phía chính mình đâm thẳng mà đến, tuy đây cũng là phương thức công kích thường dùng của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, nhưng Lâm Hải lại chưa bao giờ dùng qua!

Mà loại trận pháp tự ma luyện bản thân này, địch nhân chân thực ngay cả mình cũng phân không ra thật giả, căn bản không có khả năng có sơ hở như thế, dùng ra chiêu thức mà bản thân chưa bao giờ dùng qua!

“Ta liền nói, loại trận pháp tự ma luyện bản thân này, phi thường cao thâm, lấy mức độ trận pháp của Ngọc Thiên Trạch, làm sao có thể bày ra được, nguyên lai là cái hàng nhái!”

Lâm Hải bách trận đều là thông, sơ hở lớn như vậy lộ ra, lập tức liền thấy rõ bản chất của trận pháp trước mặt này.

Đồng thời, trong lòng lần nữa đối với Ngọc Thiên Trạch dâng lên lo nghĩ thật sâu.

“Trận pháp này, mục đích căn bản không phải giết địch, nàng làm như vậy, đến tột cùng là vì cái gì?”

Lâm Hải trăm mối vẫn không có cách giải, khóe miệng dứt khoát nhếch lên, không nghĩ nhiều nữa.

“Nếu đã không nghĩ ra, vậy liền phá trận pháp này, hỏi nàng là được!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ngẩng đầu, thấy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đã đâm đến trước người, lại không tránh không né, cũng đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, giơ lên cao cao!

Chương 1116: Khảo nghiệm của Ngọc Thiên Trạch

Bạch!

Mũi đao của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, lóe lên hàn mang rét lạnh thấu xương, đâm vào trên thân Lâm Hải!

Nhưng quỷ dị là, vậy mà như là đâm vào bên trên bóng dáng, trực tiếp xuyên thấu qua thân thể Lâm Hải, nhưng không có tạo thành bất kỳ tổn thương gì đối với Lâm Hải, phảng phất như Lâm Hải là một cái người trong suốt!

“Quả là thế!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, bản chất của trận pháp này, đã bị bản thân mình nhìn phá, ‘Lâm Hải’ đối diện nhìn như hung mãnh, thực lực cùng mình không khác nhau chút nào, thực sự cũng chỉ là cái con cọp giấy, lực công kích chính thức căn bản là không, tất cả mọi thứ, cũng là ảo giác do mình nội tâm sinh ra!

Chỉ cần mình hung hãn không sợ chết, liều mệnh cứng rắn chịu một kích của ‘hắn’, chính ‘hắn’ liền sẽ lộ tẩy, từ đó không còn uy hiếp nữa!

Bất quá, đây cũng chính là do Lâm Hải đã thông hiểu đạo lí đối với Trận Pháp Nhất Đạo, đổi lại người khác sẽ không biết ảo diệu trong đó, nào dám lấy mạng qua liều, kết quả chung quy cũng là bị tươi sống mệt mỏi nằm sấp trên mặt đất, là kết cục mặc người chém giết.

“Diệt!”

Cùng lúc đó, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, cũng rơi vào trên thân ‘Lâm Hải’ biến ảo đối diện, đao mang bắn ra, quang hoa đầy trời, trực tiếp bổ từ đầu tới chân, thân thể của ‘Lâm Hải’ đối diện như là gợn sóng, dập dờn một trận, chậm rãi biến mất trong không khí.

Ông!

Sau một khắc, cảnh tượng trước mặt Lâm Hải đột nhiên thay đổi, lần nữa khôi phục bộ dáng của đại sảnh tiếp khách trước đó, khuôn mặt quyến rũ động lòng người của Ngọc Thiên Trạch, mang theo một chút kinh ngạc, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

Bá một tiếng, một cánh tay cầm đao của Lâm Hải, liền chỉ vào

Ngọc Thiên Trạch ở phía xa, ánh mắt nhắm lại, hiện ra hàn quang lạnh như băng, lạnh lùng mở miệng.

“Ngọc Thành chủ, quá phận đi?”

Sau ngắn ngủi kinh ngạc, Ngọc Thiên Trạch đột nhiên lộ ra nụ cười mừng rỡ, đôi mắt đẹp mang theo chấn kinh cùng kích động khó mà che giấu.

“Lâm Tông chủ chớ trách, tại hạ thực có khó khăn khó nói!”

“A.” Lâm Hải liếc nhìn Ngọc Thiên Trạch một chút, nhếch miệng lên, không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Ngươi cảm thấy ta còn sẽ tin tưởng ngươi sao?”

“Ngươi nhất định phải tin tưởng ta!” Ngọc Thiên Trạch cắn cắn môi son, đôi mắt đẹp giương lên, nháy mắt cũng không nháy nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, “Bởi vì, tài nguyên khoáng sản ngọc thạch mà ngươi muốn tìm, toàn bộ trên đảo chỉ có ta biết rõ là đang ở đâu!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, ánh mắt hiện lên một tia hàn quang, gắt gao nhìn chằm chằm vào Ngọc Thiên Trạch, mà Ngọc Thiên Trạch lại không tránh né chút nào, mang theo ý cười như có như không, cùng Lâm Hải bình tĩnh nhìn nhau.

“Hô ~” Hai người đối mặt chừng một phút đồng hồ thời gian, Lâm Hải phun ra một ngụm trọc khí thật dài, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

“Ngươi thắng!” Lâm Hải không thể không bội phục nữ nhân Ngọc Thiên Trạch này, chẳng những thực lực vô cùng cường hãn, hơn nữa cũng tuyệt đối đủ thông minh, uy hiếp đối với mình, nắm rất chuẩn.

“Nói một chút đi, đến cùng là dạng nỗi niềm khó nói gì? Nếu như lại dám gạt ta, Lâm mỗ liều mạng không tìm cái tài nguyên khoáng sản này, cũng phải đưa ngươi chém ở dưới đao!”

Ngọc Thiên Trạch nghe xong, cười nhạt một tiếng, sau đó đôi mắt đẹp đột nhiên ảm đạm, khuôn mặt hạ xuống, cả người đột nhiên toát ra ưu thương nhàn nhạt, để người ta thấy mà yêu.

“Lâm Tông chủ, trước ngươi ở ngoài thành, tha mạng cho ta, ta cũng không phải là người không hiểu thị phi, lấy ơn báo oán, nếu ngươi đã có thể phá mất Kính Tượng trận pháp, tự nhiên hẳn là biết rõ, trận pháp này cũng không phải là để đả thương người trong trận, nhiều nhất chỉ là để ngươi hư thoát không còn chút sức lực nào, đánh mất lực chiến đấu.”

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, xác thực như Ngọc Thiên Trạch nói, cho dù chính mình không phá được trận pháp, cũng sẽ không chết trong trận pháp, nhiều lắm thì cùng Huyễn Trận biến thành chính mình kia, chiến đấu đến khi chân khí hầu như không còn, kiệt lực bị bắt.

“Vậy ngươi đây cũng là có ý muốn như thế nào, chẳng lẽ là bởi vì ta bắt ngươi một lần, ngươi cũng muốn bắt ta một lần sao?”

“Đó cũng không phải!” Ngọc Thiên Trạch lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng.

“Cái Kính Tượng trận pháp này, kì thực là khảo nghiệm tự tin và dũng khí cực độ, cần người có tính cách kiên định mới có thể phá giải, có ít người cho dù nhìn ra môn đạo, cũng chưa chắc dám thật sự lấy thân thể thử hiểm, dù sao nếu như mình là đưa ra một cái phán đoán sai lầm, liền có thể đem mệnh dựng vào, tuyệt đại đa số đều không dám đánh cược!”

“Mà ngươi thì lại khác, chẳng những tinh thông trận pháp, trong thời gian ngắn như vậy liền nhìn ra sơ hở của trận pháp, hơn nữa còn có đầy đủ tự tin và dũng khí, đem phán đoán của chính mình biến thành hành động, chẳng những thông qua được khảo nghiệm của trận pháp, khảo nghiệm của ta đối với ngươi, cũng đã thông qua!”

“Ngươi là đang khảo nghiệm ta?” Lông mày Lâm Hải giương lên, kinh ngạc hỏi.

“Đúng!” Ngọc Thiên Trạch gật gật đầu, “Nếu như ngươi không có thông qua khảo nghiệm của ta, ta cũng sẽ đem trận pháp triệt hồi, sau đó thả ngươi rời đi, nhưng tuyệt sẽ không dẫn ngươi đi tìm tài nguyên khoáng sản ngọc thạch này!”

Lâm Hải nghe đến bên trong này, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia ánh sáng, mang theo hưng phấn nhìn về phía Ngọc Thiên Trạch.

“Vậy bây giờ, trận pháp đã phá, ta đã thông qua khảo nghiệm của ngươi, ngươi có phải liền có thể mang ta đi tìm kiếm tài nguyên khoáng sản ngọc thạch hay không?”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải tha thiết, một mặt thành khẩn lần nữa hướng phía Ngọc Thiên Trạch ôm quyền thi lễ.

“Ngọc Thành chủ, thực không dám giấu giếm, tài nguyên khoáng sản ngọc thạch này đối với ta xác thực có tác dụng lớn, xin Ngọc Thành chủ không tiếc cáo tri, Lâm mỗ sẽ làm thâm tạ!”

Thấy Lâm Hải nói trịnh trọng như vậy, trên gương mặt Ngọc Thiên Trạch hiện lên một tia kinh ngạc.

“Nếu ngươi muốn ngọc thạch, một mực thu mua là được, vì sao muốn đặc biệt tìm kiếm tài nguyên khoáng sản, coi như tìm tới lại như thế nào, chẳng lẽ ngươi còn có thể khai thác đi sao? Huống chi, loại khoáng tàng ngọc thạch này, tự nhiên không thể nào là vật vô chủ, khẳng định đã sớm bị thế lực lớn khống chế, căn bản không phải ngươi là có thể nhúng chàm, nói không chừng mệnh đều phải dựng vào.”

Những khó khăn mà Ngọc Thiên Trạch nói đến này, Lâm Hải tự nhiên trước kia liền đã nghĩ đến, bất quá lại không hề có chút ảnh hưởng nào đến quyết định của Lâm Hải, trong lòng của hắn đã sớm có dự định!

“Nếu như Ngọc Thành chủ có tâm, xin mang Lâm mỗ qua tìm cái tài nguyên khoáng sản này, về phần còn lại, Lâm mỗ tự có chủ trương, cũng không nhọc đến Ngọc Thành chủ hao tâm tổn trí!”

Mặt mũi Ngọc Thiên Trạch tràn đầy hiếu kỳ, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải một hồi lâu, thấy Lâm Hải ngôn từ khẩn khẩn, là quyết tâm muốn tìm cái tài nguyên khoáng sản này, mới khe khẽ thở dài một hơi.

“Ta vẫn không thể dẫn ngươi đi!”

Lâm Hải nghe được, sắc mặt nhất thời biến đổi, trong mắt lóe lên một chút giận dữ.

“Vì cái gì?” Lâm Hải lạnh lùng nói.

Ngọc Thiên Trạch thì là cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không phải không chịu, mà là ta thân bất do kỷ!”

“Lời này là có ý gì?” Lâm Hải nghi hoặc hỏi.

“Ta vừa mới nói, cái Kính Tượng trận pháp kia, đó là một khảo nghiệm đối với Lâm Tông chủ ngươi, còn nhớ chứ?”

“Tự nhiên nhớ kỹ!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó trong lòng nhất động.

“Chẳng lẽ, cái ngươi gọi là thân bất do kỷ, có quan hệ cùng cái khảo nghiệm này?”

“Không sai!” Ngọc Thiên Trạch gật gật đầu, “Lời nói thật cùng ngươi nói đi, ta không thể rời khỏi ngoài ngàn dặm xung quanh thành trì, nếu không hẳn phải chết không nghi ngờ!”

Lâm Hải nghe xong, bỗng nhiên giật mình, một mặt kinh nghi nhìn về phía Ngọc Thiên Trạch.

“Cái này là vì sao? Chẳng lẽ ở ngoài ngàn dặm, có kẻ địch mạnh mẽ? Nếu là như vậy, Ngọc Thành chủ cứ yên tâm đi, nếu Lâm mỗ đã có việc muốn nhờ, tự nhiên sẽ giúp ngươi quét dọn chướng ngại, bảo vệ cho ngươi bình an!”

Ngọc Thiên Trạch nghe Lâm Hải nói như thế, trên gương mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Chỉ sợ, thật đúng là cần phải dựa vào Lâm Tông chủ, đây cũng là nguyên nhân ta vì sao muốn thông qua trận pháp, khảo nghiệm tính cách cùng ánh nhìn của ngươi! Nếu ngươi không thông qua khảo nghiệm, ta còn thực sự không dám nhờ ngươi xuất thủ, bởi vì như vậy, không có một tia khả năng thành công!”

“A?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, “Ngọc Thành chủ, đã như vậy, vậy không bằng hiện tại liền lên đường, ta mang theo chừng ba trăm cái cao thủ Kim Đan theo ngươi cùng một chỗ tiến về, coi như địch nhân cường đại tới đâu, cũng đừng hòng chiếm được xong đi!”

“Này cũng không cần thiết!” Ngọc Thiên Trạch lắc đầu, cười khổ một tiếng.

“Lâm Tông chủ hẳn là minh bạch, có nhiều khi, cũng không phải là nhiều người liền có thể chiến thắng hết thảy, cái khác không nói, liền nói một cái Hãm Không Trận bên ngoài thành của ta này, nếu không có ngươi phá trận, chừng ba trăm cái thủ hạ Kim Đan của ngươi này, chỉ sợ một cái cũng khó mà còn mạng sống!”

Lâm Hải nghe xong khẽ giật mình, không khỏi âm thầm gật đầu, xác thực như Ngọc Thiên Trạch nói, nếu gặp được loại hình trận pháp, còn thật không phải là người nhiều liền có thể giải quyết.

“Vậy Ngọc Thành chủ, ý ngươi là?”

Ngọc Thiên Trạch đột nhiên chớp động đôi mắt đẹp, tinh mang chợt hiện, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, mở miệng nói ra từng chữ.

“Chuyện này, cần ngươi đơn đao phó hội (một mình đối mặt)!”

Chương 1117: Tinh Hồn trấn áp

Lâm Hải nghe xong, đôi mày bỗng nhiên vẩy một cái, địch nhân có thể làm cho Ngọc Thiên Trạch chịu chế phục, thực lực tất nhiên cực mạnh, ít nhất cũng phải là Kim Đan hậu kỳ, chính mình đơn đao phó hội, thực sự nguy hiểm trùng điệp!

Nhưng là cái này cũng quan hệ đến chuyện Ngọc Thiên Trạch có thể mang chính mình đi tìm tài nguyên khoáng sản hay không, Lâm Hải cảm thấy quét ngang, một cỗ hào khí bay thẳng vân thiên, không khỏi cao giọng cười một tiếng.

“Đơn đao phó hội liền đơn đao phó hội, cho dù là núi đao biển lửa, Lâm mỗ cũng xông vào nó một lần!”

“Tốt!” Gặp Lâm Hải đáp ứng dứt khoát như thế, đôi mắt đẹp linh động của Ngọc Thiên Trạch lóe lên, lộ ra vẻ khâm phục.

“Nếu như thế, thì đi theo ta!”

Nói xong, Ngọc Thiên Trạch quay người, thân ảnh lóe lên, người đã ra khỏi phủ Thành chủ, thẳng đến ngoài thành mà đi.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tam Tiêm

Lưỡng Nhận Đao thu hồi, thi triển Tật Phong Bộ, theo sát phía sau.

Tốc độ của hai người đều là cực nhanh, như là hai cơn gió, không mất một chút thời gian, đã đi tới một chỗ sơn cốc hẹp dài ngoài trăm dặm!

Ngọc Thiên Trạch đột nhiên dừng bước, ánh mắt thâm thúy, hướng một mảnh hoang vu trong sơn cốc phía trước nhìn lại.

“Nhìn thấy bên trong này không?”

“Ừm?” Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch đứng sóng vai, không khỏi ngẩng đầu hướng phía phương hướng nàng chỉ mà nhìn lại, sau đó đồng tử không khỏi bỗng nhiên co rụt lại!

“Bên trong này, tựa hồ có gì đó quái lạ!” Lâm Hải kinh hãi phát hiện, một mảnh hoang vu phía trước này, cũng không phải là do thiên nhiên hình thành, mà chính là bị đồ vật đáng sợ gì đó ăn mòn.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Lâm Hải thầm quát một tiếng, nhất thời Thiên Nhãn mở ra, phía trên đồng tử nổi lên một mảnh sương mù màu lam!

“Tê ~” phía dưới cái xem xét này, Lâm Hải không khỏi hít một hơi khí lạnh, đã thấy trên không chỗ hoang vu này, bị một mảnh sương mù u ám bao phủ, che khuất bầu trời, giống như một cái lồng giam hắc ám!

Mà trên đất trống hoang vu, khắp nơi trên đất che kín xương trắng dày đặc, chồng chất như núi, có xương người, cũng có xương thú, không biết có bao nhiêu sinh mệnh, chôn vùi tại bên trong chỗ này, quả thực giống như địa ngục nhân gian!

“Nơi này có quái vật gì sao, vì cái gì lại chết rất nhiều người!!!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh hãi, thật không thể tin mà mở miệng.

Dù Lâm Hải cũng từng giết không ít người, nhưng thấy đến nhiều hài cốt như vậy, vẫn là cảm thấy một trận rùng mình, da đầu cũng nổ lên!

Đôi mắt đẹp của Ngọc Thiên Trạch lóe lên, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, âm thầm ngạc nhiên.

“Cái chướng nhãn pháp này, quả nhiên không thể gạt được ngươi!”

Lâm Hải nghe được mà sững sờ, sau đó khiếp sợ không gì sánh nổi chuyển hướng sang Ngọc Thiên Trạch, một mặt khó có thể tin, kinh hãi mở miệng.

“Ngọc Thành chủ, chướng nhãn pháp bên trong này, là do ngươi bố trí xuống sao? Vậy cái hài cốt chồng chất như núi này...”

Lời nói của Lâm Hải nói được một hồi, lời nói phía sau nói không được, đồng thời tâm lý trở nên vô cùng băng lãnh.

Nếu như những người này, đều là do Ngọc Thiên Trạch giết chết mà nói, vậy nàng quả thực cũng là cái đại ma đầu thập ác bất xá!

“Chướng nhãn pháp là do ta bố trí xuống!” Ngọc Thiên Trạch gật đầu thừa nhận, nhưng sau đó lại lắc đầu.

“Nhưng kẻ giết người, lại một người khác hoàn toàn!”

Lâm Hải lúc này mới buông lỏng một hơi, nếu như Ngọc Thiên Trạch thật là một cái sát nhân cuồng ma mà nói, vậy Lâm Hải còn thật không thể tiếp nhận.

“Ngọc Thành chủ, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải biết rõ, Ngọc Thiên Trạch sẽ không vô duyên vô cớ mang theo mình tới bên trong này, liền chỉ vì nhìn xem hài cốt bên trong này.

Liên tưởng đến trước đó, Ngọc Thiên Trạch nói muốn chính mình đối phó với một cái kẻ địch mạnh mẽ, Lâm Hải đột nhiên ý thức được, rất có thể cái sát nhân cuồng ma này, liền là kẻ mà mình phải đối phó!

Ánh mắt Ngọc Thiên Trạch ảm đạm, trên mặt hiện lên một vòng thần sắc ưu thương nồng đậm!

“Bảy mươi năm trước, ta cùng một vị tộc thúc đi tới tòa thành trì này, đuổi đi Thành chủ lúc trước, từ khi ta ngồi lên chức Thành chủ, đem thành trì quản lý ngay ngắn rõ ràng, thế nhưng là mười năm sau, đột nhiên phát sinh một quái sự làm cho người nghe kinh sợ!” Ánh mắt Ngọc Thiên Trạch xa xăm, chậm rãi nói tới, kể rõ chuyện cũ.

“Trong một cái trấn nhỏ cách thành trì ngoài ba trăm dặm, hai trăm ngàn người trong toàn trấn trong một đêm tiêu thất vào hư không, tất cả vật sống cũng toàn bộ biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ tiểu trấn bị một mảnh Tử Khí đen nghịt tràn ngập, không có một tia sinh cơ!”

“Sau khi nhận được bẩm báo, ta cùng tộc thúc lập tức tiến tới điều tra, lại ở trên đường phát hiện một cái trấn nhỏ khác, đang bị Tử Khí phô thiên cái địa ăn mòn, vội vàng chạy qua, lại phát hiện một cái quái thú cao đến mấy chục trượng, đang mở to miệng lớn, thôn phệ cư dân bên trong trấn!”

“Là yêu thú!” Lâm Hải nghe được, đột nhiên giật mình.

“Không sai, là yêu thú, hơn nữa là một loại yêu thú cực kỳ hung tàn!” Ngọc Thiên Trạch nói đến chỗ này, trong mắt không khỏi lộ ra một tia hận ý thật sâu.

“Ta cùng tộc thúc thấy tình cảnh này, lập tức xuất thủ tiến hành công kích, yêu thú vừa mới nuốt vào mấy chục vạn người, chưa kịp tiêu hóa, vô pháp chiến đấu, bị hai người chúng ta đánh cho trọng thương tại chỗ, chật vật chạy trốn!”

“Ta cùng tộc thúc đương nhiên sẽ không mặc kệ cho nó đào tẩu, tại sau lưng yêu thú đuổi sát nút, một mực đuổi tới địa phương mà chúng ta hiện tại đang đứng này, tình thế lại đột nhiên phát sinh biến hóa!” Nói đến chỗ này, tâm tình Ngọc Thiên Trạch, rõ ràng có một ít biến hóa, đã có sợ hãi, lại có oán hận!

“Đoạn đường đào vong này, yêu thú rốt cục đem những người sống nuốt vào, tất cả đều tiêu hóa hết, mở cái miệng rộng, phun ra chỗ xương trắng chồng chất như núi này, quay người hướng phía ta cùng tộc thúc của ta khởi xướng phản công!”

“Khi đó, ta vẫn chỉ là Kim Đan sơ kỳ, mà tộc thúc của ta, cũng bất quá chỉ là tu vi Kim Đan trung kỳ, nhưng phía dưới cái vừa động thủ này, chúng ta mới kinh hãi phát hiện, con yêu thú này lại đã đạt tới tu vi Kim Đan hậu kỳ, mặc dù nó đã bị thương nặng, nhưng cũng xa hoàn toàn không phải là hai người ta cùng tộc thúc của ta, có thể đối phó!”

“Cứ như vậy, ta cùng tộc thúc của ta lập tức lâm vào bị động, hiểm tượng hoàn sinh, mà vừa lúc này, lại có sự tình càng thêm đáng lo phát sinh!” Ngọc Thiên Trạch biến sắc, trong mắt đột nhiên lộ ra hoảng sợ thật sâu.

“Đến cùng phát sinh cái gì?” Lâm Hải chau mày, vội vã hỏi.

“Ta gặp được phụ thân ta, mẫu thân của ta, còn có ca ca ta, tất cả thân nhân của ta!”

Lâm Hải nghe được không khỏi sững sờ, nhìn thấy thân nhân mình, có cái gì mà đáng sợ.

Mà trong mắt Ngọc Thiên Trạch, đột nhiên lộ ra hoảng sợ thật sâu, tựa hồ nhớ tới tình cảnh lúc trước, cho tới giờ khắc này tâm tình cũng đều không thể giữ vững bình tĩnh.

“Phụ mẫu ta luôn luôn ân ái, không biết vì sao, đột nhiên trở mặt thành thù, phụ thân ta giết mẫu thân của ta, lại giết ca ca mà ta yêu thương, nội tâm ta quả thực muốn sụp đổ, ngay tại thời điểm ta cực độ bi thương, không biết tại sao lại thế này, trường kiếm của phụ thân, lại hướng phía ta đâm xuống!”

“Nhìn lấy thân nhân từng cái từng cái chết đi, phụ thân từ ái trở nên khát máu tàn nhẫn, nội tâm ta tràn ngập tuyệt vọng, không còn mục đích mà chờ chết, nhưng ngay lúc này, đột nhiên bên tai ta vang lên một cái tiếng sấm, ta bỗng nhiên bừng tỉnh!”

“Lúc này ta mới phát hiện, hết thảy đều là giả, mà âm thanh như tiếng sấm khiến ta tỉnh lại kia, lại là tộc thúc của ta, dùng tính mạng ông ấy đang hô hoán!” Nói đến đây, Ngọc Thiên Trạch đau xót gần chết, nước mắt rơi như mưa!

“Trong nháy mắt ta mở mắt ra, liền nhìn thấy tộc thúc của ta vì bảo vệ ta, mà đột nhiên xông lại, ra sức đem ta đẩy ra, chính mình lại bị yêu thú thôn phệ, tại trong miệng yêu thú đột nhiên tự bạo Nguyên Anh, biến thành cái xác không hồn!”

Ngọc Thiên Trạch nói đến đây, đã khóc không thành tiếng, trái tim Lâm Hải chẳng biết tại sao, lại bỗng nhiên co lại, cảm động lây, trong lòng dâng lên một cỗ bi thương.

“Ngọc Thành chủ, sự tình đã qua qua nhiều năm, xin nén bi thương đi!” Lâm Hải thở dài, an ủi nói.

“Để ngươi chê cười!” Ngọc Thiên Trạch nhẹ nhàng xoa xoa nước mắt, lộ ra áy náy cười một tiếng.

“Tuy tộc thúc của ta lấy tự bạo làm đại giá, để yêu thú vốn đã trọng thương lần nữa bị thương nặng, đến cấp độ lung lay sắp đổ, nhưng là bằng vào thực lực lúc ấy của ta, vẫn vô pháp đem nó giết chết, mắt thấy yêu thú lần nữa hướng phía ta đánh tới, vì bảo mệnh, ta đành thi triển bí thuật của gia tộc!”

“A. Này sau đó thì sao?” Lâm Hải không khỏi hiếu kỳ hỏi.

“Ta dùng bí thuật lấy một sợi Tinh Hồn của bản thân, đem yêu thú trấn áp tại bên trong này!” Ngọc Thiên Trạch nhàn nhạt mở miệng.

“A?” Lâm Hải sững sờ, lần nữa hướng phía trước nhìn lại, lại phát hiện rỗng tuếch, căn bản không thấy bóng dáng của yêu thú.

“Yêu thú kia ở đâu bên trong, vì sao ta lại không nhìn thấy?”

“Trên không trung!” Ngọc Thiên Trạch đột nhiên ngẩng đầu, hướng phía bầu trời nhất chỉ!

Chương 1118: Tâm Ma Cự Thú

Lâm Hải theo ngón tay ngọc của Ngọc Thiên Trạch, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Tử Khí đầy trời, vẫn không thấy bóng dáng của yêu thú.

Ngay tại thời khắc buồn bực, hai tay Ngọc Thiên Trạch đột nhiên đánh ra một đạo ấn quyết, sau đó hướng phía bầu trời điểm một cái, nhất thời một đạo khí mang vô hình liền xông thẳng tới chân trời!

“Mở!”

Trong miệng Ngọc Thiên Trạch quát lạnh một tiếng, nhất thời trên bầu trời phảng phất như cái túi bị xé mở, trong nháy mắt xuất hiện một vết nứt dài nhỏ, sau đó càng lúc càng lớn, sau cùng vậy mà trở nên dài mấy trăm mét!

“Rống!”

Một tiếng vang đinh tai nhức óc truyền đến, để trong lòng Lâm Hải đột nhiên nhảy một cái, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời giật nảy cả mình!

Chỉ thấy trong cái khe, một tầng bọt khí mỏng như tơ, giống như một cái khí cầu trong suốt, đem một cái yêu thú lớn đỏ như máu, gắt gao bao ở bên trong.

Yêu thú không ngừng phẫn nộ gào thét, dùng cả tay chân, cái đuôi không ngừng quật qua quật lại, ra sức giãy dụa lấy, muốn thoát khỏi khống chế của bọt khí trong suốt.

Nhưng cái bọt khí trong suốt này, lại giống như biết co dãn, vô cùng cứng cỏi, mặc cho yêu thú giãy dụa biến hình không ngừng, lại từ đầu đến cuối không có một tia dấu hiệu rạn nứt.

“Cái này, chính là yêu thú kia?” Đồng tử Lâm Hải không ngừng co vào, mang theo chấn kinh thật sâu.

Cho đến nay, yêu thú mà Lâm Hải nhìn thấy qua, cũng có mấy cái, thế nhưng khổng lồ giống như một cái trước mặt này, thật đúng là lần đầu gặp, chỉ là từ kích cỡ đến xem, cái con yêu thú này liền tuyệt đối không yếu!

“Không sai, chính là nó!” Ngọc Thiên Trạch gật gật đầu, “Sau khi đưa nó khống chế lại, ta từng cùng nó có giao lưu qua, mới biết được nó chính là Tâm Ma Cự Thú đến từ Tâm Ma Hải!”

“Tâm Ma Hải? Tâm Ma Cự Thú?” Lâm Hải nghe được mà sững sờ, hai cái danh tự này, vẫn là lần đầu nghe nói.

Mà vừa lúc này, Tâm Ma Cự Thú tựa hồ phát hiện ra Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, đột nhiên phát ra một tiếng gào thét rung trời, phẫn nộ gầm hét lên.

“Tiểu nha đầu, thức thời thì mau mau thả bản Vương tử ra ngoài, nếu không ta diệt cả tộc nhà ngươi!”

Ngọc Thiên Trạch nghe được, khóe miệng thì là nhếch lên, phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường!

“Ta qua, trưởng thành thành cái bức dạng này, còn Vương tử đâu?.” Lâm Hải chợt cảm thấy một trận buồn cười, không để ý tới yêu thú này, mà chính là hướng phía Ngọc Thiên Trạch hỏi.

“Ngọc Thành chủ, ngươi dẫn ta tới đây, không phải là muốn để cho ta giết cái chim Vương tử này đi?”

“Không sai, chính là giết nó!” Ánh mắt Ngọc Thiên Trạch hiện lên cừu hận thật sâu!

“Ngươi thấy tầng bọt khí trong suốt kia không?” Ngọc Thiên Trạch đột nhiên nhất chỉ, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải gật đầu, tầng bọt khí này rất là kỳ lạ, Tâm Ma Cự Thú vô pháp thoát thân, toàn bộ đều nhờ tầng bọt khí này giam cấm.

“Đó chính là Tinh Hồn của ta!”

“Đó chính là Tinh Hồn?!” Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, lần nữa hướng phía bọt khí trong suốt kia nhìn lại, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Tuy lúc hắn đang thu thập Tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát, đã từng thấy qua Tinh Hồn của Thần Hỏa Tướng Quân Ngụy Định Quốc, nhưng Tinh Hồn của người sống, cái này còn là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi cảm thấy một trận ngạc nhiên.

Mà sắc mặt Ngọc Thiên Trạch ngưng trọng, tiếp tục nói nói.

“Ta thông qua bí thuật của gia tộc, dùng Tinh Hồn đưa nó khống chế, nhưng phàm là bí thuật, cũng có thiếu hụt, hậu quả làm như vậy, chính là ta cũng không thể rời khỏi phương viên ngàn dặm, nếu không Tinh Hồn sẽ tiêu tán, ta cũng sẽ chết oan chết uổng!"

Lâm Hải nghe xong, chậm rãi gật gật đầu, rốt cuộc minh bạch.

"Ngươi sở dĩ nói, vô pháp mang ta đi tìm kiếm tài nguyên khoáng sản ngọc thạch, chính là vì nguyên nhân này?"

"Không sai, nếu như muốn rời đi, cũng chỉ có một biện pháp, là đem cái Tinh Hồn đã tách ra này, thu hồi về lại trong cơ thể ta, chỉ là vừa làm như vậy, Tâm Ma Cự Thú liền sẽ thoát khốn, di hoạ cho nhân gian!"

"Nguyên lai là dạng này!" Lâm Hải ngẩng đầu liếc nhìn Tâm Ma Cự Thú một chút, trong ánh mắt lóe lên một tia hàn quang.

"Vậy mục đích mà Ngọc Thành chủ dẫn ta tới chỗ này, chính là để rút Tinh Hồn về, sau đó do ta xuất thủ, đem cái Tâm Ma Cự Thú này chém giết."

"Đúng!" Ngọc Thiên Trạch gật gật đầu, "Cái Tinh Hồn này tuy vây khốn Tâm Ma Cự Thú, nhưng sao lại cũng không phải là ta đang vây khốn chính mình? Mà ngươi đến, vừa lúc là một cái cơ hội!"

"Tính cách ngươi kiên định, thực lực không tầm thường, lường trước có thể chống bị Tâm Ma xâm nhập, chỉ cần không bị Tâm Ma vây khốn, lấy thực lực của ngươi, cái này Tâm Ma Cự Thú liền không đáng để lo!"

"Hiểu rồi!" Lâm Hải thở nhẹ một hơi, "Ta giúp ngươi thoát khốn, chém giết yêu thú, ngươi dẫn ta tìm kiếm tài nguyên khoáng sản ngọc thạch, cái này chính là sự tình cùng có lợi!"

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện tại trong lòng bàn tay, nhất thời một cỗ khí thế sắc bén bá đạo, từ bên trên thân thể Lâm Hải phát ra.

“Đã như vậy, Ngọc Thành chủ đem Tinh Hồn thu về đi!”

“Bây giờ còn chưa được!” Ngọc Thiên Trạch lắc đầu, “Ta nói, muốn ngươi đơn đao phó hội, là bởi vì ta sẽ không lưu lại chiến đấu cùng một chỗ với ngươi, trước khi triệt hồi Tinh Hồn, ta phải rời khỏi!”

Lâm Hải nghe được, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, sau đó cười lạnh một tiếng, ánh mắt hiện lên vẻ khinh miệt.

“Đã như vậy, ngươi rời đi là được, một mình Lâm mỗ, lại cũng không sợ!”

“Lâm Tông chủ, ngươi không nên hiểu lầm!” Ngọc Thiên Trạch vừa thấy biểu tình kia của Lâm Hải, liền biết rõ Lâm Hải khẳng định cho là mình tham sống sợ chết, phải ẩn trốn, vội vã mở miệng giải thích.

“Sau khi Tinh Hồn trở về cơ thể, ta sẽ có một canh giờ hư nhược, đến lúc đó liền cả người phàm cũng không bằng, nếu như ở lại bên trong đây, chỉ có thể là gia tăng gánh nặng cho ngươi!”

“Nguyên lai là dạng này!” Sắc mặt Lâm Hải, lúc này mới hoà hoãn lại.

“Tốt, Ngọc Thành chủ, vậy ngươi mau mau rời đi đi, chờ Tinh Hồn ngươi triệt hồi, ta tự sẽ đem yêu thú này chém giết!”

“Vậy chính ngươi cẩn thận một chút!” Ngọc Thiên Trạch liếc nhìn Lâm Hải một chút, lại dặn dò nói.

“Chờ lúc ngươi phát hiện cái bọt khí trong suốt này đầu chớp động, liền chuẩn bị sẵn sàng, sau khi chớp động bảy lần liền sẽ rạn nứt, đến lúc đó ngươi lập tức xuất thủ, đừng cho Tâm Ma Cự Thú có thời cơ thở dốc, tranh thủ nhất đao mất mạng!”

"Còn có, một khi thất bại, đừng có ý đồ dùng trận pháp đi đối phó với nó, Tâm Ma vốn là hư vô mờ mịt, tất cả trận pháp đối với nó đều vô hiệu, nếu không ta cũng sẽ không phí khí lực lớn như vậy!"

"Sau cùng, ta nhắc lại một điểm trọng yếu nhất cho ngươi, Tâm Ma Cự Thú chủ yếu vẫn là dựa vào Tâm Ma để công kích, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, lúc Tâm Ma công kích, hết thảy những gì bản thân ngươi nhìn thấy, tất cả đều là giả, tuyệt đối không thể tin!"

"Ngươi yên tâm đi, ta biết rõ!" Lâm Hải gật gật đầu, đột nhiên cảm giác được Ngọc Thiên Trạch có chút dông dài, nếu đều đã biết là Tâm Ma, vậy mình há sẽ tin tưởng?

Ngọc Thiên Trạch thấy Lâm Hải một mặt bộ dáng không thèm để ý chút nào, nhất thời đoán được ý nghĩ của Lâm Hải, môi son hé hé, muốn nói lại thôi, sau cùng bất đắc dĩ thầm than một tiếng, thầm cười khổ lắc đầu.

"Nếu biết rõ chính là Tâm Ma, liền sẽ không bị Tâm Ma quấy nhiễu, vậy liền không gọi là Tâm Ma!"

Không nói lại chuyện đã nói, Ngọc Thiên Trạch biết rõ có nói nhiều cũng là nói vô ích, còn lại chỉ có thể dựa vào chính Lâm Hải.

Nếu Lâm Hải có thể nhanh chóng phá mất Kính Tượng Huyễn Trận mà chính mình bày xuống, tính cách vẫn là tương đối kiên định, lường trước Tâm Ma muốn ăn mòn, cũng sẽ không dễ dàng như vậy đi?

"Thời điểm Tâm Ma loạn tâm, Tâm Ma yêu thú cũng sẽ không có cách nào để hành động, không thể dựa vào thân thể để công kích ngươi, chỉ cần ngươi ngăn cản được công kích của Tâm Ma chính là an toàn!"

“Chính ngươi bảo trọng, xin nhờ!”

Nói xong, Ngọc Thiên Trạch lại sâu sắc liếc nhìn Lâm Hải một chút, mới đột nhiên quay người, lắc mình mấy cái liền rời đi.

“Hô ~” Sau khi Ngọc Thiên Trạch rời đi, Lâm Hải ngẩng đầu nhìn về phía Tâm Ma Cự Thú đang không ngừng giãy dụa, trong lòng cũng có chút gấp gáp.

Tuy cũng trải qua không ít chiến đấu, nhưng tiến hành đấu tranh cùng Tâm Ma, còn là lần đầu tiên, tuy vừa rồi Lâm Hải nói cùng Ngọc Thiên Trạch rất nhẹ nhõm, nhưng Lâm Hải tại trong một số tiểu thuyết, đã thấy qua loại đồ vật Tâm Ma này, vẫn biết rõ Tâm Ma khủng bố, coi như một số người đắc đạo thành Tiên, cũng có thể chết bởi tay Tâm Ma!

“Tới đi, người cao to, ca ca hôm nay liền chiếu cố ngươi!” Chân khí quanh thân Lâm Hải nhấp nhô, nắm chặt Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, ánh mắt sáng rực, nháy mắt cũng không nháy nhìn chằm chằm vào bọt khí trong suốt trên bầu trời này, ý chí chiến đấu sục sôi.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên, bọt khí trong suốt này bỗng nhiên lóe lên, đôi mày của Lâm Hải trong nháy mắt liền dựng thẳng lên đến!

“Bắt đầu!”

Lâm Hải không khỏi đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa nắm chặt, chân khí toàn thân cấp tốc điều động, trong miệng bắt đầu đếm số!

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu...”

Ngay tại thời điểm Lâm Hải chuẩn bị đếm số bảy, ở giữa lại đột nhiên nảy sinh dị biến!

Chương 1119: Nợ cũ ẩn giấu dưới đáy lòng

“Rống!”

Một tiếng rống to truyền đến, bọt khí trong suốt vây khốn Tâm Ma Cự Thú, chẳng biết tại sao vậy mà sớm rạn nứt, thân hình khổng lồ của Tâm Ma Cự Thú trong nháy mắt đã thoát khốn!

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay lập tức quơ múa, nhưng mà bởi vì bọt khí sớm rạn nứt, hắn đã mất đi tiên cơ, còn chưa chờ xuất thủ, thân thể Lâm Hải chợt run lên, cứng tại bên trong này!

Sau một khắc, cảnh tượng trước mắt Lâm Hải liền biến đổi!

Lâm Văn nằm tại trên một cái giường cũ nát, không ngừng ho khan, vẻ mặt Tống Cần đau khổ, đem Lâm Văn nâng đỡ dậy để đút thuốc, trong mắt mang theo đau thương thật sâu.

“Cha!” Lâm Hải kinh hô một tiếng, tiện tay đem bao sách ném ở trên chiếc bàn gỗ bên cạnh đã sắp tan ra thành từng mảnh, lập tức bổ nhào vào trước giường, nhìn sắc mặt Lâm Văn tái nhợt không có chút máu, tâm lý siết chặt đau nhức một trận!

“Tiểu Hải, ngươi tan học a?” Tống Cần thấy Lâm Hải một thân đồng phục giặt đến trắng bệch, sắc mặt non nớt trở về, nhanh chóng xoa xoa nước mắt, cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Mụ, cha ta thế này là thế nào?” Trong mắt Lâm Hải lóe lên quang mang thống khổ, hướng phía Tống Cần vội vã hỏi.

“Cha ngươi vì gom góp phí sinh hoạt cho ngươi, qua trên trấn tìm chủ thầu đòi ba năm tiền lương bị khất nợ, kết quả tiền lương không đòi được, còn bị người đánh, liền xuống đất cũng không nổi.” Tống Cần lau nước mắt, thương tâm nói nói.

“Vương bát đản!” Lâm Hải giận mắng một tiếng, quay đầu liền chạy ra khỏi cửa!

“Tiểu Hải, Tiểu Hải...” Tống Cần vội vàng vội vã hô hào, Lâm Hải lại như không nghe thấy, xông vào nhà bếp cầm thái đao, cưỡi lên xe đạp liền đi vào bên trong trấn.

Phanh một cái, Lâm Hải liền đem cửa phòng nhà chủ thầu Ngô lão nhị đá văng, mang theo thái đao liền vọt vào!

“Ngô lão nhị vương bát đản, lão tử hôm nay giết...” Lâm Hải khua thái đao trong tay, lời nói nói được một nửa, lại dừng lại, sau đó ánh mắt lộ ra hoảng sợ thật sâu!

Chỉ thấy Ngô lão nhị hai tay để trần, cái đầu phình to, đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, một mặt đùa giỡn nhìn lấy chính mình, phía sau gã, còn đứng mười cái du côn lưu manh cà lơ phất phơ, mỗi cái hai tay ôm ngực, một mặt hung ác.

Nhưng làm cho đáy lòng Lâm Hải phát lạnh nhất là, dưới một cái chân to của Ngô lão nhị, là một cái tiểu nữ hài đeo bọc sách, bất lực thút thít yếu đuối, đang bị hung hăng giẫm trên mặt đất.

“Vân Vân!!!”

Lâm Hải nhịn không được phát ra một tiếng kêu đau, cái tiểu nữ hài bị Ngô lão nhị dẫm dưới chân kia không phải là người khác, mà chính là thân muội muội của mình, Lâm Vân!

“Ca, nhanh cứu ta a, ta đau quá a!” Lâm Vân nhìn thấy Lâm Hải tiến đến, lập tức khóc hô nói.

“Thả muội muội ta ra!” Lâm Hải vung thái đao trong tay lên, mắt đỏ rống to nói.

“Thả nàng? Ha ha!” Ngô lão nhị lảo đảo từ trên ghế salon đứng lên, giẫm lên chân Lâm Vân, còn không quên ở phía sau Lâm Vân, dùng sức xoa xoa, Lâm Vân mới mười mấy tuổi, lập tức đau đến khóc lớn lên.

Ngô lão nhị lại như không hề nghe thấy, móc điếu thuốc ra nhàn nhã điểm, nhẹ nhàng rít vào, hướng phía Lâm Hải nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra miệng đầy răng vàng khè!

“Ngươi con mẹ nó nói buông liền buông ra a!” Ngô lão nhị đột nhiên há miệng, đem khói nôn tại trên mặt Lâm Hải.

“Một cái vừa học sinh sơ trung con mẹ nó vừa dứt sữa, cũng dám học người ta chơi đao? Tin lão tử giết chết ngươi hay không!” Ngô lão nhị không có sợ hãi, vươn đầu ngón tay, tại ngực Lâm Hải, hung hăng đâm một cái.

“Ta, ta...” Lâm Hải dương dương thái đao trong tay, nhưng trong lòng đột nhiên dâng lên vô tận hoảng sợ, chết sống không dám chém xuống.

Ngô lão nhị thấy vậy, càng thêm khinh thường, đưa tay đem thái đao trong tay Lâm Hải đoạt lại, đưa tay cho Lâm Hải hai cái vả miệng, sau đó một chân đem Lâm Hải đạp trên mặt đất.

“Mẹ nhà nó! Tên cha ngu xuẩn của ngươi kia, còn dám tìm ta đòi tiền? Ta con mẹ nó a để cho lão đòi! Ngươi, qua đây!” Ngô lão nhị đột nhiên hướng phía một cái tiểu du côn sau lưng câu câu tay.

“Ngô ca, có cái gì phân phó?” Tiểu du côn lập tức xoay người, chạy tới.

“Qua bên trong nhà họ Lâm nói cho lão biết, muốn con trai con gái của lão không có việc gì, liền con mẹ nó cầm ba vạn khối tiền đến chuộc, một ngày không đến, liền con mẹ nó chặt một đầu ngón tay của con lão!”

“Vâng!” Tiểu côn đồ đáp ứng một tiếng, hấp tấp đi ra ngoài.

Không đến nửa giờ, tiểu côn đồ đã đi mà quay lại, chỉ là lần này Tống Cần cũng cùng đi theo.

Tống Cần vừa vào nhà, nhìn thấy Lâm Hải cùng Lâm Vân bị người giẫm trên mặt đất, lúc ấy liền khóc.

“Ngô ca, tiền ngươi nợ chúng ta, chúng ta không muốn nữa, hài tử không hiểu chuyện, van cầu ngươi thả bọn chúng đi!”

“Người nào con mẹ nó thiếu tiền của các ngươi, hiện tại là các ngươi thiếu tiền của lão tử!” Ngô lão nhị một chân đem Tống Cần cũng đạp lăn trên mặt đất.

“Ta con mẹ ngươi, ngươi đánh dám mẹ ta!” Lâm Hải nằm rạp trên mặt đất, thấy mẫu thân bình thường thương yêu mình nhất bị đánh, đầu ông một tiếng, một cỗ nhiệt huyết liền xông lên.

Khí lực không biết từ đâu tới, Lâm Hải lập tức đem tiểu du côn giẫm lên chính mình xốc lên, xông lại tung một chân liền đá vào trên đũng quần của Ngô lão nhị!

“Ngao!” Ngô lão nhị nhất thời phát ra một tiếng rú thảm như giết heo, tuy Lâm Hải mới là một cái học sinh sơ trung, khí lực không tính là rất lớn, nhưng một cước này là đá vào bộ vị yếu ớt nhất, cũng đủ để Ngô lão nhị chịu!

“Con mẹ nhà ngươi!” Kịch liệt đau đớn, nhất thời để Ngô lão nhị mất đi lý trí, một bên cong thân lại bưng lấy háng, bên trong một cái tay khác, vung vẩy thái đao đoạt đến từ chỗ Lâm Hải, cũng hung ác hướng phía trên đầu Lâm Hải chặt xuống!

Lâm Hải thấy thế, trong mắt đột nhiên lộ ra hoảng sợ thật sâu, lập tức bị dọa sợ, ngơ ngác đứng tại bên trong này, liền trốn tránh cũng quên.

“Tiểu Hải!”

“Ca!”

Tống Cần cùng Lâm Vân thấy thế, tất cả đều mắt lộ tuyệt vọng, phát ra một tiếng gào lên đau đớn tê tâm liệt phế.

“Ta muốn chết sao?” Trong nháy mắt đao quang tốc biến, trong đầu Lâm Hải, chỉ còn lại có một cái ý niệm này trong đầu!

Ông!

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo ánh sáng, bỗng nhiên chui vào não hải của Lâm Hải, giống như một tiếng sấm nổ, tại trong đầu Lâm Hải, ầm vang nổ vang!

Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, trong nháy mắt thanh tỉnh, cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi, lại phát hiện Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, đang hướng phía trên đầu mình chặt xuống!

“Mẹ nó!” Lâm Hải kinh hãi biến sắc, muốn thu tay lại cũng đã không kịp, bên trong vội vã liền vội vàng hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trực tiếp thu hồi vào trong Thánh Cảnh, mới tránh thoát bị hậu quả giết chết chính mình!

Nhìn lên Tâm Ma Cự Thú đứng yên không động trước mặt, phía sau lưng Lâm Hải nhất thời bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, trong lòng một trận hoảng sợ!

“Thật đáng sợ, chính mình đã biết rõ phải đối mặt với Tâm Ma, vậy mà bất tri bất giác vẫn là chìm vào, nếu không phải trong đầu đột nhiên xuất hiện đạo ánh sáng này, hiện tại đã mạc danh kỳ diệu tự sát!”

Đồng thời, trong lòng Lâm Hải, cũng toát ra một cỗ kí ức xa xưa đến cơ hồ quên mất, sắc mặt xấu xí của Ngô lão nhị này, lần nữa hiện ra tới.

“Nguyên lai trong nội tâm của ta, đối với chuyện này lúc trước một mực canh cánh trong lòng, lưu lại bóng mờ rất sâu a!”

Lâm Hải bị Tâm Ma ảnh hưởng, một cái cừu hận chôn giấu dưới đáy lòng nhiều năm, bị lật ra, đó còn là chuyện phát sinh ở thời điểm hắn mới vừa lên sơ trung.

Chỉ bất quá, thời điểm lúc trước khi Lâm Hải mang theo thái đao lao ra, liền bị Tống Cần cản lại, Lâm Vân cũng không có bị Ngô lão nhị bắt đi, người một nhà nén giận, nhận không may, nào còn có dám tìm Ngô lão nhị đòi tiền lương.

Bây giờ nghĩ lại, nếu như lúc trước mẫu thân mình không có ngăn chính mình lại, chỉ sợ hậu quả liền sẽ giống như vừa rồi đi.

Tuy sự tình phía sau không có phát sinh, nhưng dưới Tâm Ma vừa rồi thôi động, hết thảy cũng giống như đã chân thực trải quả, diện mục của Ngô lão nhị, vẫn là để trong lòng Lâm Hải dâng lên nộ hận thật sâu!

“Ngô lão nhị.” Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Nếu không phải Tâm Ma, ta đều đã nhanh đem ngươi quên, lần sau trở về, nhất định phải tìm ngươi thanh tẩy khoản nợ lúc trước này!”

“Rống!”

Mà lúc này đây, Tâm Ma Cự Thú đột nhiên lần nữa phát ra một tiếng rống to, thân hình khổng lồ vậy mà lăng không vọt lên, giống như một tòa sơn phong cực lớn, hướng phía Lâm Hải nện xuống!

“Muốn chết!”

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa xuất hiện, một cái sắc bén chọc lên, đao mang màu lam bắn ra, thẳng đến Tâm Ma Cự Thú mà đi!

Chương 1120: Tâm Ma đáng sợ

Ông!

Mắt thấy Lâm Hải bổ đến một đao kia, dưới thân Tâm Ma Cự Thú, lại đột nhiên xuất hiện một tầng gợn sóng không khí, đem đao mang đỡ được, mấy hơi sau liền tiêu tán không thấy!

“Xem ra cái Tâm Ma Cự Thú này, những năm này đã khôi phục không ít!”

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, nhờ vào khoảng cách đó, thân thể cấp tốc nhảy lùi lại một cái, tránh thoát thân hình khổng lồ tựa như núi cao của Tâm Ma Cự Thú này.

Ầm!

Tâm Ma Cự Thú rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang cực lớn, khắp nơi cũng rung động, nhất thời bụi đất tung bay, cát vàng đầy trời!

Mà Lâm Hải thì là nhảy lên một cái, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay lần nữa giơ lên, trong miệng quát chói tai một tiếng!

“Bá Không Trảm!”

Bạch!

Một đường đao mang lạnh thấu xương, giống như chớp nhoáng xẹt qua trời cao, đem không khí cũng cắt chém phát ra một tiếng rít, nhất thời quang hoa đầy trời, đao mang dài ra theo gió, hướng phía Tâm Ma Cự Thú vừa hạ xuống đất mà rơi xuống!

“Rống!”

Trong mắt Tâm Ma Cự Thú, đột nhiên hiện lên một chút sợ hãi, thân hình khổng lồ hạ xuống, đột nhiên đem cái đuôi bắt đầu dao động, nhất thời một cỗ khí lãng bị quất ra, thẳng đến đao mang mà đi!

Ông!

Cỗ khí lãng này cùng đao mang chạm vào nhau, liền một hơi thời gian đều không có chịu đựng, liền bị đánh trúng vỡ nát, đao mang sắc bén vẫn như cũ, tiếp tục hướng phía Tâm Ma Cự Thú đánh tới!

“Hỗn đản!” Tâm Ma Cự Thú sợ hãi gào thét một tiếng, miệng nói tiếng người, thân hình khổng lồ vội vã hướng phía bên cạnh bay vọt!

Nhưng mà, tốc độ của nó dù có nhanh, lại có thể nào nhanh hơn đao mang, xoạt một tiếng, cái đuôi cực to không có tránh thoát, nhất thời bị Lâm Hải dùng một đao chặt xuống nửa cái, bay vào giữa không trung, liên tiếp nện vào mười mấy cái cây đại thụ, mới phanh cái rơi trên mặt đất.

“Rống!!!”

Tâm Ma Cự Thú nhất thời phát ra một tiếng gào thét thống khổ, mắt to nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lộ ra quang mang vô cùng oán độc!

“Ngươi cái nhân loại đáng chết này, cũng dám phá hư thân thể anh tuấn uy vũ của bản Vương tử, bản Vương tử muốn để ngươi vĩnh rơi vào Tâm Ma Khổ Hải, nếm vạn thiên thống khổ mà chết!!!”

Lâm Hải đối với Tâm Ma Cự Thú gào thét, căn bản khinh thường để ý tới, trong lòng ngược lại có một phát hiện kinh hỉ!

“Cái Tâm Ma Cự Thú này, tu vi tuy là Kim Đan hậu kỳ, nhưng lại chưa nắm giữ lực lượng đạo hạnh!”

Lãnh Nguyệt Như lúc trước đã từng nói qua, một đao Bá Không Trảm kia của Lâm Hải, thực lực có thể so với một kích Đạo pháp toàn lực do Nguyên Anh sơ kỳ thi triển, nhưng về sau Lâm Hải mới biết, lực lượng đạo hạnh so với Đạo pháp thì lợi hại hơn nhiều!

Nếu như là người tu hành Kim Đan hậu kỳ nắm giữ lực lượng đạo hạnh, hoàn toàn có thể bằng vào đạo hạnh, đón lấy một chiêu Bá Không Trảm này, nhưng Tâm Ma Cự Thú lại thương tổn tại phía dưới Bá Không Trảm, Lâm Hải lập tức kết luận, nó không hiểu đạo hạnh!

Bất quá Lâm Hải nghĩ cũng phải, Tâm Ma Cự Thú có thể tại trong lòng người, thần không biết quỷ không hay thức tỉnh Tâm Ma lại, đã là tồn tại cực kỳ kinh khủng, nếu lại hiểu đạo hạnh, này vẫn phải đáng sợ bao nhiêu.

Nếu Tâm Ma Cự Thú không hiểu đạo hạnh, Lâm Hải liền yên lòng, cứ như vậy liền dễ đối phó hơn nhiều!

“Thân thể anh vũ?” Lâm Hải khinh thường cười một tiếng, “Vậy ca ca liền đem ngươi chẻ thành Anh Vũ!”

“Bá Không Trảm!”

Lâm Hải thả người nhảy lên, nhảy dựng lên lại là một chiêu Bá Không Trảm, hướng phía thân hình khổng lồ của Tâm Ma Cự Thú, hung ác vỗ xuống.

Toa!

Đao mang lần nữa nở rộ, quang hoa đầy trời, vạch phá bầu trời, chớp mắt liền đến trước mặt Tâm Ma Cự Thú, Tâm Ma Cự Thú quái khiếu một tiếng, trong mắt lóe lên thần sắc sợ hãi!

“Lão công, ngươi muốn giết ta!”

Nhưng vào lúc này, một đường thanh âm tuyệt vọng, đột nhiên nổ vang tại bên tai Lâm Hải, để Lâm Hải đột nhiên giật mình!

Ngẩng đầu nhìn lại, mí mắt Lâm Hải nhất thời cuồng loạn một trận, sắc mặt đại biến, tràn ngập thật không thể tin!

Chỉ thấy phía trước mình, Liễu Hinh Nguyệt một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, yếu đuối đứng tại bên trong này, hai cái mắt to linh động, giờ phút này lại đang tràn ngập nước mắt nhìn lấy chính mình, tràn ngập đau thương cùng khổ sở!

“Hinh Nguyệt!” Trong lòng Lâm Hải, đột nhiên nắm chặt đau nhức một trận, thời gian gặp gỡ qua lại yêu đương cùng Liễu Hinh Nguyệt, như là bộ phim, chợt lóe lên tại bên trong não hải, ấm áp cùng hạnh phúc vô cùng này, vậy mà mắt thấy muốn bị chính mình vô tình phá hủy!

“Thao, ta con mẹ nó a đang làm gì?” Lâm Hải gấp đến giận mắng một tiếng, làm sao cũng không hiểu chính mình đang phát cái thần kinh gì, vì sao muốn một đao bổ hướng nữ nhân mà mình yêu mến.

“Thu!”

Lâm Hải vội vã nghịch chuyển chân khí, dùng hết khí lực đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao rút về, phía dưới chân khí đảo lưu, ở ngực Lâm Hải nhất thời như gặp phải trọng chùy, một ngụm máu tươi liền phun ra ngoài.

Mà đao mang sắc bén, cũng tại địa phương cách Liễu Hinh Nguyệt không đến một thước, đột nhiên tán đi, hóa thành vô số ánh sáng!

“A!” Liễu Hinh Nguyệt tuy đã trốn qua vận rủi bị một đao trảm giết, nhưng cũng bị đao mang mang theo tật phong, lập tức hất tung lên mặt đất, bưng lấy cổ chân kêu đau một tiếng.

“Lão công, ta bị thương, ta chân đau quá!”

“Hinh Nguyệt!” Thấy bộ dáng Liễu Hinh Nguyệt một mặt thống khổ, Lâm Hải vội vàng chịu đựng thương thế, xông qua, một tay đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào bên trong ngực.

“Ngươi không sao chứ, Hinh Nguyệt...”

Lâm Hải lời còn chưa nói hết, trong mắt đột nhiên hiện lên vẻ kinh ngạc, đã thấy đôi mi của Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên vẩy một cái, sắc mặt dữ tợn, môt cây chủy thủ trong tay đột nhiên hướng phía trước ngực chính mình đâm tới!

“Hinh Nguyệt, ngươi đang làm cái gì?!” Lâm Hải phát ra một tiếng rống thương tâm gần chết, thân thể vội vã tránh sang bên cạnh một cái, tránh thoát một kích trí mệnh, nơi bả vai lại đột nhiên truyền đến đau đớn một hồi!

“Tê!”

Kịch liệt đau đớn, để Lâm Hải giật mình một cái, đột nhiên bừng tỉnh, Liễu Hinh Nguyệt trước mắt trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng!

“Thao, lại con mẹ nó bị lừa!”

Lâm Hải tức đến thầm mắng một tiếng, lúc này mới thanh tỉnh lại, Hinh Nguyệt còn tại Phàm Gian giới, nào sẽ xuất hiện ở đây được. Chính mình bất tri bất giác liền lại bị Tâm Ma mê hoặc, kém chút đem mệnh dựng vào.

Nhìn nơi bả vai của chính mình, đang không ngừng chảy ra máu tươi, Lâm Hải lần này liền bị vật gì gây thương tích cũng không biết, cái Tâm Ma công kích này, quả nhiên là quỷ dị!

“Đáng giận!” Tâm Ma Cự Thú cũng không nghĩ tới Lâm Hải lại lần nữa đào thoát được, tức đến nổi trận lôi đình, móng vuốt cực lớn, như một cái đại chùy, hướng phía Lâm Hải liền nện xuống!

Lâm Hải thấy thế, trong lòng nhất động, đột nhiên phát hiện ra một cái quy luật.

Cái Tâm Ma Cự Thú này mỗi một lần sau khi tiến hành Tâm Ma công kích, tựa hồ cũng phải dùng thân thể tiến hành công kích một hai lần, sau đó mới có thể lần nữa phát động Tâm Ma công kích!

“Chẳng lẽ Tâm Ma công kích, không thể liên tục, trung gian nhất định phải có khoảng cách ngắn ngủi?”

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải nhất động, nếu như là như vậy, vậy một kích sau đó của mình, nhất định phải đưa nó tiêu diệt, nếu không lần công kích sau, nhất định lại là Tâm Ma công kích Quỷ Thần khó lường, người nào biết mình vẫn sẽ may mắn như vậy, lần nữa đào thoát hay không?

Thế nhưng là cái Tâm Ma Cự Thú này tuy không hiểu đạo hạnh, nhưng dù sao cũng là yêu thú Kim Đan hậu kỳ, thực lực không yếu, nếu muốn dùng một đao giết nó, thật đúng là không phải chuyện dễ dàng!

“Vì lý do ổn thỏa, chỉ có sử dụng một kích mạnh nhất của chính mình!”

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, liền tại thời điểm Tâm Ma Cự Thú muốn dùng một trảo đánh chết chính mình, đột nhiên chân đạp tốc độ kỳ diệu của Ảnh Sát Thuật, hiểm lại càng hiểm mà né qua, đồng thời Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, lần nữa giơ lên, đồng thời trong miệng quát chói tai một tiếng!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Ông!

Bầu trời chấn động một mảnh, hư ảnh Kim Côn cực lớn, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, hướng phía Tâm Ma Cự Thú nện xuống đến!

“Không!”

Thân hình khổng lồ của Tâm Ma Cự Thú, nhất thời bị cái cỗ khí thế uy mãnh cường đại này, ép tới run rẩy một trận, ánh mắt lộ ra thần sắc vô cùng hoảng sợ.

Giờ phút này, một trảo công hướng Lâm Hải của nó, bởi vì Lâm Hải không có chống cự, lựa chọn tránh né, phía dưới quán tính, một trảo này còn đang quét ngang trong không khí, không có đình chỉ xuống tới.

Mà một côn uy thế mạnh nhất của Lâm Hải, lại rơi xuống vào lúc này, Tâm Ma Cự Thú coi như muốn vận dụng Tâm Ma, đi mê hoặc Lâm Hải, đều đã làm không được!

“Quả nhiên bị chính mình đoán đúng, vậy thì chết đi!” Lâm Hải thấy thế thì là vui vẻ, một chiêu Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ của chính mình này, thế nhưng là có thể so với một kích Đạo pháp toàn lực của đại năng Nguyên Anh hậu kỳ.

Tâm Ma Cự Thú không có đạo hạnh, bằng vào thân thể cùng Đạo pháp, căn bản là không có cách chống lại, phía dưới một côn này hẳn là phải chết không nghi ngờ!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải lộ vẻ mặt cười lạnh, liệu định Tâm Ma Cự Thú hẳn phải chết, đã thấy Tâm Ma Cự Thú đột nhiên mở ra miệng lớn, sau đó một cái vật thể đỏ như máu, đột nhiên phun ra ngoài!

Chương 1121: Huyết Khô Lâu

“Đó là cái đồ vật gì?”

Lâm Hải giật mình, ở trong nháy mắt khi cái vật thể màu hồng này phun ra ngoài, bầu trời nhất thời đầy trời sương máu, âm hồn kêu khóc, cả vùng không gian như là biến thành Huyết Sắc Luyện Ngục!

Coong!

Côn Ảnh màu vàng kim cùng vật thể màu hồng đụng vào nhau, nhất thời phát ra một tiếng thanh thúy như tiếng kim loại va đập vào nhau, bầu trời đột nhiên nhấc lên một trận cuồng phong cấp chính, trong lúc nhất thời quang mang đầy trời, đem sương máu nồng đậm xuyên thấu, vô số hư ảnh âm hồn, trong nháy mắt hóa thành hư vô!

Cho tới giờ khắc này, nguyên hình của vật thể màu hồng này, mới dần dần hiển hiện ra, rõ ràng là một cái đầu lâu lớn cỡ nắm tay, bị sương máu màu hồng vờn quanh!

Cái đầu lâu màu hồng này, treo giữa không trung quay tròn loạn chuyển, không ngừng phóng xuất ra sương máu màu hồng, ngăn cản lấy Côn Ảnh màu vàng kim rơi xuống, cứ thế mà đem Côn Ảnh màu vàng kim, ngăn ở giữa không trung!

“Cái gì!” Lâm Hải thấy thế, giật nảy cả mình!

Cái Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ này, chính là một chiêu có lực công kích mạnh nhất trước mắt của mình, nghĩ không ra vậy mà không thể có hiệu quả một kích, bị cái đầu lâu kỳ quái này, cản lại.

Nếu như ngay cả Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ đều không thể đem cái Tâm Ma Cự Thú này giết chết, Lâm Hải cũng chỉ còn lại có thủ đoạn sau cùng, cái kia chính là thần thông Phần Thiên.

Thế nhưng là thần thông Phần Thiên mặc dù có uy lực vô cùng to lớn, nhất là cái Thiên Hỏa đáng sợ kia, cơ hồ có thể đốt sạch hết thảy thế gian, nhưng Lâm Hải nếu không phải vạn bất đắc dĩ, lại không nghĩ vận dụng.

Dù sao chân khí mà thần thông Phần Thiên cần tiêu hao, thật sự là quá mức to lớn, nếu như nói Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ lập tức có thể rút mất sáu bảy thành chân khí bây giờ của chính mình, như vậy thần thông Phần Thiên, ít nhất phải rút mất chín thành!

Một khi dùng ra, chính mình liền sẽ lâm vào cấp độ chân khí khô kiệt, lúc này nếu có địch nhân tập kích, vậy mình liền nguy hiểm, bởi vậy Lâm Hải chỉ đem thần thông Phần Thiên, xem như đòn sát thủ cuối cùng, mà không phải thủ đoạn chiến đấu thường quy.

Huống chi, Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ trước mắt đã thi triển, cộng thêm trước đó chiến đấu, chân khí trong cơ thể mình đã không còn thừa mấy, coi như thi triển thần thông Phần Thiên, cũng phải cắn thuốc bù lại tiêu hao trước đó, đối với thân thể thực sự là tổn hại quá lớn!

“Thao, ca ca cũng không tin!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên một tia quật cường, cái Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ này thế nhưng là học được từ Ngộ Không a, xem Ngộ Không người ta thi triển đi ra, vậy quả thực là Thạch Phá Thiên Kinh, toàn bộ Thiên Đình cũng kém chút bị hủy diệt, chẳng lẽ mình liền cái Tâm Ma Cự Thú cũng thu thập được sao?

“Rơi cho ta!!!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, trong lòng cũng không thèm đếm xỉa, lập tức đem toàn bộ chân khí còn thừa phóng thích, được ăn cả ngã về không, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nhất thời tỏa sáng hào quang, Côn Ảnh màu vàng kim trên bầu trời đột nhiên trầm xuống, trong nháy mắt đem khô lâu đỏ như máu, đè xuống mà đi!

“Tốt!” Lâm Hải thấy thế, trước mắt đột nhiên sáng lên, đã thấy khô lâu đỏ như máu này, tuy vẫn đang không ngừng xoay tròn, phóng thích ra sương máu âm hồn, nhưng tốc độ lại rõ ràng chậm lại, hơn nữa ẩn ẩn bắt đầu lay động!

“Đậu móa, lại đến!” Lâm Hải cắn răng một cái, hai tay dùng lực, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa phun toả hào quang, Côn

Ảnh màu vàng kim ông một tiếng, ầm vang rơi xuống!

Phốc!

Thanh âm như là cái túi vỡ vụn, vang lên giữa không trung, lần này, khô lâu đỏ như máu phảng phất muốn mất đi khống chế, kịch liệt run rẩy lên.

Mà Côn Ảnh màu vàng kim, hiển nhiên cũng đã đến cực hạn, quang mang bắt đầu trở nên ảm đạm, ẩn ẩn có xu thế tiêu tán!

“Đáng giận!”

Lâm Hải thấy thế, trong lòng khẩn trương một trận, tình huống bây giờ rất rõ ràng, Côn Ảnh màu vàng kim cùng khô lâu đỏ như máu, tất cả đều đã là nỏ mạnh hết đà, bây giờ chỉ xem ai có thể kiên trì đến một khắc cuối cùng!

Đồng thời với lúc Lâm Hải lo lắng, Tâm Ma Cự Thú cũng là trợn tròn xoe hai mắt to lớn, tràn ngập hoảng sợ cùng thật không thể tin, hiển nhiên không nghĩ tới đầu Côn Ảnh màu vàng kim này, vậy mà cường hãn như vậy, liền pháp bảo bảo mệnh mà nó một mực không nỡ dùng, xem ra cũng không nhất định là ngăn cản được!

Một người một thú, tất cả đều thi triển ra toàn lực, khống chế Côn Ảnh màu vàng kim cùng khô lâu đỏ như máu, đối chọi trên không trung, tranh đoạt một đường sinh cơ sau cùng!

Mấy chục giây về sau, bên trên bầu trời, đột nhiên phát ra một tiếng Đinh vang giòn, Lâm Hải cùng Tâm Ma Cự Thú tất cả đều vội vã nhìn lại!

Sau đó, Lâm Hải sắc mặt nhất thời lộ ra vẻ mừng như điên, đã thấy khô lâu đỏ như máu kia, đột nhiên đình chỉ xoay tròn, sương máu màu hồng trở nên vô cùng mỏng manh vậy mà hao hết!

Sắc mặt Tâm Ma Cự Thú thì là hoàn toàn thay đổi, ánh mắt lộ ra thần sắc vô cùng hoảng sợ!

“Không!”

Phát ra một tiếng nộ hống sợ hãi, Tâm Ma Cự Thú quay đầu liền chạy!

Mà cùng lúc đó, khô lâu đỏ như máu đột nhiên từ giữa không trung rơi xuống, mà Côn Ảnh màu vàng kim thì tiếp tục sắc bén mà xuống, hướng phía Tâm Ma Cự Thú chạy trốn mà đi!

Ầm!

Một tiếng vang trầm, Côn Ảnh màu vàng kim trong nháy mắt rơi tại trên lưng Tâm Ma Cự Thú, nhất thời quang mang màu vàng kim nổ tung, năng lượng của Côn Ảnh rốt cục hao hết, chậm rãi biến mất không thấy gì nữa!

Mà thân hình khổng lồ của Tâm Ma Cự Thú, lại trực tiếp bị nện tiến vào trong đất, biến mất trên mặt đất!

“Hô ~ cuối cùng chết!” Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu lại, thở dài ra một hơi, thân thể nhoáng một cái, cảm thấy hư thoát một trận.

Phù phù một tiếng ngồi dưới đất, Lâm Hải lấy ra kim châm, đâm vào nơi bả vai thụ thương của chính mình, máu tươi trong nháy mắt đã ngừng, đồng thời vết thương lấy tốc độ mắt trần có thể thấy mà bắt đầu kết vảy, vô cùng thần kỳ!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong lòng bàn tay Lâm Hải lại xuất hiện một viên thuốc, há miệng nuốt vào.

Chiến đấu trước đó, đã đem chân khí trong cơ thể Lâm Hải hao hết sạch, nếu không dùng một khỏa đan dược cấp tốc khôi phục chân khí, Lâm Hải liền cả khí lực đứng lên cũng đều không có!

Sau mấy hơi thở công phu, chân khí của Lâm Hải liền khôi phục một chút, sau khi có sức lực, Lâm Hải đứng lên, đi đến chỗ hố sâu cực lớn này, hướng phía bên trong nhìn lại.

Đã thấy trong hố lớn sâu chừng vài chục thước kia, có một cái thân hình khổng lồ, mặt hướng xuống ghé bên trong dố, chỗ máu thịt phía sau lưng be bét, giống như một cái Nhục Lâm Huyết Trì!

“Cái Tâm Ma này, thật lợi hại!” Lâm Hải lắc đầu, tuy Tâm Ma Cự Thú không hiểu đạo hạnh, nhưng dù là như thế, cũng để cho mình ra hết thủ đoạn, mới may mắn đưa nó tiêu diệt.

Nếu nó nắm giữ đạo hạnh mà nói, vậy hôm nay nguy hiểm, có thể chính là mình.

Lâm Hải không khỏi lại nghĩ tới, cái khô lâu đỏ như máu có thể tới đỡ Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ của chính mình kia, quay đầu nhìn lại về phía mặt đất.

“Cuối cùng là cái pháp bảo gì, vậy mà lợi hại như thế?”

Lâm Hải tiến lên mấy bước, đi qua đem khô lâu đỏ như máu nhặt lên.

Leng keng!

Rất nhanh, tiếng của tin tức nhắc nhở liền vang lên.

Ngươi lấy được pháp bảo Huyết Khô Lâu!

Huyết Khô Lâu: Sau khi giết chết địch nhân, có thể hút huyết nhục cùng linh hồn để tiến hành tích súc năng lượng, cũng lấy hình thức sương máu để phóng thích năng lượng, chống cự công kích!

Năng lượng pháp bảo: 0 \ 100

Đẳng cấp pháp bảo: Linh khí Trung phẩm

“Ta dựa vào, trách không được có thể chống cự lại Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, lại là một kiện pháp bảo loại phòng ngự, đẳng cấp còn là Linh khí Trung phẩm!”

Trong lòng Lâm Hải nhất thời đại hỉ, phải biết, pháp bảo tính phòng ngự, thế nhưng là thưa thớt hơn nhiều, cũng trân quý hơn nhiều so với pháp bảo tính công kích, không nói cái khác, lại vẫn là cấp bậc Linh khí Trung phẩm, dù sao từ một loại ý nghĩa nào đó mà giảng, này tương đương với nhiều hơn một cái mạng a!

Chỉ là pháp bảo này cần chính mình đi tích súc năng lượng, để Lâm Hải khó chịu một trận, hơn nữa tài liệu cần để tích súc năng lượng này, cũng quá hung tàn đi, lại là huyết nhục cùng linh hồn!

Lâm Hải nhất thời chau mày, rốt cuộc hiểu rõ vì cái gì cái Tâm Ma Cự Thú này muốn thôn phệ người sống của cả cái thành trấn, nguyên lai tất cả đều là con mẹ nó vì món pháp bảo này!

Mà giết nhiều người để hút năng lượng như vậy, bên trong một trận chiến lúc trước đã hao hết toàn bộ, giờ phút này tất cả cũng đều về không.

“Thật sự là nghiệp chướng a!” Lâm Hải khẽ than thở một tiếng, lắc đầu, cái này không phải là pháp bảo a, thật căn bản chính là một kiện ma khí!

Đồ vật tuy tốt, nhưng để Lâm Hải đi giết nhiều người vô tội, để tích súc năng lượng cho pháp bảo như vậy, Lâm Hải là nói cái gì cũng làm không được, cứ như vậy, chẳng phải là vô dụng.

“Trước nhận lấy đi, về sau nếu như gặp phải người thập ác bất xá, liền đem gã hút, cũng là trừng phạt không tệ!” Dù sao cũng là pháp bảo loại phòng ngự thưa thớt, lại là Linh khí Trung phẩm, Lâm Hải còn thật không nỡ ném, dứt khoát phóng tới bên trong Thánh Cảnh, về sau lại nói.

Thu thập Tâm Ma Cự Thú, sự tình bên trong này cũng coi như xong, Lâm Hải chuẩn bị đi trở về, tìm kiếm Ngọc Thiên Trạch, cũng nên để cho nàng thực hiện lời hứa, mang theo chính mình đi tìm tài nguyên khoáng sản ngọc thạch.

Xoay người, Lâm Hải vừa muốn rời đi, đột nhiên sau lưng truyền đến một trận dị hưởng, sau đó một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, từ trong hố sâu xông tới.

Lâm Hải giật nảy cả mình, vội vàng xoay người, sau đó con mắt trong nháy mắt liền trừng tròn xoe, da đầu lập tức nổ đứng lên!

Chương 1122: Nghĩ muốn ra, chờ kiếp sau đi!

Chỉ nghe trong hố sâu, đột nhiên phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, sau đó thân hình khổng lồ của Tâm Ma Cự Thú, đột nhiên nhảy ra, phanh một tiếng rơi trên mặt đất, đem động đất cũng lắc lư một trận!

“Không chết!!!”

Trong mắt Lâm Hải nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc thật sâu, chỉ thấy Tâm Ma Cự Thú sau khi hạ xuống, lảo đảo bất ổn suýt nữa thì ngã sấp xuống, toàn bộ thân thể lay động không ngừng, chỗ sau lưng máu chảy ồ ạt, ánh mắt nộ cừu hận, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hận không thể đem Lâm Hải ăn sống nuốt tươi!

Trong lòng Lâm Hải nhất thời mát lạnh, Tâm Ma Cự Thú mặc dù đã đến biên giới sắp chết, thụ thương cực kỳ nghiêm trọng, nhưng cuối cùng vẫn là sống sót.

Một chiêu Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ của chính mình kia tuy mạnh, lại là bị pháp bảo Huyết Khô Lâu triệt tiêu hơn chín thành uy lực, cuối cùng tuy đã rơi tại trên thân Tâm Ma Cự Thú, nhưng cũng đã là nỏ mạnh hết đà, này mới khiến nó trốn qua một kiếp!

“Nhân loại đáng chết, dám đem bản Vương tử làm tổn thương nặng như vậy, quả thực là tội ác tày trời, tội không thể tha! Bản Vương tử muốn đem ngươi xé thành mảnh nhỏ!!!”

Tâm Ma Cự Thú phẫn nộ gầm thét, đột nhiên mở ra cái mồm như chậu máu, hướng phía Lâm Hải bỗng nhiên khẽ hấp, nhất thời không gian xuất hiện một cái lóc xoáy kịch liệt xoay tròn, lực hấp to lớn, đem thân thể Lâm Hải, nắm kéo thẳng đến trong miệng Tâm Ma Cự Thú mà bay đi!

“Không tốt!” Lâm Hải lập cảm giác không ổn, chính mình tuy đã phục dụng đan dược khôi phục chân khí, nhưng thời gian quá mức ngắn ngủi, giờ phút liền một thành cũng đều chưa có khôi phục, căn bản là không có cách chống lại cùng Tâm Ma Cự Thú.

“Đi!”

Thời khắc nguy cấp, Lâm Hải vội vã vận chuyển chân khí ít đến đáng thương trong cơ thể, cùng cỗ hấp lực to lớn này chống lại, đồng thời quát nhẹ một tiếng, hai tay cùng lúc nâng lên, hai đường Chưởng Tâm Lôi trong giây lát đã phát ra, thẳng đến đỉnh đầu Tâm Ma Cự Thú mà rơi xuống!

Ầm ầm!

Thanh âm của hai đường tia chớp truyền ra, Chưởng Tâm Lôi đồng thời bổ tại trên đỉnh đầu của Tâm Ma Cự Thú, lại không nghĩ Tâm Ma Cự Thú căn bản không trốn không né, cứ thế mà tiếp tục chống đỡ, trên đỉnh đầu nhất thời toát ra hai đường khói đen, một cỗ vị đạo bị đốt cháy khét tràn ngập trong không gian!

“Rống!”

Tâm Ma Cự Thú bị đau, lần nữa phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, trong mắt to như chuông đồng kia, vẻ oán độc càng đậm, cái bụng bự đột nhiên lõm lại, hấp lực trong miệng lần nữa tăng cường!

“Ngươi cái người tu hành nhân loại đáng chết này, bản Vương tử dù liều mạng để cảnh giới rơi xuống, cũng phải đưa ngươi chém thành muôn mảnh!”

Sưu!

Theo hấp lực trong miệng Tâm Ma Cự Thú tăng cường, vận tốc gió xoáy lập tức đề bạt, thân thể Lâm Hải như là bị một sợi dây thừng dùng lực lôi kéo, đột nhiên gia tốc hướng phía trong miệng Tâm Ma Cự Thú bay đi!

“Mẹ nó!” Mắt thấy chính mình liền muốn rơi vào trong miệng của Tâm Ma Cự Thú, thậm chí đều đã ngửi được mùi hôi thối trong miệng nó, Lâm Hải thầm mắng một tiếng, trong lòng khẩn trương!

Chính mình giờ phút này chân khí cơ hồ đã thấy đáy, thông qua Đạo pháp căn bản là không có cách chống lại cùng Tâm Ma Cự Thú, mà một khi bị hút vào trong miệng, tất nhiên hẳn phải chết không nghi ngờ!

“Làm sao bây giờ?” Mí mắt Lâm Hải không ngừng cuồng loạn, trong đầu cấp tốc suy tư biện pháp.

“Ha ha ha, chết đi!” Tâm Ma Cự Thú thấy Lâm Hải giống như có lẽ đã vô kế khả thi, một giây sau liền muốn bị chính mình nuốt vào trong bụng, trên mặt nhất thời lộ ra ý cười đắc ý điên cuồng.

“Ai sẽ chết, còn chưa nhất định đâu!” Thời khắc nguy cấp, trong đầu Lâm Hải lóe sáng linh quang, đột nhiên nghĩ đến một cái biện pháp, nhất thời hừ lạnh một tiếng, đột nhiên hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một khí tức phong cách cổ xưa tang thương, đột nhiên xuất hiện, chính là Lão Quân Lô!

“Qua!”

Lâm Hải quát chói tai một tiếng, Lão Quân Lô đằng không mà lên, trong nháy mắt ở giữa không trung đã phóng đại, tại lúc Lâm Hải cách cái mồm như chậu máu của Tâm Ma Cự Thú chỉ còn không đến một mét, đột nhiên đem Tâm Ma Cự Thú chụp ở bên trong!

“Rống!”

Một tiếng gào thét tức giận mang theo hoảng sợ, đột nhiên truyền ra, sau đó Lão Quân Lô vậy mà bị đỉnh bay lên trên trời, mà Lâm Hải thì là đánh ra ấn quyết liên tục, đem ngón giữa và ngón trỏ tay phải khép lại, đột nhiên lăng không nhất chỉ!

“Đi!”

Ông!

Phía trên Lão Quân Lô, lóe lên quang mang màu xanh, trong nháy mắt trở nên nặng tựa ngàn cân, lần nữa đem Tâm Ma Cự Thú ép xuống trên mặt đất, nhưng ngay lúc này, miệng Lâm Hải rên lên một tiếng, khóe miệng chảy ra một vệt máu, lại là chân khí thấy đáy, bị nội thương!

“Rống!”

Tâm Ma Cự Thú lần nữa phát ra tiếng gầm lên giận dữ, mượn thời cơ này vậy mà đem Lão Quân Lô ẩn lên

Đỉnh Lão Quân Lô ra, gần nửa người cũng lộ ra, mắt thấy liền muốn từ dưới Lão Quân Lô đào thoát!

“Đậu móa, muốn chạy? Không có cửa đâu!”

Lâm Hải biết rõ, đây chính là thời cơ sau cùng, nếu để cho Tâm Ma Cự Thú đào thoát, kia không may có thể chính là mình, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lần nữa nuốt vào một viên thuốc, chờ chân khí trong cơ thể hơi vừa khôi phục, Lâm Hải đột nhiên duỗi hai tay ra, trong lòng bàn tay phát lực, bỗng nhiên xoay chuyển một cái!

“Lật cho ta!”

Ông!

Trước mặt Lâm Hải, nhất thời xuất hiện một đợt khí lưu mãnh liệt, như là như sợi tơ, dẫn dắt Lão Quân Lô, bỗng nhiên một cái xoay chuyển, miệng lô liền hướng lên trời!

“Ai u!”

Hơn nửa người của Tâm Ma Cự Thú còn tại trong Lão Quân Lô, lực xoay chuyển cực lớn, trong nháy mắt đưa cái đầu to của nó cũng kéo ngã xuống, ngã vào trong Lão Quân lò, trong kinh hoảng, nó phát ra một tiếng rống phẫn nộ giận dữ!

Cái đầu to đật vào đáy lò, vừa muốn dùng lực bay ra ngoài, nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng quát lạnh, nổ vang tại trong thiên không!

“Phong!”

Theo khẩu lệnh mà Lâm Hải phát ra, nhất thời nắp lò xuất hiện tại bên trên bầu trời, phi tốc xoay tròn, trong nháy mắt liền phóng đại, sưu một tiếng hướng phía Lão Quân Lô mà rơi xuống!

Ầm!

Nắp lò giống như một tòa núi lớn, nện tại trên hai đùi của Tâm Ma Cự Thú, Tâm Ma Cự Thú nhất thời phát ra một tiếng rú thảm, hai chân trong nháy mắt bị ép cuộn mình, trực tiếp tiến vào trong Lão Quân Lô, nắp lò kín kẽ che lại!

“Hỗn đản, thả ta ra ngoài!”

Tâm Ma Cự Thú phát ra một tiếng gào thét hoảng sợ phẫn nộ, thân hình khổng lồ tại trong Lão Quân Lô ra sức giãy dụa, trái đâm phải đụng, khiến lô ở trên không trung lay động một trận, nắp lò càng là bị đỉnh đến lên lên xuống xuống, vô cùng rung động!

Mà hai tay Lâm Hải bấm niệm pháp quyết, trên mặt nổi gân xanh, hai mắt trợn tròn xoe, cực lực khống chế Lão Quân Lô, không cho Tâm Ma Cự Thú tránh thoát, đồng thời trong mắt lóe lên vẻ điên cuồng ngoan ý!

“Mẹ nó, ca ca luyện ngươi!”

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên hạ hai tay xuống, trong lòng bàn tay, nhất thời xuất hiện một ngọn lửa màu tím đang nhảy nhót, nhiệt độ không khí xung quanh cấp tốc thăng lên, không khí cũng bắt đầu keng keng rung động, ẩn ẩn có bị thế bị thiêu rụi!

“Ngươi muốn làm gì? Ngươi mau thả bản Vương tử đi ra!”

Trong Lão Quân Lô, Tâm Ma Cự Thú tuy không nhìn thấy, nhưng nội tâm tựa hồ cũng cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, nhất thời cảm thấy không ổn, hoảng sợ rống nói.

“Nghĩ muốn ra, chờ kiếp sau đi!”

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, lòng bàn tay đột nhiên hướng phía Lão Quân Lô vung lên, ngọn lửa màu tím nhất thời thoát thể mà ra, trong nháy mắt liền dấy lên ở giữa không trung, phi tốc chui vào phía dưới Lão Quân Lô!

“Luyện cho ta!”

Theo Lâm Hải quát chói tai một tiếng, ngọn lửa đằng một tiếng, trong nháy mắt biến thành liệt hỏa hừng hực, hỏa diễm nóng rực hung mãnh, tựa hồ đem cả vùng không gian cũng thôn phệ, vách lò của Lão Quân Lô trong nháy mắt trở nên vô cùng nóng hổi!

“A! Hỗn đản, ngươi đang làm cái gì?!” Nhiệt độ cao mãnh liệt thiêu đốt, trong nháy mắt truyền vào trong Lão Quân Lô, Tâm Ma Cự Thú nhất thời phát ra tiếng gào thét cực kỳ thống khổ, bên trong thanh âm tràn ngập hoảng sợ.

“Nhân loại đáng chết, làm sao đột nhiên nóng như thế, bản Vương tử đều nhanh bị nướng hóa!”

“Hỗn đản, nhanh thả bản Vương tử ra ngoài!!!”

Không mất một chút thời gian, Tâm Ma Cự Thú cũng đã lâm vào trong thống khổ cực lớn, điên cuồng đụng chạm vào Lão Quân Lô, không ngừng phát ra tiếng gào thét hoảng sợ.

Lâm Hải đối với cái này không quan tâm, một mực toàn lực thao túng Lão Quân Lô cùng hỏa diễm, đem Tâm Ma Cự Thú hoàn toàn xem như dược tài Luyện Đan, điên cuồng luyện chế lấy!

“Ngươi cái hỗn đản đáng chết này, phụ vương ta thế nhưng là Tâm Ma Yêu Vương trong Tâm Ma Hải, nếu ngươi dám giết ta, phụ vương ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, nhanh thả ta ra ngoài a, ta con mẹ nó nhanh bị nướng hóa!!!”

“Cha ngươi là Tâm Ma Yêu Vương?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra khinh thường cười lạnh, lúc nào rồi, còn muốn lấy cha ra liều. Nếu ngươi nói cha ngươi là Lý Cương, ca ca có lẽ sẽ sợ, một cái Tâm Ma Yêu Vương tính toán là cái lông gà gì!

Lâm Hải hờ hững, Tâm Ma Cự Thú lại mắng một hồi, rốt cục khuất phục.

“Tiền bối, ta phục, tha mạng, tha mạng a!”

“Van cầu tiền bối bỏ qua cho ta đi, ta nhất định sẽ khiến cho cha ta hảo hảo cảm tạ ngươi!”

“Tiền bối, liền tha cho ta đi, ta cũng không dám nữa, ta sắp chịu không nổi a, ta muốn chết rồi...”

“Tha cho ngươi?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, trong mắt lóe lên một tia hàn quang, nếu là tha cho ngươi, lại phải thế nào đối với mấy chục vạn người vô tội bị ngươi thôn phệ đây!

“Tự gây nghiệt, không thể sống! Ngươi, cam chịu số phận đi!”

Tiếng cầu xin tha thứ của Tâm Ma Cự Thú, càng ngày càng yếu, một khắc đồng hồvề sau, rốt cục không còn có một tia âm thanh nào nữa!

Chương 1123: Luyện chế thô lậu

“Hô ~ cuối cùng đã yên tĩnh!” Lâm Hải thở dài ra một hơi, dùng Lão Quân Lô luyện hóa Tâm Ma Cự Thú, cũng là hành động bất đắc dĩ, chính mình cũng không biết dùng phương thức luyện đan đến luyện Yêu thú, đến tột cùng có thông được hay không, sau cùng lại sẽ luyện ra cái gì tới.

“Thu!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, liệt hỏa hừng hực trong nháy mắt đã bị dập tắt, Lão Quân Lô cấp tốc thu nhỏ, cánh tay Lâm Hải duỗi ra, rơi vào trong lòng bàn tay.

Cảm nhận được trong lò xác thực không còn có sinh mệnh khí tức, Lâm Hải mới hít sâu một hơi, một bên ngưng thần đề phòng, một bên chú ý cẩn thận đem nắp lò của Lão Quân Lô mở ra.

Ông!

Nắp lò vừa mở ra, nhất thời sương máu tanh hôi phóng lên tận trời, xoay quanh kéo dài không rời ở giữa không trung, Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, toàn bộ bầu trời cũng biến thành màu huyết hồng, quỷ dị khủng bố!

“Đây là, huyết nhục do Tâm Ma Cự Thú biến thành?”

Trong lòng Lâm Hải nhất động, vội vàng đem Huyết Khô Lâu từ bên trong Thánh Cảnh lấy ra, sau đó hướng phía bầu trời ném đi!

“Qua!”

Huyết Khô Lâu lóe lên hồng quang, bay lên không trung, vậy mà chủ động hướng phía sương máu đầy trời mà đi, trên đường liền bắt đầu cấp tốc xoay tròn, giống như một cái lốc xoáy, phát ra thanh âm bén nhọn như là Lệ Quỷ gào khóc, đem sương máu hút đi vào!

"Quả là thế!"

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, nghĩ không ra lập tức liền tìm tới tài liệu để tích súc năng lượng cho cái Huyết Khô Lâu này, thôn phệ huyết nhục của Tâm Ma Cự Thú, Lâm Hải thế nhưng là tuyệt không cảm thấy tàn nhẫn, ngược lại có loại cảm giác nhân quả báo ứng.

Mấy hơi công phu, sương máu đầy trời liền bị hút sạch sẽ, Huyết Khô Lâu đình chỉ xoay tròn, theo tay Lâm Hải khẽ vẫy, liền một lần nữa bay trở về trong lòng bàn tay của Lâm Hải.

Leng keng!

Lúc này, tiếng của tin tức nhắc nhở vang lên.

Pháp bảo Huyết Khô Lâu đã hoàn thành lần tích súc năng lượng này, năng lượng trước mắt có là 1 \ 100.

"Ta qua, hấp thu nhiều sương máu như vậy, mới chứa đầy một phần trăm a." Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, nhưng rất nhanh lại thoải mái.

Tâm Ma quái thú thôn phệ mấy chục vạn người để tiến hành tích súc năng lượng, cũng không biết sau cùng có chứa đầy hay không, chính mình chỉ thông qua huyết nhục của một cái Tâm Ma Cự Thú, liền hoàn thành một phần trăm, đã phi thường không ít.

Xem ra năng lượng ẩn chứa trong huyết nhục của yêu thú hoặc là của người tu hành, so với người phổ thông, hẳn là phải cường đại hơn nhiều, cái Tâm Ma quái thú này chí ít có thể bằng hơn một ngàn người!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem Huyết Khô Lâu lần nữa thu hồi, lúc này mới hướng phía trong Lão Quân Lô nhìn lại, đã thấy một cái nội đan của yêu thú đỏ như máu lớn cỡ trứng chim cút, yên tĩnh nằm tại bên trong.

Lâm Hải khẽ vẫy tay, nội đan của yêu thú liền tự động bay vào lòng bàn tay Lâm Hải, cùng lúc đó, tin tức nhắc nhở liền vang lên.

Chúc mừng ngươi, thu hoạch được được nội đan sau khi luyện chế thô lậu của yêu thú.

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy cái từ hình dung phía trước từ luyện chế này, quả thực đã im lặng.

Mẹ nó, ca ca thế nhưng là đem toàn bộ thủ đoạn kế thừa từ Đan Vương Độc Cô Trần cũng đều xuất ra, có thể nói là trình độ luyện chế của Đan Vương, nghĩ không ra vậy mà trực tiếp bị đánh giá là thô lậu, cũng thật sự là say!

Lâm Hải cười khổ lắc đầu, nhưng mặc kệ là luyện chế thô lậu hay là luyện chế tinh tế, nếu là luyện chế ra, thì nên cùng không có luyện chế, có chỗ khác nhau đi.

Quả nhiên, trong đầu còn có một cái tin tức nói rõ khác.

Nội đan luyện chế thô lậu của yêu thú: Sau khi luyện hóa, có thể tăng lên một thành năng lượng hấp thu, cũng có tỷ lệ nhất định thu hoạch được thuộc tính miễn dịch đặc thù của yêu thú.

Leng keng!

Ngay sau đó, lại một cái tiếng tin tức nhắc nhở, liền vang lên.

Vì nội đan của yêu thú là nội đan của Tâm Ma Cự Thú trong vương tộc, sau khi luyện hóa thu hoạch được xác suất miễn dịch thuộc tính đặc thù của Tâm Ma Cự Thú đề thăng là tám mươi phần trăm, xác suất miễn dịch là ngẫu nhiên!

“Ta qua, kiếm bộn phát á!” Lâm Hải nhìn tin tức nhắc nhở, nhất thời không kìm được vui mừng!

Nghĩ không ra nội đan của yêu thú đi qua luyện chế, lại có thể tăng lên một thành hấp thu năng lượng, nên biết rằng trước đó chính mình đã luyện hóa hai khỏa nội đan của yêu thú, tối đa cũng mới hấp thu được một thành năng lượng a, mà cái này cũng đã khiến Lãnh Nguyệt Như kinh ngạc không thôi, công bố so với người của Ma tộc chuyên tu đường này, đều chỉ mạnh hơn chứ không yếu!

“Thảo!” Cao hứng đồng thời, Lâm Hải vừa lại thấy đáng tiếc, biết sớm như vậy, hai khỏa nội đan của yêu thú trước đó, chính mình cũng nên trước ném vào bên trong Lão Quân Lô luyện chế một phen, nói như vậy năng lượng hấp thu có thể đề cao gấp đôi, hiệu quả tương đương với hấp thu bốn khỏa a!

“Đậu móa, này bằng với uổng phí hết hai khỏa a!” Lâm Hải tiếc hận một trận, bất quá cũng không có cách nào, nhưng về sau khi lần nữa đến được nội đan của yêu thú, Lâm Hải quyết định sẽ không trực tiếp luyện hóa, mà chính là luyện chế trước một phen rồi lại nói.

Trừ đề cao một thành năng lượng hấp thu, tám mươi phần trăm ngẫu nhiên thu hoạch được miễn dịch thuộc tính đặc thù, cũng là cái đồ vật không tệ, xác suất cao như vậy, nếu như không thành công, vậy mình cũng liền quá nát.

“Chính mình trước mắt cũng thụ thương, chân khí lại hao hết, không bằng trước khôi phục một chút, lại đem cái nội đan của Tâm Ma Cự Thú này luyện hóa, rồi đi tìm Ngọc Thiên Trạch cũng không muộn!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào trong Thánh Cảnh.

“A!”

Lâm Hải mới vừa xuất hiện, bên tai nhất thời truyền đến một tiếng gọi to duyên dáng, Lâm Hải không khỏi quay đầu nhìn lại, sau đó trước mắt nhất thời liền thẳng.

“Chủ nhân, ngài, ngài làm sao lúc này lại tiến đến?” Khuôn mặt Tiên Nhi đỏ bừng, da thịt tuyết trắng oánh nhuận lộng lẫy, vô cùng mịn màng, ngọc thủ đang mang theo một cái sườn xám màu vàng, che ở trước người, đáng tiếc lại không che đậy kín phong quang vô hạn.

“Ta qua!” Lâm Hải nhất thời cảm thấy một cỗ nhiệt huyết dâng lên, vội vàng quay đầu đi chỗ khác, trái tim phanh phanh nhảy loạn một trận, máu mũi kém chút phun ra ngoài.

“Nha đầu Tiên Nhi này, thật là có tư sắc a, mỹ nữ cổ điển, có một phen tư vị đặc biệt!”

“Chủ nhân, người ta đang mặc sườn xám mà ngươi đưa, mặc nó vào, tựa như chủ nhân ở bên người làm bạn vậy.” Tiên Nhi cúi đầu, thẹn thùng không thôi, thanh âm thấp như muỗi kêu, lại bao hàm một cỗ tình cảm khác.

“Ách... Vậy ngươi nhanh mặc vào đi!” Lâm Hải làm nam nhân bình thường, tuy cũng muốn quay đầu trộm nhìn phong quang xinh đẹp một chút, nhưng vẫn là cố nén, mở miệng thúc giục Tiên Nhi.

“Đã sớm mặc!” Tiên Nhi đỏ mặt, hai cái tay nhỏ giao vào cùng một chỗ, mắt to vụng trộm nghiêng liếc nhìn Lâm Hải một chút, cúi đầu xuống ôn nhu nói.

“Há, mặc rồi a!” Lâm Hải lúc này mới quay đầu lại, xấu hổ gãi

gãi đầu.

“Không có ý tứ a, không nghĩ tới trùng hợp như vậy, bắt kịp lúc ngươi thay quần áo.”

“Không sao, chủ nhân là chủ nhân của Thánh Cảnh, hết thảy trong Thánh Cảnh, bao quát cả Tiên Nhi, đều là của chủ nhân...” Môi son của Tiên Nhi nhấp nhẹ, khuôn mặt phi hồng, xấu hổ cũng không dám nhìn Lâm Hải.

“Ta dựa vào, đây cũng quá dụ hoặc đi!” Lâm Hải nhìn bộ dáng mặc cho khai thác của Tiên Nhi này, kém chút nhịn không được đem nàng ôm vào bên trong ngực, bất quá cuối cùng vẫn là lý trí mà quay đầu đi chỗ khác.

“Khụ khụ!” Lâm Hải khục khục hai tiếng, “Tiên Nhi a, A Hoa cùng Tiểu Hồng, thế nào rồi?”

Lâm Hải vội vàng đem đề tài chuyển hướng, hóa giải một chút cái bầu không khí xấu hổ mập mờ này.

“Hai bọn chúng, còn đang say giấc nồng, không có gì thay đổi!” Nhấc lên đề tài khác, Tiên Nhi lập tức như là biến thành một người khác, lần nữa khôi phục hình tượng mỹ nhân cổ điển vui vẻ hào phóng, ôn nhu vừa vặn, cười một tiếng nói.

“Há, vậy Nguyệt Như cô nương đâu?.”

“Nguyệt Như cô nương, đã phục dụng Sinh Cơ Đan, bắt đầu bế quan luyện hóa, thời gian ngắn hẳn là vô pháp xuất quan.”

“Tốt, ta đã biết rõ!” Lâm Hải gật gật đầu, nhìn Tiên Nhi một thân sườn xám màu vàng, đoan trang trang nhã, cực kỳ có mị lực nữ nhân, trong đầu đột nhiên dần dần hiện ra hai bóng người đẹp đẽ một đỏ một xanh.

“Không biết Hinh Nguyệt cùng Lâm Nhi Công chúa, hiện tại đang làm cái gì, tựa hồ có chút nhớ các nàng.” Lâm Hải nhớ kỹ cái sườn xám này, chính mình là một lần mua ba kiện, Tiên Nhi là màu vàng, Hinh Nguyệt là màu xanh, Sở Lâm Nhi là màu hồng.

Bây giờ nhìn thấy Tiên Nhi mặc vào, hai vị giai nhân khác cũng đã nhiều ngày không thấy, Lâm Hải có chút nhìn vật nhớ người.

Cười khổ lắc đầu, Lâm Hải trực tiếp khoanh chân ngồi tại trên giường gỗ, bắt đầu vận công khôi phục chân khí có lẽ đã khô kiệt mấy cái, Tiên Nhi như một cái thê tử ôn nhu hiền lành, hai mắt ẩn tình, lẳng lặng thủ ở một bên.

Sau một canh giờ, Lâm Hải mở bừng mắt ra, tinh mang lóe lên một cái rồi biến mất, tất cả chân khí trong cơ thể đều đã khôi phục, thương thế cũng đã phục hồi như cũ!

“Bây giờ, liền bắt đầu luyện hóa nội đan của cái Tâm Ma Cự Thú này!” Lâm Hải há miệng ra, đem nội đan nuốt vào trong bụng!

Chương 1124: Ca ca ta bồi thường thịt đi

Ông!

Nội đan tiến vào trong bụng, Lâm Hải lập tức vận chuyển chân khí, đem nó gắt gao bao lại, bắt đầu luyện hóa!

Qua trọn vẹn hơn ba canh giờ, khí tức trên thân Lâm Hải đột nhiên nở rộ, hai mắt đột nhiên mở ra, tinh quang bùng lên, không khỏi vươn người đứng dậy, trong miệng kêu nhỏ một tiếng, nhất thời luyện không phun ra nuốt vào, kéo dài không rời!

“Chúc mừng chủ nhân, công lực đại tiến!” Tiên Nhi ở một bên, vui mừng cười nói.

“Hô ~” Lâm Hải nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, trong mắt mang theo một tia tiếc nuối.

“Chỉ là đáng tiếc, cách Kim Đan trung kỳ, còn có một tia chênh lệch, nếu như hai khỏa nội đan của yêu thú trước đó kia, đi qua luyện chế rồi lại nuốt vào luyện hóa, có lẽ giờ phút này mình đã đột phá.”

Leng keng!

Mà lúc này đây, tiếng của tin tức nhắc nhở vang lên trong đầu, Lâm Hải vội vội vàng ngưng thần xem xét!

Chúc mừng ngươi, thu hoạch được miễn dịch thuộc tính đặc thù của Tâm Ma Cự Thú, xác suất miễn dịch đối với Tâm Ma vĩnh viễn tăng hơn năm mươi phần trăm!

“Ta dựa vào, quả nhiên thành công!” Lâm Hải không khỏi mừng rỡ một trận, tám mươi phần trăm xác xuất thành công, quả nhiên không phải tùy tiện nói nói, hơn nữa xác suất miễn dịch có vẻ như cũng không thấp a, vậy mà tăng trọn vẹn lên năm mươi phần trăm, còn là vĩnh viễn!

Cứ như vậy, về sau chính mình bất luận gặp được Tâm Ma lợi hại cỡ nào, cũng có một nửa tỷ lệ, miễn dịch đối với nó, uy hiếp của Tâm Ma đối với mình, sẽ giảm mạnh!

Hoàn thành luyện hóa nội đan của Tâm Ma Cự Thú, Lâm Hải chuẩn bị đi trở về, tìm Ngọc Thiên Trạch.

Vừa muốn rời khỏi, đột nhiên nhìn thấy Tiên Nhi thân mặc sườn xám, đang mang theo nỗi buồn nhìn lấy chính mình, trong lòng Lâm Hải không khỏi nhất động, cảm giác Tiên Nhi gần đây tựa như có chút không đúng a.

“Tiên Nhi, ngươi có phải là có tâm sự gì hay không a?”

“Không, chỉ là chủ nhân lần nào đến cũng đều đi vội vàng, trước kia có Lâm Nhi Công chúa làm bạn còn tốt, hiện tại còn mỗi một mình Tiên Nhi, cảm thấy tịch mịch mà thôi!”

“Ách... Nguyên lai là tịch mịch a!” Trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một tia tà tiếu, tịch mịch thì nói sớm đi, ca ca am hiểu nhất là an ủi tâm linh của thiếu nữ tịch mịch a.

“Chủ nhân, ngươi làm sao lại cười quái như vậy, hơn nữa còn chảy nước miếng?” Tiên Nhi một mặt mờ mịt, ngoẹo đầu hỏi.

“A. Khụ khụ khụ!” Lâm Hải vội vàng đem nụ cười thô bỉ thu liễm lại, đưa tay đem nước bọt lau đi.

“Có sao? Ngươi hoa mắt đi.” Lâm Hải chắp tay sau lưng, giả trang ra một bộ dáng nghiêm túc.

“Tốt, ta nên đi, chờ quay đầu ta sẽ tìm Lâm Nhi tới ở một thời gian ngắn, ngươi sẽ không tịch mịch!” Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, ra khỏi Thánh Cảnh.

“Thao, Tiên Nhi đơn thuần ôn nhu như vậy, chính mình vậy mà động ý đồ xấu, thật là quá đáng giận a!” Sau khi ra ngoài, Lâm Hải lắc đầu cười khổ một trận, bất quá lúc gần đi nói là tìm Sở Lâm Nhi trở về, Lâm Hải lại là coi là thật.

Không biết vì cái gì, tuy cùng Sở Lâm Nhi đến cùng một chỗ liền đấu võ mồm, nhưng hồi lâu không thấy, Lâm Hải thật là có chút nhớ cái cô nàng yêu diễm bạo lực đến cực hạn kia.

“Phát cái Weachat cho nàng!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải tìm tới Weachat của Sở Lâm Nhi, phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cô nàng, làm gì đâu, có nhớ ca ca đến trà không nhớ cơm không nghĩ, ngủ ngủ không yên hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Sở Lâm Nhi: Nhớ muội ngươi, cút!

“Ách... Mẹ nó!” Lâm Hải cầm di động, nụ cười nhất thời ngưng kết, mặt đen lại!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: U a, gan mập nha! Tin ca ca đánh cái mông ngươi hay không! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Sở Lâm Nhi: Hừ, đừng để ý tới ta, phiền đây! (phía sau là một cái biểu tình buồn bực)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: U, người nào sao mà to gan như vậy, dám chọc Lâm Nhi Công chúa của chúng ta? Nói ra, ca ca giúp ngươi xuất khí!

Sở Lâm Nhi: Còn có thể là ai, là ngươi a!

“Ta?” Lâm Hải nhất thời có chút choáng váng, chính mình cũng rất lâu không thể liên hệ với nàng, lúc nào lại chọc giận nàng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, lời nói cũng không thể loạn nói a, không sai, ca ca là phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, đẹp trai mê đảo vạn thiên thiếu nữ, hại ngươi tương tư đơn phương, gối đầu một mình khó ngủ, nhưng ta cũng rất vô tội a.

Sở Lâm Nhi: Ọe ~ thật không biết xấu hổ! (phía sau là một cái biểu lộ nôn mửa)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ngươi làm sao nôn, chẳng lẽ là mang thai? Nói cho ta biết, ai làm! (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Sở Lâm Nhi: Phi phi phi! Ngươi mới mang thai, đi chết đi! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

Lâm Hải trêu đùa Sở Lâm Nhi, trên mặt bất tri bất giác lộ ra vẻ tươi cười, cảm thấy thân thiết nói không nên lời.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, không nháo, đến cùng làm sao, ta có thể giúp một tay hay không?

Sở Lâm Nhi: Hừ, còn không phải sự tình giúp ngươi thu thập Tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát sao, dính đến thủ hạ của mấy cái Diêm Vương còn lại, ta chỉ có thể thấp kém đi cầu người, có người còn tốt nói, thế nhưng có hai cái Diêm Vương không có thân giao cùng phụ vương ta, quả thực nhận hết ủy khuất!

"Ách..." Lâm Hải xem xong tin tức, trong lòng nhất thời dâng lên cảm động thật sâu.

Lâm Hải xuất thân hạ tầng, khi còn bé không hiếm lần thấy phụ mẫu vì một ít chuyện mà cầu người, biết rõ khó xử khi cầu người làm việc, nhiều khi liền tôn nghiêm đều phải muốn buông xuống, thấp kém, chịu đựng khinh thường, tư vị quả thực không dễ chịu.

Hắn thật không nghĩ tới, Sở Lâm Nhi đường đường là Công chúa Địa Phủ, vì việc của mình, vậy mà lấy thân thể tôn quý đi cầu người, còn cầu người không cùng nhất hệ với bọn họ, thật sự là quá làm khó nàng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa,! Để ngươi chịu ủy khuất, ta cũng không biết nên nói cái gì cho phải. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Sở Lâm Nhi: Được, chịu chút ủy khuất không quan trọng, chút chuyện nhỏ này bọn họ cũng không dám để ta quá mức khó xử, cuối cùng là hoàn thành, hiện tại ta đang đi trở về đây!

"Hoàn thành!!!" Lâm Hải nhất thời kích động lên!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên Nhi Công chúa, ngươi là nói, một trăm lẻ tám cái Tinh phách Địa Sát, đã thu thập đủ!!!

Sở Lâm Nhi: Nghĩ chuyện đẹp gì đâu, chỉ đủ bên trong Địa Phủ, còn lại mấy cái tản mạn khắp nơi bên ngoài đó!

"Há, dạng này a!" Lâm Hải nhất thời có chút thất vọng, nhưng rất nhanh lại giữ vững tinh thần đến, lưu lạc bên ngoài hết thảy cũng liền chỉ có mười mấy cái, Sở Lâm Nhi đều đã giúp mình giải quyết gần mộ trăm cái, mình còn có cái gì không vừa lòng sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, thật không biết nên làm như thế nào để cảm tạ ngươi, nếu không dạng này, chờ ngươi trở về, ca ca ta bồi thường thịt đi! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Sở Lâm Nhi: Phi phi phi! Lăn ngươi cái thối lưu manh, đại sắc lang!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Người ta đơn thuần như vậy, làm sao lại sắc lang? Ta ngoài ý muốn nghĩ, là làm cho ngươi nồi hầm cách thủy thịt chó, ngươi nghĩ thành cái gì? A, ông trời của ta a, Lâm Nhi Công chúa, ngươi không phải là nghĩ thành... Tư tưởng của ngươi cũng quá ô, người ta vẫn còn con nít, cũng bị ngươi làm hư! (phía sau là một cái biểu lộ giật mình)

Sở Lâm Nhi: A a a a! Ngươi đi chết đi!!!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ta đề nghị, nếu như ngày nào ngươi kế thừa vương vị, danh hào lên gọi là Ô Yêu Vương!

Sở Lâm Nhi: Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản, ngươi mới là Ô Yêu Vương!!! Ngươi chờ đó cho ta, bản Công chúa muốn giết ngươi!!! (phía sau là một cái biểu lộ nổi giận)

“Hắc hắc hắc!” Lâm Hải trêu chọc Sở Lâm Nhi, đột nhiên cảm giác được thật vui vẻ, đem điện thoại di động cất kỹ, hướng phía trong thành đi đến.

Vào thành, Lâm Hải trực tiếp chạy tới phủ Thành chủ mà đi, thủ vệ trong phủ đã nhận biết Lâm Hải, vội vã cung kính đón chào.

“Ngọc Thành chủ đã trở về chưa?” Lâm Hải ngừng chân hỏi, dù sao Ngọc Thiên Trạch chính là nữ nhân, chính mình tùy tiện đi vào, rất không thích hợp.

“Thành chủ sớm liền đã trở lại, đồng thời đã phân phó, nếu Lâm tiền bối về đến phủ, không cần thông báo, một mực cho qua, nên Lâm tiền bối cứ đi đến đại sảnh gặp khách tìm kiếm liền có thể!” Hạ nhân vội vàng đáp nói.

“A.” Lâm Hải sững sờ, nghĩ không ra Ngọc Thiên Trạch, vậy mà đối với mình tín nhiệm, không có không đề phòng như thế.

“Được, ta biết rõ!” Lâm Hải gật gật đầu, cất bước đi vào trong phủ, thẳng đến đại sảnh tiếp khách mà đi.

Sau khi tiến vào đại sảnh tiếp khách, Lâm Hải tìm nhìn bốn phía, lại cũng không có phát hiện ra bóng dáng của Ngọc Thiên Trạch, không khỏi sững sờ.

Mà đúng lúc này, đột nhiên một đạo âm thanh cực kỳ yếu ớt thống khổ, ở gian phòng bên cạnh vang lên.

“Người nào?”

Thanh âm tuy vô cùng kiệt sức, nhưng Lâm Hải lập tức liền nghe được, chính là thanh âm của Ngọc Thiên Trạch.

“Ngọc Thành chủ, ta là Lâm Hải, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải không khỏi lo lắng hỏi, trước đó Ngọc Thiên Trạch đã từng nói qua, thu hồi Tinh Hồn, sẽ có khoảng chừng một canh giờ hư nhược, thế nhưng bây giờ cũng đã qua thời gian dài như vậy, Ngọc Thiên Trạch vì sao ngay cả nói chuyện cũng vô cùng suy yếu như thế?

“Chẳng lẽ, có cái gì ngoài ý muốn sao?” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên giật mình, đẩy cửa ra liền đi vào.

“A, chớ vào!” Ngọc Thiên Trạch nhất thời phát ra một tiếng la lên kinh hoảng, nhưng mà đã trễ, thân ảnh Lâm Hải đã xuất hiện tại trước mặt.

“Ngọc Thành chủ, ngươi...” Lâm Hải còn chưa nói hết lời, liền im bặt mà dừng, sau đó con mắt trong nháy mắt liền thẳng!

Chương 1125: Tinh Hồn tổn thương

Con mắt Lâm Hải, gắt gao nhìn chằm chằm vào Ngọc Thiên Trạch, làm sao cũng không rời đi được, nuốt rầm ngụm nước bọt, một dòng nước nóng trong người thẳng đến bụng dưới mà đi.

Chỉ thấy Ngọc Thiên Trạch, nằm nghiêng tại trên giường, đầu tóc rối bời, mặt lộ vẻ thống khổ, môi son hé mở, hơi hơi thở dốc, quần áo toàn thân bị phá tan thành từng mảnh, căn bản là không có cách che lấp thân thể mềm mại ngạo nhân, quả thực cực kỳ dụ hoặc!

“Đừng nhìn!” Ngọc Thiên Trạch vừa tức vừa buồn bực, kiệt sức bất lực hờn dỗi nói.

“Ách...” Lâm Hải lúc này mới giật mình tỉnh lại, vội vàng nghiêng đầu, lộ ra vẻ xấu hổ.

“Ngọc Thành chủ, ngươi cái này là thế nào?”

“Thời điểm ta thu hồi Tinh Hồn, đột nhiên nổi lên ngoài ý muốn, Tinh Hồn nhận tổn thương, quả thực đau chết ta! A!” Phía dưới kịch liệt đau nhức, Ngọc Thiên Trạch cũng không lo được Lâm Hải ở bên cạnh, hai tay cào lung tung, đem y phục trên người, cũng xé rách một đầu lại một đầu, không ngừng lăn lộn ở trên giường!

“Nổi lên ngoài ý muốn, Tinh Hồn thụ thương?” Lâm Hải nhất thời giật mình, trách không được trước đó chính mình còn chưa đếm tới bảy, cái bọt khí trong suốt kia liền đột nhiên vỡ vụn, nguyên lai lại là chuyện như vậy.

Bất quá đồng thời, đôi mày của Lâm Hải cũng nhăn lại thật sâu.

“Tinh Hồn thụ thương, cũng không phải việc nhỏ, chẳng những thống khổ không chịu nỗi, hơn nữa trị liệu, cũng cực kỳ phiền phức!”

Lâm Hải được từ bên trong Truyền thừa Dược Vương -Tiên Nhân Thiên của Thiết Quải Lý, liền có phương pháp trị liệu cho Tinh Hồn bị tổn thương, chính vì vậy, Lâm Hải mới cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Nhưng nếu như không chữa khỏi cho Ngọc Thiên Trạch, tiếp tục như vậy, Ngọc Thiên Trạch nhất định sẽ tươi sống đau chết, mà mình cũng không cách nào lại tìm kiếm tài nguyên khoáng sản ngọc thạch.

“A!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải khó xử, Ngọc Thiên Trạch lần nữa phát ra một tiếng kêu thảm thống khổ không chịu nổi, thê thảm cùng cực, để trong lòng Lâm Hải đột nhiên nắm chặt!

“Không được, nhất định phải cứu nàng!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên rút ra hai cây kim châm, như xuất thủ thiểm điện, đâm vào trong huyệt Thái Dương hai bên của Ngọc Thiên Trạch.

Thân thể Ngọc Thiên Trạch run lên bần bật, đau đớn nhất thời giảm bớt không ít, hướng phía Lâm Hải ném qua một tia ánh mắt cảm kích.

Nhưng rất nhanh, lại phát hiện không ổn, cánh tay cuống quít vẫy một cái, chăn mền sớm đã rơi trên mặt đất liền bay lên, đem thân thể mềm mại cơ hồ hoàn toàn không có che lấp của nàng, che lại.

“Ngươi, nghĩ không ra ngươi còn hiểu Châm Cứu Chi Thuật!” Ngọc Thiên Trạch nghĩ đến cơ hồ bị Lâm Hải nhìn hết, sắc mặt nhất thời phi hồng, thẹn thùng không thôi.

Lâm Hải nỗ lực đem một màn dụ hoặc nhìn thấy phía trước, khu trừ ra khỏi đầu, sau đó thở dài.

“Tinh Hồn bị tổn thương, thông qua Châm Cứu Chi Thuật, vô pháp trị liệu, chỉ có thể tạm thời giảm bớt đau đớn của ngươi, một lúc lâu sau, liền vô hiệu.”

Ngọc Thiên Trạch nghe được, khuôn mặt nhất thời biến đổi, cười thảm một tiếng, tuyệt vọng lắc đầu.

“Trưởng bối trong gia tộc từng nhiều lần khuyên bảo, bí thuật Tinh Hồn nếu không phải đến vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể sử dụng, nếu không rất có thể là kết cục đồng quy vu tận, hiện tại xem ra, quả nhiên ứng nghiệm!”

Nói xong, Ngọc Thiên Trạch ngẩng đầu, nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc bị ướt đẫm mồ hôi ở trên trán, lộ ra một tia áy náy.

“Tinh Hồn một khi tổn thương, hẳn phải chết không nghi ngờ! Chỉ là đáng tiếc, vô pháp dẫn ngươi đi tìm kiếm tài nguyên khoáng sản.”

Lâm Hải nghe được, thì là cau mày, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không, Tinh Hồn bị tổn thương, có thể trị liệu!”

“Ngươi nói cái gì?!” Lâm Hải nói một câu, nhất thời để Ngọc Thiên Trạch trừng lớn hai mắt, mặt mũi tràn đầy chấn kinh cùng bất khả tư nghị.

Nhưng rất nhanh, Ngọc Thiên Trạch lại bất đắc dĩ lắc đầu, lộ ra nét thê thảm.

“Ngươi không cần an ủi ta, người trong gia tộc ta, chết bởi Tinh Hồn tổn thương đã có hơn hai mươi người, nếu là có thể cứu, gia tộc sao lại không biết, như thế nào lại tùy ý cho những tộc nhân ưu tú này chết đi.”

“Đó là bởi vì, bọn họ không có gặp được ta!” Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Ngọc Thiên Trạch, một mặt tự tin nói nói.

“Ngươi?” Ngọc Thiên Trạch đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Lâm Hải, nửa tin nửa ngờ!

“Chẳng lẽ nói, ngươi có thể trị cái Tinh Hồn tổn thương này?”

Thủ đoạn của Lâm Hải tầng tầng lớp lớp, chẳng những tinh thông trận pháp, lại tinh thông Châm Cứu Chi Thuật, Ngọc Thiên Trạch đã sớm đem Lâm Hải xem như một cái kỳ nhân.

Nếu như là người khác nói Tinh Hồn tổn thương có thể cứu, Ngọc Thiên Trạch đoán chừng không nói hai lời, đi lên liền một cái vả miệng, dù sao bí thuật nhà nàng truyền xuống chính là Tinh Hồn chi thuật, nếu Tinh Hồn tổn thương có thể cứu, gia tộc sao lại không biết.

Thế nhưng là bây giờ thấy Lâm Hải nói lời thề son sắt, hoàn toàn không giống như là đang khoác lác trang bức, lại để cho trong lòng Ngọc Thiên Trạch, nổi lên nghi ngờ.

“Không sai, ta có thể trị!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Vậy ngươi nói nói, trị liệu như thế nào?” Người nào cũng không muốn chết, trong lòng Ngọc Thiên Trạch nhất thời dâng lên một chút hi vọng, mở miệng hỏi nói.

“Tinh Hồn tổn thương, cần lấy Tinh Hồn ôn dưỡng, trừ cách này ra không còn cách nào khác!”

“Tinh Hồn ôn dưỡng?” Ngọc Thiên Trạch còn là lần đầu tiên nghe nói, hoàn toàn không hiểu ý tứ trong đó.

Nhưng nếu Lâm Hải đã nói có thể trị liệu, vậy dĩ nhiên không thể tốt hơn!

“Lâm Tông chủ, vậy có thể vì ta trị liệu?”

“Cái này...” Sắc mặt Lâm Hải lộ ra một chút do dự, “Trị liệu có thể, nhưng là quá trình trong đó, có thể sẽ có chút xấu hổ.”

Ngọc Thiên Trạch nghe xong, khuôn mặt không khỏi đằng một cái đỏ lên, tựa hồ nghĩ đến cái gì.

“Có phải hay không cần, đem quần áo cởi hết?” Ngọc Thiên Trạch cúi đầu, nhỏ giọng hỏi.

“Quần áo cũng là không cần, chỉ là cần dùng Tinh Hồn của ta, đi ôn dưỡng Tinh Hồn của ngươi, Tinh Hồn của chúng ta, khả năng cần muốn thân mật giao lưu.”

“Tinh Hồn giao lưu?” Ngọc Thiên Trạch nhất thời buông lỏng một hơi, còn tưởng rằng là muốn để cho mình chân thành gặp nhau đây.

“Đúng, không biết Ngọc Thành chủ, có thể tiếp nhận hay không?”

“Không sao cả!” Ngọc Thiên Trạch khẽ mở môi son, “Xin Lâm Tông chủ, xuất thủ cứu giúp!”

“Vậy thì tốt, đã như vậy, ta lập tức vì ngươi liệu thương!”

Lâm Hải nói xong, ngữ khí đột nhiên đình trệ, nhìn xung quanh một chút.

“Còn có chuyện gì sao?” Ngọc Thiên Trạch không hiểu hỏi.

“Quá trình trị liệu, phải tránh quấy rầy, ta cần làm chút đề phòng!”

“Cái này dễ nói!” Ngọc Thiên Trạch cười cười, đột nhiên vung tay lên, hai người nhất thời bị trùm tại bên trong một cái lồng ánh sáng màu đỏ phấn.

“Bên trong này ta sớm đã bố trí xuống trận pháp, hiện tại bất luận người nào cũng không phát hiện được ngươi ta tồn tại!”

“Như thế rất tốt!” Lâm Hải cũng quên, Ngọc Thiên Trạch chính là cao thủ trận pháp, phòng ngủ của mình sao lại không bố trí xuống trận pháp.

“Này, Ngọc Thành chủ, ta liền bắt đầu.”

“Làm phiền Lâm Tông chủ!” Trong lòng Ngọc Thiên Trạch bỗng nhiên có chút gấp gáp, vô ý thức đem chăn mền trên thân lôi kéo.

Lâm Hải bất vi sở động, lấy ra hơn mười cái kim châm, lúc lần nữa ngẩng đầu, lập tức dường như biến thành một người khác, ánh mắt vô cùng chuyên chú, nhìn chằm chằm vào Ngọc Thiên Trạch, tựa như nhìn chằm chằm vào một cái tác phẩm nghệ thuật, không mang theo một chút sắc thái tình cảm nào.

Ngay tại thời khắc Ngọc Thiên Trạch bị Lâm Hải nhìn chằm chằm đến có chút ngượng ngùng, Lâm Hải đột nhiên động.

Ngọc Thiên Trạch chỉ cảm thấy trước mắt kim quang không ngừng lấp lóe, sau đó trên đầu mình, trong nháy mắt bị cắm vào mười sáu cây kim châm, tính cả hai cây trên huyệt Thái Dương trước đó, tổng cộng là mười tám cây!

Mà lúc này, trong miệng Lâm Hải lại là quát lạnh một tiếng!

“Thập Bát Thiên La Tỏa Hồn Châm, định!”

Theo tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, thân thể Ngọc Thiên Trạch đột nhiên chấn động, sau đó con mắt nhắm lại, chậm rãi ngã xuống giường, mất đi tri giác.

“Hô ~” Lâm Hải thở dài ra một hơi, nhẹ nhàng chà chà mồ hôi trên đầu, tinh thần cảm thấy một trận mệt mỏi.

Mười tám cây châm này nhìn như bình thường không có gì lạ, lại hao tổn đại lượng tâm thần của Lâm Hải, so với một trận đại chiến, cũng không nhẹ nhõm hơn bao nhiêu!

Hơi chút nghỉ ngơi, Lâm Hải đi đến trước giường, cũng nằm xuống, đồng thời đem tay vươn vào chăn mền, nắm chặt tay nhỏ mềm mại không xương của Ngọc Thiên Trạch.

Sau đó, Lâm Hải dựa theo phương pháp ghi chép trong Truyền thừa Dược Vương, điều động Tinh Hồn của chính mình, tiến vào trong người Ngọc Thiên Trạch!

“A!” Vừa mới đi vào, trong tai Lâm Hải, liền truyền đến một tiếng thét chói tai!

Chương 1126: Ta có thể tin tưởng ngươi sao?

Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Ngọc Thiên Trạch đang đứng tại phía trước mình, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, ngượng ngùng vô cùng, mấu chốt nhất là, vậy mà giống như một cái đứa trẻ sơ sinh mới ra đời, da thịt oánh nhuận bóng loáng, toàn thân không có chút che lấp nào!

“Mẹ nó!” Lâm Hải trong nháy mắt liền giương cung bạt kiếm, máu mũi kém chút phun ra ngoài!

“Ngươi còn nhìn, nhanh quay đầu lại!” Ngọc Thiên Trạch vừa tức vừa xấu hổ, vội vàng ngồi xổm người xuống, hai tay ôm ngực, bắt đầu cuộn lại, hướng phía Lâm Hải thẹn thùng gầm thét một tiếng.

“A. A, nha!” Lâm Hải lúc này mới phản ứng được, vội vàng chuyển người qua, quả thực vô cùng xấu hổ.

“Con mẹ nó, mất mặt! Cái Thiết Quải Lý đáng chết này, cũng con mẹ nó không viết rõ ràng!” Bên trong Truyền thừa Dược Vương có ghi chép Tinh Hồn ôn dưỡng, phương thức tuy so sánh mập mờ, nhưng cũng ở bên trong phạm vi tiếp thụ, nhưng Lâm Hải làm sao cũng không nghĩ tới, Tinh Hồn tại bên trong thân thể người, lại là lấy dạng này phương thức chân thành rõ ràng như vậy mà tồn tại.

Nhất là vừa rồi, trong tích tắc khi nhìn đến Ngọc Thiên Trạch, chính mình thế mà...

“Ai u, ta qua!” Lâm Hải che trán, cảm giác nhầm lớn.

“Đây là đâu, ta đang ở nơi nào?” Mà Ngọc Thiên Trạch càng là vô cùng xấu hổ, đến tâm muốn chết cũng có.

Nhìn xung quanh là một mảnh không gian đen kịt, trừ Lâm Hải ra lại cũng không nhìn thấy bất luận một kẻ nào cùng vật nào, hơn nữa Đạo pháp của chính mình vậy mà kỳ dị biến mất, muốn ngưng tụ một tầng chân khí để lồng chụp thân thể cũng đều không thể làm được, trong lòng nhất thời dâng lên vô hạn xấu hổ cùng hoảng sợ.

“Ngọc Thành chủ, nơi này là Hồn Phủ trong thân thể ngươi, cũng chính là địa phương nơi ở của Tinh Hồn!” Lâm Hải không dám quay đầu, hướng phía Ngọc Thiên Trạch giải thích nói.

“Mà ngươi giờ khắc này, chính là Tinh Hồn của ngươi, ta mà ngươi thấy, thì là Tinh Hồn của ta!”

“Hồn Phủ? Tinh Hồn?” Ngọc Thiên Trạch sững sờ, lúc này mới phản ứng được.

“Ngươi ý là nói, thân thể của chúng ta đều còn tại trong phủ của ta, ngươi ta hiện tại, tồn tại là hình thức Tinh Hồn."

"Là như thế này!" Lâm Hải gật gật đầu.

"A!" Ngọc Thiên Trạch đáp một tiếng, tuy giờ phút này không phải là thân thể chân thực, nhưng cho dù là Tinh Hồn, cái dạng này cùng Lâm Hải gặp nhau, cũng thực để cho nàng ngượng không thôi, bởi vì nàng phát hiện, bộ dáng Tinh Hồn, cùng bộ dáng chân thực của hắn, căn bản không có bất kỳ khác biệt nào.

Nhìn thấy hình thái Tinh Hồn của chính mình, chẳng phải là cùng nhìn thấy chính mình trong hiện thực, không có cái gì khác nhau sao?

Bất quá, Ngọc Thiên Trạch cũng không phải là người ra vẻ ta đây, tuy ngượng đến đầu cũng không thể ngẩng lên được, nhưng vấn đề vẫn phải giải quyết, sở dĩ ra bộ dạng này, còn không phải là vì chữa Tinh Hồn tổn thương cho tốt sao?

"Này Lâm Tông chủ, Tinh Hồn ôn dưỡng mà ngươi nói, là ôn dưỡng thế nào?"

"Cái này..." Lâm Hải há hốc mồm, nhất thời nghẹn lời một trận.

"Con mẹ nó, nói như thế nào đây?"

Tuy cái Tinh Hồn ôn dưỡng này, có chút mập mờ, nhưng cũng ở bên trong phạm vi tiếp thụ, bởi vậy Lâm Hải mới đáp ứng trị liệu cho Ngọc Thiên Trạch, thế nhưng là Lâm Hải lại không biết, Tinh Hồn lại là cái dạng này a.

Cứ như vậy, cũng không phải là có chút mập mờ, mà chính là con mẹ nó mập mờ đến cực hạn!

"Thế nào, Lâm Tông chủ có chuyện không tiện nói sao?" Ngọc Thiên Trạch cực kì thông minh, nếu Lâm Hải trước đó đã từng nói qua, quá trình trị liệu có thể sẽ xấu hổ, hiện tại hai người lại là cái dạng này, khẳng định phía sau sẽ khó mà mở miệng.

“Ngọc Thành chủ, không dối gạt ngươi, ta cũng là đến bây giờ, mới biết Tinh Hồn lại là cái dạng này, cho nên cái phương pháp trị liệu này, có thể sẽ, khả năng lại...”

“Lâm Tông chủ, ngươi liền nói thẳng đi!” Ngọc Thiên Trạch hít sâu một hơi, cũng đã đến một bước này, còn có cái gì không thể nói.

“Tinh Hồn ôn dưỡng, cần Tinh Hồn của ngươi ta gắt gao ôm nhau, bằng vào Tinh Hồn của ta, nuôi Tinh Hồn của ngươi!” Lâm Hải cắn răng một cái, nói ra.

“Gắt gao ôm nhau?” Nghe được bốn chữ này, thân thể mềm mại của Ngọc Thiên Trạch nhất thời run lên, kém chút không thể khóc lên.

Nếu là bên ngoài Hồn Phủ, vì cứu mệnh, sau khi ăn mặc chỉnh tề gắt gao ôm nhau cũng coi như thôi, nhưng chính mình cùng Lâm Hải hiện tại là cái dạng này, làm sao gắt gao ôm nhau a?

“Ngọc Thành chủ, tình huống chính là như vậy, trị hay là không trị, chính ngươi quyết định đi!”

Lâm Hải cũng không biết nên làm như thế nào cho phải, dứt khoát đem quyền quyết định, giao cho Ngọc Thiên Trạch, dù sao cũng là trị thương cho Ngọc Thiên Trạch, có thể tiếp nhận hay không, vẫn là muốn nhìn chính nàng.

Ngọc Thiên Trạch nhất thời trầm mặc xuống, sắc mặt không ngừng biến hóa, tâm loạn như ma, hiển nhiên đang trải qua kịch liệt giãy dụa.

Không biết qua bao lâu, Ngọc Thiên Trạch đột nhiên mở miệng.

“Lâm Tông chủ, ta có thể tin tưởng ngươi sao?”

Lâm Hải sững sờ, không biết Ngọc Thiên Trạch chỉ tin tưởng, là có ý gì?

“Chuyện hôm nay, ngươi có thể giữ bí mật cho ta hay không? Hơn nữa, ngươi có thể cam đoan, ngươi bây giờ chỉ là một thầy thuốc, mà không phải là một người nam nhân?”

“Giữ bí mật tự nhiên không có vấn đề!” Lâm Hải khẳng định trả lời nói, sau đó đột nhiên gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói nói, “Nhưng ngươi không thể bởi vì ta là thầy thuốc, ngươi liền nói ta không phải là nam nhân a.”

Phốc một tiếng, lời nói của Lâm Hải, nhất thời đem Ngọc Thiên Trạch chọc cười, khuôn mặt dâng lên một mảnh rặng mây đỏ, không khí xấu hổ nhất thời có chỗ làm dịu.

“Ý ta là nói, ngươi, ngươi tại bên trong quá trình trị liệu, chỉ coi ta là một người bị thương thuần túy, mà không phải... Một cái nữ nhân có bộ dạng này!”

“Cái này ngươi yên tâm!” Lâm Hải minh bạch ý tứ của Ngọc Thiên Trạch “Bên trong mắt của thầy thuốc, vốn là không có phân biệt giới tính, ta sẽ làm như không thấy.”

Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên cảm thấy trên mặt nóng lên một trận, đối với mình có chút xem thường.

Con mẹ nó, có thể làm như không thấy sao? Nhưng trừ nói như thế, còn có thể thế nào?

Ngọc Thiên Trạch nghe xong, lại là trầm mặc hồi lâu, mới cắn răng, quyết định.

“Vậy được rồi, hi vọng Lâm Tông chủ ngươi nói được thì làm được, nếu ngươi dám xâm phạm ta, ta dù cận kề cái chết cũng sẽ kéo ngươi theo!” Vì có thể cứu mạng, cũng không có biện pháp khác.

Nếu đổi lại là một nam nhân khác, Ngọc Thiên Trạch tình nguyện lựa chọn chết, cũng sẽ không tiếp nhận!

Nhưng mạc danh kỳ diệu là, trong lòng Ngọc Thiên Trạch, tựa hồ cũng không quá kháng cự cùng Lâm Hải làm như vậy, thậm chí ngay cả chính nàng cũng không biết, tại sao lại có loại ý nghĩ mắc cỡ chết người này.

“Yên tâm đi, Lâm mỗ còn không đến mức bỉ ổi như thế!” Lâm Hải thở dài một hơi, nhàn nhạt nói!

“Này, vậy bây giờ làm thế nào?” Ngọc Thiên Trạch bỗng nhiên lại khẩn trương lên, thấp giọng hỏi nói.

“Nếu như ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng, ta hiện tại liền đi qua, ôm lấy ngươi!”

“Không muốn!” Ngọc Thiên Trạch vội vàng kinh hô một tiếng, trái tim đều nhanh nhảy ra.

“Vẫn, vẫn là ta đi qua đi!” Ngọc Thiên Trạch căn bản không dám để cho Lâm Hải quay người, sau đó nhìn thấy bộ dáng của chính mình, sau cùng đành phải kiên trì, đứng lên cắn chặt hai môi, hướng phía Lâm Hải chậm chạp đi đến.

Khoảng cách vài mét ngắn ngủi, Ngọc Thiên Trạch vậy mà đã đi mười mấy phút, cả vùng không gian tĩnh lạ thường, chỉ còn lại có tiếng tim đập gấp gáp của hai người Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch.

Rốt cục, Ngọc Thiên Trạch đứng tại sau lưng Lâm Hải, cảm thấy quét ngang, đôi mắt đẹp nhắm chặt, đưa tay đem Lâm Hải từ một bên phía sau ôm lấy.

"Ông!"

Trong nháy mắt, Tinh Hồn của hai người đồng thời run lên, một cỗ cảm giác kỳ diệu như nước sữa hòa nhau, xuất hiện tại trái tim hai người, dễ chịu cùng hài lòng nói không nên lời.

"Ừm ~" Ngọc Thiên Trạch nhịn không được phát ra một tiếng hừ nhẹ, trong lòng dâng lên vô hạn ngọt ngào, chưa bao giờ cảm thấy cùng người thân cận qua như thế, xấu hổ cùng ngượng ngùng trước đó, vậy mà biến mất vô tung không còn tăm hơi, không có một tia tạp niệm!

Lâm Hải cũng là như thế, sự tình lo lắng trước đó, căn bản không có phát sinh, hơn nữa hắn cùng Ngọc Thiên Trạch có loại cảm giác giống nhau, cái kia chính là giờ khắc này lên, tâm linh của hai người, vậy mà thân cận như thế!

Thời gian tựa hồ lập tức tĩnh lại, Tinh Hồn của hai người liền an tĩnh ôm nhau như vậy, dung hợp xen lẫn, chậm chạp ôn dưỡng lấy Tinh Hồn thương tổn của Ngọc Thiên Trạch!

Không biết qua bao lâu, Lâm Hải bỗng nhiên cảm thấy một trận mê muội, ý mệt mỏi xông tới, lại có cỗ cảm giác muốn nổ tung, trong lòng đột nhiên giật mình!

"Ngọc Thành chủ, ta phải đi!"

Lâm Hải vội vã mở miệng, hắn biết rõ, cái này là biểu hiện Tinh Hồn của mình đã hao tổn đến cực hạn, nếu như lại ở lại bên trong đây ôn dưỡng cho Ngọc Thiên Trạch, chỉ sợ Tinh Hồn của chính mình cũng phải bị thương.

"Phải đi?" Ngọc Thiên Trạch đột nhiên, phi thường buồn bã.

"Đúng!" Lâm Hải gật gật đầu, "Tinh Hồn không thể tiếp tục ôn dưỡng nữa, chỉ có thể đợi ta khôi phục một đoạn thời gian, mới lại tiếp tục ôn dưỡng cho ngươi!"

“Há, vậy được rồi!” Ngọc Thiên Trạch buồn bã buông Lâm Hải ra, cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên cong lên, trong bất tri bất giác, vậy mà toát ra tư thái của tiểu nữ nhân, hết sức mê người!

Ông!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất tại trong Hồn Phủ của Ngọc Thiên Trạch.

Cùng lúc đó, Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch ở trong hiện thực, gần như đồng thời mở hai mắt ra.

Giờ phút này, hai người cùng nằm một giường, hai tay đan xen, bốn mắt nhìn nhau, một cỗ tình cảm khác thường, cấp tốc tràn ngập.

Chương 1127: Ta, có tính vượt quá giới hạn hay không?

Trong nháy mắt ánh mắt tiếp xúc, trong lòng hai người, đồng thời hiện lên cảm giác khác thường, phảng phất giữa hai người thân mật vô gian, không còn có bất luận cái gì cách ngăn.

Sững sờ một lát, hai người gần như đồng thời ý thức được cái dạng hiện tại này, tựa hồ có chút không ổn, trong lúc cuống quít liền đưa tay rút về, ánh mắt dời về phía nơi khác.

“Khụ khụ, Ngọc Thành chủ, ngươi đã thấy đỡ hơn chưa?” Lâm Hải ho nhẹ hai tiếng, hỏi.

“Đã tốt hơn nhiều, đa tạ Lâm Tông chủ!” Ngọc Thiên Trạch nhẹ giọng đáp nói, nghĩ đến bộ dáng bên trong Hồn Phủ trước đó, cùng Lâm Hải tiếp xúc thân mật, nhất thời xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, đồng thời không khỏi dâng lên vô hạn ngọt ngào.

Lâm Hải vươn cánh tay, đem kim châm trên đầu Ngọc Thiên Trạch, đều gỡ xuống, sau đó xuống giường, xấu hổ cười cười.

“Tinh Hồn ngươi bị tổn thương, đã tốt khoảng chừng bảy thành, thường ngày sẽ không có ảnh hưởng gì, chỉ cần lại ôn dưỡng một lần, liền sẽ khỏi hẳn!”

Vốn cho rằng muốn trị liệu tầm mười lần cho Ngọc Thiên Trạch mới có thể khôi phục, nhưng Lâm Hải không nghĩ tới Tinh Hồn của Ngọc Thiên Trạch cư nhiên mạnh như thế, hai lần liền là đủ, trách không được có thể tu thành bí thuật Tinh Hồn.

“Ừm!” Nghe được còn cần một lần Tinh Hồn ôn dưỡng, Ngọc Thiên Trạch xấu hổ trực tiếp kéo chăn mền, đem đầu che kín lại.

Cảm giác ôn dưỡng Tinh Hồn, tuy phá lệ dễ chịu, nhưng là cái tràng diện kia quả thực lại mắc cỡ chết người.

“Này, ngươi nghỉ ngơi trước đi, chờ ta khôi phục xong, sẽ triệt để chữa trị thêm cho ngươi!” Lâm Hải nói xong, ra khỏi phòng.

“Hô ~” sau khi đi ra, Lâm Hải thở dài ra một hơi, trong lòng dâng lên tình cảm vô cùng phức tạp, bóng dáng của Ngọc Thiên Trạch trong ý nghĩ, rốt cuộc cũng không vung đi được.

Cho tới giờ khắc này, hắn mới chấn kinh phát hiện, cái thuật Tinh Hồn ôn dưỡng này, lại là linh hồn hai người trực tiếp câu thông, so với sử dụng thân xác, càng thêm thân mật hơn nhiều!

Nhất là linh hồn chạm nhau, cảm giác nước sữa hòa nhau này, thậm chí vượt qua thân mật cá nước giữa nam và nữ!

“Ta, có tính là vượt quá giới hạn không?”

Lâm Hải tự hỏi lòng một câu, lại không thể không thừa nhận, trải qua chuyện này, Ngọc Thiên Trạch ở trong lòng hắn, chiếm cứ địa vị cực kỳ trọng yếu, trọng yếu đến mức không thua gì Liễu Hinh Nguyệt!

Phát hiện này, để trong lòng Lâm Hải đột nhiên sinh ra một chút sợ hãi, cùng tự trách thật sâu!

“Chẳng lẽ nội tâm mình, cuối cùng không đủ một lòng sao?”

Lâm Hải lại không biết, quá trình ôn dưỡng linh hồn, đã sớm khiến cho linh hồn của hắn cùng Ngọc Thiên Trạch giao dung tướng dệt, bên trong ngươi có ta, bên trong ta có ngươi, đã chiếm cứ vị trí không thể thay đời tại trong riêng phần linh hồn của mình.

Tại chỗ sâu nhất của linh hồn, bọn họ đều đã chôn xuống bóng dáng của đối phương, hai người trong hiện thực, có lẽ cả đời đều không thể nhận rõ điểm này, thậm chí bản năng còn kháng cự cái cảm giác nhìn như hoang đường này, nhưng lại không thể không thừa nhận, loại cảm giác xúc động tâm linh này, là chân thật tồn tại.

Đồng thời với lúc Lâm Hải buồn rầu, Ngọc Thiên Trạch đang co quắp tại trong chăn mền, đồng dạng lâm vào bên trong mê mang.

“Ta yêu hắn? Ta thậm chí có thể vì hắn mà đi chết? Loại cảm giác ngọt ngào đến mức làm cho không người nào có thể tự điều khiển, quên mất bản thân này, chính là ái tình sao?”

Ngọc Thiên Trạch chưa bao giờ có thể nghiệm cảm tình, ý nghĩ so với Lâm Hải lại muốn đơn giản trực tiếp hơn nhiều, chỉ là càng là như thế, lại làm cho nàng ngọt ngào vui sướng đồng thời, càng phát ra mờ mịt không hiểu.

“Tông chủ, ngươi rốt cục đã đi ra!”

Lâm Hải đang có chút thất thần, bỗng nhiên bị một tiếng la lên làm cho bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy bọn người Phong Trí Xa, tất cả đều tụ tập tại bên ngoài phủ Thành chủ, một mặt mừng rỡ nhìn lấy chính mình.

“Không phải để cho các ngươi chờ ở chỗ cửa thành à, làm sao toàn bộ lại đến nơi đây?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Tông chủ a, ngươi đi chuyến này cũng là bảy ngày, bặt vô âm tín, chúng ta thật sự là lo lắng an nguy của ngươi, lúc này mới vừa thương lượng, đến phủ Thành chủ tìm ngươi, không nghĩ tới vừa lúc, ngươi liền đi ra!”

Lâm Hải nghe được sững sờ, sau đó sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

“Ngươi nói cái gì, bảy ngày?”

“Đúng a, cho đến bây giờ, ngươi đã theo Ngọc Thiên Trạch vào thành, tổng cộng đã bảy ngày!” Mặt mũi Phong Trí Xa tràn đầy cổ quái, không hiểu Lâm Hải vì sao lại giật mình.

“Nghĩ không ra, đều đã qua bảy ngày rồi!” Lâm Hải gật gật đầu, thực sự có chút ngoài ý muốn.

“Được, ta không sao, các ngươi cũng tán đi đi, hôm nay nghỉ ngơi ngay tại bên trong thành!”

“Vâng!” Bọn người Phong Trí Xa thấy Lâm Hải không có việc gì, cũng liền yên lòng, rời khỏi phủ Thành chủ, an bài địa phương nghỉ ngơi qua.

Lâm Hải vốn nghĩ tùy ý đi dạo tại trong thành, nhưng trong lòng đối với Ngọc Thiên Trạch không khỏi thêm ra một tia tình cảm, lại làm cho Lâm Hải có loại cảm giác phản bội Liễu Hinh Nguyệt, bực bội nói không nên lời.

“Đậu móa, nhất định phải hiểu rõ!” Lâm Hải cảm thấy, tình tố này đến quá mạc danh kỳ diệu, không thể nói lý, hiển nhiên không bình thường, rất có thể có quan hệ cùng phương pháp ôn dưỡng Tinh Hồn!

Người của phủ Thành chủ, đã sớm an bài tốt gian phòng cho Lâm Hải, Lâm Hải vừa đi vào phòng, liền lấy điện thoại di động ra tìm tới Weachat của Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ôn dưỡng linh hồn trong Tiên Nhân Thiên của Truyền thừa Dược Vương, có phải có cái tác dụng phụ gì hay không?

Thiết Quải Lý: (một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

“Bà nội ngươi!” Tâm lý Lâm Hải lúc đầu liền bực bội, nhìn thấy cái biểu lộ phiền chết người này của Thiết Quải Lý, liền càng thêm táo bạo.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đang hỏi ngươi đâu, chấn kinh cái lông gà a!!! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Thiết Quải Lý: Ngươi đối với người thi triển ôn dưỡng linh hồn!!! (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói nhảm, không phải vậy thì hỏi ngươi làm cái gì! Còn có, đừng con mẹ nó chấn kinh, nếu không ca ca tại trên mặt con của ngươi, in dấu lên một loạt biểu lộ chấn kinh!

Thiết Quải Lý: Ngươi, ngươi có phải hay không yêu nam nhân? Cái loại yêu đến chết đi sống lại kia... (phía sau là một loạt biểu lộ kinh hỉ)

“Đại gia ngươi!” Cái mũi Lâm Hải kém chút tức điên, cái này con mẹ nó không khiếp sợ, tại sao lại quấn lên kinh hỉ?

“Chờ một chút, vì cái gì hỏi ta có phải yêu nam nhân hay không?” Lâm Hải có chút mờ mịt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đến cùng là có ý gì? Có thể nói rõ ra hay không!

Thiết Quải Lý: Nói thẳng với ngươi đi, ôn dưỡng linh hồn, kỳ thực tương đương với hai người giao hòa, còn là loại trên tâm hồn kia, cảm giác hơn xa trên thân thể, ta nói, ngươi có phải cùng nam nhân hay không... Ha ha ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ phình bụng cười to)

Phốc!

Lâm Hải xem hết, con mắt trong nháy mắt liền thẳng, rốt cục biết rõ vì sao lại có cái loại cảm giác này đối với Ngọc Thiên Trạch, nguyên lai ở giữa, hắn cùng Ngọc Thiên Trạch đã tương đương với phát sinh...

“Ai u, ta qua!” Lâm Hải nhất thời im lặng, trong lòng ngũ vị tạp trần, thật nói không ra là cảm giác gì.

Thiết Quải Lý: Nhanh nói a, ngươi có phải cùng nam nhân phát sinh cái gì hay không? (phía sau là một loạt biểu lộ kinh hỉ)

“Qua đại gia ngươi!” Lâm Hải hận không thể đem con hàng này từ bên trong bắt điện thoại di động tới hung hăng đánh một trận, con mẹ nó cũng quá hỏng, làm sao lại hi vọng ở giữa ca ca cùng nam nhân phát sinh cái gì như thế đâu??

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Để ngươi thất vọng, là cái cực phẩm mỹ nữ! (phía sau là một cái biểu lộ bĩu môi)

Thiết Quải Lý: Nữ a, không có ý nghĩa! (phía sau là một cái biểu lộ khinh thường)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cút! Truyền thừa Dược Vương của ngươi là cái sách quỷ gì a, có tác dụng phụ ở phía sau cũng không ghi chú rõ! (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Thiết Quải Lý: Không có tác dụng phụ a, còn có thể xúc tiến ân ái đâu! (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

“Mẹ nó, lại bắt đầu chấn kinh!” Lâm Hải trực tiếp rời khỏi Weachat, lười nhác lại để ý đến cái đần độn này!

Nằm ở trên giường, bóng dáng của Ngọc Thiên Trạch, bất tri bất giác lại hiện lên ở trong đầu Lâm Hải, làm sao cũng không vung đi được, thậm chí loại cảm giác kỳ diệu cực kỳ hưởng thụ khi linh hồn hai người ôm nhau trước đó kia, cũng xông lên đầu, để Lâm Hải quả thực vừa yêu vừa hận!

“Đậu móa, ta đến cùng có tính là vượt quá giới hạn không?” Trong lòng Lâm Hải, vô cùng rối rắm.

Lật qua lật lại, Lâm Hải tâm phiền ý loạn, sau cùng đột nhiên ngồi dậy, lần nữa cầm điện thoại di động lên, hít sâu một hơi, tìm tới Weachat của Liễu Hinh Nguyệt!

Chương 1128: Tích tụ tiêu tán

Lâm Hải mở Weachat ra, phát cái video qua cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Lão công!” Liễu Hinh Nguyệt vừa vặn quay xong một cái tràng cảnh, đang nghỉ ngơi ở trong gian phòng, lập tức nhận, vui sướng hô nói.

“Có phải nhớ em hay không a?” Liễu Hinh Nguyệt một bên xinh xắn cười, một bên đá rơi giày cao gót xuống, đi chân đất nằm tại trên ghế sa lon mềm mại.

“Hinh Nguyệt, anh có chuyện muốn nói với em!” Thanh âm Lâm Hải, có chút thâm trầm.

“Chuyện gì a, anh không sao chứ lão công?” Liễu Hinh Nguyệt lập tức phát hiện Lâm Hải có dị thường, lập tức ngồi dậy, trên mặt lo lắng nói.

“Hinh Nguyệt, anh cũng không biết nên nói sao với em nữa!” Lâm Hải do dự một chút, sau cùng đem tất cả mọi chuyện phát sinh giữa mình cùng Ngọc Thiên Trạch ở giữa, cùng phần cảm giác đối với Ngọc Thiên Trạch ở trong lòng mình này, không có chút nào giấu diếm nói một lần cùng Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt nghe xong, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, hồi lâu không nói gì, cách điện thoại di động Lâm Hải liền có thể cảm thấy bên trong tâm Liễu Hinh Nguyệt, có bi thương thật sâu.

“Hinh Nguyệt, em vẫn tốt chứ?” Trong lòng Lâm Hải nắm chặt đau nhức một trận, quan tâm hỏi.

“Vậy anhlà có ý gì? Sẽ rời khỏi em, tuyển chọn nàng sao?” Liễu Hinh Nguyệt cắn chặt đôi môi, đôi mi run run rất nhỏ, nhẹ giọng hỏi nói.

“Cái này sao có thể?” Lâm Hải giọng lập tức cất cao, “Anh không phải mới vừa nói sao? Ở giữa anh cùng Ngọc Thiên Trạch, hoàn toàn là bởi vì cái Tinh Hồn ôn dưỡng đáng chết kia, khiến cho trong linh hồn anh, lưu lại ấn ký của Ngọc Thiên Trạch, vô pháp xóa đi, cũng chính vì vậy, anh mới cảm giác có lỗi với em, mới muốn hướng em thẳng thắn!”

“Hinh Nguyệt, đến bây giờ em vẫn chưa rõ sao? Tại bên trong tâm của anh, vị trí của em là không có bất kỳ người nào có thể thay đổi, mặc kệ phát sinh cái gì, cho dù chết, anh cũng sẽ không để cho em rời khỏi anh!”

“Lão công!” Liễu Hinh Nguyệt nghe xong, đột nhiên vui đến phát khóc, che miệng nước mắt ào ào chảy xuống.

“Hinh Nguyệt, em làm sao khóc?” Lâm Hải nhất thời đau lòng một trận.

“Đều tại anh! Anh vừa rồi làm người ta hoảng sợ chết, em còn tưởng rằng anh là chuẩn bị không quan tâm tới em nữa! Ô ô ô...”

“Nha đầu ngốc, Lâm Hải anh đời này, không phải em không cưới!” Trong lòng Lâm Hải, nhất thời dâng lên vô hạn nhu tình.

“Hừ!” Liễu Hinh Nguyệt nín khóc mỉm cười, hung hăng liếc trắng Lâm Hải một chút, bộ dáng hờn dỗi phá lệ mê người.

“Anh muốn cưới, người ta còn chưa nhất định sẽ gả đâu!”

“Không gả? Hắc hắc!” Lâm Hải làm xấu cười một tiếng, “Này anh không thể làm gì khác hơn là đi đoạt!”

“Chán ghét!”

Hai người nói tình thoại một hồi, tích tụ trong lòng Lâm Hải trước đó, đột nhiên tan thành mây khói, trong lòng tràn ngập ngọt ngào.

“Lão công, lúc nào thì anh trở về a, người ta rất nhớ anh đâu!” Thời điểm chuẩn bị cúp máy, Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên một mặt buồn bã hỏi.

“Cũng nhanh, Ngọc Thiên Trạch biết rõ tài nguyên khoáng sản ngọc thạch mà anh muốn tìm ở đâu, sau khi tìm được, anh lập tức liền về!”

“Há, vậy anh cũng nhanh lên a! Không biết vì cái gì, mấy ngày nay không gặp được anh, luôn luôn không nỡ.” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên có chút sợ hãi nói nói.

“Ha ha, nha đầu ngốc, chớ suy nghĩ lung tung, anh chẳng mấy chốc sẽ trở về, ngoan a!”

An ủi Liễu Hinh Nguyệt vài câu, Lâm Hải cúp máy video, khẽ than thở một tiếng.

Liễu Hinh Nguyệt nhớ hắn, hắn lại làm sao không nhớ Liễu Hinh Nguyệt a.

Nhưng là bây giờ trên vai Lâm Hải, cũng là có gánh nặng, hắn đến là vì an nguy về sau của người nhà, làm tốt vạn toàn chuẩn bị a.

“Phải mau chóng tìm tới tài nguyên khoáng sản, sau đó về Phàm Gian giới!”

Lâm Hải ngồi xếp bằng, hai tay buông xuống, thầm vận Đạo Đức Kinh, bắt đầu tu luyện.

Vì Ngọc Thiên Trạch tiến hành Tinh Hồn ôn dưỡng, đối với tinh thần Lâm Hải có hao tổn cực lớn, đã sớm mỏi mệt không chịu nổi, bây giờ vấn đề trong lòng đã giải khai, tâm bình khí thuận, Lâm Hải phải nắm chắc khôi phục.

Lúc lần nữa mở mắt ra, đã là ba ngày sau đó, Lâm Hải nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, nhảy lên một cái.

Tinh thần hao tổn trước đó, tất cả đều đã khôi phục, toàn thân cũng tràn ngập lực lượng.

Cầm điện thoại di động lên, lúc này mới phát hiện, lại có thật nhiều tin tức Weachat, tất cả đều là do Sở Lâm Nhi phát tới.

Sở Lâm Nhi: Uy, đang làm gì?

Sở Lâm Nhi: Nói chuyện a, ngươi cái đại sắc lang!

Sở Lâm Nhi: Ngươi dám không hồi phục tin tức của bản Công chúa! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

Sở Lâm Nhi: A a a a a! Ngươi tên hỗn đản, chết ở đâu rồi!!!

...

“Ta qua!” Lâm Hải nhìn thời gian, tất cả đều là phát tới từ hôm qua, khi đó mình đang tu luyện, phong bế giác quan, căn bản không có nghe được thanh âm.

“Lâm Nhi Công chúa phát nhiều tin tức như vậy, sẽ không tìm ta có chuyện gì gấp đi?” Lâm Hải vội vàng bồi âm qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ngươi tìm ta a?

Sở Lâm Nhi: Ngươi cái thối lưu manh, đại sắc lang, có phải lại chạy đi tán gái hay không, dám ngay cả ta cũng không hồi âm tin tức, tin bản Công chúa thiến ngươi hay không! (phía sau là một cái biểu lộ bốc hỏa)

“Y ~” Lâm Hải cách màn hình điện thoại di động, tựa hồ cũng cảm giác được Sở Lâm Nhi đang gào thét, vô ý thức đưa điện thoại di động cầm ra xa một chút.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiểu nhân nào dám a. Ta vừa mới nhìn thấy, cái này không lập tức liền hồi âm rồi sao, làm sao, tìm ta có việc? Không phải là hiện tại liền muốn để cho ta bồi thường thịt đi? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Sở Lâm Nhi: Phi phi phi, nếm em gái ngươi! Ngươi cái đại sắc lang! Ngươi hiện tại đang ở đâu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tại Bồng Lai Tiên Đảo.

Sở Lâm Nhi: Bồng Lai Tiên Đảo? A a a! Ngươi chạy đi chỗ đó làm cái gì a, người ta vừa từ Địa Phủ đi ra, còn muốn đi tìm ngươi đây!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đã từ Địa Phủ đi ra? (phía sau là một biểu lộ kinh hỉ)

Lâm Hải thế nhưng là đã có một đoạn thời gian không nhìn thấy Sở Lâm Nhi, mỗi ngày không cùng nàng tranh cãi, luôn cảm thấy thiếu chút gì đó, trong lòng thật đúng là thật là tưởng niệm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi đến Bồng Lai Tiên Đảo a, ta ở đây chờ ngươi!

Sở Lâm Nhi: Qua không được! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực tức giận)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vì cái gì a? Ta cho ngươi biết cửa vào!

Sở Lâm Nhi: Đi không được! Được, chính ngươi ở trên đảo sóng đi, ta tiếp tục thu thập mấy cái Tinh Hồn Địa Sát còn lại cho ngươi! A a a a! Bản Công chúa vậy mà thành chân chạy cho ngươi, tức chết á!!!

"Ách..." Trong lòng Lâm Hải lần nữa cảm động, nguyên lai Sở Lâm Nhi từ Địa Phủ đi ra, vẫn là vì giúp mình a!

"Đúng!" Lâm Hải vỗ ót một cái, đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng đem túi càn khôn trong điện thoại di động mở ra.

Leng keng!

Ngươi hướng Sở Lâm Nhi gửi đi một rương sợi cay!

Leng keng!

Ngươi hướng Sở Lâm Nhi gửi đi một rương Coca Cola!

Leng keng!

Ngươi hướng Sở Lâm Nhi gửi đi một rương thịt xiên hương cay!

...

Lâm Hải một mạch, đem trong mấy món ăn vặt trong túi càn khôn, phát qua mười mấy kiện cho Sở Lâm Nhi, đồng thời trong lòng không khỏi thầm mắng mình đầu óc heo!

Những thứ quà vặt này, đã đồ mà người ở Phàm Gian giới thích ăn, thần tiên trên trời cũng thích ăn, hắn làm sao lại không nghĩ tới phát chút cho Sở Lâm Nhi ở Địa Phủ a!

Sở Lâm Nhi: Ngươi phát cho ta cái loạn thất bát tao gì vậy? (phía sau là biểu lộ một nỗi nghi hoặc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cô nàng, ca ca đưa ngươi một chút đồ ăn ngon, tuyệt đối chính là Mỹ Vị Nhân Gian, để ngươi ăn một miếng liền không còn cách nào quên, ân, không cần quá cảm động, lấy thân báo đáp liền có thể!

Sở Lâm Nhi: Phi! Hứa ngươi cái đại đầu quỷ! Đây thật là đồ ăn ngon sao? Ta nếm thử trước!

Qua một lát, tin tức của Sở Lâm Nhi, lần nữa cuồng oanh lạm tạc mà đến!

Sở Lâm Nhi: A a a a a! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

“Ta qua, cô nàng này lại thế nào, sẽ không phải là không hợp khẩu vị đi?” Lâm Hải nhất thời có chút choáng váng.

Sở Lâm Nhi: Ngươi cái hỗn đản này, siêu cấp đại hỗn đản!!!

Sở Lâm Nhi: Ta quả thực hận chết ngươi á!

Sở Lâm Nhi: Đã có đồ vật mỹ vị như vậy, vì cái gì hiện tại mới phát cho bản Công chúa!!!

Sở Lâm Nhi: Ngươi để bản Công chúa cảm thấy, những năm tháng trước đó, tất cả đều là sống uổng phí á!!!

Sở Lâm Nhi: Hỗn đản! Lâm Hải ngươi cái đại hỗn đản!!!

…

“Ách... Mẹ nó!” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, còn tưởng rằng là không hợp khẩu vị đâu, nháo nửa ngày là ngại cho muộn a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Còn dám mắng ta, về sau cũng đừng nghĩ ăn! (phía sau là một cái biểu lộ bĩu môi)

Sở Lâm Nhi: Lâm Hải ca ca, làm gì dữ như vậy a, người ta không dám mà! Ngươi nhớ mỗi ngày phát cho người ta a, người ta thật yêu ngươi a, yêu yêu đát! (phía sau là một cái biểu lộ hôn hôn)

“Y ~” Lâm Hải nhất thời nổi da gà cả người, mẹ nó, mỗi lần Sở Lâm Nhi cùng mình nói như vậy, cũng không có chuyện gì tốt, Lâm Hải đều sợ.

Lại cùng Sở Lâm Nhi trêu chọc hai câu, Lâm Hải mới rời khỏi Weachat.

Đông đông đông!

Vừa kết thúc đối thoại cùng Sở Lâm Nhi, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

“Ai vậy?” Lâm Hải hỏi.

“Là ta!” Một cái âm thanh nhu mỹ vang lên, ẩn ẩn mang theo một chút ngượng ngùng.

Chương 1129: Thế tục khái niệm trói buộc

“Là Ngọc Thiên Trạch!” Lâm Hải lập tức liền nghe ra được thanh âm của Ngọc Thiên Trạch, trong lòng kìm lòng không được sinh ra cảm giác thân cận, đứng lên đem cửa mở ra.

Thế nhưng trong nháy mắt nhìn thấy Ngọc Thiên Trạch, Lâm Hải lại nghĩ tới Liễu Hinh Nguyệt, không khỏi thầm than một

tiếng.

“Hinh Nguyệt không trách mình, chính mình càng phải giữ một khoảng cách cùng Ngọc Thiên Trạch, không thể làm ra sự tình có lỗi với Hinh Nguyệt.”

“Có chuyện gì sao?” Lâm Hải hít sâu một hơi, xụ mặt lạnh lùng hỏi.

“Ta...” Ngọc Thiên Trạch lúc đầu mang theo ngượng ngùng cùng ngọt ngào, trong lòng gấp gáp ước chừng như mấy con thỏ nhỏ, thật vất vả lấy dũng khí, đi vào trước mặt Lâm Hải, nhưng nhì thấy biểu lộ lạnh như băng của Lâm Hải, cùng một bộ ngữ khí cách người bên ngoài ngàn dặm này, trong lòng Ngọc Thiên Trạch đột nhiên dâng lên ủy khuất thật sâu.

“Ghé thăm ngươi một chút, ngươi không sao chứ?” Ngọc Thiên Trạch nhấp nhấp môi son, có chút oán trách hỏi.

“Không có việc gì, cảm tạ ngươi!” Lâm Hải nhàn nhạt đáp nói, tận lực xa lánh Ngọc Thiên Trạch, để trong lòng Lâm Hải cũng một trận không thoải mái.

Ngọc Thiên Trạch đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, vành mắt đột nhiên bắt đầu nóng lên, lại mạnh mẽ đem nước mắt nghẹn trở về.

“Không có việc gì liền tốt, này sẽ không quấy rầy!”

Nói xong, Ngọc Thiên Trạch hất đầu, nước mắt liền chảy xuống, mở rộng bước chân đi ra ngoài.

“Chờ một chút!” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, đưa nàng gọi lại.

“Còn có chuyện gì sao?” Cước bộ của Ngọc Thiên Trạch dừng lại, không quay đầu lại, đạm mạc hỏi.

“Ngày mai, ta sẽ tiến hành lần trị liệu thứ hai cho ngươi!”

Thân thể mềm mại của Ngọc Thiên Trạch run lên bần bật, không nói gì, nhanh chân rời đi.

“Hô ~” Sau khi Ngọc Thiên Trạch đi, trong lòng Lâm Hải không khỏi bực bội một trận, chợt phát hiện ở giữa mình cùng Ngọc Thiên Trạch, trở nên thật xấu hổ, hơn nữa đối với Ngọc Thiên Trạch tựa hồ có chút tàn nhẫn.

Nhưng Lâm Hải cũng chẳng quản nhiều như vậy, hắn nhất định phải khống chế tình cảm, tiếp tục về đến phòng, tiến hành tu luyện.

Một ngày thời gian, rất nhanh liền trôi qua, vừa rạng sáng hôm sau, Lâm Hải liền đến đến ngoài cửa Ngọc Thiên Trạch.

“Vào đi!” Tựa hồ đã sớm phát giác ra Lâm Hải đến, không chờ Lâm Hải gõ cửa, Ngọc Thiên Trạch liền lên tiếng nói ở trong phòng.

Lâm Hải đẩy cửa ra, chỉ thấy Ngọc Thiên Trạch cởi giày, ngồi ở trên giường, sắc mặt không buồn không vui, bình tĩnh không sợ hãi, nhìn cũng không liếc nhìn Lâm Hải một chút, tựa hồ đã sớm đem tất cả chuyện khi trước, đều đã quên.

Lâm Hải trở tay đem cửa đóng lại, Ngọc Thiên Trạch vung cánh tay lên, bố trí xuống trận pháp, hai người người nào cũng không có mở miệng, lại phối hợp phá lệ ăn ý.

“Tinh Hồn tổn thương của ngươi, đã tốt hơn nửa, không cần thi châm, có thể trực tiếp bắt đầu!”

“Vậy thì bắt đầu đi!” Ngọc Thiên Trạch nhàn nhạt nói.

“Tốt!” Ngọc Thiên Trạch lãnh đạm, lại làm cho trong lòng Lâm Hải nắm chặt đau nhức một trận, Lâm Hải đáp ứng một tiếng, cũng cởi giày ra, lên bên trên giường của Ngọc Thiên Trạch.

Do dự một chút, Lâm Hải đột nhiên vươn tay, đem tay nhỏ trắng nõn của Ngọc Thiên Trạch nắm chặt.

Thân thể Ngọc Thiên Trạch, rõ ràng run lên, môi son không khỏi gấp gáp nhếch lên đến, đôi mắt đẹp nhìn lấy Lâm Hải, chứa một cỗ tình cảm khác, Lâm Hải cuống quít tránh đi, không dám đối mặt.

“Nằm xuống đi!” Lâm Hải lôi kéo tay nhỏ của Ngọc Thiên Trạch, hai người nhẹ nhàng nằm ở trên giường.

“Không nên phản kháng, ta muốn bắt đầu!” Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, dựa theo phương pháp ghi chép trong Truyền thừa Dược Vương, đem Tinh Hồn của chính mình, rút ra khỏi thân thể, chậm rãi tiến vào Hồn Phủ của Ngọc Thiên Trạch!

Bạch!

Tràng cảnh biến đổi, linh hồn của hai người Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, lần nữa thẳng thắn gặp nhau, chỉ là lần này, hai người vậy mà hết sức ăn ý, người nào cũng không có né tránh đối phương, cứ như vậy mà nhìn nhau!

Một cỗ nồng tình mật ý vô pháp dứt bỏ, xâm nhập đến linh hồn, đem linh hồn của hai người, không tự chủ được rung động, chậm rãi hướng phía đối phương đi qua, sau đó nhẹ nhàng đem đối phương ôm vào bên trong lòng.

Cứ như vậy, hai người gắt gao ôm nhau, người nào cũng không có mở miệng, ngọt ngào hạnh phúc, như là người yêu nhiều năm.

“Sinh mệnh của ta, không thể không có ngươi! Nếu không, ta sẽ chết! Van cầu ngươi, không cần đối với ta như vậy!” Ngọc

Thiên Trạch nhắm mắt lại, hướng bên trong lòng Lâm Hải dựa sâu vào, như là nói mê, nhu tình nói nói.

“Ta cũng vậy! Ta sẽ không như thế!” Lâm Hải động tình nói.

“Ngươi hôm qua là cái dạng kia, lạnh nhạt vô tình, ta thật sự đau lòng, khóc thật lâu!” Nhớ tới hôm qua tại cửa gian phòng, biểu lộ cùng ngữ khí của Lâm Hải như thế, Ngọc Thiên Trạch ủy khuất nói nói.

“Bởi vì trong hiện thực, ta đã có người ta yêu, vị trí của ngươi, chỉ tại sâu trong tâm linh!”

Ngọc Thiên Trạch nghe xong, thân thể đột nhiên run lên, một cỗ bi thương cực độ, xông tới.

“Vậy ý tứ của ngươi, chúng ta vẫn không thể cùng một chỗ?”

“Đúng! Ta không thể có lỗi với Hinh Nguyệt!” Lâm Hải thở dài, cắn răng, có chút yêu thương nói.

Ngọc Thiên Trạch đột nhiên ngẩng đầu, con mắt không nháy mắt nhìn chầm chầm vào Lâm Hải, qua hồi lâu, mới đột nhiên mở miệng.

“Nếu như, Hinh Nguyệt của ngươi, cho phép thì sao?.”

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc hỏi.

Ngọc Thiên Trạch đột nhiên lần nữa đem Lâm Hải ôm chặt, nhẹ nhàng mở miệng.

“Ta là nói, nếu như Hinh Nguyệt trong miệng ngươi, đồng ý chuyện giữa ta cùng với ngươi đâu?.”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, lập tức sửng sốt, ôm Ngọc Thiên Trạch bắt đầu trầm mặc.

“Ngươi tại sao không nói chuyện?” Ngọc Thiên Trạch ngẩng đầu, khuôn mặt khẽ nhếch, ngoẹo đầu hỏi.

“Hô ~” Lâm Hải thở dài ra một hơi, sau đó nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía trước.

Sau một hồi...

“Nếu như Hinh Nguyệt đáp ứng, ta có thể tiếp nhận ngươi!”

Lâm Hải nói xong câu nói này, ngay cả mình cũng sửng sốt, quả thực không thể tin được, cái lời này là do mình nói!

Cũng không biết vì sao, lời vừa nói ra, trong lòng không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm, hơn nữa càng thêm kỳ quái là, trước mặt hắn đột nhiên hiện ra các loại bóng dáng của Vân Tuệ Nhi, Hứa Điềm, Sở Lâm Nhi, Lãnh Nguyệt Như, thậm chí ngay cả cái nữ ngôi sao ca nhạc Triệu Dĩnh chỉ có qua vài lần duyên phận kia, cũng lập tức xuất hiện trong đầu.

“Làm sao đột nhiên lại nhớ tới các nàng?” Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, lắc đầu, đem thân ảnh của đám người Vân Tuệ Nhi khu trừ ra ngoài, cảm thấy một trận mạc danh kỳ diệu.

Sau đó, thân thể Lâm Hải run lên bần bật, con mắt trong nháy mắt trợn to, nghĩ đến một loại khả năng để hắn vô cùng giật mình!

“Chẳng lẽ, trong tiềm thức của ta, đối với mấy cô gái này, cũng là có ý nghĩ?”

Cái phát hiện chấn kinh này, để linh hồn Lâm Hải bỗng nhiên nhoáng một cái, kém chút ngã sấp xuống.

“Ngươi không sao chứ?” Ngọc Thiên Trạch vội vàng đem Lâm Hải ôm càng chặt hơn, quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, ha ha!” Lâm Hải lắc đầu, đột nhiên phát hiện, từ đầu tới đuôi nguyên lai mình lại là buồn cười như thế!

“Chính mình thật chỉ thích một mình Hinh Nguyệt sao?” Lâm Hải nhịn không được tự hỏi lòng mình, nhưng tại trước mặt linh hồn của chính mình, lại căn bản không có cách cho ra một cái đáp án làm cho chính mình tin phục hài lòng.

“Ta yêu tha thiết Hinh Nguyệt, cận kề cái chết cũng sẽ không để Hinh Nguyệt rời khỏi chính mình!” Điểm này, Lâm Hải phi thường khẳng định, cho dù là tại trước mặt linh hồn của chính mình, cũng không thẹn với lương tâm!

Thế nhưng là, đối với đám nữ hài còn lại, Lâm Hải cho tới giờ khắc này mới phát hiện, hắn đồng dạng cũng có cảm tình thật sâu, chỉ là trong tiềm thức, tất cả đều bị trung trinh đối với Liễu Hinh Nguyệt tự động che đậy!

Nhưng tại trước mặt linh hồn, tất cả mọi thứ, tất cả đều trần trụi bày biện ra, lại không cách che lấp.

Giờ khắc này, Lâm Hải rốt cục thấy rõ chân chân thực thực chính mình, yêu tha thiết Liễu Hinh Nguyệt, cũng đồng dạng không dứt bỏ được đám nữ hài còn lại, chỉ là trong hiện thực ngay cả mình cũng không biết, hoặc là nói tiềm thức không muốn đi thừa nhận mà thôi!

“Ta nên làm cái gì?” Giờ khắc này, Lâm Hải đột nhiên lâm vào giữa sự thống khổ, là thẳng thắn tiếp nhận chân thực của chính mình, hay là tiếp tục ở trong hiện thực bị tiềm thức cưỡng ép cắt chém tình cảm của chính mình.

“Lâm Hải, thành thực sống với mình đi! Đừng cho chính mình quá nhiều mệt mỏi, nữ nhân yêu ngươi, sẽ hiểu ngươi!”

Lâm Hải giật nảy cả mình, thật không thể tin mà nhìn Ngọc Thiên Trạch trong ngực, chấn kinh mở miệng.

“Ngươi, biết rõ ý nghĩ nội tâm của ta sao?”

Ngọc Thiên Trạch cười một tiếng, mặt mũi lộ ra nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

“Bên trong ngươi có ta, bên trong ta có ngươi, ngươi ta đã tâm linh tương thông, ta sao lại không hiểu ngươi?”

“Này, ngươi không cảm thấy ta rất hoa tâm rất lợi hại sao? Ngoài miệng nói, chỉ thích một mình Hinh Nguyệt, kì thực trong lòng lại cất giấu nhiều cô gái như vậy?”

“Làm sao lại thế?” Ngọc Thiên Trạch cười nhẹ lắc đầu.

“Ngươi không có đùa bỡn hoặc lừa gạt cảm tình của bất cứ người nào, ta có thể cảm thấy, ngươi đối với cảm tình của mỗi người, cũng là thật tâm!”

“Ngươi trong hiện thực, chỉ là bị vị trí khái niệm thế tục của thế giới ngươi trói buộc, mới có loại ý nghĩ buồn cười này!”

“Trong giới tu hành, chỉ cần tình đầu ý hợp, liền xem như có nhiều thê tử, cũng là sự tình không thể bình thường hơn được, ngược lại sẽ còn lưu lại giai thoại đa tình, hình thái linh hồn của ngươi, mới là ngươi chân thực, tuân theo nội tâm của ngươi đi!”

“Thế tục khái niệm trói buộc?” Lâm Hải nhíu mày, lẩm bẩm lặp đi lặp lại lấy câu nói này của Ngọc Thiên Trạch, lâm vào trầm tư!

Chương 1130: Ngươi còn có bạn thân?

Lần Tinh Hồn ôn dưỡng này, thời gian tiếp tục cũng không dài, Ngọc Thiên Trạch liền triệt để khôi phục.

Chỉ là, hai người cũng rất ăn ý không có tách ra, mà là tiếp tục lẳng lặng ôm nhau, tựa hồ cũng đang hưởng thụ giờ khắc ngọt ngào cùng vuốt ve an ủi này.

Không biết qua bao lâu, Lâm Hải mới chậm rãi đem Ngọc Thiên Trạch đẩy ra, trong mắt tràn ngập nhu tình, liền như là nhìn lấy Liễu Hinh Nguyệt vậy, lại có vẻ vô cùng tự nhiên.

“Ta phải đi ra ngoài!”

Ngọc Thiên Trạch nghe được, nhất thời đem Lâm Hải ôm thật chặt, tràn ngập nỗi buồn.

“Sau khi rời khỏi đây, ngươi có phải lại phải khôi phục thành ngươi trong hiện thực, đối với người ta lạnh lùng mà chống đỡ hay không!”

Lâm Hải sững sờ, thật lâu không có trả lời.

Tuy dưới hình thái linh hồn, hắn cùng Ngọc Thiên Trạch đã thân mật vô gian, nhưng là vấn đề khi trước kia, Lâm Hải vẫn không có tìm được đáp án, hoặc là nói, khái niệm thâm căn cố đế, để hắn nhất thời vô pháp làm ra cải biến.

Thấy Lâm Hải không nói lời nào, Ngọc Thiên Trạch cũng đã biết rõ đáp án, không khỏi đắng chát cười một tiếng, trong lòng bi thương không thôi.

Nhưng rất nhanh, trong lòng cũng đã có quyết định!

“Ta sẽ để cho Hinh Nguyệt trong miệng ngươi, đáp ứng cho chúng ta cùng một chỗ!”

“Nếu như nàng là chân ái của ngươi, tuyệt sẽ không để linh hồn ngươi bị trói buộc, tàn khuyết mà sống sót!”

Nói xong, Ngọc Thiên Trạch nhẹ nhàng buông Lâm Hải ra, Lâm Hải nhìn nàng, trầm mặc một trận.

“Hinh Nguyệt, thực sự đáp ứng sao?”

Từ bên trong Hồn Phủ của Ngọc Thiên Trạch đi ra, hai người gần như đồng thời mở hai mắt ra, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của đối phương, lần này hai tay nắm chặt kia, lại không có buông ra.

“Lâm Hải, ta sẽ để cho Hinh Nguyệt đáp ứng, chuyện giữa ta cùng với ngươi!” Ngọc Thiên Trạch đột nhiên tới gần, vùi đầu vào bên trong lòng Lâm Hải, ngọt ngào nói nói.

Ánh mắt Lâm Hải có chút ngẩn người, trong lòng lộn xộn như là mọc cỏ.

Đột nhiên, một đường cảm giác ôn nhuận nóng ướt, đột nhiên rơi vào nơi cổ Lâm Hải, để toàn thân Lâm Hải nhất thời như là bị điện giật mà run lên, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, linh hồn cũng bắt đầu run rẩy.

Sau một khắc, môi son gợi cảm của Ngọc Thiên Trạch, đột nhiên hôn lên đôi môi của Lâm Hải, Lâm Hải giật mình một cái, trong nháy mắt đã quên hết, kịch liệt mà đáp lại!

Từng kiện từng kiện y phục, bị ném rơi trên mặt đất, thời khắc mắt thấy hai người liền muốn giải trừ toàn bộ vũ trang, đột nhiên leng keng một tiếng, Weachat của Lâm Hải vang!

Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, liền như là một đường tiếng sấm vang lên tại bên tai, trong nháy mắt đã thanh tỉnh!

Nhìn Ngọc Thiên Trạch bị chính mình ép dưới thân thể, da thịt trắng như tuyết, ánh mắt đã mê ly, đầu Lâm Hải ông một tiếng!

“Thao, ta đang làm gì!”

“Thật xin lỗi!” Lâm Hải trong lúc cuống quít, đem y phục trên mặt đất nhặt lên, vội vàng mặc đi ra ngoài.

“Lâm Hải!” Ngọc Thiên Trạch nhìn thân ảnh như là chạy trốn của Lâm Hải, nước mắt không khỏi chảy xuống.

“Cái Liễu Hinh Nguyệt này, đến cùng có cái dạng mị lực gì? Thật nghĩ hiện tại liền gặp nàng một chút!” Trong lòng Ngọc Thiên Trạch, đột nhiên đối với Liễu Hinh Nguyệt dâng lên một tia cảm tình phức tạp, bên trong hiếu kỳ, tựa hồ xen lẫn một tia... Chán ghét!

“Hô ~” Lâm Hải về đến phòng, thở phì phò từng ngụm từng ngụm, hơn nửa ngày mới đưa nội tâm bình phục trở lại.

“Kém một chút, chỉ kém một chút liền có lỗi với Hinh Nguyệt!”

Trong lòng Lâm Hải hoảng sợ một trận, tuy tại bên trong Hồn Phủ, Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch đã thẳng thắn, cũng nói rất rõ ràng, cũng minh bạch chân thực của mình, nhưng một khi trở lại hiện thực, Lâm Hải vẫn vô pháp đột phá trói buộc, dù sao đó là cảm tình hắn sinh trưởng hơn hai mươi năm, đã sớm thâm nhập vào cốt tủy.

“Nhìn xem là ai phát đến tin tức.” Lâm Hải đối với cái người xem như là đã cảnh tỉnh, đem hắn cứu vãn này, trong lòng tồn tại cảm kích thật sâu.

Mở Weachat ra xem xét, lại là Sở Lâm Nhi phát tới!

Sở Lâm Nhi: Lâm Hải ca ca, người ta rất nhớ ngươi nha. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đừng nói như vậy, ta sợ hãi! Nói thẳng đi, có chuyện gì muốn cầu ta?

Lâm Hải đối với Sở Lâm Nhi quá hiểu biết, một khi nàng dùng loại ngữ khí buồn nôn nũng nịu này nói chuyện với mình, tuyệt đối không thể có chuyện tốt!

Sở Lâm Nhi: Thật xấu a, người ta ôn nhu như vậy, có cái gì thật là sợ a? Bất quá, người ta thật là có chuyện muốn tìm ngươi đây! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nếu còn không thật dễ nói chuyện, ta cũng không để ý đến ngươi nữa!

Sở Lâm Nhi: Uy! Bản Công chúa nũng nịu đáng yêu như vậy a, đem chính ta cũng manh lật, thật sự là không hiểu phong tình! (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Sở Lâm Nhi: Kia là cái gì, sợi cay ngươi vừa mới phát, còn có a hay không? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngạch... Một rương đã ăn xong sao? (phía sau là một cái biểu lộ giật mình)

Sở Lâm Nhi: Đừng đề cập, gặp được mấy cái bạn thân, bị đánh cướp! (phía sau là một cái biểu lộ khó chịu)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bạn thân? Ngươi còn có bạn thân?

Lâm Hải hiếu kỳ một trận, Sở Lâm Nhi thế nhưng đường đường là Công chúa Địa Phủ a, vậy mà cũng có bạn gái cùng nhau chơi đùa sao?

Sở Lâm Nhi: Uy, lời này của ngươi là có ý tứ gì? Bản Công chúa dựa vào cái gì lại không thể có bạn thân?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không phải, ta là ngoài ý muốn nghĩ, người nào mới có tư cách, làm bạn thân của ngươi đường đường Công chúa a?

Sở Lâm Nhi: Còn phải nói a! Là con gái của các Diêm Vương còn lại a, con gái của của Ngục Quỷ Vương a, con gái của Phán Quan a, dù sao nói ngươi cũng không biết, ai nha, nhanh phát lại cho ta một số mà!

Lâm Hải thấy Sở Lâm Nhi nâng lên mấy người này, trong lòng đột nhiên động một cái!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, mấy cái bạn thân của ngươi kia, cũng đều thích ăn cái đồ chơi này?

Sở Lâm Nhi: Đương nhiên a, loại cực phẩm mỹ vị này, người nào không thích? So bình thường ăn Hồn Thổ, ngon hơn gấp một vạn lần! Ngươi cái đại hỗn đản này, có loại đồ vật tốt này, vậy mà giấu đến bây giờ mới phát cho ta, thật sự là quá đáng giận! (phía sau là một cái biểu lộ phóng dao)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này Lâm Nhi Công chúa, ngươi có thể giúp ta, bán những đồ vật này tại Địa Phủ hay không a?

Sự tình phục sinh Mục Doanh Doanh, Lâm Hải chưa bao giờ quên, hắn muốn lên làm Diêm Vương, liền phải thu hoạch được đầy đủ danh vọng, trong lòng Lâm Hải, đã ẩn ẩn có một kế hoạch mơ hồ!

Sở Lâm Nhi: Ngươi muốn bán cái mỹ vị này? Có thể a, ta để cho mấy cái bạn thân của ta cũng bán giúp ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này tốt!

Lâm Hải hồi âm xong, mở ra túi càn khôn, trực tiếp phát qua cho Sở Lâm Nhi một nghìn rương sợi cay.

Leng keng!

Ngươi hướng Sở Lâm Nhi gửi đi một nghìn rương sợi cay!

Sở Lâm Nhi: A a a a! Ông trời của ta a, nhiều như vậy! Cũng đủ để ta ăn một tháng! Ngươi thật tốt, yêu yêu đát! (phía sau là một cái biểu lộ hôn hôn)

Lâm Hải nhất thời mặt đen lại, mẹ nó, đây là ca ca để cho ngươi bán, không phải để cho ngươi ăn, có được hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng chỉ ăn a, chủ yếu là bán!

Sở Lâm Nhi: Được, biết rồi, bái bai!

Sở Lâm Nhi nói xong, liền trực tiếp kết thúc đối thoại cùng Lâm Hải, không kịp chờ đợi không biết là đi ăn hay là đi bán.

“Ta qua, làm sao cảm giác cô nàng này có chút không đáng tin cậy đâu?.” Tâm lý Lâm Hải, đột nhiên có chút nói thầm.

Bất quá cũng không quan trọng, thu hoạch uy vọng tại Địa Phủ, kế hoạch này gánh nặng đường xa, không phải sự tình một ngày hai ngày là có thể hoàn thành, cũng không vội tại nhất thời, dù sao Diêm Vương cũng không phải dễ làm như vậy!

Thu hồi điện thoại di động, bên trong não hải của Lâm Hải, lại hiện ra quá trình thân mật mới rồi cùng Ngọc Thiên Trạch, không khỏi hít sâu một hơi.

“Phải mau chóng tìm tới tài nguyên khoáng sản, sau đó cùng Ngọc Thiên Trạch tách ra, nếu không nói không chừng ngày nào đó, phòng tuyến liền sẽ thất thủ!”

“Nếu quả thật như vậy, không chỉ có lỗi với Hinh Nguyệt, đối với Ngọc Thiên Trạch cũng là không chịu trách nhiệm!”

Lâm Hải vẫy vẫy đầu, đột nhiên tự giễu cười một tiếng.

“Chính mình đến tột cùng là cái nam nhân một lòng, hay là cái nam nhân hư ngụy đâu?”

Đối mặt với va chạm giữa bản tâm của linh hồn cùng trói buộc nơi thế tục, Lâm Hải phát hiện mình, càng phát ra mê mang.

Chương 1131: Hướng Chủ thành xuất phát!

Trong cái sân rộng lớn của phủ Thành chủ, giờ phút này đứng đầy người, tất cả đều là các cao thủ Kim Đan đã hộ tống Lâm Hải đến đây.

Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, cơ hồ cùng một thời gian, từ gian phòng của riêng mình đi tới, chậm rãi đến trước mặt mọi người.

“Sự tình trong thành, đã an bài tốt?” Lâm Hải hướng phía Ngọc Thiên Trạch hỏi.

“Ta đã đem thành trì, giao cho mấy gia tộc lớn trong thành, cộng đồng quản lý!” Ngọc Thiên Trạch khẽ mở môi son, hướng phía Lâm Hải mỉm cười, mười phần tự nhiên nói nói, căn bản nhìn không ra ở giữa nàng cùng Lâm Hải, từng có cái thân mật qua lại gì.

“Này tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, “Đã như vậy, chúng ta lên đường đi!”

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Xuyên Vân Toa phanh một tiếng, rơi vào trong đình viện, đem đình viện to như vậy, cơ hồ chiếm hết!

“Pháp bảo phi hành?” Ngọc Thiên Trạch nhìn thấy Xuyên Vân Toa, không khỏi kinh hô một tiếng.

“Ngươi biết?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, cái Xuyên Vân Toa này chính là đến từ Lôi Vân Tông của Địa Tiên giới, nghĩ không ra Ngọc Thiên Trạch lại có nhãn lực này, liếc một chút liền nhận ra!

“Pháp bảo phi hành cực kỳ khan hiếm quý giá, chỉ nắm giữ ở trên đỉnh đại năng bên trong tay, ta cũng là ngẫu nhiên gặp qua một hai lần, nghĩ không ra ngươi lại có thể có được loại bảo vật này!” Ngọc Thiên Trạch nhìn kỹ Xuyên Vân Toa một phen, trong lòng đối với Lâm Hải càng cảm thấy phát ra hiếu kỳ.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hắn được đến cái Xuyên Vân Toa này, đơn thuần là ngẫu nhiên, chỉ có thể nói là mình vận khí không tệ!

“Lên đi!”

Lâm Hải nói xong, thả người nhảy lên, dẫn đầu đạp lên Xuyên Vân Toa trước, đôi mi của Ngọc Thiên Trạch vẩy một cái, theo sát phía sau, rơi vào bên người Lâm Hải.

Bọn người Phong Trí Xa, sau khi thấy Lâm Hải đã đi lên, mới nói một tiếng, nhao nhao nhảy tới.

“Lên!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, khống chế Xuyên Vân Toa, trong nháy mắt đã lên trên không, như là như ánh chớp, mau chóng đuổi theo.

“Chủ thành thành Phong Lam, cách bên trong này chín trăm vạn dặm, ta tới chỉ phương hướng cho ngươi!”

Ngọc Thiên Trạch đứng tại bên người Lâm Hải, duỗi ngón tay ngọc ra, chỉ huy Lâm Hải, khống chế Xuyên Vân Toa không ngừng biến đổi phương vị, khí lưu trong không trung, đem mái tóc Ngọc Thiên Trạch thổi lên, phất ở Lâm Hải trên mặt, u hương nhàn nhạt cùng cảm giác ngứa ngáy xốp giòn này, để Lâm Hải phát lên cảm giác khác thường, rất dễ chịu lại rất cào tâm.

Không biết qua bao lâu, Ngọc Thiên Trạch mới vươn tay ngọc đem mái tóc vuốt vuốt, rời khỏi khuôn mặt Lâm Hải, ngay tại thời điểm Lâm Hải đột nhiên có loại cảm giác thất vọng mất mát, Ngọc Thiên Trạch đột nhiên mở miệng.

“Đến, cái kia chính là thành Phong Lam!”

Dọc theo tay ngọc mà Ngọc Thiên Trạch phương hướng nhìn lại, dưới không trung vạn lý, một chấm đen hơi nhỏ mà mắt người căn bản là không có cách thấy rõ, xuất hiện tại giữa tầm mắt của Lâm Hải!

“Hạ!”

Lâm Hải thầm quát một tiếng, thao túng Xuyên Vân Toa, rơi vào bên trong một chỗ đất trống không người, cách mấy chục dặm ở ngoài thành Phong Lam.

Mọi người nhao nhao nhảy xuống Xuyên Vân Toa, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Xuyên Vân Toa thu hồi.

“Qua thành Phong Lam, lại hướng phía trước một trăm hai mươi vạn dặm, cũng là thành trung tâm!” Ngọc Thiên Trạch nói nói.

Lâm Hải chau mày, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

“Vậy chúng ta vì cái gì lại phải dừng lại tại đây, bay thẳng qua thành trung tâm, há không tốt hơn sao?”

“Ngươi đây liền có chỗ không biết!” Ngọc Thiên Trạch vuốt vuốt mái tóc, cười nhẹ lắc đầu.

“Thành trung tâm chính là chỗ ở của Đảo chủ, bên trong phương viên trăm vạn dặm của thành trì, đều là khu vực cấm bay, bất luận là cái pháp bảo phi hành gì cũng đều vô pháp tiến vào, cái này chính là do đại năng ngoài đảo bố trí xuống, tượng trưng cho tôn nghiêm của Đảo chủ!”

“Nguyên lai là dạng này!” Lâm Hải gật gật đầu, đây là lần đầu hắn nghe nói về khu vực cấm bay, trong lòng rung động không thôi!

Có thể bố trí xuống phạm vi khu vực cấm bay trong phương viên lớn trăm dặm như vậy, đại năng ngoài đảo trong miệng Ngọc

Thiên Trạch kia, đến cùng là dạng tồn tại siêu cấp gì? Lâm Hải cũng không dám nghĩ.

“Xem ra Bồng Lai Tiên Đảo, ngọa hổ tàng long, hoàn toàn không phải là Phàm Gian giới so sánh được a!”

“Phong Trí Xa!” Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, đem Phong Trí Xa kêu đến.

“Tông chủ, có thuộc hạ!” Phong Trí Xa tiến lên, cung kính đáp ứng một tiếng, trong mắt lóe lên quang mang kích động.

Từ bên trong cuộc nói chuyện giữa Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, y đã rõ ràng mục đích của chuyến đi này!

Vốn cho rằng là cầm xuống toà Chủ thành trước mặt này, đám người Phong Trí Xa đã hưng phấn một đêm, nhưng vạn không nghĩ tới mục tiêu của Lâm Hải xa không chỉ như thế, điểm cuối chính thức, lại là ở thành trung tâm!

“Tông chủ đây là muốn làm Đảo chủ a!” Trong lòng bọn người Phong Trí Xa, tất cả đều nhiệt huyết sôi trào lên.

Nếu như Lâm Hải thật có thể cầm xuống thành trung tâm, đoạt được vị trí Đảo chủ, vậy bọn họ những kẻ một đường đi theo Lâm Hải giành chính quyền này, cũng là Tòng Long Chi Thần, đây là vinh diệu chí cao vô thượng cỡ nào a.

“Ngươi trước tiên tiến vào thành tìm hiểu một phen, Thành chủ ở thành trung tâm, là thực lực cỡ nào!”

Lâm Hải không có lỗ mãng trực tiếp hạ lệnh, để Phong Trí Xa dẫn người đem Thành chủ bắt đến, dù sao có thể làm đến Thành chủ của Chủ thành, tất nhiên phải có chút tài năng, tuyệt đối không phải Thành chủ bình thường có thể so sánh!

Mà Ngọc Thiên Trạch lúc trước, tại thành Phong Lam cũng là một cái khách qua đường vội vàng, đối với thực lực của Thành chủ cũng không hiểu biết, vì lý do ổn thỏa, vẫn là biết người biết ta mới tốt, vạn nhất vừa gặp phải một cái người tinh thông trận pháp giống như Ngọc Thiên Trạch hoặc là có bản lĩnh đặc thù khác, bọn người Phong Trí Xa, nói không chừng liền phải ngã vào!

“Vâng!” Phong Trí Xa đáp ứng một tiếng, quay người lại lên xuống mấy cái, chạy hướng trong thành mà đi.

“Chúng ta ở tại chỗ này, chờ đợi tin tức!” Lâm Hải phát ra mệnh lệnh, những người khác nhất thời liền ngồi trên mặt đất, nghỉ ngơi dưỡng sức, vì đại chiến sắp đến, chăm chú làm lấy chuẩn bị.

“Đảo chủ là thực lực gì, ngươi rõ ràng sao?” Trong lúc chờ đợi, Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Ngọc Thiên Trạch hỏi.

Tại trong mắt Lâm Hải, Thành chủ thành Phong Lam, cho dù mạnh hơn, hẳn là cũng vô pháp ngăn cản tốc độ tiến lên của chính mình, nhưng Đảo chủ liền không giống nhau.

Lâm Hải sơ bộ tính ra, cảnh giới của Đảo chủ ít nhất là đại năng Nguyên Anh kỳ, hơn nữa tại trong lòng Lâm Hải, ẩn ẩn có cái bóng dáng cực kỳ đáng sợ, lúc thường xuất hiện, để hắn kiêng dè không thôi!

“Cái bóng người mơ hồ kia, phất tay có thể giết Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa phu nhân Triệu Hùng còn tu được chí ít năm trăm năm đạo hạnh, có được thực lực khủng bố như thế, tại trên cả đảo cạnh hẳn đều không phải là hạng người vô danh, gã, sẽ không phải chính là Đảo chủ đi?” Trong lòng Lâm Hải, vừa nghĩ tới cái bóng người mơ hồ kia, liền phá lệ nặng nề.

“Đảo chủ chính là đại năng Nguyên Anh kỳ, nhưng là đến loại cảnh giới nào, đạo hạnh bao nhiêu, lại không được biết!” Ngọc Thiên Trạch lắc đầu, trong mắt lóe lên vẻ mặt ngưng trọng.

“Quả nhiên là Nguyên Anh kỳ!” Tâm Lâm Hải bỗng nhiên trầm xuống, lấy thực lực bây giờ của hắn, đối phó với đại năng Nguyên Anh kỳ, còn thật không có cái biện pháp hữu hiệu gì.

“Đảo chủ của mỗi một tòa đảo cạnh, đều là Nguyên Anh kỳ, đó cũng không phải là bí mật gì!” Ngọc Thiên Trạch bổ sung nói, sau đó nhìn Lâm Hải, muốn nói lại thôi.

“Có lời gì, ngươi nói đi!” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng nói.

“Lâm Hải, ta biết rõ thủ đoạn của ngươi phi phàm, không phải người thường so sánh được, nhưng đoạn đường này vô cùng hung hiểm, ta hi vọng ngươi tận lực lấy hòa giải làm chủ, có thể không động thủ liền không nên động thủ.”

“Nếu không mà nói, cho dù ngươi trôi qua cửa của thành Phong Lam này, thì đến bên chỗ Đảo chủ, cũng tuyệt không có phần thắng!”

“Ừm, ta hết sức đi!” Lâm Hải gật gật đầu, sự khủng bố của đại năng Nguyên Anh kỳ, không cần Ngọc Thiên Trạch nhắc nhở, Lâm Hải cũng biết, nếu như có thể thuận lợi thông qua, Lâm Hải tự nhiên cũng không nguyện ý động thủ!

Nhưng đoạn đường này mình đến, cầm xuống nhiều tòa thành trì như vậy, mặc dù nói lộ trình xa xôi, Đảo chủ đối với cái này căn bản là khinh thường quản lý, nhưng chung quy vẫn là thương tổn mặt mũi của Đảo chủ, ai biết gã có thể so đo hay không?

“Đi một bước, nhìn một bước đi!” Lâm Hải chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

“Có người đến!” Ngay lúc này, Tư Mã Kiếm Như đột nhiên kinh hô một tiếng, hướng phía trước chỉ qua.

Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, đôi mày nhất thời nhăn lại thật sâu.

Đã thấy lít nha lít nhít, chừng một hai trăm người, Súc Địa Thành Thốn, lấy tốc độ cực nhanh, hướng phía một phương chính mình này mà đến, cầm đầu là một nam tử áo trắng, trong tay còn mang theo một người máu me khắp người, hấp hối, chớp mắt liền đến trước mắt.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, còn chưa chờ nói chuyện, nam tử áo trắng phanh một tiếng, cầm người trong tay, ném ở dưới chân Lâm Hải.

Lâm Hải cúi đầu nhìn lại, sau đó nhất thời kinh hô một tiếng!

“Phong Trí Xa!”

“Ngươi, chính là Lâm Hải?” Nam tử áo trắng đối diện, thanh âm lạnh như băng, đột nhiên vang lên.

Chương 1132: Chủ nhân của Chủ thành

“Ngươi thế nào rồi?” Lâm Hải đối với tra hỏi của nam tử áo trắng, không để ý tí nào, ngồi xổm người xuống đỡ lấy Phong Trí Xa, quan tâm hỏi.

“Tông chủ, thuộc hạ để cho ngươi mất mặt.” Phong Trí Xa ho khan một trận, phun ra hai ngụm máu, hổ thẹn nói.

“Đừng nói cái vô dụng này!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một viên thuốc xuất hiện ở bên trong tay, đưa vào trong miệng của Phong Trí Xa.

Nam tử áo trắng đang khẽ nâng cái cằm, một mặt cao ngạo chờ Lâm Hải đáp lời, nhưng thấy Lâm Hải thế mà từ đầu tới đuôi nhìn cũng chưa từng liếc nhìn gã một chút, nhất thời biến sắc, trong mắt lóe lên một tia buồn bực giận dữ.

“Ta đang hỏi ngươi đâu!” Nam tử áo trắng đột nhiên cất cao tiếng nói, lần nữa nói nói.

“Hai người các ngươi, đem Phong Trí Xa đỡ đến một bên, vận công liệu thương!” Lâm Hải vung tay lên, kêu hai người tới, đem Phong Trí Xa nâng đỡ qua, đối với lời nói của nam tử áo trắng, làm như không nghe thấy!

“Muốn chết!” Nam tử áo trắng nhất thời đại nộ, cánh tay phất một cái, một cỗ kình phong cường lực, thẳng đến Lâm Hải mà đến!

Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, cũng là vung cánh tay ra, chân khí phồng lên mà ra, cùng kình phong của nam tử áo trắng đụng vào nhau.

Oanh!

Giữa hai người, nhất thời nhấc lên một trận khí lãng lăn lộn, lực đạo cực lớn đem thân thể Lâm Hải, trực tiếp bắn bay xa ra ngoài mấy trượng, lại rút lui vài chục bước, mới đứng vững thân hình.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!” Nam tử áo trắng lại không động mảy may, khóe miệng nhếch lên, lộ ra khinh thường mỉa mai.

Lâm Hải lúc này mới ngẩng đầu, sắc mặt ngưng trọng hướng phía nam tử áo trắng nhìn lại, lại thấy người này tướng mạo anh tuấn, nhưng giữa hai đầu lông mày lại mang theo một tia cao ngạo, quanh người trên dưới một tầng ánh sáng màu trắng như có như không bao phủ, đứng tại bên trong này tựa như một thanh lợi kiếm đang vận sức chờ phát động, toàn thân lộ ra một cỗ khí thế sắc bén, để cho người ta chỉ nhìn một chút, cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía!

“Thực lực của người này thật mạnh, không phải là kẻ vớ vẩn!” Lâm Hải lập tức liền cảm giác ra người này đáng sợ, không khỏi điều động chân khí toàn thân, ngưng thần đề phòng.

“Ngươi đến cùng có phải gọi là Lâm Hải hay không, thành thật trả lời cho ta!” Lúc này, nam tử áo trắng lại một lần nghiêm nghị nói.

“Không sai, ta chính là Lâm Hải!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, lạnh lùng nói.

“Ha ha, quả nhiên là ngươi!” Nam tử áo trắng nghe được, không khỏi trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, sau đó lộ ra mặt mũi tràn đầy vẻ khinh thường.

“Nghe nói cũng là ngươi, đem thành trì dưới tay ta, đoạt hơn phân nửa ? Còn đem đám ngu xuẩn này dọa đến cũng tụ tập đến dưới Chủ thành.” Nam tử áo trắng nói, bỗng nhiên hướng hơn trăm người phía sau lưng hắn này nhất chỉ, miệt cười nói.

Hơn một trăm người theo hắn mà đến này, nhất thời mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ cúi đầu.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó biến sắc, kinh ngạc liếc nhìn nam tử áo trắng một chút.

“Nói như thế, ngươi chính là Thành chủ thành Phong Lam?”

“Không sai, ta chính là chủ nhân của Chủ thành này, Đoạn Thiên Vũ!” Nam tử áo trắng ngẩng đầu lên thật cao, một bộ giọng điệu ở trên cao nhìn xuống đáp nói.

Nói xong, thấy Lâm Hải vẫn đứng tại đó, không có một tia phản ứng, Đoạn Thiên Vũ trừng mắt, nhất thời quát lạnh một tiếng!

“Hỗn trướng, đã biết rõ thân phận của bản Thành chủ, sao chưa dùng đại lễ thăm viếng!”

“Đại lễ thăm viếng?” Lâm Hải đột nhiên cảm thấy một trận buồn cười, khinh thường lắc đầu.

“Ngươi đem người của ta đả thương, ta còn không có tìm ngươi tính sổ sách đâu, ngươi vậy mà còn để cho ta đại lễ thăm viếng? Ngươi bị nước đổ vào não đi!”

“Im miệng, tại sao ngươi dám cùng Đoàn Thành chủ nói chuyện đâu!”

“Tiểu tử, ngươi chán sống đi!”

“Nhanh quỳ xuống xin lỗi Đoàn Thành chủ, tha cho ngươi khỏi chết!”

Các Thành chủ cùng các Tộc trưởng trong thành trì lớn chạy tới,ở sau lưng Đoạn Thiên Vũ kia liền nhao nhao mở miệng quát lớn, bên trên mặt biểu hiện ra lòng đầy căm phẫn, giống như Lâm Hải không đại lễ thăm viếng Đoạn Thiên Vũ, là phạm một tội lỗi cực lớn, để người không thể chịu đựng!

“Ừm!” Đoạn Thiên Vũ tựa hồ rất hài lòng với phản ứng của đám người sau lưng này, cái mũi hừ một cái, nhấc nhấc tay, sau lưng lập tức an tĩnh lại.

“Lâm Hải, ngươi có thể lấy sức một mình, cầm xuống nhiều thành trì như vậy, cũng coi như có chút bản sự! Tuy những này thành trì, bản Thành chủ căn bản khinh thường đi quản lý, nhưng nói cho cùng cũng là địa bàn của ta, ngươi tại địa bàn của ta, nháo ra chuyện lớn như vậy, ta há có thể cho phép ngươi ngông cuồng như thế?”

Nói xong, Đoạn Thiên Vũ dùng khóe mắt liếc Lâm Hải một chút, cười lạnh.

“Như vậy đi, bản Thành chủ chính là nhân tài, nếu như ngươi lập tức quỳ ở trước mặt bản Thành chủ, cầu xin khoan thứ, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi khỏi chết, ban thưởng ngươi một cái cơ hội đi theo bản Thành chủ, ngươi cũng không nên không hiểu được trân quý a!”

Lâm Hải nhìn biểu lộ như là bố thí của Đoạn Thiên Vũ, nhất thời buồn nôn một trận, tiến lên một bước, nhàn nhạt mở miệng.

“Lúc đầu, ngươi đả thương Phong Trí Xa, ta đã chuẩn bị cho ngươi một số giáo huấn, nhưng nghe lời nói này của ngươi xong, ta cảm thấy ngươi người này, mù quáng tự đại, cuồng vọng vô tri, cùng kiểu người giống như ngươi này đi so đo, thực sự làm mất thân phận!”

“Như vậy đi, ngươi bây giờ lập tức mang người tránh ra, cung cung kính kính để cho chúng ta qua thành, ta có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ, cam đoan không làm khó ngươi, để ngươi tiếp tục thư thư phục phục làm Thành chủ của ngươi, cơ hội khó được, ngươi cũng không nên không hiểu được trân quý a!”

“Ngươi nói cái gì!” Chân mày Đoạn Thiên Vũ bỗng nhiên vẩy một cái, thấy Lâm Hải vậy mà học ngữ khí của gã, đem lời trả lại, nhất thời trong mắt lóe lên quang mang hung ác.

“Ha ha, thật sự là người không biết nên không sợ a!”

“Nếu cho ngươi cơ hội mà ngươi không muốn, vậy cũng đừng trách bản Thành chủ không khách khí!”

“Lên cho ta!” Nói xong, Đoạn Thiên Vũ đột nhiên ra lệnh một tiếng, hơn một trăm cái cao thủ Kim Đan sau lưng, nhất thời rút binh khí ra khỏi vỏ, kết động pháp quyết, hướng phía bọn người Lâm Hải liền phát động công kích.

“Chơi bọn chúng!” Bên Lâm Hải này, mấy người Tư Mã Kiếm Như cũng không lạc hậu, hét lớn một tiếng, lập tức bắt đầu đánh trả!

Rầm rầm rầm!

Nhất thời, các loại thanh âm điếc tai liền vang vọng khắp nơi, cả vùng không gian bị đầy trời đao quang kiếm ảnh cùng quang hoa pháp thuật thôn phệ, trong vòng mười dặm nhất thời không thể thấy mọi vật, chỉ thấy được bên trong quang hoa sáng chói, có vô số thân ảnh đang bay qua lượn lại!

“Có giỏi liền đi theo ta!”

Loại tràng diện hỗn chiến này, không thích hợp để Lâm Hải phát huy, Lâm Hải hét lớn một tiếng, quay đầu liền đi, Ngọc Thiên Trạch không chút do dự, đi theo sau lưng Lâm Hải, hai người trong nháy mắt liền xuất hiện tại ngoài trăm thước.

“Hừ, chạy đi đâu!” Đoạn Thiên Vũ cười lạnh một tiếng, không thấy hành động như thế nào, thân ảnh cũng đã biến mất, sau một khắc đột nhiên xuất hiện tại chỗ không đủ trăm mét phía sau lưng Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch!

“Tốc độ thật là nhanh!” Lâm Hải nheo mắt, trong lòng kinh hãi không thôi!

“Cái Đoạn Thiên Vũ này, là cao thủ Kim Đan hậu kỳ, nếu như nắm giữ lực lượng đạo hạnh, hôm nay liền hỏng bét!” Ngọc Thiên Trạch một bên theo sát phía sau Lâm Hải, một bên hơi có vẻ lo lắng nói nói.

“Hừ, vậy cũng không sao!” Lâm Hải cười lạnh, Kim Đan hậu kỳ lại như thế nào, tu hành đạo hạnh lại như thế nào, Lâm Hải hắn cũng không phải không có chút át chủ bài nào.

Trong chớp mắt, ba người liền đã đi ra ngoài trên trăm dặm, mắt nhìn thấy phía trước xuất hiện một mảnh hồ nước rộng lớn, bước chân Lâm Hải liền khẽ ngừng, dừng lại!

Bỗng nhiên quay đầu, đã thấy Đoạn Thiên Vũ đang đứng ở chỗ mấy chục mét phía sau, một mặt miệt thị cười nhìn chính mình.

“Chạy a, ngươi làm sao không chạy nữa?”

Lâm Hải lại không đáp lời, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay!

“Cùng tiến lên!” Lâm Hải nói một tiếng, cùng Ngọc Thiên Trạch đồng thời xuất thủ!

“Bá Không Trảm!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, thân thể nhảy vào giữa không trung, đao mang màu xanh thăm thẳm thoát thể mà ra, mang theo xu thế sắc bén như điện, thẳng đến Đoạn Thiên Vũ mà bổ tới!

“Thủy Nhu Kiếm Pháp!” Ngay tại lúc đó, Ngọc Thiên Trạch cũng là khẽ kêu một tiếng, hai tay đặt ở trước ngực, nhất thời một thanh trường kiếm lóe quang mang màu xanh, hư không ngưng tụ, mang theo tiếng gào thét như sóng biển, thẳng đến Đoạn Thiên Vũ mà đi!

Oanh!

Cùng lúc đó, vùng nước sau lưng, nhấc lên sóng to gió lớn, thân ảnh của Ngọc Thiên Trạch vậy mà chiếu rọi tại bên trong sóng lớn, giống như Hồ Điệp rình rập, nhu mỹ khó phân!

“Có chút ý tứ!” Đoạn Thiên Vũ nhíu lông mày lại, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, bất quá cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi, rất nhanh trong mắt của gã, lần nữa toát ra khinh thường thật sâu!

“Một cái Kim Đan sơ kỳ lấy võ nhập đạo, một cái Kim Đan trung kỳ tựa hồ mông lung đã tiếp xúc với đạo hạnh, không gì hơn cái này!”

Đoạn Thiên Vũ tựa hồ lập tức liền xem thấu nội tình của Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, hai tay đột nhiên ở trước ngực vung vẩy một trận, nhất thời vô số ảo ảnh cánh tay bay tán loạn lộn xộn, trước ngực vậy mà ngưng tụ lại một cái hình cầu màu trắng có đường kính cao hơn một người!

“Phá cho ta!”

Theo Đoạn Thiên Vũ hét lớn một tiếng, khối cầu nặng nề cực lớn kia trong nháy mắt bay ra, oanh một tiếng, nghênh tiếp công kích của Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch ở giữa không trung!

Chương 1133: Liệt Diễm Cuồng Đao!

Oanh!

Tiếng vang cực lớn truyền đến, ba cỗ lực lượng kịch liệt va chạm ở trên không trung, nhất thời nhấc lên không khí ba động điên cuồng, cả vùng không gian bị hào quang phun toả kia bao phủ, ba quang gợn sóng, hướng về tứ phương mà khuấy động!

Coong!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, như là chạm vào trên kim loại cứng rắn, trực tiếp bị đẩy lùi lại, mang theo thân thể của Lâm Hải thẳng hướng phía sau mà bay đi, sóng lớn trên thân Ngọc Thiên Trạch, trong nháy mắt cũng hạ xuống, bóng hình xinh đẹp nhanh chóng thối lui, chật vật không chịu nổi!

Bất quá, tại phía dưới hợp kích của Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, khối cầu cực lớn mà Đoạn Thiên Vũ phát ra, cũng tứ phân ngũ liệt, sụp đổ, hóa thành điểm điểm quang mang, dần dần biến mất!

“Di?” Đoạn Thiên Vũ không khỏi khẽ di một tiếng, trên mặt là một mảnh kinh ngạc.

“Lại có thể đỡ một kích ba trăm năm đạo hạnh của ta, trách không được cuồng vọng như thế!” Đoạn Thiên Vũ chậm rãi gật đầu, rốt cục đối với Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, có chút lau mắt mà nhìn.

Hai người Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, bay thẳng ra xa hơn trăm mét, thân thể lăng không treo ở trên mặt nước, đạp sóng mà dừng, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng!

“Cái Đoạn Thiên Vũ này quả nhiên có tu hành đạo hạnh, hơn nữa nhìn bộ dáng phong khinh vân đạm của gã, tựa hồ căn bản chưa ra bao nhiêu lực lượng, hai chúng ta sợ không phải là đối thủ của gã!” Đôi mi của Ngọc Thiên Trạch gắt gao nhíu lại, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng!

“Ngươi có thể bố trí xuống trận pháp, đem gã vây khốn hay không?” Lâm Hải cũng nhìn ra Đoạn Thiên Vũ khó giải quyết, không khỏi thấp giọng hỏi nói.

“Nếu có thể đem gã dẫn tới trên mặt nước, có lẽ có thể! Nhưng nếu vội vàng bố trận, có thể vây được gã hay không, ta cũng chưa biết!”

“Vậy liền thử một lần!” Lâm Hải cắt đứt nói, “Ta qua đem gã dẫn tới, ngươi làm tốt chuẩn bị bố trận, đến lúc đó ta sẽ hiệp trợ ngươi!”

Nói xong, Lâm Hải hét lớn một tiếng, thực sự lướt nước mà đi, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, lôi ra một chuỗi tàn ảnh, chớp mắt liền đến trước mặt Đoạn Thiên Vũ, đem đao quơ múa!

“Xem đao!”

Trong miệng Lâm Hải lệ quát một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao quét ngang một cái, nhất thời lôi ra một đạo khí mang dài tựa như tia chớp ở trong không khí, thẳng đến Đoạn Thiên Vũ cắt chém mà đi!

“Hừ, điêu trùng tiểu kỹ!”

Đoạn Thiên Vũ cười lạnh một tiếng, một đao kia của Lâm Hải tuy có uy thế cực mạnh, coi như là gã cũng cảm thấy uy hiếp thật sâu, nhưng cũng tiếc là, bên trong lại không chứa một tia lực lượng đạo hạnh nào!

Cứ như vậy, cho dù mạnh hơn, đối với gã căn bản cũng không tạo thành bất cứ uy hiếp gì!

“Định!”

Đoạn Thiên Vũ khoác một tay về sau, cánh tay phải nâng lên, đột nhiên hướng phía đao mang quang hoa như điện này, lăng không nhất chỉ!

Ông!

Đao mang đi tới nửa đường, đột nhiên chấn động mạnh một cái, sau một khắc phát sinh tình cảnh để Lâm Hải kinh hãi không thôi!

Chỉ thấy một đoàn ánh sáng trong suốt, trống rỗng xuất hiện, cứ thế mà đem đao mang định tại này bên trong, thời gian giống như dừng lại, cũng không còn cách nào di động nửa phần!

“Mẹ nó!” Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cái này con mẹ nó không phải Định Thân Thuật mà Ngộ Không bên trong Tây Du Ký, thường dùng sao?

Chỉ là, Ngộ Không định bình thường đều là người cùng yêu quái, cái Đoạn Thiên Vũ này định, lại là binh khí của mình!

“Qua!”

Mà vừa lúc này, Đoạn Thiên Vũ đột nhiên khẽ đảo cổ tay, hướng phía đao mang nhất chỉ, sau đó trong miệng quát nhẹ một tiếng!

Toát!

Nhất thời, đao mang bị định giữa không trung, thế mà thay đổi phương hướng, sắc bén vô cùng phản hướng phía Lâm Hải bổ tới!

“Ta qua!” Lâm Hải giật nảy cả mình, nghĩ không ra công kích của mình, vậy mà bị phản bắn trở về, trong lúc cuống quít Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xoay tròn một cái, lần nữa vung ra một đường đao mang, cùng đao mang lúc trước đụng vào nhau!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, hai đường đao mang va chạm, trong nháy mắt nổ tung, quang hoa tứ tán.

“Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!”

Ngay tại lúc đó, Lâm Hải đem đao giao sang một tay, cánh tay phải vừa nhấc, một đường đại pháp thuật liền phát ra ngoài!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bầu trời nhất thời xuất hiện năm đạo Thần Lôi, một đường tiếp lấy một đường, thẳng đến đỉnh đầu Đoạn Thiên Vũ mà rơi xuống.

Đoạn Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn lên trời, khóe mắt lộ ra thần sắc khinh thường, sau đó một cánh tay đột nhiên vung lên!

Ông!

Nhất thời, không khí chấn động một cơn, vậy mà ẩn ẩn hình thành một cái túi cực lớn, như là miệng lớn của cự thú, đem năm đạo Thần Lôi trực tiếp nuốt hết, trừ kích thích một mảnh gợn sóng ra, thì không còn có âm thanh khác!

Phốc!

“Mẹ nó!” Lâm Hải ở một bên, nhìn mà kém chút thổ huyết!

Cái Ngũ Lôi Oanh Đỉnh này, tại bên trong pháp thuật mà chính mình tu tập, uy lực coi như là đỉnh phong, nghĩ không ra xuất ra, trừ con mẹ nó nghe cái vang, vậy mà không thể lên đến bất cứ tác dụng gì!

Cái này con mẹ nó còn đánh thế nào?

Mà Đoạn Thiên Vũ ở đối diện thì là cười lạnh một trận, mặt lộ vẻ đùa giỡn.

“Đừng giãy dụa nữa, không có lĩnh hội đạo hạnh, vĩnh viễn không biết lực lượng đạo hạnh, đáng sợ đến cỡ nào!”

“Cho dù ngươi có pháp thuật mạnh hơn, võ đạo lại sắc bén hơn, tại trước mặt đạo hạnh, đều là không chịu nổi một kích!”

“Đánh rắm!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên quang mang phẫn nộ, lực lượng đạo hạnh cường đại, điểm này hắn thừa nhận, nhưng Lâm Hải cũng biết, đạo hạnh cũng không phải là vạn năng!

Ngộ Không có đạo hạnh thấp, nhưng thì tính sao, còn không phải nương tựa theo vũ lực cường đại, đánh đầy trời Chư Phật kêu cha gọi mẹ, người gặp người sợ, cũng chỉ có những cái người đạo hạnh nghịch thiên như Như Lai Phật Tổ cùng Thái Thượng Lão Quân kia, mới có thể đem y chế trụ sao.

Nói cho cùng, vẫn là tu vi của mình quá thấp, nếu không mà nói, cho dù ngươi có đạo hạnh, thì phải làm thế nào đây.

“Tồn tại giống như con kiến hôi, diệt vong đi!”

Mà lúc này đây, khóe mắt Đoạn Thiên Vũ đột nhiên động một cái, một cánh tay cực lớn hiện ra, bỗng nhiên ra một chiêu.

Trong nháy mắt, trên bầu trời trống rỗng vậy mà xuất hiện một vết nứt, sau đó một thanh đao lớn dài chừng hơn một trượng, lóe ra ngọn lửa màu đỏ thắm, đột nhiên hiện ra trong tay gã!

“Lâm Hải cẩn thận, đây là Liệt Diễm Cuồng Đao, dùng năm trăm năm đạo hạnh mới có thể ngưng tụ!” Ngọc Thiên Trạch thấy thế, mặt mũi nhất thời tràn đầy hoảng sợ, kinh hô một tiếng!

“Liệt Diễm Cuồng Đao?” Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, từ cách xa, đã cảm thấy phía trên đao mang kia, sóng lửa lớn nóng rực cơ hồ đem người nướng hóa, thậm chí trong lòng có loại cảm giác, những nơi mà đao mang đi qua, nhất định vạn vật đều là diệt, hoang tàn!

“A.” Mà Đoạn Thiên Vũ thì là kinh ngạc liếc nhìn Ngọc Thiên Trạch một chút, trên mặt hiện lên một tia ngạc nhiên.

“Nghĩ không ra, ngươi vậy mà liếc một chút liền có thể nhận ra cái Liệt Diễm Cuồng Đao này, ngươi là ai?”

Đoạn Thiên Vũ cầm Liệt Diễm Cuồng Đao trong tay, giương cung mà không phát, hướng phía Ngọc Thiên Trạch hỏi.

Ngọc Thiên Trạch có nhãn lực này, nhất định không phải là người thường, nói không chừng có sư môn hoặc là trưởng bối tập được đạo hạnh, nếu không không có khả năng liếc một chút liền nhận ra Liệt Diễm Cuồng Đao, càng sẽ không một câu nói toạc ra, đây là do năm trăm năm đạo hạnh tạo thành!

Nếu như vậy mà nói, Đoạn Thiên Vũ liền phải thận trọng đối đãi, nếu như một hồi giết Ngọc Thiên Trạch, chọc tới người sau lưng Ngọc Thiên Trạch, tuy gã chưa hẳn đã sợ, nhưng chung quy là phiền phức!

“Ta gọi là Ngọc Thiên Trạch, chính là vị hôn thê của Lâm Hải!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong Ngọc Thiên Trạch tự giới thiệu, dưới chân lảo đảo một cái, kém chút ngã xuống đất.

“Mẹ nó, ca ca lúc nào đáp ứng, để ngươi làm vị hôn thê!”

Bất quá bây giờ cũng không phải thời điểm để giải thích, con mắt Đoạn Thiên Vũ lấp lóe mấy lần, chậm rãi mở miệng.

“Ngươi bây giờ lui qua một bên, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết, nếu không...”

“Bớt nói nhảm, ta cùng Lâm Hải cùng tiến cùng lùi!” Ngọc Thiên Trạch không chút do dự, cắt ngang lời nói của Đoạn Thiên Vũ!

“Muốn chết!” Đoạn Thiên Vũ nghe vậy, đôi mày mạnh mẽ lệ, trong mắt lóe lên hàn quang.

“Nếu như vậy, liền đưa hai người các ngươi, cùng một chỗ quy thiên!”

Nói xong, trên thân Đoạn Thiên Vũ đột nhiên tách ra một cỗ khí thế cường đại, quần áo toàn thân không có gió vậy mà mà vẫn động, bay phất phới, đầy đầu tóc đen đón gió tung bay, cả người tựa hồ bị một tầng hỏa diễm vây quanh, biến thành một cái Sát Thần Hỏa Diễm!

“Chết đi cho ta!”

Theo Đoạn Thiên Vũ hét lớn một tiếng, Liệt Diễm Cuồng Đao cực lớn trong tay, bá không rơi xuống, chỗ đến, nhất thời biến thành vô tận biển lửa, đem cả mảnh trời cũng đốt đến bốc cháy, Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch tất cả đều bị bao phủ tại phía dưới đao thế!

Chương 1134: Cuồng Bá chi khí

“Lâm Hải, mau trốn!” Ngọc Thiên Trạch thấy thế, không khỏi kinh hô một tiếng, mặt lộ vẻ lo lắng!

“Trốn? Chạy đi đâu?” Lâm Hải thầm cười khổ, khí tức của chính mình, đã bị cái Liệt Diễm Cuồng Đao này, hoàn toàn khóa kín, coi như chạy trốn tới chân trời, cũng không có chỗ ẩn trốn!

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể liều mạng!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cắn răng một cái, trong lòng dâng lên môt cỗ ngoan kình.

Một gậy của Tôn Đại Thánh, có thể phá Lăng Tiêu, chấn nhiếp đầy trời Chư Phật, chẳng lẽ cùng một chiêu thức, tại bên trong tay mình, liền chỉ là một cái Kim Đan hậu kỳ tu hành đạo hạnh, cũng không đối phó được sao?

Lâm Hải không tin cái tà này, chân khí cổ động, trong mắt lóe lên vẻ điên cuồng!

“A!”

Trong miệng phát ra một tiếng hét lớn, Lâm Hải thân thể lăng không mà lên, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giơ lên cao cao, sau đó sử xuất khí lực toàn thân, lực như Thiên Quân, uy mãnh chém mạnh xuống!

“Thiên, Quân, Trừng, Ngọc, Vũ!!!”

Lâm Hải nói ra từng chữ, trong miệng bật hơi như kiếm, đem cái tuyệt học này của Ngộ Không, trong nháy mắt phát huy đến cực hạn!

Ông!

Bên trên bầu trời, đột nhiên khí lãng lăn lộn, buông thả một cỗ khí thế bá đạo Lăng Thiên, đột nhiên tỏa ra, phảng phất như cả phiến thiên địa cũng run rẩy lên, rung động ầm ầm, giống như Kinh Lôi!

“Đây là!!!”

Đoạn Thiên Vũ lộ vẻ mặt kinh hãi thất sắc, hoảng sợ ngẩng đầu, hướng phía bầu trời nhìn lại!

Đã thấy một đạo Côn Ảnh màu vàng kim cực lớn, trống rỗng xuất hiện, phảng phất như Định Hải Thần Châm quấy thiên địa, mang theo xu thế Chấn Thiên Hám Địa, rơi xuống!

Oanh!

Quỹ tích mà Côn Ảnh màu vàng kim rơi xuống, nhìn như cực kỳ chậm chạp, khí lưu trên bầu trời, cũng theo Côn Ảnh, hình thành một cái thông đạo khí lãng, uy thế quả thực là không thể ngăn cản!

“Không có khả năng!”

Trong lòng Đoạn Thiên Vũ phát ra một tiếng gào thét hoảng sợ, thân thể của gã cũng bị Côn Ảnh màu vàng kim mang theo khí lãng kia, co rúm lắc lư một trận, Liệt Diễm Cuồng Đao hỏa diễm ngập trời, thanh thế doạ người trước đó, tại trước mặt Côn Ảnh màu vàng kim, trong nháy mắt mất đi quang hoa, quả thực buồn cười như đồ chơi của một đứa bé!

Cạch!

Côn Ảnh màu vàng kim, cùng Liệt Diễm Cuồng Đao ở giữa không trung gặp được nhau, liền một hơi công phu cũng chưa tới, Liệt Diễm Cuồng Đao đã tựa như pha lê, trong nháy mắt vỡ vụn, mà Côn Ảnh màu vàng kim, tiếp tục hướng phía Đoạn Thiên Vũ mà rơi xuống.

“Đi!”

Đoạn Thiên Vũ bị dọa đến sợ vỡ mật, cuống quít ném ra một cái hồ lô màu xanh, sau đó nhìn cũng không liếc nhìn một chút, xoay người chật vật chạy trốn!

Phốc!

Côn Ảnh màu vàng kim cùng hồ lô màu xanh chạm vào nhau, vậy mà giằng co tới ba hơi công phu, hồ lô màu xanh mới rạn nứt từ bên trong, rơi trên mặt đất.

Nhưng mà, thời gian ba cái hô hấp này, đã để Đoạn Thiên Vũ có thời cơ thở dốc, thân ảnh xuất hiện tại ngoài mười dặm, trong nháy mắt đã chạy thoát.

Oanh!

Côn Ảnh màu vàng kim rơi trên mặt đất, trực tiếp đem mặt đất ném ra một cái hố lớn sâu không thấy đáy, nhất thời bụi đất tung bay, đá vụn đầy trời, không thể thấy vật!

Phốc!

Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, thân thể uể oải, vội vàng dùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chống đỡ, mới không có ngã sấp xuống.

“Lâm Hải, ngươi thế nào rồi?.” Ngọc Thiên Trạch vội vàng tung bay thân thể, bay đến trước mặt Lâm Hải, đem Lâm Hải đỡ lấy.

“Ta không sao.” Lâm Hải nhíu mày đáp nói, đồng thời vội vàng hơi chuyển động ý nghĩ một chút, xuất ra một viên thuốc ăn vào.

Đoạn Thiên Vũ tuy bị bức lui, nhưng lại chưa thụ thương, hắn cùng Ngọc Thiên Trạch vẫn phải đối mặt với uy hiếp cực lớn.

Leng keng!

Mà lúc này đây, trong đầu Lâm Hải, đột nhiên vang lên tiếng của tin tức nhắc nhở.

Chúc mừng ngươi, trong chiến đấu lĩnh ngộ được Cuồng Bá chi khí của côn thức Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, uy lực đề bạt một trăm phần trăm!

“Ta qua!” Trước mắt Lâm Hải đột nhiên sáng lên, mẹ nó, cái này cũng được.

Trách không được Lâm Hải vừa rồi đột nhiên cảm giác được, lần thi triển Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ này, uy lực tựa hồ cường đại hơn nhiều so với, mặc dù nói có nhân tố đem hết toàn lực của Lâm Hải, nhưng cũng không thể trở thành khoa trương như thế.

Nhưng nhìn đến cái tin tức nhắc nhở này, Lâm Hải rốt cuộc mới minh bạch, nguyên lai thuộc tính của côn thức được kích hoạt!

“Ta đã nói rồi, chiêu thức của Ngộ Không, coi như tu vi của mình không được, nhưng cũng không thể trở nên yếu như thế, nháo nửa ngày, là do mình căn bản không có hoàn toàn lĩnh ngộ a!”

“Xem ra nhất định là bởi vì chính mình thông qua Vị Diện Pháp Châu để học tập, mà không phải trực tiếp thu hoạch được bí tịch Côn Pháp để học tập bố trí, mới không có hoàn toàn lĩnh ngộ, lần này lĩnh ngộ Cuồng Bá chi khí, không biết cái Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ này, còn có cái thuộc tính ngưu bức gì còn không có kích hoạt!” Lâm Hải lập tức trở nên đặc biệt chờ mong!

“Lâm Hải, ngươi thật sự là vượt quá ngoài ý muốn của ta!” Ngay lúc này, một đường âm thanh vô cùng chấn động vang lên.

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên trầm xuống, đã thấy Đoạn Thiên Vũ đi mà quay lại, lần nữa xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch.

Mặt mũi Đoạn Thiên Vũ tràn đầy tái nhợt, trong mắt mang theo nghĩ mà sợ thật sâu, theo tay gã khẽ vẫy, đem hồ lô màu xanh vỡ vụn trên mặt đất, nắm trong tay.

Nhìn hồ lô màu xanh đã nát vỡ thành hai mảnh, mí mắt Đoạn Thiên Vũ cuồng loạn, trên mặt nhất thời lộ ra vô cùng đau lòng cùng phẫn nộ!

“Thanh Ngọc Hồ Lô, Linh khí Thượng phẩm của ta a!!!”

Đoạn Thiên Vũ phát ra một tiếng gầm nhẹ, hai tay cũng run rẩy, ánh mắt lộ ra thần sắc vô cùng đau lòng!

“Hỗn đản!” Một lát sau, Đoạn Thiên Vũ bỗng nhiên đem Thanh Ngọc Hồ Lô đã tổn hại, quẳng xuống đất, ngẩng đầu một cái, trong mắt mang theo quang mang vô cùng cừu hận, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Tốt! Thật tốt!” Đoạn Thiên Vũ nghiến răng nghiến lợi, hung hăng gật đầu.

“Cái Thanh Ngọc Hồ Lô này, chính là ta cửu tử nhất sinh, từ một chỗ di tích có được đến, liền cả Đảo chủ xuất ra nhiều kiện chí bảo muốn cùng ta trao đổi, ta đều không có đáp ứng, thật là nghĩ không ra, vậy mà lại hủy ở bên trong tay ngươi!”

Nói đến chỗ này, Đoạn Thiên Vũ đau lòng nhức óc, giậm chân đấm ngực, quả thực thương tâm gần chết, vừa hối vừa hận!

Mãnh liệt ngẩng đầu một cái, trong mắt Đoạn Thiên Vũ, hiện lên hàn quang vô cùng hung ác, sát khí trong nháy mắt đã bao phủ.

“Ta thừa nhận, một chiêu trước đó của ngươi kia xác thực cường đại, chỉ sợ liền cả Đảo chủ cũng đều phải nghiêm túc đối đãi, nhưng lấy thực lực ngươi, loại chiêu thức đáng sợ này, chỉ sợ cũng không còn cách nào thi triển lần thứ hai đi.”

“Này rất không may, kết cục của ngươi, chỉ có chết!”

Nói xong, Đoạn Thiên Vũ đột nhiên vẫy tay một cái, nhất thời một khối cầu cực lớn lóe quang mang màu xanh, xuất hiện tại trong lòng bàn tay gã, sau đó bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải ném qua!

“Đi chết đi!”

Ông!

Hình cầu màu xanh cực lớn kia, như là lưu tinh xẹt qua chân trời, hướng phía Lâm Hải liền bay qua, thôi động lên khí lãng, như là biển động, đem thân thể Lâm Hải, trong nháy mắt cuốn về phía giữa không trung!

“Lâm Hải!”

Ngọc Thiên Trạch thấy thế, không khỏi la hét một tiếng, hai tay giơ lên, một lợi kiếm quang mang màu lam xuất hiện trong tay, thả người vọt lên, ngăn tại Lâm Hải trước người, hướng phía hình cầu màu xanh đâm tới!

Coong!

Thanh âm như là kim loại va chạm truyền ra, lợi kiếm quang mang trong tay Ngọc Thiên Trạch, nhất thời bị bẻ gãy, quang mang tán đi, Ngọc Thiên Trạch phốc cái há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay nhanh mà đi!

“Lâm Hải!” Người còn giữa không trung, Ngọc Thiên Trạch liền phát ra một tiếng kêu đau tuyệt vọng, cái hình cầu màu xanh kia, tại dưới một kiếm của nàng, chỉ bị ngăn cản trong phút chốc, cũng đã lần nữa đuổi kịp Lâm Hải, mắt thấy liền muốn đem Lâm Hải thôn phệ!

“Cút ngay!”

Thời khắc nguy cấp, Lâm Hải hét lớn một tiếng, tiện tay đem hơn mười cái phù lục ném ra ngoài!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trên thân cái hình cầu màu xanh kia, nhất thời nở rộ quang mang, các loại pháp thuật cùng nhau bạo phát, mười mấy đường lực đạo cường đại, trong nháy mắt đem thế đi của cái hình cầu màu xanh kia ngăn lại, rốt cục phanh một tiếng, nổ bể ra!

Mà Lâm Hải thì nhân theo cơ hội này, thân thể đã bay rớt ra ngoài khoảng cách hai ba trăm mét, thân thể còn giữa không trung liền lại nuốt vào một viên thuốc, nắm chặt hết thảy thời gian để khôi phục chân khí.

“Nhìn ngươi còn có thủ đoạn gì nữa!”

Thấy hình cầu màu xanh nổ tung, Đoạn Thiên Vũ tức đến lỗ mũi bốc khói, hét lớn một tiếng, thả người nhảy xuống nước, thực sự là phi nhanh trên nước, thẳng đến chỗ Lâm Hải, duỗi cánh tay ra, một đạo chân khí liền hướng phía Lâm Hải lôi kéo mà lên!

“Thần thông, Chôn Vùi!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, nhất thời sau lưng là thủy triều trùng thiên, hóa thành mưa tên, hướng phía Đoạn Thiên Vũ mà đi.

Đoạn Thiên Vũ đại nộ, hai tay vung vẩy, vẽ ra một mảnh vòng xoáy khổng lồ ở trước người, trong nháy mắt đem mưa tên đầy trời kia, quấy đến lưa thưa nát!

Nhưng ngay vào lúc này, đột nhiên một tiếng khẽ kêu, bỗng nhiên nổ vang tại trên thiên không!

“Trận lên!”

Trong lòng Đoạn Thiên Vũ giật mình, sắc mặt nhất thời đại biến!

Chương 1135: Ngươi, có phải muốn hôn ta hay không?

Ông!

Cảnh tượng trước mắt Đoạn Thiên Vũ bỗng nhiên biến đổi, vậy mà xuất hiện tại trên biển lớn vô biên vô hạn, bốn phía nhìn lại, mênh mông không nhìn thấy cuối cùng, cả người lập tức biến đến vô cùng nhỏ bé.

“Không tốt, đây là trận pháp!” Trong lòng Đoạn Thiên Vũ thầm nói không ổn, gã đối với Trận Pháp Nhất Đạo, cũng không có nghiên cứu gì, bây giờ bị khốn trụ, nhất thời có chút vô kế khả thi.

“Đáng chết!” Đoạn Thiên Vũ giận mắng một tiếng, điên cuồng phi nước đại ở trên mặt biển, ý đồ tìm kiếm sơ hở của trận pháp, nhưng biển lớn do trận pháp biến ảo, cùng chân thực không khác nhau chút nào, căn bản nhìn không ra bất kỳ chỗ khác biệt!

“Hỗn đản!” Đoạn Thiên Vũ nóng nảy đột nhiên vung vẩy hai tay, nhất thời một đạo đạo hình cầu màu xanh, từ lòng bàn tay gã bay ra, giống như là bom, rơi trên mặt biển.

Rầm rầm rầm!

Phía trên sóng biển, nhất thời kích thích vô số bọt nước, cao đến mấy chục trượng, như là suối phun xông thẳng tới chân trời, lấy Đoạn Thiên Vũ làm trung tâm, bốn phía lại giống như phủ lên màn nước thật dày.

“Không thể để cho gã công kích như vậy nữa!” Bên ngoài trận pháp, đôi mi của Ngọc Thiên Trạch nhíu lên, la hét nói.

“Trận pháp này chính là vội vàng bố trí xuống, chỉ có thể khốn người chứ không thể công kích, hơn nữa có rất nhiều sơ hở, nếu bị gã công kích lung tung liên tục như vậy, nói không chừng chẳng mấy chốc sẽ cáo phá!”

Lâm Hải không nói gì, mà chính là lấy ánh mắt gấp gáp nhìn chằm chằm vào trận pháp, ngưng thần quan sát, một lát sau, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng.

“Có!”

Thân thể Lâm Hải, đột nhiên hướng phía trước mà đi, cách chỗ Đoạn Thiên Vũ không đến khoảng cách mười mét, dừng lại, sau đó lông mày nhíu lại, hai tay đột nhiên huy động, hai dòng nước dài nhỏ, nhất thời phóng lên tận trời, ở trên không trung hình thành hình dáng của hai thanh lợi kiếm!

“Ngươi đây là...” Ngọc Thiên Trạch một mặt thật không thể tin mà trừng to mắt, hiển nhiên minh bạch Lâm Hải muốn làm gì, không khỏi phát ra một tiếng kinh hô!

“Đi!”

Mà lúc này đây, Lâm Hải đột nhiên quát lạnh một tiếng, hai thanh lợi kiếm dòng nước kia, đột nhiên thoát rời khỏi mặt nước, hướng hai cái phương hướng ngược nhau, cấp tốc bay đi!

“Quả nhiên là dạng này, tạo nghệ trên trận pháp của Lâm Hải, vượt xa hơn ta!” Trong mắt Ngọc Thiên Trạch lóe lên quang mang, đối với Lâm Hải phát ra bội phục từ đáy lòng.

Đôi mắt đẹp mang theo một vẻ vui mừng, Ngọc Thiên Trạch gắt gao nhìn chằm chằm vào tung tích của hai thanh lợi kiếm dòng nước kia, nhưng ngay lúc này, đột nhiên dị biến nảy sinh!

“Phá!”

Đoạn Thiên Vũ tại trong trận pháp, đột nhiên phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, công kích lộn xộn không có kết cấu gì này vậy mà trùng hợp đánh trúng một cái Sinh môn của trận pháp, ông một tiếng, cảnh tượng trước mắt Đoạn Thiên Vũ trong nháy mắt đã khôi phục.

“Ha ha, trận pháp phá!” Đoạn Thiên Vũ nhất thời phát ra một tiếng cuồng tiếu đắc ý.

Tâm của Ngọc Thiên Trạch, theo đó bỗng nhiên mà chìm xuống, không khỏi thầm than một tiếng, trận pháp bố trí xuống trong lúc vội vàng, căn bản là không có cách đạt tới trạng thái hoàn mỹ, khuyết điểm lớn nhất cũng là lưu lại rất nhiều Sinh môn, rất dễ dàng bị chó ngáp phải ruồi mà phá mất, sự tình mà nàng hiện đang lo lắng, quả nhiên vẫn là phát sinh.

Tuy hai lợi kiếm dòng nước do Lâm Hải hội tụ kia, chính là dùng để đền bù một cái khuyết điểm này, nhưng cuối cùng vẫn là chậm một bước, hai thanh lợi kiếm dòng nước kia cách mục đích, còn có khoảng cách khoảng chừng mười mét!

Tuy khoảng cách mười mét, liền một hơi cũng không cần, nhưng đối với cao thủ như Đoạn Thiên Vũ này mà nói, cũng đã đủ để chạy ra khỏi trăm mét có hơn của trận pháp.

“Đó là cái gì!”

Ngay tại trong nháy mắt khi Đoạn Thiên Vũ phá mất trận pháp, còn chưa chờ tới lúc kịp hành động, Lâm Hải đột nhiên hướng phía sau lưng Đoạn Thiên Vũ nhất chỉ, lớn tiếng kinh hô, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi nồng đậm!

“Ừm?” Đoạn Thiên Vũ sững sờ, vô ý thức quay đầu nhìn lại, trừ nhìn thấy một cái lợi kiếm dòng nước, đột nhiên cắm vào trong thủy vực, thì không còn chỗ đặc biệt gì khác.

“Ha ha, đần độn!”

Đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng cười mỉa mai của Lâm Hải, sắc mặt Đoạn Thiên Vũ đột nhiên biến đổi, bỗng cảm giác không ổn.

“Không tốt, mắc lừa!” Khi gã quay đầu lại, nhìn thấy mặt mũi Lâm Hải tràn đầy nụ cười trêu tức, nhất thời biết mình đã bị Lâm Hải đùa nghịch, trong một cái nháy mắt như vậy, hai thanh lợi kiếm dòng nước kia, đã cắm vào trong thủy vực!

“Đáng giận!”

Đoạn Thiên Vũ giận quát một tiếng, một cánh tay đánh ra, nhất thời một cái hình cầu màu xanh cực lớn xuất hiện tại trong lòng bàn tay, mang theo xu thế Lôi Đình, hướng phía Lâm Hải liền bay qua.

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường, căn bản không động mảy may, mà khối cầu cực lớn kia mới bay đến một nửa, thân ảnh Lâm Hải liền hóa thành một trận gợn sóng, chậm rãi biến mất tại trong không khí!

Ông!

Tình cảnh biến đổi, Đoạn Thiên Vũ lần nữa đưa thân vào trong biển lớn mênh mông vô biên, không còn có thân ảnh của Lâm Hải.

“Hỗn đản, tức chết ta rồi!” Lần nữa bị nhốt trong trận pháp, Đoạn Thiên Vũ quả thực tức giận đến nổi trận lôi đình, nhất là nhớ tới, chính mình vậy mà bị Lâm Hải dùng loại lừa gạt chỉ dành cho tiểu hài tử kia lừa đi, đánh mất thời cơ tuyệt hảo để thoát khốn, càng là hận đến nghiến răng nghiến lợi!

“Lâm Hải, bản Thành chủ nhất định phải giết ngươi, đưa ngươi ngàn đao bầm thây!!!”

Rầm rầm rầm!

Đoạn Thiên Vũ như là kẻ điên, lần nữa huy động hai tay, hướng bốn phương tám hướng bắt đầu công kích không khác gì lúc trước, mưu toan dùng cách giống như trước đó, đem trận pháp này phá mất.

Lâm Hải đứng tại ngoài trăm thước, nhìn Đoạn Thiên Vũ công kích điên cuồng, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười lạnh khinh thường, con mắt hướng phía hai thanh lợi kiếm dòng nước kia nhìn lại.

Đã thấy vị trí của hai thanh lợi kiếm kia, từ trên xuống dưới hiện ra quang mang màu xanh, trong thủy vực, trên trăm cái bọt khí trong suốt rất nhỏ, như là ánh sáng, cấp tốc hướng phía lợi kiếm dòng nước kia dựa vào, trong nháy mắt hòa làm một thể!

“Thiếu hụt của trận pháp đã đền bù, chỉ còn duy nhất có một Sinh môn, trừ phi Đoạn Thiên Vũ tinh thông trận pháp hoặc là vận khí nghịch thiên đến mức chó ngáp phải ruồi, nếu không thì đừng nghĩ ra được!”

Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra một hơi, tảng đó trong lòng liền rơi xuống, hai tay khoác về phía sau, ánh mắt bình tĩnh nhìn Đoạn Thiên Vũ lâm vào điên cuồng ở phía trên vùng nước, nhàn nhạt nói nói.

“Lâm Hải, Trận Pháp Nhất Đạo của ngươi, học được từ người nào?” Ngọc Thiên Trạch bước liên tục nhẹ nhàng, đi đến bên cạnh Lâm Hải, một mặt kinh ngạc nhìn Lâm Hải hỏi.

“Có thể tại bên trong thời gian cực kỳ ngắn, xem thấu lỗ thủng trong trận pháp của ta, đồng thời cấp tốc làm ra phương thức đền bù tốt nhất, đem một cái trận pháp vội vàng trăm ngàn chỗ hở, sinh sinh cải tạo thành một cái Khốn Thiên đại trận không chê vào đâu được, liền xem như Đại Sư Trận Pháp tối cao cấp mà ta đã gặp qua, đều không có được tạo nghệ cao thâm như ngươi!”

“Học được từ người nào?” Lâm Hải mỉm cười, trong mắt lóe lên một chút nghiền ngẫm.

“Nếu như ta nói, học được từ Thái Thượng Lão Quân, ngươi tin hay không a?”

Ngọc Thiên Trạch nghe xong, phốc một tiếng yêu kiều cười, nâng lên tay ngọc nhè nhẹ vỗ đánh cánh tay Lâm Hải một chút, đôi mắt đẹp lật một cái, mỉm cười cho Lâm Hải một cái liếc mắt.

“Chán ghét, tin ngươi mới là lạ!”

Bộ dáng khẽ cáu nhẹ giận của Ngọc Thiên Trạch, để trong lòng Lâm Hải giật mình, đột nhiên lập tức dâng lên một cỗ xúc động muốn đưa nàng ôm vào trong ngực thân mật một phen, nhất là mỉm cười khinh thường này, quả thực là phong tình vạn chủng, kém chút đem hồn Lâm Hải cũng câu đi.

Khuôn mặt Ngọc Thiên Trạch đỏ lên, hiển nhiên phát hiện ra dị dạng của Lâm Hải, ngượng ngùng mỉm cười cúi đầu, môi son nhẹ nhàng bĩu một cái, Ngọc Thiên Trạch đột nhiên vươn cánh tay, đem Lâm Hải ôm lấy, tựa ở trước ngực Lâm Hải.

“Ngươi, có phải muốn hôn ta hay không?”

Đầu Lâm Hải ông một tiếng, kìm lòng không được đem Ngọc Thiên Trạch ôm chặt, hôn nhẹ lên mái tóc nàng, hai tay bắt đầu chuyển động.

“Lâm Hải, ngươi cái hỗn đản này, có giỏi thì triệt bỏ trận pháp, cùng bản Thành chủ đơn đấu!”

Rầm rầm rầm!

Tiếng gầm gừ tức giận của Đoạn Thiên Vũ cùng tiếng vang ngập trời của sóng nước, nhất thời đem cái bầu không khí mập mờ ấm áp này phá hư, Lâm Hải đột nhiên giật mình, lúc này mới phát hiện hai tay của chính mình, lại đã vươn vào trong quần áo lót thiếp thân của Ngọc Thiên Trạch, vội vàng kinh hoảng rút ra.

Thân thể mềm mại của Ngọc Thiên Trạch run lên, ánh mắt đã mê ly đột nhiên hiện lên quang mang, trên gương mặt hiển hiện một tia buồn bực giận dữ, trong lòng càng là thất lạc thật sâu.

“Cái Đoạn Thiên Vũ này, chúng ta xử lý như thế nào?” Lâm Hải vội vàng đem đề tài chuyển di, hướng phía Ngọc Thiên Trạch hỏi.

Trong mắt Ngọc Thiên Trạch đột nhiên hiện lên căm giận ngút trời, khuôn mặt phát lạnh, băng lãnh mở miệng.

“Còn có thể xử lý như thế nào, giết gã!!!”

Chương 1136: Bắt sống Đoạn Thiên Vũ

Ngọc Thiên Trạch vốn là cùng Lâm Hải nhu tình mật ý, lại bị Đoạn Thiên Vũ cắt đứt, trong lòng quả thật là vừa giận lại vừa giận.

“Giết gã, không cần thiết đi.” Lâm Hải nhướn mày, do dự nói nói.

Tuy Đoạn Thiên Vũ bị trận pháp vây khốn, nhưng trận pháp này chỉ có thể khốn người, không thể gây tổn thương cho người, muốn giết Đoạn Thiên Vũ, chỉ có thể để Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch tự mình động thủ mới được.

Thế nhưng Đoạn Thiên Vũ chính là đại năng Kim Đan hậu kỳ nắm giữ đạo hạnh chi thuật, như thế nào dễ giết như vậy.

“Hừ!” Ngọc Thiên Trạch chu cái miệng nhỏ nhắn, thở phì phì hừ một tiếng.

“Coi như không giết gã, nhưng cũng phải đem gã chế trụ.” Lắng lại một chút tức giận trong lòng, Ngọc Thiên Trạch tỉnh táo lại, hướng Lâm Hải nói nói.

“Chế trụ gã?” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cười khổ, “Cái này chỉ sợ so với giết gã, còn khó hơn mấy phần đi.”

“Không có cách nào.” Đôi mi của Ngọc Thiên Trạch cau lại, lắc đầu.

“Thành trung tâm chính là địa phương nơi ở của Đảo chủ, cực kỳ đặc thù! Chẳng những có khu vực cấm bay, liền cả trên lục địa cũng có cấm chế, nếu như không có bằng chứng thông hành của một tên Thành chủ bất kỳ trong mười hai Chủ thành, căn bản là không có cách tiến vào!”

“Phiền toái như vậy?” Lâm Hải nhất thời chau mày một cái, lấy tình huống hiện tại này, cùng Đoạn Thiên Vũ yêu cầu bằng chứng thông hành, hiển nhiên là chuyện không có khả năng, nếu gã cho mới là gặp Quỷ.

“Nếu thật là dạng này, cũng chỉ có thể đem gã chế trụ, không còn cách nào khác.”

“Đúng, chúng ta không có lựa chọn khác!”

“Hô ~” Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang.

“Đã như vậy, đành phải nắm chặt thời gian khôi phục chân khí, đem gã đánh ngã!” Lâm Hải nói xong, đột nhiên khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép hờ, thầm vận Đạo Đức Kinh, bắt đầu điều động chân khí, du tẩu trong kinh mạch toàn thân, cấp tốc khôi phục!

Ngọc Thiên Trạch nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười, ngồi xuống sát bên Lâm Hải, cũng bắt đầu trạng thái khôi phục.

“Hỗn đản! Lâm Hải ngươi cái hỗn đản này, có bản lĩnh đi ra, cùng bản Thành chủ ở trước mặt quyết chiến!”

“Đi ra, đi ra cho ta a! Dựa vào trận pháp thì có gì tài ba!”

Ầm ầm ầm ầm!

Trong trận pháp, không ngừng truyền đến kịch liệt âm thanh biển động cùng tiếng quát mắng nôn nóng phẫn nộ của Đoạn Thiên Vũ, Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch làm như không nghe thấy, lẳng lặng khôi phục.

Qua trọn vẹn nửa canh giờ, Lâm Hải mở bừng mắt ra, tinh mang lóe lên một cái rồi biến mất, vươn người đứng dậy.

Ngọc Thiên Trạch nghe được động tĩnh, thân thể mềm mại cũng đột ngột từ dưới mặt đất đứng lên, tới gần bên người Lâm Hải

“Ngươi khôi phục thế nào?”

“Hoàn toàn ở vào trạng thái đỉnh phong!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, mặt mũi tràn đầy tự tin!

“Vậy chúng ta đồng loạt ra tay, đem gã cầm xuống.” Ngọc Thiên Trạch nói nói.

“Không cần!” Lâm Hải lắc đầu, sau đó ánh mắt nhíu lại, lộ ra một tia cười lạnh.

“Một mình ta, đủ rồi!”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay, một đạo quang mang xông thẳng tới chân trời, giống như chớp nhoáng xẹt qua trời cao!

Ông!

Lâm Hải hạ hai tay xuống, hoành đao trước ngực, một cỗ khí thế buông thả bá đạo tự nhiên sinh ra, liền cả không khí xung quanh cũng run rẩy một mảnh, phảng phất như Thiên Thần buông xuống, anh tuấn uy vũ bất phàm!

“Nam nhân của ta, rất đẹp a!” Ngọc Thiên Trạch ở một bên, bị khí khái hào hùng bức người của Lâm Hải lây nhiễm, ánh mắt si mê, trái tim phanh phanh nhảy loạn một trận!

Mà Lâm Hải cầm đao không động, trong đầu lại đang tự hỏi đối sách.

Lấy tu vi của Đoạn Thiên Vũ, nếu như chính mình thi triển kích hoạt Cuồng Bá chi khí của Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, gã hẳn phải chết không nghi ngờ, thế nhưng nếu thi triển Bá Không Trảm mà nói, lại thương tổn không được Đoạn Thiên Vũ, thật đúng là có điểm khó giải quyết.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải liền có biện pháp, trên mặt hốt nhiên hiện lên một tia cười lạnh.

“Hiện tại, ta liền đi đem gã cầm xuống!”

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên thi triển Tật Phong Bộ, sau một khắc đã xuất hiện tại phía trên vùng nước, lướt nước mà đi, thẳng đến bên Đoạn Thiên Vũ, thời điểm cách Đoạn Thiên Vũ khoảng chừng mười mét, đột nhiên lăng không vọt lên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, sắc bén bổ xuống!

“Bá Không Trảm!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, đao mang cực lớn, lóe ra quang hoa sáng chói, thẳng hướng đỉnh đầu Đoạn Thiên Vũ mà rơi xuống.

Đoạn Thiên Vũ đang điên cuồng đập nện trên mặt nước, đột nhiên một đường khí tức cực kỳ nguy hiểm, xuất hiện tại trên đỉnh đầu, trong lòng không khỏi kinh hãi, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, nhưng dưới tác dụng của trận pháp, lại nhìn không thấy bất luận cái vật gì!

“Cái đồ vật gì?”

Mí mắt Đoạn Thiên Vũ một trận cuồng loạn, không dám chủ quan chút nào, hai tay vạch ra một cái đường cong ở trước ngực, nhất thời hình thành một cái hình cầu màu xanh, bỗng nhiên hướng phía đỉnh đầu đánh ra!

Oanh!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, hung hăng bổ vào phía trên hình cầu màu xanh, hình cầu trong nháy mắt rạn nứt, đao mang của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, cũng hóa thành quang hoa, tiêu tán ở trong không trung.

“Lâm Hải, ngươi đi ra cho ta!”

Một chiêu tiếp xúc, Đoạn Thiên Vũ lập tức liền nhận ra, đây là chiêu thức mà Lâm Hải trước đó dùng để công kích mình, hiển nhiên là Lâm Hải dựa vào trận pháp yểm hộ, đối với mình tiến hành đánh lén.

“Ha ha!”

Bầu trời truyền đến tiếng cười lạnh của Lâm Hải, bên trong thanh âm mang theo khinh miệt, sau đó không có âm thanh.

“Không tốt!”

Đoạn Thiên Vũ nghe được tiếng cười của Lâm Hải, không biết vì sao, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận dự cảm bất thường.

Còn chưa chờ phản ứng lại chuyện gì xảy ra, đột nhiên một tiếng vang oanh thật lớn, sau đó chỗ bên cạnh thân, đột nhiên nhấc lên một cỗ khí lãng kinh khủng cường đại, hướng phía Đoạn Thiên Vũ cuốn tới!

“Mẹ nó!”

Đoạn Thiên Vũ dưới sự kinh hãi, nhất thời biến sắc, hai tay vung vẩy không ngừng, trong lúc vội vã liền hình thành vô số đạo lá chắn màu xanh tại bên người, đồng thời thân thể cấp tốc lui lại, cuống quít thoát đi!

Phốc!

Nhưng mà, lá chắn màu xanh nhìn như cứng cỏi này, vừa hơi tiếp xúc với khí lãng điên cuồng mà tới, trong nháy mắt liền bị nghiền ép vỡ nát, thế tới hung mãnh trong nháy mắt đem Đoạn Thiên Vũ mặt mũi tràn đầy hoảng sợ thôn phệ.

“Cút ngay!”

Đoạn Thiên Vũ sợ hãi biến sắc, phát ra tiếng gầm lên giận dữ, một cái hình cầu màu xanh mới vừa xuất hiện, còn chưa kịp phát ra, thân thể liền bị khí lãng trùng kích bay ngược mà đi, người ở giữa không trung liền phốc một tiếng, máu tươi cuồng phun!

Ầm!

Thân thể của Đoạn Thiên Vũ, rơi vào trên mặt biển, nhất thời kích thích một mảnh bọt nước, chìm vào trong biển.

Đoạn Thiên Vũ trọng thương tại trong biển lại phun ra hai ngụm máu tươi, vận chuyển chân khí, thân thể hướng phía mặt biển du động lên!

Nửa người vừa mới lộ ra khỏi mặt nước, đột nhiên một đường khí tức lạnh băng, rơi tại trên bờ vai, thân thể Đoạn Thiên Vũ bỗng nhiên cứng đờ, cảm thấy một luồng sát cơ bức người lạnh thấu xương, trong nháy mắt đã đem chính mình khóa chặt, chỉ cần có chút hành động thiếu suy nghĩ, thế tất sẽ bị trực tiếp mạt sát!

“Thu!”

Ngọc Thiên Trạch khẽ kêu một tiếng, đem trận pháp dời đi, thân ảnh của Lâm Hải xuất hiện tại trước mắt Đoạn Thiên Vũ, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao gác ở trên bờ vai Đoạn Thiên Vũ, mặt mũi tràn đầy cười lạnh mà nhìn gã!

“Không có khả năng, lấy thực lực của ngươi, làm sao có thể làm trọng thương ta!!!”

Thấy mình lại là bị Lâm Hải chế trụ, mặt mũi Đoạn Thiên Vũ tràn đầy không dám tin, thấp giọng gào thét nói.

“Không có cái gì là không có khả năng!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, mãnh liệt giậm chân một cái, thân thể chồng chất vết thương của Đoạn Thiên Vũ, bị sóng nước đẩy ra khỏi mặt nước, Lâm Hải tiện tay đem cổ áo của gã bắt lấy, lên xuống mấy cái, trở lại trên bờ!

Phanh một tiếng, đem Đoạn Thiên Vũ ném xuống đất, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thủy chung không rời khỏi bả vai gã, chỉ cần Đoạn Thiên Vũ dám có vọng động, kết cục nhất định sẽ là cái thi thể chia đôi.

“Ngươi, ngươi đến cùng là dùng cái gì làm tổn thương ta?” Đoạn Thiên Vũ ngã trên mặt đất vẫn không thể tin được, một mặt không cam lòng mở miệng hỏi nói.

“Phù lục!” Lâm Hải lạnh lùng mở miệng, “Vì bắt lại ngươi, ta đã tiêu hao một tấm phù lục cấp chín!”

“Phù lục cấp chín! Ngươi lại có phù lục cấp chín!!!”

Đồng tử Đoạn Thiên Vũ co rụt lại, trên mặt lộ ra nụ cười thê thảm.

“Phù lục cấp chín cực kỳ trân quý khan hiếm, tương đương với một kích của đại năng Nguyên Anh kỳ, trong lúc vội vàng, cho dù ta có đạo hạnh, cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, trách không được, trách không được a!”

“Được, bớt nói nhảm!” Lâm Hải nhướn mày, đem cảm khái của Đoạn Thiên Vũ cắt ngang.

“Nghiêm ngặt mà nói, ta cùng ngươi cũng không có thù hận gì, chỉ là muốn thông qua thành Phong Lam của ngươi, tiến về thành trung tâm gặp mặt Đảo chủ, hiện tại ngươi đã bị ta bắt, chỉ cần ngươi đem bằng chứng thông hành giao cho ta, ta liền có thể tha cho ngươi một mệnh, ngươi cảm thấy thế nào.”

“Ngươi muốn bằng chứng thông hành?”

Đoạn Thiên Vũ sững sờ, trong mắt chợt lóe sáng, sau đó bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Chỉ sợ làm ngươi thất vọng, cái bằng chứng thông hành này, ta không cho ngươi được!”

“Ngươi nói cái gì!” Đôi mày Lâm Hải dựng lên, trong mắt thoáng hiện hàn quang!

Chương 1137: Nơi hạ lạc của bằng chứng thông hành

“Ngươi nếu không cho, có tin ta giết ngươi hay không!” Sắc mặt Lâm Hải trầm xuống, lạnh lùng uy hiếp nói.

“Ta đều đã nói, không phải ta không cho ngươi, mà chính là không cho ngươi được!” Đoạn Thiên Vũ mở to mắt, liếc nhìn Lâm Hải một chút, cười nhạo một tiếng.

“Cho không được? Có ý tứ gì!” Vẻ mặt Lâm Hải vô cùng nghi hoặc, hỏi.

“Cái bằng chứng thông hành này, chính là do Đảo chủ tự thân chế tác, cấp cho mỗi cái Chủ thành, mỗi cái Chủ thành trong vòng một năm chỉ có mười cái, rất không may là, năm nay đã dùng xong chín cái!” Đoạn Thiên Vũ lười nhác nói nói.

“Này còn có một cái đâu!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, không khỏi hỏi thăm!

“Ai!” Đoạn Thiên Vũ đột nhiên phát ra một tiếng than thở, mặt mũi tràn đầy tiếc nuối lắc đầu.

“Liền một tháng trước, có một người tu hành Kim Đan trung kỳ, muốn tiến vào thành trung tâm tham gia một lần buổi đấu giá, từ bên trong chỗ của ta lấy đi một khối bằng chứng thông hành cuối cùng này!”

“Cũng không biết vì cái gì, y lại không có vội vã vào thành, ngược lại đi qua Tâm Ma Hải ở cách mười vạn dặm phương hướng Tây Bắc thành Phong Lam, rồi bất hạnh táng thân tại bên trong đó, bằng chứng thông hành cũng rơi mất tại trong Tâm Ma Hải!

“Tâm Ma Hải?” Trong lòng Lâm Hải nhất động, trước đó cái Tâm Ma Cự Thú mà chính mình giết chết kia, không phải liền là đến từ Tâm Ma Hải à, còn tự xưng cái gì Tâm Ma Vương tử.

Bất quá Lâm Hải đối với chuyện mà Đoạn Thiên Vũ nói, cũng lại chưa hoàn toàn tin tưởng, nhếch miệng lên, mặt lộ vẻ cười lạnh.

“Ngươi cảm thấy, ta sẽ tin tưởng ngươi sao?”

Đoạn Thiên Vũ cười ha ha, buông tay, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

“Bản thân ta cũng đã rơi vào bên trong tay ngươi, nào còn dám lừa ngươi.”

“Hừ, là thật là giả, vào thành vừa tìm liền biết rõ!” Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, xuất ra một viên Khống Thần Đan!

“Ăn nó!” Lâm Hải duỗi cánh tay ra, đưa tới trước mặt Đoạn Thiên Vũ, lạnh giọng nói.

“Đây là cái gì?” Đoạn Thiên Vũ nhất thời biến sắc, đột nhiên ngẩng đầu nói.

“Khống Thần Đan!”

“Đây là Khống Thần Đan?!” Đoạn Thiên Vũ kinh hô một tiếng, sau đó trong mắt lóe lên vẻ vô cùng sợ hãi.

“Nhanh chóng lấy ra, ta sẽ không ăn!”

“Không ăn?” Lâm Hải cười lạnh, ánh mắt đột nhiên hiện lên sát cơ nồng đậm!

“Vậy ta liền giết ngươi!”

“Hừ, tùy ngươi, ta cho dù là chết, cũng sẽ không ăn!” Đoạn Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng, cái cằm ngóc lên, hai mắt nhắm lại, làm ra bộ dáng thấy chết không sờn.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, nghĩ không ra cái Đoạn Thiên Vũ này còn có chút cốt khí.

“Ngươi không ăn, chẳng lẽ ta sẽ không cưỡng ép để ngươi ăn sao? Lấy thương thế bây giờ của ngươi, ngươi chẳng lẽ còn có năng lực phản kháng sao?.” Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Đoạn Thiên Vũ, lạnh lùng nói nói.

“Ta tự nhiên không phản kháng được, nhưng nếu ta tự bạo Kim Đan, ngươi cũng vô pháp ngăn cản đi?” Đoạn Thiên Vũ đột nhiên mở mắt ra, nghiền ngẫm nhìn Lâm Hải, cười lạnh một tiếng.

“Ngươi!” Đôi mày Lâm Hải bỗng nhiên nhíu lại, trong lòng dâng lên một tia tức giận, thật không nghĩ tới, cái Đoạn Thiên Vũ này vậy mà thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Thu hồi ngươi trò đùa xiếc của ngươi đi!” Đột nhiên, Ngọc Thiên Trạch tiến lên một bước, hướng phía Đoạn Thiên Vũ lạnh lùng nói nói.

Đoạn Thiên Vũ nghe vậy, sắc mặt đột nhiên biến đổi, liếc nhìn Ngọc Thiên Trạch thật sâu một chút, ánh mắt lấp loé không yên.

“Ngươi căn bản cũng không muốn chết, trong lòng ngươi sợ muốn chết!”

“Ngươi nói bừa!” Đoạn Thiên Vũ phảng phất như bị kích thích, hướng phía Ngọc Thiên Trạch rống to một tiếng.

“Ta không có nói bừa, ngươi bất quá là ăn chắc chúng ta sẽ không giết ngươi, mới có thể tại bên trong này giả vờ giả vịt!”

Đoạn Thiên Vũ khẽ giật mình, sau đó bỗng nhiên bắt đầu cười ha ha.

“Ngươi ngược lại là rất thông minh! Không sai, ta chính là liệu định các ngươi không thể giết ta!”

“Giết ta, các ngươi liền không chiếm được bằng chứng thông hành, vĩnh viễn không tiến vào thành trung tâm được!”

Nói xong, Đoạn Thiên Vũ biến sắc, trong mắt lóe lên một tia vẻ ngoan lệ.

“Nhưng, các ngươi cũng không cần hoài nghi lời nói trước đó của ta, nếu như các ngươi dám cưỡng ép đút ta phục dụng Khống Thần Đan, ta tất sẽ tự bạo Kim Đan!”

“Hô ~” Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, nhíu mày liếc nhìn

Đoạn Thiên Vũ một chút.

“Nói đi, ngươi muốn xử lý thế nào?”

Lâm Hải thật không nghĩ tới, cái Đoạn Thiên Vũ này khó chơi như thế, chẳng những thực lực mạnh mẽ, làm người cũng cực kỳ giảo hoạt, cho dù trọng thương bị chính mình chế trụ, vậy mà cũng có thể tuỳ tiện chiếm cứ chủ động!

“Thả ta, sau đó các ngươi qua Tâm Ma Hải tìm kiếm bằng chứng thông hành đã bị rơi mất kia, sau đó một lần nữa tìm tới ta, ta sẽ chạm trổ tin tức cho các ngươi, thả cho các ngươi thông hành!”

“Thả ngươi?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, cười lạnh, “Đổi lại là ngươi, thì ngươi đáp ứng không?”

Loại siêu cấp đại cao thủ giống như Đoạn Thiên Vũ này, Lâm Hải nào dám thả, thật muốn đem gã thả, vậy còn muốn bắt gã thì coi như muôn vàn khó khăn, thậm chí sau khi Đoạn Thiên Vũ thương thế lành lại phản công một cái, Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch liền nguy hiểm, đừng nói lại tìm gã chạm trổ tin tức thông hành.

“Ta biết rõ ngươi đang lo lắng cái gì!” Tựa hồ minh bạch suy nghĩ trong lòng Lâm Hải, Đoạn Thiên Vũ mở miệng cười.

“Nếu như ngươi không tin được ta, có thể đem ta giam lỏng tại trong thành, phái người trông coi, cho đến khi các ngươi trở về mới thôi!”

Nghe được đề nghị này của Đoạn Thiên Vũ, Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch không khỏi liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Biện pháp mà Đoạn Thiên Vũ nói này, không thể nghi ngờ là phương pháp tốt nhất hiện tại, chẳng lẽ gã thật không có đánh cái ý đồ xấu gì, nói tất cả đều là thật.

Lần nữa hướng phía Đoạn Thiên Vũ nhìn lại, thấy gã một mặt chân thành, trên mặt là nụ cười thản nhiên, trong lòng Lâm Hải thầm than.

“Mặc kệ là thật là giả, vì kế hoạch hôm nay cũng chỉ có thể như thế!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải chậm rãi gật gật đầu, sau đó ánh mắt phát lạnh, lạnh lùng liếc nhìn Đoạn Thiên Vũ một chút.

“Hi vọng ngươi không có đùa nghịch hoa chiêu gì, nếu không ta chính là không cần tiến vào thành trung tâm, cũng phải đưa ngươi chém ở dưới đao!”

“Yên tâm đi, ai cũng không muốn chết, ta cũng giống vậy!” Đoạn Thiên Vũ nhún nhún vai, nói nói.

“Tốt, liền tin ngươi một lần!” Nói xong, Lâm Hải đột nhiên đưa tay, móc ra mấy cây kim châm, lấy tốc độ như thiểm điện, đâm vào nơi đan điền của Đoạn Thiên Vũ!

“Ngươi đã làm gì ta!” Đoạn Thiên Vũ kinh hô một tiếng, sau đó phát hiện chân khí toàn thân vậy mà không còn sót lại chút gì!

“Không có cái gì, chỉ là phong Khí Hải của ngươi mà thôi!” Lâm Hải một bên chầm chậm đem kim châm nhổ về, một bên nhàn nhạt nói nói.

“Ngươi quá phận!” Đoạn Thiên Vũ nhất thời tức đến sắc mặt tái nhợt, cắn răng nói nói.

“Trước tiểu nhân sau quân tử, nếu ngươi không có ác ý, ngày sau tự nhiên sẽ giải phong cho ngươi!”

“Vào thành đi!” Đoạn Thiên Vũ bị phong Khí Hải, liền cả người phàm cũng không bằng, không còn có uy hiếp.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu hồi, sau đó mang theo Đoạn Thiên Vũ, hướng phía thành Phong Lam mà đi.

Ầm ầm ầm ầm!

Từ cách xa xưa, Lâm Hải chỉ thấy địa phương giao thủ trước đó, vẫn có pháp thuật bay tán loạn, đao quang kiếm ảnh, thỉnh thoảng có tiếng oanh minh truyền đến, thanh thế chấn thiên, nương theo là từng tiếng tiếng kêu thảm thiết.

Mấy trăm cao thủ Kim Đan của song phương, vẫn đang tiến hành hỗn chiến kịch liệt, tuy đều có thương vong, lại vẫn đánh túi bụi.

“Dừng tay cho ta!”

Đột nhiên, Lâm Hải hét lớn một tiếng, dùng tới pháp thuật Nguyệt Cung Tiên m, bầu trời nhất thời như là vang lên một đường tiếng sấm, ong ong vang vọng tại trong lỗ tai của tất cả mọi người, dưới sự kinh hãi, tất cả đều dừng tay, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Tông chủ!” Bọn người Tư Mã Kiếm Như thấy Lâm Hải, nhất thời mừng rỡ!

“Thành chủ bị bắt!” Mà nhóm cao thủ Kim Đan bên thành Phong Lam này, thấy Đoạn Thiên Vũ trong lòng bọn họ cơ hồ là vô địch, thế mà như cái gà con, bị Lâm Hải xách ở bên trong tay, nhất thời hoàn toàn không có đấu chí, sắc mặt như tro tàn!

“Đoạn Thiên Vũ đã bị ta bắt, các ngươi còn không đầu hàng!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, nhóm cao thủ Kim Đan bên thành Phong Lam này, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhất thời có chút không biết làm sao.

“Thành chủ, ngươi bảo trọng, ta xin cáo từ!” Đột nhiên, đám cao thủ Kim Đan này nháy mắt lẫn nhau, vậy mà trực tiếp quay người, chạy trối chết!

“Ách...” Lâm Hải nhất thời một mặt mộng bức, sau đó mặt mũi tràn đầy buồn cười.

“Mẹ nó, thật không có nghĩa khí!” Hắn chẳng thể nghĩ tới, đám cao thủ Kim Đan này, vậy mà không để ý tới chết sống của Đoạn Thiên Vũ, trực tiếp chạy, trong chớp mắt chỉ còn lại có mấy cái Tộc trưởng gia tộc của thành Phong Lam!

“Thả Thành chủ của chúng ta ra!” Mấy cái Tộc trưởng này, ngược lại còn có chút cốt khí, hơn nữa đều là Kim Đan trung kỳ, lúc trước trong chiến đấu, cũng không thụ thương, vẫn có lực chiến đấu cực mạnh.

“Cổ Tộc trưởng, để bọn hắn vào thành!” Đoạn Thiên Vũ đột nhiên lên tiếng, bất lực nói nói.

Cổ Tộc trưởng biến sắc, giật mình một lát, bất đắc dĩ thở dài, tránh ra đường đi.

“Đi!” Lâm Hải vung tay lên, mang theo đông đảo cao thủ Kim Đan, tiến vào thành Phong Lam.

Ngay tại thời điểm Lâm Hải mang theo Đoạn Thiên Vũ, đi ngang qua người của Cổ Tộc trưởng, người nào cũng không có phát giác được, Đoạn Thiên Vũ bỗng nhiên hướng phía Cổ Tộc trưởng, bí mật nháy mắt.

Chương 1138: Lưu Sa Kim ngàn năm

Phủ Thành chủ của Đoạn Thiên Vũ, so với phủ đệ của những Thành chủ mà Lâm Hải trước đó gặp được kia, muốn huy hoàng xa hoa hơn nhiều, quả thực như là hoàng cung cổ đại ở Phàm Gian giới, sau khi đi vào phủ, Lâm Hải đem Đoạn Thiên Vũ buông xuống, lạnh lùng nhìn gã.

Đoạn Thiên Vũ bất đắc dĩ thở dài, mặt mũi tràn đầy cười khổ.

“Ta đã nói qua, bằng chứng thông hành năm nay, thật tất cả đều đã sử dụng hết, nếu như các ngươi muốn tiến vào thành trung tâm, thì phải đi Tâm Ma Hải tìm kiếm cái khối rơi mất đó, muốn không cũng chỉ có thể chờ thêm ba tháng nữa, đợi phần sang năm phát đến, lại vào thành.”

“Ngươi có nghĩ tới, hậu quả lừa gạt ta hay không?” Con mắt Lâm Hải như đao nhìn chằm chằm vào Đoạn Thiên Vũ, “Nếu như bị ta tìm ra đến, ta tất sẽ giết ngươi!”

“Ngươi không cần lục soát, ta dẫn ngươi đi địa phương cất giữ, xem xét liền biết rõ!” Đoạn Thiên Vũ nói, quay người lại hướng phía bên trong đi đến.

“Oa!”

Kết quả mới đi hai bước, thân thể Đoạn Thiên Vũ bỗng nhiên nhoáng một cái, đột nhiên phun ra một ngụm máu, nhất thời uể oải té ngã trên đất, mặt mũi tràn đầy trắng bệch, không có huyết sắc.

“Ta thụ thương quá nặng, Cổ Tộc trưởng, ngươi đến cõng ta!” Đoạn Thiên Vũ bỗng nhiên hướng phía Cổ Tộc trưởng đi theo cùng một chỗ tiến đến, phân phó nói.

“Vâng!” Cổ Tộc trưởng đuổi bước lên phía trước, cúi người xuống đem Đoạn Thiên Vũ đỡ dậy, sau đó cõng lên, đồng thời hung hăng trừng liếc Lâm Hải một chút, tức giận hừ một tiếng.

Lâm Hải đối với thái độ của Cổ Tộc trường, không thèm để ý chút nào, ngược lại trong lòng nhất động, nghĩ đến muốn cho

Đoạn Thiên Vũ một khỏa đan dược liệu thương hay không, nhưng cuối cùng vẫn là phủ định.

Lấy tu vi của Đoạn Thiên Vũ, tuy thụ thương cực kỳ nghiêm trọng, nhưng còn không đến mức chết, huống chi tình huống hiện tại này, đối với Lâm Hải cực kỳ có lợi, Đoạn Thiên Vũ đã bị phong Khí Hải, bản thân lại bị trọng thương, coi như gã muốn giở trò gian, cũng không tạo nổi sóng gió gì.

Mà lúc này đây, Cổ Tộc trưởng đã cõng Đoạn Thiên Vũ, cực nhanh hướng phía trước đi đến.

“Các ngươi chờ đợi tại chỗ này, thuận tiện đem thương thế trị liệu một chút!” Lâm Hải hướng phía bọn người Tư Mã Kiếm Như phân phó một tiếng, đồng thời hơi chuyển động ý nghĩ một chút, rất nhiều thánh dược chữa thương liền xuất hiện ở trước mắt mọi người.

“Đa tạ Tông chủ!” Những cái cao thủ Kim Đan thụ thương kia, nhất thời một mặt kinh hỉ, nói cám ơn liên tục, ăn đan dược vào, tại dưới những người chưa bị thương thủ hộ, bắt đầu vận công liệu thương.

Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, theo Cổ Tộc trưởng một đường thẳng hướng về chỗ sâu trong phủ Thành chủ đi đến, đi thẳng ra ngoài chừng mười mấy dặm, mới tại trước một cái cung điện xa hoa khí phái dừng lại.

Đoạn Thiên Vũ nằm ở trên lưng Cổ Tộc trưởng, quay đầu hướng phía Lâm Hải mỉm cười.

“Bên trong này, chính là trụ sở của ta, đồng thời cũng là nơi cất giữ bằng chứng thông hành!”

Nói xong, Đoạn Thiên Vũ nhẹ nhàng vỗ bả vai của Cổ Tộc trưởng, ra hiệu cho ông ta đi vào, Cổ Tộc trưởng đẩy cửa ra, cất bước hướng phía bên trong đi đến.

Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch cũng ngừng một cái, dò xét bốn phía một phen, hai người đều là cao thủ trận pháp, rất nhanh liền xác nhận, xung quanh cung điện này, hẳn không có tồn tại trận pháp, càng không có dấu hiệu giống như có mai phục, lúc này mới yên tâm cùng đi theo vào.

Xuyên qua một cái thông đạo thật dài, thời điểm đi đến cuối cùng, Cổ Tộc trưởng đột nhiên hướng phía rẽ ngang bên trái, đưa tay ở trên tường nhẹ nhàng chạm vào, nhất thời thanh âm ầm ầm truyền đến, vách tường vậy mà hướng phía hai bên mở ra, xuất hiện một tòa mật thất!

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy trong mật thất đèn đuốc sáng trưng, vách tường cùng sàn nhà tất cả vậy mà đều là kiến trúc bằng vàng ròng, cực kỳ xa hoa, bất quá kỳ quái là, cả tòa mật thất trống rỗng, vậy mà không có bày đặt bất kỳ cái đồ vật gì.

Chờ sau khi Cổ Tộc trưởng đi vào, Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch lòng mang đề phòng, bắt đầu đánh giá bốn phía.

“Ừm?” Đột nhiên, ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, dừng lại tại trên nóc nhà của mật thất.

“Đó là cái gì?”

Chỉ thấy trên nóc nhà, lại có mười cái lỗ khảm hình dáng lệnh bài, làm thành một cái hình tròn, lóe ra quang mang màu vàng kim bốn phía, phá lệ làm người khác chú ý.

“Mười cái lỗ khảm này, chính là chỗ để cất giữ bằng chứng thông hành.” Đoạn Thiên Vũ ở bên cạnh, bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Bây giờ, mười cái bằng chứng thông hành toàn bộ đều đã sử dụng hết, chỗ cất giữ, tự nhiên liền trở thành không!”

“Đúng như vậy sao?” Lâm Hải nhíu mày, ngẩng đầu nhìn mười cái lỗ khảm, mặt lộ vẻ trầm tư, đang suy tư thật giả bên trong lời nói của Đoạn Thiên Vũ, Ngọc Thiên Trạch đồng dạng cũng ngửa đầu lên, đưa mắt nhìn lại.

Ngay tại thời điểm lực chú ý của hai người, tất cả đều tập trung ở trên đỉnh đầu, Cổ Tộc trưởng đột nhiên bạo khởi, cõng Đoạn Thiên Vũ nhanh như thiểm điện xông ra khỏi mật thất!

“Không tốt!”

Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch kinh hãi, nhất thời biết rõ đã mắc lừa, thân ảnh tránh gấp, thẳng đến cửa mà đi!

Nhưng mà, hai người tuy phản ứng cấp tốc, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, cửa của mật thất oanh một tiếng, đột nhiên đóng cửa, đem hai người phong kín ở bên trong!

“Ha ha ha ha ha!”

Một trận tiếng cuồng tiếu đắc ý, cách cửa mật thất, truyền vào tới.

“Lâm Hải, muốn theo ta đấu, ngươi còn non chút!” Đoạn Thiên Vũ nghiến răng nghiến lợi, ở ngoài cửa dữ tợn rống nói.

“Đoạn Thiên Vũ, ngươi dám gạt ta, chờ ta ra ngoài, quyết không tha cho ngươi!” Lâm Hải đen mặt lên, phẫn nộ nói nói.

Tuy hắn đã cẩn thận đủ kiểu, lại không có nghĩ rằng vẫn là bị mắc bẫy, căn bản không nghĩ tới Đoạn Thiên Vũ cùng cái Cổ Tộc trưởng này, vậy mà ăn ý như thế, đoạn đường này Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch đều đi theo sau lưng, không có cho hai người bọn họ một chút cơ hội để giao lưu nào, nhưng vẫn là rơi vào bên trong tay của hai người này.

“Đi ra? Ngươi còn nghĩ ra được sao? Ha ha ha ha!” Đoạn Thiên Vũ nhất thời phát ra một trận cuồng tiếu, phảng phất như nghe được sự tình buồn cười biết bao.

Tiếng cười ngừng lại, thanh âm của Đoạn Thiên Vũ biến đến vô cùng dữ tợn, hừ lạnh một tiếng!

“Không ngại nói cho ngươi biết, cái mật thất cất giữ bằng chứng thông hành này, chính là do Đảo chủ tự mình phái người kiến tạo, toàn bộ tài liệu đều dùng Lưu Sa Kim ngàn năm, vô cùng cứng cỏi, không sợ đao thương thủy hỏa, coi như ngươi có thiên đại bản sự, cũng đừng hòng đào thoát!”

“Lưu Sa Kim ngàn năm?” Lâm Hải chẳng biết là vật gì, nhưng Ngọc Thiên Trạch ở bên cạnh lại là sắc mặt đại biến, bỗng nhiên nhấc lên chân khí, đưa tay liền là một chưởng hướng phía vách tường đánh tới.

Ông!

Vách tường chịu lực, vậy mà trực tiếp lõm vào, nhưng sau đó lại lần nữa đạn về, lập tức khôi phục nguyên dạng, căn bản không có biến hóa một tơ một hào nào.

“Thật sự là Lưu Sa Kim ngàn năm!” Ngọc Thiên Trạch kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng!

“Ha ha ha ha! Tin tưởng đi?” Đoạn Thiên Vũ hiển nhiên cảm nhận được công kích của Ngọc Thiên Trạch, tại bên ngoài đắc ý cười to một trận.

Lâm Hải không nói gì, con mắt nhìn chằm chằm vào bức tường mà Ngọc Thiên Trạch đánh trúng trước đó, cau mày, tâm cũng chìm xuống.

Một kích của Ngọc Thiên Trạch trước đó kia, cơ hồ dùng hết toàn lực, lại giống đánh vào bên trên lò xo, căn bản không có hiệu quả gì, chẳng lẽ cái gọi là Lưu Sa Kim ngàn năm này, thật đáng sợ như thế.

“Lâm Hải, làm sao bây giờ?” Ngọc Thiên Trạch đột nhiên nắm chặt tay Lâm Hải.

“Đừng sợ, rồi sẽ có biện pháp!” Lâm Hải an ủi nói, tuy cũng cảm thấy vô cùng đau đầu, nhưng mình có năng lực câu thông cũng Thiên Đình, tin tưởng tuyệt sẽ không bị một cái Lưu Sa Kim nho nhỏ này vây khốn, thực sự không được còn có thể xin giúp đỡ của thần tiên trên trời.

“Ừm!” Ngọc Thiên Trạch thấy Lâm Hải trấn tĩnh như thế, lo lắng trong lòng cũng giảm nhẹ một chút, không khỏi nhẹ khẽ tựa vào trên bờ vai Lâm Hải.

“Ta không sợ, chỉ cần ở cùng với ngươi, cho dù chết, ta cũng nguyện ý!”

“Lâm Hải!” Mà lúc này đây, bên ngoài lần nữa vang lên thanh âm của Đoạn Thiên Vũ.

“Nếu ngươi chịu quy thuận cùng ta, làm nô cho ta, mặc ta sai khiến, ta có thể tha cho ngươi một mệnh, nếu không nhất định sẽ để ngươi hồn phi phách tán, không được siêu sinh!”

“Cho ngươi ba ngày thời gian để cân nhắc, ba ngày sau, ta chờ kết quả của ngươi, ha ha ha ha!”

Đoạn Thiên Vũ nói xong, vỗ bả vai của Cổ Tộc trưởng, cười lớn rời đi.

“Lâm Hải, ngươi sẽ đáp ứng gã sao?” Ngọc Thiên Trạch nhẹ giọng hỏi nói.

Lâm Hải liếc nhìn Ngọc Thiên Trạch một chút, đột nhiên cười rộ lên.

Chương 1139: Cây đao kia, là một thanh Tiên khí!

"Ta sẽ không đáp ứng gã." Nói xong, Lâm Hải bỗng nhiên nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng tà tiếu.

"Tương phản, gã sẽ đến cầu ta khoan dung!"

"Cầu ngươi khoan dung?" Ngọc Thiên Trạch sững sờ, không hiểu nhìn sang Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

"Không nói những cái này, xem trước một chút cái gọi là Lưu Sa Kim này, đến cùng có phải thật vô pháp đánh vỡ hay không!"

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện bên trong tay, nhất thời một cỗ Cuồng Bá chi khí, từ bên trên thân thể Lâm Hải phát ra, giống như thiên thần hạ phàm!

"Ngươi lui ra phía sau!" Lâm Hải nhíu lông mày lại, nhẹ giọng nói.

Ngọc Thiên Trạch muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, thối lui đến bên trong nơi hẻo lánh.

Mà Lâm Hải cũng lui ra phía sau hơn một trượng, đột nhiên đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giơ lên cao cao, sau đó hung ác đánh xuống!

"Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!"

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, Côn Ảnh màu vàng kim chợt hiện, hướng phía vách tường do Lưu Sa Kim ngàn năm tạo thành, đập xuống!

Oanh!

Một tiếng vang cực lớn, trong nháy mắt tràn ngập trong một mảnh không gian phong bế này, thanh âm ầm ầm bên tai không dứt, vờn quanh thật lâu, lỗ tai Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch ong ong một trận, cơ hồ đem màng nhĩ đánh rách tả tơi.

Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía chỗ mà Côn Ảnh màu vàng kim rơi xuống nhìn lại, nhất thời tâm liền chìm xuống.

Chỉ thấy vách tường Lưu Sa Kim kia, bị một côn phách sơn liệt địa này, trực tiếp nện lõm đi vào sâu chừng mấy trăm mét, cũng rất nhanh như dây thun, cấp tốc bắn trở về, vừa đi vừa về run rẩy một lát, lần nữa lại khôi phục nguyên dạng.

Một kích phóng thích Cuồng Bá chi khí của Lâm Hải này, lại không làm gì được cái vách tường Lưu Sa Kim này!

“Hô ~” Lâm Hải đặt mông ngồi dưới đất, một côn này, rút đi hơn chín phần mười chân khí của hắn, đã là một kích đơn thể mạnh nhất của Lâm Hải.

Liền dạng này cũng đều không thể đem cái vách tường Lưu Sa Kim này đánh vỡ, Lâm Hải cũng chỉ có thể dùng phương pháp khác.

“Lưu Sa Kim, cực kỳ dẻo dai, liền xem như đại năng Nguyên Anh kỳ, cũng đều không thể cắt chém, chúng ta muốn cậy mạnh phá đi, căn bản là không làm được!” Ngọc Thiên Trạch đi tới, nhẹ giọng nói nói.

“Vậy liền mặc kệ nó, Đoạn Thiên Vũ này tuy giảo hoạt, nhưng ta sao có thể không có chút phòng bị nào?”

“Nếu tạm thời đã không ra được, vậy liền tại bên trong này nghỉ ngơi một chút, chờ gã chủ động đến cửa là được!”

Trên mặt Lâm Hải lộ ra một tia cười lạnh, khoanh chân ngồi xuống, điềm nhiên như không có việc gì, vận chuyển Đạo Đức Kinh, bắt đầu khôi phục chân khí.

Thấy Lâm Hải là một bộ dáng đã tính trước, trong lòng Ngọc Thiên Trạch tuy không hiểu, nhưng cũng nhu thuận không có hỏi thăm, yên lặng ngồi tại bên người Lâm Hải, lựa chọn tín nhiệm tuyệt đối.

Phủ Thành chủ, Đoạn Thiên Vũ ngồi tại trên giường gỗ rộng rãi, sắc mặt lạnh lùng, Cổ Tộc trưởng đứng xuôi tay ở một bên, cung kính như một cái hạ nhân.

“Tiểu Cổ a, ngươi quả nhiên không có khiến ta thất vọng, lần này ngươi là tốt lắm!” Đoạn Thiên Vũ nhìn Cổ Tộc trưởng, hài lòng gật gật đầu.

“Công tử nói chuyện khách sáo rồi, Tiểu Cổ thuở nhỏ đi theo công tử, được công tử chỉ điểm, đi đến con đường tu hành, lại tại dưới công tử đại lực trợ giúp, thành lập gia tộc, đại ân đại đức của công tử đối với Tiểu Cổ, Tiểu Cổ cả đời khó quên, tại bên trong mắt của Tiểu Cổ, công tử vĩnh viễn là chủ nhân của Tiểu Cổ.”

Nhìn bộ dáng bộc lộ chân tình của Cổ Tộc trưởng, Đoạn Thiên Vũ than nhẹ một tiếng, trong mắt cũng lộ ra nồng đậm thâm tình.

“Nhớ Đoàn gia ta, mấy trăm năm trước cũng là hào môn vọng tộc, ai có thể nghĩ tới hôm nay, lại chỉ còn lại có hai người chủ công bộc ngươi ta còn sống ở nhân thế, đều do cái Tâm Ma đáng chết kia!!!”

Trong mắt Đoạn Thiên Vũ, đột nhiên lộ ra sát cơ nồng đậm, sắc mặt bởi vì cừu hận, biến đến vô cùng dữ tợn!

“Công tử, Tâm Ma không có kết cục tốt! Năm trăm năm trước, ngươi cố ý đem một cái bằng chứng thông hành ném vào Tâm Ma Hải, những năm gần đây, cao thủ bị ngươi dụng kế dẫn vào Tâm Ma Hải, đã không dưới ngàn người, tuy không ai còn sống, nhưng Tâm Ma cũng tổn thất không nhỏ, nghe nói, liền cả Tâm Ma Vương tử, cũng đã mất tích tại trong một lần chiến đấu.”

“Hừ! Cái này còn còn thiếu rất nhiều!” Đoạn Thiên Vũ đột nhiên hung hăng nói nói, “Ta nhất định phải làm cho Tâm Ma triệt để diệt tuyệt, để báo mối thù cả nhà của ta!”

Cổ Tộc trưởng do dự một chút, đột nhiên có chút không hiểu hỏi.

“Công tử, cái Lâm Hải này thực lực cường đại như thế, ngươi vì sao không đem hắn dẫn vào Tâm Ma Hải, ngược lại đem hắn vây ở trong mật thất Lưu Sa Kim đâu?.”

Đoạn Thiên Vũ nghe được, hai mắt nhíu lại, lộ ra một tia hàn quang.

“Ban đầu ta cũng là chuẩn bị đem hắn dẫn hướng Tâm Ma Hải, nhưng sau khi tiến vào mật thất Lưu Sa Kim, ta đột nhiên thay đổi chủ ý!”

“A? Vì sao thay đổi chủ ý?” Cổ Tộc trưởng nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì cây đao trong tay Lâm Hải kia!”

“Đao?” Cổ Tộc trưởng cũng không nhìn thấy lúc Lâm Hải chiến đấu cùng Đoạn Thiên Vũ, không biết đao trong miệng Đoạn Thiên Vũ, là bảo vật ra sao.

“Một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao vô cùng đáng sợ!” Trong mắt Đoạn Thiên Vũ mang theo kiêng kị thật sâu, chậm rãi nói nói.

“Ngươi hẳn là biết rõ, pháp bảo mà ta đắc ý nhất, Thanh Ngọc Hồ Lô đi.”

“Tự nhiên biết rõ!” Cổ Tộc thêm chút đầu nói, đó là một kiện Linh khí Thượng phẩm, Đoạn Thiên Vũ có được từ một cái di tích cổ, vì thế kém chút đem mệnh cũng dựng vào, một mực xem như trân bảo, liền Đảo chủ mấy lần muốn cùng gã trao đổi, nhưng

Đoạn Thiên Vũ đều không có đáp ứng.

“Thanh Ngọc Hồ Lô, tại dưới một đao của Lâm Hải, bị hủy!”

“Cái gì!” Cổ Tộc trưởng nghe vậy, miệng nhất thời há hốc, quả thực không thể tin được.

“Công tử, cái này sao có thể, Thanh Ngọc Hồ Lô thế nhưng là Linh khí Thượng phẩm a, sao lại thế…” Cổ Tộc trưởng nói đến đây, đột nhiên im bặt mà dừng, sau đó đưa tay che miệng, trong mắt lóe lên thần sắc vô cùng kinh hãi.

“Công tử, chẳng lẽ nói, cây đao kia là,là…”

“Ngươi đoán không sai, ta dám khẳng định, cây đao kia, là một thanh Tiên khí!!!” Trong mắt Đoạn Thiên Vũ bùng lên tinh quang, lộ ra vẻ tham lam vô tận!

“Tiên khí!” Cổ Tộc trưởng hít một hơi khí lạnh, Tiên khí có ý vị như thế nào, ông ta quá là rõ ràng!

Phàm là Tiên khí, đều là pháp bảo đỉnh phong do Cổ Tiên Nhân lưu lại, có vô thượng thần thông, một khi có được, thực lực tuyệt đối sẽ tăng lên mấy lần, thậm chí vượt cấp chiến đấu cũng không phải là vấn đề.

Bất quá số lượng Tiên khí, thực sự quá thưa thớt, tương truyền chỉ có rất ít đại năng bên trên ngoại đảo, mới có pháp bảo Tiên khí, trong toàn bộ một trăm lẻ tám tòa ở trên đảo cạnh, liền một kiện cũng chưa từng xuất hiện!

Nếu như cái Tiên khí này rơi vào bên trong tay của Đoạn Thiên Vũ, như vậy thì xem như có gặp được đại năng Nguyên Anh kỳ, Đoạn Thiên Vũ cũng có lòng tin cùng đánh một trận!

“Công tử, nhất định phải đem Tiên khí, lấy tới tay!!!” Cổ Tộc trưởng kích động nói nói.

“Cái này là hiển nhiên, ta không cho hắn qua Tâm Ma Hải, chính là sợ hắn chết tại bên trong đó, đem Tiên khí rơi mất!”

Đoạn Thiên Vũ nói xong, đột nhiên rên lên một tiếng, mặt lộ vẻ thống khổ.

“Công tử, ngươi thế nào?” Cổ Tộc trưởng vội vàng kinh hoảng hỏi.

“Cái Lâm Hải đáng chết, trên thân vậy mà còn có loại bảo vật như phù lục cấp chín này, đem ta thương tổn không nhẹ, còn phong Khí Hải của ta, quả thực là đáng giận!”

“Bất quá, từ Tiên khí cùng phù lục trong tay Lâm Hải đến xem, hắn cũng hẳn là dưới cơ duyên, từng tiến vào một chỗ di tích cổ, trên thân tất nhiên vẫn còn có bảo vật, này cũng thành toàn cho ta!”

Nói đến chỗ này, sắc mặt Đoạn Thiên Vũ nhất thời lộ ra vẻ hưng phấn, phảng phất hết thảy trong tay Lâm Hải, đều đã là vật trong bàn tay gã.

Bất quá, nghĩ đến bên ngoài phủ Thành chủ, còn có hơn hai trăm cao thủ Kim Đan do Lâm Hải mang đến, Đoạn Thiên Vũ nhất thời lại chau mày.

Bây giờ bản thân gã bị trọng thương, nếu như đám cao thủ Kim Đan này phát hiện ra tình cảnh của Lâm Hải, một mạch xông tới mà nói, cũng không phải là đùa giỡn.

“Tiểu Cổ, ngươi bây giờ phải nắm chặt thời gian, chữa thương cho ta! Ta phải nhanh một chút khôi phục, xông mở Khí Hải!” Nghĩ đến chỗ này, Đoạn Thiên Vũ vội vàng hướng phía Cổ Tộc trưởng phân phó!

“Vâng!” Cổ Tộc trưởng cũng minh bạch ý tứ của Đoạn Thiên Vũ, Lâm Hải không xuất hiện trong thời gian ba năm ngày, bọn cao thủ Kim Đan này có lẽ sẽ không sinh nghi, nhưng một lúc sau, liền không dễ nói.

Ông ta nhất định phải lợi dụng trong khoảng thời gian này, trợ giúp Đoạn Thiên Vũ mau chóng khôi phục, lấy pháp thuật đạo hạnh của Đoạn Thiên Vũ, coi như một mình đối mặt với hơn hai trăm Kim Đan sơ kỳ, cũng chưa chắc không thể chiến một trận!

Thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, Cổ Tộc trưởng rơi vào sau lưng Đoạn Thiên Vũ, sau đó hai tay bình thân, thủ chưởng dán tại trên lưng của Đoạn Thiên Vũ!

Chương 1140: Cái này, chính là át chủ bài của ta!

Thời gian ba ngày, thoáng một cái đã qua.

Cổ Tộc trưởng cùng Đoạn Thiên Vũ tu tập công pháp cùng một mạch, tại phía dưới Cổ Tộc trưởng không tiếc hao tổn chân khí, suốt ba ngày đêm không ngừng nghỉ liệu thương, thương thế của Đoạn Thiên Vũ, rốt cục tốt bảy tám phần!

“Tiểu Cổ, ngươi vất vả!” Nhìn Cổ Tộc trưởng cơ hồ đã thoát lực, trong mắt Đoạn Thiên Vũ lóe lên vẻ cảm kích.

“Công tử lại khách khí, cái mạng này của Tiểu Cổ cũng là của công tử, hao phí một số chân khí tính là gì.”

Đoạn Thiên Vũ gật gật đầu, không nói tiếp nữa, đột nhiên thầm vận chân khí, chuẩn bị đem Khí Hải mà Lâm Hải phong bế xông mở.

“Ừm.” Thế nhưng là, vừa mới vận khí, Đoạn Thiên Vũ không khỏi giật nảy cả mình, sắc mặt nhất thời biến đến vô cùng khó coi!

“Đáng chết!” Gã kinh hãi phát hiện, không những Khí Hải của mình bị phong kín, liền kinh mạch toàn thân mình cũng bị khóa lại, vậy mà căn bản là không có cách vận chuyển chân khí!

“Công tử, làm sao?.” Cổ Tộc trưởng thấy sắc mặt Đoạn Thiên Vũ khác thường, không khỏi hỏi.

“Tiểu Cổ, chỉ sợ còn cần ngươi giúp ta một chút sức lực!”

“Công tử có gì phân phó, nhưng nói không sao cả!”

“Kinh mạch toàn thân ta bị khóa lại, cần phải mượn lực lượng ngươi, dần dần xông mở!”

“Tiểu Cổ nguyện ý cống hiến sức lực!” Cổ Tộc trưởng tuy mặt mũi đã tràn đầy mỏi mệt, nhưng vẫn cưỡng ép vận công, đưa bàn tay dán tại trên huyệt đạo của Đoạn Thiên Vũ.

Ông!

Bên ngoài thân hai người, nhất thời hiện lên một tầng quang mang màu xanh, mắt trần có thể thấy hai cỗ khí lưu màu xanh kia, vậy mà dọc theo cánh tay của Cổ Tộc trưởng, tiến vào thân thể của Đoạn Thiên Vũ, hướng phía kinh mạch toàn thân gã xuất phát!

Ba! Ba! Ba...

Trong người Đoạn Thiên Vũ, không ngừng truyền đến từng tiếng từng tiếng nổ đùng đoàng rất nhỏ, một đường lại một đường phong tỏa bị xông mở, khí thế trên thân Đoạn Thiên Vũ, dần dần tăng cường, thẳng đến sau cùng, sau một tiếng kêu nhỏ, gã mở bừng mắt ra!

Phù phù!

Cùng lúc đó, sau lưng Đoạn Thiên Vũ vang lên một tiếng động nhỏ, thân thể của Cổ Tộc trưởng, quẳng ngã xuống giường.

“Tiểu Cổ, ngươi thế nào?” Đoạn Thiên Vũ đứng người lên, quay đầu lại hỏi.

“Công tử, ta không có gì đáng ngại, chỉ là thoát lực mà thôi!”

Mặt mũi Đoạn Thiên Vũ không khỏi tràn đầy cảm động, động tình đem Cổ Tộc trưởng nâng đỡ.

“Tiểu Cổ, ngươi vì ta, thật sự là liền mệnh cũng bỏ ra được.”

“Tiểu Cổ đối với công tử trung tâm, nhật nguyệt chứng giám, Tiểu Cổ tùy thời đều có thể vì công tử mà đi chết!”

“Này, ngươi liền vì ta đi chết đi!” Sắc mặt Đoạn Thiên Vũ đột nhiên biến đổi, tay phải đột nhiên bấm tay thành trảo, hung hăng cắm vào đan điền của Cổ Tộc trưởng!

“Công tử, ngươi...” Cổ Tộc trưởng phun ra một ngụm máu, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Đoạn Thiên Vũ, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin cùng khó có thể tin.

Trong mắt Đoạn Thiên Vũ lóe lên một tia tàn nhẫn, thủ chưởng đột nhiên rút ra, lòng bàn tay nhiều hơn một khỏa Kim Đan màu xanh!

Nhìn Kim Đan trong tay Đoạn Thiên Vũ, Cổ Tộc trưởng rốt cục minh bạch toàn bộ, tuyệt vọng cười khổ một tiếng, phanh một tiếng, xác chết quẳng ngã xuống giường, hai mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Đoạn Thiên Vũ nhìn thi thể của Cổ Tộc trưởng, nhìn nhìn lại Kim Đan trong tay, không khỏi khẽ than thở một tiếng.

“Tiểu Cổ a, ngươi chớ có trách ta, so với ngươi mà nói, Kim Đan của ngươi, đối với ta càng trọng yếu hơn!”

Tiện tay vung lên, Đoạn Thiên Vũ đem thi thể của Cổ Tộc trưởng, giống như một con chó chết, ném ra khỏi phòng.

“Trước đem Khí Hải xông mở, rồi lại luyện hóa Kim Đan của Tiểu Cổ!”

“Tiểu Cổ chính là Kim Đan trung kỳ, cách Kim Đan hậu kỳ cũng đã không xa, đem Kim Đan của ông ta luyện hóa, thực lực của ta tất nhiên tăng nhiều, thậm chí ngưng tụ Nguyên Anh, cũng càng cũng chưa biết!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Đoạn Thiên Vũ lóe lên vô cùng hưng phấn, nhưng rất nhanh lại lộ ra một tia tiếc hận.

“Chỉ là đáng tiếc a, nếu Tiểu Cổ đạt tới Kim Đan hậu kỳ, Kim Đan của ông ta sẽ càng thêm có chỗ dùng, chỉ là cơ hội hôm nay khó được, nếu như không hạ thủ, về sau sẽ rất khó có loại cơ hội này!”

Khoanh chân ngồi xuống, Đoạn Thiên Vũ hít sâu một hơi, dựa theo công pháp của gia tộc, vận chuyển chân khí, bắt đầu hướng phía Khí Hải trùng kích.

Ông! Ông! Ông!

Chân khí trong cơ thể, như là thủy triều, không ngừng đụng chạm lấy nơi tầng khí tráo trong suốt nơi Khí Hải kia, mỗi một lần va chạm, khí tráo liền sẽ run rẩy kịch liệt, độ dày cũng giảm bớt với biên độ nhỏ bé không thể nhận ra.

“Kim Châm Chi Thuật của cái Lâm Hải này quả nhiên cao minh, vậy mà khó mà công phá như thế!”

Một lúc lâu sau, Đoạn Thiên Vũ đã mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, lại phát hiện Khí Hải phong tỏa, mới bị xông mở khoảng chừng một phần mười.

“Cứ theo đà này, ít nhất phải cần thời gian một tuần!”

Khí Hải bị phong, chân khí của Đoạn Thiên Vũ tuy có thể sinh ra từ các đoạn kinh mạch, lại không cách nào hình thành tuần hoàn, hội tụ ở Khí Hải, cứ như vậy, tốc độ chân khí sinh ra sẽ cực chậm, hơn nữa một khi hao hết, cần đại lượng thời gian đi khôi phục, căn bản là không có cách trùng kích Khí Hải trong thời gian dài.

“Thôi, ba ngày đã qua, trước đi xem một chút Lâm Hải có nguyện ý khuất phục hay không, đợi chân khí khôi phục, lại tiếp tục trùng kích cũng không muộn!”

Đoạn Thiên Vũ đứng lên, hướng phía mật thất đi đến.

Trong mật thất, Lâm Hải đã bị nhốt ba ngày, một mực đang tĩnh tâm tu luyện, tựa hồ căn bản không quan tâm đến tình cảnh giờ phút này của chính mình.

Nhưng Ngọc Thiên Trạch ở bên cạnh, một lúc sau, lại có vẻ hơi nóng nảy.

“Lâm Hải, chúng ta không phải là ra không được chứ? Có phải cả một đời đều muốn ở tại bên trong này hay không?” Ngọc Thiên Trạch bỗng nhiên lo lắng hỏi.

“An tâm chớ vội, Đoạn Thiên Vũ chắc chắn sẽ đi cầu chúng ta ra ngoài!”

“Thế nhưng là...”

“Ha ha ha ha, Lâm Hải, không biết ngươi đã nghĩ thông suốt hay chưa a?” Đột nhiên, một tiếng cuồng tiếu đắc ý, vang lên tại bên ngoài.

“Là Đoạn Thiên Vũ đến!” Trong mắt Ngọc Thiên Trạch chợt lóe sáng, bắt lấy tay Lâm Hải.

“Ta sẽ không hướng ngươi khuất phục, ta chỉ còn chờ ngươi, cầu ta ra ngoài!” Sắc mặt Lâm Hải bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng.

“Cầu ngươi ra ngoài? Ha ha ha!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời nhắm trúng một trận chế giễu của Đoạn Thiên Vũ.

“Lâm Hải, ngươi điên đi! Ta sẽ cầu ngươi? Đừng nằm mơ!”

Nói xong, sắc mặt Đoạn Thiên Vũ mãnh liệt mà trở nên dữ tợn, hung dữ nói nói.

“Lâm Hải, ta hỏi ngươi một lần nữa, có nguyện ý hóa thân thành nô, mặc ta sai bảo hay không!”

“Si tâm vọng tưởng!”

“Giao ra bảo đao Tiên khí của ngươi, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!”

Lâm Hải nghe được, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Cái Đoạn Thiên Vũ này, vậy mà đoán được phẩm giai của Băng Sương Chi Nhận!”

“Đoạn Thiên Vũ, Khí Hải của ngươi bị phong, còn dám cùng ta càn rỡ, chẳng lẽ một thân tu vi của ngươi, không muốn nữa sao?” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, lạnh lùng nói nói.

Đoạn Thiên Vũ khẽ giật mình, sau đó chợt cảm thấy buồn cười, mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Ta nói Lâm Hải, cái này, chính là át chủ bài của ngươi sao?”

Sau khi Đoạn Thiên Vũ hỏi ra câu nói này, Ngọc Thiên Trạch cũng không tự chủ được nhìn về phía Lâm Hải, nàng hiện tại cũng rất muốn biết rõ, Lâm Hải đã tính trước như thế, đến tột cùng là dựa vào cái gì.

Mà Lâm Hải chỉ là mỉm cười, lạnh nhạt mở miệng.

“Không sai, cái này, chính là át chủ bài của ta!”

“Ha ha ha ha ha!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời rước lấy một trận cuồng tiếu của Đoạn Thiên Vũ, sau đó tiếng cười đột nhiên ngừng, ngữ khí trở nên vô cùng hung ác.

“Nếu thế, ngươi liền mang theo át chủ bài của ngươi, đi chết đi!”

Đoạn Thiên Vũ nói xong, mật thất đột nhiên lắc lư một trận, sau đó Lâm Hải kinh hãi phát hiện, Lưu Kim Sa trên vách tường, vậy mà cực kỳ chậm chạp, bắt đầu chảy xuống.

“Hỏng, cái Lưu Kim Sa này hoá lỏng, một khi bị Lưu Kim Sa thôn phệ, chúng ta hẳn phải chết không nghi ngờ!” Ngọc Thiên Trạch kinh hô một tiếng, sắc mặt như tro tàn!

Lâm Hải cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, không khỏi một tiếng la hét!

“Đoạn Thiên Vũ, ngươi con mẹ nó thật không muốn một thân tu vi sao?”

“Uy, Đoạn Thiên Vũ!”

“Mẹ nó, người đâu!”

Lâm Hải hô hai cuống họng, lại không có đáp lại, lúc này mới phát hiện, Đoạn Thiên Vũ lại đã đi!

“Bà nội ngươi!” Lâm Hải tức đến kém chút thổ huyết, lần này tốt, trang bức trang quá đầu, gặp được cái đần độn!

Coi như tên ngu xuẩn Đoạn Thiên Vũ kia, lúc sau sẽ phát hiện vấn đề, lại tới cầu chính mình, đoán chừng cũng đã muộn!

“Lâm Hải, làm sao bây giờ a?” Ngọc Thiên Trạch bắt lấy tay Lâm Hải, gấp gáp hỏi.

“Để cho ta ngẫm lại!” Lâm Hải cưỡng chế để cho mình tỉnh táo lại, càng là lúc này, càng không thể hoảng!

Thế nhưng suy nghĩ hồi lâu, bên trong đầu của Lâm Hải, cũng không có một phương pháp phá giải nào, giống như trừ trốn vào Thánh Cảnh, không còn cách nào khác!

Nhưng trốn vào Thánh Cảnh, tuyệt không phải sách lược vẹn toàn, Thánh Cảnh sẽ không tự mình di động, lần sau trở ra, vẫn là tại bên trong này, vẫn là tử cục!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải không biết nên làm như thế nào cho phải, Ngọc Thiên Trạch đột nhiên đem Lâm Hải ấn ngã trên mặt đất, sau đó thân thể kiều nhuyễn, đổ lên tới.

Chương 1141: Kim Thân La Hán

Lâm Hải sững sờ, còn không có chờ phản ứng lại, cặp môi thơm mềm mại ướt át của Ngọc Thiên Trạch, liền dính sát lại.

“Ngươi làm gì a?”

Lâm Hải vội vàng nghiêng đầu tránh đi, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin, cái này là đến lúc nào rồi, Ngọc Thiên Trạch còn có tâm tư này.

“Lâm Hải, ta yêu ngươi!” Ngọc Thiên Trạch một mặt thâm tình, u oán nói nói, “ Chúng ta đều nhanh muốn chết, chẳng lẽ ngươi liền không thể muốn ta một lần à, thời gian chúng ta còn thừa không nhiều, vẫn là tận hưởng lạc thú trước mắt đi!”

Ngọc Thiên Trạch nói, lại hướng phía Lâm Hải hôn xuống.

“Cái gì mà cũng nhanh chết?.” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, đem Ngọc Thiên Trạch từ trên thân đẩy ra.

“Lâm Hải, cũng đến lúc này, trong lòng ngươi, còn chỉ muốn Liễu Hinh Nguyệt sao.” Ngọc Thiên Trạch thương tâm gần chết, nước mắt chảy xuống.

“Chúng ta không chết!” Lâm Hải ném câu nói tiếp theo, nhìn lấy tốc độ hóa lỏng của Lưu Sa Kim, bắt đầu tăng tốc, không khỏi trong lòng có chút lo lắng.

“Ngươi chờ ta nghĩ biện pháp một chút!” Lâm Hải vừa nói, vừa lấy điện thoại cầm tay ra, sau đó tìm tới Weachat của Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta gặp được phiền phức!

Ngộ Không: Nhị đệ có phiền phức gì, nói cùng lão Tôn ta nghe một chút!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta bị vây ở trong một gian mật thất xây dựng từ Lưu Sa Kim ngàn năm, hiện tại Lưu Sa Kim đã bắt đầu hoá lỏng, mất không bao lâu, ta có khả năng liền muốn bị Lưu Sa Kim thôn phệ, Hầu ca ngươi có biện pháp nào sao?

Ngộ Không: A, đơn giản đơn giản! Trực tiếp một gậy đem cái Lưu Sa Kim này đập nát là được!

Lâm Hải nhìn thấy hồi âm của Ngộ Không, nhất thời đen mặt lại.

Mẹ nó, ca ca nếu là có bản sự như ngươi này, còn cần phí sức đi hỏi sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ngươi quên, tu vi hiện tại của tiểu đệ ta thấp, chỉ tương đương với Kim Đan sơ kỳ, căn bản đánh không nát a!

Ngộ Không: Úc, Kim Đan sơ kỳ! Lão Tôn ta đem việc này cũng cho quên. Kim Đan sơ kỳ muốn đập nát Lưu Sa Kim ngàn năm, coi như khó.

“Đúng vậy a, không khó có thể tìm ngươi sao?” Trong lòng Lâm Hải im lặng, chính mình đều gấp muốn chết, Ngộ Không làm sao chỉ nói những thứ vô dụng a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, đến cùng có biện pháp tốt hay không a? Một hồi sẽ qua, tiểu đệ liền chơi xong! (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi)

Ngộ Không: A, ngươi đừng vội, để lão Tôn ta ngẫm lại!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này Hầu ca ngươi cũng phải nắm chắc a, nhìn tình huống bây giờ, lớn nhất là hơn nửa canh giờ, tiểu đệ coi như treo!

Ngộ Không chưa hồi âm cho Lâm Hải, Weachat an tĩnh lại, Lâm Hải lường trước cái con khỉ này, khẳng định là đang đi tìm Chư Tiên trên trời nghĩ biện pháp không khỏi kiên nhẫn chờ đợi.

Leng keng!

Qua chừng mười phút đồng hồ, đột nhiên Weachat của Lâm Hải vang một tiếng, lại là có người cầu thêm bạn tốt.

Mà ngay sau đó, Weachat của Ngộ Không cũng phát tới.

Ngộ Không: Nhị đệ, thêm một chút Sa sư đệ ta đi, y có biện pháp!

“Ta qua, chẳng lẽ là Sa hòa thượng?” Trước mắt Lâm Hải bỗng nhiên sáng lên, vội vàng mở ra yêu cầu thêm bạn tốt nhìn một chút.

“Sa Ngộ Tịnh!”

“Ta qua, quả nhiên là y!” Lâm Hải xem xét Nick Name, nhìn nhìn lại cái đầu đỉnh trọc kia, còn giữ lại một vòng tóc quăn, trên cổ còn phủ một chuỗi khô lâu tạo hình kỳ lạ, không phải Sa hòa thượng bên trong Tây Du Ký, thì còn có thể là ai.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, Hầu ca, ta liền thông qua cho y!

Hồi âm cho Ngộ Không một câu, Lâm Hải vội vàng điểm thông qua cho Sa hòa thượng.

Leng keng!

Hạn mức bạn tốt Thiên Đình của ngươi đã đạt mức cao nhất, vô pháp tiếp tục tăng thêm.

“Ta qua, đem cái gốc rạ này quên!” Lâm Hải không còn gì để nói, lúc này mới nhớ tới danh ngạch tăng thêm bạn tốt miễn phí, chỉ có mười cái, chính mình đã sớm tăng max, mở rộng danh ngạch mà nói, một cái cũng phải cần mười vạn điểm Công đức.

“Thái Thượng Lão Quân tuyệt đối là gian thương đen nhất lớn nhất Thiên Đình, không có cái thứ hai!” Trong lòng Lâm Hải, lần nữa đối với Thái Thượng Lão Quân, biểu thị khinh bỉ thật sâu.

Cũng may Lâm Hải hiện tại cũng coi là khá giàu có, chỉ là Cửa hàng mạng Thiên Đình liền đã góp nhặt được không ít điểm Công đức, mở rộng một cái danh ngạch bạn tốt căn bản không nói chơi.

Tiêu hao mười vạn điểm Công đức, Lâm Hải mở rộng một cái danh ngạch bạn tốt, sau đó thông qua yêu cầu thêm bạn tốt của Sa hòa thượng.

“Ngươi đã tăng thêm Sa Ngộ Tịnh là bạn tốt, hiện tại có thể nói chuyện phiếm.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi là Sa hòa thượng? Nghe Đại Thánh nói, ngươi có biện pháp cứu ta.

Sa Ngộ Tịnh: Đại sư huynh nói đúng a!

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy hồi âm của Sa hòa thượng, kém chút không thể bật cười.

Mẹ nó, thật không nghĩ tới, cái Sa hòa thượng này mở miệng câu nói đầu tiên, lại chính là câu lời kịch kinh điển này!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi có biện pháp nào không, tình huống của ta bây giờ rất khẩn cấp a.

Sa Ngộ Tịnh: Ngươi xác định là Lưu Sa Kim ngàn năm?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đương nhiên xác định a, là địch nhân chính miệng nói!

Sa Ngộ Tịnh: Vậy liền dễ làm, trước khi ta theo sư phụ đi Tây Thiên lấy kinh, từng là yêu tại Lưu Sa Hà, trong lúc rảnh rỗi đã chế tác một món pháp bảo, chuyên môn dùng để kiếm tiền tại đáy sông!

Leng keng!

Sa hòa thượng hướng ngươi gửi đi một cái Đào Kim Quán (bình đào vàng), mời xem xét tại trong túi càn khôn.

“Đào Kim Quán?”

Lâm Hải vội vàng mở túi càn khôn ra, bên trong quả nhiên nhiều thêm một cái bình màu vàng kim lớn cỡ bàn tay.

Đào Kim Quán: Công cụ kiếm tiền do Sa Ngộ Tịnh chế tác, đối với các loại hoàng kim (vàng) có năng lực hấp thu cường đại.

“Ta dựa vào, nháo nửa ngày cái Sa hòa thượng này, lại là người kiếm tiền tiên phong a!”

Lâm Hải trực tiếp điểm kích rút ra, đem Đào Kim Quán lấy ra, phương pháp sử dụng trong nháy mắt liền xuất hiện trong đầu.

Một tay giơ cao bình, Lâm Hải đem miệng bình nhắm ngay vào Lưu Sa Kim đã chảy trên mặt đất, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Thu!”

Theo khẩu lệnh mà Lâm Hải phát ra, Đào Kim Quán như là mọc cánh, nhất thời bay vào giữa không trung, miệng bình từ trong trống rỗng liền xuất hiện một vòng xoáy trong suốt, bắt đầu cấp tốc xoay tròn.

Sưu!

Bên trong vòng xoáy phát ra lực hấp xả cường đại, trong nháy mắt đã đem Lưu Sa Kim trên mặt đất hút đi, ngưng tụ thành một sợi vàng cỡ cọng tóc, hướng thẳng đến bên trong Đào Kim Quán mà bay qua!

“Đây là cái bảo vật gì?” Ngọc Thiên Trạch vốn cho rằng hẳn phải chết không nghi ngờ, ở bên cạnh nhất thời giật mình há to cái miệng nhỏ, ánh mắt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Lưu Sa Kim hoá lỏng rơi trên mặt đất trước đó, mắt thấy liền muốn chảy tới dưới chân hai người, bây giờ lại trực tiếp bị lấy đi, mặt đất liền khôi phục sạch sẽ, bóng ma tử vong trong nháy mắt đã biến mất, để Ngọc Thiên Trạch đột nhiên có loại cảm giác không chân thật.

“Cái này gọi là Đào Kim Quán, đem những vàng này lấy hết đi, ca ca liền thành thổ tài chủ!”

Nguy cơ đã giải trừ, trong lòng Lâm Hải cũng không kìm được vui mừng, nhịn không được nói đùa nói.

Phốc một tiếng, Ngọc Thiên Trạch cười khẽ một tiếng, kiều mị liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Vậy, ta chính là phú bà?”

“Ách…” Lời nói của Ngọc Thiên Trạch, để Lâm Hải đột nhiên không biết làm sao mới tiếp được, cũng may ở thời điểm này, Weachat lại vang, Lâm Hải vội vàng cầm điện thoại di động lên xem xét.

Sa Ngộ Tịnh: Thế nào, Đào Kim Quán của ta dùng tốt không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt lắm, phi thường hữu dụng! Đa tạ! (phía sau là một cái biểu lộ ôm quyền)

Sa Ngộ Tịnh: Ý tứ của hữu dụng, cũng là Lưu Sa Kim bị ngươi thu vào rồi? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: n, đúng, đang thu!

Sa Ngộ Tịnh: Này, thương lượng một chuyện thôi. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

“Ai u, ta qua!” Lâm Hải vừa nghĩ tới Sa hòa thượng râu ria xồm xoàm, làm ra cái biểu lộ thẹn thùng này, nhất thời có loại cảm giác như nhìn thấy hoa, không đành lòng nhìn thẳng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chuyện gì ngươi nói!

Sa hòa thượng đã giúp mình, chính mình làm sao cũng phải có qua có lại a.

Sa Ngộ Tịnh: Ai, ta theo sư phụ đi Tây Thiên lấy kinh, bị Như Lai Phật Tổ phong làm Kim Thân La Hán, vốn cho rằng phong xong liền sẽ thành tựu thân thể Kim Thân, nhưng ai có thể tưởng được, muốn đúc thành Kim Thân, cần con mẹ nó tự mình đi thu thập vàng a, quả thực là hố hòa thượng a! (phía sau là một cái biểu lộ che mặt khóc)

Phốc!

“Ha ha, nháo nửa ngày, Kim Thân La Hán là cái như thế a!” Lâm Hải nhất thời cười phun, còn lần đầu nghe nói, cái pháp Kim Thân của Kim Thân La Hán con mẹ nó lại là như thế.

Sa Ngộ Tịnh: Đáng thương nguyên một bình vàng tại Lưu Sa Hà mà ta tích lũy trước khi đi lấy kinh a, ta sợ bị sư phụ phát hiện rồi chiếm lấy, liền giấu tại bên trong hành lý, còn chủ động nhận thầu trọng trách gồng gánh toàn bộ hành lý sinh hoạt trên cả hành trình đi lấy kinh, thật vất vả giấu diếm được sư phụ, kết quả con mẹ nó dùng hết tại bên trên cái này, hố chết ta à. (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải đã cười đến sắp đau sốc hông, cái Sa hòa thượng này, quả nhiên giống như trong truyền thuyết, nhìn như trung hậu thành thật, kì thực vô cùng gian trá a.

Chỉ là đáng tiếc, nghìn tính vạn tính, cuối cùng không có tính kế qua Như Lai, để kết quả của y là rơi vào công dã tràng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta đối với tao ngộ của ngươi, thâm biểu đồng tình! Nói đi, đến cùng có chuyện gì? (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Chương 1142: Ngươi hi vọng ai sẽ sống?

Sa Ngộ Tịnh: Ngươi dùng Đào Kim Quán thu Lưu Sa Kim lại, có thể đưa cho ta hay không a? Ngươi bây giờ cũng biết, ta cái Kim Thân La Hán này, con mẹ nó là tự làm chủ, cần chính mình qua kiếm tiền đúc thành Kim Thân a. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

“Muốn cái Lưu Sa Kim này a?” Lâm Hải nhướn mày, thật là có chút do dự.

Lúc đầu nhìn thấy Lưu Sa Kim siêu cấp biến thái dẻo dai này, Lâm Hải đã lên dự định đem chiếm làm của riêng, nhưng bây giờ Sa hòa thượng mở miệng cùng mình muốn, người ta vừa mới cứu mình, chính mình tổng không thể cự tuyệt người ta a.

Trầm mặc một hồi, Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Thôi được, làm người phải hiểu được cảm ân, nếu như không có Sa hòa thượng, đừng nói đến đến Lưu Sa Kim, đoán chừng chính mình liền thoát khốn như thế nào, cũng còn không có cách nào đây.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể, đợi ta đem Lưu Sa Kim thu sạch lấy, sẽ cùng phát tặng với Đào Kim Quán cho ngươi!

Sa hòa thượng: Đại sư huynh nói đúng a! (phía sau là một cái biểu lộ giơ ngón tay cái)

Phốc!

Lâm Hải nhất thời lại cười, mẹ nó, cái Sa hòa thượng này còn thật có ý tứ, tại sao lại cả câu lời kịch kinh điển này a.

Sa hòa thượng: Đại sư huynh mới vừa cùng ta nói, ngươi là người cực kỳ đủ ý tứ, hiện tại xem xét, đại sư huynh quả nhiên nói đúng a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, quá khen, chờ dẹp xong, ta sẽ liên lạc lại với ngươi a!

Kết thúc đối thoại cùng Sa hòa thượng, Lâm Hải mặt mỉm cười, đưa điện thoại di động thu lại.

“Ngươi vừa rồi đang cười cái gì, còn cười vui vẻ như vậy?” Ngọc Thiên Trạch ở một bên, một mặt hiếu kỳ nhìn Lâm Hải.

“Không có gì, cùng một người bạn trò chuyện Weachat đây.” Lâm Hải thuận miệng đáp nói.

“Weachat là cái đồ vật gì? Còn có, thứ ngươi vừa mới cầm trong tay, là cái gì?” Ngọc Thiên Trạch lần nữa hiếu kỳ hỏi.

“Ách...” Lâm Hải không khỏi sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Ngọc Thiên Trạch một chút.

"Vừa rồi đó là điện thoại di động a, ngươi vậy mà không biết? Hơn nữa, cũng không biết Weachat là cái gì?"

"Điện thoại di động? Weachat?" Ngọc Thiên Trạch lắc đầu, hoàn toàn nghe không hiểu Lâm Hải đang nói cái gì.

"A?" Lâm Hải không khỏi hơi kinh ngạc, điện thoại di động này cùng Weachat, Thiên Đình Địa Phủ cũng có, Bồng Lai Tiên Đảo vậy mà không có.

Nói như vậy, Bồng Lai Tiên Đảo còn chưa mở phát khoa học kỹ thuật hiện đại. Nhưng điện thoại di động của mình, vì cái gì tại Bồng Lai Tiên Đảo lại có tín hiệu đâu?.

Lâm Hải thật sự là trăm mối vẫn không có cách giải, cũng không biết nên hướng Ngọc Thiên Trạch giải thích như thế nào.

"Chờ có cơ hội, ngươi theo ta đi Phàm Gian giới, hết thảy liền đều hiểu!"

"Ừm!" Ngọc Thiên Trạch nghe Lâm Hải nói, muốn dẫn nàng qua Phàm Gian giới, nhất thời trong lòng mừng rỡ một trận, thẹn thùng mỉm cười, mặt mũi tràn đầy đều là ngọt ngào.

"Cái Lưu Sa Kim này, chí ít cần phải mấy ngày thời gian, mới có thể hoàn toàn bị hấp thu sạch sẽ!"

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn một chút, tốc độ hấp thu Lưu Sa Kim của Đào Kim Quán, cũng không phải là rất nhanh, tăng thêm số lượng Lưu Sa Kim rất lớn, thời gian ngắn khẳng định là không cách nào ra ngoài.

Ngọc Thiên Trạch tự nhiên cũng nhìn ra, đôi mắt đẹp lóe lên, nhẹ nhàng bước liên tục đi đến trước mặt Lâm Hải, đem Lâm Hải ôm lấy, tựa ở trên thân Lâm Hải.

Thân thể Lâm Hải cứng đờ, kìm lòng không được vươn tay, đem Ngọc Thiên Trạch ôm lấy.

“Lâm Hải, ta tại trong lòng ngươi, đến cùng tính là cái gì?” Ngọc Thiên Trạch nhẹ giọng hỏi nói.

“Tính là cái gì?” Lâm Hải khẽ giật mình, suy tư thật lâu, vậy mà không biết nên trả lời như thế nào.

“Trong lòng ngươi, có ta sao?”

“Có!”

“Nếu như ta gặp nguy hiểm, ngươi sẽ lo lắng sao?”

“Sẽ, hơn nữa sẽ phấn đấu quên mình để đi cứu ngươi!”

“Nếu như ta chết đâu?.”

“Ta sẽ thương tâm gần chết, tinh thần sụp đổ, sẽ báo thù cho ngươi!”

Nghe Lâm Hải trả lời, trên mặt Ngọc Thiên Trạch lộ ra thần sắc ngọt ngào, dừng một cái, đột nhiên hỏi nói.

“Nếu như, ta cùng Liễu Hinh Nguyệt phải chết một người, ngươi hi vọng ai sẽ sống?”

Đôi mày Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

“Ta sẽ không để cho bất kỳ một ai trong các ngươi phải chết!”

“Ta là hỏi ngươi, ngươi hi vọng ai sẽ sống!” Ngọc Thiên Trạch đột nhiên ngóc đầu lên, khuôn mặt căng cứng, một trận gấp gáp.

“Ta...”

“Ngươi nhất định phải làm ra lựa chọn, là ta, hay là nàng!”

Ánh mắt Ngọc Thiên Trạch gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Hải, kiên định hỏi.

“Ngươi không nên hỏi ta vấn đề này!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời bực bội một trận, vấn đề này của Ngọc Thiên Trạch, vậy mà để hắn cảm thấy một hồi sợ hãi, làm tiềm thức của hắn, đang cực lực trốn tránh.

Nhưng trên mặt Ngọc Thiên Trạch, lại lộ ra nụ cười vui đến phát khóc, đột nhiên đem Lâm Hải ôm càng chặt hơn.

“Ta không hỏi, không hỏi! Ta đã biết rõ đáp án!”

“Ngươi biết rõ cái đáp án gì?” Lâm Hải một mặt kinh ngạc, chính mình căn bản cái gì cũng đều không nói a.

“Ta đã có đáp án hài lòng!” Ngọc Thiên Trạch dựa vào trước ngực Lâm Hải, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc.

“Cái gì a?” Lâm Hải lắc đầu, cảm giác mạc danh kỳ diệu.

Leng keng!

Đúng lúc này, Weachat của Lâm Hải lại vang, Ngọc Thiên Trạch rất tự giác rời đi thân thể Lâm Hải, Lâm Hải đưa điện thoại di động lấy ra, xem xét là của Ngộ Không phát tới.

Ngộ Không: Nhị đệ, biện pháp của Sa sư đệ, có tác dụng hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Hầu ca, rất có tác dụng, ta đã không có nguy hiểm.

Ngộ Không: A, vậy lão Tôn ta yên tâm, đúng, Sa sư đệ phải chăng hướng ngươi đòi hỏi vàng?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ngươi thế nào lại biết rõ?

Ngộ Không: Sa sư đệ hiện tại mặc kệ nhìn thấy người nào, đều sẽ đòi hỏi vàng, cái Kim Thân La Hán của y kia, bị Như Lai lão nhi cho hố, a ha ha ha cáp! Bất quá ngươi cũng đừng cho không y, Sa sư đệ có vẻ như trung hậu, kì thực vốn liếng giàu có đây, a, đừng có nói là lão Tôn ta nói a, ha ha ha ha!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, đa tạ Hầu ca nhắc nhở!

Lâm Hải nhất thời vui mừng nhướn mày, cái Sa hòa thượng này, xem ra thật là một cái giả trung thực a, đã như vậy, chờ thời điểm đưa Lưu Sa Kim cho y, có thể giết y một chút!

Kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, Lâm Hải thấy hấp thu Lưu Sa Kim còn lâu, dứt khoát khoanh chân ngay tại chỗ, bắt đầu tu luyện.

Ngọc Thiên Trạch sát bên Lâm Hải, mặt mỉm cười, lẳng lặng chờ đợi ở một bên, trong mắt tràn ngập nhu tình.

Đồng thời với lúc Lâm Hải tu luyện, Đoạn Thiên Vũ cũng đang tiếp tục đánh thẳng vào Khí Hải.

Bảy ngày sau, Đoạn Thiên Vũ đột nhiên mở hai mắt ra, hét dài một tiếng, động thân mà lên.

“Ha ha ha ha, Khí Hải phong bế, rốt cục xông mở!”

“Ừm?” Nhưng đột nhiên, tiếng cười của Đoạn Thiên Vũ im bặt mà dừng, sau đó sắc mặt mạnh mẽ biến, ánh mắt lộ ra thần sắc vô cùng hoảng sợ!

“Chuyện gì xảy ra!”

Đoạn Thiên Vũ sợ hãi phát hiện, Khí Hải mà gã phế sức chín trâu hai hổ mới vừa vặn xông mở, vừa mới vận chuyển chân khí một vòng, vậy mà lần nữa bị phong bế!

“Điều đó không có khả năng!”

Đoạn Thiên Vũ nghẹn ngào gào lên, nhất thời trở nên mặt xám như tro, sau đó đột nhiên giật mình, chợt nhớ tới lời nói trước đó của Lâm Hải, nhất thời hoảng sợ ra một thân mồ hôi lạnh.

“Chẳng lẽ nói, cái này, mới là át chủ bài chính thức của Lâm Hải?”

“Hỏng bét!” Lúc này, Đoạn Thiên Vũ mới đột nhiên nhớ tới, Lâm Hải còn tại trong mật thất Lưu Sa Kim, mà chính mình vì đoạt được Lâm Hải Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, đã đóng cơ quan, hướng Lâm Hải hạ tử thủ!

“Đậu móa, không thể để cho hắn chết, hắn chết, Khí Hải của ta liền không khôi phục được!”

Đoạn Thiên Vũ kịp phản ứng, liền như là kẻ điên, hướng phía phương hướng mật thất liền chạy qua.

“Cái Lâm Hải đáng chết này, vì cái gì không rõ nói, chính mình chết cũng không sao, đừng con mẹ nó hại lão tử a!” Đoạn Thiên Vũ vừa vội lại sợ, trên trán không ngừng xuất hiện mồ hôi lạnh.

“Thao, hỏng!” Đợi sau khi đến phía trước mật thất, Đoạn Thiên Vũ nhất thời gấp đến vỗ đùi!

Chỉ thấy mật thất rộng lớn trước đó này, giờ phút này vậy mà chỉ còn lại cao đến một người, rộng tầm nửa mét, không gian thu hẹp như thế, lường trước Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, đã sớm bị Lưu Sa Kim thôn phệ.

“Ừm? Không đúng!” Ngay tại thời khắc Đoạn Thiên Vũ hối hận một trận, sắc mặt đột nhiên liền biến đổi!

“Cái Lưu Sa Kim này coi như toàn bộ hoá lỏng, cũng cần phải là trải phẳng tại trên mặt đất mới đúng, nhưng bây giờ vì sao trên mặt đất sạch sẽ, ngược lại chỉ còn lại có một cái khối nhỏ này? Thật giống như... Biến mất!”

Mà lúc này đây, đột nhiên một đường thanh âm nhàn nhạt, vang lên tại sau lưng Đoạn Thiên Vũ.

“Đoàn Thành chủ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a!”

Chương 1143: Lệnh bài cảm ứng

“Lâm Hải.”

Đoạn Thiên Vũ nghe được thanh âm, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, kinh hãi quay đầu lại, đã thấy Lâm Hải đang êm đẹp đứng ở phía sau, một mặt trêu tức nhìn gã.

“Ngươi không chết, ha ha, ngươi vậy mà không chết!” Đoạn Thiên Vũ nhất thời mừng rỡ.

“Ta không chết, ngươi không phải nên rất thất vọng mới đúng chứ, hiện tại xem ra, bộ làm sao lại thật cao hứng a?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng, nhàn nhạt hỏi.

“Lâm lão đệ, hiểu lầm, trước đó tất cả đều là hiểu lầm a!” Mặt mũi Đoạn Thiên Vũ tràn đầy cười làm lành, một bộ dáng ảo não.

“Ta đã sớm nhìn ra, Lâm lão đệ chính là người có Đại Phúc Duyên, há lại bởi vì...”

“Dừng, dừng!” Lâm Hải như là đuổi gia súc, đem lời nói của Đoạn Thiên Vũ cản lại.

“Đừng nói những cái vô dụng kia, ngươi là phát hiện Khí Hải không trùng kích được, mới chuẩn bị chịu thua đi?”

“Ách...” Đoạn Thiên Vũ nhất thời mặt mo đỏ ửng, ngượng ngùng cười cười.

“Lâm lão đệ thủ đoạn cao minh, quả nhiên đoán đúng, Đoàn mỗ bội phục a!”

“Trước đó là Đoạn mỗ nhất thời hồ đồ, mong Lâm lão đệ có thể bất kể hiềm khích lúc trước, giúp Đoàn mỗ giải khai Khí Hải, Đoàn mỗ định không quên đại ân của Lâm lão đệ!”

Đoạn Thiên Vũ cũng là người thông minh, nếu Lâm Hải đã trực tiếp đem vấn đề làm rõ, gã cũng dứt khoát hạ thấp giá trị con người, đi thẳng vào vấn đề hướng phía Lâm Hải ôm quyền khẩn cầu nói.

“Khí Hải của ngươi, ta có thể giúp ngươi giải khai, nhưng không phải hiện tại!”

“Ý tứ của Lâm lão đệ, là chờ sau khi ngươi lấy được bằng chứng thông hành?” Đoạn Thiên Vũ biến sắc, nhíu mày hỏi.

“Đoàn Thành chủ quả nhiên thông minh, Lâm mỗ đã sớm nói, ta cùng ngươi cũng không thù không oán, chỉ cần ngươi chịu để cho ta cầm tới bằng chứng thông hành, thuận lợi tiến vào thành trung tâm, Lâm mỗ cũng cũng không muốn cùng ngươi là địch!”

Biểu lộ của Đoạn Thiên Vũ, nhất thời biến đến vô cùng khó nhìn.

“Lâm lão đệ, cái bằng chứng thông hành này thật đã sử dụng hết, một khối duy nhất chính là tại trong Tâm Ma Hải, Đoàn mỗ nói chính là tình hình thực tế, cũng không lừa ngươi a!”

Lâm Hải trầm mặc một hồi, lông mày mới nhíu lại, hơi hơi hừ lạnh một tiếng.

“Nếu như đúng như này, vậy Lâm mỗ đành phải tiến về Tâm Ma Hải một chuyến!”

“Tâm Ma Hải, đi không được a!” Đoạn Thiên Vũ nghe được, vội vàng lo lắng nói nói.

“Trong Tâm Ma Hải, có ngàn vạn Tâm Ma, giết người trong vô hình, liền xem như đại năng Nguyên Anh kỳ, cũng không dám tùy tiện đi vào, Lâm lão đệ tuy mạnh, nhưng nếu là tiến về, cũng tất sẽ dữ nhiều lành ít a!”

Lâm Hải nhìn Đoạn Thiên Vũ một mặt kinh hoảng thần sắc sốt ruột, không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Đoàn Thành chủ, là lo lắng ta sẽ chết tại trong Tâm Ma Hải, không ai thay ngươi giải khai phong ấn Khí Hải đi?”

“Ta, ta cũng là thực tình suy nghĩ vì Lâm lão đệ a!” Bị Lâm Hải trực tiếp điểm phá ý nghĩ trong nội tâm, Đoạn Thiên Vũ nhất thời lộ ra vẻ lúng túng.

“Không bằng Lâm lão đệ cứ ở tại thành Phong Lam này, lưu lại thêm mấy tháng, đợi bằng chứng thông hành mới sang năm phát đến, lại vào thành trung tâm cũng không muộn a, nhân cơ hội này, Đoàn mỗ cũng tiện tận tình hữu nghị địa chủ, cùng Lâm lão đệ thân cận nhiều hơn một phen, há không phải đẹp quá thay, cần gì phải qua Tâm Ma Hải mạo hiểm đâu?.” Đoạn Thiên Vũ một bộ tận tình khuyên bảo, có gắng khuyên nói.

“Chờ không nổi?” Lâm Hải lắc đầu, hắn nào có nhiều thời gian như vậy, để lãng phí ở bên trong này a.

“Ta lập tức liền tiến về Tâm Ma Hải, ngươi bây giờ nói cho ta biết, đến Tâm Ma Hải, tìm kiếm bằng chứng thông hành như thế nào?”

“Cái này... Ai!” Nhìn Lâm Hải nói kiên quyết như thế, Đoạn Thiên Vũ bất đắc dĩ thở dài, biết là vô pháp thuyết phục được Lâm Hải.

Sờ tay vào ngực, Đoạn Thiên Vũ móc ra một kiện lệnh bài tinh xảo không phải vàng không phải ngọc, đưa cho Lâm Hải.

“Đây là cái đồ vật gì?” Lâm Hải tiếp vào bên trong tay, nhất thời cảm thấy một cỗ khí tức ấm áp truyền đến, phá lệ dễ chịu.

“Đây là lệnh bài cảm ứng bằng chứng thông hành, mang theo nó, trong vòng trăm dặm có thể cảm ứng được bằng chứng thông hành tồn tại, thuận tiện để ngươi tại trong Tâm Ma Hải mênh mông tiến hành tìm kiếm.”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem cái này lệnh bài tinh xảo này thu lại, sau đó hướng phía Đoạn Thiên Vũ nhìn một chút.

“Hi vọng ngươi không có gạt ta, nếu không đối với ngươi sẽ không có bất kỳ cái chỗ tốt gì, cáo từ!”

Lâm Hải nói xong, liền ôm quyền, cùng Ngọc Thiên Trạch quay đầu rời đi, vừa đi hai bước, lại dừng lại, quay đầu nhìn về một mảng lớn Lưu Sa Kim đã hóa thành dịch thể ở trên mặt đất liếc mắt một cái.

“Thu!”

Lâm Hải vung cánh tay lên, kêu một tiếng, nhất thời Lưu Sa Kim biến mất không thấy gì nữa!

“Cái này!!!”

Đoạn Thiên Vũ kinh hãi, nhìn mặt đất rỗng tuếch, một mặt kinh hãi cùng thật không thể tin!

“Mật thất Lưu Sa Kim! Mật thất Lưu Sa Kim đã không có!”

Trong lúc Đoạn Thiên Vũ ngốc ngay tại chỗ, Lâm Hải đã cùng Ngọc Thiên Trạch ra khỏi phủ Thành chủ.

“Bái kiến Tông chủ!”

Bọn người Tư Mã Kiếm Như, không biết lúc nào, đã chờ ở ngoài cửa, thấy Lâm Hải đi ra, thở dài ra một hơi, đuổi bước lên phía trước cúi chào.

"Ừm!" Lâm Hải gật gật đầu, lần này nguyên bày ngày thời gian không hề lộ diện, từ sắc mặt cũng có thể nhìn ra, bọn người Tư Mã Kiếm Như tất nhiên là sợ chính mình có cái sơ xuất gì, đã sốt ruột.

"Bọn người Phong Trí Xa, thương thế đều tốt đi?"

"Đa tạ Tông chủ quan tâm, ta đã không còn đáng ngại!" Đám người Phong Trí Xa thụ thương, đuổi bước lên phía trước, trừ mấy cái trọng thương sắc mặt còn có chút tái nhợt ra, còn lại mỗi cái tinh thần sung mãn, lộ ra khôi phục đã không sai biệt lắm.

"Ta cùng Ngọc Thành chủ, cần phải đi Tâm Ma Hải một chuyến. Bọn ngươi liền lưu tại Chủ thành, khống chế tốt cục diện, chờ ta trở lại, nếu có người lòng mang ý đồ xấu, giết không tha!"

Lâm Hải nói xong, trong mắt đột nhiên toát ra một tia hàn quang, lạnh lùng nói nói.

"Thuộc hạ minh bạch!" Bọn người Phong Trí Xa Tư Mã Kiếm Như, nhất thời mừng rỡ, cùng nhau đáp nói.

"Lâm lão đệ, Tâm Ma Hải hung hiểm, ngươi không lại suy nghĩ thật kỹ một phen sao?" Lúc này, Đoạn Thiên Vũ từ trong phủ Thành chủ cũng gấp gấp đi tới, lần nữa khuyên bảo.

"Không cần!" Lâm Hải lắc đầu, sau đó hướng phía Ngọc Thiên Trạch nói một tiếng.

"Chúng ta đi!"

Nói xong, thân ảnh hai người lóe lên, lên xuống mấy cái, đã biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

"Ai!" Đoạn Thiên Vũ nhất thời âm thầm lắc đầu, một mặt thầm hận cùng tức giận.

"Thật sự là lời hay khó khuyên quỷ đáng chết a!"

"Ngươi chết cũng không quan trọng, nhưng Khí Hải của lão tử thì làm sao bây giờ!"

Vừa nghĩ tới Khí Hải của chính mình bị Lâm Hải dùng pháp quỷ dị thủ phong bế, Đoạn Thiên Vũ liền giận không chỗ phát tiết.

"Hi vọng ngươi có mệnh còn sống để trở về đi, nếu không ta chỉ có thể đi cầu Đảo chủ, giúp ta giải phong Khí Hải."

"Chỉ là, muốn gặp Đảo chủ là khó khăn cỡ nào, ai biết phải chờ tới cái thời đại gì a?"

"Mẹ nó, thật là một cái hỗn đản!"

Đoạn Thiên Vũ càng nghĩ càng giận, không khỏi cắn răng giậm chân một cái, quả thực hận chết Lâm Hải.

"Đoàn Thành chủ ~" đột nhiên, một cái thanh âm lười nhác, vang lên tại bên tai, để Đoạn Thiên Vũ sững sờ.

Nghiêng đầu qua, thấy nói chuyện là một cái Kim Đan sơ kỳ nho nhỏ cùng theo Lâm Hải mà tới, nhất thời mặt lộ vẻ khinh thường.

"Chuyện gì?" Đoạn Thiên Vũ rũ mí mắt xuống, một mặt ngạo mạn không kiên nhẫn hỏi.

"Há, cũng không có việc gì!" Tư Mã Kiếm Như một mặt hững hờ, toét miệng cười cười.

"Cũng chỉ là thông tri ngươi một tiếng, từ giờ trở đi, thành Phong Lam này, sẽ do ta tiếp quản!"

“Ngươi nói cái gì!” Đoạn Thiên Vũ nhất thời trừng mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, một cỗ sát cơ trong nháy mắt đem Tư Mã Kiếm Như bao phủ.

Tư Mã Kiếm Như lại lẫm nhiên không sợ, tình huống của Đoạn Thiên Vũ, y đã sớm biết được, mặc dù là Kim Đan hậu kỳ, lại có đạo hạnh cao thâm, nhưng bây giờ Khí Hải đã bị phong, cũng đã thành con cọp giấy, không đáng để lo.

“Thế nào, còn cần ta lại nói một lần cùng với ngươi sao?” Tư Mã Kiếm Như trừng mắt, sau đó hừ lạnh một tiếng.

“Từ giờ trở đi, đem phủ Thành chủ này, nhường lại đi!”

Nói xong, không đợi Đoạn Thiên Vũ làm ra phản ứng, Tư Mã Kiếm Như đã hướng phía sau lưng vung tay lên.

“Các huynh đệ, nơi này, về chúng ta a!”

“Đi a, vào phủ!”

“Nơi này thật tốt, so với gia tộc ta không biết muốn xa hoa hơn gấp bao nhiêu lần!”

“Chúng ta về sau có phải liền không đi, một mực ở lại đây hay không a?”

“Ta nhìn rất có thể, nếu thực như thế liền thoải mái!”

Đám cao thủ Kim Đan này, mỗi cái một mặt vui mừng, căn bản nhìn cũng không liếc nhìn Đoạn Thiên Vũ một chút, nghênh ngang tiến vào phủ Thành chủ.

“Các ngươi, các ngươi quả thực là cường đạo!”

Đoạn Thiên Vũ đường đường là đại năng Kim Đan hậu kỳ, lúc nào đã nhận qua ủy khuất bực này a, nhất thời tức đến phun ra ngoài một ngụm máu tươi, mặt mũi tràn đầy lửa giận lại không thể làm gì, cỗ cảm giác bất lực thật sâu này, nhất thời hóa thành vô tận cừu hận.

“Lâm Hải, hết thảy tất cả đây đều là do ngươi ban tặng a, coi như ngươi có mệnh trở về, ta cũng nhất định phải làm cho ngươi chết!”

Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, một đường tiến lên, bởi vì tại bên trong phạm vi khu vực cấm bay, vô pháp sử dụng Xuyên Vân Toa, đi thẳng hơn nửa ngày thời gian, phía trước liền xuất hiện một mảnh hải vực rộng lớn vô biên.

Tâm Ma Hải, rốt cục đến!

Chương 1144: Để nháy mắt này, trở thành vĩnh hằng!

“Mảnh hải vực màu hồng này, chính là Tâm Ma Hải sao?” Lâm Hải nhìn chằm chằm vào nước biển mãnh liệt giống như máu tươi phía trước này, bản năng liền cảm thấy một trận không thoải mái.

“Nghiêm ngặt mà nói, là Vạn Ma Hải!” Ngọc Thiên Trạch tiến lên một bước, cùng Lâm Hải đứng sóng vai, nhẹ giọng nói nói.

“Vạn Ma Hải, là Thiên Đường của các loại Yêu Ma quái thú, rộng lớn vô biên, không có người biết rõ cuối cùng là ở đâu bên trong, một vùng biển trước mắt chúng ta này, bởi vì là do bị Tâm Ma Cự Thú chiếm cứ, bởi vậy mới có thói quen xưng là Tâm Ma Hải.”

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem lệnh bài cảm ứng mà Đoạn Thiên Vũ cho lấy ra.

“Chúng ta bây giờ, liền bắt đầu tìm kiếm đi.”

“Chờ một chút!” Lâm Hải vừa muốn động, lại bị Ngọc Thiên Trạch mở miệng cản lại.

“Hiện tại không thể vào biển!”

“Vì cái gì?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Thủy triều ở Tâm Ma Hải lên, chính là thời điểm Tâm Ma Cự Thú sinh động, giờ phút này vào biển, là hung hiểm nhất.”

“Không bằng chúng ta tại bên trên bậc này chờ một chút, đợi sau khi thủy triều hạ xuống, Tâm Ma Cự Thú yên lặng, lại vào biển tìm kiếm cũng không muộn.”

Lâm Hải nhíu mày, nhớ tới sự đáng sợ của cái Tâm Ma Vương tử trước đó kia, không khỏi gật gật đầu.

“Vậy được rồi, liền nghe ngươi!”

Thấy Lâm Hải tiếp thu ý kiến của chính mình, trong lòng Thiên Trạch ngọt ngào một trận, duỗi ra tay nhỏ mềm mại không xương, nhẹ nhàng vì Lâm Hải lôi kéo cổ áo, ôn nhu như một cái thê tử hiền lành.

“Gió biển âm hàn, đừng để bị cảm lạnh.” Trong đôi mắt đẹp của Ngọc Thiên Trạch, tràn ngập nhu tình.

“Không có việc gì!” Lâm Hải có chút không được tự nhiên, ánh mắt trốn tránh nói, kỳ thực tu vi đến cảnh giới cỡ hắn này, làm thế nào có thể e ngại khí âm hàn của gió biển.

“Vậy chúng ta liền ở ngay đây, chờ đợi một lúc đi.” Lâm Hải khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, thở dài một hơi, trái tim không khỏi nhanh chóng nhảy lên một trận.

Đối đãi với nhu tình của Ngọc Thiên Trạch, Lâm Hải cảm thấy càng ngày càng có chút vô pháp kháng cự, tiếp xúc trên linh hồn, khiến cho khoảng cách tâm linh của hai người vô cùng rút ngắn, nếu không phải trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải chỉ sợ đã sớm tiếp nhận tình yêu say đắm của Ngọc Thiên Trạch đối với mình.

Đột nhiên, một cái thân thể vô cùng mềm mại mùi thơm ngát, tựa ở trên thân Lâm Hải, sau đó tay của Lâm Hải liền bị một cái tay nhỏ non mềm nắm lấy, Lâm Hải theo bản năng muốn đưa tay rút ra, lại bị một câu của Ngọc Thiên Trạch, sinh sinh làm ngừng lại.

"Lâm Hải, ngươi có phải hay không cảm thấy, ta đặc biệt tiện?"

Không biết vì sao, Lâm Hải nghe được Ngọc Thiên Trạch nói như vậy, trong lòng không khỏi nắm chặt đau nhức một trận.

"Đừng nói lung tung, ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ như vậy!"

"Ha ha." Ngọc Thiên Trạch đột nhiên cười khổ một tiếng, trong đôi mắt đẹp lại có lệ quang trong suốt chớp động.

"Ta là một cô gái, năm lần bảy lượt, đuổi tới hướng trên người của ngươi, ngươi lại đối với ta chẳng thèm ngó tới, nhưng ta lại vẫn không biết xấu hổ mà quấn lấy ngươi, ngươi nói, đây không phải là tiện, lại là cái gì đâu?."

"Không phải như vậy!" Lâm Hải thốt ra, từ bên trong lời nói của Ngọc Thiên Trạch, Lâm Hải nghe ra thương cảm thật sâu, nhịn không được duỗi ra cánh tay, nắm ở trên vai Ngọc Thiên Trạch

Thân thể Ngọc Thiên Trạch run lên, nước mắt trong nháy mắt liền chảy xuống.

"Ta biết, trong lòng ngươi chỉ có Liễu Hinh Nguyệt, ta thật hâm mộ nàng, nhưng ta thật yêu ngươi, ta thật hy vọng tại trong lòng ngươi, có thể có vị trí giống như nàng, nhưng ta biết, cái này là không thể nào."

Ngọc Thiên Trạch réo rắt thảm thiết cười một tiếng, gió biển đưa mấy cái lọn tóc của nàng lướt nhẹ lên, thêm được mấy phần thê mỹ rung động lòng người.

“Kỳ thực, có thể giống như bây giờ, cùng ngươi lẳng lặng dựa sát vào nhau, gió biển thổi nhìn biển, ta đã rất thỏa mãn, thật nghĩ đem cái lãng mạn thuộc về ngươi ta này, dừng lại tại trong cái nháy mắt tuyệt đẹp này.”

Nói đến đây, ngữ khí của Ngọc Thiên Trạch dừng một cái, bỗng nhiên lộ ra thương cảm thật sâu.

“Trong Tâm Ma Hải, hung hiểm vô cùng, sinh tử khó liệu, nếu như ta chết, ngươi sẽ nhớ kỹ, có một cái nữ hài đã từng yêu ngươi tha thiết, từng cùng một chỗ ngắm biển với ngươi sao?”

“Đừng nói lung tung, ta sẽ không để cho ngươi chết!” Lời nói của Ngọc Thiên Trạch, để trong lòng Lâm Hải, dâng lên một cỗ cảm động thật sâu, đồng thời mang theo một cỗ tự trách vô pháp nói rõ, chính mình phảng phất như đã thành một kẻ đồi bại bội tình bạc nghĩa.

“Ngươi không phải là muốn dừng lại tại trong cái nháy mắt tuyệt đẹp này sao?.” Lâm Hải nói, đột nhiên lấy điện thoại cầm tay ra.

“Qua!”

Chân khí trong lòng bàn tay phun ra, nhẹ nhàng nắm điện thoại di động bay về ngay phía trước, dừng lại tại một cái phù hợp vị trí, treo lơ lửng giữa trời.

“Vậy liền để cái nháy mắt này, trở thành vĩnh hằng!”

Lâm Hải nói, ngón tay lăng không hư điểm, đưa chức năng chụp ảnh của điện thoại di động mở ra.

“Nhìn vào nó!”

Ngọc Thiên Trạch tuy không biết điện thoại di động là vật gì, nhưng lại có thể cảm giác được, Lâm Hải là đang làm một chuyện để cho nàng cao hứng, ngoan ngoãn dựa theo Lâm Hải phân phó, đem đầu tựa vào bả vai Lâm Hải, hướng màn ảnh của điện thoại di động mỉm cười nhìn lại.

Ngón tay Lâm Hải gảy nhẹ, nhất thời một đạo chân khí bắn ra, nhẹ nhàng tiếp xúc với cửa chớp của máy chụp ảnh.

Cạch!

Một tiếng vang nhỏ, đem giờ khắc này ghi chép lại, theo tay Lâm Hải khẽ vẫy, điện thoại di động liền bay trở về.

“Nhìn xem!” Lâm Hải mang theo nụ cười, đem ảnh chụp triển lãm cho Ngọc Thiên Trạch nhìn.

“Trời ạ, ngươi làm sao làm được!” Ngọc Thiên Trạch kinh hô một tiếng, vừa mừng vừa sợ, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

Chỉ thấy trong điện thoại di động của Lâm Hải, chính mình cùng Lâm Hải dựa sát vào nhau ngồi cùng một chỗ, lẳng lặng nhìn về sóng biển phía trước, điềm tĩnh ưu nhã, tựa hồ cả vùng không gian, chỉ còn lại có hai người bọn họ.

“Cái này, là thế giới thuộc về hai người chúng ta!” Ngọc Thiên Trạch bị cảm giác hạnh phúc cực lớn va chạm vào tâm linh, cảm động thật sâu!

“Đây là công năng chụp ảnh của điện thoại di động, có thể chụp lại bất luận cái đồ vật gì.”

“Máy chụp ảnh? Thật thần kỳ!” Ngọc Thiên Trạch càng cảm thấy thần bí, “Cái này nhất định là pháp bảo rất lợi hại đi.”

Lâm Hải mỉm cười, xem ra Bồng Lai Tiên Đảo ở phương diện này, phát triển xa xa lạc hậu a.

“Đây không phải là pháp bảo gì, chỉ là một hạng khoa học kỹ thuật ở Phàm Gian giới mà thôi.”

“Phàm Gian giới? Ngươi là nói, thủ đoạn thần kỳ như vậy, thật đến từ loại địa phương lạc hậu Phàm Gian giới kia?” Ngọc Thiên Trạch lập tức trừng to mắt.

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, “Phàm Gian giới có lẽ bởi vì nguyên nhân thiên địa linh khí, tại con đường tu hành thì rất lạc hậu, nhưng thủ đoạn khoa học kỹ thuật lại hết sức phát đạt, hơn nữa...”

Lâm Hải đột nhiên nghĩ đến một cái vấn đề mà mình chưa bao giờ nghĩ tới, cái kia chính là vũ khí mũi nhọn của Phàm Gian giới.

“Hơn nữa cái gì?” Ngọc Thiên Trạch ngoẹo đầu, hiếu kỳ hỏi.

“Thủ đoạn đáng sợ của khoa học kỹ thuật, rất có thể còn mạnh hơn cả giới Tu Hành!” Đồng thời với lúc nói lời này, trong đầu Lâm Hải hiện lên một cái ý niệm, vũ khí hạt nhân của Phàm Gian giới, thần tiên Thiên Đình có thể gánh vác được hay không?

“Nếu có cơ hội, ta thật muốn mở mang kiến thức một chút về cái gọi là khoa học kỹ thuật ở trong miệng ngươi!” Ngọc Thiên Trạch như có điều suy nghĩ, chấn kinh gật gật đầu.

Leng keng!

Ngay lúc này, Weachat của Lâm Hải đột nhiên vang.

“Cái này lại là cái gì?” Ngọc Thiên Trạch lần nữa hiếu kỳ hỏi.

“Cũng là Weachat lần trước đã nói cùng ngươi, có thể cùng người ở bất kỳ địa phương nào, tiến hành liên lạc.”

“Thiên lý truyền âm?!” Ngọc Thiên Trạch biến sắc, “Đây chính là đại năng Nguyên Anh kỳ, mới có thể làm đến a!”

Lâm Hải nhất thời buồn cười một trận, cái Ngọc Thiên Trạch này, thật sự là vô cùng hiếm thấy a, nhưng cũng chứng minh một điểm khía cạnh, khoa học kỹ thuật của Phàm Gian giới, thật chưa hẳn liền yếu hơn thủ đoạn của giới Tu Hành.

Lâm Hải cũng không biết giải thích cùng Ngọc Thiên Trạch như thế nào, trước mở ra Weachat nhìn xem, là ai phát tới.

“Sa hòa thượng.” Lâm Hải bỗng nhiên cười, không cần đoán cũng biết, Sa hòa thượng tìm chính mình để làm gì.

Sa Ngộ Tịnh: Vị huynh đệ kia, không biết Lưu Sa Kim thu thập được chưa? (phía sau là một cái biểu lộ nhíu mày)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tất cả đều đã thu vào Đào Kim Quán của ngươi!

Trước đó, Lâm Hải lợi dụng Đào Kim Quán của Sa hòa thượng, thu vào chín thành chín Lưu Sa Kim, nhưng thời điểm còn thừa một điểm cuối cùng, Đoạn Thiên Vũ đột nhiên xuất hiện, Lâm Hải không muốn để cho người ta nhìn thấy một màn chấn kinh này, mới đưa Đào Kim Quán thu lại.

Mà một điểm còn lại này, lại bị Lâm Hải tới lúc gần đi, thu nhập vào bên trong Thánh Cảnh, bất quá Lâm Hải tự nhiên sẽ không nói cho Sa hòa thượng, cái Lưu Sa Kim này bền bỉ như vậy, lưu lại có lẽ sẽ có tác dụng.

Sa Ngộ Tịnh: Ha ha, quá tốt, huynh đệ kia khi nào thì cho ta a? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hiện tại liền có thể cho ngươi a!

Lâm Hải phát xong tin tức, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một vòng tà tiếu, Ngộ Không thế nhưng là nói với chính mình, con hàng Sa hòa thượng này, là cái giả trung thực, chính mình phải thừa cơ gõ y một khoản!

Sa Ngộ Tịnh: Ai nha, vậy thì quá tốt, ngươi quả nhiên đầy nghĩa khí, xem ra đại sư huynh nói đúng a!

“Không sai, đại sư huynh là nói đúng, chỉ là đáng tiếc ngươi không biết, Đại sư huynh của ngươi còn nói cái khác đây.” Lâm Hải nhất thời có chút muốn cười, cái Sa hòa thượng này liền bị Ngộ Không hố cũng không biết.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Phát cho ngươi có thể, bất quá, ta có một điều kiện!

Sa Ngộ Tịnh: Điều kiện gì? Ngươi nói!

Chương 1145: Đại sư huynh của ngươi nói đúng a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta hiện tại bởi vì một điểm ngoài ý muốn, thân ở bí cảnh, thực lực đồng đẳng với người tu hành Kim Đan kỳ, đối mặt với rất nhiều nguy hiểm khó khăn a, ai, thật sự là khó a! (phía sau là một cái biểu lộ lắc đầu thở dài)

Sa Ngộ Tịnh: Đại sư huynh nói đúng a!

“Ách, Ngộ Không lại cùng y nói cái gì?” Lâm Hải một trận hiếu kỳ.

Leng keng!

Sa Ngộ Tịnh hướng ngươi gửi đi hai khỏa nội đan của yêu thú, mời xem xét tại trong túi càn khôn!

“Ta qua, cái Sa hòa thượng này không tệ a, là người thông minh!” Hai mắt Lâm Hải nhất thời tỏa sáng, nội đan của yêu thú đúng lúc là chính mình trước mắt cần dùng đến, xem ra Sa hòa thượng quả nhiên không chất phác giống dạng trong Tây Du Ký kia.

Sa Ngộ Tịnh: Tình huống của ngươi, đại sư huynh đều đã nói cùng ta, ta vừa vặn trên đường gặp được hai cái tiểu yêu Kim Đan, liền thuận tay lấy nội đan, đưa cho ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy thì thật là đa tạ!

Lâm Hải không nghĩ tới Ngộ Không đã vậy còn quá cẩn thận suy nghĩ cho chính mình, xem ra cái con khỉ này là thật tâm đem mình làm huynh đệ a.

Sa Ngộ Tịnh: Huynh đệ a, Đào Kim Quán này hiện tại đã có thể cho ta hay chưa? (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Lâm Hải vừa muốn phát qua cho Sa hòa thượng, đột nhiên trong lòng nhất động, thay đổi chủ ý.

Không được! Ngộ Không cũng nói, cái Sa hòa thượng này có chút vốn liếng, hai khỏa nội đan y vừa mới đưa này, chỉ là tiện tay lấy, không thể liền dễ dàng con mẹ nó như vậy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này sao, chỉ sợ còn có chút khó xử a.

Sa hòa thượng: A. Có chuyện gì khó xử a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ai, ta hiện tại thân chỗ bí cảnh, địch nhân cường đại, áp lực sinh tồn thật lớn a! (phía sau là một cái biểu lộ thở dài)

Sa hòa thượng: Hành, huynh đệ, ngươi đừng nói, ta đều hiểu, đại sư huynh nói đúng a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tôn Đại Thánh lại nói cái gì?

Sa Ngộ Tịnh: Đại sư huynh nói, hai cái nội đan có cái trứng dùng.

Phốc!

Lâm Hải xem xong tin tức, kém chút cười phun.

Mẹ nó, thật không nghĩ tới, Ngộ Không vậy mà cũng sẽ tuôn câu này ra miệng.

Bất quá, Lâm Hải ngược lại là rất tán đồng với lời nói của Ngộ Không, hai khỏa nội đan tiện tay lấy, muốn đổi về một bình Đào Kim Quán, chính mình cũng không thể tuỳ tiện đáp ứng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại sư huynh của ngươi nói đúng a!

Sa Ngộ Tịnh: Sa hòa thượng ta cũng không phải người keo kiệt, nếu huynh đệ ngươi đã mở miệng, ta liền đưa ngươi một kiện đồ vật tốt!

Nói xong, một lát nữa, Sa hòa thượng quả nhiên lại phát đồ vật tới.

Leng keng!

Sa Ngộ Tịnh hướng ngươi gửi đi bí tịch thần thông ‘Quyển Châu Liêm’, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

“Cái đồ chơi gì?” Lâm Hải xem xét danh tự, nhất thời liền cười.

Quyển Châu Liêm? Cái này con mẹ nó không phải là ca khúc đang lưu hành sao? Làm sao lại thành thần thông?

“A, mùi thơm son phấn, cuốn rèm châu (quyển châu liêm), là vì người nào a, không thấy cao hiên, đêm trăng sáng, lúc này thẹn thùng...” Bên trong miệng Lâm Hải trực tiếp liền hừ hừ ca khúc.

Sa Ngộ Tịnh: Huynh đệ, trước khi ta bị tước quyền đầy xuống Lưu Sa Hà, chính là Quyển Liêm Đại tướng của Thiên giới, cái Quyển Châu Liêm này chính là Thần thông độc môn của ta, hôm nay liền tặng cho ngươi, có môn thần thông này, ngươi tại bên trong bí cảnh, liền sẽ nhiều thêm một phần cơ hội bảo mệnh.

“A. Cái Quyển Châu Liêm này, là Thần thông bảo mệnh?” Lâm Hải nhất thời nổi hứng thú, vội vàng mở túi càn khôn ra, ngón tay sờ nhẹ lên bí tịch Quyển Châu Liêm, tin tức nói rõ nhất thời bày biện ra.

Thần thông - Quyển Châu Liêm: Thần thông độc môn của Quyển Liêm Đại tướng trên Thiên giới, có thể đem vị diện không gian cao một trượng, cuốn lên cùng buông xuống giống như là rèm châu (quyển châu).

“Có ý tứ gì?” Lâm Hải nhìn nói rõ, tựa hồ không thể xem hiểu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái Quyển Châu Liêm này, dùng để bảo mệnh như thế nào a?

Sa Ngộ Tịnh: Vô cùng đơn giản, tỉ như có người truy sát ngươi, ngươi có thể đem không gian coi như là rèm châu, cuốn lên trên, như vậy trước mặt ngươi tựa như xuất hiện một cánh cửa, ngươi có thể lập tức nhảy vào trong đó, lại đem cánh cửa này phong bế. Cứ như vậy, ngươi liền tiến vào trong tường kép không gian, địch nhân liền không tìm được ngươi!

“Nguyên lai là dạng này a!” Lâm Hải nhất thời hiểu, môn thần thông này quả nhiên là ngưu bức, trốn vào trong tường kép không gian, cơ bản tương đương với không ở trong cái vị diện này, địch nhân có mạnh hơn cũng không làm gì được chính mình a, có vẻ như cùng Thánh Cảnh của mình, có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Tựa hồ biết rõ Lâm Hải nghĩ như thế nào, tin tức của Sa hòa thượng lần nữa phát tới.

Sa Ngộ Tịnh: Đương nhiên, cái Quyển Châu Liêm này cũng không phải vô địch, kẻ địch mạnh mẽ, cho dù ngươi tránh tại bên trong tường kép không gian, cũng có thể trong nháy mắt cảm ứng được vị trí của ngươi, xé rách không gian đưa ngươi bắt tới, gặp được dạng địch nhân này, ngươi chỉ có thể thông qua tường kép không gian mà nhảy vọt đào tẩu, chứ không phải là dừng lại tại nguyên chỗ, ngồi chờ chết.

“Nhảy vọt trong tường kép không gian? Cái này lại là cái đồ vật gì?” Lâm Hải bỗng nhiên cảm thấy, môn thần thông này của Sa hòa thượng có chút thâm ảo a, chính mình lý giải tựa hồ có chút khó khăn.

Nhưng có một chút Lâm Hải là hiểu rõ, chính là nếu như địch nhân ngưu bức, thì dù ngươi trốn đến bên trong tường kép không gian, cũng sẽ bị người ta như là móc hang chuột, móc cho chạy ra ngoài.

Sa Ngộ Tịnh: Huynh đệ, cái Quyển Châu Liêm này, thế nhưng là Thần thông độc môn của ta a, thế nào, đủ ý tứ đi?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đủ ý tứ, đa tạ á!

Liền Thần thông độc môn cũng cống hiến ra, Lâm Hải cũng không tiện tiếp tục lừa dối Sa hòa thượng, từ trong túi càn khôn tìm tới Đào Kim Quán, phát qua cho Sa hòa thượng.

Leng keng!

Ngươi hướng Sa Ngộ Tịnh gửi đi một cái Đào Kim Quán!

Sa Ngộ Tịnh: Ha ha, lại còn nhiều Lưu Sa Kim như vậy, thật sự là quá tốt a, cảm tạ huynh đệ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Khách khí, về sau có bảo bối gì, cần phải nghĩ đến huynh đệ a! (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Sa Ngộ Tịnh: Nhất định nhất định! Ta đi trước đúc Kim Thân a, về trò chuyện a huynh đệ! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Kết thúc đối thoại cùng Sa hòa thượng, Lâm Hải nhìn Tâm Ma Hải trước mặt, vẫn như cũ sóng lớn lăn lộn.

“Ngọc Thành chủ, cái thủy triều này, bao lâu thì có thể hạ?.”

“Ngươi làm sao còn gọi ta là Ngọc Thành chủ, gọi ta Trạch nhi đi.” Ngọc Thiên Trạch nắm cánh tay Lâm Hải, mang theo hờn dỗi nói.

“Ách... Tốt a. Trạch nhi, chúng ta lúc nào có thể vào biển?”

Ngọc Thiên Trạch nghe được Lâm Hải xưng hô chính mình là Trạch nhi, khuôn mặt nhất thời ửng đỏ, vui mừng nhướn mày, khẽ vuốt vuốt mái tóc trên trán, môi son khẽ mở mở miệng nói.

“Từ tình huống bây giờ nhìn, chí ít cần hai canh giờ.”

“Hai canh giờ?” Lâm Hải gẩy bàn tính một chút, đầy đủ!

“Trạch nhi, có thể giúp ta bên trong chỗ này bố trí một cái trận pháp hay không?”

“Cái dạng trận pháp gì?” Ngọc Thiên Trạch đi theo Lâm Hải đứng lên, ngoẹo đầu hỏi.

“Ta muốn luyện hóa hai cái nội đan của yêu thú, không thể bị quấy rầy!”

“Cái này dễ nói!” Ngọc Thiên Trạch nói xong, từ bên trong một cái túi tiền treo ở bên hông, rất nhanh lấy ra một đống các loại tài liệu.

“A.” Lâm Hải không khỏi một trận kinh ngạc, “Cái túi tiền này của ngươi là cái gì, sao có thể chưa nhiều đồ vật như vậy?”

“Cái này gọi là Bách Bảo Nang, là một cái pháp bảo không gian, nhìn thì tuy nhỏ, nhưng bên trong có dung tích tới mười lập phương.”

“Bách Bảo Nang.” Lâm Hải một trận giật mình, loại này pháp bảo trữ vật, Lâm Hải tại trong tiểu thuyết cũng thường xuyên nhìn thấy, nhưng sau khi tiến vào giới Tu Hành, nhìn thấy vật thật, cái này còn là lần đầu tiên.

“Người tu hành trên Bồng Lai Tiên Đảo, ai ai cũng có sao?” Lâm Hải trước đó thật đúng là không có chú ý tới, nếu như mỗi người tu hành cũng đều có, Lâm Hải cảm thấy, về sau chính mình phải học cách ăn cướp của địch nhân.

Ngọc Thiên Trạch khẽ giật mình, sau đó bật cười một trận.

“Làm sao có thể mỗi người đều có, bên trên tòa đảo cạnh này, trừ ta, chỉ sợ chỉ có Đảo chủ mới có đi.”

“A.” Lâm Hải giật mình, nghĩ không ra cái Bách Bảo Nang này, vậy mà như thế thưa thớt, chỉ có Đảo chủ mới có tư cách đeo.

Bất quá đồng thời, Lâm Hải đối với thân phận của Ngọc Thiên Trạch, cũng sinh ra một tia hiếu kỳ.

Tướng mạo tuyệt mỹ, tu vi thâm hậu, lại tinh thông trận pháp, còn mang pháp bảo trữ vật không gian trân quý như thế, chỉ sợ thân phận của Ngọc Thiên Trạch, tuyệt không đơn giản a!

Nói chuyện một chút thời gian, cánh tay Ngọc Thiên Trạch liên tiếp vung vẩy, tài liệu trận pháp nhao nhao hướng phương vị đặc biệt của bốn phía bay đi, đợi sau khi tất cả tài liệu hạ xuống, nhất thời một cái quang mang hình tròn, phóng lên tận trời, sau đó lóe lên một cái rồi biến mất.

“Tốt, trận pháp đã bố trí xuống, trừ phi là người có Trận Pháp Nhất Đạo mạnh hơn ta, nếu không thì không ai có thể quấy rầy ngươi!”

“Như thế, đa tạ!” Lâm Hải đối tạo nghệ trận pháp của Ngọc Thiên Trạch, vẫn là hết sức tin tưởng.

Mở túi cản không trong Weachat ra, Lâm Hải tìm tới hai khỏa nội đan mà Sa hòa thượng phát tới, điểm kích rút ra.

Chương 1146: Tiến giai, Kim Đan trung kỳ!

Sau khi đem nội đan lấy ra, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lão Quân Lô liền xuất hiện ở giữa không trung.

“Qua!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, hai cái nội đan của yêu thú liền rơi vào trong Lão Quân Lô, nắp lò phanh một tiếng che lại.

“Đi!”

Ngón tay Lâm Hải vừa bấm pháp quyết, sau đó hướng phía Lão Quân Lô nhất chỉ, nhất thời hỏa diễm bay lên!

Có kinh nghiệm lần trước, Lâm Hải đương nhiên sẽ không tiếp tục trực tiếp đem nội đan của yêu thú luyện hóa, mà chuyện quan trọng trước chính là luyện chế một phen, dạng này hiệu quả hấp thu, sẽ được đề cao gấp đôi!

Đây hết thảy, Lâm Hải đều là làm trước mặt Ngọc Thiên Trạch, không có chút giấu diếm cùng che lấp nào.

Hai người đi qua tương dung trên linh hồn, Lâm Hải đối với Ngọc Thiên Trạch đã là trăm phần trăm tín nhiệm, liền như là tín nhiệm chính mình vậy, Ngọc Thiên Trạch tuyệt sẽ không bán đứng cùng phản bội hắn.

Mà Ngọc Thiên Trạch trước đó liền đã được chứng kiến Lâm Hải luyện hóa Tâm Ma Cự Thú, đối với việc Lâm Hải tinh thông luyện đan, đã không có cái kỳ quái gì, chỉ là đôi mắt đẹp nhìn lấy Lâm Hải, đột nhiên cảm thấy vô cùng tự hào cùng hạnh phúc.

“Nam nhân ta yêu, quả nhiên không tầm thường, chẳng những Đạo pháp siêu nhiên, hơn nữa tinh thông trận pháp, đối Đan Đạo Nhất Đạo, cũng rất có tạo nghệ, đàn ông tốt như vậy, phóng nhãn toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo, cũng là một thiên kiêu.”

Lâm Hải cũng không biết, cử động giờ phút này của chính mình, đã đẹp trai đến mức Ngọc Thiên Trạch một mặt mê say, hiện tại toàn bộ tâm thần của hắn, đều đã tan vào trong luyện chế nội đan của yêu th.

“Cái này, là nội đan của yêu thú nào? Vậy mà mạnh như thế!”

Lâm Hải không dám phân thần chút nào mà thao túng hỏa diễm, trong lòng rung mạnh, ánh mắt lộ ra vô cùng kinh hãi!

Vốn cho rằng luyện hóa hai cái nội đan của yêu thú này, sẽ dễ như trở bàn tay, nhưng chưa từng nghĩ, năng lượng ẩn chứa trong hai cái nội đan này, vậy mà cường đại vượt quá tưởng tượng, để Lâm Hải cơ hồ không khống chế được!

“Coi như Tâm Ma Cự Thú Kim Đan hậu kỳ, đều không có cường đại như thế, hai cái tiểu yêu trong miệng Sa hòa thượng này, thật không biết thời điểm còn sống, sẽ đáng sợ đến cỡ nào!”

Ngọc Thiên Trạch thấy Lâm Hải toàn lực luyện đan, trên trán chảy ra mồ hôi tinh mịn, không khỏi yên lặng vươn tay ngọc, lau sạch mồ hôi chp Lâm Hải, một màn này vậy mà để cho nàng cảm thấy trong lòng vô cùng ngọt ngào.

“Lên!”

Đột nhiên, Lâm Hải quát lớn một tiếng, nắp lò của Lão Quân Lô đột nhiên bay lên, sau đó hai đường ánh sáng từ trong lò bắn ra.

Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, thủ chưởng đột nhiên lăng không trảo một cái, hai cái nội đan trong nháy mắt bay trở về trong lòng bàn tay của Lâm Hải.

Cùng lúc đó, cánh tay Lâm Hải vung lên, Lão Quân Lô biến mất không thấy gì nữa.

"Hô ~ cuối cùng đã thành công!" Nắm hai cái nội đan ẩn chứa năng lực bàng đại này, Lâm Hải một trận mừng rỡ.

Nếu như đem hấp thu luyện hóa, chính mình có khả năng rất lớn, tu vi cảnh giới sẽ lên một tầng nữa!

Há miệng ra, Lâm Hải liền muốn đem hai cái nội đan nuốt vào trong bụng, thế nhưng là vừa đến bên cạnh miệng, lại dừng lại.

"Thao, chính mình quá tự tư!" Lâm Hải hận không thể quất vào cái miệng của chính mình.

"Cho!"

Xuất ra một khỏa, Lâm Hải đưa tới trước mặt Ngọc Thiên Trạch, mặt mỉm cười nói nói.

Ngọc Thiên Trạch khẽ giật mình, sau đó trong lòng dâng lên vui sướng cực lớn, để cho khuôn mặt của nàng trong nháy mắt biến đến vô cùng đỏ bừng, một mặt kích động nhìn Lâm Hải, trong mắt đột nhiên nổi lên nước mắt hạnh phúc.

"Không, một mình ngươi luyện hóa liền tốt, ngươi có thể nghĩ đến ta, ta liền đã rất vui vẻ, rất thỏa mãn, ta hiện tại cảm thấy, thật hạnh phúc!"

Nghe được lời nói bộc lộ chân tình của Ngọc Thiên Trạch, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên dâng lên áy náy thật sâu.

Khẽ vươn tay, đem tay nhỏ của Ngọc Thiên Trạch kéo lên, Lâm

Hải đem một cái nội đan nhét vào trong lòng bàn tay của Ngọc Thiên Trạch.

“Để ngươi cầm thì cứ cầm, nào nói nhảm nhiều như vậy.”

Lâm Hải ép buộc mình làm ra một bộ dáng thô lỗ bá đạo, để che giấu chỗ yếu đuối trong nội tâm của chính mình.

“Lâm Hải, ta, ta sẽ yêu ngươi một đời một kiếp!” Ngọc Thiên Trạch cảm động lệ nóng doanh tròng, ôm lấy Lâm Hải nghẹn ngào nói.

“Trước luyện hóa đi, có lẽ đợi lát nữa, sẽ có một trận ác chiến!”

Lâm Hải cứng rắn tâm địa lên, đem cánh tay của Ngọc Thiên Trạch kéo ra, sau đó đem nội đan của yêu thú đưa vào bên trong miệng, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận công luyện hóa!

Trong mắt Ngọc Thiên Trạch tràn ngập thâm tình, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hồi lâu, mới đưa nội đan của yêu thú nuốt vào, ngồi xuống tại bên cạnh Lâm Hải.

“Cái này, thật sự là nội đan của yêu thú Kim Đan kỳ sao?”

Nội đan của yêu thú vừa vào thể, Lâm Hải liền bị cỗ khí lưu to lớn này, chấn kinh tột đỉnh, thậm chí trong lòng hỏi ra một cái vấn đề ngu xuẩn như thế.

Nội đan chính là độc hữu của Kim Đan kỳ, trước Kim Đan kỳ, trong người nhiều nhất là hư ảnh Giả Đan, mà sau Kim Đan kỳ, theo Nguyên Anh ngưng tụ, nội đan tự nhiên sẽ biến mất.

Thế nhưng cái nội đan mà Lâm Hải đang luyện hóa này, năng lượng ẩn chứa trong đó, vậy mà vượt qua hơn gấp đôi Tâm Ma Vương tử trước đó, Tâm Ma Vương tử thế nhưng là Kim Đan hậu kỳ a, tại sao có thể có chênh lệch lớn như vậy.

Lâm Hải trăm mối vẫn không có cách giải, sau cùng cho rằng khả năng duy nhất, cũng là bởi vì yêu thú này sinh hoạt tại Thiên Đình, linh khí trên Thiên Đình, so với Bồng Lai Tiên Đảo lại phải cao hơn cấp bậc số, mới đưa đến chuyện yêu thú có đồng dạng tu vi cảnh giới, nhưng chênh lệch thực lực lại cách xa.

Bất quá, đối với Lâm Hải mà nói, tự nhiên là chuyện tốt, hiệu quả của một cái nội đan này, trọn vẹn gấp hai lần nội đan của Tâm Ma Vương tử trước đó.

Phía dưới nội thị, Lâm Hải mắt thấy khí lưu trong cơ thể mình, không ngừng trùng kích tưới tiêu toàn thân, đem kinh mạch toàn thân cũng cọ rửa một lần, mà nơi đan điền của chính mình, Kim Đan vậy mà đang rạng rỡ phát sáng, trên mặt nhanh chóng tụ tập được chân khí nồng hậu dày đặc.

Mí mắt Lâm Hải, không tự chủ được cuồng loạn một trận, cảm thấy một cỗ khí tức cường đại, đang từ nơi đan điền của chính mình, chậm rãi hình thành, như là thổi hơi bóng, hướng phía điểm tới hạn nhanh chóng tiếp cận!

Đột nhiên, cái cỗ khí tức cường đại này, tựa hồ gặp được trở lực cường đại, lập tức lâm vào trạng thái giằng co, Lâm Hải lại không biết, bên ngoài thân của chính mình, giờ phút này lại có một vòng hào quang màu tím, như ẩn như hiện, tựa hồ muốn ngưng tụ thành thực ảnh, mỗi lần lấp lóe một chút, liền ngưng thực mấy phần!

Không biết qua bao lâu, trong đầu Lâm Hải, đột nhiên phanh một tiếng, như là khí cầu rạn nứt, sau đó cỗ khí tức cường đại này, nhất thời mất đi lực cản, như là dòng sông vỡ đê, cực nhanh lưu chuyển tại trong người Lâm Hải, vậy mà mang theo một cỗ vui vẻ thư sướng như hài tử!

Lâm Hải mở bừng mắt ra, hai mắt vậy mà như là điện quang, lấp lóe quang mang, nhuệ khí bức người!

“Hát!”

Lâm Hải kìm lòng không được kêu nhỏ một tiếng, sau đó đột ngột từ dưới mặt đất đứng lên, thân thể nhẹ nhàng như yến, sau khi hạ xuống lặng yên không một tiếng động, một cỗ khí tức cường đại vô biên như là đại hải hạo hãn, từ trong người hắn tiêu tán mà ra, trong lúc giơ tay nhấc chân, vậy mà quấy động không khí chấn động một cơn, một cỗ cảm giác siêu nhiên, tự nhiên sinh ra!

“Từ lúc này, ta đã là Kim Đan trung kỳ!”

Trong lòng Lâm Hải có một cỗ hào hùng phóng lên tận trời, chính mình giờ phút này, so với trước đó cường đại chừng gấp mười lần, một chuyến Tâm Ma Hải này, Lâm Hải càng phát ra lòng tin mười phần!

Quay đầu lại, Lâm Hải hướng phía Ngọc Thiên Trạch còn đang luyện hóa nội đan nhìn lại, thấy sắc mặt Ngọc Thiên Trạch bình tĩnh, khí tức hòa hoãn, bên ngoài thân thỉnh thoảng tốc biến quang mang màu xanh, hiển nhiên vẫn chưa hoàn thành luyện hóa.

“Không bằng, trợ giúp cho nàng một chút sức lực!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải tiến lên, đi đến sau lưng Ngọc Thiên Trạch, khoanh chân ngồi xuống.

Sau đó, hai tay thủ chưởng bình thân, dán tại trên lưng Ngọc Thiên Trạch, chân khí phun ra nuốt vào mà ra!

Ông!

Thân thể mềm mại của Ngọc Thiên Trạch đột nhiên run lên, quang mang màu xanh bên ngoài thân thể, đột nhiên nhanh chóng chớp động, hiển nhiên tốc độ luyện hóa, đã đạt được tăng lên.

Sau một lát, hai mắt Ngọc Thiên Trạch đột nhiên mở ra, tinh mang lóe lên một cái rồi biến mất, sau đó vươn người đứng dậy.

“Cảm tạ ngươi!” Ngọc Thiên Trạch quay đầu lại, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy nhu tình.

“Ngươi với ta, không cần khách khí!” Nói xong, Lâm Hải khẽ giật mình, đột nhiên có chút hối hận.

Mà Ngọc Thiên Trạch thì là một mặt vui mừng, giữ chặt hai tay Lâm Hải.

“Ý tứ của ngươi, chúng ta không phải là người ngoài? Ngươi tiếp nhận ta?”

Ánh mắt Lâm Hải trốn tránh, vội vàng đưa tay rút ra, nghiêng người sang một bên, Ngọc Thiên Trạch nhất thời một mặt thất lạc.

“Thật muốn gặp Liễu Hinh Nguyệt một lần, ở trước mặt nhìn xem, ta đến cùng so ra kém nàng ở chỗ nào?” Ngọc Thiên Trạch thăm thẳm nói nói, giống như là tự nói, lại như là ai oán tố nói đối với Lâm Hải.

Trong lòng Lâm Hải than nhẹ, chỉ có thể giả bộ như không nghe thấy, mở túi càn khôn trong Weachat ra, tìm tới thần thông ‘Quyển Châu Liêm’.

Chương 1147: Quyển Châu Liêm

Có muốn rút ra không?

Có!

Phải chăng muốn học tập?

Có!

Thần thông bí tịch ‘Quyển Châu Liêm’, trong nháy mắt đã biến mất tại trong tay Lâm Hải, sau một khắc, một tin tức nhắc nhở liền vang lên trong đầu.

Chúc mừng ngươi, học được thần thông - Quyển Châu Liêm!

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, nhất thời cảm thấy một cỗ tin tức tiến vào trong đầu, sau đó đối với môn thần thông này liền lĩnh ngộ trong nháy mắt, giống như bản năng bẩm sinh.

“Nguyên lai cái Quyển Châu Liêm này, lại có nhiều diệu dụng như thế!”

Lâm Hải nhất thời đại hỉ, cái Quyển Châu Liêm này xa không chỉ có thể dùng để đào mệnh như Sa hòa thượng nói, chỉ cần vận dụng tốt, thậm chí có thể dùng để giết địch.

“Ngươi đang cười cái gì?” Ngọc Thiên Trạch ở bên cạnh, nhìn thấy Lâm Hải tại đó cười ngây ngô, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Lâm Hải không nói chuyện, mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, đột nhiên duỗi cánh tay ra, làm ra một cái động tác cuốn rèm.

Ông!

Nhất thời, không khí trước mặt Lâm Hải chấn động một cơn, sau đó không gian vậy mà sinh sinh bị cuốn lại, một cánh cửa đen nhánh như là trống rỗng xuất hiện.

“Cái này, là cái gì?” Ngọc Thiên Trạch giật nảy cả mình, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

“Đây là tường kép không gian, tiến vào bên trong này, chính là đến một không gian khác!”

Lâm Hải vừa nói, thân thể đột nhiên thả người nhảy vào, nhảy vào trong cái cửa đen nhánh này, thuận tay làm một cái động tác thả màn, cái cửa đen nhánh kia trong nháy mắt đã biến mất.

“Lâm Hải, Lâm Hải!” Sắc mặt Ngọc Thiên Trạch đại biến, chạy đến chỗ cái cửa đen nhánh trước đó, hoảng hốt tìm tòi một trận, nhưng hai tay lại vồ hụt, phát hiện căn bản không có không dị dạng.

“Một vùng không gian khác!” Câu nói trước đó của Lâm Hải, nhất thời vang vọng tại trong đầu Ngọc Thiên Trạch, để nội tâm Ngọc Thiên Trạch kinh hoảng một trận.

“Lâm Hải, ngươi đi đâu rồi, đừng bỏ lại ta a!”

Mà Lâm Hải giờ phút này, người đã ở trong tường kép không gian, vừa mới đi vào, liền cảm thấy một cỗ đau nhức kịch liệt như bị đao cắt chém, truyền khắp toàn thân, vội vàng vận chuyển chân khí, tới bên trong cuồng phong của tường kép không gian.

“Ta xxx ngươi muội!”

Lâm Hải điều động chân khí toàn thân, hình thành chân khí hộ tráo, mới vừa xuất hiện, trong nháy mắt đã bị cuồng phong cắt đứt, phanh một tiếng sụp đổ!

“Quyển Châu Liêm!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, vội vàng lần nữa thi triển thần thông, đem tường kép không gian cuốn lên, cọ cái liền xông ra.

“Lâm Hải!” Ngọc Thiên Trạch đang thương tâm thất lạc, tưởng Lâm Hải đưa nàng một mình bỏ lại, lại không nghĩ Lâm Hải từ trong địa phương phía trước cách nàng mười mấy mét, đột nhiên lại nhảy ra.

Chỉ là, bộ dáng Lâm Hải giờ phút này, lại làm cho Ngọc Thiên Trạch kinh hãi một trận, cuống quít chạy qua.

“Lâm Hải, ngươi thế nào rồi?”

Chỉ thấy Lâm Hải giờ phút này, toàn thân máu thịt be bét, liền cả trên mặt cũng nhiều thêm mấy đường vết thương thật sâu, giống như bị đao cắt, khiếp người nói không nên lời.

“Sa hòa thượng, bà nội ngươi!” Lâm Hải tức đến nổi trận lôi đình, đối với Sa hòa thượng là một chầu thóa mạ!

“Tường kép không gian đã vậy còn quá đáng sợ, nếu không phải mình phản ứng nhanh, đi vào liền đi ra, lại trễ thêm một điểm chỉ sợ cũng con mẹ nó bị cắt thành thịt muội, cái hỗn đản này vậy mà không nói với chính mình!”

Toàn thân truyền đến đau nhức kịch liệt, dù tu vi của Lâm Hải vừa mới đột phá đến Kim Đan trung kỳ, cũng nhịn không được run lẩy bẩy, trong lòng có loại xúc động lập tức muốn đi chết, cái gọi là Lăng Trì, cũng con mẹ nó không gì hơn cái này đi.

Vội vàng từ bên trong Thánh Cảnh lấy ra một viên đan dược, Lâm Hải trực tiếp liền nhét vào bên trong miệng, dược hiệu tan ra, đau đớn trên thân cấp tốc biến mất, Lâm Hải lúc này mới thở dài ra một hơi.

Tuy đều là vết thương da thịt, không có thương tổn cùng gân cốt cùng nội tạng, nhưng cái đau đớn không giống người này, cũng đủ để Lâm Hải uống một bình.

“Cái Quyển Châu Liêm này, đối với chính mình hiện tại mà nói, ý nghĩa chạy trốn không lớn, nhiều nhất chạy ra hơn mười mét, liền đi ra được, ngược lại là dùng để giết địch, là cái thần thông không tệ!”

Lâm Hải tự mình cảm thụ một chút uy lực của tường kép không gian, tuy kém chút khiến chính mình ném mất mạng nhỏ, nhưng đối với uy lực của môn thần thông này, càng phát ra hài lòng.

“Lâm Hải, ngươi đến cùng làm sao?” Ngọc Thiên Trạch thấy Lâm Hải máu me khắp người, lại mạc danh kỳ diệu ở chỗ này mắng hòa thượng, không khỏi càng thêm lo lắng, có phải thụ thương quá nặng hay không, liền não tử cũng hỏng.

“Ta không sao!” Lâm Hải nhìn bộ dáng da tróc thịt bong của chính mình, cũng là chau mày.

“Ngươi chờ ta một chút!”

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền tiến vào trong Thánh Cảnh.

“Lâm Hải, ngươi, ngươi tại sao lại đi?” Ngọc Thiên Trạch tưởng Lâm Hải lại chạy vào trong tường kép không gian, gấp đến dậm chân.

Mà Lâm Hải thì đã xuất hiện tại bên trong Thánh Cảnh, đứng tại trước mặt Tiên Nhi.

“Chủ nhân, ngươi làm sao lại tổn thương thành tình trạng như thế này?” Tiên Nhi kinh hô một tiếng, nước mắt kém chút chảy ra, nhìn Lâm Hải một mặt đau lòng.

“Không có việc gì, bị thương ngoài da mà thôi.” Lâm Hải cười cười, “Chỉ là bộ dáng như hiện tại, cũng không dễ nhìn, Tiên Nhi ngươi có biện pháp nào, để cho ta khôi phục nguyên dạng không?”

Tiên Nhi nghe xong chỉ là bị thương ngoài da, lúc này mới yên lòng lại, sau đó u oán liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Chủ nhân, ngươi về sau cũng phải cẩn thận một chút a!”

“Biết rồi, lần này thuần túy là cái ngoài ý muốn!” Lâm Hải gãi gãi đầu, tâm nói quay đầu lại phải tìm Sa hòa thượng tính sổ sách, cái sách thuyết minh ‘Quyển Châu Liêm’ này, căn bản con mẹ nó liền không hợp cách!

“Nước Dao Trì, có thể khôi phục thương thế nhanh chóng.” Tiên Nhi bỗng nhiên nói nói.

“Nước Dao Trì.” Lâm Hải khẽ giật mình, cũng kém chút quên, bên trong Thánh Cảnh, còn để đó vô số thùng nước Dao Trì đây.

Từ Bàn Đào Yến của Vương Mẫu Nương Nương lần trước, sau khi Dao Trì Tiên Tử đem mặt nạ dưỡng da đưa cho Vương Mẫu Nương Nương, Vương Mẫu Nương Nương dùng một lần liền rốt cuộc không thể rời bỏ, đồng thời nhiều lần hướng đám Nữ Tiên còn lại đề cử, bây giờ đang ở bên trong đám Nữ Tiên Thiên Đình, mở ra nguồn tiêu thụ rất lớn.

Thế là, Dao Trì Tiên Tử đem cả cái ao cũng múc cạn, một lần duy nhất hướng Lâm Hải gửi đi hơn vạn thùng nước Dao Trì, hơn nữa còn là loại thùng cực lớn, vì thế, ao tắm của Thiên Đình còn ngừng kinh doanh nguyên cả ba ngày.

Lâm Hải trừ lưu lại cho Trần Nghiên lượng dùng một năm xong, tất cả đều tồn trữ ở trong Thánh Cảnh.

Chỉ là trong khoảng thời gian này một mực so sánh bận bịu, mặt nạ dưỡng da lại một mực là do Dao Trì Tiên Tử tiêu thụ, Lâm

Hải trừ cung cấp ra thì không có nhúng tay qua, cho nên cũng đem việc này đều nhanh quên.

“Tìm cái thời gian, phải cùng Dao Trì Tiên Tử nói chuyện phân hoa hồng.”

Lâm Hải đi ra khỏi nhà gỗ của Tiên Nhi, đến một cái phòng bên cạnh cách đó không xa, đẩy cửa đi vào, chỉ thấy cả phòng đều là thùng gỗ lớn, bên trong chứa đầy nước Dao Trì.

“Ca ca cũng dùng nước tắm của Tiên Nữ, đến tắm thân thể một cái!”

Lâm Hải rung động chân khí, y phục rách nát không chịu nổi trên thân này, trực tiếp bị bắn ra, trần truồng nhảy vào bên trong một cái thùng gỗ.

“Tiên Nhi, đến hầu hạ chủ nhân tắm rửa!”

Đột nhiên, Tiên Nhi đi tới, ngón tay nhẹ nhàng vạch một cái, y phục trên thân rơi xuống đất, lộ ra đồ lót bên trong, cùng da thịt sáng loáng trắng nõn, diện mạo xấu hổ, hết sức mê người.

“A. Không cần không cần! Ta tự mình tới!” Lâm Hải giật mình, vội vàng núp ở bên trong nước, liên tục khoát tay.

“Chủ nhân...”

“Không cần đâu, thật không cần!”

“A!” Tiên Nhi thấy Lâm Hải kiên trì, đành phải nhặt y phục trên mặt đất lên, đi ra ngoài.

“Hô ~” Lâm Hải thở dài ra một hơi, sau đó đột nhiên có chút khó chịu.

“Đậu móa, đây không phải là sinh hoạt ca ca trước kia nằm mộng cũng muốn sao? Tại sao phải cự tuyệt a.” Lâm Hải mê mang.

Ngâm nước Dao Trì, vết thương trên người Lâm Hải, vậy mà nhanh chóng khép lại như kỳ tích, không tới năm phút, Lâm Hải đã khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu, thậm chí da thịt so với trước kia cũng không biết muốn tốt hơn bao nhiêu lần.

“Trách không được Tiên Nữ đều dùng cái nước này để tắm rửa, quả nhiên thần kỳ a!” Lâm Hải nhìn da của chính mình trở nên so với nữ nhân còn trắng mềm hơn, liền tấm tắc lấy làm kỳ lạ một trận.

Thương thế phục hồi như cũ, Lâm Hải vừa muốn đi ra ngoài, đột nhiên nhớ tới Lưu Sa Kim đã thu lại trước đó.

“Cũng không biết cái đồ chơi này, có thể dùng làm gì?”

“Đúng!” Nghĩ đến Sa hòa thượng dùng Lưu Sa Kim để chú tạo Kim Thân, Lâm Hải đột nhiên biết rõ Lưu Sa Kim dùng để làm cái gì.

“Bất quá, hiện tại vẫn là đi ra ngoài trước, thủy triều của Tâm Ma Hải cũng nhanh hạ rồi.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, từ bên trong Thánh Cảnh đi ra.

“Lâm Hải, ngươi, ngươi tốt chứ?” Ngọc Thiên Trạch thấy Lâm Hải trước đó còn thương tổn đến mức hoàn toàn thay đổi, bây giờ lại khôi phục như lúc ban đầu, thậm chí da thịt lộng lẫy trắng nõn, so với nàng cũng không kém, nhất thời rất là ngạc nhiên.

“Không có việc gì!” Lâm Hải cười cười, “Thủy triều thế nào rồi?”

Lâm Hải nói xong, đưa mắt hướng phía Tâm Ma Hải nhìn lại, rất nhanh ánh mắt đã hiện lên một tia tinh mang!

“Mau nhìn, Thủy triều xuống!”

Chương 1148: Tâm Ma Hải

Chỉ gặp Tâm Ma Hải rộng rãi vô biên, giờ phút này đã khôi phục một mảnh yên tĩnh, chỉ còn thanh âm rất nhỏ do sóng biển đập lên bên bờ.

“Vậy chúng ta bây giờ liền đi tìm bằng chứng thông hành chứ?” Ngọc Thiên Trạch hỏi.

“Tốt!” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, thân ảnh Ngọc Thiên Trạch lóe lên, lôi ra một đường tàn ảnh hình tròn, liền lần nữa trở lại trước mặt Lâm Hải, trận pháp bày xuống trước đó trong nháy mắt đã biến mất, tài liệu đã bị Ngọc Thiên Trạch thu hồi vào Bách Bảo Nang.

“Trạch nhi, tốc độ ngươi, tựa hồ so với trước đó nhanh hơn không ít a.” Lâm Hải kinh ngạc một trận.

“Luyện hóa cái viên nội đan của yêu thú kia, tuy cảnh giới không có đột phá, nhưng thực lực của ta đã tăng lên khoảng chừng ba phần!” Ngọc Thiên Trạch mừng rỡ nói nói.

Trước kia nàng cũng không phải là không có luyện hóa nội đan của yêu thú, nhưng giống như viên mà Lâm Hải đưa cho nàng này, lập tức đề bạt lên nhiều như thế, thật đúng là trước đó chưa từng có.

“Thì ra là thế!” Lâm Hải gật gật đầu, Ngọc Thiên Trạch chính là Kim Đan trung kỳ, muốn đột phá tự nhiên không phải dễ dàng như vậy, huống chi chất lượng hấp thu đối với nội đan của yêu thú, Ngọc Thiên Trạch kém chính mình xa tít tắp, có thể đề bạt ba phần, đã thật là không dễ.

Ngẩng đầu, Lâm Hải đưa ánh mắt về phía Tâm Ma Hải, đồng thời đem lệnh bài cảm ứng lấy ra.

“Ta có một nửa tỷ lệ, miễn dịch đối với Tâm Ma, ngươi đi theo đằng sau ta, hành sự tùy theo hoàn cảnh!”

Lâm Hải phân phó xong, vừa đề khí bước đi như bay thẳng đến Tâm Ma Hải mà đi, lăng ba vi bộ, vượt biển mà đi, trong chớp mắt đã tiến vào trên biển.

Ngọc Thiên Trạch thấy thế, cũng là vẩy đôi mi một cái, lôi ra một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt đi theo sau lưng Lâm Hải.

“Tâm Ma sau khi sóng biển thuỷ triều xuống thì sẽ yên lặng, chúng ta chỉ cần đủ rất cẩn thận, chưa chắc sẽ kinh hãi động đến bọn chúng.” Ngọc Thiên Trạch cẩn thận từng li từng tí, tại bên cạnh Lâm Hải nhắc nhở nói.

“Này không còn gì tốt hơn!” Lâm Hải gật gật đầu, có thể không kinh động Tâm Ma, tự nhiên là tốt nhất, dù sao tỷ lệ miễn dịch của mình cũng chỉ là năm mươi phần trăm, mà không phải là hoàn toàn miễn dịch.

Nếu như gặp phải Tâm Ma lợi hại, một khi trúng chiêu, nói không chừng sẽ xuất hiện chuyện gì đó.

Lâm Hải cầm lệnh bài cảm ứng trong tay, ngừng thở, động tác cực kỳ nhỏ, một bên ở trên biển hành tẩu, một bên cảnh giác quan sát bốn phía.

“Ừm.” Đột nhiên, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, mặt lộ vẻ vui mừng!

“Ngươi nhìn!” Lâm Hải đem lệnh bài cảm ứng đột nhiên nhấp nhoáng quang mang đưa tới trước mặt Ngọc Thiên Trạch.

“Lệnh bài cảm ứng nhanh như vậy đã có phản ứng.” Ngọc Thiên Trạch cũng là vừa mừng vừa sợ, nàng cùng Lâm Hải tiến vào Tâm Ma Hải mới bất quá được khoảng ba bốn dặm, nghĩ không ra liền phát hiện manh mối của bằng chứng thông hành.

Đối với Tâm Ma Hải rộng lớn vô biên, khoảng cách ba bốn bên dặm, chỉ có thể coi là biên giới bên trong biên giới, cách Tâm Ma trong nước, còn có cự ly cực kỳ xa xa.

Dựa theo thông lệ đồng dạng mà nói, càng là yêu thú lợi hại, càng là ở tại khu vực trung tâm, chỗ biên giới này cho dù có Tâm Ma, cũng nhất định là một số có thực lực thấp, đối với bọn họ hẳn là không tạo được cái uy hiếp gì.

Cứ như vậy, Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch không thể nghi ngờ là muốn an toàn hơn rất nhiều.

“Quang mang của lệnh bài cảm ứng mạnh hơn, bằng chứng thông hành hẳn là tại cái phương hướng này!” Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, hướng phía đằng trước bên trái phi tốc mà đi.

“Hẳn là ngay tại phía trước, cách bên trong nhiều nhất còn có khoảng mười dặm!”

Trong lòng Lâm Hải càng mừng rỡ, làm sao cũng không nghĩ tới, sự tình vậy mà thuận lợi như thế, thuận lợi đến mức hắn có chút không thể tin được.

Tốc độ của hai người cực nhanh, trong chớp mắt đã tới trong mười dặm, lệnh bài cảm ứng đột nhiên quang mang đại thịnh!

“Bằng chứng thông hành, tất tại trong vòng trăm thước ở cái chỗ này!”

Xác định phạm vi đại khái của bằng chứng thông hành, Lâm Hải quay đầu nhìn Ngọc Thiên Trạch.

“Trạch nhi, ngươi tại trên mặt biển chờ ta, ta xuống biển đi tìm một phen!”

“Ta muốn cùng đi với ngươi!” Ngọc Thiên Trạch vội vàng nói nói.

"Vẫn là chính ta đi thôi, ngươi ở lại đây, vạn nhất có cái sự tình gì, cũng tiện tùy cơ ứng biến!"

Nói xong, Lâm Hải hít sâu một hơi, thân thể bỗng nhiên trầm xuống, tiến vào trong Tâm Ma Hải.

"Ai..." Ngọc Thiên Trạch thở nhẹ một tiếng, đáng tiếc thân ảnh của Lâm Hải đã biến mất, nàng không khỏi chu cái miệng nhỏ nhắn, hung hăng giậm chân một cái, giẫm lên một mảnh bọt nước.

Đồng thời, tâm Ngọc Thiên Trạch lập tức treo lên.

"Lâm Hải, ngươi cũng nhất định phải cẩn thận a, ngươi nếu là có cái sự tình gì, ta cũng không sống nổi!"

Dù sao bên trong này chính là nguy cơ tứ phía, hung danh của Tâm Ma Hải rất rõ ràng, coi như tại khu vực biên giới, tỷ lệ gặp được Tâm Ma Cự Thú cường đại không lớn, nhưng Ngọc Thiên Trạch vẫn là lo lắng hãi hùng một trận.

Thân thể Lâm Hải chui vào nước biển, lập tức chân khí rung động, hình thành một tầng chân khí hộ tráo tại xung quanh thân thể, đem nước biển đỏ như máu mãnh liệt mà đến, bài xích ở bên ngoài.

Nhưng dù vậy, màu sắc nước biển như là máu tươi, vẫn là để Lâm Hải cảm thấy một trận buồn nôn.

"Nếu biết dạng này, lúc trước liền lưu lại một khỏa nội đan của Thủy tộc, chí ít có thể để cái nước biển buồn nôn này, cách bản thân càng xa một chút."

Theo thân thể Lâm Hải lặn xuống dưới càng ngày càng sâu, áp lực của nước biển cũng càng lúc càng lớn, chân khí hộ tráo bên ngoài thân của Lâm Hải, đột nhiên bắt đầu chấn động, ẩn ẩn có một tia bất ổn.

“Không tốt, nghĩ không ra cái bờ biển của Tâm Ma Hải này, cũng đã sâu như thế, bằng vào thực lực trước mắt của ta, chỉ sợ nhiều lắm là có thể lặn xuống một trăm mét nữa, nếu như vẫn chưa tới cơ sở, áp lực nước biển quá lớn, chân khí hộ tráo không chịu nổi, liền vô pháp tìm kiếm!”

Lâm Hải không khỏi âm thầm gấp gáp, càng phát ra hối hận, không có để lại một khỏa nội đan của Thủy tộc để làm Tị Thủy Châu.

Nếu có Tị Thủy Châu nơi tay, coi như có xuống chỗ sâu hơn, lại có sợ gì.

“Ông!”

Lần nữa lặn xuống khoảng chừng năm mươi mét, Lâm Hải đột nhiên cảm thấy nước biển sau lưng chấn động một mảnh, trong lòng đột nhiên giật mình.

Kinh hãi quay đầu, hướng phía sau lưng nhìn lại, đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại!

“Tâm Ma Cự Thú!!!”

Chỉ thấy cách Lâm Hải khoảng mấy trăm mét, một con Tâm Ma Cự Thú khổng lồ, đang hững hờ du đãng, trong lúc hành động, đem nước biển phát động ba đào hung dũng.

Cái Tâm Ma Cự Thú này, còn chưa phát hiện ra Lâm Hải tồn tại, Lâm Hải vội vàng nhìn quanh bốn phía, thấy trừ một cái Tâm Ma Cự Thú này ra, cũng không có còn có con khác xuất hiện, lúc này mới không khỏi thở dài ra một hơi.

“Còn may, chỉ là cái lạc đàn, nếu như một lần gặp được mấy cái, liền phiền phức!”

“A.” Lâm Hải thấy may mắn đồng thời, đột nhiên trong đầu lóe sáng linh quang, toát ra một cái ý nghĩ lớn mật.

“Nếu chính mình đã đang thiếu một khỏa Tị Thủy Châu, vậy sao không đem cái Tâm Ma Cự Thú lạc đàn này liệp sát, lấy được nội đan của nó, không phải liền có thể lặn xuống biển rồi sao?”

Ý nghĩ này vừa nhô ra, Lâm Hải đem chính mình cũng giật mình.

Tại trong Tâm Ma Hải, liệp sát Tâm Ma Cự Thú, quả thực như là nhổ răng cọp, thật sự là có chút điên cuồng.

Nếu là một kích chế địch, trực tiếp đem diệt sát còn tốt, một khi không thành công, phát sinh chiến đấu kịch liệt, thế tất sẽ đem Tâm Ma khác dẫn tới, Lâm Hải có thể an toàn rời đi hay không, chỉ sợ đều là ẩn số.

Lâm Hải không khỏi lại có chút do dự.

Nhưng vừa nhìn thấy nước biển sâu không thấy đáy, lặn xuống năm mươi mét chút nữa, tuyệt đối không đến chỗ, thì chân khí hộ tráo bên ngoài thân của chính mình, có thể đã không cách nào lại gánh chịu được áp lực thủy lực càng lúc càng lớn.

Nếu không xuống được đáy biển, tự nhiên cũng liền vô pháp đem bằng chứng thông hành lấy ra, thất bại trong gang tấc.

“Đậu móa, trừ liệp sát nó, lấy được nội đan để làm Tị Thủy Châu, thì không còn cách nào khác!”

Mắt nhìn cái Tâm Ma Cự Thú này, càng bơi càng xa, liền muốn biến mất tại giữa tầm mắt, Lâm Hải cắn răng một cái, ánh mắt lộ ra thần sắc kiên quyết.

“Chẳng quản nhiều nữa, thành bại liền ở đây, bây giờ chỉ có được ăn cả ngã về không!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải thôi động chân khí, thân thể như du ngư, linh hoạt mau lẹ hướng phía Tâm Ma Cự Thú mà đuổi theo.

Mắt thấy cách Tâm Ma Cự Thú càng ngày càng gần, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lặng lẽ nắm trong tay.

Sau đó, ánh mắt Lâm Hải lóe lên quang mang, chậm rãi đem đao giơ lên, vừa muốn đánh xuống, đột nhiên nước biển sau lưng mãnh liệt một trận, để Lâm Hải đột nhiên giật mình, cấp tốc dừng lại.

Quay đầu nhìn lại, không khỏi giật nảy cả mình!

Chương 1149: Cái đẹp, đều là bởi vì ta mà tồn tại!

“Mẹ nó!”

Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, chỉ thấy mấy trăm mét sau lưng, có ba, bốn con Tâm Ma Cự Thú đang chậm rãi bơi lại, đem nước biển phát động một trận chập trùng.

“Đi!”

Lâm Hải không dám có chút dừng lại, hơi chuyển động ý nghĩ một chút liền thu hồi Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, nhanh chóng hướng phía bên cạnh bơi đi.

Còn may, mấy cái Tâm Ma Cự Thú này, tựa hồ không nghĩ tới sẽ có người xâm nhập vào trong lĩnh vực của chúng nó, từng cái thảnh thơi thảnh thơi bơi lên, căn bản không có phát giác được Lâm Hải tồn tại.

Một mực du hí ra ngoài mấy ngàn mét, thẳng đến khi không nhìn thấy thân ảnh của Tâm Ma Cự Thú, Lâm Hải mới thở dài ra một hơi, đồng thời nhăn mày lại.

“Dạng này không được a, cơ hội có Tâm Ma Cự Thú lạc đàn quá ít, hơn nữa nhìn tình huống vừa rồi kia, coi như lạc đàn, cũng sẽ có Tâm Ma Cự Thú còn lại tại phụ cận, một khi động thủ, thế tất sẽ phát ra động tĩnh, nếu như dẫn tới chỗ có Tâm Ma Cự Thú cũng sinh động, chính mình căn bản là đừng nghĩ tìm bằng chứng thông hành.”

“Đi lên trước, nhất định phải nghĩ cái biện pháp tốt!” Rơi vào đường cùng, Lâm Hải đành phải hướng phía trên bơi đi, chỉ chốc lát đã trở về trên mặt biển.

“Lâm Hải, thế nào?” Ngọc Thiên Trạch thấy Lâm Hải từ chỗ mặt biển cách đó không trồi lên, vội vã đạp lên nước biển mà qua, một mặt quan tâm hỏi.

“Không được!” Lâm Hải lắc đầu, đem tình huống dưới đáy biển nói một lần.

Ngọc Thiên Trạch nghe xong, môi son khẽ cắn, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt linh động hiện lên một tia kiên quyết.

“Nếu không ta xuống dưới! Cảnh giới của ta cao hơn ngươi, chân khí hùng hậu hơn ngươi, hẳn là có thể lặn càng sâu hơn một số!”

“Ta không đồng ý!” Lâm Hải nghe xong, mười phần quả quyết phủ định lời nói của Ngọc Thiên Trạch.

“Tình huống dưới đáy biển, mười phần nguy hiểm, tuy Tâm Ma yên lặng, nhưng vẫn có không ít con du đãng dưới đáy biển, ngươi lại không thể miễn dịch với Tâm Ma, một khi gặp được, thế tất dữ nhiều lành ít!”

“Thế nhưng là, ngươi có biện pháp càng dễ làm hơn sao?”

Lâm Hải sững sờ một lát, đột nhiên nhìn Ngọc Thiên Trạch, trịnh trọng gật đầu nói.

“Có!”

“Biện pháp gì?” Hai mắt Ngọc Thiên Trạch nhất thời tỏa sáng!

“Chúng ta về bên bờ trước!” Lâm Hải nói xong, lôi kéo tay nhỏ của Ngọc Thiên Trạch, lên xuống mấy cái, trở lại trên bờ.

Lấy điện thoại cầm tay ra, Lâm Hải mở Weachat ra, lần nữa tìm tới Weachat của Sa hòa thượng.

“Lại là cái điện thoại di động này.” Ngọc Thiên Trạch nhìn Lâm Hải, một mặt hiếu kỳ.

Lâm Hải không nói gì, mà chính là biên tập một cái tin tức, phát qua cho Sa hòa thượng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có ở đó hay không, tìm ngươi có việc!

Sa Ngộ Tịnh: Đại sư huynh nói đúng a!

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy hồi âm của Sa hòa thượng, kém chút phun, con hàng này con mẹ nó quả nhiên sẽ chỉ có câu lời kịch kinh điển này a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại sư huynh của ngươi lại nói cái gì? (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi)

Sa Ngộ Tịnh: Đại sư huynh hỏi ta, đã đưa ngươi chỗ tốt gì, ta nói đưa ngươi hai khỏa nội đan của yêu thú cùng một bản thần thông Quyển Châu Liêm, sau đó đại sư huynh nói ta quá keo kiệt, còn nói ngươi tất sẽ bất mãn, chẳng mấy chốc sẽ lại tới tìm ta, cái này vừa mới nói xong, ngươi liền tìm tới cửa. (phía sau là một cái vẻ mặt vô tội)

“Ha ha, nguyên lai cái đại sư huynh nói đúng là như thế a!” Lâm Hải giờ mới hiểu được, bất quá Ngộ Không nói có đạo lý, cái

Sa hòa thượng này quá keo kiệt, cũng không tặng chút đồ vật ngưu bức gì cho mình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại sư huynh của ngươi nói xác thực đúng a, ngươi thật sự là quá keo kiệt! (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Sa Ngộ Tịnh: Huynh đệ, ta nghèo rớt mồng tơi a, là thật nghèo a! Đồ vật tốt trên người của ta, toàn con mẹ nó cầm lấy đi đổi vàng rồi. (phía sau là một cái biểu lộ thút thít)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, đừng khóc nghèo, ta cũng không phải là đến cùng ngươi muốn bảo vật.

Sa Ngộ Tịnh: A. Nói sớm đi, dọa ta một hồi! Vậy ngươi tìm ta có chuyện gì, cứ mở miệng, lão Sa ta đối với bằng hữu luôn nghiêm túc, tuyệt không keo kiệt! (phía sau là một cái biểu lộ vỗ ngực)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngạch... Ta muốn hỏi hỏi, mặt của ngươi đâu?.

Cái Sa hòa thượng này, thật đúng là không trung hậu thành thật giống như diễn bên trong Tây Du Ký, thấy chính mình không muốn bảo vật, liền mẹ nó lại giả trang ra một bộ dáng khẳng khái hào phóng, da mặt này có thể so với Trư Bát Giới a!

Sa Ngộ Tịnh: Mặt ta! Ngươi làm sao biết mặt ta không thấy! (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Mẹ nó!

Lâm Hải bật cười một trận, thật sự là im lặng.

Chính mình cái này con mẹ nó rõ ràng là câu nói châm chọc a, làm sao cái ý tứ, lại chó ngáp phải ruồi. Mặt của Sa hòa thượng, thật không thấy.

Sa Ngộ Tịnh: Ai, nhấc lên mặt, ta vừa thương tâm, Lưu Sa Kim mà ngươi giúp ta thu thập, vừa vặn đem toàn thân đúc lại một tầng, nhưng thời điểm đến mặt, vừa lúc lại hết, huyên náo ta hiện tại toàn thân ánh vàng rực rỡ, duy chỉ có không bao gồm mặt, từ xa nhìn lại, cũng chẳng khác gì không có mặt. (phía sau là một cái biểu lộ rơi lệ)

“Mặt của ngươi, bị ca ca xé!” Lâm Hải buồn cười một trận, một bộ phận Lưu Sa Kim mà Sa hòa thượng thiếu khuyết này, đúng lúc là một bộ phận bị chính mình thu nhập vào trong Thánh Cảnh.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, không nói sự tình nữa mặt, tướng mạo của ngươi này, không mặt mũi so với có mặt còn tốt hơn! Hỏi ngươi một chút, Kim Thân ngươi dùng vàng đúc thành, là làm sao làm được a?

Sa Ngộ Tịnh: Ngươi không cần nghi vấn tướng mạo của ta, đoạn thời gian trước ta vừa mới tham gia cuộc thì hoa hậu của Phật giới, còn lấy được phần thưởng đâu! (phía sau là một cái biểu lộ đắc ý)

“Cái gì?” Con mắt Lâm Hải lập tức trợn thật lớn, bộ dáng xinh đẹp kia của Sa hòa thượng mà còn có thể được phần thưởng.

Lâm Hải quả thực không dám tưởng tượng, đám hòa thượng ở Phật giới kia, đến tột cùng là cái không gian thẩm mỹ quan nào a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi được cái phần thưởng gì a?

Lâm Hải không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Sa hòa thượng: Phần thưởng phụ trợ tốt nhất a! Phật Tổ trả cho ta một câu đánh giá cực kỳ ca ngợi đâu! Phật Tổ nói, không có ta, liền không có cái đẹp! Ngươi nghe một chút, đây là khen ngợi cao bao nhiêu đối với diện mạo của ta a, còn là do Phật Tổ chính miệng nói a, ta sống lâu như thế, lần thứ nhất biết rõ, cái đẹp, đều là bởi vì ta mà tồn tại! (phía sau là một cái biểu lộ kích động)

Phốc!

“Ha ha ha, cái ngốc bức này!” Lâm Hải cũng nhịn không được nữa, trực tiếp cười phun.

Lời kia của Phật Tổ, là con mẹ nó là khen ngợi sao? Phần thưởng phụ trợ tốt nhất, không hiểu sao?

Ý tứ chân chính của Phật Tổ người ta là nói, bởi vì có ngươi tồn tại, nhìn con mẹ nó cái gì cũng thấy đẹp!

“Thật là một cái nhị hóa tự luyến lại không tự biết a!” Lâm Hải im lặng lắc đầu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này Phật giới, không, đệ nhất mỹ nam tử Thiên Đình, ngươi có thể nói cho ta biết, Kim Thân đến cùng là đúc thành như thế nào hay không a?

Sa Ngộ Tịnh: Vốn là không thể nói, nhưng nhìn trên phân thượng ngươi nói chuyện thành thật ngay thẳng như thế, sẽ nói cho ngươi biết đi. (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

“Thành thật ngay thẳng?” Lâm Hải cười xấu xa, liền bởi vì chính mình gọi y một câu đệ nhất mỹ nam tử Thiên Đình, chính mình liền nam tử thành thật ngay thẳng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ta trước cám ơn đệ nhất mỹ nam tử Thiên Đình. (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Sa Ngộ Tịnh: Ha ha, không cần cảm tạ không cần cảm tạ, bất quá đây chính là bí quyết do Như Lai Phật Tổ chính miệng tương truyền, Pháp Bất Truyền Lục Nhĩ (trong câu Thiên cơ bất khả lô, đạo pháp không truyền qua sáu tai), ngươi cũng đừng nói cho người khác nha! (phía sau là một cái biểu lộ xuỵt)

“Như Lai Phật Tổ chính miệng tương truyền!” Lâm Hải nhìn thấy chỗ này, trong lòng đột nhiên giật mình, nhất thời thu hồi biểu lộ ha ha, biến đến vô cùng ngưng trọng.

Như Lai Phật Tổ đây chính là Vạn Phật Chi Tổ a, phật pháp siêu nhiên, áp đảo phía trên chúng Phật cùng chúng Tiên, cùng Đạo Tổ Thái Thượng Lão Quân đừng ngồi ngang hàng, có thể xưng đệ nhất cao thủ của hai giới Tiên Phật, liền cả Ngộ Không cũng không bay ra khỏi lòng bàn tay của nhân vật ngưu bức siêu cấp vô địch này a!

Lâm Hải không khỏi lại nghĩ tới một cái Như Lai Thần Chưởng mà Như Lai Phật Tổ trước đó đã phong ấn ở trong cơ thể mình này, sau khi giải phong một chưởng đã đem Nguyên Anh kỳ Tần Thiên, trực tiếp đập thành thịt giống như là đập con ruồi.

Phong ấn một cái chưởng lực, cũng có thần uy như thế, Kim Thân Chi Pháp từ chính miệng Phật Tổ tương truyền, này quả quyết không thể nào là pháp quyết phổ thông a, nhất định là thần thông thiên!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi yên tâm, cái phương pháp đúc thành Kim Thân này, Trời biết Đất biết, Ngươi biết Ta biết, ta tuyệt không truyền cho người ngoài!

Sa Ngộ Tịnh: Tốt, Ta tin tưởng ngươi, hiện tại liền dạy ngươi phương pháp đúc thành Kim Thân, ngươi cần phải ghi lại đó!

Lâm Hải xem xét, nhất thời hết sức chăm chú, con mắt không nháy mắt nhìn chăm chú về phía màn hình của điện thoại di động!

Chương 1150: Lưu Sa Kim Giáp

Rất nhanh, tin tức của Sa hòa thượng, liền phát tới, nhưng Lâm Hải mới nhìn một chút, nhất thời liền ôm bụng, cười không dừng được.

“Ha ha ha ha, cái ngốc bức này, lại bị Như Lai Phật Tổ lừa gạt á!”

Lâm Hải quả thực cười đến dạ dày đều đau, chỉ thấy bên trên Weachat, những gì Sa hòa thượng viết là.

Sa Ngộ Tịnh: Phật Tổ nói, Kim Thân pháp quyết chính là đại đạo, không thể có một tia qua loa, nếu không tất sẽ thất bại trong gang tấc. Bước đầu tiên trước tìm một cái thùng, tiếp theo đổ nước đem vàng quấy đều đặn, bước thứ hai tìm bàn chải, đem vàng bôi trên thân, bước thứ ba, phơi khô! Toàn bộ trình tự liền hoàn thành! Đơn giản đi? Phật Tổ nói, Đại Đạo Chí Giản!

“Vâng, Đại Đạo Chí Giản, nói quá con mẹ nó đúng!” Lâm Hải hơn nửa ngày mới ngưng cười, cái Sa hòa thượng này thật là khờ đến đáng yêu a, liền cái biện pháp mà Như Lai Phật Tổ dạy y này, là con mẹ nó tu luyện Kim Thân sao? Cái này rõ ràng là trát tường a!

Bất quá đồng thời, ấn tượng của Lâm Hải đối Như Lai Phật Tổ, cũng phát sinh chuyển biến cực lớn.

Vốn cho rằng Như Lai Phật Tổ, sẽ giống cái dạng diễn bên trong Tây Du Ký kia, bảo tướng trang nghiêm, thân thể uy nghi, thấy rõ thế gian vạn vật, cao cao vượt lên trên chúng sinh, không thể khinh nhờn.

Nhưng hôm nay từ tao ngộ của Sa hòa thượng mà xem xét, cái Như Lai Phật Tổ này, con mẹ nó quả thực cũng là một cái nghịch ngợm gây sự đùa bức a!

“Hủy tam quan, thật sự là hủy tam quan a!” Lâm Hải lắc đầu cười khổ, biết rõ học một dạng theo Sa hòa thượng, đúc thành Kim Thân là không quá hiện thực, phương pháp này của Như Lai, tuyệt đối là tại vô nghĩa.

Kết thúc đối thoại cùng Sa hòa thượng, Lâm Hải ngẫm lại, lại tìm đến Na Tra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hảo huynh đệ, bận bịu hả?

Na Tra: Sắp thi cuối kỳ, ta cái gì cũng không biết, cũng đem ta ưu hoài, đang bận để Thập Thái tử của Tây Hải Long Cung làm phao nhỏ cho ta đâu, chuyện gì ngươi nói!

“Ách...” Lâm Hải không còn gì để nói, hài tử xui xẻo này, vậy mà cũng sợ khảo thí.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có cái việc gấp, muốn tìm ngươi giúp đỡ, ngươi có thể giúp ta làm một kiện giáp có thể vây bọc toàn thân hay không, nhớ kỹ, không phải Cái Yếm!!!

Lâm Hải đặc biệt nhắc nhở một câu, Long Lân Giáp lần trước bán cho mình, liền làm thành bộ dáng cái yếm, hại bản thân không có cách nào mặc được, sau cùng phải đưa cho Liễu Hinh Nguyệt.

Na Tra: Việc nhỏ! Bất quá chờ chút a, chờ Thập Thái tử của Tây Hải Long Cung làm tài liệu cho ta xong, ta đem y đồ, dùng Long gân cùng Long Lân của y, làm khải giáp cho ngươi!

Phốc!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng đừng đừng, tuyệt đối đừng! (phía sau là một cái biểu lộ hoảng sợ)

Lâm Hải kém chút hoảng sợ nôn, mẹ nó, cái Tiểu Na Tra này thật đúng là con mẹ nó dữ dội, hơn nữa còn chơi cái trò qua sông đoạn cầu này gọi một cái là trượt a, người ta mới giúp ngươi làm xong tài liệu, ngươi liền đồ người ta a.

Thập Thái tử của Tây Hải Long Cung, này dù sao cũng là con ông cháu cha a, bình thường bị ngươi khi dễ khi dễ thì coi như thôi, thật để người ta đồ, lão Tây Hải Long Vương còn không phải tìm ngươi liều mạng sao.

Cái này nếu là tra cứu kỹ càng, đem chính mình liên lụy vào, ai biết có thể bại lộ bí mật chính mình thân ở nhân gian hay không a, người nào lại biết rõ lão Long Vương có cái thủ đoạn gì, cách vị diện đem chính mình phế hay không?

Bốc lên nguy hiểm lớn như vậy, căn bản tính không ra, huống chi tài liệu làm khải giáp, chính mình liền đã sớm chuẩn bị tốt!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Dùng cái Lưu Sa Kim này, giúp ta làm!

Leng keng!

Ngươi hướng Na Tra gửi đi một lập phương Lưu Sa Kim.

Na Tra: Dùng cái đồ chơi này làm a? Cái kia có cái gì dùng, ngón tay đâm một cái liền rách.

“Ta qua, ngươi cho rằng ai cũng ngưu bức giống như ngươi a.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này ngươi đừng quản, ngươi liền làm là được, trừ con mắt, chỗ khác đừng để lộ ra!

Trình độ bền bỉ của Lưu Sa Kim, Lâm Hải thế nhưng là đã tự mình nghiệm chứng qua, lấy thực lực của hắn, thông qua Tiên khí Băng Sương Chi Nhận thi triển Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, đều không thể phá vỡ.

Có lẽ đối với những cái thần tiên đỉnh phong như Ngộ Không Na Tra kia không tính là gì, nhưng ít ra mình tại Phàm Gian giới mà dùng, tuyệt đối là đầy đủ, cho dù là đại năng Nguyên Anh kỳ, đều chưa hẳn có thể đem nó phá vỡ đi.

Na Tra: Vậy được rồi, chờ ta một chút a.

Qua không đến năm phút đồng hồ, leng keng một tiếng, Weachat của Lâm Hải, lần nữa vang lên.

Na Tra hướng ngươi gửi đi một kiện Lưu Sa Kim Giáp, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

"Ta qua, nhanh như vậy." Lâm Hải không khỏi sững sờ, cái Tiểu Na Tra này sẽ không lừa gạt đâu? Đi.

Vội vàng mở túi càn khôn bên trong Weachat ra, chỉ thấy một chỗ bên trong ô vuông, nhiều thêm một kiện khải giáp sáng chói ánh vàng!

Ngón tay Lâm Hải sờ nhẹ, chuyển qua phía trên khải giáp, nhất thời tin tức nói rõ liền hiển hiện ra.

Lưu Sa Kim Giáp: Khải giáp do Na Tra dùng Lưu Sa Kim tiện tay chế tác, có tác dụng phòng ngự nhất định.

"Xong. Ta qua!" Lâm Hải nhất thời có chút thất vọng, vậy mà không phải là pháp bảo, còn là Na Tra tiện tay chế tác, hơn nữa hiệu quả phòng ngự như thế nào, cũng giới thiệu cực kỳ mơ hồ, xem ra không sao thế a!

Na Tra: Đại Tiên, phát cho ngươi rồi, đáng yêu đi?

"Đáng yêu?" Lâm Hải sắp khóc, con mẹ nó ca ca là để ngươi làm khải giáp, làm sao lại dùng từ đáng yêu để hình dung, ngươi con mẹ nó cho là đồ chơi đâu?.

"Không được, vẫn là hỏi rõ ràng một chút mới tốt!"

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hảo huynh đệ, năng lực phòng hộ của cái khải giáp này, đến tột cùng là thế nào a?

Na Tra: Giống như giấy! Ta thổi một cái đều có thể thổi rách! (phía sau là một cái biểu lộ bĩu môi)

"Giấy? Mẹ nó!" Lâm Hải quả thực im lặng, mang theo một tia hi vọng cuối cùng, lần nữa hỏi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể đỡ nổi một kích của Nguyên Anh kỳ sao?

Na Tra: Cái gì? Nguyên Anh kỳ? Ngươi nói đùa đâu? Đi, Đại Tiên. (phía sau là một cái biểu lộ kinh ngạc)

“Xong!” Lâm Hải nhất thời một trận tuyệt vọng, nhưng ngay sau đó, Na Tra lại phát tới một câu.

Na Tra: Tuy cái này khải giáp yếu ớt giống như giấy, nhưng cũng không trở thành thứ liền cả lực lượng của loại con kiến Nguyên Anh kỳ kia cũng không gánh được a? Đại Tiên, ngươi là biết rõ ta muốn thi cuối kỳ, ngươi có thường thức về ngày thi ở nhà trẻ sao? (phía sau là một cái biểu lộ manh manh)

“Ha ha ha!” Lời nói của Na Tra, để Lâm Hải nhất thời từ trong tuyệt vọng nhảy ra ngoài, thay vào đó là kinh hỉ thật sâu!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nói đúng, học tập cho giỏi a! Tin Xuân ca, không treo khoa! (phía sau là một cái biểu lộ bới móc nhướn lông mày)

Na Tra: Xuân ca? Ai vậy? Ai dám ở trước mặt ta xưng ca? Có giỏi để tên đó tan học chớ đi!

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải đã không để ý tới tiểu bá vương trường học Na Tra này nữa, vội vàng đè lên Lưu Sa Kim Giáp, điểm kích rút ra.

Nhất thời, một kiện khôi giáp vàng chói, xuất hiện trong tay, tính chất mềm mại, bóng loáng cứng cỏi, sờ lên chính là cảm giác của Lưu Sa Kim.

“Thao, lại là liên thể, áo mặc quần và cái mũ cũng cùng một chỗ.” Lâm Hải nhỏ giọng thầm thì, đem Lưu Sa Kim Giáp mặc lên người, cái khác không nói, phi thường vừa người, hơn nữa cũng là dựa theo Lâm Hải yêu cầu, chỉ lộ ra hai con mắt, các bộ vị còn lại, tất cả đều bị khôi giáp bao vây, sau khi mặc vào, chỗ mặc trước ngực tự động khép kín, không chê vào đâu được.

“Ngươi đây là lấy từ đâu đến?” Ngọc Thiên Trạch ở bên cạnh, nhìn tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Hắc hắc hắc, thế nào, sau khi ca ca mặc vào, khôi ngô đi?” Lâm Hải vui mừng nhướn mày, toét miệng ồm ồm nói nói.

“Khôi ngô cũng không cảm thấy, nhưng rất đáng yêu đâu!” Ngọc Thiên Trạch ngoẹo đầu, bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn cười khẽ nói.

“Đáng yêu? Có ý tứ gì?” Lâm Hải nhất thời đen mặt lại.

Ca ca mặc thế nhưng là khôi giáp a, sau khi mặc vào ca ca cũng là chiến sĩ, chiến sĩ mặc vào Kim Giáp, không phải là uy phong lẫm liệt, sát khí đằng đằng, mười phần khôi ngô mới đúng chứ?

Lại nói thế nào, cũng theo hai chữ đáng yêu, không treo mắc câu đi.

Đang chuẩn bị dùng lời lẽ nghiêm khắc kháng nghị Ngọc Thiên Trạch dùng từ không đúng, trong lòng Lâm Hải nhất động, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề.

“Không đúng, Tiểu Na Tra trước đó, giống như cũng dùng từ đáng yêu để hình dung cái khôi giáp này a.”

Nghĩ đến chỗ này, sắc mặt Lâm Hải mạnh mẽ biến, một cái dự cảm bất thường xông tới.

Trong lúc cuống quít, Lâm Hải duỗi hai tay ra, hướng phía khôi giáp sờ loạn một hồi, thời điểm khi sờ đến đỉnh đầu, thân thể Lâm Hải chợt run lên, yên lặng một lát, đột nhiên phát ra một tiếng gào thét cực kỳ bi thảm!

“Tiểu Na Tra, ngươi nha trái trứng! Hai cái lỗ tai thỏ bên trên cái khôi giáp này, là xảy ra chuyện gì! Ca ca không cần áo ngủ a!!!”

Chương 1151: Ngao cò đánh nhau

Lâm Hải khóc không ra nước mắt, mặc áo ngủ con thỏ ngốc manh bằng Lưu Sa Kim Giáp, lần nữa chui vào đáy biển, cẩn thận từng li từng tí tìm kiếm manh mối của Tâm Ma Cự Thú lạc đàn.

“Bên trong này có một con!” Rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện một con Tâm Ma Cự Thú khổng lồ, đang chậm rì rì du đãng, vội vàng vận chuyển chân khí, cấp tốc bơi tới.

Thời điểm sắp tới gần Tâm Ma Cự Thú, Lâm Hải vội vàng dừng lại, nhìn bốn phía một phen, thấy xung quanh cũng không có dấu hiệu ẩn hiện của đám Tâm Ma Cự Thú còn lại, cắn răng một cái, như như mũi tên rời cung mà xông lại.

Tựa hồ nghe thấy sau lưng có động tĩnh, thân thể của Tâm Ma Cự Thú đột nhiên dừng lại, sau đó thân hình khổng lồ quay qua, nhất thời nước biển bốc lên một trận, trùng kích thân thể Lâm Hải trì trệ, tốc độ trong nháy mắt chậm dần.

“Người tu hành nhân loại mỹ vị.”

Trong nháy mắt Tâm Ma Cự Thú nhìn thấy Lâm Hải, vậy mà miệng nói tiếng người, ánh mắt lộ ra quang mang hưng phấn, giống như dã thú nhìn thấy con mồi, đầu lưỡi đỏ choét liếm môi, trực tiếp liền hướng phía Lâm Hải xông lại.

Ông!

Cùng lúc đó, cảnh tượng trước mắt Lâm Hải biến đổi, Ngọc Thiên Trạch một mặt ai oán xuất hiện tại trước mặt, Lâm Hải đột nhiên giật mình một cái, vội vàng vẫy vẫy đầu, thân ảnh của Ngọc Thiên Trạch trong nháy mắt biến mất, Tâm Ma Cự Thú đã đến phụ cận.

“Đậu phộng, thiếu chút nữa thì xong!” Lâm Hải âm thầm may mắn, đồng thời đối với năm mươi phần trăm tỷ lệ miễn dịch Tâm Ma này, hết sức hài lòng, Tâm Ma mới vừa xuất hiện, liền lập tức bị thanh trừ.

Bất quá, Lâm Hải cũng không ngừng biến đổi sắc mặt, giả trang ra một bộ dáng hãm sâu vào Tâm Ma, mê hoặc Tâm Ma Cự Thú, chờ Tâm Ma Cự Thú đến gần, thì vẫn thờ ơ.

“Hắc hắc hắc, tại trong thống khổ xoắn xuýt của Tâm Ma, chậm rãi chết đi!” Tâm Ma Cự Thú dừng lại tại trước mặt Lâm Hải, bên trên cái mặt thú cực lớn, lộ ra nụ cười nhân cách hoá dữ tợn, tại trong cái nước biển màu máu tươi này, càng có vẻ âm u khủng bố.

“Ngươi cũng chủ động đưa tới cửa, vẫn là ngươi chết đi!”

Lâm Hải đột nhiên cười lạnh một tiếng, trêu tức mở miệng, trong mắt bỗng nhiên hiện lên quang mang, khôi phục thư thái, nơi nào còn có một điểm bộ dáng bị Tâm Ma mê hoặc.

“Ngươi thoát khỏi Tâm Ma!”

Tâm Ma Cự Thú kinh hãi, bản năng hướng phía sau lưng vừa lui, Lâm Hải nắm lấy thời cơ, đột nhiên hướng phía sau lưng Tâm Ma Cự Thú, làm ra một cái động tác cuốn rèm, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Quyển Châu Liêm!”

Ông!

Tâm Ma Cự Thú lui thân thể lại, vừa vặn lui vào trong tường kép không gian, nhất thời một tiếng hét thảm truyền đến, mà Lâm Hải cũng nhanh như chớp, xông vào trong, mới đi vào, liền nhìn thấy bên trong tường kép đen nhánh, máu me tung tóe!

Lâm Hải con mắt không nháy mắt, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào phía trước, thấy Tâm Ma Cự Thú cực lớn, bị đao gió bên trong tường kép không gian, trực tiếp cắt chém thành thịt nát, một khỏa nội đan đỏ như máu, xuất hiện ở giữa không trung.

“Tới!”

Lâm Hải chờ cũng chính là giờ khắc này, bấm tay thành trảo, thân thể nhảy dựng lên, hướng phía nội đan của Tâm Ma Cự Thú chộp tới, một tay đem nó nắm trong tay, sau đó tại giữa không trung xoay chuyển một cái, thoát ra khỏi tường kép không gian.

“Hô ~ thật đáng sợ!” Lâm Hải hơi hơi thở hổn hển, cúi đầu hướng phía trên thân nhìn lại, chỉ thấy phía trên Lưu Sa Kim Giáp, xuất hiện đạo đạo vết cắt màu trắng, có địa phương lại đã có rạn nứt, ẩn ẩn có vết máu chảy ra.

Nghĩ không ra Lưu Sa Kim bền bỉ như vậy, tại bên trong tường kép không gian, cũng bất quá chỉ chèo chống được thời gian mấy hơi, liền cơ hồ đã bị tổn hại, nếu là thân thể tiến vào, dừng lại lâu như thế mà nói, chỉ sợ kết cục giờ phút này của Lâm Hải, đã giống như Tâm Ma Cự Thú.

Bất quá vạn hạnh là, nội đan Tâm Ma Cự Thú, tại trước khi bị tường kép không gian vỡ nát, cuối cùng đã nắm bắt tới tay, mục đích của Lâm Hải đã đạt tới.

Nước biển xung quanh, trong nháy mắt như là nhận lấy lực đẩy cực lớn, lấy Lâm Hải làm trung tâm, hướng về mỗi cái phương hướng mà lan ra, tại xung quanh Lâm Hải, hình thành một vùng chân không có đường kính khoảng chừng một trượng.

“Có nội đan của cái Tâm Ma Cự Thú này làm Tị Thủy Châu, lẻn vào đến đáy biển sẽ dễ như trở bàn tay!” Lâm Hải lần nữa lấy ra lệnh bài cảm ứng, dựa theo quang mang mạnh yếu lấp lóe trên lệnh bài, thẳng đến lấy đáy biển kín đáo đi tới.

Trên đường đi, Lâm Hải cẩn thận từng li từng tí, dù vậy, vẫn tầm mười lần gặp được Tâm Ma Cự Thú, cũng may những Tâm Ma Cự Thú này, tính cảnh giác cũng phi thường thấp, một bộ dáng thảnh thơi thảnh thơi, dưới việc Lâm Hải sớm đã tránh né, vậy mà không có bị phát hiện.

Rốt cục, hai chân Lâm Hải đã rơi xuống đất, đến đáy biển, nhưng đột nhiên giữa hai chân trầm xuống, trong nháy mắt nửa người dưới trực tiếp lâm vào bên trong vũng bùn dưới đáy biển, để Lâm Hải đột nhiên giật mình!

“Không tốt!”

Lâm Hải vội vàng đề chân khí, thủ chưởng hướng phía nước biển phía dưới vỗ mạnh, mượn phản lực, đem thân thể từ trong vũng bùn rút ra, thoát ly hiểm cảnh.

Ông!

Phía dưới một chưởng mà Lâm Hải đánh ra, nước biển đột nhiên cuộn trào mãnh liệt một trận, hướng tứ phương lật lăn đi, lập tức kinh động mấy cái Tâm Ma Cự Thú cách đó không xa, chúng đung đưa thân hình khổng lồ, chạy theo phương vị của Lâm Hải mà đến.

“Có người tu hành nhân loại xâm nhập!”

Lâm Hải vừa mới điều chỉnh tốt thân thể, liền bị mấy cái Tâm Ma Cự Thú chạy đến này phát hiện, nhất thời bị vây quanh.

“Hỏng bét!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời giật mình, vây quanh mình có chừng năm cái Tâm Ma Cự Thú, chính mình dù mạnh hơn cũng không có khả năng lập tức cái năm cái này thu sạch, mà một khi động thủ thế tất sẽ khiến cho động tĩnh to lớn.

Cứ như vậy, tất nhiên sẽ kinh động Tâm Ma Cự Thú, chính mình còn muốn tìm bằng chứng thông hành, coi như khó hơn lên trời.

“Ha ha ha, thật là người tu hành nhân loại, nhanh phát tín hiệu, thông tri các Tâm Ma còn lại!” Một cái Tâm Ma Cự Thú bên trong đó, cười toe toét miệng rộng hưng phấn rống nói.

“Chu Nhị Lăng, ngươi con mẹ nó ngu bức a!”

Cái Tâm Ma Cự Thú này mới nói xong, đột nhiên bị một con khác, một cái đuôi quật cái té ngã, nhìn sang nó mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Đậu phộng, Cổ Thông Minh, ngươi con mẹ nó quất ta làm gì?”

“Bớt con mẹ nó lời nói, thật vất vả mới gặp được một cái người tu hành nhân loại, năm cái chúng ta một điểm liền xong việc, ngươi nếu thông tri đám Tâm Ma còn lại, kết quả là liền sợi lông ngươi con mẹ nó cũng không được phân đến, ngươi có phải ngốc hay không a ngươi!”

“Đúng a! Ta làm sao không nghĩ tới, ngươi quá thông minh!”

“Đúng vậy a đúng vậy a, Cổ Thông Minh thật thông minh a!” Mấy cái còn lại lập tức đi theo phụ họa, mặt Cổ Thông Minh nhất thời lộ vẻ tự mãn.

“Đúng, đợi lát nữa chúng ta làm sao chia a?” Bỗng nhiên, lại một cái Tâm Ma Cự Thú hỏi.

“Ta thông minh nhất, cho nên ta chọn trước, ta muốn Kim Đan cùng đầu, còn có một cái bắp đùi!” Cổ Thông Minh một mặt cao ngạo, dẫn đầu nói nói.

“Vậy ta liền muốn một cái khác chân, cộng thêm một cái cánh tay!”

“Uy, hai ngươi nói cái gì đó? Các ngươi lấy như thế, ba người chúng ta liền thừa một cái cánh tay cùng một cái túi bụng thối! Nói cho các ngươi biết a, nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Đúng đấy, chúng ta không đồng ý!”

Ba cái Tâm Ma Cự Thú còn lại, lập tức mở miệng phản đối nói.

“Các ngươi không đồng ý có tác dụng sao? Các ngươi có não tử sao? Không thể não tử liền không có địa vị, không muốn liền cút xa một chút!” Cổ Thông Minh cao ngạo nói!

“Thao, nói cái gì đó! Ta mặc kệ, ta muốn Kim Đan, còn lại tùy các ngươi phân!”

“Ta cũng muốn Kim Đan, Kim Đan là đại bổ!”

“Con mẹ nó, dám cùng ta đoạt Kim Đan, có tin ta phế ngươi hay không!”

“Đến a, sợ ngươi a... Ai u, ngươi con mẹ nó đánh thật à, ta cùng ngươi liều!”

“Tốt, ngươi dám đánh ca ca ta, hai anh em chúng ta giết chết ngươi!”

“Người nào con mẹ nó dám đánh Cổ Thông Minh, ta không để yên cho nó!”

...

Năm cái Tâm Ma Cự Thú càng nhao nhao càng hung, cuối cùng bổ nhào vào cùng một chỗ, đánh nhau.

“Ách...” Lâm Hải ở bên cạnh, nhìn mà một mặt mộng bức, sau đó chợt cảm thấy bật cười.

Mẹ nó, liền thông minh này.

Lâm Hải đột nhiên nhớ tới một cái tin tức mình đã từng nhìn qua, vợ chồng trẻ mua một tấm vé số, ảo tưởng nếu quả thật trúng năm trăm vạn, tiền này sẽ phân thế nào, sau cùng bởi vì ý kiến không hợp, ra tay đánh nhau, cuối cùng ly hôn.

Hiện tại năm cái Tâm Ma Cự Thú này, không phải liền là phiên bản của cặp vợ chồng trẻ ảo tưởng kia sao?

Nhìn năm cái Tâm Ma Cự Thú càng đánh càng hung, càng đánh càng hung ác, sau cùng vậy mà bắt đầu hạ tử thủ, trong lòng Lâm Hải quả thực cười đến nở hoa.

“Đánh, hung hăng đánh!”

“Uy, giả thông minh, nó vậy mà gõ cái đầu thông minh của ngươi, ngươi có thể chịu sao?”

“Chu Nhị Lăng, hai anh em này vậy mà nhổ nước miếng lên trên người ngươi, đổi thành ta, không phải là hút chết nha!”

“Uy, các ngươi đánh nhau cũng đừng đánh mặt a, đánh hủy dung nhan tìm không ra người yêu!”

Lâm Hải ở bên cạnh hoa chân múa tay, châm ngòi cười trên nỗi đau của người khác, không ngừng đổ thêm dầu vào lửa cho năm cái Tâm Ma Cự Thú, năm cái Tâm Ma Cự Thú, càng đánh càng phát ra hung tàn.

Mắt thấy năm cái Tâm Ma Cự Thú, sắp ngũ bại câu thương, lung lay sắp đổ, tất cả đều bị thương cực kỳ nặng, liền cả hành động cũng bắt đầu phí sức, trong mắt Lâm Hải nhất thời lóe lên hàn quang.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay, không khỏi cười ha ha một tiếng.

“Ngao cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi, hiện tại, nên đến ca ca xuất thủ!”

Chương 1152: Hãm sâu trùng vây

“Giết!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay quét ngang một cái, đao mang thoát thể mà ra, trong nháy mắt đem năm cái Tâm Ma Cự Thú, tất cả đều bao phủ vào.

“Đậu phộng, người đều còn không có cầm xuống đâu, chính chúng ta nhao nhao cái lông gà a, lần này bị chết hết á!”

Cổ Thông Minh tuyệt vọng gào thét một tiếng, năm cái Tâm Ma Cự Thú nhất thời sinh ra vô tận ảo não, lại đã quá trễ!

Phốc!

Đao mang đảo qua, thân hình khổng lồ của năm cái Tâm Ma Cự Thú, trong nháy mắt bị xoắn đến vỡ nát, năm đám sương máu dâng lên ở trong nước biển, khiến cho một mảnh nước biển cái này, càng phát ra màu đỏ sậm, mùi tanh ngút trời.

“Nội đan!”

Hai mắt Lâm Hải, chăm chú nhìn lại năm viên nội đan nhảy ra này, hai chân giẫm mạnh trong nước, trong nháy mắt linh hoạt như là du ngư mà xông qua, đem năm viên nội đan toàn bộ nắm vào trong tay.

“Ha ha, kiếm bộn!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem năm cái nội đan của yêu thú này, để vào trong Thánh Cảnh.

“Ừm.” Nhìn sương máu của Tâm Ma Cự Thú kéo dài không tan, trong lòng Lâm Hải nhất động, nhớ đến một chuyện.

“Đến!”

Lâm Hải xòe bàn tay ra, Huyết Khô Lâu liền xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Ha ha, chất dinh dưỡng của ngươi đến!” Chân khí của Lâm Hải phun một cái, Huyết Khô Lâu nhất thời bay lên, sau đó như là hài tử vui sướng, bắt đầu xoay tròn, trong nháy mắt tốc biến thành lốc xoáy, điên cuồng hấp thu sương máu của Tâm Ma Cự Thú!

Sau mười mấy cái hô hấp, Huyết Khô Lâu ngừng chuyển động, bay trở về trong lòng bàn tay của Lâm Hải.

Leng keng!

Pháp bảo Huyết Khô Lâu đã hoàn tất lần tích súc năng lượng này, năng lượng trước mắt là 1.1 \ 100.

“Ta qua!” Nhìn đầu tin tức nhắc nhở mới xuất hiện trong đầu này, Lâm Hải quả thực im lặng.

Nháo nửa ngày, năng lượng cung cấp mà năm cái Tâm Ma Cự Thú này cộng lại, mới vừa vặn đạt tới một thành của cái Tâm Ma Vương tử trước đó kia a.

“Thật sự là nhật chó!” Lâm Hải đột nhiên phát hiện, muốn đem năng lượng của cái Huyết Khô Lâu này chứa đầy, tựa hồ có chút gánh nặng đường xa a!

Đem Huyết Khô Lâu thu hồi, Lâm Hải vội vàng như là mũi tên, nhanh chóng nhanh rời đi.

Đánh nhau trước đó, mặc dù là phát sinh ở giữa Tâm Ma Cự Thú, chính mình chỉ là sửa cái đao ở thời khắc cuối cùng, thời gian ngắn có thể bỏ qua không tính.

Nhưng ai biết, động tĩnh bên trong này, có khiến đám Tâm Ma Cự Thú còn lại chú ý hay không, vạn nhất lại có Tâm Ma Cự Thú mới chạy tới, sẽ không hay, cũng không thể tưởng tượng, Tâm Ma

Cự Thú mới, cũng đần độn giống như năm cái trước đó đi.

Lâm Hải vừa rời đi, quả nhiên có mấy chục cái Tâm Ma Cự Thú, nhanh chóng bơi tới, chỉ là nhìn thấy bên trong này là một mảnh an bình, liền cả Huyết Tinh Chi Khí cũng bị Huyết Khô Lâu hút sạch sẽ, căn bản nhìn không ra trước đó đã phát sinh cái bộ dáng gì.

Mấy chục cái Tâm Ma Cự Thú này một mặt mờ mịt, tùy ý đi dạo, liền chậm rãi rời đi.

Mà Lâm Hải có Tị Thủy Châu, thì tiếp tục hướng phía địa phương có quang mang lệnh bài cảm ứng mãnh liệt, cẩn thận từng li từng tí đi vào, thật may tính cảnh giác của Tâm Ma Cự Thú mười phần kém, mấy lần gặp được cũng bị Lâm Hải hữu kinh vô hiểm né qua.

“Ngay tại phía trước!”

Đột nhiên, lệnh bài cảm ứng trong tay Lâm Hải quang mang đại thịnh, đem cả phiến hải vực cũng chiếu rọi ra ánh sáng trắng óng ánh khắp nơi, Lâm Hải lập tức kết luận, bằng chứng thông hành đang ở trước mắt!

Tay nắm lấy lệnh bài cảm ứng, Lâm Hải lại bơi về phía trước mười mấy mét, đột nhiên, một cái lệnh bài màu đen phong cách cổ xưa, xuất hiện ở trong vũng bùn phía trước, độ lớn cùng hình dáng, cùng hình dáng lỗ khảm mà hắn lúc trước nhìn thấy tại trên nóc nhà của mật thất Lưu Sa Kim, hoàn toàn trùng khớp.

Mà quang mang trên lệnh bài cảm ứng, cũng đình chỉ lấp lóe, trực tiếp biến thành ánh sáng!

“Chính là nó!”

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, thân thể như mũi tên, đột nhiên hướng phía bằng chứng thông hành đánh tới.

“Nơi đó là cái ánh sáng gì, làm sao sáng như thế?”

Đúng lúc này, đột nhiên một đường thanh âm khàn khàn, tại cách đó không xa vang lên, sau đó một cái thân hình khổng lồ, xuất hiện tại trong tầm mắt của Lâm Hải.

“Không tốt, Tâm Ma Cự Thú!”

Lâm Hải giật nảy cả mình, vạn không nghĩ tới, quang mang của lệnh bài cảm ứng, đã đem Tâm Ma Cự Thú dẫn tới.

Mà Tâm Ma Cự Thú chạy tới, cũng lập tức phát hiện ra Lâm Hải, nhất thời mặt mũi tràn đầy chấn kinh, phát ra một tiếng gào thét cực lớn.

“Là người tu hành nhân loại! Có người tu hành nhân loại xâm nhập!”

Ông!

Tiếng gào của Tâm Ma Cự Thú, như là một tiếng sóng gầm, đem cả phiến hải vực chấn động đến sóng nước dập dờn, cuồn cuộn sóng ngầm, dọc theo đáy biển hướng phía bốn phương tám hướng phóng đi.

“Bà nội ngươi, gọi ngươi muội a!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, biết rõ một tiếng gọi của cái Tâm Ma Cự Thú này, thế tất sẽ đem Tâm Ma Cự Thú xung quanh đây đều muốn kinh động, thời gian lưu cho mình đã không nhiều!

Giờ khắc này, Lâm Hải cũng không cần lại chú ý cẩn thận, chân khí đột nhiên ngoại phóng, hóa thành động lực cường đại, đem thân thể mình, mau lẹ vô cùng hướng phía bằng chứng thông hành đẩy đi.

Ông!

Ngay tại thời điểm Lâm Hải cơ hồ tiếp xúc đến bằng chứng thông hành, đột nhiên cảnh tượng trước mắt liền biến đổi, Ngọc Thiên Trạch xuất hiện lần nữa tại trước mặt Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi thật không yêu ta sao?” Trong mắt Ngọc Thiên Trạch chan chứa nước mắt, thương tâm gần chết nói.

“Ta...” Lâm Hải há há miệng, lại không biết nói cái gì cho phải.

“Trong lòng ngươi có ta, đúng không?” Ngọc Thiên Trạch lần nữa hỏi.

“Trạch nhi, Hinh Nguyệt là duy nhất của ta! Trong nội tâm của ta có ngươi, lại không thể tiếp nhận ngươi!”

“Ha ha!” Ngọc Thiên Trạch thê thảm cười một tiếng, “Nếu như là dạng này, ta sống còn có ý nghĩa gì, không bằng chết đi!”

Nói xong, Ngọc Thiên Trạch đột nhiên rút ra môt cây chủy thủ, đâm vào giữa ngực, máu tươi trong nháy mắt ướt đẫm quần áo, chậm rãi ngã xuống.

“Trạch nhi, đừng!” Trong lòng Lâm Hải nổi lên một cỗ đau nhức kịch liệt, bi thương rống to một tiếng, sau đó đầu ông một tiếng, trong nháy mắt liền thanh tỉnh.

“Đậu phộng, bị lừa!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, lập tức biết rõ trước đó là Tâm Ma mê hoặc, còn mày chính mình có năm mươi phần trăm xác suất miễn dịch Tâm Ma, đối với ảo ảnh của Tâm Ma có kháng tính cực cao, tại dưới kích thích kịch liệt liền tỉnh táo lại, nếu không hậu quả khó mà lường được.

“A, đây là cái đồ vật gì?”

Đột nhiên, Tâm Ma cách đó không xa, kinh ngạc mở miệng.

Lâm Hải lúc này mới phát hiện, bằng chứng thông hành vậy mà bị cái Tâm Ma này cầm vào bên trong tay, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc mà nghiên cứu!

“Chết!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay, hung ác đập tới.

Hiện tại liền chỉ có một cái Tâm Ma Cự Thú này, Lâm Hải nhất định phải lấy thời gian ngắn nhất, đưa nó chém giết, sau đó cầm bằng chứng thông hành nhanh nhanh rời đi, nếu không một hồi đám Tâm Ma Cự Thú còn lại đến, muốn đi liền khó!

“Ngươi vậy mà từ Tâm Ma bên trong đào thoát được!”

Tâm Ma Cự Thú đối diện, còn tưởng rằng Lâm Hải vẫn hãm sâu trong Tâm Ma, căn bản không nghĩ tới Lâm Hải đã thanh tỉnh, còn dứt khoát lưu loát hướng nó phát động công kích như thế, nhất thời nháo cái trở tay không kịp!

Mắt thấy đao mang bổ đến, thân thể của Tâm Ma Cự Thú đột nhiên hạ thấp xuống, vung lên cái đuôi to lên, thôi động nước biển phun trào, thẳng đến đao mang mà nghênh đón.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!” Lâm Hải thấy vậy, nhất thời mừng thầm, nước biển phun trào, che giấu uy thế đáng sợ trong một đao kia của chính mình, Tâm Ma Cự Thú tuyệt đối nghĩ không ra, một đao kia lại là đáng sợ cỡ nào!

Phốc!

Đao mang cùng cái đuôi của Tâm Ma Cự Thú đụng vào nhau, như là thái thịt, trực tiếp đem cái đuôi của Tâm Ma Cự Thú cắt đứt, ném bay ra ngoài, ở trong nước biển phun ra một mảnh huyết sắc!

“Rống!”

Tâm Ma Cự Thú đau đớn hét lớn một tiếng, sắc mặt cũng bắt đầu trở nên vặn vẹo, trong mắt không khỏi lộ ra thần sắc hoảng sợ phẫn nộ.

“Ngươi cái nhân loại đáng chết này, ta giết ngươi!”

“Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!”

Ầm ầm ầm ầm!

Lâm Hải căn bản không cùng nó nói nhảm, trực tiếp liền oanh một cái Ngũ Lôi Oanh Đỉnh qua.

Tâm Ma Cự Thú lâm vào nổi giận, như là đánh mất lý trí, vậy mà không tránh không né, nâng lên bàn tay to lớn, hướng phía thiên lôi chộp tới, tựa hồ muốn đem thiên lôi xé nát, để phát tiết lửa giận trong lòng!

Thiên lôi một đường tiếp lấy một đường, đánh đầu nó bốc lên khói xanh, oa oa quái khiếu.

Oanh!

Đến lúc một đạo thiên lôi cuối cùng rơi xuống xong, Lôi Đình Chi Lực cực lớn, trực tiếp đem Tâm Ma Cự Thú bổ tới da tróc thịt bong, xương sọ vỡ nát, phanh một tiếng ầm vang sụp đổ!

“Đến!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng, trong nháy mắt đem bằng chứng thông hành giữ tại bên trong tay, đồng thời một tay lấy nội đan của Tâm Ma Cự Thú cầm tới.

“Việc này không nên chậm trễ, mau mau rời đi!”

Bằng chứng thông hành đã tới tay, mục đích lần này đã đạt tới, Lâm Hải không dám có chút trì hoãn, quay thân hình lại liền muốn rời khỏi.

Nhưng vừa quay đầu, thân thể Lâm Hải lại đột nhiên cứng đờ, sau đó sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng trắng bệch!

“Hỏng bét, đi không được!”

Chỉ thấy bốn phương tám hướng, lít nha lít nhít hàng trăm hàng ngàn Tâm Ma Cự Thú, đang nhanh chóng hướng phía bên trong mà đến, trong nháy mắt hình thành thế vây kín đối với Lâm Hải.

Chương 1153: Ta chỉ biết, tất cả các ngươi đều thuộc về ta!

“Quả nhiên là người tu hành nhân loại, ha ha ha!”

“Rất lâu không có nếm qua vị đạo của người tu hành nhân loại, ực ực ~ “

“Làm sao chỉ có một cái a, căn bản không có cách nào phân phối a!”

Tâm Ma Cự Thú lít nha lít nhít, không phân rõ số lượng, tất cả đều tuôn đi qua, như là mấy tòa núi to cao vút, đem Lâm Hải vây kín không kẽ hở ở giữa, con mắt sáng lên hứng thú nghị luận.

“Tên nhân loại này là Đông Thủy vực chúng ta dẫn đầu phát hiện ra trước, hiện tại ta tuyên bố chủ quyền đối với hắn!”

“Đánh rắm, rõ ràng là Nam Thủy vực chúng ta đuổi tới trước, tên nhân loại này thuộc về chúng ta!”

“Phát ra tin tức là Tây Thủy vực chúng ta, nên quy Tây Thủy vực chúng ta sở hữu!”

“Cũng đừng ầm ĩ nữa, từ khi cái Đảo chủ đáng chết kia hạ lệnh bắt giết, không để cho chúng ta lên bờ, chúng ta đã bao lâu không ăn qua thịt người, hôm nay thật vất vả có một cái, các ngươi liền nhường cho Bắc Thủy vực bọn ta đi!”

“Dựa vào cái gì a, nghĩ đến mỹ!”

“Đúng đấy, nhân loại này là của chúng ta!”

…

“A.” Lâm Hải đều đã chuẩn bị kỹ càng liều chết đánh cược một lần, nghĩ không ra bọn Tâm Ma Cự Thú này, vậy mà giống như năm tên trước đó, trước đã làm lên nội chiến tới.

Mà theo bọn nó lời nói, Lâm Hải cũng phân tích ra được, bọn này Tâm Ma Cự Thú là làm bốn nhóm, không có một cái nào thống nhất thủ lĩnh, mỗi một nhóm cũng muốn đem chính mình chiếm làm của riêng, mới có thể tranh chấp không nghỉ.

“Xem ra còn có chuyển cơ!” Bọn này Tâm Ma Cự Thú lộ ra vẻ đã đem Lâm Hải xem như vật trong bàn tay, căn bản không vội mà động thủ với Lâm Hải, não tử Lâm Hải lập tức phi tốc xoay tròn, tự hỏi kế thoát thân.

Trốn vào Thánh Cảnh, là biện pháp vạn bất đắc dĩ, Lâm Hải không muốn sử dụng, Quyển Châu Liêm mà nói, tuy có thể làm bước nhảy không gian ngắn ngủi, nhưng đao gió trong tường kép không gian quá mức khủng bố, Lâm Hải ở bên trong căn bản không di động được bao xa, liền lại phải đi ra, vẫn chạy không khỏi được.

Nghĩ kĩ lại, tựa hồ chỉ có dựa vào Đạo pháp thần thông, sinh sinh giết ra một đường máu.

“Đốt chúng nó!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, lập tức liền có quyết định!

“Các ngươi có thể đừng vội tranh, trước đem người này cầm xuống rồi lại nói hay không a?” Lúc này, rốt cục có một cái Tâm Ma Cự Thú thông minh chút, đột nhiên đứng ra, hướng phía đông đảo Tâm Ma Cự Thú rống nói.

“Nhất định phải nói rõ ràng trước, dù sao tên nhân loại này cũng chạy không thoát được!”

“Đúng đấy, vạn nhất động thủ, không có ai nói rõ, trực tiếp một ngụm đem người nuốt mất, chúng ta đi đâu nói rõ lí lẽ đây.”

“Không sai, tên nhân loại này mọc cánh khó thoát, không đáng để lo, chúng ta vẫn là ra quyết định thuộc về ai đi đã!”

“Vấn đề thuộc về ai, các ngươi không cần thảo luận nữa!” Bỗng nhiên, một đường thanh âm nhàn nhạt, tại bên tai bọn Tâm Ma Cự Thú này vang lên, nhất thời để tất cả chúng nó đều sững sờ, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Là ngươi, đang nói chuyện?”

“Rất tốt, vậy chính ngươi nói đi, ngươi muốn thuộc về một bên nào trong chúng ta, nguyện ý để người nào đem ngươi ăn hết!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy khinh thường, xùy cười một tiếng, ánh mắt lộ ra một vòng sát cơ!

“Ta thuộc về bên nào, ta không biết, ta chỉ biết, tất cả các ngươi đều thuộc về ta!”

Lời nói này của Lâm Hải, khiến tất cả đám Tâm Ma Cự Thú này đều sững sờ, còn không có chờ phản ứng lại, đột nhiên chấn kinh phát hiện, trên trán Lâm Hải, đột nhiên lộ ra một cái khe hẹp dựng thẳng.

“Mau nhìn, hắn vậy mà có ba con mắt!”

Thời khắc đám Tâm Ma Cự Thú đang tò mò, Lâm Hải đột nhiên há miệng, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ!

“Thần thông, Phần Thiên!”

Ông!

Trong nháy mắt, bên trong con mắt thứ ba của Lâm Hải nhảy lên ngọn lửa nhỏ màu tím, đột nhiên hóa thành vô số điểm sáng màu tím.

“A, các ngươi có cảm giác, đột nhiên có chút nóng hay không a?”

“Đúng vậy a, cảm giác giống như trên người bốc hỏa vậy!”

“Các ngươi mau nhìn bên trên, làm sao lại có một mảnh đỏ rực.”

Ngay tại thời khắc bọn Tâm Ma Cự Thú này đang mang lòng kinh ngạc, đột nhiên vô số đạo hỏa diễm, từ bên trên phi tốc rơi xuống, trong nháy mắt đem cả phiến hải vực thiêu đốt, biến thành biển lửa!

“A, trên người của ta bị lửa cháy!”

“Cứu mạng a, đốt chết ta á!”

Thiên Hỏa rơi xuống, đem hàng trăm hàng ngàn Tâm Ma Cự Thú này, tất cả đều vòng ở bên trong, hỏa diễm rơi vào trên người, trong nháy mắt đem Tâm Ma Cự Thú thôn phệ, tiếng gào cực kỳ bi thảm, vang bên tai không dứt!

“Qua!”

Lâm Hải đột nhiên quát lạnh một tiếng, Huyết Khô Lâu lần nữa bay ra, bay vào giữa không trung bắt đầu cấp tốc xoay tròn.

“Mau trốn a, nếu không phải chết hết!”

“Đây là lửa gì, vì cái gì không sợ nước a, cái đuôi của ta, a!!!!”

Tâm Ma Cự Thú trong nháy mắt đã loạn trận cước, tại trong biển lửa đang bao vây, điên cuồng chạy thục mạng.

Tiếc rằng, phía dưới thần thông Phần Thiên, một vùng biển này, tất cả đều bị đại hỏa vây quanh, căn bản không có bất luận cái lỗ hổng gì để chạy trốn, trên không càng là có vô số hỏa diễm, không ngừng rớt xuống.

Bọn Tâm Ma Cự Thú này, nhất thời như là bị bao vào trong lưới, căn bản không thể trốn đi đâu được, thời gian nháy mắt, liền có mấy trăm con bị ngọn lửa đốt thành tro bụi.

“Tha mạng a, đại năng nhân loại tha mạng a!”

Đám Tâm Ma Cự Thú may mắn còn sống, mỗi cái lộ ra vô cùng hoảng sợ thần sắc, một bên tránh né hỏa diễm, một bên sợ vỡ mật run giọng gào thét, bắt đầu hướng Lâm Hải cầu xin tha thứ.

Lâm Hải thì là cười lạnh, không nhúc nhích chút nào.

Đừng nói hắn căn bản liền sẽ không cứu những Tâm Ma Cự Thú này, coi như muốn cứu, thần thông Phần Thiên một khi thi triển, liền cả Lâm Hải cũng đều không thể làm hỏa diễm dập tắt, như thế nào đi cứu.

Muốn trách, chỉ có thể trách bọn Tâm Ma Cự Thú này tự tìm đường chết.

Nhìn cả phiến hải vực này, cũng bị lửa bừng bừng đốt cháy, biến thành một mảnh đỏ rực, hàng trăm hàng ngàn Tâm Ma Cự Thú trước đó này, cũng một cái tiếp lấy một cái, bị đốt thành tro bụi, Lâm Hải thở dài ra một hơi, biết rõ nguy cơ đã giải trừ.

Đến lúc một cái Tâm Ma Cự Thú cuối cùng, bị ngọn lửa quấn thân, thống khổ tru lên rồi ngã xuống, Lâm Hải mới quát nhẹ một tiếng!

“Thu!”

Nhất thời, con mắt thứ ba khép kín, phía trên cuối cùng không có hỏa diễm mới rơi xuống nữa.

Nhìn Hỏa Xà cao đến mấy trượng ở xung quanh, đang toán loạn trong nước biển, nhiệt độ nóng rực cao, đem nước biển cũng bốc hơi thành khí thể, không ngừng phát ra âm thanh xèo xèo, khói hồng bốc lên, Lâm Hải không khỏi thầm than một trận.

Cái thần thông Phần Thiên này, không hổ là thần thông mạnh nhất của chính mình, bầy Tâm Ma Cự Thú nhiều như thế, cứ như vậy dễ như trở bàn tay, tất cả đều bị tiêu diệt sạch sẽ, quả thực không nên quá nhẹ nhõm.

Bất quá cũng may mắn, cái thần thông Phần Thiên này, có thể tự động phân biệt địch ta, Lâm Hải tuy thân ở biển lửa, lại không có bất kỳ cái khó chịu gì, nếu không Lâm Hải đoán chừng chính mình từ lâu cũng đã hóa thành tro tàn!

“Đi!”

Lâm Hải rung động chân khí, thân thể thẳng tắp hướng phía trên mà bơi lên, cách Hỏa Xà khoảng mười trượng thì dừng lại, lẳng lặng nhìn khu vực biển lửa phía dưới.

Đinh!

Đột nhiên, Huyết Khô Lâu ở phía dưới ngừng chuyển động, theo tay Lâm Hải khẽ vẫy, Huyết Khô Lâu liền bay trở về.

Đồng thời, một tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên trong đầu.

Pháp bảo Huyết Khô Lâu đã hoàn thành lần tích súc năng lượng này, năng lượng trước mắt là 100 \ 100.

“Ta qua, chứa đầy!” Lâm Hải nhất thời vui vẻ, đồng thời âm thầm bàn tính một chút, Tâm Ma Cự Thú mà chính mình lần này dùng Phần Thiên giết chết, chỉ sợ có có đến mấy ngàn con đi.

Hơn nữa, tuyệt đối sẽ không phải toàn là một dạng đẳng cấp như năm cái đầu đần độn trước đó, trong đó tất nhiên bao quát cả Kim Đan trung kỳ, thậm chí Kim Đan hậu kỳ, nếu không không có khả năng chứa đầy nhanh như vậy!

“Đáng tiếc duy nhất, cũng là Phần Thiên quá mức bá đạo, liền cả nội đan của Tâm Ma Cự Thú, tất cả cũng đều bị đốt thành cặn bã, nếu không, mấy ngàn khỏa nội đan tất cả đều luyện hóa, chính mình con mẹ nó đoán chừng phải trực tiếp Thăng Thiên!”

Thời khắc đang bóp cổ tay thở dài, mí mắt Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, sau đó một cỗ dự cảm bất thường cực kỳ mãnh liệt, đột nhiên xông lên đầu.

“Không tốt!”

Còn chưa chờ Lâm Hải kịp phản ứng, đã thấy nước biển nơi xa đột nhiên kịch liệt bốc lên, giống như phát sinh biển động, cuốn tới, đồng thời một cỗ khí tức vô cùng khủng bố, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải khóa chặt!

“Mẹ nó!”

Sắc mặt Lâm Hải biến đổi lớn, da đầu cũng nổ đứng lên, gật đầu liền chạy!

Nhưng sau đó hắn lại sợ hãi phát hiện, thân thể của mình vậy mà bị nước biển hoàn toàn giam cầm, không động đậy được!

Chương 1154: Tâm Ma Vương

“Lại một cái Tâm Ma Cự Thú!!!”

Lâm Hải xuyên thấu qua thủy triều giống như là biển gầm kia, rõ ràng nhìn thấy, một cái Tâm Ma Cự Thú so với cái đám trước đó kia cơ hồ muốn lớn hơn gấp đôi, tựa như tia chớp, hướng phía mình lao tới.

"Nguyên Anh kỳ!!!"

Trong lòng Lâm Hải cự chiến, cảm giác cái Tâm Ma Cự Thú này cho hắn, so với Tần Thiên lúc trước còn kinh khủng hơn, tuyệt đối không phải Kim Đan kỳ có thể so sánh, khả năng duy nhất, cũng là yêu thú Nguyên Anh kỳ!

"Con mẹ nó a!"

Lâm Hải không khỏi thầm mắng, lấy tu vi giờ phút này của hắn, đối đầu với yêu thú Nguyên Anh kỳ, trên cơ bản là không có chút phần thắng nào!

Mắt nhìn cái Tâm Ma Cự Thú Nguyên Anh kỳ này, thân hình khổng lồ liền muốn đụng tới trên người mình, Lâm Hải không kịp nghĩ đến gì khác, Huyết Khô Lâu trong tay liền rời khỏi tay!

"Đi!"

Ông!

Huyết Khô Lâu lập tức bay lên không, cấp tốc xoay quanh, tản mát ra vô số sương máu, cùng thủy triều ngập trời đụng vào nhau.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, sương máu màu hồng trong nháy mắt đã đem thủy triều đỡ được, như là đụng vào trên tảng đá, bắn ngược hướng phía trên trùng kích, tại trên mặt biển của Tâm Ma Hải, nhất thời kích thích ra một cái cột nước cao lớn vài chục trượng!

Đinh!

Nhưng mà, vừa mới đưa thủy triều ngăn lại, cái Tâm Ma Cự Thú khủng bố này liền đưa một bàn tay quất vào bên trên Huyết Khô Lâu, Huyết Khô Lâu phát ra một tiếng ngâm khẽ, nhất thời sương máu đầy trời kia, sau mấy hơi giằng co, đột nhiên đình chỉ xoay tròn, rơi xuống đất.

Leng keng!

Pháp bảo Huyết Khô Lâu đã hao hết năng lượng, xin kịp thời tích súc năng lượng!

Phốc!

“Bà nội ngươi a!” Trong đầu xuất hiện tiếng nhắc nhở tin tức này, để Lâm Hải kém chút thổ huyết.

Giết mấy ngàn con Tâm Ma Cự Thú, thật vất vả đem năng lượng chứa đầy, còn không có che nóng hổi đâu, kết quả đã bị một bàn tay của cái Tâm Ma Cự Thú này, trực tiếp đập phế.

Lâm Hải thật không biết, là cái Tâm Ma Cự Thú này quá mạnh, hay là cái Huyết Khô Lâu này quá rác rưởi!

Nhưng mà, đã không có thời gian để đi nghĩ những thứ này, đồng thời với lúc Huyết Khô Lâu rơi xuống, bàn tay to của Tâm Ma Cự Thú, đã rơi vào trên thân Lâm Hải.

Thân thể Lâm Hải bị nước biển gắt gao đè ép, hành động bị giam cầm, muốn tránh căn bản đã không kịp, thậm chí ngay cả thời cơ trốn vào Thánh Cảnh cũng đều không có.

Ầm!

Một trảo này của Tâm Ma Cự Thú, trực tiếp đập vào bên trên lồng ánh sáng của Tị Thủy Châu, lồng ánh sáng trong nháy mắt đã vỡ vụn, Tị Thủy Châu hóa thành bụi phấn.

“Đậu phộng!”

Lâm Hải giật nảy cả mình, mất đi Tị Thủy Châu, áp lực nước biển đột nhiên tăng cường, giống như vô số trọng chùy rơi vào trên thân Lâm Hải, còn may Lâm Hải trước đó đã hướng lên trên một khoảng cách không ngắn, nếu không liền thoáng một cái, liền bị nước biển đè ép thành thịt.

Va chạm cực lớn của nước biển qua đi, móng vuốt của Tâm Ma Cự Thú, cũng rơi vào trên thân Lâm Hải.

Ầm!

Thân thể Lâm Hải, trực tiếp bị đánh bay, ở trong nước biển đẩy ra một cái thông đạo hình người thật dài, máu tươi trong nháy mắt liền phun ra, ở ngực đau đớn một hồi, như muốn ngạt thở!

“Trốn!”

Lâm Hải bị một trảo đánh bay, ngược lại kéo ra khoảng cách cùng Tâm Ma Cự Thú, khôi vừa phục năng lực hành động, Lâm Hải không dám dừng lại chút nào, sử xuất khí lực toàn thân, cấp tốc hướng phía mặt biển thoát đi.

Cái Tâm Ma Cự Thú này, Lâm Hải hiện tại đã trăm phần trăm khẳng định, tuyệt đối là Nguyên Anh kỳ, hơn nữa so Tần Thiên trước đó mà hắn gặp được, cũng mạnh hơn không chỉ một bậc.

Vừa mới nãy, may mắn có Lưu Sa Kim Giáp che chở, chính mình mới giữ được tính mạng, nhưng dù vậy, cỗ lực đạo to lớn này, vẫn là xuyên thấu qua Lưu Sa Kim Giáp, chấn thương nội tạng của Lâm Hải, khiến hắn chịu nội thương không nhẹ!

“A, có chút ý tứ?” Tâm Ma Cự Thú thấy Lâm Hải ăn một kích của chính mình, chẳng những không chết, xin có sức lực đào mệnh, nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

“Giết mấy ngàn tộc nhân của ta, còn muốn mạng sống?”

Tâm Ma Cự Thú hét lớn một tiếng, vừa muốn truy theo, lại đột nhiên sững sờ, con mắt rơi xuống bên trên Huyết Khô Lâu.

“Cái này, là Huyết Khô Lâu!”

Sắc mặt Tâm Ma Cự Thú biến đổi lớn, vô cùng kích động đem Huyết Khô Lâu nắm qua, thân thể run rẩy kịch liệt, tử tử tế tế tra nhìn.

“Không sai, là Huyết Khô Lâu, là pháp bảo của vương nhi đã mất tích của ta, Huyết Khô Lâu!”

Tâm Ma Cự Thú nhất thời kích động ngửa mặt lên trời cười to, nhưng cười được một nửa, lại đột nhiên ngừng, sắc mặt lộ ra thần sắc vô cùng sợ hãi.

“Pháp bảo của vương nhi ta, tại sao lại xuất hiện ở bên trong tay nhân loại kia, chẳng lẽ...”

Hoảng sợ cực lớn, trong nháy mắt phun lên trong lòng Tâm Ma Cự Thú, để nó liền nghĩ cũng không dám nghĩ xuống nữa!

“Đậu móa, bắt lấy nhân loại kia, nhất định phải hỏi rõ ràng!”

Sưu!

Sau một khắc, thân ảnh của Tâm Ma Cự Thú đột nhiên biến mất, hướng phía Lâm Hải mà đi.

Lâm Hải điên cuồng đào vong, thấy Tâm Ma Cự Thú không có đuổi tới, trong lòng thở phào may mắn, nhưng vừa mới thở phào, lại cảm thấy đột nhiên sau lưng có sóng lớn lăn lộn, không khỏi kinh ngạc quay đầu.

“Ai u, ta qua!”

Chỉ thấy Tâm Ma Cự Thú trong một cái nháy mắt, đã đuổi tới sau lưng, tốc độ quá nhanh căn bản không phải chính mình có khả năng so sánh.

“Mẹ nó!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đã xuất hiện trong tay!

“Bá Không Trảm!”

Lâm Hải quay đầu cũng là một đao, trước đó thi triển thần thông Phần Thiên, đã tiêu hao tuyệt đại bộ phận chân khí, lấy trạng thái trước mắt, cũng chỉ đủ thi triển Bá Không Trảm!

Bất quá, Lâm Hải cũng biết, một đao Bá Không Trảm kia, quyết không thương tổn được yêu thú Nguyên Anh kỳ, nhưng chỉ cần có thể đem nó ngăn trở nhất thời, đồng thời mượn nhờ lực phản chấn, tăng tốc độ chạy trốn của chính mình liền đầy đủ!

Ông!

Đao mang bay ra, nước biển chấn động một cơn, tốc độ của Tâm Ma Cự Thú cực nhanh, căn bản là không có cách tránh né, trực tiếp nhấc lên một mảnh sóng biển, cùng đao mang đụng vào nhau.

Toát!

Đao mang cắt chém sóng biển, phát ra một trận rít gào, lại xuyên thấu qua sóng biển, trực tiếp rơi tại trên thân Tâm Ma Cự Thú.

“Rống!”

Tâm Ma Cự Thú phát ra một tiếng gào thét thống khổ, bên trên cánh tay phải trong nháy mắt đã máu chảy ồ ạt.

Tthân thể Lâm Hải bị lực phản chấn bắn bay, đồng thời không khỏi quay đầu nhìn lại, khi thấy cảnh này, nhất thời con mắt lập tức trừng tròn xoe, quả thực không thể tin được!

“Ta qua, cái Tâm Ma Cự Thú này thụ thương. Làm sao có thể?”

Lâm Hải vô cùng kinh ngạc, một đao Bá Không Trảm kia của chính mình, tuy uy lực không thể khinh thường, nhưng chỉ là Kim Đan hậu kỳ đều có thể nhẹ nhõm hóa giải a, làm sao cái Tâm Ma Cự Thú Nguyên Anh kỳ này, vậy mà không chịu nổi.

Giật mình một lát, Lâm Hải trong đầu lóe sáng linh quang, trong nháy mắt đã hiểu được!

“Ha ha, ta biết, cái Tâm Ma Cự Thú này, căn bản không hiểu đạo hạnh!”

Thời điểm trước đó khi Lâm Hải chém giết Tâm Ma Vương tử, liền đã phát hiện gã không hiểu đạo hạnh, nghĩ không ra loại yêu thú này, đến Nguyên Anh kỳ, vẫn không hiểu đạo hạnh!

Mà một đao Bá Không Trảm của chính mình kia, thế nhưng là tương đương với một kích Đạo pháp của Nguyên Anh sơ kỳ a, không có đạo hạnh mà tiến hành hóa giải mà nói, cái Tâm Ma Cự Thú này tự nhiên không chống đỡ được!

“Nếu nói như thế, chính mình chưa hẳn không có khả năng cùng đánh một trận a!”

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, có muốn ăn viên thuốc, cùng cái Tâm Ma Cự Thú này cùng chết một chút hay không, đột nhiên cảnh tượng trước mắt mạnh mẽ biến đổi, vậy mà trở lại trong cái sơn cốc ngoài thành Phong Lam kia!

“Chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải nhất thời sững sờ, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, đã thấy trên đỉnh đầu, một cái bong bóng trong suốt cực lớn, có một cái Tâm Ma Cự Thú đang bị giam ở trong đó.

“Tâm Ma Vương tử?” Lâm Hải giật nảy cả mình, hơn nữa hắn không tự chủ được, bắt đầu đếm lại đếm.

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu...”

Ông!

Bong bóng đột nhiên rạn nứt, Tâm Ma Vương tử nhất thời cất lên một tiếng cười quái dị, thoát khốn mà ra!

“Nhân loại đáng chết, đi chết đi!”

Tâm Ma Vương tử sau khi thoát khốn, rít lên một tiếng, hướng phía Lâm Hải liền bắt tới.

“Chỉ bằng ngươi, cũng muốn giết ta!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nơi tay, cùng Tâm Ma Vương tử đấu cùng một chỗ!

…

Tràng cảnh vô cùng quen thuộc, tại trước mặt Lâm Hải một lần nữa trình diễn một lần, khi Lâm Hải đem Tâm Ma Vương tử trực tiếp luyện hóa trong Lão Quân Lô, trong tay nâng lên nội đan của gã, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét phẫn nộ đến cực hạn!

“Rống!”

Đầu Lâm Hải ông một tiếng, trong nháy mắt thanh tỉnh, đã thấy Tâm Ma Cự Thú đang dùng ánh mắt đỏ như máu, mang theo vô tận cừu hận nhìn mình chằm chằm.

“Ngươi cái nhân loại đáng chết này, vậy mà giết vương nhi của ta, hôm nay ta tất sẽ để ngươi nếm nỗi khổ mất sạch thân nhân, tại bên trong vô tận tra tấn, vĩnh viễn không thể luân hồi!!!”

Theo Tâm Ma Cự Thú gầm lên giận dữ, trong tay nó, đột nhiên nhiều thêm một người!

Chương 1155: Trả thù đáng sợ

“Trạch nhi!”

Lâm Hải thấy thế, sắc mặt nhất thời đại biến, lộ ra vẻ hoảng sợ!

Chỉ thấy Tâm Ma Cự Thú phất tay, vậy mà trực tiếp đem Ngọc Thiên Trạch chờ đợi tại trên mặt biển, sinh sinh kéo vào trong biển, giữ tại bên trong cự trảo!

“Lâm Hải!”

Ngọc Thiên Trạch bị cự trảo của Tâm Ma Cự Thú Cự Trảo nắm đến gắt gao, sắc mặt cũng nghẹn đến đỏ bừng vô cùng, hô hấp cũng sắp không thở nổi.

“Thả Trạch nhi, nếu không ta giết ngươi!” Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao quét ngang nơi ngực, hướng phía Tâm Ma Cự Thú lớn tiếng rống giận nói.

“Thả nàng, ha ha ha ha!” Tâm Ma Cự Thú phát ra một tiếng cười như khóc như cười, sau đó đột nhiên ngừng, trong mắt lóe lên quang mang hung ác!

“Ngươi để cho ta thả nàng. Nhưng khi đó, ngươi vì cái gì không thả vương nhi của ta!!!”

“Tâm Ma Vương ta tu được một ngàn năm trăm năm, tất cả thân nhân đều dần dần điêu linh, chỉ còn lại có vương nhi làm bạn tại bên ta, nghĩ không ra thân nhân duy nhất của bản vương, tại nhiều năm trước lại đột nhiên mất tích, lại không nghĩ ra lại chết tại bên trong tay của ngươi!”

“Ngươi là phụ thân của Tâm Ma Vương tử? Ngươi chính là Tâm Ma Vương!!!” Trong lòng Lâm Hải rung mạnh, rốt cục biết rõ đầu Tâm Ma Cự Thú này, vì làm gì đáng sợ như thế.

“Không sai, ta chính là Tâm Ma Vương!” Tâm Ma Vương gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, cười lạnh một tiếng.

“Nếu ngươi đã giết chết người ta quan tâm nhất, vậy ta liền đem người ngươi quan tâm nhất, đều giết chết ở trước mặt ngươi, để nội tâm ngươi nhận hết dày vò, sống không bằng chết!”

“A!” Nói xong, Tâm Ma Vương đột nhiên gầm lên giận dữ, móng vuốt nắm chặt Ngọc Thiên Trạch, đột nhiên vừa dùng lực!

Phốc!

Thân thể mềm mại của Ngọc Thiên Trạch, trong nháy mắt bị chèn phá, trực tiếp hóa thành một đoàn sương máu.

“Lâm Hải, ta muốn chết, ngươi đến cùng có yêu ta hay không?” Ngọc Thiên Trạch mặt đầy nước mắt, vừa nói xong, lộc cộc một tiếng, đầu lâu từ trên thân thể đã hóa thành sương máu, lăn xuống!

“Trạch nhi! Trạch nhi!!!”

Đầu Lâm Hải ông một cái, như gặp phải trọng kích, thân thể nhoáng một cái kém chút ngã quỵ, nước mắt trong nháy mắt liền chảy xuống.

“Trạch nhi, ngươi đừng chết, đừng chết a!”

Trơ mắt nhìn Ngọc Thiên Trạch chết thảm ở trước mặt mình, trong lòng Lâm Hải tựa như bị cắm một cây đao, đau đớn toàn tâm, để Lâm Hải cơ hồ ngất đi!

“Ha ha ha, ha ha ha ha ha ha ha!” Tâm Ma Cự Thú ngửa mặt lên trời phát ra một trận cuồng tiếu, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng đắc ý, biểu lộ càng trở nên dữ tợn.

“Để ngươi giết vương nhi của ta, cảm giác đánh mất thân nhân, thế nào a, ừm!”

“Ta con mẹ ngươi, ta giết ngươi!” Buồn giận giao kết, Lâm Hải như là kẻ điên, vung Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, liều mạng liền xông lại.

“Đứng lại cho ta! Ngươi xem một chút đây là ai!”

Tâm Ma Vương đột nhiên hét lớn một tiếng, theo sau bàn tay bỗng nhiên tìm tòi!

“A!”

Đột nhiên, một tiếng kinh hô truyền ra, sau đó một thân ảnh uyển chuyển, đột nhiên bị kéo vào trong nước, rơi tại bên trong trảo của Tâm Ma Vương Ma.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, trong nháy mắt trái tim kém chút nhảy ra!

“Vân Vân, làm sao ngươi lại tới đây được?.”

Bị Tâm Ma Vương bắt lấy, không phải là ai khác, chính là muội muội của Lâm Hải, Lâm Vân!

“Ca, ta cũng không biết a, ta đang đi học đâu, đột nhiên liền bị một cỗ lực lượng khổng lồ bắt đi, đây là đâu vậy ca, ta rất sợ hãi a!” Mặt mũi Lâm Vân nhất thời tràn đầy hoảng sợ mà khóc lên.

“Ta con mẹ ngươi, thả muội muội ta ra!!!” Lâm Hải trợn mắt trừng trừng, hướng phía Tâm Ma Vương giận dữ quát!

“Thả? Ha ha ha ha!” Tâm Ma Vương cất tiếng cười to, trong mắt càng điên cuồng lên!

“Thế nào, cái này chỉ là vừa mới bắt đầu, liền không chịu được sao?” Nói xong, bên trong mắt của Tâm Ma Vương đột nhiên hiện lên vô tận cừu hận, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hừ lạnh một tiếng!

“Hừ, ta muốn để ngươi của thân nhân, từng cái chết ở trước mặt ngươi!”

“Ngươi con mẹ nó dám!” Hai mắt Lâm Hải huyết hồng, rống lớn như người điên.

“Ca, cứu ta a, ta không muốn chết a!” Lâm Vân cũng bị dọa sợ, khóc lớn cầu cứu nói.

“Ngươi không muốn chết a?” Tâm Ma Cự Thú đột nhiên liếc nhìn Lâm Vân một chút, đem Lâm Vân dọa đến toàn thân giật mình một cái!

“Ngươi ma quỷ này, mau thả ta, nếu không ca ca ta sẽ giết ngươi, ca ca ta rất lợi hại!”

“Có đúng không? Vậy liền để ca ca ngươi, tới giết ta đi!” Nói xong, Tâm Ma Cự Thú đột nhiên há miệng ra, trực tiếp đem Lâm Vân nuốt vào, miệng lớn bắt đầu nhai nuốt!

“A!” Lâm Vân kêu đau một tiếng, liền không có âm thanh.

“Ha ha, ăn ngon! Vừa tươi lại non!” Tâm Ma Vương cười lớn!

Đầu Lâm Hải ông một tiếng, thân thể nhoáng một cái, trong lòng nháy mắt bị thống khổ cực lớn bao phủ!

“Vân Vân, Vân Vân a!” Lâm Hải lên tiếng khóc lớn, bi thương vạn phần!

“Đây là đâu, đây là địa phương nào?” Đột nhiên, lại một đạo thanh âm cực quen thuộc, mang theo vô cùng sợ hãi, tại bên tai Lâm Hải vang lên.

Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, cảm giác một cỗ hoảng sợ ngập trời từ trong lòng dâng lên, gian nan ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ nhìn một chút, dưới chân Lâm Hải không vững, phù phù một tiếng ngã sấp xuống.

"Mẹ, mẹ!!!"

Tống Cần mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, nghe được tiếng la vội vã ngẩng đầu, thời điểm khi thấy Lâm Hải, nhất thời kinh hô lên.

"Tiểu Hải, chúng ta đây là đang ở đâu a? Ta đang nấu cơm cho ngươi cha đâu, làm sao lại tới chỗ này, bên trong này làm sao tất cả đều là máu a, ta thật là sợ a!"

"Mụ, đừng sợ, có nhi tử ở đây!" Lâm Hải cố nén hoảng sợ trong lòng, lên tiếng an ủi nói.

"Ha ha ha ha!" Tâm Ma Vương lần nữa phát ra tiếng cười đắc ý.

"A, yêu quái!" Tống Cần nghe được thanh âm, đột nhiên quay đầu, bị dọa đến kém chút ngất đi!

"Ngươi cho rằng con của ngươi, có thể bảo trụ mạng của ngươi sao? Đừng vọng tưởng!"

Cánh tay của Tâm Ma Vương đột nhiên giơ lên, đem Tống Cần giơ cao khỏi đỉnh đầu!

"A, ngươi thả ta ra a, ngươi muốn làm gì!" Tống Cần lập tức hoảng sợ hô nói.

"Làm gì? Hắc hắc hắc, tự nhiên là tại trước mặt con của ngươi, giết ngươi!"

Nói xong, Tâm Ma Cự Thú đột nhiên mở cái miệng rộng, liền muốn đem Tống Cần nuốt!

"Dừng tay, mau dừng tay!" Lâm Hải vội vã hô nói, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, tinh thần đều nhanh sụp đổ!

"Ngươi thả mẹ ta ra, van cầu ngươi thả mẹ ta ra!" Lâm Hải dùng hết khí lực toàn thân, hướng phía Tâm Ma Vương rống lớn.

“Thả bà ta? Ngươi nghĩ đẹp!” Tâm Ma Vương nói xong, trực tiếp đem Tống Cần nhét vào trong miệng!

“A a a a a!!!!!”

Lâm Hải phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, ôm đầu gầm lên giận dữ, nước mắt không nghe sai khiến mà chảy xuống.

“Tiểu Hải, ngươi làm gì quỳ gối ở chỗ này vậy a, nhìn thấy mẹ ngươi không?”

Lại là một cái thanh âm vô cùng quen thuộc vang lên, Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, nhất thời mắt lộ tuyệt vọng!

“Tiểu Hải, ngươi làm sao lại khóc?” Lâm Văn không khỏi kinh ngạc hỏi.

“Thả cha ta, van cầu ngươi, thả cha ta!” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy lệ, hướng phía Tâm Ma Cự Thú khẩn cầu nói.

Tâm Ma Vương chỉ cười lạnh một tiếng, bàn tay to lớn đột nhiên rơi xuống, trực tiếp đem Lâm Văn đập thành một đoàn sương máu!

“Không!!!”

Lâm Hải đột nhiên đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao quăng ra, đầu óc trống rỗng, lâm vào trạng thái điên cuồng!

Tâm Ma Vương nhìn thấy Lâm Hải thàng cái dạng này, ngoan sắc trong mắt càng phát ra càn rỡ, lần nữa vung tay lên, lại là một bóng người xuất hiện!

“Lão công, ngươi làm sao vậy? Đây là đâu a?” Lần này xuất hiện, thình lình chính là Liễu Hinh Nguyệt!

Tiếng rống của Lâm Hải đột nhiên ngừng lại, trong nháy mắt nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt, đột nhiên lâm vào vô tận tuyệt vọng!

“Hinh Nguyệt, đi, đi mau a!!!”

“Đi? Ha ha ha ha, đến cũng đừng nghĩ đi!” Tâm Ma Vương đột nhiên phát ra nụ cười âm u.

“Cô gái này, hẳn là người ngươi quan tâm nhất đi?” Tâm Ma Vương nói, đột nhiên vươn một tay chộp lấy Liễu Hinh Nguyệt vào bên trong tay.

“Ngươi cái yêu quái này, nhanh thả ta ra!” Liễu Hinh Nguyệt vừa kinh vừa sợ, hợp lực giãy dụa!

Tâm Ma Vương thì là nhìn sang Lâm Hải, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Hiện tại, ta liền ở ngay trước mặt ngươi, đem nàng xé nát!” Nói xong, hai cái móng vuốt của Tâm Ma Vương đột nhiên tóm hai bên mắt cá chân của Liễu Hinh Nguyệt, dùng lực hướng hai bên xé rách ra!

“Hinh Nguyệt!!!”

Sương máu phun ra, Lâm Hải kêu đau một tiếng, nhất thời ngửa mặt ngã quỵ!

Chương 1156: Đãi ngộ phòng tối

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha!” Tâm Ma Vương thấy Lâm Hải bi thương ngất điứ, nhất thời cất tiếng cười to, trong tiếng cười mang theo cực kỳ bi ai vô tận.

“Vương nhi a, phụ vương đã báo thù cho ngươi, cái nhân loại giết chết ngươi này, bản thân đã trải qua chuyện tất cả những người trọng yếu nhất trong sinh mệnh hắn, đều đã chết ở trước mắt, nội tâm nhận vô tận tra tấn thống khổ, ta có thể cảm giác được bi thống cực lớn của hắn, cùng linh hồn yếu ớt sắp sụp đổ!”

“Bất quá, như thế vẫn chưa đủ để đền bù sai lầm giết chết ngươi của hắn, anh linh vương nhi ngươi đi chậm một chút, nhìn phụ vương đem hắn tháo thành tám khối, để an ủi ngươi trên trời có linh thiêng!”

Nói xong, Tâm Ma Vương đột nhiên xòe bàn tay ra, bỗng nhiên khẽ hấp, trực tiếp đem Lâm Hải hút lên, hướng bên trong tay bay tới.

“Người nhân loại tu hành đáng giận, chết đi cho ta!”

Tâm Ma Vương gầm thét một tiếng, mắt thấy liền muốn đem Lâm Hải giữ trong tay, hung hăng bóp nát, nhưng lại tại trong cái lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Lâm Hải vốn đã hôn mê, con mắt đột nhiên mở ra, giống như hiện lên một đường chớp nhoáng, nơi nào còn có nửa phần dấu hiệu bị Tâm Ma mê hoặc.

“Ngươi thoát khỏi Tâm Ma, điều đó không có khả năng!”

Tâm Ma Vương quá sợ hãi, không khỏi kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

Mà Lâm Hải căn bản không cùng gã nói nhảm, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đã nâng quá đỉnh đầu, mang theo vô tận cừu hận, hướng phía đỉnh đầu Tâm Ma Vương, hung ác bổ xuống!

“Ta con mẹ nó a giết ngươi!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, khí thế toàn thân liên tiếp trèo lên, trong nháy mắt đã đem chân khí vận chuyển đến cực hạn, đao mang thoát thể mà ra, giống như hiện lên một tia chớp, hướng phía Tâm Ma Vương liền rơi xuống!

“Hỗn đản!”

Tâm Ma Vương nhất thời không kịp trở tay, thân hình khổng lồ bối rối cấp tốc lui lại, đồng thời hai cái bàn tay to lớn liên tục huy vũ, mang theo một mảnh sóng nước, phóng tới đao mang trên đỉnh đầu!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, đáy biển như là phát sinh động đất cấp chín, sóng nước chấn động một mảnh, ba đào hung dũng, thân hình khổng lồ của Tâm Ma Vương, bị sóng nước trực tiếp trùng kích ra ngoài xa vài trăm thước, mới dừng lại, trong mắt bắn ra hung quang!

Bạch!

Lâm Hải hạ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuống, chỉ vào Tâm Ma Vương ở phía xa, trong mắt lấp lóe quang mang đỏ thẫm, sát cơ lẫm nhiên!

“Tâm Ma Vương, tuy hết thảy trước đó, tất cả đều là ảo giác, nhưng lại để cho ta thân lâm kỳ cảnh, chân chân thực thực cảm nhận được vô tận thống khổ mất đi thân nhân!”

“Tuy ta biết, thân nhân của ta hiện tại bình yên vô sự, nhưng ngươi dám biến ảo ra chuyện giết chết thân nhân của ta, cho dù tất cả đều là giả, ta cũng quyết không thể tha thứ!”

“Hôm nay, ngươi hẳn phải chết!”

“Ta chết? Ha ha ha!” Tâm Ma Vương cười lạnh một trận, “Chỉ bằng một cái tu sĩ Kim Đan nho nhỏ như ngươi?”

“Giết ngươi, đầy đủ!” Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Tốt tốt tốt!” Tâm Ma Vương nghiền ngẫm gật gật đầu, “Bất quá ta thật có một chút ngạc nhiên, ngươi đến tột cùng là là thế nào từ bên trong huyễn cảnh của Tâm Ma ta thoát ra khỏi đó?”

Lâm Hải nghe được, trong lòng thì là hoảng sợ một trận, đồng thời cũng âm thầm may mắn vô cùng!

Không thể không thừa nhận, cái Tâm Ma Huyễn Thuật của Tâm Ma Vương này, so với những Tâm Ma gặp được trước đó, thậm chí cả Tâm Ma Vương tử, đều cường đại hơn quá nhiều.

Dù cho Lâm Hải vẫn luôn hết sức chăm chú phòng bị, nhưng vẫn là trong lúc bất tri bất giác trúng phải thuật này, tràng diện cùng tình cảnh rất thật kia, để Lâm Hải căn bản phát giác không ra một tia là giả.

May mắn vào lúc cuối cùng, năm mươi phần trăm miễn dịch Tâm Ma, đã sinh ra một tia hiệu quả, để đầu não Lâm Hải, khôi phục thư thái trong nháy mắt.

Liễu Hinh Nguyệt giờ phút này chính là thực lực Nguyên Anh, căn bản không có khả năng bị Tâm Ma Vương giết chết dễ như trở bàn tay được, Lâm Hải trong nháy mắt đã kết luận, hết thảy trước đó tất cả đều là ảo ảnh, mới làm bộ hôn mê để lừa gạt Tâm Ma Vương, chuẩn bị tìm cơ hội nhất đao giết địch.

Nhưng Tâm Ma Vương chung quy vẫn là yêu thú Nguyên Anh kỳ, tuy bị trúng một đao xuất kỳ bất ý của Lâm Hải, làm cho cực kỳ chật vật, nhưng cuối cùng chỉ là bị bức lui, không có bị thương tổn đến mảy may.

Bất quá, Lâm Hải đương nhiên sẽ không nói rõ cho Tâm Ma Vương, chỉ nhìn Tâm Ma Vương cười lạnh.

“Ngươi chỉ cần phải biết, Tâm Ma đối với ta vô dụng, liền đầy đủ!”

“Thật vô dụng đối với ngươi sao?” Tâm Ma Vương bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng, ánh mắt lộ ra đùa giỡn.

Tuy Lâm Hải cuối cùng đã thoát khỏi Tâm Ma, nhưng muốn nói Tâm Ma không thể có hiệu quả đối với Lâm Hải, này là tuyệt đối không có khả năng, bộ dáng thống khổ trước đó của Lâm Hải, Tâm Ma Vương là xem ở bên trong mắt, đó thật là đau thấu tim gan, căn bản không có khả năng là giả ra tới.

Đã như vậy, có thể làm cho Tâm Ma phát tác một lần, liền có thể phát tác lần thứ hai, Lâm Hải quyết không thể nào mỗi lần cũng đều là may mắn như vậy!

Nghĩ đến chỗ này, hai con mắt của Tâm Ma Vương, đột nhiên hiện lên một đường u quang.

“Không tốt!”

Lâm Hải theo bản năng ý thức được không ổn, không kịp ngẫm nghĩ nữa, trực tiếp thi triển Quyển Châu Liêm, đem không gian bên cạnh thân cuốn lên, sưu một tiếng, liền nhảy vào tường kép không gian!

“Ừm?” Tâm Ma Vương sững sờ, sau đó thầm mắng một tiếng, chính mình vừa muốn đem Lâm Hải đưa vào Tâm Ma Cảnh, không nghĩ tới Lâm Hải giảo hoạt như vậy, thế mà trốn thoát.

Thân ảnh nhoáng một cái, thân hình khổng lồ của Tâm Ma Vương, liền đến trước mặt tường kép không gian, nghi hoặc hướng phía bên trong nhìn lại.

Còn chưa chờ thấy rõ, quang mang trước mặt đột nhiên biến mất, tường kép không gian đã khép kín, mà sau lưng Tâm Ma Vương lại đột nhiên truyền đến động tĩnh.

Tâm Ma Vương mạnh mẽ giật mình, bỗng nhiên quay đầu, đã thấy một đạo đao mang cực lớn, đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu.

Cho tới giờ khắc này, âm thanh quát chói tai của Lâm Hải mới vang lên tại bên tai.

“Bá Không Trảm!”

“Hỗn đản!” Tâm Ma Vương bị dọa đến ngao một tiếng, thân hình khổng lồ trong nháy mắt nhảy ra, đồng thời nhấc lên một mảnh sóng biển, cùng Bá Không Trảm gặp nhau giữa không trung.

Oanh!

Một tiếng trầm đục cực lớn, như là thác nước bị cắt chém, đáy biển vậy mà xuất hiện một đường khoảng cách chân không, đao mang bổ ra sóng nước, thẳng hướng phía Tâm Ma Vương mà đuổi theo!

“Thật sự là đáng giận!” Tâm Ma Vương giận mắng một tiếng, tuy sóng biển không ngăn được một đao kia của Lâm Hải, nhưng cũng làm cho Tâm Ma Vương thoát ly hiểm cảnh, hai cái cự trảo vội vàng trên dưới giao nhau, bày ra một cái hình cầu.

“đi!”

Nhất thời, một quả cầu nước to lớn đỏ như máu, tốc độ như là sao chổi, cuồn cuộn nghênh tiếp đao mang!

Ầm!

Đao mang trong nháy mắt đã bị ngăn trở, cùng quả cầu nước kia chạm vào nhau, trong khoảnh khắc nổ bể ra, đem cả phiến hải vực quấy bốc lên một mảnh!

Hơi nước tán đi, bên cạnh Lâm Hải, đột nhiên nổi lên một mảnh quang mang, cánh cửa màu đen lần nữa xuất hiện.

Sưu!

Lâm Hải cũng không do dự mảy may, thả người nhảy vào trong tường kép không gian!

“Hỗn đản, lại tới một chiêu này!”

Tâm Ma Vương đại nộ, thấy Lâm Hải căn bản không cho mình thời cơ thi triển Tâm Ma Chi Thuật, lần nữa nhảy vào trong cái cánh cửa màu đen kỳ quái này, thân ảnh không khỏi lóe lên, sưu một tiếng, cũng đi theo nhảy vào, truy sát Lâm Hải!

Nhưng vừa mới nhảy vào qua, Tâm Ma Vương nhất thời ngao một tiếng tru lên, trên thân nhất thời bị cuồng phong sắc bén như đao, cắt tới máu me đầm đìa, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại đau đớn khó nhịn, để trong lòng gã dâng lên báo động không tốt!

“Đậu móa, đây là cái nơi quái quỷ gì!”

Tâm Ma Vương vốn cho rằng Lâm Hải đều có thể đi vào, lại lông tóc không tổn hao gì mà đi ra, chính mình so với Lâm Hải cao hơn một cái đại cảnh giới, tự nhiên cũng sẽ không có nguy hiểm gì, lại không nghĩ rằng cuồng phong bên trong sẽ khủng bố như thế!

Nếu là ở trong cái không gian màu đen kỳ quái này nghỉ ngơi một lát, liền xem như gã có thân thể Nguyên Anh, cũng chỉ có kết quả bị tươi sống cắt chém thành thịt, Tâm Ma Vương cũng không dám có chút lưu lại, quay đầu liền muốn đi ra, nhưng ngay lúc này, cánh cửa màu đen sau lưng, đột nhiên khép kín, cả vùng không gian liền là một màu đen kịt!

“Mẹ nó!” Tâm Ma Vương thầm mắng một tiếng, dọa đến vãi cả linh hồn.

Mà đúng lúc này, đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một bóng người chớp động, lập tức nhận ra chính là Lâm Hải!

“Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có đem tên nhân loại này bắt lấy, hắn đã có thể làm ra mảnh không gian màu đen này, tất sẽ có biện pháp ra ngoài, nếu không chính mình hôm nay liền nguy hiểm!”

Nghĩ đến chỗ này, Tâm Ma Vương phát huy tốc độ lớn nhất, thẳng đến chỗ Lâm Hải mà phóng đi.

Lâm Hải thấy thế, thì là nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười tà tà.

“Muốn bắt ta? Ca ca không chơi với ngươi! Chính ngươi ở lại bên trong đây hưởng thụ một chút, đãi ngộ phòng tối đặc biệt vì ngươi mà thiết kế đi!”

Chương 1157: âm hồn bất tán

Mắt thấy Tâm Ma Vương nhào tới, Lâm Hải lần nữa thi triển Quyển Châu Liêm, vậy mà tại bên trong tường kép không gian, lại xuất hiện một cánh cửa có màu đen càng đậm hơn.

Sưu một tiếng, Lâm Hải không chút do dự mà nhảy vào, thân ảnh trong nháy mắt đã biến mất.

Tâm Ma Vương bỗng nhiên sững sờ, thân hình dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ do dự!

Giờ phút này, toàn thân nó cũng đã không có một chỗ nào là hoàn hảo, đau đớn cực lớn để nó cơ hồ điên cuồng, tất cả hết thảy đây đều là do cái không gian quỷ dị màu đen này bố trí.

Bây giờ, thấy Lâm Hải lần nữa nhảy vào một tầng không gian khác, Tâm Ma Vương cũng không dám đi theo vào!

Mà liền trong chớp nhoáng công phu này, ở chỗ mấy chục mét phía trước, Lâm Hải đột nhiên nhảy ra.

“Chạy đi đâu!” Tâm Ma Vương gầm thét một tiếng, liền truy theo qua.

Nhưng mà, thân ảnh nó vừa mới động, Lâm Hải đã cuốn không gian lên, nhảy về Tâm Ma Hải, Tâm Ma Vương trễ một bước, quang mang trước mắt lóe lên, cánh cửa màu đen trong nháy mắt đã đóng lại, cả vùng không gian nhất thời lâm vào một màu đen kịt, chỉ còn lại có thanh âm như là gào khóc thảm thiết của cuồng phong.

Tâm Ma Vương gặp tình hình này, trên mặt nhất thời lộ ra cực độ hoảng sợ, hướng phía tường kép không gian điên cuồng công kích một trận!

“Đậu móa, cửa đâu! Đây là chỗ nào? Cái này con mẹ nó đến cùng là ở chỗ nào?.”

“Đáng giận! Thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài!”

“Không!!! A!!!”

Bất quá, cử động điên cuồng cùng hò hét của nó, Lâm Hải đã không nghe được.

Lâm Hải lúc này, đã từ bên trong tường kép không gian đi ra, vô cùng kiệt sức hướng phía mặt biển bơi lên, trên thân thỉnh thoảng có máu từ bên trong khe hở bị cắt đứt của Lưu Sa Kim Giáp chảy ra, cùng nước biển đỏ như máu, hòa làm một thể.

Phốc!

Không biết qua bao lâu, bọt nước trên mặt biển tung tóe, đầu Lâm Hải liền lộ ra.

“Trạch nhi!” Lâm Hải hữu khí vô lực hô hô một tiếng, Ngọc Thiên Trạch nơi xa vội vàng quay đầu, nhìn thấy Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi làm sao?”

Ngọc Thiên Trạch kinh hô một tiếng, thân ảnh chớp liên tục, vượt biển mà tới, khẽ vươn tay đem Lâm Hải từ trong biển vớt lên, ôm vào trong ngực.

“Ngươi làm sao lại bị thương tổn nặng như vậy?.”

Chờ sau khi thấy rõ thương thế của Lâm Hải, sắc mặt Ngọc Thiên Trạch đại biến, sau đó chỉ thấy Lưu Sa Kim Giáp trên thân Lâm Hải, đã sớm bị cắt chém thành vô số mảnh vỡ, từng mảnh rớt xuống.

Mà phía dưới Lưu Sa Kim Giáp, thân thể Lâm Hải, đã sớm máu thịt be bét, thậm chí số có đạo vết thương, sâu thấy cả xương!

“Lỗ mãng tiến vào không gian thứ hai, lần này chơi lớn!” Lâm Hải cười khổ một tiếng, nhất thời đau một trận ma quỷ.

Lúc trước hắn tại bên trong tường kép không gian, sợ trực tiếp nhảy ra, lấy tốc độ của Tâm Ma Vương, cũng sẽ tại đuổi tại trước khi tường kép không gian của chính mình khép kín, theo sát mà đi ra.

Vì vậy, Lâm Hải tại bên trong tường kép không gian, lần nữa thi triển Quyển Châu Liêm, xốc lên một tầng tường kép không gian càng sâu hơn, để mà hoặc Tâm Ma Vương.

Tuy Tâm Ma Vương bởi vì cố kỵ, không dám truy vào, mà Lâm Hải cũng thành công chạy ra cự ly xa, thuận lợi đào thoát, đem Tâm Ma Vương đóng tại bên trong tường kép không gian, nhưng có một chút chuyện Lâm Hải cũng tính sai.

Hắn không nghĩ tới, tầng thứ hai của tường kép không gian, uy lực cuồng phong ở bên trong, vậy mà so với tầng thứ nhất còn cường đại hơn nhiều, ỷ vào Lưu Sa Kim Giáp, tại tầng thứ nhất tuy cũng sẽ bị thương tổn, nhưng không đến mức quá nghiêm trọng.

Nhưng sau khi vào tầng thứ hai, Lâm Hải mới phát hiện, đao gió ở bên trong này, thế mà cơ hồ cắt chém đến xương cốt của hắn, dọa đến Lâm Hải vội vàng chạy ra, dù vậy, vẫn là bị thương cực kỳ nặng.

Bất quá vạn hạnh là, cuối cùng đã đem Tâm Ma Vương giải quyết, tại bên trong tường kép không gian, coi như nó có thân thể Nguyên Anh, chỉ cần ra không được, một lúc sau cũng đừng hòng còn sống!

Nhưng đáng tiếc duy nhất là, vô pháp đem Nguyên Anh của Tâm Ma Vương bắt lấy để tiến hành luyện hóa, để Lâm Hải rất là tiếc nuối.

“Chúng ta về trước đi, ta lập tức liệu thương cho ngươi!” Thấy Lâm Hải là cái dạng này, Ngọc Thiên Trạch đau lòng cùng gấp gáp một trận, ôm Lâm Hải hướng phía bên bờ mà đi.

Lâm Hải vốn nghĩ từ trong Thánh Cảnh lấy ra đan dược liệu thương để phục dụng, nhưng thân thể bị thương rất nặng, lại mất máu quá nhiều, trước đó toàn nhờ vào một cỗ ý chí chống đỡ mới từ dưới đáy biển bơi lên, bây giờ đến khu vực an toàn, cỗ ý chí này trong nháy mắt đã tiêu tán.

Cổ nghiêng một cái, Lâm Hải té xỉu tại bên trong lòng Ngọc Thiên Trạch.

Ngọc Thiên Trạch thấy thế, ngón tay ngọc vội vàng run lên, đem các yếu huyệt trên người Lâm Hải phong tỏa, phòng ngừa Lâm Hải bởi vì thương thế quá nặng mà mất đi tánh mạng, đồng thời từ trong Bách Bảo Nang móc ra dược vật chữa thương, nhét vào trong miệng Lâm Hải, tuy so ra kém đan dược của Lâm Hải, nhưng máu tươi cũng dần dần ngừng lại.

“Nhất định phải nhanh chóng chữa thương cho hắn, nếu không rất có thể sẽ lưu lại hậu di chứng!”

Ngọc Thiên Trạch vội vàng ôm Lâm Hải, một đường chạy vội, cũng không dám tiến vào Chủ thành, sợ Đoạn Thiên Vũ nhìn thấy Lâm Hải hiện tại thành cái dạng này, sẽ gây bất lợi cho bọn họ.

Một mực đi ra ngoài mấy trăm dặm, đột nhiên phát hiện một cái sơn động cực lớn, hai mắt Ngọc Thiên Trạch tỏa sáng, dừng lại, thân ảnh lóe lên liền vào trong sơn động.

“Rống!”

Một tiếng thú hống từ trong sơn động truyền ra, sau đó rất nhanh lại là một tiếng hét thảm, yêu thú trong sơn động trực tiếp bị Ngọc Thiên Trạch giết chết, đem thi thể to lớn ném ra ngoài.

Sau đó, Ngọc Thiên Trạch đem Lâm Hải thả vào trên cỏ khô trong sơn động, trở lại bố trí xuống trận pháp tại chỗ cửa sơn động, lúc này mới quay lại trong động, khoanh chân ngồi tại bên người Lâm Hải.

“Thương tổn của Lâm Hải cực nặng, chỉ sợ lần liệu thương này, sẽ hao phí thời gian rất lâu.”

Nhẹ nhàng đem thân thể Lâm Hải đỡ dậy, giờ phút này vết thương bên ngoài thân thể Lâm Hải đã dần dần kết vảy, nhưng đao gió khủng bố lại thương tổn đến nội tạng, mạng sống Lâm Hải đã như treo trên sợi tóc.

Ngọc Thiên Trạch không dám chậm trễ chút nào, cẩn thận từng li từng tí đưa bàn tay dán tại phía sau lưng Lâm Hải, chân khí nhu hòa chuyển động, chậm rãi hướng phía trong người Lâm Hải chuyển vận, vô cùng cẩn thận ôn dưỡng lấy vết thương của Lâm Hải.

Thân thể Lâm Hải bỗng nhiên ưỡn một cái, tuy còn tại trong hôn mê, nhưng thương thế trong nội tạng, lại tại tác dụng dưới của chân khí, lấy tốc độ mà mắt thường không thể nhận ra, bắt đầu chậm chạp khôi phục.

“Đây là địa phương nào?”

Đồng thời với lúc Ngọc Thiên Trạch trị liệu cho Lâm Hải, tiềm thức của Lâm Hải, đột nhiên đi vào một chỗ cực kỳ lạ lẫm.

Đột nhiên, một tiếng rống to truyền đến từ sau lưng, Lâm Hải đột nhiên giật mình, quay đầu nhìn lại, đã thấy Tâm Ma Vương đang đem Ngọc Thiên Trạch giữ tại bên trong tay, điên cuồng cười lớn!

“Tâm Ma Vương, ngươi còn sống!!!” Lâm Hải giật nảy cả mình, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lấy ra.

“Ha ha ha, ta còn không đem tất cả người thân nhất của ngươi đều giết chết, làm sao lại chết được!” Tâm Ma Vương cười lớn, đột nhiên dùng lực, phanh một tiếng, đem Ngọc Thiên Trạch bóp thành sương máu!

“Trạch nhi!!!” Lâm Hải kêu đau một tiếng, đau đớn giống như khoan tim!

Nhưng mà, còn chưa chờ hắn làm ra phản ứng, Tâm Ma Vương lần nữa xuất thủ, đem Lâm Văn cùng Tống Cần, tất cả đều tóm tới, tàn nhẫn giết chết tại trước mặt Lâm Hải.

“Giả, tất cả đều là giả, ngươi lừa gạt không được ta đâu!!!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, đột nhiên đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao vung đến, hướng phía Tâm Ma Vương điên cuồng đánh xuống!

“Lão công!”

Đột nhiên, một tiếng la kinh hoảng vang lên, Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, đã thấy Liễu Hinh Nguyệt bị Tâm Ma Vương nắm ở trong tay.

“Hinh Nguyệt!” Lâm Hải biến sắc, đao trong tay không tự chủ được liền đình trệ một chút.

Mà lúc này đây, Tâm Ma Vương nắm lấy cơ hội, đột nhiên vẫy đuôi một cái, phanh một tiếng trọng kích đánh tại trước ngực Lâm Hải.

Lâm Hải phốc cái phun ra một ngụm máu tươi, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao tuột tay mà bay, cả người nặng nề quẳng ngã xuống đất.

“Ha ha ha, chết đi, hai người các ngươi cùng chết đi!” Tâm Ma Vương đem Liễu Hinh Nguyệt ném xuống bên người Lâm Hải, sau đó nâng lên cái chân tựa như núi lớn, hung hăng đạp xuống!

“Hinh Nguyệt!” Lâm Hải phát ra một tiếng kinh hô, xoay người đem Liễu Hinh Nguyệt ép dưới thân thể.

Ông!

Đầu vang nhỏ một tiếng, Lâm Hải giật mình một cái, tỉnh lại, đã thấy Tâm Ma Vương sớm đã biến mất, trước mặt chỉ còn lại có Ngọc Thiên Trạch, ngồi ở trước mặt mình, quần áo bị mồ hôi làm ướt đẫm, dáng người linh lung uyển chuyển như ẩn như hiện, dẫn tới cổ họng Lâm Hải khô khốc một hồi, cuống quít đem ánh mắt tránh đi.

“Lâm Hải, ngươi tỉnh rồi?” Ngọc Thiên Trạch đem mồ hôi xoa đi, mang theo nồng đậm thâm tình, con mắt không nháy nhìn vào Lâm Hải.

“Đúng vậy a, vừa rồi thế mà mơ tới Tâm Ma Vương, thật sự là âm hồn bất tán!” Lâm Hải chán ghét nói nói.

“Ha ha ha, ngươi nói người nào là âm hồn bất tán đâu?.” Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng cười điên cuồng, từ phía sau vang lên.

Lâm Hải kinh hãi, đột nhiên quay đầu, đã thấy Tâm Ma Vương, đang là một mặt dữ tợn đứng tại phía sau mình!

Chương 1158: Như thật như ảo

“Ngươi thật không có chết!” Lâm Hải giật mình một cái, đột ngột từ dưới mặt đất đứng lên, đồng thời đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đặt ngang ở trước ngực, trong mắt tất cả đều là vẻ kinh ngạc.

“Cùng một chỗ giết nó!” Ngọc Thiên Trạch khẽ kêu một tiếng, hai tay hướng hai bên quay vòng, một đạo kiếm quang mang xuất hiện tại trong lòng bàn tay, hướng phía Tâm Ma Vương xa xa đâm thẳng, nhất thời kiếm mang mau chóng đuổi theo, thẳng đến chỗ yếu hại của Tâm Ma Vương.

“Bá Không Trảm!”

Lâm Hải cũng biết, không thể cho Tâm Ma Vương có một tia cơ hội thở dốc, nếu không gặp nạn cũng là bọn họ, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, cũng không chút do dự mà bổ ra.

“Ha ha ha, chết chung đi!”

Tâm Ma Vương cười lớn một tiếng, trước người đột nhiên xuất hiện một mảnh sóng nước gợn sóng, đem đao mang kiếm ảnh tất cả đều nhẹ nhõm đỡ được.

“Cái gì!” Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch kinh hãi, sau đó đột nhiên cảm thấy quanh thân bị xiết chặt, vậy mà bị sóng nước xuất hiện từ trong trống rỗng, bao vây ở trong như là khí cầu.

“Bạo!”

Tâm Ma Vương hét lớn một tiếng, khí lãng trong nháy mắt nổ tung, lại như vô số mũi tên, chui vào trong thân thể của Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, hai người kêu đau một tiếng, té lăn trên đất.

Mà cùng lúc đó, cái chân cực lớn của Tâm Ma Vương, đột nhiên xuất hiện giữa không trung, hung ác đạp xuống.

“Xong!”

Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch muốn tránh cũng không được, tránh cũng không thể tránh, nhất thời tuyệt vọng.

Bạch!

Ngay lúc này, một n thân ảnh mặc lụa mỏng màu lục, uyển chuyển yêu kiều, giống như Cửu Thiên Tiên Nữ, từ trên trời giáng xuống, ánh mắt lạnh lùng, cánh tay áo lắc một cái, một đạo khí mang sắc bén bay ra, trực tiếp rơi tại trên thân Tâm Ma Vương.

“Rống!”

Tâm Ma Vương rống to một tiếng, thân hình khổng lồ ngửa mặt lên trời mà ngã quỵ, máu tươi chỗ ngực như là suối phun cuồn cuộn mà ra, run rẩy hai lần, chết oan chết uổng.

Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch sống sót sau tai nạn, nhao nhao hướng phía cái Nữ Tiên đột nhiên xuất hiện này nhìn lại, nhưng cái này vừa nhìn xuống, Lâm Hải vừa mừng vừa sợ!

“Hinh Nguyệt, làm sao em lại tới đây!” Lâm Hải vừa muốn đứng dậy, đau nhức kịch liệt truyền đến, lại lập tức té ngã trên đất.

Liễu Hinh Nguyệt nghiêng đầu sang chỗ khác, lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải một chút, lại nhìn xem Ngọc Thiên Trạch, đột nhiên quay người, phiêu nhiên mà đi!

“Hinh Nguyệt, Hinh Nguyệt!” Lâm Hải thấy Liễu Hinh Nguyệt vậy mà không nói một câu, trực tiếp rời đi, nhịn không được lớn tiếng la lên, trong lòng không khỏi đau nhức nắm chặt một trận.

“Nếu trong lòng đã có nàng, cần gì phải lưu luyến cùng ta nữa.” Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, nhẹ nhàng dịu dàng, từ không trung phiêu đãng mà xuống, người lại như là Phi Nguyệt tiên tử, chậm rãi biến mất ở bên trong chân trời.

“Hinh Nguyệt, đừng đi a, Hinh Nguyệt!” Lâm Hải đau nhức la hét, trong lòng lập tức trở nên vắng vẻ, phảng phất đột nhiên mất đi đồ vật so với sinh mệnh còn trọng yếu hơn!

“Nàng, chính là Liễu Hinh Nguyệt?” Thanh âm của Ngọc Thiên Trạch, đột nhiên vang lên tại sau lưng, mang theo một cỗ khí u oán.

Lâm Hải đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm vào Ngọc Thiên Trạch, ánh mắt lộ ra quang mang hung ác.

“Đều là do ngươi, nếu không có ngươi mà nói, Hinh Nguyệt làm sao lại rời ta mà đi!”

“Ngươi cút, ngươi cút cho ta!!!”

“Ngươi!” Nước mắt Ngọc Thiên Trạch nhất thời tràn mi mà ra, môi son bởi vì tức giận mà run rẩy kịch liệt, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hồi lâu, đột nhiên quay người, phẫn nộ rời đi.

“Hinh Nguyệt, Hinh Nguyệt!!!”

Lâm Hải nằm trên mặt đất, ngửa đầu nhìn lên trời, không ngừng la lên, nước mắt theo khóe mắt mà tràn ra...

Không biết qua bao lâu, Lâm Hải ngủ thật say, ở giữa mông lung, cảm giác trên thân mình, tựa hồ có một cái tay nhỏ mềm mại, đang nhẹ nhàng dao động, loại cảm giác quen thuộc kia, để Lâm Hải thoải mái dễ chịu hừ nhẹ một tiếng, mở to mắt.

“Hinh Nguyệt, Em không đi? Em tha thứ cho anh!” Lâm Hải vui mừng quá đỗi, đã thấy Liễu Hinh Nguyệt đang ngồi ở bên cạnh mình, tay ngọc non mềm, đang trước ngực mình, nhẹ nhàng xẹt

qua.

“Hinh Nguyệt, đừng rời bỏ anh, anh cùng Ngọc Thiên Trạch, chỉ là bởi vì vấn đề linh hồn, trước đó anh đã giải thích với em rồi, trong nội tâm của anh, yêu chính là em!” Lâm Hải một phát bắt được tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, gấp gáp nói.

“Ta biết, ta tất cả đều biết rõ, ngươi cái gì cũng không cần nói.”

Liễu Hinh Nguyệt nói xong, trực tiếp cúi người xuống, dùng cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm, ngăn chặn lời nói phía sau của Lâm Hải.

Toàn thân Lâm Hải run lên, lòng tràn đầy kích động mừng rỡ, một tay ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt vào trong ngực...

“Hinh Nguyệt, anh liền biết rõ, em sẽ không rời khỏi anh mà!” Không biết qua bao lâu, Lâm Hải như nói mê, nhắm mắt lại một mặt hạnh phúc nói.

“Liễu Hinh Nguyệt? Vì cái gì lại nhấc lên nàng!” Đột nhiên, một đường âm thanh u oán vang lên, mang theo nồng đậm bất mãn.

Thân thể Lâm Hải run lên, giật nảy cả mình, bỗng nhiên mở to mắt, đã thấy Ngọc Thiên Trạch đang ở bên cạnh mình, sửa sang quần áo!

“Tại sao là ngươi, tại sao là ngươi!!!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy khó có thể tin, đầu oanh một tiếng, trong nháy mắt đã trở nên trống rỗng.

“Ngươi làm sao? Không phải ta thì còn có thể là ai?” Ngọc Thiên Trạch kinh ngạc hỏi.

“Hinh Nguyệt đâu?.” Lâm Hải trợn mắt há hốc mồm, vừa rồi mình nhìn đến, rõ ràng là Liễu Hinh Nguyệt, làm sao hiện tại đã biến thành Ngọc Thiên Trạch.

Cái này con mẹ nó đến cùng là xảy ra chuyện gì?

“Ngươi mệt mỏi, nghỉ ngơi thật tốt một cái đi!” Ngọc Thiên Trạch đứng dậy, ôn nhu tại trên gương mặt Lâm Hải hôn một cái, hạnh phúc rời đi.

Nhìn thân ảnh Ngọc Thiên Trạch rời đi, Lâm Hải giật mình một cái, mắt lộ sợ hãi, phát lạnh khắp cả người, lần nữa ngất xỉu đi.

Không biết qua bao lâu, Lâm Hải chậm rãi mở hai mắt ra, mê mang hướng phía bốn phía nhìn lại.

Lại thấy mình đang đưa thân vào một cái sơn động đen nhánh, trước người mình, điểm một đống lửa, nhìn ngọn lửa đang nhảy lên kia, cũng giống như tâm tình lúc này của Lâm Hải, vô pháp bình tĩnh!

“Ngươi tỉnh?” Một đạo âm thanh yếu ớt, vang lên tại sau lưng.

Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, đã thấy Ngọc Thiên Trạch đang một mặt mỏi mệt ngồi tại phía sau mình, quần áo ướt đẫm mồ hôi, mái tóc trên trán, rủ thấp xuống mấy sợi, có một phen vị đạo đặc biệt vũ mị.

Nhưng Lâm Hải lại không lo được thưởng thức những thứ này, cọ cái đứng lên, bộ mặt tức giận nhìn Ngọc Thiên Trạch.

“Ngươi, đối với ta làm cái gì?!”

Ngọc Thiên Trạch sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy không hiểu cười cười.

“Ngươi bị thương nặng, té xỉu, ta liền đem ngươi đưa đến chỗ này liệu thương a.”

Lời nói của Lâm Hải ngừng lại, trong ý nghĩ hiện lên tình cảnh chính mình bị thương trước đó, xác thực chính mình đã té xỉu ở trong ngực Ngọc Thiên Trạch, thế nhưng là!

Trong đầu Lâm Hải, lần nữa hiện ra trận triền miên như thật như ảo kia!

“Chẳng lẽ, đó là giả?”

“Không có khả năng, tuyệt đối không thể có khả năng! Chính mình tự mình trải qua, làm sao lại là giả?”

Lâm Hải ngơ ngác nhìn Ngọc Thiên Trạch, đại não hỗn loạn tưng bừng, phảng phất như đã biến mất.

Đột nhiên, Lâm Hải nghĩ đến một cái điểm mấu chốt, đột nhiên nhìn sang Ngọc Thiên Trạch, nghiêm túc hỏi.

“Trong lúc ta ngất đi, Hinh Nguyệt phải chăng đã tới qua?”

“Liễu Hinh Nguyệt?” Ngọc Thiên Trạch sững sờ, trong mắt hiện lên một tia bất mãn không dễ dàng phát giác, sau đó lắc đầu.

“Này, này trước đó, giữa chúng ta, có chưa từng xảy ra cái sự tình gì, cái sự tình gì vượt qua giới hạn chưa?.”

Ngọc Thiên Trạch hơi kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó vũ mị cười một tiếng, đem tay nhỏ để tại trước ngực Lâm Hải, ôn nhu xẹt qua, đôi môi khẽ mở.

“Ngươi, muốn cùng ta phát sinh chút gì đâu?.”

“Tránh ra!” Lâm Hải thô lỗ đem Ngọc Thiên Trạch đẩy ra, tâm tình lập tức trở nên kích động cùng hỗn loạn.

“Chuyện gì đã xảy ra, đến cùng là chuyện gì đã xảy ra!”

“Đến tột cùng cái nào là thật, cái nào là giả?”

“Tâm Ma Vương thật sự đã chết chưa? Hinh Nguyệt đến tột cùng có tới qua hay không? Trước đó cùng mình... Nữ nhân kia đến cùng là Hinh Nguyệt, hay là Ngọc Thiên Trạch?”

Ngay tại thời điểm tư duy của Lâm Hải loạn thành một bầy, đột nhiên leng keng một tiếng, Weachat vang.

Chương 1159: Tâm Ma chính thức

“Là Hinh Nguyệt!”

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét, lại là Liễu Hinh Nguyệt phát tới, vội vàng mở Weachat ra xem xét, lúc này mới phát hiện, lại có trên trăm cái tin tức chưa đọc.

“Móa!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, chính mình trước đó ngất, căn bản là không có cách nghe được thanh âm, Liễu Hinh Nguyệt nhất định là gấp hỏng.

“Lão công, anh có bận bịu không, em muốn nói chuyện cùng với anh.”

“Lão công, anh có rảnh thì hồi âm cho em một chút.”

“Lão công, gọi điện thoại cho anh làm sao anh cũng không tiếp a?(phía sau là một cái biểu lộ không cao hứng) “

“Lão công, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, anh đừng dọa em!”

“Lão công, anh thế nào, có phải anh đã xảy ra chuyện hay không? (phía sau là một cái biểu lộ thút thít) “

…

“Lão công, đều đã một tuần lễ, anh vì cái gì còn không hồi âm cho em? (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào) “

…

“Lão công, nửa tháng, anh đến cùng làm sao rồi? (phía sau là một cái biểu lộ thút thít) “

…

“Lão công, em rất sợ hãi, cũng đã một tháng, anh làm sao đột nhiên hoàn toàn không có một cái tin tức nào. (phía sau là một cái biểu lộ thút thít) “

…

“Lão công, em đã hỏi qua bọn người Vân Thắng, họ nói là anh đi Bồng Lai Tiên Đảo, em lập tức xuất phát, qua Bồng Lai Tiên Đảo tìm anh, mặc kệ phát sinh cái gì, anh chờ em!”

“Lão công, em đã đến Bồng Lai! Em nhất định sẽ tìm được anh!”

Lâm Hải nhìn từng đầu tin tức mà Liễu Hinh Nguyệt phát tới, trong lòng vừa cảm động lại vừa xấu hổ day dứt.

Chính mình ngất một cái, Liễu Hinh Nguyệt không liên lạc được, khẳng định là gấp hỏng, liền phim cũng không quay, vậy mà chạy đến Bồng Lai tìm chính mình, trong lòng nhất định là lo lắng chết.

Lâm Hải vội vàng gọi điện thoại qua cho Liễu Hinh Nguyệt.

“A! Lão công, anh rốt cục liên hệ với em rồi, anh đến cùng đang ở đâu? Anh có biết em có bao nhiêu lo lắng không, anh hù chết em, ô ô ô ô…”

Điện thoại rất nhanh liền kết nối, sau đó tiếng khóc kích động của Liễu Hinh Nguyệt, liền truyền tới.

“Hinh Nguyệt, trước đó anh bị thương hôn mê, cho nên không nhìn thấy tin tức của em, hiện tại đã không có việc gì, em đừng lo lắng.” Lâm Hải vội vàng giải thích, trong lòng ấm áp một trận.

“Cái gì, anh bị thụ thương, hiện tại anh đang ở đâu, em phải lập tức nhìn thấy anh!” Liễu Hinh Nguyệt nghe xong, càng thêm lo lắng, đình chỉ thút thít, vội vã hỏi.

“Anh đang tại Bồng Lai Tiên Đảo, là... Một cái không gian khác!”

“Em mặc kệ anh ở đâu, em muốn qua tìm anh! Em bây giờ đang ở Bồng Lai!”

“Hinh Nguyệt, anh thật không có chuyện gì!” Lâm Hải nói nói, “Em tìm không thấy cửa vào đâu, anh chẳng mấy chốc sẽ làm xong việc, đến lúc đó liền trở về, ngoan a, đừng lo lắng!”

Lâm Hải phí rất nhiều khí lực, mới đem Liễu Hinh Nguyệt khuyên nhủ được, hai người lại video một phen, Liễu Hinh Nguyệt tận mắt nhìn Lâm Hải đã khôi phục, mới yên lòng.

Hai người quấn quít triền triền miên miên nói tình thoại một hồi, Liễu Hinh Nguyệt lại dặn dò Lâm Hải rất lâu, mới cúp máy video.

“Vì tìm anh, em đã đem lịch trình bỏ hết, từ giờ trở đi, em cũng sẽ không đi đâu, ở ngay tại Bồng Lai chờ anh trở về!” Câu nói sau cùng của Liễu Hinh Nguyệt, để trong lòng Lâm Hải dâng lên một cỗ xúc động, hận không thể lập tức liền trở lại Bồng Lai, đi gặp Liễu Hinh Nguyệt.

“Hừ!”

Vừa cúp video, một tiếng hừ nhẹ mang theo vô cùng u oán cùng bất mãn, vang lên tại bên tai Lâm Hải.

Lâm Hải quay đầu, đã thấy Ngọc Thiên Trạch đứng ở bên cạnh, bĩu môi, cau mày, dùng sức ném mạnh mấy hòn đá về phía vách tường sơn động, trong đôi mắt đẹp không ngừng đảo quanh nước mắt.

Lâm Hải nhìn Ngọc Thiên Trạch, lại một lần nữa hiện ra hình ảnh triền miên trước đó kia, lập tức mê mang.

Bất quá, có một chút Lâm Hải đã khẳng định, Hinh Nguyệt còn tại Bồng Lai nhân gian, nữ nhân kia cũng không phải là Hinh Nguyệt!

“Chẳng lẽ là thật?” Tâm Lâm Hải lập tức nhấc lên.

“Không, đó là mộng, này chỉ là một giấc mơ - Just A Dream!” Lâm Hải cưỡng ép đem hỗn loạn trong ý nghĩ đuổi ra ngoài, nỗ lực thuyết phục chính mình.

“Nữ hài mà người vừa mới cùng nói chuyện kia, chính là Liễu Hinh Nguyệt a?” Thấy Lâm Hải nửa ngày không nói lời nào, Ngọc Thiên Trạch không nín được, một mặt ủy khuất mở miệng hỏi nói.

“Đúng!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó hít sâu một hơi.

“Không thể tiếp tục dây dưa không rõ như vậy nữa!” Vừa nghĩ tới Liễu Hinh Nguyệt, trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên thần sắc kiên quyết, tâm lập tức cứng lại.

“Trạch nhi, đây là lần sau cùng ta xưng hô với ngươi như vậy!”

Ngọc Thiên Trạch sững sờ, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hải, chợt phát hiện Lâm Hải giờ phút này, tựa hồ có chút khác biệt, phảng phất giữa bọn họ, có cái đồ vật trọng yếu gì đó, đã phát sinh biến hóa.

“Ngươi có ý tứ gì?” Ngọc Thiên Trạch hỏi, thanh âm cũng có chút run rẩy!

“Ta vẫn gọi ngươi là Ngọc cô nương đi, tuy linh hồn chúng ta tương thông, nhưng nội tâm của ta, thủy chung yêu vẫn là Hinh Nguyệt, đối với ngươi, ta chỉ có thể nói, thật xin lỗi!”

Ngọc Thiên Trạch nghe xong, thân thể run lên, nước mắt trong nháy mắt lăn xuống, thất hồn, lập tức ngồi sập xuống đất.

“Hô ~” Lâm Hải nói xong, thở dài ra một hơi, trong lòng vậy mà cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, phảng phất tảng đá lớn ép ở ngực nhiều ngày kia, rốt cục đã bị đẩy ra, lại có một loại cảm giác siêu thoát ra khỏi trần thế.

Leng keng!

Mà vừa lúc này, trong đầu Lâm Hải, đột nhiên vang lên tiếng của tin tức nhắc nhở.

Chúc mừng ngươi, đột phá chướng ngại Tâm Ma, tỷ lệ miễn dịch đối với Tâm Ma đạt tới một trăm phần trăm!

Chúc mừng ngươi, linh hồn đạt được tịnh hóa, cường độ linh hồn đạt được mười phần trăm tăng lên!

Chúc mừng ngươi, lĩnh ngộ đạo hạnh, trước mắt đạo hạnh là: 0.

“Ta qua!”

Tiếng tin tức nhắc nhở liên tiếp, để Lâm Hải cao hứng kém chút nhảy dựng lên, nhất là một cái sau cùng này!

“Đạo hạnh a! Ca ca rốt cục đã lĩnh ngộ đạo hạnh!”

Lâm Hải kinh hỉ vạn phần, nghĩ không ra đạo hạnh nhìn không thấy sờ không được này, cứ như vậy mạc danh kỳ diệu bị chính mình lĩnh ngộ, hơn nữa mình bây giờ vẻn vẹn chỉ là Kim Đan trung kỳ, lẽ thường không phải cần là Kim Đan hậu kỳ sao!

"Ngưu bức a!"

Lâm Hải kích động một nắm quyền, lĩnh ngộ đạo hạnh, thực lực của mình tất sẽ vượt mức tăng lên trên diện rộng!

Trừ đạo hạnh ra, cường độ linh hồn của chính mình cũng nhận được tăng lên, cái này có làm được cái gì, Lâm Hải trước mắt vẫn chưa biết được, nhưng một trăm phần trăm miễn dịch Tâm Ma, lại là tên như ý nghĩa, về sau chỗ có Tâm Ma, đối với mình cũng vô hiệu!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải không khỏi lần nữa nhìn về phía Ngọc Thiên Trạch, vậy mà kỳ diệu phát hiện, đã không có cái loại cảm giác linh hồn tương thông như lúc trước nữa, trừ mỹ mạo kinh diễm ra, cùng với lúc khi nhìn các nữ hài còn lại, trên mặt cảm tình đã không có sự khác biệt!

"Nháo nửa ngày, nguyên lai Ngọc Thiên Trạch, mới là Tâm Ma chính thức trong nội tâm của ta a!" Lâm Hải không khỏi cảm khái không thôi.

Ngọc Thiên Trạch đem nước mắt lau khô, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải một hồi lâu, trong đôi mắt đẹp đột nhiên hiện lên một tia ánh mắt kiên định.

"Lâm Hải, ngươi làm thế nào là quyền lợi của ngươi, nhưng ta, sẽ không buông tha cho ngươi!"

"Một ngày nào đó, ta sẽ để cho ngươi biết rõ, ta cũng không kém hơn cái Liễu Hinh Nguyệt kia!"

"Ngươi, nhất định sẽ vì ta, một lần nữa làm ra lựa chọn!"

Nhìn Ngọc Thiên Trạch cắn chặt hai môi, bên trong ánh mắt quật cường mang theo vô cùng kiên định, trong lòng Lâm Hải thở dài.

Khó nhất tiêu thụ ân mỹ nhân, bất kể nói thế nào, hắn cùng Ngọc Thiên Trạch từng có một đoạn quan hệ thân mật không nói rõ được cũng không tả rõ được, thậm chí còn có cái ảo tưởng triền miên không biết là thật hay là giả kia, Lâm Hải tuy đối với Ngọc Thiên Trạch đã không có cái loại cảm giác lúc trước nữa, nhưng trong lòng cuối cùng vẫn có chút không đành lòng!

“Ngọc cô nương, ta chỉ là một người bình thường, người ưu tú hơn so với ta còn nhiều, rất nhiều, ngươi đây cũng là tội gì?”

“Đây là chuyện của ta, không cần ngươi quản!” Ngọc Thiên Trạch đột nhiên khôi phục biểu lộ lạnh lùng, nhàn nhạt nói nói.

Lâm Hải há hốc mồm, muốn nói lại thôi, nhưng lời nói phía sau, đến cùng vẫn là không có nói ra.

“Đúng, thời gian ta ngất đi đã bao lâu?” Lâm Hải đột nhiên hỏi, hắn lúc này mới nhớ tới, bên trong tin tức của Liễu Hinh Nguyệt, thế nhưng là nói đã một tháng thời gian không có liên hệ.

“Ba mươi lăm ngày!” Ngọc Thiên Trạch mặt không biểu tình liếc nhìn Lâm Hải một chút, nói nói.

“Lâu như vậy!” Lâm Hải nhất thời chau mày, cộng thêm thời gian trước đó, thời gian chính mình đi vào Bồng Lai Tiên Đảo, lại đã vượt qua hai tháng.

“Không thể đợi thêm!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem bằng chứng thông hành lấy ra.

“Chúng ta bây giờ, liền đi tìm Đoạn Thiên Vũ!”

Chương 1160: Thế Giới Bổn Nguyên

Nói xong, Lâm Hải bước đi đầu tiên, hướng phía bên ngoài sơn động đi đến, nhưng vừa đi hai bước, chợt nghe sau lưng phù phù một tiếng.

Lâm Hải kinh ngạc quay đầu lại, đã thấy Ngọc Thiên Trạch vậy mà nằm trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự!

“Ngọc cô nương!” Lâm Hải bị kinh ngạc, vội vàng đi qua, ngồi xổm người xuống, chạm vào cổ tay của Ngọc Thiên Trạch.

“Chân khí hao tổn quá lớn, tâm thần bị hao tổn.”

Đôi mày Lâm Hải không khỏi nhăn lại đến, đột nhiên nghĩ từ lúc bản thân trước đó bị trọng thương, mà bây giờ lại tất cả đều đã khôi phục, nhưng Ngọc Thiên Trạch lại té xỉu... Lâm Hải trong nháy mắt đã minh bạch!

“Nguyên lai những ngày gần đây, ngươi cũng đang vì ta toàn lực liệu thương!” Trong lòng Lâm Hải dâng lên một tia cảm động cùng áy náy.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, kim châm xuất hiện trong tay, Lâm Hải tiện tay nhặt lên một cây, chân khí phun một cái, kim châm mềm mại trong nháy mắt trở nên thẳng tắp, hơi run rẩy lấy.

Thế nhưng tay của Lâm Hải, treo giữa không trung, lại do dự.

“Cái bộ vị thi châm này, có chút xấu hổ a.” Lâm Hải lại phạm cái khó, nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Ngọc Thiên Trạch, cũng chẳng quản nhiều nữa.

Vươn tay, Lâm Hải đem áo mặc của Ngọc Thiên Trạch vung lên một đoạn rất nhỏ, sau đó đem quần nàng lôi kéo xuống dưới, lộ ra bụng dưới trơn nhẵn trắng nõn.

Nhìn bộ vị vô cùng mê người này, Lâm Hải hít sâu một hơi, đem tạp niệm trong ý nghĩ bài trừ, sau đó ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, trong mắt trong nháy mắt không có vật khác, tiến vào cảnh giới vong ngã!

Cổ tay run lên, một cây kim châm mau lẹ vô cùng tiến vào đan điền của Ngọc Thiên Trạch, mà hai tay Lâm Hải không ngừng, vung vẩy ra một trận hoa mắt, trong chớp mắt trên vùng bụng bóng loáng của Ngọc Thiên Trạch, liền cắm đầy đủ mười tám cây kim châm!

“Hô ~ tốt!” Lâm Hải phun ra một ngụm trọc khí thật dài, đưa tay chà chà cái mồ hôi trên trán.

Mười tám châm này nhìn như đơn giản, nhưng mỗi một cây cũng hao phí tâm thần cực lớn, dù Lâm Hải là tu vi Kim Đan trung kỳ, cũng cảm thấy một trận mệt nhọc.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải lại lấy ra một viên thuốc, cho Ngọc Thiên Trạch cho ăn xuống.

“Nhiều nhất một cái canh giờ, liền sẽ khôi phục như lúc ban đầu!”

Với tình huống trước mắt Ngọc Thiên Trạch, Lâm Hải tự nhiên là vô pháp rời đi, vừa vặn thừa cơ hội này, nghiên cứu một chút đạo hạnh vừa mới lĩnh ngộ, dù sao Lâm Hải đối với đạo hạnh thế nhưng là khát vọng rất lâu!

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, Lâm Hải buông hai mắt xuống, bắt đầu cảm ngộ sự thần bí khó lường của đạo hạnh này.

“Ừm.” Tâm thần vừa mới đắm chìm xuống dưới, Lâm Hải phảng phất đột nhiên tiến vào một thế giới kỳ diệu, xung quanh chính mình, khắp nơi đều là những điểm ánh sáng có màu sắc khác nhau, đang vui sướng bay múa, tựa như nghênh đón mình tới vậy.

Bên trong kìm lòng không được, Lâm Hải vươn ngón tay, sờ nhẹ lên một điểm sáng màu vàng đất trước mắt.

“Thổ Nguyên Tố!” Trong ý thức của Lâm Hải, lập tức xuất hiện ba chữ, không có một tia đột ngột, giống như Lâm Hải vốn là biết rõ tên của điểm sáng màu vàng đất này vậy.

Lâm Hải mang theo một tia hiếu kỳ, lại đưa ngón tay chuyển qua bên trên một điểm sáng màu xanh lục ở bên cạnh Thổ Nguyên Tố.

“Mộc Nguyên Tố!”

“Nguyên lai những ánh sáng màu sắc khác nhau này, đại biểu cho các nguyên tố khác biệt!”

Lâm Hải lại thử đưa ngón tay chuyển qua phía trên điểm sáng màu vàng kim, màu hồng cùng màu xanh, trong đầu lập tức biết rõ, chúng nó theo thứ tự là Kim Nguyên Tố, Hỏa Nguyên Tố cùng Thủy Nguyên Tố!

“Đó là cái gì?” Lâm Hải đột nhiên phát hiện, tại địa phương cách chính mình khá xa, còn có rất ít điểm sáng màu tím cùng điểm sáng màu đen trắng.

Lâm Hải suy nghĩ vừa mới động, trong đầu tự động hiện ra kết quả.

“Tử sắc là Lôi Nguyên Tố, màu đen là Ám Nguyên Tố, màu trắng là Phong Nguyên Tố!”

“Toàn bộ thế giới, tất cả đều là từ các nguyên tố khác biệt tạo thành, chủng loại nguyên tố, vô cùng vô tận, thường thấy nhất là Ngũ Hành Nguyên Tố Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ!”

“Những nguyên tố khác biệt này, chính là Thế Giới Bổn Nguyên, nắm giữ Lực Lượng Nguyên Tố, liền nắm giữ đạo hạnh!”

Trong đầu Lâm Hải, những lý giải liên quan tới đạo hạnh này, trong nháy mắt tự phát xuất hiện, để Lâm Hải bừng tỉnh đại ngộ!

“Quá trình ban đầu tới tu hành đạo hạnh, chính là thăm dò quá trình Thế Giới Bổn Nguyên!”

Lâm Hải mở bừng mắt ra, tinh mang so với quá khứ càng thêm cường thịnh, phảng phất như khí thế cả người, đều phát sinh biến hóa kỳ diệu, lần nữa khi nhìn về hết thảy phía xung quanh, tựa hồ cũng có khác biệt!

"Lại có một loại cảm giác, có thể xem thấu vạn vật!" Lâm Hải tấm tắc lấy làm kỳ lạ, "Có lẽ, đây chính là kết quả của lĩnh ngộ đạo hạnh đi."

"Đúng, đạo hạnh của mình bây giờ, vẫn là bằng không đâu, căn bản là không có cách vận dụng, thừa dịp hiện tại, không bằng trước tiên đem đạo hạnh làm lại nói!"

Lâm Hải đầu tiên nhớ tới, cũng là Cửu Khiếu Kim Đan của Thái Thượng Lão Quân, ngày đầu tiên khi chính mình tiến vào quầy giao dịch Thiên Đình, Thái Thượng Lão Quân liền đấu giá qua, sau khi phục dụng có thể gia tăng mười năm đạo hạnh.

Bất quá, về sau nghe Ngộ Không nói, cái đồ chơi này mỗi người chỉ có thể phục dụng một lần, bởi vì cái hạn chế này, cái đan dược này của Thái Thượng Lão Quân nện đến bên trong tay, căn bản không đáng tiền!

Nhưng Lâm Hải nghĩ một hồi, lấy Thái Thượng Lão Quân cáo già, nếu như chính mình tìm lão mua, lão khẳng định sẽ phát hiện manh mối, sau đó mượn cơ hội giết chính mình một hồi, đem đồ chơi không đáng tiền này bán đi với giá trên trời!

Người khác có lẽ không làm được, nhưng cái lão gian thương Thái Thượng Lão Quân kia, tuyệt đối có thể!

"Không thể trực tiếp tìm lão!" Lâm Hải lật qua danh sách bạn tốt Thiên Đình, nhất thời hai mắt tỏa sáng, biết rõ nên tìm ai!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng Tử, rất lâu không có liên hệ a, cà rốt lớn ăn ngon không? (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Kim Hoa Đồng Tử: Ai u, là Đại Tiên a! Ăn ngon a, nhưng chúng ta cũng biết, cái đồ chơi cà rốt này, trân quý giống như Bàn Đào, bình thường nào bỏ được ăn a. Lần trước Hằng Nga Tiên Tử ban cho Thỏ Ngọc một cây cà rốt vừa dài vừa thô, Thỏ Ngọc đem ta gọi qua, hai ta sửng sốt không thể bỏ được mà ăn, thay phiên liếm cả ngày.

Phốc!

“Ha ha ha!” Lâm Hải nhìn tin tức, một cái không thể đình chỉ, liền cười ha hả

Mẹ nó, cái Kim Hoa Đồng Tử cùng Thỏ Ngọc này, thật sự là đủ kỳ hoa a, cái này nếu để cho người nhìn thấy, rất dễ dàng để cho người ta miên man bất định có được hay không?

Lại nói, Thỏ Ngọc có vẻ như vẫn là cái nữ hài đi.

Trong đầu Lâm Hải, đột nhiên hiện ra Thỏ Ngọc tinh bên trong Tây Du Ký kia, lại liên tưởng tới miêu tả của Kim Hoa Đồng Tử, ai u ta qua, Lâm Hải đột nhiên cảm giác quá ô nhiễm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng tử a, ngươi có phải xem thường Bản Tiên hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ không cao hứng)

Kim Hoa Đồng Tử: Ai u, Đại Tiên sao lại nói như vậy? Có phải tiểu Đồng đắc tội ngài ở chỗ nào hay không? Nếu như là vậy, thì xin Đại Tiên nói rõ cho, Tiểu Đồng nhất định chịu nhận lỗi với Đại Tiên! (phía sau là một cái biểu lộ sợ hãi)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đã như vậy, ngươi muốn ăn cà rốt, vì cái gì không tìm Bản Tiên hỏi? Chẳng lẽ bằng vào quan hệ của hai ta, ngươi mở cái miệng này, Bản Tiên sẽ còn cự tuyệt sao? Ngươi rõ ràng biết rõ nơi Bản Tiên có, lại còn cùng Bản Tiên khách khí như thế, không phải là xem thường Bản Tiên, thì là cái gì? Uổng ta còn đem ngươi trở thành huynh đệ! (phía sau là một cái biểu lộ không cao hứng)

Kim Hoa Đồng Tử: Đại Tiên, bên trong tâm ta làm sao lại có giòng nước ấm trào lên. Ta rất cảm động, ta đột nhiên rất muốn khóc, nguyên lai Đại Tiên dĩ nhiên đem ta một cái đồng tử, xem như huynh đệ mà đối đãi! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Leng keng!

Ngươi hướng Kim Hoa Đồng Tử gửi đi cà rốt x 10.

Lâm Hải cũng không nói nhảm, trực tiếp đem mười củ cà rốt liền phát qua, đồng thời mừng thầm trong lòng, lần này nhìn Tiểu Đồng Tử còn không mang ơn đối với mình sao.

“Bất quá chính mình chỉ cầm mấy củ cà rốt không đáng tiền này, đến tranh thủ cảm tình của Kim Hoa Đồng Tử, có phải có chút không phúc hậu hay không a?” Lâm Hải xoa cằm, một mặt trầm tư!

Kim Hoa Đồng Tử: Mười cây cà rốt!!! Đại Tiên, ta cũng không biết phải nói cái gì cho phải! (phía sau là một cái biểu lộ cảm động)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy liền cái gì cũng đừng nói, hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí mà! (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Kim Hoa Đồng Tử: n, Đại Tiên nói tốt, hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! Về sau nếu Đại Tiên có việc cần đến ta, cứ mở miệng, huynh đệ quyết không chối từ!

“Hắc hắc, chờ cũng là câu nói này của ngươi!”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, Đồng Tử a, huynh đệ thật là có chuyện, làm phiền ngươi!

Chương 1161: Phí thủ tục rút ra a, thân!

Kim Hoa Đồng Tử: Ngươi nói ngươi nói, tuyệt đối không nên dùng hai chữ phiền phức, chỉ cần huynh đệ làm được, tuyệt không hai lời!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, Cửu Khiếu Kim Đan, ngươi biết a?

Kim Hoa Đồng Tử: Biết rõ a, không phải liền là cái đan dược nện ở tay trong kia của Lão Quân sao? Ném trên đường cái đều không có người nhặt, ngươi hỏi cái này làm gì. (phía sau là biểu lộ một nỗi nghi hoặc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta muốn một khỏa, huynh đệ có thể giúp ta làm đến sao?

Kim Hoa Đồng Tử: Liền việc này a? (phía sau là một cái biểu lộ giật mình)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng, liền việc này!

Kim Hoa Đồng Tử: Ai, đây cũng quá đơn giản, bên trong Phế Đan Thất (phòng chứa đan dược bỏ) còn chất đống một đống lớn đâu, ngươi chờ chút a!

Một lúc sau, Weachat của Lâm Hải lại vang.

Leng keng!

Kim Hoa Đồng Tử hướng ngươi gửi đi một khỏa Cửu Khiếu Kim Đan, mời xem xét tại trong túi càn khôn!

“A!” Lâm Hải cao hứng vung quyền, Cửu Khiếu Kim Đan đã giải quyết, tương đương với mười năm đạo hạnh tới tay!

Kim Hoa Đồng Tử: Đại Tiên, phát cho ngươi, một khỏa đủ không? Không đủ huynh đệ lại đi chuẩn bị cho ngươi hai khỏa?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đủ đủ, đa tạ huynh đệ, về sau muốn ăn cà rốt, cứ mở miệng, ngàn vạn lần đừng khách khí với ta, nếu không ta có thể sẽ tức giận a! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Kim Hoa Đồng Tử: Đại Tiên, ta đã lớn như vậy, hôm nay là một ngày ta cảm động nhất vui vẻ nhất, ngươi lại đem cà rốt trân quý như Bàn Đào, cứ như vậy mà đưa cho ta, còn coi ta là huynh đệ, quả thật so với Lão Quân đối với ta còn tốt hơn, ngươi người bạn này, ta giao định! (phía sau là một cái biểu lộ ôm ấp thút thít)

“Ách…” Lâm Hải buồn cười một trận, mẹ nó, nghĩ không ra chỉ mấy cây cà rốt, địa vị của mình tại trong lòng Kim Hoa Đồng Tử, vậy mà thoáng cái đã cất cao đến loại tình trạng này, trong nháy mắt đem cả Thái Thượng Lão Quân cũng PK xuống dưới.

Kết thúc đối thoại cùng Kim Hoa Đồng Tử, Lâm Hải trực tiếp từ trong túi càn khôn, đem Cửu Khiếu Kim Đan lấy ra.

Ngửi đan hương tinh khiết, Lâm Hải hít sâu một hơi, nhất thời có loại cảm giác tâm thần thanh thản.

“Đan dược do Thái Thượng Lão Quân luyện, đúng là ngưu bức a, chỉ từ màu sắc và mùi vị, so với Đan Vương Độc Cô Trần, liền không biết mạnh hơn bao nhiêu lần!”

Há miệng ra, Lâm Hải đem Cửu Khiếu Kim Đan nuốt vào trong bụng, đan dược vào miệng đã lập tức tan, trong nháy mắt hóa thành một dòng nước ấm, dung nhập vào trong mạch máu của Lâm Hải.

Ông!

Chân khí trong cơ thể rung động một trận cực kỳ nhỏ, sau đó trong đầu Lâm Hải, đột nhiên nhiều thêm một cái tin tức.

“Đạo hạnh trước mắt: Mười năm!”

“Ha ha, cái này thành.” Lâm Hải mừng rỡ một trận, căn bản không cảm thấy thân thể có bất kỳ biến hóa nào, chính mình cũng đã gia tăng mười năm đạo hạnh!

“Ca ca hiện tại, cũng coi là người có đạo hạnh!” Tuy mười năm đạo hạnh, căn bản không đáng giá nhắc tới, nhưng Lâm Hải cũng cực kỳ cao hứng, dù sao đây là một cái khởi đầu mới!

“Đúng, nhiều ngày trôi qua như vậy, Hỗn Nguyên Tán để cho thuê tại Bách Bảo Các, cũng đã góp nhặt không ít đạo hạnh đi?” Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, đem Bách Bảo Các mở ra, hướng phía số đạo hạnh của chính mình nhìn lại.

“Đậu phộng, làm sao chỉ có bảy trăm hai mươi năm đạo hạnh?” Sắc mặt Lâm Hải nhất thời đen như đêm tới.

Cái Hỗn Nguyên Tán này của chính mình, giá cả cho thuê thế nhưng bằng với Lôi Thần Chuy, thuê một ngày một trăm năm đạo hạnh a, coi như Thái Thượng Lão Quân hút xong nước, cũng còn lại tám trăm năm đạo hạnh một ngày đây.

Mặc dù mình khai thông Bách Bảo Các, tốn hao chín trăm tám mươi năm đạo hạnh, nhưng cái này đã qua hơn một tháng, ít nhất hẳn là phải có hơn hai nghìn năm đạo hạnh mới đúng a.

“Chẳng lẽ, lại bị tên gian thương Thái Thượng Lão Quân này cho hố?”

Trong lòng Lâm Hải nhất thời dâng lên một cỗ tức giận, vừa vặn trong Bách Bảo Các có ghi chép giao dịch, Lâm Hải vội vàng tra nhìn.

“Ách...” Chờ khẽ đảo mắt nhìn ghi chép giao dịch, Lâm Hải nhất thời im lặng.

“Thao, cái đần độn Ma Lễ Hồng này, làm sao không thuê nữa?” Lâm Hải lúc này mới phát hiện, không phải Thái Thượng Lão Quân giở trò quỷ, mà chính là Ma Lễ Hồng đã sớm không thuê, coi như ngẫu nhiên thuê, cũng là thuê một canh giờ, liền trả lại, chính mình tự nhiên không có thu nhập.

Mở ra cột pháp bảo Bách Bảo Các, Lâm Hải quả nhiên thấy Hỗn Nguyên Tán, đang yên tĩnh nằm tại bên trong ngăn chứa, không người hỏi thăm!

“Mẹ nó, Ma Lễ Hồng thật là một cái đại keo kiệt, cái này không phải là ngừng đường đạo hạnh của ca ca sao?”

Bất quá Ma Lễ Hồng không thuê, Lâm Hải cũng không có cách nào, hơn bảy trăm năm đạo hạnh, liền hơn bảy trăm năm đi, này cũng không yếu, cái bóng người đáng sợ mơ hồ trước đó kia, cũng bất quá chỉ mới ngàn năm đạo hạnh mà thôi!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải tại phía dưới đạo hạnh, tìm tới hai chữ Rút ra.

Nhẹ nhàng nhấn một cái, Lâm Hải lựa chọn rút ra, cũng đưa vào mức lớn nhất, bảy trăm hai mươi năm đạo hạnh!

Leng keng!

Rút ra thành công, ngài thu hoạch được năm trăm bảy mươi sáu năm đạo hạnh!

Mà trong đầu Lâm Hải, trong nháy mắt hiện lên một cái tin tức.

Trước mắt đạo hạnh: Năm trăm tám mươi sáu năm!

“Năm trăm tám mươi sáu năm đạo hạnh, cái này không đúng?” Lâm Hải sững sờ, chính mình thế nhưng là lấy hết ra, bảy trăm hai mươi năm đạo hạnh tăng thêm mười năm của Cửu Khiếu Kim Đan, hẳn là bảy trăm ba mươi năm mới đúng a.

“Chẳng lẽ không thể rút hết sao?” Lâm Hải vội vàng lại nhìn một chút vào số tại tài khoản bên trong Bách Bảo Các của chính mình, đã thấy số lượng đạo hạnh, đã trở thành không.

“Đã rút hết a, đây là có chuyện gì?”

Lâm Hải một trận kỳ quái, chẳng lẽ cái Bách Bảo Các này phạm sai lầm.

“Hỏi Thái Thượng Lão Quân một chút, thể nghiệm của người sử dụng thực sự quá kém!”

Lâm Hải tìm tới Weachat của Thái Thượng Lão Quân, phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, có ở đó hay không, có việc hỏi ngươi một chút!

Thái Thượng Lão Quân: Chuyện gì a, thân. Có phải lại có cái vật mới mẻ gì, muốn tìm lão đạo đàm thương nghiệp hợp tác hay không? (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

“Đàm em gái ngươi a đàm!” Trong lòng Lâm Hải khinh bỉ cái lão gian thương này một phen.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta vừa mới từ Bách Bảo Các rút ra bảy trăm hai mươi năm đạo hạnh, vì cái gì tới sổ chỉ có năm trăm bảy mươi sáu năm a? Hơn nữa tài khoản của ta đã về không, có phải Bách Bảo Các xảy ra vấn đề hay không?

Thái Thượng Lão Quân: Rút ra bảy trăm hai mươi năm đạo hạnh, tới sổ chỉ còn năm trăm bảy mươi sáu năm đạo hạnh?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng a, ngươi giúp ta tra một chút, có phải phạm sai lầm hay không?

Thái Thượng Lão Quân: Không sai a, thân! (phía sau là một cái biểu lộ manh manh)

“Không sai? Ngươi con mẹ nó già đến hồ đồ đi. Cái này không phải là mở mắt nói lời bịa đặt sao?” Lâm Hải nhất thời tức giận một trận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, ngươi dạng này liền không có ý nghĩa đi. Bảy trăm hai mươi năm cùng năm trăm bảy mươi sáu năm, này có thể giống nhau sao? (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Thái Thượng Lão Quân: Có phí thủ tục rút ra a, thân! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Phốc!

“Cái đồ chơi gì? Phí thủ tục!” Con mắt Lâm Hải nhất thời trừng lớn, mẹ nó, cái này còn thu phí thủ tục?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta ít đọc sách, ngươi đừng gạt ta!

Thái Thượng Lão Quân: Phí thủ tục là hai thành a, thân! Bảy trăm hai mươi năm đạo hạnh, trừ đi phí thủ tục, vừa vặn là năm trăm bảy mươi sáu năm đạo hạnh, lão đạo luôn luôn lấy sự tin cậy làm gốc, già trẻ không gạt a, thân! (phía sau là một cái biểu lộ đáng yêu)

“Hai thành phí thủ tục? Bà nội ngươi a, ngươi tại sao không đi đoạt đi!” Lâm Hải kém chút thổ huyết, cái Thái Thượng Lão Quân này cũng quá con mẹ nó đen đi.

Phí cho thuê thu hai thành, đến lúc rút ra cũng thu phí hai thành, đây quả thực là cường đạo!!!

Thái Thượng Lão Quân: Còn có nghi vấn à, thân. (phía sau là một cái biểu lộ đáng yêu)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không!!! (phía sau là một cái biểu lộ bốc hỏa)

Lâm Hải quả thực da đầu cũng tức điên, bị xảo trá thảm như vậy, lại không chỗ nói rõ lí lẽ, thật sự là đủ biệt khuất!

Nhưng là người ở dưới mái hiên, có thể nào không cúi đầu. Không thấy chúng Tiên cũng đều phải nhịn xuống một hơi này, huống chi là mình đâu?.

Thái Thượng Lão Quân: Có vấn đề tùy thời hoan nghênh tư vấn! Đúng, bên Cửa hàng mạng Thiên Đình kia, nhớ phải kịp thời đưa hàng mới nha!

“Đưa em gái ngươi!” Lâm Hải chửi một câu, trong lòng thực sự nuốt không trôi một hơi này, tìm tới Weachat của Hồng Hài Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hảo huynh đệ, có ở đó hay không?

Hồng Hài Nhi: Có a, vừa tan học, làm sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tóc Thái Thượng Lão Quân dài ra chưa?

Hồng Hài Nhi: Nào có nhanh như vậy a, bất quá lão đem cái đuôi của Thanh Ngưu cắt đi, dính lông trâu lên đầu!

Lâm Hải phốc một tiếng liền cười, ngẫm lại cái tạo hình kỳ hoa này của Thái Thượng Lão Quân, cuối cùng tiêu tan một chút khí.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí, giúp ta một việc thôi.

Hồng Hài Nhi: Chuyện gì a, ngươi nói!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sẽ giúp ta phun một ngọn lửa, đem Thái Thượng Lão Quân một lần nữa đốt thành đầu hói!

Hồng Hài Nhi: A. Cái này không thể được a, chuyện lần trước kia, bọn họ tìm không thấy ngươi, cũng tính toán tới trên đầu ta, ta bị cha ta... Không phải, ta bị Thái Thượng Lão Quân chộp tới, đi thả trâu mười ngày, cũng nhàm chán chết ta! Lần này cũng không thể làm!

Lâm Hải cười lạnh, cũng không nói chuyện, trực tiếp mở túi càn khôn ra!

Leng keng!

Ngươi hướng Hồng Hài Nhi gửi đi một lốc sữa Canxi AD!

Hồng Hài Nhi: Đem Thái Thượng Lão Quân lại đốt thành đầu hói đúng không? Được, sẽ làm ổn thỏa cho ngươi! Chờ tin tức tốt của ta đi!

Hồng Hài Nhi nói làm liền làm, lập tức lên đường!

“Để ngươi hố ca ca nha, đùa chơi chết ngươi!” Lâm Hải bĩu môi một cái, lộ ra nụ cười tà tà.

“Lại nói mình bây giờ cũng là người có hơn năm trăm năm đạo hạnh, nhưng là cái đạo hạnh này lại dùng như thế nào a?” Lâm Hải khoanh chân ngồi xuống, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, nghiên cứu!

Chương 1162: Phương pháp ngộ đạo

Lâm Hải khoanh chân nhắm mắt, tâm thần đắm chìm vào trong đó, hơn phân nửa ngày lại phát hiện, vậy mà một điểm môn đạo cũng không phát hiện được.

“Đây là có chuyện gì, ca ca không phải đã lĩnh ngộ đạo hạnh sao?”

Mang theo mặt mũi tràn đầy không hiểu, Lâm Hải chuẩn bị vẫn là hướng Ngộ Không tư vấn một chút mới tốt!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, có ở đó hay không, tiểu đệ có việc giáo.

Ngộ Không: A, Nhị đệ, có chuyện gì, ngươi nói, ngươi nói!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta vừa mới lĩnh ngộ đạo hạnh, hơn nữa cũng từ Bách Bảo Các rút ra hơn năm trăm năm đạo hạnh, nhưng nghiên cứu nửa ngày, vẫn không biết dùng như thế nào a?

Ngộ Không: Ngươi lĩnh ngộ đạo hạnh? Ngươi là Kim Đan hậu kỳ?Hay là Nguyên Anh kỳ?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Kim Đan trung kỳ a.

Ngộ Không: Kim Đan trung kỳ? Điều đó không có khả năng! Phàm là người lĩnh ngộ đạo hạnh, chí ít đều là Kim Đan hậu kỳ!

“Không có khả năng?” Lâm Hải sững sờ, nhưng trong đầu của mình xác thực thu được tiếng nhắc nhở, chính mình đã lĩnh ngộ đạo hạnh a, hơn nữa cảnh giới của chính mình, cũng thật sự là Kim Đan trung kỳ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta còn có thể gạt ngươi sao, đây là thật!

Ngộ Không: A? Chẳng lẽ ngươi gặp được cái đại cơ duyên hiếm thấy gì sao?

“Đại cơ duyên?” Lâm Hải ngẫm lại, đồng thời với lúc lĩnh ngộ đạo hạnh, xác thực còn có hai cái tin tức nhắc nhở, một cái là miễn dịch Tâm Ma một trăm phần trăm, một cái là cường độ linh hồn được tăng lên mười phần trăm, chẳng lẽ lại là hai cái này?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta trước đó có tiêu diệt một cái Tâm Ma Vương Nguyên Anh kỳ, chính mình bởi vì thụ thương, cũng ngất xỉu đi, đồng thời làm một số mộng kỳ quái, sau khi tỉnh mộng, liền mạc danh kỳ diệu miễn dịch một trăm phần trăm đối với Tâm Ma, cường độ linh hồn được tăng lên mười phần trăm, sau đó liền lĩnh ngộ đạo hạnh.

Ngộ Không: Nhị đệ, ngươi nói ngươi miễn dịch một trăm phần trăm đối với Tâm Ma, cường độ linh hồn được tăng lên mười phần trăm, chuyện này là thật!!! (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Coi là thật a!

Lâm Hải cảm thấy rất ngờ vực, không biết rõ Ngộ Không vì cái gì lại kích động như vậy!

Ngộ Không: Trách không được ngươi ở Kim Đan trung kỳ, liền có thể lĩnh ngộ đạo hạnh, quả nhiên là gặp được đại cơ duyên!

“A.” Lâm Hải sững sờ, cái miễn dịch Tâm Ma cùng cường độ linh hồn được tăng lên cường độ linh hồn được tăng lên này, chẳng lẽ rất ngưu bức sao.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, đến cùng chuyện gì xảy ra a?

Ngộ Không: Đừng nóng vội, lão Tôn ta từng bước từng bước kể cho ngươi biết! Nhị đệ, ngươi có biết cái miễn dịch một trăm phần trăm đối với Tâm Ma này, đại biểu cho cái gì không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại biểu cho ta nếu gặp lại Tâm Ma Cự Thú, cũng sẽ không bị nó mê hoặc!

Ngộ Không: A ha ha ha, Nhị đệ ngươi nghĩ quá đơn giản! Tâm Ma Cự Thú tính toán là cái đồ vật gì, con đường tu hành, đáng sợ chính thức, chính là Tâm Ma ở sâu trong ý thức a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tâm Ma ở sâu trong ý thức? Hầu ca, đây là ý gì?

Ngộ Không: Cái này chờ khi tu vi của ngươi đạt tới cảnh giới nhất định thì tự sẽ biết được, nhưng có một chút ngươi phải biết, chờ tới lúc ngươi đạt tới Độ Kiếp Kỳ, hoặc là sau khi trở thành Thiên Tiên, cách mỗi một số năm liền muốn độ Thiên Kiếp, một cửa đáng sợ nhất của cái Thiên Kiếp này, không phải là Cửu Thiên Lôi Kiếp, mà chính là Tâm Ma Kiếp!

“Độ kiếp!” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, hắn đã nhìn qua rất nhiều tiểu thuyết Tiên Hiệp, tự nhiên biết rõ cái gì gọi là độ kiếp, biết chắc tỷ lệ thành công khi độ kiếp của người tu đạo phi thường phi thường thấp, tuyệt đại đa số cũng sẽ ở hôi phi yên diệt dưới Thiên Kiếp, chỉ khi nào thành công, liền sẽ phi thăng Tiên giới, đắc đạo thành Tiên!

Ngộ Không: Đừng nói người tu hành, coi như một số thần tiên đắc đạo trên Thiên Đình, cách mỗi mấy ngàn năm cũng sẽ có mấy cái chết tại phía dưới Tâm Ma Kiếp, Tâm Ma sẽ một mực đi theo ngươi đến điểm cuối của cuộc đời, liền cả Như Lai Phật Tổ cũng không thể tránh né!

“Cái gì!” Lâm Hải lần này thật là khiếp sợ, nghĩ không ra liền cả Như Lai Phật Tổ, thế mà cũng có Tâm Ma!

Ngộ Không: Tâm Ma, nói trắng ra chính là một mặt u ám trong nội tâm của một người, không luận đạo hạnh sâu bao nhiêu, cũng vô pháp đem tiêu diệt, chỉ có thể đem áp chế, mà ngươi bây giờ liền có thể miễn dịch một trăm phần trăm, uy hiếp của Tâm Ma đối với ngươi đã mất, vậy sau này Thiên Kiếp đối với ngươi mà nói, liền muốn nhẹ nhõm hơn nhiều!

“Một mặt u ám?” Lâm Hải khẽ giật mình, như có điều suy nghĩ, không khỏi hướng phía Ngọc Thiên Trạch mà nhìn lại.

Lâm Hải không thể không thừa nhận, chính mình trước đó đối với Ngọc Thiên Trạch, nội tâm còn là có cảm tình, thậm chí... Dục vọng!

Nhưng trong lòng mình lại yêu tha thiết Liễu Hinh Nguyệt, tiềm thức của chính mình, cưỡng chế mình không thể làm ra sự tình có lỗi với Liễu Hinh Nguyệt, một mực cùng cái bản năng nam nhân không nhận ước thúc trong nội tâm kia, làm ra đấu tranh bén nhọn.

“Chẳng lẽ, cái này chính là Tâm Ma của mình sao?” Lâm Hải cảm thấy, càng phát ra mê mang.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, vậy ta sớm lĩnh ngộ đạo hạnh, cũng là bởi vì tác dụng của cái miễn dịch Tâm Ma này?

Ngộ Không: Đó cũng không phải, ngươi sở dĩ tại Kim Đan trung kỳ, liền lĩnh ngộ đạo hạnh, là bởi vì cường độ linh hồn của ngươi, được tăng lên rất cao!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đạo hạnh cùng cường độ linh hồn có quan hệ sao?

Ngộ Không: Không sai! Cái gọi là lĩnh ngộ đạo hạnh, chính là ngộ đạo thường nói, cái này cần có linh hồn lực cường Đại, mà người tu hành đồng dạng đến Kim Đan hậu kỳ, sắp ngưng tụ Nguyên Anh, linh hồn lực mới có thể gia tăng, nhưmg linh hồn lực của ngươi đã sớm tăng cường, lĩnh ngộ đạo hạnh liền là hợp tình hợp lí!

“Nguyên lai là dạng này!” Lâm Hải gật gật đầu, cuối cùng đã hiểu cái đại khái.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này Hầu ca, ta hiện tại đã có hơn năm trăm năm đạo hạnh, phải vận dụng như thế nào a?

Ngộ Không: Lĩnh ngộ đạo hạnh cùng vận dụng đạo hạnh lại là hai chuyện khác nhau, đạo hạnh thế nhưng là yếu tố mấu chốt để kéo ra sai biệt thực lực, sao lại tuỳ tiện bị ngươi nắm giữ được.

“A.” Lâm Hải nhất thời sững sờ, làm sao đột nhiên cảm giác đầu mình có chút không đủ dùng.

Ngộ Không: Đạo hạnh của ngươi, không phải do mình ngộ đạo đoạt được, tự nhiên vô pháp trực tiếp vận dụng, đợi ngươi ngộ được một cái, uy lực của năm trăm năm đạo hạnh này, tự nhiên có thể hiển hiện ra!

“Ai u, ta qua!” Lâm Hải xoa xoa cái trán, càng lúc càng cảm thấy mộng bức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta ít đọc sách, ngươi có thể nói đơn giản ngay thẳng chút hay không, người ta nghe không hiểu! (phía sau là một cái biểu lộ dở khóc dở cười)

Ngộ Không: Nói như vậy cùng ngươi đi, ngươi tại ở trên mặt đất tĩnh toạ ngộ đạo, trăm năm sau hoặc có thể lĩnh ngộ Thổ Chi Đạo, Thổ Nguyên Tố liền có thể để ngươi sở dụng, ngươi ngộ đạo tại trong nước, trăm năm sau hoặc có thể lĩnh ngộ Thủy Chi Đạo, Thủy Nguyên Tố liền có thể để ngươi sở dụng, ngươi tại trong rừng ngộ đạo, trăm năm sau hoặc có thể lĩnh ngộ Mộc Chi Đạo, Mộc Nguyên Tố liền có thể để ngươi sở dụng, đây cũng là đạo hạnh chi thuật, lão Tôn ta nói như thế, Nhị đệ có thể hiểu?

“Nguyên lai là chuyện như vậy!” Lâm Hải nhất thời bừng tỉnh đại ngộ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, vậy ý tứ của ngươi là, nếu ta muốn thi triển đạo hạnh chi thuật, nhất định phải chí ít ngộ ra một loại đạo mới được, là thế này phải không?

Ngộ Không: Nhị đệ nói không sai! Hơn nữa phần lớn người lĩnh ngộ đều là loại đạo thứ nhất, đều là Thổ Chi Đạo, dù sao sinh hoạt ở trên mặt đất, Thổ Chi Đạo là dễ dàng lĩnh ngộ nhất!

“Thổ Chi Đạo?” Lâm Hải chợt nhớ tới một chuyện.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này Hầu ca, bỗng dưng gọi đến núi lớn, ép chế địch nhân, đây có phải là Thổ Chi Đạo hay không?

Ngộ Không: A, không sai không sai, núi đá đều là thổ, chính là Thổ Chi Đạo!

“Thao, trách không được đâu!” Lâm Hải rốt cuộc minh bạch, vì cái gì những đại năng nắm giữ đạo hạnh mà chính mình gặp được như Tần Thiên a, phu nhân Triệu Hùng a, cũng con mẹ nó đều ưa thích dùng đại sơn tới dọa chính mình.

Nháo nửa ngày, cái Thổ Chi Đạo này là cấp độ nhập môn a, đoán chừng hai cái hàng này trừ chuyển đại sơn, căn bản liền sẽ không biết thứ khác!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, vậy cái ngộ đạo này, ít nhất cần bao nhiêu năm mới có thể thành công a?

Lâm Hải bỗng nhiên có chút bận tâm, nếu là ngộ cái tám mươi một trăm năm mới có thể ngộ ra đến, rau cúc vàng cũng con mẹ nó mát!

Ngộ Không: Cái này cùng ngộ tính của cá nhân có quan hệ, hơn nữa có ngộ ra mà nói, cũng có mạnh có yếu, tùy từng người mà khác nhau! Giống Như Lai Phật Tổ, tĩnh tọa dưới cây bồ đề bảy bảy - bốn mươi chín ngày, liền Nhất Ngộ Thành Phật, sư đồ lão Tôn ta, lại phải trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, mới có thể tu thành chính quả, chênh lệch nơi đây vừa nhìn là thấy ngay, mà Bát Giới cùng Sa sư đệ, cho dù bây giờ, cũng không thể thành Phật!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hiểu, đa tạ Hầu ca đã chỉ điểm!

Đi qua Ngộ Không giảng giải một phen, Lâm Hải cuối cùng đem đã đem các đạo, minh bạch toàn bộ.

“Thật đúng là đủ phức tạp!” Lâm Hải lắc đầu, mình bây giờ có việc muốn làm, yên tĩnh ngộ đạo là không thể nào, xem ra chỉ có thể chờ đợi tới ngày nhàn hạ rồi lại nói!

Nhìn Ngọc Thiên Trạch còn không có dấu hiệu thức tỉnh, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem mấy khỏa nội đan Tâm Ma đạt được lúc trước, lấy ra.

Chương 1163: Song Hỉ Lâm Môn

“Trước tiên đem năm viên nội đan của yêu thú này luyện hóa rồi lại nói!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lão Quân Lô xuất hiện giữa không trung, Lâm Hải tiện tay đem nội đan ném vào, sau đó hỏa diễm đằng không mà lên!

“Luyện!”

Lâm Hải thao túng hỏa diễm, dùng thời gian một khắc đồng hồ, đem năm viên nội đan của yêu thú này hoàn thành luyện chế!

Từ trong Lão Quân Lô lấy ra xong, Lâm Hải há miệng ra, năm viên nội đan lần lượt tiến vào trong bụng, sau đó ngồi xếp bằng, điều động chân khí, bắt đầu luyện hóa!

Không biết qua bao lâu, con mắt Lâm Hải bỗng nhiên mở ra, tinh mang chợt hiện, giống như chớp nhoáng!

“Chân khí lại hùng hậu hơn không ít, chỉ là cách Kim Đan hậu kỳ, còn có chênh lệch không nhỏ.”

Nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, Lâm Hải động thân đứng lên, hướng phía sau lưng nhìn lại, đã thấy Ngọc Thiên Trạch không biết từ lúc nào đã tỉnh, đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn lấy chính mình.

“Ngươi khôi phục?” Lâm Hải quay đầu lại, ôn nhu hỏi nói, trong lòng hiện lên từng tia từng tia áy náy.

Linh hồn của chính mình đồng thời vào lúc tịnh hóa, đã không có cái loại cảm giác tâm linh dựa vào đối với Ngọc Thiên Trạch nữa, nhưng Ngọc Thiên Trạch hiển nhiên còn không có từ loại trạng thái kia giải thoát ra.

Cứ như vậy, để Lâm Hải kìm lòng không được có loại cảm giác đàn ông phụ lòng, đối mặt với Ngọc Thiên Trạch luôn luôn mang theo một tia cảm giác tội lỗi.

“Ừm!” Ngọc Thiên Trạch nhẹ nhàng đáp một tiếng, liền cúi đầu xuống.

“Ách...” Lâm Hải chợt cảm thấy một trận xấu hổ, ngượng ngùng cười cười, “Ta giúp ngươi đem kim châm gỡ xuống.”

Nói xong, Lâm Hải ngồi xổm người xuống, hai tay vung vẩy một trận, mười tám cây kim châm trên bụng Ngọc Thiên Trạch, toàn bộ liền bị lấy xuống, đưa vào Thánh Cảnh.

Cùng lúc đó, Ngọc Thiên Trạch vội vàng đem quần áo chỉnh lý tốt, sau đó từ dưới đất đứng lên.

“Cảm tạ ngươi!” Thanh âm của Ngọc Thiên Trạch, không mang theo một chút tình cảm nào, để cho người ta có loại cảm giác rét run.

“Không cần khách khí, trước đó cảm tạ ngươi cũng cứu ta!” Lâm Hải nói nói, trong lòng chẳng biết tại sao, có chút thất vọng mất mát.

Sau đó, hai người lại không có người nói chuyện, trong sơn động lập tức an tĩnh lại, không khí nhất thời biến đến vô cùng xấu hổ.

Hơn nửa ngày, vẫn là Lâm Hải mở miệng trước tiên, đánh vỡ trầm tĩnh.

“Nếu ngươi không có trở ngại, chúng ta bây giờ liền về thành Phong Lam đi.”

“Tốt!” Ngọc Thiên Trạch trả lời, vô cùng ngắn gọn, để Lâm Hải căn bản nghe không ra suy nghĩ trong lòng của nàng.

“Ai!” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, biết giữa, mình cùng Ngọc Thiên Trạch đã có một đường khoảng cách không nhìn thấy.

Hai người một trước một sau, rời khỏi sơn động, sau đó thi triển thuật pháp Súc Địa Thành Thốn, thân pháp phiêu hốt, mau lẹ như bay, rất nhanh liền trở lại trong thành Phong Lam!

“Tông chủ, ngươi trở về rồi!” Vừa vào thành, Phong Trí Xa liền phát hiện ra tung tích của Lâm Hải, vội vàng chào đón.

Phong Trí Xa giờ phút này, thương thế đã khôi phục, lần nữa trở thành người dẫn đầu đại quân Kim Đan mà Lâm Hải thu phục.

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, “Những ngày gần đây, không có chuyện gì phát sinh đi?”

“Không có!” Phong Trí Xa lắc đầu, nhưng lại dừng một cái, trên mặt lại lộ ra vẻ mờ mịt, muốn nói lại thôi.

“Ừm.” Lâm Hải chau mày, “Có chuyện liền nói!”

“Là như thế này Tông chủ, buổi tối hơn bảy ngày trước, ở thành Phong Lam có xuất hiện một đường khí tức cực kỳ cường đại, nhưng rất nhanh lại biến mất, cũng không có xuất hiện nữa, chúng ta hoài nghi là cao thủ qua đường, nhưng cũng không bài trừ, có cao thủ tiến vào thành Phong Lam!”

“A.” Lâm Hải sững sờ, chậm rãi gật gật đầu, “Ta biết rõ!”

“Đoạn Thiên Vũ những ngày gần đây, có cái gì dị thường không?”

“Cái này thật không có, mỗi ngày đều là ở tại Phủ Thành chủ, chưa từng đi ra!”

“Tốt, các ngươi lui ra đi!” Lâm Hải phất phất tay, bọn người Phong Trí Xa lập tức cung kính rời đi.

“Ngươi hoài nghi Đoạn Thiên Vũ, đã tìm trợ thủ?” Ngọc Thiên Trạch ở một bên, đột nhiên hỏi nói.

“Rất có thể!” Lâm Hải gật gật đầu, “Chúng ta thời gian dài như vậy mà còn không trở lại, Đoạn Thiên Vũ có lẽ cho là chúng ta đã chết, nên tìm cao thủ đến giúp gã giải phong Khí Hải, cũng thuộc về chuyện bình thường!”

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

“Đi vào!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang, giữa hai đầu lông mày hiện lên một tia bá khí.

Nói xong, bước nhanh chân, thẳng đến lấy phủ Thành chủ mà đi, Ngọc Thiên Trạch theo sát phía sau, khí thế bất phàm!

Ầm!

Tiến vào phủ Thành chủ, Lâm Hải trực tiếp đem cửa phòng Đoạn Thiên Vũ đẩy ra, hướng phía bên trong nhìn lại.

“Lâm lão đệ, ngươi, ngươi rốt cục trở về!” Đoạn Thiên Vũ đầu tiên là sững sờ, chờ sau khi thấy rõ là Lâm Hải, nhất thời mừng rỡ, bước nhanh nghênh tới.

Lâm Hải nhìn gã, mặt không biểu tình, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

“Đoàn Thành chủ, ta không chết, ngươi có phải rất thất vọng hay không a?”

Đoạn Thiên Vũ biến sắc, thân thể nhất thời cứng đờ, không khỏi dừng bước lại, ngượng ngùng cười hai tiếng.

“Lâm lão đệ sao lại nói như vậy? Ta làm sao lại dám ngóng trông ngươi chết đâu, ngươi chết, ai giúp ta giải phong Khí Hải a?” Đoạn Thiên Vũ nói, ánh mắt đột nhiên có chút lấp lóe.

“Hừ hừ!” Lâm Hải cười lạnh, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, bằng chứng thông hành liền xuất hiện ở bên trong tay.

“Lâm lão đệ, ngươi, ngươi thật tìm tới?” Đoạn Thiên Vũ nghẹn họng nhìn trân trối, lộ ra thần sắc vô cùng giật mình.

Cái bằng chứng thông hành này, chính là do gã tự mình ném vào Tâm Ma Hải, khu vực đó, số lượng Tâm Ma thế nhưng là cũng không ít a, Lâm Hải làm sao sẽ còn sống trở về?

“Bớt nói nhảm, lưu lại ấn ký của ngươi đi!” Lâm Hải tiện tay ném đi, đem bằng chứng thông hành ném tới chỗ Đoạn Thiên Vũ.

“Tốt tốt tốt, ta này lưu lại ấn ký!” Đoạn Thiên Vũ không chút do dự, cắn nát ngón trỏ, một giọt tinh huyết rơi vào phía trên bằng chứng thông hành, một đường quang mang huyết sắc lóe lên một cái rồi biến mất.

“Tốt!” Đoạn Thiên Vũ cười tủm tỉm đem bằng chứng thông hành, đưa đến trước mặt Lâm Hải.

“Ừm.” Lâm Hải sững sờ, nửa tin nửa ngờ nhận lấy, ánh mắt hiện lên một tia nghi hoặc, không nghĩ tới Đoạn Thiên Vũ thế mà phối hợp như vậy.

“Lâm lão đệ, bằng chứng thông hành đã cho ngươi, Khí Hải của Đoàn mỗ, khi nào thì giải phong a?”

Lâm Hải lẳng lặng nhìn Đoạn Thiên Vũ, thẳng đến khi đem Đoạn Thiên Vũ nhìn đều có chút run rẩy, mới nhàn nhạt mở miệng.

"Đợi Lâm mỗ nghiệm chứng qua cái bằng chứng thông hành này, tự sẽ giải phong cho ngươi!"

Đoạn Thiên Vũ biến sắc, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, cười tủm tỉm gật gật đầu.

"Tốt, vậy liền theo Lâm lão đệ nói đi!"

"Không bằng, ta hiện tại liền mang Lâm lão đệ, tiến về thành trung tâm?"

Lâm Hải vừa định đáp ứng, đột nhiên lông mày nhíu lại, sững sờ một lát, lắc đầu.

"Không, ta muốn nghỉ ngơi trước một chút!"

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp đi ra khỏi gian phòng của Đoạn Thiên Vũ, trực tiếp đến một gian phòng cách đó không xa, đẩy cửa đi vào.

Ngọc Thiên Trạch thấy thế, cũng vội vàng theo sát phía sau, đi theo Lâm Hải tiến vào gian phòng.

"Ngọc cô nương, giúp ta bố trí xuống trận pháp, đừng cho bất luận kẻ nào tiến đến!" Vừa vào phòng, Lâm Hải liền nghiêm túc nói nói.

"Tốt, ta biết rõ!" Ngọc Thiên Trạch mặt không biểu tình, đáp ứng một tiếng, móc ra tài liệu bố trận, rất nhanh liền bố trí một tòa trận pháp ở trong phòng.

Chờ bố trí xuống trận pháp xong, Ngọc Thiên Trạch lần nữa quay đầu, lại chấn kinh phát hiện, Lâm Hải vậy mà không thấy!

"Chuyện gì xảy ra?" Mặt mũi Ngọc Thiên Trạch nhất thời tràn đầy mê mang.

Mà nàng không biết là, Lâm Hải giờ phút này, đã tiến vào trong Thánh Cảnh!

“Tiên Nhi cung nghênh chủ nhân!” Lâm Hải vừa tiến đến, Tiên Nhi liền dịu dàng cong người xuống, đoan trang hướng phía Lâm Hải hành lễ.

“Tiên Nhi, không cần khách khí!” Lâm Hải vươn cánh tay, đem Tiên Nhi đỡ dậy.

Sau khi ngồi xuống, Lâm Hải liếc nhìn Tiên Nhi một chút, mới mang theo một tia nghi hoặc hỏi.

“Tiên Nhi, từ khi ta làm chủ nhân Thánh Cảnh, ngươi còn chưa bao giờ chủ động bảo ta đi vào, hôm nay đột nhiên tìm ta như vậy, có phải phát sinh cái đại sự gì hay không?”

Tiên Nhi cười một tiếng, lộ ra hai cái lúm đồng tiền mỹ lệ, ưu nhã mở miệng.

“Vâng, hôm nay bên trong Thánh Cảnh của chúng ta, có Song Hỉ Lâm Môn!”

Chương 1164: Từ hôm nay, ta chính là Nghịch Thiên Ưng!

“Song Hỉ Lâm Môn?” Lâm Hải sững sờ, không đợi minh bạch là chuyện gì xảy ra, đột nhiên sưu một tiếng, một đường thân ảnh to lớn, liền hướng phía Lâm Hải nhào tới.

“Ha ha ha ha, ba ba!”

“Ta qua, yêu quái phương nào!” Lâm Hải vội vàng nhảy ra sau một cái, bày ra tạo hình chiến đấu, trong miệng còn quái khiếu một tiếng!

Chỉ thấy trước mắt, một con chó lông vàng hai chân đứng thẳng mà đi, mặt mũi tràn đầy dâm đãng, miệng còn chảy nước bọt, không ngừng hướng phía chính mình nhướn mày!

“Ba ba, ta đã tiến hóa xong, nhìn ta có trở nên đẹp trai hơn hay không a, có phải càng thêm mê người hay không?” A Hoa chớp chớp mắt nhỏ, một mặt hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Mê người muội a!” Lâm Hải nhấc chân đưa nó đạp sang một bên, con mẹ nó, bộ dạng xấu như thế còn ra hiện ra đột ngột như vậy, đem ca ca giật mình!

“Hứ, không hiểu thưởng thức!” A Hoa nhất thời cho Lâm Hải cái mắt trắng, sau đó một mặt sắc mị mị cọ đến bên cạnh Tiên Nhi.

“Tiên Nhi đại mỹ nữ a, ngươi nói Cẩu gia ta có phải càng thêm đẹp trai hay không, so với cha ta đẹp trai hơn nhiều hay không a? Có đem ngươi mê đảo đến trái tim phanh phanh nhảy hay không a, hắc hắc hắc... Ngao! Người nào giẫm cái đuôi của ta!!!”

“Có sao? Không nhìn thấy a!” Lâm Hải một bên dùng sức dùng chân ép lấy cái đuôi của A Hoa, một bên mờ mịt nói nói.

“Ba ba, ta sai rồi, ta biết lỗi rồi!” A Hoa nhất thời đau đến ngao ngao kêu lên.

“A Hoa ngươi cái chó chết, thừa dịp lão nương tắm rửa, lại tới đùa giỡn Tiên Nhi!” Đột nhiên, một cái thanh âm nổi giận, vang lên ở ngoài cửa, sau đó phanh một tiếng, cửa bị phá tan, một con chim ưng cực lớn xông tới!

“Ha ha, Tiểu Hồng nhanh trị trị con chó lưu manh nhà ngươi này, quả thực, thực...” Lời nói của Lâm Hải nói được một nửa, liền nói không được, sau đó miệng chậm rãi trợn to, trở nên trợn mắt há hốc mồm!

“Ba ba, ánh mắt ngươi không nháy mắt nhìn chằm chằm vào chim của nhìn! Ta đã nhìn thấu tư tưởng xấu xa của ngươi!” A Hoa thấy Lâm Hải con mắt cũng không nháy mà nhìn chằm chằm vào Tiểu Hồng, nhất thời một mặt thương tâm tuyệt vọng rống

nói.

“Ngươi, ngươi thật sự là Tiểu Hồng?” Lâm Hải nhấc chân đem A Hoa đá qua một bên, có chút giật mình hỏi.

Tiểu Hồng sở dĩ gọi là Tiểu Hồng, là bởi vì lông vũ toàn thân đều là màu hồng, thế nhưng con chim ưng trước mặt này, hai cái cánh khổng lồ, làm sao lại biến thành màu vàng kim.

Không chỉ có như thế, hai mắt có thần sắc bén sáng ngời này, thế mà cũng thay đổi thành màu bạc, lóe ra quang mang nhiếp nhân tâm phách, cùng Tiểu Hồng trước đó, hoàn toàn không giống a!

Mà Tiểu Hồng thì là liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó cao ngạo ngóc đầu lên.

“Trước kia ta là tiểu Hồng, nhưng bây giờ không phải!”

“Bởi vì ta là, nhất tỷ của giới yêu thú!” (nhất tỷ = đại tỷ)

Phốc!

“Còn nhất tỷ?” Lâm Hải nhất thời bật cười một trận, mẹ nó, nhiều ngày không thấy, cái Tiểu Hồng này làm sao cũng biến thành đùa bức?

“A... Nha phi, liền ngươi mà đòi làm nhất tỷ, Cẩu gia ta còn là nhất ca đâu! Nhìn đem ngươi đắc ý, ngươi thế nào không lên trời ơi.” Không cần Lâm Hải nói chuyện, A Hoa ở một bên, nhất thời liền nghe không vô, điểm lấy chân khinh thường nói nói.

Ầm!

A Hoa vừa dứt lời, trực tiếp bị một cánh của Tiểu Hồng đập nằm trên mặt đất, dậy không nổi!

“Ai u ai u, ngươi nha buông Cẩu gia ra, kiểu tóc của Cẩu gia cũng loạn, trở nên cũng con mẹ nó không đẹp trai!”

Tiểu Hồng hừ lạnh một tiếng, khinh thường liếc nhìn A Hoa một chút, cao ngạo mở miệng.

“Nhớ kỹ, ta là nhất tỷ, ngươi lại không thể gọi là nhất ca!”

“Ngươi, nhiều lắm thì là cái nhất tỷ phu!” (nhất tỷ, nhất ca= xưng hô với vợ chồng lão đại trong xã hội đen, nhất tỷ phu thì chỉ là chồng của nhất tỷ)

“Ngươi nha trước tiên đem Cẩu gia thả ra, biết công tôn mẹ ti hay không, ngươi con mẹ nó muốn nghịch thiên sao?” A Hoa ở trên mặt đất cố bay nhảy lên, lại chết sống dậy không nổi, bên trong miệng liền ngao ngao kêu.

“Nghịch thiên?” Tiểu Hồng bỗng nhiên cười lạnh, sau đó một cỗ khí phách tự nhiên sinh ra.

“Nghịch thiên lại như thế nào, từ hôm nay, ta chính là Nghịch Thiên Ưng!”

“Nghịch Thiên Ưng! Nghịch Thiên Ưng! Nghịch Thiên Ưng...”

Không biết vì sao, ba chữ này đột nhiên tại bên trong não hải của Lâm Hải, không ngừng vang vọng lên.

“Làm sao quen thuộc như vậy đâu?.” Lâm Hải cau mày, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, luôn cảm thấy ba chữ Nghịch Thiên Ưng này, tựa hồ như đã từng nghe qua.

“Chờ một chút!” Bỗng nhiên, lông mày Lâm Hải nhíu lại, rốt cục nhớ tới!

“Ta qua, trách không được nghe quen như vậy! Nghịch Thiên Ưng không phải con mẹ nó là Thần thú của Nhị Lang Thần sao?”

Lâm Hải nhìn qua Tây Du Ký, nhớ kỹ bên người Nhị Lang

Thần, hết thảy có ba cái Thần thú đi theo, trừ Hạo Thiên Khuyển cùng Ngân Hợp Mã ra, một con khác chính là Nghịch Thiên Ưng.

Hơn nữa Nghịch Thiên Ưng của Nhị Lang Thần, cũng là Ngân Nhãn Kim Sí (mắt bạc cánh vàng), cùng hình tượng giờ phút này của Tiểu Hồng, cực kỳ tương tự!

“Ta qua, sẽ không trùng hợp như thế đi, chẳng lẽ Tiểu Hồng cùng Thần thú của Nhị Lang Thần, là cùng một chủng loại? Vậy mình coi như kiếm bộn phát!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời dâng lên một trận kinh hỉ!

“Tiểu Hồng, A Hoa, đừng làm rộn!” Tiên Nhi đột nhiên mỉm cười, mở miệng nói.

Tiểu Hồng tựa hồ rất cho Tiên Nhi mặt mũi, thấy Tiên Nhi mở miệng, nhất thời hừ lạnh một tiếng, cánh vừa nhấc, đem A Hoa thả ra.

“Nha nha phi, ngươi phản rồi, Cẩu gia ở bên trong nhà chính là trời, ngươi cũng dám nghịch thiên, ngươi tin hay không...”

“Ừm?” Tiểu Hồng đột nhiên vừa trừng mắt, bên trong đôi mắt bạc, nhất thời toát ra đường đường hào quang màu bạc hình tròn, A Hoa hôn thiên ám địa lắc lư một trận, kém chút té xỉu, cuống quít chạy đến sau lưng Lâm Hải!

“Còn dám đắc ý, lão nương đánh ngươi nhừ tử!”

“Phi, sợ ngươi a, Cẩu gia ta là chó ngoan không theo chim đấu!” A Hoa vừa nói, một bên vừa hướng phía sau lưng Lâm Hải lại co lại co lại.

Tiên Nhi thấy thế, thổi phù một tiếng cười ra tiếng, sau đó hướng phía Lâm Hải ôn nhu mở miệng.

“Chủ nhân, Song Hỉ Lâm Môn mà Tiên Nhi nói, niềm vui thứ nhất, chính là A Hoa cùng Tiểu Hồng, từ trong ngủ mê đã tỉnh lại.”

Lâm Hải nhất thời một há miệng, mặt đen lại, liên tục cười khổ.

“Tiên Nhi, hai cái hàng này tỉnh, chỉ sợ toàn bộ Thánh Cảnh đều không được an bình đi. Này rõ ràng gọi là Ngày Tai Nạn, sao có thể gọi là vui đâu?.”

“Uy, ba ba, ngươi sao có thể nói ta như thế đây, người ta thật đau lòng, ô ô ô, Tiên Nhi, ta cần ôm ấp mềm mại của ngươi...” A Hoa toét miệng, liền chạy về phía Tiên Nhi dốc sức lao qua.

“Cút!” Kết quả, vừa tới nửa đường, liền bị một cánh của Tiểu Hồng đập bay!

Tiên Nhi nín cười, hướng Lâm Hải tiếp tục nói nói.

“Chủ nhân, không nên coi thường lần giác tỉnh này của A Hoa cùng Tiểu Hồng, chúng nó có biến hóa rất lớn đây.”

“Tiểu Hồng có biến hóa lớn, ta ngược lại thật là nhìn ra, nhưng đầu lưu manh chó A Hoa kia, ta nhìn không có thay đổi gì nha, vẫn là vô sỉ trước sau như một a.” Lâm Hải xoa cằm, nghi hoặc nói.

“Uy, ba ba, ngươi làm sao mắt người nhìn chó thấp a!” A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi, lại chạy tới, một mặt ghét bỏ nhìn Lâm Hải.

“A.” Lâm Hải nghiền ngẫm liếc nhìn A Hoa một chút, “Chẳng lẽ ngươi thật là có cái tiến bộ gì sao?”

“Đó là đương nhiên, không phải cùng ngươi thổi ngưu bức, hiện tại A Hoa ta đánh ba ba ngươi này, một người đánh mười người, dễ dàng không nói chơi!” A Hoa chắp tay sau lưng, ngẩng lên cái cổ, một mặt đắc ý.

“Ta qua, thật hay giả?” Lâm Hải một mặt không tin.

“Ngươi không tin a, không tin hai ta ra ngoài so tay một chút thôi.” A Hoa mang theo ánh mắt khiêu khích, hướng phía Lâm Hải nhướn nhướn mi.

“Ái chà chà, người nào cho ngươi tự tin a?” Lâm Hải nhất thời cảm thấy buồn cười.

“Chủ nhân, thực lực của A Hoa, xác thực khác biệt với quá khứ!” Tiên Nhi đột nhiên ở bên cạnh, mở miệng nói nói.

Lâm Hải giật mình, nụ cười trên mặt trong nháy mắt đã ngưng kết, thật không thể tin chuyển hướng sang Tiên Nhi.

Lời nói của A Hoa, Lâm Hải có thể coi như nó đang đánh rắm, thế nhưng là lời nói của Tiên Nhi, Lâm Hải lại không thể không tin.

“Tiên Nhi, ý tứ của ngươi, A Hoa thật có thể đánh thắng ta?”

Tiên Nhi thì là lộ ra một cái mỉm cười thần bí, sau đó vung cánh tay lên, mở cửa ra.

“Tiên Nhi cũng không biết, nhưng ai mạnh ai yếu, thử một chút không phải đã biết sao?”

“Tốt, vậy liền thử một chút, ta ngược lại muốn xem xem đầu lưu manh chó này, đến tột cùng mọc thêm bản lãnh gì!” Lâm Hải cũng bị câu lên hào hứng, quay người cùng A Hoa đi vào một chỗ đất trống trải.

“Ba ba, thương lượng một chuyện thôi!” A Hoa đứng tại bên ngoài hơn mười trượng cách với Lâm Hải, một mặt bỉ ổi cười nói.

“Chuyện gì?”

“Nếu như chờ ta đánh thắng ngươi, về sau hai ta đổi vai, đổi thành ngươi gọi ta là ba ba có được hay không?"

Phốc!

"Lăn đại gia ngươi!" Cái mũi của Lâm Hải kém chút tức điên, sau đó một đường Chưởng Tâm Lôi, liền đập tới qua!

Chương 1165: Bản lĩnh mới của A Hoa cùng Tiểu Hồng

Mắt thấy Chưởng Tâm Lôi của Lâm Hải liền muốn bổ tới trên thân A Hoa, A Hoa không chỉ có không sợ, ngược lại ánh mắt lộ ra quang mang hưng phấn!

"Rống!"

Đột nhiên, A Hoa phát ra một tiếng thú hống hoàn toàn khác biệt cùng chó sủa, đồng thời bốn chân chạm đất, thân thể hơi hướng về sau, làm ra một cái tư thế súc thế đánh ra trước, mở cái miệng rộng, đầu mãnh liệt ngóc lên!

"Đó là cái gì!"

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, lại thấy bên trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện một cái hư ảnh Thiên Cẩu màu vàng óng cực lớn, một ngụm đem Chưởng Tâm Lôi của mình, nuốt vào trong bụng!

"Ta qua!" Lâm Hải trợn mắt há hốc mồm, một mặt thật không thể tin!

"Ha ha ha, ba ba, thế nào a, ta ngưu bức đi?" Mặt mày A Hoa nhất thời hớn hở, mặt mũi tràn đầy đắc ý nói nói.

"Thử lại lần nữa cái này!"

Lâm Hải nhanh chóng bóp niệm pháp quyết, sau đó cánh tay ra một chiêu, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

"Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!"

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bầu trời nhất thời đầy lôi vân lăn lộn, năm đạo Thần Lôi màu tím, trong nháy mắt liền hướng phía đỉnh đầu A Hoa sắc bén rơi xuống.

“Rống!”

A Hoa ngóc đầu hống lên một tiếng, này hư ảnh Thiên Cẩu màu vàng óng cực lớn kia, lần nữa xuất hiện ở trên bầu trời, há miệng ra đem năm đạo Thần Lôi, toàn bộ nuốt vào trong bụng.

“Ai u!”

Bất quá, lần này A Hoa lại hiển nhiên không có nhẹ nhàng như trước đó vậy, tại sau khi đạo thiên lôi thứ năm bị nuốt vào xong, A Hoa một cái rắm ngồi xổm dưới đất, ôm bụng lộ vẻ mặt thống khổ.

“Ngươi không sao chứ?” Lâm Hải giật mình, thân ảnh lóe đến trước mặt A Hoa, xòe bàn tay ra đặt tại trên bụng A Hoa.

“A?” Lâm Hải lông mày nhíu lại, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc!

Thời điểm trước đó khi A Hoa nuốt vào đạo thiên lôi thứ năm, Lâm Hải rõ ràng cảm thấy, khí tức của A Hoa hỗn loạn, chân khí trong cơ thể cuồng bạo không thôi, sau khi bàn tay tiếp xúc với A Hoa, cảm giác càng rõ ràng, đó là Thần Lôi tại trong người A Hoa đang không ngừng tàn phá bừa bãi tán loạn.

Thế nhưng là trong chốc lát công phu, Lâm Hải lại kinh hãi phát hiện, Thần Lôi tại trong người A Hoa, lực đạo đang dần dần trở nên yếu ớt, cho đến lúc biến mất không còn tăm hơi vô tung, phảng phất như bị tiêu hóa hết!

“Ai u mẹ ta nha, thế nhưng là đau chết Cẩu gia á!”

Lúc này, A Hoa hú lên quái dị, vụt cái từ dưới đất đứng lên, lại dùng sức xoa xoa dạ dày, lần nữa khôi phục một mặt bỉ ổi tiện dạng!

“Cái đồ chơi này, thật không dễ tiêu hóa!” A Hoa một mặt lòng còn sợ hãi.

“Ngươi đem lôi điện ăn?” Lâm Hải nhìn A Hoa, kinh ngạc không thôi.

“Hắc hắc, lôi điện tính là gì a, trên cái thế giới này liền không có đồ vật mà A Hoa ta ăn không vô.” Nói xong, A Hoa đột nhiên duỗi ra móng vuốt, hướng phía trên trời nhất chỉ.

“Ba ba, ngươi thấy thái dương trên trời không? Chờ ta trưởng thành, cho dù là thái dương trên trời kia, ta cũng có thể một ngụm đem nó nuốt xuống!”

“Thiên Cẩu Thôn Nhật!” Trong đầu Lâm Hải, đột nhiên toát ra một cái từ ngữ như thế!

“Ta dựa vào, đây không phải là thần thoại cố sự trong truyền thuyết dân gian sao? Truyền thuyết về Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang Thần, cũng là một ngụm đem thái dương nuốt xuống, cho nên nhân gian mới xuất hiện hiện tượng Nhật Thực toàn phần.”

“Chẳng lẽ A Hoa, vậy mà thần thông giống với Hạo Thiên Khuyển?” Con mắt Lâm Hải lóe ánh sáng, không khỏi đối với đầu này lưu manh chó A Hoa chỉ biết sái bảo bỉ ổi này, có chút nhìn với con mắt khác.

“Ba ba, ngươi nhìn ta như vậy làm gì!” A Hoa thấy ánh mắt lóe lên quang mang của Lâm Hải này, nhất thời toàn thân giật mình một cái, không tự giác hai tay ôm ngực, vội vàng lui lại hai bước.

“Ta cùng ngươi nói a, ba ba, quen thuộc thì quen thuộc, nhưng là ta không sẽ cùng ngươi Gay!”

“Gay em gái ngươi a!” Mí mắt Lâm Hải lật một cái, nhất thời cho A Hoa cái mắt trắng lớn, sau đó tay khẽ vẫy, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền bay tới.

Lâm Hải cầm đao nơi tay, khí thế trên thân đột nhiên biến đổi, một cỗ khí tức bá đạo bén nhọn phát ra, trong nháy mắt đã đem A Hoa khóa chặt!

“Ba ba, không đến mức đi, không phải liền là không Gay à, cần phải giết chó sao? Ngươi muốn làm thì qua làm Tiên Nhi a, Tiên Nhi đã sớm muốn cho ngươi làm!”

Phốc!

A Hoa nói một câu, để chân khí toàn thân của Lâm Hải vừa loạn, kém chút đau đến sốc hông.

“Bà nội ngươi a!” Chó chết này, thật sự là con mẹ nó lời gì cũng dám nói ra bên ngoài, không thấy Tiên Nhi cũng đứng ở bên cạnh đó sao?

Mang theo vẻ lúng túng, Lâm Hải vụng trộm hướng phía Tiên Nhi nhìn lại, đã thấy khuôn mặt Tiên Nhi đỏ bừng giống như trái táo chín mọng, bên trong một đôi mắt đẹp, mang theo giận dữ ngượng ngùng, tựa hồ còn có một tia gấp gáp.

“Tiên Nhi, chó chết này liền là cái đức hạnh này, ngươi cũng biết, ngươi đừng để ý đến nó!” Lâm Hải nhếch nhếch miệng, có chút xấu hổ nói nói.

“Ừm, Tiên Nhi cái gì cũng nghe chủ nhân.” Tiếng của Tiên Nhi như muỗi vo ve, cũng không ngẩng đầu lên, thẹn thùng đáp nói.

“Ách... Lời này làm sao nghe được, tựa hồ có chút khác ý tứ.”

Lâm Hải vẫy vẫy đầu, đem tạp niệm trong tâm tư ném đến sau đầu, sau đó Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay hạ xuống, chỉ vào A Hoa ở phía xa!

“Uy, ba ba, ngươi thật muốn giết chó a! Chó là bằng hữu trung thực của nhân loại, ngươi không thể làm như vậy a!” A Hoa gấp gáp chớp mắt nhỏ, đáng thương hô nói.

“Bớt nói nhảm!” Lâm Hải chửi một câu, “Ngươi không phải liền là thái dương đều có thể nuốt sao? Ta hôm nay liền thử một lần, xem cực hạn của ngươi ở tại đâu!”

Nói xong , ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giơ lên.

“Oa, ba ba, ta nói có thể nuốt thái dương, đó là sự tình lúc sau, bây giờ người ta vẫn là cái bảo bảo... A, không muốn a!”

“Bá Không Trảm!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng, đao mang cực lớn thẳng đến A Hoa liền hạ xuống.

“Rống!”

A Hoa thấy thế, rống to một tiếng, hư ảnh Thiên Cẩu cực lớn lần nữa xuất hiện trên không trung, mở cái miệng rộng, đem đao mang trực tiếp nuốt vào!

Nhưng sau đó, hư ảnh Thiên Cẩu cực lớn trên bầu trời kia, đột nhiên run lẩy bẩy, sau đó oanh một tiếng, vậy mà trực tiếp bị đao mang xoắn đến vỡ nát, hóa thành vô số điểm sáng, mà đao mang tuy đã ảm đạm không ít, lại vẫn vẫn sắc bén hướng phía A Hoa rơi xuống!

“Ai u mẹ ta nha, muốn mệnh Cẩu gia á!” A Hoa một tiếng tru lên, cụp đuôi liền chạy!

“A Hoa vừa mới ngưng tụ nội đan, xem ra cái năng lực Thôn Phệ này tuy mạnh, nhưng cũng hữu hạn, chí ít tại dưới tình huống không hiểu đạo hạnh, Bá Không Trảm của chính mình tương đương với một kích Đạo pháp của Nguyên Anh sơ kỳ, liền vô pháp thôn phệ toàn bộ!”

Lâm Hải trong nháy mắt liền mò thấy nội tình của A Hoa, vừa muốn khống chế Thánh Cảnh đem đao mang tiêu tán, đột nhiên Thu một tiếng ưng kêu vang lên, sau đó đã thấy Tiểu Hồng như là một đạo thiểm điện, xuất hiện tại giữa không trung, hai chiếc cánh vàng óng đột nhiên vung lên!

“Cạch!”

Hai đạo chớp nhoáng màu vàng, trong nháy mắt từ bên trong cánh của Tiểu Hồng bay ra, như là hai thanh lợi kiếm màu vàng kim, như điện quang hỏa thạch, đem đao mang của Lâm Hải cản lại!

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm chói tai, vang vọng giữa không trung, đao mang cùng chớp nhoáng như là viên đạn gặp nhau giữa không trung, ầm vang nổ tung, quang hoa tứ tán, khiến cho không gian xung quanh chấn động một mảnh, lấp loáng giống như sóng nước.

“A.” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Hồng, nghĩ không ra Tiểu Hồng lần này ngủ say, sau khi tỉnh lại chẳng những ngoại hình biến đổi, hơn nữa cũng có bản sự mới!

Mà hai mắt màu bạc lóe sáng như điện mang của Tiểu Hồng, giờ phút này đang mang theo một tia buồn bực giận dữ, cũng hướng phía Lâm Hải trông lại.

Ánh mắt của một người một ưng vừa tiếp xúc, trong mắt của Tiểu Hồng, nhất thời phát ra hai đạo vòng sáng vô hình màu bạc, như là một đường đường sóng điện nối liền cùng một chỗ với Lâm Hải.

Ông!

Đầu Lâm Hải nhất thời trở nên hoảng hốt, dưới chân lảo đảo bất ổn, như là say rượu.

“Không tốt!”

Lâm Hải thầm nói không ổn, vội đề chân khí, hướng phía sau lưng phi tốc nhảy ra hơn trăm mét, né tránh vòng sáng màu bạc trong mắt Tiểu Hồng, toàn thân giật mình một cái, trong nháy mắt đã khôi phục thanh tỉnh.

“Ta qua, ngưu bức a!” Lâm Hải tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nghĩ không ra lần ngủ say này, thu hoạch của A Hoa cùng Tiểu Hồng đã vậy còn quá lớn, tất cả đều nắm giữ kỹ năng ngưu bức, lực chiến đấu so với trước kia tăng lên rất nhiều a!

“Ha ha ha, ba ba, bản chất sắc lang của ngươi đã bại lộ a, bị chim của ta ném cái mị nhãn thả cái điện, liền thành bức dạng này, bình thường trang một bản nghiêm túc, nguyên lai là loại hình muộn tao a!”

“Cút!” Lâm Hải nhất thời đen mặt lại, con mẹ nó, đó là mị nhãn sao? Vậy con mẹ nó là Điện Nhãn!

Bất quá, Lâm Hải đối với bản lĩnh mới của A Hoa cùng Tiểu Hồng, cơ bản cũng có cái hiểu biết.

A Hoa sau khi tiến hóa, lĩnh ngộ năng lực Thôn Phệ, chẳng những có thể thôn phệ công kích, thậm chí thực lực sau khi tăng lên, có thể thôn phệ vạn vật, liền cả thái dương đều có thể nuốt mất.

Mà Tiểu Hồng, một đôi mắt bạc có thể phát xạ sóng ánh sáng, làm cho tinh thần của đối thủ hoảng hốt, ý thức mơ hồ, tuy không có đủ tính công kích, lại là cái kỹ năng phụ trợ chiến đấu rất lợi hại, hai cái cánh vàng, huy động lên thì có thể phát ra thiểm điện màu vàng kim, uy lực không thể khinh thường!

“Xem ra sau này, có thể mang theo hai người bọn họ hành tẩu, tuyệt đối là hai đại trợ thủ đắc lực a!” Lâm Hải hài lòng gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, ngươi nói Song Hỉ Lâm Môn, vậy một niềm vui khác, lại là cái gì đâu?.”

Chương 1166: Siêu cấp bảo tiêu

Tiên Nhi dịu dàng cười một tiếng, khuôn mặt thuần khiết ngọt mỹ giống như Tuyết Liên nở rộ.

“Cái niềm vui thứ hai này, chính là Nguyệt Như cô nương, đã thành công ngưng tụ thân thể!”

“A.” Chân mày Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng!

“Nguyệt Như cô nương ở đâu?” Lâm Hải hỏi xong mới phát hiện là dư thừa, bên trong toàn bộ Thánh Cảnh, người nào ở phương vị nào, còn không phải mình hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền đã biết.

Nói dứt lời, không đợi Tiên Nhi trả lời, Lâm Hải đã thẳng đến Nguyệt hồ mà đi.

Từ cách xa, Lâm Hải liền thấy ven bờ Nguyệt hồ sóng nước dập dờn, một cái thân ảnh thướt tha xinh đẹp, dựa vào một gốc đại thụ cổ xưa, ánh mắt sâu thẳm nhìn hồ nước, cả người mang theo một cỗ u buồn yên tĩnh.

“Nguyệt Như cô nương!”

Lâm Hải đi đến gần Lãnh Nguyệt Như, nhẹ giọng mở miệng.

Lãnh Nguyệt Như quay người, nhìn thấy Lâm Hải, đột nhiên nhoẻn miệng cười, trên gương mặt lộ ra vui vẻ chưa bao giờ có.

“Ngươi đến!”

“Nghe nói, ngươi đã ngưng tụ thân thể thành công?”

Lãnh Nguyệt Như đột nhiên vươn hai tay ra, như Hồ Điệp bay lượn, đi một vòng trên đất, vui sướng mở miệng.

“Ngươi nhìn, cùng thân thể ban đầu của ta, giống như đúc!”

“Cái kia thật muốn chúc mừng ngươi!” Lâm Hải cũng bị sắc mặt vui sướng cùng mừng rỡ của Lãnh Nguyệt Như cảm nhiễm, tinh thần phấn chấn, vui sướng nói nói.

“Lâm Hải, ta thật cảm tạ muốn ngươi!” Lãnh Nguyệt Như cười cười, sau đó sắc mặt nghiêm lại, vô cùng nghiêm túc nói nói.

Lâm Hải cười lắc đầu, bày làm ra một bộ dáng không thèm để ý chút nào.

“Giữa chúng ta, cũng coi là chiến hữu cùng chung hoạn nạn qua, cần phải khách khí như vậy sao?”

“Ngươi không hiểu!” Trong ánh mắt Lãnh Nguyệt Như đột nhiên lộ ra một tia âm hàn, để Lâm Hải nhịn không được toàn thân giật mình một cái!

Kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Lãnh Nguyệt Như đột nhiên phảng phất như biến thành một người khác, trên người tản mát ra một cỗ sát khí vô cùng âm lãnh, giống như một cái Sát Thủ Lãnh Huyết khiến người sợ hãi!

“Ta thân mang huyết hải thâm cừu, vốn cho rằng thân thể bị hủy, báo thù chung thân là vô vọng, là ngươi giúp ta tái tạo thân thể, để cho ta giành lấy cuộc sống mới, có cơ hội báo thù, phần ân tình này, tình sâu như biển!”

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên quay đầu, vô cùng nghiêm túc nhìn sang Lâm Hải.

“Ngày Địa Tiên giới mở ra, chờ ta báo thù xong, ta sẽ lấy thân báo đáp, để báo đại ân!”

Phốc!

Lâm Hải lúc đầu nghe đoạn phía trước còn rất tốt, kết quả nghe được một câu cuối cùng này, kém chút hoảng sợ nằm xuống!

“Đừng đừng đừng, Nguyệt Như cô nương, ta trước đó cũng đã giải thích qua, cái kia chính là một câu nói đùa, ngươi nói ngươi làm sao còn tưởng là thật đâu?.”

“Trò đùa?” Sắc mặt Lãnh Nguyệt Như lãnh đạm, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Lãnh Nguyệt Như ta, sao lại cầm tình cảm của mình ra nói đùa!”

“Ai u ta qua!” Lâm Hải thật không biết nói cái gì cho phải, con mẹ nó cô nàng ngốc này, làm sao lại thẳng thắn như thế đâu?.

“Cái kia, ngươi bây giờ ngưng tụ thân thể, tu vi đạt tới cảnh giới gì?” Lâm Hải vội vàng trước đem đề tài chuyển hướng, bằng không hắn thật không biết ứng đối với Lãnh Nguyệt Như một bản nghiêm túc này như thế nào?

“Mặc dù thân thể mới ngưng tụ, nhưng so với thời kỳ toàn thịnh, vẫn là rơi xuống một cảnh giới.” Lãnh Nguyệt Như than nhẹ một tiếng, sau đó trong đôi mắt đẹp lóe lên tinh mang.

“Cho nên, ta hiện tại là, Nguyên Anh trung kỳ!”

“Nguyên Anh trung kỳ!” Lâm Hải nhất thời một mặt hâm mộ, mẹ nó, ngưu bức lớn!

Phải biết, địch nhân mà hiện tại Lâm Hải gặp được, mạnh nhất bất quá cũng chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ Tần Thiên, coi như là cái bóng người thần bí mơ hồ kia, cũng bất quá là Nguyên Anh trung kỳ mà thôi.

Nghĩ không ra Lãnh Nguyệt Như, cho dù cảnh giới đã rơi xuống, còn ngưu bức như thế, thật sự là không ai bì nổi!

“Đậu móa, nếu như đem Lãnh Nguyệt Như mang ra ngoài làm bảo tiêu, chỉ sợ toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo, ca ca đều có thể đi ngang đi.” Lâm Hải toét miệng, bắt đầu nhớ tới chuyện tốt.

“Đúng, Nguyệt Như cô nương, ngươi bây giờ có được bao nhiêu năm đạo hạnh?” Lâm Hải chợt nhớ tới, quyết định thực lực cũng không phải chỉ là cảnh giới a, đạo hạnh cũng là một cái nhân tố quyết định trọng yếu.

“Đạo hạnh sao?” Khóe miệng Lãnh Nguyệt Như hơi hơi nhếch lên, “Không phải rất nhiều, ba ngàn năm!”

Phốc!

“Khụ khụ khụ khụ...” Lâm Hải bị nghẹn đến ho khan một trận, con mắt trong nháy mắt liền thẳng.

Mẹ nó, ba ngàn năm a, cái này còn gọi là không phải rất nhiều. Trả lại con mẹ nó có để cho người sống hay không!

Lại nói cái thân ảnh thần bí mơ hồ kia, lúc trước Lãnh Nguyệt Như nói gã chí ít có ngàn năm đạo hạnh, hiện tại xem ra, đều chưa hẳn có thể cường hãn như Lãnh Nguyệt Như đi.

“Loại siêu cấp bảo tiêu này, nói cái gì cũng phải mang theo bên người!” Lâm Hải nhất thời quyết định, xoa xoa tay hướng phía Lãnh Nguyệt Như hắc hắc hắc cười không có hảo ý một trận.

“Ngươi muốn làm gì?” Lãnh Nguyệt Như thấy Lâm Hải cười bỉ ổi như thế, nhất thời sinh lòng cảnh giác, nhíu mày hỏi.

“Cái kia, Nguyệt Như cô nương a, ngươi nhìn bên trong cái Thánh Cảnh này, cảnh sắc thật, nhưng không có chút nào náo nhiệt, rất không thích hợp cho nhân loại ở lại a!”

“Nào giống thế gian phồn hoa ở bên ngoài a, phong cảnh xuất sắc đẹp như vẽ, nhân tình...”

“Ngươi là muốn cho ta ra ngoài, đi theo bên cạnh ngươi đi?” Lâm Hải còn chưa nói hết lời, trực tiếp liền bị Lãnh Nguyệt Như cắt ngang.

“Ách...” Lâm Hải duỗi cánh tay ra, một mặt say mê chuẩn bị miêu tả cảnh đẹp bên ngoài, nghe được Lãnh Nguyệt Như trực tiếp tra hỏi như vậy, cánh tay nhất thời ngừng giữa không trung, lời nói cũng dừng lại.

“Mẹ nó, cô nàng này thật tinh a!” Đối đãi với người khôn khéo như thế, Lâm Hải cảm thấy vẫn là đừng có quanh co lòng vòng.

“Khụ khụ!” Lâm Hải ho khan hai tiếng, sau đó giả trang ra một bộ biểu lộ vô cùng hòa ái của bà ngoại sói.

“Nguyệt Như cô nương a, ta hiện tại một thân một mình, tại Bồng Lai Tiên Đảo, khắp nơi đều là người cùng yêu so với ta ngưu bức hơn, tình cảnh mười phần nguy hiểm a, ngươi nhìn ngươi có thể đi ra, thưởng thức phong cảnh đồng thời, hơi bảo hộ ta một chút không à?”

“Có thể!” Lãnh Nguyệt Như rất sảng khoái liền đáp ứng, sảng khoái đến mức để Lâm Hải một trận không rõ.

Thấy Lâm Hải trợn mắt há hốc mồm, bộ dáng có chút không tin, Lãnh Nguyệt Như cười nhạt một tiếng.

“Thời điểm trước đó cứu ta ra khỏi phong ấn, ngươi ta liền có ước định, ta sẽ mặc cho ngươi sai bảo trong trăm năm, ta đương nhiên sẽ không nuốt lời!”

“Ai u, nguyên lai ngươi còn nhớ rõ a, vậy thì quá tốt!” Lâm Hải nhất thời đại hỉ, trước đó cảm thấy tính tình Lãnh Nguyệt Như cổ quái, căn bản không dám hy vọng xa vời nàng segiữ lời hứa, nghĩ không ra bản thân người ta còn nhớ đâu!

“Này, Nguyệt Như cô nương, hiện tại chúng ta liền ra ngoài.”

“Tốt!” Lãnh Nguyệt Như mang theo nụ cười, đáp ứng!

“Ba ba, ba ba, ta cũng ra ngoài!”

“Cũng đem ta mang lên!”

A Hoa cùng Tiểu Hồng, lập tức chạy tới, cũng phải cầu ra ngoài!

Lâm Hải vốn là chuẩn bị mang theo một chó một ưng này cùng đi ra, tự nhiên không có đạo lý không đáp ứng.

“Tốt, chúng ta cùng đi ra!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, mang theo Lãnh Nguyệt Như cùng A Hoa, Tiểu Hồng đồng thời xuất hiện ở trong phòng.

“A!” Ngọc Thiên Trạch còn đang kỳ quái Lâm Hải làm sao đột nhiên không thấy, bị một màn thình lình xảy ra này, nhất thời làm giật mình, còn không có biết rõ là chuyện gì xảy ra, thân thể đột nhiên xiết chặt, bị một đoàn sương mù màu đen, kéo chặt lấy, kéo đến trước mặt Lãnh Nguyệt Như.

Lãnh Nguyệt Như duỗi tay ngọc ra, liền bóp lấy cổ Ngọc Thiên Trạch, Ngọc Thiên Trạch một chiêu đã bị chế trụ, vậy mà không hề có lực đánh trả, trong mắt nhất thời lộ ra vẻ sợ hãi vô cùng!

“Nguyệt Như cô nương, khoan động thủ đã, là người một nhà!”

Lâm Hải cũng không nghĩ tới Lãnh Nguyệt Như sẽ xuất thủ nhanh như vậy, cho tới giờ khắc này, mới vội vã mở miệng hô nói.

Con mắt Lãnh Nguyệt Như động động, lúc này mới buông lỏng tay, sương mù màu đen quanh thân Ngọc Thiên Trạch đột nhiên tán đi, khôi phục hành động tự do.

Sưu một tiếng, Ngọc Thiên Trạch như là con chuột tránh mèo, trực tiếp trốn ở sau lưng Lâm Hải, trong lòng thình thịch đập loạn một trận.

“Lâm Hải, nàng là ai!”

Chương 1167: Sứ giả của Đảo chủ

“Đây là Lãnh Nguyệt Như cô nương, là ta...”

“Ta là bảo tiêu của Lâm Hải!” Không đợi Lâm Hải giới thiệu xong, Lãnh Nguyệt Như liền một mặt lãnh khốc nói nói.

“A, a đúng, bảo tiêu, bảo tiêu của ta!” Lâm Hải nhún nhún vai, cười nói.

Mẹ nó, cô nàng này thật đúng là cá tính, tự giới thiệu như thế, rõ ràng là không muốn đánh giao thiệp cùng bất luận kẻ nào.

“A.” Ngọc Thiên Trạch một mặt mờ mịt gật gật đầu, vừa muốn hỏi một chút Lâm Hải trước đó đã qua đâu, cái bảo tiêu này lại là đột nhiên từ đâu xuất hiện, đột nhiên phát hiện một cái đồ vật lông mềm như nhung, chính ghé vào dưới chân chính mình.

“A!” Ngọc Thiên Trạch giật mình, lúc này mới phát hiện, một con chó lông vàng kim cực lớn, không biết lúc nào, vậy mà tiến đến bên cạnh mình, tại bên trên đôi chân dài mượt mà sung mãn của chính mình, dùng sức cọ lấy.

“Yêu thú!” Đôi mi của Ngọc Thiên Trạch vẩy một cái, liền muốn động thủ.

“Đừng động thủ, đây là sủng thú của ta!” Lâm Hải vội vàng ngăn lại.

“Này, ngươi tốt a, mỹ nữ! Một người sao? Có bạn trai hay không a? Có ngại cùng uống chén trà, tìm địa phương không ai, nghiên cứu thảo luận một chút lý tưởng nhân sinh hay không?”

A Hoa một mặt sắc mị mị nhìn chằm chằm vào Ngọc Thiên Trạch, rũ cụp đầu lưỡi lớn, một mặt bỉ ổi nhươn mày nói.

“Ách...” Ngọc Thiên Trạch nghe A Hoa miệng nói tiếng người, giọng nói lại như một cái tiểu côn đồ ở phố phường, mặt mũi nhất thời tràn đầy quái dị, vừa hiếu kỳ vừa buồn cười.

“Nghiên cứu thảo luận nhân sinh lý tưởng thì có là gì, vẫn là nghiên cứu thảo luận sắp xếp sau khi làm thái giám một chút đi!” Thanh âm phẫn nộ của Tiểu Hồng, đột nhiên vang lên, sau đó cái cánh chấn động, một vệt kim quang thẳng đến lấy giữa hai chân A Hoa bay đi!

“Ai u ta qua, ngươi cái con chim chết tiệt này, hạnh phúc nửa đời sau, ngươi không muốn à!” A Hoa bị dọa đến vụt cái liền nhảy dựng lên, bưng lấy giữa hai chân một mặt trong lòng run sợ!

“Tốt, đừng làm rộn!” Lâm Hải đau cả đầu, vội vàng đem một chó một ưng này cản lại.

“Giới thiệu cho các ngươi một chút!” Lâm Hải đưa tay nhất chỉ vào Ngọc Thiên Trạch.

“Vị này là Ngọc Thiên Trạch Ngọc cô nương, nàng sẽ mang theo ta đi tìm tài nguyên khoáng sản, là bạn thân của ta!”

“Chỉ là bạn thân sao?” Lâm Hải giới thiệu, nhất thời để sắc mặt Ngọc Thiên Trạch ảm đạm, thất vọng mất mát.

Giới thiệu xong Ngọc Thiên Trạch, Lâm Hải lại hướng phía Lãnh Nguyệt Như chỉ chỉ.

“Lãnh Nguyệt Như cô nương, ta... Bảo tiêu, vừa mới đã giới thiệu qua!”

“Con chó này...”

“Này, Ngọc cô nương, ta gọi là A Hoa, ta cùng ngươi nói, ngươi cần phải đề phòng cha ta chút, đây chính là cái lão lưu manh, đừng nhìn bề ngoài nghiêm túc, kỳ thực nội tâm rất có thể tao đâu, hắn cũng không thuần khiết chính trực giống như ta, trong sạch như là hài tử nhà trẻ, ngươi cũng phải cẩn thận bị hắn ngâm nước... Ai u, cái mông ta!”

A Hoa chưa nói xong, liền bị Lâm Hải một chân đạp bay!

“Tê liệt, chó chết này, ca ca có tao nữa thì có thể tao hơn ngươi sao?”

“Ách... Ngươi đừng nghe con chó lưu manh kia nói bừa a!” Thấy Ngọc Thiên Trạch đang một mặt nghiền ngẫm nhìn lấy chính mình, Lâm Hải nhất thời xấu hổ gãi gãi đầu, có chút chột dạ nói.

“Ta là nhất tỷ của Yêu thú, Tiểu Hồng, lão bà của A Hoa!” Tiểu Hồng giới thiệu ngược lại rất đơn giản, sau khi nói xong trực tiếp ngóc lên cái đầu cao ngạo, tựa hồ đối với tất cả mọi người chẳng thèm ngó tới.

“Ngươi tốt!” Ngọc Thiên Trạch hướng phía Tiểu Hồng gật gật đầu, nàng có thể cảm giác được, trong thân thể của Tiểu Hồng, tựa hồ ẩn chứa lực lượng khổng lồ, lường trước thực lực không kém chính mình.

Giới thiệu lẫn nhau xong, Lâm Hải mới hướng phía Ngọc Thiên Trạch cười nhạt một tiếng.

“Ngọc cô nương, đem trận pháp thu hồi đi!”

“Tốt!” Ngọc Thiên Trạch đáp ứng một tiếng, bóng hình xinh đẹp phiêu đãng một trận trong phòng, đem tài liệu trận pháp bắt đầu thu sạch lại.

Sau đó, Lâm Hải vẩy con mắt một cái, khóe miệng cười lạnh!

“Đi, chúng ta đi tìm Đoạn Thiên Vũ, sau đó tiến về thành trung tâm!”

Nói xong, Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch sóng vai mà đi, Lãnh Nguyệt Như theo sát bên cạnh thân Lâm Hải, A Hoa cùng Tiểu Hồng một đường đùa giỡn, đi theo Lâm Hải lần nữa trở lại trong phòng của Đoạn Thiên Vũ.

“Ha ha, Lâm lão đệ, nghỉ ngơi tốt đi?” Đoạn Thiên Vũ lập tức dùng vẻ mặt vui cười chào đón, nhưng chờ đến lúc nhìn thấy Lãnh Nguyệt Như ở sau lưng Lâm Hải, sắc mặt bỗng nhiên lại biến đổi, trái tim phanh phanh cuồng loạn một trận.

“Vị tiền bối này là?” Thanh âm nói chuyện của Đoạn Thiên Vũ cũng có chút run rẩy, gã tại trên thân Lãnh Nguyệt Như, vậy mà cảm nhận được một cỗ khí tức vô cùng đáng sợ, tựa như... Đối mặt với Đảo chủ!

Lãnh Nguyệt Như không nói gì, mà chính là sáng mắt lên, hướng phía một cái bình phong ở sau lưng Đoạn Thiên Vũ nhìn lại.

“Tàng đầu khỏa não, hạng giá áo túi cơm!”

Đột nhiên, Lãnh Nguyệt Như quát lạnh một tiếng, cánh tay bỗng nhiên duỗi ra!

Sau đó, một đoàn khói đen, trong nháy mắt đem bình phong cuốn lên, bay vào giữa không trung!

Ầm!

Bình phong tại giữa không trung, liền nổ bể ra, sau đó lộ ra một cái lão giả áo đen mặt mũi tràn đầy sợ hãi!

“Ừm?” Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch giật nảy cả mình, vạn không nghĩ tới trong gian phòng của Đoạn Thiên Vũ, vậy mà còn cất giấu những người khác, hơn nữa còn thành công giấu diếm được hai người bọn họ!

“Chẳng lẽ, là cường giả hư hư thực thực đi ngang qua mà Phong Trí Xa nói kia?”

“Đoàn Thành chủ, ngươi có gì muốn nói sao.” Ánh mắt Lâm Hải nhất thời lạnh xuống, sát cơ lóe lên, hướng phía Đoạn Thiên Vũ cười lạnh nói.

Đoạn Thiên Vũ biến sắc, mồ hôi lạnh không khỏi xuất hiện.

“Lâm lão đệ, không nên hiểu lầm a, người này là bằng hữu của Đoàn mỗ, mấy ngày trước có đến phủ làm khách, sợ Lâm lão đệ hiểu lầm, mới trốn đến sau bình phong, bây giờ không có ác ý a!”

“Có đúng không?” Lâm Hải cười lạnh, há sẽ tin tưởng lời nói của Đoạn Thiên Vũ.

“Lâm Hải!” Mà lúc này đây, lão giả áo đen giữa không trung kia, đột nhiên quát lớn một tiếng!

“Ta chính là Sứ giả của Đảo chủ, thức thời liền nhanh chóng thả ta ra, giải khai Khí Hải cho Đoàn Thành chủ, sau đó theo ta tới gặp mặt Đảo chủ, ở trước mặt tạ tội, nếu không nhất định sẽ để ngươi chết không yên lành!”

“Sứ giả của Đảo chủ?” Lâm Hải nghe được, không khỏi sững sờ, sau đó nhất thời bật cười một trận.

“Ngươi bây giờ cũng tự thân khó đảm bảo, còn dám uy hiếp ta? Đi ra ngoài không mang theo não sao? Liền trí thông minh này, còn là Sứ giả của Đảo chủ, xem ra người Đảo chủ của các ngươi này, cũng chả có gì đặc biệt.”

“Hỗn trướng, ngươi dám vũ nhục Đảo chủ!”

Phốc!

Lão giả áo đen vừa dứt lời, đột nhiên hóa thành một mảnh sương máu, Kim Đan lớn chừng trái trứng gà, bị khói đen nâng lên, như thiểm điện bay đến trước mặt Lãnh Nguyệt Như.

Lãnh Nguyệt Như mặt không biểu tình, đưa tay bắt tới, trực tiếp nhét vào bên trong miệng, mấy hơi công phu liền đã luyện hóa.

“Ách...” Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, thậm chí cả Đoạn Thiên Vũ, nhất thời toàn mắt trợn tròn!

Mẹ nó, cô nàng ngốc này cũng quá nhanh tay đi. Thật sự là dứt khoát lưu loát, một lời không hợp liền giết người a!

“Liền, cứ như vậy giết?” Hơn nửa ngày, Lâm Hải mới phản ứng lại, có chút dở khóc dở cười hỏi.

“Lão mắng ngươi, ta liền giết lão!” Lãnh Nguyệt Như một mặt lạnh lùng, nhàn nhạt nói nói.

“Ta qua!” Lâm Hải không còn gì để nói, cũng không biết nên nói cái gì cho phải!

Lão già mặc áo đen này, thế nhưng là Sứ giả của Đảo chủ a, giữ lại có lẽ có sử dụng đây, này cũng tốt, trực tiếp bị bóp chết.

“Rầm!” Đoạn Thiên Vũ ở bên cạnh, đột nhiên nuốt nước miếng một cái, trong mắt lóe lên thần sắc sợ hãi.

“Các ngươi đem Sứ giả của Đảo chủ giết, Đảo chủ sẽ không bỏ qua các ngươi!”

Lâm Hải liếc gã một cái, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh.

“Cái này cũng không nhọc đến ngươi hao tâm tổn trí, nói đi, Sứ giả của Đảo chủ, tới nơi này làm gì?”

“Lão là phụng mệnh của Đảo chủ, đến đây cho ta biết phải tiến vào thành trung tâm, tham gia một hạng nghi thức trọng đại!”

“Nghi thức trọng đại? Cái nghi thức trọng đại gì?” Lâm Hải nhíu mày hỏi.

“Cái này ta cũng không biết, Đảo chủ cũng không có sớm nói rõ, liền cả Sứ giả cũng không biết!”

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó chân mày vẩy một cái, hướng phía Đoạn Thiên Vũ lộ ra nụ cười mỉa mai.

“Cái Sứ giả thiếu thông minh này, thông báo xong lại còn không rời đi, chỉ sợ ở giữa các ngươi, còn có cái bí mật gì không thể cho ai biết đi?”

Đoạn Thiên Vũ nhất thời biến sắc, lộ ra vẻ sợ hãi!

“Lâm lão đệ, ta chỉ là lưu lão làm khách, cũng không có ý ám hại ngươi a!” Đoạn Thiên Vũ nói xong, đột nhiên ý thức được quá mức gấp gáp, không để ý đã nói lộ ra miệng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt không còn huyết sắc.

“Lâm lão đệ, ta không dám, cũng không dám nữa!” Đoạn Thiên Vũ vội vàng liên tục cầu xin tha thứ, nhớ tới thủ đoạn ác nghiệt giết người không chớp mắt vừa rồi của Lãnh Nguyệt Như này, Đoạn Thiên Vũ hồn đều nhanh bị hoảng sợ bay.

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, cái Đoạn Thiên Vũ này cũng là quá ngu, vậy mà không đánh đã khai!

Xem ra Sứ giả của Đảo chủ này, tất nhiên là cùng Đoạn Thiên Vũ đạt thành một loại hiệp nghị, chuẩn bị tại sau khi chính mình giải khai Khí Hải cho Đoạn Thiên Vũ xong, hai người sẽ liên hợp ám sát chính mình a!

Chỉ là đáng tiếc, bọn họ không nghĩ tới bên cạnh mình còn có cái đại bảo tiêu siêu cấp ngưu bức, lộ diện một cái liền đem Sứ giả của Đảo chủ cho phế, để kế hoạch ám sát của bọn họ còn chưa áp dụng, liền chết từ trong trứng nước.

Bất quá nếu Đoạn Thiên Vũ đã ngầm sinh ý gia hại chính mình, như vậy Lâm Hải cũng không cần tiếp tục hết lòng tuân thủ hứa hẹn đối với gã, vì gã giải phong Khí Hải.

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, quay đầu hướng phía A Hoa lúc lắc đầu.

“Rống!”

A Hoa rống to một tiếng, bầu trời nhất thời xuất hiện hư ảnh Thiên Cẩu cực lớn, hướng phía Đoạn Thiên Vũ liền nuốt vào.

“Lâm lão đệ, tha mạng a!” Đoạn Thiên Vũ bị dọa đến hồn phi phách tán, một tiếng hét thảm, trong nháy mắt đã bị Thiên Cẩu nuốt hết!

“Nấc ~” A Hoa đánh ợ no nê, một mặt kinh hỉ.

“A... Nha phi, người này tuy dáng dấp không có đẹp trai như Cẩu gia, nhưng thật có dinh dưỡng a!”

“Nói nhảm, Đoạn Thiên Vũ nói làm sao cũng là Kim Đan hậu kỳ đâu!” Lâm Hải xùy cười một tiếng, sau đó khuôn mặt nghiêm lại!

“Xuất phát, qua thành trung tâm!”

Chương 1168: Cửa Truyền tống

Trước khi rời khỏi thành Phong Lam, Lâm Hải đem bọn người Phong Trí Xa gọi tới trước mặt.

“Ta lần này qua hướng thành trung tâm, có lẽ trong thời gian rất lâu cũng sẽ không trở về, trong khoảng thời gian này, toàn bộ sự vụ sẽ do Phong Trí Xa phụ trách, Tư Mã Kiếm Như ở bên cạnh phụ trợ!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Phong Trí Xa cùng Tư Mã Kiếm Như mừng rỡ trong lòng, đuổi bước lên phía trước khom người đáp nói.

“Sau khi ta rời đi, hai người các ngươi phải kịp thời liên lạc với các thành trì, hiệu lệnh các Thành chủ toàn lực tìm Kỳ Trân Dị Bảo, người có cống hiến lớn, tất có trọng thưởng!”

“Vâng!”

“Ừm, lui ra đi!” Lâm Hải giao phó xong, phất phất tay, Phong Trí Xa cùng Tư Mã Kiếm Như mang người rời đi.

“Chúng ta cũng đi thôi!” Lâm Hải đi vào Bồng Lai Tiên Đảo đã sắp được ba tháng, khoảng cách với lúc Địa Tiên giới mở ra, chỉ còn lại có thời gian hơn nửa năm, thời gian lưu cho Lâm Hải chuẩn bị, đã không nhiều!

Vùng này tuy cấm bay, nhưng phi hành phía dưới tầng trời thấp trăm mét lại không bị ảnh hưởng.

Lâm Hải mang theo Lãnh Nguyệt Như cùng Ngọc Thiên Trạch, ngồi cưỡi tại trên thân Tiểu Hồng, Tiểu Hồng ngửa đầu kêu lên một tiếng, cánh chấn động, trong nháy mắt bay lên bầu trời, trong chớp mắt hóa thành một cái điểm sáng màu vàng óng, biến mất ở cuối chân trời.

“Ai u ta qua, cưỡi chim của ta vậy mà không mang theo ta, ngươi cái chim ngu, chờ Cẩu gia một chút a!”

A Hoa vừa đi tiểu trở về, chỉ thấy Tiểu Hồng liền cả bóng dáng cũng đều không có, không khỏi quái khiếu một tiếng, đặt xuống một cái đá hậu liền truy theo, lên xuống mấy cái liền đã vô ảnh vô tung.

Tiểu Hồng tuy bay không cao, tốc độ lại cực nhanh, giống như một đạo lưu quang màu vàng kim, chưa tới một canh giờ, liền đến dưới chân thành trung tâm.

“Phía trước chính là thành trung tâm!” Ngọc Thiên Trạch bỗng nhiên mở miệng, “Bay theo hướng Đông Nam của chúng ta!”

Tiểu Hồng dựa theo Ngọc Thiên Trạch chỉ thị, hướng về phía đông nam lại bay mấy ngàn mét, đột nhiên ở giữa không trung hiện lên một đường quang mang trong suốt, như một cái lồng ánh sáng, đem Tiểu Hồng cản tại bên ngoài!

“Bay không qua được!”

Thân hình của Tiểu Hồng chậm rãi rơi xuống đất, bọn người Lâm Hải từ trên thân Tiểu Hồng nhảy xuống.

“Đại thủ bút thật lớn!”

Lãnh Nguyệt Như đứng tại chỗ, hướng phía trước nhìn sang, không khỏi phát ra một tiếng thốt lên kinh ngạc!

“Nguyệt Như cô nương, bên trong này có huyền cơ gì sao?” Lâm Hải hỏi.

“Trong thành này, hoàn toàn bị một cỗ lực lượng cường đại bao phủ, cỗ lực lượng này cùng khu vực cấm bay lúc trước là Nhất Mạch Tương Thừa, hô ứng lẫn nhau, một khi xúc phạm, sẽ gặp phải đả kích có tính hủy diệt, cho dù là ta, cũng không có nắm chắc sẽ toàn thân trở ra!”

“Đáng sợ như vậy?” Lâm Hải nhất thời giật mình, Lãnh Nguyệt Như bây giờ thế nhưng là đại năng Nguyên Anh trung kỳ có được ba ngàn năm đạo hạnh a, nghĩ không ra liền cả nàng đối với cái thành này đều cũng kiêng kỵ như thế, xem ra chuyến đi này của chính mình, phải càng thêm cẩn thận.

“Chờ một chút sau khi vào thành, mọi người cẩn thận!” Lâm Hải dặn dò một câu, sau đó đưa mắt nhìn sang Ngọc Thiên Trạch.

“Trong thành liền cả cái cửa thành cũng không có, làm sao vào thành được?”

“Đem bằng chứng thông hành cho ta!” Ngọc Thiên Trạch duỗi tay nhỏ ra, mở miệng nói.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, bằng chứng thông hành liền đưa tới bên trong tay của Ngọc Thiên Trạch, Ngọc Thiên Trạch cầm lệnh bài, đột nhiên lấy đường đi kỳ quái, đi về phía trước bảy bảy bốn mươi chín bước!

Sau đó, trước mặt mọi người đột nhiên quang mang đại thịnh, một cánh cả lóe ra ánh sáng trắng dịu dàng, xuất hiện trong trống rỗng!

“Trận pháp!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, lập tức liền hiểu được, mà đồng thời khi cánh cửa ánh sáng này xuất hiện, Thiên Nhãn Thần Thông của Lâm Hải đột nhiên mở ra, trong nháy mắt đã đem trọn cả khu vực, nhìn cái rõ ràng!

“Tất cả đều là trận pháp!”

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, cả tòa thành trung tâm bao gồm cả khu vực cấm bay trong phương viên ngàn dặm, thế mà tất cả đều bị trận pháp bao phủ!

“Là ai, có thể bố trí xuống đại trận quy mô như thế?” Lâm Hải lần này, thế nhưng là thật bị chấn kinh.

Tạo nghệ trận pháp của Lâm Hải, đã đến gần vô hạn với Thái Thượng Lão Quân, có thể nói hết thảy trận pháp trên thế gian, cũng không thể gạt được hai mắt của Lâm Hải, trận pháp trước đó còn không có mở ra, nên nhìn không ra manh mối, bây giờ trận pháp bị xúc động, Lâm Hải lập tức cảm thấy tòa đại trận này rộng rãi bao la hùng vĩ!

“Cái khác không nói, chỉ là tài liệu cần để bố trận, liền phải đổ đầy một tòa thành!” Lâm Hải mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Mà lúc này đây, Ngọc Thiên Trạch đã đem bằng chứng thông hành, nhẹ nhàng đặt ở bên trên cánh cửa ánh sáng.

Trong nháy mắt tiếp xúc, bằng chứng thông hành lăng không lơ lửng, nhanh chóng xoay tròn, đồng thời một giọt tinh huyết mà Đoạn Thiên Vũ lưu lại, chậm rãi hiển hiện, rót vào trong cánh cửa ánh sáng.

Ông!

Đồng thời với lúc giọt tinh huyết kia biến mất, ánh sáng cũng biến mất không thấy gì nữa, lưu lại ở trước mặt mọi người, chỉ còn lại có một cánh cửa thành phổ phổ thông thông, mang theo khí tức tang thương xa xưa.

“Cánh cửa này sẽ chỉ tồn tại trong thời gian mười hơi, chúng ta tiến vào nhanh đi!”

Ngọc Thiên Trạch quay đầu hướng phía Lâm Hải thở nhẹ một tiếng, sau đó thân thể nhảy lên, tiến vào bên trong.

“Chúng ta đi!” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, cùng Lãnh Nguyệt Như, Tiểu Hồng cũng vội vàng xuyên cửa mà qua!

Mắt thấy cửa thành liền muốn biến mất, đột nhiên một bóng hình vàng óng, như là một trận gió vọt tới phụ cận.

“A... Nha phi, chờ Cẩu gia một chút a!”

A Hoa quái khiếu một tiếng, cọ cái hướng phía trong cửa vọt tới, vội vàng trước khi cửa đóng lại, cuối cùng đã tiến vào thành trung tâm!

“Không có nghĩa khí, thật không có nghĩa khí á!” A Hoa vừa tiến vào, liền hướng phía Lâm Hải một trận kháng nghị!

“Cưỡi chim của ta, còn không mang ta theo, quá khi dễ chó! Không phải ta nói ngươi, ba ba, ngươi không phải liền là cảm thấy ta lớn lên so với ngươi còn đẹp trai hơn, sợ hai cái đại mỹ nữ này đem ngươi vung theo ta đi có phải không?”

“Ta cùng ngươi nói, vô dụng! Bằng vào nhan sắc của A Hoa ta, bất kỳ một cái mẫu tính nào gặp phải ta, trái tim cũng sẽ phanh phanh nhảy lên, tìm cái chết để cầu ta ước pháo! Không tin ngươi hỏi một chút Lãnh đại mỹ nữ, hiện tại có muốn xúc động hẹn ta hay không... Ngao!”

A Hoa còn chưa nói xong, trực tiếp bị một chân của Lãnh Nguyệt Như đá lên trời.

Phốc!

Lâm Hải nhất thời nghẹn ngào bật cười, mẹ nó chó chết này, thật sự là không biết viết chữ chết a.

Tính tình của Lãnh Nguyệt Như này, ngay cả mình cũng không dám trêu chọc, A Hoa cũng dám đàu giỡn nàng, đây không phải tìm kích thích sao?

Thành trung tâm rất lớn, chí ít so với thành Phong Lam phải lớn hơn mấy lần, nhưng người lại phi thường thưa thớt, bọn người Lâm Hải đi thẳng ra ngoài tầm mười dặm đường, mới xa xa nhìn thấy người đi đường và ốc xá.

“Chúng ta trước đi bái kiến Thành chủ, hảo hảo thương lượng, khẩn xin Thành chủ đem cửa truyền tống cho chúng ta dùng một lát!”

“Cửa truyền tống!” Lâm Hải nghe xong lời nói của Ngọc Thiên Trạch, đột nhiên giật mình, thật không thể tin quay đầu!

“Ngươi là nói, nơi này có cửa truyền tống?”

Lâm Hải tuy biết rõ, phải thông qua thành trung tâm rời đi toà đảo này, mới có thể đi tìm kiếm tài nguyên khoáng sản ngọc thạch, nhưng căn bản không biết, phương thức rời đi, lại là thông qua cửa truyền tống!

Cửa truyền tống, chính là là một loại Trận Pháp Không Gian cực kỳ cao thâm, Lâm Hải từ bên trong Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân biết được, loại n Trận Pháp Không Gianày, điều kiện bố trí quả thực có thể dùng hà khắc để hình dung, mà người, hiểu được Trận Pháp Không Gian càng là Phượng Mao Lân Giác, mấy cái có lẽ đã đến cấp độ thất truyền.

Nhưng làm thế nào cũng không nghĩ ra, tại cái Bồng Lai Tiên Đảo này, vậy mà tồn tại loại trận pháp trong truyền thuyết này!

“Bồng Lai Tiên Đảo, mặc kệ là ngoài đảo hay là đảo cạnh, ở trên mỗi một tòa đảo cũng có một cái cửa truyền tống, muốn qua lại giữa các hòn đảo, chỉ có thể thông qua cửa truyền tống, nếu không căn bản là không có cách thông qua Tâm Ma Hải vô biên vô hạn!”

“Mỗi tòa đảo cũng đều có?” Lâm Hải càng thêm giật mình, “Là ai, có thực lực bố trí xuống nhiều cửa truyền tống như vậy?”

Ngọc Thiên Trạch liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

“Gia tộc của, chính là gia tộc cổ xưa chuyên tu trận pháp, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn biết rõ, đại năng bố trí xuống những cửa truyền tống này, là đến từ nội đảo, còn lại hoàn toàn không biết gì cả!”

“Nội đảo!” Lâm Hải chậm rãi gật gật đầu, càng thêm cảm thấy, cái Bồng Lai Tiên Đảo này sâu không lương được.

“Coi như tại Địa Tiên giới, cũng chỉ có tông phái cùng gia tộc có truyền thừa cổ xưa, nội tình thâm hậu, mới có cửa truyền tống.”

Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên ở bên cạnh, đạm mạc mở miệng, nhưng từ ánh mắt của nàng, Lâm Hải lại nhìn thấy rõ ràng vẻ hoảng sợ, hiển nhiên liền cả loại đến từ Địa Tiên giới, đại năng Nguyên Anh kiến thức rộng rãi như Lãnh Nguyệt Như này, cũng bị chấn nhiếp đến.

“Hô ~” Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó ánh mắt ngưng tụ.

“Đi, chúng ta bây giờ liền đi cầu kiến Đảo chủ, hướng y mượn cái cửa truyền tống dùng một lát này!”

Chương 1169: Bì Bì Hà, chúng ta đi!

“Trước khi đi, ta nhắc nhở một câu!” Ngọc Thiên Trạch bỗng nhiên mở miệng, sau đó liếc nhìn Lãnh Nguyệt Như một chút.

“Đảo chủ phái Sứ giả đi thành Phong Lam, đã chết, khả năng sẽ mang đến cho chúng ta phiền toái cực lớn, sau đó nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ngàn vạn không thể sẽ phát sinh xung đột cùng Đảo chủ, nếu không hậu quả chỉ sợ sẽ không chịu nổi.”

“Hừ, ngươi nói lời này, là đang trách ta?” Khuôn mặt Lãnh Nguyệt Như nhất thời phát lạnh, lạnh lùng nói nói.

“Ta không có ý tứ trách ngươi, nhưng ngươi lúc đó không phân trái phải, trực tiếp ra tay giết người, xác thực thiếu sót!” Ngọc Thiên Trạch quay đầu không nhìn Lãnh Nguyệt Như nữa, nhàn nhạt nói nói.

“Hừ, một cái chỉ là Kim Đan hậu kỳ, giết liền giết! Ta làm thế nào, còn chưa tới phiên ngươi giáo huấn!”

“Ta không phải đang giáo huấn ngươi!” Ngọc Thiên Trạch lắc đầu, “Ta chỉ là đang nhắc nhở ngươi!”

“Lãnh Nguyệt Như ta làm việc, không cần ngươi tới nhắc nhở! Nếu không phải xem ở phân thượng Lâm Hải, liền vì mới lời ngươi vừa mới nói, ngươi cho rằng giờ phút này, còn sẽ có mệnh đứng đây sao?”

Ngọc Thiên Trạch chau mày, môi son há ha, vừa muốn mở miệng, Lâm Hải vội vàng hướng phía hai người khoát khoát tay.

“Ngừng ngừng ngừng, làm gì đâu? Đây là sao? Vừa rồi còn rất tốt, làm sao lại đột nhiên ầm ĩ lên?”

“Hừ!” Lãnh Nguyệt Như cùng Ngọc Thiên Trạch, đồng thời hừ một cái, quay đầu đi chỗ khác, hiển nhiên trong lòng đều có chút không cam lòng.

“Ai u ta qua!” Lâm Hải nhất thời trở nên đau đầu, mẹ nó, một cái Nguyên Anh trung kỳ, một cái Kim Đan trung kỳ, đều là thần tiên trong mắt phàm nhân, làm sao còn theo tiểu nữ hài học bực bội a.

“Hai vị, nghe ta nói!” Lâm Hải đành phải dừng bước lại trước, đem nội bộ ổn định tốt rồi lại nói, nếu không một hồi sẽ là ra chuyện xấu!

“Dạng này a, trước khi chúng ta đi, trước quy ước ba điều, có được hay không!”

Ngọc Thiên Trạch cùng Lãnh Nguyệt Như nghe xong, ai cũng không có lên tiếng, Lâm Hải nuốt ngụm nước bọt, đành phải tiếp tục mở miệng.

“Lần này đi gặp Đảo chủ, sẽ do ta làm chủ, tiến hành thương lượng, Ngọc cô nương đối với Bồng Lai Tiên Đảo hiểu biết hơn, sẽ ở bên cạnh phụ trợ, Nguyệt Như cô nương chính là đại năng Nguyên Anh, chỉ cần tại thời khắc gặp nguy hiểm, xuất thủ tương trợ liền được, bất quá, nếu không có mệnh lệnh của ta, cũng không thể lại giết người! Không biết hai vị cô nương, có ý như thế nào?”

“Ta không có ý kiến!” Ngọc Thiên Trạch mặt không biểu tình, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Nguyệt Như cô nương đâu?.” Lâm Hải lại đem đầu chuyển hướng Lãnh Nguyệt Như.

“Ngươi cũng trách ta giết tên Sứ giả của Đảo chủ kia ?.” Mặt mũi Lãnh Nguyệt Như lạnh lùng, băng lãnh hỏi.

“Không phải là trách ngươi, ngươi không nên hiểu lầm!” Lâm Hải vội vàng giải thích, “Chỉ là có đôi khi, giết người cũng không phải là biện pháp giải quyết tốt nhất!”

“Ta xuất thân từ Ma Đạo, từ trước đến nay đều tùy tính mà làm, phiền nhất là những phương thức xử sự lo trước lo sau của các ngươi này, coi như ta không giết Sứ giả của Đảo chủ, thì phiền phức nên đến như cũ vẫn sẽ đến, các ngươi thấy còn ít sao?”

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như hít sâu một hơi, lẳng lặng liếc nhìn Lâm Hải một chút, ánh mắt hiện lên một tia ảm đạm.

“Bất quá, nếu ngươi đã mở miệng, ta sẽ tuân theo ý tứ của ngươi, từ giờ phút này, ta chỉ là một cái bảo tiêu!”

“Không phải, Nguyệt Như cô nương, ta không có ý tứ khác, ta chỉ là...”

“Đi thôi!” Lời nói của Lâm Hải, trực tiếp bị Lãnh Nguyệt Như cắt ngang.

Lâm Hải há hốc mồm, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

“Nữ nhân a, thật sự là phiền phức!” Lâm Hải trở nên đau đầu.

Tựa hồ nhìn ra ý nghĩ trong nội tâm của Lâm Hải, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên mỉm cười, lạnh nhạt mở miệng.

“Ngươi có phải cảm thấy ta đang giận hay không?”

“A.” Lâm Hải sững sờ, sau đó gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười cười, mặc dù không có trả lời, nhưng ý kia đã không cần nói cũng biết.

“Chính Ma Lưỡng Đạo, phương thức làm việc vốn cũng không cùng đường, ta chẳng qua là cảm thấy không có cái gì đáng để tranh luận! Yên tâm đi, ta cũng không có tức giận!”

Nhìn bên miệng Lãnh Nguyệt Như còn nhếch lên đường cong nhàn nhạt, Lâm Hải hơi há hốc mồm, nhất thời có chút mộng bức.

“Mẹ nó, nữ nhân này, tính cách thật làm cho người đoán không ra!”

Bất quá, nhìn Lãnh Nguyệt Như là cái dạng kia, giống như thật sự không tức giận, tâm Lâm Hải cuối cùng đã buông ra.

Ngọc Thiên Trạch giờ phút này, tựa hồ cũng có chút xấu hổ, dù sao Lãnh Nguyệt Như chính là đại năng Nguyên Anh, tại giới Tu Hành cường giả vi tôn, lời nói trước đó của chính mình, xem như đã mạo phạm.

Coi như Lãnh Nguyệt Như trực tiếp xuất thủ giết nàng, cũng sẽ không có người thấy là quá phận.

“Nguyệt Như tiền bối, ngôn ngữ của vãn bối trước đó không thích đáng, vãn bối xin bồi tội với ngươi!” Ngọc Thiên Trạch chậm rãi thi lễ, âm thanh xin lỗi nói nói.

Lãnh Nguyệt Như cười nhạt một tiếng, lại đưa ánh mắt về phía phương xa, căn bản không có liếc nhìn Ngọc Thiên Trạch một chút.

Ngọc Thiên Trạch cũng không để ý, đứng dậy đứng về chỗ bên người Lâm Hải, lấy thực lực của Lãnh Nguyệt Như, có nhìn hay không là chuyện của nàng!

“Ha ha, được rồi, đều là người trong nhà, mục đích nhất trí đối ngoại, phía sau toàn nghe ta chỉ huy a!” Lâm Hải vội vàng cười ha hả, đem chuyện này nhanh chóng vượt qua.

“Về sau, kiên quyết không thể để hai cái nữ nhân trở lên, đồng thời xuất hiện tại bên cạnh mình!” Trong lòng Lâm Hải âm thầm khuyên bảo chính mình, ở giữa nữ nhân, rất dễ dàng không có việc gì liền sinh ra chuyện.

“Ba ba, ba ba, ta cùng cái chim ngu này, ngươi định an bài thế nào a?” A Hoa tiến đến trước mặt Lâm Hải, ưỡn nghiêm mặt cười bỉ ổi lấy hỏi.

“Hai ngươi.” Lâm Hải xoa cằm ngẫm lại, sau đó hai mắt tỏa sáng.

Sau một lát...

“Tiểu Hồng, nhưng gì giao phó, ngươi nhớ kỹ sao?” Lâm Hải một mặt ngưng trọng, hỏi.

“Yên tâm đi, nhất tỷ cẩu Yêu thú, chẳng lẽ liền chút chuyện nhỏ này, còn làm không xong sao?” Tiểu Hồng ngẩng cổ, một mặt cao ngạo nói nói.

“Vậy là tốt rồi! Đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh!”

Dặn dò Tiểu Hồng xong, Lâm Hải lúc này mới lắc một cái dây thừng bên trong tay.

“Bì Bì Hà, chúng ta đi!”

“Ba ba, người ta là Cẩu gia phong lưu cao quý suất khí, không phải cái cái mông tôm gì!” A Hoa toét miệng, bờ môi co quắp, mặt mũi tràn đầy ủy khuất, sắp khóc!

“Còn có, ngươi nói ngươi để hai cái đại mỹ nữ bên cạnh ở đó không cưới, hết lần này tới lần khác muốn cưỡi ta, ba ba ta nghiêm trọng hoài nghi, ngươi đã bị bề ngoài suất khí anh tuấn mê người của ta khuynh đảo, bất quá ngươi vẫn là hết hy vọng đi, ngươi không phải khẩu vị của ta, ta sẽ không sủng hạnh ngươi!”

Phốc!

“Nói con mẹ nó cái gì đâu!” Lâm Hải kém chút từ trên thân A Hoa rơi xuống, chó lưu manh này, cái gì con mẹ nó để mỹ nữ ở đó không cưỡi a, thật sự là lời gì cũng dám nói a!

Quả nhiên, A Hoa vừa dứt lời, khuôn mặt của Ngọc Thiên Trạch nhất thời đỏ bừng, mặt xấu hổ chát chát, liền cả bắp thịt trên mặt Lãnh Nguyệt Như đều là run một cái, có loại xúc động muốn bạo tẩu!

“Bớt nói nhảm, đi!” Lâm Hải lần nữa cầm dây thừng trong tay lắc một cái, cổ A Hoa căng một cái, nhất thời ngao một tiếng, hướng phía trước chạy tới.

“Ta qua, ngươi nha chậm một chút, đừng đem ta té xuống!”

Lâm Hải cưỡi A Hoa, hai đại mỹ nữ là Lãnh Nguyệt Như cùng Ngọc Thiên Trạch, một trái một phải theo ở bên cạnh, hướng phía phương hướng phủ Đảo chủ mà xuất phát!

Trên đường đi, A Hoa vừa chạy vừa nhảy, Lâm Hải nhấp nhô ở trên ngược lại thành hành vi buồn cười, cùng hai đại mỹ nữ tuyệt sắc là Lãnh Nguyệt Như và Ngọc Thiên Trạch, nhất thời thành một phong cảnh của thành trung tâm, không ngừng dẫn tới ánh mắt hiếu kỳ của người qua đường.

Một mực đến cửa phủ Đảo chủ, Lâm Hải mới kéo dây thừng trong tay một cái.

“Dừng!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, A Hoa bỗng nhiên dừng lại, hai cái chân trước trực tiếp nâng lên.

“Ai u ta qua!” Lâm Hải trực tiếp bị nhấc xuống, một cái rắm ngồi xổm dưới đất.

“Đùa bức từ đâu tới, dám ồn ào tại trước cửa phủ Đảo chủ!” Ngay lập tức, hai cái nam tử trung niên khí tức hùng hậu, mang theo uy hiếp nồng đậm, đem Lâm Hải ngăn lại!

“Hai vị đại ca, tại hạ là Lâm Hải, đến đây cầu kiến Đảo chủ đại nhân, mong thông báo một tiếng!” Lâm Hải từ dưới đất bò dậy, phủi đất bên trên mông một cái, cười theo nói nói.

“Gặp Đảo chủ?” Khóe miệng của hai nam tử trung niên nhếch lên, mặt lộ vẻ vẻ khinh thường.

“Ngươi cho rằng Đảo chủ, là cái a miêu a cẩu gì, cũng đều có thể gặp sao?”

Lâm Hải nghe được, ánh mắt lạnh lẽo, liền muốn phát tác, lại cưỡng ép đem nộ khí áp xuống.

“U, làm sao, còn không phục a?” Hai nam tử trung niên, nhất thời một mặt xem thường nhìn lấy Lâm Hải.

“Cút nhanh lên! Đừng con mẹ nó làm bẩn...”

Hai nam tử trung niên còn chưa nói hết lời, đột nhiên cổ căng một cái, thân thể đột nhiên bị một cỗ lực lớn đột nhiên kéo hướng về phía trước, ba một tiếng, bị một cái tay của Lãnh Nguyệt Như, xách tại giữa không trung!

Lâm Hải thấy thế, không khỏi kinh hô một tiếng!

“Nguyệt Như cô nương, thủ hạ lưu tình!”

Chương 1170: Vân Hồ Tiểu Trúc

Đôi mày của Lãnh Nguyệt Như vẩy một cái, không có thống hạ sát thủ, cũng không có đem hai người buông xuống, lực đạo trong tay cực lớn, nhất thời để hai cái nam tử trung niên Kim Đan trung kỳ, nghẹn đến sắc mặt đỏ bừng, cơ hồ ngạt thở!

“Ngươi cái xú bà nương này, phủ Đảo chủ cũng là địa phương để cho ngươi giương oai sao!”

“Nhanh buông hai người chúng ta ra, nếu không Đảo chủ đại nhân, chắc chắn sẽ đưa ngươi chém thành muôn mảnh!”

Hai người sắc mặt dữ tợn, mang theo ánh mắt oán độc, hướng phía Lãnh Nguyệt Như âm ngoan gào thét nói.

Lãnh Nguyệt Như đối với lời nói của hai người, làm như không nghe thấy, chỉ là lẳng lặng bắt lấy bọn họ, mặc cho bọn họ tay quào chân đạp.

Lâm Hải cũng tiến lên một bước, sắc mặt âm trầm như nước, nhìn hai người lạnh lùng nói nói.

“Chúng ta chỉ là đi cầu gặp Đảo chủ, cũng không đắc tội với hai vị, hai vị cần gì phải mở miệng mỉa mai? Chẳng lẽ liền cả đạo lý Họa là từ ở Miệng mà ra, cũng không hiểu sao?”

“Bớt nói nhảm, cái đàn bà thúi này lại dám làm như thế đối với hai người chúng ta, muốn gặp Đảo chủ, không có cửa đâu!”

“Vậy ta liền giết các ngươi!” Trong mắt Lãnh Nguyệt Như đột nhiên bắn ra sát cơ, ngữ khí băng lãnh như đao, nhất thời để hai người toàn thân giật mình một cái, cảm thấy uy hiếp tử vong nồng đậm.

Trong lòng bọn họ cự chiến, không chút nghi ngờ, cái nữ nhân đáng sợ này, thực có can đảm giết bọn họ!

“Ngươi nếu dám giết chúng ta, Đảo chủ sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Hai người rốt cục lộ ra vẻ hoảng sợ, mở miệng uy hiếp!

“Chúng ta vốn chính là muốn gặp Đảo chủ, nếu giết các ngươi Đảo chủ sẽ xuất hiện, này không thể tốt hơn!”

Nói xong, ánh mắt Lãnh Nguyệt Như phát lạnh, hai tay đột nhiên dùng lực, thân thể hai nam tử trung niên nhất thời cứng đờ, ánh mắt lộ ra vô tận hoảng sợ, đầu lưỡi đều phun ra.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, vừa muốn tiến lên, chuẩn bị đem Lãnh Nguyệt Như ngăn lại, lại nghe được một thanh âm hoảng sợ tới cực điểm, đột nhiên từ trong miệng hai nam tử trung niên phát ra.

“Tha mạng, tha mạng a!”

“Đảo chủ không ở trong phủ!”

Ầm!

Lãnh Nguyệt Như vung hai tay lên, đem hai nam tử trung niên ném xuống đất.

“Đảo chủ ở đâu? Nói!”

“Nếu có một câu hoang ngôn, sẽ đem bọn ngươi Rút Hồn Đoạt Phách, vĩnh thế không được Luân Hồi!”

Hai nam tử trung niên, nghênh tiếp ánh mắt như đao của Lãnh Nguyệt Như này, dọa đến toàn thân giật mình một cái.

“Đảo chủ, tại, tại Vân Hồ Tiểu Trúc!”

“Vân Hồ Tiểu Trúc? Ở nơi nào!” Lãnh Nguyệt Như quát một tiếng, hai nam tử trung niên run lẩy bẩy, tâm kinh đảm hàn đem vị trí của Vân Hồ Tiểu Trúc, nói ra!

“Hừ!” Lãnh Nguyệt Như cái này mới hừ lạnh một tiếng, không nói một lời trở lại bên người Lâm Hải.

“Ách...” Đạt được kết quả này, trong lòng Lâm Hải nhất thời hơi xúc động, nếu như dựa theo kế hoạch trước đó, chính mình hảo ngôn thương lượng, chỉ sợ hai cái thủ vệ cửa kiêu ngạo này, cũng sẽ không thông.

“Xem ra, phương thức làm việc của Lãnh Nguyệt Như, mặc dù có chút bá đạo, lại rất hữu hiệu a!”

Đạt được tin tức của Đảo chủ, Lâm Hải lần nữa cưỡi lên A Hoa, ba người một chó hướng phía Vân Hồ Tiểu Trúc mà đi.

Vân Hồ Tiểu Trúc, ở ngoại ô Vân Hồ cách thành trung tâm ba mươi dặm, chớp mắt tức đến, thật xa liền thấy bên trên Vân Hồ, ba bước một cương vị, ngũ bộ nhất tiếu, đứng đầy thủ vệ.

“Người Đảo chủ này phô trương, thật đúng là không nhỏ a!”

Lâm Hải âm thầm nhíu mày, lấy tu vi của Đảo chủ, những thủ vệ này tự nhiên không phải dùng để bảo hộ y, còn lại cũng chỉ có một loại mục đích, cái kia chính là dùng để trang bức nổi bật thân phận!

Mà ý người đồng dạng yêu trang bức yêu đắc, đại đa số cũng cuồng vọng tự đại, không dễ đánh giao tình, xem ra một hàng này của chính mình, chưa hẳn có thể thuận lợi a!

“Dừng lại, người nào!”

Rất nhanh, liền có người phát hiện ra bọn người Lâm Hải, một cái người mặt hung ác, khí thế hung hăng tiến lên hỏi thăm!

“Tại hạ Lâm Hải, đến đây cầu kiến Đảo chủ!”

“Lâm Hải?” Thủ vệ trên mặt hồ nghi, nhìn Lâm Hải cưỡi chó, trên mặt hiện lên một tia mờ mịt.

“Bên trong đám khách nhân đầu mục giao hảo cùng Đảo chủ, tựa hồ cũng không có cái tên Lâm Hải này a.”

“Ngươi tại chỗ này chờ một chút, ta qua thông bẩm một tiếng!” Suy tư một phen, thủ vệ cảm thấy vẫn là đi hỏi một tiếng mới tốt.

Đảo chủ muốn làm nghi thức trọng đại, trừ khách nhân được mời ra, khẳng định còn có rất nhiều người mộ danh mà đến, trong đó nói không chừng liền có cái cao nhân gì không đắc tội nổi, ykhông đáng đi mạo hiểm như vậy, tuy bộ dáng cưỡi chó của Lâm Hải, không giống cao nhân, ngược lại giống đùa bức.

“Phàm là cao nhân, đều là đặc lập độc hành!” Bên trong não hải của thủ vệ, hiện ra dạy bảo của mụ mụ khi còn bé, càng thêm kiên định với ý nghĩ của mình.

Mà giữa Vân Hồ, một cái lầu các được dựng từ cây tùng bảy màu thiên niên, tại dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi cùng sương khói của Vân Hồ vờn quanh bên trong, hư vô mờ mịt, như ẩn như hiện, thoáng như Tiên Cảnh.

Trong đại sảnh lầu các, một cái bóng người mơ hồ thấy không rõ tướng mạo, nghiêng nghiêng người tựa ở chính giữa bên trên một chiếc ghế rộng thùng thình, mang theo một tia lười biếng nhàn nhạt.

Trong ngực y, là một cô gái trẻ tuổi diện mạo ngậm xuân, yêu mị đến trong xương, đang dùng ngón tay ngọc đẩy một khỏa lại một khỏa bồ đào màu tím trên bàn trà, ngậm vào trong miệng, lại miệng đối miệng đưa vào trong miệng cái bóng người mơ hồ này.

Mà đối diện bóng người mơ hồ, giờ phút này đang có mười một cái nam tử ăn mặc thần sắc khác nhau đứng xuôi tay, thỉnh thoảng hướng phía nữ tử kia vụng trộm liếc qua một chút, trái tim lập tức phanh phanh một trận cấp khiêu, trở nên miệng đắng lưỡi khô.

Sau khi nuốt vào một khỏa bồ đào, bóng người mơ hồ tại trên thân cô gái trong ngực nắm một cái, đột nhiên mở miệng.

“Sứ giả tiến về thành Phong Lam, đã trở lại chưa?”

Vừa mới nói xong, ngoài cửa lập tức chạy vào một người, quỳ gối trước mặt bóng người mơ hồ.

“Hồi Đảo chủ, Thất Sứ giả, chưa trở về!”

“Làm sao!” Thanh âm Đảo chủ tuy không lớn, lại đem người quỳ xuống dưới đất kia dọa đến toàn thân giật mình một cái, run lẩy bẩy, vội vàng lấy đầu chạm đất, vội vã nói nói.

“Dựa theo tính toán lộ trình, ba ngày trước hẳn nên trở về.”

Đúng lúc này, đột nhiên một người thủ vệ ngẩng đầu mà bước tới, quỳ một chân trên đất.

“Khởi bẩm Đảo chủ, quan viên Mệnh Bài đang ở bên ngoài cầu kiến!”

“Quan viên Mệnh Bài?!” Đảo chủ khẽ giật mình, sau đó vụt cái ngồi dậy, mà mười một người đối diện y, tất cả cũng đều là biến sắc.

“Y tới làm gì?” Đảo chủ nhăn đôi mày lại thật sâu, “Để y tiến vào!”

“Vâng!”

Thủ vệ đứng dậy đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền có một cái nam tử nhìn qua năm sáu mươi tuổi, thần sắc hoảng hốt chạy vào, phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt Đảo chủ.

“Đảo chủ, việc lớn không tốt!”

Y vừa dứt lời, đột nhiên một cỗ khí tức cường đại kinh khủng, trong nháy đã mắt hạ xuống ở trên người y, để toàn thân y run lên, nhất thời dừng âm thanh, run lẩy bẩy quỳ trên mặt đất.

“Có phải, Đoạn Thiên Vũ chết rồi hay không?” Thanh âm của Đảo chủ, nhẹ nhàng nhu hòa, lại làm cho tất cả mọi người trong phòng, cảm thấy một trận băng hàn thấu xương, thở mạnh cũng không dám.

“Đảo chủ, ngài, ngài đã biết rõ?” Quan viên Mệnh Bài sững sờ, cà lăm nói nói, “ Ngay tại vừa rồi, ta theo thông lệ đi xem xét Mệnh Bài của mười hai Thành chủ Chủ thành, phát hiện, phát hiện Mệnh Bài của Thành chủ Đoạn Thiên Vũ thành Phong Lam, đã nát!”

“Trách không được!” Đảo chủ chậm rãi gật gật đầu, “Ta liền nói, Thất Sứ giả cùng Đoạn Thiên Vũ, sao dám không tuân theo hiệu lệnh, chậm chạp không đến, nguyên lai quả thật đã chết!”

“Đảo chủ, đến tột cùng là người phương nào, lại có năng lực giết chết Đoạn Thiên Vũ?”

“Hơn nữa, Đoạn Thiên Vũ chính là một trong mười hai Thành chủ của Chủ thành được Đảo chủ khâm định, người giết yăn gan hùm mật báo sao?.”

Bên trong mười một người đứng thẳng bên dưới, có người chấn kinh hỏi.

“Đánh chó vẫn phải nhìn chủ nhân, Đoạn Thiên Vũ tuy chỉ là một cái mệnh tiện, nhưng chung quy là vẫn là người của ta, bất kể là ai, dám xúc phạm uy nghiêm của ta, ta cũng sẽ tuyệt không tha thứ!”

Đảo chủ nói, đột nhiên khẽ vươn tay, trực tiếp đem quan viên Mệnh Bài đang quỳ trên mặt đất, lăng không bắt lại.

“Đảo chủ, Đảo chủ tha mạng a... A!”

Quan viên Mệnh Bài hét thảm một tiếng, trực tiếp bị Đảo chủ bóp gãy cổ, như là ném chó chết, từ cửa sổ ném vào trong hồ.

“Rầm!” Mười một người đứng thẳng ở phía dưới, nhất thời mắt lộ vẻ sợ hãi, vội vã vàng cúi đầu, gấp gáp không ngừng nuốt nước bọt.

“Oa, Đảo chủ, bộ dáng lúc ngươi giết người, rất đẹp a!” Nữ nhân trong ngực Đảo chủ, đột nhiên lộ ra một mặt sùng bái, say mê nói nói.

“Ha ha ha, mỹ nhân thích bộ dáng ta giết người?” Đảo chủ nhấc cái cằm của nữ nhân lên, hai mắt lóe ánh sáng nói nói.

Không chờ nữ nhân mở miệng, thủ vệ ngoài cửa, lần nữa tiến đến, quỳ xuống một chân!

“Khởi bẩm Thành chủ, vừa rồi Nam Môn đến báo, có người cầm bằng chứng thông hành thông qua thành Phong Lam, tiến vào thành trung tâm!”

“A? Có ý tứ!” Đảo chủ xùy cười một tiếng, tại trên mặt nữ nhân kia bóp một cái, “Đoạn Thiên Vũ vừa mới chết ở thành Phong Lam, liền có người dùng bằng chứng thông hành của y tiến vào thành trung tâm. Mỹ nhân không cảm thấy việc này có chút kỳ quặc sao?”

“Khởi bẩm Thành chủ!” Bỗng nhiên, lại một người thủ vệ đi tới, quỳ xuống một chân.

“Chuyện gì?” Đảo chủ chau mày, cái thủ vệ này thật không hiểu chuyện, không thấy bên trong đang có một người thủ vệ còn báo cáo sao?

Thủ vệ căn bản không biết, một cử động kia của chính mình, đã bị phán tử hình, cao giọng mở miệng nói.

“Bên hồ, có một người tự xưng là Lâm Hải, cầu kiến Đảo chủ!”

“Lâm Hải?” Đảo chủ nhướn mày, mặt lộ vẻ mờ mịt, đối với danh tự này cũng không có ấn tượng gì.

Nhưng nữ nhân trong ngực y, khi nghe được cái tên Lâm Hải này, sắc mặt lại bỗng nhiên biến đổi.

Chương 1171: Dũng sĩ chân chính!

“Đảo chủ, cái Lâm Hải này, là một cái đồng hương của người ta!” Chân Sảng tại bên trong lòng Đảo chủ, từ từ dùng sức, kiều mị nói nói.

“A?” Đảo chủ nhíu lông mày lại, “Hắn cũng là từ Phàm Gian giới đến?”

“Đúng!” Chân Sảng giả ra bộ dáng nhu thuận, gật gật đầu, sau đó giữ chặt cánh tay Đảo chủ, nhẹ nhàng lúc lắc.

“Đảo chủ, hôm nay là ngày vui của ngươi ta, nhưng người ta lại ngay cả một cái người nhà mẹ đẻ cũng đều không có, cái Lâm Hải này vừa vặn cùng người ta đến từ cùng một nơi, không bằng liền để cho hắn tiến đến, tham gia nghi thức của chúng ta một chút đi.”

“Ha ha, mỹ nhân cũng đã lên tiếng, ta nào có đạo lý từ chối!” Đảo chủ bị Chân Sảng nũng nịu một hồi, nhất thời có chút thần hồn điên đảo, cười lớn một tiếng, sau đó hướng phía thủ vệ phân phó nói.

“Mang cái Lâm Hải kia tiến đến!”

“Vâng!” Thủ vệ đứng dậy ra ngoài, trong mắt Chân Sảng nhất thời hiện lên một tia quang mang quái dị, sau đó cả thân thể tiến vào trong ngực Đảo chủ.

“Đảo chủ, ngươi đối với người ta thật tốt, người ta yêu chết ngươi!”

“Ha ha, Chân nhi cũng không thể nói ngoài miệng a, muốn...” Đảo chủ bỗng nhiên tiến đến bên tai Chân Sảng, một mặt cười dâm thấp giọng thì thầm, hai tay cũng không ở yên.

“Ai u, ngươi bại hoại, người ta mới không cần đâu!” Chân Sảng giả trang ra một bộ dáng ngượng ngùng, tại trước ngực Đảo chủ, nắm tay nhỏ đấm nhẹ một trận.

“Ha ha ha, ngươi không phải là cùng ta nói, Phàm Gian giới các ngươi có câu nói, gọi là cái gì nhỉ? Nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu sao? Bản Đảo hiện tại, có đủ xấu hay không a?” Đảo chủ nâng cái cằm Chân Sảng, trong mắt tỏa ra quang mang như dã thú.

“Chán ghét a, ngươi ~” Chân Sảng phát ra một âm thanh buồn nôn ỏn ẻn.

“Ực!”

Mười một cái Thành chủ Chủ thành đứng trong đại sảnh, mấy cái nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, sóng nhiệt trong người mạnh mẽ đâm thẳng đến bụng dưới.

“Con mẹ nó, thật là một cái tiểu yêu tin câu hồn h a! Nếu là có thể cùng nàng ta chơi một đêm, chết cũng đáng!”

“Đảo chủ, Lâm Hải đã đưa đến!”

Lúc này, thủ vệ lần nữa tiến đến, mà con mắt Đảo chủ đột nhiên phát lạnh, đưa tay đem thủ vệ lăng không bắt lấy vào giữa không trung.

“Đảo chủ...” Thủ vệ nhất thời mặt lộ vẻ hoảng sợ, dọa đến toàn thân run rẩy.

“Không có quy củ!”

Ầm!

Một đoàn sương máu nở rộ, thủ vệ trực tiếp bị bóp nát, mà Đảo chủ lại giống như người không có việc gì, vẫy vẫy tay, phảng phất như vừa mới chạm đến một thứ đồ vật không sạch sẽ.

Mọi người trong phòng, tất cả nhất thời đều bế khí ngưng thần, trái tim lần nữa lập tức nhấc đến cổ họng, dọa đến liền thở mạnh cũng không dám.

“Ngươi tới!” Đảo chủ đột nhiên đưa tay, hướng phía thủ đầu tiên tiến đến, bây giờ còn chưa ra ngoài kia nhất chỉ.

“Đảo, Đảo chủ!”

Cái thủ vệ kia bị dọa đến kém chút tè ra quần, một mặt hoảng sợ nhìn về phía Đảo chủ bóng người mơ hồ này.

“Qua, để Lâm Hải đi vào!”

“Vâng!” Thủ vệ trong lòng vui vẻ, như được đại xá, run rẩy thân thể, đứng lên liền chạy ra khỏi đây.

Rất nhanh, ba người một chó Lâm Hải, đi tới.

“Ừm?” Sau khi đi vào đầu tiên, Lâm Hải liền thấy bên trên chiếc ghế rộng thùng thình, Đảo chủ cùng Chân Sảng thân mật gắn bó, bộ dáng không coi ai ra gì, nhất thời giật mình!

“Quả nhiên là y!”

Lâm Hải lập tức liền nhận ra, người Đảo chủ này, chính là đại năng thần bí ngày đó đã miểu sát phu nhân Triệu Hùng, bắt đi Chân Sảng!

Mà Chân Sảng giờ phút này cũng ở bên cạnh y, Lâm Hải càng thêm vững tin không thể nghi ngờ!

“Vãn bối Lâm Hải, bái kiến Đảo chủ đại nhân!” Lâm Hải tiến lên một bước, cung kính hướng phía Đảo chủ thi lễ.

Dù sao cũng là có việc đến xin người ta, lễ tiết phải có, vẫn là nên có!

“Di?” Đảo chủ liếc nhìn Lâm Hải một chút, khẽ di một tiếng, sau đó đảo mắt.

“Nếu như ta nhớ không lầm, ta hẳn là đã gặp qua ngươi ở đâu đó, có đúng hay không!”

“Đảo chủ trí nhớ tốt, trước mấy ngày tại ngoài thành Hồ Tang, vãn bối xác thực đã mắt thấy qua tư thế oai hùng của Đảo chủ!”

“Ừm, cái này đúng!” Đảo chủ gật gật đầu, vừa nhìn về phía Ngọc Thiên Trạch.

“Ngọc cô nương, chúng ta lại gặp mặt!”

“Hạnh ngộ, Đảo chủ đại nhân!” Trong mắt Ngọc Thiên Trạch lóe lên một tia chán ghét không dễ dàng phát giác, không kiêu ngạo không tự ti trả lời nói.

“Ha ha ha, làm sao không thấy lệnh thúc cùng đi a?”

“Tộc thúc của ta, đã chết!” Ngọc Thiên Trạch thần sắc nhất thời ảm đạm, lạnh lùng nói nói.

“A, vậy thì thật là đáng tiếc a!” Đảo chủ không đau không ngứa thở dài.

“Vị này là?” Sau cùng, Đảo chủ đem ánh mắt, chuyển qua trên thân Lãnh Nguyệt Như, chân mày hơi nhíu lại.

Không biết vì cái gì, y từ trên người nữ tử lãnh diễm này, vậy mà cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, thế nhưng là từ vị trí đứng của Lãnh Nguyệt Như mà xem, lại rõ ràng ở vào dưới tay

Lâm Hải, giống như một cái tùy tùng.

“Chẳng lẽ là mình nhạy cảm.” Đảo chủ cảm thấy rất ngờ vực, phải biết, giới Tu Hành cường giả vi tôn, nếu như Lãnh Nguyệt Như thật là một cái cao thủ đáng sợ, làm sao lại hạ mình tại phía dưới một cái Kim Đan kỳ như Lâm Hải.

“Hạ nhân của ta!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, mở miệng nói.

Đây là trước khi tiến vào Vân Hồ Tiểu Trúc, Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như liền ước định thân phận cẩn thận.

Thực lực của Lãnh Nguyệt Như quá mức khủng bố, vì không làm cho Đảo chủ hoài nghi, Lâm Hải đặc biệt dặn dò nàng thu liễm khí tức, cũng lấy thân phận người dưới của chính mình bày ra, dạng này có lẽ mới sẽ không để người chú ý.

“Hạ nhân?” Đảo chủ nửa tin nửa ngờ, gật gật đầu, lại dò xét Lãnh Nguyệt Như một hồi, mới đem ánh mắt dời đi.

Đồng thời, trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng, tuy đối với lời nói của Lâm Hải, y cũng không tin hoàn toàn, nhưng Lãnh Nguyệt Như liền xem như cái cao thủ siêu cấp ngưu bức, lại có thể thế nào?

Tại địa bàn của chính mình, coi như là nhân vật thực lực kinh khủng hơn, cũng phải thành thành thật thật ngồi xổm xuống!

“Đảo chủ, Lâm mỗ đến đây, là có một chuyện...”

“Có chuyện gì, sau đó hãy nói!” Lâm Hải vừa mới mở miệng, liền trực tiếp bị Đảo chủ cắt ngang.

“Hôm nay, bản Đảo chủ đặc biệt tại bên trong này, tổ chức một nghi thức trọng đại!” Nói xong, Đảo chủ một tay đem Chân Sảng ôm gần đến trong lòng, Chân Sảng ưm một tiếng, thanh âm tiêu hồn này, khiến chúng nhân nghe mà run sợ một trận.

“Ta cùng Chân mỹ nhân, lưỡng tình tương duyệt, yêu thương kéo dài, quyết định từ giờ trở đi, kết làm phu thê!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút kinh hãi nằm trên đất!

“Cái gì cái gì cái gì? Người Đảo chủ này muốn cưới Chân Sảng?” Lâm Hải quả thực cảm thấy thật không thể tin, đồng thời trong lòng đối với người Đảo chủ này, dâng lên một cỗ kính ý thật sâu!

“Không sợ đỉnh đầu một mảnh lục, người Đảo chủ này, là Dũng sĩ chân chính a!”

“Lâm Hải!” Mà Chân Sảng đột nhiên hướng phía Lâm Hải ném qua một cái ánh mắt câu người, diện mạo ngậm xuân mở miệng.

“Ta tại bên trong này không có thân nhân, chỉ có ngươi cùng ta là đến từ cùng một nơi, ngươi có nguyện ý giúp người ta, chứng kiến cái thời khắc hạnh phúc nhất này hay không?.”

“Tốt, cực kỳ vui lòng!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn nhìn ra được, người Đảo chủ này đã bị Chân Sảng mê đến thần hồn điên đảo, nếu như lúc này đắc tội với Chân Sảng, tự nhiên không phải là cử chỉ sáng suốt.

“Khanh khách, ta liền biết rõ ngươi sẽ đáp ứng, ngươi thật tốt!” Chân Sảng khanh khách cười khẽ một trận, dao động run rẩy, khiến những Thành chủ Chủ thành kia nhìn, lòng lại là ngứa ngáy khó nhịn một trận.

“Ha ha, tốt!” Đảo chủ vỗ tay cười một tiếng, lôi kéo tay Chân Sảng đứng lên.

“Trên đảo cạnh số mười bảy của ta, tất cả các nhân vật trọng yếu, đều đã tề tựu, nghi thức có thể bắt đầu!” Nói xong, Đảo chủ lôi kéo Chân Sảng, hướng phía bên ngoài đi đến.

Thời điểm đi qua Lâm Hải bên người, Chân Sảng đột nhiên hướng phía Lâm Hải, ném sang một cái mị nhãn, sau đó bờ môi hơi mở, ánh mắt mê ly, cố ý lộ ra một bộ biểu lộ mê say hưởng thụ, đem Lâm Hải điện giật giật mình một cái!

“Mẹ nó, thật sự là phong tao không kém năm đó a!” Ngay trước mặt Đảo chủ, dám trần trụi câu dẫn mình như thế, trừ Chân Sảng, đoán chừng cũng không có người làm được.

Mười một cái Thành chủ Chủ thành, thấy Đảo chủ ra ngoài, cũng vội vàng đi theo sau lưng, ra khỏi phòng.

“Hô ~” Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó nhìn Ngọc Thiên Trạch cùng Lãnh Nguyệt Như.

“Chờ một lát, chúng ta hành sự tùy theo hoàn cảnh!” Nói xong, ba người cũng đi ra ngoài.

Chương 1172: Thu hoạch các ngươi!

Ba người Lâm Hải, theo Đảo chủ, đi vào dừng lại giữa quảng trường bao la của Vân Hồ Tiểu Trúc.

Lúc này, trên quảng trường đã tụ tập hơn trăm người, mỗi người đều là khí tức kéo dài, tinh thần tráng kiện, tản ra khí tức sắc bén như ẩn như hiện, hiển nhiên cũng không phải người bình thường!

“Bái kiến Đảo chủ!”

Đảo chủ vừa xuất hiện, tất cả đám người này lập tức đều quỳ xuống đón lấy, giống như thần tử cổ đại nhìn thấy Hoàng Thượng.

“Ha ha, các vị, tất cả đều lên đi!”

Đảo chủ ôm Chân Sảng, một bên cười lớn, một bên cánh tay hư nhấc, nhất thời một cỗ khí lãng, đem tất cả mọi người đều nâng lên.

“Tạ Đảo chủ!” Dau khi mọi người đứng dậy, đột nhiên một cái lão giả giữ lại chòm râu dê, từ bên cạnh chạy đến, dắt cuống họng la lên một tiếng.

“Nghi thức kết hôn trọng đại của Đảo chủ, hiện tại bắt đầu!”

“Ô bên trong oa, ô bên trong oa!” Nhất thời, một đám kèn đội quải thải phi hồng xuất hiện ở trước mặt mọi người, sau đó pháo chuột cùng vang lên, thanh âm chúc mừng vang lên liên miên, hết sức náo nhiệt.

“Ta qua, cái này mẹ nó không khác gì với người cổ đại cưới nàng dâu, đã thấy trên TV a!”

Lâm Hải như là nhìn bộ phim, lẳng lặng ở một bên nhìn lấy, chờ một bộ trình tự thịnh đại long trọng đi xong, đã là một canh giờ sau.

“Mọi người có phát hiện, việc vui hôm nay, thiếu người nào không có tới hay không?” Sau khi nghi thức kết thúc, Đảo chủ ôm Chân Sảng, đột nhiên sắc mặt phát lạnh, lạnh lùng hỏi.

Mọi người tất cả đều giật mình, Đảo chủ xử lý việc vui, lại có người dám không đến, chán sống sao?

“Giống như thiếu Thành chủ thành Phong Lam, Đoạn Thiên Vũ!” Rất nhanh, liền có người phát hiện Đoạn Thiên Vũ không ở!

“Không sai!” Đảo chủ bỗng nhiên quát lạnh một tiếng, sau đó trong mắt lóe hàn quang, cười lạnh.

“Bởi vì Đoạn Thiên Vũ, đã chết!”

Nói xong, ánh mắt Đảo chủ, đột nhiên quay đầu nhìn về Lâm Hải, giống như một thanh lợi kiếm, rơi vào trên thân Lâm Hải.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, nói thầm một tiếng hỏng bét, bất quá mặt ngoài lại làm ra một bộ dáng trấn tĩnh.

“Lâm Hải, ngươi từ Phàm Gian giới đến, có thể tiến vào thành trung tâm của ta, không biết là từ bên trong tay người nào, cầm tới bằng chứng thông hành?”

“Từ bên trong tay Đoàn Thành chủ của thành Phong Lam!” Lâm Hải hít sâu một hơi, chi tiết đáp nói.

“Vậy, ngươi nói Đoạn Thiên Vũ, làm sao lại đột nhiên chết đâu?.” Lời nói của Đảo chủ, như là một cái trọng chùy, rơi vào trái tim Lâm Hải, tất cả mọi người ở đây, tất cả đều hướng phía Lâm Hải trông lại.

Đôi mày Lâm Hải nhíu lại, biết rõ Đảo chủ đã hoài nghi mình, thời điểm đang không biết trả lời như thế nào, Ngọc Thiên Trạch đột nhiên tiến lên một bước, cánh tay duỗi ra, đem một khối lệnh bài màu đồng cổ, hiện ra ở Đảo chủ trước mặt.

“Đảo chủ đại nhân, Đoạn Thiên Vũ sống hay chết, chúng ta cũng không biết, cũng không quan tâm!”

“Nhiệm vụ đến đảo cạnh lần này của ta, đã hoàn thành, cần lập tức trở về ngoại đảo, Lâm Hải là khách nhân trọng yếu của Ngọc gia ta, sẽ đồng hành cùng ta, hiện tại lệnh bài Ngọc gia ngoại đảo ở đây, mong Đảo chủ mở cửa truyền tống ra, đưa ta rời đi, tại hạ vô cùng cảm kích!”

“Lệnh bài Ngọc gia? Hắc hắc!” Đảo chủ bỗng nhiên lộ ra một tia khinh thường chế giễu.

"Ta nói Ngọc cô nương, nhiều năm trôi qua như vậy rồi, ngươi còn cầm lệnh bài Ngọc gia này, đi khắp nơi giả danh lừa bịp a?"

Ngọc Thiên Trạch biến sắc, hai đầu lông mày hiện lên một chút giận dữ, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

"Đảo chủ cái này là ý gì, ngươi đang hoài nghi, lệnh bài trong tay của ta là giả sao?"

"Không không không!" Đảo chủ lắc đầu, "Lệnh bài trong tay ngươi, xác thực xuất từ Ngọc gia, bất quá nha..."

Thanh âm của Đảo chủ bỗng nhiên kéo dài, nghiền ngẫm liếc nhìn Ngọc Thiên Trạch một chút, sau đó mỉa mai cười một tiếng.

"Ngươi từ ngoại đảo đi vào đảo cạnh, chỉ sợ không phải là vì nhiệm vụ gia tộc, mà chính là... Một mình thoát đi đi."

"Ngươi nói bừa!" Sắc mặt Ngọc Thiên Trạch nhất thời đại biến, vội vã mở miệng phản bác nói.

"Ha ha ha ha!" Đảo chủ nghe xong, ngửa mặt lên trời cười dài một trận, sau đó trong mắt lóe lên thần sắc đùa giỡn.

"Đừng giả bộ! Những năm này, một ít chuyện ở ngoại đảo, đã truyền tới, ta sao lại lại bị ngươi lừa bịp!"

"Năm đó, bản Đảo chủ coi trọng tư sắc của ngươi, muốn lấy ngươi làm vợ, ngươi chính là dùng tấm lệnh bài này tới dọa ta, làm sao, hiện tại còn muốn lập lại chiêu cũ sao!"

Đảo chủ nói xong, ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh, một cỗ sát khí vô hình, tỏa khắp ra, mọi người tại đây nhất thời bị cái khí thế đáng sợ này chấn nhiếp, mặt lộ vẻ hoảng sợ, không rét mà run!

"Ngọc cô nương, ngươi lui ra đi!" Lâm Hải thở dài, biết rõ việc này chỉ sợ không thiện.

Tiến lên một bước, Lâm Hải hướng phía Đảo chủ lần nữa ôm quyền, cao giọng mở miệng.

“Đảo chủ, Lâm mỗ xác thực có chuyện quan trọng, cần mượn cửa truyền tống dùng một lát, mong Đảo chủ dàn xếp, Lâm mỗ sẽ vô cùng cảm kích!”

“Hừ hừ!” Đảo chủ đột nhiên cười lạnh một tiếng, “Ngươi nói mượn liền mượn, ngươi tính toán là cái đồ vật gì!”

“Nếu không phải xem ở trên mặt Chân mỹ nhân, ngươi cho rằng, ngươi còn có mệnh đứng ở đây sao?”

Lâm Hải nghe được, sắc mặt cũng là phát lạnh, ngữ khí lạnh xuống tới.

“Nói như thế, Đảo chủ là không chịu giúp chuyện này?”

“Giết đại tướng dưới tay ta, có thể để ngươi sống đến bây giờ, đã là ban ơn cực lớn!” Nói xong, Đảo chủ quay đầu, tại trên mặt Chân Sảng hôn một cái, dùng ngữ khí vô cùng ôn nhu nói nói.

“Ái phi, nghi thức của chúng ta, Lâm Hải đã đại biểu người nhà ngươi chứng kiến qua, hiện tại bản Đảo chủ muốn giết hắn, ngươi không có ý kiến chớ?”

Chân Sảng cũng không nghĩ tới sự tình đột nhiên biến thành cái dạng này, há há miệng, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, hai cái mị nhãn vụng trộm nhìn về phía Lâm Hải, tựa hồ mang theo một cỗ kinh hoảng cùng sầu lo.

“Nếu ái phi đã không nói lời nào, cái kia chính là đồng ý.” Không đợi Chân Sảng làm ra phản ứng, Đảo chủ đột nhiên vung tay lên!

“Giết hắn!”

“Giết!” Nhất thời, tiếng hô “Giết” rung trời.

Trước mặt Đảo chủ, ai mà không muốn biểu hiện a, hàng trăm người tranh nhau chen lấn, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới!

“Cút!”

Đúng lúc này, Lãnh Nguyệt Như ở sau lưng Lâm Hải, đột nhiên quát lạnh một tiếng, hai tay bỗng nhiên vung lên, nhất thời bầu trời mây đen áp đỉnh, nồng đậm sương mù màu đen, trong nháy mắt đem hơn một trăm người này, tất cả đều bao phủ ở bên trong.

“Không tốt! Chúng ta bị khốn trụ!”

Có người kiến thức rộng rãi, lập tức phát hiện không ổn, kinh hô một tiếng!

Đám khói đen này của Lãnh Nguyệt Như, chính là là thông qua đạo hạnh để thi triển, vậy mà như là vô số đầu dây thừng, đem hơn một trăm người này, tất cả đều trói buộc tại trong một mảnh phạm vi cực nhỏ, mặc cho bọn họ như là con ruồi không đầu trái lui phải đụng, lại căn bản là không có cách thoát thân!

“Đại năng Nguyên Anh!”

Sắc mặt Đảo chủ hoàn toàn thay đổi, Lãnh Nguyệt Như vừa ra tay, khí thế âm lãnh vô biên trên thân này, trong nháy mắt liền phát ra, thực lực Nguyên Anh kỳ trong nháy mắt liền bại lộ, để Đảo chủ kinh hãi một trận!

Cạch!

Đảo chủ đột nhiên xòe tay ra, nhất thời một đường quang mang màu trắng, giống như Laze, thẳng đến Lãnh Nguyệt Như mà đi.

Đôi mi củaLãnh Nguyệt Như vẩy một cái, không dám khinh thường, cánh tay vung lên, nhất thời trước mắt xuất hiện một đoàn sương đen, trong nháy mắt đã đem quang mang màu trắng quấn quanh, đấu cùng một chỗ!

“Đồng loạt ra tay, đem cái sương đen này đánh tan!”

Lãnh Nguyệt Như lấy lực lượng một người, khống chế lại trăm tên cao thủ Kim Đan, dù nàng đạo hạnh cao thâm, nhưng cũng cực kỳ miễn cưỡng, lại có Đảo chủ ở bên cạnh kiềm chế, trong lúc nhất thời cũng chỉ có thể làm đến khốn người, lại không cách nào đả thương người!

Đám cao thủ Kim Đan này, cũng không phải hạng người bình thường, lập tức nhìn ra manh mối, nắm lấy cơ hội toàn lực thi triển pháp thuật, điên cuồng hướng phía sương đen công kích, sương đen nhất thời bất ổn một trận, có dấu hiệu tiêu tán!

Lãnh Nguyệt Như thấy thế, không khỏi nhíu mày, nếu để trên trăm cao thủ Kim Đan này đi ra, mình ngược lại là không sao, Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, coi như nguy hiểm.

Lâm Hải ở một bên, hiển nhiên cũng nhìn ra tình thế không ổn, không khỏi hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện ở trong tay!

“Nguyệt Như cô nương đừng sợ, ta đến giúp ngươi!”

Nói xong, Lâm Hải quát lớn một tiếng, đao trong tay đột nhiên vung lên, hướng phía đỉnh đầu Đảo chủ liền bổ xuống!

“Không biết tự lượng sức mình, cút!”

Cái mũi Đảo chủ hừ một cái, tiện tay vung lên, nhất thời một cỗ sóng ánh sáng màu trắng, đột ngột xuất hiện giữa không trung, trực tiếp đem Lâm Hải cả người lẫn đao cuốn bay ra ngoài!

“Mẹ nó, quá mạnh!” Ở ngực Lâm Hải đau đớn một hồi, khóe miệng chảy ra một cỗ máu tươi, kinh hãi biến sắc!

“Đi giết đám người tu hành Kim Đan này giúp ta!” Lãnh Nguyệt Như quay đầu, một mặt lo lắng hô nói!

“Tốt!” Lâm Hải vừa rồi chỉ nghĩ, cùng một chỗ với Lãnh Nguyệt Như, đem Đảo chủ thu thập, đám Kim Đan còn lại này, có Lãnh Nguyệt Như tại, căn bản không đáng để lo.

Thế nhưng vạn không nghĩ tới, chính mình quả thực đánh giá thấp loại đại năng Nguyên Anh ngàn năm đạo hạnh như Đảo chủ này, trình độ kinh khủng này, quả thực vượt qua tưởng tượng của chính mình.

Một kích trước đó kia, nếu không phải Đảo chủ dùng chín thành chín lực lượng, tất cả đều dùng để đối phó với Lãnh Nguyệt Như, đoán chừng Lâm Hải trực tiếp liền bị miểu sát.

“Nhanh phá vây!” Đảo chủ thấy Lâm Hải hướng trên trăm cao thủ Kim Đan này mà chạy đi, trong lòng nhất thời khẩn trương!

Nếu Lâm Hải thật đem đám cao thủ Kim Đan này toàn giết, Lãnh Nguyệt Như rảnh tay, chính mình chỉ sợ đều không phải là đối thủ của nàng!

“Ha ha, phá vây? Nghĩ thật đẹp!” Lâm Hải đột nhiên vọt lên trên trời, giơ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay lên.

“Nhìn ca ca thu hoạch các ngươi!”

Chương 1173: Cuồng oanh lạm tạc

Ông!

Lâm Hải tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, quét ngang một cái, nhất thời một đường đao mang sáng chói, vạch phá bầu trời, hướng phía mọi người đang bị khói đen che phủ, sắc bén chém thẳng mà tới!

“A!”

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy tên cao thủ Kim Đan một cái sơ sẩy, bị đao mang đánh trúng, xoay người ngã xuống đất!

“Mọi người cẩn thận đánh lén!”

Bên trong màn sương đen, đám cao thủ Kim Đan này bối rối một trận, tất cả đều cẩn thận một chút, oanh kích sương đen, đồng thời còn không quên cảnh giác lưu ý bốn phía, phòng ngừa Lâm Hải công kích.

“Ha ha, chết đi!”

Lâm Hải lần nữa vọt lên, lại là một đao quét ngang mà ra.

“Cùng một chỗ động thủ!”

Lần này, đao mang mới vừa xuất hiện, tia sáng chói mắt này liền bị phát hiện, nhất thời mười cái cao thủ Kim Đan đồng loạt ra tay, đem đao mang oanh thành toái phiến ở giữa không trung.

“Ta qua!” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, bá bá bá, mấy cái đao mang liên tục nhanh chóng chém thẳng, nhất thời số đường đao mang cùng bay, giống như thiểm điện!

“Phá!”

Rầm rầm rầm!

Đám cao thủ Kim Đan này, rất ăn ý mười mấy người làm thành một nhóm, trong nháy mắt lại đem công kích của Lâm Hải ngăn cản lại, đao mang hóa thành điểm điểm ánh sáng, chưa có thể thương tới một người!

“Ai u, vẫn rất không tốt a!”

Lâm Hải dừng công kích, nhất thời hơi lúng túng một chút, đám cao thủ Kim Đan này tuy bị khốn trụ, nhưng thực lực vẫn còn, cái nào cũng không kém chính mình, nhân số lại đông đảo, chính mình chém thẳng như vậy, căn bản không làm gì được bọn họ a!

“Có!” Đột nhiên, trong đầu Lâm Hải lóe sáng linh quang, nghĩ đến một cái biện pháp.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu hồi, sau đó hai tay đưa vào trong người, bắt ra một nắm lớn phù lục!

“Ha ha, cho các ngươi thêm tiệc!”

Lâm Hải đột nhiên nhảy lên, phù lục trong hai tay, nhất thời đồng loạt ném vào trong sương đen!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong chốc lát, vô số tiếng vang truyền ra, phù lục nổ tung trong đám người, Phong Hỏa Lôi Điện, Lôi Vũ Thạch Băng, đủ loại pháp thuật, bị phóng xuất ra, giống như bom, bay về phía đám cao thủ Kim Đan này.

“A a a a!”

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, nhất thời vang lên bên tai không dứt, phù lục không giống với công kích trực tiếp, thời điểm pháp thuật phóng xuất ra, liền ở bên cạnh họ, đám cao thủ Kim Đan này cho dù muốn tránh, căn bản đã không kịp, trong chớp mắt liền có hai mươi mấy người bị thụ thương!

“Ha ha, thoải mái chết các ngươi!” Thấy một chiêu này quả nhiên có hiệu quả, trong lòng Lâm Hải nhất thời vui vẻ, lần nữa đem phù lục lấy ra, như không cần tiền hướng phía đám người ném đi!

“Phòng thủ, phòng thủ!” Trong sương đen, đám cao thủ Kim Đan này nhất thời loạn tung tùng phèo, chớp mắt lại có không ít người thụ thương ngã xuống, coi như không có người thụ thương, đối mặt với công kích giống như cuồng oanh lạm tạc của Lâm Hải, tất cả cũng đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Phòng thủ? Các ngươi phòng được sao?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, phù lục trong tay, không ngừng hướng phía bầy người bên trong sương đen ném ra, người thụ thương càng ngày càng nhiều, tâm tình khủng bố trong nháy mắt lan tràn ở trong đám người.

“Đảo chủ, cứu chúng ta a!”

Rốt cục, có người tâm lý sụp đổ, vô cùng sợ hãi lớn tiếng quát lên.

Đảo chủ đang cắn răng trừng mắt, đem hết toàn lực đối kháng với Lãnh Nguyệt Như, nghe được tiếng cầu cứu, tức đến kém chút nằm trên đất.

“Bà nội ngươi, lão tử có thể cứu, đã sớm đi cứu, còn cần ngươi hô!”

Trận cước vừa loạn, tính cảnh giác cùng lực phòng ngự của đám cao thủ Kim Đan này, trong nháy mắt đã xuất hiện sơ hở, Lâm Hải lại là một đợt sóng phù lục lớn ném vào, lần này thu hoạch tương đối khá, trực tiếp nổ lật một đám lớn người!

“Đậu móa, thả chúng ta ra ngoài!”

“Đần độn a!” Trong lòng Lâm Hải cười thầm, “Cái này là quyết chiến sinh tử, cho là đùa giỡn đâu!”

Bất quá, nhìn bên trong sương đen, trên trăm cao thủ Kim Đan, trừ mười một tên Thành chủ của Chủ thành ra, cơ hồ người người mang thương, tuyệt đại bộ phận đã ngã xuống đất không dậy nổi, Lâm Hải không định lãng phí phù lục nữa!

Vỗ vỗ tay, Lâm Hải lui về hai bước, sau đó cười lạnh.

"Đóng cửa thả chó!"

"Ha ha, rốt cục đến phiên Cẩu gia ta lóe sáng đăng tràng á! Ngươi nhìn tốt a, ba ba!"

A Hoa một mặt hưng phấn, cụp đuôi liền chạy tới, sau đó ngẩng đầu lên rống to một tiếng!

"Rống!"

Nhất thời, một hư ảnh Thiên Cẩu con khổng lồ, xuất hiện tại bên trong sương đen, đột nhiên hướng phía cao thủ Kim Đan thụ thương đầy đất, nuốt vào.

"A!!!"

Đám cao thủ Kim Đan thụ thương này, đã không có năng lực chiến đấu, trong nháy mắt đã có hơn mười cái người, một mặt hoảng sợ bị nuốt vào trong bụng.

"Nấc!"

A Hoa đánh cái nấc, mặt mũi tràn đầy say mê, mắt nhỏ cũng toát ra quang mang.

"A... Nha phi, thật có dinh dưỡng a!"

"Rống!"

Lại là một tiếng Thú Hống, hư ảnh Thiên Cẩu xuất hiện lần nữa, hướng phía nhóm cao thủ Kim Đan nuốt qua!

“Đánh giết nó!”

Mười một cái Thành chủ Chủ thành không bị thụ thương, lần này có phòng bị, lập tức đồng loạt ra tay, hướng phía Thiên Cẩu công kích mà đi!

“Rống!”

Thiên Cẩu gầm lên giận dữ, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu, ngược lại hướng công kích của bọn họ mà nuốt vào!

“Ai u, khó chịu!” A Hoa hú lên quái dị, sau đó hư ảnh Thiên Cẩu run rẩy một trận, phanh một tiếng bị quấy đến vỡ nát.

“Mẹ ta, đau chết Cẩu gia á!” A Hoa nhất thời nằm trên mặt đất, ôm bụng kêu lên.

“Ngươi không sao chứ?” Lâm Hải vội vàng lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là có chút không dễ tiêu hóa!” A Hoa một mặt thống khổ, toét miệng nói nói.

Qua một hồi lâu, đau đớn của A Hoa liền biến mất, mới đứng lên.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lần nữa đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lấy ra, liếc nhìn A Hoa một chút!

“Lần này, ta phối hợp ngươi, giúp ngươi tới công kích!”

“Ha ha, ba ba ngươi đối với ta quá được rồi, xem ra ta chính là thân sinh a!” A Hoa cũng lên tinh thần, lần nữa rống to một tiếng!

Giữa không trung, hư ảnh Thiên Cẩu lại một lần xuất hiện, hướng phía đám cao thủ Kim Đan thụ thương kia nuốt vào!

“Động thủ!”

Mười một tên Thành chủ Chủ thành, hét lớn một tiếng, lần nữa đồng loạt hướng phía Thiên Cẩu công kích!

“Bá Không Trảm!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đột nhiên vung ra, đao mang thoát thể mà ra, ngăn lại công kích của mười một tên Thành chủ Chủ thành!

“Oanh!”

Một đao kia của Lâm Hải tuy mạnh, nhưng cùng lúc đối mặt với công kích của mười một cái Kim Đan hậu kỳ, cũng chống đỡ không nổi, đao mang trong nháy mắt giải thể, thân thể Lâm Hải cũng bị chấn động đến bay ngược đi.

Bất quá, công kích của mười một cái Thành chủ Chủ thành, cũng bị cản lại, Thiên Cẩu trực tiếp thôn phệ hơn mười cao thủ Kim Đan, mới biến mất không thấy gì nữa!

“Oa cáp cáp, Cẩu gia sảng khoái a!” A Hoa cười, mắt nhỏ đều nhanh híp lại.

Thân ảnh Lâm Hải chớp liên tục, lần nữa trở về, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang!

“A Hoa, lại đến!”

“Rống!”

“Bá Không Trảm!”

…

Lâm Hải cùng A Hoa phối hợp với, Thiên Cẩu lại xuất hiện bảy tám lần, cao thủ Kim Đan thụ thương trên mặt đất, rốt cục biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại có mười một cái Thành chủ Chủ thành, mang theo một mặt hoảng sợ, sững sờ tại bên trong này!

“Nấc, nha nha phi! Ăn quá no bụng, Cẩu gia lại buồn ngủ!”

A Hoa nói xong, hai mắt lật một cái, phù phù một tiếng, té lăn trên đất.

“Mẹ nó, sẽ không ăn cho bể bụng đi?” Lâm Hải giật mình, vội vàng đi qua xem xét, mới phát hiện A Hoa lần nữa rơi vào trạng thái ngủ say!

“Đậu phộng, đây là chuyện tốt a!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem A Hoa thu vào Thánh Cảnh!

“Ngọc cô nương, ngươi có biện pháp gì, tiêu diệt mười một cái Thành chủ Chủ thành này hay không?”

Lâm Hải quay đầu lại, hướng phía Ngọc Thiên Trạch hỏi, mười một người còn lại này, thực sự quá cường hãn, mỗi một cái đều là đại cao thủ Kim Đan hậu kỳ không kém gì Đoạn Thiên Vũ, lại nắm giữ lực lượng đạo hạnh, muốn giết bọn họ, còn thật không dễ dàng!

Ngọc Thiên Trạch trầm mặc một hồi, mới mang theo một chút do dự mở miệng.

“Ta có thể bày xuống sát trận, nhưng có thể không giết chết bọn họ, lại tại cái nào cũng được tầm đó!”

“Cái này...” Lâm Hải chau mày, bày trận giết không chết có làm được cái gì a?

Chẳng lẽ, lại muốn ép chính mình ra đại chiêu.

Đang suy nghĩ có muốn dùng thần thông Phần Thiên, đem mười một cái Thành chủ Chủ thành này xử lý hay không, đột nhiên mấy cái đường thanh âm kinh hô truyền đến.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, vội vã ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời trợn mắt há hốc mồm!

Chương 1174: âm Dương Ly Hỏa Trận

“Ta qua, Nguyệt Như cô nương quá mạnh!”

Chết đến trăm cái cao thủ Kim Đan, áp lực của Lãnh Nguyệt Như chợt giảm, sương đen quấn quanh mười một cái Thành chủ Chủ thành, vậy mà đột nhiên siết chặt, giống như dây thừng, đem mười một người gắt gao quấn cùng một chỗ, chậm rãi tung bay lên trên trời!

“Cùng một chỗ phát lực tránh thoát, nếu không chúng ta toàn bộ đều rụng!”

Mười một cái Thành chủ Chủ thành, mỗi cái mặt lộ vẻ hoảng sợ, thi triển đạo hạnh, tại bên ngoài thân hình thành ánh sáng màu trắng, không ngừng bắt đầu khuếch trương ra phía ngoài, muốn thoát khỏi trói buộc của sương mù màu đen!

“Giết bọn họ!” Lãnh Nguyệt Như thao túng sương đen, đem mười một người khống chế gắt gao, hướng phía Lâm Hải gấp gáp nói.

Hai mắt Lâm Hải nhất thời tỏa sáng, cũng biết đây là thời cơ ngàn năm một thuở, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay.

“Chịu chết đi!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, thả người vọt lên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao quét ngang mà ra, đao mang sắc bén vạch phá không khí, mang theo tiếng khóc bén nhọn, thẳng đến mười một tên Thành chủ Chủ thành chém tới!

“Đảo chủ đại nhân cứu mạng!” Mười một cái Thành chủ Chủ thành, bị Lãnh Nguyệt Như lợi dụng lực lượng đạo hạnh, hoàn toàn vây khốn, căn bản không có một tia năng lực hành động, mắt thấy đao mang của Lâm Hải bổ đến, nhất thời bị dọa đến hồn phi phách tán!

“Nhóc con ngươi dám!”

Đảo chủ đang toàn lực đấu pháp cùng Lãnh Nguyệt Như, thấy tình cảnh này, mí mắt cuồng loạn một trận.

Giận dữ quát một tiếng, đột nhiên há miệng ra, nhất thời một đường quang mang màu trắng, như là trường xà, từ trong miệng gã phun ra, muốn ngăn cản một đao kia của Lâm Hải!

Ngọc Thiên Trạch ở một bên quan chiến, đột nhiên từ bên trong Bách Bảo Nang móc ra một vật, sau đó hướng phía không trung vung lên, trong miệng khẽ kêu một tiếng!

“Đi!”

Toát!

Nhất thời, một tiếng rít vạch phá bầu trời, vang lên trong không khí, giữa không trung, nhất thời nổi lên một mảnh hào quang màu vàng đất, sau đó một cái chuông ốc hình bầu dục cổ xưa trướng lên, ngăn trở quang mang phun ra từ miệng của Đảo chủ!

Đông!

Một tiếng trống vang vọng đất trời, chấn động đến lỗ tai mọi người ông ông tác hưởng, khí lãng trong cả vùng không gian lăn lộn, sóng âm kéo dài không dứt, mà phía trên chuông ốc màu vàng đất kia, đột nhiên trải rộng vết rách, phốc một tiếng nổ tung giữa không!

Ngọc Thiên Trạch khẽ vẫy tay, đem pháp bảo hình cái chuông bị hư hao, thu hồi vào Bách Bảo Nang, trên mặt lộ ra một tia cười khẽ.

Tuy tổn thất một kiện pháp bảo tương đối lợi hại, nhưng mục đích ngăn cản Đảo chủ cứu người, cũng đã đạt tới, Ngọc Thiên Trạch cảm thấy đã có giá trị!

Phốc!

Lúc này, một tiếng vang nhỏ truyền đến, sau đó máu me tung tóe, dưới một đao của Lâm Hải, mười một cái Thành chủ Chủ thành này, không ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ đầu một nơi thân một nẻo!

“Tức chết ta rồi!” Đảo chủ thấy thế, tức đến kêu to một tiếng, mắt lộ hung quang, hận không thể lăng trì Lâm Hải.

“Quát!”

Cùng lúc đó, Lãnh Nguyệt Như khẽ kêu một tiếng, không có đám cao thủ Kim Đan kia kiềm chế, lập tức đem toàn bộ thực lực, dùng tại trên thân Đảo chủ!

Oanh!

Một tiếng vang trầm, ở giữa Lãnh Nguyệt Như cùng Đảo chủ, nhất thời nhấc lên một cỗ cuồng phong mãnh liệt, khí lưu cực lớn đem Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, trùng kích đến trực tiếp bay ngược, nhao nhao lộ ra vẻ kinh hãi!

Lâm Hải vận chuyển chân khí, ổn định thân hình trên không trung, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy hai bóng người, lấy tốc độ như thiểm điện, hướng về phương xa mà đi!

“Theo sau!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, cùng Ngọc Thiên Trạch thi triển thân pháp, vội vàng đuổi theo!

Tốc độ của hai người tuy cực nhanh, nhưng so sánh cùng Lãnh

Nguyệt Như và Đảo chủ ở phía trước, lại vẫn là không kém ít, thẳng đến khi Lãnh Nguyệt Như cùng Đảo chủ lần nữa ra tay, Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch mới đuổi theo tới.

Chỉ thấy hai người Lãnh Nguyệt Như cùng Đảo chủ, tất cả đều trôi nổi tại phía trên giữa không trung, cách xa nhau mấy trăm mét, không ngừng khua hai tay, ở giữa hai người, hai đoàn quang mang một đen một trắng, kịch liệt đụng chạm, không ngừng phát ra tiếng vang cực lớn, mắt trần có thể thấy không gian chập trùng, không ngừng hướng về bốn phía mà khuếch tán, mặt nước Vân Hồ lăn lộn, gợn sóng trùng thiên, giống như biển gầm!

“Cái này, chính là thực lực của đại năng Nguyên Anh kỳ sao?” Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch từ xa xa nhìn, đồng tử không ngừng co vào, trong lòng kinh hãi vô cùng!

Tuy cách nhau rất xa, nhưng hai người vẫn có thể cảm giác được, lực lượng đáng sợ ẩn chứa trong quang mang đen trắng giữa không trung này, hoàn toàn có thể nhẹ nhõm phá hủy một tòa thành trì!

“Ngươi rốt cuộc là ai!”

Lúc này, sắc mặt của Đảo chủ dữ tợn, đột nhiên phát ra một tiếng rống giận dữ bi phẫn, hướng phía Lãnh Nguyệt Như hô nói!

“Hạ nhân của Lâm Hải!” Lãnh Nguyệt Như mặt không biểu tình, nhàn nhạt mở miệng, nhẹ nhàng như thường huy động hai tay, lấy ưu thế áp đảo, đem sương mù màu đen giữa không trung, trong nháy mắt hướng về phía Đảo chủ, tiến lên hơn trăm mét!

Phốc!

Bỗng nhiên, Đảo chủ đột nhiên há miệng, phun ra ngoài một ngụm máu tươi, lộ ra thần sắc vừa sợ lại giận!

“Qua con mẹ nó hạ nhân! Lừa gạt quỷ đâu!”

Đảo chủ nổi giận rống nói, thực lực của Lãnh Nguyệt Như, vượt qua gã quá nhiều, gã giờ phút này toàn lực hành động, cũng vẫn bị buộc không hề có lực đánh trả, còn tại vừa rồi bị một chút thụ thương!

Loại siêu cấp cao thủ có thực lực này, làm sao có thể là hạ nhân!

“Đảo chủ, ta không muốn cùng ngươi là địch, chỉ muốn mượn cửa truyền tống dùng một lát, nếu như ngươi đồng ý, không bằng bây giờ dừng tay thì như thế nào!” Lâm Hải ở phía xa, bỗng nhiên lớn tiếng hô nói.

Tuy Lãnh Nguyệt Như hiện tại hoàn toàn áp chế Đảo chủ, nhưng không biết vì cái gì, trong lòng Lâm Hải luôn luôn cảm giác một chút bất an, nếu là có thể dừng tay ở đây, thì không còn gì tốt hơn!

“Hừ hừ, đem người của ta toàn bộ giết sạch, còn muốn mượn dùng cửa truyền tống? Ngươi nằm mơ đi thôi!”

Lời nói của Đảo chủ, nhất thời chọc giận Lãnh Nguyệt Như ở đối diện.

“Vậy thì chết đi!” Nói xong, trên thân Lãnh Nguyệt Như đột nhiên toát ra một tầng quang mang màu đen, cả người giống như biến thành Tử Thần Hắc Ám, để cho người ta nhìn một chút lại có loại cảm giác sinh mệnh khô kiệt, trái tim cơ hồ nổ tung!

Oanh!

Sau đó, đoàn chùm sáng màu trắng giữa không trung kia, đột nhiên bị sương đen tăng vọt hoàn toàn bọc lại, trong nháy mắt thôn phệ một tia không còn dư thừa!

“Hừ!” Đảo chủ rên lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi lên trời cao, thân thể lảo đảo, cơ hồ từ giữa không trung mà rơi

xuống.

Sưu!

Cũng may gã phản ứng cực nhanh, thấy tình thế không ổn, quay đầu liền chạy, mấy cái lên xuống liền biến mất không thấy gì nữa.

“Chạy đi đâu!”

Lãnh Nguyệt Như khẽ quát một tiếng, thanh âm mới truyền ra, người cũng đã biến mất tại giữa tầm mắt.

“Truy!”

Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, vội vã hướng phía phương hướng mà hai người biến mất, lần nữa đuổi theo, chớp mắt liền rời khỏi Vân Hồ, trở lại trong thành!

Ông!

Đột nhiên, trên mặt đất phía trước, hiện lên hồng quang chói mắt, giống như ánh bình minh buổi sáng, sau đó toàn bộ khắp nơi, tất cả đều biến thành màu sắc đỏ thẫm!

“Không tốt, là trận pháp, Nguyệt Như cô nương phải ăn thiệt thòi!” Lâm Hải chợt cảm thấy không ổn, vội vã hướng phía trước mà đi.

“Hát!”

Rất nhanh, phía trước truyền đến một tiếng khẽ kêu, đã thấy Lãnh Nguyệt Như vung vẩy hai tay, đang đứng tại bên trong đó, mặt mũi tràn đầy ngưng trọng, không ngừng tiến hành công kích đối với không khí!

“Hỏng, đó là cái sát trận!” Lâm Hải từ hào quang màu đỏ trên mặt đất, đang không ngừng toát ra kia, lập tức nhìn ra manh mối, tâm một chút chìm xuống!

Tuy Lãnh Nguyệt Như có thực lực mạnh mẽ, nhưng lại không hiểu trận pháp, lâm vào trong sát trận, một lúc sau tất nhiên nguy hiểm.

“Ha ha ha ha!”

Mà vừa lúc này, tiếng cười của Đảo chủ, đột nhiên vang lên giữa không trung, mang theo điên cuồng cùng tàn nhẫn!

“Thành trung tâm há là địa phương mặc cho ngươi giương oai, coi như thực lực ngươi mạnh hơn, đạo hạnh lại cao hơn, lâm vào cái âm Dương Ly Hỏa Trận này, cũng đừng hòng còn mệnh sống sót!”

“Hỏng bét, là âm Dương Ly Hỏa Trận!” Ngọc Thiên Trạch kinh hô một tiếng, sắc mặt biến đổi lớn!

Đôi mày Lâm Hải lập tức ngưng tụ thành một đoàn, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng thật sâu.

Hắn lĩnh ngộ tinh túy trong Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân, thông hiểu tất cả trận pháp trong thiên hạ, làm thế nào có thể không biết sự lợi hại của âm Dương Ly Hỏa Trận.

“m Dương Ly Hỏa Trận, chính là dẫn động âm Dương Chi Hỏa trong lòng đất để tiến hành công kích, uy lực vô cùng bá đạo, Nguyệt Như cô nương hãm sâu vào trong đó, chỉ sợ muốn gặp nguy hiểm!”

“Ta lập tức tiến trận, đem Ngọc Như cô nương cứu ra!”

Tuy âm Dương Ly Hỏa Trận, chính là sát trận có danh khí rất lớn, nhưng đối với Lâm Hải mà nói, lại chỉ là một bữa ăn sáng, chỉ cần để Lâm Hải tiến vào bên trong, phối hợp cùng Lãnh Nguyệt Như, để Lãnh Nguyệt Như giúp mình ngăn cản công kích, phá trận chỉ là sự tình vài phút!

“Bên trong trận nguy hiểm, vẫn là để ta đi!” Ngọc Thiên Trạch bỗng nhiên tiến lên, đem Lâm Hải ngăn lại!

Lâm Hải vừa muốn mở miệng, đột nhiên một cỗ uy áp kinh khủng, xuất hiện tại trên đỉnh đầu, tiếng cười điên cuồng của Đảo chủ, lần nữa vang lên.

“Chỉ bằng hai người các ngươi, còn muốn lấy cứu người? Toàn bộ đều chết cho ta đi!”

Chương 1175: Dẫn quân vào cuộc!

“Không tốt!”

Lâm Hải chợt cảm thấy không ổn, biết là Đảo chủ rảnh tay, muốn đối phó chính mình cùng Ngọc Thiên Trạch.

Lấy thực lực kinh khủng của Đảo chủ, chính mình cùng Ngọc Thiên Trạch coi như cột thành một khối, cũng không phải là đối thủ của người ta!

“Lâm Hải, ta ngăn cản gã, ngươi chạy mau!” Trong mắt Ngọc Thiên Trạch lóe lên thần sắc kiên quyết, vội vã nói nói.

“Nói cái gì đó!” Lâm Hải quát lớn một tiếng, trước mắt loại nguy cơ sinh tử này, Lâm Hải hắn làm một cái nam nhân, sao lại để một nữ nhân yểm hộ cho chính mình chạy trốn.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải nhìn cũng không kịp nhìn, đưa tay đem một cái phù lục cấp chín, hướng phía giữa không trung liền ném ra!

Oanh!

Bầu trời nhất thời nổ tung một đám lửa, áp lực của Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch bỗng cảm giác nhẹ đi!

"A. Có chút ý tứ!" Tiếng kêu kinh ngạc của Đảo chủ, phiêu đãng trên không trung, vốn cho rằng tiện tay liền có thể đem Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch chụp chết, không nghĩ lại có một cỗ lực lượng có thể so với một kích của Nguyên Anh đại năng, trực tiếp đem công kích của mình phá hủy!

Mượn cái thời cơ thở dốc một tia này, đầu óc Lâm Hải nhanh chóng quay ngược trở lại, suy tư lương sách!

Mặc kệ là trốn cùng một chỗ, hay là chiến cùng một chỗ, đối mặt với loại đại năng Nguyên Anh ngàn năm đạo hạnh như Đảo chủ này, hắn cùng Ngọc Thiên Trạch cũng tuyệt không có khả năng thành công!

Biện pháp duy nhất, cũng là hai người tách ra đào tẩu, cứ như vậy, có lẽ còn có thể sinh!

"Có!" Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, nhất thời nghĩ đến một cái biện pháp!

"Ngọc cô nương, ta đem Đảo chủ dẫn đi, ngươi tiến vào Ly Hỏa trận, lấy tốc độ nhanh nhất cứu Nguyệt Như cô nương ra!"

Dù sao hai người đã từng linh hồn tương thông, một ánh mắt của Lâm Hải, Ngọc Thiên Trạch liền minh bạch ý tứ của hắn.

Tuy Lâm Hải một mình dẫn dắt Đảo chủ rời đi, sẽ mười phần nguy hiểm, nhưng Ngọc Thiên Trạch cũng minh bạch, nếu như không cứu được Lãnh Nguyệt Như ra, hai người nàng cùng Lâm Hải, ai cũng không sống được!

Hướng phía Lâm Hải gật gật đầu, hai người phân biệt hướng hai cái phương hướng, quay đầu liền chạy!

"Ha ha, muốn chia ra đào tẩu sao? Chỉ có thể nói, các ngươi quá không rõ sự đáng sợ của đạo hạnh ngàn năm!"

Đảo chủ bỗng nhiên phát ra một tiếng cười to, sau đó hai đường quang mang màu trắng, giống như sợi tơ, phân biệt hướng phía Lâm Hải cùng với Ngọc Thiên Trạch bay đi.

Phương hướng mà Ngọc Thiên Trạch chạy trốn, vốn là hướng phía âm Dương Ly Hỏa Trận mà đi, mắt nhìn quang mang màu trắng lâm thân, không chút do dự liền nhảy vào trong trận, trong miệng thở nhẹ một tiếng!

“Nguyệt Như cô nương, ta đến giúp ngươi!”

Lãnh Nguyệt Như đang một mặt ngưng trọng đối kháng với công kích trong âm Dương Ly Hỏa đại trận, thấy Ngọc Thiên Trạch cũng xông tới, nhất thời chau mày, tiện tay vung lên, đem quang mang màu trắng sau lưng Ngọc Thiên Trạch đánh diệt!

“Ngươi làm sao tiến vào, Lâm Hải đâu?.”

“Lâm Hải đem Đảo chủ dẫn đi, ta tới giúp ngươi phá trận!” Ngọc Thiên Trạch vội vã nói!

“Cái gì!” Lãnh Nguyệt Như nghe xong, Lâm Hải lại muốn một mình dẫn dắt Đảo chủ rời đi, sắc mặt nhất thời đại biến.

Sau đó công kích trong tay, đột nhiên tăng tốc, điên cuồng phản kích trận pháp, tuy không nói gì thêm, nhưng mặc cho ai cũng có thể nhìn ra vẻ lo lắng trên mặt nàng!

“Nguyệt Như cô nương, chỉ có ngươi ra ngoài, mới có thể cứu Lâm Hải! Ta đối với cái âm Dương Ly Hỏa Trận này, hiểu sơ một hai, ngươi bảo hộ ta, ta đến tìm kiếm Sinh môn!”

“Ngươi hiểu trận pháp?” Đôi mày của Lãnh Nguyệt Như vẩy một cái, “Vậy còn không mau chút!”

Đồng thời với lúc Lãnh Nguyệt Như cùng Ngọc Thiên Trạch, toàn lực phá trận, Lâm Hải cùng Đảo chủ cũng phát sinh giao phong!

Oanh!

Lại là một cái phù lục cấp chín ném ra, đem quang mang màu trắng mà Đảo chủ phát ra ngăn cản được, Lâm Hải tiếp tục chân phát phi nước đại!

“Còn có?” Trong mắt Đảo chủ dị sắc liên tục, nghĩ không ra trong tay Lâm Hải có nhiều pháp bảo như thế!

Thấy Ngọc Thiên Trạch vậy mà tự chui đầu vào lưới, tiến vào âm Dương Ly Hỏa Trận, Đảo chủ căn bản không cần lại đi phản ứng, thân ảnh lóe lên, liền thẳng đến phía Lâm Hải mà truy qua!

“Đem tiểu tử này bắt sống, pháp bảo trên thân hắn tất cả đều là của ta!”

Lâm Hải đi ra ngoài không bao xa, liền cảm thấy sau lưng có uy áp lăn lộn, biết rõ Đảo chủ đã đuổi tới.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền ở nơi tay, Lâm Hải đột nhiên xoay người một cái, nhảy dựng lên cũng là một đao!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Đối mặt với loại đại năng như Đảo chủ này, Lâm Hải không dám do dự chút nào, trực tiếp dùng tới một kích mạnh nhất của chính mình!

“Ông!”

Côn Ảnh màu vàng kim cực lớn, mang theo Cuồng Bá chi khí hủy thiên diệt địa, đúng vào đầu mà đến, thẳng đến lấy Đảo chủ mà đi.

“Mẹ nó!”

Đảo chủ bị dọa đến giật mình một cái, trong Côn Ảnh màu vàng kim ẩn chứa lực lượng kinh khủng, vậy mà để gã cảm giác được uy hiếp tử vong, sắc mặt nhất thời đại biến!

“Phá!”

Hét lớn một tiếng, hai tay Đảo chủ hư không đánh ra, nhất thời lôi ra một cái quang mang hình cầu cực lớn, hướng phía Côn Ảnh màu vàng kim bay đi!

Oanh!

Côn Ảnh màu vàng kim cùng quang mang hình cầu chạm vào nhau, hình cầu nhất thời bị đánh trúng vỡ nát, thân thể Đảo chủ bỗng nhiên trì trệ, dừng lại, mà Côn Ảnh màu vàng kim cũng hóa thành ánh sáng, biến mất ở giữa không trung!

“Đây là cái chiêu thức đáng sợ gì!”

Sắc mặt Đảo chủ không ngừng biến hóa, mí mắt gấp nhảy không ngừng, nếu không phải tự mình trải qua, gã nói cái gì cũng sẽ không tin tưởng, một đao đáng sợ này, thật là do một cái cảnh giới Kim Đan thi triển ra!

“Trên thân cái Lâm Hải này, nhất định có bí mật gì đó!”

Con mắt Đảo chủ lóe lên, càng thêm kiên định quyết tâm muốn đem Lâm Hải bắt sống, gã có loại dự cảm, trên thân Lâm Hải, có lẽ có thiên đại cơ duyên có thể làm cho gã đột phá ràng buộc!

Ngẩng đầu nhìn lại, thân ảnh Lâm Hải đã chạy ra ngoài hơn ngàn mét, bất quá Đảo chủ lại nhạy cảm phát hiện, cước bộ của Lâm Hải trở nên có chút phù phiếm.

“Xem ra một đao đáng trước đó của Lâm Hải, đã đem chân khí hao hết!”

Đảo chủ cười lạnh, sau đó thân ảnh đột nhiên biến mất, sau một khắc đã xuất hiện tại ngoài trăm thước, cấp tốc rút ngắn khoảng cách cùng Lâm Hải!

Lâm Hải một bên chạy, một bên trong lòng run sợ, đồng thời lần nữa cảm nhận được, sự đáng sợ của loại đại năng Nguyên Anh ngàn năm đạo hạnh như Đảo chủ này!

Một chiêu Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ của chính mình trước đó, thế nhưng là kích hoạt Cuồng Bá chi khí, uy lực cùng lúc trước là không thể so sánh nổi, nhưng dù vậy, cũng chỉ là đem Đảo chủ hơi ngăn cản một chút, lại không là gã bị thương mảy may!

“Đáng tiếc a, chính mình tuy lĩnh ngộ đạo hạnh, nhưng không có ngộ ra cách sử dụng như thế nào, nếu không uy lực của một chiêu này, tuyệt không chỉ như thế!”

Lâm Hải một bên phi nước đại, một bên nuốt vào một viên thuốc, chậm rãi khôi phục chân khí.

Rất nhanh, một cỗ uy áp bàng bạc, hiện tại ra lưng, nhanh chóng tiếp cận!

“Thao, lại con mẹ nó đuổi theo!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, chính mình đem Tật Phong Bộ cùng Ảnh Sát Thuật thi triển đến cực hạn, tốc độ vẫn lạc hậu xa xa hơn Đảo chủ, muốn chạy trốn thật không phải chuyện dễ dàng!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lần nữa lấy ra một cái phù lục cấp chín, Lâm Hải thịt đau một trận!

Bất quá, sống chết trước mắt, cũng không đoái hoài nhiều như vậy, cũng không quay đầu lại, hướng phía sau lưng liền ném ra!

“Ông!”

Lần này ném ra, là một cái Phù lục phòng ngự, sau lưng Lâm Hải, nhất thời xuất hiện vách tường màu vàng kim lấp kín thông thiên, đem Lâm Hải cùng Đảo chủ truy đến ngăn cách!

“Phá!”

Đảo chủ hét lớn một tiếng, thi triển pháp thuật đạo hạnh, nhất thời liên tục có hai đường quang mang màu trắng, rơi vào trên vách tường!

Ầm!

Vách tường ầm vang nổ tung, nhìn Lâm Hải lại chạy ra xa vài trăm thước, Đảo chủ cười lạnh.

“Nhìn ngươi có bao nhiêu bảo vật, có thể cứu mệnh ngươi!”

Sưu!

Thân ảnh của Đảo chủ, trong nháy mắt liền biến mất, phi tốc hướng phía Lâm Hải tới gần!

“Mẹ nó, lại tới!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp móc ra hai cái phù lục cấp chín!

“Xem pháp bảo!”

Ầm ầm!

Lại là hai tiếng nổ mạnh, hai cái phù lục cấp chín tại Lâm Hải sau lưng nổ vang, đem Đảo chủ đuổi tới ngăn cách một chút!

“Hỗn đản!” Liên tiếp bị Lâm Hải một cái Kim Đan trung kỳ nho nhỏ ngăn lại, trên mặt mũi Đảo chủ rốt cục có chút không qua được!

“Trở lại cho ta!”

Đảo chủ gầm thét một tiếng, cấp tốc đuổi kịp, cách Lâm Hải còn xa xa, không đợi Lâm Hải công kích, Đảo chủ giương hai tay lên, nhất thời có đạo quang mang, thẳng đến Lâm Hải mà đi!

Lần này, gã muốn chủ động xuất kích!

Lâm Hải đang chân phát phi nước đại, đột nhiên cảm thấy sau lưng có hai cỗ khí tức khủng bố, đang nhanh chóng tiếp cận, chợt cảm thấy không ổn!

“Cút!” Lâm Hải không ngừng bước, hét lớn một tiếng, liên tiếp phù lục, hướng phía sau lưng ném đi!

Ầm ầm ầm ầm!

Sau lưng nhất thời vang lên tiếng oanh minh không hề gián đoạn, hai cỗ khí tức đáng sợ này, rốt cục dần dần biến yếu, rồi biến mất!

Phốc!

“Bà nội ngươi!” Đảo chủ tức đến kém chút ngã xuống đất, bắp thịt trên mặt cũng run rẩy lên!

Mà Lâm Hải lúc này, nhìn về một chỗ đất trống cách đó không xa phía trước, hai mắt lại đột nhiên tỏa sáng.

“Ha ha, rốt cục đến, nhìn ca ca Dẫn quân vào cuộc!”

Chương 1176: Đồ ngu, còn không bằng một con chim mà ca ca nuôi!

Lâm Hải lập tức lên tinh thần, đem hết toàn lực hướng phía trước phóng đi.

“Coi như ngươi chạy đến chân trời, cũng đừng hòng chạy ra khỏi lòng bàn tay của bản Đảo chủ!” Đảo chủ gầm thét một tiếng, mấy cái lên xuống, đã đuổi tới sau lưng Lâm Hải!

“Kiên trì một chút nữa, thắng lợi đang ở trước mắt!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, vừa mới chuẩn bị đem phù lục cấp chín lại dùng để ngăn trở Đảo chủ nhất thời, sắc mặt lại đột nhiên biến đổi!

“Mẹ nó!” Trong lòng Lâm Hải khẽ run rẩy, kinh hãi phát hiện, phù lục cấp chín vậy mà đã sử dụng hết!

“Mẹ nó, hố cha a!”

Căn bản không có thời gian cho Lâm Hải nghĩ lại, rơi vào đường cùng, Lâm Hải trực tiếp cầm ra hai tấm phù lục cấp mười, như là Thiên Nữ Tán Hoa, hướng phía sau lưng liền ném ra ngoài!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sau lưng nhất thời vang lên tiếng vang liên tiếp, các loại pháp thuật cùng bay, đem con đường truy kích của Đảo chủ phong kín!

“Hỗn đản!”

Đảo chủ giận mắng một tiếng, tuy cái phù lục cấp mười này, chỉ tương đương với công kích của Kim Đan kỳ, uy hiếp không lớn, nhưng lại không chịu nổi số lượng đông đảo a.

Dưới sự bất đắc dĩ, Đảo chủ đành phải dừng bước, hai tay một chiêu, nhất thời một đoàn chùm sáng màu trắng, đem pháp thuật đầy trời, trực tiếp tiêu diệt, trong nháy mắt hành quân lặng lẽ!

“Chạy đi đâu!” Đảo chủ gầm thét một tiếng, vậy mà bị Lâm Hải một cái Kim Đan kỳ nho nhỏ, kéo chạy đến thật xa như vậy còn không có bắt được, đối với gã mà nói đã tính là vô cùng nhục nhã!

Sưu!

Không khí run run một hồi, thân ảnh Đảo chủ trong nháy mắt biến mất, sau một khắc vậy mà xuất hiện tại trên đỉnh đầu Lâm Hải!

Lâm Hải kinh hãi, thế mới biết đoạn đường truy kích này của Đảo chủ, gã vậy mà căn bản không dùng toàn lực!

“Ta ném, ta ném, ta đâu đâu!”

Hai tay Lâm Hải không ngừng vung vẩy, không ngừng đem phù lục ném về giữa không trung, ý đồ đem Đảo chủ bức lui!

“Cút!”

Đảo chủ hét lớn một tiếng, trước người nhấc lên một trận cuồng phong, trực tiếp đem phù lục mà Lâm Hải ném ra cuốn bay, nổ tung tại ngoài ngàn mét!

“Ta ném, ta...” Lâm Hải đang không ngừng ném phù lục, nhưng đột nhiên ở giữa hai tay trống không, con mắt kém chút lồi ra đến!

“Mẹ nó, cấp mười cũng không có!”

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, phù lục bên trong Thánh Cảnh, vậy mà bị chính mình cho ném sạch rồi!

“Hố cha a!”

Mắt thấy thắng lợi đã trong tầm mắt, cách mục đích chỉ có khoảng cách ba bốn trăm mét, kết quả tại thời khắc mấu chốt này, lại cạn lương thực, cái này con mẹ nó không phải là chơi người sao?

Ông!

Đột nhiên, thân thể Lâm Hải run lên, trong nháy mắt bị một cỗ chùm sáng màu trắng từ trên trời giáng xuống bao lại, mặc cho Lâm Hải tránh thoát như thế nào, nhưng cũng không cách nào thoát thân!

“Ha ha, ngươi ngược lại là chạy a!” Tiếng cười của Đảo chủ vang lên, mang theo nồng đậm đùa giỡn.

“Chạy em gái ngươi a, có thể chạy đã sớm con mẹ nó chạy!” Lâm Hải thầm mắng, nhìn chỗ đất trống gần trong gang tấc, trong lòng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

“Tíu tíu!”

Mà vừa lúc này, bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng ưng kêu, sau đó một cái lưu quang màu vàng kim, đột nhiên xẹt qua chân trời, thẳng đến Lâm Hải mà đi!

“Ha ha, Tiểu Hồng!” Lâm Hải thấy thế đại hỉ.

“Ừm?” Đảo chủ giật mình, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn nghênh tiếp vòng sáng màu bạc trong mắt Tiểu Hồng.

Ông!

Đầu Đảo chủ đột nhiên mê muội một trận, bỗng cảm giác trời đất quay cuồng, cước bộ vậy mà không tự chủ được bắt đầu lảo đảo.

Ba!

Cùng lúc đó, chùm sáng màu trắng chói chặt Lâm Hải, trong nháy mắt đã tiêu tán, Lâm Hải lập tức thoát khốn mà ra!

“Ha ha, Tiểu Hồng làm tốt lắm!” Lâm Hải cười to một tiếng, tán dương nói!

“Hỗn đản!” Đảo chủ lập tức liền biết rõ, cái Tiểu Hồng này, chính xác là cái mắt ưng này quá mức quỷ dị, thân thể cuống quít nhảy nghiêng một cái, đồng thời quay đầu đi chỗ khác, tránh thoát phạm vi bao phủ của vòng sáng màu bạc.

Ken két!

Đảo chủ vừa mới khôi phục lại, lại chợt nghe thanh âm phích lịch, sau đó hai đạo thiểm điện màu vàng, đã đến gần bên!

“Cút!”

Đảo chủ phẫn nộ vung cánh tay lên, nhất thời một đoàn khí lãng màu trắng, nghênh tiếp hai tia chớp kia, trong nháy mắt đem thiểm điện quấy đến vỡ nát!

“Tíu tíu!”

Mà lúc này đây, thanh âm ưng kêu lần nữa vang lên, đã thấy Tiểu Hồng vỗ cánh lên không, Lâm Hải thì đứng ngạo nghễ tại trên lưng Tiểu Hồng, chắp hai tay sau lưng, một mặt khinh thường nhìn Đảo chủ!

“Cẩu thí ngàn năm đạo hạnh, không gì hơn cái này!”

“Hỗn đản, chạy đâu!” Đảo chủ tức đến nổi trận lôi đình, đột nhiên lăng không một trảo, nhất thời ở trong không trung xuất hiện một cái bàn tay màu trắng cực lớn, hướng phía Tiểu Hồng liền nắm qua!

“Toát!”

Một tiếng xé gió bén nhọn vang lên, thân thể Tiểu Hồng, như là một mũi tên nhọn bắn lên trời cao, bàn tay màu trắng sát qua cái đuôi của Tiểu Hồng, ôm đồm vào khoảng không!

“Cái gì!”

Sắc mặt Đảo chủ hoàn toàn thay đổi, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, trong mắt tràn ngập thật không thể tin!

Một trảo của chính mình này, thế nhưng là trong cơn giận dữ, đã thi triển tám trăm năm đạo hạnh, vì cũng là không để cho Lâm Hải có thời cơ đào tẩu!

Nhưng gã làm thế nào cũng không nghĩ tới, cái Yêu thú phi cầm đột nhiên xuất hiện này, tốc độ vậy mà nhanh đến tình trạng như thế, quả thực làm cho người ta khó có thể tin!

“Hừ, đồ ngu, còn không bằng một con chim mà ca ca nuôi!” Thanh âm mỉa mai của Lâm Hải, vang lên lần nữa, cũng đã xuất hiện tại bên ngoài năm trăm mét phía trước Đảo chủ!

Đảo chủ bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy Lâm Hải đứng ở trên lưng Tiểu Hồng, miệt thị nhìn gã, vậy mà không lẩn trốn chạy, nhất thời chứng tràn khí ngực thân đều muốn nổ!

“Cái Lâm Hải đáng chết này, quá đáng giận, thậm chí ngay cả chạy cũng không chạy, đây là trần trụi miệt thị a, thật coi bản Đảo chủ không có cách nào để bắt ngươi sao?”

Nghĩ đến chỗ này, Đảo chủ một bồn lửa giận, hét lớn một tiếng, thân ảnh đột nhiên vọt vào giữa không trung, thẳng đến Lâm Hải mà đến!

“Ha ha, tới rồi!” Hai mắt Lâm Hải nhất thời tỏa sáng, lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng!

Biểu lộ khác thường của Lâm Hải, rơi vào trong mắt Đảo chủ, nhất thời để gã giật mình, trong lòng dâng lên dự cảm bất thường.

Còn chưa chờ hiểu được là chuyện gì xảy ra, cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi, sau đó thân ảnh của Lâm Hải cùng Tiểu Hồng, vậy mà tiêu thất vào hư không không thấy!

“Không tốt, là trận pháp!” Đảo chủ kinh hãi, lập tức đoán được chính mình là rơi vào trong trận pháp!

"Rống!"

Mà lúc này đây, sau lưng Đảo chủ, đột nhiên truyền đến một tiếng rống to, sau đó một cái yêu thú cực lớn, xuất hiện ở sau lưng.

"Chết!" Đảo chủ sau đó vung tay lên, yêu thú phanh một tiếng, trực tiếp nổ tung!

"Hừ, điêu trùng tiểu kỹ!" Đảo chủ hừ nhẹ một tiếng, thấy cái yêu thú trong trận pháp này, thực lực thấp như vậy, nhất thời lộ ra vẻ khinh thường, đồng thời trong lòng buông lỏng!

Từ thực lực của yêu thú đến xem, cái này hẳn không phải là cái trận pháp cao thâm gì, cho dù chính mình không hiểu trận pháp, lường trước cũng có thể dựa vào cậy mạnh mà nhẹ nhõm phá đi!

"Rống!"

Vừa lo lắng nên bắt tay từ chỗ nào, để bắt đầu phá trận, đột nhiên lại là một tiếng thú hống truyền đến, sau đó Đảo chủ kinh ngạc phát hiện, yêu thú bị chính mình tiêu diệt trước đó, lại sống lại!

"Diệt!" Đảo chủ lại là vung tay lên, một đường quang mang màu trắng, trực tiếp đem đầu của yêu thú đánh xuyên, phanh té ngã trên đất, chết oan chết uổng!

"Rống!"

Nhưng sau đó, yêu thú lần nữa sống lại, rống giận phóng tới phía Đảo chủ!

"Cút!" Đảo chủ đưa tay, lại đưa nó diệt đi.

"Rống!"

Sau đó, yêu thú lại sinh hoạt!

…

“Mẹ nó, giết không chết?” Đảo chủ chau mày, nhất thời phiền não.

Yêu thú này tuy không mạnh, uy hiếp không được chính mình, nhưng chết rồi lại sống, sống lại chết, không về không, lại quả thực làm cho người ta chán ghét!

“Mặc kệ nó, trước phá trận!”

Nghĩ đến chỗ này, thân ảnh Đảo chủ lóe lên, nhẹ nhõm đem yêu thú hất ra, hướng về một phương hướng phóng đi!

Ầm!

Đột nhiên, một cái quang mang chói mắt hình nửa vòng tròn, trống rỗng xuất hiện tại trước người Đảo chủ.

“Không tốt!” Đảo chủ giật mình, chân khí rung động, trong nháy mắt đem khí thế lao tới trước của chính mình ngừng lại, sau đó rơi về sau một cái, trong mắt lóe lên một chút ánh sáng!

“Đây là cái đồ vật gì?”

Giơ tay lên, trong lòng bàn tay của Đảo chủ, một đạo quang mang hướng phía trước bắn ra.

Ông!

Quả nhiên, quang mang hình nửa vòng tròn trước đó kia, lần nữa xuất hiện, đem công kích của Đảo chủ, cản trở về!

“Không gian phong tỏa!” Lông mày Đảo chủ nhíu lại, rốt cục thấy rõ!

Cái quang mang hình nửa vòng tròn này, vậy mà như một cái nắp nồi, đem phương viên mười mấy dặm, tất cả đều bao ở trong đó!

“Hừ, trận pháp thấp kém, chỉ cần đem cái lồng ánh sáng này đánh vỡ, trận pháp sẽ tự phá!”

Trong mắt Đảo chủ lóe lên quang mang khinh thường, sau đó đột nhiên xuất thủ, hướng phía trước đánh tới!

Ông!

Quang mang lại hiện ra, đem công kích của Đảo chủ hóa thành vô hình, sau đó lần nữa khôi phục lại bình tĩnh.

“Ừm.” Đảo chủ biến sắc, “Vậy mà có thể ngăn cản một kích có ba phần sức mạnh của ta.”

“Phá!”

Đảo chủ xuất thủ lần nữa, công kích lần nữa bị hóa giải, trận pháp bình yên vô sự!

“Cái này sao có thể!” Đồng tử của Đảo chủ nhất thời co rụt lại!

Một kích này, gã dùng đến năm thành lực đạo, trận pháp vẫn không có phá vỡ!

“Phá cho ta!”

“Mở!”

“Đáng giận!”

…

Đảo chủ công kích một lần lại tiếp một lần, lực đạo càng lúc càng lớn, sau cùng cho đến dùng tới toàn lực, thậm chí ngay cả ngàn năm đạo hạnh cũng thi triển ra, lại phát hiện trận pháp vẫn không thể phá vỡ!

“Cái này con mẹ nó là chuyện gì xảy ra!” Đảo chủ tức đến oa oa kêu to, trong lòng rốt cục bất an!

Chương 1177: Liên Hoàn Trận

Thấy Đảo chủ bị khốn trụ vô pháp thoát thân, tâm của Lâm Hải rốt cục đã buông ra.

“Cái bí thuật Bất Tử Yêu Hồn này, tuy Huyết Vụ yêu thú kia giết không chết, nhưng đối với Đảo chủ mà nói cũng là thứ cặn bã, không có bất kỳ cái uy hiếp gì, nhưng chức năng không gian giam cầm này, lại thật sự là cường đại đến biến thái a!”

Lâm Hải rất may mắn, trước đó chính mình đã lưu lại thủ đoạn, vì lấy phòng ngừa vạn nhất đã sớm để Tiểu Hồng dựa theo phương vị, bố trí xuống bí thuật, bây giờ quả nhiên đưa đến tác dụng lớn.

“Đi, đi cứu người!” Lãnh Nguyệt Như cùng Ngọc Thiên Trạch, còn tại trong âm Dương Ly Hỏa Trận, tuy Ngọc Thiên Trạch cũng tinh thông trận pháp, nhưng có thể yên ổn thoát hiểm hay không thì vẫn là ẩn số.

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu to một tiếng, vỗ cánh bay nhanh, chớp mắt liền biến mất trên không trung, mấy hơi công phu liền đến trước âm Dương Ly Hỏa Trận!

“Không tốt!” Lâm Hải thấy thế, đột nhiên giật mình, bên trong quả nhiên xảy ra ngoài ý muốn!

Chỉ thấy Lãnh Nguyệt Như giờ phút này, một tay đem Ngọc Thiên Trạch kẹp trong ngực, một tay không ngừng vung vẩy, ngăn cản công kích của trận pháp, trên gương mặt lãnh diễm che kín mồ hôi, dưới chân đã có dấu hiệu lộn xộn.

Mà Ngọc Thiên Trạch càng là hai mắt nhắm nghiền, bờ môi phát xanh, khóe miệng chảy ra một vòng vết máu, không rõ sống chết!

“Ngươi tại bên ngoài chờ ta!”

Lâm Hải không để ý tới chân khí trong cơ thể đã hao tổn nghiêm trọng, từ nhỏ Hồng trên thân nhảy xuống, mấy cái lên xuống liền xông vào trong trận pháp!

“Ông!”

Lâm Hải mới vừa vào qua, dưới chân đột nhiên toát ra lửa cháy hừng hực, giống như một đầu Hỏa Xà, hướng phía Lâm Hải thôn phệ mà đi!

“Cút!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, đưa tay cũng là bay ra một đám lửa, đồng thời thân thể xoay quanh một cái, hướng phía trước mau chóng đuổi theo.

“Ông!”

Thân thể Lâm Hải ở giữa không trung, phía trước lần nữa xuất hiện Hỏa Xà, phun ra nuốt vào hỏa diễm, hướng phía Lâm Hải mà đến.

Lâm Hải không dám khinh thường, song chưởng đồng thời hướng về phía trước đẩy ra, nhất thời hai đạo lôi điện liền đem Hỏa Xà đánh tan!

Nhưng mà, còn chưa chờ Lâm Hải rơi xuống đất, mặt đất nhất thời biến thành một cái biển lửa, liệt diễm bốc lên, hỏa diễm nóng nảy như là dã thú mở ra miệng lớn, chờ đợi đem Lâm Hải thôn phệ!

sắc mặt Lâm Hải hoàn toàn thay đổi, nhưng đột nhiên, một đoàn sương mù màu đen xuất hiện từ trống rỗng, đem Lâm Hải quấn quanh, trực tiếp nắm hắn kéo thoát ly hiểm cảnh!

“Ngươi làm sao cũng tiến vào?” Lâm Hải vừa hạ xuống, Lãnh Nguyệt Như liền lo lắng hỏi.

“Ta tới cứu các ngươi ra ngoài!” Nói xong, Lâm Hải mới lo lắng liếc nhìn Ngọc Thiên Trạch một chút.

“Ngọc cô nương thế nào?”

Gương mặt xinh đẹp của Lãnh Nguyệt Như hàn sương, sau khi phất tay đem một đầu Hỏa Long diệt sát, mới đưa Ngọc Thiên Trạch ném tới trong ngực Lâm Hải.

“Nàng trước đó đi phá trận, không ngờ thất thủ, lại bị trận pháp gây thương tích, không chết, nhưng thụ thương không nhẹ!”

Lâm Hải đem thân thể mềm mại của Ngọc Thiên Trạch tiếp được, thở phào.

Chỉ cần người không chết, bằng vào y thuật cùng đan dược của chính mình, liền có thể đưa nàng cứu sống!

Nhưng trong lòng Lâm Hải, cũng hiện lên một tia nghi hoặc, tạo nghệ trận pháp của Ngọc Thiên Trạch bất phàm, đã có thể nhận ra âm Dương Ly Hỏa Trận, hẳn là biết được cách phá giải mới đúng, lại có Lãnh Nguyệt Như bảo hộ, tại sao lại bị trận pháp gây thương tích.

“Nếu ngươi hiểu được trận pháp, liền mau chóng phá trận, trận pháp này quả thực lợi hại, ta chỉ sợ kiên trì không được thời gian quá dài!” Lãnh Nguyệt Như một bên ngăn cản trận pháp công kích, một bên vội vã nói nói.

Cái âm Dương Ly Hỏa Trận này vô cùng thần kỳ, vậy mà như là có tư tưởng, tự động đem tuyệt đại bộ phận công kích, tụ tập tại trên thân Lãnh Nguyệt Như, dù Lãnh Nguyệt Như có ba ngàn năm đạo hạnh, cũng dần dần có chút không ngăn cản nổi.

“Tốt, cho ta một chút thời gian!”

Lâm Hải cũng không lo được suy nghĩ tiếp, đáp ứng một tiếng, đem Ngọc Thiên Trạch cõng ở trên lưng, trong mắt chợt lóe sáng, mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, bốn phía nhìn lại!

Lâm Hải vốn sớm đã có đăng phong tạo cực đối với Trận Pháp Nhất Đạo, lại có Thiên Nhãn Thần Thông phụ trợ, chỉ là một cái âm Dương Ly Hỏa Trận, nhất thời không có chút nào che lấp bại lộ tại trong mắt Lâm Hải!

Nhưng chờ sau khi thấy rõ trận pháp, sắc mặt Lâm Hải lại đột nhiên biến đổi!

“Lại là Liên Hoàn Trận!”

“Có ý tứ gì? Đến cùng có thể phá hay không?” Lãnh Nguyệt Như đối với trận pháp không hiểu, thấy sắc mặt Lâm Hải khác thường, không khỏi hỏi.

“Người bố cái trận này, thật là đại thủ bút, vậy mà đem mười mấy đại trận liên tục bố trí, trong trận có trận, hô ứng lẫn nhau, dắt một phát sẽ làm động toàn thân, âm Dương Ly Hỏa Trận một khi bị phá, các đại trận còn lại sẽ cùng lúc mở ra, ngược lại so với lúc trước sẽ hung hiểm gấp mười lần!”

“Cái gì!” Lãnh Nguyệt Như nghe xong, tâm nhất thời chìm xuống.

“Nếu là như thế này, trận này há không phải là khó giải?”

“Trên lý luận mà nói, xác thực như thế!” Lâm Hải thở một hơi thật dài, ngưng trọng gật gật đầu.

“Chẳng những trận pháp không thể phá, liền Sinh môn cũng vô pháp rời đi, bởi vì Sinh môn của trận này, vừa lúc là Tử môn của trận pháp còn lại!”

Phương thức bố trận huyền diệu như thế, liền cả trong lòng Lâm Hải, cũng bắt đầu khiếp sợ cùng bội phục không gì sánh nổi.

“Cái này, tuyệt đối là thủ bút xuất từ Trận Pháp Đại Gia!”

“Vậy rốt cuộc có biện pháp gì để ra ngoài hay không? Chẳng lẽ chúng ta liền bị vây chết tại bên trong này sao?” Đôi mi của Lãnh Nguyệt Như nhăn thành một đoàn, mồ hôi trên mặt, càng thêm tinh mịn!

“Để cho ta ngẫm lại!” Lâm Hải cau mày, trong đầu phi tốc xoay tròn, suy tư đối sách!

Cái âm Dương Ly Hỏa đại trận này, tuy cũng coi là trận pháp cao thâm, nhưng đối với trận pháp trong Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân, nguyên lý lại đơn giản giống như mức độ nhà trẻ.

Nhưng trước mắt khó liền khó ở chỗ, không phải là không thể phá giải, mà chính là không dám phá giải!

“Biện pháp duy nhất, chỉ có khống chế hỏa diễm trong trận pháp, đi từ Tử môn ra ngoài, mới có thể có một đường sinh cơ!”

“Thế nhưng là hỏa diễm chính là do trận pháp thôi động, làm thế nào có thể bị người khống chế? Tiến vào Tử môn, là ngang với tự sát!”

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào những Hỏa Xà hung mãnh không ngừng nhảy lui về phía Lãnh Nguyệt Như, cùng hỏa tinh bị

Lãnh Nguyệt Như phá hủy sau đó nở rộ ra kia, lập tức lâm vào trầm tư.

Ông!

Mà lúc này đây, lại là một đầu Hỏa Xà dài đến mấy trượng, từ trên trời giáng xuống, thẳng hướng phía Lãnh Nguyệt Như đánh tới, bộ dáng giương nanh múa vuốt kia, rất sống động, quả thực như là có sinh mệnh!

“Ừm?” Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Hỏa Xà, trong mắt đột nhiên lóe lên quang mang, bắt đầu trở nên mơ hồ.

Sau đó, Lâm Hải chấn kinh phát hiện, thân thể của đầu Hỏa Xà trên bầu trời này, vậy mà dần dần biến thành vô số hạt tròn màu hỏa hồng cực kỳ nhỏ bé, gắt gao tụ tập cùng một chỗ, nhảy vọt toán loạn!

Oanh!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải kinh ngạc, Lãnh Nguyệt Như khẽ kêu một tiếng, bầu trời đột nhiên xuất hiện một cái bàn tay màu đen cực lớn, trực tiếp đem Hỏa Xà đập thành bột mịn!

“Lâm Hải, đến cùng có biện pháp nào không, ta chỉ sợ chỉ có thể lại kiên trì thêm một khắc đồng hồ!”

Thanh âm hơi có vẻ lo lắng của Lãnh Nguyệt Như truyền đến, mang theo nồng đậm mỏi mệt, nhưng Lâm Hải lại như không nghe thấy, hai mắt đăm đăm, như là tượng gỗ, gắt gao nhìn chằm chằm vào Hỏa Xà này đã hóa thành bột mịn ở giữa không trung kia!

“Hạt tròn màu hỏa hồng, vô số hạt tròn màu hỏa hồng!”

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, Hỏa Xà sau khi bị một chưởng của Lãnh Nguyệt Như vỗ nát, hạt tròn màu hỏa hồng dày đặc tụ lại cùng một chỗ trước đó, trong nháy mắt đã tứ phân ngũ liệt, nổ bể ra xa, trải rộng cả mảnh trời không!

Hai mắt Lâm Hải không nháy mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào đầy trời hạt tròn màu hỏa hồng kia, song quyền không tự chủ được nắm thật chặt, thân thể vậy mà ẩn ẩn có chút phát run rất nhỏ.

“Hạt tròn màu hỏa hồng, đó là cái gì!”

Lâm Hải như là thất thần, thì thào nói thầm, thần kinh toàn thân lập tức kéo căng, trong gấp gáp mang theo nồng đậm hưng phấn!

Lâm Hải ẩn ẩn cảm thấy, hắn giống như đột nhiên đụng chạm đến một loại đồ vật kỳ diệu, chỉ thiếu một chút liền có thể minh ngộ!

“Là cái gì, là cái gì!”

Lâm Hải lo lắng vạn phần, lo ngại như là hỏa thiêu, còn kém một chút như vậy, còn kém một chút như vậy liền ngộ đến!

Vào thời khắc này, bầu trời đột nhiên xuất hiện hai đầu Hỏa Xà, hung ác thẳng đến phía Lãnh Nguyệt Như đập xuống.

“Diệt!”

Lãnh Nguyệt Như khẽ kêu một tiếng, đột nhiên một cái trường kiếm quang mang màu đen cực lớn, lăng không chém xuống, trực tiếp đem hai đầu Hỏa Xà chặn ngang chặt đứt!

Hai đầu Hỏa Xà trong nháy mắt đã tiêu tán, hóa thành vô số điểm sáng màu đỏ lửa, phiêu tán không trung, kéo dài không rời!

Mà những điểm sáng màu đỏ lửa này, rơi vào trong mắt Lâm Hải, lại làm cho trong đầu Lâm Hải ông một tiếng, ầm vang nổ vang!

Sau đó, trong mắt Lâm Hải đột nhiên bùng lên tinh quang, não hải lập tức trở nên biến ảo khôn lường vô cùng, phảng phất như một đầu Thông Thiên Đại Đạo bỗng nhiên mở ra!

Chương 1178: Hỏa Chi Đạo

Không tự chủ được, Lâm Hải đem Ngọc Thiên Trạch để dưới đất, sau đó chậm rãi ngồi xếp bằng, nhắm đôi mắt lại.

Sau đó, Lâm Hải cố thủ bản tâm, vứt bỏ hết thảy, tâm linh lập tức ngăn cách cùng ngoại giới, tiến vào một loại trạng thái không minh kỳ diệu.

“Ngộ đạo!”

Khóe mắt Lãnh Nguyệt Như từ trên thân Lâm Hải nghiêng mắt nhìn qua, kinh hô một tiếng, thật sự là vừa sợ vừa tức!

“Ở phía dưới loại này hiểm tượng hoàn sinh này mà ngộ đạo, tìm đường chết sao!”

Người tu hành ngộ đạo, sẽ không tự chủ được mà tiến vào bên trong một loại ý cảnh đặc thù, một khi hãm sâu vào trong đó, coi như đao kiếm gia thân, cũng không hề hay biết, cơ hồ cùng cách ly thế giới hiện thực, cứ như vậy, người ngộ đạo đối với nguy hiểm ở bên ngoài, căn bản không có một tia năng lực chống cự.

VÌ vậy, phàm là người tu đạo trước khi ngộ đạo, đều sẽ gắt gao bố trí, bảo đảm dưới tình trạng tuyệt đối an toàn, mới có thể tiến vào minh tưởng, làm sao giống như Lâm Hải, không phân thời cơ trường hợp.

“Thật là muốn chết!” Lãnh Nguyệt Như âm thầm kêu khổ, Lâm Hải giờ phút này, đã tương đương với một cái người ngủ say, trừ phi chính hắn nguyện ý tỉnh lại, nếu không coi như ngươi giết hắn, hắn cũng sẽ không có tri giác.

Bất đắc dĩ, Lãnh Nguyệt Như đành phải đưa tới một mảnh sương mù màu đen, đem toàn thân Lâm Hải bao phủ lại, để phòng bất trắc.

Cứ như vậy, chân khí của Lãnh Nguyệt Như vốn đã tổn hao nhiều, nhất thời như là tuyết pha thêm sương, đối kháng với công kích của trận pháp, càng thêm chật vật.

“Mau mau tỉnh lại, nếu không chúng ta toàn bộ đều phải chết ở bên trong này!” Lãnh Nguyệt Như chỉ có thể âm thầm cầu nguyện trong lòng!

Lâm Hải căn bản không biết, cử động vô ý thức của chính mình, thế mà đem Lãnh Nguyệt Như gấp thành cái dạng này, lại càng không biết sẽ đem tình cảnh vốn đã vô cùng gian nan, đẩy hướng tới bên bờ sinh tử!

Giờ phút này, trong đầu hắn là một mảnh không minh, phảng phất như đưa thân vào một chỗ thiên địa đen nhánh, không nhìn thấy một chút ánh sáng!

Nhưng đột nhiên ở giữa lúc đó, một cái điểm sáng màu đỏ cực kỳ nhỏ bé, xuất hiện tại chỗ xa xôi, tại trong không gian đen như nước sơn, lộ ra càng dễ thấy.

Ngay sau đó, cái thứ hai, cái thứ ba...

Không mất một chút thời gian, trong không gian màu đen, xuất hiện vô số điểm sáng nhỏ bé màu đỏ, giống như có sinh mệnh, vui sướng toát ra, thẳng đến bên Lâm Hải tụ lại mà đến!

Không biết vì cái gì, Lâm Hải nhìn những điểm sáng màu đỏ tụ tập tại bên cạnh mình, nhảy cẫng nhảy lên này, trong nội tâm sinh ra cảm giác vô cùng thân thiết.

Kìm lòng không được, Lâm Hải vươn ngón tay, hướng phía một cái điểm sáng màu đỏ bên trong đó, nhẹ nhàng chạm đến.

Cái điểm sáng màu đỏ này, lập tức chui qua giữa ngón tay Lâm Hải, không ngừng lượn vòng lấy, nhảy lên, giống như một cái Tinh Linh hoạt bát.

“Nó có sinh mệnh, nội tâm của nó, giờ phút này là vui vẻ!” Lâm Hải chấn kinh phát hiện, chính mình vậy mà vô cùng rõ ràng, cảm nhận được tâm tình của cái điểm sáng màu đỏ này, phát hiện này để Lâm Hải không thể tin mà há to mồm!

Mà điểm sáng màu đỏ này tựa hồ là truyền ra cảm nhiễm, những điểm sáng màu đỏ còn lại bên người Lâm Hải, đột nhiên cũng hướng phía lòng bàn tay Lâm Hải tụ tập lại.

Một cái nháy mắt, tại trong lòng bàn tay Lâm Hải, vậy mà hình thành một viên cầu cực lớn.

“Thật thần kỳ!” Lâm Hải âm thầm ngạc nhiên không thôi, nhìn lên viên cầu trước mặt hình thành do vô số điểm sáng màu đỏ, dày đặc ngưng kết cùng một chỗ này, bất tri bất giác nhớ tới Hỏa Xà đã công hướng Lãnh Nguyệt Như trước đó!

“Hỏa Xà, ánh sáng!” Đôi mày Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, sau đó kinh hãi phát hiện, viên cầu trong lòng bàn tay mình, đột nhiên vặn vẹo biến hóa, biến thành một đầu Hỏa Xà, cùng lúc trước nhìn thấy không khác nhau chút nào!

Tâm Lâm Hải kịch liệt cuồng loạn lên, trong lòng dâng lên một tia kích động cùng kinh hỉ khó mà áp chế!

“Phân!”

Lâm Hải thử nghiệm, thầm quát một tiếng, đã thấy đầu Hỏa Xà kia, từ một phân thành hai, biến thành hai đầu!

“Đi!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, hai đầu Hỏa Xà vậy mà bay lên trên trời, sau đó phân biệt hướng phía đối phương, điên cuồng thôn phệ!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, hai đầu Hỏa Xà đồng quy vu tận, lần nữa hóa thành điểm sáng màu đỏ, phiêu tán trên không trung, vui sướng hướng phía Lâm Hải tụ tập mà đến!

“Ha ha, ha ha ha!” Lâm Hải cao hứng cất tiếng cười to, “Quả là thế!”

“Những điểm sáng màu đỏ này, rõ ràng chính là Hỏa Nguyên Tố mà mình nhìn thấy trong thức hải, thời điểm ngày lĩnh ngộ đạo hạnh ấy!”

Ông!

Nghĩ rõ ràng điểm này, thế giới đen nhánh trước mắt Lâm Hải trong nháy mắt đã biến mất, hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra, hai đoàn ngọn lửa hơi nhỏ, tại trong mắt Lâm Hải lóe lên một cái rồi biến mất!

“Ngươi cuối cùng đã tỉnh!” Bên tai Lâm Hải, truyền đến thanh âm hơi hơi thở hổn hển của Lãnh Nguyệt Như, bên trong mỏi mệt không chịu nổi mang theo một chút trách cứ.

“Loại tình huống này mà ngộ đạo, sơ ý một chút, liền sẽ thân tử đạo tiêu!”

“Ách...” Lâm Hải nhất thời xấu hổ gãi gãi đầu.

“Không có ý tứ, không có kinh nghiệm, lần sau sẽ chú ý!”

Lãnh Nguyệt Như thì là cười khổ một tiếng, trên gương mặt băng sương hiện lên một chút ảm đạm.

“Cái chết sắp đến, nơi nào còn có lần sau, thừa dịp ta còn có thể chống đỡ một lát, ngươi vẫn là nắm chặt thời gian, trốn vào Thánh...” Lời nói của Lãnh Nguyệt Như nói được một nửa, đột nhiên ngừng, sau đó thật không thể tin nhìn về phía Lâm Hải.

“Ngươi, ngộ đạo thành công? Còn là lấy Hỏa Chi Đạo trứ danh nóng nảy!”

“Đúng, ta ngộ ra Hỏa Chi Đạo!” Lâm Hải cười nói, trong lòng cũng là kích động vạn phần, một đoàn hồng quang màu lửa như ẩn như hiện, xuất hiện tại đỉnh đầu Lâm Hải, phá lệ loá mắt!

“Từ giờ trở đi, ca ca cũng là nhân vật ngưu bức nắm giữ đạo hạnh!”

“Quá tốt!” Trên mặt Lãnh Nguyệt Như hiện lên một vẻ vui mừng, Lâm Hải lĩnh ngộ Hỏa Chi Đạo, kháng tính với pháp thuật hệ Hỏa tự nhiên tăng cường, có lẽ còn có thời cơ chạy trốn.

Nhưng phía dưới vừa phân thần, lại bị một đầu Hỏa Xà, đột phá phong tỏa, hướng phía trước ngực Lãnh Nguyệt Như đánh tới!

Lãnh Nguyệt Như đột nhiên giật mình, vội đề chân khí muốn đánh chết, lại phát hiện chân khí đã thấy đáy, đừng nói đánh giết Hỏa Xà, coi như khí lực để trốn tránh, cũng đã không có.

“Muốn chết sao?”

Trong mắt Lãnh Nguyệt Như, đột nhiên hiện lên một tia ảm đạm, mới vừa vặn khôi phục thân thể, không chờ tới lúc kịp về Địa Tiên giới báo thù, nghĩ không ra liền muốn chết ở đây.

Hơn nữa, lại là thân ở trong âm Dương Ly Hỏa Trận, lần này, liền Nguyên Anh có muốn chạy trốn cũng không ra được.

Mắt thấy liền muốn bị Hỏa Long thôn phệ, Lãnh Nguyệt Như mang theo một tia không cam lòng, chậm rãi nhắm mắt lại!

Nhưng tại thời khắc cho là mình hẳn phải chết, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên cảm thấy cái eo nhỏ nhắn mềm mại của mình, bị người ôm chặt lấy, sau đó bản thân cũng ngã vào trong một cái ôm ấp khoan hậu ấm áp!

Khí tức nam tử mãnh liệt, để toàn thân Lãnh Nguyệt Như chưa bao giờ từng có tiếp xúc thân mật cùng nam tử run lên, một cỗ nhiệt lưu dị dạng phun trào trong cơ thể, mở hai mắt ra, lại thấy mình đang dựa vào trong ngực Lâm Hải.

Nhưng mà, Lãnh Nguyệt Như đã không kịp suy nghĩ tiếp, bởi vì đầu Hỏa Xà lúc trước kia, đã rơi vào trên thân Lâm Hải!

“Lâm Hải!” Lãnh Nguyệt Như kinh hô một tiếng, mang theo nồng đậm bi thương, lấy thực lực của Lâm Hải, cho dù lĩnh ngộ Hỏa Chi Đạo, bị Hỏa Long thôn phệ, cũng hẳn phải chết không nghi ngờ!

“Ừm.” Nhưng sau một khắc, con mắt Lãnh Nguyệt Như đột nhiên trợn tròn, mang theo nồng đậm thật không thể tin, lập tức sửng sốt!

“Cái này, cái này sao có thể?”

Chỉ thấy Hỏa Xà hung mãnh này, chẳng những không có đem Lâm Hải thôn phệ, vậy mà còn xoay quanh tại xung quanh Lâm Hải, không ngừng du hí mà đi, tựa như nhìn thấy thân nhân của mình, vui sướng nói không nên lời!

Nhìn thấy tình cảnh này, Lãnh Nguyệt Như biến sắc, đồng tử nhanh chóng co lại!

“Chẳng lẽ, truyền thuyết là thật!”

Chương 1179: Lực tương tác siêu cực phẩm

Ngay tại lúc Lãnh Nguyệt Như khiếp sợ không thôi, đồng thời trận pháp lần nữa kích phát, mấy chục đầu Hỏa Xà, liền hướng phía Lâm Hải đánh tới.

Nhưng khi Hỏa Xà đến trước người Lâm Hải, trong mắt Lâm Hải lóe lên hỏa diễm, sau đó chậm rãi xòe bàn tay ra, khoan thai nhất chỉ!

“Tán!”

Ông!

Mấy chục đầu Hỏa Xà kia, đột nhiên hóa thành đầy trời điểm sáng màu đỏ, bay đến trước người Lâm Hải, vui sướng nhảy lên nhảy lên, cùng tràng cảnh ở thời điểm Lâm Hải ngộ đạo, độc nhất vô nhị!

“Lực tương tác của ngươi đối với Hỏa Nguyên Tố, đạt tới Siêu Cực phẩm!!!”

“Thiên phú siêu cực phẩm trong truyền thuyết, vậy mà thật sự tồn tại!”

Lãnh Nguyệt Như kinh hô một tiếng, biểu lộ kinh ngạc, đã không thể dùng từ chấn kinh để hình dung, đôi mắt đẹp trừng tròn xoe, Lâm Hải ở trong mắt nàng, giống như đã trở thành một tồn tại y hệt yêu nghiệt.

Lâm Hải tuy không biết lực tương tác cùng thiên phú siêu cực phẩm trong miệng Lãnh Nguyệt Như là cái gì, nhưng lại biết rõ bọn họ giờ phút này, đã an toàn!

“Nguyệt Như cô nương, chúng ta trước ra khỏi trận rồi lại nói!”

Lâm Hải nói xong, quay đầu vẫy tay, thân thể của Ngọc Thiên Trạch nhẹ nhàng dâng lên, bị hắn ôm vào trong ngực.

Đồng thời, cái tay còn lại, Lâm Hải ôm sát cái eo nhỏ nhắn mềm mại của Lãnh Nguyệt Như, sau đó hít sâu một hơi, trong miệng thầm quát một tiếng.

“Thần thông, Phá Chướng!”

Ông!

Chỗ trán Lâm Hải, con mắt thứ ba mở ra, dưới quang mang chiếu rọi, chướng nhãn trong trận pháp trong nháy mắt đã biến mất, Lâm Hải từ xa xa nhìn thấy thân ảnh của Tiểu Hồng!

“Hướng về phương hướng nơi đến đi thẳng, liền có thể xuất trận!”

Thần thông Phá Chướng của Lâm Hải, có thể nhìn thấu hết thảy hư ảo của thế gian, nhưng không có những công hiệu khác, nhưng bây giờ Lâm Hải đã lĩnh ngộ Hỏa Chi Đạo, tuy phương hướng xuất trận chính là Tử môn, giờ phút này cũng đã không đáng để lo!

“Nguyệt Như cô nương, chúng ta đi!”

Nói xong, cánh tay Lâm Hải vừa dùng lực, đem Lãnh Nguyệt Như ôm chặt, đi lại bình ổn hướng phía bên ngoài trận pháp hành tẩu mà đi.

Lãnh Nguyệt Như bị Lâm Hải ôm cái eo nhỏ nhắn, cách quần áo mỏng manh, cảm nhận được bàn tay hùng hậu ấm áp của Lâm Hải, khuôn mặt trong nháy mắt liền nóng lên, trái tim phanh phanh nhảy tới cổ họng, ma nữ luôn luôn không sợ trời không sợ đất, giờ phút này lại có loại cảm giác gấp gáp khác thường nói không nên lời!

Lâm Hải vừa mới phóng ra một bước, nhất thời có mấy cái Hỏa Xà, phun ra nồng đậm hỏa diễm, hướng phía Lâm Hải hung mãnh đánh tới!

“Tán!”

Lâm Hải lần nữa phát ra một tiếng quát nhẹ, mấy cái Hỏa Xà này giống như nghe được mệnh lệnh, tại chỗ cách xa hơn một trượng trước người Lâm Hải, trong nháy mắt đã phân giải, hóa thành ánh sáng.

“Lâm Hải, ngươi thật là một cái yêu nghiệt!”

Đôi mắt đẹp của Lãnh Nguyệt Như nhẹ chuyển, liếc nhìn Lâm Hải gần trong gang tấc một chút, nhịn không được sợ hãi thán phục nói.

“Cũng đừng nói như thế, ta sợ ngươi sẽ hàng yêu trừ ma!” Nguy cơ được giải trừ, Lâm Hải dưới tâm tình buông lỏng, nhịn không được nói đùa.

Sắc mặt Lãnh Nguyệt Như mỉm cười, mang theo một cỗ phong tình khác, liếc trắng Lâm Hải một chút, sau đó ngữ khí lạnh lẽo.

“Ngươi là yêu, ta là ma, chính thức muốn hàng yêu trừ ma, là những cái biện sĩ ra vẻ đạo mạo kia!”

Nói đến đây, sắc mặt Lãnh Nguyệt Như nghiêm lại, đột nhiên biến đến vô cùng ngưng trọng.

“Lâm Hải, ngươi đối với Hỏa Nguyên Tố có lực tương tác siêu cực phẩm, một khi truyền đi, tuyệt đối sẽ gây nên chấn động trong Tu Đạo giới, mà ngươi cũng sẽ thành đệ nhất thiên tài trong trăm ngàn năm qua của Tu Đạo giới!”

“Nhưng, cái này đối với ngươi mà nói, chưa hẳn là một chuyện tốt!”

“Ngươi ý là nói, thiên phú của ta sẽ dẫn tới người khác đố kỵ, thậm chí sẽ có họa sát thân?” Lâm Hải nhướn mày, nhìn qua nhiều tiểu thuyết mạng như vậy, hắn lập tức liền hiểu rõ lo lắng của

Lãnh Nguyệt Như.

“Không sai!” Lãnh Nguyệt Như gật gật đầu, “Loại thiên tài như ngươi này, là nhân tài mà bất luận một cái đại thế lực gì cũng đều muốn cực lực lôi kéo cùng bồi dưỡng, một khi để ngươi trưởng thành, chính là nhân vật vô cùng đáng sợ!”

“Nhưng cũng chính vì vậy, những cái thế lực không chiếm được ngươi kia, tuyệt đối sẽ không để cho ngươi có một ngày trưởng thành, thành họa lớn trong lòng bọn họ, thế tất sẽ liên hợp lại, vận dụng hết thảy biện pháp có thể, đưa ngươi bóp chết!”

“Nguyệt Như cô nương, ý tứ của ngươi, là ta phải giấu dốt?” Lâm Hải hỏi ý kiến.

“Không sai!” Lãnh Nguyệt Như gật gật đầu, “Sau khi Địa Tiên giới mở ra, ngươi gặp được các loại tồn tại cường đại mà ngươi không tưởng tượng nổi, cùng nhân tính tối tăm nhất, một cái sơ sẩy, liền sẽ để ngươi thịt nát xương tan!”

“Vì thế, biện pháp ổn thỏa nhất, cũng là tại trước khi ngươi không có được thực lực tuyệt đối ngạo thị hết thảy, thì đừng thể hiện ra toàn bộ thiên phú của ngươi, dạng này mới sẽ không khiến cho các phương chú ý.”

“Hiểu rõ!” Lâm Hải gật gật đầu, một bên không ngừng khống chế Hỏa Xà đánh tới ôm Ngọc Thiên Trạch cùng Lãnh Nguyệt Như chậm chạp tiến lên, một bên trong lòng chậm rãi suy nghĩ.

“Nguyệt Như cô nương, lực tương tác đến cùng là xảy ra chuyện gì, thiên phú lại là phân chia như thế nào?”

“Lực tương tác, chính là trình độ hòa hợp của ngươi cùng Nguyên Tố Thiên Địa, lực tương tác càng cao, năng lực chưởng khống đối với nguyên tố liền càng mạnh, dựa theo thiên phú mà nói, phân là hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, còn có... Như ngươi vậy, Siêu cực phẩm chỉ tồn tại trong truyền thuyết!”

“Cái phân cấp này ngược lại coi như đơn giản!” Lâm Hải gật gật đầu, “Nhưng giới định như thế nào đâu?.”

“Lực tương tác hạ phẩm, chỉ là có thể cảm ứng được Nguyên Tố Thiên Địa tồn tại, tại thời điểm tu luyện công pháp tương ứng, sẽ có hiệu quả làm ít công to, phàm là tu vi đạt tới Kim Đan hậu kỳ, cường độ linh hồn sẽ tăng cường trên diện rộng, hơn chín thành đều sẽ cảm ứng được Nguyên Tố Thiên Địa, thực lực tăng nhiều, đây cũng là nguyên nhân vì sao mà Kim Đan hậu kỳ, lại là một cái đường ranh giới của giới Tu Hành!”

“Lực tương tác trung phẩm, đã có thể đơn giản điều động Nguyên Tố Thiên Địa, cho bản thân sử dụng, tức là đạo hạnh chi thuật! Đại bộ phận người tu hành, thiên phú đều ở vào cấp độ này.”

“Lực tương tác thượng phẩm, có thể đem lực lượng của Nguyên Tố Thiên Địa, phát huy đến cực hạn, để bản thân sử dụng, một khi ngộ đạo, thực lực sẽ đột nhiên tăng mạnh, nhanh chóng cùng người tu đạo bình thường kéo ra chênh lệch. Người có được lực tương tác thượng phẩm, vạn người không được một, thuộc về thiên tài của Tu Đạo giới, mà thiên tài sau này ngưng tụ ra Nguyên Anh, cũng cơ bản sinh ra từ cấp độ này!”

“Về phần lực tương tác cực phẩm...” Lãnh Nguyệt Như dừng một cái, trong mắt lóe lên thần sắc hướng về.

“Chỉ có loại yêu nghiệt lĩnh ngộ Bổn Nguyên Thiên Địa, đem bản thân cùng thiên địa hòa làm một thể, mới có thể có, trong lịch sử gần ngàn năm của Địa Tiên giới, cũng bất quá mới xuất hiện qua ba người, nhưng ba người này, tất cả đều không ngoại lệ đều đứng ở đỉnh phong của thế giới!”

"A." Lâm Hải nghe xong, đồng thời với chấn kinh, cũng cảm thấy một trận mừng rỡ!

Liền người có lực tương tác cực phẩm, cũng ngưu bức như thế, vậy mình là lực tương tác siêu cực phẩm càng cao hơn một cấp, chẳng phải là càng thêm cường đại cùng biến thái.

"Vậy lực tương tác siêu cực phẩm đâu, trừ ta ra, có từng có những người khác đạt tới không?" Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

Lãnh Nguyệt Như liếc nhìn Lâm Hải một chút, trên mặt đột nhiên hiện lên một tia sắc thái cổ quái.

"Lực tương tác siêu cực phẩm, là một cái truyền thuyết xa xưa, hơn nữa chỉ có một câu miêu tả!"

"Há, câu gì?" Lâm Hải càng phát ra hiếu kỳ.

"Hiệu lệnh chư pháp, thiên địa vi tôn!"

"Hiệu lệnh chư pháp, thiên địa vi tôn!" Đôi mày Lâm Hải mạnh mẽ nhíu lại, quang mang màu hỏa hồng quanh thân lóe lên, một cỗ khí thế quân lâm thiên hạ, đằng không bạo phát, Hỏa Xà đang bay múa đầy trời, đột nhiên đình chỉ toán loạn, trong mắt vậy mà mang theo sợ hãi, cùng nhau hướng phía Lâm Hải dập đầu, giống như đang triều bái Quân Vương của chính mình!

"Này, trong lịch sử Địa Tiên giới, người có lực tương tác siêu cực phẩm, lại có mấy cái, bây giờ đạt tới cái độ cao gì?" Lâm Hải cực kỳ quan tâm hỏi.

"Trong truyền thuyết, chỉ có một người!" Lãnh Nguyệt Như thở nhẹ một hơi, nói nói.

"Là ai, bây giờ có loại thành tựu gì?" Lâm Hải vội vã hỏi, đây chính là mục tiêu tham khảo trong tương lai của mình a!

“Tên không được biết, cũng không lưu truyền tới nay!' Lãnh Nguyệt Như nhẹ nhàng lắc đầu, “Về phần thành tựu nha...”

Ánh mắt Lãnh Nguyệt Như, càng thêm trở nên quái dị.

Chương 1180: Thử chiêu

Ông!

Cảnh tượng trước mặt thay đổi, Lâm Hải mang theo Lãnh Nguyệt Như cùng Ngọc Thiên Trạch rốt cục thoát hiểm, rời khỏi âm Dương Ly Hỏa Trận.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi ngược lại là nói a, người kia sau cùng đến tột cùng đạt tới loại thành tựu nào?.”

Lâm Hải một bên đem Ngọc Thiên Trạch buông xuống, cho ăn một viên thuốc, một bên buông tay bên hông Lãnh Nguyệt Như ra, hỏi.

Hắn hiện tại, hết sức tò mò, cái người trong truyền thuyết có thiên phú giống như mình này, cuối cùng đến tột cùng sẽ đi đến một bước nào.

Lãnh Nguyệt Như cảm giác được nhiệt độ bên hông đã biến mất, chẳng biết tại sao, trong lòng lại có loại cảm giác thất vọng mất mát.

Nâng lên tay ngọc, nhẹ nhàng vuốt một cọng tóc bị gió nhẹ rủ xuống, khuôn mặt lộ ra biểu tình cổ quái.

“Y dừng bước tại Kim Đan hậu kỳ!”

“Cái gì!” Lâm Hải sững sờ, cho là mình nghe lầm, một mặt kinh ngạc nhìn Lãnh Nguyệt Như.

“Kim Đan hậu kỳ? Thiên phú ngưu bức như vậy, làm sao có thể chỉ đi đến Kim Đan hậu kỳ.”

“Bởi vì…” Lãnh Nguyệt Như im lặng lắc đầu, “Y bị người giết!”

Phốc!

“Bị, bị người giết.”

“Đúng!” Lãnh Nguyệt Như gật gật đầu, “Nhân tính cho phép, thế gian dung không được dạng yêu nghiệt này tồn tại!”

“Cái này, cũng là nguyên nhân ta muốn ngươi giấu dốt, hiện tại, ngươi hiểu không?” Ánh mắt Lãnh Nguyệt Như sáng rực nhìn sang Lâm Hải, ngưng trọng nghiêm túc nói nói.

Lâm Hải nhìn ánh mắt của Lãnh Nguyệt Như, một cỗ khí lạnh từ phía sau lưng bay lên, trong lòng vô cùng rung động!

“Cũng bởi vì thiên phú trác tuyệt, bị thế nhân không dung?”

“Thế nào, rất khó lý giải sao?” Lãnh Nguyệt Như nhìn Lâm Hải, sắc mặt mang theo nồng đậm mỉa mai.

“Cái này, chính là sự tình mà những cái được gọi là chi sĩ chính đạo, làm được!”

Lâm Hải nghe xong, trầm mặc không nói thật lâu, qua hồi lâu mới nặng nề gật gật đầu.

“Ban đầu tới giới Tu Hành, quả thật tàn khốc như vậy!”

“Hết thảy đều là vì lợi ích cho phép, yêu nghiệt như ngươi mà trưởng thành, coi như ngươi không có ý muốn hại người, cũng sẽ vô hình xúc động lợi ích của rất nhiều người, cùng với việc chờ đến ngày đó, bóp chết tại lúc mới nảy sinh, là lựa chọn tốt nhất!”

Lâm Hải nghe lời nói của Lãnh Nguyệt Như, trong lòng cảm thấy từng đợt bi thương, tuy hắn không nguyện ý tin tưởng lời nói của Lãnh Nguyệt Như, nhưng cũng biết rõ, đây chính là hiện thực tàn khốc!

“Trước khôi phục chân khí đi!” Lâm Hải không muốn suy nghĩ về sự tình sau đó nữa, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lấy ra hai viên thuốc, giao vào trong tay Lãnh Nguyệt Như.

Lãnh Nguyệt Như cũng không khách khí, nhận lấy đưa vào bên trong miệng, sau đó khoanh chân nhắm mắt, vận công điều tức.

Mà Lâm Hải thì lấy ra kim châm, ngồi xổm ở trước người Ngọc Thiên Trạch, trong nháy mắt ở trên yếu huyệt trên người nàng, đâm đầy kim châm!

Làm xong hết thảy, Lâm Hải mới hướng phía Tiểu Hồng cách đó không xa vẫy tay một cái, Tiểu Hồng chấn động cánh, bay tới.

“Tiểu Hồng, bên Đảo chủ kia thế nào rồi?”

“Vẫn bị nhốt lấy, vô pháp thoát thân! Lúc bắt đầu, còn mười phần táo bạo, bất quá, hiện tại đã đình chỉ công kích, ngược lại yên tĩnh ngồi ở bên trong, tâm tình không có một tia chấn động.”

“A.” Đôi mày Lâm Hải nhíu một chút, nhanh như vậy liền bình tĩnh trở lại, lấy bất biến ứng vạn biến, xem ra Đảo chủ này, thật đúng không phải là người dễ dàng đối phó.

“Ngươi ở lại đây, thủ hộ hai vị cô nương, ta đi qua nhìn một chút!”

Lâm Hải nói xong, thân ảnh lóe lên, hướng phía địa phương Đảo chủ bị nhốt mà đi.

Xa xa, Lâm Hải liền nhìn thấy Đảo chủ ngồi trên mặt đất, hai mắt buông xuống, như lão tăng nhập định, không có một tia biểu lộ.

“Rống!”

Huyết Vụ yêu thú ở nơi xa gầm lên giận dữ, còn chưa chờ xông lại, đã thấy Đảo chủ tiện tay vung lên, một đạo khí mang bạch sắc, như là mũi tên nhọn bay đi, xuyên qua lồng ngực của Huyết Vụ yêu thú.

Phanh một tiếng, trái tim của Huyết Vụ yêu thú nổ tung, xác chết mới ngã xuống đất.

Mà Đảo chủ ngồi ở bên trong kia, từ đầu đến cuối con mắt đều không mở ra một chút nào.

“Rống!”

Huyết Vụ yêu thú lần nữa phục sinh, cánh tay Đảo chủ lần nữa vung lên, lại là một đạo khí mang, đem Huyết Vụ yêu thú đánh giết!

Huyết Vụ yêu thú sống rồi chết, chết rồi sống, Đảo chủ đối với cái này lại phảng phất giống như không thấy, không chút nào bị nó ảnh hưởng, phảng phất như hết thảy cũng không tồn tại, bình thản mà ung dung.

“Gã đang nghỉ ngơi dưỡng sức!” Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, trong lòng cười lạnh.

Không thể không thừa nhận, Đảo chủ này là cái người có tâm cơ, biết rõ không đánh ra khỏi giam cầm được, lại phí sức thế nào cũng là làm chuyện vô ích, ngược lại liền bảo tồn thực lực, tĩnh quan kỳ biến.

“Nhàn nhã ở bên trong nghỉ ngơi như thế, ngươi coi là làng du lịch sao?.” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một vòng tà tiếu.

“Chính mình vừa mới lĩnh ngộ Hỏa Chi Đạo, bây giờ có hơn năm trăm năm đạo hạnh, còn không biết uy lực như thế nào, vừa vặn cầm Đảo chủ này đến thử chiêu!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, cánh tay nhẹ nhàng duỗi ra, nhất thời vô số Hỏa Nguyên Tố vui sướng nhảy lên, cấp tốc ngưng tụ, tại trong lòng bàn tay Lâm Hải, hình thành một quả cầu lửa khổng lồ, đem không khí thiêu đốt đến keng keng rung động!

“Qua!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, chân khí trong lòng bàn tay phun một cái, cái quả cầu lửa bề ngoài nhất thời như ngọn lửa nhấp nháy này, giống như là có sinh mệnh, hối hả hướng phía Đảo chủ bay đi.

“Ừm.” Đảo chủ đang nhắm mắt điều tức, bỗng nhiên mở hai mắt ra, khóe miệng lộ ra một tia khinh thường mỉa mai.

“Diệt!” Trong miệng quát nhẹ một tiếng, Đảo chủ tùy ý vung ra cánh tay, một đường quang mang màu trắng thẳng đến quả cầu lửa mà đi.

“Ừm?” Nhưng khi quang mang màu trắng cùng quả cầu lửa tiếp xúc, sắc mặt Đảo chủ nhất thời đại biến!

“Không tốt!” Đảo chủ giận gấp kêu một tiếng, vụt cái từ dưới đất nhảy lên, thân thể hướng phía sau cấp tốc rút lui, đồng thời hai tay vung vẩy, tại trước mặt ngưng tụ ra một đoàn sóng ánh sáng trắng xóa, hướng phía quả cầu lửa lăn đi!

Mà cùng lúc đó, quang mang màu trắng trước đó vừa cùng quả cầu lửa tiếp xúc, liền tuỳ tiện bị vỡ nát, quả cầu lửa khí thế hung hăng, chớp mắt liền bay tới trước người Đảo chủ, cùng sóng ánh sáng giữa không trung, kịch liệt đụng vào nhau!

Oanh!

Một tiếng vang cực lớn truyền đến, không gian vặn vẹo một trận, sóng ánh sáng màu trắng tại phía dưới va chạm của quả cầu lửa, kịch liệt run rẩy, gần như sụp đổ, mắt thấy là phải vỡ nát!

“Đi!” Đảo chủ thấy thế, sắc mặt kinh hãi, hai tay đột nhiên đánh ra pháp quyết liên tiếp phức tạp, hai ngón khép lại, hướng phía sóng ánh sáng màu trắng lăng không nhất chỉ!

Ông!

Sóng ánh sáng màu trắng trong nháy mắt tỏa sáng hào quang, trở nên phòng thủ kiên cố, đồng thời đột nhiên vặn vẹo, đem quả cầu lửa gắt gao vây quanh, phanh một tiếng, sinh sinh đè ép thành bột mịn, vô số điểm sáng màu đỏ lửa, tiêu tán tại giữa không trung.

Làm vỡ nát công kích quả cầu lửa, Đảo chủ lại không có vẻ vui mừng, ngược lại sắc mặt biến đến càng thêm nặng nề.

“Là vị cao nhân nào, cùng tại hạ mở trò đùa bực này!”

Sắc mặt Đảo chủ âm trầm, lăng không ôm quyền, cao giọng hỏi, thanh âm xoay quanh, tiếng vọng ở giữa không trung, kéo dài không dứt!

“Cao nhân chưa nói tới, kẻ hèn này, là Lâm Hải!” Nhàn nhạt thanh âm, truyền vào lỗ tai Đảo chủ!

“Lâm Hải?!” Sắc mặt Đảo chủ bỗng nhiên biến đổi!

“Không có khả năng!”

Đảo chủ tức giận gầm nói, Lâm Hải là thực lực gì, gã biết rõ nhất thanh nhị sở, tuy trên thân Lâm Hải có đông đảo pháp bảo, cực kỳ khó chơi, nhưng tu vi của bản thân, lại chỉ là Kim Đan trung kỳ mà thôi!

Nhưng quả cầu lửa trước đó này, rõ ràng là lợi dụng đạo hạnh mà phát ra, hơn nữa đạo hạnh của người này cực kỳ cao thâm, chính mình sửng sốt bức được bản thân phải vận dụng tám trăm năm đạo hạnh, mới đem hủy diệt!

Người có thể có thực lực này, chí ít cũng là đại năng Nguyên Anh có tám trăm năm đạo hạnh trở lên, như thế nào để Lâm Hải một cái Kim Đan nho nhỏ có thể so sánh, huống chi lấy cảnh giới của Lâm Hải, cũng tuyệt đối không thể lĩnh ngộ được đạo hạnh!

Đồng dạng, người này cũng tuyệt đối không phải là Lãnh Nguyệt Như, Lãnh Nguyệt Như bị nhốt trong âm Dương Ly Hỏa Trận, giờ phút này đoán chừng đã sớm chết.

Nhưng âm thanh trước đó kia, lại rõ ràng là Lâm Hải không thể nghi ngờ, cũng làm cho trong lòng Đảo chủ thấy quái dị.

“Chẳng lẽ nói, trừ cái nữ tử đáng sợ bị nhốt trong âm Dương Ly Hỏa Trận kia, Lâm Hải vẫn còn có trợ thủ sao?”

Tâm Đảo chủ, nhất thời chìm xuống.

Chương 1181: Có dám hiện thân gặp mặt không!

“Không thể nào sao?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng, lần nữa ngoắc, ngưng tụ ra một quả cầu lửa, hướng phía Đảo chủ liền bay qua!

Lâm Hải vừa mới lĩnh ngộ Hỏa Chi Đạo, hiện tại có bia sống thí chiêu tốt như Đảo chủ, nào có đạo lý không cần.

Ông!

Cầu lửa như là một ngôi sao băng xẹt qua chân trời, đem cả mảnh trời không tựa hồ cũng bốc cháy lên, mang theo khí lãng nóng rực thiêu cháy hết thảy, hướng phía đỉnh đầu Đảo chủ rơi xuống!

“Lại tới!”

Đôi mày của Đảo chủ cuồng loạn một trận, không dám khinh thường, trực tiếp điều động tám trăm năm đạo hạnh, huy động lên mảng lớn khí lãng màu trắng ở trước người, hướng phía bầu trời đột nhiên nhếch lên!

“Qua!”

Ông!

Khí lãng màu trắng, lăn lộn như là biển động, trong nháy mắt đã nghênh tiếp cầu lửa, đem cầu lửa bao phủ.

Ầm!

Cầu lửa ầm vang nổ tung, đem khí lãng trùng kích bay đầy trời tung tóe, thân ảnh Đảo chủ lóe lên, nhảy ra ngoài trăm thước, trong mắt lấy làm kinh ngạc!

Lần này, tuy đem cầu lửa của Lâm Hải đánh nát, nhưng không có ưu thế như lần trước, cơ hồ là thế lực ngang nhau!

“Ai!”

Bên ngoài Lâm Hải thấy thế, thì là khẽ than thở một tiếng, mang theo thất vọng lắc đầu.

“Hơn năm trăm năm đạo hạnh của chính mình, toàn bộ đều đã dùng tới, nhưng cũng không thương tổn được Đảo chủ!”

“Trước đó cảm thấy người khác dùng đạo hạnh rất lợi hại a, làm sao đến bên trong chỗ chính mình này, lại trở nên rác rưởi như thế.”

Lâm Hải rũ cụp lấy đầu, ủ rũ nói thầm.

“Ngươi có biết rõ, ngươi nói lời này, rất dễ dàng bị đánh hay không?” Một cái thanh âm đạm mạc, vang lên tại sau lưng Lâm Hải, mang theo thật sâu im lặng.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi khôi phục?” Lâm Hải quay đầu, thấy Lãnh Nguyệt Như đang đứng tại phía sau mình.

“Ừm, trước đó chỉ là tiêu hao chân khí quá nhiều, bây giờ đã khôi phục khoảng chừng năm thành!” Lãnh Nguyệt Như gật gật đầu, tuy Đảo chủ bị Lâm Hải vây khốn, nhưng chung quy vẫn là đại năng Nguyên Anh ngàn năm đạo hạnh, nàng lo lắng cho an nguy của Lâm Hải, hơi khôi phục liền chạy tới.

Vừa đến bên trong này, liền vừa vặn nhìn thấy Lâm Hải lợi dụng Hỏa Chi Đạo, công kích Đảo chủ, phía dưới khiếp sợ không gì sánh nổi, lại phát hiện Lâm Hải còn tại cái bên trong này mà hối hận, nhất thời đều không còn gì để nói.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi xác định ta thật sự là thiên phú siêu cực phẩm sao?” Lâm Hải nhớ tới hiệu quả công kích trước đó, đột nhiên đối với thiên phú của mình, sinh ra hoài nghi.

“Xác định, lực tương tác của ngươi đối với Hỏa Nguyên Tố, không khác nhau chút nào so với truyền thuyết!” Lãnh Nguyệt Như sắc mặt lạnh lùng, nhàn nhạt đáp nói.

Lâm Hải nghe xong, gãi gãi đầu, một mặt mờ mịt cùng nghi hoặc.

“Vậy làm sao chơi không lại Đảo chủ đâu?.”

Lãnh Nguyệt Như nghe xong, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Lâm Hải một hồi lâu, quả thực có chút dở khóc dở cười.

“Đảo chủ chính là Nguyên Anh trung kỳ, trước đó đối kháng với công kích của ngươi, càng là dùng ra khoảng chừng tám trăm năm đạo hạnh!”

“Mà ngươi đây, ngươi là cảnh giới gì? Ngươi lại có bao nhiêu năm đạo hạnh?”

“Một cái Kim Đan trung kỳ nho nhỏ, lại lấy năm trăm năm đạo hạnh, chống lại Nguyên Anh trung kỳ tám trăm năm đạo hạnh, quả thực như là nói mơ giữa ban ngày, nói ra đều không có người tin, ngươi vậy mà còn không biết dừng?”

“Ách...” Lâm Hải không có ý tứ gãi gãi đầu.

“Chủ yếu ta trước đó, tổng luôn bị người có đạo hạnh khi dễ, kiến thức đạo hạnh đáng sợ, đối với đạo hạnh chi thuật cũng định giá quá cao đi.”

Lãnh Nguyệt Như liếc nhìn Lâm Hải một chút, mặt mũi tràn đầy im lặng lắc đầu.

“Ngươi căn bản không biết, ngươi giờ phút này, đã kinh biến đến mức đáng sợ cỡ nào!”

Bị Lãnh Nguyệt Như nói như thế, Lâm Hải cũng biết mình có chút mơ tưởng xa vời, uể oải trước đó đã quét sạch sành sanh!

“Nguyệt Như cô nương, ngươi ở bên cạnh nghỉ ngơi một chút, ta đi luyện tay một chút!”

Nói xong, Lâm Hải lần nữa phất tay, đưa tới vô số Hỏa Nguyên Tố, ngưng tụ thành một cái quả cầu lửa càng lớn, hướng phía Đảo chủ liền ném qua!

“Phá cho ta!”

Đảo chủ thấy thế, lần nữa nhấc lên sóng ánh sáng màu trắng, sóng nước lấp loáng, còn như sóng nước dập dờn, thủy triều lăn lộn, oanh một tiếng cùng cầu lửa đụng vào nhau, song song vỡ nát!

“Lại đến!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, hào hứng bừng bừng phấn chấn, lại là một cái cầu lửa bay ra ngoài.

“Em gái ngươi!” Đảo chủ thầm mắng một tiếng, “Người này có mao bệnh đi?”

Rõ ràng biết rõ cầu lửa căn bản không đả thương được chính mình, cũng không ngừng công kích, thậm chí ngay cả chiêu thức đều chẳng muốn đổi, nhàn đến nhức cả trứng sao?

“Phá!”

Đảo chủ lần nữa đem cầu lửa đánh nát, đồng thời phất tay đem Huyết Vụ yêu thú vừa mới phục sinh diệt sát, cao giọng mở miệng.

“Đến cùng là vị bằng hữu kia, chưa thấy nhàm chán sao?”

“Nhàm chán? Làm sao lại, ca ca ta cảm thấy rất thú vị đâu!”

Lâm Hải cười ha ha một tiếng, mấy lần công kích đến đến, Lâm Hải đối với vận dụng Hỏa Chi Đạo, cũng bắt đầu càng thêm thành thạo.

“Đi!”

Một tiếng quát nhẹ, Lâm Hải lần nữa đưa tới Hỏa Nguyên Tố, chỉ bất quá lần này, lại ngưng tụ thành hai đầu Hỏa Xà, phun ra cái lưỡi thật dài, thẳng đến Đảo chủ đánh tới!

“Cút ngay!” Trong mắt Đảo chủ lóe lên thần sắc giận dữ, hai tay vung vẩy, nhất thời hai đường khí mang màu trắng, thẳng đến Hỏa Xà kích bắn đi.

Đinh Đinh!

Bên trên bầu trời, vậy mà truyền đến thanh âm kim loại chạm vào nhau, Hỏa Xà đột nhiên há miệng, đem khí mang màu trắng thôn phệ, phanh một tiếng nổ tung, vẫn là một cái kết quả thế lực ngang nhau.

“Sư Tử!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, lần này ngưng tụ ra một đầu Hỏa Sư tử, hướng phía Đảo chủ điên cuồng thôn phệ mà đi, lại bị Đảo chủ biến ảo ra một cây trường mâu để đánh giết!

“Ác Lang!”

Một đầu Ác Lang toàn thân bốc lên hỏa diễm, cắn xé mà đến, Đảo chủ ở giữa không trung ngưng tụ ra một thanh trường đao, trực tiếp đem Ác Lang chém thành hai khúc!

“Cự Tượng!” (* voi lớn*)

…

Lâm Hải không ngừng biến đổi hình dáng ngưng tụ của Hỏa Nguyên Tố, hướng phía Đảo chủ điên cuồng công kích, trong mắt liên tục lóe dị sắc, cảm giác thích thú.

Mà Đảo chủ cũng đã mau tức nổ.

“Mẹ nó, chơi đâu?.” Cái này con mẹ nó một hồi sư tử một hồi sói, một hồi cẩu hùng một hồi con voi, tiến con mẹ nó vườn bách thú sao, hay là chơi thế nào?

“Lâm Hải, đủ! Để người bên cạnh ngươi dừng tay ngay!” Trong lòng Đảo chủ bực bội một trận, nghiêm nghị giận nói.

“Không không không, còn chưa đủ!” Lâm Hải vừa nói, một bên vừa ngưng tụ ra một cái chùy bằng hỏa diễm cực lớn, hướng phía đỉnh đầu Đảo chủ đập xuống!

“Đậu móa, cút ngay cho ta!”

Đảo chủ tức đến gầm thét một tiếng, đưa tay huy động ra một đoàn quang mang trắng xóa, đem cái búa đánh tan!

Ông!

Cái chùy bằng hỏa diễm hóa thành điểm điểm ánh sáng, tiêu tán trên không trung.

Lâm Hải vừa muốn lần nữa ngưng tụ thêm vật mới, lại đột nhiên linh quang lóe sáng, làm ra một cái nếm thử lớn mật!

“Ngưng!”

Lâm Hải lần này cũng không một lần nữa đưa tới Hỏa Nguyên Tố, mà chính là đột nhiên hướng phía những điểm sáng màu đỏ vừa mới tiêu tán trên đỉnh đầu Đảo chủ, lung lay nhất chỉ!

Ông!

Đầy trời Hỏa Nguyên Tố tiêu tán, như là nhận phải lực hút, trong nháy mắt lần nữa ngưng tụ, cái chùy bằng hỏa diễm lại một lần xuất hiện tại trên đỉnh đầu Đảo chủ!

Cảm nhận được khí tức đáng sợ trên đỉnh đầu, Đảo chủ kinh hãi ngẩng đầu, phát hiện cái chùy bằng hỏa diễm kia đã lần nữa thành hình, dọa đến toàn thân giật mình một cái!

“Mẹ nó, điều đó không có khả năng!” Đảo chủ quái khiếu một tiếng, khống chế Nguyên Tố Thiên Địa từ cách xa như vậy, căn bản là chuyện không có khả năng, quả thực là làm trái thường thức!

Oanh!

Mà lúc này đây, cái chùy bằng hỏa diễm kia đã mang theo lửa cháy thiêu đốt hừng hực, vô cùng uy mãnh mà rơi xuống.

“Cút ngay!” Đảo chủ quái khiếu một tiếng, cuống quít múa hai tay, mảng lớn điểm sáng màu trắng, nhanh chóng ngưng tụ, hình thành một tầng sóng ánh sáng thật dày ở trên đỉnh đầu.

Đáng tiếc, giữa lúc vội vàng, gã cũng không thể làm được khống chế tự nhiên đối với Nguyên Tố Thiên Địa như Lâm Hải, điểm sáng màu trắng căn bản chưa ngưng thực, cái chùy bằng hỏa diễm kia liền đã hạ xuống, sóng ánh sáng trong nháy mắt đã bị nện nát bét, quang mang văng ra khắp nơi, mà cái chùy bằng hỏa diễm kia chỉ là dừng một cái, lần nữa hướng phía đỉnh đầu Đảo chủ rơi xuống!

“Đi!”

Đảo chủ sợ hãi kêu một tiếng, tiện tay ném ra một thanh trường kiếm màu xanh, nghênh tiếp cái chùy bằng hỏa diễm kia, chính mình mới chật vật hướng phía sau nhanh chóng thối lui!

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm bén nhọn chói tai vang lên, cái chùy bằng hỏa diễm cùng phi kiếm màu xanh trong nháy mắt kịch liệt chạm vào nhau ở trên không trung, ánh sáng xanh nở rộ, hỏa diễm cùng bay!

Phanh một tiếng, cái chùy bằng hỏa diễm rốt cục tiêu tán, mà phi kiếm màu xanh cũng phát ra một tiếng gào thét, bay trở về Đảo chủ trong tay, mất đi vẻ lộng lẫy.

Đảo chủ gấp gáp cúi đầu nhìn lại, khi thấy trên thân của trường kiếm màu xanh, vậy mà xuất hiện một đường vết nứt rất nhỏ, nhất thời đau lòng đến mí mắt cuồng loạn một trận, toàn thân cũng nhịn không được mà run rẩy.

“Hỗn đản, đáng giận!”

Giận mắng một tiếng, Đảo chủ đột nhiên ngẩng đầu, hướng phía bầu trời gầm lên giận dữ!

“Ngươi đến cùng là ai, có thể dám hiện thân để gặp mặt!”

Chương 1182: Đạo hạnh giao phong

“Hiện thân? Tốt!” Lâm Hải cười lạnh, sau đó thân ảnh xuất hiện tại giữa tầm mắt của Đảo chủ.

“Thật là ngươi!” Đồng tử Đảo chủ co rụt lại, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin!

“Không có khả năng, tất nhiên vẫn còn có người, ngươi chỉ là một cái Kim Đan trung kỳ, tại sao có thể có lực lượng đạo hạnh!”

“Thật sự là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ a!” Lâm Hải lắc đầu, sau đó ngẩng đầu đột nhiên hướng phía Đảo chủ nhất chỉ.

Ông!

Một đầu Hỏa Long cực lớn, đột nhiên xuất hiện tại giữa không trung, giương nanh múa vuốt, liệt diễm toán loạn, gầm thét thẳng đến Đảo chủ mà đánh tới!

“Điều đó không có khả năng!” Cảm nhận được Hỏa Long lăng không đập xuống, uy áp đạo hạnh khủng bố này, Đảo chủ kinh hô một tiếng, trong mắt tất cả đều là vẻ kinh ngạc!

Gã nghĩ vỡ đầu gân cũng nghĩ không thông, Lâm Hải tại sao có thể có lực lượng đạo hạnh!

“Chém!”

Đã không có thời gian cho gã đi nghĩ lại, mắt thấy Hỏa Long phun ra nuốt vào hỏa diễm, liền muốn đem chính mình thôn phệ, Đảo chủ hét lớn một tiếng, phi kiếm màu xanh trong tay, lần nữa bắn ra!

Phốc!

Trường kiếm đâm vào thân thể khổng lồ của Hỏa Long, quang mang màu xanh nở rộ, ánh sáng vạn đạo, trong nháy mắt đem Hỏa Long quấy thành phấn vụn, hóa thành đầy trời hỏa quang.

Bất quá, Đảo chủ lại không dám chủ quan chút nào, cũng đã có giáo huấn đó trước, thân thể của gã cấp tốc lui lại, thẳng tắp nhảy ra hơn trăm mét, mới dừng lại, trường kiếm lăng không treo trên đỉnh đầu, lóe ra quang mang, đề phòng hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Thế nào, lần này tin đi?” Lâm Hải hai tay ôm ngực, một mặt đùa giỡn cười nói.

Mặt mũi Đảo chủ tràn đầy kinh ngạc, kinh ngạc đến cái cằm đều nhanh rơi xuống, trong ánh mắt mang theo không hiểu thật sâu.

Nhưng rất nhanh, biểu lộ kinh ngạc của Đảo chủ liền biến mất, thay vào đó là âm ngoan nhe răng cười.

“Lâm Hải a Lâm Hải, ta không thể không thừa nhận, ngươi thật sự là một cái kỳ tài!”

“Có thể tại Kim Đan trung kỳ, liền nắm giữ đạo hạnh chi pháp, ngàn năm khó gặp một lần!”

“Nếu để cho ngươi đầy đủ thời gian, để ngươi trưởng thành, tương lai của ngươi tuyệt đối vô pháp đánh giá, nhưng đáng tiếc a, ngươi không nên đắc tội với ta, lại càng không nên cuồng vọng tự đại, hiện thân ở trước mặt ta!”

Nói xong, ánh mắt Đảo chủ bỗng nhiên phát lạnh, tay kết kiếm quyết, trường kiếm màu xanh trên đỉnh đầu, quang hoa nở rộ, toát một tiếng đâm phá không gian, giống như một đạo thiểm điện, hướng phía Lâm Hải bay đi!

“Hừ hừ, có thể thân thủ diệt sát loại tuyệt thế thiên tài ngàn năm khó gặp như ngươi này, cũng coi là một sự tình đáng giá kiêu ngạo!”

Ông!

Không khí trước mặt Lâm Hải, chấn động từng cơn, sau đó đột nhiên một đoàn quang mang trắng xóa, đem Lâm Hải giam cầm, đồng thời trường kiếm màu xanh đã đến trước ngực Lâm Hải!

“Kiếm tênThanh Hồng, Linh khí Thượng phẩm! Nhìn ngươi làm sao không chết!”

Đảo chủ quát lạnh một tiếng, khóe miệng nổi lên nhe răng cười, gã thấy, Lâm Hải hẳn đã phải chết không thể nghi ngờ!

“Linh khí Thượng phẩm sao?” Lâm Hải cười lạnh, mặt lộ vẻ khinh thường.

“Không gì hơn cái này!”

Nói xong, Lâm Hải quát lạnh một tiếng, xung quanh thân thể đột nhiên toát ra một đám lửa, trong nháy mắt đã đem hào quang màu trắng kia, xa lánh ở bên ngoài, khôi phục tự do!

“Cái gì!” Đảo chủ giật nảy cả mình, lực lượng tám trăm năm đạo hạnh của chính mình, vậy mà bị nhẹ nhõm phá vỡ như thế!

Mà lúc này đây, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đã xuất hiện trong tay, bỗng nhiên hướng phía trường kiếm màu xanh chém thẳng mà đi!

“Phá!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nở rộ ánh sáng xanh, đao thế sắc bén, khiến cho không khí trước người chấn động một mảnh, đao mang chiếu rọi khiến bầu trời cũng biến đổi màu sắc, sáng chói sắc bén, thanh thế đoạt người!

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm cơ hồ đem màng nhĩ người chấn vỡ, vang lên giữa không trung, bén nhọn chói tai, không khí nhất thời nhấc lên một mảnh khí lãng, tia lửa văng khắp nơi, nhảy lui trên không trung!

“Không tốt!”

Sắc mặt Đảo chủ kinh hãi, trường kiếm màu xanh của chính mình, vốn đã có vết thương, bây giờ tiếp xúc cùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, nhất thời kịch liệt run rẩy lên, phát ra thanh âm gào thét ong ong, ẩn ẩn có xu thế không địch lại!

“Thu!”

Đảo chủ hét lớn một tiếng, gấp gáp kết kiếm quyết, hướng phía sau lưng kéo một cái, chuẩn bị đem phi kiếm triệu hồi!

Thanh trường kiếm màu xanh này, chính là pháp bảo đắc ý nhất của Đảo chủ, vì gã lập xuống qua không ít công huân, chẳng những đã bao nhiêu lần trợ giúp gã thoát ly hiểm cảnh, thậm chí đã chém giết qua một vị đại năng cùng là Nguyên Anh trung kỳ, gã há sẽ cam lòng nhìn cái Linh khí trường kiếm này bị hao tổn.

“Muốn chạy? Muộn!” Cơ hội khó được, Lâm Hải làm sao để gã tuỳ tiện rút về, hai tay đột nhiên buông Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao ra, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lại giống như có sinh mệnh, bay lên trên trời, hung ác hướng phía trường kiếm màu xanh đánh xuống!

Keng!

Một tiếng vang giòn truyền đến, ánh sáng xanh lóe sáng rực rỡ ở giữa không trung, quang mang màu xanh trong nháy mắt liền ảm đạm, trường kiếm màu xanh trực tiếp đứt thành hai đoạn, rơi trên mặt đất, mất đi quang hoa!

Phốc!

Đảo chủ phun ra ngoài một ngụm máu tươi, cái Linh khí trường kiếm này, đã từng bị Đảo chủ dùng tinh huyết tế luyện, thành pháp bảo bản mệnh, bây giờ hao tổn, nhất thời để gã bị nội thương không nhẹ!

Tức giận đan xen, con mắt Đảo chủ trong nháy mắt liền trở nên đỏ như máu, bỗng nhiên ngẩng đầu, một cỗ khí thế nổi giận bỗng nhiên dâng lên mà ra, sát cơ cấp tốc tràn ngập cả vùng không gian!

“Chết đi cho ta!”

Đảo chủ phát ra một tiếng bạo hống phẫn nộ đến cực hạn, đem ngàn năm đạo hạnh toàn bộ đều thi triển, quang mang màu trắng bỗng nhiên co rụt lại, vô tận áp lực truyền đến, muốn đem Lâm Hải trực tiếp chen bể!

“Hừ!”

Lâm Hải rên lên một tiếng, lồng ánh sáng màu đỏ bảo hộ ở bên ngoài thân, trong nháy mắt bị đè ép tiêu tán hơn phân nửa, toàn thân cao thấp như gặp phải trọng kích, oa một tiếng, phun máu tươi ra!

“Ngưng!”

Lâm Hải không dám khinh thường, trong miệng quát nhẹ một tiếng, toàn lực điều động Hỏa Nguyên Tố trong không gian, lồng ánh sáng màu đỏ bên ngoài thân, lần nữa ngưng thực, đem quang mang màu trắng cự ở bên ngoài!

“Ừm?” Trong mắt Đảo chủ lóe lên vẻ kinh ngạc, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin, sau đó một cái suy nghĩ đáng sợ, đã xuất hiện!

“Lực tương tác thiên phú của ngươi, đạt tới cực phẩm!”

Đảo chủ kinh hô một tiếng, thanh âm bén nhọn chói tai, biểu hiện ra chấn kinh khủng bố trong nội tâm!

Đồng thời, đủ loại thật không thể tin trước đó, cũng trong nháy mắt đã được thông suốt!

Trách không được Lâm Hải chỉ là Kim Đan trung kỳ liền nắm giữ được đạo hạnh, trách không được có thể ở cự ly xa khống chế Nguyên Tố Thiên Địa, trách không được năm trăm năm đạo hạnh, lại có thể chống cự với tám trăm năm đạo hạnh của chính mình, trách không được lồng ánh sáng nguyên tố vừa rồi mới bị phá hủy, trong nháy mắt liền lại lần nữa ngưng tụ!

Tất cả những gì không thể tưởng tượng trước đó, giờ khắc này đều đã có đáp án!

“Cực phẩm? Rất không tầm thường sao? Ca ca con mẹ nó là siêu cực phẩm!” Lâm Hải âm thầm hừ một tiếng, lại không tiếp lời, gắt gao thao túng Hỏa Nguyên Tố, không ngừng hướng phía trước người mình tụ lại, chống cự áp bách đạo hạnh của Đảo chủ!

Thấy Lâm Hải trầm mặc không nói, toàn lực thi triển đạo hạnh, đem ngàn năm đạo hạnh của chính mình, sinh sinh cách xa ở bên ngoài, tuy cực kỳ miễn cưỡng, nhưng lại thật sự làm được, khiến Đảo chủ càng thêm khẳng định suy đoán của chính mình!

“Thiên phú cực phẩm a, trăm ngàn năm qua cũng không xuất hiện qua thiên phú cực phẩm a!”

Đảo chủ chấn kinh cảm khái, đồng thời sát cơ trong lòng càng thêm tràn đầy!

“Cừu oán đã kết, hôm nay nhất định phải đem cái Lâm Hải này giết chết, nếu không ngày sau tất thành họa lớn!”

Nghĩ đến chỗ này, trong ánh mắt Đảo chủ tốc biến lãnh quang, hai tay đột nhiên giơ chỉ xa xa, sau đó cánh tay liên tục huy vũ, hình thành vô số tàn ảnh, vậy mà đem thiên địa cũng quấy động.

Lâm Hải thấy thế, nhất thời kinh hãi, Hỏa Nguyên Tố trước người mình, không ngừng bị quang mang màu trắng thôn phệ, đã sớm chống đỡ hết nổi, bị thua đã thành tất nhiên, chỉ là vấn đề thời gian.

Lâm Hải sở dĩ đau khổ chống đỡ, liền là muốn nhìn một chút cực hạn của chính mình là ở đâu bên trong.

Bây giờ, thấy Đảo chủ lần nữa khống chế Nguyên Tố Thiên Địa, chỉ từ thanh thế liền biết rõ uy lực không thể khinh thường, so với quang mang màu trắng trước người mình kia, cường lớn gấp đôi không ngừng, Lâm Hải biết mình tuyệt đối khó mà ngăn cản được!

“Chết!”

Mà lúc này đây, Đảo chủ đột nhiên bạo hống một tiếng, hai tay bỗng nhiên đẩy một cái!

Ông!

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, trước mắt là ánh sáng trắng đầy trời, đem cả bầu trời như đều tràn ngập, giống như một mảnh sóng biển lăn lộn trong nháy mắt liền muốn đem chính mình nuốt hết!

Chương 1183: Ngươi không có lựa chọn khác!

“Ai!” Lâm Hải thấy thế, không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

Chính mình cuối cùng vẫn là cảnh giới quá thấp, đạo hạnh quá nhỏ bé, chính diện giao phong với loại đại năng Nguyên Anh ngàn năm đạo hạnh như Đảo chủ này, vẫn là kém quá xa, một khi Đảo chủ toàn lực thi triển, dù chính mình có thiên phú siêu cực phẩm, cũng chỉ có phần bị miểu sát!

Nhìn quang mang màu trắng như là như sóng biển cuốn tới, Lâm Hải cười khổ một tiếng, khoan thai mở miệng.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi có thể xuất thủ!”

Lời nói của Lâm Hải, để Đảo chủ đột nhiên giật mình, còn chưa chờ phản ứng lại chuyện gì xảy ra, cả vùng không gian đột nhiên bị sương mù màu đen bao phủ, thiên địa trong nháy mắt đã lâm vào hắc ám!

“Là nàng!”

Mí mắt Đảo chủ cuồng loạn, phát ra một tiếng hoảng sợ nhọn rống, dọa đến toàn thân rùng mình một cái!

“Nàng không phải bị vây ở trong âm Dương Ly Hỏa Trận sao? Làm sao có thể trốn ra!”

Sương mù màu đen này, Đảo chủ cực kỳ quen thuộc, rõ ràng chính là cái nữ nhân đáng sợ tự xưng là hạ nhân của Lâm Hải kia, độc có đạo hạnh chi thuật!

Oanh!

Đúng lúc này, sương mù màu đen đột nhiên kịch liệt sôi trào, giống như chảo dầu bị đốt lên, trong nháy mắt đã đem quang mang màu trắng, thôn phệ toàn bộ, không ra một lát, thiên địa liền khôi phục an bình!

Sương đen tán đi, Đảo chủ một mặt sợ hãi ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy trước người Lâm Hải, là một nữ nhân tuyệt sắc vóc người uyển chuyển, lụa mỏng khoác thân thể, sắc mặt lạnh lùng, ngạo nghễ mà đứng, giống như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, đem khí tức của gã khóa kín toàn bộ!

“Tê!”

Đảo chủ hít sâu một hơi, tâm một chút chìm đến đáy cốc, trong mắt lóe lên một tia thần sắc sợ hãi!

“Thao, thật sự là nàng!” Thầm mắng một tiếng, trong lòng Đảo chủ dâng lên tuyệt vọng thật sâu.

Sự đáng sợ của Lãnh Nguyệt Như, trước đó gã đã lĩnh giáo qua thật sâu, tuy chỉ qua một chiêu, gã liền đã thụ thương, nếu không phải quyết định thật nhanh, quay đầu liền chạy, đem Lãnh Nguyệt Như dẫn vào âm Dương Ly Hỏa Trận, chỉ sợ đã sớm bị Lãnh Nguyệt Như xử lý.

Nhưng bây giờ, chính mình bị vây ở bên trong một mảnh không gian chật hẹp, coi như muốn chạy trốn đều không có địa phương để trốn, đối mặt với loại đại năng đáng sợ như Lãnh Nguyệt Như này, căn bản không có một tia phần thắng!

“Ngươi không sao chứ?” Lãnh Nguyệt Như băng lãnh mở miệng, con mắt nhìn chằm chằm vào Đảo chủ, lời nói lại là nói với Lâm Hải.

“Còn tốt!”

Lâm Hải chà chà vết máu ở khóe miệng, tuy nội tạng thụ thương, lại không nghiêm trọng, chân khí du tẩu tuần hoàn mấy cái, liền đã khôi phục bảy tám phần.

"Nguyệt Như cô nương, công kích trước đó của Đảo chủ, có bao nhiêu năm đạo hạnh?" Tuy ở thời khắc mấu chốt, là Lãnh Nguyệt Như cứu chính mình, nhưng Lâm Hải vẫn là đối với một kích cuối cùng trước đó của Đảo chủ này, sinh ra kiêng kị thật sâu!

"Nếu như đoán không lầm, là khoảng chừng một nghìn năm trăm năm!"

Lãnh Nguyệt Như vừa thốt ra lời kia, chẳng những Lâm Hải sửng sốt, liền cả Đảo chủ đang đối mặt, cũng đều là biến sắc.

"Nữ nhân này, thật đáng sợ!"

Đảo chủ không nghĩ tới, Lãnh Nguyệt Như thậm chí ngay cả chính mình dùng bao nhiêu đạo hạnh, đều có thể liếc một chút liền xem thấu, cái này đủ để chứng minh thực lực của Lãnh Nguyệt Như, hơn xa chính mình, thậm chí vừa rồi biểu hiện ra ngoài, đều không phải là toàn bộ thực lực của nàng!

"Một nghìn năm trăm năm." Lâm Hải yên lặng gật gật đầu, "Vậy đoàn quang mang màu trắng vây khốn ta trước đó đâu?."

"Chỉnh một chút một ngàn năm!" Lần này, Lãnh Nguyệt Như trả lời, mười phần khẳng định.

"Hô ~" Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, ban đầu đạo hạnh áp bách của Đảo chủ, chính mình còn có thể khống chế Hỏa Nguyên Tố bắn ra.

Nhưng lúc mình hủy pháp bảo của gã, trong cơn giận dữ, Đảo chủ thi triển ngàn năm đạo hạnh áp bách mà đến, chính mình tuy không ngừng khống chế Hỏa Nguyên Tố chống cự, nhưng lại không đuổi kịp tốc độ thôn phệ của quang mang màu trắng kia, chỉ sợ tối đa cũng liền có thể chống đỡ mười hơi thời gian.

“Xem ra, cực hạn của chính mình, hẳn là phía dưới ngàn năm đạo hạnh!”

Lâm Hải đối với thực lực sau khi bản thân lĩnh ngộ đạo hạnh, chưởng khống Hỏa Chi Đạo, cuối cùng đã có cái hiểu biết tương đối chính xác!

Sắc mặt Đảo chủ gấp gáp, nhìn Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như không coi ai ra gì, tại chỗ này một hỏi một đáp, loại trực tiếp bị xem như không khí mà không nhìn kia, nhất thời để gã tức giận không thôi.

“Lâm Hải, ngươi đến cùng muốn thế nào?” Đảo chủ giạn dữ hừ một tiếng, lạnh lùng hỏi.

“Ta muốn thế nào?” Lâm Hải bật cười một trận, “Ta đã sớm giải thích mục đích của monhf cho ngươi, liền là muốn mượn cửa truyền tống dùng một lát!”

Nói xong, sắc mặt Lâm Hải phát lạnh, ánh mắt băng lãnh rơi vào trên thân Đảo chủ, để trong lòng Đảo chủ giật mình.

“Thế nhưng là ngươi đây? Không những không cho mượn, còn muốn giết ta! Làm sao hiện tại, ngược lại hỏi ta muốn thế nào?”

Con ngươi của Đảo chủ nhanh chóng quay ngược trở lại, không ngừng suy tư đối sách, đồng thời mở miệng.

“Bản Đảo chủ cũng chưa muốn đối địch với ngươi, chỉ là ngươi vô cớ giết Chủ thành dưới tay ta, chẳng lẽ ngươi muốn bản Đảo chủ giả câm vờ điếc sao? Cứ như vậy, thuộc hạ của bản Đảo chủ, sẽ tin phục như thế nào?”

Đảo chủ vung tay lên, làm ra một bộ dáng oán giận, lẽ thẳng khí hùng hỏi.

“Cái chết của Đoạn Thiên Vũ, là gã gieo gió gặt bão!” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Nhưng bất kể nói thế nào, đó là người của ta!” Ngữ khí của Đảo chủ cường ngạnh!

Lâm Hải còn muốn mở miệng, lại bị Lãnh Nguyệt Như khoát tay, đem lời nói ngừng lại!

“Hiện tại mới đến giảng đạo lý, ngươi không cảm thấy, hơi trễ sao?” Ngữ khí của Lãnh Nguyệt Như, để toàn thân Đảo chủ run lên, như rơi vào hầm băng!

“Đáng chết!” Trong lòng Đảo chủ thầm mắng một tiếng, Lãnh Nguyệt Như vừa nói, gã liền biết rõ xong.

Đánh là tuyệt đối đánh không lại, náo không tốt số đều phải dựng mạng vào, phương pháp tốt nhất, cũng là tại bên trên đạo lý chiếm thượng phong, để Lâm Hải cảm thấy mình cũng là bất đắc dĩ mới phải động thủ, có lẽ mới có một đường sinh cơ.

Lâm Hải không có đủ kinh nghiệm giang hồ, quả nhiên cùng mình bàn về đạo lý, Đảo chủ đang tâm đầu cao hứng, chuẩn bị ở thời khắc mấu chốt khuyên Lâm Hải đều thối lui một bước, nhưng chưa từng nghĩ đến tiểu tâm tư của chính mình, trong nháy mắt đã bị cái người từng trải Lãnh Nguyệt Như này nhìn thấu.

“Hôm nay ta nhận thua, các ngươi muốn thế nào, nói thẳng đi!”

Đảo chủ cũng là người thông minh, biết rõ có Lãnh Nguyệt Như cái nữ nhân khôn khéo lại đáng sợ này chấn trận, chính mình là không thể nào chiếm được xong đi.

Đã như vậy, chẳng bằng gọn gàng, đi thẳng vào vấn đề, để Lâm Hải nói ra điều kiện!

Lãnh Nguyệt Như quay đầu, liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó không nói một lời, đứng tại bên cạnh Lâm Hải, tay ngọc khẽ mở, sương mù màu đen không ngừng phụt ra hút vào.

Ý kia rất rõ ràng, đàm phán là sự tình của Lâm Hải, không có quan hệ gì với nàng, không đồng ý nàng liền trực tiếp động thủ!

Lâm Hải thì là cười lạnh, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một viên thuốc xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Ngón tay búng một cái, đan dược hướng phía Đảo chủ bay đi.

Đảo chủ đưa tay tiếp được, nhìn một chút, nhất thời sắc mặt đại biến!

“Khống Thần Đan?!”

“Không sai, ngươi còn có chút kiến thức!” Lâm Hải cười lạnh gật gật đầu.

“Ngươi có ý tứ gì?” Đảo chủ nhắm hai mắt lại, hiện lên một đạo hàn quang!

“Ăn nó, hiệu trung với ta!”

“Ha ha, ha ha ha ha!” Đảo chủ khẽ giật mình, sau đó như là nghe được chuyện cười cực lớn, cười to lên.

“Ừm.” Sắc mặt Lâm Hải trầm xuống, hai mắt như dao, rơi vào trên thân Đảo chủ.

“Thế nào, ngươi dám không theo?”

“Lâm Hải, ngươi quả thực khinh người quá đáng!” Trong mắt Đảo chủ, nở rộ hàn quang, lộ ra kiên quyết thần sắc!

“Bản Đảo chủ tuy bất tài, nhưng cũng là đại năng Nguyên Anh tu hành ngàn năm, đại năng Nguyên Anh, tự có kiêu ngạo của đại năng Nguyên Anh, há lại cho ngươi nhào nặn như thế!”

Lâm Hải nghe xong, ánh mắt phát lạnh, lạnh lùng mở miệng.

“Thế nhưng là, ngươi không có lựa chọn khác!”

“Ha ha ha ha!” Đảo chủ lần nữa ngửa mặt lên trời cười dài, chỉ là lần này, trong tiếng cười mang theo nồng đậm thê lương.

Sau đó, tiếng cười đột nhiên một dừng, thủ chưởng của Đảo chủ chấn động, trực tiếp đem Khống Thần Đan chấn động thành bột mịn, chậm rãi phun ra bốn chữ!

“Chỉ chết mà thôi!”

“Vậy ngươi hãy chết đi!” Đảo chủ vừa mới nói xong, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên khẽ quát một tiếng, sương đen trong lòng bàn tay nháy mắt đã bắn ra, đem Đảo chủ quấn quanh, thu tới giữa không trung!

Chương 1184: Ở trước mặt ta, ngươi có mặt mũi gì có thể nói?

Sắc mặt Đảo chủ hoàn toàn thay đổi, thi triển toàn bộ đạo hạnh, quanh thân trong nháy mắt nổi lên vô số quang mang màu trắng, muốn đem sương mù màu đen quấn quanh chính mình đánh cho xơ xác.

Tiếc rằng, quang mang màu trắng mới vừa xuất hiện, liền bị sương mù màu đen trực tiếp thôn phệ, vậy mà không có chút lực phản kháng nào.

Trong lòng Đảo chủ rung mạnh, bắp thịt trên mặt co quắp một trận, tuy cùng là Nguyên Anh trung kỳ, nhưng đạo hạnh của Lãnh Nguyệt Như, lại cao hơn gã nhiều, gã tại bên trong tay của Lãnh Nguyệt Như, liền yếu ớt như là một đứa con nít.

Ầm!

Sau một khắc, thân thể của Đảo chủ, trong nháy mắt đã nổ tung, sương máu phiêu tán, sau đó một cái trẻ sơ sinh có bộ dáng dáng dấp giống như Đảo chủ, lại chỉ lớn chừng bằng bàn tay, phóng lên tận trời, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi vô cùng!

“Định!”

Ánh mắt Lãnh Nguyệt Như phát lạnh, ngón tay ngọc duỗi ra, hướng phía Nguyên Anh của Đảo chủ ở xa xa nhất chỉ!

Ông!

Một đoàn sương mù màu đen, như một cái bọt khí, trong nháy mắt đem Nguyên Anh đào tẩu, vây khốn ở trong đó, không cách nào lại di động nửa bước!

“Chờ một chút!”

Mắt thấy Lãnh Nguyệt Như liền muốn đem gã bóp nát, Nguyên Anh của Đảo chủ vội vã gào thét lên một tiếng sợ hãi!

Động tác của Nguyệt Như dừng một chút, nhàn nhạt liếc nhìn Nguyên Anh một chút.

“Thế nào, hiện đang hối hận?”

Nguyên Anh nghênh tiếp ánh mắt băng lãnh như đao này của Lãnh Nguyệt Như, nhất thời giật mình một cái, ánh mắt lộ ra vô tận hoảng sợ.

Ngay tại trong nháy mắt vừa rồi khi thân thể vỡ vụn, để tâm lý của Đảo chủ trong nháy mắt đã sụp đổ, trong lòng dâng lên dục vọng cầu sinh mãnh liệt.

Chỉ có đến gần vô hạn với tử vong, mới biết tử vong đáng sợ đến cỡ nào!

Đối với sinh mệnh mà nói, cái gì vinh diệu cùng tôn nghiêm, toàn con mẹ nó đều là cẩu thí, chỉ cần có thể còn sống, tất cả mọi thứ, đều có thể vứt bỏ!

“Đừng giết ta!” Toàn thân Đảo chủ run rẩy, hướng phía Lâm Hải ném qua ánh mắt cầu khẩn.

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh, “Sớm biết như vậy, sao lúc trước còn như thế!”

Nói xong, thân ảnh Lâm Hải chớp động một trận, sau đó cảnh tượng trước mặt liền biến đổi, tài liệu bí thuật đã bị thu hồi.

“Đi thôi, về phủ Đảo chủ trước, về phần giết ngươi hay không, liền nhìn xem ngươi có đủ giá trị không!”

Nói xong, Lâm Hải quay người, thẳng đến phủ Đảo chủ mà đi.

Lãnh Nguyệt Như ngẩng đầu, liếc nhìn Nguyên Anh của Đảo chủ một chút, theo tay khẽ vẫy, đem gã giữ trong lòng bàn tay, theo sát Lâm Hải mà đi.

Nguyên Anh của Đảo chủ, bị Lãnh Nguyệt Như nắm ở trong tay, trong lòng bởi vì hoảng sợ, mà run rẩy kịch liệt.

Gã cũng biết, hình thái Nguyên Anh của chính mình, đối với người tu hành mà nói, là có sức hấp dẫn lớn đến mức nào.

“Cái Lâm Hải này, có thể đem ta luyện hóa hay không?”

Suy nghĩ đáng sợ không ngừng thoáng hiện lên tại trong đầu Nguyên Anh của Đảo chủ, để gã càng phát ra hoảng sợ cùng ảo não.

“Sớm biết như thế, liền ăn Khống Thần Đan, sính con mẹ nó cái gì có thể a?”

“Đều do cái nữ nhân khủng bố này, vốn cho rằng lấy cái chết để áp chế, có thể tranh thủ thêm một số thẻ bạc để đàm phán, không nghĩ tới nàng vậy mà nói động thủ liền động thủ, không có chút do dự nào a!"

Nguyên Anh của Đảo chủ hối hận đến phát điên, nhưng hiện tại nói cái gì cũng muộn, chờ đợi duy nhất, liền là có thể đem hình thái Nguyên Anh của chính mình bảo vệ, đừng để bị coi như đại bổ rồi luyện hóa!

Chiến đấu khốc liệt trước đó, đã sớm kinh động đến người trong thành, giờ phút này trong thành phá lệ yên tĩnh, cả người đi đường cũng đều không có, phát sinh sự tình đáng sợ như vậy, ai cũng không dám đi ra ngoài, sợ rước họa vào thân.

Trên đường, Ngọc Thiên Trạch đã tỉnh dậy, đứng cùng một chỗ với Tiểu Hồng cũng chạy tới, ba người một ưng rất nhanh liền đến phủ Đảo chủ.

"Có người đến!" Hai cái thủ vệ của phủ Đảo chủ, cũng không biết chuyện phát sinh, nhìn thấy bọn người Lâm Hải, nhất thời tinh thần chấn động, chuẩn bị đem người ngăn lại!

Nhưng khi thấy rõ diện mạo của bọn người Lâm Hải, nhất là lúc thấy khuôn mặt băng lãnh của Lãnh Nguyệt Như, phía sau lưng hai người, nhất thời bốc lên một cỗ khí lạnh, lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu!

"Cô nãi nãi này, tại sao lại trở về?"

Bọn người Lâm Hải, không nhìn đến hai cái thủ vệ, cất bước liền tiến về phủ Đảo chủ!

Hai cái thủ vệ sững sờ nửa ngày, mới phản ứng được, không khỏi kinh hô một tiếng!

"Có người tự tiện xông vào phủ Đảo chủ!"

Hai người bọn họ, trơ mắt nhìn bọn người Lâm Hải đi vào, lại không ngăn trở, nếu như bị Đảo chủ biết rõ, đây chính là tội chết a!

Thế nhưng nếu như truy theo vào, ngẫm lại Lãnh Nguyệt Như đáng sợ, bọn họ lại không có can đảm này!

Đang ở thời khắc không biết nên như thế nào cho phải, đột nhiên một cái thân ảnh yêu nhiêu vũ mị, xuất hiện tại trước mặt.

“Hai vị ca ca ~ “

Thanh âm tê dại tận xương, để hai cái thủ vệ run lên, hồn kém chút bay mất.

Vội vã quay đầu đi, nhất thời con mắt liền thẳng, nước bọt bất tri bất giác liền chảy xuống.

“Khanh khách!” Chân Sảng bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn khanh khách cười một tiếng, hướng phía hai cái thủ vệ, ném qua một cái mị nhãn.

Hai cái thủ vệ cũng ngốc, nước bọt bộp bộp rơi trên mặt đất, hô hấp cũng không khỏi dồn dập lên.

“Người ta có thể vào không?.” Chân Sảng duỗi ra cánh tay trắng nõn, để tại trên thân của một cái thủ vệ trong đó, tiến đến bên tai gã, thổi khí, như là ngâm khẽ, kiều mị nói.

“A, a!” Thủ vệ liên tục gật đầu, lời nói cũng không nói được.

“Khanh khách, cảm tạ nha!” Chân Sảng mị nhãn nháy mắt, kém chút đem hai cái thủ vệ giật ngất, lắc lắc cái eo nhỏ nhắn đi vào bên trong phủ.

“Đúng, đừng cho bất luận kẻ nào tiến đến nha!” Chân Sảng đi được hai bước, bỗng nhiên quay đầu lại, kiều mị nói nói.

“Vâng!” Hai cái thủ vệ ưỡn sống lưng một cái, trong đầu chỉ còn lại có mệnh lệnh của Chân Sảng!

Trong phủ, Lâm Hải ngồi tại ghế trên, Lãnh Nguyệt Như cùng Ngọc Thiên Trạch đứng ở đó, Nguyên Anh của Đảo chủ, mang theo mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, cùng Lâm Hải đối diện mà đứng.

“Nói đi, ngươi muốn dùng cái gì, đến đổi lấy mệnh của ngươi?” Lâm Hải nhìn Nguyên Anh của Đảo chủ ở trên mặt đất, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta có thể cho ngươi sử dụng cửa truyền tống cả đời không ràng buộc!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra thần sắc khinh thường.

“Giết ngươi, cả tòa đảo này đều là của ta, huống chi là một cái cửa truyền tống!”

Con ngươi Nguyên Anh của Đảo chủ nhanh chóng quay ngược, sau cùng cắn răng một cái, trong lòng hiện lên một trận thịt đau.

“Ta nguyện đem bảo vật góp nhặt nhiều năm, tất cả đều dâng lên!”

Lâm Hải nghe xong, trong mắt lóe lên hàn quang, một cỗ sát khí trong nháy mắt đã đem Nguyên Anh của Đảo chủ bao phủ!

“Ngươi đang gạt ta?” Ngữ khí của Lâm Hải băng lãnh, nhiệt độ trong phòng, tựa hồ cũng hạ xuống không ít.

Nguyên Anh của Đảo chủ giật mình một cái, sợ hãi vội vàng lắc đầu liên tục.

“Không dám, không dám!”

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, “Giết ngươi, bảo vật của ngươi, như cũ là của ta!”

“Lâm Hải ~” đúng lúc này, đột nhiên một đường thanh âm mềm mại đáng yêu xốp giòn đến trong xương, truyền vào trong lỗ tai Lâm Hải.

Trong lòng Lâm Hải nhất thời sôi trào một trận, ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn nghênh tiếp mị nhãn câu hồn mà Chân Sảng quăng tới.

Đầu ông một tiếng, Lâm Hải kìm lòng không được đứng dậy, hai mắt trực câu câu rơi vào trên thân Chân Sảng, một cỗ dục vọng nguyên thủy, cấp tốc bốc lên!

Vừa muốn kìm lòng không được mà đi qua, trong đầu Lâm Hải liền lóe lên quang mang, trong nháy mắt đã thanh tỉnh!

“Đậu phộng!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, nhất thời xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt!

Mẹ nó, cái Chân Sảng này thật đáng sợ, vậy mà bất tri bất giác liền để cho mình bị mê hoặc, mất mặt ném đại phát!

Chân Sảng nguyên bản thấy Lâm Hải định hướng mình đi tới, thời khắc trong lòng đang đắc ý, lại phát hiện Lâm Hải trong nháy mắt đã thoát khỏi, trong mắt nhất thời hiện lên một tia kinh ngạc.

“Ngươi tới làm cái gì?” Lâm Hải cau mày, lạnh lùng nói.

Mà Nguyên Anh của Đảo chủ, sau khi nhìn thấy Chân Sảng, nhất thời dâng lên một trận cuồng hỉ.

“Ái phi, cứu ta, cứu ta a!” Nguyên Anh của Đảo chủ như kẻ điên hướng phía Chân Sảng cầu khẩn nói.

“Đảo chủ!” Chân Sảng nhìn thấy hình thái Nguyên Anh của Đảo chủ, nhất thời kinh hô một tiếng.

“Là ta à, ái phi! Lâm Hải cùng ngươi là đồng hương, ngươi mau giúp ta van nài, để hắn tha cho ta đi!” Nguyên Anh của Đảo chủ than thở khóc lóc, đã đem Chân Sảng, xem như cây cỏ cứu mạng sau cùng!

Chân Sảng nhìn Nguyên Anh của Đảo chủ, trong mắt lóe lên một cái quang mang kinh hỉ rồi biến mất, sau đó điềm đạm đáng yêu nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải, có thể cho ta cái mặt mũi, tha cho phu quân của người ta đi hay không!”

Nguyên Anh của Đảo chủ thấy Chân Sảng, thật vì chính mình mà cầu tình, nhất thời vui mừng quá đỗi, một mặt gấp gáp nhìn sang Lâm Hải.

“Ở trước mặt ta, ngươi có cái mặt mũi gì có thể nói?” Lâm Hải cười lạnh, khinh thường nói nói.

Hắn cùng Chân Sảng tuy có quen biết, nhưng không có bất luận cái giao tình gì, ngược lại còn là cừu oán, Lâm Hải sao lại phải cho nàng ta mặt mũi.

Khuôn mặt Chân Sảng lập tức biến đổi, còn muốn nói điều gì, Lâm Hải lại quay đầu đi, nhìn sang Nguyên Anh của Đảo chủ đang có vẻ mặt tuyệt vọng.

“Hỏi ngươi một lần sau cùng, đến cùng có bảo vật, có thể trao đổi lại tính mệnh của ngươi hay không!”

Nguyên Anh của Đảo chủ mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, ánh mắt lấp loé không yên, cấp tốc suy tư, làm thế nào cũng không nghĩ ra, có thể có cái đồ vật gì, có thể trân quý hơn cả Nguyên Anh!

Lâm Hải thấy Nguyên Anh của Đảo chủ nửa ngày không nói lời nào, đột nhiên bắn ra sát cơ, lạnh lùng mở miệng.

“Đã không có, vậy thì chết đi!”

Lâm Hải vừa mới nói xong, nhất thời một đường uy áp mang tính hủy diệt buông xuống tại trên thân Nguyên Anh của Đảo chủ.

Nguyên Anh của Đảo chủ quá sợ hãi, không khỏi kinh hô một tiếng!

“Chờ một chút, có! Ta nghĩ ra!”

Bên bờ sinh tử, trong đầu Nguyên Anh của Đảo chủ lóe sáng linh quang, rốt cục nghĩ đến một vật!

Chương 1185: Băng Động Vạn Năm

“A?” Trên mặt Lâm Hải lộ ra vẻ tươi cười, liếc nhìn Nguyên Anh của Đảo chủ thật sâu một chút.

“Nói đi, là bảo vật gì? Nếu như không thể để cho ta hài lòng, ngươi sẽ không còn cơ hội nữa!”

Toàn thân Nguyên Anh của Đảo chủ run lên, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng cũng biết không còn cách nào khác, cắn răng một cái ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hải.

“Cổ xưa tương truyền, tại tòa ngoại đảo nào đó của Bồng Lai Tiên Đảo, có một bảo tàng thần bí, có được thì có thể hiệu lệnh thiên hạ, thế gian vi tôn, không biết ngươi đã từng nghe nói qua chưa?”

“Hiệu lệnh thiên hạ, thế gian vi tôn?” Lâm Hải nhất thời cảm thấy có chút buồn cười, trong đầu đột nhiên toát ra một câu lời kịch của Viên Thuật ở bên trong Tam Quốc Chí.

“Ngọc Tỷ nơi tay, thiên hạ ta có!”

“Mẹ nó, đừng nói với ta là loại hình đồ chơi như Ngọc Tỷ Truyền Quốc, ca ca cũng không hứng thú!” Đang chuẩn bị hỏi thăm cẩn thận, Lâm Hải lại đột nhiên phát hiện, Ngọc Thiên Trạch ở bên cạnh thân, trên mặt đột nhiên biến đổi.

“Ngọc cô nương, ngươi biết rõ cái bảo tàng này?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Biết rõ!” Ngọc Thiên Trạch gật gật đầu, mặt mang sắc mặt ngưng trọng.

“A?” Lâm Hải lông mày nhíu lại, không khỏi hướng phía Ngọc Thiên Trạch ném qua ánh mắt hỏi thăm, nhưng Ngọc Thiên Trạch lại ngậm miệng không nói, chỉ là sắc mặt đột nhiên trở nên có chút tái nhợt.

“Chẳng lẽ bên trong này, có gì đó cổ quái?” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy nghi hoặc, biểu lộ của Ngọc Thiên Trạch, hiển nhiên không quá bình thường.

“Ngươi nói tiếp!” Ánh mắt Lâm Hải lạnh lẽo, hướng phía Nguyên Anh của Đảo chủ lạnh lùng nói.

“Một lần ngẫu nhiên, ta tại một chỗ phát hiện ra một tấm Tàng Bảo Đồ tàn khuyết, ta hoài nghi tấm bản đồ bảo tàng này, tám chín phần mười có quan hệ cùng bảo tàng thần bí này!”

Nguyên Anh của Đảo chủ vừa nói xong, đột nhiên gấp gáp nhìn về phía Lâm Hải, tin tức này, đã là thứ sau cùng mà gã dựa vào, nếu như Lâm Hải bất vi sở động mà nói, vậy mình đoán chừng liền xong.

“Tàng Bảo Đồ tàn khuyết?” Lâm Hải sững sờ, không tự chủ được nghĩ tới ba bức tranh da dê mà bản thân thu thập được, trong lòng đột nhiên dâng lên một cái dự cảm mãnh liệt, cái Tàng Bảo Đồ tàn khuyết mà Nguyên Anh của Đảo chủ nói, sẽ không phải là cùng một khối này đi!

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải bùng lên tinh quang, có chút kích động, nếu thật là trùng hợp như thế mà nói, cái kia ngược lại là chuyện tốt cực lớn!

“Cái Tàng Bảo Đồ tàn khuyết kia, là làm bằng vật liệu gì, ngươi có biết không?.” Lâm Hải vội vã hỏi thăm!

“Một bức tranh da dê!”

“Chuyện này là thật!” Lâm Hải lập tức đứng lên, đồng tử nhanh chóng co lại!

Nguyên Anh của Đảo chủ bị phản ứng của Lâm Hải, là cho giật mình, bản năng hướng phía sau lưng lui hai bước, một mặt hoảng sợ gật gật đầu.

“Câu câu là thật, tuyệt không dám giấu diếm!”

Lâm Hải sững sờ một lát, lại chậm rãi ngồi xuống, nhìn Nguyên Anh của Đảo chủ cười lạnh.

“Nếu ngươi biết rõ chỗ tồn tại của cái Tàng Bảo Đồ này, vì sao không đem nó mang tới?”

“Bởi vì, chỗ của Tàng Bảo Đồ, bằng vào thực lực của ta, vô pháp đến được!”

“A?” Đôi mày của Lâm Hải hơi hơi nhíu lại, Đảo chủ này thế nhưng là đại năng Nguyên Anh có ngàn năm đạo hạnh, địa phương mà liền cả gã đều không thể đến được, lường trước nhất định là hung hiểm vạn phần!

“Nơi đó là ở đâu?”

“Liền ở trong Băng Động Vạn Năm cách thành đông của thành trung tâm tám trăm dặm!”

“Cách thành đông của thành trung tâm tám trăm dặm.” Lâm Hải trầm tư một lát, sau đó gật gật đầu, trong mắt lóe lên một tia tinh quang!

“Phía trước dẫn đường!”

Nguyên Anh của Đảo chủ nghe được đại hỉ, bất quá lại không có khởi hành, mà chính là một mặt gấp gáp hỏi.

“Cái tin tức này, có thể đổi lấy tánh mạng của ta hay không?”

“Nếu là thật, như vậy chúc mừng ngươi, mạng của ngươi, đã được bảo trụ!”

“Tuyệt đối là thật! Ta cái này dẫn đường!” Nguyên Anh của Đảo chủ lập tức kích động hỏng, quay đầu xong liền đi ra ngoài, Lâm Hải nhẹ nhàng đi qua, theo sát phía sau!

“Ngươi thực sự tin tưởng lời nói của gã?”

Trên đường, Lãnh Nguyệt Như tụ chân khí thành một sợi tơ, truyền vào trong tai Lâm Hải.

“Thà rằng tin là có!”

Lâm Hải nhàn nhạt đáp nói, bức tranh da dê tàn khuyết kia, hết thảy có bốn khối, Lâm Hải đã tề tụ được ba khối, còn thiếu một khối, hắn không muốn bỏ qua bất luận cái khả năng gì.

Chỉ là Ngọc Thiên Trạch ở bên cạnh, sắc mặt trầm thấp, một bộ dáng không quan tâm, lại là để Lâm Hải trăm điều khó hiểu, không biết vì cái gì, sau khi nghe được tin tức về bảo tàng thần bí, Ngọc Thiên Trạch liền trở nên tâm sự nặng nề.

Nhìn bọn người Lâm Hải nhanh nhanh rời đi, gương mặt mê hoặc của Chân Sảng, dần dần lạnh xuống, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang, như có điều suy nghĩ.

Ra khỏi phủ Đảo chủ, bọn người Lâm Hải nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng, Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, vỗ cánh mà lên, bay lượn trên tầng trời thấp, như là một đạo thiểm điện, trong nháy mắt đã biến mất ở chân trời!

Khoảng cách tám trăm dặm, thoáng qua mà tới, tại dưới sự dẫn dắt của Nguyên Anh của Đảo chủ, Tiểu Hồng rất nhanh liền đứng ở trước mặt một ngọn núi lớn bị băng tuyết bao trùm!

“Băng Hàn Chi Khí thật đáng sợ!”

Nhìn Băng Hàn Chi Khí màu trắng phiêu đãng trong không khí, đem cả vùng không gian cơ hồ cũng đóng băng lại, Lãnh Nguyệt Như giật mình một trận, nhịn không được mở miệng nói.

Mà toàn thân Lâm Hải thì là giật mình một cái, bỗng cảm giác được hàn khí nhập thể, huyết dịch cơ hồ cũng bị đông cứng, đình chỉ lưu động, vội vàng rung động chân khí, ngăn cản hàn khí ăn mòn.

“Nhìn thấy cái sơn động cực lớn này hay không ?” Bên ngoài thân Nguyên Anh của Đảo chủ, hiện ra quang mang màu trắng nhàn nhạt, hướng ngay phía trước nhất chỉ.

“Này, chính là cửa vào của Băng Động Vạn Năm!”

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, từ cách xa liền cảm giác được, trong động băng này đang không ngừng phiêu đãng ra băng hàn thấu xương, nếu người bình thường mà đến tận đây, Lâm Hải không chút nghi ngờ, sẽ bị trực tiếp đông lạnh thành một khối băng điêu!

Lâm Hải hít sâu một hơi, lồng ánh sáng chân khí bên ngoài thân, lần nữa nồng hậu dày đặc thêm mấy phần.

“Vào xem!”

Nói xong, Lâm Hải cất bước, dẫn đầu hướng phía cửa vào của Băng Động Vạn Năm mà đi.

Ông!

Vừa đi ra xa mấy bước, thân thể Lâm Hải đột nhiên run lên, mí mắt cuồng loạn một trận, kinh hãi phát hiện, lồng ánh sáng chân khí bên ngoài thân, vậy mà bị Băng Hàn Chi Khí ở ngoại giới, bắt đầu đè ép vặn vẹo.

“Cái Băng Hàn Chi Khí này, đáng sợ như thế!”

“Càng đến gần Băng Động, Băng Hàn Chi Khí sẽ càng mạnh, sau khi tiến vào Băng Động, Băng Hàn Chi Khí sẽ càng thêm nồng đậm, bên trong này là gấp trăm lần, có thể trực tiếp đóng băng linh hồn của người!”

Nguyên Anh của Đảo chủ, đột nhiên ở một bên mở miệng, sau đó ánh mắt lộ ra một tia kiêng kị thật sâu!

“Tàng Bảo Đồ tàn khuyết kia, liền tại chỗ trăm mét dưới mặt đất của Băng Động Vạn Năm, ta lần trước đến, đem hết khả năng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đến chỗ năm mươi mét, không còn dám đi về thêm một bước, cuối cùng không công mà lui!”

“Các ngươi ở lại bên trong đây, ta đi vào đem Tàng Bảo Đồ lấy ra!”

Lãnh Nguyệt Như nghe Nguyên Anh của Đảo chủ giới thiệu xong, đột nhiên mở miệng, lạnh lùng nói nói.

“Không, ta và ngươi đi vào chung!” Lâm Hải nói vừa xong, lồng ánh sáng chân khí bên ngoài thân, đột nhiên biến thành màu hỏa hồng, nhiệt độ không khí xung quanh nhất thời trở nên ấm áp.

“Ta có Hỏa Chi Đạo hộ thể, có thể chống cự Băng Hàn Chi Khí xâm lấn!”

Nói xong, Lâm Hải quay đầu nhìn về phía Ngọc Thiên Trạch.

“Ngọc cô nương, ngươi ở lại đây đi!”

“Tốt!” Ngọc Thiên Trạch gật gật đầu, cũng không thể hiện, thống khoái đáp ứng.

Chỉ là đứng tại chỗ này, Băng Hàn Chi Khí bên ngoài cũng đã để cho nàng cực độ khó chịu, nếu là tiến vào cái Băng Động Vạn Năm này, chỉ sợ trong phút chốc liền sẽ bị đông cứng, cùng dạng này, không bằng thành thành thật thật đứng chờ tại bên ngoài đi!

“Lâm Hải, giờ phút này thân thể ta bị hủy, Nguyên Anh Chi Thể vô pháp chống lại Băng Hàn Chi Khí, sợ là cũng không thể đi vào cùng các ngươi.” Nguyên Anh của Đảo chủ, đột nhiên ở một bên mở miệng, mang theo một tia tâm thần bất định.

Lâm Hải sững sờ một chút, sau đó đột nhiên đem Nguyên Anh của Đảo chủ bắt lấy, bàn tay đặt tại chỗ huyệt Thái Dương của gã.

“Lâm Hải, đừng giết ta! Ta nói chính là tình hình thực tế, chỉ cần lại hướng về trước thêm mấy bước, chỉ sợ ta liền sẽ chết!” Nguyên Anh của Đảo chủ lớn tiếng kinh hô, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Ông!

Một cỗ lực hút cường đại, rơi vào trên thân Nguyên Anh của Đảo chủ, sắc mặt Nguyên Anh của Đảo chủ hoàn toàn thay đổi, vừa muốn giãy dụa, thanh âm nhàn nhạt của Lâm Hải liền vang lên.

“Không nên phản kháng, ta không giết ngươi!”

Nguyên Anh của Đảo chủ sững sờ, đình chỉ giãy dụa theo bản năng, thân thể đột nhiên vặn vẹo một trận, trong nháy mắt đã đi vào một mảnh không gian lạ lẫm kỳ dị!

Ông!

Còn chưa chờ hiểu được chuyện gì đã xảy ra, Nguyên Anh của Đảo chủ lại một lần trở lại trước mặt Lâm Hải, Lâm Hải buông lỏng tay, đem gã buông ra, trên mặt lộ ra một tia tà tiếu.

“Ngươi, đã làm cái gì đối với ta?” Nguyên Anh của Đảo chủ hoảng sợ thét lên, gã đột nhiên có loại cảm giác đáng sợ, Lâm Hải chỉ cần có một cái ý niệm trong đầu, liền có thể đòi mạng gã!

“Không muốn chết cũng đừng giở trò gian, trung thực chờ ở chỗ này đi!”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp quay người, cùng Lãnh Nguyệt Như sóng vai hướng phía Băng Động mà đi đến, chỉ còn lại có Nguyên Anh của Đảo chủ, hoảng sợ nhìn theo bóng lưng của Lâm Hải, sắc mặt như tro tàn!

Chương 1186: Có ta ở đây, các ngươi từ nay sẽ không cô độc nữa!

“Ngươi thế nào?”

Ở lối vào của Băng Động Vạn Năm, Lãnh Nguyệt Như bị một đoàn sương đen bao vây hết, hướng phía Lâm Hải hỏi, mang theo một tia lo lắng.

“Vấn đề không lớn!” Lâm Hải hít sâu một hơi, toàn thân lóe ra quang diễm màu hỏa hồng, nhiệt độ cao nóng rực đem Băng Hàn Chi Khí xâm nhập tới, thiêu đốt tư tư rung động, hóa thành khói sương mà không ngừng bốc lên.

Cái này cùng nhau đi tới, tiêu hao gần ba thành chân khí của Lâm Hải, lối vào Băng Động, băng hàn thấu xương càng làm cho Hỏa Nguyên Tố quanh thân Lâm Hải, đều có chút táo bạo đứng lên, nhưng còn không đến mức để Lâm Hải lùi bước!

“Nguyệt Như cô nương, chúng ta đi vào!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên ánh mắt kiên định, sau đó cất bước bước đi vào Băng Động.

Ông!

Mới vừa vào cửa, thân thể Lâm Hải chấn động mạnh một cái, cực độ băng hàn này, trong nháy mắt đã đột phá phong tỏa của Hỏa Nguyên Tố, một cỗ băng lãnh hàn khí, giống như cái dùi, xâm nhập vào trong người Lâm Hải!

Sắc mặt Lâm Hải bỗng nhiên biến đổi, bên ngoài thân trong nháy mắt đã che kín băng sương, huyết dịch khắp người cũng đình chỉ lưu động, thậm chí ngay cả tư tưởng đều cơ hồ bị đóng băng!

“Hát!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, sau đó một đám lửa, từ trong người bay lên, trong nháy mắt đem băng hàn nhập thể thôn phệ, băng sương bên ngoài thân càng là trực tiếp bốc hơi hòa tan!

“Hừ!”

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới rên lên một tiếng, khóe miệng tích tích tràn ra máu tươi, khuôn mặt trở nên lại xanh lại tím, trong mắt lóe lên kinh hãi thật sâu.

“Không có sao chứ?” Thanh âm lo lắng của Lãnh Nguyệt Như, vang lên lần nữa, sương mù màu đen bên ngoài thân, càng thêm nồng đậm, cơ hồ khiến người không nhìn thấy thân ảnh của nàng.

“Không có gì đáng ngại, chỉ là không nghĩ tới Băng Hàn Chi Khí trong này, so với tưởng tượng còn đáng sợ hơn nhiều!” Lâm Hải hơi hơi thở hổn hển, lắc đầu, trong giọng nói mang theo một chút sợ hãi.

Lúc vừa mới nơi này, Lâm Hải bị đông cứng đến cơ hồ ngạt thở, nếu không phải chân khí trong cơ thể tự động thiêu đốt, hóa thành vô số Hỏa Nguyên Tố, đem Băng Hàn Chi Khí xâm nhập phút chốc phá hủy, chỉ sợ chính mình phải trả giá đắt!

"Ngươi mới sơ ngộ Hỏa Chi Đạo, mặc dù có lực tương tác siêu cực phẩm, nhưng ở phương diện vận dụng cùng chưởng khống, còn có điều khiếm khuyết." Lãnh Nguyệt Như ở một bên, nhàn nhạt mở miệng.

"Chờ ngươi có thể hoàn toàn câu thông cùng Hỏa Nguyên Tố, đạt tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, ngươi chính là Hỏa, Hỏa chính là ngươi, khi đó liền sẽ không sợ cái Băng Hàn Chi Lực này, nhưng để đạt đến một bước này, cho dù ngươi có thiên phú trác tuyệt, cũng không phải công phu một sớm một chiều!"

"Ngươi lấy năm trăm năm đạo hạnh, chỉ là Kim Đan thân thể, có thể vào Băng Động này đã rất lợi hại rồi, trước mắt ngươi còn cần chú ý cẩn thận, có thể khiến cho càng nhiều Hỏa Nguyên Tố vì ngươi sở dụng, mới có thể bảo đảm ngươi chu toàn!"

"Tốt, ta biết rõ!" Lâm Hải gật gật đầu, tâm thần đắm chìm, toàn lực cảm thụ Hỏa Nguyên Tố, khống chế Hỏa Nguyên Tố không ngừng vây tụ xung quanh chính mình, cũng không tiếp tục cho Băng Hàn Chi Khí có một tia cơ hội thừa dịp!

Trong động băng, có bậc thang dài dằng dặc, tất cả đều bị hàn băng cứng rắn sáng ngời bao trùm, trên đỉnh đầu, vô số băng trùy cực lớn lóe ra hàn quang, giống như đạo đạo lợi kiếm, cho người ta một loại áp bách cực kỳ sắc bén.

"Cái bậc thang trong Băng Động này, lại giống như là do người chế tạo, ai có thể có thần thông này?" Lâm Hải một bên chậm chạp cẩn thận dọc theo bậc thang hàn băng mà xuống, một bên chấn kinh mà mở miệng.

Biểu lộ của Lãnh Nguyệt Như lại hết sức trấn định, trong đôi mắt đẹp linh quang thiểm động, ngữ khí bình thản như nước.

“Đại Thần Thông giả, Di Sơn Đảo Hải, Khai Thiên Liệt Địa, không gì không làm được, kiến tạo bậc thang tại trong cái Băng Động Vạn Năm này, cũng không có cái gì hiếm lạ!”

“Dạng Đại Thần Thông giả này, chỉ sợ cảnh giới của bản thân, so với Nguyên Anh cao hơn đi? Không biết tu vi phải đạt tới loại tình trạng nào, mới có thể có thần thông này?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

Ngữ khí của Lãnh Nguyệt Như ngừng một hồi, trong mắt lóe lên một vệt sáng, khẽ nhả hai chữ.

“Địa Tiên!”

“Địa Tiên?!” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, chậm rãi gật gật đầu.

Bây giờ Lâm Hải chỉ là Kim Đan Nhân Tiên, cường giả mạnh nhất mà hắn tiếp xúc đến, cũng bất quá là dạng đại năng Nguyên Anh đạo hạnh cao thâm như Lãnh Nguyệt Như này, về phần Địa Tiên, thì cách hắn có chút quá xa, xa tới bên trong não hải liền cả một cái mơ hồ nhận biết, cũng đều không có!

Hai người vừa nói chuyện, vừa gian nan đi xuống hướng phía dưới, mỗi lần được một mét, Băng Hàn Chi Khí liền lạnh thấu xương thêm mấy phần, càng cần tiêu hao thêm chân khí đến ứng đối, mà theo càng đi càng sâu, Hỏa Nguyên Tố bên trong, rõ ràng đã giảm bớt lại.

Sau khi hướng phía dưới đi hơn ba mươi mét, chân khí trong cơ thể Lâm Hải, bởi vì không ngừng ngưng tụ Hỏa Nguyên Tố, đã tiêu hao rất lớn, chỉ còn lại có khoảng chừng một thành, hắn bất đắc dĩ phải lấy ra một khỏa đan dược bổ sung chân khí, đưa vào bên trong miệng.

“Có cần một khỏa không?”

“Không cần, với sở ngộ của ta mà nói, tính thuần âm lạnh, tiêu hao không lớn!” Lãnh Nguyệt Như lắc đầu cự tuyệt nói.

Lâm Hải khôi phục một lát, hít sâu một hơi, lần nữa hướng phía dưới đi tới.

Lần này, chỉ đi ra mười mấy mét, đến địa phương khoảng chừng năm mươi mét, Lâm Hải không thể không lần nữa dừng lại, sau khi lại nuốt vào một viên thuốc, đôi mày của hắn nhăn lại thật sâu!

“Ta chỉ sợ vô pháp tiếp tục đi xuống nữa!” Lâm Hải lộ ra một nụ cười khổ.

Lâm Hải có thể cảm giác được rõ ràng, Hỏa Nguyên Tố ở phía dưới, đã bắt đầu càng thêm thưa thớt, hỏa diễm bên ngoài thân thể của chính mình, đã đến giới hạn, nếu lại tiếp tục đi về phía trước một bước, chỉ sợ đều sẽ bị Băng Hàn Chi Khí mãnh liệt này, nuốt hết trong nháy mắt.

“Có thể đi đến cái chỗ này, đã đủ đảm đương rồi, người Đảo chủ kia, cũng bất quá chỉ đến một bước này!” Lãnh Nguyệt Như an ủi Lâm Hải một câu, sau đó hướng phía dưới liếc mắt một cái.

“Ngươi ở chỗ này chờ ta, ta tiếp tục đi, nhìn có thể đến chỗ trăm mét hay không!”

“Tốt, vậy ngươi cẩn thận, không nên miễn cưỡng!” Lâm Hải dặn dò một câu, Lãnh Nguyệt Như gật gật đầu, tại bên trong sương đen bao khỏa, tiếp tục chậm chạp đi về phía trước.

“Hy vọng có thể thành công đi!” Nhìn Lãnh Nguyệt Như di động cực kỳ chậm chạp, Lâm Hải thở phào một hơi, sau đó hai mắt khép hờ, tâm thần hoàn toàn đắm chìm, toàn lực câu thông với Hỏa Nguyên Tố hơi ít ỏi, tiến hành đối kháng cùng Băng Hàn Chi Khí đang tàn phá bừa bãi.

Không biết qua bao lâu, ý thức của Lâm Hải lâm vào trong bóng tối, điểm sáng màu đỏ nhảy lên đầy trời, đem hắn gắt gao bao bọc lại ở trung ương, giống như dũng sĩ trung thành, thủ hộ đến giọt nước không lọt.

“Đó là Hỏa Nguyên Tố!”

Lâm Hải đối với ánh sáng màu hỏa hồng này, tuyệt không lạ lẫm, giữa hắn cùng bọn chúng, có tâm hồn câu thông, có thể rõ ràng cảm thấy, những Hỏa Nguyên Tố này đang nôn nóng cùng bất an.

Mà tại xung quanh Hỏa Nguyên Tố, còn có vô số điểm sáng màu trắng, mang theo khí lạnh âm tức vô cùng, đang điên cuồng đem Hỏa Nguyên Tố vây quanh thôn phệ, không kiêng nể gì cả!

“Băng Nguyên Tố!”

Trong ý thức của Lâm Hải, lập tức phân biệt ra những điểm sáng màu trắng này.

Ông!

Cùng một thời gian, Băng Nguyên Tố đầy trời kia, đột nhiên run rẩy một trận, vậy mà đình chỉ công kích đối với Hỏa Nguyên Tố, yên tĩnh phiêu phù ở giữa không trung.

Lâm Hải sững sờ, sau đó kinh ngạc phát hiện, bên trong nội tâm của hắn, tựa hồ cùng những Băng Nguyên Tố này, sinh ra một tia liên hệ cực kỳ vi diệu.

“Ta, có thể cảm giác được, chúng nó cao ngạo cùng lạnh lùng!”

“Nhưng phía dưới cái bề ngoài lạnh lùng này, lại tràn ngập cô độc, nội tâm của chúng nó kì thực nóng bỏng, khát vọng quan tâm!”

Nội tâm Lâm Hải như sóng cuộn biển gầm, nhìn Băng Nguyên

Tố đầy trời kia, như là nhìn một cái nữ tử băng sơn dùng bề ngoài băng lãnh để ẩn tàng nội tâm chân thực của mình, loại cực độ cô độc cùng khát vọng yêu mến kia, để sắc mặt Lâm Hải cũng không khỏi thay đổi!

Kìm lòng không được, Lâm Hải chậm rãi duỗi hai tay ra, mở ra ôm ấp của chính mình!

“Tới đi, ta hiểu các ngươi!”

“Chúng ta sẽ thành đồng bọn cùng bằng hữu tốt nhất!”

Tựa hồ nghe hiểu lời nói của Lâm Hải, những Băng Nguyên Tố này, đột nhiên bắt đầu lộn xộn, mà Hỏa Nguyên Tố theo lúc Lâm Hải vung tay lên, nhất thời tách ra, dần hiện ra một còn đường.

“Có ta ở đây, các ngươi từ nay sẽ không cô độc nữa!”

Lâm Hải vừa nói lời này ra khỏi miệng, Băng Nguyên Tố đầy trời, đột nhiên kịch liệt rung động, Lâm Hải rõ ràng cảm thấy, nội tâm của chúng nó bắt đầu kích động, bắt đầu hưng phấn, sau cùng vậy mà giống như là Hỏa Nguyên Tố, vui sướng như một đứa bé!

Ông!

Sau một khắc, Băng Nguyên Tố đầy trời, đột nhiên hội tụ thành một dòng chảy, trong nháy mắt vọt tới trước người Lâm Hải, đem hắn bao quanh vây vào giữa, vui sướng nhảy lên!

Cùng một thời gian, ý thức của Lâm Hải đột nhiên tỉnh dậy, hai mắt thông suốt mở ra, lại có Băng Phong đang nhấp nháy, kỳ hàn triệt cốt!

Chương 1187: Băng Chi Đạo

Chỗ sâu chín mươi mét trong Băng Động Vạn Năm, một đoàn sương mù màu đen nồng đậm, như là nước sôi sôi trào, điên cuồng nhấp nhô, đem Băng Hàn Chi Khí áp bách mà đến, gắt gao chống cự tại bên ngoài!

Bên trong sương đen, khuôn mặt vốn là lạnh lùng của Lãnh Nguyệt Như, giờ phút này lại càng thêm băng lãnh, giống như khoác lên một tầng sương lạnh, nhìn chỗ mười mét phía dưới, trên bàn băng đó có đặt một bức tranh da dê, trong mắt lóe lên không cam lòng thật sâu!

“Mười mét, còn kém mười mét!”

“Nếu cảnh giới không có rơi xuống, lại làm sao đến mức dừng bước tại chỗ này!”

Lãnh Nguyệt Như ảo não, không cam lòng, nhưng, lại là một tia áy náy đối với Lâm Hải!

Nhưng Lãnh Nguyệt Như không phải người xúc động, nàng rõ ràng biết rõ, lấy tu vi trước mắt của nàng, có thể đi đến chỗ sâu chín mươi mét, đã là bốc lên phong hiểm cực lớn, cũng đạt tới chịu đựng cực hạn của nàng.

Chỉ cần lại hướng về phía trước đi thêm một bước, nàng lập tức sẽbị cái Băng Hàn Chi Khí lạnh tận xương tủy này, đông cứng trong nháy mắt!

“Ai, có lẽ là cơ duyên chưa tới đi!” Lãnh Nguyệt Như thở dài, chỉ có thể từ bỏ.

Đang xoay người chuẩn bị rời đi, thân thể Lãnh Nguyệt Như mạnh mẽ cương, ánh mắt lộ ra thần sắc chấn kinh thật sâu!

Chỉ thấy được trên bậc thang, một thân ảnh, đang dạo bước mà đến, nhẹ nhàng tiêu sái, nhàn nhã giống như đi bộ!

Mà Băng Hàn Chi Khí cơ hồ nồng như thực chất này, vậy mà chủ động hướng về hai bên né tránh, trong nháy mắt đã xuất hiện một con đường rộng lớn!

“Nguyệt Như cô nương!”

Thẳng đến khi thanh âm của Lâm Hải vang lên tại bên tai, Lãnh Nguyệt Như mới như ở trong mộng tỉnh lại, từ trong lúc khiếp sợ trước đó kịp phản ứng, nhìn Lâm Hải mà đờ ra một lúc.

“Ách... Ngươi không sao chứ?”

Lãnh Nguyệt Như đối với tra hỏi của Lâm Hải, làm như không nghe thấy, qua hơn nửa ngày, mới nhìn Băng Hàn Chi Khí đã bị bài xích ra đến hơn một trượng, chấn kinh nhất chỉ.

“Ngươi ngộ ra Băng Chi Đạo?”

“Ha ha, may mắn!” Lâm Hải cười nói, chưởng khống Băng Nguyên Tố, đơn thuần là ngoài ý muốn, hắn cũng không nghĩ tới.

“Thời gian ngắn như vậy, ngươi vậy mà ngộ ra loại đạo thứ hai, còn là cùng đạo tương khắc với loại đạo thứ nhất Hỏa Chi Đạo!”

“Cái này quá bất khả tư nghị, thật quá bất khả tư nghị!”

Lãnh Nguyệt Như kinh hãi lắc đầu, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng căn bản cũng không dám tin tưởng!

“Đúng!” Lãnh Nguyệt Như chợt nhớ tới một chuyện, gấp gáp nhìn Lâm Hải, “Lực tương tác của ngươi đối với Băng Nguyên Tố, đạt tới trình độ nào?”

“Cái này, nói như thế nào đây.” Lâm Hải gãi gãi đầu, “Cùng Hỏa Nguyên Tố không kém bao nhiêu đâu.”

“Cái gì!” Mặt mũi Lãnh Nguyệt Như tràn đầy chấn kinh, cái cằm kém chút rơi xuống.

“Ngươi có ý tứ là, lực tương tác của ngươi đối với Băng Nguyên Tố, cũng là siêu cực phẩm.”

“Đại khái là vậy!” Lâm Hải gật gật đầu, nếu như dựa theo khác biệt giữa các cấp thiên phú mà trước đó Lãnh Nguyệt Như đã miêu tả cho hắn nghe, như vậy Lâm Hải có thể khẳng định, lực tương tác của hắn đối với Băng Nguyên Tố, vẫn đạt tới siêu cực phẩm!

“Yêu nghiệt, ngươi tuyệt đối là yêu nghiệt!” Dù tính cách của Lãnh Nguyệt Như có lạnh lùng, cũng đều có chút không thể bình tĩnh!

“Ai, có thể là bởi vì, ta quá đẹp trai đi.” Lâm Hải một mặt u buồn thở dài, bày ra cái tạo hình trang bức.

“Lâm Hải, ngươi là song cấp siêu cực phẩm, chuyện này nhất định phải giữ bí mật, không phải vạn bất đắc dĩ, quyết không thể để người biết được, ngươi căn bản không biết, điều này có ý vị gì!” Lãnh Nguyệt Như không phản ứng tới Lâm Hải trang bức, ngược lại vô cùng ngưng trọng dặn dò nói.

“Yên tâm, ta nhiều nhất, chỉ biểu hiện ra thiên phú cực phẩm!” Nói tới chính sự, Lâm Hải cũng khôi phục bộ dáng nghiêm túc, gật gật đầu.

“Đúng, phát hiện Tàng Bảo Đồ không ?” Lâm Hải đột nhiên hỏi nói.

Lãnh Nguyệt Như nghiêng thân thể sang một bên, hướng phía dưới nhất chỉ.

“Ngay tại bên trong này, thế nhưng là ta lại không thể đi xuống!”

Lâm Hải lần theo ngón tay của Lãnh Nguyệt Như chỉ nhìn lại, chỉ nhìn một chút, nhất thời tinh quang bùng lên, mặt lộ vẻ vẻ hưng phấn!

“Ha ha, quả nhiên là nó!”

Chỉ thấy trên bàn băng phía dưới, là một khối bức tranh da dê lớn chừng bàn tay, cùng ba khối mà mình đã đạt được này, độc nhất vô nhị!

“Nguyệt Như cô nương, chờ ta một lát, ta qua đem nó mang tới!”

Lâm Hải nói xong, lập tức hướng phía dưới đi đến, Băng Hàn Chi Khí phía trước, trong nháy mắt đã hướng phía hai bên tách ra, nhường ra một con đường rộng lớn cho Lâm Hải.

Lâm Hải không phí một chút sức lực, liền đến gần bức tranh da dê, đưa tay nắm nó vào trong tay!

Leng keng!

Tiếng của tin tức nhắc nhở, lập tức vang lên!

Chúc mừng ngươi, đạt được một khối bức tranh da dê!

Bức tranh da dê: Tàng Bảo Đồ tàn khuyết. (4/ 4)

“Lấy đủ!”

Nhìn tin tức trong đầu, phía sau chữ Tàng Bảo Đồ (4 /4), đã không còn lo lắng!

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, đã thu thập hoàn tất Tàng Bảo Đồ tàn khuyết, có muốn hợp thành hay không?

“Hợp thành!” Lâm Hải thông qua ý niệm, ra mệnh lệnh!

Leng keng!

Tàng Bảo Đồ hợp thành hoàn tất!

Leng keng!

Ngươi thu hoạch được một khối Tàng Bảo Đồ, mời xem xét tại trong túi càn khôn!

Theo tiếng của tin tức nhắc nhở vang lên, bức tranh da dê trong tay Lâm Hải chậm rãi biến mất.

“Cái Băng Động Vạn Năm này, đến thật sự là có giá trị!”

“Ừm?” Vừa mới chuẩn bị trở về, Lâm Hải lại kinh ngạc phát hiện, xuống chút nữa, tựa hồ còn có một đoạn đường rất dài, liếc một chút nhìn không thấy bờ!

“Bên trong cái Băng Động Vạn Năm này, tuyệt đối không thể chỉ có một tấm Tàng Bảo Đồ tàn khuyết đi.”

“Đi xuống xem một chút!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên cất bước, chuẩn bị tiếp tục hướng xuống dưới thăm dò!

Ông!

Thế nhưng là chân của Lâm Hải, vừa mới vượt qua cái bàn băng kia, mới đi về phía trước một bước, đột nhiên một đường Băng Hàn Chi Khí cơ hồ đem hắn đông cứng, trong nháy mắt đã đập vào mặt.

“Ta qua!”

Lâm Hải giật nảy cả mình, máu trong cơ thể cơ hồ cũng đình chỉ lưu động, toàn thân trong nháy mắt bị Băng Sương che kín, băng mang kỳ hàn triệt cốt, chui vào kinh mạch, hướng phía toàn thân xuyên thấu mà đi!

“Hỏa đến!”

Lâm Hải vội vã đem cước bộ rút về, đồng thời trong miệng hét lớn một tiếng, trong người trong nháy mắt bốc lên hỏa diễm, đem cái băng mang xâm nhập này vây quanh, sau một lát đã hòa tan làm vô hình!

“Ai u mẹ ta nha!” Đến tận đây, Lâm Hải mới đánh một cái rùng mình thật sâu, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi!

Ngay tại vừa rồi, trong nháy mắt băng mang nhập thể, Lâm Hải vậy mà cảm giác được rõ ràng, linh hồn của chính mình đang run rẩy!

Nếu như bước thêm một bước, hoặc là mình xuống nhiều một chút nữa, chỉ sợ mạng nhỏ liền giao lại tại bên trong này!

“Ta không phải đã lĩnh ngộ Băng Chi Đạo sao? Nhưng đây là có chuyện gì?” Kinh hãi qua đi, trong lòng Lâm Hải dâng lên không hiểu thật sâu.

“Băng đến!”

Mang theo nghi hoặc thật sâu, Lâm Hải vươn cánh tay, quát nhẹ một tiếng.

Trong nháy mắt, Băng Nguyên Tố đầy trời, vui sướng toát ra xuất hiện tại trên lòng bàn tay Lâm Hải, trong nháy mắt ngưng kết thành một cái băng trùy cực lớn, lạnh lóng lánh, giống như lợi kiếm!

“Không có vấn đề a.” Lâm Hải đem băng trùy ném ra ngoài, càng phát ra kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải phát hiện là lạ ở chỗ nào!

Băng trùy vừa mới ngưng tụ, giống như tất cả đều là Băng

Nguyên Tố từ chỗ bàn băng đi lên, mà dưới bàn băng, tựa hồ không có một khỏa Băng Nguyên Tố nào bay tới!

“Chẳng lẽ, phía dưới bàn băng, Băng Nguyên Tố ngoài trăm thước kia, cũng không bị ta khống chế.”

Lâm Hải cảm thấy một trận kinh ngạc, vì nghiệm chứng một phen, còn đặc biệt thi triển đạo hạnh, khống chế Băng Hàn Chi Khí phía dưới bàn băng, hướng về phía chính mình bay tới!

Thế nhưng sau mấy lần thử, Lâm Hải chấn kinh phát hiện, Băng Hàn Chi Khí phía dưới này, vậy mà không có một tia phản ứng!

“Quả là thế!” Lâm Hải một mặt mộng bức!

“Vẫn là chờ, đi hỏi Nguyệt Như cô nương một chút vậy!”

Đã không cách nào lại đi xuống nữa, Lâm Hải đành phải theo đường cũ trở về, cùng Lãnh Nguyệt Như ra khỏi Băng Động Vạn Năm!

“Lâm Hải!”

Thấy Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như đi ra, Ngọc Thiên Trạch nhất thời kinh hỉ la lên một tiếng, tâm treo cao cuối cùng đã buông xuống.

“Thế nào, Tàng Bảo Đồ vào vào tay hay không?” Nguyên Anh của Đảo chủ, cũng ở một bên gấp gáp hỏi.

“Ừm, đã tới tay!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Ai nha, vị tiền bối này, thật là đến tay, tại hạ bội phục!” Nguyên Anh của Đảo chủ hướng phía Lãnh Nguyệt Như, ném qua ánh mắt khâm phục, gã thấy, Tàng Bảo Đồ vào tay, tự nhiên là công lao của Lãnh Nguyệt Như!

“Nếu Tàng Bảo Đồ đã được đến tay, nói rõ ta cũng không lừa gạt các vị, sự tình làm ra trước đó, là ta nhất thời hồ đồ, không biết các vị, có thể tha cho ta một mệnh hay không?”

Nguyên Anh của Đảo chủ vừa mới dứt lời, đột nhiên sắc mặt hoàn toàn thay đổi, trong nháy mắt đã bị khói đen che phủ!

Chương 1188: Bí mật động trời!

“Lâm Hải, ngươi đã đáp ứng không giết ta!” Sắc mặt Nguyên Anh của Đảo chủ biến đổi lớn, hoảng sợ rống lên!

“Nguyệt Như cô nương, chậm đã!” Lâm Hải cũng là cả kinh, không nghĩ tới Lãnh Nguyệt Như nói động thủ liền động thủ, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Lãnh Nguyệt Như quay đầu, liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó để sương đen quấn quanh lấy Nguyên Anh của Đảo chủ, bay đến trước mặt Lâm Hải.

“Ngươi đem cái Nguyên Anh này luyện hóa, có thể nhất cử đột phá đến Kim Đan hậu kỳ!”

Nguyên Anh của Đảo chủ nghe xong, dọa đến vãi cả linh hồn, mặt mũi tràn đầy sợ hãi nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, ngươi cũng không thể nói không giữ lời a!”

Lâm Hải nhìn Nguyên Anh của Đảo chủ, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Yên tâm, Lâm Hải ta nói là làm!” Nói xong, Lâm Hải đem đầu chuyển hướng Lãnh Nguyệt Như.

“Nguyệt Như cô nương, thả gã đi!”

Đôi mắt đẹp của Lãnh Nguyệt Như chớp động, hiện lên một tia kinh ngạc, giật mình một chút mới nhàn nhạt mở miệng.

“Tốt!”

Sau đó sương đen biến mất, Nguyên Anh của Đảo chủ trong nháy mắt đã khôi phục tự do, lấy tốc độ cực nhanh, kéo dài khoảng cách cùng Lãnh Nguyệt Như, trong lòng phanh phanh trực nhảy, mang theo nghĩ mà sợ do sống sót sau tai nạn!

“Về thành đi!”

Lâm Hải nói một tiếng, mọi người nhảy lên lưng Tiểu Hồng, Nguyên Anh của Đảo chủ vội bám theo sát Lâm Hải, sợ Lãnh Nguyệt Như lại đột nhiên xuống tay với gã.

Tiểu Hồng phát ra một tiếng ưng kêu, vỗ cánh bay lên, quang mang màu vàng kim vạch phá bầu trời, thời gian qua một lát liền trở lại thành trung tâm, tiến vào phủ Đảo chủ!

“Các ngươi đã trở về.” Bọn người Lâm Hải vừa tiến đến, Chân Sảng lắc nhẹ eo thon, chào đón, mị nhãn như tơ, mang theo vô tận yêu nhiêu.

“Ngươi còn ở đây sao?” Lâm Hải thuận miệng nói.

Chân Sảng vừa muốn nói chuyện, Lâm Hải lại trực tiếp vượt qua nàng ta, cất bước tiến một cái phòng, để trên mặt Chân Sảng đột nhiên biến đổi.

“Nguyệt Như cô nương, Ngọc cô nương, các ngươi đi vào đây một chút!”

Lâm Hải không nhìn, nhất thời để Chân Sảng biến sắc, trong mắt lóe lên từng tia từng quang mang.

“Ái phi!”

Nguyên Anh của Đảo chủ đột nhiên tại sau lưng Chân Sảng thở nhẹ.

Chân Sảng quay đầu lại, nhìn một chút chỉ còn lại có Nguyên Anh của Đảo chủ, đột nhiên mị tiếu quất vào mặt, đem Nguyên Anh của Đảo chủ nâng vào trong ngực.

“Phu quân, người ta sẽ không rời khỏi ngươi!”

Toàn thân Nguyên Anh của Đảo chủ run lên, thân thể gã bị hủy, tính cách vốn đã cực kỳ yếu ớt, ánh mắt lộ ra cảm động thật sâu, nước mắt kém chút đã rơi xuống.

Mà ba người Lâm Hải, đã an vị trong phòng.

“Nguyệt Như cô nương, ta có một chuyện, muốn xin ngươi chỉ giáo!”

Lãnh Nguyệt Như nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Hải một chút, mặt không biểu tình mở miệng.

“Ngươi muốn hỏi điều gì?”

“Vừa rồi tại Băng Động Vạn Năm, ta đã hoàn toàn chưởng khống Băng Nguyên Tố, thế nhưng sau khi đạt được Tàng Bảo Đồ, ta vốn định tiếp tục chuyến thám hiểm, lại phát hiện Băng Nguyên Tố ở phía dưới, căn bản không nhận khống chế của ta, cái này là vì sao?”

Đôi mi của Lãnh Nguyệt Như vẩy một cái, sững sờ liếc nhìn Lâm Hải một chút, hiển nhiên cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Ngươi là nói, lấy bàn băng làm ranh giới, Băng Nguyên Tố từ bàn băng trở lên, ngươi có thể khống chế hoàn mỹ, nhưng là từ bàn băng trở xuống, lại hoàn toàn không nhận khống chế của ngươi.”

“Đúng là như thế!” Lâm Hải nhìn Lãnh Nguyệt Như, chậm rãi gật đầu.

Đôi mắt đẹp của Lãnh Nguyệt Như chớp lên một cái, một lát sau sắc mặt đột nhiên biến đổi, không khỏi động thân mà lên, mặt lộ vẻ vô cùng kinh hãi!

“Nguyệt Như cô nương, ngươi biết rõ nguyên nhân bên trong này sao?.”

Lâm Hải cũng đứng lên, làm cho Lãnh Nguyệt Như khiếp sợ như vậy, vậy chuyện mà nàng đang suy nghĩ tuyệt đối không đơn giản!

“Loại chuyện quỷ dị này, chỉ có một loại giải thích!”

“Cái giải thích gì?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Lấy bàn băng làm ranh giới, Băng Nguyên Tố ở trong hai phiến không gian trên dưới, cũng không phải là cùng một loại vật chất!”

“A.” Lời nói của Lãnh Nguyệt Như, để Lâm Hải có chút choáng váng.

“Nói như thế này với ngươi đi!” Ánh mắt Lãnh Nguyệt Như nhìn thẳng Lâm Hải, “Ngươi bây giờ là tu vi gì?”

“Kim Đan trung kỳ a.” Lâm Hải không hiểu, Lãnh Nguyệt Như vì cái gì biết rõ còn cố hỏi.

“Vậy trước khi ngươi tu luyện đâu?.” Lãnh Nguyệt Như hỏi lại.

“Trước khi tu luyện, tự nhiên là người bình thường!”

“Nhưng mặc kệ ngươi là Kim Đan trung kỳ, hay ngươi là người bình thường, ngươi, vẫn là ngươi!” Trong mắt Lãnh Nguyệt Như lóe lên một vệt sáng, nói ra từng chữ từng chữ.

“Ta, vẫn là ta.” Lâm Hải nhíu mày suy tư, sau đó con mắt đột nhiên sáng lên.

“Nguyệt Như cô nương, ý ngươi là nói, đồng dạng là Nguyên Tố Thiên Địa, nhưng cũng có phân chia đẳng cấp. Băng Nguyên Tố ở bên dưới bàn băng, là Băng Nguyên Tố cao cấp hơn.”

“Thông minh!” Khóe miệng Lãnh Nguyệt Như hơi vểnh lên, lộ ra mỉm cười.

“Vậy mà còn có loại sự tình này?” Lâm Hải cảm thấy một trận mới lạ.

“Lâm Hải, có câu nói ta phải nhắc nhở ngươi!” Lãnh Nguyệt Như đột nhiên nhìn Lâm Hải mà mở miệng, sắc mặt mang theo một tia ngưng trọng.

“Nguyệt Như cô nương có gì chỉ giáo, cứ nói thẳng là được!”

“Ngươi có thể khống chế Băng Nguyên Tố, rất hiển nhiên chỉ là Băng Nguyên Tố cấp thấp nhất, loại cấp bậc Nguyên Tố Thiên Địa này, cũng là tuyệt đại đa số nguyên tố bị người tu hành chưởng khống!”

“Nhưng là, thế gian này, có tồn tại cực kì thưa thớt của các nguyên tố đẳng cấp cao, nguyên tố đẳng cấp cao rất khó câu thông, chỉ khi nào câu thông thành công, thực lực sẽ phát sinh biến chất hóa!”

“Phía dưới trăm mét của cái Băng Động Vạn Năm này, tuyệt đối là Băng Nguyên Tố đẳng cấp cao, cơ hội khó được, ngày sau ngươi cũng tuyệt đối không nên bỏ lỡ!”

“A.” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, nếu thật là dạng này, đây chính là chuyện tốt cực lớn!

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải đột nhiên chú ý tới, Lãnh Nguyệt

Như nói, lại là ngày sau!

“Nguyệt Như cô nương, hiện tại ta không thể đi câu thông sao?”

Lãnh Nguyệt Như lắc đầu, trên mặt lộ ra biểu lộ bất đắc dĩ.

“Nguyên Tố Thiên Địa đẳng cấp cao, có kiêu ngạo của chính mình, bọn họ chỉ đi theo cường giả mà mình tán thành, lấy tu vi của ngươi lúc này, dù ngươi có lực tương tác mạnh hơn, cũng không có khả năng thành công.”

“Ngươi là nói, chúng nó có ý thức?” Lâm Hải giật mình, có chút khó tin!

“Có thể nói như thế!” Lãnh Nguyệt Như gật gật đầu, “Nguyên tố đẳng cấp thấp, cần là câu thông, nguyên tố đẳng cấp cao, cần là tán thành!”

“Bất quá những cái này, cũng đều là do sách cổ ghi chép, chính thức như thế nào, không người biết được, dù sao người tu hành có thể chưởng khống nguyên tố đẳng cấp cao, chỉ như Phượng Mao Lân Giác.”

“Nhưng có một chút là khẳng định, phàm là xuất hiện người khống chế nguyên tố đẳng cấp cao, tu vi cũng đều là Địa Tiên trở lên!”

“Hô ~” Lời nói của Lãnh Nguyệt Như, nhất thời để Lâm Hải bốc cháy lên nhiệt tình, trong nháy mắt lại bị dập tắt, bất quá trong mắt Lâm Hải, lại có ánh mắt kiên định tốc biến.

“Đã như vậy, liền chờ ngày ta thực sự vào Địa Tiên, lại tới nơi đây, đem nó hàng phục!”

Giải khai nghi vấn trong lòng, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, đem túi càn khôn bên trên Weachat mở ra, sau đó tìm tới Tàng

Bảo Đồ đã hoàn tất hợp thành!

Ngón tay sờ nhẹ, tin tức của Tàng Bảo Đồ liền hiện ra.

Tàng Bảo Đồ: Có thể dựa theo bản đồ bên trong để tiến vào một bảo tàng thần bí, bên trong ẩn giấu đi một cái bí mật lớn động trời!

Lâm Hải xem hết tin tức nói rõ, đôi mày bỗng nhiên vẩy một cái, có chút động dung!

“Bí mật lớn động trời!”

Trách không được lúc tại Phàm Gian giới, đặc công của bốn quốc gia đối với cái bức tranh da dê này đuổi sát gắt gao, thậm chí treo giải thưởng một tỷ, nguyên lai cái Tàng Bảo Đồ này, quả nhiên không chỉ là bảo tàng đơn giản như vậy!

“Chỉ là không biết cái bí mật lớn động trời này, lại là cái gì?”

Lâm Hải đè xuống chỗ rút ra, đem Tàng Bảo Đồ từ trong túi càn khôn lấy ra, trải phẳng trong tay, cẩn thận tra nhìn.

Chỉ thấy bên trong bản đồ, đường nhỏ uốn lượn, một mực thông hướng một loạt núi cao liên miên bất tuyệt, phía sau núi cao, là một mảnh rừng rậm bị sương mù bao phủ, chính giữa rừng rậm, vẽ lấy một cái vòng to lớn màu hồng!

Bản đồ rất đơn giản, để cho người ta liếc một chút liền có thể hiểu được, bảo tàng ở chỗ đó, cũng là chỗ cái vòng tròn màu đỏ trong rừng rậm kia.

“Đây là chỗ nào?.”

Đôi mày của Lâm Hải không khỏi nhăn lại, chỉ có núi cùng rừng rậm, tựa hồ căn bản là không có cách phân biệt địa điểm cụ thể a!

Mà Lãnh Nguyệt Như cùng Ngọc Thiên Trạch, cũng đứng dậy lại gần, hướng phía Tàng Bảo Đồ nhìn lại.

“Nguyệt Như cô nương, có biết đây là đâu không?”

“Hẳn không phải là Địa Tiên giới!” Lãnh Nguyệt Như lắc đầu, nói nói.

“Ngọc cô nương, ngươi có nhận biết không?.” Lâm Hải hỏi một lần, phát hiện Ngọc Thiên Trạch cũng không trả lời, không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Sau đó, đã thấy Ngọc Thiên Trạch gắt gao nhìn chằm chằm vào Tàng Bảo Đồ, khuôn mặt tái nhợt, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi nồng đậm!

Chương 1189: Nếu như ta muốn giết ngươi, một cái ý niệm trong đầu đã đủ để làm!

“Ngọc cô nương, ngươi biết rõ đây là đâu sao?!” Lâm Hải lớn tiếng hỏi.

Kỳ thực chỉ từ phản ứng của Ngọc Thiên Trạch, Lâm Hải cũng đã kết luận, Ngọc Thiên Trạch tuyệt đối biết rõ vị trí bên trong cái Tàng Bảo Đồ này!

“Quả nhiên là ở chỗ này!” Ngọc Thiên Trạch không có trả lời câu hỏi của Lâm Hải, thân thể ngược lại run lên, trên mặt toát ra vẻ đau thương thật sâu.

“Ngọc cô nương, ngươi không sao chứ?”

Lâm Hải sững sờ, không biết Ngọc Thiên Trạch tại sao lại có phản ứng như thế, chẳng lẽ tại cái địa phương trong Tàng Bảo Đồ này, đã phát sinh qua cái chuyện thương tâm gì sao?

“Không có gì, nhớ tới chuyện cũ mà thôi!” Ngọc Thiên Trạch cười nhạt một tiếng, lại không che giấu được bi thương khổ sở trong ánh mắt.

“Nơi này, ta xác thực biết rõ là ở đâu!”

“A.” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, Ngọc Thiên Trạch chính là người địa phương sinh trưởng ở trên Bồng Lai Tiên Đảo này, chẳng lẽ cái địa phương trong Tàng Bảo Chi này, đang ở ngay tại Bồng Lai Tiên Đảo sao?

“Ngươi không phải muốn đi tìm tài nguyên khoáng sản ngọc thạch à, chúng ta bây giờ liền lên đường đi!” Ngọc Thiên Trạch đột nhiên đổi chủ đề, tựa hồ không muốn nhắc lại cái Tàng Bảo Đồ này.

Lâm Hải há há miệng, nhưng thấy Ngọc Thiên Trạch không che giấu được đau thương này, cuối cùng vẫn nhịn xuống không có mở miệng.

“Tốt, chúng ta lập tức lên đường!”

Nếu Ngọc Thiên Trạch hiện tại đã không nguyện ý nói, Lâm Hải cũng chỉ đành ngày sau tìm một cơ hội rồi hỏi lại.

Sau khi ba người ra ngoài, Nguyên Anh của Đảo chủ đang ngồi dưới đất, nhắm mắt điều tức, kích cỡ nhỏ cỡ nắm tay, cũng bị gã thi pháp biến thành độ cao của người bình thường.

“Mang bọn ta, qua cửa truyền tống!”

Lời nói nhàn nhạt của Lâm Hải vang lên, Nguyên Anh của Đảo chủ đột nhiên giật mình, mở mắt, đứng dậy!

“Tốt, đi theo ta!”

Nguyên Anh của Đảo chủ ước gì bọn Lâm Hải đi nhanh lên, lên lập tức quay người hướng phía trước dẫn đường.

Hướng phía chỗ sâu trong phủ Đảo chủ, đi ra ngoài khoảng cách chừng mười dặm, phía trước đột nhiên xuất hiện một cái Tế đàn có bậc thang cao cao tầm một trăm tầng, từ cách xa, một cỗ phong cách khí tức cổ xưa tang thương liền đập vào mặt, để trong lòng Lâm Hải chấn động.

"Cửa truyền tống!"

Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy bên trên tế đàn, một cái cầu thang đá hình lục giác đường kính dài chừng hơn ba trượng, toàn thân đen nhánh, ảm đạm vô quang, phía trên khắc hoạ hoa văn lít nha lít nhít phức tạp, để cho người ta chỉ nhìn một chút, nhất thời liền có loại cảm giác hoảng hốt, phảng phất như không gian cũng bắt đầu vặn vẹo.

"Không Gian Chi Lực thật đáng sợ!" Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, kinh hãi phát hiện, những cái hoa văn phức tạp kia, rõ ràng là mấy trăm loại Trận Pháp Không Gian nối liền cùng với nhau, phảng phất như đem cái vùng không gian này, rút ra thành một giới!

"Đây là không gian truyền tống trận đã giản hóa, ở bên trong Bách Trận Đồ!" Trận pháp tuy n phức tạp, nhưng trong mắt Lâm Hải, lại có vẻ hơi không đáng giá nhắc tới.

"Chỉ là tài liệu bố trận, tất cả đều là có niên đại xa xưa, hơn nữa cực kỳ thưa thớt, có thể gom góp thật là không dễ!"

"Cái cửa truyền tống này, tương truyền đã có mấy vạn năm lịch sử, tại trung tâm của mỗi một hòn đảo, cũng đều có xây một tòa, liên thông lẫn nhau, nhưng không ai biết là do người nào kiến tạo!" Ngọc Thiên Trạch ở một bên, hướng Lâm Hải giải thích nói.

"Chúng ta đi!" Lâm Hải gật gật đầu, hướng phía Tế đàn đi đến.

“Chờ một chút!” Ngọc Thiên Trạch bỗng nhiên mở miệng, đem Lâm Hải ngăn lại, sau đó đôi mắt đẹp chớp động lưu quang, nhìn về phía Nguyên Anh của Đảo chủ.

“Ngươi liền định, để cho chúng ta đi qua như vậy?.”

“Há, cái cửa truyền tống này, có trận pháp thủ hộ, một khi có người tự tiện xông vào, ngay lập tức sẽ bị trận pháp đánh giết!” Trên mặt Nguyên Anh của Đảo chủ co lại, ánh mắt trốn tránh nói.

Lâm Hải nghe xong, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang, nhìn về phía Nguyên Anh của Đảo chủ!

“Ngươi vì cái gì không có sớm nói?” Lâm Hải tuy tinh thông trận pháp, nhưng tại trước khi trận pháp không có khởi động, không có năng lượng ba động, căn bản là không có cách sớm phát giác, xem ra Nguyên Anh của Đảo chủ này, đến chết không đổi, dám ám toán hắn!

Nguyên Anh của Đảo chủ nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, dọa đến toàn thân giật mình một cái.

“Ta, ta quên!”

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh thường, con mắt bỗng nhiên mãnh liệt!

“A!!!”

Nguyên Anh của Đảo chủ nhất thời phát ra một tiếng rú thảm tê tâm liệt phế, ôm đầu liền ngã trên mặt đất.

“Ta không dám, ta cũng không dám nữa, tha mạng a!!!”

Lâm Hải mới hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thống khổ trong Nguyên Anh của Đảo chủ đã lập tức biến mất, sau khi gã từ dưới đất đứng lên, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

“Không nên đánh cái ý định quỷ quái gì, nếu như ta muốn giết ngươi, một cái ý niệm trong đầu đã đủ để làm!”

“Hơn nữa, một khi ta tử vong, ngươi cũng sẽ lập tức chết đi!”

“Cho nên, hãy cầu nguyện ta bình an vô sự đi!”

Lâm Hải nói xong, ý niệm lại cử động, con mắt Nguyên Anh của Đảo chủ trong nháy mắt trừng tròn xoe, trên mặt lộ ra thần sắc hoảng sợ!

“Lâm Hải chết, ta cũng sẽ chết!!!”

Một đạo ý niệm, tiến sâu vào trong linh hồn Nguyên Anh của Đảo chủ, để đáy lòng của gã dâng lên tuyệt vọng thật sâu!

“Quan bế trận pháp!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng, nổ vang tại bên tai Nguyên Anh của Đảo chủ!

“Vâng!” Nguyên Anh của Đảo chủ đầu đầy mồ hôi, trong lòng cũng không dám lại có bất kỳ tạp niệm gì, vây quanh Tế đàn, quấn chừng công phu một khắc đồng hồ, mới quay trở lại trước mặt Lâm Hải.

“Trận pháp, đã quan bế!”

“Ừm!” Lâm Hải ứng một tiếng, trước đó đã thông qua ý niệm, để Nguyên Anh của Đảo chủ rõ ràng cảm nhận được, tính mạng gã đang nằm tại bên trong tay của mình, lường trước gã cũng không dám lại làm ra cái hoa chiêu gì!

“Đi!”

Vung tay lên, Lâm Hải phía trước, Lãnh Nguyệt Như cùng Ngọc Thiên Trạch ở phía sau, chậm rãi đi đến Tế đàn!

“Đứng ở trên cái bệ đá hình lục giác này, khởi động cửa truyền tống, chúng ta liền sẽ bị truyền tống đến hòn đảo còn lại!” Ngọc Thiên Trạch ở một bên nói nói.

“Ngọc cô nương, ngươi đến thao tác!”

“Tốt!” Ngọc Thiên Trạch gật gật đầu, cũng không thể khiêm nhượng, dẫn đầu nhảy lên, nhảy lên cầu thang đá hình lục giác kia!

Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như theo sát phía sau, cũng thả người nhảy lên.

“Chúng ta bây giờ muốn đi, là một trong bảy mươi hai ngoại đảo - Thần Long Đảo!”

Ngọc Thiên Trạch vừa nói, một bên vừa tại bên trong một vòng hình cầu tròn màu trắng nhô lên từ giữa bàn đá, đếm tới cái thứ ba mươi ba, nhẹ nhàng ấn xuống.

Ông!

Trong lúc đó, chỗ biên giới của cầu thang đá hình lục giác, đột nhiên quang mang đại thịnh, xông thẳng tới chân trời, trong nháy mắt đem ánh mắt của bọn người Lâm Hải hoàn toàn che chắn, trong mắt chỉ còn lại có chùm sáng loá mắt.

Sau đó, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ lực hút cực kỳ mãnh liệt, rơi vào trên người mình.

Còn chưa chờ hiểu được chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên thân thể bỗng nhiên biến mất, sau một khắc vậy mà xuất hiện tại trong một mảnh thông đạo màu đen!

Nghe bốn phía là tiếng bén nhọn chói tai, như là tiếng rít gào khóc thảm thiết của cuồng phong, Lâm Hải giật mình một trận, vậy mà nhớ tới thần thông đã học được từ chỗ của Sa hòa thượng kia, Quyển Châu Liêm!

“Đây là địa phương nào?” Lâm Hải không khỏi hỏi.

“Thông đạo truyền tống, tường kép không gian!” Lãnh Nguyệt Như ở một bên, bình tĩnh nói nói.

“Tường kép không gian, quả nhiên là tường kép không gian!” Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, tường kép không gian có bao nhiêu đáng sợ, hắn chính là đã tự mình trải qua, mà bây giờ chỉ từ thanh âm của cơn lốc kia phán đoán, Lâm Hải liền có thể xác định, tường kép không gian trong giờ phút này, so với không gian mà chính mình cuốn lại, còn đáng sợ hơn nhiều!

Bất quá, cũng may mắn cầu thang đá hình lục giác, và chùm sáng loá mắt trùng thiên này, cũng cùng nhau theo tiến nhập vài trong tường kép không gian, đem cuồng phong đáng sợ kia, tất cả đều chắn ở bên ngoài.

Nếu không mà nói, ba người Lâm Hải, đoán chừng vừa tiến đến liền phải bị cuồng phong phân thây.

Thân ảnh của ba người Lâm Hải, lấy tốc độ cực nhanh, tại bên trong tường kép không gian mà xuyên qua, vậy mà so với lúc Xuyên Vân Toa phát động tốc độ cao nhất, còn nhanh hơn gấp mười lần không ngừng!

“Cái cửa truyền tống này, là đồ vật tốt a!” Lâm Hải âm thầm tán giương, ngày sau chính mình khi tạo dựng lên tông môn Hải Nguyệt tông, nhất định cũng phải làm một cái!

Không biết qua bao lâu, chùm sáng chạy như bay kia đột nhiên dừng lại.

Ông!

Sau một khắc, Lâm Hải chỉ cảm thấy thân thể run lên, đã từ bên trong tường kép không gian trở lại không gian hiện thực, chùm sáng trùng thiên này, cũng đã biến mất trong nháy mắt!

Lúc này, thanh âm của Ngọc Thiên Trạch, bỗng nhiên vang lên tại bên tai!

“Thần Long Đảo, đến!”

Chương 1190: Tiền tài không để lộ ra ngoài

“Chỗ này, chính là Thần Long Đảo.”

Lâm Hải cúi đầu xuống nhìn xem, bọn họ đang đứng tại trên bệ đá hình lục giác cùng một chỗ trước đó giống như đúc, nếu Ngọc Thiên Trạch không nói, Lâm Hải thậm chí cho là bọn họ liền không hề rời đi đảo cạnh kia.

“Nơi này là đài truyền tống của Thần Long Đảo!”

Ngọc Thiên Trạch nói xong, chủ động lên trước làm dẫn đường cho Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như, hướng phía bên ngoài đi đến!

“Bên trong này có người!”

Đi về phía trước khoảng chừng ba dặm, Lâm Hải chợt dừng bước, hướng phía nơi xa nhất chỉ.

“Cửa truyền tống của Thần Long Đảo, cùng đảo cạnh có khác biệt, không có trận pháp thủ hộ, mà chính là do bốn đại gia tộc ở trên đảo, luân phiên phái người tới trấn giữ, phía trước chính là người trấn giữ!”

Nói đến đây, sắc mặt Ngọc Thiên Trạch, đột nhiên trở nên vô cùng tái nhợt, trong đôi mắt đẹp lộ ra nồng đậm đau thương.

“Ngọc cô nương, ngươi không sao chứ?”

Ngọc Thiên Trạch réo rắt thảm thiết cười một tiếng, lắc đầu.

“Chúng ta đi thôi!”

Nói xong, Ngọc Thiên Trạch dẫn đầu hướng phía trước đi đến, nhìn thân ảnh hơi có vẻ đơn bạc của Ngọc Thiên Trạch, Lâm Hải nhướn mày, trong nội tâm nàng, tựa hồ có việc đâu!

Lúc khoảng cách cách còn có trăm mét, bọn người Lâm Hải liền đã kinh động người thủ vệ!

“Người phương nào tới!”

Thủ vệ đột nhiên quát lạnh một tiếng, đem đường ngăn lại.

“Đảo cạnh!” Ngọc Thiên Trạch lãnh đạm đáp nói.

“Đảo cạnh?” Thủ vệ sững sờ, mang theo một tiếng kinh ngạc, đánh giá bọn người Lâm Hải.

“Hừ!” Lúc ánh mắt của thủ vệ rơi vào trên thân Lãnh Nguyệt Như, Lãnh Nguyệt Như hừ lạnh một tiếng, khí thế băng lạnh trong nháy mắt bạo phát, rơi vào trên thân thủ vệ.

“Đại năng Nguyên Anh!” Trong lòng thủ vệ bỗng nhiên nhẩy một cái, dọa đến vội vã vàng cúi đầu, ánh mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ!

“Chúng ta có thể đi sao?” Lãnh Nguyệt Như nhàn nhạt mở miệng.

“Mời tiền bối!” Thủ vệ cũng không dám nhấc đầu, vội vàng cong cong thân thể, đem đường tránh ra.

“Đi thôi!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cái Lãnh Nguyệt Như này khí tràng cũng là cường đại a.

Thẳng đến khi Lâm Hải bọn người đi xa, thủ vệ mới thở dài ra một hơi, chậm rãi đứng thẳng người lên.

“Hù chết ta, lại là đại năng Nguyên Anh!”

“Bất quá đại năng Nguyên Anh từ đảo cạnh đến, hẳn là cấp bậc Đảo chủ đi. Cái Đảo chủ này, dáng dấp vậy mà kinh diễm như thế, quả thực như là Cửu Thiên Tiên Tử.” Nhớ tới dung mạo khuynh thành của Lãnh Nguyệt Như, ánh mắt thủ vệ lộ ra một tia thần sắc nam nhân đều hiểu.

“Còn có, nữ tử nói chuyện ban đầu kia, cũng là tuyệt mỹ thần sắc a!”

Nhớ tới khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Thiên Trạch này, thủ vệ lại là một trận tâm viên ý mã.

“Bất quá, cái nữ tử nói chuyện ban đầu kia, làm sao lại có cảm giác đã gặp qua ở đâu đâu?.”

Đôi mày của thủ vệ vo thành một nắm, khổ sở suy nghĩ, bỗng nhiên, sắc mặt đột nhiên đại biến!

“Ngọc Thiên Trạch! Đó là Ngọc Thiên Trạch đã phản bội chạy trốn của Ngọc gia!”

…

“Ngọc cô nương, đối với cái Thần Long Đảo này tựa hồ rất quen thuộc a.” Lâm Hải thấy Ngọc Thiên Trạch trên đường đi vẫn sầu não uất ức, cũng không dễ hỏi thẳng, liền quanh co lòng vòng, một thoại hoa thoại nói.

“Ngọc gia của ta, liền ở tại trên cái Thần Long Đảo này, chính là một trong bốn đại gia tộc của Thần Long Đảo!” Ngọc Thiên Trạch nhàn nhạt nói, ngữ khí không mang theo một chút tình cảm.

“A.” Lâm Hải lông mày nhíu lại, “Nguyên lai là đến cửa nhà của Ngọc cô nương, vậy nói gì ta cũng phải qua chào hỏi một chút!”

"Không cần!" Ngọc Thiên Trạch trực tiếp lạnh như băng đem lời nói của Lâm Hải cắt ngang.

"Cái này, không tốt a." Lâm Hải có chút xấu hổ nói.

"Không có gì không tốt!" Ngọc Thiên Trạch lắc đầu, "Vẫn là nắm chặt thời gian làm việc đi."

"Ngươi trước không về thăm nhà một chút sao?" Thấy Ngọc Thiên Trạch đến cửa nhà cũng không muốn trở về, liền muốn mang chính mình đi tìm tài nguyên khoáng sản ngọc thạch, Lâm Hải nhất thời có chút băn khoăn.

"Nếu như nhà đã không thể xưng là nhà, trở về lại có ý nghĩa gì?" Ngọc Thiên Trạch nói xong, trực tiếp cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước.

"Ách..." Lời nói của Ngọc Thiên Trạch, để Lâm Hải lập tức sững sờ đứng tại đó.

"Ở giữa Ngọc cô nương, hẳn là cùng với gia tộc, có mâu thuẫn rất sâu!" Lãnh Nguyệt Như ở một bên, nhàn nhạt nói nói.

"Ai!" Lâm Hải khẽ thở dài, xem ra Ngọc Thiên Trạch đột nhiên trở nên sầu não uất ức, tâm sự nặng nề, hẳn là bởi vì sự tình gia tộc đi.

"Đi thôi!" Sự tình nhà người ta, Ngọc Thiên Trạch không nói, Lâm Hải cũng không tiện hỏi, cùng Lãnh Nguyệt Như gấp gáp đi hai bước, đuổi theo tốc độ của Ngọc Thiên Trạch.

Truyền tống đài cách thành trì còn có một khoảng cách, ba người đi chừng thời gian mười phút đồng hồ, mới đến thành trung tâm của Thần Long Đảo.

Nhìn lên thành tườngtrước mặt cao đến hơn mười trượng, đi thẳng vào trong mây, không biết là do chất liệu gì đúc thành, cùng đá xanh lót đường dưới chân, rộng chừng mấy chục mét đường, Lâm Hải không khỏi cảm khái không thôi!

“Cái thành trung tâm của Thần Long Đảo này, thật rộng rãi, thật khí phái a!”

“Lập tức liền muốn đi vào thành trung tâm, trong thành cao thủ như mây, đại năng Nguyên Anh kỳ liền có mười mấy vị, chúng ta phải tận lực điệu thấp làm việc, đừng gây chú ý cho người!” Ngọc Thiên Trạch bỗng nhiên dừng lại, căn dặn nói!

“Mười mấy vị đại năng Nguyên Anh!” Lâm Hải con mắt lập tức trừng tròn xoe.

Ta qua, cái Thần Long Đảo này, thật đúng là Tàng Long Ngọa Hổ a, xem ra thật đúng là phải cẩn thận một chút.

“Lâm Hải, tiễn ta về nhà Thánh Cảnh đi!” Lãnh Nguyệt Như đột nhiên mở miệng nói.

“Về Thánh Cảnh?” Lâm Hải khẽ giật mình, Lãnh Nguyệt Như bây giờ đã có thân thể, hoàn toàn có thể hành tẩu trên thế gian, cũng sẽ không bị người tu hành nhớ thương, tại sao lại muốn về Thánh Cảnh.

“Ngọc cô nương nói không sai, vẫn là điệu thấp làm việc, chúng ta là đến để làm việc, không phải đến gây phiền toái!”

Nói xong, ngữ khí của Lãnh Nguyệt Như ngừng một hồi, con mắt đột nhiên hiện lên một đường hàn quang lạnh thấu xương.

“Đương nhiên, nếu có người không biết sống chết tìm tới cửa, ngươi tùy thời thả ta đi ra là được!”

“Nghe Nguyệt Như cô nương đi!” Ngọc Thiên Trạch ở một bên, cũng mở miệng nói.

"Lấy dung mạo và khí chất của Nguyệt Như cô nương, muốn không để cho người chú ý, là tuyệt không có khả năng."

"Tốt a!" Lâm Hải gật gật đầu, Ngọc Thiên Trạch nói, Lâm Hải vô cùng đồng ý.

Dạng băng sơn mỹ nữ giống như Lãnh Nguyệt Như này, một khi đi tại bên trong thành, tỉ lệ dẫn đầu quay đầu tuyệt đối là trăm phần trăm, chắc không thể không có chút người lòng mang ý đồ xấu, muốn lên trước bắt chuyện, mà lấy tính cách của Lãnh Nguyệt Như, tất nhiên liền phải động thủ tại chỗ.

"Này Nguyệt Như cô nương, ngươi liền nghỉ ngơi một chút, như có phiền phức chúng ta không giải quyết được, lại mời ngươi đi ra!"

Lãnh Nguyệt Như lúc ở hình thái Nguyên Anh đã được thu vào qua Thánh Cảnh, đã lưu lại ấn ký, cho dù giờ phút này thân thể đoàn tụ, cũng có thể lần nữa tiến vào, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lãnh Nguyệt Như liền biến mất ở trước mắt!

"Sau khi vào thành, chúng ta thẳng đến Tây Môn, ra khỏi Tây Môn thì đi tìm tài nguyên khoáng sản, không nên dừng lại!"

"Tốt, hết thảy nghe ngươi!" Lâm Hải gật gật đầu.

"Ừm!" Ngọc Thiên Trạch gật gật đầu, lúc này mới cùng Lâm Hải ngẩng đầu mà bước, thẳng đến trong thành mà đi.

Cửa thành rộng rãi to lớn, cũng không có thủ vệ trấn giữ, đây cũng là lực lượng của thành trung tâm, không người nào dám tại bên trong này nháo sự!

Sau khi đi vào cửa thành, Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, trong thành vậy mà không ít người đi đường, hai bên đường càng là có không ít người bán hàng rong, hối hả, thế mà cực giống tràng cảnh đi chợ ở Phàm Gian giới.

“Có chút ý tứ!”

Lâm Hải hiếu kỳ hướng phía một cái người bán hàng rong bên cạnh mà đi đến, lại thấy trên mặt đất bày biện mấy khỏa nội đan của yêu thú, lóe ra lộng lẫy, hiển nhiên là vừa bị liệp sát không lâu.

“Bằng hữu, nội đan của Hỏa Lân thú, có muốn hay không? Một khỏa chỉ cần một trăm Tinh Thạch!” Thấy Lâm Hải nhìn sang, người bán hàng rong này lập tức toét miệng hỏi.

“Một trăm Tinh Thạch.” Lâm Hải đưa tay, đem nội đan cầm nơi bên trong tay áng chừng.

“Tốt, ta muốn hết!” Lâm Hải một đường càn quét Tinh Thạch, đã không thể nhớ số, đưa tay duỗi vào trong ngực làm che giấu, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem một cái túi Tinh Thạch, lắc tại trước mặt người bán hàng rong.

Người bán hàng rong nhất thời lộ ra thần sắc kích động, y chỉ là thuận miệng hỏi một chút, nghĩ không ra vậy mà gặp được người giàu có!

Vội vàng xem xét một phen, số lượng Tinh Thạch không thiếu một viên, liền vội vàng thu hồi, đem năm viên nội đan tất cả đều đưa cho Lâm Hải.

“Thiếu gia, ngài cất kỹ!” Thần sắc của người bán hàng rong, lập tức trở nên cung kính, nhìn Lâm Hải xuất thủ xa xỉ, lại nhìn nhìn Ngọc Thiên Trạch xinh đẹp đến chảy nước bên cạnh, người bán hàng rong lập tức kết luận, Lâm Hải tuyệt đối là cái đại thiếu gia của đại gia tộc nào đó đi ra ngoài du ngoạn!

“Lâm Hải, đi mau!” Ngọc Thiên Trạch thấy thế, thì là chau mày, lôi kéo Lâm Hải vội vàng rời đi.

“Làm sao?” Lâm Hải vừa đi, vừa hỏi.

“Tiền tài không để lộ ra ngoài, ngươi không biết sao?” Ngọc Thiên Trạch mang theo một chút bất đắc dĩ nói nói.

“Năm trăm Tinh Thạch mà thôi, rất nhiều sao?” Lâm Hải một mặt mờ mịt.

Ngọc Thiên Trạch vừa muốn mở miệng, lại đột nhiên biến sắc, mặt mũi lộ ra tràn đầy cười khổ.

“Phiền phức đến!”

Chương 1191: Ai bảo ca, là cao phú soái đâu?.

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, đã thấy một đám người chen chúc thẳng đến phía mình.

“Ừm.” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, chân khí không ngừng phụt ra hút vào, dừng bước lại nhìn chằm chằm vào đám người này, nếu như bọn họ sinh lòng ác ý, chính mình cũng sẽ không khách khí với bọn họ.

Mắt thấy đám người chen chúc mà tới, trong nháy mắt liền đem Lâm Hải vây quanh, nhao nhao hướng phía Lâm Hải nhô ra cánh tay!

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, vừa muốn động thủ, thì một đường thanh âm mang theo lấy lòng vang lên tại bên tai.

“Thiếu gia, chỗ ta có ba khỏa nội đan của Tử Bằng Điêu, một khỏa chỉ cần một trăm Tinh Thạch, ngài có muốn hay không!”

Chỉ thấy một người trước mắt, cánh tay cách Lâm Hải còn có một thước liền dừng lại, trong lòng bàn tay nâng ba khỏa nội đan của yêu thú, đang cười rạng rỡ nhìn Lâm Hải.

Còn chưa chờ Lâm Hải trả lời, lại có một người vội vã mở miệng!

“Thiếu gia, ta có một khỏa nội đan của Kim Sắc Cự Mãng, chỉ cần tám mươi Tinh Thạch là được!”

“Ách...” Lâm Hải quay đầu, vừa nhìn về phía người này, nhưng sau đó, tiếng gào thét phô thiên cái địa liền vang lên tại bên tai Lâm Hải.

“Thiếu gia, nội đan của Độc Giác Tê có muốn hay không, chỉ cần một trăm Tinh Thạch!”

“Ta có năm viên nội đan của Tuyết Lang, nếu như thiếu gia muốn hết mà nói, bốn trăm Tinh Thạch ngươi lấy đi!”

“Nội đan của Truy Vân Báo, chỉ cần một trăm năm mươi Tinh Thạch, toàn thành chỉ có một khỏa này, thiếu gia ngươi cũng tuyệt đối đừng có bỏ lỡ thời cơ a!”

“Chỗ ta có rất nhiều nội đan của Kim Cương Viên, năm mươi Tinh Thạch một khỏa, mua năm tặng một, sáu viên chỉ cần hai trăm năm mươi Tinh Thạch, hai trăm năm mươi, ngươi mua sẽ không thiệt thòi, mua không mắc mưu, suy tính một chút đi, thiếu gia!”

...

Lâm Hải nhìn lên những cánh tay không ngừng huy động trước mặt, cùng đủ loại nội đan của yêu thú, nhất thời mộng bức.

“Mẹ nó, nguyên lai vây quanh ca ca, là vì chào hàng, không phải là ăn cướp a.”

Ngọc Thiên Trạch nhìn nhóm người bán hàng rong đang vây chật như nêm cối, thở dài một tiếng, u oán liếc nhìn Lâm Hải một chút, lần này tốt, muốn đi cũng không đi được.

“Cảm tạ ý tốt của các vị, nhưng ta trước mắt không cần nội đan nữa!” Lâm Hải cũng là một mặt cười khổ, hướng phía mọi người ôm quyền một cái nói.

Nhưng mà, bọn người bán hàng rong này tựa hồ căn bản không nghe được Lâm Hải nói chuyện, tiếp tục vây quanh Lâm Hải, không ngừng ồn ào lấy, xin Lâm Hải mua sắm nội đan, để Lâm Hải nửa bước khó đi.

“Tốt, không được ầm ĩ!” Lâm Hải bị la hét ầm ĩ đến đau cả đầu, đột nhiên hét lớn một tiếng, bất tri bất giác vận dụng lên cả Nguyệt Cung Tiên m, đầu não của đám người bán hàng rong xung quanh ông một tiếng, trong nháy mắt an tĩnh lại, một mặt mê mang nhìn lấy Lâm Hải.

“Hô ~” Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn đám người bán hàng rong xung quanh này một chút.

“Không phải chỉ là một chút nội đan à, ta muốn hết còn không được sao!”

Lâm Hải vừa nói lời này ra khỏi miệng, hoàn cảnh ồn ào xung quanh, trong nháy mắt liền an tĩnh lại, trở nên đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, đám người bán hàng rong kia từng người trợn to hai mắt, chấn kinh nhìn Lâm Hải, quả thực không thể tin được vào lời nói mà chính mình đã nghe được.

“Thiếu gia, ngươi, ngươi nói thật?” Có cái người bán hàng rong, cả gan hỏi.

“Xếp thành hàng, từng cái giao dịch!” Lâm Hải không có trả lời, mà là hướng về phía đám người, nhàn nhạt nói nói.

Nhóm người bán hàng rong sững sờ một chút, nhất thời cao hứng vỡ tổ a, tranh nhau chen lấn xếp hàng đến trước mặt Lâm Hải, trong mắt không không lấp lóe thần sắc kích động hưng phấn.

“A, thiếu gia, ngươi nhìn này bên kia!” Cách đó không xa, một cái nam tử trẻ tuổi một bộ áo trắng, tướng mạo tuấn lãng, cầm trong tay quạt giấy, đang tùy ý hướng phía bên này đi tới.

Bên cạnh y, là một nam tử gầy nhỏ tướng mạo bỉ ổi, giữ lại râu cá trê, đột nhiên chỉ bên Lâm Hải này, kinh hô một tiếng!

Nam tử tuấn lãng nghiêng đầu lại, hững hờ nhìn một chút, khóe miệng nhất thời nhếch lên, lộ ra vẻ khinh thường.

“Một đám người hạ đẳng dựa vào liệp sát yêu thú, dùng nội đan của yêu thú đổi lấy Tinh Thạch, có cái gì tốt mà nhìn!”

“Không phải xem bọn chúng, thiếu gia ngươi xem bọn chúng đứng xếp hàng, đang làm cái gì!” Râu cá trê cường điệu một câu, mang trên mặt một tia chấn kinh.

“Ừm?” Nam tử tuấn lãng lúc này mới cau mày, nghi hoặc nhìn lại, khi thấy bọn người bán hàng rong này, vậy mà đứng xếp hàng, từng bước từng bước từ trong tay Lâm Hải đổi lấy rất nhiều Tinh Thạch, đôi mày bỗng nhiên vẩy một cái, trong mắt bùng lên tinh quang!

“Người này là ai, tại sao lại có tài lực như thế!” Nam tử tuấn lãng kinh hô nói.

“Tiểu nhân cũng không biết, tựa hồ chưa bao giờ thấy qua, hẳn là người ngoại lai, hơn nữa có vẻ như không có kinh nghiệm giang hồ gì a!” Mắt nhỏ gian giảo của râu cá trê lóe ra, hữu ý vô ý nói nói.

“Người ngoại lai! Không có kinh nghiệm giang hồ!” Nam tử tuấn lãng nghe được đến đây, khóe miệng không khỏi hơi hơi nhếch lên, trong mắt chợt lóe sáng mà qua.

“Đa tạ thiếu gia a, nếu như thiếu gia lại cần nội đan của yêu thú, cứ tới tìm ta, ta lâu dài đều bày quầy bán hàng tại bên trong này!”

“Gặp lại a, thiếu gia, nếu như cần nội đan của yêu thú gì, có thể sớm nói cùng ta, bên ta này có tiếp nhận đơn hàng!”

“Vương lão tam, đi, theo ta đi Xuân Hương Viện khoái khoái hoạt hoạt, lão tử khách, ha ha ha!”

…

Lâm Hải đem toàn bộ nội đan của yêu thú, tất cả đều mua lại, đám người bán hàng rong này mới mỗi cái vui mừng hớn hở mà tán đi, hai bên đường phố rộng lớn, vậy mà trong nháy mắt trở nên trống rỗng, lập tức đi sạch sẽ!

“Cuối cùng yên tĩnh!” Lâm Hải thở dài ra một hơi, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

Nhưng nghĩ tới trên trăm khỏa nội đan của yêu thú vừa mới mua xuống kia, Lâm Hải lại là một trận mừng rỡ, nếu như một hơi đem những nội đan này tất cả đều luyện hóa, chỉ sợ trực tiếp sẽ đột phá từ Kim Đan kỳ, trở thành đại năng Nguyên Anh đi.

Bất quá Lâm Hải cũng biết, cái ý nghĩ đơn thuần này của chính mình chỉ là hão huyền, luyện hóa nội đan của yêu thú, tuy đối với đề tăng tu vi có trợ giúp cực lớn, nhưng cũng có cái hạn độ, một khi tiến vào Kim Đan hậu kỳ, hiệu quả liền sẽ trở nên cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng vậy thì tính sao? Chính mình một đường càn quét, Tinh Thạch ở bên trong Thánh Cảnh đã chồng chất như núi, tốn hao một số căn bản không đáng quan tâm, mua xuống những nội đan của yêu thú này, coi như mình dùng không hết, Hải Nguyệt Tông còn có nhiều đệ tử như vậy đâu, tại Phàm Gian giới, nội đan của yêu thú này cũng tuyệt đối là bảo vật hiếm có.

“Thu hoạch rất tốt!” Trên mặt Lâm Hải, lộ ra nụ cười hài lòng.

“Ngươi còn cười!” Ngọc Thiên Trạch ở một bên, dở khóc dở cười, đã triệt để im lặng.

“Ha ha, Ngọc cô nương, nếu như ngươi nói tiền tài không để lộ ra ngoài, là vì sợ ta bị những người bán hàng rong này để mắt tới, như vậy hiện tại ngươi đã không cần lo lắng.”

Lâm Hải buông buông tay, sau đó một mặt trang bức ngửa mặt lên trời thở dài!

“Ai bảo ca, là cao phú soái đâu!”

“Ngươi thật coi lo lắng của ta, là vì những người kia vây quanh ngươi đòi bán đồ vật sao?” Ngọc Thiên Trạch một mặt im lặng, liếc trắng Lâm Hải một chút nói.

“Này còn có thể là cái gì?” Lâm Hải nhún nhún vai, “Chẳng lẽ, còn có người cướp bóc ta sao?”

“Ngươi nói đúng!”

Ngọc Thiên Trạch nói xong, Lâm Hải đột nhiên giật mình, một mặt thật không thể tin nhìn về phía Ngọc Thiên Trạch.

“Ngọc cô nương, ngươi nói thật hay giả?” Lâm Hải ngẩng đầu nhìn thành tường rộng rãi khí phái này một chút, lại nhìn xem cửa thành không người trấn giữ, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Trong thành lúc này, liền thủ vệ cũng đều không có, nhất định là trị an vô cùng tốt, mới sẽ như thế, hơn nữa thành trì xây khí phái như thế, lường trước nhất định sẽ có cường giả tọa trấn, chỉ sợ không người nào dám lỗ mãng tại trong thành đi.”

Ngọc Thiên Trạch nghe xong, thì là cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tuy ngươi có tu vi thiên phú tuyệt hảo, có thể xưng là kỳ tài, nhưng kinh nghiệm giang hồ thực sự khiếm khuyết, đối với nhân tâm hiểm ác, vẫn là hiểu biết quá ít!”

“Vừa rồi ngươi xuất ra đại lượng Tinh Thạch, mua sắm nhiều nội đan của yêu thú như vậy, chỉ sợ đã bị người có quyết tâm để mắt tới, mà người một khi đã nổi lên lòng tham, liền sẽ không từ thủ đoạn, có là biện pháp!”

Lâm Hải nghe xong, không khỏi nhíu lông mày một cái, cũng ý thức được ý nghĩ của mình, quá mức đơn thuần.

“Nhưng việc đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích!”

“Chúng ta lập tức chạy tới chố tài nguyên khoáng sản ngọc thạch, sau khi đắc thủ thì nhanh chóng rời đi!” Ngọc Thiên Trạch nói xong, mang theo Lâm Hải, thẳng đến Tây Môn mà đi.

“Thiếu gia, chúng ta liền nhìn bọn hắn đi sao?” Râu cá trê nhìn Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch rời đi ở phía xa xa, không khỏi hỏi.

“Hừ!” Nam tử tuấn lãng hừ nhẹ một tiếng, trong mắt lóe lên quang mang trêu tức.

Chương 1192: Muốn gán tội cho người khác.

Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch một đường hướng tây, nhanh chóng hành tẩu tại trên đường phố trong thành.

Vì không làm cho người khác chú ý, Ngọc Thiên Trạch phóng chân khí ra ngoài, đem khuôn mặt che lấp, cho người ta một loại cảm giác mông lung.

Đường phố trong thành phi thường lớn, Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch lại không thể đi đường với tốc độ cao nhất, nửa giờ trôi qua, hai người mới vừa vặn đến giữa thành trì.

“Tránh ra, tránh ra!”

Đột nhiên, phía trước rối loạn một trận, sau đó một đám giáp sĩ cầm trong tay trường mâu, khí thế hung hăng đi tới, người đi đường, lập tức hướng về hai bên mà né tránh, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ!

“Là Thiết Giáp Quân!” Đồng tử của Ngọc Thiên Trạch co rụt lại, cuống quít đem Lâm Hải kéo đến bên cạnh, để mở con đường.

“Thiết Giáp Quân, là làm gì?” Lâm Hải không hiểu hỏi.

“Là người giữ gìn trật tự trong thành trì, binh sĩ Thiết Giáp Quân, chí ít đều là Kim Đan sơ kỳ, hơn nữa còn am hiểu hợp kích chi thuật, toàn bộ đều đã trải qua chém giết sinh tử, lực chiến đấu cực mạnh, thủ lĩnh của mỗi một đội, đều là cao thủ Kim Đan hậu kỳ nắm giữ đạo hạnh, hơn nữa, bọn họ là đại biểu cho Thành chủ, cơ hồ không ai dám trêu chọc!”

“Ta qua, đó không phải là cảnh sát sao?” Lâm Hải lập tức rõ ràng địa vị của Thiết Giáp Quân tại trong thành, quy quy củ củ cùng Ngọc Thiên Trạch đứng ở một bên, người tại ngoại địa, vẫn là không gây với cảnh sát mới tốt.

Thế nhưng là, bọn Thiết Giáp Quân này lại ở trước mặt Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, đột nhiên dừng lại.

Lâm Hải sững sờ, còn chưa chờ hiểu được chuyện gì đã xảy ra, thủ lĩnh của Thiết Giáp Quân, đột nhiên hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, quát lạnh một tiếng!

“Ngươi, đứng ra!”

“Là gọi ta phải không?” Lâm Hải chỉ vào cái mũi của mình, một mặt mộng bức!

Thủ lĩnh của Thiết Giáp Quân nhất thời vừa trừng mắt, trên mặt hiện lên vẻ chán ghét.

“Nói nhảm, tới đây cho ta!”

Nói, thủ lĩnh của Thiết Giáp Quân đột nhiên khẽ vươn tay, bắt lấy cánh tay của Lâm Hải!

Trong mắt Lâm Hải tinh quang lóe lên, vừa muốn phản kháng, đã thấy Ngọc Thiên Trạch vội vã hướng phía hắn nháy mắt.

“Hô ~” Lâm Hải kiềm nén lửa giận, đem chân khí tán đi, bị thủ lĩnh của Thiết Giáp Quân, kéo đến trước người!

“Ngươi muốn làm gì?”

Sắc mặt Lâm Hải âm trầm, nhìn thủ lĩnh của Thiết Giáp Quân, lạnh lùng mở miệng.

“Có người báo cáo, ngươi tại đêm qua trộm cắp rất nhiều tài vật!”

“Trộm cắp?” Lâm Hải buồn cười một trận, “Các ngươi có lầm hay không a, ta nửa giờ trước, mới vừa vặn đi vào Thần Long Đảo, đêm qua có người trộm cắp, cùng ta có quan hệ gì?”

“Trộm đồ vật còn không thừa nhận, muốn chết phải không!” Thủ lĩnh của Thiết Giáp Quân nói xong, đột nhiên một cỗ sát khí mãnh liệt phát tán ra, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải khóa chặt!

Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, trong lòng dâng lên lửa giận, cái này con mẹ nó thật đúng là tội danh ‘có lẽ có’ a!

“Nếu ngươi nói có người báo cáo, là ai báo cáo, ngươi để gã đứng ra!”

Lâm Hải thở ra một ngụm trọc khí, ánh mắt băng lãnh, nhàn nhạt nói nói.

“Là ta báo cáo!”

Lâm Hải vừa nói xong, đột nhiên một cái thanh âm ngạo mạn tại phía sau đám người vây xem vang lên.

Đám người nhao nhao quay đầu, sau khi thấy rõ người tới là ai, tất cả đều là chấn động trong lòng!

“Lại là gã!”

Đám người lập tức nhường ra một con đường, trong mắt lóe lên ánh mắt e ngại, đồng thời vì Lâm Hải mặc niệm một trận.

“Trộm đồ vật nhà ai không tốt, vậy mà trộm đến trên đầu Bạch gia, đây không phải là muốn chết sao?”

Lâm Hải kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo trắng, tướng mạo tuấn lãng, cầm trong tay quạt giấy hướng phía chính mình đi tới, khóe miệng mang theo một nụ cười như có như không.

Mà bên cạnh gã, còn đi theo một tên hèn mọn xấu xí, giữ lại râu cá trê, cái cằm nhấc lên cao, một bộ không coi ai ra gì, bộ dáng Cáo mượn oai Hổ.

Lâm Hải nhíu mày, trên dưới dò xét một phen người tới, lại phát hiện chưa bao giờ thấy qua, trong lòng không khỏi càng kỳ quái.

“Ngươi báo cáo ta? Ngươi là ai a?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

Lâm Hải vừa nói ra cái lời này, đám người vây xem, tất cả đều hướng phía hắn quăng tới ánh mắt kinh ngạc, thậm chí ngay cả thủ lĩnh của Thiết Giáp Quân, trên mặt cũng hiện lên một tia kinh ngạc thần sắc.

“Trong thành trung tâm của Thần Long Đảo, lại có người không biết Bạch Xán?”

“Làm càn, làm sao dám theo thiếu gia nhà ta nói chuyện đâu, tin hay không…”

“Ừm?” Bạch Xán khoát tay, đem lời nói quát lớn của râu cá trê với Lâm Hải cắt ngang, sau đó nghiền ngẫm nhìn về phía Lâm Hải.

“Thế nào, trộm đồ vật nhà ta, xoay mặt liền không biết ta?” Bạch Xán nhếch miệng lên, lộ ra một tia cười lạnh, khinh thường nói nói.

Đôi mày Lâm Hải nhíu càng chặt hơn, người trẻ tuổi này, làm sao lại nhận định chính mình trộm đồ vật của nhà gã.

“Ngươi nhận lầm người đi, ta hôm nay mới vừa vặn đi vào Thần Long Đảo!” Lâm Hải nhẫn nại tính tình, nhàn nhạt nói nói.

“Trộm cũng là trộm, không thừa nhận có hữu dụng không?” Bạch Xán miệt thị cười một tiếng, liền không tiếp tục để ý tới Lâm Hải, mà chính là quay đầu nhìn về phía thủ lĩnh của Thiết Giáp Quân.

“Vương thủ lĩnh, người này tại đêm qua, trộm đi đại lượng Tinh Thạch của Bạch gia ta, vừa rồi còn tại Đông Môn gióng trống khua chiêng thu mua nội đan của yêu thú, cái này chính là ta tận mắt nhìn thấy!”

“Hơn nữa, những người mỗi ngày ở cửa thành, bán nội đan của yêu thú kia, đều là có thể làm chứng!”

Nói xong, Bạch Xán đột nhiên vỗ vỗ tay, trong miệng quát lạnh một tiếng!

“Dẫn tới!”

Nhất thời, mấy cái nam tử khôi ngô tách đám người ra, đem bốn năm người bán hàng rong đẩy lên trước mặt Lâm Hải.

“Bạch công tử, tha mạng a Bạch công tử!” Mấy cái người bán hàng rong lập tức hoảng sợ hướng phía Bạch Xán cầu xin tha thứ, tuy bọn họ đều có tu vi Kim Đan trung kỳ, nhưng đối mặt với Thiết Giáp Quân cùng thiếu gia của Bạch phủ, nào dám sinh ra một tia lòng phản kháng.

“Các ngươi không cần gấp gáp!” Bạch Xán cười nhạt một tiếng, ôn tồn thì thầm nói.

“Ta đưa các ngươi đến, chỉ là vì cầu chứng một sự kiện!” Nói xong, Bạch Xán đưa tay hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Vừa rồi người này, có phải từ bên trong chỗ của các ngươi này, mua sắm đại lượng nội đan của yêu thú hay không?”

Mấy cái người bán hàng rong lần theo ngón tay của Bạch Xán nhìn lại, lập tức nhìn thấy Lâm Hải đứng tại bên trong này.

“Hồi Bạch công tử, thật có việc này!” Mấy cái người bán hàng rong cúi đầu xuống, có chút chột dạ, bởi nghiêm chỉnh mà nói, cũng không phải là Lâm Hải mua sắm nội đan của yêu thú của bọn họ, mà chính là bọn họ chủ động chào hàng.

“Tốt, ta biết rõ! Đa tạ các vị, các ngươi có thể đi!” Bạch Xán cười nhạt một tiếng, khách khí nói nói.

“Có thể, có thể đi?”

Mấy cái người bán hàng rong sững sờ, trừng to mắt không thể tin được, người Bạch gia đem bọn họ chộp tới, thế nhưng là đem hồn của bọn họ đều nhanh hoảng sợ bay, náo nửa ngày liền là chút chuyện này.

“Thiếu gia nhà ta để cho các ngươi lăn, lỗ tai điếc à!” Râu cá trê ở một bên, dắt cuống họng rống nói.

“A, đa tạ Bạch thiếu gia, đa tạ Bạch thiếu gia!”

Mấy cái người bán hàng rong này giờ mới tin tưởng, lại là thật để bọn họ đi, lập tức đại hỉ như điên, chớp mắt liền chạy không thấy người.

“Nhân chứng ngươi đã nhìn thấy, hiện tại, ngươi có lời gì nói?” Bạch Xán lộ ra một nụ cười rực rỡ, nhìn Lâm Hải một mặt nghiền ngẫm nói nói.

“Không có chuyện có thể nói!”

Lâm Hải một mặt lạnh nhạt, nộ khí trước đó lại dần dần tiêu tán, lộ ra một nụ cười trào phúng.

Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.

Lâm Hải tuy kinh nghiệm giang hồ không đủ phong phú, nhưng lại không ngốc, nếu như đến bây giờ còn nhìn không hiểu, những năm xem tiểu thuyết này của Lâm Hải coi như nhìn không!

Lâm Hải trả lời dứt khoát như vậy, ngược lại để Bạch Xán không nghĩ tới, ánh mắt không khỏi bộc lộ vẻ kinh ngạc!

“Đem hắn bắt lại cho ta, đánh vào Thiên Lao!”

Thủ lĩnh của Thiết Giáp Quân, đột nhiên vung tay lên, Thiết Giáp Quân cầm trường mâu trong tay, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải vây quanh!

“Chờ một chút!” Bạch Xán thấy thế, thì là khoát tay, cản lại.

“Bạch công tử, ngươi cái này là ý gì?” Thủ lĩnh của Thiết Giáp Quân, không hiểu hỏi.

“Đổng Tướng quân, trước khi đem hắn mang đi, có thể trước hết để cho ta lấy tổn thất của Bạch gia về hay không?”

Đổng Tướng quân nhíu mày lại một chút, nhưng rất nhanh lại giãn ra, cười ha ha một tiếng.

“Bạch gia làm mất tài vật, tự nhiên phải lấy về nhà!”

Nói xong, Đổng Tướng quân liền hướng phía Lâm Hải trừng mắt, tức giận mở miệng!

“Còn không đem Tinh Thạch trộm cắp từ Bạch gia, trả lại cho Bạch công tử!”

“Còn có nội đan của yêu thú vừa mới thu mua nữa!” Râu cá trê ở một bên, theo sát bù thêm một câu!

Lâm Hải liếc nhìn Đổng Tướng quân một chút, lại nhìn xem Bạch Xán, sau đó đột nhiên cười!

“Ngươi cười cái gì, ta nói chuyện, không nghe thấy sao!” Đổng Tướng quân gầm thét một tiếng!

Lâm Hải không để ý tới gã, nụ cười trên mặt, dần dần biến mất, đột nhiên đưa tay, hướng phía Bạch Xán nhất chỉ, nhẹ nhàng phun ra hai chữ!

“Đần độn!”

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, đồng tử cẩu tất cả mọi người, tất cả đều rụt lại một hồi, hoảng sợ sững sờ ngay tại chỗ.

Chương 1193: Bạch gia Bạch Xán

Tĩnh!

“Người này lại dám ở trước mặt mọi người nhục mạ Bạch Xán, chẳng lẽ hắn là lúc bơi lên Thần Long Đảo, bị đổ nước vào não sao?”

“Bạch Xán chính là tử tôn đích hệ của Bạch gia, phụ thân càng là một trong tứ đại Trưởng lão của Bạch gia, vậy mà ở trước mặt mọi người bị mắng là đần độn, người trẻ tuổi này, chỉ sợ phải gặp phiền toái a!”

“Ai, tuổi trẻ khinh cuồng, không biết ẩn nhẫn, hôm nay chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết a!”

Đám người vây xem, trong lòng nhao nhao chấn kinh thở dài, cử động của Lâm Hải, thật sự là vượt qua bọn họ tưởng tượng.

Bạch gia chính là một trong tứ đại gia tộc của thành trung tâm, địa vị cao cả, Bạch Xán chính là công tử dòng chính của Bạch gia, nhục mạ Bạch Xán, tại trong mắt của bọn họ, quả thực không khác gì đi tìm chết!

Nụ cười trên mặt Bạch Xán, cũng dần dần ngưng kết, sắc mặt trở nên âm trầm xuống.

“Ngươi vừa mới, nói cái gì?”

Ngữ khí của Bạch Xán băng lãnh, để cho người ta không rét mà run, trong mắt bắn ra hàn mang, giống như lợi kiếm đâm thẳng vào Lâm Hải.

Lâm Hải thì là cười lạnh một tiếng, nhìn thẳng vào ánh mắt của Bạch Xán, khóe môi hơi nhếch lên.

“Ta nói, ngươi là, ngu ngốc!”

Lâm Hải khẽ nâng cái cằm, dùng ánh mắt cuồng ngạo khinh thường, nhìn lấy Bạch Xán, nói ra từng chữ từng chữ!

“Chết!”

Lâm Hải vừa dứt lời, Bạch Xán đột nhiên quát lạnh một tiếng, thủ chưởng vừa nhấc, nhất thời một đường khí mang màu đen, mang theo âm khí lạnh léo sắc bén, hướng phía Lâm Hải kích xạ mà đến.

Đôi mày của Lâm Hải đột nhiên nhảy một cái, một kích này của Bạch Xán, hàn khí bức người, sắc bén uy mãnh, mang theo một cỗ khí thế không gì không phá, nhanh chóng như thiểm điện, vậy mà để hắn cảm thấy khí tức nguy hiểm!

“Phá!”

Lâm Hải không dám khinh thường, trong hai mắt lóe lên quang mang màu trắng, đột nhiên thủ chưởng vừa nhấc, nhất thời Băng Hàn Chi Khí liền ngưng tụ ở trước người, hóa thành băng trùy, nghênh tiếp khí mang màu đen này!

Keng!

Một tiếng vang thật lớn, không gian kịch liệt run run, khí lãng cực lớn đem mọi người đẩy đến liên tiếp lui về phía sau, nhao nhao ngưng tụ một tầng chân khí hộ tráo ở tại bên ngoài thân, đem khí lạnh đến tận xương cự ở bên ngoài, hiếu kỳ hướng phía trung tâm nhìn lại!

Đã thấy khí mang màu đen, cùng băng trùy màu trắng, triền đấu một trận, sau đó ầm vang nổ tung!

Thân thể Lâm Hải chấn động, dưới chân không tự chủ được mà lui lại một bước, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ!

“Cái Bạch Xán này, ngược lại là có chút bản sự!”

Cảnh giới của Bạch Xán, chính là Kim Đan hậu kỳ, so với Lâm Hải cao hơn một cảnh giới, hơn nữa đường khí mang màu đen vừa mới nãy, là từ đạo hạnh thi triển mà ra, hiển nhiên cũng là người nắm giữ đạo hạnh!

Lâm Hải lợi dụng Băng Chi Đạo vừa mới nắm giữ để đối địch, dùng trên trăm năm đạo hạnh, nghĩ không ra vậy mà bị Bạch Xán bức lui một bước, hiển nhiên có chút đánh giá thấp gã!

“Di?”

Mà Bạch Xán thì là khẽ di một tiếng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, sau đó cười nhạo một tiếng, lộ ra ánh mắt khinh bỉ.

“Trách không được dám càn rỡ như thế, nguyên lai lại là Kim Đan hậu kỳ, còn ngộ được đạo hạnh, bất quá, chỉ bằng những này, còn chưa xứng hung hắn ở trước mặt Bạch Xán ta!”

Nói xong, trong mắt Bạch Xán lóe lên hàn quang, toàn bộ thân thể đột nhiên vọt lên trên trời, trong nháy mắt bị một tầng quang mang âm hàn màu đen bao phủ!

“Toát!”

Trên bầu trời, đột nhiên vang lên một đường tiếng xé gió, sau đó một đường chớp nhoáng màu đen, phảng phất như đem không gian cũng đâm xuyên, giống như u linh, hướng phía Lâm Hải kích xạ mà đến.

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, quần áo bị kình phong mãnh liệt, thổi đến bay phất phới, hai mắt gắt gao tiếp cận cái chớp nhoáng màu đen kia, trong lòng hiện lên một tia chấn kinh!

“Đây là cái chiêu thức gì?”

Lâm Hải ẩn ẩn cảm thấy, bên trong đoàn chớp nhoáng màu đen kia, tựa hồ ẩn giấu đi một cỗ lực lượng đáng sợ!

Hai tay cấp tốc ở trước ngực lắc lư một trận, khí lãng lưu động một trận, vô số Băng Nguyên Tố tụ tập, hình thành một khối băng tường dày chừng nửa thước, ầm vang hướng phía chớp nhoáng màu đen bay đi!

Cạch!

Chớp nhoáng màu đen đụng tại trên tường băng màu trắng, nhất thời truyền đến một tiếng vang thật lớn, bầu trời nhất thời băng thạch bay tán loạn, hướng phía tứ phương vẩy ra!

Mà cái chớp nhoáng màu đen kia, bị băng tường màu trắng ngăn trở trong nháy mắt, lại đột nhiên gấp rơi mà xuống, ngược lại vòng qua băng tường, trong chớp mắt đi vào trước người Lâm Hải!

Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, cỗ sức mạnh nguy hiểm này trong nháy mắt lâm thân, để Lâm Hải không kịp ngẫm nghĩ nữa, đột nhiên há miệng, phun ra một tầng băng sương, hình thành một cái Băng Thuẫn ở trước người, đồng thời thân thể hướng phía sau bay ngược!

Ầm!

Băng Thuẫn do vội vàng hình thành, trong nháy mắt liền bị chớp nhoáng màu đen kia đánh nát, Lâm Hải chỉ cảm thấy trước ngực đau xót, máu tươi nhất thời chảy xuống!

“Là tuyệt kỹ độc môn của Bạch gia, Tật Lưu Thiểm!”

Cho tới giờ khắc này, mọi người vây xem, mới phát ra một tiếng kinh hô, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc!

“Tật Lưu Thiểm, tương truyền chính là do tổ tiên đời thứ nhất của Bạch gia sáng tạo, có thể đem tự thân cùng chiêu thức hòa làm một thể, đề cao cực lớn tốc độ công kích, sắc bén bá đạo, thế bất khả đáng!”

“Nghĩ không ra Bạch Xán tuổi còn trẻ, vậy mà đã đem Tật Lưu Thiểm luyện thành!”

“Không biết gã đã tu luyện tới tầng thứ mấy, nếu là đạt tới tầng thứ ba, chỉ sợ tại bên trong thế hệ trẻ tuổi của bốn đại gia tộc, đều có thể đứng vào mười vị trí đầu!”

Nghe mọi người chấn kinh cùng tán thưởng, khóe miệng Bạch Xán, lộ ra một tia đắc ý.

“Tiểu tử, thức thời thì thúc thủ chịu trói, quỳ ở trước mặt ta, ta có thể tha cho ngươi một mệnh!”

“Nếu không, đòn đánh tiếp theo, ngươi chính là không còn gặp may mắn như thế đâu!”

Lâm Hải đối với lời nói của Bạch Xán, làm như không nghe thấy, mà chính là cúi đầu xuống, nhìn một chút thương tổn bị đâm ở ngực.

“Vẫn là quá bất cẩn a!” Lâm Hải cười khổ lắc đầu, không thể không nói, công kích trước đó của Bạch Xán, xác thực đủ quỷ dị, để hắn không cẩn thận bị thụ thương.

Ngẩng đầu, Lâm Hải nhìn về phía Bạch Xán, trong mắt lóe lên một đường quang mang sắc bén!

Sau đó, Lâm Hải đột nhiên nâng lên cánh tay phải, đưa ngón trỏ ra, hướng phía Bạch Xán câu câu!

Bạch Xán đầu tiên là sững sờ, sau đó trong mắt đột nhiên toát ra hàn quang dày đặc, trên thân sát cơ dâng lên mà ra!

“Muốn chết!”

Đối mặt với hành vi khiêu khích của Lâm Hải, Bạch Xán nhất thời đại nộ, thân thể phiêu hốt phút chốc đã biến mất tại chỗ!

Sau đó, một đường hàn mang màu đen, vội vã hướng phía Lâm Hải kích bắn đi, không gian nhất thời phát ra tiếng gào khóc bén nhọn, vậy mà so với một kích trước đó kia, còn muốn sắc bén bá đạo, không thể ngăn cản!

“Người trẻ tuổi này vậy mà khiêu khích Bạch Xán, quả thực là ngại chết không đủ nhanh a!”

“Một kích này của Bạch Xán, đã đem uy lực của Tật Lưu

Thiểm, phát huy đến cực hạn, người đối diện tai kiếp khó thoát!”

“Đáng tiếc, thực lực của người trẻ tuổi này cũng không tệ, chỉ là không nên đắc tội với Bạch Xán a!”

Thời khắc mọi người ở đây nhao nhao bóp cổ tay lắc đầu, đã thấy Lâm Hải nhếch miệng lên, lộ ra một tia cười lạnh.

“Tật Lưu Thiểm? Rất không tầm thường sao?”

Mắt thấy cái hàn mang màu đen này, liền muốn đâm vào trên thân Lâm Hải, Lâm Hải đột nhiên động!

Chỉ thấy trước mặt Lâm Hải, đột nhiên không có dấu hiệu nào, nổi lên một trận gió lạnh lẽo thấu xương, Băng Hàn Chi Khí nồng như thực chất, trong nháy mắt đã đem hàn mang màu đen bao phủ, hình thành một tầng Băng Sương thật dày!

“Lạnh quá!”

Mọi người vây xem, đều là thất sắc, lại có loại cảm giác huyết dịch cũng bị đông cứng, không tự chủ được mà nhao nhao lui lại, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc!

Cạch!

Một tiếng vang giòn truyền đến, mọi người nhao nhao nhìn lại, đã thấy cái hàn mang màu đen kia, vậy mà bị Băng Hàn Chi Khí vô biên vô hạn, sinh sinh đóng băng ở bên trong, thân ảnh Bạch Xán, chậm rãi hiển hiện ra, mang theo nồng đậm sợ hãi!

“Phá!”

Bất quá, chỉ là phút chốc công phu, quang mang màu đen lần nữa lấp lóe, Bạch Xán phá băng mà ra, thân thể như là lợi kiếm, phóng lên tận trời!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tòa băng sơn, từ trên trời giáng xuống, mang theo uy áp cùng lạnh lẽo vô cùng, hướng phía đỉnh đầu Bạch Xán ầm vang rơi xuống!

Bạch Xán kinh hãi, sắc mặt biến đổi lớn, quang mang màu đen trong lúc cuống quít liền thoát thể mà ra, nghênh tiếp băng sơn!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, quang mang màu đen trong nháy mắt ảm đạm, bị băng sơn cực lớn che giấu, Bạch Xán phun ra ngoài một ngụm máu tươi, nhìn băng sơn ép đến đỉnh đầu, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng!

“Trói!”

Mà lúc này đây, Lâm Hải đột nhiên đưa tay, một đường Băng Hàn Chi Khí nhỏ như sợi tóc phun ra, đem Bạch Xán quấn quanh, kéo đến bên người, bị Lâm Hải một chân giẫm đến trên mặt đất!

Chương 1194: Não tàn, nói cũng là loại người như ngươi đi?

Tĩnh!

Toàn bộ tràng diện lập tức trở nên yên tĩnh đến lạ thường, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, mọi người vây xem, tất cả đều chấn kinh há to mồm, một mặt thật không thể tin nhìn tình cảnh trước mắt.

Mặc cho ai cũng chưa từng nghĩ tới, Bạch Xán lĩnh ngộ tuyệt kỹ Tật Lưu Thiểm của Bạch gia, vậy mà bị một cái người trẻ tuổi vô danh lẳng lặng, cứ như vậy mà giẫm tại dưới chân!

“Buông Bạch công tử ra, nếu không, chết!”

Thủ lĩnh của Thiết Giáp Quân Đổng Tướng quân, là cái thứ nhất từ trong khiếp sợ kịp phản ứng lại, liền hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, lạnh giọng gầm nói, một cỗ sát khí bá đạo, trong nháy mắt liền phát ra, để cho người ta kinh hồn bạt vía.

Nhưng mà, Lâm Hải lại ngay cả nhìn không liếc nhìn gã một chút, mà chính là vẫy tay một cái, một cỗ lực lớn đem Bạch Xán từ trên mặt đất nhấc lên, một tay kẹp lại cổ của gã!

“Ta cùng ngươi không oán không cừu, tại sao phải hãm hại ta, trộm đồ vật của nhà ngươi!” Trong mắt Lâm Hải lóe hàn quang, lạnh lùng hỏi.

“Hừ!” Bạch Xán hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện lên thần sắc hung tàn ngoan lệ, hai mắt vô cùng oán độc nhìn lấy Lâm Hải, không che giấu nồng đậm sát cơ chút nào.

Gã Bạch Xán đường đường là công tử dòng chính của Bạch gia, tại trong thành cũng coi là nhân vật tai to mặt lớn, vậy mà bị Lâm Hải ở trước mặt mọi người giẫm tại dưới chân, để gã mất hết mặt mũi, trong lòng quả thực hận không thể đem Lâm Hải ngàn đao bầm thây!

“Tiểu tử, chẳng cần biết ngươi là ai, Bạch gia ta sẽ không bỏ qua ngươi, hôm nay ngươi đừng hòng còn sống mà rời đi!”

Bạch Xán giương cái cằm lên, cũng không trả lời câu hỏi của Lâm Hải, chẳng những không có một tia sợ hãi, ngược lại vô cùng hung hăng nhìn vào ánh mắt của Lâm Hải, từ bên trong hàm răng gạt ra lời nói âm ngoan uy hiếp, không kiêng nể gì cả, phảng phất như kẻ bị bóp lấy cổ không phải là gã, mà là Lâm Hải vậy!

Bạch Xán vừa thốt ra lời kia, trong lòng tất cả mọi người vây xem đều là run lên, ánh mắt lộ ra kiêng kị thật sâu, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, không khỏi lộ ra ánh mắt đồng tình cùng tiếc hận.

“Đả thương Bạch Xán, liền chờ đắc tội Bạch gia, người trẻ tuổi kia xác thực nguy hiểm!”

“Bạch Xán bị đánh, Bạch gia sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu không còn mặt mũi nào mà tồn tại!”

“Người trẻ tuổi này, Đạo pháp như thế, thành tựu tương lai tất sẽ không thể đông đếm, chỉ là đáng tiếc, không nên trêu chọc người Bạch gia a!”

Nghe tiếng nghị luận của người xung quanh, Bạch Xán càng thêm đắc ý, trong mắt lóe hàn quang, lộ ra một tia nhe răng cười, một mặt hung hăng càn quấy trừng mắt với Lâm Hải.

“Lập tức quỳ xuống, hướng ta cầu xin tha thứ, ta có lẽ còn có thể tha cho ngươi một mệnh!”

“Nếu như ta nói, không đâu?.” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh, khinh thường nói.

“Không nói gì, hôm nay ngươi liền phải chết!”

Nghe lời nói uy hiếp của Bạch Xán, Lâm Hải đột nhiên cười, cười rất rực rỡ.

Sau đó, một mặt xem thường, như là nhìn đần độn mà liếc gã một chút, chậm rãi lắc đầu.

“Nhờ ngươi mở to mắt nhìn một chút, hiện tại là ngươi rơi vào bên trong tay của ta, ta tiện tay liền có thể giết ngươi!”

“Thế nhưng ngươi, lại vẫn đang làm cái gì? Đang uy hiếp ta! Ta không thể không hoài nghi, đầu óc ngươi có phải bị cứt che kín hay không?”

“Là ta rơi vào bên trong tay ngươi, nhưng thì tính sao?” Bạch Xán nhìn chằm chằm vào hai mắt Lâm Hải, đột nhiên lộ ra một bộ tiện cười bỉ ổi, tràn ngập trào phúng.

“Ngươi dám giết ta sao? Không dám đi?”

“Thế nhưng là, ta dám giết ngươi!”

Trong mắt Bạch Xán, đột nhiên toát ra nồng đậm sát khí, tất cả mọi người có thể nhìn ra, câu nói này của gã cũng không phải là tùy tiện nói nói, mà chính là thực có can đảm giết Lâm Hải!

“Lập tức quỳ ở trước mặt ta, tự phế tu vi, cầu xin khoan thứ, đừng nói ta không cho ngươi thời cơ!”

“Não tàn, đại khái nói cũng là loại người như ngươi đi?” Lâm Hải một mặt khinh miệt lắc đầu, sau đó bàn tay đang kẹp lại cái cổ của Bạch Xán, đột nhiên xiết chặt.

“Ách!”

Bạch Xán bỗng cảm giác hô hấp trì trệ, sắc mặt trong nháy mắt nghẹn đến đỏ bừng, đầu lưỡi cũng vươn ra, hai con mắt tràn ngập hoảng sợ, không thể tin được mà nhìn lấy Lâm Hải.

“Tùng... Tay!” Bạch Xán dùng hết khí lực, trong cổ họng gạt ra hai chữ, trước mắt một trận biến thành màu đen, hai cái mí mắt không bị khống chế mà bắt đầu lật lên.

“Hỗn trướng, nhanh buông Bạch công tử ra, nếu không ta giết ngươi!” Đổng Tướng quân của Thiết Giáp Quân, trên thân đột nhiên tách ra khí thế cuồng bá, trong mắt một mảnh lo lắng, hướng phía Lâm Hải gầm thét nói.

Bạch Xán tại Bạch gia có địa vị không thấp, nếu như ở trước mặt gã bị người giết chết, gã cũng khó thoát liên quan.

Thế nhưng là, hiện tại Bạch Xán đang ở tại trong tay Lâm Hải, chỉ cần trên tay Lâm Hải hơi vừa dùng lực, cổ Bạch Xán liền sẽ bị vặn gãy, dưới tình huống sợ ném chuột vỡ bình, trong lòng của Đổng Tướng quân mặc dù gấp, nhưng căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lâm Hải đối với uy hiếp của Đổng Tướng quân ngoảnh mặt làm ngơ, mà chính là nhắm hai mắt lại, mang theo đùa giỡn nhìn Bạch Xán đã thở không ra hơi, liền muốn ngạt thở, đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng.

“Vừa rồi ngươi nói cái gì? Nói ta không dám giết ngươi?”

“Như vậy hiện tại, ngươi còn cho rằng như vậy sao?”

Hai con mắt Bạch Xán đều nhanh lồi ra đến, nhìn ánh mắt mỉm cười của Lâm Hải, quả thực tựa như nhìn thấy một cái ma quỷ, trong lòng sớm đã bị nồng đậm hoảng sợ chiếm hết, ý thức dần dần mơ hồ, để gã lần thứ nhất cảm thấy, tử vong cách gã là gần như thế, là đáng sợ như thế!

“Tha, tha... Mệnh!” Bờ môi màu tím của Bạch Xán, không ngừng run rẩy, sắc mặt sợ hãi không thôi, hao hết khí lực, mới nói ra lời nói cầu xin tha thứ.

“Hừ!” Lâm Hải nhẹ nhàng hừ một cái, bàn tay đang kẹp lại cái cổ của Bạch Xán, lúc này mới hơi lỏng ra.

Bạch Xán đi một lần qua trước quỷ môn quan, lập tức thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, sớm đã không có cuồng ngạo trước đó, thay vào đó là hoảng sợ thật sâu.

“Vừa rồi ngươi nói, ta trộm đồ vật cẩu nhà ngươi?” Bàn tay Lâm Hải không rời cái cổ của Bạch Xán, nghiền ngẫm hỏi.

“Không, không có!” Bạch Xán hiện tại nào còn dám tiếp tục vu hãm Lâm Hải, cảm giác đến gần vô hạn với tử vong vừa rồi, để gã đã sớm sợ mất mật, vội vàng liên tục khoát tay.

Gã hiện tại thế nhưng là nhìn ra, người trẻ tuổi trước mặt này, là thực có can đảm giết con mẹ nó gã!

“Vậy, ngươi vì cái gì mà vu hãm ta?” Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, lạnh lùng nói.

Tiếp xúc đến ánh mắt băng lãnh của Lâm Hải, Bạch Xán bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, vội vàng đem ánh mắt dời đi, không còn dám theo Lâm Hải đối mặt, cùng bộ dáng hung hăng càn quấy trước đó, quả thực tưởng như hai người.

“Bởi vì, bởi vì ta ở chỗ cửa thành, nhìn thấy tài lực của ngươi, liền nổi lòng tham, muốn mượn cơ hội chiếm lấy tài sản của ngươi!”

Thanh âm của Bạch Xán càng ngày càng nhỏ, nói xong lời cuối cùng, trực tiếp cúi đầu xuống, cả khuôn mặt đỏ bừng, đầu cũng không ngẩng lên được.

Trước mặt người khác thừa nhận chính mình có loại hành động ti tiện này của, quả thực là mất mặt ném về tận nhà!

“Nguyên lai là chuyện như vậy!”

Mọi người vây xem, tuy có người sớm liền nghĩ đến, nhưng nghe thấy Bạch Xán chính miệng nói ra, trong lòng vẫn là sinh ra nồng đậm xem thường, đồng thời âm thầm ai thán một tiếng!

“Cái này chính là đệ tử của gia tộc lớn a, nếu không phải người trẻ tuổi trước mặt này còn có chút bản sự, buộc Bạch Xán nói ra chân tướng, chỉ sợ đã bị hàm oan.”

“Nhưng dù là vậy, hắn có thể trốn thoát Bạch gia trả thù sao? Bạch Xán ném mặt lớn như vậy, Bạch gia tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ!”

“Thế giới này cường giả vi tôn, không có thực lực, hết thảy đều là hư vô, ván này, nhìn như người trẻ tuổi này đã chứng minh chính mình trong sạch, kì thực là đem chính mình đẩy vào Tử Vong Thâm Uyên a!”

Tuy ngọn nguồn sự tình đã rõ ràng, nhưng mọi người vây xem, trong lòng không khỏi cảm thấy một trận bi ai.

Lâm Hải thấy Bạch Xán đã chính miệng thừa nhận, lúc này mới cười lạnh, ngẩng đầu nhìn về phía Đổng Tướng quân đối với hắn đang trừng mắt lạnh lùng kia.

“Vị Tướng quân này, lời nói trước đó, lường trước ngươi cũng nghe rõ ràng đi.”

“Một chuyện trộm cắp này, đơn thuần là do người này vu hãm, nếu ngươi muốn bắt người, cũng nên là bắt gã mới đúng!”

Hai cái mắt to của Đổng Tướng quân, đột nhiên trừng một cái, miệng động động, lại một câu cũng vô pháp phản bác.

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, miệt thị cười một tiếng, liền không nhìn Đổng Tướng quân nữa, mà chính là đem ánh mắt rơi vào trên thân Bạch Xán.

“Ngươi gọi, Bạch... Si?” Lâm Hải mờ mịt hỏi.

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để người vây xem kém chút cười ra tiếng, nhưng nghĩ tới thân phận của Bạch Xán, không phải bọn họ đắc tội lên được, lại vội vàng cưỡng ép đem ý cười nghẹn trở về, nhất thời kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Bạch Xán!” Bạch Xán biết rõ Lâm Hải đang nhục nhã với gã, cũng không dám có chút phản bác, chỉ là đem vùi đầu xuống, che giấu hàn quang bắn ra trong hai mắt.

“Há, Bạch Xán a!” Lâm Hải nhàn nhạt gật gật đầu.

“Tuổi còn trẻ, không bận rộn tích chút đức, đừng có làm mấy thứ chuyện thất đức này, cẩn thận về sau sinh con không có da mắt!”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, nhất thời để mọi người vây xem, rốt cuộc không nín được, bật cười.

Liền cả Ngọc Thiên Trạch, gương mặt xinh đẹp cũng là đỏ bừng, nhếch miệng lên, giận dữ liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Người này, nói chuyện thật sự là thô lỗ đâu!”

Khuôn mặt của Bạch Xán nhất thời đỏ bừng lên, trong lòng bốc lên tức giận, lại không dám biểu hiện ra ngoài chút nào, loại biệt khuất này quả thực đem phổi của gã đều nhanh nghẹn nổ.

“Bạch mỗ, ghi nhớ!”

“Ừm, nhớ kỹ liền tốt!” Lâm Hải phong khinh vân đạm gật gật đầu.

“Đã như vậy, hôm nay liền tha cho ngươi một mệnh, tự giải quyết cho tốt đi!”

Nói xong, Lâm Hải nhẹ nhàng đẩy, đem Bạch Xán đẩy đến lảo đảo lui lại mấy bước, mới đứng vững thân hình.

“Chúng ta đi!”

Lâm Hải quay người, hướng phía Ngọc Thiên Trạch nói một tiếng.

Ngọc Thiên Trạch gật đầu, nàng nguyên bản muốn điệu thấp, nhưng bây giờ dẫn đến nhiều người chú ý như vậy, đã không như mong muốn, nếu còn không mau chóng rời đi, chỉ sợ sẽ thêm phiền phức!

Thế nhưng là, hai người vừa đi ra hai bước, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhảy một cái, lông tơ toàn thân trong nháy mắt đều dựng cả lên!

Chương 1195: Ta không muốn giết người, ngươi không nên ép ta!

“Chết!”

Một đường thanh âm vô cùng oán độc, đột nhiên tại vang lên sau lưng Lâm Hải, sau đó cuồng phong trong nháy mắt bao phủ cả không gian, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ khí thế sắc bén, đột nhiên rơi vào trên lưng chính mình!

Giữa lúc nguy nan, Lâm Hải dùng hết khí lực toàn thân, bỗng nhiên nghiêng người một cái, tránh thoát chỗ yếu hại, lại cảm thấy nơi bả vai đột nhiên đau xót, máu tươi phiêu tán!

Đột nhiên quay đầu, đã thấy tay Bạch Xán nắm một thanh lưỡi dao sắc bén toàn thân lóe ra hào quang màu tím, đang đâm thật sâu vào trong cơ thể mình, mang trên mặt vẻ ngoan lệ oán độc dữ tợn.

“Muốn chết!”

Trong mắt Lâm Hải đột nhiên nở rộ hàn quang lạnh như băng, tức giận trùng thiên, bay lên một chân, hung hăng đá vào trên bụng Bạch Xán!

Ầm!

Một tiếng vang trầm, thân thể Bạch Xán trong nháy mắt đằng không mà lên, cùng lúc đó, chân khí dưới chân Lâm Hải rung động, nhảy vào giữa không trung theo sát mà tới, không chờ Bạch Xán rơi xuống đất liền bắt lấy cổ chân gã, sau đó hung hăng hướng trên mặt đất mà quật xuống!

Ầm!

Thân thể Bạch Xán, bị Lâm Hải hung hăng quẳng xuống đất, nhất thời miệng mũi phun máu, còn chưa chờ gã mở miệng, Lâm Hải trực tiếp bóp lấy cổ Bạch Xán, cánh tay giương lên, đem gã giơ lên cao cao!

“Dừng tay cho ta!”

Đổng Tướng quân của Thiết Giáp Quân, nhất thời hét lớn một tiếng, bang một tiếng rút ra bội kiếm bên hông, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, ánh mắt lạnh thấu xương, sát khí ngút trời!

Sắc mặt Lâm Hải lạnh lùng, ánh mắt âm hàn, đối với tiếng hò hét của Đổng Tướng quân liền ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ là hung hăng nhìn chằm chằm vào Bạch Xán đang treo giữa không trung, trong mắt lóe lên sát ý băng lãnh!

Sắc mặt Bạch Xán tái xanh, trong mắt sợ hãi không thôi, toàn thân run lẩy bẩy, muốn mở miệng cầu xin tha thứ, tiếc rằng cổ bị Lâm Hải nắm chắc, căn bản một cái chữ cũng nói không nên lời!

Lâm Hải đưa tay trái ra, nắm chặt trường kiếm vẫn cắm vào bả vai của chính mình, còn đang run nhè nhẹ, nhẹ nhàng vừa dùng lực, liền đem kiếm rút ra, ném xuống đất!

Leng keng!

Trường kiếm rơi xuống đất, phát ra thanh âm thanh thúy, lại như là trọng chùy, nện ở trong lòng tất cả mọi người!

“Bạch Xán lúc này, chỉ sợ muốn hỏng việc!”

Người vây quanh, nhất thời tất cả đều cảm thấy thấy lạnh cả người, sát khí nồng như thực chất trên thân Lâm Hải lúc này, đã không che giấu chút nào mà bốc lên tràn ngập trên không trung, một kiếm này của Bạch Xán, đã triệt để kích giận hắn!

“Ta đã bỏ qua cho ngươi, ngươi lại ở phía sau đánh lén, muốn giết chết ta?”

Lâm Hải gắt gao nhìn chằm chằm vào Bạch Xán, toàn thân tản ra khí tức băng lãnh, phía dưới ngữ khí bình tĩnh, lại ẩn giấu đi phẫn nộ cực lớn cùng nồng đậm sát cơ.

Cổ họng Bạch Xán nhẹ vang lên một trận, bắp thịt trên mặt run rẩy, muốn muốn nói chuyện, lại một câu cũng nói không nên lời, chỉ còn lại có ý sợ hãi thâm nhập cốt tủy ở trong mắt này!

“Ha ha!” Lâm Hải đột nhiên phát ra một tiếng cười khổ tự giễu, “Xem ra, Ngọc cô nương nói đúng, ta quả nhiên vẫn là không hiểu được giang hồ hiểm ác a!”

Nói xong, Lâm Hải sắc mặt, càng thêm phát ra băng lãnh.

“Ta rốt cuộc đã hiểu rõ một sự kiện, thù oán đã kết, cho dù hôm nay ta buông tha ngươi, ngươi cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, mà chính là giống như vừa rồi, tìm kiếm hết thảy thời cơ, làm cho ta đi vào chỗ chết!”

“Đáng tiếc a, đạo lý dễ hiểu như thế, ta lại kém chút mất đi tính mạng, mới có thể minh bạch!”

Lâm Hải phảng phất như đang nói một mình, đứng ở bên trong này mà nói, nhưng nghe được vào trong tai Bạch Xán, lại làm cho trong lòng gã dâng lên vô cùng hàn ý, một cỗ dự cảm cực kỳ bất thường, để toàn thân gã run lẩy bẩy.

Quả nhiên, ánh mắt Lâm Hải, như dao, rơi ở trên người gã!

“Ta vốn không muốn giết ngươi, làm sao ngươi lại muốn giết ta, đã như vậy, cũng đừng trách ta hạ thủ vô tình, hết thảy, đều là ngươi do gieo gió gặt bão!”

“Giết Bạch công tử, ngươi cũng đừng hòng sống sót!” Đổng Tướng quân thấy Lâm Hải lần này thật động sát cơ, trong lòng nhất thời run lên, vội vã gầm lớn!

“Hừ!”

Lâm Hải cũng không nhìn gã cái nào, hừ lạnh một tiếng, thủ chưởng dùng lực, đột nhiên bẻ gãy cổ Bạch Xán!

Ầm!

Tiện tay vung lên, thi thể Bạch Xán, bị ném qua đường cái, hai mắt trừng tròn xoe, đến chết cũng không thể tin được, Lâm Hải vậy mà thật giết gã!

“Tê ~” người vây quanh, không ai không hít sâu một hơi, trợn mắt há hốc mồm, bọn họ cũng vạn vạn không nghĩ đến, Lâm Hải vậy mà thật đem Bạch Xán giết chết!

“Muốn chết!”

Mí mắt Đổng Tướng quân cuồng loạn một trận, trong cơn giận dữ, kiếm trong tay hiện lên một đạo hàn quang, đâm phá hư không, liền đến phía sau Lâm Hải!

Đôi mày Lâm Hải đột nhiên dựng thẳng lên, một kiếm này của Đổng Tướng quân, vậy mà hàm ẩn hàn khí khắc nghiệt, ẩn ẩn có thanh âm ác quỷ kêu khóc, còn chưa cận thân, liền để huyết dịch của Lâm Hải quay cuồng một hồi, bắt đầu trở nên lưu động không thuận.

“Mau!”

Không kịp quay đầu, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, sau lưng đột nhiên xuất hiện một đường băng tường cao đến mấy trượng, thân thể đồng thời nhảy lên, thẳng đến phía trước mà nhảy ra!

Ầm!

Trong nháy mắt băng tường tiếp xúc với trường kiếm, liền xuất hiện đạo đạo vết cắt, ầm vang nổ tung, thế tới của trường kiếm không giảm, giống như quỷ mị, theo sát phía sau Lâm Hải, truy tung mà tới!

Lâm Hải âm thầm kinh hãi, nghĩ không ra cái Đổng Tướng quân này, vậy mà mạnh đến như thế, băng tường mà chính mình trước đó ngưng tụ ra kia, thế nhưng là vận dụng ba trăm năm đạo hạnh, thế mà không chịu nổi một kích!

Hơn nữa đáng sợ hơn là, phía trên thanh trường kiếm kia, ẩn ẩn có khí tức để tim Lâm Hải đập nhanh!

Lâm Hải không dám khinh thường, cảm thấy khí mang âm u sắc bén ở sau lưng, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay, đột nhiên nghiêng người một cái, đao trong tay từ đuôi đến đầu, chém thẳng một cái!

“Phá!”

Ông!

Đao mang màu lam, trong nháy mắt xuất hiện giữa không trung, giống như đánh qua một đường chớp nhoáng, cùng trường kiếm truy đến, đụng vào nhau!

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm vang lên, bén nhọn chói tai, trên trường kiếm tuôn ra vô số khói đen, thiên địa một mảnh gào khóc thảm thiết, lại có vô số hồn phách xuất hiện, lao thẳng tới Lâm Hải!

“Ác quỷ!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, trái tim đột nhiên cuồng loạn lên, cái âm U Chi Khí đáng sợ kia, vậy mà để hắn cảm giác được, sinh mệnh tựa hồ đang xói mòn!

“Trách không được có loại cảm giác tim đập nhanh, cái trường kiếm này quả nhiên không phải là phàm vật!”

Mắt thấy vô số hồn phách, giương nanh múa vuốt đánh tới, khóe miệng Lâm Hải lại là nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh!

“Quỷ vật này đối phó với người khác, có lẽ sẽ hữu hiệu, nhưng ở trước mặt mình, không khác gì thiêu thân lao vào lửa!”

Ngẩng đầu, nhìn sắc mặt hung ác của ác quỷ, Lâm Hải đột nhiên mở miệng, khẽ nhả ra mấy chữ!

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Trong nháy mắt, xung quanh thân thể Lâm Hải, đột nhiên xuất hiện một mảnh Lôi Trì, thiểm điện nổ đùng, hồ quang điện nhảy vọt, đem vô số ác quỷ dốc sức lao tới, nhốt vào trong đó!

“Ngao!”

Nhất thời, tiếng gào thét hoảng sợ vang vọng cả vùng không gian, nhóm ác quỷ bị điện giật quấn quanh, thân thể hư vô ngừng lại tại nguyên chỗ mà run rẩy một trận, thân ảnh trong nháy mắt trở nên ảm đạm.

“Toàn bộ đều chết di cho ta!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, bầu trời đột nhiên lôi điện đan xen, một đường tiếp lấy một đường sấm chớp, lăng không rơi xuống!

Tạch tạch tạch tạch tạch tạch!

Mỗi một tiếng lôi vang lên, đều nắm chắc ác quỷ sẽ bị đánh hôi phi yên diệt, nhóm ác quỷ toàn thân run rẩy kịch liệt, lại bị Biến Địa Kinh Lôi làm cho tê liệt, muốn chạy trốn đều không thể đào thoát, chỉ có thể khoanh tay chịu chết!

“Đáng giận!” Đổng Tướng quân thấy thế, nhất thời vừa kinh vừa sợ, nghĩ không ra Lâm Hải vậy mà tu hành công pháp hệ Lôi cực kỳ hiếm thấy!

Phải biết, công pháp hệ Lôi chuyên khắc Quỷ Quái, ác quỷ tuy hung tàn, nhưng gặp được Lôi thuật thì cơ hồ không hề có lực đánh trả, trong thanh trường kiếm pháp bảo này của chính mình, nhiều năm thu thập ác quỷ, một hồi như thế vậy mà bị Lâm Hải tiêu diệt hơn phân nửa, để trong lòng của gã một trận thịt đau đến không được!

“Trở về!”

Tay Đổng Tướng quân kết kiếm quyết, vội vã đem trường kiếm thu hồi, đồng thời đưa tay phát ra một đường cương phong, đem đao mang đã nỏ mạnh hết đà đánh tan, vô cùng đau lòng hướng phía trường kiếm nhìn lại!

"Hỗn đản!"

Cái này vừa nhìn xuống, Đổng Tướng quân tức đến kém chút thổ huyết, chỉ thấy trường kiếm ảm đạm vô quang, phía dưới cảm ứng, ác quỷ bên trong, cũng chỉ còn lại có chưa tới một phần mười, còn lại tất cả đều chết bởi phía dưới lôi điện!

"Hừ!"

Cánh tay Lâm Hải hạ xuống, xách ngược Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, ánh mắt lạnh xuống hướng phía Đổng Tướng quân trông lại!

"Lặp lại lần nữa, ta không muốn giết người, ngươi không nên ép ta!"

"Mẹ nó!" Mặt mũi Đổng Tướng quân tràn đầy vẻ giận dữ, quát mắng một tiếng, đột nhiên vung trường kiếm lên!

"Vây lại cho ta!"

Vừa mới nói xong, một đội Thiết Giáp Quân kia nhất thời phân tán ra, đem Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch vây vào giữa, phong kín toàn bộ đường lui, trường mâu hạ xuống, sát khí vô hình, trong nháy mắt đem hai người Lâm Hải khóa chặt!

Chương 1196: Thiết Giáp Quân

Lâm Hải đột nhiên giật mình, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao quét ngang trước ngực, đem Ngọc Thiên Trạch bảo hộ tại sau lưng, đôi mày hơi nhăn lại tới.

“Thật mạnh!”

Một đội Thiết Giáp Quân này, tuy tu vi tất cả đều tại Kim Đan trung kỳ cùng Kim Đan sơ kỳ, một cái đi ra cũng không có cái uy hiếp gì, nhưng là giờ phút này hướng chỗ này vừa đứng, lại giống như một cái chỉnh thể, vậy mà để Lâm Hải cảm thấy cảm giác áp bách thật sâu!

“Cùng đám người ô hợp dưới tay mình kia, hoàn toàn là hai khái niệm a!”

Lâm Hải thầm than một tiếng, chân khí trong cơ thể không ngừng phụt ra hút vào, không dám chủ quan chút nào, tùy thời chuẩn bị nghênh đón công kích của Thiết Giáp Quân!

“Giết!”

Đột nhiên, Đổng Tướng quân gầm thét một tiếng, Thiết Giáp Quân nghe được hiệu lệnh, trường mâu trong tay, đồng loạt hướng phía Lâm Hải đâm tới, nhịp đều, như cùng một người, lại mang theo khí thế túc sát người dày đặc, để nội tâm người ta cảm thấy rung động thật sâu!

“Thiết Giáp Quân động thủ, người trẻ tuổi kia hẳn phải chết không nghi ngờ!”

Mọi người vây xem, nhao nhao thầm than, Nguyên Anh trở xuống, không ai có thể bảo toàn tánh mạng tại phía dưới hợp kích của Thiết Giáp Quân, cho dù là cao thủ Kim Đan hậu kỳ nắm giữ đạo hạnh, cũng không được!

Ông!

Không khí xung quanh Lâm Hải, đột nhiên run run một hồi, sau đó Huyết Tinh Chi Khí băng lãnh trong nháy mắt đã tràn ngập, Lâm Hải lại có loại cảm giác hãm sâu sa trường, đối mặt với thiên quân vạn mã, khí thế trong nháy mắt liền trì trệ!

“Không tốt!”

Trong lòng Lâm Hải nhất thời giật mình, nghĩ không ra một đám quân sĩ thiết giáp không tính là cường đại, đồng thời xuất thủ vậy mà lại có uy lực như thế, bên trên khí thế càng là ẩn ẩn đem chính mình áp chế, trong lúc vô hình tiêu hao đấu chí của chính mình!

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Lâm Hải không dám khinh thường, lần nữa thi triển Biến Địa Kinh Lôi, Lôi Trì tốc biến, hồ quang điện nhảy lên, thân thể của bọn Thiết Giáp Quân này trong nháy mắt run lên, công kích rõ ràng trì trệ!

Lâm Hải mượn thời cơ này, thân thể xoay quanh mà lên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay quét ngang theo hình xoắn ốc, tia sáng chói mắt chiếu rọi giữa trời, thẳng hướng lấy bốn phương tám hướng mà bắn ra!

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Thanh âm bén nhọn chói tai liên tiếp vang lên, Thiết Giáp Quân vừa đem trạng thái tê liệt giải trừ, trường mâu trong tay trong nháy mắt đã bị khuấy động mà lên, dưới chân liền lùi mấy bước, hợp kích đối với Lâm Hải không công mà lui!

“Chết!”

Thân thể Lâm Hải vừa mới rơi xuống, chợt nghe đỉnh đầu có một tiếng hét lớn, giống như tiếng sấm nổ vang, sau đó quang mang màu đen, trực kích đỉnh đầu, không gian run rẩy, cương phong gào thét, uy thế không thể ngăn cản!

Đồng tử Lâm Hải co lại nhanh chóng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thuận thế chém thẳng, hướng phía đỉnh đầu mà đi!

Keng!

Một đường âm thanh bén nhọn vang lên, Lâm Hải chỉ cảm thấy lực lượng cực lớn từ chuôi đao truyền đến, dưới chân mất thăng bằng, liền lùi mấy bước, khí huyết quay cuồng một hồi!

Đổng Tướng quân nhân cợ hội bay ra khỏi vòng vây của Thiết Giáp Quân, trong miệng lần nữa phát ra một tiếng quát lạnh!

“Giết!”

Trường mâu trong tay Thiết Giáp Quân, lại một lần đồng thời giơ lên, hướng phía Lâm Hải đâm tới!

Đồng thời, trường kiếm của Đổng Tướng quân treo cách đỉnh đầu, uy thế sắc bén như ẩn như hiện, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, tùy thời chuẩn bị cho Lâm Hải một kích trí mệnh!

“Phá!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa quét ngang một cái, cùng trường mâu của Thiết Giáp Quân đánh giáp lá cà, nhất thời một cỗ lực đạo cực lớn truyền đến, áp bách đến ngực Lâm Hải khó chịu một cái, cơ hồ thổ huyết!

“Cút!”

Trong cơn giận dữ, khí thế trên thân Lâm Hải nở rộ, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao phát ra quang mang đại thịnh, trong nháy mắt đem trường mâu của Thiết Giáp Quân đẩy lui.

Ngay tại lúc này, đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên lại co rụt lại, một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, đột nhiên hiện ra tại sau lưng, để lông tơ Lâm Hải cũng nổ đứng lên!

“Lâm Hải, cẩn thận!” Ngọc Thiên Trạch kinh hô một tiếng, đưa tay bắn ra một đạo khí mang!

Phốc!

Trường kiếm của Đổng Tướng quân, trực tiếp đem công kích của Ngọc Thiên Trạch đánh trúng vỡ nát, tiếp tục hướng phía Lâm Hải sau lưng bay tới!

“Cáp!” Lâm Hải phát ra một tiếng bạo hống, sau lưng đột nhiên xuất hiện một tầng băng tường thật dày, đem trường kiếm chặn lại!

Oanh!

Liền một hơi công phu cũng đều không có, băng tường trong nháy mắt đã vỡ nát, nhưng cũng tranh thủ thời gian cho Lâm Hải, cũng không quay đầu lại, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, đột nhiên hướng phía sau lưng đâm ra!

Keng!

Tiếng kim loại va chạm lần nữa vang lên, trường kiếm bị đẩy lùi trở về, nhưng Lâm Hải cũng bị cỗ đại lực này, chấn động đến lảo đảo hướng về phía trước, sau mấy bước mới đứng vững thân hình!

Nhưng mà, trường mâu của Thiết Giáp Quân, lại một lần nữa giơ lên...

“Thật muốn, đại khai sát giới sao?” Trong mắt Lâm Hải lóe lên một chút ánh sáng, hợp kích chi thuật của bọn Thiết Giáp Quân này xác thực cường hãn, nếu như không đem bọn họ đánh giết, hôm nay sợ rằng thật đúng là đi không được!

“Dừng tay!”

Ngay tại thời điểm Lâm Hải động sát cơ, Ngọc Thiên Trạch đột nhiên quát lạnh một tiếng, ngăn lại trước mặt Lâm Hải!

Bạch!

Trường mâu của Thiết Giáp Quân, cách địa phương của Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch không đến một mét thì dừng lại, lãnh huyết ngay ngắn nghiêm nghị, tại phía trên mũi thương băng lãnh không ngừng phụt ra hút vào, tùy thời có thể phát ra một kích trí mệnh!

“Hừ, làm sao, hiện tại biết rõ sợ?” Đổng Tướng quân huyền kiếm trên đỉnh đầu, trong mắt lóe lãnh mang, cười lạnh nói.

“Sợ?” Đôi mắt đẹp của Ngọc Thiên Trạch nhìn về phía Đổng Tướng quân, khinh thường cười lạnh một tiếng.

“Đều nói Thiết Giáp Quân chấp pháp như sắt, không làm việc thiên tư tình, hôm nay gặp mặt, lại đã lưu lạc thành chó săn của người khác, thật sự là thật đáng buồn buồn cười!”

“Ừm?” Sắc mặt Đổng Tướng quân nhất thời biến đổi, hai mắt nhíu lại, ánh mắt băng lãnh như đao nhìn về phía Ngọc Thiên Trạch!

“Chớ có hồ ngôn loạn ngữ, nếu không ta giết ngươi!”

Mà Ngọc Thiên Trạch không sợ chút nào, vẻ khinh thường trên sắc mặt càng thêm nồng hậu dày đặc, tiếp tục nói nói.

“Ta có nói sai sao?”

“Thời điểm Bạch Xán vu hãm Lâm Hải trộm cắp, Thiết Giáp Quân các ngươi là làm thế nào? Không phân tốt xấu, mặc cho lời nói của một bên Bạch Xán, liền muốn đem Lâm Hải bắt lại!”

“Lâm Hải không chịu nhục nổi, cùng Bạch Xán ra tay đánh nhau, Thiết Giáp Quân các ngươi lại là làm thế nào? Là rực rỡ phất cờ hò reo, mở miệng uy hiếp Lâm Hải!”

“Bạch Xán bị bắt, nói ra chân tướng vu hãm Lâm Hải, Thiết Giáp Quân các ngươi lại là làm thế nào? Chẳng những không đem gã bắt, cho Lâm Hải công đạo, ngược lại trơ mắt nhìn Bạch Xán đánh lén Lâm Hải, khiến Lâm Hải suýt nữa mất mạng!”

“Bây giờ Lâm Hải trong cơn giận dữ, đem Bạch Xán đánh giết, quả thật Bạch Xán gieo gió gặt bão, chết không có gì đáng tiếc! Các ngươi lại đứng ra chấp pháp, thật là khiến người ta buồn cười!”

Lời nói của Ngọc Thiên Trạch tuy không nhiều, nhưng lại để da mặt của Đổng Tướng quân nóng lên một trận, không thể không thừa nhận, mỗi một câu cũng hỏi đến gã không chuyện có thể nói!

“Bớt nói nhảm!” Phía dưới buồn bực xấu hổ thành giận dữ, sắc mặt Đổng Tướng quân đột nhiên lộ ra vẻ dữ tợn!

“Thiết Giáp Quân chấp pháp như thế nào, còn chưa tới phiên ngươi đến khoa tay múa chân! Người này ở trước mặt mọi người giết chết công tử Bạch Xán của nhà họ Bạch, mặc kệ là nguyên nhân nào, Thiết Giáp Quân ta đều phải bắt được, đây là chức trách của Thiết Giáp Quân!”

“Ha ha, a a a a!”

Lời nói của Đổng Tướng quân, để Lâm Hải đột nhiên phát ra một trận cười lạnh, ánh mắt băng hàn hướng phía gã nhìn lại.

“Tốt một cái chức trách!”

“Vị Tướng quân này, ta hỏi ngươi một câu, ngươi có dám thành thật trả lời hay không?”

Đổng Tướng quân sững sờ, nhìn nụ cười tà tà nơi khóe miệng của Lâm Hải kia, đột nhiên có chút chột dạ!

“Hừ, bản Tướng quân hành sự quang minh lỗi lạc, có gì không dám trả lời.”

“Này tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, đột nhiên trong mắt lóe lên một đạo hàn quang!

“Sự tình hôm nay, nếu như là Bạch Xán đem người giết chết, ngươi có dám bắt người hay không?”

“Ta...” Đổng Tướng quân há há miệng, hơi chút do dự, Lâm Hải liền cười rộ lên.

“Ta đã biết rõ đáp án!”

“Thiết Giáp Quân, chấp pháp như sắt?” Lâm Hải cười nhẹ lắc đầu, “Đơn thuần đánh rắm!”

“Lớn mật! Ngươi vậy mà vũ nhục Thiết Giáp Quân ta!” Đổng Tướng quân nhất thời đại nộ, thủ chưởng đột nhiên vung lên!

“Giết bọn họ cho ta!”

Thanh âm rơi xuống, Thiết Giáp Quân cùng kêu lên một tiếng quát chấn thiên động địa, trường mâu trong tay, thẳng hướng phía Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch đâm xuống!

Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, sát cơ băng lãnh trong nháy mắt tràn ngập toàn thân, một đạo hỏa miêu kịch liệt nhảy lên tại trong mắt.

“Dừng tay cho ta!” Đúng lúc này, một thanh âm quát chói tai đột nhiên vang lên.

Chương 1197: Lâm Hải, đây là ca ca ta!

Tiếng nói rơi xuống đất, chỉ nghe một trận tiếng bước chân ồn ào vang lên, lại là một đội Thiết Giáp Quân vũ trang đầy đủ, trong nháy mắt đã vây quanh bốn phía, sau đó một cái Tướng quân trung niên sắc mặt uy nghiêm, uy phong lẫm liệt đi tới.

Đổng Tướng quân khoát tay chặn lại, khiến cho Thiết Giáp Quân dưới tay đình chỉ công kích, sau đó hai mắt nhíu lại, nhìn hướng người tới!

“Ngọc Tướng quân.”

Người được xưng là Ngọc Tướng quân, mặt không biểu tình gật gật đầu, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Đổng Tướng quân, thời gian thay ca đã đến, sự tình bên trong này giao cho ta, ngươi có thể đi!”

Đổng Tướng quân nghe được sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười miệt thị, lắc đầu.

“Ngọc Tướng quân, lời nói cũng không phải nói như thế! Hai tên tặc tử này, lại dám ở trước mặt mọi người hành hung đánh giết công tử Bạch Xán của nhà họ Bạch, Đổng mỗ đang chuẩn bị đem bọn họ ra công lý, lúc này nào có lý lẽ rời đi!”

“Chẳng lẽ, Ngọc Tướng quân muốn cùng Đổng mỗ, tranh đoạt phần công lao này sao?”

Ngọc Tướng quân nghe được, đột nhiên trừng mắt, sắc mặt lạnh xuống tới.

“Ta nói, để ngươi dẫn người đi! Làm sao, ngươi dám chống lại mệnh lệnh sao?”

“Ngươi!” Ngữ khí của Đổng Tướng quân nhất thời trì trệ, trên mặt hiện lên một chút giận dữ.

Cái Ngọc Tướng quân này tuy giống như gã, phụ trách công tác tuần tra phòng bị của thành trì, nhưng phẩm giai lại cao hơn gã một cấp, nghĩ không ra giờ phút này vậy mà cầm quan giai tới dọa gã!

“Ngọc Tướng quân, không phải Đổng mỗ không muốn rời đi, công tử Bạch Xán của nhà họ Bạch, bị giết tại dưới mí mắt của Đổng mỗ, nếu Đổng mỗ không đem hai người này truy nã, đối với Bạch gia cũng vô pháp giao phó a, mong Ngọc Tướng quân, thông cảm cho chỗ khó xử của ta!”

Quan hơn một cấp đè chết người, Đổng Tướng quân hít sâu một hơi, ấn lửa giận ở trong lòng xuống, hướng Ngọc Tướng quân nói nói.

“Ngươi cho rằng, đem hai người kia cầm xuống, Bạch gia liền sẽ tha thứ cho ngươi sao?” Khóe miệng Ngọc Tướng quân nhếch lên, khinh thường cười lạnh.

Đổng Tướng quân nghe được, nhất thời biến sắc, ánh mắt lấp loé không yên, toát ra một tia thần sắc hoảng hốt.

“Ta sẽ đích thân đem hai người này, đưa lên Bạch phủ, lại ngay mặt hướng Bạch gia xin lỗi, lại nói thế nào, Đổng mỗ thân là thống lĩnh của Thiết Giáp Quân, Bạch gia cũng sẽ không không buông tha đi.”

“Ha ha!” Ngọc Tướng quân xem thường lắc đầu, “Vậy chỉ có thể nói, ngươi quá không hiểu rõ Bạch gia!”

“Ngọc Tướng quân, lời này là có ý gì?” Trong lòng Đổng Tướng quân tâm lý, lộp bộp một tiếng, gã chính là thống lĩnh Thiết Giáp Quân, Bạch gia coi như cường thế đến đâu, chẳng lẽ còn có thể giết gã sao?

“Có ý tứ gì, trong lòng ngươi minh bạch! Bạch gia coi như giết ngươi, ngươi cảm thấy sẽ có hậu quả gì không?” Ngọc Tướng quân nhìn chằm chằm vào Đổng Tướng quân, nghiền ngẫm cười một tiếng, hỏi.

Đồng tử của Đổng Tướng quân bỗng nhiên co rụt lại, một cỗ hoảng sợ cực độ xông lên đầu.

Gã xuất thân bình dân, dựa vào chiến công một đường đi đến vị trí thống lĩnh Thiết Giáp Quân, không có bất kỳ cái hậu trường gì có thể dựa vào, thân phân địa vị căn bản là không có cách đánh đồng cùng loại quái vật khổng lồ như Bạch gia này!

Nếu như Bạch gia thật bởi vì dời nộ mà giết gã, chỉ sợ tối đa cũng cũng là bị Đảo chủ răn dạy vài câu, sẽ không còn có hậu quả càng nghiêm trọng hơn!

“Thế nhưng là, ta còn có đường khác có thể đi sao?” Đổng Tướng quân cười khổ một tiếng, mặt mũi tràn đầy buồn bã, tuy thống lĩnh Thiết Giáp Quân mặt ngoài phong quang vô hạn, nhưng gã biết rõ, tại bên trong mắt những đại gia tộc kia, vẫn hèn mọn như là con kiến hôi.

“Đồng bào một trận, đừng nói ta không giúp ngươi!” Ngọc Tướng quân nhìn Đổng Tướng quân, nhàn nhạt mở miệng.

“Mang theo người của ngươi, hiện tại liền rời đi, việc này ta tiếp nhận, nếu Bạch gia muốn truy cứu, tự có Ngọc gia ta ra mặt ứng đối!”

Đổng Tướng quân nghe xong, đôi mày nhất thời vẩy một cái, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

“Ngọc Tướng quân, chuyện này là thật?”

“Hừ, có tin hay không là tùy ngươi!” Ngọc Tướng quân nói xong, cái cằm hơi khẽ nâng lên, không nhìn Đổng Tướng quân!

Đổng Tướng quân sững sờ tại bên trong này, trong mắt lóe lên vẻ giãy dụa, sau cùng hung ác quyết tâm cắn răng một cái!

“Xin nhờ Ngọc Tướng quân, sau việc này, Đổng mỗ chắc chắn đến nhà bái tạ!”

Nói xong, Đổng Tướng quân liền hướng phía Ngọc Tướng quân ôm quyền, khom người thi lễ, sau đó hướng phía người mà mang đến vung tay lên!

“Chúng ta đi!”

Thiết Giáp Quân vây quanh Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, nhất thời vừa thu trường mâu lại, đi theo sau lưng Đổng Tướng quân rời đi.

“Hô ~” Lâm Hải hít sâu một hơi, dùng lực nắm chắc Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao bên trong tay, đi một nhóm Thiết Giáp Quân, lại thay đổi một nhóm, cuối cùng vẫn muốn chiến a!

“Đem hai người bọn họ, bắt lại cho ta!”

Lúc này, Ngọc Tướng quân đột nhiên quát lạnh một tiếng, nhóm Thiết Giáp Quân nhất thời liền vây quanh!

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, chân khí không ngừng phụt ra hút vào, liền muốn động thủ!

“Lâm Hải, không nên phản kháng!” Đột nhiên, Ngọc Thiên Trạch ở tại sau lưng, nhỏ giọng nói nói.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, tuy không hiểu Ngọc Thiên Trạch là có ý gì, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng Ngọc Thiên Trạch, trong nháy mắt đã bị trường mâu của Thiết Giáp Quân chĩa vào chỗ yếu hại.

“Mang về!” Ngọc Tướng quân vung tay lên.

“Đi!” Thiết Giáp Quân quát lạnh một tiếng, Lâm Hải cùng Ngọc Thiên Trạch, bị áp giải rời đi.

Một mực đến doanh trại quân đội của Thiết Giáp Quân, Ngọc

Tướng quân phất tay để Thiết Giáp Quân tán đi, đột nhiên quay người, một mặt hưng phấn nhìn chằm chằm vào Ngọc Thiên Trạch bị che lấp diện mạo, run rẩy đôi môi, kích động mở miệng.

“Tiểu muội, là ngươi sao?”

“Ca!” Ngọc Thiên Trạch trong nháy mắt lộ ra diện mạo như trước, một đầu nhào vào trong ngực Ngọc Tướng quân, nước mắt như là trân châu lăn xuống, khóc không thành tiếng!

“Ha ha, thật là ngươi a, tiểu muội!” Ngọc Tướng quân cao hứng cười lớn một tiếng, trong mắt lại đồng dạng che kín nước mắt, vui đến phát khóc!

“Không khóc, không khóc, xa cách lâu ngày lại trùng phùng, hẳn là cao hứng mới đúng!” Ngọc Tướng quân vịn bả vai Ngọc Thiên Trạch, trong mắt tràn ngập yêu thương.

“Vị này là?” Ngọc Tướng quân lúc này mới đưa mắt nhìn sang Lâm Hải, mang theo một tia ánh mắt quái dị.

Ngọc Thiên Trạch nhất thời đọc hiểu hàm nghĩa trong mắt Ngọc Tướng quân, trên gương mặt không khỏi hiện lên một chút ngượng ngùng.

“Bằng hữu của ta, Lâm Hải!”

Nói xong, Ngọc Thiên Trạch lại đem Ngọc Tướng quân kéo đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm Hải, đây là ca ca ta, Ngọc Thiên Thành, từ nhỏ thương yêu ta nhất!”

“Ngươi tốt, hạnh ngộ!” Lâm Hải hiền lành cười một tiếng, hướng phía Ngọc Thiên Thành lễ phép gật đầu.

Ngọc Thiên Thành nhìn chằm chằm vào Lâm Hải một hồi lâu, thẳng đến lúc đem Lâm Hải nhìn đều có chút run rẩy, mới nặng nề gật gật đầu.

“Lâm Hải? Tiểu hỏa tử rất không tệ!”

“Ngươi bây giờ là tu vi gì, người là nhân sĩ ở nơi nào, trong nhà còn có người nào, đều là làm cái gì?”

“Ách...” Lâm Hải bị Ngọc Thiên Thành hỏi, nhất thời đen mặt lại, cái này mẹ nó là tra hộ khẩu đâu!

“Ca, ngươi làm gì a!” Mặt mũi Ngọc Thiên Trạch nhất thời tràn đầy đỏ bừng, giận dữ bắt lấy cánh tay Ngọc Thiên Thành lắc một hồi, nàng nghe xong liền biết rõ, ca ca của mình đã đem Lâm Hải coi thành em rể mà khảo sát!

Tuy Ngọc Thiên Trạch một trăm lần nguyện ý, nhưng khi ngay mặt hỏi Lâm Hải người ta như vậy, vẫn là để nàng xấu hổ đến dậm chân.

“Kim Đan trung kỳ, đến từ Phàm Gian giới, trong nhà có phụ mẫu cùng muội muội, cũng là phàm nhân!”

Theo lễ phép, Lâm Hải vẫn là trả lời câu hỏi của Ngọc Thiên Thành.

“Kim Đan trung kỳ? Phàm Gian giới? Thân nhân cũng là phàm nhân?”

Ngọc Thiên Thành nghe xong, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, cho là mình nghe lầm, nhưng trong lòng hiện lên chấn kinh thật sâu!

“Này Bạch Xán Bạch gia, chính là cao thủ Kim Đan hậu kỳ, thân thể có đạo hạnh, gã, là ngươi giết?”

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, “Bạch Xán là ta giết!”

“Tê ~” Ngọc Thiên Thành hít sâu một hơi, trên mặt càng phát ra cảm thấy thật không thể tin.

“Ngươi một cái Kim Đan trung kỳ, vậy mà sát thân có đạo hạnh như Kim Đan hậu kỳ?” Ngọc Thiên Thành tựa hồ vẫn còn có chút không thể tin được.

“Chuyện này phát sinh ở trước mặt mọi người, há có thể là giả.” Lâm Hải cười khổ một trận, cái này cũng không phải là chuyện gì tốt, chẳng lẽ mình còn có thể nói dối sao?

Ngọc Thiên Trạch ở một bên, sắc mặt đột nhiên hiện lên vẻ lo lắng.

“Ca, Lâm Hải giết Bạch Xán, chỉ sợ sẽ có phiền phức đi?”

“Hừ!” Ngọc Thiên Thành nghe được hừ lạnh một tiếng, “Giết liền giết, thì phải làm thế nào đây? Nếu Bạch gia muốn truy cứu, ta sẽ vì các ngươi đảm đương!”

“Thế nhưng là...” Ngọc Thiên Trạch muốn nói lại thôi, lại bị Ngọc Thiên Thành trực tiếp cắt ngang!

“Tiểu muội, việc này ngươi đừng quản! Ngươi đi lần này đã trên trăm năm, phụ thân thế nhưng là mỗi ngày cũng nhắc tới ngươi a, hiện tại ngươi đã trở về, mau theo ta về nhà, gặp phụ thân đi!”

“Phụ thân!” Nghe được xưng hô này, thân thể mềm mại của Ngọc Thiên Trạch nhất thời run lên.

Chương 1198: Ta muốn gặp phụ thân!

Sắc mặt Ngọc Thiên Trạch tái nhợt, thân thể mềm mại run rẩy, trong lòng tựa hồ nhẫn nhịn lấy thống khổ cực lớn.

Qua hồi lâu, Ngọc Thiên Trạch mới chậm rãi lắc đầu.

“Không!”

“Tiểu muội, ngươi còn đang trách phụ thân sao?” Ngọc Thiên Thành có chút thương tâm, hỏi.

“Ta cùng Lâm Hải, có việc gấp muốn làm, làm xong việc sẽ lập tức rời đi!”

“Bên Bạch gia này, liền xin nhờ ca! Chính ngươi bảo trọng!”

“Chúng ta đi!” Nói xong, Ngọc Thiên Trạch đột nhiên kéo tay Lâm Hải, đi ra ngoài.

“Tiểu muội!” Ngọc Thiên Thành hò hét một tiếng, “Ngươi thật không muốn thấy phụ thân một lần sao?”

Cước bộ của Ngọc Thiên Trạch bỗng nhiên ngừng, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, lần nữa cất bước đi ra ngoài.

“Phụ thân đã là một phế nhân, sợ không còn sống lâu trên đời nữa!”

“Ngươi nói cái gì!” Đầu Ngọc Thiên Trạch ông một tiếng, đột nhiên quay người, hoảng sợ nhìn Ngọc Thiên Thành!

“Phụ thân người, thười gian đã không còn nhiều!” Thần sắc Ngọc Thiên Thành ảm đạm, bi thương nói.

“Cái này sao có thể!” Ngọc Thiên Trạch nhất thời lộ ra vẻ lo lắng, vọt tới trước mặt Ngọc Thiên Thành.

“Ca, phụ thân bị làm sao, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Ngọc Thiên Thành cười khổ một tiếng, thở dài một hơi não nề.

“Tiểu muội, lúc trước ngươi giác tỉnh thiên phú trận pháp, chấn kinh Thần Long Đảo, bị Tam công tử của Đảo chủ nhìn trúng, muốn quan hệ thông gia cùng Ngọc gia ta, nhà họ Ngọc ta từ trên xuống dưới một mảnh hoan hỉ, duy chỉ có ngươi lại không thích cuộc hôn nhân này, từ chối thẳng thắn!”

“Bởi vì chuyện này, ngươi khiến trưởng bối trong gia tộc nổi trận lôi đình, phụ thân phía dưới giận dữ, đưa ngươi giam lại, thay ngươi đáp ứng cửa hôn sự này, thế là ngươi liền đối với phụ thân ghi hận trong lòng.”

“Hừ, Tam công tử của nhà Đảo chủ kia, nhân phẩm ti tiện, ác dấu loang lổ, phụ thân vậy mà đem ta hứa cho cái kiểu cặn bã này, ta há có thể không hận!” Ngọc Thiên Trạch nhớ tới chuyện ngày đó, vẫn tức giận không thôi!

“Vì trèo quyền phú quý, vậy mà hi sinh hạnh phúc của nữ nhi chính mình, ông ta, không xứng làm một cái phụ thân!”

“Ai!” Ngọc Thiên Thành than nhẹ một tiếng, “Tiểu muội, ngươi hiểu lầm phụ thân!”

“Hiểu lầm?” Ngọc Thiên Trạch cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên thương tâm thật sâu.

“Phụ thân là vì muốn tốt cho ngươi, ông ấy chỉ là muốn vì ngươi tìm một cái bạn lữ có thể dựa vào cả đời, phóng mắt khắp cả hòn đảo nhỏ, công tử nhà Đảo chủ thân phận tôn quý, là thí sinh thích hợp lớn nhất!”

“Ha ha!” Ngọc Thiên Trạch một tiếng cười nhạo, “Cặn bã như thế, lại là thí sinh thích hợp lớn nhất trong mắt của ông ta! Đây chính là cái gọi là tốt với ta sao? Ngươi không cảm thấy buồn cười sao?.”

“Phụ thân vì chuyện của gia tộc, bôn ba lâu dài bên ngoài, căn bản không biết phẩm hạnh của Tam công tử Đảo chủ!”

Ngọc Thiên Trạch nghe được, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, ngẩng đầu liếc nhìn Ngọc Thiên Thành một chút, tựa hồ có chút thất thần.

“Thì tính sao?” Rất nhanh, thần sắc của Ngọc Thiên Trạch lại khôi phục bình thường, “Nếu không phải ta tìm được thời cơ đào tẩu, chỉ sợ đã ủy thân cho tên rác rưởi kia!”

“Lấy thực lực lúc đó cảu ngươi, ngươi cảm thấy ngươi chạy thoát được đề phòng sâm nghiêm của Ngọc gia sao?” Trong mắt Ngọc Thiên Thành đột nhiên lóe lên tinh quang, nhìn chằm chằm vào Ngọc Thiên Trạch nghiêm túc hỏi.

Ngọc Thiên Trạch sững sờ, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Ngươi có ý tứ gì?”

“Ha ha, ngươi vẫn chưa rõ sao?” Mặt mũi Ngọc Thiên Thành tràn đầy cười khổ, sắc mặt hiện lên một chút ảm đạm!

Ngọc Thiên Trạch giật mình một lát, đột nhiên đầu ông một tiếng, trở nên kích động.

“Ca, ngươi là nói...”

Ngọc Thiên Trạch vốn là cực kì thông minh, hồi tưởng tình hình lúc ấy, nhất thời cảm giác được không đúng!

“Tại một ngày trước khi ngươi đào tẩu, phụ thân cuối cùng đã từ các loại đường tắt, thăm dò được cách làm người của Tam công tử Đảo chủ!”

“Sau khi biết rõ, phụ thân đối với quyết định của mình sợ không thôi, một mặt ảo não tìm đến trưởng bối trong gia tộc, mãnh liệt yêu cầu gia tộc huỷ bỏ đoạn hôn nhân này, lại gặp được phản đối mãnh liệt của các trưởng bối!”

“Phụ thân cùng trưởng bối trong gia tộc ầm ĩ một trận, lại đã không có bất cứ ý nghĩa gì, suốt cả đêm đó, ta cũng hầu ở bên người phụ thân, nhìn mặt mũi ông tràn đầy hối hận ảo não, lập tức già cả đi rất nhiều!”

“Ban đêm ngày thứ hai, phòng ngự trong gia tộc, đột nhiên xuất hiện rất nhiều sơ hở cấp thấp, ngươi liền thừa dịp bóng đêm tối tăm, đào tẩu! Mà tộc thúc Ngọc Khôn cùng phụ thân tốt nhất, cũng trong đêm này chủ động cùng người khác trao đổi nhiệm vụ canh gác truyền tống đài!”

Ngữ khí của Ngọc Thiên Thành dừng một cái, hai mắt nhìn chằm chằm vào Ngọc Thiên Trạch, cười khổ một tiếng.

“Hiện tại, ngươi hiểu chưa?”

Nước mắt của Ngọc Thiên Trạch im ắng rơi xuống, biểu lộ ngốc trệ, thất hồn lạc phách, thân thể mềm mại nhoáng một cái, suýt nữa ngã sấp xuống!

“Nhiều năm như vậy, ta, ta cũng hiểu lầm phụ thân!”

Trong đầu hiện ra bộ dáng từ ái của phụ thân, trong lòng Ngọc Thiên Trạch đột nhiên vô cùng nắm chặt đau nhức.

Đột nhiên, một cỗ hoảng sợ cực độ, nổi lên trên khuôn mặt của Ngọc Thiên Trạch, Ngọc Thiên Trạch đưa tay, một phát bắt được cánh tay của Ngọc Thiên Thành, thanh âm run rẩy hỏi.

“Ca, ngươi vừa mới nói, phụ thân, phụ thân...”

“Sau khi ngươi đào tẩu, Tam công tử Đảo chủ nổi cơn giận dữ, đi tới Ngọc phủ hưng sư vấn tội, cuối cùng phụ thân ở trước mặt mọi người quỳ xuống, tự phế tu vi, cầu xin tha thứ, mới khiến cho Ngọc gia ta trốn qua một kiếp!”

“Phụ thân a!” Ngọc Thiên Trạch kêu đau một tiếng, lòng như đao cắt, nhất thời ngất đi!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, vội vàng đem Ngọc Thiên Trạch đỡ lấy, vươn ngón tay tại trên huyệt vị của nàng nhẹ nhàng điểm một cái.

Ngọc Thiên Trạch hồi tỉnh lại, nghẹn ngào khóc rống, thương tâm gần chết.

“Tiểu muội, phụ thân không có tu vi, mà Ngọc gia ta cũng bởi vì chuyện này liền bị chèn ép, người trong gia tộc tất cả đều ôm hận trong lòng đối với phụ thân, châm chọc khiêu khích, xa lánh đủ kiểu, phụ thân tích tụ trong lòng, lại nhớ con sốt ruột, thân thể ngày càng suy yếu, bây giờ đã đến lúc gần đất xa trời, liền trong đêm hôm qua, người còn nhắc tới ngươi đây!”

“Ca, ngươi đừng nói, đừng nói!”

“Dẫn ta đi gặp phụ thân, ta muốn gặp phụ thân!” Ngọc Thiên Trạch gào thét, nước mắt rơi như mưa, nghẹn ngào khóc rống!

“Tốt!” Ngọc Thiên Thành nặng nề gật gật đầu, “Phụ thân nhìn thấy ngươi, nhất định sẽ phi thường cao hứng!”

Nói xong, Ngọc Thiên Thành lôi kéo tay của Ngọc Thiên Trạch, hướng phía bên ngoài của doanh trại quân đội đi ra ngoài.

“Ai, nghĩ không ra, Ngọc cô nương lại có một đoạn quá khứ bi thương như thế!” Lâm Hải lắc đầu than nhẹ, cũng theo sát phía sau!

Ngọc phủ tại Thần Long Đảo nằm ở vị trí chính giữa của thành trung tâm, rộng lớn hùng vĩ, hiện lộ rõ ràng địa vị bất phàm!

“Thiên Thành công tử trở về.” Cửa Ngọc phủ, hai cái thủ vệ nhìn thấy Ngọc Thiên Thành, mở miệng chào hỏi, nhưng ngữ khí lại mang theo một tia khinh thường nhàn nhạt, để người đặc biệt không thoải mái!

“Ừm!” Sắc mặt Ngọc Thiên Thành nhất ảm, hừ một tiếng, từ khi phụ thân mất hết tu vi, nhận xa lánh, liền cả những thủ vệ này, đối với nhất mạch bọn họ, cũng không để ở trong lòng.

“Dừng lại!” Đột nhiên, thủ vệ đem Ngọc Thiên Trạch cùng Lâm Hải cản lại.

“Các ngươi là ai, lại dám xông vào Ngọc phủ?”

Ngọc Thiên Thành nhất thời nổi giận, thủ vệ này rõ ràng nhìn thấy Ngọc Thiên Trạch cùng Lâm Hải là cùng một chỗ theo y đến đây, vậy mà còn dám ngăn lại đề ra nghi vấn, quả thực quá không đem y đặt ở bên trong mắt.

“Hỗn trướng, đây là bằng hữu của ta, tránh ra cho ta!”

Thấy Ngọc Thiên Thành phát giận, hai cái thủ vệ lại cũng không sợ, nhao nhao miệt thị cười một tiếng.

“Thiên Thành công tử, đây cũng là chức trách của chúng ta, ngài phát giận cái gì a?”

“Nếu là bằng hữu của ngài, chúng ta đương nhiên sẽ không ngăn cản, bất kể nói thế nào, ngài cũng là công tử của Ngọc phủ nha.”

Ngọc Thiên Thành nghe hai cái thủ vệ này miệng đầy mỉa mai âm dương quái điều, song quyền không khỏi nắm thật chặt, lồng ngực chập trùng một trận, hơn nửa ngày mới đưa lửa giận trong lòng đè xuống.

“Nói không có, bất kể nói thế nào, ta cũng là công tử của Ngọc phủ! Mà hai người các ngươi, lại vĩnh viễn chỉ là hai đầu chó mà Ngọc gia ta nuôi!”

Nói xong, Ngọc Thiên Thành mang theo Ngọc Thiên Trạch cùng Lâm Hải, cũng không quay đầu lại tiến vào trong phủ, chỉ còn lại có hai cái thủ vệ mang theo bộ mặt tức giận, âm ngoan đứng tại chỗ đó!

“Ca, những năm này, ngươi cùng phụ thân đã chịu khổ!”

Trong lòng Ngọc Thiên Trạch khó chịu nói không nên lời, từ thái độ của thủ vệ, nàng liền có thể tưởng tượng, phụ thân cùng ca ca trong những năm này, đã chịu đựng bao nhiêu ủy khuất!

“Chỉ cần ngươi bình an vô sự, chịu bao nhiêu khổ cũng đáng giá!”

Ngọc Thiên Thành mang theo Ngọc Thiên Trạch cùng Lâm Hải, quanh co lòng vòng đi ra xa xưa, mới tại trước một cái phòng ốc cực kỳ vắng vẻ mà dừng lại!

“Phụ thân, liền ở trong phòng!”

Ngọc Thiên Thành mới vừa nói xong, Ngọc Thiên Trạch liền như là người điên, đẩy cửa ra xông vào trong phòng!

Chương 1199: Ngọc huynh, đắc tội!

Trong phòng, trên giường cũ nát, một cái lão nhân yên tĩnh nằm tại đó, là cô độc cùng tiều tụy như vậy.

Nghe được cửa mở thanh âm, bên trong cổ họng khô khốc của lão nhân, phát ra âm thanh yếu ớt.

“Thành nhi, là ngươi sao?”

Ngọc Thiên Trạch nhìn lão nhân trước mặt gầy như que củi, khí tức yếu ớt, trong lòng nhất thời như gặp phải trọng kích, nước mắt ức chế không nổi mà chảy xuống.

“Thành nhi a, ta chỉ sợ không sống không qua ngày hôm nay, chết ta không sợ, lo lắng duy nhất của ta, cũng là Trạch nhi một mình ở bên ngoài, có thể bị người hay không bắt nạt a, Trạch nhi của ta a, phụ thân rất nhớ ngươi a!”

Lời nói của lão nhân, mang theo nồng đậm thương cảm, ngữ khí nghẹn ngào, tràn ngập tư niệm cùng lo lắng thật sâu.

Toàn thân Ngọc Thiên Trạch run rẩy kịch liệt, cũng không còn cách nào áp chế tâm tình trong lòng, vọt tới trước giường của lão nhân!

"Phụ thân, Trạch nhi bất hiếu, Trạch nhi trở về nhìn ngài!!!"

Thân thể của lão nhân, rõ ràng run lên, lập tức thẳng băng, nhưng rất nhanh lại giãn xuống dưới, thở dài một tiếng sâu thẳm.

"Xem ra, thật muốn chết, ta vậy mà nghe được tiếng của Trạch nhi ở bên người, thân thiết gọi ta, liền như là khi nàng còn bé vậy."

"Phụ thân, Trạch nhi trở về, Trạch nhi trở về!" Nghe được lời nói của lão nhân, Ngọc Thiên Trạch càng phát ra thương tâm khổ sở, ôm lấy lão nhân, khóc ròng ròng nói.

"Trạch nhi của ta, thật trở về?"

Lão nhân bỗng mở to mắt, khi thấy Ngọc Thiên Trạch ở trước mắt, khuôn mặt gầy còm, đột nhiên run lẩy bẩy, hai mắt đục ngầu, đột nhiên im ắng chảy ròng nước mắt.

"Trạch nhi, Trạch nhi của ta!"

Lão nhân một tay nắm chắc lấy Ngọc Thiên Trạch, toàn thân run rẩy, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Ngọc Thiên Trạch, giống như sợ một khắc sau Ngọc Thiên Trạch sẽ từ bên cạnh ông biến mất.

"Phụ thân!" Ngọc Thiên Trạch khóc hô một tiếng, nhào vào bên trong lòng của lão nhân!

Nhìn thấy một màn này, Lâm Hải tại cửa ra vào nhẹ nhàng thở dài, trong lòng cũng là một trận cảm giác khó chịu!

"Lâm lão đệ, để Trạch nhi cùng phụ thân, đơn độc ở chung một hồi đi.” Ngọc Thiên Thành đem nước mắt lặng lẽ chảy xuống lau đi, đột nhiên hướng phía Lâm Hải ở bên cạnh nói nói.

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, Ngọc Thiên Trạch cùng phụ thân, đã giải trừ ngăn cách nhiều năm, xa cách lâu ngày được trùng phùng, lường trước sẽ có rất nhiều lời muốn nói, cần cho bọn họ một chút không gian.

Theo Ngọc Thiên Thành đến trong phòng bên cạnh, nhìn đồ dùng đơn sơ trong phòng, Lâm Hải hơi nhíu mày.

“Xem ra bởi vì sự tình của Ngọc Thiên Trạch, phụ thân cùng ca ca nàng, thời gian qua cũng không tốt lắm a!”

“Hàn xá đơn sơ, ủy khuất ngươi!”

Ngọc Thiên Thành tự thân dâng lên một ly trà cho Lâm Hải, có chút bi thương nói nói.

“Ngọc huynh nói như thế, liền khách khí!” Lâm Hải cười cười, hắn đối với cái hán tử ngay thẳng cởi mở như Ngọc Thiên Thành này, vẫn rất có hảo cảm.

“Lâm lão đệ lần này đến đây, là đặc biệt hộ tống xá muội về nhà sao?”

“Lâm mỗ tới nơi đây, bản ý là nhờ Ngọc cô nương mang ta đi tìm kiếm một chỗ tài nguyên khoáng sản ngọc thạch, chỉ là không nghĩ, kinh nghiệm giang hồ của tại hạ khiếm khuyết, trêu chọc ra thị phi, mới phát sinh ra chuyện khi trước.”

“Nguyên lai là dạng này!” Ngọc Thiên Thành gật gật đầu, sau đó đôi mày liền gắt gao nhăn lại tớ.

“Lâm lão đệ ra tay giết Bạch Xán, việc này Bạch gia tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ, chỉ sợ có chút khó giải quyết a!”

Lâm Hải nghe xong, đôi mày không khỏi vẩy một cái, bắt đầu đứng dậy.

“Giết Bạch Xán chính là do một mình Lâm mỗ gây nên, sẽ không liên luỵ tới Ngọc huynh, Lâm mỗ lúc này liền rời đi!”

“Chờ một chút!” Ngọc Thiên Thành vội vàng đem Lâm Hải ngăn lại, “Lâm lão đệ không nên hiểu lầm, Ngọc Thiên Thành ta đã dám đem ngươi mang về bên trong nhà, như thế nào lại là loại người sợ phiền phức.”

“Ngọc huynh, Lâm mỗ không phải không tin được ngươi, mà chính là thật không muốn gây phiền toái cho ngươi!” Lâm Hải nhìn Ngọc Thiên Thành, một mặt chân thành nói nói.

“Lâm mỗ có câu nói, Ngọc huynh bỏ qua cho, bây giờ ở trong gia tộc, chỉ sợ hoàn cảnh của Ngọc huynh, cũng không tốt lắm đi.”

Trên mặt Ngọc Thiên Thành nhất thời hiện lên một tia xấu hổ, sau đó tự giễu gật gật đầu.

“Đúng vậy a, không sợ là trò cười cho Lâm lão đệ, nào chỉ là không dễ chịu, quả thực là khắp nơi bị người xa lánh!”

“Cho nên, ta càng muốn rời khỏi!” Lâm Hải dùng vẻ mặt thành thật nói nói.

“Lấy tình cảnh hiện tại của các ngươi, nếu như lại chọc tới Bạch gia, sợ rằng sẽ như tuyết pha thêm sương, đây không phải là việc mà người làm bằng hữu như Lâm mỗ, muốn nhìn thấy!”

“Thế nhưng là...”

“Yên tâm đi, Ngọc huynh! Lâm mỗ tuy bất tài, nhưng một cái Bạch gia còn không làm gì được ta!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, khí thế phóng khoáng tự nhiên sinh ra!

“Xin Ngọc huynh chỉ điểm, tài nguyên khoáng sản ngọc thạch này, tại nơi nào của Thần Long Đảo, Lâm mỗ sẽ tự mình rời đi! Nếu như Bạch gia tìm tới cửa, mà Lâm mỗ không ở, Ngọc gia coi như vì thể diện, cũng sẽ bảo toàn cho Ngọc huynh!”

“Thần Long Đảo xác thực có một chỗ tài nguyên khoáng sản ngọc thạch cực lớn, địa điểm ngay tại bên cạnh Hắc Ám Sâm Lâm ở bên trong tám trăm dặm Thành Nam, do Cấm vệ của Đảo chủ canh giữ, là tài sản tư nhân của Đảo chủ!”

“Tám trăm dặm Thành Nam!” Lâm Hải gật gật đầu, nhớ kỹ, sau đó bỗng nhiên trong lòng nhất động, đem Tàng Bảo Đồ lấy ra.

“Ngọc huynh, có biết đây là nơi nào không?”

Lúc Ngọc Thiên Trạch nhìn thấy cái Tàng Bảo Đồ này, sắc mặt có biến, lường trước vị trí vẽ ra trong địa đồ, Ngọc Thiên Trạch tất nhiên biết được, bởi như vậy, rất có thể là ngay tại bên trong cái Thần Long Đảo này!

Ngọc Thiên Thành cúi đầu nhìn một chút, sắc mặt nhất thời cũng là biến đổi lớn!

“Ngọc huynh, chỗ này là ở đâu?.” Từ biểu lộ của Ngọc Thiên Thành, Lâm Hải đã kết luận, Ngọc Thiên Thành quả nhiên biết rõ!

Ngọc Thiên Thành hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

“Là cấm địa của Thần Long Đảo, Hắc Ám Sâm Lâm!”

“Cấm địa?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, chẳng lẽ bên trong này rất nguy hiểm sao?

“Cái Hắc Ám Sâm Lâm này, tứ phía cũng bị khí tức cường đại vờn quanh, trăm ngàn năm qua, phàm là người tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, không ai có thể còn sống!”

Nói đến bên trong đây, sắc mặt Ngọc Thiên Thành bỗng nhiên nhất ảm.

“Mẫu thân của ta cùng Trạch nhi, chính là bị người phục kích, lâm vào trong đó, rồi không còn có đi ra!”

“Cái gì!” Trong lòng Lâm Hải chấn động, rốt cuộc minh bạch Ngọc Thiên Trạch vì sao khi thấy cái Tàng Bảo Đồ này, lại đột nhiên trở nên bi thương cô đơn!

“Lâm lão đệ, ngươi muốn tìm tài nguyên khoáng sản ngọc thạch, thì ở ngay tại bên cạnh Hắc Ám Sâm Lâm, nhưng là ta khuyên ngươi, tuyệt đối không nên bị sa vào, nếu không chắc chắn phải chết!”

“Đa tạ Ngọc huynh nhắc nhở!” Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra một hơi, gật gật đầu.

“Còn có, Lâm lão đệ muốn tìm tài nguyên khoáng sản ngọc thạch, cũng không cần tiến về khoáng sơn, có thể trực tiếp tại trong Ngọc Thạch Các trong thành mà mua sắm, Ngọc Thạch Các này, chính là sản nghiệp của Đảo chủ!”

“Ừm, ta minh bạch!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn không có nói cho Ngọc Thiên Thành, chính mình căn bản không phải muốn mua ngọc thạch, mà chính là trực tiếp muốn đem cả tòa tài nguyên khoáng sản này cũng dọn đi!

Lên tiếng hỏi địa điểm, Lâm Hải đứng dậy, liền hướng phía Ngọc Thiên Thành ôm quyền.

“Ngọc huynh, Lâm Hải liền cáo từ, bên Ngọc cô nương này, xin Ngọc huynh cáo biệt thay cho!”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hai viên thuốc liền xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Đây là hai viên Dưỡng Thần Đan, cho Ngọc lão ăn vào, có thể bảo vệ Ngọc lão mười năm không lo!”

“Cái này, cái này quá quý giá!” Ngọc Thiên Thành liền chưa kịp cự tuyệt, đã lại bị Lâm Hải trực tiếp nhét vào bên trong tay.

“Ngọc huynh, sau này còn gặp lại!”

Nói xong, Lâm Hải quay người, nhanh chân hướng phía bên ngoài đi đến!

Oanh!

Mới đi tới cửa, nơi xa đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, để Lâm Hải đột nhiên giật mình!

Sau đó, một tiếng gào thét phẫn nộ, tại trên không Ngọc gia, giống như sấm nổ mà vang vọng!

“Tiểu nhi Ngọc gia -Ngọc Thiên Thành, mau đem hung thủ giết Bạch Xán con ta, giao ra đây cho ta!”

“Người nào lớn mật như thế, vậy mà tự tiện xông vào Ngọc gia ta, muốn chết phải không!”

Nhất thời, từ các phương hướng khác nhau của Ngọc gia vang lên mấy đường thanh âm phẫn nộ, sau đó mấy cái thân ảnh nhanh như thiểm điện lấp lóe, hướng phía cửa phủ mà đi!

“Hỏng, không nghĩ tới Bạch gia nhanh như vậy liền tìm tới cửa!” Ngọc Thiên Thành nhất thời giật mình.

“Lâm lão đệ, ngươi nhanh theo ta từ cửa sau rời đi đi!

Ngọc Thiên Thành lôi kéo Lâm Hải, liền muốn hướng về phía cửa sau mà đi, nhưng lại bị Lâm Hải cản lại.

“Hiện tại đi, chỉ sợ đã muộn!”

“Thế nhưng là...” Ngọc Thiên Thành một mặt lo lắng, y cũng biết, Bạch gia đã tìm tới cửa, thế tất sẽ có phòng bị, Lâm Hải muốn rời khỏi, gần như là không có khả năng.

“Lâm lão đệ, ta sẽ khẩn cầu trưởng bối trong tộc, bảo đảm cho ngươi chu toàn!”

“Không cần!” Lâm Hải hướng phía Ngọc Thiên Thành ném qua một cái ánh mắt cảm kích, sau đó một cỗ khí tức lạnh lẽo, từ bên trên thân thể hắn tản ra, để Ngọc Thiên Thành đột nhiên giật mình!

“Ngọc huynh, đắc tội!” Nói xong, còn chưa chờ Ngọc Thiên Thành kịp phản ứng, Lâm Hải đột nhiên xuất thủ, một chưởng đánh vào trước ngực Ngọc Thiên Thành, Ngọc Thiên Thành nhất thời phun ra một ngụm máu tươi!

“Ngọc Thiên Thành, ngươi cái tiểu nhân hèn hạ này, dám ham Tinh Thạch của Lâm mỗ, thù này Lâm mỗ ghi lại!” Lâm Hải quát lớn một tiếng, vang vọng trong trời cao, sau đó thân ảnh lóe lên, lên xuống mấy cái, hướng phía bên ngoài phủ mau chóng bỏ chạy!

“Chạy đi đâu!”

Thân ảnh của Lâm Hải, mới vừa xuất hiện tại bên ngoài tường phủ, trong nháy mắt đã bị mấy người có khí tức cường đại, ngăn lại đường đi!

Chương 1200: Giết hắn cho ta!

“Cút ngay!”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, năm trăm năm đạo hạnh toàn lực thi triển, nhất thời một đầu Hỏa Long xuất hiện từ trống rỗng, thiêu đốt cả mảnh trời không, hướng lên mấy người trước mặt, rống giận điên cuồng đập xuống!

“Không tốt!”

Mấy người ngăn cản Lâm Hải này, vạn không nghĩ tới Lâm Hải vừa ra tay liền tàn nhẫn như vậy, trong lúc vội vã nhao nhao thi triển Đạo pháp, chặn đánh công kích của Hỏa Long!

Tiếc rằng, một kích năm trăm năm đạo hạnh của Lâm Hải, liền lúc trước ở bên trên đảo cạnh, cả Đảo chủ Nguyên Anh trung kỳ, cũng đều cần có ngàn năm đạo hạnh mới có thể chống cự, há lại những người này có thể ngăn cản.

“A!”

Nhất thời, mấy tiếng kêu thảm thiết truyền ra, người trước mặt Lâm Hải, trong nháy mắt đều bị Hỏa Long thôn phệ, liền cái cặn bã cũng đều không còn lại!

“Tặc tử, muốn chết!”

Một đường tiếng gầm gừ tức giận, đột nhiên nổ vang tại bên tai Lâm Hải, sau đó một đường cương phong sắc bén như kiếm, đột nhiên xuất hiện tại bên cạnh thân hắn.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, chỉ thấy một đường lãnh mang màu đen, tựa như tia chớp, vạch phá bầu trời thẳng đến tới mình.

“Tật Lưu Thiểm!”

Lâm Hải lập tức liền nhận ra, cái đường lãnh mang màu đen này cùng Bạch Xán thi triển không hề có sai biệt, chỉ là khí thế sắc bén bá đạo cùng tốc độ nhanh chóng như điện này, lại so với Bạch Xán mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay, hướng phía hắc mang đột nhiên chém thẳng xuống!

“Mở!”

Oanh!

Một tiếng vang vọng cực lớn, khí lưu trong nháy mắt liền điên cuồng ba động, run rẩy lên, lãnh mang màu đen bắn ngược mà quay về, Lâm Hải cũng bị lực trùng kích cực lớn, chấn động đến bay ra xa mấy chục mét, thân thể rơi trên mặt đất!

“Dừng tay cho ta!”

Lúc này, một cái âm thanh như tiếng sấm vang lên, sau đó mấy đạo nhân ảnh cấp tốc lên xuống, ngăn ở giữa Lâm Hải cùng người của Bạch gia, chấn động giận dữ hướng phía song phương nhìn lại!

“Bạch Vũ Hạ, ngươi thân là Trưởng lão của Bạch gia, vô cớ dẫn người tự tiện xông vào Ngọc gia ta, là có dụng ý gì?!”

Cầm đầu Ngọc gia, là một cái lão giả tóc dài phiêu nhiên, ánh mắt như điện, nhìn chằm chằm vào Bạch Vũ Hạ lạnh lùng hỏi.

“Hừ, Ngọc Hạo Thần, ngươi bớt giả bộ hồ đồ đi, hung thủ giết nhi tử ta, bị Ngọc Thiên Thành của Ngọc gia ngươi giấu tại bên trong Ngọc phủ của ngươi, hiện tại người liền ở đây, ngươi có lời gì để nói!” Khí tức của Bạch Vũ Hạ bành trướng, quần áo tung bay, chỉ vào Lâm Hải, gầm lên giận dữ, hai mắt huyết hồng, tràn ngập phẫn nộ cùng cừu hận!

“Trước khi sự tình chưa hiểu rõ, ngươi đừng có hồ ngôn loạn ngữ!” Ngọc Hạo Thần quát lạnh một tiếng, sau đó đột nhiên quay đầu, ánh mắt như dao, rơi vào trên thân Lâm Hải!

“Ngươi là ai? Tại sao lại ở tại bên trong Ngọc phủ ta? Nói!”

Lâm Hải lập tức cảm thấy, một cỗ khí tức cường đại, hướng phía chính mình đập vào mặt, đem toàn thân mình bao phủ ở trong đó, lúc nào cũng có thể lọt vào đả kích trí mạng của Ngọc Hạo Thần!

“Cái Ngọc Hạo Thần cùng Bạch Vũ Hạ này, đều là cao thủ Nguyên Anh kỳ!” Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, đối với thực lực của hai người này có cái hiểu biết đại khái.

Từ khí tức cùng tình huống giao thủ trước đó mà nhìn, hai người hẳn là cũng tại Nguyên Anh sơ kỳ, đạo hạnh không cao hơn ngàn năm, so với Đảo chủ của đảo cạnh kia, còn có một số chênh lệch, cứ như vậy, Lâm Hải liền yên lòng.

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Ngọc Hạo Thần đang nhìn chính mình, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một nụ cười miệt thị.

“Trước khi nói chuyện, có thể trước hết để cho ta biết, ngươi là ai hay không?”

“Lão phu là Trưởng lão của Ngọc gia, Ngọc Hạo Thần!”

“Trưởng lão của Ngọc gia a, vậy quá tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, lộ ra vẻ khinh bỉ.

“Người nhận chức tại Thiết Giáp Quân của Ngọc gia ngươi kia, gọi là Ngọc Thiên Thành đi?”

“Không sai!” Ngọc Hạo Thần gật gật đầu, con cháu Ngọc gia, chỉ có Ngọc Thiên Thành nhận chức tại Thiết Giáp Quân, không còn có người khác, cái này ngược lại là không sai.

“Thật sự là không biết các ngươi dạy bảo đệ tử gia tộc thế nào, ta lúc đầu còn tưởng rằng cái Ngọc Thiên Thành này là người tốt, nào nghĩ đến y vậy mà bắt chẹt Tinh Thạch của ta, còn muốn đem ta giao cho Bạch gia xử trí, thật sự là mặt người dạ thú!”

“Nếu không phải ta luôn luôn hành sự cẩn thận, chỉ sợ đã theo lời cái Ngọc Thiên Thành này nói, nguyên lai Ngọc gia các ngươi, cùng Bạch gia căn bản chính là một ổ rắn chuột!”

“Ừm?” Ngọc Hạo Thần nghe xong lời nói của Lâm Hải, không khỏi sững sờ, sự tình cùng lão nghĩ, có vẻ như có chút không giống nhau lắm a.

“Lâm Hải!”

Mà lúc này đây, hai đạo nhân ảnh tốc biến, xuất hiện ở trước mặt mọi người, chính là Ngọc Thiên Trạch cùng Ngọc Thiên Thành một mặt lo lắng.

“Phi! Hai cái các ngươi hùa nhau mưu đồ Tinh Thạch của ta, còn dám xuất hiện ở trước mặt ta sao, ta giết các ngươi!” Lâm Hải sợ Ngọc Thiên Trạch làm lộ tẩy, đột nhiên bạo khởi, hướng phía hai người đánh tới!

“Tại trước cửa Ngọc gia ta, há để cho ngươi giương oai!”

Ngọc Hạo Thần thấy thế, trực tiếp vung cánh tay lên, một đạo điện mang màu tím, thẳng hướng lấy Lâm Hải liền kích bắn đi!

“Đạo hạnh!” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, không dám khinh thường, thủ chưởng vỗ ra, nhất thời một đường băng trùy bay ra, cùng điện mang màu tím đụng vào nhau, đồng thời thân hình bị ngăn trở, trở lại vị trí cũ!

Ngọc Thiên Trạch nhìn Lâm Hải, cắn chặt hai môi, trong lòng một trận phức tạp.

Nàng biết rõ, Lâm Hải làm như thế, hoàn toàn là không muốn liên luỵ tới ca ca mình, tuy Lâm Hải có vô số át chủ bài, phía sau càng có loại đại năng như Lãnh Nguyệt Như, sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng vẫn là một trận lo lắng.

“Ngọc Thiên Thành, hắn nói, thế nhưng là thật?” Ngọc Hạo

Thần lạnh mặt, lấy tay che ngực, sắc mặt tái nhợt hướng phía Ngọc Thiên Thành hỏi.

“Đại Trưởng lão, đều do ta nổi lòng tham nhất thời, nghĩ muốn đem Tinh Thạch trên người hắn đoạt tới tay, rồi lại giao hắn cho Bạch gia, không nghĩ tới người này gian trá, bị hắn nhìn thấu, còn đả thương ta, tự nhiên biết sai!”

Ngọc Thiên Thành một bộ dáng xấu hổ, cúi đầu.

Nếu Lâm Hải đã làm trò như thế, Ngọc Thiên Thành cũng chỉ đành phối hợp, huống chi y đã từ chỗ của muội muội biết rõ, thủ đoạn của Lâm Hải, tuyệt không có việc gì.

Nếu như mình hành động theo cảm tính, đứng ra ủng hộ Lâm Hải, chẳng những không giúp được hắn, ngược lại sẽ trở thành liên lụy.

“Hừ, quay đầu lại sẽ xử trí ngươi!” Ngọc Hạo Thần hừ lạnh một tiếng, lúc này mới đưa đầu chuyển hướng sang Bạch Vũ Hạ.

“Bạch Trưởng lão, lời nói ngươi đã nghe được, cũng không phải là do Ngọc gia ta bao che hung thủ, ngươi dạng này đánh tới cửa, có phải có chút quá đáng hay không!”

Bạch Vũ Hạ cũng không nghĩ tới lại là cái tình huống như thế, bất quá cứ như vậy, có thể không đắc tội với Ngọc gia, ngược lại cũng là chuyện tốt, nếu như Ngọc gia thật muốn bao che cho Lâm Hải, thì lão muốn vì nhi tử báo thù, liền sẽ khó khăn hơn nhiều!

Nghĩ đến chỗ này, Bạch Vũ Hạ liền hướng phía Ngọc Hạo Thần ôm quyền, hơi hạ thấp người.

“Ngọc Trưởng lão, tại hạ vì báo thù cho nhi tử mà sốt ruột, mạo phạm đến Ngọc gia, đợi việc này ổn thỏa xong sẽ đến cửa tạ tội!”

Nói xong, trong ánh mắt Bạch Vũ Hạ, lóe lên sát cơ, hung ác rơi vào trên thân Lâm Hải!

“Hiện tại, Bạch mỗ muốn vì nhi tử mà báo thù, mong Ngọc gia không nên nhúng tay!”

Nói xong, Bạch Vũ Hạ đột nhiên hướng phía mười cái cao thủ Kim Đan sau lưng khoát tay ra lệnh.

“Giết hắn cho ta!”

Bạch!

Nhất thời, mười cái cao thủ Kim Đan này, tất cả đều hóa thành lãnh mang màu đen, nhanh như chớp, lao thẳng tới phía Lâm Hải mà đến!

“Tất cả đều đã tu thành Tật Lưu Thiểm!” Đồng tử của Ngọc Hạo Thần co rụt lại, xem ra hậu bối của Bạch gia, so với nhà mình muốn mạnh hơn không ít a!

Nếu Ngọc gia đã phủi sạch quan hệ, Ngọc Hạo Thần tự nhiên ai cũng không giúp, thân hình lui lại, mừng rỡ ở một bên nhìn chuyện náo nhiệt.

Lâm Hải đứng tại chỗ, cảm thụ được sát cơ sắc bén tới từ bốn phương tám hướng, trong mắt lóe lên hàn quang!

“Đối phương người đông thế mạnh, nếu muốn phá vây, quyết không thể nương tay!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, đợi đến thời khắc khi mười mấy đường lãnh mang màu đen này liền muốn tới gần người, trong miệng đột nhiên quát nhẹ một tiếng!

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Nhất thời, Lôi Trì chợt hiện, vô số hồ quang điện nhảy vọt toán loạn, tiến vào trong người mười cái cao thủ Kim Đan này!

Mười mấy người này đột nhiên giật mình, thân thể trong nháy mắt trì trệ, cuống quít vội vã rung động chân khí, đem cảm giác tê liệt khu trừ.

Nhưng ngay lúc này, bọn họ kinh hãi phát hiện, trên thân thể mình, vậy mà xuất hiện một tầng băng sương thật dày, đem tất cả bọn họ đều đóng băng tại bên trong này!

“Không tốt!”

Mười mấy người này quá sợ hãi, thân thể không thể cử động, không thể nghi ngờ đã trở thành bia sống, bị dọa đến vội vàng thay đổi chân khí toàn thân, trong nháy mắt đem băng sương đánh xơ xác, thoát khốn mà ra!

Nhưng mà, còn chưa chờ công kích của bọn họ rơi vào trên thân Lâm Hải, đột nhiên một đường quang mang màu lam nhạt, phóng vào trong tầm mắt của bọn họ, phá lệ lộng lẫy rực rỡ!

Sau đó, một đường thanh âm lạnh như băng, vang lên tại bên tai bọn họ.

“Trảm!”

Phốc!

Đao mang màu lam hiện lên, huyết quang bắn ra, Lâm Hải xách ngược Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, uy phong lẫm liệt, giống như Thiên Thần!

Chương 1201: Lần sau, chính là giết ngươi!

Phù phù!

Mười cái cao thủ Kim Đan của Bạch gia, thân thể ầm vang ngã trên mặt đất, thân vẫn tại chỗ!

“Tê ~” Tất cả mọi người ở đây, đều hít một hơi khí lạnh, mí mắt cuồng loạn một trận.

“Cái này sao có thể!”

Liền cả Ngọc Hạo Thần, đồng tử đều là một trận co lại nhanh chóng, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, tràn ngập thật không thể tin!

Mười cái cao thủ Kim Đan của Bạch gia này, nếu như không nhìn lầm lời nói, tất cả có thể cũng đều là cao thủ Kim Đan hậu kỳ nắm giữ lực lượng đạo hạnh a, tất cả lại đều là thi triển ra tuyệt kỹ Tật Lưu Thiểm của Bạch gia, liền xem như chính mình, chỉ sợ cũng không dễ qua!

Thế nhưng là người trẻ tuổi trước mặt này, vậy mà một đao đem mười mấy người này, tất cả đều giết.!

“Hắn là đại năng Nguyên Anh sao?”

Trong lòng Ngọc Hạo Thần, đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ chấn kinh, nhưng rất nhanh lại bị chính mình phủ định!

Tại trong người Lâm Hải, lão cũng không cảm ứng được Nguyên Anh tồn tại, cũng chính là nói, Lâm Hải cũng chỉ là tu vi Kim Đan kỳ!

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào!”

Một cái Kim Đan kỳ, một chiêu giết chết mười cái cao thủ cùng giai, căn bản chính là chuyện không có khả năng, lại chân thực phát sinh, Ngọc Hạo Thần trợn mắt há hốc mồm, có chút mộng bức.

Mà Bạch Vũ Hạ nhìn mười mấy bộ thi thể trên mặt đất, càng là một mặt ngốc trệ.

"Ảo giác, nhất định là ảo giác!"

Hai tay run run, Bạch Vũ Hạ dùng sức xoa xoa con mắt, thế nhưng trong lòng chấn động sợ hãi, lại làm cho sắc mặt lão trở nên tái nhợt không có một tia huyết sắc, cực kỳ khó coi!

Ngọc Thiên Thành ở một bên, thì là mí mắt cuồng loạn một trận, trong lòng vô cùng chấn động!

Y tuy từ chỗ muội muội biết được, Lâm Hải có chút thủ đoạn, lường trước cũng chính là mạnh hơn một chút so với người bình thường, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, vậy mà cường đại biến thái đến tình trạng như thế!

"Cái này mà là có chút thủ đoạn a, cái này con mẹ nó là thủ đoạn nghịch thiên a!" Hai mắt Ngọc Thiên Thành sáng lên, đối với Lâm Hải đã bắt đầu sùng bái.

"Ta giết ngươi!!!"

Đột nhiên, Bạch Vũ Hạ kịp phản ứng, điên cuồng gầm lên một tiếng, thân hình bạo khởi, hóa thành hắc mang, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới!

Lập tức tổn thất mười cái cao thủ Kim Đan hậu kỳ, dù là mạnh như Bạch gia bọn họ, cũng có chút không chịu đựng nổi, tâm lý Bạch Vũ Hạ vừa sợ lại giận, thù nhi tử không thể báo thành, còn lại khiến gia tộc mất đi một cỗ lực lượng cường đại, chính mình trở về tất nhiên phải bị xử phạt cực kỳ nghiêm khắc!

Nếu không đem Lâm Hải đánh giết, Bạch Vũ Hạ không phải nghẹn mà chết không được!

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, nhìn hắc mang dần dần phóng đại trong con mắt, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một vòng tà tiếu!

“Nếu như đã mở sát kiếp, làm mất lòng Bạch gia, vậy liền không ngại lại nhiều thêm cái một cái này!”

Nghĩ đến chỗ này, cánh tay cầm đao của Lâm Hải rung động chân khí, quang mang trên thân đao trong nháy mắt liền nở rộ, thả ra khí thế băng lãnh khắc nghiệt, uy thế sắc bén, phong mang tất lộ!

“Bá Không Trảm!”

Mắt thấy hắc mang đến gần, Lâm Hải đột nhiên quát lạnh một tiếng, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đã hướng phía hắc mang, hung ác đánh xuống!

Ông!

Đao mang bay ra, không gian một mảnh chấn động, khí lưu ba động, bén nhọn gào thét, trong nháy mắt đem hắc mang khóa kín!

Keng!

Một thanh âm bén nhọn chói tai vang lên, giữa không trung nhất thời quang mang đại thịnh, sau đó một bóng người bùng lên trở ra, mấy giọt máu tươi bay lả tả trên mặt đất, khiến lòng người đột nhiên phát lạnh!

Quang mang tán đi, Lâm Hải cầm đao mà đứng, ánh mắt băng lãnh, nhìn về phía trước!

Bên ngoài mấy chục mét, Bạch Vũ Hạ ôm lấy cánh tay, máu tươi thẩm thấu qua quần áo, sắc mặt kinh hãi, mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn qua Lâm Hải!

“Ngươi, vậy mà làm tổn thương ta?”

Lời nói của Bạch Vũ Hạ run rẩy, mang theo nồng đậm thật không thể tin, hiển nhiên không thể tin tưởng vào sự thật này!

Lão là tu vi gì? Thân là đại năng Nguyên Anh sơ kỳ có tám trăm năm đạo hạnh a!

Mà Lâm Hải đâu?? Chỉ là một cái người tu hành Kim Đan cảnh, y hệt như một con kiến hôi, phất tay có thể diệt!

Thế nhưng là, trong giao thủ vừa rồi, Lâm Hải chẳng những không chết, ngược lại còn thương tổn chính mình.

“Cái này con mẹ nó làm sao có thể!” Bạch Vũ Hạ đột nhiên cảm thấy vô cùng hoang đường!

“Vượt cấp chiến đấu!!!”

Ngọc Hạo Thần đồng dạng cũng là mặt mũi tràn đầy kinh hãi, khóe miệng không ngừng co rút, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải như là nhìn một con quái vật!

Đối mặt với tra hỏi của Bạch Vũ Hạ, Lâm Hải thì là cười lạnh, đột nhiên trường đao hạ xuống, chỉ vào Bạch Vũ Hạ ở phía xa!

“Lần này chỉ là thương tổn ngươi, nếu như lại không biết tốt xấu, lần sau, chính là giết ngươi!”

“Ha ha, ha ha, ha ha ha ha ha!” Bạch Vũ Hạ khó thở mà cười, sau đó sắc mặt bỗng nhiên phát lạnh, trong mắt bùng lên sát cơ, hung ác hướng phía Lâm Hải trông lại!

“Giết ta? Khẩu khí thật là lớn!”

“Ta thừa nhận, tuy trước đó đối với ngươi có coi trọng nhất định, nhưng vẫn là đánh giá thấp ngươi!”

“Bất quá, ngươi chung quy vẫn chỉ là một cái người tu hành Kim Đan kỳ, căn bản không biết ở giữa Kim Đan kỳ cùng Nguyên Anh kỳ, tồn tại khoảng cách cực lớn như thế nào, nếu ta muốn giết ngươi, ngươi sẽ không có bất kỳ cái hi vọng chạy trốn gì!”

“Cho nên, tiếp đó, đối mặt với tử vong đi!”

Bạch Vũ Hạ nói xong, quát lớn một tiếng, thân ảnh đột nhiên biến mất tại chỗ, mất đi bóng dáng!

“Ừm.” Lâm Hải giật mình, cấp tốc đem chân khí toàn thân vận chuyển đến trạng thái cực hạn, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hộ tại trước ngực, tâm thần đắm chìm, vạn phần đề phòng, không dám có chút chủ quan nào!

Lực tương tác với Nguyên Tố Thiên Địa của Lâm Hải, mặc dù là siêu cực phẩm, đồng dạng lực lượng đạo hạnh so với những người khác cao hơn mấy lần, nhưng Bạch Vũ Hạ có một câu nói đúng, ở giữa Kim Đan kỳ cùng Nguyên Anh kỳ, tồn tại một khoảng cách cực lớn.

Cho dù đối kháng chính diện, Lâm Hải không sợ Bạch Vũ Hạ chút nào, nhưng nếu Bạch Vũ Hạ lợi dụng khoảng cách giữa cảnh giới, tiến hành đánh lén đối với mình, đối với Lâm Hải mà nói, thật đúng là một cái phiền toái lớn!

Ngay lúc này, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhảy một cái, phía sau đột nhiên sinh ra thấy lạnh cả người, để hắn theo bản năng cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm đang tới gần!

Sưu!

Không có một chút do dự, đao trong tay Lâm Hải nhanh như chớp hướng phía sau lưng vẩy một cái, đồng thời thân thể thẳng tắp hướng về phía trước mà nhảy ra!

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm vang lên tại phía sau Lâm Hải, cánh tay Lâm Hải chấn động, lực đạo cực lớn, để Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải kém chút không cầm giữ được!

“Chết đi cho ta!”

Sau đó, một tiếng bạo rống giận dữ, vang vọng chân trời, Lâm Hải chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một cái bóng đen cực lớn từ trên trời giáng xuống, hướng phía đỉnh đầu nện xuống!

“Phá!”

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn, đao trong tay đột nhiên hướng phía bầu trời thẳng tắp đâm tới, quang hoa sáng chói, chiếu rọi cả mảnh trời không, cùng cái bóng màu đen kia, trong nháy mắt kịch liệt đụng vào nhau!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, quang mang văng khắp nơi, cái bóng màu đen kia trong nháy mắt đã rạn nứt, nhưng mà còn chưa chờ Lâm Hải đem đao rút về, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức băng lãnh, đã đến dưới xương sườn của chính mình!

“Thảo!”

Lâm Hải quá sợ hãi, đại năng Nguyên Anh kỳ quả nhiên không phải dễ sống chung, cho dù chính mình đối kháng chính diện không sợ bọn họ, nhưng chênh lệch cảnh giới, vẫn là để chính mình lâm vào trạng thái bị động!

Lúc này lại muốn tránh tránh, thì đã không kịp, trong lúc nguy cấp, Lâm Hải đột nhiên đổi tay cầm đao, rút về cánh tay phải, như điện quang hỏa thạch, hướng phía quang mang màu đen cơ hồ đâm vào thân thể này chộp tới!

“Hừ hừ, thật sự là không biết sống chết!” Khuôn mặt hung ác của Bạch Vũ Hạ, lộ hiện ra vẻ cười lạnh dữ tợn, hắc mang do lão dùng tám trăm năm đạo hạnh ngưng tụ, có thể so với thần binh pháp bảo, Lâm Hải vậy mà lấy thân thể máu thịt đi bắt, quả thực không khác gì tìm chết!

“Lâm Hải!”

Ngọc Thiên Trạch ở phía xa nhìn lấy, khuôn mặt nhất thời đại biến, trong lòng kinh hô một tiếng.

Nàng cũng không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà lại lấy tay đi bắt hắc mang của Bạch Vũ Hạ, là không muốn cánh tay này sao?

“Kẻ này đã mất bình tĩnh, hẳn phải chết không nghi ngờ!”

Ngọc Hạo Thần ở một bên, cũng là lắc đầu, đồng thời ánh mắt lộ ra một tia tiếc hận.

Bực nhân vật thiên tài giống như Lâm Hải này, thật sự là lão bình sinh ít thấy, nếu có thể trưởng thành, thành tựu ngày sau sẽ không thể đoán trước!

Đáng tiếc a, cái gọi là thiên tài bình thường đều cậy tài khinh người, hành sự hung hăng, bây giờ đá trúng bên trên thiết bản, không công bỏ ra tính mạng của mình!

Ba!

Thời khắc mọi người ở đây cũng coi Lâm Hải hẳn phải chết không nghi ngờ, bàn tay của Lâm Hải, rốt cục rơi vào phía trên hắc mang, đem nó gắt gao nắm chặt!

“Hừ!” Bạch Vũ Hạ cười nhạo một tiếng, đã bắt đầu ảo tưởng ra tràng cảnh cánh tay Lâm Hải bị vỡ nát, bị hắc mang của chính mình đâm vào người, thậm chí lão đã suy tính tới chuyện nên trực tiếp đem Lâm Hải giết chết, hay là lưu cái mạng lại, rồi chậm rãi tra tấn.

Nhưng sau một khắc, trong lòng Bạch Vũ Hạ đột nhiên sững sờ, hắc mang cũng không xuất hiện cảm giác đâm vào thân thể như trong suy nghĩ, ngược lại giống như là gặp được lực cản, như là bị sắt kẹp lại.

“Chuyện gì xảy ra!” Trong lòng Bạch Vũ Hạ giật mình, đột nhiên cúi đầu xuống nhìn lại, sau đó miệng trong nháy mắt há to, sững sờ tại đó!

Chương 1202: Có tin ta hiện tại liền để ngươi chết hay không?

Chỉ thấy bàn tay của Lâm Hải, đang gắt gao bắt lấy hắc mang do đạo hạnh của Bạch Vũ Hạ biến ảo ra, chẳng những không có bị phá hủy, ngược lại lông tóc không hư hại, khiến cho hắc mang không cách nào lại tiến thêm một bước!

“Cái này sao có thể!” Bạch Vũ Hạ nhịn không được rít lên một tiếng, tràng cảnh lúc này, đã triệt để vượt qua phạm vi nhận biết của lão, lão thậm chí hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không!

“Cánh tay của hắn, chẳng lẽ không phải là thân thể máu thịt!”

Ngọc Hạo Thần ở nơi xa, đồng tử co lại nhanh chóng, trong mắt kinh hãi không nháy mắt nhìn chằm chằm vào cánh tay của Lâm Hải!

Chỉ thấy trên cánh tay Lâm Hải, ẩn ẩn có hào quang màu tím chớp động, vô số hồ quang điện nhỏ bé, đang không ngừng nhảy lên nhảy lên, trong nháy mắt tiến vào bên trong hắc mang, cùng hắc mang quấn quýt lấy nhau!

“Hát!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải quát lên một tiếng chói tai, màu tím trên cánh tay đột nhiên nở rộ, hồ quang điện keng keng rung động, dọc theo Hắc mang trực tiếp chui vào Bạch Vũ Hạ thể nội!

Bạch Vũ Hạ như là bị giật điện, toàn thân run rẩy một cái, phốc phun ra một ngụm máu đến, nhất thời mặt lộ vẻ vẻ sợ hãi, trong nháy mắt đem hắc mang triệt hồi, thân thể hướng phía sau nhanh chóng thối lui!

Oanh!

Một tiếng vang trầm truyền đến, thân ảnh lui lại của Bạch Vũ Hạ trực tiếp đụng tại trên tường băng đột ngột xuất hiện từ trống rỗng sau lưng, đem tường băng đâm đến vỡ nát, nhưng người cũng bị ngăn cản xuống tới.

Toát!

Sau đó, một tiếng xé gió cắt đứt không gian, tại trong tai của Bạch Vũ Hạ vang lên, Bạch Vũ Hạ quá sợ hãi, chỉ cảm thấy trong mắt lóe lên hàn mang chói mắt, theo sau chỗ gáy đột nhiên mát lạnh, dọa đến hồn phi phách tán!

“Dừng tay!”

Đúng lúc này, đột nhiên một đường thanh âm lạnh như băng, ở trên bầu trời từ xa mà đến gần truyền đến!

“Tíu tíu!”

Cùng lúc đó, một đường thanh âm tiếng hạc kêu, vang lên trên thiên không, hướng phía bên trong này cấp tốc bay tới!

“Là người của phủ Đảo chủ!”

Mọi người ở phía dưới, nhất thời giật mình, cưỡi hạc xuất hành, chính là đặc quyền của phủ Đảo chủ, căn bản không người dám giả mạo!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, dán ở cổ của Bạch Vũ Hạ, dừng lại, khí mang không ngừng phụt ra hút vào, để thân thể Bạch Vũ Hạ căng đến cứng ngắc, mắt lộ sợ hãi, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Giờ phút này, lão đã hoàn toàn bị Lâm Hải chế trụ, dù là có chút hành động thiếu suy nghĩ, Lâm Hải tùy thời đều có thể đòi mạng lão!

Mà lúc này đây, Bạch Hạc đã xoay quanh tại trên không của mọi người, một người trẻ tuổi sắc mặt cao ngạo, chắp tay đứng ở trên lưng hạc, nhìn xuống chúng nhân, vừa muốn mở miệng, lại phát hiện đao của Lâm Hải còn gác ở trên cổ Bạch Vũ Hạ, trong mắt nhất thời hiện lên một tia quang mang băng lãnh!

“Ta để ngươi dừng tay, ngươi không nghe thấy sao!”

Người trẻ tuổi ngữ khí cao cao tại thượng, dùng giọng điệu mệnh lệnh, hướng phía Lâm Hải nói nói.

Lâm Hải nghe được, không khỏi cười nhạo một tiếng, ngẩng đầu miệt thị liếc nhìn người trẻ tuổi một chút!

“Ngươi để cho ta dừng tay, ta liền dừng tay sao? Ngươi tính toán là cái đồ vật gì!”

Lâm Hải đối với ngữ khí của người trẻ tuổi này, phản cảm nói không nên lời, nhất thời mở miệng mỉa mai nói.

Người trẻ tuổi sững sờ, nhất thời vậy mà chưa kịp phản ứng, hơn nửa ngày mới một mặt kinh ngạc nhìn Lâm Hải, thật không thể tin mà hỏi.

“Ngươi vừa mới, nói cái gì?”

“Ta nói, ngươi tính toán là cái đồ vật gì!” Ánh mắt Lâm Hải mang theo khiêu khích, lạnh lùng đáp lại nói.

Bạch!

Lâm Hải vừa dứt lời, thân ảnh người trẻ tuổi lóe lên, trực tiếp từ trên lưng hạc nhảy xuống, đi vào trước mặt Lâm Hải, mí mắt vậy mà tại không bị khống chế nhảy lên.

“Ngươi nói ta, tính là đồ vật gì?”

Người trẻ tuổi nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, kinh ngạc hỏi, bình tĩnh trong lời nói, tựa hồ đang ẩn giấu đi tức giận đáng sợ!

"Đúng a!" Lâm Hải gật gật đầu, yếu ớt nói nói.

"Ha ha, ha ha ha!" Người trẻ tuổi sững sờ nửa ngày, đột nhiên cười rộ lên, chỉ là mặc cho ai cũng đều có thể nghe ra, trong tiếng cười này, ẩn chứa nồng đậm sát cơ!

Rất nhanh, tiếng cười của người trẻ tuổi đột nhiên dừng lại, hai mắt như đao đâm về phía Lâm Hải!

"Ngươi sẽ chết rất thảm!" Thân thể của người trẻ tuổi đột nhiên nở rộ khí thế cuồng bạo, mỗi chữ mỗi câu, băng lãnh nói ra!

"Sứ giả đại nhân, ta là người Bạch gia, cứu mạng a!" Bạch Vũ Hạ thấy thế, nhãn châu xoay động, vội vã mở miệng, hướng về phía người trẻ tuổi cầu xin tha thứ nói.

"Thả người!" Ngữ khí người trẻ tuổi băng lãnh, mệnh lệnh nói!

"Thả lão?" Lâm Hải đột nhiên nhếch môi, lộ ra một nụ cười rực rỡ, nhưng nhìn tại bên trong mắt của người trẻ tuổi, lại làm cho gã đột nhiên giật mình, sinh ra dự cảm bất thường!

Phốc!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải, đột nhiên lóe lên đao mang, trực tiếp đem Bạch Vũ Hạ chém giết!

"A!"

Nguyên Anh của Bạch Vũ Hạ, phát ra một tiếng rống hoảng sợ, còn chưa chờ tới kịp đào thoát, liền bị đao mang giảo sát!

"Ngươi giết lão!!!"

Bắp thịt trên mặt người trẻ tuổi run rẩy một trận, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, đã đến biên giới bạo tẩu!

“Ta không giết lão, chờ lấy lão tới giết ta sao?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, khinh thường nói.

“Ta muốn ngươi chết, lập tức tự sát ở trước mặt ta đi!” Người trẻ tuổi chỉ vàoLâm Hải, phát ra một tiếng giống giận bén nhọn.

Lâm Hải chấn kinh liếc nhìn người trẻ tuổi một chút, đem một cái tay nhét vào bên trong cái mồm há to.

“Ngươi đần độn a?” Lâm Hải một mặt thật không thể tin hỏi.

“Ngươi có biết ta là ai hay không!” Người trẻ tuổi phẫn nộ gầm thét!

“Ta là Sứ giả của Đảo chủ, đại biểu cho Đảo chủ, ngươi dám chống lại ý chí của ta!”

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, đột nhiên đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hạ xuống, trong nháy mắt gác ở trên cổ của người trẻ tuổi!

“Ngươi, ngươi muốn làm gì? Lấy thanh đao ra, ngươi không muốn sống!” Người trẻ tuổi không nghĩ tới Lâm Hải lại dám ra tay với gã, lại là trong cơn giận dữ, một cái không ngại, trong nháy mắt đã bị chế trụ, trong mắt lóe lên vẻ sợ hãi!

“Vừa lên liền ngưu bức hống hống, ta còn cho là cái nhân vật khó lường gì đâu!” Lâm Hải cầm đao, vỗ vỗ gương mặt của người trẻ tuổi, mặt mũi tràn đầy xem thường mỉa mai nói.

“Náo nửa ngày, cũng chỉ là cái chân chạy, tại chỗ này chơi Cáo mượn oai Hổ a!”

“Liền ngươi cái bức dạng này, còn muốn ta chết? Có tin ta hiện tại liền để ngươi chết hay không!”

Lâm Hải nói, một đường sát cơ nồng đậm, trong nháy mắt đem người trẻ tuổi khóa kín.

“Nếu ngươi dám giết ta, Đảo chủ sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Người trẻ tuổi cảm thấy sát ý băng lãnh này, nhất thời bị dọa đến chân cũng mềm, run run rẩy rẩy nói nói.

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh, ánh mắt càng thêm lạnh xuống đến, “Ta người này, ghét nhất là bị người khác uy hiếp ta!”

“Vị bằng hữu này!” Mắt thấy Lâm Hải bốc lên sát ý, Ngọc Hạo Thần đột nhiên mở miệng.

“Ừm?” Lâm Hải quay đầu, hướng phía Ngọc Hạo Thần nhìn lại.

“Ngươi cùng Sứ giả của Đảo chủ, chỉ là tranh giành miệng lưỡi, cũng không có thâm cừu đại hận, có thể nghe lão hủ nói một lời hay không, hai bên không bằng đều thối lui một bước, đến đây là dừng tay, như vậy đối với song phương các ngươi cũng đều có chỗ tốt, không biết ý bằng hữu như thế nào?”

Ngọc Hạo Thần nói xong, mặt mỉm cười, một mặt hiền lành nhìn qua Lâm Hải, nhưng trong lòng gấp gáp đến không được.

Nếu như Lâm Hải khư khư cố chấp, đem Sứ giả của Đảo chủ giết tại cửa nhà Ngọc gia, Ngọc gia lão cũng không thoát khỏi can hệ a!

Lâm Hải nhìn Ngọc Hạo Thần, bỗng nhiên cười một tiếng, gật gật đầu.

“Được, ta cho ngươi mặt mũi này!”

Lâm Hải lúc đầu cũng không muốn giết Sứ giả của Đảo chủ, chỉ là không quen nhìn gã trang bức, muốn hù dọa gã một chút, nếu đã có người cầu tình, Lâm Hải tự nhiên mượn lối thoát.

“Trước khi ta thay đổi chủ ý trước đó, cút!” Lâm Hải dùng sống đao, đem Sứ giả của Đảo chủ quật một cái lảo đảo, lạnh lùng nói!

Sứ giả của Đảo chủ một mặt chật vật, trong mắt lóe lên quang mang ác độc!

Trong miệng thổi ra một tiếng huýt sáo, Bạch Hạc đáp xuống, Sứ giả của Đảo chủ nhảy lên lưng hạc, Bạch Hạc bay lên không!

“Người Ngọc gia nghe!”

Sứ giả của Đảo chủ đứng tại bên trên lưng hạc, đột nhiên mở miệng nói.

“Tam công tử của Đảo chủ biết được con gái Ngọc gia- Ngọc Thiên Trạch trở về, đã đang ở trên đường đến Ngọc phủ, đặc biệt để cho bản Sứ giả đến đây cảnh cáo các ngươi, không được để Ngọc Thiên Trạch chạy, nếu không liền đợi tiếp nhận lửa giận của Tam công tử của Đảo chủ đi!”

Nói xong, Sứ giả của Đảo chủ lại hướng phía Lâm Hải hung ác liếc mắt một cái.

“Ngươi chờ đó cho ta!”

Lưu lại một câu ngoan thoại, Bạch Hạc kêu to một tiếng, vỗ cánh mà đi, biến mất tại trong tầm mắt của mọi người!

Nhưng mà, giờ phút này đã không có người để ý đến chuyện Sứ giả của Đảo chủ rời đi, tất cả mọi người ở đây, đều bởi vì lời nói của Sứ giả Đảo chủ, mà lâm vào ở trong chấn kinh thật sâu!

Chương 1203: Ý tứ của nàng, chính là để ngươi cút!

“Hỏng, nhất định là thủ vệ ở đài truyền tống, đã nhận ra Ngọc cô nương, đem tin tức tiết lộ ra ngoài!”

Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, lúc trước ở chỗ truyền tống đến Thần Long Đảo, Ngọc Thiên Trạch quên che lấp dung mạo, bây giờ lần nữa bị Tam công tử của Đảo chủ để mắt tới, chỉ sợ sẽ có phiền phức!

Mà Ngọc Hạo Thần nghe được tin tức này, trong lòng chấn kinh càng là không như bình thường!

“Ngọc Thiên Trạch trở về? Ở đâu!”

Không tự chủ được, Ngọc Hạo Thần nhìn về phía Ngọc Thiên Thành, còn lại Ngọc gia người, cũng đều hướng phía Ngọc Thiên Thành nhìn lại.

Ngọc Thiên Thành là thân ca ca của Ngọc Thiên Trạch, nếu như Ngọc Thiên Trạch trở về, Ngọc Thiên Thành khẳng định sẽ biết rõ.

“Ừm?” Rất nhanh, ánh mắt của Ngọc Hạo Thần, liền rơi vào trên thân Ngọc Thiên Trạch.

“Ngươi là ai, vì sao che lấp dung mạo, đem chân khí tán đi!”

Ngọc Thiên Trạch biết rõ không gạt được, chân khí tán đi, lộ ra diện mạo như trước.

“Ngọc Thiên Trạch! Quả nhiên là ngươi!”

Ngọc Hạo Thần kinh hô một tiếng, sau đó nhất thời lộ ra vẻ giận dữ, đưa tay hướng phía Ngọc Thiên Trạch nhất chỉ!

“Ngươi còn có mặt mũi trở về! Người tới, đem nàng bắt lại cho ta!”

Tiếng nói của Ngọc Hạo Thần rơi xuống, lập tức có con cháu

Ngọc gia tiến lên, đem Ngọc Thiên Trạch vây quanh, liền muốn động thủ.

“Chậm đã!” Ngọc Thiên Thành thấy thế nhất thời hoảng, đuổi bước lên phía trước ngăn tại trước mặt Ngọc Thiên Trạch.

“Đại Trưởng lão, ngươi cái này là có ý gì, vì sao muốn đuổi bắt xá muội!”

“Hừ!” Ngọc Hạo Thần hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Ngọc Thiên Trạch, lộ ra nồng đậm hận ý! “Lúc trước nàng vì tư lợi, không để ý tới lợi ích của gia tộc mà bỏ đi, khiến Đảo chủ nổi giận, Ngọc gia ta càng là bị chịu chèn ép, bao nhiêu sản nghiệp đều bị gia tộc khác nuốt, tài nguyên tu luyện ngày càng thiếu thốn, khiến cho tu hành của hậu bối gia tộc nhận ảnh hưởng nghiêm trọng, gia tộc cũng từ thịnh chuyển suy, nàng, quả thật là tội nhân lớn nhất của gia tộc!”

Ngọc Thiên Thành nghe được, nhất thời lộ ra vẻ không vui, vừa muốn phản bác, lại bị Ngọc Thiên Trạch ngăn lại.

“Ca, đừng nói! Nói cái gì cũng không có dùng!”

Ngọc Thiên Trạch tiến lên một bước, nhìn thẳng vào Ngọc Hạo Thần, sắc mặt mang theo nồng đậm thất vọng.

“Ngươi là chuẩn bị đem ta bắt lại, đưa cho Tam công tử của Đảo chủ đi.”

Ngọc Hạo Thần đen mặt lên, hừ lạnh một tiếng.

“Đó là tự nhiên! Đây cũng là một cơ hội để Ngọc gia ta lấy công chuộc tội, Đảo chủ khoan hồng độ lượng, có lẽ liền sẽ buông tha cho chèn ép đối với Ngọc gia ta, muốn không bao lâu, Ngọc gia ta liền có khả năng trở lại đỉnh phong!”

“Ha ha!” Ngọc Thiên Trạch cười khổ một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ khinh bỉ nồng đậm.

“Dùng hạnh phúc chung thân của đệ tử gia tộc, đổi lấy lợi ích của gia tộc, liền không sợ bị người nhạo báng sao?”

“Chế nhạo?” Ngọc Hạo Thần cười lạnh một tiếng, “Gia tộc cường đại, ai dám chế nhạo!”

“Bớt nói nhảm đi, lập tức đem nàng bắt lại cho ta!”

Ngọc Hạo Thần quát lạnh một tiếng, đệ tử Ngọc gia lập tức liền hướng phía Ngọc Thiên Trạch dốc sức lao qua!

Sưu!

Ngay lúc này, đột nhiên một bóng người vọt tới trước người Ngọc Thiên Trạch, sau đó đao mang loá mắt xẹt qua, trong nháy mắt liền đem toàn bộ đệ tử Ngọc gia bức lui!

“Ừm.”

Lông mày Ngọc Hạo Thần nhíu lại, đã thấy Lâm Hải cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, ngăn tại trước người Ngọc Thiên Trạch!

“Ngươi muốn làm gì?” Sắc mặt Ngọc Hạo Thần trầm xuống, lạnh lùng nói.

“Không làm gì!” Lâm Hải xùy cười một tiếng, “Cũng là cảm thấy ngươi quá không biết xấu hổ, có chút nhìn không được!”

“Ngươi nói cái gì!” Sắc mặt Ngọc Hạo Thần nhất thời biến đổi, trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

Bất quá nghĩ đến trước đó tình cảnh Lâm Hải giết chết Bạch Vũ Hạ, biết rõ Lâm Hải cũng là nhân vật khó giải quyết, hít sâu một hơi, cưỡng ép đem lửa giận trong lòng đè xuống.

“Người trẻ tuổi, đây là sự tình của Ngọc gia ta, khuyên ngươi vẫn là ít quản mới tốt!”

“Không có ý tứ, ca ca bình sinh có cái yêu thích, liền ưa thích quản chuyện bất bình dưới gầm trời này!” Lâm Hải vẩy cái cằm một cái, khóe miệng nhếch lên, khinh thường nói nói.

“Người thích xen vào chuyện của người khác, bình thường đều sống không lâu!” Sắc mặt Ngọc Hạo Thần lạnh xuống đến, mang theo uy hiếp nói.

“Có đúng không?” Lâm Hải bĩu môi cười một tiếng, “Đáng tiếc, ca ca một mực sống đến hảo hảo!”

Trong mắt Ngọc Hạo Thần lóe lên hàn quang, một cỗ khí thế băng lãnh, đột nhiên phát ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Ngươi là quyết tâm, muốn đối nghịch cùng Ngọc gia ta?”

“Phải thì như thế nào!” Lâm Hải nhíu hai mắt lại, đối chọi gay gắt, không có không tránh né cùng Ngọc Hạo Thần đối mặt!

Lâm Hải dù sao cũng đã đắc tội với Bạch gia, cũng không thèm để ý đến đắc tội thêm một cái Ngọc gia, bất kể nói thế nào, hắn là sẽ không nhìn Ngọc Thiên Trạch bị hy sinh.

“Hừ!” Ngọc Hạo Thần cười lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc khinh thường mỉa mai.

“Người sắp chết, còn có rảnh rỗi để ý đến nhàn sự của người khác, đáng tiếc, ngươi đã tự thân khó đảm bảo!”

Nói xong, Ngọc Hạo Thần đột nhiên ngẩng đầu, hướng về bầu trời phương xa nhìn lại, đã thấy mười mấy con Bạch Hạc, đang gấp rút nhanh bay tới, chớp mắt đã đến trên không của mọi người.

“Ừm?”

Lâm Hải cũng đi theo ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một con Bạch Hạc bay ở phía đầu, đỉnh đầu của nó đội hồng quan, ánh mắt như điện, ở bên trên có một người trẻ tuổi đang đứng chắp tay, quan sát xuống phía dưới, chỉ là đứng tại chỗ này, liền cho người ta một cỗ cảm giác áp bách cực độ.

“Cao thủ!” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

Mà sau lưng người trẻ tuổi, còn có mười mấy con Bạch Hạc, bên trên mỗi con mỗi nơi đều đứng một người, tất cả đều có khí tức cường đại, mang trên mặt vẻ kiêu ngạo.

Đám người này vừa xuất hiện, nhất thời một cỗ uy nghiêm vô hình, bao phủ toàn bộ Ngọc gia, các đệ tử của Ngọc gia, tất cả trong lòng mỗi cái đều rung mạnh, sinh ra một tia sợ hãi!

Mà Ngọc Hạo Thần càng là đuổi bước lên phía trước ba bước, hướng phía bầu trời xa xa mà ôm quyền, cung kính mở miệng.

“Trưởng lão Ngọc gia Ngọc Hạo Thần, cung nghênh Tam công tử điện hạ!”

“Bản điện hạ đích thân tới, Tộc trưởng của Ngọc gia ngươi, vì sao không đi ra nghênh đón!” Người trẻ tuổi trên thân Bạch Hạc đi đầu đội hồng quan kia, cái mũi hừ lạnh một tiếng, ngạo mạn nói nói.

Còn chưa chờ Ngọc Hạo Thần trả lời, đột nhiên một tiếng cười cởi mở, tại Ngọc phủ bầu trời xoay quanh vang lên.

“Ha ha, Tam công tử điện hạ đích thân tới, Ngọc gia bồng tất sinh huy, lão phu không có từ xa tiếp đón!”

Thanh âm rơi xuống, sau đó một đường khí tức cường đại, từ bên trong Ngọc phủ từ xa mà đến gần mà đến, trong chớp mắt một bóng người đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Lại thêm một cao thủ!” Trong lòng Lâm Hải giật mình, cái người tới sau này, thực lực vậy mà không tại phía dưới người trẻ tuổi bên trên Bạch Hạc kia.

“Bái kiến Tộc trưởng!”

Bọn người Ngọc Hạo Thần, vội vàng hướng phía ông lão mặc áo trắng vừa xuất hiện hành lễ, sau đó cung kính lui qua một bên.

Có Tộc trưởng ra mặt, tự nhiên không tới phiên bọn họ đến ứng đối với cục diện lúc này.

“Toát!”

Bầu trời truyền đến thanh âm hạc kêu, mười mấy con Bạch Hạc rơi xuống đất, Tam công tử điện hạ chậm rãi đi đến trước mặt Tộc trưởng Ngọc gia, mười mấy người cao thủ theo bảo vệ sau lưng cũng theo sát phía sau, khí thế trên thân dâng cao, không ngừng phụt ra hút vào, con mắt cảnh giác nhìn chăm chú qua bốn phía, tựa như lúc nào cũng có khả năng bạo phát ra công kích đáng sợ!

“Ngọc Triển Đường, bái kiến Tam công tử điện hạ!” Tộc trưởng Ngọc gia Ngọc Triển Đường, ôm quyền thi lễ, mỉm cười nói nói.

Tam công tử điện hạ chắp hai tay sau lưng, cái cằm khẽ nâng, trên mặt giữ vẻ kiêu ngạo, ở trên cao nhìn xuống liếc nhìn Ngọc Triển Đường một chút, ngoài cười nhưng trong không cười ân một tiếng.

“Ngọc Tộc trưởng, không cần đa lễ!”

“Đa tạ Tam công tử điện hạ!”

“Bản điện hạ lần này vì sao mà đến, ngươi hẳn là biết rõ đi?” Tam công tử của Đảo chủ giống như cười mà không phải cười nhìn qua Ngọc Triển Đường, nhàn nhạt hỏi.

“Trước đó có Sứ giả đến truyền lời, Tam công tử điện hạ, là vì Ngọc Thiên Trạch mà đến.”

“Không sai!” Ánh mắt Tam công tử điện hạ phát lạnh, sau đó đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Ngọc Thiên Trạch cách đó không xa, trong mắt nhất thời lộ ra một đường quang mang kinh diễm, hài lòng gật gật đầu.

Sau đó, đột nhiên đưa tay, hướng phía Ngọc Thiên Trạch nhất chỉ.

“Tới!”

Trong miệng Tam công tử điện hạ nói mang theo ngữ khí không dung kháng cự.

Ngọc Thiên Trạch biến sắc, cắn chặt hai môi, kiên định lắc đầu.

“Ta sẽ không đi cùng ngươi!”

Trong mắt Tam công tử điện hạ lóe lên hàn mang, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

“Ngươi nói cái gì?”

Thanh âm của Tam công tử điện hạ tuy không lớn, lại làm cho người xung quanh, cảm thấy một trận lạnh lẻo thấu xương, tất cả nhất thời đều ngừng thở, liền thở mạnh cũng không dám.

Khuôn mặt Ngọc Thiên Trạch cũng là biến đổi, khí thế phát ra trên người Tam công tử điện hạ thật đáng sợ, để cho hô hấp của nàng trì trệ, miệng há há, còn chưa chờ lần nữa mở miệng, đột nhiên một đường thanh âm nhàn nhạt, liền vang lên ở bên cạnh.

“Ý tứ của nàng, chính là để ngươi cút!”

Chương 1204: Bộ dạng lúc ngươi trang bức, rất có phong phạm năm đó của ta!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tràng diện nhất thời trở nên lặng ngắt như tờ, phảng phất cả vùng không gian cũng bắt đầu ngưng kết lại.

“Chết!”

Không đợi Tam công tử điện hạ lên tiếng, một người phía sau gã, tại nguyên chỗ lôi ra một chuỗi tàn ảnh dài, trong nháy mắt liền đến trước mặt Lâm Hải, cánh tay nhô ra, như là ưng trảo, chụp vào cổ họng Lâm Hải!

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức vô hình, đem chính mình khóa kín, bất kể trốn tránh như thế nào, cũng sẽ gặp phải công kích càng thêm mãnh liệt!

“Có chút môn đạo!”

Người trước mặt, tuy tu vi cảnh giới chưa đạt Nguyên Anh, nhưng đạo hạnh lại bất phàm, chỉ là vừa ra tay, Lâm Hải liền cảm thấy một tia uy hiếp, xa không phải là Kim Đan hậu kỳ tầm thường có thể so sánh!

Bất quá, cũng vẻn vẹn có một tia uy hiếp mà thôi!

Mắt thấy một trảo này sắp bắt được cổ họng Lâm Hải, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Lôi Trì kinh hãi hiện, hồ quang điện tán loạn, người công kích vội vàng không kịp chuẩn bị, thân thể run lên bần bật, toàn thân lâm vào trạng thái tê liệt, sau đó chỉ cảm thấy hoa mắt, một cái cánh tay như thiểm điện nhô ra, phát sau mà đến trước, chế trụ cổ của gã!

Một tiếng răng rắc vang giòn truyền đến, người công kích nghiêng cổ một cái, chậm rãi ngã trên mặt đất!

Lần này, tất cả mọi người ở đây, tất cả đều mộng bức!

Chưa ai từng nghĩ tới, Lâm Hải ra tay vậy mà ác như vậy, một lời không hợp trực tiếp đem tùy tùng của Tam công tử Đảo chủ giết chết.

Tam công tử điện hạ càng là một mặt thật không thể tin, nhìn thi thể ngã trên mặt đất, mí mắt không tự chủ được mà nhảy lên, phảng phất căn bản không thể tin được vào con mắt của chính mình.

Qua hơn nửa ngày, Tam công tử điện hạ mới ngẩng đầu, vô cùng kinh ngạc nhìn sang Lâm Hải.

“Ngươi, giết gã?”

“Chẳng những giết gã, ta còn muốn giết ngươi!” Trong ánh mắt Lâm Hải sát ý nồng đậm, mang theo ngữ khí khiêu khích, nói ra từng chữ từng chữ.

“Ha ha, ha ha ha! Có ý tứ!” Tam công tử điện hạ khó thở mà cười, phảng phất như nghe được chuyện cười cực lớn.

“Điện hạ, trước đó ta đến truyền lời, cũng chính là người này tại sau khi ta mở miệng ngăn cản, vẫn giết Bạch gia Bạch Vũ Hạ, hơn nữa ngữ khí cuồng vọng, không chút nào đem uy nghiêm của phủ Đảo chủ đặt ở bên trong mắt!”

Một người đứng phía sau Tam công tử điện hạ bước ra, lập tức hung ác nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, ở một bên đổ thêm dầu vào lửa, chính là người Sứ giả trước đó kia.

“Bao nhiêu năm, còn không có ai, dám nói với ta như vậy!” Tam công tử điện hạ một mặt hiếu kỳ nhìn Lâm Hải, ngược lại không vội mà động thủ.

“Hắn, cũng là đệ tử của Ngọc gia ngươi sao?” Tam công tử điện hạ hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, hướng Ngọc Triển Đường hỏi.

Ngọc Triển Đường cũng là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, ngược lại hướng phía Ngọc Hạo Thần nhìn lại.

Ngọc Hạo Thần thấy thế, đuổi bước lên phía trước một bước, hướng phía Tam công tử Đảo chủ chắp tay ôm quyền một cái.

“Hồi Tam công tử điện hạ, người này cũng không phải là người của Ngọc gia ta, ngược lại là địch nhân của Ngọc gia ta.” Câu nói đầu tiên của Ngọc Hạo Thần, vội vàng đem quan hệ phủ nhận trước, hơn nữa trực tiếp đem xung đột cùng Lâm Hải trước đó, thăng cấp làm quan hệ địch nhân.

“A.” Tam công tử điện hạ, càng phát ra hiếu kỳ, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hơn nửa ngày.

“Có thể nói cho ta biết trước, ngươi là ai sao? Ta đối với cái người đầu tiên dám cùng ta nói chuyện như vậy, thật sự là rất hiếu kỳ đâu!”

Tam công tử điện hạ mặt mày mỉm cười, ngữ khí ôn nhu, nhưng Ngọc Thiên Thành cùng Ngọc Thiên Trạch ở bên cạnh, lại đều gấp gáp đến mức tâm đều nhanh nhảy ra.

Bọn họ đương nhiên sẽ không ấu trĩ cho rằng, Tam công tử điện hạ thái độ hòa ái, là chuẩn bị không so đo cùng Lâm Hải.

Cái này hoàn toàn là bởi vì, Tam công tử điện hạ không cho rằng Lâm Hải có bản lĩnh trốn khỏi bàn tay của gã, nên đang chơi trò chơi Mèo đuổi chuột.

“Lâm Hải!”

Lâm Hải trả lời, thẳng thắn ngắn gọn, không có một câu nói nhảm.

“Lâm Hải?” Tam công tử điện hạ gật gật đầu, sau đó chỉ chỉ Ngọc Thiên Trạch.

“Ngươi vì cái gì không cho nàng đi theo ta? Ngươi cùng nàng quan hệ thế nào?”

“Quan hệ địch nhân, người Ngọc gia muốn mưu đồ Tinh Thạch của ta, toàn bộ người Ngọc gia, cũng là địch nhân của ta!” Nếu Ngọc Hạo Thần trước đó đã dẫn đầu nói là quan hệ địch nhân, Lâm Hải cũng sẽ thừa nhận, cứ như vậy, chính mình dù có đem sự tình huyên náo lớn hơn, cũng sẽ không liên luỵ đến Ngọc Thiên Trạch.

“Về phần tại sao không cho nàng đi theo ngươi...” Lâm Hải nhìn xem Tam công tử điện hạ, đột nhiên miệt thị cười một tiếng.

“Bởi vì, ngươi lớn quá con mẹ nó buồn nôn!”

Tam công tử điện hạ giật mình một chút, sau đó gật gật đầu, bỗng nhiên vui vẻ cười.

“Rất tốt!”

Sau khi cười xong, dùng ngữ khí càng nhu hòa hơn, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ngươi muốn chết như thế nào?”

Lâm Hải cũng cười, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, đột nhiên hạ xuống, chỉ vào Tam công tử điện hạ ở phía xa.

“Tuy ngươi người này, dáng dấp đã có lỗi với trời, lại có lỗi với đất, nhưng thời điểm lúc ngươi trang bức, lại rất có phong phạm của ta năm đó, ngươi có muốn suy tính một chút, nhận ta làm cha hay không?”

“Giết hắn!”

Lửa giận trong lòng Tam công tử điện hạ, cũng không còn cách nào kiềm chế, một tiếng bạo hống, mười mấy người cao thủ sau lưng, thân hình nhất thời bạo khởi, cùng một chỗ hướng phía Lâm Hải phóng đi!

“A!” Ngọc Thiên Trạch ở một bên, nhìn mà một tiếng kinh hô, tâm nhất thời treo lên cổ họng.

Mười mấy người này, không có một cái nào là tên xoàng xĩnh, tất cả vậy mà đều là người tu hành Kim Đan hậu kỳ nắm giữ đạo hạnh, uy áp khủng bố trong nháy mắt đã đem Lâm Hải bao phủ, cho dù Lâm Hải mạnh hơn, lấy một địch mười chỉ sợ cũng tuyệt khó làm đến!

“Hừ!”

Lâm Hải nhìn mười mấy người này giết tới, vậy mà không tránh không né, trong mắt lại đột nhiên hiện lên một tia hàn quang.

“Đã bị dọa sợ sao? Vẫn là biết rõ hẳn phải chết, nên từ bỏ chống lại.”

Thấy Lâm Hải như ngốc đứng tại nơi đó, mọi người tại Ngọc gia, tất cả đều lộ ra thần sắc quái dị.

Tam công tử điện hạ, mắt lộ hàn ý băng lãnh, nhìn qua Lâm Hải, trong lòng càng là khí nộ đan xen.

“Lời nói càn rỡ trước khi đến kia, tất cả đều là điên cuồng trước khi chết!”

Thời khắc mọi người ở đây cũng coi là Lâm Hải hẳn phải chết, thậm chí công kích của mười mấy người cao thủ, đã rơi vào trên thân Lâm Hải, nhưng vào lúc này, khóe miệng Lâm Hải hơi vểnh, đột nhiên lộ ra một nụ cười đùa giỡn.

“Ừm.” Trong lòng Tam công tử điện hạ bỗng nhiên nhảy một cái, vậy mà sinh ra một tia dự cảm không rõ.

“Cẩn thận!” Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Tam công tử điện hạ, nhất thời vội vã phát ra một tiếng rống to!

Ông!

Một bóng người xinh đẹp, trống rỗng xuất hiện tại trước người Lâm Hải, đồng thời sương đen nồng đậm đầy trời, trong nháy mắt đem mười mấy người cao thủ này, tất cả đều nuốt không ở tại bên trong.

“A!!!”

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, sương đen tán đi, một cái nữ tử băng lãnh như sương, một tay khoác sau lưng đứng ở phía trước người Lâm Hải, dưới chân nàng, nằm mười mấy bộ thi thể ngổn ngang lộn xộn!

“Cái này!”

Hết thảy phát sinh đột ngột này, quả thực quá mức không thể tưởng tượng, tất cả mọi người ở đây cũng kinh ngạc đến ngây người!

Chỉ có Tam công tử điện hạ cùng Tộc trưởng Ngọc gia là nhìn chằm chằm vào Lãnh Nguyệt Như, trái tim co quắp một trận!

“Người này đáng sợ!”

Khóe miệng Tam công tử điện hạ không ngừng co rút, trong lòng tuy tức giận lăn lộn, nhưng đối mặt với Lãnh Nguyệt Như, vẫn là cưỡng ép đem lửa giận trong lòng tạm thời đè xuống, chịu đựng tính tình mà hỏi.

“Xin hỏi cô nương là cao nhân phương nào, vì sao lại giết hộ vệ của ta!”

Lãnh Nguyệt Như vừa đứng ở đó, liền cho gã một loại cảm giác áp bách cực độ, giống như một thanh đao sắc bén đã ra khỏi vỏ, tùy thời cũng có thể bạo khởi đả thương người.

Đối mặt với Lãnh Nguyệt Như, Tam công tử điện hạ, không có nắm chắc tất thắng!

“Giết liền giết, ngươi có thể làm gì?”

Lãnh Nguyệt Như mặt không biểu tình, ngữ khí băng lãnh thấu xương, trong lời nói càng là mang theo một cỗ khinh thường nồng đậm.

Tam công tử điện hạ nghe được, trong mắt nhất thời bùng lên hàn quang, lửa giận trong lòng cũng không còn cách nào áp chế, oanh một tiếng, một cỗ khí tức đáng sợ phát ra, nhất thời nhấc lên một cỗ khí lãng cuồng bạo, một số người tu vi hơi yếu, thậm chí bị đẩy đến liên tiếp lui về phía sau, mặt lộ vẻ sợ hãi!

“Thực lực của Tam công tử điện hạ, vậy mà khủng bố như vậy!”

Liền cả Nguyên Anh kỳ Ngọc Hạo Thần, mí mắt đều là cuồng loạn một trận, kinh hãi phát hiện, nếu là động thủ cùng Tam công tử điện hạ, lão vậy mà không có nắm chắc đi qua ba chiêu!

“Nguyên Anh trung kỳ, chí ít là ba ngàn năm đạo hạnh!”

Tộc trưởng Ngọc gia Ngọc Triển Đường, càng là mặt mo cũng rút động, sợ hãi qua đi, trong lòng dâng lên vẻ cô đơn.

“Thật sự là già, nghĩ không ra thực lực của hậu bối như Tam công tử điện hạ, lại đã vượt qua chính mình!”

Lâm Hải thấy Tam công tử điện hạ đột nhiên bộc phát ra khí tức đáng sợ như thế, trong lòng cũng là giật mình, ẩn ẩn có một vẻ lo âu.

“Nghĩ không ra vậy mà đánh giá thấp thực lực của gã!”

Lâm Hải không khỏi hướng phía Lãnh Nguyệt Như ném qua một cái hỏi thăm ánh mắt.

Trước đó vốn cho rằng, có Lãnh Nguyệt Như tại, có thể nhẹ nhõm quét ngang tất cả người ở đây, thế nhưng là bây giờ xem ra, thực lực của cái Tam công tử điện hạ này, tựa hồ cũng không yếu hơn Lãnh Nguyệt Như!

Ánh mắt Lãnh Nguyệt Như cũng là ngưng tụ, sau đó khí tức băng lãnh trên thân, điên cuồng nở rộ, cùng khí tức của Tam công tử điện hạ, ầm vang đụng vào nhau.

“Đệ tử Ngọc gia, nhanh chóng lui lại!”

Ngọc Triển Đường cuống quít hét lớn một tiếng, thực lực của Lãnh Nguyệt Như cùng Tam công tử điện hạ quá mức khủng bố, chỉ là dư ba, chỉ sợ cũng không phải là người bình thường có thể thừa nhận được!

“Chẳng cần biết ngươi là ai, nếu đã không biết tốt xấu, hôm nay liền lưu lại cho ta đi!” Tam công tử điện hạ, cắn răng hung ác nói nói.

Mà Lãnh Nguyệt Như lại như không nhìn thấy uy hiếp của gã, ngược lại hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Muốn sống, hay là chết?”

Lâm Hải sững sờ, sau đó trong lòng nhất thời mừng rỡ, nhìn tới vẫn là Lãnh Nguyệt Như càng hơn một bậc a!

Đã như vậy, này còn có cái gì để nói, ánh mắt Lâm Hải sáng lên, lộ ra một tia cười lạnh.

“Loại cặn bã này, giữ lại là tai họa, giết gã đi!”

Chương 1205: Cao thủ quyết đấu!

Lâm Hải nói vừa xong, thân ảnh của Lãnh Nguyệt Như cùng Tam công tử điện hạ, đột nhiên đồng thời đều biến mất tại chỗ.

Sau đó, hai đoàn quang mang một đen một xanh, đột nhiên xuất hiện tại giữa không trung, không ngừng phát ra thanh âm khí bạo ầm ầm, kịch liệt va chạm khiến cho không gian cũng rung động, khí lãng lăn lộn như là biển động!

“Cái này, mới thật sự là cao thủ quyết đấu sao?”

Lâm Hải cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, trong lòng kinh hãi không thôi.

Hắn vậy mà phát hiện, chính mình căn bản là không có cách thấy rõ tình hình giao thủ giữa Lãnh Nguyệt Như cùng Tam công tử điện hạ.

Tốc độ của hai người, tất cả đều quá nhanh, mơ hồ chỉ thấy bên trong quang mang màu đen cùng màu xanh quấn giao, hai bóng người, đang không ngừng bay tới bay lui, khi thì va chạm, khi thì tách ra, kéo theo không khí lăn lộn, ầm ầm rung động, thanh thế doạ người!

“Thiên Nhãn, mở!”

Lâm Hải mặc niệm một tiếng, Thiên Nhãn Thần Thông nhất thời mở ra, một vòng quang mang màu lam nhàn nhạt, xuất hiện tại trong con mắt Lâm Hải, lần nữa hướng lên bầu trời nhìn lại, nhất thời trở lên rõ ràng!

“Xem ra, quả nhiên vẫn là Nguyệt Như cô nương ngưu bức a!”

Phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, tốc độ của Lãnh Nguyệt Như cùng Tam công tử điện hạ, lập tức giống như trở nên chậm hơn không ít, chi tiết giao thủ giữa hai người, Lâm Hải rốt cục thấy rõ.

Tuy nhìn bề ngoài, Lãnh Nguyệt Như cùng Tam công tử điện hạ, thế lực ngang nhau, khó phân cao thấp, nhưng Lâm Hải lại nhạy cảm phát hiện, mỗi một lần va chạm, quang mang màu đen cũng sẽ trở nên càng thêm cường thịnh, mà quang mang màu xanh, lại theo đó mà ảm đạm không ít.

“Bất quá, cái Tam công tử điện hạ gì này, cũng là ngưu nhân a, có thể cùng Nguyệt Như cô nương đánh nhau lâu như vậy mà còn không treo, gã là người đầu tiên!”

“Không tốt, Tam công tử điện hạ, tựa hồ ở vào hạ phong!” Ngọc Triển Đường cách đó không xa, phát ra một tiếng kinh hô, người ở đây trừ Lâm Hải ra, chỉ có lão có thể thấy rõ tình hình chiến đấu, hơi vì Tam công tử điện hạ mà lo lắng.

“Hứ, lão già khốn nạn!” Lâm Hải nghe được thanh âm, nhất thời lộ ra vẻ khinh bỉ nồng đậm!

Cái Ngọc Triển Đường này, thân là Tộc trưởng Ngọc gia, chẳng những không vì Ngọc Thiên Trạch làm chủ, hiện tại thấy tình thế của Tam công tử điện hạ không ổn, vậy mà còn một bộ dáng lo lắng, làm sao lại con mẹ nó hèn như vậy đâu!

“Ừm.” Thời điểm chú ý đến Ngọc Triển Đường, Lâm Hải mới phát hiện, Ngọc Thiên Trạch đang là một mặt lo lắng nhìn lấy chính mình.

“Yên tâm đi, ta không có việc gì!” Lâm Hải nhếch môi, hướng Ngọc Thiên Trạch cười một tiếng, hướng nàng ném qua một cái ánh mắt an ủi.

Trước đó hai người đã có linh hồn tương thông, tuy Lâm Hải đã thoát ra khỏi, nhưng là một ánh mắt tùy ý, hai người vẫn còn có thể chuẩn xác lĩnh hội nội tâm của mình.

“Ngươi làm gì mà muốn cố ý kiếm chuyện, chọc giận bọn họ?” Ánh mắt của Ngọc Thiên Trạch, bên trong oán trách mang theo lo lắng thật sâu.

Lấy hiểu biết của nàng đối với Lâm Hải, thì Lâm Hải cũng không phải là loại người chủ động trêu chọc thị phi kia, nhưng hôm nay Lâm Hải lại lặp đi lặp lại nhiều lần chủ động gây sự, hùng hổ dọa người, loại cử động khác thường này, để Ngọc Thiên Trạch mười phần không hiểu.

“Ta càng là kích nộ bọn họ, để bọn họ đem ta xem như một cái không có chút tâm cơ nào, cuồng vọng không hiểu nhân tình thế thái, chờ sau khi ta đi, ngươi mới có thể càng an toàn!”

“Ngươi lại là vì ta!” Ngọc Thiên Trạch đọc hiểu ánh mắt của Lâm Hải, đầu ông một tiếng, trong lòng dâng lên cảm động thật sâu, cái mũi chua chua, nước mắt kém chút liền rơi xuống.

“Thế nhưng là, ngươi biết rõ hay không, cứ như vậy ngươi sẽ nguy hiểm cỡ nào!”

“Yên tâm đi, có Nguyệt Như cô nương đâu!” Lâm Hải nhếch miệng cười một tiếng, sau đó lần nữa hướng phía bầu trời liếc mắt một cái.

“Cái Tam công tử điện hạ này, hôm nay tuyệt sẽ không để gã còn sống trở về, gã vừa chết, liền không có người buộc ngươi!”

“Lâm Hải, không thể giết gã! Nếu không Đảo chủ sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Cái này, ngươi liền không cần lo lắng!” Lâm Hải hướng phía Ngọc Thiên Trạch mỉm cười, đem đầu chuyển qua.

“Lâm Hải, đừng a, tuyệt đối không nên a! Ngươi căn bản không biết Đảo chủ đáng sợ đến cỡ nào!” Ngọc Thiên Trạch gấp đến dậm chân, tiếc rằng Lâm Hải căn bản không nhìn nàng.

Thế nhưng là, nàng lại không thể lên tiếng nói chuyện cùng Lâm Hải, nếu không bị người biết nàng có quan hệ cùng Lâm Hải, một khi đưa nàng bắt lấy làm con tin đến để áp chế Lâm Hải, này tương đương với hại Lâm Hải a!

“Không tốt, Tam công tử tựa hồ có chút chịu không được!”

Mà lúc này đây, Ngọc Triển Đường lần nữa phát ra một tiếng kinh hô, sắc mặt vẻ lo lắng càng tăng lên.

Lâm Hải lúc này, cũng hướng phía bầu trời nhìn lại, đã thấy che giấu phía dưới hai đoàn quang mang đen xanh kia, Lãnh Nguyệt Như cùng Tam công tử Đảo chủ, đã đình chỉ kịch đấu, hai người đứng ở mỗi một bên, thao túng lực lượng đạo hạnh, giằng co cùng một chỗ!

“Hỗn đản!”

Tam công tử Đảo chủ khuấy động chân khí toàn thân, đem hết toàn lực thao túng quang mang màu xanh, ngăn cản công kích ăn mòn trong sương mù màu đen của Lãnh Nguyệt Như, nhưng đạo hạnh của Lãnh Nguyệt Như lại càng sâu hơn một bậc, công kích sắc bén bá đạo, đem gã vững vàng ngăn chặn, dần dần có xu thế không địch lại.

Lãnh Nguyệt Như đứng lơ lửng trên không, lụa mỏng trên thân phiêu động, mặt không biểu tình, giống như mỹ nữ băng sơn, hai tay không ngừng thôi động, thao túng sương mù màu đen, không ngừng đẩy tiến về phía trước, ép tới quang mang màu xanh, khiến quang mang màu xanh dần dần co đầu rút cổ, càng thêm trở nên ảm đạm.

Mí mắt của Tam công tử Đảo chủ không ngừng lay động, trong lòng càng lo lắng, gã vạn không nghĩ tới sẽ gặp được nhân vật cường hoành như Lãnh Nguyệt Như, tiếp tục như vậy, chính mình bị thua chỉ là vấn đề thời gian!

“Đáng giận!”

Mắt của Tam công tử Đảo chủ lộ ra quang mang hung hàn, đột nhiên cánh tay chấn động, một đường hào quang màu đỏ, trong nháy mắt bay nhanh mà lên, như là Trường Hồng Quán Nhật, xẹt qua chân trời, thẳng đến Lãnh Nguyệt Như mà bay đi!

“Pháp bảo?”

Đôi mắt đẹp của Lãnh Nguyệt Như lóe lên, đột nhiên há miệng ra, nhất thời một đường lãnh mang màu đen bắn ra, giữa không trung vậy mà ngưng tụ thành một thanh lợi kiếm băng lãnh, cùng pháp bảo của Tam công tử Đảo chủ, đụng vào nhau!

“Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn, không khí chấn động, hào quang óng ánh chiếu rọi trời cao, phảng phất như cả vùng không gian cũng biến thành màu huyết hồng.

Phốc!

Lãnh Nguyệt Như đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mềm mại run lên, mặt lộ vẻ thần sắc kinh hãi!

“Hừ hừ, pháp bảo của lão tử, chính là Linh khí Thượng phẩm, há ngươi lại có thể tới!” Thấy Lãnh Nguyệt Như thụ thương, Tam công tử Đảo chủ nhất thời lộ vẻ mặt vui mừng, pháp bảo lóe hào quang màu đỏ, lần nữa hướng phía đỉnh đầu Lãnh Nguyệt Như rơi

xuống.

“Không tốt!”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi giật nảy cả mình, Lãnh Nguyệt Như tuy mạnh, nhưng không có pháp bảo hộ thân, cứ như vậy, nhất thời thiệt thòi lớn!

“Nguyệt Như cô nương, ta đến giúp ngươi!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên vọt lên trên trời, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay lóe ra quang mang màu lam loá mắt, hướng phía hào quang màu đỏ trên bầu trời kia, liền đập tới qua!

“Bá Không Trảm!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, đao mang thoát thể mà ra, trong nháy mắt cùng hào quang màu đỏ đụng vào nhau.

Oanh!

Đao mang trong nháy mắt bị nghiền ép vỡ nát, hào quang màu đỏ đối diện cũng là một mảnh ảm đạm, lộ ra diện mục thật sự của pháp bảo, lại là một cái dùi dài ba thước!

Keng!

Trong nháy mắt đao mang vỡ nát, bản thể Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải, cùng pháp bảo cái dùi của Tam công tử điện hạ, đụng vào nhau, phát ra một tiếng vang chói tai.

Phốc!

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ lực đạo cực lớn, thông qua Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao truyền nhập vào trong người, lục phủ ngũ tạng như gặp phải trọng kích, phun ra một ngụm máu, thân thể từ giữa không trung rơi xuống phía dưới!

Mà pháp bảo cái dùi của Tam công tử điện hạ, cũng là phát ra một tiếng gào thét, cuồn cuộn bay trở về.

Phốc!

Cùng lúc đó, Tam công tử điện hạ cũng là phun ra một ngụm máu, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ kinh hãi!

“Không có khả năng!”

Pháp bảo cái dùi này, chính là Pháp bảo bản mệnh của gã, vừa rồi gã đột nhiên trọng thương thổ huyết, vậy chỉ có một loại khả năng, chính là Pháp bảo bản mệnh của mình, đã bị thương nặng!

“Một cái Kim Đan kỳ nho nhỏ, làm sao có thể làm thương tổn pháp bảo của chính mình?”

Tam công tử điện hạ kinh hãi không thôi, nhưng lại đã không kịp ngẫm nghĩ nữa.

Ngay tại thời khắc gã thổ huyết thụ thương, ánh mắt Lãnh Nguyệt Như phát lạnh, đột nhiên điều động toàn bộ lực lượng đạo hạnh, sương đen giữa không trung nhất thời lăn lộn đầy trời, lấy xu thế không thể ngăn cản, hướng phía gã nghiền ép mà đến.

“Không tốt!”

Tam công tử điện hạ cuống quít khống chế quang mang màu xanh chống cự, ở ngực lại bỗng nhiên trầm xuống, lại là phun ra một ngụm máu tươi, thân thể trực tiếp chật vật bay rớt ra ngoài, quang mang màu xanh trong nháy mắt đã bị thôn phệ trống không.

Lãnh Nguyệt Như thấy thế, thân ảnh đột nhiên biến mất tại chỗ, thẳng đến Tam công tử truy kích mà đi, sát cơ đầy trời, trong nháy mắt đã cuốn tới!

“Đừng tổn thương Tam điện hạ!”

Ngay lúc này, Ngọc Triển Đường một mực xem chừng hét lớn một tiếng, đột nhiên nhào về phía Lãnh Nguyệt Như, đưa tay bắn ra một đoàn quang mang màu trắng, thẳng đến phía sau lưng Lãnh Nguyệt Như mà đi!

Nếu như Tam công tử Đảo chủ chết tại dưới mí mắt của lão, Đảo chủ tuyệt đối sẽ không buông tha cho lão, Ngọc Triển Đường tuy biết rõ mình không phải là đối thủ của Lãnh Nguyệt Như, lại cũng không thể không ra tay.

Lãnh Nguyệt Như chợt nghe sau lưng có cương phong tập đến, nhất thời chau mày, đạo hạnh của Ngọc Triển Đường tuy không bằng nàng, nhưng cũng chênh lệch không xa, không thể không cẩn thận ứng đối!

Rơi vào đường cùng, Lãnh Nguyệt Như đành phải từ bỏ truy kích đối với Tam công tử điện hạ, quay đầu lại vung cánh tay lên, quấy sương đen đầy trời, đem công kích của Ngọc Triển Đường hóa giải!

“Chết đi cho ta!”

Nhưng mà, đúng lúc này, sau lưng Lãnh Nguyệt Như, đột nhiên vang lên một tiếng cười nham hiểm nhe răng!

Lãnh Nguyệt Như giật nảy cả mình, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức băng lãnh, trong nháy mắt ra hiện tại sau người, trong lúc cuống quít liền vung cánh tay lên, một cỗ cương phong cuốn lên sương đen, hướng phía sau đánh tới!

“Hừ!” Nhất thời một tiếng kêu đau truyền đến, Tam công tử Đảo chủ lại phun ra một ngụm máu, thân thể bay ngược mà đi.

“Ngọc Triển Đường, giết nàng cho ta!”

Tam công tử điện hạ, không nghĩ tới phía dưới chính mình đánh lén, cũng đều không thể đem Lãnh Nguyệt Như giết chết, chính mình ngược lại lần nữa bị thương nặng, trong lòng đột nhiên đối với Lãnh Nguyệt Như sinh ra ý sợ hãi nồng đậm.

Hướng phía Ngọc Triển Đường phân phó một tiếng, Tam công tử điện hạ vậy mà không còn dám chiến, quay đầu liền chạy!

“Thảo!” Trong lòng Ngọc Triển Đường thầm mắng một tiếng, nghĩ không ra đường đường là Tam công tử điện hạ, vậy mà chạy, lưu lại chính mình một người, như thế nào là đối thủ của Lãnh Nguyệt Như.

Thế nhưng là, lời nói của Tam công tử điện hạ, lão lại không dám không nghe, không có cách nào đành phải lần nữa xuất thủ, đem Lãnh Nguyệt Như ngăn chặn, vì Tam công tử điện hạ tranh thủ thời gian chạy trốn!

Lãnh Nguyệt Như thấy Tam công tử điện hạ đào tẩu, nhất thời nhướn mày, muốn truy kích, lại bị Ngọc Triển Đường gắt gao ngăn lại, thời khắc bên trong tâm phiền muộn, đột nhiên một tiếng quát chói tai, nổ vang trên không trung!

“Chạy đi đâu!” Sau đó, đã thấy Lâm Hải đột nhiên vọt vào giữa không trung, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, giơ lên cao cao đến!

Chương 1206: Tình thế nghịch chuyển

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, toàn thân nở rộ khí thế, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đúng vào đỉnh đầu, điên cuồng bổ xuống!

Đối mặt với dạng đại năng Nguyên Anh có thể so với Lãnh Nguyệt Như như Tam công tử điện hạ này, Lâm Hải biết thời cơ của mình chỉ có một lần, bởi vậy trực tiếp dùng tới một kích mạnh nhất của chính mình!

“Hừ, châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!”

Khóe miệng Tam công tử điện hạ nhếch lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường, tuy bản thân gã giờ phút này bị trọng thương, nhưng công kích của một cái người tu hành Kim Đan kỳ, làm thế nào có thể đặt ở bên trong mắt gã.

Vừa muốn xuất thủ, chuẩn bị đem Lâm Hải diệt, trong lòng Tam công tử điện hạ bỗng nhiên lại nhảy một cái, một cỗ bất an vô cùng, đột nhiên xông tới.

Ông!

Đúng lúc này, đột nhiên một cỗ uy áp vô cùng cường đại, xuất hiện tại giữa không trung, trong nháy mắt đem thân hình đào vong của Tam công tử điện hạ bao phủ, để tốc độ của gã không khỏi trì trệ.

“Chuyện gì xảy ra?”

Trong lòng Tam công tử điện hạ rung mạnh, không khỏi kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái Côn Ảnh màu vàng kim cực lớn, trống rỗng xuất hiện tại trên đỉnh đầu, giống như Thái Sơn Áp Đỉnh, hướng phía đỉnh đầu của gã ầm vang rơi xuống!

Oanh!

Côn thế cường đại, đem cả vùng không gian cũng rung động, khí lưu xung quanh Côn Ảnh màu vàng kim, sinh sinh bị nện mở ra một con đường, hướng bốn phía bao phủ, đầy trời chỉ còn hư ảnh màu vàng kim, quang mang vô tận!

“Thảo!”

Tam công tử điện hạ hoảng sợ giận mắng một tiếng, thân thể bị uy áp nặng như Thái sơn, trực tiếp áp bách rơi trên mặt đất, quần áo toàn thân run rẩy dữ dội, xương cốt toàn thân cũng kẽo kẹt vang lên!

Một cái Côn Ảnh màu vàng kim này nếu là đập xuống thật, cho dù lấy thân thể Nguyên Anh của gã, trong nháy mắt cũng phải biến thành một bãi thịt nát!

“Một cái con kiến hôi Kim Đan kỳ, tại sao có thể có công kích cường đại như thế!”

Tam công tử điện hạ kinh hãi không thôi, cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Pháp bảo bản mệnh đã bị hao tổn lần nữa phóng ra, hướng phía Côn Ảnh màu vàng kim trên bầu trời, sắc bén mà đi!

Toát!

Quang mang màu xanh, phá không mà ra, tuy so với trước đó ảm đạm không ít, lại vẫn có uy thế doạ người, nhanh như thiểm điện, mang theo sắc bén không gì không phá, tựa hồ ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, nhất thời đầy trời bị quang mang màu xanh cùng màu vàng kim bao trùm, hướng bốn phía điên cuồng lan tràn, như là cơn bão khí lãng, bao phủ tàn phá bừa bãi, nhất thời cây đổ tường sập, đất bay đá văng khắp nơi, một mảnh hỗn độn!

Đinh!

Giữa không trung, một tiếng vang giòn, Côn Ảnh màu vàng kim tiêu tán, đồng thời Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải từ bên trong quang mang đầy trời kia hoành không xuất thế, hung hăng rơi vào phía trên pháp bảo hình cái dùi, trực tiếp đem nó chém thành hai đoạn, rơi xuống mặt đất!

Phốc!

Tam công tử điện hạ phun ra một ngụm huyết tiễn, thân thể lảo đảo một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, thân thể gã vốn dĩ đã bị trọng thương, thôi động Pháp bảo bản mệnh bị thương ngăn cản công kích của Lâm Hải, bây giờ Pháp bảo bản mệnh bị hủy, gã càng là thương tổn càng thêm thương tổn, một cái mạng trực tiếp mất đi bảy tám phần, lâm vào tình cảnh tràn ngập nguy hiểm!

“Ngăn trở?” Thân hình Lâm Hải rơi xuống đất, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Loại đại năng Nguyên Anh mấy ngàn năm đạo hạnh này, thật sự là quá mạnh, Tam công tử điện hạ trước đó cũng đã bị thương thành bức dạng này, một kích mạnh nhất của chính mình, vậy mà đều không làm gì được người ta, thật sự là đủ đả kích người!

Mà Lâm Hải thi triển một chiêu Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ này, chân khí toàn thân cũng đã cơ hồ bị hao hết, không cách nào lại thi triển lần thứ hai.

Nhưng, nhìn Tam công tử điện hạ thất tha thất thểu, tiếp tục điên cuồng chạy trốn, nếu cứ như vậy để gã chạy, trong lòng Lâm Hải nhưng lại phi thường không cam lòng!

Sưu!

Mà lúc này đây, Tam công tử điện hạ đã nhảy lên trên thân Bạch Hạc đeo hồng quan kia, bên trong miệng hô lên một tiếng, Bạch Hạc vỗ cánh bay lên, chớp mắt đã đào vong ra ngoài mấy chục thuớc!

“Hôm nay không giết ngươi, tất lưu họa lớn!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân hình khổng lồ của Tiểu Hồng liền xuất hiện tại trước mặt.

“Đuổi kịp hắn!”

Lâm Hải nhảy đến trên lưng Tiểu Hồng, quát lạnh một tiếng, Tiểu Hồng phát ra một tiếng ưng kêu bén nhọn, cánh chấn động, trong nháy mắt đã hóa thành một vệt kim quang, phóng lên tận trời, thẳng đến Bạch Hạc mà đi!

“Bản điện hạ không báo mối thù ngày hôm nay, thề không làm người!”

Tam công tử điện hạ, một mặt thống khổ nằm ở trên thân Bạch Hạc, trong mắt mang theo nồng đậm cừu hận, nhưng cuối cùng vẫn thở phào, tuy bị thương rất nặng, liền cả Pháp bảo bản mệnh cũng đều bị tổn hại, chí ít mệnh là bảo vệ được!

“Tíu tíu!”

Nhưng lại tại thời khắc gã nghĩ là đã chạy thoát, đột nhiên sau lưng có một tiếng ưng kêu bén nhọn vang lên, để toàn thân gã giật mình một cái, trong lòng dâng lên dự cảm không rõ nồng đậm.

“Tại sao có thể có tiếng ưng kêu?”

Tam công tử điện hạ một mặt gấp gáp quay đầu nhìn lại, sau đó nhất thời há to mồm, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ!

Chỉ thấy một con chim ưng huy động đôi cánh màu vàng kim cực lớn, vậy mà như là lưu tinh thiểm điện, thẳng hướng phía chính mình mà đánh tới, tốc độ so với Bạch Hạc dưới người mình, không biết muốn nhanh hơn bao nhiêu, chớp mắt đã đuổi tới phụ cận!

Mà trên lưng chim ưng màu vàng kim, một cái nam tử trẻ tuổi trong tay cầm đao, sắc mặt băng lãnh, ngạo nghễ mà đứng, hơi hơi nheo cặp mắt lại, đang hiện ra hàn quang u lãnh, như là lưỡi kiếm sắc bén rơi vào trên người gã!

“Mẹ nó, âm hồn bất tán!” Tam công tử bị dọa đến một tiếng kêu sợ hãi, suýt nữa từ trên thân Bạch Hạc rơi xuống.

“Chịu chết đi!”

Cách khoảng cách với Tam công tử Đảo chủ còn lại không đến mười mét, Lâm Hải đột nhiên quát lạnh một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay quét ngang mà ra, đao mang màu xanh thăm thẳm thoát thể mà ra, thẳng đến Tam công tử điện hạ mà đi.

“Cút ngay!” Tam công tử điện hạ một mặt nổi giận, nghĩ không ra chính mình đường đường là công tử của Đảo chủ, đại năng Nguyên Anh mấy ngàn năm đạo hạnh, vậy mà bị Lâm Hải một con kiến hôi Kim Đan kỳ truy sát, trong lòng vừa tức vừa giận, điều động chân khí còn thừa không có mấy trên thân, vẫy tay gọi lại một mảnh khí mang màu xanh, thẳng đến đao mang của Lâm Hải mà đi!

Oanh!

Khí mang màu xanh cùng đao mang của Lâm Hải đụng vào nhau, trong nháy mắt tại ở giữa Tam công tử điện hạ cùng Lâm Hải, hình thành một mảnh khí lãng cuồng bạo.

“Tíu tíu!”

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, đột nhiên hướng chín mươi độ lên kéo, xông thẳng tới chân trời, sau đó như là một đường thiểm điện màu vàng kim, hướng Bạch Hạc phía trước, đáp xuống!

“Muốn chết!”

Tam điện hạ của Đảo chủ thấy thế, hai tay cấp tốc ở trước ngực vung vẩy một trận, một cái hình cầu ẩn chứa sát khí màu xanh sắc bén, dần dần thành hình, sau đó nhanh như thiểm điện hướng phía Tiểu Hồng bay đi!

“Hỏa đến!”

Lâm Hải không dám khinh thường, thi triển toàn bộ đạo hạnh, triệu hoán Hỏa Nguyên Tố, một đầu Hỏa Long xuất hiện từ trống rỗng, rống giận đem quả cầu màu xanh nuốt vào trong bụng!

“Tíu tíu!”

Thân thể Tiểu Hồng, một cái chớp mắt mà qua, bay ra ngoài trăm thước, sau lưng mới ầm vang một tiếng thật lớn, Hỏa Long cùng hình cầu màu xanh đồng thời nổ tung, hóa thành quang mang mà tiêu tán.

“Xem đao!”

Mà Lâm Hải giờ phút này, đã lần nữa đuổi tới sau lưng Tam công tử điện hạ, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa giơ lên, hung ác đánh xuống!

Toát!

Phía trên, hiện ra quang mang màu lam lập loè, phảng phất không gian cũng bị đánh mở, sắc bén hướng phía Tam công tử điện hạ mà đi.

Mí mắt của Tam công tử điện hạ không ngừng cuồng loạn, trong lòng giận dữ không thôi, quả thực nghẹn mà chết!

“Tiểu bối càn rỡ, bản điện hạ hôm nay liều mạng cảnh giới rơi xuống, cũng phải đưa ngươi chém giết!”

Nói xong, trên người Tam công tử điện hạ đột nhiên nở rộ khí tức cuồng bá, không để ý đến thương thế động thân mà lên, đứng ở phía trên Bạch Hạc, không khí trước người rung động một trận, vậy mà xuất hiện vô số tiễn mang (mũi tên bằng khí) màu xanh!

“Vạn Tiễn Xuyên Tâm!”

Tam điện hạ gầm thét một tiếng, vô số tiễn mang màu xanh này, trong nháy mắt đã chạy như bay mà ra, phô thiên cái địa thẳng đến Lâm Hải mà đi!

“Đậu phộng!”

Lâm Hải vạn không nghĩ tới, Tam công tử điện hạ nỏ mạnh hết đà, vậy mà còn có thể phát ra công kích đáng sợ như thế, lấy thực lực của mình, căn bản là không có cách ngăn cản!

Hơn nữa, mình bây giờ đuổi sát phía sau, hai người cách nhau bất quá tầm mười mét, tốc độ của Tiểu Hồng lại là cực nhanh, phía dưới quán tính, coi như muốn tránh cũng căn bản là không kịp. Trong lúc nhất thời, tình thế rất tốt trước đó trong nháy mắt đã nghịch chuyển, Lâm Hải lâm vào hiểm cảnh!

Chương 1207: Đâm Thiên!

“Hừ, tự tìm đường chết!” Tam công tử điện hạ khinh thường cười lạnh một tiếng, lấy tu vi của Lâm Hải, đối mặt với chuyện mình không tiếc tăng thêm thương thế để tiêu hao chân khí, phát ra một kích khủng bố, tất nhiên hẳn là phải chết không nghi ngờ!

“Làm sao bây giờ?” Não hải Lâm Hải phi tốc xoay tròn, thời khắc nguy cấp đột nhiên hai mắt tỏa sáng, có chủ ý!

Mắt thấy vô số mũi tên màu xanh bay tới gần, cánh tay Lâm Hải đột nhiên hướng vung lên, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Quyển Châu Liêm!”

Ông!

Trước người Lâm Hải, không gian trong nháy mắt bị cuốn lên, vô số mũi tên màu xanh không thừa một cây, tất cả đều bay vào trong tường kép không gian, trong nháy mắt đã bị cuồng phong cuồng bạo ở bên trong, quấy đến vỡ nát!

“Cái gì!”

Tam công tử điện hạ trợn mắt há hốc mồm, còn chưa chờ hiểu được là chuyện gì xảy ra, một đường chớp nhoáng xẹt qua trong mắt gã, để gã đột nhiên giật mình, kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy đao mang màu lam, lại một lần nữa bổ về phía đỉnh đầu gã!

"Bá Không Trảm!"

Lâm Hải tu luyện Đạo Đức Kinh, có công năng tự động vận chuyển khôi phục chân khí, tuy tốc độ không phải là rất nhanh, nhưng một chút thời gian này, cũng đã đủ để Lâm Hải thi triển một lần Bá Không Trảm!

Tam công tử điện hạ quá sợ hãi, trước đó thi triển ra tiễn mang màu xanh, đã để gã cơ hồ thoát lực, bây giờ một đao kia của Lâm Hải, uy thế hung mãnh, lấy tình huống trước mắt của gã, nếu muốn chống cự, chỉ sợ phải bỏ ra cái giá cực lớn!

"Hỗn đản đáng chết!"

Tam công tử điện hạ nghiến răng nghiến lợi giận mắng một tiếng, so sánh cùng sinh mệnh, còn lại cũng không trọng yếu, mắt thấy đao mang này bổ đến, chỉ thấy Tam công tử đột nhiên phun ra một ngụm tinh huyết, sau đó khí tức trên thân bỗng nhiên tăng mạnh lên, một cỗ khí thế cuồng bá nở rộ mà ra, vậy mà lần nữa khôi phục lực chiến đấu!

"Cút ngay cho ta!"

Tam công tử điện hạ gầm lên giận dữ, hai tay đột nhiên ở trước ngực vung vẩy một trận, khí lưu nhất thời cấp tốc xoay tròn, vậy mà xuất hiện một cái vòng xoáy đường kính chừng hơn một trượng, trực tiếp đem đao mang thôn phệ!

"Mẹ nó, tại sao lại sống lại!"

Con mắt Lâm Hải trong nháy mắt trừng tròn xoe, cái Tam công tử điện hạ này, trước đó nhìn đều đã sắp treo, làm sao phun ngụm máu, liền trở nên Long Tinh Hổ Mãnh rồi!

“Xem đao!”

Con mắt Lâm Hải quét ngang, còn không tin cái tà này, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trên dưới tung bay, lần nữa huy động, không có kết cấu gì, hướng phía Tam công tử điện hạ cũng là một hồi chém mạnh điên cuồng!

Phốc!

Tam công tử điện hạ một bên cực lực ngăn trở, một bên kinh hãi nhìn Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi!

“Ngươi đây là cái đao pháp rách nát gì, lộn xộn, hoàn toàn không có một chút phương pháp!”

Lâm Hải đem tốc độ cùng lực lượng, tất cả đều phát huy đến cực hạn, không ngừng vung chém, mượn uy lực của Tiên khí, hoàn toàn không cho Tam công tử điện hạ có một tia cơ hội phản kích!

“Chưa thấy qua đi? Nói cho ngươi, cái này gọi là ba mươi sáu thức mổ heo, ca ca đặc biệt vì giết ngươi mà sáng tạo!”

Phốc!

“Bà nội ngươi!” Tam công tử Đảo chủ bị một câu của Lâm Hải, tức đến kém chút từ trên thân Bạch Hạc rơi xuống, tiếc rằng đao pháp của Lâm Hải vừa nhanh vừa vội, cổ quái xảo trá, không có chút quy luật nào để mà theo, càng đáng sợ hơn là khí lạnh khắc nghiệt bên trên cây đao này, để trái tim Tam công tử điện hạ lạnh mình băng giá, trong lúc nhất thời vậy mà bị bức đến không có chút sức đánh trả nào!

Mắt thấy thương thế của Tam công tử điện hạ càng lúc càng nghiêm trọng, dần dần có dấu hiệu chống đỡ hết nổi, hai mắt Lâm Hải nhất thời tỏa sáng.

“Thừa dịp ngươi bệnh, đòi mạng ngươi! Chết đi cho ta!”

Lâm Hải chợt quát một tiếng, đột nhiên há miệng, một đạo hỏa diễm phun ra từ trong miệng, thẳng đến mặt của Tam công tử điện hạ!

Tam công tử điện hạ đang bị đao pháp của Lâm Hải bức đến luống cuống tay chân, không nghĩ Lâm Hải đột nhiên miệng phun hỏa diễm, nhất thời kinh hoảng một trận, phất tay đem hỏa diễm đánh tan.

Mà nhờ một cái lỗ hổng như thế, đao trong tay Lâm Hải, lần nữa hung ác từ cao cao rơi xuống!

“Bá Không Trảm!”

Lâm Hải lại một lần nữa điều động chân khí, thi triển ra Bá Không Trảm!

“Nhóc con đáng giận!”

Tam công tử điện hạ vừa sợ lại giận, rống to một tiếng, ứng đối với Bá Không Trảm của Lâm Hải, đối với gã ở giờ phút này, cũng tuyệt không thoải mái, phải bỏ ra cái giá rất lớn mới được!

Nhưng dưới sự bất đắc dĩ, Tam công tử lần nữa phun ra một ngụm tinh huyết, thân thể nhoáng một cái, kém chút từ trên thân Bạch Hạc cắm xuống đất.

“Trảm!”

Theo Tam công tử điện hạ quát chói tai một tiếng, cánh tay duỗi ra, bầu trời vậy mà từ trong trống rỗng xuất hiện một đại kiếm màu xanh, mang theo quang mang âm hàn đáng sợ, nghênh tiếp Bá Không Trảm của Lâm Hải!

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm bén nhọn chói tai, vang vọng chân trời, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải cùng đại kiếm quang mang mà Tam công tử điện hạ dùng đạo hạnh biến ảo ra, kịch liệt đụng vào nhau!

Một đao một kiếm, gắt gao cắn đối phương, thế lực ngang nhau, song phương dù là ai cũng không cách nào lại tiến thêm nửa bước, trong lúc nhất thời vậy mà giằng co cùng một chỗ tại giữa không trung!

“Thảo!” Trong lòng Lâm Hải thầm mắng, cái này con mẹ nó thành tiêu hao chiến, đao kiếm quấn giao cùng một chỗ, Lâm Hải coi như muốn rút chiêu cũng đều không thể rút, người nào rút chiêu trước, tất sẽ lọt vào một kích trí mệnh của đối phương!

“Hừ!”

Tam công tử điện hạ ở đối diện, thì là nhe răng cười một tiếng, cục diện hiện tại, đối với gã mà nói là không thể tốt hơn!

Hiện tại so đấu liền là chân khí của ai hao hết trước, người nào hao hết đều sẽ chết, lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, gã coi như thương thế nặng hơn nữa, so đấu tiêu hao này cũng không phải là một cái Kim Đan kỳ như Lâm Hải có thể so sánh.

“Ách...”

Thời khắc đang đắc ý, thân thể của Tam công tử điện hạ đột nhiên cứng đờ, nụ cười trên mặt cũng không tới kịp tán đi, tính cả Bạch Hạc cùng một chỗ dưới chân gã, trong nháy mắt đã biến thành một bức tượng!

Leng keng!

Mà lúc này đây, trong đầu Lâm Hải, đột nhiên vang lên tin tức nhắc nhở.

“Đặc hiệu của pháp bảo Băng Sương Chi Nhận—— Đóng Băng, bị phát động!”

“Ta qua!”

Lâm Hải kinh hỉ một trận, thật mụ nội nó kịp thời a, chính mình huy động đại đao lâu như vậy, cái đặc hiệu ngưu bức này, rốt cục đã phát động!

Đóng Băng: Hiệu quả bị động, có một phần trăm tỷ lệ đem địch nhân đóng băng, thời gian đóng băng tương phản cùng thực lực của địch nhân!

“Cơ hội tốt!”

Nhìn Tam công tử điện hạ cùng Bạch Hạc bị đông thành tượng băng, thẳng tắp từ trên trời rơi xuống, Lâm Hải cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, mang theo sắc bén sát ý, đuổi sát mà tới!

Oanh!

Liền thời gian một giây đồng hồ cũng chưa tới, băng khối trên thân Tam công tử Đảo chủ trong nháy mắt đã vỡ vụn, trong mắt mang theo nồng đậm vẻ sợ hãi, hiển nhiên đã bị màn quỷ dị này hù sợ.

Nhưng mà, vừa mới từ bên trong đóng băng thoát khốn, đao của Lâm Hải cũng đã rơi ở trên người gã!

“Không!!!”

Tam công tử Đảo chủ phát ra một tiếng gầm giận dữ không cam lòng, chỉ cảm thấy chỗ cổ mát lạnh, phốc một tiếng đầu một nơi thân một nẻo!

Sưu!

Một cái Nguyên Anh lớn cỡ cỡ nắm tay, mang theo vẻ sợ hãi gần như điên cuồng phóng lên tận trời, lại trực tiếp bị đao mang nở rộ từ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cuốn vào trong đó, liền một tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, trực tiếp bị quấy thành phấn vụn!

Phốc!

Ngay tại lúc đó, Bạch Hạc mà cái Tam công tử điện hạ ngồi cưỡi kia, cũng bị dư thế của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, trực tiếp chém thành hai đoạn, phanh một tiếng, cùng thi thể của Tam công tử Đảo chủ, cùng nhau rơi xuống đất!

“Hô ~” Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, nhất thời cảm thấy một trận hư thoát.

“Ai u mẹ ta nha, loại đại năng Nguyên Anh đạo hạnh cao thâm này, quá con mẹ nó khó giết!”

“Nếu không phải vừa vặn đặc hiệu Đóng Băng của Băng Sương Chi Nhận phát động, coi như nỏ mạnh hết đà, chính mình cũng giết không chết!”

Lâm Hải lại một lần nữa cảm nhận được, loại đẳng cấp đại năng Nguyên Anh này, là đáng sợ cỡ nào!

“Ngươi vậy mà giết Tam công tử điện hạ!” Đúng lúc này, một tiếng rống xen lẫn chấn kinh hoảng sợ cùng thật không thể tin nồng đậm, đột nhiên vang lên từ phía xa.

Đã thấy Ngọc Triển Đường đã đình chỉ công kích đối với Lãnh Nguyệt Như, còn giống như tượng gỗ, nhìn thi thể của Tam công tử điện hạ, toàn thân run rẩy, trong mắt mang theo hoảng sợ thật sâu!

“Tam công tử điện hạ, chết!”

Không riêng gì Ngọc Triển Đường, toàn bộ người của Ngọc gia, tất cả đều ngu ngơ đứng tại chỗ, như là ngốc, hiển nhiên dạng kết quả này, đã hoàn toàn vượt qua phạm vi chịu đựng trong lòng bọn họ!

“Chọc trời rồi! Đại họa sắp tới, đại họa sắp tới a!”

Đột nhiên, sắc mặt Ngọc Triển Đường biến đổi lớn, phát ra một tiếng thét lên hoảng sợ, để cho người ta không rét mà run.

“Mẹ nó, lão nhân này, nhất kinh nhất sạ, có mao bệnh đi?”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, vừa định mở miệng châm chọc vài câu, lại đột nhiên biến sắc!

Mà lúc này đây, Lãnh Nguyệt Như như là một đạo lưu quang, thẳng hướng phía mà Lâm Hải nhào tới, nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng, đồng thời trong miệng hoảng sợ hô quát một tiếng!

“Lâm Hải, mau trốn!”

Chương 1208: Truy nã hung thủ, sinh tử bất luận!

Mí mắt Lâm Hải không ngừng nhảy, trong lòng đã kinh hãi đến cấp độ tột đỉnh!

Giờ khắc này, hắn lại có loại cảm giác quỷ dị, cả phiến thiên địa tựa hồ cũng biến thành một cái lồng giam cực lớn, đem hắn hoàn toàn khóa kín ở bên trong, một cỗ sát khí khủng bố hủy thiên diệt địa, nồng như thực chất, đang như là tốc độ ánh sáng mà đến gần, kiềm chế hắn đến hô hấp cũng khó khăn!

“Tiểu Hồng, đi!”

Lâm Hải vội vã hét lớn một tiếng, hắn có một loại dự cảm, nếu dừng lại thêm nữa, dù chỉ là một giây đồng hồ, hắn đều sẽ bị cỗ sát khí này cuốn tới, trực tiếp nghiền thành mảnh vỡ!

“Tíu tíu!”

Tiểu Hồng tựa hồ cũng cảm nhận được cực lớn nguy cơ, thanh âm ưng kêu vậy mà mang theo từng tia từng tia run rẩy, như là một đạo lưu quang cấp tốc phóng hướng chân trời!

“Hỗn đản! Là ai, giết con của ta!”

Cho tới giờ khắc này, một tiếng rống giận dữ, giống như sấm nổ vang lên tại trong cả phiến thiên địa, một số con cháu Ngọc gia tu vi yếu kém, trực tiếp miệng phun máu tươi, uể oải ngã xuống đất, lại bị sinh sinh chấn động đến hôn mê đi!

Lâm Hải đứng tại trên thân Tiểu Hồng, chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, ở ngực như gặp phải trọng kích, thân thể nhoáng một cái, suýt nữa thì ngã sấp xuống, kinh hãi trong lòng càng thêm đậm!

“Thật đáng sợ, đây là cái gì tu vi!”

Trong mắt Lâm Hải sợ hãi vạn phần, sau đó càng là kinh hãi phát hiện, một đạo lưu quang vậy mà đang tại trong con mắt của chính mình cấp tốc phóng đại, chớp mắt là đã đến trước mắt!

“Không tốt!”

Lông tơ toàn thân Lâm Hải, tất cả đều nổ đứng lên, đạo lưu quang này vậy mà cho hắn một loại cảm giác đáng sợ vô pháp kháng cự, để hắn lần thứ nhất cảm thấy, chính mình lại là yếu ớt cùng nhỏ bé như thế!

“Tiến vào Thánh Cảnh!” Ngay lúc này, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên lo lắng phát ra một tiếng quát nhẹ, sau đó thân thể vậy mà nhảy lên một cái, hướng phía lưu quang đánh tới!

“Quát!”

Lãnh Nguyệt Như phát ra một tiếng quát chói tai, toàn thân cũng bị khói đen bao phủ, hình thành một mảnh mây đen che khuất bầu trời, nghênh tiếp một đạo lưu quang này!

"Tiến vào Thánh Cảnh?"

Lâm Hải giật mình, nếu Lãnh Nguyệt Như đã nói như thế, vậy khẳng định là Lãnh Nguyệt Như đối mặt với cái lưu quang đáng sợ này, đều không có phần thắng!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, vừa muốn mang theo Tiểu Hồng tiến vào bên trong Thánh Cảnh, lại thấy sương đen phía trước đột nhiên tán loạn, thân thể Lãnh Nguyệt Như ngược lại ném lên cao, người còn giữa không trung liền phun ra một ngụm máu, không rõ sống chết!

"Đậu phộng!"

Con mắt Lâm Hải nhất thời liền hồng, Lãnh Nguyệt Như đây là làm yểm hộ hắn, vì hắn mà tranh thủ thời gian tiến vào Thánh Cảnh, mới xông qua, hiện tại sống chết không rõ, trong lòng Lâm Hải quả thực như là đao cắt!

Mắt thấy đạo lưu quang này, lại hướng phía Lãnh Nguyệt Như rơi xuống mà đi, Lâm Hải nào dám có một chút do dự!

"Thu!"

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân thể Lãnh Nguyệt Như tiêu thất vào hư không, đạo lưu quang này ngược lại liền hướng phía Lâm Hải mà đến!

Tiểu Hồng thu cái phát ra một tiếng ưng kêu, đem tốc độ phát huy đến cực hạn, như là thuấn di, tránh thoát lưu quang, lại bị cương phong mà lưu quang mang theo, quét vào phía trên cái đuôi, một tiếng gào thét, thẳng tắp hướng phía dưới rơi xuống.

Cũng may Lâm Hải đã phát động ý niệm, thân thể của hắn cùng Tiểu Hồng, trong nháy mắt vào tiến vào bên trong Thánh

Cảnh!

Phía dưới chỗ mà Lâm Hải cùng Tiểu Hồng biến mất, là một mảnh sơn mạch liên miên, cơ hồ tại cùng một thời gian khi bọn họ tiến vào Thánh Cảnh, một nam tử trung niên mặc cẩm bào, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, vậy mà lăng không lơ lửng xuất hiện ở đây, khóe miệng bởi vì phẫn nộ mà không ngừng co rúm, nhìn xuống khắp nơi!

“Người đâu!”

Đột nhiên, nam tử trung niên phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, phất tay vậy mà đem một ngọn núi phía dưới, trực tiếp lăng không đánh trúng vỡ nát, đá vụn bay tán loạn, giống như núi lở!

Rất nhanh, lại là mấy cái đường thân ảnh nhanh đến cực hạn, lên xuống mấy cái đã hiện ra tại phía dưới nam tử trung niên, tất cả đều là một mặt hoảng sợ, hướng phía nam tử trung niên cong người xuống!

“Bạch gia, Bạch Thành Duyệt, bái kiến Đảo chủ đại nhân!”

“Hô gia, Hô Hạo Xung, bái kiến Đảo chủ đại nhân!”

“Thẩm gia, Thẩm Xuân Nghĩa, bái kiến Đảo chủ đại nhân!”

“Ngọc gia, Ngọc Triển Đường, bái kiến Đảo chủ đại nhân!”

Tộc trưởng của tứ đại gia tộc trong thành, tất cả đều là không kém gì Lãnh Nguyệt Như, đều là đại năng Nguyên Anh trung kỳ có mấy ngàn năm đạo hạnh, giờ phút này đối mặt với nam tử trung niên, mỗi cái kinh hồn bạt vía, cúi đầu liền thở mạnh cũng không dám!

Nhất là Ngọc Triển Đường, trái tim phanh phanh cấp nhảy, sợi râu trên cằm cũng đang khẽ run, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi nồng đậm. Nam tử trung niên đối với chuyện Tộc trưởng của tứ đại gia tộc đến, phảng phất giống như không thấy, hai tay chắp sau lưng lăng không mà đứng, một cỗ uy áp vô hình cùng sát khí nồng đậm, bao phủ xuống toàn bộ khắp nơi, cây cối hoa cỏ trong núi, vậy mà lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, cấp tốc lão hóa, thân thể của phi cầm tẩu thú càng là trực tiếp bạo liệt, chớp mắt đã biến thành một mảnh chỗ chết!

“Thật đáng sợ!”

Tộc trưởng của tứ đại gia tộc đứng ở phía dưới, không tự chủ được cúi đầu xuống, trong mắt lóe lên vẻ vô cùng kinh ngạc!

Chỉ dựa vào sát khí từ bên trên thân thể tán phát, liền có thể tru sát sinh linh vạn vật, tu vi cảnh giới của Đảo chủ, càng lúc càng sâu không lường được!

Qua hồi lâu, uy áp đáng sợ để cho người ta cơ hồ ngạt thở này, mới dần dần tán đi, Tộc trưởng của tứ đại gia tộc thở ra một hơi thật sâu, phát hiện quần áo trên lưng, lại đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm!

“Người đánh giết con ta, là ai?”

Thanh âm của Đảo chủ, nhàn nhạt truyền đến trên không trung, cực kỳ bình tĩnh, phảng phất như đang nói một sự tình không có chút liên quan nào.

Bất quá, Tộc trưởng của tứ đại gia tộc cũng không dám cho rằng như vậy, bọn họ thật sâu biết rõ, phía sau cái bình tĩnh này, ẩn giấu đi lôi đình phong bạo đáng sợ cỡ nào!

“Hồi Đảo chủ, là một cái người tu hành Kim Đan kỳ tên là Lâm Hải!”

Ngọc Triển Đường kiên trì, đứng ra trả lời, chuyện này phát sinh ở cửa Ngọc gia lão, lão khó thoát liên quan!

"Người tu hành Kim Đan kỳ?"

Tộc trưởng của ba gia tộc còn lại, tất cả đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, hiển nhiên có chút không dám tin tưởng lời nói của Ngọc Triển Đường.

Nhưng Đảo chủ lại không có cảm thấy bất ngờ, mà chính là gật gật đầu, liếc nhìn Ngọc Triển Đường một chút.

Ngọc Triển Đường đón lấy ánh mắt của Đảo chủ, nhất thời như là bị lợi kiếm đâm trúng, toàn thân giật mình một cái, vội vàng cúi đầu xuống, một mặt sợ hãi quỳ trên mặt đất.

"Ngọc Triển Đường bảo hộ Tam điện hạ bất lợi, xin Đảo chủ thứ tội!"

"Đem chuyện đã xảy ra, nói kỹ càng một lần, không được bỏ sót bất luận cái một chỗ chi tiết gì!" Đảo chủ nhìn chằm chằm vào Ngọc Triển Đường, không mang theo một chút tình cảm nói nói.

"Vâng!"

Ngọc Triển Đường đáp ứng một tiếng, không dám có một tia giấu diếm, nhanh lên đem chuyện phát sinh trước đó, hướng về phía Đảo chủ giảng thuật kỹ càng một lần.

Đảo chủ nghe xong, không nói một lời, hai mắt như có điều suy nghĩ, nhất thời lại để cho Ngọc Triển Đường vô cùng khẩn trương lên.

Qua rất lâu, ánh mắt Đảo chủ mới đảo qua trên thân bốn cái Tộc trưởng ở phía dưới.

"Từ ngày hôm nay, phát động tất cả lực lượng của toàn đảo, treo hình cáo thị, truy nã hung thủ, sinh tử bất luận!"

"Một tháng thời gian, nếu như bắt không được hung thủ, tứ đại gia tộc các ngươi, liền chôn cùng con ta đi!”

Nói xong, trên bầu trời lóe lên lưu quang, thân ảnh Đảo chủ biến mất không thấy, chỉ để lại Tộc trưởng của tứ đại gia tộc hai mặt nhìn nhau, cảm thấy một cỗ áp lực ngập trời cùng hoảng sợ thật sâu!

“Lão Ngọc, nhanh sai người đem hình dáng tướng mạo của hung thủ vẽ xuống, phát động tất cả mọi người, nếu không tứ đại gia tộc chúng ta, toàn bộ đều hết trứng a!”

“Ai, thật sự là đóng cửa ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống a!”

“Cái Thiên Sát hung thủ này, chờ tìm tới hắn, nhất định phải làm cho hắn sống không bằng chết!”

…

Tộc trưởng của tứ đại gia tộc, mỗi cái một mặt khổ bức, sốt ruột bận bịu hoảng hốt rời đi, về đến trong nhà phát động nhân thủ.

Một lúc lâu sau, cả tòa Thần Long Đảo ồn ào náo động, thảo mộc giai binh, khắp nơi đều là người tu hành, cầm hình cáo thị, bắt đầu điên cuồng tìm kiếm nơi hạ lạc của Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như. Mà cùng một thời gian, Lâm Hải ngồi tại bên trong phòng của Tiên Nhi tại Thánh Cảnh, nhìn Lãnh Nguyệt Như hôn mê bất tỉnh, âm thầm nhíu mày.

Chương 1209: Ngươi cưỡng ép chiếm hữu ta.

“Chủ nhân, Nguyệt Như cô nương bị thương rất nặng.” Tiên Nhi ở một bên, một mặt đau lòng nói nói.

“Đúng vậy a, phi thường nặng!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn thật không nghĩ tới cái lưu quang đột nhiên xuất hiện này, lại có thể đáng sợ đến tình trạng như thế, lấy tu vi của Lãnh Nguyệt Như, vậy mà trực tiếp bị thương tổn, lục phủ ngũ tạng cũng xuất hiện vết rách, Nguyên Anh càng là co quắp tại Khí Hải Đan Điền, hai mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.

“Thật may Thánh Cảnh chính là do chủ nhân chi phối, Nguyệt Như cô nương sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng muốn khôi phục, chỉ sợ cần một đoạn thời gian rất dài, hơn nữa tu vi cảnh giới, tất sẽ muốn rơi xuống.”

“Đến lúc đó, lấy tính cách cao ngạo của Nguyệt Như cô nương, đoán chừng sẽ rất thương tâm đi.”

Tiên Nhi nhìn Lãnh Nguyệt Như sắc mặt tái nhợt, hôn mê bất tỉnh, than nhẹ một tiếng, ngữ khí tràn ngập tiếc hận.

“Cảnh giới rơi xuống?”

Lâm Hải cau mày, tâm lý lâm vào bên trong mâu thuẫn giãy dụa.

“Không được, Nguyệt Như cô nương tái tạo thân thể, cảnh giới so sánh với ban đầu đã thấp đi một tầng rồi, nếu như lại rơi xuống dưới, đối với Nguyệt Như cô nương mà nói, thật sự là cái đả kích không nhỏ.”

“Huống chi, thời gian Địa Tiên giới mở ra đã không xa, Nguyệt Như cô nương thân đeo huyết hải thâm cừu, cũng không cho phép thực lực của nàng giảm xuống quá nhiều, xem ra chính mình phải muốn mạo phạm một lần.”

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, tâm lý quyết định.

“Tiên Nhi, ta muốn liệu thương cho Nguyệt Như cô nương, làm phiền ngươi ở một bên chăm sóc một chút.”

“Vâng, chủ nhân!” Tiên Nhi thấy Lâm Hải có thể trị liệu cho Lãnh Nguyệt Như, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, cười gật gật đầu,

“Ừm!” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, há hốc mồm, sau đó lộ ra biểu lộ lúng túng.

“Cái kia, Tiên Nhi, ngươi đem y phục của Nguyệt Như cô nương, tất cả đều, cởi sạch.”

Lâm Hải nói xong, một trận không được tự nhiên, mặc dù mình thuần vì liệu thương, không có ý nghĩ khác, nhưng ở trước mặt Tiên Nhi một cái nữ hài tử, nói ra những lời này, vẫn là để trên mặt Lâm Hải cảm thấy có chút nóng lên, vậy mà giống như làm tặc.

Tiên Nhi cũng sững sờ một chút, bất quá vẫn là chiếu theo lời nói của Lâm Hải, chỉ chốc lát đã đem Lãnh Nguyệt Như thoát sạch sẽ.

Ông!

Nhìn lấy thân thể mê người này, đầu Lâm Hải ông một tiếng, một cỗ nhiệt huyết xông lên đầu, kìm lòng không được nuốt nuốt nước miếng ầm một cái, vội vàng đem ánh mắt dời đi, thầm vận Đạo Đức Kinh, đem tâm tình của chính mình bình phục lại.

“Vóc người này của Nguyệt Như cô nương, chậc chậc chậc!” Lâm Hải phí thật lớn khí lức, mới khống chế chính mình không có lại đi nhìn lén.

“Chủ nhân, tốt rồi!”

Tiên Nhi thấp giọng nói nói, khuôn mặt cúi xuống, chẳng biết lúc nào đã nổi lên một vòng rặng mây đỏ.

“A?” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, sau đó ngoắc một cái, bao châm đã bay tới trong tay.

“Chủ nhân là muốn hành châm trị liệu cho Nguyệt Như cô nương?”

“Ừm! Bên trong Tiên Nhân Thiên của Truyền thừa Dược Vương, có một bộ châm pháp trị liệu thần kỳ, có thể bảo vệ Nguyệt Như cô nương không việc gì!”

“Ngươi dìu nàng khoanh chân ngồi xuống, ta muốn hành châm!”

“Tốt!” Tiên Nhi đáp ứng một tiếng, vịn Lãnh Nguyệt Như ngồi xuống.

Lâm Hải rút ra một cây kim châm, chân khí rung động, kim châm mềm mại trong nháy mắt trở nên thẳng tắp, khẽ run.

Tiến lên hai bước, Lâm Hải đi đến trước người Lãnh Nguyệt Như, hít sâu một hơi, ánh mắt đột nhiên rơi vào chỗ huyệt đạo trước ngực của Lãnh Nguyệt Như, tinh mang lập loè, nháy mắt cũng không nháy mắt.

“Chủ nhân hắn, làm sao lại nhìn chằm chằm vào chỗ đó của Nguyệt Như cô nương a?” Tiên Nhi thấy địa phương mà ánh mắt Lâm Hải chăm chú nhìn đến, nhất thời thẹn thùng cúi đầu xuống, trái tim nhỏ vậy mà không khỏi khẩn trương lên.

Mà Lâm Hải cầm kim châm trong tay, thời khắc này tại trong lòng hoàn toàn bài trừ tạp niệm, trong nháy mắt đã tiến vào một loại trạng thái cực kỳ kỳ diệu.

Giờ phút này, trong mắt Lâm Hải, trừ các nơi yếu huyệt trên toàn thân Lãnh Nguyệt Như, đã không có vật gì khác nữa!

Không biết qua bao lâu, kim châm trong tay Lâm Hải, cực kỳ chậm chạp tới gần Lãnh Nguyệt Như, sau đó mau lẹ đâm một cái, đâm vào yếu huyệt dưới ngực Lãnh Nguyệt Như.

Đồng thời với lúc kim châm đâm vào, trên trán Lâm Hải, lại ẩn ẩn xuất hiện một tia mồ hôi tinh mịn, nhưng Lâm Hải lại giống như chưa tỉnh, lần nữa đưa tay, lại là rút ra một cây kim châm...

Thời gian tựa hồ đột nhiên trở nên cực kỳ chậm chạp, chớp mắt đã là mười mấy canh giờ trôi qua.

Giờ phút này Lãnh Nguyệt Như, giống như một con nhím, toàn thân đều là kim châm dài ngắn phẩm chất không đồng nhất, một cỗ sương mù màu đen nhàn nhạt, chậm rãi từ đỉnh đầu Lãnh Nguyệt Như phiêu đãng mà lên, Lãnh Nguyệt Như tuy vẫn chưa thanh tỉnh, lại vô ý thức bắt đầu vận chuyển chân khí, ôn dưỡng lấy lục phủ ngũ tạng bị thụ thương.

“Hô ~ tốt!”

Sau khi một châm sau cùng đâm xuống, toàn thân Lâm Hải đã bị ướt đẫm mồ hôi, bỗng cảm giác một trận hư thoát, trực tiếp nằm trên mặt đất, ngay cả khí lực động ngón tay một chút cũng đều không có, rất nhanh liền ngủ thật say.

Chờ lúc Lâm Hải lần nữa tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày hôm sau, mở to mắt, Lâm Hải phát hiện mình nằm tại trên giường của Tiên Nhi, trên đệm chăn mềm mại, phiêu đãng mùi thơm ngát nhàn nhạt của nữ hài, khiến cho tâm thần người thanh thản.

Lãnh Nguyệt Như thì ngồi ở bên trên một cái giường bên cạnh khác, tuy vẫn chưa tỉnh, sắc mặt rõ ràng lại tốt hơn nhiều.

“Ách...”

Lâm Hải liếc nhìn Lãnh Nguyệt Như một chút, con mắt nhất thời lại thẳng, tuy trên thân Lãnh Nguyệt Như châm đầy kim châm, lại vẫn không che giấu được dụ hoặc mê người này, để thân thể tuổi trẻ của Lâm Hải, không tự chủ được bắt đầu giác tỉnh.

“Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn!” Lâm Hải vội vàng xoay người xoay đầu, không dám nhìn nữa, nếu không không phải bị trò mèo không thể.

"A, không đúng!"

Lâm Hải chợt phát hiện, có chút không thích hợp, sau đó biến sắc, đột nhiên vén chăn lên nhìn lại!

"Đậu phộng!"

Nhìn thấy tình cảnh bên trong chăn mền, Lâm Hải không khỏi phát ra một tiếng kinh hô, con mắt trong nháy mắt liền trừng tròn xoe.

Tựa hồ là nghe được thanh âm của Lâm Hải, cửa bị đẩy ra, Tiên Nhi mỉm cười đi tới.

"Chủ nhân, ngươi tỉnh?"

Nhìn lấy bộ dáng nét mặt vui cười của Tiên Nhi, Lâm Hải lập tức đem mặt mũi kéo căng, lộ ra một bộ biểu lộ yếu ớt.

"Tiên Nhi, ngươi đã làm cái gì với ta"

"Có phải thừa dịp ta ngủ, ngươi cưỡng ép chiếm hữu ta hay không?"

Tiên Nhi sững sờ, sau đó khuôn mặt đằng một cái hồng thấu, vội vàng ngượng ngùng nghiêng đầu đi.

"Chủ nhân, ngươi nói cái gì đó, chán ghét á!"

Tiên Nhi khẽ cáu nhẹ giận, vừa thẹn lại giận, cái chân nho nhỏ không ngừng giậm xuống đất.

"Ha ha, đùa ngươi đây!" Lâm Hải bị bộ dáng của Tiên Nhi, nhất thời chọc cho cười ha ha.

“Bất quá, y phục của ta đâu?.” Sau khi cười xong, Lâm Hải hỏi.

“Chủ nhân hôm qua sau khi hành châm cho Nguyệt Như cô nương, y phục bị ướt đẫm mồ hôi, cho nên Tiên Nhi cho cầm lấy đi giặt.”

“Ách… Này, người nào đến cởi đồ cho ta a?” Lâm Hải có chút xấu hổ hỏi.

“Đương nhiên là Tiên Nhi.” Tiên Nhi càng thêm thẹn thùng, thanh âm đột nhiên trở nên thấp đến không thể nghe thấy.

Nhìn bộ dáng Tiên Nhi thẹn thùng không thôi, trong lòng Lâm Hải đột nhiên dâng lên một tia ấm áp, không tự chủ được lại muốn trêu chọc cái nữ hài ôn nhu khả ái này.

“Này, vậy Tiên Nhi ngươi chẳng phải là đem ta nhìn hết? Dạng này ta có phải rất thua thiệt hay không a?” Lâm Hải cười xấu xa lấy, một mặt cần ăn đòn nói nói.

Tiên Nhi nghe được, thân thể mềm mại bỗng nhiên run lên, môi son khẽ cắn, sau đó đột nhiên quay đầu lại.

“Vậy, vậy Tiên Nhi để ngươi nhìn trở về!”

“Ha ha, ngốc nha đầu, ta và ngươi mở trò…” Lời nói của Lâm Hải mới nói được một nửa, liền im bặt mà dừng, cứng tại bên trong này.

Chỉ thấy dây lụa bên hông Tiên Nhi đột nhiên đứt rời, quần áo trượt xuống, mỹ nhân nhìn một cái không sót gì.

“Ta qua!” Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết dâng lên, máu mũi kém chút phun ra.

“Tiên Nhi, ngươi làm sao coi là thật, nhanh mặc vào!” Lâm Hải vội vàng che mặt, hướng phía Tiên Nhi khoát tay nói.

“Chủ nhân, ngươi thật đáng ghét!” âm thanh giận dữ của Tiên Nhi vang lên, trong nháy mắt đã mặc xong quần áo đi ra ngoài.

“Ca ca, rất chán ghét sao?” Lâm Hải một mặt mộng bức, sau đó nặng nề gật gật đầu.

“Đùa giỡn một cái mỹ nữ thuần khiết như thế, xác thực rất chán ghét!”

Lâm Hải xem thường chính mình hơn nửa ngày, mới vẫy tay, một bộ quần áo bay tới, mặc quần áo tử tế xong, Lâm Hải xuống giường, ra khỏi phòng. Hắn nhớ kỹ thời khắc chạy trốn, Tiểu Hồng tựa hồ cũng bị thương, hắn phải tranh thủ thời gian đi qua nhìn một chút.

Chương 1210: Tự tạo Thần Thông

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền phát hiện vị trí của Tiểu Hồng, thân thể lên xuống mấy cái liền xuất hiện tại trước mặt Tiểu Hồng.

“Tiểu Hồng, ngươi thế nào?”

Tiểu Hồng ngẩng đầu, liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó lắc đầu.

“Không chết, nhưng chỉ sợ cần nghỉ dưỡng một đoạn thời gian.”

“Đem cái này ăn!” Lâm Hải trực tiếp giơ tay đưa tới một viên thuốc, sau đó vứt cho Tiểu Hồng.

“Cảm tạ!” Tiểu Hồng cũng không khách khí, đem đan dược nuốt vào trong bụng, sau đó nhắm mắt lại, bắt đầu điều tức.

“Đạo lưu quang này, quả thực thật là đáng sợ!”

Lâm Hải nhớ tới cũng một trận lòng còn sợ hãi, chẳng những đem Lãnh Nguyệt Như tổn thương thành tình trạng như thế này, Tiểu Hồng chỉ là bị cương phong mang theo quét đến, đều muốn tĩnh dưỡng một đoạn thời gian mới có thể khôi phục.

“Tạm thời trước đừng đi ra ngoài, vẫn là chờ Nguyệt Như cô nương tỉnh, hỏi rõ ràng rồi nói sau.”

Lâm Hải thở dài, đạo lưu quang này, thực sự không phải là hắn có thể chống lại, nếu như tùy tiện ra ngoài, nói không chừng sẽ trực tiếp bị xử lý.

“Đúng, trước đó thu mua nhiều nội đan yêu thú như vậy, trước đi luyện hóa, đề thăng thêm tu vi rồi lại nói!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đi vào bên trên Nguyệt hồ, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, nội đan yêu thú thu mua trước đó, tất cả đều xuất hiện tại trước mặt, đồng thời xuất hiện, còn có Lão Quân Lô.

“Lên!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, Lão Quân Lô bay thẳng lên trên trời, sau đó vô số nội đan yêu thú, bay vào trong lò, phanh một tiếng, nắp lò đắp kín.

“Hỏa đến!”

Lâm Hải duỗi tay ra, Hỏa Nguyên Tố nhất thời tụ tập, tại trong lòng bàn tay hình thành một đoàn ngọn lửa nhảy vọt, nhiệt độ bốn phía tăng vọt, không khí cũng bị thiêu đốt tư tư rung động.

“Qua!”

Lâm Hải lời vừa ra khỏi miệng, ngọn lửa sưu cái bay ra, thời điểm đáy lò của Lão Quân Lô, oanh một tiếng, đột nhiên như là pháo hoa nở rộ, hỏa thế đằng không mà lên!

Lâm Hải thao túng Hỏa Nguyên Tố, thôi hóa thành hỏa diễm luyện chế lấy nội đan yêu thú, trong lòng một trận kinh hỉ.

Nghĩ không ra sau khi nắm giữ Hỏa Chi Đạo, luyện lên đan đến, tốc độ vậy mà cũng nhanh hơn không ít, hơn nữa luyện chế hỏa hầu, cũng tựa hồ lại càng dễ nắm giữ, cứ như vậy, bất luận luyện chế đan dược gì, xác xuất thành công đều sẽ có tăng lên!

Sau nửa canh giờ, đột nhiên ông một tiếng, nắp lò của Lão Quân Lô phóng lên tận trời, vô số nội đan yêu thú đã luyện chế hoàn thành, từ bên trong lô bay ra, chỉnh tề rơi vào bên cạnh Lâm Hải.

“Thu!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, hỏa diễm dập tắt, Lão Quân Lô cấp tốc thu nhỏ, bay đi.

Nhìn một đám nội đan yêu thú đã qua luyện chế, Lâm Hải âm thầm hài lòng, dựa vào những nội đan này, chính mình đột phá đến Kim Đan hậu kỳ, hẳn là dễ như trở bàn tay đi.

Bên ngoài có địch nhân cường đại đến biến thái, Lâm Hải hiện tại đối với thực lực là vô cùng khát vọng, trực tiếp ngồi dưới đất, đưa tay lấy tới mấy khỏa nội đan, liền nuốt vào trong bụng.

Ông!

Sau khi nuốt nội đan yêu thú vào, Lâm Hải lập tức thôi động chân khí tiến hành luyện hóa, trong nháy mắt mấy cỗ lực lượng cường đại, bắt đầu ở trong các đại kinh mạch của Lâm Hải lưu chuyển.

Lâm Hải thao túng chân khí, bao vây chặn đánh, đem những lực lượng ngoại lai này, cấp tốc vây quanh, điên cuồng thôn phệ...

Thời gian như từng giọt từng giọt nước trôi qua, bốn, năm tiếng sau, Lâm Hải đã luyện hóa trên trăm khỏa nội đan yêu thú, trên thân đột nhiên có một cỗ hào quang màu tím, như ẩn như hiện, phảng phất có một cỗ lực lượng khổng lồ, đang nhanh chóng ngưng tụ sinh ra.

Rốt cục, sau khi Lâm Hải lần nữa luyện hóa năm viên nội đan, con mắt đột nhiên mở ra, một đường quang mang sắc bén như điện bắn ra, khí tức cực lớn đột nhiên nở rộ, nhất thời nhấc lên một mảnh khí lãng điên cuồng, lăn lộn đầy trời, kéo dài không dứt!

“Hát!”

Lâm Hải kêu nhỏ một tiếng, vươn người đứng dậy, toàn thân bị ánh sáng màu tím vờn quanh, mạnh mẽ, uy phong lẫm liệt, phảng phất như Thiên Thần hàng thế!

“Chúc mừng chủ nhân, thành công tiến giai!” Tiên Nhi không biết từ khi nào đã đi vào bên người, một mặt vui sướng chúc mừng nói.

“Ha ha, rốt cục đã tới Kim Đan hậu kỳ!” Lâm Hải cũng là hài lòng gật gật đầu, quan sát bên trong Đan Điền Khí Hải của bản thân, Kim Đan đã hoàn toàn triệt để ngưng thực, lóe ra hào quang màu tím, tựa hồ ẩn chứa lực lượng cường đại vô cùng cuồng bạo.

Đồng thời, Lâm Hải cảm thấy não hải của mình, cũng càng phát ra biến ảo khôn lường, phảng phất đối với Thế Giới Bổn Nguyên, có một cấp bậc nhận biết càng sâu hơn, các loại giác quan vậy mà cũng phát sinh biến hóa kỳ diệu.

“Cái này, liền là chỗ tốt do cường độ linh hồn đề thăng mang đến đi?”

Lâm Hải nhớ kỹ Ngộ Không cùng Lãnh Nguyệt Như cũng cùng mình nói qua, sở dĩ Kim Đan hậu kỳ có thể lĩnh ngộ đạo hạnh, cũng là bởi vì ở cảnh giới này, cường độ linh hồn của người tu hành sẽ được tăng lên rất cao.

Chính vì là như thế, Kim Đan hậu kỳ cũng trở thành đường ranh giới mấu chốt nhất trên con đường tu hành.

“Nếu giờ phút này lại thông qua đạo hạnh khống chế Nguyên Tố Thiên Địa, uy lực hẳn là càng thêm cường đại đi.” Linh hồn cường hóa, để lĩnh ngộ của Lâm Hải đối với Nguyên Tố Thiên Địa càng thêm thấu triệt, không khỏi đối với thực lực giờ phút này của mình nổi hứng tò mò.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên hướng phía mặt nước Nguyệt hồ nhất chỉ, trong miệng nhẹ giọng vừa quát.

“Hỏa!”

Oanh!

Tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, trong nháy mắt toàn bộ Nguyệt hồ, liền biến thành biển lửa, ngọn lửa nóng nảy nhảy lên, giống như một cái cực lớn quái thú, đem cả vùng không gian cũng nuốt hết vào trong đó.

Lâm Hải mừng thầm trong lòng, uy lực của Hỏa Chi Đạo, so với trước đó phải cường đại gấp mấy lần không thôi.

“Băng!”

Lâm Hải lại là quát lạnh một tiếng, nhất thời trên Nguyệt hồ, xuất hiện băng sương trắng lóa như tuyết, nhiệt độ xung quanh chợt hạ xuống, trên Nguyệt hồ nhất thời biến thành thế giới băng, thậm chí ngay cả hỏa diễm nhảy lên, tất cả đều bị đóng băng đứng lên.

“Di?”

Lâm Hải không khỏi khẽ di một tiếng, thấy Hỏa Nguyên Tố bị

Băng Nguyên Tố đông cứng, hỏa diễm nhảy lên trong nháy mắt biến thành đứng im, giống như một bức hình ảnh sinh động như thật, trong lòng không khỏi có chút kỳ quái.

“Chẳng lẽ nói, Băng Chi Đạo mà chính mình lĩnh ngộ, mạnh hơn so với Hỏa Chi Đạo.?”

Oanh!

Ý nghĩ này của Lâm Hải mới xuất hiện, đột nhiên Băng cùng Hỏa trên mặt nước Nguyệt hồ, liền cùng một chỗ nổ tung, hóa thành vô tận hạt tròn, hướng phía tứ phương bắn ra, khí thế sắc bén kia, vậy mà sắc bén giống như mũi tên.

“Ta qua!”

Con mắt Lâm Hải đột nhiên tối lại, vậy mà từ bên trong những hạt tròn Băng Hỏa đang kích xạ mà đến kia, cảm thấy uy hiếp thật sâu!

Sưu!

Thân thể Lâm Hải, vội vã hướng phía sau bay ngược, đồng thời cánh tay vung lên, đem băng tường lấp kín hiện ra tại trước thân, muốn đem hạt tròn Băng Hỏa lấy đầy trời kia ngăn lại.

Ầm!

Hạt tròn Băng Hỏa vừa va chạm tại trên tường băng, tường băng trong nháy mắt nổ tung, thậm chí ngay cả một hơi thời gian, đều không thể ngăn cản mà bị phá hủy.

“Ngưu bức a!” Lâm Hải không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, nghĩ không ra cái Băng Hỏa Nguyên Tố hợp hai làm một này, uy lực vậy mà lớn hơn xa đơn nguyên tố, đây quả thực là một phát hiện đại kinh hỉ!

Phanh phanh phanh phanh phanh ầm!

Lúc này, vô số tiếng vang, tại bốn phương tám hướng truyền ra, Lâm Hải thông qua ý niệm đem những hạt tròn Băng Hỏa bay tới trước người định trụ, hướng phía bốn phía nhìn lại, con mắt trong nháy mắt liền thẳng.

Chỉ thấy lấy Nguyệt hồ làm trung tâm, mấy cái núi đá cây cối trong phương viên ngoài mười dặm, tất cả đều bị hạt tròn Băng Hỏa, trực tiếp nổ thành bột mịn, mặt nước Nguyệt hồ càng là như là bị ném bom tấn, sóng nước phóng lên tận trời, nhất thời thủy thiên nhất sắc!

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải thấy tình cảnh này, không khỏi thoải mái cười to một tiếng!

“Mẹ nó, cái này con mẹ nó quả thực chính là bom a!”

Lâm Hải cao hứng hỏng, cái này nếu là nổ tung trong đám người, đoán chừng bao nhiêu người đều bị vô số cái hạt tròn Băng Hỏa này cho nổ chết không thể!

“Không tệ không tệ, là đại chiêu quần thương siêu cấp vô địch!”

Lâm Hải cao hứng rất nhiều, xoa cằm, con mắt đi dạo, lộ ra nụ cười đắc ý.

“Ta dựa vào, cái này có tính là ca ca tự tạo Thần Thông hay không a?”

“Tính toán, đương nhiên tính toán! Ca ca tự sáng tạo Thần Thông cường đại như vậy, quả thực chính là thiên tài tu luyện a!”

Lâm Hải tự hỏi tự trả lời, không biết xấu hổ đem chính mình hảo hảo khích lệ một hồi, sau đó đôi mày lại nhăn lại.

“Nếu là tự tạo Thần Thông, dù sao cũng phải có cái tên đi, kêu cái gì thì tốt đâu?.” Lâm Hải đảo mí mắt ngẫm lại, đột nhiên hai mắt tỏa sáng. “Ha ha, có!”

Chương 1211: Ngươi là số mấy, ta muốn khiếu nại ngươi!

“Môn thần thông này, nếu là tập kết Băng cùng Hỏa một chỗ, nổ tung đả thương người, không bằng kêu là Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên đi!”

“Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên, ân, không tệ, liền nó!”

Lâm Hải lặp lại cái tên vài lần, hài lòng gật gật đầu, sau đó đồng thời duỗi ra hai tay, lòng bàn tay trái xuất hiện một đoàn hỏa diễm cuồng bạo, lòng bàn tay phải xuất hiện một quả cầu băng cực lạnh.

“Hợp!”

Lâm Hải một tiếng quát nhẹ, đột nhiên song chưởng đối nhau, đem hỏa diễm cùng cầu băng dung hợp lại cùng nhau.

Ông! Hỏa diễm cùng cầu băng, tại dưới khống chế của Lâm Hải, thể tích không ngừng áp súc, hai loại quang mang đỏ trắng không ngừng nhảy lên, năng lượng ẩn chứa bên trong lại càng ngày càng kinh khủng, thẳng đến khi còn lỡn cỡ trái bóng rổ, Lâm Hải cảm ứng được đã đến điểm nổ tung, mới đột nhiên đem đại lực đẩy đưa ra ngoài, đồng thời há miệng quát nhẹ một tiếng!

“Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên!”

Hô!

Hỏa diễm cầu băng gào thét xoay tròn mà ra, chớp mắt liền đến trên Nguyệt hồ, sau đó phanh một tiếng nổ tung!

Trong nháy mắt, hỏa diễm cầu băng nổ tung thành hạt tròn

Băng Hỏa đầy trời, như là vô số mảnh đạn, văng bay ra khắp nơi, uy thế so với trước đó, tựa hồ càng cường đại thêm mấy phần!

“Xem ra áp súc càng nhỏ, uy lực cũng càng lớn!” Trong lòng Lâm Hải lần nữa có cảm ngộ, đáng tiếc lấy thực lực trước mắt của chính mình, chỉ có thể khống chế áp súc đến cỡ bóng rổ, nếu lại tiếp tục áp súc, chỉ sợ liền nổ tại bên trong tay mình.

“Thật không biết có một ngày, nếu như có thể đem hỏa diễm cùng cầu băng áp súc đến chừng hạt gạo, sẽ sinh ra uy lực đáng sợ cỡ nào, có lẽ so với đạo lưu quang kích thương Nguyệt Như cô nương này, uy lực còn cường đại hơn đi.”

Nhất thời, Lâm Hải đối với tiềm lực của môn thần mà mình tự sáng tạo ra này, tràn ngập ước ao và hướng tới.

“Từ ngày hôm nay, ta lại tăng thêm một môn Thần Thông cường đại, Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên!”

Lâm Hải hào khí vân thiên, hăng hái, nhịn không được hét lớn một tiếng!

Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên sưu cái một bóng người, nhanh vô cùng xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Ba ba, ngươi nói Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên?” Một đường thanh âm tao tiện, vang lên tại bên tai Lâm Hải, A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi, miệng há lớn, chảy nước bọt, hai mắt sáng lên, vô cùng dâm đãng nhìn lấy Lâm Hải.

“Đúng vậy a, là bản lĩnh của ta, làm sao, ngươi muốn thể nghiệm một chút?”

Lâm Hải hướng phía A Hoa nhướn nhướn mày, một mặt cười xấu xa hỏi.

“Ba ba!” A Hoa chấn kinh trợn mắt há hốc mồm, “Ngươi thật học được Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên?”

“Cái này còn có giả, bớt nói nhảm đi, muốn cảm thụ một chút hay không a?” Lâm Hải vừa tự tạo Thần Thông, vừa vặn muốn tìm người thí chiêu đâu, A Hoa xuất hiện, quả thực quá kịp thời.

Hhai mắt A Hoa đột nhiên nổi lên nước mắt, lập tức cảm động.

“Ba ba, ngươi thật sự là ba ba ruột của ta a!”

“Có loại chuyện tốt này, vậy mà cái thứ nhất nghĩ đến lại là ta!”

“Ừm.” Lâm Hải có chút choáng váng, mẹ nó, chó chết này ngủ say một chút, chẳng lẽ biến ngốc.

“Ba ba, mấy ngày không thấy, ngươi vậy mà làm lên kiêm chức, từ dựa vào không biết xấu hổ để ăn cơm, biến thành dựa vào kỹ thuật để ăn cơm, thật sự là nhân sinh lệ chí mẫu mực!”

Sắc mặt Lâm Hải nhất thời tối đen, mẹ nó, cái loạn thất bát tao gì, ca ca con mẹ nó lúc nào dựa vào không biết xấu hổ để ăn cơm.

“Uy, chó chết, nói mò gì đâu, ngươi đến cùng muốn thể nghiệm hay không a?” Lâm Hải quặm mặt lại, vừa trừng mắt nói.

“Ba ba, A Hoa ta không phải loại chó không trượng nghĩa kia, ngươi nói đi, ngươi kiêm chức ở đâu? Trung tâm tắm rửa? Hộp đêm? KTV? Bên đường? Hay là tiệm uốn tóc? Ta mang theo một bầy chó qua xem sinh ý của ngươi!”

“Ngừng ngừng ngừng ngừng!” Lâm Hải vội vàng đem A Hoa dừng lại, đầu có chút chuyển không đến.

Cái này nói cái loạn thất bát tao gì a? Ca ca chính là muốn thử chiêu một chút, làm sao liền con mẹ nó tiệm uốn tóc cũng chỉnh ra đến.

A Hoa thấy bộ dáng Lâm Hải một mặt mộng bức, đột nhiên trực tiếp ngửa mặt nằm trên mặt đất.

“Ba ba, cái gì cũng không nói! Phục vụ miễn phí, còn có cái gì mà bắt bẻ, ngay tại chỗ này đi!”

“Tới đi, đưa ta lên trời đi, a ~ “

“Ách...” Lâm Hải nhìn bức biểu lộ dâm tiện kia của A Hoa, trong đầu lóe lên, trong nháy mắt hiểu, sau đó sắc mặt bỗng nhiên đại biến!

“Thảo!”

Lâm Hải mắng to một tiếng, rốt cuộc minh bạch tới, A Hoa nói là cái gì!

“Bà nội ngươi a, con chó lưu manh này, chết đi cho ta!”

Lâm Hải mặt đen lại, phổi kém chút tức điên.

“Cút!”

Một tiếng bạo hống, Lâm Hải giơ chân lên, trực tiếp đem A Hoa đá lên trời.

“Ngao!” A Hoa đi lòng vòng liền bay ra ngoài, giữa không trung hét thảm một tiếng!

“Băng hỏa không phải làm như thế, ba ba ngươi tuyệt không chuyên nghiệp, ngươi là số mấy, ta muốn khiếu nại ngươi!”

“Khiếu nại em gái ngươi!” Lâm Hải cái này tức a, một cái tên thần thông có bao nhiêu bá khí a, con mẹ nó để cái lưu manh A Hoa này sinh sinh cho hủy!

“Ba ba, ngươi lừa gạt cảm tình của ta, cái kỹ thuật băng hỏa này của ngươi, còn không bằng Tiểu Hồng!”

Sau mười phút, A Hoa khập khiễng trở về, đầy mắt rưng rưng, một mặt ủy khuất, co quắp khóe miệng nghẹn ngào nói nói.

“Im miệng cho ta, đừng nhắc lại hai chữ băng hỏa nữa!”

Lâm Hải trừng mắt rống nói, con mẹ nó, một cái tên tốt tốt, từ bên trong miệng A Hoa nói ra, thật sự là khó chịu nói không nên lời.

Nội đan yêu thú luyện chế qua trước đó, còn có không ít, Lâm Hải trực tiếp chồng chất tại trước mặt A Hoa cùng Tiểu Hồng.

“Hai người các ngươi, nắm chặt luyện hóa, đề thăng một chút tu vi!”

A Hoa lần này sau khi tỉnh dậy, thực lực đã đến Kim Đan trung kỳ, Tiểu Hồng vẫn là Kim đan sơ kỳ, những nội đan yêu thú này đối với hai chúng nó mà nói, là quá thích hợp.

A Hoa nhìn đầy đất đều là nội đan yêu thú, mặt mũi tràn đầy chấn kinh, sau đó đột nhiên toát ra cảm động thật sâu.

“Ba ba, đây đều là ngươi dựa vào kiêm chức, kiếm đến nuôi ta sao? Ta đột nhiên cảm nhận được tình yêu của cha thật sâu, ngươi quá vĩ đại!”

Đỉnh đầu Lâm Hải nhất thời hỏa diễm trùng thiên, hướng phía A Hoa bạo hống một tiếng!

“Lại con mẹ nó đề tới hai chữ kiêm chức, ta hầm ngươi!!!”

…

Sau khi A Hoa cùng Tiểu Hồng luyện hóa hơn một trăm khỏa nội đan yêu thú, đồng thời rơi vào ở trong trạng thái ngủ say.

“Mẹ nó, cái hai hàng này quả thực là tuyệt phối, động một chút lại ngủ!” Lâm Hải lắc đầu, không còn gì để nói.

“Chủ nhân, Nguyệt Như cô nương tỉnh!”

Lúc này, Tiên Nhi đột nhiên đi vào bên người Lâm Hải, nhẹ giọng mở miệng nói.

“A.” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, “Đi, về xem một chút!”

Lâm Hải bước nhanh như bay, trong chớp mắt liền đến nhà gỗ của Tiên Nhi, đẩy cửa vào.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi...”

Lâm Hải mới vừa vào, liền nghênh tiếp ánh mắt băng lãnh giết người của Lãnh Nguyệt Như, hô hấp không khỏi đột nhiên trì trệ, lời nói phía sau bị sinh sinh nghẹn trở về.

“Còn không quay đầu lại!” Lãnh Nguyệt Như vừa thẹn lại giận, vội vã nói.

“Ách... A, nha!” Lâm Hải lúc này mới chú ý tới không ổn, vội vàng đem thân thể chuyển qua.

“Tiên Nhi, giúp ta bố trí một cái cách tầng!” Lãnh Nguyệt Như lúc này mới hướng phía Tiên Nhi vội vã nói nói.

“Ừm!” Tiên Nhi gật đầu đáp ứng một tiếng, cánh tay vung lên, Lãnh Nguyệt Như nhất thời bị một tầng ánh sáng mông lung, che khuất thân thể mềm mại.

“Lâm Hải, ta hận chết ngươi!”

Lãnh Nguyệt Như đột nhiên mở miệng, chỉ là trong giọng nói băng lãnh, lại mang theo một cỗ thẹn thùng nồng đậm cùng bất đắc dĩ.

“Cái kia, Nguyệt Như cô nương, sự cấp tòng quyền a!” Lâm Hải gãi gãi đầu, đương nhiên biết rõ Lãnh Nguyệt Như chỉ là cái gì, hơi có vẻ xấu hổ nói nói.

“Hừ!” Lãnh Nguyệt Như hừ một tiếng, không có nói tiếp, nàng cũng biết Lâm Hải là vì cứu nàng, chỉ là cái dạng này, thật sự là thật là làm cho người ta thẹn thùng!

“Nguyệt Như cô nương, người trước đó khống chế lưu quang tiến hành công kích, là tu vi gì?” Lâm Hải vội vàng nói sang chuyện khác, đồng thời đem nghi vấn trong lòng mình, hỏi ra. Lãnh Nguyệt Như nghe được, khuôn mặt đột nhiên biến đổi, trong lòng sinh ra kiêng kị thật sâu.

Chương 1212: Phi phi phi, có quỷ mới nhớ ngươi!

“Người kia, là tồn tại kinh khủng đến gần vô hạn với Địa Tiên, giới Tu Hành xưng là nửa bước Địa Tiên!”

Lâm Hải nghe được, hít một hơi khí lạnh, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nửa bước Địa Tiên!

Con mẹ nhà nó a, trách không được liền cả Lãnh Nguyệt Như cũng không hề có lực đánh trả, nghĩ không ra vậy mà tại bên trong này gặp được Địa Tiên!

Mặc dù chỉ là nửa bước Địa Tiên, nhưng bên trong tên chí ít cũng có cái Địa Tiên a, làm sao có thể là những Nhân Tiên như bọn họ có thể chống lại.

“Nguyệt Như cô nương, chênh lệch giữa Nhân Tiên cùng Địa Tiên, đến tột cùng lớn bao nhiêu?”

Đã liền cả nửa bước Địa Tiên cũng đã khủng bố như thế, Lâm Hải thực sự không dám tưởng tượng, Địa Tiên chân chính, sẽ đáng sợ đến loại tình trạng nào?

“Chênh lệch sao?” Lãnh Ngọc Như cười khổ một tiếng, trong mắt lộ ra cảm giác bất lực thật sâu.

“Thực lực của Địa Tiên, căn bản là không có cách dùng ngôn ngữ để miêu tả, thật muốn hình dung mà nói, chỉ sợ một ánh mắt, liền có thể đòi mạng ngươi!”

“Đậu phộng, ý tứ này chính là, Địa Tiên chỉ dựa vào trừng mắt, liền có thể trực tiếp đem người trừng chết a!” Lâm Hải nghẹn họng nhìn trân trối, một mặt chấn kinh.

Lãnh Nguyệt Như bị lời nói của Lâm Hải chọc cho phốc một tiếng, gương mặt lạnh lùng như băng, nổi lên một nụ cười yếu ớt phá lệ mê người.

“Địa Tiên đều là nhân vật cao cao tại thượng, nào có nhàm chán như vậy, trừng mắt đi giết người. Tóm lại, Địa Tiên phi thường đáng sợ, đạo lưu quang trước đó công kích ta này, nếu như là do Địa Tiên chân chính phát ra, giờ phút này ta đã sớm chết.”

“A.” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó đột nhiên một trận nhụt chí.

“Nguyệt Như cô nương, cái nửa bước Địa Tiên bên ngoài kia đáng sợ như thế, vậy ta há không phải là không thể ra ngoài, cái này vừa đi ra ngoài còn không phải trực tiếp liền bị làm chết sao?”

“Này thì chưa hẳn!” Lãnh Nguyệt Như lắc đầu, “Nửa bước Địa Tiên dù lợi hại như thế nào, cuối cùng cũng vẫn là Nguyên Anh kỳ, mặc dù nhưng đã đến gần vô hạn với Địa Tiên, nhưng thần thức còn vô pháp giống như Địa Tiên, trong khoảnh khắc bao phủ trăm dặm, chỉ cần ngươi cẩn thận một chút, không bị kẻ đó phát hiện là được.”

“Thế nhưng là, cái này nói nghe thì dễ a.” Lâm Hải cười khổ nói, hiện tại thế nhưng là ở trên địa bàn của người ta, chỉ sợ vừa lộ đầu, nửa bước Địa Tiên này lập tức liền biết rõ.

“Chủ nhân, A Hoa có thể giúp ngài!”

Lúc này, Tiên Nhi đột nhiên ở một bên, mỉm cười nói nói.

“Con chó lưu manh kia? Nó có thể hỗ trợ cái gì a?” Lâm Hải bĩu môi một cái, A Hoa cái hàng này trừ sái bảo sái lưu manh, Lâm Hải thật đúng là nhìn không ra nó có thể làm được cái gì.

“Chủ nhân không nên coi thường A Hoa, khứu giác của nó, thế nhưng là phi thường nhạy bén, liền có thể phát hiện địch nhân ngoài trăm dặm, có thể trợ giúp ngài thuận lợi tránh thoát nguy cơ.”

“Ai u, có đạo lý a!” Hhai mắt Lâm Hải tỏa sáng, nghĩ kĩ lại, thật đúng là chuyện như vậy, xem ra chó chết này cũng không phải là không còn gì khác nha.

“A Hoa hiện đang ngủ say, nhưng xem tình hình thì trong vòng ba ngày liền có thể tỉnh lại, chủ nhân có thể tại bên trong các Thánh Cảnh chờ thêm ba ngày, ba ngày sau đó lại đi ra cũng không muộn!”

“Tốt, liền nghe Tiên Nhi!” Lâm Hải gật gật đầu, hiện tại không có biện pháp khác, cũng chỉ có thể như thế.

Lâm Hải tìm một cái gian phòng khác để ngồi xuống, nhàm chán lấy điện thoại cầm tay ra, phát cái tin tức qua cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, đang làm gì, có nhớ anh hay không à?”

“Lão công, em còn đang tại Bồng Lai chờ anh đấy, anh chừng nào thì trở về a, người ta rất nhớ anh.”

“Chờ anh mấy ngày, hẳn là chẳng mấy chốc sẽ trở về.”

Hai người đơn giản thuật nói một phen tình cảm tương tư, lại anh anh em em trò chuyện một số nội dung không thích hợp với thiếu nhi, khiến cho hai người cũng một trận tâm như lửa đốt, mới lưu luyến kết thúc, Lâm Hải không khỏi thở dài một tiếng.

Chuyến đi Bồng Lai Tiên Đảo lần này, thật sự là ngàn khó vạn hiểm, cùng tình hình mình tưởng tượng trước khi đến quả thực là một trời một vực, cuối cùng liền nửa bước Địa Tiên cũng nổ ra, chỉ sợ thu lấy tài nguyên khoáng sản ngọc thạch, sẽ còn muốn khó khăn trùng điệp a.

Tu vi cảnh giới của chính mình vừa mới đề bạt, đến Kim Đan hậu kỳ, bước kế tiếp muốn ngưng tụ Nguyên Anh, vượt qua một cái đại cảnh giới, hiển nhiên thời gian ngắn là không thể nào, nếu muốn đề cao thực lực, chỉ có thể nghĩ biện pháp từ phía trên đạo hạnh.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải mở Cửa hàng mạng Thiên Đình ra, nhìn số dư còn lại, không khỏi liên tục cười khổ, điểm Công đức ngược lại là góp nhặt không ít, nhưng tỉ lệ đổi lấy đạo hạnh quá thấp, chỉ sợ có tốn hao hết, cũng chỉ có thể cầm lấy tầm mười năm đạo hạnh.

Lâm Hải lại mở Bách Bảo Các ra nhìn xem, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

“Đậu phộng, Ma Lễ Hồng hàng này, lại đem Hỗn Nguyên Tán thuê đi!”

Nơi chủ yếu phát ra đạo hạnh hiện tại của Lâm Hải, cũng là dựa vào cho thuê Hỗn Nguyên Tán, vội vàng tra nhìn tường tình một chút.

“Móa!” Chờ sau khi xem xong, Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, cái Ma Lễ Hồng này cũng quá con mẹ nó móc bức, vậy mà chỉ thuê một canh giờ, cái này con mẹ nó đủ để làm cái gì.

Nhìn số dư đáng thương còn lại trong Bách Bảo Các kia, ngẫm lại lời nói cũ rích, Thái Thượng Lão Quân gian thương này còn muốn bạt nhạn nhổ lông, Lâm Hải nhất thời bất đắc dĩ một trận.

“Đậu móa, muốn một chút đạo hạnh, là khó khăn như thế sao?”

“Đúng!” Đột nhiên, lông mày Lâm Hải nhíu lại, nhìn số dư còn lại đáng thương kia, trong lòng toát ra một cái ý nghĩ điên cuồng.

Nếu hiện đã không thể gia tăng đạo hạnh, vậy mình không bằng cũng thuê cái Thần khí ngưu bức để chơi đùa, nếu như gặp phải cái nửa bước Địa Tiên kia, có khả năng, trực tiếp đem kẻ đó oanh thành cặn bã hay không?

Lâm Hải lập tức kích động lên, trong đầu không khỏi nhớ tới Lôi Thần Chuy mà Lôi Thần đặt cho thuê ở Bách Bảo Các, vội vàng tìm kiếm tại bên trong mục pháp bảo.

“Ha ha, quả nhiên còn đây!”

Lâm Hải rất nhanh liền tìm tới Lôi Thần Chuy, giá cả cho thuê giống như Hỗn Nguyên Tán của mình, hơn nữa cũng là một cái Thần khí duy nhất mà mình có thể thuê nổi.

“Nếu như không được mà nói, thời khắc mấu chốt liền thuê lấy một canh giờ!”

Leng keng!

Đang nghĩ ngợi, Weachat của Lâm Hải bỗng nhiên vang.

“Ai tìm ta?.” Lâm Hải rời khỏi Bách Bảo Các, nhìn một chút, nhất thời trong lòng vui vẻ.

“Ha ha, là Lâm Nhi Công chúa!” Lâm Hải vội vàng mở ra tin tức xem xét.

Sở Lâm Nhi: Uy, ngươi ở đâu?. (phía sau là một cái biểu lộ bĩu môi)

Nhìn tin tức, trong đầu Lâm Hải, không khỏi hiện ra Sở Lâm Nhi khuôn mặt diễm đến cực hạn cùng tính cách điêu ngoa tùy hứng linh động, một cỗ tình cảm nhung nhớ cấp tốc lan tràn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Còn tại Bồng Lai Tiên Đảo đâu, làm gì, nhớ ca ca sao? (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Sở Lâm Nhi: Phi phi phi, có quỷ mới nhớ ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ mắt trợn trắng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, ngươi thừa nhận á! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Sở Lâm Nhi: Thừa nhận cái gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thừa nhận nhớ ta a!

Sở Lâm Nhi: Thừa nhận lúc nào?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi không phải mới vừa nói, có quỷ mới nhớ ta sao? Đừng quên, ngươi chính là quỷ nha! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Sở Lâm Nhi: A a a! Cút! Nói nghiêm túc, ngươi làm sao còn tại Bồng Lai Tiên Đảo?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Gặp được chút phiền phức, rất khó giải quyết! Lâm Nhi đại mỹ nữ, muốn đến giúp một chút không? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Nếu như Sở Lâm Nhi có thể đến Bồng Lai Tiên Đảo, nửa bước Địa Tiên kia có lợi hại hơn nữa, đoán chừng cũng không phải là đối thủ đi.

Sở Lâm Nhi: Ngươi muốn mệt chết cô nãi nãi a! Bên này giúp ngươi thu tập Tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát, hiện tại lại để cho ta qua Bồng Lai, nghĩ đến đẹp, mặc kệ! (phía sau là một cái biểu lộ hừ hừ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không muốn đi? Lâm Nhi đại mỹ nữ, van cầu ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Sở Lâm Nhi: Bớt nói nhảm đi, ngươi nắm chắc từ Bồng Lai Tiên Đảo đi ra, Tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát, ta đã thu thập không sai biệt lắm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật, quá tốt, Lâm Nhi Công chúa, ta yêu ngươi chết! (phía sau là một biểu lộ kinh hỉ)

Lâm Hải là thật sự kích động, cái này tuyệt đối là một cái tin tức cực tốt a, không những sinh mệnh mình sắp không lo, đẳng cấp của chủ nhân Thánh Cảnh, càng là có thể lại tăng lên một cấp, đến lúc đó Tiên Nhi cũng có thể ra ngoài.

“Ai u má ơi, hạnh phúc tới quá đột nhiên!” Lâm Hải trước đó còn sầu não uất ức, hiện tại lập tức trở nên tinh thần phấn chấn.

Sở Lâm Nhi: Phi phi phi, yêu Liễu Hinh Nguyệt của ngươi đi, bản Công chúa không có thèm ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ ghét bỏ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, ngươi không có thèm ta, ta hiếm có ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Sở Lâm Nhi: Cút! Không nói nữa a, ta qua tìm Tinh phách kế tiếp, ngươi nắm chắc đi ra, rất nhanh liền xong.

Kết thúc nói chuyện phiếm cùng Sở Lâm Nhi, Lâm Hải tâm tình tốt hơn rất nhiều, trực tiếp ngồi ở trên giường, khoanh chân tu luyện, đảo mắt cũng là ba ngày.

“Chủ nhân!” Tiên Nhi kêu gọi, đem Lâm Hải đánh thức, “A Hoa tỉnh!”

“A.” Lâm Hải động thân mà lên, trong mắt lóe lên một tia tinh mang. “Đã như vậy, thì là thời điểm nên ra ngoài!”

Chương 1213: Đẹp trai, cũng có buồn rầu của đẹp trai a

Lâm Hải ra khỏi phòng, cảm ứng được vị trí của A Hoa, thân hình lóe lên rồi biến mất tại chỗ.

“Uy, đồ ngu, nhìn Cẩu gia lần này thức tỉnh, có phải trở nên đẹp trai hơn hay không?” A Hoa đang là một mặt tiện tiện, ngoắt ngoắt cái đuôi hướng phía Tiểu Hồng đắc ý, thân thể Lâm Hải liền từ trên trời giáng xuống, phanh một tiếng đem A Hoa nện đến nằm rạp trên mặt đất.

“A, A Hoa đâu, không phải mới vừa rồi còn ở lại chỗ này sao?” Lâm Hải nhìn bốn phía, một mặt vô tội.

“Ba ba, đừng giả bộ, ngươi rõ cũng là đố kỵ ta đẹp trai, mới khiến cho mặt ta nện xuống, muốn phá hư bề ngoài anh tuấn của ta!”

“Cùng ngươi nói, vô dụng! Ta đẹp trai đã thâm nhập vào cốt tủy, không quan hệ với bề ngoài, có lẽ, cái này kêu là khí chất đi!”

A Hoa bốn chân nằm rạp trên mặt đất, bên trong miệng gặm bùn, cái đuôi rung một cái, một mặt thâm trầm thở dài.

“Ọe!” Lâm Hải nhất thời buồn nôn một trận, nhấc chân đem A Hoa đá lên.

“Mẹ nó, thật không biết xấu hổ! Liền ngươi dạng lưu manh kia, còn khí chất, rõ ràng là bỉ ổi có được hay không!”

“Ba ba, ngươi nói cái gì ta cũng sẽ không để ý, bởi vì ta biết, ngươi là đang đố kỵ, ta hiểu ngươi!” A Hoa nhìn Lâm Hải, một mặt thâm trầm, làm ra biểu lộ mười phần lý giải.

“Hiểu em gái ngươi!” Lâm Hải nhất thời tối sầm mặt, người nào con mẹ nó có bệnh, đố kỵ ngươi một đầu lưu manh chó a!

“Đừng nói nhảm, nói nghiêm túc!” Lâm Hải nghiêm sắc mặt, “Hiện tại là tu vi gì?”

“Kim Đan hậu kỳ! Thế nào, ba ba, ngủ một giấc đã đột phá, Cẩu gia ta con mẹ nó a cũng là cái thiên tài!”

“Đừng ném người, được không?” Tiểu Hồng ở một bên thực sự nhìn không được, liếc trắng A Hoa một chút, sau đó hướng phía Lâm Hải gật gật đầu.

“Ta cũng vậy, Kim Đan hậu kỳ!”

“Không tệ a!” Lâm Hải hài lòng gật gật đầu, những nội đan yêu thú này, còn có tác dụng lớn, không những mình thành công đột phá, đến Kim Đan hậu kỳ, A Hoa cùng Tiểu Hồng, cũng đạt tới cảnh giới này!

“Đúng, các ngươi có lĩnh ngộ đạo hạnh hay không?”

Lâm Hải nghĩ đến một điểm mấu chốt, người tu hành đến Kim Đan hậu kỳ, cường độ linh hồn tăng cường rất nhiều, hội ngộ được đạo hạnh, không biết yêu thú có phải cũng là cái dạng này hay không.

“Đạo hạnh? Ha ha, Cẩu gia thiên tài như thế, sao lại không ngộ được?”

Nói, A Hoa đột nhiên ngửa đầu sủa một tiếng, theo sau bầu trời nhất thời xuất hiện một con chó lông vàng cực lớn, nhe lấy răng nanh mở ra miệng rộng, đột nhiên đem một ngọn núi nơi xa, trực tiếp nuốt vào trong miệng.

“Em gái ngươi!”

Lâm Hải nhìn trợn cả mắt lên, trong lòng kinh hãi không thôi.

“Toàn bộ một ngọn núi lớn như vậy, liền, cứ như vậy nuốt?”

“A Hoa, ngưu bức!” Lâm Hải dựng thẳng ngón tay, từ đáy lòng hướng phía A Hoa tán thưởng nói.

“Hắc hắc, chút lòng thành á!” A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi, nhất thời đắc ý đẹp hơn trời.

“Tíu tíu!”

Mà lúc này đây, Tiểu Hồng đột nhiên kêu lên một tiếng, bầu trời nhất thời đen xuống.

Trong lòng Lâm Hải giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một con chim ưng màu vàng kim cực lớn, vỗ cánh bay cao, phảng phất đem cả mảnh trời không cũng che lấp, sau đó đột nhiên lao xuống, hướng phía con chó lông vàng kia mau chóng đuổi theo!

Ầm!

Miệng ưng sắc nhọn như lợi kiếm, trực tiếp mổ tại bên trên thân của con chó lông vàng, con chó lông vàng kia nhất thời nổ tung, hóa thành điểm điểm quang mang, tiêu tán tại giữa không trung!

“Chim ngu, đại gia ngươi!” Mặt mũi A Hoa tràn đầy lửa giận, tức giận đến rít lên một tiếng!

“Hừ, liền không quen nhìn ngươi trang bức!” Tiểu Hồng ngóc cái đầu lên cao cao, một mặt cao ngạo.

“Được, đừng ầm ĩ!” Lâm Hải vội vàng ngăn lại, nếu không cái đôi oan gia này, tuyệt đối không xong!

“A Hoa, Tiểu Hồng, cũng không tệ a, nắm giữ đạo hạnh chi pháp, thực lực tăng nhiều a!” Lâm Hải đối với một ưng một chó tán thưởng nói.

“Đã có thực lực, phía dưới liền là thời khắc các ngươi đại triển tay chân.”

Lâm Hải nói xong, dùng một bộ ánh mắt sói bà ngoại, cười tủm tỉm hướng phía A Hoa nhìn lại.

“Ba ba, ngươi sẽ không bức lương làm kỹ nữ đi.” A Hoa nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, vội vàng lùi về phía sau hai bước, che ngực một mặt cảnh giác!

“Em gái ngươi!” Lâm Hải nhất thời đen mặt lại, chó chết này, hcon mẹ nólúc nào cũng không chịu nghiêm túc được.

“Nói chính sự a, A Hoa, ngươi bây giờ, có nhiệm vụ!” Lâm Hải đem sự tình cần A Hoa làm, giảng giải một lần, sau đó lời nói thấm thía vỗ vỗ đầu chó của A Hoa.

“Thời điểm tổ chức khảo nghiệm ngươi đã đến, tuyệt đối không nên khiến ta thất vọng a!”

“Ba ba, việc này chỉ sợ ta bất lực a.” A Hoa thở dài, một mặt buồn rầu nói nói.

“Vì cái gì!” Lâm Hải trừng mắt, nổi nóng nhìn A Hoa.

“Ba ba ngươi cũng biết, ta cái bề ngoài anh tuấn này, đi đến đâu cũng sẽ trở thành tiêu điểm vạn chúng chú mục, một khi ra ngoài, khẳng định sẽ bị các mỹ nữ điên cuồng mê luyến gắt gao đi theo, làm sao có thể làm đến ẩn nấp hành tung đâu?. Đẹp trai, cũng có buồn rầu của đẹp trai a.”

“Cút!”

Lâm Hải đen mặt lại, nhấc chân đem A Hoa đang lắc đầu trang bức, trực tiếp đá lên trời!

“Ba ba, ngươi làm như vậy, căn bản không che giấu được sự thật ta so ngươi còn đẹp trai...”

Lâm Hải lười nhác lại để ý đến cái hàng trang bức A Hoa này, mà chính là hướng phía Tiên Nhi nói.

“Tiên Nhi, đến lúc đó nếu ta muốn đem cả tòa tài nguyên khoáng sản ngọc thạch, tất cả đều dời nhập vào bên trong Thánh Cảnh, ta phải nên làm như thế nào?”

“Chủ nhân, lấy thực lực cùng đẳng cấp chủ nhân trước mắt của ngươi, chỉ sợ còn không làm được.” Tiên Nhi lắc đầu.

“A.” Lâm Hải nhất thời nhăn mày lại, “Chẳng lẽ, chỉ có thể khai thác tốt, lại thu vào đến.”

Nếu như vậy mà nói, vậy coi như phí khí lực lớn, dưới tình huống tại bên ngoài thần hồn nát thần tính, cũng càng không dễ dàng a.

“Này cũng không cần, Tiên Nhi có thể giúp chủ nhân!” Tiên Nhi cười cười, lộ ra hai núm đồng tiền nhỏ bé.

“Thật!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời vui vẻ, “Ngươi giúp thế nào?”

“Đến lúc đó, chủ nhân chỉ cần đem hai tay, dán ở phía trên dãy núi có tài nguyên khoáng sản, dùng ý niệm kêu gọi Tiên Nhi liền có thể!”

“Chỉ đơn giản như vậy?” Lâm Hải khẽ giật mình, kinh ngạc hỏi.

“Đúng thế, còn lại, chủ nhân liền không cần quan tâm á!”

“A!” Lâm Hải cao hứng reo hò một tiếng, ôm lấy Tiên Nhi, trực tiếp xoay vòng vòng.

“Tiên Nhi, ta quả thực yêu chết ngươi!” Lâm Hải kích động hô nói!

Tiên Nhi nghe được, khuôn mặt nhất thời đằng cái đỏ rực, trong đôi mắt đẹp linh động, hiện lên một tia thẹn thùng ngọt ngào.

“Tiên Nhi, vậy ta cùng A Hoa, liền ra ngoài!”

“Ừm, chủ nhân cẩn thận một chút!” Tiên Nhi còn chưa từ trong ngượng ngùng trước đó khôi phục lại, cúi đầu đỏ mặt, hướng phía Lâm Hải dặn dò nói.

“Yên tâm đi, Tiên Nhi mỹ nữ, có Cẩu gia tại, cha ta sẽ không có nguy hiểm, bởi vì vì ánh mắt của tất cả mọi người, đều sẽ bị bề ngoài anh tuấn của Cẩu gia hấp dẫn, không có người sẽ chú ý đến cái người qua đường Giáp không có chút đặc điểm nào!”

A Hoa đứng thẳng trên hai chân, tay chó khoác lại, một mặt trang bức ngẩng lên cái cằm, gật gù đắc ý nói.

“Đi ra ngoài cho ta đi!”

Lâm Hải một chân đá vào trên mông A Hoa, A Hoa ngao một tiếng, từ bên trong Thánh Cảnh biến mất.

Một lát sau, không gian run run một hồi, A Hoa lần nữa xuất hiện.

“Thế nào?” Lâm Hải hỏi.

“Xung quanh có tất cả là bốn nhóm người, gần nhất tại ngoài năm dặm.”

“Ngoài năm dặm?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, con mắt hiện lên một đạo tinh mang.

“Tốt, chúng ta xuất phát!”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, cùng một chỗ với A Hoa, từ Thánh Cảnh bên trong đi ra, tiến vào thế giới hiện thực.

Sưu một tiếng, thân thể Lâm Hải nhảy lên, trực tiếp cưỡi tại trên lưng A Hoa.

“Một đường hướng tây, tránh thoát người, thẳng đến tài nguyên khoáng sản!”

“Minh bạch a, ngao ~” A Hoa đáp ứng một tiếng, sau đó phát ra một tiếng rống dài đắc ý!

“Em gái ngươi a, gọi cọng lông a!” Lâm Hải đưa tay cho nó một bàn tay, cái mũi kém chút tức điên!

Nói xong tránh né, chó chết này, là sợ người không biết mình đang tại bên trong này sao?

“Đi mau!” Lâm Hải hướng phía cái mông A Hoa vỗ một cái, A Hoa đá hậu về sau một cái, liền thẳng đến phía tây mà đi.

Chương 1214: Các vị, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a?

A Hoa một đường phi nước đại, mới đi ra ngoài hơn hai dặm, liền dừng lại.

“Làm sao?” Lâm Hải hỏi.

“Phía trước có người, hết thảy mười một cái, tu vi đều là Kim Đan kỳ, là giết qua, vẫn là vòng qua?” A Hoa hỏi.

“Đội ngũ cách bọn họ gần nhất, ở đâu bên trong.” Lâm Hải nhướn mày, hỏi.

“Phương hướng Đông Nam, cách xa bảy dặm, có mười một người, địa phương phía bắc cách xa bốn dặm, có bảy người, tu vi cùng bọn họ đều không khác mấy.”

“Cách quá gần, vừa động thủ thế tất sẽ đả thảo kinh xà, tránh đi!” Lâm Hải quả quyết làm ra quyết định!

“Tốt!” A Hoa cũng biết chuyện rất quan trọng, trở nên một bản nghiêm chỉnh, mang theo Lâm Hải chuyển hướng phía Nam mà đi.

Sau khi đi ra ngoài khoảng chừng ba dặm, A Hoa lần nữa thay đổi phương hướng, tiếp tục hướng tây.

“Vòng qua?” Lâm Hải hỏi.

“Đúng thế, Cẩu gia ra ngựa, còn có thể có sai sao. Bên trong hai mươi dặm phía trước, cũng không có một ai!” A Hoa một mặt đắc ý, đắc ý đến cái đuôi cũng nhếch lên.

“Xưng Cẩu gia với ai đâu, ngươi muốn bị đánh đi!” Lâm Hải cười mắng lấy, cho A Hoa một bàn tay, rốt cục yên lòng.

Xem ra biện pháp này quả nhiên có thể thực hiện, A Hoa chó chết này tuy lưu manh một điểm, nhưng khứu giác thật đúng là không phải đùa, vậy mà hoàn mỹ tránh đi các lộ tiểu đội.

Xem ra chỉ cần không làm cho cái nửa bước Địa Tiên kia chú ý, một đường an toàn đến chỗ tài nguyên khoáng sản ngọc thạch, cũng không phải là chuyện khó bao nhiêu a.

A Hoa một đường chạy, không ngừng biến đổi phương hướng, hoàn mỹ tránh thoát đệ tử của tứ đại gia tộc ở trên đảo, nhưng cứ như vậy, tốc độ lại cũng biến thành cực kỳ chậm chạp, đi hết cả một ngày, cũng bất quá chỉ đi ra khoảng chừng năm trăm dặm.

Mắt thấy sắc trời đêm đen đến, Lâm Hải cùng A Hoa ở trong núi tìm một cái sơn động, dừng lại.

“Theo tốc độ này, chỉ sợ vẫn phải mất thêm một ngày thời gian nữa, đêm nay nghỉ ngơi tại chỗ này đi, sáng mai lại xuất phát!”

“Ai u, mệt chết Cẩu gia á.” Lâm Hải vừa nói xong, A Hoa trực tiếp ngửa mặt nằm trên mặt đất, đầu lưỡi đều phun ra.

Cả ngày thời gian này, thần kinh A Hoa cũng căng cứng, không dám có một tia buông lỏng, tâm thần xác thực tiêu hao không nhỏ.

“Hôm nay biểu hiện không tệ, quay đầu đưa ngươi hai con tiểu mẫu cẩu.” Lâm Hải cười nói.

A Hoa nghe xong, cọ cái liền luồn lên, hai mắt tỏa sáng hừng hực.

“Ba ba, giữ lời nói.”

Lâm Hải nhất thời trợn mắt trừng một cái, không còn gì để nói.

Chó chết này, vừa rồi không phải còn mệt đến muốn chết à, làm sao một chút liền có tinh thần rồi.

“Yên tâm đi, chờ ra khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, trở lại Phàm Gian giới, ta dẫn ngươi đi lội hội chó thành phố, tiểu mẫu cẩu tùy ngươi chọn!”

“U rống!” A Hoa cao hứng một tiếng reo hò, “Ba ba, ngươi thật coi trọng, đến lúc đó ngươi cũng chọn hai cái, đừng làm oan uổng chính mình, ta sẽ không nói cùng Hinh Nguyệt mụ mụ, ha ha ha ha!”

“Cút!” Lâm Hải cười mắng đá A Hoa một chân, con mẹ nó, chó chết này quá ô.

A Hoa xác thực mệt mỏi, cái bụng hướng lên trời nằm tại bên trong này, không mất một chút thời gian liền ngủ thật say, treo lên khò khè.

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, nhìn xem tin tức bên trên Weachat, cùng Liễu Hinh Nguyệt trò chuyện một chút, mới khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển Đạo Đức Kinh, tiến vào trạng thái tu luyện.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, bỗng nhiên trong lòng Lâm Hải giật mình, mở bừng mắt ra, vươn người đứng dậy.

“A Hoa, tỉnh!”

Lâm Hải vội vàng đá đá A Hoa còn đang ngủ, một mặt cảnh giác hướng phía bên ngoài sơn động nhìn lại.

“Ai u, chớ đi a, nhóm tiểu mẫu cẩu của ta!” A Hoa tuyệt vọng kêu rên một tiếng, mở to mắt, nhất thời vô cùng u oán nhìn về phía Lâm Hải.

“Ba ba, người ta vừa muốn làm việc, liền bị ngươi đá tỉnh, ngươi trả tiểu mẫu cẩu lại cho ta!”

“Xuỵt!” Lâm Hải vội vàng làm dấu tay chớ lên tiếng, sau đó hướng phía ngoài động chỉ chỉ.

Trong lòng A Hoa giật mình, nhảy dựng lên, mũi chó hít hít hai lần.

“Ba ba, bên ngoài có người, hết thảy là hai mươi ba, có một cái khí tức rất cường đại, đang tiếp cận đến gần chỗ chúng ta.”

“Trưởng lão, phía trước có sơn động, chúng ta đêm nay ở đây nghỉ ngơi một chút đi.” Lúc này, một thanh âm tại bên ngoài sơn động vang lên.

“Hừ, đều do tên hỗn đản Ngọc Thiên Thành kia, vì ham lợi nhỏ mà dẫn Sói vào Nhà, hại Tam công tử điện hạ bị giết, toàn bộ tứ đại gia tộc phải đi ra đuổi bắt hung thủ, liền ban đêm cũng không thể về nhà, nếu là tìm tới còn dễ nói, tìm không thấy lão phu đều phải đi theo chôn cùng!”

Một cái thanh âm mang theo phẫn nộ vang lên, Lâm Hải giật mình, lập tức nghe được, chính là Ngọc Hạo Thần.

“Người nào nói không phải đâu, còn có cái Ngọc Thiên Trạch kia, nếu vài chục năm trước liền gả cho Tam điện hạ, nào còn sẽ có chuyện hôm nay. Ngọc gia chúng ta cũng sẽ không bị đánh ép nhiều năm như vậy, ngày càng suy sụp.”

“Đúng vậy a, huynh muội hai người này, thật sự là ngôi sao tai họa!”

Nhất thời, đám người lao nhao lên án lên Ngọc Thiên Thành cùng Ngọc Thiên Trạch, để Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái.

“Tất cả đều là người Ngọc gia!”

“Ba ba, làm sao bây giờ, giết hay là trốn đi.” A Hoa thông qua ý niệm, hướng phía Lâm Hải giao lưu.

Hai mươi mấy cái người Ngọc gia này, đã tiếp cận cửa sơn động, Lâm Hải nhất định phải làm ra quyết định.

Lâm Hải ngẫm lại, tuy bọn người Ngọc gia này, đối với huynh muội Ngọc Thiên Trạch bất mãn, nhưng chung quy vẫn là người nhà bọn họ, nếu như động thủ giết mà nói, Lâm Hải vẫn còn có chút không xuống tay nổi.

“Thôi, vẫn là tránh đi.”

Lâm Hải vừa muốn cùng A Hoa tiến vào Thánh Cảnh, thì lời nói của một người đệ tử, để thân hình Lâm Hải đột nhiên ngừng, trong mắt chợt hiện hàn quang.

“Trưởng lão, Đảo chủ đại nhân thật muốn tại ba ngày sau, xử quyết huynh muội Ngọc Thiên Thành ở trước mặt mọi người, để chôn cùng Tam điện hạ sao?”

“Đúng vậy a, Tam điện hạ chết, hai người bọn họ thoát không can hệ.” Ngọc Hạo Thần thở dài, tuy hai huynh muội Ngọc Thiên Thành đáng giận, nhưng dù sao cũng là người Ngọc gia, bị Đảo chủ xử tử ở trước mặt mọi người, trên mặt Ngọc gia bọn họ cũng khó nhìn.

“Hai người bọn họ chết là đáng đời, hại toàn bộ Ngọc gia cũng bị liên luỵ, nếu như một tháng còn không bắt được hung thủ, toàn bộ Ngọc gia đều phải đi theo chôn cùng.”

“Được, đừng nói nữa! Vào sơn động, nắm chặt nghỉ ngơi, sáng mai tiếp tục truy tìm hung thủ!” Ngọc Hạo Thần bực bội một trận, cắt ngang phàn nàn của đệ tử Ngọc gia.

“Ba ngày sau, Ngọc cô nương sẽ bị xử tử!”

Đầu Lâm Hải ông một tiếng, bên trong sửng sốt này, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng thật sâu.

“Ừm? Bên trong có người!” Lúc này, bọn người Ngọc Hạo Thần, cũng phát hiện trong sơn động có khí tức của Lâm Hải cùng A Hoa, không khỏi giật nảy cả mình.

“Người nào ở bên trong!” Ngọc Hạo Thần quát lạnh một tiếng, hai mươi mấy người tất cả đều phun ra chân khí, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, giờ phút này bên trong đầu não tất cả đều là tin tức Ngọc Thiên Trạch muốn bị xử quyết, cũng không đoái hoài tới trốn tránh, hắn nhất định phải từ Ngọc gia hỏi ra tin tức mới được.

“Ừm!” Lâm Hải dán tại trên vách tường ẩn nấp, sau đó hướng phía A Hoa lúc lắc đầu.

“Gâu Gâu!” A Hoa ngóc đầu lên, gọi hai tiếng.

“Hô ~ nguyên lai là chó hoang!”

Nghe được tiếng chó sủa, đám người Ngọc gia ở bên ngoài, nhất thời thở phào.

“Ngọc Khoan, đi vào đem chó này giết!” Ngọc Hạo Thần phân phó một tiếng, lập tức có con cháu Ngọc gia, cầm trong tay bó đuốc đi tới.

Lâm Hải núp trong bóng tối, nhìn thấy một người trẻ tuổi đi tới, từ bên trên khí tức nhìn, cũng chính là bộ dáng Kim đan sơ kỳ, không khỏi ổn định tâm thần.

“Băng!”

Đột nhiên, trong lòng Lâm Hải quát lạnh một tiếng, hướng phía người trẻ tuổi nhất chỉ, nhất thời một tầng băng sương xuất hiện tại bên ngoài thân của người trẻ tuổi, trong nháy mắt đem gã đông lạnh tại nguyên chỗ.

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, tại nơi cổ của gã đột nhiên gõ một cái, người trẻ tuổi hôn mê đi, bị Lâm Hải nhẹ nhàng đánh ngã sang một bên.

“Làm sao không có động tĩnh? Ngọc Khoan!” Lúc này, Ngọc Hạo Thần đột nhiên hướng phía trong động hô to một tiếng, lại không có bất kỳ cái đáp lại gì.

“Hỏng, xảy ra chuyện! Mọi người cẩn thận, cùng một chỗ xông vào!” Ngọc Hạo Thần phân phó một tiếng, chân khí phun ra, bao phủ toàn thân, dẫn đầu đoàn người đi vào trong sơn động, hai mươi mấy cái người Ngọc gia, cầm trong tay bó đuốc, theo sát phía sau!

Thế nhưng là, sau khi tất cả mọi người cũng đi vào, đột nhiên một bóng người cấp tốc hiện lên ở trước mặt, để người Ngọc gia đột nhiên giật mình.

“Người nào?”

Ngọc Hạo Thần lệ quát một tiếng, đột nhiên quay đầu, đã thấy dưới ánh lửa chiếu rọi, một đường bóng đen dài nhỏ, đứng tại lối vào hang núi, đem đường lui của bọn họ phong kín.

Sau đó, một cái thanh âm nhàn nhạt, vang lên trong sơn động.”Các vị, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a?”

Chương 1215: Cố gắng sinh hoạt, sớm ngày trở thành người tiền sử!

“Lâm Hải!”

Đồng tử của Ngọc Hạo Thần co rụt lại, khi thấy rõ người đang ngăn chặn cửa động, lại là Lâm Hải mà bọn họ hợp lực tìm kiếm, trên mặt nhất thời lộ ra quang mang kinh hỉ.

“Ha ha, thật sự là đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu a!” (Tìm mòn gót giày mà không thấy, có được chẳng tốn chút công lao.)

“Ngươi ăn gan hùm mật báo, dám sát hại Tam công tử điện hạ, khiến Đảo chủ đại nhân nổi giận lôi đình, thế tất khó thoát khỏi cái chết, thức thời thì lập tức thúc thủ chịu trói, theo ta đi gặp Đảo chủ, để tránh chịu nỗi khổ da thịt!”

Lâm Hải nhìn Ngọc Hạo Thần vẻ mặt dữ tợn, mắt lộ vẻ hưng phấn, không khỏi ngầm sinh xem thường.

“Thế nào, chỉ bằng ngươi, cũng muốn bắt ta?”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra vẻ khinh thường thật sâu.

Ngọc Hạo Thần khẽ giật mình, sau đó trong lòng đột nhiên giật mình, mí mắt không khỏi cuồng loạn một trận.

Lâm Hải đột nhiên xuất hiện, để lão chỉ lo cao hứng, tận đến giờ phút này mới đột nhiên nhớ tới, Lâm Hải cũng không phải dễ bắt như vậy, ngược lại, còn là một cái nhân vật cực kỳ nguy hiểm! Trước không nói Bạch Vũ Hạ có thực lực tương xứng cùng mình đã bị Lâm Hải chém giết, liền cả Tam công tử Đảo chủ, đại năng có thực lực so với Tộc trưởng còn muốn cường hoành hơn, cũng chết tại bên trong tay Lâm Hải, mà Lâm Hải lại ngược lại không có việc gì, thậm chí không biết đã dùng thủ đoạn gì, vậy mà tại bên trong tay Đảo chủ đều còn có thể yên ổn chạy trốn!

Lâm Hải tuy mới xuất hiện ngắn ngủi tại Thần Long Đảo, nhưng mỗi một sự kiện làm ra, đều là thường người thường không thể a!

Bây giờ, rõ ràng biết những người mình này là ở đây bắt hắn, lại còn trắng trợn đi ra, ngược lại ngăn chặn đường đi của nhóm người mình, rõ ràng là yên tâm có chỗ dựa chắc.

Nhưng bất kể như thế nào, Ngọc Hạo Thần có một chút là khẳng định, nếu như muốn bắt lấy Lâm Hải, thế tất sẽ phải đi qua một trận huyết chiến, hai mươi mấy cái con cháu Ngọc gia do chính mình mang đến, chỉ sợ sẽ có thương vong rất lớn a!

“Lâm Hải, ngươi là không trốn thoát được, nếu ngươi từ bỏ chống lại, chủ động tự thú, ta có thể khẩn cầu Tộc trưởng của Ngọc gia ta, tại trước mặt Đảo chủ cầu tình vì ngươi, có lẽ có thể bảo đảm cho ngươi một mệnh, ngươi xem coi thế nào?”

Lâm Hải sững sờ, sau đó vô cùng kinh ngạc liếc nhìn Ngọc Hạo Thần một chút, không khỏi nghẹn ngào cười một tiếng.

“Ngươi con mẹ nó lừa gạt quỷ đâu, coi ca ca là tiểu hài tử ba tuổi sao? Thật sự là đủ vô sỉ!”

Ngọc Hạo Thần thấy bị nhìn thấu, sắc mặt nhất thời biến đổi, một cỗ sát khí liền tản mát ra.

“Nói như thế, ngươi chắc chắn muốn động thủ!”

“Động thủ lại như thế nào?” Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, lạnh lùng nói, “Các ngươi những lâu la này, ca ca thật đúng là không để tại bên trong mắt!”

Lông mày Ngọc Hạo Thần nhíu lại, trong mắt lóe lên một tia hàn ý băng lãnh, cười lạnh.

“Ngươi có nghĩ tới không, nếu vừa động thủ, sẽ náo ra động tĩnh lớn bao nhiêu? Người của tứ đại gia tộc, tất cả đều tại xung quanh, có ít nhất hơn nghìn người, coi như Ngọc gia ta không địch lại, ngươi cho rằng ngươi có thể trốn được sao?”

Lâm Hải nghe được, nhất thời biến sắc, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi.

“Nói như thế, ta là hẳn phải chết không nghi ngờ?”

“Hừ, ngươi cho rằng đâu!” Ngọc Hạo Thần thấy sắc mặt Lâm Hải hoảng sợ, nhất thời đắc ý cười lạnh một tiếng.

“Hỗn đản, đều do tên vương bát đản Ngọc Thiên Thành kia!” Sắc mặt Lâm Hải kinh hoảng, tức đến rống to một tiếng, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Ngọc Hạo Thần.

“Ngươi nói ba ngày sau, Đảo chủ sẽ công khai xử tử huynh muội Ngọc Thiên Thành?”

“Hừ, Tam công tử điện hạ chết, hai người bọn họ khó tránh tội lỗi, đúng là trừng phạt đúng tội!” Ngọc Hạo Thần hừ lạnh một tiếng.

“Tốt, giết đến tốt!” Lâm Hải hung dữ nói nói, “Không phải là do hai tên đó, ca ca làm gì hãm đến tuyệt cảnh này!”

“Ngươi bây giờ hối hận, cũng muộn, vẫn là thúc thủ chịu trói đi!”

“Ngọc tiền bối!” Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, mang theo cừu hận thật sâu, hướng phía Ngọc Hạo Thần hỏi.

“Có thể cho ta biết, hai người kia bị xử tử ở đâu, người nào giám trảm hay không! Lâm mỗ mặc dù không cách nào tận mắt nhìn thấy, nhưng là nghe một chút, cũng tiện giải trừ ác khí trong lòng!”

Ngọc Hạo Thần thấy Lâm Hải có chịu thua dấu hiệu, trong lòng vui vẻ, trên mặt cười lạnh.

“Nói cho ngươi cũng không sao! Ba ngày sau, tại quảng trường Thần Long Đảo, dưới vạn nhân chú mục, sẽ Đại Nguyên soái của Thiết Giáp Quân -Hầu Quang Diệu, tự mình giám trảm hai người!”

“Đại Nguyên soái của Thiết Giáp Quân. Không biết là tu vi thế nào?” Lâm Hải chấn kinh hỏi.

“Nguyên Anh hậu kỳ!”

“Tê ~” Lâm Hải hít một hơi khí lạnh, xem ra nghĩ cách cứu viện Ngọc Thiên Trạch, rất là khó giải quyết a!

“Đa tạ Ngọc tiền bối đã báo cho, Lâm mỗ biết rõ!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Ừm?” Ngọc Hạo Thần sững sờ, phát hiện thần sắc khủng hoảng trước đó của Lâm Hải, đột nhiên biến mất, trong lòng nhất thời dâng lên một tia dự cảm không ổn.

“Đã biết rõ, liền thúc thủ chịu trói, đừng để cho chúng ta động thủ!”

Lâm Hải nghe được, thì là cười lạnh một tiếng, đột nhiên vươn tay, hướng phía Ngọc Hạo Thần ngoắc ngoắc.

“Sơn động không tệ, lưu cho các ngươi đi!”

“Hắn muốn chạy, ngăn hắn lại!” Ngọc Hạo Thần nhất thời phản ứng lại, hét lớn một tiếng, trong tay đồng thời đột nhiên nở rộ một mảnh quang mang màu xanh, hướng phía trên đầu Lâm Hải rơi xuống.

Khóe miệng Lâm Hải thì là nhếch lên, chân khí rung động, đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một mảnh băng sương, đem quang mang màu xanh này cản lại, đồng thời cánh tay Lâm Hải hướng lên bao phủ, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Quyển Châu Liêm!”

Ông!

Cả cái cửa sơn động, không gian nhất thời bị cuốn lên, cuồng phong trong tường kép không gian gào thét, giống như Cửu U Địa Ngục!

“Bái bai rồi các vị, cố gắng sinh hoạt, sớm ngày trở thành người tiền sử!”

Thanh âm Lâm Hải càng ngày càng xa, dần dần biến mất tại trong tai đám người Ngọc Hạo Thần.

“Đáng giận! Đem cái đạo pháp thuật này phá huỷ!”

Ngọc Hạo Thần tức đến kêu to một tiếng, nói một tiếng, dẫn đầu hướng phía tường kép không gian, phát ra oanh kích mãnh liệt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai mươi mấy cái đệ tử Ngọc gia sau lưng, cũng đồng loạt ra tay, nhất thời các loại pháp thuật bay tán loạn, quang mang chói lọi đem cả cái sơn động cũng chiếu rọi giống như ban ngày.

Nhưng mà rất nhanh, bọn người Ngọc Hạo Thần liền rung động phát hiện, bất luận bọn họ xuất thủ bén nhọn đến dường nào, tường kép không gian trước mặt, vậy mà không nhúc nhích tí nào, trực tiếp đem công kích của bọn họ, hoàn toàn đánh vỡ nát!

“Đây là cái đồ vật tà môn gì!” Mí mắt Ngọc Hạo Thần cuồng loạn một trận, tức đến khóe miệng không ngừng run rẩy!

“Ngọc Xuyên, ngươi tiến đi thử xem!”

Sắc mặt của một người trẻ tuổi bên cạnh nhất thời đại biến, lộ ra thần sắc sợ hãi.

“Trưởng lão, ta...”

“Ừm. Ngươi dám kháng lệnh!” Ngọc Hạo Thần vừa trừng mắt, “Ngươi muốn để mọi người tất cả đều bị vây ở bên trong này sao? Nhanh chóng đi qua mau!”

“Vâng!”

Ngọc Xuyên bất đắc dĩ, một mặt khổ bức hướng tường kép không gian đi đến, sau đó điều động chân khí toàn thân, cắn răng một cái nhảy vào trong đó.

“A!”

Nhất thời, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân thể Ngọc Xuyên, trực tiếp bị cương phong lạnh thấu xương, cắt thành phấn vụn!

“Tê ~ “

Tất cả đệ tử Ngọc gia bao gồm cả Ngọc Hạo Thần ở bên trong, tất cả đều hít một hơi khí lạnh, sắc mặt biến đổi lớn!

Ngọc Xuyên tại trong hàng đệ tử tuổi trẻ đời thứ nhất, tu vi cũng không kém a, nghĩ không ra liền một hơi cũng đều không thể kiên trì, liền mệnh tang trong tường kép không gian, đủ thấy cái tường kép không gian này, là đáng sợ cỡ nào!

“Hỗn đản!” Ngọc Hạo Thần tức đến gầm lên giận dữ, đồng thời trong lòng cũng bắt đầu trở nên có chút bối rối.

Nếu như cái không gian tường kép này, một mực ngừng ở lại bên trong đây, vậy bọn họ há không phải là vĩnh viễn không ra được sao? Vậy không phải sẽ thật sự thành như Lâm Hải nói, trở thành người tiền sử sao?

“Phá núi! Ở bên cạnh một lần nữa mở ra một cái sơn động!” Ngọc Hạo Thần phẫn nộ rống nói, mặc dù nhưng biện pháp này khá là vụng về, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ là biện pháp duy nhất!

Cũng may lấy tu vi của con cháu Ngọc gia, một lần nữa đào ra một cái sơn động, cũng không phải là việc khó gì, thế nhưng sau khi bọn họ đào ra một cái cửa động khác, cũng nhìn phát hiện, một đường tường kép không gian đồng dạng, đang ngăn cản tại phía trước, cuồng phong gào khóc thảm thiết bên trong kia, phảng phất như đang cười nhạo bọn họ.

Ngọc Hạo Thần thấy thế, tức đến kém chút phun ra một ngụm máu.

“Lại đào, lại hướng nơi xa mà đào!”

Đệ tử Ngọc gia, không thể không lần nữa hành động, khi tới lần thứ bảy mươi tám mươi lần đào mở sơn động, nhìn thấy trước mặt vẫn là một đạo tường kép không gian, tất cả mọi người kêu rên một tiếng, triệt để tuyệt vọng.

Ngọc Hạo Thần đương nhiên không biết, Lâm Hải vì sợ bọn họ đào thoát để lộ phong thanh, đem khoảng chừng hơn ngàn mét không gian chỗ cửa sơn động, tất cả đều cuốn lại, bọn họ muốn đào thoát, cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Ngay tại lúc Ngọc Hạo Thần mang theo đệ tử Ngọc gia, như là con tê tê đào núi, Lâm Hải đã cưỡi tại trên lưng A Hoa, phi nhanh tại trong bóng đêm.

“Ba ba, đi đường suốt đêm, có tiền tăng ca hay không a? Không cần nhiều, một cái tiểu mẫu cẩu liền đầy đủ!” A Hoa một bên chạy nhanh, một bên cười bỉ ổi nói nói.

Lâm Hải không có trả lời, mà chính là chau mày, đầy trong đầu đều là nghĩ đến tin tức Ngọc Thiên Trạch sẽ bị xử tử.

“Hứ, quỷ hẹp hòi, lên tiếng cũng không dám thốt một tiếng.” A Hoa nhất thời đối với Lâm Hải một trận xem thường.

“A Hoa, gia tốc tiến lên! Đêm nay nhất định phải đem tài nguyên khoáng sản ngọc thạch thu lại!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, đã có quyết định!

Hơn ba giờ sau, cước bộ của A Hoa, rốt cục tại trước một mảnh dãy núi liên miên, dừng lại.

“Tài nguyên khoáng sản ngọc thạch!” Lâm Hải nhìn về mười dặm phía trước, sơn mạch lóe ra quang mang, trái tim cấp tốc kịch liệt nhảy lên.

Hít sâu một hơi, trong mắt Lâm Hải bùng lên tinh quang!

“Rốt cục, tìm tới ngươi!”

Chương 1216: Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên

“Ba ba, bộ dáng của ngươi bây giờ thật là bỉ ổi a, làm sao lại hưng phấn giống như muốn đi trộm nữ nhân vậy a.” A Hoa nhìn Lâm Hải, một mặt cười bỉ ổi nói nói.

“Cút!” Lâm Hải giơ chân đá nó một cái, sau đó ánh mắt trở nên ngưng trọng lên.

“A Hoa, mục đích mà ta đến Bồng Lai Tiên Đảo lần này, cũng là vì toà tài nguyên khoáng sản ngọc thạch trước mặt này, chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại, nhất định phải muốn cái sách lược vẹn toàn, tới gần nơi sơn mạch này, nhất cử đem nó chuyển dời vào trong Thánh Cảnh.”

“Ba ba, tới gần nơi tài nguyên khoáng sản ngọc thạch này, chỉ sợ không dễ dàng a.” A Hoa khó được lộ ra một bộ biểu lộ nghiêm túc, “Ta vừa mới ngửi, toà tài nguyên khoáng sản ngọc thạch này có chừng hơn nghìn người trấn giữ, cơ hồ cách mỗi năm mét liền có một cái trạm canh gác, hơn nữa trong đó có bốn người, khí tức phi thường cường đại, thực lực thậm chí cũng đã tiếp cận với Băng mỹ nhân.”

“A.” Lâm Hải nghe xong, đôi mày không khỏi nhăn lại, Băng mỹ nhân bên trong miệng của A Hoa, hắn tự nhiên biết rõ, nói chính là Lãnh Nguyệt Như.

Nghĩ không ra bên trong này chẳng những có hơn ngàn thủ vệ, vậy mà còn có cao thủ có thể so với Lãnh Nguyệt Như tọa trấn, hơn nữa một chút cũng là bốn cái, mình coi như muốn trộm trộm trà trộn vào qua, cũng không có khả năng.

Nhíu mày suy tư một phen, con mắt Lâm Hải vẩy một cái, hiện lên hàn mang điên cuồng.

“Nếu đã vô pháp đục nước béo cò, vậy dứt khoát liền quang minh chính đại, đến xông vào!”

“Xông vào? Ba ba ngươi đừng làm rộn, đây không phải là đi chịu chết sao? A Hoa ta nhưng vẫn là tiểu xử chó đâu, ta cũng không muốn chết a.” A Hoa lập tức lộ ra bộ dáng đáng thương, yếu ớt nói nói.

Lâm Hải không để ý tới nó, mà chính là đột nhiên hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân ảnh Tiểu Hồng liền xuất hiện ở bên cạnh.

“Ba ba, ngươi đây là muốn làm an ủi trước khi chiến đấu sao?” A Hoa nhìn Tiểu Hồng, một mặt bi thảm, “Nhờ ngươi tìm cũng tìm loại hình tiểu mẫu cẩu ra dáng đi, tìm đồ ngu này quá lừa gạt chó.”

“Cút!”

Lâm Hải trực tiếp đem A Hoa đá qua một bên, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đưa nó thu hồi vào Thánh Cảnh.

“Tiểu Hồng, ta có cái kế hoạch...”

Lâm Hải đem ý nghĩ của mình nói một lần cùng Tiểu Hồng, sau đó mang theo gấp gáp nhìn Tiểu Hồng.

“Thế nào? Có nắm chắc không?”

Tiểu Hồng nghĩ một hồi, sau đó trong đôi mắt cao ngạo lóe lên một tia tinh mang, đem đầu hất lên.

“Ta hiện tại đã tiến giai Kim Đan hậu kỳ, tốc độ phi hành đề bạt khoảng chừng gấp năm lần, chỉ cần không gặp phải cái nhân vật đáng sợ trước đó kia, ta liền có mười phần nắm chắc!”

“Này tốt!” Lâm Hải nghe được, trong mắt nhất thời lộ ra quang mang hưng phấn.

“Đã như vậy, mạng nhỏ của ca ca liền giao vào bên trong tay ngươi!”

Nói xong, Lâm Hải thả người nhảy lên, nhảy đến trên lưng Tiểu Hồng, cánh Tiểu Hồng chấn động, lập tức lên không, đã xuất hiện tại ngoài ngàn mét, hướng phía tài nguyên khoáng sản ngọc thạch bay đi.

Chân khí của Lâm Hải chìm xuống, ổn định thân hình, sau đó hai bàn tay một trái một phải, đều ra hiện hai đoàn sương mù ánh sáng màu đỏ trắng, chính là Hỏa Nguyên Tố cùng Băng Nguyên Tố, đang điên cuồng ngưng tụ.

“Áp súc, đè thêm co lại!”

Lâm Hải thao túng hai nguyên tố Băng Hỏa, tại lòng bàn tay càng tụ càng nhiều, thể tích lại càng ngày càng nhỏ, tụ tập mật độ cao, khiến cho hai đoàn sương mù ánh sáng băng hỏa này, bắt đầu trở nên nóng nảy tàn phá bừa bãi, năng lượng thật lớn hết sức căng thẳng.

“Đã đến cực hạn mình có thể khống chế!”

Lâm Hải cảm nhận được Băng Hỏa Nguyên Tố cuồng bạo, nhảy lên càng ngày càng nhanh, biết rõ lấy thực lực trước mắt của chính mình, đã áp súc đến cực hạn, không cách nào tiếp tục ngưng tụ nữa.

“Ngưng!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, đem Băng Hỏa Nguyên Tố trong hai cái lòng bàn tay, đột nhiên hỗn hợp với nhau.

Ông!

Nhất thời, khí lãng cuồng bạo nghiêng trời lệch đất, phảng phất cả vùng không gian cũng đang kịch liệt run rẩy, quỹ tích mà Tiểu Hồng bay qua, lại như một viên sao băng, đem một đạo năng lượng đáng sợ chơi chơi xẹt qua ở chân trời.

“Mau nhìn, đó là cái gì!”

Theo trên không cách tài nguyên khoáng sản ngọc thạch càng ngày càng gần, rốt cục có người chú ý tới dị tướng trên bầu trời, không khỏi kinh hô một tiếng, ngửa đầu nhìn lại.

Đồng thời, bốn đường khí tức cường đại, phân biệt từ các phương hướng khác nhau cấp tốc mà đến, lên xuống mấy cái liền tập hợp lại một chỗ, trên mặt tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ưng! Là một con ưng!”

“Bên trên ưng có người!”

Bốn người này tu vi thâm hậu, nhãn lực cũng không phải những người khác có thể so sánh, tuy bóng đêm hắc ám, nhưng mượn quang mang của Hỏa Nguyên Tố, vẫn mơ hồ thấy rõ hình dáng của Tiểu Hồng cùng Lâm Hải!

“Ác đồ đánh giết Tam công tử điện hạ, cũng là ngồi cưỡi một con chim ưng màu vàng kim để đào tẩu, chẳng lẽ là hắn!”

Mệnh lệnh truy nã Lâm Hải, đã sớm truyền khắp cả tòa Thần Long Đảo, đặc thù của Lâm Hải cùng Tiểu Hồng, cho dù là những người thủ vệ ở chỗ tài nguyên khoáng sản ngọc thạch lâu dài này, cũng đã biết rõ nhất thanh nhị sở.

Bây giờ, thấy bên trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một người một ưng, bọn họ trước tiên liền nghĩ đến, rất có thể chính là kẻ đã giết chết Tam công tử điện hạ, sau đó đào tẩu - Lâm Hải kia!

“Thật sự là đại công lao đưa tới cửa a, nếu như đem hắn bắt lấy, Đảo chủ tất nhiên có thưởng lớn, nói không chừng cũng không cần mỗi ngày đều ở tại bên trong này trông coi tài nguyên khoáng sản, được triệu hồi về trong thành hưởng thanh phúc đâu!”

Lập tức, đám người này tất cả đều hưng phấn, phảng phất như một cái thời cơ tuyệt hảo để hoàn toàn thay đổi vận mệnh, đã xuất hiện ở trước mắt.

Nhưng mà, còn chưa chờ bọn họ có hành động, đột nhiên, một đường thanh âm nhàn nhạt, vang lên giữa không trung.

“Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên!”

Theo tiếng nói rơi xuống đất, một cái vật thể đỏ trắng giao nhau, lớn cỡ bóng rổ, đột nhiên từ trên không trung rớt xuống.

“Đó là cái đồ vật gì?”

Phía dưới chỗ này có hơn nghìn người, toàn bộ cũng không khỏi sững sờ, nhìn lấy cái vật không rõ này, vậy mà không khỏi cảm thấy một trận hoảng hốt, phảng phất như có cái gì chuyện không tốt gì đó muốn phát sinh vậy.

“Không tốt, chạy mau!”

Đúng lúc này, bốn người thực lực mạnh nhất kia, đột nhiên biến sắc, vội vã phát ra một tiếng gầ lớn giận dữ lo lắng, thân hình lui nhanh, hướng phía phương hướng rời xa cái vật không rõ này chạy thục mạng!

Mọi người còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, cái vật không rõ đỏ trắng giao nhau kia, đã đến địa phương không đủ trăm mét ở trên đỉnh đầu bọn họ, rốt cục, một cỗ khí tức hủy diệt cường đại, bao phủ lên đỉnh đầu, để trong lòng bọn họ cuồng loạn, trong mắt rốt cục lộ ra hoảng sợ thật sâu.

“Trốn a!”

Không biết người nào hô một tiếng, hơn nghìn người tu hành kia, nhất thời như chim muông thú tẩu, chạy tứ phía!

Nhưng mà, ý thức được nguy hiểm buông xuống, lại chạy cũng đã muộn. Liền tại thời khắc bọn họ bắt đầu chạy trốn, đột nhiên một tiếng oanh vang thật lớn, giống như tình thiên tạc lôi, đột nhiên nổ vang tại trên đỉnh đầu bọn họ, không gian nhất thời run rẩy, vô tận năng lượng cuồng bạo, tứ tán kích xạ, đầy trời khắp nơi vang lên tiếng nổ không khí đùng đoàng bén nhọn, giống như vô số mũi tên mạnh mẽ, sắc bén gào thét trên không trung.

Trong lúc nhất thời, bên trong phương viên mấy chục dặm tựa hồ tất cả đều bị quang mang hai màu đỏ trắng kia bao trùm, vô số hạt tròn đỏ trắng, lít nha lít nhít giống như cá diếc sang sông, hướng mỗi khắp ngõ ngách ở phía dưới nghiền ép mà đi.

A!

Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp bắt đầu không ngừng ở mỗi cái phương hướng mà vang lên, một mảnh lại một nhóm người, bị hạt tròn đỏ trắng đánh trúng, ngã xuống.

Mặc dù có chút người thực lực mạnh, cũng là chật vật thi triển Đạo pháp, hợp lực chống lại, mình đầy thương tích, trong mắt tràn ngập hoảng sợ thật sâu.

Còn bốn cái người mạnh nhất kia, thân ảnh cũng bị hạt tròn đỏ trắng đuổi kịp kích xạ, tuy bọn họ nhìn qua nhẹ nhàng như thường, lông tóc không thương, tiện tay vung lên liền đem hạt tròn đỏ trắng đánh vỡ nát, nhưng từ biểu lộ kinh hãi trên mặt bọn họ mà nhìn, hiển nhiên cũng là bị một màn bất chợt tới mà đến như thế, khiến cho trở tay không kịp.

Nhất là nhìn thấy hơn ngàn người tu hành dưới tay mình này, từng mảnh từng mảnh ngã xuống, bốn người càng là vừa tức vừa giận, trong lòng vạn phần lo lắng.

“Đáng giận!”

Trong mắt bốn người, tất cả đều lộ ra quang mang phẫn nộ, tổn thất lớn như vậy, chết nhiều thủ hạ như vậy, bọn họ cũng không biết phải hướng Đảo chủ giao phó như thế nào.

“Nhất định phải bắt hắn lại!” Trong lòng bốn người, hiện lên cùng một cái ý niệm, nếu như không bắt được Lâm Hải, bốn người bọn họ đoán chừng cũng phải bị phạt nặng.

“Mau nhìn, hắn xuống!”

Lúc này, bọn họ đột nhiên phát hiện, Lâm Hải thả người nhảy lên, vậy mà từ trên thân Tiểu Hồng, nhảy xuống.

“Xông qua!”

Thấy tình hình này, trong lòng bốn người vui vẻ, Lâm Hải mà còn ở giữa không trung, bọn họ đối phó còn có chút khó giải quyết, hiện tại rơi trên mặt đất, có bốn người bọn họ ở đây, Lâm Hải tuyệt khó chạy thoát!

Nhưng mà, liền tại thời điểm bọn họ chống đỡ lực lượng kích xạ cực lớn của hạt tròn đỏ trắng, mà điên cuồng vọt tới trước, đã thấy Lâm Hải đột nhiên đem hai tay, nhẹ nhàng đặt tại phía trên tài nguyên khoáng sản ngọc thạch.

Sau đó, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, bên trong ý niệm la lên một tiếng.

“Tiên Nhi, xuất thủ!”

Chương 1217: Lực Bạt Sơn Hề!

“Tốt, chủ nhân!”

Bóng hình xinh đẹp của Tiên Nhi, lập tức xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải, quần áo phấp phới, tóc dài tung bay, tản ra một cỗ khí trang nhã cao quý, khuôn mặt uy nghiêm như là biến thành người khác, bàn tay trắng nõn huy động, đột nhiên quát nhẹ một tiếng!

"Lên!"

Theo thanh âm của Tiên Nhi vang lên tại trong đầu Lâm Hải một cỗ lực lượng đáng sợ cường đại như là mạch xung, trong nháy mắt từ trong người Lâm Hải sinh ra, dọc theo hai tay hắn bay thẳng lòng bàn tay, rơi vào phía trên dãy núi có tài nguyên khoáng sản ngọc thạch.

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang oanh động thiên địa, sau một khắc toàn bộ khắp nơi vậy mà run lẩy bẩy, làm cho dưới chân tất cả mọi người bất ổn một trận, vậy mà lung lay sắp đổ giống như say rượu.

"Không tốt, động đất!"

Có người kinh hô một tiếng, bị run rẩy lay động khắp nơi kia khiến thân thể nghiêng một cái, một cái sơ sẩy bị hạt tròn Băng Hỏa đang bay múa đầy trời kia trực tiếp phá thể mà qua, kêu thảm một tiếng té ngã trên đất.

Cùng một thời gian, đám người tu hành trước đó sớm đã thua chị kém em, chật vật không chịu nổi, chịu ảnh hưởng của đại địa rung động, trong nháy mắt bị hạt tròn Băng Hỏa đánh trúng, liên miên ngã xuống.

Trong chớp mắt công phu, trừ bốn người cường đại nhất, còn có thể đứng vững không ngã, vậy mà chỉ còn lại không tới ba trăm người, quả thực là tổn thất nặng nề!

“Hỗn đản!”

Bốn người cường đại nhất kia, một bên ngăn cản hạt tròn Băng Hỏa bay tới, một bên hướng phía Lâm Hải phóng đi, nhìn thấy người thương vong khắp nơi ở bên trên đất kia đều là của phe mình, trong lòng quả thực vừa tức vừa hận.

Mà đối với động đất bất thình lình kia, trong lòng bốn người này cũng là rung mạnh, luôn cảm giác có sự hoảng sợ không nói rõ được cũng không tả rõ được, phảng phất muốn phát sinh cái chuyện lớn long trời lỡ đất gì

Oanh!

Ngay lúc này, lại là một đường tiếng vang cực lớn, để trong lòng tất cả bọn họ đều kịch liệt run lên, đột nhiên ngẩng đầu, sau một khắc tất cả đều hoảng sợ há to mồm, lộ ra vẻ kinh ngạc khó có thể tin.

“Mau nhìn, sơn mạch ngọc thạch vậy mà bị người nhổ tận gốc!”

Trong bốn người, có người gấp giọng kinh hô, bên trong thanh âm mang theo nồng đậm hoảng sợ cùng thật không thể tin.

Chỉ thấy sơn mạch ngọc thạch mà bọn họ thủ hộ nhiều năm, vậy mà tại bên trong đại địa chấn chiến kia, vô cùng quỷ dị mà cất lên cao, trong chớp mắt so trước đó, đã cao hơn độ mấy chục trượng!

“Cái này sao có thể!”

Trong mắt mọi người, cũng lộ ra nồng đậm chấn kinh, đây chính là cả toà sơn mạch a, coi như động đất có mạnh hơn, làm sao có thể cũng đem sơn mạch rút ra. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ căn bản không thể tin được đây là thật!

"Chẳng lẽ, là hắn!"

Cơ hồ cùng một thời gian, ánh mắt của đám người, tất cả đều rơi vào trên thân Lâm Hải.

Chỉ thấy Lâm Hải giờ phút này, chân khí quanh thân dập dờn, song chưởng dán ở phía trên dãy núi ngọc thạch, y phục toàn thân cũng phấp phới mà lên, trên cánh tay nổi gân xanh, sắc mặt bắp thịt run rẩy, tựa hồ đang thúc giục lực lượng khổng lồ.

"Lực Bạt Sơn Hề!" (Sức nhổ núi)

Có người phát ra một tiếng hoảng sợ kinh ngạc thét lên, nhất thời tất cả đều mắt trợn tròn, nếu như đây hết thảy thật sự là do Lâm Hải gây nên, như vậy tu vi của Lâm Hải, là đáng sợ đến cỡ nào!

Chí ít, tất cả mọi người bọn họ tu hành nhiều năm như vậy, chưa nghe nói qua ai có thể dựa vào sức người, đem cả toà sơn mạch rút lên, liền xem như Đảo chủ không gì làm không được, giống y hệt như thần tiên sống, cũng tuyệt không có thực lực này!

Trong lúc nhất thời, mọi người hoảng sợ, sợ hãi!

Cảnh tượng trước mắt, quá mức kinh hãi, đã vượt qua thật sâu phòng tuyến tâm lý cuối cùng của bọn họ, nhất thời tất cả đều hoảng sợ không thôi.

Liền cả bốn cái người mạnh nhất này, trong lòng cũng nhảy loạn một trận, may mà trước đó còn muốn đuổi bắt Lâm Hải, hiện tại xem ra, thủ đoạn của Lâm Hải quỷ dị như vậy, thật muốn đưa tới trước tay, chưa hẳn chiếm được lợi a!

Oanh!

Đột nhiên, lại là một tiếng vang cực lớn, đem tâm lý kinh hãi của mọi người, rốt cục đẩy đến cực hạn!

“Trời ạ, mau nhìn! Cả toà sơn mạch bị nhổ tận gốc ra ngoài rồi!”

Dưới một tiếng kinh hô, trong mắt mọi người lần nữa lộ ra quang mang khiếp sợ không gì sánh nổi, chỉ thấy cả tòa sơn mạch ngọc thạch, vậy mà thoát ly khỏi mặt đất, cứ như vậy bị Lâm Hải nâng đến trên không trung!

Lâm Hải giờ phút này, con mắt cơ hồ cũng trừng ra ngoài, toàn thân run rẩy kịch liệt, phảng phất như khung xương toàn thân đều muốn bị ép vỡ, khanh khách rung động một trận, biểu hiện trên mặt dữ tợn vặn vẹo, huyết mạch sôi sục.

“Thu!”

Ngay tại lúc Lâm Hải sắp không kiên trì được nữa, thanh âm của Tiên Nhi lần nữa vang lên, sau đó trong tay Lâm Hải đột nhiên đầy ánh sáng, ông một tiếng, cả tòa sơn mạch ngọc thạch vậy mà tiêu thất vào hư không.

“Ai u mẹ ta nha!”

Lâm Hải thở dài ra một hơi, toàn thân hư thoát một trận, mệt mỏi kém chút nằm trên đất.

Tuy toàn bộ quá trình, đều là Tiên Nhi mượn thân thể Lâm Hải để thao túng, nhưng dù vậy, cũng kém chút đem Lâm Hải đè sập, phảng phất như toàn bộ thân thể cũng không phải của mình nữa.

“Sơn mạch không còn!”

“Trời ạ, sơn mạch vậy mà không thấy!”

Sơn mạch ngọc thạch cực lớn liên miên bất tuyệt, vậy mà quỷ dị biến mất, vô ảnh vô tung, kém chút đem mọi người dọa đến nhảy dựng lên, từng cái tim đập loạn, trong mắt tất cả đều lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

Hiện tượng này, đã vượt qua phạm trù nhận biết của bọn họ, trong lúc nhất thời vậy mà không biết làm sao, toàn bộ đều ngẩn ra ở đây, từng cái nghẹn họng nhìn trân trối, ngây ra như phỗng.

Cũng may lúc này, hạt tròn do Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên nổ tung đã tan hết, nếu không lần này liền lại bị thương vong không ít người.

“Việc này cực kỳ cổ quái, bắt hắn lại giao cho Đảo chủ, nếu không chuyện sơn mạch ngọc thạch biến mất, chúng ta vô pháp giao phó lại!”

Bốn người mạnh nhất, kịp phản ứng đầu tiên, biết rõ việc này lộ ra quỷ dị, nhất định phải đem Lâm Hải bắt lại, nếu không liền một cái chuyện sơn mạch ngọc thạch tiêu thất vào hư không này, Đảo chủ liền có thể muốn mạng bọn họ!

Sưu!

Bốn cái thân ảnh nhanh đến cực hạn, xẹt qua một chuỗi tàn ảnh tại phía trên đường đi, cùng lúc ra tay, hướng phía Lâm Hải cùng nhau xông tới!

“Thật nhanh!”

Không có hạt tròn Băng Hỏa ngăn cản, thực lực của bốn người này, nhất thời phát huy đến cực hạn, Lâm Hải thậm chí cũng không kịp trốn tránh, bốn người đã đến trước người.

“Toát!”

Thời khắc nguy cấp, Lâm Hải đột nhiên phát ra một tiếng hô lên, sau đó thu một tiếng ưng kêu, thân hình khổng lồ của Tiểu Hồng, giống như một vệt kim quang, từ bên trên bầu trời đáp xuống!

“Cút ngay!”

Một người trong đó giận quát một tiếng, giơ cánh tay lên vừa muốn đem Tiểu Hồng đánh giết, trong mắt lại lóe lên ánh bạc, trong đầu nháy mắt liền xuất hiện một lát thất thần, dưới sự kinh hãi vội vàng hất đầu, đem Ngân Nhãn mê muội của Tiểu Hồng giải quyết, lại đã trễ!

Thân thể khổng lồ của Tiểu Hồng, giống như một trận gió thổi qua, từ bên cạnh người đó gặp thoáng qua, phóng hướng chân trời.

Mà ba người khác, trơ mắt nhìn Tiểu Hồng mang theo Lâm Hải rời đi, lại muốn ngăn cản thì đã không kịp, chỉ lo hướng phía Tiểu Hồng phát ra đường đường công kích sắc bén, lại bị tốc độ nhanh như thiểm điện của Tiểu Hồng, nhẹ nhõm né tránh.

“Ha ha, hẹn gặp lại a, các vị!”

Tiếng cười to của Lâm Hải, vang vọng giữa không trung, người lại sớm đã biến mất tại bên trong bóng đêm, không có bóng dáng!

“Hỗn đản, đáng giận!”

Bốn cái người mạnh nhất này, tất cả đều là nắm tay siết chặt, nhìn vào bầu trời đen nhánh, một mặt buồn bực giận dữ không thể làm gì.

Ông!

Ngay lúc này, một cỗ khí tức vô cùng cường đại, đột nhiên hướng phía một phương này, điên cuồng cuốn tới, làm cho trong lòng tất cả mọi người cự chiến, sinh ra một tia uy áp không thể kháng cự.

“Là Đảo chủ!”

Đồng tử của bốn người bỗng nhiên co rụt lại, toàn bộ Thần Long Đảo có người thực lực này, trừ Đảo chủ ra không có người nào nữa!

“Nhìn ngươi chạy chỗ nào!”

Đảo chủ người chưa đến, thanh âm nổi giận lại đã ầm vang nổ ra tại trên một khoảng trời này, vang vọng thật lâu, trong lòng tất cả mọi người kinh hãi cuồng loạn, cúi đầu xuống thật sâu, không dám nhìn thẳng kỳ uy.

“Đậu phộng!”

Lâm Hải đã chạy ra cách xa mấy chục dặm, vốn cho rằng đã an toàn thoát thân, nhất thời cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm vô cùng cường đại, trong nháy mắt đã đem chính mình khóa kín, một đạo lưu quang đang lấy tốc độ thật không thể tin, phi tốc tới gần.

“Chết đi cho ta!”

Sau một khắc, tiếng rống giận dữ cực lớn, bay thẳng đến não hải của Lâm Hải, để toàn thân Lâm Hải run lên, đại não xuất hiện thất thần ngắn ngủi, vô cùng uy áp vậy mà ảnh hưởng đến tâm trí, để Lâm Hải lập tức quên đi chống cự.

Toát! Sau một khắc, lưu quang như là thiểm điện, ở trong trời đêm xẹt qua một đường hào quang óng ánh, đã bay tới gần Lâm Hải!

Chương 1218: Sắp biến thiên sao?

“Đậu phộng!”

Chờ Lâm Hải giật mình tỉnh lại, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức sắc bén vô cùng đáng sợ, đã buông xuống đến trên người mình, lại muốn tránh cũng đã không kịp.

Oanh!

Ngay lúc này, một đường khí mang to lớn, phảng phất như từ trên trời giáng xuống, đột nhiên xuất hiện tại trước người Lâm Hải, cùng lưu quang kịch liệt đụng vào nhau.

Ông!

Lâm Hải cùng Tiểu Hồng, bị khí lãng mãnh liệt nhấc lên kia thổi đến mất khống chế trong nháy mắt, thân thể xoay tròn ở giữa không trung, bị hung hăng ném bay ra ngoài.

“Người nào cứu ta?”

Trong lòng Lâm Hải may mắn không thôi, tuy chấn kinh người cứu mình có thực lực cường đại, nhưng cũng không để ý đến suy nghĩ còn lại, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền mang theo lo nghĩ trực tiếp tiến vào Thánh Cảnh.

Đảo chủ lại lần nữa xuất hiện, đuổi tới hiện trường, biện pháp ổn thỏa nhất, vẫn là trốn trước rồi lại nói.

Về phần người cứu chính mình, có thể làm cho mình tại dưới công kích của Đảo chủ mà yên ổn đào thoát lông tóc không thương, lường trước thực lực coi như không bằng Đảo chủ, cũng chưa chắc đã kém đi nơi nào, toàn thân trở ra sẽ là vấn đề không lớn.

Huống chi, mình coi như lưu lại, đối mặt với Đảo chủ nửa bước Địa Tiên như thế, trừ gia tăng gánh nặng, cũng không giúp đỡ được cái gì.

“n cứu mạng hôm nay, Lâm Hải ghi lại!”

Lâm Hải chính là người hiểu được cảm ân, bất kể là ai cứu mình, đợi ngày hắn thoát hiểm, nhất định phải trả cho người ta phần ân tình này.

Đồng thời với lúc Lâm Hải biến mất, giữa không trung lóe lên quang mang, thân ảnh của Đảo chủ đã xuất hiện tại vị trí trước đó của Lâm Hải.

Chỉ là, sắc mặt giờ phút này của lão lại vô cùng khó coi, hai con mắt lóe tinh quang, gắt gao nhìn chằm chằm vào vùng rừng rậm bên ngoài mấy chục dặm kia, kinh hãi không thôi.

“Đạo khí mang vừa mới nãy, chẳng lẽ là...”

Đồng tử Đảo chủ đột nhiên nhanh chóng co lại, trên mặt hiện lên thật không thể tin thật sâu, trong hai mắt âm tình bất định, càng là toát ra một tia thần sắc sợ hãi khó có thể tin.

“Tham kiến Đảo chủ!”

Bốn cái thủ lĩnh thủ hộ sơn mạch ngọc thạch, đuổi bước lên phía trước hành lễ, trên mặt mỗi cái đều xấu hổ, lòng mang tâm thần bất định.

“Thuộc hạ vô năng, thủ hộ tài nguyên khoáng sản bất lực, cả tòa sơn mạch ngọc thạch, đột nhiên không còn!”

Bốn người cũng không biết nói sao đi giải thích, sơn mạch ngọc thạch tiêu thất vào hư không, thật sự là quá mức không thể tưởng tượng, coi như nói ra, Đảo chủ có thể tin sao?

Sắc mặt Đảo chủ âm trầm, con mắt thủy chung nhìn chăm chú vào rừng rậm ở phương xa, tựa hồ còn đang suy nghĩ đến đường khí mang đột nhiên xuất hiện trước đó này, thẳng đến thời điểm khi bốn người trước mặt bị cái bầu không khí này kiềm chế, tra tấn đến nhanh ngạt thở, thanh âm của Đảo chủ, mới nhàn nhạt truyền đến.

“Bổn tọa vừa nghe thấy động tĩnh, liền lập tức chạy đến, nhưng vẫn là trễ một bước.”

“Đến cùng là chuyện gì xảy ra, đừng có bất kỳ giấu giếm nào, nói đến kỹ càng!”

“Vâng!” Thanh âm của Đảo chủ tuy không lớn, lại làm cho bốn người cảm thấy một cỗ áp lực cường đại, lập tức không dám có chút giấu diếm, từ chỗ lúc Lâm Hải đột nhiên xuất hiện, lợi dụng Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên đả thương người, đến lực bạt sơn mạch quỷ dị, rồi cả toà sơn mạch tiêu thất vào hư không, một năm một mười rõ ràng rành mạch thuật lại nói một lần

.

Sau khi nói xong, bốn người một mặt gấp gáp nhìn Đảo chủ, trái tim phanh phanh trực nhảy, chờ đợi Đảo chủ tuyên án đối với vận mệnh của bọn họ.

Đảo chủ nghe xong toàn bộ quá trình, mặt không biểu tình, nhưng trong hai mắt, cũng không ngừng có quang mang lấp lóe, hiển nhiên cũng bị cái sự tình vô cùng quỷ dị này, chấn kinh đến.

“Đảo chủ, cái Lâm Hải này hai lần mạc danh kỳ diệu mất tích, thuộc hạ suy đoán, rất có thể là trên thân hắn có mang theo một kiện pháp bảo có thể ẩn nấp hành tung.”

Một người trong bốn người, bỗng nhiên cả gan nói nói, thấy Đảo chủ cũng không phản ứng, ho nhẹ một tiếng, tiếp tục mở miệng.

“Lấy chút kiến thức của của thuộc hạ, cho dù Lâm Hải ẩn nấp hành tung, chỉ khi nào hành động, nhất định sẽ gây nên chấn động khí lưu, căn bản chạy không khỏi cảm ứng của ngài, cho nên thuộc hạ lớn gan suy đoán, Lâm Hải nhất định còn đang tại một nơi nào đó gần đây!”

“Cho nên, thuộc hạ cả gan đề nghị, điều động lực lượng toàn thành, đem vùng này phong tỏa toàn bộ, tiến hành tìm tòi chi tiết, Lâm Hải tuyệt đối vô pháp đào thoát!”

Đảo chủ nghe xong, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang, nhưng rất nhanh lại lắc đầu, mang theo một tia kiêng kị, xa xa liếc mắt một cái đến phương hướng Hắc Ám Sâm Lâm.

“Tất cả mọi người, lập tức rút lui khỏi nơi đây, không có mệnh lệnh của ta, bất kỳ người nào cũng không được tiếp cận Hắc Ám Sâm Lâm trong vòng trăm dặm!”

Bốn người nghe được sững sờ, không biết Đảo chủ vì sao lại hạ một cái mệnh lệnh kỳ quái như thế, nhưng cũng không ai có can đảm nghi vấn, thấy Đảo chủ cũng không có ý tứ trách tội bọn họ, tất cả đều thả lỏng một hơi, cùng nhau khom người đáp ứng một tiếng.

“Vâng!”

“Tất cả mọi người, lập tức rút lui!” Bốn người vung tay lên, hướng phía mọi người may mắn còn sống sót vung tay lên, thời gian qua một lát, liền đi sạch sẽ, chỉ còn lại có một mình Đảo chủ.

Cho tới giờ khắc này, trên mặt Đảo chủ, mới biến đổi vẻ mặt, lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu.

“Cái Thần Long Đảo này, sắp biến thiên sao?”

…

“Đáng sợ, thật đáng sợ!” Bên trong Thánh Cảnh, trong lòng Lâm Hải hoảng sợ một trận.

Nếu không phải có cái khí mang đột nhiên xuất hiện kia, chỉ sợ mình bây giờ đã sớm treo, thậm chí ngay cả thời cơ để trốn vào Thánh Cảnh cũng đều không có.

Lần này, Lâm Hải càng thêm cảm giác được, sự đáng sợ của nửa bước Địa Tiên, lấy thực lực của mình, quả thực cũng là không hề có lực đánh trả.

Bất quá còn tốt, cuối cùng mạc danh kỳ diệu trốn qua một kiếp, hơn nữa trọng yếu nhất là, mục đích lần này đến Bồng Lai Tiên Đảo, rốt cục đã đạt thành, tài nguyên khoáng sản ngọc thạch đã bị chính mình thành công bỏ vào trong túi.

“Trước đi qua nhìn một chút!”

Thân ảnh Lâm Hải nhất động, thẳng đến Nguyệt hồ mà đi, bên cạnh Nguyệt hồ, đã thêm lên một tòa sơn mạch liên miên to lớn, chính là tòa sơn mạch ngọc thạch trước kia!

Đứng tại phụ cận sơn mạch ngọc thạch, nhìn ngọc thạch lóe lên quang mang, cảm thụ bên trong ẩn chứa linh khí thiên địa cường đại, trong lòng Lâm Hải kích động không thôi.

Có sơn mạch ngọc thạch này, Hải Nguyệt Tông của chính mình, sẽ thành Nhất Đại Thánh Địa, trăm ngàn năm không lo!

“Nhờ có Tiên Nhi a!”

Lâm Hải sinh lòng cảm kích, nếu không phải Tiên Nhi xuất thủ, chính mình nào làm đến vùng núi này a.

Vừa nghĩ tới Tiên Nhi, Lâm Hải lập tức hướng phía nhà gỗ của Tiên Nhi mà đi, sau khi đẩy cửa ra lại nhất thời sửng sốt.

“Tiên Nhi, ngươi làm sao?”

Lâm Hải giật nảy cả mình, chỉ thấy sắc mặt Tiên Nhi tái nhợt, khóe miệng mang theo từng tia từng tia vết máu, nằm tại trên giường gỗ, khí tức yếu ớt, con mắt nửa khép nửa mở, hiển nhiên bị thương thế cực kỳ nặng.

Đi nhanh một cái, Lâm Hải lẻn đến bên người Tiên Nhi, đưa tay đem cổ tay trắng nõn của Tiên Nhi chộp vào bên trong tay.

“Tiên Nhi cưỡng ép thi pháp, thương tổn căn cơ, kém chút đem mệnh dựng vào!” Một cái thanh âm lạnh như băng vang lên ở trong phòng, lại là Lãnh Nguyệt Như đang liệu thương, bỗng nhiên mở miệng.

Không cần Lãnh Nguyệt Như nói, Lâm Hải đã từ bên trên mạch tượng tìm hiểu ra tình hình, đôi mày không khỏi gắt gao nhăn lại.

“Tiên Nhi có vẻ như tiêu hao cực lớn năng lượng, hơn nữa cái năng lượng này, căn bản không thuộc về Tiên Nhi.”

Bất quá Lâm Hải cũng biết Tiên Nhi đặc thù, cũng là không có gì quá kỳ quái, lập tức vẫn là trợ giúp Tiên Nhi khôi phục cho thỏa đáng, theo tay khẽ vẫy, bao châm liền bay vào trong tay.

“Ách... Xem ra lần này cần tự mình động thủ.”

Nhìn bộ dáng thống khổ của Tiên Nhi, Lâm Hải cũng bất chấp gì khác, trực tiếp đem quần áo Tiên Nhi diệt hết, sau khi vịn Tiên Nhi ngồi xuống, kim châm mềm dẻo, bị Lâm Hải đâm từng cây vào bên trong thân thể.

“Hô ~ “

Làm xong hết thảy, đã là sau mấy canh giờ, Lâm Hải hư thoát một trận, cũng không nhẹ nhõm hơn so với một lần trị liệu cho Lãnh Nguyệt Như kia, nhưng may mắn là, Tiên Nhi không có trở ngại, hẳn là chẳng mấy chốc sẽ khôi phục.

“Trước đó ngươi trị liệu cho ta, cũng là như thế sao?” Thanh âm của Lãnh Nguyệt Như, bỗng nhiên vang lên.

“Không kém bao nhiêu đâu, ngươi không cần cảm kích, đều là phải làm.” Lâm Hải thở hổn hển nói nói.

“Ngươi thật là một cái thối lưu manh, đại hỗn đản...” Thanh âm của Lãnh Nguyệt Như, mang theo thẹn thùng, giận dữ thật sâu!

“Ách…” Lâm Hải nhất thời xạm mặt lại, cô nàng này, còn chú ý đâu?.

Nghỉ ngơi một chút, Lâm Hải đứng dậy ra khỏi nhà gỗ, nhìn ánh sáng mặt trời rực rỡ ở bên trong Thánh Cảnh, tâm Lâm Hải lại âm trầm như nước.

“Tài nguyên khoáng sản ngọc thạch đã tới tay, nhưng Ngọc cô nương lại lâm vào nguy cơ, sau ba ngày muốn bị xử quyết!”

“Việc này, ta không thể không quản, nhất định phải đem huynh muội Ngọc cô nương cứu ra!”

“Nhưng là, làm sao cứu đâu?.” Lâm Hải lâm vào trầm tư.

Chương 1219: Kế sách cứu người

Lâm Hải đây là lần thứ nhất từ trước tới nay, cảm thấy tình thế là gian nan như vậy.

Muốn tại trước mặt vạn người, cứu huynh muội Ngọc Thiên Trạch, chẳng những muốn đối mặt với cái nửa bước Địa Tiên đáng sợ đến mức có thể nhẹ nhõm miểu sát chính mình như Đảo chủ, còn có một cái quan giám trảm Nguyên Anh hậu kỳ Hầu Quang Diệu!

Hai người kia, đều là nhân vật ngưu bức còn cường đại hơn Lãnh Nguyệt Như a, chính mình muốn từ dưới tay hai người bọn họ cứu người, không khác gì đoạt thức ăn trước miệng cọp a.

Càng không muốn nói, còn có cao thủ của tứ đại gia tộc đang tìm mình khắp nơi, cùng Thiết Giáp Quân chiến lực hung hãn.

“Mẹ nó, thật sự là đau đầu a!”

Lâm Hải xoa xoa cái trán, cảm giác đây quả thực là cái siêu cấp nan đề khó giải.

“Xem ra, lần này chỉ dựa vào chính mình là không được, cần xin đám thần tiên đùa bức trên Thiên Đình kia giúp đỡ một chút.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải trực tiếp mở ra quầy giao dịch Thiên Đình, biên tập một cái tin tức, phát đưa ra ngoài.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Các vị tiên hữu, hỏi đáp có phần thưởng! Xin hỏi làm như thế nào để ở trước mắt bao người, tại trong tay địch nhân có thực lực mạnh mẽ hơn chính mình gấp trăm lần, thành công cứu ra hai người bình thường sắp bị xử tử?

Tập tính của đám thần tiên đùa bức này, Lâm Hải đã sớm mò thấy, đều là mặt hàng không lợi thì không dậy sớm, nếu như trực tiếp hỏi, chưa chắc có trả lời đáng tin, làm cái hình thức hỏi đáp có phần thưởng, mới có thể điều động lên tính tích cực.

Lâm Hải vừa phát tin tức ra, các thần tiên lập tức hồi phục tới.

Nhị Lang Thần: Lầu dưới đến trả lời đi, vấn đề này đối với ta không thành lập, bởi vì người mạnh mẽ hơn ta gấp trăm lần, còn chưa ra đời đây. (phía sau là một cái biểu lộ lạnh lùng)

Ngộ Không: @ Nhị Lang Thần, con ta, ngươi nói là người thổi ngưu bức mạnh mẽ hơn ngươi gấp trăm lần không thể xuất sinh đi?A ha ha ha!

Nhị Lang Thần: Bát Hầu, không phục liền đơn đấu!

Ngộ Không: Hắc, con ta, lão Tôn ta chả lẽ lại sợ ngươi, phát tọa độ!

Nhị Lang Thần: (một bức ảnh sơ đồ vị trí)

Lâm Hải nhìn tin tức bên trong bầy, nhất thời mặt đen lại, mẹ nó, hai cái hàng này làm sao gặp mặt liền bóp, có thể đem vấn đề của ca ca giải quyết trước tiên hay không?

Ma Lễ Hải: Trước hỏi một chút, cái hỏi đáp có phần thưởng này, phần thưởng là cái gì a?

Thất Tiên Nữ: Đúng a, trước nói phần thưởng!

Đông Hải Long Vương: Đúng thế đúng thế, vạn nhất phí sức nửa ngày, cho ra đáp án hài lòng, kết quả phần thưởng lại là ăn hải sản, ta tìm ai khóc đây?

Trư Bát Giới: Phần thưởng là cái muội tử đi! Tốt nhất là đẹp xuất sắc như Hằng Nga, phong tao như Điện Mẫu, dáng người như Dao Trì! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Hằng Nga: @ Trư Bát Giới, lưu manh, đi chết!

Điện Mẫu: @ Trư Bát Giới, ngươi cái lợn chết, lão nương chỗ nào phong tao, gọi là vị nữ nhân! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Dao Trì Tiên Tử: @ Trư Bát Giới, có tin ta thiến ngươi hay không!

Trư Bát Giới: @ Dao Trì Tiên Tử, ngươi muốn thiến lão Trư ta sao? Đến a đến a, lão Trư chờ ngươi! Ngươi cần phải “Thân thủ” thiến a. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Dao Trì Tiên Tử: @ Trư Bát Giới, phi, không biết xấu hổ!

...

“Bà nội ngươi a!” Lâm Hải nhất thời im lặng, đám đùa bức này, có thể dựa vào điểm phổ hay không, ca ca nói chính sự đâu!

Xem ra cần phải hạ thủ mãnh liệt a, nếu không đám hàng này, căn bản là không chịu tập trung được.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Phần thưởng, một rương sợi cay, một rương Coca Cola, hai bản Manga!

Hồng Hài Nhi: Đậu phộng, phần thưởng phong phú như thế!

Na Tra: Đại Tiên, ta cũng chảy nước miếng!

Ma Lễ Thanh: @ Ma Lễ Hồng, @ Ma Lễ Hải, @ Ma Lý Thọ, mấy ca tập hợp a, có trao giải đưa tới cửa!

Điện Mẫu: @ Lôi Thần, tử quỷ, đừng ngủ, có chuyện tốt!

Dạ Du Thần: Dựa vào, vừa muốn ngủ bù, không được nữa!

Nhị Lang Thần: @ Ngộ Không, Bát Hầu, lần sau tái chiến, gia gia muốn đi thắng phần thưởng... Ai u, bà nội ngươi, lại chơi cái chiêu Hầu Tử Thâu Đào này! Ngươi cái không biết xấu hổ!

Ngộ Không: A ha ha, cảm giác trứng nát, như thế nào a, có phải rất thoải mái hay không a!

...

"Điên!" Lâm Hải cầm điện thoại di động, nằm trên mặt đất, một bộ sinh không thể yêu.

Đám thần tiên đùa bức này a, đến cùng cần phải bao lâu, mới có thể tiến nhập chính đề, ca ca con mẹ nó sốt ruột a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nếu lại có người đàm luận đề tài không quan hệ, hủy bỏ tư cách trả lời!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, trong bầy nhất thời an tĩnh.

"Mẹ nó, xem ra liền phải uy hiếp a!"

Một lát nữa, rốt cục các thần tiên bắt đầu trả lời.

Ma Lễ Thanh: Đối mặt với địch nhân cường mạnh hơn gấp trăm lần, ta cảm thấy vẫn là dùng mỹ nhân kế đi, ân, bốn huynh đệ chúng ta cảm thấy, hi sinh nhan sắc qua bán mình tương đối tốt!

Phốc!

“Bán em gái ngươi a!” Cái trả lời thứ nhất này, liền con mẹ nó không đáng tin cậy!

Trư Bát Giới: Muốn dùng mỹ nhân kế, cũng phải có nhan sắc mới được a, bằng vào lão Trư ta nhìn, không bằng mời địch nhân ăn cơm, ăn tiệc, loại bao no kia, địch nhân khẳng định sẽ đi không được a, trực tiếp cho ăn bể bụng nha!

“Được, càng không đáng tin cậy!” Lâm Hải im lặng.

Lôi Thần: Ta cảm thấy có thể thu mua hạ nhân của địch nhân, chờ thời điểm muốn động thủ, để cái hạ nhân này vội vàng chạy đến, hô to một tiếng, chủ nhân, mụ mụ ngươi gọi ngươi về nhà ăn cơm á! Kẻ đó nghe thấy mụ mụ hô ăn cơm, khẳng định lập tức liền phải trở về a, ngươi liền có thể cứu người.

Na Tra: Vậy còn không bằng để ngươi nói ‘Mụ mụ để ngươi về nhà làm bài tập, làm không hết việc, không được đi chơi’.

Hồng Hài Nhi: @ Na Tra, chiêu này khẳng định không được, tất cả bài tập của ngươi đều là Cửu Thái tử của Tây Hải Long Vương là cho sao, ngươi chừng nào thì về nhà làm qua?

Na Tra: @ Hồng Hài Nhi, đừng nói ta, ngươi không phải cũng là để cho y làm sao? Hôm qua không thể làm xong ngươi còn đánh y.

Tây Hải Long Vương: Ta nói nhi tử ta, làm sao mỗi ngày suốt đêm làm bài tập, mặt mũi còn bầm dập, nguyên lai là do hai cái hùng hài tử các ngươi, gia trưởng đâu, có quản hay không? (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Na Tra: Kêu la cái gì, con của ngươi tan học không muốn về nhà có phải hay không?

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, ta không ưa nhất tiểu bức tử ngươi hung hăng!

Na Tra: Ngại ngươi nhức cả trứng, có bản lĩnh đem con của ngươi đưa trường học! A, quên, con của ngươi đã bị ta đồ!

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, tiểu bức tử, ngươi còn dám nhắc việc này!

…

“Mẹ nó, làm sao lâu lâu lại lệch ra!” Lâm Hải lệ rơi đầy mặt, quá con mẹ nó không đáng tin cậy.

Thôi, hỏi bên trong bầy là vô dụng, nhìn tới vẫn là phải dựa vào chính mình a.

Yên lặng rời khỏi một đoàn đã lẫn lộn kia, đề tài trong quầy giao dịch Thiên Đình đã chuyển hướng chú ý sang bạo lực trường học cùng mười tám loại phương pháp ăn thịt rồng, Lâm Hải bắt đầu khổ sở suy nghĩ.

Thực lực của hai người Ngọc Thiên Trạch cùng Ngọc Thiên Thành tuy không yếu, nhưng đối mặt với cao thủ, rõ ràng không đáng chú ý.

Chính mình muốn cứu người mà nói, chẳng những phải bảo đảm cứu ra, còn phải bảo đảm bọn họ an toàn, chính mình gặp được hiểm cảnh có thể trốn vào Thánh Cảnh, hai người bọn họ không được, cái này nhất định phải nghĩ cái sách lược vẹn toàn.

“Lôi Thần Chuy, nhất định phải thuê ra!” Lâm Hải làm ra cái quyết định thứ nhất!

“Sau khi cứu Ngọc Thiên Trạch cùng Ngọc Thiên Thành ra, nhất định phải để trong tay hai người bọn họ có át chủ bài nhất định, có thể ngăn cản địch nhân truy kích.” Điểm này Lâm Hải ngẫm lại, cảm thấy tiện lợi nhất dễ sử dụng nhất chính là dùng phù lục!

“Chờ một chút, thì vẽ chút phù lục cấp chín đi!” Uy lực công kích của phù lục cấp chín, tương đương với một kích của Nguyên Anh, tuy Lâm Hải vẽ lên còn có chút cố hết sức, nhưng chưa hẳn là không thể thành công.

Một điểm cuối cùng, liền là như thế nào tại trước mắt bao người cứu người, lại yên ổn đào thoát.

Cái này, mới là cái sự tình, địa phương gian nan nhất.

“Tìm Ngộ Không đi!”

Gặp được loại quyết sự tình khó giải này, Lâm Hải tín nhiệm nhất vẫn là Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, cái vấn đề khó khăn mà ta nói tại bên trong bầy kia, ngươi có biện pháp không?

Ngộ Không: A, ngươi chỉ là hỏi một chút, hay là thật muốn đi làm?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đương nhiên là thật muốn đi làm a!

Lâm Hải đem sự tình kỹ càng nói một lần cùng Ngộ Không, đặc biệt là nâng lên sai biệt thực lực giữa mình cùng Đảo chủ, khẩn cầu Ngộ Không một cái sách lược vẹn toàn.

Ngộ Không: Biện pháp ngược lại là có một cái, chỉ là xác xuất thành công tại khoảng chừng năm thành!

“Năm thành?” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, cái xác suất này đã đáng giá để mạo hiểm thử một lần.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, đến tột cùng là biện pháp tốt gì?

Chương 1220: Độn Hình Đan bản thấp kém

Ngộ Không: Không có năng lực đối địch mà nói, chỉ có thể trong loạn thủ thắng, phương pháp tốt nhất, chỉ có chướng nhãn pháp.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, có thể nói chi tiết một chút sao?

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi một trăm sợi lông khỉ, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

Ngộ Không: Hiền đệ đã hiểu?

“Đậu phộng, cái con khỉ này một chút đã phát tới một trăm sợi lông khỉ, đoán chừng cũng hao trọc đi.”

Bất quá, Lâm Hải cũng là linh quang lóe lên, lập tức liền minh bạch ý tứ của Ngộ Không, trong lòng vui vẻ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, hiểu a, đa tạ Hầu ca!

Lâm Hải đem một trăm sợi lông khỉ vàng rực này, tất cả đều lấy ra, đặt ở bên trong Thánh Cảnh, dạng này trong đầu dùng một cái ý niệm liền đầy đủ, so với để tại trong túi càn khôn, muốn thuận tiện hơn nhiều.

Có cái một trăm sợi lông khỉ này, lường trước tỷ lệ cứu người thành công sẽ lớn hơn nhiều, bước kế tiếp cũng là vẽ một số phù lục cấp chín, trợ giúp huynh muội Ngọc Thiên Trạch khỏi truy sát.

Lâm Hải khẽ vẫy tay, lá bùa cấp chín cùng bút lông Xích Kim Tử Lang bay vào trong tay, đem lá bùa trải tốt, Lâm Hải tay cầm bút lông Xích Kim Tử Lang, nhất thời sinh ra một cỗ khí thế tự nhiên, hai mắt biến đến vô cùng chuyên chú.

Ông!

Bút lông Xích Kim Tử Lang đột nhiên run lên, toàn cấp tốc rơi xuống, bút đi như Du Long, thiết họa ngân câu, vô số đạo phù đường vân, bắt đầu hiển hiện ở trên lá bùa, tựa hồ ẩn chứa lực lượng cực kỳ khổng lồ.

Oanh!

Ngay tại thời khắc một cái đường cong phù văn hoàn mỹ sắp hoàn thành, đột nhiên hỏa diễm nhảy một cái, cả tấm bùa trong nháy mắt đã hóa thành tro tàn.

“Thảo!”

Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, không nghĩ tới thời khắc cuối cùng, lại thất bại trong gang tấc.

Bất quá, Lâm Hải cũng không nổi giận nỗi, cái phù lục cấp chín này, nguyên bản liền cần chân khí Nguyên Anh kỳ mới có thể thôi động khắc hoạ, Lâm Hải bây giờ là ỷ vào Phù Lục Chi Thuật tinh xảo để cưỡng ép khắc hoạ vượt cấp, thất bại cũng thuộc về bình thường.

Nhưng, từ thất bại mở đầu này, Lâm Hải cũng đối với phân tấc hỏa hầu nắm chắc tinh chuẩn hơn, khắc hoạ phía sau đó, xác xuất thành công tất nhiên đề bạt.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lại trải tấm bùa tiếp theo ra, sau đó bút lông Xích Kim Tử Lang đột nhiên rơi xuống.

Mấy phút đồng hồ sau, ông một tiếng, một đường quang mang màu hỏa hồng ầm vang nở rộ, lực lượng uy áp bàng bạc phát ra, lóe lên một cái rồi biến mất.

“Thành!”

Nhìn lên cái phù lục trước mặt che kín đường vân, ẩn chứa lực lượng khổng lồ này, trong lòng Lâm Hải vui vẻ, cuối cùng thành công.

Có một lần kinh nghiệm thành công này, Lâm Hải càng thêm có lòng tin, lần nữa khắc họa lên tới.

Sau khi khắc hoạ đến cái phù lục thứ mười lăm, Lâm Hải thoát lực một trận, thở ra một hơi thật dài.

“Mười lăm tấm, tổng cộng thành công mười tấm, hẳn là đầy đủ!”

Đem mười tấm phù lục thành công thu hồi, Lâm Hải đứng dậy trở lại trong phòng, điều tức khôi phục.

Thời gian một đêm trôi qua, Lâm Hải mở hai mắt ra, đã khôi phục tinh lực.

“Đi xem Tiên Nhi một chút!”

Tiên Nhi cùng Lãnh Nguyệt Như khác biệt, tuy thụ thương cũng là cực nặng, nhưng thân là Khí linh của Thánh Cảnh, khôi phục tại bên trong Thánh Cảnh cũng chỉ là sự tình cực kỳ ngắn ngủi.

Tiến vào nhà gỗ của Tiên Nhi, quả nhiên thấy Tiên Nhi đã đem kim châm trên người mình gỡ xuống toàn bộ, chỉnh tề để ở một bên.

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

Tiên Nhi đã ăn mặc chỉnh tề, hướng phía Lâm Hải nhẹ nhàng thi lễ, khuôn mặt có chút đỏ ửng.

“Tiên Nhi, ngươi tốt rồi?” Lâm Hải mừng rỡ hỏi.

“Cảm tạ chủ nhân đã quan tâm, Tiên Nhi đã không việc gì.”

“Vậy là tốt rồi!” Lâm Hải gật gật đầu, “Này có thể, giúp ta một việc hay không?”

“Chủ nhân cứ việc phân phó!”

“Ừm, ngươi đi theo ta!” Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi vẫy tay, hai người ra khỏi nhà gỗ, đi vào bên cạnh thi thể Thần Long.

“Tiên Nhi, có thể giúp ta tại bên trong chỗ đuôi xương cụt này, lấy xuống một miếng Long Cốt, làm mấy cái mặt dây chuyền hay không?”

Trong đôi mắt đẹp của Tiên Nhi chớp động lưu quang, dị dạng liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Có phải giống như trước kia, cái dạng mà Lâm Nhi Công chúa làm ra kia không?”

“Đúng a, cũng là như thế!” Lâm Hải gật gật đầu, những cái mà Sở Lâm Nhi trước đó làm ra kia, đều bị Lâm Hải đưa cho người, cái mặt dây chuyền Long Cốt này thế nhưng là đồ chơi hay a, bây giờ đối mặt với loại nửa bước Địa Tiên như Đảo chủ kia, vừa vặn cần dùng tới.

“Chủ nhân chờ một lát!”

Tiên Nhi nói xong, đi đến trước thân thể Thần Long, ngồi xổm người xuống, tay ngọc tìm tòi, đem một đoạn Long Cốt bẻ gãy lấy ra.

Sau đó ngón tay ngọc khép lại, quán chú chân khí, sắc bén như đao, cực nhanh huy động qua, Long Cốt đã biến thành mười cái mặt dây chuyền lớn nhỏ không đều.

“Chủ nhân, có thể sao?” Tiên Nhi hướng phía Lâm Hải cười nói.

“Đậu phộng, Tiên Nhi, ngưu bức a!”

Con ngươi của Lâm Hải nhìn mà trợn ngược một trận, liên tục gật đầu, sau đó đem mặt dây chuyền Long Cốt thu lại.

“Đa tạ, ta qua vẽ bùa!”

Cái mặt dây chuyền Long Cốt này, chỉ có vẽ lên phù lục, mới có thể phát huy tác dụng, hơn nữa dựa theo thuyết pháp của Sở Lâm Nhi, có thể cản tới một kích của Thiên Tiên!

Lâm Hải tuy không biết vì sao lại xuất hiện lực phòng ngự cường đại quỷ dị như thế, nhưng Sở Lâm Nhi tất sẽ không lừa hắn, có lẽ là có quan hệ với Long Cốt đi.

Lâm Hải cũng lười đi nghĩ lại, quản chuyện gì xảy ra, hợp với không hợp lẽ thường cái gì, chỉ cần lực phòng ngự cường đại, liền đầy đủ.

Lại là một phen điêu khắc, mười cái mặt dây chuyền Long Cốt đã thành hình, vậy mà còn không có mệt nhọc như vẽ phù lục cấp chín trước đó, Lâm Hải càng phát giác kỳ quái, lòng tràn đầy không hiểu.

Đem mặt dây chuyền Long Cốt cất kỹ, Lâm Hải hít sâu một hơi, đôi mày chậm rãi nhăn lại.

Đồ vật cần chuẩn bị để nghĩ cách cứu viện huynh muội Ngọc Thiên Trạch, tất cả đều đã có đủ, nếu như không phải vận khí quá nát mà nói, khả năng thành công vẫn là rất lớn.

Hiện tại bên ngoài khẳng định còn đang tìm kiếm chính mình khắp nơi, không thể tùy tiện ra ngoài như thế, nếu không bị phát hiện, rất dễ dàng làm hỏng chuyện lớn, nhất định phải nghĩ cái biện pháp để ẩn nấp hành tung.

Lâm Hải ngẫm lại, mở ra Weachat, tìm tới Kim Hoa Đồng Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng Tử, có ở đó hay không?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại Tiên, có dặn dò gì, cứ mở miệng!

Từ khi Lâm Hải lần trước, chủ động cho Kim Hoa Đồng Tử cà rốt, Kim Hoa Đồng Tử cảm động đến hỏng, quả thực đem Lâm Hải xem như tri kỷ, đối với Lâm Hải cầu được ước thấy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật là có chút ít sự tình, làm phiền ngươi một chút.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại Tiên lại nói hai chữ phiền phức, ta liền tức giận, nếu như coi ta là huynh đệ, có chuyện gì cứ việc phân phó là được!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! Vậy ta liền không khách khí! Ta hiện tại cần một khỏa đan dược dùng để ẩn nấp hành tung, loại mà Kim Đan kỳ có thể phục dụng kia, hơn nữa không thể để cho nhân vật cấp bậc Địa Tiên phát hiện.

Kim Hoa Đồng Tử: Cho ta thời gian một ngày, cam đoan đan dược đưa đến bên trong tay ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, xin nhờ!

Lâm Hải thấy Kim Hoa Đồng Tử đáp ứng thống khoái như vậy, trong lòng cũng là cao hứng, xem ra cái đan dược ẩn nấp hành tung này là không có vấn đề, về phần Kim Hoa Đồng Tử là tự mình đi luyện, hay là tìm Thái Thượng Lão Quân, cũng không phải là chuyện mà quan tâm Lâm Hải.

Thời gian một ngày, Lâm Hải tu hành tại bên trong Thánh Cảnh mà vượt qua, sau đó Kim Hoa Đồng Tử rất đúng giờ mà tìm tới Lâm Hải.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại Tiên, có ở đó hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tại, một mực chờ đợi ngươi!

Leng keng!

Kim Hoa Đồng Tử hướng ngươi gửi đi một khỏa Độn Hình Đan bản thấp kém, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

“Ách...” Lâm Hải nhìn thấy tên đan dược này, sắc mặt không khỏi tối sầm lại.

“Mẹ nó, thấp kém.”

Mà lúc này đây, tin tức của Kim Hoa Đồng Tử, cũng gấp gáp theo tới.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại Tiên, đan dược đã phát qua cho ngươi, Kim Đan có thể phục dụng, phía dưới Thiên Tiên không thể xem xét, bất quá một khi phát động công kích, hiệu quả ẩn nấp sẽ biến mất.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, đa tạ, ta xem một chút!

Lâm Hải cũng không đoái hoài tới thấp kém hay không thấp kém, chỉ cần có thể đạt tới hiệu quả chính mình muốn là được!

Mở túi càn khôn ra, tìm tới Độn Hình Đan bản thấp kém, Lâm Hải nhìn nói rõ một chút.

Độn Hình Đan bản thấp kém: Do Kim Hoa Đồng Tử sau khi pha loãng Độn Hình Đan, dược hiệu thưa thớt, phẩm chất thấp kém, Kim Đan có thể phục dụng, hiệu quả ẩn nấp với phía trên Thiên Tiên trở lên thì vô hiệu, hiệu quả kéo dài liên tục là mười hai canh giờ.

“Ta qua, trách không được gọi là bản thấp kém, nguyên lai là đem Độn Hình Đan pha loãng!”

Bất quá, tên tuy không dễ nghe, nhưng từ nói rõ đến xem, xác thực phù hợp với yêu cầu của Lâm Hải, Lâm Hải rất là hài lòng, trực tiếp từ trong túi càn khôn lấy ra.

Đem Độn Hình Đan giữ trong tay, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang.

“Vạn sự đã sẵn sàng, có thể tiến về cứu người!”

Chương 1221: Buổi trưa đã đến, chém!

Lâm Hải ăn vào Độn Hình Đan bản thấp kém, mắt thấy thân thể mình, chậm rãi biến mất không có bóng dáng.

“Thật thần kỳ!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, từ bên trong Thánh Cảnh đi ra.

“Ừm.” Sau khi đi ra, Lâm Hải nhìn lại bốn phía, vậy mà không có một ai.

“Kỳ quái, ta là từ nơi này biến mất không thấy, vì cái gì bên trong này lại một đội người cũng không lưu lại?”

Thời khắc còn đang kinh ngạc, trong lòng Lâm Hải đột nhiên giật mình, chỉ cảm thấy bốn đường khí tức cực kỳ cường đại, tựa hồ đang cách chính mình không xa, điên cuồng phát sinh!

“Đó là!” Lâm Hải kinh hãi quay đầu, hướng phía phương hướng khí tức truyền đến nhìn lại, đồng tử không khỏi co rụt lại.

“Hắc Ám Sâm Lâm!!!”

Bốn đường khí tức càng ngày càng cường đại kia, nghĩ không ra lại là từ bên trong Hắc Ám Sâm Lâm truyền đến, hơn nữa đáng sợ hơn là, Lâm Hải ẩn ẩn cảm thấy xuất hiện bên trong khí tức này, vậy mà so với Đảo chủ nửa bước Địa Tiên còn kinh khủng hơn!

“Ngọc cô nương từng nói, Hắc Ám Sâm Lâm chính là cấm địa của Thần Long Đảo, không ai có thể từ bên trong còn sống mà đi ra, địa phương bày ra trong bức tranh da dê Tàng Bảo Đồ kia, cũng ở trong đó, xem ra cái Hắc Ám Sâm Lâm này, quả nhiên không phải là đất lành!”

Bàn đầu Lâm Hải còn muốn, làm xong sự tình sẽ tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm tầm bảo, hiện tại xem ra, vẫn là tỉnh lại đi, cái khí tức đáng sợ bên trong kia, hoàn toàn không phải là mình có thể chống lại, muốn bảo tàng, vẫn là ngày sau cường đại thì lại đến.

Lại dẫn theo kiêng kị thật sâu, hướng phía Hắc Ám Sâm Lâm liếc mắt một cái, Lâm Hải mới thi triển tốc độ, thẳng đến trong thành mà đi.

Giờ phút này chính là lúc đêm khuya vắng người, trong thành là một vùng tăm tối, đã không có người đi đường, Lâm Hải đi thẳng tới chỗ quảng trường trong thành, dừng lại.

“Ta không biết huynh muội Ngọc cô nương bị nhốt tại chỗ nào, phương pháp tốt nhất, cũng là tại ngày mai ở chỗ này cướp pháp trường!”

Trước mắt bao người, tại dưới mí mắt của Đảo chủ, lại có Đại Nguyên soái của Thiết Giáp Quân, Kim Đan hậu kỳ Hầu Quang Diệu tự mình giám trảm, Lâm Hải lường trước, không có người sẽ nghĩ tới, sẽ có người dám cướp pháp trường đi.

Khóe miệng nhếch lên, Lâm Hải lộ ra một tia cười lạnh, đã muốn làm, liền làm cái kinh thiên động địa đi!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải tại xung quanh quảng trường chạy một vòng, tại tám cái phương vị, bố trí xuống bí thuật Bất Tử Yêu Hồn.

Cái bí thuật Bất Tử Yêu Hồn này, thế nhưng là danh xưng không thể đánh vỡ, nếu như có thể đem Đảo chủ khốn ở bên trong, chỉ sợ cho dù lão là nửa bước Địa Tiên, cũng không ra được đi.

Mà một khi đem lão vây lại, đối với Lâm Hải mà nói, uy hiếp quả thực sẽ giảm nhỏ!

Làm xong hết thảy, Lâm Hải hít sâu một hơi, xếp bằng ở dưới đất, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cách hừng đông, còn có khoảng ba bốn canh giờ, Lâm Hải dứt khoát cũng là không đi, ngay tại cái bên trong này tĩnh quan kỳ biến.

Thời gian từng chút xíu trôi qua, sắc trời chậm rãi sáng lên, người trên quảng trường, cũng chầm chậm nhiều lên. Người trong thành, tất cả đều biết rõ hôm nay muốn ở chỗ này xử tử huynh muội Ngọc Thiên Trạch, đây chính là phạm nhân mà Đảo chủ tự mình hạ lệnh xử tử, hơn nữa Ngọc Thiên Trạch tại trong thành lại có chút danh thanh, rất nhiều người đều đến tham gia náo nhiệt, muốn nhìn một chút cái nữ nhân vài chục năm trước liền huyên náo xôn xao dư luận, bây giờ vừa trở về liền hại Tam điện hạ mất mạng, đến tột cùng là có dáng dấp ra sao?

Lâm Hải lẳng lặng núp ở phía xa, nhìn đám người càng tụ càng nhiều, trong lòng cũng không khỏi hơi khẩn trương lên.

Đây chính là từ bên trong tay Đảo chủ nửa bước Địa Tiên cùng Đại Nguyên soái Thiết Giáp Quân Nguyên Anh hậu kỳ đoạt người, cho dù Lâm Hải đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng đối với hắn một cái Kim Đan kỳ nho nhỏ mà nói, vẫn là vạn phần hung hiểm, một cái sơ sẩy liền vạn kiếp bất phục.

“Tránh ra, đều tránh ra!”

Đột nhiên, một tiếng quát mắng vang lên, vài trăm người của đội ngũ Thiết Giáp Quân, chỉnh tề chạy chậm đến đi vào quảng trường, đám người nhất thời vừa lui lại, vừa oanh động lên.

“Đến, đến!”

Mọi người nhao nhao nhìn lại, quả nhiên thấy trong đội ngũ của Thiết Giáp Quân, có hai người một nam một nữ bị trói, nam anh tuấn uy vũ bất phàm, lẫm nhiên không sợ, nữ khuôn mặt tuyệt mỹ, thần thái băng lãnh, vậy mà không có một vẻ bối rối.

“Đây chính là huynh muội Ngọc Thiên Trạch sao?”

“Quả nhiên tốt lắm, đều là tài tuấn thấy chết không sờn a!”

“Tài tuấn thì có ích lợi gì, đắc tội Đảo chủ, chỉ có một con đường chết!”

“Cái Ngọc Thiên Trạch này xinh đẹp như thế, cứ như vậy mà chết, thực là đáng tiếc a!”

...

Tiếng nghị luận của mọi người, nhao nhao vang lên, có khâm phục, có tiếc hận, cũng có thờ ơ.

Nhưng là, toàn bộ tiếng nghị luận, tại sau khi một cái nam tử vóc người thấp bé thon gầy, ánh mắt âm ngoan xuất hiện, tất cả đều dừng lại, toàn bộ quảng trường trở nên lặng ngắt như tờ, nhất thời một cỗ không khí vô cùng kiềm chế, bao phủ toàn trường!

“Đại Nguyên soái của Thiết Giáp Quân, Hầu Quang Diệu!”

Trong đám người hít một hơi khí lạnh, nhìn cái nam tử thon gầy bề ngoài xấu xí này, trong lòng tất cả mọi người hiện lên nồng đậm hoảng sợ.

Tại Thần Long Đảo, Đảo chủ tuy tu vi sâu không lường được, là đệ nhất cao thủ được công nhận, nhưng cũng rất ít khi lộ diện trước mặt người khác, phần lớn người chỉ là kính Đảo chủ, lại không có bao nhiêu vẻ sợ hãi. Nhưng cái Hầu Quang Diệu này thì lại khác, đây chính là thủ lĩnh số một của Thiết Giáp Quân, Thiết Giáp Quân lấy thủ đoạn tàn nhẫn để xưng tên, cao thủ chết tại bên trong tay Thiết Giáp Quân lại đếm không hết, Hầu Quang Diệu càng là có xưng hô Thủ Tịch Đao Phủ, đại năng Nguyên Anh bị dằn vặt đến chết ở trong tay gã, đều đã không dưới mười cái.

Vì vậy, mọi người ở trên đảo, mặc kệ tu vi mạnh yếu, thế lực lớn nhỏ thế nào, phàm là nghe được tên của Hầu Quang Diệu, không có một cái nào là không thấy trái tim của mình lạnh lẽo băng giá, sợ hãi vạn phần.

Hầu Quang Diệu không coi ai ra gì, chậm chạp đi đến trên đài hội nghị của quảng trường, lập tức có hai cái người tu hành, vì hắn mang lên ghế dựa rộng hơn hai mét bằng gỗ thật, Hầu Quang Diệu bệ vệ ngồi ở bên trên.

Ánh mắt âm ngoan, như là con mắt của độc xà, tại trên mặt của tất cả mọi người đảo qua, mọi người xem náo nhiệt nhao nhao cúi đầu, không dám cùng gã nhìn thẳng, trong lòng một trận cuồng loạn.

Liền cả Lâm Hải đang ẩn nấp hành tung, thời điểm tiếp xúc đến ánh mắt của Hầu Quang Diệu, trái tim cũng không khỏi run rẩy, lập tức rút lại, cực kỳ không thoải mái.

“Ánh mắt của người này, thật đáng sợ!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, chỉ là từ ánh mắt đến xem, cái Hầu Quang Diệu này cũng không phải là dễ đối phó.

“Đem người, dẫn tới!”

Thanh âm hơi có vẻ âm hàn của Hầu Quang Diệu, vang lên trên toàn bộ quảng trường, trong lòng mọi người giật mình, nhao

nhao ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy Ngọc Thiên Trạch cùng Ngọc Thiên Thành, phân biệt bị hai cái Thiết Giáp Quân, xô đẩy đến trong sân rộng, tại chỗ đầu gối bỗng nhiên đá một cái, liền quỳ trên mặt đất.

“Ngọc cô nương!” Trong lòng Lâm Hải thầm hô một tiếng, trái tim lập tức nhấc đến cổ họng.

Mà lúc này đây, Hầu Quang Diệu thì là chậm rãi đứng lên, hướng phía tất cả mọi người lần nữa quét một vòng mắt qua.

“Phụng mệnh của Đảo chủ, hôm nay ở đây, xử quyết con cháu Ngọc gia, Ngọc Thiên Thành cùng Ngọc Thiên Trạch!”

Hầu Quang Diệu nói xong, nhất thời có hai cái binh sĩ Thiết Giáp Quân cầm đại đao trong tay, đi đến sau lưng Ngọc Thiên Thành cùng Ngọc Thiên Trạch.

“Buổi trưa ba khắc, đúng giờ hành hình!”

Hầu Quang Diệu nói xong, lần nữa ngồi trở lại trên ghế ngồi, không coi ai ra gì, tại trước mắt bao người, nhắm mắt lại, khóe miệng lộ ra một tia khinh thường nhàn nhạt.

Hiển nhiên, để gã đường đường là Đại Nguyên soái của Thiết Giáp Quân, đại năng Nguyên Anh hậu kỳ, tự mình đi giám trảm hai cái con kiến hôi Kim Đan kỳ này, nội tâm Hầu Quang Diệu cũng là cực không tình nguyện, gã thấy, đây là một sự tình cực kỳ hạ giá.

Nhìn bộ dáng Hầu Quang Diệu một bộ hững hờ, trong mắt Lâm Hải lấp lóe quang mang, nắm chặt nắm tay, ẩn ẩn có mồ hôi chảy ra.

Tuy Hầu Quang Diệu chỉ là tùy ý ngồi ở bên trong kia, nhưng lại làm cho Lâm Hải cảm thấy một cỗ áp lực thật sâu, cả người Hầu Quang Diệu, tựa như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, lúc nào cũng có thể nhất phi trùng thiên, chém giết địch nhân tới đánh.

“Đại năng Nguyên Anh hậu kỳ, quả nhiên đáng sợ!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, ánh mắt càng ngưng càng thực, ẩn ẩn ngưng tụ thành một vòng sát cơ lạnh lùng.

Mặc kệ Hầu Quang Diệu đáng sợ như thế nào, phải cứu huynh muội Ngọc Thiên Trạch, thứ đầu tiên muốn đối mặt, cũng là qua cửa của Hầu Quang Diệu này!

Theo thời gian hành hình càng ngày càng gần, trong lòng Lâm Hải càng ngày càng gấp gáp, dựa theo kế hoạch đã dự định trước đó, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!

Ngay lúc này, mí mắt Hầu Quang Diệu đột nhiên nâng lên, trong mắt lóe lên hàn mang, trong miệng phát ra một tiếng quát lạnh.

“Buổi trưa đã đến, chém!”

Sưu! Tiếng nói của Hầu Quang Diệu rơi xuống đất, đại đao của hai cái đao phủ, giơ lên cao cao, hướng phía huynh muội Ngọc Thiên Trạch, hung ác chém xuống!

Chương 1222: Cướp pháp trường

“Xong!”

Tất cả mọi người ngừng thở, không chuyển mắt hướng phía trong sân rộng nhìn lại, hai cái đao này bổ xuống, huynh muội Ngọc Thiên Trạch huyên náo xôn xao dư luận, chắc chắn sẽ đầu một nơi thân một nẻo.

Nhưng ngay tại lúc đại đao của hai cái đao phủ, sắp rơi vào trên cổ huynh muội Ngọc Thiên Trạch, thân thể lại đột nhiên cứng đờ, bỗng nhiên đứng sững ở đó.

“Ừm, chuyện gì xảy ra?”

Đám người xem náo nhiệt tất cả đều sửng sốt, không biết vì cái gì hai cái đao phủ, lại đột nhiên dừng lại.

Nhưng sau đó, đám người liền chấn kinh phát hiện, từ đầu đến chân của hai cái đao phủ này, vậy mà bị một tầng băng sương hoàn toàn bao trùm, trong nháy mắt biến thành hai cái người băng!

Cùng lúc đó, bầu trời đột nhiên có một đạo lưu quang màu vàng kim đáp xuống, trong chớp mắt đã đến trước mặt Ngọc Thiên Trạch cùng Ngọc Thiên Thành, đem hai bọn họ bắt lên cách mặt đất, thẳng đến phương xa mà bay đi.

“Có người cướp pháp trường!”

Thoáng một cái, mọi người bên trong này còn không biết chuyện gì đã phát sinh, từng cái nhất thời tất cả đều kinh hãi, nghĩ không ra có Đại Nguyên soái của Thiết Giáp Quân là Hầu Quang Diệu tự mình giám trảm, vậy mà còn có người dám ra đây náo sự, đây là không muốn sống sao?

“Là một con chim ưng!”

Có người tu vi cao thâm, lập tức thấy rõ tới cứu người chính là một con chim ưng màu vàng kim, tốc độ nhanh như thiểm điện, từ lúc đao phủ bị đông lại, đến lúc cứu người bay lên không trung, liền một hơi thời gian cũng chưa tới, chờ mọi người kịp phản ứng, nó đã bay ra ngoài mười dặm!

“Hỗn trướng!”

Trong hai mắt âm ngoan của Hầu Quang Diệu, bắn ra một đạo hàn quang, trong cơn giận dữ khí thế đáng sợ dâng lên nở rộ khắp toàn thân, ghế dựa bằng gỗ dưới thân ầm vang nổ tung, mảnh gỗ vụn bay tán loạn khắp nơi!

“Chạy đi đâu!”

Hầu Quang Diệu nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể đột nhiên phóng lên tận trời, giống như một đạo thiểm điện, biến mất tại bên trong tầm mắt của mọi người, hướng phía Tiểu Hồng đuổi theo!

Giờ phút này, trong lòng Hầu Quang Diệu, quả thực đã tức đến nổi trận lôi đình, lúc đầu để gã đường đường là Đại Nguyên soái của Thiết Giáp Quân, đến giám trảm hai cái con kiến hôi Kim Đan kỳ, gã liền đã cảm thấy đủ mất mặt.

Nguyên lai tưởng rằng có gã tự mình tọa trấn, hù chết những cái người có ý nghĩ xấu kia, cũng không dám xuất hiện quấy rối, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới, vậy mà thực sự có người, tại dưới mí mắt gã dám tới cướp pháp trường!

Đối với Hầu Quang Diệu mà nói, đây quả thực là đánh mặt trần trụi, căn bản không đem gã đặt ở bên trong mắt, nếu để cho bọn cướp đem người thật cướp đi, vậy gã cũng đừng hòng sống nữa, dứt khoát tìm khối đậu hũ đâm chết đi cho xong!

Thế nhưng là, thân hình Hầu Quang Diệu vừa mới thoát ra, lại đột nhiên thắng gấp một cái, đột nhiên ngừng lại, hiện thân ở giữa không trung, chân khí cực lớn ba động, khiến cho không gian xung quanh cũng vặn vẹo một trận.

Mà một chút thời gian như vậy, thân ảnh của Tiểu Hồng, đã hóa thành một vệt kim quang, biến mất ở nơi chân trời.

Bất quá giờ phút này, Hầu Quang Diệu đã hoàn toàn không để ý tới đuổi bắt huynh muội Ngọc Thiên Trạch đào tẩu, giờ phút này thân hình gã ngừng giữa không trung, đột nhiên quay đầu hướng về một phương hướng nhìn lại, trong ánh mắt âm ngoan, vậy mà toát ra phát ra sợ hãi cùng run rẩy từ sâu trong linh hồn!

Sau đó, hắn liền nhìn thấy, một người trẻ tuổi diện mạo thanh tú, khóe miệng mang theo một nụ cười tà, đang đứng ở đằng xa, một mặt nghiền ngẫm nhìn gã.

Mà trong tay người trẻ tuổi, đang nắm một cái búa dài khoảng ba thước, toàn thân biến thành màu đen!

“Này, là cái gì!”

Mí mắt của Hầu Quang Diệu không ngừng cuồng loạn, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cái búa nhìn như cực kỳ phổ thông, lại làm cho gã cảm thấy một cỗ khí tức tử vong đang vô cùng tiếp cận kia, khiến cho gã đứng tại bên trong này, vậy mà động cũng không dám động!

Gã có một loại dự cảm mãnh liệt, chỉ cần người tuổi trẻ kia nhẹ nhàng vung cái búa, sau một khắc gã liền sẽ thịt nát xương tan, thành cái xác không hồn!

Lâm Hải giờ phút này tay cầm Lôi Thần Chuy, trong lòng cũng là gấp gáp một trận, Lôi Thần Chuy tuy mạnh, nhưng thực lực của Lâm Hải cùng Hầu Quang Diệu lại có chênh lệch rất xa, hắn căn bản không biết có thể chấn nhiếp Hầu Quang Diệu Nguyên Anh hậu kỳ hay không.

Nhưng giờ phút này xem ra, hiệu quả rất tốt, Hầu Quang Diệu chẳng những không dám hành động thiếu suy nghĩ, Tiểu Hồng cũng đã đem huynh muội Ngọc Thiên Trạch cứu ra, so với dự đoán còn muốn thuận lợi hơn quá nhiều!

Xem ra chính mình chuẩn bị nhiều hậu chiêu như vậy, rất có thể cũng không cần dùng tới!

“Đứng tại đó đi, không được động đậy, nếu không, chết!”

Chân khí của Lâm Hải phun ra nuốt vào, Lôi Thần Chuy tản ra quang mang đen nhánh, đem khí tức của Hầu Quang Diệu hoàn toàn khóa kín, uy hiếp nói.

“Người trẻ tuổi kia là ai, điên sao? Dám uy hiếp Hầu Quang Diệu.”

“Người không biết không sợ a, lấy bản tính của Hầu Quang Diệu, kết cục của người trẻ tuổi kia, sẽ sống không bằng chết!”

“Đúng, giết Tam công tử điện hạ, truyền thuyết cũng là một cái nam tử tuổi trẻ, không phải là hắn đi?”

“Không sai, chính là hắn, hắn gọi là Lâm Hải, ta đã nhìn qua hình cáo thị!”

“Cái gọi là Lâm Hải này, còn không tranh thủ thời gian tìm một chỗ trốn đi, vậy mà còn dám ra đây, đây không phải là muốn chết sao?”

Đám người nghị luận ầm ĩ, nhất thời có người nhận ra Lâm Hải, tất cả đều lộ ra không hiểu cùng xem thường thật sâu.

Theo bọn họ nghĩ, lời nói và việc làm của Lâm Hải, không khác gì tự tìm đường chết!

Thế nhưng là, Hầu Quang Diệu nghe được lời nói của Lâm Hải, trong lòng bỗng nhiên lại là nhảy một cái, vừa giận lại sợ, đứng tại bên trong này, gấp gáp nắm chặt hai nắm đấm, ánh mắt lộ ra quang mang âm ngoan, lại thật không dám di động nửa bước.

“Ngươi chính là cái Lâm Hải kia đi. Ta khuyên ngươi vẫn là tự thú, đừng tưởng rằng, ỷ vào một món pháp bảo, liền có thể muốn làm gì thì làm!” Hầu Quang Diệu nhắm hai mắt lại, hàn mang lấp lóe, trong đầu đang cấp tốc suy tư đối sách.

“Tự thú em gái ngươi!”

Lâm Hải giận mắng một tiếng, cảm giác Tiểu Hồng cũng đã bay ra ngoài rất xa, chính mình cũng không thể ngốc chờ tại bên trong này nữa, vạn nhất đem cái siêu cấp biến thái Đảo chủ kia chờ đến, coi như phiền phức!

“Ca ca hôm nay tâm tình tốt, không muốn giết ngươi, ngươi nếu như dám đuổi theo, cũng đừng trách ta không khách khí!” Lâm Hải nói xong, Lôi Thần Chuy trong tay thủy chung đối diện với Hầu Quang Diệu, thân ảnh lại bắt đầu cấp tốc lui nhanh!

Hầu Quang Diệu thấy thế, nhất thời vừa vội lại nộ, nếu thật để Lâm Hải cứ như vậy mà chạy, gã mất mặt việc nhỏ, nhưng như thế nào hướng Đảo chủ giao phó a.

Thế nhưng là, cái búa đen nhánh, không chút nào thu hút trong tay Lâm Hải kia, lực uy hiếp cho gã thật sự là thật đáng sợ, đáng sợ đến mức gã vậy mà thật không sinh nổi ra một tia tâm tư ngăn cản Lâm Hải, thậm chí ngay cả dũng khí để mệnh lệnh cho Thiết Giáp Quân ngăn cản, cũng đều không có!

Bởi vì, trong lòng của gã có thể khẳng định, cái búa màu đen này, thật có thể giết chết gã trong nháy mắt!

“Ha ha, cái gì Đại Nguyên soái của Thiết Giáp Quân, không gì hơn cái này!”

Lâm Hải mắt thấy đã lui ra phạm vi bên ngoài mấy dặm, Hầu Quang Diệu căn bản không dám di động nửa bước, nhất thời mừng rỡ trong lòng, không khỏi cất tiếng cười dài.

“Hữu duyên gặp lại, ca ca không phụng bồi nữa!”

Lâm Hải nói xong, quay người lại chạy hướng đài truyền tống mà đi.

Trước khi cướp pháp trường, hắn liền cùng Tiểu Hồng thương lượng qua, sau khi cứu người, thì tụ hợp tại đài truyền tống, sau đó cùng rời đi Thần Long Đảo.

Nếu như mình tại sau một canh giờ vẫn chưa đuổi tới, cũng là đã gặp được phiền phức, Tiểu Hồng cùng huynh muội Ngọc Thiên Trạch liền nên rời đi trước, Lâm Hải sẽ lại nghĩ biện pháp thoát thân, có Thánh Cảnh tồn tại, chí ít sẽ không tồn tại nguy hiểm tính mạng.

Hiện tại xem ra, cần chờ đợi một canh giờ này, sự tình đơn giản thuận lợi ngoài ý định, cái Đại Nguyên soái của Thiết Giáp Quân Hầu Quang Diệu ngưu bức hống hống, cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ này, lại là cái thứ hèn nhát, bị chính mình uy hiếp, căn bản không dám nhúc nhích!

“Đáng giận!”

Nhìn bóng lưng Lâm Hải đi xa, Hầu Quang Diệu tức đến giậm chân một cái, toàn bộ khắp nơi cũng rung động, toàn thân tràn lan ra sát cơ lạnh thấu xương, để mọi người xung quanh nhất thời như rơi vào hầm băng, trái tim mình lạnh như băng giá!

“Cút trở về cho ta!”

Ngay lúc này, bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm nổ, sau đó không gian đột nhiên kịch liệt rung động, khí lãng vô hình bao phủ giống như thủy triều, đem thân thể Lâm Hải vừa mới nhang chóng thoát ra, trong nháy mắt hất đổ bay lên, hướng phía quảng trường ngã ngược về lại!

“Ha ha, chết đi cho ta!” Hầu Quang Diệu thấy thế đại hỉ, trong mắt đột nhiên nở rộ sát cơ, gã há sẽ bỏ qua cơ hội tốt bực này, xấu hổ phẫn nộ trước đó, nhất thời hóa thành vô cùng sát ý, hóa thành một đường hắc quang, xông thẳng tới chân trời, sau đó một đường móng vuốt lóe ra sương đen bừng bừng, từ trên trời giáng xuống, chụp vào Lâm Hải!

Chương 1223: Ngươi, cứ có tự tin như vậy sao?

Hắc trảo đến vừa vội lại nhanh, thân thể Lâm Hải ở giữa không trung, hành động mất khống chế, trong mắt nhất thời lộ ra vẻ lo lắng.

Đối mặt với một kích trong cơn giận dữ của Hầu Quang Diệu Nguyên Anh hậu kỳ, lấy tu vi của Lâm Hải căn bản là không có cách đối kháng, coi như vận dụng Lôi Thần Chuy, nhưng đều đã không kịp!

Oanh!

Hắc trảo hung tàn bắt lấy thân thể Lâm Hải, sắc mặt Hầu Quang Diệu hiện lên quang mang tàn nhẫn!

Trước đó Lâm Hải đầu tiên là cướp pháp trường, sau lại là dựa vào pháp bảo cái búa kia uy hiếp gã, để gã ở trước mặt người khác mất hết mặt mũi, bây giờ có cơ hội này, gã sao lại tuỳ tiện buông tha Lâm Hải!

Một trảo này, ẩn chứa năm ngàn năm đạo hạnh của Hầu Quang Diệu, liền xem như đồng dạng là đại năng Nguyên Anh hậu kỳ, bị rắn chắc bắt trúng, cũng chính là hẳn phải chết không nghi ngờ!

Ông! Nhưng vào lúc này, trên thân Lâm Hải, đột nhiên tách ra một đạo tia sáng vô cùng chói mắt, đem một trảo sắc bén này của Hầu Quang Diệu, trong nháy mắt bắn lên cao cao, không chỉ có như thế, thân thể đang vọt tới trước của Hầu Quang Diệu, càng là bị lực phản chấn cực lớn, chấn động bay ngược ra xa mấy chục trượng, mới dừng thân hình, trong mắt gã lấy làm kinh ngạc!

“Cái này sao có thể!”

Mí mắt Hầu Quang Diệu cuồng loạn một trận, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin!

Đây chính là một kích năm ngàn năm đạo hạnh của gã a, Lâm

Hải chỉ là một cái Kim Đan kỳ nho nhỏ, là như thế nào ngăn cản được.

Mà thân thể Lâm Hải, càng là bị lực đạo ẩn chứa trong hắc trảo, trùng kích ra ngoài mấy trăm trượng mới dừng lại, dù chưa bị thụ thương, nhưng cũng là một trận khí huyết quay cuồng!

Đinh!

Lúc này, một đường âm thanh thanh thúy vang lên, quang mang trên thân Lâm Hải phút chốc ảm đạm, đồng thời một cái mặt dây chuyền màu trắng, nứt làm hai nửa, rơi xuống đất.

Cái mặt dây chuyền Long Cốt thứ nhất, vì cứu Lâm Hải một mệnh, cũng rốt cục đồng thời vỡ nát!

Bất quá, Lâm Hải lúc này đã không lo được những cái này, hai mắt hắn mang theo kiêng kị thật sâu, rơi vào trên thân bóng người lơ lửng trong hư không giữa không trung này, tâm lập tức chìm xuống thật sâu.

“Đảo chủ?”

Cổ họng Lâm Hải, phát ra một tiếng trầm ngâm đắng chát, trước đó hắn đã đào tẩu, lại bị một cỗ khí lãng cực lớn lôi trở về, giờ phút này Lâm Hải không cần hỏi cũng biết, chính là do đạo nhân ảnh giữa không trung này gây nên.

Cho tới giờ khắc này, quang mang lan tràn xung quanh bóng người, mới dần dần tán đi, lộ ra diện mạo chân thực.

“Thuộc hạ Đại Nguyên soái của Thiết Giáp Quân- Hầu Quang Diệu, tham kiến Đảo chủ!”

“Chúng ta, tham kiến Đảo chủ!”

Đảo chủ hiện ra chân thân, không chỉ có Hầu Quang Diệu, liền cá đám người xem náo nhiệt, tất cả đều khom người thi lễ, trong lòng mang theo kính sợ thật sâu, hiển nhiên Đảo chủ tại trong lòng mọi người, xây dựng ảnh hưởng đã lâu!

Mà Đảo chủ đối với mọi người lại coi như không thấy, mà chính là mang theo một tia hiếu kỳ, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Ngươi chính là cái Lâm Hải đã giết chết con ta, lại khiến cho sơn mạch ngọc thạch biến mất vào hư không?.”

Thanh âm của Đảo chủ, không mang theo một tia tình cảm, nhẹ nhàng như mây gió, lại làm cho trong lòng Lâm Hải rung mạnh, ẩn ẩn sinh ra một tia lòng kính sợ.

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, cưỡng ép đem loại cảm giác bất lợi này khu trừ ra ngoài, ngẩng đầu nhìn thẳng cùng Đảo chủ, lần thứ nhất thấy rõ diện mạo chân thực của cái nửa bước Địa Tiên trong truyền thuyết này!

Diện mạo thanh tú nho nhã, giống như một cái thư sinh trung niên yếu đuối, cùng bộ dáng hung thần ác sát trong tưởng tượng của Lâm Hải, cách biệt một trời một vực!

Bất quá, khi ánh mắt của Lâm Hải rơi vào trên thân Đảo chủ, lại làm cho hắn cảm thấy một cỗ rung động đến từ sâu trong tâm linh, bị con ngươi thanh tịnh thâm thúy Đảo chủ này nhind tới, vậy mà để Lâm Hải có loại cảm giác bị nhìn xuyên.

“Không sai, ta chính là Lâm Hải!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, cao giọng mở miệng, đồng thời chân khí phồng lên, một cỗ khí thế bàng bạc phun ra.

Tuy đối mặt với loại nhân vật đáng sợ như Đảo chủ này, điểm khí thế này của chính mình, giống như ánh sáng đom đóm, nhưng cũng nhất định phải cưỡng ép đề thăng sĩ khí của chính mình, làm ra một bộ dáng không kiêu ngạo không tự ti, nếu không trong lòng một khi bị chấn nhiếp, chỉ sợ dũng khí động tay chân cũng đều không có.

“Rất tốt!” Đảo chủ gật gật đầu, liền không nhìn Lâm Hải nữa, mà chính là chuyển hướng sang Hầu Quang Diệu.

Toàn thân Hầu Quang Diệu một cái giật mình, cuống quít cúi đầu xuống, trong mắt lóe lên một tia thần sắc sợ hãi.

“Thuộc hạ làm việc bất lợi, xin Đảo chủ trách phạt!”

“Sau việc này, tự đoạn một tay!”

Đám người vây xem, trong lòng nhất thời rung mạnh, tràn ngập thật không thể tin.

Hầu Quang Diệu là ai? Đường đường là Đại Nguyên soái của Thiết Giáp Quân, cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ, đệ nhất nhân dưới Đảo chủ a, nghĩ không ra cũng chỉ bởi vì chút chuyện nhỏ này, bị phạt tự đoạn một tay. Đây cũng quá nặng đi.

Nhưng mà, Hầu Quang Diệu lại thở dài ra một hơi, một mặt cảm kích ôm quyền một cái.

“Tạ ân Đảo chủ không giết!”

“Cái gì? Hầu Quang Diệu chẳng những không buồn giận, còn muốn tạ ơn?” Mọi người vốn cho rằng Hầu Quang Diệu sẽ bất mãn đối với Đảo chủ, dù sao Đảo chủ tu vi cường đại, nhưng Hầu Quang Diệu cũng không yếu a, nghĩ không ra Hầu Quang Diệu cứ nhận mệnh như vậy.

Đám người kinh ngạc qua đi, đột nhiên bừng tỉnh, nghĩ đến một cái suy nghĩ đáng sợ.

Có thể làm cho Hầu Quang Diệu cái rắm cũng không dám thả một cái, liền tiếp nhận xử phạt nghiêm trọng như tự đoạn một tay, chỉ sợ chỉ có một khả năng, cái kia chính là thực lực của Đảo chủ, so với trong tưởng tượng của bọn họ còn đáng sợ hơn, thậm chí đáng sợ đến mức có thể nhẹ nhõm giết chết Nguyên Anh hậu kỳ Hầu Quang Diệu!

“Tê ~” tất cả mọi người không khỏi đều hít một hơi khí lạnh, kính sợ trong lòng đối với Đảo chủ, càng thêm sâu!

Mà lúc này đây, ánh mắt của Đảo chủ lần nữa chuyển hướng sang Lâm Hải, trong mắt lóe lên một tia sát cơ rồi biến mất.

“Có thể hai lần đào thoát từ dưới tay của ta, trên thế giới này, ngươi cũng coi là gần như không tồn tại!”

“Đối với phần tôn trọng gần như không tồn tại này, ta cho phép ngươi, lựa chọn kiểu chết cho mình!”

Lâm Hải nghe được, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh, những đại nhân vật cao cao tại thượng này a, làm sao đều ưa thích để cho người khác lựa chọn kiểu chết đâu?. Ngươi liền biết rõ ca ca chết chắc.

Sự tình hôm nay, hiển nhiên không thiện, Lâm Hải sớm đã làm tốt chuẩn bị đối mặt với chiến đấu ác liệt nhất, đã như vậy, cũng không cần cùng đối phương khách khí.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên nghiền ngẫm cười một tiếng, ánh mắt lộ ra một vòng tinh quang.

“Những người nói lời này đối với ta, đồng dạng cuối cùng đều sẽ bị đánh mặt!”

Đảo chủ cũng không để ý, ánh mắt cổ quái, nhìn Lâm Hải như là nhìn một người chết.

“Đó là bởi vì, trước đó ngươi không có gặp được ta!”

“Ngươi, cứ có tự tin như vậy sao?” Lâm Hải nhếch miệng lên, Lôi Thần Chuy trong tay, đột nhiên giơ lên.

“Ừm?”

Sắc mặt Đảo chủ đột nhiên biến đổi, trong lòng rung mạnh, giống như sông cuộn biển gầm, đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng.

“Trong tay ngươi kia, đó là cái pháp bảo gì!” Thanh âm của Đảo chủ, rốt cục xuất hiện một tia chấn động.

Gã vậy mà hoảng sợ phát hiện, bên trong cái búa màu đen không chút thu hút nào này, phảng phất ẩn hàm một cỗ lực lượng đáng sợ để gã cũng cảm thấy tim đập vô cùng nhanh, đáng sợ đến mức có thể tuỳ tiện uy hiếp được tính mạng của gã.

“Hừ!” Lâm Hải thì là cười lạnh một tiếng, “Thế nào, hiện tại còn dám để cho ta lựa chọn kiểu chết sao?”

“Đảo chủ, cái búa kia, có gì đó quái lạ!” Hầu Quang Diệu ở một bên, có chút run sợ nhắc nhở nói.

Đảo chủ nhất thời nhíu mày, bất mãn liếc Hầu Quang Diệu một cái.

Hầu Quang Diệu nghênh tiếp ánh mắt đáng sợ của Đảo chủ kia, trong lòng nhất thời run lên, biết mình lắm miệng.

Thực lực của Đảo chủ, cường hơn gã mấy lần, liền cả gã đều có thể cảm ứng được uy lực đáng sợ ẩn chứa trong đó, Đảo chủ làm thế nào có thể không biết, không cần gã tới nhắc nhở.

Đảo chủ cổ quái liếc nhìn Lâm Hải một chút, khóe miệng nhếch lên một vòng đường cong nhàn nhạt, đó là một cỗ khinh thường thật sâu!

“Ngươi cho rằng, bằng vào một món pháp bảo, liền có tư bản để chống lại ta sao?”

“Ấu trĩ!”

Nói xong, con mắt Đảo chủ đột nhiên vẩy một cái, tinh mang bùng lên, chân khí toàn thân cổ động, một cỗ uy áp vô hình, trong nháy mắt bao phủ cả phiến thiên địa, khí lãng lăn lộn, trùng kích mọi người ngã trái ngã phải, chật vật lui lại!

Ngay tại lúc đó, một cỗ sát cơ nồng đậm, trong nháy mắt đem Lâm Hải hoàn toàn khóa kín, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ khí tức cường đại, đột nhiên rơi đến trên người mình, cơ hồ đem hắn đè sập!

“Nếu ngươi đã từ bỏ cơ hội lựa chọn, như vậy ta đưa ngươi kiểu chết thích nhất, ngàn đao bầm thây!”

Thanh âm của Đảo chủ, đột nhiên nổ vang tại trên thiên không, sau đó bóng người phút chốc biến mất!

“Không tốt!”

Lâm Hải kinh hãi, căn bản không có thời gian suy nghĩ, theo bản năng đem Lôi Thần Chuy, giơ lên cao cao, trong mắt lóe lên một tia quang mang ngoan lệ!

“Muốn giết ta, nhìn xem nó có đáp ứng hay không!” Tiếng nói rơi xuống đất, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, ngang nhiên tế lên Lôi Thần Chuy!

Chương 1224: Lôi Thần Chuy đáng sợ

Hưu!

Lôi Thần Chuy trong tay Lâm Hải, đột nhiên quang mang đại thịnh, bay thẳng lên trên không trung, lơ lửng tại trên đỉnh đầu

Lâm Hải.

Ngay tại lúc đó, một cỗ uy áp mạnh mẽ khiến người ngạt thở, trong nháy mắt từ không trung ngưng tụ, nhất thời mây đen cuồn cuộn, che khuất bầu trời, đám người phía dưới tất cả đều tim đập loạn, một cỗ hoảng sợ phát ra từ linh hồn, vậy mà để tất cả bọn họ đều không bị khống chế mà run rẩy lên!

Ông!

Thân ảnh đã biến mất của Đảo chủ, bỗng nhiên tại khoảng cách trước người Lâm Hải không đến một mét mà hiện hình, nhưng căn bản không để ý tới công kích, liền bị một cỗ xu thế đáng sợ cơ hồ đem gã tê liệt, làm cho bỗng nhiên lui nhanh, trong mắt hoảng sợ dị thường!

“Đó là cái gì!”

Đảo chủ kinh hãi ngẩng đầu, hướng phía bầu trời nhìn lại, đã thấy bên trong mây đen cuồn cuộn, lại có vô số hồ quang điện đang nhảy nhót, phảng phất đang ngưng tụ một cỗ lực lượng khổng lồ hủy thiên diệt địa!

Lâm Hải cũng cảm nhận được lực lượng đáng sợ đang cấp tốc hình thành trên đỉnh đầu này, tuy hắn sớm có đoán trước, lại vẫn bị đạo lực lượng khủng bố này, chấn kinh đến một mặt kinh hãi, trong lòng vô cùng rung mạnh!

“Lôi Thần Chuy, vậy mà khủng bố như vậy!”

Nếu là trước đó nói Lâm Hải đối với chuyện Lôi Thần Chuy có thể đánh giết Đảo chủ hay không, còn có lưu giữ lo lắng nhất định, như vậy hiện tại xem ra, điểm lo lắng ấy hoàn toàn là không cần thiết chút nào!

Đảo chủ tuy mạnh, nhưng ở phía dưới uy áp đáng sợ mà Lôi Thần Chuy sinh ra, quả thực yếu ớt như là con kiến!

“Chết đi!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhất thời nâng cao đấu chí, trong miệng quát nhẹ một tiếng, Lôi Thần Chuy bỗng nhiên quang mang đại thịnh, ở trong hư không, hướng phía Đảo chủ xa xa nện xuống!

Cạch!

Cùng lúc đó, bầu trời vang lên một tiếng, trong mây đen cuồn cuộn, một đường thiểm điện cực lớn cơ hồ đem mắt người chiếu mù, đột nhiên bổ xuống dưới, thẳng đến đỉnh đầu Đảo chủ mà đi!

“Thảo!”

Toàn thân Đảo chủ run lên, bị dọa đến hồn phi phách tán, uy năng đáng sợ ẩn chứa trong đạo lôi điện này, để gã có loại cảm giác nhỏ bé khi đối mặt với thiên uy, không cần nói bị chém trúng, chỉ là bị quét đến một chút, chỉ sợ đều là cái kết cục thần hình câu diệt!

Sưu!

Không cần nghĩ, Đảo chủ đem tốc độ phát huy đến cực hạn, quay đầu liền chạy!

Nhưng mà, tốc độ của lôi điện, quả thực nhanh đến mức khó mà tin nổi, cho dù lấy loại thân pháp xuất quỷ nhập thần của Đảo chủ, y nguyên vẫn không thể thoát khỏi lôi điện truy kích!

Mắt thấy liền muốn bị lôi điện đánh trúng, trong lòng Đảo chủphát lạnh, tự nhiên sinh ra một cỗ hoảng sợ phát ra từ linh hồn.

“Đảo chủ, chạy mau a!” Hầu Quang Diệu cách đó không xa, phát ra một tiếng hò hét lo lắng, cái đạo lôi điện này quá mức khủng bố, tuy gã biết rõ thực lực Đảo chủ sâu không lường được, nhưng đối mặt với đường lôi điện như là Thiên Uy này, cũng kết luận Đảo chủ tuyệt không có khả năng tiếp được!

Đảo chủ giờ phút này đã sớm hoảng hốt, lần thứ nhất cảm giác đến tử vong cách mình vậy mà gần như thế, trong lúc hoảng hốt chạy bừa, đột nhiên nghe được tiếng la của Hầu Quang Diệu, trong mắt lóe lên hàn mang, đột nhiên đưa tay phóng ra một cỗ lực đạo, đem Hầu Quang Diệu còn không có hiểu rõ chuyện gì xảy ra, kéo đến trước người!

“Đảo chủ, ngươi...” Hầu Quang Diệu quá sợ hãi, cảm nhận được uy áp của lôi điện lâm thân, dọa đến kém chút nằm trên đất.

“Ta sẽ báo thù cho ngươi!”

Đảo chủ khẽ quát một tiếng, sau đó đột nhiên đem thân thể Hầu Quang Diệu quăng lên cao, đón lấy lôi điện!

“Không!!!”

Hầu Quang Diệu phát ra một tiếng rống to hoảng sợ, thân thể trong nháy mắt bị lôi điện đánh trúng, trực tiếp tiêu tán giữa thiên địa, đường đường là đại năng Nguyên Anh hậu kỳ, liền cái cặn bã cũng không còn thừa lại, chết oan chết uổng!

Mà Đảo chủ thừa dịp công phu trong chớp nhoáng này, rốt cục thoát khỏi phạm vi công kích của lôi điện.

Lôi điện oanh một tiếng, rơi trên mặt đất, nhất thời đá xanh lót đường trên quảng trường, như là bị ném một trái bom vào, trong nháy mắt bụi mù nổi lên bốn phía, đá vụn bay tán loạn, lôi điện tóe lên quang mang, như là vô số mũi tên, hướng phía bốn phương tám hướng kích xạ.

“A!!!”

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, quần chúng xem náo nhiệt ăn dưa, không nghĩ tới họa từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt liên miên ngã xuống, thương vong thảm trọng.

“Quá đáng tiếc!”

Lâm Hải thì là ảo não vỗ đùi, vội vàng móc ra một viên thuốc đưa vào bên trong miệng, đem chân khí đã tiêu hao, bắt đầu cấp tốc bổ sung.

Đồng thời, Lôi Thần Chuy trên bầu trời, tiêu tán quang mang, bay trở về trong tay Lâm Hải, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Lôi Thần Chuy thu nhập vào bên trong Thánh Cảnh.

Lấy tu vi trước mắt của Lâm Hải, cho dù là tiêu hao chân khí, cũng chỉ có thể miễn cưỡng thi triển Lôi Thần Chuy một lần, không có đem Đảo chủ giết chết, liền không có cơ hội thứ hai!

Bụi mù tan hết, thân ảnh của Đảo chủ, chậm rãi nổi lên giữa không trung.

Giờ phút này, khuôn mặt nho nhã của Đảo chủ sớm đã biến mất, thay vào đó là nghĩ mà sợ cùng may mắn thật sâu!

Gã tuy đã sớm cảm ứng được pháp bảo trong tay Lâm Hải đáng sợ, nhưng lường trước Lâm Hải chỉ là một cái Kim Đan kỳ, căn bản không thể phát huy ra uy lực của pháp bảo, lấy thực lực của hắn, chưa chắc có uy hiếp lớn bao nhiêu!

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà thật đem uy lực của món pháp bảo hình cái búa kia, hoàn mỹ phóng xuất ra, đem gã cơ hồ đẩy vào tuyệt cảnh, nếu không phải thằng xui xẻo Hầu Quang Diệu kia liền ở bên người, chỉ sợ giờ phút này gã đã chết!

“Ngươi vậy mà giết dại tướng Hầu Quang Diệu dưới tay bổn tọa, quả thật tội không thể tha, đem món pháp bảo cái búa kia, ngoan ngoãn trình lên, bổn tọa sẽ không để ngươi nhanh chóng không đau nhức mà chết đi, nếu không chắc chắn sẽ đem hồn ngươi quất ra, để ngươi chịu đủ nỗi khổ dày vò!”

“Phi, ngươi còn biết xấu hổ hay không!” Mặt mũi Lâm Hải nhất thời tràn đầy xem thường, “Hầu Quang Diệu rõ ràng là chết tại trong tay ngươi, ngươi lại ném lên trên đầu ta, quả thực đủ vô sỉ!”

“Hừ, bất kể như thế nào, Hầu Quang Diệu là bởi vì ngươi mà chết!”

“Hôm nay, ta tất sát ngươi, vì Hầu Quang Diệu báo thù!”

“Lường trước, lấy thực lực của ngươi, căn bản là không có cách lần nữa thôi động kiện pháp bảo kia đi.”

Trong mắt Đảo chủ, bắn ra hàn quang, lộ ra nụ cười miệt thị.

“Không có kiện pháp bảo kia, chỉ một con kiến hôi Kim Đan kỳ nho nhỏ như người, lấy cái gì đối kháng cùng bổn tọa?”

“Ngươi nói nhảm, thật sự là càng ngày càng nhiều!” Lâm Hải xem thường lắc đầu, sau đó ánh mắt phát lạnh!

“Muốn pháp bảo, tới lấy chính là được, nhìn ngươi có bản lãnh này hay không!”

“Muốn chết!” Ánh mắt Đảo chủ nổi giận, đột nhiên xòe bàn tay ra, nhất thời một cỗ khí lưu, hướng phía Lâm Hải bao phủ, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải giam cầm.

Oanh!

Ngay sau đó, trên thân thể Lâm Hải, quang mang đại thịnh, thân thể Đảo chủ nhoáng một cái, vậy mà bị lực phản chấn bắn ra, bay vọt về phía sau.

“Chuyện gì xảy ra!” Đảo chủ kinh hãi, ổn định thân hình, đã thấy thân ảnh của Lâm Hải, đã cấp tốc vô cùng mà bay ngược lại, nhìn về phía ánh mắt của hắn, còn mang theo quang mang đùa giỡn nồng đậm!

“Đáng giận!”

Đảo chủ nhất thời bị kích giận, tuy không hiểu hào quang đột nhiên phun toả trên thân Lâm Hải là chuyện gì xảy ra, nhưng lường trước hẳn là một kiện pháp bảo phòng ngự cường đại, nhất thời để gã nổi lên lòng tham!

“Bọn chuột nhắt, chạy đi đâu!”

Đảo chủ hét lớn một tiếng, thân ảnh trong nháy mắt biến mất, thẳng hướng Lâm Hải truy tung mà đi.

Ông!

Nhưng lại tại thời điểm thân thể của hắn, đi qua phương vị mà Lâm Hải trước đó đứng thẳng, đột nhiên quang mang đại thịnh, phảng phất có một cái lồng ánh sáng cực lớn, đem gã chụp ở bên trong!

Oanh!

Tốc độ của Đảo chủ quá nhanh, cho dù lấy tu vi của gã, đều có chút thu lực không kịp, thân thể cùng lồng ánh sáng đụng vào nhau, liền như là đụng vào bên trên lò xo, trong nháy mắt đem gã bắn trở về!

Rống!

Cùng lúc đó, một tiếng thú hống vang lên, Đảo chủ quay đầu nhìn lại, nhất thời quát chói tai một tiếng!

“Cút!”

Ầm!

Huyết Vụ yêu thú vừa mới xuất hiện, bị một tiếng quát của Đảo chủ, trực tiếp đánh giết, hóa thành một đoàn sương máu!

Đồng thời, Đảo chủ vung tay lên, một đường công kích sắc bén, hướng phía trước đánh tới.

Ông!

Lồng ánh sáng lại hiện, đem công kích của Đảo chủ cản lại, bị đánh trúng biến hình một trận, nhưng trong nháy mắt lại bắn ngược, trở về hình dáng ban đầu.

“Không gian giam cầm?” Đảo chủ nhất thời nhướn mày, tiện tay đem Huyết Vụ yêu thú lần nữa phục sinh đánh giết, bắt đầu nhìn ngó bốn phía.

“Ha ha, cái không gian giam cầm này quả nhiên không thể đánh vỡ, liền nửa bước Địa Tiên cũng không được!”

Lâm Hải đứng ở đằng xa, nhất thời trong lòng vui vẻ, cái bí thuật này quả nhiên ngưu bức biến thái, lần này lại xây kỳ công.

Tuy giết không chết Đảo chủ, nhưng đem gã vây khốn, Lâm Hải liền có thể yên ổn rời đi.

Đến lúc đó đừng nói Đảo chủ có thể thoát khốn mà ra hay không, coi như sau khi ra ngoài, rời khỏi Thần Long Đảo, thế giới to lớn như thế, gã muốn tìm chính mình báo thù, lại phải tới nơi nào để tìm.

“Ừm?” Nhưng thời khắc đang cao hứng, sắc mặt Lâm Hải đột nhiên biến đổi, trong lòng hiện lên một tia dự cảm không ổn.

Đã thấy Đảo chủ sau một lần công kích, liền đình chỉ tiếp tục công kích, ngược lại đột nhiên ngồi xuống, hai mắt khép kín, quanh thân lóe ra quang mang nhàn nhạt, chau mày, tựa hồ đang cảm ứng đến cái gì đó!

“Có gì đó quái lạ, trốn!”

Lâm Hải quyết định thật nhanh, không dám ở dừng lại, quay đầu liền chạy!

Nhưng vào lúc này, hai mắt khép kín của Đảo chủ đột nhiên mở ra, hướng một chỗ sắc bén như điện nhìn lại!

“Phá!”

Sau đó, Đảo chủ quát chói tai một tiếng, trong tay đánh ra một đạo khí mang, trực tiếp đánh trúng một khối Tinh Nguyên Thạch, đem Tinh Nguyên Thạch đánh trúng trong nháy mắt bay vào giữa không trung!

Ông!

Sau một khắc, Không Gian Cấm Cố nhất thời biến mất, bí thuật Bất Tử Yêu Hồn đã bị phá!

“Em gái ngươi!” Lâm Hải kinh hô một tiếng, thầm hô không ổn!

Mà lúc này đây, thân ảnh của Đảo chủ lần nữa bạo khởi, biến mất tại chỗ, đồng thời, một đường tiếng rống giận phẫn nộ, nổ vang tại bên tai Lâm Hải!

“Tiểu bối, trốn chỗ nào!”

Chương 1225: Kiên nhẫn truy sát

“Mẹ nó!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, thực lực của Đảo chủ này quá biến thái, vậy mà trong chớp mắt liền cảm ứng được năng lượng ba động của Tinh Nguyên Thạch, đem bí thuật Bất Tử Yêu Hồn cho phá.

“Chạy!” Lâm Hải căn bản không có bất kỳ ý tưởng gì, quay đầu liền chạy, thân ảnh tựa như tia chớp hướng về phương xa mà kích xạ.

Nhưng mà, Lâm Hải mới đi ra ngoài mấy trăm mét, không khí xung quanh đột nhiên ông một tiếng, khí sóng chấn động, trong nháy mắt đem thân thể của hắn bị giam cầm tại nguyên chỗ, sau đó một cỗ lực lượng đè ép cường đại, rơi vào trên người.

“Đậu phộng!”

Trong lòng Lâm Hải khẩn trương, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay, sau đó liền bổ ra.

Oanh!

Không khí trước mặt run rẩy một trận, lại không có bất kỳ cái dấu vết vỡ vụn gì, một đao kia của Lâm Hải, vậy mà căn bản không phá nổi lực lượng đạo hạnh cầm cố của Đảo chủ!

“Chết đi!”

Mà lúc này đây, thanh âm của Đảo chủ lần nữa vang lên, sau đó một cỗ đại lực, hung mãnh đụng vào trên lưng Lâm Hải.

Ông!

Nhất thời, ánh sáng trắng chói mắt, bỗng nhiên nở rộ, Lâm Hải tại dưới lực lượng cường đại thôi thúc, thân thể như là như lưu tinh, sưu cái liền không có bóng dáng, hướng về phương xa bay đi.

Mà thân hình của Đảo chủ vừa mới tốc biến, cũng bị cỗ lực phản chấn to lớn này, hất đổ bay mà đi, khoảng cách cùng Lâm Hải, trong nháy mắt đã bị kéo dài!

“Đáng giận!”

Đảo chủ bay ra xa bảy tám dặm, mới đứng vững thân hình, mí mắt cuồng loạn, trong lòng dâng lên một cỗ phẫn nộ!

“Lại là luồng hào quang màu trắng này, đây rốt cuộc là pháp bảo gì!”

Quang mang màu trắng nổi lên trên thân Lâm Hải, đã không phải lần đầu tiên cứu mệnh Lâm Hải, trong lòng Đảo chủ ngấp nghé, đồng thời, cũng vì Lâm Hải lại nhiều lần trốn thoát tánh mạng, mà cảm thấy buồn bực giận dữ không thôi!

“Nhìn ngươi có thể bảo vệ được mấy lần!” Trong mắt Đảo chủ lóe lên hàn quang, thân ảnh bùng lên, hóa thành lưu quang, lần nữa hướng phía Lâm Hải đuổi sát mà đi.

“Thao, lại một cái mặt dây chuyền Long Cốt vỡ vụn!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, tuy mặt dây chuyền Long Cốt bị chính mình đeo trên cổ, dù là lại đến mấy lần, cũng sẽ không phải chịu bất cứ thương tổn gì, nhưng cảm giác bị loại cường lực này đánh bay, cũng là không dễ chịu a!

“Trước trốn vào Thánh Cảnh, tùy thời trở ra!”

Lâm Hải thấy thân ảnh Đảo chủ lần nữa biến mất, không cần nghĩ cũng biết, khẳng định lại chạy tới chỗ chính mình, quyết định thật nhanh, chuẩn bị trốn vào bên trong Thánh Cảnh.

“Ừm?”

Lâm Hải vừa muốn đi vào Thánh Cảnh, đột nhiên xa xa nhìn thấy một đạo lưu quang màu vàng kim xẹt qua chân trời, sau đó thu một tiếng ưng kêu truyền lọt vào trong tai, phảng phất mang theo vẻ lo lắng.

“Không tốt, là Tiểu Hồng!”

Lâm Hải giật nảy cả mình, vội vã ngẩng đầu hướng phía chân trời nơi xa nhìn lại, đã thấy Tiểu Hồng đang bay lượn phi nhanh giữa không trung, sau lưng còn đi theo mười mấy con Bạch Hạc, phía trên Bạch Hạc không ngừng có người tu hành, thi triển đạo pháp tiến hành công kích đối với Tiểu Hồng!

"Hỏng, bên đài truyền tống kia cũng không thuận lợi!"

Lâm Hải lập tức liền biết rõ chuyện gì đang xảy ra, xem ra chính mình vẫn là coi thường Đảo chủ, có lẽ gã đã sớm nghĩ đến, chính mình sẽ cướp pháp trường, bên đài truyền tống kia từ lâu đã có mai phục!

Bất quá còn tốt, Lâm Hải luyện chế mười tấm phù lục cấp chín, tất cả đều tại chỗ của Tiểu Hồng, bảo mệnh cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, nhìn hiện tại tình hình, tốc độ của Tiểu Hồng nhanh xa hơn Bạch Hạc phía sau, tuy không ngừng bị công kích cản trở, nhưng Bạch Hạc muốn đuổi kịp Tiểu Hồng, cũng không phải chuyện dễ dàng, đoán chừng rất nhanh liền có thể đem đám truy kích phía sau vứt bỏ.

Nhưng là, trong lòng Lâm Hải đồng thời cười khổ, biết rõ mình vô luận như thế nào, cũng không thể trốn vào Thánh Cảnh.

Chính mình một khi biến mất, Đảo chủ tìm không thấy mình, thế tất sẽ đối phó với Tiểu Hồng trước, lấy thực lực của Đảo chủ, chỉ sợ tốc độ của Tiểu Hồng có nhanh hơn, cũng tuyệt khó chạy thoát.

"Xem ra, chính mình chỉ có thể làm mồi nhử, đem Đảo chủ nâng đi!"

Lâm Hải lòng tràn đầy bất đắc dĩ, chỉ có thể lựa chọn tiếp tục đào vong, chí ít cũng phải chờ tới khi không nhìn thấy thân ảnh của Tiểu Hồng, lại trốn vàoThánh Cảnh mới được.

"Bất quá, may mắn chính mình chuẩn bị đầy đủ a!"

Cảm ứng được một cỗ khí tức nguy hiểm vô cùng cường đại, cấp tốc tới gần, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong lòng bàn tay xuất hiện mười sợi lông tơ.

“Phốc!”

Lâm Hải há miệng thổi, trong lòng thầm quát một tiếng, biến!

Trong nháy mắt, vô số Lâm Hải, xuất hiện tại giữa không trung, một dạng dung mạo, một dạng khí tức, chạy trốn bốn phía, trong lúc nhất thời khắp nơi đều là bóng dáng của Lâm Hải!

“Cái này!”

Thân ảnh Đảo chủ vừa tới, lại đột nhiên ngừng, trong mắt không khỏi lóe lên thần sắc kinh hãi!

“Mẹ nó, đây là cái pháp thuật gì!”

Nhìn khắp bốn phương tám hướng, chừng mấy ngàn cái Lâm Hải, chạy trốn khắp nơi, Đảo chủ trong nháy mắt liền mộng bức.

Hơn nữa, gã kinh hãi phát hiện, lấy tu vi của gã, vậy mà cảm ứng không ra cái nào là thật, cái nào là giả!

“Hừ, đã phân không ra thật giả, vậy liền đưa ngươi toàn bộ chém giết!”

Đảo chủ bị tầng tầng lớp lớp thủ đoạn của Lâm Hải, nhất thời kích nộ, trong miệng lệ quát một tiếng, hướng về một phương hướng liền đuổi tiếp.

“Ha ha, đần độn, truy sai rồi!”

Lâm Hải thấy Đảo chủ hướng phía phương hướng ngược lại với chính mình mà đuổi theo, trong lòng nhất thời vui vẻ.

Một sợi lông khỉ này có thể biến hóa ra ba trăm cái chính mình, mười cái cũng là ba ngàn cái a, đủ cho gã truy sát một hồi.

Hơn nữa, mỗi một cái phân thân của chính mình, cũng đều có mấy phần thực lực của chính mình, Đảo chủ coi như thực lực mạnh hơn, muốn đem toàn bộ phân thân của chính mình diệt sát, cũng cần có thời gian nhất định.

“Tranh thủ thời gian chạy!”

Lâm Hải thừa cơ hội tốt này, lập tức tăng thêm tốc độ, phát huy khí lực lớn nhất, hướng về phương xa mà bỏ chạy.

Thân ảnh của Đảo chủ, không ngừng Tốc biến, truy sát hết cái Lâm Hải này đến cái Lâm Hải khác, sau khi phất tay diệt sát, lại phát hiện tất cả đều là ảo ảnh, không khỏi càng giết càng giận!

“Hỗn đản, đáng giận!”

Trong lòng Đảo chủ không ngừng gào thét, con mắt cũng trở nên đỏ ngầu, mấy phút, gã đã truy kích mấy cái phương hướng, đánh giết hơn ngàn cái Lâm Hải, lại phát hiện, thế mà không có một cái nào là thật!

“Giết!”

Sau khi đem cái Lâm Hải cuối cùng ở phương hướng đang truy kích đánh giết, Đảo chủ gầm lên giận dữ, thân ảnh trong nháy mắt biến mất, hướng phía phương hướng mà Lâm Hải chính thức đang chạy trốn đuổi theo.

“Đậu phộng, lần này đoán đúng phương hướng rồi!”

Lâm Hải một bên chạy trốn, một bên quan sát hành tung của Đảo chủ, thấy gã hướng phía một phương của chính mình này đuổi theo, nhất thời giật mình!

“Phải nhanh chóng cải biến phương hướng!”

Thấy Đảo chủ cách còn xa, Lâm Hải nhanh chóng điều chỉnh phương hướng, đi theo một phương hướng khác của phân thân, cấp tốc đào vong!

Chờ Đảo chủ đuổi tới phương vị lúc trước của chính mình, Lâm Hải đã tại một phương hướng khác, chạy ra rất xa.

“A! Tức chết ta rồi!”

Đảo chủ sau khi đem Lâm Hải ở một phương hướng này giết sạch toàn bộ, vẫn không có thấy chân thân Lâm Hải, phổi quả thực đều sắp tức nổ!

Đột nhiên vừa quay đầu, trong mắt lóe lên hàn mang băng lãnh, bây giờ chỉ còn lại có một cái phương hướng!

“Nhìn ngươi còn chạy chỗ nào!”

Tuy Lâm Hải đã chạy ra ngoài mấy chục dặm, nhưng đối với Đảo chủ mà nói, cũng chỉ là khoảng cách chớp mắt đã tới!

Sưu!

Thân thể Đảo chủ biến mất tại chỗ, hướng phía phương hướng Lâm Hải chạy trốn, lần nữa đuổi theo!

“Ta qua, thuộc thuốc cao da chó a!”

Sau khi chạy ra khoảng cách trăm dặm, Lâm Hải lần nữa phát hiện bóng dáng của Đảo chủ ở sau lưng, vội vàng hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lại là một sợi lông khỉ xuất hiện bên trong tay.

Phốc!

Lâm Hải lần nữa thổi, trong lòng thầm quát một tiếng, biến!

Ông!

Trong nháy mắt, lại là mấy ngàn cái Lâm Hải từ trong trống rỗng xuất hiện, hướng bốn phương tám hướng cấp tốc mà đi!

“Bà nội ngươi!”

Đảo chủ vừa mới đuổi tới, tức đến kém chút phun ra một ngụm máu đến, cái này con mẹ nó còn có hết hay không?

“Chết!”

Trong cơn giận dữ, Đảo chủ giương cánh tay lên, bầu trời nhất thời xuất hiện một cái hư ảnh bàn tay to lớn, hướng về một phương hướng Lâm Hải vỗ xuống.

Oanh!

Nhất thời, mấy trăm Lâm Hải biến ảo, trong nháy mắt đã tiêu tán, toàn bộ phương hướng đã trống không.

“Đậu phộng!” Lâm Hải bị dọa đến giật mình một cái, kém chút bị đánh trúng, vội vàng tăng thêm tốc độ, tiếp tục chạy trốn!

“Đậu móa, bổn tọa hôm nay cùng ngươi tiêu hao, nhìn ngươi có thể biến ảo bao nhiêu lần!”

Đảo chủ triệt để bị kích giận, trong lòng cũng tới chơi liều, cấp tốc chớp động thân ảnh, không ngừng đuổi giết Lâm Hải ở bốn phương tám hướng.

“Người điên, cái này con mẹ nó liền là thằng điên a!”

Lâm Hải cũng có chút choáng váng, quyết tâm đuổi giết hắn của Đảo chủ cũng quá lớn, vậy mà quad kiên nhẫn, nhiều lần cũng kém chút đem chân thân Lâm Hải đánh trúng, Lâm Hải bất đắc dĩ phải tùy thời biến đổi phương vị, ngay cả mình cũng không biết đang chạy đến đâu.

“Muốn chơi đúng không, vậy ca ca liền chơi với ngươi đến cùng!”

Sau khi Đảo chủ lần nữa đem toàn bộ phân thân Lâm Hải đều đánh giết, Lâm Hải cũng nổi tính quật cường, vươn tay duy nhất một lần móc ra năm sợi lông khỉ, sau đó thổi!

Ông!

Lần này, phô thiên cái địa Lâm Hải, trong nháy mắt chiếm cứ cả phiến thiên địa, trong lúc nhất thời bốn phương tám hướng tất cả đều là bóng dáng của Lâm Hải, phi tốc chạy!

“Mẹ nó, có bao nhiêu giết bấy nhiêu!”

Đảo chủ nổi giận đùng đùng, quát lớn một tiếng, cùng Lâm Hải ngạnh kháng, thân ảnh lóe lên, lần nữa bắt đầu truy sát!

…

Thời gian một chút xíu trôi qua, Lâm Hải không biết đã tránh qua bao nhiêu lần truy kích, mà Đảo chủ phảng phất là thật sự có quyết giết đối với hắn, mặc kệ huyễn hóa ra bao nhiêu Lâm Hải, gã cũng đuổi kịp giết chết không thiếu một cái!

Mà tại sau khi Đảo chủ lần lượt điên cuồng đuổi giết, lông khỉ trong tay Lâm Hải, rốt cục cũng sử dụng hết!

Nhìn thấy thân ảnh lấy lần nữa đuổi theo của Đảo chủ, Lâm Hải thầm than một tiếng, trên mặt lộ ra quang mang đùa giỡn.

“Tiểu Hồng hiện tại cũng đã trốn xa đi?”

“Đã như vậy, ca ca không chơi với ngươi nữa!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhếch miệng lên, liền muốn đi vào bên trong Thánh Cảnh. Nhưng ngay lúc này, thân thể Lâm Hải mạnh mẽ cương cứng, sau đó kinh hãi phát hiện, hắn vậy mà vào không Thánh Cảnh được!

Chương 1226: Từ xưa đến nay, có vào không ra

“Đậu phộng, chuyện gì xảy ra!”

Lâm Hải quá sợ hãi, trong lòng cuồng loạn một trận, trên mặt lộ ra vẻ chấn kinh khó tin!

Lần này, Lâm Hải thế nhưng là thật bị dọa sợ, từ khi trở thành chủ nhân của Thánh Cảnh đến nay, luôn luôn đều là thuận buồm xuôi gió, còn chưa bao giờ xuất hiện qua loại tình huống này.

Phải biết, không gian Thánh Cảnh, chính là thủ đoạn mà Lâm Hải ỷ vào nhất, coi như đối thủ có mạnh hơn, chỉ cần trốn vào trong đó, bất kỳ người nào cũng không thể bắt hắn làm gì.

Nhưng hôm nay, cái thủ đoạn đáng tin này, vậy mà tại thời khắc nguy cấp, mất linh!

“Thảo!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cũng không đoái hoài tới đi nghiên cứu là vấn đề gì đã xảy ra, khí tức của Đảo chủ đã cấp tốc tiếp cận, nếu không chạy liền không kịp.

Nếu Thánh Cảnh đã không vào được, cũng chỉ có thể dựa vào hai chân của chính mình, chạy được xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải quay người, co cẳng liền chạy.

Ông!

Một đạo quang mang tốc biến, sau đó sắc mặt Lâm Hải nhất thời biến đến vô cùng khó coi, cho tới giờ khắc này hắn mới chấn kinh phát hiện, chẳng những hắn không tiến vào Thánh Cảnh được, liền cả hành động của hắn cũng bị một cỗ lực lượng kỳ quái, cầm cố lại!

“Đây là có chuyện gì?”

Sắc mặt Lâm Hải biến đổi lớn, một cỗ tuyệt vọng thật sâu, xông lên đầu.

Tránh không được, trốn không xong, thậm chí ngay cả động cũng không động đậy nổi, đây chẳng phải là chỉ có một đường chờ chết sao.

“Không được, ta không cam tâm!”

Trong lòng Lâm Hải phẫn nộ gầm thét, đột nhiên vận khởi chân khí toàn thân, điên cuồng giãy dụa, muốn thoát khỏi cái này cỗ lực lượng trói buộc cường đại này.

“Tiểu gia hỏa, đừng giãy dụa, vô dụng, tại trong mảnh không gian này, thân thể của ngươi, ý niệm của ngươi, tất cả đều bị phong ấn giam cầm, là không thể nào tránh thoát!”

Một đường thanh âm cổ xưa tang thương, đột nhiên truyền vào trong tai Lâm Hải, để Lâm Hải đột nhiên giật mình, kinh hãi biến sắc!

“Ngươi là ai?” Lâm Hải bốn phía tìm nhìn, kinh thanh hỏi.

Nhưng mà, âm thanh kia vẫn không trả lời, thân ảnh Đảo chủ lại lóe lên mà tới, hư ảnh bàn tay to lớn, đã xuất hiện tại giữa không trung, hướng phía Lâm Hải ầm vang rơi xuống.

“Tiểu bối, nhận lấy cái chết!”

Đảo chủ tức giận mang theo tiếng rống dữ tợn, chấn nhiếp màng nhĩ của Lâm Hải, một cỗ uy áp bàng bạc, trong nháy mắt lâm thân, kéo theo khí lưu cơ hồ đem thân thể Lâm Hải nghiền ép mà nát!

“Xong!”

Lâm Hải gắt gao nhìn chằm chằm vào chưởng ấn rơi xuống, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng cùng không cam lòng!

Nhưng mà, ngay tại thời điểm cái chưởng ấn cực lớn này, sắp rơi vào trên thân Lâm Hải, đột nhiên oanh một tiếng, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một đạo quang mang, trực tiếp đem chưởng ấn này đánh trúng vỡ nát!

"Ừm?" Lâm Hải sững sờ, sau đó trong mắt đột nhiên lộ ra quang mang kích động!

"Đạo tia sáng này..."

Lâm Hải đột nhiên nhớ tới, tại thời điểm lấy đi sơn mạch ngọc thạch, liền có một đạo quang mang cứu tính mạng của mình, cùng đạo ánh sáng vừa rồi kia không khác nhau chút nào!

"Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối!"

Lâm Hải đại hỉ, biết mình có thể cứu, vội vàng hướng phía bầu trời xa xa nói lời cảm tạ!

"Hắc Ám Sâm Lâm!!!"

Mà Đảo chủ ở nơi xa, nhưng cũng phát ra một tiếng rống hoảng sợ bén nhọn, mí mắt cuồng loạn một trận!

"Hỗn đản, vậy mà đến bên trong này!"

Đảo chủ vừa sợ lại giận, trước đó bị vô số biến ảo của Lâm Hải này, đều chọc cho giận đến hồ đồ, một đường truy sát, đều không có chú ý tới, đã truy sát đến Hắc Ám Sâm Lâm!

Lâm Hải giờ phút này, chỗ ngồi của hắn, chính là tại bên trong Hắc Ám Sâm Lâm, mà gã cũng đã đến biên giới của Hắc Ám Sâm Lâm, chỉ thiếu một chút xíu liền tiến vào bên trong.

"Nguy hiểm thật!"

Đảo chủ nhất thời chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, cái này nếu là lại tiến thêm một bước, tiến vào bên trong Hắc Ám Sâm Lâm, chỉ sợ mình coi như có thủ đoạn thông thiên, cũng tuyệt khó đi ra.

“Hừ!” Đảo chủ hừ lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc nhe răng cười.

“Lâm Hải, đáng đời ngươi không may, vậy mà tự mình xâm nhập vào cấm địa Hắc Ám Sâm Lâm, coi như ta không giết ngươi, ngươi cũng đừng hòng sống mà đi ra, ha ha ha ha ha!”

Đảo chủ ngửa đầu phát ra một trận cười to, đem tích tụ trong lòng, tất cả đều phát tiết ra ngoài.

Trong khoảng thời gian này, bị Lâm Hải một cái Kim Đan kỳ nho nhỏ chơi xoay quanh, Đảo chủ quả thực hậm hực đến hỏng, bây giờ Lâm Hải đã có cái kết cục phải có, tuy không phải do bị chính mình chém giết, nhưng cũng ra một ngụm ác khí trong lòng!

Tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, sẽ không khác gì người chết, Đảo chủ thậm chí ngay cả nhìn đều chẳng muốn lại liếc nhìn Lâm Hải một chút, quay thân hình lại, đột ngột từ mặt đất mọc lên, hướng về phương xa bay nhanh mà đi.

Ông!

Nhưng sau khi thân thể Đảo chủ nhảy vào giữa không trung, đột nhiên một cái lực đàn hồi cực lớn, đem gã trong nháy mắt bắn trở về, rơi trên mặt đất, rút lui bốn năm bước mới đứng vững thân hình, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Đã đến, cũng không cần đi nữa!”

Một đường thanh âm cổ xưa, đột nhiên xoay quanh vang lên tại trên thiên không, chính là người nói chuyện cùng Lâm Hải trước đó.

Đảo chủ nghe được, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch vô cùng, mắt lộ vẻ hoảng sợ!

“Tiền bối, vãn bối cũng không có tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, vì sao không cho vãn bối rời đi?”

“Ngươi người dù chưa tiến vào, lại hướng người thân ở Hắc Ám Sâm Lâm xuất thủ, chẳng lẽ còn muốn rời đi sao?”

“Cái này...” Sắc mặt Đảo chủ nhất thời đại biến, “Vãn bối quả thật vô ý là vậy, xin tiền bối cho vãn bối một cái cơ hội!”

Đảo chủ vừa nói, một bên vừa dùng ánh mắt vô cùng oán độc, hung hăng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, quả thực vừa tức vừa sợ!

“Cái hỗn đản này, tại sao phải chạy vào Hắc Ám Sâm Lâm, còn đem lão tử lôi xuống nước!”

“Đừng có phí lời!” Thanh âm cổ xưa vang lên lần nữa, sau đó trên mặt Đảo chủ đột nhiên lộ ra thần sắc sợ hãi, thân thể vậy mà bị một cỗ lực lớn, trực tiếp đặt vào bên trong Hắc Ám Sâm Lâm, rơi vào bên người Lâm Hải!

“Ta không phải tự mình tiến đến, ta muốn đi ra ngoài!”

Đảo chủ bị dọa đến vãi cả linh hồn, giống như kẻ điên mà nhảy dựng lên, liền hướng phía bên ngoài phóng đi.

Nhưng sau đó, lại kinh hãi phát hiện, thân thể của gã, vậy mà hoàn toàn không thể động đậy!

“Ha ha ha ha, đần độn, để ngươi truy ta!”

Lâm Hải ở bên cạnh, nhìn một trận cười to, trong lòng thoải mái lâm ly.

“Ngươi, ngươi tên hỗn đản!”

Đảo chủ nhìn Lâm Hải ở bên cạnh, con mắt cơ hồ trừng ra máu, hận không thể xông qua đem Lâm Hải sinh sinh nuốt xuống.

“Đều do cái hỗn đản Lâm Hải này, hại chính mình tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, nơi này chính là có vào mà không ra, tính mạng của mình đáng lo a!”

Đảo chủ vừa kinh vừa sợ, toàn thân không tự chủ được mà run rẩy lên, nhớ tới đủ loại nghe đồn của Hắc Ám Sâm Lâm, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng.

“Đều tại ngươi, lần này hai người chúng ta, đều chết hết rồi!”

Đảo chủ tức hổn hển, hướng phía Lâm Hải phẫn nộ gầm thét.

“Hứ, vậy cũng không nhất định nha!”

Lâm Hải nhún nhún vai, một mặt nghiền ngẫm nói nói.

Trong lòng Lâm Hải, không hề tuyệt vọng giống như Đảo chủ, hắn có loại dự cảm mãnh liệt, chính mình sẽ không có nguy hiểm.

Phải biết, cái thanh âm tang thương cổ xưa này, thế nhưng là đã hai lần xuất thủ cứu chính mình, tuy Lâm Hải cũng không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng hiển nhiên chủ nhân của âm thanh kia, là không muốn để cho chính mình chết.

Nếu đã như vậy, mình còn có cái gì phải lo lắng, tĩnh quan kỳ biến là được!

Đảo chủ nghe được, biến sắc, tựa hồ cũng nghĩ tới chỗ này, không khỏi liếc nhìn Lâm Hải thật sâu một chút.

Sau đó, Đảo chủ vội vàng một mặt cung kính, hướng phía bầu trời xa xa cúi đầu.

“Tiền bối, tại hạ là Đảo chủ của Thần Long Đảo, không biết tiền bối có thể mở một mặt lưới, thả cho vãn bối rời đi, vãn bối sẽ chuẩn bị hậu lễ, đến đáp tạ đại ân của tiền bối!”

“Không phải ta có thể thả ngươi rời đi hay không, mà là ta cũng không có năng lực thả ngươi rời đi!”

“Hắc Ám Sâm Lâm, từ xưa đến nay, có vào không ra!”

“Cái gì!” Thanh âm cổ xưa nói lên câu nói này, chẳng những để Đảo chủ một mặt tuyệt vọng, liền cả tâm của Lâm Hải, cũng đột nhiên trầm xuống.

Chương 1227: Ngươi chính là Bát Kỳ Đại Xà!

“Tiền bối, tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, thật cũng không còn cách nào để ra ngoài sao?”

Lâm Hải nghĩ mà cực kỳ kinh sợ, nhịn không được mà kinh thanh hỏi, nếu thật là như vậy, vậy Hinh Nguyệt làm sao bây giờ, người nhà mình làm sao bây giờ?

“Đúng, không ai có thể ra ngoài!”

Cái thanh âm tang thương cổ xưa kia trả lời, nhất thời để Lâm Hải như bị sét đánh, lập tức mộng bức ở chỗ này.

“Hừ, hiện tại ngươi biết rõ, ngươi đã làm ra một sự tình ngu xuẩn cỡ nào chưa?”

Đảo chủ ở một bên, mang theo hận ý ngập trời, hung dữ trừng mắt với Lâm Hải nói nói.

“Tại sao có thể như vậy?” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy thất thần, đầu óc trống rỗng, trong miệng tự lẩm bẩm nói.

Nếu quả thật không thể ra ngoài, như vậy mình coi như còn sống, lại có ý nghĩa gì?

“Không được, nhất định phải ra ngoài!”

Trong nội tâm Lâm Hải, một cái thanh âm kiên quyết điên cuồng hò hét!

Bên trong Weachat của chính mình có thần tiên Thiên Đình, có

Quỷ Tiên Địa Ngục, liên thông Tam giới, cũng không tin một cái Hắc Ám Sâm Lâm, có thể vây được chính mình!

“Tìm thời cơ, liên lạc với Tôn Đại Thánh một chút, có lẽ sẽ có biện pháp!” Lâm Hải rất nhanh khôi phục liền trấn định, trong lòng âm thầm tính toán.

“Lão Long, làm sao còn không đem kẻ xông vào mang tới đây!”

Ngay lúc này, lại có một thanh âm vang lên, chỉ là đạo thanh âm này, so với thanh âm tang thương cổ xưa trước đó, lại rõ ràng lộ ra một cỗ âm hàn cùng hung tàn, để cho người ta nghe mà toàn thân không rét mà run!

“Còn có người?”

Lâm Hải cùng Đảo chủ đồng thời giật mình, sắc mặt biến hóa, rất rõ ràng cũng cảm thấy chủ nhân của cái đạo thanh âm âm lạnh này, tựa hồ không phải kẻ hiền lành gì, bọn họ rất có thể sẽ gặp nguy hiểm!

“Ai, đi thôi!”

Thanh âm tang thương cổ xưa lần nữa vang lên, người được xưng là lão Long, không biết thi triển cái Đạo pháp gì, thân ảnh của Lâm Hải cùng Đảo chủ trong nháy mắt đã bị một đoàn quang mang bao phủ, hướng phía chỗ sâu trong Hắc Ám Sâm Lâm bay đi, mấy hơi sau khi quang mang biến mất, Lâm Hải cùng Đảo chủ đã rơi trên mặt đất.

“Yêu thú!!!”

Lâm Hải cùng Đảo chủ vừa rơi xuống đất, nhất thời sắc mặt của cả hai đều hoàn toàn thay đổi, lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu!

Chỉ thấy chỗ bọn họ đứng, là một mảnh đất trống cực lớn, mà bốn phương tám hướng của đất trống, phân biệt đứng vững vàng bốn cái yêu thú cường đại cao đến mấy chục trượng, đang là một mặt hiếu kỳ nhìn quanh mà đến.

“Rồng, rắn, sói, dơi!!!”

Mí mắt Lâm Hải không ngừng kịch liệt nhảy lên, sau khi thấy rõ tướng mạo của bốn con yêu thú này, trong lòng quả thực kinh hãi dị thường, cơ hồ không thể tin được vào con mắt của chính mình!

Nhất là Lâm Hải vậy mà nhìn thấy rồng sống sờ sờ, càng là giật nảy cả mình, nghĩ không ra thế gian này trừ Thiên Đình, thế mà thật còn có Long tồn tại!

“Bốn con yêu thú này, thật đáng sợ!” Đồng thời, một cỗ kính sợ thật sâu không tự chủ được mà dâng lên từ trong lòng.

Lâm Hải không dám tưởng tượng, tu vi đạt tới loại tình trạng nào, mới có thể có thân hình to lớn như thế, hơn nữa từ khí tức đáng sợ trên thân đến bốn con yêu thú này mà xem, hắn không hoài nghi chút nào, bất luận một con yêu thú nào trong này, chỉ cần thổi một hơi, liền có thể nhẹ nhõm diệt chính mình, thậm chí là Đảo chủ!

“Vãn bối, xin bái kiến các vị tiền bối!”

Con mắt Đảo chủ cấp tốc chuyển động, trong lúc cuống quít liền vội vã hướng phía bốn con yêu thú đại lễ thăm viếng, trái tim phanh phanh cấp tốc nhảy lên, thân thể vậy mà ẩn ẩn phát run!

“Hừ, ngươi cũng có chút ánh mắt!”

Cái con rắn lớn kia hừ lạnh một tiếng, miệng nói tiếng người, Lâm Hải lập tức phân biệt ra được, chính là đạo thanh âm hung ác trước đó này.

Cái con rắn lớn kia nói xong, lại khinh miệt liếc nhìn Lâm Hải một chút, nhất thời lộ ra ánh mắt khinh thường.

“Ta nói đại long, một cái nhân loại Kim Đan kỳ nho nhỏ như thế, có cần phải để ngươi hai lần xuất thủ cứu giúp sao?”

“Hừ, đại long ta không giống con cá chạch thối ngươi này, không hiểu được cảm ân! Linh hồn bốn người chúng ta, bị trấn áp đã có hơn mấy vạn năm, nếu không phải vị tiểu huynh đệ này lấy đi sơn mạch trấn áp chúng ta, ngươi ta há có thể thoát khốn?”

Nói xong, đại long hướng phía Lâm Hải khẽ vuốt cằm, bên trên mặt rồng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Tiểu huynh đệ, đa tạ ngươi!”

Lâm Hải nhất thời giật mình một trận, thế mới biết vì cái gì con rồng này lại hai lần cứu mình, nghĩ không ra sơn mạch ngọc thạch mà chính mình lấy đi, lại là vật để trấn áp bọn họ, chính mình phía dưới ma xuy quỷ khiến, trùng hợp cứu chúng nó!

“Tiền bối không cần nói lời cảm tạ, vãn bối cũng là vô ý làm việc, huống chi tiền bối đã hai lần cứu giúp, muốn nói cảm tạ, cũng là vãn bối nói lời cảm tạ mới đúng!” Lâm Hải hướng phía đại long lộ ra ánh mắt cảm kích, khẽ cười nói.

“Đại long, ngươi nghe được, hắn cũng là vô ý làm việc, cũng không phải là phải cứu...” Con rắn lớn kia đang một mặt mỉa mai nói, nhưng lời nói đột nhiên ngừng lại, hai cái ánh mắt lạnh lùng, đột nhiên rơi vào trên thân Lâm Hải, tựa như hai thanh lợi kiếm, muốn đâm xuyên trái tim Lâm Hải!

Oanh! Bỗng nhiên, một cỗ khí lưu như là sóng lớn gió bão, phút chốc bao phủ thiên địa, thân thể của rắn lớn bỗng nhiên lắc lư một trận, vậy mà biến thành tám đầu tám vĩ, uy áp cực lớn trong nháy mắt tràn ngập, khiến cho Lâm Hải nhất thời như rơi vào hầm băng, một cỗ sát ý nồng như thực chất, buông xuống ở trên người, cơ hồ trong giây lát đã đem Lâm Hải phá hủy!

“Chết đi cho ta!!!”

Con rắn lớn phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, sát ý nồng đậm này, hóa thành khí lãng sắc bén, trong nháy mắt đem Lâm Hải điên cuồng giảo sát!

Ông!

Bỗng nhiên, trên thân Lâm Hải quang mang đại thịnh, đem sát ý nồng đậm này, trực tiếp bắn bay ra ngoài.

“Cá chạch thối, ngươi muốn làm gì!”

Con rắn lớn kia xuất thủ quá nhanh, cho tới giờ khắc này đại long mới phản ứng được, cuống quít vung ra một đạo quang mang, đem Lâm Hải bao ở trong đó, bảo vệ.

Đinh!

Cùng lúc đó, mặt dây chuyền Long Cốt trên thân Lâm Hải vỡ vụn, rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng vang giòn.

Nhưng mà, đã không có người đi chú ý tới những cái này, Đảo chủ cùng những yêu thú khác, tất cả đều bị cử động như là phát điên của con rắn kia, làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Mặc dù con rắn lớn này trời sinh tính hung tàn, nhưng còn không đến mức đối với một cái người tu hành nhân loại chỉ là Kim Đan kỳ, bạo phát ra phẫn nộ lớn như vậy, phảng phất như là cừu nhân không thể hóa giải của nó.

“Đại long, không có chuyện của ngươi, hôm nay ta tất phải giết hắn!”

Quanh thân con rắn lớn này, trong nháy mắt tràn ngập sương đen, một cỗ sát cơ nồng đậm, bao phủ cả phiến thiên địa.

Đảo chủ đứng tại bên cạnh Lâm Hải, con mắt nhất thời lộ thần sắc hoảng sợ, toàn thân run lẩy bẩy, sợ hãi vạn phần!

“Địa Tiên, đây mới thực là Địa Tiên!”

“Truyền thuyết có quan hệ tới Hắc Ám Sâm Lâm, tất cả đều là thật!”

Ánh mắt đại long ngưng tụ, toàn thân lấp lóe kim quang, đem Lâm Hải bảo hộ dưới thân thể, lạnh lùng nhìn về phía con rắn kia.

“Ngươi phát cái thần kinh gì, hắn là ân nhân cứu ta thoát khốn, ta quyết không cho phép ngươi thương hại hắn!”

“Đại Xà, vẫn là đem sự tình nói rõ ràng đi, nếu không hai chúng ta, cũng sẽ không đứng ngoài nhìn!” Hai con yêu thú khác là sói cùng con dơi, cũng là mang theo bất mãn, mở miệng nói.

“Hừ!” Đại Xà giận dữ hừ một tiếng, “Các ngươi muốn biết rõ? Này tốt!”

Nói xong, Đại Xà đột nhiên mở ra cái mồm lớn như chậu máu, phun ra một cái vòng sáng đỏ như máu, treo ở giữa không trung.

Ông!

Sau một khắc, Lâm Hải chỉ cảm thấy thân thể chấn động, sau đó một đoàn sương mù màu đen, đột nhiên từ trong người Lâm Hải chui ra, hướng phía vòng sáng đỏ như máu giữa không trung kia mà đi, trong nháy mắt hòa làm một thể!

“Truy Tung Lấy Mạng Khấu!”

Ba con yêu thú còn lại, thấy tình cảnh này, nhất thời trăm miệng một lời nói nói.

“Hừ, hiện tại các ngươi biết rõ, ta vì sao muốn giết hắn chưa?”

Ánh mắt Đại Xà lạnh lùng, hướng phía ba con yêu thú còn lại nhìn qua.

“Các ngươi, còn muốn ngăn cản ta sao?”

Sói cùng dơi nhất thời mặt không biểu tình ngẩng đầu, không xuất hiện âm thanh, chỉ có đại long nhíu hai đường lông mày rồng thật sâu, nhăn lại.

Mà Lâm Hải sau khi nhìn thấy một đoàn sương mù màu đen từ trong người bay ra, liền đã cảm thấy một trận không ổn, thời điểm ba con yêu thú kia kêu lên tên của đoàn sương đen kia, trong lòng Lâm Hải nhất thời rung mạnh.

Đột nhiên ngẩng đầu, Lâm Hải nhìn con rắn lớn tám đầu tám đuôi kia, không khỏi kinh hô một tiếng!

“Ngươi chính là Bát Kỳ Đại Xà!”

Yamata no Orochi là một con quái vật có dạng rắn 8 đầu trong thần đạo Shinto - một tôn giáo của người Nhật Bản. Đôi khi, quái vật được gọi tắt là Orochi hay còn được biết đến với cái tên “Bát Kỳ Đại Xà”.

Chương 1228: Cảm tạ lão thiết hỏa tiễn!

“Hừ, giết hậu bối của ta, ai cũng không cứu được ngươi!”

Bát Kỳ Đại Xà phát ra tiếng gầm lên giận dữ, một cái đầu trong đó, đột nhiên miệng phun ra sương mù màu đen tanh hôi, hướng phía Lâm Hải cuốn tới.

“Rống!”

Bỗng nhiên, đại long cũng là há lớn miệng, nhất thời bắn ra một đoàn quang mang màu vàng kim, cùng đoàn sương mù màu đen kia quấn giao cùng một chỗ, khiến cho nó không cách nào lại tiến lên một bước!

Bát Kỳ Đại Xà thấy thế, tám con đầu mười sáu con mắt, nhất thời tất cả đều phát ra hàn mang khiếp người, băng lãnh như lợi kiếm, âm ngoan nhìn chằm chằm vào đại long, nặng nề mở miệng.

“Đại long, ngươi ta sinh sôi đời sau, gian nan như thế nào, chẳng lẽ ngươi không rõ ràng?”

“Đời sau duy nhất của Bát Kỳ Đại Xà ta, vậy mà chết trong tay của hắn, đây là thù không đợi trời chung, nếu ngươi lại còn ngăn cản, thì đừng trách ta không khách khí!”

Đại long lộ vẻ mặt do dự, sau đó than nhẹ một tiếng.

“Cá chạch thối, đời sau của ngươi đã chết, coi như giết hắn, cũng không làm nên chuyện gì! Bất kể nói thế nào, hắn đối với chúng ta có công giúp thoát khốn, nếu như không có hắn, giờ phút này linh hồn của bốn người chúng ta, còn đang tại phía dưới sơn mạch kéo dài hơi tàn đâu!”

Bát Kỳ Đại Xà cười lạnh một tiếng, quang mang phát ra trong mắt càng thêm lạnh lẽo.

“Nói như thế, ngươi là nhất định phải bảo đảm hắn?”

“Có ta ở đây, ngươi không thể giết hắn!” Đại long hít sâu một hơi, kiên định nói nói.

“Tốt, rất tốt!” Bát Kỳ Đại Xà gật gật đầu, buồn bã cười một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về sói cùng dơi.

“Hai cái các ngươi, thì sao?”

Sói cùng dơi nhìn lẫn nhau một chút, sau đó trong miệng con dơi phát ra thanh âm không mang theo cảm tình.

“Giết!”

Con dơi vừa mới nói xong, trong mắt đại long, đột nhiên hiện lên một tia hàn quang, mặt sắc ngưng trọng lên.

Mà con sói giờ phút này, thì là tiến lên một bước, cùng đại long xa xa mà đứng, một cỗ khí thế hùng tráng, đột nhiên tỏa ra, ý tứ không cần nói cũng biết.

Hưu!

Một đường âm thanh phá không vang lên, thân ảnh của con dơi tiêu thất vào hư không, xuất hiện tại sau lưng đại long, cùng một chỗ với con sói và Bát Kỳ Đại Xà, vậy mà ẩn ẩn hình thành thế vây quanh đối với đại long.

Trong mắt đại long đột nhiên bùng lên tinh quang, một cỗ khí tức cuồng bá, trong nháy mắt nở rộ, uy nghiêm của rồng bao phủ khắp nơi, cùng với khí tức của ba con yêu thú khác ngang nhau, vậy mà không sợ chút nào.

“Thế nào, mới vừa vặn thoát khốn, liền kìm nén không được, muốn ra tay với ta sao?”

Thanh âm của đại long, vang vọng như là chuông lớn, không còn có một tia tang thương cổ xưa như trước đó, ngược lại như một cái trung niên khí tức hùng hậu, tựa hồ tràn ngập lực lượng.

“Hừ, ngươi muốn bảo đảm cho tên tu hành nhân loại này, liền cùng hắn chết đi!”

Bát Kỳ Đại Xà nói xong, âm Hàn Chi Khí trong nháy mắt tràn ngập, cả vùng không gian cũng trở thành sương đen lăn lộn, con sói càng là gầm lên giận dữ, lông tóc toàn thân như là lưỡi kiếm sắc bén dựng đứng lên, toàn bộ thân hình trở nên như là tường đồng vách sắt, tràn ngập lực lượng cuồng bá.

Ông!

Mà con dơi bên trên bầu trời, toàn thân vậy mà biến thành màu sắc đỏ thẫm, toàn thân bị sương máu vờn quanh, Huyết Tinh Chi Khí nồng đậm, để cho người ta ngửi thấy mà buồn nôn, dẫn động huyết dịch toàn thân cũng sôi trào lên.

“Thật đáng sợ!”

Lâm Hải tuy bị khí tức của đại long bao phủ, lại vẫn cảm thấy một cỗ uy áp bàng bạc cơ hồ đem thiên địa cũng đè sập, trong không gian tràn ngập lực lượng đáng sợ, hoàn toàn không phải cảnh giới như hắn này, có thể thừa nhận được.

Không chỉ có Lâm Hải, liền cả Đảo chủ cũng là hoàn toàn thay đổi sắc mặt, bị cực lớn khí tức cơ hồ khiến người ngạt thở này, áp chế đến mức cơ hồ không thở nổi, mắt thấy tứ đại yêu thú liền muốn động thủ, sắc mặt Đảo chủ hoàn toàn thay đổi, một tiếng hô to!

“Ba vị tiền bối, tại hạ cùng với Lâm Hải chính là cừu địch, càng là bởi vì đuổi giết hắn mới hãm sâu vào Hắc Ám Sâm Lâm, bởi vậy vãn bối nguyện ý vì ba vị tiền bối ra sức trâu ngựa, tru sát kẻ này!”

Đảo chủ nhìn ra, hiện tại là lấy Bát Kỳ Đại Xà cầm đầu ba đại yêu thú, muốn tiêu diệt đại long, nếu gã cứ như vậy mà ở trong chiến hỏa, căn bản sẽ không người để ý tới gã chết sống, thế tất sẽ gặp tai bay vạ gió.

Thà rằng như vậy, không bằng sớm đứng thành đội, có lẽ còn có thể bảo trụ một mệnh, bởi vậy lập tức lựa chọn một phương của Bát Kỳ Đại Xà, dù sao một phương này thế nhưng là có ba con yêu thú, thực lực rõ ràng chiếm ưu thế.

“Rất tốt!” Bát Kỳ Đại Xà liếc nhìn Đảo chủ một chút, âm thầm

gật gật đầu.

“Chờ một chút ba người chúng ta đem đại long cuốn lấy, ngươi thừa cơ đánh giết cái tặc tử này!”

“Vâng!” Đảo chủ thấy Bát Kỳ Đại Xà tiếp nhận gã, nhất thời đại hỉ, Nhưng rất nhanh chóng ổn định tâm thần mà mở miệng.

“Tiền bối, vãn bối bị trói buộc tu vi, không biết...”

“Ừm?!” Trong mắt Bát Kỳ Đại Xà lóe u quang, đột nhiên như là lợi kiếm, rơi vào trên thân Đảo chủ.

Đảo chủ nghênh tiếp ánh mắt của Bát Kỳ Đại Xà, toàn thân nhất thời giật mình một cái, cuống quít cúi đầu xuống, cũng không dám nói tiếp cái gì, đồng thời trong lòng âm thầm kêu khổ, nghĩ không ra một thân tu vi đạt tới nửa bước Địa Tiên, hôm nay vậy mà luân lạc tới tình trạng như thế.

Bất quá, bảo mệnh quan trọng, gã cũng không đoái hoài tới còn lại, nếu như còn dám nhiều lời, đoán chừng Bát Kỳ Đại Xà trực tiếp liền phải đem gã diệt, dù sao giá trị của gã, đối với một bên Bát Kỳ Đại Xà đến nói, có cũng được mà không có cũng không sao!

“Lâm Hải tiểu hữu, sau khi động thủ, ta sẽ hết sức đem ba người bọn họ cuốn lấy, cũng tạm thời hóa giải lực lượng trói buộc trên người ngươi, ngươi lập tức đem hết toàn lực hướng tế đàn phía trước mà đi, đến bên trong đó, ngươi mới có thể an toàn!”

“Nhớ kỹ, ta nhiều nhất chỉ có thể ngăn chặn bọn họ mười hơi thời gian, trong mười hơi nếu như ngươi không thể đến được tế đàn, thần tiên cũng không cứu được ngươi!”

Trong tai Lâm Hải vang lên truyền âm của đại long, trong lòng không khỏi ấm áp, nghĩ không ra dưới loại tình thế này, đại long vẫn ra sức bảo vệ chính mình, xem ra tính cách của cái đại long này, ngược lại là cực kỳ trượng nghĩa!

Ngẩng đầu, Lâm Hải không khỏi hướng phía đại long nhìn lại, đã thấy đại long chính là một mặt lo lắng nhìn Lâm Hải, hiển nhiên đối với có thể trợ giúp Lâm Hải trốn qua một kiếp này hay không, cũng là áy náy trong lòng.

“Đại long, nếu như Lâm Hải ta không chết, ngươi người bạn này, ta giao định!”

Lâm Hải đột nhiên nhếch môi, lộ ra một nụ cười rực rỡ, sau đó đột nhiên đưa tay, từ chỗ cái cổ, lấy xuống một cái mặt dây chuyền Long Cốt!

“Tiếp lấy, vật này có thể ngăn cản một kích của Thiên Tiên!”

Lâm Hải phất tay đem mặt dây chuyền Long Cốt, ném về phía đại long, chân khí hội tụ thành đường, hướng đại long truyền âm nói.

Nếu đại long đã muốn bảo đảm chính mình chu toàn, chính mình có bảo vật này, làm sao có thể không có qua có lại, để đại long đặt mình vào hiểm cảnh.

Ông!

Một vệt kim quang, đem mặt dây chuyền Long Cốt đưa đến trước mắt đại long, sau đó sắc mặt đại long lập tức biến đổi, lộ ra thần sắc khiếp sợ không gì sánh nổi!

“Cái này, đây là...”

“Chết đi!” Ngay tại thời khắc đại long thất thần, ba con yêu thú đám Bát Kỳ Đại Xà, nhìn đúng thời cơ, nhất thời đồng loạt ra tay, hướng phía đại long công kích mà tới!

Đại long đột nhiên giật mình, đã không để ý tới đi xem mặt dây chuyền Long Cốt nữa, một tiếng Long Ngâm, kim quang bao phủ quanh thân, trong nháy mắt đem công kích của ba con yêu thú đám Bát Kỳ Đại Xà, toàn bộ hóa giải, đồng thời bầu trời đột nhiên xuất hiện hư ảnh Kim Long cực lớn, điên cuồng hướng phía ba con yêu thú chộp tới!

“Cùng một chỗ động thủ!”

Ba con yêu thú đám Bát Kỳ Đại Xà thấy thế, mặt lộ vẻ ngưng trọng, lại cũng không hoảng, nhao nhao hướng phía sau lui bước, đồng thời thi triển kỳ pháp, quang mang bao quanh cùng cự long màu vàng kim, quấn cùng một chỗ!

“Lâm Hải, nhanh!”

Đại long bỗng cảm giác áp lực đột ngột tăng, hư ảnh Kim Long có hiện tượng chống đỡ hết nổi, không khỏi hướng phía Lâm Hải hô to một tiếng!

Ông!

Ngay tại lúc đó, quanh thân Lâm Hải, tựa hồ bị một cỗ quang ảnh màu vàng kim bao phủ, trong nháy mắt đã khôi phục năng lực hành động.

Sưu!

Lâm Hải không có một chút do dự, thân hình bạo khởi, hướng phía tế đàn nơi xa, liền xông qua.

Hắn biết rõ, lấy thực lực trước mắt của hắn, cùng những yêu thú như Bát Kỳ Đại Xà này động thủ, không khác gì là lấy Trứng chọi Đá, căn bản không có nổi chút tác dụng nào, thà rằng như vậy, không bằng dựa theo lời đại long nói, chạy trốn tới trên tế đàn rồi lại nói!

“Ngăn hắn lại!”

Trong mắt Bát Kỳ Đại Xà lóe lên một đường quang mang u lãnh, muốn đánh giết Lâm Hải, tiếc rằng ba con yêu thú bọn họ, cũng bị đại long kéo chặt lấy, căn bản là không có cách thoát thân.

Phía dưới lo lắng, đành phải hô to một tiếng, một đoàn sương đen hóa giải trói buộc quanh thân Đảo chủ, thét ra lệnh Đảo chủ qua đánh giết Lâm Hải.

Đảo chủ khôi phục hành động, trong lòng đại hỉ, trong mắt nhất thời lóe lên hàn mang, lộ ra biểu lộ âm ngoan dữ tợn.

“Đi chết đi cho ta!”

Oanh!

Đảo chủ đưa tay ra một chưởng, hung ác bổ vào trên lưng Lâm Hải.

“Lâm Hải!” Đại long thấy thế, nhất thời kinh hô một tiếng, sắc mặt lộ vẻ giận dữ, lấy tu vi của Lâm Hải, một chưởng này bổ xuống, hẳn phải chết không nghi ngờ!

Ông!

Đúng lúc này, trên lưng Lâm Hải, đột nhiên lóng lánh quang mang màu trắng, trong nháy mắt đã đem thân thể Lâm Hải, mau chóng bắn ra, so với tốc độ trước đó, nhanh hơn không ít!

“Ha ha, cảm tạ lão thiết hỏa tiễn!” Lâm Hải cười to một tiếng, trong lòng đắc ý, đem từ ngữ lưu hành bên trong truyền hình đều dùng tới, sau đó thân ảnh dừng lại, chậm rãi rơi vào trên tế đàn!

Chương 1229: Trấn cho ta!

“Ngu xuẩn, giết hắn!”

Bát Kỳ Đại Xà tức đến kém chút thổ huyết, hướng phía Đảo chủ gầm lên giận dữ!

“Vâng!”

Đảo chủ cuống quít đáp ứng một tiếng, cũng là dâng lên nộ khí, nghĩ không ra cái pháp bảo phòng ngự trên thân Lâm Hải này, vậy mà lần nữa cứu Lâm Hải một mệnh, còn để gã khiến Bát Kỳ Đại Xà phát nộ, nhất thời vừa tức vừa hận!

“Nhìn ngươi còn có thể phòng ngự bao lâu!”

Pháp bảo phòng ngự có mạnh hơn, cũng không chịu được công kích không ngừng, Đảo chủ nổi giận gầm lên một tiếng, thân ảnh biến mất, hướng phía Lâm Hải mau chóng đuổi theo!

“Ha ha, ngươi cho rằng ngươi còn có cơ hội sao?”

Mà lúc này đây, tiếng cười của đại long nhất thời vang vọng chân trời, hai cái Long Nhãn cực lớn, lại gắt gao nhìn chằm chằm vào mặt dây chuyền Long Cốt đã rơi trên mặt đất, vỡ vụn, lộ ra quang mang vô cùng hưng phấn kích động.

Ông!

Sau một khắc, hư ảnh Kim Long trên bầu trời, đột nhiên biến mất, công kích của ba con yêu thú đám Bát Kỳ Đại Xà, nhanh chóng hướng phía trên thân đại long mà tới.

Nhưng mà, đại long vậy mà giống như chưa tỉnh, một tiếng rồng gầm, hư ảnh Kim Long cực lớn lần nữa xuất hiện, lại là hướng phía Đảo chủ hung mãnh thôn phệ mà đi!

“Đại long, ngươi đang tìm cái chết!”

Ba con yêu thú đám Bát Kỳ Đại Xà, nhất thời lộ ra thần sắc thật không thể tin, nghĩ không ra đại long vì đánh giết Đảo chủ, vậy mà ngạnh kháng công kích của ba người bọn họ, ngay cả mệnh của mình cũng bỏ.

Nhưng rất nhanh, trên mặt Bát Kỳ Đại Xà lại hiện lên quang mang hung ác, nếu đại long đã chính mình muốn chết, đó cũng là chuyện tốt cực lớn, bằng không ba cái bọn chúng muốn thu thập đại long, còn thật sự là một sự tình khó mà giải quyết.

Về phần chết sống của Đảo chủ? Một cái công cụ mà thôi, há sẽ thả vào trong mắt bọn chúng.

Phốc! Hư ảnh Kim Long trong nháy mắt đã rơi vào trên thân Đảo chủ, Đảo chủ vừa mới vọt tới trước tế đàn, đang chuẩn bị lần nữa xuất thủ đánh giết Lâm Hải, đột nhiên cảm thấy một cỗ tim đập nhanh điên cuồng, vội vã cuống quít quay đầu lại, mặt mũi nhất thời lộ ra tràn đầy hoảng sợ, liền một âm thanh cũng không kịp hét lên một tiếng, đường đường là nửa bước Địa Tiên, liền bị Kim Long thôn phệ, thành cái xác không hồn!

Oanh!

Mà cùng lúc đó, công kích của ba con yêu thú đám Bát Kỳ Đại Xà, tất cả cũng đều rơi vào trên thân đại long.

“Hừ hừ!” Trên mặt ba con yêu thú, tất cả đều lộ ra quang mang hưng phấn, cho dù đại long có mạnh hơn, chịu một kích hợp lực của ba người bọn chúng, không chết cũng phải trọng thương.

Ông!

Nhưng vào lúc này, trên thân đại long, đột nhiên nở rộ quang mang màu trắng, trong nháy mắt đem công kích của ba người bọn chúng, tất cả đều bắn ra, đại long lông tóc không thương!

“Cái này sao có thể!”

Ba con yêu thú đám Bát Kỳ Đại Xà, nhất thời một mặt kinh hãi, tràn ngập thật không thể tin.

Đạo quang mang màu trắng trước đó kia, bọn chúng đã không thể quen thuộc hơn được, chính là trước đó lúc Lâm Hải sắp bị giết, trên thân liền xuất hiện quang mang quỷ dị này, hiện tại làm sao lại xuất hiện tại trên thân đại long, ngăn trở một kích hợp lực của bọn chúng.

“Là cái mặt dây chuyền kia!”

Nhìn thấy dưới thân đại long, là bặt dây chuyền Long Cốt đã vỡ vụn, đám Bát Kỳ Đại Xà, rốt cục đã biết rõ là chuyện gì xảy ra!

“Đáng giận!”

Sau đó, trên mặt Bát Kỳ Đại Xà nhất thời lộ ra phẫn nộ cùng áo não, thời điểm trước đó khi Lâm Hải đem mặt dây chuyền Long Cốt, đưa cho đại long, nó liền ở bên cạnh nhìn lấy, nhưng căn bản chưa để vào trong lòng.

Nghĩ không ra, cái mặt dây chuyền không đáng chú ý này, lại chính là pháp bảo phòng ngự nhiều lần cứu tánh mạng Lâm Hải.

Sưu!

Thân hình khổng lồ của đại long, đột nhiên hướng phía sau nhảy lên, cùng ba con yêu thú đám Bát Kỳ Đại Xà, kéo ra một khoảng cách, sắc mặt lộ ra nụ cười của người thắng lợi.

“Lâm Hải đã lên bên trên tế đàn, các ngươi còn muốn cùng ta động thủ sao?”

Tám cái đầu của Bát Kỳ Đại Xà, tất cả đều lộ ra vẻ phẫn nộ cực độ, trong mắt bắn ra hàn mang, hận không thể đem đại long xé nát, cũng không hả mối hận trong lòng!

“Đáng hận!”

Ông!

Bát Kỳ Đại Xà gầm lên giận dữ, nhất thời một đoàn sương mù màu đen, điên cuồng hướng phía Lâm Hải đánh tới!

“Đậu phộng!”

Lâm Hải đang đứng tại trên tế đàn, còn không biết đại long để hắn đến bên trong này là có mục đích gì, liền thấy sương đen mang theo uy áp đáng sợ cơ hồ đem cả thiên địa cũng tê liệt, cuốn tới, nhất thời quá sợ hãi!

Oanh!

Nhưng tại thời điểm cái đoàn sương đen này tiếp cận tế đàn, đã thấy xung quanh tế đàn, đột nhiên bốc lên một đoàn kim quang, trong nháy mắt đem sương đen giảo sát, liền một tia đều không có còn lại.

Lâm Hải nhất thời kinh ngạc há to mồm, tựa hồ hiểu rõ đại long vì sao lại để hắn leo lên tế đàn, mà lúc này, thanh âm của đại long, cũng chậm rãi vang lên.

“Cái tế đàn này, miễn dịch với tất cả công kích linh hồn thể, ngươi giết không hắn, hơn nữa liền tới gần hắn cũng không làm được!”

“Giết không được hắn, ta liền giết ngươi!”

Bát Kỳ Đại Xà đột nhiên bộc phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, sau đó tám cái đầu đột nhiên điên cuồng dao động động, nhất thời toàn thân bị sương mù màu đen bao phủ, ẩn ẩn kéo theo mây đen trên bầu trời quay cuồng, trong nháy mắt khiến thiên địa biến sắc, ảm đạm vô quang, giống như lâm vào bên trong bóng đêm vô tận!

Đại long thấy thế, sắc mặt nhất thời đại biến, phát ra một tiếng rống sợ hãi!

“Cá chạch thối, ngươi chơi hung ác!”

“Khặc khặc khặc!” Bát Kỳ Đại Xà đột nhiên phát ra một tiếng cười khó nghe cùng cực, sương đen quanh thân càng thêm nồng hậu dày đặc, một cỗ lực lượng hắc ám vô cùng cường đại, cấp tốc hình thành, phảng phất như cả phiến thiên địa, cũng mất đi sức sống.

“Hừ, lúc đầu vừa mới thoát khốn, còn muốn để ngươi lại hưởng thụ thời gian mấy ngày, thật không nghĩ đến ngươi không biết tốt xấu như thế, đã như vậy, vạn năm cừu oán của Đông Tây phương thế giới, hôm nay cùng nhau kết thúc đi!”

Bát Kỳ Đại Xà nói xong, sói cùng dơ bên cạnh, cũng là nở rộ khí tức, nồng vụ lăn lộn, khí thế toàn thân bỗng nhiên mà tăng mạnh, phảng phất tất cả đều đem thực lực nâng lên trạng thái đỉnh phong, hiển nhiên muốn cùng đại long buông tay đánh cược một lần!

Đại long bị khí tức cuồng bạo của ba con yêu thú, làm cho liền lùi mấy bước, sau đó rồng gầm một tiếng, toàn thân bị kim quang bao phủ, khí tức trong nháy mắt cũng biến thành vô cùng cường đại, trong mắt lóe lên vẻ tức giận, đột nhiên nhìn về phía con sói kia.

“Bạch Lang, lần này, ngươi muốn đứng tại một bên bọn họ sao?”

Thân thể hùng tráng của Bạch Lang tiến về phía trước một bước, khắp nơi mà chân nó đạp xuống cũng vì đó mà run lên, trong mắt lóe lên một tia lãnh mang.

“Đại long, sự cường đại của ngươi, để cho ta rất là kiêng kị, ta rất lo lắng, có một ngày sẽ bị ngươi giết chết!”

“Hắc hắc, cho nên ngươi muốn trước diệt trừ ta, để chấm dứt hậu hoạn?” Đại long nghe được, cười nhạo một tiếng, ánh mắt lộ ra nồng đậm khinh thường.

“Đại long ta từ trước đến nay tính tình ôn hòa, nhất quán đều là người nhường ta một thước, ta kính người một trượng! Đối với bất luận cái người hữu hảo gì mà nói, đại long ta không có bất kỳ cái uy hiếp gì, nghĩ không ra cũng bởi vì bản thân cường đại, vậy mà để ngươi sinh ra ý kiêng kị, thật sự là buồn cười!”

Mặt mũi đại long tràn đầy xem thường, khinh thường lắc đầu, dùng ánh mắt đùa giỡn nhìn Bát Kỳ Đại Xà cùng Huyết Biên Bức một chút.

“Bạch Lang, xem ở phân thượng đã từng hữu hảo, ta nhắc nhở ngươi, vẫn là nhìn xem hai người phía sau ngươi đi, đây mới thực sự là tặc tử dã tâm, hợp tác cùng bọn chúng, ngươi sẽ bị nuốt đến xương cốt đều không thừa!”

Bạch Lang nghe được, biến sắc, không tự chủ được hướng phía Bát Kỳ Đại Xà cùng Huyết Biên Bức nhìn lại, điều đại long nói tới, nó không phải là không rõ ràng, tuy nó cũng biết, Bát Kỳ Đại Xà cùng Huyết Biên Bức, không có một cái nào là người lương thiện, nhưng trong nội tâm của Bạch Lang, lại vẫn cảm giác, uy hiếp lớn nhất chính là đại long.

Bởi vì, huyết thống của đại long cao quý, trưởng thành cực kỳ cấp tốc, có ngày tất sẽ ngự trị ở bên trên bọn chúng, đây là áp chế chủng tộc, căn bản là không có cách kháng cự, phương pháp tốt nhất, chính là thừa dịp đại long chưa kịp trưởng thành, đem nó bóp chết!

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Bạch Lang lóe lên u quang âm lãnh, lời nói băng lãnh không mang theo một chút tình cảm.

“Không cần nói, hôm nay đại long ngươi hẳn phải chết, chỗ này, cũng là nơi chôn ngươi!”

“Động thủ!” Bạch Lang nói xong, Bát Kỳ Đại Xà quát lớn một tiếng, ba con yêu thú cùng nhau bạo động, phát động công kích mạnh nhất, trong nháy mắt vạn đạo quang mang, đem đại long bao phủ trong đó, thề phải đem nó đánh giết tại đây!

“Cút!”

Đại long đột nhiên phát ra tiếng gầm lên giận dữ, thân thể đột nhiên bị kim quang kéo theo bay thẳng lên không, vô số hư ảnh Kim Long, tại bên trên bầu trời cùng ba con yêu thú, hung ác liều đấu!

“Thảo!” Lâm Hải đứng tại bên trên tế đàn, nắm chặt song quyền, trong mắt một mảnh lo lắng!

“Đại long lấy một địch ba, tình thế không ổn a!” Lâm Hải hiện tại thật hối hận, chỉ cấp cho đại long một cái mặt dây chuyền Long Cốt, nếu như đại long có cái sơ xuất, hắn không phải áy náy chết sao!

“Rống!”

Ngay lúc này, đại long đột nhiên phát ra một tiếng rống giận điên cuồng, Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy thân hình khổng lồ của đại long, lại có dòng máu vàng, phun ra ngoài!

“Đại long bị thương!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, đã thấy một cái đầu của Bát Kỳ Đại Xà, rớt xuống, mà trong miệng của nó, vậy mà ngậm một khối thịt rồng dài hơn một trượng!

Oanh!

Ngay sau đó, lại là một tiếng gầm cực lớn nổ vang, một đoàn sương máu màu hồng, trong nháy mắt tách ra thành vô số dơi hút máu, quấn lên đuôi của đại long, đem huyết nhục bên trên đuôi của đại long, hút sạch sẽ!

“Rống!”

Đại long phát ra một tiếng gầm giận dữ đầy thống khổ, há mồm phun ra một đoàn Long Diễm, đem dơi hút máu phía trên cái đuôi thiêu đốt, nhưng sau đó thân thể lại mãnh liệt hướng về phía trước cắm xuống, suýt nữa thì ngã sấp xuống, lại là bị Bạch Lang đánh lén, nhất trảo hung hăng đập vào trên lưng.

“Bà nội ngươi!”

Mắt thấy đại long lâm vào nguy cơ, Lâm Hải quả thực lòng nóng như lửa đốt, trong lòng tràn ngập căm giận ngút trời!

“Nhất định phải giúp đại long một tay, nếu không đại long hẳn phải chết không nghi ngờ!”

Cho dù tu vi của Lâm Hải cùng những yêu thú này chênh lệch rất xa, nhưng cũng có thể nhìn ra, tình cảnh hiện tại của đại long mười phần nguy cấp, đã đến bên bờ sinh tử!

“Thế nhưng là, lấy thực lực mình, giúp thế nào a, ra ngoài chỉ có thể là bị miểu sát!”

Lâm Hải càng nghĩ càng nóng lòng, ngay tại thời điểm không biết như thế nào cho phải, đột nhiên trong đầu lóe lên linh quang, sau đó bỗng nhiên vỗ ót một cái.

“Thao, ta con mẹ nó a thật là khờ!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong lòng bàn tay Lâm Hải xuất hiện một vật, đột nhiên hướng lên bầu trời tế lên, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Trấn cho ta!”

Chương 1230: Có lẽ, ta có biện pháp ra ngoài!

Oanh!

Theo tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, giữa không trung xuất hiện tinh thể hình chữ nhật ảm đạm vô quang, trong lúc đó dài ra theo gió, trở nên giống như một tòa núi nhỏ, che khuất bầu trời, bóng mờ cực lớn, đem bốn con yêu thú tranh đấu, bao phủ ở phía dưới.

“Cái đồ vật gì?”

Song phương đại long cùng Bát Kỳ Đại Xà, tất cả đều bị kinh ngạc, dừng lại chiến đấu hoảng hốt ngẩng đầu nhìn lại.

Ông!

Đúng lúc này, chỉ thấy tinh thể hình chữ nhật này, đột nhiên quang mang đại thịnh, nhất thời cả mảnh trời không đều là vạn đạo ánh sáng, điềm lành rực rỡ, vô số ánh sáng màu vàng kim, rơi vào trên thân bốn con yêu thú!

“A!!!”

Trong nháy mắt, bốn con yêu thú như là bị lợi kiếm xuyên tim, nhao nhao phát ra tiếng kêu thảm thống khổ, thân hình bạo khởi muốn chạy trốn, lại phát hiện thân thể vậy mà bị ngàn vạn ánh sáng màu vàng kim này hoàn toàn giam cầm, căn bản là không có cách di động mảy may.

Không chỉ có như thế, thân hình khổng lồ của chúng nó, vậy mà tại lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, cấp tốc thu nhỏ, khí thế toàn thân càng là bị áp bách đến hoàn toàn nội liễm vô pháp nở rộ, nhìn qua vậy mà tất cả đều trở nên yếu đuối không chịu nổi.

“Đậu phộng! Đem cả đại long cũng trấn áp!”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi giật mình, vội vàng hơi chuyển động ý nghĩ một chút, ánh sáng màu vàng kim trên bầu trời, vậy mà như là có sinh mệnh, vòng qua thân thể đại long.

“Đại long, mau tới đây!” Lâm Hải vội vã nói lớn một tiếng.

Đại long lúc này mới từ bên trong hoảng sợ trước đó kịp phản ứng lại, thấy thân hình khôi phục tự do, nhất thời đại hỉ, sưu cái lập tức đào thoát phạm vi bao phủ của tinh thể hình chữ nhật này, nhìn lấy thân thể của ba con yêu thú đám Bát Kỳ Đại Xà đã thu nhỏ chừng gấp đôi, không khỏi hoảng sợ một trận!

“Ăn!”

Lâm Hải búng ngón tay một cái, nhất thời hai viên thuốc bay về phía đại long, đại long thụ thương không nhẹ, hai viên thuốc này có thể giúp nó cấp tốc khôi phục!

“Đa tạ!”

Đại long nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đem đan dược nuốt vào trong miệng, cấp tốc điều tức.

Mà Lâm Hải lại đem đầu chuyển hướng sang ba con yêu thú đám Bát Kỳ Đại Xà, nhìn nhìn lại tinh thể hình chữ nhật lóe ánh sáng màu vàng kim, không khỏi cười khổ một tiếng.

Trấn Linh Ngọc: Sinh ra từ chỗ Cửu U, dưới đáy Minh Hà, có thể trấn áp hết thảy linh hồn!

Khối Trấn Linh Ngọc giữa không trung này, thế nhưng là sinh ra từ Địa Phủ, nghe Sở Lâm Nhi nói, là bảo vật dùng để trấn áp một số linh hồn cường đại ở Địa Phủ, trấn áp những linh hồn yêu thú như Bát Kỳ Đại Xà này, tự nhiên cũng không nói chơi.

Chỉ là mình trước đó, thật sự là quá đần, đại long mấy lần nâng lên, bốn con yêu thú bọn họ, tất cả đều là linh hồn thể, chính mình vậy mà không nghĩ tới, dùng Trấn Linh Ngọc đến đối phó với bọn chúng.

Nếu không phải nhìn thấy đại long hãm sâu vào nguy cơ, vào lúc khẩn yếu linh quang lóe lên, đoán chừng còn nghĩ không ra, bên trong Thánh Cảnh của chính mình, còn có như vậy một kiện bảo vật chuyên môn đối phó với linh hồn đây.

Mà vừa lúc này, tình hình trên trận, cũng phát sinh biến hóa, thân thể của ba con yêu thú đám Bát Kỳ Đại Xà, trở nên chỉ còn lại có lớn cỡ nửa người, sau đó Trấn Linh Ngọc ở giữa không trung đột nhiên rơi xuống, ầm vang nện trên người bọn chúng.

Ầm!

Trấn Linh Ngọc rơi xuống đất, kích thích một mảnh bụi đất, mà ba con yêu thú đám Bát Kỳ Đại Xà, bị nặng nề ép ở phía dưới.

“Bọn họ, chết?.”

Đại long ở bên cạnh, mắt nhìn mà cuồng loạn một trận, trong lòng kinh hãi vô cùng, đồng thời âm thầm may mắn, nếu không phải tính cách Lâm Hải không xấu, mà nó lại vừa lúc ra hành sự theo nguyên tắc của mình nên đi giúp Lâm Hải, chỉ sợ giờ phút này nó cũng giống như bọn Bát Kỳ Đại Xà, bị trấn áp.

“Không chết!” Lâm Hải hơi hơi nhíu mày, lắc đầu, Trấn Linh Ngọc chỉ có hiệu quả trấn áp, lại không cách nào giết chết loại yêu thú đẳng cấp cao như Bát Kỳ Đại Xà này.

“Bất quá, bọn họ cũng đừng hòng trở ra!”

Đại long nghe được, lúc này mới thở dài ra một hơi, hướng phía Lâm Hải cảm kích gật gật đầu.

“Lâm Hải tiểu huynh đệ, lần này đa tạ ân cứu mạng của ngươi!”

“Đại Long tiền bối không cần khách khí, cứu ngươi cũng là cứu chính ta.”

Nói xong, Lâm Hải nhướn mày, mang theo một vẻ lo âu nhìn về phía đại long.

“Đại Long tiền bối, chẳng lẽ cái Hắc Ám Sâm Lâm này, thật vô pháp ra ngoài sao?”

“Đúng vậy a, xác thực vô pháp ra ngoài!” Đại long gật gật đầu, thở dài nói.

“Vì cái gì?” Ánh mắt Lâm Hải lộ ra không cam lòng thật sâu.

“Bởi vì, cái đó!” Đại long bỗng nhiên nâng Long Trảo lên, hướng phía cách đó không xa nhất chỉ.

“Đó là.” Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, chỉ gặp một tòa ngôi sao sáu cánh cao lớn, đang chính sừng sững tại phía trước, ẩn ẩn có gợn sóng khủng bố chớp động.

“Bảo tàng!” Lâm Hải giật mình một chút, sau đó đồng tử co rụt lại, hình dáng của tòa ngôi sao sáu cánh kia, Lâm Hải hết sức quen thuộc, này không phải là vị trí Tàng Bảo Đồ vẽ trong bức tranh da dê sao?

“Bảo tàng?” Đại long sững sờ, sau đó lắc đầu.

“Nào có cái bảo tàng gì, cũng là một tòa ngôi sao cổ quái, lại đem trọn cả Hắc Ám Sâm Lâm, triệt để phong bế.”

“Có lẽ, ta có biện pháp ra ngoài!” Lâm Hải quan sát một lát, đột nhiên lộ ra một nụ cười lạnh nhạt, lo lắng trước đó, nhất thời hóa thành hư không.

“Ngươi có biện pháp ra ngoài?” Đồng tử cực lớn của đại long kinh hãi co rụt lại, thật không thể tin mà nhìn lấy Lâm Hải.

Bốn người bọn họ bị trấn áp tại bên trong này, đều đã không biết bao nhiêu năm tháng, còn chưa bao giờ gặp ai có thể từng đi ra ngoài.

“Chí ít nắm chắc bảy thành!” Lâm Hải một bộ giọng điệu tự tin, kiên định đáp nói, sau đó hướng phía tòa ngôi sao sáu cánh kia nhất chỉ, cười nhạt một tiếng.

“Bên trong đó, là một tòa trận pháp!”

“Trận pháp? Ngươi hiểu trận pháp?” Đại long giật mình, Trận Pháp Nhất Đạo bác đại tinh thâm, tại trong Yêu thú nhất tộc bọn họ, cơ hồ không ai có thể hiểu, coi như nhân loại trí tuệ khai hóa, hiểu được trận pháp, cũng là cực kỳ thưa thớt.

Lâm Hải không có trả lời, mà chính là vừa cẩn thận nhìn chằm chằm vào tòa ngôi sao sáu cánh này, quan sát một phen, sau đó ánh mắt sáng lên.

“Ta biết rõ!”

“Đại Long tiền bối, nếu như ta đoán không lầm, bốn người ngươi cùng Bát Kỳ Đại Xà trước đó, linh hồn bị trấn áp tại bên trong này, khí tức trên thân, lại phải tại thời thời khắc khắc không ngừng phát ra đi?”

“Không sai!” Đại long thật sâu gật gật đầu, đáy lòng giật mình một trận.

Bọn họ sau khi bị trấn áp, xác thực cần phải không ngừng thôi phát chân khí, phát ra khí tức tự thân đến chống cự lực lượng trấn áp, mới có thể còn sống lâu như vậy, nghĩ không ra Lâm Hải vậy mà biết rõ.

“Cái này đúng rồi!” Lâm Hải càng thêm khẳng định suy đoán của chính mình.

Hắc Ám Sâm Lâm, sở dĩ có vào mà không ra, trừ tòa trận pháp này, giam cầm ý niệm cùng thân thể của người ra, khí tức do bốn cái yêu thú đại long thời khắc tán phát, lâu dài dành dụm, nồng đậm như thực chất, tự nhiên mang theo uy áp đáng sợ của bản thân bọn chúng, người tu hành có thể chống cự, thực sự lác đác không có mấy.

Vì vậy, những người tu hành tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, chẳng những không ra được, một lúc sau, càng là trực tiếp bị uy áp nồng đậm của bốn con yêu thú này, trực tiếp mạt sát.

Mà cả tòa Hắc Ám Sâm Lâm, chỗ an toàn duy nhất cùng nơi không nhận trận pháp này khống chế, liền là toà tế đàn mà mình đang đứng này, nếu không có như thế, chính mình chỉ sợ muốn từ bên trong Thánh Cảnh đem Trấn Linh Ngọc lấy ra, chỉ sợ đều không thể làm đến.

Lần nữa quay đầu, Lâm Hải đột nhiên mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, hướng phía tòa ngôi sao sáu cánh kia nhìn lại.

Quan sát một lát, khóe miệng Lâm Hải hơi vểnh, lộ ra một nụ cười lạnh nhạt.

“Trận pháp này cao thâm, xa không phải người thường có thể bố trí xuống, nhưng, đối với ta mà nói, không đáng giá nhắc tới!”

Lâm Hải lĩnh ngộ tinh túy trong Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân. Trận Pháp chi Đạo đã đến cấp độ Hóa Cảnh, cái trận pháp bên trong này vô cùng ảo diệu, nhưng đối với Lâm Hải mà nói, lại rõ ràng không đáng chú ý.

“Lâm Hải lão đệ, ngươi có thể đem trận pháp này phá mất?”

Thấy Lâm Hải một mặt ung dung tự tin, đại long ở một bên cũng có chút kích động, nó bị vây ở bên trong này đã quá lâu quá lâu, bây giờ tuy đã thoát khốn, nhưng bởi vì nguyên nhân là linh hồn thể, ý niệm cùng thân thể tuy không nhận giam cầm, nhưng lại vẫn vô pháp rời đi Hắc Ám Sâm Lâm nửa bước.

Thế nhưng nếu quả thật giống như Lâm Hải nói, thứ giam cầm bọn họ chính là trận pháp, mà Lâm Hải lại có thể phá đi mà nói, vậy nó há không phải cũng sẽ khôi phục tự do.

"Yên tâm, một bữa ăn sáng!"

Lâm Hải nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười, sau đó hít sâu một hơi, hướng phía ngôi sao sáu cánh đi đến.

"Cái này, là đang phá trận sao?" Đại long nhìn Lâm Hải, đột nhiên lấy tốc độ kỳ quái, vây quanh ngôi sao sáu cánh kia mà chuyển động, hai cái Long Nhãn trợn thật lớn, một trận hiếu kỳ.

Mà Lâm Hải giờ phút này, lại vô cùng chuyên chú, trong mắt tựa hồ không có vật gì khác nữa, mỗi một bước cũng đi vô cùng cẩn thận, phảng phất như đi nhầm một bước, đều là vực sâu vạn trượng!

Tuy hắn tinh thông trận pháp, đồng thời đã có phương pháp phá giải, lại không có nghĩa là Lâm Hải có thể phớt lờ, trận pháp từ trước đến nay biến hóa quỷ dị, một cái sơ sẩy, liền rất có thể để cả bàn đều thua.

Tốc độ của Lâm Hải phi thường phức tạp mà chậm chạp, đảo mắt đã qua bảy tám canh giờ, Lâm Hải rốt cục đi đến trước ngôi sao sáu cánh, không khỏi thở phào một hơi.

"Hữu kinh vô hiểm, cuối cùng đã đến thành công, phía dưới, liền nhìn ta phá ngươi!"

Nói xong, trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, hai tay đột nhiên rơi vào phía trên ngôi sao sáu cánh, sau đó lấy một loại tiết tấu không có chút quy luật nào, đem ngôi sao sáu cánh chuyển động vừa đi vừa về.

Đại long ở phía xa, nhìn mà một mặt kinh ngạc, không hiểu Lâm Hải đến cùng đang làm cái gì.

Nhưng sau đó, trong lòng nó đột nhiên giật mình, lại phát hiện Lâm Hải đột nhiên chuyển động càng lúc càng nhanh, đồng thời khí tức trên thân tăng vọt, chân khí màu tím nồng hậu dày đặc phồng lên mà ra, bảo hộ ở bên ngoài thân của Lâm Hải.

Ông!

Khi tốc độ chuyển động của ngôi sao sáu cánh nhanh đến cực hạn, đột nhiên kéo theo không khí xung quanh xoay tròn như là cuồng phong lốc xoáy, phảng phất như có vô số lưỡi dao, hướng phía Lâm Hải cắt chém, cùng chân khí hộ thể của Lâm Hải chống lại nhau, phát ra một trận thanh âm bén nhọn chói tai!

Oanh! Đột nhiên, một đường tiếng vang, ngôi sao sáu cánh khia phát ra quang mang đại thịnh, khí lãng trong vòng trăm mét nhất thời lăn lộn như nước thủy triều, phóng lên tận trời, đem Lâm Hải nuốt vào bên trong.

Chương 1231: Khối mảnh vỡ thần bí thứ ba

Ông!

Bên trong khí lãng lăn lộn tàn phá bừa bãi, một đường quang mang màu trắng hiện lên, sau đó đinh một tiếng, lại một cái mặt dây chuyền Long Cốt vỡ vụn, rơi xuống đất.

“Mẹ nó!” Trong lòng Lâm Hải cười khổ, cái này cũng không biết là cái thứ mấy, nếu không có cái mặt dây chuyền Long Cốt này, hôm nay chính mình cũng không biết đã treo bao nhiêu hồi.

Đồng thời, Lâm Hải cũng biết, chính mình cuối cùng vẫn là xem nhẹ trận pháp này.

Mặc dù nhưng trận pháp này, đối với tạo nghệ trận pháp của mình mà nói, cũng không tính là mười phần cao minh, nhưng là uy lực ẩn chứa bên trong, lại xa không phải là cảnh giới của mình này có thể tới.

Tuy sau cùng trận pháp thành công phá mất, nhưng dư thế lúc phá đi trận pháp, vậy mà liền có thể đem chính mình nhẹ nhõm miểu sát.

“Trận pháp phá?” Đại long ở phía xa, không khỏi một tiếng kinh hô, có chút khó có thể tin mà hỏi.

“Phá, từ nay về sau, Hắc Ám Sâm Lâm, không còn là cấm địa nữa!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, một lần nữa cảm thụ được chân khí trở về trong cơ thể, cùng niệm lực vận chuyển được như ý, hắn vạn phần khẳng định, trận pháp đã bị phá, Hắc Ám Sâm Lâm cũng không còn cách nào để giam cầm tự do.

Oanh!

Đang lúc chuẩn bị rời đi, đột nhiên một đường tiếng vang ầm ầm, truyền vào trong tai Lâm Hải.

“Ừm.” Trong lòng Lâm Hải giật mình, quay đầu nhìn lại, đã thấy quang mang của ngôi sao sáu cánh kia tán đi, chìm vào lòng đất, nhưng ngay sau đó, một cái cầu thang đá nổi lên, trên bệ đá, còn để đó một cái tráp bạc có phong cách cổ xưa.

“Đây là, bảo tàng!” Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, nhất thời lộ ra quang mang kinh hỉ.

Nghĩ không ra, bên trong cái Hắc Ám Sâm Lâm này quả nhiên có bảo tàng, chỉ là cần đem trận pháp bài trừ, mới có thể xuất hiện.

“Thật có bảo tàng?” Đại long cũng là sững sờ, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, nó ở tại bên trong Hắc Ám Sâm Lâm lâu đến vạn năm, vậy mà đều không biết, bên trong này thật có giấu bảo vật.

Bất quá, đại long cũng chỉ là kinh ngạc, nhưng không có tâm tranh chấp cùng Lâm Hải, dù sao Lâm Hải trước đó đã cứu mình, đại long có nguyên tắc của chính mình, không thể thấy lợi quên nghĩa, lấy ơn báo oán.

Lâm Hải cũng không cùng đại long khách khí, tiến lên một bước, trực tiếp đi đến trước mặt cái tráp bạc kia.

“Ta ngược lại muốn xem xem, đến tột cùng là bảo vật gì!”

Lâm Hải vươn tay, mang theo một tia cảnh giác, nhẹ nhàng đem cái tráp bạc kia mở ra, hướng phía bên trong nhìn lại.

“Cái gì, thế nào lại là cái đồ vật này?” Lâm Hải chỉ nhìn một chút, đồng tử nhăn lại, lập tức sửng sốt.

Chỉ thấy trong tráp bạc, một cái mảnh vỡ toàn thân đen nhánh, không phải vàng không phải ngọc, đang yên tĩnh nằm ở bên trong, lóe ra quang mang yếu ớt, để cho người ta cảm thấy một cỗ lạnh lẽo phát từ đáy lòng.

“Mảnh vỡ thần bí!!!”

Lâm Hải lập tức liền nhận ra, cái thứ gọi là bảo vật này, lại là mảnh vỡ thần bí mở ra thông đạo của Tam giới!

Trong túi càn khôn của chính mình, đã có hai khối, nghĩ không ra tại bên trong này, vậy mà lần nữa phát hiện thêm một khối!

“Không đúng, cùng trước đó không giống nhau!”

Rất nhanh, Lâm Hải lại sửng sốt, cái mảnh vỡ thần bí này tuy hình dáng lớn nhỏ hoàn toàn giống nhau, nhưng màu sắc tựa hồ có khác nhau a.

Hai khối trong túi càn khôn của chính mình, chính là màu đỏ sậm, mà một khối này, lại là màu đen!

“Đây là có chuyện gì?”

Lâm Hải một mặt hiếu kỳ, đưa điện thoại di động móc ra, mở túi càn khôn ra nhìn xem.

“Không sai, hai khối trước đó kia, đều là màu đỏ sậm.”

“Mặc kệ, trước thu rồi lại nói!” Lâm Hải trực tiếp đưa tay, đem khối mảnh vỡ tối tăm phát lạnh này, nhặt lên, sau đó, quang mang lóe lên, vậy mà tự động biến mất.

Leng keng!

Trong đầu Lâm Hải, tiếng tin tức nhắc nhở lập tức theo sát mà tới.

Chúc mừng ngài, thu hoạch được một khối mảnh vỡ thần bí, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

Mảnh vỡ thần bí: Mảnh vỡ thần bí.

Nhìn tin tức nói rõ giống như là nói nhảm ở trong đầu này, mặt mũi Lâm Hải tràn đầy im lặng, bất quá cũng lần nữa chứng minh, cái mảnh vỡ thần bí này, tuy màu sắc khác nhau, nhưng cùng hai khối trước đó kia, thật sự là một món đồ vật.

Leng keng!

Rất nhanh, lại là một tiếng tin tức nhắc nhở vang lên, sau đó nổi lên tại trong đầu Lâm Hải.

Điều kiện mở ra thông đạo Tam giới đã kích hoạt, tiến độ hoàn thành (3/6)

“Hô ~ bất tri bất giác, đã được một nửa!” Lâm Hải hít sâu một hơi, nghĩ không ra cái mảnh vỡ thần bí kích hoạt thông đạo Tam giới này, lại có một nửa đã rơi vào bên trong tay mình.

“Là người phương nào, đem mảnh vỡ giấu ở bên trong này?” Rất nhanh, một cái ý niệm phun lên trong đầu trong lòng Lâm Hải, sau đó trong mắt Lâm Hải lóe lên linh quang, quay đầu nhìn về đại long.

“Đại Long tiền bối, là ai đem bọn ngươi trấn áp ở nơi này?”

Tâm tình Lâm Hải mang theo gấp gáp hỏi, hắn đột nhiên cảm thấy tựa hồ đã ẩn ẩn bắt được cái gì đó, cái đại năng trấn áp đại long cùng đám yêu thú Bát Kỳ Đại Xà kia, rất có thể cũng là người bố trí xuống trận pháp cũng giấu kín mảnh vỡ thần bí này.

Mà người này, có cực lớn khả năng, sẽ biết rõ một số bí mật của Tam giới!

Đại long thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, thì là cười khổ một tiếng, lộ ra mặt mũi tràn đầy hổ thẹn cùng bất đắc dĩ.

“Lâm Hải lão đệ, nói ra không sợ ngươi chê cười! Ta từ vạn năm trước đã bị người mạc danh kỳ diệu cách không hút tới đây, lại sinh sinh đem linh hồn quất ra trấn áp ở nơi này, từ đầu tới đuôi, ta liền mặt mũi của người xuất thủ, đều không có nhìn thấy.”

“Hơn nữa, ta cũng khẳng định, đám Bát Kỳ Đại Xà, cũng giống như ta, cũng chưa từng gặp qua người này, thật sự là bởi vì người này, quá mức cường đại, có lẽ chỉ là một cái ý niệm trong đầu, chúng ta liền rơi vào kết cục giờ phút này.”

“Cái gì!” Lâm Hải nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, cảm thấy thật không thể tin thật sâu.

Đại long bọn họ mạnh bao nhiêu, Lâm Hải đã có một cái khái niệm trực quan, chí ít Đảo chủ nửa bước Địa Tiên tại trước mặt bọn họ, không hề có sức đánh trả, hơn nữa hắn từ bên trong miệng của Đảo chủ cũng biết được, bọn họ chính là là Địa Tiên a!

Liền Địa Tiên cường đại, đều có thể bị người cách không hút tới, thậm chí rút ra linh hồn, lại ngay cả mặt cũng chưa thấy qua, người này cường đại thực sự có chút không hợp thói thường đi.

Lâm Hải quả thực không dám tưởng tượng!

“Chẳng lẽ là, thần tiên trên Thiên Đình, hoặc là Quỷ Tiên của Địa Phủ!!!”

Trong lòng Lâm Hải chấn kinh, có thể làm đến điểm này, chỉ sợ chỉ có những cái lão đại trên trời dưới đất kia đi.

“Xem ra sự tình ngăn cách Tam giới, tựa hồ có siêu cấp đại năng ở trong bóng tối khống chế a.”

Lâm Hải càng lúc càng cảm thấy, sự tình Tam giới, rất có thể ẩn chứa một âm mưu gì đó, mà chính mình mạc danh kỳ diệu đạt được một nửa mảnh vỡ thần bí, có tính là vô hình bị cuốn vào trong đó hay không?

“Thao, xem ra cái này không nhất định là chuyện tốt a.”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, đột nhiên cảm giác được, cái mảnh vỡ thần bí này rất có thể là cái tai hoạ, vô ý thức mở túi càn khôn ra lần nữa hướng phía mảnh vỡ thần bí nhìn lại.

“Ừm?”

Nhưng sau khi nhìn một chút, trong lòng Lâm Hải đột nhiên giật mình, sau đó mặt mũi lộ ra tràn đầy vẻ kinh hãi!

“Cái này, là chuyện gì xảy ra?”

Chỉ thấy mảnh vỡ thần bí màu đen vừa mới thu lấy kia, yên tĩnh nằm tại bên trong ô vuông của túi càn khôn, cũng không có cái gì hiếm lạ.

Nhưng hai khối mảnh vỡ thần bí màu đỏ sậm trước đó kia, giờ phút này vậy mà phát sinh biến hóa quỷ dị!

Lúc đầu, hai cái mảnh vỡ màu đỏ sậm này, chiếm cứ một cái ngăn chứa, dưới góc phải của ngăn chứa, có cái chữ “hai”, đại biểu cho số lượng của mảnh vỡ thần bí.

Nhưng là, bây giờ, không giống nhau!

Chỉ thấy chỗ dưới góc phải của ngăn chứa, cái chữ “hai” màu trắng bắt mắt kia, vậy mà thần bí biến mất, mà mảnh vỡ trước đó, thế mà hợp hai làm một, biến thành một khối hoàn chỉnh!

“Quái, trước khi thu lấy cái màu đen mảnh vỡ kia, còn không phải là như vậy a!”

Trong lòng Lâm Hải âm thầm chấn kinh, không tự chủ được đưa ngón tau, đặt ở bên trên cái mảnh vụn màu đỏ sậm vừa mới được hợp thành này.

Ông! Một cái tin tức nói rõ hiện ra tại trước mặt Lâm Hải, Lâm Hải nhìn một chút, nhất thời trợn mắt há hốc mồm!

Chương 1232: Chìa khoá mở ra Địa Tiên giới

Chỉ thấy một hàng tin tức, xuất hiện tại trên màn hình điện thoại di động của Lâm Hải, nhưng nội dung trong tin tức, lại làm cho Lâm Hải hoảng sợ há to mồm.

Chìa khoá thần bí: Do hai khối mảnh vỡ thần bí màu đỏ sậm dung hợp mà thành, có thể mở ra thông đạo của Địa Tiên giới trong Tam giới.

“Đậu phộng!” Lâm Hải nghẹn họng nhìn trân trối, nhịn không được kinh hô một tiếng, nghĩ không ra cái mảnh vỡ thần bí này, sau khi hợp thành lại là chìa khoá để mở ra Địa Tiên giới.

Mấy tháng trước, tin tức Địa Tiên giới sắp mở ra, đã làm huyên náo xôn xao ngay tại trong giới Tu Hành của nhân gian, kết quả làm nửa ngày, cái chìa khoá để mở ra này, vậy mà lại tại bên trong tay của chính mình.

Không cần nghĩ lại, Lâm Hải cũng hiểu rõ, khối mảnh vỡ thần bí màu đen thứ ba hiện tại này, tất nhiên là mảnh vỡ chìa khoá mở ra Thiên Đình hoặc là Địa Phủ, chỉ cần lại tìm đến một khối có cùng sắc, liền có thể đem Thiên Đình hoặc là Địa Phủ mở ra!

“Không đúng, hẳn là còn cần tìm tới hai khối!”

Lâm Hải lập tức lại phủ quyết ý nghĩ của mình, bởi vì sau khi đạt được hai khối mảnh vỡ thần bí màu đỏ sậm kia, thì chỉ là truyền ra tin tức Địa Tiên giới mở ra, vừa rồi sau khi có được đến khối mảnh vỡ thần bí màu đen này, mảnh vỡ thần bí màu đỏ sậm trước đó, mới tự động hợp thành.

Dạng tính này, thì sau khi tìm tới một khối mảnh vỡ thần bí màu đen khác, giới Tu Hành hẳn là có con đường biết được tin tức một giới nào sắp mở ra, nếu như muốn hợp thành chìa khoá, còn cần lại tìm đến một khối mảnh vỡ thần bí màu sắc khác mới được.

Trong đầu Lâm Hải đem suy nghĩ vuốt vuốt, cuối cùng có cái nhận biết đại khái, điều kiện để mảnh vỡ thần bí hợp thành chìa khoá, cùng thông đạo Tam giới mở ra, nếu không có gì ngoài ý muốn, nói chung cũng là như thế!

“Lâm Hải lão đệ, làm sao?” Đại long thấy thần sắc Lâm Hải khác thường, không khỏi ở một bên hỏi.

“Không có gì.” Sắc mặt Lâm Hải khôi phục bình thường, đem điện thoại di động thu hồi, cười nhạt một tiếng.

Tuy ấn tượng của hắn đối với đại long không tệ, từ một ít góc độ mà nói, cũng là bằng hữu cùng chung hoạn nạn, nhưng loại thiên đại bí mật liên quan đến thông đạo Tam giới này, Lâm Hải đương nhiên sẽ không tiết lộ.

“Bằng hữu của ta còn đang bị đuổi giết, cần ta qua nghĩ cách cứu viện, cáo từ!”

Lâm Hải hướng phía đại long ôm quyền một cái, Tiểu Hồng cùng huynh muội Ngọc Thiên Trạch, bây giờ còn đang nằm bên trong truy kích của thủ hạ Đảo chủ, Lâm Hải cần nhanh chóng đi tiếp viện, để tránh xảy ra bất trắc.

“Thương tổn của ta đã khôi phục không sai biệt lắm, ta cùng đi với ngươi đi!”

Đại long chớp động con mắt mấy lần, một đạo quang mang lóe lên một cái rồi biến mất, bỗng nhiên mở miệng nói.

Lâm Hải nghe được, trong mắt bùng lên tinh quang, lộ ra vẻ mừng rỡ.

Đại long có thực lực gì? Đây chính là Địa Tiên a, Đảo chủ nửa bước Địa Tiên, đều có thể làm đến nhẹ nhõm miểu sát, quả thực là y hệt vô địch.

Nếu như đại long nguyện ý cùng đi cứu người với chính mình, vậy quả thực là vạn vô nhất thất!

“Như thế, xin đa tạ đại long tiền bối!”

“Ha ha, ở giữa ngươi ta, cũng không cần nói cảm tạ, còn có, không cần gọi ta cái gì tiền bối, tên thật ta của ta là Ngân Hợp, ngươi liền gọi thẳng tính danh của ta đi.” Đại long hạ thấp tư thái nói nói.

“Ngân Hợp?” Lâm Hải sững sờ, bất quá bây giờ cũng không đoái hoài tới khiêm nhượng, bọn Ngọc Thiên Trạch lúc nào cũng có thể sẽ gặp nguy hiểm.

“Vậy thì tốt, Ngân Hợp, chúng ta đi!”

“Đến trên lưng ta đi!” Ngân Hợp đột nhiên mở miệng, Lâm Hải thả người nhảy lên, cưỡi đến trên lưng Ngân Hợp.

“Rống!”

Ngân Hợp phát ra một tiếng Long Ngâm chấn thiên, thân hình khổng lồ phóng lên tận trời, chớp mắt biến mất tại chỗ.

“Toát!”

Không khí phát ra âm thanh bén nhọn, Lâm Hải cảm thụ được chạm tới mặt, kình phong mãnh liệt như là lưỡi dao, vội vàng trầm chân khí xuống, ổn định thân hình, trong lòng vô cùng chấn động.

“Tốc độ thật đáng sợ, vậy mà không thua Xuyên Vân Toa! Cái này, liền là thực lực của Địa Tiên sao?”

“Bằng hữu của ngươi ở đâu?” Ngân Hợp mở miệng hỏi nói.

“Hẳn là ngay tại xung quanh thành trì, là một con ưng màu vàng kim mắt vàng!” Lâm Hải giờ phút này cũng không biết vị trí cụ thể của Tiểu Hồng, chỉ có thể hướng Ngân Hợp miêu tả nói.

“Một con ưng. Ta biết rõ!”

Ngân Hợp điểm điểm đầu rồng, sau đó đột nhiên thay đổi phương hướng, hướng phía bên trái cấp tốc mà đi, sau mấy hơi, đôi mày của Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, nhìn quang mang màu vàng kim như ánh sáng xẹt qua chân trời phía trước này, nhất thời kinh hô một tiếng.

“Tại bên trong này!”

Không cần Lâm Hải nói, thân hình khổng lồ của Ngân Hợp, đã quấy mây gió, thẳng đến Tiểu Hồng mà đi.

“Vây quanh, đừng để bọn chúng chạy!”

Mà lúc này đây, đám Bạch Hạc sau lưng Tiểu Hồng kia, cũng đuổi theo đến, một người trong đó đứng ở trên lưng hạc, phát ra một tiếng quát lạnh, nhất thời người truy kích phân tán ra, tiến hành bọc đánh đối với Tiểu Hồng.

Mà đối diện Tiểu Hồng, cũng có mấy chục con Bạch Hạc phá không mà đến, tiến hành chặn đường đối với Tiểu Hồng.

“Hừ, nhìn ngươi lần này còn chạy chỗ nào!”

Người trước đó lên tiếng, cười lạnh một tiếng, cuối cùng thở ra một hơi thật dài.

Bọn họ đối với Tiểu Hồng, truy kích đã có thời gian rất lâu, tiếc rằng tốc độ của Tiểu Hồng quá nhanh, Bạch Hạc căn bản đuổi theo không kịp, có thể bảo trì không mất dấu, cũng đã tương đối không dễ dàng, thậm chí một chút thời gian như thế, đã có mười mấy con Bạch Hạc, bị tươi sống mệt chết.

Rơi vào đường cùng, người cầm đầu đem tất cả Bạch Hạc toàn thành đều điều động, làm mấy phát, bao vây chặn đánh, lúc này rốt cục mới đưa Tiểu Hồng ngăn ở bên trong này.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, lần này Tiểu Hồng là mọc cánh cũng khó thoát!

“Tíu tíu!”

Tiểu Hồng cũng chú ý tới tình thế nguy cấp, bốn phương tám hướng đều có địch nhân tập kích, không khỏi phát ra một tiếng ưng kêu cao vút, toàn thân nở rộ khí tức, làm tốt chuẩn bị liều chết nhất chiến.

Những Bạch Hạc này tuy không mạnh, nhưng người tu hành phía trên Bạch Hạc, đều là Kim Đan hậu kỳ trở lên, thậm chí còn có ba tên đại năng Nguyên Anh kỳ, bị bọn họ vây quanh, muốn phá vây chỉ sợ khó.

“Hừ, Ngọc Thiên Trạch, nhìn ngươi lúc này còn chạy chỗ nào!”

Người cầm đầu, là một tên đại năng Nguyên Anh trung kỳ, hướng phía Ngọc Thiên Trạch hừ lạnh một tiếng, dữ tợn nói.

“Có giỏi, liền đến!”

Ngọc Thiên Trạch khí tức yếu ớt, trong đôi mắt đẹp lại mang theo thần sắc bất khuất, tuy tu vi của y cùng Ngọc Thiên Thành bị phong, nhưng bên trong tay có mười cái phù lục mà Tiểu Hồng mang cho bọn họ, cho dù chết, cũng phải kéo ra mấy cái đệm lưng.

“Sắp chết đến nơi, còn dám mạnh miệng, nếu như thế, thành toàn cho ngươi!”

Cái đại năng Nguyên Anh này vừa nói xong, dưới chân đột nhiên chấn động, Bạch Hạc nhất thời kêu lên một tiếng, giương cánh thẳng đến phía Ngọc Thiên Trạch.

“Chết đi cho ta!”

Vẫn ở trên đường, cái đại năng Nguyên Anh này liền phát ra tiếng gầm lên giận dữ, thủ chưởng đột nhiên từ trên hư không rơi xuống, nhất thời trên đỉnh đầu Ngọc Thiên Trạch, xuất hiện một cái chưởng ấn cực lớn đỏ như máu, mang theo một cỗ gió tanh, hung ác vỗ xuống!

“Đi!”

Trong mắt Ngọc Thiên Trạch lóe lên tinh mang, trực tiếp đem một tấm bùa chú, ném về giữa không trung.

Oanh!

Phù lục nhất thời nổ tung, một đám lửa đằng không mà lên, mang theo hỏa diễm vô cùng nóng rực, cùng chưởng ấn đỏ như máu, đụng vào nhau, đem không gian cũng chấn động đến run rẩy một mảnh!

Bồng!

Cũng chính là mấy hơi công phu, hỏa diễm bị chưởng ấn cực lớn kia, trực tiếp đập đến vỡ nát, tiêu tán thành trơ trụi điểm điểm quang mang, chưởng ấn đỏ như máu, tuy uy lực bị giảm nhiều, nhưng lại vẫn hướng phía Ngọc Thiên Trạch rơi xuống.

Ngọc Thiên Trạch biến sắc, phù lục mà Tiểu Hồng mang đến, tuy có uy lực mạnh mẽ, nhưng chống lại cùng đại năng Nguyên Anh trung kỳ hiểu đạo hạnh chi pháp, vẫn là hơi yếu một ít.

“Đi!”

Ngọc Thiên Trạch đưa tay lại là một tấm bùa bay ra, hóa thành vòng xoáy khổng lồ, trực tiếp đem chưởng ấn đỏ như máu kia quấy đến vỡ nát.

“Phá vây!”

Thừa dịp thời cơ này, Ngọc Thiên Trạch khẽ kêu một tiếng, Tiểu Hồng nhất thời hóa thành lưu quang màu vàng kim, chớp mắt vọt tới trước mặt mấy cái Bạch Hạc lực lượng yếu kém.

Người phía trên Bạch Hạc, đột nhiên giật mình, không nghĩ tới Ngọc Thiên Trạch trước đó còn đang chiến đấu, phút chốc đã đến gần bọn họ, trong lúc cuống quít liền vung vẩy thủ chưởng, thi triển đạo thuật để ngăn cản.

“Cút trở về cho ta!”

Bốn năm người đồng thời xuất thủ, cùng nhau hướng phía Ngọc Thiên Trạch công tới.

“Phá!”

Hai tay Ngọc Thiên Trạch vung vẩy, trực tiếp đem hai cái phù lục ném ra, phanh một tiếng nổ vang ở giữa không trung, nhất thời đầy trời lôi quang liền từ trên trời giáng xuống!

“A!!!”

Bốn năm người trước mặt, tất cả đều là tu vi Kim Đan hậu kỳ, căn bản là không có cách chống cự cái Dẫn Lôi Phù cường đại này, nhất thời liền cả người cùng Bạch Hạc, đều bị lôi điện đánh trúng máu thịt be bét, hướng phía dưới ngã xuống!

“Đi!”

Ngọc Thiên Trạch thấy tình cảnh này, vội vàng hô quát một tiếng, Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, mau chóng tránh đi.

“Lưu lại cho ta đi!”

Ngay lúc này, đột nhiên ba đường khí tức cường đại, từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đem thân hình Tiểu Hồng giam cầm, vậy mà không cách nào lại di động mảy may!

Ngọc Thiên Trạch một mặt lo lắng, nhìn thấy xung quanh Tiểu Hồng quang mang tốc biến, biết là bị ba tên đại năng Nguyên Anh này, đồng thời thi triển đạo hạnh vây khốn, nếu không lập tức phá vây, chỉ sợ cũng thật xong!

“Phá!”

Ngay lúc nguy nan, Ngọc Thiên Trạch được ăn cả ngã về không, cầm tất cả phù lục trong tay, một mạch đều ném ra!

Rầm rầm rầm!

Nhất thời, tiếng nổ đùng đoàng mãnh liệt, không ngừng vang lên, lực công kích cực lớn của phù lục, đập vào đoàn quang mang giam cầm kia, run rẩy không ngừng, rốt cục xuất hiện vết rách lít nha lít nhít!

“Tíu tíu!”

Tiểu Hồng đột nhiên kêu lên một tiếng, nhất thời trong miệng phát ra một đường thiểm điện màu vàng kim, bổ vào phía trên vết rách.

Oanh!

Quang mang giam cầm rốt cục bị vỡ vụn, Tiểu Hồng lần nữa khôi phục tự do, chấn động đôi cánh, cấp tốc đào vong!

“Hừ, còn muốn trốn? Chết đi!”

Một đạo thanh âm âm lạnh, đột nhiên vang lên, lại là một tên đại năng Nguyên Anh, nhân cơ hội này, đã đuổi tới bên người Tiểu Hồng, cong ngón tay búng ra, nhất thời một đạo lưu quang, hướng phía đỉnh đầu Tiểu Hồng kích bắn xuống!

“Không muốn!” Ngọc Thiên Trạch thấy thế, nhất thời quá sợ hãi, phát ra một tiếng kinh hô, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng!

Chương 1233: Long Kỵ Sĩ đại nhân

Oanh!

Đúng lúc này, một đoàn hỏa diễm cơ hồ đem không khí cũng thiêu cháy, đột nhiên bay qua, đem đường lưu quang bắn về phía Tiểu Hồng này, trực tiếp thôn phệ.

“Ừm?”

Tên đại năng Nguyên Anh kia sững sờ, còn chưa chờ hiểu được chuyện gì xảy ra, đã thấy đoàn hỏa diễm kia, thế tới không giảm, vậy mà thẳng hướng phía gã bay tới!

“Không!”

Hỏa diễm thanh thế cực lớn, tốc độ nhanh đến mức khó mà tin nổi, cái đại năng Nguyên Anh này thậm chí ngay cả một tia thời gian trốn tránh cũng đều không có, mặt mũi nhất thời tràn đầy tuyệt vọng, phát ra một tiếng tiếng rống hoảng sợ, trong nháy mắt đã bị ngọn lửa bao phủ.

“Tê ~ “

Tất cả mọi người cũng hít một hơi khí lạnh, lộ ra thần sắc vô cùng sợ hãi, làm sao cũng không nghĩ tới, đường đường là đại năng Nguyên Anh, cứ như vậy bị thình lình một đám lửa xuất hiện, trực tiếp xử lý.

“Rống!”

Thời điểm mọi người ở đây cảm thấy hoảng sợ thật sâu, một đường Long Ngâm chấn nhiếp thiên địa, sau đó chỉ thấy một thân ảnh to lớn, đột nhiên xuất hiện tại giữa không trung, sau đó một cỗ khí thế uy nghiêm bễ nghễ thiên hạ, đem tất cả mọi người cũng bao phủ ở bên trong.

“Rồng, là rồng!”

Người tu hành ở phía trên Bạch Hạc, thậm chí quần chúng xem náo nhiệt ăn dưa ở trên mặt đất, tất cả đều thấy rõ cái thân hình khổng lồ đột nhiên xuất hiện này, lại là một con rồng trong truyền thuyết, không khỏi nhất thời há to mồm, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ kinh hãi.

Sưu! Sưu! Sưu...

Từng cái Bạch Hạc, cánh nhất thời đình chỉ huy động, từ không trung thẳng tắp rơi xuống, sau đó nằm sấp trên mặt đất, toàn thân run rẩy, trong cổ họng rung động ục ục, một cỗ uy áp bên trên chủng tộc, để chúng nó như là gặp mặt Quân Vương, liền dũng khí ngẩng đầu cũng đều không có.

Không riêng gì bọn chúng, liền cả người tu hành nhân loại, cũng cảm thấy một cỗ uy áp đáng sợ phô thiên cái địa, đem toàn thân bọn họ bao phủ, cơ hồ huyết dịch cũng đình chỉ lưu động, trái tim tựa hồ cũng muốn vỡ ra, dọa đến tất cả đều là sắc mặt tái nhợt, như là ngốc, một cử động cũng không dám.

“Bái kiến Thần Long tiền bối!”

Đại năng Nguyên Anh trung kỳ cầm đầu trước đó, sau một lúc thất thần nhất thời cảnh giác, vội vàng hướng phía Ngân Hợp khom người cong xuống, trái tim phanh phanh cấp nhảy, trên trán, trong nháy mắt đã che kín mồ hôi tinh mịn.

“Thần Long, Thần Long trong truyền thuyết xuất hiện!”

Cái đại năng Nguyên Anh trung kỳ này, trong lòng sớm đã dâng lên sóng to gió lớn, Thần Long Đảo sở dĩ gọi là Thần Long Đảo, chính là do truyền thuyết nơi đây có Thần Long bị trấn áp, nghĩ không ra hôm nay Thần Long thật hiện thân.

Mà Thần Long vừa hiện thân, liền diệt sát một vị đại năng Nguyên Anh, ngược lại cứu Ngọc Thiên Trạch, chuyện này đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối không phải là dấu hiệu tốt lành gì a!

Ngân Hợp đối với cái đại năng Nguyên Anh này không để ý tí nào, chỉ là một cái Nguyên Anh trung kỳ, trong mắt của nó như là con kiến hôi, căn bản khinh thường trả lời, huống chi xem ra vẫn là địch nhân của Lâm Hải.

“Tiểu Hồng, Ngọc cô nương, các ngươi không có sao chứ?”

Âm thanh của Lâm Hải vang lên, cái đại năng Nguyên Anh này sững sờ, ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời hoảng sợ há to mồm!

“Lâm Hải!”

Gã lúc này mới phát hiện, trên thân thể Thần Long, vậy mà còn cưỡi một người, mà người này không phải là người khác, chính là

Lâm Hải bị bọn họ dán hình cáo thị truy sát!

“Xong!”

Nhất thời, sắc mặt của vị đại năng Nguyên Anh này như là tro tàn, nếu Lâm Hải có thể cưỡi rồng mà đến, này đủ để chứng minh cái Thần Long này là nghe theo Lâm Hải chỉ huy, chỉ sợ bọn họ hôm nay, tai kiếp khó thoát.

“Lâm Hải! Ta không sao!”

Ngọc Thiên Trạch nghe được tiếng la của Lâm Hải, mới từ bên trong một mặt mộng bức hồi tỉnh lại, nhất thời lộ vẻ mặt cuồng hỉ.

“Vậy là tốt rồi!”

Lâm Hải cười gật gật đầu, sau đó sắc mặt lạnh lẽo, nhìn hướng đại năng Nguyên Anh phía dưới.

“Ngươi là người có tu vi cao nhất nơi đây?”

Trong lòng cái đại năng Nguyên Anh này giật mình, đột nhiên sinh ra ý sợ hãi thật sâu.

“Lâm Hải, muốn tìm ta để thanh tẩy sao?”

Hít sâu một hơi, trong lòng cái đại năng Nguyên Anh này cười thảm, nếu thật là như thế, có Thần Long ở đây, bọn họ hẳn phải chết không nghi ngờ, không có chút khả năng nào may mắn thoát khỏi.

Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng ngược lại trở nên dễ dàng hơn, hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

“Tại hạ là khách khanh của phủ Đảo chủ, Nguyên Diệu Phong, là người có tu vi cao nhất nơi đây!”

“Khách khanh của phủ Đảo chủ?” Lâm Hải sững sờ, chậm rãi

gật gật đầu.

“Đảo chủ đã chết, nếu các ngươi chuẩn bị báo thù cho gã, hiện tại có thể động thủ!”

“Đảo chủ chết!?”

Lời nói của Lâm Hải, làm cho trong lòng tất cả mọi người bỗng nhiên vẩy một cái, hoảng sợ trong lòng càng thêm cường thịnh.

Lấy tu vi nửa bước Địa Tiên của Đảo chủ, vậy mà đều đã vẫn lạc, xem ra thực lực của Thần Long, quả nhiên so với trong truyền thuyết còn kinh khủng hơn a!

“Báo thù?” Nguyên Diệu Phong cười khổ một tiếng, lắc đầu, đây không phải là tương đương với tự sát sao.

“Không có người, muốn vì Đảo chủ báo thù sao?” Lâm Hải cưỡi tại trên người Ngân Hợp, ánh mắt ở trên cao nhìn xuống liếc nhìn mọi người, băng lãnh hỏi.

Tất cả mọi người cúi ánh mắt thấp xuống, không dám đối mặt cùng Lâm Hải, càng không có người mở miệng.

“Như vậy, còn có người muốn đuổi giết chúng ta sao?” Lâm Hải lần nữa hỏi.

Nguyên Diệu Phong há há miệng, đột nhiên mở miệng nói.

“Ta cũng là phụng mệnh truy sát từ Đảo chủ, có chút bất đắc dĩ, cùng ngươi cũng không thù không oán, bây giờ Đảo chủ đã chết, đương nhiên sẽ không tiếp tục đối địch với ngươi.”

“Này tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, “Lâm Hải ta cũng không người không giảng đạo lý, nếu các ngươi đều là thân bất do kỷ, vậy chuyện này cho qua như vậy đi!”

Lời nói của Lâm Hải, để bọn người Nguyên Diệu Phong, tất cả đều sững sờ, sau đó trong lòng dâng lên điên cuồng kích động cùng kinh hỉ!

Bọn họ vốn cho rằng, Lâm Hải chắc chắn sẽ chỉ huy Thần Long, đem bọn họ tru sát toàn bộ, hôm nay đã là tình thế chắc chắn phải chết, nhưng nghĩ không ra, Lâm Hải vậy mà không cùng bọn họ so đo, chuẩn bị buông tha cho bọn họ!

“Đa tạ Long Kỵ Sĩ đại nhân!”

Những người này, mỗi cái mang trên mặt vẻ hưng phấn sống sót sau tai nạn, nhao nhao hướng phía Lâm Hải quỳ xuống lạy.

“Ách... Long Kỵ Sĩ?” Lâm Hải sững sờ, sau đó bật cười một trận, mẹ nó, đám nịnh hót này, thế mà lên cho mình cái xưng hào cao cao đại thượng như thế, bất quá nghe, ngược lại là rất uy phong.

“Ừm, cũng ai về nhà nấy đi, đi tìm mẹ các người đi, không có mệnh lệnh của ta, bất kỳ người nào không cho phép rời khỏi thành trì, kẻ trái lệnh, giết!” Ngữ khí Lâm Hải lạnh lẽo, để trong lòng mọi người phía dưới run lên.

“Mẹ ta chết sớm mấy trăm năm, qua đâu tìm a?”

Lâm Hải nói một câu, để bọn người tu hành này, tất cả đều mộng bức, mỗi cái lộ ra thần sắc khó xử cùng sợ hãi.

Yêu cầu của cái Long Kỵ Sĩ đại nhân này, có chút quá kỳ hoa đi, tại sao phải đi tìm mẹ a? Chẳng lẽ hắn thấy chúng ta từ nhỏ thiếu khuyết tình yêu của mẹ sao?

Thế nhưng là lời nói của Lâm Hải, bọn họ lại không dám không nghe a, ai biết chống lại mệnh lệnh, có thể bị làm chết hay không a!

“Thao, không được liền tùy tiện tìm nữ nhân tuổi tác lớn chút, nhận mẹ nuôi đến!”

Có chút đầu não giật mình, nhanh chóng rời đi, tiên hạ thủ vi cường, bắt đầu ở trong thành tìm kiếm nữ nhân lớn tuổi, bọn họ sợ muộn một hồi, biện pháp này bị người khác nghĩ đến, còn muốn nhận mẹ liền khó.

“Hứ, người nào nói cho các ngươi biết, tìm mẹ nhất định phải tìm người lớn hơn con trai.” Nguyên Diệu Phong lập tức nhìn thấu mục đích của những người này, mặt lộ vẻ một tia cười lạnh.

“Xem ra đám người này tu vi thấp, chẳng những có quan hệ cùng thiên phú và khắc khổ, IQ cũng là có liên hệ a!”

Nguyên Diệu Phong lắc đầu, sau đó không nói một lời, nhanh chóng hướng phía trong nhà mà đi.

Hôm qua, gã vừa mới lấy một cô tiểu thiếp, tuổi mới mười tám, xinh đẹp như hoa, hoàn toàn có thể trực tiếp nhận làm mẹ nuôi!

Lâm Hải cũng không biết, hắn chỉ tùy ý nói một câu, vậy mà gây nên một trận rối loạn, các nữ nhân trong thành, nhất thời thành hàng bán chạy, trong vòng một đêm tất cả đều thêm ra mấy cái đứa con nuôi.

Hắn giờ phút này, đang ngồi ở trên lưng Ngân Hợp, cùng một chỗ với huynh muội Ngọc Thiên Trạch, trở về Ngọc gia.

Thân hình khổng lồ của Ngân Hợp, trôi nổi tại trên không Ngọc gia, bóng đen trong nháy mắt đem Ngọc gia bao phủ, uy áp vô hình, khiến cho toàn bộ người của Ngọc gia, tất cả đều tránh ở nơi hẻo lánh trong phòng, cũng run lẩy bẩy.

Lâm Hải nhìn xuống phía dưới, hướng phía Ngọc Thiên Trạch bên cạnh nhìn một chút, sau đó âm thanh nhàn nhạt vang lên.

“Ngọc Triển Đường, không muốn Ngọc gia bị hủy diệt mà nói, lập tức đi ra cho ta!”

Chương 1234: Từ xưa đa tình thương tổn ly biệt

“Ai!”

Một tiếng thở dài vang lên, sau đó bóng người lóe lên, Ngọc Triển Đường xuất hiện tại bên trong sân nhà, ngửa đầu nhìn qua Lâm Hải phía trên đỉnh đầu Thần Long, tựa hồ lập tức giả cả đi rất nhiều.

“Long Kỵ Sĩ đại nhân tôn kính, Ngọc gia ta trước đó có nhiều đắc tội, mong rằng xem ở phân thượng huynh muội Trạch nhi, xin ngài hãy tha thứ cho Ngọc gia, Ngọc gia ta từ trên xuống dưới, tất nhiên sẽ cảm kích ân tình của ngài.”

Ngọc Triển Đường hướng Lâm Hải phía trên bầu trời, khom người thật sâu một cái đụng đất, trong giọng nói mang theo thần sắc khẩn cầu nồng đậm.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu! Lâm Hải mang theo huynh muội Ngọc Thiên Trạch, ngồi cưỡi Thần Long cường thế trở về, một cái ý niệm trong đầu, liền có thể đủ khiến cho Ngọc gia lão, biến mất khỏi cái thế giới này, không phải do lão không cúi đầu xuống.

“Hừ, thời điểm lúc trước muốn hi sinh Ngọc cô nương, ngươi có từng có nghĩ qua sẽ có ngày hôm nay?”

Sắc mặt Lâm Hải lạnh lùng, ngữ khí mang theo nồng đậm miệt thị, mở miệng mỉa mai nói.

“Ngàn sai vạn sai, đều là một mình lão phu sai!”

Hai mắt Ngọc Triển Đường hơi hơi đóng lại, sắc mặt lộ ra hối hận thật sâu,thở dài.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, không có nói tiếp, mà chính là quay đầu nhìn về phía huynh muội Ngọc Thiên Trạch.

Dù sao, đây là chuyện nhà của Ngọc gia, Lâm Hải có bất bình vì Ngọc Thiên Trạch hơn nữa, cuối cùng cũng vẫn là cần chính bọn họ quyết định.

“Tộc trưởng, phụ thân ta đâu!”

Đôi mi của Ngọc Thiên Trạch vẩy một cái, mang theo lo lắng, mở miệng hỏi nói.

Trước đó nàng cùng ca ca Ngọc Thiên Thành bị bắt đi, cũng không biết phụ thân mình có phải bị liên lụy hay không.

“Trạch nhi, ta đang ở đây!”

Một đường âm thanh hơi có vẻ yếu ớt vang lên, sau đó phụ thân của Ngọc Thiên Trạch, đi tới, n thấy con gái ngồi chung cùng Lâm Hải trên Thần Long, trong lòng thật sự là vừa mừng vừa sợ.

“Phụ thân!”

Ngọc Thiên Trạch cùng Ngọc Thiên Thành đã sớm được Lâm Hải giải phong tu vi, thả người nhảy lên, bay xuống tại bên cạnh phụ thân.

“Các ngươi đều vô sự, thật tốt a!” Phụ thân Ngọc Thiên Trạch, trong mắt lóe nước mắt nói.

“Phụ thân, chuyện gia tộc, xử trí như thế nào?” Trong mắt Ngọc Thiên Trạch, đột nhiên lộ ra một tia hàn quang, nhìn về phía Ngọc Triển Đường.

Ngọc Triển Đường tiếp xúc đến ánh mắt băng lãnh này của Ngọc Thiên Trạch, toàn thân nhất thời run lên, áy náy cúi đầu.

“Ai, để hết thảy, đều theo gió đi đi!”

Lời nói của phụ thân Ngọc Thiên Trạch, để tất cả người ở đây đều sững sờ, nghĩ không ra người này lại có khí độ như thế.

“Ngọc gia cuối cùng vẫn là làm sai sự tình, làm đền bù tổn thất, Ngọc Thiên Thành sẽ thành nhân tuyển thứ nhất cho Tộc trưởng đời kế!” Ngọc Triển Đường đột nhiên mở miệng, một hơi tích tụ trong lòng, rốt cục tiêu tán.

...

Chuyện nhà của Ngọc gia, Lâm Hải không muốn lẫn vào, mục đích hắn đến Bồng Lai Tiên Đảo đã đạt tới, giờ phút này đã sớm lòng nóng như lửa đốt, muốn trở về Phàm Gian giới.

“Ta sẽ mệnh lệnh cho Nguyên Diệu Phong, hiệp trợ huynh muội ngươi chưởng khống Ngọc gia!”

Thời khắc sắp chia tay, Lâm Hải một mặt trịnh trọng, hướng phía Ngọc Thiên Trạch cười nhạt một tiếng, nói nói.

“Yên tâm đi, Long Kỵ Sĩ đại nhân, Nguyên Diệu Phong ta thề, nhất định sẽ không để cho Ngọc cô nương có bất kỳ sơ sót nào!”

Nguyên Diệu Phong đồng dạng đến tiễn đưa Lâm Hải, đuổi bước lên phía trước tỏ thái độ, đem bộ ngực đập ầm ầm.

Lâm Hải hướng phía gã mỉm cười, gật gật đầu, có Nguyên Diệu Phong ở chỗ này, Lâm Hải tuyệt không lo lắng.

Tuy Lâm Hải tsắp rời đi, nhưng người nào cũng không biết ngày nào hắn lại đột nhiên trở về, nếu như gã dám làm ra sự tình bất lợi đối với Ngọc Thiên Trạch, đến lúc đó Lâm Hải tuyệt đối sẽ không buông tha gã!

Nguyên Diệu Phong có thể có tu vi hôm nay, tự nhiên là người thông minh tuyệt đỉnh, gã biết rõ phải nên làm như thế nào?

“Thật muốn đi?” Ngọc Thiên Trạch một mặt buồn bã, mang theo ánh mắt u oán nhìn Lâm Hải.

“Đúng vậy a, Hinh Nguyệt còn tại Bồng Lai, chờ ta đây!” Lâm Hải rực rỡ cười một tiếng, nhớ tới âm thanh dung mạo của Liễu Hinh Nguyệt, nhất thời lòng chỉ muốn về, hận không thể lập tức xuất hiện tại trước mặt Liễu Hinh Nguyệt.

Nghe được tên của Liễu Hinh Nguyệt, ánh mắt Ngọc Thiên Trạch nhất thời ảm đạm một trận, khẽ cắn môi son, đột nhiên tiến lên ôm lấy cổ Lâm Hải, tại trên môi Lâm Hải, nhẹ nhàng hôn một cái, rồi lập tức tách ra.

“Ách...”

Lâm Hải cảm thụ được trên môi truyền đến cảm giác mềm mại nóng ướt cùng u hương nhàn nhạt, toàn thân nhất thời tê rần, như là một cỗ điện lưu đi khắp toàn thân, còn chưa chờ có phản ứng gì, Ngọc Thiên Trạch đã buông hai cánh tay ra, lui về.

“Mặc kệ tương lai ngươi ở đâu, cùng một chỗ với ai, hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ, tại Bồng Lai Tiên Đảo, có cái nữ nhân gọi là Ngọc Thiên Trạch, ngây ngốc yêu ngươi!”

Ngọc Thiên Trạch nói xong, hướng phía Lâm Hải lộ ra một nụ cười buồn bã, sau đó dứt khoát quay người rời đi, nước mắt bay lả tả, lại từ đầu đến cuối không có quay đầu một lần nào, chỉ để lại một đường bóng hình xinh đẹp cô đơn, dần dần từng bước đi mất.

“Từ xưa đa tình thương tổn ly biệt a!”

Lâm Hải than nhẹ một tiếng, tâm ý của Ngọc Thiên Trạch, hắn làm thế nào có thể không biết.

Chỉ là, hắn đã có Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng sớm đã không dung được người khác, cưỡng ép cùng một chỗ, sẽ chỉ mang đến thương tổn, thà rằng như vậy, đau dài không bằng đau ngắn!

“Đi!”

Nhìn thân ảnh của Ngọc Thiên Trạch dần dần mơ hồ, Lâm Hải cưỡng ép đem khổ sở trong lòng cắt đứt, thả người nhảy lên trên lưng Ngân Hợp, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Rống!”

Ngân Hợp gầm lên một tiếng, nhất thời đằng không mà lên, bầu trời vân vụ lăn lộn, lôi điện giao minh.

“Bái biệt Long Kỵ Sĩ đại nhân!”

Lấy Nguyên Diệu Phong cầm đầu đám người tiễn biệt, nhao nhao hướng phía bầu trời cung kính hành lễ, lại nơi nào còn có bóng dáng của Lâm Hải.

Trước đài truyền tống, Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía Ngân Hợp cười nhạt một tiếng.

“Ngân Hợp, nhận biết ngươi người bạn này, thật phi thường vui vẻ, đưa Quân ngàn dặm cũng có lúc phải cáo biệt, ta muốn đi!”

“Hi vọng, chúng ta còn có ngày trùng phùng!”

Nói xong, Lâm Hải quay người, thẳng đến đài truyền tống mà đi.

“Chờ một chút!” Ngân Hợp đột nhiên mở miệng, đem Lâm Hải gọi lại.

“Còn có việc?” Lâm Hải cười hỏi.

Ngân Hợp chớp chớp mắt to, trên mặt do dự, tựa hồ đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào.

“Ngươi là bằng hữu của ta, có chuyện thẳng nói, không cần bận tâm quá nhiều!”

Lâm Hải đối với bản tính của Ngân Hợp vẫn là hết sức tán đồng, hơn nữa Ngân Hợp cũng giúp hắn rất nhiều, hắn là thật tâm đem đầu đại long này, xem như bằng hữu mà đối đãi.

“Cái mặt dây chuyền mà trước ngươi đưa cho ta kia, có phải là do Long Cốt làm thành hay không?” Ngân Hợp hỏi xong, trái tim nhất thời co rụt lại, hô hấp dồn dập, trở nên phá lệ khẩn trương lên.

“Đúng!” Lâm Hải gật gật đầu, ngược lại không kỳ quái, Ngân Hợp cũng là Long, nhận ra Long Cốt, chẳng có gì lạ.

“Này, ngươi có biết, cái Long Cốt này ở đâu không?” Đạt được câu trả lời khẳng định của Lâm Hải, Ngân Hợp càng phát ra kích động.

Trong lòng Lâm Hải không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, có thể làm cho Ngân Hợp kích động thành bộ dạng này, xem ra sự tình không đơn giản.

“Tự nhiên biết rõ, cái này đối với ngươi rất trọng yếu sao?” Lâm Hải gật gật đầu, hỏi.

Ông!

Lâm Hải vừa mới dứt lời, trên người Ngân Hợp đột nhiên tách ra khí tức cuồng bạo, kích động toàn thân cũng run rẩy lên.

“Ách...”

Thân thể Lâm Hải không khỏi run lên, liên tiếp lui về phía sau mấy bước mới đứng vững, tức giận nhìn Ngân Hợp một mắt.

“Ngươi mưu tài sát hại tính mệnh a, cái thân thể nhỏ bé này của ca ca, cũng chịu không nổi khí tức cường đại của ngươi!”

“Không có ý tứ, ta quá kích động!” Ngân Hợp cũng biết thất thố, manh manh gãi gãi đầu, xin lỗi nói.

Sau đó, lại một mặt vội vàng gấp gáp, nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải, cái Long Cốt này đối với ta cực kỳ trọng yếu, ngươi nói cho ta biết, nó ở đâu?”

Lâm Hải nhìn Ngân Hợp một mặt gấp gáp muốn chết, trong lòng đột nhiên nhất động, nghĩ đến một cái khả năng.

Ngân Hợp chính là là linh hồn thể, nó hiện tại muôns tìm Long Cốt, chẳng lẽ là định ngưng tụ thân thể mới.

“Ngân Hợp, ngươi có phải, muốn vì linh hồn của ngươi, tìm một cái thân xác mới hay không a?”

“Ha ha, ngươi quả nhiên thông minh!” Ngân Hợp nhất thời cười lớn một tiếng, bị Lâm Hải nói trúng.

Trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một tia sáng, một cái ý niệm xông tới trong đầu, không khỏi cười hắc hắc, lộ ra biểu lộ giống như bà ngoại sói.

“Nơi này, ngươi có thể qua, nhưng ngươi phải theo ta rời khỏi Thần Long Đảo, hơn nữa tánh mạng vẫn phải giao vào bên trong tay ta, ngươi có nguyện ý không?”

“Có cái gì mà không nguyện ý, ngươi là bằng hữu của Ngân Hợp ta, ta chẳng lẽ còn không tin được ngươi sao!”

“Tốt!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, sau đó thả người nhảy lên đỉnh đầu Ngân Hợp, đưa tay đặt ở phía trên huyệt Thái Dương của Ngân Hợp.

“Không nên phản kháng!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, nhất thời một cỗ lực hấp xả cường đại, liền rơi vào bên trên người Ngân Hợp.

Ngân Hợp đột nhiên giật mình, bản năng liền muốn kháng cự, nhưng chợt nhớ tới lời nói của Lâm Hải, trong nháy mắt liền thả lỏng thân thể.

Ông!

Sau một khắc, thân hình khổng lồ của Ngân Hợp, liền biến mất tại nguyên chỗ!

“Ha ha, nghĩ không ra trước khi đi, lại có được một đầu rồng, lần này kiếm bộn!”

Lâm Hải cười lớn, đi đến đài truyền tống, ấn động cái nút truyền tống, trong lòng hô to một tiếng!

“Về nhà á!”

Chương 1235: Từ nay các ngươi không bị ta khống chế

Quang mang trên đài truyền tống lóe lên, thân ảnh Lâm Hải biến mất, lúc xuất hiện lần nữa, đã là tại trên đảo cạnh.

“Ừm?”

Mới vừa xuất hiện tại chỗ cổng truyền tống, trong lòng Lâm Hải giật mình.

“Chết?”

Hắn chấn kinh phát hiện, ngay tại trong nháy mắt hắn vừa mới xuất hiện, đột nhiên cảm thấy Nguyên Anh của Đảo chủ đảo cạnh, trong nháy mắt đã mất đi cảm ứng, mà loại tình huống này chỉ có một kết quả, chính là Nguyên Anh của Đảo chủ đã chết!

Bất quá Lâm Hải ngẫm lại cũng bình thường, đây chính là Nguyên Anh thể a, không biết có bao nhiêu người tu hành nhớ thương đây.

Ngược lại chính mình đối với loại sự tình luyện hóa Nguyên Anh này, vẫn là bản năng không chịu nhận, giữ lại gã cũng không có tác dụng gì, chết thì chết đi.

“Không biết Chân Sảng hiện tại thế nào?”

Lâm Hải nhớ kỹ, Chân Sảng trước đó là cùng một chỗ với Nguyên Anh của Đảo chủ, hiện tại Nguyên Anh của Đảo chủ chết, Chân Sảng không biết có thể cũng gặp nguy hiểm hay không?

“Bất kể thế nào nói, cũng là một trận đồng học, nếu như có thể giúp liền giúp một cái đi.”

Lâm Hải ngẫm lại, trong lòng rốt cục vẫn là mềm nhũn, tiến vào phủ Đảo chủ, tìm kiếm tung tích của Chân Sảng.

“Không có?”

Lâm Hải sững sờ, phương vị trước đó mất đi cảm ứng Nguyên Anh của Đảo chủ, là ngay tại trong phủ Đảo chủ, ấn theo lý mà nói Chân Sảng hẳn là cũng tại gần đây mới đúng a.

Tìm kiếm một phen, phát hiện xác thực không có tung tích của Chân Sảng, Lâm Hải lắc đầu, từ bỏ.

“Đã tìm không thấy, này liền mặc cho nàng ta tự sanh tự diệt đi.”

Lâm Hải nghĩ đến chỗ này, ra khỏi phủ Đảo chủ, đem bọn người Phong Trí Xa, tất cả đều triệu tập lại.

“Tông chủ, ngươi trở về!”

Phong Trí Xa hiện tại đã nắm quyền quản lý cả tòa đảo cạnh, hăng hái, uy phong bát diện, nhìn thấy Lâm Hải lập tức cung kính chạy đến gần, đại lễ thăm viếng!

Bên trong tâm y phi thường rõ ràng, y có thể từ một cái Tộc trưởng gia tộc trong thị trấn nhỏ vắng vẻ, trở thành Đảo chủ trên ngàn vạn người, tất cả đều là nhờ Lâm Hải ban tặng, trong lòng đối với Lâm Hải tràn ngập cảm kích.

“Bảo vật thu thập thế nào?”

Lâm Hải mặc dù đã đem tài nguyên khoáng sản ngọc thạch lấy tới tay, nhưng cũng không quên giao phó nhiệm vụ vơ vét cho bọn người Phong Trí Xa, vừa lên đến liền một mặt trang bức hỏi.

“Tông chủ, gần nhất vừa vặn là ngày các thành trì đem bảo vật vận chuyển đưa tới, mời ngài theo ta đến nhà kho xem xét!”

Phong Trí Xa dẫn đường, đem Lâm Hải đưa đến một chỗ thương khố cực lớn, con mắt Lâm Hải nhất thời liền thẳng.

“Oa tắc, làm tốt lắm!”

Nhìn các loại bảo vật chồng chất như núi, Lâm Hải nhịn không được khích lệ một tiếng, sau đó cánh tay vung lên, trực tiếp đem hơn phân nửa, thu nhập vào trong Thánh Cảnh.

“Những thứ còn lại này, lưu cho các ngươi!”

Nói xong, ý niệm Lâm Hải lần nữa nhất động, hơn mấy trăm viên thuốc xuất hiện ở trước mắt.

“Đây là giải dược Khống Thần Đan!”

Bọn người Phong Trí Xa nghe xong, ánh mắt nhất thời sáng lên, trong lòng kích động.

Dù sao, bọn họ đều là người đã nếm qua Khống Thần Đan, cho dù lại phong quang như thế nào, thì trong lòng cũng luôn là có một cái tâm bệnh.

“Mỗi người một khỏa, phân phát!”

Lâm Hải phân phó xong, Phong Trí Xa lập tức khoát tay lên, có cao thủ Kim Đan cầm xuống phân phát.

“Ăn viên giải dược này vào, hiệu quả của Khống Thần Đan, sẽ triệt để giải trừ, từ nay các ngươi không bị ta khống chế nữa.”

“Cái gì!”

Lời nói của Lâm Hải, như là một khỏa bom tấn, nổ vang trong lòng mọi người, sau thất thần ngắn ngủi, bọn người Phong Trí Xa, tất cả đều lộ ra biểu lộ cuồng hỉ.

“Đa tạ Tông chủ!”

Mọi người nhất tề bái hạ hò hét, trong lòng kích tình bành trương, bọn họ còn tưởng rằng đây chỉ là giải dược sang năm, nghĩ không ra lại là có hiệu lực vĩnh cửu, cứ như vậy, bọn họ sẽ không cần tiếp tục bịngười chế trụ.

“Tông chủ, ngươi có phải muốn rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo hay không?”

Cao hứng qua đi, Phong Trí Xa đột nhiên hỏi, trong lòng đột nhiên không khỏi hiện lên một tia buồn bã.

Lâm Hải hướng phía y cười cười, sau đó đi đến trước mặt mọi người, bốn phía liền ôm quyền.

“Các vị, Lâm Hải trước đó khống chế các vị, cũng là hành động bất đắc dĩ, tại bên trong này ta xin bồi tội cho mọi người!”

Không có người trả lời, tất cả mọi người lẳng lặng nhìn Lâm Hải, một cỗ cảm tình khác, quanh quẩn tại trong lòng mọi người.

“Tại hạ sắp rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, bây giờ trả các vị tự do, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta sau này còn gặp lại!”

Lâm Hải vừa nói xong, phanh một tiếng, Xuyên Vân Toa xuất hiện trên mặt đất, Lâm Hải thả người nhảy lên.

“Các vị, cáo từ!”

Lâm Hải lần nữa hướng phía mọi người ôm quyền một cái, đám người không ai trả lời, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Xuyên Vân Toa trong nháy mắt đã bay đi.

“Tông chủ hắn, thật, cứ đi như vậy?”

Nhìn bóng dáng Lâm Hải chớp mắt đã không còn, đám người Phong Trí Xa đưa mắt nhìn nhau, hồi tưởng trong khoảng thời gian này đi theo Lâm Hải trải qua một đường công thành chiếm đất, trong lúc nhất thời vậy mà giật mình tỉnh mộng.

Đoạn đường này thông suốt, Lâm Hải lấy Xuyên Vân Toa, mất thời gian không lâu liền đến tiểu trấn lúc đầu, hơi nghe ngóng một chút, liền biết rõ phương pháp rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.

Trước một bệ đá phong cách cổ xưa, Lâm Hải đứng chắp tay, chân mày hơi nhíu lại.

“Nguyên lai từ Bồng Lai Tiên Đảo tiến vào Phàm Gian giới, sẽ có hạn chế đối với đẳng cấp tu hành, một khi vượt qua Kim Đan kỳ, cái cầu thang đá này sẽ lập tức bạo liệt.”

Lâm Hải nhất thời phát hiện vấn đề, lấy tu vi của hắn, tiến đến, ra ngoài lại có chút không dễ dàng.

Bất quá, Lâm Hải cũng rốt cuộc hiểu rõ, vì cái gì bên trên Bồng Lai Tiên Đảo có nhiều đại năng Kim Đan Nguyên Anh như vậy, lại không có một cái nào tiến vào Phàm Gian giới, nếu như không có cái hạn chế này, chỉ sợ Phàm Gian giới sớm đã là thiên hạ của những người tu hành này.

Đi dạo quanh cầu thang đá, Lâm Hải nắm chắc trong lòng, không khỏi lặng lẽ thở phào.

“Còn tốt, chỉ là một cái Truyền Tống Trận phiên bản đơn giản hóa mà thôi!”

Lâm Hải lập tức nhìn ra manh mối, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lấy ra một số Tinh Thạch, bày ra một cái tạo hình kỳ quái, vây quanh ở xung quanh bàn đá.

“Trận lên!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, sau đó ông một tiếng hào quang tỏa sáng, những Tinh Thạch này vậy mà lăng không lơ lửng, vây quanh cầu thang đá không ngừng chuyển động, đem không gian kéo lên một mảnh gợn sóng.

Lâm Hải trực tiếp cất bước, đi đến cầu thang đá, sau đó hướng phía cái nút bên cạnh nhẹ nhàng ấn xuôngs.

Ông!

Thân ảnh của Lâm Hải, bỗng nhiên biến mất, cùng lúc đó, Tinh Thạch giữa không trung thay thế chịu lực cho cầu thang đá, phanh một tiếng toàn bộ vỡ vụn, cầu thang đá nhẹ nhàng nhoáng một cái, lại bình yên vô sự!

“Ha ha, rốt cục ra ngoài rồi!”

Lâm Hải chân đạp sóng biển, nhìn mặt biển mênh mông bát ngát, sóng lớn lăn lộn, vuốt qua đá ngầm, lại có loại cảm giác lãng tử trở về nhà, phá lệ thân thiết.

Hàn phong lạnh thấu xương thổi qua, để Lâm Hải nhịn không được đánh cái rùng mình, lúc này mới chú ý tới, đã là mùa đông!

“Thời gian qua thật nhanh, hẳn là cách Xuân Tiết không xa đi.”

Leng keng!

Ngay lúc này, Weachat của Lâm Hải đột nhiên vang lên, lấy điện thoại di động ra xem xét, là Sở Lâm Nhi phát tới.

Sở Lâm Nhi: Ngươi còn tại Bồng Lai Tiên Đảo sao? Đi ra chưa!

Nhìn tin tức của Sở Lâm Nhi, khóe miệng Lâm Hải không tự giác nhếch lên một đường cong.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hai ta thật sự là tâm hữu linh tê a, ta vừa mới ra ngoài, tin tức của ngươi liền đến, có phải nhớ ca ca đến mức trà không nhớ cơm không nghĩ hay không?

Sở Lâm Nhi: Phi phi phi! Người nào cùng tên đại sắc lang nhà ngươi này tâm hữu linh tê a, đi ra cũng nhanh đến thành phố Bồng Lai chút, bản Công chúa đang ngay tại thành phố Bồng Lai đâu!

“Có phải hay không?” Con mắt Lâm Hải nhất thời sáng lên, chính mình thế nhưng là rất lâu chưa từng gặp qua Sở Lâm Nhi, thật đúng là hơi nhớ đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chờ lấy, lập tức đến!

Lâm Hải hồi âm cho Sở Lâm Nhi xong, cũng không quên phát một cái tin tức cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, lão công đã từ Bồng Lai Tiên Đảo đi ra, lập tức liền có thể nhìn thấy em!” (phía sau là một cái biểu lộ hôn hôn)

“Thật a, quá tốt! Em ra bờ biển chờ anh!” Liễu Hinh Nguyệt kinh hỉ hồi phục một câu.

“Tiểu Hồng!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tiểu Hồng triệu hoán ra.

Bây giờ đã trở lại Phàm Gian giới, mặc dù là tại trên đại dương bao la xa xôi, nhưng Lâm Hải cũng không muốn phô trương quá mức, không tiếp tục sử dụng Xuyên Vân Toa, mà chính là cải thành ngồi cưỡi Tiểu Hồng. Sau khi Tiểu Hồng ra ngoài, Lâm Hải thả người nhảy lên, liền nhảy đến trên lưng Tiểu Hồng, Tiểu Hồng phát ra một tiếng ưng kêu, hóa thành lưu quang màu vàng kim, thẳng đến bờ biển mà đi.

Chương 1236: Ở kiếp trước, nàng vì ngươi mà chết!

Từ thật xa, Lâm Hải liền nhìn thấy phía trên bờ biển, có một bóng người xinh đẹp tại dưới gió biển lạnh lẽo thổi lướt nhẹ qua, đang hướng phía mặt biển mênh mông, mong mỏi cùng trông đợi.

“Hinh Nguyệt!”

Lâm Hải lập tức kích động, nhịn không được lớn tiếng la lên!

Liễu Hinh Nguyệt từ lâu đã chú ý tới Tiểu Hồng đang bay nhanh đến, nghe được tiếng la của Lâm Hải, tay ngọc liền đưa lên bên miệng, phát ra một tiếng la lên nhu mỹ bao hàm tương tư.

“Lão công!!!”

Sưu!

Khi thân ảnh Tiểu Hồng cách bờ biển còn khoảng cách xa mười mấy mét, Lâm Hải liền vội vã không nhịn nổi mà thả người nhảy lên, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt liền đáp xuống.

Liễu Hinh Nguyệt thấy thế, cũng là một mặt hoan hỉ, liền vội vàng tiến lên, giang hai cánh tay, nghênh đón Lâm Hải đến.

“Hinh Nguyệt, nhớ chết ta!”

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt ôm thật chặt vào trong ngực, vị đạo thơm ngát quen thuộc của thiếu nữ này, chui vào lỗ mũi Lâm Hải, để tâm thần Lâm Hải thanh thản, hạnh phúc say mê.

“Lão công, người ta cũng rất nhớ anh!”

Liễu Hinh Nguyệt đem cả người tiến vào trong ngực Lâm Hải, đem đầu tựa ở trước ngực Lâm Hải, hai tay ôm lấy lưng eo Lâm Hải, phát ra thanh âm nũng nịu nỉ non.

“Hinh Nguyệt!”

Lâm Hải đột nhiên đẩy vai Liễu Hinh Nguyệt ra, hai mắt tỏa nhiệt, nhìn chằm chằm vào hai mắt nhu tình như nước của Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt nhấp nhẹ môi son, đôi mắt đẹp mang theo một tia thẹn thùng, cùng ánh mắt Lâm Hải va chạm, tràn ngập nồng tình mật ý.

Đột nhiên, Lâm Hải mãnh liệt cúi đầu xuống, mười phần thô lỗ hôn lên đôi môi của Liễu Hinh Nguyệt.

“Ừm ~” Liễu Hinh Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, kịch liệt đáp lại, nỗi khổ tương tư nhiều ngày của hai người, trong nháy mắt liền thiêu đốt.

“Khụ khụ!”

Ngay tại thời khắc hai người say mê thật sâu, bên tai Lâm Hải đột nhiên truyền đến hai tiếng ho nhẹ, để Lâm Hải giật mình, vội vàng dừng lại, quay đầu hướng phía bên cạnh nhìn lại.

Đã thấy không biết từ lúc nào, bên cạnh mình đã đứng một cái nữ tử tuyệt mỹ vóc người nóng nảy, tướng mạo yêu diễm, đang dùng ánh mắt vô cùng xinh xắn, đùa giỡn nhìn lấy Lâm Hải.

“Lâm Nhi Công chúa?” Lâm Hải nhất thời vui vẻ, nhận ra Sở Lâm Nhi.

“Ngươi thật đúng là cái đại sắc lang!” Sở Lâm Nhi nghiền ngẫm nói nói.

“Linh hồn thể?”

Đúng lúc này, Liễu Hinh Nguyệt một mặt ửng hồng vẫn chưa rút đi, ở bên cạnh đột nhiên kinh ngạc mở miệng.

“Ừm?” Sở Lâm Nhi sững sờ, sau đó kinh ngạc nhìn về phía Liễu Hinh Nguyệt.

“Ngươi, có thể nhìn thấy ta?”

“Vì cái gì không thể?” Liễu Hinh Nguyệt cười nhạt một tiếng, đôi mắt đẹp không nháy mắt mà nhìn Sở Lâm Nhi.

“Há, thời gian ngắn như vậy, cũng đã là Nguyên Anh trung kỳ? Cái này khó trách!” Sở Lâm Nhi dò xét Liễu Hinh Nguyệt một phen, lúc này mới chú ý tới biến hóa của Liễu Hinh Nguyệt, trong mắt mang theo một tia biểu lộ đùa cợt, nói nói.

“Ngươi gọi là Sở Lâm Nhi?” Trên mặt Liễu Hinh Nguyệt vẫn treo nụ cười, nhìn Sở Lâm Nhi hỏi.

“Đúng a!” Con mắt Sở Lâm Nhi không nháy mắt, nhìn Liễu Hinh Nguyệt, nhún nhún vai.

Sau đó, hai người an tĩnh lại, thế nhưng ánh mắt của hai người, lại thủy chung nhìn chằm chằm vào đối phương, người nào cũng không có dời.

“Ách...”

Lâm Hải ở bên cạnh nhất thời có chút mộng bức, nhìn Liễu Hinh Nguyệt, lại nhìn Sở Lâm Nhi, không khỏi gãi gãi đầu.

“Mẹ nó, chỗ giao hội ánh mắt của hai người này, làm sao cảm giác có tia lửa đang bắn tung a?”

“Khụ khụ!” Lâm Hải vội vàng ho nhẹ hai tiếng, hắn phải đem cái không khí quá không bình thường này, hóa giải một chút.

“Cái kia, chính thức giới thiệu cho các ngươi một chút a!”

Lâm Hải dẫn đầu hướng phía Sở Lâm Nhi nhất chỉ.

“Hinh Nguyệt, đây là Lâm Nhi Công chúa, là bạn thân của ta!”

Giới thiệu Sở Lâm Nhi xong, Lâm Hải lại chỉ chỉ Liễu Hinh Nguyệt, vừa muốn mở miệng, Sở Lâm Nhi lại nói chuyện trước.

“Không cần giới thiệu, Liễu Hinh Nguyệt, bạn gái của ngươi, bản Công chúa lại không biết sao?”

Nói xong, Sở Lâm Nhi ngoẹo đầu, liếc nhìn Liễu Hinh Nguyệt một chút, đột nhiên lộ ra một nụ cười xinh xắn.

“Uy, Liễu Hinh Nguyệt, ta cùng ngươi nói a, nhãn quang của ngươi thật là không được tốt lắm, Lâm Hải thế nhưng là cái siêu cấp đại sắc lang, ta cùng hắn trước kia liền cùng giường chung gối qua đây!”

Phốc!

Sở Lâm Nhi nói một câu, để Lâm Hải kém chút nằm trên đất, mẹ nó, cái gái ngốc này đang nói mò gì đâu?.

“Hinh Nguyệt, em đừng nghe nàng nói vớ nói vẩn, nàng cũng là cái quỷ tinh nghịch!”

Mà Liễu Hinh Nguyệt nhìn bộ dáng xinh xắn này của Sở Lâm Nhi, chẳng biết tại sao, đột nhiên có chút động dung.

“Có đúng không, nguyên lai các ngươi còn có quan hệ thân mật như vậy a?” Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, có chút run rẩy.

“Hừ, đó là đương nhiên á!” Sở Lâm Nhi nhếch miệng lên, lộ ra hai cái núm đồng tiền nhỏ bé, mặt mũi tràn đầy đắc ý.

“Liền căn biệt thự nhà hắn kia, hai ta tại trên một chiếc giường, ngủ chung không biết bao lần đây."

Liễu Hinh Nguyệt cứ như vậy lẳng lặng mà nhìn Sở Lâm Nhi, cũng không nói chuyện, trong mắt đột nhiên bịt kín một tầng hơi nước.

"Uy, ngươi nói mò gì đâu!" Lâm Hải thấy vậy, nhất thời hoảng, không khỏi hướng phía Sở Lâm Nhi hung hăng trừng liếc một chút.

"Hinh Nguyệt, ngươi đừng nghe nàng nói vớ nói vẩn, nàng người này liền yêu quấy rối!"

"Người nào nói vớ nói vẩn, chẳng lẽ ta nói là giả sao? Không tin ngươi để cho nàng hỏi A Hoa qua!" Sở Lâm Nhi nhất thời bĩu môi một cái, trợn trắng mắt, mặt mũi tràn đầy không thèm để ý chút nào.

"Ngươi đủ!" Mắt thấy nước mắt của Liễu Hinh Nguyệt đều nhanh rơi xuống, Lâm Hải quả thực vừa tức vừa giận, nhịn không được hướng phía Sở Lâm Nhi gầm lên giận dữ.

Thanh âm phẫn nộ của Lâm Hải, để thân thể của Sở Lâm Nhi run lên bần bật, nụ cười lập tức cứng tại bên trong này, sau đó thật không thể tin nhìn về phía Lâm Hải.

"Ngươi rống ta? Ngươi vậy mà rống ta!"

"Không phải, ta..." Sau khi Lâm Hải rống ra, cũng có chút hối hận, nhất thời mặt mũi tràn đầy áy náy nhìn về phía Sở Lâm Nhi.

Trong cặp mắt to trong suốt sáng long lanh của Sở Lâm Nhi, đột nhiên xuất hiện một vòng giọt nước, sau đó buồn bã cười một tiếng, quay người rời đi.

"Uy, Lâm Nhi Công chúa..."

Lâm Hải thấy thế, vội vàng hô to, nhưng mà Sở Lâm Nhi lên xuống mấy cái, liền đã không có bóng dáng.

“Thảo!” trong lòng Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, đột nhiên sinh ra vô tận hối hận.

Sở Lâm Nhi chính là cái tính cách này, ưa thích nói đùa cùng nghịch ngợm gây sự trêu người, chính mình cũng không phải không hiểu, làm gì cùng nàng nghiêm túc a.

Lần này đem nàng tức giận bỏ đi, hơn nữa có vẻ như còn khóc, với loại tính cách tinh nghịch như Sở Lâm Nhi này, một khi rơi lệ, xem ra là thật thương tổn tâm của nàng.

Xem ra chỉ có thể ngày sau lại hướng Sở Lâm Nhi hảo hảo xin lỗi, dù là để cho nàng đánh một trận, Lâm Hải cũng nhận.

“Hinh Nguyệt, lời nói của Lâm Nhi Công chúa, đều là nói đùa.”

Đã chọc tức đi một cái, Lâm Hải cũng không muốn lại đi chọc tức một cái khác, vội vàng cùng Liễu Hinh Nguyệt giải thích nói.

“Em biết rõ!” Liễu Hinh Nguyệt nhàn nhạt nói nói.

“Ách... Em biết rõ?” Lâm Hải nhất thời có chút mộng bức, “Này, vậy em vừa mới?”

“Sau khi em gặp được nàng, tâm lý đột nhiên ê ẩm, đặc biệt khó chịu, không khỏi liền muốn khóc.”

“A.” Lâm Hải càng lúc càng không hiểu rõ, mẹ nó, lòng của nữ nhân, thật sự là sâu như đáy biển, đây rốt cuộc là có ý tứ gì a?

“Lão công, Sở Lâm Nhi Công chúa, là cô gái tốt, ngươi phải trân quý nàng!” Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên đưa đôi mắt đục đỏ ngầu, một mặt trịnh trọng nói nói.

“Không phải, quý trọng hay không quý trọng gì a.” Lâm Hải quả thực im lặng, “Hinh Nguyệt, xem ra em vẫn là hiểu lầm, hai chúng ta là trong sạch, thật đặc biệt trong sạch!”

Lâm Hải cũng không biết nên giải thích thế nào, dứt khoát đem quá trình quen biết giữa hắn cùng Sở Lâm Nhi, thậm chí cả sự tình trong đoạn thời gian Sở Lâm Nhi mỗi ngày ỷ lại trên giường của hắn, cũng từ đầu chí cuối nói một lần cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, tình huống chính là như vậy, Lâm Nhi Công chúa nói, ta cùng nàng ngủ một cái giường, cũng là cái ngủ như thế, không phải cái ngủ như em tưởng tượng!”

Liễu Hinh Nguyệt nghe xong, buồn bã cười một tiếng, sau đó đột nhiên ôm lấy Lâm Hải, đầu tựa vào trước ngực Lâm Hải.

“Lão công, em thực sự tin tưởng anh, nhưng là, em vừa mới rơi lệ, thật không phải là bởi vì chuyện này!”

“Này, này là bởi vì cái gì?” Lâm Hải thật có điểm không hiểu rõ.

Liễu Hinh Nguyệt đứng thẳng thân thể, trong đôi mắt đẹp đột nhiên lộ ra quang mang thâm thúy, tựa hồ tiến vào nhớ lại xa xưa, thanh âm nhu mỹ, nhàn nhạt vang lên, tựa hồ mang theo một tia đau thương nồng đậm.

“Lão công, trân quý Lâm Nhi Công chúa đi, không nên thương tổn nàng!”

“Bởi vì, ở kiếp trước, nàng vì ngươi mà chết!”

Chương 1237: Có cường địch đánh đến tận cửa!

Lời của Liễu Hinh Nguyệt vừa ra khỏi miệng, Lâm Hải chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, trong nháy mắt trống rỗng.

Qua rất lâu, mới một mặt kinh hãi không thể tin được mà nhìn

Liễu Hinh Nguyệt, run rẩy mở miệng.

“Hinh Nguyệt, em đã biết cái gì? Kiếp trước, đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

Lâm Hải một phát bắt được vai Liễu Hinh Nguyệt, kích động hỏi.

“Em cũng không rõ ràng!” Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu, đôi mi hơi hơi nhíu lại, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Ngay tại thời điểm em vừa mới nhìn thấy Lâm Nhi Công chúa, nói chuyện cùng nàng, trong đầu đột nhiên liền biết rõ những thứ này.”

Lâm Hải khẽ giật mình, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin, nếu không phải hắn biết rõ Liễu Hinh Nguyệt sẽ không lừa hắn, thậm chí cũng không thể tin được đây là thật.

“Trừ những cái này đâu, Hinh Nguyệt em còn biết rõ cái tin tức gì liên quan tới kiếp trước không?”

“Không có!” Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu.

“Cái này con mẹ nó đến cùng là chuyện gì xảy ra?” Trong lòng Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, cảm thấy sự tình càng ngày càng ly kỳ.

“Đúng, vừa rồi Lâm Nhi Công chúa nói, em bây giờ đã là Nguyên Anh trung kỳ?” Lâm Hải bỗng nhiên lại ý thức được một vấn đề, lúc chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt vừa tách ra, Liễu Hinh Nguyệt vẫn là Nguyên Anh sơ kỳ, chính mình qua lội Bồng Lai Tiên Đảo trở về, Liễu Hinh Nguyệt lại đột phá.

“Ừm, Nguyên Anh trung kỳ, hẳn là không mất bao lâu, liền sẽ đến Nguyên Anh hậu kỳ!”

Phốc!

Lời nói của Liễu Hinh Nguyệt, để Lâm Hải kém chút phun ra ngoài một ngụm huyết lão, nhìn Liễu Hinh Nguyệt Như như nhìn một cái quái vật.

Mẹ nó, đây cũng quá đả kích người đi, chính mình tân tân khổ khổ, phí sức nửa ngày, cũng mới bất quá là Kim Đan hậu kỳ a, cái Liễu Hinh Nguyệt này, cưỡi tên lửa sao?

“Thật sự là người so với người, tức chết người!” Lâm Hải lắc đầu một trận, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Lão công, ngươi nhanh đi tìm Lâm Nhi Công chúa một chút, cùng nàng nói xin lỗi đi.” Liễu Hinh Nguyệt ở một bên, bỗng nhiên nói nói.

“Phát cái Weachat cho nàng đi, tìm khẳng định tìm không thấy.”

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, tìm tới Weachat của Sở Lâm Nhi, biên tập một cái tin tức, phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mỹ thiếu nữ Lâm Nhi Công chúa thiện lương mỹ lệ thanh thuần vô địch manh manh đát, có ở đó hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Sở Lâm Nhi: Hừ, không ở! (phía sau là một cái biểu lộ tức giận)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: U, vậy bây giờ là vị siêu cấp đại mỹ nữ nào, đang nói chuyện với ta a?

Sở Lâm Nhi: Bên trong này không có đại mỹ nữ, đại sắc lang ngươi đánh sai chủ ý! (phía sau là một cái biểu lộ trái hừ hừ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A, dạng này a. Vậy nói chuyện với ta, là cái người quái dị đi?

Sở Lâm Nhi: Phi phi phi, ngươi mới là người quái dị, bản Công chúa xinh đẹp như hoa!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, thừa nhận đi, ngươi chính là mỹ thiếu nữ siêu cấp vô địch, Lâm Nhi Công chúa! (phía sau là một cái bới móc biểu lộ nhướn nhướn lông mày)

Sở Lâm Nhi: Hừ, tính ngươi biết nói chuyện! Tìm ta làm gì, lại muốn rống ta sao!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ta sai, ta là đại hỗn đản, ta là tìm ngươi thừa nhận sai lầm, van cầu ngươi tha thứ cho ta đi. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Sở Lâm Nhi: Phi, không tha thứ! Phụ vương ta đều không có rống qua ta như thế! (phía sau là một cái biểu lộ muốn khóc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật không tha thứ?

Sở Lâm Nhi: Nói không tha thứ, liền không tha thứ, hừ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A, cái trò chơi mới này chơi thật vui a, oa tắc, còn có thể Online nhiều người!

Sở Lâm Nhi: A a a, ngươi có trò chơi mới gì, là cái gì, mau nói cho ta biết!!!

Lâm Hải nhất thời cười thầm một trận, quả nhiên là cái mọt game, thiếu niên nghiện net a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Muốn biết sao? Vậy ngươi về tới tìm ta a, ta sẽ nói cho ngươi biết! (phía sau là một cái biểu lộ câu dẫn)

Sở Lâm Nhi: Nghĩ thật đẹp, bái bai!

“Ách... Còn không tha thứ a?” Lâm Hải nhất thời càng thêm áy náy, xem ra Sở Lâm Nhi là thật sự tức giận, chính mình hống như thế cũng hống không tốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ta thật là sai, nếu ngươi còn tức giận, liền trở lại đánh ta một chầu đi, coi như ngươi cưỡng ép chiếm hữu ta, ta cũng sẽ không trốn đến bên trong nơi hẻo lánh vụng trộm thút thít đâu.

Sở Lâm Nhi: Phi phi phi, ai mà thèm chiếm hữu ngươi! Nghĩ thật đẹp! Cút!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi trở về a?

Sở Lâm Nhi: Ngươi cái đại ngốc nghếch, ta đi thu thập Tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát, gần đây có một cái, không nói nữa a, bản Công chúa muốn làm chính sự, không có tâm tình cùng ngươi chém gió!

“Ha ha, nguyên lai Lâm Nhi không tức giận, mà chính là đi giúp ta thu thập Tinh phách!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, đồng thời dâng lên cảm động thật sâu.

Chính mình trước đó quá phận như vậy, Sở Lâm Nhi sau khi tức giận, vậy mà còn không quên giúp mình là việc, thật sự là cô nương tốt a, cô nương tốt như vậy, sao có thể không hảo hảo đùa giỡn một chút đâu?.

Khóe miệng Lâm Hải, lộ ra nụ cười làm xấu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chém gió? Lâm Nhi Công chúa, ta rất hiếu kì, ngươi một cái nữ hài gia gia, làm sao chém gió?

Sở Lâm Nhi: A a a a! Ngươi đi chết đi! Ngươi cái thối lưu manh, đại hỗn đản!!! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải nhất thời cười ha hả, tất cả tích tụ trong lòng trước đó đều tán đi.

“Làm gì cười vui vẻ như vậy?” Liễu Hinh Nguyệt ở một bên, có chút chua chua nói nói.

Lâm Hải vươn ngón tay, một mặt cưng chiều xoa bóp mũi ngọc tinh xảo của Liễu Hinh Nguyệt.

“Lâm Nhi Công chúa không tức giận, chẳng lẽ không nên vui vẻ sao?”

Nói xong, Lâm Hải lôi kéo tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, hai người lắc lắc cánh tay, một mặt ngọt ngào đi trở về.

“Hinh Nguyệt, em không quay phim sao?” Lâm Hải đột nhiên hỏi nói.

“Không quay!” Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu, sắc mặt hiện lên một chút ảm đạm.

“Vì cái gì, đây không phải là mộng tưởng của em sao?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Em có dự cảm, thời gian chúng ta tách ra, nhiều nhất còn có mấy tháng liền muốn đến, tại bên trong cái thời gian ngắn ngủi này, em cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn ở cùng với anh!”

Liễu Hinh Nguyệt đem thân thể mềm mại dựa vào trên thân Lâm Hải, mang theo một tia thương cảm thật sâu, lo lắng nói nói.

Lâm Hải nghe xong, hít sâu một hơi, sau đó ánh mắt kiên định nhìn về phía phương xa.

“Hinh Nguyệt, không có bất luận kẻ nào bất cứ chuyện gì, có thể đưa chúng ta tách ra!”

“Coi như ngắn ngủi tách rời, chỉ cần Lâm Hải anh còn sống một ngày, liền sẽ tìm được em!”

“Em là người yêu một đời một kiếp của anh, người nào, cũng đừng hòng đưa em từ bên cạnh anh cướp đi!”

“Em cũng vậy!” Liễu Hinh Nguyệt ôm chặt lấy cổ Lâm Hải, động tình nói nói, “Em sẽ không rời khỏi anh, ai cũng không ngăn cản được việc chúng ta cùng một chỗ!”

“Hô ~” Lâm Hải thở phào một hơi, tại bên trong không khí lạnh, hình thành một đường sương khói màu trắng,

“Sắp hết năm, Hinh Nguyệt, chúng ta về nhà đi!”

…

Phi trường quốc tế của thành phố Giang Nam, một nam một nữ đem mặt mũi che phủ cực kỳ kín lẽ, chậm rãi đi tới.

“Trở về á!”

Lâm Hải hô hấp lấy không khí mới mẻ của gia hương, cảm thấy phá lệ thân thiết.

Nhìn thấy nơi xa là một cái đầu trọc lớn bóng loáng, đang nhìn xung quanh, Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cùng Liễu Hinh Nguyệt đi qua.

Ba!

Lâm Hải nâng bàn tay lên, đập vào trên cái đầu trọc lớn!

“Đậu phộng, người nào con mẹ nó dám đập lão tử, muốn chết đâu!” Đầu trọc lớn nhất thời rống giận quay đầu lại.

Nhưng chờ Lâm Hải đem khẩu trang lấy xuống, lộ ra nụ cười vô cùng quen thuộc, Cường đầu trọc nhất thời cao hứng nhảy dựng lên.

“Đậu phộng, sư phụ, ta nhớ ngươi muốn chết rồi! Ha ha ha ha!”

Cường đầu trọc hưng phấn trực tiếp đem Lâm Hải ôm lấy, còn tại trên trán Lâm Hải nặng nề hôn một cái, tráng kiện lớn giọng, nhất thời dẫn tới ánh mắt dị dạng của người qua đường.

“Em gái ngươi!”

Lâm Hải vội vàng đem y chấn khai, dùng lực chà chà cái trán, một mặt ghét bỏ.

Mà Cường đầu trọc lại không thèm để ý chút nào, toét miệng cười khúc khích, vừa nhìn về phía Liễu Hinh Nguyệt.

“Sư phụ, cô nàng này ai vậy, chậc chậc chậc, nhìn vóc dáng rất khá a!”

Lâm Hải nhất thời một mặt quái dị, mặt mũi tràn đầy cười khổ nhìn qua Cường đầu trọc, đi cùng với chính mình, còn có thể là ai.

“Hắc hắc hắc, sư nương một mực đang quay phim, sư phụ ngươi muốn nã pháo cũng ngoài tầm tay a, cũng là nam nhân, lý giải lý giải, yên tâm, ta sẽ không nói với sư nương của ta!”

Lâm Hải nhìn Cường đầu trọc nở nụ cười thô bỉ, nhất thời dở khóc dở cười.

“Ngươi con mẹ nó nhân tài a!”

“Hắc hắc, đúng không, tất cả mọi người đều nói như thế!” Cường đầu trọc sờ sờ cái đầu trọc lớn, toét miệng cười nói.

Phốc một tiếng, Liễu Hinh Nguyệt ở một bên bật cười, đôi mắt đẹp xấu hổ liếc trắng Cường đầu trọc một chút.

“Cường tử, đã lâu không gặp, ngươi vẫn là hài hước trước sau như một!”

“Ai u, đậu phộng, thanh âm nhỏ nhắn tuyệt vời này, hóa ra là sư nương a! Xong xong, nói nhầm!” Cường đầu trọc nhất thời nghe ra thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, vội vàng vỗ cái đầu trọc lớn.

“Ngươi giờ mới biết nói nhầm a?” Lâm Hải tức giận lườm y một cái.

“Còn không phải sao!” Cường đầu trọc vỗ đùi, “Ta vừa mới còn nói, sư phụ ngươi không chỗ nã pháo, nguyên lai sư nương liền ở bên cạnh, xem ra đêm nay nhất định hỏa lực không ngớt!”

Phốc!

“Cút!”

Lâm Hải một chân đem con hàng này đạp bay, hắn a, thật sự là cái gì cũng nói a!

Khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt cũng là đỏ bừng, đột nhiên duỗi ra tay nhỏ, tại bên hông Lâm Hải bóp một cái, khiến hắn đau đến mức nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Ngồi lên xe của Cường đầu trọc, Lâm Hải mới mở miệng hỏi.

“Trong khoảng thời gian ta rời đi này, có chuyện gì phát sinh hay không?”

Không đợi Cường đầu trọc trả lời, điện thoại đột nhiên vang, y vội vàng nhận, một đường thanh âm hoảng sợ truyền tới.

“Cường ca, ngươi ở đâu? Có cường địch đánh đến tận cửa!”

Chương 1238: Hôm nay bọn họ đi không được!

Cường đầu trọc nghe xong liền gấp, hướng phía gọi điện thoại bắt đầu rống to.

“Thao, lão tử lập tức tới ngay!”

Nói xong, Cường đầu trọc ba cái đem điện thoại cúo, đạp cần ga, xe trong nháy mắt liền thoát ra ngoài.

“Cường tử, chuyện gì xảy ra?”

Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, mở miệng hỏi nói.

“Này, sư phụ ngươi không biết, gần nhất không biết từ nơi nào đến một đám người tu hành, mỗi ngày đến Vàng Son Lộng Lẫy kiếm chuyện, khó lòng phòng bị, người chúng ta vừa đến, bọn họ liền chạy, con mẹ nó giống hệt như con ruồi, không về không!”

“Người tu hành?” Lâm Hải sững sờ, trong mắt lóe lên một đạo tinh mang, người tu hành ở Phàm Gian giới cũng không có nhiều a, chẳng lẽ có dự mưu.

“Sư phụ, ta đưa ngươi cùng sư nương về nhà trước, sau đó lại đi xử lý việc này!”

“Không cần, trực tiếp qua Vàng Son Lộng Lẫy!” Lâm Hải phân phó nói, đồng thời ngữ khí có chút băng lãnh, hắn ngược lại muốn xem xem, đến tột cùng là ai, đang giở trò tại trong này.

“Được rồi!” Cường đầu trọc cắn răng một cái, hung dữ chửi một câu, “Lũ khốn kiếp này, nếu sư phụ đã tự mình ra ngựa, cũng không thể tiện nghi bọn họ!”

Sau hai mươi mấy phút, xe gào thét dừng ở trước cửa Vàng Son Lộng Lẫy, Lâm Hải cùng Cường đầu trọc xuống xe, bước nhanh hướng phía bên trong đi đến.

“Ai u, Cường ca ngươi đã trở về... Tông chủ, ngài cũng tới!”

Nhị Cẩu một mặt lo lắng, vội vàng chào đón, sau khi nhìn thấy Lâm Hải ở bên cạnh Cường đầu trọc, hai mắt không khỏi tỏa sáng, vội vàng sốt ruột chào hỏi.

Nhị Cẩu bây giờ là cao quản của Vàng Son Lộng Lẫy, cũng vào Hải Nguyệt Tông, đối với Lâm Hải cũng lấy danh xưng Tông chủ mà gọi.

“Người đâu?” Cường đầu trọc thở phì phì hỏi.

“Tại lầu hai! Cường ca, đám người này quá hung hăng, nếu không phải Lăng Đào ca hôm nay vừa vặn tại đây, đoán chừng nhà hàng đã bị nện nát!”

Nhị Cẩu còn chưa nói xong, Cường đầu trọc liền vọt vào nhà hàng, thẳng đến lầu hai mà xông đi lên.

Lâm Hải chậm rãi bước đi tới, nhìn một chỗ bừa bộn, nhất thời chau mày.

“Đám người này náo bao lâu rồi?”

“Cơ hồ mỗi ngày đều đến, thời gian không cố định, nện xong liền đi, cản cũng ngăn không được, giống như một đám cá.”

Lâm Hải nghe xong, trong mắt lóe lên hàn mang, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười lạnh.

“Yên tâm, hôm nay bọn họ đi không được!”

Lâm Hải vừa mới dứt lời, trên lầu hai đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn, đã thấy một bóng người từ lầu hai bay xuống, sau khi hạ xuống lảo đảo mấy bước mới đứng vững, hơi có vẻ chật vật.

“Nhiều người khi dễ ít người, có gì tài ba? Có giỏi thì cùng Lăng Đào công tử nhà ngươi đơn đấu!”

“Lăng Đào, cẩn thận!” Lý Lăng Đào vừa mới dứt lời, Cường đầu trọc đột nhiên tại lầu hai, kinh hô một tiếng!

Sưu!

Trong nháy mắt, hai đạo quang mang từ trên trời giáng xuống, giống như lưỡi dao sắc bén cắt phá không gian, gào thét lên hướng phía đỉnh đầu Lý Lăng Đào rơi xuống.

“Cút ngay!”

Lý Lăng Đào hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay kéo lên một đoàn kiếm hoa hỗn loạn, trong nháy mắt đem quang mang xoắn nát!

“Hừ hừ, liền chút bản lãnh này sao?” Mặt mũi Lý Lăng Đào tràn đầy khinh thường, mỉa mai nói.

Thế nhưng là vừa mới dứt lời, sắc mặt Lý Lăng Đào đột biến, đã thấy một đường khí mang màu đen, uy thế cường đại, trong nháy mắt liền đến trước mắt!

“Hát!”

Mặt Lý Lăng Đào nhất thời lộ vẻ lạnh lùng, kiếm trong tay bỗng nhiên vung lên, hướng phía khí mang màu đen mà đi.

Ông!

Trường kiếm cùng khí mang màu đen tiếp xúc, nhất thời bị chấn động đến khuấy động mà lên, sắc Lý Lăng Đào đại biến, mắt thấy hào quang màu đen này liền muốn rơi vào trên người, lại đột nhiên cảm thấy một cỗ lực đạo, trực tiếp đem y rời khỏi chỗ cũ.

Toát!

Sau đó, một đường tiếng xé gió vang lên, đã thấy ánh sáng trắng lóe lên, đoàn khí mang màu đen kia trong nháy mắt liền sụp đổ!

“Sư phụ!”

Lý Lăng Đào kinh hãi một lát, vừa quay đầu lại đã thấy Lâm Hải đứng tại trước người mình, nhất thời đại hỉ.

Bá bá bá!

Đúng lúc này, trên lầu hai đột nhiên nhảy xuống mười mấy đạo nhân ảnh, xếp thành một hàng, cùng Lâm Hải xa xa đứng nhìn, mà Cường đầu trọc cũng từ lầu hai nhảy xuống, đứng tại bên người Lâm Hải.

“Ngươi là ai?”

Một cái nam tử áo đen cầm đầu âm lãnh hỏi, sắc mặt mang theo một tia ngưng trọng, Lâm Hải vừa mới tiện tay phá đạo thuật của gã, để trong lòng gã không khỏi run lên, biết rõ gặp được kình địch.

“Đồ vật vô dụng, có mấy cái tạp ngư như thế cũng không đối phó được, có phải là không có hảo hảo tu luyện, cả ngày chỉ biết ham chơi lười biếng không!”

Lâm Hải đối với tra hỏi của nam tử áo đen, như không nghe thấy, mà chính là một mặt bất mãn, hướng phía Lý Lăng Đào răn dạy nói.

“Cũng không phải mỗi ngày đều lười biếng!” Lý Lăng Đào nhất thời một mặt xấu hổ, gãi gãi đầu, hướng phía Lâm Hải lộ cái mặt quỷ.

“Hừ, trở về ta muốn thi so sánh tám cái các ngươi, nếu như xếp hạng của ngươi về gần cuối, xem ta thu thập ngươi như thế nào!”

“Ta đang tra hỏi ngươi, ngươi điếc sao!” Thấy Lâm Hải cùng Lý Lăng Đào không coi ai ra gì mà nói chuyện, trực tiếp coi gã là không khí, không nhìn bọn họ tồn tại, nam tử áo đen nhất thời nổi giận.

“Ừm?” Lâm Hải lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu, liếc nhìn nam tử áo đen này một chút.

“Sư phụ, người này lợi hại, tu vi của ta bây giờ đã là Giả Đan, nhưng lại không phải là địch thủ, vừa mới bị gã công kích hiểm tượng hoàn sinh, người này lường trước đã nhập Kim Đan!” Cường đầu trọc ở một bên, bỗng nhiên ngưng trọng nhắc nhở nói.

“Kim Đan sao?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, khóe miệng nhếch lên một đường cong khinh thường.

“Muốn chết!” Nam tử áo đen thấy Lâm Hải vẫn đối với gã hờ hững, lửa giận đằng không mà lên!

Vừa mới nói xong, thân hình nam tử áo đen bạo khởi, nhảy vào giữa không trung, nhanh nhẹn như là con báo, thẳng hướng phía Lâm Hải liền dốc sức lao qua.

“Sư phụ cẩn thận!” Lý Lăng Đào thấy thế, cuống quít hô nói, thế nhưng là lời vừa ra miệng, lại lập tức sửng sốt.

Chỉ thấy thân thể của nam tử áo đen, đột nhiên ngừng tại giữa không trung, toàn thân bị một tầng khí lưu ba động kéo chặt lấy, cũng không còn cách nào di động mảy may, trong mắt tràn ngập hoảng sợ thật sâu.

“Đậu phộng, sư phụ ngưu bức a!” Lý Lăng Đào quay đầu nhìn về phía Lâm Hải, nhất thời một mặt sùng bái.

“Thả sư huynh chúng ta ra!” Một đám người còn lại, thấy tình thế không ổn, tất cả đều hướng phía Lâm Hải xông lại.

“Cút!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, cánh tay đột nhiên vung lên, nhất thời khí lưu cường đại, dẫn tới một mảnh không gian run rẩy, trực tiếp đem mười mấy người này hất tung ở trên mặt đất, kêu thảm không thôi, liền đứng lên cũng không nổi.

Mà Lâm Hải liền nhìn đều chẳng muốn liếc nhìn những người này một chút, cánh tay trực tiếp đưa vào hư không kéo một cái, nam tử áo đen giữa không trung kia, trong nháy mắt đã bị kéo đến trước mặt Lâm Hải.

Đồng tử của nam tử áo đen cấp tốc co vào, ánh mắt nhìn Lâm Hải, mang theo nồng đậm hoảng sợ cùng sợ hãi.

“Ai bảo các ngươi đến?” Lâm Hải mặt không biểu tình, nhàn nhạt mở miệng.

Ánh mắt nam tử áo đen lấp lóe mấy lần, cả gan mở miệng.

“Ngươi tốt nhất là thả chúng ta ra, người phía sau chúng ta, ngươi không thể trêu vào!”

“Có đúng không?” Lâm Hải đột nhiên nhếch miệng, lộ ra nụ cười rực rỡ, sau đó một cỗ khí thế cường đại cơ hồ khiến người ngạt thở, trong nháy mắt đã rơi vào trên thân nam tử áo đen, để trái tim gã nhất thời co lại, hô hấp cũng bắt đầu không thông.

“Ta gọi là Lâm Hải, mặc kệ người sai khiến các ngươi là người nào, ngươi thay ta chuyển lời tới gã, về sau không cần để ta nhìn thấy, có người đến đây quấy rối, nếu không, hậu quả gã không đảm đương nổi!"

"Ngữ khí thật là cuồng vọng!" Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên một đường âm thanh nồng đậm khinh thường vang lên.

"Ừm?" Lâm Hải sững sờ, quay đầu lại, đã thấy một cái nam tử trung niên làn da ngăm đen, mang theo một cỗ khí thế sắc bén, chậm rãi đi tới, hai mắt như là kiếm mang, rơi vào trên thân Lâm Hải.

"Chủ nhân cứu ta!"

Nam tử áo đen vừa nhìn thấy người này, nhất thời một mặt kinh hỉ, lớn tiếng la lên nói.

Lâm Hải nhìn người tới, hai mắt không khỏi nhíu lại, hiện lên một đạo tinh mang.

"Cao thủ!"

Mà nam tử trung niên thì là một mặt cao ngạo, ở trên cao nhìn xuống liếc nhìn Lâm Hải một chút, khóe miệng nhếch lên.

"Ngươi vừa mới nói, ngươi chính là Lâm Hải?"

"Là ta!" Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

"Hứ!" Nam tử trung niên nhất thời khinh thường hừ lạnh, "Còn tưởng rằng ngươi trốn đi, không dám ra đâu!"

Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn nam tử trung niên một chút, trên mặt nghi hoặc hỏi.

"Ngươi sắp xếp người, mỗi ngày đến đây quấy rối, chính là vì để gặp ta?" Nói xong, sắc mặt Lâm Hải đột nhiên đại biến, lui lại hai bước, mang theo hoảng sợ nhìn về phía nam tử trung niên.

“Ngươi tìm ta, không phải là muốn bái ta làm thầy đi? Ta cùng ngươi nói, dung mạo của ngươi quá xấu, ta không thu!”

Phốc!

“Ha ha ha ha!” Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào ở bên cạnh, một cái nhịn không được, nhất thời vỗ bắp đùi cười ha hả, cười ngửa tới ngửa lui.

Một cái không khí vô cùng kiềm chế, nhất thời bị hai cái đồ đệ mang theo đùa bức của Lâm Hải, sinh sinh làm thành trò đùa.

Mà nam tử trung niên, giờ phút này đã sớm đã tức đến sắc mặt tái xanh, trong mắt đột nhiên hiện lên một vòng sát cơ!

“Muốn chết!” Thanh âm phẫn nộ vang lên, thân ảnh của nam tử trung niên, đột nhiên biến mất tại chỗ, hóa thành một đạo lưu quang, nhào về phía Lâm Hải!

Chương 1239: Kêu ba ba, nhanh lên!

Lâm Hải nhìn nam tử trung niên, hướng mình khởi xướng công kích sắc bén, nhất thời lộ vẻ mặt khinh thường.

“Sư phụ, cẩn thận!”

Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào ở một bên, vẫn không khỏi quá sợ hãi, công kích của nam tử trung niên này, quả thực quá đáng sợ, chỉ là khí thế liền để hai người bọn họ mất đi năng lực phản kháng!

Mà Lâm Hải lại một mặt lạnh nhạt, phảng phất như đối phương công kích, không phải công hướng hắn, vậy mà không có một tia phản ứng.

“Hừ!”

Mặt nam tử trung niên này đột nhiên lộ ra quang mang hung ác, trong mắt bắn ra sát cơ, mắt thấy liền muốn đem Lâm Hải đánh giết!

“Băng!”

Đột nhiên, Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, khẽ nhả ra một chữ!

“Ừm?” Nam tử trung niên sững sờ, bản năng cảm thấy một tia không ổn, một cỗ cực kỳ nguy hiểm, trong nháy mắt từ đáy lòng của gã xông tới, để gã không rét mà run!

“Không tốt!”

Nam tử trung niên kinh hãi, căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vã cuống quít rút chiêu thức về, thân hình bạo khởi, hướng phía sau bay ngược!

Ông!

Thân ảnh của gã, vừa mới nhảy lên, bên ngoài thân phía trên lại đột nhiên hiển hiện một tầng băng sương thật dày, đem thân hình của gã đông cứng trong nháy mắt, vẫn duy trì tư thế nhảy vọt, biến thành tượng băng!

“Cái này!”

Tất cả mọi người ở đây, mặc kệ là Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào, hay là người của phía là đối phương, tất cả lập tức đều ngốc.

“Ha ha, sư phụ uy vũ!”

Vẫn là Lý Lăng Đào phản ứng đầu tiên, phát ra một tiếng reo hò kinh hỉ.

“Sư phụ, ta muốn học một chiêu đóng băng côn này!” Cường đầu trọc thì là một mặt hỏa nhiệt.

“Chủ nhân ~” Nam tử áo đen bị Lâm Hải nhiếp giữa không trung, nhìn thấy chủ nhân cơ hồ vô địch khắp thiên hạ của chính mình, một chiêu còn chưa qua, vậy mà liền bị Lâm Hải sinh sinh đông cứng, trong mắt tràn ngập hoảng sợ, nói chuyện cũng run rẩy.

“Hiện tại có thể nói cho ta biết, các ngươi là ai, đến tột cùng vì sao đến chỗ ta náo sự chưa?” Lâm Hải nhàn nhạt nhìn nam tử áo đen một chút, nam tử áo đen nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, hoảng hốt mở miệng.

“Nói, ta cái gì cũng nói!” Liền cả chủ nhân của gã, cũng bị Lâm Hải một chiêu chế trụ, gã nào còn dám mạnh miệng.

“Chúng ta đến từ Liêu Đông Mãng Hoang Sơn, chủ nhân nhà ta chính là một trong mười đại cao thủ Kim Đan hậu kỳ đương thời, Hắc Hùng, tới nơi đây là vì tìm ngươi, báo thù cho Lộ Thiên Tuyệt của Thanh Thành Kiếm Phái!”

“A?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, chậm rãi gật gật đầu, rốt cục biết rõ là chuyện gì xảy ra.

Lúc trước sau khi giết chết Lộ Thiên Tuyệt, Đông Phương Du Long liền từng nói qua với Lâm Hải, đương thời mười cái cao thủ Kim Đan hậu kỳ, kết thành đồng minh, chính mình giết chết Lộ Thiên Tuyệt, chín người khác khẳng định sẽ tìm mình báo thù.

Lúc nghe được tin tức này, Lâm Hải mặc dù không sợ, nhưng cũng cảm thấy một tia khó giải quyết, thế nhưng bây giờ, trong lòng Lâm Hải chỉ còn cảm khái.

“Nhớ ngày đó giết chết một cái Lộ Thiên Tuyệt, chính mình còn là tu vi Giả Đan, cơ hồ dùng hết tất cả vốn liếng, mới có thể thắng hiểm!”

“Nghĩ không ra thời gian chỉ qua đi mấy tháng, chính mình đã là Kim Đan hậu kỳ, mà cùng là Kim Đan hậu kỳ, người tu hành ngang hàng với Lộ Thiên Tuyệt, ở trước mặt mình, đã không chịu nổi một kích!”

“Nếu đã tới tìm ta báo thù, vậy sẽ phải có giác ngộ phải chết!” Lời nói của Lâm Hải, mang theo một tia băng lãnh, trong mắt đột nhiên hiện lên sát cơ.

Trải qua một loạt chuyện, nhất là mấy tháng chém giết sinh tử trên Bồng Lai Tiên Đảo, tính cách của Lâm Hải đã sớm trở nên cứng rắn như sắt, cũng không tiếp tục là cái chàng trai không quả quyết như lúc trước kia.

Ầm!

Lâm Hải vừa dứt lời, băng sương bên ngoài thân Hắc Hùng đột nhiên nổ tung, mà thân thể Hắc Hùng thì là mềm nhũn, chậm rãi ngã trên mặt đất, đã không có khí tức!

“Chủ nhân!” Nam tử áo đen thấy thế, hoảng sợ la lên một tiếng, sau đó hai mắt lật một cái, trực tiếp bị dọa đến hôn mê.

“Ta qua, liền cái gan thỏ này? Thật khiến cho Kim Đan Nhân Tiên mất mặt!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy khinh thường, tiện tay đem nam tử áo đen ném ra bên ngoài nhà hàng, Hắc Hùng đã đền tội, những người dưới tay gã này, căn bản không xứng để Lâm Hải xuất thủ.

“Đem sự tình bên trong này, xử lý một chút đi!” Lâm Hải giao phó lại một câu, liền ra khỏi nhà hàng, tiểu bảo bối Hinh Nguyệt của chính mình, thế nhưng là còn trên xe chờ đợi mình đây.

“Lăng Đào, xử lý một chút!” Cường đầu trọc nói xong, liền chạy ra khỏi cửa đi theo Lâm Hải, “Sư phụ, ta muốn học một chiêu đóng băng côn vừa rồi kia!”

“Uy, đầu trọc, ngươi thật không có nghĩa khí, người ta hôm nay có hẹn!” Nhìn Lâm Hải cùng Cường đầu trọc lên xe đi không thấy, Lý Lăng Đào nhất thời phát ra một tiếng kêu rên.

Đem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đưa về nhà, Cường đầu trọc mới lái xe hơi rời đi, mà Lâm Hải đã đứng tại trước mặt Tống Cần, cúi đầu bị giáo huấn đến đầu cũng không ngẩng lên được.

“Ngươi còn biết rõ trở về! Cái này còn kém một tuần lễ liền ăn tết!”

“Ta đây không phải trở về rồi sao!” Lâm Hải một mặt ủy khuất, gãi gãi đầu, nhỏ giọng kháng nghị nói.

“Trước năm này đâu cũng không cho đi, ở ngay tại nhà bồi tiếp chúng ta, chuẩn bị ăn tết!”

“A!” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt đang ở một bên che miệng cười trộm le lưỡi.

“Hinh Nguyệt a, ngươi thế nhưng là rất lâu không có tới, đi, bồi a di nói chuyện phiếm a!” Tống Cần lại liếc trắng Lâm Hải một chút, sau đó giữ chặt Liễu Hinh Nguyệt tiến vào trong buồng.

“Ai, mẹ...” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, sau đó một mặt tuyệt vọng quẳng nằm trên ghế sa lon.

“Đây là mẹ sao? Cái này không phải hố chết con sao? Con của ngươi cùng Hinh Nguyệt cũng lâu như vậy không gặp mặt, đều nhanh nghẹn nổ, cái này vẫn chờ làm đại sự đâu, hai ngươi nói chuyện phiếm lúc nào không được a!”

Lâm Hải đành phải âm thầm vận công, đem nhiệt hỏa trong người cơ hồ đem chính mình thiêu đốt, cưỡng ép đè xuống.

“Xem ra, đành phải đợi buổi tối!”

Gia gia cùng phụ thân, ra ngoài công viên tìm người đánh cờ, Lâm Hải cũng không có một người để nói chuyện, lắc đầu, trực tiếp về phòng của mình.

“Đúng, tiến Thánh Cảnh nhìn xem Ngân Hợp!”

Dù sao Lâm Hải cũng không nói rõ, liền đem Ngân Hợp lừa gạt đến bên trong Thánh Cảnh, trong lòng vẫn còn có chút chột dạ, bất kể thế nào nói, Ngân Hợp cũng là Địa Tiên a!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải liền vào đi vào Thánh Cảnh, sau đó tràng cảnh trước mắt, nhất thời để Lâm Hải sửng sốt.

Chỉ thấy con lưu manh chó A Hoa kia, giờ phút này đang đứng thẳng hai chân, hai cái chân trước khoác về sau, nhìn chằm chằm vào một con rồng manh manh trước mặt, một mặt hung tướng đe dọa.

“Kêu ba ba, nhanh lên!”

Rồng manh manh, trong mắt mang theo một tia yếu ớt sợ hãi, kiên quyết lắc đầu.

“U a, nha nha cái phi, ngươi còn phản!” A Hoa nhất thời vừa trừng mắt, cất cao giọng.

“Nói cho ngươi nghe, tiểu gia hỏa mới tới, một mảnh trời này đều là Cẩu gia ta bao hết!” A Hoa duỗi ra một cái móng vuốt, hướng phía lỗ mũi mình chỉ chỉ.

“Dám không nghe lời nói của Cẩu gia, có phảo là không muốn lăn lộn!”

Miệng rồng nhếch lên, hai cái mắt to ngập nước, nhất thời che kín nước mắt, điềm đạm đáng yêu.

“Không cho phép khóc, nghẹn trở về! Còn có, tan học không cho phép nói cho gia trưởng!” A Hoa cảnh cáo nói.

“Hỏi ngươi một lần nữa, gọi ba ba hay không!”

“Ngươi thật sự là lão đại bên trong này sao?” Rồng rốt cục mở miệng, thanh âm quả thực manh đến không được.

“Nói nhảm! Nhìn tướng mạo mà ngươi còn không nhìn ra được sao?” A Hoa nhất thời một mặt ghét bỏ, “Cẩu gia ta phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái như thế, trời sinh cũng là để làm lão đại!”

“Này, nếu như đem ngươi xử lý, có phải ta liền thành lão đại hay không?” Rồng yếu ớt hỏi.

“A... Nha cái phi, ngươi còn muốn giết chết Cẩu gia...”

“Rống!” A Hoa nói còn chưa dứt lời, con rồng trước mặt đột nhiên phát ra một tiếng gầm chấn thiên, sau đó thân hình tăng vọt, trực tiếp biến thành cự long cao mấy trăm trượng!

“Ai u mẹ ta nha, cái rồng này là thổi phồng, xem ra là món đồ chơi mới của ba ba Lâm Hải, đừng con mẹ nó bạo, nổ đến Cẩu gia!” A Hoa bị dọa đến ngao một tiếng, quay đầu liền chạy.

Kết quả không chạy được hai bước, đột nhiên cái đuôi bị xiết chặt, trực tiếp bị Ngân Hợp cầm lên tới.

“Hắc hắc hắc!” Ngân Hợp cười toe toét miệng rộng cười rộ lên, lông mày cực lớn hướng phía A Hoa nhướn nhướn, trong miệng phát ra một tiếng cười âm hiểm.

“Tiểu cẩu cẩu, về sau bên trong này đến phiên ca ca làm việc, ngươi nhanh chóng kêu ba ba cho ta, oa cáp cáp cáp!”

Phốc!

Lời nói của Ngân Hợp, nhất thời để Lâm Hải thổ huyết ngã xuống đất, khóc không ra nước mắt, sinh không thể yêu.

“Mẹ nó, nói xong Địa Tiên đâu?. Làm sao con mẹ nó lại là một đứa đùa bức a!”

Chương 1240: Ba cái đều là đùa bức, giám định hoàn tất!

“A, Lâm Hải lão đệ, ngươi đến?” Ngân Hợp nhìn thấy Lâm Hải, nhất thời đại hỉ, trực tiếp ném rác rưởi, đem A Hoa vứt trên mặt đất.

“Ba ba, ngươi mua cái món đồ chơi thổi phồng rách này ở đâu vậy, thật không có phẩm vị, nếu ngươi ưa thích động vật, ta đem Tiểu Hồng cho ngươi mượn là được, mau đưa cái hãm hại thả khí này ném đi.” A Hoa ngã chỏng vó lên trời ở trên mặt đất, kêu thảm.

“Tíu tíu!”

A Hoa vừa dứt lời, một tiếng ưng kêu vang lên, lưu quang màu vàng kim tốc biến, hung hăng mổ tại trên mông A Hoa!

“Ngao!” A Hoa đau đến ngao một tiếng liền nhảy dựng lên, “Ngươi cái đồ ngu, đây là cái mông, ngươi con mẹ nó phương hướng cũng làm phản!”

“Đến a, chó chết, vậy liền để lão nương mổ thêm bên dưới phía trước cho ngươi nữa, biến thành thái giám nhìn ngươi còn sóng thế nào!”

“A... Nha phi, nói ngươi là đồ ngu thật không oan, ngươi con mẹ nó không muốn hạnh phúc chung thân à? Nói, ngươi có phải cùng cha ta có một chân rồi hay không? Sớm nói cho ngươi biết, hắn phương diện kia không được...”

Phốc!

“Bà nội ngươi, ngươi mới không được!”

Lâm Hải đen mặt lại, kém chút tức đến nằm xuống, con chó lưu manh này, mở to mắt chó nói vớ nói vẩn! Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của người ta, thế nhưng là nói ca ca thật tuyệt đâu!

Nhìn A Hoa cùng Tiểu Hồng, đùa mắng truy đuổi lẫn nhau chạy ra xa, Lâm Hải mới quay đầu nhìn về phía Ngân Hợp.

“Ách...” Nhưng lúc Lâm Hải nhìn thấy Ngân Hợp nhìn chằm chằm vào bóng lưng đã đi xa của A Hoa cùng Tiểu Hồng, hai mắt tỏa ánh sáng kia, trong lòng không khỏi ngầm sinh cảnh giác.

“Ngân Hợp, ngươi cũng đừng học hai đứa bọn chúng, hai đứa bọn chúng liền là một đôi đùa bức, thanh thản ổn định làm con rồng bình thường đi.” Lâm Hải một bộ lời nói thấm thía căn dặn nói.

“A, biết rõ biết rõ, Ngân Hợp ta làm sao có thể giống như hai đứa bọn chúng đâu.” Con mắt Ngân Hợp như cũ nhìn chằm chằm vào bóng lưng của A Hoa cùng Tiểu Hồng, hững hờ đáp ứng.

“Đúng đấy, ngươi còn là Địa Tiên đâu!” Lâm Hải nặng nề gật gật đầu, một mặt đồng ý.

“Một ưng một chó này, quá mức cấp thấp, nào giống Ngân Hợp ta, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, uy vũ hùng tráng, có nội hàm có khí chất, suất khí bức người, thời thượng trào lưu, tài cao bát đấu, học phú ngũ xa...”

Phù phù!

Hai mắt Lâm Hải lật một cái, ngửa mặt ngã quỵ, mang trên mặt tuyệt vọng thật sâu, mặt mũi tràn đầy rơi lệ.

“A? Lâm Hải, ngươi làm sao vậy, chẳng lẽ là biết rõ ta có nhiều ưu điểm như vậy, cảm thấy khoảng cách chênh lệch với ta giống như không thể vượt qua, từ đó đánh mất lòng tin đối với nhân sinh, sinh không thể yêu sao?"

"Ta cùng ngươi nói, cái này cũng không cần phải lo! Tuy dung mạo của ngươi xấu hơn ta, dáng người kém hơn ta, IQ thấp hơn ta, lại không có khí chất không có nội hàm, nhưng ngươi phải biết, đây đều là bình thường a!"

"Bình thường em gái ngươi!" Lâm Hải hú lên quái dị, nhảy dựng lên, một mặt khóc không ra nước mắt nhìn lấy Ngân Hợp.

"Ngân Hợp, ngươi thay đổi! Lúc mới quen ngươi, ngươi không phải như vậy!" Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy tuyệt vọng.

"Ngươi cũng phát hiện ta thay đổi?" Ngân Hợp nhất thời giật nảy cả mình, sau đó một mặt buồn rầu than nhẹ một tiếng.

"Ai, tuy ta một mực đang che giấu, nhưng căn bản là không có cách che giấu, cái hiện thực tàn khốc ta không giờ khắc nào không phải là đang trở nên đẹp trai này, rất xin lỗi, để ngươi chịu đả kích!"

Phốc!

Lâm Hải vừa mới đứng lên, nghe được lời nói của Ngân Hợp, lần nữa máu tươi cuồng phun, ngửa mặt ngã quỵ.

"A, cha ta làm sao vậy?" A Hoa cùng Tiểu Hồng truy đuổi một vòng, lại chạy về đến, nhìn thấy ánh mắt Lâm Hải vô hồn, hai mắt vô thần, sinh không thể yêu nằm trên mặt đất, không khỏi một mặt hiếu kỳ.

"Đều tại ta không tốt!" Ngân Hợp ở bên cạnh, một mặt áy náy, "Ta quá ưu tú, để hắn cảm thấy tự ti thật sâu, có khả năng, có chút hoài nghi nhân sinh."

"Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!" Đầu chó của A Hoa bắt đầu lúc lắc như là trống bỏi.

“Cha ta liền cả đối mặt với chú chó hoàn mỹ như ta này, đều không có dục vọng muốn chết! Chẳng lẽ, ngươi ưu tú hơn ta sao?”

“Ta không ưu tú hơn ngươi sao?” Ngân Hợp một mặt kinh ngạc, không hiểu nhìn A Hoa.

“Ngươi ưu tú hơn ta sao?” A Hoa cũng là khiếp sợ không thôi, hai cái mắt chó thật không thể tin nhìn lấy Ngân Hợp.

“Ta không ưu tú hơn ngươi sao?”

“Ngươi ưu tú hơn ta sao?”

…

Tiểu Hồng ở một bên, ánh mắt cao ngạo, lạnh lùng nhìn A Hoa cùng Ngân Hợp, mắt lớn trừng mắt nhỏ nghi vấn lẫn nhau, mắt ưng lật một cái, rốt cục nhịn không được.

“Hai cái đần độn tự cho là đúng!”

“Nói đúng, nói rất đúng!” Trái tim Lâm Hải đều nhanh ngưng đập, cọ cái liền nhảy dựng lên, nhìn Tiểu Hồng, một bộ dáng tìm tới tri âm, rất tán thành mà gật gật đầu.

“Tiểu Hồng, vẫn là ngươi mắt sáng như đuốc, liếc thấy bản chất của hai người bọn họ a!”

“Đương nhiên!” Tiểu Hồng cao ngạo nâng đầu lên cao hơn, bên trong cái mắt bạc lộ nồng đậm khinh thường.

“Nếu là so cùng ngươi, lời này của hai người bọn họ còn đúng, nhưng tại trước mặt Nghịch Thiên Ưng ưu tú xưng là nhất tỷ yêu thú ta đây mà so sánh, đây không phải là đơn thuần mắt mù sao? Trên cái thế giới này, ưu tú nhất rõ ràng là cô nãi nãi ta, nào có hai phần của chúng nó.”

Phốc!

Lâm Hải lần nữa phun ra một ngụm máu, ngửa mặt ngã quỵ.

“Mẹ nó, ba cái tất cả đều là đùa bức, giám định hoàn tất!” Lâm Hải ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rú thảm bất khuất, “Trên thế giới này, rõ ràng là ca ca ta là tối suất khí ưu tú nhất a!!!”

…

“Lâm Hải, Long Cốt trước đó này, ở đâu a?” Sau khi chơi đùa xong, Ngân Hợp một mặt nghiêm túc hướng phía Lâm Hải hỏi, thanh âm mang theo một tia gấp gáp.

Dù sao, nó tiến vào Thánh Cảnh, vì cũng là đạt được Long Cốt, đậu bỉ thì đậu bỉ, chính sự không thể quên.

“Đi theo ta!” Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, thẳng đến thi thể Thần Long bên Nguyệt hồ mà đi, trong mắt Ngân Hợp hiện lên một đường quang mang kích động, theo sát phía sau.

“A, ngay tại bên trong này!”

Đến bên Nguyệt hồ, Lâm Hải hướng phía thi thể Thần Long thật dài kia nhất chỉ, nói nói.

“Cái này, đây là Thiên Long!!!”

Đầu Ngân Hợp ông một tiếng, con mắt trong nháy mắt liền trừng tròn xoe, tràn ngập chấn kinh cùng thật không thể tin, đồng thời trái tim phanh phanh phanh cấp tốc nhảy lên, Long Khu kích động cực lớn, cũng khẽ run lên.

“Cái gì Thiên Long Địa Long?” Lâm Hải một mặt mộng bức.

“Lâm Hải, ngươi không biết, Long cũng chia đẳng cấp, Thiên Long chính là Long đẳng cấp tối cao, truyền thuyết chỉ có tại Tiên giới mới tồn tại, mà ta trước đó chỉ là Địa Long, cùng Thiên Long kém lấy mười vạn tám ngàn dặm!”

Ngân Hợp càng nói càng kích động, quang mang hưng phấn trong mắt tứ xạ, thân hình khổng lồ lóe lên, liền đến bên cạnh thi thể Thiên Long, Long Trảo cũng không biết đường nên thả chỗ nào, kích động đến không biết làm sao.

“Nếu ta dung hợp với cỗ Long Thể này, chẳng những thực lực sẽ đề cao mấy lần, thậm chí linh hồn rất có thể sẽ tiến hóa, thành Thiên Long chân chính!”

Nói đến đây, Ngân Hợp đột nhiên quay đầu, một mặt trịnh trọng nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải, ta biết rõ cỗ thi thể Thiên Long này là trân quý bực nào, nói nó là chí bảo đệ nhất thiên hạ cũng không đủ, nhưng nó đối ta mà nói, cực kỳ trọng yếu, ngươi, ngươi có thể đưa nó cho ta hay không?”

Ngân Hợp nói xong, trên mặt lộ ra thần sắc vô cùng khẩn trương, dù sao trước đó chính mình nói chỉ là về đoạn xương cốt chế tác mặt dây chuyền Long Cốt, nó lường trước nhiều lắm là cũng chính là một đoạn ngắn dài khoảng mười mấy cm, tuy cũng trân quý, nhưng đối với một cái nhân loại như Lâm Hải mà nói, tác dụng cũng không phải là rất lớn.

Thế nhưng là ai có thể nghĩ tới, Lâm Hải dẫn nó tới gặp, là con mẹ nó là nguyên một bộ thi thể, còn là Thiên Long trong truyền thuyết a!

Cứ như vậy, Ngân Hợp bắt đầu tâm thần bất định, cái này đã không thể dùng trân quý để hình dung, Lâm Hải thật còn nguyện ý, đưa cho nó sao?

Nhìn bộ dạng Ngân Hợp gấp gáp muốn chết, trong lòng Lâm Hải không khỏi buồn cười một trận, thi thể Thiên Long lại như thế nào, còn không chỉ là Tiểu Na Tra tiện tay đồ sát phát tới.

“Chuyện có lớn gì đâu a, nếu ngươi ưa thích, vậy cái thi thể Thần Long này, về ngươi!” Lâm Hải tùy tiện, khoát tay nói!

Ông!

Đầu Ngân Hợp oanh một tiếng, trong lòng nháy mắt bị vui sướng cực lớn đập trúng, kém chút lâm vào điên cuồng!

“Cảm tạ, đậu móa, ta cảm tạ ngươi!!! Ha ha ha ha!” Ngân Hợp toét miệng cười lớn, ngay cả nói chuyện cũng có chút nói năng lộn xộn.

Lâm Hải trực tiếp mắt trợn trắng, cần thành cái dạng này sao?

“Vậy ngươi bây giờ nói, trên cái thế giới này, có phải ca ca ta là đẹp trai nhất hay không a?” Lâm Hải điểm lấy chân, hai tay ôm ngực, một mặt đắc ý nhìn Ngân Hợp, nghiền ngẫm hỏi.

Ngân Hợp nghe được, nhất thời biến sắc, khôi phục một mặt biểu lộ nghiêm túc, than nhẹ một tiếng.

“Tuy ngươi đưa ta thi thể của Thiên Long, nhưng lại không thu mua được trái tim chính trực của ta, ta vẫn còn muốn nói, Ngân Hợp ta mới là là đẹp trai nhất, về phần ngươi, lớn lên so với ta xấu hơn, dáng người kém hơn ta, IQ thấp hơn ta, lại không có khí chất không có nội hàm, nhưng ngươi phải biết, đây đều là bình thường a!”

“Mẹ nó, cút cho ta!” Lâm Hải kêu rên một tiếng, lần nữa phun máu ngã xuống đất!

“Thật sự là thoái hóa đạo đức a, liền loại giống loài cao quý như rồng này, cũng trở nên không thành thật, rõ ràng con mẹ nó ca ca là là đẹp trai nhất!” Từ bên trong Thánh Cảnh đi ra, Lâm Hải còn một bộ canh cánh trong lòng, không ngừng lầm bầm nói.

‘Ta không làm đại ka thật nhiều năm...’ Điện thoại di động của Lâm Hải, đột nhiên vang lên.

“Vân Thắng lão ca.” Lâm Hải thấy là Vân Thắng đánh tới, vội vàng nhận.

“Tông chủ, ngươi trở về rồi?”

“Ừm, vừa về, Vân lão ca có chuyện gì không?”

“Tông môn của chúng ta, đã xây xong, ngươi có muốn tới xem một chút hay không?”

“Xây xong?” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, “Ta lập tức liền qua!”

Nói xong, Lâm Hải vừa muốn tắt điện thoại, đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

“Vân lão ca, có chuyện ta muốn hỏi ngươi, hi vọng ngươi sờ lấy lương tâm của mình đê trả lời!”

“Tông chủ, ngươi nói!” Thấy Lâm Hải nói nghiêm túc như thế, trong lòng Vân Thắng giật mình, không biết mình làm gì sai, để Lâm Hải nói như thế, chính mình vẫn luôn là một lòng vì công, không có làm cái sự tình thẹn với lương tâm gì a.

“Tốt, vậy ta liền nói!” Lâm Hải hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên lộ ra một mặt cười bỉ ổi.

“Vân lão ca, ngươi nói ta có phải là đẹp trai nhất trên thế giới này hay không? Nghĩ theo lương tâm mà trả lời nha!”

Phù phù!

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một thanh âm tiếng ngã xuống đất, sau đó tiếng gọi thảm liệt của Vân Thắng liền vang lên tại bên trong điện thoại.

“Có phải là đẹp trai nhất hay không thì ta không biết, nhưng ngươi con mẹ nó tuyệt đối là đậu bỉ nhất!”

Chương 1241: Phiêu Miểu Phong!

“Tông chủ, thế nào, khí phái đi?”

Trên đỉnh núi, Vân Thắng chỉ lên từng dãy khu nhà như là cung điện cổ đạiở trước mặt, trên mặt đắc ý hỏi.

“Ừm, phi thường tốt! Lão ca ca vất vả!”

Lâm Hải hướng phía Vân Thắng dựng thẳng ngón tay cái, trong lòng phi thường hài lòng, cái trình độ xa hoa này, cái khí thế huy hoàng này, đoán chừng chỉ có Hải Nguyệt Tông hắn mới có thể có được đi!

“Tông chủ, ngươi trở về?” Bỗng nhiên, một cái thanh âm nhu mỹ điềm tĩnh, vang lên tại bên tai.

Lâm Hải vừa quay đầu, sau đó nhất thời tóc nổ đứng lên, dọa đến nhảy một bước về phía sau lưng, quái khiếu một tiếng.

“Đậu phộng, dã nhân từ đâu tới!”

“Phi, ngươi mới là dã nhân!” Nữ hài đối diện cho Lâm Hải một cái liếc mắt, giận dữ nói.

“Bái kiến Tông chủ!”

Lúc này, lại là một đoàn nam nhân, đi tới trước mặt Lâm Hải, nhất tề bái hạ.

“Mẹ nó, bầy dã nhân!”

Hai mắt Lâm Hải lập tức trợn tròn xoe, hoảng sợ đưa tay nhét vào bên trong miệng, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

Chỉ thấy đám người trước mặt này, râu ria xồm xoàm, bẩn thỉu, quần áo tả tơi, cũ nát không chịu nổi, trên mặt tất cả đều là dơ bẩn thật dày, toét miệng hướng phía Lâm Hải cười, để cho người ta nổi thẳng da gà.

“Khụ khụ!” Vân Thắng ở bên cạnh, một mặt không có ý tứ ho nhẹ hai tiếng.

“Cái kia, Tông chủ a, đây không phải là dã nhân, đây là các huynh đệ Thất Sát a!”

“Thất Sát?!”

Con mắt Lâm Hải trợn tròn, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn về nữ tử trước đó kia, tròng mắt kém chút rơi ra tới.

“Cái kia nói như thế, ngươi, ngươi là Diệp Uyển?”

Lâm Hải chấn kinh, hắn thực sự vô pháp đem trước mặt cái nữ tử giống như dã nhân này, cùng thủ lĩnh Thất Sát ưu nhã lãnh diễm kia, liên hệ đến cùng một chỗ.

“Hừ, không phải bản tiểu thư, còn có thể là ai?” Diệp Uyển cho Lâm Hải một cái liếc mắt.

“Ai u, ta qua!”

Lâm Hải không khỏi quay đầu, một mặt sùng bái nhìn Vân Thắng, quả thực đem Vân Thắng xem như thần tượng.

“Vân lão ca, ngưu bức a!”

Hắn thật không nghĩ tới, Vân Thắng lại có năng lực khống chế cấp dưới cường đại như thế, thời gian mấy tháng, lại đem người đều chỉnh thành cái bức dạng này, liền cả loại đầu lĩnh sát thủ như là Diệp Uyển này,còn là nữ nhân, cũng không thể ngoại lệ.

“Hắc hắc, đẩy nhanh tốc độ, đẩy nhanh tốc độ!” Vân Thắng ngại ngùng cười cười, sau đó hướng phía mọi người vung tay lên.

“Cái kia, đều giải tán đi, từ hôm nay đến năm sau, cho nghỉ lễ thời gian dài, một hồi mọi người tập thể đại bảo vệ sức khoẻ, sổ sách liền ghi tạc đến trên đầu Tông chủ!”

Đám dã nhân Thất Sát kia, nghe được lời này của Vân Thắng, toàn thân nhất thời run lên, như là bị tia chớp đánh trúng, sau đó mặt mũi của tất cả mọi người rơi lệ tràn đầy, kêu cha gọi mẹ, thanh âm bi thương kia, thật sự là người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ.

“Ông trời a, rốt cục giải phóng á!”

“Mẹ ta nha, rốt cuộc không cần chiu loại tội này!”

“Ta thề, về sau cũng không tiếp tục khiêng gỗ á!”

“Ách...” Lâm Hải nhìn đám người phát cuồng này, một mặt mộng bức.

Mẹ nó, đám người này đến tột cùng đã trải qua cái gì a?

Trong chớp mắt, người trên núi liền chạy sạch sành sanh, chỉ còn lại có ba người Lâm Hải, Vân Thắng cùng Diệp Uyển.

“Các ngươi chờ ta một chút!”

Lâm Hải chào hỏi, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, biến mất tại chỗ, tiến vào Thánh Cảnh.

“Tiên Nhi!”

Lâm Hải trực tiếp tiến vào nhà gỗ, Tiên Nhi đang ngồi nói chuyện phiếm cùng Lãnh Nguyệt Như, nhìn thấy Lâm Hải, liền vội vàng hành lễ.

“Bái kiến chủ nhân!”

“Tốt, đừng khách khí như vậy!” Lâm Hải cười cười, sau đó nhìn về phía Lãnh Nguyệt Như đang bị sương mù che lấp.

“Nguyệt Như cô nương, thương thế như thế nào?”

“Tốt hơn nhiều, nhưng lần này thương tổn quá nặng, tuy có ngươi dùng kim châm gia thân, nhưng muốn khôi phục như lúc ban đầu, chí ít còn cần thời gian ba tháng.” Lãnh Nguyệt Như thở dài, thanh âm mang theo một vẻ ưu buồn.

“Vậy liền hảo hảo tĩnh dưỡng đi, chờ ngươi chữa khỏi vết thương, vừa vặn Địa Tiên giới sẽ mở ra!” Lâm Hải cười nói.

Lãnh Nguyệt Như nghe Lâm Hải nâng lên chuyện Địa Tiên giới mở ra, con mắt đột nhiên hiện lên một tia hàn quang.

“Lúc Địa Tiên giới mở ra, ta tất sẽ xuất quan!”

“Ừm!” Lâm Hải mỉm cười gật gật đầu, sau đó chuyển hướng Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, ta tìm ngươi có việc!”

“Xin chủ nhân phân phó!”

“Sơn mạch ngọc thạch trước đó thu lại tại Bồng Lai Tiên Đảo, ta muốn đem nó đặt đến nhân gian, không biết phải nên làm như thế nào?”

“Sau khi chủ nhân đến địa điểm cần thiết, chỉ cần dùng ý niệm kêu gọi Tiên Nhi là được!”

Lâm Hải nghe xong, do dự một chút, có chút bận tâm nhìn Tiên Nhi.

“Có thể giống như lần trước, để ngươi bị thương tổn nặng như vậy hay không?”

“Chủ nhân yên tâm, chuyển dời cùng để đặt, hoàn toàn khác biệt, Tiên Nhi sẽ không có việc gì!”

“Vậy là tốt rồi! Nhờ ngươi!”

Lâm Hải lúc này mới yên tâm, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, từ trong Thánh Cảnh đi ra, đã thấy Diệp Uyển nhìn chính mình như đang nhìn quái vật.

“Thế nào, bị bề ngoài anh tuấn của ca ca, mê đảo?” Lâm Hải một mặt trang bức, thâm trầm hỏi.

“Phi!” Diệp Uyển khẽ gắt một cái, cho Lâm Hải cái mắt trắng, sau đó lại hiếu kỳ mở miệng.

“Ngươi vừa mới đi đâu? Làm sao đột nhiên biến mất, lại đột nhiên xuất hiện?” Diệp Uyển cùng Lâm Hải tiếp xúc không nhiều, còn là lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Hải xuất nhập Thánh Cảnh, tràn ngập kinh ngạc cùng hiếu kỳ.

“Đem lỗ tai lại gần đây!” Lâm Hải một mặt thần bí nói nói.

Diệp Uyển không nghi ngờ gì, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc đem cái tai nhỏ tiến đến trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải đem đầu nghiêng qua, nhẹ nhàng bật hơi mở miệng.

“Bí mật!”

Diệp Uyển cảm thấy hơi thở ấm áp bên tai, thân thể mềm mại nhất thời run lên, một cỗ cảm giác tê dại mãnh liệt đi khắp toàn thân, để cho toàn thân nàng rã rời, dễ chịu ngâm khẽ một tiếng, sau đó đột nhiên kịp phản ứng, nhất thời mặt đỏ tới mang tai.

“Lăn, sắc quỷ!”

Diệp Uyển vừa tức vừa xấu hổ, nặng nề giẫm chân một, đỏ mặt mà chạy.

“Ha ha ha!” Lâm Hải nhất thời cười ha hả, tuy kỳ quái Diệp Uyển vì cái gì đột nhiên đỏ mặt, nhưng cảm giác trêu đùa đầu lĩnh sát thủ, vẫn là rất vui vẻ nha!

Trò đùa đã nói xong, liền muốn làm chính sự, Lâm Hải bước nhanh đi đến bên bên trên vách núi, ánh mắt ngưng trọng lên.

Muốn tại bên trong chỗ này đột nhiên gia tăng một cái sơn mạch, cái thay đổi địa thế này, thế tất sẽ khiến ngoại giới chú ý, xem ra cần phải bố trí một tòa đại trận, để tiến hành che lấp mới được!

Cũng may Lâm Hải đi Bồng Lai Tiên Đảo một chuyến, thu hoạch quả thực là phong phú, trong các loại tài liệu vơ vét được, bố trí một tòa đại trận, căn bản không nói chơi.

“Vân lão ca, ngươi ở đây chờ ta một chút!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp thả người nhảy lên, nhảy xuống sườn núi, khiến Vân Thắng nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, hít sâu một hơi.

“Xem ra tu vi của Lâm lão đệ, càng lúc càng sâu không lường được a!”

Lâm Hải mượn dùng chân khí để nâng thân thể, cấp tốc hạ xuống, rất nhanh liền bình ổn chạm đất.

Trước đó tại đỉnh núi, Lâm Hải đã đem địa hình xung quanh cả tòa núi, tất cả đều quan sát rõ ràng, trong lòng đã sớm có trù tính.

Chỉ thấy thân ảnh của Lâm Hải, đột nhiên lóe lên, giống như một đường u linh, cấp tốc vòng qua vây quanh đại sơn , trong tay thỉnh thoảng vứt xuống một số đồ vật lên trên mặt đất.

“Lâm lão đệ đang làm cái gì?” Vân Thắng tại đỉnh núi nhìn qua, thấy Lâm Hải vây quanh sơn phong, lộ tuyến hành tẩu không có chút quy luật nào có thể nói, căn bản không biết Lâm Hải là đang có ý gì.

Lâm Hải cứ như vậy, vây quanh sơn phong, đi một vòng lại một vòng, đến sau cùng tốc độ cũng bắt đầu dần dần chậm lại, có đôi khi tại một chỗ, thậm chí sẽ dừng lại mười mấy phút, mà đồ vật vứt xuống, cũng càng ngày càng nhiều.

Rốt cục, thời điểm khi Lâm Hải lần nữa trở lại điểm xuất phát, trong mắt đột nhiên lóe lên một vệt sáng.

Sau đó, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong tay nhiều thêm hai khối Tinh Thạch loá mắt, cùng một cái vật thể không phải vàng không phải ngọc, cẩn thận từng li từng tí khom lưng xuống, bày để dưới đất.

Ông!

Ngay tại trong nháy mắt khi đồ vật rơi xuống đất, Vân Thắng kinh hãi phát hiện, một đạo quang mang hiện lên, tất cả đồ vật mà Lâm Hải vứt trên mặt đất trước đó, vậy mà quỷ dị tiêu thất vào hư không, không còn có bóng dáng.

Còn chưa chờ lão hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đột nhiên oanh một tiếng, một cái lồng ánh sáng màu vàng kim cực lớn, xuất hiện ở trên bầu trời, đem phạm vi mười dặm xung quanh sơn phong, tất cả đều bao phủ ở bên trong.

Nhưng rất nhanh, ánh sáng màu vàng kim nhanh chóng biến mất, bầu trời khôi phục nguyên dạng, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Nhưng, Vân Thắng lại chấn kinh phát hiện, bên trong phương viên mười dặm, đột nhiên dâng lên sương mù màu trắng nồng đậm, đem cả ngọn núi tất cả đều bao phủ lại, khói bụi phiêu miểu, như là Tiên Cảnh!

“Trận thành!” Trong mắt Lâm Hải lấp lóe quang mang, hài lòng gật gật đầu, “Cứ như vậy, người ngoài căn bản là không có cách tới gần sơn phong, ở phía xa cũng thấy không rõ bộ dáng bên trong.”

“Đã núi này bị sương khói vờn quanh, phiêu miểu như Tiên Cảnh, không bằng chủ phong của Hải Nguyệt Tông ta, liền xưng là Phiêu Miểu Phong đi!”

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đã xuất hiện trong tay, sau đó chân khí trên thân Lâm Hải nở rộ, thân thể nhảy lên một cái.

Bá bá bá!

Lâm Hải người giữa không trung, chậm rãi hạ xuống, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay vung vẩy quang mang, thiết họa ngân câu, bút đi như Du Long, bên trên ngọn núi thỉnh thoảng lóe ra tia lửa, phát ra thanh âm điêu khắc chói tai!

Ông! Trong nháy mắt Lâm Hải rơi xuống đất, bên trên ngọn núi quang mang đại thịnh, sau đó ba chữ lớn như Long Phi Phượng Vũ, rõ ràng hữu lực, dưới ánh mặt trời chiếu sáng rạng rỡ, thình lình chính là “Phiêu Miểu Phong!”

Chương 1242: Mượn tay của ngươi, dựng vạn năm căn cơ!

“Có một phen vị đạo đặc biệt mà!”

Nhìn ba chữ mà chính mình khắc xuống, Lâm Hải tự luyến lắc đầu.

“Không có cách nào a, vóc người đẹp trai, liền chữ cũng xinh đẹp như vậy!”

Sưu!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, chân đạp sơn phong, mấy cái lên xuống, lại trở lại phía trên đỉnh núi.

“Lâm lão đệ, Lâm đại Tông chủ, ngươi, ngươi là làm sao làm được như vậy?”

Vân Thắng cũng đã chấn kinh, nhìn cái sương trắng không giới hạn này, lão vẫn không rõ, cử động kỳ dị trước đó của Lâm Hải này, là đang làm gì?

“Chỉ là một cái chướng nhãn pháp mà thôi!” Lâm Hải cười nhạt, xác thực như hắn nói, sương trắng bên trong phương viên mười dặm này, chỉ là một cái chướng nhãn pháp bình thường, không có bất kỳ cái hiệu quả sát thương gì, nhưng lại sẽ để cho người tiến vào bên trong, tại trong phạm vi trăm thước xoay vòng vừa đi vừa về, vô pháp xâm nhập.

Đây cũng là do Lâm Hải cân nhắc, vạn nhất có người bình thường ngộ nhập vào trong đó, xuất hiện thương vong liền không tốt.

“Chướng nhãn pháp ngưu bức như vậy, chỉ sợ thiên hạ to lớn, cũng chỉ có một nhà này đi.” Vân Thắng một mặt kinh hỉ cảm khái, trong lòng thổn thức không thôi, thật không biết Lâm Hải lại còn có bao nhiêu bản sự để cho người ta chấn kinh nữa.

Mà Lâm Hải thì là cười một tiếng, không nói gì, hiển nhiên là ngầm thừa nhận.

Trận pháp của hắn, thế nhưng là kế thừa từ Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân, mà cái Phiêu Miểu Phong của Hải Nguyệt Tông này, chính là chỗ tông môn của Hải Nguyệt Tông hắn, Lâm Hải sao lại không chú ý.

Tuy đây chỉ là một chướng nhãn pháp phổ thông, nhưng người không thông trận pháp, muốn đến gần sơn phong, căn bản là sự tình tuyệt đối không thể, coi như có người tinh thông trận pháp, muốn phá giải, sợ rằng cũng phải có phần phí một phen trắc trở.

“Lâm lão ca, nhìn thấy đạo ánh sáng màu vàng kim trước đó xuất hiện trên bầu trời hay không ?” Lâm Hải đột nhiên hỏi nói.

“Nhìn thấy!” Vân Thắng gật gật đầu, đạo ánh sáng màu vàng kim đó, thời gian xuất hiện tuy phi thường ngắn ngủi, nhưng lại lưu lại cho Vân Thắng ấn tượng khó mà xóa bỏ.

Bởi vì, Vân Thắng từ trong đó cảm nhận được một cỗ thiên uy kinh khủng, phảng phất tích chứa trong đó là lực lượng đáng sợ có thể hủy diệt toàn bộ thế giới, trong nháy mắt đó lão vậy mà cảm thấy mình nhỏ bé như là một con kiến!

Trên mặt Lâm Hải đột nhiên hiển hiện một nụ cười tự tin, chậm rãi mở miệng.

“Này, là Hộ Sơn Đại Trận của chúng ta, tên là Thập Phương Diệt Sát Trận!”

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, cái ánh sáng màu vàng kim kia lần nữa xuất hiện, hô hấp của Vân Thắng nhất thời trì trệ, uy áp mạnh mẽ cùng sát cơ sắc bén mà trận pháp phát ra, để hô hấp của lão cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

“Trận này vừa mở, liền xem như đại năng Nguyên Anh kỳ, cũng sẽ bị giảo sát trong nháy mắt!”

“Tê ~” Vân Thắng nghe được, hít một hơi khí lạnh, lão đương nhiên sẽ không hoài nghi lời nói của Lâm Hải, chỉ là không nghĩ tới cái Thập Phương Diệt Sát Trận này, khủng bố đến tình trạng như thế, liền đại năng Nguyên Anh đã tuyệt tích cũng đều có thể miểu sát, đây chẳng phải là thiên hạ vô địch sao?

“Vân lão ca, ngươi hãy nghe cho kỹ, đây là cách để mở ra Thập Phương Diệt Sát Trận!”

Lâm Hải một mặt ngưng trọng, đem phương pháp mở ra Hộ Sơn Đại Trận như thế nào, nói cho Vân Thắng, dù sao Vân Thắng chính là Đại Trưởng lão, ngày sau còn muốn dựa vào Vân Thắng để quản lý tông phái, bởi vậy hắn đối với Vân Thắng là tuyệt đối tín nhiệm, không có chút giấu diếm nào.

“Vân lão ca, đã nhớ?” Ánh mắt Lâm Hải sáng rực, nhàn nhạt hỏi.

“Đã nhớ!” Vân Thắng hít sâu một hơi, nặng nề gật gật đầu, trong lòng không ngừng nhảy nhót, nghĩ không ra cái đại trận có thể diệt sát Nguyên Anh này, giờ phút này lại bị chưởng khống tại trong tay mình.

“Vân lão ca, không phải đến thời khắc sinh tử tồn vong của tông phái, thì không thể tùy ý mở ra Thập Phương Diệt Sát Trận, bởi vì một khi mở ra, năng lượng chèo chống trận pháp, chỉ đủ duy trì thời gian một tháng!”

“Tông chủ yên tâm, Vân Thắng minh bạch!” Vân Thắng một mặt trịnh trọng, chuyện rất quan trọng, liền xưng hô đối với Lâm Hải, cũng thay đổi thành Tông chủ.

“Ừm, đối với Vân lão ca, ta tự nhiên tin được!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó ánh mắt ngưng tụ.

“Tiếp đó, cũng là thời khắc mấu chốt nhất!”

Nói xong, lông mày Lâm Hải nhíu lại, trong mắt lóe lên một tia sáng chói mắt, như là ngôi sao sáng chói.

“Tiên Nhi!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong đầu hô quát một tiếng, thân thể mềm mại củaTiên Nhi nhất thời nổi lên.

“Mượn tay của ngươi, dựng vạn năm căn cơ cho Hải Nguyệt

Tông ta!”

“Tiên Nhi minh bạch!” Tiên Nhi khẽ kêu một tiếng, khuôn mặt ôn nhu điềm tĩnh, đột nhiên trở nên trang nghiêm lạnh lùng, cánh tay ngọc khẽ múa, nhất thời luồng khí xoáy ba động, một tòa sơn mạch to lớn lóe lên quang mang, ẩn ẩn bay vào không trung!

“Qua!”

Bỗng nhiên, Tiên Nhi quát nhẹ một tiếng, thân thể Lâm Hải run lên, chỉ cảm thấy một cỗ lực đạo vô cùng nặng nề, từ trong thân thể của mình đập vào mà ra!

Ông!

Sau một khắc, bầu trời là một vùng tăm tối, bóng mờ cực lớn bao phủ khắp nơi, thanh âm khí lãng gào thét như thiên băng từ trên trời giáng xuống, một sơn mạch to lớn liên miên, đột nhiên hướng phía dưới rơi xuống!

“Oanh!”

Đại địa rung động, thanh thế to lớn, bụi đất đầy trời, thân thể Lâm Hải mất thăng bằng, thẳng tắp hướng phía sau nhanh chóng thối lui, Vân Thắng càng thêm không chịu nổi, vậy mà bị khí lãng cực lớn này, trực tiếp hất tung bay, người còn giữa không trung trong mắt đã lộ ra vẻ sợ hãi vô cùng kinh khủng!

Sưu!

Một đạo khí mang màu trắng, đột nhiên quấn quanh ở bên hông Vân Thắng, đem lão lôi kéo trở về, rơi vào bên người Lâm Hải.

“Lâm lão đệ, phát sinh cái gì?” Sắc mặt Vân Thắng trắng bệch, một mặt sợ sệt, lòng còn sợ hãi hỏi.

“Ngươi đến xem!”

Lâm Hải lôi kéo Vân Thắng đến bên trên vách núi, vươn tay hướng phía xung quanh nhất chỉ, kích động nói nói.

“Tê ~ “

Vân Thắng hít một hơi khí lạnh lớn, trợn mắt há hốc mồm.

“Cái này, làm sao bỗng dưng rớt xuống một đầu sơn mạch? Đem chủ phong của chúng ta, hoàn toàn vây lại vậy!”

Trong mắt Lâm Hải lóng lánh tinh quang, ngữ khí cũng là mang theo vẻ hưng phấn, nhìn về phía Vân Thắng.

“Vân lão ca, đừng quản sơn mạch làm sao tới, ngươi cảm giác linh khí bên trên ngọn núi, có biến hóa gì hay không?”

“Linh khí?” Vân Thắng sững sờ, giờ phút này toàn bộ tâm thần của lão, cũng tại bên trên cái sơn mạch từ trên trời giáng xuống này, Lâm Hải vừa nói như thế, lão mới lưu chuyển chân khí, cảm thụ được linh khí xung quanh.

“Cái này sao có thể!”

Sau một khắc, sắc mặt Vân Thắng hoàn toàn thay đổi, phát ra một tiếng thét lên không thể tưởng tượng, biểu lộ trên mặt kinh hãi như gặp quỷ mị!

“Vân lão ca, mật độ linh khí, như thế nào?” Lâm Hải càng phát ra nụ cười rực rỡ!

“Linh khí trên thế gian, đã sớm sắp khô kiệt, cho dù là phía trên ngọn núi này, cũng bất quá mạnh hơn một tia so với trên mặt đất mà thôi, nhưng là bây giờ, hiện tại...”

“Hiện tại, là gấp mười lần không ngừng so với địa phương khác!” Lâm Hải tiếp lời, trong mắt bùng lên tinh quang, chắp hai tay ra sau lưng, nhìn chân trời phía xa, hăng hái, lại có cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ bàng bạc tự nhiên sinh ra!

“Vân lão ca, cái này, chính là căn cơ của Hải Nguyệt Tông ta, cũng là chí hướng một ngày của Hải Nguyệt Tông ta, có cường đại lực lượng sừng sững tại đỉnh phong của giới Tu Hành!”

“Ha ha ha, có căn cơ này, Hải Nguyệt Tông ta cường thịnh, ở trong tầm tay!” Vân Thắng phát ra một tiếng cười cởi mở, một cỗ hào hùng bay thẳng vân thiên, nhất thời nhiệt huyết sôi trào, phảng phất trở lại tuổi thanh xuân phóng ngựa khắp thiên hạ, buông thả không bị trói buộc!

“Vân lão ca, trong khoảng thời gian này cực khổ cho ngươi, đem các bộ trong Hải Nguyệt Tông ta hoạch định tạo thành một chút, cũng đem người phụ trách các bộ môn xác lập xuống!”

“Tốt, giao cho ta!” Vân Thắng gật gật đầu, trịnh trọng đáp ứng!

“Còn có!” Ánh mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một chút ánh sáng, ngữ khí trở nên trang nghiêm.

“Chiếu cáo thiên hạ, Hải Nguyệt Tông ta, một tháng sau, sẽ là đại điển khai tông!”

Vân Thắng nghe xong, trong lòng nhất thời run lên, trở nên kích động lên, hướng phía Lâm Hải gật đầu mạnh một cái!

“Vâng!”

…

Rời khỏi Phiêu Miểu Phong, Lâm Hải nhàn nhã đi trở về, nhưng trong lòng bùi ngùi mãi thôi.

Thật là nghĩ không ra, cái này mới bao lâu thời gian, chính mình vậy mà từ một cái sinh viên đại học điểu ti, biến thành nhất tông chi chủ của giới Tu Hành, hơn nữa nếu không có bất ngờ gì xảy ra, còn sẽ là Tông chủ của tông phái cường đại nhất Phàm Gian giới!

“Dường như giật mình a!”

Leng keng!

Đang đi tới, Weachat của Lâm Hải đột nhiên vang, lấy điện thoại di động ra xem xét, là Liễu Hinh Nguyệt phát tới.

“Tới nhà của em, nhanh!”

Chương 1243: Cố lên a, anh em coi trọng ngươi!

“Hinh Nguyệt, xảy ra chuyện gì?”

Lâm Hải giật mình, không biết ngữ khí của Liễu Hinh Nguyệt, vì cái gì lại vội vã như vậy.

“Đần độn, nhà em hiện tại không có ai!” (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Lâm Hải nhìn tin tức, đột nhiên một cỗ nhiệt huyết bay thẳng tới bụng dưới, trái tim cấp tốc nhảy lên.

“Ha ha, cô nàng, nguyên lai là vội vã để ca ca qua sủng hạnh a!” Lâm Hải một mặt cười bỉ ổi, dưới chân lại lập tức bước nhanh, hắn hiện tại thế nhưng là lòng nóng như lửa đốt, như là mọc cỏ.

“Phi, thật đáng ghét! Lão công, chờ anh đó!”

“Ha ha ha!” Lâm Hải cao hứng miệng không khép lại, cái này cũng đã bao nhiêu tháng, lại không phóng thích, đều nhanh nghẹn đến nội thương rồi.

May mắn vị trí mà Lâm Hải đang đứng, cũng là góc vắng vẻ không có bóng người, Lâm Hải trực tiếp thi triển thân pháp, nhanh chóng như bay, chỉ chốc lát liền xuất hiện tại biên giới khu vực thành thị, đón xe taxi, thẳng đến tiểu khu nhà Liễu Hinh Nguyệt.

“Đông đông đông!”

Đi tới cửa nhà Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải gõ gõ cửa, trái tim cũng là thình thịch đập loạn một trận.

Cửa mở ra, một bóng người xinh đẹp xuất hiện tại trước mặt, Lâm Hải không nói một lời, đưa tay liền đem giai nhân ôm vào trong ngực.

“Ha ha, tiểu bảo bối của ta, nhớ chết ca ca!”

Lâm Hải một mặt cười khinh bạc, hai tay không thành thật du tẩu, miệng cũng hôn qua.

Lâm Hải sững sờ, bỗng nhiên cảm giác có điểm gì là lạ, không đợi hiểu được, đột nhiên hạ bộ đau đớn một hồi.

“A!”

Lâm Hải kêu đau một tiếng, bưng lấy đũng quần liền ngồi xổm xuống, sau đó một tiếng kêu phẫn nộ ngượng ngùng vang lên bên tai.

“Ngươi cái thối lưu manh, làm gì sờ người ta!”

“Ách...” Lâm Hải nghe được thanh âm, nhất thời có chút choáng váng, vội vàng ngẩng đầu, sau đó sắc mặt trở nên cực kỳ đặc sắc.

“Trời ạ, Tiểu Tình!”

“Phi! Ngươi nói cái gì đó! Thật không biết xấu hổ!” Liễu Hinh Tình nghe xong lời này của Lâm Hải, khuôn mặt càng thêm ngượng ngùng phi hồng, hung hăng trừng Lâm Hải một chút, quay đầu chạy vào phòng ngủ của mình.

“Móa, đó là thường nói, không phải ý kia!” Lâm Hải mặt đen lại, lần này xem như nói không rõ.

Lại nói, Hinh Nguyệt không phải bảo mình ở nhà không có ai sao, làm sao Liễu Hinh Tình chạy tới mở cửa, hại chính mình không cẩn thận ôm lầm người.

Lâm Hải bỗng nhiên nhếch môi, bỉ ổi cười rộ lên, liền nước bọt cũng chảy xuống.

“Tiểu Tình là cái cô nương tốt thành thật a, nàng đã sớm nói nàng so với tỷ tỷ của nàng còn lớn hơn, quả nhiên không có nói láo!”

“Thao, nghĩ gì thế!” Đầu não Lâm Hải giật mình, vội vàng xoa xoa nước miếng, đem ý nghĩ loạn thất bát tao đuổi ra ngoài, khôi phục một bản bộ dáng nghiêm túc.

Mà lúc này đây, cửa phòng vệ sinh bỗng nhiên mở ra, Liễu Hinh Nguyệt từ bên trong đi tới.

“Anh làm sao giờ mới đến?” Liễu Hinh Nguyệt nhìn thấy Lâm Hải, một mặt u oán, sau đó hướng phía gian phòng Liễu Hinh Tình bĩu môi.

Ý kia là đang nói cho Lâm Hải biết, ngươi tới chậm, Tiểu Tình trở về, lại không tiện.

Lâm Hải hiện tại nào còn có dư sức để ý những cái này a, xông qua đem Liễu Hinh Nguyệt ấn xuống trên ghế sa lon ở phòng khách.

“Chán ghét a, Tiểu Tình ở đây!”

Liễu Hinh Nguyệt nhẹ nhàng giãy dụa, sắc mặt ửng hồng, nhỏ giọng ngăn cản, không ngừng hướng phía gian phòng Liễu Hinh Tình nhìn lại.

“Yên tâm, Tiểu Tình là cái hài tử hiểu chuyện, chắc chắn sẽ không đi ra!”

Lâm Hải nở cụ cười xấu xa, hôn lên môi Liễu Hinh Nguyệt, bàn tay bắt đầu không ở yên.

“Không được, thật không được!” Liễu Hinh Nguyệt kháng cự, tiếc rằng toàn thân một chút sức lực cũng đều không có, trong lòng vừagấp gáp lại kích thích, vậy mà vô pháp đem Lâm Hải đẩy ra.

“Uy, thối lưu manh, sự tình ngươi vừa mới làm sai, nhất định phải đền bù tổn thất cho ta, ta muốn...”

Đột nhiên, cửa phòng Liễu Hinh Tình mở ra, mang theo thanh âm giận dữ truyền tới, nhưng mới nói một nửa, lại đột nhiên đình chỉ, hai mắt ngơ ngác nhìn Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, lập tức sững sờ tại bên trong này.

Liễu Hinh Nguyệt giật mình, thân thể rã rời đột nhiên có sức lực, một tay đẩy Lâm Hải ra, ngồi dậy, chỉ là đầu cũng vùi vào trước ngực, cổ cũng hồng thấu.

Dù sao, bị muội muội mình nhìn thấy thân mật cùng bạn trai ở trong nhà, là một sự tình phi thường xấu hổ.

Lâm Hải thì là một mặt khó chịu, mang theo ánh mắt như oán phụ, liếc nhìn Liễu Hinh Tình một chút.

“Hiện tại ngươi cũng làm chuyện sai, hai ta hòa nhau!”

“Phi, ngươi khi dễ ta, lại khi dễ tỷ tỷ của ta, ngươi là cái thối lưu manh, ta muốn hai phần đền bù tổn thất!”

“Tiểu hài tử!” Lâm Hải trực tiếp cho nàng cái mắt trắng, một mặt phiền muộn, sau đó kéo Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, đi, chúng ta đi dạo phố, không để ý tới cái tiểu nha đầu không hiểu chuyện này nữa.”

Lâm Hải nói xong, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt nháy mắt, bên trong nhà không được, ra ngoài mở phòng chính là được.

“Tiểu Tình, vậy ngươi ở nhà đi, chúng ta ra ngoài dạo chơi.” Liễu Hinh Nguyệt đỏ mặt, cúi đầu, một mặt thẹn thùng đứng lên, chuẩn bị cùng Lâm Hải ra ngoài.

“Dạo phố a? Quá tốt, ta cũng đi!” Liễu Hinh Tình reo hò một tiếng, chạy qua qua khoác lấy cánh tay của Liễu Hinh Nguyệt, đồng thời hướng phía Lâm Hải ném qua một cái ánh mắt khiêu khích.

“Em gái ngươi, cố ý đi!” Lâm Hải một mặt im lặng, trừng mắt to nhìn về phía Liễu Hinh Tình.

“Nhìn ta làm gì, thối lưu manh! Hôm nay ta cùng ta tỷ phụ trách mua sắm, ngươi phụ trách tính tiền!”

“Đi đi!” Liễu Hinh Tình như là con chim nhỏ vui sướng sổ lồng, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt ra khỏi nhà.

“Đây là cái phá cô em vợ gì. Mua đèn phao đưa đi.” Lâm Hải khóc không ra nước mắt, ủ rũ theo tại phía sau, nhiệt tình trước đó đã sớm tiêu tán, biết rõ hôm nay là không thể trông cậy vào rồi.

Nhìn thấy Liễu Hinh Tình cùng Liễu Hinh Nguyệt vui sướng cười nói, thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn qua hướng mình, trong lòng Lâm Hải càng tức, cái này nha đầu chết tiệt kia, tuyệt đối là cố ý!

Không được, ca ca lúc nào đã nếm qua cái thua thiệt này a, nhất định phải cho nàng chút giáo huấn!

“Tiểu Tình a, cuộc sống đại học rất nhiều màu sắc đi, có tìm bạn trai hay không a?”

Liễu Hinh Tình vừa định hồi đáp, thế nhưng nhìn thấy Lâm Hải một mặt bỉ ổi cười xấu xa, nhất thời sinh lòng cảnh giác.

“Hừ, ai cần ngươi lo a!” Liễu Hinh Tình hất bím tóc đuôi ngựa lên, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, nghển đầu đáp nói.

Nàng xem xét Lâm Hải liền không có ý tốt, mặc kệ chính mình trả lời là có hay là không có, Lâm Hải khẳng định cũng có chuyện chờ đợi mình, đã như vậy, dứt khoát không trả lời!

“Ách...” Lâm Hải khẽ giật mình, không phải nói ngực to mà không có não sao? Cô em vợ biến thông minh?

Một kế không thành, nhãn châu Lâm Hải xoay động, lại sinh một kế.

“Không nói ta cũng biết, ta nghe nói, lúc cái Lưu Chí Cường cùng trường cấp ba với ngươi kia, hắc, hắc, hắc...” Lâm Hải đột nhiên nhướn mày, hư hỏng cười rộ lên.

“Phi, đừng nói vớ nói vẩn!” Khuôn mặt Liễu Hinh Tình nhất thời biến đổi, có chút không tự nhiên lại.

“Ai u, ta qua! Sẽ không bị ca ca đoán đúng đi?” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, bất quá cũng có chút mộng bức.

Cái Lưu Chí Cường kia, thế nhưng chính là cái ngụy nương giữ lại râu quay nón, chính mình nói như thế, chỉ là vì trả thù, đến buồn nôn Liễu Hinh Tình, Liễu Hinh Tình không thể không phẩm vị, không có khả năng coi trọng y đi.

“Há, trời ạ! Tiểu Tình! Là ngươi sao?” Đúng lúc này, một đường tiếng nói bén nhọn, đột nhiên từ phía trước truyền đến, sau đó một cái nam sinh để râu quai nón, bên trong đầy nương khí, tay bóp lấy lan hoa chỉ chạy tới, nhìn Liễu Hinh Tình, hai mắt sáng lên.

“Ách…” Con mắt Lâm Hải lập tức liền thẳng, “Mẹ nó, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến a!”

Cái ngụy nương này, không phải là người khác, chính là đồng học trường cấp ba của Liễu Hinh Tình, Lưu Chí Cường!

“Ngươi tốt, Lưu Chí Cường!” Liễu Hinh Tình nhất thời có chút xấu hổ, cố nặn ra vẻ tươi cười, cười lớn nói.

“Tiểu Tình, ngươi làm sao không tiếp điện thoại của ta, cũng không hồi âm Weachat của ta, hại ta không thể làm gì khác hơn là viết thư, để an ủi nỗi khổ tương tư, đúng, ta viết thư cho ngươi, ngươi thu được sao?”

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, kém chút phun ra một ngụm lão huyết, mẹ nó tình huống như thế nào, hai cái này sẽ không thật sự có một chân đi.

“Lưu Chí Cường, chúng ta là không thích hợp!” Liễu Hinh Tình cau đôi mày lại, nhẹ nhàng nói.

“Tiểu Tình, ngươi lại một lần cự tuyệt ta!” Toàn thân Lưu Chí Cường run lên, lộ ra một mặt thương tâm.

“Tiểu Tình, ta đã dựa vào khí khái nam nhân của chính mình, thoát khỏi ma trảo của Hồng lão đại, nàng ta hiện tại đã không thể chiếm lấy ta! Ta là thật thích ngươi! Ta lên đại học mới hiểu được, người ta yêu, là ngươi! Nha!” Lưu Chí Cường giậm chân một cái, quay đầu đi chỗ khác, lộ ra biểu lộ ngượng ngùng.

“Ọe!”

Lưu Chí Cường nha xong, Lâm Hải cũng theo đó mà ọe ra, quá con mẹ nó buồn nôn!

Bất quá, cái Lưu Chí Cường này xuất hiện, thật đúng là kịp thời a, vừa vặn giúp mình thoát khỏi Liễu Hinh Tình.

“Cái kia, các ngươi trò chuyện a, chúng ta sẽ không quấy rầy!” Lâm Hải thấy thế, vội vàng lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt liền đi.

“Ai, tỷ!” Liễu Hinh Tình nhất thời quýnh lên, lại bị Lưu Chí Cường cản lại, bắt đầu thổ lộ thâm tình.

“Cố lên a, anh em coi trọng ngươi!” Lâm Hải chạy, còn không quên hướng phía Lưu Chí Cường ném qua một cái ánh mắt cổ vũ, để Lưu Chí Cường như là đánh máu gà, hướng phía Lâm Hải nặng nề gật gật đầu.

“Ha ha ha ha ha!”

Đi ra ngoài xa xa, Lâm Hải thực sự không nín được, cười to lên.

“Anh thật là xấu, cứ như vậy đem muội muội em ném qua mặc kệ!” Liễu Hinh Nguyệt liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Ha ha, ai bảo nàng làm hỏng chuyện tốt của chúng ta, lần này nàng có phiền rồi!” Lâm Hải một mặt đắc ý, “Bất quá em yên tâm, tại trên đường cái sẽ không có việc gì, chúng ta nắm chặt thời gian xử lý chuyện của chúng ta đi thôi!”

Lâm Hải xoa bóp khuôn mặt của Liễu Hinh Nguyệt, một mặt cười xấu xa nói nói.

“Chán ghét!” Khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt đỏ lên, thẹn thùng liếc trắng Lâm Hải một chút, hai người tay nắm tay tiếp tục tiến lên.

“Ừm. Chờ một chút!” Vừa đi hai bước, Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, hướng phía trước nhìn lại, sau đó mày nhăn lại tới.

Chương 1244: Khinh người quá đáng!

“Làm sao?” Liễu Hinh Nguyệt sững sờ, kinh ngạc hỏi.

“Em nhìn bên kia!” Lâm Hải hướng phía nơi xa nhất chỉ, mà dưới chân lại đã nhanh chóng đi qua.

“Thật nhiều người tập hợp một chỗ, tựa như là có tai nạn xe cộ!” Liễu Hinh Nguyệt theo Lâm Hải đi qua.

“Ta giống như nhìn thấy người quen!” Lâm Hải thì là càng chạy càng nhanh, tâm tình có chút kích động nói nói.

“Mọi người nhường một chút!” Lâm Hải đem người qua đường xem náo nhiệt tách ra, đi vào, đã thấy giữa đường, một cỗ BMW đời thứ ba màu trắng mới tinh, nằm ngang ở trong đó, chỗ đèn lớn đằng trước bên trái, bị cọ ra một đầu vết cắ thật dài, lộ ra lớp sơn lót.

Mà ngay phía trước cỗ BMW, thì là một cỗ xe xích lô chuyển phát nhanh, té xuống đất ở bên cạnh, là nhân viên chuyển phát nhanh đang ngồi ôm chân, một mặt thống khổ, tựa hồ bị chút thương tổn.

“Con mẹ ngươi, ngươi cái thối chuyển phát nhanh, con mắt mù! Lão nương đây chính là xe mới, đến cả biển số còn không lấy về đâu, liền đã bị ngươi đụng, ngươi để lão nương làm sao lái về nhà ăn tết!”

Một cô gái trẻ tuổi trang điểm lộng lẫy, ăn mặc xa hoa, một mặt phẫn hận chỉ vào nhân viên chuyển phát nhanh tức giận mắng.

“Ta là chạy bình thường, rõ ràng là ngươi đột nhiên xông lại, đem ta đụng!” Nhân viên chuyển phát nhanh khập khiễng, tốn sức đứng lên, có chút khiếp ý nhìn xe BMW một chút, phản bác nói.

“Ta cút mẹ mày đi! Chính là ngươi đâm vào lão nương, lười nhác cùng ngươi cái chuyển phát nhanh nghèo bức này nói nhảm, bồi thường tiền!” Nữ tử hướng phía nhân viên chuyển phát nhanh vươn tay, một mặt chán ghét quát lớn nói.

“Thôi, tiểu hỏa tử, bồi thường tiền miễn tai đi!”

“Đúng vậy a, ngươi xem người ta là lái BMW, là hạng người dễ trêu sao? Nhận xui xẻo đi!”

“Coi như báo động cũng không nhất định sẽ có tác dụng a, cái này là cuối năm, đừng có lại chịu ngừng lại đánh, thì càng không đáng!”

Đám người vây xem, có người bắt đầu nhỏ giọng khuyên nhân viên chuyển phát nhanh, bọn họ tuy trong lòng tức giận bất bình, nhưng cũng đều là tiểu dân sinh hoạt tại phố phường hạ tầng, nhìn thấy lái BMW, cho dù chỉ là một cái đời thứ ba, lại nào dám đắc tội a.

Sắc mặt nhân viên chuyển phát nhanh nhất thời trở nên khó coi, nhìn chằm chằm nữ tử một mặt hung hăng này hồi lâu, mới hít sâu một hơi, khí thế yếu xuống, chậm rãi gật gật đầu.

“Bồi thường bao nhiêu?”

“Một vạn!” Nữ tử miệng nhếch lên, hung hăng nói nói.

“Ngươi đây không phải lừa bịp người sao?” Nhân viên chuyển phát nhanh sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy lửa giận, phẫn nộ nói.

“Cút mẹ mày đi, ngươi cái nghèo bức, tưởng xe của lão nương, cũng không đáng tiền như cái xe cùi kia của ngươi a, nhanh bồi thường tiền, nếu không việc này không để yên cho ngươi!" Nữ tử đưa tay đẩy nhân viên chuyển phát nhanh một cái, chân của nhân viên chuyển phát nhanh thụ thương, mất thăng bằng kém chút ngã sấp xuống, nhất thời tính khí cũng nổi lên.

"Lăn mẹ ngươi đi! Đụng người còn muốn lừa bịp tiền, có tiền liền không nổi a? Tưởng lão tử dễ khi dễ lắm phải không?" Nhân viên chuyển phát nhanh nhấc tay chỉ vào nữ tử, một mặt khoa trương mắng lại nói.

"Lão công, y mắng ta!" Nữ tử bị nhân viên chuyển phát nhanh là cho giật mình, hơn nửa ngày mới rít lên một tiếng, chui vào trong ngực một người nam tử trung niên dáng dấp phúc hậu, ăn mặc sang trọng bên cạnh.

Nam tử trung niên từ đầu đến cuối vẫn ở một bên, vừa hút thuốc, vừa nhàn nhạt nhìn lấy, một câu cũng không nói, hiện tại nữ tử bổ nhào vào bên trong lòng gã, như là chịu ủy khuất cực lớn, làm bộ khóc, nam tử trung niên lú này mới đưa tay vỗ vỗ phía sau lưng nữ tử , nhàn nhạt mở miệng.

"Ngoan, lão công xuất khí cho ngươi!"

Nói xong, nam tử trung niên cất bước đi đến trước mặt nhân viên chuyển phát nhanh, nghiêng mắt ở trên cao nhìn xuống y.

"Ta là đại lý xe Hỉ Quang ở thành Nam- Lý Chấn Nam!"

Nam tử trung niên tự giới thiệu, sau đó một làn khói thuốc, liền nôn tại trên mặt nhân viên chuyển phát nhanh.

"Lý Chấn Nam!!!"

Người qua đường vây xem xung quanh, nhất thời tất cả đều hít một hơi khí lạnh, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, đồng thời đối với nhân viên chuyển phát nhanh ném qua ánh mắt vô cùng đồng tình.

“Xong, cái nhân viên chuyển phát nhanh này xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Ai, nếu như biết rõ đối phương là Lý Chấn Nam, đừng nói một vạn, hai vạn cũng phải bồi thường a!”

“Cái cuối năm này, tiểu ca chuyển phát nhanh này đoán chừng phải qua tại bệnh viện quá!”

“Ai là Lý Chấn Nam a?” Có người không biết, nhỏ giọng hỏi.

“Ngươi đến cả Lý Chấn Nam cũng không biết sao?” Người bị hỏi, nhất thời lộ ra ánh mắt khinh thường, sắc mặt lộ ra một tia cảm giác ưu việt, giống như biết rõ Lý Chấn Nam, là một dạng sự tình ngưu bức dường nào.

“Đại ca, nói nói nghe thôi.” Người hỏi thăm, cũng nổi hứng thú.

“Lý Chấn Nam, hiện tại là cái này ở thành Nam!” Người nói chuyện, giơ ngón tay cái lên, một mặt đắc ý nói nói, bộ dáng đắc ý kia, giống như đang nói chính mình được.

“Không đúng, ta nhớ được sau sự kiện Thiên Hà Bang, lão đại thành Nam là Cường đầu trọc a?”

“Vậy cũng là chuyện xa xưa rồi, Cường ca hiện tại đi kinh doanh Vàng Son Lộng Lẫy, đã sớm không còn lăn lộn! Hiện tại thành Nam, là thiên hạ của Lý Chấn Nam! Lão tổng phòng tập thể hình Khang Mỹ, có biết rõ không? Tư sản mấy ngàn vạn, cũng coi như nhân vật đi. Tháng trước bởi vì không cho Lý Chấn Nam mặt mũi, trực tiếp bị đánh gãy một cái chân, liền cái rắm cũng đều không dám phóng!”

“Đậu phộng, Lý Chấn Nam ngưu bức như vậy? Vậy cái tiểu ca chuyển phát nhanh này đần độn rồi!”

Lâm Hải ở một bên, đem tất cả lời nói của người qua đường đều nghe vào bên trong tai, con mắt không khỏi hiện lên một tia hàn mang.

“Lý Chấn Nam, lão đại thành Nam?” Trong lòng Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, ngược lại nhìn về phía tiểu ca chuyển phát nhanh.

Tiểu ca chuyển phát nhanh lúc nghe thấy Lý Chấn Nam tự giới thiệu, sắc mặt đã sớm trở nên tái nhợt không còn chút máu, ánh mắt lộ ra một chút sợ hãi, hiển nhiên trà trộn tại thành thị hạ tầng, đối với loại lão đại trong truyền thuyết này, vẫn là có nghe thấy.

“Nguyên lai là, Lý ca a.”

Tiểu ca chuyển phát nhanh gạt ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, thanh âm có chút phát run.

Ba!

Lý Chấn Nam đưa một bàn tay, hung hăng quất vào trên mặt tiểu ca chuyển phát nhanh, thanh âm nhàn nhạt vang lên.

“Lý ca cũng là để ngươi gọi sao? Ngươi tính toán là cái đồ vật gì!”

Lâm Hải ở bên cạnh, đột nhiên có một cơn lửa giận xông lên đầu, song quyền không tự chủ được nắm chặt, bắn ra sát cơ.

“Lão công, anh làm sao vậy!”

Liễu Hinh Nguyệt ở một bên, vội vàng nắm được tay Lâm Hải, một mặt không hiểu, tuy nàng cũng cảm thấy phẫn nộ, nhưng không đến mức đến cấp độ giết người, không biết vì sao, Lâm Hải sẽ thất thố như vậy.

“Anh không sao!” Lâm Hải thở phào một hơi, đem sát cơ trong người tán đi, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Lý Chấn Nam, lại càng thêm băng lãnh.

Tiểu ca chuyển phát nhanh bị đánh một bàn tay trước mắt mọi người, sắc mặt nhất thời đỏ bừng, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào, cúi đầu thật sâu, che dấu phẫn nộ bên trong ánh mắt, nhưng lại không thể không lần nữa ủy khuất mà mở miệng.

“Thật xin lỗi, ta sai!”

“Bồi thường tiền đi, năm vạn, ngươi không có ý kiến chứ?” Lý Chấn Nam lần nữa đem một ngụm khói thuốc, nôn tại trên mặt tiểu ca chuyển phát nhanh, nhàn nhạt nói nói.

Tiểu ca chuyển phát nhanh khẽ giật mình, đột nhiên ngẩng đầu, thật không thể tin nhìn Lý Chấn Nam, ánh mắt Lý Chấn Nam, lạnh xuống, hiện lên một tia hàn quang làm người run sợ.

“Thế nào, ngươi có ý kiến?”

“Ta, không thể nhiều tiền như vậy!” Tiểu ca chuyển phát nhanh cau mày, nhỏ giọng nói nói.

Lý Chấn Nam nhất thời lộ ra một tia không kiên nhẫn, thuận miệng đem tàn thuốc phun một cái, ba một cái bàn tay, lần nữa quất vào trên mặt tiểu ca chuyển phát nhanh.

“Vậy liền quỳ xuống, dập đầu xin lỗi, lại viết một tờ phiếu nợ năm vạn khối tiền!”

“Ngươi làm như vậy, có phải có chút khinh người quá đáng hay không!” Tiểu ca chuyển phát nhanh rốt cục không che giấu được lửa giận trong lòng, nhìn chằm chằm vào Lý Chấn Nam, phẫn nộ nói nói.

“Khinh người quá đáng?” Lý Chấn Nam nghe xong, nhất thời bật cười một trận, như là nhìn lấy một cái đần độn.

“Ngươi con mẹ nó trong đầu, có phải mọc cái gì hay không?” Lý Chấn Nam vươn tay, vuốt vuốt mặt tiểu ca chuyển phát nhanh, hung hăng nói nói.

“Ta cũng cùng ngươi nói, ta là Lý Chấn Nam! Ta liền khi dễ ngươi, ngươi có thể làm gì? Ngươi chọc nổi ta sao? Ngươi có địa phương để đi nói rõ lí lẽ sao?”

“Thế nào, nhìn bộ dáng của ngươi, rất không phục? Rất tức giận? Nhưng cái này con mẹ nó cũng là hiện thực!”

Lý Chấn Nam giơ cánh tay lên, lại một cái tát hung hăng đánh qua.

Ba! Đột nhiên, một cái cánh tay duỗi ra, đem cổ tay Lý Chấn Nam nắm chặt, rắc một tiếng, trực tiếp bẻ gãy!

Chương 1245: Có ta ở đây, không ai dám khi dễ ngươi!

“Ngao!”

Lý Chấn Nam rú thảm một tiếng, đau đến mồ hôi trên mặt trong nháy mắt liền chảy xuống.

“Ngươi con mẹ nó là người nào, buông tay cho ta!”

Tất cả mọi người mộng, một màn bất thình lình này, quả thực quá rung động, không ai từng nghĩ tới, lại có người dám xen vào chuyện bao đồng, động thủ đối với Lý Chấn Nam!

Ba!

Lý Chấn Nam vừa dứt lời, Lâm Hải đưa tay một cái vả miệng, quất vào trên mặt gã, nửa bên mặt của Lý Chấn Nam trong nháy mắt liền sưng lên.

Đây còn là do Lâm Hải không muốn giết người, nếu không một tát này xuống dưới, đầu Lý Chấn Nam đã sớm nát.

“Quỳ xuống, dập đầu xin lỗi, lại viết một tờ phiếu nợ năm vạn khối tiền!”

Lời nói băng lãnh của Lâm Hải, nhàn nhạt vang lên trong đám người, khiến mọi người quả thực không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình.

“Người kia là ai a, quá càn rỡ đi.”

Mọi người thấy Lâm Hải, nhao nhao cảm thấy thật không thể tin, chẳng những vặn gãy cánh tay của Lý Chấn Nam, còn đem lời nói của Lý Chấn Nam đối với tiểu ca chuyển phát nhanh, trả nguyên trở về.

“Ngươi con mẹ nó có giỏi thì báo cái tên ra!” Lý Chấn Nam có thể cấp tốc hỗn khởi tại một vùng phố Nam, bên trong xương cũng có được môt cỗ ngoan kình, tuy đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng, lại vẫn cắn răng, không phục không cam lòng nói.

“Đều nhường một chút, chuyện gì xảy ra!”

Đúng lúc này, bên ngoài rối loạn một trận, lại là có người báo động, cảnh sát rốt cục đuổi tới.

“Trương Sở, ngươi đến vừa lúc, mau đưa cái thằng nhãi con này bắt lại!” Lý Chấn Nam thấy vậy, nhất thời đại hỉ, như là nhìn thấy cứu tinh, hướng phía cảnh sát cầm đầu hô nói.

“Lý Chấn Nam?” Trương Phàm nhất thời nhướn mày, Lý Chấn Nam thế nhưng là cái nhân vật khó giải quyết, tuy y thân là Sở trưởng sở cảnh sát, nhưng đối với Lý Chấn Nam cũng là có chỗ cố kỵ.

“Xem ra, việc này không dễ xử lý!”

Trong lòng Trương Phàm thầm than một tiếng, vừa muốn chuẩn bị để cho thủ hạ đem Lâm Hải kéo ra, nhưng khi vừa thấy khuôn mặt của Lâm Hải, không khỏi bỗng nhiên sững sờ, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại!

“Lâm Hải!” Trong lòng Trương Phàm thầm hô một tiếng, đồng thời thả lỏng, việc này dễ làm!

“Đến cùng chuyện gì xảy ra!”

Trương Phàm một mặt uy nghiêm, tách đám người ra đi tới, nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem Lý Chấn Nam, rống hỏi.

“Thao, Trương Sở, ngươi trước hết để cho hắn thả ta ra a, ta con mẹ nó a cánh tay cũng đứt!” Lý Chấn Nam thấy Trương Phàm ở trước mặt gã trang bức, nhất thời bất mãn, vội vã hô nói.

Mà Trương Phàm phảng phất như không nghe thấy lời gã nói, đối với Lâm Hải cũng giống như không hề quen biết, mà chính là đem ánh mắt nhìn về phía tiểu ca chuyển phát nhanh đã sớm bị dọa sợ ở bên cạnh.

“Ngươi đến nói, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?”

Trương Phàm hướng phía tiểu ca chuyển phát nhanh nhất chỉ, y làm cảnh sát nhiều năm, tự nhiên liếc một chút liền có thể nhìn ra, tiểu ca chuyển phát nhanh khẳng định có quan hệ cùng việc này, hơn nữa có thể là người bị hại.

Tiểu ca chuyển phát nhanh nhìn Trương Phàm, lại nhìn Lý Chấn Nam, nhất là lúc nghênh tiếp tới ánh mắt cảnh cáo của Lý Chấn Nam, miệng há há, có chút do dự.

“Yên tâm lớn mật mà nói, cảnh sát nhân dân chính là vì nhân dân làm chủ, không cần sợ, hết thảy đã có ta!”

Trương Phàm thấy thế, một mặt chính nghĩa ngôn từ hướng phía tiểu ca chuyển phát nhanh gật gật đầu, huy hiệu cảnh sát trên đỉnh đầu tại dưới ánh mặt trời chiếu xuống, phá lệ lộ ra ánh sáng, chiếu sáng rạng rỡ!

Nhìn thấy ánh mắt cổ vũ này của Trương Phàm, tiểu ca chuyển phát nhanh đột nhiên dâng lên một tia cảm động thật sâu, phảng phất rốt cuộc tìm được người có thể tin cậy, lấy dũng khí lớn mật mở miệng.

“Đồng chí cảnh sát, sự tình là như thế này!”

Tiểu ca chuyển phát nhanh đem tiền căn hậu quả của sự tình, nói rõ ràng rành mạch một lần cùng Trương Phàm, từ chuyện chính mình bị đụng, đến bị đe doạ, bị đánh mắng, mãi cho đến khi Lâm Hải ra mặt thấy việc nghĩa hăng hái làm, tất cả đều một mạch nói ra.

“Con mẹ ngươi, ngươi chán sống!” Lý Chấn Nam ở bên cạnh nghe mà nổi giận lôi đình, không khỏi uy hiếp giận mắng nói.

“Càn rỡ! Thật sự là càn rỡ!”

Tiếng nói của Lý Chấn Nam vừa rơi xuống đất, Trương Phàm đột nhiên mở miệng nghiêm nghị răn dạy, một mặt ghét ác như cừu.

“Đem Lý Chấn Nam, còn có nữ nhân kia, mang về trong đồn cho ta!”

Nói xong, nhất thời có mấy cái cảnh sát, tiến lên đem Lý Chấn Nam cùng nữ tử kia áp giải, đưa lên xe cảnh sát.

“Hai cái các ngươi, cũng cùng chúng ta trở về, lấy khẩu cung đi!”

Sau khi Lý Chấn Nam bị mang đi, Trương Phàm lại hướng phía Lâm Hải cùng tiểu ca chuyển phát nhanh, một mặt tức giận nói.

“Tốt, chúng ta sẽ phối hợp với công tác của cảnh sát!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cũng đi theo Trương Phàm lên xe cảnh sát, tiểu ca chuyển phát nhanh cũng là một mặt gấp gáp theo tại phía sau, trong lòng vô cùng thấp thỏm.

“Yên tâm, có ta ở đây, không ai dám khi dễ ngươi!”

Tựa hồ nhìn ra tiểu ca chuyển phát nhanh đang bất an, Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía y cười một tiếng, kiên quyết nói.

Toàn thân tiểu ca chuyển phát nhanh run lên, một dòng nước ấm phun lên trái tim, vành mắt vậy mà không tự chủ được bắt đầu nóng lên.

“Cảm tạ! Chính là sợ liên lụy ngươi!”

Tiểu ca chuyển phát nhanh quay mặt qua chỗ khác, ngửa đầu lên đem nước mắt cơ hồ muốn chảy xuống, cưỡng ép nghẹn trở về, y đột nhiên cảm thấy, mùa đông này, tựa hồ cũng không phải lạnh như vậy!

“Đậu phộng, cảnh sát này ngưu bức a, thật đem Lý Chấn Nam bắt đi.”

“Hừ, đoán chừng chẳng mấy chốc sẽ thả ra đi. Ta nhìn cũng chính là làm cái hình thức!”

“Này không nhất định, cảnh sát vẫn là có nhiều người tốt, cái Trương Sở vừa rồi kia, nhìn qua liền một mặt chính nghĩa!”

Lúc này, cảnh sát giao thông cũng đuổi tới xử lý hiện trường, mọi người vây xem tán đi, mà Lâm Hải ở Sở cảnh sát làm xong ghi chép, đang nghỉ ngơi tại văn phòng Sở trưởng.

“Hải tử, thật sự là rất lâu không gặp!” Trương Phàm đưa cho Lâm Hải điếu thuốc, cười nói.

“Đúng vậy a, vừa về liền đã thêm phiền phức cho Trương Sở!”

Lâm Hải nhận lấy, đốt thuốc tại bên trong miệng, cười cười.

“Cái này gọi là phiền toái gì, đều là phải làm, cái Lý Chấn Nam kia, tại một vùng phố Nam đã làm không ít chuyện ác, ta đã sớm nhìn gã không thuận mắt! Nếu không phải không có cái chứng cứ gì có thể dựa vào, còn có thể để gã hung hăng cho tới hôm nay sao?”

“Việc này, ngươi chuẩn bị xử lý như thế nào?” Lâm Hải gật gật đầu, cũng biết bắt người không phải dễ bắt như vậy, nhất là loại lão đại xã hội như Lý Chấn Nam này.

“Ai, đoán chừng chỉ là câu lưu mấy ngày, liền lại được phóng thích!” Trương Phàm thở dài, hiển nhiên cũng có chút buồn bực.

Lâm Hải thở ra vòng khói, nhíu mày nghĩ một lát, hơn nửa ngày mới mở miệng lần nữa.

“Ngươi đoán, cái Lý Chấn Nam này có làm qua nhiều chuyện ác hay không, có đủ tiễn gã hắn đi vào hay không?”

“Này còn cần nói, đoán chừng bị phán vô hạn, cũng đủ, chỉ là chứng cứ thực sự quá khó tìm!”

“Được, ta biết, việc này ta đến xử lý!” Lâm Hải đem tàn thuốc bóp tắt, đứng dậy, trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

Trương Phàm sững sờ, trong lòng có chút chấn kinh.

“Hải tử, cái Lý Chấn Nam này đắc tội với ngươi sao?”

Trương Phàm thế nhưng là biết rõ năng lực của Lâm Hải, nếu như Lâm Hải muốn xử lý Lý Chấn Nam, vậy quả thực là dễ như trở bàn tay, chỉ là y không hiểu, Lâm Hải vì sao lại đột nhiên muốn hướng Lý Chấn Nam ra tay, dù sao bởi vì chút chuyện nhỏ hôm nay này, còn không đến mức để Lâm Hải tự mình ra mặt.

“Gã không có đắc tội ta, nhưng so với đắc tội ta, hậu quả lại càng đáng sợ!”

Lâm Hải lưu lại một câu nói băng lãnh, đứng dậy đi ra khỏi văn phòng Sở trưởng, chỉ để lại Trương Phàm một mặt kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm, hơn nửa ngày mới thở dài ra một hơi, sắc mặt lộ ra nụ cười sảng khoái.

“Lý Chấn Nam, cuối cùng đã muốn trừng phạt đúng tội!”

“Ngươi tốt, sự tình hôm nay, đã cho ngươi thêm phiền phức!” Lâm Hải vừa ra ngoài, liền gặp được tiểu ca chuyển phát nhanh đang ở cửa chờ hắn, một mặt cảm kích hướng phía Lâm Hải hơi hạ thấp người.

Sự tình hôm nay, nhiều người vây xem như vậy, cũng chỉ có một mình Lâm Hải ra mặt cho y, biểu dương chính nghĩa, hơn nữa còn đắc tội vẫn là lão đại xã hội tiếng tăm lừng lẫy phố Nam -Lý Chấn Nam, y cảm kích đồng thời, cũng vì Lâm Hải lo lắng thật sâu, sợ Lâm Hải bởi vì chuyện của y, mà rước họa vào thân.

Lâm Hải nhìn tiểu ca chuyển phát nhanh, không nói gì, mà chính là lộ ra một nụ cười vô cùng thân thiết.

“Cường Lư, ngươi không nhận ra ta sao?”

Lúc tiểu ca chuyển phát nhanh nghe được hai chữ Cường Lư này, trong lòng run lên bần bật, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hải, lúc này mới phát hiện, gương mặt của Lâm Hải, tựa hồ phi thường nhìn quen mắt.

“Ngươi là...” Trong lòng Cường Lư tâm tình lăn lộn, làm thế nào cũng nhớ không nổi tên của Lâm Hải.

“Có ta ở đây, không ai dám khi dễ ngươi!”

Vành mắt của Lâm Hải, đột nhiên có chút phát hồng, đem câu nói trước đó đã nói qua này, lần nữa nói lại một lần.

Sau đó, cất bước tiến lên, cho Cường Lư đang một mặt mộng bức, một cái ôm ấp to lớn.

“Lão đồng học, ngươi, tại lúc ta nhỏ yếu, đã từng bảo hộ ta!”

Chương 1246: Huynh đệ trong nhà, không phân ngươi ta!

“Lão đồng học?” Cường Lư càng là choáng váng, nhìn Lâm Hải một mặt mờ mịt.

“Ngươi vừa nói như thế, ta nhìn ngươi xác thực đặc biệt thấy quen mắt, nhưng làm sao liền nghĩ không ra đâu?.” Cường Lư gãi gãi đầu, một mặt xấu hổ.

“Thời điểm trung học, ta là học sinh trọ ở trường, có một ngày cuối tuần sau bữa cơm chiều, ở bên trong cái ngõ hẻm bên cạnh phòng trò chơi của cửa trường học, ta bị mấy cái học sinh trường khác chặn đường, bọn họ tìm ta đòi tiền, ta không có, bọn họ liền muốn đánh ta.”

“Ta đều nhanh hoảng sợ muốn khóc, khi đó, ngươi đột nhiên xuất hiện, cùng bọn họ đánh nhau, tuy có đem bọn họ đánh chạy, nhưng đầu ngươi cũng bị đánh chảy máu.”

“Nhưng, ngươi lại không thèm để ý chút nào, mà chính là đối với ta cười nói, có ngươi ở đây, về sau không ai dám khi dễ ta!”

Cường Lư nghe Lâm Hải thuật nói chuyện cũ, nhất thời giật mình một trận, chỉ vào Lâm Hải lộ ra biểu lộ kinh hỉ.

“Ngươi là, Lâm Hải!!!”

“Ha ha ha ha, ngươi nha, rốt cục nhận ra ta rồi! Thật đau lòng a, tại trong lòng ngươi, ta thật không có cảm giác tồn tại!” Lâm Hải cho Cường Lư một quyền, cười mắng nói.

“Nào có a, còn không phải do ngươi biến hóa quá lớn, giống một cái con ông cháu cha, bá khí lộ ra ngoài, ta nào dám nhận a!”

Lâm Hải hoàn toàn không có ý thức đến, từ khi bắt đầu tu luyện, khí chất cùng bề ngoài của hắn, đều đã phát sinh cải biến rất lớn, người chưa quen thuộc ở trước mặt hắn, sẽ có một loại cảm giác tự ti mặc cảm.

“Đến đi, bối cảnh nhà ta là gì ngươi không biết sao? Liền cả cái thôn trưởng đều không có đi ra, còn con ông cháu cha.” Lâm Hải một mặt tự giễu, sau đó ôm cổ Cường Lư.

“Đi, tìm địa phương ngồi xuống, hai anh em ta chậm rãi trò chuyện! Gia hỏa này, cũng bảy năm không gặp!”

“Được, ta mời ngươi ăn cơm!” Cường Lư cũng là phá lệ kích động cùng cao hứng, cười lớn cùng Lâm Hải rời đi.

“Lão công!” Cửa đồn công an, Liễu Hinh Nguyệt thấy Lâm Hải đi ra, cười đi lên trước.

“U, đây là đệ muội a?” Cường Lư nhìn Liễu Hinh Nguyệt tới cửa, lộ ra một mặt cười ngây ngô, không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần.

Tuy Liễu Hinh Nguyệt mang mặt nạ da người, nhưng vẫn không che giấu được dung nhan tuyệt mỹ cùng khí chất xuất trần, để loại người bình thường như Cường Lư này, có loại cảm giác đối mặt với Tiên Nữ.

“Đúng, lão bà của ta!” Lâm Hải giữ chặt tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, sau đó chỉ chỉ Cường Lư.

“Đây là đồng học trung học của anh, Cường Lư, lúc anh học trung học tại bên trong huyện, toàn bộ đều nhờ Cường Lư, mới không có bị đánh qua.”

“Ngươi tốt, Cường Lư đồng học, cảm tạ ngươi khi đó đã chiếu cố Lâm Hải!” Liễu Hinh Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp, thanh âm nhu mỹ nói.

“Ha ha, tạ cái gì a!” Cường Lư đối mặt với Liễu Hinh Nguyệt, có chút xấu hổ gãi gãi đầu.

“Ta khi đó không thích học tập, cả ngày liền chỉ biết đánh nhau, bất quá ta đối với đồng học học giỏi, đặc biệt sùng bái, cho nên nhìn thấy Lâm Hải bị khi phụ, liền giúp hắn ra mặt, cũng không nghĩ tới sẽ được đáp trả.”

“Được, cái gì cũng đừng nói, hôm nay ta muốn nhìn, ngươi nha uống rượu có mãnh liệt như đánh nhau hay không!” Lâm Hải cười lớn, đập phía sau lưng Cường Lư một chút, hiển nhiên gặp đến bạn học cũ, phá lệ cao hứng.

“Đúng, xe chuyển phát nhanh này, ta phải gọi điện thoại cho lão bản trước.” Cường Lư lúc trước cao hứng, nên mới nhớ tới, xe chuyển phát nhanh còn tại hiện trường sự cố đây.

“Không cần!” Lâm Hải phất phất tay, “Việc này ngươi đừng quản!”

Nói xong, Lâm Hải móc điện thoại ra, phát qua cho Cường đầu trọc.

“Sư phụ!” Cường đầu trọc lớn giọng vang lên.

“Ngươi ở đâu?.”

“Vàng Son Lộng Lẫy a, đám khốn kiếp kia nện xong, ta phải tranh thủ thời gian thu thập a, mấy ngày ăn tết này lợi nhuận cũng không nhỏ đâu!”

“Ừm, ngươi làm một chuyện giúp ta trước, có một cái công ty chuyển phát nhanh...” Lâm Hải đem đầu chuyển hướng Cường Lư, ném qua ánh mắt hỏi thăm.

“Chuyển phát nhanh Ốc Sên thành Nam!” Cường Lư không biết Lâm Hải đang gọi điện thoại cho người nào, vội vàng nói nói.

“Há, Thành Nam ốc sên chuyển phát nhanh, đồng học tốt nhất của ta tên Quách Vĩ, là nhân viên chuyển phát nhanh ở đó, hôm nay xảy ra chút ngoài ý muốn, hiện tại chúng ta đi uống rượu, ngươi cùng lão bản bọn họ nói một chút!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp đem điện thoại treo, Cường đầu trọc trước kia cũng là lăn lộn phố Nam, chút chuyện nhỏ này hẳn là dễ như trở bàn tay.

“Đi thôi, đi uống rượu!”

“Ta, thật không cần gọi điện thoại cho lão bản.” Cường Lư vẫn còn có chút lo lắng, xảy ra chuyện lớn như vậy, y khẳng định sẽ bị trừ tiền lương.

“Không cần, bảo đảm ngươi không có việc gì!” Lâm Hải cười, cản một chiếc xe taxi lại, ba người ngồi lên.

“Phượng Lâm Các!”

Vàng Son Lộng Lẫy vẫn còn đang trùng tu thu thập, Lâm Hải đành phải lùi lại mà cầu việc khác, đến nhà hàng của Lưu Lượng ăn cơm.

Cường Lư ở bên cạnh nghe xong, tâm lý nhất thời hơi hồi hộp một chút, y tuy không có đi qua Phượng Lâm Các, nhưng lại cũng đã nghe nói, tiêu phí bên trong này cũng không thấp a.

Sờ sờ bên trong túi của chính mình, tổng cộng mới hơn hai trăm khối tiền, Cường Lư lập tức có chút xấu hổ.

“Cái kia, Hải tử, nếu không ngươi cùng đệ muội đi trước, ta, ta về lội qua phòng cho thuê, chợt nhớ tới đã quên khóa cửa.”

“Cường Lư a Cường Lư, nhiều năm như vậy, khi một nói dối vẫn là sẽ đỏ mặt a!” Lâm Hải cười cười, sau đó vỗ vỗ bả vai y, một mặt chân thành nhìn y.

“Huynh đệ trong nhà, không phân ngươi ta, người nào trả tiền mà không giống nhau.”

“Cái này, cái này làm sao có ý tứ, ngươi hôm nay giúp ta...” Bị Lâm Hải nhìn thấu, Cường Lư nhất thời đỏ mặt lên.

“Cường Lư, nếu còn coi ta là huynh đệ mà nói, cũng đừng phân ngươi ta! Lúc đến trường, ta qua nhà ngươi ăn chực, cũng không có khách khí qua a, vừa nói như thế, thật là có điểm nhớ bánh hành thái của a di a!”

“Ha ha, chờ ăn tết qua nhà ta, ta sẽ bảo mẹ ta là cho ngươi!”

Cường Lư cười, nhưng trong lòng dâng lên một tia ấm áp, lần nữa cảm nhận được hữu nghị thuần túy của thời học sinh này.

Trên đường qua Phượng Lâm Các, Lâm Hải liền gọi điện thoại cho Lưu Lượng, muốn một cái gian phòng.

Lưu Lượng nghe xong Lâm Hải muốn tới, quả thực cao hứng hỏng, tuy gần tới năm mới, nhà hàng đông nghẹt, nhưng vẫn là đưa ra một cái bao gian hào hoa lớn nhất cho Lâm Hải, sau đó tự mình chạy tới cửa chờ đợi.

“Hải tử!”

Lâm Hải vừa xuống xe, Lưu Lượng liền chào đón, cho Lâm Hải một cái ôm ấp nhiệt tình.

“Ngươi thật là được a, cũng đã lâu không gặp, nếu ngươi là lại còn không xuất hiện, túc xá 301 chúng ta, cũng chuẩn bị báo động tập thể rồi!”

“Có khoa trương như vậy sao!” Lâm Hải cho Lưu Lượng một quyền, cười cười, bất quá trong lòng lại cảm thấy một cỗ ấm áp, Lưu Lượng cùng Vương Bằng, cũng là bạn đại học tốt nhất của mình, cũng không biết Vương mập mạp gần nhất thế nào, hiện tại hẳn là về nhà ăn tết đi.

“U, thay mới rồi?” Lưu Lượng nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt ở bên cạnh Lâm Hải, đột nhiên thần thần bí bí tiến đến bên tai Lâm Hải, một mặt bỉ ổi cười nói.

“Cút! Người nào lạm tình giống như ngươi!” Lâm Hải cười mắng, bất quá lại không nói trắng ra thân phận của Liễu Hinh Nguyệt.

Dù sao, Liễu Hinh Nguyệt hiện tại thế nhưng là đại minh tinh, trường hợp tại loại công chúng như Phượng Lâm Các này, vẫn là khiêm tốn một chút mới tốt.

“Giới thiệu cho các ngươi một chút!” Lâm Hải đem Cường Lư kéo qua.

“Đây là đồng học trung học của ta, Quách Vĩ, ngoại hiệu Cường Lư, cái này, là bạn học thời đại học của ta, Lưu Lượng, Phượng Lâm Các cũng là do nhà y mở, hôm nay chúng ta có thể thỏa sức ăn uống, uống khóc y!”

“Ngươi tốt!” Lưu Lượng cùng Cường Lư nắm chắc tay.

Cường Lư có chút câu thúc, nghĩ không ra Lưu Lượng lại là con trai của lão bản Phượng Lâm Các, đây chính là phú nhị đại điển hình a, bất quá ánh mắt Lưu Lượng nhìn về phía y, hoàn toàn không có một tia cao ngạo, mà chính là một mặt chân thành, mới khiến cho Cường Lư cảm thấy an tâm một chút.

“Đi thôi, đi vào đi! Lượng tử, ngươi cũng cùng một chỗ!” Lâm

Hải phất phất tay.

“Ngươi cho ta ngốc a, ngươi đều phải uống khóc ta, còn muốn ta đi làm đồng lõa, nghĩ đến đẹp!” Lưu Lượng cười mắng, tuy y cùng Lâm Hải quan hệ mười phần thân cận, nhưng hôm nay là Lâm Hải cùng Cường Lư ăn cơm, trò chuyện khẳng định cũng là sự tình thời điểm trung học, y tham dự vào, sẽ không có ý nghĩa gì.

Tiến phòng, sau khi ngồi xuống, Lâm Hải mới hỏi Cường Lư, làm sao lại đến thành phố Giang Nam làm lên nhân viên chuyển phát nhanh.

“Ai, não ta đần, học tập không giỏi, lại không dụng công, tốt nghiệp trung học thì làm thuê ngay tại bên trong huyện, giày vò mấy năm cũng giãy không đến tiền, nghe nói làm nhân viên chuyển phát nhanh tuy vất vả, nhưng tiền lương còn cao chút, liền đến trong thành phố chạy chuyển phát nhanh.” Kinh nghiệm cuộc sống của Cường Lư cũng là đơn giản, một câu liền hoàn toàn khái quát.

“Ngươi thì sao, Tiểu Hải, nhìn ngươi bây giờ lẫn vào không tệ, đọc sách quả nhiên hữu dụng a!” Cường Lư có chút ít hâm mộ nói nói.

“Ta còn đang đến trường đại học Giang Nam, bất quá còn có nửa năm liền tốt nghiệp.”

“Vẫn là các ngươi lên đại học có tiền đồ a!” Cường Lư trải qua nhân sinh gian khổ, mới hiểu được lúc trước không đi học cho giỏi, là sai lầm đáng sợ cỡ nào, trong lòng bùi ngùi mãi thôi.

“Đúng, hôm nay trùng hợp gặp được ngươi, vừa vặn có cái sự tình, muốn nói cùng ngươi!” Cường Lư chợt nhớ tới một chuyện, hướng tới Lâm Hải nói nói.

Chương 1247: Lão sẽ trả tiền!

“A. Chuyện gì?” Lâm Hải cười hỏi.

“Ngươi còn nhớ, nữ sinh Lưu Thụy Lệ lớp chúng ta, cũng là truy qua ngươi, ngươi bị dọa đến không dám đáp ứng kia hay không n!”

“Lưu Thụy Lệ?” Trong đầu Lâm Hải, hiện ra bộ dáng một cái nữ hài phát dục trưởng thành sớm, trung học liền ưa thích trêu chọc nam sinh, không khỏi cười cười.

“Có chút ấn tượng, bất quá nàng ta cũng không chỉ theo đuổi ta, cùng ngươi cũng có một đoạn đi?” Lâm Hải mang theo nghiền ngẫm nhìn lấy Cường Lư, lộ ra một nụ cười xấu xa, “Thế nào, hiện tại còn làm cùng một chỗ sao?.”

“Làm sao có thể!” Cường Lư nhất thời vung tay lên, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ, “Loại nữ nhân kia, lúc trước cũng chính là chơi đùa, tốt nghiệp liền phân.”

“Ta là muốn cùng ngươi nói, Lưu Thụy Lệ mùng bảy tết sẽ kết hôn, thông tri những bạn học chúng ta này, lúc ấy nàng ta còn hỏi ta phương thức liên lạc của ngươi đâu, ta không biết, hôm nay vừa vặn gặp được ngươi, nhìn ngươi có đi hay không?”

“Kết hôn nha.” Lâm Hải có chút do dự, hắn cùng cái Lưu Thụy Lệ này, tuyệt không quen, trong lòng không quá muốn đi.

“Đúng, hơn nữa ngươi biết rõ nàng ta gả cho người nào không? Nói ra ngươi cũng không tin!” Cường Lư đột nhiên tiến đến bên tai Lâm Hải, thần thần bí bí nói nói.

“A. Gả ai vậy?” Lâm Hải nhìn thấy Cường Lư có dạng như vậy, cũng có chút hiếu kỳ.

“Ngô lão nhị của trấn Lan Thành các ngươi, số tuổi cũng có thể làm ba nàng ta, chính là nhà người ta có tiền!”

"Ngô lão nhị!"

Lâm Hải nghe được, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia khí tức bén nhọn, để Cường Lư ở bên cạnh, toàn thân giật mình một cái.

"Ngươi không sao chứ?" Không biết vì cái gì, trong lòng Cường Lư thình thịch một trận, nhìn ánh mắt của Lâm Hải, lại có chút sợ hãi.

"Cường Lư, Lưu Thụy Lệ sẽ không gả cho Ngô lão nhị!" Ánh mắt Lâm Hải lạnh xuống, lắc đầu, lạnh lùng nói.

"Không có khả năng, hôn kỳ cũng định, thiếp mời ta cũng đã thu đến."

"Ta nói sẽ không, liền sẽ không!" Lâm Hải cười cười, trong giọng nói mang theo một tia nghiêm nghị kiên định.

"Tốt, không nói bọn họ nữa!"

Thịt rượu đã xong hết, Lâm Hải vì Cường Lư rót đầy một chén rượu, sau đó đem chén rượu bưng lên.

"Đến, Cường Lư! Lúc trước nếu không phải có ngươi bảo bọc, ta tại trung học còn không biết muốn chịu bao nhiêu đánh, huynh đệ một mực ghi tạc trong lòng, hôm nay mượn cơ hội này, ngỏ ý cảm ơn!"

"Này, nói cái này làm gì, ngươi hôm nay không phải cũng giúp ta sao. Cạn!"

Hai người chạm cốc, ngửa đầu đem rượu uống sạch, mới đầu là đàm luận một số chuyện lý thú thời điểm trung học, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười vui sướng lâm ly, phảng phất như trở lại thời học sinh không buồn không lo.

Liễu Hinh Nguyệt ở một bên, lẳng lặng nhìn hai nam nhân, thỏa thích phóng thích suy nghĩ lòng, nói lớn cười to, phảng phất đem tất cả áp lực trong nội tâm, toàn bộ đều tháo xuống, trong lòng cũng là hơi xúc động, Lâm Hải tựa hồ, đã thật lâu không có thoải mái qua như vậy đi.

Hai người một mực uống hơn hai giờ, thẳng đến khi Cường Lư uống nhiều quá mà ngủ mất, mới tính kết thúc.

Lâm Hải đương nhiên sẽ không có việc, rượu cồn vừa vào bụng, liền bị chân khí trong cơ thể trực tiếp hấp thu, để Lưu Lượng tìm cái gian phòng cho Cường Lư nghỉ ngơi, chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt, cũng lấy một cái phòng, khóa trái cửa lại.

Sau đó, Lâm Hải một chiêu hổ đói vồ mồi, đem Liễu Hinh Nguyệt bổ nhào vào trên giường lớn mềm mại thoải mái dễ chịu.

“Hinh Nguyệt, chúng ta ân ái một lần, quá khó khăn!” Lâm Hải vừa nói, vừa thở nhẹ lấy hôn lên cái cổ trắng như tuyết của Liễu Hinh Nguyệt.

“Lão công, hảo hảo yêu em!” Liễu Hinh Nguyệt cũng có chút động tình, ánh mắt mê ly, bám lấy cổ Lâm Hải.

Trong lúc nhất thời, Vu Sơn Vân Vũ!

Một mực đến trời tối, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt mới mặc quần áo tử tế, trên mặt hai người, đều mang nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, đi ra khỏi phòng.

Cường Lư còn không có tỉnh, Lâm Hải dặn dò một tiếng cùng Lưu Lượng, liền chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên lại bị Lưu Lượng gọi lại.

“Hải tử, sự tình của Vương mập mạp, ngươi biết không?”

“Vương mập mạp?” Lâm Hải sững sờ, không khỏi có chút gấp gáp, “Y làm sao?”

Vương Bằng thế nhưng là đồng học tốt nhất kiêm bạn cùng phòng của Lâm Hải, nếu như y có việc, Lâm Hải tuyệt sẽ không đứng ngoài quan sát.

“Ha ha, ngươi gấp gáp cái gì, là chuyện tốt!” Lưu Lượng một mặt bỉ ổi tiến đến trước mặt Lâm Hải.

“Mập mạp chết bầm kia, quá con mẹ nó bỉ ổi, làm cho Hà Vận người ta, bụng dạ phóng đại!”

“Đậu phộng!” Lâm Hải nghe mà giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

“Y cùng Hà Vận, thật đúng là cùng một chỗ? Còn, còn...” Lâm Hải quả thực có chút không thể tin được, cô bé Hà Vận kia, chẳng những dáng dấp rất xinh đẹp, hơn nữa vui vẻ giống như con chim nhỏ, phi thường làm người khác ưa thích, người theo đuổi cũng không ít, làm sao lại coi trọng Vương Bằng mập mạp chết bầm này.

“Hà Vận nàng ta, mù a?” Lâm Hải buồn cười, không thể tưởng tượng mà cười rộ lên, tin tức này, tuyệt đối quá kình bạo.

“Ai, một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu!” Lưu Lượng bi thiên thương hại ngửa đầu thở dài, hiển nhiên cũng rất khó hiểu.

“Này sau cùng làm sao bây giờ, đi bệnh viện đánh rụng?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Còn không biết, Hà Vận cũng là mới phát hiện, ta cũng là nghe bạn gái của ta nói, bên Vương mập mạp kia, còn không biết là cái phản ứng gì đâu, gọi điện thoại cho y cũng đánh không thông.”

“Mập mạp chết bầm này, trúng giải thưởng lớn!” Lâm Hải cười khổ lắc đầu, loại sự tình này hắn cũng không tiện nói gì, quan trọng còn phải xem Vương Bằng cùng Hà Vận, muốn xử lý như thế nào?

“Được, ta trở về, có việc gọi điện thoại!”

Lâm Hải cùng Lưu Lượng khoát khoát tay, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt rời đi, về đến nhà.

Lâm Mậu Thành cùng Lâm Văn, cũng về đến trong nhà, nhìn thấy Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt quả thực cao hứng đến không được, người một nhà tập hợp tại một chỗ, trò chuyện vui vẻ, phá lệ ấm áp.

Chỉ là, nhìn thấy Lâm Văn cha mình, một khối mấu chốt trong lòng Lâm Hải, lần nữa hiện ra tới.

“Cha, Ngô lão nhị khất nợ tiền lương, đã trả lại cho ngươi chưa?”

Lâm Văn lúc đầu đang cười, nghe xong lời này, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi.

“Hừ, cái con chó tạp chủng tam đen, còn trả cái gì a, tiền thuốc men đều không có ra, lão sẽ không có báo ứng tốt!” Lâm Văn dựng râu trừng mắt, nhớ tới ủy khuất đã phải chịu, mặt mũi tràn đầy lửa giận.

“Cha, lão sẽ trả tiền!” Lâm Hải nhìn Lâm Văn, vô cùng kiên định nói nói.

“Hừ, cái loại người như lão, trừ phi mặt trời mọc ra từ một bên khác!” Lâm Văn hiển nhiên không tin, Ngô lão nhị sẽ trả tiền.

Lâm Hải cười cười, không tiếp tục nói nữa, có một số việc, không cần để phụ thân quan tâm, chính mình qua làm liền được.

Huống chi, Ngô lão nhị là một cái tâm ma sâu trong nội tâm của mình, nhất định phải có cái kết!

Thời gian đã khuya, Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt đưa về nhà, sau đó gọi điện thoại cho Cường đầu trọc.

“Sư phụ, bên chuyển phát nhanh kia đã xong!”

“Ừm, còn có chuyện! Trấn Lan Thành ở huyện Ngọc Điền, có cái gọi là Ngô lão nhị...”

Đem sự tình Ngô lão nhị, giao phó cho Cường đầu trọc, Lâm Hải quay lại trong nhà, trực tiếp tiến vào trong Thánh Cảnh.

“Bái kiến chủ nhân!” Tiên Nhi lập tức chào đón.

“Tiên Nhi, sự tình sơn mạch ngọc thạch, cảm tạ ngươi!” Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi gật gật đầu, sau đó chỉ chỉ bên ngoài, “Ta đi xem Ngân Hợp một chút!”

Nói xong, Lâm Hải ra khỏi nhà gỗ, thẳng đến bên Nguyệt hồ mà đi, xa xa liền thấy thi thể Thần Long, tựa hồ đang lóe lên quang mang.

“Ba ba, món đồ chơi thổi phồng của ngươi, đã tiến vào bên trong thi thể con rồng kia!” A Hoa ở một bên, bỗng nhiên nói nói.

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, nghĩ không ra Ngân Hợp, đã bắt đầu dung hợp với cỗ thi thể Thần Long này, chính là không biết lúc nào, mới có thể triệt để chưởng khống.

Ngẫm lại bản thân lập tức liền sẽ có được một cái Thần Long còn sống, trong lòng Lâm Hải đều có chút kích động.

“Là Lâm Hải sao?” Trong thi thể Thần Long, truyền đến thanh âm của Ngân Hợp.

“Ngươi còn có thể nói chuyện?” Lâm Hải vui vẻ, “Thế nào, thuận lợi sao?”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ba tháng sau, liền có thể thành công chưởng khống cỗ Long Thể này!”

“Ba tháng?” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, đây không phải là vừa vặn bắt kịp lúc Địa Tiên giới mở ra.

“Tốt, cố lên!” Lâm Hải cổ vũ một câu, chuẩn bị rời đi.

“Ba ba, mang ta ra ngoài đi.” A Hoa đột nhiên ở một bên, liếm láp mặt bỉ ổi cười nói.

“Tốt!” Lâm Hải chợt nhớ tới, mẫu thân mình rất lâu đã không có gặp A Hoa, vừa vặn đem A Hoa mang đi ra ngoài, bồi mẫu thân mình, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, cùng một chỗ với A Hoa, xuất hiện tại gian phòng.

“Ừm.” Mới vừa ra tới, Lâm Hải không khỏi sững sờ, bỗng nhiên quay đầu, hướng phía trên giường nhìn lại, đã thấy một thân thể mềm mại uyển chuyển, đang nằm nghiêng tại trên giường của mình, tư thái chọc người!

Chương 1248: Ngươi là Chế Phục Khống sao?

“Đậu phộng, cuộc sống về đêm của ba ba ngươi rất phong phú a!” A Hoa nhất thời phát ra một tiếng kinh hô, lộ ra nụ cười thô bỉ, “Cô nàng này xem xét liền thật sự quá tao lãng!”

Lâm Hải không nói gì, mà chính là ánh mắt chấn kinh, hướng phía A Hoa, ném qua một mặt ánh mắt đồng tình.

Sưu!

A Hoa vừa dứt lời, bóng hình xinh đẹp trên giường trong nháy mắt đã biến mất, sau đó A Hoa đột nhiên cảm giác cái đuôi bị xiết chặt, còn không có chờ phản ứng lại, thân thể đã bị vung lên, nặng nề quẳng xuống đất.

Ầm!

A Hoa bị ngã hét thảm một tiếng, hai mắt ứa ra sao vàng, kém chút ngất đi.

“A... Nha phi, làm sao vẫn là cái bạo lực cô nàng a, ba ba ngươi là cái đam mê gì a!”

“Vừa mới, người nào nói ta tao a?” Một đường thanh âm vũ mị, vang lên tại bên trong lỗ tai của A Hoa, lại làm cho toàn thân A Hoa giật mình một cái, hai mắt lộ ra ánh mắt hoảng sợ, rốt cục biết rõ nữ tử trên giường này là ai.

“Tao? Ta có nói sao? Lâm Nhi Công chúa nào gọi là tao? Gọi là có vị đạo! Lâm Nhi Công chúa, nhiều ngày không thấy, ngươi càng xinh đẹp hơn, da thịt càng tốt hơn, dáng người càng bạo, A Hoa nhớ ngươi muốn chết!”

A Hoa một bên phát tiện, một vừa bò dậy, híp hai cái mắt chó, một mặt bỉ ổi hướng phía trên thân thể ngạo nhân của Sở Lâm Nhi cọ qua.

“Đậu phộng, lưu manh chó này, gan mập a, tiện nghi của cô nãi nãi này, cũng dám chiếm.” Lâm Hải ở bên cạnh, nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

“Có đúng không?” Trên mặt yêu diễm của Sở Lâm Nhi, lộ ra nụ cười rực rỡ như hoa, lại làm cho trong lòng A Hoa run lên, đột nhiên dừng bước.

Nhưng mà Sở Lâm Nhi đã đến gần, vươn tay đem hai cái lỗ tai của A Hoa bắt lấy, cưỡi tại trên lưng A Hoa.

“Tiểu Hoa hoa, chúng ta rất lâu không chơi trò chơi cưỡi chó tác chiến, đáng tiếc cái đầu hói lớn kia không tại, nếu không nhất định sẽ rất náo nhiệt đâu, giá, giá, xông lên a!”

Sở Lâm Nhi tại trên thân A Hoa cười cợt, nhánh hoa run rẩy, ba động mãnh liệt, A Hoa ở dưới, hai cái lỗ tai chó bị nắm chặt, lại là tiếng kêu rên liên hồi.

“Lâm Nhi Công chúa, tha mạng a, lỗ tai nhanh đứt, ngươi muốn cưỡi, thì lưu chút khí lực qua cưỡi cha ta, còn có một phen tư vị đặc biệt tiêu hồn đâu!”

Phốc!

“Chó chết này, nói cái gì đó!” Lâm Hải ở một bên, mắt trợn trắng, thật sự là bên trong miệng chó nhả không ra ngà voi.

Sở Lâm Nhi đem A Hoa chà đạp một hồi lâu, thẳng đến khi A Hoa nằm trên đất dậy không nổi, mới yy không bỏ mà đi tới.

“A Hoa vẫn là không chơi vui như thế!” Sở Lâm Nhi nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, có chút không vừa ý.

Sau đó, đột nhiên nhìn về phía Lâm Hải, trong đôi mắt đẹp yêu diễm, lộ ra quang mang hưng phấn.

“Trước ngươi không phải nói có trò chơi mới sao? Cái trò chơi gì a?”

Lâm Hải còn chưa nói xong, A Hoa tứ trảo nằm rạp trên mặt đất, đột nhiên mở miệng.

“Lâm Nhi Công chúa, cha ta nào có cái trò chơi mới gì a, ngươi hỏi hắn có cái tư thế mới gì còn tạm được!”

“Cút!” Lâm Hải nhất thời mặt đen lại, cầm cái đuôi của A Hoa lên mở cửa ném ra ngoài.

Con chó lưu manh này, thật sự là ba câu nói không rời bản ngã, quả thực bỉ ổi đến bên trong xương.

“Nhanh nói, trò chơi mới ở đâu?” Hai mắt Sở Lâm Nhi lại bắt đầu tỏa ánh sáng, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải tha thiết hỏi.

“Sự tình trò chơi, một hồi lại nói!” Lâm Hải thật sự là im lặng, Công chúa Địa Phủ này, làm sao lại thành thiếu niên si mê du hí nghiện võng du đâu?.

“Ngươi làm sao lại đột nhiên đến?” Lâm Hải hỏi.

Mắt to yêu diễm của Sở Lâm Nhi, liếc trắng Lâm Hải một chút, lộ ra một tia thần sắc ủy khuất.

“Hừ, trước đó người ta tại Bồng Lai thành phố giúp ngươi thu thập Tinh Hồn của Thất Thập Nhị Địa Sát, ngươi cũng không nói chờ chờ người ta, liền cùng Liễu Hinh Nguyệt của ngươi trực tiếp trở về, thật làm cho nhân gia buồn bực!”

“Ách... Ta không phải là không biết rõ ngươi sẽ phải bận rộn tới khi nào sao?” Lâm Hải gãi gãi đầu, có chút xấu hổ.

“Cái kia, hiện đang thu thập thế nào?”

“Liền còn thiếu một cái!” Sở Lâm Nhi mở miệng nói.

“Thật!” Lâm Hải nhất thời một mặt kinh hỉ, nghĩ không ra cái nhiệm vụ hố cha này, rốt cục đã sắp hoàn thành!

“Còn thiếu người nào? Có biết đang ở đâu không?” Lâm Hải cấp bách hỏi.

“Biết rõ a, còn thiếu Vương Anh!”

“Vương Anh!” Lâm Hải sững sờ, sau đó nụ cười dần dần nở ra, lộ ra thần sắc cổ quái.

Vương Anh thế nhưng là bị chính mình dùng Phong Hồn Thuật, phong tại bên trong thân thể của Tôn Quế Chi, cũng không biết hiện tại đang thế nào.

“Vương Anh cái này không vội, chờ ăn tết xong lại đi thu đi!” Dù sao chỉ còn thiếu một cái này, lập tức sẽăn tết, Lâm Hải cũng không tiện để Sở Lâm Nhi đi một chuyến nữa.

“Uy, ta giúp ngươi bận bịu nhiều như vậy, làm sao cảm tạ ta à?”

Sở Lâm Nhi nhếch môi son lên, khuôn mặt yêu diễm đến cực hạn, lộ ra nụ cười mê tâm phách người, để hô hấp Lâm Hải trì trệ, lại có một lát thất thần.

“Mị lực của Lâm Nhi Công chúa, quả thực quá lớn!” Lâm Hải nói thầm một tiếng.

“Lấy thân báo đáp đi!” Lâm Hải nhún nhún vai, mang theo trêu chọc, nói đùa.

“Tốt, vậy bản Công chúa đêm nay liền sủng hạnh ngươi!”

Sở Lâm Nhi nói xong, thân ảnh đột nhiên lóe lên, trực tiếp đem Lâm Hải ấn ngã xuống giường, cưỡi lên.

“Uy, ngươi đùa thật!”

Lâm Hải bị Sở Lâm Nhi đè lại, toàn thân không thể động đậy, không khỏi choáng váng một trận, cô nàng này quá mạnh đi.

“Hừ, dám đùa giỡn bản Công chúa, nhìn bản Công chúa làm sao thu thập ngươi!”

Bên trong ánh mắt câu hồn đoạt phách của Sở Lâm Nhi, đột nhiên toát ra biểu lộ đùa giỡn nồng đậm, để trong lòng Lâm Hải giật mình, bỗng nhiên dâng lên dự cảm bất thường.

“Lâm Nhi Công chúa, ta sai, cầu buông tha!” Lâm Hải vội vàng một bộ dáng đáng thương, cầu xin tha thứ nói.

“Hắc hắc, muộn!”

Sở Lâm Nhi nói xong, tay ngọc vung lên, mấy lần liền đem y phục của Lâm Hải lột sạch, chỉ còn lại có quần cộc.

“Lâm Nhi Công chúa, không muốn a, người ta còn là lần đầu tiên!” Lâm Hải kêu rên.

C-K-Í-T..T...T ~

Đột nhiên, cửa phòng mở ra một đường nhỏ, sau đó một cái đầu chó thò vào, mặt mũi tràn đầy bỉ ổi.

“Hắc hắc hắc, Lâm Nhi Công chúa, ta có thể ở bên cạnh quan sát hay không a, nói không chừng còn có thể bên trên tư thế tiến hành một số chỉ đạo kỹ thuật... Ngao!”

A Hoa còn chưa nói xong, trực tiếp bị một đạo chưởng phong của Sở Lâm Nhi, quất bay đi!

“Xong!” Sở Lâm Nhi từ bên trên thân thể Lâm Hải đi xuống, một mặt đắc ý.

“Lâm Nhi Công chúa, nhất định phải ôn nhu nha!” Lâm Hải dùng hai tay che mặt, nói xong lại phát hiện Sở Lâm Nhi không có động tĩnh, không khỏi sững sờ, mở mắt ra xem xét, hai mắt nhất thời liền trợn tròn xoe.

Chỉ thấy trong tay của Sở Lâm Nhi, không biết từ lúc nào, nhiều thêm bao nhiêu nữ trang, cái gì sường xám, tất chân, váy ngắn, quần áo học sinh, đồng phục y tá, đồng phục nữ tiếp viên hàng không vân vân, cái gì cần có đều có!

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi là Chế Phục Khống sao?” Lâm Hải nhìn nét mặt vui cười mị nhãn của Sở Lâm Nhi này, chảy nước bọt hỏi.

“Chế Phục Khống?” Hai mắt Sở Lâm Nhi vụt sáng lên, sau đó rất tán đồng mà gật gật đầu.

“Xưng hô thế này không tệ!”

“Người ta là trong lúc vô tình, từ trong điện thoại di động của một cái tiểu nữ hài, phát hiện một cái trò chơi thay đổi trang phục, cảm thấy thật có ý tứ a, cho nên liền làm ra những bộ y phục này, chuẩn bị cùng ngươi đùa bản người thật!”

“Tốt tốt!” Hai mắt Lâm Hải tỏa ánh sáng, nước bọt cũng chảy ra, “Vậy còn chờ gì, nhanh bắt đầu đi, đổi từng cái từng cái, tới trước y phục y tá kia đi!”

Trong đầu Lâm Hải, hiện ra bộ dáng thân thể mềm mại ngạo nhân Sở Lâm Nhi này, ăn mặc đồng phục y tá ở trước mặt mình làm điệu làm bộ, lòng nhất thời ngứa ngáy khó nhịn.

“Oa, ngươi cũng cùng một ý với người ta a, vậy liền bắt đầu từ đồng phục y tá đi!”

Sở Lâm Nhi nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười vô cùng yêu diễm, cầm lấy đồng phục y tá, nhào về phía Lâm Hải.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi lầm á! Là ngươi mặc, không phải ta mặc a!!!”

Nhất thời, gian phòng vang lên tiếng gọi sinh không thể yêu của Lâm Hải.

“Ngươi thật vũ mị nha!” Sau một tiếng, Sở Lâm Nhi lật qua lật lại giữa không trung, cười đến nhánh hoa run rẩy, bên trong tất cả đều là hình ảnh Lâm Hải ăn mặc các bộ nữ trang. Mà Lâm Hải giờ phút này, co quắp tại nơi hẻo lánh trên giường, hai tay ôm đầu gối, nhẹ nhàng phỉ nhổ, chỉ còn một mặt u oán.

Chương 1249: Vương mập mạp muốn kết hôn

Cùng Sở Lâm Nhi chơi đùa nhốn nháo đến khuya, tuy Lâm Hải bị giày vò rất thảm, nhưng trong lòng rất vui vẻ, loại cảm giác thân cận không có chút nào ngăn cách, giữa bằng hữu đã lâu kia, làm cho tâm tình Lâm Hải phá lệ buông lỏng.

Nằm ở trên giường, nhìn Sở Lâm Nhi đã ngủ say bên cạnh mình, khóe môi Lâm Hải bất tri bất giác vểnh lên, lộ ra nụ cười ấm áp.

Mấy ngày trước năm mới, Lâm Hải đều là hẹn Liễu Hinh Nguyệt, đi du ngoạn bốn phía, chỉ là bên cạnh nhiều thêm cái bóng đèn loại cực lớn, để Lâm Hải có chút khó chịu.

“Uy, nhờ ngươi tránh một chút, chúng ta muốn qua thế giới hai người!”

Trong phòng khách của một nhà hàng, Lâm Hải mặt đen lên, hướng phía Sở Lâm Nhi phiền muộn nói nói.

“Qua a, hiện tại vốn là hai người các ngươi a!” Hai mắt Sở Lâm Nhi vụt sáng lên, một mặt vô tội.

“Mẹ nó!” Lâm Hải đều sắp tức giận điên, “Chúng ta muốn, muốn cái kia!”

“Cái nào a?” Sở Lâm Nhi mờ mịt nhìn Lâm Hải, không hiểu hỏi.

Liễu Hinh Nguyệt ở bên cạnh, phốc một tiếng cười ra tiếng, nàng nào nhìn không ra, Sở Lâm Nhi là cố ý.

Ở giữa nữ nhân, đều là phi thường mẫn cảm, Liễu Hinh Nguyệt có thể rõ ràng cảm nhận được, Sở Lâm Nhi đối với chuyện nàng cùng một chỗ với Lâm Hải, tựa hồ có một tia chú ý, luôn luôn hữu ý vô ý mà quấy rối.

“Sở Lâm Nhi, chỉ sợ cũng ưa thích Lâm Hải, nhưng ngay cả chính nàng cũng không biết.”

Liễu Hinh Nguyệt từ lúc tu vi tự thông, tính tình cũng có một chút biến hóa, nàng tuyệt không trách Sở Lâm Nhi, bởi vì nàng biết rõ đây không phải là địch ý, huống chi đoạn trí nhớ mạc danh kỳ diệu trước đó kia, để cho nàng biết rõ, Sở Lâm Nhi đời trước vì Lâm Hải mà chết, tình yêu đối với Lâm Hải, không thể ít hơn so với chính mình!

“Hinh Nguyệt, chúng ta mặc kệ nàng, nàng thích xem, liền để nàng xem đi!” Lâm Hải ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt, liền hôn lên.

“Phi, ngươi cái thối lưu manh, đại sắc lang!” Mặt mũi Sở Lâm Nhi nhất thời tràn đầy đỏ bừng, thân ảnh lóe lên, liền không thấy bóng dáng.

“Hứ, còn trị không được ngươi!” Lâm Hải nhất thời cười đắc ý, sau đó cái tay đã không ở yên.

“Hinh Nguyệt, lần này không ai quấy rầy mình!”

Lâm Hải vừa nói xong, đã thấy ánh mắt Liễu Hinh Nguyệt lộ ra quang mang im lặng, hướng phía sau lưng Lâm Hải nhướn nhướn mày.

Lâm Hải sững sờ, sau đó quay đầu, nhất thời khóc.

Chỉ thấy Sở Lâm Nhi không biết từ chỗ nào, chuyển đến một cái băng ghế nhỏ, đang ngồi ở trên băng ghế nhỏ, nâng quai hàm, vẻ mặt thành thật nhìn hắn cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Bắt đầu a, ta cũng đã mua xong hạt dưa nước khoáng rồi!”

“Hố cha a!” Lâm Hải rú thảm một tiếng, thổ huyết ngã xuống đất.

Có Sở Lâm Nhi tại, Lâm Hải những ngày gần đây, tuy cũng cùng một chỗ với Liễu Hinh Nguyệt, lại từ đầu đến cuối không có thời cơ thân mật, đem Lâm Hải huyết khí phương cương, đều sắp tức giận điên.

Cũng may ăn tết nhiều người, Liễu Hinh Tình cùng Lâm Vân cũng đều trở về, khó được người tụ tập đầy đủ như thế, cùng nhau chơi đùa phi thường vui vẻ, lực chú ý của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, cũng chầm chậm chuyển đi.

Năm mới tại bên trong bầu không khí hòa hợp hài hòa đoàn viên, vui sướng vượt qua, dựa theo tập tục, Lâm Hải bắt đầu mỗi ngày thăm người thân, đem tất cả thất đại cô bát đại di đều đi bái phỏng một lần, đã là bảy ngày sau đó.

“Ai u, mẹ ta nha, sự tình năm này cũng thật nhiều!”

Lâm Hải nằm ở trên giường, một mặt bất đắc dĩ, cái mục đi thân thăm bạn này, đối với Lâm Hải mà nói, quả thực là tra tấn.

“Đến, cô nàng, làm xoa bóp cho ca ca!”

Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi nằm tại bên cạnh mình, đang một mặt chuyên chú đánh game online Vương Giả, nhướn nhướn mày!

“A!” Sở Lâm Nhi rít lên một tiếng, nhấc chân đem Lâm Hải đạp xuống dưới giường.

“Em gái ngươi! Cái trò chơi không khoa học này, ta dùng Ngộ Không, thối hầu tử này, làm sao có thể không đánh lại lão đầu Biển Thước kia?”

Lâm Hải ngồi dưới đất, mặt mũi tràn đầy im lặng, mẹ nó, chính mình chơi thôi, đạp ca ca làm cái gì a.

“Lâm Nhi a, nghiêm túc ngươi liền thua!” Lâm Hải đứng lên, lời nói thấm thía nói nói.

“A a a a! Ta mặc kệ, ta phải dùng hầu tử, đem bọn họ toàn bộ đánh ngã!”

Nhìn Sở Lâm Nhi vẻ mặt si mê như điên, Lâm Hải lắc đầu, đứa nhỏ này, không thể cứu.

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...”

Đột nhiên, điện thoại của Lâm Hải vang lên, nhìn biểu hiện một chút, Lâm Hải nhất thời cười!

“Đậu phộng, ngươi cái mập mạp chết bầm, ta còn tưởng rằng ngươi tinh tẫn nhân vong đâu!” Lâm Hải tiếp thông điện thoại, liền bắt đầu mắng, Vương Bằng tiểu tử này, điện thoại một mực tắt máy, Weachat cũng không hồi âm, liền ăn tết đều không liên hệ, quả thực quá không có suy nghĩ.

“Thao, lực chiến đấu của anh em này, danh xưng một đêm làm bảy lần, cái từ tinh tẫn nhân vong này, căn bản cũng không dính dáng cùng ca ca, ngươi nha tưởng là cũng giống như ngươi đâu!” Thanh âm bỉ ổi của Vương Bằng, từ bên trong điện thoại truyền tới.

“Ngươi làm sao gần nhất một mực liên lạc đều không được, nghe nói ngươi đem Hà Vận làm lớn bụng, không phải là đang trốn tránh đi?” Lâm Hải thử thăm dò hỏi.

Bên Vương Bằng kia, đột nhiên trầm mặc xuống, không khí vui sướng lập tức trở nên có chút ngột ngạt.

“WTF, sẽ không phải bị ta nói trúng đi?”

“Hải tử, ta muốn kết hôn!”

Phốc!

Vương Bằng nói một câu, Lâm Hải kém chút phun.

“Cái gì cái gì cái gì? Ngươi nói cái gì?” Lâm Hải cho là mình nghe lầm, vội vàng vội vã hỏi.

“Ta muốn kết hôn, với Hà Vận!” Vương Bằng khó được một bản nghiêm túc, trịnh trọng nói nói.

“Không phải đâu, ngươi nha nói thật?” Lâm Hải có chút kinh ngạc, hỏi.

“Ừm! Ta yêu Hà Vận, nàng ấy cũng yêu ta, nàng ấy hiện tại đã mang thai hơn ba tháng, ta phải cưới nàng ấy! Ta không thể có lỗi với nàng ấy!”

“Đậu phộng, Bàn Tử! Nhận biết ngươi lâu như vậy, hôm nay cảm thấy ngươi thật là nam nhân!” Lâm Hải tại bên trong điện thoại, từ đáy lòng mà tán thưởng nói, Vương mập mạp là cái nam nhân có đảm đương!

“Thao, ta một mực nam nhân hơn ngươi, có được hay không!” Vương Bằng cười chửi một câu, trầm mặc một lát, sau đó ngữ khí đột nhiên trở nên có chút nặng nề.

“Hải tử, có thể cho ta mượn ít tiền hay không?”

“Không phải chuyện gì, nói đi, cần bao nhiêu?” Lâm Hải cười nói, thứ hắn hiện tại không bao giờ thiếu, cũng là tiền!

“Bên trong nhà Hà Vận, muốn ba mươi vạn lễ hỏi, ta hiện tại, một phân tiền cũng không bỏ ra nổi!” Thanh âm của Vương Bằng, có chút buồn bực, cũng có một chút giận dữ.

“Đậu phộng, nhiều như vậy?” Lâm Hải sững sờ, lễ hỏi ba mươi vạn, thế nhưng là không ít a!

“Đúng vậy a, đây là mẫu thân của Hà Vận, tự mình nói cùng ta, không có ba mươi vạn, cũng đừng nghĩ muốn lấy nữ nhi của bà!”

“Ta nghe ý tứ của ngươi này, bên trong nhà Hà Vận, tựa hồ không quá đồng ý?” Lâm Hải nhăn mày lại nói.

“Đúng vậy a, chê ta nhà nghèo, chê ta béo, tóm lại một lời chẳng thể nói hết!” Vương Bằng tại bên trong điện thoại cười khổ hai tiếng.

“Hải tử, ấn theo lần đổ thạch trước, đi theo ngươi đã kiếm lời không năm mươi vạn, không nên cùng ngươi mở cái miệng này.”

“Nhưng cha ta thực sự quá tốt, đem hết tiền cho thân thích mượn, lần này ta kết hôn, cha ta đi đòi tiền, chỉ muốn trở về hơn một vạn, còn bị không ít khinh thường, lập tức tức đến nằm viện, ta trong mấy ngày qua cũng đang chiếu cố cha ta.”

“Nhà ngươi cũng có loại ác thân thích này?” Lâm Hải nhất thời chán ghét một trận, không khỏi nhớ tới Tôn Quế Chi.

“Ai, ta biết rõ cùng ngươi lập tức mượn nhiều như vậy, cũng rất không thích hợp, nhưng trừ ngươi cùng Lượng tử, ta nghĩ không ra những người khác, ngươi yên tâm, tốt nghiệp ta sẽ kiếm tiền, sẽ trả cho ngươi.”

“Khách khí rồi, Bàn Tử!” Lâm Hải oán trách một câu, sau đó ngữ khí có chút lạnh.

“Ngươi vừa mới nói, bên trong nhà Hà Vận, xem thường ngươi?”

“Ừm! Ta qua nhà Hà Vận, có thể cảm giác được, bọn họ lãnh đạm cùng ghét bỏ, nếu không phải Hà Vận chết sống muốn gả cho ta, theo cha mẹ nàng ấy khóc rống, thậm chí cũng tuyệt thực, đoán chừng bọn họ sẽ không đồng ý, bọn họ một mực muốn để Hà Vận nạo thai đây.”

“Hà Vận là cô nương tốt, ngươi thật sự là đời trước tích phúc, Bàn Tử, ngươi phải trân quý người ta!”

“Ừm, ta khẳng định sẽ, ta sẽ yêu nàng ấy cả một đời!” Vương Bằng kiên định nói.

“Các ngươi mùng mấy kết hôn?”

“Bởi vì bụng Hà Vận có chút lộ ra, bên cha mẹ của nàng ấy sợ bị nhìn ra sẽ mất mặt, cho nên là càng sớm càng tốt!”

“Ta biết rõ!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó ngữ khí ngừng một hồi.

“Bàn Tử, cha mẹ của Hà Vận, không phải xem thường ngươi sao?”

“Nếu đã dạng này, mình sẽ làm cho y cái hôn lễ oanh oanh liệt liệt, anh em qua trợ trận cho ngươi!”

Chương 1250: Nhân hôm qua, quả hôm nay!

Treo điện thoại của Vương Bằng, Lâm Hải ngẫm lại, gọi điện thoại qua cho Trần Nghiên.

“Lâm tổng, chúc mừng năm mới!”

Thanh âm ngọt mỹ của Trần Nghiên truyền tới, bên trong ngữ khí cung kính mang theo một cỗ già dặn của nữ cường nhân.

“Chúc mừng năm mới, đại mỹ nữ!” Lâm Hải cười cười, sau đó đi thẳng vào vấn đề.

“Một vùng Ba Thục, chúng ta có đối tác sinh ý thực lực khá mạnh hay không?”

“Đối tác sinh ý của chúng ta, đều là tương đối có thực lực tại trên quốc tế, một vùng Ba Thục không thể đạt tới yêu cầu, bất quá có một vị phú hào địa phương rất có sức ảnh hưởng, vẫn muốn mua sắm mặt nạ dưỡng da của chúng ta, nhưng là hẹn trước rất nhiều lần, cũng không thành công.”

“Ngày mai ta muốn đi tới đó, khả năng cần người có thực lực ở địa phương hỗ trợ!” Lâm Hải nói xong, tắt điện thoại.

Trần Nghiên hiện tại, sớm đã là lão đại thương nghiệp kinh nghiệm phong phú, sự tình phía sau không cần giao phó, hắn tin tưởng Trần Nghiên sẽ cho an bài thỏa đáng.

Sau đó, Lâm Hải lại liên hệ với Lưu Lượng, đem sự tình nói một lần cùng Lưu Lượng, hai người thương lượng xong, xế chiều ngày mai ngồi phi cơ, bay thẳng tới Ba Thục.

“Tiểu Hải, ngươi đoán hôm nay ta ra ngoài, gặp người nào?” Lúc đợi ăn cơm chiều, Lâm Văn một mặt hưng phấn, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Ai vậy?” Lâm Hải cười cười.

“Ngô lão nhị! Ngay tại cửa nhà chúng ta!” Lâm Văn nhổ giọng to, “Ngươi biết rõ lão tới làm gì sao?”

“Làm gì?” Lâm Hải biết rõ còn cố hỏi nói.

“Trả tiền!” Lâm Văn nói nói, “Chẳng những đem tiền thiếu nợ ta trả lại, còn trả thêm một vạn lợi tức, lại là cùng ta xin lỗi, còn thêm giải thích, làm cho ta còn có chút ngượng ngùng.”

“Mẹ Tiểu Hải, bà nói, chúng ta lúc trước không phải là hiểu lầm Ngô lão nhị đi, khả năng khi đó trong tay lão cũng không dư dả, mới không thể đem tiền trả cho mình, hôm nay nhìn bộ dáng lão một mặt thành khẩn xin lỗi, cảm giác người còn rất lạ.”

“Vậy ai biết rõ lão nghĩ như thế nào?” Tống Cần cúi đầu ăn cơm, bất quá tâm tình cũng phá lệ tốt đẹp.

Mặc dù bây giờ bên trong nhà có tiền, nhưng Ngô lão nhị đưa tới, dù sao cũng là tiền mồ hôi nước mắt lúc trước, coi như không nhiều, nhưng ý nghĩa là không giống nhau, huống chi, càng mấu chốt là tâm lý thoải mái a!

“Có lẽ là lão phát hiện lương tâm đi.” Lâm Hải ở bên cạnh cười cười, xen vào nói, đồng thời cảm khái không thôi.

Cha mình lúc trước chịu ủy khuất lớn như vậy, hiện tại Ngô lão nhị trái lương tâm làm ra thái độ hơi thành khẩn chút, liền đem cừu hận trước đó cũng đều quên, còn thông cảm với Ngô lão nhị có phải có nỗi khổ tâm hay không, vì cừu nhân lúc trước mà suy nghĩ, đây chính là cái gọi là người thành thật đi.

Lâm Hải chợt nhớ tới, đoạn thời gian gần nhất, một số nhà truyền thông quyền uy luôn luôn tuyên truyền, không cho người thành thật ăn thiệt thòi, để một số lão hoàng ngưu chỉ biết vùi đầu gian khổ làm ra, phảng phất lập tức nhìn thấy ánh rạng đông, cảm giác quan tâm của tổ chức, rốt cục muốn rơi đến trên người bọn họ.

Lập tức, tất cả phẫn uất bao nhiêu năm trong nội tâm đều tiêu tán, thông suốt phát hiện, tổ chức ban đầu vẫn là nghĩ tới bọn họ, nhất thời đối với tổ chức đều cảm động đến rơi nước mắt, thậm chí đối với chuyện đã từng phàn nàn qua tổ chức, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhưng mà, những người đàng hoàng này lại vĩnh viễn sẽ không biết rõ, ở thời điểm cường điệu một sự kiện, nói rõ chuyện này đã đến địa vị rất nghiêm trọng, cường điệu không cho người thành thật ăn thiệt thòi, nói rõ trong hiện thực người thành thật luôn một mực đang ăn thiệt thòi!

Có lẽ, bọn họ chẳng mấy chốc sẽ phát hiện, mặc kệ truyền thông làm sao tuyên truyền, nói dõng dạc cỡ nào, những người thành thật đến nhập phế phủ kia, kết quả là cũng chung quy chỉ là một kết quả, cái kia chính là ăn trứng ngỗng!

Người thành thật, cuối cùng vẫn sẽ hoàn toàn ăn thiệt thòi xuống dưới như trước đây.

Nhưng đây là hiện tượng xã hội, thậm chí liên quan đến nhân tính, đã không phải là phạm vi mà Lâm Hải quan tâm được, hắn chỉ cần để cho phụ mẫu trung thực của mình, vĩnh viễn không chịu thua thiệt nữa, liền đầy đủ!

“Ngô lão nhị hiện tại đang ở đâu?” Ăn cơm tối xong, Lâm Hải gọi điện thoại cho Cường đầu trọc, lạnh lùng hỏi.

“Sư phụ, ngay tại Vàng Son Lộng Lẫy đâu, Nhị Cẩu đang dẫn người nhìn kĩ!”

“Tốt, lái xe tới đón ta!”

Cường đầu trọc tới đón Lâm Hải, đến Vàng Son Lộng Lẫy, thẳng đến gian phòng giam giữ Ngô lão nhị.

“Tông chủ, ngài đến!” Nhị Cẩu nhìn thấy Lâm Hải, vẻ mặt vội vàng vui cười chào đón.

“Người đâu?” Ngữ khí Lâm Hải có chút băng lãnh.

“Liền ở bên trong đâu!” Nhị Cẩu cho hai bảo vệ cái nháy mắt, bảo an vội vàng mở cửa ra, Lâm Hải cất bước đi vào.

Ngô lão nhị chính là một mặt tâm thần bất định, hãi hùng khiếp vía ngồi trên ghế sa lon trong phòng, thấy có người tiến đến, cọ cái liền nhảy dựng lên, sau đó hướng phía Lâm Hải chê cười hạ eo, lộ ra một bộ tướng nô tài.

“Biết rõ hôm nay ta vì cái gì tìm ngươi sao?”

Lâm Hải bệ vệ ngồi ở trên ghế sa lon, một bên nhìn nhìn móng tay, một bên nhàn nhạt hỏi.

“Ta hỗn đản, ta đáng chết, thiếu nợ tiền của Lâm Văn ở trấn trên, một mực quên trả cho ông ấy!”

“Đều là ta sai, ta thật hỗn đản!”

Ngô lão nhị là người thông minh, Cường đầu trọc tối hôm qua đem lão từ bên trong ổ chăn của Vương quả phụ móc ra, không nói hai lời liền đánh đập một trận, sau đó để lão tìm Lâm Văn xin lỗi, cũng đem tiền thiếu Lâm Văn, trả hết nợ lại cả vốn lẫn lãi, thì lão nào còn nghĩ không ra, người bắt lão tới, là có quan hệ cùng Lâm Văn.

Chỉ là làm lão không thể tưởng tượng là, Lâm Văn là một cái lão nông dân không có bối cảnh gì, làm sao đột nhiên nhận biết loại ngoan nhân này, cái đầu trọc tới bắt lão này, xem xét cũng không phải là lương thiện a!

Mà bây giờ người trẻ tuổi ngồi tại đối diện mình này, tuy nhìn qua mi thanh mục tú, nhưng Ngô lão nhị lại từ trên người hắn, cảm giác được một cỗ cảm giác áp bách cơ hồ ngạt thở, vậy mà so với khi đối mặt cùng cái người đầu trọc tướng mạo hung ác này, còn đáng sợ hơn nhiều.

Quất cho chính mình mấy cái bàn tay, Ngô lão nhị lại liếm láp một khuôn mặt tươi cười, hướng phía Lâm Hải ti tiện cung kính khom người.

“Không biết vị đại ca này, xưng hô như thế nào?”

Tuổi tác của Ngô lão nhị, so với Lâm Văn cũng không nhỏ hơn mấy tuổi, giờ phút này gọi Lâm Hải là đại ca, vậy mà không có một tia mất tự nhiên, ngược lại mười phần thuận miệng.

“Ta gọi là Lâm Hải, là con trai của Lâm Văn!”

Ngô lão nhị nghe xong, nhất thời có chút choáng váng, hơn nửa ngày mới lộ ra một bộ nụ cười giật mình.

“Ai nha, nguyên lai là Lâm thiếu a, ngươi nhìn cái hương thân hương lý này, ta dĩ nhiên vậy mà bao lâu qua không tới thăm qua Lâm thiếu, ta sai, ta sai, đổi một ngày khác ta sẽ tại bên trong trấn bày một bàn, hướng Lâm thiếu tạ tội!”

“Ngươi xứng sao?”L nói băng lãnh của Lâm Hải, để nụ cười trên mặt Ngô lão nhị, nhất thời cứng đờ.

“Đúng vậy a, đúng vậy a, ta không xứng!” Ngô lão nhị gạt ra nụ cười lúng túng, sau đó cúi đầu xuống, trong mắt lóe lên một tia hoảng sợ thật sâu.

Hiển nhiên, thái độ của Lâm Hải cũng không hiền lành, sự tình hôm nay, đoán chừng không thiện, Ngô lão nhị lão phải ngã nấm mốc.

"Cường tử!"

Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, cũng không quay đầu lại hướng phía sau lưng khẽ vươn tay, Cường đầu trọc lập tức tiến lên, đưa cho Lâm Hải một thanh thái đao sáng loáng!

Lâm Hải mang theo thái đao, đột nhiên đứng lên, một cỗ khí tức cực lớn trong nháy mắt nở rộ, sát cơ mãnh liệt đem Ngô lão nhị bao phủ, Ngô lão nhị trong nháy mắt này cảm thấy phát lạnh khắp cả người, như rơi vào hầm băng, một cỗ hoảng sợ phát ra từ linh hồn, khiến cho toàn thân lão run lẩy bẩy.

"Lâm thiếu, tha mạng, tha mạng a!"

Phù phù một tiếng, Ngô lão nhị trực tiếp quỳ gối tại trước mặt Lâm Hải, bắt lấy bắp đùi của Lâm Hải, đau khổ cầu khẩn.

"Nếu như giờ phút này là tại địa bàn của ngươi, mà ngươi lại có năng lực đoạt lấy thái đao của ta, ngươi sẽ làm thế nào?"

Ngữ khí của Lâm Hải không mang theo một chút tình cảm, lạnh lùng hỏi.

Ngô lão nhị sững sờ, nhưng rất nhanh lần nữa phát ra tiếng rú thảm bi ai.

"Lâm thiếu, ta thật biết sai, van cầu ngươi xem ở phân thượng hương thân hương lý, liền thả ta một ngựa đi!"

Lâm Hải cười lạnh, mang theo một tia miệt thị, nhìn Ngô lão nhị trước mặt một chút.

"Ngươi không nói, ta cũng biết!"

“Nếu như là tại địa bàn của ngươi, ngươi sẽ không chút do dự đoạt lấy thái đao, sau đó hung ác bổ về phía ta đi!”

“Không, sẽ không! Ta sẽ không! Lâm thiếu, tha mạng a, Lâm thiếu!” Ngô lão nhị bị dọa đến vội vàng lắc đầu, một mặt kinh hoảng khẩn cầu lấy.

“Nhân hôm qua, quả hôm nay, ngươi, cam chịu số phận đi!” Lâm Hải thở dài, thái đao trong tay đột nhiên giơ lên cao cao, hung hăng bổ xuống dưới!

Chương 1251: Đại Nhân Quả Thuật

“A!”

Ngô lão nhị hét thảm một tiếng, hai mắt lật một cái, hôn mê đi, bên trong đũng quần truyền ra một cỗ hôi thối, để cho người ta buồn nôn.

Leng keng một tiếng, Lâm Hải đem thái đao ném xuống đất, sau đó phất phất tay.

“Ném ra!”

Nhất thời, hai cái bảo vệ tiến lên, kéo theo hai chân Ngô lão nhị, đem lão lôi ra khỏi Vàng Son Lộng Lẫy, ném bên cạnh một cái thùng rác ở bên lề đường.

“Sư phụ, liền dọa lão một chút liền xong sao?” Cường đầu trọc ở bên cạnh, một mặt không hiểu.

“Hô ~” Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngửa nằm trên ghế sa lon, nhìn lên trần nhà, ngơ ngác xuất thần.

Một khắc ban đầu đó, muốn từ bên trong tâm ma của bản thân, tràng cảnh Ngô lão nhị đánh mẫu thân, lại một đao bổ hướng mình, trong lòng hắn sát cơ phi thường nồng đậm.

Nhưng, không biết vì sao, ngay tại lúc thái đao sắp bổ tới trên đầu Ngô lão nhị, Lâm Hải bỗng nhiên có chút không đành lòng, đao mang nghiêng một bên, dán xẹt qua da đầu của Ngô lão nhị, chỉ là trầy da một chút, trực tiếp đem Ngô lão nhị dọa đến té cứt té đái, hôn mê đi.

"Này chung quy vẫn là tâm ma, không có chân thực phát sinh, Ngô lão nhị tội không đáng chết, tha cho lão một mệnh đi!" Đối với một cái người bình thường hơn năm mươi tuổi như Ngô lão nhị này, Lâm Hải vẫn là không hạ được ngoan thủ.

Bất quá, Ngô lão nhị làm nhiều việc ác lại là sự thật, Lâm Hải sẽ không bỏ mặc cho lão, để lão tiếp tục trở thành một cái u ác tính ức hiếp hương hôn, nhất định phải sửa trị một phen.

"Bành cục trưởng sao? Ta Lâm Hải! Ta muốn báo cáo một cái lão du côn làm xằng làm bậy, hoành hành quê nhà nhiều năm, đúng, chứng cứ ta sẽ cho người đưa đến bên trong tay ngươi." Lâm Hải trực tiếp gọi điện thoại cho Bành Đào, sau đó hướng phía Cường đầu trọc nhìn một chút.

"Biết phải làm sao đi?"

"Yên tâm đi, sư phụ! Ta cam đoan sẽ đem mỗi một chuyện xấu của lão tiểu tử này làm, tất cả đều móc ra!"

"Ừm, ta đi!" Lâm Hải gật gật đầu, đứng lên đi ra ngoài, Cường đầu trọc muốn lái xe đưa Lâm Hải đi, lại bị Lâm Hải khoát khoát tay cự tuyệt.

Ban đêm, Lâm Hải dạo bước tại trên đầu đường, trong lòng đột nhiên có một tia không minh, phảng phất lập tức nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Leng keng!

Ngay lúc này, trong đầu đột nhiên vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

Chúc mừng ngài, tâm ma đã trừ, cường độ linh hồn đạt được tăng cường, độ hoàn thiện trước mắt của linh hồn (5/100).

Leng keng!

Chúc mừng ngài, lĩnh ngộ Đại Nhân Quả Thuật trong Ba Ngàn Đại Đạo (1/100)!

Đại Nhân Quả Thuật: Một trong Ba Ngàn Đại Đạo, khám phá hết thảy nhân duyên quả báo nơi thế gian, vạn vật liên quan, tập được viên mãn, có thể ngưng kết Tịnh Hỏa Liên Đài, thành tựu thân Lưu Ly Cổ Phật.

Chúc mừng ngài, đạo hạnh của ngài gia tăng năm trăm năm!

Cước bộ của Lâm Hải, lập tức ngừng lại tại bên trong này, bên trong ánh mắt hiện lên quang mang cuồng hỉ.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào?”

Lâm Hải thật là nghĩ không ra, thu thập cái Ngô lão nhị, chẳng những ngộ được Đại Nhân Quả Thuật một trong Ba Ngàn Đại Đạo, liền đạo hạnh cũng đi theo gia tăng thêm năm trăm năm, cứ như vậy, đạo hạnh của chính mình cũng đã đạt tới hơn một nghìn ba trăm năm!

“Mẹ nó, thật sự là bánh từ trên trời rớt xuống, Ngô lão nhị quả thực là quý nhân của ca ca a!”

Lâm Hải quay người lại, bước nhanh trở lại Vàng Son Lộng Lẫy, hướng phía Cường đầu trọc đang một mặt mộng bức kêu to nói.

“Cường tử, qua đem Ngô lão nhị cầm trở về lại cho ta!”

“A!” Cường đầu trọc gật gật đầu, vội vàng phân phó thủ hạ bảo an, đem Ngô lão nhị từ đống rác rưởi lại kéo về, ném ở trước mặt Lâm Hải.

“Làm tỉnh lại, làm tỉnh lại!” Ngô lão nhị còn hôn mê, Lâm Hải vội vàng phân phó nói.

Có bảo an bưng lên một chén nước, ba cái giội tại trên mặt của Ngô lão nhị.

“A, đừng có giết ta!!!” Ngô lão nhị nhất thời phát ra một tiếng la lên hoảng sợ, tay đào chân đạp, toàn thân run rẩy kịch liệt, liền con mắt cũng không dám mở ra.

“Ngô lão nhị, ngươi không chết đâu, mở mắt ra nhìn ta!” Hai mắt Lâm Hải sáng lên, nhìn chằm chằm vào Ngô lão nhị, lộ ra biểu lộ tham lam giống như bà ngoại sói.

Ngô lão nhị khẽ giật mình, sau đó nhất thời dâng lên một trận cuồng hỉ.

“Ha ha ha, không chết, ta không chết a! Ngạch...” Ngô lão nhị vừa cười hai tiếng, liền nghênh tiếp ánh mắt nhìn chằm chằm như là nhìn con mồi của Lâm Hải này, trong lòng không khỏi bỗng nhiên giật mình.

“Lâm, Lâm thiếu...” Trong lòng Ngô lão nhị đột nhiên dâng lên dự cảm bất thường.

“Ừm!” Lâm Hải con mắt cũng không nháy, gật gật đầu, nhìn chằm chằm vào Ngô lão nhị, nước bọt cũng mau chảy ra.

“Không thể nào?” Tâm Ngô lão nhị lập tức chìm xuống, nghĩ đến một loại khả năng, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ giãy dụa, nhưng tưởng tượng tánh mạng giờ phút này du quan, đột nhiên cắn răng một cái, không thèm đếm xỉa!

“Lâm thiếu, nếu như ngươi là coi trọng thân thể của ta, này, tới đi, chỉ cầu ngươi ôn nhu chút!" Ngô lão nhị đột nhiên quay đầu chỗ khác, làm ra một bộ dáng mặc cho khai thác.

Ọe!

Lâm Hải nghe xong, kém chút nôn, nhấc chân cho Ngô lão nhị một chân.

"Lăn ngươi nha, đừng con mẹ nó làm người buồn nôn có được hay không?"

Lâm Hải một mặt ghét bỏ chửi một câu, sau đó hướng phía sau khẽ vươn tay.

"Cường tử!"

Cường đầu trọc lập tức tiến lên, đem thái đao lần nữa đưa tới trong tay Lâm Hải.

"Lâm thiếu, tha mạng a!"

Mặt mũi Ngô lão nhị nhất thời tràn đầy hoảng sợ, lần nữa bắt đầu lớn tiếng cầu cứu, lão còn cho là mình trốn qua một kiếp đâu, nguyên lai Lâm Hải vẫn là muốn giết lão!

"Hắc hắc hắc!" Lâm Hải đột nhiên lộ ra một mặt cười xấu xa, sau đó giơ tay chém xuống, hướng phía Ngô lão nhị chặt xuống.

"A!!!"

Ngô lão nhị hét thảm một tiếng, đao mang lần nữa sát qua da đầu Ngô lão nhị mà qua, đem Ngô lão nhị lần nữa dọa đến hai mắt lật một cái, té xỉu đi mất.

"Kéo ra ngoài!" Cường đầu trọc ở một bên, phân phó nói.

"Không vội!" Lâm Hải vội vàng đưa tay ngăn lại, sau đó nhíu mày, lẳng lặng chờ đợi.

“Sư phụ, ngươi không sao chứ?” Cường đầu trọc thấy Lâm Hải không nhúc nhích, như có điều suy nghĩ, không khỏi hỏi.

“Đừng nói chuyện!”

Lâm Hải khoát khoát tay, chờ đợi tin tức trong đầu, thế nhưng là chờ nửa ngày, cũng không thể có được một điểm phản ứng.

“Thao, làm sao còn không gợi ý đạo hạnh gia tăng năm trăm năm?”

Lâm Hải có chút buồn bực, sau đó hướng phía bảo an chỉ chỉ vào Ngô lão nhị.

“Lại đem lão làm tỉnh lại!”

Một chén nước giội lên, Ngô lão nhị lần nữa tỉnh lại, vừa mở mắt chỉ thấy Lâm Hải mang theo thái đao, đang nhìn mình chằm chằm như nhìn chằm chằm một con dê béo.

“Lâm thiếu, Lâm thiếu, ta biết rõ sai, thật biết sai, tha mạng a!”

Sưu!

Lâm Hải giơ tay chém xuống, lại hướng phía Ngô lão nhị chém qua!

“A!!!”

Ngô lão nhị phát ra một tiếng gọi hoảng sợ, lần nữa bị dọa đến hôn mê đi.

“Kỳ quái, vẫn là không có?”

Lâm Hải càng thêm phiền muộn.

“Lại đem lão làm tỉnh lại!”

“Lâm thiếu, tha mạng a!” Ngô lão nhị vừa tỉnh dậy, liền thê thảm cầu xin tha thứ.

Sưu!

Thái đao trong tay Lâm Hải, lại rơi xuống.

“Ta dựa vào, không phải đâu, tại sao lại không có!”

“Lại đem lão làm tỉnh lại!”

“Lâm thiếu, tha mạng a!”

...

Sau lần thứ ba mươi tám bị nước tưới tỉnh lại, Ngô lão nhị khóc.

“Lâm thiếu, ta van cầu ngươi, giết ta đi!”

Lần lượt bị mấy lần kinh hãi, trái tim Ngô lão nhị đã nhanh nổ, Lâm Hải chơi quá kích thích, lão thực sự không chịu nổi, quả thực còn không bằng vừa chết, đến cái thống khoái.

“Thao, nguyên lai gia tăng đạo hạnh, là một lần duy nhất a, thật không có ý nghĩa!”

Leng keng một tiếng, Lâm Hải đem thái đao ném xuống đất, một mặt vô tội chắp tay sau lưng mà rời đi, chỉ còn lại có Ngô lão nhị cùng bọn người Cường đầu trọc, nhìn bóng lưng Lâm Hải, mà một mặt hoảng sợ.

“Đậu phộng, sư phụ quá ác! Đây quả thực có thể so với thập đại cực hình của Mãn Thanh a!”

Lâm Hải vừa đi, một bên vừa suy tư về Đại Nhân Quả Thuật mới lĩnh ngộ, cảm thấy có chút kỳ quái.

Trước đó vô luận chính mình học tập hoặc là lĩnh ngộ cái gì, cơ hồ đều là lĩnh ngộ trong nháy mắt, làm sao cái Đại Nhân Quả Thuật này, lại là chỉ lĩnh ngộ một phần trăm, liền đến tột cùng có làm được cái gì cũng không biết đâu?.

Như lúc chính mình lĩnh ngộ Hỏa Chi Đạo, Băng Chi Đạo, liền hoàn toàn không phải cái dạng này a.

Hơn nữa, cái Đại Nhân Quả Thuật này, nếu như tập được viên mãn, sẽ trở thành Lưu Ly Cổ Phật chi thân.

“Đậu phộng!” Lâm Hải nhất thời giật mình, “Vậy ca ca chẳng phải là thành hòa thượng?”

“Không nên không nên, thành hòa thượng, Hinh Nguyệt của ca ca thì làm sao bây giờ.”

Đang là một mặt mộng bức suy tư, cước bộ của Lâm Hải đột nhiên đình trệ, sau đó trong mắt chợt lóe sáng.

“Ngươi là ai? Ra đi!” Lâm Hải lạnh lùng mở miệng.

Chương 1252: Thân phận của Tứ Đại Thần Thú

Lâm Hải vừa mới nói xong, xa bên trong một cái nơi hẻo lánh u ám cách đó không, một người nam tử chậm rãi đi tới.

“Nhiều ngày không thấy, tu vi của ngươi lại tinh tiến không ít!” Nam tử cách Lâm Hải khoảng cách xa bốn, năm mét, thì dừng lại, mang trên mặt một tia kinh ngạc.

“Là ngươi?”

Lâm Hải chau mày, nhận ra nam tử, chính là đặc công trước kia đi tìm chính mình, Long Ngạo!

“Tại sao phải theo dõi ta?”

“Có thể tìm một chỗ, tâm sự sao?” Long Ngạo nhún nhún vai, mỉm cười nói.

Lâm Hải trầm mặc một hồi, vẫn là gật đầu đáp ứng đối phương, hắn nhìn ra, Long Ngạo đối với mình không có ác ý.

Hai người tìm một nơi yên tĩnh, dừng lại, Long Ngạo mang theo một vẻ kinh ngạc nhìn về phía Lâm Hải.

“Ngươi tề tựu được bốn khối bức tranh da dê, hơn nữa còn tìm tới bảo tàng được vẽ trong khối da dê kia sao?”

Lâm Hải nghe được mà giật mình, trong lòng ngầm sinh cảnh giác, sự tình ẩn nấp như thế, Long Ngạo làm sao biết.

“Có lời gì, ngươi liền nói thẳng đi!” Lâm Hải từ chối cho ý kiến, nhàn nhạt nói nói.

“Ngươi đừng gấp gáp?” Long Ngạo cười cười, “Lúc đầu chuyện này, là chuyện rất quan trọng, bên trong sách cổ ghi chép, đều dính đến tuyệt mật của bốn quốc gia, đủ để ảnh hưởng tới an ninh quốc gia, cho nên bất kỳ một quốc gia nào cũng không dám xem thường.”

“Nhưng là hiện tại xem ra, tình huống đối với Hoa Hạ ta, quả thực là tình thế rất tốt.”

“Lúc đầu, thủ lĩnh tổ chức chỗ ta, còn muốn ta cảnh cáo ngươi một phen, lại không nghĩ tới ngươi lập đại công, trở thành công thần của Hoa Hạ, sự tình cảnh cáo, tự nhiên cũng liền không thể nào nói đến.”

“Ngươi đang nói cái gì, cũng đem ta nói hồ đồ?” Lâm Hải nhíu mày, có chút mờ mịt.

“Như thế theo ngươi nói đi!” Long Ngạo cười cười, sau đó trong mắt lóe lên một đạo tinh mang, ánh mắt sáng rực nhìn thẳng vào Lâm Hải.

“Địa phương ngươi tầm bảo, có phải có bốn cái Thần Thú hay không?”

“Thần Thú?!” Lâm Hải giật mình, lập tức nghĩ đến bọn Ngân Hợp cùng Bát Kỳ Đại Xà, không biết cái Long Ngạo này, như thế nào biết được.

“Không sai, xác thực có!” Lâm Hải gật gật đầu, nếu Long Ngạo có thể nói ra lời này, vậy nói rõ hết thảy mọi chuyện y cũng đều nắm giữ, chính mình cũng không cần thiết giấu diếm.

“Vậy, ngươi có biết bốn cái Thần Thú này, đại biểu cho cái gì không?”

“Cái này không biết!” Lâm Hải lắc đầu.

“Thần Long, Bát Kỳ Đại Xà, Bạch Lang, Huyết Biên Bức, phân biệt đại biểu cho lực lượng đặc thù của bốn quốc gia cổ xưa, ngươi có lẽ hẳn nghe nói qua?”

“Thần Long, không cần nói, chính là đồ đằng của Hoa Hạ ta, chúng ta cũng tự cho mình là truyền nhân của rồng.”

“Bát Kỳ Đại Xà, chính là Thần Thú của Đảo Quốc, là lãnh tụ tinh thần của hết thảy các Thức Thần trên Đảo Quốc.”

“Mà Bạch Lang, thì là Thủy Tổ Người Sói của nước Nga, Huyết Biên Bức là Huyết Tộc phía tây, cũng chính là Tộc trưởng Quỷ Hút Máu thường nói, hậu nhân của gã chủ yếu tập trung ở nước Mỹ!”

“Thức Thần Đảo Quốc! Người Sói! Quỷ Hút Máu!”

Lâm Hải hít một hơi khí lạnh, nghĩ không ra cái Bát Kỳ Đại Xà, Bạch Lang cùng Huyết Biên Bức này, vậy mà có lai lịch lớn, là những lão tổ tông của các chủng tộc có tiếng tăm lừng lẫy, trong truyền thuyết dân gian!

“Bốn con Thần Thú này, Thần Long cùng Bạch Lang, đại biểu cho phương Đông, Bát Kỳ Đại Xà cùng Huyết Biên Bức đại biểu cho phương Tây, một mực quản thúc lẫn nhau, nhân gian mới chưa từng xuất hiện rối loạn lớn, thế nhưng theo sách cổ ghi chép, tại một ngày nào đó, Tứ Đại Thần Thú đồng thời biến mất, bị trấn áp tại cùng một chỗ, mà tại chỗ bọn họ ở lại, chỉ lưu lại một khối bức tranh da dê!”

“Thì ra là thế!” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, rốt cục biết rõ bức tranh da dê là thế nào tới.

“Ban đầu, bức tranh da dê rơi vào bên trong tay quốc gia của mỗi cái Thần Thú, nhưng là theo thời gian thay đổi, tất cả đều mất đi, cái này mới khiến đặc công của bốn nước, toàn lực tìm kiếm, sợ rơi vào trong nhà của một nước nào đó, đến lúc đó sẽ chỉ cứu ra Thần Thú của quốc gia mình, như thế bố cục thế giới sẽ tẩy bài một lần nữa!”

“Hiện tại thế nào, các ngươi yên tâm?” Lâm Hải liếc nhìn Long Ngạo một chút, cười nói.

“Đúng vậy a!” Long Ngạo gật gật đầu, một mặt may mắn.

“Trước đó, Long Huyết Chiến Sĩ của Hoa Hạ chúng ta, đột nhiên giác tỉnh huyết mạch, chúng ta cũng đã biết rõ, Thần Thú xuất thế! Tại trong lúc vui mừng không thôi, đồng thời cũng nhận được tin tức, hậu nhân Thần Thú của ba quốc gia còn lại, cũng hoàn toàn giác tỉnh!”

“Chờ một chút!” Lâm Hải có chút mộng bức, “Cái gì là Long Huyết Chiến Sĩ?”

Long Ngạo cười cười, không nói gì, mà chính là khí thế trên thân đột nhiên nở rộ, trong người lại ẩn ẩn có tiếng Long Ngâm phát ra, cho Lâm Hải một loại cảm giác lúc đối mặt với uy áp của Ngân Hợp, không khỏi giật nảy cả mình!

“Ngươi chính là cái gọi là Long Huyết Chiến Sĩ?” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh hãi.

“Không sai!” Long Ngạo gật gật đầu, ánh mắt toát ra một tia tinh mang.

“Tại lúc Tứ Đại Thần Thú đồng thời bị trấn áp, hậu nhân Thần Thú của bốn quốc gia, huyết mạch cũng bị trấn áp, vô pháp giác tỉnh, cùng người bình thường không khác mấy, thẳng đến khi Thần Thú thoát khốn, mới giác tỉnh trong nháy mắt!”

“Bất quá, rất nhanh chúng ta lại lấy được tin tức càng thêm phấn chấn, trừ Long Huyết Chiến Sĩ của Hoa Hạ ta, toàn bộ giác tỉnh ra, hậu nhân Thần Thú của ba quốc gia còn lại, chỉ giác tỉnh một phần nhỏ, liền lần nữa yên lặng!”

“Cứ như vậy, số lượng Long Huyết Chiến Sĩ của Hoa Hạ ta, vượt qua hậu nhân Thần Thú của ba quốc gia còn lại, từ nay về sau, đối với ba quốc gia khác, chúng ta sẽ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối!”

“Hiểu!” Lâm Hải gật gật đầu, cuối cùng hiểu rõ, “Bất quá, cái Long Huyết Chiến Sĩ này, rất ngưu bức sao?”

“Long Huyết Chiến Sĩ, trong người có huyết mạch Thần Long, trời sinh tu luyện thần tốc, hơn nữa chỉ cần tu vi đạt tới, có thể không bình cảnh ngưng tụ Nguyên Anh!”

“Đậu phộng, ngưng tụ Nguyên Anh!” Lâm Hải lần này thật bị chấn nhiếp, đại năng Nguyên Anh đây chính là vạn dặm không có một a, coi như mình có được nhiều điều kiện trời ưu ái như vậy, đều còn tại Kim Đan hậu kỳ.

Nghĩ không ra một cái Long Huyết Chiến Sĩ, nếu như một mực tu luyện, liền có thể nước chảy thành sông, trở thành đại năng Nguyên Anh, căn bản không cần cân nhắc vấn đề bình cảnh.

“Ngưu bức!” Lâm Hải không khỏi hướng phía Long Ngạo dựng thẳng ngón tay cái.

“Đây là công lao của ngươi!” Long Ngạo cười cười, đối với Lâm Hải rất cảm kích.

“Vậy ngươi hôm nay tìm ta, liền vì nói cho ta biết chuyện này?”

“Dĩ nhiên không phải!” Long Ngạo lắc đầu, “Địa Tiên giới sắp mở ra, chuyện rất quan trọng, thủ lĩnh của chúng ta, muốn gặp mặt ngươi một lần!”

“Có thể!” Lâm Hải gật gật đầu, “Bất quá, gần nhất không được, ta còn có việc muốn xuất lội xa nhà, chờ ta trở lại đi, đến lúc đó ta sẽ liên hệ với ngươi!”

Lâm Hải cùng Long Ngạo, lưu lại điện thoại lẫn nhau.

“Vậy, nơi hạ lạc của Tứ Đại Thần Thú, có thể nói cho ta biết hay không?” Long Ngạo nhìn thẳng vào Lâm Hải.

“Ta chỉ có thể nói cho ngươi, Thần Long đã thoát đoàn, baThần thú còn lại, bị một lần nữa bị trấn áp!”

“Quả là thế!” Trong mắt Long Ngạo lóe lên một tia tinh mang, hướng phía Lâm Hải ôm quyền một cái.

“Cáo từ!”

Đi được hai bước, Long Ngạo lại bỗng nhiên dừng lại, nhìn Lâm Hải trịnh trọng mở miệng.

“Ba quốc gia còn lại, rất có thể sẽ tìm tới ngươi, ép hỏi tin tức của Thần Thú, ngươi cẩn thận một chút!”

“Ta sẽ chú ý, đa tạ!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Long Huyết Chiến Sĩ. Thức Thần. Người Sói. Quỷ Hút Máu.”

“Có ý tứ!” Lâm Hải bật cười lắc đầu, nghĩ không ra chủng tộc trong tiểu thuyết phim ảnh, vậy mà xuất hiện.

Về đến nhà, Lâm Hải nằm ở trên giường, lấy điện thoại di động ra, tìm tới Ngộ Không Weachat, hắn muốn hỏi một chút, sự tình về Đại Nhân Quả Thuật.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, có ở đó hay không? Hỏi ngươi một chuyện!

Ngộ Không: A, nhị đệ, ngươi nói ngươi nói!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ngươi biết rõ Đại Nhân Quả Thuật sao?

Ngộ Không: Đại Nhân Quả Thuật? Đây là căn bản lập giáo của Phật môn, lão Tôn ta mặc dù là cái hòa thượng giả, nhưng dầu gì cũng là Đấu Chiến Thắng Phật, sao lại không biết?

“Đậu phộng, căn bản lập giáo của Phật môn?” Lâm Hải nhất thời có chút choáng váng, đây chẳng phải là rất ngưu bức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, môn thần thông này có học được hay không? Ngươi có thể hay không?

Ngộ Không: Đại Nhân Quả Thuật chính là một trong Ba Ngàn Đại Đạo, thuộc về phạm trù Thiên Đạo, nào có dễ lĩnh ngộ như vậy, đừng nói lão Tôn ta, cũng là một số Cổ Phật, đều không thể hoàn toàn lĩnh ngộ, hơn nữa tu tập Đại Nhân Quả Thuật, sẽ gặp Lưu Ly Tịnh Hỏa đốt người, sơ sẩy một cái liền sẽ hình thần đều diệt, tuyệt không chơi vui, lão Tôn ta cũng không học!

“Liền một số Cổ Phật đều không thể hoàn toàn lĩnh ngộ?” Lâm

Hải có chút chấn kinh, nghĩ không ra cái Đại Nhân Quả Thuật này, vậy mà thâm ảo như thế, vậy mình không có lập tức lĩnh ngộ, cũng liền bình thường.

Bất quá, Ngộ Không nói, Lưu Ly Tịnh Hỏa đốt người, là cái quỷ gì?

“Thôi, không nghĩ, thuận theo tự nhiên đi!”

Lâm Hải cảm giác, cái Đại Nhân Quả Thuật này, hoàn toàn không phải chính mình hiện tại, có thể lĩnh ngộ cùng nắm giữ, dứt khoát trước hết cứ như vậy đi, có lẽ ngày nào đó đột nhiên liền lại đốn ngộ. Một đêm không có chuyện gì xảy ra, buổi chiều ngày thứ hai, Lâm Hải mang theo Liễu Hinh Nguyệt, cùng một chỗ với Lưu Lượng, leo lên máy bay hướng Xuyên Đô đi tới!

Chương 1253: Chẳng lẽ ngươi là nữ nhân?

Tại cửa ra của phi trường quốc tế Xuyên Đô, một cái nam tử trung niên ăn mặc âu phục, khí chất xuất chúng, không ngừng hướng phía bên trong nhìn quanh, mang trên mặt một tia tâm thần bất định bất an.

Thẳng đến khi nhìn thấy Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, tay nắm tay đi tới, trước mắt mới bỗng nhiên sáng lên, mang theo nụ cười vô cùng nhiệt tình, nghênh đón.

“Ai nha, ngài chính là Lâm tổng đi?”

Nam tử trung niên đi gấp hai bước, hướng phía Lâm Hải nhiệt tình vươn tay ra.

“Ngươi tốt, ngươi là?” Lâm Hải cùng nam tử trung niên nắm chắc tay, nghi hoặc hỏi.

“Tự giới thiệu mình một chút, bỉ nhân là chủ tịch tập đoàn Hồng Dã ở Xuyên Đô, Triệu Ngọc Minh, nghe Trần Nghiên Trần

Tổng nói, ngài hôm nay sẽ đến Xuyên Đô, ta trước liền đến chỗ này để đón ngài!”

“Lâm tổng, tất cả công việc ngài tại Xuyên Đô, cũng bao tại trên người của ta, có việc gì cần ngài cứ việc phân phó.”

“Ta đã tại khách sạn Khánh Long xa hoa nhất Xuyên Đô, an bài cho ngài phòng tổng thống, mời Lâm tổng trước qua qua nghỉ ngơi một chút đi.”

“Há, vậy liền phiền phức Triệu tổng!” Lâm Hải hướng phía Triệu Ngọc Minh cười cười, xem ra Triệu Ngọc Minh chính là cái phú hào rất có thực lực tại Xuyên Đô, mà Trần Nghiên nói kia.

“Không phiền phức, tuyệt không phiền phức!”

Triệu Ngọc Minh liên tục khoát tay, một mặt cung kính cười, dẫn dắt Lâm Hải đến bên trên chiếc Rolls-Royce Phantom đã sớm đợi tại bên ngoài.

“Thực lực của Triệu tổng, rất hùng hậu a!”

Lâm Hải ngồi tại bên trong Rolls-Royce Phantom, nhìn trong xe hào hoa, cười nói nói.

“Bên trong này có là gì, so cùng Lâm Tổng còn kém xa!” Triệu Ngọc Minh ngoài miệng khiêm tốn, nhưng là trong lòng vẫn là có một tia tự hào.

Rolls-Royce Phantom, tuy người mua nổi còn nhiều, rất nhiều, nhưng người chân chính mua lại không nhiều, có thể ngồi xe này, đủ thấy thực lực hùng hậu.

“Lâm tổng, lần này tới Xuyên Đô, có gì cần Triệu mỗ cống hiến sức lực sao?” Triệu Ngọc Minh trầm mặc một chút, sau đó hỏi.

“Trước tiên đem xe này cho ta mượn đi, còn có tài xế!” Lâm

Hải cũng không khách khí, nếu Trần Nghiên đã an bài tốt, chắc hẳn Triệu Ngọc Minh hiện tại ước gì bản thân hướng y nói thêm một vài điều kiện đây.

“Hảo hảo, không có vấn đề!” Trong lòng Triệu Ngọc Minh vui vẻ, chỉ cần Lâm Hải chịu để y làm việc, sự tình mặt nạ dưỡng da này, tám chín phần mười liền không có vấn đề gì.

Tại nhà hàng hơi chút nghỉ ngơi một hồi, Lâm Hải liền gọi điện thoại cho Vương Bằng.

“Bàn Tử, ta cùng Lượng tử đã đến Xuyên Đô.”

“Có đúng không? Vậy ta hiện đang ngồi xe qua Xuyên Đô, tiếp hai cái các ngươi!” Ngữ khí Vương Bằng mang theo một tiếng hưng phấn.

“Không cần, đem địa chỉ cụ thể nói cho ta biết, ta tìm chiếc xe, lái xe qua tìm ngươi!”

“Hải tử, ngươi thực ngưu bức, tại Xuyên Đô cũng có thể tìm tới xe!” Vương Bằng đem địa chỉ của chính mình, nói cho Lâm Hải.

“Triệu tổng, an bài tài xế, đem chúng ta đưa đến chỗ này đi!” Lâm Hải đem địa chỉ nhà Vương Bằng, nói cho Triệu Ngọc Minh!

“Không có vấn đề, ta lập tức an bài!” Triệu Ngọc Minh vội vàng giao phó cho tài xế, đem ba người Lâm Hải đưa lên xe.

“Lâm tổng, đây là danh thiếp của ta, có việc ngài cứ tùy thời gọi điện thoại, tại toàn bộ Ba Thục, ta vẫn còn có chút năng lượng, chỉ cần không phải giết người phóng hỏa, ta cũng đều có thể giúp ngài bãi bình.” Triệu Ngọc Minh mang theo một tia hài hước nói.

“Ừm, đa tạ!” Lâm Hải tiếp nhận danh thiếp, hướng phía Triệu Ngọc Minh gật gật đầu, sau đó phân phó tài xế lái xe, chạy tới trong nhà Vương Bằng mà đi.

“Trần Tổng, ta đã tiếp đãi Lâm tổng, Lâm tổng rất trẻ trung, rất khiêm tốn, không nổi a!” Nhìn xe đã đi xa, Triệu Ngọc Minh mới cho đánh điện thoại qua cho Trần Nghiên, hơi xúc động nói nói.

“Tháng sau sản xuất siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát, có thể bán cho ngươi năm tấm, nếu như Lâm tổng đối với chuyện này hài lòng, về sau ngươi mỗi tháng có thể mua sắm năm tấm!”

Lời nói của Trần Nghiên không mang theo một chút tình cảm, hoàn toàn một bộ dáng giải quyết việc chung, nói xong liền tắt điện thoại.

Nhưng Triệu Ngọc Minh lại không để ý chút nào tới ngữ khí của Trần Nghiên, ngược lại sắc mặt lộ ra thần sắc kích động cùng hưng phấn.

“Một tháng năm tấm, một tháng năm tấm a, ha ha ha! Phát đại tài á!” Bên trong mắt Triệu Ngọc lóe ra quang mang sáng chói, cái siêu cấp mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát này, tại trên quốc tế đã xào đến giá trên trời, nhưng giá cả xuất xưởng lại chưa bao giờ thay đổi, nếu như Triệu Ngọc Minh có thể mỗi tháng lấy giá xuất xưởng mua được năm tấm, lại bán qua tay đi, lợi nhuận đoạt được, so với tổng thu nhập một năm của các công ty dưới cờ y cũng cao hơn nhiều!

“Nhất định phải đem hết toàn lực bảo hộ tốt cho chuyến đi này của Lâm tổng, đây chính là Thần Tài a!”

Triệu Ngọc Minh móc ra điện thoại di động tư nhân, con mắt nhìn màn ảnh, trong lòng bắt đầu chờ đợi, hi vọng Lâm Hải, lập tức liền gọi điện thoại, an bài sự tình cho y đi làm a!

Nếu không phải Trần Nghiên đã thông báo, không cho phép quấy rầy Lâm Hải, y thậm chí cũng muốn một tấc cũng không rời, đi theo làm tùy tùng bên người Lâm Hải, tùy thời chờ đợi Lâm Hải triệu hoán, tìm nhiều cách thân mật, bồi dưỡng một chút cảm tình.

Nhà Vương Bằng cách Xuyên Đô xa hơn ba trăm dặm bên trong một cái huyện dưới chợ, trọn vẹn lái đi hơn ba giờ, mới tiến vào thị trấn.

“Bàn Tử, chúng ta đến bên trong thị trấn Đĩa Quay, ngươi ở đâu?” Lâm Hải để xe dừng lại, gọi điện thoại hỏi.

“Ta ngay tại siêu thị bên cạnh Đĩa Quay đâu, ta làm sao không thấy được ngươi?”

“Siêu thị?” Lâm Hải quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy tại một cái cửa siêu thị cách đó không xa, thân thể mập mạp quen thuộc này, đang nhìn qua bốn phía.

“Bàn Tử, ở chỗ này!”

Lâm Hải hạ cửa sổ xe xuống, hướng phía Vương Bằng rống lớn nói.

Vương Bằng theo tiếng trông lại, khi thấy Lâm Hải, trước mắt bỗng nhiên sáng lên, đi chầm chậm đến.

“Đậu phộng, Rolls-Royce a!”

Vương Bằng mở cửa xe ngồi lên, hai mắt ứa ra ngôi sao, sờ sờ cái này sờ sờ cái kia, kích động đến không được.

“Thao, ngươi nha liền trông xe không nhìn người a!” Lưu Lượng đưa tay cho Vương Bằng một bàn tay, tức giận nói nói.

“Đi đi đi, hai ngươi có cái gì đẹp mắt, một cái so với một cái còn xấu hơn, đều không đẹp trai như ta, ta...” Vương Bằng nói còn chưa dứt lời, ánh mắt đã rơi vào trên thân Liễu Hinh Nguyệt, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ai u, còn có cái mỹ nữ đâu?. Chào ngươi chào ngươi, ta là

Vương Bằng!” Vương Bằng vội vàng xoa xoa cái tay béo, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt mị mị vươn tay ra.

“Lăn ngươi nha, muốn chiếm tiện nghi a!” Lâm Hải cười mắng, đem cái tay béo của Vương Bằng đánh qua một bên.

“Bẩn thỉu, ngươi tư tưởng thật xấu xa! Nắm tay là đại biểu cho hữu hảo cùng lễ phép, ngươi cho rằng ai cũng giống như ngươi a!” Vương Bằng liếc trắng Lâm Hải một chút, ánh mắt lần nữa rơi vào trên thân Liễu Hinh Nguyệt.

“Mỹ nữ, ngươi là bằng hữu nào của hai người bọn hắn a? Ta cùng ngươi nói a, bất kể là ai, hai cái hàng này toàn không phải cái đồ vật tốt gì, cũng đều rất sắc đâu, nào chính trực giống như ta, ngươi bây giờ nhìn thấy ta, có phải lập tức cảm thấy hai người bọn họ, nông cạn như vậy, không có nội hàm như vậy hay không?”

Liễu Hinh Nguyệt thổi phù một tiếng, bật cười, sau đó một tay lấy mặt nạ da người bóc ra.

“Đậu phộng, Hinh Nguyệt!”

Lần này, chẳng những Vương Bằng mộng, liền cả Lưu Lượng một mực bị che giấu, cũng nhịn không được kinh hô một tiếng.

“Móa, nguyên lai là đại minh tinh a!”

“Hải tử, ngươi quá không có suy nghĩ, dĩ nhiên luôn gạt ta!”

“Đại minh tinh, nhanh ký cho ta cái tên!”

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn!”

Lưu Lượng cùng Vương Bằng, lập tức hưng phấn bắt đầu ngao ngao quái khiếu, trách trách hô hô, Lâm Hải một mặt im lặng lắc đầu.

“Được rồi, hai ngươi! Cái này không phải cũng là sợ bị người nhận ra sao? Hiện tại đến bên trong huyện, sẽ không có vấn đề gì.”

“Bàn Tử, nhà ngươi đi như thế nào, nhanh nói cho tài xế đại ca đi!”

Vương Bằng nghe xong, đột nhiên biến sắc, toát ra vẻ lúng túng cùng áy náy.

“Hải tử, Lượng tử, ta, ta có chuyện lừa các ngươi!”

“Đậu phộng, chẳng lẽ ngươi là nữ nhân?” Lâm Hải cùng Lưu Lượng kinh hô một tiếng, vội vàng giơ hai tay ôm ngực, mang theo nồng đậm cảnh giác nhìn qua Vương Bằng.

Áy náy vừa mới dâng lên trong lòng Vương Bằng, nhất thời tan thành mây khói, cho mỗi người một đấm.

“Hai ngươi xéo đi! Anh em là thuần đàn ông! Nếu như là nữ nhân, chỉ bằng quan hệ của ba đứa mình, còn không sớm để hai ngươi miễn phí thoải mái đủ sao.” Vương Bằng bỉ ổi nhướn mày, làm lan hoa chỉ, tao mị nói nói.

“Ọe!” Lâm Hải cùng Lưu Lượng, nhất thời che ngực làm dáng nôn mửa, chọc cho Liễu Hinh Nguyệt cười run rẩy.

“Nói nghiêm túc!” Nụ cười của Vương Bằng nguyên lại, “Nhà ta căn bản không phải trong thị trấn, mà chính là bên trong thôn làng phía dưới, cha ta cũng không phải giáo viên tiểu học, mà chính là nông dân.”

“Ta sở dĩ như vậy nói, là bởi vì lúc vừa lên đại học, bên trong tâm ta tự ti, sợ người xem thường ta!”

“Xin lỗi, các ngươi là hảo huynh đệ lớn nhất của ta, ta lại lừa các ngươi hơn ba năm!”

“Thao, liền việc này a!” Lâm Hải cùng Lưu Lượng đồng thời hướng phía Vương Bằng dựng thẳng cái ngón giữa, mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Quản ngươi nha là nhà bên trong huyện hay là bên trong thôn, chỉ cần ngươi không phải nữ nhân là được, nếu không hai ta dáng dấp đẹp trai như vậy, sớm tối đã phải gặp ma chưởng của ngươi!”

“Này chỉ sợ để hai ngươi thất vọng, anh em ta là nam nữ ăn sạch, Trảo Nãi Long Trảo Thủ!” Vương Bằng bỉ ổi cười lấy, hướng phía trước ngực Lâm Hải cùng Lưu Lượng chộp tới.

“Đậu phộng, mập mạp chết bầm, cút ngay cho ta!”

...

Ba người cãi nhau ầm ĩ, cũng may Rolls-Royce Phantom, phi thường rộng rãi, chỉ là xe run lên một cái, đoán chừng nếu không nhìn thấy người, thì sẽ nghĩ miên man bất định. Lại là hơn hai mươi phút, xe tiến vào một cái thôn trang khá cũ nát, tại cửa một gia đình, dừng lại.

Chương 1254: Hơn mấy trăm cái G, cho ngươi hết!

“Nhà hơi đơn sơ, để cho các ngươi bị chê cười!” Xuống xe, Vương Bằng mang theo một nụ cười không được tự nhiên, nói nói.

“Lại nói lời này, ta cùng Lượng tử quay đầu liền đi!”

“Không sai!” Lưu Lượng bất mãn phụ họa nói.

“Đi em gái ngươi! Đến còn muốn đi? Vào nhà vào nhà!” Vương Bằng cười mắng, nhưng trong lòng dâng lên một cỗ ấm áp.

“Cha, mẹ, anh em tốt nhất của ta đã đến!” Vương Bằng vừa vào tới sân, liền dắt cuống họng hô lớn.

Nhất thời, trong phòng hai người trung niên một nam một nữ ăn mặc mộc mạc, mang theo nụ cười ra đón.

“Thúc thúc tốt, a di mạnh khỏe!”

Lâm Hải, Liễu Hinh Nguyệt cùng Lưu Lượng, vội vàng nhiệt tình chào hỏi.

“Ai, tốt, tốt!” Phụ mẫu Vương Bằng, vội vàng cười cười gật đầu, nhìn xem ba người Lâm Hải.

“Các ngươi, liền là Tiểu Hải cùng Tiểu Lượng đi? Vương Bằng ở nhà thường xuyên nhắc đến hai cái các ngươi, cảm tạ các ngươi ở trường học, đã chiếu cố Vương Bằng.”

“A di, ngươi quá khách khí!” Lâm Hải cùng Lưu Lượng cười cười.

“Vị cô nương này là?” Phụ mẫu Vương Bằng, lại đưa mắt nhìn sang Liễu Hinh Nguyệt, mang theo một tia nghi hoặc.

Không biết vì cái gì, bọn họ nhìn Liễu Hinh Nguyệt, đặc biệt nhìn quen mắt, giống như đã gặp qua ở đâu đó.

“Thúc thúc a di, ta gọi là Liễu Hinh Nguyệt, là bạn gái của Lâm Hải.”

“Liễu Hinh Nguyệt!” Phụ mẫu Vương Bằng, nhất thời giật nảy cả mình, chỉ vào Liễu Hinh Nguyệt, trợn mắt há hốc mồm.

“Ta nhớ rồi, ta tại trên TV đã gặp qua ngươi!”

“Ngươi không phải là đại minh tinh ca hát sao?”

Phụ mẫu Vương Bằng lập tức cũng mộng bức, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, đại minh tinh vậy mà đến nhà bọn họ, quả thực là bồng tất sinh huy a!

“Ngươi ngốc a, còn thất thần làm gì, để bọn nhỏ vào nhà a!”

Mẫu thân Vương Bằng, đẩy phụ thân Vương Bằng đang một mặt ngốc trệ một cái, quát lớn nói, trên mặt lại mang theo kinh hỉ khó có thể tin.

Nghĩ không ra, con trai mình vậy mà còn có bằng hữu là đại minh tinh, cái này, đây cũng quá không dám nghĩ.

Ba người Lâm Hải vào nhà, mẫu thân Vương Bằng vội vàng lấy tới ba cái ghế, dùng sức lau lau, đưa cho ba người Lâm Hải ngồi xuống.

“Các ngươi cũng là tới tham gia hôn lễ của Vương Bằng nhà chúng ta đi, chúng ta thật sự là rất cao hứng!” Mẫu thân Vương Bằng, có chút câu nệ nói nói.

“Đúng vậy a đúng a!” Phụ thân Vương Bằng, cũng ở một bên phụ họa nói, sắc mặt nụ cười có chút trở nên cứng.

Lúc đầu Vương Bằng nói với bọn họ, Lưu Lượng là cái phú nhị đại, Lâm Hải càng là nhiều tiền đếm không hết, lúc bọn họ đối mặt với Lâm Hải cùng Lưu Lượng, liền có tự ti cùng câu thúc, hiện tại lại nhiều thêm đại minh tinh Liễu Hinh Nguyệt, phụ mẫu Vương Bằng càng thêm không được tự nhiên.

“Thúc thúc, a di!” Lâm Hải cười cười đứng lên, đem chuẩn bị tiền lấy ra.

“Đây là năm mươi vạn, ba mươi vạn làm lễ hỏi, hai mươi vạn còn lại, xử lý tiệc rượu, hẳn là đủ đi?”

“Đủ đủ!” Phụ mẫu Vương Bằng, vội vàng đứng lên, mặt mũi tràn đầy cảm động, nước mắt đều nhanh chảy ra.

“Tiểu Hải, lúc đầu ta là không đồng ý cùng ngươi một chút liền mượn nhiều tiền như vậy, nhưng Vương Bằng cùng ta nói qua, quan hệ giữa nó cùng ngươi, so với thân huynh đệ còn thân hơn, ta hiện tại quả là không mượn được tiền, mới đồng ý để cho

Vương Bằng tìm ngươi.”

“Phần tình nghĩa này của ngươi, thúc thúc ghi lại! Ngươi yên tâm, tiền này chúng ta nhất định sẽ trả lại cho ngươi, coi như Vương Bằng còn không trả được, ta cùng mụ mụ nó, dù là đi bán máu cũng sẽ trả cho ngươi.”

“Thúc thúc, ngươi nói quá lời!” Lâm Hải vội vàng nói nói, “Ta không thiếu tiền, cứ để Vương Bằng chậm rãi trả, y đời này chạy không thoát!”

“Đúng vậy a, ta quá béo, muốn chạy cũng không chạy nổi!” Vương Bằng nói một câu, nhất thời đem mọi người cũng chọc cười.

“Thúc thúc, a di, sự tình hôn lễ chuẩn bị thế nào? Có cần chúng ta hỗ trợ gì không?” Lâm Hải mở miệng lần nữa hỏi.

“Chúng ta lúc đầu muốn xử lý tiệc rượu tại bên trong thôn, nhưng phụ mẫu Hà Vận, đều là người có mặt mũi, bọn họ không đồng ý, cuối cùng nhất định là tại khách sạn Hằng Nguyên bên trong huyện, tiệc rượu đã đặt trước tốt, hiện tại còn thiếu chưa liên hệ với người chủ lễ cùng xe đón dâu.”

“Vừa rồi ngươi không ở nhà, xe ta đã tìm xong, là một cái thân thích bên trong huyện của nhà lão Vương, một cỗ Passat, nghe nói là xe hơn hai mươi vạn đây.” Mẫu thân Vương Bằng, ở một bên nói nói.

“Xe hơn hai mươi vạn? Này, tiền thuê thật đắt đi?” Phụ thân Vương Bằng, có chút nhíu mày hỏi.

“Thúc thúc, a di!” Lâm Hải bỗng nhiên ở bên cạnh mở miệng, phụ mẫu Vương Bằng vội vàng nhìn về phía Lâm Hải.

“Các ngươi còn không có đi tìm công ty Hôn Khánh?”

“Không có a!” Phụ thân Vương Bằng lắc đầu, “Chúng ta đây không phải vì tiết kiệm tiền nha, thuê xe tư nhân, người chủ lễ mà nói, chuẩn bị nhờ hiệu trưởng trường tiểu học bên trong thôn hỗ trợ chủ trì một chút.”

“Không có là tốt nhất!” Lâm Hải cười cười, hắn tới bên trong này, chính là vì giữ thể diện cho Vương Bằng, để cho phụ mẫu Hà Vận xem thường Vương Bằng nhìn một chút, sao lại để cái hôn lễ này, keo kiệt như thế?

Phụ mẫu Vương Bằng sững sờ, nhìn xem lẫn nhau, không có minh bạch ý tứ của Lâm Hải.

“Thúc thúc, a di! Vương Bằng là hảo huynh đệ tốt nhất của ta, ta lần này tới, cũng là giúp y lo liệu hôn lễ, sự tình còn lại, tất cả đều giao cho ta đi.” Lâm Hải một mặt chân thành, tận lực không để cho phụ mẫu Vương Bằng suy nghĩ nhiều, để phòng làm bị thương lòng tự trọng yếu ớt của bọn họ.

“Thúc thúc, a di, các ngươi có khả năng không biết, nhà ta cũng là nông thôn, điều kiện trước kia còn không bằng các ngươi, thế nhưng là Vương Bằng lại thường xuyên giúp ta, dù là có một miếng ăn ngon, cũng tuyệt không bỏ qua ta, ở giữa hai chúng ta, thật sự giống như là thân huynh đệ, ngài có thể hiểu suy nghĩ của ta sao?”

“Hiểu rõ, hiểu rõ!” Phụ mẫu Vương Bằng gật đầu, không biết Lâm Hải muốn nói gì.

“Cho nên, kết hôn Vương Bằng, liền giống như thân huynh đệ của ta kết hôn vậy, ta hiện tại có chút năng lực, liền để ta tận hết khả năng, giúp y đem hôn lễ này làm được nở mày nở mặt, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào xem thường huynh đệ của ta.”

“Cho nên, ta nguyện ý nỗ lực vì Vương Bằng, xài bao nhiêu tiền cũng nguyện ý, tựa như nhị lão ngài nguyện ý vì y mà nỗ lực, là cảm tình hoàn toàn tương tự, ngài có thể hiểu được sao?”

Lâm Hải nói cẩn thận từng li từng tí, sợ phụ mẫu Vương Bằng, bị thương tổn lòng tự trọng, dù sao Vương Bằng là con của bọn họ, hôn lễ lại để cho một người ngoài như hắn đến dùng tiền xử lý, làm cha mẹ khó tránh khỏi không nghĩ ngợi thêm, sinh ra tâm tình bi quan uất ức vô dụng.

“Tiểu Hải a, chúng ta hiểu, chúng ta đều hiểu!” Phụ mẫu Vương Bằng, vành mắt có chút hồng, bọn họ làm sao lại không biết phụ mẫu Hà Vận xem thường nhà họ, chỉ sợ kết hôn thì Vương Bằng cũng không thể có địa vị gì, tại nhà Hà Vận sẽ không có ánh sáng, chỉ là điều kiện gia đình nhà bọn họ là như thế, bọn họ thì có biện pháp gì?

Hiện tại, Lâm Hải nguyện ý vô tư đứng ra, trợ giúp con của bọn họ như thế, trong lòng bọn họ có, chỉ có cảm động cùng áy náy.

“Vậy được, thúc thúc a di, công việc chủ yếu hiện tại của các ngươi, cũng là đưa thiếp mời, sự tình còn lại, tất cả đều giao cho ta, thúc thúc a di có thể yên tâm đi.”

“Yên tâm, yên tâm, chúng ta toàn bộ đều nghe ngươi!” Phụ mẫu Vương Bằng gật gật đầu.

“Hải tử, cái gì cũng không nói!” Vương Bằng đánh cho Lâm Hải một quyền, vành mắt bịt kín một tầng hơi nước.

“Tuy sưu tầm bên trong ổ cứng của ta, tại sau khi nhận biết Hà Vận liền xóa hết, nhưng bên trong vân bàn của ta, còn có hơn mấy trăm G, anh em quyết định, chờ sau khi khai giảng sẽ chia sẻ hết cho ngươi, không có việc gì ngươi có thể cùng Hinh Nguyệt cầm mà thực hành một chút!”

“Phi!” Liễu Hinh Nguyệt ở một bên, khuôn mặt nhất thời ửng hồng, khẽ gắt một tiếng, Lâm Hải thì trực tiếp cho Vương Bằng một quyền.

“Lăn, Bàn Tử bỉ ổi!”

“Ha ha ha!” Lưu Lượng ở một bên, nhất thời cười ha hả, phụ mẫu Vương Bằng hiển nhiên nghe không hiểu bọn họ đang nói chuyện gì, bất quá nhìn nụ cười trên mặt mấy người, lường trước hẳn là chuyện tốt đi.

“Tiểu Hải, Tiểu Lượng, còn có Hinh Nguyệt a, các ngươi ngồi, chúng ta đi tìm Vương hiệu trưởng viết thiếp!” Phụ mẫu Vương Bằng, lên tiếng nói chuyện, rồi ra ngoài bận bịu.

“Hải tử, ngươi chuẩn bị làm sao ? Ta cùng ngươi nói, nhất định phải cho anh em động tĩnh lớn một chút, nãi nãi, ta nhất định phải để cho phụ mẫu Hà Vận, nhìn cao liếc lấy ta một cái!” Trong lòng Vương Bằng, hiển nhiên cũng kìm nén một cỗ khí.

“Yên tâm đi, ta cũng đã nghĩ kỹ rồi!” Lâm Hải nói, lấy điện thoại cầm tay ra.

Chương 1255: Đón dâu

Vương Bằng cùng phụ mẫu Hà Vận, cuối cùng thương định thời gian đón dâu, ngày mười lăm tháng giêng!

Nhà Hà Vận, nằm tại Xuyên Đô, dựa theo tập tục nhất định phải trước mười hai giờ buổi sáng, đem tân nương tử tiếp về bên trong nhà trai, bởi vậy bọn người Lâm Hải cùng Vương Bằng, ở trước một ngày liền vào ở nhà hàng Xuyên Đô.

“Lâm tổng, tất cả đều chuẩn bị kỹ càng! Không biết ta có thể, cũng đến uống chén rượu mừng hay không?” Triệu Ngọc Minh cười theo, hướng Lâm Hải hỏi ý kiến, y cho tới bây giờ mới biết nói, Lâm Hải đến Xuyên Đô, lại là vì lo liệu hôn lễ cho cái Bàn Tử không đáng chú ý kia, thậm chí còn vận dụng cả tư nguyên cực lớn!

Đêm qua, trong tửu điếm của y lục tục ngo ngoe đến vào ở đều là những nhân vật nào, y chính là nhất thanh nhị sở, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, y thậm chí cũng không thể tin được.

Đến lúc này, ngu ngốc cũng có thể nhìn ra, cái tên mập mạp này tại trong lòng Lâm Hải, có địa vị trọng yếu cỡ nào, có thể không chút nào khoa trương nói, trèo lên Bàn Tử, cũng là trèo lên Lâm Hải, Triệu Ngọc Minh y há sẽ buông tha cho cơ hội tốt để nịnh bợ này.

“Chờ thời điểm lại mặt đi!” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Triệu Ngọc Minh tại Xuyên Đô, cũng là nhân vật thanh danh hiển hách, Lâm Hải vốn chính là muốn giữ thể diện cho Vương Bằng, làm sao có thể không đáp ứng.

“Ha ha, vậy thì tốt, đến lúc đó ta nhất định sẽ chuẩn bị một phần lễ mọn, qua dính một chút hỉ khí của tân nhân!” Triệu Ngọc Minh đại hỉ, con mắt cười cũng híp thành khe hở.

“Được, đội xe đón dâu, lên đường đi!”

“Tốt, Lâm tổng, tất cả đang chờ đâu!” Triệu Ngọc Minh nhanh chóng dẫn đường, Lâm Hải cùng Vương Bằng đi ra ngoài.

“Đậu phộng!” Vương Bằng vừa ra tới, con mắt nhất thời liền thẳng, nhìn đội xe ở cửa tửu điếm dài như trung đội trưởng, một mặt mộng bức.

“Ngốc, lên xe đi!” Lâm Hải đẩy Vương Bằng một cái, cười nói.

“Mẹ nó, anh em thật sự là muốn dương mi thổ khí!” Con mắt Vương Bằng đảo qua, đội xe đón dâu, vậy mà có chừng hai ba mươi chiếc, tất cả đều là xe sang trọng mấy trăm vạn, giá trị cộng lại, cũng con mẹ nó quá trăm triệu!

Thẳng đến khi lên xe, Vương Bằng quay kiếng xe xuống, nhìn qua phía sau thấy đội xe sang trọng không nhìn thấy bờ xe theo sát phía sau, cũng còn có chút không dám tin tưởng, đây là đội xe đón dâu của mình.

Hà Hải Long gần nhất rất phiền muộn, giờ phút này đang ngậm lấy điếu thuốc, đứng tại trước cửa sổ sát đất của ban công, nhìn lấy đám người lui tới tiểu khu, ngơ ngác xuất thần.

Bên trong phòng ngủ, vợ ông ta là Mai Tuyết Vân, đang mang theo thất đại cô bát đại di, vì con gái một Hà Vận của chính mình, làm chuẩn bị trước khi xuất giá.

Nhưng, Hà Hải Long lại cũng không có một chút cao hứng nào, bảo bối nữ nhi của chính mình, chưa kết hôn mà có con liền không nói, nhưng quan trọng là nam sinh mà nó tìm này, phụ mẫu đều là làm nghề nông, còn là một cái Bàn Tử bề ngoài xấu xí.

“Căn bản chính là môn không đăng, hộ không đối mà!”

Vừa nghĩ tới cái tên mập mạp kia, một lát nữa liền muốn tới đón cưới bảo bối nữ nhi của mình, Hà Hải Long liền càng thêm bực bội.

Hà Hải Long ông ta ở thời gian trước, có công tác tại Bộ Thương Nghiệp, sau khi kết bạn với một số nhân mạch, liền xuống biển buôn bán, đi qua vài chục năm phấn đấu, tuy không tính là đại phú đại quý, nhưng cũng kinh doanh một nhà công ty không lớn không nhỏ, tư sản hơn ngàn vạn.

Mà mẫu thân Hà Vận -Mai Tuyết Vân, hiện tại là Phó Bộ trưởng Bộ Tuyên Truyền khu ủy Phượng Hồ tại Xuyên Đô, cũng là cán bộ cấp chính khoa.

Cái tên mập mạp kia, chỉ là một cái hài tử nông thôn phổ phổ thông thông, làm sao xứng với nữ nhi của loại gia đình ưu việt như bọn họ này. Nguyên bản, Hà Hải Long còn tưởng rằng Vương Bằng làm cái thủ đoạn âm hiểm gì, lừa thân thể của bảo bối nữ nhi bọn họ, chuẩn bị cho Vương Bằng một cái giáo huấn chung thân khó quên, nhưng sau cùng vậy mà phát hiện, Hà Vận thật là nói chuyện yêu đương cùng Vương Bằng, hơn nữa còn là không phải Vương Bằng không gả, liền tuyệt thực cũng đều dùng tới, đối với khuyên bảo của ông ta và Mai Tuyết Vân, căn bản không nghe vào.

Mắt thấy bụng của Hà Vận liền muốn nổi rõ, Hà Hải Long đành phải dùng phương thức lễ hỏi cao, muốn khiến cho Vương Bằng biết khó mà lui, lường trước Vương Bằng bọn họ là một cái nông gia, không có khả năng xuất ra ba mươi vạn!

Thế nhưng là không nghĩ tới, Vương Bằng vậy mà thật chuẩn bị kỹ càng ba mươi vạn, muốn cưới nữ nhi của ông ta.

Lại thêm thái độ cường ngạnh không phải Vương Bằng thì không gả của Hà Vận, nhất là sau một lần bởi vì tuyệt thực đói đến chóng mặt qua, Hà Hải Long không có cách nào, đành phải mang theo thật sâu không cam lòng, mà đáp ứng.

“Nữ nhi khờ của ta a, đều bị cái Bàn Tử bỉ ổi kia, làm hại!” Trong lòng Hà Hải Long thở dài, ngập đầy lửa giận, tất cả đều chuyển dời đến trên thân Vương Bằng.

“Tỷ phu, ngươi làm sao còn đứng ở chỗ này, đội xe đón dâu cũng nhanh đến đi?” Cô em vợ của Hà Hải Long, đi tới, nói nói.

“Không ở đây thì ở đâu? Ta còn phải đi nghênh đón y sao?” Hà Hải Long nói xong, đột nhiên sững sờ, sau đó con mắt đột nhiên trợn tròn, hướng phía cửa tiểu khu nhìn lại.

Chỉ thấy, từng chiếc xe sang trọng mấy trăm vạn, dán chữ song hỉ, treo hoa hồng, chậm rãi tiến vào tiểu khu.

“Ta qua, đây là nhà ai kết hôn a, quá thổ hào đi.” Cô em vợ của Hà Hải Long, cũng nhìn thấy đội xe, không khỏi kinh hô một tiếng.

“Tỷ phu, ngươi nói có phải là tới đón Tiểu Vận hay không?”

“Nghĩ chuyện đẹp gì đâu!” Hà Hải Long tự giễu cười một tiếng, nhìn đội xe đón dâu sang trọng kia, lại càng thêm bực bội.

“Tiểu tử kia, không có đem mấy chiếc xe hai mươi vạn tới làm mất mặt, ta liền đã cám ơn trời đất!”

Không có so sánh, liền không có thương hại, Hà Hải Long nhìn đoàn xe sang trọng lái vào, không cam lòng trong lòng càng phát ra nồng hậu dày đặc.

“Nếu như Hà Vận cũng tìm tới một cái lão công có thực lực như thế, thật là tốt biết bao a!”

“A, tỷ phu, đội xe ngừng ở cửa nhà các ngươi a, sẽ không thật là tới đón Tiểu Vận đi?” Cô em vợ của Hà Hải Long, lần nữa phát ra một tiếng kinh hô, chỉ dưới lầu nói nói.

“Không có khả năng!” Hà Hải Long cũng sửng sốt, liền cả ngón tay bị tàn thuốc nóng tới tay, đều không có phát giác, trái tim vậy mà kịch liệt nhảy lên.

Hà Hải Long là người làm ăn, rất biết xử lý quan hệ nhân mạch, cả tòa hộ gia đình này, toàn bộ cũng chỉ có nhà ông ta là làm chuyện vui, ông ta cũng rất rõ ràng, hôm nay trừ nữ nhi Hà Vận của ông ta ra, không có ai kết hôn!

Đông đông đông!

Đột nhiên, từ cửa vang lên tiếng đập cửa, Hà Hải Long đột nhiên bừng tỉnh.

“U, có phải đến đón dâu hay không?”

Bên trong phòng lập tức náo nhiệt lên, nhưng Hà Hải Long, lại triệt để ngây người.

“Chẳng lẽ, thật sự là y?”

Một cái đi nhanh, Hà Hải Long chạy tới cửa, mở cửa ra, khi thấy Bàn Tử một mặt cười rực rỡ, làm đầu của Hà Hải Long ông một tiếng, triệt để mộng bức.

“Ai, tỷ phu, ngươi làm sao lại trực tiếp đem cửa mở ra?” Cô em vợ của Hà Hải Long, nhất thời bắt đầu oán trách, cưới nàng dâu nào có dễ cưới như vậy, cái tân lang quân này tiến vào cửa cũng quá dễ dàng đi.

Nhưng mà, Hà Hải Long lại phảng phất giống như không nghe thấy, một mặt chấn kinh mà nhìn Vương Bằng.

“Hà thúc.” Vương Bằng một mặt cung kính, cười chào hỏi.

“Dưới lầu, đội xe đón dâu này, là ngươi mang đến?” Hà Hải Long có chút cà lăm nói nói.

“Đúng a!” Vương Bằng cười gật gật đầu.

“A.” Hà Hải Long có chút choáng váng gật gật đầu, nhất thời im lặng.

“Hà Vận, ta yêu ngươi, ta đến cưới ngươi á!” Vương Bằng thấy Hà Hải Long đứng chặn lấy cửa, cũng không dám cứng rắn chen vào bên trong, đành dắt cuống họng hô lên.

“Bàn Tử, ngươi rốt cục tới rồi!” Bên trong phòng, Hà Vận hoan hỉ la lên một tiếng, chạy đến.

“Ai, tân nương tử, sao có thể chạy loạn a!” Thất đại cô bát đại di bên trong phòng, nhất thời lộn xộn.

Vương Bằng cũng là tại dưới tình huống kêu loạn này, một mặt hạnh phúc tiếp Hà Vận đi, một đôi kỳ hoa này, hoàn toàn không có theo phương pháp ra bài, vui vẻ ngồi lên đội xe đón dâu.

“Đi đi, tiếp nàng dâu về nhà!” Vương Bằng reo hò một tiếng, pháo chuột vang lên, đội xe chậm rãi lái ra khỏi tiểu khu.

“Đậu phộng, đây là khuê nữ nhà ai gả đi a, nhà trai quá có tiền đi.”

“Đúng vậy a, tất cả đều là xe sang trọng mấy trăm vạn a, đem tiểu khu mình cũng chặn đầy!”

“Nếu như lúc ta kết hôn, lão công ta cũng có thể dạng này tới đón ta, ta sẽ hạnh phúc chết!”

“Ngươi dẹp đi đi, loại hào này, đốt đèn lồng cũng khó tìm!”

“Đó là phụ mẫu nhà gái đi? Sinh nữ nhi tốt a, đoán chừng mấy cái đời cũng không lo ăn mặc!” Cặp vợ chồng Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, nghe tiếng nghị luận truyền đến, như là tượng gỗ, thẳng đến khi leo lên bên trên xe đón bọn họ, nhìn qua đối phương, vẫn là một mặt mộng bức.

Chương 1256: Tiền biếu, tám mươi tám vạn!

Phụ mẫu Vương Bằng, đã sớm tại cửa nhà hàng Hằng Nguyên trên thị trấn chờ đón, giờ phút này tâm lý bọn họ có chút tâm thần bất định, lập tức liền muốn gặp được phụ mẫu Hà Vận, trong tâm bọn họ nhiều ít vẫn là có chút tự ti.

“Oa, mau nhìn, có kết hôn, thật nhiều xe sang trọng a!”

“Trời ạ, trận này quá là hào hoa, đây là thủ phủ huyện chúng ta cưới nàng dâu sao?”

Tiếng kinh hô của người đi đường, hấp dẫn sự chú ý của phụ mẫu Vương Bằng, thời điểm bọn họ theo thanh âm, nhìn thấy một hàng xe sang trọng, lập tức mộng bức.

“Lão công, đội xe này là con của chúng ta đi đón nàng dâu sao?”

“Hẳn không phải là đi, những xe này tuy ta không biết, nhưng nhìn đều không rẻ a.”

Thời điểm hai người đang là một mặt tâm thần bất định, chuẩn bị nhường một chút vị trí cho người ta, đội xe đã chậm rãi dừng lại.

“Cha, mẹ!”

Vương Bằng xuống xe, cao hứng hô một tiếng, đi tới.

“Ta đã đem nàng dâu của nhị lão ngài, tiếp trở về, khà khà khà khà!” Vương Bằng vui vẻ cười, lại đem cha mẹ của y quả thực giật mình.

“Nhi tử, cái này, đội xe này ngươi thuê. Xài bao nhiêu tiền?” Phụ thân Vương Bằng, có chút hoảng hốt hỏi.

“Không biết, đều là Hải tử xử lý!” Vương Bằng toét miệng cười lắc đầu, “Dù sao hôn lễ từ đầu tới đuôi, cũng đều giao cho hắn, nhị lão các ngươi cũng đừng quan tâm.”

Đang nói chuyện, phụ mẫu Hà Vận cũng đã xuống xe, đôi mày của hai người, tất cả đều cau chặt đến gấp nếp.

“Ai nha, thân gia, các ngươi đến, trên đường vất vả!”

Phụ mẫu Vương Bằng, vội vàng nâng vẻ mặt vui cười đón lấy, khách sáo hỏi thăm.

“Không khổ cực, ngồi xe tốt như vậy, có thể vất vả sao?” Hà Hải Long ngoài cười nhưng trong không cười, bên trong lời nói mang theo châm chọc.

Mà mẫu thân Hà Vận- Mai Tuyết Vân, nói chuyện liền không có dễ nghe như vậy.

“Ta nói chính các ngươi là điều kiện gì còn không biết sao? Thuê đội xe đón dâu hào hoa như thế là xài hết bao nhiêu tiền? Chuẩn bị vay tiền để nữ nhi của ta cùng Vương Bằng cùng một chỗ đi ăn xin sao? Hiểu chưa, giả trang cái gì mà trang a.”

“Ách...” Phụ mẫu Vương Bằng mặt mo đỏ ửng, nhất thời có chút xuống không đài được.

“Tuyết Vân!” Hà Hải Long ở bên cạnh, đẩy đẩy Mai Tuyết Vân.

Bọn họ tại bên trên đường đi, đã từ trong chấn kinh lúc đầu khi nhìn thấy đội xe sang trọng, chuyển thành phẫn nộ.

Thực lực kinh tế của gia đình Vương Bằng được bày biện rõ ở đó, căn bản không có khả năng thuê nổi loại đội xe đội hình hào hoa này, vậy chỉ có một loại khả năng, cũng là vay tiền đi thuê, hơn nữa vay tiền còn tuyệt không phải là số ít.

Lấy tình huống nhà Vương Bằng, hiển nhiên là không trả nổi, chờ Vương Bằng cùng Hà Vận kết hôn, vậy nợ nần cuối cùng còn không phải gián tiếp rơi vào trên thân nữ nhi của mình sao.

Tuy Hà Hải Long cũng cực kỳ bất mãn, nhưng Mai Tuyết Vân nói như vậy ở ngay trước mặt mọi người, nhiều ít vẫn là có chút quá phận.

“Thân gia, không có ý tứ a, chúng ta liền chỉ có một đứa con gái như vậy, lập tức lấy chồng, bà ấy làm mẫu thân, tâm lý không dễ chịu, nói chuyện không nhẹ không nặng, các ngươi đừng để trong lòng!”

“Làm sao lại thế, thân gia, mời vào bên trong đi!”

Phụ thân Vương Bằng, cố nặn ra vẻ tươi cười, tuy tâm lý không thoải mái, nhưng không thể thất lễ, đem Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân mời đi vào.

“Hải tử, bên trong tâm ta thật không thoải mái!” Vương Bằng mắt thấy hết thảy, lửa giận cả sảnh đường, tức giận nói nói.

“Được, ngươi là nhân vật chính hôm nay, đừng có ảnh hưởng đến tâm tình, qua chiếu cố tân nương tử của ngươi đi, còn lại đã có ta đây!” Lâm Hải cười vỗ vỗ bả vai Vương Bằng, Vương Bằng thở ra một cơn giận thật dài, lúc này mới quay người, qua tìm Hà Vận đã bị thất đại cô bát đại di nhà nàng, đưa đến gian phòng nghỉ ngơi của nhà hàng.

Thấy người cũng đã đi, Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, thông qua.

“Các ngươi sắp đến chưa?”

“Hải ca, yên tâm đi! Khi đội xe rời đi được mười phút đồng hồ, chúng ta liền xuất phát, lập tức tới ngay!”

“Này tốt! Hết thảy cũng đều an bài thỏa đáng, mười hai giờ trưa, đúng giờ bắt đầu!” Lâm Hải phân phó một câu, tắt điện thoại, đi vào nhà hàng.

“Lượng tử, bên này thế nào?”

“Thân bằng hảo hữu bên nhà Vương Bằng, cũng đã đến không sai biệt lắm, bất quá lễ của bọn họ, có chút keo kiệt a.” Lưu Lượng lắc đầu, một mặt im lặng.

“Trừ những thân thích thực sự anh chị em họ thúc di này, tiền chúc lễ là ba trăm, còn lại đại bộ phận đều là một trăm.”

“Nông thôn nha, chính là cái bộ dáng này, ngươi cái này phú nhị đại lớn lên trong thành lý này, hiếm thấy vô cùng!” Lâm Hải cười cười, bên trong nhà bọn họ, cơ vốn cũng là cái giá thị trường

này.

“Hải ca!”

Đúng lúc này, một nam tử ăn mặc xa hoa thời thượng đi tới, nhiệt tình hướng phía Lâm Hải chào hỏi.

“Người bên ta tất cả đều đã đến, đã dựa theo chỉ thị của ngươi, an bài tốt!” Mạnh Húc cười nói.

“Vất vả cho các ngươi!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Lâm thiếu, ta không báo mà đến, muốn đòi uống chén rượu mừng, ngươi sẽ không trách ta đi?” Sau lưng Mạnh Húc, một cái nam tử tuổi trẻ, một mặt nụ cười hèn mọn, lại gần.

“Trình thiếu?”

Lâm Hải hơi kinh ngạc, nghĩ không ra Trình Huy vậy mà cũng tới, tiểu tử này có vẻ như cùng mình không hợp nhau lắm đi.

“Hải ca, thời điểm ta rời kinh, vừa vặn đụng tới Trình thiếu, Trình thiếu hỏi ta huy động nhân lực đi làm cái gì, ta đành nói thực, Trình thiếu nghe xong là Hải ca có việc triệu hoán, liền muốn đi theo đến tham gia náo nhiệt, ta cản cũng ngăn không được.” Mạnh Húc cười khổ nói.

“Đường đường là Trình thiếu một trong tân Tứ thiếu gia Yến Kinh có thể đích thân đến, ta hoan nghênh còn không kịp, ngươi nếu thật đem gã ngăn lại, ta còn phải mắng ngươi!” Lâm Hải cười nói, đồng thời hướng phía Trình Huy gật gật đầu.

“Đa tạ Trình thiếu đã tới cổ động!”

Đưa tay không đánh người mặt cười, Lâm Hải cũng nhìn ra, Trình Huy cái này là đang cố ý lấy lòng chính mình, muốn cùng chính mình hoà giải đâu, lấy thân phận địa vị giờ khắc này của

Lâm Hải, làm thế nào có thể lại cùng một người bình thường như gã so đo.

Huống chi, hai người vốn là không có thâm cừu đại hận gì, Trình Huy có thể từ thật xa chạy tới, phần tâm ý này đã rất thành khẩn.

“Ai u, Lâm thiếu cũng đừng xưng hô như vậy với ta, ở trước mặt ngươi, ta tính là cái gì chứ a, ngươi cứ bảo ta Tiểu Trình đi, xưng hô ta là Trình thiếu, ta không chịu đựng nổi a!” Trong lòng Trình Huy nhất thời cuồng hỉ, vội vàng khiêm tốn nói nói.

Thái độ của Lâm Hải rất hòa thuận, lộ ra vẻ đã không so đo mâu thuẫn lúc trước cùng gã, cứ như vậy, chỉ cần tìm thêm mấy lần thời cơ phù hợp, có thể thân cận cùng Lâm Hải, nói không chừng liền có thể trở thành bằng hữu cùng Lâm Hải.

Trình Huy thế nhưng là biết rõ, Lâm Ma Quỷ là nhân vật ngưu bức dường nào, nếu quả thật có thể dựa vào Lâm Hải, vậy Trình Huy gã về sau, liền thật sự là không sợ trời không sợ đất.

“Được, vậy liền bảo ngươi Tiểu Trình!” Lâm Hải cũng không khách khí, tuy tuổi tác Trình Huy so với hắn còn lớn hơn, nhưng luận phân địa vị cao thấp, từ trước đến nay không phải lấy tuổi tác đến quyết định.

“Hải tử, thời gian đã đến!” Lưu Lượng ở một bên, nhắc nhở nói.

“Tốt, chúng ta lên lễ trước!”

Lâm Hải dẫn đầu hướng phía cái bàn thu tiền biếu đi đến, bọn người Lưu Lượng Mạnh Húc, cũng vội vàng đuổi theo.

“Tên, tiền biếu bao nhiêu?” Hiệu trưởng trường tiểu học đeo mắt kính gọng đen, là do phụ thân Vương Bằng mời đến làm tiên sinh ký sổ, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Lâm Hải, tám mươi tám vạn!”

“Lâm Hải, tám mươi tám...” Bút của Hiệu trưởng bỗng nhiên ngừng một hồi, sau đó vẻ mặt vô cùng nghi hoặc ngẩng đầu.

“Ta không nghe rõ, ngươi vừa mới nói, bao nhiêu?”

“Tám mươi tám vạn!”

Lâm Hải cười cười, sau đó mang theo một cái túi xách đã cầm trong tay, để lên bàn.

“Ngài đếm một cái đi?”

Hiệu trưởng ngẩng đầu, miệng mở rộng, một mặt kinh ngạc, nhìn Lâm Hải hơn nửa ngày, mới có hơi mờ mịt, hướng phía túi xách nhìn lại.

Ba!

Chỉ nhìn một chút, tay Hiệu trưởng khẽ run rẩy, bút trong tay trực tiếp rơi trên bàn, lập tức mộng bức.

Chỉ thấy túi xách bên trong, đổ đầy đầy tờ trăm nguyên, một bó lại một bó, không biết có bao nhiêu, dù sao lão đời này, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua nhiều như vậy.

“Ngài muốn đếm một chút hay không?” Lâm Hải thấy Hiệu trưởng chấn kinh đến ngốc, không khỏi ở một bên nhắc nhở nói.

“A.” Hiệu trưởng cái này mới phản ứng được, “Há, ta, ta xem một chút!”

Nói xong, lão đem túi xách lấy tới, hai tay run run, đếm lấy một bó lại một bó.

“Một, hai, ba, bốn...”

Hiệu trưởng càng đếm, trái tim nhảy càng lợi hại, thần sắc kinh hãi trong mắt càng dày đặc.

Rốt cục, Hiệu trưởng đếm xong, chỉ là hai tay của lão vẫn còn đang run rẩy, nhìn tiền mặt chất đầy ở trước mặt, hai con mắt cũng không thể rời bỏ.

Đây chính là tiền a, một bó cũng là một vạn, trọn vẹn tám mươi tám vạn a, lão cả một đời cũng giãy không đến a!

“Số lượng đúng không?” Lâm Hải cười hỏi.

“Đúng, đúng, đủ tám mươi tám vạn!”

Hiệu trưởng nuốt ngụm nước bọt, tay run run lần nữa đem bút nhặt lên, tại bên trên sổ sách viết xuống Lâm Hải, tám mươi tám vạn!

Sau đó, Hiệu trưởng đột nhiên đứng lên, dắt cuống họng, hướng phía bên trong run rẩy hô to một tiếng.

“Lâm Hải, tiền biếu tám mươi tám vạn!”

Ông! Hiệu trưởng vừa hô lên một cuống họng này, hiện trường ồn ào trong nháy mắt liền an tĩnh lại.

Chương 1257: Lần này, chúng ta rất có thể đã nhìn nhầm!

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, toàn bộ đại sảnh nhất thời liền vỡ tổ.

“Đậu phộng, vừa rồi ngươi nghe rõ ràng không, Hiệu trưởng giống như nói tiền biếu tám mươi tám vạn.”

“Hiệu trưởng là già nên hồ đồ. Là tám mươi tám đồng đi.”

“Đúng a, làm sao có thể là tám mươi tám vạn. Người hiệu trưởng này có ý tứ, đùa cho đoàn người cười đây.”

Mọi người nhao nhao lắc đầu nói giỡn, tình huống nhà Vương Bằng, bọn họ sao sẽ không hiểu, đoán chừng đi lên truy lên ba đời, cũng không có một cái thân bằng hảo hữu nào có giá trị con người đạt tới tám mươi tám vạn, càng đừng nói chúc lễ là tám mươi tám vạn.

Bất quá, phụ mẫu Vương Bằng, nghe lại có chút choáng váng, trong lòng đột nhiên run lên bần bật.

Bọn họ, thế nhưng là biết rõ thực lực của Lâm Hải, Vương Bằng nói, tiền của Lâm Hải, nhiều đếm không hết, chẳng lẽ Tiểu Hải thật, cho tám mươi tám vạn tiền lễ.

“Hứ, ký sổ cũng không tìm cái đáng tin!” Mai Tuyết Vận bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Hà Hải Long cũng là nhíu mày lắc đầu, chúc lễ tám mươi tám vạn? Đùa giỡn đâu?.

Lại nói thế nào, cái này cũng là hôn lễ của nữ nhi mình a, hồ nháo như vậy có chút quá phận.

Nhưng mà, ngay lúc này, thanh âm kích động của Hiệu trưởng, lần nữa run rẩy vang lên.

“Lưu Lượng, tám vạn!”

Ông!

Đại sảnh ồn ào, lại một lần nữa an tĩnh lại, mọi người nhao nhao lộ ra ánh mắt thật không thể tin.

“Đậu phộng, Hiệu trưởng kêu không phải là thật đi?”

“Không có khả năng, tuyệt đối không thể có khả năng! Nào có người chúc lễ nhiều đến như vậy, trong nhà bán không hết sao?”

Tuy mọi người ngoài miệng vẫn không tin, nhưng trong lòng lại cũng bắt đầu có chút dao động, Hiệu trưởng hô sai một lần, nhưng không có khả năng hô sai hai lần đi. Tuy tám vạn cùng tám mươi tám vạn lúc trước, kém có chút cách xa, nhưng đó cũng là tiền biếu giá trên trời a, bọn họ đời này cũng chưa thấy qua tiền lễ như thế.

Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, cũng là một mặt kinh ngạc, mày nhăn lại, trong mắt lóe lên vẻ ngờ vực.

“Hoa Hạ Tinh Mạnh Húc, tiền biếu, tám mươi tám vạn!”

Thanh âm của Hiệu trưởng, vang lên lần nữa, bởi vì quá kích động, vậy mà trở nên có chút bén nhọn cùng khàn khàn, tựa như một khỏa boom tấn, rơi vào trên đầu tất cả mọi người.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào?”

Rốt cục, có người ngồi không yên, đứng lên hướng phía cửa đi đến, muốn nhìn một chút Hiệu trưởng đang giở trò quỷ gì.

Nhưng lúc cách cửa còn có xa năm, sáu mét, thân thể người này chợt run lên, như bị sét đánh, đứng im tại bên trong này, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đống tiền mặt tích cao như là núi nhỏ kia, hô hấp trở nên dồn dập.

“Đậu phộng, là thật, là thật!”

Người này một mặt khó có thể tin chạy về chỗ ngồi, kích động run rẩy bờ môi, hướng phía người xung quanh, thấp giọng kinh hô!

“Trên mặt bàn bên ngoài, tất cả đều là Tiền, một bó một bó tờ trăm nguyên!”

“Mẹ nó, thật giả?” Nhất thời, lại có mấy người ngồi không yên, đứng dậy chạy tới cửa nhìn qua, sau đó từng cái như tượng gỗ, sững sờ tại bên trong này.

“Mẹ nhà nó a, khốn kiếp đã lớn như vậy, cũng chưa thấy qua nhiều tiền như vậy a!”

Đám người này tất cả đều điên cuồng, từng cái mang theo ánh mắt vô cùng hưng phấn, trở lại chỗ ngồi hoa chân múa tay, bắt đầu hướng người bên cạnh, kích động miêu tả, nước miếng văng tung tóe, hai mắt tỏa ánh sáng, cái kích động kia cũng khỏi cần nói.

“Hoa Hạ Tinh!!!”

Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, thời điểm nghe thấy mấy chữ này, trong lòng run lên bần bật, ném qua cho nhau ánh mắt kinh hãi, toàn bộ đều từ bên trong ánh mắt của đối phương, đọc thấy cực độ chấn kinh!

Tuy bọn họ không biết Mạnh Húc là ai, nhưng Hoa Hạ Tinh đại danh đỉnh đỉnh, bọn họ thế nhưng là như sấm bên tai, đó là công ty lớn thứ nhất trong làng giải trí của Hoa Hạ a, dưới trướng có nhiều vô số kể ngôi sao ca nhạc ngôi sao điện ảnh đang hot a!

“Hẳn không phải là một người đi, có thể là trùng tên!” Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, chỉ có thể nghĩ như vậy.

“Thiếu đổng Trình Huy tập đoàn Chấn Long Yến Kinh, tiền biếu, tám mươi tám vạn!”

“Đậu phộng!!!” Lại theo một tiếng hô to của Hiệu trưởng, tất cả mọi người trong đại sảnh, tất cả đều oanh động.

Bọn họ đã xác nhận qua, Hiệu trưởng báo ra đến số tiền biếu, tất cả cũng đều là thật a!

“Mẹ nó, tiền của đám người này, là do gió lớn thổi tới sao?”

“Ông trời a, vì cái gì ta không có loại bằng hữu thổ hào này?”

“Cặp vợ chồng lão Vương thâm tàng bất lộ a, từ đâu tới loại bằng hữu này?”

“Tập đoàn Chấn Long Yến Kinh!” Thời điểm nghe được bốn chữ này, Hà Hải Long kém chút từ trên ghế nhảy dựng lên.

Nếu như nói lúc vừa mới nghe được Hoa Hạ Tinh, ông ta vẫn chỉ là chấn kinh, như vậy hiện tại, tâm tình của ông ta, quả thực đã vô pháp để hình dung.

“Lão Hà, làm sao?” Mai Tuyết Vân thấy sắc mặt Hà Hải Long đại biến, không khỏi hỏi.

“Vừa rồi, tiền biếu bên trên, hô có phải là Thiếu đổng của tập đoàn Chấn Long Yến Kinh hay không?” Hà Hải Long sợ mình nghe lầm, gấp gáp tóm lấy Mai Tuyết Vân hỏi.

“Đúng vậy a, giống như kêu cái gì Trình Huy?”

Thân thể Hà Hải Long mềm nhũn, tựa lưng vào ghế ngồi, trong ánh mắt, là nồng đậm thật không thể tin.

“Lão Hà, ngươi không sao chứ?”

“Ngươi biết rõ, tập đoàn Chấn Long Yến Kinh, đại biểu cho cái gì không?”

Mai Tuyết Vân lắc đầu, bà ta đối với sự tình buôn bán, cũng không phải là quá hiểu biết.

“Tập đoàn Chấn Long, là một trong những doanh nghiệp tư nhân cường đại nhất của Hoa Hạ chúng ta, thậm chí dẫn động tới mệnh mạch kinh tế của quốc gia, phía sau tập đoàn càng là cường đại đáng sợ, chính là Trình gia một trong tứ đại gia tộc của Yến Kinh, tại toàn Hoa Hạ, đều có sợ sức ảnh hưởng cực kỳ đáng!”

“Nghĩ không ra, đường đường là Thiếu đổng của tập đoàn

Chấn Long, vậy mà lại xuất hiện ở đây!”

“Cái gì!” Đồng tử Mai Tuyết Vân co rụt lại, lộ ra thần sắc sợ hãi, giật mình miệng cũng không thể ngậm lại.

Tuy bà ta không làm tại giới kinh doanh, nhưng tại giới chính trị nhiều năm, làm thế nào có thể không biết, một trong những doanh nghiệp tư nhân cường đại nhất Hoa Hạ, đại biểu cho phân lượng cường đại cỡ nào.

“Thiếu đổng của tập đoàn Chấn Long, vì sao lại ngàn dặm xa xôi, chạy tới bên trong này tham gia hôn lễ của Vương Bằng cùng nữ nhi mình, còn tặng tiền biếu nặng như vậy?” Nỗi lòng của Hà Hải Long, lập tức không còn bình tĩnh.

“Chẳng lẽ, Vương Bằng cùng cái Trình Huy này, là bằng hữu?”

Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, đều là người thông minh, cái này vừa phân tích, trong lòng hai người, tất cả đều vô cùng kinh hãi.

“Các vị bằng hữu thân ái, mọi người giữa trưa tốt!”

“Giữa trưa tốt!”

Đúng lúc này, thanh âm nam nữ nhu hòa to, rõ ràng, đột nhiên vang lên ở đại sảnh.

Mọi người không khỏi hướng phía trên đài nhìn lại, sau đó con mắt trong lúc đó tất cả đều thẳng.

“Đậu phộng, Quách Dịch Thần! Lưu Ngọc Phỉ!”

“Mẹ nó, không thể nào!”

Trong mắt mọi người, tất cả đều lộ ra quang mang vô cùng kích động hưng phấn, miệng há há cũng không thể ngậm lại!

“Khả năng mọi người đã nhận ra chúng ta, ta là người chủ trì Tân Văn Tần Đạo của đài truyền hình Hoa Hạ, Quách Dịch Thần!”

“Ta là người chủ trì tiết mục kênh Tống Nghệ đài truyền hình Hoa Hạ, Lưu Ngọc Phỉ!”

Nhìn hai cái người chủ trì nam nữ hot nhất của đài truyền hình Hoa Hạ, đột nhiên hiện thân, đoan trang ưu nhã đứng trên đài, người của toàn đại sảnh đều điên cuồng.

“Quách Dịch Thần, ta muốn gả cho ngươi!”

“Lưu Ngọc Phỉ, ta yêu ngươi!”

Một số nam nữ tuổi trẻ, nhất thời hai mắt bốc quang mang hỏa nhiệt, huy động tay kích động hô quát lên.

Người cao tuổi, mặc dù không có thất thố như vậy, nhưng cũng là một mặt kích động, chỉ trỏ, nghị luận ầm ĩ, có thể ở hiện trường nhìn thấy ngôi sao, đối với bọn họ mà nói, hiển nhiên là sự tình nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, nhìn thấy hai cái người chủ trì bình thường chỉ có thể nhìn thấy ở bên trong truyền hình, giờ phút này đã hoàn toàn ngốc.

“Cảm tạ mọi người hậu ái, hai người ta cùng Ngọc Phỉ, hôm nay rất vinh hạnh có thể đi tới bên trong này, chủ trì hôn lễ cho Vương Bằng tiên sinh cùng Hà Vận nữ sĩ...”

Lời nói của hai cái người chủ trì, rất nhanh đã hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người, đại sảnh an tĩnh lại, không khí hiện trường nhiệt liệt, trật tự phi thường tốt, cơ hồ tất cả mọi người, lấy điện thoại di động ra, bắt đầu không ngừng ghi hình chụp ảnh.

Nhưng Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, đã hoàn toàn nghe không vào, đầu óc bọn họ giờ phút này trống rỗng, lại liên tưởng đến tiền biếu kếch xù trước đó, rốt cục đồng thời ý thức được một vấn đề.

“Cái con rể này của chính mình, thật chỉ là một cái Bàn Tử bỉ ổi xuất thân nông gia bình thường sao?”

Hơn nửa ngày, Hà Hải Long mới hướng phía Mai Tuyết Vân cười khổ một tiếng, mang theo chấn kinh thật sâu mà mở miệng.

“Lão bà, lần này, chúng ta rất có thể nhìn nhầm!”

Chương 1258: Chúng tinh tụ tập

Hôn lễ, tại dưới cầm chích của hai cái người chủ trì đài truyền hình Hoa Hạ, tiến hành đâu vào đấy, Vương Bằng cùng Hà Vận đứng trên đài, tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Vương Bằng nhìn lên hai cái người chủ trì trước mặt chỉ có thể nhìn thấy trên ở TV này, cảm xúc bành trướng, kích động vạn phần, không khỏi hướng phía Lâm Hải ở sau cùng, ném qua một cái ánh mắt vừa cảm kích lại hưng phấn.

Hết thảy những gì Lâm Hải làm, trước đó y đều là không biết, tuy Lâm Hải nói muốn vì y xử lý oanh oanh liệt liệt, làm thế nào cũng không nghĩ tới, lại đem hai cái người chủ trì của đài truyền hình Hoa Hạ, cũng mời cả tới.

Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, trong lòng giờ phút này trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhìn Bàn Tử nắm nữ nhi tay của mình ở trên đài kia, trong lúc nhất thời ánh mắt có chút mơ hồ, vậy mà cảm giác có chút nhìn không thấu Vương Bằng.

Nghi thức ở trong chúc phúc của đông đảo thân bằng hảo hữu mà kết thúc, thời điểm mọi người ở đây chuẩn bị tìm hai cái người chủ trì, yêu cầu kí tên một chút, đột nhiên một giọng nữ giống như tiếng trời, vang lên trên đài.

“Các vị bằng hữu, các ngươi tốt a, ta là Triệu Dĩnh!”

Bạch!

Toàn bộ đại sảnh, lần nữa khôi phục cực độ yên tĩnh, vô số đạo ánh mắt sáng rực rơi lên trên đài, trên người cô gái uyển chuyển thướt tha, tướng mạo tuyệt mỹ kia.

Oanh!

Yên tĩnh ngắn ngủi qua đi, trong đại sảnh trong nháy mắt đã sôi trào!

“A a a a! Trời ạ! Là Triệu Dĩnh! Thật sự là Triệu Dĩnh!”

“Triệu Dĩnh, ta là fan siêu cấp của ngươi, ta yêu ngươi!”

Mọi người điên cuồng hô quát lên, nếu không phải có mấy cái hộ vệ áo đen kịp thời giữ gìn trật tự ở hiện trường, chỉ sợ cũng phải có người xông lên.

“Cảm tạ nhiệt tình của mọi người!” Triệu Dĩnh cười nói tự nhiên, thanh âm ngọt mỹ.

“Ta rất vinh hạnh, có thể tham gia hôn lễ của Vương Bằng tiên sinh cùng Hà Vận nữ sĩ, ở đây xin dâng lên một bài ‘Đến bạch đầu’, mong ước một đôi tân nhân này, đầu bạc đến già, ân ái vĩnh cửu!”

Triệu Dĩnh nói hết lời, nương theo âm nhạc ưu mỹ vang lên, tiếng ca biến ảo khôn lường như tiếng trời, vang lên tại hiện trường, đám người trong đại sảnh, lần nữa mang theo một mặt cuồng nhiệt, giơ tay lên...

“Lão Hà, làm sao liền cả Triệu Dĩnh cũng tới?”

Mai Tuyết Vân nhìn Hà Hải Long bên cạnh, biểu lộ đều đã chết lặng.

“Triệu Dĩnh, là ngôi sao ca nhạc đang hot hạng nhất a, giá ra sân tuyệt đối không ít hơn năm ngàn vạn!”

“Cái này, đã không phải là vấn đề tiền nữa.” Hà Hải Long chau mày, như có điều suy nghĩ.

“Tuyết Vân, ngươi có chú ý đến hay không, mặc kệ là hai cái người chủ trì của đài truyền hình Hoa Hạ, hay là Triệu Dĩnh, bọn họ đi tới hôn lễ của con gái chúng ta cùng Vương Bằng, nói đều là rất vinh hạnh, mà không phải là rất cao hứng!”

Mai Tuyết Vân sững sờ, sau đó sắc mặt đại biến, lộ ra một bộ biểu lộ kinh hãi.

“Ngươi là nói...” Mai Tuyết Vân đã nói không nên lời.

Hà Hải Long lại là cực kỳ trịnh trọng mà gật gật đầu, trong mắt tất cả đều là nồng đậm không thể tưởng tượng.

“Vinh hạnh cùng cao hứng, đó là hai cái khái niệm hoàn toàn khác nhau a!”

“Mọi người tốt, ta là Tô Thất! Rất vinh hạnh có thể tham gia vào cuộc hôn lễ này, một bài ‘Cùng ngươi đến vĩnh cửu’ xin hiến cho hai vị tân nhân!”

Triệu Dĩnh diễn xướng xong xuống đài, ngôi sao Tô Thất đang hot trên Điện Ảnh và Truyền Hình ngay sau đó đã lên đài, hướng phía mọi người phất tay, tự nhiên lại dẫn tới đám người kịch liệt oanh động, quần tình sục sôi một trận.

“Tô Thất!!!”

Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, lần nữa chấn kinh, giá trị con người của Tô Thất, tuyệt đối không thua Triệu Dĩnh, tất cả đều là minh tinh đại bài hạng nhất trong nước, là loại không ra đại đại giới căn bản không đến kia!

"Lão Hà, Tô Thất nói, cũng là rất vinh hạnh!"

Lần này, Mai Tuyết Vân đặc biệt lắng nghe, nhìn qua Hà Hải Long, rốt cuộc không che giấu được chấn kinh trong nội tâm!

"Các bằng hữu tốt, ta là Đặng Tử Di, rất vinh hạnh..."

"Hello mọi người tốt, ta là Tiết Thời Luân, rất vinh hạnh..."

...

Một cái tiếp một cái ngôi sao đang hot, nhao nhao lên đài dùng tiếng ca, là dâng lên chúc phúc cho Vương Bằng cùng Hà Vận, nhóm thân bằng hảo hữu hôm nay tới tham gia tiệc cưới của Vương Bằng, xem như qua đủ nghiện.

Nhiều minh tinh đại bài như vậy hội tụ một chỗ, ở khoảng cách gần như vậy diễn xướng hiện trường cho bọn họ, bọn họ nằm mộng cũng nghĩ không ra, sẽ có loại cơ hội này.

Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, đã triệt để ngốc, bắt đầu bọn họ còn tưởng rằng, nhiều lắm cũng liền chỉ có một hai cái ngôi sao, liền đã đủ không được, nhưng bây giờ phát hiện, lên sân khấu đã vượt qua mười cái, lại vẫn còn tiếp tục, căn bản là tiết tấu không dừng được.

"Cái Vương Bằng này, đến cùng có cái đại địa vị gì mà chúng ta không biết a?"

Sau khi ngôi sao thứ hai mươi chín lên đài ca hát, cuối cùng không có minh tinh mới lại lên đài.

Không biết vì cái gì, trong lòng Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, vậy mà thở dài ra một hơi, phảng phất như một khối đá lớn đã rơi xuống, nhẹ nhõm nói không nên lời.

Nếu là lại có đại minh tinh tiếp tục lên đài, chỉ sợ trái tim của bọn họ cũng chịu không nổi.

Nhưng mà, liền tại thời điểm bọn họ coi là đã hoàn tất, bỗng nhiên một thân ảnh thanh xuân tịnh lệ, chậm rãi đi đến trước sân khấu.

“Các bằng hữu, mọi người tốt, ta là Liễu Hinh Nguyệt!”

Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, giống như âm thanh của thiên nhiên, tất cả mọi người ở đây trong nháy mắt cảm thấy bị một cỗ điện lưu đánh trúng, lại có một lát thất thần.

Nhưng sau phút chốc, tất cả lại đều bạo phát điên cuồng, không khí ở hiện trường, lập tức vượt trên tất cả trước đó!

“Ông trời a, ta không nhìn lầm đi, là Liễu Hinh Nguyệt!!!”

“A a a a a!!! Ta gặp được Liễu Hinh Nguyệt, ta sắp điên á!!!”

“Liễu Hinh Nguyệt, ta yêu ngươi, ta yêu chết ngươi á!!!”

“Liễu Hinh Nguyệt! Liễu Hinh Nguyệt! Liễu Hinh Nguyệt! Ô ô ô...” Có người thậm chí kích động, khóc lên tại chỗ.

Tuy trư những minh tinh ớc đó kia, danh khí cũng không so yếu hơn Liễu Hinh Nguyệt, nhưng Liễu Hinh Nguyệt vừa mới bạo hồng, chính là thời khắc bị vạn người truy phủng, cái này vừa ra trận, danh tiếng lập tức liền ngăn chặn tất cả các ngôi sao trước đó!

Liễu Hinh Nguyệt tay cầm Microphone, mặt ngậm mỉm cười, lẳng lặng chờ đợi tiếng la phía dưới hơi lắng lại, thanh âm ngọt mỹ, mới lần nữa vang lên.

“Ta muốn dùng ta tiếng ca, chúc phúc cho Vương Bằng cùng Hà Vận!” Nói xong, Liễu Hinh Nguyệt hướng phía Vương Bằng cùng Hà Vận, ném qua một cái mỉm cười ngọt mỹ.

Mặt mũi của Vương Bằng cùng Hà Vận tràn đầy hoan hỉ, vô cùng kích động, tuy bọn họ cùng Liễu Hinh Nguyệt đã sớm quen biết, nhưng sau khi Liễu Hinh Nguyệt thành danh, liền cơ hồ chưa từng gặp qua, hôm nay Liễu Hinh Nguyệt đã hỏa khắp Hoa Hạ, đích thân tới hiện trường vì bọn họ ca hát, để bọn họ có thể nào không vui cùng kích động!

“Chúng ta cùng một chỗ cũng nói xong, muốn làm người yêu vĩnh cửu...”

Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, bất tri bất giác dùng tới kiểu hát của Nguyệt Cung Tiên m, hiện tại tất cả mọi người cũng say mê, đắm chìm thật sâu vào bên trong ái tình ngọt ngào, thanh âm nội tâm, đang kiên cường la lên, muốn cùng người mình yêu nhất, yêu nhau đến vĩnh cửu!

“Hinh Nguyệt, chúng ta sẽ làm người yêu vĩnh cửu!”

Trong lòng Lâm Hải, cũng là nổi sóng chập trùng, bị tiếng ca cảm nhiễm thật sâu, trong đầu hiện ra từng li từng tí tương thức thời luyến cùng Liễu Hinh Nguyệt, trong nháy mắt bị hạnh phúc ngọt ngào trong nội tâm bao phủ.

Khi mọi người tỉnh táo lại, Liễu Hinh Nguyệt lại đã sớm rời đi, giai nhân chẳng biết đi đâu.

“Tiếng ca của Liễu Hinh Nguyệt quá đẹp, ta cũng không phát hiện nàng lúc nào đã hát xong!”

“Hỏng bét, ta còn chuẩn bị tìm Liễu Hinh Nguyệt kí tên đâu, nàng đi đâu, sẽ không phải đã đi thôi.”

“Trời ạ, ta còn chuẩn bị chụp ảnh chung đâu, nếu như bỏ lỡ cơ hội này, ta, ta không sống nữa!”

“Thao, ngươi vừa nói như vậy, ta mới nhớ tới, ta liền ghi hình cũng quên!”

…

Mọi người nhất thời nhao nhao giậm chân đấm ngực, ảo não hối hận, vậy mà không có ghi lại hình ảnh của Liễu Hinh Nguyệt, càng là bỏ lỡ thời cơ chụp lưu niệm chung cùng Ca hậu thanh thuần Liễu Hinh Nguyệt.

Diễn xuất xong, Mạnh Húc đã sớm mang theo một đám ngôi sao rời đi, dù sao cũng có lịch trình, có thể tụ tập cùng một chỗ lâu như vậy, đã phi thường không dễ dàng, nếu như không phải Mạnh Húc tại làng giải trí có sức ảnh hưởng, thì căn bản không thể nào làm được.

Nhưng Trình Huy vẫn lưu lại, quan hệ giữa y cùng Lâm Hải vừa mới có chỗ cải thiện, đương nhiên sẽ không từ bỏ thời cơ để càng thêm thân cận một bước.

Đám người kích động hưng phấn thảo luận về cuộc hôn lễ rầm rộ hôm nay, sau khi dần dần tán đi, hiện trường chỉ còn lại có người nhà của Vương Bằng cùng Hà Vận, gia trưởng hai bên, tất cả đều là biểu lộ giống nhau, cái kia chính là chấn kinh cùng mờ mịt!

“Hải tử, thật cảm tạ ngươi, anh em phi thường hài lòng, ha ha ha ha!”

Vương Bằng đi tới trước mặt Lâm Hải, cho Lâm Hải một quyền, cao hứng cười to nói.

Hôm nay y có trận hôn lễ rầm rộ này, tin tưởng dùng không bao lâu, liền sẽ bị người truyền đến trên Internet, nhiều ngôi sao cùng nhau ra mặt như vậy, thế tất cũng sẽ gây nên oanh động ở trên cả nước.

“Lý tưởng từ nhỏ của anh em, cũng là đem cái gien tốt đẹp trong người, trồng vào trong thân thể tất cả nữ nhân của Đảo

Quốc, tuy còn không có thực hiện được, lại nghĩ không ra quang huy của anh em, lại muốn chiếu rọi khắp Hoa Hạ trước, oa cáp cáp cáp!”

Lời nói bỉ ổi của Vương Bằng, nhất thời đem tất cả cũng chọc cười.

“Hà Vận a, ngươi thật sự là tìm được một chí lão công hướng rộng lớn a!” Lâm Hải hướng phía Hà Vận, một mặt trịnh trọng nói nói.

Khuôn mặt Hà Vận đỏ lên, liếc trắng Vương Bằng một chút.

“Y dám!”

Lời nói của Hà Vận, nhất thời lại rước lấy một mảnh tiếng cười, mà lúc này đây, phụ mẫu của Hà Vận, lại đột nhiên đi tới.

“Vương Bằng, đây đều là bằng hữu của ngươi?” Trên mặt Hà Hải Long lộ ra nụ cười vô cùng hòa ái, ánh mắt lại rơi vào trên thân Trình Huy, lóe ra quang mang kích động.

Chương 1259: Cái kia, ngươi gọi là cái gì a?

“Đúng vậy a, đều là bằng hữu của ta!”

Vương Bằng một mặt dương mi thổ khí, thịt trên cái mặt béo lắc lắc, cười đến mức con mắt cũng không thấy, ngẩng cao cái cằm, cái đắc ý kia cũng đừng nhắc.

“Này, còn không giới thiệu cho chúng ta một chút.”

Hà Hải Long cười rực rỡ như hoa, ánh mắt lại thỉnh thoảng từ trên thân Trình Huy đảo qua, tâm tình phá lệ kích động!

“Thiếu đổng của tập đoàn Chấn Long a, nếu như có thể trèo lên y, thăng chức rất nhanh ở trong tầm tay a!”

Ông ta tuy chưa từng thấy qua Trình Huy, nhưng tại trên Internet đã thấy qua ảnh chụp của lão tổng tập đoàn Chấn Long, cùng người trẻ tuổi trước mặt này, có bảy thành giống nhau, không cần nghĩ, ông ta khẳng định cũng là cái Thiếu đổng Trình Huy kia.

“Đây là bạn học ta, Lâm Hải, cái này là Lưu Lượng, đều là bạn bè thân thiết nhất của ta!”

Vương Bằng một mặt kiêu ngạo giới thiệu, hôm nay Lâm Hải cùng Lưu Lượng, thế nhưng là để y tại trước mặt vợ chồng Hà Hải Long có đủ mặt mũi, trong lòng đối với hai cái bạn bè thân thiết này, là cảm kích xuất phát từ nội tâm.

“Ách... Các ngươi tốt!”

Sắc mặt Hà Hải Long ảm đạm, trong lòng nhất thời im lặng.

Mẹ nó, để loại nhân vật siêu cấp hạng cân nặng như Thiếu đổng của tập đoàn Chấn Long này không giới thiệu, giới thiệu hai đồng học của ngươi để làm gì a, người nào con mẹ nó cảm thấy hứng thú đối với bọn hắn.

Bất quá, theo lễ phép, Hà Hải Long vẫn là hướng phía Lâm Hải cùng Lưu Lượng cười chào hỏi.

“Thúc thúc a di, các ngươi tốt! Chúc mừng các ngươi, tìm tới một con rể tốt như vậy.”

Lâm Hải cùng Lưu Lượng cười gật gật đầu, tuy bọn họ bởi vì vợ chồng Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, khinh thị đối với Vương Bằng mà không muốn gặp bọn họ, nhưng làm sao nói cũng là phụ mẫu của Hà Vận, trên mặt mũi còn phải không có trở ngại.

“Vị này là?”

Hà Hải Long qua loa xong với Lâm Hải cùng Lưu Lượng, ánh mắt cơ hồ một khắc đều không dừng lại tại trên mặt Lâm Hải cùng Lưu Lượng, liền lập tức chuyển dời đến trên thân Trình Huy, tuy vẫn cười lễ phép như cũ, nhưng nụ cười kia, bất tri bất giác lại mang lên một tia hèn mọn.

“Đây là, cái này, cái này...” Vương Bằng há há miệng, lại mới phát hiện, chính mình căn bản không biết Trình Huy.

“Cái kia, ngươi gọi là cái gì a?” Vương Bằng có chút mộng bức, hỏi.

Phốc!

Vương Bằng nói một câu, Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân kém chút đặt mông ngồi xuống ngay tại chỗ, trong mắt tràn ngập thần sắc kinh hãi.

Mẹ nó, tên mập mạp chết bầm này, nói đùa cái gì đâu, đường đường là Thiếu đổng của tập đoàn Chấn Long a, là nhân vật bình thường cũng chưa tới, tự mình đến tham gia hôn lễ, còn tặng tiền biếu nặng như vậy, đây là đại vinh diệu bao nhiêu a, ngươi còn trang không biết.

Hà Hải Long đột nhiên cảm giác, đầu con hàng Vương Bằng này, có phải có vấn đề gì hay không?

“Vương Bằng, làm sao lại theo khách quý nói chuyện không lễ phép như vậy!”

Hà Hải Long lập tức xụ mặt, lấy một bộ giọng điệu trưởng bối, giáo huấn Vương Bằng.

Thế nhưng là, ông ta vừa dứt lời, Trình Huy lại đột nhiên trừng mắt, nhấc tay chỉ vào Hà Hải Long, ánh mắt lộ ra một tia hàn quang âm lãnh.

“Câm miệng cho ta, ngươi làm sao dám theo Bằng ca nói chuyện đâu!”

Trình Huy thân là tân Tứ thiếu gia của Yến Kinh, tuy tại trước mặt Lâm Hải cái rắm cũng không phải, nhưng tại trước mặt người bình thường, khí thế sống bên trên này phát ra, vẫn là cực kỳ có lực chấn nhiếp cùng lực áp bách.

Bị Trình Huy đưa tay chỉ, Hà Hải Long bỗng cảm giác được một cỗ phong mang sắc bén, khiến cho hô hấp của ông ta không khỏi trì trệ, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, vậy mà bản năng sinh ra một tia e ngại.

Bất quá, cái này lại không phải quan trọng, càng làm cho Hà Hải Long cảm thấy vô cùng kinh hãi cùng thật không thể tin, là xưng hô của Trình Huy đối với Vương Bằng!

“Thiếu đổng của tập đoàn Chấn Long, gọi Vương Bằng là cái gì? Bằng ca! Cái này, cái này sao có thể?”

Ngay tại lúc Hà Hải Long mặt mũi tràn đầy kinh hãi, cho là mình có phải đã nghe lầm hay không, đã thấy Trình Huy đột nhiên thu liễm khí thế, trên mặt lộ ra nụ cười vô cùng hèn mọn, hướng phía Vương Bằng cười cười hạ eo.

“Bằng ca, ngài không biết ta, ta là Trình Huy đến từ Yến Kinh, ngài gọi ta Tiểu Trình là được!”

Hôm nay là hôn lễ của Vương Bằng, Lâm Hải ra bao nhiêu lực, Trình Huy cũng đã nhìn rõ rõ ràng ràng, đủ để chứng minh địa vị của Vương Bằng tại trong lòng Lâm Hải có bao nhiêu trọng yếu, Trình Huy y nào dám có nửa điểm bất kính đối với Vương mập mạp, thậm chí trong giọng nói đều mang ý lấy lòng nồng đậm.

Ông!

Ngữ khí cùng thái độ của Trình Huy, như là một tiếng sấm, rơi vào trong lòng Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, để hai người bọn họ nhất thời như là tượng gỗ, sửng sốt ở bên trong này.

“Thiếu đổng của tập đoàn Chấn Long, tại Bằng trước mặt Vương tự xưng là Tiểu Trình. Thái độ còn khiêm tốn như thế!”

“Trời ạ, cái thế giới này là làm sao? Vương Bằng y, y đến cùng có cái gì ỷ vào a?”

Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, đã triệt để mộng bức, một màn trước mắt, để bọn họ cảm giác là không chân thực như vậy, bọn họ bỗng nhiên cảm giác, cái thế giới này nhìn có chút không hiểu.

Mà Vương Bằng cũng không biết Trình Huy là làm gì, địa vị lớn bao nhiêu, thấy y vẫn đứng tại bên cạnh Lâm Hải, còn tưởng rằng là tiểu đệ mà Lâm Hải lâm thời tìm đến hỗ trợ đâu, đối với y cũng không có khách khí.

“Há, Tiểu Trình a, vóc người của ngươi này không có đặc điểm gì, cho nên không có nhớ kỹ, thật có lỗi a!”

Vương Bằng chắp tay sau lưng, giơ lên cái cằm, một mặt bộ dáng trang bức cao cao tại thượng, nhàn nhạt nói nói.

“Ai u, không dám nhận không dám nhận, là ta không nhập vào pháp nhãn của Bằng ca được, nào dám để Bằng ca xin lỗi.” Trình Huy vội vàng ưỡn lấy vẻ mặt vui cười, liên tục khoát tay, sau đó móc ra một tấm danh thiếp, hai tay đưa tới bên trong tay Vương Bằng.

“Bằng ca, đây là danh thiếp của ta, nếu như có rảnh rỗi đến Yến Kinh, nhất định phải gọi điện thoại cho Tiểu Trình ta, ta cam đoan sẽ đem Bằng ca chiêu đãi tốt!”

“Ừm, ấn theo thân phận của ta, bình thường không dễ dàng tiếp danh thiếp của người khác, bất quá hôm nay Tiểu Trình ngươi có thể tới cổ động, đủ để thấy ngươi đối với ta có tôn trọng xuất phát từ nội tâm, ta cũng không thể không nể mặt ngươi, liền cố mà thu cất đi!”

Vương Bằng cau mày, trầm mặc một hồi, mới giả trang ra một bộ dáng cực không tình nguyện, nhận lấy, nhìn cũng không nhìn liền bỏ vào túi.

Một màn này, tất cả mọi người ở đây, tất cả đều mắt trợn tròn!

Lâm Hải cùng Lưu Lượng nhìn lẫn nhau một chút, đều là mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

“Đậu phộng, Vương mập mạp quá con mẹ nó có thể trang bức, quả thực trang như là mây bay nước chảy, không có một tia dấu vết a!”

Mà Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, đồng tử lại là nhanh chóng co lại, trong lòng kinh hãi càng thêm thật không thể tin!

“Thiếu đổng của tập đoàn Chấn Long, tự mình đưa danh thiếp, Vương Bằng vậy mà không quá tình nguyện thu!”

Hai người nhìn lẫn nhau một chút, trong lòng khiếp sợ không gì sánh nổi, đồng thời, cơ hồ khẳng định một sự thật.

Vương Bằng, tuyệt đối còn có một thân phận khác, một cái thân phận cao không thể thành, liền cả tập đoàn Chấn Long đều phải ngửa lên mà nhìn!

“Tên mập mạp chết bầm này, thậm chí ngay cả cha vợ cùng mẹ vợ của y mà cũng gạt!”

Sau khi hết khiếp sợ, bên trong tâm Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, ngược lại tuôn ra vô tận cuồng hỉ, kịch liệt kích động lên!

Vương Bằng mặc kệ có thân phận chân thật cao bao nhiêu, vậy con mẹ nó cũng là con rể của chúng ta a!

“Ánh mắt của Vận nhi quá độc, vậy mà tìm được con rể tốt ngưu bức như vậy, cái nha đầu chết tiệt kia, thật sự là giấu diếm chúng ta thật khổ a!”

Trong lúc nhất thời, Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân lần nữa nhìn về phía Vương Bằng, chẳng những không cảm thấy Vương Bằng béo, ngược lại cảm thấy béo thật đáng yêu, thật có khí chất a, thật sự là càng xem càng thuận mắt!

“Cái kia, Vương Bằng a, chờ thời điểm Vận nhi lại mặt, đem bằng hữu của ngươi cũng đều gọi đến đi, còn có cái Mạnh Húc của Hoa Hạ Tinh trước đó nữa, cũng đều cùng một chỗ kêu tới đi.” Nụ cười của Hà Hải Long chân thành, nói nói vô cùng hòa ái, đồng thời trong lòng dâng lên vô tận hưng phấn.

Hôn lễ hôm nay, chúng tinh tụ tập, hiện trường có oanh động, nhưng vẫn là tại nhà huyện thành nhỏ của Vương Bằng, nếu như thời điểm lại mặt, tại Xuyên Đô cũng đến một chút như vậy, vậy Hà Hải Long ông ta cũng quá có mặt mũi, chỉ sợ lão đại Triệu Ngọc Minh tối ngưu B ở Xuyên Đô, đều phải cao liếc ông ta một cái.

Lâm Hải ở một bên, trong lòng lại là cười lạnh, trước tiên mở miệng.

Chương 1260: Có mắt không tròng

“Thúc thúc, a di, ta cùng Lưu Lượng còn có việc, lại mặt liền không đi!” Lâm Hải trực tiếp mở miệng cự tuyệt nói.

Tâm tư của Hà Hải Long, Lâm Hải sao lại không biết, giữ thể diện cho Vương Bằng thì có thể, Hà Hải Long ông ta, dựa vào cái gì?

“Há, được!” Hà Hải Long không thèm để ý chút nào đáp một tiếng, Lâm Hải cùng Lưu Lượng có đi hay không, ông ta mới không quan tâm, ông ta quan tâm là Trình Huy cùng đám ngôi sao kia!

Con mắt tại trên thân Lâm Hải, liền một giây đồng hồ dừng lại cũng chưa tới, liền lập tức chuyển dời đến trên thân Trình Huy.

“Trình thiếu, đến lúc đó ngươi cần phải hãnh diện, đi qua một chuyến a!”

“A, ta, ta cũng còn có việc, liền không đi!” Trình Huy lắc đầu, Lâm Hải không đi, y sao có thể qua, y chính là vì Lâm Hải như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!

“Ách...” Nụ cười của Hà Hải Long nhất thời cứng đờ, trong lòng hơi hồi hộp một chút, dâng lên nồng đậm thất vọng.

“Này, vậy lần sau nếu có cơ hội, mời Trình thiếu đến Xuyên Đô, ta nhất định sẽ hảo hảo chiêu đãi.”

Thấy Trình Huy cự tuyệt, Hà Hải Long cũng không dám nói gì, hi vọng còn lại duy nhất, cũng là đám ngôi sao kia, đến lúc đó lại theo Vương Bằng hảo hảo nói một chút, nói cái gì cũng phải để các minh tinh đi một chuyến, như thế chính mình tại Xuyên Đô, coi như có mặt to.

“Bàn Tử, chúng ta đi! Hảo hảo hưởng thụ tuần trăng mật của ngươi đi!”

Sự tình bên trong này đã xong, Lâm Hải cũng không muốn trì hoãn, không để ý Vương Bằng giữ lại, trực tiếp rời đi.

“Các ngươi đi thong thả a, ta cùng Vương Bằng có lời muốn nói, sẽ không tiễn!”

Vương Bằng còn muốn giữ lại, nhưng lại bị Hà Hải Long giữ chặt, hướng phía mấy người Lâm Hải khoát khoát tay, nhìn bọn người Lâm Hải rời đi.

“Ai u, cha, ngươi làm gì a, đó là anh em tốt nhất của ta, ta dù sao cũng phải đưa tiễn một cái đi.”

Vương Bằng một mặt nổi nóng, nếu không phải nhìn trên mặt mũi của Hà Vận, đều muốn theo Hà Hải Long gấp.

“Được, cũng chỉ là hai đứa học sinh, đưa cái gì mà đưa a!”

“Ta hỏi ngươi, đám ngôi sao kia, thời điểm lại mặt, ngươi có thể tìm đến cho ta hay không? Ta thừa nhận trước đó ta đối ngươi có thái độ không tốt, nhưng bây giờ chúng ta đã là người một nhà, ngươi cũng không thể không đáp ứng a!”

“Ngôi sao?” Vương Bằng nhìn ánh mắt một mặt tha thiết của Hà Hải Long này, miệng nhếch lên, nhất thời lộ ra vẻ khinh bỉ thật sâu.

“Ngươi không cho ta đưa bọn Hải tử, liền vì để nói chuyện này?”

“Đây cũng không phải là việc nhỏ a, thời điểm lại mặt, ta biết một chút nhân vật tai to mặt lớn của Xuyên Đô, nếu như ngươi có thể đem các minh tinh mời đến, bên trên mặt mũi của ta này sẽ có ánh sáng a!” Hà Hải Long lời nói thấm thía nói nói.

“Làm không được!” Vương Bằng trực tiếp dứt khoát lắc đầu.

“Làm sao lại làm không được, vừa rồi không phải cũng tới sao?” Hà Hải Long nhất thời gấp.

“Đúng vậy a, nhưng hiện tại không được, người có thể đem bọn họ mời tới, đã đi.”

“Ngươi là nói, Trình thiếu?” Trong lòng Hà Hải Long lộp bộp một tiếng, mày nhăn lại tới.

“Đó cũng không phải!” Vương Bằng cười cười, nhìn Hà Hải

Long một mặt nghiền ngẫm.

“Không phải, đó là ai?” Hà Hải Long sững sờ một chút, sau đó đôi mày bỗng nhiên vẩy một cái, lộ ra thần sắc thật không thể tin.

“Ngươi, ngươi là nói...”

“Cha, có cái thành ngữ tặng cho ngươi, ta cảm thấy vừa vặn phù hợp.” Vương Bằng cười lạnh nói.

“Cái gì thành ngữ?” Hà Hải Long vô ý thức hỏi.

“Có mắt không tròng!” Vương Bằng mang theo nụ cười mỉa mai, quay người rời đi, chỉ còn lại có vợ chồng Hà Hải Long, như là ngốc, ngu ngơ tại bên trong này.

...

Lâm Hải tuy không tham gia buổi lễ lại mặt của Hà Vận, nhưng vẫn là gọi điện thoại cho Triệu Ngọc Minh, để ông ta qua cổ động một chút cho Vương Bằng, đồng thời tận lực giao phó, Vương Bằng là bạn bè của hắn, nhưng hắn cùng Hà Hải Long lại không quen.

Triệu Ngọc Minh có thể trở thành thủ phủ của Xuyên Đô, IQ cùng EQ không cần nói, làm thế nào có thể không hiểu ý tứ của Lâm Hải.

Bởi vậy, cùng ngày lại mặt Hà Vận, Triệu Ngọc Minh gióng trống khua chiêng đi tham gia, vì nịnh nọt Lâm Hải thậm chí trực đưa tiền biếu một trăm vạn.

Trình Huy cùng đám ngôi sao kia không thể ra trận, Hà Hải Long lúc đầu rất thất vọng, nhưng lại không nghĩ rằng thủ phủ Triệu Ngọc Minh của địa phương bọn họ vậy mà đến, đem Hà Hải Long kích động, cũng không biết nên nói cái gì cho phải! Không riêng gì ông ta, bằng hữu của Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân tới tham gia buổi lễ lại mặt của Hà Vận, nhìn thấy Triệu Ngọc Minh đại danh đỉnh đỉnh vậy mà đích thân tới, cũng đều là chấn kinh vạn phần, nghĩ không ra Hà Hải Long lại có mặt mũi lớn như thế, có thể được Triệu Ngọc Minh đích thân tới, còn đưa hậu lễ, không khỏi bắt đầu một lần nữa đoán chừng năng lượng của Hà Hải Long.

Thế nhưng là rất nhanh, mọi người lại chợt phát hiện, có chút không đúng.

Triệu Ngọc Minh không biết vì cái gì, đối với Vương Bằng mười phần nhiệt tình, thậm chí còn có chút nịnh nọt, nhưng đối với vợ chồng Hà Hải Long, lại là có chút lãnh đạm, liền con mắt đều không nhìn qua, mọi người hơi chút suy tư, liền hiểu được.

“Đậu phộng, nguyên lai Triệu Ngọc Minh người ta, là hướng về phía con rể của Hà Hải Long mà đến a.”

“Ta liền nói, vợ chồng Hà Hải Long nào có mặt mũi lớn như vậy?”

“Xem ra vợ chồng Hà Hải Long muốn phát đạt, cái con rể này của bọn họ, sâu không lường được a!”

Con hàng Vương Bằng này, vậy mà trời sinh tự mang kỹ năng trang bức, cùng Triệu Ngọc Minh chuyện trò vui vẻ, không có chút luống cuống nào, tay béo khoa tay múa chân, khoe khoang chém mạnh, tuy đều là đang nói vớ nói vẩn thổi ngưu bức, lại cứ thế mà để y thổi ra cảm giác chỉ điểm giang sơn.

Mà Triệu Ngọc Minh vì nghênh hợp nịnh nọt với Vương Bằng, lại cực kỳ phối hợp, liên tục gật đầu, làm ra một bộ dáng nghiêm túc thụ giáo, đem những người xung quanh, tất cả đều nhìn sửng sốt một chút!

Hà Hải Long cùng Mai Tuyết Vân, nhìn lấy đại nhân vật mà bản thân mình bình thường cao không thể chạm, tại trước mặt Vương Bằng vậy mà giống như một cái học sinh nhỏ khiêm tốn nhu thuận lắng nghe thụ giáo, trong lòng lại một lần nữa bị chấn kinh thật sâu!

“Đậu móa, hôm nay nhất định phải làm rõ ràng nội tình của cái mập mạp này, nếu không ban đêm ngủ cũng ngủ không được!” Hai mắt Hà Hải Long nhìn chằm chằm vào Vương Bằng đang trang bức cùng Triệu Ngọc Minh, trong lòng sông cuộn biển gầm.

Lâm Hải tự nhiên không biết, Vương Bằng tại bên trên buổi lễ lại mặt của Hà Vận, lại giả một bộ thanh bức, giờ phút này Lưu Lượng đã trở về thành phố Giang Nam, mà Lâm Hải thì trực tiếp đi máy bay, qua Xuân Thành!

Sở Lâm Nhi tại một ngày trước đó cũng đã khởi hành, giờ phút này đã tại Xuân Thành, chờ Lâm Hải đến.

Sau khi máy bay đáp xuống, đã là ban đêm, Lâm Hải tìm khách sạn ở lại, nằm tại trên giường lớn cùng một chỗ với Sở Lâm Nhi.

“Uy, ngày mai thu Vương Anh, Tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát liền tề tụ, ngươi chuẩn bị làm sao cảm tạ bản Công chúa a?”

Sở Lâm Nhi cùng Lâm Hải mặt đối mặt, cách nhau không đến ba mươi centimét, môi son gợi cảm khẽ mở, đôi mắt vũ mị lưu ba chớp động, khóe miệng mang theo nụ cười xinh xắn hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nhìn khuôn mặt vũ mị yêu diễm đến cực hạn, gần trong gang tấc này, trong lòng không khỏi cuồng loạn một trận, nhịn không được thốt ra.

“Không thể báo đáp, lấy thân báo đáp!”

“Phi, thối lưu manh, ai mà thèm ngươi!” Sở Lâm Nhi nhất thời nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Ta dựa vào, ca ca dáng dấp đẹp trai như vậy, vóc người lại đẹp việc lại tốt, chẳng lẽ ngươi còn không biết đủ sao?” Lâm Hải bị ghét bỏ, nhất thời không vui.

“Ngươi thật không biết xấu hổ, liền ngươi mà đẹp trai? Lớn lên giống như mặt ngựa! Vóc người đẹp? Liền chút bắp thịt đều không có! Việc tốt? Việc, việc là có ý gì?” Đôi mắt đẹp của Sở Lâm Nhi kinh ngạc, mờ mịt hỏi.

“Việc? Hắc hắc hắc!” Con mắt Lâm Hải đột nhiên tại bên trên thân thể mềm mại có lồi có lõm của Sở Lâm Nhi, làm càn du hí đi, trên mặt lộ ra nụ cười hư hỏng.

“Cái việc này có được hay không, nói là nói không rõ ràng, nhất định phải tự mình thể nghiệm một chút mới được, Lâm Nhi Công chúa, ngươi có muốn thử một chút hay không a?”

“Cái này, muốn thử một chút mới được a.” Trong đôi mắt đẹp của Sở Lâm Nhi, đột nhiên hiện lên một tia thẹn thùng, ngữ khí trở nên ôn nhu ngọt ngào, nghe được khiến trong lòng Lâm Hải thình thịch đập loạn một trận.

“Thật là một cái tiểu yêu tinh câu hồn a!” Lâm Hải nói thầm một tiếng, tiếp tục đùa giỡn Sở Lâm Nhi, “Đúng vậy a, không thử sao có thể biết rõ đâu?.”

“Này, vậy được rồi, thử một chút liền thử một chút!” Trên mặt Sở Lâm Nhi, đột nhiên phiêu khởi một rặng mây đỏ, sau đó đột nhiên xoay người một cái, đem Lâm Hải ép dưới thân thể!

“Đậu phộng, ngươi nhẹ nhàng một chút!”

Lâm Hải cảm nhận được thân thể mềm nhũn trên người, tuy phá lệ dễ chịu, nhưng trong lòng lại là giật mình.

“Mẹ nó chơi lớn, cô nàng này muốn tới thật a!”

Đang lo lắng chính mình nên là thuận theo , hay là không thuận theo đâu, hay là phản kháng một chút lại thuận theo, lại đột nhiên nghe được Sở Lâm Nhi hưng phấn la lên một tiếng.

“Thường Tú Lệ, tới đây cho ta, thử một chút việc hắn có được hay không!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, sắc mặt nhất thời hoàn toàn thay đổi, phát ra một tiếng kêu rên thê lương bi thảm!

“Đừng a!!!”

Chương 1261: Nhanh, đừng có ngừng a!

Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi, hai người cãi nhau ầm ĩ, giày vò một hồi lâu mới ngủ, mãi cho đến hừng đông mới tỉnh lại.

Ngay tại chỗ thuê một cái xe, Lâm Hải dựa vào ấn tượng trong trí nhớ, xuất phát!

Ra khỏi khu vực thành thị, một đường xóc nảy, rốt cục tiến vào cái thôn trang mà Tôn Quế Chi bị bán đi kia, tìm tới cái sân nhà cũ nát kia, nhẹ nhàng đem cửa đẩy ra.

“Gâu Gâu!”

Cửa vừa mở ra, tiếng chó sủa truyền đến, Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, trong lòng không khỏi xiết chặt.

Đã thấy bên cạnh dây xích sắt chó đất, đang buộc một cái nữ nhân bẩn thỉu, quần áo rách rưới, mặt mũi tràn đầy đều là dơ bẩn, đồng dạng cũng bị một cái xích sắt lớn đeo ở trên cổ, đang ăn những món ăn đặt bên trong cái đĩa mẻ trước mặt.

"Ai!" Trong lòng Lâm Hải thở dài, dù Tôn Quế Chi có xấu xa hơn, thì cuối cùng cũng vẫn đã từng là Nhị thẩm của chính mình, thấy được tình hình giờ phút này của bà ta, trong lòng vẫn là sinh ra vẻ bất nhẫn.

Mà Tôn Quế Chi tựa hồ cũng nghe được có người tiến đến, miệng đang nhấm nuốt lá rau liền dừng lại, ngốc trệ ngẩng đầu, hướng phía cửa trông lại.

Nhưng khi thấy người đến là Lâm Hải, thân thể nhất thời như là bị tia chớp đánh trúng, bỗng nhiên cứng đờ, sau đó run lẩy bẩy.

"Lâm Hải! Lâm Hải! Mau cứu Nhị thẩm, mau cứu Nhị thẩm a!!!"

Tôn Quế Chi như là kẻ điên, một mặt kêu rên hướng phía Lâm Hải nhào tới, liền dây xích sắt phủ trên cổ cũng quên, nhất thời bị dây xích sắt kéo tới lập tức ngã quỵ, siết chặt nôn ra một trận.

"Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản, đem nương tử của ta thế nào rồi? Mau thả lão tử ra ngoài!" Đột nhiên, trong cổ họng Tôn Quế Chi, lại truyền tới âm thanh hung dữ của nam nhân, mang theo nồng đậm cừu hận!

Sưu!

Một bóng hình xinh đẹp mà người thường vô pháp nhìn thấy, xuất hiện tại bên cạnh Lâm Hải, sắc mặt mang theo trang trọng uy nghiêm.

Sau khi Tôn Quế Chi nhìn thấy Sở Lâm Nhi, trong mắt đột nhiên lộ ra biểu lộ cuồng hỉ, lớn tiếng hô quát lên.

"Công chúa điện hạ, thuộc hạ là Vương Anh a, bị cái tặc tử Lâm Hải này, phong tại bên trong người cái con mụ điên này, van cầu Công chúa điện hạ, cứu thuộc hạ đi ra a!"

Sở Lâm Nhi không nói gì, mà chính là vươn tay ngọc, đột nhiên trảo một cái!

Ông!

Thân thể Tôn Quế Chi, đột nhiên run lên, sau đó một đạo quang mang vô hình từ trong người bay ra, thân thể Vương Anh chậm rãi hiện hình, bị Sở Lâm Nhi lăng không nhiếp tại giữa không trung!

“Ra ngoài rồi, ha ha ra ngoài rồi! Thuộc hạ đa tạ Công chúa!”

Sở Lâm Nhi không nói gì, mà chính là đột nhiên vươn tay, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh xuất hiện trong tay, một cái tinh mang bên trong, đang không ngừng lấp lóe.

“Lấy xong Tinh phách, lại đem gã đưa về trong người nữ nhân này?” Sở Lâm Nhi nhìn Lâm Hải, bỗng nhiên mở miệng.

Vương Anh nghe xong, thân thể run lên bần bật, một mặt hoảng sợ liếc nhìn Sở Lâm Nhi một chút.

“Công chúa điện hạ, không muốn a, không cần đem ta phong cấm!”

Sở Lâm Nhi đối với Vương Anh bi thảm la lên ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ là nhàn nhạt nhìn Lâm Hải, chờ đợi Lâm Hải quyết định.

Lâm Hải nhìn Tôn Quế Chi đang bị buộc lại như là chó kia, trong lòng cuối cùng mềm nhũn, thở dài.

“Thôi, đem Vương Anh, toàn bộ tất cả đều để vào Tinh La Bàn đi!”

Lâm Hải tiếng nói nói xong, Vương Anh nhất thời hoảng sợ đến sắc mặt đại biến, phát ra một tiếng cầu khẩn thê lương.

“Công chúa điện hạ, tha mạng a!”

Ông!

Vương Anh vừa dứt lời, lại bị Sở Lâm Nhi trực tiếp đặt tại phía trên La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, ngôi sao tượng trưng cho Vương Anh này lóe lên tinh mang, trực tiếp đem Vương Anh hút vào.

“A!”

Vương Anh hét thảm một tiếng, biến mất không còn tăm tích!

“Đi thôi!” Sự tình đã xong, Lâm Hải quay người, chuẩn bị rời đi.

“Lâm Hải, ta biết rõ ta sai, xem ở phân thượng ta đã từng là Nhị thẩm của ngươi, cứu cứu ta đi!”

Tôn Quế Chi mang theo thanh âm nồng đậm cầu khẩn cùng hối hận, tại sau lưng nghẹn ngào kêu khóc, để bước chân Lâm Hải dừng lại.

“Ngươi là ai?” Lâm Hải vừa muốn nói chuyện, đột nhiên một cái lão nam nhân, đi tới, nhìn Lâm Hải một mặt cảnh giác!

“Là ngươi!” Lão nam nhân chính là cái lão quang côn đã mua Tôn Quế Chi kia, rất nhanh liền nhận ra Lâm Hải.

“Ngươi lại muốn đem bà ta mua đi?” Lão quang côn nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, một mặt cảnh giác.

Lâm Hải cau mày, không nói gì, qua hơn nửa ngày, mới hơi chuyển động ý nghĩ một chút, xuất ra mười bó tờ trăm nguyên.

Con mắt lão quang côn kia, trong nháy mắt liền thẳng, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào bó tiền mặt bên trong tay Lâm Hải, rốt cuộc không thể rời bỏ.

“Bán, ta bán! Ngươi bây giờ liền có thể đem bà ta lĩnh đi!” Lão quang côn nuốt ngụm nước bọt, hô hấp có chút gấp rút nói nói.

“Ta không nói muốn đem bà ta mua đi!” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, lại làm cho lão quang côn kia sững sờ.

“Muốn số tiền này sao?”

“Muốn, muốn!” Lão quang côn liên tục nói nói, đây chính là mười vạn a, lão đời này cũng chưa thấy qua nhiều tiền như vậy!

“Tiền có thể cho ngươi, nhưng là ta có cái yêu cầu!”

“Ngươi nói, ngươi nói, ta cái gì cũng đáp ứng!” Hai mắt lão quang côn kia không rời tiền trong tay Lâm Hải, cấp bách nói nói.

“Đừng có lại đối xử với bà ấy như chó, bà ấy dù sao cũng là một con người, để cho bà ấy sinh hoạt bình thường đi!”

Lâm Hải vừa mới dứt lời, lão quang côn lập tức như phát điên, vọt tới trước mặt Tôn Quế Chi, run rẩy móc ra một cái chìa khóa, đem dây xích sắt trên cổ Tôn Quế Chi, mở ra.

Sau đó vừa quay đầu, ánh mắt hỏa nhiệt nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải buồn bã cười một tiếng, nhìn lão quang côn một chút, lại nhìn xem Tôn Quế Chi lúc trước không ai bì nổi, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Cho!”

Lâm Hải cầm tiền trong tay, giao cho lão quang côn, đem lão quang côn kích động, bờ môi cũng run rẩy, không biết nói cái gì cho phải.

“Nhớ kỹ, nếu như ngươi lại đối xử với bà ấy giống như kiểu trước đây, ta sẽ không đáp ứng!” Lâm Hải nói xong, trong mắt đột nhiên hiện lên một sợi hàn quang, thân thể lão quang côn run lên bần bật, một cỗ hoảng sợ cực độ, từ đáy lòng dâng lên, để lão lại có loại cảm giác đáng sợ sau một khắc bất cứ lúc nào cũng sẽ tử vong.

"Vâng, vâng!" Trong lòng lão quang côn run sợ, phát lạnh khắp cả người, liên tục run rẩy đáp ứng.

"Ừm!"

Lâm Hải gật gật đầu, quay người liền đi ra ngoài!

"Lâm Hải!" Một tiếng la mang theo tiếng khóc nức nở, tại sau lưng vang lên, bước chân Lâm Hải sững lại, dừng lại, nhưng lại không quay đầu lại.

"Lâm Hải, ta biết sai, ta thật biết sai, ngươi dẫn ta trở về đi, ta muốn về nhà, ta nhớ Nhị thúc ngươi, nhớ hài tử của ta a!"

Tôn Quế Chi gào khóc, mang theo bi thương khiến lòng run sợ, vậy mà Lâm Hải lúc này, tính cách sớm đã cứng rắn như sắt, sẽ không bao giờ lại không có nguyên tắc mà thiện lương!

"Nhân hôm qua, quả hôm nay!"

"Ngươi hôm nay rơi xuống nông nỗi này, đơn thuần là gieo gió gặt bão! Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng, ta không thể mang ngươi trở về, bởi vì vận mệnh của ngươi, tại sau khi ngươi làm ra những sự tình kia, liền đã sớm nhất định!"

"Đây là Thiên Đạo!" Thân ảnh Lâm Hải, biến mất trong sân, chỉ còn lại có Tôn Quế Chi mặt mũi tràn đầy hối hận cùng tuyệt vọng, cùng bốn chữ quanh quẩn không rời trên bầu trời, tra khảo nội tâm của bà ta!

"Đi thôi, về Xuân thành!"

Lâm Hải lên bên trên Taxi, phân phó một tiếng, dựa trên ghế ngồi, hai mắt nhắm lại, dài thở ra một hơi, làm tâm tình có chút gợn sóng, dần dần bình phục lại.

Leng keng!

Một âm thanh tin tức nhắc nhở, liền vang lên trong đầu.

Ngươi đối với Đại Nhân Quả Thuật, có cảm ngộ mới, lĩnh ngộ trước mắt (2/100)

“Ha ha, nghĩ không ra gặp Tôn Quế Chi một lần, Đại Nhân Quả Thuật còn đề bạt!” Lâm Hải liên tục cười khổ, đây cũng là thu hoạch ngoài ý muốn.

Trở lại khách sạn trong khu vực thành thị, Lâm Hải vội vàng không kịp chờ đợi nhìn về phía Sở Lâm Nhi.

“Lâm Nhi Công chúa, Tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát, tại dưới ngươi hết sức giúp đỡ, đã toàn bộ thu thập đủ, ta thật sự là rất cao hứng!”

“Hứ!” Sở Lâm Nhi nhất thời bĩu môi một cái, cầm La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh trong tay, lắc lắc tại trước mặt Lâm Hải.

“Nghĩ muốn cái này a?”

“Ừm, đặc biệt muốn!” Lâm Hải một mặt tha thiết, nặng nề gật gật đầu.

“Này, nói hai câu êm tai, để bản Công chúa nghe một chút thôi.” Sở Lâm Nhi nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, khuôn mặt yêu diễm, lộ ra nụ cười đắc ý đùa giỡn.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi thật xinh đẹp nha!” Lâm Nhi chắp hai tay lại, một mặt say mê nhìn lấy Sở Lâm Nhi.

“Hứ, cái này còn cần ngươi nói a!” Ánh mắt Sở Lâm Nhi lộ ra vẻ đắc ý.

“Ngươi thật gợi cảm nha!”

“Ta biết rõ a, tiếp tục!”

“Ngươi thật đáng yêu nha!”

“Còn có nữa!” Sở Lâm Nhi làm ra cái hình dáng đáng yêu!

“Ngươi thật manh nha!”

“Hắc hắc, người ta vốn chính là bảo bảo manh manh nha, tiếp tục nói!”

“Tài năng của ngươi là giỏi nhất!”

“Ừm ân, còn có đây này!”

…

Một tiếng đồng hồ sau, Lâm Hải miệng đắng lưỡi khô, hai mắt vô thần, nằm ở trên giường nhìn lên trần nhà, sinh không thể yêu.

Sở Lâm Nhi cưỡi ở trên thân Lâm Hải, hai cái tay nhỏ, không ngừng lung lay bả vai Lâm Hải, trong đôi mắt đẹp lóe ra quang mang hưng phấn.

“Uy, người ta mới vừa vặn có chút hưng phấn, ngươi làm sao lại không được, nhanh, đừng có ngừng a!”

Đột nhiên, thân ảnh lóe lên, thân thể A Hoa từ trong Thánh Cảnh đi ra, rơi tại cạnh giường.

Sau đó, mặt chó trong nháy mắt chấn kinh, há hốc mồm, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi phát xuân, đem cha ta làm chết? Thật mạnh mẽ a!”

“Lăn ngươi nha!” Lâm Hải trực tiếp nhảy dựng lên, một chân đem A Hoa đá bay!

“Đậu móa, ca ca để ngươi ra là để giúp đỡ, làm sao vừa ra tới liền nói vớ nói vẩn!”

“Oa, xác chết vùng dậy á!” A Hoa hú lên quái dị, lông chó toàn thân đều dựng lên, cả phòng tán loạn.

“Lừa ngươi muội, cút sang một bên!”

“A Hoa, ngươi khen ta một cái thôi.” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên bắt lấy cái đuôi của A Hoa, xách tới trước mặt nàng, mắt to linh động nháy nháy, thanh âm ngọt mỹ nói nói.

“Ba ba, mau cứu cẩu cẩu a, ta muốn về Thánh Cảnh!” Sau một tiếng, trong phòng vang lên âm thanh thê lương thảm thiết của A Hoa.

…

Lâm Hải nắm chặt La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh trong tay, hít sâu một hơi, ánh mắt lóe ra tinh mang.

“Ngày hôm nay, chủ nhân Thánh Cảnh rốt cục muốn lần nữa thăng cấp!”

Chương 1262: Thần khí Hạ phẩm

Lâm Hải cầm La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh trong tay, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào trong Thánh Cảnh.

Leng keng!

=

Ngay tại cùng một thời gian khi Lâm Hải tiến vào Thánh Cảnh, trong đầu truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở.

Chúc mừng ngài, đẳng cấp chủ nhân Thánh Cảnh đề bạt, đẳng cấp trước mắt là cấp ba!

“Ha ha, rốt cục thăng cấp!”

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, còn chưa chờ nhìn xem sau khi thăng cấp sẽ có biến hóa gì, tiếng tin tức nhắc nhở lại vang lên lần nữa.

Chúc mừng ngài, kích hoạt pháp bảo La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh!

La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh: Tụ tập Tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh mà thành, có thể hư không ngưng tụ tinh không trong Huyễn Trận, triệu hoán bảy mươi hai khỏa Địa Sát Tinh tiến hành công kích, mỗi ngàn năm đạo hạnh có thể triệu hoán ra một khỏa!

Đẳng cấp pháp bảo: Thần khí Hạ phẩm!

Đặc hiệu pháp bảo: Người nắm giữ pháp bảo, có thể dẫn Tinh Thần Chi Lực nhập thể, thối luyện thân thể, ngưng tụ Tinh Thần Thánh Thể!

“Đậu phộng!!!”

Lâm Hải nhịn không được kinh hô một tiếng, kích tình trong lòng bành trướng, cao hứng kém chút nhảy dựng lên, quả thực hưng phấn đến hỏng.

“Thần khí, cái Tinh La Bàn hố cha này, vậy mà con mẹ nó lại là Thần khí!!!”

Lâm Hải làm sao cũng không nghĩ tới, cái la bàn dùng để thu thập Tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, để cho mình hận thấu xương này, lại là một kiện Thần khí!

“Ha ha, quá ngưu bức, anh em kiếm bộn phát!”

Lâm Hải vẻ mặt vui cười như nở hoa, phải biết, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao mà chính mình để Thái Thượng Lão Quân hỗ trợ luyện chế, cũng bất quá mới là Tiên khí Thượng phẩm a!

Nghĩ không ra cái La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh này, đẳng cấp lại còn cao hơn Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, chính mình lần này thật sự là nhặt được bảo bối.

Leng keng!

Lại một đường tin tức nhắc nhở vang lên.

Điều kiện thăng cấp chủ nhân Thánh Cảnh bị kích hoạt.

Nhiệm vụ: Thu thập Tinh phách của Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh

Thời hạn: Ba trăm năm.

“Lại là nhiệm vụ tập hợp thẻ.” Lâm Hải tiếp vào nhiệm vụ mới, lần này không có chửi mẹ, ngược lại hai mắt tỏa sáng.

“Đậu móa, lần này hoàn thành, chỉ sợ muốn thưởng La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh đi? La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh đều đã là Thần khí Hạ phẩm, Thiên Cương Tinh này, làm sao cũng phải là Thần khí Trung phẩm, thậm chí Thần khí Thượng phẩm đi.”

Hơn nữa, thời gian lần này, thế nhưng là ba trăm năm, hoàn toàn không gấp gáp giống như cái Địa Sát Tinh này, trong lòng Lâm Hải không có một tia áp lực, ngược lại cảm thấy đây là cơ hội thật tốt a!

“Chúc mừng chủ nhân, đẳng cấp đã được tăng lên!”

Tiên Nhi bỗng nhiên từ trong nhà gỗ đi ra, nhìn Lâm Hải, một mặt mừng rỡ chúc mừng nói.

“Ha ha, Tiên Nhi, nghĩ không ra lần thăng cấp này, có rất nhiều chỗ tốt a!” Lâm Hải thoải mái cười to.

“Vâng, chủ nhân chẳng những nhận được Thần khí Hạ phẩm, hơn nữa có thể bắt đầu thối luyện Tinh Thần Thánh Thể.”

“Tinh Thần Thánh Thể, là cái gì?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi, vừa rồi hắn từ pháp bảo đặc hiệu cũng chú ý tới, nhưng không biết cái Tinh Thần Thánh Thể này, đến tột cùng là có ý gì?

“Tinh Thần Thánh Thể, chính là một trong Bát Đại Thánh Thể nổi tiếng nhất Tam giới, thối thể đại viên mãn có thể hóa thân thành thể Chư Thiên Vũ Trụ, nhật nguyệt tinh thần, đồng thọ cùng trời đất mà bất hủ!”

“Chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh, chính là Tinh Thần Thánh Thể!”

“Ta qua, đồng thọ cùng trời đất!” Con mắt Lâm Hải nhất thời thả ra tinh mang, trong lòng rung mạnh vô cùng.

“Cứ như vậy, chẳng phải là Bất Tử Bất Diệt.” Lâm Hải kích động hỏi.

“Tinh Thần Thánh Thể, một khi đạt đến đại viên mãn, xác thực Bất Tử Bất Diệt, cho dù là đại năng lực giả, đối với Tinh Thần Thánh Thể cũng chỉ có thể trấn áp phong ấn, mà vô pháp tiêu diệt!”

“Ngưu bức!” Lâm Hải kích động vung nắm đấm, nếu như mình thối luyện thành Tinh Thần Thánh Thể, coi như gặp được đẳng cấp như Như Lai Phật Tổ cùng Thái Thượng Lão Quân này, cũng đều không thể tiêu diệt chính mình, quả thực là vô địch!

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Lâm Hải bỗng nhiên biến đổi, mang theo chấn kinh thần sắc nhìn về phía Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, nếu như nói như vậy, này, chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh, hiện tại còn sống?”

“Chủ nhân thủ nhậm, Tinh Thần Thánh Thể đại viên mãn, đương nhiên sẽ không diệt vong!” Tiên Nhi mỉm cười nói.

“Này, vậy người đó đang ở đâu?” Lâm Hải giật mình.

“Tiên Nhi không biết.” Tiên Nhi lắc đầu, một mặt mờ mịt.

“Hô ~” Lâm Hải thở ra một hơi thật sâu, chân mày hơi nhíu lại.

“Chẳng lẽ, là bị trấn áp hoặc là phong ấn?”

“Mặc kệ, lấy thực lực trước mắt của chính mình, cách chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh, còn cách biệt quá xa, vẫn là hảo hảo tu luyện, mau chóng tăng thực lực lên đi.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải tay cầm La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, nhìn về phía Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, phải làm như thế nào để dẫn Tinh Thần Chi Lực nhập thể?”

“Chủ nhân, Thánh Cảnh chính là do chủ nhân thủ nhậm khai mở Giới Tử Không Gian, nhật nguyệt tinh thần bên trong đều là hư ảo, chờ chủ nhân trở lại thế giới hiện thực, Tinh Thần Chi Lực sẽ tự động nhập thể, chủ nhân chỉ cần dẫn đạo, thối luyện thân thể là được!”

“Tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó lộ ra một nụ cười thô bỉ.

“Tiên Nhi, ta vừa mới tiếp được nhiệm vụ thu thập Tinh phách của Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, có phải cũng sẽ có cái Tinh La Bàn hay không a?”

“La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, tại chỗ Tiên Nhi đây, đợi chủ nhân tiến vào Địa Tiên giới, chỉ cần hướng Tiên Nhi yêu cầu!”

“Nói như thế, Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, đều tại Địa Tiên giới?” Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang.

“Đúng vậy, toàn bộ đều tại Địa Tiên giới!” Tiên Nhi cười cười.

“Ha ha, vậy Võ Tòng cũng tại Địa Tiên giới.” Lâm Hải một mặt hưng phấn, Võ Tòng đánh hổ thế nhưng là thần tượng hồi nhỏ của Lâm Hải đây.

“Võ Tòng?” Tiên Nhi nhíu mày, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Xin lỗi chủ nhân, Tiên Nhi không biết Võ Tòng.”

“Ách...” Sắc mặt Lâm Hải nhất thời tối đen, tốt a, cả đời Võ Tòng có lẽ chỉ là mỗ thân phận Thiên Thương Tinh đi.

“Đúng!” Lâm Hải lại nghĩ tới một sự kiện, hai mắt bốc lên quang mang, nhìn chằm chằm vào Tiên Nhi, bỉ ổi cười rộ lên.

“Chủ nhân, làm gì nhìn Tiên Nhi như vậy a?” Tiên Nhi nghênh tiếp ánh mắt trần trụi này của Lâm Hải, khuôn mặt nhất thời đỏ lên, cúi đầu xuống, trái tim phanh phanh cấp khiêu một trận.

“Hắc hắc hắc, Tiên Nhi, ta nhớ được ngươi đã nói, sau khi đẳng cấp chủ nhân của ta thăng cấp, ngươi liền có thể ra ngoài, vậy bây giờ, ngươi có phải liền có thể rời đi Thánh Cảnh, cùng ta trở lại thế giới hiện thực hay không.”

“Tiên Nhi nghe theo triệu hoán chủ nhân, tùy thời có thể rời khỏi Thánh Cảnh!”

“A! Quá tốt!” Lâm Hải kích động la lên một tiếng, có cái đại cao thủ Tiên Nhi này, chính mình quả thực lại tăng thêm một sự giúp đỡ lớn a.

Ngẫm lại đạo hạnh của Tiên Nhi, đây chính là mười vạn tám ngàn năm a, chẳng phải là đều có thể quét ngang Địa Tiên giới.

“Chủ nhân, Tiên Nhi chính là linh hồn của Thánh Cảnh, tuy có thể rời khỏi Thánh Cảnh, nhưng lấy đẳng cấp trước mắt của chủ nhân, mỗi tháng chỉ có thể để Tiên Nhi rời khỏi Thánh Cảnh một lần, mỗi lần không được cao hơn mười hai canh giờ, nếu không Tiên Nhi sẽ chết mất.”

Lâm Hải nghe được, bỗng nhiên giật mình.

“Còn có hạn chế thời gian?”

“Vâng!” Tiên Nhi mang theo áy náy, cười cười.

“Ha ha, không có việc gì!” Lâm Hải không thèm để ý chút nào khoát khoát tay, một tháng có thể ra một lần liền đầy đủ, chờ lúc mình vô pháp đối kháng với địch nhân, lại để cho Tiên Nhi đi ra, phất tay đem người diệt đi chính là đủ.

“Tiên Nhi, ngươi bây giờ là Nguyên Anh kỳ, mười vạn tám ngàn năm đạo hạnh?” Hhai con mắt Lâm Hải đều nhanh cười đến không thấy, một mặt hưng phấn hỏi.

“Tiên Nhi hiện tại, là Nguyên Anh hậu kỳ, mười vạn tám ngàn năm đạo hạnh là hạn mức cao nhất của Tiên Nhi, lấy đẳng cấp trước mắt của chủ nhân, Tiên Nhi chỉ có thể chưởng khống một vạn năm đạo hạnh!”

“Ách, mới một vạn năm a.” Lâm Hải nhất thời có chút nhụt chí, cái này cùng mình nghĩ, xuất nhập có chút lớn a.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải lại phấn chấn, Nguyên Anh hậu kỳ, vạn năm đạo hạnh, chỉ sợ phía dưới Địa Tiên là vô địch đi, chính mình hẳn là thỏa mãn.

“Chủ nhân muốn cường đại hơn, nhất định phải dựa vào tự thân, Tiên Nhi chỉ có thể phụ trợ ở bên cạnh, chủ nhân không thể ỷ lại quá nhiều.” Tiên Nhi mỉm cười, ngữ khí lại vô cùng trịnh trọng nói nói.

“Há, ta hiểu ta hiểu!” Lâm Hải liên tục gật đầu, Tiên Nhi nói có lý, muốn cường đại hơn, vẫn là phải dựa vào chính mình, mà không phải là dựa vào ngoại lực.

Bất kể nói thế nào, thăng cấp chủ nhân Thánh Cảnh lần này của chính mình, xem như có thu hoạch rất lớn.

“Đúng, Ngân Hợp thế nào?” Lâm Hải đột nhiên hỏi nói

“Ngân Hợp?” Sắc mặt Tiên Nhi cổ quái cười cười, “Nó tựa hồ có chút tình huống?”

Chương 1263: Tại bên trong mắt của ta, Thức Thần không bằng một đống phân!

Lâm Hải nghe được không khỏi giật mình, Ngân Hợp chính là Địa Tiên a, có thể xảy ra trạng huống gì?

“Ta đi xem một chút!”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp chạy đến phía Nguyệt hồ mà đi, khi đến bên cạnh Nguyệt hồ, lại sửng sốt.

“Đậu phộng, thi thể Thần Long không thấy, Ngân Hợp chạy đi đâu?”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lập tức cảm ứng được vị trí của Ngân Hợp, thân hình lóe lên, hướng phía chỗ Ngân Hợp mà đi.

“Lâm Hải, ngươi đến?.”

Một con rồng cao cỡ một người, vô cùng ngốc ngốc manh manh, hướng phía Lâm Hải nhếch miệng cười một tiếng, đáng yêu nói không nên lời.

“Ngươi, ngươi là Ngân Hợp?” Miệng Lâm Hải lập tức giương thật to, Ngân Hợp ban đầu là Thần Long uy mãnh cỡ nào a, hiện tại làm sao biến thành dạng này, bộ dáng manh manh, giống như sủng vật.

“Ai, đừng đề cập!” Ngân Hợp cũng là một mặt bất đắc dĩ, cười khổ lắc đầu.

“Ta dung hợp thân thể Thiên Long, thế nhưng là ta chỉ là Địa Long, căn bản không chưởng khống được cỗ thân thể này, chỉ có thể lấy hình thái nhỏ như vậy mà tồn tại, hơn nữa thực lực của ta cũng nhận trói buộc, chỉ có thể phát huy tu vi Nguyên Anh kỳ.”

“Không phải đâu.” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, mẹ nó, thoáng một cái Địa Tiên biến Nhân Tiên, có vẻ như lỗ lớn a.

“Này, thực lực của ngươi còn có thể khôi phục sao?” Lâm Hải một mặt đồng tình hỏi.

“Khôi phục là có thể khôi phục, nhưng là từ từ sẽ đến, cần thời gian, chờ ta triệt để nắm giữ cỗ thân thể Thiên Long này, thực lực sẽ còn lần nữa đề bạt một mảng lớn!”

“Há, vậy là tốt rồi!” Lâm Hải lúc này mới thở phào.

“Đúng, ngươi có thể mang ta ra ngoài hay không a, bên trong này quá buồn bực.” Ngân Hợp đột nhiên lộ ra một mặt nụ cười đáng yêu, dùng ngữ khí manh manh nói nói.

“Ngươi cái dạng này không thể ra ngoài được, không phải bị chộp tới, coi thành chuột bạch là không thể!” Lâm Hải lắc đầu, nếu như Long xuất hiện tại trên thế giới, náo nhiệt coi như lớn.

“Vậy làm sao bây giờ a, người ta muốn đi ra ngoài a!” Ngân Hợp vụt sáng mắt to manh manh, một bộ dáng đáng thương, ngốc manh nói nói.

“Chờ đến Địa Tiên giới đi, Phàm Gian giới tuyệt đối không thể xuất hiện!”

“Vậy được rồi, ta qua tìm Tiểu Hồng chơi!” Ngân Hợp một mặt bất đắc dĩ, thân thể bay lên không.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trở lại Phàm Gian giới, việc nơi này, trực tiếp mua vé máy bay trở lại thành phố Giang Nam.

Cách thời gian đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông, càng ngày càng gần, bọn người Vân Thắng về nhà qua hết năm, cũng đã trở về Phiêu Miểu Phong, vội vàng làm chuyện lớn của tông phái.

“Vân lão ca, thế nào?” Tại bên trong đại điện của Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải ngồi ở giữa, hướng phía Vân Thắng hỏi.

“Các bộ cấu thành trong tông phái, ta đã có trù tính sơ bộ, hiện tại hồi báo cho ngươi một chút.”

“Ngươi nói!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Hải Nguyệt Tông, từ Tông chủ mà xuống, thiết lập Tứ Đại Trưởng lão, Bát Đại Hộ pháp, tứ đại cung điện, nội ngoại song môn.”

“Tứ Đại Trưởng lão, trước mắt chỉ có một mình lão phu, ba chỗ khác còn trống, chủ yếu là phụ trách sự vụ ngày thường của tông phái.”

“Bát Đại Hộ pháp, do Hải Nguyệt Bát Thánh đảm nhiệm, phụ trách an toàn thủ vệ của tông phái, lúc gặp được đột kích từ nơi khác, sẽ tổ chức lực lượng tiến hành chống cự, có lẽ lúc có hành động lớn, sẽ dẫn đội chấp hành nhiệm vụ.”

“Tứ đại cung điện, phân biệt là Chấp Pháp Đường, Tình Báo Đường, Truyền Công Đường, Lịch Luyện Đường. Đường chủ Chấp Pháp Đường, do Diệp Uyển đảm nhiệm, phụ trách chấp pháp trong tông phái.”

“Đường chủ Tình Báo Đường, do Lâm Kiếm đảm nhiệm, phụ trách các loại nhiệm vụ đặc thù như tình báo thu thập cùng ám sát nằm vùng.”

“Đường chủ Truyền Công Đường, do Đỗ Thuần kiêm nhiệm, phụ trách công các đóng giữ, cùng thẩm tra đối với đệ tử đủ tư cách tiến vào bên trong.”

“Đường chủ Lịch Luyện Đường, do Lý Lăng Đào kiêm nhiệm, phụ trách tuyên bố nhiệm vụ lịch luyện cùng luận công hành thưởng cho đệ tử trong tông phái.”

“Nội ngoại song môn, nội môn là đệ tử tu hành, phân làm ba đẳng cấp trung tâm, tinh anh, phổ thông, là lực lượng chủ yếu của tông phái, cũng thiết lập Nguyên Lão Các, để các đệ tử có cống hiến trọng đại cho tông môn có thể đi vào, hưởng thụ tư nguyên đặc thù, ngoại môn là đệ tử thế tục, sẽ cung cấp tư nguyên cho tông phái phát triển, so Trần Nghiên phụ trách cụ thể.”

Vân Thắng nói một hơi, uống miếng nước, mặt mỉm cười nhìn lấy Lâm Hải.

“Tông chủ, đây chính là sơ bộ tưởng tượng của ta, ta đối với kiến thiết tông phái, cũng không có kinh nghiệm gì, có thể nghĩ đến cũng chỉ có những thứ này, ngươi nhìn còn có chỗ nào, cần phải sửa đổi hoàn thiện không?”

“Không có không có, Vân lão ca muốn đã rất chu đáo, liền theo Vân lão ca nói đi.” Lâm Hải vội vàng liên tục khoát tay nói nói, đồng thời thầm cười khổ liên tục.

Tại vừa lúc khi Vân Thắng mới nói những cái này, Lâm Hải liền đã cảm thấy đau cả đầu.

Vốn cho rằng thành lập tông phái, cũng là tay kéo cờ lớn, làm ra một nhóm người ngựa là được, không nghĩ tới bên trong còn có nhiều chuyện như vậy, nghe đều bị đau đầu.

Lâm Hải cũng không có rảnh rỗi để ý những cái này, dù sao cũng đã có bọn người Vân Thắng quan tâm đâu, chính mình vẫn là trực tiếp vung tay làm chưởng quỹ đi.

“Vậy, trước liền tạm thời theo cái này đến, phía sau nếu có địa phương không ổn, sẽ chậm chậm sửa đổi cùng hoàn thiện?”

“Được, hết thảy nghe Vân lão ca!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Tông chủ, Tứ Đại Trưởng lão chính là cấp quản lý của tông phái, trước mắt chỉ có một mình lão ca ca ta, ba người còn lại ngươi cũng phải nắm chắc thời gian sắp xếp a, nếu không lão ca ca ta coi như dốc hết tâm huyết, cũng bận không qua nổi a.”

Vân Thắng bất đắc dĩ thở dài, cười khổ một tiếng, lão đối với cái thái độ không quan tâm được mất này của Lâm Hải, cũng thật sự là im lặng.

“Tứ Đại Trưởng lão a?”

Lâm Hải ngẫm lại, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

“Đem tổ hai người canh cổng kia, tính toán hai cái, hai người bọn họ một cái là Tông chủ của Liệt Hỏa Tông, một cái kém chút thành Chưởng môn của Thiên Đãng Sơn, khẳng định có kinh nghiệm đối với quản lý tông phái! Hai người bọn họ, nghề chính canh cổng, nghề phụ Trưởng lão, liền an bài như vậy!”

“Hỏa Vân Đạo Trường cùng Tần Vũ? Tốt, hai người bọn họ đúng là thí sinh thích hợp!” Vân Thắng nặng nề gật gật đầu, một mặt mừng rỡ, có hai người bọn họ hiệp trợ chính mình, coi như nhẹ nhõm hơn nhiều.

Về phần để đường đường là Trưởng lão đi canh cổng, loại cách làm kỳ hoa này có thích hợp hay không, Vân Thắng không hỏi một tiếng, đối với loại đùa bức Tông chủ như Lâm Hải này, làm ra an bài như vậy, không thể bình thường hơn được.

Nói không chừng ngày nào đùa bức nổi lên, an bài Trưởng lão đi móc WC, cũng không phải là sự tình không có khả năng.

“Này còn có một cái?” Vân Thắng thử thăm dò hỏi.

“Một cái khác, ta cũng không biết có thể thành hay không, ta thử một chút đi!” Chân mày Lâm Hải hơi nhíu lại, nghĩ đến một cái nhân tuyển, chỉ là không biết người ta sẽ tới hay không a.

“Sự tình đại điển khai tông, đã an bài xong xuôi đi?”

“Tông chủ yên tâm, người của Tình Báo Đường, qua hết năm liền đã toàn thể xuất động, có Hỏa Vân Đạo Trường cùng Tần Vũ cung cấp địa chỉ tông môn của người tu hành trong thiên hạ, nhất định có thể đem tin tức, toàn bộ đưa đến!”

“Tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, “Đại điển khai tông, chính là Hải Nguyệt Tông ta lần đầu lên đài biểu diễn tại trước mặt người tu hành trong thiên hạ, nhất định đừng có cái sai lầm gì!”

“Tông chủ yên tâm, Vân Thắng tuyệt sẽ không cô phụ hi vọng của Tông chủ!”

“Vất vả lão ca ca!” Trên mặt Lâm Hải mang cảm kích, hướng phía Vân Thắng gật gật đầu.

Cùng Vân Thắng nói sự tình tông môn, lại trò chuyện thêm hồi lâu, đi dạo quanh các đại điện đường trong Hải Nguyệt Tông, mãi cho đến khi sắc trời đã tối, Lâm Hải mới xuống khỏi Phiêu Miểu Phong, rời đi Hải Nguyệt Tông.

Về đến nhà, còn chưa chờ tiến vào khu biệt thự, cước bộ Lâm Hải bỗng nhiên sững sờ, dừng lại.

“Lén lén lút lút, có cái hoạt động nhận không ra người gì? Đều đi ra đi!”

Lâm Hải vừa mới nói xong, nhất thời có mấy đạo bóng người, cực nhanh lóe ra tới.

“Ngươi, chính là Lâm Hải?”

Một đạo âm thanh lạnh lẽo, cầm lấy tiếng Hoa hơi có vẻ cứng nhắc, vang lên tại Lâm Hải sau lưng.

“Ừm, lão ngoại quốc?” Lâm Hải chậm rãi xoay người, ánh mắt rơi vào trên người mấy người trước mặt, ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Không sai, ta chính là Lâm Hải!” Lâm Hải khoác hai tay ra sau, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Ngươi, đạt được bốn tấm bức tranh da dê, đồng thời nhìn thấy Thần Thú?” Một cái người phương Tây tóc đỏ mắt xanh, mang trên mặt nụ cười ưu nhã, mười phần quý ông hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Đúng!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn đã đoán được thân phận của những người nước ngoài này, biết rõ coi như mình có phủ nhận, bọn họ cũng không có khả năng tin tưởng.

“Rất tốt, ngươi là người thông minh, ta thích nói chuyện cùng người thông minh!” Người phương Tây nhún nhún vai.

Mà sau khi đạt được trả lời khẳng định của Lâm Hải, người nói chuyện ban đầu là người Đảo Quốc kia, sắc mặt lại là phát lạnh, một cỗ sát khí cực mạnh âm lãnh, trong nháy mắt rơi vào trên thân Lâm Hải, đem Lâm Hải khóa chặt!

“Ngươi, hiện tại đi theo chúng ta!”

Lâm Hải nghe được, khóe miệng nhất thời nhếch lên, lộ ra khinh thường cười lạnh!

“Dựa vào cái gì?”

Người Đảo Quốc biến sắc, nhất thời bắn ra sát cơ, sắc mặt dữ tợn, lộ ra thần sắc cao ngạo.

“Chỉ bằng ta là truyền nhân của Thức Thần Đảo Quốc vĩ đại!”

“Truyền nhân Thức Thần.” Lâm Hải trên dưới dò xét gã một phen, thần sắc mỉa mai trên mặt càng đậm, khinh thường bĩu môi.

“Thức Thần, tại Đảo Quốc các ngươi, rất không tầm thường sao?”

“Đương nhiên! Thức Thần v đại, là chủ nhân chúa tể của thế giới! Không riêng gì tại Đảo Quốc, tất cả mọi người trên Địa Cầu, một ngày nào đó, đều phải thần phục tại dưới chân Thức Thần!" Người Đảo Quốc kia một mặt tự hào, trong mắt mang theo thần sắc điên cuồng.

"Chủ nhân chúa tể của thế giới? Phi!" Lâm Hải nhất thời phỉ nhổ một tiếng, mặt mũi tràn đầy chán ghét.

"Tại bên trong mắt của ta, Thức Thần không bằng một đống phân!"

"Bát dát!" Lời nói của Lâm Hải, nhất thời chọc giận người Đảo Quốc, đột nhiên một cỗ mây mù màu đen, trong nháy mắt hướng phía Lâm Hải bao phủ xuống.

Chương 1264: Gã, liền là kết cục của các ngươi!

"Ông!"

Trong sương đen, một cái quỷ mị mặt mũi hung dữ, giương nanh múa vuốt, một mặt hung ác hướng phía Lâm Hải liền nhào tới, phảng phất như muốn đem linh hồn Lâm Hải thôn phệ.

"Hừ, thủ đoạn si mị, cái gọi là Thức Thần của Đảo Quốc các ngươi, chính là những đồ vật nhận không ra người này sao?"

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, đột nhiên thủ chưởng vừa nhấc, nhất thời một cái chưởng ấn xuất hiện trong hư không trống rỗng, một tay lấy quỷ mị bên trong sương đen bắt lấy, phanh một tiếng, trong nháy mắt đã bóp nát!

Phốc!

Cùng lúc đó, người Đảo Quốc đối diện, mở miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lộ ra thần sắc kinh hãi nồng đậm.

"Bát cách nha lộ!"

“Oh my god!”

Thủ chưởng của Lâm Hải nắm vào trong hư không một cái, thân thể người Đảo Quốc, trong nháy mắt bị một tầng sương ánh sáng khí lãng quấn quanh, trực tiếp thu tới giữa không trung, toàn thân bị trói buộc, không thể động đậy!

Lần này, tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, từng cái nhìn Lâm Hải, bên trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi cùng thật không thể tin!

“Trong điều tra nói, cái Lâm Hải này không phải là Kim đan sơ kỳ sao? Khẩu Tỉnh Hồng Thạch thế nhưng là cường giả Kim Đan hậu kỳ, tại sao lại bị một chiêu chế trụ?”

“Bát cách nha lộ, thả ta ra! Nếu không Thức Thần đại nhân vĩ đại, sẽ không bỏ qua ngươi!” Khẩu Tỉnh Hồng Thạch bị Lâm Hải chế trụ, trong lòng nhất thời dâng lên hoảng sợ thật sâu, cuồng loạn uy hiếp nói.

“Ba!”

Cánh tay Lâm Hải hư nhấc, lăng không một cái vả miệng, hung hăng quất vào trên mặt Khẩu Tỉnh Hồng Thạch.

“Nhắm cái miệng thối của ngươi lại!”

“Ngươi dám đánh...”

“Ba!”

“Nghe không hiểu ta nói gì có phải hay không!”

Khẩu Tỉnh Hồng Thạch liền chịu hai cái tát, quả thực vừa tức vừa giận, phổi đều sắp tức giận nổ, nhưng sau khi nghênh tiếp ánh mắt băng lãnh của Lâm Hải này, lời nói phía sau sinh sinh nghẹn trở về, không dám lên tiếng.

“Lâm Hải, ngươi làm như vậy, tựa hồ rất không thích hợp đi?”

Cái người phương Tây mười phần quý ông kia, buông buông tay, một mặt vô tội cười nói nói.

Lâm Hải nhìn gã, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười khinh thường, sau đó lại là hư không một chưởng, quất vào trên mặt Khẩu Tỉnh Hồng Thạch.

“Ba!”

“Ngươi là nói, làm như vậy rất không thích hợp sao?” Lâm Hải miệt cười một tiếng, lạnh lùng nói.

“Há, MY GOD!” Người phương Tây lắc đầu liên tục, hiển nhiên cảm thấy vô pháp câu thông cùng Lâm Hải.

Mà Khẩu Tỉnh Hồng Thạch giữa không trung, lại là nửa gương mặt sưng thành đầu heo, một mặt ủy khuất nhìn Lâm Hải, kém chút khóc.

Con mẹ nó, cái này cũng không cần làm làm mẫu đi.

Mà lúc này đây, cái người nước Nga một mực không nói gì, đột nhiên tiến lên một bước, như là một tòa cào sắt, đứng ở trước mặt Lâm Hải, đôi mày dày đặc cao ngạo vẩy một cái.

“Lâm Hải, ngươi làm như vậy, đối với ngươi là không có chỗ tốt! Khuyên ngươi mau thả Khẩu Tỉnh các hạ, sau đó đi theo chúng ta một chuyến, chỉ cần ngươi giải thích chi tiết một vài vấn đề, chúng ta sẽ không làm khó ngươi!”

“Ngươi nói để cho ta đi một chuyến, liền một chuyến?” Lâm Hải lạnh lùng liếc nhìn người nước Nga kia một chút, chợt nhớ tới cái Bạch Lang kia, mới đầu là một đám cùng Ngân Hợp, về sau lại đầu nhập vào phía Tây, nhất thời hảo cảm đối với người nước Nga hoàn toàn không có!

“Không phải ta nói, là quốc gia của ba người chúng ta, hậu nhân của Thần Thú vĩ đại cộng đồng ra lệnh!”

Lâm Hải nhất thời lộ ra vẻ khinh bỉ, con mắt đảo qua từng cái người vĩ đại trước mặt này, nhàn nhạt lắc đầu.

“Đối với các ngươi mà nói, đó là mệnh lệnh, nhưng đối với ta mà nói, đừng nói hậu nhân của Thần Thú, coi như ba cái Thần Thú này, đây tính toán là cái đồ vật gì!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, những người trước mặt này, nhất thời trên thân tất cả đều tản mát ra sát cơ vô cùng nồng đậm, đường đường cảm giác áp bách cường đại, thẳng tắp rơi vào trên thân Lâm Hải, để đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái.

“Thế nào, muốn động thủ?”

Ánh mắt Lâm Hải băng lãnh, chân khí không ngừng phụt ra hút vào, hai mắt lấp lóe hàn quang, nhìn chằm chằm vào những người trước mặt này.

Về mặt khí thế mà xem, những người này tất cả đều là Kim Đan hậu kỳ, cùng Lâm Hải tương xứng, chừng hơn bảy tám người, nếu như cùng lên một loạt, đối với Lâm Hải mà nói, quả thật có chút uy hiếp.

Bất quá, cũng vẻn vẹn có chút uy hiếp mà thôi!

Trước không nói thực lực của Lâm Hải, hoàn toàn không phải đơn giản như bên trên cảnh giới, thêm đạo hạnh đã ngoài ngàn năm, đủ để miểu sát Kim Đan hậu kỳ phổ thông, huống chi, bên trong tay Lâm Hải còn có Tiên khí cùng Thần khí.

Nếu quả thật muốn động thủ, mặc dù đối phương nhiều người, chưa hẳn có thể chiếm được xong đi!

Ông!

Lời nói của Lâm Hải vừa rơi xuống, người nước Nga đột nhiên giơ song chưởng lên, nhất thời một tầng ánh sáng xuất hiện tại giữa không trung, đem phương viên trăm mét cũng bao phủ ở bên trong.

“Ta đã ngăn cách ngoại giới, ngươi tốt nhất lên thúc thủ chịu trói, nếu không sẽ phế bỏ tu vi của ngươi!”

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, như là một thanh lợi kiếm, đâm thẳng vào người nước Nga, để đôi mày của người nước Nga kia bỗng nhiên vẩy một cái, trong lòng đột nhiên có chút bất an, nhưng nhìn thấy bên cạnh có nhiều người như vậy, nhất thời lại trấn định lại.

“Tuy ngươi rất lợi hại, có thể một chiêu chế trụ Khẩu Tỉnh các hạ, nhưng Hoa Hạ các ngươi có câu nói, song quyền nan địch tứ thủ, hảo hán không chịu nổi nhiều người, ngươi mạnh hơn cũng đừng hòng đào thoát!”

“Hừ hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, mang theo một cỗ khí tức bén nhọn, liếc nhìn mọi người một vòng.

“Nếu như ta không thúc thủ chịu trói, không oán không cừu, các ngươi thật chuẩn bị, cứ như vậy phế bỏ tu vi của ta?”

“Chúng ta cũng không muốn làm thế, cho nên Lâm Hải, ngươi vẫn là theo chúng ta đi đi! Tu vi đến một bước như ngươi này, cũng không dễ dàng, bị không công phế bỏ, trở thành phế nhân, lại tội gì khổ như thế chứ?” Người phương Tây nhún nhún, làm ra một mặt bộ dáng vô tội, nhưng lộ ra đã ngầm thừa nhận thuyết pháp của người nước Nga kia.

Lâm Hải trầm mặc một hồi, bỗng nhiên cười, cười rất rực rỡ.

“Chúc mừng các ngươi, không có nói muốn giết chết ta, nếu không các ngươi hôm nay, chỉ sợ muốn một mạng!”

Phốc!

Lâm Hải vừa nói xong, giữa không trung đột nhiên truyền đến một tiếng vang trầm, giống như thanh âm chiếc túi vỡ vụn.

“A!!!”

Ngay sau đó, một tiếng hét thảm vô cùng hoảng sợ vang lên, Khẩu Tỉnh Hồng Thạch đang giữa không trung, sợ xanh mặt lại.

“Đan điền của ta bị phá, tu vi bị phế, bát cách nha lộ!!!”

Ầm!

Lâm Hải nhẹ buông tay, thân thể của Khẩu Tỉnh Hồng Thạch, nhất thời từ giữa không trung ngã xuống, hung hăng đập xuống đất, toàn bộ mặt mũi, lỗ tai, lỗ mũi phun máu.

Nhưng mà, Khẩu Tỉnh Hồng Thạch nào còn nhớ được những cái này, vội vàng vội vã vận chuyển chân khí, khi phát hiện chân khí vậy mà thật biến mất không còn tăm tích, Đan Điền Khí Hải hoàn toàn đã vỡ vụn, không khỏi quỳ xuống phát ra một tiếng rú thảm!

“Bát cách nha lộ, tu vi của ta không, Thức Thần chi lực mà ta vừa mới giác tỉnh đã tiêu vong á!!!”

“Tê ~ “

Người phương Tây cùng người nước Nga ở bên cạnh vừa nhìn, cùng hai gã người Đảo Quốc khác, tất cả đều hít một hơi khí lạnh, không nghĩ tới dưới tình huống Lâm Hải dùng ít địch nhiều, ra tay vậy mà còn quả quyết như thế, trực tiếp đem Khẩu Tỉnh Hồng Thạch phế bỏ, quả thực không để cho mình đường rút lui nào!

“Ngươi biết rõ, ngươi đang làm cái gì sao?” Sắc mặt người phương Tây lạnh xuống, không còn có một tia phong độ thân sĩ, hai cái răng nanh đột nhiên dài ra, trong đôi mắt màu lam lóe lên quang mang khát máu.

Mà người nước Nga cũng bạo hống một tiếng, y phục trên người trong nháy mắt đã rạn nứt, thân thể vậy mà như là thổi phồng, cấp tốc trở nên cao lớn mạnh, một cỗ khí tức dã thú, điên cuồng lan tràn.

Hai cái người Đảo Quốc khác, không rên một tiếng, toàn thân lại bị sương mù màu đen quấn quanh, ẩn ẩn truyền đến tiếng quỷ khóc sói tru thê lương, xung quanh trong nháy mắt trở nên âm lãnh như là Địa Ngục!

“Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, thúc thủ chịu trói, nếu không, sau đó ta sẽ hút khô máu của ngươi, để ngươi biến thành Cương Thi!”

“Thế nào, buồn bực xấu hổ thành giận?” Lâm Hải nhìn xem mấy cái hậu nhân huyết mạch Thần Thú ở trước mặt này, sắc mặt toát ra cười lạnh nhàn nhạt, sau đó sắc mặt nghiêm lại, ánh mắt hiện lên một đạo hàn mang.

“Ta cũng cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, lập tức cụp đuôi xéo ngay cho ta, vĩnh viễn không nên xuất hiện ở trước mặt ta, nếu không, gã...” Lâm Hải đưa tay hướng phía Khẩu Tỉnh Hồng Thạch có lẽ đã ngốc trệ nhất chỉ, “Liền là kết cục của các ngươi!”

“Muốn chết!” Người nước Nga đột nhiên gầm lên giận dữ, sau đó thân thể cao lớn, đột nhiên vọt lên, hướng phía Lâm Hải liền dốc sức lao qua.

Ngay tại lúc đó, ánh mắt âm lãnh của người phương Tây, đột nhiên hiện lên một vòng hàn quang, nhe răng nanh la lên một tiếng.

“Cùng tiến lên, phế hắn!”

Chương 1265: Tử Mẫu Thần Phù

Nhìn mấy đạo nhân ảnh, trong nháy mắt đã biến mất ở trước mặt mình, Lâm Hải chẳng những không sợ hãi, ngược lại lộ ra cười lạnh nhàn nhạt.

“Đóng băng!”

Trong miệng Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, nhiệt độ trong không gian xung quanh đột nhiên thẳng hạ xuống điểm đóng băng, vô số hạt tròn băng tinh màu trắng, trong nháy mắt xuất hiện trong không khí.

Cạch!

Sau một khắc, lấy Lâm Hải làm trung tâm, không gian tức thì là một mảnh đóng băng, phảng phất biến thành băng điêu cực lớn, trong đó có mấy đạo nhân ảnh, vẫn làm tư thế vọt tới trước, bị phong tại bên trong băng sương, mang trên mặt nồng đậm kinh hãi cùng hoảng sợ.

Ánh mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, ngón tay hơi cong, trong nháy mắt bắn ra đường đường khí mang sắc bén, xuyên phá Băng Tinh, rơi vào nơi đan điền của mấy người này.

Xoạt!

Phảng phất như pha lê tan vỡ, Băng Tinh trong nháy mắt vỡ vụn, biến mất trong không khí, thân thể của mấy cái người ngoại quốc, bịch bịch, rơi xuống đất.

“Há, MY GOD!” Người phương Tây phát ra một tiếng rống hoảng sợ bén nhọn, sắc mặt lộ ra vẻ sợ hãi nồng đậm!

“Dòng máu Thần trong cơ thể ta đã biến mất, ta xong, ta cũng không còn là Huyết Tộc cao quý á!”

“Ta không thể biến thân nữa, ta không thể biến thân nữa!” Người nước Nga cũng đầy mặt hoảng sợ, kinh ngạc.

Người Đảo Quốc càng đừng đề cập, sương đen tan hết, ánh mắt đờ đẫn, toàn thân run rẩy, quả thực không thể tin tưởng vào sự thật đã bị phế sạch, trong mắt mang theo nồng đậm hoảng sợ cùng cừu hận! Lúc vừa mới giác tỉnh không đến thời gian một tháng, bọn họ lúc đầu coi là thế giới đã thuộc về bọn họ, cả nhân loại đều muốn phủ phục run rẩy tại dưới chân bọn họ, nhưng bây giờ, vậy mà tất cả đều đã kết thúc, bọn họ lần nữa trở nên không khác gì người bình thường, cho dù còn sống cũng sẽ thành nô bộc cho người giác tỉnh của đồng tộc, thiên địa cách xa!

Bỗng nhiên, mấy người này ngẩng đầu, mang theo vô cùng oán độc, nhìn về phía Lâm Hải, nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đem Lâm Hải cái kẻ cầm đầu đem bọn họ từ Thiên Đường đá xuống Địa Ngục này, xé nát cắn nát đều không hả hận!

Mà Lâm Hải thì là một mặt lạnh nhạt, chắp hai tay sau lưng, ở trên cao nhìn xuống xem bọn họ một chút, lộ ra vẻ khinh thường nồng đậm.

“Quỷ Hút Máu. Người Sói. Thức Thần.” Ánh mắt Lâm Hải lần lượt từ trên thân người phương Tây, người nước Nga cùng người Đảo Quốc đảo qua, sau đó một tiếng cười nhạo, mặt mũi tràn đầy mỉa mai.

“Có lẽ tại quốc gia các ngươi, đẩy đều là chủng tộc cao quý, nhưng tử tôn Hoa Hạ là truyền nhân của Rồng, những tôm tép nhãi nhép các ngươi này, tính toán cái lộn gì!”

“Vừa mới luôn mồm, muốn phế tu vi của ta, hiện tại các ngươi từng cái, cũng mất đi huyết thống, chính mình lại biến thành phế nhân, đây chính là gieo gió gặt bão, nhân quả báo ứng!”

“May mắn, các ngươi không phải nói muốn giết ta, nếu không hiện tại, các ngươi đã là mấy cỗ xác chết!”

Lâm Hải nói xong, tiện tay vung lên, lá chắn mà người nước Nga bố trí xuống, trong nháy mắt đã vỡ vụn.

“Cút!”

Mấy cái người ngoại quốc, run run rẩy rẩy đứng lên, mang theo nồng đậm cừu hận, hung hăng liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi không nên đắc ý quá sớm, đánh bại mấy cái chúng ta cũng không có gì tài ba, huyết thống cao quý của chúng ta, đã hoàn toàn giác tỉnh, đại năng trong tộc, sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Có đúng không?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sắc mặt lộ ra nồng đậm mỉa mai.

“Vậy mấy người các ngươi, về chuyển cáo cái gọi là đại năng trong tộc các ngươi, chính là cứ ở trong quốc gia các ngươi trang bức là được, nếu như dám can đảm đến Hoa Hạ giương oai, coi chừng có đến mà không có về!”

“Hừ!” Mấy cái người ngoại quốc, hừ lạnh một tiếng, lại cực kỳ cừu oán liếc nhìn Lâm Hải một chút, mới quay người rời đi, đột nhiên đối với chuyến đi tới Hoa Hạ lần này, sinh ra hối hận thật sâu.

Nhìn mấy người này đi xa, Lâm Hải đứng tại chỗ không động, chân mày hơi nhíu lại.

“Bị Long Ngạo nói đúng, quả nhiên tìm tới cửa a!”

Lâm Hải đối với mấy cái người tu hành nước ngoài này cũng không lo lắng, nhưng với người nhà mình này, lại không thể không làm chút phòng bị, bọn họ hôm nay có thể tìm tới cửa nhà mình chặn chính mình, ngày mai liền có thể thừa dịp chính mình không ở, ra tay đối với người nhà mình.

"Thật sự là đau đầu a!"

Lâm Hải thở dài, gia gia mình phụ mẫu cùng, tất cả đều là người bình thường, Lâm Vân tuy đã bắt đầu tu luyện, lại cũng chỉ là vừa mới cất bước, căn bản là không có cách đối kháng cùng hàng ngũ những Quỷ Hút Máu Người Sói này.

Thế nhưng nếu như đem bọn họ tất cả đều đưa đến Hải Nguyệt Tông để ở lại, lại không quá hiện thực, dù sao bọn họ trôi qua vẫn là sinh hoạt nhân sinh bình thường, cũng không thể không ra ngoài cùng giao tiếp người đi.

"Nhất định phải nghĩ biện pháp, không thể để cho người nhà bị đặt vào trong nguy hiểm!"

Lâm Hải ngẫm lại, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong tay xuất hiện một miếng Tinh Thạch.

"Ở xung quanh nhà, bố trí trận pháp!"

Ý nghĩ này vừa ra tới, thân ảnh của Lâm Hải, trong nháy mắt trở nên lơ lửng không cố định, mấy hơi công phu, cũng đã vây quanh biệt thự nhà mình, chuyển một vòng tròn lớn!

Ông!

Trên không của biệt thự, một tầng quang mang màu xanh mà mắt thường căn bản là không có cách phát giác, ẩn chứa khí tức năng lượng khổng lồ, đem trọn phương viên trăm mét xung quanh ngôi biệt thự, tất cả đều bao phủ lại.

"Khốn Long Trận, đối với người bình thường không hề có ảnh hưởng, nhưng nếu là người trong lòng mang theo sát khí, một khi tiến vào trong trận, liền sẽ tự động kích hoạt trận pháp, đem người vây ở trong trận pháp, vô pháp thoát ly!"

Bố trí xong trận pháp, Lâm Hải chậm rãi gật gật đầu, xung quanh nhà, xem như an toàn.

Về đến trong nhà, Lâm Hải trực tiếp trở về phòng, tiến vào bên trong Thánh Cảnh, ngưng tụ tâm thần, đem mấy lá bùa cấp chín, đặt ở trước mặt.

“Bên trong ghi chép của Phù Lục Đại Toàn, chỉ có duy nhất Tử Mẫu Thần Phù, là có thể cảm ứng lẫn nhau dù cho cách xa nhau vạn lý, có lẽ có lớn trợ giúp!”

Lâm Hải cầm bút lông Xích Kim Tử Lang trong tay, trong mắt lóe lên tinh mang, tâm thần đắm chìm, thủ bút huy sái, vô số hoa văn phức tạp, lóe ra quang mang, sôi nổi hiện ra trên giấy.

Sau nửa canh giờ, phù thành!

Lâm Hải xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, hài lòng gật gật đầu, hơi chuyển động ý nghĩ một chút liền ra khỏi Thánh Cảnh.

“Gia gia, cha, mẹ, Vân Vân!” Lâm Hải đem phù lục phân cho người nhà, mỗi người ba tấm.

“Đây là ba tấm Hộ Thân Phù, từ giờ trở đi, mọi người phải tùy thời mang ở trên người, ngàn vạn không thể rời khỏi người!” Lâm Hải vô cùng trịnh trọng dặn dò nói.

Hắn luyện chế tất cả đều là phù lục phòng ngự, tuy thi thể Thần Long đã bị Ngân Hợp dung hợp, vô pháp dùng Long Cốt để vẽ bùa, nhưng là phù lục do lá bùa cấp chín chế tác, cũng có thể ngăn cản một kích của Nguyên Anh, lực phòng ngự cũng khá cường đại, trừ phi Địa Tiên xuất thủ, nếu không Phàm Gian giới không người có thể phá.

Huống chi, cái này chính là Tử Mẫu Thần Phù, trên thân Lâm Hải, còn có một cái Mẫu Phù, bất luận một cái Tử Phù nào bị dẫn nổ, Lâm Hải đều sẽ biết được trong nháy mắt, có thể lập tức tiến về trợ giúp, giảm mạnh nguy hiểm cho người nhà.

“Tốt, chúng ta biết rõ!” Mọi người trong nhà tuy trừ Lâm Vân, toàn bộ ai cũng không biết sự tình Lâm Hải tu tiên, nhưng cũng biết Lâm Hải có vẻ như có chút khác biệt cùng người bình thường.

Bọn họ rất ăn ý, cái gì cũng không có hỏi, Lâm Hải có bí mật, bọn họ chỉ cần dựa theo Lâm Hải đi nói mà làm, không cần cho Lâm Hải thêm phiền phức, cũng là trợ giúo lớn nhất!

“Ừm, mọi người cũng không cần nghĩ quá nhiều, chỉ là để phòng ngừa vạn nhất!”

Lâm Hải sợ người nhà lo lắng, mở lời an ủi nói, đồng thời trong lòng thầm than một tiếng.

“Đáng tiếc, tuổi tác của gia gia cùng phụ mẫu quá lớn, đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để tu hành, nếu không để bọn họ cũng đạp vào con đường tu hành, chính mình cũng không cần quan tâm như thế.”

Lâm Hải vừa nghĩ đến chỗ này, bỗng nhiên khẽ giật mình, sau đó con mắt đột nhiên sáng lên.

“Đậu phộng, có phải thần tiên sẽ có biện pháp hay không ?” Lâm Hải vội vã về đến phòng, sau đó lấy điện thoại di động ra, mở ra Weachat.

Chương 1266: Bị hố lớn!

Lâm Hải trực tiếp tìm tới Ngộ Không, hắn cảm thấy Ngộ Không, so với đám thần tiên đùa bức trong bầy kia, đáng tin hơn nhiều.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, hỏi ngươi một chuyện, phàm nhân bỏ lỡ tuổi tác tu hành, bây giờ đã hơn năm mươi tuổi, còn có một cái gần tám mươi tuổi, liệu còn có biện pháp nào, để bọn họ tu hành không?

Ngộ Không: Cái này dễ nói, ăn một khỏa Bàn Đào, có thể Trường Sinh Bất Lão, sau đó liền có thể tu hành.

“Bàn Đào? Ta qua!” Sắc mặt Lâm Hải nhất thời tối đen, chính mình đi đâu lấy ra a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, hắc hắc, có thể giúp ta qua Bàn Đào Viên của Vương Mẫu Nương Nương làm một cái hay không, ta biết rõ ngươi có kinh nghiệm nhất. (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Ngộ Không: Nhị đệ, không phải lão Tôn ta không giúp ngươi, ngày mừng thọ của Vương Mẫu Nương Nương vừa làm xong Hội Bàn Đào, thật sự là Bàn Đào Viên bây giờ đã không có quả đào thành thục nữa.

“Ách... Thảo!” Lâm Hải vỗ đùi, đột nhiên bừng tỉnh!

Chính mình thật sự là đầu thiếu sợi dây a, rõ ràng biết rõ Vương Mẫu Nương Nương làm Hội Bàn Đào, lúc ấy vì cái gì không để Ngộ Không giúp mình lấy mấy quả đâu, hiện tại tốt, muốn cũng đều không có!

Thật sự là hối hận không kịp a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này, Hầu ca, còn có những biện pháp khác hay không?

Ngộ Không: Những biện pháp khác, chỉ có tìm Thái Thượng Lão Quân, mua Thiên Địa Tạo Hóa Đan!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thiên Địa Tạo Hóa Đan? Tốt, ta biết rõ!

Lâm Hải kiên trì, đành phải đi tìm tên gian thương Thái Thượng Lão Quân này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, có ở đó hay không a, tìm ngươi mua đồ vật!

Thái Thượng Lão Quân: Mua cái gì a? Cái gì cũng có, giá cả công đạo, già trẻ không gạt a, thân! (phía sau là một cái biểu lộ manh manh đáng yêu)

“Phi! Ngươi con mẹ nó nào có theo đáng yêu dính một điểm quan hệ a, phát vẻ mặt này cũng không xấu hổ!” Trong lòng Lâm Hải âm thầm khinh bỉ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thiên Địa Tạo Hóa Đan, ngươi có hay không?

Thái Thượng Lão Quân: Đương nhiên là có a, bất quá cái này phải dùng đạo hạnh để kết toán, bởi vì cần quá nhiều điểm Công đức, ta sợ ngươi thấy những số không phía sau số một, sẽ choáng đầu nha! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Ssắc mặt Lâm Hải nhất thời tối đen, trong lòng dâng lên dự cảm bất thường, xem ra là giá cả là không thấp!

Tiểu Hồ Đồ thần: Nói đi, bao nhiêu!

Vì cha mẹ người nhà mình, có thể đi đến con đường tu hành, Lâm Hải không thèm đếm xỉa!

Thái Thượng Lão Quân: Một vạn năm đạo hạnh một khỏa, không nói giá a, thân!

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun ra ngoài một ngụm lão huyết, trong lòng quả thực đem Thái Thượng Lão Quân mắng thành chó!

“Bà nội ngươi lão gian thương, một vạn năm đạo hạnh, ngươi để ca ca trộm đều không có để trộm qua!”

Lâm Hải nhất thời tuyệt vọng, chính mình tính toán đâu ra đấy, mới có hơn một nghìn năm đạo hạnh, toàn bộ bóc ra chuyển cho Thái Thượng Lão Quân, đoán chừng cũng chỉ đủ mua cái cặn thuốc!

“Thao, ca ca chúc ngươi lúc luyện đan sẽ nổ lô!”

Lâm Hải giơ ngón tay giữa lên, âm thầm nguyền rủa một câu, dứt khoát về cũng không hồi âm cho Thái Thượng Lão Quân nữa.

Bất quá nhấc lên chuyện này, chân mày Lâm Hải hơi nhíu lại.

Nơi phát ra đạo hạnh trước mắt của chính mình, chủ yếu là dựa vào cho thuê Hỗn Nguyên Tán, nhưng Ma Lễ Hồng hàng này, hôm nay thuê ngày mai không thuê, còn luôn chỉ thuê một canh giờ, đạo hạnh kiếm lời quá chậm.

Mà dựa vào chính mình lĩnh ngộ mà nói, có vẻ như càng thêm chậm, hơn nữa lĩnh ngộ lại có tính ngẫu nhiên, rất không xác định.

Liền như lần trước, lúc trừ cái tâm ma Ngô lão nhị này, lĩnh ngộ Đại Nhân Quả Thuật, lập tức liền gia tăng năm trăm năm đạo hạnh, thế nhưng là trừ lúc đó ra, không còn có thời cơ gia tăng đạo hạnh nữa.

Càng hỏng bét là, sự tình của mình bây giờ quá nhiều, cũng không có thời gian giống như những người tu hành kia, trực tiếp bế quan ngộ đạo mấy chục mấy trăm năm, muốn gia tăng đạo hạnh quả thực khó càng thêm khó.

“Cần cái biện pháp gì đâu?.”

Lâm Hải nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà khổ sở suy nghĩ, sau một lát, hai mắt bỗng nhiên tỏa sáng.

“Ha ha, có!”

Lâm Hải vội vàng mở ra túi càn khôn bên trong Weachat ra, hắn chợt nhớ tới, trước Hội Bàn Đào của Vương Mẫu Nương

Nương đó, bảo vật của các lộ thần tiên mà Ngộ Không trộm đến, tất cả đều còn tại bên trong chỗ của chính mình đâu!

Nhìn các loại bảo vật lít nha lít nhít trong túi càn khôn, Lâm Hải vui vẻ cười.

“Đem những bảo vật này, tất cả đều bỏ vào Bách Bảo Các bán ra, hẳn là sẽ có không tệ thu hoạch đi?”

“Hắc hắc hắc!” Lâm Hải vội vàng ưỡn thân thể một cái ngồi dậy, bắt đầu cấp tốc công bố.

“Cửu Long Xích Kim Trâm, định giá một nghìn năm đạo hạnh!”

“Bạch Ngọc Lưu Ly Tháp, định giá một nghìn năm trăm năm đạo hạnh!”

“Tử Trạc Uuyên Ương, định giá ba nghìn năm đạo hạnh!”

…

Lâm Hải từng bước từng bước, đem những bảo vật mà Ngộ Không trộm được, tất cả đều thượng truyền đến trong Bách Bảo Các, định giá không có một cái nào dưới một nghìn năm đạo hạnh.

“Nếu như bị mua hết đi mà nói, đạo hạnh của ca ca, trong nháy mắt sẽ đột phá chân trời a!” Lâm Hải toét miệng, hắc hắc ngốc ngốc cười rộ lên.

“Thông báo cho đám đùa bức kia một chút!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải mở Quầy giao dịch Thiên Đình ra, biên tập một cái tin tức, phát ra ngoài.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Phụ San Phụ San! Tin vui cực lớn, cột Kỳ Trân Dị Bảo trong Bách Bảo Các, mới tăng lượng lớn bảo vật, giá cả lợi ích thực tế, chất lượng có thể tin, tới trước được trước, chậm tay không có a! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Lôi Thần: Đậu phộng, có phải là thật hay không? Ta đi xem một chút!

Thất Tiên Nữ: Ta cũng đi xem một chút!

Ma Lễ Thanh: Có cái bảo bối tốt gì a, ta thế nào không có thấy?

Điện Mẫu: Dựa vào, lão nương cũng đã chuẩn bị kỹ càng mua mua mua, làm sao không có cái gì?

Na Tra: Đại Tiên, nói dối thế nhưng là không đúng! Nhất là không thể lừa gạt tiểu hài tử!

Trư Bát Giới: Có cái JJ a, tất cả mọi người bị lừa, so với lão Trư ta còn không đáng tin cậy hơn!

...

"Ách..." Lâm Hải nhìn phản ứng của các thần tiên đùa bức này, cảm giác có điểm gì là lạ a, chính mình rõ ràng đã thượng truyền hết rồi.

Mang theo đầy trong đầu nghi hoặc, Lâm Hải mở Bách Bảo Các ra, chuẩn bị lại xác nhận một chút, nhưng chỉ nhìn một chút, trong nháy mắt con mắt liền thẳng.

"Mẹ nó, đi đâu rồi?"

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, bảo vật mà chính mình vừa mới truyền lên, rỗng tuếch, tất cả cũng đều không có.

"Đậu phộng, chẳng lẽ thao tác phạm sai lầm?" Lâm Hải vội vàng lại mở túi càn khôn ra, nhìn xem có phải thượng truyền không thành công hay không, nhưng sau khi mở túi càn khôn ra, Lâm Hải nhất thời trợn tròn mắt.

"Đồ vật không có!" Trong túi càn khôn, sớm đã không có bóng dáng của những cái bảo vật kia!

“Tà môn, thật tà môn!” Lâm Hải mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng, trong lòng như là bị ép một khối đá lớn, bị đè nén nói không nên lời.

Đây chính là chừng hơn mấy trăm kiện bảo vật a, mạc danh kỳ diệu mất không, người nào nhận được a!

“Không được, hỏi Thái Thượng Lão Quân một chút!” Lâm Hải vội vàng tìm tới Weachat của Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, hỏi ngươi một chuyện, Bách Bảo Các có phải xảy ra vấn đề gì hay không, hơn mấy trăm kiện bảo vật ta mới vừa lên truyền, làm sao hiện tại đột nhiên đều không thấy?

Thái Thượng Lão Quân: Bách Bảo Các không có vấn đề gì a, thân! (phía sau là một cái biểu lộ đáng yêu)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy đồ vật ta truyền lên, làm sao đều không tìm thấy?

Thái Thượng Lão Quân: Bởi vì bị ta tịch thu a, thân! (phía sau là một cái biểu lộ đáng yêu)

Phốc!

“Cái đồ chơi gì!” Lâm Hải kém chút phun máu, nhất thời lửa giận dâng lên.

Mẹ nó, nháo nửa ngày, là Thái Thượng Lão Quân giở trò, thật con mẹ nó không phải đồ vật a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi dựa vào cái gì tịch thu đồ vật của ta a? Trả lại cho ta! (phía sau là một cái biểu lộ lửa giận)

Thái Thượng Lão Quân: Hệ thống Bách Bảo Các kiểm trắc đến, những bảo vật này là tang vật, tự động tịch thu a, thân! (phía sau là một cái biểu lộ đáng yêu)

“Mẹ nó, tang vật?” Lâm Hải tức choáng đầu não chuyển, ta xem là con mẹ nó ngươi cái lão gian thương nổi lên lòng tham đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng nói những thứ vô dụng này, ngươi nhất định phải trả lại cho ta! (phía sau là một cái biểu lộ buồn bực giận dữ)

Thái Thượng Lão Quân: Này là không thể nào, thân! Lão phu ta tịch thu đồ vật, lúc nào còn trả về qua, không nên ôm ảo tưởng, có thời gian vẫn là nắm chặt kiếm hàng tại Cửa hàng mạng Thiên Đình đi, thuốc lá Trung Hoa đã đoạn hàng!

“Đưa hàng em gái ngươi!” Lồng ngực Lâm Hải đều sắp tức giận nổ!

Nhìn tìm Thái Thượng Lão Quân thì không lấy đồ trở lại được, Lâm Hải trực tiếp tìm tới Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, bảo vật mà chúng ta lần trước kiếm được, ta phóng tới Bách Bảo Các để bán, bị Thái Thượng Lão Quân lấy danh nghĩa tang vật, nuốt riêng, làm sao bây giờ a, tức chết ta! (phía sau là một cái biểu lộ ủy khuất)

Ngộ Không: Ngươi phóng tới Bách Bảo Các? Ai nha, này xong, toàn bộ đều về Thái Thượng Lão Quân! (phía sau là một cái biểu lộ im lặng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ngươi có biện pháp cầm về sao?

Ngộ Không: Thái Thượng Lão Quân chỉ có vào chứ không có ra, ai cũng không cầm về được! Thôi đi, coi thành cái giáo huấn đi!

“Ta qua!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, quả thực tức đều nhanh sụp đổ!

Liền Ngộ Không cũng không có cách, xem ra lần này thật sự là lỗ, Thái Thượng Lão Quân hiện tại, đoán chừng là cười không khép miệng lại đi.

“Không được, không thể vô cớ làm lợi cho lão!”

Nghĩ tới bị Thái Thượng Lão Quân hố cái lớn, Lâm Hải thực sự nuốt không trôi một hơi này, nhất định phải nghĩ biện pháp, xả cơn giận này, hảo hảo trừng trị Thái Thượng Lão Quân một phen mới được!

“Nghĩ cái biện pháp gì đâu?.” Lâm Hải ngậm lấy lửa giận, khổ sở suy nghĩ, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

“Có! Để lão tiểu tử ngươi lừa ta, ca ca con mẹ nó bôi xấu ngươi!”

Chương 1267: Bịa đặt

Sau khi trong lòng đã có chủ ý, Lâm Hải vẫn là trước tìm Thái Thượng Lão Quân một chút, cái này gọi là tiên lễ hậu binh.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, những cái bảo vật kia xác định không đưa trả ta sao?

Thái Thượng Lão Quân: Tang vật nhất định phải tịch thu a, thân! (phía sau là một cái biểu lộ đáng yêu)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, biết rõ!

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, đã ngươi bất nhân, liền đừng trách ca ca ta bất nghĩa!

Lâm Hải lại phát qua một cái tin nhắn ngắn cho Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, bên trong đám thần tiên Thiên Đình, người nào miệng lớn nhất?

Ngộ Không: Miệng lớn nhất? Hắc hắc, này còn cần nói, tự nhiên là lão Tôn ta, lão Tôn ta có bảy mươi hai loại biến hóa, muốn đem miệng biến lớn bao nhiêu, liền có thể biến lớn bấy nhiêu, thậm chí có thể đem toàn bộ Thiên Đô nuốt vào!

“Mẹ nó!” Lâm Hải nhất thời đen mặt lại, cái câu thông này có sự khác nhau a, ca ca tự khoe ba lớn, không phải là có ý tứ này có được hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ý ta là nói, người nào thích nói láo, tỉ như biết một chút bí mật, liền đến chỗ ồn ào, hận không thể khiến cho mọi người đều biết, có loại người này hay không?

Ngộ Không: A, ngươi là nói người nhiều chuyện a? Ngươi vừa rồi biểu đạt có vấn đề a!

“Móa, cái này còn trách đến ta sao?” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy im lặng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta sai, Hầu ca, đến cùng có loại người này hay không?

Ngộ Không: Cái này hiển nhiên có, Ma Gia Tứ Tướng chính là loại người này, hơn nữa còn phi thường am hiểu thêm mắm thêm muối, nói ngoa, bốn cái lão nam nhân này, so người nhiều chuyện còn nhiều chuyện hơn!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, thỏa! Đa tạ Hầu ca!

Lâm Hải lòng tràn đầy hoan hỉ, đậu móa, Thái Thượng Lão Quân dám hố ca ca, ca ca liền để Ma Gia Tứ Tướng, hung hăng làm ngươi!

Bên trong hảo hữu Weachat của Lâm Hải, Ma Gia Tứ Tướng chỉ có một mình Ma Lễ Thanh, vẫn là thời điểm lúc trước khi Ma Lễ Thanh cần mua Thanh Tâm Đan đã thêm, mà món tiền đầu tiên của Lâm Hải, cũng là từ bức ‘Dạ Ngự Bách Nữ Đồ’ -bút tích thực của Đường Bá Hổ mà Ma Lễ Thanh đã lấy ra.

Lâm Hải trực tiếp tìm tới Weachat của Ma Lễ Thanh, đem tin tức phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiên hữu, sự tình độ Thiên Kiếp thế nào?

Ma Lễ Thanh: Đương nhiên thành công, nếu không hiện tại đã sớm thành cặn bã, tìm ta có việc?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có việc gì, chỉ là ân cần thăm hỏi một chút, bức 'Dạ Ngự Bách Nữ Đồ' của tiên hữu kia, thật sự là kinh điển a! (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Lâm Hải nhấc lên cái này, ngữ khí lúc đầu có chút lãnh đạm của Ma Lễ Thanh, lập tức lên tinh thần.

Ma Lễ Thanh: Ha ha, kinh điển đi? Ngươi nhìn mỹ nữ bên trên sinh động như thật, dáng vẻ ghẹo người, biểu lộ mê say, chậc chậc chậc, thật là khiến người ta nhìn liền lòng ngứa ngáy khó nhịn a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bên trong Tứ Thiên Vương, chắc hẳn ngươi đã có thực tế rất yêu kiều giống như trong đó đi? Có cái tâm đắc gì a? (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Ma Lễ Thanh: Thực tế cái gì a, cùng ai thực tế qua? Bốn huynh đệ chúng ta là cái nổi danh nghèo, có cái Tiên Nữ nào nguyện ý cùng chúng ta thực tế, đáng thương chúng ta nhất biểu nhân tài a, sau cùng chỉ có thể là bốn huynh đệ chúng ta, ở thời điểm không có việc gì, luận bàn giao lưu bằng miệng một phen!

Phốc!

"Ọe!" Lâm Hải nhìn hồi âm của Ma Lễ Thanh, kém chút nôn, mẹ nó bốn cái đại lão gia râu ria xồm xoàm, luận bàn giao lưu cái đồ chơi này. Quá con mẹ nó khẩu vị nặng đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cũng không tệ, có một phong vị khác a!

Lời dạo đầu gần như xong hết, Lâm Hải cảm thấy nên nói chính sự.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thiên Vương, ta nghe nói tại trong toàn bộ Thiên Đình, bốn huynh đệ các ngươi ca là nhân sĩ có tin tức linh thông nhất, danh xưng người chuyện gì cũng biết của Thiên Đình, mặc kệ việc lớn việc nhỏ liền không có chuyện các ngươi không biết, có phải là thật hay không?

Ma Lễ Thanh: Ha ha, tiên hữu quá khen, chúng ta nào có lợi hại như vậy a, nhưng mà, sự tình bên trong Thiên Đình mà chúng ta không biết, thật đúng là không nhiều. (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Lâm Hải không để lại dấu vết đập mông ngựa qua một câu, khiến Ma Lễ Thanh nhất thời tìm không ra nam bắc.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ta có thể theo Thiên Vương nghe ngóng một chuyện hay không?

Ma Lễ Thanh: Ngươi nói, ngươi nói! Khách khí cái gì!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lần trước lúc Hội Bàn Đào của Vương Mẫu Nương Nương đó, thật nhiều thần tiên cũng đều bị mất bảo vật, tiên hữu biết rõ việc này sao?

Ma Lễ Thanh: Thảo, làm sao không biết! Bảo vật của bốn huynh đệ chúng ta cũng ném, đây chính là chúng ta bán quần cộc để đổi lấy, lại bị Hầu Tử chết tiệt kia trộm mất, mụ nội nó, nếu không phải đánh không lại y, lão tử không phải quần của y lột xuống, một cây một cây đem lông khỉ của y nhổ sạch là không được! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

“A, thật con mẹ nó thô lỗ!” Lâm Hải một mặt xem thường, cái này con mẹ nó cũng là cái bỉ ổi nam a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không đúng? Thiên Vương! Ta làm sao nghe nói, đồ vật không phải do hầu tử trộm, mà chính là Thái Thượng Lão Quân dùng đại thần thông làm, hơn nữa có thật nhiều người tại bên trong chỗ của Thái Thượng Lão Quân này, đều nhìn thấy bảo vật bị mất đi của mọi người!

Ma Lễ Thanh: Đậu phộng, có phải là thật hay không? (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sẽ không có giả, hơn nữa thanh danh của Ngộ Không bất hảo, mọi người mất một cái đồ vật, liền cũng đều đổ vào trên đầu của y, sẽ không hoài nghi người khác, cho nên lần này Thái Thượng Lão Quân mới động thủ, dù sao cũng có Ngộ Không cõng nồi đâu!

Ma Lễ Thanh: Mẹ nó, Thái Thượng Lão Quân âm hiểm như thế sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cũng không phải, hơn nữa ta cùng ngươi nói, ngươi đừng nói cho người khác, nghe nói tin tức này, là Hồng Hài Nhi trong lúc vô tình truyền tới, mà quan hệ giữa Hồng Hài Nhi cùng Thái Thượng Lão Quân, ngươi hiểu được! (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Ma Lễ Thanh: Không hiểu a, Hồng Hài Nhi cùng Thái Thượng Lão Quân là có quan hệ gì? (phía sau là một cái biểu lộ mộng bức)

Phốc!

Mẹ nó, con hàng này đã vậy còn quá trì độn, xem ra chính mình vẫn đánh giá cao IQ của y, vẫn phải chỉ điểm một chút cho y a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thiên Đình còn có ai biết Tam Muội Chân Hỏa?

Ma Lễ Thanh: Thái Thượng Lão Quân cùng Hồng Hài Nhi a!

Đậu phộng, di truyền a!!! (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

“Ách... Mẹ nó, cái Bàng Môn Tà Đạo này sao một điểm liền rõ ràng. Con hàng này IQ đến cùng là cao hay là thấp a?”

Lâm Hải lúc đầu còn chuẩn bị lại liệt kê chứng cứ, kết quả Ma Lễ Thanh người ta trực tiếp ngộ ra, ngược lại bớt chuyện cho Lâm Hải.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cho nên, tiên hữu hiểu?

Ma Lễ Thanh: Hiểu hiểu, đã sớm nên nghĩ đến!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ai, đáng tiếc a, Thái Thượng Lão Quân địa vị cao cả, tất cả mọi người là giận mà không dám nói gì a! (phía sau là một cái biểu lộ bất đắc dĩ)

Ma Lễ Thanh: Thái Thượng Lão Quân quả thực quá phận!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Người nào nói không phải đâu! Đúng, Thiên Vương, việc này liền chỉ là hai ta tự mình càu nhàu, ngươi cũng tuyệt đối không nên cùng bất luận kẻ nào nói a.

Ma Lễ Thanh: Biết rõ, biết rõ, bên trong lòng ta có nặng nhẹ, cùng ai cũng không nói! Vậy cứ như thế, hôm nào trò chuyện a!

Ma Lễ Thanh vội vàng kết thúc đối thoại cùng Lâm Hải, sau đó không kịp chờ đợi bắt đầu phát tin tức bầy:

Tin tức nhóm: Tiên hữu, nội tình độc nhất vô nhị đặc biệt lớn, bảo vật bị mất của chúng ta, tất cả đều là do Thái Thượng Lão Quân trộm, hơn nữa nội y của Thất Tiên Nữ, áo ngực của Điện Mẫu, vải quấn chân của Dao Trì Tiên Tử, quần lót của Vương Mẫu Nương Nương, quần cộc lớn của Trư Bát Giới, tất cả đều là do Thái Thượng Lão Quân trộm!

Phốc!

Lâm Hải cũng tiếp được phát bầy của Ma Lễ Thanh, nhìn thêm mắm thêm muối phía sau, nhất thời cười phun!

Mẹ nó, tìm con hàng này quả nhiên là tìm đúng, quả thực không chê chuyện lớn a, còn có, quần cộc lớn của Trư Bát Giới là chuyện gì xảy ra? Đây cũng quá ô uế Lão Quân đi.

Bất quá ô uế tốt, ca ca nhìn lấy thật sự là tâm lý thoải mái!

Vốn cho rằng xong việc, kết quả rất nhanh, lại là một đầu tin tức bầy phát ra tới.

Tin tức nhóm: Còn có a, ngươi nghe nói không, Hồng Hài Nhi là con riêng của Thái Thượng Lão Quân, nghe nói Na Tra cũng thế đâu, còn có những học sinh ở Thiên Đình Học Phủ như đám Thập Thái tử của Tây Hải Long Vương kia, đều là con riêng của Thái Thượng Lão Quân, Học Phủ này cũng là cho chính nhà lão mở, theo nói hai ngày gần nhất, Lão Quân nhìn Thanh Ngưu nhà lão, con mắt lại bắt đầu tỏa ánh sáng!

Phốc!

“Ha ha ha, tốt!” Lâm Hải tỏ ý vui mừng, thật sự là tìm đúng người a, con hàng này quá con mẹ nó có thể bịa đặt, chính mình chỉ nói một cái Hồng Hài Nhi, kết quả con hàng này đem tất cả học sinh của Học Viện, toàn bộ đều lôi xuống nước.

Hung ác, đủ hung ác!

Ma Lễ Thanh: Đúng, ngươi cũng không nên cùng người nói a, ta chỉ phát cho một mình ngươi!

“Mẹ nó, nhân tài a! Quá con mẹ nó hắn a vô sỉ!” Lâm Hải quả thực cười rút gân, rõ ràng con mẹ nó là cái phát bầy, vậy mà mở to mắt nói lời bịa đặt, cũng thật sự là không người nào bằng.

Bất quá, Lâm Hải rất hài lòng, phi thường hài lòng! Thái

Thượng Lão Quân không phải hố chính mình sao? Ma Lễ Thanh tạo cái dao lớn như vậy, ngươi nhận được đi?

Chương 1268: Hút điếu thuốc tỉnh táo một chút

Bất quá, Lâm Hải còn không có ý định cứ như vậy mà buông tha cho Thái Thượng Lão Quân, hắn lại tìm tới Hồng Hài Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí!

Lâm Hải nói xong, trực tiếp liền nện những đồ vật như sữa, Sprite, sợi cay đi qua!

Leng keng!

Ngươi hướng Hồng Hài Nhi gửi đi một lốc sữa AD Canxi.

Leng keng!

Ngươi hướng Hồng Hài Nhi gửi đi một rương Sprite.

Leng keng!

Ngươi hướng Hồng Hài Nhi gửi đi ba mươi bao Sợi cay!

Hồng Hài Nhi: Đại Tiên, tình huống như thế nào a! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! Giúp huynh đệ đi làm một chuyện!

Hồng Hài Nhi: Đem mấy cọng tóc vừa dài ra trên đầu Thái Thượng Lão Quân lại đốt trọc đúng không? Chờ lấy, ta qua làm!

Hồng Hài Nhi quả thực là nhóm hành động, không nói hai lời, liền chuẩn bị hành động, lại bị Lâm Hải vội vàng ngăn lại.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng vội, ta còn chưa nói hết lời đâu!

Hồng Hài Nhi: Đại Tiên, ngươi nói, cứ việc nói! Ngươi đủ ý tứ như thế, đừng nói đốt tóc, nướng chín đều được!

Nướng chín? Mẹ nó, cái Hùng Hài Tử này cũng quá hung ác, đối với Thái Thượng Lão Quân vậy mà đều cũng hạ ngoan tay được a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này cũng không cần thiết, lần này giúp ta đem cái mông của Thái Thượng Lão Quân đốt đi!

Hồng Hài Nhi: Để lão lộ cái mông a? Ha ha ha, chơi vui, chơi vui, ngươi nhìn kỹ a!

...

Thiên Đình nhất thời lộn xộn, tất cả quần Tiên đều tại bên trong Quầy giao dịch Thiên Đình, lòng đầy căm phẫn mà lên tiếng phê phán.

Thác Tháp Thiên Vương: Cự tuyệt trộm cắp, trả bảo vật cho ta!

Cự Linh Thần: Nông công kiếm tiền không dễ dàng, đưa tiền mồ hôi nước mắt của ta cho ta!

Thất Tiên Nữ: Muốn bảo vật, công việc quan trọng nói, muốn thuyết pháp!

Ma Lễ Thanh: Quần cộc phải lớn!

Thần Tài: Hạt dưa đồ uống nước khoáng, hàng phía trước bán ra ghế nhỏ a, viết giùm huyết thư, nhận làm hoành phi, nhận chửi đổng a!

...

Thái Thượng Lão Quân: Mọi người không nên vọng động, ta không có trộm bảo vật của mọi người a!

Ma Lễ Hồng: Bớt nói nhảm, Hồng Hài Nhi cũng nhìn thấy!

Trư Bát Giới: Điện Mẫu cũng nhìn thấy!

Thiết Quải Lý: Hà Tiên Cô cũng nhìn thấy!

Na Tra: Đông Hải Long Vương nhìn trộm ngươi khi tắm cũng nhìn thấy!

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, tiểu bức tử, ta lúc nào nhìn lén Lão Quân tắm rửa! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Na Tra: Liền lần trước, hai ngươi cùng nhau tắm, cười còn đặc biệt bỉ ổi!

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, lăn mẹ ngươi bức, lại nói bừa nói ta sẽ quất ngươi!

Na Tra: @ Thần Tài, thu thịt rồng không? Thịt rồng mới mẻ!

...

Nhìn bên trong bầy hỗn loạn tưng bừng, Lâm Hải quả thật là thật là thực vui, muốn nuốt một mình đồ vật của ca ca, không có cửa đâu!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Thái Thượng Lão Quân, nghĩ không ra ngươi là người như thế này, mau đưa bảo vật trả cho chúng ta, nếu không đốt Đâu Suất Cung của ngươi!

Lâm Hải bắt đầu mang tiết tấu, đám thần tiên đùa bức phía sau lập tức đuổi theo.

Trư Bát Giới: @ Thái Thượng Lão Quân, nghĩ không ra ngươi là người như thế này, mau đưa bảo vật trả cho chúng ta, nếu không đốt Đâu Suất Cung của ngươi +1

Lôi Thần: @ Thái Thượng Lão Quân, nghĩ không ra ngươi là người như thế này, mau đưa bảo vật trả cho chúng ta, nếu không đốt Đâu Suất Cung của ngươi +2

Dạ Du Thần: @ Thái Thượng Lão Quân, nghĩ không ra ngươi là người như thế này, mau đưa bảo vật trả cho chúng ta, nếu không đốt Đâu Suất Cung của ngươi +3

...

Hồng Hài Nhi: Sai, không phải đốt Đâu Suất Cung, mà chính là đốt cái mông! Ha ha ha ha!

Thái Thượng Lão Quân: @ Hồng Hài Nhi, thằng nhãi con, cắn cái mông ta làm gì, ai u cái mông ta bị lửa cháy a, Thủy Đức Tinh Quân, mau tới dập lửa a...

Điện Mẫu: @ Thái Thượng Lão Quân, nếu như phía trước bị lửa cháy, nhớ kỹ tìm người ta diệt nha! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Lôi Công: @ Điện Mẫu, A Điện, ngươi còn biết dập lửa sao?. Nhiều năm như vậy ta cũng không biết, ngươi thật có tài!

Thần Tài: Quần Thái Thượng Lão Quân bị đốt thủng, cởi truồng chạy cự li dài, hoan nghênh quan sát a, giá vé một nghìn điểm Công đức!

...

Bên trong bầy một mực náo nhiệt hơn nửa ngày, mới dần dần yên tĩnh xuống, Thái Thượng Lão Quân ra vết ô lớn, lại tại dưới áp lực bức bách, đem tất cả bảo vật, toàn bộ đều trả lại cho các thần tiên, đám đùa bức này mới tất cả đều vui vẻ.

Nhưng rất nhanh, một trận sóng gió càng to hơn, liền bao phủ Thiên Đình.

Rất nhiều gia trưởng của hài tử tại Thiên Đình Học Phủ đến trường, nghe nói cùng ngày cũng cùng lão bà nhao nhao một đêm, ngày thứ hai trực tiếp cho hài tử nghỉ học, khiến cho Thái Thượng Lão Quân một mặt mộng bức, kêu đau tổn thất nặng nề.

Càng thêm phiền muộn là, Thiết Phiến Công Chúa vậy mà khí thế hung hăng tìm tới Đâu Suất Cung, chuyện gì phát sinh không được biết, chỉ là ngày thứ hai, có người phát hiện trên mặt Thái Thượng Lão Quân, nhiều thêm mấy đường vết trảo.

Đương nhiên, Lâm Hải làm kẻ đầu têu những sự tình này, sau khi biết được những tin tức này, tự nhiên hết sức hả giận, cười đến miệng không khép lại được.

Nhưng là rất nhanh, Thái Thượng Lão Quân đã tìm tới cửa.

Thái Thượng Lão Quân: Tiểu gia hỏa, chơi thật hung ác a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, ngươi nói cái gì? Ta không hiểu a. (phía sau là một cái biểu lộ mộng bức)

Lâm Hải nín cười, loại sự tình này hắn đương nhiên không thể thừa nhận, dù sao Thái Thượng Lão Quân cũng không có chứng cứ.

Thái Thượng Lão Quân: Đừng giả bộ, vì trấn an tâm linh thụ thương của ta, ta quyết định, đem bơm nước của Cửa hàng mạng Thiên Đình cùng Bách Bảo Các, đối với ngươi sẽ đề cao định mức thêm mười phần trăm.

“Ta dựa vào, có xấu hổ hay không a!” Lâm Hải nhất thời gấp, cái này con mẹ nó mình còn có cái lợi nhuận gì a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, không nên chơi như vậy đi?

Thái Thượng Lão Quân: Đừng nói nhảm, cứ định như vậy! Nhanh truyền lên Cửa hàng mạng Thiên Đình một chút thuốc lá, lòng ta đang rỉ máu, muốn hút điếu thuốc tỉnh táo một chút.

"Muốn thuốc? Hắc hắc!" Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, ngươi nha cũng có thời điểm xin ca ca a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có ý tứ, thuốc lá không có!

Thái Thượng Lão Quân: Đậu phộng, không phải đâu! Ta lên cơn nghiện thuốc, ngươi lại nói cho ta biết không có sao? Đừng nói lời vô dụng, nhanh lên chút cho ta, tới trước một cây cũng được a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này, chỉ sợ có chút khó a! (phía sau là một cái biểu lộ bất đắc dĩ)

Thái Thượng Lão Quân: Dựa vào, ngươi nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chúc mừng ngươi, chính xác! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Thái Thượng Lão Quân để cho mình ăn thua thiệt lớn như vậy, còn đề cao bơm nước, chính mình sao có thể tiện nghi cho lão.

Thái Thượng Lão Quân: Xem như ngươi lợi hại, nói đi, điều kiện gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thiên Địa Tạo Hóa Đan trước đó đã nói, tới trước khoảng mười khỏa tám khỏa đi.

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi coi đó là kẹo đường a? (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Lâm Hải cười lạnh, không nói lời nào, dù sao hiện tại là Lão Quân cầu chính mình, chính mình mới không nóng nảy.

Hao tổn thôi!

Qua chừng mười mấy phút, Thái Thượng Lão Quân không giữ được bình tĩnh.

Thái Thượng Lão Quân: Xem như ngươi lợi hại! Không có thuốc hút rất khó chịu, tiện nghi ngươi! Một khỏa Thiên Địa Tạo Hóa Đan, đổi mười đầu thuốc lá Trung Hoa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không không không, một đầu thuốc lá Trung Hoa, đổi mười khỏa Thiên Địa Tạo Hóa Đan!

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi biết Thiên Địa Tạo Hóa Đan, có bao nhiêu đắt đỏ sao! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta chỉ biết, vật hiếm thì quý! (phía sau là một cái biểu lộ đáng yêu)

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi đây cũng quá đen, cái tỷ lệ đổi này, tuyệt không có khả năng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không đen, tuyệt không đen, cùng lão nhân gia người so sánh, kém xa! Ai u, Thiết Quải Lý cũng phạm nghiện thuốc, không có ý tứ, liền thừa một đầu thuốc lá cuối cùng, ngươi không muốn liền bán cho lão!

Thái Thượng Lão Quân: Chờ một chút! Chờ một chút!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi muốn hay là không muốn? Thiết Quải Lý vẫn chờ đâu!

Thái Thượng Lão Quân: Xem như ngươi lợi hại! Tiện nghi ngươi! Thuốc lá phát tới, lão phu chờ không nổi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đưa Thiên Địa Tạo Hóa Đan trước!

Thái Thượng Lão Quân: Dựa vào, ngươi còn không tin được nhân phẩm của ta sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Oa, ngươi thật thông minh a, vậy mà biết rõ ta không tin được nhân phẩm của ngươi!

Thái Thượng Lão Quân: Em gái ngươi! Ngươi giỏi, lão phu nhận thua!

Leng keng!

Thái Thượng Lão Quân hướng ngươi gửi đi Thiên Địa Tạo Hóa Đan x 10, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

“Đậu phộng, tới tay!” Lâm Hải cao hứng nhảy lên cao bao nhiêu, mẹ nó thật sự là không nghĩ tới, Thiên Địa Tạo Hóa Đan một vạn năm đạo hạnh một khỏa, cứ như vậy làm đến, vẫn là lập tức mười khỏa!

“Thuốc lá Trung Hoa a, thật sự là lập đại công!”

Leng keng!

Ngươi hướng Thái Thượng Lão Quân gửi đi một đầu thuốc lá Trung Hoa.

Lâm Hải cũng nói lời giữ lời, rất nhanh gửi đi một gói thuốc lá cho Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân không nói hai lời, vội vàng mở thuốc lá ra, ngậm tại bên trong miệng.

“Hồng Hài Nhi, cho chút lửa coi!”

“A!” Hồng Hài Nhi há mồm cũng là một ngụm Tam Muội Chân Hỏa, liền ria mép mấy cây sợi tóc trên đỉnh đầu Thái Thượng Lão Quân trong nháy mắt liền bốc cháy, ứa ra khói xanh.

“Em gái ngươi, tiểu bức tử, để ngươi đốt thuốc, không phải con mẹ nó đốt ria mép!!!”

Bên trong Đâu Suất Cung, nhất thời truyền đến một tiếng rú thảm, vang vọng các ngõ ngách của Thiên Đình. Mà Lâm Hải giờ phút này, đang nhìn tin tức nói rõ của Thiên Địa Tạo Hóa Đan trong túi càn khôn, ánh mắt lộ ra quang mang kích động.

Chương 1269: Thiên Địa Tạo Hóa Đan

Thiên Địa Tạo Hóa Đan: Do Thái Thượng Lão Quân hái trăm loại thảo dược trân quý, là Thần Đan dùng Tam Muội Chân Hỏa luyện chế chín chín tám mươi mốt ngày mà thành, sau khi phục dụng có thể đoạt tạo hóa của thiên địa, Trường Sinh Bất Lão, nghịch thiên cải mệnh!

“Đoạt tạo hóa của thiên địa, Trường Sinh Bất Lão, nghịch thiên cải mệnh!”

Lâm Hải nhìn mấy cái chữ này, trong lòng sông cuộn biển gầm, không kìm được vui mừng!

“Mẹ nó, đồ vật tốt a, toàn bộ thua thiệt trước kia ăn tại chỗ Thái Thượng Lão Quân này, cũng con mẹ nó có giá trị!”

Lâm Hải trực tiếp rút ra ra một khỏa, nắm trong lòng bàn tay, đan hương nồng đậm nhất thời phiêu dật, Lâm Hải chỉ cảm thấy tâm thần thanh thản, chân khí trong cơ thể vậy mà tự động vận hành, phảng phất linh hồn cũng bắt đầu trở nên biến ảo khôn lường.

“Chỉ là ngửi một chút đan hương, vậy mà cũng có một tia minh ngộ đối với sinh mạng!” Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, nghĩ không ra cái Thiên Địa Tạo Hóa Đan này lợi hại như thế, nếu như phục dụng mà nói, hiệu quả sợ rằng sẽ càng thêm kinh người!

“Ăn trước lại nói!”

Lâm Hải trực tiếp đem Thiên Địa Tạo Hóa Đan, nuốt vào trong miệng, đan dược vào miệng tức hóa, trở thành một cỗ khí lưu, cấp tốc đi khắp toàn thân Lâm Hải, toàn thân Lâm Hải run lên, ý thức vậy mà bắt đầu trở nên mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, Lâm Hải đột nhiên mở hai mắt ra, như là một tia chớp xẹt qua, cả người lại có loại cảm giác hòa làm một thể cùng thiên địa, giơ tay nhấc chân có thể dẫn động thiên địa!

"Cảm giác thật kỳ diệu!" Lâm Hải tấm tắc lấy làm kỳ lạ, tuy nói không nên lời chính mình đến tột cùng đã biến hóa ở chỗ nào, nhưng lại có thể khẳng định, mình cùng trước đó, đã hoàn toàn khác biệt, tưởng như hai người!

Leng keng!

Ngay lúc này, âm thanh tin tức nhắc nhở lại vang lên trong đầu.

Chúc mừng ngươi, đoạt được tạo hóa của thiên địa, năng lực cảm ngộ Bổn Nguyên Thiên Địa mãi mãi tăng lên mười phần trăm!

"Đậu phộng, tăng lên mười phần trăm!" trong lòng Lâm Hải cuồng hỉ, tuy còn không biết rõ, cái năng lực cảm ngộ Bổn Nguyên Thiên Địa này là có ý gì, nhưng cái xác suất mười phần trăm này, thế nhưng là quá cao!

Leng keng!

Ngay sau đó, lại có tiếng tin tức nhắc nhở vang lên.

Chúc mừng ngươi, Hỏa Chi Đạo đại viên mãn, tự động lĩnh ngộ thần thông Tinh Hỏa Liệu Nguyên!

Chúc mừng ngươi, Băng Chi Đạo đại viên mãn, tự động lĩnh ngộ thần thông Băng Phong Thiên Lý!

Chúc mừng ngươi, lĩnh ngộ Lôi Chi Đạo, pháp thuật hệ Lôi đạt được tăng cường!

Chúc mừng ngươi, đối với Đại Nhân Quả Thuật có cảm ngộ mới, lĩnh ngộ trước mắt (5/100)

Chúc mừng ngươi, linh hồn đạt được tăng cường, đạo hạnh gia tăng một nghìn năm!

Chúc mừng ngươi, đẳng cấp Nguyệt Cung Tiên âm được tăng lên, đẳng cấp trước mắt là cấp ba.

Chúc mừng ngươi, đẳng cấp Thiên Nhãn Thần Thông được tăng lên, đẳng cấp trước mắt là cấp bốn, tự động lĩnh ngộ thần thông Chước Quang!

Chúc mừng ngươi, uy lực của chiêu thức Bá Không Trảm đã được tăng lên, có thể tự do dung nhập Băng Hỏa Chi Đạo.

Chúc mừng ngươi, uy lực của chiêu thức Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ đã được tăng lên, có thể tự do dung nhập Băng Hỏa Chi Đạo.

...

Lâm Hải nằm ở trên giường, bị tiếng nhắc nhở liên tục không ngừng xuất hiện trong đầu, trực tiếp nện cho mộng bức!

“A vậy!” Qua hơn nửa ngày, Lâm Hải kịp phản ứng, mới reo hò một tiếng, trực tiếp nhảy dựng lên, trên giường đầy sinh lực, như là phát điên.

“Uy, ngươi điên à, còn có để cho người ngủ hay không!” Sở Lâm Nhi đang ngủ say, bị Lâm Hải lập tức đánh thức, đôi mắt đẹp mang theo nồng đậm buồn ngủ, chu cái miệng nhỏ nhắn một mặt oán trách!

“Ngủ bà nội ngươi, đứng dậy nào!”

Lâm Hải kích động, trực tiếp một tay đem Sở Lâm Nhi từ trên giường ôm lấy, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, điên cuồng giãy dụa, như là đập thuốc.

“A, thối lưu manh, dám sờ cái mông của ta!”

Sở Lâm Nhi kinh hô một tiếng, bỗng nhiên lên gối, hung hăng đâm vào bộ vị yếu hại của Lâm Hải.

“A!”

Lâm Hải buồn bực hô một tiếng, bưng lấy đũng quần liền nằm trên giường, mặt mũi tràn đầy thống khổ.

Mẹ nó, vừa rồi quá hưng phấn, không nghĩ tới sờ sai chỗ, lần này vui quá sinh thương!

“Hừ, nhìn ngươi còn dám làm càn không!” Khuôn mặt yêu diễm đến cực hạn của Sở Lâm Nhi, phiêu khởi một vòng rặng mây đỏ, nhìn bộ dáng vô cùng thống khổ của Lâm Hải, có chút chột dạ nói nói.

“Không phải liền là không cẩn thận sờ một chút à, cũng không phải không có sờ qua, cần thế sao!”

“Phi!” Sở Lâm Nhi nhất thời khẽ gắt một tiếng, trong đầu đột nhiên hiển hiện tràng cảnh lúc ban đầu cùng Lâm Hải quen biết, vậy mà ẩn ẩn có một tia cảm giác khác.

“Cái thối lưu manh này, lúc trước liền đánh bậy đánh bạ, sờ qua người ta một lần, thật sự là chán ghét chết!”

Bất quá nhìn trên trán Lâm Hải cũng chảy xuống mồ hôi lạnh, Sở Lâm Nhi lại bắt đầu có chút bối rối.

Nàng thế nhưng là nghe nói qua, chỗ đó của nam nhân, nếu như bị thương nặng, chính là muốn trí mạng, cũng không biết Lâm Hải có nặng lắm không, một chiêu vừa rồi của chính mình này, tuy không phải quá nặng, nhưng cũng không nhẹ a!

“Uy, ngươi không sao chứ?” Khuôn mặt nhỏ của Sở Lâm Nhi đột nhiên có chút chột dạ, yếu ớt hỏi.

“Móa, có thể không có chuyện gì sao, cũng nát rồi!”

“A!” Sở Lâm Nhi nhất thời giật mình, “Này, vậy làm sao bây giờ a?”

Lâm Hải nhìn Sở Lâm Nhi một mặt bối rối, khuôn mặt lại càng thêm mê người yêu diễm, đột nhiên trong lòng cuồng loạn một trận, kìm lòng không được liền đùa giỡn nói nói.

“Còn có thể làm sao, mau giúp ta xoa xoa thôi!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên một tia cười xấu xa không dễ dàng phát giác.

“Xoa, xoa a.” Sở Lâm Nhi có chút thẹn thùng, dù sao nàng cũng đã được nghe nói, chỗ đó của nam nhân, nữ nhân là không thể tùy tiện đụng.

“Đúng a, ngươi nhẫn tâm nhìn ta thống khổ như vậy sao?” Lâm Hải cố ý giả ra biểu lộ càng thêm thống khổ.

“Vậy, vậy chính ngươi xoa xoa, không được sao?”

“Không được, nhất định phải nữ nhân xoa xoa, nam nhân xoa xoa không dùng được nha!” Lâm Hải đã sớm hết đau, trong mắt mang theo nụ cười xấu xa, trêu cợt Sở Lâm Nhi nói.

“Há, vậy, vậy được rồi!” Sở Lâm Nhi vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, yếu ớt nói nói.

Lâm Hải trực tiếp ngửa mặt hướng lên trời nằm xuống, đem tay mình cũng lấy ra, cưỡng ép nín cười, nhìn Sở Lâm Nhi bước kế tiếp làm sao bây giờ?

“Bắt đầu a.” Sở Lâm Nhi sợ hãi nói nói.

“Tới đi!” Lâm Hải làm ra một bộ biểu lộ bi tráng, nhắm mắt lại.

“Thường Tú Lệ, lên!” Lâm Hải vừa nhắm mắt lại, thanh vô cùng dễ nghe Sở Lâm Nhi của vang lên.

“Thường Tú Lệ?!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, vội vàng mở to mắt, đã thấy hai mắt Thường Tú Lệ tỏa ánh sáng, hướng phía Lâm Hải liền nhào lên.

“Ha ha, Công chúa điện hạ, loại chuyện tốt này về sau lên tìm thêm ta!”

“Bà nội ngươi, cút! Làm sao chỗ này cũng có ngươi!!!”

Lâm Hải rú thảm một tiếng, nhảy dựng lên liền chạy, lại bị Thường Tú Lệ như lang như hổ, trực tiếp ấn ngã xuống giường.

“Xoa, dùng sức xoa!”

Sở Lâm Nhi ở bên cạnh, khuôn mặt nhỏ hồng nhuận phơn phớt, hai mắt tỏa ánh sáng, kích động nắm chặt nắm tay nhỏ, không ngừng động viên cho Thường Tú Lệ, tràn ngập niềm vui thú.

“Lâm Hải đại nhân, ngươi liền theongười ta đi!” Nước bọt của Thường Tú Lệ đều nhanh chảy ra.

“Cút ngay, ca ca thề sống chết không theo!” Hai tay Lâm Hải gắt gao che đũng quần, bi tráng rú thảm...

Làm ầm ĩ hơn nửa đêm, Thường Tú Lệ không có đắc thủ mới hậm hực rời đi, Sở Lâm Nhi thì mang theo một mặt nụ cười âm mưu đã đạt được, rất nhanh thiếp đi, chỉ còn lại có Lâm Hải khóc không ra nước mắt.

Mẹ nó, cái này kêu là đùa giỡn không thành bị làm ngược lại đi.

Lâm Hải một mặt khổ bức lắc đầu, Sở Lâm Nhi cái yêu tinh này, về sau vẫn là bớt trêu chọc thì tốt hơn a!

Khoanh chân ngồi ở trên giường, Lâm Hải vận công điều tức, chuẩn bị tu hành.

Ông!

Chân khí lưu chuyển, toàn thân cao thấp của Lâm Hải, trong nháy mắt bị một tầng ánh sáng ngôi sao bao phủ, trong mơ hồ liền như mênh mông bên trên bầu trời, lại có quang mang cực kỳ mỏng manh của ngôi sao, bay lả tả mà xuống, tiến vào trong người Lâm Hải, rót vào trong da thịt huyết dịch của Lâm Hải!

“Cái này, chính là dẫn Tinh Thần Chi Lực nhập thể?” Lâm Hải đột nhiên mở hai mắt ra, quang mang lấp lóe!

Chỉ là đáng tiếc, quang mang ngôi sao mà mình có thể câu thông quá mức thưa thớt, xem ra thối luyện Thánh Thể, không phải chuyện một sớm một chiều a!

Ngày thứ hai tỉnh lại, Sở Lâm Nhi đã sớm không biết chạy đi nơi đâu, Lâm Hải không có vội vã ra khỏi phòng, mà chính là đem một nhóm lớn thu hoạch trong ngày hôm qua chải vuốt một chút, trong lòng một trận bành trướng.

“Thực lực của mình, xem ra đã có tăng lên về chất a, về phần đến mức nào, chỉ sợ cần một trận thực chiến, mới có thể kiểm nghiệm!”

Lâm Hải không khỏi nhớ tới đại điển khai tông mấy ngày sau, trong lòng cười lạnh một tiếng.

“Hi vọng, đến lúc đó có thứ đui mù đi!”

Chương 1270: Em nhớ lại cái gì?

Ăn xong điểm tâm, Lâm Hải đem cha mẹ người nhà gọi vào một chỗ, sau đó đem Thiên Địa Tạo Hóa Đan lấy ra.

“Gia gia, cha, mẹ, Vân Vân, Kiều Kiều, viên đan dược này gọi là Thiên Địa Tạo Hóa Đan, sau khi phục dụng có thể Trường Sinh Bất Lão, có thể tu hành giống như là thần tiên trong truyền thuyết, mọi người ăn đi!”

Lâm Hải vốn cho rằng, bọn người phụ mẫu sẽ giật mình, lại không nghĩ rằng mỗi người cũng rất bình thản, mặt mang mỉm cười nhìn lấy chính mình, mười phần bình tĩnh, phảng phất như điều mà Lâm Hải nói, chính là một kiện sự tình cực kỳ bình thường qua quít vậy.

“Ách... Nọi người, không cảm thấy giật mình sao?” Lâm Hải hơi kinh ngạc không thể tin được, dù sao những từ ngữ như Trường Sinh Bất Lão a, thần tiên này a, đều là móc nối cùng phong kiến mê tín, mọi người hẳn là cảm thấy rất hoang đường mới đúng a.

“Tiểu Hải a, gia gia ngươi đã sớm nói qua với chúng ta, ngươi rất có thể sẽ trở thành thần tiên, chúng ta bắt đầu còn không tin, hiện tại quả nhiên ứng nghiệm.” Tống Cần một mặt kiêu ngạo nhìn Lâm Hải, nội tâm tràn ngập tự hào.

Cái nhân vật giống như là thần tiên này, là con trai của mình a!

“Ai nha, vẫn là gia gia kiến thức rộng rãi!” Lâm Hải lúc này mới chợt hiểu, nguyên lai là gia gia mình, đã sớm nhìn thấu a, lão già này, thật sự là có nhãn quang độc, rất cơ trí a!

“Ha ha, cái này không có gì kỳ quái, ta đã nghe cha mẹ ngươi cùng Thanh Sơn nói qua một số tình huống của ngươi, mà tại niên đại chiến tranh, ta cũng đã gặp một số người tu hành ra trận giết địch, liên hệ lẫn nhau một cái, liền có thể suy đoán, ngươi tám chín phần mười cũng là những cái loại người tu hành nắm giữ siêu năng lực kia!” Trong mắt Lâm Mậu Thành lóe ra quang mang trí tuệ, mỉm cười nói nói.

“Ha ha, đã như vậy, đan dược trong tay của ta này, cũng không cần nói nhiều nữa đi.”

“Chúng ta còn không tin được con trai của mình sao? Lấy ra, ta ăn trước, ta cũng muốn nhìn một chút làm thần tiên là có cảm giác gì, có thể hay không nhìn thấy loại hình như Ngọc Đế, Vương Mẫu Nương Nương!” Tống Cần nói, tiếp nhận một viên thuốc, liền ăn hết, sau đó trong nháy mắt đã mất đi tri giác.

Lâm Hải giật mình, đuổi bước lên phía trước đỡ lấy, đem Tống Cần nhẹ nhàng đặt ở trên ghế sa lon, đụng vào mạch đập của Tống Cần, sau một lát, liền thở phào.

“Mẹ không có việc gì, mọi người đừng lo lắng, đan dược đang cải tiến thể chất của mẹ, chẳng mấy chốc sẽ tỉnh lại!”

Qua khoảng chừng một khắc đồng hồ, Tống Cần khoan thai mở hai mắt ra, vậy mà sáng ngời như điện, cảm giác phảng phất nhìn về phía hết thảy, cũng hoàn toàn khác biệt.

Nhất là thân thể đã tuổi già, vậy mà lần nữa toả sáng thanh xuân, tuy biến hóa trên bề ngoài không lớn, nhưng Lâm Hải lại cảm giác được, trong người Tống Cần có sinh cơ cường đại.

“Mẹ, cảm giác thế nào?” Lâm Hải cười hỏi.

“Cảm giác thực tốt, thân thể nhẹ nhàng, tràn ngập sức sống, trong người có khí lưu du động, hơn nữa giác quan cũng đặc biệt nhạy bén, tai thính mắt tinh, gió thổi cỏ lay xa mấy chục mét bên ngoài, đều có thể cảm giác được.”

“Thật thần kỳ như vậy a?” Mặt mũi Lâm Vân tràn đầy hưng phấn, nàng hiện tại đã bắt đầu tu luyện, biết rõ loại tình huống mà Tống Cần nói này, nếu chỉ dựa vào chính mình để tu luyện, đoán chừng không có thời gian mười năm, căn bản là không có cách đạt tới.

“Lời nói của mẹ, ngươi còn không tin a?” Lâm Hải cười gõ gõ cái đầu nhỏ dưa của Lâm Vân, sau đó nhìn về phía tất cả mọi người.

“Tất cả mọi người đem đan dược ăn đi!”

“Tốt!”

Bọn người Lâm Mậu Thành, cũng không khách khí, nhao nhao tiếp nhận Thiên Địa Tạo Hóa Đan, ăn vào.

Lúc đám người lần nữa tỉnh lại, khí chất trên thân thể tất cả đều trở nên không giống nhau, ẩn ẩn cho người ta một loại cảm giác siêu trần thoát tục khác.

Đặc biệt là Lâm Mậu Thành, nhìn như bình thản không có gì lạ, nhưng cẩn thận cảm giác, lại có loại vị đạo tiên phong đạo cốt, sâu không lường được, lại để Lâm Hải cũng cảm thấy một cỗ uy nghiêm nồng đậm, nhịn không được muốn quỳ bái.

“Xem ra gia gia, rất có Tiên Duyên a!” Lâm Hải mừng rỡ nói.

“Ha ha, ta cả đời này, trải qua sinh tử, khám phá tang thương, có lẽ có quan hệ với tâm cảnh đi.” Lâm Mậu Thành mặt mang mỉm cười, không buồn không vui, càng làm cho Lâm Hải âm thầm gật đầu.

Tâm cảnh của lão gia tử, hoàn toàn không phải bọn họ những người sinh hoạt tại niên đại hòa bình, không có trải qua gió to sóng lớn gì này, có thể so sánh a!

“Đây là ‘Đạo Đức Kinh’, ‘Khống Hỏa Thuật’, ‘Lôi Thần Quyết’, ‘Nguyệt Cung Tiên m’...” Lâm Hải đem công pháp mà mình nắm, tất cả đều thác ấn ra một phần, giao cho người nhà.

“Mọi người tìm thứ thích hợp cho bản thân để tu luyện đi!”

Tu hành chủ yếu tại ngộ tính cùng linh căn, mọi người trong nhà đã phục dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan, đoạt được tạo hóa của thiên địa, lường trước ngộ tính cùng linh căn đều sẽ có tăng lên trên diện rộng, tập luyện những công pháp này, cũng không thành vấn đề.

“Tốt!” Lâm Mậu Thành đại biểu cho mọi người nhận lấy, sau đó một mặt vui mừng nhìn xem Lâm Hải.

“Tương lai của Lâm gia ta, sẽ bởi vì ngươi mà thay đổi a!”

Cùng người nhà tách ra, Lâm Hải lại qua nhà Liễu Hinh Nguyệt, đem bốn khỏa Thiên Địa Tạo Hóa Đan còn lại, giao cho Liễu Hinh Nguyệt, một nhà bốn người Liễu Hinh Nguyệt, vừa vặn đủ!

Khi người nhà Liễu Hinh Nguyệt, biết rõ Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt vậy mà đều đã là nhân vật giống như Lục Địa Thần Tiên, nhất thời tất cả đều kinh ngạc đến ngây người, trong lòng tràn ngập chấn kinh thật sâu.

“Ngươi thật sự là thần tiên?” Nhất là Liễu Hinh Tình, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hơn nửa ngày, cũng vô pháp tiếp nhận.

Lâm Hải cũng không nói chuyện, mà chính là nhìn chằm chằm vào cái chỗ cao ngất của Liễu Hinh Tình quét mắt một vòng, sau đó tiến đến bên tai nàng, nhẹ nhàng cười xấu xa nói nói.

“Cô em vợ, hôm nay mặc màu đen, rất gợi cảm a, chỉ là số đo quá nhỏ, có chút không gói được a!”

Bên tai Liễu Hinh Tình mẫn cảm, vừa tiếp xúc với Lâm Hải khẽ nhả hà hơi, toàn thân như bị giật điện, tê dại một trận, nhưng sau khi nghe rõ Lâm Hải nói cái gì, khuôn mặt nhất thời đằng cái liền hồng!

“A, thối lưu manh, ngươi đi chết đi!”

Liễu Hinh Tình xấu hổ giậm chân một cái, chạy về bên trong phòng, úp sấp trên giường, trên mặt còn nóng lên như là bị một trận hỏa thiêu.

"Cái thối lưu manh này, vậy mà thật sự là thần tiên, cái gì cũng trông thấy, vậy, vậy hắn sắc như thế, ta chẳng phải là đã bị hắn, bị hắn sớm nhìn hết!"

"A a a a! Tức chết ta rồi, cái thối lưu manh, đại hỗn đản này!!!"

"Anh bại hoại!" Khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt cũng là ửng đỏ, giận dữ nhẹ nhàng xoa bóp tay Lâm Hải.

Thanh âm Lâm Hải tuy nhỏ, nhưng sao lại giấu giếm được lỗ tai của Liễu Hinh Nguyệt, nghĩ đến Lâm Hải ở trước mặt mình, đùa giỡn muội muội như thế, bên trong tâm Liễu Hinh Nguyệt thật sự là vừa ngượng ngùng vừa tức giận.

"Ha ha ha, ai bảo tiểu nha đầu này, luôn cùng ta đối nghịch, nhìn nàng về sau còn dám không!" Lâm Hải đắc ý ngóc đầu lên.

Chờ sau khi phụ mẫu Liễu Hinh Nguyệt cùng Liễu Hinh Tình, ăn vào Thiên Địa Tạo Hóa Đan, hết thảy đều đã bình thường, Liễu Hinh Nguyệt mới cùng Lâm Hải trở lại gian phòng của mình, há miệng ăn vào, vận công luyện hóa.

"Hinh Nguyệt, thế nào?" Lâm Hải vội vàng hỏi, hắn rất muốn biết rõ, Liễu Hinh Nguyệt sau khi phục dụng, thì sẽ có thu hoạch gì, dù sao mình đã có thu hoạch lớn như vậy, Liễu Hinh Nguyệt cũng không kém hơn chính mình đi.

"Gia tăng một ngàn năm đạo hạnh, còn lĩnh ngộ một số thần thông." Liễu Hinh Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, mỉm cười nói nói, cho người ta cảm giác, càng thêm giống tiên tử nơi chín tầng trời, cao quý thanh lãnh không thể xâm phạm.

“Hơn nữa...” Liễu Hinh Nguyệt dừng một cái, trong mắt lóe lên một tia quang mang kinh ngạc.

“Hơn nữa cái gì?”

“Em giống như nhớ lại một ít chuyện, chuyện rất trọng yếu!”

“Thật!” Lâm Hải đột nhiên giật mình, một phát bắt được bả vai của Liễu Hinh Nguyệt, ánh mắt lộ ra thần sắc vội vàng.

“Hinh Nguyệt, em đã nhớ lại cái gì?”

Trí nhớ của Liễu Hinh Nguyệt, đối với Lâm Hải mà nói, quả thực quá trọng yếu.

Chẳng những rất có thể dính đến tiền thế kiếp này của chính mình cùng Liễu Hinh, càng có khả năng biết rõ, chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt có thể thật tách ra hay không, bởi vì cái gì mà tách ra? Đủ loại bí ẩn này, có lẽ đều có thể từ trong trí nhớ của Liễu Hinh Nguyệt, mà tìm tới đáp án!

Chương 1271: Đi theo ta, có thịt ăn!

Bên trong mắt của Liễu Hinh Nguyệt, hiện lên một tia mờ mịt, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Rất mơ hồ, đều là một số mảnh vỡ, nhưng là có một chút khá khẳng định!”

“A. Là cái gì!” Trong lòng Lâm Hải một trận gấp gáp.

Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên mang theo thâm tình nồng đậm, một đầu chui vào trong ngực Lâm Hải, đem Lâm Hải gắt gao ôm lấy.

“Lão công, chúng ta sắp tách ra, liền tại ngày Địa Tiên giới mở ra đó!”

Ông!

Trong đầu Lâm Hải, nhất thời như có một cái tiếng sấm nổ vang, để toàn thân hắn run lên bần bật.

“Không được, anh không cho em rời đi, người nào cũng đừng hòng đem chúng ta tách ra!”

Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt gấp gấp ôm vào trong ngực, kinh hoảng nói nói.

“Đúng!” Đột nhiên, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, vang lên một việc.

“Hinh Nguyệt, chìa khoá mở Địa Tiên giới ra, đang ở bên trong tay anh, có lẽ không có chìa khoá, Địa Tiên giới căn bản là không có cách mở ra, như thế chúng ta cũng không cần tách ra!”

“Lão công, Địa Tiên giới mở ra, là chiều hướng phát triển, chúng ta không thể nghịch thế mà làm!” Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu, sau đó mờ mịt trong mắt càng tăng lên.

“Hơn nữa, lần tách ra này, hẳn không phải là chuyện gì xấu, từ nơi sâu xa, giống như có một kiện đồ vật cực kỳ trọng yếu, đang triệu hoán lấy em, cần em đi làm một ít chuyện.”

“Chuyện này, quan hệ trọng đại, đối với chúng ta rất trọng yếu, nhưng em lại nhớ không nổi, đến tột cùng là cái gì!”

“Còn có cái gì, so với chúng ta cùng một chỗ, quan trọng hơn sao?” Lâm Hải vội vàng nói nói.

“Lão công, tin tưởng em! Chúng ta muốn lâu dài, nhất định phải có tách rời ngắn ngủi, tuy em không nhớ nổi chuyện cụ thể, nhưng em rất khẳng định, cái này thật rất trọng yếu!”

“Hinh Nguyệt!” Trong lòng Lâm Hải phát run, nhớ tới một khi

Địa Tiên giới mở ra, hai người liền muốn tách rời, trong lòng đủ kiểu cảm giác khó chịu.

“Lão công, bất luận tương lai như thế nào, Hinh Nguyệt là của anh!”

Liễu Hinh Nguyệt ôm lấy cổ Lâm Hải, đem đôi môi gợi cảm, đưa lên, hai người kích hôn cùng một chỗ.

“Phi phi phi, thối lưu manh, thật đáng ghét!”

Liễu Hinh Tình đang tại trong phòng của chính mình, đột nhiên phát hiện, chính mình vậy mà nghe được vô cùng rõ ràng từ trong gian phòng của Liễu Hinh Nguyệt, đang truyền đến thanh âm hơi thở hơi hổn hển, loại thanh âm này để trong lòng nàng dâng lên cảm giác khác thường, toàn thân vậy mà rã rời bất lực, miệng đắng lưỡi khô, trong lòng khó chịu như là mọc cỏ.

“Nhất định là đang khi dễ tỷ tỷ ta, đại hỗn đản, không biết xấu hổ!”

Liễu Hinh Tình muốn ngăn chặn lỗ tai của chính mình, lại nhịn không được muốn đi nghe thêm, trong lúc nhất thời khuôn mặt đỏ như trái táo chín mọng.

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt triền miên hồi lâu, mới buồn bã mà tách ra, hai người kéo tay đi ra ngoài.

“Hinh Nguyệt, sự tình tông phái, đã không sai biệt lắm, nhưng đại điển khai tông, em cùng một chỗ với anh đi!”

“Ừm!” Liễu Hinh Nguyệt khẽ mím môi, gật gật đầu, nàng hiện tại đã bỏ đi sự nghiệp trong làng giải trí, một lòng chỉ muốn vượt qua mấy tháng thời gian còn sót lại này cùng Lâm Hải, tự nhiên tất cả đều nghe Lâm Hải.

“Tông phái còn thiếu một Trưởng lão, trong nội tâm của anh ngược lại là có nhân tuyển, chỉ là không biết người ta có nguyện ý đến hay không!”

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, tìm tới một cái dãy số chưa bao giờ dùng tới, trầm ngâm một lát, phát qua.

“Uy?”

Trong điện thoại, một cái thanh âm có chút thâm trầm, truyền tới.

“Tiên cô, ta là Lâm Hải!” Lâm Hải cười nói nói.

“Ừm, ngươi tốt! Có chuyện gì sao?” Tĩnh Vân Tiên Cô ứng một tiếng, trong giọng nói nghe không ra một tia chấn động, phảng phất như đang cùng một cái người vốn không quen biết nói chuyện vậy.

“Tiên Cô, có chuyện, muốn nhờ ngươi rời núi hỗ trợ!”

Lâm Hải cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đem sự tình chính mình đã thành lập Hải Nguyệt Tông, muốn Tĩnh Vân Tiên Cô hỗ trợ, nhậm chức Trưởng lão, trợ giúp chính mình quản lý tông phái, tường tận nói một lần với Tĩnh Vân Tiên Cô.

Tĩnh Vân Tiên Cô nghe xong, trầm mặc không nói, điện thoại trong nháy mắt liền an tĩnh lại.

“Tiên Cô, giúp đỡ chút đi, tông phái vừa mới thành lập, nhân thủ thật sự là thiếu!” Lâm Hải khẩn cầu nói.

Bên trong điện thoại lại trầm mặc hồi lâu, thanh âm của Tĩnh Vân Tiên Cô, mới lần nữa truyền đến.

“Ta đáp ứng ngươi!”

“Thật! Ha ha, quá được rồi, đa tạ Tiên Cô!”

Lâm Hải đại hỉ, nhìn Tĩnh Vân Tiên Cô hơn nửa ngày không nói lời nào, còn tưởng rằng việc này không có hy vọng, không nghĩ tới Tĩnh Vân Tiên Cô vậy mà đáp ứng, quả thực có chút ra ngoài ý định.

“Không cần cám ơn, ngươi đã giúp ta, ta giúp ngươi cũng là điều phải làm!”

“Ha ha, đều là người trong nhà, cũng không cần khách sáo! Ngày đại điển khai tông, xin Tiên Cô đến đúng giờ!”

Lâm Hải đem ngày đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông, nói cho Tĩnh Vân Tiên Cô, sau đó tắt điện thoại.

“Lại xong thêm một chuyện lớn nữa!”

Lâm Hải thở phào một hơi, cứ như vậy, lực lượng nòng cốt của Hải Nguyệt Tông, liền đã có đủ.

Mà chính mình có công pháp, có tư nguyên, có đệ tử, tin tưởng dùng không bao lâu, Hải Nguyệt Tông liền sẽ trở lên cường đại, thành một cỗ thế lực cường đại để bảo vệ người nhà mình.

Cứ như vậy, coi như mình có đi Địa Tiên giới, cũng không có nỗi lo về sau.

“Hinh Nguyệt, đi, anh dẫn em đi tông phái của chúng ta nhìn xem!”

Từ khi Hải Nguyệt Tông kiến thiết đến nay, Liễu Hinh Nguyệt còn chưa có đi nhìn qua đâu, Lâm Hải mang theo Liễu Hinh Nguyệt, đi tới Phiêu Miểu Phong.

“Bái kiến Tông chủ, Tông chủ phu nhân!”

Các đệ tử của Hải Nguyệt Tông, đang được Vân Thắng thao luyện các lễ nghi tông môn, nhìn thấy Lâm Hải cùng Liễu Hinh

Nguyệt đích thân đến, vừa vặn hoạt học hoạt dụng, thi lễ thăm viếng nói.

“Ha ha, mọi người bình thân!”

Trong lòng Lâm Hải thật cao hứng, hư đưa cánh tay, chúng đệ tử mới đứng thẳng thân hình.

“Tông chủ, giảng hai câu nói đi?” Vân Thắng lại gần, nhỏ giọng nói nói.

“Ách...” Nụ cười của Lâm Hải nhất thời cứng đờ, đậu móa, không có chuẩn bị a.

Bất quá, hiện tại đông đảo đệ tử, tất cả đều tại trông mong nhìn vào chính mình, nếu như không nói hai câu, giống như cũng không rất thích hợp a.

“Khụ khụ!” Lâm Hải ho nhẹ hai tiếng, tiến lên một bước, ánh mắt lạnh nhạt, liếc nhìn qua đông đảo đệ tử.

Các đệ tử của Hải Nguyệt Tông, nghênh tiếp với ánh mắt của Lâm Hải, tất cả đều là tâm thần chấn động, vậy mà cảm thấy một cỗ uy nghiêm lẫm nhiên không thể xâm phạm, buông xuống tại trên đầu mình.

“Thực lực Tông chủ, sâu không lường được a!”

Trong lòng những đệ tử này kinh hãi, đối với Lâm Hải không tự chủ được sinh ra lòng kính sợ!

“Các vị đệ tử, Vân Trưởng lão để cho ta nói chuyện, kỳ thực ta cũng không có gì có thể nói, tại bên trong này, chỉ cùng mọi người nói một câu, mong mọi người nhớ kỹ trong tim!”

Đông đảo đệ tử nghe được, tất cả đều vểnh tai, hết sức chăm chú, chờ đợi đoạn dưới của Lâm Hải.

Ánh mắt Lâm Hải, lần nữa liếc nhìn mọi người một phen, chắp hai tay sau lưng, một cỗ khí thế bàng bạc tự nhiên mà thành, trong lúc bất tri bất giác phát ra, giống như thiên thần, để cho người ta ngửa đầu ngước nhìn!

“Đi theo ta, có thịt ăn! A!” Nghiêm túc trên mặt Lâm Hải, trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là một mặt vui cười, còn không quên bày hai cái Tiễn Đao Thủ.

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, để đông đảo đệ tử phía dưới một mặt nghiêm túc, chuẩn bị lắng nghe lời dạy bảo cao thâm của Lâm Hải, hai chân mềm nhũn, kém chút nằm trên đất.

“Mẹ nó, không khí trang trọng nghiêm túc như thế, chờ nửa ngày, vậy mà toát ra một câu nói như vậy a?”

“Thô tục, quá thô tục! Còn có vẻ mặt này của Tông chủ, ta cảm giác thế giới quan của ta đã sụp đổ!”

“Mau dừng lại, ta muốn xuống xe, ta cảm thấy IQ của ta muốn về không!”

Mặt mũi của đông đảo đệ nhất thời biến đến vô cùng đặc sắc, có loại cảm giác dở khóc dở cười.

Nhưng mà, Lâm Hải lại một điểm không có cái giác ngộ này, mà chính là cười đùa tí tửng tiến đến trước mặt Vân Thắng.

“Ha ha, Vân lão ca, ta lời này nói thế nào a? Có mức độ đi?”

Bờ môi Vân Thắng hơi hơi phát run, một mặt đau lòng nhức óc nhìn Lâm Hải, sắp khóc.

“Tông chủ, ngươi chơi như vậy, Hải Nguyệt Tông lại biến thành đại bản doanh đùa bức a!”

…

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt ngồi tại bên trong đại điện của Hải Nguyệt Tông, nhìn lên Lâm Kiếm trước mặt, hơi cười cợt.

“Nhiều ngày không thấy, ngươi như là biến thành một người khác!”

“Lâm Kiếm lúc trước đã chết, hiện tại, chỉ là một thanh kiếm của Tông chủ!” Lâm Kiếm băng lãnh đáp nói, trên thân ngay ngắn nghiêm túc, để Lâm Hải cũng cảm thấy một trận phát lạnh.

Trong lòng Lâm Hải âm thầm hài lòng, tương lai không lâu, cái Lâm Kiếm này, tất sẽ thành nhất đại can tương của Hải Nguyệt Tông!

“Nói một chút đi, đối với đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông ta, các môn phái tu hành trong thiên hạ, đang có ý kiến gì?” Lâm Hải dựa trên ghế ngồi, nhàn nhạt nói nói.

Chương 1272: Đem mắt chó của ngươi dời đi

“Hồi Tông chủ, đại bộ phận các môn phái tu hành, đều biểu hiện khá hữu hảo, nhất là những cái trưởng bối tông môn tận mắt nhìn thấy ngươi đao trảm Lộ Thiên Tuyệt, chưởng diệt Tần Thiên kia, đối với Hải Nguyệt Tông ta cực kì kính sợ!”

Lâm Hải gật gật đầu, điểm này hắn có thể nghĩ đến, những cái Kim Đan Nhân Tiên kia, được chứng kiến thực lực của mình, đương nhiên sẽ không nói cái gì, nếu không đơn thuần là tự tìm phiền phức.

“Nhưng, cũng có một chút tông phái, biểu hiện cũng không hữu hảo!”

“A?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, “Là những môn phái nào?”

“Tuyết Sơn Phái ở Đông Bắc, Ngũ Độc Môn cùng Đường Môn ở Tây Nam, Thiên Phật Giáo ở Tây Bắc, và Vân Vụ Sơn Trang ở tái ngoại!”

Lâm Hải đối với các môn phái tu hành ở Phàm Gian giới cũng không có hiểu biết nhiều, trừ Đường Môn, trước đó bởi vì sự tình của Tĩnh Vân Tiên Cô, mà gặp được ra, còn lại cũng không từng nghe nói qua.

“Bọn họ là có ý gì?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Bọn họ cảm thấy, tông phái đương thời, không có chỗ nào mà không phải là nội tình thâm hậu, truyền thừa trăm năm trở lên, người sáng tạo lúc trước, càng là thiên túng kỳ tài, kỹ áp quần hùng, thành lập một cái truyền kỳ thời đại, bị anh hùng thiên hạ tôn sùng.”

“Mà Hải Nguyệt Tông ta, Tông chủ không có danh tiếng gì, càng là miệng còn hôi sữa, có tài đức gì dám nói khoác mà không biết ngượng khai tông lập phái, quả thực là cuồng vọng tự đại, không biết trời cao đất rộng!”

Lâm Hải nghe xong, trong mắt lóe lên hàn quang, trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Những tông phái này, không biết kết cục của Lộ Thiên Tuyệt và Tần Thiên?”

“Tự nhiên là biết, chỉ là bọn họ cảm thấy đây là chuyện căn bản không thể có, nhất định là có người âm thầm lẫn lộn, nghe nhầm đồn bậy, cũng không coi là thật!”

“Nghe nhầm đồn bậy?” Lâm Hải khinh thường lắc đầu, cái đám gọi là người môn phái này, thật sự là cố chấp mục nát có thể a.

“Vậy ý tứ của bọn họ, cũng là không đến đi?” Lâm Hải nghiền ngẫm hỏi.

“Không, bọn họ cũng minh xác biểu thị, nhất định sẽ trình diện, chỉ là... Lại không phải là chúc mừng, mà chính là phá quán!”

“Phá quán?” Lâm Hải nhịn không được cười nhạo một tiếng, ánh mắt lộ ra biểu lộ đùa giỡn nồng đậm.

Lấy thực lực trước mắt của Lâm Hải, sao lại lại đem những môn phái tu hành ở nhân gian này đặt ở bên trong mắt, nhất là một chuyến qua Bồng Lai Tiên Đảo, Lâm Hải liền nửa bước Địa Tiên đều đã đấu qua, những cái người tu hành này nhiều nhất bất quá chỉ là Kim Đan, đối với Lâm Hải mà nói, quả thực yếu ớt như là trẻ con!

“Đã như vậy, đến lúc đó liền khiến cho những cái người này nhìn xem, cuồng vọng tự đại, không biết trời cao đất rộng, là Lâm Hải ta, hay là những hạng người vô tri như bọn họ này!”

“Ngươi đi xuống đi!”

Lâm Kiếm thi lễ, rời khỏi đại điện, Lâm Hải lại cùng Vân Thắng thương thảo một số chi tiết của đại điển khai tông, cũng báo một chuyện Tĩnh Vân Tiên Cô sắp tới nhậm chức Trưởng lão, rồi cùng Liễu Hinh Nguyệt rời đi.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Hải an tâm bồi tiếp Liễu Hinh Nguyệt, ban ngày dạo phố chơi đùa, ban đêm suốt đêm ác chiến, hai người trải qua cuộc sống tạm bợ hạnh phúc ngọt ngào, trôi qua đắc ý, trên mặt thủy chung tràn đầy nụ cười vui vẻ.

Mà thành phố Giang Nam, mấy ngày nay nhân khẩu từ bên ngoài đến, lại đột nhiên nhiều lên, nhà hàng khách sạn đông nghẹt, rất nhiều người ở trọ đều ăn mặc quái dị, hình tượng cổ quái, làm cho Hứa Điềm vừa mới thăng nhiệm làm phó Đại Đội trưởng phân cục trị an bận bịu hỏng.

Những người này, xem xét liền đều không phải là người lương thiện, mục đích đi vào thành phố Giang Nam lại không rõ, Hứa Điềm đành phải đem toàn bộ cảnh lực, cũng phân phái ra, thời khắc chú ý động tĩnh trị an trong khu quản hạt của chính mình, để phòng sinh sự.

Lâm Hải cũng không biết, đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông, đem Hứa Điềm kém chút mệt mỏi thổ huyết, giờ phút này hắn đang kéo tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, du ngoạn tại một chỗ công viên của Đông Giao, thỉnh thoảng nói một số trò cười ăn mặn, chọc cho Liễu Hinh Nguyệt mi mục ngậm xuân, thẹn thùng không thôi.

“Ừm?”

Hai người đang đi đến một chỗ có không nhiều du khách, đột nhiên một cỗ khí tức âm lãnh, xuất hiện ở phía trước.

Lâm Hải ngẩng đầu một cái, chỉ thấy một cái nam tử trung niên toàn thân mặc áo vải màu đen, sắc mặt âm lãnh, cản đường đi của bọn họ lại, hai cái con mắt lóe tinh quang, không e dè rơi vào trước ngực Liễu Hinh Nguyệt.

Lâm Hải thấy thế, nhất thời đại nộ, nhìn chằm chằm vào bộ vị nhạy cảm của nữ nhân, là hành vi rất không lễ phép, huống chi, người này nhìn, chính là Hinh Nguyệt của mình.

“Đem mắt chó của ngươi dời đi, nếu không ta không ngại, đem chúng nó móc ra!”

Ngữ khí Lâm Hải băng lãnh, mang theo một cỗ sắc bén lạnh lẽo nghiêm nghị, lạnh lùng nói nói.

“Di?” Nam tử áo đen khẽ di một tiếng, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, bỗng nhiên cười nhạo một tiếng.

“Người trẻ tuổi, có câu châm ngôn nói, Họa là từ ở Miệng mà ra a!”

“Khuyên ngươi, để tiểu mỹ nữ này chơi với ta đi, nếu không chỉ sợ ngươi có họa sát thân a!”

Nam tử áo đen nói xong, một cỗ khí tức vô cùng âm lãnh, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải bao phủ ở bên trong, trong lúc nhất thời âm phong gào thét, bên trong không gian vậy mà ẩn ẩn có tiếng quỷ khóc sói tru.

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, nam tử trung niên này, nếu như mình không có nhìn lầm, hẳn là tu vi Kim Đan trung kỳ, một cái Kim Đan trung kỳ nho nhỏ, dám tại trước mặt chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt trang bức, thật không biết dũng khí từ đâu tới.

“Cút!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ, lại như là tiếng sấm nổ vang tại trong tai nam tử áo đen, để gã đột nhiên giật mình!

“Người tu hành!”

Nam tử áo đen hoảng hốt, vội vàng một mặt ngưng trọng hướng phía Lâm Hải nhìn lại, lúc này mới phát hiện khí thế trên thân Lâm Hải như ẩn như hiện, vậy mà ẩn ẩn đem khí âm lãnh của chính mình áp chế, tựa như lúc nào cũng có khả năng đem gã thôn phệ!

“Tê ~ “

Nam tử áo đen giật nảy cả mình, trước đó gã không kiêng nể gì như thế, là bởi vì căn bản không có phát giác được thân phận người tu hành của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, còn tưởng rằng chỉ là hai người bình thường.

Nhưng hôm nay, vậy mà phát hiện Lâm Hải cũng là người tu hành, hơn nữa trước đó gã vậy mà không có chút phát giác nào, vậy cũng chỉ có hai loại khả năng, một cái là Lâm Hải tu hành có thể là công pháp ẩn nấp tu vi, một loại khả năng khác chính là, tu vi cảnh giới của Lâm Hải, muốn trên mình!

Giới Tu Hành cường giả vi tôn, nếu như là cái sau, vậy gãhôm nay coi như phiền phức!

Nhưng rất nhanh, nam tử áo đen đem gấp gáp trong lòng, lại dần dần trở nên ung dung.

Chính mình thế nhưng là tu vi Kim Đan trung kỳ a, thế gian mạnh hơn chính mình, cũng chỉ còn lại có mười cái đại năng Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa còn chết một cái Lộ Thiên Tuyệt, hiện tại liền còn thừa chín cái.

Mà người trẻ tuổi trước mặt này, hiển nhiên không thể nào là một trong chín người đó, lấy cái tuổi này của hắn, chỉ sợ liền Ngưng Chân kỳ cũng chưa tới đi.

Về phần khí tức cường đại trên thân hắn, rất có thể là đeo cái pháp bảo mạnh mẽ gì, nếu như đem hắn giết, đem pháp bảo đoạt tới tay, lại đem tiểu mỹ nữ này thu đi, hảo hảo chơi thêm mấy ngày, đây chẳng phải là sảng khoái.

Nghĩ đến chỗ này, hàn quang trên thân nam tử áo đen bắn ra, nhất thời nổi sát tâm.

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh không thôi, lúc trước hắn bởi vì đoán được, nam tử mặc áo đen này hẳn là tới tham gia đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông, mới lưu mấy phần tình nghĩa, chỉ là quát lớn, không có phế gã ngay tại chỗ.

Thế nhưng là không nghĩ tới, nam tử mặc áo đen này chẳng những không biết khó mà lui, ngược lại còn nổi sát tâm, này cũng chính là mình muốn chết!

“Tiểu tử, gặp được ta, chỉ có thể coi là ngươi không may!”

“Bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ để cho tiểu mỹ nhân của ngươi, hảo hảo nhấm nháp một chút tư vị dục tiên dục tử!”

Nói xong, thủ chưởng của nam tử áo đen tìm tòi, đột nhiên hướng phía cổ Lâm Hải bắt tới.

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, lời nói của nam tử áo đen, cộng thêm hành vi trước đó, đã triệt để đụng tới phòng tuyến cuối cùng của Lâm Hải, trong lòng của hắn, trong nháy mắt đã đem kẻ này phán tử hình.

“Tự gây nghiệt, không thể sống a!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, vừa mới chuẩn bị xuất thủ, lại chợt nghe thấy một đường tiếng xé gió bén nhọn mà tới, trong nháy mắt thẳng đến nam tử áo đen đối diện.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, nghĩ không ra lại có người ra tay giúp đỡ, không khỏi dừng lại.

Mà nam tử áo đen đối diện lại là biến sắc, hiển nhiên người xuất thủ, thực lực không thua gã.

Sưu!

Thân thể tung bay tránh một cái, nam tử áo đen đã tránh thoát công kích, mà lúc này đây, một tiếng quát lạnh vang lên.

“Hắc Lang, chớ có thương tổn người vô tội!”

Chương 1273: Muốn uống rượu, liền đi theo ta đi!

Thanh âm vừa rơi xuống đất, thân ảnh màu trắng tung bay, một cái nam tử trung niên dáng vẻ đường đường, sắc mặt thanh lãnh, xuất hiện tại trước mặt Hắc Lang, đem Lâm Hải ngăn ở phía sau.

"Bạch Hạo Lâm!" Hắc Lang biến sắc, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang, "Ngươi muốn xen vào việc của người khác sao?"

Bạch Hạo Lâm lấy thần sắc xem thường, lạnh lùng liếc nhìn Hắc Lang một chút, khinh thường cười lạnh.

"Hắc Lang, hôm nay người tu đạo trong thiên hạ hội tụ ở Giang Nam, ngươi bên trong ngày thường làm nhiều việc ác, người người oán trách, liền không sợ ta đợi thừa cơ đưa ngươi xử lý, vì giới Tu Hành trừ hại sao!"

Hắc Lang nghe được, trong mắt quả nhiên lộ ra một tia hoảng hốt, mắt nhỏ âm hàn vội vàng nhìn bốn phía, sau khi thấy trừ Bạch Hạo Lâm ra, chỉ có mấy cái đệ tử trẻ tuổi, mới buông lỏng một hơi.

Bất quá, gã cũng biết, có Bạch Hạo Lâm tại, hôm nay muốn đánh chủ ý lên Liễu Hinh Nguyệt, là không thể nào.

"Bạch Hạo Lâm, hôm nay cho ngươi cái mặt mũi, cáo từ!"

Nói xong, Hắc Lang quay người lại, lên xuống mấy cái, đã biến mất ở trước mặt mọi người.

"Hắc Lang?" Lâm Hải nhìn thân ảnh biến mất của Hắc Lang, trong lòng cười lạnh, ở ngay trước mặt chính mình, dám đùa giỡn Liễu Hinh Nguyệt, liền muốn đi như thế, nào có chuyện tốt dễ dàng như vậy!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, nhất thời A Hoa không để lại dấu vết xuất hiện tại cách đó không xa, nhanh chóng theo sau.

Mà lúc này đây, Bạch Hạo Lâm mới thoáng nhíu mày, liếc nhìn Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt một chút.

"Các ngươi, cũng là tới tham gia đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông? Là này đệ tử môn phái nào?"

Lâm Hải đối với Bạch Hạo Lâm vẫn còn có chút hảo cảm, dù sao vốn không quen biết, có thể xuất thủ tương trợ, cũng coi là một bộ hiệp can nghĩa đảm.

“Chúng ta cũng không thuộc về môn phái nào cả.” Lâm Hải cười nhạt cười, “Ta...”.

“Hứ, nguyên lai là hai cái Tán Ttu!”

Còn chưa chờ Lâm Hải nói tiếp, một cái nữ tử tuổi trẻ sau lưng Bạch Hạo Lâm, bỗng nhiên một mặt cao ngạo, dùng khóe mắt quét qua Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt một chút, trong giọng nói nồng đậm khinh thường.

Lời nói phía sau của Lâm Hải, nhất thời ngừng lại, nhíu mày, đối với ngữ khí cùng thái độ của cô gái trẻ tuổi này, sinh ra một tia chán ghét.

Mà cô gái trẻ kia lại không có chút cảm giác nào, bày làm ra một bộ gương mặt đạm mạc cao cao tại thượng, băng lãnh nói nói.

“Đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông, chính là việc quan trọng của giới Tu Hành, mời đều là các nhân vật tai to mặt lớn của các đại môn phái, không phải là chỗ để những Tán tu đê tiện như các ngươi này, nên đến!”

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, cái cô gái trẻ tuổi này nói chuyện, quả thực để cho người ta nghe mà không thoải mái.

Vừa mới chuẩn bị mở miệng phản bác hai câu, đột nhiên một đường thanh âm mang theo từng tia từng tia nghiền ngẫm, truyền tới.

“Tán tu thì làm sao, thân phận Tán tu có hèn mọn hơn, thì cũng tốt hơn một ít tiện nhân dựa vào bán thịt để tiến vào đại môn phái!”

Đạo thanh âm này vang lên, sắc mặt của Bạch Hạo Lâm cùng cô gái trẻ tuổi nhất thời đại biến, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Đã thấy một cái lão giả ăn mặc nhếch nhác, mặt mũi tràn đầy bất cần đời, say khướt đi tới.

“Túy Tửu Tiên!”

Hai mắt Bạch Hạo Lâm nhíu lại, trong lòng có chút kinh hãi, bất quá trên mặt lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Mặt mũi của Hải Nguyệt Tông, thế nhưng thật là lớn, nghĩ không ra liền Túy Tửu Tiên Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, vậy mà cũng tới tham gia náo nhiệt!”

Mắt say lờ đờ mông lung của Túy Tửu Tiên nghiêng mắt nhìn Bạch Hạo Lâm một cái, xùy cười một tiếng, lại nhìn nữ tử cao ngạo sắc mặt đã tái xanh kia, đột nhiên đánh cái nấc, nhất thời một cỗ tửu khí tỏa khắp, để cô gái trẻ tuổi chán ghét nhíu chặt mày lại.

“Lão phu mới không thích cái náo nhiệt gì, chỉ là nhân cơ hội này, đến kết thúc một đoạn nợ cũ mà thôi.”

Nói xong, Túy Tửu Tiên một mặt đùa cợt nhìn về phía cô gái trẻ tuổi bên cạnh.

“Giang hồ gần nhất nghe đồn, Bạch Hạo Lâm nhân nghĩa đại hiệp, trước đây không lâu cưới một cái Tán tu trẻ tuổi diện mạo mỹ miều làm thiếp, cũng chính là cái tiện hóa này đi?”

“Ngươi nói người nào tiện hóa đâu, muốn chết phải không!” Cô gái trẻ tuổi nhất thời tức đến sắc mặt tái xanh, lớn lối ra quát nói.

Lâm Hải ở bên cạnh, kém chút không thể đình chỉ bật cười, nhiều hứng thú mà nhìn Túy Tửu Tiên, không khỏi sinh ra một tia hảo cảm, người này tuy phóng đãng không bị trói buộc, nhưng nói chuyện cũng đủ tổn hại, cũng là người tính tình thẳng thắn a!

Mà sắc mặt Bạch Hạo Lâm càng là đại biến, lập tức quay người, hướng phía cô gái trẻ tuổi quát quát lớn chói tai.

“Tiểu Lệ, làm sao dám cùng tiền bối nói chuyện như vậy đâu!”

Nói xong, Bạch Hạo Lâm vội vàng hướng phía Túy Tửu Tiên ôm quyền, mặt lộ vẻ vẻ áy náy.

“Túy Tửu Tiên, Tiểu Lệ tuổi trẻ khí thịnh, vô ý mạo phạm, mong ngài nhìn mặt mũi của Bạch mỗ, không nên cùng nàng ta so đo.”

“Ha ha, yên tâm!” Túy Tửu Tiên không thèm để ý chút nào khoát khoát tay, “Lão phu mặc dù chỉ là một cái Tán tu hèn mọn nhưng làm thế nào có thể tự hạ thân phận, so đo cùng một cái tiện nhân.”

Tiểu Lệ thấy Túy Tửu Tiên lần nữa xưng hô nàng ta là tiện nhân, tức đến sắc mặt đỏ bừng, vừa muốn lại phát tác, lại bị Bạch Hạo Lâm nháy mắt, đưa nàng ta ngăn lại.

“Như thế tốt lắm!” Bạch Hạo Lâm hướng phía Túy Tửu Tiên lần nữa ôm quyền một cái, “Bạch mỗ cáo từ!”

Nói xong, Bạch Hạo Lâm kéo Tiểu Lệ căng mặt tức giận, mang theo đệ tử môn hạ quay người rời đi.

“Một cái lão đầu tử rách rưới, ngươi làm gì phải theo gã khách khí như vậy a, tức chết ta!”

“Im miệng! Túy Tửu Tiên chính là một nhân vật truyền kỳ, người nào cũng không biết tu vi của lão sâu bao nhiêu, mang ngươi tới tham gia đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông, là để ngươi mở mang hiểu biết, không phải để ngươi gây chuyện thị phi!”

“Hừ! Có cái gì không tầm thường, một cái Tán tu hèn mọn thấp hèn…” Đi ra xa xa, Tiểu Lệ còn đang đầy bụng phàn nàn, hoàn toàn quên một tháng trước, nàng ta cũng chỉ là một cái Tán tu mà thôi.

“Anh hùng không qua nổi ải mỹ nhân, một đời anh danh của Bạch Hạo Lâm, sớm muộn cũng có một ngày, sẽ hủy tại bên trong tay của tiện nhân này!”

Nhìn bọn người Bạch Hạo Lâm đã đi xa, Túy Tửu Tiên lắc đầu, thở dài, quay người cũng chuẩn bị rời đi.

“Uy, ngươi gọi là Túy Tửu Tiên?” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, sắc mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Cước bộ của Túy Tửu Tiên dừng lại, quay đầu liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó đánh cái nấc.

“Giống như, rất nhiều người đều là xưng hô ta như vậy!”

“Ngươi rất thích uống rượu đi?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười.

“Nhậu nhẹt, chính là chuyện tốt nhất trong nhân sinh!” Túy Tửu Tiên buông buông tay.

“Nếu như ta mời ngươi uống rượu, ngươi có đi hay không?”

“Vậy phải xem là rượu gì đi, chỉ cần có mỹ tửu, coi như Long Đàm Hổ Huyệt, cũng muốn đi!”

Lâm Hải cười, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong tay trống rỗng xuất hiện một hồ lô Hầu Nhi Tửu, đem nút rượu rút ra.

Nhất thời, mùi rượu toả khắp, để cho người ta vừa ngửi mà tâm thần thanh thản, sảng khoái tinh thần.

Mà Túy Tửu Tiên đối diện, cái mũi bỗng nhiên co lại, sau đó con mắt bùng lên tinh quang, trong nháy mắt liền thẳng.

Sưu!

Sau một khắc, thân thể Túy Tửu Tiên đột nhiên biến mất, mà Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, đem Hầu Nhi Tửu thu hồi lại vào trong Thánh Cảnh.

Không khí chấn động một cái, thân ảnh của Túy Tửu Tiên, xuất hiện tại bên người Lâm Hải, một mặt lo lắng.

“Rượu đâu, rượu ngon đâu!”

Lâm Hải nhìn Túy Tửu Tiên vẻ mặt gấp như khỉ, càng thêm cảm thấy cái tiểu lão đầu này, rất có ý tứ.

“Muốn uống rượu, liền đi theo ta đi!”

Lâm Hải nói xong, cười lớn một tiếng, nắm tay Liễu Hinh Nguyệt nhanh chân rời đi.

“Uy, đi đâu a, lão phu ta không kén chọn, không cần tìm cái nhà hàng cấp cao gì, ngay tại chỗ này uống là được!”

“Tiểu hỏa tử, ngươi giấu rượu ở đâu, trước hết để cho ta uống một ngụm thôi, thèm chết ta!”

Túy Tửu Tiên vội vàng chạy chậm đuổi theo, đi theo phía sau cái mông của Lâm Hải, chảy nước bọt, một đường nói liên miên lải nhải, thèm đến vò đầu bứt tai.

Lâm Hải mặt mang mỉm cười, cũng không nói chuyện, mãi cho đến chỗ một nhà hàng, tiến vào phòng điểm thức ăn ngon, mới đưa Hầu Nhi Tửu lần nữa lấy ra, đặt lên trên bàn.

Sưu!

Rượu vừa lấy ra, trực tiếp bị Túy Tửu Tiên cướp đến bên trong tay, không kịp chờ đợi một miệng lớn liền uống hết.

Rầm rầm!

Túy Tửu Tiên uống liền mấy ngụm, mới dừng lại.

“Rượu ngon, rượu ngon a!”

“Tiểu huynh đệ, rượu này của ngươi là từ nơi nào đến?”

Lâm Hải không nói chuyện, mà chính là cười cười, một tay lấy cái hồ lô rượu từ bên trong tay Túy Tửu Tiên đoạt lại.

“Ách...” Túy Tửu Tiên nhất thời khẩn trương, “Tiểu huynh đệ, ngươi không phải cho ta uống rượu sao, tại sao lại lấy về, nhanh đưa cho ta a!”

“Còn muốn uống sao?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười nói.

“Muốn a!”

“Đáp ứng ta một cái yêu cầu!”

Chương 1274: Tiện nhân, chính là già mồm!

“Không có vấn đề, yêu cầu gì lão phu cũng đáp ứng, để cho ta dập đầu với ngươi đều được!” Hai mắt Túy Tửu Tiên không rời cái hồ lô rượu, vội vã nói nói.

“Ngươi là Tán tu, không môn không phái?”

“Đúng, ta là Tán tu, Tán tu ti tiện!” Túy Tửu Tiên như gà con mổ thóc gật gật đầu.

Lâm Hải buồn cười một trận, nghĩ không ra chính bản thân Túy Tửu Tiên, vậy mà cũng dùng ti tiện để hình dung Tán tu.

“Gia nhập Hải Nguyệt Tông, như thế nào?”

“Hải Nguyệt Tông?” Túy Tửu Tiên sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi là Hải Nguyệt Tông?”

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu.

Túy Tửu Tiên không nói lời nào, con ngươi loạn lắc không ngừng, tựa hồ đang trải qua lựa chọn gian nan.

“Không được, ta tiêu diêu tự tại đã quen, không thể gia nhập tông phái.”

“Vậy liền không thể uống rượu!” Lâm Hải cười cười, đồng thời lay động cái hồ lô rượu trong tay.

“Ai nha, tiểu huynh đệ, lão phu cũng là một cái Tán tu ti tiện, một cái lão đầu tử già vừa xấu lại vừa nhếch nhác, cả ngày say khướt không làm việc đàng hoàng, một chút bản lãnh cũng không có, ngươi làm gì nhất định phải bắt ta gia nhập Hải Nguyệt Tông a?”

Lâm Hải mặt mỉm cười, hướng phía Túy Tửu Tiên ném qua một cái ánh mắt ý vị thâm trường, nghiền ngẫm mở miệng.

“Phóng mắt khắp thiên hạ, nếu như ai dám đem một cái đại năng Nguyên Anh, xem như không có bản lãnh, chỉ biết gào hét lão đầu tử nát rượu, vậy chỉ có thể nói là kẻ đó có mắt không tròng!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, thân thể của Túy Tửu Tiên ở đối diện đột nhiên cứng đờ, trong mắt bùng lên tinh quang, rơi vào trên thân Lâm Hải, Lâm Hải nhất thời cảm thấy một cỗ cảm giác áp bách cường đại, không gian đều tựa hồ ngưng đọng.

“Ngươi đến cùng là ai?”

Ngữ khí của Túy Tửu Tiên mang theo băng lãnh, bất cần đời trước đó đã không còn sót lại chút gì, ánh mắt lộ ra kinh hãi thật sâu.

Lão vạn không nghĩ tới, liền Bạch Hạo Lâm là nhất tông chi chủ như thế, cũng đều không thể thấy rõ tu vi của chính mình, Lâm Hải chỉ là một cái mao đầu tiểu tử niên kỷ thấp kém, vậy mà liếc một chút liền đem bản thân mình nhìn thấy, quả thực để lão giật mình không nhỏ!

“Hải Nguyệt Tông, Tông chủ, Lâm Hải!”

Ánh mắt Lâm Hải nhìn thẳng vào Túy Tửu Tiên, từng chữ từng chữ, nhàn nhạt nói ra.

“Ngươi chính là Tông chủ của Hải Nguyệt Tông!” Túy Tửu Tiên giật nảy cả mình, giật mình nửa ngày, mới thật không thể tin mà lần nữa đem Lâm Hải dò xét một phen, lộ ra thần sắc giật mình.

“Trách không được, có bá lực khai tông lập phái, quả nhiên có chỗ hơn người!”

“Túy Tửu Tiên, Lâm Hải ta lấy thân phận Tông chủ của Hải Nguyệt Tông, chính thức mời ngươi, gia nhập Hải Nguyệt Tông!” Ánh mắt Lâm Hải sáng rực, nhìn chằm chằm vào Túy Tửu Tiên, một mặt trịnh trọng nói nói.

Túy Tửu Tiên lắc đầu, mang theo mặt mũi tràn đầy tiếc nuối, cười khổ một tiếng.

“Thật có lỗi, nhàn dã tán nhân, tiêu dao đã quen, không thể đáp ứng yêu cầu của ngươi!”

Túy Tửu Tiên nói xong, đột nhiên đứng dậy, thở dài, một mặt buồn bã liếc nhìn Hầu Nhi Tửu trong tay Lâm Hải một chút, cô đơn lắc đầu, quay người đi ra ngoài.

Lâm Hải nhìn bóng lưng của Túy Tửu Tiên, chân mày hơi nhíu lại, nghĩ không ra người nghiện rượu như mạng như thế, đối mặt với mê hoặc trí mạng của Hầu Nhi Tửu, cũng không muốn gia nhập môn phái, xem ra trong lòng lão, tự do tự tại, so với rượu càng trọng yếu hơn a!

“Túy Tửu Tiên!”

Đột nhiên, Lâm Hải mở miệng, đem Túy Tửu Tiên đã đi tới phòng cửa gọi lại.

Bước chân của Túy Tửu Tiên dừng lại, lại không quay đầu lại, nhàn nhạt mở miệng.

“Còn có chuyện gì?”

"Tiếp lấy!"

Túy Tửu Tiên đưa tay vồ lấy, lúc phát hiện thứ mà Lâm Hải ném qua, lại là Hầu Nhi Tửu, ánh mắt không khỏi đại thịnh!

"Nếu ngươi không nguyện ý gia nhập Hải Nguyệt Tông ta, Lâm Hải ta cũng không bắt buộc, quen biết một trận, cái Hầu Nhi Tửu này đưa ngươi!" Lâm Hải trên mặt chân thành, mỉm cười nói nói.

Túy Tửu Tiên quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Lâm Hải hơn nửa ngày, mới bỗng nhiên thoải mái cười một tiếng.

"Ha ha, thống khoái! Ngươi cái tiểu bằng hữu này, đủ ý tứ, ha ha ha ha!"

Túy Tửu Tiên ngửa mặt lên trời cười to, uống Hầu Nhi Tửu, một bước ba lắc mà rời đi.

"Lão công, cái Túy Tửu Tiên này, không đơn giản!" Sau khi Túy Tửu Tiên đi, Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên ở một bên, mở miệng nói nói.

"Đúng vậy a, buồn cười người tu hành thiên hạ, còn nói Phàm Gian giới đã không có đại năng Nguyên Anh, tồn tại của cái Túy Tửu Tiên này, cũng là đang tươi sống đánh mặt a!"

"Hiện tại xem ra, cái gọi là môn phái tu hành thiên hạ, cũng bất quá là một số ếch ngồi đáy giếng, giới Tu Hành ở nhân gian, hẳn là xa không có đơn giản như chúng ta nhìn thấy!" Đôi mắt đẹp của Liễu Hinh Nguyệt chớp động, chậm rãi gật gật đầu.

"Chỉ là đáng tiếc, vốn định cho Hải Nguyệt Tông cái trợ lực cường đại, lại thất bại."

"Đến, chính chúng ta ăn đi!" Túy Tửu Tiên đi, cả bàn đồ ăn này vẫn còn đâu, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt ăn xong, đi ra khỏi nhà hàng.

“Ừm.”

Vừa ra cửa, vừa vặn cùng mấy người gặp nhau, để Lâm Hải một trận buồn cười.

“Thật là đúng dịp a, Bạch huynh, trước đó còn chưa cảm tạ ngươi đã tương trợ!” Lâm Hải mặt mỉm cười, hướng phía Bạch Hạo Lâm ôm quyền một cái.

Bạch Hạo Lâm còn không nói chuyện, Tiểu Lệ ở bên cạnh, nhất thời miệt thị liếc nhìn Lâm Hải một chút, cao ngạo mở miệng.

“Ngươi một cái Tán tu hèn mọn, tính toán là cái đồ vật gì cũng xứng xưng huynh gọi đệ cùng đường đường Tông chủ Huyền Băng Tông!”

Trong ánh mắt của Lâm Hải, nhất thời bắn ra hàn quang, sinh lòng buồn bực giận dữ một trận, cái Tiểu Lệ này, thật đúng là làm người ta ghét.

“Tiểu Lệ, không được vô lễ!” Bạch Hạo Lâm nhàn nhạt mở miệng, bất quá trong giọng nói cũng không có quá nhiều quát nạt.

“Tiểu hỏa tử, đã gặp được ngươi, liền khuyên ngươi một câu.” Bạch Hạo Lâm nhíu mày, mang theo một tia đạm mạc ở trên cao nhìn xuống, hiển nhiên đối với một tiếng Bạch huynh của Lâm Hải, cũng rất là bất mãn!

“Đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông sắp đến, hấp dẫn rất nhiều người tu hành đến đây, chẳng những là các đại môn phái tụ tập, liền những ác nhân hung danh rõ ràng như Hắc Lang kia, cũng tới không ít, một khi gặp gỡ, rất có thể sẽ lọt vào tai hoạ ngập đầu, vẫn là thiếu lẫn vào thì tốt hơn!”

“Đa tạ nhắc nhở!” Lâm Hải tựa hồ cũng nhìn ra, Bạch Hạo Lâm có chút không cao hứng, trong lòng cười nhạt một tiếng, đã như vậy, này cũng không có cái gì để nói.

Chính mình cũng không thể đuổi theo rồi nói cho y biết, Tông chủ của Hải Nguyệt Tông chính là mình, xưng hô y một tiếng Bạch huynh, cũng không có bôi nhọ y đi.

Nhìn ngữ khí của Lâm Hải tựa hồ có ý qua loa, sắc mặt Bạch Hạo Lâm rốt cục hiện lên một tia bất mãn.

“Tự giải quyết cho tốt đi!”

Nói xong, Bạch Hạo Lâm cùng Lâm Hải gặp thoáng qua, dẫn đầu tiến vào nhà hàng.

Mà Tiểu Lệ tại lúc đi qua bên người Lâm Hải, đột nhiên dùng ánh mắt khinh thường nồng đậm, quét liếc Lâm Hải một chút, khóe miệng nhếch lên, lộ ra cười lạnh miệt thị.

“Một cái Tán tu ti tiện, cũng muốn tham gia loại thịnh hội này, thật sự là không biết trời cao đất rộng, chỉ sợ liền đại môn của Hải Nguyệt Tông, cũng sẽ không để cho các ngươi đi vào, sớm chạy trở về nhà đi, nếu không mất mặt xấu hổ là việc nhỏ, không cẩn thận, đem mạng nhỏ dựng vào sẽ là chuyện lớn!”

Nhìn Tiểu Lệ này ở trên cao nhìn xuống, mặt mũi tràn đầy khinh thường lạnh lẽo nhìn qua, tính khí của Lâm Hải cho dù tốt, cũng có chút không chịu được.

Chính mình giống như từ đầu tới đuôi, đều không có đắc tội qua nàng ta đi, vì cái gì cứ như vậy một mực chướng mắt chính mình, chẳng lẽ bởi vì nàng ta đã từng là Tán tu, hiện tại thoát ly cấp độ này, tiến vào cấp cao cấp hơn, liền lập tức cảm thấy tài trí hơn người, khắp nơi tìm cảm giác ưu việt sao?

Lâm Hải phiền nhất loại người này, trách không được Túy Tửu Tiên gọi thẳng nàng ta là tiện nhân, hiện tại xem ra, quả nhiên đủ tiện a, ở trước mặt mình trang bức, đây không phải là không có việc gì tìm đánh đó sao?

“Tiện nhân, chính là già mồm!” Lâm Hải cười lạnh nói.

Lâm Hải vừa nói xong, Tiểu Lệ lúc đầu còn một mặt cao ngạo, nhất thời biến sắc.

“Ngươi muốn chết!”

Trên thân Tiểu Lệ, đột nhiên phát ra khí tức lạnh như băng, vươn tay hướng phía Lâm Hải vỗ đến một chưởng!

Nàng ta hiện tại thế nhưng là đường đường phu nhân của Tông chủ Huyền Băng Tông, mặc dù chỉ là cái tiểu thiếp, nhưng như thế nào để cho một cái Tán tu hèn mọn, có thể tùy ý nhục nhã!

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, xem ra không cho nàng ta chút giáo huấn, cái Tiểu Lệ này còn thật không biết mình là cái đồ vật gì!

“Cút!”

Lâm Hải đột nhiên mở miệng, quát lạnh một tiếng, dùng tới Nguyệt Cung Tiên m, thân thể Tiểu Lệ đột nhiên cứng đờ, sau đó phát ra một tiếng kêu thảm thống khổ, ôm đầu liền ngồi xổm xuống.

“Quen ngươi mao bệnh!”

Lâm Hải xem thường hừ lạnh một tiếng, nhìn cũng không liếc nhìn nàng ta một cái, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt nhanh chân rời đi.

“Tiểu Lệ, ngươi làm sao vậy?”

Bạch Hạo Lâm đợi lâu không thấy được Tiểu Lệ, mang theo nghi hoặc lại ra khỏi nhà hàng, nhìn thấy Tiểu Lệ thống khổ ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhất thời kinh hãi, kinh hoảng hỏi.

“Lão công, cái Tán tu kia, hắn khi dễ ta!” Tiểu Lệ kêu thảm nói

nói.

“Cái gì!” Bạch Hạo Lâm nhất thời dâng lên, lửa giận “Đến cùng chuyện gì xảy ra?”

“Hắn thấy ngươi không tại, đột nhiên mở miệng đùa bỡn ta, ta không chịu nhục nổi, phẫn nộ mà ra tay, không nghĩ bị hắn đánh lén gây thương tích!” Tiểu Lệ từ không nói có, miệng nở hoa sen, một hồi thêu dệt vô cớ, nói theo một chút dạng, đã đem bô ỉa đội lên trên thân Lâm Hải, ngược lại đem chính mình biến thành nhược nữ tử vô tội, điềm đạm đáng yêu.

“Hỗn đản, ta không tha cho hắn!” Bạch Hạo Lâm gầm lên giận dữ, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

Chương 1275: Đồ vô sỉ.

Lâm Hải tự nhiên không biết, vì Tiểu Lệ vu oan hãm hại, đã để Bạch Hạo Lâm ghi hận đến bên trên chính mình, bất quá dù cho biết rõ, Lâm Hải cũng sẽ không để ý, lấy tu vi trước mắt của hắn, làm thế nào có thể đem Bạch Hạo Lâm một cái Kim Đan trung kỳ phóng tại bên trong mắt.

Đem Liễu Hinh Nguyệt đưa trở về, Lâm Hải về đến trong nhà, vừa vào cửa, liền sửng sốt.

“Gia gia, ngươi, ngươi...”

Lâm Hải chấn kinh nhìn Lâm Mậu Thành, một mặt giật mình, nói chuyện cũng không lưu loát!

Chỉ thấy Lâm Mậu Thành, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, hai mắt khép hờ, đang chậm rãi đánh Thái Cực, trên thân ẩn ẩn có quang mang tốc biến, giơ tay nhấc chân quấy thiên địa, vậy mà tiến vào ở trong một loại ý cảnh kỳ diệu!

Lâm Mậu Thành giống như không nghe thấy, thẳng đến sau nửa giờ, mới bỗng nhiên mở hai mắt ra, lóe lên tinh mang một cái rồi biến mất, khí tức thu liễm, lần nữa biến thành không khác một ông già bình thường, không có một tia dấu hiệu tu hành!

Phản phác quy chân!

“Tiểu Hải, ngươi trở về!” Lâm Mậu Thành mặt mỉm cười, ánh mắt hòa ái.

“Gia gia, ngươi quả thực là kỳ tài tu luyện!” Lâm Hải kinh ngạc nói nói.

“Cái gì là kỳ tài hay không kỳ tài a, ta chỉ là trải qua sinh tử, đối với hết thảy đều đã coi nhẹ, tâm cảnh trở nên cổ ba không sợ hãi, mới tại trên một đường tu luyện, lại càng dễ cảm ngộ a.”

“Gia gia nói có lý, tâm cảnh xác thực rất trọng yếu!” Lâm Hải rất tán đồng với thuyết pháp của Lâm Mậu Thành, tâm cảnh từ góc độ nào đó mà nói, cũng là một loại tu luyện đối với bản thân, khác đường nhưng đồng quy.

Lâm Hải lại nhìn xem phụ mẫu cùng Lâm Vân, cũng đều đã bắt đầu tu luyện, nhưng hiển nhiên không có tiến triển thần tốc như Lâm Mậu Thành, bất quá cũng đã đi vào quỹ đạo.

Xem ra Thiên Địa Tạo Hóa Đan, quả nhiên ngưu bức, ngộ tính của bọn người phụ mẫu toàn bộ đều chiếm được tăng cường cực lớn, nếu không làm sao có thể lĩnh ngộ công pháp tu hành tối nghĩa khó hiểu.

Trở lại trong phòng, nói chuyện video cùng Liễu Hinh Nguyệt, hiểu biết một chút tình huống của người nhà Liễu Hinh Nguyệt, cũng cũng bắt đầu tiến vào tu luyện, Lâm Hải liền yên lòng.

Sự tình Ccòn dư lại, cũng chỉ là lẳng lặng chờ đợi, đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông.

Mấy ngày thời gian này, trên thân Liễu Hinh Nguyệt vừa vặn không tiện, Lâm Hải mỗi lúc trời tối, cũng đều vượt qua tại trong tu hành.

Ban đêm, tinh quang thôi xán, điểm điểm tinh mang xuyên thấu qua cửa sổ sát đất rộng rãi, bay lả tả tại trên thân Lâm Hải, khiến cho toàn bộ thân thể của Lâm Hải, phủ thêm một tầng ánh sáng lấp lánh.

Nếu có người ở một bên quan sát, liền sẽ kinh ngạc phát hiện, những tinh quang này, vậy mà ẩn ẩn rót vào trong người Lâm Hải, tại bên trong kinh mạch toàn thân Lâm Hải, không ngừng du tẩu.

Bỗng nhiên, Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong đôi mắt, vậy mà sáng chói như là ngôi sao, quang mang khiếp người!

Nhưng Lâm Hải lại hơi hơi lắc đầu, lộ ra một nụ cười khổ.

“Dẫn Tinh Thần Chi Lực này nhập thể, thật đúng là không phải là một chuyện dễ dàng, nhiều ngày trôi qua như vậy, thậm chí ngay cả một tia Tinh Thần Chi Lực, cũng không tồn trữ được.”

Tinh Thần Chi Lực trong người Lâm Hải, sau khi mỗi một lần du hí tại trong người, đều sẽ dần dần biến yếu, cho đến lúc tiêu tán, Lâm Hải muốn đem nó lưu tại trong người, lại phát hiện căn bản là không có cách làm được.

Mà thối luyện Tinh Thần Thánh Thể, đầu tiên cũng là dẫn Tinh Thần Chi Lực nhập thể, ngưng tụ hạt giống Tinh Thần, nhưng mình trước mắt, liền một bước cơ sở nhất này, cũng còn vô pháp hoàn thành.

Bất quá Lâm Hải cũng không nản chí, Tinh Thần Thánh Thể có thể được xưng là một trong Bát Đại Thánh Thể của Tam giới, há lại dễ dàng thối luyện như vậy.

“Uy, ngươi đang thối luyện Tinh Thần Thánh Thể!”

Đột nhiên, một đường thanh âm khiếp sợ không gì sánh nổi, vang lên tại bên tai Lâm Hải, mặt mũi Sở Lâm Nhi tràn đầy thật không thể tin, trong đôi mắt đẹp tràn ngập ý kinh hãi!

“A, ngươi thế mà biết rõ Tinh Thần Thánh Thể?”

Lâm Hải một trận kinh ngạc, Sở Lâm Nhi không hổ là Công chúa Địa Phủ, cũng là kiến thức rộng rãi a!

“Nói nhảm, Tinh Thần Thánh Thể chính là một trong Bát Đại Thánh Thể của Tam giới, bản Công chúa sao lại không biết.” Sở Lâm Nhi liếc trắng Lâm Hải một chút, hiển nhiên cảm thấy ngạc nhiên của hắn.

“Này, Lâm Nhi Công chúa, ngươi có biết rõ, trong Tam giới, còn có ai tu luyện thành Tinh Thần Thánh Thể không?” Lâm Hải chợt nhớ tới, Tiên Nhi nói qua, chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh, chính là Tinh Thần Thánh Thể.

Nếu như Sở Lâm Nhi biết rõ, có lẽ có thể từ bên trong đó biết được tin tức của chủ nhân thủ nhậm Thánh Cảnh.

“Tinh Thần Thánh Thể rất khó thối luyện, tương truyền chỉ có Thần Minh thượng cổ, là từng có tiền lệ thối luyện thành công.”

“Thần Minh thượng cổ?” Lâm Hải bị kinh ngạc, chẳng lẽ chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh, chính là Thần Minh thượng cổ?

“Cái Thần Minh thượng cổ này, tên gọi là gì?”

“Cái này ta lại không biết.” Sở Lâm Nhi lắc đầu.

“Tốt a!” Lâm Hải nhún nhún vai, nhìn nhìn thời gian, sắc trời đã sáng lên, hôm nay chính là ngày đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông, tâm tình tựa hồ có chút ít kích động a!

Thu thập xong, Lâm Hải từ sáng sớm liền gọi Liễu Hinh

Nguyệt, ra ngoài vừa ăn điểm sớm một chút.

“Tông chủ phu nhân, hôm nay là đại điển khai tông, chúng ta lên đường đi, đi muộn tóm lại không tốt lắm a!”

Liễu Hinh Nguyệt nghe được xưng hô của Lâm Hải đối với mình, nhất thời cười khúc khích, lườm hắn một cái.

“Tốt, Tông chủ đại nhân!”

Hai người tay kéo tay, hướng phía Phiêu Miểu Phong của Hải Nguyệt Tông mà đi, ra khỏi khu vực thành thị, thấy bốn bề vắng lặng, lập tức thi triển thân pháp, tăng tốc tiến lên.

“Dừng lại!”

Đang đi tới, đột nhiên nhảy ra mấy người nam tử, ngăn lại đường đi của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, dừng lại.

“Đi Hải Nguyệt Tông?” Một cái nam tử hèn mọn giữ lại râu cá trê, con mắt đột nhiên rơi vào trên thân Liễu Hinh Nguyệt, sắc mị mị mở miệng hỏi nói.

Lâm Hải nhất thời chau mày, nhưng chưa hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, vẫn là nhàn nhạt gật gật đầu.

“Không sai!”

“Đem phí qua đường giao một cái đi, mười khối Tinh Thạch!” Râu cá trê hai tay ôm ngực, một mặt kiêu căng nói nói.

“Phí qua đường?” Lâm Hải nhịn không được bật cười, mẹ nó, về tông phái của mình, vậy mà bị đánh cướp.

“Thế nào, không bỏ ra nổi?” Râu cá trê đột nhiên bỉ ổi cười rộ lên.

“Không bỏ ra nổi cũng dễ nói, đem cô nàng này lưu lại, bồi gia gia chơi đùa... Ngạch!”

Râu cá trê vừa mới dứt lời, đột nhiên cảm thấy cổ căng một cái, thân thể không tự chủ được hướng phía Lâm Hải bay đi, bị Lâm Hải một tay, nhiếp giữa không trung.

Râu cá trê nhất thời lộ vẻ mặt hoảng sợ, nghĩ không ra Lâm Hải tuổi còn trẻ, lại là cao thủ đáng sợ như thế.

“Tha... Mạng!” Râu cá trê cũng thở không nổi, mặt nghẹn đến đỏ bừng, tốn sức nói nói.

Mà đồng bọn của gã, càng là bị dọa đến mặt không có chút máu, lập tức tất cả đều mộng bức tại bên trong này.

Phốc!

Ngón tay Lâm Hải gảy nhẹ, trong nháy mắt đã đem tu vi của râu cá trê phế bỏ, hướng trên mặt đất quăng ra, quát lạnh một tiếng.

“Cút!”

“Thủ đoạn thật độc ác!” Ngay lúc này, một thanh âm phẫn nộ, vang lên tại sau lưng Lâm Hải.

Lâm Hải quay đầu, đã thấy một người trên mặt uy nghiêm, ẩn mang tức giận, sát cơ lẫm nhiên hướng phía chính mình đi tới, sau lưng còn đi theo mười mấy người tu hành, bên trong có một cái nữ tử, đang nhìn lấy chính mình, âm ngoan cười lạnh.

“Bạch Hạo Lâm?”

Lâm Hải lập tức nhận ra người, không khỏi trong lòng buồn cười, chính mình cùng cái Bạch Hạo Lâm này, thật đúng là có duyên a!

Mà Bạch Hạo Lâm giờ phút này, đã đi tới trước mặt Lâm Hải, trong mắt lóe lên một đường hàn quang lạnh thấu xương.

“Xuất thủ liền phế tu vi của người, ngươi cùng các loại bại loại trong giới Tu Hành như Hắc Lang, có gì khác biệt!”

“Ừm.” Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Bạch Hạo Lâm một chút, lời này nói thế nhưng là để cho người ta không quá cao hứng a.

“Nói chuyện chú ý một chút!” Sắc mặt Lâm Hải lạnh xuống, nếu không phải nhìn trên phân thượng hiệp can nghĩa đảm của Bạch Hạo Lâm lúc trước, Lâm Hải tuyệt đối sẽ không khách khí như vậy.

“Chú ý một chút? Loại đồ vô sỉ như ngươi, còn có mặt mũi nói loại lời này sao?”

“Đồ vô sỉ?!”

Trong lòng Lâm Hải đằng lên lửa giận, cái Bạch Hạo Lâm này làm sao không biết tốt xấu đâu?.

“Mạc danh kỳ diệu!”

Lâm Hải mặc kệ y, giữ chặt tay nhỏ Liễu Hinh Nguyệt, quay đầu liền đi.

“Lưu lại cho ta!”

Bạch Hạo Lâm thấy thế, đột nhiên xuất thủ, hướng phía Lâm Hải bắt tới. Lâm Hải đột nhiên quay đầu, trong mắt bắn ra một đường quang mang sắc bén, bắn thẳng đến chỗ Bạch Hạo Lâm, toàn thân Bạch Hạo Lâm run lên bần bật, nhất thời lộ ra vẻ hoảng sợ, phát lạnh khắp cả người, lập tức cương tại nguyên chỗ!

Chương 1276: Tuyết Sơn Phái, không cần thiết tồn tại nữa!

Ánh mắt Lâm Hải như kiếm, một mặt băng lãnh nhìn thẳng vào Bạch Hạo Lâm.

Bạch Hạo Lâm duy trì tư thế công kích, cứ như vậy cứng tại bên trong này, một cỗ cảm giác tiếp cận vô cùng với tử vong, trong nháy mắt bốc lên trong lòng y, chỉ cần y còn dám hơi có một tia xúc động, phảng phất cũng sẽ gặp phải diệt sát vô tình!

Một cỗ ý sợ hãi chưa bao giờ có, khiến cho toàn thân Bạch Hạo Lâm trong nháy mắt bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, trên trán, mồ hôi tích táp lăn xuống, miệng động động, lại phát hiện liền cả dũng khí nói chuyện cũng đều không có.

“Hừ!”

Khoảng chừng nửa phút thời gian, Lâm Hải mới nhẹ hừ một tiếng, không có nói câu nào, quay đầu tiếp tục rời đi.

“Hô ~ “

Một mực nhìn Lâm Hải đi xa, Bạch Hạo Lâm mới thở dài ra một hơi, lấy tu vi của y, vậy mà cảm thấy có chút hư thoát, đưa tay xoa một trận mồ hôi lạnh trên trán, Bạch Hạo Lâm nhìn bóng lưng Lâm Hải đi xa, ánh mắt lộ ra kinh hãi thật sâu.

“Nhìn nhầm a, người trẻ tuổi này, đáng sợ như thế!”

Bạch Hạo Lâm nhớ tới ánh mắt lạnh thấu xương như đao trước đó của Lâm Hải, cho tới giờ khắc này vẫn là một trận tim đập nhanh, trái tim phanh phanh cuồng loạn, khiến cho y sợ hãi không thôi.

Nếu vừa rồi, chính mình tiếp tục công kích, Bạch Hạo Lâm trăm phần trăm khẳng định, hiện tại chính mình, đã là một bộ xác chết.

“Chí ít là Kim Đan hậu kỳ, tuổi còn trẻ đã có thành tựu này, tương lai bất khả hạn lượng a!”

Bạch Hạo Lâm mặc dù là nhất tông chi chủ, tại giới Tu Hành cũng là nhân vật thanh danh hiển hách, nghĩ không ra đụng phải một cái Tán tu trẻ tuổi, một ánh mắt của người ta, lại để cho mình ngay cả dũng khí động một chút cũng đều không có, nhất thời có loại cảm giác anh hùng tuổi xế chiều, thâm thụ đả kích.

“Lão công, làm gì không giết hắn?”

Tiểu Lệ ở bên cạnh, nhìn Lâm Hải đi xa, nhất thời mang theo một tia oán trách, bất mãn nói nói.

“Ngươi câm miệng cho ta!”

Bạch Hạo Lâm nhất thời quát lạnh một tiếng, nhìn Tiểu Lệ một mặt tức giận, còn giết người ta? Nếu không phải là mình thu chiêu kịp thời, chỉ sợ mình bây giờ đã bị Lâm Hải giết!

Nhớ tới Tiểu Lệ tại trước cửa nhà hàng, nói Lâm Hải làm những cái chuyện xấu kia, Bạch Hạo Lâm giờ phút này tỉnh táo lại, nhất thời phát giác được tựa hồ không thích hợp, lấy tu vi của Lâm Hải như thế, sao lại tùy ý đùa giỡn nàng ta.

Huống chi, nữ tử đi theo bên người Lâm Hải kia, luận tư sắc so với Tiểu Lệ mạnh hơn không biết bao nhiêu, xem ra chính mình, bị Tiểu Lệ lừa gạt a!

Vừa nghĩ tới bởi vậy kém chút hại chính mình mất đi tính mạng, trong lòng Bạch Hạo Lâm đằng lên hỏa khí, đột nhiên đưa tay một cái vả miệng quất vào trên mặt Tiểu Lệ.

“Tiện nhân, về sau bớt gây chuyện thị phi cho ta!”

Tiểu Lệ bị đánh đến rít lên một tiếng, nhưng nhìn mặt mũi Bạch Hạo Lâm tràn đầy vẻ giận dữ, trong lòng nhất thời sinh ra sợ hãi, nước mắt đảo quanh tại trong mắt, lại nào dám mở miệng phản kháng, đành phải gật gật đầu, nhưng trong lòng đã đem Lâm Hải hận chết.

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt tiếp tục tiến lên, cách Phiêu Miểu Phong của Hải Nguyệt Tông đã không xa, hôm nay bởi vì đại điển khai tông, Lâm Hải đã mệnh cho Vân Thắng đem chướng nhãn pháp triệt hồi, sương mù tan hết, nếu không người đến đây xem lễ, căn bản là không có cách vào núi.

“Ba ba!”

Thời điểm sắp đến chân núi, A Hoa bỗng nhiên xông tới.

“Cái kia Hắc Lang, thế nào?”

“A Hoa ta xuất thủ, này còn cần nói, chính mình là bạo chim, bất quá cái Hắc Lang này thật là đủ thối a, nha nha phi!” A Hoa một mặt xem thường.

Lâm Hải nhất thời buồn cười, mẹ nó, cứt cũng ăn hàng, vậy mà còn ngại thối.

“Gã ở đâu?”

“Đã bị đệ tử của chúng ta, mang lên núi!”

“Tốt, lên núi!”

Lâm Hải gật gật đầu, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt, đến trước Phiêu Miểu Sơn, lại phát hiện vậy mà tụ tập rất nhiều người tu hành, già trẻ nam nữ cũng không ít, không biết đang nghị luận cái gì.

“Đi qua nhìn một chút!”

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, đi qua, nhất thời có cái lão giả, chào đón.

“Ngươi là Tán tu đến xem lễ?” Lão giả ở trên cao nhìn xuống, mang theo một tia ngạo nhiên.

Lâm Hải chợt cảm thấy một trận buồn cười, dáng dấp của chính mình giống Tán tu như vậy sao?

“Ngươi có chuyện gì?” Lâm Hải từ chối cho ý kiến, mà chính là mở miệng hỏi nói.

“Đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông, chính là thịnh hội của giới Tu Hành, mời đều là đại môn phái có mặt mũi, Tán tu cũng không tại trong danh sách mời lần này, nếu Tán tu các ngươi muốn tham gia, phải giao nộp mười khối Tinh Thạch, lão phu có thể tự mang các ngươi lên núi!”

“Ta qua!” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh ngạc, nghĩ không ra chính mình làm cái đại điển khai tông, lại có người chạy lên đây làm sinh ý, trước đó đầu tiên là ăn cướp, hiện tại liền dẫn đường cũng có, thật con mẹ nó có ý tứ a.

“Ta giao Tinh Thạch, ngươi liền có thể mang ta đi lên?” Lâm Hải nghiền ngẫm hỏi.

“Không sai!” Lão giả một mặt cao ngạo, đạm mạc nói.

“Ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi?”

“Chỉ bằng ta chính là Chưởng môn của Tuyết Sơn Phái, Hà Quang Chiếu!”

“Tuyết Sơn Phái!” Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, trong mắt lóe lên một hơi khí lạnh.

Theo báo cáo của Lâm Kiếm, Tuyết Sơn Phái này chính là chuẩn bị đến phá quán, nghĩ không ra trước mượn lấy ánh sáng của chính mình, khởi xướng kiếm tiền tài, cũng thật sự là đủ không biết xấu hổ.

“Những người này, đều là giao Tinh Thạch, chuẩn bị cùng ngươi đi lên sao?” Lâm Hải hướng phía đám người lít nha lít nhít nhất chỉ, nhàn nhạt hỏi.

“Không sai, giao Tinh Thạch, liền có thể làm đệ tử trên danh nghĩa của Tuyết Sơn Phái ta để lên núi, ngươi đến cùng giao hay không giao, lão phu không có thời gian nói nhảm cùng ngươi!” Hà Quang Chiếu lộ vẻ mặt không kiên nhẫn, phiền chán nói nói.

“Sư phụ, có mấy cái Tán tu này, muốn cùng chúng ta cùng tiến lên, đã giao Tinh Thạch!” Lúc này, có mấy người trẻ tuổi, mang theo mười mấy Tán tu, đi tới, hướng phía Hà Quang Chiếu báo cáo nói.

“Ừm!” Hà Quang Chiếu hài lòng gật gật đầu, mặt lộ nụ cười đắc ý, “Đều đến bên kia đi!”

Mặc dù cái cẩu thí Tông chủ của Hải Nguyệt Tông này, có chút không biết trời cao đất rộng, vọng tưởng khai tông lập phái, nhưng lại để cho mình mượn cơ hội phát một khoản, cũng là làm chuyện tốt a.

Hà Quang Chiếu mặt mang mỉm cười, đã bắt đầu cân nhắc, xem ở phân thượng Tinh Thạch, đến thời điểm đánh mặt cái cẩu thí Tông chủ của Hải Nguyệt Tông kia, ra tay có muốn nhẹ một chút hay không.

“Đa tạ Hà Chưởng môn!” Mấy cái Tán tu này, cung kính nói tiếng cảm ơn, một mặt vui mừng cùng Tán tu trước đó, cùng tiến tới, bắt đầu nhỏ giọng giao lưu.

“Cân nhắc thật là không có sao? Nếu không giao Tinh Thạch, thì cút xa một chút!”

Thấy Lâm Hải vẫn không có gia nhập ý tứ, Hà Quang Chiếu hơi không kiên nhẫn, một mặt chán ghét hướng phía Lâm Hải quát lớn nói.

“Cái hàm dưỡng này, cái tố chất này, không phải nhất phái Chưởng môn a, liền cả tiểu côn đồ trên đường cũng có vẻ không bằng! Xem ra Tuyết Sơn Phái, không gì hơn cái này!”

Lâm Hải mỉa mai lắc đầu, mặt mũi tràn đầy miệt thị.

“Ngươi muốn chết!”

Hà Quang Chiếu nhất thời đại nộ, gã vốn là xuất thân tiểu lưu manh, bởi vì ngộ tính cực cao, cơ duyên xảo hợp bị đại Chưởng môn của Tuyết Sơn Phái thu làm đệ tử, truyền thụ Đạo pháp, trở thành đệ tử trẻ tuổi có tiềm lực nhất của Tuyết Sơn Phái.

Hơn nữa Hà Quang Chiếu cực kỳ giảo hoạt giàu có tâm cơ, biểu hiện trước mặt người khác là khiêm khiêm hữu lễ, một bộ dáng quân tử, khiến cho trên dưới Tuyết Sơn Phái cũng đối với gã đều là tán thưởng, lại thêm thiên phú trên việc tu luyện, thuận theo tự nhiên trở thành người thừa kế của Tuyết Sơn Phái.

Sau khi Đại Chưởng môn của Tuyết Sơn Phái, trong một lần ra ngoài, không khỏi mất tích, liền để Hà Quang Chiếu kế thừa chức vị Chưởng môn, sắc mặt ghê tởm nhất thời bạo lộ ra, chèn ép đối lập, hám lợi, âm hiểm cùng cực, cùng lúc trước tưởng như hai người, đệ tử Tuyết Sơn Phái giận mà không dám nói gì.

Nhưng Hà Quang Chiếu làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, bình sinh liền chán ghét người khác đem nội tình của gã nói ra, bây giờ Lâm Hải nói gã cả tiểu lưu manh cũng không bằng, nhất thời đâm chọt chỗ đau đớn của Hà Quang Chiếu, khiến Hà Quang Chiếu đại nộ.

Khoát tay, nhất thời hàn ý băng lãnh, từ trong lòng bàn tay Hà Quang Chiếu, phát ra, thẳng hướng mặt Lâm Hải mà đến.

Lâm Hải thấy Hà Quang Chiếu vậy mà không chút do dự, thống hạ sát thủ đối với mình, đáy lòng nhất thời phát lạnh, đối phó với loại người xuất thủ liền muốn mạng người này, Lâm Hải há lại nương tay!

“Tuyết Sơn Phái, không cần thiết tồn tại nữa!” Một đường thanh âm lạnh như băng, nhàn nhạt vang lên, sau đó thân ảnh Lâm Hải, biến mất không thấy gì nữa!

Chương 1277: Ta muốn lên núi, thì không cần người khác dẫn tiến.

Hà Quang Chiếu đột nhiên giật mình, không nghĩ tới tốc độ của Lâm Hải nhanh như vậy, trong nháy mắt liền mất đi bóng dáng.

“Không tốt!”

Bản năng, Hà Quang Chiếu cảm thấy một tia không ổn, thực lực của Lâm Hải đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của gã.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Hà Quang Chiếu đột nhiên cảm thấy chỗ gáy bị xiết chặt, phảng phất bị một cái kềm sắt gắt gao siết lại, còn chưa chờ kịp giãy dụa, hai chân vậy mà bay lên không trung cách mặt đất, bị người xách tại giữa không trung.

Ầm!

Trên tay Lâm Hải dùng lực, đem thân thể Hà Quang Chiếu, trực tiếp quẳng đập xuống đất, Hà Quang Chiếu bị chế trụ tu vi toàn thân, không có chút chân khí hộ thể nào, không khác cùng người bình thường, lên tiếng đều không thể thốt lên một tiếng, nhận trọng kích, hai mắt trực tiếp lật một cái, hôn mê mất.

“Hừ, Tuyết Sơn Phái, không gì hơn cái này!” Lâm Hải dùng chân nhẹ nhàng đá đá Hà Quang Chiếu, sắc mặt cười lạnh, bực mặt hàng này, cũng dám tuyên bố đến phá quán.

Thật sự là không biết tự lượng sức mình!

“Tê ~ “

Một loại Tán tu xung quanh, nhất thời hít một hơi khí lạnh, tất cả đều trợn tròn mắt, nhìn Lâm Hải, bên trong ánh mắt lộ ra kinh hãi cùng sợ hãi thật sâu.

Tuyết Sơn Phái tuy ở chỗ Đông Bắc, ít có người hành tẩu giang hồ, nhưng tên tuổi lại không yếu, nhất là Chưởng môn Hà Quang Chiếu, một thân tu vi sâu không lường được, nghe nói đã là cảnh giới Kim Đan trung kỳ, tại toàn bộ giới Tu Hành cũng chưa có địch thủ.

Nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, đối mặt với người trẻ tuổi này, thậm chí ngay cả một tia sức đánh trả cũng đều không có, nếu không phải bọn họ tận mắt nhìn thấy, quả thực không thể tin được vào sự thật trước mắt.

“Người trẻ tuổi này, là ai?”

“Thật đáng sợ, thế gian tại sao có thể có người cường đại như thế.”

“Chẳng lẽ, người trẻ tuổi kia là Kim Đan hậu kỳ thậm chí là đại năng Nguyên Anh sao!”

Trong lòng đông đảo Tán tu dâng lên sóng to gió lớn, nhìn Lâm Hải nhao nhao lộ ra vẻ kính sợ, đồng thời đối với thân phận của Lâm Hải, bắt đầu càng phát ra tò mò.

Mà cách mấy chục mét không xa đó, mấy người Bạch Hạo Lâm cũng vừa lúc đuổi tới, vừa hay nhìn thấy Lâm Hải dùng một chiêu nện choáng Hà Quang Chiếu, tất cả mọi người lập tức đều mộng bức ngay tại chỗ.

“Sư phụ, là cái Tán tu kia, hắn mạnh như vậy!”

Một tên đệ tử của Bạch Hạo Lâm, kinh hô một tiếng, trong mắt lộ ra khó có thể tin thật sâu.

“Hứ, khi dễ một cái lão đầu tử bảy mươi tám mươi, tính là gì mạnh?” Tiểu Lệ ở bên cạnh, một mặt khinh thường nói thầm.

“Ngươi im miệng đi!” Bạch Hạo Lâm quát lớn một tiếng, trong lòng càng cảm thấy, chính mình cưới cái Tiểu Lệ này, có vẻ như là cái quyết định mười phần sai lầm, nữ nhân này quá nông cạn, quá vô tri!

Đó con mẹ nó là lão đầu tử phổ thông sao? Đó là Chưởng môn Hà Quang Chiếu của Tuyết Sơn Phái a, là cao thủ Kim Đan trung kỳ không kém gì y a!

Bạch Hạo Lâm chấn kinh đồng thời, càng cảm thấy may mắn, may mắn chính mình trước đó cảm giác chính xác, không có tiếp tục hướng Lâm Hải xuất thủ, nếu không kết cục của chính mình, tuyệt đối sẽ không tốt hơn gì so với Hà Quang Chiếu.

“Sư phụ!”

Các đệ tử của Hà Quang Chiếu, thấy thế tất cả đều kinh hãi, cuống quít chạy tới, đỡ Hà Quang Chiếu dậy, đã thấy miệng mũi Hà Quang Chiếu đổ máu, khí tức yếu ớt, tuy không chết, nhưng cũng là bị thương rất nặng.

“Hỗn đản, ngươi dám thương tổn sư phụ ta, ta con mẹ nó a...” Một đệ tử nghiến răng nghiến lợi, một mặt hung tướng liền muốn vọt qua, lại bị đệ tử khác vội vàng níu lại.

“Ngươi con mẹ nó ngu bức sao, sư phụ cũng đỡ không nổi một chiêu của người ta, ngươi xông đi lên để chịu chết sao?”

Mấy cái đệ tử khác thông minh cơ linh một chút, vội vàng nhỏ giọng vội vã nói nói, tên đệ tử này mới đột nhiên bừng tỉnh.

“Thật xin lỗi, sư phụ ta đần độn, đắc tội với ngài, là gã đáng đời, chết đều không đáng tiếc!” Tên đệ tử này vội vàng hướng phía Lâm Hải cười ngượng ngùng nói, một bộ dáng hèn mọn cúi đầu khom lưng.

Lâm Hải buồn cười một trận, xem thường lắc đầu, đồ đệ này cũng đủ nhị bức, đã vậy còn là nói về sư phụ mình, nếu Hà Quang Chiếu hoàn toàn thanh tỉnh, đoán chừng cũng phải bị tức đến bất tỉnh đi.

“Vật họp theo loài a!”

Lâm Hải càng thêm thấy rõ, Tuyết Sơn Phái đều là một ít mặt hàng gì, xem ra cái gọi là đại môn phái, cũng không hoàn toàn là nội tình thâm hậu, trong đó không thiếu loại thật giả lẫn lộn này.

“Đem cái Chưởng môn ngốc bức của các ngươi này lưu lại, những người khác cút đi!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy chán ghét, như là đuổi ruồi, phất phất tay.

Mấy cái đệ tử Tuyết Sơn Phái, do dự một chút, sau đó vậy mà thật đem Hà Quang Chiếu để ở lại đây, quay đầu liền đi, chớp mắt liền đi vô ảnh vô tung.

“Dạng môn phái này, coi như ta không xuất thủ, cũng cách diệt vong không xa!”

Khóe miệng Lâm Hải khinh thường cười lạnh, mặt mũi tràn đầy xem thường lắc đầu, sau đó ánh mắt rơi ở bên trên mấy cái túi lớn đổ đầy Tinh Thạch ở bên cạnh.

“Tinh Thạch?”

Lâm Hải cười, Hà Quang Chiếu thu nhiều Tinh Thạch như vậy, mấy cái đệ tử kia coi như thông minh, không dám mang đi, lần này ngược lại là tiện nghi cho chính mình.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải trực tiếp đem mấy cái túi Tinh Thạch này, thu nhập vào trong Thánh Cảnh.

Lần này, đám Tán tu kia tất cả đều mắt trợn tròn.

“Tiền bối, chúng ta, chúng ta muốn nhờ Tuyết Sơn Phái lên núi xem lễ, Tinh Thạch chúng ta giao...”

Có người cả gan, nơm nớp lo sợ hướng phía Lâm Hải mở miệng.

Bọn họ thế nhưng là hướng Hà Quang Chiếu giao Tinh Thạch, hiện tại Hà Quang Chiếu bị Lâm Hải chế trụ, Tinh Thạch lại bị Lâm Hải lấy đi, nháo không tốt cũng là giỏ trúc múc nước, lại không dám đòi hỏi Lâm Hải, trong lúc nhất thời gấp đến đầu đầy mồ hôi.

“Các ngươi muốn xem lễ, lên núi là được!” Lâm Hải liếc nhìn mọi người một chút, nhàn nhạt nói nói.

“Thế nhưng là, không có đại tông phái dẫn tiến...”

“Bạch mỗ nguyện ý dẫn tiến các vị!”

Một thanh âm vang lên, Bạch Hạo Lâm đi tới, đầu tiên là hướng phía Lâm Hải cười cười, sau đó nhìn về phía mọi người.

“Tại hạ, là Tông chủ Huyền Băng Tông Bạch Hạo Lâm, nguyện ý không ràng buộc mang các vị lên núi xem lễ!”

“Ai u, nguyên lai là Bạch Tông chủ, đa tạ Bạch Tông chủ!”

“Bạch Tông chủ quả nhiên giống như trong truyền thuyết, hiệp can nghĩa đảm, chúng ta gặp được Bạch Tông chủ, là quá may mắn!”

“Ai, nếu là Bạch Tông chủ đến sớm một bước, vừa lại không cần đem Tinh Thạch giao cho Hà Quang Chiếu a, đây chính là một tháng tài nguyên tu luyện của ta a!”

Lời nói của Bạch Hạo Lâm, nhất thời gây nên rối loạn tưng bừng tại bên trong Tán tu.

Lâm Hải cười cười, có thâm ý khác liếc Bạch Hạo Lâm một chút, không biết y vì sao làm như thế.

Mà lúc này đây, Bạch Hạo Lâm cũng vừa vặn hướng phía Lâm Hải nhìn tới, sắc mặt mang theo khiêm tốn nụ cười.

“Tiền bối, trước đó có nhiều đắc tội, Bạch mỗ bồi tội với ngươi, những người này liền để Bạch mỗ mang lên núi, ngươi xem coi thế nào!”

Trước đó Bạch Hạo Lâm liền vì Lâm Hải xưng hô y một tiếng Bạch huynh, mà cũng sinh lòng bất mãn, bây giờ vậy mà chủ động xưng hô Lâm Hải là tiền bối, ngược lại để Lâm Hải lau mắt mà nhìn. Người này, co được dãn được, hơn nữa tâm cơ rất sâu a, xem ra chủ động đáp ứng mang Tán tu lên núi, trừ thu mua nhân tâm ra, là làm cho mình nhìn, dù sao những cái Tinh Thạch kia để cho mình thu, coi như đám Tán tu dù không dám nói gì, cũng sẽ sinh lòng bất mãn đối với mình, nói không chừng bên trong âm thầm sẽ còn sẽ dùng cái ám chiêu gì nữa.

Mà Bạch Hạo Lâm làm như thế, mục đích của đám Tán tu đã đạt tới, cũng sẽ không có ý khác.

“Nếu ngươi đều đã hướng mọi người hứa hẹn, thì cũng không cần trưng cầu ý muốn của ta nữa.” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ, liền mắc nợ Bạch Hạo Lâm một cái nhân tình.

Hơn nữa, nội tâm Lâm Hải, bắt đầu ẩn ẩn cảm thấy, Bạch Hạo

Lâm không hề đơn giản giống như mặt ngoài vậy.

Bạch Hạo Lâm khẽ giật mình, đồng tử hơi hơi co vào, nhưng rất nhanh đã khôi phục tự nhiên, lộ ra vẻ mặt tươi cười.

“Vậy Bạch mỗ liền tự chủ trương, mang những Tán tu này lên núi!”

Nói xong, Bạch Hạo Lâm dừng một cái, tận lực làm cho của nụ cười chính mình, lộ ra thân hòa.

“Tiền bối, Hải Nguyệt Tông chỉ mời các đại môn phái, Tán tu vô pháp lên núi, không bằng tiền bối cũng theo Bạch mỗ lên núi, để Bạch mỗ dẫn tiến, có thể thiếu một chút phiền toái.”

“Ta muốn lên núi, thì không cần người khác dẫn tiến.” Lâm Hải đạm mạc mở miệng, chính mình đường đường là Tông chủ của Hải Nguyệt Tông, đi tới tông môn của mình, còn cần người ngoài đến dẫn tiến sao? Thật sự là khôi hài!

Nói xong, thủ chưởng của Lâm Hải nắm vào trong hư không một cái, đem một cái chân của Hà Quang Chiếu chộp vào bên trong tay, nâng tiến lên mà đi! Hai mắt Bạch Hạo Lâm nhíu lại, nhìn Lâm Hải cứ như vậy mà rời đi, trong mắt đột nhiên hiện lên một đường hàn quang không dễ dàng phát giác.

Chương 1278: Khách khanh trưởng lão

Đường mà Lâm Hải lên núi, tự nhiên cùng những người khác khác biệt, mà chính là có thông đạo đặc biệt.

“Tham kiến Tông chủ!”

Lâm Hải vừa xuất hiện, Vân Thắng liền đuổi bước lên phía trước hành lễ, so với những ngày bình thường, trịnh trọng hơn rất nhiều.

“Vân lão ca, vất vả ngươi!”

Nhìn vẻ mặt mỏi mệt của Vân Thắng, trong lòng Lâm Hải cảm động, Hải Nguyệt Tông hết thảy đều là do Vân Thắng lo liệu, vị lão ca ca này thế nhưng là giúp mình đại ân a!

Sau đó đem Hà Quang Chiếu đã hồi tỉnh lại, lại không cách nào hành động, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ vứt xuống trên mặt đất.

“Nhìn kĩ gã!”

Nhất thời, có hai cái đệ tử Hải Nguyệt Tông tiến lên, kéo Hà Quang Chiếu dậy, liền đi ra ngoài!

“Chờ một chút!” Hà Quang Chiếu vội vàng la lên một tiếng, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin nhìn về phía Lâm Hải.

“Ngươi, ngươi chính là Tông chủ của Hải Nguyệt Tông?”

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, đạm mạc liếc gã một cái, lộ ra cười lạnh khinh thường.

“Không sai, ta chính là Tông chủ của Hải Nguyệt Tông!”

“Ta muốn khai tông lập phái, Tuyết Sơn Phái của ngươi không phải không phục, muốn tới phá quán sao?”

“Hiện tại, ngươi ngược lại là đá một cái cho ta xem một chút a.”

Toàn thân Hà Quang Chiếu run lên, nhất thời bị dọa đến mặt mũi tràn đầy tái nhợt, một mặt hoảng sợ hướng phía Lâm Hải lớn tiếng hô nói.

“Lâm Tông chủ, ta biết rõ sai, ta cũng không dám nữa, trên dưới Tuyết Sơn Phái ta, sẽ toàn lực giúp Lâm Tông chủ khai tông lập phái, xây dựng truyền thừa bất hủ!”

“Hiện tại mới đến tỏ thái độ?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, trong mắt đột nhiên phát lạnh, “Sớm đi làm cái gì!”

“Mang xuống dưới cho ta, chờ đợi xử lý!”

Lâm Hải quát chói tai một tiếng, đệ tử của Hải Nguyệt Tông, liền mang Hà Quang Chiếu ra ngoài.

“Lâm Tông chủ, tha mạng a, ta không dám, thật không dám nữa!”

…

“Tông chủ, đây là Chưởng môn của Tuyết Sơn Phái?” Vân Thắng bị kinh ngạc, không nghĩ tới người bị Lâm Hải kéo lên núi như kéo chó chết kia, lại là một đại nhân vật như thế!

“Tuyết Sơn Phái qua hôm nay, liền không tồn tại, sao lại là nhất phái Chưởng môn nữa!”

Vân Thắng khẽ giật mình, sau đó đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

“Tông chủ, ngươi đây là muốn giết gà dọa khỉ, tại trước mặt người tu hành trong thiên hạ lập uy sao?”

“Không sai!” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, trong mắt lấp lóe tinh mang, “Nếu Tuyết Sơn Phái đã đui mù, vừa vặn bắt gã chấn nhiếp tông phái trong thiên hạ!”

Trong khoảng thời gian tiến vào giới Tu Hành này, nhất là trải qua chuyện trên Bồng Lai Tiên Đảo, để tính cách Lâm Hải có biến hóa cực lớn.

Lâm Hải lúc này, cũng không tiếp tục còn là cái chàng trai mềm lòng nhân hậu lúc trước, Lâm Hải đã đem nhân tính nhìn thấu, một mực thiện lương, sẽ chỉ làm người cảm thấy ngươi mềm yếu có thể bắt nạt, cưỡi tại trên đầu ngươi, không kiêng nể gì cả!

Chỉ khi để cho đối phương sợ ngươi từ nội tâm, biết đại giới khi đắc tội ngươi, là nặng nề cỡ nào, mới sẽ cho ngươi tôn trọng từ nội tâm, kính sợ ngươi, không dám tùy tiện xúc phạm tôn nghiêm của ngươi.

Cái thế giới này, chung quy là thế giới mạnh được yếu thua!

Vân Thắng cảm nhận được bá khí uy nghiêm từ bên trên thân thể Lâm Hải tán phát ra, hô hấp không khỏi trì trệ, vậy mà không tự chủ được cúi đầu, có chút không dám liếc nhìn ánh mắt Lâm Hải, trong lòng hơi hơi rung động!

“Đó là uy nghiêm của thượng vị giả, hắn là người chưởng khống vận mệnh, ý chí cường đại một lời nhất định sinh tử, đây mới là bá khí mà nhất tông chi chủ, nên có a!” Vân Thắng lần thứ nhất cảm thấy, giờ phút này khí chất của Lâm Hải đã phát sinh hoàn toàn thay đổi, cùng trước kia hoàn toàn khác biệt!

“Đúng, Tĩnh Vân Tiên Cô đã đến chưa?” Lâm Hải đột nhiên hỏi nói.

“Tĩnh Vân Tiên Cô tại ngày hôm qua liền đến, đang ở hậu đường nghỉ ngơi, hơn nữa Tiểu Anh cũng tới!”

“Tiểu Anh!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, hắn vốn cho rằng với tính cách của Tiểu Anh, khả năng đến cũng không lớn, nghĩ không ra tiểu nha đầu vậy mà thật đúng là tới.

“Ở đâu?” Lâm Hải vui mừng nhướn mày, vội vàng hỏi.

“Tại khách phòng, có Tuệ Nhi bồi tiếp nói chuyện đâu!”

“Ta đi xem một chút!” Lâm Hải cất bước ra khỏi đại điện, chỗ Tĩnh Vân Tiên Cô này, kém lấy bối phận đâu, Lâm Hải không có gì để nói, huống chi ngày sau lại là cấp dưới của mình, để Vân Thắng ra mặt chào hỏi tốt là được.

Tiểu Anh lại không giống, bất kể thế nào nói, đó là đại năng Nguyên Anh a, quan hệ cùng mình lại mười phần thân mật, bây giờ đích thân đến, Lâm Hải há có lý lẽ không gặp.

“Tiểu Anh!”

Lâm Hải đẩy cửa phòng ra, lập tức nhìn thấy Tiểu Anh ôn tồn lễ độ, ngồi ở trên ghế sa lon, đang cười duyên dáng, cùng Vân Tuệ Nhi vui vẻ trò chuyện.

“Lâm Hải ca ca!”

Tiểu Anh thấy Lâm Hải tiến đến, nhất thời đại hỉ, đứng lên chạy tới.

“Ha ha, thật cao hứng vì ngươi có thể tới, nhiều ngày không thấy, càng xinh đẹp hơn a!” Lâm Hải yêu chiều xoa xoa đầu Tiểu Anh, thân thiết khích lệ nói.

“Nào có a. Tuệ Nhi tỷ tỷ mới xinh đẹp.” Tiểu Anh xấu hổ cười một tiếng, nhìn Vân Tuệ Nhi ở bên cạnh một chút.

“Vân Tuệ Nhi, bái kiến Tông chủ!”

Vân Tuệ Nhi lúc này mới hướng phía Lâm Hải thi lễ một cái, môi son khẽ cắn, ngữ khí có chút ảm đạm, nàng bỗng nhiên cảm thấy, chính mình gia nhập Hải Nguyệt Tông, người cách Lâm Hải gần, nhưng tâm lại càng ngày càng xa.

“Được, không có người ngoài, Tuệ Nhi ngươi cũng đừng thi lễ nhiều như vậy.”

Lâm Hải cũng có chút mất tự nhiên, đưa tay hư không khẽ nhấc, đem Vân Tuệ Nhi đỡ dậy, trong lòng cảm khái không thôi.

Hỏi một chút tình huống tu hành của Vân Tuệ Nhi, lại cổ vũ vài câu, Vân Tuệ Nhi liền đứng dậy cáo từ, trong phòng chỉ còn lại có Lâm Hải cùng Tiểu Anh.

“Tiểu Anh, lần này tới, cũng đừng trở về, đợi tại Hải Nguyệt Tông đi!” Lâm Hải một mặt khẩn thiết nói nói.

Tiểu Anh thì là mang theo áy náy, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Lâm Hải ca ca, thật xin lỗi, Tiểu Anh sẽ không rời khỏi Hàn Nguyệt Trì, nhưng nếu như Lâm Hải ca ca có chuyện, chỉ cần một câu, thiên sơn vạn thủy Tiểu Anh cũng sẽ chạy đến tương trợ.”

Nhìn Tiểu Anh nói chuyện kiên quyết, Lâm Hải bất đắc dĩ thở dài, tuy hắn đã sớm nghĩ đến sẽ lại là kết quả này, nhưng vẫn là khó tránh khỏi có chút thất lạc.

“Vậy dạng này đi, ngươi tiếp tục ở tại Hàn Nguyệt Trì, nhưng ngươi phải đáp ứng ta, làm Khách khanh trưởng lão của Hải Nguyệt Tông ta, hưởng thụ tài nguyên tu luyện cùng đãi ngộ của Hải Nguyệt Tông, có được hay không?”

Tiểu Anh nghe được, trong đôi mắt đẹp toát ra cảm động thật sâu.

“Lâm Hải ca ca, ngươi đối với Tiểu Anh thật tốt!” Nàng nào có không hiểu, Lâm Hải đây là đang không công đưa tư nguyên cho nàng.

“Ha ha, không tốt với ngươi, đối tốt với ai a!” Lâm Hải vươn ngón tay, điểm vào mũi ngọc tinh xảo của Tiểu Anh một chút, tại trong lòng Lâm Hải, Tiểu Anh liền như thân muội muội của mình, độc nhất vô nhị.

“Tiểu Anh cũng sẽ đối tốt với Lâm Hải ca ca, cả một đời đều sẽ đối tốt với Lâm Hải ca ca!” Tiểu Anh đột nhiên mở miệng, mắt to linh động, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, ngữ khí nhu hòa, lại kiên định lạ thường!

“Ách... Tiểu nha đầu!” Lâm Hải yêu chiều xoa xoa mái tóc Tiểu Anh, một hồi cảm động.

Hắn biết rõ, lấy tính cách của Tiểu Anh, nói ra lời này, phân lượng là nặng bực nào!

“Tông chủ, thời gian đại điển khai tông, muốn tới!”

Lúc này, Vân Thắng đột nhiên tới, hướng phía Lâm Hải bẩm báo nói.

“A.” Ttrong ánh mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, “Ngươi đi trước một bước, ta lập tức liền qua!”

“Vâng!” Vân Thắng đáp ứng một tiếng, trực tiếp rời đi.

“Tiểu Anh, một hồi theo giúp ta trấn hiện trường đại điển khai tông đi!”

“Ừm!” Tiểu Anh gật gật đầu, mỉm cười đáp ứng.

“Ta tìm thêm bạn cho ngươi!” Lâm Hải thần bí cười cười, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một bóng người xinh đẹp xuất hiện tại trong phòng.

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

“Ha ha, Tiên Nhi, rốt cục tại trong hiện thực nhìn thấy ngươi, so với bên trong Thánh Cảnh càng thêm mê người a!”

Nhìn Tiên Nhi trước mặt cao quý trang nhã, ôn nhu đoan trang, không dính khói lửa trần gian, Lâm Hải thoải mái cười to.

“Chủ nhân quá khen!” Khuôn mặt Tiên Nhi đỏ lên, mỉm cười cúi đầu.

“Lâm Hải ca ca, vị tỷ tỷ này là?” Tiểu Anh nhìn Tiên Nhi, nhất thời bị khí chất ưu nhã trên thân Tiên Nhi hấp dẫn, đối với Tiên

Nhi lập tức thăng hảo cảm, không khỏi mở miệng hỏi nói.

“Đây là Tiên Nhi!” Lâm Hải giới thiệu nói, “ Tiên Nhi, đây là Tiểu Anh, hai người các ngươi, thân cận hơn một chút!”

“Tiên Nhi tỷ tỷ, ngươi thật xinh đẹp, hơn nữa còn thật có có khí chất!” Tiểu Anh lập tức lôi kéo tay Tiên Nhi, thân thiết nói nói.

“Tiểu Anh muội muội, ngươi cũng rất xinh đẹp, còn thật đáng yêu nha!” Tiên Nhi cũng rất ưa thích Tiểu Anh, sắc mặt lộ ra nụ cười chân thành.

“Ha ha, hai vị mỹ nữ, đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông ta, liền muốn bắt đầu!” Lâm Hải nói xong, trong mắt lóe lên quang mang khiếp người, một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ tự nhiên sinh ra.

“Hiện tại, chúng ta liền cùng một chỗ, đi gặp các đại phái thiên hạ!”

Chương 1279: Làm sao, ngươi không phục?

Tại Hải Nguyệt Tông Phiêu Miểu Phong, trên quảng trường có thể dung nạp mấy ngàn người, bây giờ lít nha lít nhít tập trung đầy bầy người, tất cả các đại môn phái tu hành đều dựa theo chỗ ngồi chỉ định mà ngồi xuống, nhưng cơ hồ trên mặt tất cả mọi người, đều mang thần sắc kinh hãi thật sâu, thật không thể tin mà khe khẽ bàn luận lấy.

“Lưu Chưởng môn, ngươi phát hiện không, phía trên cái Phiêu Miểu Phong này, thiên địa linh khí lại là dồi dào hơn nơi khác gấp mười lần không ngừng!” Một cái tông môn chi chủ, mặt mũi tràn đầy chấn kinh hướng phía một vị Chưởng môn bên cạnh, kinh hãi hỏi.

“Đúng vậy a, nghĩ không ra Giang Nam lại có bảo địa như thế, đáng tiếc bị Hải Nguyệt Tông nhanh chân đến trước!” Người được xưng là Lưu Chưởng môn, trong con mắt cũng là mang theo vẻ kinh ngạc, ngưng trọng gật đầu.

“Nếu tu luyện lâu dài tại bên trong chỗ này, tốc độ tu hành, chí ít có thể lấy đề bạt gấp mười lần a!”

“Không ngoài mười năm, tu vi của đệ tử Hải Nguyệt Tông, chỉ sợ cũng muốn hơn xa những tông môn khác!”

Trừ những Chưởng môn cùng các đệ tử của các đại môn phái này, đội ngũ Tán tu tại bên trong một nơi hẻo lánh khác, cũng đều là mặt lộ thần sắc chấn kinh, hiển nhiên bị cái thiên địa linh khí nồng hậu dày đặc ở bên trong này, rung động thật sâu.

Tài nguyên tu luyện của những Tán tu này, vốn là chênh lệch rất xa cùng tông môn, có người thậm chí trực tiếp khoanh chân ngay tại chỗ, bắt đầu vận công tu hành, dù sao tại bên trong này dù là tu hành một canh giờ, cũng bù đắp được một ngày tu hành bình thường của bọn họ.

“Tông chủ Hải Nguyệt Tông, cùng Tông chủ phu nhân đến!”

Ngay lúc này, Vân Thắng làm người chủ lễ cho đại điển khai tông, đột nhiên hét lớn một tiếng, vang vọng trời trong, mọi người nhao nhao ngẩng đầu, hướng phía trên đài nhìn lại.

Chỉ thấy một người nam tử trẻ tuổi tướng mạo thanh tú, tay dắt theo một cô gái trẻ tuổi tuổi trẻ diện mạo xinh đẹp, mặt mỉm cười chậm rãi đi đến chính giữa, sau lưng còn đi theo hai cô gái trẻ tuổi tướng mạo tuyệt mỹ.

“Là Lâm Hải, Lâm Hải đao trảm Lộ Thiên Tuyệt, chưởng diệt Tần Thiên!”

Lập tức có nhóm cao thủ Kim Đan tận mắt thấy trận chiến ngày đó, kinh hô một tiếng, nhớ tới uy thế ngày đó của Lâm Hải, trong lòng nhịn không được rung mạnh, tối sinh kính sợ.

“Nhìn mỹ nữ sau lưng Lâm Hải kia, không phải là cao thủ tuyệt thế đối chiến với Tần Thiên ngày đó sao!” Lại có người nhận ra Tiểu Anh, đối với thực lực của Tiểu Anh, cũng là tin phục thật sâu, thậm chí so với Lâm Hải còn kinh khủng hơn!

“Hứ, cái Tông chủ Hải Nguyệt Tông này, tuổi còn trẻ, không biết có cái bản lĩnh thật sự gì, nhưng tán gái ngược lại là có một tay, ba cái đều là tuyệt sắc cực phẩm a!”

Có người trong môn phái không biết Lâm Hải, đối với trận chiến ngày đó cũng không hiểu, thấy Lâm Hải trẻ tuổi như vậy, lại có chúng mỹ nữ làm bạn, nhất thời ngầm sinh xem thường, khinh thường lắc đầu.

Nhưng mà, Lâm Hải mới không quan tâm tới những chuyện đó, nắm tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, nghênh ngang ngồi ở trên ghế ngồi rộng rãi ở chính giữa, ánh mắt thanh lãnh liếc nhìn mọi người một phen, nhàn nhạt mở miệng.

“Hôm nay, là đại điển khai tông Hải Nguyệt Tông ta, cảm tạ các đại môn phái đích thân tới, mong rằng về sau mọi người thân cận nhiều hơn, cộng đồng tiến bộ, xúc tiến vì giới Tu Hành của Hoa Hạ ta phát triển lớn mạnh!”

“Hứ!” Lâm Hải vừa nói xong, dưới đài nhất thời phát ra mấy cái đạo thanh âm khinh thường.

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, trong lòng cười lạnh, hắn đã sớm liệu định, tất sẽ có quấy rối người.

“Thế nào, có người có ý kiến đối với Lâm mỗ sao?”

Lâm Hải nói xong, nhất thời một cái nam tử trung niên sắc mặt kiệt ngạo đứng lên, khinh thường liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Một cái mao đầu tiểu tử miệng còn hôi sữa, không biết trời cao đất rộng, dám khai tông lập phái, muốn đánh đồng cùng các đại môn phái truyền thừa trăm ngàn năm, quả thực là vô tri cuồng vọng, thật không biết là lực lượng từ đâu tới!”

Lâm Hải liếc nhìn nam tử trung niên một chút, khóe miệng nhếch lên, đột nhiên lộ ra một tia cười lạnh.

“Thế nào, ngươi không phục?”

Biểu lộ của nam tử trung niên khẽ giật mình, sau đó sắc mặt đại biến, vô cùng kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút!

Gã vốn cho rằng, Lâm Hải sẽ hảo ngôn muốn nhờ, dõng dạc kể một ít đạo lý lớn, dùng đạo nghĩa giang hồ đến khẩn cầu chính mình, một cái hậu bối như hắn khai tông lập phái, thành tựu cơ nghiệp bất hủ.

Nhưng vạn không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà toát ra một câu như vậy, trực tiếp đem song phương đều bức đến góc tường.

“Ha ha, ha ha ha!” Nam tử trung niên khó thở mà cười, Lâm Hải hỏi lời này, mặc cho ai cũng nghe ra được khiêu khích trong đó, căn bản không có chỗ trống để lượn vòng.

“Tiểu bối cuồng vọng, ngươi có có tài đức gì, để người trong thiên hạ phục ngươi!”

“Đừng hướng trên thân người trong thiên hạ mà kéo, muốn đại biểu cho người trong thiên hạ, ngươi còn chưa xứng!” Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, lạnh lùng nói nói.

“Tốt, tốt!” Nam tử trung niên kiềm nén lửa giận, không ngừng gật đầu, sát cơ cường đại trên thân, ầm ầm nở rộ.

“Vậy ta liền đại biểu cho chính ta, Trang chủ của Vân Vụ Sơn Trang ở Tắc Bắc, Trang Tất Phàm, hỏi một chút ngươi cái tiểu bối cuồng vọng này, có bản lĩnh gì, mà dám khai tông lập phái!”

“Trang bức phạm?” Lâm Hải sững sờ, sau đó cười, liền có trùng danh tự, ca ca cũng phải giáo huấn ngươi một trận.

“Mưa bụi sơn trang đúng không, ta trước đó đã nghe đệ tử báo cáo, ngươi vốn là chuẩn bị phá quán?”

“Đá ngươi lại như thế nào!” Cái cằm Trang Tất Phàm khẽ nâng, một mặt cuồng ngạo.

“Tốt, ta để ngươi đá!”

Lâm Hải gật gật đầu, vậy mà đứng người lên, chậm rãi đi xuống đài, đi vào trên quảng trường, cách khoảng cách Trang Tất Phàm chừng mười mét, dừng lại.

“Tới, đá ta!”

Lâm Hải mang theo nồng đậm khinh thường, hướng phía Trang Tất Phàm câu câu ngón tay.

Trang Tất Phàm đằng lên hỏa khí, từ chỗ ngồi đứng lên, một mặt lạnh lẽo túc sát đi xuống khán đài.

Động tác câu ngón tay này của Lâm Hải, đối với gã mà nói, quả thực chính là vũ nhục, gã há có thể dung nhẫn.

“Đậu phộng, muốn động thủ, có trò vui để nhìn!” Người của các đại môn phái, con mắt nhao nhao tỏa ánh sáng, hưng phấn lên.

“Cái Trang Tất Phàm này phải ngã nấm mốc, Lâm Hải mạnh như vậy, liền đại năng Nguyên Anh cùng Lộ Thiên Tuyệt cũng không phải là đối thủ, gã đi lên không phải tìm đánh sao?”

“Vậy cũng không nhất định, trận chiến ngày đó của Lâm Hải, có thành phần may mắn ở bên trong, lại có cao thủ hỗ trợ, thực lực bản thân, chưa chắc có mạnh cỡ nào!”

“Vân Vụ Sơn Trang nổi tiếng lâu đời, Trang Tất Phàm càng là danh xưng đệ nhất cao thủ của Tắc Bắc, hơn mười năm trước liền đã tiến vào Kim Đan trung kỳ, nghe nói cách Kim Đan hậu kỳ chỉ có xa một bước, hươu chết vào tay ai, càng cũng chưa biết a!”

“Bất kể như thế nào, hôm nay là đến có giá trị, xem náo nhiệt đi!”

Từ Chưởng môn của các đại môn phái, cho tới môn nhân đệ tử, bao quát cả những Tán tu kia, tất cả đều trừng to mắt, muốn nhìn một chút, một trận chiến giữa Lâm Hải cùng Trang Tất Phàm, đến tột cùng ai mạnh ai yếu.

Mà Trang Tất Phàm giờ phút này, chạy tới chỗ hai mét trước mặt Lâm Hải, ở trên cao nhìn xuống Lâm Hải.

“Tiểu tử, cuồng vọng phải có tư bản để cuồng vọng, nếu không, cũng là trang bức!”

Lâm Hải xùy cười một tiếng, một mặt đùa giỡn liếc nhìn Trang Tất Phàm một chút.

“Trang bức phạm chính là trang bức phạm, bản sự cẩu thí cũng không có, còn nghĩa chính ngôn từ giáo huấn người khác!”

“Chính ngươi muốn chết, liền đừng trách ta lấy lớn hiếp nhỏ!” Trang Tất Phàm nhất thời đại nộ, đột nhiên bay lên một chân, kình phong gào thét, giống như thiểm điện hướng phía Lâm Hải đá tới!

Nếu Lâm Hải để gã đá, vậy Trang Tất Phàm gã dứt khoát liền dùng chân đem Lâm Hải đá ngã lăn, dùng thủ đoạn khác cũng không tính là Trang Tất Phàm gã có bản lĩnh, cũng làm cho Lâm Hải biết rõ, chênh lệch giữa bọn họ, đến tột cùng là lớn bao nhiêu!

“Ta qua, một cước này vậy mà quấy không gian, chỉ sợ chừng ngàn cân đi!”

“Quá nhanh, Trang Tất Phàm quả nhiên là danh bất hư truyền, đám người bình thường, căn bản là không có cách né tránh!"

"Một cước này nếu là đá trúng, coi như Kim Đan Nhân Tiên, không chết cũng phải trọng thương!"

"Lâm Hải đoán chừng nguy hiểm, bực nhân vật thành danh đã lâu như Trang Tất Phàm này, quả nhiên không phải chỉ là hư danh a!"

Mọi người nhao nhao kinh thán không thôi, một cước này của Trang Tất Phàm, vừa nhanh lại mãnh liệt, lộ ra đã chấn nhiếp đại đa số người.

Mắt thấy một cước này liền muốn đá vào trên đầu Lâm Hải, khóe miệng Lâm Hải nhất động, lại đột nhiên lộ ra một ý cười mỉa mai.

Ầm!

Đột nhiên, một tiếng vang trầm, mọi người căn bản không có thấy rõ chuyện gì xảy ra, đã thấy thân thể Trang Tất Phàm đột nhiên bay ngược mà lên, nặng nề quẳng xuống đất.

"Cái gì!"

Thoáng một cái, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

"Trang Tất Phàm, liền, cứ như vậy mà bại?"

"Đường đường là đệ nhất cao thủ của Tắc Bắc, không phải là địch của Lâm Hải?"

Mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thì quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

Nhóm cao thủ Kim Đan trước đó được chứng kiến một trận chiến giữa Lâm Hải cùng Lộ Thiên Tuyệt còn tốt, những cái chưa thấy qua kia, không khỏi nhao nhao hít một hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, tràn ngập kinh hãi!

“Hắn, làm sao sẽ mạnh như vậy!”

Liền cả một số Chưởng môn môn phái, tu vi đã tới Kim Đan Nhân Tiên, vậy mà đều không có thấy rõ Lâm Hải xuất thủ như thế nào!

Đối với bọn họ mà nói, đây quả thực là sự tình thật không thể tin, giải thích duy nhất, cũng là Lâm Hải quá kinh khủng!

Mà Lâm Hải giờ phút này, thì là chắp hai tay sau lưng, ở trên cao nhìn xuống quét mắt một vòng qua Trang Tất Phàm trên mặt đất, đạm mạc mở miệng.

“Liền điểm bản sự không quan trọng ấy, cũng dám tuyên bố phá quán, nói khoác mà không biết ngượng!”

Trang Tất Phàm đỏ bừng cả khuôn mặt, muốn mở miệng phản bác, lại không phản bác được, tức giận cúi đầu xuống, trong mắt lóe lên vẻ oán độc thật sâu, hôm nay, gã xem như mất mặt ném lớn.

Mà ánh mắt Lâm Hải, một lát cũng không dừng lại, cũng đã từ trên người gã dời, loại chẳng thèm ngó tới không nhìn kia, để Trang Tất Phàm càng thêm buồn bực giận dữ.

“Ngũ Độc Môn, Đường Môn, Thiên Phật Giáo!” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, Chưởng môn tông phái bị điểm danh đến, trong lòng giật mình, chậm rãi đứng dậy.

Lâm Hải nhàn nhạt quét liếc bọn họ một chút, hững hờ mở miệng.

“Các ngươi không phải đều muốn phá quán sao? Cùng lên đi!”

Chương 1280: Tự rước lấy nhục

“Hỗn trướng!”

“Cuồng vọng!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, nhất thời rước lấy Chưởng môn của ba đại môn phái cùng kêu lên quát lớn.

Tuy Lâm Hải dùng một chiêu đã xử lý Trang Tất Phàm, để trong lòng bọn họ kinh hãi không thôi, đã ẩn ẩn có ý hối hận, nhưng chung quy là nhân vật thành danh, tại trước mặt anh hùng thiên hạ, bị một tên tiểu bối như Lâm Hải, miệt thị khiêu khích như vậy, bọn họ há có thể dung nhẫn.

Sưu sưu sưu!

Ba đạo nhân ảnh lóe lên, ba đại Chưởng môn đã hình thành nửa vây quanh, đem Lâm Hải vây vào giữa.

“Lúc đầu ta không muốn lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng tiểu bối ngươi lại ngông cuồng như thế, không thể nói ba người chúng ta, muốn cùng một chỗ cho ngươi cái giáo huấn chung thân khó quên!”

Khóe miệng Lâm Hải hơi nhếch, liếc nhìn người nói chuyện một chút, chỉ thấy toàn thân người này bị áo bào đen che lấp, hai mắt âm đốt, lóe ra u quang màu lục, nhất thời lộ ra thần sắc khinh thường.

“Ngươi là Ngũ Độc Môn đi? Da mặt thật dày, còn không muốn lấy lớn hiếp nhỏ, ta xem là nhìn thấy hậu quả của Trang Tất Phàm, không dám cùng ta đơn độc so chiêu đi.”

“Hai cái các ngươi nói, có phải hay không a?” Lâm Hải lại dẫn nồng đậm khinh thường, hướng phía người của Đường Môn cùng Thiên Phật Giáo, mỉa mai nói.

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để ba người mặt mo đỏ ửng, không khỏi buồn bực xấu hổ thành giận dữ.

“Bớt nói nhảm đi, hôm nay liền để ngươi biết rõ, hậu quả của cuồng vọng!”

“Động thủ!”

Hô!

Tiếng nói rơi xuống đất, người của Ngũ Độc Giáo vung vẩy hai tay áo, nhất thời hai đoàn sương khói màu xanh lao thẳng tới mặt Lâm Hải, một cỗ khí tanh hôi khiến người buồn nôn, trong nháy mắt tràn ngập không gian, đem toàn bộ đường lui của Lâm Hải phong kín.

Mà cùng lúc đó, hòa thượng của Thiên Phật Giáo, quát to một tiếng, song quyền huy động, mang theo lực lượng không gì không phá, lóe ra quang mang màu vàng kim, giống như Kim Cương lâm thế, hướng phía Lâm Hải hung ác đập tới.

“Thiên Nữ Tán Hoa!”

Thân hình của người bên Đường Môn thì là nhanh chóng lùi lại, đồng thời cánh tay chớp động liên tục, nhất thời vô số lưu quang xẹt qua chân trời, thẳng đến Lâm Hải, đem toàn bộ yếu huyệt quanh thân Lâm Hải phong kín, vô luận Lâm Hải trốn tránh như thế nào, thế tất cũng phải thừa nhận công kích sắc bén của ám khí.

“Thật đáng sợ!”

Mọi người vây xem, tất cả đều là co đồng tử lại, ba đại Chưởng môn này, tất cả đều là cao thủ Kim Đan trung kỳ nổi tiếng lâu đời, tại bên trong các Chưởng môn của các đại môn phái, tất cả cũng đều là tồn tại trong mười vị trí xếp hạng đầu, bây giờ đồng loạt ra tay, quả nhiên không tầm thường.

Kịch độc, ám khí, lực bạo phát, ba người vừa ra tay liền thi triển ra bản lĩnh độc môn xưng bá giang hồ, hơn nữa không có người là không nương tay, đều là toàn lực ứng phó, coi như đứng đối diện là một cái cường giả Kim Đan hậu kỳ, chỉ sợ đều muốn nuốt hận tại chỗ đi.

“Lâm Hải xong, đáng tiếc cho một cái thiên tài!”

“Tuổi trẻ khí thịnh a, có chút thành tựu liền cuồng vọng tự đại, quả thật tự chịu diệt vong!”

“Quá tự đại, nếu là đơn đả độc đấu, Lâm Hải thì sợ gì ba đại Chưởng môn ngày!”

“Nghĩ không ra Hải Nguyệt Tông, ngày thành lập, lại thành ngày diệt vong!”

Người của các đại môn phái, nhao nhao lắc đầu thở dài, mặt lộ vẻ tiếc hận, tuy bọn họ phần lớn người đều là mắt thấy phong tư ngày đó của Lâm Hải, lại vừa mới kiến thức Lâm Hải một chiêu chế trụ Trang Tất Phàm, đối với thực lực của Lâm Hải có chút kinh hãi.

Nhưng là, duy nhất một lần đối mặt với liên thủ công kích của ba đại Chưởng môn, lại có loại thủ đoạn công kích khiến người nghe mà biến sắc như ám khí cùng kịch độc này, Lâm Hải coi như mạnh hơn, cũng không có người cho rằng hắn có thể tại dưới tay liên thủ của ba đại Chưởng môn này, may mắn đào thoát.

Tựa hồ tất cả mọi người, đều đã nghĩ đến kết cục, sau một khắc Lâm Hải tất sẽ nuốt hận tại chỗ, bị ba đại Chưởng môn liên thủ diệt sát, đệ nhất kỳ tài tu hành sẽ vẫn lạc như vậy, kết thúc cả đời ngắn ngủi mà huy hoàng này.

“Ừm?”

Liền tại thời khắc,bọn họ cho là Lâm Hải hẳn phải chết không nghi ngờ, trong lòng đột nhiên giật mình, sau đó đồng tử nhanh chóng co lại, lập tức trở nên trợn mắt há hốc mồm, phảng phất như nhìn thấy sự tình thật không thể tin.

“Tại sao có thể như vậy!”

Tất cả mọi người đều thật sâu kinh hãi không thôi, quả thực không thể tin được một màn nhìn thấy trước mắt này.

Chỉ thấy lấy Lâm Hải làm trung tâm, trong vòng phương viên mười thước, vậy mà đột nhiên xuất hiện vô số băng sương, không khí trong nháy mắt đã ngưng kết, khói bụi màu lục cùng vô số ám khí công hướng Lâm Hải, tất cả vậy mà đều như là đứng im, ngừng tại giữa không trung, hoàn toàn bị băng sương đóng băng!

Nếu như chỉ là như thế, bọn họ có lẽ chỉ là chấn kinh, nhưng một màn tiếp theo, lại làm cho từ đáy lòng bọn họ sinh ra một tia hoảng sợ thật sâu, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt của tất cả đều biến, không khỏi mang tới vẻ kính sợ nồng đậm!

Bởi vì, chỉ vì trừ ám khí cùng khói độc, liền cả Giáo chủ Thiên Phật Giáo công kích liên tiếp hướng Lâm Hải, vậy mà cũng bị băng phong nguyên tại chỗ, vẫn duy trì tư thế công kích mạnh mẽ, như là một bức tượng đá, sinh động như thật!

“Đạo hạnh!”

Cho đến giờ phút này, hai đại Chưởng môn của Đường Môn cùng Ngũ Độc Môn, mới phát ra một tiếng thét lên hoảng sợ, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

“Chạy!” Cơ hồ không có một chút do dự, thân hình của hai người nhanh chóng lùi lại, cấp tốc hướng phía phương hướng khác nhau mà chạy trốn, đạo hạnh của Lâm Hải vừa ra, bọn họ liền biết rõ xong, tu vi của Lâm Hải ít nhất là Kim Đan hậu kỳ trở lên, lại đã lĩnh ngộ đạo hạnh, đã hoàn toàn không ở trên cùng một cái cấp độ với bọn họ, nếu như là tiếp tục chiến đấu, bọn họ sẽ không có chút phần thắng nào!

Thế nhưng thân hình vừa vừa nhảy lên, hai người bọn họ chỉ cảm thấy động tác cứng đờ, phảng phất như bị một cỗ lực lượng cường đại cấm cố trói buộc, vậy mà hoàn toàn mất đi năng lực hành động, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

Ông!

Sau một khắc, một tầng băng sương màu trắng trong nháy mắt đã ngưng tụ, hai người đã giống như hòa thượng của Thiên Phật Giáo, biến thành một bức tượng đá!

“Tê ~”

Các đại môn phái trên khán đài, bất luận là Chưởng môn hay là đệ tử, tất cả đều nhìn ngốc, từng cái nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, trong lòng dâng lên nồng đậm sợ hãi.

“Chí ít là Kim Đan hậu kỳ, thân có lực lượng đạo hạnh, trách không được người ta dám khai tông lập phái, thế này sao lại là cuồng vọng tự đại, rõ ràng là có thực lực này a!”

“Yêu nghiệt, quả thực là yêu nghiệt a! Hắn còn trẻ như vậy, đến tột cùng là làm sao làm được?”

“May mắn, không cùng hắn có ác cảm, nếu không ba đại Môn Phái chính là vết xe đổ a!”

“Phân phó, tất cả mọi người trong môn phái không được cùng đệ tử Hải Nguyệt Tông trở mặt, coi như phát sinh mâu thuẫn, cũng con mẹ nó nhẫn cho ta!”

Kinh hãi mà Lâm Hải cho các đại môn phái, không chút nào thấp hơn đao trảm Lộ Thiên Tuyệt, chưởng diệt Tần Thiên lần trước, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

"Trừ phi nửa đường chết yểu, nếu không kẻ này tương lai, tất có thể đạt tới độ cao mà tiền nhân chưa tới, sừng sững tại đỉnh của giới Tu Hành!"

Một cái Kim Đan hậu kỳ chừng hai mươi, còn lĩnh ngộ lực lượng đạo hạnh, tại giới Tu Hành quả thực là sự tình trăm ngàn năm qua đều chưa từng từng có, bọn họ giống như có lẽ đã ẩn ẩn nhìn thấy, một cái tuyệt thế thiên tài, đang từ từ quật khởi!

"Hừ, tự rước lấy nhục!" Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, từ đầu tới đuôi chưa di động một bước, khóe miệng hơi vểnh, nhìn ba bức tượng đá, lộ ra vẻ khinh thường nhàn nhạt.

Trang Tất Phàm của Vân Vụ Sơn Trang ở bên cạnh vừa mới đứng lên, vốn nghĩ mượn thời khắc ba đại Chưởng môn xuất thủ, cũng cùng ra tay cho Lâm Hải cái giáo huấn, báo mối thù nhục nhã, thế nhưng còn chưa chờ gã hành động, ba cái Chưởng môn vậy mà tất cả đều bị đông lại.

Nhất thời, thủ chưởng của Trang Tất Phàm nâng quá đỉnh đầu, duy trì tư thế công kích, lập tức sững sờ ngay tại chỗ, mà thời điểm khi Lâm Hải hướng gã ném tới một cái ánh mắt băng lãnh, dọa đến gã toàn thân giật mình một cái, kém chút tè ra quần.

Mà cùng lúc đó, ánh mắt của tất cả mọi người ở trên khán đài, cũng tất cả đều tập trung ở trên người gã, không một ai mà không mang theo biểu tình cổ quái, như là nhìn một tên hề.

"Ngươi, lăn lại đây!" Lâm Hải khoác một tay về sau, lạnh lùng liếc gã một cái, đạm mạc nói nói.

"Ta, ta..." Trang Tất Phàm vừa sợ lại giận, sắc mặt nghẹn đến đỏ bừng.

Lâm Hải ở trước mặt mọi người, vậy mà để gã lăn qua, đây quả thực là khinh người quá đáng, nếu như gã thật làm theo, vậy sau này còn có mặt mũi nào, hành tẩu tại giang hồ.

\

Thế nhưng nếu như không làm, ánh mắt băng lãnh này của Lâm Hải, thật sự là thật đáng sợ, để trong lòng gã dâng lên nồng đậm e ngại, gã không chút nghi ngờ, Lâm Hải rất có thể sẽ trực tiếp ra tay giết gã!

Nhất thời, Trang Tất Phàm lâm vào cảnh lưỡng nan.

“Tuyết Sơn Phái đâu, Tuyết Sơn Phái ở đâu bên trong?”

Đột nhiên, Trang Tất Phàm hoảng sợ rống to, trước khi chuẩn bị đến Hải Nguyệt Tông phá quán, còn có cái Tuyết Sơn Phái đâu, thế nhưng Tuyết Sơn Phái đến bây giờ cũng còn chưa lộ diện!

“Đậu móa, lão tử nếu xong, người nào cũng đừng hòng chỉ lo thân mình!” Thời khắc Trang Tất Phàm tuyệt vọng, cảm thấy quét ngang, dứt khoát đem Tuyết Sơn Phái lôi xuống nước trước rồi lại nói, trì hoãn một ít thời gian, có lẽ mình còn có chuyển cơ.

“Tuyết Sơn Phái sao?” Lâm Hải khinh thường cười một tiếng, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Dẫn tới!”

Lập tức có đệ tử Hải Nguyệt Tông, như là ném một con chó chết, đem Hà Quang Chiếu một mặt sợ hãi, run lẩy bẩy, ném ở trước mặt Trang Tất Phàm.

“Hà Chưởng môn, ngươi...” Trang Tất Phàm quá sợ hãi, lập tức ngốc tại bên trong này.

“Nhìn thấy ta, ngươi thật mãn ý đi!” Hà Quang Chiếu nằm trên mặt đất, hướng phía Trang Tất Phàm ném qua ánh mắt nồng đậm oán độc, nghiến răng nghiến lợi.

Ông!

Đầu Trang Tất Phàm ông một tiếng, hối hận hoảng sợ nhắm mắt lại, xem ra hôm nay, là triệt để xong!

Mà lúc này đây, thanh âm lạnh như băng của Lâm Hải, vang lên lần nữa, quanh quẩn tại trên không quảng trường, rơi vào trong tai của mỗi người.

“Năm người các ngươi tại phía trên buổi lễ long trọng khai tông của Hải Nguyệt Tông ta, gây hấn gây chuyện, xúc phạm uy nghiêm của Hải Nguyệt Tông ta, Lâm mỗ không thể nói gì được, muốn ở trước mặt người trong thiên hạ, đem các ngươi tru sát!”

Năm đại Chưởng môn nghe được, ánh mắt nhất thời lộ ra thần sắc hoảng sợ, mà thủ chưởng của Lâm Hải, cũng chậm rãi nâng lên.

“Hát!”

Ngay lúc này, đột nhiên mấy cái tiếng kêu nhỏ, từ dưới núi bỗng nhiên vang lên, sau đó mấy cái bóng người nhanh như thiểm điện, xuất hiện tại Phiêu Miểu Phong, ở trước mặt mọi người.

“Ai là Hải Nguyệt Tông Lâm Hải, cút ra đây cho ta!”

Chương 1281: Bát đại cao thủ

“Ừm?” Ánh mắt Lâm Hải lạnh lẽo, động tác trên tay dừng lại, hướng phía lối vào Phiêu Miểu Phong nhìn lại, đã thấy bảy nam một nữ, tám cái hình dáng tướng mạo khác nhau người, mang theo vẻ kiêu ngạo, không coi ai ra gì đi đến chỗ cách mình mười mét, dừng lại.

“Cao thủ!”

Lâm Hải chậm rãi quay người, nhìn thẳng vào tám người này, nhíu mày, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng.

Tám người này hướng chỗ này vừa đứng, liền cho người ta một loại cảm giác áp bách mãnh liệt, trong người tựa hồ ẩn chứa khí tức cường đại, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ bắn ra, cho người ta một kích trí mệnh, hoàn toàn không phải bọn người Trang Tất Phàm có thể so sánh.

Bất quá, Lâm Hải cũng lẫm nhiên không sợ, tám người này cho hắn cảm giác tuy mạnh, nhưng cũng là so ra mà nói, lấy thực lực lúc này của Lâm Hải, nếu như tám người cùng lên một loạt, có lẽ có ít phiền phức, nhưng còn không đủ trình độ làm uy hiếp lớn.

Ánh mắt đạm mạc liếc nhìn tám người một chút, Lâm Hải khoác hai tay ra sau, lạnh nhạt mở miệng.

“Ta chính là Lâm Hải!”

“Ngươi?”

Tám người sững sờ, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới Lâm Hải sẽ trẻ tuổi như vậy.

“Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt, là ngươi giết?” Bên trong có một cái nam tử, tựa hồ vẫn có hoài nghi, nghi hoặc hỏi.

“Không sai!” Mí mắt Lâm Hải khẽ nâng, thần sắc bình tĩnh, lạnh nhạt nói.

Ông!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, trên người tám cá nhân đối diện, trong nháy mắt liền tản mát ra khí thế cường đại, quấy động không gian xung quanh bọn họ cũng chấn động một cơn, bầu không khí trong nháy mắt trở nên vô cùng khẩn trương, phảng phất như không khí cũng ngưng kết lên!

“Kim Đan hậu kỳ, tám người tất cả đều là Kim Đan hậu kỳ!”

Nhất thời có cao thủ Kim Đan trên khán đài, mắt lộ thần sắc kinh hãi, phát ra một tiếng kinh hô!

Càng Chưởng môn của môn phái có kiến thức rộng rãi, thậm chí nhận ra thân phận của tám người này, trong lòng càng là rung động mạnh vô cùng.

“Đây là tám trong mười đại cao thủ Kim Đan hậu kỳ còn lại trên thế giới, sau đại chiến cùng Yêu tộc, trừ Hắc Hùng ở Liêu Đông Mãng Hoang Sơn cùng Lộ Thiên Tuyệt đã chết ra, tất cả đều đến!”

“Xem ra, đây là cùng nhau vì Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt báo thù mà đến!”

“Ai, Lâm Hải xong, coi như hắn có thực lực mạnh hơn, nắm giữ lực lượng đạo hạnh, như thế nào lại là đối thủ của tám cái đại năng Kim Đan hậu kỳ lâu năm đâu.”

Người của các đại môn phái trên khán đài nghị luận ầm ĩ, rất nhiều người âm thầm lắc đầu, bắt đầu cảm thấy tiếc hận vì Lâm Hải, vừa đem năm đại Chưởng môn thu thập, lập uy trước mặt người khác, nhưng lại nhảy ra tám cái đối thủ càng thêm cường đại.

Nếu là đối mặt với một cái, có lẽ Lâm Hải còn có thể may mắn thắng được, nhưng tám cái đều tới, Lâm Hải không có chút phần thắng nào, nói không chừng mạng nhỏ đều phải ném, thật đúng là thời vận không đủ a.

Lâm Hải tại thời điểm tám người trước mặt này, hỏi ra Lộ Thiên Tuyệt, cũng đã đoán được thân phận của tám người này, trong lòng không khỏi cười lạnh.

“Các ngươi, là đến báo thù cho Lộ Thiên Tuyệt?”

“Không sai!” Người cầm đầu ánh mắt phát lạnh, như là hai đường lợi kiếm, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Mười đại cao thủ Kim Đan hậu kỳ chúng ta, đã kết thành đồng minh, nếu có người bị hại, người còn lại tất sẽ báo thù, Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt đã chết vào tay ngươi, chúng ta tự nhiên sẽ tuân thủ minh ước, không thể khoanh tay đứng nhìn!”

“Lộ hiền chất!” Nói xong, nam tử cầm đầu, đột nhiên hướng phía đội ngũ Tán tu hô một tiếng, nhất thời một người trẻ tuổi tách đám người ra, đi tới.

“Lộ Khiếu Vân?!”

Lâm Hải kinh ngạc nhìn nam tử trẻ tuổi đi tới, chính là con trai của Lộ Thiên Tuyệt, thiếu chủ Thanh Thành Lộ Khiếu Vân, nghĩ không ra tiểu tử này vậy mà trốn ở bên trong đội ngũ Tán tu cũng lăn lộn đến Phiêu Miểu Phong.

Lộ Khiếu Vân đầu tiên là mang theo thần sắc oán độc liếc nhìn Lâm Hải một chút, hừ lạnh một tiếng, mới đi đến trước mặt tám người.

“Khiếu Vân, bái kiến các vị thúc bá, xin các vị thúc bá, làm chủ cho chất nhi, đem Lâm Hải tru sát, để báo thù giết cha cho chất nhi!”

“Lộ hiền chất không cần đa lễ, cha ngươi bọ kẻ gian giết chết, chúng ta sẽ ra mặt vì ngươi, ngươi lại đứng ở một bên, nhìn chúng ta tru sát loại ác tặc này!”

“Chất nhi, xin cám ơn các vị thúc bá!” Lộ Khiếu Vân lần nữa thi lễ thăm viếng, sau đó đứng tại sau lưng tám người, ánh mắt cừu hận, như dao âm ngoan nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy nhe răng cười.

Mà người cầm đầu, thì là một mặt ngạo nghễ, ở trên cao nhìn xuống liếc nhìn Lâm Hải một chút, trong ánh mắt lóe lên sát cơ.

“Nói đi, ngươi muốn chết như thế nào?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, mang theo ánh mắt đùa giỡn, liếc nhìn tám người một phen, khoan thai mở miệng.

“Bên trong liên minh mười người các ngươi, có phải còn có cái gọi là Hắc Hùng hay không?”

“Không sai!” Trong mắt người cầm đầu lóe lên kinh ngạc, không biết Lâm Hải vì sao lại nhấc lên Hắc Hùng.

“Biết rõ gã vì cái gì không tới sao?” Lâm Hải hững hờ hỏi.

Sắc mặt tám người đồng thời biến đổi, trong lòng bỗng nhiên sinh ra dự cảm bất thường.

Bọn họ trước khi đến, đã liên lạc qua với Hắc Hùng, thế nhưng Hắc Hùng mấy ngày gần đây đột nhiên mất đi liên lạc, chuyện này vốn là để trong lòng bọn họ có chút bất an, bây giờ Lâm Hải đột nhiên hỏi tới, bất an trong lòng bọn họ, càng phát ra mãnh liệt.

“Ngươi đem Hắc Hùng làm gì rồi?!”

Một người cao lớn đột nhiên bắn ra sát cơ bốn phía, vội vàng hỏi, bên trong mười người, gã cùng Hắc Hùng có quan hệ tốt nhất, tự nhiên cũng là lo lắng nhất, vừa nghĩ tới Hắc Hùng có khả năng đã xảy ra chuyện, lập tức lo lắng thất sắc.

Lâm Hải thì là một mặt đạm mạc, cái cằm khẽ nâng, uy nghiêm mở miệng.

“Ngươi đều đã đoán được, cần gì phải hỏi nhiều thêm câu này!”

“Nếu các ngươi là đến báo thù, vậy liền cả thù của Hắc Hùng, cũng cùng một chỗ báo đi!”

“Ngươi giết Hắc Hùng!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để sắc mặt tám người tất cả đều đại biến, kinh hãi không thôi.

Không hề nghi ngờ, Lâm Hải đã đang thừa nhận, Hắc Hùng xong, đồng dạng là chết bên trong tay hắn!

“Hỗn đản!”

Trong ánh mắt của tám người, tất cả đều lộ ra hận ý mãnh liệt, nồng đậm sát khí, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ quảng trường, làm cho tất cả mọi người cũng cảm thấy một trận phát lạnh khắp cả người, trong lòng nhảy loạn.

“Lâm Hải quá to gan lớn mật, liền cả Hắc Hùng cũng dám giết!”

“Lúc này xông ra đại họa, chờ lấy tiếp nhận lửa giận của bát đại cao thủ đi!”

“Ai, sự tình giết Lộ Thiên Tuyệt, liền đã là tử cục, bây giờ lại thêm một cái Hắc Hùng, Lâm Hải tuyệt không còn hi vọng để sống!”

“Bất quá, trong Thập Đại Cao Thủ giết được hai cái, cái Lâm Hải này coi như hôm nay mệnh tang tại chỗ, cũng đủ để nổi danh giang hồ!”

Người trong các đại môn phái, không ai xem trọng Lâm Hải, bên trong Thập Đại Cao Thủ, Lâm Hải vậy mà giết được hai cái, còn thừa tám người, tuyệt đối không thể cho phép Lâm Hải sống sót.

“Cho dù có vị nữ tử thần bí kia hỗ trợ, Lâm Hải chỉ sợ cũng khó mà chạy thoát a!”

Người đã gặp qua Tiểu Anh, trong nháy mắt đem ánh mắt dời về phía Tiểu Anh, nhưng rất nhanh lại tiếc hận lắc đầu.

Tiểu Anh không thể giúp được, bọn họ cũng không biết Tiểu Anh chính là đại năng Nguyên Anh, rất hiển nhiên, bọn họ cũng không cho rằng, chỉ dựa vào hai người Tiểu Anh cùng Lâm Hải, là có thể đối kháng với tám đại cao thủ Kim Đan hậu kỳ.

Đối mặt lửa giận của tám đại cao thủ, Lâm Hải không thèm để ý chút nào, ngược lại hướng phía đệ tử Hải Nguyệt Tông sau lưng cách đó không xa phân phó một tiếng, "Đem Hắc Lang, dẫn tới!"

Rất nhanh, hai cái đệ tử Hải Nguyệt Tông, đem một cái người nửa chết nửa sống, ném ở trước mặt Lâm Hải.

"Đây là, Hắc Lang!"

Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh, Hắc Lang chính là thân đệ đệ của Hắc Hùng, tuy tu vi so với Hắc Hùng còn kém mười vạn tám ngàn dặm, nhưng danh tiếng lại không kém Hắc Hùng chút nào.

Bởi vì, cái Hắc Lang này bên trong ngày bình thường làm nhiều việc ác, tiếng xấu rõ ràng, các đại môn phái đều hận đến xương tủy, chỉ là phía sau Hắc Lang có Hắc Hùng làm chỗ dựa, mới không ai dám trêu chọc, nếu không sớm đã liên hợp đem gã giảo sát.

Nhưng hôm nay lại nhìn Hắc Lang, sắc mặt trắng bệch nằm trên mặt đất, chỗ đũng quần là một mảnh máu đông, lại đã đến biên giới sắp chết, sớm đã không có hung hăng càn quấy như ngày thường.

"Ác giả ác báo a!" Người của các đại môn phái, trong lòng nhao nhao thoải mái không thôi, chỉ có Bạch Hạo Lâm ngồi trên khán đài, đồng tử rụt lại một hồi, mặt lộ vẻ kinh hãi, nhíu mày, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Theo ca ca ngươi đi thôi!" Lâm Hải đạm mạc liếc nhìn Hắc

Lang một chút, đột nhiên nhất chỉ, nhất thời một đạo quang mang chui vào mi tâm của Hắc Lang, thân thể Hắc Lang run lên, chết oan chết uổng!

“Đáng giận!”

Tám đại cao thủ giận không thể nói, Lâm Hải chẳng những giết Hắc Hùng, còn ở ngay trước mặt bọn họ, đem đệ đệ duy nhất của Hắc Hùng mạt sát, đây quả thực không khác gì hung hăng quất tại trên mặt bọn họ, để bọn họ làm sao có thể nhẫn.

“Hôm nay, chúng ta chắc chắn sẽ đem ngươi chém thành muôn mảnh!” Người cầm đầu nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng nhiên vung tay lên.

“Lên!” Nhất thời, tám đạo nhân ảnh tiêu thất vào hư không, hóa thành lưu quang, lao thẳng tới Lâm Hải mà đến!

Chương 1282: Ta nên chém các ngươi, để chấn nhiếp thiên hạ!

“Đến tốt!”

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, lấy thực lực trước mắt của chính mình, đối với những cái phía dưới Kim Đan trung kỳ không thông đạo hạnh kia mà xuất thủ, đã tẻ nhạt vô vị, chỉ có cao thủ quyết đấu, mới có thể điều động hứng thú của Lâm Hải.

Ông!

Thân ảnh Lâm Hải, đột nhiên tại nguyên chỗ run run một hồi, sau đó biến mất trong nháy mắt.

“Nhanh nhìn lên bầu trời!”

Đột nhiên, có người lớn tiếng la lên, người của các đại môn phái, nhao nhao ngẩng đầu hướng phía giữa không trung nhìn lại, ánh mắt cấp tốc co vào, nhao nhao kinh hãi không thôi!

Chỉ thấygiữa không trung, xanh vàng trắng lịc, các loại màu sắc quang mang, không ngừng chớp nhoáng lấp lóe, kịch liệt va chạm, trong ánh sáng, chín đạo bóng người nhanh chóng như gió, triền đấu cùng một chỗ, lại không người có thể thấy rõ, cảnh tượng chiến đấu chân thực ở bên trong!

“Cái này, chính là chiến đấu giữa các đại năng Kim Đan hậu kỳ sao?”

Các Chưởng môn của đại môn phái, cơ hồ đều là tu vi Kim Đan trung kỳ, nhìn lên hư ảnh chiến đấu bên trong bầu trời, kinh hãi sợ hãi, đồng thời trong lòng cũng dâng lên vô hạn ước ao và hướng tới.

“Chẳng biết lúc nào, chính mình mới có thể giống như bọn họ a!”

Trong nháy mắt, Lâm Hải cùng tám đại cao thủ, đã quyết đấu mấy chục chiêu, song phương có qua có lại, trong lúc nhất thời vậy mà đấu đến khó phân thắng bại.

Mà mọi người trong các đại môn phái quan chiến, sắc mặt lại bắt đầu dần dần trở nên đặc sắc, từ lúc đầu tiếc hận, kinh ngạc, càng về sau càng kinh ngạc, khó có thể tin, thậm chí là sợ hãi thật sâu!

“Lâm Hải, vậy mà còn chưa bại xuống, cái này sao có thể?”

“Lấy một địch tám, thế mà không có bị miểu sát trong nháy mắt, Lâm Hải vậy mà mạnh đến tình trạng như thế?”

“Đã hai phút đồng hồ, Lâm Hải vậy mà ngăn cản được công kích của tám đại cao thủ trong hai phút đồng hồ!”

“Quá bất khả tư nghị, cái Lâm Hải này là tu luyện như thế nào, quả thực là kỳ tài a!”

“Kẻ này nếu là không chết, đến ngày sau nhất định có thể trở thành đệ nhất cao thủ của giới Tu Hành!”

Tất cả mọi người cơ hồ đều chấn kinh, Lâm Hải đối chiến, này nhưng là tám người cường đại nhất đương thời a!

Dựa theo lẽ thường mà nói, Lâm Hải hẳn là vừa lên liền sẽ bị miểu sát trong nháy mắt mới đúng, thế nhưng chiến đấu bây giờ vậy mà vẫn còn tiếp tục, bọn họ đều đã không biết hình dung kinh hãi trong nội tâm của chính mình như thế nào nữa.

“Xem ra, tất cả mọi người đã đánh giá thấp thực lực của Lâm Hải a!”

Mà Tiểu Anh trên khán đài, giờ phút này lại hơi hơi nắm chặt song quyền, nàng cùng Liễu Hinh Nguyệt không phải là rất quen, nhưng cùng Tiên Nhi, có ở chung ngắn ngủi, đã không có gì giấu nhau.

“Tiên Nhi tỷ tỷ, ta hiện tại có cần đi lên, giúp Lâm Hải ca ca hay không?” Tiểu Anh có chút lo lắng, nói nói.

“Tiểu Anh muội muội không cần lo lắng, chủ nhân tạm thời không có nguy hiểm!” Tiên Nhi điềm tĩnh cười nói, nàng đối với thực lực của Lâm Hải, là rõ ràng nhất, tuy đánh lâu với tám đại cao thủ mà không hạ phong, nhưng Lâm Hải tự vệ lại không có chút vấn đề nào.

Mà Liễu Hinh Nguyệt ngồi ở bên kia, thần sắc lạnh nhạt, thủy chung mang theo mỉm cười, càng là không chút lo lắng nào, nàng đối với Lâm Hải thế nhưng là một trăm cái tín nhiệm đâu!

Lâm Hải giờ phút này, thân ảnh không ngừng xuyên qua ở giữa không trung, giống như Hồ Điệp Xuyên Hoa, đi bộ nhàn nhã, hai tay không ngừng múa, thi triển Băng Hỏa Chi Đạo, cùng tám đại cao thủ kịch liệt đối kháng.

“Quyết đấu cùng cao thủ, quả nhiên nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly!”

Lâm Hải càng đánh càng hăng, nhịn không được hét dài một tiếng, Đạo pháp càng hung mãnh hơn, vậy mà ẩn ẩn đem tám đại cao thủ áp chế, không thể không đổi công làm thủ, sắc mặt tất cả đều lộ ra vẻ sợ hãi khó có thể tin.

“Cái Lâm Hải này, chẳng lẽ là đại năng Nguyên Anh sao!”

Trong lòng bọn họ, đã sớm sông cuộn biển gầm, tám người cũng đều là đã tiến vào Kim Đan hậu kỳ từ nhiều năm trước, lĩnh ngộ đạo hạnh cũng có trên dưới hơn mười năm, trong đó đạo hạnh tối cao, càng là đạt tới năm trăm năm!

Nhưng dù cho như thế, chẳng những không có đem Lâm Hải miểu sát trong nháy mắt, ngược lại còn bị bức ép bại lui liên tục, loại sự tình này quả thực thật không thể tin, để bọn họ có thể nào không sợ hãi.

“Không có khả năng, nếu là đại năng Nguyên Anh, tám người chúng ta sớm đã bị thua, lại không cần chiến đấu lâu như thế!”

Rất nhanh, tám người lại đem ngờ vực vô căn cứ trong lòng phủ định, nhưng cứ như vậy, kinh hãi trong lòng lại càng thêm nồng đậm!

Nếu như không phải đại năng Nguyên Anh, Lâm Hải này liền giống như bọn họ, tu vi đều là Kim Đan hậu kỳ.

Nhưng bọn họ là tám người, Lâm Hải chỉ có một người a, đồng dạng cùng tu vi, vì sao không những không bắt được Lâm Hải, còn bị Lâm Hải ẩn ẩn áp chế, thật con mẹ nó gặp Quỷ!

Bọn họ làm sao biết rõ, Lâm Hải chính là có hơn hai nghìn năm đạo hạnh, Băng Hỏa Chi Đạo càng là đạt đến đại viên mãn, tuy tu vi cảnh giới giống nhau, nhưng đối phó với loại người đạo hạnh vừa mới cất bước như bọn họ này, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Nếu như không phải là bởi vì tám người cùng lên, để Lâm Hải trước sau đều khó khăn, tạo thành một tia uy hiếp, chỉ sợ chiến đấu đã sớm kết thúc.

Tám người càng đánh càng sợ, trong lòng sợ hãi đồng thời, tất cả đều sinh ra cảm giác không ổn.

Sự cường đại của Lâm Hải, quả thực vượt qua tưởng tượng của bọn họ, xem ra diệt sát Lộ Thiên Tuyệt, cũng không phải ma xuy quỷ khiến như bọn họ suy đoán trước đó, mà chính là Lâm Hải thật có thực lực tuyệt đối trảm giết bất kỳ người nào trong bọn họ.

Mà nhìn tình thế bây giờ, nếu đánh đấu như vậy nữa, kết quả ăn thiệt thòi, sợ rằng sẽ là tám người bọn họ a!

“Động pháp bảo, diệt hắn!”

Không thể đợi thêm, tình thế đã đối với tám người bọn họ cực kỳ không ổn, người cầm đầu hét lớn một tiếng, tám người cùng nhau sờ tay vào ngực, tế ra pháp bảo bản mệnh!

Ông!

Nhất thời, bên trên bầu trời quang hoa sáng chói, tám đường uy áp làm người sợ hãi, trong nháy mắt đã đem trọn phiến quảng trường bao phủ, nhấc lên một trận cuồng phong gào thét, để mọi người đang quan chiến, nhao nhao biến sắc!

“Pháp bảo thật mạnh mẽ, môn hạ đệ tử nhanh chóng vận công phòng ngự!”

Các đại Chưởng môn vội vã hò hét, đồng thời điều động chân khí, hình thành một tầng phòng hộ chân khí tại bên ngoài thân, mới mang theo thần sắc kinh hãi, hướng phía bầu trời nhìn lại.

“Tám cái pháp bảo mạnh mẽ, Lâm Hải dù có mạnh hơn, sợ rằng cũng phải nuốt hận tại chỗ!”

Pháp bảo không giống với pháp thuật, một kiện pháp bảo mạnh mẽ, có thể trong nháy mắt đem thực lực của người tu hành, đề tăng lên mấy lần, rất nhiều người tu hành có thực lực tương xứng, khả năng cũng bởi vì chênh lệch giữa pháp bảo, sẽ kéo ra chênh lệch thật lớn, thậm chí có thể miểu sát người có tu vi ngang hàng.

Bây giờ Lâm Hải đối mặt với tám cái pháp bảo mạnh mẽ, chỉ sợ thật vô lực xoay trời chuyển đất rồi!

Mà Lâm Hải giờ phút này, đối mặt với cảm giác áp bách của tám món pháp bảo cường đại, cũng cảm thấy uy hiếp thật sâu, biết rõ chỉ bằng Đạo pháp, là không cách nào đối kháng.

“Đấu pháp bảo bối? Hừ, ca ca phụng bồi!” Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện nơi tay, bầu trời nhất thời hiện lên một đường màu lam như tia chớp, nhiếp nhân tâm phách!

Mắt thấy tám món pháp bảo, hoặc đánh xa, hoặc đánh gần, mang theo quang mang lạnh lẽo khắc nghiệt, tới gần trước người mình, đôi mày của Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay trong nháy mắt xoáy một cái, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Qua!”

Keng keng keng keng keng!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đột nhiên bay vào giữa không trung, treo ở trên đỉnh đầu Lâm Hải, quang hoa bắn ra tứ phía, tự động xoáy tròn, tiếng va chạm kịch liệt vang lên, quang mang công kích từ pháp bảo của tám đại cao thủ, trực tiếp bị đao mang của Lâm Hải bổ ra như là pháo hoa nở rộ, kích xạ bốn phía.

“Mau nhìn, Lâm Hải tế ra pháp bảo đã chém giết Lộ Thiên

Tuyệt!” Trên khán đài, có người nhìn thấy bảo đao đã chém giết Lộ Thiên Tuyệt lại hiện ra, nhất thời kinh hô một tiếng!

“Băng!”

Lúc này, trong miệng Lâm Hải một tiếng quát nhẹ, đao mang mà Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao bắn ra, bỗng nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽo, vậy mà kéo theo Băng Nguyên Tố ở giữa thiên địa, thẳng hướng các món pháp bảo mà đi, pháp bảo như là bị trói buộc, tốc độ công kích trong nháy mắt đã trì trệ.

“Cái này sao có thể!” Trong lòng tám đại cao thủ đồng thời rung mạnh, pháp bảo của bọn họ tất cả đều là pháp bảo bản mệnh, bây giờ bị Băng Nguyên Tố đóng băng, bản thân bọn họ cũng trong nháy mắt cũng nhận công kích đóng băng.

Tuy cái cường độ công kích này kém xa trực tiếp bị Băng Chi Đạo công kích, nhưng cũng để bọn họ phát lạnh khắp cả người, khó chịu nói không nên lời.

Mà hai mắt Lâm Hải thì là tỏa sáng, tại sau khi hắn phục dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan, liền có tin tức nhắc nhở, có thể đem Băng Hỏa Chi Đạo đại viên mãn, dung nhập vào trong chiêu thức.

Hôm nay Lâm Hải thử một lần, quả nhiên có hiệu quả, chính mình phát động đòn công kích bình thường của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, vậy mà cũng có thể phát động hiệu quả của Băng Chi Đạo, giảm xuống tốc độ công kích của đối phương!

“Đi!”

Lâm Hải tay kết pháp quyết, lần nữa hướng phía Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nhất chỉ, hàn mang càng sâu, pháp bảo của tám đại cao thủ, hiệu quả công kích bị chịu ảnh hưởng lớn, mà trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên hàn mang sắc bén, lạnh nhạt mở miệng.

“Nếu các ngươi giờ phút này nhận thua, ta có thể tha cho các ngươi một mạng!”

“Phi, nói khoác mà không biết ngượng!”

“Bớt nói nhảm đi, so tài xem hư thực!”

Tám người nhao nhao mở miệng quát lớn, tuy giờ phút này bọn họ ở thế yếu, lại cũng không đại biểu nhất định sẽ thất bại, huống chi ngay trước mặt người tu hành trong thiên hạ, để bọn họ chủ động nhận thua, anh danh cả đời liền muốn phó mặc, bọn họ há có thể đáp ứng.

Mà Lâm Hải nghe được, trên thân đột nhiên hiện lên một đường sát cơ băng lãnh, thanh âm đạm mạc, vang vọng trong trời cao!

“Đã như vậy, ta nên chém các ngươi, để chấn nhiếp thiên hạ!”

Chương 1283: Ta nói, không rảnh!

“Cuồng vọng!”

“Nói khoác mà không biết ngượng!” Tám đại cao thủ lập tức mở miệng quát lớn, tuy Lâm Hải tế ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, lấy một địch tám, đem pháp bảo của bọn họ khắc chế, cảm giác có chút bó tay bó chân, nhưng lại không có nghĩa là bọn họ không có chiến lực, bây giờ hươu chết vào tay ai càng cũng chưa biết, Lâm Hải vậy mà đã xuất khẩu cuồng ngôn, phát ngôn bừa bãi, trong lòng tám người nhất thời sinh ra nồng đậm khinh thường.

“Ai, lời hay khó khuyên quỷ đáng chết a!”

Lâm Hải than nhẹ một tiếng, lời nói đã nói đến, tám người không muốn nhận thua, vậy liền đừng trách mình không khách khí!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải một bên tay kết pháp quyết, khống chế Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chống cự công kích của tám món pháp bảo, đồng thời hai mắt hơi khép, thời điểm lần nữa mở ra, trong đôi mắt lóe lên một đường Băng Tinh rồi biến mất.

“Băng, Phong, Thiên, Lý!”

Một đường thanh âm đạm mạc, tại trong miệng Lâm Hải truyền ra, mỗi một chữ vậy mà đều ẩn chứa Kỳ Hàn để cho người ta khó mà chống cự, toàn bộ Phiêu Miểu Phong, tựa hồ cũng lâm vào bên trong Thiên Hàn Địa Đống, khiến cho người của các đại môn phái tới quan sát, tất cả đều cùng nhau biến sắc!

“Không tốt, lập tức điều tức vận công, toàn lực chống cự!”

Chưởng môn của các đại môn phái, toàn bộ đều như lâm đại địch, kinh hãi biến sắc, kinh hô một tiếng, dẫn đầu đem chân khí toàn thân điều động, mang theo vẻ sợ hãi nồng đậm, chuẩn bị đối kháng với cái giá lạnh đột nhiên lúc nào đã tới này!

Cạch!

Khi Lâm Hải nói một chữ cuối cùng ra khỏi miệng, bầu trời đột nhiên phát ra một tiếng vang nhỏ, sau đó thiên địa đột nhiên biến thành một mảnh trắng xóa, cả vùng không gian vậy mà hoàn toàn bị băng phong.

Đứng mũi chịu sào, tự nhiên là tám đại cao thủ xung quanh Lâm Hải, cho tới giờ khắc này, quang mang giữa không trung mới đứng im bất động, thân ảnh của tám người, tính cả pháp bảo đều hiển hiện ra, tất cả đều bị đông tại bên trong Băng Tinh, sắc mặt khác nhau, vẫn duy trì biểu lộ lúc công kích.

“Tê ~ tám đại cao thủ bị đông lại!”

Đệ tử của các đại môn phái quan sát, thấy cảnh này, tất cả đều hít một hơi khí lạnh, mặt lộ vẻ thần sắc sợ hãi, thân thể bị Kỳ Hàn ăn mòn mà run lẩy bẩy, run càng dữ dội.

Nhưng mà, một màn để bọn họ càng thêm tâm kinh đảm hàn, phát sinh!

Chỉ thấy Lâm Hải khẽ vẫy tay, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đã về tới trong tay, đột nhiên quét ngang một cái.

“Diệt!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, đao mang vây quanh Lâm Hải, quấn một vòng, rót vào bên trong Băng Tinh, tại trên thân tám đại cao thủ đảo qua, trực tiếp đem tám đại cao thủ quấy thành mảnh vỡ, biến thành cái xác không hồn!

“Tám đại cao thủ, chết!”

Người của các đại môn phái, trong lòng như là bị cự thạch hung hăng đập trúng, đã không cách nào hình dung kinh hãi trong nội tâm.

“Tám đại cao thủ Kim Đan hậu kỳ a, tám người cường đại nhất được công nhận đương thời a, cứ như vậy bị một đao của Lâm Hải, tất cả đều giết!”

“Cái Lâm Hải này làm sao lại cường đại như thế, hắn còn là người sao?”

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn về phía Lâm Hải, tất cả đều mang lên vẻ sợ hãi nồng đậm.

Bọn họ tin tưởng, trận chiến ngày hôm nay, chỉ sợ thiên hạ lại cũng không có người là địch thủ của Lâm Hải, Hải Nguyệt Tông từ đó tất sẽ áp đảo phía trên các đại môn phái, trở thành quái vật khổng lồ mà không ai dám trêu chọc!

Mà bản thân Lâm Hải, cũng tất nhiên sẽ thanh danh truyền xa, nổi tiếng!

“Trường Giang sóng sau xô sóng trước a, Lâm Hải tuyệt đối là kỳ tài ngàn năm không gặp của giới Tu Hành!”

“Sau ngày hôm nay, Lâm Hải chính là đệ nhất cao thủ không có không tranh cãi của giới Tu Hành!”

“Phá!”

Mà Lâm Hải giờ phút này, đã đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu hồi, trong miệng quát nhẹ một tiếng, Băng Tinh trong nháy mắt vỡ vụn, biến mất trong không khí.

“Hô ~ “

Người của các đại môn phái, thở dài ra một hơi, cỗ hàn khí cơ hồ đem bọn họ đông cứng này, cuối cùng đã tiêu tán, nếu không tiếp tục kiên trì một hồi, chỉ sợ người có tu vi yếu kém, liền muốn bị tươi sống chết cóng.

“Thật đáng sợ, Đạo pháp của cái Lâm Hải này, thật đáng sợ!”

Mọi người một trận lòng còn sợ hãi, làm quần chúng ăn dưa, cũng kém chút có nguy hiểm tính mạng, để bọn họ đối với Lâm Hải đáng sợ, càng thêm hoảng sợ.

Nhưng mà, bọn họ lại không biết, Băng Chi Đạo đại viên mãn của Lâm Hải, lĩnh ngộ thần thông Băng Phong Thiên Lý, đây là Lâm Hải không muốn thương tổn người vô tội, đã khống chế phạm vi, nếu không bên trong ngàn dặm, cũng sẽ bị đóng băng, các đại môn phái ở đây, căn bản không một người có thể còn sống!

Thuận tay đem pháp bảo thất lạc của tám đại cao thủ nhặt lên, tuy đẳng cấp không cao, nhưng tương lai ban cho đệ tử Hải Nguyệt Tông có cống hiến đối với tông phái, cũng coi là khen thưởng không tệ!

Tám đại cao thủ đền tội, mà năm đại Chưởng môn đám Trang Tất Phàm, đã sớm tại bên trong trận đóng băng vừa rồi, bị đông cứng sinh cơ, bị đệ tử Hải Nguyệt Tông, chuyển đi xử lý.

Lâm Hải đứng tại chỗ, ánh mắt băng lãnh, liếc nhìn một vòng các đại môn phái trên đài, lạnh nhạt mở miệng.

“Hôm nay, Hải Nguyệt Tông ta khai tông lập phái, các vị nếu còn có người không phục, mời xuống đài chỉ giáo.”

“Không có không có!”

“Chúng ta cung chúc Lâm Chưởng môn!”

“Mong ước Hải Nguyệt Tông vạn cổ bất hủ!”

Liền tám đại cao thủ mạnh nhất đương thời, đều bị Lâm Hải vung đao trảm, các đại môn phái, mặc kệ là Chưởng môn hay là đệ tử, giờ phút này nào dám nói không.

Trong lúc nhất thời, Chưởng môn của các đại môn phái nhao nhao đứng dậy, hướng phía Lâm Hải xa xa tướng bái, sắc mặt khiêm tốn, nói lời nói cung chúc, ngữ khí tất cả đều ý lấy lòng.

Lâm Hải mặt mỉm cười, thản nhiên nhận lấy, bây giờ hắn đã tiếp nhận lý niệm cường giả vi tôn của giới Tu Hành, lấy thân phận địa vị cùng thực lực trước mắt của chính mình, đáng có được!

“Hừ, cái Hải Nguyệt Tông này, ngược lại là tuyển cái đất lành để tu hành!”

Đúng lúc này, một đường thanh âm mang theo khinh thường nồng đậm, bỗng nhiên vang lên bên tai mọi người.

Mọi người sững sờ, nhao nhao quay đầu nhìn lại, đã thấy mấy bóng người, nhanh như thỏ chạy lên bên trên Phiêu Miểu Phong, chớp mắt đã xuất hiện tại trên quảng trường, trước mặt mọi người.

“Long Ngạo?”

Lâm Hải lộ vẻ mặt kinh ngạc, mấy người đến này, một người trong đó lại là Long Ngạo của tổ đặc công!

“Ha ha, Lâm Hải, chúc mừng ngươi khai tông lập phái a!” Long Ngạo cởi mở cười một tiếng, sau đó hướng phía một cái lão giả cầm đầu sắc mặt kiệt ngạo, cung kính nhìn một chút.

“Giới thiệu cho ngươi một chút, đây là Tổ trưởng tổ hàng động thứ ba của ta, Long Đằng tiền bối!”

Long Ngạo giới thiệu xong, Long Đằng chắp hai tay sau lưng, nhất thời hơi khẽ nâng cái cằm lên, lộ ra một bộ tư thái cao cao tại thượng.

“Lâm Hải, xin ra mắt tiền bối!”

Lâm Hải chau mày, bản năng đối với bộ dáng coi trời bằng vung của Long Đằng này, sinh ra một vẻ ghét.

Nhưng, xem ở trên mặt mũi Long Ngạo, Lâm Hải vẫn là hơi cười một tiếng, hướng phía Long Đằng ôm quyền một cái.

“Miễn lễ!” Cái mũi Long Đằng hừ một cái, dùng khóe mắt liếc Lâm Hải một chút, ngữ khí tràn ngập cao ngạo.

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, nhất thời sinh lòng sắc mặt giận dữ, chính mình ôm quyền là một loại phương thức chào hỏi ở giữa người tu hành, cũng không phải thi lễ với lão, người này khó tránh khỏi có chút không biết điều!

Long Ngạo ở một bên, tựa hồ nhìn ra Lâm Hải bất mãn, sắc mặt cũng là một trận xấu hổ.

“Lâm Hải, Long Đằng tiền bối, còn có một cái thân phận đặc thù, chính là đại năng tân tấn trong tộc ta!” Long Ngạo đã đem thân phận Long Huyết Chiến Sĩ của chính mình, báo cho Lâm Hải, bây giờ lần nữa cường điệu thân phận của Long Đằng, cũng là hi vọng Lâm Hải có thể biết được, Long Đằng cao ngạo, là có tư bản để cao ngạo!

“Hừ!” Cái mũi Long Đằng hừ một cái, thần sắc kiệt ngạo trên mặt càng thêm cường thịnh, mũi vểnh lên trời, lộ ra càng thêm không ai bì nổi.

“A!” Lâm Hải lại là trong lòng khinh thường, không thèm để ý chút nào ứng một tiếng.

Đại năng Long Huyết Chiến Sĩ tân tấn. Ý tứ liền là vừa vặn ngưng tụ Nguyên Anh thôi. Long Huyết Chiến Sĩ tu hành không có bình cảnh, ngưng tụ Nguyên Anh chỉ là sự tình nước chảy thành sông, Long Huyết Chiến Sĩ có ngu hơn, chỉ cần tu hành hơn vài chục năm, cũng có thể đạt tới, rất ngưu bức sao?

Thật sự là không biết, cái này Long Đằng, có gì có thể kiêu ngạo, vậy mà đắc ý đến loại tình trạng này.

“Ừm?” Long Đằng thấy Lâm Hải này một là bộ thái độ xem thường, nhất thời sinh lòng buồn bực giận dữ.

“Ngươi, tới, ta tìm ngươi có việc!” Long Đằng một bộ ngữ khí vênh mặt hất hàm sai khiến, hướng phía Lâm Hải không chút khách khí phân phó nói.

“A!” Lâm Hải khó thở mà cười, mặc kệ cái Long Đằng này tìm chính mình có chuyện gì, liền vì cái thái độ này, lặp đi lặp lại nhiều lần, chính mình cũng không thể nhẫn!

“Không rảnh!”

Lâm Hải nhìn cũng không liếc nhìn Long Đằng một chút, nhàn nhạt nói nói.

“Ngươi nói cái gì!”

Long Đằng nhất thời đại nộ, một cỗ khí thế cường đại, đột nhiên tỏa ra, bầu trời ẩn ẩn truyền đến tiếng Long Ngâm, một đạo hư ảnh Thần Long, vậy mà xuất hiện tại giữa không trung, áp bách tất cả mọi người ở đây, tất cả đều là sắc mặt hoảng hốt, trong lòng tuôn ra sợ hãi!

“Đại năng Nguyên Anh, là đại năng Nguyên Anh!”

“Trời ạ, đại năng Nguyên Anh không phải diệt tuyệt sao?”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, không ai từng nghĩ tới, cái lão giả đột nhiên xuất hiện này, lại là một vị đại năng Nguyên Anh!

Lâm Hải đối mặt với khí tức cường đại của Long Đằng, lẫm nhiên không sợ, ánh mắt băng lãnh liếc nhìn lão một chút, hai tay khoác về sau, cái cằm hơi khẽ nâng lên, dùng ngữ khí so với Long Đằng càng thêm hung hăng, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta nói, không rảnh!”

Chương 1284: Ngươi, có thể cút!

“Hỗn trướng!”

Thái độ của Lâm Hải, để Long Đằng nhất thời phẫn nộ, một cỗ khí tức áp bách cường đại, trong nháy mắt rơi vào trên thân Lâm Hải, khiến trái tim của chúng nhân vây xem lập tức nhấc lên đến cổ họng, liền thở mạnh cũng không dám.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trên toàn bộ quảng trường, trong nháy mắt trở nên vô cùng ngột ngạt, phảng phất như một cái thùng thuốc nổ, bất cứ lúc nào cũng sẽ bạo phát, khiến người sợ hãi không thôi.

“Lâm Hải quá tự đại, cái gọi Long Đằng này, thế nhưng là đại năng Nguyên Anh a!”

“Tuy Lâm Hải đã từng chưởng diệt Tần Thiên, nhưng đó tựa hồ là một cỗ lực lượng phong ấn trong người, căn bản không phải thực lực tự thân, bây giờ cỗ lực lượng kia đã giải phong, Lâm Hải nào còn có tư bản để đối kháng với đại năng Nguyên Anh a.”

“Đối mặt với đại năng Nguyên Anh, Lâm Hải không có chút phần thắng nào, loại thái độ này, không thể nghi ngờ là đang tìm chết a!”

Các đại môn phái vây xem nhao nhao lắc đầu, tuy Lâm Hải vừa rồi đã chém giết tám đại cao thủ, tất cả mọi người cho rằng Lâm Hải đã là thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhưng đó là xây dựng ở trên cơ sở thế gian lại không có đại năng Nguyên Anh.

Bây giờ, đột nhiên toát ra một Nguyên Anh kỳ Long Đằng, mọi người nào còn cho rằng như vậy, dù sao Kim Đan kỳ có mạnh hơn, thì chênh lệch cùng Nguyên Anh kỳ, cũng như cách nhau một trời một vực, không thể vượt qua.

Lâm Hải tuy lấy sức một mình chém giết tám đại cao thủ, có thể xưng là người mạnh nhất bên trong Kim Đan Nhân Tiên, nhưng làm thế nào có thể là đối thủ của đại năng Nguyên Anh, thật muốn chọc giận Long Đằng, Long Đằng phất tay liền có thể đem Lâm Hải chém chết.

“Lấy thái độ như thế, đối kháng với đại năng Nguyên Anh, đúng là không khôn ngoan a!”

Cơ hồ tất cả mọi người, đều cho rằng Lâm Hải có cách làm như thế, quá thiếu thỏa đáng, Long Đằng không so đo còn tốt, nếu là so đo, Lâm Hải đâu có mệnh nữa.

“Bổn tọa đích thân đến, tìm ngươi tra hỏi, đó là cho ngươi thiên đại mặt mũi, ngươi đừng không biết tốt xấu!” Hai mắt Long Đằng hàn quang lấp lóe, mang theo cực lớn lửa giận, gầm hỏi.

Lâm Hải liếc nhìn Long Đằng một chút, sắc mặt cũng lạnh xuống đến, đạm mạc mở miệng.

“Lâm Hải ta tuy bất tài, nhưng cũng là nhất tông chi chủ của Hải Nguyệt Tông, bây giờ lại tại phía trên đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông ta, lại há để cho ngươi đến kêu đi hét. Coi như ngươi là đại năng Nguyên Anh, thì tính sao? Nếu ngươi là đến đây chúc mừng, Lâm Hải ta tự nhiên giơ hai tay hoan nghênh, nhưng nếu là tới trang bức, Hải Nguyệt Tông ta tha thứ không tiếp đãi!”

“Đi!”

Lâm Hải chỉ một ngón tay tới con đường xuống núi của Phiêu Miểu Phong, trực tiếp hạ lệnh trục khách!

Lời nói của Lâm Hải, để gương mặt mo của Long Đằng, trong nháy mắt bởi vì cực độ phẫn nộ, biến đến vô cùng đỏ bừng, ngay trước mặt người tu hành khắp thiên hạ, vậy mà bị Lâm Hải một cái Kim Đan kỳ nho nhỏ khu trục, để thể diện của đại năng Nguyên Anh lão, để ở nơi nào?

“Thằng nhãi con, lời này của ngươi là có ý gì!”

Long Đằng giận không thể nhẫn, cắn răng băng lãnh nói nói, trên thân nồng đậm sát khí, không che giấu chút nào mà nở rộ trong nháy mắt, để tất cả mọi người ở đây cảm thấy đáy lòng phát lạnh một trận, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Hiển nhiên, tất cả mọi người đã nhìn ra, cái đại năng Nguyên Anh gọi là Long Đằng này, đã đến biên giới bạo tẩu!

Mà Lâm Hải bị một câu thằng nhãi con của Long Đằng, trong nháy mắt cũng nhằm trúng lửa cháy, ánh mắt như là hàn mang lợi kiếm, hướng phía Long Đằng thẳng bắn đi, băng lãnh mở miệng.

“Ta có ý tứ gì ngươi nghe không hiểu sao? Vậy ta thì lập lại lần nữa!”

“Ngươi, có thể cút!”

“Đậu phộng!” Lời nói của Lâm Hải, để người của các đại môn phái, kém chút nhảy dựng lên, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, tràn ngập không thể tưởng tượng cùng khó có thể tin.

“Lâm Hải nói cái gì? Để cái đại năng Nguyên Anh này, cút?”

“Mẹ nó, tìm đường chết cũng không cần làm như vậy đi.”

“Giới Tu Hành cường giả vi tôn,đại năng Nguyên Anh há lại cho khinh nhục, Lâm Hải đây là đem chính mình ép lên tuyệt lộ a.”

“Xong, đổi người nào cũng không thể nhẫn a, Lâm Hải chết chắc!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để trong lòng tất cả các đại môn phái đều sôi trào, một cái Kim Đan hậu kỳ, như thế ngay thẳng quát lớn một cái đại năng Nguyên Anh xéo đi, đây quả thực là sự tình không thể tưởng tượng.

Ai cũng muốn cái mặt mũi, liền vì một cái chữ lăn này, hai người không có chút nào liên quan, cũng có thể không chết không thôi, huống chi người bị chửi, vẫn là đại năng Nguyên Anh cao cao tại thượng, vô địch tại thế gian a!

“Chết đi cho ta!”

Lâm Hải vừa dứt lời, Long Đằng nhất thời phẫn nộ tới cực điểm, bạo phát tại chỗ, hét lớn một tiếng, hư ảnh Thần Long giữa không trung, gầm thét thẳng hướng phía Lâm Hải đập xuống, tầng mây nhất thời lăn lộn, buông thả thân thể, phảng phất muốn đem

Lâm Hải điên cuồng thôn phệ.

“Tổ trưởng, thủ hạ lưu lại!” Long Ngạo ở một bên, nhất thời quá sợ hãi, vội vã mở miệng nói.

Bọn họ trước tới nơi đây, là mang theo nhiệm vụ mà đến, tìm Lâm Hải có chuyện hỏi thăm, nếu như Lâm Hải vừa chết, nhiệm vụ coi như thất bại.

Nhưng mà, Long Đằng trong cơn giận dữ, làm thế nào có thể nghe khẩn cầu của Long Ngạo, Lâm Hải để lão chịu nhục trước mặt mọi người, nếu không đem Lâm Hải đánh giết, lão còn mặt mũi nào mà tồn tại.

Bởi vậy, Long Đằng đối với lời nói của Long Ngạo, ngoảnh mặt làm ngơ, uy thế không giảm chút nào, hiển nhiên chuẩn bị trực tiếp đem Lâm Hải mất mạng tại chỗ!

“Đại năng Nguyên Anh, vậy mà khủng bố như vậy!”

“Thật đáng sợ, so sánh cùng nhau, tám đại cao thủ trước đó, quả thực như là con kiến hôi!”

Giữa không trung, uy thế của hư ảnh Thần Long, để tất cả mọi người ở đây, cũng cảm thấy một cỗ lực chấn nhiếp vô pháp kháng cự, đồng tử co lại nhanh chóng, trong lòng sợ hãi, kinh hãi thất sắc!

Một đòn công kích này của Long Đằng, cho bọn họ rung động quá cường đại, nếu là công hướng bọn họ, bọn họ căn bản liền một tia dũng khí phản kháng cũng đều không có, chắc chắn sẽ thịt nát xương tan, chết tại chỗ!

Lâm Hải tuy cường đại hơn bọn họ rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng là tu vi Kim Đan, lường trước kết quả cũng là như thế đi.

“Co được dãn được, mới là đại trượng phu, Lâm Hải cuối cùng tuổi trẻ, huyết khí phương cương, không biết ẩn nhẫn, chôn vùi tánh mạng vô ích a!”

Mọi người tất cả đều hướng phía Lâm Hải ném qua ánh mắt tiếc hận, hiển nhiên không có người cho rằng, Lâm Hải tại phía dưới công kích đáng sợ như thế, còn có thể sống sót.

Lâm Hải đứng tại chỗ, hư ảnh Thần Long mang theo khí lãng cực lớn, đem quần áo Lâm Hải quấn bay lên phất phới, uy thế đáng sợ, khiến cho toàn bộ thân thể Lâm Hải, cũng hơi hơi run run.

Nhưng mà, dưới chân Lâm Hải lại như là mọc rễ, nguy nan đến nhưng vẫn bất động vững như bàn thạch, trong mắt mang theo một tia quật cường bất khuất cùng ương ngạnh!

Không thể không thừa nhận, thực lực của Long Đằng, xác thực cường hãn, đại năng Nguyên Anh kỳ, Lâm Hải không phải chưa gặp qua, thậm chí chết tại bên trong tay Lâm Hải, đều đã không chỉ có một.

Thế nhưng là, cái Long Đằng trước mặt này, mặc dù là đại năng Nguyên Anh tân tấn, nhưng thực lực lại so với những cái đại năng Nguyên Anh sơ kỳ như Tần Thiên cùng trên Bồng Lai Tiên Đảo mà lúc trước hắn gặp được kia, còn phải mạnh hơn một điểm.

Đáng sợ hơn là, trong công kích Long Đằng, lại có một loại lực hấp xả kỳ dị, khiến cho máu trong cơ thể Lâm Hải, cấp tốc lưu động, phảng phất muốn bị rút ra khỏi bên trong thân thể, khó chịu nói không nên lời.

“Long Đằng là Long Huyết Chiến Sĩ, chính là giác tỉnh huyết mạch, mới tấn cấp Nguyên Anh, chẳng lẽ cỗ lực hấp xả này, chính là lực lượng huyết mạch sao?”

Trong ánh mắt bùng lên tinh quang, Lâm Hải nhìn hư ảnh

Thần Long phá vỡ không trung trên đỉnh đầu, hướng phía chính mình thôn phệ mà đến, trong lòng hừ lạnh một tiếng!

“Đại năng Nguyên Anh lại như thế nào, đã dám động thủ ở bên trên đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông ta, liền phải làm cho tốt chuẩn bị trả giá đắt!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa xuất hiện trong tay, nhanh chóng như chớp, điên cuồng chém thẳng mà đi!

“Bá Không Trảm!”

Lâm Hải chợt quát một tiếng, đao mang sắc bén như điện, thoát thể mà ra, như là một đường chớp nhoáng, nghênh lên Thần Long trên trời!

Oanh! Một đường tiếng vang chấn thiên động địa, cơ hồ đem màng nhĩ của mọi người tại đây chấn vỡ, mọi người nhao nhao ngẩng đầu hướng giữa không trung nhìn lại, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, mặt mũi tràn đầy sợ hãi!

Chương 1285: Băng Hỏa Đồ Long

Chỉ thấy Lâm Hải hạ xuống một đao, hư ảnh Thần Long bên trên bầu trời, vậy mà trực tiếp bị đánh thành hai đoạn, không chỉ có như thế, giữa không trung đột nhiên bốc lên hỏa diễm, đem Thần Long sinh sinh nuốt hết, lâm vào trong biển lửa.

“Cái này, đây là có chuyện gì?”

“Lâm Hải làm sao lại ngăn cản được một kích của đại năng Nguyên Anh?”

Lần này, tất cả mọi người ở đây đều mộng bức, vốn cho rằng Lâm Hải là cái cục diện hẳn phải chết, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, Thần Long cường đại như thế, vậy mà bị Lâm Hải nhất đao trảm diệt, táng thân biển lửa!

“Tê ~ “

Ngắn ngủi kinh ngạc qua đi, mọi người nhao nhao hít một hơi khí lạnh, trong lòng dâng lên một cái suy nghĩ mà ngay cả mình cũng không thể tin được, cổ họng nhấp nhô, gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, quả thực kinh hãi đến cấp độ tột đỉnh.

“Lâm Hải căn bản không phải Kim Đan Nhân Tiên, là con mẹ nó đại năng Nguyên Anh a!”

Trong lòng mọi người của các đại môn phái, một cái thanh âm điên cuồng, đang không ngừng kinh hô, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt tất cả đều bắt đầu biến đổi thành vô cùng kinh hãi cùng kính sợ.

Lâm Hải mới có niên kỷ lớn bao nhiêu, một mao đầu tiểu hỏa tử chừng hai mươi, thời điểm bọn họ tại ở độ tuổi này, là tu vi gì? Chỉ sợ tối đa cũng cũng là Ngưng Chân đi.

Thế nhưng là Lâm Hải người ta, lại nhưng đã là đại năng Nguyên Anh cao không thể chạm, đạt tới độ cao mà bọn họ ngay cả hôm nay đều không thể với tới!

“Yêu nghiệt, tuyệt đối là yêu nghiệt!”

Trong lòng mọi người, quả thực không thể tin được sự thật này, thế nhưng là Lâm Hải có thể lực lay đại năng Nguyên Anh, bản thân nếu không phải là Nguyên Anh, lại làm sao có thể làm đến.

Kinh hãi mà Lâm Hải cho bọn họ, thật sự là vượt qua phạm vi tâm lý chịu đựng của bọn họ, trong lúc nhất thời tất cả đều ngây ra như phỗng, mộng tại bên trong này.

Mà so với bọn họ càng thêm kinh hãi cùng thật không thể tin, là Long Đằng một mặt mộng bức Long Đằng, giờ phút này Long Đằng sững sờ nhìn qua Lâm Hải, giật mình thất thần, cũng quên cả động tay.

“Ngươi, ngăn trở công kích của ta?”

Qua hơn nửa ngày, Long Đằng mới vô cùng kinh ngạc mở miệng, ngữ khí nghi hoặc này, hiển nhiên đến bây giờ cũng không thể tin được vào sự thật này.

Trước đó một kích kia của Long Đằng, thế nhưng là phát ra trong cơn giận dữ, chí ít đã phát ra bảy thành thực lực, nhưng kết quả là chẳng những không thể đem Lâm Hải giết chết, ngược lại bị Lâm Hải đem Thần Long chém chết, lông tóc không tổn hao gì, cái này sao có thể!

“Rất đáng kinh ngạc sao?” Lâm Hải cười lạnh, mặt mũi tràn đầy khinh thường liếc nhìn Long Đằng một chút.

“Nếu không phải xem ở trên mặt mũi Long Ngạo, ngươi cho rằng hiện tại, ngươi còn có thể đứng ở bên trong này sao!”

“Phải biết, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên! Đừng tưởng rằng chính mình ngưng tụ Nguyên Anh, liền tài trí hơn người, không đem bất luận kẻ nào đặt ở bên trong mắt, cái khác không nói, chỉ Hải Nguyệt Tông ta, người có thể giết ngươi, liền có khối người!”

“Khuyên ngươi một câu, lần sau trước khi trang bức, trước tiên phải đem con mắt đánh bóng, đừng có như một cái đần độn, đi ra làm mất mặt xấu hổ!”

“Im miệng cho ta!” Long Đằng bị Lâm Hải chế nhạo một trận, tức đến gầm lên giận dữ, trong mắt lóe ra quang mang cừu hận.

“Tiểu tử, ta thừa nhận đã xem nhẹ ngươi! Nhưng đừng tưởng rằng, ngăn trở một kích tiện tay của bổn tọa, liền có thể càn rỡ tại trước mặt bản tọa, nếu bổn tọa muốn giết ngươi, liền dễ như trở bàn tay!”

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, trong mắt bắn ra một đạo hàn quang, sắc mặt càng thêm băng lãnh xuống tới.

Cái Long Đằng này, vậy mà còn dám cùng mình kêu gào, thật là có chút không biết tốt xấu!

Xem ra nếu không cho lão cái giáo huấn, lão sẽ lại còn coi Lâm Hải hắn là dễ khi dễ, đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông, chính là việc quan trọng của tông phái, há lại là địa phương để Long Đằng lão giương oai.

Bạch!

Một cánh tay Lâm Hải giơ cao đao, cánh tay hạ xuống, Tam

Tiêm Lưỡng Nhận Đao hàn mang lấp lóe, chỉ vào Long Đằng ở phía xa, nhất thời một cỗ khí thế băng lãnh sắc bén, đã đem Long Đằng khóa kín!

“Ngươi nếu không phục, liền thả ngựa tới!”

“Chết đi cho ta!” Long Đằng phát ra một tiếng quát lớn, hai tay đột nhiên ở trước ngực liên tục huy vũ, nhất thời bên trên bầu trời mây mù lăn lộn, tiếng long ngâm bên tai không dứt, một cỗ uy áp vô cùng đáng sợ, từ trên không trung hạ xuống, đem trọn cái quảng trường, tất cả đều bao phủ ở trong đó, phảng phất muốn đem cả vùng thế giới này, đều muốn đè sập!

“Không tốt, nhanh vận công chống cự!”

Người của các đại môn phái, nhao nhao phát ra một tiếng la lên sợ hãi, vội vàng điều động chân khí, chống cự cái uy áp mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống này, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi nồng đậm. Long Đằng lần này, hiển nhiên là đang thi triển đạo hạnh, phát động công kích cường đại, chỉ là nhìn về mặt khí thế, đều muốn so với đạo hư ảnh Thần Long trước đó này, mạnh lớn hơn gấp mấy lần, khoảng cách của bọn họ với địa phương chiến đấu xa mấy chục mét, vậy mà cũng đều cảm thấy một cỗ tim đập nhanh điên cuồng, đủ thấy một chiêu này thức, là đáng sợ cỡ nào?

“Không biết Lâm Hải, lần này còn có thể ngăn cản được hay không!”

Mọi người kinh hãi không thôi, đồng thời trong lòng nhao nhao dâng lên ý tò mò, đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông hôm nay, đã hoàn toàn vượt qua dự đoán của bọn họ, không những thấy đến Lâm Hải đại phát thần uy, đao trảm hạ tám đại cao thủ, thậm chí ngay cả đại năng Nguyên Anh tuyệt tích giang hồ đã lâu cũng nhìn thấy.

Phải biết, đại năng Nguyên Anh tuyệt tích đã lâu, có thể nhìn thấy chiến đấu của cấp bậc đại năng Nguyên Anh, tỷ lệ so với trúng xổ số còn nhỏ hơn, tuyệt đối là một kiện sự tình có thể xuất ra để nói khoác.

Nhất là những Tán tu kia, sợ hãi, đồng thời trong mắt dị sắc liên tục, bọn họ khi nào gặp qua bực tràng diện này, lần đi tới Hải Nguyệt Tông này thật sự là đáng, năm viên Tinh Thạch tiêu không lãng phí a!

Oanh!

Bỗng nhiên, bên trên bầu trời kim quang mãnh liệt, vậy mà đồng thời xuất hiện hai đầu hư ảnh Thần Long, giương nanh múa vuốt, quấy lấy phong vân, mang theo khí thế so với trước đó còn cường đại đáng sợ hơn mấy lần, thẳng hướng phía Lâm Hải điên cuồng thôn phệ xuống!

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra nhàn nhạt khinh thường, cầm trong tay Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, hào khí vân thiên, lăng nhiên không sợ.

Mắt thấy hư ảnh Thần Long, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa cực lớn, lao thẳng tới mà đến, Lâm Hải trừng mắt dựng lên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, đột nhiên vạch ra hai đường đao mang, bắn ra, giống như chớp nhoáng lăng không, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Băng, Hỏa, Đồ, Long!”

Ông!

Chỉ một thoáng, hai đường đao mang trong nháy mắt đã phóng đại, tại giữa không trung vậy mà biến thành hai thanh quang mang đại đao một đỏ một trắng, dài hơn một trượng, một bên như đám lửa bốc lên, một bên lạnh thấu xương như băng, hung ác hướng phía hai đầu hư ảnh Thần Long chém thẳng xuống!

Phốc!

Băng Hỏa đại đao, gần như đồng thời rơi vào chỗ cổ của hai cái hư ảnh Thần Long, hai đầu hư ảnh Thần Long phát ra một tiếng Long Ngâm bi thảm, Long Đầu cực lớn trong nháy mắt bị chém xuống, Long Thể ầm vang nổ tung, uy áp bàng bạc đã biến mất vô hình.

Xoạt!

Ngay tại lúc đó, hai thanh Băng Hỏa đại đao, tựa hồ cũng không thể thừa nhận năng lượng thật lớn, vỡ vụn thành quang mang, biến mất tại giữa không trung.

Phốc!

Long Đằng phun ra một ngụm máu tươi, thân hình ngược lại lùi ra sau mấy bước, sắc mặt vô cùng tái nhợt, kinh hãi ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt lộ ra nồng đậm sợ hãi cùng thật không thể tin!

“Không có khả năng!”

Lão làm sao cũng không nghĩ tới, phía dưới một kích toàn lực tám trăm năm đạo hạnh của chính mình, chẳng những không có đem Lâm Hải đánh giết, ngược lại còn bị Lâm Hải phản phệ, thụ thương thổ huyết, cái chuyện căn bản không có khả năng phát sinh này quả thực để lão vô pháp tiếp nhận!

Mà Lâm Hải giờ phút này, cũng cảm thụ không được tốt cho lắm, xách ngược Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, cấp tốc lui lại, mũi đao ở trên mặt đất lôi ra một chuỗi tia lửa dài, rút lui thẳng đến ra xa mười mấy mét, mới đứng vững thân hình, cổ họng khẽ mặn, máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

Tuy Lâm Hải có hơn hai nghìn năm đạo hạnh, lại có Tiên khí nơi tay, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là Kim Đan hậu kỳ, cùng Nguyên

Anh chi cảnh, có khác biệt như thiên địa, một đao kia tuy chém chết công kích của Long Đằng, nhưng chính mình cũng bị phản chấn đến mức nội tạng thụ thương, trong lòng như sông cuộn biển gầm, khó chịu cùng cực.

Nhưng mặt ngoài xem ra, hai người Lâm Hải cùng Long Đằng, vẫn là thế lực ngang nhau, cân sức ngang tài!

Thoáng một cái, làm tất cả mọi người quan chiến, cái cằm cũng chấn kinh.

“Cái Lâm Hải này, đến cùng còn là người sao?”

Ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải giờ phút này của bọn họ, đã không biết nên hình dung như thế nào.

Đầu tiên là năm đại Chưởng môn, sau lại là bát đại cao thủ, bây giờ lại là đại năng Nguyên Anh Long Đằng, mỗi một lần thời khắc bọn họ coi là Lâm Hải hẳn phải chết, Lâm Hải đều có thể ra ngoài ý định, chém chết cường địch, thực lực hoàn toàn vượt qua đoán trước của bọn họ.

Bọn họ lần lượt coi là, mình đã đánh giá cao thực lực của Lâm Hải, nhưng bây giờ xem ra, coi như đại năng Nguyên Anh đáng sợ, chỉ sợ đều không phải là cực hạn của Lâm Hải a!

“Lâm Hải, đã không phải là nhãn giới của chúng ta, có thể xem thấu.”

Người của các đại môn phái, liên tục cười khổ, đã không ai đi suy đoán thực lực chân thật của Lâm Hải, bởi vì bọn họ phát hiện, tu vi của Lâm Hải đến mức nào, đã hoàn toàn không tại bên trong phạm vi năng lực hiểu biết của bọn họ.

Bạch!

Mà lúc này đây, Lâm Hải lần nữa hạ Tam Tiêm Lưỡng Nhận

Đao xuống, chỉ vào Long Đằng ở phía xa, đạm mạc mở miệng.

"Ngươi, còn muốn tiếp tục không?"

Chương 1286: Nếu như không còn dám chiến, liền lăn xuống núi!

"Ngươi!"

Long Đằng nổi giận đùng đùng, ánh mắt oán độc, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, cơ hồ phun ra lửa.

Nhưng mà, đối mặt với khiêu khích chất vấn của Lâm Hải, Long Đằng há há miệng, cuối cùng không nói ra lời.

Một chiêu vừa rồi kia, đã là một kích toàn lực của lão, cũng không làm gì được Lâm Hải, ngược lại làm cho chính mình thụ thương, hơn nữa giờ phút này Long Đằng khí huyết quay cuồng, hao tổn đại lượng chân khí, coi như có tiếp tục chiến đấu, cũng không có khả năng chiếm được xong đi, ngược lại sẽ càng thêm mất mặt.

Mà Lâm Hải thấy thế, thì là cười lạnh, trong mắt lóe lên một đạo hàn mang, băng lãnh mở miệng.

"Nếu như không còn dám chiến, liền lăn xuống núi!"

"Tiểu bối, ngươi không nên ép ta!" Lời nói không lưu tình chút nào của Lâm Hải, để Long Đằng buồn bực xấu hổ thành giận dữ. Lão tại trước đây không lâu, huyết mạch đột nhiên giác tỉnh, tích lũy nhiều năm trong nháy mắt khiến cho lão nhất cử đột phá Nguyên Anh, trong lòng vui mừng quá đỗi, vốn cho rằng có thể quát tháo phong vân, áp đảo phía trên toàn bộ người tu hành đương thời, nghĩ không ra vậy mà xuất sư bất lợi, đối mặt với một cái mao đầu tiểu tử không có danh tiếng gì, thế mà cũng không thể lại làm gì!

Nhất là cảm giác được trên khán đài, bắn vô số ánh mắt, để mặt mo của Long Đằng nóng bỏng lên một trận, phảng phất chính mình giờ phút này, chính là một tên hề, tất cả mọi người đang nhìn trò cười của lão.

Cảm giác nhục nhã cực độ, để trên thân Long Đằng đột nhiên tản mát ra một cỗ khí tức vô cùng đáng sợ, cỗ khí tức này vậy mà để tất cả mọi người ở đây, máu trong cơ thể cũng tự động sôi trào, phảng phất như muốn bốc cháy lên.

“Chuyện gì xảy ra!”

Người của các đại môn phái, lập tức phát hiện máu trong cơ thể có dị dạng, không khỏi quá sợ hãi, liền cả Lâm Hải cũng là nhíu lông mày lại, âm thầm giật mình, cuống quít điều tức chân khí, đem huyết dịch nóng nảy trong người, âm thầm đè xuống, kinh ngạc hướng phía Long Đằng nhìn lại.

Đã thấy Long Đằng giờ phút này, cỗ khí tức đáng sợ trên thân này, vẫn đang không ngừng bốc lên, tiếng Long Ngâm to rõ không ngừng từ trong người Long Đằng truyền ra, hai mắt trở nên đỏ thẫm vô cùng, cực kỳ đáng sợ.

“Tổ trưởng, không muốn! Sự tình không đến tận đây!”

Long Ngạo ở một bên, nhìn thấy biến hóa của Long Đằng, nhất thời quá sợ hãi, hoảng hốt bước lên phía trước lớn tiếng khuyên can!

“Hừ, tiểu bối này khinh người quá đáng như thế, nếu bổn tọa không đem hắn chém giết, có thể nào nuốt xuống khẩu khí này!”

Long Đằng nghiến răng nghiến lợi nói nói, trong mắt mang theo ý cừu hận nồng đậm!

“Tổ trưởng, đừng quên mục đích chúng ta tới đây, đừng có bởi vì hành động theo cảm tính, làm hỏng kế hoạch của Tộc trưởng a!”

Long Đằng nghe được giật mình, trong mắt lóe lên vẻ giãy dụa, lão làm sao quên, giờ phút này đi tớiHải Nguyệt Tông, chính là phụng mệnh của Tộc trưởng, mang theo nhiệm vụ mà tới.

Nhưng tình huống bây giờ này, để lão ở trước mặt người trong thiên hạ, xuống đài như thế nào?

“Long Ngạo, bổn tọa hiện tại, là đâm lao phải theo lao a!” Long Đằng liếc nhìn Long Ngạo thật sâu một chút, bất đắc dĩ nói nói.

Lâm Hải nói một câu kia, nếu không dám chiến, liền lăn xuống núi, đã đem lão bức đến góc chết, lão há có thể không chiến.

Bởi vậy, Long Đằng thà rằng chống lại mệnh lệnh của Tộc trưởng, thậm chí bốc lên phong hiểm cực lớn thiêu đốt lực lượng huyết mạch, cũng phải đem Lâm Hải chém giết tại chỗ, bằng không Long Đằng lão sau này, vô pháp gặp người!

“Tổ trưởng, ngươi trước đem lực lượng huyết mạch tán đi, ta cùng Lâm Hải nói!” Long Ngạo vội vàng khuyên can nói, nhìn tình huống trước mắt của Long Đằng, lực lượng huyết mạch đã bắt đầu thiêu đốt, còn không dừng lại liền không kịp.

Tuy thiêu đốt lực lượng huyết mạch, có thể trong thời gian ngắn đem thực lực của mình tăng lên gấp đôi, nhưng là hậu di chứng cũng cực kỳ đáng sợ, trong ba tháng sau đó sẽ có kỳ hư nhược, liền xuống giường cũng không thể, thậm chí cảnh giới rơi xuống, tu vi cũng không còn cách nào tiến thêm một bước!

Đánh nhau vì thể diện, nỗ lực trả đại giới lớn như vậy, thực sự không đáng.

“Hừ, nếu ngươi đã mở miệng, bổn tọa liền lại cho hắn một cái cơ hội, nếu là nói không thông, bổn tọa liều mạng cảnh giới rơi xuống, tu vi ngừng bước, cũng phải đem kẻ này toi mạng tại đây!”

Long Đằng thở phào một hơi, đem nộ khí đè xuống, đình chỉ thiêu đốt huyết mạch.

Dù sao, trong nội tâm Long Đằng, cũng là không muốn đi tới một bước này, làm như vậy, cũng là bị lời nói của Lâm Hải ép buộc đến góc tường, không thể không làm, bây giờ Long Ngạo nói vậy, cũng coi là cho lão một bậc thang, lão cũng liền thuận theo mà đi xuống.

“Đa tạ Tổ trưởng!” Long Ngạo nặng nề gật đầu, mới quay người lại, hướng phía Lâm Hải đi tới.

“Lâm Hải, cho ta cái mặt mũi, việc này đến đây dừng tay thì như thế nào? Chúng ta tìm ngươi, xác thực có việc muốn thương lượng!”

Ánh mắt Lâm Hải như điện, liếc nhìn Long Ngạo một chút, thấy Long Ngạo một mặt chân thành, mang theo áy náy bất đắc dĩ, mới hừ lạnh một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hạ xuống, đem khí thế sắc bén trên thân tán đi.

“Cũng không phải là Lâm mỗ hùng hổ dọa người, nếu không phải người nào đó cưỡng ép trang bức, làm sao đến nháo đến tình cảnh như thế này!”

Long Đằng ở bên cạnh nghe xong, nhất thời mặt mo đỏ ửng, đằng lên hỏa khí, vội vàng hít sâu một hơi, mới cưỡng ép đem lửa giận đè xuống.

Long Đằng cũng biết, sự tình nếu như lần nữa chơi cứng, ném người cũng chính là lão, dù là thiêu đốt huyết mạch, đem Lâm Hải đánh chết, đối với lão mà nói cũng được chả bằng mất.

“Cái hỗn đản này, chờ lấy cho lão tử, sớm muộn cũng có một ngày, để ngươi trả giá đắt vì chuyện hôm nay!” Trong mắt Long Đằng lóe lên một cái sát cơ rồi biến mất, đành phải đem cái nhục ngày hôm nay, một mực nhớ ở buồng tim, mưu đồ hậu báo!

Long Ngạo thấy Lâm Hải thu tay lại, không hề so đo, trong lòng cuối cùng thở dài ra một hơi, cũng là cảm thấy một trận phiền muộn.

Y cũng biết, việc hôm nay này sai không ở Lâm Hải, hoàn toàn là do Long Đằng cao ngạo tự đại, trang bức tìm nhầm người, mới huyên náo cương như thế, y đi theo cũng là mặt mũi không ánh sáng.

“Lâm Hải, không biết có thể tìm chỗ thuận tiện để nói chuyện không?”

Lâm Hải trầm mặc một lát, mới chậm rãi gật gật đầu, sau đó hướng phía Vân Thắng nhìn lại.

“Vân lão ca, thay ta chào hỏi, các bằng hữu đại môn phái một chút!”

“Vâng, Tông chủ!” Vân Thắng đáp ứng một tiếng, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt đứng lên, trong lòng cảm thấy thoải mái nói không nên lời.

Tuy trên đại điển khai tông xảy ra chút tình huống, một nhóm lại một nhóm người tới quấy rối, nhưng lại cũng bị Lâm Hải bá khí nghiền ép, làm Trưởng lão của Hải Nguyệt Tông, lão cũng là kích động vạn phần, cảm thấy thật sự là dương mi thổ khí a!

“Các vị, Hải Nguyệt Tông ta thành lập, không xưng bá, không khuếch trương, sẽ cùng các đại môn phái sống chung hòa bình, cộng đồng phát triển, phía dưới ta hướng mọi người tuyên cáo một chút nguyên tắc xử sự của Hải Nguyệt Tông ta...”

Đồng thời với lúc Vân Thắng giao lưu cùng các đại môn phái, Lâm Hải đã đem bọn người Long Ngạo, dẫn đến bên trong đại điện.

Lâm Hải ngồi ở giữa, Liễu Hinh Nguyệt ngồi bồi một bên, Tiên

Nhi cùng Tiểu Anh đứng hầu tại hai bên.

“Nói đi, tìm ta có chuyện gì?” Lâm Hải hướng trên ghế dựa khẽ nghiêng, nhàn nhạt nói nói.

Ấn tượng của hắn đối với Long Ngạo, coi như không tệ, nhưng bởi vì chuyện của Long Đằng, liên đới đối với Long Ngạo, bắt đầu cũng có chút lãnh đạm.

Trong lòng Long Ngạo thầm than một tiếng, biết rõ đi qua chuyện khi trước, Lâm Hải tuy mặt ngoài không nói, nhưng trong lòng cũng khẳng định đã có ngăn cách cùng y, không khỏi có chút oán trách Long Đằng.

Cũng bởi vì trang cái bức, đắc tội loại thiên tài tu hành như Lâm Hải này, tuyệt đối không phải là một sự tình sáng suốt a!

Long Ngạo quay đầu, hướng phía Long Đằng ném qua ánh mắt hỏi thăm, dù sao Long Đằng mới là người chủ sự của chuyến đi này, cho dù cùng Lâm Hải trao đổi, cũng cần phải là do Long Đằng ra mặt.

“Hừ!”

Long Đằng thấy Long Ngạo hướng lão trông lại, nhất thời hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, hiển nhiên không muốn nói chuyện cùng Lâm Hải.

“Ai!” Long Ngạo cười khổ một tiếng, nhìn tới vẫn là do bản thân đến nói đi.

“Lâm Hải, lần này tới tìm ngươi, là phụng mệnh của Tộc trưởng Long Huyết Chiến Sĩ nhất tộc chúng ta, muốn hướng ngươi hỏi thăm một việc, hi vọng ngươi có thể cho biết chi tiết!”

“Nói đi, chuyện gì!” Lâm Hải mặt không biểu tình, nhàn nhạt mở miệng nói.

Chương 1287: Ta sẽ chỉ để ngươi, dùng mạng đền mạng!

Long Ngạo hít sâu một hơi, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú về phía Lâm Hải, trịnh trọng mở miệng hỏi nói.

“Thần Long, đang ở đâu?.”

“Thần Long?” Lâm Hải khẽ giật mình, Long Ngạo hỏi, vậy thì không phải là Ngân Hợp sao?

Ngân Hợp hiện tại đang ở bên trong Thánh Cảnh, dung hợp với thi thể Thiên Long, đã biến thành một con rồng manh manh.

Chỉ là, có nên nói cho Long Ngạo hay không đâu?.

Lâm Hải đang lo lắng, đột nhiên bên ngoài đại điện, truyền đến mấy cái đường thanh âm quát lớn sắc bén.

“Người nào, lại dám xông vào Hải Nguyệt Tông ta!”

“A!” Ngay sau đó, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, để Lâm Hải đột nhiên giật mình.

Lâm Hải đột nhiên đứng lên, trong mắt bắn ra một đạo hàn quang, vô hình sát khí trong nháy mắt khiến cho không khí cũng trở nên cực kỳ âm lạnh, để cho người ta không rét mà run!

Sưu!

Thân ảnh Lâm Hải, tránh rơi một cái, trực tiếp ra khỏi đại điện, thẳng đến quảng trường mà đi.

Một đường tiếng kêu thảm thiết sau cùng này, hiển nhiên là do đệ tử Hải Nguyệt Tông phát ra, xem ra chỉ có một lời giải thích, vậy chính là có cường địch đến cửa!

Ba nữ Liễu Hinh Nguyệt, cũng mặt lộ vẻ chấn kinh, đi theo Lâm Hải mà đi, ngược lại đem bọn người Long Ngạo, phơi tại bên trong này.

“Hừ, cái Lâm Hải này, quả thực không hiểu lễ nghĩa!” Long Đằng nhất thời nhíu mày, mặt lộ vẻ chán ghét, mỉa mai nói.

“Tổ trưởng, xem ra Hải Nguyệt Tông có phiền phức đến cửa, chúng ta cũng đi xem một chút đi!” Trong lòng Long Ngạo âm thầm lắc đầu, Long Đằng tuy một mực tính tình hung hăng, nhưng sau khi huyết mạch giác tỉnh, càng thêm không biết thu liễm, vừa rồi tại chỗ Lâm Hải này ăn kinh ngạc, thế mà tuyệt không biết rõ mà tỉnh lại, ngược lại làm cho người chán ghét.

“Hừ!” Long Đằng hừ lạnh một tiếng, Lâm Hải cũng đi, lão còn tại bên trong này cũng không có ý nghĩa gì, chắp tay sau lưng cao ngạo đi tới, Long Ngạo theo sát phía sau, cũng trở về trên quảng trường.

Mà lúc này, Lâm Hải đã mang theo sát cơ băng lãnh, đứng tại trong sân rộng.

Nhìn trên mặt đất, hai cái thân thể đệ tử Hải Nguyệt Tông đã cứng ngắc, cơ hồ thành người khô, đôi mày của Lâm Hải không ngừng nhảy, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên đang nhẫn nhịn lửa giận cực lớn.

Đột nhiên ngẩng đầu một cái, ánh mắt Lâm Hải vô cùng lạnh lẽo, nhìn lên mười mấy cái người ngoại quốc đột nhiên xuất hiện trước mặt, đảo qua trên người từng cái bọn họ, đạm mạc mở miệng.

“Là ai, giết bọn họ?”

“Bát dát!” Lâm Hải vừa mới nói xong, đột nhiên có cái người Đảo Quốc, tiến lên một bước, chỉ vào Lâm Hải lớn tiếng quát lớn, sau đó nhất chỉ một lão giả Đảo Quốc cầm đầu mặc kimono, giữ lại một chòm râu, ánh mắt lạnh lùng.

“Đây là Thức Thần Xá của Đảo Quốc ta, nhất đại âm Dương Sư vĩ đại, Ba Đa Dã Kết Khố các hạ, ngươi, còn không hành lễ!”

“Gặp bà nội ngươi!”

Lâm Hải quát mắng một tiếng, đột nhiên đưa tay, nhất thời một đường lực hấp xả cường đại, trực tiếp đem người Đảo Quốc đang nói chuyện, lăng không nhiếp tới, thủ chưởng kẹp tại trên cổ gã.

“Bát cách nha lộ!”

Người Đảo Quốc thất kinh, vạn không nghĩ tới Lâm Hải nói động thủ liền động thủ, hơn nữa lập tức liền đem gã chế trụ, nhất thời vừa sợ lại sợ, kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, cắn răng gian nan quát mắng nói.

“Ừm?” Ba Đa Dã Kết Khố đột nhiên sững sờ, trong mắt lóe lên hàn mang sắc mặt âm trầm xuống.

Lão đồng dạng cũng không nghĩ tới, Lâm Hải lại đột nhiên xuất thủ, hơn nữa còn tại dưới mí mắt của lão, đem người dưới tay lão thu đi, nhất thời để lão buồn bực giận dữ không thôi, mất hết thể diện.

“Thả hắn!” Ba Đa Dã Kết Khố vừa trừng mắt, một bộ giọng điệu uy hiếp, hướng phía Lâm Hải mệnh lệnh nói.

Lâm Hải nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Ba Đa Dã Kết Khố một chút, mà chính là đưa tay liền cho người Đảo Quốc trong tay kia một cái vả miệng.

“Ba!”

“Ta con mẹ nó a hỏi ngươi, người nào giết bọn họ!”

Sát cơ nồng như thực chất trên thân Lâm Hải, rơi vào trên thân người Đảo Quốc bị chế trụ, để người Đảo Quốc kia toàn thân giật mình một cái, nhất thời cảm thấy một cỗ khí tức tử vong buông xuống, ánh mắt lộ ra thần sắc sợ hãi, kìm lòng không được hướng phía một cái nam tử trung niên lạnh lùng bên người Ba Đa Dã Kết Khố, liếc mắt một cái.

"Ừm?" Lâm Hải theo ánh mắt cái người Đảo Quốc kia nhìn lại, ánh mắt băng lãnh, trong nháy mắt rơi tại trên thân cái nam tử trung niên kia, trong mắt sát cơ tốc biến!

"Ta để ngươi thả gã!" Ba Đa Dã Kết Khố thấy Lâm Hải dám không nhìn lời nói của lão, nhất thời đại nộ, một cỗ khí tức cường đại phát ra, lần nữa hướng phía Lâm Hải quát lạnh nói.

"Thả con mẹ ngươi bức!" Lâm Hải quát mắng một tiếng, đột nhiên thủ chưởng dùng lực, trực tiếp bóp gãy cổ người Đảo Quốc, đem thi thể như ném chó chết, ném ở dưới ống quần Ba Đa Dã Kết Khố.

Ba Đa Dã Kết Khố sững sờ, nhìn chằm chằm thi thể trên mặt đất, nhìn nửa ngày, mới đột nhiên ngẩng đầu, nồng đậm sát cơ điên cuồng hiện lên, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải giận không thể nói!

"Bát đát!" Ba Đa Dã Kết Khố nghiến răng nghiến lợi, từ bên trong hàm răng gạt ra hai chữ, con mắt nhìn Lâm Hải, cơ hồ phun ra lửa.

Lâm Hải chẳng những không thả người, còn ở trước mặt lão, giết chết thuộc hạ mà lão mang đến, quả thực là đang đánh mặt lão, nếu như không cho Lâm Hải nỗ lực trả cái đại giới thê thảm đau đớn, Ba Đa Dã Kết Khố lão, làm sao có thể nhịn xuống khẩu khí này!

Nhưng mà, Lâm Hải không nhìn thẳng vào lửa giận của lão, mà chính là hướng phía người đàn ông tuổi trung niên bên cạnh lão nhất chỉ.

“Là ngươi, giết đệ tử của Hải Nguyệt Tông ta?”

Nam tử trung niên nhếch khóe miệng lên, một mặt hung hăng tiến lên một bước, hai tay ôm ngực, miệt thị liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Không sai, hai cái người hạ đẳng, giết liền giết, ngươi có thể thế nào?”

“Con mẹ ngươi, các ngươi mới là người hạ đẳng!”

“Lâm Tông chủ, giết gã!”

“Tên vương bát đản này, quá càn rỡ, hôm nay đừng hòng muốn sống mà rời đi!”

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, người của các đại môn phái trên khán đài, đã lòng đầy căm phẫn, giận không thể khiển trách mà mắng lên.

“Hừ, một đám heo mọi!” Nam tử trung niên của Đảo Quốc, đối mặt với quát mắng của mọi người, một mặt chẳng hề để ý, ngược lại bĩu môi cười lạnh, khinh thường mỉa mai nói.

Lâm Hải khó thở mà cười, chậm rãi gật gật đầu, ánh mắt như là băng lãnh hàn mang, rơi tại trên thân nam tử trung niên Đảo Quốc này.

“Ta sẽ không như thế nào, ta sẽ chỉ để cho ngươi, dùng mạng đền mạng!”

“Tùng Hạ quân, mau để hắn biết rõ, hậu quả khi xúc phạm hậu nhân Thức Thần của Đảo Quốc ta!” Ánh mắt âm ngoan của Ba Đa Dã Kết Khố nhìn vào Lâm Hải, đột nhiên phân phó nói.

“Vâng!” Nam tử trung niên Tùng Hạ Khô Tỉnh gật đầu đáp ứng một tiếng, sau đó một mặt hung hăng, chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Hải, ngẩng lên cái cằm, khiêu khích hướng phía Lâm Hải hừ một tiếng.

“Há, Tùng Hạ các hạ, không nên giết chết hắn, muốn sống!” Cùng nhau đến đây, người cầm đầu nước Mỹ thân thể mặc đồ Tuxedo màu đen, đột nhiên nhún nhún vai, mang theo nghiền ngẫm nói nói.

“Jason các hạ yên tâm, Tùng Hạ sẽ chừa cho hắn một hơi!”

Tùng Hạ Khô Tỉnh nói xong, một mặt nhe răng cười liếc nhìn Lâm Hải một chút, mắt lộ ra hung quang âm ngoan.

“Người Hoa Hạ các ngươi, tất cả đều là phế vật!”

“Con mẹ ngươi, ngươi mới là phế vật!”

“Bà nội ngươi, không phục thì theo lão tử đơn đấu, đều không cần Lâm Tông chủ xuất thủ, lão tử đều có thể đem ngươi đánh ị ra shit!”

Nhất thời, tiếng quát mắng của các đại môn phái, vang lên lần nữa, đồng thời một bóng người nhảy xuống khán đài, lên xuống mấy cái đã đi vào Lâm Hải trước mặt.

“Lâm Tông chủ, đối phó với hạng giá áo túi cơm bực này, sẽ làm hạ thân phận của ngài, Trương mỗ bất tài, nguyện ý xuất thủ diệt gã!” Người tới chính là Chưởng môn Trương Quý Phong của Hoa Sơn Phái, mặt mang tức giận, hướng Lâm Hải nói nói.

“Trương Chưởng môn cẩn thận, cái Tùng Hạ này, là tu vi Kim Đan trung kỳ, không kém gì ngươi!” Lâm Hải ở một bên nhắc nhở nói, nếu Trương Quý Phong đã xuống đài ra mặt, hắn tự nhiên không tiện cự tuyệt, để tránh mất mặt mũi của Trương Quý Phong.

Huống chi, giống như Trương Quý Phong nói, bực mặt hàng như Tùng Hạ Khô Tỉnh này, xác thực không xứng để bản thân mình ra tay, đến trong nhóm người này, chánh thức đáng giá để bản thân coi trọng, cũng bất quá chỉ có năm sáu người mà thôi!

“Ha ha, vậy cũng không sao!” Trương Quý Phong cởi mở cười một tiếng, sau đó ánh mắt lẫm liệt, băng lãnh nhìn về phía Tùng Hạ Khô Tỉnh.

“Tiểu quỷ tử, bản Chưởng môn để ngươi biết rõ lợi hại!” Nói xong, Trương Quý Phong đột nhiên đưa tay, nhất thời một đường khí mang tật phong, ngưng tụ trên không trung, giống như một thanh lợi kiếm, thẳng hướng phía Tùng Hạ Khô Tỉnh, sắc bén đâm xuống!

Chương 1288: Lâm Kiếm thỉnh chiến!

“Chết!”

Tùng Hạ Khô Tỉnh đối mặt với một đòn mãnh liệt của Trương Quý Phong, vậy mà không tránh không né, hét lớn một tiếng, đột nhiên rút ra võ sĩ đao bên hông, trời trong nhất thời xẹt qua một đường chớp nhoáng.

Keng!

Mọi người còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra, Tùng Hạ Khô Tỉnh đã đem võ sĩ đao đưa vào vỏ, miệt thị cười một tiếng.

“Võ giả Hoa Hạ, tất cả đều là phế vật!”

Theo tiếng nói của Tùng Hạ Khô Tỉnh rơi xuống, Trương Quý Phong đối diện, đột nhiên phù phù một tiếng, té lăn trên đất, một vòng máu tươi theo cái trán chảy xuống, hai mắt mang theo không cam lòng thật sâu, chết oan chết uổng!

“Tê ~ “

Thoáng một cái, tất cả người của các đại môn phái ở đây, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người.

“Trương Chưởng môn vậy mà chết, bị tiểu quỷ tử giết!”

“Cái này sao có thể! Trương Chưởng môn thế nhưng là Kim Đan trung kỳ a, làm sao lại liền một chiêu đều không thể đón lấy!”

“Đậu móa, tiểu quỷ này quá đáng giận!”

Mọi người vừa sợ lại hận, chẳng ai ngờ rằng, cái Tùng Hạ Khô Tỉnh này, thực lực vậy mà cường hãn như thế, thế mà trực tiếp một đao, đem Trương Quý Phong miểu sát.

Lâm Hải vừa mới trở lại chỗ ngồi, nhìn thấy một màn này, cũng là đột nhiên giật mình, kinh hãi thất sắc, trong lòng ảo não một trận.

“Thảo!”

Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, hắn vốn cho rằng Trương Quý Phong cùng cái Tùng Hạ Khô Tỉnh này, đều là Kim Đan trung kỳ, thực lực tương đương, coi như Trương Quý Phong không địch lại, cũng có thể toàn thân trở ra, bởi vậy cũng không để ý.

Nhưng nào nghĩ đến, chính mình một chút mất tập trung, vậy mà để Trương Quý Phong trực tiếp bị Tùng Hạ Khô Tỉnh chém ở dưới đao, mình coi như muốn cứu, cũng đã không kịp.

“Quá đáng tiếc!”

Lâm Hải âm thầm tự trách, Trương Quý Phong dù sao cũng là một đại Chưởng môn, có thể chủ động đứng ra đối địch, đủ thấy là cái hán tử huyết tính, Lâm Hải đối với ông ta có ấn tượng cực kỳ tốt, lại không nghĩ nuốt hận tại chỗ, chết không nhắm mắt!

“Còn có ai, tới nhận lấy cái chết!”

Trên mặt Tùng Hạ Khô Tỉnh kiệt ngạo, một mặt hung hăng hướng phía các đại môn phái nhìn lại, mang trên mặt ý cười miệt thị.

“Ta đến đánh với ngươi!”

Tùng Hạ Khô Tỉnh vừa mới nói xong, nhất thời có người giận dữ quát một tiếng, mấy cái tránh rơi liền đi tới gần.

“Lâm Tông chủ, tại hạ là Tông chủ của Bá Vương Tông, Lôi Báo, nguyện ý chém chết tặc nhân này, để báo thù cho Trương Chưởng môn!”

Lâm Hải liếc nhìn Lôi Báo một chút, cũng là Kim Đan trung kỳ, hơn nữa trên thân mang theo một cỗ lực lượng cuồng bạo, tu hành hẳn là công pháp cương liệt.

“Lôi Tông chủ, cẩn thận một chút!”

Lâm Hải nhíu mày, gật gật đầu.

“Ừm!” Lôi Báo đáp ứng một tiếng, quay người lại đối mặt với Tùng Hạ Khô Tỉnh, sát cơ bắn ra.

“Mẹ nó tiểu quỷ tử, bên trong này không phải là địa phương để ngươi giương oai, nhìn gia gia làm chết ngươi!”

Nói xong, Lôi Báo hét lớn một tiếng, giống như một tiếng sấm nổ trong trời nắng, thân thể đột nhiên vọt lên, giống như một cái dã thú phát cuồng, hung ác hướng phía Tùng Hạ Khô Tỉnh liền dốc sức lao qua.

Trên mặt Tùng Hạ Khô Tỉnh đầy vẻ trào phúng, nồng đậm khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Người Hoa ngu xuẩn, tự tìm đường chết!”

Keng!

Đột nhiên, chớp nhoáng xẹt qua chân trời, võ sĩ đao bên hông Tùng Hạ Khô Tỉnh lần nữa ra khỏi vỏ!

Cùng lúc đó, ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên ngưng tụ, song quyền không khỏi nắm chặt.

Trước đó bởi vì không có để ý, dẫn đến Trương Quý Phong thân vẫn tại chỗ, lần này Lâm Hải cũng quyết không thể nhìn Lôi Báo cũng xảy ra chuyện, nếu Lôi Báo vô pháp tránh né, Lâm Hải sẽ lập tức xuất thủ, đem người cứu ra.

“Mở!”

Chỉ nghe giữa không trung gào to một tiếng, quyền đầu của Lôi Báo, vậy mà như một quả cầu lửa thiêu đốt, cùng đường chớp nhoáng bên trong bầu trời này, điên cuồng đụng vào nhau.

Oanh!

Một đường tiếng vang truyền ra, thân thể cường tráng của Lôi Báo, đột nhiên hướng phía sau lưng bay đi, bay thẳng ra xa mười mấy mét mới rơi xuống đất, thân thể lảo đảo một trận, sắc mặt tái nhợt, phía trên nắm tay phải, ẩn ẩn có vết máu tích táp mà chảy xuống, hiển nhiên bên trong đối chiến lúc trước, đã thụ thương.

Nhưng mà, Tùng Hạ Khô Tỉnh cũng không dễ chịu, dưới chân bị xung kích rút lui hai mươi ba bước, khí huyết quay cuồng một hồi, kinh hãi ngẩng đầu nhìn về phía Lôi Báo, không khỏi dữ tợn gầm thét một tiếng.

“Bát dát nha lộ, phế vật chỉ dựa vào cậy mạnh!”

“Ta sợ mẹ ngươi chắc, lão tử đấm một nhát chết tươi ngươi!” Lôi Báo nghe được nhất thời đại nộ, bước nhanh tiến lên lại muốn phát động công kích, nhưng lại bị thân ảnh lóe lên của Lâm Hải, cản lại.

“Lôi Tông chủ, những người này là đến Hải Nguyệt Tông ta để nháo sự, ngươi có thể trượng nghĩa ra mặt, Lâm Hải ta tâm lĩnh, bất quá sự tình tiếp theo, vẫn là giao cho Hải Nguyệt Tông ta đi!”

Lâm Hải vẻ mặt thành khẩn, hướng phía Lôi Báo gật gật đầu, một chiêu vừa rồi kia, tuy nhìn như thế lực ngang nhau, nhưng Lâm Hải đã kết luận, Lôi Báo không phải là đối thủ của Tùng Hạ Khô Tỉnh.

Lấy tình cảnh kết thúc trước mắt, Lôi Báo không tính là chiến bại, nếu là tiếp tục đánh xuống, chỉ sợ cũng phải có mất mặt.

“Ha ha, Lâm Tông chủ, lão Lôi ta nghe ngươi! Vậy liền để đệ tử Hải Nguyệt Tông, hảo hảo giáo huấn cái vương bát đản cuồng vọng này đi!” Lôi Báo tuy nhìn thô cuồng, nhưng có thể làm được nhất tông chi chủ, há lại là người tầm thường, ý tứ của Lâm Hải ông ta tự nhiên minh bạch, tuy có không cam lòng, nhưng tài nghệ không bằng người lại cũng chỉ đành thuận thế mà núi xuống.

Sau khi Lôi Báo xuống đài, Lâm Hải hướng phía các đại môn phái đang rục rịch ôm quyền nói.

“Lâm Hải cảm tạ các vị bằng hữu, đã ra mặt vì Hải Nguyệt Tông ta, nhưng hôm nay là đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông ta, đám người này đã đến cửa khiêu khích, tự nhiên phải do Hải Nguyệt Tông ta ứng đối, sự tình tiếp theo, mong mọi người giao cho Hải Nguyệt Tông xử lý, Lâm mỗ nhất định sẽ không để cho các vị thất vọng!”

Lâm Hải vừa nói như vậy, một số Chưởng môn tông phái vốn còn nghĩ lên sân khấu, nhất thời đè xuống lửa giận, dừng lại.

“Lâm Tông chủ, không thể tiện nghi bọn họ!”

“Xin Lâm Tông chủ, vì Chưởng môn Trương Quý Phong đã chết đi mà báo thù!”

“Hải Nguyệt Tông giáo huấn những lão ngoại quốc không biết trời cao đất rộng này đi!”

“Lâm Tông chủ, Hải Nguyệt Tông, vì môn phái Hoa Hạ tranh khẩu khí này!”

Nhìn lấy đông đảo người môn phái dưới đài lòng đầy căm phẫn, Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó ánh mắt phát lạnh.

“Mọi người yên tâm, Hải Nguyệt Tông, sẽ dạy bọn họ làm người!”

Nói xong, Lâm Hải chậm rãi quay người, nhìn về phía Tùng Hạ Khô Tỉnh đang một mặt kiệt ngạo, miệt thị cười một tiếng.

Vừa muốn xuất thủ đem gã diệt sát, đột nhiên một cái thân ảnh hơi có vẻ thon gầy, từ trong các đệ tử Hải Nguyệt Tông đi tới.

“Tông chủ, Đường chủ Tình Báo Đường, Lâm Kiếm thỉnh chiến!”

Bạch!

Lời của Lâm Kiếm vừa ra khỏi miệng, ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều cùng nhau hướng phía Lâm Kiếm trông lại.

Chỉ thấy thân hình Lâm Kiếm thon gầy, sắc mặt lạnh lùng, ở giữa hai lông mày mang theo một cỗ sát khí sắc bén, đứng tại bên trong này vậy mà như là lợi kiếm ra khỏi vỏ, phong mang tất lộ!

“Đây chính là Đường chủ Tình Báo Đường, một trong bốn đại Đường chủ của Hải Nguyệt Tông.”

“Nghĩ không ra đã vậy còn quá tuổi trẻ, xem ra cũng chỉ mới hai mươi thôi.”

“Xem ra Hải Nguyệt Tông Lâm Hải tuy mạnh, thực lực tông phái lại đồng dạng a, người Đường chủ này thậm chí ngay cả Kim Đan Nhân Tiên cũng đều không phải, mới là một cái Giả Đan!”

Có chút Chưởng môn môn phái, không khỏi âm thầm lắc đầu, tuy Lâm Kiếm trẻ tuổi như vậy, có thể đạt tới Giả Đan chi cảnh, cũng có thể coi là thiên tài, nhưng nếu đi ra đối chiến với Tùng Hạ Khô Tỉnh, đây không phải là đùa giỡn hay sao.

Tùng Hạ Khô Tỉnh tuy khiến người chán ghét, nhưng tu vi lại là sự thực, liền cả Chưởng môn Hoa Sơn Phái Kim Đan trung kỳ, cũng bị chém ở dưới đao, ngươi một cái Giả Đan nhảy ra, cùng chịu chết thì khác nhau ở chỗ nào.

Lâm Hải cũng là sững sờ, hơi kinh ngạc nhìn Lâm Kiếm một mắt, hiển nhiên không nghĩ tới Lâm Kiếm hộisẽ lại đứng ra.

“Ngươi nghĩ kỹ?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Lâm Kiếm tất phải giết!”

Lâm Kiếm trả lời, âm vang hữu lực, ngắn gọn không có một câu nói nhảm, lại làm cho mọi người ở đây, lắc đầu một trận.

“Cái Đường chủ này, vẫn là tuổi trẻ khinh cuồng a, có chút thành tựu liền không biết trời cao đất rộng, lâng lâng.”

Một cái Giả Đan, vậy mà chém đinh chặt sắt như thế, ở trước mặt mọi người tuyên bố, tất sát Kim Đan hậu kỳ Tùng Hạ Khô Tỉnh, cái ngưu bức thổi này quả thực đã thổi lên trời.

Nhưng mà Lâm Hải lại có thâm ý khác nhìn Lâm Kiếm một mắt, tuy không biết Lâm Kiếm vì sao đã tính trước như thế, nhưng vẫn là chậm rãi gật gật đầu, lựa chọn tin tưởng Lâm Kiếm.

“Đi thôi, cẩn thận!”

“Vâng!” Lâm Kiếm liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền, sau đó đột nhiên quay người, hai mắt như là lưỡi kiếm sắc bén, rơi vào trên thân Tùng Hạ Khô Tỉnh.

Chương 1289: Người điên, cái này là thằng điên!

Bạch!

Trường kiếm trong tay Lâm Kiếm hạ xuống, chỉ vào Tùng Hạ Khô Tỉnh ở phía xa, lạnh lùng mở miệng.

“Ta tới giết ngươi!”

Tùng Hạ Khô Tỉnh sững sờ, một mặt kinh ngạc nhìn Lâm Kiếm, tới hơn nửa ngày mới phát ra âm thanh cười vô cùng trào phúng.

“Các môn phái tu hành của Hoa Hạ không còn người sao? Vậy mà để ngươi một cái Giả Đan, đi ra tìm cái chết.”

“Ngươi nói nhảm rất nhiều!” Thần sắc Lâm Kiếm lạnh lùng, liếc nhìn Tùng Hạ Khô Tỉnh một chút, “Bất quá chờ ngươi chết, liền thanh tịnh!”

Sắc mặt Tùng Hạ Khô Tỉnh bỗng nhiên biến đổi, ánh mắt lộ ra ý hung tàn, cười lạnh.

“Người Hoa ngu xuẩn cuồng vọng, đối phó với loại con kiến hôi như ngươi này, ta chỉ xuất một thành lực, liền đầy đủ!”

“Chết đi!” Ánh mắt Lâm Kiếm phát lạnh, không hề cùng gã nói nhảm, thân hình bạo khởi, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ, cả người như là một thanh lợi kiếm, nhanh như thiểm điện thẳng hướng Tùng Hạ Khô Tỉnh đánh tới.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!”

Khóe miệng Tùng Hạ Khô Tỉnh nhếch lên, lộ ra khinh thường nhe răng cười, đột nhiên rút ra võ sĩ đao, đao ảnh lóe lên, phát sau mà đến trước, hướng phía ngực bụng Lâm Kiếm mà đến.

Phốc!

Một tiếng tiếng vang nặng nề đâm vào thịt vang lên, ngực bụng Lâm Kiếm trực tiếp bị đánh mở ra một đạo lỗ hổng dài, nhất thời máu me tung tóe, liền ruột cũng chảy ra.

“Lâm Kiếm!”

Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, mí mắt cuồng loạn một trận, trong lòng kinh hãi không thôi.

Hắn vạn không nghĩ tới, Lâm Kiếm đối với một đao của Tùng Hạ Khô Tỉnh, vậy mà không tránh không né, cũng không chống cự, phảng phất chính mình muốn chịu chết, trực tiếp nhào tới.

“Ai, xong, đã sớm nói, Giả Đan đối với Kim Đan, theo tự sát khác nhau ở chỗ nào?”

“Đáng tiếc a, Giả Đan còn trẻ như vậy, vốn hẳn nên là tiền đồ vô lượng, cứ như vậy mà chết!”

Người của các đại môn phái, nhao nhao tiếc hận lắc đầu, Lâm Kiếm lúc vừa đi lên, bọn họ cũng đã dự liệu đến kết quả này, cái này không phải tự mình tìm chết sao.

“Ừm.”

Tùng Hạ Khô Tỉnh cũng là sững sờ, gã cũng không nghĩ tới, Lâm Kiếm vậy mà không trốn không né, phảng phất tự mình hướng phía lưỡi đao của gã mà đụng lên, cử động quái dị này, thực sự để gã có chút không thể tưởng tượng.

“Ách!” Nhưng sau đó, còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, thân thể Tùng Hạ Khô Tỉnh bỗng nhiên cứng đờ, trong mắt đột nhiên lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu, thật không thể tin mà cúi đầu xuống nhìn lại.

Đã thấy một thanh lợi kiếm, không biết từ lúc nào, vậy mà xuyên thấu qua trái tim của gã, máu tươi đã nhuộm đỏ áo quần gã!

“Bát dát nha lộ!”

Tùng Hạ Khô Tỉnh phát ra một tiếng gầm giận dữ hoảng sợ, đột nhiên ngẩng đầu, đã thấy Lâm Kiếm đối diện, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt như đao theo dõi gã, một bên không ngừng phun ra máu tươi, một bên lấy tay bưng lấy ruột đã chảy ra.

Mà cái tay còn lại, lại đang cầm trường kiếm, thân kiếm đã đâm xuyên thân thể của gã!

Cho đến giờ phút này, Tùng Hạ Khô Tỉnh rốt cuộc minh bạch, minh bạch Lâm Kiếm vì sao không trốn không né, thậm chí ngay cả động tác đón đỡ cũng đều không có.

Đó là bởi vì y căn bản là không có nghĩ đến tránh, mà là hoàn toàn chạy tới cùng gã đồng quy vu tận!

Mặc dù một đao của mình xé mở dạ dày Lâm Kiếm, nhưng bởi vậy cũng bị Lâm Kiếm thừa cơ đâm xuyên qua trái tim, cảm nhận được khí lực cùng sinh cơ ở trong người cấp tốc xói mòn, Tùng Hạ Khô Tỉnh rốt cục lộ ra hoảng sợ thật sâu.

“Người điên, cái này là thằng điên!”

Ánh mắt Tùng Hạ Khô Tỉnh lộ ra tuyệt vọng cùng không cam lòng thật sâu, thân thể mềm nhũn, chậm rãi ngã xuống.

Bạch!

Lâm Kiếm đem trường kiếm từ trong người Tùng Hạ Khô Tỉnh rút ra, nhìn cũng không liếc gã một cái, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt kiên định quay người, đi đến gần Lâm Hải.

“Lâm Kiếm, phục mệnh!”

“Đậu phộng, cái Lâm Kiếm này, quá con mẹ nó hung ác!”

Người của các đại môn phái, nhìn Lâm Kiếm đã bị máu tươi nhuộm thành huyết nhân, một tay nâng ruột, một tay mang theo trường kiếm, trên mũi kiếm còn đang chảy xuống máu tươi, sắc mặt lạnh lùng túc sát, tất cả đều bị chấn kinh thật sâu.

“Cái này không phải hung ác a, cái này con mẹ nó liền là thằng điên!”

“Mẹ nó, lấy Mạng đổi Mạng a, đừng nói là Tùng Hạ Khô Tỉnh, coi như người mạnh hơn, phía dưới xuất kỳ bất ý, cũng vô cùng có khả năng lật thuyền trong mương, bị trực tiếp cạo chết a!”

“Tùng Hạ Khô Tỉnh khẳng định là chết không nhắm mắt, đoán chừng làm quỷ cũng không nghĩ ra, sẽ bị một cái Giả Đan cạo chết đi.”

Trong lúc nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Lâm Kiếm, cũng thêm ra một tia kiêng kị thật sâu.

“Lâm Kiếm hôm nay nếu như không chết, về sau tuyệt đối không nên trêu chọc! Loại người điên này, con mẹ nó là không thể trêu vào!”

Lâm Hải nhìn Lâm Kiếm lấy đứng ở trước mặt mình, quả thực vừa tức giận lại rung động, hắn là thật không nghĩ tới, Lâm Kiếm sẽ dùng loại phương thức này, đi giết Tùng Hạ Khô Tỉnh!

Tuy cuối cùng thành công, nhưng cũng quá mức mạo hiểm, đây cũng chính là do Tùng Hạ Khô Tỉnh chủ quan, nếu Tùng Hạ Khô Tỉnh không có khinh địch, trực tiếp toàn lực ứng phó, coi như Lâm Kiếm muốn đổi mệnh, lại nào có cơ hội này!

Nếu thực như thế, e là cho dù có mười cái Lâm Kiếm, từ lâu đã bị Tùng Hạ Khô Tỉnh trực tiếp giết chết.

“Đỗ Thuần, nhanh chóng liệu thương cho Lâm Kiếm!”

Lâm Hải cũng không đoái hoài tới oán trách Lâm Kiếm, vội vã hướng phía Đỗ Thuần hô một tiếng, Đỗ Thuần vội vàng kêu hai tên đệ tử Hải Nguyệt Tông, đem Lâm Kiếm đã muốn lâm vào hôn mê nâng lên, phi tốc hướng phía sau chạy tới.

Lâm Kiếm tuy chưa chết, nhưng chịu trọng thương như thế, nếu như còn không trị liệu, thì cách cái chết cũng không xa.

“Ai, nhặt cái mạng a!”

Lâm Hải thở dài, may mắn một đao kia của Tùng Hạ Khô Tỉnh, không có thương tổn tâm tạng của Lâm Kiếm, lại có Đỗ Thuần hiểu được Truyền thừa Dược Vương tự mình trị liệu, nếu không hẳn phải chết không nghi ngờ!

“Bát dát nha lộ!”

Cho tới giờ khắc này, ánh mắt chấn kinh của Ba Đa Dã Kết Khố, mới từ trên thi thể Tùng Hạ Khô Tỉnh dời đi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Hải, phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ.

“Ba mẹ ngươi bức!” Lâm Hải không chút khách khí, mắng lại qua.

Một trận chiến vô cùng hung hiểm này, suýt nữa tổn thất một viên đại tướng của chính mình, tâm lý Lâm Hải đang khó chịu đây.

“Ta muốn giết sạch các ngươi!” Ba Đa Dã Kết Khố đại nộ, sát khí bắn ra, liền muốn động thủ.

“Ba Đa các hạ, không nên gấp gáp!” Jason của nước Mỹ, đuổi bước lên phía trước một bước, đem cơ hồ Ba Đa Dã Kết Khố đã bạo tẩu cản lại.

“Cái Lâm Hải này, còn không thể chết!” Áánh mắt u lam của

Jason, nhìn chằm chằm vào Ba Đa Dã Kết Khố, kiên định nói nói.

“Hừ!” Ba Đa Dã Kết Khố thở ra nửa ngày khí thô, mới tức giận hừ một tiếng, đem sát khí tán đi, hiển nhiên lão cũng biết, Lâm Hải trước mắt còn không giết được.

“Ba Đa các hạ, đến phía sau nghỉ ngơi đi, sự tình tiếp theo, giao cho chúng ta đi!”

Jason nhún nhún vai, rất lịch sự cười một tiếng, sau đó xoay người, chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm Hải các hạ tôn kính, ta là Bá tước Jason của nước Mỹ.” Jason một cánh tay đặt ở trước ngực, hướng phía Lâm Hải khẽ khom người, thi cái lễ, mỉm cười tự giới thiệu nói.

“Các ngươi đến Hải Nguyệt Tông ta, có chuyện gì?” Lâm Hải cũng sẽ không bởi vì Jason nho nhã lễ độ, liền cho rằng lão là người tốt lành gì, cười lạnh một tiếng, băng lãnh hỏi.

“Bên trong Cái này không thích hợp nói chuyện, có thể tìm cái địa phương thuận tiện hơn hay không, chúng ta có mấy câu, muốn hỏi các hạ!”

“Không được!” Còn chưa chờ Lâm Hải nói chuyện, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một thanh âm, sau đó Long Đằng ngẩng đầu mà bước, đi tới, sắc mặt cao ngạo, đứng tại trước mặt Jason.

Jason đột nhiên sững sờ, liếc nhìn Long Đằng một chút, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi!

“Long Huyết Chiến Sĩ!”

“Hừ!” Long Đằng cười lạnh, mặt mũi tràn đầy xem thường nhìn Long Đằng nhìn Jason liếc một chút, khóe miệng mỉa mai nhếch lên.

“Lâm Hải chính là người Hoa ta, ta không cho phép hắn cùng các ngươi có bất kỳ tiếp xúc gì, các ngươi cút đi!”

Lời nói của Long Đằng, chẳng những để bọn người Jason biến sắc, liền cả Lâm Hải cũng nhướn mày, lộ ra vẻ chán ghét.

Chính mình cùng ai tiếp xúc, lúc nào đến phiên lão tới làm chủ?

Bất quá, hiện tại là nhất trí đối ngoại, Lâm Hải cũng không phản bác được, đành phải giữ yên lặng.

Những người nước ngoài này, Lâm Hải không cần đoán cũng biết thân phận của bọn họ, tất nhiên là hậu nhân của tam đại Thần Thú, để Long Đằng đến nói chuyện cùng bọn họ, là không thể tốt hơn, chính mình vừa vặn bớt lo.

Jason nhìn Long Đằng nửa ngày, đột nhiên nhún nhún vai, nở nụ cười vui vẻ.

“Đó thật là quá tiếc nuối, đã như vậy, chúng ta đành phải từ bỏ phong cách quý ông, đem Lâm Hải các hạ bắt đi!”

Nói xong, ánh mắt Jason đột nhiên phát lạnh, trong miệng phát ra một tiếng hiệu lệnh!

“Động thủ!”

Chương 1290: Dám đến, liền phải có giác ngộ sẽ chết!

Tiếng nói của Jason rơi xuống, nhất thời mấy cái người nước Mỹ đột nhiên bạo khởi, thẳng hướng Lâm Hải nhào tới.

“Muốn chết!”

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, đột nhiên thủ chưởng duỗi ra, lăng không một nắm!

Ông!

Trong lúc đó, không khí trước mặt Lâm Hải rung động một trận, thân ảnh của mấy cái người nước Mỹ, như là bị một đạo dây thừng vô hình trói buộc chặt, trong nháy mắt đình trệ tại giữa không trung, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Ừm?”

Một màn này, để Jason giật nảy cả mình, thật không thể tin nhìn về phía Lâm Hải, đồng tử rụt lại một hồi.

“Lực lượng đạo hạnh!”

“Há, Thượng Đế của ta, ngươi vậy mà nắm giữ lực lượng đạo hạnh!”

Hiển nhiên, thực lực của Lâm Hải, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của gã.

“Há, trời ạ, tên hỗn đản Khắc Lỗ Tư kia, lại dám lừa gạt ta nói Lâm Hải chỉ mạnh hơn gã một chút xíu, gã là không cẩn thận mới bị phế sạch tu vi!”

Sắc mặt Jason rất khó coi, bị Lâm Hải chế trụ, tất cả đều là người mà gã mang đến, hơn nữa đều là hảo thủ Kim Đan trung kỳ, vốn cho rằng có thể trực tiếp đem Lâm Hải cầm xuống, coi như Long Đằng xuất thủ, cũng có gã lấy.

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải đã lĩnh ngộ lực lượng đạo hạnh, người một nhà trong nháy mắt thất thủ bị bắt!

“Lâm Hải, ngươi tốt nhất là thả bọn họ, nếu không đối với ngươi không có chỗ tốt!” Jason nhìn Lâm Hải, nhún nhún vai, nói nói.

“Có đúng không?” Lâm Hải đạm mạc cười một tiếng, theo sau bàn tay đột nhiên dùng lực nắm một cái!

Phốc!

Không gian đột nhiên vặn vẹo, mấy cái người nước Mỹ treo giữa không trung, nhất thời phát ra tiếng kêu thảm, thân thể như là khí cầu, trực tiếp bị chen bể, nhất thời sương máu bay lả tả!

Ầm! Ầm! Phanh...

Mấy bộ thi thể liên tiếp rơi trên mặt đất, như là trọng chùy, nện ở trong lòng tất cả mọi người, hiện trường nhất thời hoàn toàn tĩnh mịch, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, bầu không khí trong nháy mắt biến đến vô cùng kiềm chế, cơ hồ khiến người ngạt thở.

Người nào cũng không ngờ rằng, Lâm Hải vậy mà quả quyết như thế, trực tiếp ra tay giết người, đem mấy cái người nước Mỹ diệt sát tại chỗ!

“Há, MY GOD, ngươi giết bọn họ!” Mí mắt Jason cuồng loạn một trận, cũng không còn cách nào bảo trì phong độ thân sĩ, trong mắt ngậm lấy lửa giận, quát hỏi!

Mà Lâm Hải thì là đạm mạc liếc gã một cái, lạnh lùng mở miệng.

“Hải Nguyệt Tông ta há lại là địa phương để các ngươi tùy ý giương oai. Dám đến, liền phải có giác ngộ sẽ chết!”

“Hiện tại, lập tức cút ngay xuống núi, nếu không kẻ chết kế tiếp, có khả năng chính là ngươi!”

Lâm Hải đưa tay hướng phía cửa vào của Phiêu Miểu Phong nhất chỉ, sắc mặt như sương, băng lãnh nói.

“Ha ha, nói xong, lại không lăn liền cũng lưu lại đi!” Long

Đằng ở một bên, đột nhiên cười to một tiếng, sắc mặt kiệt ngạo liếc nhìn những người nước ngoài này, một mặt hung hăng nói.

“Bát dát!”

Ba Đa Dã Kết Khố đột nhiên quát mắng một tiếng, mặt âm trầm tiến lên một bước, đứng tại bên người Jason.

“Jason các hạ, nếu cái Long Huyết Chiến Sĩ kia xuất thủ ngăn cản, xin giúp ta ngăn cản một trận, ta muốn tự tay đem cái Lâm Hải đáng giận này cầm xuống!”

“Ba Đa các hạ cứ việc động thủ, hôm nay không ai có thể cứu Lâm Hải!”

Jason một mặt âm ngoan, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lâm Hải, mở miệng nói nói.

“Những người khác nếu có trở ngại, để người nước Nga ta phụ trách đánh giết!” Một cái người nước Nga thân thể hùng tráng, mặt không biểu tình, lạnh lùng mở miệng.

“Xin nhờ hai vị!” Ba Đa Dã Kết Khố hướng phía Jason cùng đầu lĩnh người nước Nga một gật đầu, sau đó đột nhiên quay người, mắt ngậm hung quang rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Hát!”

Đột nhiên, Ba Đa Dã Kết Khố phát ra một tiếng quát lớn, thân thể đột nhiên đằng không mà lên, người ở giữa không trung thì võ sĩ đao liền đã xuất vỏ, một đường chớp nhoáng vạch phá trời trong, đao mang sắc bén, thẳng đến Lâm Hải mà đánh xuống!

“Đậu phộng, tiểu quỷ tử này là đại năng Nguyên Anh!”

Người của các đại môn phái vây xem, sắc mặt nhất thời hoảng hốt, Ba Đa Dã Kết Khố vừa ra tay, khí tức trên thân nháy mắt bạo phát, cái uy áp đáng sợ kia bao phủ toàn trường, thực lực trong nháy mắt đã lộ rõ.

“Lớn mật, tại địa bàn của Hoa Hạ ta, cũng dám ra tay!”

Long Đằng thấy thế, nhất thời giận dữ quát một tiếng, trong thân thể phát ra một tiếng Long Ngâm vang vọng trời trong, thân thể lóe lên, thẳng hướng Ba Đa Dã Kết Khố đánh tới.

Mục đích đến đây lần này của Long Đằng còn chưa đạt tới, tự nhiên không thể nhìn Lâm Hải bị người ngoại quốc cầm đi.

“Long Huyết Chiến Sĩ, đối thủ của ngươi là ta! Máu của ngươi, chính là thuốc bổ tốt nhất cho Huyết Tộc ta!” Jason thấy thế, đột nhiên lộ vẻ nhe răng cười, duỗi ra đầu lưỡi đỏ như máu, liếm liếm bờ môi, sau đó hai tay giương lên, nhất thời một đoàn sương máu, thẳng đến Long Đằng, đem Long Đằng cản lại.

“Cút ngay!” Long Đằng nổi giận, một đầu hư ảnh Thần Long màu vàng kim bay ra, cùng sương máu chạm vào nhau, hai người trong nháy mắt kịch đấu cùng một chỗ.

Mà Lâm Hải đối mặt với một đao sắc bén uy mãnh của Ba Đa Dã Kết Khố, trong lòng lại là cười lạnh một trận.

Tuy Ba Đa Dã Kết Khố chính là đại năng Nguyên Anh, nhưng Lâm Hải liền nửa bước Địa Tiên đều đã đấu qua, thì sợ gì lão.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay, Lâm Hải xoáy quét một cái, lưỡi đao nghênh tiếp võ sĩ đao của Ba Đa Dã Kết Khố.

“Muốn chết!”

Ba Đa Dã Kết Khố cười lạnh, lường trước Lâm Hải chỉ là một cái con kiến hôi Kim Đan, cho dù là nắm giữ đạo hạnh, lại làm sao có thể đỡ một đao lôi đình cái này của chính mình.

Oanh!

Một đường tiếng vang truyền ra, hai thanh đao kịch liệt va chạm tại giữa không trung, nhất thời khí lãng bốn phía lăn lộn, phảng phất như phát sinh nổ tung, đem cả vùng không gian cũng chấn động đến run rẩy lên.

Sưu!

Cùng lúc đó, hai đạo nhân ảnh đột nhiên tách ra, phân biệt hướng phía phương hướng ngược lại mà cấp tốc bay đi.

“Bát dát!”

“Bát mẹ ngươi bức!”

Rất nhanh, bầu trời truyền đến tiếng hét phẫn nộ của Ba Đa Dã Kết Khố cùng Lâm Hải, sau đó hai đạo nhân ảnh lại cấp tốc trở về, nhao nhao nhảy vào giữa không trung, lại một lần nữa đụng vào nhau.

Oanh!

Lại là một tiếng nổ vang, hai đạo nhân ảnh lần nữa tách ra, nhưng lại cấp tốc xông về, quyện vào nhau, trong chớp mắt ở giữa không trung chỉ còn quang hoa lấp lóe, cũng không còn cách nào thấy rõ động tác của Lâm Hải cùng Ba Đa Dã Kết Khố.

“Ba Đa các hạ, ta đến giúp ngươi một tay!”

Mắt thấy Ba Đa Dã Kết Khố cùng Lâm Hải khó phân cao thấp, một cái cường giả khác của Đảo Quốc, lông mày nhíu lại, thân hình lấp lóe, lao lên trên trời, cùng Ba Đa Dã Kết Khố song chiến Lâm Hải!

“Đậu phộng, lại một cái đại năng Nguyên Anh!” Mọi người quan chiến, cái cằm kém chút kinh hãi đến rơi xuống, nghĩ không ra đại năng Nguyên Anh sớm đã tuyệt tích, hôm nay vậy mà một cái tiếp một cái nhảy ra, chỉ là Lâm Hải lực chiến hai cái đại năng Nguyên Anh, chỉ sợ không có chút phần thắng nào.

“Sư phụ!”

Bọn người Cường đầu trọc thấy thế, nhao nhao khẩn trương, nhịn không được đứng lên, liền muốn vọt qua.

“Tất cả ngồi xuống, đừng hốt hoảng!” Vân Thắng vội vàng quát lớn một tiếng, đem các đệ tử Hải Nguyệt Tông ổn định lại.

“Tĩnh quan kỳ biến, Tông chủ lúc nào, đã để cho các ngươi thất vọng qua!”

Vân Thắng chắp hai tay sau lưng, hai mắt bùng lên tinh quang, hướng phía giữa không trung nhìn lại, trái tim cũng lập tức treo lên cổ họng.

Tuy lão đối với Lâm Hải cũng một mực rất có lòng tin, nhưng hiện tại Lâm Hải đối mặt, thế nhưng là đại năng Nguyên Anh a, hơn nữa cái cường giả Đảo Quốc vừa mới xông đi lên kia, chỉ sợ tu vi cũng không sai biệt bao nhiêu so với Ba Đa Dã Kết Khố.

“Hi vọng Tông chủ, đừng ra sự tình a!”

Vân Thắng tuy trong lòng đồng dạng có lo lắng, nhưng là gấp cũng vô dụng thôi, đệ tử Hải Nguyệt Tông, người có thực lực cao nhất trước mắt, cũng bất quá là nhóm hai người canh cổng, nhưng theo đại năng Nguyên Anh vẫn kém lấy một mảng lớn đâu, căn bản giúp không được gì.

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể nhìn chính mình Lâm Hải!

“Tiên Nhi tỷ tỷ!” Tiểu Anh nhìn lên tình cảnh trên bầu trời, cũng là một trận lo lắng, không khỏi bắt lấy tay nhỏ của Tiên Nhi.

“Tiểu Anh muội muội không nên gấp gáp!” Tiên Nhi ngược lại là trấn định tự nhiên, sắc mặt thủy chung mang theo mỉm cười.

“Chủ nhân hiện tại không có nguy hiểm.”

“Thế nhưng là, cái người Đảo Quốc vừa mới xông đi lên kia, cũng là đại năng Nguyên Anh a!” Tiểu Anh lo lắng nói.

“Hai cái đều là Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi, tuy trên người bọn họ, tựa hồ có cổ quái, nhưng chủ nhân hẳn là có thể đối phó!”

Tiên Nhi đang nói, tình thế giữa không trung đột nhiên thay đổi, chỉ Thấy người Đảo Quốc xông lên lúc sau, đột nhiên phun máu bay ngược, người còn giữa không trung thì thân thể đột nhiên nổ tung!

“Tử.”

Mọi người quan chiến, toàn bộ đều thất kinh, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi, đồng thời đối với Lâm Hải càng thêm cảm thấy kinh hãi cùng kính sợ!

Một người độc chiếm hai đại cao thủ Nguyên Anh, còn có thể đao trảm một người, cái Lâm Hải này cường đại đến mức nào?

Nhưng mà, Tiên Nhi thấy thế, lại không khỏi phát ra một tiếng kinh hô.

“Chủ nhân cẩn thận!”

Chương 1291: âm Dương Sư không chết, Thức Thần bất diệt!

Bỗng nhiên, thân thể đã nổ tung của tên Nguyên Anh Đảo Quốc kia, đột nhiên hóa thành một đoàn sương đen, lại lao lên chân trời.

Sau đó, một cái Quỷ Quái giương nanh múa vuốt, giống như u linh cực lớn, trống rỗng xuất hiện tại giữa tầm mắt của mọi người.

“Đậu phộng, đây là cái đồ chơi gì?”

“Chẳng lẽ là quỷ sao!”

Người của các đại môn phái, nhao nhao kinh hãi, lộ ra thần sắc thật không thể tin.

“Đó là Thức Thần! Thức Thần trong truyền thuyết của Đảo Quốc!” Chỉ có một ít người kiến thức rộng rãi, nhận ra Quỷ Quái giữa không trung, kinh hô một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

Theo truyền thuyết, Thức Thần chính là một loại Thần Linh được ở tế bái Đảo Quốc, bình thường sẽ do âm Dương Sư khống chế, có khả năng hủy thiên diệt địa, cực kỳ tà ác cùng đáng sợ, những nơi Thức Thần đi qua, sinh linh đồ thán!

“Ừm?”

Lâm Hải một đao đem tên Nguyên Anh Đảo Quốc kia chém giết, đang cùng Ba Đa Dã Kết Khố kịch đấu, nghe được Tiên Nhi nhắc nhở, khóe mắt liếc qua không khỏi hướng phía bầu trời nhìn lại, nhất thời giật nảy cả mình.

“Mẹ nó, cái đồ vật gì, xấu như vậy!”

“Bát dát! Dám vũ nhục Thức Thần vĩ đại, linh hồn ngươi sẽ phải nhận thôn phệ!”

Ba Đa Dã Kết Khố hò hét một tiếng, sau đó đột nhiên lùi nhanh về phía sau, cùng Lâm Hải kéo ra một khoảng cách, đồng thời hai tay đánh ra một chuỗi pháp quyết phức tạp, thân thể vậy mà bị một đoàn sương mù màu đen bao phủ, dị thường quỷ dị!

“Hừ, tiểu quỷ tử, bớt cố lộng huyền hư đi!”

Đôi mày của Lâm Hải dựng lên, quát lạnh một tiếng, Tam Tiêm

Lưỡng Nhận Đao trong tay lần nữa huy động, thẳng hướng phía Ba Đa Dã Kết Khố truy kích mà tới, phách đao chặt xuống!

“Thức Thần Thôn Linh!”

Ngay lúc này, Ba Đa Dã Kết Khố đột nhiên quát lạnh một tiếng, sau đó một cỗ khí tức vô cùng âm lãnh, trong nháy mắt rơi vào trên thân Lâm Hải, để Lâm Hải đột nhiên giật mình, thân hình bỗng nhiên dừng lại!

“Phá!”

Lâm Hải căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa, cảm nhận được chỗ đỉnh đầu, có một lực lượng đáng sợ cơ hồ muốn chui vào trong linh hồn của hắn, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao bỗng nhiên chọc lên, đao mang xẹt qua chân trời, thoát thể mà ra.

“Phá!”

Ba Đa Dã Kết Khố quát lớn một tiếng, đưa tay nhất chỉ, Thức Thần giữa không trung, vậy mà miệng phun ra lãnh mang màu đen, trực tiếp cùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải đụng vào nhau.

Toát!

Một đường tiếng vang chói tai vang lên, hai tay Lâm Hải run lên, lực đạo cực lớn, vậy mà để thân thể của hắn bỗng nhiên trầm xuống, hướng xuống đất rơi xuống.

Mà Thức Thần trên đỉnh đầu, đột nhiên mở cái miệng rộng, như là ác quỷ, hướng phía Lâm Hải liền nuốt tới.

“Đậu phộng!”

Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, công kích của cái Thức Thần này tới thực quỷ dị, chẳng những công kích thân thể của mình, ngay cả linh hồn của mình, cũng đang thời thời khắc khắc nhận ăn mòn, một cái sơ sẩy, rất có thể liền mất đi bản thân!

“Cút!”

Lâm Hải lệ quát một tiếng, đưa tay là một đám lửa bay đi, Hỏa Chi Đạo đại viên mãn, trong nháy mắt đem nhiệt độ của cả cái quảng trường đề lên cất cao, để cho người ta chảy mồ hôi nóng, không khí càng là tư tư rung động, cơ hồ bị bốc cháy lên, người quan chiến cách gần đó nhất, thậm chí có loại cảm giác bị thiêu.

“Pháp thuật hệ Hỏa thật đáng sợ!” Chúng nhân thất kinh, nghĩ không ra pháp thuật hệ Hỏa của Lâm Hải, vậy mà cường đại đến cấp độ như thế, chỉ sợ Thức Thần ở đối diện có lợi hại hơn nữa, cũng phải bị đốt thành tro bụi đi.

Ba Đa Dã Kết Khố thấy thế, không khỏi một tiếng nhe răng cười, sau đó thao túng Thức Thần, một ngụm đem hỏa diễm, trực tiếp nuốt vào trong bụng.

“Đậu phộng, cái Thức Thần này cũng dám nuốt cả lửa!”

Mọi người đều vì kinh hãi, cảm giác cái Thức Thần này quả thực là đang tự sát, nhưng sau đó, mọi người lại toàn ngốc.

Chỉ thấy Thức Thần sau khi hỏa diễm nuốt vào trong bụng, khói đen che phủ thân thể Thức Thần, đột nhiên biến đến đỏ bừng, nhưng rất nhanh màu hồng liền bị màu đen bao phủ, khôi phục lại bình tĩnh!

“Ha ha ha ha, chỉ là Phàm Hỏa, đối với Thức Thần vĩ đại, là không dùng được!”

Ba Đa Dã Kết Khố ngửa mặt lên trời cười to, sau đó lần nữa khống chế Thức Thần, thẳng đến Lâm Hải đập xuống.

“Mẹ nó, lão tử bổ ngươi!”

Ánh mắt Lâm Hải quét ngang, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đột nhiên giơ lên cao cao, sắc bén rơi xuống, trong miệng gầm thét một tiếng!

“Bá Không Trảm!”

Ông!

Đao mang thoát thể mà ra, mang theo Băng Tinh màu lam nhạt, trong nháy mắt rơi vào trên thân thể Thức Thần.

Bạch!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trực tiếp từ đầu đến chân, đem Thức Thần chẻ thành hai đoạn, đồng thời Băng Tinh màu lam đột nhiên ngưng kết, đem Thức Thần đông lạnh ở bên trong.

“Hô ~”

Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, sắc mặt lộ ra vẻ cười lạnh.

“Lần này, nhìn ngươi còn không chết!”

“Vô dụng, Thức Thần vĩ đại, là giết không chết!” Ba Đa Dã Kết Khố thấy thế, vậy mà không hoảng chút nào, sau đó đột nhiên hướng phía Băng Tinh nhất chỉ, trong miệng nói lẩm bẩm!

“Ừm?”

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, nhất thời cảm thấy không ổn, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Băng Tinh rạn nứt từng tấc từng tấc, Thức Thần bị đánh thành loại hai mảnh, thế mà lần nữa hợp làm một thể, giương nanh múa vuốt hướng phía Lâm Hải nhào tới.

“Mẹ nó!”

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, nghĩ không ra cái Thức Thần này, vậy mà thật giết không chết, cái này con mẹ nó còn đánh thế nào.

“Chủ nhân, Thức Thần của Đảo Quốc, chính là U Linh Chi Thể, âm Dương Sư không chết, Thức Thần bất diệt!” Tiên Nhi ở một bên, đột nhiên mở miệng nhắc nhở nói.

“m Dương Sư không chết, Thức Thần bất diệt.!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, lập tức minh bạch, xem ra cần phải giết Ba Đa Dã Kết Khố trước hết!

“Cút ngay!”

Lâm Hải đưa tay, một đường Chưởng Tâm Lôi, thẳng đến Thức Thần mà bổ tới, đồng thời thân hình bạo khởi, tựa như tia chớp, phóng tới Ba Đa Dã Kết Khố!

“Cạch!”

Chưởng Tâm Lôi bổ vào trên thân thể Thức Thần, sương mù màu đen quanh quẩn bên ngoài thân Thức Thần, nhất thời nhạt hơn một tia, để trong mắt Ba Đa Dã Kết Khố, đột nhiên hiện lên một vẻ bối rối.

Nhưng là rất nhanh, trên mặt Ba Đa Dã Kết Khố lần nữa lộ ra thần sắc nhe răng cười.

“Vô dụng, Thức Thần vĩ đại, cuối cùng rồi cũng sẽ chi phối cái thế giới này!”

Ba Đa Dã Kết Khố pháp quyết nhất động, Thức Thần đột nhiên biến mất, sau một khắc vậy mà xuất hiện ở trước mặt lão, vừa vặn nghênh tiếp công kích của Lâm Hải!

Oanh!

Một đao của Lâm Hải, lần nữa bổ vào trên thân Thức Thần, sau đó cánh tay Thức Thần vung lên, một đường khí mang cường lực màu đen, lại hướng phía ngực Lâm Hải chộp tới!

“Thảo!”

Lâm Hải thấy thế, không thể không nghiêng thân thể sang một bên, tránh thoát công kích của Thức Thần, lại đột nhiên cảm thấy sau đầu sinh phong, lại là công kích của Ba Đa Dã Kết Khố đến!

“Không tốt!”

Lâm Hải thầm kêu không ổn, cuống quít hướng phía bên cạnh dời đi, lại vẫn là trễ một bước, bị một đao của Ba Đa Dã Kết Khố, vẽ tại trên bờ vai, trong nháy mắt máu tươi đã phun ra.

“Ha ha ha ha!” Ba Đa Dã Kết Khố nhất thời cười to, sau đó cắn răng một cái, ánh mắt lộ ra quang mang hung ác.

“Thức Thần vĩ đại, xé nát hắn!”

“Rống!”

Thức Thần phát ra một tiếng gào thét khó nghe, giương nanh múa vuốt lần nữa hướng phía Lâm Hải nhào tới.

“Ba Đa các hạ, muốn sống!” Thủ lĩnh nước Nga, một mực đang quan chiến, thấy thế vội vã nhắc nhở một tiếng!

“Medastulos các hạ, Thức Thần vĩ đại xé nát thân thể hắn, sẽ lưu lại linh hồn hắn, chờ chúng ta đạt được tin tức mình muốn, lại đem linh hồn hắn chậm rãi thôn phệ, ha ha ha ha!”

“Giết!”

Lâm Hải chợt quát một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa chém thẳng, đem Thức Thần xông lại một phân thành hai.

“Hừ, không cần uổng tốn sức, Thức Thần vĩ đại, là vô địch!”

Ba Đa Dã Kết Khố nói xong, lần nữa bấm niệm pháp quyết niệm chú, sương đen tràn ngập, lần nữa ngưng tụ rs thân thể Thức Thần, đạo đạo khí mang sắc bén màu đen, thẳng đến Lâm Hải kích xạ mà đến.

“Phá!”

Lâm Hải Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao vung vẩy thành gió, trong nháy mắt đem toàn bộ khí mang màu đen đánh rơi, nhưng lực trùng kích cực lớn, cũng đem Lâm Hải va chạm liên tiếp lui về phía sau.

“Cơ hội tốt!”

Ba Đa Dã Kết Khố thấy thế, thân hình đột nhiên bạo khởi, cầm võ sĩ đao trong tay, đột nhiên hướng phía Lâm Hải nhào tới, đổ ập xuống cũng là một đao sắc bén.

Mà thân hình khổng lồ của Thức Thần, cũng trong nháy mắt xuất hiện tại sau lưng Lâm Hải, giương nanh múa vuốt, miệng nuốt hắc mang, đem tất cả đường lui của Lâm Hải, toàn bộ phong kín!

“Chết!”

Ba Đa Dã Kết Khố quát lạnh một tiếng, lão cùng Thức Thần tiền hậu giáp kích, Lâm Hải có mạnh hơn, cũng đừng hòng đào thoát!

Nhưng mà, ngay tại thời khắc Ba Đa Dã Kết Khố cho rằng Lâm Hải hẳn phải chết, lại chợt thấy khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một tia nụ cười đùa giỡn, sau đó mở miệng mỉa mai.

“Đần độn, ngươi mắc lừa!”

Chương 1292: Chó, là bằng hữu trung thành nhất của nhân loại!

"Không tốt!"

Ba Đa Dã Kết Khố đột nhiên giật mình, trong lòng nhất thời sinh ra cảm giác không ổn, tuy không biết Lâm Hải có lưu hậu thủ gì, lại vẫn làm cho lão cảm thấy khí tức nguy hiểm.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Ba Đa Dã Kết Khố cuống quít thu chiêu, cấp tốc lùi nhanh về phía sau, để phòng trúng âm mưu của Lâm Hải.

Nhưng mà, cũng đã muộn!

Chỉ thấy Lâm Hải đột nhiên há miệng, đạm mạc phun ra bốn chữ.

"Biến Địa Kinh Lôi!"

Ông!

Nhất thời, xung quanh Lâm Hải, tất cả đều biến thành Lôi Trì, hồ quang điện màu tím không ngừng nhảy vọt toán loạn, trong nháy mắt đã đem Ba Đa Dã Kết Khố cùng Thức Thần, tất cả đều bao phủ ở bên trong.

"Bát cách nha lộ!"

Ba Đa Dã Kết Khố nhất thời quá sợ hãi, Thức Thần chính là u linh, sợ nhất sẽ là pháp thuật hệ Lôi, trước đó khi Lâm Hải đột nhiên sử xuất Chưởng Tâm Lôi, Ba Đa Dã Kết Khố liền có chút lo lắng.

Nhưng khi thấy uy lực của Chưởng Tâm Lôi, biết rõ căn bản là không có cách tạo thành uy hiếp đối với Thức Thần, lão mới lại yên lòng, nghĩ không ra Lâm Hải lại tinh thông pháp thuật hệ Lôi như thế, lần này vậy mà triệu hồi ra Lôi Trì!

Nếu Thức Thần bị Lôi Mang đánh tan, muốn lần nữa ngưng tụ, chỉ sợ chí ít cần thời gian một tháng, hơn nữa thực lực sẽ đại tổn, liền xem như cả lão cũng phải nguyên khí đại thương, có nguy hiểm đến tính mạng!

Nghĩ đến chỗ này, Ba Đa Dã Kết Khố giận không thể khiển trách, trong mắt hung quang lấp lóe, cỗ Thức Thần này thế nhưng là lão dốc hết sức lực, âm thầm bố cục nhiều năm, mới bất tri bất giác khống chế được linh hồn của một tên đại năng Nguyên Anh trên Đảo Quốc trước đó, một khi bị hao tổn, để lão lại đi đâu tìm ra Thức Thần lợi hại như vậy.

“Chết đi cho ta!”

Ba Đa Dã Kết Khố hét lớn một tiếng, lần nữa vung đao, đối với Lâm Hải phát động công kích điên cuồng, coi như liều mạng lưỡng bại câu thương, cũng phải đem Lâm Hải chém ở dưới đao, mới có thể tránh miễn Thức Thần bị lôi điện đánh tan!

“Ừm?”

Nhưng ngay sau đó, Ba Đa Dã Kết Khố trợn tròn mắt, lão kinh hãi phát hiện, thân thể của mình vậy mà tê dại một trận, biến đến không cách nào di động.

“Bát dát nha lộ!”

Ba Đa Dã Kết Khố bị dọa đến vãi cả linh hồn, cứ như vậy, há không phải là muốn để Lâm Hải tùy ý xâm lược.

Trong lúc cuống quít, Ba Đa Dã Kết Khố lắc chân khí một cái, trong nháy mắt đã đem lôi điện bên ngoài thân thể xua tan, khôi phục tự do, nhưng mà cái nháy mắt này cũng không đến trong nháy mắt, công kích của Lâm Hải cũng đã đến.

“Tiễn ngươi về Tây Thiên!”

Một đường thanh âm lạnh như băng, đột nhiên vang lên tại bên tai Ba Đa Dã Kết Khố, Ba Đa Dã Kết Khố vừa mới khôi phục hành động tự do chỉ cảm thấy cổ mát lạnh, sau đó khí lực trên thân trong nháy mắt xói mòn, mang theo nồng đậm không cam lòng, ngửa mặt ngã xuống đất, liền cả Nguyên Anh đều không thể đào thoát, bị đao mang trực tiếp giảo sát.

“Đậu phộng, đại năng Nguyên Anh Đảo Quốc cũng chết rồi!”

Lần này, các đại môn phái trên khán đài nhất thời sôi trào, trong mắt mỗi cái đều lộ ra thần sắc kinh hãi cùng kích động.

“Tốt, giết đến tốt!”

“Lâm Tông chủ làm tốt lắm, để tiểu quỷ tử biết rõ người tu hành Hoa Hạ ta lợi hại!”

Mọi người nhao nhao cùng kêu lên hò hét, trợ uy cho Lâm Hải, hồng quang đầy mặt, cảm thấy tự hào nói không nên lời.

Mà Lâm Hải lại không rảnh bận tâm đến mọi người lớn tiếng khen hay, mạnh mẽ chuyển âm thanh, trong mắt bùng lên tinh quang, nhìn thẳng vào Thức Thần sau lưng.

Uy lực của Biến Địa Kinh Lôi tuy không lớn, đối với người mà nói, tác dụng lớn nhất chỉ là tạo thành tê liệt ngắn ngủi, nhưng đối với linh hồn Quỷ Quái mà nói, pháp thuật hệ Lôi lại là khắc chế trời sinh, Lâm Hải lại đã lĩnh ngộ Lôi Chi Đạo, tuy chưa đến đại viên mãn, nhưng đã đủ để đem Thức Thần khống chế.

Giờ phút này Thức Thần, thân thể khổng lồ không ngừng run rẩy, trong mắt mang theo nồng đậm hoảng sợ, khói đen tại dưới công kích của pháp thuật hệ Lôi, lấy chậm chạp tốc độ, bắt đầu trở nên mỏng manh.

“Tha mạng!”

Thức Thần vậy mà miệng nói tiếng người, hoảng sợ hướng phía Lâm Hải cầu xin tha thứ nói.

Ba Đa Dã Kết Khố vừa chết, nó đã khôi phục thần trí, đối mặt với kết cục Thần Hồn Câu Diệt, cái người Đảo Quốc lúc còn sống chính là đại năng Nguyên Anh này, rốt cục sợ hãi.

“Ta tha cho ngươi, trời không buông tha ngươi!”

Lâm Hải nói xong, đột nhiên nhấc tay chỉ lên trời, trong miệng lạnh lùng quát nhẹ một tiếng.

“Thiên Lôi Thiểm!”

Oanh!

Nhất thời, một đường thiên lôi lớn bằng cánh tay, nổ vang trong trời trong, trực tiếp đánh vào đỉnh đầu Thức Thần.

“A!!!”

Thức Thần phát ra một tiếng tru lên thảm liệt, thân thể cực lớn, trực tiếp bị đánh đến hôi phi yên diệt, sương đen bị lôi quang cuồng quét đến không còn, thiên địa trong nháy mắt đã khôi phục thư thái.

Lập tức, toàn bộ quảng trường đều an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn Lâm Hải mà trợn mắt há hốc mồm.

“Thức Thần chết!”

Trong lòng mọi người, tất cả đều là kinh hãi không thôi, loại Hồn Linh đặc thù như Thức Thần này, tất cả mọi người ở đây cơ hồ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, nhận biết của bọn họ đối với Thức Thần, tất cả đều dừng lại tại ghi chép ở trong sách cổ.

Tại trong ấn tượng của bọn họ, Thức Thần tương đương với Thần Long cổ đại của Hoa Hạ, cơ hồ là tồn tại vô địch, nghĩ không ra Thức Thần cường đại như thế, vậy mà bị Lâm Hải, trực tiếp cho một cái Lôi đánh chết!

Mà Long Đằng đang chiến đấu cùng Jason, giờ phút này cũng dừng lại, hai người tất cả đều mang một mặt mộng bức nhìn sang Lâm Hải, sắc mặt mang theo chấn kinh thật sâu.

“Ngươi giết Ba Đa các hạ?”

Qua hơn nửa ngày, Jason mới một mặt thật không thể tin, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, hướng phía Jason nhàn nhạt cười lạnh.

“Lập tức mang người lăn, nếu không kế tiếp, cũng là ngươi!”

“Ha ha, nói hay lắm!” Long Đằng ở một bên tỏ ý vui mừng, “Các ngươi những dị tộc này, dám đến Hoa Hạ ta giương oai, để cho các ngươi có đến mà không có về!”

Jason nhìn Lâm Hải, sắc mặt hơn nửa ngày mới khôi phục lại, đột nhiên cười một tiếng, nhún nhún vai.

“Há, Lâm Hải các hạ thân ái, ta nghĩ ngươi hiểu lầm!”

“Chúng ta tới đây, cũng không phải là muốn đối địch với ngươi, mà là muốn cùng ngươi trao đổi một việc.”

“Chỉ cần ngươi chịu đem tin tức mà chúng ta muốn biết rõ nói cho chúng ta biết, Huyết Tộc vĩ đại chúng ta, vĩnh viễn sẽ là bằng hữu trung thành nhất của ngươi!”

Jason vừa nói, vừa cho Medastulos nước Nga bên cạnh cái nháy mắt.

“Bạch Lang nhất tộc vĩ đại chúng ta, cũng chính là các hạ bằng hữu trung thành nhất của các hạ!” Medastulos lập tức hiểu ý, mang theo một mặt hữu hảo, hướng phía Lâm Hải mỉm cười gật

đầu.

“Jason các hạ, Medastulos các hạ, các ngươi, các ngươi...”

Mấy cái người Đảo Quốc còn lại, nhất thời sắc mặt đại biến, mang theo nồng đậm phẫn nộ, nhìn về phía hai cái lão ngoại quốc.

Đầu lĩnh Ba Đa Dã Kết Khố của bọn họ đã bị Lâm Hải giết, nghĩ không ra cùng đi lão nước Mỹ cùng nước Nga này, chẳng những không giúp bọn họ báo thù, vậy mà bắt đầu cùng Lâm Hải lôi kéo làm quen, để bọn họ có thể nào không giận.

“Im miệng! Các ngươi những khu Hồn giả buồn nôn này!” Jason nhất thời vừa trừng mắt, quát lớn nói.

“Ta...” Người Đảo Quốc nhất thời đại nộ, thế nhưng đối mặt với Jason cường đại, bọn họ lại một điểm tính khí cũng không có, đành phải mặt mũi tràn đầy lửa giận, hồng hộc thở ra, đem cừu hận ghi tạc vào trong lòng.

“Bằng hữu trung thành nhất?” Trên mặt Lâm Hải đột nhiên lộ ra nụ cười cổ quái, nghiền ngẫm nhìn về phía hai cái lão ngoại quốc.

“Không sai, trước đó đều là hiểu lầm, đều là cái Ba Đa Dã Kết Khố đáng chết kia mạo phạm Lâm Hải các hạ.” Jason buông buông tay, làm ra một bộ vẻ mặt vô tội, “May mắn, lão hiện tại đã đi gặp Thượng Đế, hiểu lầm của chúng ta sẽ được giải trừ.”

“Chỉ cần ngươi đem một số tin tức, tỉ mỉ xác thực nói cho chúng ta biết, hai chủng tộc vĩ đại nhất trên thế giới chúng ta, sẽ vĩnh viễn trở thành bằng hữu trung thành nhất của ngươi, Lâm Hải các hạ, ngươi biết rõ đây là sự tình may mắn dường nào không? Ta cảm thấy ngươi không có lý do gì để cự tuyệt.”

“Ha ha!” Lâm Hải bỗng nhiên cười, “Biết rõ tại Hoa Hạ chúng ta, có câu nói làm sao nói không?”

Jason nhún nhún vai, một mặt mỉm cười chờ Lâm Hải nói tiếp.

Lâm Hải mang theo thần sắc đùa cợt nồng đậm, bỗng nhiên mở miệng.

“Chó, là bằng hữu trung thành nhất của nhân loại!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, nụ cười trên mặt Jason trong nháy mắt ngưng kết, mà Medastulos càng là đằng lên hỏa khí, một cỗ sát cơ mãnh liệt, trong nháy mắt đã phun trào!

“Ha ha ha ha!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời nhắm trúng người của các đại môn phái, cất tiếng cười to.

“Lâm Tông chủ nói không sai, Hoa Hạ chúng ta xác thực có một câu nói như vậy!”

“Làm chó của chúng ta đi, có thể đến Hoa Hạ ta, thống khoái đớp cứt!”

“Nhóm cẩu cẩu, tuy chủng loại các ngươi thấp kém chút, nhưng chúng ta sẽ không ghét bỏ!”

Nghe âm thanh trêu chọc của các đại môn phái, sắc mặt Jason âm trầm, hai con mắt đột nhiên vằn vện tia máu, biến đến vô cùng đỏ bừng, thanh âm lạnh như băng, từ trong miệng phun ra nuốt vào mà ra.

“Lâm Hải, ngươi dám vũ nhục Huyết Tộc vĩ đại nhất!”

Lâm Hải thì là hừ lạnh một tiếng, trong mắt bùng lên tinh quang, băng lãnh nhìn chằm chằm vào Jason, đạm mạc mở miệng.

“Thu hồi một bộ hư ngụy này của ngươi! Cho ngươi mười hơi thời gian, mang người của ngươi cút ngay lập tức, nếu không, liền lưu lại, vĩnh viễn đừng đi nữa!”

Chương 1293: Không sợ chết, thì phóng ngựa tới!

Lời nói ngay thẳng của Lâm Hải, để sắc mặt Jason nhất thời trở nên tái nhợt, thần sắc huyết hồng trong mắt càng tăng lên.

"Lâm Hải, đừng tưởng rằng giết Ba Đa Dã Kết Khố, liền có thể coi trời bằng vung, chúng ta bên này, tính cả ta cùng Medastulos các hạ, có tất cả là năm vị đại năng Nguyên Anh giác tỉnh, nếu là cùng ra tay, ngươi cùng Hải Nguyệt Tông của ngươi, sẽ lọt vào tai hoạ ngập đầu!"

"Có đúng không?" Lâm Hải mỉa mai cười một tiếng, khinh thường liếc nhìn Jason một chút, "Không sợ chết mà nói, ngươi có thể thử một chút!"

"Há, Thượng Đế của ta, nếu như ngươi nói như thế, này thật là quá đáng tiếc!"

Trong hai mắt huyết hồng của Jason, đột nhiên hiện lên hàn mang băng lãnh, sau đó nhìn sang Medastulos.

"Medastulos các hạ, xem ra chúng ta muốn liên thủ."

"Hừ!" Medastulos hừ lạnh một tiếng, thân thể cường tráng đột nhiên tiến về phía trước một bước, như là một tòa núi nhỏ, nhìn xuống Lâm Hải, kiệt ngạo mở miệng.

"Người Hoa không biết tốt xấu, ta sẽ đem ngươi hung ác xé nát!"

"Chuẩn bị động thủ!" Jason đột nhiên phát ra hiệu lệnh, một tên người nước Mỹ khác, chậm rãi tiến lên, ánh mắt như điện nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, khí tức toàn thân trong nháy mắt bạo phát, vậy mà cũng là đại năng Nguyên Anh!

Mà sau lưng Medastulos, hai cái người nước Nga dáng người cường tráng, cũng cười lạnh tiến lên, trên thân phát ra khí tức cuồng bạo, như là hai cái dã thú khát máu, để cho người ta nhìn một chút liền tâm sinh vẻ sợ hãi.

Lại là hai tên đại năng Nguyên Anh!

Năm người hình thành nửa hình quạt, đem Lâm Hải bao vây lại, nhất thời uy áp mạnh mẽ, đem toàn thân Lâm Hải khóa kín, tùy thời đều có thể phát ra một kích trí mệnh.

“Lâm Hải, chúng ta chỉ là tìm ngươi hỏi thăm một số tin tức, ngươi bây giờ hối hận, còn kịp!”

“Lâm Hải, vì lợi ích của Hoa Hạ ta, ngươi cho dù chết cũng không thể nói cho bọn họ bất kỳ tin tức gì!” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Long Đằng ở một bên, trước tiên mở miệng nói.

Lâm Hải nghe được, nhất thời chau mày, hắn sớm liền nghĩ đến bọn Jason sẽ hỏi cái gì, tuy từ đầu đến cuối cũng không tính nói cho bọn họ, nhưng lời nói của Long Đằng, vẫn là để Lâm Hải cảm thấy một trận phản cảm.

“Ngươi đang cầm đại nghĩa dân tộc, ép buộc ta sao?”

Lâm Hải nhàn nhạt liếc nhìn Long Đằng một chút, mặt mũi tràn đầy khinh thường, băng lãnh nói nói.

“Làm con dân Hoa Hạ, truyền nhân của rồng, có chút bí mật ngươi nhất định phải bảo thủ!” Long Đằng một bộ hiên ngang lẫm liệt, nói lẽ thẳng thắn hùng hồn.

“Trò cười!” Lâm Hải xùy cười một tiếng, “Ta nói không nói, liên quan gì đến ngươi!”

“Ngươi!” Long Đằng nhất thời lộ ra vẻ tức giận, nhưng mà Lâm Hải lại trực tiếp quay đầu, nhìn cũng không nhìn lão nữa.

“Lâm Hải, ngươi cùng cần nghĩ kĩ!” Jason lúc này, cũng vẻ mặt thành thật, hướng phía Lâm Hải lần nữa nói nói.

“Năm cái đại năng Nguyên Anh, hừ, rất không tầm thường sao?”

Bạch!

Lâm Hải nói xong, cánh tay huy động, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hạ xuống, mũi đao đảo qua trên thân từng cái đại năng Nguyên Anh, khí thế băng lãnh khắc nghiệt mãnh liệt phóng xuất ra, Lâm Hải bốc lên chiến ý, bá khí lẫm nhiên!

“Không sợ chết, thì phóng ngựa tới!”

“Lâm Hải muốn một mình độc đấu năm đại cao thủ Nguyên Anh?” Người của các đại môn phái nhất thời mắt trợn tròn, cách làm của Lâm Hải, khó tránh khỏi có chút quá càn rỡ đi. Coi như hắn có mạnh hơn, đối mặt với năm đại cao thủ Nguyên Anh, căn bản cũng không có chút phần thắng nào a.

“Lâm Hải ca ca, ta đến giúp ngươi!” Ngay lúc này, đột nhiên một tiếng khẽ kêu vang lên, thân ảnh của Tiểu Anh, xuất hiện tại bên người Lâm Hải, cùng Lâm Hải đứng sóng vai, khí tức băng lạnh tản ra, để bọn người Jason đối diện, không khỏi kinh ngạc sững sờ.

“Nguyên Anh kỳ!”

Bọn họ không nghĩ tới, hiện trường vậy mà vẫn còn có đại năng Nguyên Anh ở đây, nhất thời đồng tử rụt lại một hồi.

Nhưng rất nhanh, Jason nhún nhún vai, lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

“Há, coi như tăng thêm vị nữ sĩ mỹ lệ này, các ngươi vẫn ở vào thế yếu cực độ!”

“Long Đằng ta, thân là Long Huyết Chiến Sĩ, đương nhiên sẽ không cho phép những kẻ xấu các ngươi này, tại Hoa Hạ ta hoành hành bá đạo!” Long Đằng bỗng nhiên cũng này tới trước một bước, cùng Lâm Hải đứng chung một chỗ.

“Năm so ba?.” Trong ánh mắt Jason, rốt cục lộ ra một tia ngưng trọng.

“Ha ha, nhiều người như vậy. Thật náo nhiệt a, chính là không biết có rượu hay không!”

Đúng lúc này, đột nhiên một đường tiếng cười phóng khoáng vang lên, sau đó một bóng người nhanh như thiểm điện lấp lóe, xuất hiện tại trong sân rộng.

“Túy Tửu Tiên!”

Trong các đại môn phái, rất nhiều người lập tức nhận ra cái lão giả dơ bẩn đột nhiên xuất hiện này, không khỏi kinh ngạc liên tục.

“Lão làm sao cũng tới?”

Túy Tửu Tiên tại giới Tu Hành, thế nhưng là Tán tu cực kỳ nổi danh, nghiện rượu như mạng, Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, tu vi càng là sâu không lường được, nghe nói so với Chưởng môn của các đại môn phái chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, chỉ là làm người lười nhác điệu thấp, từ trước đến nay không tham dự tranh đấu trong giới Tu Hành.

Nghĩ không ra đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông hôm nay, lão vậy mà cũng tới đụng một thanh náo nhiệt.

Chỉ là, hiện tại song phương đối chọi gay gắt, tất cả cũng đều là đại năng Nguyên Anh a, Túy Tửu Tiên đăng tràng vào lúc này, tựa hồ không quá hợp thời a.

Mọi người nhao nhao lắc đầu, tuy tu vi của Túy Tửu Tiên không tầm thường, nhưng mọi người suy đoán, nhiều lắm là cũng chính là tương đương cùng Chưởng môn của các đại môn phái, chỉ sợ còn không có tư bản để đánh đồng cùng những đại năng Nguyên Anh này đi.

Mà Lâm Hải nhìn thấy Túy Tửu Tiên đột nhiên đến, hai mắt lại là tỏa sáng, mỉm cười nói nói.

“Bằng hữu đến có rượu ngon, sài lang đến có súng săn!”

“Ha ha, tốt! Nếu ngươi không có rượu, ta cũng không đi!” Hai mắt Túy Tửu Tiên nhất thời lóe ánh sáng, thân thể say khướt thẳng lắc, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nước bọt đều nhanh chảy xuống.

“Chờ Lâm mỗ đem sài lang thu thập, sẽ cùng ngươi uống thật sảng khoái!”

“Lão phu ta uống rượu, cũng không có tiền thanh toán, dứt khoát giúp ngươi đánh một chút sài lang, trả tiền rượu đi!” Túy Tửu Tiên đánh cái nấc, hai mắt đục ngầu đột nhiên bùng lên tinh quang, rơi vào trên thân bọn người Jason.

“Lại một cái Nguyên Anh!”

Mắt Jason nhất thời lộ ra kinh hãi, tâm một chút chìm xuống.

Nghĩ không ra một phương Lâm Hải này, trong nháy mắt xuất hiện ba cái trợ thủ cấp bậc Nguyên Anh, lập tức trở nên khó giải quyết.

Lấy thực lực vừa mới chém giết Ba Đa Dã Kết Khố mà Lâm Hải triển lãm, cũng là có thể một người độc đấu hai tên đại năng Nguyên Anh, cứ như vậy, thực lực song phương trong nháy mắt đã thăng bằng, ai thắng ai thua coi như khó thấy.

“Lâm Hải, chúng ta hoàn toàn có thể ngồi xuống nói chuyện, có cần phải đem sự tình, làm đến loại tình trạng này sao?” Jason nhún nhún vai, lộ ra nụ cười hiền lành.

Jason trong nháy mắt đã làm ra quyết định, có thể không động thủ vẫn là không nên động thủ mới tốt, dù sao một khi động thủ, vậy coi như là hoàn toàn đối lập cùng Lâm Hải, nếu còn muốn từ trong miệng Lâm Hải hỏi ra tin tức, chỉ có một đường cưỡng chế.

Lâm Hải một mặt xem thường liếc nhìn Jason một chút, chậm rãi lắc đầu, lộ ra nồng đậm khinh thường.

“Ngươi muốn đánh thì đánh, ngươi muốn hòa liền hòa? Ngươi con mẹ nó tính là cái gì a?”

“Nói cho ngươi biết, tại địa bàn của ta phải nghe ta! Lại cảnh cáo ngươi biến đổi, nếu không mang theo người của ngươi cút ngay lập tức, nếu không liền vĩnh viễn lưu lại, đừng con mẹ nó thay đổi!”

“Jason, không nên cùng hắn nói nhảm, động thủ đi!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời chọc giận Medastulos bên cạnh, làm gã táo bạo gầm lên giận dữ.

Ánh mắt Jason âm hàn, gật gật đầu, trước mắt đến xem, cũng chỉ có thể như thế.

“Medastulos các hạ, hai tên thủ hạ của ngươi cùng một tên thủ hạ của ta, ba người cuốn lấy ba tên đại năng Nguyên Anh bên Lâm Hải kia, hai người chúng ta liên thủ, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, cấp tốc đem Lâm Hải cầm xuống!”

“Tốt!” Bên trong mắt Medastulos hung quang lấp lóe, gật gật đầu.

Jason lại hướng phía ba cái đại năng Nguyên Anh còn lại ném qua một ánh mắt, mấy người nhao nhao gật đầu, sau khi hiểu ý, Jason mới lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt lộ ra nụ cười âm hàn.

“Quá tiếc nuối, nguyên bản chúng ta có thể ngồi xuống, uống vào rượu vang đỏ, nghe âm nhạc, tại rộng rãi trong không khí thoải mái vui sướng giải quyết sự tình, nhưng nếu lại đã đến loại tình trạng này, đã như vậy, liền đừng trách chúng ta không khách khí!”

Nói xong, nụ cười của Jason đột nhiên trì trệ, quát lạnh một tiếng!

“Động thủ!” Trong nháy mắt, năm đường thân ảnh nhanh như thiểm điện, đột nhiên biến mất tại chỗ, thẳng hướng bọn người Lâm Hải đánh tới!

Chương 1294: Giới Tu Hành, sắp biến thiên!

“Ha ha, đến tốt!”

Lâm Hải bốc lên chiến ý, hào phóng cười một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao vung vẩy, thân ảnh bạo khởi, nghênh đón.

Lâm Hải giờ phút này tuy chỉ có Kim Đan hậu kỳ, nhưng là có hơn hai nghìn năm đạo hạnh, cộng thêm năng lực vượt cấp chiến đấu, làm cho Lâm Hải đã sớm chướng mắt đối thủ cùng cảnh giới, chỉ có chiến đấu cùng đại năng Nguyên Anh, mới có thể nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, kích phát hào hứng chiến đấu của chính mình!

Lâm Hải nhất động, Tiểu Anh cùng Túy Tửu Tiên, Long Đằng cũng đồng thời vọt lên, nghênh tiếp đối thủ của riêng phần mình, trong nháy mắt từng đôi chém giết cùng một chỗ, trên quảng trường nhất thời cuồng phong gào thét, khí lãng lăn lộn, dư ba chiến đấu khiến cho người của các đại môn phái, nhao nhao vận công chống cự, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi.

“Nhiều đại năng Nguyên Anh như vậy cùng một chỗ động thủ, chỉ là dư ba, cũng muốn mạng người a!” Một số đệ tử thực lực yếu, thậm chí trực tiếp bị uy áp mạnh mẽ, áp bách đến thổ huyết hôn mê, không khỏi làm người âm thầm toát lưỡi. Mà giữa không trung, thân ảnh Lâm Hải không ngừng lấp lóe, một người độc đấu hai người Jason cùng Medastulos, lẫm nhiên không sợ, càng đánh càng hăng, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao múa đến trên dưới tung bay, phía trên đao mang mang theo Băng Hàn Chi Khí cơ hồ đem người đông cứng, trong lúc nhất thời đem hai cái đại năng Nguyên Anh, bức đến liên tục lùi ngược lại.

“Há, Thượng Đế của ta! Băng Chi Đạo đáng giận, thật là khiến người ta chán ghét!”

Jason âm thầm nhíu mày, Băng Chi Đạo của Lâm Hải đã đạt tới đại viên mãn, bây giờ vận dụng đến trong công kích, hiệu quả đóng băng phát huy phát huy đến vô cùng tinh tế, tuy cũng không có đem bọn họ đóng băng, nhưng lại vô hình hạn chế tốc độ hành động của bọn họ, làm thực lực của bọn họ, nhận ảnh hưởng nhất định trong nhất thời.

“Đáng chết, ta chán ghét Băng!” Medastulos là đến từ Siberia vùng Thiên Hàn Địa Đống, cuối cùng mới từ bên trong những ngày sinh hoạt tại chốn lạnh lẽo đó rời đi, thật vất vả mới thoát ly loại hoàn cảnh làm cho người tuyệt vọng này, vậy mà lần nữa đối mặt với loại Kỳ Hàn kia, nhất thời để gã táo bạo không thôi, công kích càng thêm điên cuồng!

“A!”

Đột nhiên, một tiếng hét thảm truyền ra, làm cho tất cả mọi người cũng bị kinh ngạc, nhao nhao hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại.

“Cái này, cái này sao có thể!”

Sau khi thấy rõ, người của các đại môn phái tất cả đều kinh ngạc đến ngây người, trong ánh mắt của từng cái, tràn ngập thật không thể tin!

Chỉ thấy giữa không trung, từng cái đại năng Nguyên Anh nước Nga động thủ cùng Túy Tửu Tiên, giờ phút này đang một mặt thống khổ, bả vai bên phải máu me đầm đìa, một cái nháy mắt, lại đã thương tổn tại dưới tay của Túy Tửu Tiên.

“Mẹ nó, còn nói Túy Tửu Tiên nhiều lắm là Kim Đan trung kỳ, hiện tại xem ra, căn bản con mẹ nó là đại năng Nguyên Anh a!”

Người của các đại môn phái, kinh hãi đến cái cằm cũng rơi xuống đất, bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, cái Tán tu nhếch nhác Túy Tửu Tiên này, lại là đại năng Nguyên Anh cao không thể chạm, quả thực là ngoài ý liệu.

“Ngao!”

Bỗng nhiên, đại năng Nguyên Anh nước Nga bị thụ thương kia, rít lên một tiếng, hình thể vậy mà lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, cấp tốc lớn mạnh, toàn thân trên dưới vậy mà mọc ra lông trắng như tuyết, cái bộ dáng đáng sợ kia, để cho người ta không rét mà run!

“Ta muốn xé nát ngươi!”

Đại năng Nguyên Anh nước Nga đã biến thân thành Người Sói, phẫn nộ gầm thét, lần nữa nhào về phía Túy Tửu Tiên.

“Đậu phộng, Người Sói, là Người Sói trong truyền thuyết!”

Người Sói biến thân, trong nháy mắt để trong mắt mọi người lộ ra kinh hãi thật sâu, vừa rồi đã nhìn thấy Thức Thần trong truyền thuyết, hiện tại liền cả Người Sói cũng xuất hiện, cái thế giới này đến cùng là làm sao?

Ầm!

Đúng lúc này, một tiếng vang trầm, giữa không trung lại phát sinh biến hóa khác thường, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đã thấy người nước Mỹ đối địch cùng Tiểu Anh, bị một đạo chưởng phong của Tiểu Anh, đánh vào trên lồng ngực, nhất thời thổ huyết bay rớt ra ngoài.

“Thật lợi hại!”

Mọi người lại là kinh hô một tiếng, đồng thời trong lòng kích động không thôi, vẫn là đại năng Hoa Hạ ta ngưu bức a, trừ tổ Long Đằng vẫn không có động tĩnh gì ra, hai tổ khác cũng đều mạnh hơn so với các lão ngoại quốc a!

“Há, Shit!”

Đại năng Nguyên Anh nước Mỹ giận mắng một tiếng hai mắt trong nháy mắt trở nên đỏ như máu, sau đó toàn bộ thân thể đột nhiên toát ra vô số sương máu, hai cái răng nanh trong nháy mắt từ trong miệng mọc dài ra, mang theo quang mang khát máu, hung ác nhìn về phía Tiểu Anh.

“Ta muốn hút khô máu của ngươi!”

Hô!

Sau một khắc, cái đại năng Nguyên Anh nước Mỹ này, vậy mà bên sườn sinh hai cánh, khuấy động sương máu, cấp tốc hướng phía Tiểu Anh lần nữa nhào tới.

“Đậu phộng, Huyết Biên Bức!”

Người của các đại môn phái, càng thêm giật mình, quả thực không thể tin được hết thảy mà bản thân nhìn thấy!

“Gã là Quỷ Hút Máu! Là Quỷ Hút Máu bên trong truyền thuyết phương Tây!”

Nhất thời có người nhìn thấu thân phận của gã đại năng Nguyên Anh nước Mỹ, quả thực đã chấn kinh tột đỉnh!

“Rống!” Không đợi mọi người từ trong khiếp sợ kịp phản ứng, Long Đằng đột nhiên phát ra tiếng gầm lên giận dữ, trong người trong nháy mắt truyền đến tiếng Long Ngâm, trên dưới quanh người Long Đằng, vậy mà đột nhiên mọc ra lân phiến tinh mịn, chiếu sáng lấp lánh, cả người càng là bị một cái hư ảnh Thần Long vây quanh, phảng phất như trên dưới bốc lên biến thành một cái Thần Long!

“Cái này, đây là Long a!”

Mọi người đang quan chiến, đã không biết nên nói cái gì cho phải, từng cái trợn mắt há hốc mồm, cảm giác mình quả thực như là đang nằm mơ.

Một chút thời gian như thế, Thần Long, Người Sói, Thức Thần, Quỷ Hút Máu, chủng tộc chỉ có trong sách cổ truyền thuyết, vậy mà đồng thời xuất hiện ở đây, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ căn bản không thể tin được!

“Giới Tu Hành, sắp biến thiên!”

Có người thâm mưu thấy xa, kinh hãi đồng thời, trong lòng dâng lên lo lắng thật sâu.

Chủng tộc chỉ có trong sách cổ truyền thuyết, đột nhiên nhao nhao lâm thế, chắc hẳn giới Tu Hành nhất định là phải có chuyện lớn gì phát sinh, chuyện này đối với bọn họ mà nói, thật không biết là mang ý nghĩa kỳ ngộ, hay là tai nạn a!

Hai người Jason cùng Medastulos song chiến cùng Lâm Hải, vậy mà bị Băng Chi Đạo của Lâm Hải khiến cho bó tay bó chân, đánh lâu không xong, thấy những nhân viên khác bên mình, trừ người đang đối chiến với Long Đằng ra, tất cả vậy mà đều lâm vào bị động, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Nếu là một lúc sau, người bên mình bị đánh bại, cái tửu quỷ cùng cô gái trẻ tuổi kia trái lại tới giúp Lâm Hải, bọn họ liền cũng không có cơ hội nữa.

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Jason đột nhiên bắn ra quang mang khát máu, toàn thân trong nháy mắt có sương máu nồng đậm xuất hiện.

“Medastulos, chúng ta nhất định phải xuất toàn lực!”

Nói xong, sắc mặt Jason đột nhiên trở nên dữ tợn, sau đó hai cái răng nanh xuất hiện tại bên khóe miệng.

“Rống!”

Cùng lúc đó, Medastulos cũng biến thân thành Người Sói trong nháy mắt, khí tức cuồng bá tràn ngập trong trời, phảng phất như một cái dã thú phát cuồng, hướng phía Lâm Hải liền dốc sức lao qua.

Keng!

Một đao của Lâm Hải, vừa vặn bổ tới, cùng khí mang trong trảo của Medastulos vung ra, đụng vào nhau, phát ra tiếng va chạm giòn minh như là kim loại.

“Mẹ nó!”

Tuy khí mang bị Lâm Hải chém nát, nhưng lực trùng kích cực lớn, để Lâm Hải giống như bị một cái xe tải chứa đầy va chạm, thân thể trong nháy mắt như là diều đứt dây, hướng phía sau bay thẳng mà đi.

“Lực lượng thật đáng sợ!”

Medastulos sau khi biến thân, thực lực tăng lên trên diện rộng, cường độ công kích lại là hơn lúc trước mấy lần!

Thân thể Lâm Hải còn giữa không trung, cưỡng ép ngăn cản tốc độ lui lại, vừa mới vững vàng, đã thấy sương máu lăn lộn đầy trời, đem chính mình trong nháy mắt bao phủ ở bên trong.

Ngay tại lúc đó, Jason huy động cánh, nhe răng nanh, từ trên trời giáng xuống, nhanh như như thiểm điện, hướng phía cổ Lâm Hải, cắn xuống!

Ông!

Hhuyết dịch khắp người Lâm Hải, trong nháy mắt cấp tốc sôi trào lưu động, vậy mà cảm thấy bị một cỗ lực hấp xả cường đại, hướng phía bên ngoài cơ thể điên cuồng thoát đi, khiến cho tứ chi cũng trở nên cứng ngắc.

“Đậu móa, tà môn ngoai đạo!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cưỡng ép vận chuyển chân khí, muốn khống chế huyết dịch trong cơ thể mình, lại phát hiện hiệu quả vậy mà quá mức bé nhỏ, huyết dịch trong cơ thể mình, tựa như không thuộc về mình, cùng sương máu xung quanh hô ứng lẫn nhau, phảng phất như muốn tan làm một thể.

“Đưa máu tươi của ngươi, dâng hiến cho Huyết Tộc vĩ đại, cái này là vinh hạnh của ngươi!” Lời nói của âm u Jason, vang lên tại bên tai Lâm Hải, hai cái răng nanh lóe phong mang, rơi vào trên cổ Lâm Hải.

Chương 1295: Lăn tới đây, nhận lấy cái chết!

Con ngươi Lâm Hải kịch liệt co rút lại, huyết dịch bị lực lượng cường đại hút kéo, khiến cho hành động bị quấy nhiễu cực lớn, muốn tránh né công kích của Jason, lại trở nên vô cùng chật vật.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Thời khắc nguy cấp, Lâm Hải thầm hô một tiếng, quanh thân trong nháy mắt tạo thành một mảnh lôi trì, vô số hồ quang điện nhảy lên, tư tư vang dội, trong nháy mắt đã cùng sương máu nồng nặc đan vào chung một chỗ.

“Ừm?”

Răng nanh của Jason, đã tiếp xúc được cổ của Lâm Hải, thậm chí cũng đã bắt đầu ảo tưởng, đến mùi vị huyết dịch tươi mới của Lâm Hải, nhưng không nghĩ dị biến đã nảy sinh, thân thể của mình trong nháy mắt liền tê dại.

“Ghê tởm, lại là Lôi Chi Đạo!”

Jason kinh hãi hô lên, lúc trước Lâm Hải khi đánh chết Ba Đa Dã Kết Khố cùng Thức Thần, liền sử dụng Biến Địa Kinh Lôi, ban đầu gã còn buồn bực, uy lực của cái lôi trì này đích cũng không coi là lớn, tại sao lại có thể khiến cho tình thế nghịch chuyển!

Bây giờ, gã được đích thân cảm thụ, mới biết sự đáng sợ của cái lôi trì này, mặc dù không trí mạng, lại có thể làm cho người ta trong nháy mắt tê dại, mất đi năng lực hành động!

Mặc dù chỉ cần chân khí của gã rung lên, liền đem cái cỗ tê dại này trong nháy mắt khu trừ, nhưng trong lòng còn là lộ ra sợ hãi thật sâu.

Phải biết, cao thủ so chiêu, trong công phu chưa tới cái nháy mắt này, liền đủ để đem đối phương giết chết vô số lần.

Bất quá cũng may, sương máu của Jason, có thể khống chế huyết dịch bên trong đích thân thể con người, hạn chế hành động của người, cùng cái Biến Địa Kinh Lôi này, có tác dụng dị khúc đồng công (cách là khác nhau nhưng có kết quả như nhau), đồng thời với lúc hành động của gã bị khống chế, Lâm Hải làm sao không phải là một dạng đâu?

“Lôi Chi Đạo, không cứu được mạng của ngươi!”

Trong mắt Jason lộ ra nụ cười âm ngoan, tiếp tục hướng cổ của Lâm Hải, cắn tới.

“Phải không?”

Lâm Hải cười nhạt, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra nụ cười khinh thường.

“Ừm?”

Jason sửng sốt, nhìn châm chọc nhàn nhạt nơi khóe miệng Lâm Hải kia, trong lòng chợt dâng lên một tia cảm giác không ổn.

“Không tốt!”

Trong giây lát, đáy lòng Jason sinh ra một tia cảm giác nguy cơ mãnh liệt, thân hình bạo lui, muốn cùng Lâm Hải kéo dãn khoảng cách!

“Băng!”

Trong lúc bất chợt, Lâm Hải quát lạnh một tiếng, một đạo tường băng thật dầy, trong nháy mắt đã xuất hiện ở sau lưng Jason, thân thể của Jason, phanh một tiếng đụng vào bên trên tường băng, đem tường băng trực tiếp đụng nát bấy!

Vậy mà, cái ngăn trở ngắn ngủi đích này, đã tạo ra đủ thời gian rồi.

Chỉ thấy cánh tay trái của Lâm Hải đột nhiên lộ ra, hóa chưởng thành trảo, mang theo ánh sáng màu tím đang không ngừng lóe lên, đột nhiên hướng phía Jason bắt tới.

“Không thể nào, máu của ngươi lại không bị ảnh hưởng!”

Jason kinh hãi, tốc độ của Lâm Hải thật nhanh như thế, quả thực để cho gã giật mình không dứt, mặc dù lĩnh vực sương máu của mình, bị Biến Địa Kinh Lôi này triệt tiêu một phần, nhưng còn dư lại cũng đủ để ảnh hưởng đến hành động của Lâm Hải.

Nhưng khi nhìn thấy một trảo nhanh như thiểm điện của Lâm Hải, dáng vẻ này nào có phải dáng vẻ bị mình ảnh hưởng?

Thân hình bị tường băng ngăn cản, lúc này còn muốn tránh né một trảo này của Lâm Hải, đã không còn kịp rồi, nghĩ đến chỗ này ánh mắt Jason run lên, đột nhiên vung một quyền, hướng phía Lâm Hải huy tới!

Mặc dù gã không thiện loại thiếp thân cận chiến này, nhưng cũng chỉ là tương đối mà nói, nói như thế nào đi nữa thì Jason cũng là đại năng Nguyên Anh, một quyền này đánh ra, khiến không gian cũng vặn vẹo một trận, khí lãng mạnh mẽ bị thôi động, tiến lên đón lấy một trảo của Lâm Hải.

Phanh!

Một tiếng vang nặng nề truyền tới, quyền chưởng giao nhau, nhất thời nhấc lên một mảnh khí lãng lăn lộn, giống như xảy ra một trận nổ tung.

Thân thể của Lâm Hải, bị lực đạo to lớn này, đánh bay ngược đi, mặc dù Lâm Hải có thể vượt cấp chiến đấu, nhưng trình độ hùng hậu của chân khí trong cơ thể, cũng là xa không bằng đại năng Nguyên Anh, dưới cứng đối cứng, nhất thời khí huyết lật trào, nội tạng một mảnh chấn động, hộc ra một ngụm máu.

Vậy mà, Lâm Hải chẳng những không hoảng hốt, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười lạnh nhàn nhạt.

Bởi vì, bàn tay của hắn, đã tóm lấy quả đấm của Jason, khóa lại thật chặt, cùng nhau kéo tới đây.

“Nga, shit! ”

Thân thể của Jason, bị Lâm Hải kéo bay theo, trong lòng nhất thời dâng lên nồng đậm sợ hãi, không khỏi tức giận quát mắng.

Gã vốn tưởng rằng một quyền này, có thể đem Lâm Hải oanh trọng thương, thậm chí bẻ gãy cánh tay, nhưng không ngờ, khi quyền chưởng đụng vào nhau, trong tay của Lâm Hải lại truyền tới lực lượng lôi điện cường đại, để cho toàn thân gã tê dại trong nháy mắt!

Mà càng thêm đáng sợ là, cái lực lượng lôi điện cuồn cuộn không ngừng này, so với Biến Địa Kinh Lôi trước đó, không biết cường đại hơn gấp bao nhiêu lần, vô luận gãcố gắng thế nào, lại cũng không cách nào đem nó khu trừ ra khỏi cơ thể, các đạo kinh mạch trong người, tất cả đều bị một giòng điện mãnh liệt xuyên qua, đau nhức đồng thời, cả người cũng mất đi tri giác.

Ba!

Thân hình của Lâm Hải, rốt cục ngừng, đem thân thể của Jason không ngừng lôi về phía trước, bàn tay gắt gao nắm lên trên cổ hắn, không ngừng huy động dòng điện màu tím vọt lên, khiến cho cả người Jason bị lôi điện đánh đến không thể lay động, trong mắt lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu.

“Jason!” Medastulos kinh hãi thất sắc, phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, hết thảy đây đều là chuyện phát sinh ở trong nháy mắt, Medastulos bị Lâm Hải dùng một đao bức lui, còn chưa chờ công kích lần nữa, Jason lại đã rơi vào trong tay của Lâm Hải.

“Nga, Thượng Đế của ta, ngươi là thế nào làm được?”

Ttrong mắt Jason mang theo không cam lòng cùng bất khả tư nghị thật sâu, sợ hãi hướng phía Lâm Hải bén nhọn quát lên.

Lâm Hải xách cổ của Jason, đem hai chân gã giơ lên khỏi cách mặt đất giữa không trung, lạnh lùng cười một tiếng.

“Vì để cho ngươi nhắm mắt, không ngại nói cho ngươi biết! Cánh tay này của ca ca, gọi là Tử Lôi Thần Long Tí!”

Lâm Hải nói xong, bàn tay đột nhiên siết chặt, trực tiếp bẻ gẩy cổ của Jason.

“Không, ngươi giết Jason!”

Medastulos sợ hãi rống lên một tiếng, trong mắt lộ ra kinh hãi sâu hoắm. Vèo!

Đúng lúc này, một cái người nhỏ máu đỏ, đột nhiên từ đỉnh đầu của Jason bay ra, mang theo vô cùng hoảng sợ, hướng phương xa cấp tốc bay trốn.

“Nguyên Anh?”

Lâm Hải lạnh lùng cười một tiếng, người cũng giết, lại sẽ để cho Nguyên Anh của ngươi chạy trốn sao?

“Hỏa!”

Ánh mắt Lâm Hải run lên, hướng Nguyên Anh đã bay xa của Jason, đột nhiên chỉ một cái, lãnh đạm mở miệng.

Ông!

Trong nháy mắt, một đoàn ngọn lửa xuất hiện từ trống rỗng, trong nháy mắt đã đem Nguyên Anh của Jason nuốt mất!

“Không!!!”

Nguyên Anh của Jason, phát ra một tiếng rú thảm sợ hãi, trong chớp mắt đã bị lửa cháy đốt thành tro bụi!

“Jason!”

Jason chết thảm, tự nhiên cũng đưa tới những mấy cái đại năng Nguyên Anh nước ngoài khác chú ý tới, tất cả không khỏi đều sợ hãi vạn phần, chẳng ai nghĩ tới Jason cường đại nhất trong bọn họ, dưới tình huống cùng Medastulos song chiến Lâm Hải, lại là cái thứ nhất ngã xuống.

Vmà, trong phút chốc vừa thất thần này, lại cho Tiểu Anh cùng Túy Tửu Tiên cơ hội.

Công kích của hai người, cơ hồ đồng thời rơi vào trên người của đối thủ.

“A!!! ”

Trong nháy mắt, hai tiếng kêu thảm thiết truyền tới, đại năng Nguyên Anh giao chiến cùng Tiểu Anh và Túy Tửu Tiên, song song mất mạng.

Hai Nguyên Anh, mới vừa từ trong thi thể chạy ra khỏi, liền bị Lâm Hải trực tiếp dùng hỏa thiêu đốt sạch.

Hiện trường lập tức, trở nên dị thường an tĩnh lại, giao chiến giữa Long Đằng cùng cao thủ nước Nga kia, cũng ngừng lại.

Trong chớp mắt, ba tên đại năng Nguyên Anh đã ngã xuống, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể chạy trốn, nhất thời đem tất cả mọi người sợ ngây người, từng cái một hô hấp dồn dập, khẩn trương ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Ba người chết, đó cũng không phải là món ăn bình thường, mà là Nguyên Anh đứng ở tột cùng của giới Tu Hành a, là tồn tại ngưu bức bình thường căn bản ngay cả thấy cũng không thấy được a.

Hơn nữa, còn là Người Sói cùng Quỷ Hút Máu trong truyền thuyết a!

Liền, cứ như vậy chết?

Cảm giác của mọi người, quả thực giống như đang nằm mơ.

Medastulos nhìn Lâm Hải, mí mắt không ngừng nhúc nhích, trong mắt rốt cục lộ ra vẻ sợ hãi.

Trước lúc tới, bọn họ là bảy đại năng Nguyên Anh, vốn tưởng rằng có thể quét ngang hết thảy, là có thể dễ dàng đem Lâm Hải bắt giữ, mang về giao do Tộc trưởng, hỏi thăm tung tích của Thần Thú.

Nhưng không nghĩ tới ở đây chỉ trong chốc lát, liền bị đám người Lâm Hải làm thịt thất thất bát bát, trong chớp mắt chỉ còn lại gã và một người Người Sói khác.

Mà ánh mắt Lâm Hải, giờ phút này cũng hướng Medastulos nhìn lại, lạnh lẽo như băng, sắc bén giống như lợi kiếm, để cho trong lòng Medastulos run lên, cổ họng rung động một trận, lại có chút không dám nhìn thẳng vào mắt cùng Lâm Hải.

Bá!

Tam Thiên Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải giơ lên, nhắm vào Medastulos, lạnh lùng mở miệng.

“Lăn tới đây, nhận lấy cái chết!”

Chương 1296: Đem mệnh lưu lại!

Lời nói của Lâm Hải, để toàn thân Medastulos giật mình một cái, hai mắt trừng tròn xoe nhìn lấy Lâm Hải, trong lòng không khỏi dâng lên hoảng sợ thật sâu.

Trước khi đến, bọn họ thế nhưng là bảy cái đại năng Nguyên Anh a, dưới tình huống chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, cũng còn bị bên Lâm Hải này, lanh lợi giết năm cái, hiện tại liền còn thừa gã cùng một cái cấp dưới, tình thế trong nháy mắt đã nghịch chuyển, gã nào còn dám qua.

Tuy một phương bọn họ, còn có mấy chục người, nhưng phần lớn đều là Kim đan sơ kỳ cùng trung kỳ, liền cả Kim Đan hậu kỳ đều chỉ có năm sáu người, cùng đi theo tới Hải Nguyệt Tông, chỉ là để phô trương thanh thế, đối phó với các đại môn phái thì còn có thể, tại trước mặt đại năng Nguyên Anh, căn bản không đáng chú ý.

Huống chi, bên Lâm Hải này cũng không là một người, quần chiến mà nói, các đại môn phái thế tất sẽ đứng tại một phương Lâm Hải, bọn họ vẫn ở vào thế yếu cực độ.

“Các vị, bây giờ lui liền là chết, cùng tiến lên, giết hắn!”

Bỗng nhiên, Medastulos hướng phía cùng nhau đến đây các quốc gia người, phát ra thấy chết không sờn nộ hống.

“Giết!” Những lão ngoại quốc này nhìn thấy đại năng Nguyên Anh phe mình từng cái thân tử, nội tâm sợ hãi, đồng thời đã sớm lâm vào tuyệt vọng thật sâu bây giờ có Medastulos dẫn đầu, một cái đại năng Nguyên Anh khác cũng dẫn đầu xông ra, tất cả mọi người như kẻ điện, phát ra một đường hò hét khàn cả giọng, hướng phía Lâm Hải dốc sức lao qua.

Mà cùng lúc đó, con ngươi của Medastulos lại là nhanh chóng quay ngược trở lại một trận, thần sắc hoảng hốt, thân hình không tiến mà thụt lùi, ngược lại hướng phía chỗ cửa vào của Phiêu Miểu Phong nhanh chóng lùi lại.

“Thao, thật con mẹ nó âm hiểm!”

Ánh mắt Lâm Hải, vẫn nhìn chằm chằm vào Medastulos, bây giờ thấy con hàng này cổ động bầy người tiến lên, chính mình vậy mà quay đầu liền chạy, trong lòng nhất thời âm thầm dâng lên xem

thường.

Nhưng, Lâm Hải tuy phát hiện Medastulos chạy trốn, lại cũng không thể tránh được, nhiều Kim Đan như vậy cùng nhau tiến lên, trong đó còn kèm theo một cái đại năng Nguyên Anh, mỗi cái đều ôm tâm quyết tử, coi như Lâm Hải cũng không chịu đựng nổi.

Các loại pháp thuật đạo hạnh, như là như mưa rơi, điên cuồng hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải rơi xuống, Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận múa đến hổ hổ sinh phong, nhưng cũng không cách nào làm đến giọt nước không lọt, trong nháy mắt đã bị mấy cái đạo pháp thuật đánh ở trên người, thổ huyết bay ngược mà đi.

"Đcm chúng mày, đánh quần chiến đúng không, các huynh đệ lên!"

Bên Hải Nguyệt Tông, nhất thời không yên, Cường đầu trọc gầm thét một tiếng, vén tay áo, kêu gọi bọn người Lý Lăng Đào Vân Chu, lộ ra pháp bảo, liền muốn vọt qua tới.

"Tất cả chớ động!"

Đột nhiên, Liễu Hinh Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, đem bọn người Cường đầu trọc cản lại.

"Sư nương, sư phụ cũng thổ huyết, chúng ta còn không lên nữa, đợi lát nữa sư phụ liền treo!" Cường đầu trọc một bên nhìn Lâm Hải liên tục rút lui, một bên vội vã nói nói.

"Yên tâm, sư phụ ngươi không có việc gì!" Liễu Hinh Nguyệt lại là vô cùng bình tĩnh, trên mặt thủy chung mang theo nụ cười, hiển nhiên đối với Lâm Hải tràn ngập lòng tin.

"Thế nhưng là, thế nhưng là... Ai!"

Cường đầu trọc gấp đến vỗ đùi, nhưng lời nói của Liễu Hinh Nguyệt, y lại không thể không nghe, trong lúc nhất thời các đệ tử của Hải Nguyệt Tông, chỉ có thể một mặt lo lắng, nhìn Lâm Hải bị đánh đến liên tiếp rút lui, không ngừng có đạo thuật đánh vào trên thân, máu tươi cũng nôn không biết bao nhiêu lần.

“Song quyền khó địch bốn tay, hảo hán không chịu nổi nhiều người a.”

Người của các đại môn phái, cũng bị một màn đột phát này làm cho chấn kinh, sau đó nhao nhao lắc đầu thở dài, hổ có mạnh hơn nữa cũng không chịu nổi bầy sói, bọn lão ngoại quốc này tất cả đều liều mạng, dù thực lực của Lâm Hải có thể trảm Nguyên Anh, nhưng trong nháy mắt cũng bị đánh ép đến không hề có lực hoàn thủ.

Không chỉ có như thế, nếu mà cứ như vậy, chỉ sợ bản thân Lâm Hải cũng khó đảm bảo tánh mạng.

“Mụ nội nó, giới Tu Hành cũng lưu hành đánh quần chiến a!”

Thân hình Lâm Hải nhanh lùi lại, đồng thời trong lòng thầm mắng, tuy trong nháy mắt liền bị thương thế không nhẹ, nhưng Lâm Hải không lo ngược lại còn mừng, trong lòng thậm chí có chút hưng phấn.

“Cái Tinh Thần Thánh Thể này, quả nhiên ngưu bức!”

Tuy Lâm Hải chỉ vừa mới thối luyện Tinh Thần Thánh Thể, thậm chí ngay cả nhập môn cũng còn không có nhập được, nhưng vừa vặn tại thời điểm gặp công kích, Lâm Hải lại ẩn ẩn cảm thấy, có quang mang ngôi sao từ trong cơ thể mình nở rộ, giúp mình triệt tiêu một bộ phận công kích.

Mặc dù bộ phận bị triệt tiêu cực ít, nhưng cũng đã đủ để Lâm Hải hưng phấn, dù sao mình còn chưa nhập môn, lại đã có hiệu quả này, nếu lại thối luyện thêm ít ngày, chỉ sợ chính mình đứng tại bên trong để bọn họ tùy ý công kích, thì những người này cũng đều không thể phá mất phòng ngự của chính mình!

“Tiên Nhi đã từng nói, Tinh Thần Thánh Thể chính là một trong Bát Đại Thánh Thể của Tam giới, thật như thối luyện thành công, đừng nói những người này, chỉ sợ thần tiên trên trời, đều chưa hẳn đã là gì được chính mình!”

Trong lúc nhất thời, Lâm Hải đối với Tinh Thần Thánh Thể, càng thêm mong đợi.

Oanh!

Lại là một đạo sương máu màu hồng, đánh vào trên thân Lâm Hải, người công kích đồng thời cũng bị Lâm Hải phất tay cho một đao, chém làm hai đoạn.

Nhìn đám người giống như là điên cuồng này, giận dữ hô hào những lời nói mà chính mình nghe không hiểu, không muốn sống hướng phía chính mình phát động công kích, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, băng lãnh xuống tới.

“Lúc đầu chỉ muốn tru sát kẻ cầm đầu, nhưng bọn ngươi ép người quá đáng, đừng trách Lâm mỗ đại khai sát giới!”

Nói xong, trong hai mắt của Lâm Hải, đột nhiên xuất hiện tinh mang màu trắng lấp lóe, sau đó cả vùng không gian vậy mà trở nên vô cùng lạnh lẽo, thiên địa phảng phất cũng biến thành một cái hầm băng, vô số Băng Tinh màu trắng, bắt đầu ngưng tụ ở giữa không trung.

“Không tốt, mau vận công chống cự!”

“Đây là một chiêu mà Lâm Hải lúc diệt sát tám đại cao thủ, đã thi triển kia!”

Người của các đại môn phái, sắc mặt nhao nhao biến đổi lớn, sợ hãi kinh hô, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi nồng đậm.

Mà băng hàn thình lình xảy ra, khiến cho người công kích Lâm Hải, thân hình trong nháy mắt cũng chịu ảnh hưởng, phảng phất như huyết dịch khắp người cũng bị đông cứng đến không cách nào lưu động, không khỏi nhao nhao lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Băng Phong Thiên Lý!”

Một đường thanh âm đạm mạc, mang theo băng hàn thấu xương, vang lên giữa không trung, rơi vào trong tai mọi người, mấy chục người công kích Lâm Hải, thân hình trong nháy mắt đình trệ, sau đó bên ngoài thân đột nhiên xuất hiện vô số Băng Tinh, đem bọn họ đóng băng ở trong đó!

“Ta qua!”

Nhìn mười mấy cái băng điêu hình thái khác nhau, sinh động như thật này, người của các đại môn phái, cóng đến hàm răng run lên, trái tim cũng không ngừng co quắp một trận, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

“Thật đáng sợ, một chiêu này của Lâm Hải, vậy mà có thể một lần đóng băng nhiều người như vậy!”

“Hơn nữa bên trong còn có đại năng Nguyên Anh a, cũng không thể may mắn thoát khỏi!”

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lâm Hải, bắt đầu càng thêm kính sợ.

“Khụ khụ!”

Lâm Hải khục khục hai tiếng, lần nữa phun ra hai ngụm máu tươi, Băng Chi Đạo mặc dù đã đại thành, nhưng duy nhất một lần đông cứng nhiều người tu hành Kim Đan trở lên như vậy, vẫn là để Lâm Hải cảm thấy một trận hư thoát, thương thế không khỏi tăng thêm mấy phần.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải lấy ra một viên đan dược, nuốt vào trong bụng, nhất thời một dòng nước nóng chảy xuôi tại toàn thân, thương thế trong người Lâm Hải liền cấp tốc khôi phục.

Cạch!

Đúng lúc này, Băng Tinh trước mặt đột nhiên truyền ra thanh âm vỡ vụn, Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Nguyên Anh của tên Người Sói nước Nga kia, thế mà thoát khỏi đóng băng, chạy trốn ra ngoài.

Nhưng mà, gã lại bị mà đóng băng trước đó, sớm làm sợ mất mật, lại thêm Medastulos chạy trốn, thoát khốn rồi gã nào còn có dũng khí tái chiến, mang theo một mặt hoảng sợ, quay đầu liền chạy!

“Băng Phong Thiên Lý tuy cường đại, nhưng đối phó với người có thực lực cao thâm, tác dụng lớn nhất vẫn là khống chế, mà không phải giết địch a!”

Lâm Hải âm thầm lắc đầu, phía dưới Kim Đan có lẽ trực tiếp liền đem trái tim đóng băng nứt vỡ, chết oan chết uổng, nhưng đối với những đại năng Nguyên Anh này, vẫn là cần bổ đao, nếu không khó mà là tổn thương tới tính mạng của bọn họ.

Nhìn cái đại năng Nguyên Anh này, bởi vì mới từ bên trong trạng thái đóng băng thoát khốn, huyết dịch không thuận dẫn đến cấp tốc đào vong hơi có vẻ vụng về, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh.

Nếu như đã quyết định đại khai sát giới, làm thế nào có thể tùy ý để gã đào thoát.

“Đem mệnh lưu lại!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng, cánh tay hạ xuống, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giơ lên cao cao, xẹt qua chân trời, sắc bén đánh xuống!

Chương 1297: Kiếp sau, cảnh giác cao độ làm người!

Ông!

Đao mang cực lớn, cắt đứt lấy không khí, giống như một đường tia chớp màu lam, bị nồng đậm hỏa diễm vây quanh, hướng phía đỉnh đầu của cái Nguyên Anh Người Sói này rơi xuống, đem gã trong nháy mắt khóa kín!

“Không!”

Cái đại năng Nguyên Anh Người Sói này, cảm nhận được uy áp mãnh liệt sắc bén từ đỉnh đầu này, một cỗ khí tức vô cùng tiếp cận tử vong, khiến cho trong lòng gã cự chiến, phát ra một tiếng gầm giận dữ không cam lòng, huy quyền hướng phía bầu trời, nện qua!

Phốc!

Giống như túi khí căng phồng bị bục vỡ, Nguyên Anh Người Sói đã sớm sợ mất mật, căn bản là không có cách cùng uy lực trong một đao kia của Lâm Hải đối kháng, mới tiếp xúc liền trong nháy mắt đã bị đánh tan, đao mang từ đầu đến chân, trực tiếp đem Nguyên Anh của gã, chém thành hai khúc.

Oanh!

Hỏa diễm cực lớn, đằng không mà lên, trong nháy mắt đem thi thể của gã đốt thành tro bụi.

Cánh tay Lâm Hải hạ xuống, xách ngược Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, hai mắt nhíu lại, tinh quang lấp lóe, nhìn về phía đống băng điêu có diện tích cực lớn trong sân rộng này.

“Phá!”

Theo Lâm Hải nhẹ nhàng vừa quát, Băng Tinh soạt một tiếng, trong nháy mắt vỡ vụn, hóa thành vô số hạt tròn nhỏ bé màu trắng, nháy mắt đã tiêu tán trong không khí, chỉ để lại tinh mang dưới ánh mặt trời chiếu sáng, sáng chói loá mắt.

Phù phù! Phù phù! Phù phù...

Một đường tiếp lấy một đường thanh âm thi thể ngã xuống đất, bọn người ngoại quốc này tất cả đều bị đông thành băng côn, sinh cơ diệt tuyệt, ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất, cho đến chết cũng còn duy trì tư thế cùng biểu lộ công kích trước đó.

Nhìn thi thể của mấy chục người, liền cứ như vậy an tĩnh nằm ở trước mặt mình, trong lòng Lâm Hải giờ phút này, vậy mà không có bất cứ dao động nào, không còn có loại không đành lòng cùng bất an như trước kia.

Mạnh được yếu thua, chung quy là pháp tắc tuyên cổ bất biến của cái thế giới này, hôm nay nếu không phải là tu vi của mình mạnh hơn bọn họ, như vậy giờ phút này người lạnh như băng nằm tại bên trên đất này, có lẽ chính là mình.

“Kiếp sau, cảnh giác cao độ làm người!”

Lâm Hải nhàn nhạt nói một câu, ngón tay búng một cái, nhất thời một đám lửa bay ra, đang giữa không trung liền trong nháy mắt phóng đại, đem tất cả thi thể trên mặt đất đều bao phủ tại trong ngọn lửa, trong chớp mắt đã đem những thi thể này thôn phệ, hóa thành tro tàn.

“Diệt!”

Lâm Hải nhẹ nhàng nhất chỉ, hỏa diễm biến mất, mặt đất sạch sẽ, liền một tia tro cốt cũng không có để lại, phảng phất như bên trong này cũng không có cái gì phát sinh, hoàn toàn nhìn không ra, có hơn mười đầu nhân mạng, đã kết thúc tại trong đó.

“Lâm Tông chủ uy vũ!”

“Lâm Tông chủ làm vẻ vang cho Hoa Hạ ta, là đại anh hùng của Hoa Hạ ta!”

“Lâm Tông chủ, thu đồ đệ không, ta muốn bái nhập Hải Nguyệt Tông!”

“Ta cũng muốn gia nhập Hải Nguyệt Tông, từ quét rác làm lên cũng nguyện ý!”

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, đám người kinh hãi, tất cả đều điên cuồng, mặc kệ là người của các đại môn phái, hay là những Tán tu kia, đều là thần sắc phấn khởi, kích động kêu gào.

Bảy đại cao thủ Nguyên Anh, mang theo Người Sói, Thức Thần, Quỷ Hút Máu trong truyền thuyết, coi trời bằng vung, hung hăng càn quấy đi vào Hải Nguyệt Tông, tại bên trên đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông, muốn đem Lâm Hải bắt đi, khí diễm hung hăng, không ai bì nổi!

Thế nhưng là, mới một cái nháy mắt này, những đại năng Nguyên Anh cường đại đến mức để bọn họ cảm thấy tuyệt vọng này, tính cả mấy chục cao thủ cùng một chỗ đến đây, tất cả đều chiết kích trầm sa (giáo gãy vùi trong cát, ý chỉ thất bại, ngỏm), chết ở đây, rơi vào kết cục thành cái cái xác không hồn!

Đây hết thảy, đủ để chứng minh, Hải Nguyệt Tông quá cường đại, Lâm Hải quá cường đại!

Một số Chưởng môn môn phái, thậm chí đã bắt đầu vô cùng trang trọng mà dặn dò môn hạ đệ tử, về sau mặc kệ phát sinh chuyện gì, cũng quyết không cho phép phát sinh xung đột cùng Hải Nguyệt Tông, dù là ăn thiệt thòi, cũng con mẹ nó đến nhẫn.

Mà những Tán tu kia, liền càng thêm phấn khởi, bọn họ sớm liền muốn bái nhập một số tông môn, bây giờ Lâm Hải thể hiện ra thực lực cường đại như thế, nếu là có thể gia nhập Hải Nguyệt Tông, tương lai của bọn họ, chưa hẳn không thể giống như Lâm Hải hôm nay, huy hoàng như vậy!

Long Đằng ở một bên, nhìn lấy Lâm Hải danh tiếng xuất tẫn, lại nghĩ tới chính mình liền một địch nhân cũng đều không thể tiêu diệt, nhất thời cảm thấy sắc mặt không ánh sáng, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

"Hừ, Lâm Hải ngươi cũng không đáng kể, sao có thể để người thủ lĩnh nước Nga này chạy!"

"Gã chạy không thoát!"

Lâm Hải cười lạnh, khinh thường liếc nhìn Long Đằng một chút, cái Long Đằng này nói chuyện thật sự là làm cho người ta sinh chán ghét, luôn là một bộ dáng bộ tự cho là đúng, cao cao tại thượng, thật không biết lực lượng của lão, từ đâu mà đến!

"Chạy không thoát?"

Long Đằng cười nhạo một tiếng, mặt lộ vẻ thần sắc mỉa mai, liếc mắt nhìn Lâm Hải một chút.

"Thật sự là nói khoác mà không biết ngượng, nói chuyện không động não, cái này cũng đã vài phút trôi qua rồi, chỉ sợ người sớm đã tại bên ngoài mấy trăm dặm, coi như muốn đuổi theo..."

Phù phù!

Long Đằng đang nói, đột nhiên một cái vật nặng, từ đằng xa bay tới, rơi vào dưới chân lão.

"Cái đồ vật gì!"

Long Đằng giật mình, hoảng hốt cúi đầu nhìn lại, sau khi thấy rõ, đồng tử nhất thời rụt lại một hồi, miệng lập tức há to, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Cái này, cái này...”

Bờ môi Long Đằng run rẩy, nội tâm rung động cực lớn, khiến cho lời nói của lão cũng nói không lưu loát.

Chỉ thấy ngã tại dưới chân lão, không phải là người khác, chính là Medastulos đã đào tẩu trước đó!

“Ngươi, ngươi tại sao lại trở về!”

Long Đằng một mặt mộng bức, nhịn không được bật thốt lên hỏi, lão thực sự nghĩ không ra, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Medastulos nằm trên mặt đất, dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp, liếc nhìn Long Đằng một chút, đã có hoảng sợ, lại có bất đắc dĩ, còn mang theo một tia cảm giác ưu việt bên trên IQ.

“Đần độn, ngươi cho rằng gia gia nguyện ý trở về a!”

Medastulos như là nhìn thằng ngốc mà nhìn Long Đằng, dùng tiếng Hoa cứng nhắc, mặt mũi tràn đầy im lặng nói nói.

Đừng nói Long Đằng không biết chuyện gì xảy ra, liền cả chính gã đến bây giờ cũng không biết, đến tột cùng làm sao lại trở lại bên trong chỗ này.

Medastulos một đường chạy trốn, cơ hồ đều đã ra khỏi khu vực của Hải Nguyệt Tông, thời điểm đang một mặt may mắn chính mình đủ cơ trí, hi sinh đám đần độn kia để hấp dẫn hỏa lực, sau đó chính mình thừa cơ đào thoát, đột nhiên cái cổ cứng đờ, vậy mà bị người từ phía sau, lặng yên không một tiếng động chế trụ.

Lần này, chính là làm Medastulos hoảng sợ đến hồn phi phách tán, muốn quay đầu nhìn xem đến tột cùng là ai xuất thủ, lại phát hiện khí hải bị phong, thân thể cũng bị hoàn toàn chế trụ, trừ con mắt có thể nháy, những bộ vị khác ngay cả động cũng không động đậy được.

Cứ như vậy mang theo lòng tràn đầy hoảng sợ, Medastulos lại bị mang về Phiêu Miểu Phong, sau đó bị một cỗ lực lớn, hung hăng đẩy ngã tại trước mặt Long Đằng.

Từ đầu đến cuối, Medastulos trừ ngửi được trên thân người sau lưng, phát ra u hương làm lòng người, suy đoán là do một nữ tử gây nên ra, còn lại căn bản hoàn toàn không biết gì cả.

“Ngươi con mẹ nó nói người nào đần độn!” Long Đằng nhất thời đại nộ, vừa nói xong Lâm Hải nói khoác mà không biết ngượng, đuổi không kịp Medastulos, kết quả người liền bị ném tới dưới chân lão, đây quả thực là trần trụi đánh mặt, vốn là để thể diện của lão ở trước mặt người khác không có ánh sáng.

Kết quả, cái lão nước Nga kéo chính mình xuống đài này, thế mà mở miệng liền chửi mình đần độn, càng làm cho Long Đằng giận không thể khiển nói, một bụng tức giận, tất cả đều rơi tại trên thân Medastulos.

“Ngươi chính là cái đần độn!” Trong lòng Medastulos cũng buồn bực không thôi, dù sao lường trước đã phải chết chắc, thì sợ gì, dứt khoát cùng Long Đằng mắng nhau.

“Thả ngươi mẹ cái rắm, ngươi mới là đần độn!”

“Mẹ ngươi cũng là đần độn!”

“Cả nhà các ngươi đều là đần độn!”

“Ngươi cái đại ngu ngốc, thối đần độn!”

…

Long Đằng cùng Medastulos, một cái đứng, một cái nằm, hai người tất cả đều là mặt đỏ tới mang tai, mắt lớn trừng mắt nhỏ, không ai phục ai, tại bên trong này tức giận mắng nhau, nhất thời đem tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Lâm Hải ở một bên, cũng nghẹn họng nhìn trân trối, sững sờ hơn nửa ngày mới bật cười một trận.

"Mẹ nó, hai cái hàng này thật là đại năng Nguyên Anh sao? Còn là hậu nhân của Thần Long cùng Người Sói?"

Cái này con mẹ nó quả thực là hai cái tiểu côn đồ phố phường a!

Long Ngạo ở một bên, che mặt, ảo não nhắm mắt lại.

"Mất mặt a, thật con mẹ nó mất mặt a!"

"Đủ rồi!" Lâm Hải thực sự nhìn không được, nhướn mày, nhàn nhạt mở miệng.

Long Đằng cùng Medastulos lại mắng thêm hai câu mới dừng lại, tất cả đều hướng phía Lâm Hải trông lại.

Mà Lâm Hải thì là nhàn nhạt nhìn xuống Medastulos ở trên đất, trong mắt đột nhiên hiện lên một vòng hàn quang.

"Lâm Hải các hạ, xin tha mạng, Người Sói nhất tộc ta, tất sẽ cảm niệm đại ân của ngươi!" Cảm nhận được sát cơ trong mắt Lâm Hải, toàn thân Medastulos giật mình một cái, cuống quít nói nói.

"Tha cho ngươi một mệnh." Lâm Hải cười lạnh, "Ngươi loại tiểu nhân hèn hạ hy sinh người một nhà, đổi lấy thời cơ đào mệnh cho mình này, ngươi cho rằng, ta sẽ tha cho ngươi sao?"

Chương 1298: Như Mặt trời giữa trưa

Lâm Hải nói xong, ngón tay đột nhiên búng một cái, một đám lửa bay ra, rơi vào trên thân Medastulos.

"A!"

Medastulos phát ra một tiếng gào lên đau đớn tuyệt vọng, trong nháy mắt bị đốt thành tro bụi.

Tất cả mọi người thấy cảnh này, đáy lòng tất cả đều run lên, trong lòng đối Lâm Hải càng thêm kính sợ.

Mà trong lòng Lâm Hải lại không có một tia chấn động, giống như nghiền chết một cái châu chấu, ánh mắt bình tĩnh, tại trên người mọi người, từng cái đảo qua, sau đó đạm mạc mở miệng.

"Hôm nay, tại đại điển khai tông của Lâm Hải ta, tru sát địch tới đánh, tỏ rõ uy nghiêm của Hải Nguyệt Tông không thể xâm phạm, mong người tu hành trong thiên hạ nhìn thấy, coi đây là giới hạn!"

Lời nói của Lâm Hải, như là phong mang, rơi vào trong lòng mọi người, làm cho lòng người sinh ra ý sợ hãi, bảy đại Nguyên Anh, mấy chục Kim Đan Nhân Tiên đều bị tru sát, loại tràng diện rung động này liền phát sinh ở trước mắt, này còn có ai đui mù, dám tiếp xúc với râu hùm của Hải Nguyệt Tông?

"Chúng ta, nhất định sẽ chung sống hòa bình cùng Hải Nguyệt Tông, chung sức chấn hưng nghiệp lớn của giới Tu Hành!"

Đông đảo Chưởng môn của các môn phái tu hành, cùng lúc mở miệng, cho thấy thái độ, hướng phía Lâm Hải cung kính cong người xuống, ẩn ẩn đã xem Hải Nguyệt Tông, đặt đứng đầu trên các đại môn phái, coi ý của Hải Nguyệt Tông như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

"Hắn, làm sao lại lợi hại như vậy?"

Một chỗ trên khán đài, Tiểu Lệ nhìn vào Lâm Hải ở trên quảng trường, uy phong bát diện, ngạo khí lẫm nhiên, áp đảo phía trên tất cả mọi người, trợn mắt há hốc mồm, nhớ tới thái độ đối đãi trước đó của chính mình đối với Lâm Hải, nhất thời cảm thấy trên mặt là một trận nóng bỏng.

“Hừ, tầm nhìn hạn hẹp!”

Bạch Hạo Lâm ở một bên, nhất thời hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Lệ, càng thêm chán ghét, cảm thấy nữ nhân này, là nông cạn như vậy, thật không biết mình trúng cái gió gì, liền cưới nàng ta làm tiểu thiếp, còn mang theo bên người.

Tiểu Lệ nghênh tiếp ánh mắt chán ghét của Bạch Hạo Lâm này, trong lòng run lên, đã hiểu rõ chính mình muốn bị thất sủng, trong lòng nhất thời dâng lên vô cùng ủy khuất, mang theo ánh mắt cừu hận, hung hăng trừng liếc Lâm Hải trong sân rộng một chút.

“Phi, không muốn cái bức mặt! Nhất tông chi chủ, nhất định phải giả trang cái Tán tu gì, liền vì giờ khắc này, ra trang bức sao?”

“Ngươi câm miệng cho ta!”

Bạch Hạo Lâm nhất thời mắt lộ ra hàn quang, quát mắng một tiếng, nữ nhân này thật sự là càng ngày càng để người chán ghét.

“Lâm Hải người ta, lúc nào nói qua chính mình là Tán tu, còn không phải ngươi ngông cuồng phỉ đoạn, từ đầu đến đuôi đem người ta xem như Tán tu mà khinh bỉ, bây giờ lại tại cái bên trong này chít chít oa oa, ngươi xấu hổ cũng không xấu hổ!”

Tiểu Lệ nghe được, sắc mặt khẽ giật mình, sững sờ ở nơi đó.

Giống như từ đầu tới đuôi, Lâm Hải thật không có nói qua chính mình là Tán tu, tất cả đều là do nàng ta ấn tượng vào trước là chủ, mới náo ra đến cái Ô Long lớn như vậy, để cho nàng ta bây giờ xấu hổ vô cùng.

Mà Bạch Hạo Lâm đều chẳng muốn lại để ý đến nàng ta nữa, mày nhíu lại chăm chú nhìn về phía Lâm Hải, trong lòng không khỏi thở phào một hơi, trong mắt lóe lên một đường hàn mang không dễ dàng phát giác .

“Trận chiến ngày hôm nay, uy của Lâm Hải, như mặt trời giữa trưa, thắng qua danh tiếng mà ta bao nhiêu năm rồi, tích lũy tại trong giới Tu Hành rồi, thật sự là đáng giận!”

“Tiên Nhi tỷ tỷ, Lâm Hải ca ca thật là uy phong a!”

Tiểu Anh đã trở lại bên cạnh Liễu Hinh Nguyệt cùng Tiên Nhi, nhìn Lâm Hải chắp hai tay sau lưng đứng ở giữa quảng trường, tiếp nhận chúc bái của các đại môn phái, trong lòng tiểu nha đầu vui vẻ nói không nên lời, càng thêm cảm thấy vô cùng tự hào cho Lâm Hải.

Tiên Nhi cười cười, không nói gì, dưới cái nhìn của nàng, cái này mới chỉ là vừa mới cất bước, Lâm Hải làm chủ nhân mà Thánh Cảnh chọn trúng, làm thế nào có thể là hạng người bình thường, bầu trời tương lai của Lâm Hải, đem so với hiện tại, sẽ càng thêm bao la!

“Ha ha, Lâm Hải lão đệ, hiện tại sài lang cũng đã chết hết rồi, rượu của lão đầu tử ta đâu!”

Lúc này, một tiếng tiếng cười thoải mái của Túy Tửu Tiên, lại vang lên tại trong lỗ tai của mọi người, đem ánh mắt của tất cả mọi người ở đây, tất cả đều hấp dẫn tới.

Lúc này, mặc kệ là là các đại môn phái, hay là Tán tu, ánh mắt nhìn về phía Túy Tửu Tiên, đều mang một nụ cười khổ, trong lòng thổn thức không thôi.

Từng có lúc, bọn họ đều muốn đem Túy Tửu Tiên xem như một cái cao thủ Tán tu sâu không lường được, nhưng tối đa cũng chỉ là đem lão đứng hàng độ cao ngang cùng Chưởng môn của các đại môn phái, thậm chí rất nhiều người đều cho rằng đây đã là nâng cao lão quá.

Có người, chỉ là đem Túy Tửu Tiên xem như một cái Kim Đan Nhân Tiên bình thường, mà Túy Tửu Tiên tuy xuất quỷ nhập thần, lại không có chút giá đỡ nào, rất nhiều người ở đây đã đều từng cùng uống rượu với lão, chỉ là người nào cũng không có quá coi trọng lão.

Dù sao một cái Tán tu, coi như có tu vi mạnh hơn, cũng là thế nhỏ lực yếu, như thế nào so sánh được cùng các đại môn phái, hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc.

Thế nhưng lai có thể nghĩ tới, chính là một cái Tán tu bên trong nhếch nhác, nghiện rượu như mạng như thế, hôm nay lắc mình biến hoá, vậy mà trở thành đại năng Nguyên Anh cao không thể chạm, quả thực chấn kinh cái cằm của tất cả mọi người.

Đồng thời, trong lòng vô số người, dâng lên hối hận thật sâu, nếu sớm biết như thế, liền đem hết khả năng giữ gìn mối quan hệ cùng Túy Tửu Tiên, bởi như vậy, không duyên cớ liền có thêm một cái bằng hữu là đại năng Nguyên Anh.

Chỉ là, hối hận đã muộn, bây giờ thực lực của Túy Tửu Tiên đã triển lộ, hiện tại lại chủ động thiếp qua, mục đích cũng quá mức rõ ràng, hoàn toàn biến vị rồi.

“Đừng có khinh thị bất cứ người nào, có lẽ y lại là tồn tại mà ngươi cần ngước nhìn!”

Trong lòng tất cả mọi người, đột nhiên có một tia minh ngộ, cảm xúc đối với nhân sinh, tựa hồ càng sâu thêm một tầng.

Lâm Hải thì là mỉm cười liếc nhìn Túy Tửu Tiên một chút, mình cùng Túy Tửu Tiên chỉ có duyên gặp mặt một lần, trước đó rõ ràng địch nhiều ta ít, tình huống đại năng Nguyên Anh của đối phương nhiều, Túy Tửu Tiên vẫn còn có thể đứng ra giúp đỡ chính mình, làm người vẫn là tương xứng trượng nghĩa.

Đối đãi với bằng hữu, Lâm Hải tuyệt không keo kiệt, bên trong Thánh Cảnh còn có thật nhiều Hầu Nhi Tửu, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một tay một cái hai bình hồ lô rượu xuất hiện, tiện tay liền hướng phía Túy Tửu Tiên ném qua.

“Rượu ngon bao đủ!”

Túy Tửu Tiên vừa thấy cái bình hồ lô rượu này, hai mắt nhất thời sáng lên, nước bọt đều nhanh chảy ra, thân ảnh trực tiếp lóe lên, bỗng dưng đem hai cái bình hồ lô rượu này chộp vào bên trong tay.

“Ha ha, đủ ý tứ!”

Túy Tửu Tiên cười lớn, người còn giữa không trung cũng đã đem rượu trong một cái bình hồ lô rượu này, rót vào bên trong miệng, không coi ai ra gì mà uống.

Lâm Hải thấy thế, cười cười, cái Túy Tửu Tiên này, thật đúng là cái nhân vật phóng đãng không bị trói buộc a.

Ánh mắt từ trên thân Túy Tửu Tiên dời đi, Lâm Hải lần nữa nhìn về phía người của các đại môn phái, chậm rãi mở miệng.

“Nhận được các vị đến cổ động, từ hôm nay, Hải Nguyệt Tông ta liền chính thức thành lập, mong rằng các vị ngày sau chiếu ứng nhiều hơn!”

“Nhà hàng Vàng Son Lộng Lẫy ở thành phố Giang Nam, chính là cơ nghiệp của Hải Nguyệt Tông, Lâm mỗ đã vì mọi người chuẩn bị yến hội phong phú, để an ủi các vị mệt nhọc đi xe ngựa tới đây, hết thảy chi tiêu của các vị tại thành phố Giang Nam, sẽ đều tính toán cho Hải Nguyệt Tông!”

Lâm Hải nói xong, mang theo nụ cười hướng phía mỗi cái phương hướng, nhao nhao ôm quyền một cái, ý tứ rất rõ ràng, hoạt động tiếp theo, là đi uống rượu ăn cơm, dù sao người ta đến cổ động, Lâm Hải tổng không thể để người ta đói bụng trở về a.

Thế nhưng chờ Lâm Hải nói xong, đã thấy người của các đại môn phái, bao gồm cả những Tán tu kia, vậy mà như không có nghe thấy, trông mong nhìn lấy hắn, vậy mà một cái cũng đều không có động.

“Ách... Ta nói vẫn không đủ rõ ràng sao?” Lâm Hải một mặt mộng bức, không khỏi nghi hoặc chuyển hướng sang Vân Thắng, ném qua ánh mắt hỏi thăm.

Vân Thắng cũng một mặt mộng bức, lời nói của Lâm Hải, đám người này là nghe không hiểu, hay là thế nào?

“Khụ khụ!” Vân Thắng khục hai tiếng, mặt mỉm cười đi lên phía trước, cũng là hướng phía tất cả mọi người ở đây liền ôm quyền.

“Các vị đến từ Ngũ Hồ Tứ Hải, lại bận bịu tu luyện suốt ngày đêm, rất ít khi lãnh hội Đại Hảo Hà Sơn của tổ quốc, đợi lát nữa cơm nước xong xuôi, Hải Nguyệt Tông ta sẽ an bài đệ tử, mang theo các vị tới các đại cảnh khu của thành phố Giang Nam, hảo hảo đi một vòng, để chuyến đi này không tệ a!”

“Ách...” Vân Thắng nói xong, phát hiện vẫn không có động tĩnh, nụ cười trên mặt không khỏi ngưng kết, sau đó xấu hổ cười hai tiếng, cùng Lâm Hải liếc mắt lẫn nhau một cái, càng thêm mộng bức.

“Mẹ nó, đám người này đến cùng là có ý tứ gì?”

Thời khắc Lâm Hải đang nghi hoặc không hiểu, bỗng nhiên có một cái Chưởng môn môn phái, đột nhiên tiến lên, mang theo nụ cười, hướng phía Lâm Hải ôm quyền một cái.

"Lâm Tông chủ, tại hạ đại biểu cho người tu hành trong thiên hạ, có điều muốn cầu, không biết có nên nói hay không?"

"A." lông mày Lâm Hải nhíu lại, xem ra đám người này không phải là nghe không hiểu, mà là có chuyện a, hắn có thâm ý khác liếc nhìn cái Chưởng môn này một chút, Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng.

"Có chuyện gì, mời giảng không sao cả!"

Chương 1299: Nửa tháng quá ngắn

Vị Chưởng môn kia phình lên dũng khí, hướng phía Lâm Hải mở miệng cười.

"Lâm Tông chủ thật sự là mắt sáng như đuốc, tuyển được Thánh Địa tu hành được trời ưu ái như Phiêu Miểu Phong, làm chỗ cho tông phái, thiên địa linh khí ở này bên trong, cơ hồ là gấp mười lần so với bên ngoài, nếu ở chỗ này tu hành một ngày, bằng với mười ngày ở ngoại giới a!"

"Quá khen!" Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cái này không phải hắn chọn tốt, mà quả thật là do bản thân mình đi một chuyến tới Bồng Lai Tiên Đảo, chuyển dời một sơn mạch ngọc thạch tới, mới có được linh khí nồng nặc hôm nay.

Bất quá những cái này, Lâm Hải đương nhiên sẽ không nói rõ đối với người ngoài.

"Lâm Tông chủ, theo tại hạ quan sát, ngài cũng là người tính tình phóng khoáng, liền không nói vòng quanh nữa, xin hỏi ngài có thể cho phép bằng hữu trong giới Tu Hành ở đây, ở lại Hải Nguyệt Tông tu hành mấy ngày hay không?"

Vị này Chưởng môn nói xong, sợ Lâm Hải buồn bực giận dữ, lại vội vàng bổ sung một câu.

“Nửa tháng là đủ! Ngài cũng biết, bây giờ tu hành gian nan, nếu có thể tại quý bảo địa tu hành một đoạn thời gian, quả thật là sự tình may mắn của chúng ta a!”

“A.” Lâm Hải sững sờ, sau đó nghiền ngẫm liếc người này một cái, trong lòng cái Chưởng môn này nhất thời bất chợt rung động, khẩn trương lên.

Phải biết, tuy cùng là Chưởng môn tông phái, nhưng ông ta người Chưởng môn này so sánh cùng Lâm Hải, thế nhưng là kém quá xa, tại trong ý thức của ông ta, Lâm Hải thế nhưng là đại năng Nguyên Anh a, hơn nữa tại bên trong đại năng Nguyên Anh, cũng xem như cực mạnh, từ chiến đấu trước đó liền có thể nhìn ra.

Huống chi, chiếm cứ địa phương tu hành của tông phái người khác, đối với ít người mà nói, vẫn là rất kiêng kỵ, không biết Lâm Hải có thể buồn bực giận dữ, đem ông ta quát đuổi xuống núi hay không?

Lâm Hải mặt mỉm cười nhìn ông ta, trầm mặc không nói, cứ như vậy, không chỉ riêng vị Chưởng môn này gấp gáp, tính cả tất cả mọi người ở đây cũng khẩn trương lên, từng cái kính sợ nhìn vào Lâm Hải, không biết sau một khắc, Lâm Hải sẽ làm ra quyết định như thế nào.

Rốt cục, Lâm Hải chậm rãi lắc đầu, mọi người nhất thời thầm than một tiếng, lòng tràn đầy thất vọng.

Bất quá điều này cũng không trách được Lâm Hải, mọi người trên miệng nói dễ nghe, hoà hợp êm thấm, nhưng tại bên trong nước ai lại không phải hi vọng tông phái mình mạnh hơn những tông phái khác, Lâm Hải có tài nguyên tu luyện tốt như vậy, há có thể chia sẻ cùng người khác.

Lúc mọi người ở đây âm thầm cảm thán không có cái số hưởng ấy, Lâm Hải lại đột nhiên mở miệng.

"Nửa tháng quá ngắn, Lâm Hải có thể cho phép các vị, ở đây tu luyện thời gian một tháng!"

"Cái gì!"

Lời nói của Lâm Hải, làm cho tất cả mọi người nhất thời khẽ giật mình, sau đó thất vọng trong lòng, nhất thời biến thành vô tận cuồng hỉ.

"Ha ha, đa tạ Lâm Tông chủ!"

"Lâm Tông chủ khẳng khái vô tư, thật sự là mẫu mực của chúng ta!"

Tất cả mọi người điên cuồng, trong mắt mỗi cái đều tràn đầy quang mang kích động, nhất là những Tán tu kia, càng là kích động tột đỉnh, càng phát giác năm khối Tinh Thạch này, bỏ ra quả thực quá đáng giá.

Dù sao, có thể tại Hải Nguyệt Tông tu hành một tháng, này cơ hồ tương đương với tu hành một năm ở bên ngoài, chuyện tốt bực này, hướng chỗ nào tìm được.

Mà thời khắc mọi người ở đây cuồng hoan, Lâm Hải nói câu tiếp theo, như là boom tấn, lần nữa nổ vang tại trong lòng mọi người.

"Lâm mỗ thành lập Hải Nguyệt Tông, cũng không hề có ý xưng bá, mục đích duy nhất là có thể bảo đảm người nhà của ta an toàn, vì người nhà của ta người chú tạo một cái hộ thuẫn kiên cường."

"Tục ngữ nói, một cái hảo hán ba cái giúp, Lâm Hải nguyện ý cùng các vị bằng hữu trong giới Tu Hành, kết xuống hữu nghị thâm hậu, cộng đồng hướng đi cường đại, nhưng nhân tâm khó lường, cho Lâm Hải trước tiểu nhân sau quân tử.”

“Ngày sau, nếu Lâm mỗ hoặc là Hải Nguyệt Tông gặp nạn, người có thể dốc sức tương trợ, không rời không bỏ, sẽ thành bạn bè thân thiết của Lâm Hải cùng Hải Nguyệt Tông ta, từ đó nơi tu hành của Hải Nguyệt đối với bạn bè thân thiết vĩnh viễn sẽ mở rộng!”

“Đến tột cùng trong các vị, ai có thể cùng Lâm mỗ và Hải Nguyệt Tông có cái duyên phận này, xin để thời gian qua kiểm nghiệm đi!”

Lâm Hải nói xong, tất cả các đại môn phái đều sôi trào, nhao nhao mở miệng tỏ thái độ.

“Lâm Tông chủ, ngày sau nếu đang có chuyện, chỉ cần nói một tiếng, Thiết Kiếm Môn sẽ theo gọi theo đến!”

“Hỏa Vân Tông ta nguyện cùng Lâm Tông chủ và Hải Nguyệt Tông cùng tiến thối!”

“Tiêu Dao Phái nguyện làm minh hữu mọi lúc của Lâm Tông chủ cùng Hải Nguyệt Tông, coi Lâm Tông chủ cùng Hải Nguyệt Tông như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!”

…

Không riêng gì người của những môn phái kia, những Tán tu càng là kích động không thôi, điên cuồng gào thét.

“Lâm Tông chủ, Lưu Nhị Thiết ta cái gì cũng nghe ngươi, xông pha khói lửa, không chối từ!”

“Hắc Sơn Tứ Ác nguyện cải Tà quy Chính, lưu làm môn hạ của Lâm Tông chủ, làm một đệ tử phổ thông bình thường nhất!”

“Giang Bắc Độc Hành Khách Triệu Trác, nguyện vì Hải Nguyệt

Tông ra một phần lực, nếu như Lâm Tông chủ để mắt tới tại hạ, có thể tùy thời triệu hoán!”

…

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, trên mặt thủy chung mang theo mỉm cười nhàn nhạt, nghe người tu hành phía dưới quần tình sục sôi, hận không thể đem tâm móc ra cho mình nhìn, lại không nhúc nhích chút nào, hình dáng cũng không vội tỏ thái độ.

Nếu là đổi lại là trước kia, Lâm Hải chỉ sợ đã sớm cảm động tột đỉnh, kêu to hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí, cùng đám người này vui vẻ hoà mình.

Nhưng mà, Lâm Hải lúc này, đã trải qua nhiều chuyện, đã sớm không còn là chàng trai đơn thuần phúc hậu, đối với hiểm ác cùng hư ngụy của tình người, đã có tầng nhận biết càng sâu.

Đừng nhìn những người này giờ khắc gọi vui mừng, nếu thật sự có một ngày, chính mình cùng Hải Nguyệt Tông đối mặt với sinh tử tồn vong, những cái người tu hành luôn mồm nói cùng Hải Nguyệt Tông cùng tiến thối, hoặc theo gọi theo đến kia, chỉ cần không ở sau lưng sau đâm đao hay là bỏ đá xuống giếng, liền đã không tệ.

Ngoài miệng nói lại xinh đẹp hơn, nhưng chung quy là không thể tín nhiệm, đến tột cùng người nào mới có thể trở thành minh hữu trung thực của Hải Nguyệt Tông, cần có thời gian cùng nguy cơ tới kiểm nghiệm!

“Vân Trưởng lão!” Lâm Hải không để ý tới những người này biểu đạt trung tâm, mà chính là đem Vân Thắng gọi tới bên người.

“Tông chủ, có gì phân phó?”

“Trong vòng một tháng, Hải Nguyệt Tông đối ngoại mở rộng, một tháng sau, không phải đệ tử của tông phái ta, toàn bộ mời đi!”

“Vâng!”

Vân Thắng đáp ứng một tiếng, Lâm Hải gật gật đầu, quay người nắm tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, trở lại bên trong đại điện.

Nếu những người này đã không muốn đi ăn cơm, Lâm Hải cũng không bắt buộc, cho bọn họ thời gian một tháng ở đây tu hành, đã đủ ý tứ.

Hơn nữa, một tháng sau, bọn họ sẽ càng thêm cảm nhận được, có thể tu hành tại Phiêu Miểu Phong, là một chuyện may mắn khiến người điên cuồng cỡ nào, chỉ có dạng này, chờ đến thời điểm cần bọn họ, bọn họ mới có đầy đủ động lực, qua bán mạng cho Hải Nguyệt Tông.

“Làm như thế, có phải có chút âm hiểm hay không?” Lâm Hải nhịn không được mà cười lên, đột nhiên phát hiện, không biết từ lúc nào, chính mình vậy mà cũng sẽ học sử dụng tâm cơ, bất quá điểm xuất phát của chính mình, chính là tốt, nếu như những người này thật sự chân thành mà đối đãi đối với mình cùng Hải Nguyệt Tông, như vậy chính mình tự nhiên cũng sẽ lấy lễ bằng hữu đi đãi, tuyệt không phải chỉ là quan hệ để lợi dụng.

“Mệt mỏi đi, thương thế có nặng lắm không?”

Cho tới giờ khắc này, Liễu Hinh Nguyệt mới một mặt đau lòng, bưng lấy mặt Lâm Hải, lo lắng hỏi.

Trước đó tại trước mặt các đại môn phái, nàng tuy đồng dạng đau lòng, lại không thể không làm ra dáng vẻ đoan trang, tại trường hợp Lâm Hải đối mặt với công chúng trong giới Tu Hành, hình tượng rất trọng yếu, nàng không thể vì Lâm Hải phân tách.

“Ha ha, sớm không có việc gì, yên tâm đi!” Lâm Hải xoa bóp mũi ngọc tinh xảo của Liễu Hinh Nguyệt, cười toe toét nói nói, viên đan dược trước đó kia, đã sớm đem thương thế của hắn khôi phục bảy tám phần, lại thêm Đạo Đức Kinh tự động vận chuyển, Lâm Hải đã không có việc gì.

“Tiên Nhi, làm không tệ!”

Lâm Hải lại hướng phía Tiên Nhi giơ ngón tay cái, tán dương nói.

Sắc mặt Tiên Nhi khẽ đỏ, tự nhiên biết rõ Lâm Hải chỉ chính là sự tình bắt Medastulos về, nàng mang theo ngượng ngùng cười cười.

“Chủ nhân quá khen, có thể phân ưu cho chủ nhân, là vinh hạnh của Tiên Nhi!”

Lâm Hải lại quay đầu, chuẩn bị tán dương Tiểu Anh một chút, đột nhiên một đường thanh âm nổi giận, vang lên ở ngoài cửa.

“Lâm Hải, ngươi quá cuồng vọng, cứ như vậy đem lão phu phơi tại bên ngoài mặc kệ sao?”

Chương 1300: Ô Long

Tiếng nói rơi xuống đất, Long Đằng khí thế hung hăng xâm nhập vào đại sảnh, đối với Lâm Hải trợn mắt nhìn nhau.

Lâm Hải nhất thời chau mày, trong lòng đằng lên hỏa khí, mình đang cùng Liễu Hinh Nguyệt, Tiên Nhi còn có Tiểu Anh nói chuyện, đều là người thân mật nhất bên người, cái Long Đằng này lúc này xông tới tính là đồ vật gì, thật sự là phá hư phong cảnh!

“Lăn ra ngoài!”

Lâm Hải nhất thời quát lạnh một tiếng, không chút khách khí quát lớn nói.

Long Đằng sững sờ, sau đó thốt nhiên nổi giận, nghĩ không ra

Lâm Hải cũng dám nói chuyện cùng lão như thế!

“Hỗn trướng! Đừng tưởng rằng ngươi có chút thành tựu bên trên tu vi, liền có can đảm hô to gọi nhỏ với bổn tọa!”

“Bổn tọa chính là là Long Huyết Chiến Sĩ cao quý, càng là Tổ trưởng tổ hành động đặc biệt của Hoa Hạ, ngươi chỉ là một cái...”

“Ta để ngươi lăn ra ngoài!” Lâm Hải không đợi Long Đằng nói xong, lần nữa phát ra một tiếng gầm thét, trong mắt lóe lên một đạo hàn mang, băng lãnh quát lớn nói.

“Tức chết ta rồi. Tức chết ta rồi!”

Long Đằng bị thái độ của Lâm Hải, là cho tức ngực thân không ngừng chập trùng, nói chuyện cũng run rẩy, lão cho tới nay đều là cao cao tại thượng, bây giờ giác tỉnh huyết mạch, càng là trở thành đại năng Nguyên Anh, khi nào nhận qua uất khí bực này

“Còn không lăn, cũng đừng trách ta đem ngươi ném ra ngoài!”

Lâm Hải thấy Long Đằng đứng tại chỗ kia vận khí, tựa hồ không hề có dự định rời đi, đột nhiên vừa trừng mắt, hung dữ nói nói.

“Ngươi dám! Ngươi...”

“Tổ trưởng, ngươi làm sao lại tại cái chỗ này a!” Đang nói, Long Ngạo đột nhiên chạy vào, một mặt kinh hoảng.

“Ta vì cái gì không thể tại cái chỗ này?” Long Đằng đang mình đầy hỏa đâu, nhất thời đối với Long Ngạo phát tiết rống nói.

“Long Ngạo, nếu không phải nhìn bên trên mặt mũi ngươi, ta sớm bảo lão lăn xuống núi!” Lâm Hải thấy Long Ngạo tiến đến, sắc mặt nhất thời lạnh xuống, lạnh lùng nói nói.

“Đa tạ Lâm Tông chủ, quay đầu sẽ bồi tội thêm cho ngươi!”

Long Ngạo hướng phía Lâm Hải xấu hổ cười cười, sau đó vội vàng lôi kéo Long Đằng đi ra ngoài.

“Ngươi kéo ta làm gì!”

“Tổ trưởng, ngươi trước đi ra, nghe ta nói...”

Hai người lôi kéo, cái này mới đưa Long Đằng một mặt lửa giận, đem kéo ra đại điện.

Phốc phốc!

Long Đằng vừa đi, Tiểu Anh ở một bên, nhất thời bật cười.

“Cái Long Đằng này, vẫn là Long Huyết Chiến Sĩ đâu, tính khí đã vậy còn quá thối!”

“Hừ, không coi ai ra gì, cuồng vọng tự đại, không biết lễ nghĩa, đều là quen mao bệnh!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói nói, hiển nhiên đối với Long Đằng đã phi thường chán ghét.

“Cái Long Đằng này, cũng tuyệt không phải không có chỗ thích hợp!” Tiên Nhi ở một bên, bỗng nhiên mở miệng.

“A. Tiên Nhi, ngươi còn xem trọng lão?” Lâm Hải có chút buồn cười, kinh ngạc hỏi.

“Theo Tiên Nhi quan sát, cái này Long Đằng là tính cách quá thẳng thắn, người cũng không xấu, chí ít không phải là loại người ra vẻ đạo mạo kia, tuy cùng chủ nhân có chút tranh chấp, nhưng trước đó khi đối chiến với ngoại địch, ở thời khắc địch ngoài cường ta yếu, lão vẫn là đứng ra, đứng tại bên chủ nhân này.”

“Có lẽ, lão chỉ là muốn bí mật từ chỗ của ta, chứ không phải muốn giết ta mà thôi!” Lâm Hải hô khẩu khí, nhàn nhạt nói nói, bất quá tính cách thiện lương ngay thẳng, chán ghét của Lâm Hải đối với Long Đằng, lại kỳ quái không có sâu như trước đó nữa.

Nâng lên một chuyện bí mật kia, Lâm Hải không khỏi nhíu mày, mặc kệ là Long Đằng hay là đám Jason, đều là vì nơi Thần Thú hạ lạc mà đến, mình rốt cuộc có nên nói cho bọn họ biết hay không?.

“Các ngươi chờ ta một chút!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào bên trong Thánh Cảnh.

“Gia gia, ngươi rốt cục đến rồi!”

Lâm Hải vừa xuất hiện, Ngân Hợp nhất thời vung lấy cái đuôi nhỏ manh manh, hấp tấp chạy tới, hai mắt nhìn Lâm Hải tỏa sáng hừng hực.

“Gia gia...”

Lâm Hải nhất thời đen mặt lại, bị xưng hô của Ngân Hợp làm cho mộng bức, nhìn hai bên một chút, cũng không có những người khác a.

“Ngươi, đang gọi ta a?” Lâm Hải chỉ vào cái mũi của mình, một mặt buồn cười.

“Đúng vậy a, gia gia!” Ngân Hợp manh manh gật đầu, vậy mà còn có hai cái núm đồng tiền nhỏ bé.

Phốc!

“Chờ một chút chờ một chút!” Lâm Hải vội vàng đem Ngân Hợp dừng lại, sau đó một mặt kinh ngạc theo dõi nó.

“Ta nói cái bối phận này, từ chỗ nào luận ra a, ta làm sao lại thành gia gia của ngươi rồi?”

Ngân Hợp vừa nghe, đột nhiên lộ ra một bộ biểu lộ yếu ớt, hai cái thịt móng vuốt nhỏ ục ịch phóng tới bên miệng, mắt to hơi nước mông mông, đáng thương sắp khóc.

“Gia gia, ta muốn đi ra ngoài, ta bị trấn áp mấy ngàn năm, thật vất vả mới tự do, ta không muốn chờ đợi ở đây, ta muốn Long Quy Đại Hải, ta muốn Long Tường Cửu Thiên, ta muốn Độc Long Toản…”

Phốc!

Lời nói của Ngân Hợp, để Lâm Hải kém chút phun, mẹ nó, tình huống là như thế nào a.

Phía trước Long Quy Đại Hải a, Long Tường Cửu Thiên a, những này còn nói qua qua, làm sao phía sau lại đem con mẹ nó cả Độc Long Toản cũng chỉnh ra đến.

“Gia gia, ngươi làm sao? Có phải muốn ta cho ngươi Độc Long Toản hay không?” Ngân Hợp một mặt mộng bức, chấn kinh nói nói.

Phốc!

“Lăn ngươi nha, ca không có khẩu vị nặng như vậy!” Lâm Hải nhấc chân đem Ngân Hợp đá sang một bên, mẹ nó, mấy ngày không thấy, con hàng này làm sao trở nên ô như thế.

“Có vấn đề gì không?” Ngân Hợp càng thêm mộng bức, yếu ớt hỏi.

“Ngươi nha đừng há miệng ngậm miệng là Độc Long Toản, ca ca buồn nôn!”

“Vì sao lại buồn nôn?” Ngân Hợp giật nảy cả mình, “A Hoa không phải nói, Độc Long Toản là kỹ năng thiết yếu mà mỗi đầu Long ngốc manh suất khí cần có sao? Còn để cho ta có thời gian thì hảo hảo học một ít đâu!”

“A Hoa?!”

Con mắt Lâm Hải trong nháy mắt trở nên đột ngột thẳng, mẹ nó, rốt cuộc tìm được căn nguyên, trách không được Ngân Hợp có biến hóa lớn như vậy, theo con hàng ngốc A Hoa này lâu, có thể con mẹ nó có cái tư tưởng tốt gì?

“A Hoa còn cùng ngươi nói cái gì?”

Lâm Hải một mặt đồng tình nhìn Ngân Hợp, đều có chút không đành lòng nhìn thẳng, một con rồng tốt bao nhiêu a, cứ như vậy bị cái bạc hàng hỏng bét A Hoa kia hạ độc thủ, bắt đầu hướng lên con đường đùa bức thêm lưu manh rộng rãi sáng sủa, sải bước tiến lên.

“Không nói cái gì a, liền nói nếu ta muốn đi ra ngoài, phải hô ngươi là gia gia mới được, còn có, cũng là nói ngươi không có đẹp trai như nó, phương diện kia cũng không được cái gì.”

“Phi!”

Lâm Hải nhất thời một mặt xem thường, nha nha cái phi, ca ca phương diện kia không được. Quả thực là nói vớ nói vẩn!

“Ách...” Lâm Hải mắng xong mới bỗng nhiên sững sờ, kịp phản ứng, mình nói như thế nào lại nói câu A Hoa thường nói rồi.

“Thật sự là truyền nọc độc a!” Nội tâm Lâm Hải kêu thảm một tiếng, nghĩ không ra chính mình cũng trong lúc vô hình đã bị A Hoa cảm nhiễm.

“Đừng nghe nó, cũng đừng gọi ta là gia gia!” Lâm Hải một bên nghiêm túc giáo huấn nói, thừa dịp Ngân Hợp còn không hãm sâu, phải tranh thủ thời gian cứu vãn nó a, nếu không một đầu tiểu long ngốc manh như thế, liền muốn hủy.

Ngân Hợp nghe xong, thì là đem tay nhỏ ục ịch thịt, nhét vào bên trong miệng, nhìn Lâm Hải mà một mặt chấn kinh.

"Lại thế nào?" Lâm Hải đều có chút tố chất thần kinh rồi, gấp gáp hỏi.

"A Hoa nói, quả nhiên là thật!"

"Tên lưu manh chó kia còn nói cái gì?"

"A Hoa nói, gọi ngươi là gia gia, ngươi khẳng định sẽ làm bộ không đáp ứng, phải đồng thời lại cùng nó kêu ba ba mới được!"

Phốc!

"Gọi con mẹ nó cái chít chít!" Cái mũi Lâm Hải cũng tức điên, cái A Hoa này, quá con mẹ nó đáng giận, cứ như vậy muốn chiếm tiện nghi của Ngân Hợp, đây không phải là khi dễ người mới tới sao?

"Ngươi đừng để ý đến nó, con chó lưu manh kia không phải là chó ngoan, về sau cách xa nó một chút, có nghe hay không!" Lâm Hải một mặt nghiêm túc, trịnh trọng cảnh cáo Ngân Hợp đạo.

"A Hoa là chó ngoan a, nó dạy dỗ ta thật nhiều thứ có ý tứ đâu, cái gì Độc Long Toản a, Băng Long Hỏa Long Trùng Cửu Thiên a, Lão Long đẩy xe a..."

Ngân Hợp yếu ớt nhìn Lâm Hải, một mặt khiếp đảm thay A Hoa bình phản.

"Ai u!" Lâm Hải lấy tay che trán, quả thực im lặng.

"Bà nội ngươi a, cái A Hoa này, cũng giáo cái loạn thất bát tao gì a, hiển nhiên đem một cái Long ngốc manh, vẽ vẽ thành Ô Long a!"

"Ô Long?!"

Ngân Hợp giật nảy cả mình, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin mà nhìn Lâm Hải.

“Lại thế nào?” Lâm Hải nhìn biểu lộ của Ngân Hợp, đều nhanh sụp đổ!

“A Hoa quả là thần!” Trên mặt Ngân Hợp, đột nhiên lộ ra biểu lộ vô cùng sùng bái.

“Nó đã sớm nói với ta, ngươi sớm muộn cũng sẽ ban thưởng cho ta cái tên Ô Long, đảm bảo cao cấp đại khí!”

Phốc!

“Cao cấp em gái ngươi a!” Lâm Hải kêu rên một tiếng, trực tiếp thổ huyết ngã xuống đất, khóc không ra nước mắt.

Chương 1301: Yêu nghiệt, chạy đi đâu!

Thật vất vả mới đưa Ngân Hợp từ bên trong sùng bái đối với A Hoa, kéo về hiện thực, Lâm Hải một mặt nghiêm túc hỏi.

“Ngân Hợp, hiện tại có cái tình huống như thế, Hoa Hạ ở Phàm Gian giới, có Long Huyết Chiến Sĩ giác tỉnh huyết mạch, hiện tại bọn họ tìm tới ta, còn muốn hỏi nơi hạ lạc của ngươi, ngươi nói cho ta biết có nên nói cho bọn họ hay không?”

“Đừng có nói cho bọn họ biết!”

Ngân Hợp vừa nghe, nhất thời lớn tiếng kinh hô, liên tục khoát tay nói.

“A.” Lâm Hải sững sờ, có chút không hiểu, “Vì cái gì a, ngươi không muốn gặp bọn họ sao?”

“Đương nhiên không muốn, một khi để bọn họ tìm tới ta, liền sẽ mỗi ngày giống như tôn tử, cung kính đi theo phía sau cái mông ta, như thế ta nào còn có tự do gì có thể nói, càng không cách nào cùng A Hoa đi thực hiện mộng tưởng vĩ đại!”

“Cùng A Hoa đi thực hiện mộng tưởng vĩ đại!” Ngân Hợp nói một câu, làm Lâm Hải bị lôi đến một mặt cháy đen.

Mẹ nó, con lưu manh chó A Hoa kia, có thể có cái mộng tưởng vĩ đại gì, cùng lắm cũng là đem toàn bộ chó cái trên thế giới sủng hạnh một lần, nếu như chiếu cố được tới chủng tộc khác nữa, thì là không thể tốt hơn.

Nghĩ không ra Ngân Hợp... Ai, Lâm Hải ngửa mặt lên trời thở dài.

“Ta đi, ngươi bảo trọng đi!” Lâm Hải âm thầm lắc đầu, một mặt tiếc hận, một con rồng ngốc manh cỡ nào, nội tâm cứ như vậy bị A Hoa chà đạp, trở thành một mảnh ô nhiễm.

“Gia gia, ngươi không mang theo ta ra ngoài sao?” Ngân Hợp thấy Lâm Hải muốn đi, vội vàng ngăn lại, đáng thương nói nói.

“Ngươi không phải là không muốn gặp Long Huyết Chiến Sĩ sao? Vừa xuất hiện có thể liền gặp được!”

“Ách...” Ngân Hợp nhất thời do dự.

“Thôi, ta vẫn là ở tại Thánh Cảnh, cùng A Hoa nghiên cứu thảo luận một số tri thức thâm ảo có nội hàm đi.” Cuối cùng, Ngân Hợp lắc đầu, một mặt uể oải từ bỏ.

“Hảo hảo nghiên cứu thảo luận, sớm ngày xuất sư!” Lâm Hải khóc không ra nước mắt, đã từ bỏ trị liệu đối với Ngân Hợp.

“Ừm!” Ngân Hợp nặng nề gật gật đầu, tràn ngập lòng tin cùng đấu chí!

“Đúng!” Lâm Hải vừa muốn đi, Ngân Hợp lại đem Lâm Hải gọi lại, lộ ra thần sắc trang trọng.

“Nếu như, bên trong Long Huyết Chiến Sĩ có người làm khó dễ ngươi, ngươi lại không địch lại mà nói, có thể đem ta thả ra, ta giúp ngươi bãi bình!”

Lâm Hải khẽ giật mình, nhìn bộ dáng vẻ mặt thành thật của Ngân Hợp này, đột nhiên vui vẻ cười.

“Cảm tạ!”

Lâm Hải gật gật đầu, hiện tại cái dạng này, mới là Ngân Hợp mà hắn lúc trước nhận biết nha.

“Không cần cám ơn, đến lúc đó cho ta làm Băng Hỏa là được, oa cáp cáp!”

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, kém chút ngã sấp xuống, tay che ngực, khóe miệng co giật lấy, rời khỏi Thánh Cảnh.

“Lâm Hải, Long Ngạo tại bên ngoài cầu kiến, đã một thời gian thật dài.” Lâm Hải vừa ra, Liễu Hinh Nguyệt liền nói nói.

“Vào đi!”

Lâm Hải hô một tiếng, Long Ngạo đẩy cửa đi tới, mang theo mặt mũi tràn đầy áy náy.

“Lâm Hải, thật xin lỗi, Tổ trưởng của chúng ta, chính là cái tính khí như vậy.”

“Được, ngươi khỏi cần nói nữa!” Lâm Hải trực tiếp đem Long Ngạo cắt ngang, “Các ngươi không phải liền là đến để hỏi ta, Thần Long hiện tại đang ở đâu sao?”

Long Ngạo giật mình, trịnh trọng gật gật đầu, sau đó liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Việc này chuyện rất quan trọng, xin nói rõ cho!”

“Thần Long không muốn để cho các ngươi biết rõ, cho nên không thể trả lời, các ngươi về đi!”

“Cái gì!” Long Ngạo giật mình một chút, sau đó có chút khó tin mà nhìn Lâm Hải.

“Thần Long không muốn để cho chúng ta biết rõ? Vì cái gì?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, lắc đầu, hắn cũng không thể nói, Thần Long sợ các ngươi theo đuôi hầu hạ giống như tôn tử đi.

“Tại sao có thể như vậy?” Long Ngạo phảng phất lập tức chịu đả kích cực lớn, tinh thần bắt đầu trở nên thất hồn lạc phách.

Qua hơn nửa ngày, Long Ngạo mới thở dài một hơi, sau đó lần nữa hướng phía Lâm Hải ôm quyền một cái.

“Đa tạ đã cáo tri, Long Ngạo cáo từ!”

“Không tiễn!”

Long Ngạo quay người đi ra khỏi đại điện, vừa tới cửa thì lại dừng lại.

“Lâm Hải, nếu như người của ba quốc gia còn lại, lại đến hỏi thăm nơi Thần Thú của bọn họ hạ lạc, ngươi sẽ làm thế nào?”

“Nhìn tâm tình!” Lâm Hải hướng trên ghế dựa khẽ nghiêng người, một mặt nghiền ngẫm, nhàn nhạt nói nói.

Long Ngạo sững sờ, sau đó nhịn không được mà cười lên, có chút hăng hái lần nữa liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Sau này còn gặp lại!”

Nói xong, Long Ngạo nhanh chân rời đi.

“Cái gì, hắn nói Thần Long không muốn để cho chúng ta biết rõ?Quả thực là nói vớ nói vẩn!” Rất nhanh, bên ngoài vang lên thanh âm nổi giận của Long Đằng.

“Tổ trưởng, ngươi đừng xúc động, chúng ta vẫn là trở về bẩm báo với Tộc trưởng, rồi mới quyết định!”

“Cái Lâm Hải này quá đáng giận, quả thực chính là đối nghịch cùng Long Huyết Chiến Sĩ chúng ta mà!”

“Được, Tổ trưởng ngươi bớt giận, chúng ta rời đi trước!”

…

Nghe thanh âm của Long Đằng cùng Long Ngạo ở bên ngoài càng ngày càng xa, Lâm Hải không khỏi nhàn nhạt lắc đầu.

Lấy bực tính cách này của Long Đằng, nếu không phải có huyết mạch Thần Long, đừng nói Nguyên Anh, chỉ sợ liền Kim Đan kỳ cũng không đột phá được.

Đông đảo người của cá môn phái cùng Tán tu các nơi, tất cả đều đi tìm địa phương, giành giật từng giây để tu luyện.

Lâm Hải gặp việc nơi này, liền cùng Vân Thắng giao phó hai câu, sau đó dẫn Liễu Hinh Nguyệt cùng Tiên Nhi, Tiểu Anh xuống núi.

“Lâm Hải ca ca, Tiểu Anh muốn đi!”

Tiểu Anh bỗng nhiên mở miệng, có chút buồn bã, cúi đầu nói nói.

Lâm Hải thở dài, biết rõ không lưu Tiểu Anh lại, đưa tay xoa xoa mái tóc của Tiểu Anh.

“Trên đường cẩn thận, nhàm chán liền đến đây chơi mấy ngày, bên trong này vĩnh viễn là nhà của ngươi!”

“Ừm!” Tiểu Anh khẽ nhấp môi son, gật gật đầu, sau đó lại hướng phía Liễu Hinh Nguyệt cùng Tiên Nhi khoát khoát tay.

“Hinh Nguyệt tỷ tỷ, Tiên Nhi tỷ tỷ, Tiểu Anh đi!”

Nói xong, Tiểu Anh quay người, thân ảnh lên xuống mấy cái, biến mất tại trong tầm mắt của mọi người.

“Đi thôi, chúng ta về nhà!” Lâm Hải đem nỗi buồn ly biệt xua tan, nói một tiếng, đi về phía trước.

Nhưng đi ra ngoài không bao xa, đột nhiên cước bộ của Lâm Hải bỗng ngừng lại, không khỏi kinh hãi quay đầu, hướng phía phương hướng Tiểu Anh rời đi mà nhìn lại.

“Yêu nghiệt, chạy đi đâu!”

Đúng lúc này, một đường thanh âm quát chói tai, từ đằng xa truyền đến, để Lâm Hải đột nhiên giật mình.

“Không tốt, Tiểu Anh chỉ sợ gặp nguy hiểm!”

Thân thể Lâm Hải nhất thời như là mũi tên, thẳng hướng chỗ thanh âm mau chóng đuổi theo, Liễu Hinh Nguyệt cùng Tiên Nhi cũng là sắc mặt ngưng trọng, theo sát phía sau.

“Yêu nghiệt, đứng lại cho ta!”

Ở phía trước Tiểu Anh, giờ phút này chính bị một cái đạo sĩ hơn ba mươi tuổi, cầm phất trần trong tay ngăn đường đi lại.

“Ngươi muốn làm gì?” Tiểu Anh nhất thời nhướn mày, nàng rất không thích xưng hô yêu nghiệt thế này, ngữ khí băng lãnh, chán ghét nói nói.

“Làm gì?” Đạo sĩ cười lạnh, “Tự nhiên là hàng yêu trừ ma!”

“Thức thời, thì ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, hiện ra nguyên hình, bần đạo lần đầu xuống núi, vừa vặn còn thiếu một cái tọa kỵ, nếu còn không chịu, thì sẽ để ngươi hồn phi phách tán!"

"Hừ, vọng tưởng!" Mày liễu của Tiểu Anh dựng thẳng, nhất thời quát lớn một tiếng.

"Đã như vậy, liền đừng trách bần đạo không khách khí!"

Nói xong, sắc mặt của cái đạo sĩ này đột nhiên phát lạnh, trong mắt bùng lên tinh quang, phất trần trong tay đột nhiên hướng phía Tiểu Anh vung lên, nhất thời, một luồng khí xoáy màu vàng kim bay nhanh mà ra, hướng phía đỉnh đầu Tiểu Anh mà rơi xuống.

Tiểu Anh thấy thế, trong đôi mắt đẹp nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc, vậy mà cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại vô pháp địch nổi, đem chính mình trong nháy mắt giam cầm.

"Hát!"

Một tiếng khẽ kêu, Tiểu Anh nâng cánh tay lên, một đoàn sương băng cấp tốc ngưng tụ trên đỉnh đầu, muốn công kích luồng khí xoáy màu vàng kim kia, lại không nghĩ, sương băng cùng luồng khí xoáy màu vàng kim vừa mới tiếp xúc, liền trong nháy mắt đã sụp đổ!

Ông!

Luồng khí xoáy màu vàng kim lóe ra quang mang, như là mấy đạo kim quấn, rơi vào trên thân Tiểu Anh, trong nháy mắt đã đem thân thể Tiểu Anh, gắt gao quấn chặt chẽ lại.

Phốc!

Một cỗ máu tươi từ trong đôi môi đỏ của Tiểu Anh phun ra, đôi mắt đẹp của Tiểu Anh ôm hận, không khỏi hướng phía đạo sĩ trông lại.

“Thả ta ra!”

“Ha ha ha, ngươi yêu nghiệt này, thật sự là ý nghĩ hão huyền, bần đạo đã đưa ngươi bắt được, lại há có lý lẽ sẽ thả ngươi!” Đạo sĩ nói, hai mắt nhíu lại, lộ ra cười lạnh đắc ý.

“Hiện tại, cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là ngoan ngoãn làm tọa kỵ cho bần đạo, hoặc là thân tử đạo tiêu, hồn phi phách tán!”

“Tính nhẫn nại của bần đạo có hạn, ngươi chỉ có mười hơi công phu! Chọn đi!”

“Ác tặc lớn mật!” Đúng lúc này, một cái thanh âm ẩn hàm phẫn nộ cực lớn, đột nhiên vang lên tại bên tai đạo sĩ, để lão đột nhiên giật mình!

“Ai!”

Đạo sĩ đột nhiên quay đầu, đã thấy ba đạo nhân ảnh một nam hai nữ, mau lẹ như gió xuất hiện ở trước mặt lão.

“Lâm Hải ca ca!” Tiểu Anh lần nữa nhìn thấy Lâm Hải, nhất thời kinh hô một tiếng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cực độ ủy khuất, nước mắt tràn mi mà ra.

Lâm Hải nhìn thấy nước mắt của Tiểu Anh, trong lòng nắm chặt đau nhức một trận, từ khi Tiểu Anh giác tỉnh, liền cả Hàn Nguyệt Phong cơ hồ cũng không xuống qua, là tiểu cô nương thuần phác thiện lương cỡ nào a, cái đạo sĩ đáng giận này, vậy mà cũng ra tay!

Nghĩ đến chỗ này, lửa giận của Lâm Hải bốc lên, trong mắt mang theo nồng đậm sát cơ, nhìn về phía đạo sĩ.

“Ta cũng cho ngươi hai lựa chọn, lập tức thả Tiểu Anh, chịu nhận lỗi, nếu không, chết!”

Chương 1302: Đạo sĩ cường đại

Đạo sĩ nghe được, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, nhưng thời điểm ánh mắt rơi vào trên thân Tiên Nhi cùng Liễu Hinh Nguyệt, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc kinh hãi.

“Các ngươi là ai?”

“Đừng quản ta là ai, không muốn chết liền đem muội muội ta thả ra!”

Lâm Hải đưa tay nhất chỉ Tiểu Anh, mặt mũi tràn đầy lửa giận nói nói.

“Muội muội của ngươi?” Đạo sĩ khẽ giật mình, sau đó âm thanh cười một tiếng, sắc mặt biến đến âm trầm.

“Ngươi là người, nàng là yêu, làm sao lại thành muội muội của ngươi? Tự cam đọa lạc!”

“Bớt nói nhảm đi, hỏi ngươi một lần nữa, thả hay là không thả người!” Hàn quang trong mắt Lâm Hải càng ngày càng thịnh, bộ dáng điềm đạm đáng yêu của Tiểu Anh này, giống như một cây đao, đâm vào trái tim Lâm Hải, nếu không phải lo lắng đạo sĩ bất chợt sẽ hạ sát thủ, Lâm Hải đã sớm xông qua.

“Hàng yêu trừ ma, chính là sứ mệnh của chúng ta, đã bị bần đạo gặp phải, há sẽ bỏ qua cho yêu nghiệt này, ta khuyên ngươi đừng có xen vào việc của người khác, chọc giận bần đạo, coi như hai nữ tử phía sau ngươi, cũng không giữ được ngươi!”

“Thả ngươi mông ngựa!” Lâm Hải giận quát một tiếng, biết là nói không thông, chỉ có động thủ, đem Tiểu Anh cướp về.

“Tiên Nhi, ta đối phó với cái lỗ mũi trâu này, ngươi đem Tiểu Anh cứu!”

“Em và anh cùng một chỗ!” Liễu Hinh Nguyệt bước lên trước một bước, trên gương mặt lộ ra ngưng trọng trước đó chưa từng có.

“Tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, đột nhiên quát lạnh một tiếng, “Động thủ!”

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, thân ảnh trong nháy mắt đã tung bay ra, thẳng đến đạo sĩ, cùng lúc đó, Tiên Nhi cũng tốc biến một cái, hướng phía Tiểu Anh mà đi.

“Làm càn!”

Đạo sĩ đại nộ, phất trần trong tay bỗng nhiên vung lên, trước người nhất thời hình thành một tầng lồng ánh sáng màu vàng, đem thân thể hộ ở trong đó, đồng thời một vệt kim quang, hướng phía Tiên Nhi đánh tới, muốn ngăn cản Tiên Nhi cứu Tiểu Anh.

“Hát!”

Tiên Nhi khẽ kêu một tiếng, hai tay không ngừng vung vẩy, quấy khí lãng trong không gian lăn lộn, vậy mà xuất hiện một cái vòng xoáy màu xanh, cùng quang mang màu vàng kim đụng vào nhau.

Keng!

Nhất thời, tiếng ma sát chói tai vang lên, kim quang bị vòng xoáy màu xanh ngăn lại, Tiên Nhi trong nháy mắt đã đến trước người Tiểu Anh, thủ chưởng tìm tòi, sinh sinh đem kim quang bên ngoài thân Tiểu Anh kéo đứt, lôi kéo Tiểu Anh vọt ra ngoài trăm thước!

Ầm!

Cùng lúc đó, công kích của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, cũng rơi vào phía trên lồng ánh sáng màu vàng trước người đạo sĩ, quang ba cường liệt chiếu rọi trời cao, lồng ánh sáng màu vàng lắc lư một trận, nhất thời xuất hiện lít nha lít nhít vết rạn nứt, mắt thấy là phải vỡ vụn!

“Đáng giận!”

Đạo sĩ gầm lên giận dữ, Tiểu Anh được cứu đi, lại bị Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt liên thủ công kích, nhất thời khiến đạo sĩ giận tùy tâm sinh, không chờ lồng ánh sáng màu vàng vỡ vụn, phất trần trong tay đạo sĩ lần nữa huy động, đạo đạo lưu quang màu vàng kim phát ra, thẳng hướng Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đánh tới.

“Lão công cẩn thận!”

Liễu Hinh Nguyệt kinh hãi, công kích của đạo sĩ này, quả thực quá nhanh, nhất là khí thế sắc bén không gì không phá bên trong kim quang này, để cho nàng cảm thấy một trận tim đập nhanh, hoảng vội nắm đẩy tay về trước, tạo ra một lồng màu ngự nghênh tiếp kim quang, đồng thời hướng phía Lâm Hải lớn tiếng la lên nói.

Đáng tiếc, đã muộn, kim quang trong phất trần của đạo sĩ, mang theo phá hủy mọi thứ, trong nháy mắt đã đột phá phòng ngự mà Liễu Hinh Nguyệt vội vàng bố trí xuống, chớp mắt liền đến gần Lâm Hải.

Con mắt Lâm Hải đột nhiên đen lại, vạn không thể nghĩ đến cái đạo sĩ này lại cường đại như thế, trong miệng vội vã quát lạnh một tiếng.

“Băng!”

Ông!

Trong nháy mắt, trước người Lâm Hải xuất hiện tường băng thật dày, ngăn cản công kích của kim quang.

Oanh!

Kim quang vừa tiếp xúc với tường băng, liền trong nháy mắt đem tường băng trực tiếp đánh trúng vỡ nát, thế tới không giảm mà tiếp tục hướng phía Lâm Hải lao đến.

“Mẹ nó!”

Lâm Hải hô to một tiếng, đồng tử kinh hãi co rụt lại, đạo sĩ này quả thật thực đáng sợ, Băng Chi Đạo đại viên mãn của chính mình, vậy mà vô pháp phòng ngự công kích của kim quang này.

Mắt thấy kim quang liền phải rơi vào trước ngực, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, biến mất tại nguyên chỗ, tiến vào bên trong Thánh Cảnh.

“Nãi nãi, đánh không lại chỉ có thể tránh một chút!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cơ hồ tiến vào Thánh Cảnh đồng thời, liền lại xuất hiện lần nữa, nhưng mà kim quang đã xuyên qua vị trí trước đó của Lâm Hải, không còn có uy hiếp.

“Ừm?”

Đạo sĩ đột nhiên giật mình, trên mặt lộ ra thần sắc thật không thể tin, thời gian Lâm Hải vừa mới biến mất tuy ngắn ngủi đến cơ hồ làm cho không người nào có thể phát giác, nhưng vẫn không có giấu diếm được ánh mắt của lão.

“Chuyện gì xảy ra!”

Dù là đạo sĩ kiến thức rộng rãi, trong lúc nhất thời cũng có chút mộng bức, nhưng đã không để ý tới đi suy nghĩ, vì Liễu Hinh Nguyệt đã mang theo công kích cường đại dẻo dai, phóng đến phụ cận.

“Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước!”

Phía dưới một tiếng khẽ kêu, thân thể uyển chuyển của Liễu Hinh Nguyệt, giống như Cửu Thiên Tiên Nữ, uyển chuyển nhảy múa, kéo theo trong không khí, bích ba bốc lên, như là sóng biển thủy triều, phô thiên cái địa thẳng đến đạo sĩ mà cuốn tới.

“Phá!”

Lông mày đạo sĩ nhíu lại, phất trần quấy thiên địa, cuồng phong nổi lên bốn phía, vô số ánh sáng màu vàng kim, mang theo uy áp sắc bén, cùng công kích của Liễu Hinh Nguyệt đụng vào nhau.

Oanh!

Chấn động cực mạnh, khiến cho thân thể của đạo sĩ cùng Liễu Hinh Nguyệt, tất cả đều hướng phía sau bay ngược, Lâm Hải gặp thời cơ đến, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nơi tay, thả người vọt lên, điên cuồng chặt chém xuống tới.

“Bá Không Trảm !”

Bạch!

Phía trên đao mang màu lam nhạt, liệt diễm cuồn cuộn, vạch phá bầu trời, thẳng hướng đỉnh đầu đạo sĩ đánh xuống, đao thế không gì không phá này, phảng phất như muốn đem không gian cũng cắt đứt, không khí tư tư rung động một trận, tựa hồ cả phiến thiên địa, đều muốn bị liệt hỏa thiêu đốt.

“Đến tốt!”

Đạo sĩ thấy thế, hừ lạnh một tiếng, phất trần trong tay bỗng nhiên vung lên, một đường kim quang hình bán nguyệt bay ra, cùng đao mang của Lâm Hải đụng vào nhau.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, Lâm Hải bị lực phản chấn cường đại, trực tiếp chấn động đến bay ngược về sau, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay rung động mạnh mẽ, như muốn tuột tay, hổ khẩu tê rần, trong nháy mắt có máu tươi tí tách chảy ra.

“Đậu phộng!”

Trong lòng Lâm Hải rung mạnh, nghĩ không ra đạo sĩ kia cường đại như thế, mình cùng Liễu Hinh Nguyệt song chiến với lão, tại thời khắc Liễu Hinh Nguyệt đem lão bức lui, chính mình thừa cơ truy kích, đều cơ hồ bị thương tổn tại dưới tay lão.

“Cấm!”

Mà vừa lúc này, trong miệng đạo sĩ đột nhiên phát ra một đạo Chân Ngôn, bên trong không gian, một cái chữ “Cấm” to lớn màu vàng kim, đột nhiên xuất hiện tại đỉnh đầu Lâm Hải, như là một tòa núi lớn, thẳng tắp rơi xuống.

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, không khỏi giật nảy cả mình, lại phát hiện hai cái đùi của mình, giống như bị giam cầm, vậy mà không động đậy.

“Mẹ nó!”

Tâm Lâm Hải, trong nháy mắt chìm xuống, thời cơ tiến vào Thánh Cảnh hai lần hôm nay đã sử dụng hết, căn bản là không có cách tránh né, nếu là bị cái chữ “Cấm” cực lớn này đánh trúng, sợ rằng sẽ trực tiếp bị nện thành thịt nát.

Thời khắc nguy cơ, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang, đan tay cầm đao, một cái tay khác đột nhiên tại phía trên đỉnh đầu của mình, bỗng nhiên cuốn tròn một cái, trong miệng quát lạnh một tiếng.

“Quyển Châu Liêm!”

Ông!

Trên đỉnh đầu Lâm Hải, nhất thời xuất hiện một cái tường kép không gian nghiêng nghiêng, bên là một mảnh trong tối như mực, cuồng phong gào thét, vừa vặn nghênh tiếp chữ “Cấm” cực lớn này.

Oanh!

Chữ “Cấm” màu vàng kim trên bầu trời, trực tiếp rơi vào trong tường kép không gian, bên trong tường kép đen nhánh, sau khi hiện lên quang mang màu vàng kim chói mắt, liền trong nháy mắt đã bị nuốt hết, tường kép quan bế, khôi phục lại bình tĩnh.

“Phượng Vũ Cửu Thiên!”

Lúc này, thanh âm khẽ kêu của Liễu Hinh Nguyệt lại vang, bên trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một cái hư ảnh Phượng Hoàng cao ngạo, thẳng đến đạo sĩ đánh tới.

Phất trần trong tay đạo sĩ hất lên, lưu quang màu vàng kim hóa thành một cây trường thương, mang theo thế công sắc bén, cùng Phượng Hoàng triền đấu cùng một chỗ.

Ầm!

Không đến một hơi, Phượng Hoàng bị trường thương đâm xuyên lồng ngực, ầm vang nổ tung, trường thương cũng bị dư ba nổ tung kia, trực tiếp xoắn nát!

Hừ!

Một đường hừ khẽ vang lên, thân thể mềm mại của Liễu Hinh Nguyệt run lên, nhất thời lùi liền mấy bước, khí huyết quay cuồng, khuôn mặt nhỏ đột nhiên trở nên trắng bệch, mà đạo sĩ đối diện cũng không dễ chịu, thân thể trượt ra xa mấy mét, cổ họng lăn một vòng, một vệt máu từ khóe miệng tràn ra.

“Rất tốt!” Đạo sĩ đưa tay chà chà vết máu, trong mắt đột nhiên toát ra hàn quang sắc bén, cánh tay hư không nâng lên một chút, một chiếc cờ nhỏ màu trắng liền xuất hiện trong tay.

Chương 1303: Chỉ cho một mình ca ca cưỡi

“U Hồn Bạch Cốt Phiên!”

Đạo sĩ mới đem chiếc cờ nhỏ màu trắng lấy ra, Tiên Nhi ở nơi xa không khỏi kinh hô một tiếng, sau đó thân hình bùng lên, trong nháy mắt liền đến trước người đạo sĩ, cánh tay vung lên, một đạo kình phong lao thẳng tới mặt đạo sĩ mà đi.

“Nửa bước Địa Tiên!”

Đạo sĩ kinh hãi, đồng tử kinh hãi co rụt lại, phát ra một tiếng hò hét sợ hãi, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Tuy lão đã sớm phát giác, Tiên Nhi cùng Liễu Hinh Nguyệt có tu vi cao thâm, thậm chí không thua lão, nhưng lường trước tối đa cũng cũng là cờ trống tương đương, thật không nghĩ đến, Tiên Nhi vậy mà cường đại như thế, thực lực đã đến nửa bước Địa Tiên.

Tốc độ của Tiên Nhi nhanh hơn lão quá nhiều, đạo sĩ căn bản liền cả thời gian đem chiếc cờ nhỏ màu trắng tế ra cũng đều không có, phía dưới vội vàng liền huy động phất trần, kim quang chợt hiện, muốn chống cự công kích của Tiên Nhi.

Oanh!

Một tiếng vang trầm, kim quang mới hiện ra, liền bị đánh tan, đạo sĩ rên lên một tiếng, thân thể bay ngược mà lên, ngườicòn giữa không trung liền phun ra một ngụm máu tươi, nhưng mà đạo sĩ lại không lo được thương thế, nhân cơ hội này, liền chạy trối chết.

“Mối thù hôm nay, bần đạo ghi lại!”

Chỉ để lại một câu rống lên giận dữ, thân ảnh đạo sĩ lên xuống mấy cái, liền biến mất ở giữa tầm mắt của bọn người Lâm Hải.

“Hô ~ đạo sĩ này, thật cường đại!”

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới thở dài ra một hơi, đồng thời trong lòng âm thầm buồn bực, từ đâu chạy tới một cái đạo sĩ lợi hại như vậy, nhìn tới giới Tu Hành quả nhiên không đơn giản giống như mặt ngoài, triển lộ ở trước mặt mình, rất có thể chỉ là một góc của băng sơn a!

“Tiểu Anh, không có sao chứ.?”

Nguy hiểm đã giải trừ, Lâm Hải lúc này mới đi đến trước mặt Tiểu Anh, một mặt lo lắng hỏi.

Tiểu Anh lắc đầu, bất quá trên mặt lại mang theo bi thương nồng đậm.

“Lâm Hải ca ca, Tiểu Anh tuy là hậu nhân Yêu tộc, nhưng chưa bao giờ làm sự tình hại người, cái đạo sĩ kia vì cái gì còn muốn trảm yêu trừ ma, tâm lý Tiểu Anh thật khó chịu.”

Nhìn bộ dáng đau thương của Tiểu Anh, Lâm Hải thầm than một tiếng, cái thế giới này nào có đơn giản như tưởng tượng, từng có lúc, chính mình không phải là giống như Tiểu Anh sao, cho là mình không đi hại người khác, người khác liền sẽ không tổn thương chính mình.

Nhưng lúc lợi ích xuất hiện, hữu hảo luôn luôn hiền lành, thậm chí quan hệ mật thiết tốt đến mức hận không thể cùng ngươi xưng hảo huynh đệ hảo bằng hữu, chưa hẳn sẽ không ở phía sau, hung hăng đâm bên trên người ngươi một đao.

“Tiểu Anh, sai không phải ở ngươi, là do cái ngụy quân tử đạo sĩ kia, cái gì hàng yêu trừ ma, lão muốn, đơn giản cũng chỉ là để ngươi làm tọa kỵ cho lão!”

“Tiểu Anh mới không làm tọa kỵ cho lão đâu, muốn làm cũng là làm cho Lâm Hải ca ca, Tiểu Anh đời này, chỉ để cho một mình Lâm Hải ca ca cưỡi!”

Phốc!

Lời nói của Tiểu Anh, nhất thời để Lâm Hải đen mặt lại, mẹ nó, lời này nói quá có nghĩa khác, may mắn con chó lưu manh A Hoa kia không tại, nếu không tuyệt đối không giải thích rõ.

Bất quá, nhìn đôi mắt một mặt đơn thuần, sạch sẽ như nước của Tiểu Anh này, trong lòng Lâm Hải, là thật sâu cảm động.

“Nha đầu ngốc, ngươi mặc dù là hậu nhân của Yêu tộc, nhưng ngươi cũng là người, trên cái thế giới này, không có ai có thể yêu cầu ngươi làm tọa kỵ của người khác, người nào cũng không thể, nếu có, ta sẽ giết kẻ đó!”

Lâm Hải nói đến đây, trong mắt lóe lên tinh mang, tuy hôm nay cái đạo sĩ này, thực lực quá mức cường đại, Lâm Hải còn không phải là đối thủ, nhưng ngày sau nếu là còn dám đánh chủ ý lên Tiểu Anh, Lâm Hải tuyệt sẽ không bỏ qua cho lão!

“Lâm Hải ca ca, ngươi đối với Tiểu Anh thật tốt!”

“Nha đầu ngốc!” Lâm Hải yêu chiều xoa xoa mái tóc của Tiểu Anh.

“Để phòng ngừa vạn nhất, hôm nay cũng đừng đi, lưu tại Giang Nam đi.”

“Không!” Tiểu Anh lắc đầu, “Cái đạo sĩ kia bị Tiên Nhi tỷ tỷ đánh thương, thời gian ngắn khẳng định còn không dám đi ra, Tiểu Anh sẽ không có nguy hiểm.”

“Lâm Hải ca ca, Hinh Nguyệt tỷ tỷ, Tiên Nhi tỷ tỷ, Tiểu Anh đi, hẹn gặp lại!”

Tiểu Anh hướng phía bọn người Lâm Hải khoát khoát tay, lộ ra một cái nụ cười đáng yêu, quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Tiểu Anh rời đi, trong ánh mắt Lâm Hải, hiện lên một tia lo lắng.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân thể của Tiểu Hồng cùng A Hoa liền xuất hiện ở trước mặt.

“Ba ba, người ta đang cùng Ô Long nghiên cứu thảo luận giao lưu Băng Hỏa Tam Thập Nhị Thức đâu!” A Hoa một mặt dục cầu bất mãn nói nói.

Mà Tiểu Hồng thì là một mặt cao ngạo nhìn Lâm Hải, nhàn nhạt mở miệng.

“Tìm Yêu thú Nhất Tỷ ta có chuyện gì?”

“Đi theo Tiểu Anh, thẳng đến khi nàng an toàn trở về Hàn Nguyệt Trì, nếu như nửa đường có cái gì ngoài ý muốn, cấp tốc báo cho ta biết, nhờ ngươi hai!” Lâm Hải một mặt trịnh trọng nói nói.

“Việc rất nhỏ!”

Tiểu Hồng cao ngạo đáp ứng một tiếng, không đợi A Hoa nói chuyện, liền trực tiếp bị Tiểu Hồng dùng miệng ngậm chặt, vỗ cánh bay lên không.

“Đậu phộng, ngươi cái đồ ngu, ngươi nắm chỗ nào đó, Cẩu gia nhanh đứt, ngươi nha đừng hủy hạnh phúc của ngàn vạn tiểu mẫu cẩu...”

Nương theo tiếng kêu thảm khàn cả giọng của A Hoa, Tiểu Hồng chớp mắt đã hóa thành một đạo lưu quang màu vàng kim, biến mất ở chân trời.

Lâm Hải lúc này mới yên lòng lại, nếu Tiểu Anh thật gặp nguy hiểm, A Hoa có thể tiếp tục theo dõi, lấy tốc độ của Tiểu Hồng, có thể cấp tốc thông tri cho chính mình, chính mình lấy Xuyên Vân Toa, có thể trong nháy mắt đi đến, đem Tiểu Anh cứu.

Hi vọng đoạn đường này của Tiểu Anh có thể bình an trở về, nếu còn người dám có dụng ý khó dò, ra tay đối với Tiểu Anh, coi như liều mạng, Lâm mỗ cũng phải đem chém giết!

“Chủ nhân!”

Thẳng đến lúc này, Tiên Nhi mới chậm rãi tiến lên, khuôn mặt mang theo một tia ngưng trọng, môi son khẽ mở, nhàn nhạt mở miệng.

“Thế nào, Tiên Nhi?”

Lâm Hải kinh ngạc hỏi, từ khi biết Tiên Nhi đến nay, còn rất ít gặp biểu lộ nghiêm túc đến như thế của Tiên Nhi.

“Nếu như về sau gặp lại cái đạo sĩ trước đó kia, xin chủ nhân nhất định phải cẩn thận!”

“Cái này hiển nhiên, thực lực của đạo sĩ kia, chỉ sợ ít nhất là Nguyên Anh trung kỳ, thậm chí là Nguyên Anh hậu kỳ, xác thực phi thường khó giải quyết!” Lâm Hải rất tán thành, chí ít lấy thực lực trước mắt của chính mình, tự vệ có lẽ có khả năng, nhưng muốn chiến thắng cái đạo sĩ kia, dường như có khả năng rất nhỏ.

Trừ phi, chính mình phóng thích đại chiêu, có lẽ có thể đem lão diệt sát, nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Lâm Hải sẽ không dễ dàng dùng thử, những cái đại chiêu kia, cũng hao tổn chân khí cực lớn, một khi sử dụng, không thể giết địch mà nói, chính mình liền sẽ lâm vào nguy hiểm.

“Tiên Nhi nói, không chỉ là tu vi, mà chính là thứ trong tay lão, chiếc cờ nhỏ màu trắng kia!”

“Chiếc cờ nhỏ màu trắng?” Lâm Hải sững sờ, “Ta giống như nghe ngươi vừa mới nói, kêu cái gì là U Hồn Bạch Cốt Phiên? Rất lợi hại có phải không?”

“Phi thường lợi hại!” Tiên Nhi một mặt trịnh trọng gật gật đầu, “Đó là một kiện pháp bảo phi thường đáng sợ!”

“A.” Lâm Hải giật mình, có thể làm cho Tiên Nhi cũng cảm giác đến đáng sợ, vậy cái U Hồn Bạch Cốt Phiên này, hiển nhiên không phải là thứ bình thường.

Mà Tiên Nhi vẫn tiếp tục nói nói.

“Phong Thần Chi Chiến ở thời kỳ Thượng cổ của Hoa Hạ, không biết chủ nhân có hiểu biết không?.”

“Phong Thần Chi Chiến? Đát Kỷ? Khương Tử Nha?” Lâm Hải không khỏi hiếu kỳ hỏi, hắn khi còn bé thế nhưng là xem không ít các loại hình Thần Thoại cố sự như Phong Thần Diễn Nghĩa, Tiên Nhi vừa nhấc lên Phong Thần Chi Chiến, trong đầu lập tức liền xuất hiện bóng dáng của Phong Thần Diễn Nghĩa.

“Không sai, Đát Kỷ cùng Khương Tử Nha, xác thực có tham dự Phong Thần Chi Chiến, hơn nữa còn là nhân vật cực kỳ trọng yếu!” Tiên Nhi gật gật đầu.

“Nếu như Phong Thần Chi Chiến mà ngươi nói, cũng là này sự tình trong đoạn thời kỳ này, vậy ta hẳn là hiểu biết một chút.” Lâm Hải có chút không xác định nói nói, dù sao Phong Thần Diễn Nghĩa chỉ là cố sự, cùng tình huống thật có là cùng một dạng hay không, hắn cũng không dám khẳng định.

“Vậy chủ nhân có biết, kỳ nhân Biện Cát bên phương n Trụ, sau khi chết được phong làm Thiên Sát Tinh không?”

Chương 1304: Các ngươi dự định, lúc nào kết hôn!

“Thiên Sát Tinh? Biện Cát?”

Lâm Hải sững sờ, hắn nhìn Phong Thần Diễn Nghĩa vẫn là sự tình khi còn bé, đã sớm quên rất nhiều tình tiết bên trong, chỉ nhớ rõv đại khái cùng một số đại nhân vật có danh khí lớn, đối với Biện Cát đã không có ấn tượng gì.

Nhưng là, ba chữ Thiên Sát Tinh, thế nhưng là gây nên chú ý của Lâm Hải, nhiệm vụ nâng cấp Thánh Cảnh mà chính mình vừa mới tiếp nhận, không phải là muốn tìm Tinh phách của Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh sao?

“Tiên Nhi, chẳng lẽ cái đạo sĩ vừa mới kia, chính là Thiên Sát Tinh chuyển thế?” Lâm Hải không khỏi có chút kích động nói nói.

“Tự nhiên không phải! Điều ta cùng muốn chủ nhân nói là, U Hồn Bạch Cốt Phiên chính là pháp bảo Biện Cát, một khi tế lên, có thể hút hồn phách của người, cực kỳ lợi hại, trong Phong Thần Chi Chiến năm đó, Biện Cát chính là bằng vào bảo vật này, bắt bọn người Nam Cung Thích, Hoàng Phi Hổ, Hoàng Minh, Lôi Chấn Tử, Thổ Hành Tôn, liền cả Vi Hộ Hàng Ma Xử, cũng không làm gì được!”

“Ta dựa vào, ngươi nói như thế, ta tựa hồ có chút ấn tượng!” Lâm Hải âm thầm kinh hãi, “Đạo sĩ này đến tột cùng thân phận gì, vậy mà lại có pháp bảo thời kỳ Thượng cổ?”

“Cái U Hồn Bạch Cốt Phiên kia, chỉ là vật phỏng chế, cũng không phải là Thượng cổ chí bảo!” Tiên Nhi lắc đầu, nói nói.

“Bất quá, cho dù là vật phỏng chế, lường trước cũng có được mấy thành uy lực của bảo bối nguyên pháp, chủ nhân quyết không thể phớt lờ!”

“Tốt, ta biết rõ!”

Lâm Hải gật gật đầu, vừa rồi cái đạo sĩ kia tại thời khắc mấu chốt, đem U Hồn Bạch Cốt Phiên lấy ra, liền đủ để chứng minh vấn đề, nếu là không có mấy phần uy lực, lão căn bản không có khả năng dùng để đối phó với chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Tiên Nhi, ngươi hiểu cũng thật nhiều!” Lâm Hải bỗng nhiên cười, hướng phía Tiên Nhi khích lệ nói.

“Chủ nhân quá khen!” Khuôn mặt Tiên Nhi nhất thời đỏ lên, “Tiên Nhi cũng là nghe chủ nhân thủ nhậm, thường xuyên nhấc lên Phong Thần Chi Chiến, mới biết được một hai.”

“Còn có một chút phải nhắc nhở chủ nhân!” Tiên Nhi mở miệng lần nữa.

“Ngươi nói!”

“Sau Phong Thần Chi Chiến, các loại pháp bảo của Tiệt Giáo, cơ hồ cũng đều rơi vào trong tay Xiển Giáo, đều do nhất phái Côn Lôn chưởng quản, có thể luyện chế ra đồ phỏng chế, có khả năng nhất chính là Côn Lôn!”

“Côn Lôn!” Trong lòng Lâm Hải giật mình, hai chữ này tại bên trong Thần Thoại của Hoa Hạ, ý nghĩa thế nhưng là không hề tầm thường a, liền cả đạo tràng của Vương Mẫu Nương Nương, nghe nói cũng là tại Côn Lôn đâu, Côn Lôn Sơn càng là được xưng là Đệ Nhất Thần Sơn cùng Vạn Tổ Chi Sơn của Hoa Hạ.

“Tiên Nhi ngươi hoài nghi, cái đạo sĩ kia, chính là là đến từ Côn Lôn?” Lâm Hải chấn kinh hỏi.

“Vâng, Tiên Nhi có hoài nghi này!” Tiên Nhi gật gật đầu.

“Xác thực vô cùng có khả năng!” Lâm Hải mười phần tán đồng gật gật đầu, cái đạo sĩ đột nhiên xuất hiện kia, đã có đồ phỏng chế của loại này Thượng cổ pháp bảo như U Hồn Bạch Cốt Phiên, tu vi lại cao cường như vậy, khả năng xuất thân từ Côn Lôn, hẳn là phi thường lớn.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải lại lộ vẻ mặt khinh thường, cười lạnh.

“Quản lão đến từ đâu? Nếu là dám làm tổn thương người mà ta quan tâm, coi như lão đến từ Côn Lôn lại như thế nào, Lâm Hải ta như cũ sẽ không bỏ qua cho lão!”

Ba người bước nhanh như bay, rất nhanh liền vào thành phố Giang Nam, về đến trong nhà, Tiên Nhi không tiện xuất hiện, Lâm Hải đã đem nàng thu nhập vào trong Thánh Cảnh, cùng phụ mẫu bắt chuyện qua, liền lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt tiến vào gian phòng của mình.

“Hinh Nguyệt, thời điểm vừa rồi em đánh nhau, tư thế thật mê người a!” Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực, một mặt cười xấu xa nói nói.

“Nào có, lúc đánh nhau khẳng định là đặc biệt hung, làm sao lại mê người a?Người ta sau khi tu luyện, còn là lần đầu tiên cùng người động thủ đâu, một chút kinh nghiệm cũng đều không có.” Liễu Hinh Nguyệt nhìn thấy con mắt Lâm Hải phun lửa, không biết vì sao, trái tim phanh phanh trực nhảy, hô hấp lại có chút dồn dập lên.

Lâm Hải thì là trực tiếp đưa tay, luồn vào bên trong y phục của Liễu Hinh Nguyệt, trong miệng thở ra nhiệt khí, hắc hắc cười xấu xa, tiến đến bên tai Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, em nói thời điểm hai ta đánh nhau, có phải cũng nên khai phát một số tư thế mới hay không?.”

Liễu Hinh Nguyệt cảm nhận được hơi nóng ướt át bên lỗ tai, toàn thân nhất thời tê dại một trận, trở nên bủn rủn bất lực, nhịn không được nhẹ hừ một tiếng.

“Chán ghét, anh bại hoại!”

“Ha ha, em cũng đã nói như thế, vậy anh không phải là nên hư hỏng cho em xem sao?”

Lâm Hải trực tiếp đem Liễu Hinh Nguyệt, dốc sức ấn ngã xuống giường.

“A!”

Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, sau đó bị dọa đến lại vội vàng đem miệng ngậm chặt lại, không khỏi bối rối hướng phía cửa nhìn lại.

“Bại hoại, thúc thúc a di còn ở đây!”

“Không có việc gì, đóng kín cửa rồi, bọn họ nghe không được, đợi lát nữa chúng ta nhỏ giọng một chút là được, tiểu bảo bối của anh a, em không cảm thấy dạng này kích thích hơn à, hắc hắc hắc...”

“Chán ghét chết...”

...

Hai người tại phòng ngủ, một mực giày vò đến thời gian từ hai đến ba giờ, đợi đến khi đỏ ửng trên mặt Liễu Hinh Nguyệt thối lui, mới đẩy cửa phòng ngủ, ra ngoài.

Vừa ra ngoài, hai người liền sửng sốt, chỉ thấy Lâm Văn cùng Tống Cần, đang ngồi ở phòng khách, tất cả đều là vẻ mặt mập mờ nhìn vào hai người bọn họ, mang trên mặt nụ cười cổ quái.

“Thúc thúc, a di!”

Liễu Hinh Nguyệt nhất thời có chút chột dạ, không khỏi dùng sức bóp bóp tay Lâm Hải, trên mặt hiện lên một tia thần sắc xấu hổ.

“Hinh Nguyệt a, đến, đến chỗ a di ngồi!”

Tống Cần đột nhiên đứng dậy, đem Liễu Hinh Nguyệt nhiệt tình kéo qua, ngồi vào trên ghế sa lon.

“Hinh Nguyệt a, nghe nói ngươi cùng Tiểu Hải, đoạn thời gian trước có cùng một chỗ tham gia hôn lễ của một cái đồng học, ngươi có cảm tưởng gì a…”

Tống Cần nở nụ cười, hỏi thăm Liễu Hinh Nguyệt, đồng thời Lâm Văn cũng đứng lên, nghiêm mặt thối hướng phía Lâm Hải vẫy tay một cái.

“Tiểu tử ngươi, cùng ta tới đây!”

“A? Nha!”

Lâm Hải không biết phụ thân tìm hắn làm gì, đi theo tiến vào phòng ngủ của phụ mẫu, Lâm Văn liền đóng chặt cửa lại.

“Tiểu tử ngươi, giữa ban ngày cứ tùy hứng như vậy sao?” Lâm Văn xụ mặt, quát lớn nói.

“Cái gì tùy hứng a?” Lâm Hải một mặt mộng bức.

“Còn giả trang cái gì, ta và mẹ của ngươi cũng đều nghe thấy!”

“Nghe, nghe thấy!” Đầu Lâm Hải ông một tiếng, dù hắn là một người nam nhân, bị phụ mẫu nghe được làm chuyện này, cũng nhất thời xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, bụm mặt liền quay đầu đi chỗ khác.

“Cha, mẹ, các ngươi, các ngươi thật không biết nói chuyện!” Lâm Hải có chút tức giận nói nói, chính mình còn tốt, nếu để cho Hinh Nguyệt biết rõ, còn không phải ngượng hỏng.

“Ngươi nghĩ rằng chúng ta nguyện ý nghe!” Lâm Văn trừng Lâm Hải liếc một chút, “Ăn cái Thiên Địa Tạo Hóa Đan kia, lỗ tai của ta và mẹ ngươi này so con thỏ còn linh hơn, muốn không nghe đều không được, hai ta cũng đã ra ngoài tránh hơn một giờ, kết quả trở về, tiếng sóng vẫn như cũ!”

Phốc!

Lâm Hải không nghĩ tới, sự tình xấu hổ như thế, phụ thân vậy mà còn chỉnh ra cả bài ca đến, nhất thời không thể đình chỉ, cười rộ lên.

Hắn xác thực quên, phụ mẫu đã phục dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan, đã là người Tu Hành, tất cả giác quan đều mạnh hơn nhiều so với người thường, tuy vừa rồi đã đóng kín cửa, Liễu Hinh Nguyệt lại cực lực áp chế, nhưng vẫn là bị phụ mẫu nghe được.

“Lần sau sẽ không!” Lâm Hải gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói nói.

“Ta không phải muốn xen vào chuyện này của ngươi, ta là muốn hỏi tiểu tử ngươi một chút, thời gian ngươi cùng Hinh Nguyệt cũng không ngắn, các ngươi dự định, lúc nào kết hôn?”

“Kết, kết hôn?” Lời nói của Lâm Văn, lập tức đem Lâm Hải hỏi mộng.

“Thế nào, tiểu tử ngươi chẳng lẽ muốn ăn sạch sẽ rồi không nhận a? Nói cho ngươi a, lão tử lại không đồng ý, Hinh Nguyệt rất tốt, là con dâu mà ta và mẹ của ngươi cũng đều tán thành!”

“Nào có không nhận a!” Lâm Hải xấu hổ cười cười, “Trước đó không phải đã nói rồi sao, chờ chúng ta tốt nghiệp?”

“Còn có mỗi nửa năm, sớm hay muộn cũng liền như thế, lại nói, hai ngươi cũng đã bao lâu không đi trường học, cùng đã tốt nghiệp khác nhau ở chỗ nào?”

“Vừa rồi, ta cùng mẹ ngươi thương lượng một chút, dứt khoát tháng sau, đem kết hôn làm!”

Phốc! Lời nói của Lâm Văn, nhất thời để Lâm Hải mộng bức.

Chương 1305: Chờ ngày làm tân nương của anh

“Cha, không cần gấp gáp như vậy đi.” Lâm Hải có chút dở khóc dở cười, hắn cùng Liễu Hinh Nguyệt hiện tại hoàn toàn không có chuẩn bị đây.

Lâm Văn thì là thật sâu liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó lời nói thấm thía nói nói.

“Tiểu Hải a, có chuyện ngươi không biết, ngươi cho người nhà chúng ta đều ăn cái Tiên Đan kia, còn truyền thụ công pháp, để cho chúng ta không giống với người bình thường, cái này vốn là một chuyện tốt!”

“Thế nhưng là không biết vì cái gì, gần nhất ta và mẹ của ngươi, tâm lý tổng là có chút không nỡ a, cảm giác gần nhất giống như sẽ có cái chuyện lớn gì phát sinh vậy, cho nên chúng ta hi vọng, ngươi cùng Hinh Nguyệt có thể mau chóng kết hôn, không nên để lại cái tiếc nuối gì a.”

Lời nói của Lâm Văn, để Lâm Hải đột nhiên giật mình, có chút khó tin mà nhìn phụ thân.

Chẳng lẽ, phụ thân cùng mẫu thân, vậy mà lòng có cảm giác, dự liệu được sự tình lúc Địa Tiên giới mở ra, Liễu Hinh Nguyệt sẽ rời mình mà đi.

“Cha, ta cùng Hinh Nguyệt thương lượng một chút!”

Vừa nghĩ tới đây, tâm tình Lâm Hải, cũng biến thành càng thêm trở nên nặng nề, chậm rãi gật gật đầu, hướng phía Lâm Văn thành khẩn nói nói.

“Ừm, mẹ ngươi hẳn là cũng đang cùng Hinh Nguyệt nói sự tình kết hôn, các ngươi cố gắng thương lượng một chút!” Lâm Văn vỗ vỗ bả vai Lâm Hải, lời nói thấm thía nói nói.

Từ phòng ngủ đi ra, Lâm Hải liền nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt ngồi tại bên cạnh Tống Cần, cúi đầu sâu, một mặt đỏ bừng, biểu lộ trên mặt vừa vui vừa thẹn, nhìn thấy Lâm Hải đi ra, đôi mắt đẹp không khỏi hung hăng liếc trắng Lâm Hải một chút, thẹn thùng không thôi.

“Mẹ, ta đưa Hinh Nguyệt về nhà!”

Lâm Hải không khỏi nói, đem Liễu Hinh Nguyệt kéo lên, liền ra khỏi nhà.

“Mẹ anh cùng em nói cái gì?” Ra khỏi nhà, Lâm Hải có chút xấu hổ hỏi.

“Nói, sự tình kết hôn!” Trên gương mặt Liễu Hinh Nguyệt, mang theo vui sướng thật sâu, thấp giọng nói nói.

“Ách... Chỉ có thế, không có tỉ như nghe được cái gì?” Lâm Hải ngơ ngác hỏi.

“Nghe được cái gì?” Liễu Hinh Nguyệt sững sờ, mờ mịt hỏi.

“Hô ~” Lâm Hải thấy Liễu Hinh Nguyệt có câu hỏi này, lúc này mới thở phào, xem ra mẫu thân của chính mình, cũng không có nói cho Liễu Hinh Nguyệt, so với cha mình đáng tin hơn nhiều.

Bất quá, nhìn khuôn mặt mê người của Liễu Hinh Nguyệt này, Lâm Hải đột nhiên lộ ra một nụ cười xấu xa, tiến đến bên tai Liễu Hinh Nguyệt, hắc hắc mở miệng nói.

“Không thể nói, nghe được thanh âm, em, gọi.”

“A! Đại bại hoại, ngươi đi chết đi!” Liễu Hinh Nguyệt nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt, một mặt xấu hổ vung vẩy nắm tay nhỏ, hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Ha ha, ha ha ha ha!” Lâm Hải cười lớn, hướng phía trước mà chạy đi.

“Người xấu! Người xấu!” Liễu Hinh Nguyệt một đường truy đuổi, nắm tay nhỏ không ngừng rơi vào trên thân Lâm Hải, trên mặt thẹn thùng không thôi, mang theo ý cười giận dữ, phá lệ mê người.

Đùa giỡn một hồi, Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Hinh Nguyệt, sự tình kết hôn, em thấy thế nào?”

“Em đều nghe anh!” Liễu Hinh Nguyệt tựa ở bên trong lòng Lâm Hải, ngượng ngùng vui sướng nói nói.

“Thời gian một tháng, quá vội vàng! Hơn nữa Hải Nguyệt Tông vừa mới cất bước, hậu nhân Thần Thú ở nước ngoài cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, sự tình tiếp theo khẳng định rất nhiều, không bằng chúng ta sau này chậm rãi đi, nhưng anh đáp ứng em, trước khi Địa Tiên giới mở ra, anh nhất định sẽ để em làm tân nương của Lâm Hải ta!”

Liễu Hinh Nguyệt nghe được hai chữ tân nương, trong lòng trở nên kích động, vươn tay ôm lấy Lâm Hải, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Lão công, em chờ, chờ ngày làm tân nương của anh!”

“Ừm!” Lâm Hải hôn lấy cái trán của Liễu Hinh Nguyệt, thầm hạ quyết tâm, bất kể là ai, cũng đừng hòng từ bên trong tay hắn cướp đi Liễu Hinh Nguyệt.

“Đúng rồi, lão công!” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên ngẩng đầu, nghĩ tới một chuyện.

“Làm sao.” Tay Lâm Hải, lại bắt đầu trèo lên núi cao, không ở yên.

“Ai nha, trước đừng làm rộn!” Liễu Hinh Nguyệt đem tay Lâm Hải lấy ra, sau đó khuôn mặt lộ ra một tia thần sắc nghi hoặc.

“Hôm nay, Tiên Nhi không phải nâng lên Côn Lôn sao?”

“Ừm, có vấn đề gì không?”

Liễu Hinh Nguyệt cau đôi mày lại, tựa hồ đang suy tư điều gì, làm thế nào cũng nhớ ra không nổi.

“Em dự cảm, ngày Địa Tiên giới mở ra , em rời khỏi anh, sẽ có quan hệ cùng cái Côn Lôn này!”

“Cái gì!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, trên mặt lộ ra lo lắng thật sâu.

“Côn Lôn?” Lâm Hải cắn răng, song quyền không tự chủ được nắm chặt, trên mặt lộ ra vẻ hung ác.

“Lão công, anh đừng như vậy!” Liễu Hinh Nguyệt thấy thế, vội vàng duỗi ra tay nhỏ, bưng lấy mặt Lâm Hải, chu cái miệng nhỏ nhắn nói nói.

“Em không phải đã nói sao, em rời đi, không phải là gặp nguy hiểm, mà chính là trong cõi u minh tự có thiên ý, có đồ vật rất trọng yếu, đang kêu gọi em, đối với anh đối với em đều là chuyện tốt!”

“Thế nhưng là, cứ rời đi không minh bạch như vậy, để cho anh có thể nào yên tâm.” Trên mặt Lâm Hải có phẫn nộ lại lo lắng, nổi nóng nói nói.

“Có lẽ đến lúc đó, hết thảy cũng liền rõ ràng.”

“Nếu quả thật có ngày đó, mặc kệ em đi đâu, anh nhất định sẽ qua tìm em, dù là ngàn khó vạn hiểm, thậm chí cùng người trong thiên hạ là địch, anh cũng quyết không buông bỏ, càng không cho phép bất luận kẻ nào đưa chúng ta tách ra!”

“Lão công, em yêu anh!”

Lời nói kiên định của Lâm Hải, để Liễu Hinh Nguyệt cảm động thật sâu, môi son chủ động đưa lên.

Hai người thân mật một hồi, Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt đưa về bên trong nhà, một mình trở về.

Đang trên đường đi tới, điện thoại bỗng nhiên vang, Lâm Hải nhìn biểu lộ một chút, không khỏi sững sờ.

“Đông Phương Du Long?”

Lâm Hải ấn nút tiếp nghe!

“Ha ha, Lâm lão đệ, đã lâu không gặp, đang bận rộn gì sao?” tiếng cười cởi mở của Đông Phương Du Long, vang lên trong điện thoại.

“Tại nhà Giang Nam đâu, Đông Phương lão ca có chuyện gì không?” Lâm Hải hỏi.

Đông Phương Du Long không thuộc về bất kỳ môn phái nào, cho nên đại điển khai tông Hải Nguyệt Tông, cũng không mời lão, lão cho đến bây giờ, đối với sự tình của Hải Nguyệt Tông, cũng còn hoàn toàn không biết gì cả.

“Cũng không có chuyện khẩn cấp gì, chính là ngọc thạch tháng này, đã thu thập tốt, hết thảy là một trăm lẻ tám khối, nhìn đưa cho ngươi lúc nào thì thuận tiện?”

Lâm Hải nghe được, không khỏi cười cười, hắn đi Bồng Lai Tiên Đảo một chuyến, cơ hồ vơ vét hết cả một tòa đảo cạnh, hiện tại quả thực giàu đến chảy mỡ, giờ nào còn cần những ngọc thạch nhân gian phổ thông này.

Bất quá, Đông Phương Du Long một mực sưu tập không ràng buộc cho chính mình, ngược lại để Lâm Hải cảm động, ít nhất nói rõ Đông Phương Du Long phi thường coi trọng chính mình, loại cảm giác bị người coi trọng này, để Lâm Hải rất dễ chịu, cũng khía cạnh nói rõ địa vị của mình tại trong suy nghĩ của Đông Phương Du Long.

“Đông Phương lão ca, cảm tạ ngươi, từ nay về sau, không cần lại thu thập ngọc thạch cho ta nữa!”

“Lâm lão đệ!” Đông Phương Du Long nghe được, thì là giật nảy cả mình, không khỏi kinh hô một tiếng.

“Là lão ca ca làm không tốt sao? Ngươi biết rõ, loại ngọc thạch ẩn chứa thiên địa linh khí này, thật sự là quá mức thưa thớt, coi như là hơn một trăm khối, cũng là ta hao hết...”

“Ngươi nghe ta nói hết lời!” Thấy Đông Phương Du Long lập tức gấp thành cái dạng này, Lâm Hải không khỏi âm thầm lắc đầu, cuống quít đem lời nói của lão cắt ngang.

“Tốt, ngươi nói!”

“Ta ngoài ý muốn có được, ngọc thạch của ta đã đầy đủ nhiều, không hề cần nữa, trong khoảng thời gian này ta cũng cảm giác được thành ý của Đông Phương lão ca đối với Lâm mỗ, bởi vậy ta đã quyết định, sau khi Địa Tiên giới mở ra, sẽ nhờ Đông Phương lão ca thay ta dẫn vào!”

“Ha ha, thật? Quá tốt!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Đông Phương Du Long vui mừng quá đỗi, tuy đối thủ cạnh tranh của lão cũng đã bị Lâm Hải răng rắc, nhưng Lâm Hải còn có một loại lựa chọn, này chính là tự mình tiến vào xông xáo, không cần bất luận cái dẫn tiến gì, như vậy lão đồng dạng cũng thúc thủ vô sách.

Mà bây giờ Lâm Hải lựa chọn lão, tương đương với lão vì bên trong gia tộc ở Địa Tiên giới, lập xuống đại công, lão có thể nào không vui mừng khôn xiết.

“Đông Phương lão ca, vậy liền ngày Địa Tiên giới mở ra, chúng ta gặp lại!” Nói xong, Lâm Hải tắt điện thoại, về đến trong nhà, đã là ban đêm, nhìn đầy trời ngôi sao, quang hoa tát vào giữa phòng, Lâm Hải ngồi xếp bằng, để tinh quang rơi vào trên người mình.

“Tinh Thần Thánh Thể, thật sự là vạn lý trường chinh mới cất bước a!” Lâm Hải cười khổ lắc đầu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Chương 1306: Hủy Long không biết mỏi mệt

Thời gian cực nhanh, trong nháy mắt các đại môn phái cùng đám Tán tu, đã tại Hải Nguyệt Tông tu luyện được một tháng thời gian, bây giờ đã đến kỳ hạn chót.

“Hải Nguyệt Tông thật sự là Thánh Địa tu hành a, ngắn ngủi một tháng, nhanh hơn cả một năm khổ tu của ta.”

“Còn không phải sao, ta tháng này cũng tiến bộ thần tốc, nhưng cũng tiếc là, đây đã là ngày cuối cùng.”

“Nếu có thể một mực ở nơi đây tu luyện thì tốt biết bao nhiêu a, có lẽ lúc còn sống, ta cũng có thể trở thành đại năng Nguyên Anh!”

“Nghĩ gì thế, Lâm Tông chủ có thể để cho chúng ta ở đây tu hành một tháng, đã là thiên đại ân tình.”

“Đúng vậy a đúng vậy a, Lâm Tông chủ xác thực đã rất đủ ý tứ!”

...

Phía trên Phiêu Miểu Phong, mặc kệ là người trong các đại môn phái, hay là Tán tu, tại bên trong cái ngày cuối cùng này, khoảng cách tu luyện đều đang sôi nổi nghị luận, mang theo nồng đậm tiếc hận cùng nỗi buồn.

Bạch Hạo Lâm đang tu luyện, nghe được đối thoại của mọi người, con mắt đột nhiên mở ra, hiện lên một đạo tinh quang.

Trong một tháng này, chỉ sợ y là người ở bên trong tất cả mọi người ở đây, có thu hoạch lớn nhất.

Lúc đầu, tu vi của Bạch Hạo Lâm, liền đã đến Kim Đan trung kỳ đỉnh phong, cách đột phá chỉ cách xa một bước, nếu là bình thường mà nói, có lẽ trong vòng ba năm liền có thể đột phá, nhưng không nghĩ tới một tháng tu hành tại Hải Nguyệt Tông, vậy mà để y trực tiếp đột phá bình cảnh, tiến vào Kim Đan hậu kỳ.

Tu vi đề bạt, nhưng lại chưa mang đến cho Bạch Hạo Lâm bao nhiêu vui vẻ, ngược lại để y cau mày, trong lòng dâng lên không cam lòng cùng đố kỵ thật sâu.

Đứng người lên, Bạch Hạo Lâm đi đến giữa đám người đang vừa tu luyện vừa nghị luận này

“Lâm Tông chủ không khỏi vẫn còn có chút keo kiệt, nếu có thể để mọi người ở đây tu hành lâu dài, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ có một ngày ngưng tụ Nguyên Anh, đối với toàn bộ giới Tu Hành, chính là một kiện công đức lớn cỡ nào.”

Bạch Hạo Lâm lời kia vừa thốt ra, nhất thời có người đứng ra phản bác.

“Bạch Tông chủ lời ấy sai rồi, chỗ này dù sao cũng là tông môn của Hải Nguyệt Tông, chúng ta ở đây lâu dài, thì tính toán là xảy ra chuyện gì, thời gian một tháng, đã đầy đủ biểu dương trượng nghĩa của Lâm Tông chủ.”

Bạch Hạo Lâm cười nhạt một tiếng, lắc đầu.

“Ta ngược lại không cho là như vậy, giới Tu Hành trong thiên hạ, vốn là một nhà, vì sao lại phân ngươi ta, đáng tiếc Huyền Băng Tông ta không có loại phúc địa này, nếu không Bạch mỗ tất sẽ hướng các vị mở rộng trong thời gian dài!”

“Bạch Tông chủ hành sự lỗi lạc, làm người trượng nghĩa, nhân phẩm tiếng lành đồn xa, lời này chúng ta tin tưởng!”

“Đáng tiếc a, đây là Hải Nguyệt Tông, không phải Huyền Băng Tông của ta!” Bạch Hạo Lâm không khỏi thở dài, chắp tay sau lưng rời đi, lại đi đến trong đám người khác, tiếp tục lời nói trước đó.

…

Lâm Hải một tháng qua, cũng không có nhàn rỗi, tuy sự vụ ngày thường của Hải Nguyệt Tông, cũng đã giao cho Vân Thắng, nhưng có một số việc vẫn là cần hắn đến quyết định, Lâm Hải lúc này mới cảm nhận được, quản lý một cái tông phái, là một việc phức tạp cỡ nào.

“Vân lão ca, về sau Hải Nguyệt Tông, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, trừ phi đứng trước sinh tử tồn vong, nếu không toàn bộ công việc của Hải Nguyệt Tông, không cần hướng ta báo cáo, do ngươi toàn quyền làm chủ!”

Đến sau cùng, Lâm Hải thực sự phiền không được, dứt khoát triệt triệt để để vung tay làm chưởng quỹ, đem toàn bộ quyền lợi của tông phái, cũng giao cho Vân Thắng.

“Tông chủ, Vân Thắng nhất định sẽ không phụ ngươi!” Vân Thắng tuy cũng nhìn ra, Lâm Hải đây là muốn trộm lười, nhưng tín nhiệm như thế, vẫn là để lão cảm động nói không nên lời một trận.

“Ha ha, Hải Nguyệt Tông là do một tay Vân lão ca xây dựng, tựa như hài tử của chính ngươi, ta tin tưởng ngươi, sẽ để cho nó trưởng thành!”

Đem tất cả mọi chuyện của tông phái vứt cho Vân Thắng, Lâm Hải lại đặc biệt mua về hai quyển ‘Phong Thần Diễn Nghĩa’, một bản chính mình bưng lấy một lần nữa ôn tập một lần, một bản thì đưa cho Tiên Nhi.

Dù sao, Tiên Nhi đã nâng lên Phong Thần Đại Chiến, mà cái đạo sĩ kia rất có thể là đến từ Côn Lôn trong truyền thuyết, Liễu Hinh Nguyệt cũng dự cảm, nàng rời đi sẽ cùng Côn Lôn có quan hệ, Lâm Hải cảm thấy rất có cần phải, hiểu biết trước đó một chút.

“Thao, nguyên lai cái U Hồn Bạch Cốt Phiên này, lợi hại như vậy!”

Lúc nhìn thấy cố sự Biện Cát ở trong sách, dùng U Hồn Bạch Cốt Phiên trên chiến trường đuổi bắt đại tướng của Tây Kỳ, Lâm Hải không khỏi đối với món pháp bảo này, có nhận biết càng sâu hơn một tầng.

“Tiên Nhi, cố sự ghi chép bên trong quyển Phong Thần Diễn Nghĩa này, cùng Phong Thần Đại Chiến chân thực, có nhất trí không?”

Lâm Hải lại tiến vào Thánh Cảnh, hướng Tiên Nhi hỏi thăm, dù sao nếu như mình nhìn một lần, kết quả cố sự cùng chân thực không hợp, này liền không có ý nghĩa gì.

“Cùng chủ nhân thủ nhậm Thánh Cảnh thuật nói, mặc dù có một chút sai lệch, nhưng đại thể là giống nhau!” Tiên Nhi mỉm cười, trả lời nói.

“Vậy là tốt rồi!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Ba ba, ngươi có phải đang cho Tiên Nhi nhìn Tiểu Hoàng Văn không thích hợp với thiếu nhi hay không?" A Hoa không biết từ đâu xuất hiện, một mặt bỉ ổi nói nói.

Nó cùng Tiểu Hồng một mực thầm theo đuôi Tiểu Anh an toàn trở về Hàn Nguyệt Trì, mới trở lại Giang Nam, tiến vào Thánh Cảnh.

"Cút!" Lâm Hải nhất thời đen mặt lại, chó chết này, cái tư tưởng gì a.

"Gia gia, ngươi có Tiểu Hoàng Văn? Nghe A Hoa ba ba nói, Tiểu Hoàng Văn rất đặc sắc, cho ta cũng nhìn xem thôi!" Đột nhiên, một đường thanh âm càng thêm bỉ ổi, tại sau lưng vang lên, Lâm Hải quay người, liền nhìn thấy mắt to ngốc manh đáng yêu của Ngân Hợp, đang lóe ra quang mang, như đói như khát nhìn mình chằm chằm.

"Mẹ nó!" Lâm Hải kém chút nằm trên đất, nhìn một cái Long ngốc manh đáng yêu đang êm đẹp, biến thành bỉ ổi đùa bức như thế, Lâm Hải quả là nhanh điên.

"Đừng nghe con chó lưu manh kia nói bừa! Cũng đừng gọi ta là gia gia!" Lâm Hải hướng phía Ngân Hợp gào thét nói.

"A!" Ngân Hợp bị dọa đến rụt cổ lại, sau đó yếu ớt liếc nhìn Lâm Hải một chút.

"Không nhìn Tiểu Hoàng Văn cũng được, vậy ngươi làm một lần Băng Hỏa cho ta đi!"

Phốc!

"Làm em gái ngươi!" Lâm Hải quả thực đều nhanh sụp đổ, mặt cơ hồ dán tại trên mặt Ngân Hợp, phẫn nộ rống nói.

Ngân Hợp bị dọa đến giật mình, hai cái mắt to manh manh, trong nháy mắt nước mắt nhấp nhô, mắt thấy liền muốn khóc.

“Làm gì dữ vậy a, không phải để cho ngươi làm không, ta có thể dùng Độc Long Toản đến trao đổi cùng ngươi!”

“Cút!”

Lâm Hải thực sự chịu không nổi, nhấc chân đem Ngân Hợp đá lên trên trời.

“Há, đây chính là cảm giác muốn bay lên trời, mà A Hoa ba ba miêu tả sao?”

Phốc!

Nghe lời nói truyền đến từ giữa không trung của Ngân Hợp, Lâm Hải che ngực, phun ra một ngụm máu.

“Ngươi nha thật sự là hủy Long không biết mỏi mệt a!” Lâm Hải khóc nói nói với A Hoa.

“Ha ha, quá khen quá khen, đều là cực khổ nâng trảo thôi, tiểu Ô Long còn có không gian tăng lên rất nhiều... Ngao!” A Hoa một mặt đắc ý, còn chưa nói xong, trực tiếp bị Lâm Hải một chân đạp tiến vào Nguyệt hồ.

“Tiên Nhi, ta đi, nếu không đi ta sợ ta sẽ sụp đổ tinh thần!” Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, trở lại trong hiện thực.

“Con chó lưu manh A Hoa này, người nào đi cùng với nó, cũng học không tốt!” Lâm Hải một mặt bất đắc dĩ.

“Tông chủ, Lâm Kiếm cầu kiến!”

Đột nhiên, bên ngoài có người nói chuyện, là thanh âm của Lâm Kiếm.

“Lâm Kiếm?” Lâm Hải sững sờ, nghĩ không ra Lâm Kiếm lại tìm về đến trong nhà, liền vội vàng đứng dậy, đem cửa mở ra.

“Ngươi làm sao xuống núi, thân thể thế nào?” Lâm Hải quan tâm nói.

Trận chiến ngày đó, Lâm Kiếm thế nhưng là ruột cũng chảy ra, coi như đã phục dùng đan dược, lại có Đỗ Thuần thân thủ trị liệu, nếu muốn triệt để khôi phục, chỉ sợ cũng cần thời gian từ hai đến ba tháng a.

“Đa tạ Tông chủ quan tâm, Lâm Kiếm đã không có việc gì!” Lâm Kiếm một mặt cung kính nói nói.

“Ngồi đi, cứ coi trong này như ở nhà, đừng khách khí!” Lâm Hải vội vàng để Lâm Kiếm ngồi xuống, rót trà cho Lâm Kiếm, đem Lâm Kiếm cảm động đến rối tinh rối mù.

“Tông chủ, không cần như thế, Lâm Kiếm không dám nhận! Hôm nay ta tới đây, là do Tình Báo Đường của ta đạt được tình báo trọng yếu, nên mới đến chỗ Tông chủ bẩm báo!”

“A.” Lâm Hải sững sờ, trên mặt lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Chương 1307: Sóng ngầm phun trào

“Ngươi nói!”

Lâm Hải ngồi xuống đối diện với Lâm Kiếm, một mặt ngưng trọng nói nói.

“Theo đệ tử Tình Báo Đường đến báo, gần nhất có rất nhiều người Đảo Quốc, nước Mỹ cùng nước Nga tiến vào thành phố Giang Nam, mục đích không rõ, theo thuộc hạ suy đoán, khả năng rất lớn có liên quan cùng những người ngoại quốc ở đại điển khai tông ngày đó, là hướng về phía Hải Nguyệt Tông ta mà đến!”

“Đến ngược lại là rất nhanh!” Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, hắn đã sớm ngờ tới, hậu nhân Thần Thú của ba cái quốc gia kia, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, sớm muộn sẽ còn lần nữa tìm tới cửa.

“Còn có, hôm nay Long Đằng cùng Long Ngạo đã khởi hành từ Yến Kinh, mục đích là thành phố Giang Nam ta, đồng hành còn có mấy cái lão giả khí tức cường đại!”

“A?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, xem ra Long Huyết Chiến Sĩ vẫn là chưa từ bỏ ý định a, lần này người đến nhất định là có phân lượng càng nặng hơn Long Đằng.

“Mặt khác, có một cái đạo sĩ khoảng ba mươi tuổi, mấy ngày gần đây đều lòng vòng xung quanh Hải Nguyệt Tông ta, bộ dạng khả nghi, chỉ là tu vi của người này cực cao, đệ tử của Tình Báo Đường ta, vô pháp tiến hành theo dõi.”

“Đạo sĩ!”

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, rất nhanh liền nghĩ đến cái đạo sĩ đã đuổi bắt Tiểu Anh, rất có thể đến từ Côn Lôn kia.

“Biết rõ lão có cái mục đích gì sao?” Lâm Hải có chút lo lắng hỏi.

“Trước mắt không biết được!”

Lâm Hải chậm rãi gật gật đầu, lấy tu vi của cái đạo sĩ kia, Tình Báo Đường tra không rõ ràng, cũng là bình thường.

“Rất tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, hướng phía Lâm Kiếm ném qua ánh mắt tán thưởng.

Những tình huống mà Lâm Kiếm báo cáo này, cũng cực kỳ hữu dụng, nghĩ không ra Hải Nguyệt Tông thành lập vừa đầy một tháng, Tình Báo Đường lại đã vận chuyển tự nhiên, xem ra Lâm Kiếm đã bỏ không ít công sức a.

“Còn gì nữa không?”

“Còn có một việc, bất quá là tại Phiêu Miểu Phong ta!”

“A?” Lâm Hải sững sờ, chẳng lẽ là sự tình trong tông phái.

“Tông chủ không phải cho phép các đại môn phái, có thể tu hành thời gian một tháng tại Phiêu Miểu Phong sao?”

“Thật có việc này!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Các đại môn phái cùng Tán tu, cũng cực kỳ cảm kích, nhưng trong đó có một người, lại tự mình không ngừng rải tin tức bất mãn đối với Tông chủ ở bên trong, châm ngòi ly gián, cũng không để lại dấu vết mà nâng lên chính mình, dụng ý khó dò, dụng tâm không tốt!”

“Là ai?” Sắc mặt Lâm Hải, nhất thời âm trầm xuống, chính mình có ý tốt để bọn họ tu hành một tháng, nếu như lại đi loại thủ đoạn bẩn thỉu này, liền quá không biết tốt xấu.

“Người của Huyền Băng Tông, Bạch Hạo Lâm!”

“Là gã!” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn quang.

“Người này tại giới Tu Hành, tựa hồ có danh vọng cực cao, nghe nói là người quang minh lỗi lạc, công đạo chính phái, chính trực trượng nghĩa, dư luận cực tốt, bởi vậy thuộc hạ đối với chuyện gã làm như thế, có chút suy đoán không thấu.”

“Hừ!” Lâm Hải thì là hừ lạnh một tiếng, “Ta trước đó cũng suýt nữa bị gã che đậy, bây giờ xem ra, cẩu thí quang minh lỗi lạc, rõ ràng là một hạng người mua danh chuộc tiếng!”

Lâm Hải sớm đã cảm thấy Bạch Hạo Lâm có chút không đúng, chỉ là cùng gã tiếp xúc không nhiều, cũng không nhìn ra manh mối gì, bây giờ nghe Lâm Kiếm vừa nói, lập tức kết luận người này là một cái ngụy quân tử, chính mình cảm giác tuyệt sẽ không sai!

“Những tin tình báo này, thuộc hạ đã hướng Đại Trưởng lão báo cáo qua, Đại Trưởng lão cho rằng chuyện này rất quan trọng, đặc mệnh để thuộc hạ tự mình hướng Tông chủ bẩm báo!”

“Tốt, ta đã biết rõ!” Lâm Hải gật gật đầu, chân mày hơi nhíu lại tới.

Xem ra quả nhiên giống như mình nghĩ, sự tình liên tiếp, phiền phức không ngừng tìm tới cửa a!

“Vậy, thuộc hạ cáo lui!”

Lâm Kiếm khom người cáo lui, Lâm Hải cũng không giữ lại, mà là dạo bước tại trong phòng, đi tới đi lui, suy tư đối sách với mấy cái sự tình này.

“Thật đúng là sóng ngầm phun trào a!” Lâm Hải thở phào một hơi, âm thầm cười khổ.

Sự tình của Bạch Hạo Lâm, Lâm Hải hoàn toàn không để trong lòng, nếu gã dám qua phân, trực tiếp đánh giết là được, cái đạo sĩ kia có hành tung khả nghi, nhưng nếu như không chọc tới trên đầu mình, Lâm Hải cũng không muốn chủ động trêu chọc.

Chính thức để Lâm Hải đau đầu, là hậu nhân của Tứ Đại Thần Thú cùng nhau mà đến.

Những người này xem ra là quyết tâm muốn tìm nơi hạ lạc của Thần Thú, trước đó chính mình lại giết sạch quân tiền trạm của bọn họ, lần này chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ.

Một phương Long Huyết Chiến Sĩ còn dễ nói, Ngân Hợp đã lên tiếng, không muốn nói cho bọn họ biết, nhưng cũng đồng dạng đã hứa hẹn, nếu bọn họ ép quá gắt, thực lực người tới quá mạnh mà nói, có thể đem nó dời ra ngoài.

Nhưng hậu nhân Thần Thú của ba quốc gia còn lại, cũng có chút khó làm.

Dù sao mình đã giết sạch người của bọn họ, coi như mình nói cho bọn họ nơi Thần Thú hạ lạc, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, thế tất sẽ tìm chính mình báo thù.

“Xem ra, cuối cùng không miễn được một trận đại chiến a!”

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, lại cũng không sợ, ánh mắt lộ ra một tia tinh quang, trong lòng âm thầm cười lạnh.

“Hi vọng bọn họ đừng có quá phận, nếu không cũng là tự chịu diệt vong, rơi xuống kết cục chôn xương tha hương!”

Đạt được những tin tức này, Lâm Hải cũng ngồi không yên ở trong nhà, trực tiếp đi ra ngoài, tới Phiêu Miểu Phong.

“Lâm Tông chủ đến!”

“Lâm Tông chủ tốt!”

Lâm Hải vừa xuất hiện, người của các đại môn phái cùng Tán tu, tất cả đều tôn kính chào hỏi, Lâm Hải mỉm cười gật đầu, không ngừng bước tiến vào bên trong đại điện.

“Chưởng môn của các đại môn phái đều tại đây, Lâm Hải vậy mà vô lễ như thế, khó tránh khỏi có chút quá không đem ta đặt ở bên trong mắt!”

Lâm Hải vừa tiến vào đại điện, hai mắt Bạch Hạo Lâm nhất chuyển, mang theo nồng đậm bất mãn, mở miệng nói nói.

“Bạch Tông chủ suy nghĩ nhiều đi, Lâm Tông chủ hẳn không phải là loại người như vậy!”

“Đúng vậy a, Lâm Tông chủ thế nhưng là đại năng Nguyên Anh, trong mắt của ta vẫn là hết sức hiền lành!”

“Có lẽ Lâm Tông chủ có chuyện gấp gì đó, không thấy hắn đi lại vội vàng sao?”

Lời nói châm ngòi của Bạch Hạo Lâm, cũng không gây nên cộng minh, không khỏi nhướn mày, âm thầm buồn bực tức giận.

“Có lẽ, là do Bạch mỗ suy nghĩ nhiều đi!” Không có kích động được tâm tình của các đại môn phái, Bạch Hạo Lâm cũng chỉ đành tạm thời coi như thôi, cúi đầu ngồi về vị trí của mình, hai mắt chuyển động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bạch Hạo Lâm hoàn toàn không biết, một cử động kia của gã, đã sớm rơi vào trong mắt người của Tình Báo Đường, rất nhanh liền truyền đến bên trong lỗ tai của Lâm Hải.

“Hừ, tôm tép nhãi nhép! Không cần để ý, ta muốn nhìn, gã đến tột cùng đang chơi cái yêu thiêu thân gì!”

Lâm Hải tuy tức giận, lại cũng không thèm để ý, Bạch Hạo Lâm chỉ là một cái Kim Đan Nhân Tiên, còn có thể lật trời sao?

“Vân lão ca, Hộ Tông Đại Trận, đã nắm giữ được chưa?” Lâm Hải hướng phía Vân Thắng, trịnh trọng hỏi.

“Yên tâm đi, Tông chủ! Từ ngày ngươi truyền thụ cho ta phương pháp mở ra, lão phu đã thử qua nhiều lần, tuyệt đối vạn vô nhất thất!”

“Vậy là tốt rồi!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó chân mày hơi nhíu lại.

“Lần này, ta luôn có loại dự cảm, địch nhân đến sẽ cường đại trước đó chưa từng có, một khi vô pháp địch nổi, không cần phải để ý đến ta, lập tức mang theo các đệ tử, tiến vào khu vực an toàn của Hộ Tông Đại Trận đi!”

“Vâng!” Vân Thắng từ bên trong thái độ ngưng trọng của Lâm

Hải, cũng cảm giác được tình thế có thể sẽ rất nghiêm trọng, trong lòng không khỏi nổi lên một tia gấp gáp.

“Ha ha, Lâm Hải có phải ở bên trong hay không?” Đúng lúc này, bên ngoài đại điện đột nhiên truyền đến tiếng la lên hưng phấn.

“Túy Tửu Tiên?” Lâm Hải cười một tiếng, từ thanh âm liền nghe ra được.

“Lâm Hải đúng là ở đây!” Nói xong, Lâm Hải Súc Địa Thành Thốn, chớp mắt đã tới cửa, mở cửa ra.

“Ai nha, ngươi cũng đã đến! Nếu lại không đến, ta cũng chuẩn bị qua nhà ngươi tìm ngươi đây!” Túy Tửu Tiên vỗ bắp đùi, vội vàng xung động nói nói.

“Tiền bối tìm ta, có việc gấp sao?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Còn không phải sao! Vô cùng khẩn cấp, mạng người quan trọng a!” Túy Tửu Tiên một mặt trịnh trọng nói nói!

Chương 1308: Đại địch đến!

“A. Đến tột cùng là chuyện gì?” Lâm Hải giật mình, không khỏi trịnh trọng hỏi.

“Này, còn không phải là do Hầu Nhi Tửu của ngươi, quả thực uống quá ngon, lão phu lại uống những rượu khác, quả thực khó mà nuốt xuống, ngươi nếu còn không xuất hiện, lão phu liền bị tươi sống thèm chết rồi!”

Phốc!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, dở khóc dở cười liếc nhìn Túy Tửu Tiên một chút, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Mẹ nó, liền người như vậy là mệnh gấp như trời ạ! Thật sự là chịu không nổi!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp lấy ra hai bình Hầu Nhi Tửu, tức giận đưa qua.

“Tiền bối, trái tim Lâm mỗ không tốt, nếu bị ngươi dọa hoảng sợ ra cái nguy hiểm tính mạng, ngươi thế nhưng là không còn rượu để uống á!”

“Ha ha, quả nhiên có ý tứ!”

Lâm Hải còn chưa nói hết lời, Túy Tửu Tiên đã từ trong tay Lâm Hải không kịp chờ đợi mà đoạt lấy Hầu Nhi Tửu, chớp mắt liền ra khỏi đại điện, không biết đã chạy đi đâu uống rượu.

“Vị tiền bối này, cũng là người tính cách kỳ lạ a!”

Vân Thắng ở một bên, cười khổ lắc đầu, ai có thể nghĩ tới một cái tửu quỷ nhếch nhác như thế, lại là một vị đại năng Nguyên Anh.

“Tông chủ, thuộc hạ có việc cần bẩm báo!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên có đệ tử Hải Nguyệt Tông, vội vã tiến đến, hướng về phía Lâm Hải hành lễ nói nói.

“Chuyện gì, ngươi nói!”

“Có một số lớn người ngoại quốc, đã tiến vào khu vực của Hải Nguyệt Tông ta, trước mắt đang hướng Phiêu Miểu Phong mà đến, đại khái không tới năm phút đồng hồ liền có thể đến!”

“A?” Lâm Hải đột nhiên giật mình, trong mắt bùng lên tinh quang!

“Đến cũng thật là nhanh!”

“Vân lão ca, đừng quên những gì đã nói trước đó!” Lâm Hải lần nữa dặn dò một lần, tuy tình thế chưa chắc sẽ như hắn nghĩ, đến cấp độ cần phải vận dụng Hộ Tông Đại Trận, nhưng Lâm Hải vẫn là phòng ngừa chu đáo, sớm làm an bài.

Dù sao, Hải Nguyệt Tông chính là căn cơ của Lâm Hải tại Phàm Gian giới, Lâm Hải quyết không cho phép có người đem nó hủy đi.

Vân Thắng do dự một chút, bỗng nhiên nghi hoặc mở miệng.

“Tông chủ, sao không đem chướng nhãn pháp mở ra, bởi như vậy, bên trong mấy chục dặm của Phiêu Miểu Phong sẽ tràn đầy sương khói, căn bản không người có thể tìm được Phiêu Miểu Phong, há không phải một lần vất vả suốt đời nhàn nhã?”

Lâm Hải thì là lắc đầu, ánh mắt lộ ra quang mang lạnh lùng.

“Vân lão ca ngươi sai, như thế sẽ chỉ mang đến phiền phức! Đem địch tới đánh, chém giết hầu như không còn, mới thật sự là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã!”

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, nhất thời một cỗ sát cơ mãnh liệt nồng như thực chất, từ bên trên thân thể phát ra, cả người phảng phất như biến thành một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, phong mang tất lộ, để cho người ta phát lạnh khắp cả người.

Vân Thắng ở một bên, nhất thời như rơi vào hầm băng, trong lòng vô cùng kinh hãi, đối với Lâm Hải ẩn ẩn sinh ra vẻ kính sợ.

“Hết thảy, xin tuân theo ý của Tông chủ!”

Nói xong, Vân Thắng lại vội vàng rời đi, thẳng đến khi đi ra khỏi đại điện, mới thở dài ra một hơi, trái tim kịch liệt nhảy lên, mới trở lại mạch đập bình thường.

“Bá khí trên thân Tông chủ, thật sự là càng ngày càng mạnh!”

Vân Thắng thầm than một tiếng, đồng thời trong lòng hào tình vạn trượng, có lẽ chỉ có đi theo dạng Tông chủ như Lâm Hải này, mới có thể có một phen kinh thiên động địa đi!

Ông!

Đúng lúc này, trên không của Hải Nguyệt Tông, không khí đột nhiên run run một hồi, sau đó vô số đường uy áp mạnh mẽ, trong nháy mắt buông xuống, mấy chục đường thân ảnh nhanh đến cực hạn, xuất hiện tại trong sân rộng.

Nngười của các đại môn phái cùng đám Tán tu đang tu luyện, cảm nhận được cái uy áp đáng sợ này, trái tim bị áp bách cơ hồ muốn nổ tung một trận, trong lúc cuống quít liền mở to mắt, trong nháy mắt liền kinh ngạc đến ngây người.

“Lại là lão ngoại quốc, hơn nữa so với đám đã đến trước đó, phải cường đại hơn nhiều!”

“Đại năng Nguyên Anh, tất cả đều là đại năng Nguyên Anh!”

Có người thầm hô một tiếng, bị dọa đến hồn cũng kém chút bay, nhìn mấy chục cái lão ngoại quốc này, vậy mà thuần một sắc đều là đại năng Nguyên Anh, hoảng sợ đến miệng há to ra, khép cũng không thể kép lại.

“Chuyện gì xảy ra, vậy mà thoáng cái lại có nhiều đại năng Nguyên Anh như thế?”

“Nhiều đại năng Nguyên Anh nước ngoài đều tới như vậy, nếu là lòng mang ác ý, đủ quét ngang giới Tu Hành của Hoa Hạ ta!”

“Đáng tiếc đại năng Nguyên Anh của Hoa Hạ ta, tuyệt đại đa số đã chết tại trong đại chiến cùng Yêu tộc, khiến trong giới Tu Hành suy sụp a!”

Nhìn thấy lập tức xuất hiện nhiều đại năng Nguyên Anh nước ngoài như vậy, rung động trong lòng các đại môn phái đã tới tột đỉnh, hoảng sợ, đồng thời cũng đối với hiện trạng bây giờ của giới Tu Hành Hoa Hạ, cảm thấy bi ai cùng tuyệt vọng thật sâu.

“Hi vọng bọn họ, không phải chuẩn bị diệt tuyệt giới Tu Hành Hoa Hạ đi!”

Cơ hồ tất cả mọi người nhìn thấy tràng cảnh này, trong lòng cũng sinh ra hoảng sợ thật sâu, thậm chí đã có người bắt đầu cầu nguyện, nếu như đám người ngoại quốc này có ý đồ bất thiện mà đến, thì họ hoàn toàn có năng lực huyết tẩy các đại môn phái, bọn họ sẽ không có chút hi vọng còn sống nào, giới Tu Hành Hoa Hạ sợ rằng sẽ triệt để suy sụp.

“Các ngươi là ai, đến Hải Nguyệt Tông ta, có gì muốn làm!”

Vân Thắng tuy cũng bị khí tức cường đại của đám người này, áp bách trái tim đến thình thịch trực nhảy, nhưng làm Đại Trưởng lão của Hải Nguyệt Tông, tự nhiên không thể rụt rè, tiến lên một bước, lạnh lùng hỏi.

“Hắc Ám Thành Bảo của nước Mỹ!” Một cái nam tử nước Mỹ tóc vàng mắt xanh, người mặc Tuxedo tiến lên một bước.

“Biển Siberia nước Nga!” Một cái người nước Nga cường tráng như trâu, đứng ra.

“Thức Thần Xá của Đảo Quốc!” Một cái người Đảo Quốc vóc người thấp bé, ánh mắt âm lãnh, hung hăng ngóc lên cái cằm!

Sau đó, ba người trăm miệng một lời, phát ra một tiếng hò hét!

“Bái phỏng Tông chủ Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải các hạ!”

“Lâm Hải các hạ!”

“Lâm Hải các hạ!”

... thanh âm của ca người, như là tình thiên tạc lôi, tại giữa không trung của Phiêu Miểu Phong, vang vọng thật lâu, hồi âm nhiễu lương không dứt, không gian cũng bị rung động run run một hồi, mọi người ở đây nhất thời biến sắc, đầu ông ông tác hưởng, càng có người tu vi yếu, trực tiếp kêu thảm một tiếng, trong tai đổ máu, bị sinh sinh chấn động đến bất tỉnh ngất đi.

“Hát!”

Ngay lúc này, bên trong đại điện bỗng nhiên phát ra một thanh âm thét dài to rõ, giống như một đạo sóng âm, cùng thanh âm của ba tên đại năng nước ngoài ở bên trên bầu trời này, đụng vào nhau.

Oanh!

Bên trên bầu trời, đột nhiên phát ra một tiếng vang thật lớn, phảng phất như bom nổ tung, vậy mà nhấc lên một trận sóng gió cuồng bạo, đầy trời lăn lộn, bao phủ bốn phía, trực tiếp đem thanh âm của ba cái người ngoại quốc này nuốt hết!

“Hát!”

Nhưng mà, cái này vẫn chưa xong, ngay sau đó lại là một đạo tiếng khóc dài, từ đại điện truyền ra, vang vọng trời trong!

Toát!

Lần này, sóng âm vô hình, tựa hồ đâm xuyên không gian, như là mọc ra mắt, trực tiếp chui vào trong lỗ tai của ba tên đại năng nước ngoài cầm đầu này!

“Hừ!”

Ba tên đại năng nước ngoài đồng thời phát ra một tiếng rên lên, kinh hãi thất sắc, trong lúc cuống quít nở rộ chân khí, cưỡng ép đem sóng âm chui lọt vào trong tai chấn vỡ, nhưng dù là như thế, phía dưới xuất kỳ bất ý, tất cả đều cảm thấy đầu trầm xuống, đau đớn giống như là vỡ ra!

Bạch bạch bạch!

Không hẹn mà cùng một lúc, ba người đồng thời lui lại một bước, mang theo kinh hãi thật sâu, hướng phía đại điện nhìn lại.

Thẳng đến lúc này, một cái nam tử trẻ tuổi diện mục thanh tú, thần sắc lạnh lùng, mới chắp hai tay sau lưng, không vội không chậm đi tới, vừa đứng ở đó, hướng lên nhóm lão ngoại quốc trước mặt nhìn một chút, đạm mạc mở miệng.

“Tại hạ Lâm Hải, các vị tới đây, có gì muốn làm?”

“Ngươi chính là Lâm Hải!” Ba cái đại năng nước ngoài cầm đầu, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra thần sắc thật không thể tin.

Ba người bọn họ, đều là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, vốn nghĩ đồng loạt ra tay trước, ở trong thanh âm ẩn chứa chân khí cường đại, cho toàn bộ người tu hành Hoa Hạ ở đây đến cái hạ mã uy.

Thật không nghĩ đến, hai tiếng thét dài từ bên trong đại điện, tiếng thứ nhất đã đánh tan tiếng hò hét cùng kêu lên của bọn họ, tiếng thứ hai càng là cơ hồ đâm xuyên màng nhĩ của bọn họ, bức bọn họ phải lùi lại một bước.

Vốn cho rằng, bên trong đại điện nhất định là ẩn giấu cao thủ đỉnh phong của giới Tu Hành Hoa Hạ, thật không nghĩ đến đi ra, lại chính là bản thân Lâm Hải, quả thực để bọn họ không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Một cái chỉ là Kim Đan, làm sao lại phát ra công kích âm ba đáng sợ như thế!”

Ba cái đại năng nước ngoài, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, không thể tin được.

Thấy những lão ngoại quốc này bị Nguyệt Cung Tiên âm của chính mình chấn nhiếp, trong lòng Lâm Hải cười lạnh, để cho các ngươi đắc ý, vừa đến đã hô to gọi nhỏ! Không phải liền là muốn trang bức sao. Nhưng là rất không may, luận trang bức, ca ca là tổ tông của các ngươi!

Chương 1309: IQ là ngạnh thương a!

Ba cái đại năng Nguyên Anh nước ngoài cầm đầu, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hơn nửa ngày, xác nhận Lâm Hải cũng chỉ là một cái Kim Đan Nhân Tiên bình thường, trong lòng không khỏi bắt đầu càng thêm kinh hãi.

Bọn họ căn bản là không có cách tưởng tượng, một cái chỉ là Kim Đan, như thế nào lại phát ra công kích âm ba cường đại như trước đó, chẳng lẽ nói hắn là chuyên tu Công Pháp âm Ba, hơn nữa còn là âm Ba cấp bậc cực cao.

Nếu không, làm sao có thể đem ba người đại năng Nguyên Anh hậu kỳ bọn họ đánh lui.

Suy đi nghĩ lại, có lẽ chỉ có một lời giải thích này.

Nhưng rất nhanh, thần sắc của bọn họ lại khôi phục bình thường, chỉ là một cái Kim Đan mà thôi, coi như tu hành công kích âm ba có mạnh mẽ hơn, xuất kỳ bất ý để bọn họ ăn thiệt ngầm thì lại như thế nào, thật muốn động thủ, chút thủ đoạn cái này căn bản không đáng giá nhắc tới.

“Lâm Hải các hạ, Ba Đa Dã Kết Khố các hạ của Thức Thần Xá Đảo Quốc ta, một tháng trước đi tới bên trong này, lại đột nhiên mất đi liên lạc, hôm nay thành viên của Thức Thần Xá ta tới đây, là tìm ngươi đòi người!” Đại năng Đảo Quốc, trước tiên mở miệng nói.

“Gã mất đi liên lạc liên quan ta cái rắm a. Đúng, gã có tới qua Hải Nguyệt Tông ta, bất quá ngày đó vừa vặn có một con chó cái trang điểm lộng lẫy đi qua, cái gì khố của các ngươi kia, hai mắt sáng lên liền đuổi theo, đại khái hiện tại còn đang cùng chó cái triền miên đâu, thế nhưng là cái này có quan hệ gì với ta?”

Hống!

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời nhắm trúng tất cả mọi người ở đây cười vang, bầu không khí vô cùng gấp gáp kiềm chế, trong nháy mắt trở nên nhẹ nhõm hơn không ít.

“Bát cách nha lộ!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời chọc giận cường giả Đảo Quốc ở đối diện, gã làm sao nghe không ra, Lâm Hải là cố ý mở miệng vũ nhục, mở miệng không khỏi quát tháo một tiếng.

“Tám bà nội ngươi!”

Lâm Hải rất chán ghét cái lời nói mắng chửi người này của tiểu quỷ tử, há miệng liền phản mắng lại.

“Ách...” Lâm Hải nhanh chóng trực tiếp dùng từ thô tục mắng lại như thế, trong lúc nhất thời lại làm cho đám người ngoại quốc đối diện kia có chút choáng váng, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

Trong truyền thuyết, Chưởng môn của những môn phái tu hành Hoa Hạ này, không đều là nói chuyện ra vẻ nho nhã, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, rất bảo thủ à, cái Lâm Hải này làm sao ra bài không theo phương pháp a.

“Lâm Tông chủ, Bá tước Jason của Hắc Ám Thành Bảo ta, cũng biến mất, ngươi nhất định phải cho chúng ta một lời giải thích.” Đại năng nước Mỹ, trong mắt lóe hàn quang, mở miệng nói.

“Còn có Medastulos của ta biển Siberia!” Đại năng nước Nga, phát ra tiếng nói tráng kiện, tiến lên trước một bước, mặt đất phảng phất cũng run rẩy lên.

“Bọn họ đều là đầu óc tối dạ sao? Trưởng thành còn có thể đi lạc. Còn nữa, bọn họ nếu là mỹ nữ, có lẽ ta sẽ còn động tâm, đem bọn họ bắt đi, nhưng cả đám đều còn mẹ nó là đại hán chân hôi, đi lạc thì có quan hệ thế nào với ta!” Lâm Hải bĩu môi, khinh thường nói nói.

“Bát dát, ngươi bớt giả bộ hồ đồ!”

Đại năng Đảo Quốc, nhất thời bị lời nói của Lâm Hải chọc giận, trong mắt lóe hàn quang, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Chúng ta hoài nghi, bọn họ đã bị hại, mà hung thủ cũng là ngươi!”

Đại năng nước Mỹ, cũng là sắc mặt khó coi, lạnh lùng mở miệng.

“Lâm Hải các hạ, ngươi cũng nhìn thấy, lực lượng lần này của chúng ta là cường đại cỡ nào, chỉ sợ quét ngang giới Tu Hành của Hoa Hạ ngươi, đều là sự tình dễ như trở bàn tay, cái này đủ để chứng minh quyết tâm của chúng ta, khuyên ngươi đừng có đùa nghịch hoa chiêu gì!”

“Các ngươi hưng sư động chúng như vậy, chỉ sợ không chỉ là vì tìm mấy cái đầu óc tối dạ kia đi?” Lâm Hải khinh thường cười lạnh, mỉa mai nói.

“Không sai!” Đại năng nước Nga, quát lên một tiếng lớn, “Hôm nay tới đây, mục đích quan trọng hơn, chính là bất kể trả bất cứ giá nào, cũng phải mang ngươi đi theo chúng ta một chuyến!”

Lâm Hải cười lạnh, lời nói cũng nói đến một bước này, cũng liền không còn tất yếu tiếp tục nói nữa, ánh mắt phát lạnh, từ trên thân chút đại năng nước ngoài ở nơi này đảo qua, đạm mạc mở

miệng.

“Này, liền xem các ngươi có bản lãnh này hay không!”

“Ha ha ha ha!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời nhắm trúng đại năng Đảo Quốc cười to một trận, sau đó một mặt hung hăng ngóc lên cái cằm.

“Một cái chỉ là Kim Đan, không biết ngươi lấy lực lượng từ đâu tới, dám cùng bọn ta kêu gào, chẳng lẽ người Hoa các ngươi, đều là cuồng vọng tự đại như thế sao?”

“Con mẹ ngươi!”

Lâm Hải đột nhiên mở miệng mắng nói!

“Ách...” Đại năng Đảo Quốc, bị câu mắng này của Lâm Hải, nghẹn kém chút không thể thở nổi, trong nháy mắt nổi giận đùng đùng!

“Bát dát!”

“Bát mẹ ngươi!”

“Ngươi giỏi, ngươi chết rồi chết chắc rồi!”

“Chết mẹ ngươi!”

...

Phốc!

Đại năng Đảo Quốc tức, trực tiếp thổ huyết cuồng phun, trong mắt cơ hồ phun ra lửa.

“Đậu phộng, Lâm Tông chủ thật là tính tình khác người!”

“Chửi giỏi lắm a, thật con mẹ nó hả giận!”

“Đối phó với tiểu quỷ tử, nên là cái dạng này, mẹ nhà nó!”

Người của các đại môn phái, nếu đổi lại là ngày thường, tất nhiên sẽ cảm thấy Lâm Hải thô tục không chịu nổi, thậm chí sẽ xem thường thật sâu, nhưng trước kia đã được chứng kiến thực lực của Lâm Hải, giờ phút này ngược lại cảm thấy tính cách Lâm Hải phóng đãng không bị trói buộc, suất khí nói không nên lời!

Có lẽ, đây chính là nghiệm chứng cho câu nói địa vị của người, quyết định hành vi nhận biết của người khác đối với ngươi, tựa như Lỗ Tấn viết lỗi chính tả, chẳng những không gọi là lỗi chính tả, ngược lại được xưng là chữ có thể thay nhau, cò cùng một cái đạo lý.

“Bát cách nha lộ, Sơn Bản Nhị Ngũ Linh ta cầu các vị, tuyệt đối không nên nhúng tay, ta muốn đích thân đem cái heo Hoa Hạ đáng giận này, xé thành mảnh nhỏ!”

Nói xong, Sơn Bản Nhị Ngũ Linh gầm thét một tiếng, thân ảnh hóa thành một đạo lưu quang, hướng thẳng đến chỗ Lâm Hải liền dốc sức lao qua, người còn chưa tới, một cỗ cương phong mãnh liệt, đem không gian xung quanh cũng trùng kích run rẩy lên, như muốn lở ra!

“Thật đáng sợ!”

“Người này, so với mấy cái đại năng Nguyên Anh nước ngoài trước đó đã đến kia, còn cường đại hơn nhiều!”

Mọi người tại đây thấy thế, trong lòng tất cả đều run lên, đồng tử nhanh chóng co lại, gấp gáp nhìn lại Lâm Hải, không biết Lâm Hải sẽ ứng đối ra sao.

Lâm Hải đối mặt với công kích của Sơn Bản Nhị Ngũ Linh, sắc mặt bình tĩnh, khóe môi nhếch lên cười lạnh nhàn nhạt, tựa hồ không thèm để ý chút nào, không tránh né, cũng không đón đỡ, phảng phất như việc không liên quan đến mình, để người của song phương, tất cả đều nổi lên nghi ngờ.

“Chẳng lẽ là bị dọa sợ?”

Trong lòng rất nhiều người, cũng sinh ra dạng cách nghĩ này, một kích này của Sơn Bản Nhị Ngũ Linh, có thể nứt thiên địa, uy thế không thể coi thường, liền xem như một ngọn núi, đều cũng có thể bị đánh trúng vỡ nát, càng đừng nói dạng thân thể máu thịt như Lâm Hải này.

“Tông chủ!”

Người của Hải Nguyệt Tông, càng là kinh hãi biến sắc, trên mặt lộ ra hoảng sợ tuyệt vọng thật sâu, không biết Lâm Hải vì cái gì, vậy mà liền từ bỏ chống cự như vậy.

Công kích của Sơn Bản Nhị Ngũ Linh, mắt thấy là phải rơi vào trên thân Lâm Hải, giờ phút này trên mặt gã đã lộ ra biểu lộ dữ tợn, hung ác nói không nên lời.

“Sơn Bản quân, muốn sống!”

Đại năng nước Mỹ cùng nước Nga, thấy thế liên tục nhắc nhở, nếu thật đem Lâm Hải giết chết, bọn họ liền không có cách nào hỏi thăm nơi Thần Thú hạ lạc.

“Ta sẽ lưu cho hắn một hơi!”

Sơn Bản Nhị Ngũ Linh mang theo nụ cười trào phúng, thủ chưởng mắt thấy có lẽ đã đụng chạm vào đan điền của Lâm Hải, chuẩn bị trước đem tu vi của Lâm Hải phế bỏ, chờ ép hỏi ra nơi hạ lạc của Thần Thú, sẽ từ từ dằn vặt hắn đến chết!

Nhưng vào lúc này, trên mặt Lâm Hải, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười trêu tức nghiền ngẫm, để Sơn Bản Nhị Ngũ Linh đột nhiên giật mình.

Còn chưa chờ hiểu được chuyện gì xảy ra, cánh tay Lâm Hải đột nhiên hướng lên trên giương lên!

“Quyển Châu Liêm!”

Ông!

Cơ hồ cùng một thời gian, thân ảnh Lâm Hải đã biến mất tại nguyên chỗ, tiến vào Thánh Cảnh tránh thoát công kích của Sơn Bản Nhị Ngũ Linh, sau đó lại xuất hiện trong nháy mắt.

Nhưng lúc này, tường kép không gian đen nhánh, cũng xuất hiện từ trong trống rỗng, Sơn Bản Nhị Ngũ Linh đánh vào khoảng không, thân thể lại bởi vì quán tính, vọt thẳng tiến vào bên trong tường kép không gian.

“Bát cách nha lộ!”

Cuồng phong cường đại, như là lưỡi dao sắc bén rơi ở trên người gã, Sơn Bản Nhị Ngũ Linh phát ra một tiếng hống giận dữ thê thảm đau đớn, vừa muốn nhảy ra, đã thấy cánh tay Lâm Hải hạ xuống.

Ông!

Tường kép không gian biến mất, Sơn Bản Nhị Ngũ Linh bị phong tỏa ở trong đó, chờ đợi gã, chắc chắn là bị đao gió chém thành muôn mảnh!

“Hứ, đần độn!” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra khinh thường thật sâu.

“Những lão ngoại các ngươi quốc a, thực lực cũng tạm được, nhưng là, IQ là ngạnh thương a!”

Một màn này, quá mức đột nhiên, lại cực kỳ quỷ dị, lập tức làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, qua hơn nửa ngày mới hung hăng nuốt ngụm nước bọt, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Chưa ai từng nghĩ tới, đại năng Nguyên Anh cường đại như Sơn Bản Nhị Ngũ Linh, chỉ đơn giản như vậy, đã bị Lâm Hải thu thập.

“Bát dát, ta muốn giết ngươi!” Nhìn thấy Sơn Bản Nhị Ngũ Linh biến mất không thấy, nhất thời lại một tên đại năng Đảo Quốc, phát ra tiếng gầm lên giận dữ, rút võ sĩ đao ra, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới.

Chương 1310: Không nể mặt mũi có phải hay không?

“Tiểu Khuyển quân, không nên vọng động!”

Tên đại năng nước Mỹ kia thấy thế, vội vàng đem người Đảo Quốc cản lại.

“Cái không gian kỳ dị màu đen vừa mới xuất hiện Lâm Hải trước mặt kia, quá mức cổ quái, Sơn Bản quân đã bị vây hãm ở bên trong, bên trong này chỉ sợ có trá, chúng ta vẫn là cẩn thận mới là tốt!”

“Bát đát!” Tiểu Khuyển hung dữ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, giận mắng một tiếng, nhưng cũng hiểu rõ cái đại năng nước Mỹ này nói có lý, đành phải dừng lại, đem lửa giận tạm thời đè xuống.

“Thế nào, sợ?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, mặt mũi tràn đầy giễu cợt, nhưng trong lòng nặng nề vô cùng.

Đối diện thế nhưng là mười mấy cái đại năng Nguyên Anh a, hơn nữa Nguyên Anh hậu kỳ cũng có ba bốn cái, nếu đối phương cùng nhau tiến lên, chính mình trừ phi trốn vào Thánh Cảnh, nếu không đoán chừng sẽ bị miểu sát trong nháy mắt, hoàn toàn không có chỗ trống để đánh trả.

Đậu móa, đám lão ngoại quốc này, cũng quá coi trọng ca ca, có phải tất cả Nguyên Anh mà chúng có đều đã được xuất động hay không?

“Lâm Hải các hạ!”

Người cầm đầu nước Mỹ, tiến lên một bước, hành cái lễ quý ông.

“Tại hạ Hầu tước Pulis của Hắc Ám Thành Bảo nước Mỹ, vị này là Duy Tác Lao Tư Cơ tiên sinh của biển Siberia nước Nga, bao gồm cả Sơn Bản các hạ trước đó, chúng ta tới này, vẫn là hi vọng có thể thông qua phương thức hòa bình, đem vấn đề giải quyết, để tránh thương tổn hòa khí của song phương.”

“Hắc Ám Thành Bảo nước Mỹ, biển Siberia nước Nga cùng Thức Thần Xá Đảo Quốc chúng ta, trừ lãnh tụ ra, toàn bộ những người tại sau lần giác tỉnh huyết mạch này, tiến vào Nguyên Anh, tất cả đều đã đến bên trong này.”

“Lâm Hải các hạ là người thông minh, hẳn là có thể với nhìn ra chúng ta hưng sư động chúng như vậy, là có bao nhiêu quyết tâm, dùng một câu nói của Hoa Hạ các ngươi, cũng là không đạt mục đích, quyết không bỏ qua!”

“Cho nên, ta lần nữa xin khuyên Lâm Hải các hạ, hãy cùng chúng ta ngồi xuống, thông qua phương thức hòa đàm, đem vấn đề giải quyết, nếu không đối với ngươi cùng Hải Nguyệt Tông, thậm chí là cả giới Tu Hành Hoa Hạ, đều muốn là một lần tai nạn đáng sợ.”

Pulis nói cho hết lời, hiện trường nhất thời an tĩnh lại, nhóm người tu hành một phương Hoa Hạ, trong lòng đột nhiên dâng lên bất an thật sâu, thậm chí còn có một chút sợ hãi. Trước đó, bọn họ chỉ lo nghe Lâm Hải không có chút nào che giấu cùng không hề cố kỵ mắng chửi người, cảm thấy loại cách làm này cùng nhân nghĩa đạo đức mà bọn họ tiếp nhận hoàn toàn trái ngược, để cho người ta nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, muốn chửi thì chửi, không thèm để ý tới cái nhìn của người khác chút nào, là điều mà bọn họ vô pháp làm đến, chính vì vậy, ngược lại càng có thể phóng thích nội tâm, thống khoái nói không nên lời.

Thế nhưng một phen lời nói của Pulis, nhưng lại làm cho đầu não của bọn họ tỉnh táo lại, trong nháy mắt nhận rõ tình thế trước mắt, là nghiêm trọng cỡ nào.

Lâm Hải có mạnh hơn, cũng bất quá chỉ là một người, mà đối diện là mấy chục hào đại năng Nguyên Anh, là một phương có thực lực gấp mấy chục lần bên Lâm Hải, một khi phát sinh xung đột, kết cục căn bản là không chút huyền niệm!

Nếu Lâm Hải có thể cùng bọn họ hòa đàm còn dễ nói, nhưng nếu như một lời không hợp, động thủ, không chỉ có Hải Nguyệt Tông vừa mới thành lập muốn xong, chỉ sợ bọn họ cũng phải đi theo gặp nạn a.

Không khỏi, ánh mắt của tất cả mọi người, cũng chuyển dời đến trên thân Lâm Hải, trong lòng nổi lên tâm tình khẩn trương, thái độ của Lâm Hải, rất có thể muốn quyết định vận mệnh của bọn họ.

“Nói sớm đi, ngươi xem các ngươi, vừa lên đến liền đã giống như một tổ thổ phỉ, còn đần độn hô hô bày ra bộ dáng hưng sư vấn tội, Lâm mỗ còn nghĩ đám các ngươi là đến tìm đánh đâu, muốn nói là đến hòa đàm, sao có thể có những sự tình này?”

Lâm Hải trực tiếp trợn mắt trừng một cái, một mặt bất mãn nói nói.

“Shit!” Lời nói của Lâm Hải, để khóe miệng Pulis co quắp một trận, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng, miệng của cái Lâm Hải này, thật con mẹ nó tổn hại a.

Bất quá nghe ý tứ bên trong lời nói của Lâm Hải, tựa hồ có đáp ứng ý tứ hòa đàm, mục đích mà bọn họ tới đây rất quan trọng, vì không xuất hiện cái ngoài ý muốn gì, cũng chỉ đành nhẫn.

“Đây là chúng ta sai, ta hướng Lâm Hải các hạ, tạ lỗi!” Pulis đem một cánh tay đặt ở trước ngực, mặt mỉm cười, cung kính khom người nói.

“Không cần không cần, nhớ kỹ thay đổi là được, kỳ thực ta cũng là vì tốt cho các ngươi, không muốn để người ta nói các ngươi những lão ngoại quốc này không có giáo dục, mất mặt cũng ném đến quốc ngoại, giáo dưỡng không thành là lỗi của cha nha.” Lâm Hải một bộ dáng lời nói thấm thía, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói nói.

Mẹ nó!

Lời nói của Lâm Hải, để người ngoại quốc đối diện, trong lòng như ăn vào một con ruồi, bị đè nén kém chút thổ huyết.

Cái Lâm Hải này, quá con mẹ nó không biết xấu hổ, mới vừa rồi là người nào bà nội ngươi bà nội ngươi mắng chửi người a, bây giờ lại nói chúng ta không có giáo dục, da mặt này dày đến bao nhiêu!

Nhất là câu giáo dưỡng không thành là lỗi của cha kia, bọn họ tuy là người ngoại quốc, nhưng rất nhiều người là nghe hiểu được!

“Lâm Hải các hạ, nói chính sự đi!”

Pulis cảm thấy trái tim co quắp một trận, che ngực, nhíu mày nói nói.

“Ngươi nói như thế liền không đúng, ta hiện tại nói cũng là chính sự a, đây không phải sợ các ngươi không có giáo dục bị người chê cười, ta mới dông dài hai câu nha, ta cũng là vì tốt cho các ngươi a!”

“Hừ!” Pulis rên lên một tiếng, cảm giác một ngụm máu đã tới cổ họng, cưỡng ép đem xúc động bạo tẩu áp xuống tới.

“Lâm Hải các hạ, sự tình giáo dưỡng, cũng không nhọc đến ngài quan tâm, vẫn là ngồi xuống, nói chuyện về mục đích chuyến đi này của chúng ta đi!”

“Há, tốt, tiến đến, mời vào!”

Lâm Hải cũng biết vật cực tất phản, không thể tiếp tục buồn nôn bọn họ, vội vàng khoát tay chặn lại, chỉ dẫn bọn Nguyên Anh nước ngoài này, tiến vào bên trong đại điện, ngồi xuống.

“Lâm Hải các hạ, chúng ta lần này...”

Pulis vừa mở miệng, Lâm Hải lại đột nhiên đứng lên, đứng dậy đi ra ngoài.

“Các ngươi ngồi trước a, uống miếng nước chờ ta một chút, ta qua giải quyết!”

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, để bọn lão ngoại quốc này kém chút từ trên ghế ngã xuống, nhất là những cái đã bưng chén nước lên bắt đầu uống kia, càng là trực tiếp phun ra ngoài, một trận buồn nôn.

Nhìn Lâm Hải một bộ dáng mắc tiểu đi qua, bọn đại năng Nguyên Anh nước ngoài này, vừa tức vừa giận, quả thực đều nhanh điên.

Chờ sau khi Lâm Hải đi ra khỏi đại điện, đám người này cũng nhịn không được nữa, bắt đầu nhao nhao mắng lên.

“Shit! Cái Lâm Hải này quá không biết xấu hổ, buồn nôn giống như con ruồi vậy!”

“Bát dát nha lộ! Pulis các hạ, ta khẩn cầu, sau khi đạt được nơi hạ lạc của Thần Thú, thì đem cái Lâm Hải này cắt thành mười tám đoạn!”

“Ta sẽ đem hắn hung hăng xé nát, hài cốt ném mỗi khắp ngõ ngách của biển Siberia!”

...

Lời nói và việc làm của Lâm Hải, thực sự đem đám lão ngoại quốc này, quá buồn nôn, nếu không phải chuyến này thực sự có chuyện rất quan trọng, giữ lại Lâm Hải sẽ còn hữu dụng, chỉ sợ bọn họ đã sớm xông lại, đem Lâm Hải giết chết bao nhiêu lần rồi.

Lâm Hải tự nhiên không biết những chuyện này, nhưng cho dù biết rõ, cũng sẽ chỉ càng cao hứng, mục đích của hắn, vốn chính là phải thật tốt ác tâm đám lão ngoại quốc này một phen, nếu như có thể đem bọn họ trực tiếp làm tức chết, này không còn gì tốt hơn.

Lúc này, Lâm Hải đã đem Vân Thắng gọi vào một chỗ không người, sắc mặt lộ ra ngưng trọng trước đó chưa từng có.

“Hết thảy đều dựa theo kế hoạch mà làm việc, không thể có bất kỳ sơ suất nào!” Lâm Hải trịnh trọng phân phó nói.

“Yên tâm đi, Tông chủ!” Vân Thắng nặng nề gật gật đầu, sau đó lại mang theo lo lắng liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Tông chủ, thực lực của những người này, thật đáng sợ, ngươi...”

“Không cần lo lắng cho ta!” Lâm Hải lắc đầu, “Bọn họ không làm gì được ta, ngươi chỉ cần bảo đảm, đệ tử của Hải Nguyệt Tông ta cùng người của các đại môn phái an toàn, liền đầy đủ!”

“Vậy, Tông chủ chính ngươi bảo trọng!” Vân Thắng thở dài, quay người lại dựa theo phân phó của Lâm Hải, đi an bài sự tình.

"Tốt, hiện tại không có nỗi lo về sau, xem ta làm như thế nào chơi đùa cùng các ngươi đâu?." Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, đột nhiên lộ ra nụ cười đùa giỡn, một thân nhẹ nhõm trở lại bên trong đại điện.

"Ai nha, không có ý tứ a, để mọi người đợi lâu!" Lâm Hải một mặt tươi cười trở lại đại điện.

"Vừa tiểu xong cũng là thoải mái a, hai ngày này bốc lửa, nước tiểu đều là vàng vàng, không biết còn tưởng rằng là nước trà đây."

"Há, đúng, trà này của ta uống rất ngon đi? Trà Hoa Hạ rất nổi danh, cũng đừng khách khí, uống trà uống trà!" Lâm Hải khoát khoát tay, khách khí nói nói.

Không có người động!

Đám người ngoại quốc này cũng là một mặt tái nhợt nhìn lấy Lâm Hải, trong mắt ẩn giấu đi cực kỳ nổi giận.

Vừa con mẹ nó nói xong nước tiểu giống nước trà, lại đã mời người ta uống trà, còn có thể càng tổn hại hơn một điểm hay không?

Không phải nói người tu hành Hoa Hạ, tất cả đều là miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, nho nhã lễ độ, thà rằng chính mình ăn thiệt thòi, cắt ngang răng nuốt vào bên trong bụng, mặt ngoài cũng phải lắp ra lễ nghi chi bang, phong phạm đại quốc sao?

Thế nhưng là cái Lâm Hải trước mặt này, làm sao hoàn toàn không phải bộ dáng trong truyền thuyết, một lời một hàng cũng con mẹ nó đều đang làm người buồn nôn a.

"Đều không uống?" Thấy không ai động, Lâm Hải thu lại mặt cười, sắc mặt lạnh xuống đến, đạm mạc mở miệng. "Thế nào, không nể mặt mũi có phải hay không?"

Chương 1311: Chính là đang trêu đùa hí lộng các ngươi, các ngươi có thể làm thế nào?

Ba!

Lâm Hải đột nhiên đưa tay, không hề có dấu hiệu mà hung hăng vỗ vào trên bàn trà trước mặt, đem bọn đại năng Nguyên Anh ngoại quốc này cũng dọa được một cái giật mình.

“Hoà đàm? Cái này chính là thành ý của các ngươi sao?” Lâm Hải khinh thường cười cười, lạnh lùng nói ra.

“Lâm Hải các hạ, ngươi không cần cố tình gây sự!” Sắc mặt Pulis cũng không dễ xem, bọn họ đã nhẫn Lâm Hải thật lâu rồi, kết quả bọn hắn còn không có phát giận, Lâm Hải ngược lại là giận trước, lập tức mở miệng cảnh cáo nói.

“Hừ! Cố tình gây sự? Lâm mỗ thành ý tràn đầy, rõ ràng là các ngươi không để mặt mũi cho Lâm mỗ!” Lâm Hải vẻ mặt hàn ý nói ra.

“n?”

Vẻ mặt bọn người Pulis mộng bức, nhìn nhau, trong mắt tất cả đều mang theo nghi hoặc thật sâu, cảm giác có chút theo không kịp tiết tấu của Lâm Hải.

“Lâm Hải các hạ, lời này từ đâu nói lên?” Pulis giang tay ra, “Chúng ta nào có không để cho mặt mũi ngươi?”

“Hừ, ta hướng các vị kính trà, các vị vì sao không uống? Uống trà tại Hoa Hạ ta là rất chú ý, các ngươi nếu như không uống, cái kia chính là không để mặt mũi cho chủ nhân, bỏ mệnh là việc nhỏ, mất mặt là chuyện lớn, nếu là như thế, Lâm mỗ cho dù tính toán tự bạo Kim Đan, các ngươi cũng mơ tưởng được một tia tin tức!”

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại để cho trong nội tâm của bọn lão ngoại quốc này, có một vạn đầu thảo nê mã lao nhanh mà qua. Ngươi mẹ nó, thật không biết xấu hổ a, còn con mẹ nó không biết xấu hổ hỏi chúng ta vì sao không uống, ngươi con mẹ nó nói gì cái lời nói kia, ai có thể uống được à?

Nhìn vẻ mặt oán giận kia của Lâm Hải, biểu lộ thở phì phì giống như thật sự ném đi bao nhiêu mặt mũi, trong nội tâm Pulis, càng thêm mộng ép.

“A, my god! Thật sự như thế sao?”

Tuy bọn họ đều là người ngoại quốc, thật cũng không thiếu nghe nói qua Hoa Hạ người sĩ diện, đem mặt mũi so với cái gì cũng đều trọng yếu hơn, lại nhìn nét mặt bây giờ của Lâm Hải, lời hắn nói, cứu lại có vài phần có thể tin? Thật sự cũng bởi vì điểm việc nhỏ ấy, có thể liền mệnh đều không có còn sao?

“Lời nói đã đến nước này, có cho Lâm mỗ cái mặt mũi này hay không, các ngươi quyết định đi!”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, thở phì phì ngồi xuống, sau khi nói xong, liền tức giận không hề xem bọn người ngoại quốc này nữa.

Pulis chau mày, cùng Duy Tác Lao Tư Cơ trao đổi cái ánh mắt, lại nhìn người phụ trách tạm thời của Đảo Quốc, sau khi Sơn Bản chết một chút, sau đó chậm rãi nhẹ gật đầu.

“A, Lâm Hải các hạ thân yêu, ngươi không nên hiểu lầm, chúng ta không có ý tứ không để mặt mũi cho ngươi, cái trà này chúng ta uống, chúng ta bây giờ sẽ uống!”

Nói xong Pulis nâng chung nước trà lên, lại hướng phía bọn người ngoại quốc giơ chén nói.

“Các vị, trà của Hoa Hạ, nổi tiếng trên đời, chúng ta không nên lãng phí một mảnh tâm ý của Lâm Hải các hạ, đến, mọi người cùng nhau đem trà uống!”

Nói xong, Pulis dẫn đầu ngửa cổ, đem nước trà trong chén uống vào, tuy hương vị nước trà quả thật không tệ, nhưng Pulis lại nhịn không được một hồi buồn nôn, cơ hồ muốn nôn mửa ra.

“Cái Lâm Hải đáng giận này!”

Cưỡng ép đem xúc động nôn mửa đè ép xuống dưới, trong lòng Pulis thầm mắng một hồi, tuy biết rất rõ ràng đây là trà, nhưng không biết vì cái gì, thời điểm uống lại kìm lòng không được nghĩ đến nước tiểu, thật sự là buồn nôn về đến nhà rồi.

Bọn người ngoại quốc này, nhìn Pulis đều dẫn đầu uống xuống, tuy trong nội tâm cực kỳ kháng cự, nhưng cũng không có biện pháp, sắc mặt lập tức tái nhợt, cau mày, đem trà uống, lập tức trong bụng dời sông lấp biển.

“Ha ha ha ha, các ngươi bị lừa rồi!”

Đúng lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên hai tay vỗ bàn trà, vô cùng khoa trương mà cười ha hả, phảng phất như gặp được sự tình vui vẻ cỡ nào.

“n?”

Lời nói của Lâm Hải, để tất cả đại năng Nguyên Anh ngoại quốc ở nơi đây đột nhiên cả kinh, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, vội vàng vận chuyển chân khí, lại phát hiện cũng không có dấu hiệu trúng độc, không khỏi toàn bộ cũng kỳ quái không thôi, không biết bị lừa theo như lời Lâm Hải, là có ý gì?

Nhưng là rất nhanh, Lâm Hải lại tiếp tục mở miệng.

“Thứ các ngươi vừa rồi uống, không phải trà, cái kia chính là nước tiểu, ha ha ha ha!”

Lâm Hải đem bàn trà đập đến ba ba rung động, cười càng thêm khoa trương.

“Ọe!”

Lâm Hải nói xong, lập tức lại để cho bọn đại năng Nguyên Anh ngoại quốc này, sắc mặt trở nên như tro tàn, nhịn không được cúi đầu bắt đầu cuồng ọe.

“Bát cách nha lộ!!!”

Có người Đảo Quốc, đột nhiên giận quát một tiếng, rốt cuộc áp chế không nổi lửa giận trong lòng, thân ảnh lóe lên, liền hướng phía Lâm Hải đánh tới, người tại giữa không trung, đao đã xuất vỏ, xẹt qua một đạo chớp nhoáng, thẳng đến đỉnh đầu Lâm Hải.

Lâm Hải thấy thế, tiếng cười đột nhiên ngừng, lông mày nhíu lại, trong mắt thoáng hiện hàn quang.

“Trảm!”

Lâm Hải trong miệng hừ lạnh một tiếng, trong hai tay trống rỗng, đột nhiên xuất hiện Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, nghiêng nghiêng hướng phía trên đánh trúng, lập tức một đạo băng hàn chi khí lăng lệ ác liệt vô cùng, lập tức kích xạ mà ra!

“Tiểu Khuyển quân, coi chừng!”

Lập tức có người phát giác không ổn, nhưng mà lại đã chậm, một đao xuất kỳ bất ý kia của Lâm Hải, vì để chấn nhiếp bọn người ngoại quốc này, huống chi đã đem hơn hai nghìn năm đạo hạnh, toàn bộ thi triển ra, phối hợp với Băng Chi Đạo đại viên mãn, cho dù có là Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ sợ đều muốn tạm lánh mũi nhọn, há lại để một cái Nguyên Anh trung kỳ như Tiểu Khuyển có thể ngăn cản!

Phốc!

Một tiếng trầm đục, hào quang màu lam nhạt xẹt qua, Tiểu Khuyển liền cả người và đao, trực tiếp bị chém làm hai nửa, tử thi té lăn trên đất, liền cả Nguyên Anh đều không thể đào thoát!

Nguyên Anh trung kỳ Tiểu Khuyển, một đao chết!

“Bát cách nha lộ!”

“Ngươi, ngươi giết chết Tiểu Khuyển quân!”

Đám đại năng Nguyên Anh của Đảo Quốc, tất cả lập tức đều không thể ngồi yên nữa, mang theo ngập đầy lửa giận, đứng lên muốn tiến lên. Chỉ trong chốc lát mới đến, Đảo Quốc bọn họ đã bị giết chết hai gã cường giả, bọn họ ở đâu còn có thể nhịn nữa!

Lúc này đây, Pulis cũng không có ngăn trở, hai cái con mắt đỏ thẫm, lóe ra hàn quang lạnh như băng, mang theo một tia kinh hãi khó hiểu!

Thực lực của Lâm Hải, xác thực là Kim Đan hậu kỳ không thể nghi ngờ, dùng cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ của gã, so với Lâm Hải cao hơn quá nhiều, Lâm Hải căn bản không cách nào giấu diếm được gã!

Nhưng càng là như thế, gã mới càng thêm nghi hoặc khó hiểu, một đội của Jason trước đó sống chết không rõ coi như xong, Sơn Bản chết, cũng mang theo kỳ quặc, nhưng vừa rồi Tiểu Khuyển bị giết, chính gã là thấy rất rõ ràng a!

Một đao kia của Lâm Hải, quá mức đáng sợ!

Không nói đao từ nơi nào đột nhiên xuất hiện, chính là lực lượng đạo hạnh ẩn chứa trên đao, cùng lạnh lẽo băng hàn đến mức tận cùng, căn bản không thể nào là do một cái Kim Đan kỳ có thể phát ra.

Đừng nói là một cái Nguyên Anh trung kỳ như Tiểu Khuyển, coi như là gã đối mặt với một đao kia, sợ rằng cũng phải xuất ra hơn bảy thành thực lực, mới có thể đem nó phá giải!

“Trên người cái Lâm Hải này, có lực lượng thần bí gì, chẳng lẽ có quan hệ cùng Thần Thú?” Vừa nghĩ tới đây, Pulis đột nhiên có chút kích động rồi.

“Đều đứng lại cho ta, còn dám tiến lên ta sẽ tự bạo Kim Đan!” Đúng lúc này, một tiếng quát lạnh của Lâm Hải, truyền vào trong tai Pulis, lại để cho gã đột nhiên cả kinh.

“Đều không nên động!”

Cánh tay Pulis vội vàng chấn động, không gian lập tức chấn động một hồi, đem đám người Đảo Quốc bạo tẩu kia cản trở thoáng một phát.

“Bằng hữu Đảo Quốc, an tâm một chút chớ vội!”

Pulis vừa vội gấp hô một tiếng, bọn người Đảo Quốc này từng cái thở hổn hển, hung hăng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Pulis các hạ, chúng ta nhất định phải đem Lâm Hải bầm thây vạn đoạn, báo thù cho Sơn Bản quân cùng Tiểu Khuyển quân!”

“Các vị yên tâm, Pulis sẽ lấy lại công đạo cho các ngươi!” Pulis nói xong, vẻ mặt lạnh như băng nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải các hạ, ngươi làm như vậy, có phải hay không có chút quá mức?”

“Ở đâu quá mức?” Vẻ mặt Lâm Hải vô tội nói, “Là cái chó nhỏ kia, muốn giết ta trước, ta mới giết gã!”

“Không phải là chó nhỏ, là Tiểu Khuyển!” Lập tức có người Đảo Quốc, mở miệng phản bác đạo!

“Nếu như không phải ngươi cho chúng ta uống nước tiểu, Tiểu

Khuyển quân há lại sẽ nổi giận mà ra tay, đây hết thảy đều là do ngươi!" Người Đảo Quốc chỉ vào Lâm Hải, mắt bốc lên lửa giận mà chỉ trích.

"Ai u ta đi!" Trên mặt Lâm Hải lập tức lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi, liền dùng ánh mắt như là xem một đám ngu xuẩn, mà nhìn xem bọn người Đảo Quốc này.

"Ta nói các ngươi con mẹ nó là heo a, thiếu nợ phí chỉ số thông minh hết a? Bao lâu không có nạp tiền? Ca ca đó là câu vui đùa lời nói, ngu xuẩn đều có thể nghe ra được đi, các ngươi còn tưởng thật? Không tin ngươi hỏi Pulis một chút, gã khẳng định đã hiểu!"

"Fuck you!" Pulis tức đến một búng máu thiếu chút nữa phun ra đến, trong nội tâm không khỏi thầm mắng, cái Lâm Hải này, quá con mẹ nó thất đức!

Cái này con mẹ nó không phải nói móc chửi mình ngu xuẩn đó sao? Đến bây giờ Pulis cũng đã nhìn ra, cái Lâm Hải này vô cùng xấu xa, thực con mẹ nó không phải là thứ gì a, bắt đầu còn nói bọn họ không có thành ý, hiện tại xem ra, không có thành ý nhất chính là Lâm Hải hắn rồi.

"Lâm Hải các hạ, trêu đùa hí lộng chúng ta như vậy, rất có ý tứ sao?" Pulis cố nén nổi giận, lạnh lùng quát hỏi.

"U, rốt cục đã nhìn ra?" Lâm Hải cười hắc hắc, sau đó nhún vai.

"Đúng vậy, ta chính là tại trêu đùa hí lộng các ngươi, các ngươi lại có thể làm thế nào?"

"Mẹ các ngươi, Hải Nguyệt Tông của ca ca, là nơi đám lão ngoại quốc các ngươi này muốn tới thì tới sao!"

"Hiện tại, làm sao tới, thì cút như thế cho ta!"

Chương 1312: Muốn khiêu chiến ta?Bọn họ còn chưa xứng!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả đại năng Nguyên Anh nước ngoài trong phòng, đều đứng cả lên, sát cơ nổ rộ, sát khí nồng đậm như là thực chất, trong nháy mắt đem trọn ngôi đại điện đều tràn ngập, để cho người ta hô hấp cũng khó khăn.

Việc đã đến nước này, đã coi như là đem sự tình hoàn toàn làm rõ, Lâm Hải căn bản là không có dự định cùng bọn họ hòa đàm, mà chính là từ đầu tới đuôi, giống như khỉ làm xiếc, đang đùa bọn họ!

“Lâm Hải các hạ, ngươi đây là đem chính mình, hướng bên bờ vực mà đẩy!”

Con mắt của Pulis, đã kinh biến đến mức đỏ thẫm như máu, mang theo âm hàn nhiếp nhân tâm phách, băng lãnh nói nói.

“Không quan trọng, dù sao nếu ta chết, các ngươi liền vĩnh viễn đừng nghĩ ra được nơi Thần Thú hạ lạc!” Lâm Hải một mặt không thèm để ý chút nào, nhún nhún vai nói nói.

Hắn đã nhìn ra, bọn đại năng Nguyên Anh nước ngoài này, đối với nơi hạ lạc của Thần Thú, phi thường để ý, nếu không có như thế, chính mình lại là giết người, lại là trêu đùa, bọn họ không có khả năng nhịn được tới giờ.

Đã có cầu với mình, vậy chính mình còn có cái gì phải sợ, hảo hảo cùng bọn họ chơi thôi.

“Hừ, ngươi cho rằng ngươi muốn chết, liền có thể chết sao?”

Pulis cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên hàn mang, sau đó sương máu đột nhiên bốc lên, chớp mắt liền đến trước mặt Lâm Hải.

“Đậu phộng, không tốt!”

Lâm Hải bị kinh ngạc, căn bản không nghĩ tới Pulis lại hành sự quả quyết như thế, không có dấu hiệu nào liền động thủ, sương máu lăn lộn, máu trong cơ thể Lâm Hải trong nháy mắt bị hấp xả, thân thể không khỏi cứng đờ.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Trong miệng Lâm Hải hét lớn một tiếng, cũng may trước đó cũng có kinh nghiệm đối phó với Jason, Lâm Hải biết rõ nên cần ứng đối ra sao, Lôi Trì trong nháy mắt xuất hiện, để thân hình Pulis tê rần, đồng thời Lôi Trì đem sương máu bổ nhạt nhòa, lực hấp xả mà huyết dịch của Lâm Hải phải nhận, trong nháy mắt đã giảm bớt.

“Trảm!”

Cùng lúc đó, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải, cũng sắc bén hướng phía Pulis quét ngang mà đến.

Pulis bị hiệu quả tê liệt của Biến Địa Kinh Lôi, khiến cho giật mình, vừa mới đem chết lặng toàn thân thanh trừ, đao mang của Lâm Hải, cũng đã đến gần.

“Shit!”

Cảm nhận được phía trên đao mang, ẩn chứa uy hiếp cùng băng hàn chi ý cường đại, cho dù lấy tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của Pulis, cũng không dám đối cứng, không có cách nào, thân ảnh đành phải nhanh lùi lại, tránh thoát công kích của Lâm Hải, đồng thời cũng mất đi tiến công thời cơ!

Bạch!

Đem Pulis bức lui, Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao để ngang ở trước ngực, trong mắt bùng lên tinh quang, lộ ra vẻ điên cuồng.

“Đậu móa, đừng ép ta!”

“Người nào còn dám động, ca ca sẽ lập tức tự bạo Kim Đan!”

“Ngươi sẽ không!” Trong mắt Pulis lóe ra quang mang, mang theo một tia nghiền ngẫm nói nói.

“Lâm Hải các hạ, không cần đem chúng ta xem như người ngu ngốc, trong mắt ngươi chỉ có điên cuồng, không có ý sợ hãi, ta kết luận ngươi sẽ chỉ phản kích hoặc là đào tẩu, lại tuyệt sẽ không tự bạo!”

“Ách... Bị nhìn xuyên?” Lâm Hải khẽ giật mình, kinh ngạc liếc nhìn Pulis một chút, gật gật đầu.

“Được, rốt cục có cái đi ra ngoài mang não!”

Nếu như đã bị Pulis nhìn thấu, Lâm Hải biết rõ, một chiêu lấy cái chết ra áp chế này, đã không dùng được nữa.

Vậy kế tiếp, chỉ có thể là đều bằng bản sự!

Nghĩ đến chỗ này, chiến ý trên thân Lâm Hải bốc lên, một cánh tay giơ đao lên cao, hạ xuống, mũi đao chỉ về phía nhóm Nguyên Anh nước ngoài ở bên trong đại điện, lạnh lùng mở miệng.

“Đã như vậy, này liền buông tay đánh một trận đi!”

“Rất tốt!” Ánh mắt Pulis băng lãnh, chậm rãi gật gật đầu, “Bên trong chỗ này quá chật hẹp, chúng ta tại quảng trường chờ ngươi!”

“Chúng ta đi!” Nói xong, Pulis nói một tiếng, dẫn đầu đi ra khỏi đại điện.

“Bát đát, ngươi chờ bị phanh thây đi!”

“Ngươi chết, chết chắc rồi chết chắc rồi!”

Mấy cái người Đảo Quốc, trước khi đi ra, còn không quên mở miệng uy hiếp Lâm Hải, bị Lâm Hải trực tiếp giơ cái ngón giữa!

“Đần độn, lật qua lật lại cũng chỉ có hai câu như vậy, Hoa Hạ càng ngày càng cường đại, cũng không biết đi theo đại thế thế giới mà học thêm chút tiếng Hoa, tiểu quỷ này thật sự là chân ngắn, ánh mắt cũng ngắn!”

Nhìn những người này cũng đều đi ra ngoài, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tiên Nhi liền xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Tiên Nhi bái kiến chủ nhân!”

“Đừng khách khí, lại làm phiền ngươi!” Lâm Hải cười khổ một tiếng, lấy trận thế cường đại của bọn lão ngoại quốc này, dựa vào chính hắn là tuyệt đối không giải quyết được, coi như có thêm Tiên Nhi, trong lòng Lâm Hải cũng không có vững tin.

“Có thể phân ưu vì chủ nhân, là vinh hạnh của Tiên Nhi!” Tiên Nhi mỉm cười, điềm tĩnh nhu mỹ nói nói.

“Tình huống bây giờ là cái dạng này!” Lâm Hải đem bên ngoài tình thế, cùng Tiên Nhi giản yếu nói một lần.

“Tiên Nhi, có thể đối phó sao?”

Tiên Nhi nghe xong, đôi mi hơi nhíu lại, sắc mặt lộ ra một tia thần sắc ngưng trọng.

“Nếu là đơn đả độc đấu, tự nhiên không có bất cứ vấn đề gì, nhưng nếu như nhiều cao thủ Nguyên Anh như vậy cùng lên một loạt, Tiên Nhi chỉ có thể khống chế bọn họ trong một hơi thời gian, một hơi qua đi, Tiên Nhi chỉ sợ cũng vô pháp ngăn cản, chỉ có thể tạm thời tránh mũi nhọn.”

“Một hơi thời gian? Đầy đủ!”

Trong mắt Lâm Hải, nhất thời lộ ra thần sắc kinh hỉ, nhịn không được vươn tay xoa bóp khuôn mặt của Tiên Nhi hai cái.

“Tiên Nhi, ngươi thực ngưu bức!”

Khuôn mặt Tiên Nhi nhất thời đỏ bừng, mang theo nụ cười ngượng ngùng mà cúi đầu.

“Chủ nhân quá khen.”

“Tiên Nhi, trước chờ một chút đừng có lập tức bại lộ thực lực, tốt nhất kích bọn họ đơn đấu, tiêu hao bọn họ một phen.”

“Tiên Nhi minh bạch!”

Hai người thương lượng xong, Lâm Hải thở phào một hơi, ánh mắt lộ ra đấu chí dâng trào.

“Nãi nãi, hôm nay ca ca liền chơi phiếu lớn, đấu một trận này đủ để bình định lực lượng cường đại trong giới Tu Hành Hoa Hạ! Tiên Nhi, đi!”

Lâm Hải nói xong, chắp hai tay sau lưng, mang theo một cỗ khí thế cuồng bá thiên hạ, nghênh ngang đi ra khỏi đại điện.

“Chủ nhân rất đẹp trai a!” TRong mắt Tiên Nhi lóe lên một tia thần thái, bước nhẹ nhàng liên tục, đi theo sau lưng Lâm Hải, thuận theo như một con mèo nhỏ ra đại điện.

Lâm Hải đi vào trên quảng trường, trực tiếp đi đến chỗ ngồi, bệ vệ ngồi ở bên trong kia, nghiêng mắt nhìn một chút trên quảng trường, các đại năng Nguyên Anh nước ngoài đang sát khí đằng đằng, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Lâm Hải, tới nhận lấy cái chết!”

Một cái cường giả Nguyên Anh của Đảo Quốc, dẫn đầu rút ra võ sĩ đao, chỉ vào Lâm Hải nổi giận rống nói.

Lâm Hải từ chối như không nghe thấy, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn gã một chút, mà chính là hướng phía nơi hẻo lánh lớn nhất sườn đông của quảng trường nhìn lại, thấy Vân Thắng đã tổ chức người, tất cả đều tụ tập tại phía khu vực bên kia, Lâm Hải mới yên lòng.

“Thật mệt a, Tiên Nhi, xoa bóp vai cho ca ca!” Lâm Hải đột nhiên duỗi duỗi cánh tay, phân phó nói.

“Vâng, chủ nhân!” Tiên Nhi hé miệng cười khẽ, duỗi ra tay nhỏ mềm mại không xương, đặt ở trên bờ vai Lâm Hải, ôn nhu xoa bóp.

“Ách...”

Tràng cảnh này, nhất thời để đám đại năng nước ngoài cùng nhóm người tu hành Hoa Hạ, toàn bộ đều có chút choáng váng.

“Mẹ nó, quá có thể trang bức!”

Mọi người trong lòng, nhao nhao đối với Lâm Hải xem thường một trận, ai nấy đều thấy được, tình thế hiện tại như là tên đã trên dây, không phát không được, mà nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, Lâm Hải tuyệt đối sẽ bị thu thập rất thảm, không có nổi một tia phần thắng!

Nhưng chính là loại tình huống này, Lâm Hải vậy mà còn không quên trang bức, tìm thị nữ, còn xoa bóp bả vai, đây là trần trụi không nhìn đám đại năng Nguyên Anh nước ngoài này đến cỡ nào a!

“Bát cách nha lộ, quay lại đây nhận lấy cái chết!” Đại năng Đảo Quốc đối diện, bị Lâm Hải dạng này không nhìn, nhất thời càng thêm buồn bực tức giận, võ sĩ đao trong tay ở trong không khí vạch một cái, hiện lên một đường hào quang óng ánh, hung dữ rống nói.

“Nhắm cái mồm thối của ngươi lại!”

Lâm Hải lúc đầu đã nhắm mắt lại hưởng thụ, đột nhiên không có dấu hiệu nào quát lớn một tiếng, thủ chưởng ba cái đập vào trên bàn trà trước mặt, dọa đến cường giả Đảo Quốc này, trong lòng run lên.

“Ngươi tính toán là cái đồ vật gì, cũng dám ở trước mặt ta hô to gọi nhỏ!” Lâm Hải một mặt băng lãnh nói nói.

“Bát cách nha lộ!” Cường giả Đảo Quốc bị nhục nhã, nhất thời lửa giận bốc lên, nghiến răng nghiến lợi.

Pulis nước Mỹ sắc mặt cũng âm trầm xuống, nhìn Lâm Hải một mặt cười lạnh.

“Lâm Hải các hạ, ngươi là sợ sao? Đừng tưởng rằng ngươi không tiếp nhận khiêu chiến, chúng ta liền không có cách nào!”

“Người nào nói ta không tiếp nhận khiêu chiến?” Lâm Hải một mặt kỳ quái, liếc nhìn Pulis một chút.

“Vậy Cát Trạch quân của Đảo Quốc đang khiêu chiến ngươi, ngươi vì sao không ứng chiến?”

“Hứ!” Lâm Hải nhất thời bĩu môi một cái, “Ca ca là thân phận gì, gã lại là thân phận gì? Nếu như một cái đần độn khiêu chiến ngươi, ngươi sẽ ứng chiến sao?”

“Ngươi nói ai là đần độn!” Cát Trạch nghe được, nhất thời gầm lên giận dữ.

“Ai hỏi thì là người đó a!” Lâm Hải nhún nhún vai, một mặt nghiền ngẫm cười nói.

“Bát đát ——!!!” Cát Trạch nhanh điên!

“Lâm Hải các hạ, không cần trì hoãn thời gian, làm như vậy không có bất kỳ cái ý nghĩa gì!” Ánh mắt Pulis lạnh lùng, uy hiếp nói, sau đó hướng phía hai người sau lưng nháy mắt.

Nhất thời, một cái người nước Mỹ cùng một cái người nước Nga, cùng nhau tiến lên, sóng vai đứng chung một chỗ với Cát Trạch Đảo Quốc.

“Ba người bọn họ, cùng một chỗ khiêu chiến Lâm Hải các hạ!”

“Hứ, liền cái ba cái chim hàng này, cũng muốn khiêu chiến ta? Bọn họ còn chưa xứng!” Lâm Hải nghiêng mắt, khinh thường liếc nhìn ba người một chút, sau đó lười nhác hướng phía Tiên Nhi bĩu môi.

“Tiên Nhi, ngươi qua gặp bọn họ một chút!”

Chương 1313: Còn có ai, nguyện ý đi lên chỉ giáo?

“Vâng!”

Tiên Nhi đáp ứng một tiếng, bước liên tục nhẹ nhàng, đi đến trong sân rộng, đối mặt với đám ba người Cát Trạch.

“Các ngươi đến đây đi!” Tiên Nhi mỉm cười, điềm tĩnh nói nói.

“Ách...” Một màn này, nhất thời làm cho tất cả mọi người cũng sững sờ, sau đó nhịn không được mà cười lên.

Lâm Hải đây là bị dọa đến không dám lên đài, vậy mà phái một cái thị nữ ra tìm cái chết sao?

Nghe một chút bộ dáng nói chuyện nũng nịu của thị nữ kia, quả thực là ôn nhu đến không được, nào giống như là đi ra đánh nhau.

“Ngươi là ai!”

Cát Trạch trừng mắt nhìn Tiên Nhi, gầm lên giận dữ.

“Ta gọi Tiên Nhi, là thị nữ của chủ nhân Lâm Hải!” Tiên Nhi không buồn bực chút nào, sắc mặt thủy chung mang theo mỉm cười, trả lời nói.

“Bát đát! Để Lâm Hải lăn xuống!”

Cát Trạch phẫn nộ gầm thét, một cái thị nữ xuống đài tới đón tiếp khiêu chiến của gã, đây quả thực là vũ nhục đối với gã!

“Chủ nhân nhà ta đã nói, ngươi không có tư cách để khiêu chiến hắn, đối phó ngươi, Tiên Nhi đã đủ!”

Lời nói của Tiên Nhi, nhất thời làm cho tất cả mọi người, tất cả đều lộ ra thần sắc cổ quái.

“Mẹ nó, quả nhiên là có chủ nhân gì, liền có cái hạ nhân đó a, nghĩ không ra Lâm Hải có thể trang bức, thị nữ của hắn lại càng có thể trang bức.”

Ba người Cát Trạch, tất cả đều là đại năng Nguyên Anh a, coi như kết cục mà Lâm Hải tự mình xuống, một người đối phó với ba cái, chỉ sợ cũng là dữ nhiều lành ít, huống chi là một cái thị nữ nho nhỏ.

“Nếu ngươi đã muốn chết, ta liền thành toàn cho ngươi!”

Cát Trạch rốt cuộc ép không được lửa giận trong lòng, cũng mặc kệ chuyện ra tay giết một cái thị nữ, phải chăng sẽ làm mất thân phận, chợt quát một tiếng, thân ảnh đột nhiên biến mất, lôi ra một chuỗi tàn ảnh, thẳng đến Tiên Nhi liền dốc sức lao qua.

“Chết!”

Người còn giữa không trung, Cát Trạch phát ra tiếng gầm lên giận dữ, võ sĩ đao đổ ập xuống, xẹt qua một đạo quang hoa, thẳng hướng đỉnh đầu Tiên Nhi, liền bổ xuống.

"Xong, người thị nữ này hẳn phải chết không nghi ngờ, đáng tiếc một bộ dung nhan tuyệt mỹ như thế a."

Thấy Cát Trạch vừa ra tay, liền toàn lực hành động, không lưu tình chút nào, mọi người nhao nhao lắc đầu, không có người nhận định chuyện làm một cái thị nữ, có thể sống sót tại dưới một đao sắc bén này.

Tiên Nhi sắc mặt bình tĩnh, nhìn một đao sáng chói quang hoa này bổ đến, không chút hoang mang, đột nhiên hai tay ở trước ngực vạch ra một cái hình cung hoàn mỹ, nhất thời trong không khí xuất hiện một đạo ánh sáng màu xanh.

"Đi!"

Trong miệng Tiên Nhi quát nhẹ một tiếng, ánh sáng màu xanh nhất thời hóa thành một thanh cự kiếm màu xanh, cùng võ sĩ đao của Cát Trạch, đụng vào nhau.

Keng!

Nhất thời, một tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, võ sĩ đao của Cát Trạch nhận lực phản chấn cực lớn, trực tiếp bắn lên cao cao, mang thân thể của gã cũng liên tiếp lui về phía sau, đao trong tay như muốn tuột tay mà bay.

Xoạt!

Giữa không trung, cự kiếm màu xanh của Tiên Nhi, cũng vỡ nát trong nháy mắt, nhưng Tiên Nhi lại không hề động một chút nào, sắc mặt thủy chung mang theo nụ cười điềm tĩnh, liền như cái gì cũng không có phát sinh.

"Đậu phộng!"

Những người đang quan chiến này, lại từng cái tất cả đều sửng sốt, con mắt mang theo nồng đậm chấn kinh nhìn về phía

Tiên Nhi, tràn ngập thật không thể tin.

“Mẹ nó, người thị nữ này, thế mà ngăn trở một kích của Cát Trạch, còn đem Cát Trạch đánh lui!”

“Cái này sao có thể! Chẳng lẽ người thị nữ này, cũng là đại năng Nguyên Anh sao?”

“Lâm Hải quá con mẹ nó xa xỉ, vậy mà dùng đại năng Nguyên Anh là, thị nữ, hắn làm sao mà làm được!”

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người dâng lên thao thiên cự lãng, Tiên Nhi là đại năng Nguyên Anh, đã xác nhận không thể nghi ngờ, nhưng mọi người làm sao cũng nghĩ không thông, đại năng Nguyên Anh cao cao tại thượng, vì sao nguyện ý làm một cái thân phận thị nữ thấp hèn cho Lâm Hải.

“Bát đát!”

Cát Trạch bị một cái thị nữ của Lâm Hải đánh lui, nhất thời lộ ra vẻ mặt thần sắc xấu hổ giận dữ, hai tay nắm nắm chuôi đao của võ sĩ đao, cho tới bây giờ còn cảm thấy hổ khẩu đau nhức một trận, thực lực của Tiên Nhi, đã để gã không thể bỏ qua.

“Lewis tiên sinh, Brow Bouchoux Kowski tiên sinh, người thị nữ này không thể coi thường, hai vị cũng xuất thủ một lượt đi!” Pulis lập tức phát giác, thực lực của Tiên Nhi cao hơn Cát Trạch, không khỏi hướng phía đại năng nước Mỹ cùng nước Nga đã đứng ra trước đó, mở miệng phân phó nói.

“Chúng ta tới chiếu cố ngươi!”

Lúc này, đã không có người bởi vì thân phận thị nữ, mà khinh thị Tiên Nhi.

Bạch!

Ba đạo thân ảnh chớp động liên tục, hai tên đại năng Nguyên Anh này, tính cả Cát Trạch cùng một chỗ, trong nháy mắt hướng phía Tiên Nhi, khởi xướng công kích sắc bén.

Đôi mi của Tiên Nhi đột nhiên vẩy một cái, hai tay nhanh chóng ở trước ngực vạch ra hình cung hoàn mỹ, ánh sáng màu xanh lại hiện ra, lần này vậy mà hình thành một cái hình hộp chữ nhật cực lớn, lóe lên quang mang, uy không thể đỡ.

“Hát!”

Bỗng nhiên, Tiên Nhi phát ra một tiếng khẽ kêu, đột nhiên đem hình hộp chữ nhật đẩy ra, cùng công kích của ba người, đụng vào nhau, bầu trời trong nháy mắt quang hoa tứ tán, phát ra một tiếng vang nặng nề.

“Hừ!”

Thanh âm thống khổ kêu rên, tại giữa không trung bị quang hoa chiếu rọi vang lên, trong lòng mọi người đột nhiên giật mình.

“Có người bị thương!”

Ánh mắt của tất cả mọi người, hướng phía giữa không trung nhìn lại, đã thấy ba đạo nhân ảnh, như là diều đứt dây, từ bên trên bầu trời, hướng phía nơi xa ngã xuống, phanh cái rơi trên mặt đất.

“Là bọn Cát Trạch!”

Có người kinh hô một tiếng, sau đó trong mắt nhất thời lộ ra vẻ kinh hãi thật không thể tin.

Chỉ thấy ba người Cát Trạch, tất cả đều ngã trên đất, miệng phun máu tươi, toàn thân máu thịt be bét, thân thể không ngừng run rẩy, hai mắt trắng dã, mắt thấy liền không sống.

“Mẹ nó!”

Thoáng một cái, mặc kệ là đại năng Nguyên Anh nước ngoài, hay là người tu hành Hoa Hạ, tất cả đều chấn kinh đến miệng cũng không thể khép lại, trong mắt mang theo nồng đậm thật không thể tin.

Chưa ai từng nghĩ tới, ba người đại năng Nguyên Anh bọn Cát Trạch, vậy mà phía dưới một chiêu, tất cả đều chết tại dưới tay một cái chỉ là thị nữ!

Sưu!

Ngay tại lúc ba người Cát Trạch tắt thở, đồng thời có ba đạo Nguyên Anh mang theo hoảng sợ thật sâu, từ bên trong thân thể bọn họ bay ra ngoài, con mắt nhìn lấy Tiên Nhi, tràn ngập hoảng sợ cùng không cam lòng.

“Diệt!”

Mà đúng lúc này, Tiên Nhi khẽ mở môi son, trên bầu trời nhất thời xuất hiện một thanh đại kiếm quang mang màu xanh, một đường quét ngang!

“Ba vị cẩn thận!”

Pulis thấy thế, nhất thời kinh hô nhắc nhở, nhưng mà đã muộn, đại kiếm quang mang màu xanh kia, trực tiếp đem ba đạo Nguyên Anh bao phủ, ba đạo Nguyên Anh liền cũng không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, thì đã bị xoắn nát trong nháy mắt!

“Tê ~ “

Tất cả mọi người hít một hơi lãnh khí, không nghĩ tới cái tiểu mỹ nhân nũng nịu như Tiên Nhi này, chẳng những tu vi sâu không lường được, ra tay càng là dứt khoát lưu loát, căn bản không cho Nguyên Anh của bọn người Cát Trạch, có một tia cơ hội đào tẩu, trực tiếp xuất thủ đem diệt sát.

"Xem ra, chúng ta cũng xem nhẹ người thị nữ này!"

Trong lòng tất cả mọi người, thầm than một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Tiên Nhi, rõ ràng cũng không giống nhau.

"Còn có ai, nguyện ý đi lên chỉ giáo?" Trên mặt Tiên Nhi thủy chung mang theo mỉm cười điềm tĩnh, một bộ dáng Người vô hại và Vật vô hại, nhưng lại để mọi người ở đây, nội tâm phát lạnh một trận.

Giờ phút này, người nào nếu là còn cho rằng bộ dáng nũng nịu yếu đuối của Tiên Nhi này là dễ khi dễ, đoán chừng con mẹ nó chết như thế nào cũng không biết nói.

"Há, nữ sĩ phương Đông mỹ lệ, ta là Bá tước Carmelo, xin đến chiếu cố ngươi!"

Đột nhiên, một cái đại năng Nguyên Anh nước Mỹ, trong mắt lóe u quang đứng ra, cất bước hướng phía Tiên Nhi đi tới.

"Carmelo, chờ một chút!"

Pulis thấy thế, đột nhiên đem Carmelo cản lại, một mặt ngưng trọng lắc đầu.

"Chúng ta không cần làm hy sinh vô vị!"

"Hầu tước Pulis, ngươi cho là ta, không phải là đối thủ của cái nữ sĩ phương Đông này sao?" Thực lực của Carmelo, so với bọn người Cát Trạch mạnh hơn không ít, đã đến gần vô hạn với Nguyên Anh hậu kỳ, thấy Pulis khuyên nhủ gã, ánh mắt liền lộ ra một tia bất mãn không dễ dàng phát giác.

"Lâm Hải phi thường giảo hoạt, trước đó chúng ta đã ăn thiệt thòi, không thể lại bị hắn lừa gạt nữa!" Trong mắt Pulis lóe ra quang mang, lắc đầu nói nói.

“Người thị nữ này, đáng sợ hơn xa so với tưởng tượng của chúng ta, đừng có bị bề ngoài của nàng làm cho mê hoặc.”

Nói xong, Pulis quay người lại, đối mặt với tất cả đại năng nước ngoài, cao giọng mở miệng.

“Các vị, chúng ta rõ ràng có ưu thế cực lớn, vì sao không đi lợi dụng, mà muốn để cho đối phương có cơ hội tiêu diệt từng bộ phận đâu?.”

“Hiện tại, ta đề nghị tất cả mọi người đồng loạt ra tay, lấy ưu thế áp đảo, đem Lâm Hải cầm xuống, mọi người nghĩ như thế nào?”

“Đảo Quốc ta đồng ý!”

“Nước Nga đồng ý!”

“Nước Mỹ không có ý kiến!”

Bọn đại năng Nguyên Anh nước ngoài này cũng không ngốc, Pulis nói một phen trong nháy mắt đem bọn họ điểm tỉnh, nhao nhao tỏ thái độ.

“Đậu phộng, nhanh như vậy liền nhìn thấu.” Lâm Hải lập tức ngồi thẳng, trong lòng khẩn trương lên, tiếp theo liền muốn nhìn Tiên Nhi.

“Tốt, nếu mọi người đã không có ý kiến, thì nghe ta chỉ huy, cùng một chỗ động thủ!” Pulis bỗng nhiên hét lớn một tiếng, trong nháy mắt mười mấy cái đại năng Nguyên Anh, đã cùng một chỗ hướng phía Lâm Hải công kích mà tới!

Chương 1314: Ta chính là muốn đuổi tận giết tuyệt!

Mười mấy cái đại năng Nguyên Anh đồng loạt ra tay, thanh thế doạ người, quả thực là phô thiên cái địa, Lâm Hải chỉ cảm thấy có vô số đường uy áp cực lớn cơ hồ muốn đem hắn đè sập, buông xuống ở trên người, để bắp thịt trên mặt hắn co quắp một trận.

Không hề nghi ngờ, nếu không lập tức trốn vào Thánh Cảnh, chỉ là cái uy áp hỗn hợp lại cùng nhau này, đều có thể đem Lâm Hải, vô tình nghiền nát.

Nhưng là loại tình huống này, Lâm Hải lại không thể tránh, hắn nhất định phải để bọn lão ngoại quốc này, trả giá đắt!

“Tiên Nhi!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, hướng phía Tiên Nhi hô một tiếng.

Tiên Nhi sớm đã làm tốt chuẩn bị, thấy bọn lão ngoại quốc này vòng qua nàng trực tiếp xuất thủ đối với Lâm Hải, thân thể mềm mại nhất thời lóe lên, vậy mà trực tiếp nhảy vào giữa không trung, hai tay đột nhiên vung vẩy, quấy phong vân, đem không gian vậy mà quay cuồng lên, quang mang màu xanh nhất thời đại thịnh, che khuất bầu trời!

Cái máy động biến hóa này, để mấy chục đại năng Nguyên Anh nước ngoài kia, tất cả đều nhao nhao biến sắc, lộ ra thần sắc thật không thể tin, hiển nhiên cũng không nghĩ tới, thực lực của Tiên Nhi vậy mà cường đại như thế, vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Không chỉ có như thế, quang mang màu xanh khắp trời này, vậy mà ẩn hàm một cỗ lực lượng cường đại đến thật không thể tin, để những đại năng Nguyên Anh này, mạc danh kỳ diệu dâng lên một tia dự cảm không ổn.

Mà vừa lúc này, hai tay Tiên Nhi đột nhiên đánh ra một đạo pháp quyết, sau đó khuôn mặt lạnh xuống, quát nhẹ một tiếng.

"Cấm!"

Ông!

Bỗng nhiên, quang mang màu xanh giữa không trung kia, như là có sinh mệnh, hướng phía bọn đại năng Nguyên Anh này thôn phệ mà đến, trong nháy mắt đã đem toàn bộ bọn họ bao phủ ở bên trong.

"Không tốt, nàng là nửa bước Địa Tiên, mọi người mau chạy đi!"

Cho tới giờ khắc này, Pulis mới nhận rõ thực lực chân thật của Tiên Nhi, ánh mắt nhất thời lộ ra vẻ hoảng sợ, phát ra một tiếng gọi thất kinh.

Bọn đại năng Nguyên Anh này, tại trong nháy mắt bị quang mang màu xanh vây quanh, cũng cảm giác được không ổn, phảng phất như một đường lực lượng không hề ngang hàng, đem bọn họ trói buộc, để bọn họ bước đi liên tục khó khăn, nhao nhao kinh hãi biến sắc.

"Chạy!"

Căn bản không cần Pulis nhắc nhở, ý nghĩ đầu tiên bên trong não hải của bọn đại năng Nguyên Anh này nghĩ đến, cũng là nhất định phải lập tức thoát khỏi cái hào quang màu xanh này, nếu không chỉ có thể mặc người chém giết.

"Fuck!"

"Bát cách nha lộ!"

"% $% $#!"

Rất nhanh, đại năng Nguyên Anh của ba quốc gia, gần như đồng thời mở miệng mắng, trong giọng nói mang theo vô cùng hoảng sợ.

Bọn họ sợ hãi phát hiện, muốn chạy trốn thì đã trễ, thân thể vậy mà như là bị quang mang màu xanh quấn quanh, đã hoàn toàn không nghe sai khiến.

“Đồng loạt ra tay, đánh nát cái hào quang màu xanh này! Coi như nàng là nửa bước Địa Tiên, cũng vô pháp giam cầm nhiều người chúng ta như vậy!”

Mí mắt Pulis cũng là cuồng loạn, mặt lộ vẻ sợ hãi, đầu óc nhanh chóng quay ngược trở lại, không khỏi phát ra một tiếng hô to.

Bọn đại năng Nguyên Anh này, nhất thời hoàn toàn tỉnh ngộ, như kẻ điên không muốn sống, hướng phía quang mang màu xanh công kích.

Rầm rầm rầm!

Nhất thời, Đạo pháp bay tán loạn, quang hoa đầy trời, quang mang màu xanh trong nháy mắt chấn động một mảnh, lung lay sắp đổ.

“Chủ nhân!”

Sắc mặt Tiên Nhi đột nhiên trở nên tái nhợt, hướng phía Lâm Hải vội vã la lên một tiếng.

Lâm Hải đã sớm chuẩn bị kỹ càng, Tiên Nhi đã nói qua, chỉ có thể khống chế bọn đại năng Nguyên Anh này một hơi thời gian, cơ hội quý báu như thế, Lâm Hải há sẽ bỏ qua.

Bạch!

Thân ảnh Lâm Hải, bỗng dưng nhảy lên, người còn giữa không trung Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đã xuất hiện trong tay, sắc bén quét ngang mà ra.

"Trảm!"

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, đao mang vạch phá không gian, mang theo tiếng xé gió mạnh mẽ, quang hoa chói lọi, trong nháy mắt đem bọn đại năng Nguyên Anh này nuốt hết!

"Không!"

Bọn người Pulis, phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, sử xuất thủ đoạn toàn thân, rốt cục đem pháp thuật giam cầm của Tiên Nhi phá vỡ, nhưng mà đao mang cũng đã lâm đến!

Phốc!

Nhất thời, huyết quang văng khắp nơi, đem cả vùng không gian cũng nhuộm thành màu hồng, mấy chục bộ thi thể từ giữa không trung rơi xuống, đập vào đất, phát ra âm thanh rất nặng nề, giống như cự thạch nện vào trái tim mọi người.

Bạch!

Lâm Hải múa ra một cái đao hoa lộng lẫy, xách ngược Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, trừng mắt dựng thẳng, dứt khoát nhìn lại.

Đã thấy mười mấy cái đại năng Nguyên Anh nằm ngổn ngang lộn xộn, trừ bốn năm cái Nguyên Anh hậu kỳ như đám Pulis may mắn đào thoát ra, những người còn lại tất cả đều bị Lâm Hải chém ở dưới đao, liền cả Nguyên Anh cũng bị tiễu diệt, mất mạng tại chỗ!

Một màn rung động như thế, để hiện trường nhất thời yên tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, tất cả mọi người triệt để mộng bức, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

Chẳng ai ngờ rằng, nhiều đại năng Nguyên Anh như vậy, vậy mà bị Lâm Hải dùng một đao, kém chút xử lý toàn bộ.

Phải biết, đây chính là đại năng Nguyên Anh a, tùy tiện lôi ra một cái, cũng là tồn tại có thể nghiền ép một phương, nhưng kết quả lại là như thế, bị Lâm Hải cắt hết, như là cắt củ cải.

“Ngươi, ngươi giết sạch bọn họ!”

Pulis cho tới giờ khắc này, cũng không thể tin được sự thật trước mắt , vừa hãi vừa sợ nhìn chằm chằm Lâm Hải, nói chuyện cũng không lưu loát.

Mấy cái đại năng Nguyên Anh hậu kỳ còn lại, cũng là sợ hãi nhìn lấy Lâm Hải, toàn bộ thân thể run lên nhè nhẹ, hiển nhiên cũng bị một màn đáng sợ này, chấn nhiếp có chút không biết làm sao.

Nhưng mà, Lâm Hải lại không để ý tới bọn họ, mà chính là một mặt lo lắng đi đến trước mặt Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, ngươi thế nào.?” Lâm Hải vịn bả vai Tiên Nhi, gấp gáp hỏi.

“Chủ nhân yên tâm, Tiên Nhi không có việc gì!”

Sắc mặt Tiên Nhi tái nhợt, có chút kiệt sức cười cười, khóe miệng ẩn ẩn có một vệt máu, tuy tu vi của Tiên Nhi cường đại, có thể so với nửa bước Địa Tiên, nhưng lập tức trói buộc nhiều đại năng Nguyên Anh như vậy, tiếp nhận công kích hợp lực của bọn họ, vẫn là bị một chút nội thương.

“Cho!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp lấy ra một viên thuốc, cho Tiên Nhi cho ăn xuống.

“Đa tạ chủ nhân!” Tiên Nhi lộ ra vẻ mặt vui cười ngượng ngùng, điềm tĩnh nói nói.

“Nha đầu ngốc, nên là ta cám ơn ngươi mới đúng!” Lâm Hải xoa bóp gương mặt Tiên Nhi, để Tiên Nhi nhất thời mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu.

“Hảo hảo điều tức, còn lại, giao cho ta!”

Lâm Hải nói xong, hướng phía Tiên Nhi ném qua một cái ánh mắt lo lắng, sau đó đột nhiên quay người, cầm đao mà đứng, ánh mắt băng lãnh liếc nhìn bọn người Pulis.

“Liền còn thừa mấy người các ngươi, là từng cái đến, hay vẫn là cùng tiến lên?”

Đám người Pulis nhất thời đầy ngập lửa giận, thế nhưng khi ánh mắt đảo qua Tiên Nhi bên người Lâm Hải, tất cả lại đều do dự.

Thực lực của Tiên Nhi, đây chính là nửa bước Địa Tiên a, căn bản không phải bọn họ có thể đối phó, tuy Tiên Nhi thụ thương, nhưng nhìn qua không nghiêm trọng lắm, tùy tiện vừa ra tay, đoán chừng liền có thể đem bọn họ thu thập.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Bốn năm cái đại năng Nguyên Anh hậu kỳ còn sót lại này, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhất thời lâm vào tình thế lưỡng nan.

“Thế nào, vừa rồi còn không ai bì nổi như vậy, hiện tại cũng sợ sao?”

Lâm Hải lộ ra một nụ cười giễu cợt, xem thường nói nói.

“Lâm Hải các hạ, chúng ta nhận thua, chuyện hôm nay, chúng ta sẽ như thực bẩm báo cho Tộc trưởng của mình, cáo từ!”

Pulis xoay động nhãn châu, biết rõ có Tiên Nhi cái nửa bước Địa Tiên này ở đây, bọn họ không có khả năng có bất luận hành động gì, thậm chí nếu lại muốn động thủ mà nói, nói không chừng đều phải đem mệnh ném ở đây.

Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, đối thủ cấp bậc như Tiên Nhi, vẫn là lưu cho bọn Tộc trưởng đi, bọn họ lúc trước có thể may mắn đào thoát dưới một đao của Lâm Hải, đã là may mắn trong bất hạnh.

Nói xong, mấy cái Nguyên Anh nước ngoài, lập tức quay người bước nhanh rời đi.

“Dừng lại, ta để cho các ngươi đi sao?”

Bọn họ vừa mới động, một đường thanh âm đạm mạc, vang lên tại sau lưng, để cho cước bộ của bọn họ bỗng nhiên trì trệ.

“Lâm Hải các hạ, ngươi chẳng lẽ muốn đuổi tận giết tuyệt sao?”

Pulis chậm rãi quay đầu, bên trong đôi mắt đỏ, lóe ra quang mang băng hàn, lạnh lùng nói nói.

Ánh mắt Lâm Hải băng lãnh nhìn hắn, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay bỗng nhiên hạxuống, trong mắt nổi lên một vòng sát cơ.

“Không sai, ta chính là muốn đuổi tận giết tuyệt!”

Chương 1315: Chước Quang hiển uy

Lâm Hải vừa nói như vậy, bọn người Pulis, trong mắt cũng lộ ra vẻ điên cuồng.

“Lâm Hải các hạ, Hoa Hạ các ngươi có câu nói, gọi là ngoan cố chống cự, tuy vị nữ sĩ mỹ lệ bên cạnh ngươi này, chính là nửa bước Địa Tiên cường đại, nhưng nếu chúng ta là liều mạng, chưa hẳn không thể cùng ngươi đồng quy vu tận?”

Trong mắt Pulis lóe ra u quang, một mặt lạnh xuống nhìn lấy Lâm Hải, lạnh lùng nói nói.

“Các ngươi lặp đi lặp lại nhiều lần, khiêu khích bên trên Hải Nguyệt Tông ta, nếu như để cho các ngươi còn sống rời đi, Hải Nguyệt Tông ta còn có mặt mũi nào mà tồn tại?”

“Bớt nói nhảm đi, có bản lĩnh liền sử xuất ra đi!”

Lâm Hải giơ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chỉ vào Pulis ở phía xa, một cỗ sát khí bay thẳng vân thiên, băng lãnh nói nói.

Bọn người Pulis, trong mắt nhất thời bùng lên tinh quang, lộ ra vẻ ngoan lệ điên cuồng.

“Đã như vậy, chúng ta liền liều mạng với ngươi!”

Nói xong, thân thể Pulis chấn động, nhất thời sương máu chợt hiện, răng nanh thật dài từ trong miệng nhô ra, sườn sinh hai cánh, vậy mà biến thành một con dơi màu máu dài hơn một trượng, thân thể bên trên tán phát ra sát khí băng lãnh.

“Rống!”

Ngay tại lúc đó, hai tên đại năng Nguyên Anh nước Nga, cũng là bạo rống một tiếng, thân thể cấp tốc trở nên khôi ngô tráng kiện, toàn thân sinh ra bộ lông màu trắng, biến thành dã thú Người Sói cuồng bạo!

Mà một tên cường giả Đảo Quốc sau cùng, trên thân đột nhiên toát ra sương đen nồng đậm, trong sương đen có tiếng gào khóc thảm thiết, ẩn ẩn như có linh hồn đang lảng vãng, tựa hồ muốn thôn phệ hết thảy sinh linh, để cho người ta không rét mà run.

Đến tận đây, bốn tên đại năng Nguyên Anh hậu kỳ còn sót lại, trong nháy mắt tất cả đều đã tiến vào trạng thái chiến đấu mạnh nhất, chuẩn bị cùng Lâm Hải tiến hành đấu tranh liều chết.

“Hừ!”

Lâm Hải miệt thị cười lạnh một tiếng, bốn cái này đều là đại năng Nguyên Anh hậu kỳ, mặc dù mình khẳng định không phải là đối thủ, nhưng nếu muốn tự vệ, lại không có chút áp lực nào.

Chính mình trước đó đã phục dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan, còn có chút kỹ năng mới chưa được thí nghiệm qua uy lực, vừa vặn bắt bọn họ luyện tay một chút.

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, đột nhiên trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Lôi!”

Nhất thời, trước mặt Lâm Hải, xuất hiện vô số điểm sáng màu tím, như là hồ quang điện nhảy vọt, cấp tốc ngưng kết thành một cái quả cầu lôi điện lớn cỡ bóng rổ, tư tư rung động, ẩn chứa lực lượng Lôi Đình vô cùng cường đại.

“Bát đát!”

Đại năng Nguyên Anh của Đảo Quốc, nhất thời giận mắng một tiếng, trong hai mắt ẩn ẩn có vẻ sợ hãi.

Gã chính là âm Dương Sư, khống chế Thức Thần, sợ nhất là pháp thuật hệ Lôi, trời sinh khắc chế những bàng môn tà đạo như bọn họ này, vừa thấy được Lôi Cầu trước người Lâm Hải, liền để trong lòng của gã phạm sợ hãi, trong lòng sinh ra sợ hãi.

“Diệt hắn!”

Pulis cũng biết, hiện tại liền thừa bốn người bọn họ, nhất định phải đoàn kết nhất trí, mới có thể còn mạng sống mà rời đi, thấy Lâm Hải chưa đánh, liền đã triệu hồi ra quả cầu lôi điện khắc chế Thức Thần, liền biết không thể để người Đảo Quốc lên trước.

Trong miệng một tiếng quát lớn, Pulis hóa thành một đường lưu quang đỏ như máu, dẫn đầu hướng phía Lâm Hải dốc sức lao qua, ở giữa không trung lôi ra một chuỗi sợi tơ màu đỏ, khiến cho huyết dịch của mọi người ở đây bị một trận hấp xả, khó chịu nói không nên lời.

“Cút!”

Cũng có kinh nghiệm trước đó, Lâm Hải tự nhiên biết không thể để Pulis cận thân, một khi cận thân, huyết dịch của mình liền sẽ bị ảnh hưởng, tuy Biến Địa Kinh Lôi có thể hơi làm dịu, nhưng một cái sơ sẩy, liền có khả năng bị thương tổn tại dưới tay Pulis.

Bởi vậy, Lâm Hải không chút do dự, đưa tay cũng là một đao Bá Không Trảm, sắc bén đánh xuống, đồng thời quả cầu lôi điện trước mặt, giống như một đạo lưu quang, hướng phía Đại năng Nguyên Anh Đảo Quốc mà bay đi.

Ông!

Đao mang chiếu rọi trời cao, xẹt qua một đường quang hoa sáng chói, mang theo xu thế sắc bén không gì không phá, hướng phía Pulis nghênh đón.

“Hát!”

Lông mày Pulis nhíu lại, cảm nhận được đao thế cường đại, cùng Băng Hàn Chi Khí cơ hồ đem gã đông cứng, không dám khinh thường, hai cánh chấn động, nhất thời sương máu ngưng tụ thành một cái thuẫn lớn, cùng đao mang đụng vào nhau.

Ông!

Không gian run run một hồi, phía trên sương máu, trong nháy mắt xuất hiện rạn nứt, vết rách lít nha lít nhít, ầm vang nổ nát vụn, thân hình vọt tới trước của Pulis bị ngăn trở, bỗng nhiên trì trệ.

Mà Lâm Hải thì trực tiếp bị lực phản chấn, chấn động đến thân thể quăng lên cao cao, hổ khẩu run lên, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Mẹ nó, đại năng Nguyên Anh hậu kỳ, quả nhiên khó đối phó!”

Tuy Lâm Hải thi triển Bá Không Trảm, sử xuất hai ngàn năm đạo hạnh, lại có Băng Chi Đạo đại viên mãn tương trợ, lại vẫn vô pháp là tổn thương tới Pulis, ngược lại vẫn bị gã đánh lui.

Mà quả cầu lôi điện do chính mình phát ra, đem Đại năng Nguyên Anh Đảo Quốc bức lui cách xa mấy mét, đồng thời cuối cùng cũng bị sương đen nuốt hết, hóa thành hư vô.

“Chết!”

Mà vừa lúc này, hai cái đại năng Nguyên Anh hậu kỳ của nước Nga, nhắm ngay thời cơ, đồng thời bạo khởi, như thiểm điện bổ nhào vào trước người Lâm Hải, vuốt sói cực lớn, như là lưỡi dao sắc bén hướng phía trước ngực Lâm Hải chộp tới.

“Em gái ngươi!”

Lâm Hải phía dưới vội vàng, nhất thời chật vật không chịu nổi, mắt thấy hai đường vuốt sói sắp bắt ở trên người, Lâm Hải gầm lên một tiếng.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Lôi Trì chợt hiện, thân thể của hai cái Người Sói đột nhiên trì trệ, Lâm Hải mượn cơ hội nhanh chóng lùi về phía sau, đồng thời trong miệng hét lớn một tiếng.

“Thần thông, Chước Quang!”

Ông!

Trong nháy mắt, cái trán của Lâm Hải, liền xuất hiện một đường vết nứt hẹp dài, con mắt thứ ba bỗng nhiên xuất hiện!

“Đậu phộng, Thiên Nhãn!”

“Lâm Tông chủ vậy mà khai Thiên Nhãn!”

“Chẳng lẽ hắn là thiên thần hạ phàm sao?!”

Người tu hành Hoa Hạ thấy thế, nhất thời phát ra tiếng kinh hô kinh hãi không thôi, trong lòng quả thực rung mạnh vô cùng.

Tại Hoa Hạ, khai Thiên Nhãn chính là có ý nghĩa đặc thù, nghe nói bên trong đầy trời Chư Thần, cũng chỉ có những người cực kỳ cường đại mới có bản lĩnh này, nghĩ không ra Lâm Hải chỉ là một người Tu Tiên, vậy mà cũng làm được!

“Ừm.” Hai cái Người Sói cũng là khẽ giật mình, sau đó giật nảy cả mình, nhưng mà còn chưa chờ bọn họ làm ra phản ứng, bên trong con mắt thứ ba của Lâm Hải, đột nhiên bắn ra ba đường ánh sáng trắng sắc bén, giống như Laze, trong nháy mắt xuyên thấu thân thể của bọn họ, dù bọn họ đường đường là đại năng Nguyên Anh hậu kỳ, lại cũng vô pháp tránh né

“A!!!”

Hai cái Người Sói chỉ kịp hét thảm một tiếng, thân thể khổng lồ liền trong nháy mắt bị ánh sáng trắng kia đốt hóa, trực tiếp hóa thành hư vô, tiêu tán vào trong không khí, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện qua.

"Tê ~ "

Một màn này, đem tất cả mọi người đều chấn nhiếp, chẳng những để Pulis cùng người Đảo Quốc kia đình chỉ công kích, mặt lộ vẻ sợ hãi, liền ngay cả Lâm Hải cũng sững sờ tại bên trong này, một mặt mộng bức.

"Đậu phộng!"

Qua hơn nửa ngày, hai mắt Lâm Hải mới sáng lên, phát ra một tiếng kinh hô hoan hỉ.

Hắn là thật không nghĩ tới, sau khi Thiên Nhãn Thần Thông thăng cấp, cái thần thông Chước Quang mới học được này, đã vậy còn quá ngưu bức, quang mang bắn ra từ bên trong con mắt thứ ba, lại có thể miểu sát đại năng Nguyên Anh hậu kỳ.

Hơn nữa mấu chốt nhất là, Lâm Hải phát hiện chân khí mà mình phải tiêu hao, cũng không phải là rất nhiều, cũng chính là một khoảng chừng phần ba, hoàn toàn không giống loại thần thông công kích phạm vi lớn như Phần Thiên kia, cơ hồ muốn đem chân khí trong cơ thể mình rút khô.

"Mẹ nó, ngưu bức lớn!"

Trong mắt Lâm Hải, nhất thời lộ ra chiến ý điên cuồng, cái thần thông Chước Quang này có uy lực mạnh mẽ, lượng chân khí hao tổn nhỏ, quả thực có thể xưng là hoàn mỹ a!

Mãnh liệt quay đầu, ánh mắt Lâm Hải, lại rơi vào trên thân Pulis cùng người Đảo Quốc, sát khí bốc lên, thân ảnh lóe lên liền xông qua.

"Giết!"

Trong miệng Lâm Hải bạo hống một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay điên cuồng đánh xuống, uy áp ngập đầu, sắc bén không thể ngăn cản.

“Shit!”

Pulis còn đang đắm chìm trong khiếp sợ khi Lâm Hải bắn giết hai cái Người Sói, thấy công kích của Lâm Hải lại đến, không khỏi giật mình, khống chế sương máu nghênh tiếp đao mang của Lâm Hải, đồng thời thân ảnh bùng lên, kéo dài khoảng cách cùng Lâm Hải.

Vết xe đổ của Người Sói đang ở trước mắt, ai biết bên trong con mắt thứ ba của Lâm Hải, còn sẽ lại bắn ra cái ánh sáng trắng đáng sợ kia hay không, vì lý do an toàn, vẫn là trốn xa một chút mới tốt.

Pulis né tránh, nhưng người Đảo Quốc không có may mắn như vậy.

Thấy Lâm Hải bổ một đao về phía Pulis, người Đảo Quốc thấy có cơ hội để lợi dụng được, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đột nhiên giơ chọc lên, gã liền thẳng đến dưới xương sườn Lâm Hải mà đến, lóe lên hàn mang, đã cận thân.

“Thần thông Chước Quang!”

Lâm Hải không kịp trốn tránh, lập tức lần nữa phóng thích thần thông Chước Quang, nhất thời lại là bắn ra ba đạo ánh sáng trắng.

Coong!

Võ sĩ đao của người Đảo Quốc kia, bị một đạo ánh sáng trắng bên trong đó đánh trúng, trong nháy mắt đã đứt thành hai đoạn, mũi đao rơi xuống đất.

Người Đảo Quốc kia giật mình, sau đó chỉ thấy hai đạo ánh sáng trắng kia, đã hướng phía mình mà tới, không khỏi bị dọa đến quá sợ hãi.

“Bát đát!”

Người Đảo Quốc phát ra một tiếng rống giận sợ hãi, thân hình nhanh chóng lùi lại, như là mũi tên hướng phía sau lao đi.

Nhưng mà, tốc độ của gã mặc dù nhanh, lại nào nhanh hơn được Chước Quang, trực tiếp bị ánh sáng trắng đuổi kịp, xuyên thể mà qua.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết của người Đảo Quốc, vang vọng trời trong, sau đó thân thể hòa tan, liền cả người cùng Nguyên Anh, tan thành mây khói.

“Há, My G.O.D!” Mí mắt Pulis trợn tròn một trận, bị dọa đến sợ vỡ mật, nơi nào còn dám có một tia dừng lại, hai cánh chấn động, hóa thành lưu quang màu hồng, quay đầu liền chạy.

“Muốn chạy, không có cửa đâu!” Lâm Hải thấy thế, trong mắt lóe lên hàn mang, thân ảnh chớp động, liền đuổi tới.

Nhưng mà, còn chưa chờ đuổi tới gần, đột nhiên phía trước Pulis, có bóng người tốc biến, phát ra một tiếng hô kinh ngạc.

“A, yêu nghiệt phía Tây cũng dám tới Hoa Hạ gây sóng gió, nhìn bần đạo trảm yêu trừ ma!”

Chương 1316: Phản đồ Côn Lôn

Pulis kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy một cái đạo sĩ ngoài ba mươi, đang là một mặt hưng phấn ngăn lại đường lui của chính mình.

“Cút ngay!”

Sau lưng có Lâm Hải mở ra Thiên Nhãn đuổi theo, Pulis sớm đã sợ đến hồn đều nhanh bay, thấy có người ngăn cản, nhất thời đại nộ, tiện tay vung ra một đoàn sương máu, lao thẳng tới mặt đạo sĩ.

"Ai u, Nghiệt súc thật cường đại!"

Đạo sĩ giật nảy cả mình, không nghĩ tới Pulis có thực lực cao như thế, không dám khinh thường, cuống quít hướng phía bên cạnh nhảy lên, đồng thời một cái cờ nhỏ màu trắng, bị ném đi ra, bay lên trên trời!

"Ông!"

Cờ nhỏ màu trắng dài ra theo gió, trong nháy mắt trở nên dài hơn một trượng, mang theo âm Hàn Chi Khí vô cùng, phiêu đãng trên không trung, để cho người ta chỉ nhìn một chút, liền cảm thấy linh hồn cũng run rẩy lên, phảng phất như muốn rời khỏi thân thể.

"U Hồn Bạch Cốt Phiên!"

Lâm Hải lúc này cũng đã đuổi tới phụ cận, đồng thời nhận ra đạo sĩ này, chính là người trước kia muốn đuổi bắt Tiểu Anh, cờ nhỏ màu trắng trong tay, cũng là pháp bảo Thượng cổ bên trong Phong Thần Chi Chiến, đồ phỏng chế của U Hồn Bạch Cốt Phiên.

"Chủ nhân mau lui!"

Đúng lúc này, bỗng nhiên truyền đến tiếng la lên lo lắng của Tiên Nhi, để trong lòng Lâm Hải kinh hãi giật mình.

Kỳ thực, coi như Tiên Nhi không hô, Lâm Hải cũng đã cảm giác được một tia không ổn, bên trong U Hồn Bạch Cốt Phiên này, tựa hồ mang theo một cỗ lực lượng cực kỳ huyền diệu, muốn đem linh hồn Lâm Hải rút ra. Tuy Lâm Hải cách U Hồn Bạch Cốt Phiên vẫn có khoảng cách hơn mười mét, cũng đã cảm giác được đầu não u ám một trận, phảng phất như lúc nào cũng có thể hôn mê, dưới sự kinh hãi, thân thể Lâm Hải đột nhiên lật ra sau một cái, rời xa mấy chục mét, đem chân khí vận chuyển một cái Đại Chu Thiên, mới đem cỗ cảm giác u ám này dần dần tán đi.

“Thật đáng sợ!”

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào U Hồn Bạch Cốt Phiên phấp phới đón gió, trong lòng kinh hãi không thôi, nếu không phải mình trốn tránh kịp thời, chỉ sợ giờ phút này đã mất đi ý thức, thúc thủ chịu trói.

Mà Pulis cách đạo sĩ khá gần, liền không có may mắn như vậy, thân ở bên trong phạm vi công kích của U Hồn Bạch Cốt Phiên, hai mắt trực tiếp lật một cái, tê liệt ngã trên mặt đất, không rõ sống chết.

Ông!

Đạo sĩ khẽ vẫy tay, liền đem thân thể của Pulis lăng không hấp xả qua, khiêng lên trên vai, sắc mặt lộ ra quang mang cực kỳ hưng phấn.

“Ha ha, quá được rồi, lại còn là một cái Yêu thú Huyết tộc, nghĩ không ra vừa ra tay liền làm đến một cái tọa kỵ phi hành, ngẫm lại cũng phong cách không được a!”

Lời nói của đạo sĩ, nhất thời để người của các đại môn phái ở đây hai mắt đăm đăm, một mặt chấn kinh cùng mộng bức.

“Mẹ nó, cái này ai vậy? Ra tay liền đem đại năng Nguyên Anh cầm xuống, thế mà còn là muốn bắt đi làm tọa kỵ, quá xa xỉ đi.”

Tất cả mọi người không khỏi đều đối với sự mạnh mẽ và thân phận của đạo sĩ, cảm thấy vô cùng tò mò.

Đạo sĩ một mặt đắc ý nói xong, mới hững hờ hướng phía Lâm Hải trông lại, nhưng cái này vừa nhìn xuống, sắc mặt nhất thời đã đại biến.

“Là ngươi!”

Đạo sĩ một mặt kinh ngạc, lập tức nhận ra Lâm Hải, không khỏi vội vàng hướng phía sau lưng Lâm Hải nhìn lại.

“Đậu phộng!”

Ánh mắt của đạo sĩ, nhất thời rơi vào trên thân Tiên Nhi, toàn thân không khỏi bị dọa đến giật mình một cái.

“Con mẹ nhà nó, cái muội tử này quả nhiên cũng tại!”

Trước đó lão chính là một chiêu thương tổn tại dưới tay Tiên Nhi, biết rõ Tiên Nhi tuy nhìn nũng nịu, lại là nửa bước Địa Tiên chính cống, mười phần là nhân vật đáng sợ, hiện tại lại một lần nhìn thấy Tiên Nhi, tâm lý đạo sĩ nhất thời thình thịch một trận.

“Cái kia, hạnh ngộ a!”

Đạo sĩ ngượng ngùng cười cười, may mắn giờ phút này lão đã tế U Hồn Bạch Cốt Phiên lên, không cần phải phi bình thường e ngại Tiên Nhi, nếu không đạo sĩ tuyệt đối quay đầu liền chạy.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, hắn đối với chuyện đạo sĩ trước đó đuổi bắt Tiểu Anh, một mực canh cánh trong lòng, đối với lão không có sắc mặt tốt gì.

“Chủ nhân, Côn Lôn cường đại, vượt xa tưởng tượng của ngươi, không phải ngươi hiện tại có thể đắc tội lên, tận lực không nên xung đột.” Đột nhiên, Tiên Nhi hội tụ chân khí thành đường, hướng phía Lâm Hải ngưng trọng truyền âm nói.

Lâm Hải bất động thanh sắc, yên lặng gật gật đầu, nếu Tiên Nhi đã nói như thế, xem ra hôm nay chỉ có thể buông tha đạo sĩ này.

“Ngươi đến Hải Nguyệt Tông ta làm cái gì, bên trong này không chào đón ngươi!”

Tuy không có ý định động thủ, nhưng Lâm Hải cũng không khách khí, hướng phía đạo sĩ lạnh lùng hạ lệnh trục khách.

Đạo sĩ hoàn toàn không đem Lâm Hải đặt ở bên trong mắt, mà chính là mang theo một tia kiêng kị, hướng phía Tiên Nhi nhìn một chút, thấy Tiên Nhi mặt không biểu tình, một bộ dáng lạnh như băng, nhất thời cười nhạt một tiếng.

“Bần đạo chỉ là cảm giác đoạn thời gian gần nhất, phụ cận có Yêu khí trùng thiên, nên mới ra mặt hàng yêu phục ma, cũng không có ác ý.”

Đạo sĩ một bộ dáng lạnh nhạt nói nói, mặc dù là nói với Lâm Hải, nhưng hai con mắt lại nhìn về phía Tiên Nhi, hiển nhiên trong mắt lão, bên trong đám người ở đây, chính thức đáng giá để lão coi trọng, chỉ có một mình Tiên Nhi.

“Hiện tại, cái Huyết Biên Bức này đã bị ngươi hàng phục, ngươi có thể đi!”

“Thu cờ của ngươi, lập tức rời đi!” Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Tốt!” Đạo sĩ cười cười, “Bần đạo lần này xuống núi, lấy hàng yêu trừ ma làm nhiệm vụ của mình, nếu nơi đây đã không còn yêu nghiệt, bần đạo cũng không cần lưu lại, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, cáo từ!”

Nói xong, đạo sĩ quay người lại, thu U Hồn Bạch Cốt Phiên, liền muốn rời khỏi Phiêu Miểu Phong.

“Dừng lại!”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng quát lạnh, từ trong đám người truyền đến, mọi người nhao nhao quay đầu nhìn lại, đã thấy một cái lão giả lôi tha lôi thôi, sắc mặt băng hàn đi tới, đứng tại trước mặt đạo sĩ.

“Túy Tửu Tiên!”

Mọi người lập tức nhận ra người mới nói, không khỏi nhao nhao kinh ngạc, không biết Túy Tửu Tiên bỗng nhiên gọi đạo sĩ cường đại thần bí này quay lại, là có dụng ý gì?

Mà Lâm Hải cũng là một mặt kỳ quái, nhưng trong lòng Lâm Hải, lại ẩn ẩn có một cái phỏng đoán.

Lúc trước khi hắn mới quen Túy Tửu Tiên, nhớ kỹ Túy Tửu Tiên đã nói qua, lần này tới tham gia đại điển khai tông của Hải Nguyệt Tông, là vì kết lại một đoạn ân oán.

Thế nhưng từ đầu tới đuôi, Lâm Hải lại không thấy Túy Tửu Tiên chủ động đi tìm người nào, nhưng khi đạo sĩ này vừa xuất hiện, Túy Tửu Tiên vậy mà lại đứng ra, hơn nữa nhìn sắc mặt của Túy Tửu Tiên, hoàn toàn không có loại phóng đãng không bị trói buộc như thường ngày, mà chính là trở nên một mặt nghiêm túc, ở giữa tất nhiên có gì đó quái lạ.

“Chẳng lẽ, ân oán mà Túy Tửu Tiên muốn kết, là có quan hệ cùng đạo sĩ này, hoặc là nói, có quan hệ với Côn Lôn sao?”

Vừa nghĩ như thế, đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, trách không được một cái Tán tu chỉ biết la hét uống rượu như Túy Tửu Tiên, lại có tu vi Nguyên Anh kỳ, xem ra thân phận của Túy Tửu Tiên, tựa hồ cũng không có đơn giản như vậy a.

Đạo sĩ dò xét trên dưới Túy Tửu Tiên một phen, sắc mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, không biết cái lão đầu rách rưới này, bỗng nhiên gọi lại chính mình để làm cái gì?

“Có việc?” Đạo sĩ nhàn nhạt hỏi.

Trong mắt Túy Tửu Tiên lóe ra quang mang, có thâm ý khác liếc nhìn đạo sĩ một chút, bỗng nhiên mở miệng.

“Ngươi là đời thứ bảy mươi tám?”

Mọi người nghe được, tất cả đều một mặt mộng bức, không biết câu lời nói không đầu không đuôi này của Túy Tửu Tiên, là có ý gì?

Nhưng, tiếng nói này rơi vào trong tai đạo sĩ, lại làm cho sắc mặt đạo sĩ hoàn toàn thay đổi, lộ ra thần sắc vô cùng kinh hãi.

“Ngươi là ai?!”

Đạo sĩ phát ra một tiếng cuồng hống kinh hãi, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin nồng đậm.

“Ai!” Túy Tửu Tiên liếc nhìn đạo sĩ một chút, trong ánh mắt toát ra thần sắc thương hại.

“Trong lòng ngươi nếu như là đã đoán được, cần gì phải biết rõ còn cố hỏi!”

Trên mặt đạo sĩ, đột nhiên kịch liệt run rẩy một trận, mắt lộ kinh hãi, phát ra một tiếng kinh hô bén nhọn.

“Ngươi là, ngươi là...”

“Không sai!” Túy Tửu Tiên đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia quang mang sắc bén, lạnh lẽo nhìn đạo sĩ, ngạo nghễ mở miệng.

“Ta, chính là đời thứ bảy mươi bảy, là phản đồ Côn Lôn trong miệng các ngươi!”

Chương 1317: Trảm Tiên Phi Đao

“Đời thứ bảy mươi bảy!!!”

Đạo sĩ nghe được, trong mắt nhất thời lộ ra thần sắc vô cùng hoảng sợ, như lâm đại địch, lần nữa đem U Hồn Bạch Cốt Phiên tế lên, đón gió phấp phới, âm lãnh kêu khóc!

Nhưng mà, trên mặt đạo sĩ, lại lộ ra cực độ gấp gáp, quả thực so với lúc nhìn thấy Tiên Nhi, còn muốn gấp gáp hơn mấy lần.

“U Hồn Bạch Cốt Phiên?” Túy Tửu Tiên khinh thường cười một tiếng, “Nghĩ không ra ngươi câu thông được món cổ bảo này, nhưng đối với ta mà nói, ngươi cảm thấy hữu dụng không?”

“Ngươi muốn thế nào?” Trong mắt đạo sĩ mang theo thần sắc sợ hãi, gấp gáp hỏi.

“Về Côn Lôn đi, nói cho đám cái gọi là Thần Minh cao cao tại thượng kia, không cần tạo sát nghiệt, giống như Nhân tộc cũng không phải tất cả đều là người tốt, Yêu tộc cũng không phải toàn là người xấu!”

“Có đời thứ bảy mươi bảy ta, truyền nhân Côn Lôn, mơ tưởng hành tẩu trên thế gian!”

Lời nói của Túy Tửu Tiên, khiến trong mắt đạo sĩ, hiện lên một tia sát cơ băng lãnh, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

“Ngươi đây là cái lời lẽ phản nghịch gì, không phải tộc ta, trong lòng ắt nghĩ khác! Tiền bối phái ta sớm đã nói rõ, người Côn Lôn xuất thế, nhất định phải hàng yêu phục ma, ban ngày ban mặt còn tại trên thế gian, hết lần này tới lần khác là ngươi, có được chí bảo Côn Lôn, lại phản bội Côn Lôn, bây giờ còn có mặt mũi để giáo huấn ta, lương tâm ngươi ở đâu!”

“Hừ, hàng yêu trừ ma?” Túy Tửu Tiên cười lạnh, sắc mặt đột nhiên lộ ra biểu lộ cực độ trào phúng.

“Nhân tâm, có đôi khi so với Yêu Ma, còn đáng sợ hơn nhiều!”

“Nói bậy nói bạ!” Đạo sĩ không khỏi tức giận phản bác, hoảng sợ ban đầu cũng dần dần nhạt đi, thay vào đó, là khinh thường cùng xem thường thật sâu đối với Túy Tửu Tiên.

“Đời thứ bảy mươi bảy, ngươi phản bội Côn Lôn! Lãnh tụ Côn Lôn ta sớm đã có khẩu dụ, kẻ phản bội giết không tha, hôm nay đã gặp được ngươi, vậy bần đạo đành muốn thanh lý môn hộ!”

“Thật sự là ngu muội không nói lý!” Túy Tửu Tiên than nhẹ một tiếng, nhìn lấy bộ dáng oán giận của đạo sĩ này, không khỏi sinh ra thương hại cùng ai thán bất hạnh thật sâu.

“Ngươi khẳng định muốn đối phó với ta?”

“Việc nằm trong phận sự, nghĩa bất dung từ!”

Túy Tửu Tiên xùy cười một tiếng, sau đó liếc mắt nhìn, khinh thường liếc nhìn U Hồn Bạch Cốt Phiên ở giữa không trung một chút.

“Chỉ bằng nó sao?”

Nói xong, Túy Tửu Tiên đột nhiên đưa tay, đem hồ lô rượu một mực cột vào bên hông, cầm trong tay, nhổ nắp bình.

Ông!

Nhất thời, một cỗ sát khí khủng bố hủy thiên diệt địa, trong nháy mắt đã tràn ngập cả tòa Phiêu Miểu Phong, thân thể của tất cả mọi người đều bỗng nhiên cứng đờ, phát lạnh khắp cả người, ánh mắt lộ ra vô cùng sợ hãi.

Tất cả mọi người gần như đồng thời phát hiện, thân thể của mình bị cỗ sát khí đáng sợ này, hoàn toàn khóa kín, trở nên liền thở mạnh cũng không dám, bọn họ có một loại dự cảm mãnh liệt, chỉ cần mình hơi động đậy, cho dù là động tác thở lớn một chút, sau một khắc cũng có thể, trực tiếp bị mạt sát!

“Thật đáng sợ, cái hồ lô này là pháp bảo gì!”

Tất cả mọi người đều mang mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, hướng phía hồ lô trong tay Túy Tửu Tiên nhìn lại, trong mắt kinh hãi không thôi.

Liền cả Lâm Hải, giờ phút này cũng là cứng ngắc thân thể, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc trước đó chưa từng có, tại phía dưới sát khí nồng nặc này bao phủ xuống, không dám có chút hành động thiếu suy nghĩ nào, lần thứ nhất có cảm giác sợ hãi khi sinh mệnh bị nắm giữ tại bên trong tay người khác.

“Mẹ nó!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, may mắn Túy Tửu Tiên là bạn không phải địch, nếu không cái hồ lô này vừa mới hiện ra, chỉ sợ có là chính mình, cũng có thể dữ nhiều lành ít a!

“Cái Túy Tửu Tiên này, ẩn giấu thật là đủ sâu a!” Lâm Hải âm thầm kinh hãi không thôi.

Chỉ có Tiên Nhi, tại phía dưới cái sát khí nồng nặc này, là còn có thể duy trì thần sắc bình tĩnh, nhưng trên gương mặt, cũng trở nên x vô cùng trở nên ngưng trọng vô cùng trước đó chưa từng có, mặt lộ vẻ kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cái hồ lô kia, sau đó mới kinh hô một tiếng.

“Thượng cổ chí bảo, Trảm Tiên Phi Đao!!!”

“Trảm Tiên Phi Đao?!” Lâm Hải nghe Tiên Nhi hô lên tên của cái hồ lô này, trên mặt nhất thời kinh hãi thất sắc.

Hắn trước đó không lâu mới vừa vặn bù lại một lần Phong Thần Diễn Nghĩa, sao lại không biết Trảm Tiên Phi Đao là vật gì.

Cái Trảm Tiên Phi Đao này, dài bảy tấc, có thể bắn ra phi đao, phi đao bắn này được ánh sáng trắng điều khiển, người bị phi đao nhìn chăm chú sẽ bị phong ấn Nê Hoàn Cung, lâm vào hôn mê, lúc này người nắm giữ hồ lô, lúc này sẽ hiệu lệnh cho phi đao “Mời bảo bối quay người” đem người hôn mê trảm thủ.

Bên trong Phong Thần Chi Chiến, cái Trảm Tiên Phi Đao này chính là do Đạo nhân Lục Áp sở hữu, một khi tế ra liền muốn mạng người, liền sau khi Đát Kỷ bị bắt, cũng là bị cái Trảm Tiên Phi Đao này chém giết, chưa bao giờ có thất thủ, chính là đại sát khí thứ nhất bên trong Phong Thần Chi Chiến!

Nghĩ không ra, cái Trảm Tiên Phi Đao này vậy mà rơi vào bên trong tay Túy Tửu Tiên, tuy khẳng định cũng là đồ phỏng chế, nhưng ở giữa đồ phỏng chế, cũng là có phân chia cao thấp, chỉ từ cái sát khí đầy trời này, liền có thể cảm ứng được cái đồ phỏng chế Trảm Tiên Phi Đao này, là đáng sợ cỡ nào?

Sưu!

Mà vừa lúc này, một đường sát khí vô cùng sắc bén, đột nhiên từ trong hồ lô bay ra, lóe ra tia sáng chói mắt, treo ở đỉnh đầu đạo sĩ.

“Sư huynh tha mạng!”

Sắc mặt đạo sĩ nhất thời đại biến, không còn có cường ngạnh trước đó, bị dọa đến kêu to một tiếng, sắc mặt lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Cái Trảm Tiên Phi Đao này kinh khủng bực nào, lão thân là người Côn Lôn, so với những người khác sẽ biết càng rõ ràng hơn, nhưng chính là bởi vì như thế, trong lòng của người mới càng thêm hoảng sợ.

Chỉ cần Túy Tửu Tiên hô lên một tiếng “Mời bảo bối quay người”, đầu người khác tất nhiên sẽ rơi xuống đất, để lão có thể nào không sợ.

“Nếu ta đã mưu phản Côn Lôn, xưng hô sư huynh, không dám nhận!” Túy Tửu Tiên nhàn nhạt nói nói, sau đó hướng phía U Hồn Bạch Cốt Phiên đón gió phấp phới trên bầu trời kia nhất chỉ.

“Đem U Hồn Bạch Cốt Phiên giao ra, ta sẽ tha cho ngươi một mệnh!”

Đạo sĩ nghe được, sắc mặt nhất thời biến đổi lớn, không khỏi lo lắng khẩn cầu một tiếng.

“Sư huynh, cái U Hồn Bạch Cốt Phiên này, chính là do ta phí hết tâm huyết câu thông với Thượng cổ chí bảo, ngươi cũng biết, có thể trở thành người phát ngôn của Côn Lôn, Thượng cổ chí bảo là vật cần, nếulà giao cho sư huynh, ta như thế nào hành tẩu tại giang hồ?”

Túy Tửu Tiên nghe vậy, lạnh lùng hừ một cái, sắc mặt trầm xuống.

“Thu nó, cũng là để ngươi chạy trở về Côn Lôn!”

“Nhanh chóng lấy ra, nếu không đừng trách ta không khách khí! Ngươi nếu đã biết rõ ta, thì nên rõ ràng, ta nếu như muốn giết người, cũng mặc kệ ngươi là thân phận gì!”

Đạo sĩ nghênh tiếp ánh mắt băng lãnh của Túy Tửu Tiên này, bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, liên tưởng tới những cái truyền ngôn đã nghe qua về Túy Tửu Tiên kia, hai chân nhất thời như nhũn ra một trận.

“Giao, ta giao!”

Đạo sĩ run rẩy đáp ứng một tiếng, trong miệng mặc niệm pháp quyết, U Hồn Bạch Cốt Phiên trong nháy mắt liền biến trở về lớn chừng bàn tay, sau đó hướng phía Túy Tửu Tiên bay đi.

Túy Tửu Tiên thấy thế, giơ tay vồ lấy, đem giữ tại bên trong tay, cười nhạt một tiếng.

“Nếu ngươi không có Thượng cổ chí bảo, liền không còn là người đại sứ hình tượng cho Côn Lôn, cũng đừng muốn bàn đến chuyện hàng yêu trừ ma!”

“Trở về nói cho những cái đồ cổ kia biết, có Túy Tửu Tiên ta tại, truyền nhân Côn Lôn, mơ tưởng hiện thế!”

“Đi thôi!”

Túy Tửu Tiên nói xong, đem nắp hồ lô đậy một cái, nhất thời sát khí biến mất, không khí lần nữa bắt đầu lưu thông lại.

“Ai u mẹ ta nha!”

Tất cả mọi người thở dài ra một hơi, tâm treo trên cổ họng, lúc này mới buông xuống, chợt phát hiện, phía sau lưng lại đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

“Thật đáng sợ, cái Túy Tửu Tiên này, tuyệt đối là nhân vật nguy hiểm nhất trên đời này!” Ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Túy Tửu Tiên, cũng mang lên thật sâu kính sợ.

“Ta sẽ đem lời nói của ngươi, chuyển đạt lên Côn Lôn, cáo từ!”

Đạo sĩ mất pháp bảo, cũng không còn mũi tiếp tục chờ đợi tại bên trong này, liền hướng phía Túy Tửu Tiên ôm quyền, khiêng Pulis quay người bay xuống dưới núi.

“Ta qua, Túy Tửu Tiên, ngươi nha giấu diếm ta thật khổ a!”

Thẳng đến lúc này, Lâm Hải mới một mặt hưng phấn đi tới, nhìn Túy Tửu Tiên, sắc mặt dị sắc liên tục.

“Đem hồ lô kia của ngươi, cho ta mượn chơi đùa thôi.” Lâm Hải chảy nước bọt, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm vào Trảm Tiên Phi Đao bên hông Túy Tửu Tiên, kích động nói nói.

“Có rượu không?” Túy Tửu Tiên một mặt nghiền ngẫm liếc nhìn Lâm Hải một chút, cười tủm tỉm nói nói.

“Rượu? Có! Có!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp xuất ra bốn năm cái hồ lô, một mạch nhét vào bên trong lòng Túy Tửu Tiên.

Có thể dùng mấy cái hồ lô rượu này, đổi phi đao hồ lô của lão, quá con mẹ nó có giá trị a.

“Còn chưa đủ!”

Nước miếng của Túy Tửu Tiên đều nhanh chảy ra, nhìn Hầu Nhi Tửu bên trong lòng, vội vã lắc đầu nói nói.

“Không đủ thì còn có a!” Lâm Hải lại kín đáo đưa cho Túy Tửu Tiên mấy bình, thẳng đến khi lão ôm không được mới dừng tay.

“Thế nào, đủ chưa?”

“Đủ, ha ha, lần này đủ!” Con mắt Túy Tửu Tiên cũng cười không thấy.

“Anh em đủ ý tứ đi?”

“Tuyệt đối đủ ý tứ!”

“Vậy hồ lô của ngươi, cho ca ca mượn chơi hai ngày thôi.” Lâm Hải mặt mũi tràn đầy chờ mong.

“Hắc hắc, bái bai nha!” Trong mắt Túy Tửu Tiên lóe lên một tia ánh mắt giảo hoạt, thân ảnh đột nhiên lóe lên, như là một đạo thiểm điện, nhảy xuống Phiêu Miểu Phong, lên xuống mấy cái rồi biến mất tại giữa tầm mắt.

“Ách... Đại gia ngươi!” Lâm Hải mộng bức hơn nửa ngày, mới phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, nhưng mà Túy Tửu Tiên đã sớm chạy mất tăm, lại là nghe không được.

Chương 1324: Ta qua, chim thật lớn!

“Mẹ nó, đến lúc nào rồi, còn không quên đùa bức!” Lâm Hải quả thực phục, lúc mới quen Ngân Hợp, một con rồng tốt bao nhiêu a, sống sờ sờ để cho A Hoa tai họa thành cái dạng này.

“Kêu ba ba?”

Glenn Will cùng Đông Điều Thiên Chi toàn bộ đều có chút choáng váng, trong lúc nhất thời vậy mà không kịp phản ứng, nhưng có một chút bọn họ khẳng định, cái Yêu thú ngốc manh này, thực lực cường đại đáng sợ, để bọn họ theo bản năng cảm thấy một tia khí tức nguy hiểm.

“Chẳng cần biết ngươi là ai, muốn ngăn cản chúng ta, liền phải làm cho tốt chuẩn bị để chết!”

Con mắt Đông Điều Thiên Chi quét ngang, hung ác nhìn về phía Ngân Hợp giữa không trung, ánh mắt hung tàn nói nói.

“Không sai, cho nên lựa chọn chính xác nhất của ngươi, hẳn là mau chóng rời đi!” Glenn Will nhún nhún vai, tuy Ngân Hợp cho bọn họ cảm giác cực kỳ nguy hiểm, nhưng bọn họ làm sao cũng là nửa bước Địa Tiên, còn không đến mức trực tiếp bị hoảng sợ chạy.

“Nói nhảm nhiều quá, không kêu ba ba đúng không? Vậy thì để Long anh tuấn suất khí ta đây, liền đánh tới khi các ngươi gọi thì thôi!”

Ngân Hợp nói xong, đột nhiên phát ra một tiếng Long Ngâm, vang vọng trời trong, cả vùng không gian tựa hồ cũng bị âm ba của tiếng gầm này chấn động, sau đó một cỗ uy áp bàng bạc, bay thẳng tới hai cái lão ngoại quốc.

“Cùng một chỗ động thủ!”

Glenn Will cùng Đông Điều Thiên Chi kinh hãi biến sắc, lúc này mới phát hiện Ngân Hợp vậy mà so với tưởng tượng của bọn họ còn cường đại hơn, chỉ là cái cương phong cường đại đánh thẳng tới này, nếu là rơi vào trên người, cũng miễn không được kết cục xương cốt đứt gãy.

“Phá!”

Đông Điều Thiên Chi dẫn đầu nhảy lên, võ sĩ đao trong tay húc đầu quét ngang, tại giữa không trung vạch ra một đầu khe rãnh có hình dạng thật dài, lóe ra quang mang, thẳng đến Ngân Hợp.

Thân ảnh của Glenn Will thì là lui lại mấy mét, hai tay vung vẩy, hai mắt trở nên đỏ thẫm như máu, quấy ra một đoàn sương máu cực lớn, cuồn cuộn lấy hướng phía Ngân Hợp cuốn tới.

“Điêu trùng tiểu kỹ!”

Thanh âm khinh thường của Ngân Hợp, vang vọng giữa không trung, sau đó đột nhiên một vệt kim quang, chợt hiện giữa không trung, phát ra vạn đạo quang mang, trực tiếp đem sương máu bẻ gãy nghiền nát đánh tan, hướng phía Glenn Will kích xạ mà đến.

“Há, Shit!”

Sắc mặt Glenn Will đại biến, vạn không nghĩ tới một kích bảy thành lực đạo của chính mình, vậy mà đối với Ngân Hợp lại không có một tia uy hiếp, mắt thấy kim quang đã đến con mắt, cuống quít chấn động cánh, bay lên không trung, trong mắt lóe lên thần sắc kinh hãi.

“Hừ!”

Nhưng mà, ngay lúc này, một đường tiếng kêu rên vang lên, để Glenn Will giật mình trong lòng, cuống quít hướng về phía dưới nhìn lại, nhất thời giật nảy cả mình.

“Đông Điều các hạ!”

Chỉ thấy Đông Điều Thiên Chi, không biết từ lúc nào, vậy mà bị Ngân Hợp bắt lấy một cái chân, hung hăng quẳng xuống đất, đem tảng đá xanh trên mặt đất, đạp đến nát nứt bay tán loạn, nếu không phải Đông Điều Thiên Chi chính là nửa bước Địa Tiên, thân thể cso thể so với sắt thép, chỉ sợ cũng lần này, đầu liền phải nở hoa.

“Bát cách nha lộ!”

Đông Điều Thiên Chi nhất thời phát ra tiếng gầm lên giận dữ, tuy một cái ném này không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng đau quá sức, càng thêm muốn mạng là, lão đường đường là Xá trưởng Thức Thần Xá của Đảo Quốc, bị người đối xử như thế, gánh không nổi người này a!

Ầm! Đông Điều Thiên Chi vừa mới mắng xong, đầu ông một tiếng, lại một lần nữa bị Ngân Hợp quẳng xuống đất, hai mắt nhất thời ứa ra sao vàng, trong lòng càng thêm phẫn nộ, song lần này lại ngay cả thời cơ mắng chửi người cũng đều không có, Ngân Hợp huy động móng vuốt nhỏ lên, quả là nhanh như thiểm điện, đem Đông Điều Thiên Chi xem như một cây roi, vừa đi vừa vung động.

Phanh phanh phanh phanh!

Một đường lại một đường tiếng vang nặng nề lên trên đất truyền đến, rơi vào trong lỗ tai của mọi người, tất cả mọi người theo cái thanh âm nặng nề này, trái tim giật giật, nhìn thảm trạng của Đông Điều Thiên Chi, không khỏi thẳng nhếch miệng, một trận lòng còn sợ hãi.

Mẹ nó, Yêu thú này quá ác, Đông Điều Thiên Chi thế nhưng là nửa bước Địa Tiên a, vậy mà bị chà đạp thành cái dạng này.

Mặc cho ai cũng nhìn ra, Đông Điều Thiên Chi tại trước mặt Ngân Hợp, căn bản không hề có lực hoàn thủ, cái này không phải giao thủ a, căn bản chính là đơn phương ngược đãi a.

“Buông Đông Điều các hạ ra!”

Glenn Will thấy thế, mí mắt cuồng loạn một trận, trong lòng tuy kinh hãi không thôi, lại cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, hét lớn một tiếng, sương máu quanh thân trong nháy mắt bốc lên, so với trước đó đậm đặc gần như gấp đôi.

“Khí tức của lão, đang điên cuồng dâng lên!”

Biến hóa của Glenn Will, nhất thời gây nên chú ý của Lâm Hải, đồng tử không khỏi bỗng nhiên co rụt lại.

Mà lúc này đây, giữa không trung đột nhiên vang lên một đường thanh âm bén nhọn, sau đó trong sương máu, một cái bóng màu đỏ cao hơn một trượng huyết, đột nhiên bắn ra, thẳng hướng Ngân Hợp mà đi.

“Đậu phộng, Huyết Biên Bức thật lớn!”

Mọi người lập tức thấy rõ vật bay ra ngoài là gì, không khỏi lớn tiếng kinh hô, ánh mắt lộ ra thần sắc chấn kinh.

“A?”

Ngân Hợp đang đem Đông Điều Thiên Chi xem như đồ chơi mà quật tới quật lui, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ sát cơ sắc bén âm hàn, trong nháy mắt lâm đến, không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại.

“Ai u, ta qua, chim thật lớn!”

Ngân Hợp hú lên quái dị, đột nhiên hất cánh tay lên, trực tiếp đem Đông Điều Thiên Chi vung lên trên trời, thẳng hướng Huyết

Biên Bức đập tới.

“Bát cách nha lộ!”

Đông Điều Thiên Chi trước đó đã bị Ngân Hợp bắt lấy cổ chân, kinh mạch toàn thân bị chế trụ, căn bản là không có cách phản kháng, đã sớm xấu hổ giận dữ biệt khuất đến nhanh điên, hiện đang khôi phục tự do, nhất thời lại là quát tháo một tiếng.

Nhưng mà, tiếng nói mới rơi xuống đất, lão liền cảm thấy mình cùng một cỗ lực lượng âm hàn cường đại đụng vào nhau.

Ầm!

thân thể của Huyết Biên Bức, trực tiếp nổ liệt tại trên thân Đông Điều Thiên Chi, hóa thành vô số sương máu.

Phốc!

Đông Điều Thiên Chi như gặp phải trọng kích, há miệng ra liền phun ra máu tươi, thân thể bay ngược quẳng xuống đất, mặt mũi tràn đầy hận nộ.

“Đông Điều các hạ, ngươi thế nào!”

Glenn Will giật nảy cả mình, không nghĩ tới Ngân Hợp vậy mà trực tiếp dùng Đông Điều Thiên Chi tới để công kích mình, quá con mẹ nó âm hiểm, hơn nữa tốc độ là nhanh như vậy, chính mình căn bản liền rút chiêu cũng đều đã không kịp.

Huyết Biên Bức do sương máu ngưng tụ thành này, thế nhưng là hắn công kích cực kỳ cường đại nhất của lão, bây giờ tất cả đều rơi vào trên thân Đông Điều Thiên Chi, coi như Đông Điều Thiên Chi là nửa bước Địa Tiên, đoán chừng cũng ăn đủ.

“Khụ khụ khụ!”

Đông Điều Thiên Chi ngã trái ngã phải đứng lên, nhất thời ho khan một trận, lại là phun ra mấy ngụm máu tươi, sắc mặt tái xanh, tràn ngập nổi giận.

“Bát cách nha lộ!!!”

Đông Điều Thiên Chi trừng mắt phẫn nộ, hướng phía Ngân Hợp phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, lão tự nhiên biết rõ chuyện vừa mới xảy ra, trách không được Glenn Will, tất cả đều là do cái Yêu thú đáng giận trước mặt này tạo thành.

“Chim a, lão nói cái Thú Ngữ gì, ngươi phiên dịch một chút, là đang gọi ba ba sao?”

Ngân Hợp vụt sáng mắt to manh manh, bỗng nhiên quay đầu, hướng Glenn Will ở giữa không trung hỏi.

“Lão đang mắng ngươi Cẩu Tử!” Glenn Will cũng là vừa sợ lại giận, nhịn không được mắng nói.

“Sai, chó là cha nuôi của ta!” Ngân Hợp đột nhiên một mặt nghiêm túc, trịnh trọng uốn nắn nói.

“A.” Glenn Will sững sờ, hoàn toàn không hiểu được lời nói của Ngân Hợp, bất quá lúc này cũng không phải thời điểm để tốn nước bọt, Ngân Hợp cường đại vượt qua tưởng tượng, là kình địch nhất định phải nghiêm túc đối đãi.

“Đông Điều các hạ, xem ra chúng ta muốn đem đòn sát thủ, tất cả đều xuất ra.” Glenn Will một mặt ngưng trọng nói nói, sau đó cái sau lưng, nhanh chóng phiến động, sương máu giữa không trung vậy mà trở nên càng lúc càng nồng nặc, trong chớp mắt đã đem quảng trường biến thành một cái biển máu, hoàn toàn bị sương máu bao phủ, huyết tinh gay mũi, giống như Địa Ngục.

“Ông bạn già, theo ta chiến đấu đi!”

Sắc mặt Đông Điều Thiên Chi tái nhợt, bị thương rất nặng, dùng võ sĩ đao chống lên, phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ.

“Ô ~ “

Nhất thời, một đường tiếng quỷ khóc sói tru phảng phất như đến từ Cửu U Địa Ngục, vang lên tại trong tai mọi người, để cho người ta không khỏi nổi da gà, phát lạnh khắp cả người, trong lòng sinh ra ý sợ hãi.

Ông! Sau một khắc, trước người Đông Điều Thiên Chi, đột nhiên tràn ngập khói đen, đầy trời lăn lộn, che khuất bầu trời, sau đó quỷ mị cả người cao mấy trượng, lơ lửng tại giữa không trung, dữ tợn khủng bố!

Chương 1325: Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh

“Ừm?”

Thẳng đến lúc này, trong mắt to manh manh của Ngân Hợp, rốt cục mới lộ ra một tia ngưng trọng.

“Có thể có này tu vi, hai ngươi hẳn là lãnh tụ đời này của Huyết tộc cùng âm Dương Sư đi?”

“Không tệ, Yêu thú ngươi coi như có chút kiến thức, đã biết rõ thân phận của hai chúng ta, còn không mau mau rời đi, nếu không ngươi sẽ không có kết cục tốt!” Toàn thân Glenn Will bị sương máu vờn quanh, ánh mắt lạnh lùng nói nói.

“Nó bây giờ nghĩ muốn đi, đã muộn, ta muốn giết nó, đem linh hồn của nó rút ra, luyện hóa trở thành Thức Thần, đời đời kiếp kiếp mặc ta sai bảo!” Đông Điều Thiên Chi chịu đựng thương thế nặng nề, từ bên trong hàm răng gạt ra lời nói vô cùng cừu hận.

“Ha ha, cười chết ta, chỉ bằng hai cái dạng mặt hàng như các ngươi này, còn dám uy hiếp ta.”

Hai cái móng vuốt nhỏ của Ngân Hợp nhất thời khua khua, như là nghe được sự tình buồn cười biết bao, cười ha hả.

“Không sợ nói cho các ngươi biết, liền coi như lão tổ tông của các ngươi, tại trước mặt bản Long anh tuấn suất khí, cũng phải ngoan ngoãn không dám làm càn, hai ngươi tính toán là cái trái trứng trứng gì a!”

“Cái gì!”

Lời nói của Ngân Hợp, để Glenn Will cùng Đông Điều Thiên Chi đột nhiên giật mình, thật không thể tin hướng phía nó ném qua ánh mắt kinh hãi.

“Ngươi đã gặp qua lão tổ tông của chúng ta?”

“Không phải liền là hai cái thằng ngu Huyết Biên Bức Fair Donat cùng Bát Kỳ Đại Xà sao? Ta không chỉ một lần đánh cho hai tên đó răng rơi đầy đất!” Ngân Hợp giương cằm nhỏ lên, lộ ra biểu lộ đắc ý.

“Ngươi, đến tột cùng là ai! Thần Thú đại nhân của chúng ta đang ở đâu!”

Glenn Will cùng Đông Điều Thiên Chi càng thêm kinh hãi, tuy đối với lời nói của Ngân Hợp cũng không tin hoàn toàn, nhưng có thể nói ra tên của Fair Donat cùng Bát Kỳ Đại Xà, ít nhất nói rõ Ngân Hợp rất có thể thật sự nhận biết hai con Yêu thú này.

Mà bọn họ sở dĩ dốc hết toàn lực, muốn bắt đi Lâm Hải, không phải liền là vì nơi Thần Thú hạ lạc sao?

“Ta là ai? Ta là ba ba của các ngươi a, nhanh lên kêu ba ba!” Ngân Hợp đột nhiên lộ ra một mặt cười bỉ ổi, khoa trương kêu to nói.

Phốc!

Glenn Will cùng Đông Điều Thiên Chi kém chút nằm trên đất, lúc đầu đã đem Ngân Hợp coi thành cao nhân cùng một cái thời đại với lão tổ tông của mình, kết quả cái này vừa nói đến, ấn tượng vừa mới tạo nên trong nháy mắt đã sụp đổ.

"Bát cách nha lộ, chẳng cần biết ngươi là ai, hôm nay ngươi hẳn phải chết!"

"Không sai, ngươi có thể bức hai người chúng ta sử xuất đòn sát thủ, chết cũng đủ để ngươi kiêu ngạo!"

Glenn Will cùng Đông Điều Thiên Chi biết rõ hỏi không ra cái gì, hai người đánh ánh mắt sang lẫn nhau, trong nháy mắt đồng thời xuất thủ!

Ông!

Sau một khắc, sương máu đầy trời, đột nhiên hóa thành vô số Huyết Biên Bức, thét chói tai hướng về phía Ngân Hợp liền điên cuồng lao xuống.

"Ta qua!" Huyết Biên Bức phô thiên cái địa, giống như cá diếc sang sông, để Lâm Hải chỉ nhìn một chút, liền cảm thấy da đầu tê dại một hồi, đám người tu hành còn lại càng là mắt lộ sợ hãi, miệng lập tức há to tròn, kinh hãi không thôi.

Nhiều Huyết Biên Bức như vậy, cơ hồ đem cả vùng không gian cũng tràn ngập tràn đầy, hơn nữa mỗi một cái đều mang lực lượng đáng sợ, mặc cho ngươi mạnh hơn chỉ sợ đều sẽ bị dìm ngập trong nháy mắt, thế thì còn đánh như thế nào a.

"Ô ~ "

Không chỉ có như thế, đồng thời với lúc Huyết Biên Bức Mạn Thiên Phi Vũ, toàn bộ mặt đất đều là sương đen lăn lộn, gào khóc thảm thiết, Thức Thần cực lớn kia, đột nhiên mở ra cái mồm to như chậu máu, giương nanh múa vuốt, thẳng hướng Ngân Hợp liền nhào tới.

“Huyết Biên Bức đáng ghét!”

Ngân Hợp ngẩng đầu, nhất thời hai cái lông mày rậm nhăn lại, hiện ra biểu lộ vô cùng chán ghét.

“Oanh!”

Bỗng nhiên, Ngân Hợp đột nhiên há miệng, một đoàn hỏa diễm cực lớn từ trong miệng phun ra ngoài, bay thẳng tới vân thiên, trong nháy mắt đã đỉnh toàn bộ bầu trời, hình thành một tầng tường lửa, đem Huyết Biên Bức ngăn cản tại bên trong này.

Đông đông đông đông đông!

Một trận tiếng vang dài giống như tiếng đập cửa liên tục truyền đến, Huyết Biên Bức vậy mà không sợ hỏa diễm, hướng thẳng đến tầng tường lửa này mà đụng tới, vừa mới tiếp xúc với tường lửa, thân thể liền bị hòa tan trong nháy mắt, hóa thành sương máu, tiêu tán trên không trung.

Nhưng mà, Huyết Biên Bức vô biên vô hạn này, vậy mà hung hãn không sợ chết, giống như thiêu thân lao vào lửa, phía dưới không ngừng va chạm, tường lửa rốt cục bắt đầu lắc lư, ẩn ẩn có rạn nứt, mắt thấy là phải sụp đổ.

“A... Nha phi, thật sự có tài!”

Trong mắt Ngân Hợp lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng mà lại không để ý tới đi củng cố tường lửa, lúc này công kích của Thức Thần, đã đến phụ cận, móng vuốt chứa âm phong gào thét, như là như lưỡi dao, hướng phía Ngân Hợp bắt tới.

“Cút sang một bên!”

Âm thanh tiếng quát ngốc manh của Ngân Hợp vang lên, móng vuốt nhỏ nắm thành quyền đầu, hướng phía Thức Thần vung qua, phát sau mà đến trước, hung hăng đánh tại trên mặt Thức Thần, trực tiếp đem Thức Thần đánh bay!

Ầm!

Cùng lúc đó, tường lửa lại bị Huyết Biên Bức đầy trời công phá, đạo đạo huyết quang giống như lưu tinh thiểm điện, rơi vào bên trên người Ngân Hợp, đem Ngân Hợp va chạm không ngừng lui lại, trực tiếp rời khỏi mấy chục mét, sau cùng phù phù một tiếng, một cái rắm ngồi xổm dưới đất.

“Ai u, đau chết bản Long!” Ngân Hợp bưng lấy địa phương bị Huyết Biên Bức va chạm, nhếch miệng một trận.

Ông!

Mắt thấy bọn Huyết Biên Bức này lộ ra hàm răng bén nhọn, liền muốn đem Ngân Hợp nuốt hết, đột nhiên kim quang lóe lên, thân thể Ngân Hợp trong nháy mắt xuất hiện một tầng lồng ánh sáng màu vàng, đem nó vững vàng hộ ở bên trong, mặc cho Huyết Biên Bức va chạm như thế nào, cũng đều không thể đột phá lồng ánh sáng phòng ngự màu vàng.

“A... Nha phi, quá ném Long!” Hai cái mắt to manh manh của Ngân Hợp chớp chớp, ủy khuất chu miệng, điềm đạm đáng yêu, kém chút khóc lên.

“Nghĩ không ra vậy mà bị hậu nhân của hai cái thằng ngu Huyết Biên Bức cùng Bát Kỳ Đại Xà đánh, quả thực là sỉ nhục a!”

“Cỗ thân thể Thiên Long này tuy tốt, thế nhưng là quá hạn chế năng lực, nếu không sao lại có cái nhục ngày hôm nay!”

Glenn Will cùng Đông Điều Thiên Chi thấy như vậy mà Ngân Hợp đều còn vô sự, trong mắt tất cả đều lộ ra thần sắc kinh hãi, sau đó quát lớn một tiếng, lần nữa thôi động chân khí, khởi xướng công kích càng thêm cuồng mãnh.

“Nhất cổ tác khí, xử lý nó!”

Glenn Will quát lớn một tiếng, Huyết Biên Bức trên bầu trời, trong nháy mắt lại tăng thêm chừng gấp đôi, phảng phất cả mảnh trời không đều không có một tia khe hở, điên cuồng hướng phía Ngân Hợp trùng kích tới.

Tuy Ngân Hợp tại phía dưới liên thủ công kích của bọn họ, mới chỉ là chịu một điểm vết thương nhẹ, nhưng lại bị buộc quẳng ngồi dưới đất, liền đủ để chứng minh, Ngân Hợp cũng không phải là không thể đánh bại, chỉ cần bọn họ thêm ít sức mạnh, chưa hẳn không thể đem nó cầm xuống.

“Giết!”

Đông Điều Thiên Chi cũng phát hiện cái thời cơ tuyệt hảo này, phát ra một tiếng hống giận trầm thấp, Thức Thần bị Ngân Hợp kích bay, lần nữa phù lên trên trời, giương nanh múa vuốt đánh tới.

“Rống!”

Vừa tới gần Ngân Hợp, Thức Thần đột nhiên há miệng rống to một tiếng, sau đó hai cái móng vuốt bên trên tay, trong nháy mắt biến thành vừa nhọn vừa dài, lập tức đội lên bên trên lồng ánh sáng màu vàng, hung hăng vồ xuống.

“Ai u!”

Ngân Hợp nhất thời bị kinh ngạc, thấy lồng ánh sáng màu vàng bên ngoài thân mình, vậy mà tại dưới móng vuốt của Thức Thần, chậm rãi lõm xuống, quả thực tức đến nổi trận lôi đình.

“A... Nha phi, thật sự là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh a! Xem ra bản Long không phát uy, các ngươi coi ta là rắn bệnh a!”

Ngân Hợp gầm lên giận dữ, thân thể đột nhiên nhảy dựng lên, sau đó một cỗ uy áp khủng bố cường đại, trong nháy mắt từ thân thể bên trên phát tán ra, giống như thực chất hướng bốn phía điên cuồng nghiền ép.

“C-K-Í-T..T...T!”

Nhất thời, vô số tiếng thét vang lên, Huyết Biên Bức đầy trời vậy mà như là chạm đến một tiếng sấm, hướng thẳng đến bốn phương tám hướng nổ bay, bầu trời nhất thời xuất hiện một mảnh chân không.

Ầm!

Ngay tại lúc đó, quang mang màu vàng kim trên thân Ngân Hợp đột nhiên nổ tung, đạo đạo quang hoa màu vàng kim trực tiếp bắn thủng thân thể của Thức Thần, Thức Thần phát ra một tiếng rú thảm, sương đen bên ngoài thân cấp tốc trở lên nhạt nhòa, lại có dấu hiệu tiêu tán.

Bất quá, Ngân Hợp cũng biết, âm Dương Sư không chết, Thức Thần bất diệt, bởi vậy đối với cái Thức Thần này, Ngân Hợp nhìn cũng không nhìn một chút, mà chính là đem thân ảnh đột nhiên biến mất, lao thẳng tới Đông Điều Thiên Chi.

“Bản Long ghét nhất là Bát Kỳ Đại Xà, ngươi làm hậu nhân của nó, liền làm cái thứ nhất đi chết đi!” Tthanh âm của Ngân Hợp, đột nhiên vang lên tại bên tai Đông Điều Thiên Chi, để thân thể của lão chấn động, trong mắt tất cả đều là vẻ hoảng sợ.

Chương 1326: Huyết Ma Đao

Ông!

Một vệt kim quang hiện lên, Đông Điều Thiên Chi chỉ cảm thấy chỗ ngực mát lạnh, lực lượng trong người cấp tốc xói mòn, kinh hãi cúi đầu nhìn lại, đã thấy một cái động máu lớn cỡ nắm tay, xuyên từ trước ngực chính mình ra phía sau lưng!

“Ngươi!”

Đông Điều Thiên Chi run rẩy giơ tay lên, mặt mũi mang theo tràn đầy sợ hãi, chỉ vào Ngân Hợp nói ra một chữ, liền phù phù một tiếng mới ngã xuống đất.

“Rống!”

Mà lúc này đây, Thức Thần đã giương nanh múa vuốt lần nữa nhào về phía Ngân Hợp, một trảo hung hăng chộp vào trên lưng Ngân Hợp.

Ngân Hợp đau đến nhe răng, lúc trước nó cưỡng ép vượt qua cực hạn, khống chế thân thể Thiên Long đem Đông Điều Thiên Chi đánh giết, đã không dễ, căn bản là không có cách né tránh công kích của Thức Thần nữa.

Cũng may thân thể Thiên Long cùng cường đại, công kích của Thức Thần tuy cường hãn, lại chỉ là để Ngân Hợp đau đớn một trận, cũng không có thương tổn thực chất gì.

“Chết!”

Ngân Hợp nổi giận rống to một tiếng, đột nhiên quay người, móng vuốt nhỏ trực tiếp quất vào trên đầu Thức Thần.

Phốc!

Đầu của Thức Thần, trực tiếp bị một quyền đánh nát, hóa thành sương đen nồng đậm, tính cả thân thể đều tiêu tán trong nháy mắt.

Nhưng vào lúc này, Ngân Hợp cảm thấy ở sau lưng có một cỗ khí tức cường đại bén nhọn, đột nhiên đem nó khóa kín, để nó theo bản năng cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm.

“Không tốt!”

Ngân Hợp giật nảy cả mình, kinh hãi quay đầu, đã thấy Glenn Will huy động cánh, hai mắt đỏ thẫm lóe ra quang mang, trong tay không biết từ khi nào, xuất hiện một thanh đại đao dài hơn một trượng tỏa ra hào quang màu đỏ như máu!

Mà trên đại đao này, tỏa ra khí tức âm lãnh, vậy mà để Ngân Hợp cũng cảm thấy một trận không rét mà run, phảng phất trong đó có ẩn chứa lực lượng vô cùng đáng sợ, thậm chí có thể uy hiếp đến tính mạng của nó.

“Huyết Ma Đao!”

Ngân Hợp kinh hô một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc vô cùng ngưng trọng, hai cái nắm tay nhỏ không khỏi nắm thật chặt tới.

“Hừ hừ, ngươi cũng có chút kiến thức, vậy mà có thể nhận ra Thần binh Huyết Ma Đao của Huyết tộc ta!”

Trong mắt Glenn Will mang theo thần sắc đùa giỡn, nghiền ngẫm mở miệng, lúc này toàn thân lão cũng bị sương máu quanh quẩn, biểu hiện trên mặt vô cùng dễ dàng, sớm đã không có gấp gáp cùng sợ hãi trước đó.

Hiển nhiên, thanh Huyết Ma Đao này, là chỗ dựa vào của Glenn Will, có đao nơi tay, để lãotràn ngập lòng tin, thậm chí có thể không hề e ngại Ngân Hợp.

"Thảo!" Mày rậm của Ngân Hợp hơi nhíu lại, trong lòng không khỏi một mắng trận thầm, cảm giác vô cùng biệt khuất.

Nếu là có tu vi cũ của nó, không có bị thân thể Thiên Long hạn chế, nó đã sớm trực tiếp xông qua một bàn tay đem Glenn Will tát chết, làm thế nào có thể giống như bây giờ, bị một cái liền cả ba phần của Huyết Ma Đao cũng không luyện hóa thành công chấn nhiếp.

Hưu!

Đột nhiên, một bóng người xinh đẹp hiện lên, Tiên Nhi xuất hiện tại bên cạnh Ngân Hợp, đứng sóng vai cùng nó.

"Ngân Hợp, thanh Huyết Ma Đao này, mang theo lực lượng hư thối cực kỳ cường đại, không thể phớt lờ!" Tiên Nhi cũng là sắc mặt ngưng trọng, hiển nhiên nhìn ra Huyết Ma Đao đáng sợ.

"Đậu móa, nhớ ngày đó bản Long liền cả Huyết Ma Đao trong tay Fair Donat, cũng không để tại bên trong mắt, nghĩ không ra hôm nay, vậy mà quẫn bách đến tận đây!"

Ngân Hợp càng nghĩ càng biệt khuất, bị một tên nửa bước Địa Tiên giống như một con kiến hôi, cầm một thanh phá đao còn chưa hoàn toàn luyện hóa, vậy mà tạo thành uy hiếp thật sâu đối với mình, bên trong tâm nó thật là vô pháp tiếp nhận.

Glenn Will thấy Tiên Nhi cùng Ngân Hợp, hai cái đối thủ không kém gì nhau của lão đứng chung một chỗ, nhưng lão lại không có một tia e ngại, ngược lại sắc mặt lộ ra nụ cười khinh thường.

"Nếu như các ngươi ngay từ đầu, không giữ quy tắc mà công kích ta, có lẽ ta sẽ quay đầu liền chạy, nhưng các ngươi lại cho ta thời cơ ngưng tụ Huyết Ma Đao, thì các ngươi đã không có bất luận cái hi vọng còn sống gì!”

“Đương nhiên, ta cũng phải cảm tạ Đông Điều Thiên Chi của Đảo Quốc, lão chết cũng tranh thủ thời gian cho ta, ta sẽ hút sạch máu tươi của các ngươi, báo thù cho lão!”

Nói xong, ánh mắt đỏ thẫm của Glenn Will mạnh mẽ lạnh, Huyết Ma Đao trong tay giơ lên cao cao, nhất thời sương máu lăn lộn, hướng phía trên lưỡi đao, điên cuồng ngưng tụ.

Ông!

Cơ hồ là trong chớp mắt, toàn bộ sương máu đầy trời đã biến mất, hoàn toàn dung nhập vào trong Huyết Ma Đao, một cỗ sát cơ vô cùng đáng sợ, từ bên trên Huyết Ma Đao tràn bắn ra, làm cho tất cả mọi người không rét mà run, trong lòng cuồng loạn không thôi.

“Đao kia, thật đáng sợ!”

Nhóm người tu hành của các đại môn phái, từ xa xa liếc nhìn Huyết Ma Đao một chút, liền bị sát cơ âm hàn này chấn nhiếp, nhịn không được toàn thân run rẩy, thậm chí ngay cả dũng khí động một cái cũng đều không có.

“Huyết Ma Đao ra, Hóa Huyết vô hình!”

Đột nhiên, Glenn Will hét lớn một tiếng, sau đó Huyết Ma Đao trong tay bỗng nhiên vung chặt mà xuống, đem Ngân Hợp cùng Tiên Nhi toàn bộ đều bao phủ tại bên trong đao mang đỏ như máu.

“Rống!”

Bỗng nhiên, Ngân Hợp phát ra một tiếng Long Ngâm to rõ, sau đó một đầu hư ảnh Cự Long màu vàng kim đột nhiên bay lên không, thẳng đến phía Huyết Ma Đao đánh tới.

“Thiên Ti Nhiễu!”

Tiên Nhi cũng là quát lạnh một tiếng, hai tay vung vẩy, nhất thời vô số quang mang màu xanh trùng lên trên thiên không, giống như vô số tơ mỏng, đem Huyết Ma Đao quấn quanh, ngăn cản thế hạ xuống của Huyết Ma Đao.

Phốc!

Hư ảnh Cự Long màu vàng kim, mới cùng Huyết Ma Đao tiếp xúc, nửa người đột nhiên hòa tan, vậy mà hóa thành sương máu, bị Huyết Ma Đao hấp thu, Huyết Ma Đao hồng quang đại thịnh, uy thế tựa hồ càng thêm cường đại.

Xì xì xì!

Giữa không trung, Thiên Ti Nhiễu của Tiên Nhi, cũng đang bị Huyết Ma Đao điên cuồng hòa tan, vô số tơ mỏng màu xanh, không ngừng bị cắt đứt, bị Huyết Ma Đao hấp thu, ngược lại trở thành chất dinh dưỡng cho Huyết Ma Đao.

Cho dù Tiên Nhi không ngừng thi pháp, tiếp tục không ngừng bổ sung tơ mỏng màu xanh, nhưng xu hướng suy tàn vẫn dần dần lộ ra, nếu không thay đổi loại cục diện này, bị thua cũng là sự tình sớm muộn.

“Huyết Ma Đao chính là đại sát khí thứ nhất của Huyết tộc, hòa tan vạn vật, vô cùng bá đạo, trừ phi dựa vào thực lực tuyệt đối để nghiền ép, nếu không rất khó phá giải!”

Trên mặt Ngân Hợp lộ ra thần sắc ngưng trọng, mở miệng nói nói, đồng thời lần nữa múa móng vuốt nhỏ, phóng thích một đạo hư ảnh Thần Long, muốn vòng qua Huyết Ma Đao, trực tiếp công kích Glenn Will.

Nhưng mà, rất nhanh Ngân Hợp liền phát hiện, làm như vậy căn bản chính là phí công, hư ảnh Thần Long trực tiếp bị Huyết

Ma Đao hấp xả qua, hóa thành vô hình.

“Ngân Hợp, có những biện pháp khác hay không?” Đôi mi của Tiên Nhi cũng là nhăn thành một đoàn, cái Huyết Ma Đao này quá mức tà môn, tu vi của nàng nhận hạn chế, cũng không có phương pháp chiến thắng.

“Trừ phi cứ như vậy cùng lão cứng rắn hao tổn, chờ chân khí của lão khô kiệt, Huyết Ma Đao tự sụp đổ, nếu không chúng ta chỉ có thể bỏ chạy.” Ngân Hợp bất đắc dĩ nói nói.

“Thế nhưng công kích của chúng ta, liên tục không ngừng bổ sung vào bên trong Huyết Ma Đao, nên chân khí của lão cơ hồ là tiêu hao không hết.”

“Đây chính là địa phương lưu manh nhất của Huyết Ma Đao, chúng ta tuy không sợ lão, nhưng cũng không thể bắt lão làm gì.” Ngân Hợp dở khóc dở cười, “Một thanh phá đao, lại để bản Long vô kế khả thi, thật con mẹ nó biệt khuất a!”

Lời nói của Tiên Nhi cùng Ngân Hợp, Lâm Hải tất cả đều nghe vào bên trong tai, đôi mày không khỏi vẩy một cái, trong lòng toát ra một cái ý nghĩ lớn mật.

“Bỏ chạy? Thế thì chưa hẳn!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, cầm trong tay Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, vậy mà từ bên trong Hộ Tông Đại Trận chậm rãi đi tới.

“Gia gia, bên trong này nguy hiểm, mau trở về!”

Ngân Hợp thấy thế kinh hãi, không khỏi hướng phía Lâm Hải hô to, Glenn Will bất kể nói thế nào, cũng là nửa bước Địa Tiên, hoàn toàn không phải Lâm Hải có thể đối phó, huống chi giờ phút này tay lão còn cầm Huyết Ma Đao, thật muốn xuất thủ đối với Lâm Hải, liền xem như có nó cùng Tiên Nhi, cũng chưa chắc có thể đem Lâm Hải kịp thời cứu mạng.

“Chủ nhân, ngươi muốn làm gì?”

Tiên Nhi đối với Lâm Hải lại là rất có hiểu biết, thấy Lâm Hải lúc này đứng ra, lường trước nhất định là có biện pháp.

Lâm Hải không có trả lời, mà chính là nhìn Huyết Ma Đao giữa không trung một chút, không khỏi cười lạnh.

“Huyết Ma Đao, rất không tầm thường sao?”

“Ca ca không tin cái tà này, ngược lại ta muốn xem xem, là Huyết Ma Đao của ngươi hung ác, hay là Băng Sương Chi Nhận của ta mạnh hơn!”

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên vọt lên, thân thể trong nháy mắt bay lên không, ngay tại lúc đó, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, giơ lên cao cao đến, quát lớn một tiếng, hướng phía Huyết Ma Đao, điên cuồng vỗ xuống!

Chương 1327: Ta đánh chết ngươi cái người chim!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Theo Lâm Hải quát lớn một tiếng, không gian đột nhiên rung động một mảnh, sau đó một cái Côn Ảnh màu vàng kim cực lớn xuất hiện ở giữa không trung, quang mang nở rộ, sáng chói đoạt người, xung quanh Côn Ảnh có lửa cháy hừng hực mang theo sóng nhiệt thiêu hết thảy đốt, phô thiên cái địa, bá khí sắc bén thẳng hướng phía Huyết Ma Đao nện xuống.

“Đây là!!!”

Glenn Will tay cầm Huyết Ma Đao, một mặt thong dong bình tĩnh, bỗng nhiên cảm thấy này khí lãng to lớn cơ hồ đem thiên địa cũng đè sập này, hướng phía mình mà tới, sắc mặt không khỏi hoảng hốt, lộ vẻ hoảng sợ.

Oanh!

Còn chưa chờ lão làm ra bất kỳ phản ứng nào, Côn Ảnh màu vàng kim đã bí mật mang theo xu thế hủy thiên diệt địa, hung hăng nện ở phía trên Huyết Ma Đao, nhất thời hỏa diễm bốc lên, kim quang nở rộ, sương máu lăn lộn, trong không khí nhấc lên khí lãng ngập trời, để cho người ta nhìn không thấy vật.

“Một đao thật đáng sợ!”

“Không biết kết quả thế nào?”

Mọi người vây xem, ánh mắt bị kim quang cùng sương máu che lấp, căn bản thấy không rõ tình huống bên trong, từng cái nghển cổ, ánh mắt trừng tròn xoe, cấp thiết muốn biết, dưới một đao này, đến tột cùng là Glenn Will bá đạo cường thế, hay là Lâm Hải càng hơn một bậc!

Ông!

Cũng chính là trong nháy mắt công phu này, một bóng người như là lọt vào lực trùng kích cực lớn, cấp tốc bay ngược ra, thân thể tại giữa không trung ngã trái ngã phải, chật vật không chịu nổi.

“Mau nhìn, là Lâm Tông chủ!”

“Chẳng lẽ Lâm Tông chủ bại?”

Mọi người nhất thời thấy rõ, cái bóng chật vật bay ra ngoài này chính là Lâm Hải, trong lòng không khỏi có cảm giác nặng nề.

Ầm!

Bạch bạch bạch...

Lâm Hải bay ra vài trăm mét, mới từ không trung rơi xuống đất, lại liền lùi lại mấy chục bước, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hướng phía sau lưng hạ xuống, dùng mũi đao cắm lại, khó khăn lắm mới dừng lại được.

“Đậu móa, cái Huyết Ma Đao này thật đáng sợ!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên một chút sợ hãi, đưa tay xoa một chút vết máu nơi khóe miệng, một mặt lòng còn sợ hãi.

Oanh!

Mà vừa lúc này, hỏa diễm cùng sương máu trên bầu trời, rốt cục tán loạn, tình hình bên trong dần dần hiển lộ ra, mọi người không khỏi nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại.

“Mau nhìn, Huyết Ma Đao đang bị hòa tan!”

Có người mắt sắc, lập tức phát hiện Huyết Ma Đao trong tay Glenn Will, sương máu bên ngoài thân vậy mà tại chậm rãi tiêu tán, toàn bộ thân đao trở nên càng ngày càng đơn bạc, ẩn ẩn đã không còn ra hình dạng.

“Ha ha, Huyết Ma Đao bị phá, vẫn là Lâm Tông chủ càng mạnh!”

“Hừ, bàng môn tà đạo của những lão ngoại quốc này, há lại là đối thủ của Đạo pháp Hoa Hạ ta!”

Mọi người nhất thời vui mừng khôn xiết, giao thủ cùng người ngoại quốc, cái này đã dính đến tôn nghiêm Hoa Hạ, bây giờ Lâm Hải chiếm thượng phong, nhóm người tu hành kính sợ sùng bái đồng thời, nội tâm cũng là cực độ tự hào cùng cao hứng.

“Shit! Ngươi hủy Huyết Ma Đao của ta!!!”

Glenn Will lúc này vừa sợ lại giận, nhìn Huyết Ma Đao dần dần hóa thành huyết quang, sắp tiêu tán, ánh mắt lộ ra hoảng sợ cùng không cam lòng thật sâu.

Cái Huyết Ma Đao này, chính là sát khí chung cực của mỗi một Huyết tộc, từ sau khi tiến vào Kim Đan kỳ, liền có thể lấy máu của bản thân làm dẫn, không ngừng hút máu để tiến hành luyện hóa, một khi luyện thành thì sẽ cường đại vô địch, có thể trảm Thần Ma!

Tuy Glenn Will luyện hóa mới không đến ba phần, nhưng lại đã hao phí hơn mấy chục năm tâm huyết của lão, bây giờ còn chưa kiến công, lại đã bị một đao của Lâm Hải bổ tổn hại, tất cả mọi thứ đều muốn thất bại trong gang tấc, để lão có thể nào cam tâm.

“Hừ, hủy Huyết Ma Đao của ngươi chỉ là bước đầu tiên, đao tiếp theo chính là muốn mạng ngươi!”

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải bỗng nhiên hạ xuống, chỉ vào Glenn Will ở phía xa, cười lạnh, đạm mạc nói nói.

Ông!

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, nhất thời một cỗ sát cơ cường đại nồng như thực chất, trực tiếp từ phía trên mũi đao bắn ra, giống như một đường khí mang sắc bén, rơi vào trên thân Glenn Will.

Lâm Hải giờ khắc này, đối với Glenn Will đã nổi lên sát cơ cường đại, mặc kệ là bởi vì ngôn ngữ nhục nhã đối với Tiên Nhi, hay là vì Túy Tửu Tiên chết, hắn tuyệt không cho phép Glenn Will còn sống mà rời khỏi Phiêu Miểu Phong.

Ầm!

Ngay lúc này, Huyết Ma Đao trong tay Glenn Will, tại trong công kích Triền Ti Nhiễu màu xanh của Tiên Nhi, rốt cục đã hao hết năng lượng sau cùng, ầm vang nổ tung, hóa thành đầy trời sương máu.

Phốc!

Glenn Will phun ra ngoài một ngụm máu tươi, thân thể như gặp phải trọng kích, từ giữa không trung rơi xuống, lảo đảo mấy bước mới đứng vững thân hình, che ngực, sắc mặt trắng bệch, lộ ra thần sắc sợ hãi.

Sưu!

Cơ hồ không hề dừng lại một chút nào, Glenn Will đột nhiên lần nữa chấn động cánh, dùng hết toàn bộ lực lượng, hóa thành một đạo hồng quang, phi tốc thoát đi.

Huyết Ma Đao dùng tâm huyết luyện hóa, tương đương với pháp bảo bản mệnh của người tu đạo Hoa Hạ, bây giờ bị hủy tại chỗ, Glenn Will cũng bị liên lụy, tâm thần đều tổn hại, thực lực mười không còn một, nếu như lưu lại nữa, khẳng định là một con đường chết.

Huống chi, mọi người ở đây, còn có hai cái đại năng là Ngân Hợp cùng Tiên Nhi thực lực mạnh hơn lão, nếu như còn không chạy, chờ đợi lão chính là vực sâu vạn trượng.

“Muốn chạy, không có cửa đâu!”

Lâm Hải thấy thế, trong mắt lóe lên hàn quang, há có thể để Glenn Will đào tẩu tại dưới mí mắt của chính mình, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay thuận thế liền vung ra, một đạo hàn mang xuất hiện tại phía trước con đường mà Glenn Will phải qua, đem đường đi của lão phong kín.

“Shit!”

Glenn Will thầm mắng một tiếng, trong lòng khẩn trương, cánh dùng lực chấn động, đột nhiên bay lên không, chuẩn bị đào tẩu trên không trung.

“Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!”

Lâm Hải đột nhiên quát lạnh một tiếng, bàn tay đột nhiên giương lên, nhất thời năm đạo Thần Lôi màu tím liền từ trên trời giáng xuống, mang theo lực lượng Lôi Đình cường đại, thẳng đến đỉnh đầu Glenn Will mà rơi xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Năm đường Phích Lịch kinh thiên, để trái tim Glenn Will lạnh lẽo băng giá, lão ngược lại cũng không e ngại công kích của Lâm Hải, chỉ sợ Lâm Hải đem tốc độ đào vong của lão ngăn cản, một khi Tiên Nhi cùng Ngân Hợp đuổi theo, lão còn muốn đi liền khó.

“Hát!”

Glenn Will ngửa đầu há miệng, nhất thời từng đám từng đám sương máu phun ra, thẳng hướng Thần Lôi trên bầu trời mà đi.

Tạch tạch tạch cạch!

Bốn đạo Thần Lôi phía trước, tiếp xúc với sương máu, trong nháy mắt đã nổ tung, bị chặn lại.

Tuy Lâm Hải đã nắm giữ Lôi Chi Đạo, uy lực của pháp thuật hệ Lôi so với trước đó tăng lên rất nhiều, nhưng Glenn Will chung quy vẫn là nửa bước Địa Tiên, dù bị thương nặng, thực lực giảm lớn, cũng không phải bốn Đạo Thần Lôi này có thể uy hiếp được.

Nhưng, sau khi đạo Thần Lôi thứ năm rơi xuống, trong nháy mắt mà Glenn Will phun ra sương máu, mí mắt lão đột nhiên nhảy một cái, một cỗ dự cảm bản năng đối với nguy hiểm, để lão đột nhiên cảnh giác, kinh hãi biến sắc.

“Fuck You!”

Glenn Will không khỏi hoảng sợ giận mắng một tiếng, lập tức phát giác cái đạo Thần Lôi thứ năm này có chuyện ẩn ở bên trong, lực lượng Lôi Đình ẩn chứa bên trong, cùng bốn đạo phía trước căn bản không thể so sánh nổi, cảm giác áp bách cường đại để lão không rét mà run.

Oanh!

Một tiếng vang cường đại của Lôi Đình, đem sương máu mà Glenn Will phun ra, trong nháy mắt đã bị Thần Lôi màu tím đánh tan, mà Thần Lôi lại không hư hao chút nào, giống như điện mang sắc bén, thẳng hướng đỉnh đầu Glenn Will rơi xuống.

“A!!!”

Glenn Will tránh cũng không thể tránh, sống chết trước mắt đột nhiên phát ra một tiếng gào thét điên cuồng, thân thể bỗng nhiên nghiêng sang một bên, cánh bên trái đột nhiên vung vẩy, hướng phía Thần Lôi hung hăng tát qua.

Phốc!

Thần Lôi rơi vào phía trên cánh của Glenn Will, nhất thời đem cánh đánh xuyên, vô số sương máu bốc lên, để thân thể Glenn Will, lảo đảo trên không trung, kém chút rớt xuống.

Nhưng mà, Glenn Will đã không để ý tới những cái này, có thể đem Thần Lôi đánh tan đã là may mắn trong bất hạnh, chịu đựng đau nhức kịch liệt nơi bả vai truyền đến, thân ảnh Glenn Will vùng lên, tiếp tục hướng phía bầu trời thoát đi.

“Ta đánh chết ngươi cái người chim!” Thân ảnh Glenn Will vừa động, đột nhiên một đường thanh âm gầm thét lạnh lùng, vang lên tại bên tai, Glenn Will phía dưới kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, lại phát hiện Lâm Hải đã sớm chờ tại phía trước, một đường đao mang lạnh lùng, xẹt qua chân trời, hướng phía đỉnh đầu của lão bổ xuống dưới.

Chương 1328: Là ta giết, lại như thế nào?

“A!”

Glenn Will lại muốn tránh thì đã không kịp, không khỏi phát ra một tiếng rống sợ hãi, ánh mắt lộ ra thật sâu không cam lòng, làm sao cũng không nghĩ ra, chính mình đường đường là nửa bước Địa Tiên, Tộc trưởng Huyết tộc của Hắc Ám Thành Bảo nước Mỹ, vậy mà liền chết như vậy tại bên trong tay của một Kim Đan Nhân Tiên giống như con kiến hôi.

Ông!

Ngay tại thời khắc lòng Glenn Will tràn đầy tuyệt vọng, coi là hẳn phải chết không nghi ngờ, đột nhiên một đường quang mang màu vàng kim từ đằng xa bay tới, dập dờn giống như mặt hồ, cản ở trên người lão.

Oanh!

Một đao uy thế mạnh mẽ này của Lâm Hải, trong nháy mắt bổ vào phía trên quang mang màu vàng kim, quang mang màu vàng kim run rẩy một trận, lăn lộn như sóng nước, đem uy thế của một đao kia, trong nháy mắt liền hóa giải.

“Ừm?”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, nghĩ không ra lại có người xuất thủ cứu người, không khỏi quay đầu nhìn về phía lối vào của Phiêu Miểu Phong, đã thấy ba đường thân ảnh nhanh như thiểm điện, xuất hiện tại trong sân rộng.

“Lâm Tông chủ, thủ hạ lưu tình!” Một người trong đó đột nhiên hô to một tiếng.

“Là các ngươi?” Sắc mặt Lâm Hải nhất thời tối xuống, người vừa tới không phải là người khác, chính là Long Đằng cùng Long Ngạo, còn có một lão giả áo bào xám rất có uy nghiêm, khí thế cường đại, người lên tiếng trước chính là người này.

"Long Chấn Thiên!"

Glenn Will cũng không nghĩ tới sẽ có người cứu lão, thời điểm khi ánh mắt rơi vào này trên thân lão giả áo bào xám này, không khỏi kinh hô một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc kinh hỉ.

"Há, Long thân ái, ngươi đến quá là đúng thời điểm, nhanh cứu ta!" Mặt mũi Glenn Will tràn đầy vui sướng, hướng phía Long Chấn Thiên hô nói.

Đôi mày của Lâm Hải đột nhiên nhảy một cái, mắt lộ vẻ kinh ngạc, có chút không hiểu nhìn về phía lão giả áo bào xám được xưng là Long Chấn Thiên này.

Không cần nghĩ Lâm Hải cũng có thể đoán được, cái Long Chấn Thiên này nhất định là cường giả bên trong Long Huyết Chiến Sĩ, chí ít thân phận so với Long Đằng còn muốn cao hơn, ấn theo lý mà nói hẳn là phải đối lập cùng Glenn Willlà mới đúng.

Thế nhưng là, vừa rồi chính mình muốn giết Green Will, lão vì sao lại xuất thủ cứu giúp, mà bây giờ Glenn Will nhìn thấy lão, càng là như là nhìn thấy cứu tinh.

"A... Nha phi, Long gia phải nhanh chóng trốn đi!"

Ngân Hợp ở cách đó không xa, sau khi nhìn thấy Long Chấn Thiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngốc manh, nhất thời lộ ra thần sắc bối rối, sưu một tiếng nhanh vô cùng biến mất tại chỗ, đã tiến vào bên trong đại điện.

Cũng may ánh mắt của bọn người Long Chấn Thiên, tất cả đều tại trên thân Lâm Hải cùng Green Will, cũng không chú ý tới Ngân Hợp.

"Lâm Hải, cái này chính là Tộc trưởng Long Chấn Thiên, của Long Huyết Chiến Sĩ nhất tộc ta, ngươi còn không qua đây chào!"

Long Đằng đột nhiên tiến lên một bước, một mặt hung hăng hướng phía Lâm Hải nói.

Lâm Hải nhướn mày, cũng không phản ứng đến lão, mà chính là hai mắt nhắm lại, rơi vào trên thân Long Chấn Thiên.

“Long Tộc trưởng? Hạnh ngộ!”

Lâm Hải cầm trong tay Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, mặt không biểu tình, đạm mạc hướng phía Long Chấn Thiên gật gật đầu.

“Làm càn, ngươi dám vô lễ đối với Tộc trưởng của chúng ta!”

Thấy Lâm Hải khinh thường như thế, Long Đằng nhất thời liền nổi giận, chỉ Lâm Hải rống lên một tiếng, nghiêm nghị chỉ trích nói.

“Ngậm cái miệng của ngươi lại!” Long Đằng mới nói, Lâm Hải đột nhiên quát lớn một tiếng, khí thế cường đại dâng lên mà ra, để Long Đằng đột nhiên giật mình.

“Ta cùng Tộc trưởng các ngươi nói chuyện, ngươi tính toán là cái đồ vật gì, cũng có phần cho ngươi xen vào?” Ánh mắt Lâm Hải như đao, cao ngạo nhìn về phía Long Đằng, khinh thường nói nói.

“Ngươi!” Long Đằng nhất thời mặt mo đỏ ửng, cảm giác nhận vô cùng nhục nhã, một cỗ khí thế sắc bén trong nháy mắt phát ra, râu tóc đều dựng đứng, trong mắt lóe lên hàn quang.

“Thế nào, ngươi không phục? Không phục liền qua đây, bản Tông chủ không ngại, ở hiện trường dạy dỗ ngươi làm người như thế nào!”

“Tiểu bối, chớ có càn rỡ, ta...”

“Long Đằng, lui ra!” Long Chấn Thiên đột nhiên uy nghiêm liếc nhìn Long Đằng một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Tộc trưởng, ta…”

“Ta để ngươi lui ra!” Con mắt Long Chấn Thiên đột nhiên trừng một cái, khiến Long Đằng nhất thời cảm thấy một cỗ uy áp cường đại lâm thân, thân thể không khỏi run lên, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Vâng!” Long Đằng không dám chống lại, vừa oán hận liếc nhìn Lâm Hải một chút, mới lui qua một bên.

“Lâm Tông chủ, tính cách Long Đằng cảnh trực, có nhiều mạo phạm, tại hạ thay lão nhận lỗi!” Long Chấn Thiên hướng phía Lâm Hải ôm quyền một cái, sắc mặt bình tĩnh, không kiêu ngạo không tự ti nói nói.

“Long Tộc trưởng khách khí, Lâm mỗ tuổi trẻ khí thịnh, không quen nhìn người khác diệu võ dương oai, ngôn ngữ cũng có chỗ mạo phạm, xin Long Tộc trưởng thứ lỗi!” Lâm Hải từ trước đến nay là người kính ta một thước, ta kính người một trượng, Long Chấn Thiên đã khách khí với chính mình, chính mình cũng không cần thiết phải vênh váo hung hăng.

“Ha ha, đều là hiểu lầm, nói ra liền tốt! Lâm Tông chủ có khí lượng như thế, để lão phu bội phục!” Long Chấn Thiên kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, vốn cho rằng Lâm Hải tuổi còn trẻ có thành tựu này, nhất định là người tâm cao khí ngạo, nghĩ không ra lại nho nhã lễ độ, ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ tán thưởng.

“Long Tộc trưởng, vừa mới vì sao muốn cứu Glenn Will? Thân phận của lão, ngươi hẳn là rõ ràng!” Lâm Hải mỉm cười, sau đó ánh mắt ngưng tụ, nhìn thẳng vào Long Chấn Thiên, mở miệng hỏi nói.

“Thân phận của Glenn Will, ta tự nhiên rõ ràng, chính vì vậy, lão mới không thể chết!”

“Long, ngươi có khả năng còn không biết, ngay tại trước khi ngươi đến, hai người Đông Điều Thiên Chi cùng Kurou Kowski, đã chết tại bên trong này!” Glenn Will đột nhiên nhún nhún vai, lộ ra biểu lộ cười trên nỗi đau của người khác.

“Ngươi nói cái gì!” Long Chấn Thiên nghe được, sắc mặt đại biến nhất thời.

“Lâm Tông chủ, lão nói, thế nhưng là thật?”

“Không sai, hai cái lão ngoại quốc kia, đã chết!” Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, lạnh lùng nói nói.

Thân thể Long Chấn Thiên đột nhiên chấn động, ánh mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ nổi giận, bờ môi cũng không tự chủ được mà run rẩy.

“Là ngươi, to gan lớn mật, giết bọn họ?!”

Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, không hiểu liếc nhìn Long Chấn Thiên một chút, trong nháy mắt từ trên thân Long Chấn Thiên, cảm thấy sát cơ cường đại cùng tức giận ngập trời.

“Là ta giết, lại như thế nào!” Trong lòng Lâm Hải không khỏi dâng lên vẻ tức giận, không nghĩ ra Long Đằng đường đường là Tộc trưởng của Long Huyết Chiến Sĩ, vì sao nghe được hai cái lão ngoại quốc chết, vậy mà lại động sát cơ đối với mình, dứt khoát cũng lười đi giải thích, mang theo một vẻ tức giận, trực tiếp ôm tới trên người mình.

Dù sao Kurou Kowski chết bởi tay của Túy Tửu Tiên, Đông Điều Thiên Chi chết bởi tay của Ngân Hợp, cũng là người một nhà, cùng với chết tại bên trong tay mình, cũng không có gì khác nhau.

“Đồ hỗn trướng!” Long Chấn Thiên thấy Lâm Hải chính miệng thừa nhận, không khỏi tức đến bạo hống một tiếng, sát cơ cường đại trong nháy mắt tỏa khắp, giữa không trung lại có Long Ảnh tốc biến, phát ra Long Ngâm to rõ, chấn nhân tâm phách.

“Long Tộc trưởng, xin ngươi tự trọng!” Ánh mắt Lâm Hải đột nhiên phát lạnh, sắc mặt trầm xuống, ấn tượng trước đó đối với Long Chấn Thiên cũng không tệ lắm, nghĩ không ra bây giờ đột nhiên trở mặt, lớn lối đả thương người, Lâm Hải há có thể yếu thế.

“Ngươi còn để cho ta tự trọng? Ngươi có biết rõ không, ngươi đã xông ra họa lớn bao nhiêu!” Long Chấn Thiên nổi giận đùng đùng, mang theo nồng đậm hận ý, hướng phía Lâm Hải rống nói!

“Gặp rắc rối?” Lâm Hải nghe được, không khỏi cười lạnh một tiếng, trên mặt cũng lộ ra vẻ bực tức!

“Đám người bọn họ, khí thế hung hăng giết đến tận Phiêu Miểu Phong, muốn đem Lâm mỗ bắt đi, chẳng lẽ Lâm mỗ phải thúc thủ chịu trói, nghểnh cổ đợi cắt, không coi là gặp rắc rối sao?”

“Bọn họ đối phó ngươi, tự nhiên sẽ có Long Huyết Chiến Sĩ ta ra mặt, ngươi lại không biết phân tấc, đem hai đại Tộc trưởng tất cả đều chém giết, ngươi gánh vác được hậu quả sao?”

“Có Long Huyết Chiến Sĩ ngươi ra mặt?” Lâm Hải lã chã cười một tiếng, lộ ra thần sắc khinh thường nồng đậm.

“Thua thiệt ngươi còn nói ra miệng!” Lâm Hải cũng nổi giận.

“Lúc mười mấy cái đại năng Nguyên Anh bọn họ, đồng loạt ra tay công kích ta, Long Huyết Chiến Sĩ các ngươi đang ở đâu ?.”

“Đối mặt với công kích của ba cái nửa bước Địa Tiên, bằng hữu của ta Túy Tửu Tiên vì vậy mà chết, Long Huyết Chiến Sĩ các ngươi đang ở đâu?”

“Lúc Glenn Will cầm trong tay Huyết Ma Đao, muốn đem ta chém giết, Long Huyết Chiến Sĩ các ngươi lại đang ở đâu?!”

Lâm Hải dâng lên lửa giận, nhớ tới cái chết của Túy Tửu Tiên, trong lòng càng thêm đau đớn, liên thanh chất vấn, câu câu như đao!

Long Chấn Thiên há há miệng, bị Lâm Hải hỏi đến á khẩu không trả lời được.

“Chúng ta đây không phải đã tới sao!”

“Muộn!” Lâm Hải quát lớn một tiếng, đồng thời xem thường liếc nhìn ba người Long Chấn Thiên một chút.

“Ba quốc gia, mười mấy cái cao thủ cấp bậc Nguyên Anh a, vậy mà tại Hoa Hạ như vào chỗ không người, các ngươi chẳng những khoan thai tới chậm, hơn nữa chỉ còn là ba người, sao mà buồn cười. Các ngươi liền không cảm thấy xấu hổ sao?”

“Nói những cái này đều đã vô dụng!” Long Chấn Thiên vung tay lên, đem lời nói của Lâm Hải cắt ngang.

“Ngươi giết hai đại Tộc trưởng, đã gây họa tày đình, hậu quả khó mà lường được!”

Nhìn bộ dáng đau lòng nhức óc, ảo não phẫn hận của Long Chấn Thiên, Lâm Hải xem thường hừ lạnh một cái, mặt lộ vẻ ngạo nhiên!

“Ngươi không sợ hãi đến như thế, mặc kệ có hậu quả gì, Lâm mỗ sẽ một mình gánh chịu!”

Chương 1329: Chủ nhân, bắt sống!

“Cuồng vọng vô tri, ngươi nói nhẹ nhàng linh hoạt, ngươi căn bản không biết hậu quả này nghiêm trọng đến mức nào, là ngươi gánh vác được sao?” Long Chấn Thiên giận quá mà cười, hung hăng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lên tiếng quát hỏi.

“Cái này, cũng không nhọc đến ngươi quan tâm!”

Lâm Hải nhàn nhạt nói một câu, sau đó Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay đột nhiên hạ xuống, một cỗ sát khí sắc bén trong nháy mắt liền nở rộ.

“Ngươi muốn làm gì!” Lông mày Long Chấn Thiên nhíu lại, mặt lộ vẻ vẻ giận dữ, chẳng lẽ Lâm Hải còn dám cùng lão động thủ sao?

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, đạm mạc liếc lão một cái, sau đó lạnh lùng mở miệng.

“Giết người!”

Nói xong, thân ảnh Lâm Hải bùng lên, trong nháy mắt đã nhảy vào giữa không trung, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay xẹt qua một đạo quang mang, hướng phía Glenn Will sắc bén đánh xuống.

“Há, My G.O.D!”

Glenn Will chính là một mặt cười trên nỗi đau của người khác nhìn Lâm Hải cùng Long Chấn Thiên tranh chấp, nghĩ không ra Lâm Hải lại đột nhiên lần nữa hướng lão xuất thủ, lão căn bản không có một tia chuẩn bị, trong mắt nhất thời lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Ông!

Cánh chấn động, thân ảnh Glenn Will chật vật bay lên không, hướng phía sau nhanh chóng thối lui.

“Nhóc con ngươi dám!”

Long Chấn Thiên bị dọa đến hồn cũng kém chút bay, lão càng không nghĩ đến, Lâm Hải vậy mà còn muốn giết Glenn Will, trong cơn giận dữ, hai tay chấn động, một đạo Thần Long màu vàng kim phát ra Long Ngâm rung trời, hướng phía sau lưng Lâm Hải liền dốc sức lao qua, đồng thời ánh mắt lộ ra một tia lo lắng thật sâu.

Lâm Hải xuất thủ quá nhanh, lão muốn muốn cứu Glenn Will thì đã không kịp, hiện tại chỉ có thể áp dụng phương pháp vây Nguỵ cứu Triệu, làm cho Lâm Hải nửa đường biến chiêu, đến tránh né công kích của mình, cứ như vậy Glenn Will mới có cơ hội sống sót.

“Hát!”

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thanh âm khẽ kêu vang lên giữa không trung, sau đó Long Chấn Thiên liền kinh hãi phát hiện, một đoàn quang mang màu xanh, giống như vạn sợi tơ mềm, đem Thần Long quấn chặt lại giữa không trung, Thần Long phẫn nộ gào thét, lại không cách nào tiếp tục di động mảy may!

Mà đao mang sắc bén của Lâm Hải, dĩ nhiên đã mang theo tiếng thét cắt đứt không khí, rơi vào trên thân Glenn Will.

“Đừng!”

Long Chấn Thiên bị dọa đến lớn tiếng kinh hô, một cỗ hàn ý vô cùng bay lên, ánh mắt lộ ra thần sắc vô cùng sợ hãi.

“Cút ngay!”

Sắc mặt Glenn Will biến đổi lớn, trong lúc cuống quít liền bốc lên sương máu, hình thành một tầng hộ thuẫn nồng hậu dày đặc, cản ở trước người.

Ầm!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chém vào phía trên hộ thuẫn sương máu, trong nháy mắt đã đem hộ thuẫn bổ đến vỡ nát, nhưng Glenn Will dù sao cũng là nửa bước Địa Tiên, tuy bản thân đã bị trọng thương, lại là vội vàng đối địch, nhưng trong chớp nhoáng công phu này, cũng đã cho lão thời cơ thở dốc, hai mắt đỏ thẫm không khỏi lóe lên sát cơ!

“Đây là chính ngươi muốn chết!”

Bỗng nhiên, Glenn Will chợt quát một tiếng, chuyển thủ làm công, lao thẳng tới phía Lâm Hải!

Khoảng cách của Lâm Hải bây giờ cách lão không đến một trượng, nếu như lão lúc này xuất thủ đem Lâm Hải đánh giết, lấy tu vi của Lâm Hải, căn bản không có chút sức chống cự nào.

Thế nhưng là, thân hình lão còn chưa di động, lại đột nhiên cứng đờ lại, bỗng nhiên ngừng giữa không trung, sau đó một tầng băng sương thật dày, trong nháy mắt hiển hiện tại bên ngoài thân lão, đem lão đóng băng ở trong đó.

Leng keng!

Mà lúc này đây, trong đầu Lâm Hải, đột nhiên truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở thanh thúy.

Đặc hiệu của Băng Sương Chi Nhận—— Đóng Băng, bị phát động!

Đóng Băng: Hiệu quả bị động, có một phần trăm tỷ lệ đem địch nhân đóng băng, thời gian đóng băng cùng thực lực của địch nhân hình thành tương phản.

Trong lòng Lâm Hải đại hỉ, con mắt đột nhiên sáng lên.

“Ha ha, thật sự là Diêm Vương bảo ngươi canh ba chết, ai dám lưu ngươi đến canh năm!”

Một đao trước đó kia không có giết chết Glenn Will, Lâm Hải lúc đầu còn âm thầm đáng tiếc, nghĩ không ra đặc hiệu pháp bảo của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, vậy mà phát động vào lúc này, thật sự là cơ hội trời cho!

“Có lẽ, đây là số mệnh đi!”

Trong lòng Lâm Hải cảm thán một tiếng, đao trong tay quét ngang một cái, mang theo tiếng gào thét cắt đứt không khí, hướng phía cái cổ Glenn Will xẹt qua.

“Không!”

Glenn Will thực lực cường đại, đóng băng liền một hơi thời gian cũng đều không có đem lão đông cứng được, lúc đao mang của Lâm Hải đảo qua, lão mới vừa từ bên trong đóng băng thoát khốn, nhìn hàn quang trong nháy mắt phóng đại ở trong mắt, không khỏi phát ra một tiếng la lên sợ hãi.

“Lâm Hải, nhanh chóng dừng tay!” Mí mắt Long Chấn Thiên cuồng loạn, có Tiên Nhi ngăn cản, lão căn bản là không có cách cứu Glenn Will, chỉ có thể phát ra một tiếng la lên hoảng sợ!

Phốc!

Đao mang hiện lên, đầu của Glenn Will trực tiếp bay đi, lăn xuống mặt đất, cánh chấn động trong nháy mắt đình trệ, thân thể từ giữa không trung rơi xuống.

Sưu!

Cùng lúc đó, một cái người tí hon màu đỏ lớn cỡ nắm tay, từ trong cổ Glenn Will phóng lên tận trời, mang theo vẻ hoảng sợ nồng đậm, trong nháy mắt thoát đi.

“Nguyên Anh?”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, người đều giết, sao lại để Nguyên Anh của lão đào tẩu.

"Băng!"

Lâm Hải đột nhiên mở miệng, hướng phía Nguyên Anh của Glenn Will đào tẩu nhất chỉ, nhất thời trên bầu trời xuất hiện vô số tinh hạt màu trắng, trong nháy mắt ngưng kết, đem Nguyên Anh đông lạnh ở trong đó.

"Chủ nhân, bắt sống!"

Lâm Hải đang chuẩn bị xuất thủ đem Nguyên Anh diệt sát, Tiên Nhi đột nhiên ở bên cạnh la lên một tiếng.

"Tốt!"

Lâm Hải tuy không biết Tiên Nhi là có dụng ý gì, nhưng vẫn là đáp ứng một tiếng, thân hình chớp động, cấp tốc đến trước mặt Nguyên Anh, mà Nguyên Anh của Glenn Will, cũng có được tu vi không thua Nguyên Anh trung kỳ, trong nháy mắt liền phá băng mà ra.

Nhưng mà, mới vừa vặn thoát khốn, lại vừa lúc nghênh tiếp thủ chưởng mà Lâm Hải cấp tốc chộp tới.

Ầm!

Bàn tay của Lâm Hải vừa dùng lực, trực tiếp liền đem Nguyên Anh của Glenn Will, nắm chặt chẽ vững vàng.

"Muốn chết!"

Glenn Will vừa sợ lại giận, phía trên Nguyên Anh đột nhiên bạo phát ra lực lượng cường đại, muốn tránh thoát trói buộc của Lâm Hải.

Hơn nữa, Lâm Hải giờ phút này cách lão gần như thế, tuy lão là trạng thái Nguyên Anh, nhưng muốn chém giết một cái chỉ là Kim Đan, đơn giản dễ như trở bàn tay, cử động lần này của Lâm

Hải ngược lại đã cho lão cơ hội!

Ông!

Nhưng vào lúc này, trong lòng bàn tay của Lâm Hải, đột nhiên lấp lóe hồ quang điện, sấm sét màu tím trong nháy mắt tiến vào trong Nguyên Anh, bắt đầu không ngừng nhảy nhót tại toàn thân cao thấp của Nguyên Anh.

“A!!!”

Nguyên Anh của Glenn Will cảm thấy toàn thân tê rần, mất đi sức chống cự, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

“Tiểu tử, bị Tử Lôi Thần Long Tí của ca ca bắt lấy, còn muốn đào tẩu? Si tâm vọng tưởng!”

Lâm Hải bắt sống Nguyên Anh của Glenn Will, nhất thời khinh thường cười lạnh một tiếng.

“Ngươi muốn làm gì, Nguyên Anh của ta sắp nhanh tiêu tán!”

Glenn Will mắt thấy Nguyên Anh của chính mình, tại dưới vô cùng vô tận sấm sét màu tím vây quanh, vậy mà đang chậm rãi trở lên nhạt nhòa, bị dọa đến sợ vỡ mật, lớn tiếng kinh hô nói.

“Lâm Hải, ngươi đã đúc xuống sai lầm lớn, tuyệt đối không nên lại thương tổn Nguyên Anh của lão!” Long Chấn Thiên cũng là vội vã la lên một tiếng, sợ Lâm Hải đem Nguyên Anh của Glenn Will cũng cho diệt sát.

Lâm Hải nhìn cũng chưa từng liếc nhìn lão một chút, mà chính là ánh mắt băng hàn, mang theo âm lãnh sát khí, nhìn chằm chằm vào Nguyên Anh trong tay.

“Đừng, đừng giết ta!”

Glenn Will bị ánh mắt sắc bén âm lãnh này của Lâm Hải liếc mắt một cái, không khỏi bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, không còn có hung hăng trước đó, rốt cục mở miệng cầu xin tha thứ.

“Không muốn chết mà nói, liền không nên phản kháng!”

Lâm Hải nói xong, thu Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, một cái tay khác đưa hai ngón tay lên đặt tại huyệt Thái Dương của Nguyên Anh, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, nhất thời một cỗ lực hấp xả cường đại, xuất hiện tại trên thân Glenn Will.

“A!!! Đừng có giết ta!” Glenn Will kinh hãi, lập tức ra sức phản kháng, lớn tiếng kinh hô.

“Thảo!” Lâm Hải tức đến gấp một ngón tay, dùng sức đạn bắn ra một cục băng!

“Nói không nên phản kháng, nghe không hiểu sao? Còn phản kháng, giết ngươi!” Lâm Hải hung dữ nói nói, đồng thời lần nữa đè lại huyệt Thái Dương của Glenn Will.

“Đừng có giết ta, đừng có giết ta!” Lúc lực hấp xả cường đại lần nữa phủ xuống, Glenn Will do dự một chút, rốt cục không dám phản kháng.

Sưu!

Sau một khắc, Nguyên Anh của Glenn Will trong nháy mắt đã biến mất.

“Ngươi đem Nguyên Anh của Glenn Will, làm gì rồi?.” Long Chấn Thiên mặt mũi tràn đầy kinh hãi, hướng phía Lâm Hải tức giận rống nói.

Lâm Hải nhàn nhạt liếc lão một cái, trong mắt lóe lên tinh quang.

“Không cần ngươi quản, bên trong này không chào đón các ngươi, các ngươi có thể đi!”

Chương 1330: Hi vọng, người hiền tự có Thiên Tướng!

“Ngươi, ngươi chính là tội nhân thiên cổ của giới Tu Hành Hoa Hạ!”

Long Chấn Thiên tức đến toàn thân run rẩy, hung hăng giậm chân một cái, quay thân hình một mặt kinh hoảng mà rời đi cực nhanh.

“Ai!”

Long Đằng cùng Long Ngạo cũng là thở dài một hơi, con mắt nhìn Lâm Hải, mang theo hối hận thật sâu, nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó tâm sự nặng nề theo sát Long Chấn Thiên rời đi.

“Mạc danh kỳ diệu!”

Lâm Hải giật mình một chút, sau đó nhún nhún vai, nhất thời bật cười một tiếng, còn Long Huyết Chiến Sĩ đâu, ca ca cũng chỉ là giết mấy cái lão ngoại quốc xâm lấn, cần gấp gáp thành cái dạng này sao?

Sau khi bọn người Long Chấn Thiên rời đi, Phiêu Miểu Phong rốt cục khôi phục lại bình tĩnh, trận đại chiến chấn động nhân tâm này, rốt cục lấy Hoa Hạ, hoặc là nói thắng lợi của một phương Lâm Hải, tuyên bố kết thúc.

“Lâm Tông chủ uy vũ!”

“Lâm Tông chủ vì nước làm vẻ vang, có thể xưng là mẫu mực của chúng ta a!”

“Nãi nãi, quá thoải mái, lão ngoại quốc lại tới Hoa Hạ trang bức, liền nên dạng này thu thập bọn họ!”

Người của các đại môn phái Hoa Hạ, lập tức lại náo nhiệt lên, từng cái mang theo thần sắc tự hào, bắt đầu nghị luận ầm ĩ, đối với Lâm Hải tán tụng rợp trời.

Nhưng, Lâm Hải cũng không có hứng thú nghe bọn họ vuốt mông ngựa, an bài Vân Thắng đuổi bọn họ rời đi, sau đó thân ảnh cấp tốc lóe lên, hướng phía dưới núi mà đi.

“Hi vọng Túy Tửu Tiên còn chưa chết hẳn, dù là chỉ còn có một hơi, chính mình bằng vào Truyền thừa Dược Vương Tiên nhân Thiên, chưa hẳn không thể đem lão cứu trở về!”

Lâm Hải một đường phi nước đại, thẳng đến địa phương Túy Tửu Tiên rơi xuống mà đi, tuy lấy tình hình lúc ấy, Túy Tửu Tiên hẳn là hẳn phải chết không nghi ngờ, nhưng trong lòng Lâm Hải, vẫn là ôm một chút hi vọng, coi như Túy Tửu Tiên thật đã chết, hắn cũng muốn nhìn thấy thi thể.

Thế nhưng là đến dưới núi, Lâm Hải lại phát hiện không có một ai, Túy Tửu Tiên vậy mà sống không thấy người, chết không thấy xác, nhưng là trong mắt Lâm Hải, lại lộ ra một tia kinh hỉ.

“Chủ nhân, Túy Tửu Tiên rất có thể không chết!” Tiên Nhi ở một bên nói nói.

“Không sai, ta cũng cho rằng như vậy!” Lâm Hải kích động gật gật đầu.

“A Hoa!”

Lâm Hải la lên một tiếng, A Hoa xuất hiện ở trước mắt, không cần Lâm Hải phân phó, liền dùng cái mũi dùng sức ngửi ngửi.

“Ba ba, Túy Tửu Tiên bị người mang đi, trước khi đi là khí tức của hai người, một cái cực mạnh, một cái cực yếu, cái cực yếu kia chính là Túy Tửu Tiên, lão hẳn là không chết!”

“Ha ha, quá tốt, quả là thế!” Lâm Hải nhất thời lộ vẻ mặt vui mừng, tại lúc hắn không có nhìn thấy thi thể Túy Tửu Tiên, cũng đã ngờ tới Túy Tửu Tiên rất có thể thật sự còn sống, bây giờ quả nhiên ứng nghiệm.

“Chỉ là, là người nào mang Túy Tửu Tiên đi đâu?.”

Trong lòng Lâm Hải, không khỏi hiện lên một tia nghi vấn, đồng thời ẩn ẩn còn có một chút lo lắng.

Túy Tửu Tiên thế nhưng là thực sự chịu qua hai lần công kích của nửa bước Địa Tiên, coi như may mắn không chết, chỉ sợ cũng là hấp hối, nếu không được kịp thời cứu chữa, chỉ sợ khả năng chết vẫn là rất lớn.

“Hi vọng, người hiền tự có Thiên Tướng đi!”

Lâm Hải thở dài, chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng không có bất kỳ biện pháp nào, người mang đi Túy Tửu Tiên, tu vi cường đại, một hơi trăm dặm, A Hoa căn bản là không có cách tiến hành truy tung, Túy Tửu Tiên sống hay chết, chỉ đành thuận theo ý trời.

“Đi thôi, về nhà!”

Lâm Hải đem Tiên Nhi cùng A Hoa thu hồi về Thánh Cảnh, thi triển thân pháp, về đến trong nhà, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, cũng tiến vào bên trong Thánh Cảnh.

“Tiên Nhi, ngươi để cho ta bắt sống Nguyên Anh của Glenn Will, là cò dụng ý gì?” Lâm Hải ngồi tại trên giường của Tiên Nhi, không hiểu hỏi.

Tiên Nhi khẽ cười một tiếng, sau đó đôi mắt đẹp rơi vào trên thân Lãnh Nguyệt Như đang bị quang mang che lấp.

“Glenn Will chính là hậu nhân của Huyết tộc, Nguyên Anh của lão đối với Nguyệt Như cô nương, có lẽ có tác dụng lớn!”

“Nguyên Anh của Huyết tộc?” Lãnh Nguyệt Như đang liệu thương, nghe được lời nói của Tiên Nhi, không khỏi lộ ra thần sắc kích động.

“Tiên Nhi, Nguyên Anh của Huyết tộc mà ngươi nói, đang ở đâu?”

Tiên Nhi không nói chuyện, mà chính là nhìn về phía Lâm Hải, Lâm Hải khẽ vẫy tay, nhất thời Nguyên Anh của Glenn Will, mang theo thần sắc hoảng sợ nồng đậm bay tới, rơi vào trong tay Lâm Hải.

“Lâm Tông chủ, tha mạng, tha mạng a!”

Trong mắt Glenn Will mang theo hoảng sợ thật sâu, không ngừng hướng phía Lâm Hải cầu xin tha thứ nói, lão vừa tiến vào bên trong cái Thánh Cảnh này, cũng đã cảm thấy, sinh tử của chính mình đã bị Lâm Hải khống chế, Lâm Hải chỉ cần có một cái ý niệm trong đầu, lão liền sẽ hôi phi yên diệt.

“Quả thật là Huyết tộc!!!”

Sau khi Lãnh Nguyệt Như nhìn thấy Glenn Will, kích động đến mức thanh âm cũng có chút run rẩy.

“Lâm Hải, có thể đem lão cho ta hay không?”

“Tự nhiên không có vấn đề!” Lâm Hải một nhún vai cười cười, sau đó đem Nguyên Anh của Glenn Will, đưa tới trước mặt Lãnh Nguyệt Như.

Một cái tay ngọc trắng nõn, xuyên thấu qua quang mang vươn ra, đem Nguyên Anh của Glenn Will nhận lấy.

“Năng lượng thật cường đại!” Đem Nguyên Anh của Glenn Will giữ tại bên trong tay, chế trụ chỗ yếu hại, Lãnh Nguyệt Như kinh hỉ reo hò một tiếng.

“Đúng thế, lúc trước lão thế nhưng là nửa bước Địa Tiên đâu!”

“Nửa bước Địa Tiên! Lại là nửa bước Địa Tiên!” Lãnh Nguyệt Như chấn kinh mở miệng, thanh âm càng thêm kích động.

“Nếu như ta như luyện hóa lão, thương thế chẳng những sẽ nhanh chóng phục hồi như cũ, tu vi cũng sẽ phóng đại, thậm chí sẽ vượt qua cả thời kỳ đỉnh phong!”

“Đừng có luyện hóa ta, tha mạng a, tha mạng a!” Lời nói của Lãnh Nguyệt Như, để Glenn Will dọa đến kém chút tiểu, Nguyên Anh sợ nhất là bị luyện hóa, bởi như vậy, đem vĩnh thế không được Luân Hồi!

“Ha ha, vậy cần phải chúc mừng Nguyệt Như cô nương!” Lâm Hải đối với cầu xin tha thứ của Glenn Will, nhìn cũng không thèm nhìn, tuy chính hắn không chịu nhận loại sự tình luyện hóa Nguyên Anh của người này, nhưng nếu Lãnh Nguyệt Như làm như vậy, hắn cũng không phản đối.

“Tốt, ta hiện tại liền luyện hóa lão!” Lãnh Nguyệt Như không kịp chờ đợi nói nói, đồng thời bàn tay nắm Glenn Will, đột nhiên bốc lên sương đen, đem Glenn Will hoàn toàn bọc lại.

“A, không muốn, không muốn a!” Sắc mặt của Glenn Will đại kinh, sợ hãi liên tục la lên.

“Lâm Hải, ngươi không thể giết ta, ngươi đã xông ra đại họa ngập trời, nếu ngươi không giết ta, có lẽ ngươi còn có thể cứu, ta vừa chết, chẳng những là ngươi, toàn bộ Hoa Hạ đều muốn sinh linh đồ thán!”

“Ừm?” Lâm Hải nghe được, không khỏi sững sờ, “Nguyệt Như cô nương, chờ một chút!”

Lâm Hải đem Lãnh Nguyệt Như cản lại, trước đó Long Chấn Thiên liền nói hắn đã gây ra hoạ lớn ngập trời, còn biến thành tội nhân của giới Tu Hành Hoa Hạ, hiện tại Glenn Will lại như thế nói, chẳng lẽ trong này, có ẩn tình khác sao?

“Ta có lời muốn hỏi ngươi, hi vọng ngươi thành thật trả lời!” Lâm Hải nhìn lấy Nguyên Anh của Glenn Will, lạnh lùng nói.

Glenn Will tạm thời trốn qua một kiếp, run rẩy thở ra hai cái thật sâu, mới gấp gáp gật gật đầu.

“Ngươi hỏi!”

“Ngươi nói hoạ lớn ngập trời, đến tột cùng là chỉ cái gì?”

Glenn Will liếc nhìn Lâm Hải một chút, con ngươi nhanh chóng quay ngược một trận, sau đó cẩn thận mở miệng.

“Ngươi đã biết rõ, tại Hoa Hạ các ngươi, còn có nước Mỹ chúng ta, nước Nga, Đảo Quốc, tồn tại cổ hậu nhân của Thần Thú, cũng là những người như chúng ta này?”

“Tiếp tục nói!” Lâm Hải đương nhiên biết rõ, gật gật đầu.

“Thần Thú hiện thế, huyết mạch chúng ta sẽ giác tỉnh, tích lũy trong nhiều năm tu hành, sẽ để cho chúng ta cấp tốc đột phá, tu vi đạt tới độ cao trước đó chưa từng có.”

“Cho nên, các ngươi lập tức liền xuất hiện nhiều đại năng Nguyên Anh như vậy, thậm chí còn có loại nửa bước Địa Tiên như ngươi này.” Lâm Hải cười lạnh, mang theo khinh thường nói nói.

“Đúng, trước khi giác tỉnh huyết mạch, toàn bộ Huyết tộc chỉ có một mình ta là đại năng Nguyên Anh, tình huống của nước Nga cùng Đảo Quốc, cùng Hoa Hạ các ngươi, cũng không sai biệt nhiều lắm.”

“Chỉ là, ngươi có biết, ta lại không phải là người cường đại nhất trong Huyết tộc?”

“A.” Lâm Hải sững sờ, sắc mặt mang theo vẻ không hiểu, nếu Glenn Will là đại năng Nguyên Anh duy nhất trước duy giác tỉnh huyết mạch, lại không phải là người cường đại nhất, vậy còn có thể là ai?

Tựa hồ biết rõ nghi hoặc của Lâm Hải, trong mắt Glenn Will, đột nhiên lộ ra thần sắc vô cùng kính ngưỡng.

“Cường giả chính thức mạnh nhất trong Huyết tộc ta, chính là Huyết Ma đại nhân mà trong tộc cung phụng!”

Chương 1331: Hoạ lớn ngập trời

“Huyết Ma đại nhân?”

Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Glenn Will một chút.

“Cũng giống như ngươi, là Quỷ Hút Máu sao?”

“NO, NO, NO!” Glenn Will lắc đầu liên tục, “Huyết Ma đại nhân không phải Quỷ Hút Máu, mà là một giọt tinh huyết của Cổ Thần thú Huyết tộc ta!”

“Khi Cổ Thần thú Huyết tộc ta giác tỉnh đồng thời, giọt máu tươi này cũng sẽ thu hoạch được ý thức, đồng thời cuối cùng sẽ trưởng thành Thần thú mới!”

“A?” Lời nói của Green Will, để Lâm Hải không khỏi giật mình, “Vậy cái Huyết Ma này, là tu vi gì?”

“Tinh huyết của Cổ Thần thú, kỳ thực tựa như một cái hạt giống, một khi giác tỉnh, chính là một Thần Thú khác, tu vi tự nhiên cùng một bản thể với Cổ Thần thú, chính là là tu vi Địa Tiên!”

“Địa Tiên!!!”

Đồng tử Lâm Hải, không khỏi bỗng nhiên co rụt lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Không sai, chính là Địa Tiên!” Thấy sắc mặt Lâm Hải có biến, nhãn châu của Glenn Will xoay động, trong lòng dâng lên hi vọng sóng sót, nặng nề gật gật đầu.

“Chỉ sợ Lâm Tông chủ còn không biết đi, chẳng những nước Mỹ ta có cung phụng Huyết Ma, Đảo Quốc cũng cung phụng Yêu Thần, nước Nga cung phụng Lang Vương, giờ phút này bọn họ đều đã giác tỉnh!”

“Ngươi là nói, hiện tại nước Mỹ, còn có Đảo Quốc, nước Nga, tất cả đều có Địa Tiên tồn tại?”

“Đúng, Lâm Tông chủ!” Glenn Will gật gật đầu, “Cho nên nói, ngươi xông ra đại họa!”

“Vậy Hoa Hạ ta đâu, Long Huyết Chiến Sĩ phải chăng cũng có Địa Tiên giác tỉnh?” Lâm Hải nhíu mày hỏi.

“Tự nhiên là có! Long Huyết Chiến Sĩ cung phụng có Thương Long, cũng là tu vi Địa Tiên, nhưng ngươi cảm thấy, lão có thể bằng sức một mình, đối phó với ba cái Địa Tiên sao?

Tâm Lâm Hải, không khỏi trầm xuống, trong đầu nhớ lại lúc trước, tràng cảnh Ngân Hợp một người đại chiến ba người Thần Thú Bát Kỳ Đại Xà, nếu không phải là mình tế ra Trấn Linh Ngọc, chỉ sợ Ngân Hợp đã sớm chết tại Bồng Lai Tiên Đảo.

“Hoạ lớn ngập trời mà các ngươi nói, chính là Huyết Ma, Yêu Thần còn có Lang Vương, sẽ trả thù ta, thậm chí là cả Hoa Hạ?”

“Tứ Quốc tại thời kỳ Cổ Thần thú liền đã cản tay lẫn nhau, sớm có ước định, tranh đấu giữa các tộc là không thể tránh được, trừ khi gặp nguy hiểm diệt tộc hoặc là Tộc trưởng đại biểu cho tôn nghiêm của chủng tộc bị tử vong ra, Thần Thú không được nhúng tay, nếu không cùng chung tru diệt!”

“Bây giờ, Xá trưởng Thức Thần Xá Đông Điều Thiên Chi của Đảo Quốc, còn có Tộc trưởng Lang Tộc Kurou Kowski của nước Nga, đều đã chết tại Hoa Hạ, Yêu Thần cùng Lang Vương, đã có lý do để xuất thủ!”

Nói xong, Glenn Will hơi chậm khẩu khí, nhìn thần sắc càng thêm khó coi của Lâm Hải một chút, tiếp tục mở miệng.

“Nếu là ngươi lại đem ta diệt sát, Huyết Ma đại nhân của tộc ta cũng sẽ ra tay, đến lúc đó chỉ dựa vào một cái Thương Long, căn bản là không có cách chống lại, Long Huyết Chiến Sĩ thậm chí là toàn bộ giới Tu Hành Hoa Hạ, chắc chắn sinh linh đồ thán, xác chết khắp nơi!”

“Thì ra là thế!” Lâm Hải lập tức nắm chặt song quyền, sắc mặt lộ ra ngưng trọng trước đó chưa từng có.

Ba cái Địa Tiên a, hắn chưa bao giờ nghĩ tới, giết một bầy lão ngoại quốc tới quấy rối, vậy mà trêu ra địch nhân cường đại như thế, nhìn ra trước đó hắn đã có chút hiểu lầm Long Chấn Thiên.

Glenn Will thấy sắc mặt Lâm Hải khó coi, trong lòng không khỏi vui vẻ, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang.

“Lâm Hải Tông chủ, tình thế đã vô cùng nghiêm trọng, nhưng còn chưa chưa tới cấp độ vô pháp vãn hồi!”

“A.” Lâm Hải sững sờ, liếc lão một cái, “Ngươi có ý tứ gì?”

“Chỉ cần hôm nay ngươi thả ta trở về, ta sẽ định động Huyết Ma đại nhân, cùng một chỗ với Thương Long Hoa Hạ, đối phó với Yêu Thần cùng Lang Vương, cứ như vậy, thực lực song phương cân đối, tai nạn sẽ giảm bớt!”

“Như thế cũng là ý kiến hay!” Lâm Hải gật gật đầu, sắc mặt Glenn Will nhất thời lộ ra biểu lộ cuồng hỉ.

“Lâm Tông chủ, ngươi đồng ý? Không thể không nói, quyết định này của ngươi, chính là phi thường sáng suốt!”

“Bất quá...” Lời nói của Lâm Hải bỗng nhiên xoay chuyển, để nụ cười của Glenn Will trong nháy mắt trì trệ, tâm một chút lại khẩn trương lên.

“Lâm Tông chủ, không có cái gì bất quá, cái này đem là biện pháp giải quyết tốt đẹp lớn nhất, ngươi không có lựa chọn nào khác!” Glenn Will sợ Lâm Hải đổi ý, vội vã nói nói.

Lâm Hải cười lạnh, khinh thường liếc nhìn Glenn Will một chút.

“Ngươi cảm thấy, ta sẽ tin tưởng ngươi sao?”

“Lâm Tông chủ, ta là mang theo thành ý, ta...”

“Nguyệt Như cô nương, đem lão luyện đi!” Lâm Hải nói xong, quay người lại đi ra ngoài.

“Lâm Tông chủ, không muốn a! Ngươi suy nghĩ thêm một chút!”

“Ngươi không thể đối với ta như vậy, ngươi sẽ hối hận!”

“Huyết Ma đại nhân sẽ không bỏ qua ngươi, a!!!”

...

Nghe tiếng kêu thảm thiết của Glenn Will truyền đến từ sau lưng, Lâm Hải một thân một mình đi tới bên Nguyệt hồ, nhìn mặt hồ trơn nhẵn như gương, nhưng trong lòng lại vô pháp bình tĩnh trở lại.

“Ba cái Địa Tiên a!” Lâm Hải thở dài một hơi, cảm thấy áp lực trước đó chưa từng có.

Bên hắn này, thực lực mạnh nhất cũng chính là Tiên Nhi cùng Ngân Hợp, thế nhưng thực lực của hai người này cũng đều bị hạn chế, chỉ có thể phát huy ra thực lực nửa bước Địa Tiên, căn bản là không có cách chống lại cùng Địa Tiên.

Nếu thật như Glenn Will nói, một khi Địa Tiên của ba quốc gia tìm tới cửa, chỉ sợ thật muốn tại giới Tu Hành Hoa Hạ nhấc lên một phen gió tanh mưa máu, thậm chí rất có thể sẽ lan đến gần người bình thường a!

“Chẳng lẽ, chính mình thật đã làm sai sao?” Trong lòng Lâm Hải, đột nhiên không khỏi phiền não.

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...”

Ngay lúc này, điện thoại của Lâm Hải bỗng nhiên vang lên, lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, đôi mày của Lâm Hải không khỏi vẩy một cái.

“Long Ngạo?”

Lâm Hải nhận.

“Ai!” Điện thoại vừa tiếp thông, bên Long Ngạo kia chính là thở dài một tiếng, mang theo cảm giác bất lực thật sâu.

“Tìm ta có việc?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Lâm Hải, chớ trách Tộc trưởng chúng ta phát giận, lần này, ngươi là thật sự xông ra đại họa!”

“Là sự tình Huyết Ma, Yêu Thần cùng Lang Vương muốn trả thù Hoa Hạ?”

“Ngươi đã biết rõ?!” Long Ngạo nhất thời sững sờ, trong giọng nói mang theo kinh ngạc thật sâu, nhưng rất nhanh lại là một tiếng cười khổ.

“Đã ngươi biết rõ, vậy ngươi hẳn là rõ ràng, tình thế nghiêm trọng đến cỡ nào đi?”

“Bọn họ sẽ như thế nào? Thương Long mà Long Huyết Chiến Sĩ cung phụng các ngươi, lại sẽ làm ra lựa chọn gì?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Không hề nghi ngờ, ba đại Thần Thú sẽ tiến hành Đại Thanh Tẩy đối với Hoa Hạ ta, lần này Long Huyết Chiến Sĩ chúng ta so với chủng tộc của ba người bọn họ, người giác tỉnh có nhiều hơn rất nhiều, hơn nữa bây giờ còn đang không ngừng giác tỉnh, bọn họ sẽ không trơ mắt xem chúng ta cường đại, lần này vừa lúc là cái cơ hội tuyệt hảo để xuất thủ đối với Hoa Hạ ta!”

Nói xong, Long Ngạo lại nằng nặng thở dài.

“Ngay tại vừa rồi, chúng ta Tộc trưởng đã điện thoại báo cáo qua việc này cho Thương Long, Thương Long cũng là mười phần chấn động nổi giận, như có cần phải, sợ rằng sẽ hi sinh ngươi cùng Tộc trưởng Long Chấn Thiên!”

“Cái gì?!” Đôi mày Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, căn bản không nghĩ tới Thương Long lại là có thái độ như thế.

“Thương Long cũng là hành động bất đắc dĩ, nếu như giao ngươi cùng Tộc trưởng Long Chấn Thiên ra, có thể đổi lấy an bình cho Long Huyết Chiến Sĩ cùng người tu hành Hoa Hạ, lão cho rằng là đáng giá!”

“Ha ha!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, không nói gì, trong mắt lại hiện lên một tia hàn quang.

“Lâm Hải, ta cũng là xuất phát từ bằng hữu, mới sớm cáo tri cho ngươi một tiếng, lần này đối với Hoa Hạ mà nói, thật sự là tai nạn trước đó chưa từng có, mặc kệ Thương Long làm ra cái quyết định gì, hi vọng ngươi không nên trách tội!”

“Đều để ta đi chết, ngươi còn để cho ta không nên trách lão?” Lâm Hải cười lạnh không thôi.

“Thế nhưng là một mình Thương Long, căn bản là không có cách nào đối phó với ba cái Thần Thú, trừ phi...” Ngữ khí của Long Ngạo đột nhiên đình trệ, dừng lại.

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, trái tim lập tức kéo căng, đạm mạc mở miệng.

“Trừ phi cái gì?”

Chương 1332: Là nồi của ta, do ta đến cõng!

“Trừ phi tìm tới Cổ Thần Long, có lão nhân gia ông ta tại, nhất định có thể Nghịch Chuyển Càn Khôn!”

“Ngân Hợp?” Lâm Hải lộ ra một chút cười khổ bất đắc dĩ, Ngân Hợp lúc này, cũng không có được năng lực như thế.

“Ngươi khẳng định biết rõ Cổ Thần Long đang ở đâu, nói cho ta biết, ta lập tức hướng Thương Long báo cáo, để Thương Long đi đem lão tổ tông trở về, dạng này có lẽ là biện pháp duy nhất!”

“Biện pháp này không làm được!” Lâm Hải trực tiếp cự tuyệt Long Ngạo.

“Lâm Hải, ta không hiểu ngươi tại sao phải giấu diếm nơi hạ lạc của Cổ Thần Long, hiện tại cũng đã đến thời điểm sinh tử tồn vong, chỉ có lão nhân gia Cổ Thần Long ông ta, mới có thể cứu chúng ta a!”

“Tu vi của Cổ Thần Long, đã rơi xuống đến nửa bước Địa Tiên!”

“Cái gì!” Lời nói của Lâm Hải, để Long Ngạo giật nảy cả mình, “Điều đó không có khả năng!”

Lâm Hải nhướn mày, cũng không muốn cùng Long Ngạo giải thích thêm, dừng một cái, hướng Long Ngạo hỏi.

“Nếu như bọn họ động thủ đối với Hoa Hạ, ngươi đoán lại là thời gian nào?”

Long Ngạo hiển nhiên còn chưa từ trong khiếp sợ do cảnh giới của Cổ Thần Long rơi xuống, trầm mặc hơn nửa ngày mới trả lời.

“Hẳn là rất nhanh, chậm nhất sẽ không vượt qua một tuần lễ!”

“Lâm Hải, Cổ Thần Long đến cùng đã xảy ra chuyện gì, ngươi không nên gạt ta!” Long Ngạo truy hỏi.

“Cổ Thần Long dung hợp với một bộ thi thể Thiên Long, tạm thời vô pháp khống chế, tu vi bị hạn chế.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Thi thể Thiên Long!!!”

Long Ngạo không khỏi phát ra một tiếng kinh hô, sau đó vui mừng quá đỗi.

“Quá tốt, quá tốt! Chờ lão tổ tông hoàn toàn dung hợp cùng thi thể Thiên Long, liền sẽ tiến hóa thành Thiên Long, hoàn toàn áp đảo phía trên Thần Thú của ba nước còn lại!”

Cao hứng qua đi, thần sắc Long Ngạo rất nhanh lại trầm xuống tới.

“Thế nhưng là cửa trước mắt này, nên làm sao vượt qua a?”

“Bất kể như thế nào, quyết không thể đem chiến hỏa dẫn tới Hoa Hạ!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, kiên quyết nói nói.

“Thế nhưng là, ba cái Địa Tiên kia, sao lại nghe chúng ta?” Long Ngạo cười khổ lắc đầu.

Lâm Hải hít sâu một hơi, bỗng nhiên mở miệng.

“Có phương thức liên lạc của bọn họ hay không?”

“Ngươi muốn làm gì?” Long Ngạo sững sờ, không khỏi hỏi.

“Là nồi của ta, do ta đến cõng!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, đạm mạc nói nói.

“Ngươi đến cõng. Ngươi đọc được động sao!” Long Ngạo bất đắc dĩ nói nói, “ Lâm Hải, ngươi nghĩ đến quá đơn giản, mấy cái đại Tộc trưởng chết, vừa vặn cho bọn họ liên thủ lấy cớ hướng giới Tu Hành Hoa Hạ động thủ, bọn họ há sẽ bỏ qua tốt thời cơ để diệt sát Long Huyết Chiến Sĩ cùng giới Tu Hành Hoa Hạ như vậy? Bọn họ sẽ không cam lòng cho qua đâu!”

“Ngươi cũng đừng quản, ngươi chỉ cần cho ta phương thức liên lạc của bọn họ, ta tự có biện pháp!”

“Nếu như ngươi không muốn để cho Hoa Hạ sinh linh đồ thán, liền chiếu theo ta nói mà làm!” Lâm Hải chém đinh chặt sắt nói.

“Ngươi, thật có biện pháp?” Long Ngạo sững sờ, nghi hoặc hỏi.

“Tin tưởng ta, Hoa Hạ sẽ không lại mặc người lăng nhục, cho dù là Địa Tiên, cũng không được!”

Nghe lời nói hùng hồn vô cùng tự tin của Lâm Hải, trong lòng Long Ngạo cũng dâng lên một cỗ nhiệt huyết, đấu chí đột nhiên bị kích phát, nặng nề gật gật đầu.

“Tốt, ngươi chờ, ta đến tổng bộ hỏi!”

Tắt điện thoại, ánh mắt Lâm Hải bình tĩnh, mặt không biểu tình nhìn mặt hồ, ánh mắt lại càng thêm kiên định.

“Chủ nhân, có tâm sự?”

Không biết từ lúc nào, Tiên Nhi đã xuất hiện tại bên người Lâm Hải, quan tâm sửa sang một chút quần áo cho Lâm Hải, mang theo nụ cười ôn nhu, nhẹ giọng hỏi nói.

“Tiên Nhi, ta phải làm như thế nào tại trong một tuần lễ, mới có khả năng chiến thắng một tên Địa Tiên a?” Lâm Hải thở dài, tuy vừa mới thả ra lời nói hùng hồn, nhưng khi đối mặt hiện thực, Lâm Hải vẫn là sầu đến đầu cũng lớn.

“Chủ nhân, lấy thực lực trước mắt của ngươi, chênh lệch cùng Địa Tiên thực sự quá lớn, là không thể nào chiến thắng Địa Tiên.”

Lời nói của Tiên Nhi, như là một chậu nước lạnh vào đầu, đem Lâm Hải tưới lạnh thấu tim.

“Trừ phi...” Tiên Nhi thấy Lâm Hải lại có biểu lộ thất vọng, bỗng nhiên lại một lần nữa mở miệng.

“Trừ phi cái gì, Tiên Nhi ngươi có biện pháp?” Trước mắt Lâm Hải đột nhiên sáng lên, kích động bắt lấy bả vai Tiên Nhi, hưng phấn hỏi.

Vai Tiên Nhi, cảm thụ được nhiệt độ mà bàn tay Lâm Hải truyền đến, khuôn mặt nhất thời đỏ lên, cúi đầu.

“Trừ phi, mượn nhờ ngoại vật, có lẽ có một chút hi vọng!”

“Ngoại vật?” Lâm Hải sững sờ, sau đó trên mặt nhất thời lộ ra vẻ mừng như điên.

“Ha ha, đúng a! Ca ca có là pháp bảo a, còn có một đám thần tiên hảo hữu ở Thiên Đình a!” Lâm Hải mừng rỡ như điên, không khỏi thầm mắng một tiếng, thật sự là người trong cuộc u mê a, chính mình chỉ muốn như thế nào tại bên trên tu vi thắng qua Địa Tiên, lại quên đi ưu thế của chính mình, quả thực là đầu tú đậu.

“Tiên Nhi, ngươi thật giỏi, ta yêu chết ngươi!” Lâm Hải đưa tay yêu chiều xoa bóp gương mặt xinh đẹp của Tiên Nhi, quay người lại chạy về trong nhà gỗ, chỉ còn lại có thân thể mềm mại của Tiên Nhi đang run lên, sửng sốt tại bên trong này.

“Chủ nhân, hắn, hắn nói yêu chết Tiên Nhi? Đây là đang thổ lộ với Tiên Nhi sao.?” Tiên Nhi ưm một tiếng, khuôn mặt đằng cáii liền hồng thấu, trái tim nhỏ trong nháy mắt phanh phanh gấp gáp nhảy dựng lên, một cỗ ngọt ngào vô pháp nói rõ, nhất thời tràn ngập nội tâm.

Lâm Hải có thể không biết, hắn thuận miệng nói một câu, để lòng thiếu nữ của Tiên Nhi, nhấc lên vô tận gợn sóng, giờ phút này hắn đã ngồi trong phòng, bắt đầu nghiên cứu các loại bảo bối.

“Băng Sương Chi Nhận? Không được!” Lâm Hải đầu tiên là nhìn xem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, sau đó lắc đầu, cái này là vũ khí thông thường của mình, bình thường đánh nhau không sợ bất kỳ pháp bảo nào, nhưng lại không có hiệu quả chủ động giết địch.

“Xuyên Vân Toa?” Càng không được, pháp bảo phi hành, đến lúc đó đánh không lại dùng để chạy trốn, có lẽ có dùng.

“La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh? Cái này có lẽ có thể!” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, cái Tinh La Bàn này thế nhưng là Thần khí a, so với Băng Sương Chi Nhận mà Thái Thượng Lão Quân chế tạo còn có đẳng cấp cao hơn, lường trước uy lực tuyệt đối không giống bình thường.

Chỉ là, từ khi sau khi đạt được, Lâm Hải một lần cũng còn chưa bao giờ dùng qua, tâm lý có chút không chắc, đến lúc đó vẫn là hỏi Tiên Nhi một chút rồi lại nói.

Ánh mắt của Lâm Hải, lại rơi vào bên trên Trảm Tiên Phi Đao cùng U Hồn Bạch Cốt Phiên, hai kiện pháp bảo kia, đều là xuất thân từ Côn Lôn, chính là pháp bảo có tiếng bên trong Phong Thần Chi Chiến thời Thượng cổ, nhất là Trảm Tiên Phi Đao, thế nhưng là đại sát khí thứ nhất.

Tuy hai kiện pháp bảo đều là đồ phỏng chế, nhưng chính phẩm liền đại năng Thượng cổ cũng có thể thu thập, đồ phỏng chế đối phó với một Địa Tiên, cũng không thành vấn đề đi.

“Trước nghiên cứu một chút!” Lâm Hải đưa tay đem Trảm Tiên Phi Đao cầm vào bên trong tay, hắn chính là nhớ kỹ, Túy Tửu Tiên trước đó có thể dùng Trảm Tiên Phi Đao thuấn sát nửa bước Địa Tiên Kurou Kowski, nhưng là đến bên trong tay mình, liền mất linh, không biết là tình huống như thế nào?

“Lên!”

Lâm Hải đem Trảm Tiên Phi Đao tế lên, trong nháy mắt vô cùng sát khí tràn ngập, phảng phất cả vùng không gian, cũng bị nồng đậm sát cơ che kín, dày đặc đáng sợ!

Thế nhưng là, trên mặt Lâm Hải, lại lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải phát hiện, tình hình lúc này đang giống như trước đó, tuy hồ lô bị tế lên, nhưng lại không cách nào sử dụng, phi đao bên trong căn bản không bay ra.

Ông!

Mấy hơi công phu, sát cơ tán loạn, hồ lô ngừng chuyển động, bay trở về trong tay Lâm Hải.

Lâm Hải nhìn Trảm Tiên Phi Đao trong tay, dở khóc dở cười một trận.

“Mẹ nó, tại sao lại là như thế này, chẳng lẽ còn nhận chủ sao?” Lâm Hải thất lạc đem Trảm Tiên Phi Đao để ở một bên, lại đem U Hồn Bạch Cốt Phiên tế lên.

Kết quả, rất nhanh Lâm Hải liền phát hiện, cũng giống như

Trảm Tiên Phi Đao, khí thế âm lãnh đáng sợ của U Hồn Bạch Cốt Phiên ngược lại là cũng đi ra, nhưng căn bản là không có cách sử dụng.

“Mẹ nó, hố cha a!” Lâm Hải kêu thảm một tiếng, tay cầm hai cái pháp bảo ngưu bức, vậy mà lại không dùng được,

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...” Đột nhiên, điện thoại của Lâm Hải lại vang lên, nhìn một chút biểu hiện, là Long Ngạo đánh tới, Lâm Hải vội vàng kết nối.

“Thế nào?.” Lâm Hải hỏi.

“Tổng bộ Long Huyết Chiến Sĩ đã liên hệ với Hắc Ám Thành Bảo nước Mỹ, Thức Thần Xá của Đảo Quốc cùng bộ lạc Người Sói ở biển Siberia nước Nga, lấy tới phương thức liên lạc với bọn người Huyết Ma! Ta đã phát lên Weachat của ngươi!”

“A.” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, “Tốt, đa tạ!”

Tắt điện thoại, Lâm Hải nhìn bên trên Weachat, có ba số điện thoại mà Long Ngạo phát tới, hít sâu một hơi, bấm một cái bên trong!

Chương 1333: Giúp ta giải quyết một cái!

“Cái điện thoại di động này thật thần kỳ, vậy mà cùng Thiên Lý Truyền âm ở giữa các đại năng, có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.” Điện thoại vừa mới thông, một cái thanh âm mang theo ngạc nhiên truyền tới, để Lâm Hải kinh ngạc là, đối phương nói lại là tiếng Hoa.

“Chẳng lẽ gọi lộn số?” Lâm Hải có chút choáng váng, hắn gọi, là điện thoại của Yêu Thần Đảo Quốc a.

“Ngươi là Yêu Thần sao?” Lâm Hải hít sâu một hơi, nhàn nhạt hỏi.

“Vừa rồi tộc nhân của ta đến báo, nói là một phương Long Huyết Chiến Sĩ của Hoa Hạ, muốn đi phương thức liên lạc của ta, nói như thế ngươi chính là Long Huyết Chiến Sĩ?” Thanh âm của Yêu Thần âm lãnh băng hàn, để Lâm Hải cách điện thoại, cũng cảm thấy một tia cảm giác áp bách lạnh tận xương tủy.

“Ta không phải là Long Huyết Chiến Sĩ, ta là Tông chủ của Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải!”

“Là ngươi!!!” Lâm Hải vừa mới tự giới thiệu, bên Yêu Thần kia nhất thời truyền đến tiếng gào thét phẫn nộ.

“Ta vừa mới cảm ứng được, thành viên Thức Thần Xá tiến về Hoa Hạ đuổi bắt ngươi, toàn bộ đều đột nhiên không có sinh cơ, liền cả Xá trưởng Đông Điều Thiên Chi đều không có may mắn thoát khỏi, đây hết thảy đều là do ngươi làm?.”

“Là ta giết bọn họ!” Lâm Hải không kiêu ngạo không tự ti, nói thẳng.

“Người Hoa đáng giận, ta lập tức liền tiến về Hoa Hạ, đem linh hồn ngươi quất ra, ngày đêm cung cấp cho Thức Thần thôn phệ!” Yêu Thần gầm nhẹ, mang theo hận ý nồng đậm.

“Ngươi không cần đến!” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, “Một tuần lễ sau, ta sẽ đi Đảo Quốc, triệt để san bằng cái Thức Thần Xá rắm chó này của các ngươi!”

“Bát đát!” Lời nói của Lâm Hải, không khỏi để Yêu Thần càng thêm phẫn nộ, nhịn không được giận mắng một tiếng.

“Tiểu bối cuồng vọng vô tri, ngươi dám vũ nhục Thức Thần vĩ đại!”

“Bớt nói nhảm đi, chỉ hỏi ngươi một câu, có dám ứng chiến hay không!” Ngữ khí của Lâm Hải mang theo nồng đậm khiêu khích!

“Ha ha, ha ha ha!” Yêu Thần khó thở mà cười, thở hổn hển gật gật đầu.

“Tốt! Nếu ngươi đã chủ động muốn chết, ta sẽ ở ngay tại Thức Thần Xá chờ ngươi, một tuần lễ sau lấy mạng chó của ngươi!”

“Hi vọng ngươi nói được thì làm được, đừng có ngoài miệng hung hăng, đến lúc đó lại bị dọa đến tè ra quần, nửa đêm bỏ chạy, để cho ta tìm không thấy người!”

“Liền sợ ngươi không dám tới!!!”

Nói xong, Yêu Thần trực tiếp phẫn nộ đem điện thoại cúp máy, nghe thanh âm tút tút truyền đến, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một vòng cười lạnh xem thường.

“Đần độn, mắc lừa đi, dạng này ngươi tạm thời liền sẽ không tới Hoa Hạ gây nghiệp chướng!”

Lâm Hải bắt chước làm theo, lại gọi điện thoại cho Lang Vương cùng Huyết Ma, chỉ bất quá đem thời gian lên cửa phá quán, phân biệt sửa thành nửa tháng sau cùng một tháng sau, đem ba người tách ra.

Lang Vương cùng Huyết Ma, cũng bị thái độ phách lối của Lâm Hải kích giận, nhao nhao tiếp nhận khiêu chiến của Lâm Hải, mang theo một bụng lửa giận, ở trong hang ổ chờ đợi Lâm Hải đến.

Tạm thời làm dịu nguy cơ của Hoa Hạ, nhưng Lâm Hải nhưng lại phạm lên sầu, một tuần lễ sau hắn liền muốn tới Đảo Quốc, đại chiến Yêu Thần, lấy thực lực trước mắt của hắn, quả thực không khác gì muốn chết a.

“Làm sao bây giờ đâu?.” Lâm Hải nằm ở trên giường trầm tư suy nghĩ, sầu đến lật qua lật lại.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem Tiên Nhi từ bên trong Thánh Cảnh triệu hoán đi ra.

“Tiên Nhi, vô cùng khẩn cấp a, ngươi nhất định phải giúp ta giải quyết một cái!” Lâm Hải ngã chổng vó lên trời nằm ở trên giường, toét miệng nhìn Tiên Nhi, sầu mi khổ kiểm nói.

“Khẩn cấp, giải quyết?” Khuôn mặt Tiên Nhi, nhất thời biến đến đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu, trong đầu hiện ra một cái hình ảnh trong lúc vô tình nhìn thấy tại bên trong Thánh Cảnh.

A Hoa ngã chổng vó lên trời nằm trên mặt đất, một mặt tao tiện hướng phía Tiểu Hồng hô to, chim ngu, giúp Cẩu gia giải quyết một cái!

Sau đó, Tiểu Hồng liền cúi người xuống...

Tiên Nhi ưm một tiếng, cảm thấy khuôn mặt nóng đều muốn lửa cháy, trái tim nhỏ phanh phanh phanh cấp tốc nhảy không ngừng, quả thực vừa thẹn vừa vội, còn có vẻ kích động cùng khát vọng.

“Chủ nhân hắn, là muốn Tiên Nhi giống, giống như Tiểu Hồng làm thế sao?”

“Tiên Nhi, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải thấy Tiên Nhi có biểu lộ dị dạng, không khỏi sững sờ, kinh ngạc hỏi.

“Không, không có việc gì!” Tiên Nhi ngượng ngùng cơ hồ vùi đầu vào bên trong bộ ngực cao ngất, khẽ cắn môi son gấp gáp trả lời nói.

Sau đó, Tiên Nhi cắn răng lấy dũng khí một cái, đùi ngọc nhẹ giơ lên, quỳ trên giường, dùng thanh âm thấp như muỗi, ngượng ngùng mở miệng.

“Tiên Nhi, liền tới giúp chủ nhân giải quyết!”

Nói xong, Tiên Nhi cảm giác cơ hồ hư thoát, hô hấp dồn dập, run rẩy vươn tay ngọc, hướng phía dây lưng của Lâm Hải mà đi.

“Uy uy uy!”

Lâm Hải bị cử động của Tiên Nhi làm cho giật mình, hoảng hốt vội vàng nắm được tay nhỏ của Tiên Nhi, mặt mũi tràn đầy mộng bức.

“Tiên Nhi, ngươi, ngươi muốn làm gì a?”

“Chủ nhân không phải để Tiên Nhi hỗ trợ giải quyết sao?” Lời nói của Lâm Hải, để Tiên Nhi càng thêm ngượng ngùng, dùng thanh âm cơ hồ chỉ có chính mình mới có thể nghe được nói nói, đồng thời cúi đầu thấp hơn, khuôn mặt hồng thấu cực giống táo chín.

“A?” Lâm Hải sững sờ, sau đó thổi phù một tiếng, cũng nhịn không được nữa cười rộ lên.

“Ha ha ha ha!!!!”

Lâm Hải nhìn Tiên Nhi ngượng ngùng quýnh dạng, quả thực đều nhanh cười rút ra, lăn lộn một trận ở trên giường.

“Chủ nhân, ngươi, ngươi cười cái gì?” Tiên Nhi sững sờ, hiếu kỳ hỏi.

“Tiên Nhi, cái cái đầu dưa nhỏ này của ngươi, cũng đang suy nghĩ gì a?” Lâm Hải hơn nửa ngày mới ngưng cười, một mặt buồn cười hướng phía Tiên Nhi hỏi.

“Ta có ý là, để ngươi giúp ta nghĩ biện pháp giải quyết Địa Tiên, ngươi nghĩ đến đâu vậy?” Lâm Hải nói xong nhịn không được, lại cười rộ lên.

Tiên Nhi đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó nhất thời hiểu được, quả thực thẹn đến muốn chui xuống đất.

“Chủ nhân ngươi còn cười, mắc cỡ chết người!” Tiên Nhi nhất thời nhảy xuống giường, bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng dậm chân, quả thực không dám đối mặt cùng Lâm Hải.

“Đáng chết A Hoa, đều do nó, đều do nó!”

Nghĩ tới cử động vừa rồi của bản thân, hoàn toàn là do bị A Hoa ảnh hưởng, Tiên Nhi xấu hổ giận dữ chu cái miệng nhỏ nhắn, hận không thể lập tức đem A Hoa nắm chặt tới, hung hăng đánh một trận tơi bời mới hả giận.

“A Hoa?” Lâm Hải một tiếng bật cười, cuối cùng minh bạch.

Mẹ nó, con chó lưu manh này thật là một cái chảo nhuộm lớn a, cô nàng thuần khiết không tì vết như Tiên Nhi, theo A Hoa ở chung một thời gian dài, cũng bất tri bất giác bị ô nhiễm.

Qua hơn nửa ngày, Tiên Nhi mới dần dần tỉnh lại, khuôn mặt vẫn phi hồng, mang theo ngượng ngùng thật sâu, cũng có chút không dám nhìn Lâm Hải.

“Tiên Nhi, không nháo nữa, nói chính sự, một tuần lễ sau, ta liền muốn đến cửa nghênh chiến Yêu Thần, ngươi có biện pháp gì hay không a?”

“Tiên Nhi trước đó đã cùng chủ nhân nói qua, lấy thực lực trước mắt của chủ nhân, muốn chiến thắng Địa Tiên, chỉ có thể mượn nhờ ngoại vật, không còn cách nào khác!” Tiên Nhi cúi đầu, ánh mắt nhìn Lâm Hải, vẫn là mang theo nồng đậm ngượng ngùng.

“Cái La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh kia, thế nhưng là Thần khí a, không biết uy lực như thế nào, có thể đem Địa Tiên đánh ngã hay không?” Lâm Hải mang theo vẻ mong đợi hỏi.

“La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, ở bên trong có chứa bảy mươi hai khỏa Địa Sát Tinh, cần chủ nhân cùng ngôi sao câu thông, mới có thể phát huy uy lực, nếu chủ nhân có thể đem toàn bộ bảy mươi hai khỏa Địa Sát Tinh câu thông, thì đừng nói Địa Tiên, liền xem như Thiên Tiên, cũng có thể bị miểu sát trong nháy mắt!”

“Đậu phộng, ngưu bức như vậy!” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, kích động đến hỏng!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh liền xuất hiện trong tay, Lâm Hải như lấy được chí bảo.

“Tiên Nhi, làm sao để câu thông cùng Địa Sát Tinh bên trong cái Tinh La Bàn này?” Lâm Hải vội vã hỏi.

“Chủ nhân chỉ cần dựa theo phương pháp thối luyện Tinh Thần Thánh Thể, đem ý niệm đắm chìm đến bên trong pháp bảo là được!”

“Ta hiện tại liền thử một chút, xem có thể câu thông với mấy ngôi sao!” Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, chìm vào bên trong La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, nhất thời toàn thân lấp lóe quang mang của những ngôi sao, Lâm Hải phảng phất như cả người, lơ lửng tại trong bầu trời đêm cuồn cuộn ngôi sao.

Chương 1334: Thắng bại, tại cái nào cũng được tầm đó!

Ông!

Đầy trời ngôi sao sáng chói, phóng rực quang hoa, rơi vào trên thân Lâm Hải, để Lâm Hải cảm thấy toàn thân một trận thư sướng, trong người lại có tinh quang lưu chuyển, cùng huyết dịch của mình hòa làm một thể.

“Cảm giác thật kỳ diệu!”

Lâm Hải liên tục lấy làm kỳ, đồng thời cảm giác mình vừa mới bắt đầu thối luyện Tinh Thần Thánh Thể, vậy mà đã cùng ngôi sao đầy trời, sinh ra một tia liên hệ vi diệu.

Đúng lúc này, một khỏa ngôi sao cách Lâm Hải khoảng chừng trăm mét, đột nhiên quang mang đại thịnh, lưu quang như là sợi tơ, cùng Tinh Thần Chi Quang trong người Lâm Hải, nối liền cùng nhau.

“Địa Cuồng Tinh!”

Trong ý thức của Lâm Hải, đột nhiên toát ra ba chữ, trong nháy mắt cùng ngôi sao này, có một tia liên hệ không thể dứt bỏ, phảng phất như hắn có thể cảm nhận được tâm tình của Địa Cuồng Tinh, để trong lòng Lâm Hải vui vẻ.

“Đây chính là câu thông thành công sao? Xem ra cũng không phải việc khó gì!”

Lâm Hải lại thử nghiệm, để cho ý thức của mình lần nữa xâm nhập, hướng phía ngôi sao càng xa xôi mà đi.

Ông!

Rất nhanh, lại là một khỏa ngôi sao quang mang đại thịnh, cùng Lâm Hải sinh ra một tia liên hệ kỳ diệu.

“Địa Ám Tinh!”

Trong đầu Lâm Hải, bất tri bất giác toát ra tên của ngôi sao này, để Lâm Hải càng thêm mừng rỡ.

“Ha ha, lại một viên, xem ra câu thông ngôi sao, không gì hơn cái này!”

Lâm Hải mang theo cuồng hỉ trong lòng, ý thức lần nữa xâm nhập, hướng phía càng sâu hơn của bầu trời đêm, tiếp tục thăm dò.

Oanh!

Thế nhưng là, lần này ý thức của Lâm Hải, vừa mới hướng về phía trước khoảng cách mấy chục mét, đột nhiên bị một cỗ lực áp bách cường đại đột nhiên buông xuống, trực tiếp đem sợi ý thức của Lâm Hải, ầm vang nghiền nát!

Hừ!

Lâm Hải rên lên một tiếng, chỉ cảm thấy trong đầu như là bị người dùng cái dùi đánh một cái, đau nhức kịch liệt vô cùng như muốn chết đi, mở bừng mắt ra, cái trán đã đầm đìa mồ hôi.

“Chủ nhân, ngươi không sao chứ?” Tiên Nhi thấy thế, không khỏi gấp gáp hỏi.

“Thật đáng sợ!” Ánh mắt Lâm Hải co vào, bộ dáng một lòng còn sợ hãi, thì thào nói.

Vừa rồi trong nháy mắt sợi ý thức đang thăm dò trong bầu trời đêm của mình, vừa bị oanh diệt, để Lâm Hải lại có một loại cảm giác sắp gặp tử vong chân thực, đồng thời cũng đối với bầu trời đêm mênh mông ngôi sao, trong ý thức này, dâng lên một tia lòng kính sợ.

“Chủ nhân, câu thông ngôi sao, không thể nóng vội, cần tiến hành theo chất lượng mới có thể thành công, tại trước mặt ngôi sao, nhân loại phi thường nhỏ bé, ít nhất phải đạt tới cấp bậc Thiên Tiên, mới có tư cách giao lưu bình đẳng cùng ngôi sao.”

“Thiên Tiên?” Lâm Hải ngầm cười khổ, chính mình nào chờ được cho đến lúc đó a.

“Tiên Nhi, ta hẳn là thành công câu thông với hai ngôi sao, một khỏa là Địa Cuồng Tinh, một khỏa là Địa Ám Tinh, không biết có thể chiến thắng Địa Tiên hay không?”

“Hai khỏa?” Đôi mi của Tiên Nhi nhíu lại, trên gương mặt lộ ra một tia lo lắng.

“Thế nào, hai khỏa không đủ?” Trong lòng Lâm Hải trầm xuống, lấy thực lực trước mắt của hắn, chỉ có thể câu thông hai khỏa, thăm dò viên thứ ba thì vừa mới ngay từ đầu, ý niệm liền đã bị oanh diệt.

Nếu chỉ bằng câu thông hai khỏa Địa Sát Tinh, mà không thể chiến thắng Địa Tiên mà nói, vậy chỉ sợ con đường dựa vào Tinh La Bàn này, liền không làm được.

“Không phải không đủ, nhưng cũng không thể nói là đủ!” Trên mặt Tiên Nhi, lộ ra thần sắc cổ quái.

“A. Có ý tứ gì?” Lâm Hải có chút choáng váng, nghe không hiểu.

“Hai khỏa Địa Sát Tinh, uy lực thông qua Tinh La Bàn để phát huy, thực lực so với Địa Tiên, vừa lúc tương xứng!” Tiên Nhi vừa nói, vừa mang theo một chút bất đắc dĩ, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Cũng chính là nói, thắng bại, tại cái nào cũng được tầm đó!”

“Ách...” Lâm Hải gãi gãi đầu, nhất thời không còn gì để nói.

Mẹ nó, kết quả này thế nhưng là đủ hố cha, cũng chính là dựa vào cái Tinh La Bàn này, có khả năng xử lý Yêu Thần, cũng có khả năng bị Yêu Thần xử lý, đến tột cùng ai chết ai sống, hoàn toàn dựa vào vận khí.

“Này, đành phải đánh cược một lần thôi!” Trầm mặc một lát, Lâm Hải đành phải bất đắc dĩ nhún nhún vai, lấy tình huống bây giờ, trừ dựa vào cái Tinh La Bàn này, còn có biện pháp khác sao?

“Pháp bảo này, làm sao sử dụng?” Lâm Hải chợt nhớ tới, Trảm Tiên Phi Đao cùng U Hồn Bạch Cốt Phiên, chính mình cũng vô pháp sử dụng, cái La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh này, chính mình vẫn là trước hỏi rõ mới tốt, đừng đến lúc động thủ, kết quả lại cũng tới cái không dùng, vậy mình liền đần độn.

“Rất đơn giản, chủ nhân chỉ cần đem tế ra liền có thể, chỉ là cần Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể ngươi đến chèo chống!”

“A?” Lâm Hải nghe xong, sắc mặt nhất thời trầm xuống, chính mình mới vừa vặn thối luyện Tinh Thần Thánh Thể, cũng còn không có nhập môn đâu, Tinh Thần Chi Lực trong người, ít đến mức cơ hồ có thể không cần tính, làm sao qua chèo chống a.

“Tiên Nhi, không được a, trong cơ thể ta không có đủ Tinh Thần Chi Lực, làm sao bây giờ a?” Lâm Hải vẻ mặt đau khổ hỏi.

“Một tuần lễ quá ngắn, dựa vào tu luyện khẳng định là không kịp.” Tiên Nhi lắc đầu, “Trong tay Nhị Thập Bát Tú của Thiên Đình, ngược lại là có Tinh Vẫn Thạch có thể cung cấp Tinh Thần Chi Lực.”

“Nhị Thập Bát Tú của Thiên Đình?” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, “Ha ha, ta đi tìm bọn họ để lấy!”

Nếu như tìm người khác, Lâm Hải có lẽ không có cách nào, nhưng là tìm thần tiên trên trời, vậy quá đơn giản.

Nhưng Lâm Hải không có Weachat của Nhị Thập Bát Tú Thiên Đình, bọn họ có vẻ như cũng không ở bên trong quầy giao dịch Thiên Đình, Lâm Hải trực tiếp tìm tới Weachat của Ngộ Không.

Hiện tại Lâm Hải một khi có việc cần muốn liên lạc với Thiên Đình, Ngộ Không cơ hồ là nhân tuyển đầu tiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, có ở đó hay không, vô cùng khẩn cấp a!

Ngộ Không: Nhị đệ, chuyện gì hoảng hốt như thế, có lão Tôn ta tại, ngươi cứ việc nói!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta hiện tại có nhu cầu cấp bách cần Tinh Vẫn Thạch a, có thể giúp ta làm đến sao? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Ngộ Không: Tinh Vẫn Thạch? Cái này không dễ chơi a!

"Ách..." Lời nói của Ngộ Không, nhất thời để Lâm Hải có chút mộng bức, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Ngộ Không là nhân vật nào, tại Thiên Đình cơ hồ là người gặp người sợ người, liền y cũng nói khó mà làm, xem ra sự tình về cái Tinh Vẫn Thạch này, chỉ sợ có chút khó giải quyết a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không phải nói, bên trong Nhị Thập Bát Tinh Tú này, liền có sao? Hầu ca tìm bọn họ muốn, bọn họ còn có thể không cho sao? (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Ngộ Không: Này, hiền đệ có chỗ không biết, Nhị Thập Bát Tú ngược lại là dễ nói, thế nhưng Chủ tử của bọn họ, không phải dễ trêu a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chủ tử của bọn họ, là ai a?

Ngộ Không: Hiền đệ làm sao lại không biết. (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta từ khi rơi xuống bí cảnh, một số trí nhớ cũng đã bị đánh mất, thực sự nghĩ không ra.

Ngộ Không: Chủ tử của bọn họ, chính là Bắc Cực Tử Vi Đại Đế bên trong Tứ Đế, chấp chưởng Thiên Kinh Địa Vĩ, nhật nguyệt tinh thần, thống ngự chư tinh cùng khí hậu bốn mùa, cái Tử Vi Đại Đế này uy nghiêm cực thịnh, Nhị Thập Bát Tú căn bản không dám tư tự làm chủ a!

“Tử Vi Đại Đế? Ta qua!” Lâm Hải nhất thời giật mình, lúc hắn nhìn Tây Du Ký, thế nhưng là biết rõ vị đại thần này!

Tam Thanh Tứ Đế, đó chính là nhân vật ngưu bức lớn nhất của Đạo gia, làm Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi Đại Đế một trong Tứ Đế, thế nhưng là tồn tại ngưu bức địa vị gần với Tam Thanh a!

Ngộ Không tuy lợi hại, nhưng cùng những này nhân vật đứng đầu Thiên Đình này so sánh, nhất là cấp bậc Tam Thanh Tứ Đế, Ngũ Phương Ngũ Lão này, vẫn là chênh lệch không ít.

Lấy tính tình của Ngộ Không, có lẽ bình thường cùng bọn họ cười đùa tí tửng đùa giỡn một chút ngược lại là không sao, nhưng nếu thật muốn cùng những đại lão này đắc ý, vậy Ngộ Không tuyệt đối là tìm kích thích đây.

Nhưng là, tại bên trong thần tiên Thiên Đình, người Tối Ngưu B nhất mà chính mình nhận biết, cũng chính là Ngộ Không, hắn cũng không thể qua tìm cái lão hãm hại Thái Thượng Lão Quân này đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, giúp ta nghĩ một chút biện pháp đi, giang hồ cứu cấp a! (phía sau là một cái biểu lộ xin nhờ)

Ngộ Không: Hiền đệ cũng đã nói như thế, vậy lão Tôn ta liền chạy qua một chuyến, về phần được hay không được, vậy phải xem Tử Vi Đại Đế có cho lão Tôn ta mặt mũi này hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, đa tạ Hầu ca, vậy liền vất vả Hầu ca đi một chuyến!

Lâm Hải phát xong tin tức, thở dài ra một hơi, đồng thời trong lòng âm thầm cầu nguyện, hi vọng Ngộ Không đi chuyến này, có thể thuận lợi đi.

Chương 1335: Tiêu này không phải tiêu kia

Lúc đang chờ đợi Ngộ Không, Lâm Hải không khỏi hướng phía Tiên Nhi hỏi.

“Tiên Nhi, ngươi đối với Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, có hiểu biết gì không?”

“Tử Vi Đại Đế, chính là người có hiếu lớn, trong Phong Thần Chi Chiến đã từng chuyển thế thành Bá Ấp Khảo ở Tây Kỳ, vì cứu phụ thân, biết rõ hẳn phải chết vẫn mang theo bảo bối tiến vào Triều Ca, sau bị chặt thành thịt vụn, làm thành bánh thịt đưa cho Tây Bá Hầu Cơ Xương ăn, vô cùng bi thảm, xúc động lòng người!”

“Sau khi Cơ Xương ăn, đã phun ra một vật sống, là vì nôn ra con, chính là tồn tại của con thỏ hôm nay!”

Lâm Hải gật gật đầu, một đoạn cố sự này, hắn tại bên trong Phong Thần Diễn Nghĩa đã từng nhìn qua, đối với Bá Ấp Khảo vẫn là tương đối kính nể, cũng là không biết có dễ nói chuyện hay không a.

Leng keng!

Weachat của Lâm Hải vang, cầm điện thoại di động lên xem xét, lại là Ngộ Không.

“Ta dựa vào, nhanh như vậy!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, vội vàng mở tin tức ra xem xét.

Ngộ Không: Hiền đệ, lão Tôn ta hổ thẹn, chỉ sợ không giúp được ngươi!

Trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ chìm xuống, xem ra Ngộ Không lần này tiến về, là không được thuận lợi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, tình huống như thế nào a?

Ngộ Không: Này, đừng đề cập! Lão Tôn ta vừa đến trước cung điện của Tử Vi Đại Đế, còn chưa đi vào, liền nghe được thanh âm đánh đàn, thanh âm du dương uyển chuyển, giống như âm thanh thiên nhiên, lại để lão Tôn ta bất tri bất giác mê mẩn, đợi đến lúc tỉnh lại, Tử Vi Đại Đế cũng đã đi ra ngoài thăm bạn.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, nháo nửa ngày, đây là liền người đều không có gặp a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ngươi không biết Weachat của y sao?

Ngộ Không: Weachat của Tử Vi Đại Đế, cũng không phải tuỳ tiện có thể thêm, bên trong Tam Thanh Tứ Đế, cũng chính là chỉ có Weachat của cái Lão quan Thái Thượng Lão Quân kia, là có thể tùy tiện thêm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi biết rõ, y qua đâu thăm bạn không?

Ngộ Không: Người y đi thăm, chính là Nam Thiên Môn Ma Lễ Hải!

Phốc!

“Người nào người nào ai!” Lâm Hải kém chút phun, cho là mình có phải nhìn lầm hay không, vội vàng lại nhìn một lần, kết quả Ngộ Không phát, thật sự là Ma Lễ Hải.

“Mẹ nó, không phải đâu.”

Lâm Hải trực tiếp liền mộng bức, cái này sao có thể a, Tử Vi Đại Đế là thân phận gì, Ma Lễ Hải là thân phận gì a, địa vị của hai anh em này tại Thiên Đình, liền không kém bao nhiêu địa vị của Tỉnh trưởng cùng bảo an tại nhân gian đâu.

Hai người kém nhau như trời cách đất thế, làm sao lại lăn lộn đến cùng một khối, chẳng lẽ ở giữa hai người bọn họ, có cơ tình.

Lâm Hải vừa sợ vừa nghi, một mặt không thể tưởng tượng, quả thực là trăm mối vẫn không có cách giải.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, tình huống như thế nào a, đây là Tử Vi Đại Đế xuống dưới giúp đỡ người nghèo sao? (phía sau là một cái biểu lộ dở khóc dở cười)

Ngộ Không: Hiền đệ có chỗ không biết, Tử Vi Đại Đế đối với âm Luật Chi Đạo rất có tạo nghệ, Ma Lễ Hải cũng tinh thông âm luật, là có yêu thích giống nhau, nên để bọn họ tiến tới cùng nhau.

“Ách... Là chuyện như vậy a.” Lâm Hải mới chợt hiểu ra, bên trong Phong Thần Diễn Nghĩa thật có ghi chép, Bá Ấp Khảo có cầm kỹ cực cao, khiến Trụ Vương nghe mà cực kỳ vui vẻ, khen ngợi không dứt, nếu không phải có Đát Kỷ, chỉ sợ bởi vì cầm khúc của Bá Ấp Khảo, Trụ Vương liền cho Cơ Xương thoát khỏi ngục.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ta trực tiếp tìm Ma Lễ Hải, có phải liền có thể tìm tới Tử Vi Đại Đế hay không? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Ngộ Không: Hiền đệ, ngươi nghĩ quá đơn giản, Tử Vi Đại Đế là hạng thân phận gì, đã hạ mình qua tìm Ma Lễ Hải nghiên cứu thảo luận âm Luật Chi Đạo, ngươi cho rằng trong lúc này, Ma Lễ Hải dám nhìn điện thoại di động sao?

“Ách... Cũng đúng a!” Lâm Hải nhất thời cười khổ một tiếng, đạo lý này quá đơn giản, lãnh đạo một mặt hòa ái đến cùng ngươi hỏi han ân cần, kề đầu gối nói chuyện đâu, ngươi không trước đưa di động điều chỉnh thành yên lặng hoặc rung, tất cung tất kính, ngồi nghiêm chỉnh lắng nghe lãnh đạo dạy bảo, chẳng lẽ còn dám cầm cái điện thoại ở đó xoát vòng bằng hữu sao?

Thật muốn làm như thế, đoán chừng chết như thế nào cũng không biết.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy Hầu ca không thể đi qua nhà tìm Ma Lễ Hải sao?

Ngộ Không: Tử Vi Đại Đế cùng người nghiên cứu thảo luận âm Luật Chi Đạo thì cực khó xâm nhập, nếu tùy tiện đến cửa, tất sẽ chọc giận y, ngược lại hoàn toàn ngược lại.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy làm sao bây giờ a, Hầu ca, ta nhất định phải tìm Đại Đế xin hỗ trợ a!

Ngộ Không: Thiên Đình có một người, cùng Tử Vi Đại Đế chính là bạn bè âm luật, nếu người đó chịu ra mặt, có lẽ có thể làm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A. Là ai?

Lâm Hải nhất thời vui vẻ, vội vàng hỏi nói.

Ngộ Không: Hàn Tương Tử trong Bát Tiên, thiện thổi tiêu sáo, thường xuyên cùng Tử Vi Đại Đế nghiên cứu và thảo luận âm Luật Chi Đạo, nếu như y có thể ra mặt, liền có thể thấy Tử Vi Đại Đế, chỉ là lão Tôn ta, cùng Hàn Tương Tử cũng không giao tình gì.

“Hàn Tương Tử? Ha ha, dễ làm!” Lâm Hải xem xét là người của Bát Tiên, trong lòng lập tức có phổ, tuy hắn không biết Hàn Tương Tử, nhưng hắn có thể tìm Thiết Quải Lý a.

Huống chi, bên trong Hải Nguyệt Bát Thánh, liền có một người là có truyền thừa của Hàn Tương Tử, nói rõ Hàn Tương Tử cũng không phải người không dễ nói chuyện, việc này có lẽ không khó.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Hầu ca, ta giờ qua tìm Hàn Tương Tử!

Đóng đối thoại cùng Ngộ Không, Lâm Hải lại tranh thủ thời gian tìm tới Weachat của Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng phát biểu lộ chấn kinh, nếu không ta lập tức qua đánh con ngươi!

Thiết Quải Lý: Chấn kinh chấn kinh chấn kinh chấn kinh... (phía sau tỉnh lược một trăm chữ)

Phốc!

Mẹ nó!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, con hàng này con mẹ nó là thật thiếu ăn đòn a, không cho phát biểu tình, đổi thành gửi chữ công văn đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói nghiêm túc, ta có việc muốn tìm Hàn Tương Tử để hỗ trợ!

Thiết Quải Lý: Chuyện gì? Tìm y thổi tiêu sao? (phía sau là một loạt biểu lộ chấn kinh)

Phốc!

Lời nói của Thiết Quải Lý, so với biểu lộ chấn kinh phía sau còn có uy lực lớn hơn, trực tiếp để Lâm Hải liền phun.

“Mẹ nó, cái lão lưu manh này, quá con mẹ nó khẩu vị nặng!”

“Chủ nhân, ngươi đang cười cái gì?” Tiên Nhi nhìn Lâm Hải vừa mới rồi còn sầu mi khổ kiểm, một hồi như thế liền cười đến ngửa tới ngửa lui, mắt to linh động không khỏi vụt sáng, kinh ngạc hỏi.

“Ta cười con hàng Thiết Quải Lý này, vậy mà hỏi ta có phải tìm Hàn Tương Tử để thổi tiêu hay không, cái lão ô rùa này!!!” Lâm Hải cười đến miệng không khép lại, cười đến dạ dày đều đau.

“Hàn Tương Tử thổi tiêu, thổi xác thực rất tốt.” Tiên Nhi có chút quái dị nhìn l Lâm Hải, không biết cái này có cái gì buồn cười, lại đem Lâm Hải cười thành cái dạng này.

“Tiên Nhi ngươi không hiểu, tiêu này không phải tiêu kia.”

Lâm Hải vừa cười, vừa hướng phía Tiên Nhi khoát khoát tay.

Tiên Nhi thuần khiết như thế, làm sao hiểu cái bát nháo nội hàm bên trong này a.

Thế nhưng Tiên Nhi nghe lời nói của Lâm Hải, lại có chút không phục, dừng một cái chu cái miệng nhỏ nhắn, bỗng nhiên mở miệng.

“Chủ nhân, Tiên Nhi hiểu. Tiên Nhi khi nhàn hạ, đã từng cùng Cầm Ma tiền bối học qua rất nhiều loại nhạc cụ, Tiên Nhi cũng biết thổi tiêu, nếu chủ nhân không chê, Tiên Nhi hiện tại liền có thể thổi cho chủ nhân.”

Phốc!

“Khụ khụ khụ!” Lời nói của Tiên Nhi, kém chút không đem Lâm Hải nghẹn chết, nha đầu này, quá đơn thuần, cũng đã nói tiêu này không phải tiêu kia.

Ngẩng đầu, Lâm Hải có chút buồn cười nhìn Tiên Nhi, thời điểm khi ánh mắt rơi vào đôi môi son của Tiên Nhi, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên có chút tà ác.

“Phi phi phi!” Rất nhanh, Lâm Hải liền đối với mình một trận ghét bỏ, nhìn ánh mắt chân thành đơn thuần của Tiên Nhi, chính mình sao có thể có ý nghĩ xấu xa như vậy đâu, quá vô sỉ.

“Tiên Nhi, ta tìm Hàn Tương Tử, là vì sự tình Tinh Vẫn Thạch, chúng ta trước không đề cập tới sự tình thổi tiêu, ngoan, a!” Lâm Hải nín cười nói nói.

“A.” Tiên Nhi đáp ứng một tiếng, trong lòng bỗng nhiên có chút thất lạc, “lúc Chủ nhân kia cần thổi tiêu, có thể tìm Tiên Nhi.”

“Tốt tốt tốt!” Lâm Hải liên tục gật đầu, đậu móa, không thể tiếp tục cái đề tài này, dụ hoặc quá lớn.

Lâm Hải vội vàng cầm điện thoại di động lên, hồi âm qua cho Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi có thể để cho Hàn Tương Tử thêm ta làm bạn tốt sao?

Thiết Quải Lý: Ai u, ai ô ô! Không được, không được...

Lâm Hải nhất thời đen mặt lại, mẹ nó, con hàng này lại thế nào?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Uy, đang hỏi ngươi đâu, có thể để cho Hàn Tương Tử thêm ta làm bạn tốt sao?

Thiết Quải Lý: Ta hiện tại toàn thân trên dưới đều đau, liền khí lực gửi tin tức cũng đều không có, đại khái là lên cơn nghiện thuốc, chí ít phải có một đầu thuốc lá Trung Hoa, mới có thể làm dịu cái triệu chứng này. (phía sau là một cái biểu lộ mắt trợn trắng)

“Em gái ngươi!”

Lâm Hải nhất thời đen mặt lại, con hàng này quá con mẹ nó hố, rõ ràng là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của a!

Leng keng!

Ngươi hướng Thiết Quải Lý gửi đi một đầu thuốc lá Trung Hoa.

Lâm Hải không thèm phí lời với lão, hiện tại thời gian cấp bách, về sau lại tìm lão tính sổ sách.

Thiết Quải Lý: Ha ha, sau khi hút xong một điếu thuốc, đấu sống qua thần tiên a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng nói nhảm, nhanh lên! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Thiết Quải Lý: Mau không nổi a, người ta đang kỳ phát dục, giày cao gót lần trước, cũng có chút ít. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Phốc!

“Phát dục em gái ngươi!” Cái mũi Lâm Hải kém chút tức điên, cái Thiết Quải Lý này, muốn muốn đồ vật liền nói thẳng, tìm cái lý do kỳ hoa gì, quá con mẹ nó hố bức.

Cũng may tại bên trong Thánh Cảnh, Lâm Hải cũng vẫn còn lưu giữ đại lượng các loại đồ vật, trực tiếp tìm ra một đôi giày cao gót màu hồng của nữ sĩ, phát qua cho Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nếu lại không biết đủ, ta hiện tại liền đi đem dấu hoa của con ngươi, từ trên mông chuyển qua trên mặt, nói được thì làm được! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Thiết Quải Lý: Ta sẽ cho ngươi cơ hội này sao? (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

“Em gái ngươi!” Lâm Hải đen mặt lại, làm sao đột nhiên phát hiện, con hàng Thiết Quải Lý này, xấu tính đâu?.

Leng keng!

Lúc này, Weachat của Lâm Hải đột nhiên truyền đến một tiếng nhắc nhở giòn giã, Lâm Hải vội vàng xem xét, đã thấy địa phương sổ truyền tin, thêm ra một chữ số “1” màu hồng.

“Ha ha, đến!” Lâm Hải đại hỉ, nghĩ không ra hiệu suất của Thiết Quải Lý vẫn rất nhanh, vội vàng mở ra xem xét.

“Hàn Tương Tử cầu tăng thêm ngài làm bạn tốt!”

“A!” Lâm Hải nhất thời kích động reo hò một tiếng!

Chương 1336: Tiếu Ngạo Giang Hồ

Lâm Hải vội vàng dùng điểm Công đức, khuếch trương số lượng bạn tốt một cái, sau đó đồng ý với yêu cầu thêm bạn tốt của Hàn Tương Tử.

Hàn Tương Tử: Người què ca nói, thêm ngươi làm bạn tốt có thể lĩnh thuốc lá Trung Hoa miễn phí.

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy tin tức mà Hàn Tương Tử phát tới, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, đồng thời ở trong lòng đem Thiết Quải Lý mắng chết.

Mẹ nó, cái hàng hố cha Thiết Quải Lý này, còn thiệt được bản thân vừa rồi còn cảm thấy hiệu suất làm việc của lão rất cao, nháo nửa ngày là dùng lợi ích đem người lừa qua đến, vẫn phải để mình trả tiền.

Bất quá, hiện tại Lâm Hải đang muốn cầu cạnh Hàn Tương Tử, nếu không ra chút máu ấy, nháo không tốt liền đem Hàn Tương Tử đắc tội.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A, có việc này, có việc này!

Lâm Hải vừa nói, vừa gửi đi qua một đầu thuốc lá cho Hàn Tương Tử.

Leng keng!

Ngươi hướng Hàn Tương Tử gửi đi một đầu thuốc lá Trung Hoa.

Hàn Tương Tử: Đa tạ, gặp lại!

“Đậu phộng, chớ đi a!” Lâm Hải xem xét Hàn Tương Tử cầm điếu thuốc liền muốn rút lui, vậy sao được a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chờ một chút, ngươi có thể giúp ta một việc

sao?

Hàn Tương Tử: Gấp cái gì a, ngươi nói, bất quá có giúp hay không, muốn nhìn thù lao.

“Móa, bợ đỡ như thế!” Lâm Hải nhất thời trợn trắng mắt, đem Hàn Tương Tử khinh bỉ một hồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nghe nói ngươi cùng Bắc Cực Tử Vi Đại Đế rất quen?

Hàn Tương Tử: Đúng vậy a, chúng ta đều tinh thông âm Luật Chi Đạo, thường xuyên cùng một chỗ luận bàn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể giúp ta tìm Tử Vi Đại Đế, muốn một khối Tinh Vẫn Thạch hay không a? Đại Đế bây giờ đang ở nhà Ma Lễ Hải.

Hàn Tương Tử: Tinh Vẫn Thạch? Ngươi định trả cái gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi muốn cái gì?

Hàn Tương Tử: Ngươi có thể cho cái gì?

Hàn Tương Tử vừa hỏi như vậy, thật đúng là đem Lâm Hải hỏi khó, đồ vật ở Phàm Gian giới của chính mình còn nhiều, rất nhiều, nhưng là ai biết ý của Hàn Tương Tử là nói về cái nào a.

“Ha ha, có!” Rất nhanh, trong đầu Lâm Hải lóe lên linh quang, có một cái chủ ý tuyệt diệu, nếu như một khi có thể thông qua được, thì không riêng gì Tinh Vẫn Thạch, chỉ sợ cả Tử Vi Đại Đế, có lẽ cũng sẽ trở thành bạn thân thâm giao của chính mình, nếu như vậy, chính mình coi như kiếm bộn!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồ vật ta có thể cho, bảo đảm ngươi hài lòng, không chỉ có như thế, còn có thể để tình nghĩa ở giữa ngươi cùng Tử Vi Đại Đế, gần thêm một tầng, trở thành bạn tri kỉ tri giao!

Hàn Tương Tử: Chuyện này là thật! (phía sau là một cái biểu lộ kích động)

Tuynhiên Hàn Tương Tử cùng Tử Vi Đại Đế thường xuyên cùng một chỗ đàm âm luận đạo, nhưng cuối cùng bởi vì quan hệ thân phận, có một tia ước thúc, còn lâu mới có được đến cấp độ tri kỷ.

Nếu Lâm Hải thật có thể đem cảm tình giữa y cùng Tử Vi Đại Đế rút ngắn, Hàn Tương Tử thế nhưng là cầu còn không được.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Xác xuất thành công tại hơn chín thành!

Hàn Tương Tử: Quá tốt! Đến tột cùng là cái đồ vật gì, nhanh nói cho ta biết đi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hãy cho ta thừa nước đục thả câu, chờ sau khi ngươi nhìn thấy Tử Vi Đại Đế, lập tức liên hệ với ta, ta sẽ phát cho ngươi!

Hàn Tương Tử: Ngươi không phải là gạt ta đi? (phía sau là một biểu lộ nghi hoặc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yên tâm đi, ta hiện tại muốn cầu cạnh ngươi, sao lại lừa ngươi.

Hàn Tương Tử: Vậy thì tốt, ta hiện tại liền đi tìm Tử Vi Đại Đế, rồi sẽ phát Weachat cho ngươi!

Kết thúc đối thoại cùng Hàn Tương Tử, Lâm Hải thở phào một hơi, trong lòng lại lo lắng.

“Đám thần tiên trên trời này, cũng không biết có thể nhìn hiểu nhạc phổ của Nhân gian hay không a!”

Nếu Tử Vi Đại Đế cùng Hàn Tương Tử tất cả đều yêu thích âm luật, đồ vật Lâm Hải muốn đưa tự nhiên sẽ có liên quan với nhạc khúc, mở điện thoại di động ra, Lâm Hải đem nhạc phổ chuẩn bị đưa ra, tìm tòi ra rồi download tới bên trên điện thoại di động.

“Hỏi Hằng Nga trước một chút.” Hằng Nga cũng là người tinh thông âm luật, hỏi nàng là rất thích hợp.

Lâm Hải trực tiếp tìm tới Weachat của Hằng Nga, đem nhạc phổ gửi qua.

Hằng Nga: Đại tiên ca ca, thứ ngươi phát cho người ta, là cái đồ vật gì vậy a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi xem không hiểu?

Hằng Nga: Xem không hiểu đây.

Ta qua!” Tâm Lâm Hải, nhất thời mát một nửa, xem ra cổ đại nhạc phổ cùng hiện đại quả nhiên khác nhau, Hằng Nga xem không hiểu, Tử Vi Đại Đế cùng Hàn Tương Tử, khẳng định cũng xem không hiểu a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi biết phổ nhạc hay không? Nhạc khúc của đàn cùng tiêu?

Hằng Nga: Cái này biết a, ngươi cần người ta phổ nhạc cho ngươi sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Là như thế này, ta nơi này có một đoạn giai điệu, ngươi có thể nghe đem nó phổ ra không?

Hằng Nga: Cũng không có vấn đề nha.

“Quá tốt!”

Lâm Hải nhất thời vui vẻ, vội vàng đem đoạn nhạc đã download xuống, sau đó qua cho Hằng Nga.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nghe một chút, đây là cầm tiêu hợp tấu, ngươi có thể phân biệt từ khúc của đàn cùng tiêu, phổ đi ra hay không?

Hằng Nga: Tốt, ta thử một chút a.

Lâm Hải gấp gáp chờ đợi, nếu như Hằng Nga thành công, bằng vào cái khúc phổ này, hắn tuyệt đối có xác suất rất lớn, có thể kết giao với Tử Vi Đại Đế.

Thời điểm qua khoảng bốn năm phần chuông, Weachat leng keng một tiếng, tin tức của Hằng Nga phát tới.

Hằng Nga: Ca ca, cái thủ khúc này hào hùng bốn phía, phóng túng khoáng đạt, xúc động, quả thực chính là Thần Khúc a, mặc kệ là từ hay là khúc, tất cả đều quá chấn động lòng người, đây là tác phẩm của ai a? (phía sau là một cái biểu lộ sùng bái)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngạch... Bất tài, là chuyết tác của kẻ hèn này, để tiên tử chê cười!

Lâm Hải rất không khách khí ôm tới trên người mình, dù sao đám thần tiên Thiên Đình này cũng không biết.

Hằng Nga: Oa, ngươi thật lợi hại a, người ta thật là sùng bái ngươi nha! (phía sau là một cái biểu lộ mắt lấp lánh ánh sao)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A, quá khen, quá khen! Tiên tử, có thể đem khúc phổ phổ đi ra hay không?

Hằng Nga: Tự nhiên không có vấn đề! Ngươi chờ một lát!

Qua mười mấy phút, Hằng Nga liền đem từ khúc đã phổ tốt, phát đưa tới.

Hằng Nga: Một phần cầm, một phần tiêu, tất cả đều tốt! Ca ca ngươi có trình độ cao như vậy, tại sao phải nhờ người ta phổ nhạc a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta chỉ biết biểu diễn, biết ca xướng, lại sẽ không phổ nhạc!

Hằng Nga: Trời ạ, nguyên lai ngươi vậy mà không hiểu tri thức nhạc lý, nhưng lại có thể sáng tạo ra Thần Khúc như thế, ngươi thật sự là thiên tài âm nhạc, ngày sau nhất định có thể tu thành âm luật chánh quả!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A, mượn cát ngôn của ngươi! Cái kia, ta còn có việc, quay về sẽ trò chuyện a!

Lâm Hải được Hằng Nga khen, cũng có chút ngượng ngùng, vội vàng kết thúc đối thoại cùng Hằng Nga.

Leng keng!

Đúng lúc này, Weachat của Hàn Tương Tử, lại phát tới.

Hàn Tương Tử: Ta đã cùng một chỗ với Tử Vi Đại Đế, ngươi bây giờ có thể đem đồ vật phát tới.

“Tốc độ cũng thật là nhanh!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, liền Hằng Nga đối với cái từ khúc này cũng đều gọi là tán thưởng có thừa, lường trước hẳn là có thể vào tới pháp nhãn của Tử Vi Đại Đế đi.

Lâm Hải trực tiếp mở túi càn khôn ra, đem từ khúc mà Hằng Nga đã trợ giúp phổ tốt, gửi đi qua.

Sau đó, bên Hàn Tương Tử kia, đột nhiên an tĩnh lại, Lâm Hải cũng không nóng nảy, kiên nhẫn chờ đợi.

Thế nhưng là, một mực chờ hơn nửa giờ, lại vẫn là không có hồi âm, Lâm Hải không khỏi có chút ngồi không yên.

“Không phải là âm Luật Chi Đạo của Tử Vi Đại Đế đại thành, nên căn bản chướng mắt đi.”

Lâm Hải mang một tia tâm thần bất định, gửi một cái tin tức qua cho Hàn Tương Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thế nào? Ngươi cho Tử Vi Đại Đế nhìn chưa? Đại Đế có phản ứng gì?

Mười phút đồng hồ trôi qua, vẫn không có người nào trả lời!

“Ta qua!” Lâm Hải lần này có chút lo lắng, chẳng lẽ là do mình đánh giá cao cái thủ khúc này, Tử Vi Đại Đế người ta căn bản khinh thường chú ý.

Thời khắc đang không biết như thế nào cho phải, đột nhiên leng keng một tiếng, Weachat lại vang.

Lâm Hải vội vàng cúi đầu xem xét, lại là có người thêm chính mình là bạn tốt, điểm nhìn sổ truyền tin, con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền thẳng.

“Mẹ nó, Tử Vi Đại Đế!!!”

Chỉ thấy người thêm chính mình làm bạn tốt, không phải là người khác, chính là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi Đại Đế!

“Thông qua, thông qua!”

Lâm Hải vội vàng lần nữa khuếch trương số lượng bạn tốt, kích động điểm kích thông qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tử Vi Đại Đế tốt, Tiểu Tiên hữu lễ! (phía sau là một cái biểu lộ manh manh)

Tử Vi Đại Đế thân phận cao quý, Lâm Hải cũng không dám khinh thường, lập tức chủ động chào hỏi, tin tức của Tử Vi Đại Đế rất nhanh liền hồi âm.

Tử Vi Đại Đế: Thủ khúc mà ngươi phát cho Hàn Tương Tử này, quả thực quá là hợp ý ta, có thể xưng đệ nhất Thần Khúc trong trăm ngàn năm qua, hai ta đã hợp tấu mấy lần, cho tới giờ khắc này vẫn cảm xúc bành trướng, nhiệt huyết sôi trào, xin hỏi tiểu hữu, khúc này có tên là gì?

"Ha ha, thành!" Lâm Hải nhất thời đại hỉ, từ ngữ khí của Tử Vi Đại Đế liền có thể nhìn ra, cái từ khúc này đã đem y chinh phục.

Cầm điện thoại di động lên, Lâm Hải nhanh chóng đem tên của từ khúc, gửi đi qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Khúc này, tên 'Tiếu Ngạo Giang Hồ'!

Chương 1337: Tinh Thần Luyện Thể Quyết

Lâm Hải download tại trên Internet, chính là ca khúc 'Thương Hải Nhất Thanh Tiếu', đó là ca khúc chủ đề của bộ phim truyền hình 'Tiếu Ngạo Giang Hồ', bất quá Lâm Hải cảm giác cái tên Tiếu Ngạo Giang Hồ so với Thương Hải Nhất Thanh Tiếu, càng thêm hào hùng, cho nên tại thời điểm nói cùng Tử Vi Đại Đế, trực tiếp đem tên cũng đổi.

Tử Vi Đại Đế: Tiếu Ngạo Giang Hồ? Tên rất hay! Tên rất hay a!

Tử Vi Đại Đế: Cái thủ khúc này, cầm tiêu hợp tấu, để cho người ta bất tri bất giác sinh lòng hào hùng, rung động đến tâm can, có loại nhân sinh phóng khoáng phóng ngựa giang hồ, rong ruổi ở giữa thiên địa, cùng cái tên Tiếu Ngạo Giang Hồ cực kỳ tương xứng, thật là Thần Khúc, Thần Khúc a! (phía sau là một cái biểu lộ giơ ngón tay cái)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Đế quá khen!

Tử Vi Đại Đế: Xin hỏi tiểu hữu, khúc này không biết là sở tác của vị đại sư âm luật nào? Ta nhất định phải đến nhà bái phỏng, cầu chỉ giáo!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chỉ là tài mọn, chính là chuyết tác của tại hạ, danh xưng đại sư âm luật, thực không dám nhận, lại không dám để đại giá của Đại Đế cực khổ đến bái phỏng, đây chính là chiết sát Tiểu Tiên.

Tử Vi Đại Đế: Cái gì?. Cái từ khúc này, là xuất phát từ tay của tiểu hữu? Tiểu hữu thật sự là tài cao, không biết tiểu hữu hiện ở phương nào, ta hiện tại liền đến nhà bái phỏng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chỉ sợ làm Đại Đế thất vọng, thân thể Tiểu Tiên hãm bí cảnh, đã mất tích a!

Tử Vi Đại Đế: Lại có việc này? (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng a!

Lâm Hải đem lí do thoái thác trước đó đã nói bọn người cùng Ngộ Không, lại nói một lần cùng Tử Vi Đại Đế.

Tử Vi Đại Đế: Vậy thì thật là đáng tiếc, đành phải chờ ngày tiểu hữu thoát khốn, mới có thể gặp nhau!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Đế, Tiểu Tiên thân ở bí cảnh, tánh mạng tràn ngập nguy hiểm, có một chuyện muốn nhờ, không biết có nên nói hay không?

Tử Vi Đại Đế: Cứ nói đừng ngại!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiểu Tiên có nhu cầu cấp bách cần một khối Tinh Vẫn Thạch, không biết Đại Đế có thể ban thưởng hay không?

Tử Vi Đại Đế: Tinh Vẫn Thạch? Ngươi chờ một lát một lát, ta chiếu lệnh để Nhị Thập Bát Tú đưa tới!

Qua cũng chính là không tới một phút thời gian, Weachat của Lâm Hải liền leng keng một tiếng.

Tử Vi Đại Đế hướng ngươi gửi đi một viên Tinh Vẫn Thạch, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

“Ta qua, trượng nghĩa a!” Lâm Hải nhất thời vui vẻ, Tử Vi Đại Đế làm việc cũng là lưu loát, trực tiếp liền phát tới.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Đế!

Tử Vi Đại Đế: Tiểu hữu cần Tinh Vẫn Thạch, thế nhưng là để tu luyện công pháp loại Tinh Thần, hoặc là thôi động pháp bảo sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không sai, Tiểu Tiên có một món bảo bối, cần phải mượn Tinh Thần Chi Lực, bản thân cũng đang thối luyện Tinh Thần Thánh Thể!

Lâm Hải đối với Tử Vi Đại Đế rất có hảo cảm, cũng không có giấu diếm, chi tiết nói.

Tử Vi Đại Đế: Ngươi đang thối luyện Tinh Thần Thánh Thể?! (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không sai, chỉ là vừa mới bắt đầu, còn không được thành tựu gì.

Tử Vi Đại Đế: Ha ha ha, nếu đã ngươi thối luyện chính là Tinh Thần Thánh Thể, ngày sau thoát khốn, quay về Thiên Đình, nhất định sẽ thuộc về Trung Thiên Bắc Cực ta, xem ra tiểu hữu cùng ta, thật đúng là có duyên a!

Leng keng!

Tử Vi Đại Đế hướng ngươi gửi đi một bản ‘Tinh Thần Luyện Thể Quyết’, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

“Đậu phộng!” Trước mắt Lâm Hải bỗng nhiên sáng lên, trong lòng kích động không thôi, công pháp mà Tử Vi Đại Đế gửi đi, dùng gót chân nghĩ cũng có thể kết luận, tuyệt đối là vật không tầm thường a!

“Coi trọng, quá coi trọng!”

Hảo cảm của Lâm Hải đối với Tử Vi Đại Đế, không khỏi càng thêm sâu.

Tử Vi Đại Đế: Cái ‘Tinh Thần Luyện Thể Quyết’ này, tuy phẩm giai không cao lắm, nhưng là công pháp cơ sở của Trung Thiên Bắc Cực ta, đối với chuyện ngươi thối luyện Tinh Thần Thánh Thể có trợ giúp rất lớn, xem như quà đáp lễ đối với Thần Khúc ‘Tiếu Ngạo Giang Hồ’ của ngươi đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Đế!

Lâm Hải nhất thời mừng rỡ, hắn bây giờ thối luyện Tinh Thần Thánh Thể bước đi liên tục khó khăn, có công pháp mà Tử Vi Đại Đế ban thưởng, lường trước nhất định sẽ làm ít công to, so với tự mình tìm tòi còn mạnh hơn nhiều.

Bất quá, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động, nghĩ đến một chuyện.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Xin hỏi Đại Đế, không biết trong Tam giới, còn có người nào tu thành Tinh Thần Thánh Thể không?

Tử Vi Đại Đế: Tinh Thần Thánh Thể chính là một trong Bát Đại Thánh Thể của Tam giới, rất khó thối luyện, người tu luyện có thành tựu đều l tại Trung Thiên Bắc Cực ta, Thật Nhất Đại Diệu Tinh Quân là tiểu thành, Bắc Cực Tứ Thánh là đại thành, mà người tu thành đại viên mãn, phóng mắt khắp Tam giới, duy chỉ có một mình ta mà thôi!

“Cái gì!!!”

Đồng tử Lâm Hải không khỏi bỗng nhiên co rụt lại, hắn nhớ kỹ

Tiên Nhi từng nói qua, chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh, tu luyện cũng là Tinh Thần Thánh Thể, chẳng lẽ nói cũng là người của Trung Thiên Bắc Cực.

“Thật Nhất Đại Diệu Tinh Quân? Bắc Cực Tứ Thánh? Thậm chí, chính là bản thân Tử Vi Đại Đế?!”

Trong lòng Lâm Hải, lập tức nhấc lên thao thiên cự lãng, thật lâu không thể bình tĩnh.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Đế, có biết Tiên nhi không?

Tim Lâm Hải đập loạn không ngừng, rốt cục nhịn không được, hỏi ra.

Tử Vi Đại Đế: Tiên Nhi? Không biết là lộ thần tiên nào?

“Không biết.” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lộ ra một nụ cười khổ, chính mình lời này hỏi có chút ngu xuẩn a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có việc gì, cũng là tùy tiện hỏi một chút, Tiên Nhi là một cái Tiểu Tiên ở Trung Thiên Bắc Cực, Đại Đế không biết cũng là bình thường.

Mặc kệ Tử Vi Đại Đế có phải chủ nhân thủ nhậm của Thánh Cảnh hay không, Lâm Hải biết mình hỏi như vậy, là không thể nào hỏi ra, coi như thật sự là y, y không muốn thừa nhận mà nói, chính mình còn không phải là không có một điểm biện pháp nào sao?

Leng keng!

Ngươi hướng Tử Vi Đại Đế gửi đi mười đầu thuốc lá Trung Hoa!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể kết bạn với Đại Đế, quả thật là vinh hạnh của Tiểu Tiên, một điểm tâm ý, xin Đại Đế nhận lấy!

Dù sao chút tiền mua thuốc lá này, đối với hiện tại Lâm Hải mà nói, quả thực liền không coi là chuyện gì, vừa mới kết bạn với loại nhân vật ngưu bức như Tử Vi Đại Đế này, Lâm Hải há sẽ bỏ qua thời cơ làm sâu sắc cảm tình.

Chính mình muốn thối luyện Tinh Thần Thánh Thể, còn muốn sử dụng La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, nói không chừng thời điểm về sau cần dùng đến Tinh Vẫn Thạch, còn nhiều nữa, sớm làm tốt đầu tư cảm tình, cũng không phải chuyện gì xấu.

Tử Vi Đại Đế: Thuốc lá Trung Hoa? Đây không phải vật bên trên Hội Bàn Đào mấy ngày lúc trước sao? Đồ vật rất đặc biệt, vậy ta liền không khách khí!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Đế không cần khách khí, nếu như là ưa thích, hút xong tìm ta nói là được!

Tử Vi Đại Đế: Tốt, tiểu hữu nếu tại bên trên Tinh Thần Chi Đạo có nghi vấn gì, đều có thể tìm ta, ta có lẽ có thể chỉ điểm một hai, để ngươi bớt đi một số đường quanh co, đương nhiên, phương diện âm luật nếu có đại tác phẩm mới, cũng không cần quên lấy ra giao lưu a, ha ha ha!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhất định! Vậy không quấy rầy Đại Đế cùng bằng hữu giao lưu âm Luật Chi Đạo nữa!

Kết thúc đối thoại cùng Tử Vi Đại Đế, Lâm Hải trực tiếp mở túi càn khôn ra, xem xét ‘Tinh Thần Luyện Thể Quyết’.

Ngón tay đặt ở phía trên công pháp, tin tức nói rõ lập tức hiển hiện ra.

Tinh Thần Luyện Thể Quyết: Công pháp do Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi Đại Đế tự sáng tạo, có thể dẫn Tinh Thần Chi Lực nhập thể, tổng cộng chia làm chín tầng, mỗi khi luyện thành một tầng, tốc độ hấp thu Tinh Thần Chi Lực đề bạt gấp mười lần.

“Đậu phộng!” Lâm Hải xem hết giới thiệu, không khỏi kinh hô một tiếng, đây cũng quá ngưu bức đi.

Luyện thành một tầng, tốc độ hấp thu Tinh Thần Chi Lực liền tăng lên gấp mười lần, cái này nếu là luyện đến tầng thứ chín, sẽ là bao nhiêu lần.

“Mười chín lần phương!”

Mẹ nó, Lâm Hải bị cái tính toán này, triệt để khiến trợn tròn mắt, cái này không phải cái công pháp cơ sở phẩm giai không cao gì a, đây quả thực là ngưu bức đến trên trời.

Xem ra, đây là thuyết pháp khiêm tốn của Tử Vi Đại Đế a, mình tuyệt đối là nhặt được bảo bối!

Rút ra!

Lâm Hải không chút do dự đem Tinh Thần Luyện Thể Quyết lấy ra.

Có muốn học tập không?

Có!

Ông!

Sau một khắc, công pháp biến mất, trong đầu Lâm Hải, thêm ra rất bao nhiều đồ vật thâm ảo phức tạp, đồng thời một đạo tiếng tin tức nhắc nhở vang lên.

Chúc mừng ngươi, học được Tinh Thần Luyện Thể Quyết, tiến độ tu luyện trước mắt: Tầng thứ nhất.

“A, học được!” Lâm Hải reo hò một tiếng, nhất thời cảm thấy Tinh Thần Chi Lực trong người, tốc độ chảy lập tức đề bạt gấp mười lần, hiệu quả lập lộ ra.

“Đáng tiếc a, không phải đi thẳng đến tầng thứ chín, nếu không liền ngưu bức lớn!” Lâm Hải bất đắc dĩ cười lắc đầu, ánh mắt lại rơi vào trên Tinh Vẫn Thạch, đưa nó lấy ra.

Chương 1338: Bị chơi hỏng...

Tinh Vẫn Thạch có độ lớn chừng cái trứng gà, mặt ngoài trơn nhẵn như gương, toàn thân lóe ra quang mang lộng lẫy, Lâm Hải giữ tại bên trong tay, nhất thời có loại cảm giác thân ở trong bầu trời đêm cuồn cuộn, Tinh Thần Chi Lực mỏng manh trong người kia, trong nháy mắt liền có cảm ứng.

Ông!

Đột nhiên, Tinh Vẫn Thạch lóe lên quang mang, lại có điểm điểm tinh quang, xuất hiện ở xung quanh, Tinh Thần Luyện Thể Quyết mà Lâm Hải vừa mới học được vậy mà tự động vận chuyển, giống như một khối nam châm, đem những tinh quang này, hướng phía trong người nhanh chóng hút đi.

Tinh quang vừa vào thể, trong nháy mắt đã hóa thành lưu tuyến tơ mỏng, tiến vào toàn thân Lâm Hải, tưới vào kinh mạch toàn thân Lâm Hải, cùng Tinh Thần Chi Lực vốn có trong cơ thể, hòa thành một thể.

“Cảm giác thật kỳ diệu!”

Lâm Hải chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái dễ chịu nói không nên lời, có Tinh Thần Luyện Thể Quyết cùng Tinh Vẫn Thạch, Tinh Thần Chi Lực trong người, vậy mà trong nháy mắt vượt qua tổng cộng bao lần tu luyện trước đó, hiệu quả quả nhiên có đề cao cực lớn.

Bất quá, cảm thụ được Tinh Thần Chi Lực to lớn vô biên trong Tinh Vẫn Thạch, Lâm Hải càng thêm kinh hỉ, cái Tinh Vẫn Thạch này tuy nhỏ, nhưng mình coi như hấp thu một tháng, chỉ sợ cũng hấp thu không hết.

“Tiên Nhi!”

Lâm Hải đem Tiên Nhi kêu đến, sau đó đem Tinh Vẫn Thạch đưa tới trước mặt Tiên Nhi.

“Tinh Vẫn Thạch đã làm đến, làm sao để lợi dụng nó thi triển La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh?”

Tiên Nhi nhìn thấy Tinh Vẫn Thạch, khuôn mặt lộ ra một vòng vui mừng, sau đó nhẹ nhàng mở miệng.

“Sau khi chủ nhân đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh tế ra, chỉ cần tay cầm Tinh Vẫn Thạch, cung cấp Tinh Thần Chi Lực liền có thể.”

“Đơn giản như thế!” Lâm Hải gật gật đầu, trước đem Tinh Vẫn Thạch thu lại.

“Nói như vậy, ta liền có thể cùng Địa Tiên nhất chiến.”

“Trên lý luận là như thế!”

Lời nói của Tiên Nhi, nhất thời để Lâm Hải đang hào khí vân thiên sắc mặt đổ sụp, kém chút khóc.

“Tiên Nhi, đây là liên quan đến tánh mạng a, ngươi đừng cho ta sự tình cả trên lý luận a.”

“Chủ nhân, tu vi Địa Tiên cũng cao có thấp có a, tựa như Nhân Tiên, Kim Đan cũng là Nhân Tiên, Nguyên Anh cũng là Nhân Tiên, thế nhưng giữa hai bên, căn bản là không thể so sánh nổi a.”

“Vậy, ta mượn nhờ cái La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh này, có thể đối phó với cấp bậc Địa Tiên gì?” Lâm Hải một mặt mộng bức hỏi.

“Nguyên Anh đi lên tức là Địa Tiên, chia làm hai cấp độ Hóa Thần cùng Đại Thừa, Đại Thừa viên mãn có thể độ kiếp, thành công là Thiên Tiên, thất bại vì Tán Tiên, chủ nhân mượn nhờ pháp bảo, chỉ có thể cùng Hóa Thần sơ kỳ chống lại một hai.”

Phốc!

Lâm Hải nghe lời nói của Tiên Nhi, kém chút từ trên giường rơi xuống, một mặt dở khóc dở cười nhìn lấy Tiên Nhi.

“Nháo nửa ngày, ca ca chỉ có thể cùng Địa Tiên cấp thấp nhất đọ sức a?”

“Chủ nhân, phải biết, tu vi của ngươi mới là Kim Đan hậu kỳ, cùng Địa Tiên có khác biệt thật sự là quá lớn, nếu không phải có pháp bảo nghịch thiên, muốn đọ sức cùng Địa Tiên, căn bản không có một tơ một hào khả năng nào.”

“Thế nhưng là, này Yêu Thần, Huyết Ma cùng Lang Vương, nếu như là Hóa Thần trung kỳ, vậy ca ca chẳng phải treo sao?”

“Chủ nhân yên tâm, tại Phàm Gian giới, Hóa Thần trung kỳ nào có dễ dàng như vậy, lấy Tiên Nhi suy đoán, thực lực của ba cái Thần Thú này, chín thành chín là Địa Tiên sơ kỳ!”

“Vậy là tốt rồi!” Tiên Nhi vừa nói như thế, Lâm Hải mới yên tâm đến, nếu không mà nói, chính mình căn bản không có chút phần thắng nào, tuy dựa vào Thánh Cảnh, chính mình sẽ không bị giết chết, nhưng là tai nạn của Hoa Hạ, lại không phá giải được.

“Cách thời gian qua Đảo Quốc khiêu chiến Yêu Thần, còn có một tuần lễ, ta vẫn là nắm chặt làm quen với pháp bảo một chút đi!” Lâm Hải từ khi đạt được La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, còn chưa bao giờ dùng qua đâu, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải mang theo Tiên Nhi, trở lại trong Thánh Cảnh.

“Hắc hắc, Ngân Hợp!”

Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, mang theo ý cười làm xấu, hướng phía Ngân Hợp đi đến.

Ngân Hợp đang tập hợp một chỗ cùng A Hoa, một mặt bỉ ổi khoe khoang tán gẫu, nghe được Lâm Hải gọi nó, vội vàng quay đầu lại, nhưng lúc nhìn thấy nụ cười không có ý tốt trên mặt Lâm Hải này, toàn thân nhất thời giật mình một cái.

“Gia gia, ta không Gay!” Ngân Hợp vội vàng giơ hai tay ôm ngực, một mặt hoảng sợ.

“Ách...” Nụ cười Lâm Hải lập tức đọng lại, mặt đen lại, mẹ nó, ca ca cứ giống cơ lão như vậy sao.

“Hắc hắc hắc, không làm, mình không làm!” Con mắt Lâm Hải, lại nheo lại.

“Đi, chúng ta qua bên kia, chơi trò chơi, rất có ý tứ!” Lâm Hải đi lên trước, lôi kéo Ngân Hợp liền đi.

Ngân Hợp một mặt không tín nhiệm nhìn Lâm Hải, bờ môi run rẩy, nước mắt đều nhanh chảy ra.

“Bên trong tâm ta, làm sao không nỡ như thế đâu, A Hoa ba ba, ta có phải muốn bị quy tắc ngầm hay không?”

“Ngươi bảo trọng đi, cha ta hắn rất bỉ ổi!” A Hoa một mặt đồng tình xót thương nói.

“Cút!” Lâm Hải một chân đem A Hoa đá bay, chó chết này, liền sẽ bại hoại hình tượng của chính mình.

“Ngân Hợp, khi ngươi là Địa Tiên, tu vi là tại cảnh giới gì a?” Lâm Hải vô cùng ôn nhu hỏi.

“Đại Thừa, hậu kỳ!” Ngân Hợp co rụt cổ, mang theo một chút sợ hãi nói nói.

“Đậu phộng, ngươi nha là Đại Thừa hậu kỳ!” Lâm Hải nghe xong kém chút nhảy dựng lên, hắn mới từ chỗ Tiên Nhi biết rõ được đẳng cấp phân chia trong Địa Tiên, vốn nghĩ Ngân Hợp cũng chỉ là một cái Hóa Thần Kỳ, nghĩ không ra con hàng này ngưu bức như vậy, cách Thiên Tiên cũng chỉ là cách xa một bước a.

“Có vấn đề sao?” Ngân Hợp nhìn biểu lộ của Lâm Hải, tâm lý bất an càng thêm nồng hậu dày đặc.

“Hắc hắc hắc, Đại Thừa hậu kỳ, cũng là đứng đấy để cho Nhân Tiên đánh, cũng đánh không chết đi?” Lâm Hải một mặt cười bỉ ổi hỏi.

“Đánh không chết, nhưng là sẽ đánh đau!” Ngân Hợp càng thêm cảm thấy bất an, hai cái mắt to ngốc manh, vụt sáng vụt sáng sắp khóc.

“Vậy ta liền bất kể rồi!” Lâm Hải cười quái dị một tiếng, vẫy tay, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, liền xuất hiện nơi bên trong tay.

“Ha ha, đùa nghịch với ta đi!”

Lâm Hải nói xong, đột nhiên đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh tế lên, bay đến trên đỉnh đầu Ngân Hợp.

Ông!

Nhất thời, hào quang rực rỡ, ngôi sao lập loè, vô số ánh sao lấp lánh, chiếu rọi khắp nơi, Ngân Hợp chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, tràng cảnh xung quanh trong nháy mắt đã biến hóa, lập tức phảng phất như đi vào trong bầu trời đêm.

“Oa, tình huống như thế nào! Đây là muốn chơi trốn tìm sao?”

Ngân Hợp không khỏi kêu to một tiếng, kinh hãi hướng bốn phía nhìn lại, đã thấy một mảnh đen kịt, vậy mà đưa tay không thấy được năm ngón.

“Chơi trốn tìm quá ngây thơ, ta sợ bóng tối, vẫn là thay cái trò chơi đi!” Ngân Hợp một mặt hoảng sợ, phát ra một tiếng quái khiếu.

Ông!

Đột nhiên, ngoài trăm thước, có một tia sáng lấp lóe, Ngân Hợp không khỏi quay đầu nhìn lại.

Đã thấy một ngôi sao, đột nhiên xuất hiện tại bên trong bầu trời đêm, tách ra tinh quang loá mắt.

Nhưng mà, không đợi Ngân Hợp có phản ứng, đột nhiên một cỗ uy áp vô cùng cường đại, từ trong ngôi sao lấp lóe kia truyền đến, để trong lòng Ngân Hợp giật mình, đột nhiên cảnh giác.

Oanh!

Ngay sau đó, một tiếng vang truyền đến, cái ngôi sao kia vậy mà từ trên trời giáng xuống, mang theo uy thế bẻ gãy nghiền nát to lớn, thẳng hướng phía Ngân Hợp liền nện xuống.

“Ai u, mẹ ta nha!”

Ngân Hợp quát to một tiếng, kém chút bị lực áp bách của ngôi sao trực tiếp đè sấp xuống, mang theo nồng đậm hoảng sợ, hú lên quái dị quay đầu liền chạy.

Nhưng mà, tốc độ của ngôi sao thật sự là quá nhanh, Ngân Hợp vừa mới nhất động, ngôi sao đã đến gần bên, phanh một tiếng nện ở bên trên người Ngân Hợp, trực tiếp đem Ngân Hợp nện nhập vào nền đất.

“Thu!”

Lâm Hải la lên một tiếng, đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh thu hồi, nhìn cái hố lớn sâu không thấy đáy trước mặt, không khỏi khiếp sợ không thôi.

“Ta qua, quá ngưu bức, lần này liền xem như là Địa Tiên, đoán chừng đều phải bị nện chết đi.”

Hướng phía bên trong hố sâu vẫy tay một cái, thân thể của Ngân Hợp liền bay ra ngoài, phanh cái quẳng ở một bên.

Chỉ thấy Ngân Hợp ngã chỏng vó lên trời, mắt miệng méo nghiêng, lè lưỡi, không nhúc nhích, trực tiếp chết.

“Uy, đừng giả bộ, tại trong Thánh Cảnh ngươi là không chết!” Lâm Hải bĩu môi, trực tiếp đem Ngân Hợp chọc thủng.

Ngân Hợp nghiêng người, nhảy dựng lên, co quắp miệng, mang theo tiếng khóc nức nở hướng phía Lâm Hải nghẹn ngào mở miệng.

“Ngươi không phải nói tìm ta chơi trò chơi sao? Cái này căn bản không phải là chơi trò chơi, đây là đang chơi ta!”

“Ngươi phát hiện rồi sao? Vậy liền hưởng thụ khoái cảm bị chơi đi, ha ha ha!” Lâm Hải nói, lần nữa đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh tế ra.

“A!!!”

Không mất một chút thời gian, tiếng gọi tê tâm liệt phế của Ngân Hợp, liền vang vọng bầu trời, để A Hoa ở nơi xa, toàn thân giật mình một cái.

“Ta qua, tiếng thét này, thật tiêu hồn a, gọi đến chân Cẩu gia cũng mềm!”

“Chim ngu, ngươi ở đâu rồi? Chiếu theo sức lực là cho Ô Long này thoải mái, đến một phát cho Cẩu gia...”

...

Sau năm ngày, Lâm Hải cầm La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh trong tay, sắc mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

“Pháp bảo này, thật sự là đồ vật tốt a, các loại biến hóa cùng cách dùng, rốt cục tất cả đều nắm giữ.”

“Bị chơi hỏng...”

Trước mặt Lâm Hải, Ngân Hợp rơi lệ tràn đầy mặt mũi, gian nan bò qua trên mặt đất, nhớ tới mấy cái ngày khó khăn này, giống như vào ngày đông rét, tuyết lớn phủ đầy, quả thực thật lạnh thật lạnh.

“Ngân Hợp, không có ý tứ a, ai bảo ngươi có tu vi cao đâu, đành phải bắt ngươi luyện tay.” Lâm Hải gãi gãi đầu, mang theo một tia áy náy nói nói.

“Nếu không, để đền bù tổn thất, ta chơi với ngươi cái trò chơi đi, cam đoan chơi vui, thế nào!”

Lâm Hải vừa dứt lời, Ngân Hợp sưu cái nhảy dựng lên, thân ảnh lóe lên, trong nháy mắt liền không có nhìn thấy nữa.

“Ngươi ít đến a, ta cuối cùng đã hiểu rõ, ta chính là cái gọi là trò chơi kia!”

...

Ra khỏi Thánh Cảnh, nhìn thái dương sáng sớm mới lên, Lâm Hải hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên tinh mang.

“Còn kém hai ngày, liền có thể xuất phát, tiến về Đảo Quốc!”

Chương 1339: Ngẫu nhiên gặp Lăng Sở Sở

Đảo Quốc, sân bay Thống Kinh.

Một nam tử châu Á tướng mạo thanh tú, khóe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, bước đi trầm ổn đi tới.

“Đây chính là Thống Kinh a, cũng không thấy nóng a, vì cái gì bên trong trân tàng của Vương Mập Mạp, thật nhiều cái đều là lấy Thống Kinh làm mệnh danh của nóng đâu?.”

con mắt Lâm Hải đi qua trên thân mỹ nữ ở xung quanh, không che giấu chút nào đảo qua, mang trên mặt vẻ mờ mịt.

Ba!

Đang buồn bực, đột nhiên bả vai bị người vỗ một cái, đem Lâm Hải giật mình, cuống quít quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi vóc người gợi cảm, ăn mặc bại lộ, đang vươn tay nhỏ trắng nõn, khoác lên trên bờ vai của Lâm Hải.

“@#%# $, @# $% $#%.” Nữ tử có tư sắc trung thượng, mang theo nụ cười ngọt ngào mị hoặc, hướng phía Lâm Hải ném qua một cái mị nhãn, nói một trận tiếng Đảo Quốc, Lâm Hải một câu nghe cũng không hiểu.

Bất quá, trái tim Lâm Hải lại phanh phanh nhảy lên một trận, trong đầu hiện ra một số tình tiết bên trong trân tàng của Vương Mập Mạp.

“Không thể nào, chẳng lẽ bên trong tiểu điện ảnh đều là thật? Nàng muốn hẹn ta, sau đó... Hắc hắc hắc!”

“Lâm Hải?!”

Đột nhiên, một thanh âm mang theo vui mừng, đem Lâm Hải từ bên trong nằm mơ ban giữa ngày giật mình tỉnh lại.

“Ực ực ~” Lâm Hải vội vàng đem nước bọt hút trở về, không khỏi hướng phía bên cạnh nhìn lại.

Chỉ thấy một cái mỹ nữ thân mặc bộ váy chức nghiệp màu xanh nhạt, dáng người bốc lửa, đang lôi kéo một cái túi du lịch, khuôn mặt mang theo biểu lộ kinh hỉ, nhìn lấy chính mình.

“Lăng Sở Sở!”

Lâm Hải la lên một tiếng, lập tức nhận ra cái mỹ nữ này, chính là người được xưng là một trong bốn đại hoa khôi của đại học Giang Nam cùng với Liễu Hinh Nguyệt, Lăng Sở Sở, vội vàng mặt mũi tràn đầy vui sướng đi qua.

“Ngươi làm sao lại ở đây?”

Lần trước gặp được Lăng Sở Sở, vẫn là do Lâm Hải vì Liễu Hinh Nguyệt, Tiên Nhi cùng Sở Lâm Nhi mua ba bộ sườn xám xanh đỏ vàng, có để Lăng Sở Sở hỗ trợ thử y phục, cái này nhoáng một cái đã là hơn mấy tháng.

Tuy Lâm Hải cùng Lăng Sở Sở cũng không có gì gặp nhau, nhưng làm sao nói cũng là đồng học, tha hương gặp người quen, vẫn là rất để cho người ta kích động.

“Ta nộp đơn xin việc vào một xí nghiệp ngoại quốc, vào tuần lễ trước đột nhiên tiếp được thông tri, điều đến công tác ở bản bộ Đảo Quốc.” Lăng Sở Sở vuốt vuốt mái tóc rủ xuống, cười ngọt mỹ trả lời nói.

Dù sao, một cái người mới công tác không bao lâu, lại có thể lập tức từ công ty con điều đến tổng bộ, là một sự tình rất đáng được tự hào, phát triển tương lai sẽ là tiền đồ vô lượng.

“Ngươi thì sao, làm sao cũng tới Đảo Quốc?”

“Ta...”

“@# $%, # $# % ^.” Lâm Hải vừa muốn nói chuyện, nữ tử bên cạnh kia, đột nhiên giữ chặt cánh tay Lâm Hải, lại đối với Lâm Hải nói một trận tiếng Đảo Quốc.

“Ngươi chẳng lẽ nhìn không ra, ta là một cái người chính trực sao? Muốn ước pháo, qua tìm người khác đi!” Lâm Hải nhẹ nhàng hất tay lên, đem cánh tay của nữ hài vung ra, giơ lên cái cằm một bản nghiêm túc nói nói.

Dù sao tại trước mặt người quen, tâm lý Lâm Hải dù có ngứa ngáy hơn, cũng phải giả bộ.

Nữ tử Đảo Quốc sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy xem thường liếc nhìn Lâm Hải một chút, lắc mông rời đi.

“Ai, không có cách nào a, quá đẹp trai, cũng là một loại buồn rầu a.” Lâm Hải nhún nhún vai, hướng phía Lăng Sở Sở lộ ra một nụ cười khổ bất đắc dĩ.

Lăng Sở Sở thổi phù một tiếng, bật cười.

“Ngươi thật biết đùa, ngươi có phải không hiểu tiếng Đảo Quốc hay không a?”

“Hiểu a, cái gì bát cách nha lộ, Hoa cô nương, cái gì nhã miệt điệp, ta đều hiểu a.” Lâm Hải một mặt đắc ý nói nói.

“Ha ha ha!” Lời nói của Lâm Hải, để Lăng Sở Sở cười lợi hại hơn, bộ dáng trang điểm xinh đẹp, để Lâm Hải không khỏi nuốt nước miếng một cái.

“WOW, theo Hinh Nguyệt của ca ca tương xứng a, trách không được có thể đặt song song làm hoa khôi!”

“Ngươi hẳn là không nghe hiểu, nữ hài kia nói cái gì đi.” Lăng Sở Sở nín cười, mang theo nghiền ngẫm nói nói.

“A... Dù sao chính là ý tứ muốn hẹn ta nha, ta đều hiểu, đều hiểu!” Lâm Hải gãi đầu, xấu hổ nói nói.

“Nàng ta nói là, tiên sinh, công ty của chúng ta đang chiêu nam ưu, không biết ngài có nguyện ý thử một chút hay không?”

Phốc!

“Chiêu nam ưu?” Lâm Hải nghe xong, con mắt đột nhiên liền thẳng.

“Mẹ nó, có thể đổi ý sao? Cô nương kia, ngươi trở về, chúng ta mới hảo hảo nói chuyện...”

Lâm Hải cùng Lăng Sở Sở sóng vai đi ra ngoài sân bay, thế mới biết một chút kinh nghiệm của Lăng Sở Sở, cũng biết nơi Lăng Sở Sở nhậm chức, là một công ty đa quốc gia gọi là tập đoàn Hoa Anh Đào.

“Đúng, còn không có nói ngươi tới Đảo Quốc, là làm gì đâu? Là du ngoạn sao?” Lăng Sở Sở ngoẹo đầu, hướng phía Lâm Hải mỉm cười hỏi nói.

“Ta là tới trảm yêu trừ ma!” Lâm Hải một mặt hạo nhiên chính khí, mười phần trang bức nói nói.

Lăng Sở Sở phốc một tiếng lại bị Lâm Hải chọc cười, kìm lòng không được đưa tay sờ trán Lâm Hải một chút.

“Chán ghét, trước kia làm sao không nhìn ra, ngươi miệng lưỡi trơn tru như thế đây.”

“Ai, vì cái gì nói thật, luôn luôn không ai tin đâu?.” Lâm Hải thở dài, lắc đầu một trận.

“Tin ngươi mới là lạ đâu, đúng, Hinh Nguyệt làm sao lại không cùng một chỗ với ngươi a? Hinh Nguyệt hiện tại thế nhưng là đại minh tinh, hiện tại chúng ta muốn gặp nàng một lần cũng khó khăn.”

“Ngươi cũng biết, văn hóa Đảo Quốc tương đối đặc biệt, ta dáng dấp lại đẹp trai như vậy, khó tránh khỏi sẽ phát sinh một số cố sự mỹ diệu, mang theo Hinh Nguyệt không tiện a, có phải hay không?” Lâm Hải hướng phía Lăng Sở Sở nhướn nhướn mày, lộ ra một cái biểu lộ ngươi hiểu được.

“Ha ha ha, ngươi thật là tự luyến, liền không sợ ta đem lời này nói cho Hinh Nguyệt a?” Lăng Sở Sở cười đến nhánh hoa run rẩy, lần thứ nhất phát hiện, cái Lâm Hải có chút ngại ngùng tự ti trong ấn tượng kia, nguyên lai lại là khôi hài như thế.

Hai người một bên nói giỡn, một bên đi ra sân bay, đối diện có hai cái nam tử thân mặc tây trang màu đen, đi tới, đứng tại trước mặt Lăng Sở Sở.

“Xin hỏi, ngươi có phải là Lăng Sở Sở nữ sĩ hay không?” Một cái nam tử bên trong đó, hướng phía Lăng Sở Sở hỏi.

“Ừm?” Lâm Hải dừng cước bộ lại, trong mắt lóe lên tinh mang, hai cái nam tử trước mặt này, khí tức trên thân mười phần dũng mãnh, để cho người ta xem xét liền biết không phải là hạng người lương thiện.

“Là ta, các ngươi là?” Lăng Sở Sở không biết hai người kia, sắc mặt có chút gấp gáp, mờ mịt hỏi.

“Chúng ta là người của tổng bộ tập đoàn Hoa Anh Đào, Dã Nguyên Thiếu đổng để cho chúng ta tới đón ngài!” Hai nam tử hướng phía Lăng Sở Sở khẽ khom người, lễ phép nói nói.

“Dã Nguyên Thiếu đổng?” Lăng Sở Sở vừa nghe được cái tên này, khuôn mặt đột nhiên biến đổi, hiện lên một vẻ bối rối.

“Vâng, mời Lăng tiểu thư lên xe!” Một cái nam tử áo đen bên trong đó, đem cửa xe Rolls-Royce màu đen trước mặt mở ra, cung kính nói nói.

“Ta...” Môi son của Lăng Sở Sở hé hé, nhưng không có động, trong mắt càng thêm bối rối.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, đôi mày không khỏi nhăn lại, “Xem ra nơi này có vấn đề a?”

“Lăng tiểu thư, mời lên xe, Dã Nguyên Thiếu đổng đã chuẩn bị rượu thật ngon, còn đang chờ ngài đây.” Thấy Lăng Sở Sở đứng yên bất động, nam tử áo đen nhất thời có chút không kiên nhẫn, thúc giục nói.

Mặt mũi Lăng Sở Sở tràn đầy gấp gáp, hô hấp nhất thời dồn dập lên, hai cái nắm tay nhỏ phấn nộn, không khỏi nắm thật chặt đến, tâm thần bối rối, không biết làm sao.

“Sở Sở, ngươi không sao chứ?” Ánh mắt Lâm Hải nhìn thẳng vào Lăng Sở Sở, lo lắng hỏi.

“Lâm Hải, ta không muốn đi.” Lăng Sở Sở đột nhiên thấp giọng mở miệng, gấp gáp nói.

“Ừm?” Lời nói của Lăng Sở Sở, tự nhiên cũng rơi vào trong tai của hai cái nam tử áo đen, khiến họ không khỏi biến sắc.

“Lăng tiểu thư, mau lên xe, để Dã Nguyên Thiếu đổng chờ sốt ruột, liền không tốt!” Nam tử áo đen nói, trong mắt đột nhiên hiện lên một đường hung quang, để trong lòng Lăng Sở Sở không khỏi run lên.

“Thật xin lỗi, xin thay ta cảm tạ ý tốt của Dã Nguyên Thiếu đổng, ta hơi mệt chút, muốn nghỉ ngơi, liền không phiền phức Dã Nguyên Thiếu đổng, ngày mai ta sẽ đúng giờ qua công ty báo cáo.”

Nói xong, Lăng Sở Sở đột nhiên duỗi tay nhỏ ra, giữ chặt bàn tay Lâm Hải, cảm giác mềm mại này, để thân thể Lâm Hải không khỏi cứng đờ, nhất thời một dòng nước ấm lai thẳng đến bụng dưới.

“Lâm Hải, ngươi có thể cùng ta đi sao?” Trong lòng Lăng Sở Sở gấp gáp đến không được, mang theo ngữ khí khẩn cầu nói nói.

Thân tha hương ở nơi đất khách quê người, người mà nàng trước mắt có thể dựa vào, chỉ có Lâm Hải.

“Tốt, ta đi cùng ngươi!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn cũng nhìn ra, Lăng Sở Sở tựa hồ gặp được phiền phức.

Hai người lôi kéo tay, vòng qua nam tử áo đen trước mặt, bước nhanh định rời đi.

“Dừng lại!”

Nam tử áo đen thấy thế, nhất thời nổi giận, mặt đen lên hô to một tiếng.

Thân thể Lăng Sở Sở run lên, dừng lại, khuôn mặt tươi cười trắng bệch, trong lòng phanh phanh nhảy loạn.

“Ngươi dám cự tuyệt ý tốt của Dã Nguyên Thiếu đổng?” Nam tử áo đen một mặt hung ác, nhìn chằm chằm vào Lăng Sở Sở nói nói.

“Ta...” Lăng Sở Sở nào đã gặp qua loại trận thế này a, môi son hé hé, bị dọa đến lời nói cũng nói không nên lời.

“Sở Sở, đừng để ý đến gã, chúng ta đi!” Lâm Hải thấy thế, trong mắt lóe lên hàn mang, lôi kéo Lăng Sở Sở liền đi!

“Trở lại cho ta!”

Nam tử áo đen thấy thế, nhất thời đại nộ, khẽ vươn tay hướng phía cánh tay Lăng Sở Sở, liền nắm qua.

Nhưng mà, ngay tại thời khắc gã sắp bắt lấy Lăng Sở Sở, đột nhiên một bàn tay lớn, từ bên cạnh nhanh như như thiểm điện đưa qua, đem tay của gã đẩy ra.

Sau đó, một đường thanh âm lạnh như băng, đột nhiên ghé vào lỗ tai gã vang lên.

“Cút!”

Chương 1340: Thối mỹ cũng là mỹ

Tiếng nói của Lâm Hải không lớn, nhưng rơi vào bên trong lỗ tai của nam tử mặc áo đen này, lại giống như một đạo sấm sét, để đầu gã vang trầm một tiếng, vậy mà sinh ra một chút sợ hãi.

Dùng sức vẫy vẫy đầu, đem cái ý sợ hãi không khỏi xuất hiện này khu trừ ra ngoài, sắc mặt nam tử áo đen lộ ra vẻ kinh ngạc chấn kinh, vậy mà lúc này, Lâm Hải đã nắm tay nhỏ của Lăng Sở Sở, đi ra ngoài xa bốn, năm mét.

“Bát đát!”

Nam tử áo đen buồn bực xấu hổ thành nổi giận, lập tức đuổi theo, đột nhiên đưa tay, từ phía sau bắt lấy bả vai của Lâm Hải.

Lâm Hải đột nhiên vừa quay đầu lại, trong mắt lóe lên một tia hàn quang, giống như một đường lợi kiếm, đâm thẳng vào trái tim của nam tử áo đen.

Nam tử áo đen lúc đầu một mặt hung ác, chuẩn bị tiến lên đem Lâm Hải hung hăng giáo huấn một lần, thế nhưng sau khi nghênh tiếp ánh mắt băng lãnh đáng sợ này của Lâm Hải, thân thể lại bỗng nhiên cứng đờ, vậy mà ngẩn ngơ ở tại chỗ.

“Lâm Hải!” Lăng Sở Sở thấy thế, không khỏi bị dọa đến hoa dung thất sắc, kìm lòng không được ôm lấy cánh tay của Lâm Hải.

Đây chính là tại Đảo Quốc, mà hai cái nam tử áo đen này xem xét cũng không phải là loại lương thiện, nếu bọn họ tới cứng, nàng cùng Lâm Hải chỉ sợ cũng phải gặp tao ương.

Mà Lâm Hải thì là mặt không biểu tình, ánh mắt băng lãnh, nhìn một chút cái tay trên bờ vai, đạm mạc mở miệng.

“Không muốn chết mà nói, liền đem cái móng vuốt bẩn của ngươi lấy ra!”

Lăng Sở Sở nghe được lời này của Lâm Hải, đầu nhất thời ông một tiếng, hoảng sợ kém chút khóc.

Lâm Hải làm sao còn trẻ khí thịnh như vậy, thấy không rõ tình thế a, còn không tranh thủ thời gian nói nói mềm mỏng, làm sao còn uy hiếp người ta nữa.

Nhưng sau đó, một màn để Lăng Sở Sở chấn kinh đã phát sinh.

Chỉ thấy nam tử mặc áo đen kia, chẳng những không có buồn bực tức giận, ngược lại còn lấy tốc độ nhanh nhất, đem cái tay bắt lấy Lâm Hải rút về, tựa như trên thân Lâm Hải mọc gai vậy, đồng thời trong mắt lóe lên hoảng sợ thật sâu.

Lâm Hải giơ cánh tay lên, một mặt ghét bỏ vỗ vỗ địa phương đã bị nam tử áo đen nắm qua, nhàn nhạt liếc gã một cái.

“Nhớ kỹ, không cần đi theo!”

“Vâng!” Nam tử áo đen nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, toàn thân giật mình một cái, bị dọa đến vội vàng cúi người, cung kính đáp nói.

Lăng Sở Sở nhìn thân thể ẩn ẩn có chút phát run của nam tử áo đen này, một mặt mộng bức, tràn ngập chấn kinh cùng kinh ngạc.

“Sở Sở, còn thất thần làm gì, đi a!” Lâm Hải cười cười, nói nói.

“A? Nha!”

Lăng Sở Sở giờ mới từ bên trong kinh hãi kịp phản ứng lại, một mặt không tin liếc nhìn nam tử áo đen một chút, mới mang theo lòng tràn đầy nghi hoặc, cùng Lâm Hải bước nhanh đi xa.

“Hắc Mộc quân, ngươi cái này là thế nào, tại sao phải thả cho bọn hắn thoát!” Thẳng đến lúc này, một cái nam tử áo đen khác mới đi tới, một mặt oán trách rống nói.

Nam tử được xưng là Hắc Mộc kia, một mặt ngốc trệ, nhớ tới ánh mắt băng lãnh của Lâm Hải, toàn thân nhất thời giật mình một cái, không khỏi hoảng sợ mở miệng.

“Cái nam tử Hoa Hạ kia, là ma quỷ! Chỉ cần hắn có một cái ý niệm trong đầu, ta liền sẽ chết!”

…

“Nguy hiểm thật a, thật sợ bọn họ sẽ đuổi theo!” Đi thẳng ra ngoài năm, sáu trăm mét, thấy nam tử áo đen cũng không đuổi theo, Lăng Sở Sở mới thở dài ra một hơi, vỗ bộ ngực, hoảng sợ một trận.

“Ách…”

Vừa vỗ ngực, Lăng Sở Sở lúc này mới phát hiện, một cái tay nhỏ khác của chính mình, còn đang cùng tay của Lâm Hải, gắt gao nắm cùng một chỗ đâu, động tác mập mờ, đột nhiên để khuôn mặt Lăng Sở Sở đỏ lên.

“Vừa rồi, cảm tạ ngươi a!” Lăng Sở Sở đem tay nhỏ rút trở về, có chút ngượng ngùng cúi đầu nói nói.

“Đều là người Hoa, lại là đồng học, khách khí cái gì!” Lâm Hải cười cười, nhún nhún vai nói.

“Bất quá, thật kỳ quái a, bộ dáng của bọn họ vì cái gì hình như rất sợ ngươi a?” Lăng Sở Sở bỗng nhiên nhíu mày, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, kinh ngạc hỏi.

Theo lý mà nói, Lâm Hải vừa rồi nói chuyện cùng nam tử áo đen như vậy, lấy hung tướng của nam tử áo đen đến xem, Lâm Hải khẳng định sẽ bị đánh, nhưng vì cái gì kết quả là, ngược lại là nam tử áo đen lại sợ.

“Có lẽ là, thấy ta quá tuấn tú, bọn họ ở trước mặt ta, tự ti không ngóc đầu lên được đi.” Lâm Hải buông buông tay, cười nói.

Lăng Sở Sở nhất thời phốc một tiếng, bị Lâm Hải chọc cười, đôi mắt đẹp lật một cái, cho Lâm Hải cái mắt trắng lớn.

“Phi, thối mỹ!”

“Thối mỹ cũng là mỹ!” Lâm Hải lắc đầu, một mặt đắc ý.

Hai người nói giỡn một hồi, sắc mặt Lăng Sở Sở đột nhiên trầm xuống tới, vẻ mặt buồn thiu nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải, ta chỉ sợ không thể đi công ty báo cáo nữa.”

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải hỏi, sự tình hôm nay, rõ ràng lộ ra không bình thường, nhất là cái Dã Nguyên Thiếu đổng mà nam tử áo đen nâng lên kia, khẳng định có vấn đề.

“Ai, ta cuối cùng đã hiểu rõ, vì sao lại điều ta đến tổng bộ!” Lăng Sở Sở giẫm chân nhỏ một cái, tức giận nói nói.

“Tháng trước, cũng chính là trước Xuân Tiết, Thiếu đổng Dã Nguyên Đằng Nhất Lang của tập đoàn Hoa Anh Đào, đến công ty con ở Hoa Hạ để thị sát thăm hỏi, tại trong tiệc rượu liền động tay động chân với ta, bị ta né tránh, về sau gã còn mượn hơi rượu, để cho ta cùng gã, cùng gã qua đêm.” Lăng Sở Sở nói đến đây, khuôn mặt nhất thời đỏ lên.

“Vừa vặn lão tổng của công ty con chúng ta tới mời rượu, ta bị dọa đến nhanh chóng thừa cơ mà chạy, sau đó cảm thấy gã có thể là uống nhiều, lại rời đi Hoa Hạ, cũng liền không quá để vào trong lòng.”

“Kết quả đầu tuần, ta đột nhiên tiếp được thông tri, bởi vì công tác yêu cầu, muốn tới tổng bộ tập đoàn Hoa Anh Đào công tác, tâm lý vui vẻ không được, cho là có bình đài tốt hơn để phát triển, nhưng thẳng đến khi hai nam nhân vừa mới nãy, nói Dã Nguyên Thiếu đổng phái bọn họ tới đón ta, ta mới hiểu được, đây đều là chủ ý của Dã Nguyên Đằng Nhất Lang.”

Lâm Hải nghe xong Lăng Sở Sở thuật nói, chậm rãi gật gật đầu, cuối cùng hiểu rõ. Sự tình lại cực kỳ đơn giản, Dã Nguyên Đằng Nhất Lang thèm nhỏ dãi sắc đẹp của Lăng Sở Sở, lợi dụng chức quyền trong tay, đem Lăng Sở Sở điều đến tổng bộ Đảo Quốc ở bên cạnh mình, cứ như vậy, liền có thể muốn làm gì thì làm, Lăng Sở Sở một người Hoa Hạ, tại Đảo Quốc tứ cố vô thân, mặc kệ có nguyện ý hay không đều sẽ khuất phục tại dưới dâm uy của qua.

“Đậu móa, tiểu quỷ này quả thực không phải là đồ vật tốt gì!”

Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, cái này may mắn là gặp được chính mình, nếu không hậu quả của Lăng Sở Sở khó mà lường được.

“Lâm Hải, ngươi nói bây giờ ta nên làm gì a?” Lăng Sở Sở một mặt buồn rầu, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Chính ngươi có ý nghĩ gì?” Lâm Hải hỏi.

“Tổng bộ tập đoàn Hoa Anh Đào, ta chắc chắn sẽ không qua, nhưng điều kiện kinh tế trong nhà ta không tốt, phụ mẫu cung cấp cho ta học xong đại học đã rất không dễ dàng, ta không muốn ném phần công tác này.”

“Thế nhưng là, đắc tội Dã Nguyên Đằng Nhất Lang, công tác khẳng định không gánh nổi, ai nha, phiền chết ta!”

Lăng Sở Sở nhất thời bực bội giậm chân một cái, cũng cuống đến phát khóc.

Lâm Hải nhìn bộ dáng lo lắng của Lăng Sở Sở, nghĩ nghĩ rồi đột nhiên mở miệng.

“Hiện tại phiền cũng vô dụng, nếu như ngươi nhất định phải chọn giữa làm việc cùng Dã Nguyên hoặc là không, ngươi sẽ chọn cái nào?.”

Lăng Sở Sở khẽ giật mình, trong đôi mắt đẹp rất nhanh hiện lên thần sắc thống khổ, khuôn mặt lộ ra một tia kiên quyết.

“Thật muốn chọn mà nói, cùng lắm là không làm, về nước lại tìm công việc là được! Dù là đãi ngộ không có tốt như hiện tại cũng nhận, ta tuyệt sẽ không bởi vì lợi ích, mà bán mình!”

“Nói xong!” Lâm Hải tán thưởng một tiếng, hắn đối với cách làm người của Lăng Sở Sở, cũng không phải là mười phần hiểu biết, thấy Lăng Sở Sở bây giờ nói như thế, không khỏi sinh ra một tiếng kính nể đối với nàng.

“Yên tâm đi, Sở Sở, ta sẽ giúp ngươi!” Lâm Hải hướng phía Lăng Sở Sở gật gật đầu, trịnh trọng nói nói.

“Cảm tạ ngươi, Lâm Hải!” Lăng Sở Sở cười một tiếng, đối với Lâm Hải lộ ra nụ cười cảm kích.

“Được, đừng khách khí, trời sắp tối, trước tiên tìm một nơi ở lại rồi nói sau!”

Lăng Sở Sở tạm thời cũng không thể qua tập đoàn Hoa Anh Đào, đành phải đi theo Lâm Hải, cùng một chỗ tìm một cái khách sạn quy mô bình thường, mở hai cái gian phòng, ở lại. Lâm Hải đóng cửa phòng, đơn giản rửa qua cái mặt, nhìn đã đến thời gian cơm tối, ra khỏi phòng, gõ vang gian phòng của Lăng Sở Sở.

Chương 1341: Ta thế nhưng là Thủ Phú Thế Giới nha!

“Đi, mời ngươi ăn cơm chiều, thuận tiện lãnh hội một chút cảnh đêm của Đảo Quốc.” Lăng Sở Sở mở cửa phòng, Lâm Hải cười nói nói.

“Tốt, ta cũng là lần đầu tiên tới Đảo Quốc đâu, vậy liền không khách khí đi! Ngươi chờ ta một chút, ta thay quần áo khác.” Lăng Sở Sở vẫn ăn mặc trang phục chính thức của nghề nghiệp, đã không đi công ty, cũng cũng không cần phải giả bộ đóng vai như vậy.

Quay người lại, Lăng Sở Sở vào phòng, đem hành lý mở ra, xuất ra một thân phục trang thời thượng, đặt lên giường, bắt đầu cởi quần áo, hoàn toàn quên cửa phòng còn đang mở.

“Ách...” Nhìn Lăng Sở Sở đem trang phục nghề nghiệp cởi, lộ ra da thịt trắng như tuyết cùng dáng người ngạo nhân, Lâm Hải chỉ cảm giác nhiệt huyết xông lên, máu mũi kém chút phun ra ngoài.

“Mẹ nó, cô nàng này, thần kinh cũng đủ lớn.” Lâm Hải trăm cay nghìn đắng, thật vất vả mới khống chế chính mình, đem ánh mắt từ trên thân thể mềm mại mê người của Lăng Sở Sở này dời đi, quay đầu lại, đồng thời trong lòng đối với mình khinh bỉ một trận.

“Lâm Hải a Lâm Hải, thời cơ mở rộng tầm mắt, cứ từ bỏ như vậy!”

Nghe sau lưng truyền đến tiếng mặc quần áo sột sột soạt soạt, trong đầu Lâm Hải không tự chủ được hiện ra hình ảnh mê người, cưỡng ép ngăn chặn xúc động nhìn trộm trong nội tâm, quả thực là một loại dày vò.

“Đậu móa, nhìn lén là Tần thụ, anh em không có nhìn trộm, có tính là không bằng Tần thụ hay không a!”

Lâm Hải chợt nhớ tới một chuyện cười, trong lòng nhịn không được tự giễu nói.

“A!”

Đúng lúc này, sau lưng vang lên một tiếng kinh hô, thanh âm xấu hổ của Lăng Sở Sở liền truyền vào lỗ tai Lâm Hải.

“Ngươi làm sao còn ở lại chỗ này? Ta vừa mới thay quần áo...”

“Ta không thấy, ta không thấy!” Lâm Hải vội vàng nói nói, “Là ngươi không đóng cửa!”

“A a a! Chán ghét rồi ngươi!” Lâm Hải nói chưa dứt lời, vừa nói như vậy khiến Lăng Sở Sở nhất thời xấu hổ không thôi, thật giống như chính mình đặc biệt không đóng cửa cho Lâm Hải nhìn vậy.

“Ách... Là chán ghét ta không thấy sao?” Lâm Hải một mặt mộng bức, xoay đầu lại, yếu ớt hỏi.

“Ngươi đi chết đi!” Lăng Sở Sở trực tiếp đem gối đầu trên giường, nện ở trên thân Lâm Hải.

Hai người sóng vai đi ra khỏi khách sạn, nhìn lấy cảnh đêm mỹ lệ của Thống Kinh, bên tai thỉnh thoảng truyền đến lời nói phong phú của Lâm Hải, phiền muộn trong lòng Lăng Sở Sở, cuối cùng đã giảm nhẹ một chút.

“Ăn chút gì a?” Đi được một đoạn đường, Lâm Hải hỏi.

“Không biết, ta lần đầu tiên tới Thống Kinh, cũng không biết nên ăn cái gì thì tốt.” Lăng Sở Sở lắc đầu.

Lâm Hải cũng có chút choáng váng, đây cũng là lần thứ nhất hắn xuất ngoại, hơn nữa Lâm Hải đối với đồ ăn không quá coi trọng, lập tức còn thật không biết qua ăn cái gì thì tốt.

“Ngươi chờ một chút, ta hỏi bằng hữu của ta một chút, Thống Kinh này cò một nhà hàng nào ăn ngon!”

Lâm Hải nói, lấy điện thoại ra, đánh qua cho Mạnh Húc, con hàng này lăn lộn tại giới nghệ sĩ, có tiền như vậy lại tao như vậy, không có khả năng chưa từng tới một loại văn hóa hưng thịnh nào đó của Đảo Quốc.

“Hải ca, nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho ta, có dặn dò gì sao?” Bên trong điện thoại, thanh âm kích động của Mạnh Húc truyền tới.

“Thống Kinh của Đảo Quốc, ngươi đã tới đi?”

“Đương nhiên a, Tiểu Mạnh ta năm mười bảy tuổi đó, liền hành hương tới Thống Kinh, tự mình cảm thụ cái nóng của Thống Kinh! Làm sao, Hải ca cũng muốn cảm thụ một chút à, muốn Tiểu Mạnh ta chạy qua, mang ngươi đi đường hay không a, ha ha ha!” Tiếng cười dâm đãng của Mạnh Húc, nhất thời cách điện thoại truyền tới, để Lâm Hải vội vàng cùng Lăng Sở Sở kéo ra một chút khoảng cách.

“Ngươi con mẹ nó nhỏ giọng một chút!” Lâm Hải quát lớn nói, đồng thời lấy ánh mắt vụng trộm liếc mắt nhìn Lăng Sở Sở một cái, cái này nếu để Lăng Sở Sở nghe được, sẽ nghĩ chính mình như thế nào a.

“Nói nghiêm túc, ta hiện tại đang cùng một bằng hữu nữ tính tới Thống Kinh, hai ta đối với ẩm thực Đảo Quốc cũng đều không hiểu, ngươi đề cử cho ta một nhà hàng vị đạo ngon miệng, hoàn cảnh tốt một chút.”

“A!” Mạnh Húc nghe xong, nhất thời ý vị thâm trường a một tiếng, “Hải ca, ta hiểu, ta hiểu!”

“Hiểu em gái ngươi, nhanh nói!” Lâm Hải mắng, hắn luôn cảm thấy giọng điệu nói chuyện của Mạnh Húc, có chút không thích hợp.

“Nhà hàng Trì Đại Đại Đô Hội ở đường Tinh Xã, bao ngươi hài lòng u!” Mạnh Húc cười xấu xa nói nói.

“Ta biết rõ!” Lâm Hải nói xong, trực tiếp tắt điện thoại.

Âm thanh cười bỉ ổi của Mạnh Húc này, không biết vì cái gì để hắn có chút không được tự nhiên, giống như có loại cảm giác đi theo nữ nhân khác hẹn hò rồi bị bắt gian.

“Hỏi được?” Lăng Sở Sở cười hỏi.

“Ừm, đường Tinh Xã, nhà hàng Trì Đại Đại Đô Hội, nghe nói không tệ!”

“Đường Tinh Xã? Ta đi hỏi một chút!” Lăng Sở Sở ngăn lại một cái người đi đường lại, dùng tiếng Đảo Quốc bắt đầu giao lưu.

“Quá khéo, chúng ta bây giờ đang ở đường Tinh Xã, Trì Đại Đại Đô Hội ở ngay tại hơn một trăm mét phía trước!” Lăng Sở Sở mang theo kinh hỉ nói nói.

Mà Lâm Hải thì là một mặt kinh ngạc nhìn Lăng Sở Sở, có chút không dám tin tưởng.

“Ta nhớ ngươi không phải học tiếng Đảo Quốc đi? Làm sao nói lưu loát như thế?”

“Từ khi tiến vào tập đoàn Hoa Anh Đào, ta liền buộc chính mình học, dù sao đó là xí nghiệp của Đảo Quốc.” Lăng Sở Sở bất đắc dĩ cười một tiếng, nói nói.

Hai người dựa theo chỉ dẫn của người qua đường, rất mau tìm đến Trì Đại Đại Đô Hội, là một nhà hàng phi thường hào hoa.

“Tiểu tử Mạnh Húc này, coi như đáng tin!”

Trong lòng Lâm Hải, cuối cùng an tâm xuống tới, tiếng cười trước đó của Mạnh Húc kia, thực sự để hắn nhịn không được nghĩ đi lệch hướng.

Hai người ăn cơm, cũng không gọi phòng riêng, trực tiếp tại đại sảnh rộng rãi mà ngồi xuống.

Thời điểm gọi món ăn, hai người lại khiêm nhượng lẫn nhau một phen, người nào cũng chưa từng ăn qua cơm của Đảo Quốc, đều có chút chột dạ, căn bản sẽ không gọi, nhất thời để người xung quanh, quăng tới ánh mắt khinh bỉ.

“Hứ, đồ nhà quê Hoa Hạ!”

Cách đó không xa, nhất thời có cái nam tử Đảo Quốc, dùng tiếng Hoa cứng nhắc, một mặt xem thường mỉa mai nói.

Lâm Hải đột nhiên quay đầu, trong mắt mang theo hàn quang, hướng phía nam tử Đảo Quốc kia nhìn lại, nam tử Đảo Quốc kia lại không sợ chút nào, ngược lại một mặt hung hăng, khiêu khích hướng phía Lâm Hải ngóc lên cái cằm.

“Đần độn!”

Lâm Hải một mặt xem thường chửi một câu, đối với loại tiểu nhân vật này, hắn đã sớm khinh thường xuất thủ, chỉ cần gã không đến chính mình muốn chết, Lâm Hải cũng không thèm để ý gã.

“Liền đem đồ ăn sở trường nhất của các ngươi, lấy ra hơn mấy món đi.” Lâm Hải hướng phía phục vụ viên nói nói.

“Lâm Hải, bữa cơm này, vẫn là ta mời ngươi đi!” Vừa rồi, Lăng Sở Sở nhìn giá cả bên trên Menu, cũng thật đắt, Lâm Hải hôm nay giúp nàng bận bịu, lại để cho Lâm Hải mời ăn cơm, tâm lý nàng có chút băn khoăn.

“Ha ha, ngươi cũng đừng cùng ta tranh, ta cùng ngươi nói, ta thế nhưng là Thủ Phú Thế Giới (*nhà giàu nhất trên thế giới) nha!” Lâm Hải thần thần bí bí tiến đến bên tai Lăng Sở Sở, một bản nghiêm túc nói nói.

“Ha ha ha!” Lăng Sở Sở nhất thời phát ra tiếng cười như chuông bạc, cho Lâm Hải một cái liếc mắt.

“Ngươi thật có thể khoác lác!”

“Ngươi nhìn, ta đã nói rồi, nói thật cũng không ai tin!” Lâm Hải buông buông tay, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

Đồ ăn rất nhanh liền lên, vị đạo còn có thể, Lâm Hải cùng Lăng Sở Sở một bên nhẹ nhõm trò chuyện, một bên ăn cơm, không khí rất vui sướng.

“A, còn có biểu diễn vũ đạo đâu!” Đột nhiên, Lăng Sở Sở kinh ngạc nói nói.

Lâm Hải ngẩng đầu một cái, chỉ thấy mười cô gái trẻ tuổi mặc kimono, trang điểm dày đặc, chậm rãi đi tới, nương theo âm nhạc vang lên, uyển chuyển nhảy múa trong đại sảnh.

“Đám người Đảo Quốc này, thật đúng là biết hưởng thụ, ăn một bữa cơm còn phải xem ca múa.” Lâm Hải cười cười, bất quá cũng rất tốt, bữa cơm này ăn đáng giá.

Lâm Hải cùng Lăng Sở Sở, đều đã ăn không sai biệt lắm, dứt khoát ngồi ở bên trong đây, thưởng thức dáng múa của những nữ tử Đảo Quốc này.

Thế nhưng là, nhìn một chút, sắc mặt của Lâm Hải cùng Lăng Sở Sở, chậm rãi cũng có chút biến, trở nên càng ngày càng không tự nhiên.

Bọn họ rất nhanh liền phát hiện, mấy cái nữ tử Đảo Quốc này, y phục trên người vậy mà tại bên trong quá trình khiêu vũ, giảm bớt từng cái từng cái, trong chớp mắt công phu, chỉ còn lại có nội y thiếp thân, trắng bóng đến chói mắt.

“@#%#, # $% $#%!”

Các thực khách Đảo Quốc, con mắt lại là sáng lên, mặc kệ nam hay nữ, tất cả đều điên cuồng kêu lên.

“Lâm Hải, chúng ta đi thôi!”

Lâm Hải nghe không hiểu người Đảo Quốc kêu cái gì, Lăng Sở Sở lại nghe hiểu, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, vội vàng đứng dậy, cúi đầu nói nói.

“Tốt!” Lâm Hải cũng có chút không tiếp tục chờ được nữa, vừa đứng người lên, lại đột nhiên nhìn thấy một màn khiến người huyết mạch sôi sục.

Chỉ thấy mười cái nữ tử Đảo Quốc này, đột nhiên cùng một chỗ đem tấm màn che sau cùng, giật xuống đến, cứ như vậy trần trụi bại lộ ở trước mặt mọi người, một mặt phong tao uốn éo.

Phốc!

Mẹ nó!

Lâm Hải nhất thời dâng lên nhiệt huyết, không khỏi thầm mắng một tiếng, thật sự là biến thái a, vậy mà tại trước mặt mọi người, liền bắt đầu biểu diễn.

Nếu liền chỉ có mình tại, có lẽ Lâm Hải còn có chút hăng hái thưởng thức một chút, thế nhưng là bên cạnh còn có cái Lăng Sở Sở đâu? A, kết quả vừa ra đến như vậy, quả thực xấu hổ chết.

“Phi, thật không biết xấu hổ!” Lăng Sở Sở khẽ gắt một tiếng, xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, cúi đầu liền đi ra ngoài.

Lâm Hải cũng là mặt mũi tràn đầy không được tự nhiên, trong lòng đem Mạnh Húc mắng chết, con hàng này con mẹ nó đề cử cái nhà hàng gì đây a!

“Cô nàng Hoa Hạ, chớ vội đi mà!” Đột nhiên, một tiếng cười gian, truyền vào trong tai Lâm Hải, Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, đã thấy nam tử Đảo Quốc trước đó mắng bọn họ kia, đang bưng một chén rượu, mặt mũi tràn đầy dâm tà ngăn lại đường đi của Lăng Sở Sở.

Chương 1342: Bồi Cẩu gia chơi đùa khoái lạc đi!

“Ta không biết ngươi, ngươi tránh ra một chút!”

Trong mắt Lăng Sở Sở nhất thời lóe lên một vẻ bối rối, không khỏi hướng phía trước mặt Lâm Hải dựa dựa.

“Không biết cũng không sao, đến bồi ca ca uống chén rượu liền nhận biết!” Nam tử Đảo Quốc híp híp cặp mắt sắc, tại trên thân thể có lồi có lõm của Lăng Sở Sở đảo qua, lộ ra nụ cười dâm tà, đồng thời khẽ vươn tay, hướng phía tay nhỏ của Lăng Sở Sở, liền nắm qua.

“Cút!”

Lâm Hải thấy thế, trực tiếp đưa tay, đem tay của nam tử Đảo Quốc đập qua một bên, tức giận quát lớn nói.

Nam tử Đảo Quốc sững sờ, ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó ba một tiếng, đem chén rượu trong tay quẳng xuống đất.

“Bát đát, ngươi cái chó Hoa Hạ này, có phải chán sống hay không, có tin ta giết ngươi hay không!”

Nam tử nhấc tay chỉ vào cái mũi của Lâm Hải, trừng tròng mắt ngẩng lên cái cằm, một mặt hung hăng rống nói.

“Ha ha!” Lâm Hải khó thở mà cười, lúc đầu không muốn cùng loại tiểu côn đồ không lên được mặt bàn này chấp nhặt, nhưng nếu đối phương không biết tốt xấu, vậy sẽ phải coi là chuyện khác.

“Nếu không phải lão tử sợ bẩn tay, ngươi bây giờ đã là một cỗ thi thể!”

Lâm Hải xem thường liếc gã một cái, trong con mắt đột nhiên lóe lên hàn quang, thanh âm đạm mạc truyền vào lỗ tai của nam tử Đảo Quốc.

“Đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, còn dám làm càn, để ngươi hối hận không kịp!”

“Sở Sở, chúng ta đi!” Lâm Hải nói xong, lôi kéo tay nhỏ của Lăng Sở Sở, vòng qua nam tử Đảo Quốc, không coi ai ra gì, hướng phía bên ngoài đi đến.

Nam tử Đảo Quốc sững sờ một khắc, sau đó trong mắt đột nhiên lóe lên hung quang, nhất thời buồn bực tức giận không thôi.

“Bát đát! Nữ nhân Hoa Hạ các ngươi, ti tiện như là chó cái, có thể được nam nhân Đảo Quốc ta sủng hạnh, là thiên đại ban ơn, thức thời liền để nàng lưu lại, ngoan ngoãn bồi đại gia một đêm, nếu không ta dẫn người luân phiên chơi nàng!”

Lâm Hải nghe được, đột nhiên quay đầu, trong mắt lóe lên một đường sát cơ băng lãnh, lạnh lùng nhìn nam tử Đảo Quốc kia.

“Có giỏi, ngươi lặp lại lần nữa!”

Nam tử Đảo Quốc nghênh tiếp ánh mắt giết người này của Lâm Hải, trong lòng không khỏi run lên, nhưng tác dụng của rượu cồn, lại làm cho gã đã sớm quên mất hoảng sợ, càng thêm càn rỡ đắc ý.

“Vậy ta thì lập lại lần nữa, ngươi nghe kỹ cho lão tử!”

Nam tử Đảo Quốc khiêu khích hung hăng cùng Lâm Hải nhìn nhau, đồng thời duỗi ra một ngón tay, hướng phía không trung chỉ vào Lăng Sở Sở.

"Để cái chó cái ti tiện này, lưu lại... A!!!"

Nam tử Đảo Quốc còn chưa nói hết lời, đột nhiên đã hét thảm một tiếng, bị một cái thân ảnh xuất hiện từ trong trống rỗng ấn ngã nhào xuống bên trên đất.

"A... Nha phi, lại là một cái chim khai!"

A Hoa ghét bỏ quái khiếu một tiếng, há miệng phun ra một đoàn đẫm máu, nam tử Đảo Quốc bưng lấy đũng quần, đau đến kêu trời trách đất, lăn lộn đầy đại sảnh.

"@# $% $#..?!"

"# $% % $!"

Một màn bất thình lình này, nhất thời đem trọn người trong cái đại sảnh nhà hàng này, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người, mặc kệ là đang dùng cơm, hay là đang nhảy múa, đều toàn dừng lại, nhìn về phía A Hoa cùng nam tử Đảo Quốc đang gào khóc thảm thiết kêu thảm không ngừng, trên khuôn mặt lộ ra ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

"A!"

A Hoa xuất hiện, để Lăng Sở Sở cũng là kinh hô một tiếng, gặp một đầu chó lớn vừa lên liền cắn người như vậy, nhất thời bị dọa đến hoa dung thất sắc, ôm chặt lấy cánh tay Lâm Hải, run lẩy bẩy.

"Ách..."

Cảm thụ được chỗ cánh tay truyền đến cảm giác thư mềm đè ép, trong lòng Lâm Hải cuồng loạn một trận.

“Chúng ta đi!”

Lâm Hải lôi kéo Lăng Sở Sở, tiếp tục đi ra ngoài, bên trong này giao cho A Hoa, đã đầy đủ.

“Nhanh, đem con chó này đuổi ra ngoài!”

Sau chấn kinh ngắn ngủi, những khách nhân nơi đại sảnh đã lộn xộn, có thể tới cái nhà hàng này, không phú thì quý, cái nào không phải mười phần yêu quý mạng nhỏ của mình.

Nhìn thấy một màn tàn khốc trước mắt này, lại thêm tiếng kêu thảm thiết rùng mình của nam tử Đảo Quốc, những khách nhân ở đại sảnh nhất thời hoảng sợ đến liên tiếp lui về phía sau, hoảng sợ hướng phía các nhân viên an ninh của nhà hàng, phẫn nộ gầm thét.

Các biện pháp an ninh của nhà hàng cũng khá, lập tức có bảo an mang theo cảnh côn liền xông lại.

“Ai u, mắt chó hợp kim Titan của ta lồi ra rồi!” A Hoa giờ phút này, đột nhiên phát hiện đám thẳng thắn kia, lập tức mắt chó trợn thật lớn, nước bọt trong nháy mắt liền chảy ra.

Sưu!

Thân hình khổng lồ, dị thường linh hoạt luồn lên, trực tiếp liền vọt vào bên trong đám người vũ nữ.

“Oa cáp cáp, các mỹ nữ, bồi Cẩu gia chơi đùa khoái lạc đi!”

“A!!!”

Bọn vũ nữ này nhất thời dọa đến hoa dung thất sắc, lớn tiếng thét lên, chạy khắp bốn phía ở đại sảnh, nhất thời khắp nơi đều là ba đào hung dũng.

“Ai u, ai ô ô, đừng rung động, Cẩu gia muốn choáng!” Hai mắt

A Hoa ứa ra hoa đào, đuổi theo đám vũ nữ, không ngừng cọ lấy, bên trên mặt chó dâm tiện, thỉnh thoảng toát ra biểu lộ say mê hưởng thụ.

Nhất thời, vũ nữ chạy tán loạn khắp nơi, bị A Hoa đuổi đến gà bay chó chạy, bảo an phía sau thở hồng hộc đuổi theo, tất cả các thực khách đều trốn ở bên trong nơi hẻo lánh, nhìn A Hoa ngẫu nhiên hướng lấy bọn họ nhe ra răng nanh, dọa đến run lẩy bẩy.

Toàn bộ đại sảnh, trong chớp mắt đã loạn thành một bầy, đã không có người lo lắng cho Lâm Hải cùng Lăng Sở Sở, hai người đã thừa cơ rời khỏi cửa hàng, Lăng Sở Sở lúc này mới thở dài ra một hơi.

“Người Đảo Quốc thật sự là quá biến thái.” Lăng Sở Sở chán ghét chửi một câu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo một tia ửng hồng, cũng không biết là bởi vì gấp gáp, hay là bởi vì ngượng ngùng.

“Bọn họ vốn chính là cái dân tộc dị dạng!” Lâm Hải vô cùng đồng ý mà gật gật đầu.

“May mắn không biết từ đâu xuất hiện một con chó lớn, nếu không hai ta hôm nay liền muốn không may, chỉ là đáng thương con chó kia, sợ rằng sẽ bị người Đảo Quốc đánh chết!”

Nhớ tới A Hoa bị nhiều bảo an như vậy truy đuổi, trong lòng Lăng Sở Sở đột nhiên dâng lên vẻ bất nhẫn, có chút thương cảm nói.

Lâm Hải sững sờ, sau đó lã chã bật cười, có chút im lặng lắc đầu.

“Ngươi vẫn là đáng thương cho đám người Đảo Quốc kia đi!”

Lấy hiểu biết của Lâm Hải đối với A Hoa, tuyệt đối không thể có chuyện bạo cái chim liền xong việc, nhất là lại có nhiều vũ nữ thẳng thắn như vậy, chỉ sợ con chó lưu manh A Hoa này, muốn vui đến quên cả trời đất, nhất thời nửa khắc cũng sẽ không cách nào rời khỏi nhà hàng, đoán chừng toàn bộ người trong nhà hàng Đảo Quốc, đều sẽ bị A Hoa đùa chơi cho chết.

“Đi thôi, chúng ta về khách sạn đi!”

Đi qua chuyện như thế, Lâm Hải cũng không còn có hào hứng đi dạo, huống chi ngày kia liền muốn đến cửa khiêu chiến Yêu Thần, Lâm Hải cần nghỉ ngơi dưỡng sức, làm tốt chuẩn bị trước khi chiến đấu.

“Ừm!” Lăng Sở Sở đáp ứng một tiếng, nàng hiện tại đối với Đảo Quốc cũng là hoàn toàn không có cảm giác tốt đẹp gì, đi theo Lâm Hải dọc theo trở về đường, dạo bước đi tới.

“Lâm Hải, ngươi sẽ ở lại Đảo Quốc mấy ngày?” Trên đường, Lăng Sở Sở đột nhiên hỏi nói.

“Không rõ ràng, nhanh thì hai ba ngày, chậm mà nói, liền không dễ nói!” Lâm Hải ngửa đầu nhìn lên trời, thì thào nói.

Nếu là khiêu chiến Yêu Thần thuận lợi, Lâm Hải ngày kia liền có thể trở về, nhưng nếu như không thuận lợi, Lâm Hải nhất định phải nghĩ hết tất cả biện pháp, đem Yêu Thần tiêu diệt, quyết không thể đem tai nạn, dẫn vào Hoa Hạ.

“Này, nếu không ta chờ ngươi, chúng ta cùng một chỗ về?” Lăng Sở Sở bỗng nhiên cắn môi son, cúi đầu nhẹ giọng nói.

“Không cần!” Lâm Hải phi thường kiên quyết mà lắc đầu, “Ngươi sáng mai liền về đi!”

Lâm Hải đi chuyến này, phi thường hung hiểm, hắn không có khả năng để Lăng Sở Sở mạo hiểm đi theo bên người.

Thân thể mềm mại của Lăng Sở Sở run lên, gặp Lâm Hải cự tuyệt dứt khoát như vậy, trong lòng nàng đột nhiên không khỏi cảm thấy một trận nhục nhã.

“Ừm, ta biết rõ!” Lăng Sở Sở đáp ứng một tiếng, quả thực xấu hổ vô cùng, đột nhiên có loại cảm giác tự mình ngã dán đi lên, lại bị Lâm Hải ghét bỏ, lập tức tăng tốc cước bộ, vành mắt trong nháy mắt có hơi nước ẩn hiện.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời có chút choáng váng, sau đó cười khổ lắc đầu, Lăng Sở Sở cũng quá mẫn cảm đi, chính mình không có ý tứ khác a.

Bất quá loại sự tình này cũng không cách nào đi giải thích, khẳng định là càng tô càng đen, thở dài, Lâm Hải cũng theo sau, chỉ là lời nói giữa hai người, đột nhiên bớt hẳn đi.

“Ừm.” Đang đi tới, đột nhiên lông mày của Lâm Hải nhíu lại, không khỏi hướng phía một cái góc tối ở ven đường, nhìn qua.

Chương 1343: Có sát khí!

“Cẩn thận!”

Lâm Hải bỗng nhiên tiến lên một bước, đem Lăng Sở Sở ngăn tại phía sau mình, trong mắt lóe lên quang mang đề phòng.

“Làm sao?”

Lăng Sở Sở sững sờ, vừa rồi bị Lâm Hải không chút do dự mà cự tuyệt, tâm tình nàng vẫn có chút sa sút.

“Ngươi nhìn!”

Lâm Hải đột nhiên hướng phía bên trong góc tối đối diện đường cái nhất chỉ, nhẹ giọng nói nói.

Lăng Sở Sở dọc theo ngón tay Lâm Hải chỉ mà nhìn lại, nhất thời nhìn thấy một người khất cái, quần áo lam lũ, cóng đến run lẩy bẩy đang ôm đầu gối, ngồi dưới đất, nhìn đám ăn chơi trác táng bên đường kia, càng có vẻ cô độc đáng thương.

“Là một nữ khất cái, xem ra mới mười mấy tuổi, thật đáng thương a!” Trong lòng Lăng Sở Sở nhất thời mềm nhũn, mang theo lòng thương hại nói nói.

“Ta đi cho nàng ta ít tiền, để cho nàng ta mua chút gì ăn đi.” Lăng Sở Sở tuy không giàu có, nhưng tâm địa rất mềm, nói xong liền muốn hướng phía cái nữ khất cái kia đi qua.

“Chờ một chút, đừng đi qua đó!” Lâm Hải vội vàng khẽ vươn tay, đem Lăng Sở Sở giữ chặt, lắc đầu.

“Nàng ta không phải là khất cái, là giả!” Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, nhàn nhạt nói nói.

“A. Giả?” Lăng Sở Sở sững sờ, không khỏi kinh ngạc hỏi.

“Đúng, trên người nàng ta, có sát khí!” Lâm Hải chậm rãi gật gật đầu, đồng thời có chút hiếu kỳ, một người có sát khí rất nặng, tại bên trong này giả làm khất cái, không biết là có dụng ý gì.

“Sát khí?” Lăng Sở Sở sững sờ, sau đó cười khanh khách.

“Ngươi đùa ta đi, còn sát khí, ngươi có phải nhìn nhiều tiểu thuyết võ hiệp quá hay không?” Lăng Sở Sở nghiêng cái đầu dưa, nghiền ngẫm nhìn Lâm Hải, hiển nhiên không tin.

Ngay lúc này, một chiếc xe con Bentley màu đen từ đằng xa lái tới, trong mắt cái nữ khất cái yếu đuối kia lóe lên tinh mang, thân thể đột nhiên vụt đứng lến, từ góc tối lao ra.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, thân thể nữ khất cái trực tiếp bị Bentley đụng bay ra ngoài bốn năm mét, lăn xuống tại trên đường cái.

“A!” Một màn bất thình lình này, để Lăng Sở Sở nhất thời kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mà Lâm Hải thì là chau mày, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

C-K-Í-T..T...T!

Chiếc xe con Bentley đụng người, lập tức thắng gấp một cái, sau đó một cái nam tử trung niên ăn mặc âu phục, rất có uy nghiêm, vội vã xuống xe, hướng phía cái nữ khất kia chạy qua.

“Uy, tiểu cô nương, ngươi thế nào?” Nam tử trung niên ngồi xổm người xuống, hai lời không nói liền đem nữ khất cái kia ôm vào bên trong ngực, một mặt lo lắng hỏi.

“Người Hoa!” Lâm Hải nghe được nam tử trung niên nói chuyện, không khỏi sững sờ.

Thấy nữ khất cái trong ngực, khóe miệng chảy máu, nam tử trung niên nhất thời khẩn trương, hướng phía tài xế đang chạy tới rống to.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì a, mạng người quan trọng, nhanh đưa tới bệnh viện!”

“Hoa Tổng, cũng chỉ là một tên ăn mày mà thôi, chết thì chết, nếu là làm bẩn xe ngài...” Tài xế có chút xem thường, lại nhất thời lọt vào một trận răn dạy.

“Nói nhảm! Khất cái cũng là người, ngươi làm sao lại máu lạnh như vậy!”

“Này!” Tài xế thấy Hoa Tổng nổi giận, nhất thời bị hoảng sợ không dám lắm miệng, vội vàng cúi đầu đáp ứng một tiếng, chuẩn bị đem nữ khất cái nhận lấy.

Nhưng mà, ngay tại thời khắc tay của tài xế chạm đến nữ khất cái, lực chú ý của Hoa Tổng có chút phân tán, hai mắt nhắm chặt của nữ khất cái, đột nhiên mở ra, sát cơ bắn ra, trong tay chẳng biết lúc nào, đã nhiều thêm một cây chủy thủ, hung ác hướng phía Hoa Tổng đâm xuống.

Hoa Tổng vạn không nghĩ tới, cái nữ khất cái này lại là sát thủ, dưới sự kinh hãi cuống quít liền đem nữ khất cái đẩy ra, đồng thời dùng hết khí lực, thân thể hướng phía sau bay ngược đi.

Bạch!

Dù vậy, trước ngực Hoa Tổng, vẫn là bị nữ khất cái vạch ra một đạo vết thương dài, máu tươi vẩy ra.

“Ngươi là ai?”

Sắc mặt Hoa Tổng đại biến, một mặt buồn bực gầm thét hỏi.

“Người đòi mạng ngươi!”

Nữ khất cái thấy một đao thất bại, nhất thời khẽ quát một tiếng, múa động dao găm liền xông lên.

“Người nào phái ngươi đến!”

Trong mắt Hoa Tổng lóe lên hàn mang, thân ảnh vậy mà nhanh như thiểm điện, chớp mắt đã đánh nhau cùng một chỗ với nữ khất cái.

“A? Vịnh Xuân Quyền!”

Trong mắt Lâm Hải không khỏi lóe lên một tia ánh sáng, hắn đã nhìn qua phim của Diệp Vấn, chiêu thức mà cái Hoa Tổng này dùng, vậy mà cùng Vịnh Xuân Quyền bên trong phim của Diệp Vấn cực kỳ tương tự.

Nữ khất cái cũng không nói chuyện, chủy thủ trong tay, công kích càng thêm sắc bén, đao đao trực tiếp đánh vào yếu hại, tất cả đều là thủ đoạn giết người.

Tuy đã là ban đêm, nhưng người đi đường cũng không ít, đánh nhau ở bên này, nhất thời thu hút chú ý của người dẫn đường, tất cả đều lẩn mất xa xa, một mặt hiếu kỳ hướng phía bên này nhìn quanh.

“Bát đát, không được nhúc nhích!”

Tài xế của Hoa Tổng, là cái Đảo Quốc người, hiện tại đã sớm bị dọa sợ, giơ súng lục hướng phía nữ khất cái hô to, trên đầu lại là đầy mồ hôi, căn bản là không có cách nhắm bắn chuẩn xác.

Ầm!

Rốt cục, Hoa Tổng kỹ thuật cao hơn một bậc, một quyền đánh vào bả vai nữ khất cái, nữ khất cái rên lên một tiếng, thân ảnh lóe lên, cấp tốc hướng phía góc tối ẩn lui, chớp mắt liền biến mất tại trong bóng đêm.

“Hô ~” Hoa Tổng thở phào một hơi, đôi mày chăm chú nhăn lại.

Cái nữ khất cái này nhìn thân thủ rõ ràng là sát thủ nhà nghề, hơn nữa tu vi không yếu, chính mình tuy đã đưa nàng ta đánh bại, lại không cách nào lưu nàng ta lại, trong lòng nhất thời dâng lên nghi ngờ, không biết là người phương nào muốn giết mình.

“Hoa Tổng, ngươi không sao chứ?” Tài xế một mặt sợ hãi, lúc này mới chạy tới.

“Đi thôi!” Hoa Tổng tâm sự nặng nề, quay người hướng phía trên xe đi đến.

“Lâm Hải, ngươi quả là thần, cái nữ khất cái kia thật sự là sát thủ! Ngươi làm sao mà thấy được?” Lăng Sở Sở thẳng đến lúc này, mới phản ứng được, nhìn Lâm Hải một mặt sùng bái, hiếu kỳ đem sợ hãi trong lòng, cũng đè xuống.

“Cái này, chỉ có thể tự hiểu, không thể nói được!” Lâm Hải duỗi ra một cái ngón tay, mang theo ý cười lắc lắc tại trước mặt Lăng Sở Sở.

“Hứ.” Lăng Sở Sở nhất thời nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, cho Lâm Hải cái mắt trắng.

Lâm Hải vừa muốn nói chuyện, lại đột nhiên biến sắc, không khỏi hướng phía mái nhà của một tòa nhà cao tầng nơi đối diện nhìn lại.

“Còn có sát thủ!”

“A?” Lăng Sở Sở sững sờ.

Mà lúc này đây, Hoa Tổng đã đi tới bên cạnh chiếc Bentley, đang chuẩn bị cúi đầu ngồi vào xe.

“Ừm?” Nhưng lại tại thời khắc ông ta cúi người còn chưa kịp ngồi lên xe, thân thể lại đột nhiên cứng đờ, trong mắt đột nhiên lộ ra biểu lộ vô cùng hoảng sợ.

Đã thấy trên khuôn xe, đột nhiên thêm ra một cái điểm nhỏ Laze màu hồng, tại dưới xe sơn màu đen chiếu rọi, là dễ thấy như vậy!

“Tay súng bắn tỉa!!!”

Trong lòng Hoa Tổng hoảng sợ hò hét một tiếng, sau đó chỉ cảm thấy một cỗ khí tức tử vong mãnh liệt, trong nháy mắt đã tiếp cận.

“Xong!”

Hoa Tổng tuyệt vọng nhắm mắt lại, coi như ông ta có tu vi lại cao hơn, cũng chỉ còn lại có vận mệnh một súng nổ đầu!

Thế nhưng là, chờ hơn nửa ngày, cũng không có cái cảm giác khác thường gì truyền đến, Hoa Tổng không khỏi sững sờ, sau đó trong lòng dâng lên vô hạn cuồng hỉ!

“Ta không chết? Chẳng lẽ, mới vừa rồi là ảo giác?”

Vui mừng, Hoa Tổng mở to mắt, bỗng nhiên xoay người, lại phát hiện một cái nam tử xa lạ, không biết từ lúc nào đã xuất hiện tại phía sau mình, đang mang theo một nụ cười nghiền ngẫm, nhìn lấy chính mình.

“Ngươi là ai!”

Hoa Tổng kinh hãi, tưởng lại là một tên sát thủ, trực tiếp một quyền hướng phía Lâm Hải oanh tới.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hững hờ duỗi ra một cái tay, như chậm cực nhanh, trực tiếp đem quyền đầu của Hoa Tổng, nắm ở bên trong tay.

“Cứ như vậy đối đãi ân nhân cứu mạng của ngươi sao?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng, nói nói.

Quyền đầu của Hoa Tổng bị Lâm Hải nắm lấy, nhất thời giống như bị một cái kềm sắt kẹp lấy, để ông ta đột nhiên kinh hãi, chờ sau khi nghe được lời nói của Lâm Hải, trong lòng lại là sững sờ.

Mà lúc này đây, cái tay còn lại của Lâm Hải, lại đột nhiên mở ra, có một vật rơi xuống.

Coong!

Một đạo âm thanh giòn vang truyền đến, Hoa Tổng vô ý thức cúi đầu xem xét, sau đó đồng tử kinh hãi co rụt lại!

“Viên đạn đánh lén!” Chỉ thấy trên mặt đất, từ trong tay Lâm Hải rơi xuống, kinh hãi là một cái đầu đạn màu vàng kim đánh lén.

Chương 1344: Tiên sinh, cần đặc thù phục vụ sao?

“Tay không tiếp viên đạn!!!”

Trong mắt Hoa Tổng, nhất thời toát ra biểu lộ vô cùng kinh hãi mí mắt cuồng loạn một trận

Giờ phút này, ông ta đã hiểu hết, điểm sáng màu đỏ vừa rồi kia, căn bản cũng không phải là cái ảo giác gì, mà chính là viên đạn đánh lén bắn hướng mình, nhưng đã bị người trẻ tuổi trước mặt này, cứ thế mà lấy tay không tiếp được!

Cơ hồ là trong nháy mắt, Hoa Tổng cũng đã biết được, người trẻ tuổi trước mặt này, là một cái tồn tại kinh khủng bao nhiêu!

“Đa tạ ân cứu mạng của Tiên nhân, xin tha thứ cho tại hạ đã mạo phạm!”

Hoa Tổng vội vàng một mặt sợ hãi hướng phía Lâm Hải cung kính hành lễ, ông ta lâu dài ngồi ở vị trí cao, kiến thức xa không phải người bình thường có thể so sánh, đã sớm nghe nói qua một chút truyền thuyết Thần Quái, Lâm Hải có thể tay không tiếp được viên đạn đánh lén, tất nhiên là Tiên nhân trong truyền thuyết không thể nghi ngờ.

“Tiên nhân a, ta vậy mà nhìn thấy Tiên nhân!”

Hoa Tổng giờ phút này, trái tim kích động đều nhanh nhảy ra, từ khi ông ta biết rõ có Tiên nhân tồn tại, liền một mực truy tầm Tiên đạo, nhưng thủy chung không vào được kỳ môn, không nghĩ tới hôm nay thậm chí có may mắn được nhìn thấy thần tiên sống, để ông ta đột nhiên ý thức được, cái này có lẽ chính là thời cơ duy nhất để cải biến vận mệnh của chính mình!

“Không cần cám ơn ta, thật muốn cảm tạ, liền cảm tạ thân phận người Hoa của ngươi đi!”

Hoa Tổng nghe xong, không khỏi sững sờ, sau đó trong mắt đột nhiên hiện lên quang mang kinh hỉ.

“Tiên nhân, ngài cũng là người Hoa?” Nếu như Lâm Hải là thần tiên Hoa Hạ, như vậy quan hệ giữa ông ta cùng Lâm Hải, vô hình lại rút ngắn thêm một bước!

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, không có trả lời, mà chính là hướng phía chỗ đỉnh cao ốc bên cạnh nhất chỉ.

“Sát thủ đã chết, về sau chính mình cẩn thận đi!”

“Sát thủ chết?” Hoa Tổng nghe được, giật nảy cả mình, nghĩ không ra Lâm Hải tại lúc đồng thời tiếp được viên đạn cứu chính mình, thậm chí ngay cả tay bắn tỉa trên mái nhà cũng đã giải quyết, cái này mới một cái nháy mắt a, Lâm Hải là làm sao làm được?

“Quả thật là thủ đoạn của Tiên nhân a!” Hoa Tổng đối với Lâm Hải, không khỏi bắt đầu càng thêm sùng bái cùng kính sợ.

Mà lúc này đây, Lâm Hải đã quay người, đi đến bên người Lăng Sở Sở, tại trước đôi mắt đẹp chấn kinh của Lăng Sở Sở, lắc lắc tay.

“Đi!”

“A? Nha!” Nội tâm Lăng Sở Sở đã sớm lộn xộn, đi theo bên người Lâm Hải, cho tới giờ khắc này còn không thể tin được vào một màn vừa mới nhìn thấy.

“Tiên nhân, xin dừng bước!”

Thấy Lâm Hải muốn đi, Hoa Tổng kịp phản ứng, vội vàng đi gấp hai bước, tất cung tất kính đem Lâm Hải ngăn lại.

“Còn có việc?” Lâm Hải liếc ông ta một cái, nhàn nhạt hỏi.

Hoa Tổng cũng mặc kệ hiện tại là đang trên đường cái, còn có rất nhiều người ở xa xa nhìn chăm chú, đột nhiên phù phù một tiếng, liền quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Tiên nhân, đệ tử là Hoa Anh, truy cầu Tiên đạo nhiều năm, một mực không gặp được kỳ môn, hôm nay có hạnh ngộ gặp được Tiên nhân, Hoa Anh cả gan, khẩn cầu được đi theo làm môn hạ của Tiên nhân, mong Tiên nhân ân chuẩn!”

Lâm Hải nghe được, thì là khẽ nhíu mày, vừa rồi cứu Hoa Anh, thuần túy là bởi vì Hoa Anh là cái người Hoa, hơn nữa vừa mới nhìn bộ dáng ông ta sốt ruột cứu cái nữ khất cái kia, tâm địa không xấu, mới xuất thủ cứu giúp.

Thế nhưng là, Hoa Anh đến tột cùng là làm cái gì, phẩm tính như thế nào, Lâm Hải lại hoàn toàn không hiểu, há có thể để ông ta tuỳ tiện thu nhập vào trong môn.

Hơn nữa, tu vi đến mức hiện nay của Lâm Hải, lại có Thiên Nhãn Thần Thông, có thể tuỳ tiện nhìn ra, linh căn của Hoa Anh cực kỳ bình thường, cho dù tu tiên, thành tựu cũng mười phần hữu hạn, chỉ sợ cuối cùng cả đời, tối đa cũng cũng chỉ là cái Ngưng Chân kỳ.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải không khỏi lắc đầu.

“Ngươi cùng Tiên đạo vô duyên, an tâm làm người bình thường đi!”

Lâm Hải nói xong, vòng qua Hoa Anh, cất bước rời đi.

Lời nói của Lâm Hải, để đầu Hoa Anh ông một tiếng, giống như bị tiếng sét đánh trúng, lập tức ngã vào vực sâu.

“Tiên nhân nói, ta cùng Tiên đạo vô duyên?”

Trong lòng Hoa Anh không khỏi đau xót, lại có chút thất thần, nghĩ không ra tâm nguyện nhiều năm của chính mình, vậy mà đổi đến một câu nói như vậy, nhất thời để ông ta chịu đả kích sâu sắc, căn bản là không có cách tiếp nhận.

“Tiên nhân!”

Đột nhiên, ánh mắt Hoa Anh hiện lên một tia kiên quyết, một tay ôm lấy hai chân Lâm Hải.

“Tiên nhân, tâm truy cầu Tiên đạo của Hoa Anh cứng rắn như sắt, xin Tiên nhân ban thưởng cho Hoa Anh một cơ hội, coi như vô pháp được thành đại đạo, Hoa Anh cũng nguyện đi theo tại bên người Tiên nhân để lắng nghe dạy dỗ, làm trâu làm mã, đều không lời oán giận!”

“Hoa Anh, cầu ngài!”

Nói xong, Hoa Anh vậy mà lấy đầu chạm đất, phanh phanh hướng phía Lâm Hải khấu đầu, trong nháy mắt máu tươi liền từ cái trán chảy ra.

“Ách…” Cử động của Hoa Anh, nhất thời để Lâm Hải có chút khó khăn, hắn vốn là người tính cách thiện lương, không chịu nhất chính là người khác cầu chính mình theo dạng này.

“Cầu Tiên nhân khai ân, cầu Tiên nhân khai ân!”

Phanh phanh phanh…

Hoa Anh không ngừng dập đầu, không mất một chút thời gian liền đã máu me đầy mặt, Lâm Hải nhìn mà rất lo lắng.

“Thôi thôi!” Lâm Hải thực sự nhìn không được nữa, không khỏi hướng phía Hoa Anh khoát khoát tay.

“Tiên nhân, ngài đáp ứng?” Hoa Anh nhất thời đại hỉ, vô cùng kích động nhìn Lâm Hải, liền máu tươi chảy đầy mặt, cũng không để ý tới đi lau.

Nhìn Hoa Anh một mặt kích động cùng ánh mắt thành khẩn, Lâm Hải không khỏi dài thở dài.

“Ba ngày sau, ngươi tự sẽ biết được!”

Nếu khiêu chiến với Yêu Thần thuận lợi, Lâm Hải đem Hoa Anh nhận lấy cũng được, nếu như đến lúc đó thất bại, nào còn có dư mà để ý đến a, đoán chừng chính mình cũng đã treo.

“Ba ngày sau?” Hoa Anh có chút choáng váng, không biết Lâm Hải là có ý gì?

“Không cần đi theo ta nữa!”

Lâm Hải nói xong, lôi kéo Lăng Sở Sở, sải bước đi thẳng về phía trước.

“Tiên nhân!” Hoa Anh thấy thế, vội vàng đứng lên, lần nữa chạy đến phía trước Lâm Hải.

“Ừm?” Trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một đạo hàn quang, mình đã nói không cho đi theo, vậy mà còn dám theo tới.

Hoa Anh nghênh tiếp ánh mắt sắc bén này của Lâm Hải, trong lòng không khỏi run lên, dọa đến hoảng hốt vội vàng cúi đầu.

“Tiên nhân không nên hiểu lầm!” Hoa Anh nói, vội vàng móc ra một tấm danh thiếp, hai tay dâng lên cho Lâm Hải.

“Đây là danh thiếp của đệ tử, đệ tử tại Đảo Quốc, vẫn còn có chút địa vị, nếu như Tiên nhân có gì cần, có thể tùy thời gọi điện thoại cho đệ tử, đệ tử nguyện ý gánh vác lao động cho ngài!”

Lâm Hải nhìn bộ dáng nơm nớp lo sợ của Hoa Anh, cái này mới biết mình đã hiểu lầm ông ta, đưa tay đem danh thiếp nhận lấy.

“Tốt, biết rõ!”

Lâm Hải nói xong, lại chưa dừng lại, lôi kéo Lăng Sở Sở biến mất tại trong bóng đêm.

Thẳng đến khi Lâm Hải đi xa, Hoa Anh mới ngẩng đầu lên, thở ra một hơi thật sâu, trong mắt lóe ra quang mang vô cùng hưng phấn.

“Ba ngày sau đó, có lẽ ta sẽ tiến vào Tiên môn!”

…

Một mực tới lúc trở lại khách sạn, Lăng Sở Sở vẫn còn trong trạng thái mộng bức, mang theo thật không thể tin thật sâu, cùng một tia sợ hãi, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Lâm Hải, ngươi thật sự là thần tiên?”

“Nào có.” Lâm Hải cười một tiếng, “Ngươi thật đúng là tin a, ta chính là biết chút ma thuật!”

“Ma thuật a? Ngươi hù chết ta!” Lăng Sở Sở nhất thời thở dài ra một hơi, tâm treo cao cuối cùng đã buông xuống qua.

Dù sao thần tiên là hư vô mờ mịt như vậy, hơn nữa Hoa Hạ một mực tuyên dương luận Vô Thần, nếu Lâm Hải thật thừa nhận chính mình là thần tiên mà nói, nàng quả thực cũng không biết nên tiếp nhận như thế nào?

Cũng may ma thuật đã sớm xâm nhập vào nhân tâm, Lâm Hải vừa nói như thế, Lăng Sở Sở chẳng những không có nghi vấn, ngược lại phi thường thản nhiên tiếp nhận thuyết pháp này.

“Được, đi ngủ sớm một chút đi!” Lâm Hải cười cười, cùng Lăng Sở Sở chúc ngủ ngon, rồi trở lại gian phòng của mình.

Vừa vào nhà, ánh mắt Lâm Hải đã trở nên nặng nề, quyết chiến cùng Yêu Thần, ước hẹn tại Phù Thi Sơn nổi danh Đảo Quốc, Lâm Hải luôn có loại dự cảm, Phù Thi Sơn này cũng không đơn giản, ngày mai phải nắm chắc thời gian, qua hiện trường xem xét một phen.

Cởi xuống áo ngoài, Lâm Hải trực tiếp đi tới trước cửa sổ, tinh mang ban đêm, xuyên thấu qua cửa sổ bay lả tả tại trên thân Lâm Hải, khiến cho cả người Lâm Hải, có một loại cảm giác bay lượn vào hư không.

Lâm Hải ngồi xếp bằng, vận chuyển Tinh Thần Luyện Thể Quyết, bắt đầu dẫn dắt Tinh Thần Chi Lực, tưới lên toàn thân chính mình, thời gian chậm rãi trôi qua, trong chớp mắt đã là hơn một giờ đi qua.

Đông đông đông!

Đột nhiên, có người gõ cửa, Lâm Hải đột nhiên mở hai mắt ra, sau đó một đường thanh âm kiều mị, tại bên ngoài vang lên.

“Tiên sinh, cần đặc thù phục vụ sao?”

Chương 1345: Ngươi muốn ta đi!

Lâm Hải tuy không có hưởng thụ qua, nhưng bằng vào thường thức cũng biết, cái gọi là phục vụ đặc thù là chỉ cái gì.

Nếu như nói còn là cái điểu ti nghèo không biết tư vị nữ nhân lúc trước kia, Lâm Hải có lẽ sẽ tâm động một cái, nhưng đã có Liễu Hinh Nguyệt, bên người lại thường xuyên có mỹ nữ như mây, Lâm Hải sao lại chịu dụ hoặc của loại con gái này.

Vừa mới chuẩn bị mở miệng cự tuyệt, lông mày Lâm Hải lại nhíu lại, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, hắn đột nhiên cảm giác được, thanh âm của nữ tử ngoài cửa này, tựa hồ hết sức quen thuộc.

“Không thể nào, chẳng lẽ là nàng ta?” Một cái khuôn mặt phong tao yêu mị, xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải, Lâm Hải mang theo một tia không xác định, kìm lòng không được đứng người lên, đi tới cửa mở cửa ra.

“Tiên sinh, có cần hay không...”

Nữ tử ngoài cửa, mang theo nụ cười mê hoặc, vừa mới mở miệng, lời nói lại đột nhiên ngừng lại.

“Thật là ngươi!” Lâm Hải không khỏi kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy chấn kinh, chỉ thấy nữ tử ăn mặc bại lộ đứng tại cửa ra vào kia, không phải là ai khác, mà chính là Chân Sảng!

Chân Sảng giật mình một hồi, sau đó nụ cười trên mặt bỗng nhiên giãn ra, cười khanh khách.

“Thật là khéo a, tại sao lại là ngươi?

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh, vốn cho rằng Chân Sảng còn tại Bồng Lai Tiên Đảo, nghĩ không ra vậy mà xuất hiện tại Đảo Quốc, còn làm lên loại nghề này, trong lòng Lâm Hải xem thường không thôi.

Khẽ vươn tay, Lâm Hải chuẩn bị đóng cửa, đối với loại người như Chân Sảng này, hắn là một câu cũng không muốn nói.

“Chớ nóng vội đóng cửa a, khó được lại gặp gỡ tại bên trong chỗ này.” Chân Sảng đem cửa đè lại, đồng thời một tay đặt lên bả vai Lâm Hải, thổ khí như lan tiến đến bên tai Lâm Hải.

“Xem ở phân thượng lại là đồng học, lại còn có duyên như vậy, người ta có thể phục vụ miễn phí cho ngươi một lần, thế nào, đủ ý tứ đi?”

Nói xong, ngón tay Chân Sảng nhẹ nhàng trượt xuống, dọc theo ngực Lâm Hải, chậm rãi hướng phía yếu hại mà đi, đồng thời câu hồn phách người, thở hổn hển mở miệng.

“Kỹ thuật của người ta, thế nhưng so với Liễu Hinh Nguyệt không biết mạnh hơn mấy trăm lần, bao ngươi hài lòng nha.”

Lâm Hải bị móng tay của Chân Sảng xẹt qua, nhất thời như là có cỗ điện lưu chạy tại trong người, để toàn thân Lâm Hải tê dại một trận, nhìn mị nhãn câu hồn này của Chân Sảng, tinh thần nhất thời trở nên hoảng hốt.

Mà đúng lúc này, ngón tay Chân Sảng đã vào vị trí của mình, nhẹ nhàng nắm một cái, kích thích mãnh liệt khiến thân thể Lâm Hải run lên, lại đột nhiên thanh tỉnh.

“Cút ngay!” Lâm Hải trực tiếp đem Chân Sảng đẩy qua một bên, đồng thời trong lòng kinh hãi không thôi, nghĩ không ra chính mình bất tri bất giác thiếu chút nữa đã trúng chiêu, Mị Hoặc Chi Thuật của Chân Sảng, thật lợi hại.

“Tiền vốn cũng không tệ lắm mà!” Chân Sảng nhất thời yêu kiều cười một trận, để tâm thần Lâm Hải lại là rung động.

“Cút nhanh, đã nói với ngươi rồi, ta xưa nay không ngồi xe buýt!”

Chân Sảng lần nữa nghe được lời nói vũ nhục này, nhưng không có loại tức giận như lúc đầu kia, ngược lại khanh khách cười một tiếng.

“Đừng không hiểu phong tình như vậy có được hay không, hiện tại là tại Đảo Quốc, coi như ngươi cùng ta làm chút gì, cũng không ai biết rõ được, ngươi không cần một bản nghiêm túc như thế đi. Đàn ông các ngươi nghĩ cái gì ở trong lòng, ngươi cho là ta không biết sao?”

Chân Sảng vừa nói, vừa lần nữa hướng phía Lâm Hải ném qua một cái mị nhãn, để Lâm Hải lại là một trận thất thần ngắn ngủi.

"Thật lợi hại!"

Lâm Hải tỉnh táo lại, âm thầm kinh hô một tiếng, Mị Hoặc Chi Thuật của Chân Sảng, càng thêm đáng sợ, chỉ là ném cái mị nhãn, liền có thể ảnh hưởng tới tâm thần của mình, nếu thật bị mê hoặc, chỉ sợ không phải bị ép khô là không được.

"Bớt nói nhảm đi, ta hỏi ngươi, tại Bồng Lai Tiên Đảo, ngươi không phải đã gả cho người Đảo chủ kia à, tại sao lại chạy về đây, còn có, Nguyên Anh của Đảo chủ đâu?."

"Ha ha ha!" Chân Sảng nhất thời yêu kiều cười một trận, "Đối với ta mà nói, Đảo Quốc mới là Thiên Đường, người ta làm thế nào có thể trường cư tại Bồng Lai Tiên Đảo. Mà cái Nguyên Anh kia, gã đã chết!"

"Người nào giết gã?" Lâm Hải nhíu mày, hắn đã sớm biết rõ chuyện Nguyên Anh của Đảo chủ chết, bắt đầu còn chưa suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ thấy Chân Sảng, đột nhiên cảm giác được việc này, hẳn là có quan hệ cùng Chân Sảng.

"Này còn phải hỏi, đương nhiên là ta rồi!"

"Ngươi?." Lâm Hải nhất thời lộ ra thần sắc kinh ngạc, sau đó xùy cười một tiếng, "Ngươi có bản lãnh này sao?"

"Ngươi quá coi thường ta, bản lãnh của người ta rất lớn đâu, làm cho tất cả nam nhân đều tiên dục tử, nếu ngươi không tin, có thể thử một chút nha."

"Hứ, không hứng thú!" Lâm Hải nhất thời khinh thường bĩu môi, sau đó trong mắt lóe lên hàn quang.

"Nể tình phân thượng đều là người Hoa, ta sẽ không giết ngươi, ngươi bây giờ có thể đi."

Trong đôi mắt mê hoặc của Chân Sảng chớp động lưu ba, nhìn

Lâm Hải mà một mặt kinh ngạc, mang theo nghiền ngẫm cười cười.

“Thật đưa tới cửa cũng không chơi sao? Chơi miễn phí nha! Ngươi sẽ không hối hận?”

Lâm Hải xem thường cười cười, sau đó phanh một tiếng, đem cửa đóng lại.

Chân Sảng khẽ giật mình, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười quái dị.

“Thật là có cá tính, mục tiêu của người ta, chính là muốn chinh phục nam nhân trên toàn thế giới, cũng không tin chinh phục không được ngươi, sớm muộn cũng có một ngày, sẽ để cho ngươi qùy liếm tại dưới váy người ta!”

“Hừ!” Chân Sảng cao ngạo hừ một cái, lắc mông nện bước cạch cạch rời đi.

“Hô ~” Sau khi đóng cửa lại, nghe được tiếng giày cao gót cạch cạch của Chân Sảng đi xa, Lâm Hải dựa vào trên cửa, trong lòng như là mọc cỏ, trên thân không khỏi khô nóng một trận.

“Thật con mẹ nó là cái yêu tinh!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, mấy cái ánh mắt, ngón tay Chân Sảng trượt mấy lần, vậy mà dễ dàng một chút đốt lên thân thể tuổi trẻ của Lâm Hải, để hắn giờ phút này có chút tình khó tự chế.

“Đáng tiếc a, Hinh Nguyệt không tại đây!”

Đông đông đông!

Đột nhiên, lại có người gõ cửa.

“Chân Sảng sẽ không lại trở về đi?” Trong lòng Lâm Hải giật mình, vậy mà có chút không dám mở cửa, nếu Chân Sảng đã đi mà quay lại, hắn thật sợ có thể ngăn cản lại được câu hồn dụ hoặc này hay không?

“Lâm Hải, ngươi ngủ chưa?”

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm kiều mị có chút thở hổn hển, vang lên ở ngoài cửa.

“Là Sở Sở.” Lâm Hải sững sờ, nghe thanh âm lại là của Lăng Sở Sở tại bên ngoài, không khỏi thở dài ra một hơi.

“Chưa ngủ đâu!”

Lâm Hải đáp một tiếng, sau đó mở cửa ra, chỉ thấy Lăng Sở Sở mặc đồ ngủ, đứng tại trước cửa phòng của chính mình.

“Ta, ta ngủ không được, có thể theo giúp ta trò chuyện sao?” Lăng Sở Sở cúi đầu, thanh âm nói chuyện, lại có chút phát run.

“A. Tốt!” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó cười cười, đem đường tránh ra, Lăng Sở Sở không nói một lời tiến vào gian phòng, ngồi vào trên giường của Lâm Hải.

“Thế nào, đổi chỗ ngủ, không thích ứng?” Lâm Hải đóng kỹ cửa lại, đi tới cười hỏi.

Nhưng sau đó, Lâm Hải biến sắc, hiện lên một tia lo lắng.

“Sở Sở, ngươi không sao chứ? Mặt ngươi làm sao hồng như vậy, có phải là không thoải mái hay không?” Lâm Hải lo lắng hỏi, chỉ thấy khuôn mặt Lăng Sở Sở đỏ bừng, liền cái cổ trắng nõn cũng hồng thấu, hô hấp dồn dập, đôi mắt đẹp khép hờ, tựa hồ đang nhẫn nhịn lấy thống khổ.

“Không, ta chính là nóng quá ~” Lăng Sở Sở thở phì phò nhẹ giọng nói nói, thân thể không tự chủ được mà giãy dụa.

“Không phải là phát sốt đi? Ta xem một chút!”

Lâm Hải một mặt lo lắng ngồi vào bên người Lăng Sở Sở, sau đó xòe bàn tay ra, dán tại chỗ trán của Lăng Sở Sở.

Nhưng vào lúc này, Lăng Sở Sở đột nhiên khẽ vươn tay, mãnh liệt ôm lấy cổ Lâm Hải, sau đó môi son thở ra nhiệt khí, hướng phía trên mặt trên cổ Lâm Hải, điên cuồng hôn xuống.

Thân thể Lâm Hải nhất thời cứng đờ, bản năng vốn đã bị Chân Sảng câu lên, trong nháy mắt lần nữa bị thiêu đốt!

Thế nhưng là, Lâm Hải lại còn bảo lưu lấy một tia lý trí, xòe bàn tay ra hơi hơi chống đỡ thân thể mềm mại thiếp tới của Lăng Sở Sở, vội vã mở miệng.

“Sở Sở, ngươi làm sao, ngươi đừng như vậy!”

“Lâm Hải, ta chịu không nổi, ta nóng quá, thật là khó chịu!” Lăng Sở Sở gấp rút thở hổn hển, tinh thần lại có chút hoảng hốt, hung hăng hôn hít lấy Lâm Hải, đồng thời hai tay giải khai áo ngủ của chính mình.

“Mẹ nó!” Đầu Lâm Hải nhất thời ông một tiếng, phong cảnh dưới áo ngủ, để Lâm Hải kém chút phun máu mũi ra ngoài.

“Lâm Hải, ta không được, ngươi muốn ta đi, ngươi muốn ta đi!” Lăng Sở Sở mê say nỉ non, đột nhiên bổ nhào về phía trước, đem Lâm Hải ấn ngã xuống giường.

Chương 1346: Bắt đầu di ngôn lâm chung của ngươi đi!

“Mẹ nó!”

Lâm Hải bị thân thể mềm mại nóng hổi của Lăng Sở Sở, ấn ngã xuống giường, đôi môi nóng ướt không ngừng ở trên mặt trên cổ Lâm Hải du tẩu, nếu như Lâm Hải lại không có phản ứng, vậy thì không phải là nam nhân.

Nhìn Lăng Sở Sở mặt như hoa đào, biểu lộ mê say rời rạc, để trong lòng Lâm Hải nhiệt huyết bành trướng, cũng nhịn không được nữa xoay người một cái, đem Lăng Sở Sở ép dưới thân thể.

"Ừm ~" Trong cổ họng Lăng Sở Sở, không tự chủ được phát ra một tiếng hừ nhẹ, càng giống dây dẫn nổ thiêu đốt nội tâm của Lâm Hải, con mắt của Lâm Hải đỏ thẫm, bản năng hoàn toàn bị phóng thích, trực tiếp đem áo ngủ của Lăng Sở Sở giật xuống, ném đến trên mặt đất, sau đó cấp tốc giải trừ vũ trang của chính mình, phủ thân nhào tới...

"Dã Nguyên Thiếu đổng, cái Lăng Sở Sở đến từ Hoa Hạ kia, đang ở ngay tại gian phòng phía trước kia!"

Ngay tại thời điểm Lâm Hải chuẩn bị ra ngựa, đột nhiên một thanh âm, cầm lấy tiếng Hoa cứng nhắc, ở trong hành lang ngoài cửa vang lên, để Lâm Hải đột nhiên giật mình.

"Lâm Hải, muốn ta, nhanh a ~" Thấy Lâm Hải dừng lại, đôi mắt đẹp nửa khép nửa mở của Lăng Sở Sở, thở gấp thúc giục nói.

Nhưng mà, Lâm Hải giờ phút này, đầu như là bị tia chớp đánh trúng, trong nháy mắt liền thanh tỉnh.

Kinh hãi cúi đầu, nhìn thấy Lăng Sở Sở tình nùng dưới thân, trong mắt Lâm Hải đột nhiên lộ ra thần sắc hoảng sợ.

"Đậu phộng!"

Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, hận không thể quất vào cái miệng của chính mình, vừa rồi bị bản năng che đậy lý trí, suýt nữa làm ra sự tình Tần thụ có lỗi với Lăng Sở Sở.

Khẽ vươn tay, Lâm Hải kéo chăn mền qua, che thân thể của Lăng Sở Sở lại, đồng thời bắt đầu nhanh chóng mặc quần áo vào.

"Lâm Hải, ta chịu không nổi, ta thật là khó chịu, ta muốn chết~" Lăng Sở Sở duỗi ra cánh tay trắng nõn, luồn vào y phục của Lâm Hải lục lọi phía sau lưng Lâm Hải.

Nhưng Lâm Hải đã không có một tia tình dục, đầy trong đầu còn lại tất cả đều là bối rối.

Tiện tay điểm một cái, một đạo khí mang bắn ra, rơi vào chỗ huyệt ngủ của Lăng Sở Sở, thân thể Lăng Sở Sở run lên, trong nháy mắt mê man đi.

"Thiếu điều, kém chút phạm phải sai lầm lớn không thể tha thứ!" Lâm Hải mặc quần áo tử tế, hoảng sợ không thôi, đồng thời âm thầm kỳ quái, chính mình làm sao lại vô duyên vô cớ, kém chút mê mất lý trí.

Coi như Lăng Sở Sở có khuôn mặt tuyệt mỹ, thân thể ngạo nhân, cùng vô tận kiều mị mặc cho khai thác, nhưng mình đã không phải sinh dưa tròn, còn không đến mức không chịu được dụ hoặc như thế đi.

"Chẳng lẽ, là bởi vì Mị Hoặc Chi Thuật trước đó của Chân Sảng?"

Lâm Hải bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, nhất thời suy nghĩ tỉ mỉ cực sợ, nếu thật sự là như thế, vậy cái Chân Sảng này liền thật đáng sợ!

"Ừm ~ "

Đột nhiên, Lăng Sở Sở trong lúc mê ngủ, phát ra một tiếng hừ nhẹ thống khổ, Lâm Hải quay đầu, đã thấy khuôn mặt Lăng Sở Sở càng ngày càng hHồng, thân thể không ngừng vặn vẹo, tựa hồ đang nhẫn nhịn thống khổ cực lớn.

Lâm Hải nhướn mày, nhất thời cảm thấy không thích hợp, khẽ vươn tay nắm chặt cổ tay của Lăng Sở Sở.

“Trách không được, là trúng thuốc!”

Lâm Hải vừa tỉnh táo lại, liền cảm giác được Lăng Sở Sở có chút không đúng, trong lúc Lăng Sở Sở ở trường học, liền không có cái gì tin vỉa hè, danh tiếng rất tốt, trước đó ngẫu nhiên gặp sau đó ở chung, cũng là tương kính như tân.

Nhưng vừa rồi khi đột nhiên đến gian phòng của mình, lại như là biến thành người khác, như đói như khát hướng mình ra tay, cùng dĩ vãng quả thực giống như hai người, tuyệt đối là biểu hiện không bình thường.

Biến hóa rõ ràng như vậy, Lâm Hải vừa nghĩ tới chính mình trước đó thế mà không có chút phát giác nào, trong lòng không khỏi càng thêm hoảng sợ, đồng thời rốt cục khẳng định, tâm thần của chính mình vừa rồi, xác thực đã xảy ra vấn đề.

“Đậu móa, cái Chân Sảng này, quả thực là cái yêu tinh hại người!” Đến lúc này, Lâm Hải rốt cục không thể không thừa nhận, chính mình đã xem nhẹ Chân Sảng, Mị Hoặc Chi Thuật của Chân Sảng, đã siêu phàm đến cấp độ bất tri bất giác để cho người ta trúng chiêu.

Mà lúc này đây, trong hành lang ngoài cửa, lại truyền tới thanh âm có tiếng người nói chuyện.

“Kỳ Dâm Hợp Hoan Tán, đã hạ tốt?”

“Đã dựa theo ngài phân phó, để vào bên trong thức uống, cái Lăng Sở Sở kia chỉ sợ đã sớm biến thành mèo con phát tình, đói khát khó nhịn chờ đợi ngài, qua tùy ý cày cấy đây.”

“U tây, một cái công lớn, một cái công lớn! Ha ha ha...”

Nghe tiếng cười dâm đãng bỉ ổi ở ngoài cửa, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, xem ra là tên Dã Nguyên Thiếu đổng kia đã hạ được trong gian phòng mà Lăng Sở Sở dừng chân, cố ý lệnh người hạ dược, chuẩn bị mê gian Lăng Sở Sở a.

“Vương bát đản hại người!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, hiện tại trước không để ý tới đi thu thập Dã Nguyên Thiếu đổng, việc cấp bách là giải cứu Lăng Sở Sở, loại thuốc này nếu như giải quyết trễ, cũng là sẽ chết người.

Cũng may Lâm Hải có công lực thâm hậu, đã có thể bằng vào chân khí trong cơ thể, đem dược hiệu bức ra, rốt cuộc không cần giống như lần cùng Vân Tuệ Nhi trước kia, trúng Tiên Nữ Thở Dốc, mà thúc thủ vô sách.

Lâm Hải khẽ vươn tay, chuẩn bị đem chăn mền trên thân Lăng Sở Sở xốc lên, nhưng tay đến nửa đường lại có một chút do dự.

Bên dưới chăn mền, Lăng Sở Sở thế nhưng là chân không a, hơn nữa bộ vị để bức dược vật ra, cũng cực kỳ xấu hổ a.

“Mẹ nó, không quản nhiều như vậy được!”

Lâm Hải cắn răng một cái, còn không giúp Lăng Sở Sở giải quyết, chỉ sợ Lăng Sở Sở sẽ bị tươi sống dày vò mà chết.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải khẽ vươn tay, đem chăn xốc lên, ép buộc chính mình không đi nhìn loạn, bàn tay run nhè nhẹ, ấn tại phía trên huyệt vị cảm thấy khó xử của Lăng Sở Sở.

Ông!

Cưỡng ép đem tạp niệm trong đầu khu trừ, bàn tay Lâm Hải khẽ chấn động, một đạo chân khí làm khí nóng bốc hơi, chậm rãi chảy vào trong người Lăng Sở Sở, xua đuổi dược hiệu.

“Bát cách nha lộ, người đâu?!” Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét phẫn nộ, sau đó là một trận thanh âm đấm đá.

“Dã Nguyên Thiếu đổng, nàng thật sự là tiến vào gian phòng này a!”

“Ta con mẹ nó a hỏi ngươi người đâu!!!”

“Có thể hay không, có phải là qua gian phòng của nam nhân cùng đến kia hay không?”

“Thao, còn không mang ta đi!”

Nghe tiềng ồn ào náo động ở bên ngoài, lông mày Lâm Hải nhíu lại, xem ra Dã Nguyên Thiếu đổng không tìm được Lăng Sở Sở, đã chạy tới phía bên mình.

Thế nhưng là, bên Lăng Sở Sở này, trong người vẫn còn có một tia dược lực, muốn triệt để thanh trừ, chí ít còn cần hai ba phút đồng hồ, hơn nữa cỗ dược lực này tại trong người Lăng Sở Sở có thời gian dừng lại lâu nhất, nếu như nửa đường gián đoạn, chỉ sợ cũng vô pháp bức ra được.

“Đậu móa, đám tôn tử này!” Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, đành phải đưa tay đem chăn che lại cho Lăng Sở Sở, không thể để cho đám hỗn đản kia chiếm tiện nghi.

Phanh phanh phanh!

“Mở cửa, mở cửa!”

“Đậu móa, nhanh mở cửa!”

Bên ngoài rất nhanh liền truyền đến tiếng đập cửa cùng tiếng quát mắng kịch liệt, Lâm Hải đang đang đến lúc khu trừ dược lực khẩn yếu, nhướn mày, bỏ mặc.

“Thảo!”

Đột nhiên, phanh một tiếng, cửa bị người từ bên ngoài đạp một chân.

“Giám đốc đâu, mau qua đây, đem cửa mở ra!”

“Đúng, đúng!”

Rất nhanh, có thanh âm người móc chìa khoá mở cửa, con mắt Lâm Hải phát lạnh, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Ầm!

Đột nhiên, cửa bị mở ra, một đám đàn ông khí thế hung hăng xông tới.

Sau khi thấy Lăng Sở Sở nằm ở trên giường, sắc mặt ửng hồng, một cái người trẻ tuổi mập lùn cầm đầu, nhất thời lộ ra nụ cười dâm tà.

“U tây, quả nhiên là tại bên trong này!”

Vừa quay đầu, người trẻ tuổi mập lùn chuyển hướng sang Lâm Hải, khi thấy một cái tay của Lâm Hải, vậy mà luồn vào trong chăn mền, đặt ở trên thân Lăng Sở Sở, trong mắt đột nhiên bắn ra sát cơ băng hàn!

“Bát dát, đem móng vuốt của hắn, chặt xuống cho ta!”

“Rõ!”

Lập tức có hai cái nam tử áo đen dáng người khôi ngô, một mặt hung ác, mang theo sát khí thẳng đến Lâm Hải mà đến.

Nhưng mà, mới vừa đi ra hai bước, thân thể của hai cái nam tử áo đen đột nhiên cứng đờ, sau đó ầm vang ngã trên mặt đất.

Người trẻ tuổi mập lùn thấy thế liền giật nảy cả mình, hoảng hốt cúi đầu nhìn lại, đã thấy hai cái hộ vệ áo đen, lại đã hoàn toàn không có khí tức!

“# # $% $#%!” Trong miệng người trẻ tuổi mập lùn liền toát ra một chuỗi lời nói mà Lâm Hải nghe không hiểu, nhưng từ trong giọng nói của gã, Lâm Hải lại nghe ra chấn kinh thật sâu, hiển nhiên hai cái bảo tiêu đột nhiên tử vong, để gã có chút choáng váng.

“Cùng tiến lên!”

Đột nhiên, nam tử mập lùn vung tay lên, hướng về mười cái bảo tiêu sau lưng, lớn tiếng quát nói.

Mười cái hộ vệ áo đen, lập tức la lên xông qua.

“Băng!”

Lâm Hải đột nhiên mở miệng, sau đó băng sương chợt hiện, mười cái bảo tiêu, nhất thời bị đông thành tượng băng.

Một màn quỷ dị này, để người trẻ tuổi mập lùn trong nháy mắt kinh ngạc đến ngây người, trong mắt đột nhiên lộ ra hoảng sợ thật sâu.

“Má ơi!”

Giám đốc khách sạn, phản ứng đầu tiên, dọa đến quay đầu liền chạy!

Nhưng mà, mới chạy hai bước, lại đột nhiên một đầu ngã quỵ, chết oan chết uổng.

“A... A...” Người trẻ tuổi mập lùn đã bị dọa sợ, như gặp quỷ mị mà nhìn Lâm Hải, trong miệng không ngừng phát ra tiếng thở thô hòa hoảng sợ, hai chân như dốc hết sức ra mà run rẩy, thậm chí ngay cả dũng khí chạy trốn, cũng đều không có!

Lâm Hải ngẩng đầu một cái, ánh mắt như là lợi kiếm băng lãnh, rơi vào trên thân người trẻ tuổi mập lùn, người trẻ tuổi mập lùn nghênh tiếp tới ánh mắt của Lâm Hải, toàn thân một cái giật mình, dọa đến kém chút co quắp nằm trên mặt đất.

Mà lúc này, thanh âm lạnh như băng của Lâm Hải, đột nhiên truyền tới.

“Cho ngươi một phút đồng hồ, bắt đầu di ngôn lâm chung của ngươi đi!”

Chương 1347: Lại tiến lên một bước, ta sẽ để ngươi chết!

“Ta, ta, ba ba ta là Tổng giám đốc tập đoàn Hoa Anh Đào -Dã Nguyên Tích Chi Trợ!” Dã Nguyên Thiếu đổng một mặt hoảng sợ, điên cuồng gào thét, ý đồ dùng danh hào của phụ thân mình, đem Lâm Hải chấn nhiếp.

“Ừm, còn có năm mươi giây!” Lâm Hải mặt không biểu tình, nhàn nhạt nói nói.

“Ba ba ta là thành viên trọng yếu của Sơn Khẩu Tổ!” Thấy tập đoàn Hoa Anh Đào không có hù sợ Lâm Hải, Dã Nguyên Thiếu đổng càng thêm hoảng sợ, thét chói tai đem tổ chức Sơn Khẩu Tổ đại hắc bang đệ nhất của Đảo Quốc dời ra ngoài, lường trước lần này có thể đem Lâm Hải hoảng sợ chảy nước tiểu đi.

Nhưng mà, Lâm Hải vẫn như cũ mặt không biểu tình, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn gã một chút.

“Còn có bốn mươi giây!”

“Ta, ta... Ngươi có biết tại Đảo Quốc, đắc tội thành viên của Sơn Khẩu Tổ, sẽ là có hậu quả gì hay không!”

Thấy bộ dáng Lâm Hải không thèm để ý chút nào, trong lòng Dã Nguyên Thiếu đổng càng thêm hoảng sợ, thậm chí hoài nghi Lâm Hải có phải là cô lậu quả văn, căn bản không biết Sơn Khẩu

Tổ có bao nhiêu đáng sợ hay không, cũng muốn cho Lâm Hải thông dụng một chút.

Nếu thật bởi vì Lâm Hải vô tri, dẫn đến chính mình đem mạng nhỏ ném, Dã Nguyên Thiếu đổng này không phải oan khuất mà chết sao?

“Còn có ba mươi giây!”

“Ta, ta... Ta cút mẹ mày đi!” Dã Nguyên Thiếu đổng run rẩy, thấy Lâm Hải căn bản bất vi sở động, trực tiếp kêu một tiếng sợ hãi, quay đầu liền chạy.

Nhưng mà, vừa mới chạy ra cửa, Dã Nguyên Thiếu đổng chỉ cảm thấy đầu gối tê rần, sau đó phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Đừng có giết ta, đừng có giết ta!”

Dã Nguyên Thiếu đổng bị dọa đến té cứt té đái, ôm đầu liền nằm rạp trên mặt đất, không ngừng kêu rên.

“Còn có hai mươi giây, trân quý thời gian còn sống cuối cùng của ngươi đi!”

Lời nói đạm mạc của Lâm Hải, đem hồn của Dã Nguyên Thiếu đổng đều nhanh hoảng sợ bay, bởi vì kịch liệt hoảng sợ, khuôn mặt ghê tởm kia, cũng bắt đầu trở nên vặn vẹo.

“Ta không muốn chết, ta không muốn chết a!”

“Còn có mười giây!”

“Đừng giết ta, van cầu ngươi đừng giết ta...”

“Năm, bốn, ba, hai, một!”

Lâm Hải kết thúc đếm ngược, trong mắt lóe lên hàn quang, liền muốn đem Dã Nguyên Thiếu đổng đánh giết.

“Ta muốn đổi mệnh, dùng bảo vật để đổi mệnh!”

Thời khắc cuối cùng, Dã Nguyên Thiếu đổng đột nhiên mang theo vô tận hoảng sợ, phát ra một tiếng rống bén nhọn, toàn thân đã run không dừng được.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, trong nháy mắt đem sát cơ thu hồi, kinh ngạc liếc gã một cái.

“Dùng bảo vật đổi mệnh?” Lâm Hải bỗng nhiên cười, “Tốt, đem bảo vật lấy ra, ta xem một chút có đủ để đổi lấy cái đầu mệnh chó này của ngươi hay không!”

“Bảo vật không ở chỗ ta, tại chỗ của cha ta, ta phải gọi điện thoại cho cha ta, để ông ấy đưa tới!” Dã Nguyên Thiếu đổng nhất thời đại hỉ, run rẩy thanh âm nói nói.

“Đánh đi, để lão trong nửa giờ, đem bảo vật quý giá nhất mà lão có, đưa đến bên trong này.”

“Bất quá ta cảnh cáo ngươi, nếu như bảo vật không thể để cho ta đập vào mắt, cái mạng nhỏ ngươi một dạng sẽ xong đời, cho nên, nhớ để cho cha của ngươi tuyệt đối đừng tàng tư nha.”

Tên tuổi của Sơn Khẩu Tổ, Lâm Hải vẫn là nghe nói qua, tại Đảo Quốc cơ hồ là một tay che trời, thế lực đủ to lớn, nói không chừng thực biết có một ít bảo vật bị long đong có hữu dụng đối với hắn, không cần thì phí.

“Tốt tốt tốt, ta liền gọi điện thoại cho cha ta!” Dã Nguyên Thiếu đổng run rẩy lấy điện thoại cầm tay ra, thông qua.

“Cha, nhanh mang bảo vật quý giá đáng tiền nhất, lớn nhất, đến khách sạn Tinh Hi cứu ta a... Ai nha, ngươi cũng đừng hỏi, nhất định phải mang bảo vật quý giá nhất mà ngươi có đến, nếu không ta liền xong đời!”

Nói chuyện điện thoại xong, Dã Nguyên Thiếu đổng hướng phía Lâm Hải lộ ra một cái nụ cười ti tiện, gấp gáp mở to miệng.

“Đánh, đánh được rồi!”

“Ừm, lăn đến ngoài cửa, quỳ tại đó chờ lấy, tuyệt đối không nên chạy, nếu không ngươi sẽ mất mạng, không tin ngươi có thể thử một chút.” Lâm Hải hướng phía ngoài cửa nhất chỉ, “Ra ngoài nhớ kỹ khép cửa lại!”

“Vâng vâng vâng!” Dã Nguyên Thiếu đổng như được đại xá, hai chân run rẩy đứng lên, vội vàng ra khỏi phòng, cung cung kính kính đóng kỹ cửa lại, lúc này mới thở dài ra một hơi, hư thoát kém chút ngã quỵ.

“Muốn chạy hay không?” Một cái ý niệm điên cuồng, xông tới, nhưng nghĩ đến cái ánh mắt đáng sợ kia của Lâm Hải, Dã Nguyên Thiếu đổng nhất thời đánh mất dũng khí, phù phù một tiếng quỳ tại bên trong đó.

“Con mẹ ngươi, chờ cha ta đến, nhất định sẽ đưa ngươi tháo thành tám khối!”

Trong lòng Dã Nguyên Thiếu đổng mang theo vô cùng oán hận đối với Lâm Hải, thầm mắng một tiếng, cuối cùng lại không dám chạy trốn.

“Tính ngươi thông minh!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, nếu là Dã Nguyên Thiếu đổng thật sự chạy trốn, chỉ sợ giờ phút này đã chết.

Một chút thời gian như thế, dược hiệu trong người Lăng Sở Sở, cũng đã bị bài trừ sạch sẽ, Lâm Hải cuối cùng thở phào, trong nháy mắt đưa tay từ trên thân Lăng Sở Sở lấy ra, bỗng nhiên cảm thấy thân thể mềm mại của Lăng Sở Sở run lên.

“Ách… Ngươi tỉnh, khá hơn chút nào không?” Lâm Hải có chút xấu hổ hỏi.

Lăng Sở Sở nhắm nghiền hai mắt, thân thể run lên nhè nhẹ, vừa thẹn vừa xấu hổ, liền dũng khí để mở to mắt cũng đều không có.

“Lâm Hải, tại sao có thể như vậy, ô ô ô…”

“Sở Sở, việc này không trách ngươi, chỉ cần hai chúng ta không nói, sẽ không ai biết rõ.” Lâm Hải cũng có chút áy náy, dù sao trước đó tâm thần mình thất thủ, kém chút đem Lăng Sở Sở làm.

“Lâm Hải, ngươi sẽ sẽ không cảm thấy ta đặc biệt tao, đặc biệt tiện, vậy mà chủ động, chủ động…” Lăng Sở Sở một phát hã miệng, khóc lên, nói không được nữa.

“Sở Sở, ngươi đừng suy nghĩ nhiều, ngươi là bị người hạ dược, dưới tình huống đó, người nào cũng biết sẽ là dạng này.” Lâm Hải an ủi nói.

“Thế nhưng là, thế nhưng là ta vừa mới, vừa mới, ai nha, xấu hổ chết ta!!!” Lăng Sở Sở kéo chăn mền, đem mặt che lại, lại không nghĩ dùng sức quá mạnh, cái đùi thon dài, toàn bộ đều lộ ra.

“Ách…” Con mắt Lâm Hải rơi vào một chỗ, kém chút phun máu mũi ra ngoài, Lăng Sở Sở tựa hồ cũng cảm giác được, xấu hổ rít lên một tiếng, vội vàng lại đem bắp đùi đắp kín.

“A a a a! Ta không sống nổi á!!!”

“Sở Sở, ngươi trước nghỉ ngơi một chút, ta ra đi thu thập tên hỗn đản Dã Nguyên Thiếu đổng kia!” Lâm Hải có chút ngồi không yên, đứng dậy vội vàng ra khỏi phòng, đem cửa đóng lại.

Sau đó, Lâm Hải cười khổ một tiếng, âm thầm lắc đầu, đi qua chuyện này, hắn còn thật không biết cùng Lăng Sở Sở, nên ở chung như thế nào.

“Con mẹ nó, đều tại ngươi!” Lâm Hải đưa tay cho cái ót của Dã Nguyên Thiếu đổng một bàn tay, đau đến Dã Nguyên Thiếu đổng há miệng, thân thể run lên, hoảng sợ nhìn Lâm Hải, một câu cũng không dám nói.

Ngay lúc này, đột nhiên một trận tiếng bước chân ồn ào, từ xa mà đến gần mà đến, xen lẫn tiếng gọi ầm ĩ phẫn nộ.

“Nhi tử, ngươi ở đâu, ba ba đến cứu ngươi!”

Dã Nguyên Thiếu đổng nghe được thanh âm, nhất thời một mặt cuồng hỉ, vội vàng lớn tiếng mở miệng đáp lại.

“Ba ba, ta tại chỗ này, ta sắp chết rồi!!!”

Dã Nguyên Thiếu đổng vừa mới mở miệng, tiếng bước chân lập tức tăng tốc, hướng phía bên này điên cuồng chạy tới.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy tại góc rẽ của hành lang, đột nhiên có một đám nam tử áo đen, khí thế hung hăng chạy tới, cầm đầu là một cái nam tử trung niên mập lùn, mặt mũi tràn đầy sát khí, cho người ta một loại cảm giác ngạt thở mãnh liệt.

“Ba ba, nhanh cứu ta a, ba ba!”

Dã Nguyên Thiếu đổng vừa nhìn thấy nam tử trung niên mập lùn, nhất thời gào lên một tiếng bén nhọn, như là nhìn thấy cứu tinh, thần kinh căng cứng đột nhiên được phóng thích, oa một tiếng thế mà khóc lên.

“Nhi tử!”

Dã Nguyên Tích Chi Trợ nhanh chân xông lại, nhưng mà thời điểm còn cách Dã Nguyên Thiếu đổng khoảng chừng một trượng, đột nhiên một tiếng keng, dưới chân hiện lên một vệt kim quang, để bước chân của lão đột nhiên ngừng lại.

“Dừng lại, lại tiến lên một bước, ta sẽ để ngươi chết!”

Thanh âm nhàn nhạt của Lâm Hải truyền đến, tay phải ngón trỏ dựng thẳng lên, phía trên giữa ngón tay là một cái Kim Tiền Tiêu cấp tốc chuyển động, vậy mà tản ra sát cơ nồng đậm, làm người ta kinh ngạc sợ hãi!

“Cao thủ!” Đồng tử của Dã Nguyên Tích Chi Trợ kinh hãi co rụt lại, sắc mặt chìm xuống, cánh tay vừa nhấc, đem đám nam tử áo đen sau lưng, tất cả đều cản lại.

“Ngươi là ai? Tại sao muốn bắt nhi tử ta?” Dã Nguyên Tích Chi Trợ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lạnh lùng nói.

“Cái này ngươi không cần phải để ý đến, ta chỉ hỏi ngươi, bảo vật mang đến sao?”

“Bảo vật không có, bất quá, cái này có được hay không?” Dã Nguyên Tích Chi Trợ nói xong, trong mắt lóe lên hàn quang, đột nhiên móc ra một cây súng lục, họng súng tối om, nhắm ngay vào Lâm Hải.

Chương 1348: Thân phận của Hoa Anh

Theo Dã Nguyên Tích Chi Trợ móc súng lục ra, đám nam tử áo đen phía sau lão kia, tất cả cũng đều sờ tay vào ngực, đem súng lục móc ra, từng cái họng súng tối om, tất cả đều chỉ hướng Lâm Hải.

“Ha ha, ha ha ha ha!”

Thấy tình hình này, Dã Nguyên Thiếu đổng quỳ trên mặt đất, nhất thời phát ra một tiếng cuồng tiếu đắc ý, đứng dậy.

“Bát cách nha lộ, dám để lão tử quỳ xuống, ngươi ngược lại là lại đắc ý a! Để ngươi chết không toàn thây!"

Dã Nguyên Thiếu đổng ngẩng lên cái cằm, một mặt hung hăng hướng phía Lâm Hải trừng tròng mắt, hung ác rống nói.

Lâm Hải một mặt nghiền ngẫm, nhàn nhạt liếc gã một cái, sau đó một tiếng cười nhạo, lộ ra biểu lộ khinh thường.

"Ngươi liền khẳng định như vậy, hiện tại đã ăn chắc ta?"

"Hừ hừ, có nhiều súng chỉ vào như vậy, ngươi còn có thể sống sao? Trừ phi ngươi là thần tiên!" Nói xong, Dã Nguyên Thiếu đổng vừa quay đầu, hai mắt sáng lên hướng phía gian phòng nhìn lại.

"U tây! Ba ba, tiểu tử này phiền phức ngài đem hắn tháo thành tám khối, ta đi trước vào phòng khoái hoạt một phen, ha ha ha!" Nói xong, Dã Nguyên Thiếu đổng càn rỡ cười lớn, không coi ai ra gì, liền muốn đẩy cửa vào.

Lâm Hải thấy thế, trong lòng bỗng nhiên phát lạnh, một cơn tức giận xông tới.

"May mắn vừa rồi không để ngươi chết, nếu không thật đúng là tiện nghi cho ngươi!"

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đột nhiên một cái bóng đã xuất hiện tại trước người Dã Nguyên Thiếu đổng.

Dã Nguyên Thiếu đổng khẽ giật mình, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy chỗ đũng quần, có một cỗ đau đớn toàn tâm truyền đến.

"A!!!"

Sau đó, Dã Nguyên Thiếu đổng hét thảm một tiếng, bưng lấy đũng quần nhầy nhụa máu me liền ngã trên mặt đất, gào khóc thảm thiết lăn lộn đầy đất.

“A... Nha phi, xem xét cũng không phải là người Hoa a!” A Hoa một mặt ghét bỏ, mắt chó trực đảo.

“Nhi tử!” Dã Nguyên Tích Chi Trợ thấy thế, nhất thời quá sợ hãi, sau đó mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, quát to một tiếng!

“Giết hắn cùng con chó này!”

Nói xong, Dã Nguyên Tích Chi Trợ đột nhiên nổ súng, phanh một tiếng, đã thấy Lâm Hải trước mắt không thấy.

“Ừm?” Dã Nguyên Tích Chi Trợ sững sờ, sau đó chỉ cảm thấy cổ căng một cái, bị một cỗ đại lực xách lên, sau đó liền hoảng sợ nhìn thấy, một đường thân ảnh nhanh đến cực hạn không ngừng lấp lóe, đám người lão mang đến này, từng cái bưng lấy đũng quần ngã xuống, tiếng kêu thảm thiết nhất thời vang lên bên tai không dứt.

Trong chớp mắt công phu, đã không có còn một người nào đứng vững, cho đến lúc này thân ảnh kia mới dừng lại, A Hoa lung lay cái đuôi, hai mắt sáng lên, chảy nước bọt, kích động cọ đến trước mặt Lâm Hải.

“Ba ba, chẳng lẽ đây là Đảo Quốc. Oa cáp cáp, đây chính là Thiên Đường của Cẩu gia a, các cô nàng Đảo Quốc, các ngươi thật có phúc, Cẩu gia phải an ủi các ngươi thật tốt một phen.”

“Ngươi vẫn là đi an ủi Tiểu Hồng đi!” Lâm Hải một trận buồn cười, hơi chuyển động ý nghĩ một chút trực tiếp đem A Hoa thu lại.

“Làm sao có thể, cái này sao có thể!”

Dã Nguyên Tích Chi Trợ giờ phút này bị Lâm Hải xách cổ, nhìn thủ hạ bị bạo chim nằm đầy đất, lại nhìn nhìn lại Dã Nguyên Thiếu đổng đã hôn mê đi, bắp thịt trên mặt run rẩy, ánh mắt lộ ra thần sắc vô cùng sợ hãi.

“Bảo vật mang tới không?”

Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, nếu như không có bảo vật, vậy cái Dã Nguyên Tích Chi Trợ này, cũng không tất yếu cần sống nữa.

“Bảo vật?” Dã Nguyên Tích Chi Trợ nhất thời giật mình một cái, lúc trước lão sốt ruột đi cứu nhi tử, làm sao có thời giờ mang theo bảo vật, nhưng khi cảm giác được sát ý băng lãnh của Lâm Hải, nếu như lão nói không có, sợ rằng sẽ lập tức mất mạng.

“Có, có bảo vật, tuyệt đối để các hạ hài lòng!”

Dã Nguyên Tích Chi Trợ đến cùng không phải hạng người tầm thường, lập tức kịp phản ứng, đem hoảng sợ trong lòng âm thầm đè xuống, vội vã nói nói.

“Vậy còn không tranh thủ thời gian lấy ra!”

“Không để ở trên người, tại tổng bộ Sơn Khẩu Tổ!”

“Ngươi đang gạt ta, muốn dẫn ta vào miệng cọp?” Ngữ khí Lâm Hải phát lạnh, sát cơ lăng nhiên.

“Không, không có lừa ngươi! Thật có một kiện bảo vật, nghe nói là được từ Hoa Hạ các ngươi!”

“A?” Lâm Hải sững sờ, có được từ Hoa Hạ.

“Đến cùng là bảo vật gì?” Lâm Hải lạnh lùng hỏi nói, “Nếu ngươi như gạt ta, ta sẽ để ngươi sống không bằng chết!”

“Là một cái văn vật cổ xưa, không biết làm sao lại trôi dạt đến Đảo Quốc, chỉ biết là vật thời kỳ Thượng cổ của Hoa Hạ.”

“Vật ở thời kỳ Thượng cổ?!” Trong mắt Lâm Hải đột nhiên bùng lên tinh quang, nếu như đúng như vậy, này thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

“Mang ta đi tầm bảo!” Lâm Hải đem Dã Nguyên Tích Chi Trợ buông ra.

“Vâng!” Dã Nguyên Tích Chi Trợ thở phào, liên tục đồng ý, không khỏi đưa con ngươi lại nhìn về phía Dã Nguyên Thiếu đổng trên mặt đất.

“Các hạ, có thể để cho ta trước cứu nhi tử hay không?”

Lâm Hải nhướn mày, lời nói của Dã Nguyên Tích Chi Trợ ngược lại là nhắc nhở hắn, tuy hắn không định cứu Dã Nguyên Thiếu đổng, nhưng Lăng Sở Sở ở trong phòng, lại cần người bảo hộ, Đảo Quốc thật sự là quá không an toàn.

Đưa tay móc ra một tấm danh thiếp, Lâm Hải chiếu theo số điện thoại bên trên, đánh qua.

“Tiên nhân!” Đầu bên kia điện thoại, Hoa Anh nhất thời kích động mở miệng.

“Ngươi đến khách sạn Tinh Hi một chuyến, càng nhanh càng tốt!” Lâm Hải đem vị trí của mình, nói cho Hoa Anh, không tới mười phút đồng hồ, Hoa Anh liền vội vã đuổi tới.

“Hoa Thủ lĩnh!”

Dã Nguyên Tích Chi Trợ thấy Hoa Anh đột nhiên chạy đến, nhất thời mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, lập tức khom người, cung kính chào.

Nhưng mà, Hoa Anh lại giống như không thấy được lão, vội vàng đi tới trước mặt Lâm Hải, phù phù quỳ xuống.

“Đệ tử Hoa Anh, bái kiến Tiên nhân!”

“Cái này, cái này...” Dã Nguyên Tích Chi Trợ nhất thời liền mộng bức, sau đó lần nữa trông qua thấy Lâm Hải, trong mắt không khỏi lộ ra kinh hãi cùng ý sợ hãi thật sâu.

Hoa Anh là hạng thân phận gì, đây chính là một trong các cao tầng của Sơn Khẩu Tổ a, liền cả ông ta nhìn thấy Lâm Hải cũng quỳ xuống hành lễ, còn xưng hô Lâm Hải là Tiên nhân.

“Bát đát, cái nghịch tử này đến tột cùng đã đắc tội với đại nhân vật gì a!” Một cỗ khí lạnh từ phía sau lưng Dã Nguyên Tích Chi Trợ dâng lên, vốn còn nghĩ đem Lâm Hải dẫn tới bản bộ của Sơn Khẩu Tổ, để cường giả bên trong bản bộ đem Lâm Hải đánh giết, nhưng bây giờ xem xét, Hoa Anh đối với Lâm Hải cũng kính sợ đến tình trạng như thế, lão nào còn dám có suy nghĩ báo thù.

“Đứng lên mà nói!” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, đồng thời một cỗ chân khí đem Hoa Anh nâng lên, để trong lòng Hoa Anh rung mạnh, kích động nhìn Lâm Hải, đối với thuyết pháp Tiên Pháp, càng thêm hướng tới.

“Tạ Tiên nhân, không biết Tiên nhân triệu hoán, là có gì phân phó?”

Lâm Hải mang theo nghiền ngẫm liếc ông ta một cái, có chút kỳ quái hỏi.

“Ngươi là, người của Sơn Khẩu Tổ?”

“Hồi Tiên nhân, đệ tử đúng là thành viên của Sơn Khẩu Tổ, hơn nữa địa vị không thấp!”

“Ta qua, ngưu bức a!” Lâm Hải càng thêm kỳ quái, trong lòng liên tục lấy làm kỳ, “Ngươi một người Hoa Hạ, làm sao có thể hòa tan vào đó?”

“Bởi vì đệ tử đi qua nhiều năm dốc sức làm, kinh doanh một võ quán Long Anh, thủ hạ đệ tử cũng không ít, hơn nữa thực lực không yếu, Sơn Khẩu Tổ mới đầu muốn chiếm đoạt võ quán của đệ tử, song phương trải qua nhiều lần chiến đấu, cũng có tổn thất lẫn nhau, ai cũng không làm gì được người nào.”

“Rơi vào đường cùng, Thủ lĩnh Sơn Khẩu Tổ cùng ta hòa đàm, cuối cùng đều thối lui một bước, đạt thành hiệp nghị, võ quán của đệ tử cũng vào Sơn Khẩu Tổ, mà đệ tử cũng tiến vào cao tầng của Sơn Khẩu Tổ nhận chức.”

“Mặt ngoài nhìn, song phương trở thành một nhà, không can thiệp vào chuyện của nhau, nhưng đây chỉ là hiện tượng mặt ngoài, võ quán cùng Sơn Khẩu Tổ vẫn là bằng mặt không bằng lòng, trước đó đệ tử bị ám sát, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Sơn Khẩu Tổ gây nên.”

“Nguyên lai là dạng này!” Lâm Hải nghe được Hoa Anh nói, bỗng nhiên trong lòng hơi động, có một cái ý nghĩ.

“Các đại hắc bang ở Đảo Quốc, trừ Sơn Khẩu Tổ, còn có cái gì?” Lâm Hải đối với của thế lực hắc bang ở Đảo Quốc, trừ Sơn Khẩu Tổ có danh tiếng lớn ra, còn lại cũng không quá hiểu biết.

“Còn có Trụ Cát Hội cùng Đạo Xuyên Hội, bất quá thực lực muốn yếu hơn một ít so với Sơn Khẩu Tổ!” Hoa Anh cung kính đáp nói.

“A.” Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, ý nghĩ trước đó, càng thêm mãnh liệt.

“Rất tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó móc điện thoại ra, tìm tới một cái dãy số, đánh ra.

“Ngươi lập tức lên đường, tới Đảo Quốc gặp ta!”

Chương 1349: Y Hạ Lý Thượng Nhẫn

Nói chuyện điện thoại xong, Lâm Hải hướng phía Dã Nguyên Tích Chi Trợ đã một mặt sợ hãi nhìn một chút, mới hướng Hoa Anh hỏi.

“Lão nói, ở tổng bộ Sơn Khẩu Tổ các ngươi, có một kiện bảo vật thời kỳ Thượng cổ của Hoa Hạ, có việc này sao?”

“Bảo vật thời kỳ Thượng cổ của Hoa Hạ?” Hoa Anh lộ ra biểu lộ nghi hoặc, Dã Nguyên Tích Chi Trợ thấy thế, nhất thời bị dọa đến giật mình một cái, sợ Hoa Anh phủ nhận, vậy lão liền thẩm.

“Hoa Thủ lĩnh, cũng chính là cái ấm thanh đồng, bày biện tại phòng nghị sự kia!”

“Ấm thanh đồng?” Hoa Anh sững sờ, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, gật gật đầu.

“Xác thực có một kiện văn vật cổ xưa, nhưng đệ tử đối với văn vật dốt đặc cán mai, có phải thời kỳ Thượng cổ của Hoa Hạ hay không, liền không biết được!”

“Thật sự là thời kỳ Thượng cổ của Hoa Hạ, cái văn vật này là ta bỏ ra nhiều tiền tại nước Mỹ đấu giá đoạt được, hiến cho Đại Thủ lĩnh!” Dã Nguyên Tích Chi Trợ vội vàng nói nói.

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Hoa Anh.

“Có thể đem cái ấm thanh đồng này, lấy đến cho ta hay không?”

“Không có vấn đề!” Hoa Anh gật gật đầu, bất kể nói thế nào, ông ta cũng là cao tầng trên danh nghĩa của Sơn Khẩu Tổ, lấy đi một cái bài trí ở đại sảnh, còn không phải là vấn đề lớn gì.

“Ngươi ngay bây giờ đi lấy tới cho ta!” Có phải bảo vật hay không, Lâm Hải thấy một lần liền biết rõ.

“Vâng!” Hoa Anh đáp ứng một tiếng, xoay người rời đi.

“Chờ một chút!” Lâm Hải bỗng nhiên lại đem Hoa Anh gọi lại, hướng trên mặt đất nhất chỉ.

“Đem bên trong này, giải quyết hậu quả tốt một chút, ta không muốn lại có người tới quấy rầy ta!”

“Tiên nhân yên tâm, đệ tử giờ liền đi an bài!” Hoa Anh nói, lập tức đánh ra một cuộc điện thoại.

“Đem cả cái khách sạn Tinh Hi này giới nghiêm, tất cả khách ở trong đều đuổi ra ngoài, bất kỳ người nào dám can đảm chống lại, giết chết bất luận tội! Ngươi tự mình chỉ huy bốn cái Đường chủ, thủ vệ bên trong này, hết thảy nghe theo Lâm tiên sinh phân phó!”

Nói chuyện điện thoại xong, Hoa Anh lại đem chủ khách sạn sớm đã sợ đến toàn thân run rẩy gọi tới, đem một đám người thụ thương, tất cả đều khiêng đi, lúc này mới hướng phía Lâm Hải cúi mình.

“Tiên nhân, đệ tử xin cáo từ!”

“Tại hạ, cũng không quấy rầy các hạ nữa!” Dã Nguyên Tích Chi Trợ thấy thế, cũng nơm nớp lo sợ hướng phía Lâm Hải cười làm lành, quay người chuẩn bị rời đi.

“Ngươi, cũng đừng đi!” Lâm Hải đạm mạc mở miệng, sau đó chỉ một ngón tay, một đạo huyết tiễn (mũi tên máu) nhất thời từ trán Dã Nguyên Tích Chi Trợ phun ra.

Thân thể Dã Nguyên Tích Chi Trợ ưỡn một cái, trong mắt mang theo nồng đậm hoảng sợ, thi thể ngửa mặt mới ngã xuống đất.

“Cùng một chỗ xử lý đi.” Lâm Hải tùy ý phất phất tay, tại trong ánh mắt kinh hãi của Hoa Anh cùng chủ khách sạn, quay người đi vào phòng.

“Lâm Hải, bên ngoài phát sinh cái gì.?” Lăng Sở Sở đã mặc quần áo tử tế, thấy Lâm Hải vừa tiến đến, thần sắc vội vàng mang theo một chút sợ hãi, hỏi.

Trước đó ở ngoài cửa lại là ồn ào, lại là kêu thảm, nàng đã sớm bị dọa sợ.

“Không có việc gì, cũng đã giải quyết!” Lăng Sở Sở dù sao cũng là người bình thường, Lâm Hải không muốn hù đến nàng.

“A.” Lăng Sở Sở đáp một tiếng, sau đó đột nhiên cúi đầu xuống, mắc cỡ đỏ mặt, mím chặt đôi môi, trái tim phanh phanh phanh cấp tốc nhảy lên.

Nhớ tới chuyện phát sinh trước đó, Lăng Sở Sở quả thực xấu hổ vô cùng, cũng không biết nên đối mặt với Lâm Hải như thế nào.

Lâm Hải cũng có chút xấu hổ, hiện tại hai người ngồi cùng một chỗ một phòng, người nào cũng không tiện nói chuyện, lập tức không khí bắt đầu càng thêm trở nên mập mờ, chỉ còn lại có tiếng tim đập phanh phanh cùng tiếng hít thở gấp gáp của hai người.

“Ta, ta trở về phòng!”

Lăng Sở Sở cảm giác trái tim đều nhanh nhảy ra, thực sự chịu không nổi cái bầu không khí gấp gáp mập mờ này, đứng người lên cúi đầu liền đi ra ngoài.

Tựa hồ đi quá mau, đột nhiên dưới chân trượt đi, nhất thời hướng phía trước ngã xuống.

“A!”

Lăng Sở Sở rít lên một tiếng, mắt thấy liền muốn ngã sấp xuống.

“Cẩn thận!”

Lâm Hải tay mắt lanh lẹ, đuổi bước lên phía trước một bước, đưa tay đem Lăng Sở Sở đỡ lấy.

“Ách...” Nhưng sau đó, thân thể Lâm Hải bỗng nhiên cứng đờ, chỉ cảm thấy chỗ để tay vào kia, cảm giác tựa hồ không đúng lắm a.

Lăng Sở Sở nhất thời ưm một tiếng, mặt mũi mang theo tràn đầy xấu hổ giậm chân một cái.

“Còn không đem tay ngươi lấy ra!”

“A? Nha!” Lâm Hải vội vàng đưa tay dời đi, lộ ra một tia biểu lộ mất tự nhiên.

“Sở Sở, ta không phải cố ý, ai ngờ trùng hợp như vậy a! Thật là có lỗi a!”

“Ta lại không trách ngươi!” Lăng Sở Sở đột nhiên thẹn thùng liếc Lâm Hải một cái, vừa nghiêng đầu bụm mặt chạy đến gian phòng cạnh Lâm Hải.

“Ách... Không trách ta? Ý gì?” Lời nói của Lăng Sở Sở, nhất thời để Lâm Hải mơ màng một trận.

“Một đêm hoang đường a!” Lâm Hải cười khổ lắc đầu, đóng kỹ cửa, ngồi tại trên ban công, một bên tắm rửa quang hoa của ánh sao, thối luyện Tinh Thần Thánh Thể, một bên chờ đợi tin tức của Hoa Anh.

Cũng chính là khoảng chừng nửa giờ thời gian, điện thoại của Hoa Anh liền đánh tới.

“Tiên nhân, ấm thanh đồng đệ tử đã cầm tới, hiện tại liền đưa qua cho ngài!”

“Tốt!” Trong mắt Lâm Hải tinh quang bùng lên, trong lòng không khỏi dâng lên vẻ mong đợi.

Đông đông đông!

Không lâu sau, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, sau đó Hoa Anh cung nghênh tại cửa ra vào nói nói.

“Tiên nhân, đệ tử đã đem ấm thanh đồng đưa đến!”

Lâm Hải lập tức đứng dậy, mở cửa ra, đã thấy Hoa Anh đứng tại cửa ra vào, trong ngực ôm một cái vật thể cao hơn một thước hình dáng cái ấm, nhất thời một cỗ khí tức phong cách cổ xưa tang thương chạm mặt mà tới, để trong mắt Lâm Hải bùng lên tinh quang!

“Quả nhiên là đồ vật tốt!”

Trong lòng Lâm Hải đại hỉ, có lẽ người bình thường không cảm giác thấy, nhưng tu vi đến mức độ như Lâm Hải này, lập tức từ bên trên ấm thanh đồng, cảm ứng được một cỗ uy áp mạnh mẽ phảng phất đến từ viễn cổ.

Khẽ vươn tay, Lâm Hải đem ấm thanh đồng nhận lấy cầm trong tay, vừa mới chuẩn bị nhìn kỹ một chút, lông mày lại đột nhiên nhíu lại, trong mắt lóe lên một vòng sát ý băng lãnh.

“Tiên nhân!”

Hoa Anh đứng tại đối diện với Lâm Hải, lập tức cảm thấy một cỗ khí tức đáng sợ, từ bên trên thân thể Lâm Hải truyền ra, để trong lòng ông ta bỗng nhiên nhảy một cái, phát lạnh khắp cả người, sinh ra ý sợ hãi nồng đậm.

Nhưng mà, ánh mắt Lâm Hải lại vòng qua ông ta, nhìn qua không có vật gì ngoài cửa, cười lạnh.

“Hoa Anh, qua đứng ở đằng sau ta!”

“Vâng!”

Hoa Anh không biết vì sao, chỉ cảm thấy Lâm Hải giờ phút này, cực kỳ đáng sợ, cổ họng lăn động một cái, mang theo tâm tình khẩn trương, cẩn thận từng li từng tí đứng ở sau lưng Lâm Hải.

Mà lúc này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem ấm thanh đồng thu nhập vào Thánh Cảnh, sau đó khoác hai tay ra sau, một mặt đạm mạc mở miệng.

“Không cần trốn nữa, ra đi!”

Lâm Hải nói xong, cũng không có bất cứ động tĩnh gì, Hoa Anh thì là sững sờ, mặt mũi tràn đầy không hiểu, không biết Lâm Hải là đang nói chuyện cùng ai.

Mà trong mắt Lâm Hải thì là lóe lên hàn mang, ngữ khí đột nhiên trở nên vô cùng băng lãnh.

“Thế nào, nhất định để ta nắm ngươi đi ra không.sao?”

Lâm Hải nói xong, thủ chưởng đột nhiên lăng không khẽ trảo, nhất thời một cỗ khí lưu, hướng phía hành lang không có vật gì mà đi.

Sưu!

Đúng lúc này, trong hành lang không gian, đột nhiên run run một hồi, sau đó một đường thân ảnh nhanh như thiểm điện, phảng phất xuất hiện từ trống rỗng, né tránh một trảo của Lâm Hải, nhảy vọt một cái liền đứng tại trước mặt Lâm Hải.

“Người tu hành Hoa Hạ?”

Cái lão giả đột nhiên xuất hiện này, dáng người không cao, nhỏ gầy tinh anh, trong mắt lóe ra tinh mang, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải kinh ngạc mở miệng.

“Ngươi là ai? Vì cái gì theo dõi Hoa Anh mà đến?” Lâm Hải khoác hai tay ra sau, đạm mạc liếc nhìn lão giả một chút, lạnh lùng mở miệng.

“Ta là Y Hạ Lý Thượng Nhẫn, Thiển Tỉnh Tông Nguyên, trong lúc vô tình tại bản bộ Sơn Khẩu Tổ, nhìn thấy tên kia lén lén lút lút, tò mò liền theo tới tìm tòi hư thực, nghĩ không ra vậy mà gặp được người tu hành Hoa Hạ!”

“Thượng Nhẫn?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, nhận biết của hắn đối với Ninja của Đảo Quốc, chỉ dừng lại ở bên trong tiểu thuyết cùng Manga, biết rõ Thượng Nhẫn tại bên trong Ninja cũng coi là tồn tại đỉnh cấp, nhưng đến tột cùng là mạnh đến mức nào, lại không được biết.

Nhưng từ trên thân lão giả đối diện này, Lâm Hải lại cảm thấy một cỗ uy hiếp thật sâu, lường trước thực lực cũng không yếu hơn người tu hành Nguyên Anh kỳ tại Hoa Hạ!

“Ngươi muốn thế nào?” Lâm Hải đạm mạc mở miệng, mặc dù cái Thượng Nhẫn này thực lực rất mạnh, nhưng Lâm Hải lại cũng không sợ.

Thiển Tỉnh Tông Nguyên bỗng nhiên cười một tiếng, sau đó trong mắt lóe lên hàn quang.

“Đối với người tu hành Hoa Hạ, nguyên tắc của Ninja chúng ta từ trước đến nay cũng chỉ có một cái, cũng là giết không tha!”

Sưu! Thiển Tỉnh Tông Nguyên nói vừa xong, thân ảnh đột nhiên lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất tại trước mặt Lâm Hải.

Chương 1350: Ngưu đao tiểu thí

“Thân pháp thật nhanh!” Lâm Hải đột nhiên giật mình, vậy mà vô pháp bắt được hành tung của Thiển Tỉnh Tông Nguyên, trong lúc cuống quít liền điều động Băng Nguyên Tố, trong nháy mắt đem trên dưới toàn thân mình, dùng Băng Tinh vây quanh, hình thành một tầng hộ thuẫn kiên cố.

Keng!

Băng Tinh cơ hồ vừa mới hình thành, nhất thời một tiếng ma sát bén nhọn vang lên, đã thấy thân ảnh của Thiển Tỉnh Tông Nguyên chợt hiện, trong tay nắm dao găm, hung ác đâm vào phía trên Băng Tinh, kích thích một mảnh vụn băng, tứ tán bay tán loạn.

“Không tốt!”

Lâm Hải nói thầm một tiếng, công kích của Thiển Tỉnh Tông Nguyên, lực đạo lớn lạ thường, dù là Lâm Hải dùng Băng Chi Đạo đại viên mãn, nhưng cảnh giới tu vi lại có chênh lệch cùng Thiển Tỉnh Tông Nguyên quá nhiều, trong nháy mắt đã có dấu hiệu rạn nứt.

“Chết!”

Thiển Tỉnh Tông Nguyên quát lạnh một tiếng, chân khí xuyên qua phía trên dao găm, trong nháy mắt bạo phát, trực tiếp khiến Lâm Hải không thể rút lui.

Ầm!

Rốt cục, Băng Tinh trước người Lâm Hải, triệt để bạo liệt, sau đó thân ảnh của Lâm Hải, lại đột nhiên biến mất.

“Ừm?”

Thiển Tỉnh Tông Nguyên không khỏi sững sờ, sau đó đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức bén nhọn, từ trên đỉnh đầu rơi thẳng xuống, kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy Lâm Hải từ trên trời giáng xuống, thủ chưởng vừa nhấc, một đám lửa lao thẳng tới mặt.

Sưu!

Ngay tại thời điểm hỏa diễm rơi vào đỉnh đầu Thiển Tỉnh Tông Nguyên, đã thấy của thân thể Thiển Tỉnh Tông Nguyên, đột nhiên tiêu tán, hóa thành hư vô.

“Tàn ảnh!”

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, lại chợt nghe sau đầu sinh phong, một cỗ sát cơ sắc bén âm lãnh, trong nháy mắt đã đem hắn bao phủ, quả thực nhanh đến cực hạn.

“Đi!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, đầu cũng không quay về, trực tiếp đem một vật, tế lên.

Ông!

Sau một khắc, Tinh Thần Chi Lực cường đại, trong nháy mắt bay xuống, thời gian phảng phất như cũng dừng lại tại thời khắc này.

“A!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên tại sau lưng Lâm Hải, Lâm Hải đột nhiên quay đầu, đã thấy một cái thân ảnh chật vật, bay rớt ra ngoài, ầm ầm đụng vào trên tường, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mà trên không của căn phòng, một cái Tinh La Bàn cấp tốc xoay tròn, lóe ra tinh quang sáng chói, phảng phất như đem cả phiến thiên địa, cũng chiếu rọi thành bầu trời đêm sáng chói.

Trong đó có một ngôi sao, chiếu sáng lấp lánh, mang theo lực áp bách cường đại, đem Thiển Tỉnh Tông Nguyên hoàn toàn khóa kín, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ rơi xuống, đem lão nghiền ép vỡ nát.

Thiển Tỉnh Tông Nguyên miệng phun máu tươi, lảo đảo đứng lên, con mắt lóe lên tinh mang, liền muốn bỏ chạy.

Nhưng mà, đúng lúc này, thanh âm lạnh như băng của Lâm Hải, nhàn nhạt vang lên.

“Động một chút, liền để ngươi hôi phi yên diệt!”

Thân thể Thiển Tỉnh Tông Nguyên đột nhiên trì trệ, trong nháy mắt cảm thấy ngôi sao lấp lóe kia, đã phong kín toàn bộ đường lui của lão, năng lượng khổng lồ được miêu tả sinh động trong đó, phảng phất như lúc nào cũng có thể, hướng lão phát ra một kích trí mệnh.

“Bát đát!”

Trong lòng Thiển Tỉnh Tông Nguyên thầm mắng một tiếng, sắc mặt dữ tợn lấp lóe ánh mắt bất khuất, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Hải, do dự mãi lại cuối cùng không còn dám động.

Lão không chút nghi ngờ, chỉ cần mình có chút hành động thiếu suy nghĩ, cái ngôi sao đáng sợ kia liền sẽ rơi xuống, trực tiếp đem lão nện thành thịt nát, tại dưới ánh sao chiếu rọi, thuật ẩn nấp của lão dù có mạnh hơn, vậy mà cũng không có chỗ ẩn trốn!

“Ngưu đao tiểu thí (*), cái La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh này, quả nhiên ngưu bức!” Trong lòng Lâm Hải âm thầm vui vẻ, chính mình mới khống chế một ngôi sao thôi, hơn nữa còn chưa xuất toàn lực, liền đem Thượng Nhẫn Thiển Tỉnh Tông Nguyên xuất quỷ nhập thần chế trụ, không khỏi đối với chuyện bằng vào Tinh La Bàn để đối chiến Yêu Thần, càng thêm có lòng tin.

“Ngươi muốn thế nào?” Trong mắt Thiển Tỉnh Tông Nguyên lóe lên quang mang tàn nhẫn, mang theo một tia không cam lòng, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

“Tại sao phải giết ta, hoặc là nói, người tu hành Hoa Hạ?”

“Hừ, không có nguyên nhân, bởi vì đây là một quy định rõ ràng bên trong văn bản pháp tắc của Ninja!”

“A.” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt lóe lên một tia âm hàn, sát cơ đột nhiên nở rộ.

“Xem ra, Ninja các ngươi, đối với người tu hành Hoa Hạ ta rất là cừu thị a?” Ngữ khí Lâm Hải băng lãnh, nhất thời để trong lòng Thiển Tỉnh Tông Nguyên run lên, lão đã cảm thấy, Lâm Hải nổi lên sát cơ!

Con ngươi cấp tốc xoay tròn một trận, Thiển Tỉnh Tông Nguyên đột nhiên chợt cắn răng một cái, thân thể phanh một tiếng, vậy mà đột nhiên nổ tung, trong nháy mắt có một đoàn sương đen dâng lên, che ánh mắt người.

Lâm Hải sững sờ, sau đó trong lòng cười lạnh, nếu như là trước kia, chính mình có khả năng thật đúng là không có cách, để Thiển Tỉnh Tông Nguyên cứ như vậy chạy, nhưng cũng tiếc là, Thiển Tỉnh Tông Nguyên thực sự đánh giá thấp sự cường đại của La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh a.

“Đi!”

Lâm Hải tay kết pháp quyết, hướng phía La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh ở nóc phòng nhất chỉ, Tinh La Bàn quang mang đại thịnh, lấp lóe quang mang của ngôi sao, giống như lưu tinh, trong nháy mắt liền rơi xuống.

Ầm!

Đột nhiên, bên trong một chỗ hư không nơi hẻo lánh, đột nhiên chấn động một cơn, sau đó thân ảnh của Thiển Tỉnh Tông Nguyên bỗng nhiên xuất hiện, ngã trên đất, oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Thiển Tỉnh Tông Nguyên quá sợ hãi, vừa muốn đứng dậy lần nữa trốn chạy, lại phát hiện thân thể mềm nhũn, vậy mà lần nữa ngã sấp xuống, hé miệng lại là mấy ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng trắng bệch.

Ầm!

Đúng lúc này, một cái chân to lăng không rơi xuống, giống như một tòa núi lớn, đạp ở trên ngực lão.

“Hừ!”

Thiển Tỉnh Tông Nguyên vốn đã trọng thương, như gặp phải trọng kích, lần nữa cuồng phun máu tươi, ánh mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ, phát hiện sinh cơ trong người mình, vậy mà tại phi tốc xói mòn.

Lâm Hải nhìn Thiển Tỉnh Tông Nguyên trọng thương ngã gục, trong lòng nhất động, sát khí trên thân dần dần tán đi.

Sau đó, Lâm Hải khẽ vươn tay, một khỏa đan dược màu lục xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Ăn nó, hoặc là chết, chọn đi!” Lâm Hải đem Khống Thần Đan lắc lắc tại trước mắt Thiển Tỉnh Tông Nguyên, nhàn nhạt nói nói.

“Đó là cái gì?!” Thiển Tỉnh Tông Nguyên theo bản năng cảm thấy, đan dược màu lục trong tay Lâm Hải kia không phải cái đồ vật tốt gì, không khỏi mở miệng hỏi nói.

“Có lẽ ngươi đã nghe nói qua, cái này gọi là Khống Thần Đan!”

“Khống Thần Đan!!!”

Thiển Tỉnh Tông Nguyên đột nhiên phát ra một tiếng thét lên sợ hãi, nhìn cái viên đan dược nho nhỏ này, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Nhìn phản ứng của ngươi, ngươi quả nhiên biết rõ nó, thế thì bớt phần để ta giới thiệu cho ngươi.”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải đột nhiên mãnh liệt, sát cơ lần nữa nở rộ, rơi vào trên thân Thiển Tỉnh Tông Nguyên.

“Ngươi chỉ có thời gian một phút đồng hồ, ăn Khống Thần Đan, ngoan ngoãn nghe lệnh của ta, là đường sống duy nhất của ngươi!”

“Nếu không, ta để ngươi hình thần đều diệt!”

Lời nói của Lâm Hải, như là một thanh lợi kiếm đâm vào tim Thiển Tỉnh Tông Nguyên, để lão vừa hãi vừa sợ, một mặt hối hận nhắm mắt lại, ruột quả thực cũng hối hận đến xanh.

Lão chẳng thể nghĩ tới, Lâm Hải chỉ là một cái Kim Đan Nhân Tiên, lại có pháp bảo đáng sợ như thế, để lão một cái Thượng Nhẫn đường đường là Nguyên Anh trung kỳ, vậy mà gãy kích ở nơi này!

“Thả ta, nếu không ngươi tại Đảo Quốc, nửa bước khó đi!”

Hai lựa chọn, đều là thứ mà Thiển Tỉnh Tông Nguyên vô pháp tiếp nhận, ôm một tia ảo tưởng sau cùng, Thiển Tỉnh Tông Nguyên cắn răng, hướng phía Lâm Hải uy hiếp nói.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó bật cười, trên mặt xem thường

lắc đầu.

“Ngươi không cảm thấy, yêu cầu này của ngươi rất buồn cười sao?” Nói xong, sắc mặt Lâm Hải lạnh lẽo, ánh mắt như là lưỡi kiếm sắc bén, đâm thẳng vào hai mắt của Thiển Tỉnh Tông Nguyên.

“Hoặc là khuất phục, hoặc là chết, ngươi, không có lựa chọn khác!”

Lời nói của Lâm Hải, như là một chậu nước lạnh dội xuống đỉnh đầu của Thiển Tỉnh Tông Nguyên, nội tâm Thiển Tỉnh Tông Nguyên nhất thời dâng lên tuyệt vọng thật sâu, lâm vào ở trong lựa chọn thống khổ.

Mà Lâm Hải thì là mặt không biểu tình, ánh mắt băng lãnh nhìn lão, thẳng đến một phút sau, thấy Thiển Tỉnh Tông Nguyên vẫn không biểu lộ thái độ, Lâm Hải đột nhiên nâng thủ chưởng lên, hai ngón khép lại, chỉ hướng đỉnh đầu của Thiển Tỉnh Tông Nguyên.

“Thượng Nhẫn? Hừ, xưng hào tôn quý cỡ nào a, nhưng nếu là chết, liền trở nên không còn gì khác!”

“Nếu ngươi đã không nguyện ý khuất phục, vậy liền tại thế gian này, vĩnh viễn tiêu tán đi!”

Lâm Hải nói xong, giữa ngón tay chỗ đột nhiên toát ra một vòng tinh mang, mang theo sát cơ lạnh thấu xương, liền muốn bắn về phía đỉnh đầu của Thiển Tỉnh Tông Nguyên.

“Chờ một chút, đừng giết ta!” Đúng lúc này, Thiển Tỉnh Tông Nguyên đột nhiên phát ra một tiếng la lên sợ hãi.

Ngưu đao tiểu thí (*THỬ QUA DAO MỔ TRU. Giải thích: lần đầu làm việc đã thể hiện tài năng. Xuất xứ: Tống . Tô Thức : Tống u Dương chủ bạ phó quan Vi Thành . Thời Bắc Tống, văn học gia

Tô Thức 苏轼 từng viết không ít những bài thơ tặng bạn. Một lần nọ, người bạn họ u Dương 欧阳 của ông đến Vi Thành 韦城 làm quan, Tô Thức liền viết 4 bài Tống u Dương chủ bạ phó quan Vi Thành 送欧阳主簿赴官 韦城 , trong thơ có câu:

Độc biến nha tiêm tam vạn quyển

Dục lai tiểu ấp thí ngưu đao

读遍牙签三万卷

欲来小邑 试牛刀

(Đọc hết ba vạn quyển sách

Muốn đến ấp nhỏ thử qua dao mổ trâu)

Ý của 2 câu này chỉ người bạn đó đã đọc qua rất nhiều sách (“nha tiêm” chi sách, “tam vạn quyển” là hư số, biểu thị số nhiều), tài cao tám đấu, nay đến làm quan tại một địa phương nhỏ là Vi Thành, chẳng qua chỉ là thử qua dao mổ trâu, hiển lộ sơ tài năng của bản thân. “Ngưu đao” ở đây ví nhân tài kiệt xuất.*)

Chương 1351: Ngươi gọi là Đảo Gian đi!

“Vậy liền ăn nó!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, ngồi xổm người xuống, cầm Khống Thần Đan trong tay, đưa đến trước mặt Thiển Tỉnh Tông Nguyên.

Thiển Tỉnh Tông Nguyên mang theo nồng đậm không cam lòng cùng ảo não, nặng nề thở dài một hơi, đưa tay nhận lấy.

“Ta ăn! Ta ăn!”

Nói xong, Thiển Tỉnh Tông Nguyên nhắm mắt lại, đem Khống Thần Đan nuốt vào trong bụng.

"Hứ, còn tưởng rằng Ninja của Đảo Quốc, đều là thà chết chứ không chịu khuất phục, không nghĩ tới đường đường là Thượng Nhẫn, cũng bất quá là một cái đồ hèn nhát!" Lâm Hải thấy thế, không khỏi xem thường mỉa mai nói.

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời nhói nhói thần kinh của Thiển Tỉnh Tông Nguyên, nhưng lão cũng chỉ có thể giả bộ như nghe không được.

Đoạn đường tu hành này, có thể đi cho tới hôm nay, Thiển Tỉnh Tông Nguyên không biết đã trải qua bao nhiêu chuyện, những trải qua đáng sợ để lão trong lúc ngủ mơ đều có thể bừng tỉnh, lịch trình ác mộng gian khổ này, để lão càng trân quý gấp đôi thành tựu của ngày hôm nay.

Cái gì danh dự tự do, tại trước mặt sinh tử, hết thảy đều là vô nghĩa, giữ được tính mạng mới là trọng yếu nhất!

"A!"

Rất nhanh, dược hiệu của Khống Thần Đan đã phát tác, loại thống khổ sống không bằng chết kia, để Thiển Tỉnh Tông Nguyên kịch liệt co quắp lại.

"Tiện nghi ngươi!"

Lâm Hải thấy thế, không khỏi trợn mắt trừng một cái, bản thân Thiển Tỉnh Tông Nguyên giờ phút này đã bị trọng thương, nếu lại bị Khống Thần Đan tra tấn, chỉ sợ trực tiếp liền phải treo.

"Đem thuốc uống!"

Lâm Hải trực tiếp đưa ra hai viên thuốc, một cái là giải dược, một cái là thuốc chữa thương.

Thiển Tỉnh Tông Nguyên liền cả nói lời cảm tạ cũng không để ý tới, cuống quít từ trong tay Lâm Hải tiếp nhận đan dược, nhìn cũng không nhìn liền nhét vào bên trong miệng, chỗ cổ họng không ngừng phát ra thanh âm gầm nhẹ thống khổ.

“Con mẹ nó, ca ca làm sao cảm giác làm mua bán lỗ vốn, một hồi như thế liền bồi ra ngoài ba viên thuốc!” Lâm Hải bỗng nhiên kinh ngạc một trận, mặt mũi tràn đầy cười khổ, đồng thời trong mắt lóe lên hàn mang.

Hi vọng Thiển Tỉnh Tông Nguyên có thể xứng đáng với ba viên thuốc này, nếu không đừng trách chính mình có thủ đoạn độc ác!

Qua mười mấy phút, Thiển Tỉnh Tông Nguyên mới một trận hư thoát, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, đình chỉ gào lên đau đớn, chỉ là hoảng sợ trong mắt, lại càng thêm nồng hậu dày đặc.

Lão biết rõ, từ nay về sau, mạng nhỏ đã nắm ở trong tay Lâm Hải, không còn có tự do như dĩ vãng.

Run run rẩy rẩy đứng lên, Thiển Tỉnh Tông Nguyên cung cung kính kính đi vào trước mặt Lâm Hải, phù phù một tiếng liền quỳ xuống.

“Thiển Tỉnh Tông Nguyên, bái kiến Chủ thượng!”

Thiển Tỉnh Tông Nguyên cũng là người thông minh, nếu từ nay đã bị Lâm Hải quản chế, cũng vô pháp cải biến sự thật này, vậy không bằng thản nhiên tiếp nhận, chính thức đem Lâm Hải coi làm chủ nhân mà đối đãi, có lẽ thời gian sau này của mình, sẽ khá hơn một chút.

“Ừm, đứng lên đi!” Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt gật gật đầu, đôi mày lại hơi nhíu lại, tựa hồ đang suy tư điều gì.

“Vâng!” Thiển Tỉnh Tông Nguyên đứng lên, cung kính đợi ở một bên, không dám đánh nhiễu Lâm Hải suy nghĩ sự tình.

“Đúng, ngươi gọi là cái gì nhỉ?” Lâm Hải đột nhiên hỏi nói.

“Thiển Tỉnh Tông Nguyên!”

“Danh tự không dễ nhớ!” Lâm Hải lắc đầu, “Nếu ngươi về sau phụng ta làm chủ, chính là phục vụ cho ta, mà ta là người Hoa, ngươi là người Đảo Quốc, dứt khoát ta ban thưởng cho ngươi cái tên đi!”

“Vâng! Xin Chủ thượng cho biết!” Thiển Tỉnh Tông Nguyên vội vàng cúi đầu, cung kính nói nói.

“Ừm, trước kia Hoa Hạ có Hán gian, thật con mẹ nó buồn nôn, vậy không bằng, ngươi gọi là Đảo Gian đi!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Hoa Anh ở sau lưng, kém chút nhịn không được bật cười.

“Mũi đao?” Thiển Tỉnh Tông Nguyên sững sờ, sau đó vội vàng hướng phía Lâm Hải gửi tới lời cảm ơn.

“Tạ Chủ thượng ban tên cho, từ đó thuộc hạ cũng là mũi đao của Chủ thượng, là mũi đao để Chủ thượng đâm xuyên trái tim địch nhân!”

“NO, NO, NO!” Lâm Hải nghe xong, vội vàng khoát tay, “Ngươi suy nghĩ nhiều!”

“Không phải mũi đao, là Đảo ~ Gian, ngươi hiểu chứ, minh bạch?.” Lâm Hải nói ra từng chữ, phi thường có kiên nhẫn hướng phía Thiển Tỉnh Tông Nguyên làm ra khẩu hình.

“Đảo ~ Gian.” Thiển Tỉnh Tông Nguyên lặp lại một lần, sau đó vội vàng hướng phía Lâm Hải gật đầu.

“Vâng! Đảo Gian minh bạch, Đảo Gian tạ Chủ thượng đã ban tên cho!”

“Ách...” Lâm Hải nhìn Thiển Tỉnh Tông Nguyên liền thống khoái tiếp nhận tên mới như vậy, không khỏi một trận choáng váng.

“Mẹ nó, thật không có cảm giác thành tựu!” Lâm Hải nhất thời có chút nhụt chí, sau đó đặt mông ngồi ở trên giường.

“Đem tình huống của Ninja Đảo Quốc, nói nói kỹ càng cho ta nghe!” Lâm Hải hai chân bắt chéo, nhàn nhạt nói nói.

“Bẩm Chủ thượng, Đảo Quốc trước mắt cùng sở hữu sáu cái tổ chức Ninja, bên trong mỗi cái Ninja nghe nói cũng có một cái Cuồng Nhẫn, nhưng đã rất nhiều năm chưa từng xuất hiện, còn sống hay không cũng càng chưa biết.”

“Bên trong mỗi cái tổ chức Ninja, Chính thức cầm quyền, chính là Thượng Nhẫn, tình huống trước mắt nhìn, trừ Y Hạ Lý ta có ba tên Thượng Nhẫn ra, bên trong những tổ chức Ninja còn lại, đều chỉ có một đến hai người! Trung Nhẫn cùng Hạ Nhẫn, có số lượng đông đảo, cũng là lực lượng trung kiên bên trong các Ninja.”

“Ngoại trừ Hạ Nhẫn có tiếp xúc bên ngoài cùng thế tục giới ra, Ninja từ Trung Nhẫn trở lên, cũng giống như người tu hành của Hoa Hạ, đều lấy tu hành làm chủ, không hỏi thế sự.”

Lâm Hải nghe xong, gật gật đầu, điểm này cùng thứ mà hắn thấy trong tiểu thuyết cùng Manga, tựa hồ không giống nhau lắm.

Trách không được Ninja của Đảo Quốc phi thường nổi danh, nhưng trong hiện thực lại cơ hồ chưa nghe nói qua, nguyên lai tất cả đều đang vùi đầu khổ tu a, cùng ẩn sĩ cao nhân của Hoa Hạ không sai biệt lắm.

“Nếu từ Trung Nhẫn trở lên đã không hỏi thế sự, ngươi tại sao lại đột nhiên chạy đến Sơn Khẩu Tổ ?” Lâm Hải đột nhiên hiếu kỳ hỏi.

“Bởi vì, Thủ lĩnh đương nhiệm của Sơn Khẩu Tổ, chính là con trai ta!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút phun, sau đó một mặt chấn kinh nhìn Thiển Tỉnh Tông Nguyên, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Cái gì cái gì cái gì, ngươi nói cái gì? Ngươi là lão cha của Thủ lĩnh Sơn Khẩu Tổ?”

“Đúng!” Thiển Tỉnh Tông Nguyên vội vàng một gật đầu.

“Đậu phộng, có ý tứ!” Lâm Hải vẫn thật không nghĩ tới, bất quá bên trong này đến cùng đã xảy ra chuyện gì, Lâm Hải cũng lười qua hỏi, hắn đã nghĩ đến một cái vấn đề khác.

“Con của ngươi có nghe theo ngươi hay không?”

“Tự nhiên nghe theo hiệu lệnh của ta!”

“Này tốt!” Lâm Hải tỏ ý vui mừng, sau đó hướng phía Hoa Anh vẫy tay một cái.

“Tiên nhân!” Hoa Anh vội vàng tất cung tất kính đi tới, tận mắt nhìn thấy Lâm Hải chế phục được Thượng Nhẫn trong truyền thuyết của Đảo Quốc, kính sợ trong mắt đối với Lâm Hải càng thêm nồng hậu dày đặc.

“Người này gọi là Hoa Anh, theo con của ngươi nói một chút, về sau sự tình bên trong Sơn Khẩu Tổ, sẽ do Hoa Anh làm chủ!”

Lâm Hải vừa nói ra, trong lòng Thiển Tỉnh Tông Nguyên cùng Hoa Anh đồng thời chấn động, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Thế nào, không được?”

“Được!” Thiển Tỉnh Tông Nguyên vội vàng gật đầu một cái, “Cẩn tuân ý chỉ của Chủ thượng!”

Mà Hoa Anh lại lộ ra vẻ lo âu, cổ họng nhấp nhô một trận, cả gan tiến lên một bước.

“Tiên nhân, đệ tử, đệ tử muốn cùng Tiên nhân, tầm đạo chánh quả, xin Tiên nhân ân chuẩn!” Nói xong, Hoa Anh phù phù quỳ xuống, cung kính khẩn cầu nói.

Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, trầm mặc một hồi mới mở miệng nói nói.

“Ngươi tạm thời trước tiên cứ đợi ở Sơn Khẩu Tổ, sự tình tu hành, ba ngày sau đó lại nói!”

“Vâng!” Lâm Hải đã mở miệng, Hoa Anh mặc dù không tình nguyện, lại cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ là nhưng trong lòng có chút bắt đầu thấp thỏm không yên, sợ bỏ lỡ cơ duyên nhập Tiên Môn.

“Được, Hoa Anh ngươi đi về trước đi, Đảo Gian lưu ở ngoài cửa đứng gác, không có ta phân phó, bất kỳ người nào cũng không cho phép quấy rầy ta nghỉ ngơi!”

“Vâng!” Lâm Hải nói xong, Hoa Anh cùng Thiển Tỉnh Tông Nguyên vội vàng đáp ứng một tiếng, quay người đi ra khỏi phòng.

Chờ Hoa Anh cùng Thiển Tỉnh Tông Nguyên ra khỏi phòng, Lâm Hải vội vàng không kịp chờ đợi muốn tiến vào Thánh Cảnh, nhìn xem cái ấm thanh đồng mang theo khí tức phong cách cổ xưa cường đại kia, đến tột cùng là bảo bối gì.

Thế nhưng là, theo Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lại kinh hãi phát hiện, chính mình vậy mà vẫn ở tại nguyên chỗ.

“Đậu phộng, chuyện gì xảy ra!”

Lâm Hải quá sợ hãi, vội vàng lần nữa thôi động ý niệm, chuẩn bị tiến vào bên trong Thánh Cảnh, thế nhưng là liên tiếp nhiều lần, Lâm Hải lại phát hiện, Thánh Cảnh thế mà không phản ứng chút nào.

“Mẹ nó, không vào được!!!” Lần này, Lâm Hải triệt để mộng bức!

Chương 1352: Thánh Cảnh mất linh

“Đậu phộng, cho ta đi vào, cho ta đi vào!”

Lâm Hải một mặt sợ hãi, không ngừng khống chế ý niệm, muốn đi vào bên trong Thánh Cảnh, lại phát hiện căn bản chính là phí công.

“Tiên Nhi, Tiên Nhi!”

Lâm Hải dưới khiếp sợ, lại thông qua ý niệm, bắt đầu kêu gọi Tiên Nhi, nhưng mà lại không phản ứng chút nào.

“Mẹ nó nha!”

Lâm Hải lần này thật là hoảng, trừ Weachat có thể câu thông Thiên Đình Địa Phủ ra, Thánh Cảnh có thể nói là pháp bảo trọng yếu nhất của Lâm Hải, tại bên trong quá trình trưởng thành của Lâm Hải, đối với Lâm Hải cũng có sự trợ giúp lớn nhất.

Thế nhưng là bây giờ, Thánh Cảnh đột nhiên xuất hiện tình huống, chính mình không vào được, nhất thời để Lâm Hải kinh hãi không thôi.

“A Hoa!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, chuẩn bị đem A Hoa từ bên trong Thánh Cảnh phóng xuất ra, nhưng rất nhanh liền phát hiện, cũng vô pháp làm đến.

“Đậu phộng!”

Lâm Hải càng ngày càng không bình tĩnh, cái dị biến không thể tưởng tượng này, để trong lòng Lâm Hải lo lắng thật sâu.

“Băng Sương Chi Nhận!”

Lâm Hải lại là rống to một tiếng, ông một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện tại trong tay Lâm Hải, lóe ra quang mang màu lam nhạt, khiến cho không khí trong phòng bỗng nhiên lạnh lẽo, trong nháy mắt đã hạ xuống mấy độ.

“A.”

Trước mắt Lâm Hải không khỏi bỗng nhiên sáng lên, sau đó một trận cuồng hỉ xông lên đầu.

“Ha ha, đồ vật còn có thể lấy ra!”

“Tinh La Bàn!”

“Xuyên Vân Toa!”

“Trảm Tiên Phi Đao!”

“U Hồn Bạch Cốt Phiên!”

“Hầu Nhi Tửu!”

…

Lâm Hải kêu từng cái từng cái, mắt nhìn đồ vật trước mắt bắt đầu chồng chất, Lâm Hải cuối cùng đã thở phào.

Mặc dù mình vào không được, bọn Tiên Nhi cùng A Hoa cũng không ra được, nhưng chí ít pháp bảo cùng đồ vật còn có thể lấy ra, nói rõ mình cùng Thánh Cảnh, cũng chưa hoàn toàn mất đi liên hệ.

“Thu!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem đồ vật trước mặt, tất cả lại đều thu nhập vào bên trong Thánh Cảnh.

Vì lý do an toàn, Lâm Hải lại một lần nữa đem đồ vật lấy ra, rồi lại thu vào, phát hiện cùng trước đó không có chút gì khác biệt.

“Quái, sao lại thế này?” Lâm Hải một trận kinh ngạc, trăm mối vẫn không có cách giải.

“Đúng, chẳng lẽ là có quan hệ cùng cái ấm thanh đồng kia?” Lâm Hải bỗng nhiên nghĩ đến, trước khi đem ấm thanh đồng thu nhập vào trong Thánh Cảnh, còn chưa có xuất hiện loại tình huống này, vậy khả năng duy nhất, cũng là do cái ấm thanh đồng kia có quỷ dị!

“Con mẹ nó, ấm thanh đồng!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, chuẩn bị đem ấm thanh đồng lấy ra, lại phát hiện trong ý thức trống rỗng, căn bản tìm không thấy tồn tại của ấm thanh đồng.

“Đậu phộng, nguyên nhân quả nhiên là do cái ấm sứt này!”

Lâm Hải không khỏi mắng to một tiếng, cuối cùng đã tìm tới nguyên nhân.

Nhưng mà, nguyên nhân thì tìm tới, Lâm Hải lại vẫn không thể làm gì, hiện tại hắn căn bản không biết Thánh Cảnh đã phát sinh tình huống gì, lại càng không biết giải thích như thế nào trừ loại trạng thái này, nhất thời vô kế khả thi.

“Mẹ nó, thật sự là nhật chó!”

Lâm Hải quả thực im lặng, ngày kia liền muốn ứng chiến với Yêu Thần, Thánh Cảnh cho tới nay đều là thủ đoạn bảo mệnh sau cùng của Lâm Hải, kết quả thời khắc mấu chốt vậy mà lại mất linh, nhất thời để Lâm Hải áp lực đại tăng.

Bất quá còn tốt, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh còn có thể lấy ra, nếu không Lâm Hải dứt khoát đừng đánh, trực tiếp trốn về Hoa Hạ rồi trốn đi.

Lâm Hải lại không tin tà nếm thử ba, bốn lần nữa, ý niệm cũng mệt mỏi thành chó, cuối cùng cũng không thành công.

“Đậu móa, mặc kệ, thích thế nào thì cứ thế đi!”

Lâm Hải một trận nhụt chí, xem ra muốn khôi phục công năng của Thánh Cảnh, đã không phải là mình có đủ khả năng.

Cũng may Lâm Hải tâm tính không tệ, nôn nóng cùng phiền não trong lòng, rất nhanh bị giải quyết ra ngoài, ngồi tại trên ban công, câu thông với ngôi sao trên bầu trời đêm, một bên tu hành, một bên bắt đầu thối luyện Tinh Thần Thánh Thể.

Ban đêm rất nhanh liền trôi qua, sắc trời sáng lên, Lâm Hải mở hai mắt ra, tinh mang lóe lên một cái rồi biến mất.

“Chủ thượng, ta đã sai người, chuẩn bị bữa sáng kỹ càng!”

Trong phòng Lâm Hải hơi có động tĩnh, Thiển Tỉnh Tông Nguyên ở ngoài cửa liền nghe được, tại cửa ra vào cung kính nói nói.

“Bưng vào đi!”

Lâm Hải nhàn nhạt phân phó một tiếng, Đảo Gian Thiển Tỉnh Tông Nguyên này vẫn rất có nhãn lực, Lâm Hải rất hài lòng.

Ăn cơm xong, Lâm Hải qua gian phòng của Lăng Sở Sở, tại cửa ra vào gõ gõ cửa.

“Sở Sở, ngươi dậy chưa?.”

Bên trong không có tiếng trả lời, nhưng rất nhanh, phòng cửa bị mở ra, Lăng Sở Sở ăn mặc áo ngủ rộng rãi, đỉnh lấy hai mắt gấu mèo, ngậm miệng đứng tại trước mặt Lâm Hải, ngượng ngùng cúi đầu, trầm mặc không nói.

“Ách...”

Lâm Hải nhất thời có chút xấu hổ, đưa tay gãi gãi đầu.

“Ngủ không ngon a? Ta để cho người đưa bữa sáng tới!”

Lâm Hải tiếp nhận bữa sáng trong tay Thiển Tỉnh Tông Nguyên, tiến vào gian phòng, để lên bàn, Thiển Tỉnh Tông Nguyên rất có ánh mắt đem cửa đóng lại, cung kính thủ tại cửa ra vào.

“Ta liền không có ngủ.” Lăng Sở Sở cúi đầu, nhỏ giọng nói nói.

“A.” Lâm Hải cố nặn ra vẻ tươi cười, “Làm sao?”

“Ngươi cứ nói đi.” Lăng Sở Sở bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đẹp giống như giận giống như hờn, mang theo một tia u oán nhìn về phía Lâm Hải.

“A.” Lâm Hải nhếch nhếch miệng, lập tức không biết nói cái gì cho phải.

“Khụ khụ!” Ho nhẹ hai tiếng, Lâm Hải hóa giải một chút không khí xấu hổ này.

“Sở Sở, ăn điểm tâm xong, về Hoa Hạ đi thôi.”

“Ngươi không muốn nhìn thấy ta như vậy à?” Lăng Sở Sở nhất thời cảm thấy một trận ủy khuất.

“Không phải, ta là sợ ngươi gặp nguy hiểm!”

“Hừ!” Lăng Sở Sở đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn hơi bĩu, lộ ra một tia biểu lộ bất mãn, nhưng sau đó trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, cuống quít thẹn thùng cúi đầu.

“Trời ạ, Lăng Sở Sở, ngươi là đang làm nũng sao?” Bộ dáng của Lăng Sở Sở, đem chính mình cũng hù sợ, vội vàng mang lên một vẻ bối rối hướng phía Lâm Hải vụng trộm nhìn lại, đã thấy Lâm Hải trừ cười ngây ngô, cũng không có dị thường gì.

“Thật đáng ghét!” Lăng Sở Sở lúc đầu sợ hãi Lâm Hải phát hiện dị thường của nàng, nhưng khi thấy được Lâm Hải căn bản không hề chú ý, trong nội tâm của nàng ngược lại không khỏi tức giận một trận, loại tâm tình kỳ quái này, để cho nàng càng thêm bực bội.

“Ta không đi!” Lăng Sở Sở bỗng nhiên thở phì phì quay người lại, bĩu môi nói.

“Sở Sở, đừng làm rộn, nghe lời!” Lâm Hải nhất thời quýnh lên.

“Ta làm gì phải nghe ngươi a, ngươi là cái gì của ta a?” Lăng Sở Sở hờn dỗi thốt ra, nhưng vừa nói xong, chính mình cũng sửng sốt, đồng thời nội tâm phanh phanh cuồng loạn một trận.

“Cái này...” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, đồng thời trong lòng âm thầm lắc đầu, nữ nhân thật sự là phiền phức a, chung quy mạc danh kỳ diệu không thể nói lý.

“Vậy được, không đi liền không đi đi, nhân lúc bữa sáng còn nóng thì ăn đi!” Lâm Hải nói xong, lộ ra một nụ cười khổ, quay người ra khỏi gian phòng của Lăng Sở Sở.

Lăng Sở Sở sững sờ, sau đó đột nhiên tức giận đến giậm chân một cái.

“Đồ quỷ sứ chán ghét, thật đáng ghét! Chán ghét chết!”

“Nữ nhân a, thật sự là động vật kỳ quái!” Nghe Lăng Sở Sở ở trong phòng hờn dỗi, Lâm Hải không còn gì để nói, một nữ hài tính cách ôn hòa êm đẹp, làm sao lập tức trở nên có chút điêu ngoa tùy hứng đâu?.

“Từ giờ trở đi, toàn bộ ngày hai mươi bốn giờ bảo hộ nàng an toàn, xảy ra chuyện ta bắt ngươi tới hỏi!” Lâm Hải hướng phía Thiển Tỉnh Tông Nguyên ở cửa, nghiêm khắc phân phó nói.

“Vâng!” Thiển Tỉnh Tông Nguyên vội vàng khom người đáp ứng, Lâm Hải gật gật đầu, về phòng của mình.

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...”

Vừa mới vào phòng, điện thoại của Lâm Hải liền vang, cúi đầu nhìn biểu hiện một chút, vội vàng nhận.

“Tông chủ, ta đã đến!”

“Tốt, ngươi đến khách sạn Tinh Hi!” Llông mày Lâm Hải nhíu lại, báo ra tên khách sạn cùng số gian phòng của mình.

“Dừng lại, người nào!”

Sau mười mấy phút, một nam tử tuổi trẻ hiện ra trong hành lang, Thiển Tỉnh Tông Nguyên đang đứng gác lập tức đem người ngăn lại, đồng thời đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra thần sắc chấn kinh.

Người trẻ tuổi trước mắt này, tuy tu vi không cao, nhưng lại như là một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, phong mang tất lộ, cho người ta một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm, dù thực lực của Thiển Tỉnh Tông Nguyên cao hơn y mấy lần, nhưng bị người trẻ tuổi nhìn lên một cái, nhưng cũng cảm thấy lưng phát lạnh, như lâm đại địch!

Người trẻ tuổi nhìn Thiển Tỉnh Tông Nguyên, hai mắt hẹp dài đột nhiên nhíu lại, hiện lên một vòng hàn quang, băng lãnh mở miệng.

“Tránh ra!”

Chương 1353: Phù Thi Sơn

Yhanh âm của người trẻ tuổi không lớn, lại mang theo ý chí không dung kháng cự, để Thiển Tỉnh Tông Nguyên cảm thấy một cỗ hàn ý băng lãnh, trong lòng vậy mà dâng lên cảm giác áp bách nặng nề.

“Bát đát!”

Thiển Tỉnh Tông Nguyên nhất thời đại nộ, lão đường đường là Thượng Nhẫn, đối mặt với một cái người tu hành Giả Đan kỳ nho nhỏ, vậy mà lại có cảm giác áp bách, loại sự tình quái dị này, nhất thời để lão xấu hổ giận dữ không thôi, cảm thấy một trận mất mặt, khí tức đột nhiên nở rộ, liền muốn xuất thủ.

“Đảo Gian, cho y vào!”

Đúng lúc này, thanh âm của Lâm Hải, từ trong phòng nhàn nhạt vang lên, Thiển Tỉnh Tông Nguyên đột nhiên giật mình, vội vàng thu liễm khí tức, đồng thời hướng phía trong phòng khẽ khom người.

“Vâng!”

Người trẻ tuổi liếc nhìn Thiển Tỉnh Tông Nguyên một chút, không để ý đến lão nữa, đi tới cửa gõ gõ.

“Tông chủ, Lâm Kiếm cầu kiến!”

“Vào đi! Đảo Gian cũng tiến vào!” Thanh âm của Lâm Hải truyền ra, Lâm Kiếm cùng Thiển Tỉnh Tông Nguyên, cùng nhau đẩy cửa đi vào gian phòng của Lâm Hải.

“Đường chủ Tình Báo Đường Lâm Kiếm, tham kiến Tông chủ!”

Lâm Kiếm vừa tiến đến, liền cung kính hành lễ đối với Lâm Hải.

“Đứng lên đi, ngồi!”

Lâm Hải chỉ chỉ Ghế sôfa bên cạnh, sau đó liếc nhìn Thiển Tỉnh Tông Nguyên một chút.

“Ngươi cũng ngồi đi!”

“Tạ Chủ thượng ban thưởng ngồi!” Thiển Tỉnh Tông Nguyên thụ sủng nhược kinh, vội vàng một mặt sợ hãi ngồi xuống sát bên Lâm Kiếm.

“Không biết Tông chủ triệu hoán, có dặn dò gì?” Sau khi Lâm Kiếm ngồi xuống, một mặt nghiêm túc hỏi.

Lâm Hải cười khổ một tiếng, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ lắc đầu.

“Lúc đầu đâu, là bảo ngươi tới, là để làm một kiện đại sự oanh động Toàn Thế Giới, để toàn người Hoa trong nháy mắt cũng tới cao trào, nhưng ở trước mặt Cua Đồng Thần Thú, ngươi ta đều là giun dế, làm như vậy không khác châu chấu đá xe, thiêu thân lao vào lửa, kế hoạch đành phải thôi, ngươi coi như đi ra đánh nước tương (làm người qua đường*) đi.”

“Cua Đồng Thần Thú!” Lâm Kiếm nhất nghe, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, dù y từ trước đến nay kiệt ngạo, không sợ trời không sợ đất, nhưng nghe được cái tên này, cũng là lộ ra ý sợ hãi xuất phát từ nội tâm địa, vô cùng kinh hãi gật gật đầu.

“Đã có Cua Đồng Thần Thú ẩn hiện, Lâm Kiếm tự nhiên không dám lỗ mãng!”

“Ừm, ngươi minh bạch liền tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, cảm thấy một trận cảm giác bất lực thật sâu.

“Cua Đồng Thần Thú?” Thiển Tỉnh Tông Nguyên ở bên cạnh, nghe được một mặt mộng bức, đồng thời trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu, không biết từ lúc nào, thế gian đã xuất hiện Thần Thú đáng sợ như thế, tại sao Y Hạ Lý bọn họ lại hoàn toàn không biết gì cả.

“Chủ thượng, Cua Đồng Thần Thú là gì, mà đáng sợ như thế?” Thiển Tỉnh Tông Nguyên một mặt chấn kinh hỏi.

“Ngươi không biết? Vậy chỉ có thể nói, ngươi tuổi còn rất trẻ!” Lâm Hải cười lắc đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Kiếm.

“Nhưng mà, đã đến, liền làm chút chuyện đi.” Lâm Hải nói xong, hướng phía Thiển Tỉnh Tông Nguyên nhất chỉ.

“Đây là Đảo Gian, Ninja Thượng Nhẫn, về sau liền để lão theo ngươi lăn lộn!”

Thiển Tỉnh Tông Nguyên nghe xong, biến sắc, vội vàng đứng lên, hướng phía Lâm Kiếm gật đầu một cái.

“Đảo Gian, bái kiến Thủ lĩnh!”

Đầu não của Thiển Tỉnh Tông Nguyên phi thường cơ linh, nếu đã bị Khống Thần Đan chế trụ, cái kia sau này chỉ có thể khăng khăng một mực đi theo Lâm Hải, mà người trẻ tuổi này bị Lâm Hải chỉ định làm người lãnh đạo trực tiếp của chính mình, lão lập tức biểu hiện ra tôn trọng tương xứng, mưu đồ tại trước mặt Lâm Kiếm, lưu lại cái ấn tượng tốt.

“Ninja? Còn là Thượng Nhẫn?!”

Lâm Kiếm liếc nhìn Thiển Tỉnh Tông Nguyên một chút, hai mắt không khỏi tỏa sáng, lộ ra quang mang mừng rỡ.

“Tông chủ, Ninja của Đảo Quốc, tại phương diện tình báo cùng ám sát, phi thường am hiểu, nếu có Ninja gia nhập, vậy hệ thống tình báo của chúng ta, sẽ trở nên càng thêm cường đại!”

“Làm sao phát triển Tình Báo Đường, đó là sự tình của ngươi, cứ việc buông tay đi làm, ta chỉ cần kết quả!”

“Đúng, còn có một người, ngươi liên lạc một chút, gọi là Hoa Anh, ông ta cũng sẽ phụ tá cho ngươi!”

Lâm Hải lại đem phương thức liên lạc với Hoa Anh, nói cho Lâm Kiếm, sau đó có thâm ý khác mà nhìn Lâm Kiếm một mắt.

“Còn lại liền nhìn ngươi, tất cả mọi chuyện không cần hướng ta báo cáo, ngươi toàn quyền làm chủ!”

“Vâng, Lâm Kiếm nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của Tông chủ!”

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó đứng dậy, hướng tới trước đi đến.

“Ta muốn ra cửa, ngươi tự tiện đi!”

Nói xong, Lâm Hải cũng không quay đầu lại ra khỏi khách sạn, tới trên chiếc xe mà Hoa Anh đã sớm chuẩn bị kỹ càng, thẳng đến Phù Thi Sơn.

Phù Thi Sơn là phong cảnh danh thắng nổi tiếng của Đảo Quốc, sau khi Lâm Hải đến, lại phát hiện vậy mà không có bất kỳ cái du khách gì.

“Kỳ quái, không đúng a?”

Sự tình ra vô thường tất có yêu, Lâm Hải nhất thời cảm thấy trong này có kỳ quặc

“Tiền bối, Phù Thi Sơn hai ngày trước bỗng nhiên truyền ra sự kiện quỷ nhát, có hai cái du khách bản địa đã bị hù chết tại chỗ, quan phương bộ môn đã hạ lệnh phong tỏa núi.” Tài xế ở bên cạnh, đột nhiên hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Nháo quỷ?” Lâm Hải nhất thời cười nhạo một tiếng, cái gọi là

Thức Thần mà Đảo Quốc bọn họ sùng bái, trên bản chất cũng là do ác quỷ biến thành, kết quả vậy mà còn sợ nháo quỷ, thật sự là có ý tứ.

“Được, ngươi trở về đi, không cần chờ ta!” Lâm Hải xuống xe, thẳng hướng cửa vào Phù Thi Sơn mà đi.

“# %# $%# $%!” Rất nhanh, có nhân viên quản lý tiến lên, đem Lâm Hải ngăn lại, bên trong quang quác nói một đống lớn, kết quả Lâm Hải một câu cũng nghe không hiểu.

Lâm Hải bất đắc dĩ, đành phải chỉ chỉ chính mình, lại hướng phía Phù Thi Sơn chỉ chỉ, ý kia là chính mình muốn đi vào.

Nhân viên quản lý rất nhanh lý giải, sau đó lắc đầu, mang theo một mặt hoảng sợ, hướng phía Lâm Hải khoa tay, sau đó lại khoát khoát tay, biểu thị không thể đi vào.

“Ai u, ta qua!”

Ngôn ngữ không thông, Lâm Hải cảm thấy giao lưu kiểu này quá khó a, dứt khoát cũng lười để ý đến người này, trực tiếp cất bước liền hướng bên trong xông qua.

“# $% %!” Nhân viên quản lý lập tức tiến lên, mang theo một mặt tức giận, ngăn cản Lâm Hải tiến vào, sau đó lại có mấy cái nhân viên quản lý, thấy thế chạy tới.

“Ta dựa vào!”

Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, tuy lấy thân phận bây giờ của Lâm Hải, cực kỳ không muốn động thủ đối với người bình thường, nhưng nhìn chuyện này, giống như không có biện pháp khác đi.

“Thao, nếu biết vậy liền thi triển thân pháp, trực tiếp vòng qua bọn họ!” Lâm Hải chợt cảm thấy có chút tính sai.

Ngay tại thời điểm Lâm Hải chuẩn bị xông vào, đột nhiên một đường thanh âm tao mị đến trong xương, vang lên tại sau lưng.

“Này, các vị soái ca, các ngươi khỏe a?”

Thanh âm này vừa ra khỏi miệng, mấy cái nhân viên quản lý, nhất thời như là bị trúng thiểm điện, thân thể run lên, con mắt liền thẳng, mỗi cái một mặt heo ca, chảy nước bọt, không ngừng hô hấp hồng hộc tới.

“Ta qua!” Liền cả Lâm Hải, nghe được cái thanh âm kiều mị tê dại tới tận xương này, cả người cũng giống như bị điện giật mà rung động một chút.

Vừa quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi ăn mặc bại lộ, đang làm điệu làm bộ, giống như cười mà không phải cười nhìn hắn.

“Là ngươi?” Lâm Hải sững sờ, người đến không phải là khác, mà chính là Chân Sảng.

“Còn thất thần làm gì, ngươi không phải muốn đi vào sao?” Chân Sảng có thâm ý khác liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó tươi cười quyến rũ hướng phía mấy cái nhân viên quản lý câu câu ngón tay.

“Đến bồi người ta chơi đùa đi!”

“A... A...” Mấy cái nhân viên quản lý, nhất thời như là bị mất hồn, chảy nước bọt, hai mắt lóe ánh sáng, cười khúc khích hướng phía Chân Sảng liền đi qua.

“Ách...” Lâm Hải thấy tình cảnh này, nhất thời có chút choáng váng, không biết Chân Sảng làm như thế, là có mục đích gì?

“Ha ha ha!”

Chân Sảng nhất thời phát ra một trận cười yêu kiều, cười đến trong lòng Lâm Hải cuồng loạn một trận, không khỏi thầm mắng một tiếng, thật con mẹ nó là cái yêu tinh, quả thực phong tao nhập cốt a!

Mà Chân Sảng lúc này, cũng hướng phía Lâm Hải trông lại, thâm tình hướng phía Lâm Hải ném cái mị nhãn.

“Ngươi làm sao còn không lên núi a? Không phải là, cũng muốn lưu lại, bồi người ta chơi đi?”

Lâm Hải nghênh tiếp ánh mắt của Chân Sảng, nhất thời cảm thấy một dòng nước nóng thẳng đến bụng dưới, để hắn kém chút khó mà tự kiềm chế.

“Chơi em gái ngươi!” Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, vội vàng đem ánh mắt dời đi.

“Cảm tạ!” Lâm Hải nói tiếng cảm ơn, căn bản không dám liếc nhìn Chân Sảng một chút nào nữa, quay người liền chạy lên Phù Thi Sơn mà đi.

“Ha ha ha, gấp gáp như vậy làm gì, người ta cũng sẽ không ăn ngươi!” Sau lưng truyền đến tiếng cười duyên của Chân Sảng, để dưới chân Lâm Hải mềm nhũn, kém chút nằm trên đất.

“Tin ngươi mới gặp quỷ, ngươi không ăn thịt người. Chỉ sợ ngươi con mẹ nó ăn xong, liền xương cốt cũng không nôn ra!” Trong lòng Lâm Hải thầm chửi một câu, lên xuống mấy cái, biến mất ở trong núi.

Chương 1354: Sửu Quỷ từ đâu tới?

Lâm Hải dọc theo đường đi lên núi, một đường đi vội, rất nhanh liền đến một chỗ bằng phẳng rộng lớn ở đỉnh núi.

“Lạnh quá!”

Lâm Hải bỗng cảm giác một trận hàn khí nhập thể, loại lạnh này, là loại lạnh âm u, để cho người ta không rét mà run lạnh.

“Cái Phù Thi Sơn này, chỉ sợ không đơn giản a!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, hướng phía bốn phía nhìn lại.

“Ừm?”

Rất nhanh, lông mày Lâm Hải nhíu lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ thấy khắp nơi trên Phù Thi Sơn, vậy mà ẩn ẩn có một tầng sương mù màu đen, âm u băng lãnh, phảng phất đang cực kỳ chậm chạp thôn phệ lấy sinh cơ xung quanh.

“Đây là ~” Trong lòng Lâm Hải chấn động, mặt mũi tràn đầy chấn kinh!

“Tử khí!”

Trong đầu Lâm Hải, trong nháy mắt toát ra một cái từ ngữ đáng sợ, đồng thời trong mắt lóe lên một vòng sát cơ băng lãnh.

“Con mẹ nó, vậy mà dựa vào hút sinh cơ của phàm nhân để tu hành, thật đúng là ác tha!”

Lâm Hải tuy không biết cái đầy trời Tử khí này, là người phương nào bố trí xuống, nhưng hành động như thế, lại quả thực nhận không ra người, thuộc về thủ đoạn hạ lưu.

Phù Thi Sơn chính là cảnh khu danh thắng, bên trong ngày thường tất nhiên sẽ có rất nhiều du khách, phàm là người đến Phù Thi Sơn du lịch, đều sẽ trong lúc bất tri bất giác bị cái Tử khí này cảm nhiễm, thôn phệ bộ phận sinh cơ.

Thân thể cường tráng hoặc là trẻ trung khoẻ mạnh còn tốt, có lẽ chỉ là bất tri bất giác tổn thất mấy năm thọ mệnh, nhưng nếu là tuổi già hoặc là du khách người yếu, sau khi trở về chỉ sợ dùng không bao lâu, liền sẽ ốm đau không tầm thường, làm không cẩn thận liền đem cả mệnh đều dựng vào, quả thực hại người rất nặng!

“Nếu đã để cho ta gặp được, liền không thể ngồi yên mặc kệ!”

Lâm Hải nghĩ đến chỗ này, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lão Quân Lô đột nhiên xuất hiện, bay lên trên giữa không trung.

“Thu!”

Lâm Hải tay kết pháp quyết, đột nhiên hướng phía Lão Quân Lô nhất chỉ, Lão Quân Lô nhất thời bắt đầu cấp tốc xoay tròn, đồng thời một cỗ hấp lực cường đại, đem Tử khí đầy trời, hướng phía trong lò hút vào.

Cũng may Tử khí tuy nhiều, lại cũng không khó mà khống chế, đối với người bình thường thì có ảnh hưởng, nhưng đối với người tu hành như Lâm Hải mà nói, lại quá là bình thường, trong chớp mắt công phu, chừng ba phần Tử khí đã bị hút vào trong Lão Quân Lô, bầu trời dần dần khôi phục thư thái.

“Người nào làm hỏng chuyện tốt của ta!”

Ngay lúc này, đột nhiên một đường âm thanh quát lớn đầy phẫn nộ, nổ vang tại trời trong, sau đó một đường thân ảnh phiêu hốt, từ xa mà đến gần nhanh chóng đuổi đến, chớp mắt liền đến phụ cận Lâm Hải, nhất thời cuồng phong gào thét, vậy mà đem Tử khí còn thừa thu nạp, toàn bộ tan vào trong người.

“Đậu phộng!”

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lên, dọa đến giật mình một cái, đồng tử co vào, mí mắt cuồng loạn một trận.

“Sửu Quỷ từ đâu tới?” Lâm Hải kinh hãi hỏi.

Chỉ thấy người tới, dáng dấp thật sự là thật đáng sợ, thất khiếu chảy máu, hai mắt lồi ra, đầu lưỡi thật dài treo tại bên ngoài, sắc mặt tái xanh, nhe lấy răng nanh, giương nanh múa vuốt, quả thực không khác gì Lệ Quỷ.

Coi như Lâm Hải thực lực cường đại, sớm đã không sợ quỷ mị, nhưng xuất phát từ bản năng của nhân loại, đột nhiên nhìn thấy cái đồ chơi như thế, vẫn là giật mình, trong lòng thình thịch một trận.

“Bát đát, ta là Thức Thần, Thức Thần vĩ đại!” Lệ Quỷ hướng phía Lâm Hải gầm thét một tiếng, đầu lưỡi đỏ tươi liếm láp huyết dịch, vậy mà thông qua ý niệm, âm trầm nói nói.

“Thức Thần?” Lâm Hải nhất thời khinh thường cười lạnh một tiếng, “Nói cho cùng, còn không phải liền là quỷ à, hơn nữa còn là cái Sửu Quỷ hàng thật giá thật, cho tới bây giờ chưa thấy qua ngươi xấu như vậy!”

Lâm Hải tuy bị tướng mạo của Lệ Quỷ làm cho giật mình, nhưng trong lòng không sợ chút nào, lạnh lùng liếc gã một cái.

“Nghe đồn hai ngày này náo quỷ, nói cũng là ngươi đi?”

“Không sai, ngươi là người tu hành Hoa Hạ?” Hai mắt Lệ Quỷ lóe u quang, đột nhiên có chút hưng phấn hỏi.

“Lời này hỏi thật ngu ngốc a, nhìn tướng mạo ngươi còn không nhìn ra được sao? Đảo Quốc các ngươi có người đẹp trai như ca ca vậy sao?” Lâm Hải bĩu môi một cái, khinh thường nói nói.

“U tây!” Đạt được trả lời khẳng định của Lâm Hải, trong mắt Lệ Quỷ đột nhiên hiện lên quang mang kinh hỉ.

“Giết ngươi, lấy Kim Đan của ngươi ra, bù đắp được một năm hút sinh cơ của phàm nhân!”

Nói xong, thân ảnh của Lệ Quỷ đột nhiên bùng lên, như là hóa thành một trận âm phong, thẳng hướng Lâm Hải liền nhào tới.

“Thật nhanh!”

Llông mày Lâm Hải nhíu lại, Lệ Quỷ vừa ra tay, lại có thực lực không thua đại năng Nguyên Anh, thậm chí so với Thiển Tỉnh Tông Nguyên trước đó, còn mạnh hơn rất nhiều!

“Chí ít là Nguyên Anh hậu kỳ!”

Lâm Hải trong nháy mắt đối với thực lực của Lệ Quỷ đã có ước định đại khái, không dám chủ quan chút nào, bất quá cũng may đối phó với quỷ mị, Lâm Hải có rất nhiều tâm đắc, thân ảnh lui nhanh đồng thời, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Nhất thời, quanh thân Lâm Hải thoáng hiện lôi quang, hồ quang điện nhảy vọt, lực lượng Lôi Đình loạn vũ tàn phá bừa bãi, giống như mở một cái Lôi Võng cực lớn từ trên trời giáng xuống, lấy Lâm Hải làm trung tâm, hình thành một mảnh Lôi Trì cuồng bạo.

“Bát đát!” Cơ hồ cùng một thời gian, một đường tiếng rống bén nhọn tức giận mang theo sợ hãi vang lên, thân ảnh của Lệ Quỷ trong nháy mắt tránh hiện ra, đã cách Lâm Hải không đủ một mét, Quỷ Trảo thật dài hung tàn vung lên, tại trước ngực Lâm Hải vạch ra một đạo huyết ngân, mà thân thể của Lệ Quỷ, cũng run rẩy một hồi, hóa thành một đường quang mang như u linh, hốt hoảng rời khỏi phạm vi Lôi Trì.

Lâm Hải kinh hãi cúi đầu, nhìn trước ngực chảy xuống máu tươi, trong mắt không khỏi phát lạnh, trên mặt là sắc mặt giận dữ hướng phía Lệ Quỷ hung ác trông lại.

“Bà nội ngươi, dám làm tổn thương ta!”

Lâm Hải giận mắng một tiếng, thật sự là lật thuyền trong mương, nghĩ không ra cái Lệ Quỷ này đáng sợ như thế, chính mình mặc dù nhưng đã đầy đủ coi trọng, nhưng vẫn là đánh giá thấp thực lực của Lệ Quỷ, nếu không phải pháp thuật hệ Lôi khắc chế, chỉ sợ chính mình lần này liền phải trọng thương.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay, Lâm Hải hạ cánh tay xuống, mũi đao chỉ Lệ Quỷ ở phía xa!

“Hôm nay, ta nên chém ngươi nơi này!”

Nói xong, Lâm Hải quát lớn một tiếng, thân hình đột nhiên vọt lên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, hướng phía Lệ Quỷ sắc bén đánh xuống!

“Bá Không Trảm !”

Bạch!

Đao mang màu lam nhạt, mang theo xu thế sắc bén không gì không phá, xẹt qua một đạo lưu quang, thẳng đến Lệ Quỷ mà đi, đồng thời một đám lửa bay lên, đem không khí thiêu đốt tư tư rung động, Hỏa Chi Đạo cũng theo đao mang mà tới!

“Pháp bảo!”

Lệ Quỷ rít lên một tiếng, nhất thời phát giác ra một đao kia của Lâm Hải bất phàm, dù cảnh giới của gã cao hơn Lâm Hải mấy lần, cũng không dám chủ quan chút nào, mắt thấy đao mang bổ tới, thân ảnh đột nhiên tung bay, biến mất tại chỗ.

Oanh!

Lâm Hải cái này một đao uy mãnh tuyệt luân, trong nháy mắt bổ trên mặt đất, trong lúc nhất thời đá vụn bay tán loạn, cuồng phong gào thét!

“Chết!”

Mà đúng lúc này, trong tai Lâm Hải truyền đến một thanh âm lạnh như băng, chỉ thấy một đoàn bóng dáng như u linh, hiện ra tại bên thân, sau đó Tử khí giữa không trung lăn lộn, vậy mà ngưng tụ thành một thanh đại đao dài hơn một trượng, âm phong gào thét, hướng phía Lâm Hải liền bổ xuống.

“Cút!”

Lâm Hải một tiếng quát lớn, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao quét ngang một cái, phong mang nở rộ, thẳng hướng lấy đại đao Tử khí, nghênh đón.

Keng!

Nhất thời, một đường thanh âm chói tai vang lên, đại đao Tử khí run lên, trong nháy mắt tán loạn, nhưng mà đầy trời Tử khí, vậy mà hết lần này tới lần khác như là tơ lụa, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, quấn chặt chẽ vững vàng.

“Ha ha, ngươi mắc lừa rồi!” Lệ Quỷ nhất thời phát ra một tiếng cuồng tiếu đắc ý.

Sắc mặt Lâm Hải biến đổi lớn, nói thầm một tiếng không tốt, cánh tay cuống quít dùng lực, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Diệt cho ta!”

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong nháy mắt quang mang đại thịnh, đem Tử khí quấn quanh ầm vang xoắn nát, nhưng sau đó Tử khí lại quấn lên, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao khốn tại giữa không trung.

“Giãy dụa đi, tuyệt vọng đi! Như vậy, Kim Đan của ngươi sẽ chứa oán khí, chờ sau khi ngươi chết sẽ hóa thành Tử khí nồng đậm, đối với bản tọa mà nói, thế nhưng là mỹ vị đại bổ a, ha ha ha!”

“Bà nội ngươi!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cái này còn là lần đầu tiên gặp được loại chuyện này, đối diện với Lệ Quỷ có tu vi lợi hại, thủ pháp thường quy xem ra là không chế trụ nổi gã.

“Đi!” Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh lấy ra, tế lên tới.

Chương 1355: Đến a, xem ai đùa chơi chết ai!

Ông!

Trong nháy mắt, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh cấp tốc xoay tròn giữa không trung, Lệ Quỷ chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên biến đổi, phảng phất như lập tức đặt mình vào tại bên trong trời sao vô tận.

“Chuyện gì xảy ra?”

Sắc mặt Lệ Quỷ đại biến, sau đó liền cảm thấy một cỗ cảm giác áp bách cường đại truyền đến, kinh hãi nhìn lại, đã thấy một ngôi sao lóe ra quang mang, mang theo uy năng hủy thiên diệt địa, thẳng hướng phía gã liền nện xuống tới.

Lệ Quỷ nhất thời kinh hãi thất sắc, ngao một tiếng quái khiếu, thân ảnh như u linh trong nháy mắt phiêu hốt không thấy, nhưng sau đó lại chấn kinh phát hiện, cái ngôi sao kia phảng phất đã đem gã khóa chặt, vô luận gã làm sao trốn, cũng thủy chung không thể thoát khỏi.

Mắt thấy ngôi sao càng ngày càng gần, cảm giác áp bách cường đại, đã hạn chế tốc độ di chuyển của gã, Lệ Quỷ thấy thế, trong mắt đột nhiên hiện lên quang mang ngoan lệ, đột nhiên hét lớn một tiếng, hai tay vung vẩy, nhất thời Tử khí bao quanh ngưng tụ, hình thành một viên cầu màu đen, hướng phía ngôi sao liền đụng vào.

Oanh!

Nhất thời, một đường tiếng vang chấn thiên động địa, phảng phất như toàn bộ tinh không cũng run rẩy lên, viên cầu do Tử khí ngưng tụ cùng ngôi sao vừa mới tiếp xúc, liền bị va chạm vỡ nát, thế đi của ngôi sao không giảm, hung hăng đâm vào trước ngực Lệ Quỷ.

“A!!!”

Lệ Quỷ hét thảm một tiếng, thân thể bị đâm đến như là diều đứt dây, trong nháy mắt liền bay ra ngoài, nặng nề quẳng xuống đất.

Oa cái há miệng ra, Lệ Quỷ nhất thời phun ra một dòng máu màu đen, trên mặt lộ ra khuôn mặt kinh hãi.

Cơ hồ không chút do dự, Lệ Quỷ nhảy lên một cái, nhảy dựng lên liền chạy.

“Muốn đi, nào dễ dàng như vậy!”

Lâm Hải thấy thế, trong lòng hừ lạnh một tiếng, lần nữa khống chế ngôi sao, hướng phía Lệ Quỷ va chạm mà đi.

Lệ Quỷ mới chạy ra không bao xa, bỗng nhiên phía sau sinh phong, kinh hãi quay đầu, chỉ thấy một ngôi sao cực lớn, đã hướng phía gã nghiền ép mà đến.

“Đừng có ép ta!”

Lệ Quỷ rú thảm một tiếng, thân ảnh đột nhiên bị Tử khí lít nha lít nhít vờn quanh, toàn bộ thân hình trong nháy mắt tăng vọt, lại có một cỗ lực lượng đáng sợ đang ngưng tụ, để trong lòng Lâm Hải run lên.

“Ừm? Chuyện gì xảy ra!”

Lâm Hải giật nảy cả mình, đúng lúc này, Lệ Quỷ đột nhiên biến thành thân cao mấy trượng, bộ dáng giống như ác ma u linh, ngửa đầu phát ra tiếng gầm lên giận dữ, hai tay đột nhiên duỗi ra, hướng phía ngôi sao điên cuồng oanh kích mà đi.

“Mẹ nó, còn dám cứng đối cứng!”

Lâm Hải nhất thời khinh thường một trận, cái La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh này thế nhưng là Thần khí, các ngôi sao bên trong đều là Địa Sát Tinh, há lại để ngươi nha một cái Lệ Quỷ có thể đối kháng.

Ầm!

Một tiếng nặng nề trầm đục, ngôi sao cùng Lệ Quỷ hung hăng đụng vào nhau.

“Đậu phộng!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện kinh hãi một màn, con mắt không khỏi trong nháy mắt trừng tròn xoe, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin!

Chỉ thấy thân hình khổng lồ của Lệ Quỷ, bị ngôi sao trùng kích bay rớt ra ngoài xa mấy chục mét, sau đó vậy mà như kỳ tích, ngăn cản lại thế công của ngôi sao, cùng ngôi sao giằng co tại bên trong này!

“Cái này sao có thể?!”

Lâm Hải mặt mũi tràn đầy chấn kinh, đồng thời trong lòng lập tức chìm xuống, cái La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh này, chính là pháp bảo mình ỷ lại để đại chiến với Yêu Thần, làm sao hiện tại liền một cái Lệ Quỷ Nguyên Anh kỳ, cũng không thu thập được.

Ngay tại thời điểm Lâm Hải lòng tràn đầy kinh ngạc, đột nhiên đầu ông một tiếng, vậy mà trở nên hoảng hốt.

“Không tốt!”

Lâm Hải giật nảy cả mình, sau đó đã thấy vận tốc quay của La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh giữa không trung vậy mà bắt đầu thả chậm, sau đó tinh quang tan rã, sưu cái bay trở về trong tay Lâm Hải.

“Cái này!” Trong lòng Lâm Hải rung mạnh, nghĩ không ra pháp bảo này vậy mà không kiếm sống được nữa.

“Hố cha a!” Lâm Hải quả thực tâm chỉ muốn chửi thề cũng có, vội vàng hơi chuyển động ý nghĩ một chút, chuẩn bị một lần nữa đem Tinh La Bàn tế ra, nhưng rất nhanh Lâm Hải phát hiện, Tinh Thần Chi Lực cực kỳ bé nhỏ trong người này, vậy mà đã sử dụng hết!

“Mẹ nó!”

Lâm Hải giờ mới hiểu được tới, vì cái gì Tinh La Bàn bãi công, nếu như muốn lần nữa thôi động, chỉ có thể lấy Tinh Vẫn Thạch ra.

Thế nhưng là, cái Tinh Vẫn Thạch này là để dành tới lúc đối phó với Yêu Thần mới dùng a, cái Tinh La Bàn này hao phí năng lượng như thế, hiện tại nếu như dùng, ai biết đến lúc đó còn có đủ hay không a.

Nếu như không đủ mà nói, chính mình lại không tiến vào được Thánh Cảnh, này đến lúc đó há không sẽ chết nghẻo sao.

“Phải làm sao mới ổn đây?”

Thời khắc Lâm Hải đang khó mà quyết đoán, đột nhiên một tiếng hét thảm truyền đến, để Lâm Hải đột nhiên giật mình, ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy Lệ Quỷ thân cao mấy trượng, đột nhiên biến trở về hình dáng ban đầu, từ giữa không trung rơi xuống, lảo đảo một trận, trong miệng phun ra mấy dòng máu màu đen, lung lay sắp đổ.

“A? Sắp không được!”

Phát hiện này, để Lâm Hải không khỏi đại hỉ, xem ra cái Lệ Quỷ này vừa rồi đột nhiên biến thân, tuy chống đỡ được công kích của ngôi sao, nhưng trả giá đắt cũng không nhỏ a!

Cứ như vậy, chính mình có lẽ không cần vận dụng Tinh La Bàn, liền có thể đem nó xử lý.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao vẫn bị Tử khí quấn quanh một cái, trong mắt đột nhiên lóe lên tinh mang, chân khí phá thể mà ra, trong miệng quát lạnh một tiếng!

“Phá!”

Oanh!

Trong nháy mắt, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao quang mang đại thịnh, đem Tử khí màu đen xung quanh chấn động đến lưa thưa nát, trong nháy mắt đã thoát khốn!

“Ha ha!”

Lâm Hải cười lớn một tiếng, thân ảnh vọt lên, lăng không một đao liền vỗ xuống.

“Bá Không Trảm!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, đao mang xen lẫn hỏa diễm, hướng phía đỉnh đầu Lệ Quỷ, liền hạ xuống.

Lệ Quỷ kinh hãi ngẩng đầu, trong mắt rốt cục lộ ra một tia sợ hãi, thân ảnh đột nhiên tung bay, biến mất tại chỗ.

Oanh!

Một đao của Lâm Hải, lần nữa chém vào khoảng không, nhưng mà lần này, giữa không trung lại truyền đến một tiếng rên lên, sau đó bên trong Tử khí phiêu đãng, một thân ảnh ngã xuống, vậy mà đứng không vững, trực tiếp té lăn trên đất.

“Chết!”

Lâm Hải thấy thế, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao quét ngang một cái, thẳng đến thân ảnh Lệ Quỷ, sắc bén mà đi.

“Bát đát! Người tu hành Hoa Hạ đáng giận, là ngươi bức ta! Bổn tọa coi như liều mạng hủy hoại nhiều năm tu hành chỉ trong chốc lát, cũng muốn giết ngươi!”

Lệ Quỷ đột nhiên phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, Tử khí trên thân trong nháy mắt sôi trào, như là thiêu đốt, đồng thời thân ảnh lóe lên, tốc độ so với trước đó thế mà còn nhanh hơn gấp mấy lần, chớp mắt liền mất đi hành tung.

“Đậu phộng, không tốt, đây là bí pháp!”

Trong lòng Lâm Hải đột nhiên dâng lên một tia dự cảm bất tường, còn chưa chờ phản ứng lại, ở chỗ ngực đột nhiên truyền đến đau đớn kịch liệt, Lâm Hải rên lên một tiếng, thân hình bay ngược mà lên.

Phốc!

Lâm Hải người giữa không trung, một ngụm máu tươi liền phun ra ngoài, sau đó một cái thân ảnh như u linh, mang theo ánh mắt vô cùng cừu hận hung tàn, theo sát mà tới.

"Ta muốn giết chết ngươi, đem linh hồn ngươi xé nát!"

Lệ Quỷ điên cuồng gầm thét, đột nhiên một cái Quỷ Trảo duỗi ra, hướng phía cổ Lâm Hải, nắm qua.

Mí mắt Lâm Hải một trận cuồng loạn, nghĩ không ra cái Lệ Quỷ này đột nhiên liều mạng, vậy mà bộc phát ra thực lực đáng sợ như thế, chính mình sơ sẩy một cái, lại đã đến bên bờ sinh tử.

"Hiệp Lộ Tương Phùng Dũng Giả Thắng!"

Trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một vòng ngoan ý, hơi chuyển động ý nghĩ một chút liền đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu lại, đồng thời cánh tay phải duỗi ra, gắt gao chế trụ Quỷ Trảo của Lệ Quỷ!

Ông!

Nhất thời, cánh tay phải của Lâm Hải đột nhiên thoáng động lôi quang, vô số hồ quang điện màu tím, toát ra chui vào thân thể Lệ Quỷ, để thân thể Lệ Quỷ đột nhiên run lên, run lẩy bẩy.

"Hừ hừ, mẹ nó, chơi hung ác đúng không? Đến a! Xem ai đùa chơi chết ai!"

Lâm Hải quát lớn một tiếng, tùy ý gào thét, con mắt trong nháy mắt trở nên vô cùng đỏ như máu, thần sắc điên cuồng!

Lệ Quỷ bị Tử Lôi Thần Long Tí chế trụ, ánh mắt nhất thời lộ ra thần sắc hoảng sợ gấp gáp, nhìn lấy Lâm Hải mà mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mắt thấy thân thể bắt đầu dần dần trở thành nhạt nhòa, Lệ Quỷ lần này là thật sợ hãi.

“Người Hoa, ngươi thả ta ra, ta lập tức đi ngay, từ nay ngươi ta hai bên không liên quan!”

“Nghĩ con mẹ nó chuyện đẹp gì đâu!” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy xem thường, hiện tại bị chính mình chế trụ, vậy mà còn dám đưa ra yêu cầu, coi ca ca là dễ nói chuyện sao?

“Ngươi đừng ép ta đồng quy vu tận!” Lệ Quỷ thấy Lâm Hải không đáp ứng, trong mắt đột nhiên hiện lên một chút tuyệt vọng hung ác!

“Đồng quy vu tận? Đến a, sợ ngươi cũng không phải là người Hoa!” Lâm Hải điên cuồng rống nói.

“Bát đát, này thì cùng chết đi!”

Lệ Quỷ đột nhiên gầm lên giận dữ, sau đó Tử khí trên thân thể, đột nhiên xoay quanh mà lên, giống như một sợi giây thừng, quấn quanh ở trên cổ Lâm Hải.

“Ách!”

Lâm Hải nhất thời rên lên một tiếng, chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác ngạt thở mãnh liệt đánh tới, cả khuôn mặt trong nháy mắt bị ghìm đến đỏ bừng vô cùng, khí lực trên thân bắt đầu điên cuồng xói mòn, đầu nặng dần, hai mắt bắt đầu lật lên trên, ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Mà Lệ Quỷ cũng không dễ chịu, cái dây thừng Tử khí này vừa ra, thân thể gã càng thêm trở nên ảm đạm, cơ hồ biến thành trong suốt, mắt thấy liền muốn tiêu tán, cách cái chết không xa.

“Tiếp tục đấu như vậy, đối với người nào cũng đều không có chỗ tốt, ngươi ta đều thối lui một bước, như thế nào?” Lệ Quỷ nhìn thân thể sắp tiêu tán, trong lòng run sợ, hướng phía Lâm Hải bén nhọn rống nói.

“Vọng... Tưởng...”

Lâm Hải bị ghìm, ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, hai mắt cao cao nhô lên, lại mang theo nồng đậm quật cường cùng bất khuất.

“Ngươi con mẹ nó liền là thằng điên!” Thấy Lâm Hải cho dù chết cũng phải cùng gã ăn thua đủ, Lệ Quỷ không khỏi phát ra một tiếng mắng to, tiếp tục như vậy, coi như gã may mắn trước đem Lâm Hải giết chết, thì gã cũng cách cái chết không xa.

Huống chi, đến tột cùng là gã chết trước, hay là Lâm Hải chết trước, hay là cái nào ở giữa cũng được.

“Người tu hành Hoa Hạ, ngươi nghe, âm Dương Sư của ta đã chết nhiều năm, ta là Thức Thần vô chủ, nếu ngươi chịu dừng tay, ta nguyện quy phục ngươi, ngươi bây giờ có thể dừng tay hay không!”

Lệ Quỷ rốt cục sợ, gã không muốn chết, mắt thấy đã kề cận cái chết, rốt cục hướng Lâm Hải khuất phục.

Nhưng mà, Lâm Hải nói một câu, lại làm cho gã như rơi xuống vực sâu, triệt để tuyệt vọng.

“Ngươi quá con mẹ nó xấu, ca không có thèm!”

Chương 1356: Luyện Yêu Hồ

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Lệ Quỷ lâm vào tuyệt vọng thật sâu, không khỏi phát ra tiếng gầm lên giận dữ.

“Bát đát, này thì cùng chết!”

Nói xong, hai chân có lẽ đã trong suốt của Lệ Quỷ, đột nhiên nổ tung hóa thành Tử khí, hướng phía Lâm Hải bay đi, cùng dây thừng Tử khí quấn quanh cổ Lâm Hải tụ hợp, siết Lâm Hải đến mắt tối sầm lại, đầu lưỡi kém chút phun ra.

“Bà nội ngươi, chơi tự mình hại mình a!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cảm nhận được lực lượng trong người cấp tốc xói mòn, trong mắt không khỏi phát lạnh, biết không thể đợi thêm, nếu không bản thân Lệ Quỷ còn không chết, rất có thể chính mình tđã rước treo.

“Để ngươi, cảm thụ một chút lực lượng của Thiên Nhãn Thần Thông đi!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên sát cơ, liền muốn mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, chuẩn bị lợi dụng Chước Quang, đem Lệ Quỷ bắn giết.

Nhưng mà, ngay lúc này, một tiếng leng keng, một tiếng tin tức nhắc nhở giòn tan, đột nhiên vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Leng keng!

Nguyệt Hồ Thánh Cảnh đã thành công dung nhập với Cửu Lê Hồ, Cửu Lê Hồ bị kích hoạt!

“Cái đồ chơi gì?” Lâm Hải sững sờ, còn không có hiểu rõ là có ý gì, lại là một đạo tiếng tin tức nhắc nhở vang lên.

Leng keng!

Cửu Lê Hồ kiểm trắc có Quỷ Quái sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi tám phần trăm, có muốn thu phục không?

“Thu phục Quỷ Quái?” Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, chẳng lẽ chỉ là cái Lệ Quỷ này? Còn là xác suất siêu cao chín mươi tám phần trăm như thế, đậu phộng, ngưu bức lớn!

Tuy Lâm Hải vẫn là một mặt mộng bức, không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng là tiếng nhắc nhở về xác suất có thể thu phục Quỷ Quái siêu cao, thế nhưng là nghe rõ ràng.

Thu lấy!

Lâm Hải không chút do dự làm ra lựa chọn, sau đó bỗng nhiên chỉ thấy Lệ Quỷ ở đối diện, trên mặt lộ ra biểu lộ vô cùng hoảng sợ, mở ra miệng rộng nhưng căn bản không kịp la lên, liền sưu một tiếng biến mất tại chỗ.

Leng keng!

Thu phục Quỷ Quái Thức Thần lang thang thành công.

“Ai u, mẹ ta nha!”

Đồng thời với lúc Lệ Quỷ biến mất, dây thừng Tử khí siết tại cổ Lâm Hải cũng tiêu tán trong nháy mắt, Lâm Hải đặt mông ngồi dưới đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, đột nhiên cảm giác có thể hô hấp không khí là chuyện tốt đẹp như thế.

Trọn vẹn qua hai ba phút, Lâm Hải cuối cùng thở ra hơi, không khỏi thầm mắng một tiếng.

“Con mẹ nó, về sau cũng không thể quá thích tranh đấu tàn nhẫn như thế, rất khó chịu!”

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới lo lắng đi chải vuốt tin tức trong đầu.

“Nguyệt Hồ Thánh Cảnh thành công dung nhập với Cửu Lê Hồ? Ý gì?”

Lâm Hải nhướn mày, sau đó sắc mặt đột nhiên đại biến, nói thầm một tiếng không tốt!

Nguyệt Hồ Thánh Cảnh dung nhập với Cửu Lê Hồ, đây chẳng phải là đại biểu cho, Thánh Cảnh đã không có?

“Em gái ngươi!” Lâm Hải gấp gáp thầm mắng một tiếng, vụt cái liền nhảy dựng lên. Tuy hắn không biết cái Cửu Lê Hồ này là cái quỷ gì, nhưng hắn biết tầm quan trọng của Thánh cảnh đối với hắn, trước không muốn nói tới công năng, chỉ là bên trong có đám Tiên Nhi, Lãnh Nguyệt Như, A Hoa các loại, mỗi một cái đều có phân lượng cực nặng tại trong lòng Lâm Hải, bây giờ Thánh Cảnh bị Cửu Lê Hồ hòa tan, Tiên Nhi các nàng có thể có việc hay không?

Nghĩ đến chỗ này, phía sau lưng Lâm Hải trong nháy mắt đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, một cỗ cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có, để thân thể Lâm Hải cũng khẽ run lên, nếu như Tiên Nhi các nàng thật không ở, này... Lâm Hải không dám nghĩ!

“Tiên Nhi, Tiên Nhi!”

Lâm Hải mang theo hoảng sợ thật sâu, nhịn không được lên tiếng hô to, đem hết toàn lực dùng ý niệm nếm thử câu thông cùng Thánh Cảnh.

“Chủ nhân, Tiên Nhi ở đây!”

Đột nhiên, một đường thanh âm êm tai nhu mỹ, vang lên tại Lâm Hải trong đầu, đồng thời bóng hình xinh đẹp của Tiên Nhi, chậm rãi hiển hiện, lộ ra mỉm cười nhu tình.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, có chút không thể tin được.

“Tiên Nhi, thật là ngươi?”

“Đi ra!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trước mặt bỗng nhiên hiện lên một đạo quang hoa, thân thể của Tiên Nhi, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Tiên Nhi bái kiến chủ nhân!”

Lâm Hải lập tức sửng sốt, sau đó mặt lộ vẻ mừng như điên, ha ha cười to một tiếng, đột nhiên đem Tiên Nhi chặn ngang ôm lấy, kích động xoay tròn lên.

“Ha ha, Tiên Nhi, ngươi vẫn còn, quá được rồi, quá được rồi!”

Lâm Hải kích động cười lớn, ôm thân thể mềm mại của Tiên Nhi, đi một vòng lại một vòng, nồng đậm vui sướng, lộ rõ trên mặt.

Tiên Nhi bị Lâm Hải ôm thật chặt, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, bên trong thẹn thùng còn mang theo một tia ngọt ngào, nhịn không được xấu hổ mở miệng.

“Chủ nhân, ngươi làm sao vậy, mau đưa Tiên Nhi buông xuống.”

“Ha ha, ta rất cao hứng, Tiên Nhi ta rất cao hứng!” Lâm Hải đem Tiên Nhi buông xuống, bưng lấy khuôn mặt nhỏ của Tiên Nhi xoa nắn một hồi, khiến Tiên Nhi xấu hổ giận nộ không thôi.

“Chuyện gì, đem chủ nhân cao hứng đến cái dạng này?” Tiên Nhi không có ý tứ đem tay của Lâm Hải, từ trên gương mặt xinh đẹp của chính mình kéo ra, ngượng ngùng hỏi.

“Trước đó Thánh Cảnh xảy ra vấn đề, vừa rồi lại có nhắc nhở Thánh Cảnh đã dung nhập vào Cửu Lê Hồ, đem ta dọa sợ, ta còn tưởng rằng các ngươi cùng một chỗ với Thánh Cảnh, tất cả đều bị kia là cái Cửu Lê Hồ gì hòa tan đây.”

Lâm Hải nói xong, đột nhiên trên lộ ra biểu lộ hiếu kỳ, hướng phía Tiên Nhi kinh ngạc hỏi.

“Tiên Nhi, trước đó đến cùng đã phát sinh cái gì, vì cái gì ta vô pháp câu thông với Thánh Cảnh, còn có cái Cửu Lê Hồ kia, là chuyện gì xảy ra?”

Tiên Nhi nhìn Lâm Hải, khuôn mặt nhỏ kinh ngạc một trận, sau đó lộ ra một bộ biểu tình cổ quái.

“Chủ nhân, ngươi, vậy mà không biết?”

“Ta biết rõ cái chít chít a... Ngạch!” Lời nói của Lâm Hải vừa nói ra, mới cảm giác lời này có chút không ổn, vừa kích động liền ở ngay trước mặt một cái tiểu cô nương như Tiên Nhi, vậy mà nói khoan khoái miệng.

Cũng may Tiên Nhi tư tưởng đơn thuần, căn bản cũng không hiểu, mà chính là mang theo một mặt sùng bái liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Chủ nhân, sự tình mà chủ nhân thượng nhậm của Thánh Cảnh trải qua ngàn năm cũng không có hoàn thành, ngươi lại liền hoàn thành tại thời gian trong ngắn như vậy, thế nhưng chính ngươi vậy mà cái gì cũng không biết. Đây cũng quá không thể tưởng tượng!”

“A.” Lâm Hải nhất thời mộng bức, có chút xấu hổ gãi gãi đầu.

“Tiên Nhi, ý gì a, nghe lời này của ngươi, ta giống như vô tình làm được một hành động vĩ đại?”

“Chủ nhân, có biết Cửu Lê Hồ là vật gì không?” Tiên Nhi đã im lặng, có chút dở khóc dở cười hỏi.

“Cửu Lê Hồ?” Lâm Hải ngẫm lại, sau đó có chút không xác định nói nói, “Có phải là cái ấm thanh đồng a, bảo vật thời kỳ Thượng cổ, ta trước đó đã ném vào trong Thánh Cảnh kia hay không?”

“Đúng, chính là nó!” Tiên Nhi gật gật đầu, “Nhưng, chủ nhân ngươi chưa từng nghe qua cái tên Cửu Lê Hồ sao?”

“Không có!” Lâm Hải rất thẳng thắn lắc đầu.

“Này, nó còn có một cái tên khác, có lẽ chủ nhân đã từng nghe thấy.”

“Tên gì?”

“Luyện, Yêu, Hồ!” Môi son của Tiên Nhi khẽ mở, nói ra từng chữ từng chữ.

“Cái gì?” Lời của Tiên Nhi vừa ra khỏi miệng, Lâm Hải liền kích động kém chút nhảy dựng lên, một tay bắt lại bả vai của Tiên Nhi, mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

“Tiên Nhi, ngươi vừa mới nói cái gì? Cửu Lê Hồ này, chính là Luyện Yêu Hồ?”

“Vâng, chủ nhân!” Tiên Nhi bị Lâm Hải bắt lấy, khuôn mặt nhất thời đỏ lên, gật gật đầu.

“Đậu phộng, phát đạt!”

Lâm Hải hưng phấn reo hò một tiếng, cao hứng nắm quyền đầu lăng không vung vẩy hai lần, mặt mũi tràn đầy vui sướng! Danh khí của Luyện Yêu Hồ, tại Hoa Hạ quả thực quá lớn, đây chính là một trong thập đại Thần khí của Hoa Hạ Thượng cổ, tục truyền là bảo vật Đại Vu Xi Vưu thời Thượng cổ, bên trong có không gian kỳ dị, không gian to lớn đến mức có thể đem thiên địa dung nạp vào trong, chẳng những có thể lấy để tạo nên vạn vật, cũng có lực lượng hủy diệt cường đại, nhưng là chỗ nổi danh nhất, vẫn là Luyện Yêu.

Lâm Hải khi còn bé chơi qua trò chơi game Hiên Viên Kiếm, khi đó liền vô cùng yêu thích Luyện Yêu Hồ bên trong đó, luôn luôn ở thời điểm đang chơi, tưởng tượng nếu như có một ngày, chính mình cũng có Luyện Yêu Hồ thì tốt biết bao nhiêu a, nhìn ai còn dám khi dễ chính mình.

Thế nhưng Lâm Hải tuyệt đối không ngờ rằng, ý dâm mơ mộng hão huyền khi còn bé, hôm nay vậy mà con mẹ nó được thực hiện!

“Tiên Nhi, cái Luyện Yêu Hồ này hiện tại đang ở đâu?” Lâm Hải kích động hỏi, hắn đã không kịp chờ đợi muốn nhìn một chút, món bảo vật trong trò chơi lúc chính mình còn thời niên thiếu này.

“Thánh Cảnh đã dung nhập vào Luyện Yêu Hồ, chủ nhân chỉ cần dựa theo phương pháp ban đầu để tiến vào Thánh Cảnh, tiến vào là được!”

“Tốt!” Tiên Nhi nói xong, Lâm Hải trực tiếp đem Tiên Nhi thu hồi, đồng thời hơi chuyển động ý nghĩ một chút, không kịp chờ đợi liền tiến vào bên trong Thánh Cảnh.

Chương 1357: Lão phu, là Hồ Trung Tiên!

Lâm Hải thân ảnh lóe lên, tiến vào một mảnh không gian kỳ dị, phát hiện cùng Thánh Cảnh lúc trước, hoàn toàn khác biệt.

Nếu như đem Thánh Cảnh trước kia, so sánh với một cái thôn làng mà nói, vậy mảnh không gian bây giờ này, quả thực chính là một quốc gia, quá con mẹ nó lớn!

“Tiên Nhi, đây chính là bên trong Luyện Yêu Hồ sao?”

Lâm Hải một mặt hưng phấn, hướng phía Tiên Nhi bên người kích động hỏi.

“Vâng, chủ nhân! Thánh Cảnh đã không còn tồn tại, vị trí không gian bây giờ của chúng ta, chính là Luyện Yêu Hồ!”

“Tốt, tốt!” Lâm Hải một mặt kinh hỉ, chậm rãi gật gật đầu.

“Tiên Nhi, Thánh Cảnh vì sao lại bị Luyện Yêu Hồ dung hợp, còn có ngươi trước đó nói, ta đã hoàn thành sự tình mà chủ nhân Thánh Cảnh đời trước chưa hoàn thành, lại là chỉ cái gì?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Chủ nhân vẫn chưa rõ sao? Thánh Cảnh kỳ thực cũng là đồ phỏng chế của Luyện Yêu Hồ, chẳng qua là lấy hình thức tranh cổ để tồn tại mà thôi! Chủ nhân đời trước của Thánh Cảnh, một mực đang tìm kiếm Luyện Yêu Hồ, lại không có bất kỳ cái manh mối gì, nghĩ không ra nhanh như vậy đã bị chủ nhân ngươi tìm tới!”

“A?” Lâm Hải một mặt kinh ngạc, sau đó trong mắt bùng lên tinh quang.

“Ta qua, thì ra là thế!” Biết rõ ràng chân tướng, kích động trong lòng Lâm Hải càng thêm mãnh liệt.

Thánh Cảnh ban đầu, cũng đã để Lâm Hải cảm thấy ngưu bức đến nghịch thiên, kết quả vậy mà lại chỉ là một cái đồ phỏng chế của Luyện Yêu Hồ, cứ như vậy mà nói, cái Luyện Yêu Hồ này sẽ ngưu bức tới trình độ nào a?

“Tiên Nhi, mau cùng ta nói nói, cái Luyện Yêu Hồ này sẽ có cái công năng gì?” Lâm Hải vội vàng hỏi.

“Chủ nhân, Tiên Nhi không biết.” Khuôn mặt Tiên Nhi lộ ra một tia áy náy, lắc đầu.

“Hắc hắc hắc!” Đột nhiên, một đường tiếng cười bỉ ổi, đột nhiên vang lên tại sau lưng Lâm Hải.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật mình, vội vàng xoay người, hai tay giơ lên trước ngực, một mặt cảnh giác nhìn lại.

Chỉ thấy một cái lão đầu râu bạc vóc người không cao, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn, đang hướng phía chính mình bỉ ổi cười.

“Muốn ta giới thiệu cho ngươi một chút về cái Luyện Yêu Hồ này hay không?”

Lão đầu râu bạc, hướng phía trước mặt Lâm Hải lại đến gần một chút, hai mắt híp lại, cười tủm tỉm nói nói.

Lâm Hải vội vàng hướng phía sau nhảy ra một bước, cùng lão đầu râu bạc này kéo dài khoảng cách, rồi dò xét trên dưới lão một phen.

“Ngươi nha là ai vậy, từ đâu xuất hiện?” Lâm Hải không nhớ rõ bên trong Thánh Cảnh, có một hàng bỉ ổi như thế a.

Lão đầu râu bạc thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, nhất thời gật gù đắc ý, vuốt vuốt râu trắng một mặt tự đắc nói nói.

“Lão phu, là Hồ Trung Tiên!”

“Ngài chính là Hồ Trung Tiên tiền bối?” Tiên Nhi ở một bên, đột nhiên chấn kinh hỏi.

“Ừm, tiểu nha đầu dáng dấp không tệ, khó có nhất, cũng là Khí linh chi thân, không tệ không tệ!” Hồ Trung Tiên liếc nhìn Tiên Nhi một chút, một mặt hài lòng gật gật đầu.

“Hồ Trung Tiên?” Lâm Hải nghe được thì là giật mình, hắn biết rõ Luyện Yêu Hồ, sao lại không biết Hồ Trung Tiên.

Đây chính là nhân vật phi thường ngưu bức trong truyền thuyết a, tuy bản nguyên là Khí linh của Luyện Yêu Hồ, nhưng thực lực đã cường đại đến mức hoàn toàn có thể thoát ly khỏi Luyện Yêu Hồ trở thành độc lập tồn tại, so với đại năng Thượng cổ cũng không kém a!

“Vãn bối Lâm Hải, bái kiến Hồ Trung Tiên tiền bối!”

Biết rõ thân phận của Hồ Trung Tiên, Lâm Hải liền vội vàng ôm quyền, cung cung kính kính thi lễ.

“Ừm, xem ra ngươi chính là chủ nhân mới của Luyện Yêu Hồ.”

“Ách... Hẳn là vậy đi!” Lâm Hải xấu hổ cười cười, nhưng thật ra chuyện có phải chủ nhân của Luyện Yêu Hồ hay không, Lâm Hải cho tới hiện tại cũng không biết, một mực còn ở vào trong mộng bức đây.

“Thực lực này, cũng quá yếu đi. Liền Nguyên Anh đều không ngưng tụ.”

Hồ Trung Tiên lật tròng mắt, dò xét trên dưới Lâm Hải một phen, có chút xem thường nói nói.

“Đậu phộng, bị khinh bỉ!” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, nhưng mình quả thật vẫn là Kim Đan kỳ, nhất thời cũng không cách nào phản bác, thời khắc đang có chút khó chịu, đã thấy Hồ Trung Tiên đột nhiên khẽ vươn tay, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải chộp tới.

“Đậu phộng!”

Lâm Hải giật mình, nghĩ không ra Hồ Trung Tiên vậy mà đột nhiên hướng mình ra tay, trong lúc cuống quít vội vã triệt thoái về phía sau.

“Tiểu gia hỏa, chạy cái gì!”

Hồ Trung Tiên cười cười, căn bản không thấy động thế nào, bàn tay cũng đã rơi vào đỉnh đầu của Lâm Hải, mặc cho Lâm Hải trốn tránh như thế nào, lại đều không làm nên chuyện gì, bị trực tiếp đè lại, đứng ở bên trong này.

“Tiền bối, ngài muốn làm gì!”

Tiên Nhi thấy thế khẩn trương, không khỏi kinh hô một tiếng, đồng thời khí tức trong nháy mắt đã nở rộ, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

“Tiểu nha đầu, chớ lộn xộn a, điểm tu vi này của ngươi, ở trước mặt lão phu không đáng giá nhắc tới!”

Hồ Trung Tiên vừa nói, chân khí trong lòng bàn tay đột nhiên phun một cái, thẳng hướng huyệt vị trên đầu Lâm Hải trút xuống.

Ông!

Toàn thân Lâm Hải run lên bần bật, bỗng cảm giác được một cỗ khí tức cường đại, bay thẳng kinh mạch toàn thân mình, trong nháy mắt liền hội tụ đến chỗ Khí Hải Đan Điền, trong nháy mắt đem Kim Đan của chính mình bọc lại!

“Ngươi muốn làm gì!”

Lâm Hải quá sợ hãi, đan điền của người tu hành, thế nhưng là bản nguyên của hết thảy, một khi bị phá hư, tu vi toàn thân liền xong, từ đó biến thành phế nhân, cũng không còn cách nào bước vào đường tu hành nữa!

“Dừng tay!”

Tiên Nhi thấy thế, khẽ kêu một tiếng, thân hình bạo khởi, hóa thành lưu quang, liền hướng phía Hồ Trung Tiên nhào tới.

“Đã nói để ngươi chớ lộn xộn, tiểu nha đầu thật đúng là đủ bướng bỉnh!”

Hồ Trung Tiên lắc đầu, đột nhiên đưa tay nhất chỉ, trong nháy mắt một chùm sáng sương mù xuất hiện tại giữa không trung.

Ông!

Sau một khắc, thân ảnh của Tiên Nhi trong nháy mắt nổi lên, vậy mà bị chùm sáng sương mù kia vây quanh, khốn giữa không trung, mặc cho Tiên Nhi giãy giụa như thế nào, cũng không cách nào thoát khốn, trên gương mặt, nhất thời lộ ra tuyệt vọng thật sâu.

“Hồ Trung Tiên tiền bối, van cầu ngài, chớ làm tổn thương chủ nhân của ta, nếu chủ nhân của ta đắc tội với ngài ở chỗ nào, Tiên Nhi nguyện ý thay chủ nhân đi chết!”

“Tiên Nhi!” Lâm Hải nghe Tiên Nhi nói như thế, trong lòng nhất thời cảm động vạn phần, đồng thời đối với hành động của Hồ Trung Tiên, càng thêm tức giận.

“Lão già kia, muốn chém giết muốn róc thịt, Lâm Hải mặc cho ngươi xử trí, nhưng Tiên Nhi là vô tội, ngươi nhanh chóng thả nàng ra, nếu không dù ta hóa thành Lệ Quỷ, cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Ô ô u, thật đúng là chủ tớ tình thâm a, hai người các ngươi có phải hay không đã... Ừ?” Hồ Trung Tiên nhìn xem Tiên Nhi, lại nhìn xem Lâm Hải, đột nhiên hướng phía Lâm Hải nhướn nhướn mày, một mặt bỉ ổi cười rộ lên, lộ ra cái biểu lộ nam nhân đều hiểu.

“Phi, lão già kia! Ở giữa ta cùng Tiên Nhi là trong sạch, không có bỉ ổi như ngươi nghĩ vậy!” Lâm Hải nhất thời trừng mắt giận nói, cái này con mẹ nó là cái tiền bối cao nhân gì a, quả thực chính là cái lão lưu manh bỉ ổi!

“Há, trong sạch a.” Hồ Trung Tiên a một tiếng thật dài, sau đó con mắt có thâm ý khác liếc Tiên Nhi đang ra sức giãy dụa một cái, một mặt thất vọng lắc đầu.

“Ngươi nha đầu ngốc này a, một thân tình cảm cũng tại trên thân tiểu tử ngốc này, làm sao thiếp hữu tình, lang vô ý a!”

Lời nói của Hồ Trung Tiên, truyền đến bên trong lỗ tai của Tiên Nhi, như là một đường Phích Lịch, để thân thể mềm mại của Tiên Nhi run lên bần bật, vậy mà đình chỉ giãy dụa, hoảng hốt trở nên thất thần.

Nhưng rất nhanh, khuôn mặt Tiên Nhi ửng hồng, xấu hổ hô quát một tiếng.

“Uổng cho ngươi vẫn là tiền bối, ít hồ ngôn loạn ngữ đi, nhanh thả chủ nhân nhà ta ra, muốn giết cứ giết ta!”

Lâm Hải giờ phút này cũng có chút choáng váng, lời nói của Hồ Trung Tiên, để trong lòng hắn cũng là rung động, kinh ngạc liếc nhìn Tiên Nhi một chút, vừa vặn nghênh tiếp ánh mắt của Tiên Nhi, nhất thời để Tiên Nhi càng thêm ngượng, nội tâm như là bị lột sạch vậy, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

“Người si tình a, nếu ta muốn giết hắn, hắn giờ phút này đâu còn có mệnh nữa?”

Hồ Trung Tiên lắc đầu, không nói thêm gì nữa, thủ chưởng ấn tại trên đỉnh đầu Lâm Hải, đột nhiên chìm xuống!

“Nát!”

Oanh!

Sau một khắc, Kim Đan trong đan điền Lâm Hải ầm vang vỡ vụn, hóa thành điểm điểm quang hoa!

“Lão già khốn nạn, ta con mẹ nó a giết ngươi!” Lâm Hải không khỏi giận mắng một tiếng, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng!

Chương 1358: Từ hôm nay, ta là Nguyên Anh!

Kim Đan vừa vỡ, tu vi mất hết, cơ hồ đã đồng đẳng với phế nhân, tu luyện lâu như vậy bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, để Lâm Hải cơ hồ điên cuồng, đối với Hồ Trung Tiên giận mắng một trận.

Nhưng mà, Hồ Trung Tiên lại không thèm để ý chút nào, thủ chưởng ấn tại trên đỉnh đầu Lâm Hải, đột nhiên hiện lên một đạo quang hoa.

Ông!

Sau một khắc, Kim Đan vỡ vụn của Lâm Hải, vậy mà bị một cỗ lực lượng cường đại, một lần nữa hỗn hợp với nhau, lóe ra hào quang màu tím, đem thân thể Lâm Hải, cũng bắt đầu chiếu xạ trong suốt.

"Đây là!"

Tiên Nhi lúc đầu còn ra sức giãy dụa giữa không trung, thấy tình cảnh này nhất thời dừng lại, sau đó cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm lập tức giương thật to, trong mắt đẹp lộ ra thần sắc thật không thể tin.

"Lão già kia, ngươi đến cùng muốn thế nào!"

Lâm Hải hận đến nghiến răng nghiến lợi, mình cùng Hồ Trung Tiên không oán không cừu, lão lại đối với mình bất chợt ra tay độc ác như thế, trong lòng Lâm Hải hận không thể đem lão tháo thành tám khối cũng đều không hết giận.

"Chủ nhân, không thể nói vậy! Tiền bối là đang giúp ngươi ngưng tụ Nguyên Anh!"

Tiên Nhi bỗng nhiên kinh hô một tiếng, mang theo từng tia từng tia vui sướng, hướng phía Lâm Hải vội vã hô nói.

"Ngưng con mẹ nó, ngưng, ngưng..." Lời nói của Lâm Hải im bặt mà dừng, sau đó trong lòng giật mình, chấn kinh nhìn về phía Tiên Nhi, một mặt khó có thể tin.

"Tiên Nhi, ngươi nói cái gì?" Trong lòng Lâm Hải rung mạnh, kinh hãi hỏi.

"Chủ nhân, chúng ta hiểu lầm tiền bối, tiền bối là có ý tốt, dùng đại thần thông giúp ngươi ngưng tụ Nguyên Anh!"

Tiên Nhi sợ Lâm Hải không tin, lại vội vàng lần nữa nói nói, chính mình cũng thở dài ra một hơi.

“Ha ha, vẫn là tiểu nha đầu này có kiến thức, nào giống ngươi tiểu tử ngốc này, liền chỉ biết mắng ta là lão đầu tử!” Hồ Trung Tiên bỗng nhiên cười ha ha một tiếng, trên mặt chế nhạo liếc Lâm Hải một chút.

“Ách... Cái này, đây là thật?” Tuyệt vọng trước đó của Lâm Hải tiêu tán trong nháy mắt, thay vào đó là kinh hỉ thật sâu.

“Tiền bối, ngươi thật sự là đang giúp ta ngưng tụ Nguyên Anh?” Lâm Hải trên mặt vui sướng hỏi.

“Nói nhảm, chẳng lẽ để đường đường để Thần khí Thượng cổ Luyện Yêu Hồ, nhận một con kiến hôi Kim Đan Nhân Tiên như ngươi làm chủ? Lão đầu tử cũng gánh không nổi người này!”

Hồ Trung Tiên liếc trắng Lâm Hải một chút, một mặt khinh thường lắc đầu.

“Ha ha, đúng là như thế!” Lâm Hải kích động liên tục gật đầu, sau đó đột nhiên lộ ra một mặt biểu lộ đau lòng nhức óc, lời nói thấm thía nói nói.

“Tiền bối, tại hạ cho rằng, loại Thần khí ngưu bức như Luyện Yêu Hồ này, liền xem như tu vi Nguyên Anh kỳ, cũng bôi nhọ nó, cho dù là Địa Tiên, cũng không xứng làm chủ nhân của Luyện Yêu Hồ, tối thiểu nhất phải là Thiên Tiên mới được!”

“Vì có thể phối hợp với cái Thần khí Thượng cổ này, Lâm Hải ta không xuống Địa Ngục người nào xuống Địa Ngục. Tiền bối, tới đi, không cần bận tâm tới cảm thụ của ta, cứ trực tiếp đem tu vi của ta, tăng lên tới Thiên Tiên đi, Lâm Hải ta không oán không hối, tuyệt không nửa câu oán hận!”

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, để Hồ Trung Tiên kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, một mặt dở khóc dở cười nhìn lấy Lâm Hải.

“Tiểu hỏa tử, Thiên Tiên ngược lại là phối hợp được với cái Thần khí Thượng cổ này, nhưng ta sợ không xứng với gương mặt này của ngươi a!”

“Ách... Tiền bối cũng cảm thấy tại hạ, đã đẹp trai không biên giới sao?” Lâm Hải có chút thẹn thùng, nháy mắt mấy cái.

“Này ngược lại không cảm thấy, bất quá da mặt ngươi này dày không biên giới, ngược lại là thật!” Hồ Trung Tiên liếc trắng Lâm Hải một chút, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ.

“Ách... Có sao?” Lâm Hải mặt mo đỏ ửng, xấu hổ cười cười, “Nhưng thì tính sao, ta kiêu ngạo sao?”

Phốc!

Hồ Trung Tiên đột nhiên cảm thấy một ngụm máu, tuôn ra cổ họng, lệ rơi đầy mặt liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ca, da mặt dày, cần kiêu ngạo hơn sao?”

“Không cần sao?”

“Cần sao?”

“Không cần sao?”

...

Người Tiên Nhi còn giữa không trung, nhìn hai người Lâm Hải cùng Hồ Trung Tiên, nói mấy lời nói đậu bỉ này, khuôn mặt nhất thời có chút kinh ngạc.

“Tiền bối, da mặt dày có cần kiêu ngạo hay không, Tiên Nhi không rõ ràng, Tiên Nhi chỉ biết, cần ngài buông ta xuống!” Tiên

Nhi nín cười, hướng phía Hồ Trung Tiên nói nói.

“U, lão đầu tử cũng quên việc này!” Hồ Trung Tiên đưa tay nhất chỉ, sương mù ánh sáng vây khốn Tiên Nhi liền biến mất, thân ảnh Tiên Nhi tung bay rơi xuống.

“Nguyên Anh của chủ nhân, lập tức sẽ bắt đầu ngưng tụ!”

Tiên Nhi vừa rơi xuống đất, liền đuổi bước lên phía trước mấy bước, đến trước mặt Lâm Hải, kinh hỉ nói nói.

“Ừm, Nguyên Anh của tiểu tử này, tựa hồ không đơn giản a?” Hồ Trung Tiên gật gật đầu, sắc mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tiểu tử, ngươi tu hành là công pháp gì.”

“Chỉ là đồ vỉa hè, Đạo Đức Kinh, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới!” Trên mặt Lâm Hải lộ ra nụ cười tiện bỉ ổi, khoát khoát tay thuận miệng nói nói.

Phốc!

Cái ngụm máu này của Hồ Trung Tiên rốt cục không nín được, trực tiếp liền phun ra ngoài, sau đó chảy nước mắt hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái.

“Ca, lão già ta không có phục qua người nào, nhưng luận không biết xấu hổ, hôm nay ta con mẹ nó a phục ngươi!”

Nói xong, Hồ Trung Tiên nhảy dựng lên, hướng phía đầu Lâm Hải cũng là một hồi gõ mãnh liệt.

“Đậu móa, ngươi cái đùa bức, Đạo Đức Kinh đều gọi là hàng vỉa hè, thua thiệt ngươi còn nói ra miệng, đầy trời Thần Phật nghe được đều phải tức hộc máu, có bản lĩnh ngươi cầm cái hàng cao đẳng ngưu bức hơn Đạo Đức Kinh ra cho ta xem a.”

“Ai u, đừng đánh, đừng đánh! Lại đánh Nguyên Anh không thành hình liền tán!” Lâm Hải ôm đầu, cuồng vò một trận, đau đến oa oa kêu gào.

“Chớ lộn xộn!”

Hồ Trung Tiên quát lớn một tiếng, đột nhiên một cái tay khác, dán chưởng tại nơi đan điền của Lâm Hải, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Ngưng!”

Ông!

Lâm Hải chỉ cảm thấy, một đoàn hào quang màu tím sáng chói, từ nơi đan điền xuất hiện, sau đó một cỗ khí tức vô cùng cường đại, đang ở nơi đan điền của chính mình, cấp tốc hình thành!

Lâm Hải vội vàng thu hồi nụ cười ha ha, khuôn mặt nguyên túc, quan sát Tử Phủ bên trong bản thân, đã thấy một đoàn sương mù màu tím kia, đem đan điền trước đó bị phá nát, gắt gao bọc lại.

Tại bên ngoài đoàn sương mù màu tím kia, là một đoàn quang mang màu trắng, đang dùng lực lượng cực kỳ cứng cỏi, đem sương mù màu tím dung nhập vào trong đan điền phá nát.

Qua chừng chừng mười phút đồng hồ, sương mù màu tím, đã hoàn toàn cùng Kim Đan vỡ vụn hòa làm một thể, lúc này quang mang màu trắng từ trong người Lâm Hải liền nhanh chóng rút khỏi.

“Còn không khoanh chân vận công, ngưng tụ Nguyên Anh, muốn chờ đến khi nào!”

Bên tai Lâm Hải, đột nhiên truyền đến thanh âm của Hồ Trung Tiên, giống như một đường tiếng sấm, để tinh thần Lâm Hải chấn động.

“Vâng!”

Lâm Hải không dám thất lễ, cấp tốc ngồi xuống tại chỗ, thầm vận Đạo Đức Kinh, bắt đầu dẫn dắt chân khí, hướng phía đan điền mà đi.

Ông!

Chân khí vừa tiếp xúc dung hợp với hào quang màu tím, một lần nữa ngưng tụ Kim Đan, trong nháy mắt như là tiến vào bên trong suối nước nóng, bị điên cuồng hút vào.

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, vội vàng gấp rút điều tức, không ngừng thúc giục chân khí, đánh thẳng vào Kim Đan.

Nhưng mà, cái Kim Đan mới này lại giống một cái động không đáy, điên cuồng hấp thu chân khí của Lâm Hải, chỉ chớp mắt cũng đã là một ngày thời gian, trôi qua!

Lâm Hải giờ phút này, hai mắt nhắm nghiền, tâm vô bàng vụ, không ngừng hướng phía Kim Đan vận chuyển chân khí, mặt ngoài Kim Đan, hào quang màu tím càng ngày càng thịnh, sáng chói chói mắt, chỗ đỉnh đầu Lâm Hải, cũng có quang mang màu tím, ẩn ẩn hiển hiện, bảo tướng trang nghiêm, mang theo một cỗ uy nghiêm thật sâu.

Oanh!

Không biết qua bao lâu, trong người Lâm Hải, một cỗ khí tức điên cuồng trong nháy mắt đã phát ra, tựa như điểm xảy ra bạo tạc, lấy Lâm Hải làm trung tâm, không khí bốn phía cũng như là sóng nước, kịch liệt rung động.

Cùng lúc đó, hai mắt Lâm Hải bỗng nhiên mở ra, tinh mang tốc biến, như một đường chớp nhoáng đánh qua bầu trời, sắc bén phong mang!

"Hát!"

Lâm Hải nhịn không được kêu nhỏ một tiếng, thân thể mau lẹ như yến, nhảy lên một cái, một cỗ khí thế bàng bạc phô thiên cái địa, trong nháy mắt liền lan ra.

Người Lâm Hải lơ lửng giữa không trung, quanh thân bị quang mang màu tím vờn quanh, uy phong lẫm liệt, giống như Thiên Thần!

Quan sát đan điền bên trong bản thân, xông phá Kim Đan mà ra, là một người nhỏ chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, lại cùng mình không khác nhau chút nào, lông mày Lâm Hải nhíu lại, trong mắt tinh mang nhiếp nhân tâm phách.

"Từ hôm nay, ta thành Nguyên Anh!"

Chương 1359: Không Gian Hỗn Độn

Lâm Hải lơ lửng giữa không trung, hăng hái, một cỗ hào khí ngất trời mà lên, hai mắt sáng ngời có thần, liếc nhìn tứ phương, nhất thời có loại cảm giác bễ nghễ thiên hạ!

Ầm!

Nhưng ngay lúc này, trên mông đột nhiên bị người nặng nề đạp một chân, Lâm Hải trực tiếp từ giữa không trung ngã xuống, sau đó một cái thanh âm mang theo nồng đậm xem thường, vang lên tại sau lưng.

"Có thể đừng giả bộ bức hay không a, một cái nho nhỏ Nguyên Anh, mù đắc ý cái gì, khiến cho giống như thiên hạ vô địch, không biết còn tưởng rằng là Đại La Kim Tiên đâu!"

Lâm Hải xoa xoa cái mông, nhảy dựng lên một mặt nịnh nọt tiến đến trước mặt Hồ Trung Tiên.

“Tiền bối, ngươi liền làm người tốt đến cùng, liền cho ta làm cái Đại La Kim Tiên thôi.”

“Ngươi coi Đại La Kim Tiên là Đại La Bặc a? Đi một bên chơi đi!”

“Này Thiên Tiên cũng được! Nếu không Địa Tiên!” Lâm Hải vươn tay, giúp đỡ Hồ Trung Tiên vuốt vuốt ria mép, mặt mũi tràn đầy cười bỉ ổi nói.

“Tiền bối, ngươi hiểu biết ta, ta người này thuần túy là một lòng vì công, không có một chút tư tâm a, liền sợ tu vi của chính mình quá thấp, không xứng với Luyện Yêu Hồ, ném mặt mũi của lão nhân gia người a!”

“Địa Tiên, có được hay không?” Lâm Hải một mặt chờ mong, hướng phía Hồ Trung Tiên cười bỉ ổi khẩn cầu nói.

Con mắt Hồ Trung Tiên đảo một vòng, liếc mắt nhìn Lâm Hải một cái, bỗng nhiên nghiền ngẫm cười một tiếng.

“Thật không phải tư tâm? Thật sự là sợ tu vi thấp, không xứng với Luyện Yêu Hồ?”

“Đương nhiên là thật! Ta làm người ngài còn không hiểu sao?” Lâm Hải một mặt chính khí, đem bộ ngực đập vang lên ba ba, “Ta người này từ trước đến nay một lòng vì công, từ không vì mình việc tư phiền phức người khác, nhìn qua phim ‘Phương Hoa’ chưa? Biết rõ Lôi Phong sống không? Này nói chính là ta!”

Hồ Trung Tiên nghe xong, nhất thời lộ ra mặt mũi biểu lộ tràn đầy sùng bái.

“Ngươi nói như thế ta liền minh bạch, người thiện lương, từ trước tới giờ không bị đối xử tử tế, ta biết phải làm sao!”

Nói xong, Hồ Trung Tiên lăng không một trảo, nhất thời đem

Lâm Hải đè xuống đất.

“Uy uy uy, ngươi đây là làm cái gì a?”

“Ngươi không phải là sợ tu vi thấp, không xứng với Luyện Yêu Hồ sao?” Hồ Trung Tiên nói nói.

“Từ Nguyên Anh tới Địa Tiên, phải nằm rạp trên mặt đất mới có thể tấn cấp sao?”

“Ngươi chẳng lẽ còn không thấy rõ bản chất a? Muốn đi lên, không phải đều giống như con chó, ghé vào trước mặt người có năng lực giúp ngươi đề bạt sao? Bất quá, người thiện lương không cần, trực tiếp chụp chết là được!”

Hồ Trung Tiên nói, đột nhiên giơ bàn tay lên, Lâm Hải nhất thời cảm thấy có một cỗ sát khí ngưng tụ, dọa đến vụt nhảy dựng lên, quay đầu liền chạy.

“Tiền bối, không cần, ta cảm thấy Nguyên Anh liền rất tốt, bái bai ngài nha!”

Lâm Hải vắt chân lên cổ một đường phi nước đại, trong chớp mắt liền chạy mất tăm.

“Tiểu tử này, có chút ý tứ!” Nhìn bóng lưng Lâm Hải đã chạy xa, Hồ Trung Tiên cười lắc đầu.

“Hi vọng ngươi, có thể mang theo Luyện Yêu Hồ, tái hiện huy hoàng ngày xưa đi!”

Ông!

Sau một khắc, thân ảnh của Hồ Trung Tiên, đột nhiên biến mất, cùng lúc đó, trong đầu Lâm Hải, đột nhiên vang lên một đường tiếp lấy một đường tiếng tin tức nhắc nhở.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, đạt được tán thành của Hồ Trung Tiên, trở thành chủ nhân của Luyện Yêu Hồ!

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, thành công kế thừa đẳng cấp của chủ nhân Nguyệt Hồ Thánh Cảnh ban đầu, đẳng cấp chủ nhân của Luyện Yêu Hồ trước mắt là cấp bốn.

Leng keng!

Độ dung hợp giữa Nguyệt Hồ Thánh Cảnh cùng Luyện Yêu Hồ đạt tới một trăm phần trăm, chiếm cứ một phần trăm Không Gian Hỗn Độn.

Leng keng!

Khí linh Tiên Nhi của Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, trở thành Khí linh mới của Luyện Yêu Hồ!

Leng keng!

Không Gian Hỗn Độn của Luyện Yêu Hồ đã mở ra, tiến hành bắt Yêu Linh Quỷ Quái để khai phát.

Leng keng!

Kiểm trắc được một cái Quỷ Quái Thức Thần lang thang, có muốn tiến hành phối trí nhiệm vụ không?

Lâm Hải đứng tại chỗ, bị tiếng tin tức nhắc nhở liên tiếp này làm cho sững sờ.

“Không Gian Hỗn Độn? Nhiệm vụ phối trí? Ý gì a?”

Trở thành chủ nhân của Luyện Yêu Hồ, cùng Nguyệt Hồ Thánh Cảnh được bảo tồn hoàn chỉnh, Tiên Nhi tiếp nhận công việc của Hồ Trung Tiên, những cái này rất dễ lý giải, thế nhưng Không Gian

Hỗn Độn là cái đồ vật gì? Còn cần bắt Quỷ Quái để khai phát.

Nghi vấn mới vừa xuất hiện, đột nhiên một cỗ tin tức to lớn, tự động tiến vào trong đầu Lâm Hải, những vấn đề này trong nháy mắt liền được giải quyết dễ dàng, không chỉ có như thế, toàn bộ công năng của Luyện Yêu Hồ, Lâm Hải đã rõ như lòng bàn tay.

“Đậu phộng, ngưu bức a!”

Sau khi biết rõ tất cả các công năng của Luyện Yêu Hồ, trong mắt Lâm Hải không khỏi liên tục hiện lên dị sắc, giờ mới hiểu được vì cái gì Luyện Yêu Hồ có thể trở thành một trong Thập Đại Tiên Khí của Thượng cổ, quả thực quá cường đại!

Trước đó Lâm Hải đã cảm thấy Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, liền phi thường ngưu bức, nhưng so sánh cùng Luyện Yêu Hồ, quả thực liền là đồ chơi của tiểu hài tử, không có một tia khả năng để so sánh!

“Luyện Yêu Hồ yên lặng nhiều năm, trước mắt chỉ có không gian Thánh Cảnh ban đầu là có thể ra vào, chín mươi chín phần trăm không gian còn lại, đã như là mới bắt đầu khai thiên tích địa, khôi phục một mảnh hỗn độn, nếu muốn sử dụng, chỉ có thể thông qua Thần Ma Quỷ Quái đi qua khai phá mới được.”

“Một khi khai phát ra không gian, công năng cường đại của Luyện Yêu Hồ, cái gì Luyện Yêu a, luyện rèn a, bồi dưỡng Tiên Dược a vân vân, mới có thể bị từng bước kích hoạt, đến lúc đó, cái Thần khí Thượng cổ này, mới có thể chính thức tỏa ra hào quang rực rỡ!”

Leng keng!

Kiểm trắc được một cái Quỷ Quái Thức Thần lang thang, có muốn tiến hành phối trí nhiệm vụ không?

Lâm Hải hồi lâu không có trả lời, tiếng tin tức nhắc nhở trước đó liền vang lên lần nữa.

“Phối trí!”

Lâm Hải làm ra lựa chọn, sau một khắc trước mặt liền có thân ảnh lóe lên, cái Lệ Quỷ bị Lâm Hải thu phục kia, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, phù phù một tiếng, quỳ rạp xuống đất!

“Chủ nhân yên tâm, ta nhất định sẽ toàn lực khai phát Không Gian Hỗn Độn, tuyệt không dám lười biếng!”

“A?” trong mắt Lâm Hải không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, “Ngươi biết rõ ta chuẩn bị muốn ngươi đi làm cái gì sao?”

“Hồi chủ nhân, ý chí của ngài nhất động, liền sẽ như dao, khắc vào trong lòng những này Yêu Linh Quỷ Quái bị thu phục như chúng ta này, nếu có chút ngỗ nghịch, liền sẽ tự động nhận trừng phạt nghiêm khắc lớn nhất.”

“Cái này không tệ!” Lâm Hải liên tục gật đầu, mặt lộ vẻ vui mừng, chính phẩm chính là không giống nhau a, so với cái đồ phỏng chế Nguyệt Hồ Thánh Cảnh kia, công năng mạnh hơn quá nhiều.

“Ừm, này liền đi đi!” Lâm Hải phất phất tay, Lệ Quỷ vội vàng tất cung tất kính thối lui, phóng tới Không Gian Hỗn Độn cách đó không xa, huy động hai tay, Tử khí đầy trời, bắt đầu công tác.

Leng keng!

Kiểm trắc đến một con chó biến dị, có muốn tiến hành phối trí nhiệm vụ không?

Leng keng!

Kiểm trắc đến một con ưng biến dị, có muốn tiến hành phối trí nhiệm vụ không?

Leng keng!

Kiểm trắc đến một con Địa Long biến dị, có muốn tiến hành phối trí nhiệm vụ không?

“A?” Nghe trong đầu lần nữa vang lên ba cái tin tức, Lâm Hải sững sờ, sau đó không khỏi cười ha ha một tiếng.

“Thao, đây nhất định là A Hoa, Tiểu Hồng cùng Ngân Hợp a!”

“Không thể để cho ba cái hàng này nhàn rỗi, chơi đùa bọn họ!” Con mắt Lâm Hải lóe lên, sắc mặt lộ ra nụ cười hư hỏng.

“Phối trí!”

Ông!

Sau một khắc, thân thể manh manh của Ngân Hợp xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, cùng nhau xuất hiện, còn có A Hoa cùng Tiểu Hồng đang quấn giao cùng một chỗ.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời trợn trắng mắt, mẹ nó, con chó lưu manh A Hoa này!

“Ba ba, ngươi có phải cảm thấy A Hoa ta anh tuấn uy vũ bất phàm, sùng bái đến không được, muốn ở hiện trường học tập một chút hay không? Tới tới tới, ta vừa nghiên cứu một cái động tác có độ khó cao, làm mẫu cho ngươi một chút a!”

A Hoa nói, lộ ra một mặt nụ cười thô bỉ, liền muốn hành động.

“Sùng bái em gái ngươi! Không đủ ô con mắt!” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói.

“Đừng vô nghĩa, ba người các ngươi bắt đầu từ hôm nay, liền có việc để hoạt động!”

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong nháy mắt Ngân Hợp cùng A Hoa, Tiểu Hồng tất cả đều nhảy dựng lên.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào?” Bọn họ cơ hồ cùng một thời gian, đạt được mệnh lệnh vô pháp chống cự.

“Hắc hắc hắc, từ hôm nay trở đi, các ngươi cũng là đứa ở của ca ca, oa cáp cáp cáp!”

“Đừng a, ba ba ngươi đây là hố chó a! Người ta còn đang làm chuyện tốt đâu!” A Hoa quái khiếu, thân thể lại không tự chủ được, ôm Tiểu Hồng hướng Không Gian Hỗn Độn cách đó không xa mà đi.

“Gia gia, ngươi thay đổi rồi, ngươi trước kia không phải là dạng này!” Mắt to manh manh của Ngân Hợp lóe nước mắt, không bị khống chế theo A Hoa mà đi.

“Ừm, làm rất tốt a! Làm được tốt có khen thưởng!” Lâm Hải chắp tay sau lưng, một mặt đắc ý nhìn bốn cái khổ công, trong lòng quả thực vui vẻ đến nở hoa, nhất là nhìn thấy bộ dáng khóe miệng A Hoa co giật, lệ rơi đầy mặt, nhất thời cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cười trên nỗi đau của người khác nhìn A Hoa mấy cái, lại dùng ngôn ngữ kích thích hơn nửa ngày, Lâm Hải qua đủ nghiện, mới cho hạ mệnh lệnh giải trừ nhiệm vụ cho ba cái A Hoa, chỉ lưu mình Thức Thần tại đó khổ bức làm việc. Sau đó, mặc kệ tiếng mắng chửi bi phẫn của ba cái A Hoa, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

Chương 1360: Lâm Hải đến chiến, còn không ra nhận lấy cái chết!

Lúc Lâm Hải từ Luyện Yêu Hồ đi ra, đã là lúc nửa đêm, Phù

Thi Sơn yên tĩnh không người, lộ ra phá lệ yên tĩnh.

“Ừm?”

Nhưng đột nhiên lúc này, dưới núi truyền đến thanh âm tiêu hồn như có như không của nữ nhân, nghe mà Lâm Hải toàn thân nhiệt huyết sôi trào một trận.

“Đậu phộng, cái này đã hơn nửa đêm, đủ điên cuồng!”

Lâm Hải kìm lòng không được xuống núi, nhìn thấy chỗ gian phòng quản lý của cảnh khu, đèn vẫn sáng, thanh âm kia bắt đầu truyền đến từ trong phòng.

“Móa, chẳng lẽ là Chân Sảng?”

Lâm Hải không khỏi sững sờ, hắn chính là nhớ kỹ, chính mình trước khi lên núi, mấy cái nam nhân chỗ quản lý, cũng là bị Chân Sảng mê hoặc tâm trí, đi theo Chân Sảng.

“Không thể nào?”

Con mắt Lâm Hải, lập tức trừng tròn xoe, cái này cũng đã qua bao lâu thời gian, vẫn còn tiếp tục? Chiến Thần sao?

“Thứ đồ vô dụng!”

Đúng lúc này, trong phòng đột nhiên truyền đến thanh âm chán ghét của nữ nhân, bên trong thanh âm còn mang theo nồng đậm bất mãn.

“Quả nhiên là Chân Sảng!”

Thanh âm của nữ nhân kia, Lâm Hải một chút liền nghe được, không khỏi đối với mấy cái nam nhân quản lý kia, bắt đầu có chút bội phục, nghĩ không ra bọn họ vậy mà thật ác chiến đến đêm khuya.

Bất quá, dù vậy, vẫn còn bị Chân Sảng trách cứ là vô dụng, cái Chân Sảng này cũng thật đáng sợ.

“Người nào?”

Đang chuẩn bị rời đi, Chân Sảng ở trong phòng bỗng nhiên khẽ kêu một tiếng, thân ảnh lóe lên, nhanh như như thiểm điện xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, đem Lâm Hải ngăn lại.

“Ai u ta qua!”

Hai mắt Lâm Hải nhất thời liền thẳng, hô hấp không khỏi gấp rút một trận, thân thể vậy mà khẽ run lên.

“Chán ghét, vậy mà trộm xem người ta, muốn mà nói, tiến đến là được!”

Chân Sảng phát hiện là Lâm Hải, trong hai mắt mê hoặc, đột nhiên hiện lên một tia dị sắc, khẽ nghiêng thân thể, đi đến trước mặt Lâm Hải, một tay bắt lấy Lâm Hải.

“Ách!”

Thân thể Lâm Hải nhất thời cứng đờ, đầu ông trống rỗng, điên cuồng liền đem Chân Sảng ôm vào bên trong ngực.

“Ừm ~ đến bên trong!”

Trong lỗ mũi Chân Sảng phát ra một tiếng than nhẹ mê say, nắm Lâm Hải hai mắt đỏ thẫm, không kịp chờ đợi mà vào bên trong nhà, nằm uỵch xuống giường, một tay đem Lâm Hải túm ngược lại, ép tới trên người mình.

“Lâm Hải, nhanh!”

Hai mắt Chân Sảng khao khát, thở gấp lấy la lên, Lâm Hải như một con dã thú, điên cuồng xé rách y phục của chính mình.

Leng keng!

Đúng lúc này, một tiếng tin tức nhắc nhở giòn tan, như là một đường tiếng sấm, vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Lâm Hải giật mình một cái, đột nhiên bừng tỉnh, nhìn thấy Chân Sảng dưới thân không có không ngăn cản, sắc mặt nhất thời hoàn toàn thay đổi!

“Đậu phộng!”

Lâm Hải vụt cái liền nhảy dựng lên, mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

“Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú chưa giác tỉnh có thể thu phục, xác xuất thành công là không phẩy một phần trăm, có muốn thu phục không?”

“Xác xuất thành công là không phẩy một phần trăm, thu em gái ngươi a!” Lâm Hải bây giờ nhìn lên Chân Sảng trước mặt, trái tim phanh phanh cuồng loạn, cưỡng ép khắc chế chính mình không cần bị mê hoặc, trực tiếp cự tuyệt nhắc nhở thu phục Yêu thú của Luyện Yêu Hồ.

“Ha ha ha!”

Chân Sảng thấy Lâm Hải một mặt biểu lộ phức tạp xoắn xuýt, nhất thời kiều mị cười rộ lên, khởi thân đi đến trước mặt Lâm Hải, vươn ngón tay, tại Lâm Hải trước ngực, câu vẽ.

“Làm gì dừng lại a? Dáng người cùng tướng mạo của người ta, thế nhưng là một điểm không hề kém so với Liễu Hinh Nguyệt nha, hơn nữa ngươi không cảm thấy, người ta so với Liễu Hinh Nguyệt có vị đạo hơn sao?”

Chân Sảng nói, hai cái mị nhãn hàm xuân, câu hồn nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, ngón tay dọc theo trước ngực Lâm Hải chậm rãi trượt xuống, lúc liền muốn đến vị trí then chốt, bị Lâm Hải một phát bắt được, sau đó dùng lực hất ra.

“Cút sang một bên!”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, đem Chân Sảng đẩy ngã xuống giường.

“A!”

Chân Sảng duyên dáng gọi to một tiếng câu hồn, lộ ra thần sắc làm cho tâm thần người dập dờn, thân thể uốn éo.

“Đến a, lại thô lỗ một chút!”

“Thô lỗ em gái ngươi!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cấp tốc vận chuyển Đạo Đức Kinh, chống cự lấy Mị Hoặc Chi Thuật của Chân Sảng.

Không thể không nói, tu vi đạt tới Nguyên Anh kỳ, tinh thần lực của Lâm Hải đã lớn hơn mấy lần, chỉ cần có chút phòng bị, cũng đã không hề e ngại Mị Thuật của Chân Sảng.

Cho đến lúc này, Lâm Hải mới chú ý tới, trên giường giờ phút này đang nằm ngổn ngang lộn xộn bốn năm cái nam nhân, mỗi cái miệng phun bọt trắng, sắc mặt tái nhợt, lại đã không có khí tức.

“Ngươi giết bọn họ?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

“Sao có thể nói người ta giết bọn họ đâu?. Bọn họ đều là sướng chết.” Chân Sảng làm điệu làm bộ, hướng Lâm Hải liếc mắt đưa tình, câu hồn nói nói.

“Bất quá, chính là không có một cái có ích!”

“Lâm Hải, nơi đây không người, lại xa ở nước ngoài, xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không bị người biết,ngươi cần gì phải giả ra một bản bộ dáng nghiêm túc đâu, nhân sinh khổ đoản, phải tận hưởng lạc thú trước mắt a!”

Chân Sảng nói, lại đứng dậy hướng phía Lâm Hải nhào tới.

“Cút!”

Lâm Hải giờ phút này có phòng bị, sao lại sẽ trúng mị hoặc của Chân Sảng, thấy Chân Sảng đánh tới, lại không chỗ ra tay, đành phải nâng lên một chân, hướng phía Chân Sảng đá vào.

Mị tiếu trên mặt Chân Sảng trong nháy mắt trì trệ, sau đó thân thể dị thường linh hoạt lóe lên, tránh thoát một chân của Lâm Hải.

“Ừm.” Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, “Ngươi quả nhiên không đơn giản, tu vi chỉ sợ so với ta cũng không kém!”

“Ha ha ha, không chỉ tu vi, phương diện kia của người ta càng không kém a, ngươi thật không muốn thể nghiệm một chút sao?” Chân Sảng nhất thời yêu kiều cười một trận, rung động cổ họng khô khốc của Lâm Hải khô một hồi.

“Mặc kệ ngươi!”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, ở giữa hắn cùng Chân Sảng, tuy trước kia có chút ân oán, nhưng lại không phải kẻ địch sinh tử, không cần thiết cùng nàng ta tiếp tục dây dưa, quay người lại liền chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng cước bộ vừa động, lại đột nhiên ngừng, lúc này Lâm Hải mới nhớ tới nhắc nhở trước đó của Luyện Yêu Hồ.

“Yêu thú chưa giác tỉnh?!”

Lâm Hải kinh hãi quay người, ánh mắt mang theo nồng đậm thật không thể tin, rơi vào trên thân Chân Sảng.

“Thế nào, nghĩ thông suốt? Vậy còn chờ gì đâu?.” Chân Sảng một mặt tao mị, hướng phía Lâm Hải câu câu ngón tay.

“Ngươi, ngươi không phải người?” Lâm Hải chấn kinh hỏi.

Chân Sảng sững sờ, sau đó bắt đầu cười khanh khách.

“Chỉ cần đến chơi, không cần coi ta là người! Đến a!”

Chân Sảng nói, lại hướng phía Lâm Hải vươn tay ra, lại bị Lâm Hải lập tức tránh đi.

“Tự giải quyết cho tốt đi!”

Lâm Hải nói xong, thân ảnh lóe lên, lên xuống mấy cái đã biến mất không thấy gì nữa.

“Ai!” Chân Sảng hô một tiếng, Lâm Hải cũng đã không thấy, nhất thời tức đến giậm chân một cái, trong mắt lóe lên một vòng hung quang.

“Hừ, sớm muộn cũng có một ngày, muốn bắt lại ngươi, hung hăng ép khô!”

Lâm Hải trở lại chỗ ở, trong lòng còn kinh hãi không thôi, lúc Luyện Yêu Hồ vang lên tiếng nhắc nhở kia, xung quanh cũng không có những người khác, hướng chỉ tuyệt đối là Chân Sảng!

Hắn chẳng thể nghĩ tới, thân phận của Chân Sảng, lại là một cái Yêu thú chưa giác tỉnh!

“Tham kiến Chủ thượng!”

Thiển Tỉnh Tông Nguyên thấy Lâm Hải trở về, lập tức tiến lên thăm viếng, cung kính hành lễ.

“Sở Sở đi rồi sao?” Tâm lý Lâm Hải có chút loạn, cau mày hỏi.

“Sở Sở cô nương không muốn đi, nhưng vẫn là bị Lâm Đường chủ đưa đi!”

“Được rồi!”

Lâm Hải gật gật đầu, mở cửa tiến vào gian phòng, hít sâu một hơi, đem tạp niệm loạn thất bát tao loại bỏ.

“Một đêm này nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai lấy tư thái tốt nhất để nghênh địch!”

Lâm Hải đi tới ban công, khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Đạo Đức Kinh, đồng thời câu thông với ngôi sao, thối luyện Thánh Thể, rất nhanh liền phát hiện, tốc độ so với hôm qua, vậy mà nhanh chừng hơn khoảng chừng gấp năm lần!

Phát hiện này, để trong lòng Lâm Hải lại là vui vẻ.

“Ngưng tụ Nguyên Anh thành công, chẳng những đề cao thực lực gấp mười lần không ngừng, liền cả tốc độ tu hành cùng thối luyện Thánh Thể, cũng tăng lên rất nhiều, thật sự là trời cũng giúp ta!”

Một đêm tu luyện, thẳng đến sắc trời sáng lên, Lâm Hải mới mở bừng mắt ra, động thân mà lên, một cỗ khí thế cường đại trong nháy mắt nở rộ, trên đỉnh đầu vậy mà ẩn ẩn có màu tím lấp lóe.

Cảm thụ được nơi đan điền, trong thân thể cái người nhỏ cùng mình không khác nhau chút nào trong người kia cũng ẩn chứa uy năng đáng sợ, Lâm Hải hít sâu một hơi, trong mắt quang mang đại thịnh.

“Một đêm tu luyện, cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ, cơ bản đã vững chắc, chí ít có thể phát huy tám thành lực lượng, dù vậy, cũng cùng Kim Đan hậu kỳ lúc trước, có cách nhau một trời một vực!”

Lâm Hải sâu sắc cảm nhận được, so sánh giữa Nguyên Anh kỳ cùng Kim Đan kỳ, tuyệt đối là biến chất về hóa, cũng rốt cuộc minh bạch Nguyên Anh kỳ tại sao lại được xưng là đại năng!

Nguyên Anh một thành, cùng mình tâm ý tương thông, đối với khống chế chân khí trong cơ thể, quả thực đến bước hoàn mỹ, phảng phất như có sinh mệnh, đồng dạng là chân khí, uy lực phóng xuất ra, thắng qua gấp mười lần không ngừng Kim Đan kỳ!

Lâm Hải không khỏi nắm thật chặt song quyền, trong mắt lóe lên kiên định tự tin.

“Chính mình có La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh nơi tay, bây giờ lâm trận lại đột phá Nguyên Anh kỳ, thực lực tăng nhiều!”

“Yêu Thần? Hừ hừ, chờ lấy bị ngược đi!”

Sắc mặt Lâm Hải hiện lên một tia cười lạnh, đi ra ngoài thi triển thân pháp, nhanh chóng như bay, không cần mất nhiều thời gian, liền lần nữa leo lên Phù Thi Sơn.

Nhìn đỉnh núi trống rỗng, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, đột nhiên hét dài một tiếng, quanh quẩn tại trong toàn bộ ngọn núi!

“Yêu Thần, Lâm Hải đến chiến, còn không ra nhận lấy cái chết!!!”

Chương 1361: Đập chết ngươi nha!

Lâm Hải vừa dứt lời, trên khoảng không của Phù Thi Sơn, đột nhiên mây đen quay cuồng, cuồng phong kêu khóc, một cỗ uy áp cường đại, trong nháy mắt đem cả tòa núi đỉnh bao phủ, tối tăm không mặt trời, phảng phất như tận thế hàng lâm.

Cùng lúc đó, một đạo thanh âm tà ác, tại giữa không trung vang lên.

“Ngươi chính là Lâm Hải?”

Quần áo toàn thân Lâm Hải, bị cuồng phong thổi bay phất phới, phía dưới uy áp bàng bạc, xương cốt toàn thân phảng phất cũng bị đè sập, phát ra tiếng vang khanh khách, kinh hãi ngẩng đầu, trong mắt mang theo hàn mang băng lãnh, hướng phía giữa không trung nhìn lại.

Đã thấy một cái khuôn mặt lớn chừng một trượng, như ẩn như hiện tại trong mây đen, hai mắt lóe ra quang mang màu lục, đang mang theo vẻ ngoan lệ, như là lợi kiếm, hướng phía Lâm Hải trông lại.

Leng keng!

Đúng lúc này, trong đầu Lâm Hải đột nhiên vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến Yêu thú có thể thu phục, xác xuất thành công là không phẩy một phần trăm, phải chăng thu phục?

“Không!”

Lâm Hải trực tiếp cự tuyệt nhắc nhở của Cửu Lê Hồ, xác xuất thành công thấp như vậy, nhắc nhở cái lông gà a!

Leng keng!

Làm chủ nhân của Cửu Lê Hồ, có thể điều chỉnh thiết lập thời cơ nhắc nhở, có muốn thiết trí không?

“A. Còn có chức năng này?” Lâm Hải sững sờ, “Tỷ lệ từ tám mươi phần trăm trở lên thì hãy nhắc nhở!”

Leng keng!

Thiết lập thành công, đối với Yêu Linh Quỷ Quái có xác xuất thu phục thành công thấp hơn tám mươi phần trăm, Cửu Lê Hồ sẽ không còn tiến hành nhắc nhở.

“Ta đang tra hỏi ngươi, ngươi điếc sao?”

Thấy Lâm Hải như là ngốc, đứng ngẩn người ở chỗ đó, Yêu Thần nhất thời quát lớn một tiếng, giống như một đường tiếng sấm vang lên bên tai tại Lâm Hải, chấn động đến đầu ông ông trực hưởng.

“Kêu la cái gì a? Hô to gọi nhỏ, có điểm tố chất hay không?” Lâm Hải một mặt chán ghét, cau mày răn dạy nói.

Yêu Thần sững sờ, không nghĩ tới Lâm Hải lại dám nói chuyện cùng lão như thế, không khỏi bạo hống một tiếng, mây đen giữa không trung, nhất thời như là mở chảo dầu sôi, đầy trời quay cuồng lên.

“Người tu hành nhân loại nho nhỏ, dám vô lễ đối với Yêu Thần vĩ đại ta!”

Nói xong, Yêu Thần đột nhiên mở cái miệng rộng, nhất thời một đoàn sương đen, cuồn cuộn hướng phía Lâm Hải liền bay tới.

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, cái đoàn sương đen này từ cách xa, liền để hắn cảm thấy một trận tim đập nhanh, phảng phất ẩn chứa lực lượng cường đại không thể ngang hàng, uy thế âm lãnh, hung mãnh dị thường.

“Đi!”

Lâm Hải hô quát một tiếng, đối mặt với Yêu Thần cấp bậc Địa Tiên, hắn cũng không dám khinh thường chút nào, trực tiếp xuất ra đại chiêu, không chút do dự đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh liền tế ra tới.

Ông!

La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh một đường bay lên trên trời, trong nháy mắt bắt đầu cấp tốc xoay tròn, nở rộ quang mang ngôi sao, trực tiếp đem mây đen đầy trời bắn thủng, Bát Vân Kiến Nhật, khôi phục trời trong sáng sủa.

Đồng thời, thân thể khổng lồ của Yêu Thần, cũng không có chỗ ẩn trốn, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, rõ ràng là một con rắn lớn có chiều cao mấy chục trượng, toàn thân đen nhánh, mọc ra tám đầu tám đuôi, cùng Bát Kỳ Đại Xà mà Lâm Hải nhìn thấy tại Bồng Lai Tiên Đảo, giống như đúc!

“Đây là cái đồ vật gì!”

Thân hình Yêu Thần hiển hiện, nhìn Tinh La Bàn xoay tròn trên bầu trời, nhất thời giật mình, còn không có chờ phản ứng lại, cảnh tượng trước mắt đột nhiên tối sầm lại, sau đó tinh quang lấp lóe, phảng phất lập tức đi vào trong bầu trời đêm mênh mông.

“Không tốt!”

Trong lòng Yêu Thần hoảng hốt, phát ra một tiếng rống sợ hãi, đã thấy một khỏa ngôi sao lóe ra tia sáng chói mắt, như là lưu quang, mang theo xu thế không gì cản nổi đã đến trước người gã.

Oanh!

Yêu Thần phía dưới không có chút phòng bị nào, bị ngôi sao trực tiếp nện ở phía trên một cái đầu, trong nháy mắt đem đầu nện vỡ nát, huyết quang văng khắp nơi.

“A!!!”

Yêu Thần gào lên một tiếng đau đớn, cùng lúc đó móng vuốt đột nhiên vung vẩy, hung hăng nện ở phía trên ngôi sao.

“Cút!”

Ầm!

Ngôi sao lọt vào trọng kích, nhất thời bay lên bầu trời đêm, quang mang lóe lên, biến mất tại giữa tầm mắt.

“Đậu phộng!”

Lúc đầu phía dưới xuất kỳ bất ý, lên liền đánh nát được một cái đầu của Yêu Thần, trong lòng Lâm Hải còn không kìm được vui mừng, cảm thấy Yêu Thần Địa Tiên, cũng không gì hơn cái này.

Nhưng Yêu Thần vừa ra tay, trái tim Lâm Hải bỗng nhiên co lại, ngôi sao bị đánh bay, lực đạo cực lớn này, khiến cho Lâm Hải cũng phảng phất như lọt vào trọng kích, ở ngực ẩn ẩn khó chịu một trận.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, trong chớp nhoáng này quang mang liền ảm đạm không ít, tốc độ xoay tròn cũng chậm lại, phảng phất tùy thời cũng có nguy hiểm dừng lại.

“Đậu móa, Địa Tiên quả nhiên không phải dễ sống chung!”

Lâm Hải tự nhiên minh bạch, quang mang của La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh ảm đạm, nguyên nhân này là do năng lượng bị hao tổn cực lớn, tuy vừa ra tay liền đánh nát một cái đầu của Yêu Thần, nhưng Tinh Thần Chi Lực cũng cơ hồ trong nháy mắt liền thấy đáy.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải vội vàng lấy ra Tinh Vẫn Thạch, nắm trong tay, bóp niệm pháp quyết, hai ngón khép lại hướng phía La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh xa xa nhất chỉ.

“Đi!”

Ông! Nhất thời, Tinh Vẫn Thạch trong tay Lâm Hải, nở rộ quang mang, giống như một ngôi sao loá mắt, vô số Tinh Thần Chi Lực hội tụ như tơ, phi tốc tiến vào trong La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, Tinh La Bàn trong nháy mắt đã đầy máu phục sinh, bầu trời đêm vô tận càng thêm thâm thúy, ngôi sao đầy trời, lấp lóe quang hoa, bao phủ bốn phía!

Oanh!

Cơ hồ cùng một thời gian, ngôi sao bị Yêu Thần đánh bay, lần nữa bay trở về, lực trùng kích cường đại, đem không gian cũng đập đến vặn vẹo một trận, tiếng xé gió bén nhọn vang vọng chân trời, hướng phía Yêu Thần nện xuống!

“Cút ngay!”

Sắc mặt Yêu Thần hoàn toàn thay đổi, đột nhiên vung lên một cái đuôi, điên cuồng hướng phía ngôi sao kia quật qua.

Ầm!

Ngôi sao bị lực đạo cực lớn của Yêu Thần, lập tức đánh bay, mà Yêu Thần lại là đau đến hừ một tiếng, thân thể lảo đảo lui lại, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Lâm Hải tiểu bối, có bản lĩnh đi ra nhận lấy cái chết, núp trong bóng tối thì tính là cái anh hùng gì!” Yêu Thần không khỏi hét lớn một tiếng, quả thực vừa tức vừa giận.

Cái Lâm Hải này quá con mẹ nó đáng giận, nào có vừa thấy mặt liền đánh, liền lời dạo đầu đều không cần nói sao?

Hơn nữa, quang minh chính đại đánh cũng được a, nhưng đây chính là bầu trời đêm, lại là ngôi sao, đều là cái quỷ gì?

Trong lòng Lâm Hải lại là chấn động, khó chịu nói không nên lời, nhưng mà nhìn Yêu Thần bị quang mang của La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh bao phủ, vẫn không khỏi khinh thường bĩu môi một cái.

Ngươi con mẹ nó coi ca ca là đần độn a, ngươi là Địa Tiên, ca ca là Nguyên Anh, đi ra này không phải liền là thành thật nhận lấy cái chết qua sao?

“Ta liền không đi ra, làm sao! Không phục a? Không phục ngươi cắn ta a?” Lâm Hải điểm chân, một mặt đắc ý, cười trên nỗi đau của người khác hướng phía Yêu Thần mỉa mai nói.

“Bát đát! Ngươi cái hỗn đản này!”

Lời nói của Lâm Hải, kém chút đem Yêu Thần tức hộc máu, nhưng mà thanh âm của Lâm Hải, lại là vang lên trong toàn bộ Dạ bầu trời, lão coi như muốn tìm Lâm Hải, cũng tìm không thấy, không khỏi tức đến nổi trận lôi đình.

Mà lúc này đây, ngôi sao đã đi mà quay lại, lần nữa rơi xuống, hướng phía Yêu Thần điên cuồng nện xuống.

“Cút ngay!”

Yêu Thần hét lớn một tiếng, lần nữa huy động cái đuôi, hướng phía ngôi sao quất tới.

Oanh!

Ngôi sao lần nữa bị quất bay, mà Yêu Thần lần này lại đau đến hừ một tiếng, toàn bộ cái đuôi cũng đang ẩn ẩn phát run, tuy đem sao trời đánh bay, nhưng bản thân Yêu Thần rõ ràng cũng không tốt lắm.

“Ta qua, nện không chết nha.”

Lâm Hải thấy trừ một kích xuất kỳ bất ý ban đầu ra, hai lần này cũng đều không công mà lui, nhất thời có chút khó chịu.

Cúi đầu nhìn Tinh Vẫn Thạch trong tay, đã bé đi một chút, mất đi lộng lẫy, hiển nhiên cũng hao tổn không nhỏ.

“Đậu móa, tiếp tục như vậy cũng không được a, nhìn ca ca hai bút cùng vẽ!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt hàn mang lấp lóe, đột nhiên lần nữa hướng phía La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh xa xa nhất chỉ, thân thể trong nháy mắt tinh quang lấp lóe, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Rơi!”

Oanh!

Theo tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống, ngôi sao lần nữa từ trên bầu trời đêm rơi xuống, hướng phía Yêu Thần phi tốc nện xuống.

“Cút!”

Yêu Thần đại nộ, đối với ngôi sao có uy lực mạnh mẽ này, trong lòng cũng có chút rụt rè, không khỏi lần nữa huy động một cái đuôi khác, hướng phía ngôi sao hung ác quất tới.

Ầm!

Ngay tại lúc Yêu Thần đem sao trời quất bay, đồng thời giữa không trung đột nhiên truyền đến tiếng cười to của Lâm Hải.

“Ha ha, đần độn, đây là song hưởng pháo, còn có một khỏa đâu! Đập chết ngươi nha!”

Trong lòng Yêu Thần giật mình, không để ý tới cái đuôi đang kịch liệt đau nhức, kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy một cái bóng đen cực lớn, mang theo vô tận uy áp, trong nháy mắt đã phóng đại tại trong con mắt, ầm vang rơi tại trên đỉnh đầu.

Ầm!

“A!” Yêu Thần sợ xanh mặt lại, rống to một tiếng sợ hãi, phanh một tiếng, máu me tung tóe!

Chương 1362: Thành bại, là ở một đòn này!

“Ha ha, đần độn đi!”

Lâm Hải thấy thế, nhất thời đại hỉ, hai ngôi sao đồng thời công kích, hiệu quả so với một khỏa mạnh hơn nhiều, Yêu Thần sơ sẩy một cái, lần này trực tiếp bị nện nát hai cái đầu, tám cái đầu chỉ còn lại có năm!

Không chỉ có như thế, thân thể Yêu Thần, tại dưới lực trùng kích cực lớn của ngôi sao, nhất thời bị đụng bay, nặng nề ngã trên đất, nện lên một mảnh bụi mù.

“Hỗn đản, ta muốn giết ngươi!”

Yêu Thần phát cuồng mà gầm rú một tiếng, sau khi nhảy dựng lên lại phát hiện, vậy mà không có chỗ xuống tay, trước mắt trừ bầu trời đêm vô tận cùng ngôi sao đầy trời, căn bản tìm không thấy bóng dáng của Lâm Hải.

“Đi ra, cút ra đây cho ta!”

Yêu Thần nổi trận lôi đình, loại cục diện tìm không thấy địch nhân, chỉ có thể bị động bị đánh này, để lão cảm thấy cảm giác bất lực thật sâu, đồng thời trong lòng rốt cục có một chút sợ hãi, tiếp tục như vậy nữa, lão hẳn phải chết không nghi ngờ!

“Nhất định phải phải nghĩ biện pháp, từ bên trong Vô Tận Tinh Không này thoát thân!”

Rống hai tiếng, thấy Lâm Hải thủy chung không có lộ diện, Yêu Thần cũng tỉnh táo lại, cũng không hô nữa, mà chính là quay người lại, phi tốc hướng về một cái phương hướng mau chóng phóng đi.

Lão thấy, cái Vô Tận Tinh Không này, chỉ là một cái chướng nhãn pháp, vị trí của lão vẫn là đỉnh núi Phù Thi Sơn, chỉ cần không ngừng hướng về một phương hướng mà chạy, rất nhanh liền có thể đi ra ngoài, chờ ra khỏi phiến tinh không này, cũng là tử kỳ của Lâm Hải!

Yêu Thần nhất động, Lâm Hải liền đoán được ý nghĩ của lão, không khỏi nhếch miệng lên, lộ ra vẻ khinh bỉ.

“Đần độn, nếu có đơn giản như ngươi nghĩ vậy, cái Tinh La Bàn này còn có thể gọi là Thần khí sao?”

“Chạy đi, coi như ngươi chạy đến chân trời góc biển, cũng bất quá là đảo quanh tại nguyên chỗ mà thôi!”

Yêu Thần lại không biết chỗ lợi hại của La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, một hơi đi ra ngoài chừng hơn ngàn dặm, rốt cục phát hiện không hợp lý, lúc này mới dừng bước lại, nhìn bầu trời đêm vẫn vô biên vô hạn như cũ, sắc mặt rốt cục biến đổi.

“Lâm Hải, ngươi hỗn đản này, đi ra cho ta!”

Yêu Thần bạo hống một tiếng, nhưng trong lòng hoảng sợ, cho tới giờ khắc này, lão mới biết cái này căn bản không phải là chưởng nhãn pháp phổ thông, rất có thể là một kiện pháp bảo lợi hại, lão đã ra không được!

“Ha ha, hảo hảo chơi đi!”

Tiếng cười của Lâm Hải quanh quẩn tại không gian, sau đó hai ngôi sao trong bầu trời đêm, đột nhiên tỏa sáng hào quang, cấp tốc rơi xuống, hướng phía Yêu Thần điên cuồng nện xuống.

“Bát cách nha lộ!”

Yêu Thần nhất thời một mặt hoảng sợ, phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, lực lượng khổng lồ của ngôi sao này, lão đã lĩnh giáo qua, hiện tại hai khỏa lại cùng nhau đến, nhất thời để lão rụt rè một trận.

Nhưng mà, tốc độ ngôi sao thật sự là quá nhanh, muốn tránh muốn chạy trốn căn bản là không có khả năng, chỉ có một cái biện pháp là ngạnh kháng.

Nhìn lấy hai ngôi sao trước sau mà đến, chớp mắt đến trước mắt, Yêu Thần cắn răng một cái, đột nhiên hai cái đuôi, liền đồng thời vung ra, hướng phía ngôi sao nghênh qua.

Oanh! Oanh!

Hai tiếng nổ mạnh nặng nề, nương theo thanh âm kêu đau của Yêu Thần, ngôi sao bị quất bay, thân thể Yêu Thần cũng hướng phía sau rơi xuống, ầm ầm ngã xuống đất, hai cái cái đuôi kịch liệt run rẩy, cơ hồ đã bị bẻ gãy!

“Rống!!! Rống!!!”

Yêu Thần ngửa mặt thét dài, nội tâm điên cuồng, loại cục diện chỉ có thể bị động bị đánh này, để tinh thần của lão đều nhanh sụp đổ.

“Lâm Hải, bọn chuột nhắt! Cút ra đây cho ta, cút ra đây!!!”

Lâm Hải giờ phút này, cũng không tốt đẹp gì, không thể không nói thực lực của Yêu Thần quá cường đại, ngôi sao bị đánh bay, đồng thời La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh cũng đang run lên nhè nhẹ, Lâm Hải khống chế pháp bảo, cũng bị tác động đến, nội tạng quay cuồng một hồi, vậy mà bị rung ra nội thương, khó chịu nói không nên lời.

“Gọi mẹ nhà ngươi, đập chết ngươi nha!”

Lâm Hải thầm vận chân khí, đem thương thế áp chế, trong mắt lóe lên hàn quang, giận mắng một tiếng, lần nữa phát động công kích.

“Oanh! Oanh!”

Hai ngôi sao, nhất thời lại gào thét, mang theo uy năng hủy thiên diệt địa thật lớn, hướng Yêu Thần đánh tới.

“Tức chết ta rồi!”

Sắc mặt Yêu Thần hoàn toàn thay đổi, loại chiến đấu liền cả địch nhân cũng đều không gặp được này, để lão cơ hồ phát cuồng, nhưng lại không thể không lần nữa kiên trì, huy động cái đuôi, hướng phía ngôi sao quất qua.

Ầm!

Trong nháy mắt, máu me tung tóe, lần này, một cái đuôi của Yêu Thần, rốt cục bị nện đứt, đau đến Yêu Thần ngao một tiếng nhảy dựng lên, thân thể té ra xa xưa, vừa sợ lại đau.

“Bát đát, có hết hay không! Là nam nhân liền đi ra đơn đấu!”

“Đơn đấu em gái ngươi!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, lau một cái vết máu nơi khóe miệng, lần vừa mới này, tuy hủy được một cái đuôi của Yêu Thần, nhưng Lâm Hải cũng bị phản chấn, phun ra một ngụm máu tươi.

“Địa Tiên thật con mẹ nó cường a, bị đánh cũng có thể hại người, may mắn ca ca vừa ngưng tụ Nguyên Anh, nếu vẫn là Kim Đan hậu kỳ, chỉ sợ chưa nện chết cái này, mình trước đã bị đánh chết!”

Trong lòng Lâm Hải may mắn một trận, đồng thời đối với Hồ Trung Tiên lại càng thêm cảm kích.

Cúi đầu nhìn Tinh Vẫn Thạch trong tay một chút, trong lòng Lâm Hải hiện lên một vẻ lo âu, Tinh Vẫn Thạch đã có một mảng lớn ảm đạm xuống, đồng thời khống chế hai ngôi sao, hao tổn càng thêm cực lớn.

“Nhất định phải tại trước khi năng lượng của Tinh Vẫn Thạch bị sử dụng hết, đem cái lão này xử lý, nếu không liền đến phiên chính mình chạy trốn.”

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, ánh mắt hiện lên một tia sát cơ băng lãnh.

“Xem ra, anh em cũng phải liều một phen!”

“Rơi!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, câu thông hai khỏa Địa Sát Tinh, lần nữa điên cuồng hướng phía Yêu Thần đập tới.

“Cút ngay! Cút ngay!”

Yêu Thần quả thực tức điên, lần nữa huy động cái đuôi, đem hai ngôi sao quật bay, nhưng lực trùng kích cực lớn, khiến cho một cái đuôi của lão, lại hóa thành sương máu.

Sau đó, còn chưa chờ lão thở ra một ngụm, đã thấy hai ngôi sao bay lên bầu trời đêm, vậy mà tựa như tia chớp đã đi mà quay lại, lần nữa hướng phía lão nện xuống.

“Bát cách nha lộ!”

Sắc mặt Yêu Thần biến đổi lớn, nghĩ không ra lần này vậy mà lại có tốc độ nhanh như vậy, phía dưới bối rối, vội vàng huy động cái đuôi tới.

Ầm!

Lần này, động tác lại là chậm một chút, chỉ có một ngôi sao là bị quất bay, mà một viên khác lại đập trúng một cái đầu của lão, trực tiếp nện vỡ nát.

“Lâm Hải, ta không giết ngươi, cũng không phải là Bát Kỳ Đại Xà!”

Oanh!

Lâm Hải không có trả lời, trả lời lão, lại là hai ngôi sao đã đi mà quay lại, lần nữa mang theo khí thế cường đại phá hủy hết thảy, trong nháy mắt rơi đến đỉnh đầu!

Sắc mặt Bát Kỳ Đại Xà tái xanh, trong mắt mang theo hoảng sợ thật sâu, nội tâm quả thực đã tuyệt vọng.

“Cút ngay!”

Ầm!

Lại là một cái đuôi, hóa thành bột mịn!

Oanh!

Ngôi sao lần nữa rơi xuống!

“Cút cho ta!”

Ầm!

Máu me tung tóe, một đầu một đuôi, trong nháy mắt đã nổ tung!

Oanh!

Ngôi sao rơi xuống, vẫn cường thế như cũ!

…

“Bát đát, ta muốn giết ngươi! Ta muốn giết ngươi!”

Mấy phút đồng hồ sau, Bát Kỳ Đại Xà thở hổn hển, hét lên điên cuồng, nhưng bên trong thanh âm không còn có phẫn nộ trước đó, thay vào đó là hoảng sợ thật sâu.

Giờ phút này, tám cái đuôi phía sau lão, đã không còn dư thừa một chiếc nào, tất cả đều tại dưới công kích của ngôi sao, hóa thành bột mịn.

Mà tám cái đầu, giờ phút này cũng chỉ còn lại có một, bắp thịt trên mặt lão run rẩy kịch liệt, hai cái con mắt âm u như chuông đồng, lại bị nồng đậm hoảng sợ chiếm đóng tràn ngập.

Phen đánh tung lạm nện này, dù lão có tám đầu, giờ phút này cũng chỉ còn lại có một đầu, nếu cái đầu sau cùng này lại bị đánh nát, dù là lão có là Địa Tiên, cũng phải tử vong trong nháy mắt.

Mà Lâm Hải giờ phút này cũng không dễ chịu, y phục trước ngực đã bị máu tươi thấm ướt, nội tạng bị chấn động đến phảng phất cũng lật nhào, thụ thương cũng cực kỳ nghiêm trọng, Tinh Vẫn Thạch trong tay, càng là chỉ còn lại có quang mang cực kỳ yếu ớt.

Một người một Yêu, toàn bộ đều đã đến lúc nỏ mạnh hết đà!

Nhưng, trong mắt Lâm Hải, lại mang theo một tia cứng cỏi quật cường, đột nhiên cắn răng một cái.

“Đậu móa, thành bại, là ở một đòn này!”

Trong lòng Lâm Hải quát lạnh một tiếng, trên tay đột nhiên dùng lực nắm lại, một tia Tinh Thần Chi Lực sau cùng của Tinh Vẫn Thạch, liền bay vào bên trong Tinh La Bàn, rồi ầm vang vỡ vụn.

Mà cùng lúc đó, Tinh La Bàn sớm đã ảm đạm vô quang lần nữa phun toả hào quang, nhưng lại chỉ có thể đem một khỏa ngôi sao thôi động, gào thét lên, hướng phía đỉnh đầu Yêu Thần rơi xuống!

“Không!!!” Yêu Thần ngửa đầu nhìn lên trời, nhìn ngôi sao ầm vang mà tới, mặt mũi nhất thời tràn đầy tuyệt vọng, phát ra một tiếng gào thét hoảng sợ!

Chương 1363: Chúng tiểu nhân, đánh lão cho ta!

Yêu Thần mang theo nồng đậm hoảng sợ, dùng hết khí lực sau cùng, hướng phía nhảy ra bên cạnh, né tránh cái đầu.

Oanh!

Ngôi sao cực lớn, ầm vang nện ở trên lồng ngực Yêu Thần, Yêu Thần cuồng bắn ra một ngụm máu tươi.

Xoạt!

Đúng vào lúc này, ánh sáng của ngôi sao lóe lên, vậy mà tiêu tán trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, bầu trời đêm vô tận cũng biến mất không thấy gì nữa, bầu trời đột nhiên sáng lên, cảnh tượng trước mắt đã khôi phục như lúc ban đầu.

Ầm!

Thân hình khổng lồ của Yêu Thần, nặng nề ngã xuống đỉnh núi Phù Thi Sơn, thân thể run rẩy, hấp hối.

Mà Lâm Hải cũng không tốt gì, liền nôn mấy ngụm máu tươi, thân thể mềm nhũn, ngồi dưới đất, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh giữa không trung đã ảm đạm vô quang, bay trở về trong tay Lâm Hải.

“Mẹ nó, đây quả thực là Thất Thương Quyền, đả thương địch thủ cùng thương tổn chính mình a!”

Lâm Hải cười khổ không thôi, bất quá hắn cũng biết, đây không phải là vấn đề của pháp bảo, mà là do địch nhân quá cường đại, lấy thực lực Nguyên Anh sơ kỳ của hắn, khống chế Tinh La Bàn đối chiến với Địa Tiên, vốn là cực kỳ miễn cưỡng, bị chấn thương cũng là không thể tránh được.

Bất quá cũng may, thời khắc mấu chốt sau cùng, đã đem Yêu Thần cho thu thập, nếu không không may chính là mình.

Lâm Hải âm thầm may mắn, vừa mới chuẩn bị xuất ra một viên thuốc liệu thương, lại đột nhiên sững sờ, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, sau đó đồng tử nhất thời co lại nhanh chóng, lộ ra khuôn mặt hoảng sợ.

“Đậu phộng! Hỏng!”

Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, vội vàng lảo đảo đứng dậy, một mặt đề phòng.

Đã thấy Yêu Thần đã hấp hối phía đối diện, vậy mà lảo đảo đứng lên, thời điểm khi ánh mắt rơi vào trên thân Lâm Hải, đột nhiên nhếch môi, vô cùng âm u mà cười rộ lên.

“U tây! Pháp bảo của ngươi, không được đi?”

Yêu Thần một bước ba lắc, trong mắt mang theo sát cơ băng lãnh nồng đậm, một mặt hận ý, hướng phía Lâm Hải đi tới.

“Ta xxx đại gia ngươi!”

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, dưới chân lảo đảo không ngừng lui lại, làm sao cũng không nghĩ tới, cái Yêu Thần này đã dạng này mà còn đều không chết, vậy mà còn có thể đứng lên.

Tuy nhìn qua chỉ còn một hơi, nhưng bất kể nói thế nào thì đó cũng là Địa Tiên a, miểu sát một cái Nguyên Anh nho nhỏ như chính mình, lường trước vẫn là dễ như trở bàn tay.

“Thao, thất bại trong gang tấc a!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên đáng tiếc thật sâu, hôm nay Yêu Thần không chết, lần sau còn muốn giết lão, chỉ sợ đã không có khả năng.

Leng keng!

Ngay tại thời điểm Lâm Hải chuẩn bị trốn vào Luyện Yêu Hồ để tạm thời tránh mũi nhọn, đột nhiên tiếng tin tức nhắc nhở lại vang lên.

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi phần trăm, phải chăng thu phục?

“Đậu phộng!”

Con mắt Lâm Hải đột nhiên sáng lên, trong lòng cuồng hỉ không thôi.

Mụ nội nó, thật sự là phong hồi lộ chuyển a, cái nhắc nhở này của Cửu Lê Hồ quá kịp thời, nên nói Yêu Thần không may, có một kiếp này a!

“Bát đát, ngươi ngược lại là tránh a! Nhìn ngươi lúc này tránh đi đâu!”

Thấy Lâm Hải đột nhiên dừng lại bất động, trên mặt Yêu Thần không khỏi lộ ra nụ cười dữ tợn hung tàn âm ngoan, nhớ tới chính mình trước đó liền người cũng đều không nhìn thấy, liền bị đánh thành cái bức dạng này, không khỏi dâng lên lửa giận.

"Dám hủy đi bảy đầu tám đuôi của bản thần, tội không thể tha thứ! Bản thần muốn đem linh hồn ngươi rút ra, ngày đêm tra tấn, để ngươi muôn đời không thoát thân được!"

Nói xong, Yêu Thần đột nhiên quát lớn một tiếng, cánh tay vừa nhấc, trực tiếp đem Lâm Hải hấp xả tới.

Nhưng Lâm Hải lại không có một tia hoảng hốt, ngửa đầu nhìn qua Yêu Thần vô cùng cao lớn, khóe miệng hơi vểnh, lộ ra biểu lộ đùa giỡn.

"Thu!"

Đột nhiên, sắc mặt Lâm Hải lạnh lẽo, trong lòng thầm quát một tiếng.

Sau đó, chỉ thấy sắc mặt Yêu Thần hoàn toàn thay đổi, đột nhiên lộ ra biểu lộ vô cùng hoảng sợ, hoảng sợ há to mồm, còn chưa chờ kêu ra, thân hình khổng lồ lóe lên, trong nháy mắt biến mất tại nguyên chỗ.

Leng keng!

Lúc này, tiếng nhắc nhở trong đầu Lâm Hải, lại một lần nữa vang lên.

Chúc mừng ngươi, thành công thu phục Yêu thú Bát Kỳ Đại Xà!

"Ai u, mẹ ta nha!" Lâm Hải phù phù một tiếng, ngửa mặt nằm trên mặt đất, miệng lớn thở hổn hển.

"Cuối cùng đã sống, đấu Địa Tiên, thật con mẹ nó không phải để người làm!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một viên thuốc xuất hiện tại trong tay Lâm Hải, Lâm Hải trực tiếp nhét thuốc vào bên trong miệng, sau đó khoanh chân mà ngồi xuống tại chỗ, bắt đầu điều tức.

Lần này, Lâm Hải thụ thương rất nặng, trọn vẹn qua từ hai đến ba giờ thời gian, mới mở bừng mắt ra, cười khổ không thôi.

“Tu vi đề bạt, thương thế ngược lại chẳng dễ dàng khôi phục như trước kia!”

Lâm Hải phát hiện, thời điểm Kim Đan kỳ, sau khi bị thương nặng, ăn vào đan dược điều tức một hồi, liền rất nhanh đã phục hồi như cũ, nhưng bây giờ lại không được, trôi qua lâu như vậy, dược hiệu đã hoàn toàn hấp thu, thương thế lại cũng mới chỉ tốt khoảng chừng bảy thành.

Bất quá, điểm này Lâm Hải cũng có thể hiểu được, một khỏa Tiên Đan, có thể cứu sống phàm nhân sắp chết, nhưng chưa hẳn đã cứu sống được thần tiên sắp chết, đạo lý này rất dễ hiểu.

“Xem ra, chỗ đan dược mà Đan Vương Độc Cô Trần luyện, hiệu quả đối với Nguyên Anh kỳ trở lên, muốn giảm bớt đi nhiều a!”

Lâm Hải nhớ kỹ, đan dược thất phẩm để Nguyên Anh kỳ trở lên phục dụng, Độc Cô Trần bất quá cũng chỉ có mấy khỏa, còn bị Lâm Hải đưa cho bọn người Lãnh Nguyệt Như, đan dược còn thừa, đối với cảnh giới trước mắt của mình mà nói, đã không vừa lòng với nhu cầu của chính mình.

“Xem ra sau này, phải làm chút đan dược cao cấp hơn!”

Chân mày Lâm Hải hơi nhíu lại, Luyện Đan Chi Thuật của Độc Cô Trần, bất quá cũng là cực hạn từ đan dược thất phẩm trở xuống, mình nếu muốn luyện chế đan dược để từ Nguyên Anh kỳ trở lên có thể phục dụng, dựa vào truyền thừa của Độc Cô Trần, đã không được nữa.

Cũng may công năng bên trong Luyện Yêu Hồ, có một hạng luyện đan, bất quá cần sau khi khai phát Không Gian Hỗn Độn mới được.

“Về sau rồi nói!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền tiến vào Luyện Yêu Hồ.

“Tới!”

Theo Lâm Hải quát lạnh một tiếng, thân thể Yêu Thần không bị khống chế, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, hai cái mắt to như chuông đồng, nhìn Lâm Hải mà tràn ngập hoảng sợ.

“Đây là địa phương nào?”

Yêu Thần hướng phía Lâm Hải rống lên một tiếng bén nhọn, bên trong thanh âm tràn ngập sợ hãi, lão lúc này đã phát hiện, sinh mệnh của mình, bị người khống chế, phảng phất chỉ cần một cái ý niệm trong đầu, cũng có thể làm cho lão hôi phi yên diệt.

“Chúc mừng ngươi, thành công vào ở Luyện Yêu Hồ!”

Lâm Hải liếc lão miệt thị cười một cái, lại dương dương mở miệng nói nói.

“Luyện Yêu Hồ!!!”

“Thần khí Thượng cổ của Hoa Hạ, Luyện Yêu Hồ!!!”

Yêu Thần đột nhiên phát ra một tiếng thét lên sợ hãi, dọa đến toàn thân run lẩy bẩy.

“U, nghe nói qua a? Tính ngươi có kiến thức!”

Yêu Thần run rẩy kịch liệt, nghe được tên của Luyện Yêu Hồ, dọa đến hồn cũng bay, nhìn Lâm Hải, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

“Ngươi muốn thế nào?” Yêu Thần run rẩy nói nói.

“Hứ, tiền đồ!” Lâm Hải nhất thời khinh thường bĩu môi một cái, thua thiệt còn là Địa Tiên, hoảng sợ thành cái bức dạng này.

“Yên tâm, chỉ cần ngươi biểu hiện tốt, tạm thời sẽ không luyện ngươi!”

Lời nói của Lâm Hải, để Yêu Thần thở dài ra một hơi, một mặt lòng còn sợ hãi gật gật đầu.

“Ta sẽ biểu hiện thật tốt!”

“A, đều không cần uy hiếp đe dọa a? Chính mình liền khuất phục?” Lâm Hải càng thêm xem thường, cái Yêu Thần này, thật không có cốt khí đi.

Yêu Thần nghe được, thì là cười khổ một tiếng, lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

“Yêu thú tiến vào Luyện Yêu Hồ, trừ khuất phục, còn có lựa chọn khác sao?”

“Tính ngươi thức thời, vậy liền không thu thập ngươi!” Lâm Hải nói xong, đột nhiên hướng phía Thức Thần đang ra sức làm việc nơi xa nhất chỉ.

“Nhìn thấy gã đang làm gì sao?”

“Nhìn thấy!” Yêu Thần thành thật một chút gật đầu.

“Này còn đứng ngây ra đó làm gì a? Từ giờ trở đi, ngươi chính là đứa ở trong nhà địa chủ! Đi làm việc đi!”

“Vâng!”

Yêu Thần một mặt ủy khuất, lại nào dám phản kháng, thân ảnh tung bay, đi vào bên cạnh Thức Thần.

“Mới tới?” Thức Thần liếc nhìn Yêu Thần một chút, nhàn nhạt hỏi.

“Ừm!” Yêu Thần tâm tình thật không tốt, thấy Thức Thần chỉ là một Nguyên Anh kỳ, liền hừ một tiếng.

“Tốt, từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ là tiểu đệ của ta!” Thức Thần rất trang bức chắp tay sau lưng, nói nói.

Yêu Thần sững sờ, sau đó đại nộ, bị Lâm Hải khi dễ liền nhận, một cái tiểu Nguyên Anh, cũng dám đắc ý với mình.

“Thả ngươi mẹ cái rắm, ta đường đường là Yêu Thần, Địa Tiên! Ngươi, về sau theo lão tử lăn lộn!”

“Quản ngươi cái Địa Tiên hay không Địa Tiên gì, người nào tới trước thì người đó là lão đại!” Thức Thần không sợ chút nào, hung hăng nói nói.

“Nói nhảm, đây là cái quy củ não tàn do đứa đần độn nào định ra?”

Thức Thần nghe xong lời này, trên mặt ngược lại lộ ra một tia biểu lộ cười trên nỗi đau của người khác.

“Ha ha ha, ngươi phải ngã nấm mốc!”

Nói xong, Thức Thần đột nhiên dắt cuống họng lên hô to một tiếng.

“Cẩu gia anh tuấn tiêu sái, suất khí vô địch, phong lưu phóng khoáng, kim thương vô địch của ta, có cái mới tới, nói ngươi là đần độn!”

“Nha nha cái phi, mới tới mà dám hung hăng như thế, chán sống rồi à!”

Đột nhiên, một đường âm thanh tiện tiện vang lên, sau đó A Hoa đột nhiên một mặt đắc ý xuất hiện tại trước mặt Yêu Thần.

“Ngươi con chó nhỏ này, muốn chết rồi sao!” Yêu Thần vừa trừng mắt, hoàn toàn không thể đem A Hoa đặt vào bên trong mắt.

“U a, thảo!” A Hoa bĩu môi một cái, “Không biết thân phận của Cẩu gia đi? Chủ nhân của Luyện Yêu Hồ Lâm Hải, đó là ba ba của ta, Cẩu gia của ngươi đường đường là con ông cháu cha, dám theo Cẩu gia ta hoành, không đánh chết ngươi nha!”

“Chúng tiểu nhân, đánh lão cho ta!”

A Hoa nói xong, Ngân Hợp, Thức Thần cùng Tiểu Hồng, trong nháy mắt liền nhào tới, đem Yêu Thần đè xuống đất...

Phốc!

“Mẹ nó, chó chết này!” Lâm Hải ở phía xa nhìn lấy, kém chút cười phun, đáng thương Yêu Thần a, đường đường là Địa Tiên, bị một câu con ông cháu cha của A Hoa hù dọa, dọa đến căn bản không dám đánh trả, quả thực khổ bức đến nhà!

“A Hoa, lập quy củ cho người mới tới, là chuyện nên là, nhưng đừng quên làm việc!” Lâm Hải ở một bên nhắc nhở nói, chó chết này đừng chỉ cố chơi, không có ai khai phá không gian.

“A sắc!” A Hoa giơ lên tay chó, đối với Lâm Hải kính cái lễ, một mặt đắc ý!

“Ha ha!” Lâm Hải bị biểu lộ buồn cười của A Hoa chọc cười, hơi chuyển động ý nghĩ một chút liền ra khỏi Luyện Yêu Hồ, sau đó trong mắt lóe lên tinh mang.

“Trạm tiếp theo, biển Siberia!”

Chương 1364: Rốt cục cam lòng về rồi?

Nước Nga, đại lục Siberia, vô cùng lạnh lẽo, không thích hợp cho nhân loại ở lại, bên trong phương viên mấy trăm dặm đều hoang tàn vắng vẻ.

Tại giữa đại lục, có một mảnh hải vực không tính là lớn, phía trên hải vực bốc lên sương băng, phảng phất như muốn đem không gian cũng đông cứng.

Mà dưới loại tình huống kỳ hàn như vậy, lại có một cái nam tử trung niên toàn thân áo trắng, ngồi tại bên bờ yên tĩnh thả câu, bên trong sọt cá bên người, đã có hơn mười đầu cá biển hình dạng kỳ quái.

“Lang Vương đại nhân, không tốt!”

Đúng lúc này, đột nhiên một cái nam tử cao lớn hùng tráng, thần sắc hoảng hốt chạy tới, lớn tiếng la lên.

“Ừm?”

Nam tử áo trắng mãnh liệt quay đầu lại, trong ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm, hiện lên một đường tinh mang băng hàn triệt cốt, để trong lòng người đến run lên, dọa đến cuống quít dừng lại, mặt lộ vẻ sợ hãi.

“Vội cái gì, nói!”

Người tới ừng ực nuốt vào từng ngụm từng ngụm nước miếng, vậy mà không dám cùng nam tử áo trắng đối mặt, vội vàng cúi đầu xuống, run run rẩy rẩy mở miệng nói.

“Lang Vương đại nhân, có tin tức truyền đến, Yêu Thần đại nhân của Đảo Quốc, có khả năng đã gặp nạn!”

“Chuyện này là thật!”

Trong mắt nam tử áo trắng đột nhiên lộ ra biểu lộ chấn kinh, nắm vào trong hư không một cái, đem người tới hút qua.

“Lang Vương đại nhân, tiểu nhân không dám nói lung tung, tin tức này chính là do Thức Thần Xá của Đảo Quốc truyền đến, Yêu Thần đại nhân tại Phù Thi Sơn đại chiến Lâm Hải, sau đó Lâm Hải liền yên ổn rời đi, còn Yêu Thần đại nhân đã không biết tung tích!”

Nam tử áo trắng sững sờ nửa ngày, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc thật sâu.

“Yêu Thần, vậy mà bại? Hơn nữa, có khả năng liền mệnh cũng ném?”

“Cái này sao có thể!”

Vẻ mặt của nam tử áo trắng vô cùng nghi hoặc, hiển nhiên đối với cái tin tức này, tràn ngập chấn kinh.

“Ngươi có biết, Lâm Hải này là tu vi gì không?” Nam tử áo trắng đột nhiên hỏi nói.

“Tục truyền, là tu vi Kim Đan hậu kỳ, nhưng lại có thực lực chiến đấu vượt cấp, từng tại Hoa Hạ chém giết qua đại năng Nguyên Anh!”

“Kim Đan trảm Nguyên Anh!” Đồng tử của nam tử áo trắng bỗng nhiên co rụt lại, “Nói như thế, ngược lại là cái nhân vật!”

“Bất quá, Yêu Thần nói thế nào cũng đường đường là Địa Tiên, vậy mà đưa tại bên trong tay một cái Kim Đan, quả thực mất mặt ném về tận nhà!”

“Thời khắc chú ý tới động tĩnh của Lâm Hải, một khi hắn tiến vào Siberia, cấp tốc báo cho ta biết được!”

“Vâng!” Người tới vội vàng đáp ứng một tiếng, kính sợ liếc nhìn nam tử áo trắng một chút, quay người chạy đi.

“Vậy mà đánh bại Yêu Thần. Có ý tứ!” Nam tử áo trắng cười lạnh một tiếng, đột nhiên đem tất cả cá trong giỏ cá nắm lên, một ngụm nhét vào bên trong miệng, miệng lớn bắt đầu nhai nuốt.

“Đáng tiếc, Lang Vương ta lại không phải tên ngu xuẩn Yêu Thần kia, nếu ngươi dám tới, nhất định sẽ để ngươi có đến mà không có về!”

...

“Cuối cùng đã tới!” Lâm Hải xuống máy bay, trước tiên liền gọi điện thoại cho Liễu Hinh Nguyệt, hẹn nàng đi ra.

“Sự tình xong xuôi? Vẫn thuận lợi chứ?” Liễu Hinh Nguyệt nhào vào bên trong lòng Lâm Hải, ôn nhu cười hỏi.

“Coi như thuận lợi!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn cũng không nói cho Liễu Hinh Nguyệt, chính mình muốn đi nghênh chiến Yêu Thần, vì sợ Liễu Hinh Nguyệt lo lắng.

Nói xong, tay Lâm Hải liền bắt đầu không ở yên, hắc hắc lộ ra một nụ cười xấu xa.

“Hinh Nguyệt, có nhớ anh hay không à?”

“Ừm!” Khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt hạ xuống, mang theo xấu hổ cười một tiếng.

“Nhớ chỗ nào a?” Lâm Hải cười xấu xa, thấp giọng hỏi nói, tay đã vươn vào trong y phục của Liễu Hinh Nguyệt.

“Chán ghét!” Liễu Hinh Nguyệt duyên dáng gọi to một tiếng, vội vàng đem tay của Lâm Hải lấy ra, giận dữ liếc trắng hắn một chút.

“Đây đang là bên ngoài, để cho người ta trông thấy cũng thẹn thùng!” Liễu Hinh Nguyệt một mặt cảnh giác nhìn bốn phía một cái, cũng may chỗ này so sánh thanh tĩnh, căn bản không ai chú ý tới bọn họ.

“Ha ha, vậy thì tìm cái địa phương không thẹn thùng đi!”

Lâm Hải kéo tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, cản cái xe lái tới khách sạn mở một gian phòng.

“Hinh Nguyệt, anh nhớ em chết!”

Tiến vào gian phòng, Lâm Hải trực tiếp đem Liễu Hinh Nguyệt ấn ngã xuống giường, trong nháy mắt liền tiến vào trạng thái lâm chiến.

“Lão công, em cũng nhớ anh!”

Liễu Hinh Nguyệt kịch liệt đáp lại, càng thêm câu lên bản năng của Lâm Hải, thuần thục giải trừ vũ trang.

Chiến đấu kịch liệt, trong nháy mắt khai hỏa.

Không biết qua bao lâu, Liễu Hinh Nguyệt dựa vào trong lòng Lâm Hải, khuôn mặt phi hồng, mang theo nụ cười thỏa mãn.

“Lão công, anh hôm nay thật kỳ quái a, tựa như mấy ngày vừa mới bắt đầu cùng một chỗ vậy.”

“Ách... Có đúng không?” Lâm Hải ngượng ngùng cười một tiếng, đột nhiên có chút chột dạ.

Biểu hiện hôm nay của hắn, quả thật có chút dữ dội cùng gấp gáp, nhưng trong lòng Lâm Hải cũng kêu oan, cái này không thể trách hắn a!

Một chuyến đi Đảo Quốc, đầu tiên là Lăng Sở Sở, sau lại là Chân Sảng, một lần lại một lần đều muốn trêu chọc hắn tên đã trên dây, lại không cách nào phát xạ, hỏa diễm trong lòng đã sớm bốc cháy lên, hiện tại củi khô lửa bốc, có thể không mãnh liệt sao.

“Bất quá, người ta rất thích!”

Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên tiếu nhãn ẩn tình, môi son gợi cảm, tại trên môi Lâm Hải hôn một cái, ngượng ngùng nói nói.

Lời nói của Liễu Hinh Nguyệt, nhất thời như là một ngọn lửa, đem liệt hỏa vừa mới dập tắt trong lòng Lâm Hải, đằng cái lần nữa thiêu đốt.

“Hắc hắc, ưa thích, vậy ca ca liền để em ưa thích đủ!” Lâm Hải cười xấu xa, nghiêng người lần nữa đem Liễu Hinh Nguyệt ép dưới thân thể.

...

Hai người thẳng đến trời tối, mới từ trong khách sạn đi ra, kéo tay hạnh phúc đi dạo.

“Hinh Nguyệt, hai ngày nữa anh còn muốn xa nhà một lần.” Lâm Hải bỗng nhiên nói nói, sự tình qua biển Siberia ở nước Nga nghênh chiến Lang Vương, Lâm Hải đồng dạng không muốn để cho Hinh Nguyệt biết rõ, dù sao địch nhân quá mức cường đại, để Liễu Hinh Nguyệt biết rõ, sẽ chỉ càng thêm lo lắng.

“Vẫn là không mang theo em sao?” Cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt khẽ bĩu, có chút bất mãn nói nói.

“Ở nhà ngoan ngoãn chờ anh, anh rất nhanh liền về!” Lâm Hải lộ ra một tia áy náy, xoa bóp khuôn mặt của Liễu Hinh Nguyệt.

Liễu Hinh Nguyệt cho Lâm Hải liếc mắt một cái, sau đó mang theo một tia biểu lộ xem kỹ, nghiền ngẫm nói nói.

“Anh sẽ không, lén lút sau lưng em, đi hẹn hò với tiểu tình nhân đi.”

“Ha ha ha, nào có!” Lâm Hải nhất thời bị Liễu Hinh Nguyệt chọc cười, “Trừ em, ca ca đối với nữ nhân khác, không có hứng thú.”

“Hứ, tin anh mới là lạ!”

Liễu Hinh Nguyệt đắc ý đứng thẳng chóp mũi, vung tay nhỏ, giật giật vui sướng rời đi.

“Anh nói thật!” Lâm Hải theo sát tại phía sau, sau đó đột nhiên lộ ra một nụ cười hư hỏng.

“Nếu em thực sự không yên lòng, trước khi anh đi, có thể đem toàn bộ đạn nộp lên trên nha!”

“Đạn?” Liễu Hinh Nguyệt khẽ giật mình, dừng bước lại, mờ mịt nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải thấy thế, không khỏi sắc mị mị hướng phía Liễu Hinh Nguyệt nhướn nhướn mày.

“Phi, thối lưu manh!” Liễu Hinh Nguyệt nhất thời hiểu được, không khỏi khẽ gắt một tiếng, lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

“Thối lưu manh liền là thối lưu manh, ca ca ta cướp “sắc” trước, ha ha ha!” Lâm Hải cười xấu xa, giương nanh múa vuốt hướng phía Liễu Hinh Nguyệt liền nhào tới.

“A, chán ghét, thối lưu manh đại bại hoại!” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng ngăn trở ma trảo của Lâm Hải, cười duyên chạy về phía trước.

Trên đường đi, nhất thời lưu lại một mảnh hoan thanh tiếu ngữ.

Hai người chờ đã khuya, sau khi đem Liễu Hinh Nguyệt đưa về nhà, Lâm Hải mới về đến trong nhà, tiến vào gian phòng của mình.

“Rốt cục cam lòng về rồi?”

Vừa vào nhà, liền thấy trên giường mình, là một cái nữ tử vóc người nóng nảy, yêu diễm tuyệt mỹ, nằm nghiêng thân thể, mang theo nồng đậm vũ mị, hướng phía chính mình trông lại.

“Người ta thế nhưng là ở trên giường, chờ ngươi thật lâu đâu!”

“Hắc hắc hắc!” Lâm Hải nhất thời lộ ra một nụ cười hắc hắc xấu xa.

“Lâm Nhi Công chúa, lời nói này của ngươi, thế nhưng là để cho người ta miên man bất định a!”

“Có đúng không?” Sở Lâm Nhi đột nhiên hướng phía Lâm Hải, ném qua một cái mị nhãn phong tình vạn chủng, ỏn ẻn âm thanh nói nói.

“Ngươi đều nghĩ đến cái gì, nói nói cho người ta biết thôi.”

Chương 1365: Thật sự là trời sinh làm lao động tay chân a!

“Ta nghĩ đến cái gì?” Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra nụ cười tà tà xấu xa, sau đó phanh cái đem thân thể nện trên giường, nằm tại bên người Sở Lâm Nhi.

“A ~” Lâm Hải đột nhiên phát ra một tiếng thở dốc, mặt mũi tràn đầy biểu lộ hưởng thụ.

“Ngươi không sao chứ?” Sở Lâm Nhi sững sờ, có chút mờ mịt nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn khuôn mặt yêu diễm tuyệt mỹ gần trong gang tấc này, không khỏi cười bỉ ổi một tiếng.

“Ngươi không phải hỏi ta nghĩ đến cái gì sao? Vừa rồi, ta đã nghĩ xong.”

“Nghĩ xong?” Sở Lâm Nhi nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải một chút, trong đầu đột nhiên hiện ra biểu lộ trước đó của Lâm Hải, giật mình một lát, sau đó khuôn mặt đột nhiên biến đến vô cùng đỏ bừng.

“A, ngươi cái thối lưu manh, ta biết rõ ngươi suy nghĩ gì!”

Sở Lâm Nhi tức đến nhất thời rít lên một tiếng, nghiêng người đem Lâm Hải cưỡi tại dưới hông.

“Ngươi dám chiếm tiện nghi của bản Công chúa, bản Công chúa thiến ngươi!”

Sở Lâm Nhi nói, liền hướng phía yếu hại của Lâm Hải mà đi.

“Đậu phộng!” Toàn thân Lâm Hải giật mình một cái, cô nàng này ra tay cho tới bây giờ thế nhưng là đều không nhẹ không nặng a, thật muốn bị nàng đến, hạnh phúc nửa đời sau của chính mình liền bị hủy!

“Uy, ngươi đừng sờ loạn có được hay không!” Lâm Hải bị dọa đến lá gan cũng rung động, vội vàng ra sức giãy dụa.

“Phi! Người nào sờ ngươi a, cô nãi nãi là muốn phế ngươi!”

“Đậu phộng, cứu mạng a!” Lâm Hải bị Sở Lâm Nhi ngăn chặn, căn bản không có sức đánh trả, hơi chuyển động ý nghĩ một chút liền đem A Hoa phóng xuất.

“A Hoa, nhanh lên, giúp ta!”

A Hoa vừa ra, hai cái mắt chó trong nháy mắt liền thẳng, nhìn Sở Lâm Nhi một mặt sùng bái.

“Ta qua, Lâm Nhi Công chúa cực kỳ mãnh liệt a, đây là tiết tấu bá vương ngạnh thương cung a!”

“Lâm Nhi Công chúa, có cần chỉ đạo kỹ thuật hay không?”

Phốc!

A Hoa nói một câu, để Lâm Hải kém chút phun ra ngoài một ngụm máu, cái chó chết này, chỉ đạo em gái ngươi a chỉ đạo!

“Ngươi cái chó chết, còn không giúp ta đem Lâm Nhi Công chúa kéo xuống dưới!”

“Y, ta còn muốn sống thêm mấy ngày đâu, các ngươi tiếp tục, ta liền nhìn xem, ta sẽ không nói lời nào!” A Hoa vội vàng lung lay đầu chó, e ngại liếc nhìn Sở Lâm Nhi một chút, sau đó trực tiếp ghé vào trước giường, tràn đầy phấn khởi chuẩn bị xem diễn.

“Mẹ nó, không trông cậy được a!”

Lâm Hải nhất thời tuyệt vọng một trận, mắt thấy liền muốn bị Sở Lâm Nhi thu thập thảm, đột nhiên liền xuất ra một vật, đưa tới trước mặt Sở Lâm Nhi.

“Sợi cay!”

Hai mắt Sở Lâm Nhi nhất thời sáng lên, cọ cái liền từ trên thân Lâm Hải nhảy xuống, một chiêu liền đoạt tới bên trong tay.

“Có đồ vật tốt còn không sớm lấy ra!” Sở Lâm Nhi ghét bỏ liếc nhìn Lâm Hải một chút, phối hợp ăn mở.

“Mẹ nó, xem ra chinh phục nữ nhân, vẫn phải dựa vào đồ ăn vặt a!” Lâm Hải thở dài ra một hơi, một bao sợi cay, cuối cùng đem Lâm Nhi Công chúa điêu ngoa đáng sợ, chinh phục được.

“Uy, những cái sợi cay a, Sprite a, Coca Cola lần trước ngươi phát cho ta kia a, đám bạn thân của ta rất là ưa thích đâu, cũng là một kiện không thể bán đi!”

“A? Vì cái gì a.” Lâm Hải có chút mộng bức, chẳng lẽ những đồ vật này, tại Địa Phủ không được hoan nghênh sao?

“Ngươi ngốc a, không thể bán đi, đương nhiên là bởi vì bị bản thân các nàng ăn sạch uống sạch rồi!”

“Ách... Cái này cũng được?” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói.

“Nói đi, lần này gọi ta tới, là có chuyện gì?” Sở Lâm Nhi ăn xong, vỗ vỗ tay nhỏ, hỏi.

“Hắc hắc, cũng không có chuyện gì, cũng là nhiều ngày không thấy, mười phần tưởng niệm...”

“Ngươi thật tưởng niệm người ta a?” Lâm Hải còn chưa nói xong, Sở Lâm Nhi đột nhiên lại gần, một mặt kiều mị, ỏn à ỏn ẻn hỏi.

“Y ~” Lâm Hải nhất thời nổi da gà cả người, hai tay ôm cánh tay, cùng Sở Lâm Nhi kéo ra một tia khoảng cách.

“Có thể thật dễ nói chuyện hay không, ngươi nói như vậy, ta sợ hãi!” Lâm Hải e ngại nói nói.

“Người ta đây chính là đang thật dễ nói chuyện nha, Lâm Hải ca ca ~ “

“Ai u ta qua!” Lâm Hải cảm giác nổi da gà toàn thân cũng đều rơi xuống.

“Ba ba, ta lạnh!” A Hoa đột nhiên mặt mũi rơi lệ tràn đầy, hướng phía Lâm Hải đáng thương nói nói.

“Ngại lạnh liền cút cho ta!” Tiếng nói của A Hoa mới rơi xuống, đột nhiên cảm giác cái đuôi bị xiết chặt, bị Sở Lâm Nhi trực tiếp ném ra khỏi cửa sổ.

“Ngươi, lạnh không?” Sở Lâm Nhi như người không có việc gì, hướng phía Lâm Hải ném cái mị nhãn, kiều mị nói nói.

“Ta, ta không lạnh!” Lâm Hải lắc đầu liên tục, “Cái kia, Lâm Nhi Công chúa, đi đi lội nước Nga với ta thôi.”

Lâm Hải cũng không dám tiếp tục vô nghĩa cùng Sở Lâm Nhi, nếu không nói không chính xác kế tiếp bị ném ra cũng sẽ là hắn.

“Qua nước Nga? Ngươi muốn dẫn người ta đi lãnh hội phong quang của dị tộc sao?” Sở Lâm Nhi thẹn thùng nói nói.

“Đúng vậy a đúng a!” Lâm Hải liên tục gật đầu, “Thuận tiện, giúp ta đánh một người!”

“Cái kia, ngươi đánh qua Địa Tiên sao?”

“Địa Tiên?” Trên gương mặt của Sở Lâm Nhi, nhất thời lộ ra khinh thường thật sâu.

“Chỉ là Địa Tiên, bản Công chúa thổi một ngụm khí, đều có thể giết chết một mảnh!”

“Ha ha, vậy quá tốt! Muốn đánh liền là Địa Tiên!” Lâm Hải đại hỉ.

“Bất quá, bản Công chúa không thể ra tay!” Sở Lâm Nhi lắc đầu.

“A? Vì cái gì?” Lâm Hải mộng bức.

“Ta không phải đã sớm nói cùng ngươi sao, nếu bản Công chúa thật muốn xuất thủ, phương viên trăm dặm cũng sẽ biến thành Tử Thành!”

“Ha ha, cái này dễ nói, nơi chúng ta đi, bên trong phương viên trăm dặm liền không có sinh cơ!” Lâm Hải đã sớm nghĩ kỹ, Siberia đều không có người ở, thích hợp nhất để Sở Lâm Nhi xuất thủ.

“Ngươi xác định?” Sở Lâm Nhi hồ nghi hỏi nói, “Ngươi biết rõ, ta là người trong Địa Phủ, không thể tạo sát nghiệt lớn!”

“Yên tâm, sáng mai mình liền xuất phát!”

Có cái ngoại viện cường đại như Sở Lâm Nhi này, đối phó với Lang Vương, Lâm Hải một điểm áp lực cũng đều không có, lập tức trực tiếp khoanh chân ở ngoài ban công, bắt đầu tu luyện.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Lâm Hải liền lên máy bay, tiến về nước Nga, Sở Lâm Nhi thì tiến vào ở trong Luyện Yêu Hồ.

Đến nước Nga, Lâm Hải cũng không ngừng lại, thẳng đến Siberia lạnh lẽo, theo số người ở giảm bớt, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Xuyên Vân Toa lấy ra.

“Đi!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, thao túng Xuyên Vân Toa, trong chớp mắt công phu, liền đến trung tâm Siberia, nhìn một phiến hải vực ở phía dưới, đôi mày không khỏi vẩy một cái.

“Xem ra, cũng là tại bên trong này đi!”

Lâm Hải thao túng Xuyên Vân Toa rơi xuống bờ biển, hơi chuyển động ý nghĩ một chút liền đem Xuyên Vân Toa thu hồi, nhất thời cảm thấy có mấy đường khí tức cường đại, đang hướng phía bên mình chạy đến như bay.

“Người nào!”

Rất nhanh, mấy cái đại hán dáng người khôi ngô, mặt mũi hung ác, đi tới trước mặt Lâm Hải, quát lạnh một tiếng.

Lâm Hải quay người, chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt liếc nhìn bọn họ một chút, lộ ra một tia cười lạnh.

“Người Sói?”

Bị Lâm Hải nhìn phá thân phận, mấy cái Người Sói nhất thời biến sắc.

“Ngươi đến cùng là ai?”

“Hoa Hạ, Lâm Hải!”

“Cái gì!” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, nhất thời để mấy cái Người Sói sắc mặt đại biến.

“Ngươi chính là người tu hành Hoa Hạ muốn khiêu chiến Lang Vương của tộc ta, Lâm Hải?”

“Không sai, chính là kẻ hèn này!”

“Nhanh, qua bẩm báo Lang Vương đại nhân, liền nói Lâm Hải đã đến biển Siberia!” Một cái Người Sói bên trong vội vã phân phó một tiếng, lập tức có hai cái Người Sói, quay người lại nhanh chóng rời đi.

Mà mấy cái Người Sói còn lại, thì là mang trên mặt khuôn mặt hung ác, hướng phía Lâm Hải nhe răng cười một tiếng.

“Thật không biết ngươi lấy dũng khí từ đâu tới, vậy mà không biết tự lượng sức mình, khiêu chiến Lang Vương các hạ vĩ đại, trước lúc này, hãy trước để cho chúng ta thay Lang Vương đại nhân kiểm nghiệm một chút, xem ngươi có thực lực này hay không đi!”

Nói xong, mấy cái Người Sói đột nhiên rống to một tiếng, cấp tốc biến thân, thân thể cao đến hơn một trượng, giương nanh múa vuốt, mang theo khí tức hung mãnh của dã thú, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới.

“Chậc chậc, cái đầu này, thật sự là trời sinh làm lao động tay chân a!”

Lâm Hải thấy vậy, chẳng những không sợ, ngược lại hai mắt sáng lên, tràn ngập hưng phấn.

“Ca ca tới sớm nhiều ngày như vậy, liền là vì các ngươi!”

Mắt thấy bọn Người Sói bổ nhào vào trước mắt, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, thanh âm lạnh như băng đạm mạc vang lên!

“Đốt!”

Oanh! Nhất thời, liệt diễm bốc lên, ánh lửa ngút trời!

Chương 1366: Ta là tới giúp các ngươi tìm việc làm

Tu vi cảnh giới của Lâm Hải tăng lên tới Nguyên Anh kỳ, Hỏa Chi Đạo đại viên mãn, uy lực đề cao đâu chỉ gấp mười lần, trong nháy mắt mấy cái Người Sói liền lâm vào giữa biển lửa.

“A!!!”

Tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế truyền đến, Người Sói lâu dài sinh hoạt tại dưới loại hoàn cảnh kỳ hàn của Siberia này, vốn là hết sức e ngại với pháp thuật hệ Hỏa, bên trên tu vi lại chỉ là cảnh giới Kim Đan, nào ngăn cản được pháp thuật công kích của Lâm Hải, trong nháy mắt liền biến thành người lửa, bốn phía cuồng lui.

“Diệt!”

Lâm Hải nhìn đúng thời cơ, đột nhiên quát nhẹ một tiếng, hỏa diễm trên thân Người Sói đột nhiên bị dập tắt, nhưng mà một cái nháy mắt như thế, bọn Người Sói đã ngã nhào xuống đất, hấp hối.

Leng keng!

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi chín phần trăm, có muốn thu phục không?

"Thu phục!"

Lâm Hải sở dĩ không đem những Người Sói này giết chết, cũng là vì muốn đem bọn họ thu nhập vào Cửu Lê Hồ, dù sao nhiều Không Gian Hỗn Độn như vậy, vẫn chờ người đi khuân vác mở mang đâu, Người Sói này thân thể cường tráng, là nhân tuyển tốt nhất.

Ông!

Theo Lâm Hải hạ xuống mệnh lệnh thu phục, mấy cái Người Sói trên mặt đất, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa!

"Cũng không biết trong cái biển Siberia này, đến tột cùng có bao nhiêu Người Sói, nếu có một vạn tám ngàn, vậy mình liền kiếm bộn." Lâm Hải mang theo vẻ mong đợi, tiếp tục hướng phía trước hành tẩu.

Đi ra ngoài cũng chính là khoảng cách mấy dặm, đột nhiên phía trước xuất hiện lít nha lít nhít một đám Người Sói, khí thế hung hăng chen chúc lấy xông lại.

"U, đến tốt!" Hai mắt Lâm Hải nhất thời tỏa sáng, một đám Người Sói này, chừng trên trăm cái, tu vi căn bản cũng tại Kim Đan kỳ, nếu như tất cả đều thu nhập vào Cửu Lê Hồ, hiệu suất công tác tuyệt đối sẽ đề cao thật lớn a!

"Dừng lại!"

Người Sói cầm đầu, hướng phía Lâm Hải hét lớn một tiếng, trong mắt lóe lên quang mang hung tàn.

"Ngươi chính là người Hoa đến tìm cái chết, Lâm Hải?"

"Là Lâm Hải không sai, nhưng lại không phải là đến tìm cái chết, mà chính là đến đem tìm việc làm cho các ngươi, ngươi xem các ngươi, lâu dài sinh hoạt tại dưới loại hoàn cảnh ác liệt này, phong bế lạc hậu, đáng thương biết bao a, ta lần này đến cũng là để làm việc thiện, chuyên giải quyết vấn đề nghề nghiệp cho các ngươi.” Lâm Hải mang trên mặt nụ cười trung hậu, một mặt chân thành nói nói.

“Tìm việc làm? Vào nghề?” Lời nói của Lâm Hải, để bọn Người Sói này có chút choáng váng, hoàn toàn nghe không hiểu Lâm Hải đang nói cái gì, dứt khoát trừng mắt, phần phật đem Lâm Hải vây quanh.

“Lang Vương đại nhân của chúng ta lập tức tới ngay, ngươi bây giờ tốt nhất là thành thành thật thật, chờ đợi Lang Vương đại giá, chờ đợi bị xử lý, nếu không sẽ để ngươi chịu không nổi!”

“Đúng, các ngươi có sợ băng hay không a?” Lâm Hải không có để ý đến gã, mà chính là đột nhiên mở miệng hỏi nói.

“Băng?” Người Sói hiển nhiên có chút theo không kịp tiết tấu Lâm Hải, lại là một mặt mộng bức, nhìn Lâm Hải lắc đầu liên tục, cũng nói đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, xem ra quả là thế a, Người Sói này hiển nhiên có IQ không cao.

Lâm Hải cũng lười cùng bọn chúng nói nhảm, đột nhiên một tầng khí tức băng lãnh, từ bên trên thân thể Lâm Hải phát ra, khiến cho nhiệt độ xung quanh, bỗng nhiên lần nữa hạ xuống mười mấy độ, liền cả những Người Sói này, toàn thân cũng lạnh run một cái.

“Làm sao đột nhiên lạnh như vậy?”

“Chẳng lẽ, luồng không khí lạnh năm mươi năm một lần, đã sớm tiến đến?”

Bọn Người Sói nhất thời lộ vẻ mặt hoảng sợ, ôm thân thể run lẩy bẩy, tựa hồ nghĩ đến cái sự tình đáng lo gì đó.

Mà vừa lúc này, bên ngoài thân thể Lâm Hải, đột nhiên phát ra một tầng ánh sáng màu trắng, sau đó một cỗ hàn khí cơ hồ đem không khí cũng ngưng kết, lập tức đem phương viên mười dặm cũng bao phủ ở bên trong.

Ông!

Sau một khắc, hàn phong lạnh thấu xương như đao dâng lên, thê lương kêu khóc, giữa không trung có vô số tinh hạt màu trắng, bay múa đầy trời, đem phiến thiên địa này, trong nháy mắt biến thành thế giới Băng Tuyết.

“Băng Phong Thiên Lý!”

Theo một thanh âm vô cùng lạnh lẽo của Lâm Hải vang lên, bọn Người Sói này kinh hãi biến sắc, lộ ra thần sắc sợ hãi.

“Chạy mau a, Bạo Phong Tuyết tiến đến á!”

Bọn Người Sói quay thân hình, chạy trốn bốn phía, nhưng mà thân hình mới động, lại đột nhiên đứng im, trong nháy mắt đã bị vô số Băng Tinh màu trắng vây quanh, biến thành băng điêu.

“Nguyên lai, các ngươi cũng là sợ băng a!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, mới đầu còn lo lắng Người Sói sinh hoạt lâu dài tại bên trong kỳ hàn, sẽ miễn dịch đối với Băng Chi Đạo, hiện tại xem ra, chính mình lo lắng, hoàn toàn là dư thừa.

Lâm Hải đứng chắp tay, lẳng lặng chờ đợi, một chiêu Băng Phong Thiên Lý này của hắn, cũng không xuất toàn lực, mặc kệ là khoảng cách cùng cường độ thi pháp, đều là suy giảm, tuy đem bọn Người Sói đông cứng, lại sẽ không trực tiếp trí mạng.

Tuy nhiên như thế, nhưng bị Băng Tinh vô cùng lạnh lẽo đông cứng, nếu là làm tan trễ, cũng sẽ bị đông cứng tuyệt tâm mạch mà chết, lúc này sinh cơ của bọn Người Sói, liền đang nhanh chóng xói mòn.

Leng keng!

Không tới một phút thời gian, tiếng tin tức nhắc nhở trong đầu Lâm Hải, rốt cục vang lên.

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là tám mươi phần trăm, có muốn thu phục không?

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, lựa chọn không.

Lại là vài giây đồng hồ thời gian trôi qua.

Leng keng!

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là tám mươi lăm phần trăm, có muốn thu phục không?

Không!

Leng keng...

Sắc mặt Lâm Hải lạnh lùng, biểu lộ lạnh nhạt, không ngừng cự tuyệt nhắc nhở thu phục Yêu thú của Cửu Lê Hồ.

Rốt cục, lúc tiếng tin tức nhắc nhở vang lên lần nữa, Lâm Hải nhíu lông mày lại, ánh mắt lộ ra quang mang hưng phấn.

Leng keng!

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi chín phần trăm, có muốn thu phục không?

Thu phục!

Lần này, Lâm Hải không chút do dự lựa chọn thu phục, hắn chờ chính là cái thời cơ này, trước đó tỷ suất thu phục tuy từ tám mươi phần trăm trở lên, nhưng cuối cùng vẫn có hai mươi phần trăm khả năng thất bại, không phải cơ hội tốt nhất.

Mà như chờ xác xuất thành công tới một trăm phần trăm, Lâm Hải lại sợ làm không cẩn thận sẽ trực tiếp đem bọn Người Sói này chết cóng, vậy liền được không bù mất.

Xác xuất thành công chín mươi chín phần trăm, xác suất thất bại đã cực thấp cực thấp, lúc này thu phục, vừa vặn!

Theo Lâm Hải hạ xuống mệnh lệnh thu phục, thân ảnh của trên trăm cái sói Người Sói trước mắt này lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất.

“Ừm.?”

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải chú ý tới, nơi xa có cái thân ảnh Người Sói, lại như cũ bị đóng băng ở bên trong, cũng không được thu vào Cửu Lê Hồ.

Leng keng!

Thu phục Yêu thú thất bại!

“Đậu phộng, xác suất này rất chuẩn a!” Lâm Hải liên tục lấy làm kỳ, trên trăm con Yêu thú, chỉ có một cái thu phục thất bại, cùng cái xác xuất thành công chín mươi chín phần trăm này, vừa vặn ăn khớp a.

Mà sau khi thất bại, Cửu Lê Hồ không có lần nữa phát ra nhắc nhở thu phục Yêu thú, đó chỉ có thể nói một vấn đề, cái Người Sói này giờ phút này đã đoạn tuyệt sinh cơ, bị tươi sống chết cóng.

Lâm Hải không khỏi may mắn một trận, may mắn chính mình không có ở lúc xác xuất thành công là tám mươi phần trăm mà thu phục, nếu không đại quân khuân vác của chính mình, ít nhất phải tổn thất hai mươi cái a.

“Tán!”

Lâm Hải đưa tay hướng lên Băng Tinh trước mặt nhất chỉ, Băng Tinh ba một tiếng vỡ vụn, tiêu tán trong không khí.

Phù phù!

Cái Người Sói chưa được thu vào Cửu Lê Hồ kia, thân thể cứng rắn, thẳng tắp ngã xuống đất, đã khí tuyệt.

Ba!

Lâm Hải búng ngón tay một cái, một đám lửa rơi vào bên trên thi thể của Người Sói, trong chớp mắt đã đem thi thể của gã đốt thành tro bụi.

Lâm Hải cước bộ không ngừng, tiếp tục tiến lên, lại không còn có gặp được Người Sói ngăn cản, trong lòng không khỏi có chút thất lạc.

“Không thể nào, chẳng lẽ Siberia lớn như vậy, hết thảy mới có chừng một trăm con Người Sói như thế? Số khuân vác mà chính mình cần, cũng xa xa không chỉ số này a!”

Thời khắc Lâm Hải đang tiếc hận, giữa không trung đột nhiên nổi lên phong bạo cực lạnh, để cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên sững một hồi, đột ngột ngẩng đầu, trên mặt lộ ra thần sắc kinh hãi.

Ông!

Cơ hồ cùng một thời gian, Lâm Hải rung động chân khí, một đám lửa màu hồng bao phủ toàn thân, đem phong bạo cực lạnh kia chống cự tại bên ngoài cơ thể, trong mắt lóe lên một vòng phong mang ngưng trọng. Mà đúng lúc này, một đường thân ảnh nhanh đến mức khó mà tin nổi, lóe lên ở chân trời, trống rỗng xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, phong mang tất lộ, uy thế lẫm nhiên!

Chương 1367: Ngươi nói lão là cái tạp chủng?

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy đối diện là một cái nam tử áo trắng mặt mày lạnh lùng, nhã nhặn nho nhã, chắp hai tay sau lưng, ánh mắt như kiếm lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, nhất thời để Lâm Hải có loại cảm giác không chỗ che thân bị nhìn xuyên.

“Lâm Hải?”

Trong mắt nam tử áo trắng lóe lên hàn mang, trên mặt mang vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng hỏi.

“Đúng vậy!”

Lâm Hải nhíu mày, đem chân khí toàn thân vận chuyển đến cực hạn, ngưng thần đề phòng, tựa hồ không dám khinh thường.

Nam tử mặc áo trắng này, tuy nhìn qua thì hào hoa phong nhã, lại cho Lâm Hải một loại cảm giác cực kỳ đáng sợ, phảng phất tựa như một cái dã thú cuồng mãnh, tùy thời đều có thể bạo khởi đả thương người.

“Ngươi là người phương nào?” Ánh mắt Lâm Hải sáng rực, nhìn chằm chằm vào nam tử áo trắng, lạnh nhạt hỏi.

“Ngươi đã dám nói khoác mà không biết ngượng, đến cửa khiêu chiến bản vương, bây giờ bản vương đang ở trước mặt, ngươi lại không biết sao?” Nam tử áo trắng cười lạnh một tiếng, hướng phía Lâm Hải lộ ra nụ cười khinh thường miệt thị.

“Ngươi là, Lang Vương!”

Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, phát ra một tiếng kinh hô, thân ảnh trong nháy mắt lui nhanh mấy chục mét, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn thật không nghĩ tới, cái nam tử áo trắng đột nhiên xuất hiện này, lại chính là Lang Vương mà chính mình muốn tìm, cùng hình tượng cao lớn uy mãnh của những Người Sói kia, hoàn toàn không hợp a!

Lang Vương thấy Lâm Hải lui bước, dưới chân không động, khí tức trên thân lại đột nhiên nở rộ, trong nháy mắt đem toàn bộ phiến thiên địa này phong kín, đoạn tuyệt đường lui của Lâm Hải.

“Nghe nói, Yêu Thần của Đảo Quốc, bại bên trong tay ngươi?” Lang Vương chưa vội vã động thủ, mà chính là mang theo một tia nghi hoặc, ngạc nhiên hỏi.

“Ngươi nói Yêu Thần a, ai, đừng đề cập, lão vừa thấy ca ca, liền bị suất khí của ca ca ta chiết phục, muốn chết muốn sống muốn làm tiểu đệ cho ta, vừa khóc vừa gào a, ta đánh như thế nào mắng như thế nào cũng không được, sau cùng không có cách nào, đành phải nhận lấy.” Lâm Hải buông buông tay, làm ra một bộ biểu lộ bất đắc dĩ nói nói.

Lời nói của Lâm Hải, đem Lang Vương nói đến một mặt mộng bức, qua hơn nửa ngày mới biến sắc, trong mắt giết qua một vòng hàn quang.

“Ít tại chỗ này hồ ngôn loạn ngữ, nhìn ngươi bất quá chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, Yêu Thần phất tay liền có thể diệt ngươi trăm ngàn lần, ngươi đến cùng đã làm âm mưu quỷ kế gì, Yêu Thần bây giờ lại đang ở đâu?”

“Ngươi nhìn ta nói, ngươi làm sao không tin đâu?.” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, cho Lang Vương một cái liếc mắt.

“Yêu Thần cũng không có ở đâu, đang ở ngay trong địa bàn của ca ca, mất ăn mất ngủ mà lao động đâu, không có cách, tâm thái của con hàng này nặng danh lợi, nhất định phải làm nhân viên gương mẫu, cản cũng ngăn cản không được a.”

“Đúng, ngươi thích lao động hay không a, ta đang chuẩn bị để ngươi cùng một chỗ theo Yêu Thần, chế tác làm đôi bạn đâu!”

Lang Vương nghe Lâm Hải tại chỗ này nói nhảm, tức đến mặt đều xanh, cái Lâm Hải này, nói chuyện làm sao giống như sát phong cảnh vậy, không có một câu là nghiêm túc.

Hỏi không ra, Lang Vương cũng lười hỏi lại, chờ một hồi đem Lâm Hải bắt sống, lão có là thủ đoạn, sẽ để Lâm Hải đem những gì nên nói hay không nên nói, tất cả đều tung ra.

Vừa muốn động thủ, Lang Vương bỗng nhiên sững sờ, nghĩ tới một chuyện.

“Tộc nhân của ta đâu?.”

Lang Vương quát lớn một tiếng, tại trước khi lão đuổi đến, thế nhưng là cảm ứng được xung quanh có không ít tộc nhân, làm sao chỉ một chút thời gian như thế, giống như toàn bộ cũng không thấy.

“Cũng đi tham kiến lao động, ngươi đến cùng có muốn đi hay không a? Ta có thể đưa ngươi đi đoàn tụ cùng Yêu Thần và tộc nhân của ngươi, miễn phí lộ phí nha!” Lâm Hải cười ngây ngô hỏi.

“Ngươi có phải giết bọn họ rồi hay không?!” Lang Vương nhất thời đại nộ, trong mắt lóe lên một tia hàn quang đáng sợ.

“Ngươi có phải ngốc hay không a, đã nói là đi tham gia lao động!” Lâm Hải nhất thời lộ ra một mặt khinh thường.

“Hỗn đản, lão tử đập chết ngươi!” Lang Vương tức giận đến phổi đều sắp nổ, hét lớn một tiếng, liền muốn động thủ!

“Chờ một chút!” Lâm Hải thấy thế, vội vàng hét lớn một tiếng, đem Lang Vương ngăn lại.

“Ngươi có lời gì để nói? Nếu là cầu xin tha thứ, hiện tại còn kịp!”

Lâm Hải căn bản không có phản ứng đến lão, mà chính là hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một bóng người xinh đẹp liền xuất hiện tại bên cạnh Lâm Hải.

“Cái nơi này là chỗ quái quỷ gì, so với Địa Phủ còn lạnh hơn?” Sở Lâm Nhi vừa ra tới, đôi mày nhíu thành một đám, kinh ngạc hỏi.

“Hắc hắc, Lâm Nhi Công chúa, đây là Siberia!” Lâm Hải cười híp mắt nói nói, sau đó hướng phía Lang Vương đối diện nhất chỉ.

“Ta không phải để ngươi giúp ta đánh một người à, nhìn thấy cái đần độn đối diện kia không, liền là lão, hướng lão mà đánh!”

Sở Lâm Nhi ngẩng đầu, đôi mắt đẹp hướng phía Lang Vương đối diện liếc mắt một cái, không khỏi khẽ di một tiếng.

“Di, là hậu nhân của Vọng Nguyệt Lang Tộc? Không đúng, huyết mạch không thuần, hẳn là tạp giao hỗn huyết!”

Phốc!

Lời nói của Sở Lâm Nhi, để Lâm Hải kém chút phun, mẹ nó, làm sao còn chỉnh ra cả tạp giao đến.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi nói lão là cái tạp chủng?” Lâm Hải chấn kinh hỏi, đây chính là Lang Vương của Người Sói nhất tộc a, là do tinh huyết của Thần Thú Người Sói bị trấn áp ở Bồng Lai Tiên Đảo biến thành, Sở Lâm Nhi vậy mà nói lão là huyết mạch không thuần.

“Bên trong huyết mạch của lão, mặc dù có huyết mạch của Vọng Nguyệt Lang Tộc, nhưng cực kỳ mỏng manh, là tạp giao không thể nghi ngờ, hơn nữa niên đại cũng so sánh xa xưa.” Sở Lâm Nhi mười phần khẳng định nói nói.

“Vọng Nguyệt Lang Tộc, là chủng tộc gì?” Lâm Hải có chút chấn kinh, xem ra Người Sói này có lai lịch không đơn giản a, sau lưng tựa hồ có một cái chủng tộc càng cường đại hơn.

“Vọng Nguyệt Lang Tộc, là một cái tộc quần cực kỳ đáng sợ, không có tại nhân gian!” Lúc Sở Lâm Nhi nâng lên cái chủng tộc này, đôi mi không khỏi nhíu một cái, vậy mà lộ ra một tia kiêng dè, để Lâm Hải vô cùng kinh hãi.

Phải biết, Sở Lâm Nhi thế nhưng cũng là nhân vật ngưu bức tương xứng cùng Ngộ Không a, liền cả nàng đối với cái Vọng Nguyệt Lang Tộc này cũng còn có kiêng kị trong lòng, vậy cái chủng tộc này, sẽ đáng sợ đến mức nào?

“Uy, hai cái các ngươi, đang nói thầm cái gì đó? Đến cùng có đánh hay không?!” Lang Vương thấy đột nhiên xuất hiện một cái thiếu nữ tuyệt mỹ, cùng Lâm Hải không coi ai ra gì mà nói chuyện, hoàn toàn không nhìn lão tồn tại, nhất thời đại nộ mà gầm lên một tiếng.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi nhìn cái đần độn này cần ăn đòn nhiều bao nhiêu a, lão còn gấp, ngươi đi giúp ta đem lão đánh gần chết thôi.” Lâm Hải cười hì hì, lại bắt đầu lừa gạt Sở Lâm Nhi.

“Ngươi xác định, bên trong phương viên trăm dặm này, cũng không có bóng người?” Sở Lâm Nhi ngoẹo đầu, hỏi.

“Thật không lừa ngươi, ngươi nhìn cái địa phương quỷ quái này, người ở đây làm sao sinh hoạt a? Trừ nhất tộc Người Sói bọn họ, phàm nhân không có khả năng sinh tồn tại bên trong này.”

“Vậy cũng đúng!” Sở Lâm Nhi gật gật đầu, sau đó tay nhỏ non mềm, hướng phía Lâm Hải duỗi ra.

“Lấy ra!”

“Cái gì?” Lâm Hải một mặt mộng bức.

“Ngươi dự định để bản Công chúa, không công xuất lực cho ngươi sao?” Sở Lâm Nhi liếc trắng Lâm Hải một chút.

Lâm Hải nhất thời một trận xấu hổ, lộ ra biểu lộ ngượng ngùng, nhẹ nhàng nghiêng mắt liếc nhìn Sở Lâm Nhi một chút.

“Tại chỗ này a? Cái này không tốt lắm đâu? Ngươi coi như để cho người ta bồi thường thịt, cũng không thể làm ở trước mặt người khác a.”

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, để Sở Lâm Nhi kém chút phun ra một ngụm máu, đôi mắt đẹp trong nháy mắt liền trợn tròn.

“A a a! Ngươi cái thối lưu manh, ai mà thèm thịt thường của ngươi a, cô nãi nãi trước đánh chết ngươi!”

Sở Lâm Nhi dốc sức lao qua, đem Lâm Hải đè xuống đất cũng là một hồi đánh tơi bời, đánh đến Lâm Hải ngao ngao trực khiếu, không ngừng xin tha.

“Lâm Nhi Công chúa, không dám, ta không dám!”

Lâm Hải một bên kêu thảm, một bên vội vàng lấy ra một rương sợi cay cùng một rương Coca Cola, Sở Lâm Nhi mới thở phì phì mà dừng tay.

“Hừ, còn kém một rương Sprite, cùng một đầu thuốc lá Trung Hoa!”

“Nữ hài hút thuốc lá là không tốt…”

“Còn muốn lại ăn đánh có phải hay không?”

Lâm Hải không nói hai lời, lại lấy ra một đầu thuốc lá, cung kính đưa đến trước mặt Sở Lâm Nhi.

“Hừ, cái này còn tạm được!” Cái miệng nhỏ nhắn của Sở Lâm Nhi nhếch lên, một mặt đắc ý đem tất cả đồ vật đều thu lại.

Lang Vương tại đối diện đã nhìn ngốc, qua hơn nửa ngày mới phản ứng được, sau đó mặt mũi rơi lệ tràn đầy.

“Hai cái các ngươi, có thể nghiêm túc chút hay không! Bản vương làm sao nói cũng là Địa Tiên, van các ngươi phối hợp một chút, lộ ra một chút xíu biểu lộ sợ hãi có được hay không? Nếu không bản vương thật mất mặt!”

Lang Vương vừa mới dứt lời, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, sau gáy đột nhiên bị xiết chặt, ngay sau đó liền phát hiện, hai chân của chính mình vậy mà cách mặt đất, bị người xách lên tới.

Ngay tại thời điểm lão vạn phần hoảng sợ, không biết phát sinh cái gì, một đường âm thanh đùa giỡn ngọt ngào, ỏn ẻn tê dại đến bên trong xương, vang lên tại bên tai.

“Tiểu Lang Lang, người ta là thục nữ, không thể đánh người a, ngươi có thể đem chính mình, đánh gần chết hay không a?”

Chương 1368: Người ta là thục nữ

Phốc!

Lời của Sở Lâm Nhi vừa ra khỏi miệng, Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, mặt mũi tràn đầy khóc không ra nước mắt.

Mẹ nó, thật khoác lác ngưu bức a, ngươi nếu là thục nữ, trên thế giới này liền không có hai chữ dã man!

Lâm Hải lại hướng phía Lang Vương một mặt hoảng sợ, ném qua một cái ánh mắt vô cùng đồng tình, rơi vào bên trong tay Sở Lâm Nhi, đừng nói ngươi nha chỉ là một cái Địa Tiên, cho dù là Thiên Tiên, đoán chừng cũng phải lột da.

“Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì?”

Lang Vương giờ phút này đã bị dọa sợ, đối mặt với Sở Lâm Nhi, lão liền một tia sức đánh trả cũng đều không có, liền bị chế trụ dễ như trở bàn tay, lúc này nào còn nhìn không ra, thực lực của Sở Lâm Nhi, ở xa trên lão.

“Ngươi gọi ta là mỹ thiếu nữ siêu cấp manh manh là được, về phần ta muốn làm gì, không phải mới vừa cùng ngươi nói sao, ngươi không có nghe rõ a?” Sở Lâm Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt vụt sáng lên, làm ra một bộ biểu lộ manh manh đáng yêu, dùng ngữ khí nũng nịu nói nói.

Phốc!

Lâm Hải kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, trong lòng quả thực đều nhanh cười rút ra.

Lang Vương càng là một mặt mộng bức, nhìn biểu lộ Người vô hại và Vật vô hại này của Sở Lâm Nhi, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Mỹ thiếu nữ tiền bối, nếu như tại hạ có chỗ đắc tội, mong rằng tiền bối thứ lỗi, ta bồi tội cho ngài!”

“Bồi tội cũng không cần, liền hỏi ngươi có thể đáp ứng người ta, đem chính mình đánh gần chết hay không a?”

“Mỹ thiếu nữ tiền bối, nói, nói giỡn!” Bắp thịt trên mặt Lang Vương co quắp một trận, cưỡng ép cố nặn ra vẻ tươi cười, xấu hổ nói nói, để chính lão đánh chính mình, đây không phải là vô nghĩa sao?

Thế nhưng là Sở Lâm Nhi nghe được lời này, khuôn mặt yêu diễm đến cực hạn, đột nhiên lộ ra nụ cười vô cùng ngọt mỹ, đôi mắt đẹp câu hồn, ẩn ý đưa tình rơi vào trên thân Lang Vương.

“Ngươi, không đáp ứng người ta a?”

Lời nói của Sở Lâm Nhi ôn nhu đến cực điểm, nhưng Lang Vương không biết vì sao, toàn thân lại giật nảy mình rùng mình một cái, một cỗ hoảng sợ vô tận đột nhiên từ trong lòng toát ra, miệng méo một phát, sắp khóc.

“Mỹ thiếu nữ tiền bối...”

Ầm!

Lang Vương còn chưa nói hết lời, thân thể đột nhiên như một cái chùy lớn, bị hung hăng quẳng xuống đất, đem mặt đất bị đóng băng lâu dài so với sắt thép còn cứng rắn hơn này, sinh sinh ném ra một cái hố to hình người.

“A!!!”

Lang Vương nhất thời hét thảm một tiếng, miệng mũi phun máu, khuôn mặt trong nháy mắt sưng lên rất cao.

“Ngươi liền đáp ứng người ta đi, người ta là thục nữ, không thể đánh ~” Sở Lâm Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, nhăn nhó thân thể, nũng nịu nói nói.

“Mẹ nó, cái này gọi không thể đánh. Lão tử kém chút bị ngươi ném chết!” Lang Vương nhất thời liền khóc, nhìn Sở Lâm Nhi một mặt ủy khuất, trong lòng không khỏi thầm mắng nói.

“Ngươi vẫn là không đáp ứng người ta a?”

Sở Lâm Nhi đáng thương nói nói, giống như chịu ủy khuất bao lớn, nhưng trên tay lại đem Lang Vương, lần nữa vung tới.

Ầm!

Lại là nổ vang, thân thể Lang Vương lại một lần nữa bị hung hăng quẳng xuống đất.

“A!!!”

Lang Vương lại là kêu đau một tiếng, tu vi toàn thân lão bị Sở Lâm Nhi chế trụ, chỉ bằng vào nhục thể phàm thai, nào nhận được loại đập này, toàn thân nhất thời đau đến run rẩy, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

“Còn không đáp ứng người ta sao?”

Bộ dáng ủy khuất này của Sở Lâm Nhi, phảng phất đều muốn khóc, mắt thấy liền muốn lần nữa động thủ, liền bị Lang Vương vội vàng cản lại.

“Ngừng, ngừng! Mỹ thiếu nữ tiền bối, ta đáp ứng, ta đáp ứng còn không được sao!”

Lang Vương khóc, khóc rất thương tâm, chính mình đánh chính mình. Cái này con mẹ nó là yêu cầu gì a!

“A! Quá được rồi!” Sở Lâm Nhi cao hứng nhất thời vỗ tay nhỏ, reo hò một trận.

“Vậy còn không mau ấn mở bắt đầu, nhất định phải đem chính mình đánh đến gần chết, cái loại hấp hối kia nha! Ngươi nếu không xuống tay được, người ta có thể giúp ngươi, người ta lấy giúp người làm niềm vui lớn nhất đâu!”

Lang Vương nghe xong, liền bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, lại để cho cô nãi nãi này đến hai lần, đoán chừng cũng không phải là gần chết, mà chính là triệt để ngỏm củ tỏi.

“Ta bây giờ liền bắt đầu, bây giờ liền bắt đầu!”

Lang Vương toét miệng, một mặt ủy khuất khóc, sau đó chợt cắn răng một cái, một đấm nện ở trên bộ ngực của mình.

Phốc!

Nhất thời, một ngụm máu tươi phun ra ngoài, tại dưới lời nói uy hiếp của Sở Lâm Nhi, lão còn thật không dám không ra tay độc ác, nếu không qua được mắt của Sở Lâm Nhi, để cô nãi nãi này chạy tới giúp người làm niềm vui, liền con mẹ nó hỏng!

“A, tốt nha! Tiếp tục tiếp tục!” Sở Lâm Nhi nhất thời ở bên cạnh vỗ tay tỏ ý vui mừng!

Ầm!

Lang Vương huy quyền, lại là một quyền nện ở trên ngực, lại là một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

“Tốt tốt, đừng có ngừng!”

Ầm!

...

Lâm Hải ở một bên nhìn, mặt mũi tràn đầy im lặng, nhất thời có loại cảm giác dở khóc dở cười.

Mẹ nó, Sở Lâm Nhi cái thật tinh nghịch, thật là một cái tiểu yêu tinh muốn mạng a! Bất kể nói thế nào, Lang Vương cũng đường đường là Địa Tiên a, vậy mà bị chơi thành cái bức dạng này, thật sự là không có người nào.

Tiếp tục như vậy, chỉ sợ Lang Vương coi như không bị chính mình đánh chết, cũng phải nghẹn mà chết đi.

Phanh phanh phanh!

Một tiếng tiếp lấy một tiếng vang trầm truyền đến, trước ngực Lang Vương đã bị máu tươi nhiễm đỏ, sinh sinh đem chính mình nện thành trọng thương, nội tâm quả thực ủy khuất chết.

Nhưng mà, đối mặt với Sở Lâm Nhi nhìn qua thì đơn thuần đáng yêu, Người vô hại và Vật vô hại, kì thực lại ra tay tàn nhẫn, sâu không lường được, lão lại có ủy khuất hơn thì cũng chỉ có thể nhẫn nhịn lấy, nếu không nhắm trúng để vị cô nãi nãi này tự mình xuất thủ, đoán chừng không phải đem lão đánh đến cứt cũng té ra là không được.

“Mỹ thiếu nữ tiền bối, tại hạ đã gần chết...”

Lại là phun ra một ngụm máu lớn, Lang Vương toét miệng, một mặt cầu khẩn nhìn về phía Sở Lâm Nhi.

“Không, vẫn còn thiếu rất nhiều!” Sở Lâm Nhi còn chưa nói xong, Lâm Hải ở một bên mở miệng trước.

Phốc!

Mẹ nó!

Lang Vương bị lời nói của Lâm Hải, tức đến lại là một ngụm máu tươi phun ra ngoài, trong mắt mang theo quang mang hung ác, hướng phía Lâm Hải hung hăng trừng liếc một chút, tràn đầy tức giận!

“Không đủ, liền muốn tiếp tục nha!” Sở Lâm Nhi manh manh nói nói.

“Cái này...” Lang Vương nhất thời có chút do dự, lão hiện tại đã bị thương tổn không nhẹ, nếu lại tiếp tục đánh chính mình, chỉ sợ cũng thật cách gần chết không xa.

“Tiểu Lang Lang, ngươi có phải không còn khí lực hay không? Có cần người ta giúp ngươi hay không?” Sở Lâm Nhi thấy Lang Vương do dự, bỗng nhiên một bộ dáng quan tâm, nói nói.

“Không không không! Có sức lực, có sức lực! Không dám để mỹ thiếu nữ tiền bối đại giá cực khổ!”

Lang Vương bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, vội vàng liên tục khoát tay, biệt khuất trong lòng cũng đừng nói.

“Thật con mẹ nó nghiệp chướng a!” Trong lòng Lang Vương thầm mắng một tiếng, đây là một vị cô nãi nãi từ đâu chạy tới như thế a, quả thực là tổ tông chơi người a.

Thế nhưng thực lực của Sở Lâm Nhi, thực sự cao hơn lão quá nhiều, để lão căn bản là không có cách phản kháng, thậm chí ngay cả suy nghĩ chạy trốn cũng không dám có, lão có thể cảm giác được rõ ràng, chỉ cần lão chạy, tuyệt đối trong nháy mắt liền sẽ bị Sở Lâm Nhi đánh nằm xuống, hậu quả tuyệt đối sẽ thê thảm vô cùng.

“Đậu móa, nhẫn!”

Nghĩ đến chỗ này, Lang Vương không còn cách nào khác, lần nữa hướng phía bộ ngực của mình, bắt đầu điên cuồng đánh xuống.

Phốc phốc phốc phốc...

Từng miếng từng miếng máu tươi, phun ra, thần sắc của Lang Vương bắt đầu dần dần uể oải.

Leng keng!

Rốt cục, trong đầu Lâm Hải, vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là tám mươi phần trăm, có muốn thu phục không?

Không!

Lâm Hải trực tiếp cự tuyệt, trong mắt lại lộ ra vẻ vui mừng, hướng phía Lang Vương hô to một tiếng.

“Tiếp tục đánh, còn chưa đủ!”

Phốc!

“Đánh bà nội ngươi!” Lang Vương nghe được Lâm Hải hưng phấn la lên, phổi kém chút tức điên, cái Lâm Hải này thật con mẹ nó đáng giận a, quả thực là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn!

“Lâm Hải, ngươi không phải muốn khiêu chiến với bản vương sao? Có bản lĩnh thì thả ngựa tới!”

Lang Vương hướng phía Lâm Hải gầm lên giận dữ, đồng thời cũng đang thử nói sang chuyện khác, nếu không lại thêm mấy cái nữa, thật đem chính mình đánh chết, vậy con mẹ nó không phải thành trò cười sao?

“Mỹ thiếu nữ, lão dừng lại!” Lâm Hải không có phản ứng tới Lang Vương, mà chính là hướng phía Sở Lâm Nhi yếu ớt nói nói.

“Tiểu Lang Lang, cần giúp một tay không?” Sở Lâm Nhi hướng phía Lang Vương nháy mắt mấy cái, đem Lang Vương dọa đến toàn thân giật mình, không nói hai lời vung quyền đầu, lại hướng phía phía chính mình đập.

Phanh phanh phanh!

Một tiếng tiếp lấy một tiếng, Lang Vương vừa tức vừa giận, cộng thêm thương thế nghiêm trọng, hai mắt cũng bắt đầu trắng dã.

Nhưng dù vậy, lão cũng không dám dừng lại, còn ôm một tia may mắn, dù sao mình ra tay, vẫn còn có chút phân tấc, có thể lưu lại cho mình một tia sinh cơ, nếu thật sự để Sở Lâm Nhi xuất thủ, đoán chừng mấy lần liền treo.

Chỉ là, cái này kêu con mẹ nó là cái sự tình gì a, thật mẹ nó biệt khuất a!

“Chờ qua việc này, nhất định phải đem Lâm Hải tháo thành tám khối!” Tâm lý Lang Vương, âm thầm cừu hận nói.

Leng keng!

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công chín mươi chín phần trăm, có muốn thu phục không?

“Ha ha, thời cơ đến!” Nghe được cái tiếng nhắc nhở này, Lâm Hải nhất thời vui vẻ.

Thu! Theo Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân thể hấp hối của Lang Vương, trong nháy mắt liền biến mất.

Chương 1369: Quét ngang biển Siberia

“A, xong!”

Lâm Hải reo hò một tiếng, đem Lang Vương thành công thu nhập vào Cửu Lê Hồ, liền đại công cáo thành.

“Lâm Nhi Công chúa, đa tạ á!” Lâm Hải hướng phía Sở Lâm Nhi, nhướn nhướn mày.

“Ngươi, có muốn cũng đem chính mình đánh gần chết hay không a, vừa vặn chơi rất tốt đâu!” Sở Lâm Nhi đột nhiên chớp động đôi mắt đẹp, tiến đến trước mặt Lâm Hải, kiều mị nói nói.

“Y ~” Lâm Hải nhất thời nổi da gà lên cả người, vội vàng kéo dài khoảng cách cùng Sở Lâm Nhi.

“Lâm Nhi Công chúa, Lang Vương đã bị thu phục, ngươi có thể thật dễ nói chuyện hay không?!”

“Người ta là mỹ thiếu nữ siêu cấp manh manh, nói chuyện chính là cái bộ dáng này á!” Sở Lâm Nhi ỏn à ỏn ẻn, hướng phía Lâm Hải nháy nháy con mắt.

“Ai u, ta qua, lạnh quá!” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy xem thường, “Rõ ràng là cái cô nàng bạo lực, giả trang thanh thuần cái gì a!”

Lâm Hải vụng trộm liếc trắng Sở Lâm Nhi một chút, nhỏ giọng thầm thì nói.

“Uy, nói ai là cô nàng bạo lực đâu! Cần ăn đòn có phải hay không!” Thanh âm của Lâm Hải tuy nhỏ, nhưng nào giấu giếm được Sở Lâm Nhi, Sở Lâm Nhi nhất thời trừng mắt, chống nạnh khẽ kêu nói.

“Nói thật cũng không được sao?” Lâm Hải lộ ra một bộ biểu lộ điềm đạm đáng yêu, yếu ớt nói nói.

Kết quả, vừa dứt lời, Lâm Hải chỉ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, trực tiếp bị Sở Lâm Nhi thi pháp, lật ngược lại.

“Uy uy uy, cô nàng ngươi muốn làm gì?!”

Lâm Hải nhất thời oa oa kêu to, bay nhảy một trận, nhưng căn bản là không có cách thoát khỏi khống chế của Sở Lâm Nhi.

“Nói, người ta có phải là thục nữ hay không, có phải manh manh hay không?!” Sở Lâm Nhi dựng thẳng mày liễu, hướng phía Lâm Hải uy hiếp nói.

“Đúng, đúng còn không được sao?” Lâm Hải hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, không chút do dự khuất phục.

“Hừ, qua loa! Tuyệt không chân thành! Một lần nữa nói, sờ lấy lương tâm mà nói!”

“Ách... Sờ lấy lương tâm a!” Hai mắt Lâm Hải nhất thời trực câu câu rơi vào trên bộ ngực của Sở Lâm Nhi, một mặt bỉ ổi duỗi ra hai tay.

“A!!! Ngươi cái thối lưu manh, cô nãi nãi đánh chết ngươi!”

Sở Lâm Nhi nhất thời thét lên một trận, đem Lâm Hải đè xuống đất, cũng là một trận đánh tơi bời.

“Uy, là ngươi để cho ta sờ lấy lương tâm để nói! Ai u, có thể đừng đánh mặt hay không a, ca là dựa vào mặt ăn cơm...”

Hai người vui cười đùa giỡn một hồi lâu, mới dừng lại, Lâm Hải đỉnh lấy hai cái mắt quầng thâm, mặt mũi rơi lệ tràn đầy.

“Ai nói ngươi là thục nữ, tuyệt đối là đại lừa gạt số một Tam giới!”

Thu phục Lang Vương, khẩu vị của Lâm Hải liền mở rộng, mục đích hắn tới đây, cũng không chỉ là thu phục Lang Vương đơn giản như vậy.

“Lâm Nhi Công chúa, giúp ta tìm xem, phiến khu vực này nơi nào còn có Người Sói?”

Lâm Hải tuy đã đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng thần thức bất quá cũng chỉ có thể bao phủ phương viên mấy ngàn mét, muốn dò xét toàn bộ Siberia, vẫn phải cầu trợ Sở Lâm Nhi.

“Đi theo bản thục nữ!”

Sở Lâm Nhi nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, thân ảnh đột nhiên phiêu hốt lóe lên, hướng phía trước mà đi.

Sau mười mấy phút, xa xa liền thấy phía trước xuất hiện một cái bộ lạc rải rác, lờ mờ có bóng người đang đi lại.

“Bộ lạc Người Sói!”

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, thân ảnh lên xuống mấy cái, liền đến phía trước bộ lạc, dừng bước lại.

“Ngươi là ai?”

Nhất thời, có Người Sói phát hiện ra Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi, trong nháy mắt có một đám người chen chúc mà đến, đem Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi vây vào giữa.

“Là nhân loại!”

Sau khi thấy rõ tướng mạo của Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi, bọn Người Sói này nhất thời mỗi cái đều tỏa sáng con mắt, toát ra thần sắc trông mà thèm.

“Quá tốt! Rất lâu chưa từng ăn qua thịt người mới mẻ!”

“Mỹ vị, mỹ vị đưa tới cửa a!”

“Nữ nhân kia, một hồi bắt lấy trước chớ ăn, da mịn thịt mềm, lưu tại bộ lạc chơi chán rồi lại nói!”

Ầm!

Cái Người Sói đối với Sở Lâm Nhi mở lời kiêu ngạo này, tiếng nói vừa mới rơi xuống đất, đột nhiên thân thể run lên, vậy mà phanh một tiếng, trực tiếp nổ tung, huyết nhục văng tung tóe!

Sau đó, một cỗ Tử khí cường đại, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ bộ lạc, nhất thời âm phong kêu khóc, trời đất mù mịt, khí tức tử vong nồng đậm trong nháy mắt tràn ngập, phiến thiên địa này phảng phất đã lập tức biến thành Địa Ngục nhân gian.

Toàn thân Lâm Hải không khỏi giật mình một cái, dù tu vi của hắn là Nguyên Anh sơ kỳ, cũng cảm thấy một trận hãi hùng khiếp vía, không khỏi kinh hãi quay đầu, hướng phía Sở Lâm Nhi nhìn lại.

Cái này vừa nhìn xuống, Lâm Hải không khỏi bị dọa đến giật mình một cái, chỉ thấy Sở Lâm Nhi giờ phút này, hai mắt đỏ thẫm, mái tóc không gió mà tung bay, khuôn mặt yêu diễm, mang theo vô tận sát cơ, phảng phất như Tử thần, băng lãnh đảo qua bọn Người Sói trước mặt này.

“Khinh nhờn bản Công chúa, đáng chém!”

Phanh phanh phanh!

Lời của Sở Lâm Nhi vừa ra khỏi miệng, nhất thời có vô số tiếng bạo liệt truyền đến, thân thể của tất cả Người Sói trước mặt đều nổ tung, trong chớp mắt đã không có một cái nào còn sống.

“Đậu phộng!” Trong lòng Lâm Hải cuồng loạn một trận, lần nữa nhìn về phía Sở Lâm Nhi, trong mắt đã tràn ngập chấn kinh.

Cùng Sở Lâm Nhi nhận biết lâu như vậy, hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy Sở Lâm Nhi đại khai sát giới, trong lòng lại có loại cảm giác nói không nên lời, cảm giác Sở Lâm Nhi lập tức, trở nên có chút không dám nhận nhau.

Nhìn bộ lạc đã không có một tia sinh cơ, sững sờ hơn nửa ngày, Lâm Hải mới cười khổ một tiếng.

“Lâm Nhi Công chúa, ta là muốn còn sống a, ngươi làm sao đem bọn họ giết hết?”

Sở Lâm Nhi vẩy đôi mi một cái, đôi mắt đẹp mang theo một tia uy nghiêm, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngôn ngữ khinh nhờn bản Công chúa, chết chưa hết tội!”

“Ách... Đúng đúng!” Lâm Hải bất đắc dĩ gật đầu cười cười, bọn Người Sói này cũng đủ đần độn, Sở Lâm Nhi đường đường là Công chúa Địa Phủ, há tha cho bọn họ cái tội kiêu ngạo?

Phóng mắt khắp Tam giới, có thể chiếm tiện nghi của vị Công chúa này mà còn sống, đoán chừng cũng liền chỉ có một mình bản thân lão ca đi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Lâm Hải, ngược lại dâng lên vẻ đắc ý.

“Lâm Nhi Công chúa, bớt giận, thân phận của ngươi tôn quý, không cần thiết phải chấp nhặt với bọn họ!” Lâm Hải cười đùa tí tửng lại gần.

“Ta không tức giận a.” Sở Lâm Nhi một mặt kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, kỳ quái nói nói.

“Ách... Không tức giận?” Lâm Hải có chút mộng bức, người đều giết sạch, còn nói không tức giận.

“Tốt a!” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cười khổ, thực không lý giải được tâm tư của Sở Lâm Nhi.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa, lại tiếp tục tìm thôi, bất quá đầu tiên nói trước, lại tìm đến Người Sói, ngươi giúp ta đem bọn họ đánh cho chỉ còn một hơi là được, tuyệt đối đừng diệt a!”

“Ừm, chỉ cần bọn họ không khinh nhờn bản Công chúa, tự nhiên có mạng để cho bọn họ!”

“Đi thôi!” Sở Lâm Nhi nói xong, thân ảnh lóe lên, hướng phía một phương hướng khác mà đi.

“Mau nhìn, có người ngoài đến!”

Đi ra ngoài xa mấy ngàn mét, nhất thời có Người Sói phát hiện

Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi, một mặt hưng phấn liền vây quanh.

“Lâm Nhi Công chúa, làm tàn bọn họ!”

Lâm Hải sợ bọn Người Sói này lại tự mình muốn chết, dẫn đầu hướng phía Sở Lâm Nhi la lên một tiếng.

Ông!

Tiếng của Lâm Hải vừa rơi xuống, bọn Người Sói này trong nháy mắt liền bị vô tận âm phong quấn quanh, kêu đau ngã xuống đất.

Leng keng!

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi bảy phần trăm, có muốn thu phục không?

“Thu!” Mặc dù xác xuất thành công là chín mươi bảy phần trăm, nhưng cũng đã phi thường cao, Lâm Hải không chút do dự mà ra lệnh.

Sưu!

Sau một khắc, tuyệt đại đa số Người Sói, đều biến mất tại chỗ, chỉ còn lại có hai ba con nhìn cái hoàn cảnh này, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, thống khổ kêu thảm.

Leng keng!

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi tám phần trăm, có muốn thu phục không?

“A.” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, vốn cho là thu phục thất bại một lần, liền không thể tiếp tục thu phục, xem ra không phải là cái dạng này a, chỉ cần mục tiêu không chết, liền có thể lặp lại thu phục.

“Thu!”

Lâm Hải lần nữa ra lệnh, lần này, rốt cục toàn bộ Người Sói, tất cả đều được thu vào trong Cửu Lê Hồ.

“Ha ha, Lâm Nhi Công chúa, đi, tới một chỗ khác!”

…

Lâm Hải đi theo sau lưng Sở Lâm Nhi, cuối cùng ba ngày, đem trọn cái biển Siberia này quấn một vòng lớn.

Sau một vòng này, cơ hồ đem toàn bộ bộ lạc Người Sói, quét ngang mấy lần, chí ít có mấy ngàn Người Sói, được thu vào bên trong Cửu Lê Hồ, Người Sói nhất tộc chiếm cứ biển Siberia mấy ngàn năm, đến tận đây rốt cục tuyệt tích.

“A! Chuyến đi này không tệ a!” Trên mặt Lâm Hải cũng cười dến nở hoa, có nhiều Người Sói thân thể cường tráng như vậy để làm lao động tay chân, Không Gian Hỗn Độn bên trong Cửu Lê Hồ, tốc độ khai phát chí ít sẽ đề cao một mảng lớn!

“Về nước!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Xuyên Vân Toa lấy ra, nhảy lên, trong chớp mắt liền biến mất tại khu vực nước Nga.

Chương 1370: Từ nay ngươi là thái giám lang!

Một mực đến thủ đô biên giới ở nước Nga, vì không làm cho quân đội nước Nga chú ý, Lâm Hải mới đem Xuyên Vân Toa thu lại, đón máy bay trở lại thành phố Giang Nam.

Chuyến đi tới nước Nga lần này, tốn bốn ngày thời gian, cách thời gian ước chiến với Huyết Ma của nước Mỹ, còn có một khoảng cách.

Lâm Hải về đến trong nhà, trực tiếp trở lại gian phòng của mình, tiến vào trong Cửu Lê Hồ.

“Tiên Nhi bái kiến chủ nhân!”

Tiên Nhi thấy Lâm Hải tiến đến, vội vàng tiến ra đón, chậm rãi thi lễ, nét mặt vui cười.

“Tiên Nhi không cần khách khí, đám Người Sói đâu ta thu vào kia đâu?.” Lâm Hải vội vàng hỏi.

Tiên Nhi nghe được, trên gương mặt đột nhiên lộ ra nụ cười cổ quái, hướng phía bên Nguyệt hồ nhất chỉ.

“Chủ nhân đi qua nhìn một chút, liền biết rõ.”

“Ách...” Lâm Hải thấy sắc mặt Tiên Nhi cổ quái, trong lòng giật mình, không phải là ra cái đường rẽ gì đi?

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải lên xuống mấy cái, liền đến bên trên Nguyệt hồ, kết quả nhất thời mắt trợn tròn.

Chỉ gặp bên cạnh rừng cây nhỏ ven bờ Nguyệt hồ, có hai đội nhân mã lấy cây Bàn Đào làm ranh giới, đang nhìn chằm chằm giằng co lấy.

Một phương trong đó, chính là lấy Lang Vương một mặt ngạo nghễ cầm đầu, mấy ngàn cái Người Sói tại sau lưng, hò hét trợ uy.

Mà đối diện với một đám bọn họ này, liền đáng thương hơn nhiều, trừ Yêu Thần bị buộc đứng tại phía trước nhất, phía sau lão, là một con chó bỉ ổi cùng một đầu Long manh manh, còn có một con ưng mèo khen mèo dài đuôi!

Không cần đoán cũng biết, chính là một đám bọn A Hoa, lấy Yêu Thần làm đại biểu, đang cùng Lang Vương tiến hành đàm phán.

“Lang Vương, nể tình trên phân thượng Thần Giao nhiều năm, ta không thể không trịnh trọng nhắc nhở ngươi một câu, ngươi làm như vậy sẽ có hậu quả rất nghiêm trọng, ba ba của A Hoa cũng không phải là chó bình thường, nó thế nhưng là con ruột của chủ nhân Luyện Yêu Hồ, con ông cháu cha hàng thật giá thật, ngươi bây giờ tốt nhất nên nằm trên đất rồi nhanh chóng kêu ba ba, có lẽ ba ba của A Hoa sẽ không so đo cùng ngươi, nếu không ngươi hối hận thì đã muộn!”

“Đúng, kêu ba ba!” Ngân Hợp co rụt cổ, huy động nắm tay nhỏ manh manh, tại phía sau Yêu Thần, sợ hãi trợ uy nói nói.

A Hoa thì là một bộ Thiên Vương lão tử, chắp tay sau lưng khẽ hát, hai cái chân lắc lắc rung rung, muốn bao nhiêu đắc ý thì có bấy nhiêu đắc ý.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Ngươi cho rằng ai cũng có cơ hội gọi Cẩu gia một tiếng ba ba sao?”

Trên mặt Lang Vương khinh thường liếc nhìn A Hoa một chút, khóe miệng nhếch lên, mắng một tiếng đần độn, sau đó đem ánh mắt chuyển dời đến trên thân Yêu Thần.

“Yêu Thần, ngươi thật đúng là tự cam đọa lạc, bất kể nói thế nào, ngươi đường đường cũng là Địa Tiên, do tinh huyết của Thần Thú biến thành, thế mà tự cam đọa lạc, gọi một cái chó ngốc như thế là ba ba, ngươi liền không ngại mất mặt sao?”

Yêu Thần nghe được biến sắc, trong mắt lóe lên thần sắc giãy dụa, nhưng rất nhanh lại ảm đạm phai mờ.

“Lang Vương, lúc đến nay ngày ngươi vẫn chưa rõ sao? Coi như ngươi bản lĩnh xuất chúng, hạc giữa bầy gà thì có ích lợi gì, bù đắp được một câu của con ông cháu cha sao? Đừng có không biết tự lượng sức mình, nhanh chóng quỳ xuống kêu ba ba đi!”

"Hừ!" Lang Vương nghe được, nhất thời khinh thường hừ lạnh một tiếng, sau đó đưa tay hướng phía sau nhất chỉ.

"Người Sói nhất tộc ta, tất cả tộc nhân đều ở đây, chỉ chờ ta ra lệnh một tiếng, liền có thể đem cả cái khu vực chinh phục, sao lại hạ mình, thần phục với một cái chó xấu xí như thế!"

"Đậu phộng, ngươi nha nói cái gì, có gan nói thêm câu nữa!" A Hoa nghe được, nhất thời liền nộ, nhảy chân đối với Lang Vương liền mắng một chập.

"A... Nha phi, ngươi cái sói có mắt không tròng, miệng đầy đánh rắm, quan niệm thẩm mỹ cực kỳ vặn vẹo bẩn thỉu! Dám nói Cẩu gia ngươi xấu, Cẩu gia con mẹ nó bạo chim ngươi!"

A Hoa nói xong, đột nhiên gầm lên giận dữ, thân hình bạo khởi, hướng phía Lang Vương liền dốc sức lao qua.

"Đậu phộng!" Lâm Hải giật mình, chó lưu manh này luôn luôn thông minh, làm sao hôm nay lại rút đầu, dám theo Lang Vương động thủ.

Bất quá, Lâm Hải lại không ngăn đón, mà chính là ánh mắt lộ ra một nụ cười làm xấu, ngược lại mặt mũi tràn đầy mong đợi.

A Hoa cái hỗn đản này, từ trước đến nay một bụng ý nghĩ xấu, liền Lâm Hải cũng thường xuyên bị đùa giỡn tính kế, Lâm Hải ước gì nhìn A Hoa xuất thủ bị thu thập đây.

Thế nhưng là, ngay tại trước lúc A Hoa sắp vọt tới người Lang Vương, lại đột nhiên cấp tốc rút lui thân ảnh, lui về sau lưng Yêu Thần, một mặt ghét bỏ nôn ngụm nước bọt.

"A... Nha phi, Cẩu gia đã dùng ý niệm, đưa ngươi bạo chim, từ đó ngươi là thái giám lang! Oa cáp cáp cáp!" Nói xong, A Hoa không coi ai ra gì, một mặt đắc ý cười ha hả.

Lang Vương sững sờ, sau đó một mặt chấn kinh, như là nhìn đần độn một dạng, mà nhìn lấy A Hoa, mặt mũi tràn đầy dở khóc dở cười, bọn Người Sói sau lưng, càng là trợn mắt hốc mồm, hiển nhiên chưa bao giờ từng thấy con chó nào vô liêm sỉ như thế.

“Ai u, ta qua!”

Ngân Hợp vội vàng đem tay nhỏ phấn nộn, che lại con mắt, một mặt ghét bỏ, Tiểu Hồng càng là trực tiếp, chấn động cánh, cùng A Hoa kéo ra cự ly xa, cao ngạo giương đầu lên.

“Ta không biết nó!”

Chỉ có Yêu Thần nhìn A Hoa, một mặt sùng bái, thậm chí hướng phía A Hoa, dựng thẳng ngón tay cái.

“A Hoa ba ba, ngươi vô sỉ, ta quả thực bội phục!”

“Mấy cái này đều là đùa bức a, thật sự là không thể cứu!” Lâm Hải ở phía xa nhìn lấy, một mặt buồn cười.

Mà lúc này đây, Lang Vương lại đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, sau đó ánh mắt lộ ra một vòng hàn quang.

“Yêu Thần, vừa rồi thời điểm ngươi nói chó này là con ông cháu cha, ta còn có chút cố kỵ, nhưng là hiện tại xem ra, nó đùa bức như thế, cái ba ba kia, cái gọi là chủ nhân của Luyện Yêu Hồ, chỉ sợ cũng là một cái nhị bức, ta còn có gì phải e ngại!”

Nói xong, Lang Vương bỗng nhiên quay người, hướng phía tộc nhân sau lưng vung cánh tay hô lên.

“Các con, cùng tiến lên, đánh đánh bọn chúng! Từ nay về sau, chúng ta chính là lão đại ở bên trong này!”

“Đánh bọn chúng!”

“Cùng tiến lên a!”

Bọn Người Sói nhất thời điên cuồng kêu gào, giống như nước thủy triều, liền nhào tới.

“Đậu phộng, Yêu Thần ngươi đứng vững, Ngân Hợp ngươi đoạn hậu, chim ngu mau dẫn Cẩu gia rút lui!”

A Hoa bị dọa đến nhảy lên cao bao nhiêu, cuống quít chỉ huy đồng bọn phía bên mình, kết quả lời vừa mới dứt, liền phát hiện bọn người Ngân Hợp, phi thường ăn ý tránh ra một con đường, đem đám Người Sói buông thả tới.

“Ai u, các ngươi mấy cái phản đồ này!”

A Hoa quái khiếu một tiếng, quay đầu liền chạy, mới chạy hai bước, liền bị Người Sói giẫm tại dưới chân, bạo đánh một hồi.

“A... Nha phi, đừng đánh mặt a!”

“Đậu phộng, người nào con mẹ nó sờ loạn tại trên thân Cẩu gia!”

“Chim ngu, lão công của ngươi muốn thất thân á!!!”

...

Mắt thấy A Hoa bị chà đạp đến chết đi sống lại, Lâm Hải ở phía xa nhìn là thật hả giận a!

Cái chó chết này, bình thường chỉ có nó trêu cợt người, lần này tốt a, thật sự là ác hữu ác báo a!

“Tất cả dừng tay!”

Thấy hai mắt A Hoa cũng bắt đầu trắng dã, Lâm Hải mới đứng ra, quát lạnh một tiếng, giống như sấm sét giữa trời quang, khiến cho bọn Người Sói này run lên bần bật, mang theo vẻ kinh hoảng trông lại.

Khi thấy rõ tướng mạo của Lâm Hải, bọn Người Sói này nhất thời như gặp quỷ mị, bị dọa đến run lẩy bẩy, bọn họ thế nhưng là rõ ràng nhớ kỹ, bọn họ cũng là bị một cô gái bên người Lâm Hải bắt vào tới đây.

Huống chi, Lâm Hải vừa xuất hiện, bọn họ nhất thời liền cảm thấy, sinh mệnh của mình liền bị nắm giữ tại trong tay Lâm Hải, chỉ cần Lâm Hải có một cái ý niệm trong đầu, bọn họ liền sẽ lập tức sẽ hôi phi yên diệt, điểm này liền cả Lang Vương, cũng không ngoại lệ.

“Bái kiến chủ nhân gia gia!” Yêu Thần nhìn thấy Lâm Hải, lập tức thất kinh quỳ bái thi lễ.

“Hắn chính là chủ nhân của Luyện Yêu Hồ!” Đồng tử của Lang Vương nhất thời co rụt lại, rốt cục biết rõ thân phận của .

“Ba ba, bọn họ khi dễ ta, ngươi phải báo thù cho ta a, kiểu tóc của ta bị bọn họ làm cũng không còn đẹp trai, còn có người thừa cơ bỉ ổi ta, xâm chiếm thân thể trắng noãn như ngọc của ta, ô ô ô...”

Phốc!

Lời nói của A Hoa, để Lâm Hải kém chút một đầu ngã quy., tức giận nhấc chân đưa nó đá sang một bên.

Cái chó chết này, thật đúng là không biết xấu hổ a, vậy mà cũng dám dùng cái từ trắng noãn như ngọc này, từ đâu tới dũng khí vậy?

“Bái kiến... Nhân, nhân!” Lang Vương do dự một chút, có chút không lưu loát hướng phía Lâm Hải bái xuống, tình cảnh lúc này, lão đã phi thường rõ ràng, đã dung không được lão không khuất phục.

“Bái kiến chủ nhân!” Lang Vương cúi đầu, đám Người Sói còn lại nào dám đứng đấy, lập tức tất cả đều quỳ gối.

“Ừm, đều đứng lên đi!” Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt nói nói.

“Hoan nghênh các ngươi vào ở, đừng làm như người xa lạ, đem bên trong này lo liệu kiến thiết giống như ở nhà là được!” Trong mắt Lâm Hải đột nhiên lộ ra ánh mắt giảo hoạt, sau đó khẽ vươn tay, đem A Hoa nhiếp tới.

“Đây là A Hoa, về sau sẽ là Thủ lĩnh của các ngươi, nó sẽ nói cho các ngươi biết, nên làm những gì!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Lang Vương biến sắc, không chỉ như vậy, bọn Người Sói phía sau, tất cả đều một mặt hoảng sợ, lộ ra biểu lộ so với khóc còn khó coi hơn.

“Oa cáp cáp a, nha nha phi, để cho các ngươi vừa mới theo Cẩu gia đắc ý, hiện tại biết rõ Cẩu gia đáng sợ đi? Sớm cùng các ngươi nói, Cẩu gia ta là con ông cháu cha, đây là ba ba ruột ta...”

“Lăn ngươi nha!” Lâm Hải một chân đem A Hoa đá bay, con mẹ nó, là ba ba ruột của ngươi mà nói, vậy ca ca há không phải cũng thành chó.

“Công trình phải nắm chặt, chớ có biếng nhác!” Lâm Hải nghiêm túc giao phó một câu, quay người rời đi.

“Ai nha, A Hoa ba ba, ngươi cần bóp chân không?”

“A Hoa ba ba, ngươi cần đấm vai không?”

“A Hoa ba ba, ngươi cần làm ấm giường không?”

“A Hoa ba ba, người ta lần đầu tiên nhìn thấy liền yêu ngươi, a, người ta bị bề ngoài của ngươi làm mê say!”

“Lăn ngươi nha, ngươi cũng không phải sói cái, cách xa Cẩu gia một chút!”

…

Lâm Hải mới đi ra được mấy bước, bị tiếng ân cần nịnh nọt của bọn Người Sói bỗng nhiên từ sau lưng truyền đến, lôi đến kém chút ngã sấp xuống.

“Mẹ nó, đây là nhân tính, hay là lang tính a?” Lâm Hải lắc đầu, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trở lại trong hiện thực.

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...”

Mới ra đến, điện thoại bỗng nhiên vang lên, Lâm Hải xem xét, là Vân Thắng gọi đến.

“Vân lão ca, có chuyện gì sao?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi, sau đó sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, bỗng nhiên đứng dậy.

“Ngươi nói cái gì!” Trong mắt Lâm Hải, lóe lên hàn mang, sát cơ lẫm nhiên!

Chương 1371: Không sợ chết, ngươi liền đến thử một chút!

“Ngươi thay ta cảnh cáo bọn họ, trước khi ta chạy tới, bọn họ nếu dám lại làm tổn thương một người của Hải Nguyệt Tông ta, Lâm Hải ta liền để bọn họ không đi được!”

Lâm Hải nói xong, ba cái tắt điện thoại, nổi giận đùng đùng đi ra cửa, thẳng đến Phiêu Miểu Phong.

“Cái Lâm Hải này thật kiêu ngạo, muốn để bản tôn tại chỗ này đợi bao lâu?”

Bên trên Phiêu Miểu Phong, một người trẻ tuổi mặc áo bào đen, sắc mặt cao ngạo đứng chắp tay, hai đầu lông mày mang theo vẻ không kiên nhẫn, lạnh lùng nói nói.

"Tông chủ của chúng ta rất nhanh liền đến, đồng thời hắn để cho ta cảnh cáo các ngươi, nếu như còn dám làm tổn thương đệ tử của Hải Nguyệt Tông ta, vậy tự gánh lấy hậu quả!" Vân Thắng mang trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ hừ lạnh một tiếng, đồng thời lo lắng nhìn một chút tổ hai người canh cổng vị trọng thương thổ huyết, hôn mê bất tỉnh, một mặt tức giận.

"Lớn mật cuồng vọng! Cái Lâm Hải này thật sự là không biết trời cao đất rộng, có biết không nói..." Long Đằng ở bên cạnh, đột nhiên một mặt phẫn nộ trước một bước, hướng phía Vân Thắng quát lớn nói, lại bị nam tử áo bào đen vung tay lên, cản lại.

"Lâm Hải để ngươi truyền lời, nếu còn dám đả thương người, tự gánh lấy hậu quả?" Nam tử áo bào đen nhếch khóe miệng cao ngạo lên, lộ ra nồng đậm mỉa mai, nghiền ngẫm nói nói.

"Không sai! Còn dám đả thương người lung tung, Tông chủ chúng ta sẽ không tha ngươi!"

"Có đúng không?" Nam tử áo bào đen xùy cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường lắc đầu.

"Có ý tứ! Bản tôn lúc đầu còn khinh thường xuất thủ đối với những con kiến hôi như bọn ngươi này, nhưng lời này của Lâm Hải, lại làm cho bản tôn có một tia hứng thú, bản tôn ngược lại muốn xem xem, nếu đả thương người, Lâm Hải hắn có thể làm khó dễ gì được ta?"

"Lâm Hải không làm gì ngươi, sẽ chỉ làm cho ngươi không đi xuống khỏi Phiêu Miểu Phong!" Nam tử áo bào đen vừa dứt lời, một đường thanh âm lạnh như băng, đột nhiên từ giữa không trung quanh quẩn mà lên, sau đó một bóng người cực nhanh xuất hiện tại phía trên đỉnh núi, lên xuống mấy cái liền ngăn tại trước mặt bọn người Vân Thắng.

"Bái kiến Tông chủ!"

Bọn người Vân Thắng thấy Lâm Hải đi tới, nhất thời đại hỉ, đồng thời trong lòng cuối cùng buông lỏng một hơi, đối mặt với uy áp mạnh mẽ của bọn người nam tử áo bào đen này, bọn họ tu vi thấp, đã sớm nhanh chịu không được, Lâm Hải vừa đến, cuối cùng đã có người đáng tin cậy.

“Miễn lễ!”

Lâm Hải cũng không quay đầu lại nói nói, đồng thời một tay khoác về sau, ánh mắt lại rơi tại trên thân tổ hai người canh cổng bị trọng thương hôn mê dưới chân, nhướn mày, trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

“Ngươi chính là Lâm Hải, tu vi không cao, giá đỡ cũng đủ lớn, dám để bản tôn chờ ngươi!” Nam tử áo bào đen nhíu hai mắt lại, liếc nhìn Lâm Hải một chút, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói nói.

“Đỗ Thuần, đem hai người họ dẫn đi, hảo hảo liệu thương!” Lâm Hải nhìn cũng chưa từng liếc nhìn nam tử áo bào đen một chút, xoay người hướng phía Đỗ Thuần phân phó nói.

“Vâng!”

Đỗ Thuần vội vàng đáp ứng một tiếng, ra lệnh cho hai cái đệ tử Hải Nguyệt Tông, đem tổ hai người canh cổng đến phía sau liệu thương qua.

“Ừm?” Nam tử áo bào đen thấy Lâm Hải dám đối với tra hỏi của gã ngoảnh mặt làm ngơ, nhất thời trong mắt quang mang phát lạnh, lộ ra một tia tức giận.

“Lâm Hải lớn mật, lại dám vô lễ như thế, nhìn thấy Thánh sứ Côn Lôn, còn không mau mau tiến lên thăm viếng!” Long Đằng thấy thế, không khỏi tiến lên một bước, chỉ vào Lâm Hải gầm thét một tiếng.

Lâm Hải đột nhiên quay người, trong mắt lóe lên hàn mang, bắn thẳng đến Long Đằng, to lớn sát cơ trong nháy mắt nở rộ, để toàn thân Long Đằng run lên, lời nói phía sau trực tiếp nuốt trở về, đồng thời thấy lạnh cả người xông lên đầu.

“Lâm Hải ta làm việc, khi nào đến phiên ngươi khoa tay múa chân!” Ánh mắt Lâm Hải băng lãnh, hướng phía Long Đằng ngạo nghễ nói.

Long Đằng khẽ giật mình, sau đó nhất thời cảm thấy mất mặt tại trước mặt nam tử áo bào đen, không khỏi ngầm sinh buồn bực tức giận.

“Hỗn trướng! Một cái Kim Đan Nhân Tiên nho nhỏ, cũng dám...”

“Ồn ào!” Lâm Hải chán ghét chau mày, lúc này hắn đối với cái Long Đằng này, là càng thêm chán ghét, không đợi Long Đằng nói xong, Lâm Hải đột nhiên khẽ vươn tay, hơn hai nghìn năm đạo hạnh, trong nháy mắt phóng thích, một chùm sáng sương mù trong khoảnh khắc đã rơi vào trên thân Long Đằng.

“Lâm Hải, ngươi dám ra tay với ta!” Long Đằng đại nộ, Lâm Hải chỉ là một cái Kim Đan nho nhỏ, lại dám mạo phạm đại năng Nguyên Anh như lão, nếu không cho Lâm Hải chút giáo huấn, thì để lão tại trước mặt Thánh sứ Côn Lôn, ngẩng đầu như thế nào?

Vừa nghĩ tới xuất thủ phản kích, toàn thân Long Đằng lại bỗng nhiên cứng đờ, kinh hãi phát hiện mình thế mà không động đậy được, trong mắt nhất thời lộ ra kinh hãi cùng không hiểu thật sâu.

Ông!

Còn chưa chờ lão hiểu được chuyện gì xảy ra, thân thể đột nhiên bị ném lên, phanh một tiếng ngã tại trước mặt Lâm Hải, bị Lâm Hải một chân giẫm tại dưới chân!

“Một cái tiểu nhân vật không ra gì, cũng dám càn rỡ, tại trước mặt Lâm Hải ta hô to gọi nhỏ, thật sự là tự rước lấy nhục!”

Lời nói của Lâm Hải, như là một cây đao, đâm thật sâu vào trong lòng Long Đằng, để Long Đằng luôn luôn tự cao tự đại, tính cách cao ngạo, kém chút tức đến thổ huyết.

“Lâm Hải, ngươi lại dám đánh lén, còn không thả ta đứng lên, muốn chết phải không!” Long Đằng vừa thẹn lại phẫn nộ, khuôn mặt bị Lâm Hải dẫm đến biến hình, không biết là bởi vì ngượng hay là thống khổ, trở nên dữ tợn đáng sợ.

Long Đằng giờ phút này cả tâm muốn chết cũng có, lão chẳng thể nghĩ tới, Lâm Hải chỉ là một cái Kim Đan, vậy mà vừa ra tay liền đem lão cái đại năng Nguyên Anh này chế trụ, cái này nếu là truyền đi, để lão còn mặt mũi nào mà tồn tại a.

Lão cũng không biết Lâm Hải giờ phút này đã là Nguyên Anh sơ kỳ, hơn nữa đạo hạnh so với lão còn thâm hậu hơn nhiều, lại là tùy tiện xuất thủ, đối phó với lão còn không phải dễ như trở bàn tay!

“Trói!”

Lâm Hải nhìn đều chẳng muốn liếc lão một cái, đưa tay bắn ra mấy đạo khí mang, trong nháy mắt đã phong bế Khí Hải của Long Đằng, như là đá chết chó, đem Long Đằng đá đến trước mặt đệ tử Hải Nguyệt Tông.

Mấy cái đệ tử Hải Nguyệt Tông, thấy Tông chủ mình đại phát thần uy, ra mặt liền đem Long Huyết Chiến Sĩ đại năng Nguyên Anh không ai bì nổi cầm xuống, nhất thời mặt lộ vẻ hưng phấn tự hào, xông lại liền đem Long Đằng trói lại chặt chẽ.

“Lâm Hải, ngươi lại dám làm như thế với ta, ta tuyệt không buông tha ngươi!”

Long Đằng bị phong Khí Hải, căn bản không có một tia phản kháng, càng thêm xấu hổ, hướng phía Lâm Hải phẫn nộ gầm thét.

“Thật sự là đáng ghét!” Lâm Hải trực tiếp bắn ra một đạo khí mang, đem á huyệt của Long Đằng phong bế, Long Đằng nói không ra lời, rốt cục yên tĩnh.

Nam tử áo bào đen lúc này một mặt kinh ngạc, từ lúc Lâm Hải xuất hiện đến khi Long Đằng bị bắt, cũng chính là một cái nháy mắt, cho tới giờ khắc này gã mới phản ứng được, không khỏi khó thở mà cười!

“Tốt! Rất tốt!” Nam tử áo bào đen cười gật gật đầu, trong mắt hàn mang lại như dao, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Một cái Kim Đan sơ kỳ nho nhỏ, vậy mà cuồng vọng như thế! Ngươi có biết, càn rỡ tại trước mặt bản tọa, lại là có kết cục gì!”

Lâm Hải không để ý tí nào tới nam tử áo bào đen, mà chính là quay đầu nhìn về phía Đỗ Thuần đang bận rộn ở hậu phương.

“Đỗ Thuần, thương thế của hai người bọn họ như thế nào?”

“Sư phụ, bị thương rất nặng! Tu vi chỉ sợ muốn rơi xuống một cảnh giới!” Trong giọng nói của Đỗ Thuần mang theo một tia nặng nề, Lâm Hải nghe, trong mắt đột nhiên lóe lên hàn quang.

“Ta đang tra hỏi ngươi đâu!” Thấy Lâm Hải lại một lần nữa đem chính mình xem như không khí, không nhìn chính mình tồn tại, nam tử áo bào đen nhất thời đại nộ, một cỗ khí tức đáng sợ, trong nháy mắt đem Lâm Hải bao phủ, âm lãnh gầm nói.

Lâm Hải đối với cái này giống như chưa tỉnh, mà chính là hướng phía Vân Thắng nhìn lại.

“Là ai, thương tổn bọn họ!”

“Chính là người này!” Vân Thắng hướng phía nam tử áo bào đen nhất chỉ, mang theo một vẻ tức giận nói nói.

Lúc này, Lâm Hải mới quay đầu, đem ánh mắt chuyển dời đến trên thân nam tử áo bào đen, đạm mạc mở miệng.

“Xông vào tông môn của ta, thương tổn đệ tử của ta, nói đi, ngươi muốn làm sao xử lý?”

“Ha ha!” Nam tử áo bào đen nhất thời bị lời nói của Lâm Hải chọc cười, sau đó mặt mũi tràn đầy xem thường liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Thật đúng là đề cao bản thân. Một cái môn phái tu hành nho nhỏ, nếu là khiến cho bản tôn khó chịu, phất tay diệt lại như thế nào!”

Lâm Hải nghe được, trong mắt đột nhiên bắn ra sát cơ, như là kiếm sắc bén âm lãnh rơi vào trên thân nam tử áo bào đen.

“Không sợ chết, ngươi liền đến thử một chút!”

Chương 1372: Ta để ngươi đi sao?

“Ha ha, trò cười!” Lời nói của Lâm Hải, trực tiếp đem thanh niên áo bào đen làm cho tức cười, mang theo một tia miệt thị nồng đậm liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh, như là lưỡi đao lạnh thấu xương, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Một cái chỉ là Nguyên Anh, cũng dám nói khoác mà không biết ngượng, thật sự coi chính mình thiên hạ vô địch sao! Tại trước mặt bản tôn, ngươi bất quá cũng chỉ là một con giun dế!”

Ông!

Thanh niên áo bào đen nói xong, khí tức toàn thân đột nhiên nở rộ, khiến cho không gian cũng một mảnh rung động, áp lực khổng lồ, khiến cho Lâm Hải bạch bạch bạch liền lùi lại ba bước, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hãi.

“Địa Tiên!”

Lâm Hải kinh hô một tiếng, đôi mày nhất thời khóa chặt, sắc mặt biến đến vô cùng nặng nề.

Khí thế của cái nam tử áo bào đen này, vậy mà không kém Yêu Thần cùng Lang Vương chút nào, chỉ bằng vào điểm này, Lâm Hải cũng đã kết luận, người này là Địa Tiên không thể nghi ngờ!

“Hừ!” Thanh niên áo bào đen đứng chắp tay, trên mặt là vẻ ngạo nhiên, ở trên cao nhìn xuống liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Hiện tại biết rõ, lời nói trước đó của ngươi, là buồn cười biết bao nhiêu chưa?”

“Lập tức quỳ gối trước mặt bản tôn, cầu xin khoan thứ, nếu không bản tôn không ngại, đưa ngươi mạt sát!”

Lâm Hải cảm thụ được uy áp bàng bạc tán phát ra từ bên trên thân thể của nam tử áo bào đen, chân khí rung động, trong nháy mắt đem tu vi tăng lên tới cực hạn, chống cự lại lực áp bách nặng nề giống như núi này, khóe miệng lại là phát ra một tia cười lạnh.

“Địa Tiên rất không tầm thường sao? Lâm Hải ta tuy bất tài, lại còn chưa đem một cái chỉ là Địa Tiên đặt ở bên trong mắt!”

“Ha ha, thật sự là người không biết không sợ!” Biểu lộ một mặt kiệt ngạo khinh thường này của Lâm Hải, nhất thời đem nam tử áo bào đen làm cho tức mà cười, một mặt xem thường nhìn Lâm Hải lắc đầu, âm lãnh mở miệng.

“Đã như vậy, vậy bản tôn liền để ngươi biết rõ, chỉ là chênh lệch giữa Nguyên Anh cùng Địa Tiên, đến tột cùng là lớn bao nhiêu!”

Nói xong, ánh mắt nam tử áo bào đen phát lạnh, trong lòng bàn tay nhất thời ngưng tụ quang mang, liền muốn xuất thủ.

“Thánh sứ, thủ hạ lưu tình!”

Ngay lúc này, đột nhiên một đường thanh âm to lớn, vang lên ở giữa không trung, sau đó một bóng người nhanh như thiểm điện, đi vào Phiêu Miểu Phong, đem nam tử áo bào đen ngăn lại.

“Ừm?”

Nam tử áo bào đen sững sờ, hào quang óng ánh tại trong lòng bàn tay ngưng mà không phát, hướng phía người tới nhìn lại.

“Ngươi là người phương nào?”

“Tại hạ là Đại Tộc trưởng của Long Huyết Chiến Sĩ -Long Chấn

Thiên, bởi vì có việc trì hoãn, không thể tới đúng lúc để tiếp Thánh sứ, xin Thánh sứ thứ tội!”

“Tộc trưởng của Long Huyết Chiến Sĩ?” Nam tử áo bào đen chau mày, sau đó khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười miệt thị nhàn nhạt.

“Ngươi có chuyện gì? Là Thương Long đưa ngươi giam lỏng đi?”

Long Chấn Thiên nghe được, nhất thời biến sắc, lộ ra thần sắc xấu hổ, cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Thánh sứ nói giỡn, cái Lâm Hải này, không thể giết!”

“Ha ha!” Thanh niên áo bào đen nghe được, không khỏi xùy cười một tiếng, hướng phía Long Chấn Thiên lộ ra một tia cười miệt thị.

“Ngươi nói không thể giết, liền không thể giết sao? Ngươi tính toán là cái đồ vật gì!”

Lời nói của nam tử áo bào đen, nhất thời để sắc mặt Long Chấn Thiên đỏ bừng, cưỡng ép đem nộ khí trong lòng đè xuống.

“Long mỗ thấp cổ bé họng, tự nhiên là không có quyền can thiệp vào chuyện của Thánh sứ, nhưng đây là mệnh lệnh của Thương Long đại nhân!” Long Chấn Thiên nói, đột nhiên móc ra một tấm bùa chú, hướng phía bầu trời ném đi.

“Đi!”

Theo một tiếng pháp quyết của Long Chấn Thiên, phù lục đột nhiên nổ tung, hóa thành một đoàn quang hoa khí lãng gợn sóng như gương, một cái lão giả mặt mũi tràn đầy uy nghiêm, xuất hiện tại bên trong gợn sóng.

“Thánh sứ, tình huống có biến! Lưu lại tánh mạng của Lâm Hải, đợi điều tra!”

Ầm!

Lão giả nói vừa xong, gợn sóng đột nhiên nổ tung, biến mất tại giữa không trung.

“Truyền âm Phù!” Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, loại bùa chú này tại bên trong Phù Lục Đại Toàn của Trương Thiên Sư cũng có ghi chép, tuy không cao minh lắm, nhưng Lâm Hải còn là lần đầu tiên gặp được có người lại có thể khắc hoạ ra.

“Thánh sứ đại nhân, lời nói của Thương Long đại nhân, ngài đã nghe rõ ràng?” Long Chấn Thiên ở một bên nói nói.

“Hừ!” Thanh niên mặc áo đen hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường, “Ngươi cảm thấy, Thương Long có tư cách mệnh lệnh cho bản tôn sao?”

“Thương Long tự nhiên không có tư cách này!” Long Chấn Thiên không kiêu ngạo không tự ti, nhìn thanh niên áo bào đen, cười nhạt một tiếng.

“Nhưng Thương Long đại nhân đã đứng dậy, tiến về Côn Lôn Thánh Vực cầu kiến Giới chủ đại nhân, tự mình báo cáo chuyện của Lâm Hải, nếu lúc này Lâm Hải bị Thánh sứ chém giết, sau đó quay về bị Giới chủ đại nhân hỏi thăm, chỉ sợ Thánh sứ cũng vô pháp giao phó đi.”

“Ngươi nói cái gì!” Nam tử áo bào đen nghe vậy, sắc mặt không khỏi đại biến, “Thương Long đi cầu kiến Giới chủ đại nhân?”

“Không sai! Tại trước khi Long mỗ đuổi đến, Thương Long đã khởi hành!”

Đôi mày của nam tử áo bào đen bỗng nhiên vẩy một cái, ánh mắt lộ ra một tia không cam lòng, hào quang óng ánh trong tay, chậm rãi tán đi.

“Hừ! Tính ngươi mạng lớn!” Nam tử áo bào đen hừ lạnh một tiếng, kiệt ngạo liếc nhìn Lâm Hải một chút.

Long Chấn Thiên thấy sát cơ của nam tử áo bào đen tán đi, lúc này mới thở dài ra một hơi, sau đó quay đầu nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Tông chủ, gần đây chỉ sợ có chuyện lớn phát sinh, mong Lâm Tông chủ theo Long mỗ, tiến về trụ sở của Long Huyết Chiến Sĩ, đợi sau khi Thương Long đại nhân trở về, chắc chắn trước tiên triệu kiến Lâm Tông chủ!”

“Thương Long triệu kiến, ta liền muốn theo triệu tập mà đi.” Lâm Hải cười lạnh, hai tay khoác phía sau, mặt lộ vẻ thần sắc khinh thường.

“Trên cái thế giới này, mỗi ngày đều có chuyện lớn phát sinh, nhưng lại có liên can gì cùng với Lâm mỗ?”

Lâm Hải rất khó chịu với giọng nói của Long Chấn Thiên, giống như Thương Long muốn triệu kiến mình, chính mình liền nhất định phải sớm đi chờ đợi vậy, chính mình cũng không phải là Long Huyết Chiến Sĩ, Thương Long còn không có mặt mũi lớn như vậy!

Huống chi, Lâm Hải thế nhưng là nhớ kỹ, lúc trước sau khi đem Tộc trưởng Yêu thú của Đảo Quốc, nước Mỹ cùng nước Nga đánh lên Hải Nguyệt Tông diệt sát, Thương Long lại là có dạng thái độ gì!

Ngày đó, Thương Long chính là muốn chuẩn bị đem Lâm Hải cùng Long Chấn Thiên cùng một chỗ giao ra, lấy hi sinh chính mình cùng Long Chấn Thiên, để lắng lại lửa giận của bọn người

Yêu Thần, đối với dạng người này, Lâm Hải sao lại nghe theo lão!

“Lâm Tông chủ, tuyệt đối không nên hành động theo cảm tính, việc này rất quan trọng, thậm chí có quan hệ tới an nguy của toàn bộ Phàm Gian giới a!” Long Chấn Thiên thấy Lâm Hải không đáp ứng, không khỏi gấp gáp cầu khẩn nói.

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, mặt lộ vẻ biểu lộ nghi hoặc.

Hắn lúc đầu tưởng Thương Long muốn tìm chính mình, vẫn là vì sự tình hướng bọn người Yêu Thần bồi tội, nhưng nhìn Long Chấn Thiên là cái dạng này, tựa hồ có ẩn tình khác a!

Hơn nữa còn lập tức liên lụy đến an nguy của toàn bộ Phàm Gian giới, Lâm Hải tuy không phải loại tâm địa Cứu Thế Chủ kia, nhưng đối với Hoa Hạ đặc biệt là tông phái hay người nhà của mình, vẫn là vô cùng quan tâm.

“Đến cùng là chuyện gì?” Lâm Hải cau mày, hỏi.

“Cái này... Long mỗ không tiện nói!” Long Chấn Thiên nhất thời khó xử nói.

“Hừ!” Lâm Hải không khỏi cười lạnh một tiếng, “Ngươi nếu không nói, vậy liền thôi đi! Lâm mỗ là sẽ không theo ngươi đi!”

“Lâm Tông chủ, việc này thật rất quan trọng, xin nghĩ lại a!” Thấy Lâm Hải không đáp ứng, Long Chấn Thiên không khỏi một mặt lo lắng.

“Nói không đến liền không đi!” Lâm Hải vừa trừng mắt, trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

“Nếu Thương Long là muốn gặp ta, thì để lão tự mình đến Hải Nguyệt Tông đi!”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía Long Chấn Thiên khoát khoát tay, làm ra cái tư thế tiễn khách.

“Ngươi có thể đi!”

“Cái này!” Long Chấn Thiên thấy Lâm Hải hạ lệnh trục khách, nhất thời nghẹn họng nhìn trân trối, qua hơn nửa ngày mới giậm chân một cái, nặng nề thở dài.

“Long mỗ sẽ đem thái độ của Lâm Tông chủ, bẩm báo lại cho Thương Long đại nhân, để Thương Long đại nhân định đoạt!” Nói xong, Long Chấn Thiên lại hối hận liếc nhìn Lâm Hải một chút, mới mang theo một mặt không cam lòng, quay người chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, đem Long Chấn Thiên gọi lại, Long Chấn Thiên nhất thời đại hỉ.

“Lâm Tông chủ, ngươi thay đổi chủ ý?”

Lâm Hải không có trả lời, mà chính là nắm vào trong hư không một cái, đem một cái bóng người bỗng dưng hút tới, ném ở dưới chân Long Chấn Thiên.

Long Chấn Thiên giật mình, hoảng hốt cúi đầu xem xét, không khỏi kinh hô một tiếng!

“Long Đằng!”

“Đem phế vật này mang đi, về sau đi ra ngoài, tốt nhất là để cho lão mang hàm thiếc, bớt chuyện như là con ruồi, làm cho người ta tâm phiền!”

Long Chấn Thiên khẽ giật mình, lời nói của Lâm Hải nói cực kỳ khó nghe, để lão không khỏi cũng hơi đỏ mặt, gật gật đầu.

“Sau này còn gặp lại!”

Long Chấn Thiên nói xong, cầm lên Long Đằng đang vô cùng ngượng ngùng xấu hổ, lên xuống mấy cái liền biến mất tại trên Phiêu Miểu Phong.

“Hừ, coi như số ngươi gặp may, lần này có Thương Long bảo đảm cho ngươi, lần sau ngươi liền không có vận may này đây!”

Nam tử áo bào đen miệt thị liếc nhìn Lâm Hải một chút, cái mũi hừ một tiếng, mang theo mặt mũi tràn đầy khinh thường, quay người cũng chuẩn bị rời đi.

Nhưng đột nhiên, một đường thanh âm đạm mạc, đột nhiên vang lên tại sau lưng, để thân thể của gã đột nhiên trì trệ.

“Ta để ngươi đi sao?!”

Chương 1373: Lấy hai địch một

Thanh niên áo bào đen một mặt khó có thể tin quay đầu, chỉ thấy Lâm Hải đứng chắp tay, sắc mặt lạnh nhạt, trong mắt lóe tinh mang, ánh mắt sáng rực lạnh lẽo nhìn gã.

“Ha ha, ha ha ha!” Nam tử áo bào đen trực tiếp bị Lâm Hải làm cho tức mà cười, sau đó trong mắt lóe lên sát cơ.

“Cho thể diện mà không cần! Bản tôn muốn đến thì đến, muốn đi liền đi, còn cần trưng cầu ngươi đồng ý sao?”

“Ngươi đi một cái, ta xem một chút!” Lâm Hải không sợ chút nào, cùng nam tử áo bào đen bốn mắt nhìn nhau, cái cằm hơi ngang, khiêu khích nói nói.

“Bản tôn muốn đi, ngươi còn có thể ngăn cản sao!”

Sắc mặt nam tử áo bào đen hiện lên vẻ tức giận, miệt thị hừ lạnh một tiếng, xoay người không coi ai ra gì liền muốn rời khỏi.

Ông!

Bỗng nhiên, một tiếng xé gió sắc bén vang lên, sau đó chỉ thấy một đạo quang mang hiện lên từ chân trời, phảng phất như tia chớp trong trời nắng, từ trước người nam tử áo bào đen xẹt qua, trong nháy mắt đem tốc độ tiến lên của gã ngừng lại.

“Ngươi muốn chết phải không!”

Thanh niên áo bào đen đột nhiên quay người, sát khí trong mắt bùng lên, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải âm lãnh gầm nói.

Mà Lâm Hải giờ phút này, một cánh tay cầm đao, hướng phía nam tử áo bào đen xa xa nhất chỉ, khí thế đột ngột tăng lên!

“Làm tổn thương người của ta, liền muốn bỏ đi, nào có chuyện tốt dễ dàng như vậy!”

“Qua, cho hai cái đệ tử canh cổng của ta, chịu nhận lỗi!” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía tổ hai người canh cổng đã tỉnh lại, khí tức yếu ớt nhất chỉ, lạnh lùng nói nói.

Thanh niên áo bào đen khẽ giật mình, sau đó lã chã bật cười, phảng phất như nghe được một sự tình buồn cười biết bao.

“Ngươi để cho ta, qua chịu nhận lỗi, cho hai con chó giữ nhà hèn mọn sao? Đầu ngươi bị gỉ đi!”

“Im ngay!” Lâm Hải nghe được, nhất thời gầm lên giận dữ, trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

“Đệ tử của Hải Nguyệt Tông ta, chỉ có chức trách phân công khác biệt, không có phân chia cao đê quý tiện, trong mắt ngươi hai bọn họ là thân phận hèn mọn, nhưng ở trong mắt đệ tử Hải Nguyệt Tông ta, ngươi sao lại không phải ti rẻ như chó!”

“Làm càn!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để thanh niên áo bào đen nổi giận đùng đùng, sát cơ to lớn trong nháy mắt nở rộ, đem toàn thân Lâm Hải khóa kín.

“Đừng tưởng rằng, có Thương Long bảo đảm cho ngươi, ta liền không dám giết ngươi!”

“Nếu như không xin lỗi, hôm nay ngươi mơ tưởng toàn thân trở ra!” Lâm Hải không hề nhượng bộ chút nào, cùng nam tử áo bào đen đối chọi gay gắt.

“Ha ha, ha ha ha ha!” Nam tử áo bào đen khó thở mà cười, nặng nề gật gật đầu, “Tốt tốt tốt!”

“Người Côn Lôn ta, đã lâu không xuất thế, nhìn coi giới Tu Hành đã quên cái gì gọi là lòng kính sợ!”

“Hôm nay, ta liều mạng bị Giới chủ răn dạy, cũng phải để ngươi cái thứ đồ cuồng vọng này biết rõ, uy nghiêm của Côn Lôn không thể nhục!”

Nói xong, nam tử áo bào đen lập tức xuất thủ, một đường khí sóng cường đại, thẳng hướng phía Lâm Hải rơi xuống.

Lâm Hải thấy thế, lại là không chút hoang mang, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một đường thân ảnh màu trắng xuất hiện từ trống rỗng, trong miệng quát nhẹ một tiếng, huy động thủ chưởng, trực tiếp đem khí sóng đập cái vỡ nát!

“Ừm?”

Thanh niên áo bào đen kinh hãi, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái nam tử áo trắng sắc mặt tuấn lãng, phong độ nhẹ nhàng đứng giữa, chẳng biết lúc nào đã xuất hiện tại trước người Lâm Hải, ngăn lại công kích của gã.

“Địa Tiên!”

Đồng tử của thanh niên áo bào đen bỗng nhiên co rụt lại, lập tức liền nhìn ra tu vi của nam tử áo trắng, cũng là một Địa Tiên.

"Các hạ là người nào?"

Thanh niên áo bào đen ngưng thần đề phòng, nghi hoặc hỏi.

Địa Tiên ở Phàm Gian giới, trừ mấy cái tinh huyết của đại Yêu thú vừa mới giác tỉnh, cơ hồ tất cả đều tại Côn Lôn Thánh Vực, nam tử mặc áo trắng này, là từ đâu xuất hiện?

"Tôi tớ dưới trướng Lâm Tông chủ, Bạch Lang!" Nam tử áo trắng chính là Lang Vương, thần sắc trên mặt kiệt ngạo, nhàn nhạt nói nói.

"Tôi tớ!" Lời nói của Lang Vương, để đồng tử của thanh niên áo bào đen lại là co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi thật không thể tin!

Địa vị của Địa Tiên tôn sùng, là tôn quý hạng gì, làm sao lại là tôi tớ của Lâm Hải?

"Bạch Lang, đem gã cầm xuống!" Lâm Hải cũng không có tâm tình nghe bọn họ nhàn thoại, trực tiếp hướng Lang Vương ra lệnh.

"Vâng!" Lang Vương đáp ứng một tiếng, đối mặt với thanh niên áo bào đen cùng là Địa Tiên, lão cũng không dám có giữ lại, đột nhiên rít lên một tiếng, trong nháy mắt biến thân thành Người Sói, hướng phía thanh niên áo bào đen dốc sức lao qua.

"Ngươi là Lang Vương ở Siberia!"

Sự biến đổi thân thể này, để thanh niên áo bào đen nhất thời nhận ra thân phận của Lang Vương, trong mắt không khỏi lộ ra biểu lộ kinh hãi, quả thực là mặc kệ tin tưởng, Lang Vương thế mà lại nghe theo mệnh lệnh của Lâm Hải!

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào!"

Trong lòng thanh niên áo bào đen, nhất thời dâng lên sóng to gió lớn.

Vài ngày trước, Thương Long mới đích thân lên Côn Lôn Thánh Vực, nói là Lâm Hải đúc xuống sai lầm lớn, Yêu Thần, Lang Vương cùng Huyết Ma muốn nhập Hoa Hạ, huyết tẩy giới Tu Hành Hoa Hạ, gã mới nhận lệnh xuống núi, thứ nhất là đến tru sát Lâm Hải hỏi tội, thứ hai là cùng một chỗ với Thương Long, chống cự bọn người Yêu Thần xâm lấn.

Nhưng bây giờ, Lang Vương chẳng những không có tru sát Lâm Hải để báo thù, lại điên cuồng trả thù giới Tu Hành Hoa Hạ, ngược lại vứt bỏ kiêu ngạo của Địa Tiên cùng thân phận cao quý của tộc vương, thành tôi tớ của Lâm Hải, loại sự tình không thể tưởng tượng này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, gã căn bản là không có cách tin tưởng.

“Chết!”

Lang Vương căn bản không hề trả lời, tức giận gầm thét, hướng phía thanh niên áo bào đen triển khai công kích điên cuồng.

Trận đầu, đây là trận đầu sau khi bị Lâm Hải thu phục, Lang Vương là đánh bạc mệnh cũng muốn biểu hiện tốt một chút, lưu một cái ấn tượng tốt cho Lâm Hải.

Không vì cái gì khác, liền vì sau đó Lâm Hải có thể cho đổi một công việc tốt cho lão, thay cái người lãnh đạo trực tiếp, con chó chết bên trong Cửu Lê Hồ này, thật sự là quá con mẹ nó hố cha!

Thanh niên áo bào đen thấy Lang Vương không đáp lời, đột nhiên thi triển đạo hạnh, đem Lang Vương một chiêu đẩy lui, trên mặt lộ ra một tia cười miệt thị.

“Ta còn tưởng ngươi có cái át chủ bài gì ? Cái súc sinh này, chính là tư bản để ngươi hung hăng cùng bản tôn sao?”

Ngắn ngủi kinh ngạc qua đi, thanh niên áo bào đen hừ lạnh một tiếng, hướng phía Lâm Hải khinh thường lắc đầu.

“Đừng nói cái Lang Vương này bị thương nặng cũng không khỏi hẳn, coi như lão ở thời kỳ toàn thịnh, bản tôn lại có sợ gì!”

“Đợi bản tôn trước đem cái súc sinh này cầm xuống, nhìn ngươi lại hung hăng như thế nào!”

Nói xong, thanh niên áo bào đen đột nhiên biến mất tại chỗ, hóa thành một đoàn lưu quang, thẳng đến Lang Vương mà đi.

Rống!

Lang Vương nhất thời phát ra một tiếng bạo hống, thân hình khổng lồ như là lưu quang, nhảy vào giữa không trung, trong nháy mắt cùng thanh niên áo bào đen đấu cùng một chỗ.

Lâm Hải nhìn lấy quang mang tránh gấp giữa không trung, khí lưu chập trùng, dư ba chiến đấu đem mọi người bức đến liên tục rút lui, trong lòng cũng là kinh hãi không thôi.

“Địa Tiên, quả thật là đáng sợ!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, mặc dù đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Địa Tiên động thủ, thậm chí còn thu phục Yêu Thần cùng Lang Vương, nhưng thành phần này cũng là có mưu lợi, hoàn toàn không phải loại chiến đấu kịch liệt này có thể so sánh.

Nếu không phải có Hộ Tông Đại Trận hộ vệ, chỉ sợ chiến đấu dư ba mãnh liệt này, liền có thể đem kiến trúc của Hải Nguyệt Tông, trực tiếp san thành bình địa.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Tốc độ chiến đấu của Địa Tiên quá nhanh, Lâm Hải căn bản thấy không rõ tình huống cụ thể, nhất thời đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, động tác của Lang Vương cùng thanh niên áo bào đen, trong nháy mắt liền chậm lại.

“Không tốt, Lang Vương không địch lại thanh niên áo bào đen!”

Lâm Hải lập tức phát hiện, tình cảnh của Lang Vương tựa hồ không ổn, một chút thời gian như thế, đã bị thanh niên áo bào đen làm cho không hề có lực đánh trả, hiểm tượng hoàn sinh!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân thể của Yêu Thần, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Lên!”

Lâm Hải phân phó một tiếng, Yêu Thần hóa thành một đoàn sương đen, trực tiếp xông lên giữa không trung.

“Yêu Thần Đảo Quốc!”

Thanh niên mặc áo đen nhất thời thốt lên một tràng, không thể tưởng tượng, chấn kinh trong lòng càng thêm nồng đậm.

Lang Vương trở thành tôi tớ của Lâm Hải, gã đã mười phần không nghĩ ra, nghĩ không ra liền cả Yêu Thần, cũng nghe theo mệnh lệnh của Lâm Hải, cái Lâm Hải này đến tột cùng là làm sao làm được?

Bất quá, thanh niên mặc áo đen đã không có thời gian để nghĩ lại, Yêu Thần gia nhập, nhất thời để áp lực của gã tăng lớn, Lang Vương thừa cơ phản công, trong nháy mắt đã đem thế yếu chuyển tới.

Trong lúc nhất thời, Yêu Thần cùng Lang Vương lấy hai địch một, cùng thanh niên mặc áo đen đấu cái cờ trống tương đương, khó phân thắng bại.

“Đậu phộng, thanh niên mặc áo đen này lợi hại như vậy?”

Đôi mày của Lâm Hải không khỏi nhăn lại, nghĩ không ra hai cái Địa Tiên phía bên mình, đều không thể đem thanh niên mặc áo đen cầm xuống.

Cánh tay chấn động, Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giơ lên, trong mắt lóe lên hàn mang.

“Xem ra, vẫn phải để ca ca tự mình ra ngựa a!”

Sau đó, thân thể Lâm Hải đột nhiên nhảy vào giữa không trung, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao sắc bén đánh xuống!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Ông! Lâm Hải quát một tiếng chói tai, nhất thời Côn Ảnh màu vàng kim xuất hiện, mang theo thế bẻ gãy mọi thứ, hướng phía đỉnh đầu thanh niên mặc áo đen, gào thét rơi xuống!

Chương 1374: Mối thù hôm nay, bản tôn ghi lại!

Thanh niên áo bào đen đang toàn lực đối chiến với Yêu Thần cùng Lang Vương, đột nhiên cảm giác nơi đỉnh đầu có một cỗ sát cơ đáng sợ rơi xuống, kinh hãi ngẩng đầu, thấy Côn Ảnh màu vàng kim ầm vang rơi xuống, sắc mặt không khỏi đại biến.

“Kém cỏi!”

Thời khắc nguy cấp, thanh niên áo bào đen hét lớn một tiếng, vậy mà từ trong miệng phun ra một đoàn sương máu, sương máu dài ra theo gió, trong nháy mắt biến thành một thanh Hổ Đầu Đại Đao dài hơn một trượng, huyết tinh tràn ngập, sát khí đằng đằng.

Keng!

Hổ Đầu Đại Đao bay lên trên trời, trực tiếp đụng vào Côn Ảnh màu vàng kim, phát ra một tiếng va chạm bén nhọn, nhất thời kim quang bắn ra bốn phía, sương máu lăn lộn, không gian kịch liệt chấn động, nhấc lên khí lãng điên cuồng, không thể thấy mọi vật.

“Hừ!” Lâm Hải rên lên một tiếng, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại trùng kích, từ trên Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao truyền vào trong người, đồng thời một cỗ khí tức cuồng bạo, dẫn tới huyết dịch toàn thân cũng sôi trào lên, vô cùng khó chịu, thân thể trực tiếp bị ném bay lên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao suýt nữa tuột tay mà bay, người còn giữa không trung, liền phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

“Đậu phộng, mạnh như vậy!”

Trong lòng Lâm Hải rung mạnh, nhất thời mặt lộ thần sắc kinh hãi, đây là từ lúc hắn học được Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ đến nay, lần thứ nhất công kích thất bại thụ thương, hơn nữa còn là tại dưới tình huống hai cái Địa Tiên hợp kích nam tử áo bào đen, chính mình còn đánh lén, tên thanh niên áo bào đen này, quả thực cường đại đến biến thái!

Bất quá, thanh niên áo bào đen giờ phút này cũng không chịu nổi, bị một đao của Lâm Hải bổ đến khí huyết quay cuồng, chiêu thức đại loạn một trận, chật vật không chịu nổi, suýt nữa thương tổn tại phía dưới công kích của Yêu Thần cùng Lang Vương.

“Đáng giận!”

Thanh niên áo bào đen nhất thời đại nộ, trong mắt lóe lên nồng đậm sát cơ, vung tay khẽ vẫy liền đem Hổ Đầu Đại Đao, cầm trong tay.

“Bản tôn ban đầu không muốn giết người, làm sao các ngươi không biết tốt xấu, không thể nói để bản tôn muốn đại khai sát giới!”

“Chết!”

Nói xong, thanh niên áo bào đen gầm lên giận dữ, Hổ Đầu Đại

Đao trong tay, quét ngang một cái, như là như ánh chớp, hướng phía Yêu Thần cùng Lang Vương mà đi, trong nháy mắt sương máu lăn lộn, thiên địa là một mảnh huyết quang.

“Không tốt, lui!”

Sắc mặt của Yêu Thần cùng Lang Vương nhất thời đại biến, tu vi của bọn họ vốn đã cùng thanh niên áo bào đen kém lấy một đoạn, lại thụ thương chưa lành, bây giờ thanh niên áo bào đen xuất kích pháp bảo, nhất thời để bọn họ cảm thấy một cỗ tử vong uy hiếp, dọa đến hồn phi phách tán, vội vã hướng phía sau bay ngược lại.

Nhưng mà, đầy trời huyết quang lại làm cho huyết dịch khắp người bọn họ lăn lộn sôi trào, động tác bỗng nhiên chậm chạp một trận, trong chớp mắt Hổ Đầu Đại Đao đã đến trước người, muốn tránh đã không kịp!

“Không!”

Yêu Thần cùng Lang Vương, đồng thời phát ra một tiếng gào thét hoảng sợ, sắc mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng thật sâu.

Lâm Hải ở phía xa thấy vậy, mí mắt cuồng loạn một trận, nghĩ không ra Yêu Thần cùng Lang Vương lấy hai địch một, vậy mà đều bị ép vào tuyệt cảnh, trong lúc cuống quít liền hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Thu!”

Bạch!

Cơ hồ cùng một thời gian, huyết quang của Hổ Đầu Đại Đao đại thịnh, đảo qua thân thể của Yêu Thần cùng Lang Vương, mắt thấy hai người liền muốn đầu một nơi thân một nẻo, lại đột nhiên có quang mang lóe lên, biến mất không thấy gì nữa!

“Ừm?” Thanh niên áo bào đen bỗng nhiên sững sờ, mắt lộ vẻ kinh ngạc, một mặt chấn kinh.

“Người đâu!”

Thanh niên áo bào đen trong nháy mắt đem khí tức toàn thân phóng xuất ra, thần thức bao phủ cả tòa Phiêu Miểu Phong, cho dù là một con ruồi, cũng đừng hòng trốn qua dò xét của gã.

Nhưng dù cho như thế, gã lại kinh hãi phát hiện, khí tức, của Yêu Thần cùng Lang Vương vậy mà liền tiêu thất vào hư không như thế!

“Hô ~ “

Lâm Hải ở một bên, không khỏi thở ra một hơi thật dài, nói thầm một tiếng may mắn.

Sự cường đại của tên hắc bào thanh niên này, đã hoàn toàn vượt qua đoán trước của bản thân, nếu không phải mình hành động kịp thời, chỉ sợ Yêu Thần cùng Lang Vương ở dưới một đao lúc trước này, tất cả liền đều treo, chính mình sẽ mất không hai viên đại tướng!

Bạch!

Tìm không thấy Lang Vương cùng Yêu Thần, Hổ Đầu Đại Đao trong tay thanh niên áo bào đen liền hạ xuống, huyết quang bắn ra bốn phía, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, khuôn mặt lạnh lùng, lộ ra một vẻ lo lắng.

“Tiểu bối, bản tôn nguyên bản không muốn giết ngươi, làm sao ngươi được một tấc lại muốn tiến một thước, không biết tốt xấu! Hôm nay, bản tôn liều mạng chịu trừng phạt của Giới chủ, cũng phải đưa ngươi chém giết ở nơi này!”

Nói xong, thân ảnh của thanh niên áo bào đen đột nhiên biến mất, sau đó một cỗ uy áp cường đại, liền từ trên đỉnh đầu Lâm Hải rơi xuống.

“Không tốt!”

Lâm Hải giật nảy cả mình, lấy thực lực giờ phút này của hắn, căn bản không đủ để đối kháng với nam tử áo bào đen.

“Lâm Nhi Công chúa!”

Giữa lúc cuống quít, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp đem Sở Lâm Nhi từ bên trong Cửu Lê Hồ phóng xuất, thanh niên áo bào đen cường đại, chỉ sợ cũng chỉ có Sở Lâm Nhi mới có thể đối phó.

Bạch!

Một bóng người xinh đẹp xuất hiện tại trước người Lâm Hải, Sở Lâm Nhi mới vừa ra tới, đôi mi bỗng nhiên liền vẩy một cái, một mặt kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại.

“Hóa Huyết Thần Đao!”

Sở Lâm Nhi kinh hô một tiếng, tiện tay vung lên, nhất thời âm phong gào thét, Tử khí lăn lộn, không khí phảng phất như cũng rung động, như là một cỗ cuồng sóng thủy triều, hướng phía trên không bao phủ mà đi!

Oanh!

Nhất thời, một đường tiếng vang truyền đến, thân thể của thanh niên áo bào đen chợt hiện ra, Hổ Đầu Đại Đao trong tay, bị âm phong khí lãng mà Sở Lâm Nhi tiện tay vung ra, trực tiếp bắn đến bay lên cao cao.

“Linh Thể!”

Đồng tử của thanh niên áo bào đen co rụt lại, nhất thời lộ ra khuôn mặt hoảng sợ, kinh hãi thất sắc.

Ầm!

Một tiếng tiếng vang trầm trầm, âm phong như là cự thạch, nặng nề đánh vào trước ngực của thanh niên áo bào đen.

“Phốc!”

Thanh niên áo bào đen há miệng, nhất thời phun ra ngoài một ngụm huyết tiễn, toàn bộ thân thể như là lưu tinh bay ngược mà đi.

“Lâm Hải, mối thù hôm nay, bản tôn ghi lại!”

Nam tử áo bào đen mượn lực bị đánh lui, tránh rơi một cái liền nhảy xuống khỏi Phiêu Miểu Phong, trốn chạy mà đi.

“Lâm Nhi Công chúa, làm sao lại để gã chạy!”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi khẩn trương, tục ngữ nói thả hổ về rừng, tất lưu hậu hoạn a, tên thanh niên áo bào đen này lại có thực lực mạnh như thế, lưu gã lại về sau tuyệt đối là cái phiền toái lớn.

“Nhanh, khởi động cái đại trận bên trong này, ngăn cản Tử khí khuếch tán!”

Sở Lâm Nhi không có trả lời vấn đề của Lâm Hải, mà chính là một mặt lo lắng, uy nghiêm hướng phía Lâm Hải phân phó nói.

Lâm Hải khẽ giật mình, chưa bao giờ thấy qua Sở Lâm Nhi nói chuyện ngưng trọng như thế với mình, lường trước nhất định là chuyện rất quan trọng, cuống quít hướng phía Vân Thắng phân phó một tiếng.

“Khởi động trận pháp!”

"Vâng!"

Vân Thắng đáp ứng một tiếng, lập tức khởi động Hộ Tông Đại Trận, nhất thời một cái lồng ánh sáng mang theo vô tận uy áp, đem trọn cả tòa Phiêu Miểu Phong, tất cả đều che đậy lại.

Oanh!

Đại trận vừa lên, nhất thời phát ra tiếng sấm rền vang ầm ầm, sau đó kịch liệt rung động.

"Đây là!"

Lâm Hải kinh hãi biến sắc, cái Hộ Tông Đại Trận này chính là mình phí hết tâm huyết để bố trí xuống, chẳng những có thể chém giết cường địch, còn có tác dụng phòng ngự cực kỳ cường đại, liền xem như Địa Tiên, đều chưa hẳn có thể đem nó phá vỡ.

Thế nhưng là giờ phút này, làm sao đột nhiên tự động run rẩy lên, giống như gặp phải công kích cường đại vậy.

"Thu!"

Mà lúc này đây, đôi mi của Sở Lâm Nhi đột nhiên vẩy một cái, sắc mặt uy nghiêm quát lạnh một tiếng, tay ngọc nhô ra, lăng không một trảo!

Ông!

Nhất thời, giữa không trung có khí lưu như tơ màu đen cường đại cấp tốc hội tụ, hướng phía bàn tay của Sở Lâm Nhi bay đi, dẫn tới âm phong gào thét, để cho người ta phát lạnh khắp cả người, như rơi xuống Địa Ngục!

"Đây là, Tử khí!"

Lâm Hải kinh hãi biến sắc, ánh mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ, hắn không phải là lần đầu tiên gặp Tử khí, thế nhưng là Tử khí nồng đậm đáng sợ như thế, lại là chưa từng nghe thấy.

Trách không được Lâm Nhi Công chúa nói, nếu như nàng thi triển tu vi, trong phương viên trăm dặm chỉ sợ cũng sẽ trở thành Tử Thành, cái Tử khí đáng sợ này, đừng nói là người bình thường, chính là người tu hành cảnh giới hơi yếu đều chưa hẳn có thể ngăn cản được!"

Thẳng đến khi đem Tử khí đầy trời đều thu hồi lại, Sở Lâm Nhi mới thở phào, thần sắc ngưng trọng chậm rãi hạ xuống.

"Còn tốt, cái Hộ Tông Đại Trận này của ngươi cực kỳ mạnh mẽ, nếu không bị Tử khí xông phá, một khi khuếch tán, liền ngay cả ta cũng bất lực đem nó lập tức thu hồi, đến lúc đó chắc chắn sẽ gieo xuống đại họa!"

"Cái đám này, chính là đệ tử Hải Nguyệt Tông của ngươi a?" Sở Lâm Nhi nói xong, đôi mắt đẹp đảo qua mọi người tại đây, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

"Ách..." Lâm Hải quay đầu, lúc này mới phát hiện, toàn bộ người trong tông phái bao quát cả Vân Thắng ở bên trong, ánh mắt nhìn về phía Sở Lâm Nhi, toàn bộ đều mang kính sợ thật sâu, bên trên thân thể của Sở Lâm Nhi phát ra loại uy nghiêm Vương Giả bẩm sinh, để bọn họ lại có loại xúc động muốn quỳ bái, từng cái sắc mặt sợ hãi, im lặng như ve sầu mùa đông.

"Ta qua, mất mặt a!"

Lâm Hải nhất thời quýnh lên, đám hàng này bình thường nhìn thấy chính mình, đều không có thành thật như vậy, Sở Lâm Nhi vừa ra trận, làm sao tất cả đều hoảng sợ thành cái dạng này rồi.

"Vân Thắng, đem đại trận rút lui, nên làm gì thì làm đi thôi!"

Lâm Hải vội vàng đem người đuổi đi, bớt cho việc bị Sở Lâm Nhi xem thường, đồng thời hướng phía Sở Lâm Nhi đưa tay mời.

“Lâm Nhi Công chúa, chúng ta bên trong rồi nói!”

“Ừm, ta cũng đúng lúc có việc muốn hỏi ngươi!” Sở Lâm Nhi gật gật đầu, một cỗ phong phạm Nữ Vương dẫn đầu tiến vào đại điện.

Chương 1375: Đánh là thân, mắng là yêu

“Nam tử áo bào đen vừa rồi kia, thế nhưng là người của Côn Lôn Thánh Vực?” Sở Lâm Nhi tiến vào đại điện, ngồi trên ghế ngồi, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ta qua, ngươi làm sao biết?” Lâm Hải tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nghĩ không ra Sở Lâm Nhi liếc một chút liền nhìn thấu thân phận của thanh niên mặc áo bào đen.

Sở Lâm Nhi nhìn bộ dáng ngạc nhiên này của Lâm Hải, không khỏi hướng phía hắn ném qua một cái ánh mắt như nhìn thằng ngốc.

“Thứ gã cầm trong tay, là Hóa Huyết Thần Đao, không phải người của Côn Lôn Thánh Vực, còn có thể là người nào?”

“Hóa Huyết Thần Đao?” Lâm Hải sững sờ, “Cũng là cái thanh Hổ Đầu Đại Đao lóe lên huyết quang kia?”

“Ừm!” Sở Lâm Nhi gật gật đầu, sau đó lộ ra một nụ cười tự giễu, “Bất quá, lại là một thứ đồ phỏng chế, để cho ta sợ bóng sợ gió một trận!”

“Lại là đồ phỏng chế?” Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày một cái, nhớ tới Trảm Tiên Phi Đao cùng U Hồn Bạch Cốt Phiên bên trong Cửu Lê Hồ, liền hướng phía Sở Lâm Nhi hỏi.

“Lâm Nhi Công chúa, chẳng lẽ cái Hóa Huyết Thần Đao này, cũng là bảo bối trong Phong Thần Chi Chiến thời Thượng cổ?”

“Không sai!” Trên gương mặt của Sở Lâm Nhi, hiện lên một tia ngưng trọng, nặng nề mở miệng.

“Hóa Huyết Thần Đao, chính là bảo vật của Thất Thủ tướng quân Dư Hóa, đao này vừa ra, huyết quang đầy trời, trúng phải đao ngân, tức thời sẽ chết, lúc đó liền cả Na Tra cùng Lôi Chấn Tử, cũng bị thương tổn tại dưới đao này, cuối cùng vẫn phải dựa vào Dương Tiễn biến ảo thành bộ dáng của Dư Hóa, lừa gạt đến giải dược cứu mạng!”

“Đậu phộng, nhớ rồi!” Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, hắn tại bên trong Phong Thần Diễn Nghĩa đã thấy qua một đoạn cố sự này, nghĩ không ra thứ trong tay thanh niên áo bào đen kia, chính là đồ phỏng chế của cái thanh Hóa Huyết Thần Đao liền cả Na Tra cũng đều có thể thương tổn kia!

Xem ra, sau Phong Thần Chi Chiến, Côn Lôn cũng không hề nhàn rỗi, đem rất nhiều pháp bảo cũng phỏng chế một lần a.

“Ngươi làm sao lại chọc tới người của Côn Lôn Thánh Vực rồi?” Sở Lâm Nhi mang theo một tia kinh ngạc, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nhất thời cười khổ một tiếng, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ mà lắc đầu.

“Quỷ mới biết rõ!”

“Ta biết rõ sẽ còn hỏi ngươi sao!” Sở Lâm Nhi nhất thời liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Ách... Ta không phải nói ngươi!” Lâm Hải cười một tiếng, quên mất Sở Lâm Nhi cũng là quỷ, sau đó liền từ cái chuyện cái đạo sĩ gọi là truyền nhân Côn Lôn kia, đuổi bắt Tiểu Anh nói ra, rồi đến Túy Tửu Tiên, lại đến tên thanh niên áo bào đen này, đem những sự tình có liên quan đến Côn Lôn Thánh Vực, cùng Sở Lâm

Nhi giảng một lần.

Sở Lâm Nhi nghe xong, lúc này mới thoải mái, gật gật đầu.

“Tận lực đừng xung đột cùng người của Côn Lôn Thánh Vực, thực lực của bọn họ cường đại, vượt xa ngươi tưởng tượng! Liền xem như ta, nếu không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ, cũng sẽ không trêu chọc bọn họ!” Đôi mắt đẹp của Sở Lâm Nhi nhìn thẳng vào Lâm Hải, nghiêm túc căn dặn nói ra từng chữ từng chữ.

“Đậu phộng, Lâm Nhi Công chúa, lấy thực lực của ngươi, đều sẽ có chỗ cố kỵ đối với Côn Lôn Thánh Vực sao?” Lâm Hải thoáng một cái, thật bị chấn kinh đến.

Sở Lâm Nhi là thực lực gì? Đây chính là tồn tại có thể so với Ngộ Không a, thế mà lại đối với một cái Côn Lôn Thánh Vực ở Phàm Gian giới, trong lòng còn có kiêng kị.

Sở Lâm Nhi nghe được, đôi mi hơi hơi nhíu lại, trên gương mặt lộ ra một chút bất đắc dĩ.

“Nếu không để ý đến chết sống của phàm nhân, bản Công chúa tự nhiên không sợ bất luận kẻ nào, nhưng động thủ tại Phàm Gian giới, thực lực của ta nhận hạn chế cực lớn, liền một thành công lực cũng không dám thi triển, mà Côn Lôn Thánh Vực cường giả như mây, nếu như thật phát sinh xung đột, bản Công chúa cũng chỉ có thể nhượng bộ ba phần.”

“Huống chi, pháp bảo của Côn Lôn Thánh Vực, tất cả đều phỏng chế những pháp bảo có hào quang rực rỡ Thượng cổ bên trong Phong Thần Chi Chiến, tuy là đồ phỏng chế, nhưng uy lực lại không thể khinh thường, cùng Côn Lôn Thánh Vực là địch, thật là không khôn ngoan!”

“Thế nhưng là, ta có vẻ như đã đem Côn Lôn Thánh Vực, đắc tội rồi a.” Lâm Hải nghe xong Sở Lâm Nhi giới thiệu, cười khổ một tiếng, lộ ra thần sắc bất đắc dĩ.

Trước không nói tên thanh niên áo bào đen, cái gọi là Côn Lôn Thánh sứ này, mục đích tới đây cũng chính là phụng mệnh đem chính mình chém giết, tuy sau cùng kế hoạch liền có biến, nhưng thái độ của Côn Lôn Thánh Vực đối với mình, cũng đã rất rõ ràng.

Mà theo Long Chấn Thiên nói, Thương Long có vẻ như đã qua Côn Lôn Thánh Vực, cầu kiến Giới chủ, giống như cũng là có quan hệ cùng mình a, ai biết bước kế tiếp sẽ chuẩn bị đối phó với chính mình như thế nào a.

Sở Lâm Nhi nghe được, đôi mi bỗng vẩy một cái, một cỗ uy nghiêm của người sống bên trên liền phát tán ra, băng lãnh mở miệng.

“Ngươi yên tâm, nếu Côn Lôn Thánh Vực thực có can đảm gây bất lợi cho ngươi, Sở Lâm Nhi ta tuyệt sẽ không đứng ngoài quan sát, coi như sinh linh đồ thán lại có làm sao? Chỉ là tính mạng người phàm, há có thể đánh đồng cùng an nguy của ngươi!”

“Cho dù phạm phải tội nghiệt, cùng lắm, lại đi tới Thông Đạo Luân Hồi một lần!” Nghe lời nói băng lãnh ngạo nghễ này của Sở Lâm Nhi, trong lòng Lâm Hải, lại đột nhiên dâng lên cảm động thật sâu, nghĩ không ra Sở Lâm Nhi lại vì chính mình, vậy mà đồng ý coi trời bằng vung, nhất là câu ‘cùng lắm lại đi tới Thông Đạo Luân Hồi một lần kia’, Lâm Hải tuy không hiểu rõ ý, nhưng lường trước tuyệt sẽ không nhẹ nhàng giống như Sở Lâm Nhi nói vậy!

Có lẽ, đó là một loại trừng phạt có uy hiếp thật sâu đối với Sở Lâm Nhi!

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi quả thực là người tốt nhất trên đời này, ta thật sự là yêu chết ngươi!” Lâm Hải thâm thụ cảm động, một phát bắt được tay nhỏ của Sở Lâm Nhi, nước mắt rưng rưng nói nói.

“Cút! Thối lưu manh, rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của bản Công chúa, còn nói đường hoàng như thế!” Sở Lâm Nhi nhất thời hờn dỗi một tiếng, trực tiếp đem tay của Lâm Hải hất ra, mặt mũi tràn đầy xem thường nói nói.

“Ách... Cái này cũng bị ngươi nhìn ra a? Ngươi thật đúng là cực kì thông minh!” Lâm Hải nhất thời cười đùa tí tửng, bỉ ổi cười rộ lên.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa, ngươi đối với ta tốt như vậy, không phải là yêu ta đi?” Lâm Hải tiến đến trước khuôn mặt yêu diễm của Sở Lâm Nhi, nhướn mày, sắc mị mị nói nói.

Trong đôi mắt đẹp của Sở Lâm Nhi đột nhiên hiện lên ý cười yêu mị, hướng phía Lâm Hải mập mờ nháy mắt, ỏn à ỏn ẻn mở miệng.

“Chán ghét, ngươi giờ mới biết a, người ta yêu ngươi đã thật lâu đâu!”

“Ai u, ta qua!” Lâm Hải nhất thời nổi da gà cả người, đồng thời biến sắc, không dám cùng Sở Lâm Nhi tiếp tục nói đùa nữa, mỗi một lần Sở Lâm Nhi nói như vậy, cũng tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa, ta nói đùa, hắc hắc, ngươi bận bịu, ta có việc ta đi trước!” Lâm Hải nói xong, không nói hai lời, quay đầu liền chạy.

“Chớ vội đi nha, người ta còn không có hướng ngươi biểu đạt ý ái mộ đâu!”

“Không cần không cần!” Lâm Hải bị dọa đến giật mình một cái, đem hết toàn lực chân phát phi nước đại, kết quả mới chạy được hai bước, thân thể đột nhiên treo lơ lửng giữa trời, bay ngược trở về.

“Lâm Nhi Công chúa, ta sai rồi!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hoảng sợ, kêu rên một tiếng, tiếng nói vừa rơi xuống đất, lại bị Sở Lâm Nhi phanh một tiếng ném té chổng bốn chân lên trời.

Sau đó, chỉ thấy trong đôi mắt đẹp của Sở Lâm Nhi mang theo quang mang hưng phấn, nhảy lên một cái, cưỡi tại trên thân Lâm Hải.

“Nhân gian có câu nói, nói thế nào? Đánh là thân, mắng là yêu. Ngươi chẳng mấy chốc sẽ cảm nhận được, yêu thương nồng đậm đến từ bản Công chúa!”

Sở Lâm Nhi nói xong, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt hư hỏng, hướng phía Lâm Hải đổ ập xuống cũng là một hồi cuồng đánh, trong miệng còn không ngừng phát ra lời nói nhu tình mật ý.

“Lâm Hải ca ca, ngươi cảm nhận được yêu thương của người ta sao?”

“Oa, nhanh dừng tay a, ca ca sắp chết á!” Lâm Hải bụm mặt, rú thảm một trận.

“Sắp chết nha.” Sở Lâm Nhi nháy nháy con mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn yêu diễm, đột nhiên lộ ra biểu lộ hoan hỉ.

“Lâm Hải ca ca, đây chính là lời hát bên trong bài hát, chết cũng đều muốn yêu sao?”

“Yêu muội ngươi!” Lâm Hải nhất thời khóc, con mẹ nó, về sau cũng không tiếp tục trêu chọc cô nãi nãi này nữa, quả thực là tổ tông chơi người a!

Nửa giờ sau, Lâm Hải mặt mũi bầm dập đứng lên, cái mũi co lại co, mặt mũi rơi lệ tràn đầy.

“Ngươi làm sao khóc, có phải cảm giác người ta đối với ngươi yêu không đủ sâu hay không a.? Nếu không người ta lại yêu ngươi một lần thật sâu, loại chết đi sống lại kia, có được hay không?!”

“Cứu mạng a!” Lâm Hải nghe xong, hét thảm một tiếng, trong nháy mắt chạy mất không thấy, chỉ còn lại có Sở Lâm Nhi yêu kiều cười không ngừng, dâng lên một mảnh sóng lớn.

Chương 1376: Thiên hạ Đạo pháp, ra hết Côn Lôn!

Đại thính của phòng nghị sự, Lâm Hải ngồi nghiêm chỉnh, Tứ Đại Trưởng lão, Bát Đại Hộ Pháp, Đường chủ các đường, các nhân viên nòng cốt, cúi đầu mà đứng, bầu không khí có vẻ hơi nặng nề.

“Chuyện hôm nay, mọi người cũng đều nhìn thấy?” Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng.

“Nam tử áo bào đen kia, đến từ Côn Lôn Thánh Vực thần bí, đối với Hải Nguyệt Tông ta, hoặc là nói đúng hơn là bản thân Lâm Hải ta, có mang địch ý, hôm nay để gã chạy thoát, ngày sau gã tất sẽ thành họa lớn trong lòng!”

Nói xong, Lâm Hải một mặt ngưng trọng, hướng phía Vân Thắng liếc mắt một cái.

“Vân Trưởng lão!”

“Có thuộc hạ!” Vân Thắng vội vàng hít sâu một hơi, tiến lên thi lễ.

“Từ ngày hôm nay, toàn diện mở ra chướng nhãn pháp ở tầng ngoài, không được cho phép, bất kỳ người nào cũng không cho phép đi vào!” Nói xong, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn quang, lộ ra một tia phong mang sắc bén.

“Nếu lại có cường giả xâm nhập, thương hại tới đệ tử Hải Nguyệt Tông ta, chẳng cần biết kẻ đó là ai, lập tức mở ra Thập

Phương Diệt Sát Trận, đem oanh sát!”

Vân Thắng nghe được, tinh thần nhất thời chấn động, hướng phía Lâm Hải gật đầu mạnh một cái.

“Vâng!”

“Ừm?” Lâm Hải thở ra một ngụm trọc khí, đem ánh mắt đảo qua trên thân từng cái mọi người.

“Bắt đầu từ hôm nay, các ngươi phải chăm chỉ tu luyện, đan dược trong tông môn sẽ buông thả cung ứng, mau chóng đề cao tu vi!”

“Chúng ta, cẩn tuân mệnh lệnh của Tông chủ!” Mọi người lập tức tiến lên, khom người đáp ứng.

Đoạn thời gian này đến nay, đầu tiên là hậu nhân Thần Thú của nước ngoài, sau lại là người của Côn Lôn Thánh Vực, liên tiếp đăng tràng, để bọn họ thật sâu cảm nhận được, tu vi của bản thân cực không đủ, trong lòng bị kích thích sâu, đã sớm đối với chuyện đề bạt thực lực, tràn ngập khát vọng.

Bây giờ, Lâm Hải đem đan dược buông ra, mọi người nhao nhao đại hỉ, phía trên Phiêu Miểu Phong, có sơn mạch linh khí, vốn so với chỗ tầm thường đã có tốc độ tu hành nhanh hơn gấp mười lần không ngừng, bây giờ lại có đan dược trợ công, tu vi nhất định có thể cấp tốc gia tăng, đột phá cảnh giới ở trong tầm tay.

“Đi xuống đi!”

Lâm Hải lúc này mới phất phất tay, đem mọi người cho lui, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền tiến vào bên trong Cửu Lê Hồ.

“Đến!”

Lâm Hải khẽ vẫy tay, đem Trảm Tiên Phi Đao cùng U Hồn Bạch Cốt Phiên hút tới, khẽ chau mày.

“Chỉ có bảo vật nơi tay, lại không cách nào sử dụng, quả thực để cho người ta buồn bực!” Lâm Hải cười khổ một tiếng, thân ảnh lóe lên, đến bên người Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, ngươi có biết hai kiện pháp bảo này, sử dụng như thế nào không?”

“Tiên Nhi không biết.” Tiên Nhi lắc đầu, mặt lộ vẻ một tia áy náy, “Chủ nhân có thể hỏi thăm Lâm Nhi Công chúa.”

“Tốt, ta biết rõ!” Lâm Hải gật gật đầu, tìm tới vị trí của Sở Lâm Nhi, thân ảnh lóe lên, bay qua.

“Ha ha, nhịn xuống, nhịn xuống a, ai thua liền cùng Thường Tú Lệ ba một cái!”

“Ách...” Từ thật xa, Lâm Hải liền nghe đến tiếng gào hưng phấn của Sở Lâm Nhi, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Sở Lâm Nhi đang cưỡi trên thân A Hoa, níu lấy lỗ tai A Hoa, khuôn mặt nhỏ kích động chỉ huy Thường Tú Lệ, cầm một cây lông gà, tại chỗ gan bàn chân của Yêu Thần cùng Lang Vương, nhẹ nhàng gãi ngứa.

Hai người Lang Vương cùng Yêu Thần, bị ngứa toàn tâm, kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng vừa nhìn thấy bức tôn vinh kia của Thường Tú Lệ, liền sửng sốt cố nén không phát ra tiếng cười, khuôn mặt cũng thống khổ đến bắt đầu vặn vẹo.

“Mẹ nó, thực biết chơi a!” Toàn thân Lâm Hải giật mình một cái, không khỏi hướng phía Yêu Thần cùng Lang Vương ném qua ánh mắt vô cùng thương hại.

Địa Tiên thì thế nào, do tinh huyết Thần Thú biến thành thì làm sao, rơi xuống bên trong tay cô nãi nãi này, chỉ có thể tự cầu phúc.

“Ha ha ha, A Hoa, ngươi nhìn biểu tình của hai bọn họ kìa, cười chết bản bảo bảo á!”

Biểu lộ cố nén cười, sắp khóc đi ra của Lang Vương cùng Yêu Thần, nhất thời đem Sở Lâm Nhi chọc cho cười ha ha, níu lấy lỗ tai A Hoa, tại trên thân A Hoa mãnh liệt dao động một hồi.

Lỗ tai của A Hoa, nhất thời bị nắm chặt kéo dài ra, đau đến ngao ngao quái khiếu, sắp khóc.

“Lâm Nhi Công chúa, có thể cho chút mặt mũi hay không a, Cẩu gia ta nói làm sao cũng là con ông cháu cha, là chó có thân phận, ngươi lại chơi như vậy, hình tượng cao lớn vừa mới dựng thẳng lên tại trước mặt bọn họ của ta, lập tức liền muốn sụp đổ!”

“Ta xem một chút!” Sở Lâm Nhi lập tức đem lỗ tai A Hoa cầm kéo lên, nháy nháy con mắt nghiêm túc xem tường tận.

“Ai u, đau, đau! Cô nãi nãi của ta, đừng nắm chặt, Cẩu gia đều nhanh biến thành con thỏ á!” A Hoa nhất thời đau đến nhe răng trợn mắt, oa oa quái khiếu.

“Hứ, ngươi hình tượng này, rõ ràng là bỉ ổi, nơi nào có cao lớn.”

Sở Lâm Nhi nhìn nửa ngày, nhất thời bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói nói.

“Đúng, đúng, ta bỉ ổi, Lâm Nhi Công chúa, ngươi muốn chơi thì đi chơi cha ta đi, cái kia nhân ái phạm tiện, ngươi chơi hắn hắn ngược lại càng thoải mái hơn, ngươi liền tha cho tiểu cẩu cẩu đi!” A Hoa khóc.

“Lăn ngươi nha, ngươi mới phạm tiện!” Lâm Hải vừa vặn đuổi tới, nghe được lời nói của A Hoa, nhất thời cho nó một chân.

“Ba ba, mau cứu chó của ngươi đi!” A Hoa vừa thấy Lâm Hải, khóc đến càng thương tâm.

"Cái kia, Lâm Nhi Công chúa, có chút việc muốn hỏi, một hồi lại chơi thôi." Lâm Hải chê cười, đồng thời âm thầm đề phòng, hắn sợ Sở Lâm Nhi đang cao hứng, đem chính mình cũng theo chơi một hồi, lấy điêu ngoa của cô nàng này, tuyệt đối làm được.

"Chuyện gì a?" Sở Lâm Nhi mang theo hưng phấn, hai mắt không rời khỏi Yêu Thần cùng Lang Vương, hững hờ hỏi.

"Liên quan tới sự tình phỏng chế pháp bảo!"

"A." Sở Lâm Nhi sững sờ, lúc này mới dừng lại, từ bên trên thân thể A Hoa xuống tới, theo Lâm Hải rời đi.

"Ai u, mẹ ta nha, cô nãi nãi này cuối cùng đã đi!" A Hoa nhất thời buông lỏng một hơi, nhìn bóng lưng của Sở Lâm Nhi, toàn thân dọa đến giật mình một cái, thề khi nào gặp được cô nãi nãi này, trốn xa chừng nào thì tốt chừng đó.

"Lâm Nhi Công chúa, ngươi nhìn!"

Lâm Hải đem Trảm Tiên Phi Đao cùng U Hồn Bạch Cốt Phiên đưa tới trước mặt Sở Lâm Nhi, Sở Lâm Nhi nhất thời biến sắc, đưa tay nhận lấy.

"Trảm Tiên Phi Đao! U Hồn Bạch Cốt Phiên! Ngươi từ đâu lấy tới?" Sở Lâm Nhi một mặt chấn kinh.

Lâm Hải cười khổ một tiếng, đem chuyện khi trước nói một lần, sau đó mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

"Ta tuy được đến hai kiện pháp bảo kia, lại không biết cách sử dụng như thế nào, Lâm Nhi Công chúa, ngươi biết không?"

Sở Lâm Nhi lắc đầu.

"Những pháp bảo trong Phong Thần Chi Chiến Thượng cổ này, cũng có pháp quyết độc môn để khống chế, trừ Côn Lôn Thánh Vực, không người biết được!”

“A.” Sắc mặt Lâm Hải nhất thời trầm xuống tới, “Vậy làm sao bây giờ?”

Sở Lâm Nhi liếc nhìn Lâm Hải một chút, trên gương mặt đột nhiên lộ ra khuôn mặt trang trọng.

“Nếu muốn khống chế những pháp bảo này, trừ phi lên bên trên Côn Lôn, trở thành đệ tử Côn Lôn!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút phun, mẹ nó Côn Lôn hiện tại có vẻ như là địch không phải bạn a, lên trên Côn Lôn chẳng phải là muốn chết.

“Không có biện pháp khác sao?” Lâm Hải điềm đạm đáng yêu hỏi.

“Không có!” Sở Lâm Nhi lắc đầu, “Pháp bảo Côn Lôn, cực kỳ trân quý, từ trước đến nay không truyền ra ngoài, hai thứ pháp bảo này của ngươi, chỉ sợ cũng phải bị truy hồi!”

“Đậu phộng!” Lâm Hải bị kinh ngạc, cái U Hồn Bạch Cốt Phiên này thu hồi liền thu hồi, nhưng cái Trảm Tiên Phi Đao này, thế nhưng là do Túy Tửu Tiên lưu cho mình, sao có thể tùy tiện giao ra.

“Nếu ta không giao đâu?.” Lâm Hải thử thăm dò hỏi.

Sở Lâm Nhi liếc nhìn Lâm Hải một chút, cười nhạt một tiếng.

“Ngươi vẫn là giao đi, trừ phi Côn Lôn không biết đang ở tại chỗ của ngươi, nếu không mà nói, sẽ cùng ngươi không chết không thôi, ngay cả ta cũng không giúp được ngươi!”

Lâm Hải nghe xong, hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

“Côn Lôn Thánh Vực, thật đáng sợ như thế sao?”

“Ngươi có nghe qua một câu hay không?” Sở Lâm Nhi đột nhiên hỏi nói.

“Câu gì?”

“Thiên hạ Đạo pháp, ra hết Côn Lôn!”

Lâm Hải nghe được, đôi mày đột nhiên nhảy một cái, mặt lộ vẻ vẻ kinh ngạc.

“Ngươi ý là nói...”

“Như ngươi suy nghĩ, Côn Lôn Thánh Vực, địa vị cao cả, áp đảo phía trên Tam giới!”

“Tê ~” Lâm Hải nghe được, nhất thời hít một hơi khí lạnh, mặt mũi tràn đầy sợ hãi!

Chương 1377: Nội tình của Côn Lôn

Lời nói của Sở Lâm Nhi, để Lâm Hải mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, quả thực không thể tin được, qua hơn nửa ngày mới mang theo nồng đậm thật không thể tin mà hỏi.

“Lâm Nhi Công chúa, cái Côn Lôn Thánh Vực này, chẳng lẽ so với Thiên Đình còn muốn ngưu bức hơn sao?”

Sở Lâm Nhi liếc nhìn Lâm Hải một chút, khuôn mặt yêu diễm lộ ra một tia kinh ngạc.

“Ta cũng đã nói, thiên hạ Đạo pháp, ra hết Côn Lôn, ngươi vẫn chưa rõ sao? Tiên nhân trên Thiên Đình đông đảo, có rất nhiều đại năng lực giả, thực lực xác thực có một không hai trong Tam giới, nhưng nếu truy tìm căn nguyên nguồn gốc của họ, thì xuất thân của bọn họ, lại đều là đệ tử Côn Lôn!”

“Côn Lôn Thánh Vực, nhảy ra bên ngoài Tam giới, không ở trong ngũ hành, thật là lãnh tụ danh nghĩa của Tam giới, Tam giới lấy Côn Lôn vi tôn!”

“Điêu như thế!” Nội tâm Lâm Hải, đã bị rung động thật sâu, Sở Lâm Nhi nói, hoàn toàn phá vỡ nhận biết lúc trước của hắn, nghĩ không ra thần tiên Thiên Đình không gì làm không được, vậy mà cũng thuộc Côn Lôn Thánh Vực lãnh đạo.

“Nói như vậy, người của Côn Lôn Thánh Vực, chẳng phải là vô địch Tam giới?” Lâm Hải nghĩ đến một cái suy nghĩ đáng sợ.

“Đó cũng không phải!” Sở Lâm Nhi lắc đầu, “Côn Lôn Thánh Vực chỉ là lãnh tụ trên danh nghĩa của Tam giới, đại biểu là một loại nội tình thâm hậu, đi qua ngàn vạn năm phát triển, thực lực của Tam giới sớm đã vượt qua Côn Lôn Thánh Vực, nhưng Côn Lôn Thánh Vực chung quy là vùng đất khởi nguyên của Đạo pháp, địa vị cao cả, là phóng mắt khắp Tam giới, không người dám khinh thị!”

“Cho dù Tam giới sớm đã không hề nghe theo hiệu lệnh của Côn Lôn Thánh Vực, nhưng bên ngoài lại vẫn đem Côn Lôn Thánh Vực phụng làm Thủ lĩnh Tam giới, hoàn toàn không phải là Thần Tiên Quỷ Quái phổ thông có thể trêu chọc.”

“Há, nháo nửa ngày cũng là khôi lỗi a!” Lâm Hải thở dài một hơi, cái này mới hiểu rõ địa vị chân thực của Côn Lôn Thánh Vực.

“Khôi lỗi?” Mặt Sở Lâm Nhi lộ một nụ cười khổ, “Ngươi nếu là nói như thế, liền sai!”

“Nội tình Côn Lôn thâm hậu, căn bản là ngươi vô pháp tưởng tượng, mặc dù đã vô pháp hiệu lệnh Tam giới, nhưng cho dù là

Thiên Đình Đại Đế, Phật giáo và Đạo giáo phía tây, Địa Phủ Diêm La, Địa Tiên Thánh Tổ, đối với Côn Lôn Thánh Vực cũng không dám có chút lòng khinh thị, Côn Lôn mấy ngàn năm ngật đứng không ngã, tự nhiên có lực lượng của nó!”

Lâm Hải nháy nháy mắt, bỗng nhiên cảm giác có chút choáng váng, cái này nói tới nói lui, Côn Lôn Thánh Vực đến cùng là ngưu bức, hay là không ngưu bức a.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi liền nói, ta nên làm sao bây giờ?” Lâm Hải đối với mấy cái quan hệ phức tạp rắc rối làm không rõ ràng này, cũng lười suy nghĩ, vẫn là trực tiếp hỏi Sở Lâm Nhi cho bớt việc.

“Côn Lôn Thánh Vực hư vô mờ mịt, tồn tại ở trong Tam giới, mỗi một giới có Giới vương làm người phát ngôn, ngươi bây giờ thân ở Phàm Gian giới, chỉ cần cùng Giới vương của Phàm Gian giới tạo thànhmối quan hệ, không thể làm trái mệnh lệnh của Giới vương.”

“Thế nhưng là, hiện tại đến xem, Giới vương giống như muốn giết ta a.” Lâm Hải bất đắc dĩ nói nói.

Sở Lâm Nhi khẽ giật mình, sau đó nghiền ngẫm liếc nhìn Lâm Hải một chút, lộ ra một tia biểu lộ khinh thường.

“Ngươi quá đề cao bản thân, Giới vương là hạng thân phận gì, chút sự tình của ngươi này, căn bản liền cả tư cách để kinh động Giới vương cũng đều không có!”

“Ách...” Lâm Hải nhất thời sững sờ, nhưng rất nhanh đã phản bác nói, “Trước đó Thương Long tại bên trong Truyền âm Phù đã nói, lão đã đi cầu kiến Giới vương, để cái Thánh sứ áo bào kia trước đừng có giết ta, nói rõ Giới vương đã đang chăm chú nhìn ta.”

Sở Lâm Nhi nghe được, thì là chau mày, trên gương mặt lộ ra biểu lộ nghi hoặc.

“Đây cũng là sự tình là ta kỳ quái! Có thể khiến Giới vương chú ý, tuyệt sẽ không phải là sự tình ngươi giết chết chút hậu nhân Thần Thú, phía sau cái này khẳng định có sự tình càng trọng yếu hơn, trọng yếu đến mức nhất định phải để Giới vương biết rõ!”

Nói xong, Sở Lâm Nhi bỗng nhiên nhìn về phía Lâm Hải, một mặt ngưng trọng hướng phía Lâm Hải căn dặn nói.

“Lâm Hải, Giới vương ra mặt, tuyệt đối là chuyện lớn quan hệ tới toàn bộ Phàm Gian giới, nếu là triệu hoán ngươi, ngươi ngàn vạn không thể chịu mệnh, nếu không chính là ta, đều chưa hẳn đã cứu được ngươi!”

“Tốt, ta biết rõ!” Lâm Hải thấy Sở Lâm Nhi nói nghiêm túc như thế, trong lòng cũng nhận thức được tình thế nghiêm trọng, nặng nề gật đầu đáp ứng nói.

“Xem ra, Phàm Gian giới muốn không bình tĩnh!” Sở Lâm Nhi than nhẹ một tiếng, đôi mắt đẹp đột nhiên bắt đầu trở nên thâm thúy.

“Đúng, Lâm Nhi Công chúa, cái Giới vương này là tu vi gì?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Ngươi chỉ cần phải biết, Giới vương rất mạnh rất mạnh, mạnh đến thổi một hơi là có thể đem ngươi diệt, là được!”

“Ta dựa vào!” Lâm Hải một trận giật mình, “Đậu móa, xem ra cái Giới vương này, không thể trêu chọc!”

Lại cùng Sở Lâm Nhi nói chuyện tào lao một hồi, Lâm Hải đem Sở Lâm Nhi thu hồi vào Thánh Cảnh, xuống núi về đến trong nhà.

“Tiểu Hải, ngươi tới đây một chút!”

Vừa mới vào nhà, Lâm Hải liền bị phụ mẫu kêu qua.

“Sự tình ngươi cùng Hinh Nguyệt kết hôn, thương lượng thế nào rồi?”

“Ách…” Lâm Hải gãi gãi đầu, tại sao lại hỏi chuyện này?

“Một tháng sau đi!”

Lâm Hải ngẫm lại, thời gian cách lúc Địa Tiên giới mở ra càng ngày càng gần, việc này không thể kéo dài, Liễu Hinh Nguyệt tại bên trên chuyện kết hôn, đã sớm cho thấy thái độ nghe theo chính mình, thời gian này liền để chính mình đến định tốt.

“Ai u, quá tốt!” Lời nói của Lâm Hải, đem Lâm Văn cùng Tống Cần cao hứng đến miệng không khép lại.

“Ngươi tiểu tử thúi này, ta nếu là không hỏi, ngươi có phải còn không định nói hay không a!” Tống Cần đưa tay đánh Lâm Hải một chút, nhìn như oán trách, nhưng nụ cười trên mặt làm thế nào cũng không che giấu được.

“Ngày mai ta liền đi tìm cha mẹ Hinh Nguyệt, đem sự tình kết hôn thương lượng một chút, chuyện lớn như vậy, hai cái hài tử các ngươi này, không có chút nào để bụng, thực sự là…”

Lâm Hải tại bên trong âm thanh hạnh phúc mừng rỡ lải nhải của Tống Cần, trở lại phòng ngủ của mình, nằm ở trên giường, phát cái video cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Ha ha, tiểu bảo bối thân ái của ta, nói cho ngươi…”

“Phi, ai là tiểu bảo bối thân ái của ngươi!” Khuôn mặt Liễu Hinh Tình xuất hiện tại trên màn hình điện thoại di động, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch, một mặt xem thường.

“Ách… Cô em vợ a, còn không có khai giảng sao?.” Lâm Hải cười hắc hắc, “Ngươi làm sao lại cầm điện thoại di động của tỷ ngươi a? Có phải đang trộm nhìn hai ta dỗ ngon dỗ ngọt hay không đâu?.”

“Hứ, ai mà thèm nhìn a!” Liễu Hinh Tình mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Tỷ ngươi đâu, đưa di động cho tỷ ngươi!”

“Tỷ ta đang tắm rửa đâu!”

“Tắm rửa đâu? A. Không có việc gì, ngươi cứ đưa cho nàng!” Lâm Hải không hề nghĩ ngợi nói nói.

“Nghĩ đẹp, ngươi cái thối lưu manh! Muốn chiếm tiện nghi của tỷ ta a, không có cửa đâu!” Liễu Hinh Tình nhất thời trừng mắt một mặt xem thường ghét bỏ nói đối với điện thoại di động.

“Ách...” Lâm Hải nhìn ánh mắt cảnh giác giống như đề phòng cướp này của Liễu Hinh Tình, kém chút không thể đình chỉ cười.

Mẹ nó, nhìn tắm rửa cũng coi như chiếm tiện nghi a, muốn nói như vậy, tiện nghi của tỷ ngươi, ca ca đã sớm chiếm được cả bầu trời.

“Vậy ta chờ là được!” Lâm Hải bất đắc dĩ nói nói, “Cô em vợ, chờ đợi thật nhàm chán, ngươi bồi tỷ phu trò chuyện một lúc thôi.”

“Trường học các ngươi có mấy cái hoa khôi a? Người truy ngươi có nhiều hay không a?”

“Ngươi cùng cái râu quai nói Lưu Chí Cường kia thế nào? Nghe nói các ngươi là chân ái a.”

“Có phải nữ sinh mặt ngoài càng nghiêm túc, nội tâm càng ô hay không a?”

“Túc xá các ngươi nhiều loại hình muộn tao hay là nhiều loại hình minh tao a, ngươi thuộc tại cái loại hình gì a?”

“Nữ sinh các ngươi bình thường ở trong túc xá trò chuyện cái gì a? Cũng thường xuyên tập hợp cùng một chỗ nhìn tiểu điện ảnh của Đảo Quốc sao?”

…

“Ngươi đi chết đi! Thối lưu manh!” Lâm Hải dông dài giống như Đường Tăng, mau đưa Liễu Hinh Tình bức điên, trực tiếp đem video của Lâm Hải quải điệu.

“U, tiểu nha đầu này, làm sao ca ca hỏi một chút nàng ta có nhìn tiểu điện ảnh của Đảo Quốc hay không liền treo?” Trên mặt Lâm Hải, đột nhiên lộ ra nụ cười thô bỉ.

“Xem ra là bị ta nói trúng, tiểu nha đầu thẹn thùng, quả nhiên là loại hình muộn tao, oa cáp cáp!”

“Cũng không biết đám đùa bức Thiên Đình kia, gần nhất đang bận cái gì?” Lâm Hải chờ đợi nhàm chán, mở ra Quầy giao dịch Thiên Đình.

Chương 1378: Một tháng sau, anh sẽ cưới em!

“A, an tĩnh như vậy.” Lâm Hải nhìn xem, vậy mà rất lâu cũng không có người nói chuyện, gần thành tử bầy.

“Bọn người Thái Thượng Lão Quân này không xứng chức a, đoán chừng mỗi ngày liền nhớ hãm hại lừa gạt.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: (biểu lộ: Không có việc gì đi ra nổi bọt, vạn nhất có người coi trọng ta đây, loại sự tình duyên phận này, người nào nói chuẩn.)

Điện Mẫu: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, người ta coi trọng ngươi, lão Lôi nhà ta không tại, tới ngồi một chút thôi. (phía sau là một cái biểu lộ vứt mị nhãn)

Lôi Thần: @ Điện Mẫu, A Điện, ta ở a! (phía sau là biểu lộ mang theo nón xanh một mặt mộng bức)

Điện Mẫu: @ Lôi Thần, ở cũng có thể đi a, không có việc gì thì ra ngoài làm tóc đi! (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Hằng Nga: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, người ta cũng coi trọng ngươi đâu, nơi đó của ngươi còn có cà rốt cùng dưa leo không? Lúc đến, mang cho người ta một chút nha! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Trư Bát Giới: @ Hằng Nga, tiên tử, muốn cái gì cà rốt cùng dưa leo a, lão Trư ta không mạnh hơn so với thứ đồ chơi kia sao? Chỉ cần một câu nói của ngươi, theo gọi theo đến! (phía sau là một cái biểu lộ bỉ ổi chảy nước miếng)

Hằng Nga: @ Trư Bát Giới, không có ý tứ, người ta không ăn thịt heo đâu!

Ma Lễ Hồng: @ Trư Bát Giới, nàng không ăn ta ăn, cho ta hai cân, muốn mặt đầu heo!

Trư Bát Giới: @ Ma Lễ Hồng, xéo đi! Mặt đầu heo không, roi heo ngươi có muốn hay không!

Thất Tiên Nữ: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Đại tiên, người ta hiện tại thật nhàm chán, đến tiệm trái cây bên cạnh Bàn Đào Viên bồi người ta trò chuyện một ngày thôi. Trò chuyện vui vẻ, có thể phát triển thêm một bước nha! (phía sau là một cái biểu lộ câu dẫn)

Lôi Thần: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đừng tin, nàng là kẻ lừa gạt!

Điện Mẫu: @ Lôi Thần, ngươi làm sao biết? (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Lôi Thần: Ngạch... Đoán, đoán! (phía sau là một cái biểu lộ hoảng sợ)

Điện Mẫu: @ Lôi Thần, đoán em gái ngươi! Lão nương thiến ngươi, băm cho chó ăn! (phía sau là một cái biểu lộ giận mắng)

Hạo Thiên Khuyển: Gâu Gâu!

Nhị Lang Thần: @ Điện Mẫu, nói lời giữ lời a, Hạo Thiên Khuyển nhà ta đã qua cửa nhà ngươi chờ lấy, hôm nay ăn ngay tại nhà ngươi!

Đông Hải Long Vương: @ Điện Mẫu, cầu phát sóng trực tiếp!

Dạ Du Thần: @ Điện Mẫu, cầu phát sóng trực tiếp ＋1

Na Tra: @ Điện Mẫu, cầu phát sóng trực tiếp ＋2

Đông Hải Long Vương: @ Điện Mẫu, cầu phát sóng trực tiếp ＋3

...

Lâm Hải nhìn chằm chằm lấy màn hình điện thoại di động, nhất thời cười rộ lên, đám đùa bức này a, quá con mẹ nó thao đản, chẳng những không khuyên giải, vậy mà còn muốn cầu phát sóng trực tiếp chặt chim, quả thực không có tiết tháo!

Nhìn bên trong bầy vốn yên tĩnh, bị một câu của chính mình lại mang lên chướng khí mù mịt, Lâm Hải làm kẻ đầu têu này, lại đóng bầy chuồn mất, sau đó tìm tới Weachat của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Đế, bận rộn gì sao?

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Đang cùng Hàn Tương Tử trình diễn khúc ‘Tiếu Ngạo Giang Hồ’ mà ngươi phổ đâu, đây thật là một bài Thần Khúc khoáng cổ thước kim a, hai ta đã hợp tấu vô số lần, càng thêm cảm nhận được cỗ hào phóng rộng rãi cùng rung động đến tâm can bên trong từ khúc này, âm Luật Chi Đạo của tiên hữu, thật làm cho bản Đế bội phục!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, Đại Đế quá khen, cái kia, Tinh Vẫn Thạch còn có hay không a? Lại cho một khối thôi. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Khối Tinh Vẫn Thạch lần trước kia, lúc đang đối chiến với Yêu Thần liền đã sử dụng hết, mặc kệ là khống chế La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, hay là thối luyện Tinh Thần Thánh Thể, tác dụng của cái Tinh Vẫn Thạch này cũng phi thường trọng yếu, thế là Lâm Hải mặt dày mày dạn, lại bắt đầu hướng Tử Vi Đại Đế tác thủ.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Tinh Vẫn Thạch? Dễ nói dễ nói!

Leng keng!

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế hướng ngươi gửi đi Tinh Vẫn Thạch x10, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

“Đậu phộng, đủ ý tứ!” Lâm Hải vui mừng nhướn mày, Đại Đế chính là Đại Đế, khí phách này, cái bố cục này, cái lòng dạ này, muốn một khối cho mười khối, đại khí!

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Sử dụng hết lại tìm ta lấy, bao no!

“Ai u, lời này nói, quá bá khí!” Hảo cảm của Lâm Hải đối với Bắc Cực Tử Vi Đại Đế càng sâu, nếu là ở bên cạnh, hận không thể đi lên thân y một cái.

Bất quá, Lâm Hải từ trước đến nay đều là người kính ta một thước, ta kính người một trượng, người ta đường đường là Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, đối với mình trượng nghĩa như thế, chính mình nếu là không thể có chút biểu thị, vậy cũng có chút không có suy nghĩ a.

Ánh mắt của Lâm Hải, bỗng nhiên rơi vào bên trên chiếc đàn ghi-ta trên đầu giường của chính mình, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

“Có rồi!”

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế không phải là hỉ hảo âm luật à, cái đàn ghi-ta này chính mình cũng không có thời gian đi chơi, dứt khoát tiễn cho y đi.

Mở quét quét của Weachat ra, Lâm Hải nhắm ngay vào đàn ghi-ta quét qua.

Leng keng!

Ngươi hướng Bắc Cực Tử Vi Đại Đế gửi đi một chiếc đàn ghi-ta!

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Tiên hữu, cái đàn ghi-ta này là một loại nhạc khí mới sao? Nhìn qua thật kỳ quái, bản Đế chưa bao giờ thấy qua! (phía sau là một cái biểu lộ hưng phấn)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Đế chưa thấy qua chẳng có gì lạ, bởi vì đây là Tiểu Tiên gần nhất mới phát minh!

“Thổi ngưu bức thôi, dù sao cái Bắc Cực Tử Vi Đại Đế này cũng không biết thật giả!” Lâm Hải một mặt đắc ý, rất không biết xấu hổ mà đem cái mác người phát minh ra đàn ghi-ta, gắn ở trên đầu mình.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Tiên hữu, lại có kỳ tài này! (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, Đại Đế quá khen!

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Không biết cái đàn ghi-ta này, trình diễn như thế nào?

Lâm Hải trực tiếp đem một bản sách dạy đàn ghi-ta ở đầu giường lấy tới, sau đó đem trang bìa xé toang, phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đây là giáo trình trình diễn đàn ghi-ta do Tiểu Tiên biên soạn, thông tục dễ hiểu, vô cùng đơn giản, Đại Đế tinh thông âm luật, chiếu theo trong sách nói, đem hợp âm cùng chỉ pháp rèn luyện, liền có thể tự học thành công.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Tốt, tốt! Đa tạ tiên hữu, ta cái này đi học tập một chút!

Nói xong, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế liền không kịp chờ đợi bưng lấy sách đi nghiên cứu qua.

Mà lúc này đây, Liễu Hinh Nguyệt phát tới video cầu nói chuyện, Lâm Hải vội vàng kết nối.

“Lão công, em vừa mới tắm rửa đây.” Mái tóc ướt sũng của Liễu Hinh Nguyệt khoác trên vai, trên gương mặt trắng nõn thủy nộn, còn mang theo một tia đỏ ửng, hướng phía Lâm Hải cười nói.

“Mỹ nhân đi tắm, có một phen vị đạo đặc biệt a!” Lâm Hải nhìn thấy mà hai mắt sáng lên, nước bọt đều nhanh chảy ra.

“Chán ghét!” Liễu Hinh Nguyệt nhất thời hờn dỗi một tiếng, diện mạo ngậm xuân liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Há, cái ánh mắt kiều mị này, đem hồn của ca ca cũng câu đi!” Lâm Hải nhất thời làm ra một bộ biểu lộ say mê.

“Phi, thối lưu manh, thật không biết xấu hổ!” Không đợi Liễu Hinh Nguyệt nói chuyện, thanh âm xem thường của Liễu Hinh Tình liền truyền tới.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời mặt mo đỏ ửng, mẹ nó, không nghĩ tới chính mình theo Hinh Nguyệt ve vãn một chút, cô em vợ lại ở bên cạnh.

“Tỷ, ta cùng ngươi nói, ngươi phải giám sát chặt chẽ hắn chút, hắn rất sắc đâu, nhất định là hoa tâm đại củ cải, khẳng định tại bên ngoài trêu hoa ghẹo cỏ không ít… Ai, ta còn chưa nói xong đâu!” Liễu Hinh Nguyệt nín cười, đem Liễu Hinh Tình đẩy ra ngoài.

“Cô em vợ này, là thân sao?” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, dở khóc dở cười.

“Nói, anh có phải thật ở bên ngoài trêu hoa ghẹo cỏ không ít hay không a?” Liễu Hinh Nguyệt đóng cửa lại, chu cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt đẹp ẩn tình, hướng phía Lâm Hải nũng nịu hỏi.

“Nào có a. Anh lại không mù, những cái dong chi tục phấn bên ngoài kia, sao có thể cùng Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của nhà anh so sánh a! Nhìn Hinh Nguyệt tiểu bảo bối của nhà anh này, chậc chậc, vóc người này, nên lồi lồi nên kiều kiều, cái da thịt này, trắng hơn mượt hơn non hơn bao nhiêu a, cái khuôn mặt nhỏ nhắn này, càng là tuyệt thế vô song, chỉ sợ tiên nữ trên trời, cũng bất quá cũng chỉ như thế đi.”

“Ba hoa!” Liễu Hinh Nguyệt nhất thời bị Lâm Hải thổi phồng đến mức trong lòng ngọt ngào, đôi mắt đẹp mỉm cười liếc trắng Lâm Hải một chút.

Hai người lại liếc mắt đưa tình một phen, Lâm Hải mới khôi phục một bản nghiêm túc.

“Hinh Nguyệt, cha mẹ anh hôm nay lại nói sự tình kết hôn.”

“Anh nói thế nào?” Liễu Hinh Nguyệt nhất thời gấp gáp một trận, trái tim nhỏ phanh phanh loạn nhảy dựng lên.

“Anh đáp ứng bọn họ, một tháng sau, anh sẽ cưới em!”

“A!” Lâm Hải vừa mới nói xong, Liễu Hinh Nguyệt thở nhẹ một tiếng, nhất thời bị nồng đậm vui sướng vây quanh.

Chương 1379: Fan nhập ma

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, phụ mẫu Lâm Hải liền vui mừng hớn hở qua nhà Liễu Hinh Nguyệt, thương lượng sự tình kết hôn, hai nhà nhất thời tràn ngập không khí nồng đậm vui mừng.

“Hinh Nguyệt, anh nhất định phải cùng em tổ chức một trận lễ mừng hôn lễ thịnh huống chưa bao giờ có, để cho em nở mày nở mặt đến Lâm gia anh!”

Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt hẹn ra, nắm tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, thâm tình nói nói.

“Chỉ cần là gả cho anh, cái dạng hôn lễ gì, người ta cũng nguyện ý!” Liễu Hinh Nguyệt dựa vào trước ngực Lâm Hải, một mặt hạnh phúc ngọt ngào.

Mấy ngày kế tiếp, hai người mỗi ngày đều dính cùng một chỗ, khắp nơi vui cười chơi đùa, tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Bất quá, trong lòng Lâm Hải biết rõ, có một việc lại muốn đưa vào danh sách quan trọng, cái kia chính là ngày tiến về nước Mỹ nghênh chiến Huyết Ma, lập tức sẽ đến!

“Hinh Nguyệt, ngày mai anh muốn đi nước Mỹ một chuyến, em ở nhà chờ anh, hẳn là rất nhanh liền trở về!”

Sau một phen mây mưa, bàn tay Lâm Hải vuốt ve tấm lưng trơn mượt của Liễu Hinh Nguyệt, ôn nhu nói nói.

“Không thể mang theo em sao? Người ta còn chưa có đi qua nước Mỹ đâu?.” Liễu Hinh Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn, một mặt nũng nịu nói.

Lâm Hải do dự một chút, sau đó nhoẻn miệng cười, xoa bóp mũi ngọc tinh xảo của Liễu Hinh Nguyệt.

"Tốt! Vậy ngày mai, chúng ta liền cùng đi!"

Có Tinh Vẫn Thạch nơi tay, lại có Yêu Thần cùng Lang Vương, cho dù Sở Lâm Nhi tại chỗ nhân khẩu dày đặc không thể ra tay, thì đối phó với một cái Huyết Ma, lường trước cũng đầy đủ, đã không thể gặp nguy hiểm, mang theo Liễu Hinh Nguyệt Lâm Hải cũng không hề lo lắng.

"A, quá được rồi! Lão công em yêu chết anh á!"

Liễu Hinh Nguyệt reo hò một tiếng, tại trên mặt Lâm Hải bẹp một cái, xoay người đem Lâm Hải ép dưới thân thể.

"Lão công..."

Ngày thứ hai, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt liền lên máy bay hướng nước Mỹ bay tới, đến thủ đô Washington của nước Mỹ.

Cách ngày ước chiến cùng Huyết Ma, còn có một ngày thời gian, hai người thừa thời gian nhàn hạ này, tại các danh lam thắng cảnh xung quanh du ngoạn một phen, dọc theo sông Mississippi (bản gốc là sông Thames, nhưng sông Thames hình như ở Anh, nên em mạn phép đổi lại) nhàn nhã dạo bước.

"Ngươi là, Liễu Hinh Nguyệt!"

Đột nhiên, một đường thanh âm mang theo tiếng vui mừng, vang lên tại bên tai hai người.

"Ngươi là?" Liễu Hinh Nguyệt ngẩng đầu, chỉ thấy một cái nữ hài Hoa Hạ rất rực rỡ, đang kích động nhìn chính mình, thế nhưng trong ấn tượng của nàng, tựa hồ chưa từng gặp qua cô gái này.

"A!!! Ngươi thật sự là Liễu Hinh Nguyệt!!!"

Nữ hài nhất thời vô cùng hưng phấn chạy tới, hai tay nắm nắm lại, kích động đến lời nói cũng nói không nên lời.

“Liễu Hinh Nguyệt, ta là Fan của ngươi a! Nghĩ không ra tại bên trong này liền nhìn thấy ngươi, ta thật sự là quá kích động a, a a!” Nữ hài đều nhanh điên cuồng á.

“A... Ngươi tốt!” Liễu Hinh Nguyệt lúc này mới phản ứng được, nháo nửa ngày hóa ra là Fan của mình.

“Liễu Hinh Nguyệt, ngươi có thể giúp ta ký cái tên sao?.” Fan nữ một mặt chờ mong nói nói.

“Tốt!” Tha hương tại nơi đất khách quê người gặp được Fan, Liễu Hinh Nguyệt tâm tình cũng không tệ, thống khoái đáp ứng.

“Quá được rồi!” Fan nữ một tiếng reo hò, vội vàng từ bên trong túi sách xuất ra một cây bút giao cho Liễu Hinh Nguyệt, sau đó xoay người sang chỗ khác.

“Ký lên trên lưng ta!”

Liễu Hinh Nguyệt ngậm mỉm cười, tại trên quần áo phía sau lưng nữ hài, ký tên của chính mình.

“Cảm tạ ngươi, cảm tạ ngươi! Ta có thể lại cùng ngươi chụp tấm hình sao?”

“Ừm!” Liễu Hinh Nguyệt sảng khoái đáp ứng.

“A!” Nữ hài cao hứng nhảy lên cao bao nhiêu, sau đó lấy điện thoại di động ra, tìm nhìn bốn phía, lúc này mới chú ý tới Lâm Hải.

“Đến, soái ca, giúp một chút thôi!”

Lâm Hải một mặt ý cười, nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt được hoan nghênh như thế, trong lòng cũng thật cao hứng, tiếp lấy điện thoại di động, vì Liễu Hinh Nguyệt cùng nữ hài, lưu lại một tấm ảnh.

Nữ hài vội vàng nhận lấy nhìn một chút, sau đó kích động đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, hưng phấn nói không nên lời.

“Liễu Hinh Nguyệt, ngươi là đến Washington chơi sao? Bên trong này có thật nhiều du học sinh Hoa Hạ, cũng vô cùng thích ngươi đây!”

“Cảm tạ các ngươi!” Liễu Hinh Nguyệt mỉm cười, lễ phép đáp nói.

“Hắn là... trợ lý của ngươi?. Bảo tiêu?” Nữ hài bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải liếc mắt một cái, nghi hoặc hỏi.

“Hắn là vị hôn phu của ta!” Liễu Hinh Nguyệt hào phóng kéo tay Lâm Hải lại, ngọt ngào nói nói.

“A!” Nữ hài nhất thời kinh hô một tiếng, “Thảm thảm, nếu để cho đám nam sinh kia biết rõ, không đau xót gần chết thì không thể!”

“Tiểu Tuyết, ngươi đang làm gì đâu?.” Đúng lúc này, bỗng nhiên có mấy cái nam sinh, đi tới.

“Liễu Hinh Nguyệt!”

Vừa đi tới gần, liền phát hiện Liễu Hinh Nguyệt, hai mắt của bọn nam sinh này nhất thời sáng lên, kích động đến không được.

“Thật sự là Liễu Hinh Nguyệt!”

“Liễu Hinh Nguyệt, ngươi tốt, ta là Fan của ngươi!”

“Liễu Hinh Nguyệt, có thể cùng ngươi chụp tấm ảnh không à, ta là fan hâm mộ trung thực của ngươi!”

...

Bọn nam sinh này, nhất thời tất cả đều hưng phấn, từng cái xông lại, kích động đến không được.

Bất quá, tại phía sau bọn họ, lại có một cái nam tử sắc mặt lạnh lùng, ăn mặc lộng lẫy, dừng lại không động, hai con mắt lại như là lưỡi đao, rơi vào trên tay Lâm Hải đang nắm Liễu Hinh Nguyệt.

“Hoàng thiếu gia, ngươi không phải thích Liễu Hinh Nguyệt nhất à, nhìn thấy thần tượng làm sao không đến a?”

Lúc này, đột nhiên có người quay đầu, cười hướng nam tử này hô nói, nhưng sau đó lại phát hiện sắc mặt của Hoàng thiếu gia, tựa hồ có chút không đúng.

“Hoàng thiếu gia, ngươi không sao chứ?”

Hoàng thiếu gia lúc này mới chậm rãi đi tới, mặt không biểu tình, ánh mắt lại không rời khỏi trên thân Lâm Hải.

“Đem cái tay bẩn của ngươi, lấy ra!”

Ánh mắt Hoàng thiếu gia trừng một cái, phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nổi giận gầm lên một tiếng.

Lâm Hải khẽ giật mình, kinh ngạc liếc nhìn Hoàng thiếu gia một chút, không khỏi cười nhạo một tiếng.

“Ngươi có bị bệnh không?!”

“Ta để ngươi lấy tay ra!” Hoàng thiếu gia thấy Lâm Hải bất vi sở động, càng thêm tức giận, rống lớn nói.

Lúc này, mấy cái đại hán cao lớn vạm vỡ nước Mỹ đi theo sau lưng Hoàng thiếu gia, đột nhiên khí thế hung hăng đi tới, đem Lâm Hải vây vào giữa.

“Ngươi muốn làm gì?” Liễu Hinh Nguyệt nhướn mày, bỗng nhiên mở miệng hỏi nói.

“Hinh Nguyệt, hắn là ai? Vì cái gì lôi kéo tay ngươi!” Hoàng thiếu gia thấy Liễu Hinh Nguyệt đặt câu hỏi, đột nhiên một mặt thương tâm, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt chất vấn hỏi.

“Hinh Nguyệt cũng là để ngươi gọi sao?!” Sắc mặt Lâm Hải nhất thời trầm xuống, băng lãnh nói.

“Ngươi câm miệng cho ta!” Hoàng thiếu gia hướng phía Lâm Hải rống to một tiếng, sau đó lần nữa nhìn về phía Liễu Hinh Nguyệt, biểu tình kia quả thực là đau xót gần chết.

“Hinh Nguyệt, hắn đến cùng là ai!”

“Vị hôn phu của ta!” Liễu Hinh Nguyệt hơi có chút không kiên nhẫn, mở miệng nói nói.

“Vị ~ hôn ~ phu!”

Lời nói của Liễu Hinh Nguyệt, để toàn thân Hoàng thiếu gia run lên, như gặp sét đánh.

“Ta yêu ngươi như thế, ngươi vậy mà giấu ta, tìm nam nhân khác!” Hoàng thiếu gia đột nhiên gầm lên giận dữ, như là kẻ điên, đưa tay liền hướng phía Liễu Hinh Nguyệt đánh tới.

“Bệnh thần kinh a!” Lâm Hải nâng lên một chân, trực tiếp đem gã đạp nằm xuống, một mặt xem thường.

“Thật con mẹ nó mất hứng, gặp được người điên!” Lâm Hải chửi một câu, “Hinh Nguyệt, chúng ta đi!”

“Giết chết hắn cho ta!”

Hoàng thiếu gia buồn bực xấu hổ thành giận, đột nhiên nhảy dựng lên, hướng phía mấy cái đại hán nước Mỹ, gầm lên giận dữ.

“Hát!”

Mấy cái đại hán nước Mỹ, như là dã thú, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới.

“Hứ!” Lâm Hải nhất thời nhếch miệng lên, cước ảnh chớp liên tục, không thấy động tác như thế nào, liền đem mấy người đại hán này, đánh ngã xuống đất, thống khổ không dậy nổi!

“Cái này!” Hoàng thiếu gia nhất thời mộng bức, không nghĩ tới tay chân của chính mình, liền thời gian nháy mắt cũng chưa tới, liền toàn bộ nằm xuống.

Mà Lâm Hải thì là khẽ vươn tay, đem cổ áo gã xách lên cao.

“Ngươi, ngươi đừng đánh gã!” Đúng lúc này, cái nữ hài ban đầu nói chuyện kia, đột nhiên nhát gan mở miệng.

“Hoàng thiếu gia là người thích Liễu Hinh Nguyệt nhất trong chúng ta, cơ hồ đều đã nhập ma, gã có khả năng nhất thời không chịu nhận sự thật Liễu Hinh Nguyệt đã có vị hôn phu, kỳ thực gã không có ác ý.”

“Xác thực đã nhập ma!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, cũng lười tại cùng loại phàm phu tục tử này so đo, một tay đem Hoàng thiếu gia, đẩy ngã trên mặt đất.

“Hinh Nguyệt, chúng ta đi thôi!” Lâm Hải lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt, chuẩn bị rời đi.

“Ừm!” Liễu Hinh Nguyệt đáp ứng một tiếng, đôi mắt đẹp từ trên thân Hoàng thiếu gia tùy ý đảo qua, nhưn đột nhiên thân thể mềm mại của nàng run lên.

“Chờ một chút!” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng, sau đó bước nhanh đi đến trước mặt Hoàng thiếu gia.

Chương 1380: Liên tiếp đột phá

Liễu Hinh Nguyệt ngồi xổm người xuống qua, đem một khỏa hạt châu màu xanh sẫm lớn cỡ trứng chim cút ở trên mặt đất, nhặt lên.

“Đây là của ngươi?” Liễu Hinh Nguyệt chấn kinh nhìn Hoàng thiếu gia, thanh âm nói chuyện, vậy mà ẩn ẩn có chút run rẩy.

“Đúng, đúng là của ta!” Hoàng thiếu gia vô ý thức gật đầu, khoảng cách gần nhìn ngắm Liễu Hinh Nguyệt, nhất thời tiếng lòng cuồng loạn.

Cái hạt châu màu xanh sẫm này, là gã đoạt được tại một buổi đấu giá, giá trị mấy trăm vạn, nghe nói có thể trừ tà, hôm nay gã vốn định lấy ra huyền diệu một phen tại trước mặt đồng bọn, kết quả còn chưa kịp, liền bị Lâm Hải đạp đổ, rơi trên mặt đất.

“Có thể đem nó bán cho ta không, giá cả ngươi tùy ý!” Liễu Hinh Nguyệt vội vàng nói nói.

Hoàng thiếu gia sững sờ một chút, trên mặt nhất thời hiện ra thần sắc hưng phấn, hạt châu này đối với gã không có tác dụng lớn gì, vốn chính là lấy ra để khoe khoang, nghĩ không ra thần tượng Liễu Hinh Nguyệt của chính mình, thế mà coi trọng nó.

“Ngươi rời khỏi hắn, cùng ta tốt, hạt châu này ta tặng cho ngươi!” Hoàng thiếu gia gặp cơ hội tới, nhất chỉ Lâm Hải, hung dữ nói nói.

Lâm Hải nghe được, nhất thời vừa trừng mắt, như là hàn mang rơi vào trên thân Hoàng thiếu gia, dọa đến toàn thân gã giật mình một cái.

Mà sắc mặt Liễu Hinh Nguyệt cũng lạnh xuống, do dự một chút, đem hạt châu màu xanh lục đặt ở trước người Hoàng thiếu gia.

“Lão công, đi thôi!” Liễu Hinh Nguyệt đứng lên, lôi kéo tay Lâm Hải, hai lời không nói liền muốn rời khỏi.

“Ai, chờ một chút!” Hoàng thiếu gia thấy thế, nhất thời khẩn trương, vội vàng đem Liễu Hinh Nguyệt gọi lại.

Liễu Hinh Nguyệt dừng bước chân, lại không quay đầu lại, thanh âm như là băng lãnh như hàn băng vạn năm.

“Còn có việc sao?”

“Ta, ta tặng cho ngươi, nhưng là, ngươi có thể theo giúp ta ăn bữa cơm sao?” Hoàng thiếu gia có chút nhụt chí nói nói.

Liễu Hinh Nguyệt không có trả lời, mà chính là hướng phía Lâm Hải nhìn lại, trong đôi mắt đẹp mang theo ánh mắt trưng cầu.

“Tốt, vừa vặn dạ dày chúng ta cũng đói, có người mời ăn cơm, không đi ngu sao mà không đi!” Lâm Hải nhún nhún vai đáp ứng nói, hắn nhìn ra, Liễu Hinh Nguyệt đối với hạt châu màu xanh lục này, rất là để ý.

“Hừ, cũng không phải mời ngươi!” Hoàng thiếu gia nhất thời hừ một tiếng, nhỏ giọng thầm thì một câu, đứng lên.

“Liền đi quán cơm phía trước này đi, đây là nhà hàng tốt nhất quanh đây.” Hoàng thiếu gia một mặt ân cần, tiến đến trước mặt Liễu Hinh Nguyệt, kích động nói nói.

“Liễu Hinh Nguyệt, Hoàng thiếu gia kỳ thực làm người không xấu, cũng là rất ưa thích ngươi, đám du học sinh chúng ta này, có thể không bị khi phụ, bình thường đều dựa vào Hoàng thiếu gia đấy.” Thấy bầu không khí hòa hoãn, Tiểu Tuyết cũng lại gần, yếu ớt nói nói.

“Tiểu Tuyết, ngươi nhắc cái này làm gì, đều là người Hoa, ta sao có thể nhìn các ngươi tha hương tại nơi đất khách quê người này mà bị khi dễ. Hoàng thiếu gia ta bản sự khác thì không có, bên trong nhà chính là có tiền, có thể để lão ngoại quốc làm bảo tiêu cho ta.”

Hoàng thiếu gia nhất thời lại bắt đầu đắc ý, biểu hiện tại trước mặt Liễu Hinh Nguyệt, nhưng lúc ánh mắt rơi vào trên thân một đám bảo tiêu kia, lại làm cho gã hơi đỏ mặt.

“Không phải ăn cơm sao? Đi thôi!” Liễu Hinh Nguyệt cười cười, nàng cũng phát hiện, cái Hoàng thiếu gia này cũng không phải là cái người xấu gì, ngược lại tâm tư tương đối là đơn thuần, đối với mình cũng là loại cuồng nhiệt Fan kia, địch ý liền nhẹ một chút.

“Tốt tốt tốt, chúng ta đi!”

Bữa cơm này ăn rất có ý tứ, cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Hinh Nguyệt nhai kỹ nuốt chậm, Lâm Hải lại ăn như gió cuốn, hai người đều là không nói một lời, từ đầu tới đuôi đều là Hoàng thiếu gia nói khoác sự tình nhà mình có bao nhiêu tiền, không có sự tình nào mà nhà gã không giải quyết được, nói khoác thổi phồng đến mức đều không có hạn cuối rồi.

Trong lòng Lâm Hải không khỏi cười thầm, nếu là so có tiền, trên thế giới này người nào hơn được chính mình a.

Bất quá, đến cái địa vị hôm nay này, Lâm Hải cũng lười qua so đo cùng một phàm nhân, hết thảy biểu hiện của Hoàng thiếu gia, tại bên trong mắt hắn, không thể nghi ngờ tựa như một cái tôm tép nhãi nhép.

“Ăn xong rồi, hạt châu có thể cho ta không?” Liễu Hinh Nguyệt cơm nước xong xuôi, cầm khăn tay chà chà cái miệng nhỏ nhắn, cười nói.

“Ách... Nhanh như vậy.” Hoàng thiếu gia đang thổi đến sảng khoái, nhất thời có chút thất lạc, bất quá vẫn là đưa tay, đem hạt châu màu xanh lục, đưa tới trong tay Liễu Hinh Nguyệt.

“Cảm tạ, gặp lại!”

Liễu Hinh Nguyệt tiếp nhận hạt châu, nở nụ cười xinh đẹp, lôi kéo tay Lâm Hải, thân mật rời đi, chỉ còn lại có Hoàng thiếu gia một mặt thất lạc, sau đó bi thương khóc lớn lên.

“Hinh Nguyệt, ta Hinh Nguyệt a, ta nói nhiều như vậy, ngươi vì cái gì vẫn là lựa chọn hắn a…”

“Cái Fan này của em, rất có ý tứ!” Sau khi rời đi, Lâm Hải có chút bật cười nói.

“Fan cái dạng gì cũng có, so với đây càng kỳ hoa, em cũng gặp nhiều.” Liễu Hinh Nguyệt lạnh nhạt nói.

“Bất quá, hai ta hố gã bữa cơm như thế, còn muốn hạt châu của gã, có phải không quá trượng nghĩa hay không a?”

“Không nghe gã nói, bên trong nhà gã có bao nhiêu tiền sao? Coi như tiếp tế hai người nghèo chúng ta a.” Liễu Hinh Nguyệt đắc ý nhếch miệng lên, lộ ra hai cái núm đồng tiền nhỏ bé.

“Đúng, Hinh Nguyệt, hạt châu kia rất trọng yếu sao?” Sắc mặt Lâm Hải bỗng nhiên nghiêm lại, hỏi.

Liễu Hinh Nguyệt nghe được, cũng nhất thời thu lại nụ cười.

“Về khách sạn trước lại nói!”

Hai người trở lại khách sạn, đóng kỹ cửa lại, Liễu Hinh Nguyệt đem hạt châu nâng ở trong lòng bàn tay, khuôn mặt ngưng tụ.

“Bên trong hạt châu này, tựa hồ ẩn chứa một cỗ ba động quái dị.” Lâm Hải cho tới giờ khắc này, mới bắt đầu tỉ mỉ quan sát, sắc mặt nhất thời lộ ra vẻ nghi hoặc.

Liễu Hinh Nguyệt không nói gì, mà chính là đột nhiên há miệng ra, đem hạt châu kia nuốt vào trong bụng.

“Hinh Nguyệt, em đang làm cái gì?” Lâm Hải nhất thời giật mình.

Liễu Hinh Nguyệt cũng im lặng, mà chính là trực tiếp ngồi xếp bằng, âm thầm vận công, nhất thời một cỗ quang mang màu xanh sẫm, xuất hiện tại trên đỉnh đầu Liễu Hinh Nguyệt, ánh sáng vạn đạo, sáng chói loá mắt.

“Đây là...” Lâm Hải nhất thời bị kinh ngạc, sau đó đột nhiên cảm giác được, khí tức của Liễu Hinh Nguyệt, tựa hồ đang cấp tốc mạnh lên, khí chất cả người, trong nháy mắt cũng phát sinh biến hóa cực lớn, phảng phất lập tức biến đến vô cùng thanh lãnh cao quý, phảng phất như tiên tử không dính khói lửa trần gian!

Ông!

Bỗng nhiên, trên thân Liễu Hinh Nguyệt, lóe lên ánh sáng, lại biến mất trong nháy mắt, nhưng Lâm Hải lại kinh ngạc đến há to mồm!

“Đột phá!”

Lâm Hải quả thực không thể tin được, đường ánh sáng lóe lên một cái rồi biến mất trước đó kia, chính là dấu hiệu tu vi cảnh giới của Liễu Hinh Nguyệt đã đột phá, một cái nháy mắt như thế, Liễu Hinh Nguyệt thế mà từ Nguyên Anh sơ kỳ, nhảy lên đến Nguyên Anh trung kỳ.

“Cuối cùng là bảo vật gì?” Trong mắt Lâm Hải dị sắc liên tục, Nên biết rằng người tu hành càng là về sau này, muốn tiến lên trước một bước liền càng thêm gian nan, có thể làm cho người ta trực tiếp từ Nguyên Anh sơ kỳ, nhảy lên đến Nguyên Anh trung kỳ, càng là chưa từng nghe thấy, liền xem như một số đan dược cực phẩm đều là không thể làm đến.

Thế nhưng là, loại dấu hiệu như là Thần Tích này, thế mà liền phát sinh ở trước mắt Lâm Hải, ở trên thân Liễu Hinh Nguyệt, dù

Lâm Hải có kiến thức rộng rãi, cũng có chút chấn kinh.

Thế nhưng là rất nhanh, đồng tử của Lâm Hải lại là co lại một trận nhanh chóng, chấn kinh trong mắt lần nữa tăng lên!

“Khí tức của Hinh Nguyệt, còn đang mạnh lên!”

Ông!

Lại là một lồng ánh sáng tốc biến, một cỗ khí tức cường đại từ bên trên thân thể Liễu Hinh Nguyệt phát ra, để mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, trợn mắt há hốc mồm.

“Đậu phộng, Nguyên Anh hậu kỳ!!!”

Lâm Hải quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, một cái nháy mắt như thế, Liễu Hinh Nguyệt thế mà lại tiến thêm một cấp, trực tiếp đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ.

“Cái này nói ra, sẽ có người tin sao?” Lâm Hải một mặt mộng bức, nhưng rất nhanh hắn lại kinh hãi phát hiện, khí tức của Liễu Hinh Nguyệt kéo dài, vẫn không có dừng lại, còn đang cấp tốc tăng cường.

“Mẹ nó, không thể nào!” Lâm Hải đã không cách nào hình dung kinh hãi trong nội tâm, đều đã liên tục đột phá hai cấp, đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ, còn không ngừng dừng.

Nếu như lại tiến lên một bước mà nói, cái kia chính là nửa bước Địa Tiên, thậm chí là Địa Tiên chân chân chính chính a!

Ông!

Theo lại là một lồng ánh sáng tốc biến, lần này ánh sáng thật lâu không rời, khí tức thanh lãnh cường đại trên thân Liễu Hinh Nguyệt, trực tiếp đem Lâm Hải làm cho liền lùi mấy bước, mới đứng vững.

Bất quá, Lâm Hải giờ phút này đã chấn kinh đến miệng cũng không thể khép, mang theo một mặt thần sắc thật không thể tin, khó có thể tin mà nhìn lấy Liễu Hinh Nguyệt, cổ họng nhấp nhô, phát ra một tiếng kinh hô gian nan.

“Địa —— Tiên!”

Chương 1381: Hóa Thần hậu kỳ

Trong lòng Lâm Hải giờ phút này, quả thực là sông cuộn biển gầm, trình độ chấn kinh đã không cách nào hình dung.

Hắn là thế nào cũng không nghĩ tới, chỉ một hạt châu như vậy, thế mà trực tiếp để Liễu Hinh Nguyệt, nháy mắt từ Nguyên Anh sơ kỳ, bước vào hàng ngũ Địa Tiên.

Thế nhưng là rất nhanh, Lâm Hải lại một lần nữa hoảng sợ há to mồm, hai con mắt đều nhanh trừng ra ngoài.

“Còn không có kết thúc!!!”

Chỉ thấy khí tức trên thân Liễu Hinh Nguyệt, thế mà còn đang liên tiếp trèo lên, uy áp mạnh mẽ trực tiếp đem thân thể Lâm Hải, đẩy lên góc tường, đè ép ở trên tường.

Ông!

Lại là một lồng ánh sáng hiện lên, trái tim Lâm Hải co quắp một trận, cũng không biết nên nói cái gì cho phải!

“Đậu phộng, lại đột phá!”

Mấy hơi về sau.

Ông!

Ánh sáng hiện lên, khí tức của Liễu Hinh Nguyệt, lần nữa tăng vọt!

Lại là mấy hơi về sau.

Ông!

Ánh sáng chợt hiện, ánh sáng đầy phòng!

…

Lâm Hải một mặt mộng bức dựa vào trên tường, nghẹn họng nhìn trân trối, đã hoàn toàn chết lặng.

Thẳng đến khi Liễu Hinh Nguyệt đứng lên, bước liên tục nhẹ nhàng đi đến trước mặt hắn, Lâm Hải mới phản ứng được, sau đó một mặt kích động, bắt lấy bả vai của Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, anh, anh là đang nằm mơ sao?” Cho dù là tận mắt nhìn thấy, Lâm Hải vẫn không thể tin được đây là thật.

“Lão công, hết thảy mà anh thấy, đều là thật!” Liễu Hinh Nguyệt ngậm mỉm cười, thanh âm nhu đẹp, một cỗ khí tức cao quý thanh nhã, từ trên thân Liễu Hinh Nguyệt nhàn nhạt phát ra, để Lâm Hải lại có loại cảm giác tự ti mặc cảm.

“Hinh Nguyệt, anh thật giống như thay đổi.” Trong lòng Lâm Hải nhất thời run lên, đột nhiên dâng lên một tia cảm giác không ổn, tựa hồ khoảng cách giữa hắn cùng Liễu Hinh Nguyệt, lập tức bị xa ra.

“Lão công, Hinh Nguyệt sẽ không thay đổi, mặc kệ phát sinh cái gì, Hinh Nguyệt đều là của anh, đời đời kiếp kiếp đến chết cũng không đổi!” Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên giang hai cánh tay, ôm lấy bên hông Lâm Hải, đem đầu tựa ở trước ngực Lâm Hải.

Lâm Hải duỗi ra hai tay, đem Liễu Hinh Nguyệt ôm lấy, lại không biết vì sao, trong lòng luôn có một tia cảm giác không nỡ.

“Hinh Nguyệt, em bây giờ là tu vi gì?” Lâm Hải đã không nhớ rõ Liễu Hinh Nguyệt đã đột phá mấy lần, mang theo một tia tâm thần bất định cùng một tia hiếu kỳ hỏi.

“Hóa Thần hậu kỳ!”

“Đậu phộng!” Lời nói của Liễu Hinh Nguyệt, đem Lâm Hải kinh hãi kém chút quẳng cái té ngã, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

“Em, em, em, Hóa Thần hậu kỳ? Đây chẳng phải là cách Đại Thừa kỳ, đều chỉ cách xa một bước.”

Lâm Hải là triệt để im lặng, cái tốc độ tu hành này của Liễu Hinh Nguyệt, quả thực so với cưỡi tên lửa đều muốn nhanh hơn a, hơn nữa giống như từ lúc vừa mới bắt đầu, cũng đã là như thế, tựa hồ như nước chảy thành sông, thật sự là không phục cũng không được.

“Nào có dễ dàng như vậy.” Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu, tuy Hóa Thần hậu kỳ cách Đại Thừa kỳ chỉ xa một bước, nhưng Liễu Hinh Nguyệt lại biết rõ, khoảng cách giống như một bước này, người có thể vượt qua vạn người không được một, há lại nói nhẹ nhàng như vậy.

“Hinh Nguyệt, cái hạt châu màu xanh sẫm kia, đến cùng là cái đồ vật gì?” Lâm Hải lúc này mới mang theo lòng hiếu kỳ cực lớn, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt hỏi.

Liễu Hinh Nguyệt sở dĩ liền vượt qua mấy cái cảnh giới, hoàn toàn là bởi vì cái hạt châu màu xanh sẫm kia, Lâm Hải thật không biết là cái bảo vật gì, có thể tạo nê kỳ tích đồng dạng như thần thoại này.

“Hạt châu kia?” Liễu Hinh Nguyệt cau đôi mi lại, trên gương mặt lộ ra một tia mờ mịt, sau đó nghi hoặc lắc đầu.

“Em cũng không biết.”

“A?” Lâm Hải nhất thời mộng bức, là cái gì cũng không biết, liền dám ăn.

“Em chỉ biết hạt châu kia, đối với em cực kỳ trọng yếu, hơn nữa em đối với nó tựa hồ rất quen thuộc, quen thuộc đến tựa như thân thể của em vậy, tại trong nháy mắt nhìn thấy nó, tiềm thức của em liền đang không ngừng thôi thúc em, đem nó nuốt vào.”

“Nhưng là, nó đến tột cùng là cái gì, vì cái gì em sẽ có loại cảm giác rất tinh tường này, ngay cả chính em cũng không nghĩ ra.”

“Thần kỳ như vậy?” Con mắt Lâm Hải trợn thật lớn, tựa như đang nghe một cái thần thoại.

Bất quá Lâm Hải cũng biết, Liễu Hinh Nguyệt là không thể nào lừa hắn, hơn nữa quái sự phát sinh trên thân Liễu Hinh Nguyệt, cũng không chỉ có như vậy, Lâm Hải tuy chấn kinh, nhưng cũng có chút thích ứng.

“Có lẽ, lại là theo thân phận hư hư thực thực Hinh Nguyệt giữa Hằng Nga, có quan hệ đi!”

Nhưng bất kể nói thế nào, đây chính là một chuyện tốt bằng trời, Liễu Hinh Nguyệt lập tức trở nên mạnh như thế, chỉ sợ khắp thiên hạ cũng không có đối thủ đi.

“Hinh Nguyệt, xem ra chúng ta còn phải cảm tạ người ái mộ kia của em a.” Lâm Hải cười khổ, nói nói.

“Có cơ hội, là hẳn phải cảm tạ y!” Đôi mắt đẹp của Liễu Hinh Nguyệt mỉm cười, gật gật đầu.

Đông đông đông!

Đúng lúc này, bỗng nhiên bên ngoài có người gõ cửa.

“Ai vậy?” Lâm Hải sững sờ, hắn cùng Liễu Hinh Nguyệt tại

Washington, cũng không có bằng hữu, bây giờ lại có người gõ cửa quấy rầy, không biết là người nào, chạy tới gõ cửa.

“Ta là Tiểu Tuyết, xin hỏi Liễu Hinh Nguyệt có ở đây không?”

“Tiểu Tuyết?” Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt liếc nhau, nhao nhao lộ ra biểu lộ bất đắc dĩ.

“Hinh Nguyệt, mị lực của em quá lớn, cái tiểu fan này hâm mộ vậy mà đuổi tới tận khách sạn.”

“Thanh âm của Tiểu Tuyết, tựa hồ rất hoảng hốt.” Liễu Hinh Nguyệt thì là cau mi lại, kinh ngạc nói nói.

“Có đúng không?” Lâm Hải ngược lại là không có chú ý, nhưng Liễu Hinh Nguyệt vừa nói như thế, Lâm Hải đi tới cửa, mở cửa ra, quả nhiên thấy Tiểu Tuyết một mặt lo lắng đứng tại cửa ra vào.

“Làm sao?” Lâm Hải hỏi.

Tiểu Tuyết không để ý tới Lâm Hải, mà chính là trực tiếp chạy vào phòng, đi vào trước mặt Liễu Hinh Nguyệt.

“Liễu Hinh Nguyệt, van cầu ngươi mau cứu Hoàng thiếu gia đi!”

“Ừm?” Liễu Hinh Nguyệt khẽ giật mình, “Y làm sao?”

“Y vừa mới nhận được tin tức, cha của y bị người hãm hại, công ty phá sản, đã bị xã hội đen địa phương tìm tới cửa, tuyên bố hôm nay trước khi trời tối, nếu không xuất ra một tỷ đô la mỹ, liền giết cha của y!”

“Liễu Hinh Nguyệt, ta biết rõ ngôi sao ca nhạc trong nước cũng rất biết kiếm tiền, van cầu ngươi xem ở trên phân thượng Hoàng thiếu gia thích ngươi như vậy, giúp y một chút đi, tất cả chúng ta tập hợp tiền lại cùng nhau, mới không đến một trăm vạn, nếu không phải không có cách, cũng sẽ không tới làm phiền ngươi."

"Ngươi yên tâm, tiền mượn ngươi sẽ trả, cha của Hoàng thiếu gia rất có bản lĩnh, chỉ cần để ông ấy vượt qua cửa ải khó khăn lần này, khẳng định sẽ Đông Sơn Tái Khởi, tuyệt sẽ không quỵt nợ."

"Nguyên lai là vay tiền a!" Lâm Hải ở bên cạnh nghe, không khỏi buồn cười một trận.

Cái Hoàng thiếu gia này còn thật có ý tứ a, vừa rồi mới tại trước mặt chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt nói khoác bên trong nhà có bao nhiêu tiền xong, kết quả lập tức liền phá sản, ngược lại còn tìm đến bọn họ đến vay tiền, cũng thật sự là đủ đánh mặt.

"Hoàng thiếu gia làm sao không đến, mà chính là để ngươi đến a?" Lâm Hải nghiền ngẫm hỏi.

"Là chính ta muốn tới, Hoàng thiếu gia không biết."

"Ha ha, coi như biết rõ, đoán chừng y cũng không mặt mũi tới." Lâm Hải cười cười, sau đó nhìn về phía Liễu Hinh Nguyệt.

"Hinh Nguyệt, chúng ta giúp y một chút đi."

"Vậy liền giúp y một lần đi." Liễu Hinh Nguyệt gật gật đầu, trước đó còn nói có cơ hội sẽ cảm tạ Hoàng thiếu gia một chút, nghĩ không ra cơ hội lại nhanh đến như vậy.

"Quá tốt! Liễu Hinh Nguyệt ngươi thật tốt, ta càng thêm yêu ngươi!" Tiểu Tuyết thấy Liễu Hinh Nguyệt đáp ứng giúp Hoàng thiếu gia, kích động đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, vui sướng nói không nên lời.

"Thế nhưng là một tỷ đô la mỹ, trong lúc nhất thời không dễ kiếm được a!"

Đôi mày của Lâm Hải, hơi nhíu lại, tuy hắn có tiền, thậm chí đã là Thủ Phú Thế Giới, nhưng lập tức phải vận dụng nhiều tiền tài như vậy, chỉ sợ cũng cần thời gian chuẩn bị.

Nghĩ tới chỗ này, đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, khóe miệng hơi nhếch, lộ ra một tia cười lạnh.

“Xem ra, hắc bang địa phương, căn bản cũng không phải là muốn tiền, mà là muốn mệnh a!”

Chương 1382: Nếu như ta đi, ông hẳn phải chết không nghi ngờ!

Lâm Hải nhất thời liền phát hiện vấn đề ở bên trong này, liền cả hắn cái Thế Giới Thủ Phú ngầm này, muốn lập tức xuất ra một tỷ đô la mỹ tiền mặt, đều cần một chút thời gian để kiếm một phen, ba ba Hoàng thiếu gia trước đó lại có tiền thế nào, lại như thế nào có thể gom góp trước lúc trời tối.

Huống chi, ông ta còn đã phá sản đâu?.

“Mang chúng ta đi gặp Hoàng thiếu gia đi.” Lâm Hải thở dài, việc này xem ra cần hắn đến đi một chuyến, nếu không phụ thân của Hoàng thiếu gia tuyệt đối là đổi một mạng, cứu ba ba của y, cũng coi là trả cho Hoàng thiếu gia nhân tình này đi.

“Ừm, cảm tạ các ngươi!” Tiểu Tuyết nhất thời đại hỉ, nói cám ơn liên tục.

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đi theo Tiểu Tuyết, đi vào một trước đại lâu của một cái công ty khí phái, vừa vào tới bên trong, Lâm Hải liền phát hiện mấy đường sát khí bạo lệ, tại cách đó không xa du động vừa đi vừa về.

“Quả nhiên bị để mắt tới a, hơn nữa tất cả đều là dân liều mạng đã từng thấy máu.”

Trong đại sảnh cao ốc của công ty, bảo an cùng tiếp tân đã sớm không còn, mặt đất là một mảnh hỗn độn, cùng khí phái rộng rãi bên ngoài hình thành tương phản rõ ràng, một bộ dáng phá bại.

Tiểu Tuyết mang theo Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, đi vào lầu tám, mới ra khỏi thang máy liền nghe thấy tiếng gầm gừ tức giận của Hoàng thiếu gia.

“Cha, vì sao lại là dạng này, bọn họ còn có vương pháp hay không?!”

“Bọn họ, chính là vương pháp!” Một cái thanh âm có chút trầm thấp vang lên, mang theo bất đắc dĩ thật sâu.

“Bọn họ tại sao phải làm như vậy?!”

“Bởi vì lợi ích!”

“Thế nhưng chúng ta, đi đâu lập tức làm ra nhiều tiền như vậy a?”

“Ha ha, hài tử ngốc, ngươi cho là bọn họ cần tiền à? Bọn họ là chuẩn bị đem ta nhổ tận gốc a!” Trong lòng Hoàng Vũ Bác cười khổ, cái nhi tử này của chính mình, vẫn là quá đơn thuần.

“Hoàng thiếu gia, Hoàng thiếu gia!” Đúng lúc này, Tiểu Tuyết tại hành lang quát lên.

“Ngươi ra ngoài đi, để cho ta suy nghĩ thật kỹ làm sao bây giờ!” Thấy có người đến tìm Hoàng thiếu gia, Hoàng Vũ Bác khoát khoát tay, ông ta hiện tại cần phải tỉnh táo suy nghĩ đối sách, có thể tha hương tại nơi đất khách quê người, chế tạo ra một mảnh cơ nghiệp lớn như vậy, tự nhiên cũng không phải là hạng người tầm thường, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, Hoàng Vũ Bác sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

“Làm sao ngươi lại tới?”

Hoàng thiếu gia ủ rũ đi ra, nhưng vừa nói dứt lời, con mắt liền thẳng.

“Liễu Hinh Nguyệt.”

Trong mắt Hoàng thiếu gia, nhất thời lộ ra một vẻ vui mừng.

“Hoàng thiếu gia, Liễu Hinh Nguyệt đáp ứng, cho cha ngươi vay tiền!” Tiểu Tuyết một mặt hưng phấn nói nói.

Hoàng thiếu gia khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy kinh hỉ, kích động đến bắp thịt trên mặt cũng run rẩy lên.

“Liễu Hinh Nguyệt, là thật à, ngươi thật chịu cho cha ta mượn tiền sao?”

“Nhà của Hoàng thiếu gia, không phải siêu cấp có tiền à, làm sao còn cần theo người khác vay tiền a.” Lâm Hải ở bên cạnh, bỗng nhiên nghiền ngẫm nói nói.

“Ách...” Hoàng thiếu gia nghe được, nhất thời mặt mo đỏ ửng, chán ghét liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Ai cần ngươi lo, hừ!”

“Ha ha, ngươi thật đúng là cần ta quản.” Lâm Hải vui tươi hớn hở nói nói.

“Ngươi!”

“Tốt, lão công, đừng đùa y!” Liễu Hinh Nguyệt đẩy đẩy Lâm Hải, sau đó hướng phía Hoàng thiếu gia cười một tiếng.

“Hoàng thiếu gia, ngươi yên tâm, lão công ta sẽ giúp cho các ngươi!”

“A?” Nghe Liễu Hinh Nguyệt vừa nói như thế, Hoàng thiếu gia nhất thời mắt trợn tròn, nhìn Lâm Hải một trận không phục.

“Ngươi có một tỷ đô la mỹ?” Hoàng thiếu gia nghi hoặc nhìn Lâm Hải, làm sao cũng không giống là cậu ấm có thể xuất ra nhiều tiền như vậy.

Lâm Hải cười ha ha, tiểu tử ngốc này, còn tưởng rằng là sự tình tiền, hất cằm lên hướng phía trong phòng nói.

“Đi thôi, nói cho cho cha của ngươi, người cứu ông ta đã đến!”

Hoàng thiếu gia một mặt mộng bức, nghi hoặc nhìn Lâm Hải, vẫn còn có chút không thể tin được.

“Ngươi không đi, vậy chúng ta đi!” Liễu Hinh Nguyệt ở bên cạnh chau mày, nói nói.

“Đi, ta đi! Liễu Hinh Nguyệt, lời ngươi nói, ta tin!” Hoàng thiếu gia lúc này mới đáp ứng một tiếng, đẩy cửa đi vào.

“Tại sao lại trở về?” Hoàng Vũ Bác có chút tâm phiền nói nói.

“Cha, bằng hữu của ta đến, hắn nói có thể cứu mệnh ngươi!”

“A?” Trong mắt Hoàng Vũ Bác lóe lên tinh mang, bước nhanh đi đến trước người Hoàng Vũ Bác.

“Bằng hữu của ngươi là ai? Hắn ở đâu?” Hoàng Vũ Bác vừa sợ vừa nghi, cái nhi tử này của chính mình, bình thường thần kinh tương đối lớn, không có lòng dạ gì, y có thể kết giao với bằng hữu lợi hại gì?

“Bằng hữu của ta gọi là Liễu Hinh Nguyệt, bọn họ liền ở ngoài cửa!”

“Liễu Hinh Nguyệt?” Hoàng Vũ Bác sững sờ, tựa hồ chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng vẫn là mang theo nghi hoặc, hướng phía cửa đi ra ngoài.

Tuy từ đầu đến cuối, ông ta cũng không tin đứa con trai này của mình, có thể kết giao với bằng hữu lợi hại gì, nhưng ông ta hiện tại đã cùng đường mạt lộ, trong lòng vẫn là ôm một tia hi vọng may mắn.

Thế nhưng là cửa vừa mở ra, Hoàng Vũ Bác nhìn lên ba người trẻ tuổi trước mặt, nhất thời liền sững sờ.

“Các ngươi, chính là bằng hữu của con trai ta, tới giúp ta sao?” Hoàng Vũ Bác có chút không tin hỏi.

“Xác thực mà nói, tới giúp ngươi, là ta!” Lâm Hải chắp tay sau lưng, lạnh nhạt nói nói.

Hoàng Vũ Bác liếc nhìn Lâm Hải một chút, tướng mạo tuy coi như thanh tú, khí chất cũng có chút đặc biệt, nhưng không có chỗ quá xuất chúng gì, huống chi tuổi còn trẻ, cũng không phải người địa phương, lấy cái gì để giúp mình?

“Hồ nháo!”

Hoàng Vũ Bác vốn là tâm phiền, giờ phút này càng là dâng lên lửa giận, hướng phía Hoàng thiếu gia bên cạnh răn dạy một câu, thở phì phì quay người trở về bên trong phòng.

“Ách...” Hoàng thiếu gia nhất thời có chút mộng bức, vội vàng chạy vào qua.

“Cha, ngươi đừng nghe tiểu tử kia nói bừa nói, giúp ngươi là cô gái bên cạnh hắn, nàng ta gọi là Liễu Hinh Nguyệt, là ngôi sao ca nhạc nóng nhất bên trong Hoa Hạ, nàng nhất định có thể giúp chúng ta!”

“Ngôi sao ca nhạc Hoa Hạ?” Hoàng Vũ Bác bị một câu của con trai mình, kém chút chọc cho tức cười.

Chỉ là một cái ngôi sao ca nhạc, tính là đồ vật gì, tuy bề ngoài thì ngăn nắp, nhưng nói cho cùng bất quá chỉ là đồ chơi của người giàu có mà thôi, huống chi đây là tại nước Mỹ, nàng có thể giúp đỡ cọng lông a?

“Đừng thêm phiền, mang theo bằng hữu của ngươi, đi nơi khác chơi đi!” Hoàng Vũ Bác hướng phía Hoàng thiếu gia vung tay lên, một mặt bất mãn nói nói.

“Hoàng tổng đúng không?”

Mà lúc này đây, Lâm Hải bỗng nhiên đi tới, đặt mông ngồi tại trên ghế sa lon đối diện với Hoàng Vũ Bác, rót cho mình chén trà, đạm mạc nói nói.

Hoàng Vũ Bác nhìn Lâm Hải liền tùy tiện ngồi ở trước mặt mình như vậy, còn rất không khách khí uống nước trà tốt nhất của bản thân, nhất thời nhươn mày, người trẻ tuổi kia, thật sự là vô lễ.

“Tiểu Phong, còn không mang bằng hữu của ngươi rời đi!”

“Nếu như ta đi, ông hẳn phải chết không nghi ngờ!” Không đợi Hoàng thiếu nói chuyện, ánh mắt Lâm Hải thâm thúy, nhìn chằm chằm vào Hoàng Vũ Bác, đạm mạc mở miệng nói.

“Ừm?” Hoàng Vũ Bác nghênh tiếp con ngươi sáng ngời của Lâm Hải, trong lòng không khỏi run lên, vậy mà từ trên thân Lâm Hải cảm thấy một cỗ cảm giác sâu không lường được.

“Ngươi thật có thể cứu ta? Một tỷ đô la mỹ, cũng không phải nói cầm liền có thể cầm ra được!” Hoàng Vũ Bác hơi kinh ngạc nói nói.

“Ha ha!” Lâm Hải không khỏi cười một tiếng, nghiền ngẫm liếc nhìn Hoàng Vũ Bác một chút.

“Hoàng tổng, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ông hẳn là so với ai khác cũng rõ ràng, thứ bọn họ thật sự muốn, không phải là tiền đi?”

Đồng tử của Hoàng Vũ Bác bỗng nhiên co rụt lại, lập tức ngồi thẳng tắp, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, rốt cục lộ ra một tia ngưng trọng.

“Xem ra người trẻ tuổi này, quả nhiên không đơn giản!”

Lâm Hải lập tức đem sự tình xem thấu, lại thêm thần sắc từ đầu đến cuối bình tĩnh tự nhiên này, Hoàng Vũ Bác giờ khắc này rốt cục bắt đầu coi trọng Lâm Hải.

“Ngươi thật có thể cứu ta?”

Lâm Hải gật gật đầu, hơi thả lỏng vai.

“Ta cần bỏ ra cái giá gì?” Hoàng Vũ Bác cau mày, băng lãnh nói.

“Cái gì cũng không cần!”

“Không cần?” Hoàng Vũ Bác lập tức sững sờ, nếu không phải vì lợi ích, Lâm Hải vì sao muốn trợ giúp ông ta.

Cũng bởi vì là bằng hữu của con trai mình, lý do này, lừa gạt quỷ còn tạm được.

“Ngươi giúp thế nào?” Hoàng Vũ Bác cũng không lo nghĩ được nhiều như vậy, mắt thấy bên ngoài trời đã tối xuống, nói không chừng người của hắc bang, chẳng mấy chốc sẽ lên, ông ta chỉ đành lựa chọn tin tưởng Lâm Hải.

“Ừm...” Lâm Hải nhíu mày lại, sau đó lấy điện thoại cầm tay ra.

“Ngươi chờ một chút, ta gọi điện thoại hỏi một chút!”

Phốc! Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Hoàng Vũ Bác tràn đầy hi vọng, kém chút phun ra một ngụm máu tới.

Chương 1383: Y, còn chưa đủ tư cách!

Hoàng Vũ Bác quả thực tức điên, cái này cũng lửa cháy đến nơi, mới đi gọi điện thoại, ngươi con mẹ nó đùa ta đây.

Nhưng mà, giờ phút này điện thoại của Lâm Hải đã thông qua.

“Ta hiện tại Washington nước Mỹ, gặp được chút phiền phức... n, tốt, ta biết rõ!”

Một phút đồng hồ cũng chưa tới, Lâm Hải liền cúp điện thoại.

“Đánh xong?”

Hoàng Vũ Bác đen mặt lên, cưỡng chế lửa giận trong lòng, cắn răng hỏi.

Ông ta thấy Lâm Hải một bộ dáng tính trước kỹ càng, bắt đầu còn ôm một tia hi vọng cuối cùng, tưởng tượng Lâm Hải có lẽ thật có thể gọi điện thoại, tìm tới nhân vật ngưu bức hơn tới hỗ trợ.

Nhưng bây giờ xem ra, thuần túy là con mẹ nó vô nghĩa, bên trong điện thoại liền nhẹ nhàng bâng quơ nói một đôi lời như vậy, nào giống là thái độ tìm người có việc muốn bàn a.

“Đánh xong a!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó kinh ngạc nhìn Hoàng Vũ Bác đang nghiến răng nghiến lợi một chút.

“Ông đau răng a?”

“Đau muội ngươi!” Trong lòng Hoàng Vũ Bác thầm chửi một câu, trong mắt cơ hồ đều nhanh phun ra lửa.

“Hiện tại, ngươi có phải nên nói cho ta biết, ngươi đã hết trang hay chưa?” Hoàng Vũ Bác cười lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ.

“Nếu là ngày thường, ngươi trêu đùa ta như thế, ta tuyệt đối sẽ để ngươi hảo hảo mà chịu đựng, hiện tại ta mặc kệ ngươi, lập tức biến mất khỏi trước mặt ta!”

Hoàng Vũ Bác đưa tay hướng phía cửa nhất chỉ, phẫn nộ rống nói.

“Trêu đùa ông? Con mắt nào của ông trông thấy ta đang trêu đùa ông?” Lâm Hải một mặt kỳ quái.

“Hừ, ngươi giả trang cái gì mà trang!”

“Ai, thật sự là người tốt khó làm a!” Lâm Hải lắc đầu một trận, điện thoại bỗng nhiên vang lên, Lâm Hải nhìn một chút, là một cái dãy số lạ lẫm ở nước ngoài, tiện tay nhận.

“Há, Lâm Hải các hạ thân ái, nghe Trần Nghiên nữ sĩ mỹ lệ nói, ngươi đến Washington?” Trong điện thoại, lập tức truyền ra một cái thanh âm hưng phấn kinh hỉ, dùng tiếng Hoa cứng nhắc nói nói.

“Ngươi chính là Pearce Vương tước?” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Là ta, Lâm Hải các hạ, nghe nói ngươi gặp được phiền phức, ngươi hiện tại đang ở đâu, ta giờ sẽ qua! Ngươi yên tâm, có ta ở đây, toàn bộ nước Mỹ không ai dám động tới ngươi!”

“Tốt, vậy ngươi qua đây đi!” Lâm Hải đem địa chỉ nói cho Pearce, sau đó tắt điện thoại.

“Ai u ta qua!” Lâm Hải vừa tắt điện thoại, chỉ thấy hai mắt Hoàng Vũ Bác sáng lên, một mặt kích động nhìn mình chằm chằm, dạng tựa như lưu manh nhìn thấy tiểu cô nương vậy.

“Uy, ngươi này là ánh mắt gì? Nói cho ngươi a, ca ca không Gay!” Lâm Hải vội vàng đứng lên, nhảy về sau một bước, hai tay ôm ngực, một mặt cảnh giác nói nói.

“Lâm, Lâm tiên sinh, vừa mới gọi điện thoại cho ngươi là,là Pearce Vương tước?” Hoàng Vũ Bác kích động đến mức lộ rõ trên mặt, trong ánh mắt lóe ra quang mang kinh hỉ.

“Ừm, tựa như là gọi cái tên này!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Đúng, đúng là Pearce Vương tước của Washington?” Hoàng Vũ Bác ừng ực nuốt ngụm nước bọt, tựa hồ có chút không thể tin được, lại một mặt gấp gáp xác nhận một lần nữa.

“Ừm, y nói tại Washington!” Lâm Hải liếc nhìn Hoàng Vũ Bác một chút, nói xong bỗng nhiên vỗ ót một cái.

“Thao, làm sao cho quên, ông để cho ta nhanh chóng biến mất, không có ý tứ a, ta lúc này đi!” Lâm Hải áy náy cười một tiếng, đi ra ngoài.

“Đúng, vẫn phải gọi điện thoại cho Pearce, ta cũng đi, y tới chỗ này làm cái lông gà gì a?”

Lâm Hải nói, lấy điện thoại cầm tay ra liền muốn thông qua.

“Đừng, đừng đi!”

Hoàng Vũ Bác hiện tại nào sẽ còn thả Lâm Hải đi a, thấy thế vội vàng chạy đến phía trước Lâm Hải, đem Lâm Hải ngăn lại, thay đổi một bộ vẻ mặt vui cười.

“Lâm tiên sinh, mới vừa rồi là ta sai, ta có mắt như mù, ta, ta xin lỗi ngươi!” Hoàng Vũ Bác vội vàng liên tục xin lỗi cho Lâm Hải, tâm lý lại vui vẻ đến nở hoa.

Ông ta như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải một cái người trẻ tuổi dung mạo không đáng để ý như thế, lại có thể trèo lên loại lão đại như Pearce Vương tước này.

Pearce Vương tước là ai a? Đây chính là thành viên của Hoàng gia nước Mỹ a, tại toàn bộ nước Mỹ đều là đã nói là tồn tại cường đại, bình thường ông ta đều chỉ có phần ngưỡng vọng, liền cả tư cách cùng người ta nói một câu cũng đều không có.

Nếu thứ đại nhân vật như Pearce Vương tước này có thể ra mặt, hắc bang ép trả nợ này, tính là cái chứ gì a!

Giờ khắc này, ông ta nào còn dám có chút hoài nghi cùng lãnh đạm đối với Lâm Hải, trực tiếp liền đem Lâm Hải xem như quý nhân cứu mạng, thậm chí còn mang theo ánh mắt hài lòng, liếc nhìn Hoàng thiếu gia một chút.

“Xem ra ta đứa con trai này, cũng không phải là không còn gì khác a, vậy mà có thể kết giao đến bằng hữu có thủ đoạn thông thiên ngưu bức như thế, nếu như thông qua hắn, trèo lên Pearce Vương tước, vậy sau này tại nước Mỹ, quả thực có thể một tay che trời!”

“Lâm tiên sinh, nhanh ngồi, nhanh ngồi!” Hoàng Vũ Bác vội vàng đem Lâm Hải kéo về sofa ngồi xuống, tự mình rót đầy trà cho Lâm Hải, cười tủm tỉm hỏi.

“Lâm tiên sinh, cùng Pearce Vương tước, là bằng hữu?” Hoàng Vũ Bác thử thăm dò hỏi, ông ta hiện tại đối với thân phận của Lâm Hải, hết sức tò mò, một cái người Hoa niên kỷ rất nhỏ, nhìn rất phổ thông, làm sao lại kết bạn được với loại lão đại đứng tại tầng cao nhất của nước Mỹ như Pearce Vương tước này.

“Há, không biết!” Lâm Hải lắc đầu.

“Ách...” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời lại để cho Hoàng Vũ Bác choáng váng một trận, không đợi ông ta kịp phản ứng, trong hành lang đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân gấp rút.

Ầm!

Ngay lúc này, cửa gian phòng bỗng nhiên bị đá văng, sau đó một đám nam tử hùng tráng sát khí đằng đằng xông tới.

“A!!!”

Hoàng thiếu gia cùng Tiểu Tuyết, bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, vội vàng chạy đến bên trong, Hoàng Vũ Bác cũng là cả kinh, cọ cái liền đứng lên.

“Hoàng, thời gian đã đến, một tỷ đô la mỹ, xoay sở đủ không thế?” Cầm đầu là một cái nam tử nước Mỹ cao lớn vạm vỡ, trên cánh tay xăm hoa văn mãnh hổ, hung hăng hỏi.

Hoàng Vũ Bác một mặt gấp gáp, đem đầu chuyển hướng sang Lâm Hải ngồi ở trên ghế sa lon, bình tĩnh uống trà.

Hắc bang đã đến cửa, hiện tại duy nhất có thể dựa vào, cũng chỉ còn lại có Lâm Hải.

Mà Lâm Hải thì là liền cũng không ngẩng đầu một chút nào, nâng chung trà lên nhàn nhạt uống một ngụm, lại nhẹ nhàng buông xuống.

“Trà này của ngươi không tệ a.” Lâm Hải ca ngợi một câu, Liễu Hinh Nguyệt mỉm cười, lại rót một chén cho Lâm Hải.

“Ai u, ta tổ tông a, đến lúc nào rồi, ngươi còn có lòng dạ thanh thản mà uống trà.” Hoàng Vũ Bác gấp đến đầu đầy mồ hôi, cái Lâm Hải này là mù hay là thế nào, không thấy được đám hung thần ác sát trước mặt này sao?

“Ừm.” Cử động của Lâm Hải, để bọn nhân viên hắc bang này, cũng chú ý tới hắn, không khỏi sững sờ.

“Ngươi là ai?” Nam tử nước Mỹ cầm đầu nhướn mày, có thể tại trước mặt bọn họ bảo trì bình tĩnh như thế, cái người trẻ tuổi Hoa Hạ này, không phải người ngu thì cũng là có chỗ ỷ lại.

Đối với tra hỏi của nam tử hắc bang, Lâm Hải liền cũng không ngẩng đầu một chút nào, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta là ai ngươi không cần phải để ý đến, ngươi chỉ phải biết, ta là người ngươi không thể trêu vào, liền đầy đủ!”

“Fuck You!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để đại hán hắc bang biến sắc, dữ tợn chửi rủa một tiếng.

“Trước tiên đem Hoàng Vũ Bác giết, sau đó lại thu thập cái tiểu tử cuồng vọng này!”

Nam tử hắc bang ra lệnh một tiếng, đám thủ hạ đại hán hắc bang, nhất thời hướng phía Hoàng Vũ Bác liền xông qua.

Hoàng Vũ Bác bị dọa đến chân mềm nhũn, kém chút nằm trên đất, mặt mũi tràn đầy sợ hãi kêu to một tiếng.

“Các ngươi không thể giết ta, hắn là bằng hữu của ta, hắn nhận biết Pearce Vương tước, Pearce Vương tước sẽ lập tức tới ngay!”

Hoàng Vũ Bác hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, cuống quít đem Pearce Vương tước khiêng ra ngoài.

“Chờ một chút!” Thủ lĩnh hắc bang vội vàng đem người ngăn lại, trong mắt lóe lên một tia chấn kinh, nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải một chút, lại nhìn xem Hoàng Vũ Bác, nhất thời có chút do dự.

“Ngươi, là bằng hữu của Pearce Vương tước?” Đại hán hắc bang nhìn Lâm Hải từ trên xuống dưới, cẩn thận hỏi.

“Bằng hữu?” Lâm Hải nhún nhún vai, lay động đầu cười cười, “Không phải!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để tâm của Hoàng Vũ Bác, trong nháy mắt chìm đến đáy cốc, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng, Thủ lĩnh hắc bang thì là một mặt nhe răng cười, cố kỵ trước đó trong nháy mắt biến mất, ánh mắt lộ ra quang mang hung tàn.

Nhưng Lâm Hải ngay sau đó lại nói một câu, lại là làm cho tất cả mọi người cũng kinh hãi ngẩn ngơ ở tại chỗ.

“Pearce tại trong mắt các ngươi, có lẽ rất ngưu bức, nhưng là làm bằng hữu của ta...”

Lâm Hải lắc đầu, đột nhiên ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười rực rỡ.

“Y, còn chưa đủ tư cách!”

Chương 1384: Pearce Vương tước

Lời nói của Lâm Hải, để nhóm hắc bang cùng Hoàng Vũ Bác, toàn bộ đều ngẩn ngơ tại chỗ, sau đó mỗi cái lộ ra ánh mắt như nhìn thằng ngốc, đối với Lâm Hải quả thực là im lặng.

“Xong, nháo nửa ngày hắn lại là người bị bệnh thần kinh, ta con mẹ nó a hồ đồ, làm sao lại tin lời nói của hắn a!” Thân thể Hoàng Vũ Bác mềm nhũn, kém chút ngã xuống đất, giờ phút này trong lòng, tràn ngập vô tận tuyệt vọng cùng hối hận.

Hoàng Vũ Bác giờ phút này đã hoàn toàn đem Lâm Hải xem như một cái người thần kinh không bình thường, thậm chí cú điện thoại trước đó kia của Lâm Hải, Hoàng Vũ Bác bắt đầu hoài nghi, căn bản không phải cái Pearce Vương tước gì đánh tới, rất có thể con mẹ nó là bệnh viện tâm thần, gọi hắn trở về uống thuốc!

“Há, một chuyện cười buồn cười biết bao!” Thủ lĩnh hắc bang phảng phất như nghe được một cái chuyện cười cực lớn, hướng phía thành viên hắc bang sau lưng nhún vai một cái, bọn hắc bang này nhất thời hống một tiếng, cười rộ lên.

“Pearce Vương tước, không đủ tư cách làm bạn của hắn?” Thủ lĩnh hắc bang hướng phía Lâm Hải chỉ chỉ, sau đó lộ ra một mặt biểu lộ buồn cười, hai tay giơ lên.

“Chiếu theo hắn nói như thế, Pearce Vương tước chẳng phải là, liền cả tư cách liếm ngón chân cho ta cũng đều không có sao?”

“Ha ha ha ha!” Lời của Thủ lĩnh hắc bang vừa ra khỏi miệng, bọn thành viên hắc bang này, nhất thời không hề cố kỵ cười lên ha hả, từng cái cười đến ngửa tới ngửa lui.

"Há, Thượng Đế của ta, ta nghe được cái gì?" Ngay lúc này, một đường thanh âm phẫn nộ, đột nhiên vang lên ở ngoài cửa, để tiếng cười của đám thành viên hắc bang, im bặt mà dừng.

"Người nào?"

Thủ lĩnh hắc bang đột nhiên quay người, trong mắt mang theo quang mang cảnh giác, hướng phía nơi cửa nhìn lại, đã thấy một cái nam tử trung niên ăn mặc lộng lẫy, không giận tự uy, tại bên trong chen chúc của mấy cái bảo tiêu tinh anh, đi tới.

"OH MY GOD!"

Sau khi thấy rõ tướng mạo người tới, Thủ lĩnh hắc bang chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh, từ cột sống bay thẳng tới trán, mồ hôi lạnh trong nháy mắt ướt đẫm phía sau lưng, mồ hôi to như hạt đậu, từ cái trán lăn xuống tới.

"Pearce Vương tước tôn quý, xin tha thứ cho ta đã hồ ngôn loạn ngữ!"

Thủ lĩnh hắc bang bị dọa đến toàn thân run rẩy, cúi đầu căn bản không dám nhìn Pearce Vương tước, trong lòng hoảng sợ để trái tim của gã đều nhanh nhảy ra.

Mà Hoàng Vũ Bác giờ phút này, lại là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, sau đó trong lòng đột nhiên dâng lên một trận cuồng hỉ, kích động liên tục run rẩy.

"Pearce Vương tước, thật sự là Pearce Vương tước!" Hoàng Vũ Bác nhìn Pearce Vương tước uy nghiêm, nhìn nhìn Lâm Hải lại vẫn ngồi ở trên ghế sa lon không động, nhất thời có chút mờ mịt.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Hắn thật sự nhận biết Pearce Vương tước, thế nhưng Pearce Vương tước đến, hắn làm sao ngay cả đứng cũng không đứng lên, liền không sợ Pearce Vương tước trách tội sao?”

Hoàng Vũ Bác không nghĩ ra đồng thời, một màn để ông ta càng nghĩ không thông đã phát sinh.

“Há, Lâm Hải các hạ thân ái, có thể tại bên trong này nhìn thấy ngươi, thật sự là quá vinh hạnh!” Pearce Vương tước một mặt mừng rỡ đi đến trước mặt Lâm Hải, một tay để ở trước ngực, vậy mà chủ động hướng phía Lâm Hải làm một cái lễ quý ông.

“Đậu phộng!” Một màn này, để tất cả mọi người ở trong phòng mộng bức, nhất là Thủ lĩnh hắc bang cùng Hoàng Vũ Bác hai người, càng là trợn mắt hốc mồm, không thể tin được.

Pearce Vương tước này là thân phận gì a, coi như gặp Tổng thống nước Mỹ, đều không cần thi lễ như thế, làm sao đối với cái nam tử Hoa Hạ mới nhìn qua thì cực kỳ phổ thông này, lại tôn kính như thế?

Nhưng mà, phản ứng tiếp theo của Lâm Hải, lại làm cho bọn họ càng thêm chấn kinh không cách nào hình dung.

Đối mặt với Pearce Vương tước thi lễ, Lâm Hải thậm chí ngay cả đứng đều không có đứng lên, mà chính là hướng phía ghế sô-pha đối diện, tiện tay nhất chỉ, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngồi!”

“Há, tốt, Lâm Hải các hạ!” Pearce Vương tước chẳng những không buồn, ngược lại như mộc xuân phong, ngồi tại đối diện Lâm Hải, trên mặt thủy chung treo cao nụ cười thân mật.

Mà càng làm cho Hoàng Vũ Bác cùng Thủ lĩnh hắc bang cảm thấy khó có thể tin là, trong tươi cười này của Pearce Vương tước, vậy mà ẩn ẩn mang theo một tia lấy lòng không dễ dàng phát giác!

“Pearce Vương tước, đang lấy lòng hắn!”

Ý nghĩ này, đem Hoàng Vũ Bác cùng Thủ lĩnh hắc bang, dọa đến toàn thân giật mình một cái, cảm giác tựa như đang nằm mơ, quả thực vô pháp tiếp nhận sự thật này.

“Pearce tại các ngươi trong mắt, có lẽ rất ngưu bức, nhưng là làm bằng hữu của ta... Y, còn chưa đủ tư cách!”

Lời nói trước đó của Lâm Hải, đột nhiên tại trong lòng của Hoàng Vũ Bác cùng Thủ lĩnh hắc bang, lần nữa xông tới, để bọn họ tâm thần cuồng loạn, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc thật sâu.

Trước đó bọn họ còn cảm thấy, đây là một lời nói càn rỡ buồn cười cỡ nào a, nhưng bây giờ từ thái độ đối đãi của Pearce Vương tước đối với Lâm Hải, cùng biểu lộ hững hờ của Lâm Hải đến xem, cái này vô cùng có khả năng chính là sự thật a!

“Mẹ nó, cái Lâm Hải này, đến cùng là thân phận gì a?!”

Hoàng Vũ Bác cùng Thủ lĩnh hắc bang, triệt triệt để để mộng bức, bất quá mộng bức, đồng thời trong lòng Hoàng Vũ Bác là vô pháp áp chế kinh hỉ, mà Thủ lĩnh hắc bang thì là sắc mặt như tro tàn, cảm thấy tuyệt vọng thật sâu.

“Há, Liễu Hinh Nguyệt Nữ sĩ mỹ lệ, ngài cũng tại đây a? Thanh âm của ngài, là thanh âm êm tai nhất mà ta từng nghe qua!” Pearce Vương tước lại hướng phía Liễu Hinh Nguyệt, một mặt cung kính cười gật gật đầu.

“Cảm tạ Pearce Vương tước, ngươi quá khen!” Liễu Hinh Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp, bách mị chúng sinh.

“Há, ta nhớ ra ngươi rồi.” Lâm Hải bỗng nhiên chỉ vào Pearce Vương tước, lộ ra biểu lộ giật mình.

“Buổi họp báo ngày ấy, ngươi đi hiện trường, có phải hay không?” Lâm Hải từ lúc vừa thấy được Pearce Vương tước, đã cảm thấy quen mặt, cho tới giờ khắc này mới nhớ tới đã gặp qua ở đâu.

“Đúng, ta rất vinh hạnh, vì đã nhận được lời mời của Trần Nghiên nữ sĩ, tham gia buổi họp báo!”

“Được, này cũng coi là người quen cũ!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó nhất chỉ Hoàng Vũ Bác.

“Người này gọi là Hoàng Vũ Bác, gặp được chút phiền phức, ngươi giúp ông ta một chút đi!”

Pearce Vương tước lúc này mới đưa mắt nhìn sang Hoàng Vũ Bác, Hoàng Vũ Bác lập tức lộ ra nụ cười nịnh nọt, cúi đầu khom lưng.

“Pearce Vương tước, ngài khỏe chứ, nhìn thấy ngài thật rất vinh hạnh!”

Pearce Vương tước cười gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải các hạ, phiền phức mà ngài nói, cũng là chỉ bọn họ sao?” Nụ cười trên mặt Pearce Vương tước đột nhiên ngưng kết, một cỗ uy áp của kẻ sống bên trên, trong nháy mắt rơi vào trên thân Thủ lĩnh hắc bang, để gã nhất thời như rơi vào trong hầm băng, vị dọa đến hai chân run lên.

“Chuyện cụ thể bên trong này, ngươi phải hỏi Hoàng Vũ Bác, ta cũng không rõ ràng lắm!” Lâm Hải chỉ chỉ Hoàng Vũ Bác, đầu đuôi chuyện này, hắn hoàn toàn không biết gì cả, dứt khoát trực tiếp để Pearce Vương tước cùng Hoàng Vũ Bác bàn bạc, đã giúp người, liền giúp đến cùng đi.

“Đem gã ném đến eo biển Anh Cát Lợi cho cá ăn!”

Pearce Vương tước ra lệnh một tiếng, một cái bảo tiêu bên trong lập tức tiến lên, đem Thủ lĩnh hắc bang một chiêu đánh ngã, sau đó giống như kéo chó chết mà kéo ra ngoài.

“Pearce Vương tước, tha mạng a!”

Theo tiếng cầu xin tha thứ thảm thiết của Thủ lĩnh hắc bang đi xa, các thành viên hắc bang còn lại, bị dọa đến run lẩy bẩy, câm như hến, biểu hiện trên mặt sắp khóc ra.

Mà Lâm Hải lúc này, thì là đem nước trà trước mặt uống sạch, đứng lên.

“Được, chuyện còn lại, ngươi cùng Hoàng Vũ Bác thương lượng đi.”

Lâm Hải lôi kéo tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, hướng phía bên ngoài đi đến, Pearce Vương tước thấy thế, liền vội vàng đứng dậy.

“Há, Lâm Hải các hạ tôn kính, Liễu Hinh Nguyệt nữ sĩ, các ngươi khó được đi vào nước Mỹ, cho phép ta thực hiện một cái trách nhiệm chủ nhà, buổi tối hôm nay...”

“Không cần!” Lâm Hải trực tiếp đem lời nói của Pearce Vương tước cắt ngang.

“Tâm ý của ngươi ta lĩnh, ta còn có việc, lần sau đi!” Nói xong, sắc mặt Lâm Hải lộ ra vẻ tươi cười.

“Sự tình hôm nay, ta đối với ngươi rất hài lòng, bên chỗ Trần Nghiên, ta sẽ thông báo một tiếng!”

Pearce Vương tước lúc đầu bị Lâm Hải cự tuyệt, còn có chút thất vọng, nhưng khi nghe đến lời nói phía sau, nhất thời một mặt kinh hỉ, lộ ra biểu lộ thụ sủng nhược kinh.

“Há, Lâm Hải các hạ, cảm tạ, cảm tạ!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, không nói thêm gì nữa, lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt quay người rời đi.

“Lâm, Lâm tiên sinh!”

Thấy Lâm Hải muốn đi, Hoàng Vũ Bác cắn răng một cái, cả gan đem Lâm Hải gọi lại.

“Thế nào, còn có việc?” Lâm Hải nhàn nhạt đáp nói.

“Đại ân của Lâm tiên sinh, Hoàng Vũ Bác đời này khó quên, tại hạ không phải người không hiểu cảm ân, xin Lâm tiên sinh lưu lại cái địa chỉ cùng điện thoại, sau chuyện này, tại hạ nhất định đến nhà…”

“Không cần!” Lâm Hải khoát tay, đem lời nói của Hoàng Vũ Bác cắt ngang, sau đó ánh mắt rơi vào trên thân Hoàng thiếu gia vẫn ở vào trạng thái mộng bức.

“Muốn cảm tạ, liền cảm tạ chính ngươi, đã sinh ra đứa con trai tốt đi!” Nói xong, Lâm Hải kéo Liễu Hinh Nguyệt, tại mọi người ánh mắt kính sợ soi mói, phiêu nhiên rời đi.

Chương 1385: Nguyệt Quang Chi Vũ

Lâu đài Biltmore Estate (* Bản gốc la Lâu đài Windsor nhưng cái này là ở Anh), là cảnh điểm du lịch nổi danh nước Mỹ, nó đã từng là tòa thành của gia tộc vương triều, cũng là một cái thành bảo lớn nhất trên thế giới, có người hiện nay vẫn ở lại trong đó.

Rất nhiều du khách cảm khái nó rộng lớn bao la hùng vĩ cùng xa hoa lãng mạn, lại có rất ít người biết rõ sự thần bí của nó.

Giờ phút này, Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt lẳng lặng đứng tại trước mặt lâu đài Biltmore Estate, nhìn cái tòa thành thần bí cổ xưa này, ánh mắt không khỏi hiện lên một đám tinh mang.

Chỉ sợ coi như là dân bản xứ của nước Mỹ, cũng sẽ không biết được, Quỷ Hút Máu đại danh đỉnh đỉnh trong truyền thuyết phương Tây, sẽ ngụ ở bên trong cái tòa cổ bảo này a?

“Đêm nguyệt hắc phong cao, thích hợp để giết người phóng hỏa trời ạ!”

Lâm Hải nhìn nhìn đêm đen như mực, không thấy vì sao không thấy trăng, bị mây đen nồng đậm che chắn, trên cây xung quanh thỉnh thoảng truyền đến tiếng quạ kêu rên rỉ, càng tăng thêm một phần cảm giác sởn hết cả gai ốc.

“Lâm Hải, cái Huyết Ma mà anh muốn đối phó kia, đang ở ngay tại bên trong sao?” Liễu Hinh Nguyệt khoác lấy cánh tay Lâm Hải, hơi hiếu kỳ hỏi.

“Cái này là tin tức trước đó anh lấy được từ chỗ Long Huyết Chiến Sĩ, chắc có lẽ không sai!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó vẻ mặt ân cần nâng lên khuôn mặt của Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, vốn anh không định cho em đến hiện trường, sợ em bị thương tổn, bất quá hiện tại em đã là Hóa Thần hậu kỳ, tu vi có lẽ xa xa cao hơn cái Huyết Ma kia, nhưng em vẫn là phải coi chừng một chút, vạn nhất bị thương, anh sẽ đau lòng chết.”

“Anh yên tâm đi lão công, cho tới nay đều là anh bảo hộ em, hôm nay cũng nên để cho em, vì anh phân ưu một lần rồi!” Liễu Hinh Nguyệt tại trên mặt Lâm Hải nhẹ nhàng hôn một cái, tự tin nói ra.

“Tốt!” Lâm Hải hít sâu một hơi, sau đó trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu, “Chúng ta đây đi vào!”

Nói xong, thân ảnh hai người lập loè, trong chớp mắt liền tiến nhập vào bên trong tòa thành.

“Trong này quá lớn, cũng không biết Huyết Ma trốn ở địa phương nào?” Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt đã đi ra ngoài rất xa, vẫn đang không có cảm giác đến sự tồn tại của Huyết Ma.

“Trực tiếp gọi lão xuất hiện đi!” Đôi lông mày đen của Liễu Hinh Nguyệt nhảy lên, sau đó cánh tay giương lên, lập tức một đạo hào quang màu xanh lá cây, xuất hiện tại giữa không trung, đem người ở trong tòa thành, bao bọc ở trong đó.

“Phàm nhân ở đây, đã bị em thi pháp bảo vệ, không cần có chỗ cố kỵ rồi!”

“Tốt!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó thầm vận chân khí, một tiếng hò hét, vang vọng bầu trời đêm.

“Huyết Ma, Lâm Hải đến chiến, còn không mau mau đi ra nhận lấy cái chết!”

“Huyết Ma, Lâm Hải đến chiến, còn không mau mau đi ra nhận lấy cái chết!”

“Huyết Ma, Lâm Hải đến chiến, còn không mau mau đi ra nhận lấy cái chết!”

. . .

Thanh âm bao hàm chân khí của Lâm Hải to rõ, tại trong cổ bảo trống trải, quanh quẩn thật lâu, lập tức hù dọa một mảnh đàn dơi, bay múa ngập trời.

“n?” Trong giây lát, Lâm Hải nhìn thấy từ xa xa, có ánh sáng màu đỏ lóe lên, tự nhiên có một cỗ khí tức khổng lồ, đang chậm chạp thức tỉnh.

“Ở bên kia!” Liễu Hinh Nguyệt cũng chú ý tới dị tướng, hai người nhìn nhau, thân ảnh chớp động liên tục, thẳng đến chỗ ánh sáng màu đỏ mà đi.

Ông! Trong giây lát, không gian run run một hồi, thân hình hai người chợt nhẹ, vậy mà từ trên cao rơi xuống.

"Đây là, một phiến không gian khác!" Mặt mũi của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt lập tức tràn đầy cảnh giác, không thể tưởng được chỗ của đạo hồng quang này, dĩ nhiên là cửa vào của một không gian, hai người lúc này đã đã đi ra khỏi lâu đài Biltmore Estate, đã đến một phiến thiên địa khác.

"Khặc khặc khặc!"

Đúng lúc này, một đạo tiếng cười âm trầm, đột nhiên truyền vào trong tai Lâm Hải, Lâm Hải hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy huyết quang đầy trời, một cái nam tử nước Mỹ toàn thân bị sương máu vây quanh, hai tay đang ôm ngực, phiêu đãng tại giữa không trung, mang theo nồng đậm giọng mỉa mai, nhìn xem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt.

"Hoan nghênh các ngươi, đi vào Huyết Chi Quốc Đô!"

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, chỉ liếc nhìn cái nam tử nước Mỹ này, lập tức cảm giác huyết dịch trong cơ thể đều đình chỉ lưu động, trái tim vậy mà ẩn ẩn có đình chỉ hoạt động nhảy lên.

"Thật đáng sợ!"

Lâm Hải thầm hô một tiếng, cuống quít gian vận chuyển chân khí, một vầng sáng màu tím, đem quanh thân bao phủ, lúc này mới khôi phục bình thường, trong nội tâm không khỏi bay lên kiêng kị thật sâu.

"Ngươi chính là Huyết Ma?"

Lâm Hải liếc nhìn nam tử nước Mỹ, mặt không biểu tình, lạnh như băng hỏi.

"Đúng vậy, không thể tưởng được ngươi thật đúng là dám đi tìm cái chết!”

Huyết Ma mang theo hiếu kỳ liếc nhìn Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy thần sắc đùa giỡn hành hạ.

“A, ngươi cứ như vậy có nắm chắc, ăn được ta sao?” Lâm Hải bĩu môi cười cười, mặt lộ vẻ khinh thường.

“Ngươi chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, tại trước mặt phàm nhân có lẽ rất cường, nhưng tại trước mặt Huyết Ma ta, căn bản không chịu nổi một kích, huống chi, tại đây chính là Huyết Chi Quốc Đô, thực lực của ta ở nơi này, sẽ gia tăng gấp đôi, ngươi cảm thấy ngươi sẽ có chút phần thắng sao?”

Lâm Hải nghe được, sắc mặt lập tức biến đổi, không khỏi có chút bận tâm nhìn về phía Liễu Hinh Nguyệt.

“Lão công, không cần lo lắng, dễ như trở bàn tay!” Liễu Hinh Nguyệt hướng phía Lâm Hải quăng qua một cái ánh mắt yên tâm, khẽ cười nói.

Lời nói của Liễu Hinh Nguyệt, lại để cho sắc mặt của Huyết Ma đột nhiên biến đổi, lúc trước lực chú ý của lão, tất cả đều đặt tại trên người Lâm Hải, căn bản liền nhìn cũng đều không có liếc nhìn Liễu Hinh Nguyệt.

Tại trong mắt lão, Liễu Hinh Nguyệt nhiều lắm thì chỉ là một cái đồ chơi của Lâm Hải, trong nội tâm còn tại âm thầm xem thường Lâm Hải không biết trời cao đất rộng, tới chiến Huyết Ma lão, đều không quên mang cái đồ chơi tại bên người, loại người này có thể có cái uy hiếp gì đáng nói?

Thế nhưng mà, thời điểm lời nói của Liễu Hinh Nguyệt vừa ra, ánh mắt của Huyết Ma chuyển dời đến trên người Liễu Hinh Nguyệt, trái tim trong lòng lập tức đập mạnh một cú.

Lão kinh hãi phát hiện, Liễu Hinh Nguyệt vậy mà cũng là người tu hành, nhưng quỷ dị chính là, chính mình vậy mà nhìn không thấu tu vi của Liễu Hinh Nguyệt, chỉ cảm thấy có một cỗ khí tức như có như không, quanh quẩn tại trên đỉnh đầu Liễu Hinh Nguyệt, lại để cho lão ẩn ẩn cảm thấy một tia bất an mãnh liệt!

“Ngươi là người nào?”

Trên mặt Huyết Ma, rốt cục lộ ra biểu lộ ngưng trọng, biết rõ chính mình nhìn lầm rồi, cái nữ tử đi theo Lâm Hải bên người này, rất có thể là cái cao thủ không thua kém gì lão.

“Vị hôn thê của Lâm Hải, Liễu Hinh Nguyệt!”

Đôi mi của Liễu Hinh Nguyệt nhảy lên, khuôn mặt ôn nhu kiều thuận, đột nhiên hiện lên một tia khí khái hào hùng.

Huyết Ma chau mày, trầm mặc một lát, chứng kiến sương máu đầy trời, một tia bất an trong nội tâm kia, lập tức bị che dấu đi, khóe miệng nhếch lên, lộ ra dáng tươi cười âm trầm.

“Ngươi muốn thay thế Lâm Hải, giao thủ cùng ta?”

“Đang có ý đó!” Liễu Hinh Nguyệt trợn mắt hạnh lên, nhẹ gật đầu.

“Rất tốt, ta đây trước hết hút khô máu của ngươi, lại đem Lâm Hải xé thành mảnh nhỏ!”

“Tíu tíu!”

Tiếng nói của Huyết Ma rơi xuống đất, đột nhiên liền biến mất tại trước mắt, sau đó đầy trời truyền đến thanh âm kêu to của đàn dơi, vô số con dơi, từ trong sương máu xông ra, che khuất bầu trời, thẳng đến Liễu Hinh Nguyệt mà đi.

“Hinh Nguyệt, coi chừng!” Lâm Hải cả kinh, vội vàng lên tiếng nhắc nhở, tuy n tu vi của Liễu Hinh Nguyệt đã đạt Hóa Thần hậu kỳ, nhưng quan tâm sẽ bị loạn, Lâm Hải còn là lo lắng không thôi.

“Lão công, yên tâm, lão không gây thương tổn cho em được đâu!” Liễu Hinh Nguyệt bình tĩnh quay đầu lại, hướng phía Lâm Hải tự nhiên cười nói.

Sau đó, cánh tay ngọc trắng nõn giống như củ sen đột nhiên giơ ra, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Nguyệt Quang Chi Vũ!”

Theo tiếng nói của Liễu Hinh Nguyệt rơi xuống, thân hình xinh đẹp vậy mà nhẹ nhàng nhảy múa, mang theo vầng sáng đầy trời, trên đỉnh đầu vậy mà ẩn ẩn có ánh trăng mềm mại bay lên!

Phốc phốc phốc phốc!

Vô số dơi hút máu đầy trời đầy trời kia, vừa tiếp xúc với vầng sáng như ánh trăng, lập tức như là thiêu thân lao đầu vào lửa, trực tiếp nổ tung, hóa thành sương máu nồng đậm, tiêu tán tại trong bầu trời đêm.

Ông! Mà lúc này, ánh trăng trên đỉnh đầu Liễu Hinh Nguyệt, dĩ nhiên đã lên tới giữa không trung, đột nhiên rơi xuống vô tận vầng sáng, Lâm Hải chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, sương máu đầy trời, lập tức bị ánh trăng trực tiếp bắn thủng, nhanh chóng tán loạn.

“Ha ha, Hinh Nguyệt a, tránh bạo lão a!”

Lâm Hải thấy thế đại hỉ, không khỏi la lên một tiếng.

Còn đối với Huyết Ma thì là sắc mặt đại biến, mí mắt kinh hoàng, lộ ra vẻ khó tin nồng đậm.

“Vèo!” Cơ hồ không chút do dự, Huyết Ma quay đầu bỏ chạy, cái Liễu Hinh Nguyệt này vừa ra tay, lão cũng đã kết luận, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Liễu Hinh Nguyệt, ngoại trừ điên cuồng trốn chạy để khỏi chết, không có lựa chọn nào khác.

Lâm Hải thấy thế, thì là nhíu lông mày lại, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt thét lên một tiếng kinh hãi.

“Hinh Nguyệt, đừng để lão chạy!”

Chương 1386: Liền sợ ngươi không có bản sự này!

“Lão chạy không nổi!” Đôi mi của Liễu Hinh Nguyệt vẩy một cái, thân ảnh hóa thành lưu quang, phảng phất như cùng ánh trăng lấp lánh đầy trời kia hòa làm một thể, thẳng hướng Huyết Ma mà đi.

Huyết Ma chợt nghe sau lưng vàng tới tiếng xé gió mạnh mẽ, sắc mặt không khỏi hoảng hốt, thân thể bỗng nhiên cong lên một cái, hai tay chấn động, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Huyết Nuốt Vạn Lý!”

Oanh!

Nhất thời, vô biên vô hạn sương máu, như là sóng biển, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt điên cuồng cuốn tới.

“Hát!”

Liễu Hinh Nguyệt khẽ quát một tiếng, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, nhất thời quấy ra vô số ánh trăng, giống như vung xuống quang hoa đầy trời, trong nháy mắt đem sương máu bắn thủng, phân mảnh.

Bất quá, trong chớp nhoáng ngăn cản này, lại làm cho Huyết Ma đã chạy ra xa mấy trăm mét, mắt thấy thân ảnh bắt đầu trở nên mơ hồ, đôi mi của Liễu Hinh Nguyệt nhíu lại, đột nhiên hướng phía mặt trăng giữa không trung kia, khoan thai nhất chỉ!

“Rơi!”

Ông!

Cùng lúc đó, mặt trăng giữa không trung đột nhiên rơi xuống, quang hoa màu trắng của mặt trăng đem thân ảnh sắp biến mất của Huyết Ma, trong nháy mắt bao phủ ở bên trong, Huyết Ma nhất thời phát ra một tiếng thét lên hoảng sợ, trên thân đột nhiên có huyết quang văng khắp nơi, lung lay sắp đổ.

Sưu!

Cơ hồ cùng một thời gian, Liễu Hinh Nguyệt như ánh sáng cấp tốc, hướng phía Huyết Ma xông lại.

“Hinh Nguyệt, đem lão đánh gần chết thôi!” Lâm Hải tại phía sau nhìn thấy, một mặt mừng rỡ, lớn tiếng la lên nói.

“Biết rõ!”

Liễu Hinh Nguyệt đáp ứng một tiếng, người cũng đã đến gần Huyết Ma, vừa muốn xuất thủ đem Huyết Ma chế trụ, đột nhiên lại ông một tiếng, trước mắt bỗng nhiên là huyết quang đầy trời, tình cảnh trong nháy mắt đã phát sinh biến hóa.

“Không tốt!”

Liễu Hinh Nguyệt giật nảy cả mình, thân hình trong nháy mắt ngừng lại, đôi mắt đẹp nhìn lại bốn phía, lại đã sớm không thấy bóng dáng của Huyết Ma, chỉ còn lại có sương máu vô biên vô hạn, đang điên cuồng lăn lộn mà đến.

“Đậu phộng, hỏng, là trận pháp!” Lâm Hải tại bên ngoài nhìn thấy rõ ràng, không khỏi quá sợ hãi.

“Ha ha ha, mặc cho ngươi tu vi lại cao hơn, lâm vào Huyết Sát Đại Trận của Huyết tộc ta, để ngươi chắc chắn phải chết!” Lúc này, Huyết Ma đột nhiên cười lớn, thân ảnh hiển hiện ra, sắc mặt lộ ra nụ cười đắc ý âm u.

“Hinh Nguyệt, công kích chỗ ba trăm mét phía Nam!” Lâm Hải một mặt lo lắng, bỗng nhiên lớn tiếng hô nói.

Huyết Sát Đại Trận này tuy không yếu, nhưng Lâm Hải thế nhưng là tinh thông Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân, tạo nghệ trên trận pháp đã đăng phong tạo cực, hơi chút quan sát liền phát hiện ra phương pháp phá trận, không khỏi hướng phía Liễu Hinh Nguyệt hét lớn một tiếng.

Bất quá hô xong, Lâm Hải mới ý thức tới, thân thể Liễu Hinh Nguyệt hãm tại trong trận pháp, cơ hồ đồng đẳng với một không gian khác, căn bản nghe không được thanh âm từ bên ngoài.

“Thảo!”

Lâm Hải nhất thời lộ ra vẻ lo lắng, lo lắng hướng phía trong trận pháp nhìn lại.

Oanh!

Lúc này, sương máu đột nhiên ngưng tụ, hóa thành một thanh trường mâu huyết quang, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt sắc bén đâm xuống.

Đôi mi của Liễu Hinh Nguyệt vẩy một cái, lại không hoảng hốt, mắt thấy cái trường mâu này đâm tới, hai tay đột nhiên hư không kéo ra, nhất thời ánh trăng lấp lóe, từ trong trống rỗng xuất hiện một thanh lợi kiếm ánh sáng.

“Phá!”

Liễu Hinh Nguyệt quát nhẹ một tiếng, trường kiếm huy động, trực tiếp đánh tại phía trên trường mâu sương máu, trong nháy mắt đem trường mâu sương máu gọt thành hai đoạn, đồng thời thân thể uyển chuyển nhu mỹ quay người một cái, trường kiếm hướng về sau lưng đâm lên.

“Hát!”

Phốc!

Một tiếng vang trầm, sau lưng Liễu Hinh Nguyệt, một con dơi hút máu cực lớn do sương máu hóa thành, trong nháy mắt đã bị đâm xuyên thân thể, phanh cái tiêu tán.

Trong lúc nhất thời, sương máu không ngừng biến ảo, khi thì là binh khí, khi thì là Yêu thú, hướng phía Liễu Hinh Nguyệt điên cuồng công kích, thần sắc Liễu Hinh Nguyệt thanh lãnh, lợi kiếm ánh sáng trong tay trên dưới bay mua, đem quanh thân bảo hộ đến giọt nước không lọt, mặc cho đại trận công kích như thế nào, lại căn bản là không có cách thương tổn tới Liễu Hinh Nguyệt mảy may.

Lâm Hải lúc này mới thở phào, lấy tu vi của Liễu Hinh Nguyệt, tuy nhất thời không cách nào phá giải Huyết Sát Đại Trận, nhưng cũng không làm gì được Liễu Hinh Nguyệt, thời gian ngắn đến xem, Liễu Hinh Nguyệt là an toàn.

“Hinh Nguyệt, anh tới cứu em!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, thân ảnh lóe lên liền chuẩn bị xông qua phá trận, nhưng mà trước mắt đột nhiên lóe lên huyết quang, bị thân thể phù giữa không trung của Huyết Ma, cản ở trên đường.

“Lâm Hải, trợ thủ của ngươi đã bị khốn trụ, không có chỗ dựa vào, ngươi còn không thúc thủ chịu trói sao?”

Quanh thân Huyết Ma bốc lên sương máu, mang trên mặt thần sắc đùa giỡn, nhìn về phía Lâm Hải khinh thường nói nói.

“Liền cầm mẹ nó bức!” Lâm Hải giận mắng một tiếng, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, nhất thời hai bóng người nhanh chóng tốc biến.

“Diệt lão!”

Theo Lâm Hải ra lệnh một tiếng, hai bóng người nhanh như chớp, hướng phía Huyết Ma điên cuồng nhào tới.

Huyết Ma bị hai bóng người thình lình xuất hiện làm cho giật mình, nhất thời cảm thấy hai đường công kích cực kỳ cường đại, hướng phía chính mình, vậy mà để lão ngửi được một tia khí tức nguy hiểm.

“Không tốt, là Địa Tiên!”

Huyết Ma quá sợ hãi, làm sao cũng không nghĩ tới một phương Lâm Hải này có thực lực cường đại như thế, lão mới vừa vặn dùng kế dụ địch, đem Liễu Hinh Nguyệt vây ở bên trong Huyết Sát Đại Trận, không nghĩ tới thời gian nháy mắt, lại là hai cái Địa Tiên xuất hiện, công lão trở tay không kịp.

“Cút ngay!”

Huyết Ma hét lớn một tiếng, hai tay múa máy, nhất thời sương máu trước người, hóa thành hai quả cầu máu cao cỡ một người, hướng phía hai bóng người kia, nghênh đón.

Ầm!

Hai quả cầu máu kia nổ tung, thân thể Huyết Ma nhoáng một cái, liền lùi mấy bước mới đứng vững, không khỏi lộ vẻ mặt kinh hãi.

Mà hai đạo thân ảnh kia, đem quả cầu máu đánh tan đồng thời, thân thể mình cũng bị chấn động đến bay ngược lại, rơi vào mười mấy mét ở nơi khác.

“Là các ngươi!”

Lúc này, Huyết Ma mới nhìn rõ hai cái bóng người vừa mới công kích lão này, lại là Yêu Thần cùng Lang Vương, không khỏi vừa sợ lại giận, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

“Các ngươi làm sao tới đây, còn giúp Lâm Hải công kích ta, điên rồi sao!” Huyết Ma hướng phía hai người gầm thét một tiếng.

“Huyết Ma, Bớt nói nhảm đi, hiện nay hai người chúng ta, đã quy thuận Lâm Hải gia gia, khuyên ngươi cũng sớm làm cải Tà quy Chính, còn tốt hơn ngươi tại cái cổ bảo tàn tạ không thấy mặt trời này sống qua ngày!”

“Lâm Hải gia gia?!” Lời nói của Yêu Thần, để Huyết Ma một mặt mộng bức, sau đó khó thở mà cười.

“Yêu Thần, Lang Vương! Còn thua thiệt hai cái các ngươi đều là do tinh huyết Thần Thú biến thành, làm sao lại không biết liêm sỉ như thế, thế mà nhận một phàm nhân làm gia gia, không cảm thấy mất mặt sao!”

“Mất mặt?” Yêu Thần cùng Lang Vương trong lòng cười khổ một tiếng, ngươi con mẹ nó là đứng đấy nói chuyện không đau eo, có bản lĩnh ngươi nha cũng tiến vào Luyện Yêu Hồ, thể nghiệm một chút chiêu thức hoa văn chồng chất âm hiểm của A Hoa ba ba xem, nhìn ngươi nha gọi hay không gọi!

“Cùng tiến lên, đem lão cũng bắt vào Luyện Yêu Hồ!”

Yêu Thần cùng Lang Vương, nhất thời sinh ra ý cùng chung mối thù, đều là tinh huyết của Thần Thú, dựa vào cái gì hai người bọn họ đều thành kẻ đáng thương bị A Hoa tàn phá, lại để Huyết Ma tiêu diêu tự tại tại bên ngoài.

Coi như không may, cũng con mẹ nó đến cùng một chỗ đi!

Sưu một tiếng, thân ảnh của Lang Vương cùng Yêu Thần biến mất, trong nháy mắt lần nữa nhào về phía Huyết Ma, mà Lâm Hải giờ phút này cũng đang điên cuồng hướng phía Huyết Sát Đại Trận mà đi.

“Hừ, tự cam đọa lạc!”

Huyết Ma thấy thế, nhất thời hét lớn một tiếng, thôi động sương máu trước người, như là như sóng to gió lớn, hướng phía Lang Vương cùng Yêu Thần, liền nghiền ép mà tới.

“Đậu phộng!”

Yêu Thần cùng Lang Vương nhất thời giật mình, vậy mà cảm thấy huyết dịch khắp người ngưng tụ, trong lúc cuống quít liền vội vàng vận chuyển chân khí, cưỡng ép phóng thích, ngăn cản sương máu thôn phệ.

Ầm!

Nhưng mà, dù vậy, hai người vẫn bị sương máu đụng vào ngực, đau đến hừ một tiếng, thân thể bay ngược mà đi.

“Thao, phế vật!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, bất quá cũng biết trách không được Yêu Thần cùng Lang Vương, hai người bọn họ được thu vào Luyện Yêu Hồ, vốn là thực lực đại tổn, hiện tại lại tại địa bàn của Huyết Ma, sương máu đầy trời thế tất sẽ ảnh hưởng tới bọn họ phát huy thực lực, một chiêu bị đánh bại cũng là hợp tình hợp lý.

Mà Huyết Ma đồng thời với lúc đánh lui Yêu Thần cùng Lang Vương, thì là một mặt nhe răng cười nhào về phía Lâm Hải.

“Dâng lên máu tươi mới mẻ ngọt ngào của ngươi, làm Huyết Nô trung thực của ta đi!”

Huyết Ma cuồng tiếu một tiếng, khóe miệng đột nhiên lộ ra răng nanh dữ tợn, hóa thành huyết quang thẳng hướng phía Lâm Hải liền nhào tới.

"Hừ, liền sợ ngươi không có bản sự này!"

"Đi!" Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, nhất thời một đoàn quang ảnh, bay vào giữa không trung, trong nháy mắt tinh quang thôi xán, quang hoa đầy trời!

Chương 1387: Huyết Chi Kế Hạn

Huyết Ma đột nhiên giật mình, đột nhiên cảm thấy một cỗ lực lượng vô cùng cường đại, hướng phía lão nghiền ép mà đến, dọa đến lão cuống quít rút lui, thân ảnh rút lui một cái, bay ra cách xa hơn trăm mét.

Kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy mình vậy mà đặt mình vào tại bên trong bầu trời đêm vô tận, ngôi sao lấp lóe đầy trời, nhất là hai khỏa trong đó, đang mang theo uy áp nồng đậm, vậy mà hướng phía lão thẳng tắp rơi xuống.

"Không tốt!"

Huyết Ma kinh hãi, sương máu quanh thân cũng bị cương phong cường đại mà ngôi sao đang rơi xuống kia mang theo, thổi đến có tiêu tán dấu hiệu, mà hai ngôi sao này, càng là mang theo xu thế bẻ gãy nghiền nát không thể ngăn cản mà đến, nếu là bị đập trúng, coi như lấy thân thể Địa Tiên của lão, cũng sẽ hóa thành bột mịn trong nháy mắt.

"Cút ngay!"

Mắt Huyết Ma cuồng loạn, đột nhiên huy động hai tay, sương máu lăn lộn, hai vệt huyết quang thẳng đến ngôi sao mà đi.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, huyết quang văng khắp nơi, ngôi sao cũng bị đánh trúng bay ngược mà đi, nhưng thân thể Huyết Ma đồng dạng bị chấn động đến liên tiếp lui về phía sau, một mặt kinh

hãi.

“Hừ!”

Mà Lâm Hải cũng là rên lên một tiếng, khí huyết ở ngực quay cuồng, không khỏi thầm mắng một tiếng.

Thực lực của Huyết Ma, vậy mà so với Yêu Thần lúc trước lợi dụng La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh để đối phó, còn cường đại hơn mấy phần, một kích này của chính mình, cảm thụ cũng thực không được tốt cho lắm.

“Giết!”

Mà lúc này đây, Yêu Thần cùng Lang Vương bị đánh lui, lần nữa nhào lên, hướng phía Huyết Ma phát động công kích điên cuồng.

Thân thể Huyết Ma hãm trong bầu trời đêm, căn bản là không có cách thấy rõ thân ảnh của Yêu Thần cùng Lang Vương, chỉ cảm thấy hai cỗ khí tức cường đại, từ phía sau công tới, cuống quít dùng hết khí lực, quay người phản kích.

Ầm!

Lực đạo của ba người, điên cuồng đụng vào nhau, lần này Lang Vương cùng Yêu Thần, tất cả đều phun ra một ngụm máu tươi, vậy mà nhao nhao thụ thương, mà thân hình của Huyết Ma thì là lui lại, lảo đảo một trận, hơi có vẻ chật vật.

Phía dưới một chiêu cứng rắn đụng, lộ rõ cao thấp!

“Thực lực của Huyết Ma này, vốn là cao hơn hai người chúng ta một bậc, bây giờ còn tại Huyết Chi Quốc Đô, thực lực của lão càng là gia tăng gấp đôi không ngừng, mà thực lực của hai người chúng ta bị hao tổn, nhiều lắm là phát huy được năm thành thực lực, chênh lệch này, cho dù song chiến cũng không phải đối thủ của lão.”

Yêu Thần cùng Lang Vương, thần sắc nhất thời ảm đạm, mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Bất quá lúc này, công kích của La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, lại lần nữa công đến, ngôi sao gào thét lên, hướng phía đỉnh đầu Huyết Ma rơi đập, để Huyết Ma liền một tia thời cơ thở dốc cũng đều không có.

“Huyết Chi Kế Hạn!”

Huyết Ma thấy thế, mí mắt cuồng loạn một trận, đột nhiên há mồm phun ra một ngụm tinh huyết, giọt máu tươi này dài ra theo gió, vậy mà hình thành một cái Huyết Hà (sông máu) nhấp nhô có phương viên chừng mười mét, dừng lại tại đỉnh đầu Huyết Ma.

Oanh!

Huyết Hà vừa mới xuất hiện, hai ngôi sao liền nện xuống, trong nháy mắt kích thích máu bắn tung tóe, Huyết Hà nặng nề run lên, lại rốt cục đem công kích của ngôi sao, thành công ngăn cản được.

Sưu!

Cùng lúc đó, Yêu Thần cùng Lang Vương lần nữa phát động công kích, một trước một sau, giáp công Huyết Ma.

“Hai tên phản đồ các ngươi này!”

Huyết Ma đại nộ, bạo hống một tiếng tuy không nhìn thấy bóng người, nhưng cũng có thể đoán được, hai đường công kích cường đại này, trừ Yêu Thần cùng Lang Vương, không còn người nào khác.

Oanh!

Huyết Ma trái đánh phải công, lần nữa đem Yêu Thần cùng Lang Vương đánh bại, đang chuẩn bị ngưng thần tụ lực, khống chế Huyết Hà trên đỉnh đầu, nghênh đón công kích của ngôi sao, lại phát hiện công kích của ngôi sao, thật lâu không đến.

"Chuyện gì xảy ra?"

Cái tình hình quỷ dị này, để Huyết Ma sững sờ, trong lòng đột nhiên có loại dự cảm bất thường, lão cũng không cho rằng là do Lâm Hải nhân từ nương tay, không định tiếp tục công kích lão, trong này khẳng định có vấn đề.

Ông!

Đang nghĩ ngợi, đầy trời ngôi sao đột nhiên biến mất, bầu trời đêm lóe lên một cái rồi biến mất, lần nữa khôi phục đầy trời sương máu.

"Đi ra!"

Trong lòng Huyết Ma vui vẻ, nghĩ không ra chính mình vậy mà thoát khốn mà ra, cứ như vậy, Lâm Hải, Yêu Thần cùng Lang Vương, làm sao phải sợ?

Vừa mới chuẩn bị động thủ trước đem Lâm Hải thu thập, Huyết Ma bỗng nhiên sững sờ, phát hiện bóng dáng của Lâm Hải vậy mà không thấy.

Mãnh liệt xoay người, Huyết Ma hướng phía bên trong Huyết Sát Đại Trận nhìn lại, đã thấy Lâm Hải không biết từ lúc nào, đã đứng tại bên người Liễu Hinh Nguyệt, đang mang theo Liễu Hinh Nguyệt, từng bước một tiến về phía trước đi lại.

"Không tốt!"

Huyết Ma quá sợ hãi, từ lúc Lâm Hải vừa mới hò hét, lão cũng đã kết luận, Lâm Hải hiểu được cách phá trận, mà giờ khắc này phương hướng mà Lâm Hải đi tới, cũng chính là chỗ Sinh môn.

Nếu để cho Lâm Hải mang theo Liễu Hinh Nguyệt, đi ra khỏi Huyết Sát Đại Trận, bằng vào cái tu vi đáng sợ kia của Liễu Hinh Nguyệt, Huyết Ma lão coi như thân ở Huyết Chi Quốc Đô, cũng khó thoát tai kiếp!

“Chết đi cho ta!”

Bên trong mắt Huyết Ma đột nhiên hiện lên vẻ ngoan lệ, tuyệt đối không thể để cho Lâm Hải đem Liễu Hinh Nguyệt mang ra ngoài.

Một tiếng bạo hống, Huyết Ma bỗng nhiên hướng phía Huyết Hà trên đỉnh đầu kia lăng không một trảo, Huyết Hà giống như thác nước trên chín tầng trời, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, liền giáng xuống.

“Không tốt, Huyết Hà này là do tinh huyết biến thành, Lâm Hải gia gia gặp muôn vàn khó khăn rồi!”

Yêu Thần cùng Lang Vương thấy thế, quá sợ hãi, hai người nhìn nhau, nhất thời cắn răng một cái, thân hình đột ngột từ dưới mặt đất mọc lên, hướng phía Huyết Hà dốc sức lao qua.

“Lâm Hải gia gia, cẩn thận!”

Yêu Thần cùng Lang Vương quát to một tiếng, thân thể của hai người, đồng thời tách ra vô tận quang mang, mang theo phong mang chi thế, nghênh tiếp Huyết Hà từ trên trời giáng xuống.

Ông!

Chỗ đỉnh đầu Yêu Thần, trong nháy mắt tràn ngập vô tận Tử khí, sương đen lăn lộn, âm phong kêu khóc, Lang Vương càng là trực tiếp biến thân thành Người Sói, thân thể cao đến mấy trượng, điên cuồng gào thét một quyền hướng phía Huyết Hà đánh tới.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!”

Huyết Ma nhe răng cười một tiếng, trên thân đột nhiên huyết quang đại thịnh, trong miệng hò hét một tiếng.

“Huyết Chi Quốc Đô, ban cho ta lực lượng đi!”

Oanh!

Theo tiếng nói của Huyết Ma rơi xuống, Huyết Hà trong nháy mắt bốc lên mãnh liệt, như là biển động, phảng phất như muốn đem phiến thiên địa này cũng thôn phệ.

Phốc!

Lang Vương cùng Yêu Thần, nhất thời như gặp phải trọng kích, thân thể hai người trực tiếp bị ném bay ra ngoài, người giữa không trung liền cuồng phun máu tươi, bản thân bị trọng thương.

“Ha ha ha, vô dụng! Huyết Chi Kế Hạn, tại dưới tăng thêm của Huyết Chi Quốc Đô, uy lực gia tăng gấp mười lần không ngừng, há lại để hai người các ngươi có thể tới, Lâm Hải hẳn phải chết không nghi ngờ!”

Huyết Ma càn rỡ cười lớn, mắt thấy cái Huyết Hà chảy xuống, liền muốn đem Lâm Hải nuốt hết, đã thấy cánh tay ngọc của Liễu Hinh Nguyệt khẽ múa, nhất thời ánh trăng huy sái, giống như Ngân Hà trong sáng, đem Huyết Hà chặn lại.

Oanh!!!

Tiếng vang cực lớn kéo dài không dứt, huyết quang cùng ánh trăng đan vào một chỗ, năng lượng khổng lồ lăn lộn bốn phía, đầy trời đều là quang hoa chiếu rọi, không thể thấy mọi vật.

Ầm!

Cũng chính là mấy hơi thời gian, đột nhiên một tiếng thanh âm như khí cầu rạn nứt truyền ra, Huyết Hà đột nhiên nổ tung, bị ánh trăng tinh khiết, trực tiếp xoắn nát, tiêu tán thành vô hình.

“Hừ!”

Huyết Ma rên lên một tiếng, thân thể như gặp phải trọng kích, trực tiếp ném bay lên, một ngụm huyết tiễn thẳng mạo xưng chân trời, ánh mắt lộ ra nồng đậm vẻ sợ hãi.

“Không có khả năng! Huyết Chi Kế Hạn làm sao lại bị đánh tan!”

Thân thể Huyết Ma nặng nề ngã xuống, lại là một ngụm máu tươi phun ra ngoài, lại không dám dừng lại chút nào, nhảy dựng lên mang theo nồng đậm hoảng sợ xoay người bỏ chạy.

“Chạy đi đâu?!”

Yêu Thần cùng Lang Vương thấy Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt còn đang phá trận, lúc này cũng không thể để Huyết Ma chạy, hai người chịu đựng thương thế, thân ảnh lóe lên, đem Huyết Ma cản lại.

“Cút ngay, nếu không đừng trách ta trở mặt vô tình!”

Sắc mặt Huyết Ma nhất thời đại biến, lo lắng hướng phía Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt nhìn lại, thấy hai người đã kéo tay, đi đến biên giới Sinh môn, lại thêm mấy hơi công phu, chỉ sợ muốn đi ra khỏi Huyết Sát Đại Trận!

Liễu Hinh Nguyệt thực lực mạnh mẽ, còn hơn xa Huyết Ma tưởng tượng, liền cả Huyết Chi Kế Hạn do tinh huyết của lão ngưng hóa, cũng không làm gì được Liễu Hinh Nguyệt, nếu để cho Liễu Hinh Nguyệt thoát khốn, Huyết Ma lão cho dù có bản sự ngập trời, cũng đừng hòng chạy trốn nữa.

“Hừ hừ, Huyết Ma, đừng giãy dụa, khuyên ngươi vẫn kiên nhẫn chờ đợi Lâm Hải gia gia đi ra, sau đó quỳ trên mặt đất, ngoan ngoãn cùng một chỗ với chúng ta gọi gia gia đi!”

“Muốn chết!”

Huyết Ma nhất thời đại nộ, trong lòng hiện lên vẻ tàn nhẫn, cắn răng một cái, thân thể huyết quang đại thịnh.

“Là các ngươi bức ta!” Huyết Ma nổi giận gầm lên một tiếng, huyết dịch trên thân trong nháy mắt bốc cháy lên, sau đó một thanh đại đao mang theo mùi huyết tinh nồng đậm, xuất hiện tại giữa không trung, sương máu vờn quanh, âm u đáng sợ!

Chương 1388: Thả ngươi? Nghĩ đến đẹp!

“Huyết Ma Đao!!!”

Yêu Thần cùng Lang Vương nhất thời kinh hô một tiếng, sắc mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Cái Huyết Ma Đao này, chính là thủ đoạn đáng sợ nhất của Huyết tộc, Hóa Huyết vô hình, không thể ngăn cản, mặc dù có tác dụng phụ rất lớn, nhưng uy lực lại vô cùng cường đại, là đòn sát thủ của Huyết tộc thời điểm liều mạng.

“Nghĩ không ra, lại đem Huyết Ma bức đến cấp độ phải vận dụng Huyết Ma Đao!”

Sắc mặt của Yêu Thần cùng Lang Vương, lộ ra ngưng trọng trước đó chưa từng có, nếu Huyết Ma lấy Huyết Ma Đao ra công kích hai người bọn họ, trừ phi bọn họ cũng vận dụng Cấm Thuật của bản tộc để chống lại, nếu không không chết cũng phải trọng thương.

“Liều!”

Hai người cắn răng một cái, quyết định, nếu để cho Huyết Ma cứ như vậy mà chạy, sau khi Lâm Hải ra ngoài, coi như tha cho hai bọn họ, chỉ sợ vị A Hoa ba ba đáng sợ bên trong Luyện Yêu Hồ kia, cũng sẽ để hai người bọn họ sống không bằng chết.

Rống!

Bỗng nhiên, Lang Vương gầm lên giận dữ, bộ lông màu trắng tuyết trên toàn thân giống như ngân châm mà dựng đứng lên, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một vòng trăng tròn nho nhỏ, tựa hồ ẩn chứa năng lượng hủy thiên diệt địa, khiến người ta run sợ.

Mà Yêu Thần càng là hóa thành một đoàn khói đen, âm phong gào thét, mây đen lấp đỉnh, một đường bóng dáng như u linh, đột nhiên xuất hiện tại trên đỉnh đầu Yêu Thần, giống như Đại Ma Viễn Cổ, âm u đáng sợ!

“FUCK! Hai cái các ngươi, muốn cùng ta liều mạng sao!”

Huyết Ma mắng to một tiếng, thấy Yêu Thần cùng Lang Vương, vậy mà tất cả đều sử dụng ra Cấm Thuật của chủng tộc, nhất thời vừa sợ lại giận.

Huyết Ma Đao của lão tuy mạnh, nhưng chống lại hai đại Cấm Thuật của Yêu Thần cùng Lang Vương, coi như may mắn có thể thắng được, thế tất cũng sẽ thương thế thảm trọng, hoàn toàn là một cái cục diện lưỡng bại câu thương.

“Huyết Ma, nghe một lời khuyên của ta đi, không nên chống cự!”

“Vọng tưởng, đi chết đi cho ta!” Huyết Ma gầm lên giận dữ, đã không có thời gian để kéo dài thêm, nếu Yêu Thần cùng Lang Vương muốn liều mạng, lão trừ toàn lực ứng phó, không còn có lựa chọn nào khác!

Oanh!

Theo Huyết Ma gầm lên giận dữ, Huyết Ma Đao trên đỉnh đầu, phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa, giữa không trung nhất thời nổi lên sương máu chi phong, huyết quang đầy trời, giống như một đường chớp nhoáng, hướng phía Yêu Thần cùng Lang Vương đánh xuống.

“Rống!”

Lang Vương đột nhiên ngẩng đầu, hướng phía vầng trăng trên đỉnh đầu tru lên một tiếng, nhất thời ánh trăng trút xuống, tiến vào trong người Lang Vương, khiến cho quanh thân Lang Vương bị ánh trăng bao phủ, giống như khoác một tầng giáp bạc, rạng rỡ phát sáng.

Oanh!

Cánh tay Lang Vương chấn động, quả đấm cực lớn, điểm xuyết lấy quang hoa trắng noãn của ánh trăng, như là chùy sắt, hướng phía Huyết Ma Đao liền oanh qua.

Mà Đại Ma Viễn Cổ trên đỉnh đầu Yêu Thần, vậy mà trong nháy mắt chiếm cứ thân thể Yêu Thần, phát ra một tiếng quái khiếu khiếp người, cuốn lên âm phong Tử khí, đem Huyết Ma Đao quấn quanh.

Cạch!

Bầu trời giống như vang lên một đạo sấm sét, ba đạo quang mang một đen một trắng một đỏ, trong nháy mắt quấn giao cùng một chỗ ở giữa không trung, giống như ba đám lực lượng hủy thiên diệt địa, tranh nhau giao phong, kịch liệt đụng chạm.

“Đáng giận!”

Huyết Ma giận dữ cắn chặt răng, trong mắt cơ hồ phun ra ngọn lửa phẫn nộ, bị Yêu Thần cùng Lang Vương ngăn trở một chút như vậy, chính mình còn muốn đào thoát, coi như thật khó.

Liếc mắt nhìn lại, Lâm Hải lôi kéo Liễu Hinh Nguyệt, đã đi đến biên giới của Huyết Sát Đại Trận, cách thoát khốn chỉ có cách xa một bước.

“Hai tên khốn kiếp các ngươi này, vậy mà đem ta bức đến tình trạng như thế, chết đi cho ta!”

Huyết Ma đột nhiên phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, sau đó đột nhiên há miệng, phun ra hai ngụm máu, tinh huyết ngưng tụ không tan, hai giọt huyết châu bay lên trên trời, quay tròn chuyển động.

“Huyết Chi Quốc Đô, ngưng!”

Oanh!

Theo Huyết Ma rít lên một tiếng, phảng phất sương máu trong cả vùng không gian, tất cả đều quay cuồng lên, giống như vô số dòng nước, hướng phía hai giọt huyết châu điên cuồng hội tụ, sau đó rót vào bên trong Huyết Ma Đao, khiến cho sương máu bốn phía trong nháy mắt bị rút sạch.

Trong chớp mắt công phu, bên trên Huyết Ma Đao huyết quang đại thịnh, trong nháy mắt vậy mà so trước đó dài tới gấp ba, một cỗ uy áp mạnh mẽ cơ hồ đem không gian cũng cắt đứt, uy không thể đỡ bổ xuống dưới.

“Không tốt!”

Sắc mặt của Yêu Thần cùng Lang Vương hoàn toàn thay đổi, một trận thật sâu hoảng sợ xông lên đầu.

Ba!

Một đường âm thanh thanh thúy vang lên, vầng trăng bạc trên đỉnh đầu Lang Vương, trực tiếp vỡ vụn, mà Đại Ma Viễn Cổ trong người Yêu Thần, cũng chật vật bay ra khỏi thân thể Yêu Thần, ầm vang vỡ vụn.

Phốc!

Yêu Thần cùng Lang Vương đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, thân hình uể oải, lung lay sắp đổ, nhìn Huyết Ma Đao sắc bén rơi xuống, mặt lộ vẻ hoảng sợ, ánh mắt toát ra tuyệt vọng thật sâu.

“Xong!”

Hai người bất lực nhắm hai mắt lại, tuy Cấm Thuật của bọn họ cũng không yếu hơn Huyết Ma Đao của Huyết Ma, nhưng Huyết Ma chiếm cứ địa lợi, vậy mà đem cơ nghiệp ngàn năm của Huyết tộc -Huyết Chi Quốc Đô hoà vào trong đao, khiến cho uy lực của Huyết Ma Đao tăng vọt lên mấy lần, đã không phải bọn họ có thể chống lại.

Ngay tại thời khắc hai người coi là hẳn phải chết, đột nhiên cảm thấy một cỗ lực lượng nhu hòa, bỗng nhiên đem thân thể bọn họ đẩy vè sau, thoát ly phạm vi bao phủ của Huyết Ma Đao.

“Ừm?”

Hai người khẽ giật mình, sau đó trong lòng cuồng hỉ.

“Khẳng định là Lâm Hải gia gia cứu chúng ta!”

Hai người mở bừng mắt ra, sau đó liền nhìn thấy một màn khiếp sợ không gì sánh nổi.

Chỉ thấy Lâm Hải đứng chắp tay, một mặt đạm mạc đứng tại trước mặt Huyết Ma, Huyết Ma Đao treo ở chỗ một thước trên đỉnh đầu Lâm Hải, sương máu điên cuồng kịch liệt thiêu đốt lên, uy áp vô cùng cường đại, đem không gian tựa hồ cũng ép tới chấn động không ngừng, tư tư rung động.

Mà bên cạnh Lâm Hải, một cái nữ tử mỹ mạo khí chất thoát tục giống như Cửu Thiên Tiên Tử, đôi mi hơi dựng thẳng, hai ngón khép lại, một đường quang hoa trong sáng từ trong ngón tay chảy ra, hóa thành tơ mỏng mềm dẻo, đem Huyết Ma Đao gắt gao quấn quanh, thủy chung không cách nào lại hướng phía dưới rơi thêm một tơ một hào!.

“Là nữ tử trong trận kia!”

“Nữ tử này thật đáng sợ, vậy mà cường đại như thế!”

Yêu Thần cùng Lang Vương nhất thời hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hãi không thể tin.

Hai người bọn họ chưa từng gặp qua Liễu Hinh Nguyệt, lại càng không biết Liễu Hinh Nguyệt đã là Hóa Thần hậu kỳ, thấy Liễu Hinh Nguyệt tiện tay liền đem Huyết Ma Đao bức bọn họ đến tuyệt địa kia chế trụ, không khỏi đối với Liễu Hinh Nguyệt sinh ra lòng kính sợ thật sâu.

Mà Huyết Ma một mặt dữ tợn, thao túng Huyết Ma Đao đã ngưng tụ Huyết Chi Quốc Đô, đem hết toàn lực muốn đột phá sợi bạc ánh trăng trói buộc của Liễu Hinh Nguyệt, lại phát hiện sương máu bên trên Huyết Ma Đao đã hao hết hơn phân nửa, nhưng vẫn vô pháp tránh thoát. Không chỉ có như thế, tác dụng phụ khi thi triển Huyết Ma Đao, giờ phút này cũng dần dần xuất hiện, Huyết Ma chỉ cảm thấy thân thể một trận hư thoát, nguyên khí đại thương, ngay cả khí lực để đứng vững cũng gần như không còn, mà Liễu Hinh Nguyệt đã thoát trận mà ra, giờ phút này coi như lão muốn chạy trốn cũng đã muộn, nhất thời ánh mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ cùng tuyệt vọng thật sâu.

“Lâm Hải, hôm nay thả ta một ngựa, ta cam đoan cả đời không vào Hoa Hạ!”

“Thả ngươi?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một tiếng cười lạnh, “Nghĩ thật đẹp!”

Ầm!

Lâm Hải vừa dứt lời, Huyết Ma Đao ở giữa không trung rốt cục không chịu nổi lực lượng trói buộc của sợi bạc ánh trăng, ầm vang vỡ vụn.

Hừ!

Huyết Ma nhất thời như gặp phải trọng kích, liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi, thân thể cắm một cái, té ngã trên đất.

Leng keng!

Mà lúc này đây, trong đầu Lâm Hải, rốt cục vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là tám mươi hai phần trăm, có muốn thu phục không?

Không!

Lâm Hải cự tuyệt Cửu Lê Hồ, sau đó lôi kéo tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt lui lại một bước, trên mặt lộ ra một nụ cười hư hỏng.

“Ngươi muốn thế nào?”

Huyết Ma hoàn toàn tuyệt vọng, sắc mặt như tro tàn ngồi dưới đất, lúc thấy Lâm Hải thấy nụ cười xấu xa kia, không biết vì cái gì, bỗng nhiên dâng lên một cỗ dự cảm bất tường, gấp gáp hỏi.

“Không muốn thế nào, cũng là muốn tìm cho ngươi một công việc thôi!”

“Tìm việc làm?” Huyết Ma một mặt mộng bức, không thể hiểu được là chuyện gì xảy ra, Yêu Thần cùng Lang Vương bên cạnh, toàn thân lại là giật mình một cái, sau đó hướng phía Huyết Ma ném qua ánh mắt vô cùng đồng tình, nhưng rất nhanh lại chuyển thành nụ cười cười trên nỗi đau của người khác.

“Ngươi đến cùng có ý tứ gì?” Bất an trong lòng Huyết Ma, càng ngày càng mãnh liệt, loại hoảng sợ không biết này, so trực tiếp giết lão còn khó chịu hơn.

Lâm Hải thì là hướng phía Yêu Thần cùng Lang Vương uốn éo miệng.

“Qua, giảng cho lão nghe!”

Chương 1389: Đến, gọi tiếng thân ca ca nghe một chút!

“Ai u, Huyết Ma lão đệ a, ta đây đến hảo hảo nói cho ngươi nghe một chút, nhắc tới công tác a, quả thực quá vĩ đại quá thần thánh quá cao cấp quá quang vinh, đương nhiên đây hết thảy cũng bởi vì chúng ta có A Hoa ba ba làm lãnh đạo chính xác, nói tới A Hoa ba ba thật đáng yêu thật đáng kính cùng từ ái ôn nhu suất khí của chúng ta, cái lời nói này liền dài...”

Yêu Thần cùng Lang Vương, một mặt bỉ ổi đi qua, bắt đầu mặt mày hớn hở giảng thuật lên kinh lịch của bọn họ tại dưới ma trảo của A Hoa, này là cực kỳ bi thảm, đương nhiên hiện tại với hai tên này, thời điểm nói về việc này, là hưng phấn, là kích động, là cười trên nỗi đau của người khác, bởi vì lập tức Huyết Ma liền phải đối mặt cùng dạng tao ngộ này.

Hai mắt Huyết Ma trừng tròn xoe, nghe mà biến sắc lại biến, thẳng đến sau cùng biến thành tuyệt vọng cùng hoảng sợ thật sâu, mới không khỏi kêu to một tiếng.

“Công việc này ta con mẹ nó a không muốn, các ngươi giết ta đi!”

“Muốn chết là không thể được, gần chết ngược lại là có thể, đánh lão!” Nói xong, Yêu Thần cùng Lang Vương cùng nhau tiến lên, đem Huyết Ma theo đập xuống mặt đất trước mặt Lâm Hải.

Mà Lâm Hải thì là dù bận vẫn ung dung ở bên cạnh, nhận lấy tin tức nhắc nhở trong đầu.

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là tám mươi bảy phần trăm, có muốn thu phục không?

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi tư phần trăm, có muốn thu phục không?

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi chín phần trăm, có muốn thu phục không?

“Tốt, ngừng!” Thẳng đến khi xác xuất thành công đạt tới chín mươi chín phần trăm, Lâm Hải mới lên tiếng ngăn lại, mà Huyết Ma lúc này đã hai mắt trắng dã, có thở ra, nhưng không có hít vào, mắt thấy liền muốn treo.

Thu phục!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân ảnh Huyết Ma biến mất, tiến vào Luyện Yêu Hồ, đồng thời đem Yêu Thần cùng Lang Vương, cũng thu vào qua.

“Cuối cùng đã giải quyết toàn bộ!” Lâm Hải thở một hơi dài nhẹ nhõm, từ ngày tại trên Phiêu Miểu Phong, biết được chính mình muốn phải đối mặt với trả thù của ba cái Địa Tiên, áp lực của Lâm Hải không thể bảo là không lớn.

Bất quá coi như thuận lợi, đến hôm nay, ba cái Địa Tiên tất cả đều bị chính mình thu phục, ngược lại lớn mạnh lực lượng của chính mình, ngược lại là một chuyện tốt.

“Hinh Nguyệt, chúng ta đi thôi!”

Lâm Hải lôi kéo tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, thân ảnh lóe lên, không mất một chút thời gian liền rời khỏi Huyết Chi Quốc Đô, một lần nữa trở lại cổ bảo, nhưng không còn lưu lại, trực tiếp về khách sạn nghỉ ngơi.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, hai người liền lên máy bay, trở về thành phố Giang Nam, ai về nhà nấy.

“Tiểu Hải a, thân bằng hảo hữu nhà bên này, thiếp đều đã viết xong, ngươi xem một chút bên trong bằng hữu của ngươi, còn có cần mời người nào hay không?”

Lâm Hải vừa về tới nhà, liền bị phụ mẫu lôi kéo, ngồi vào trên ghế sa lon, nhìn trên bàn trà trước mặt, thả khắp nơi đều là thiếp, Lâm Hải liền trở nên đau đầu.

“Ta ngẫm lại rồi nói sau!”

Lâm Hải vội vàng đứng dậy, tại bên trong tiếng oán giận của phụ mẫu, về đến phòng.

Vừa vào nhà, Lâm Hải vừa đóng cửa lại, liền sửng sốt.

Chỉ thấy Sở Lâm Nhi, chính là một mặt vũ mị nằm nghiêng tại trên giường mình, khuôn mặt lười biếng, mị thái trăm sinh, đôi mắt đẹp mỉm cười mang theo mê ly, câu hồn nói không nên lời.

“Lâm Nhi Công chúa, ngươi đừng nhìn ta như vậy, ta sợ hãi!”

Lâm Hải vội vàng giơ hai tay ôm ngực, có chút tâm thần bất định nói nói.

“Đi đâu nha?.” Thanh âm của Sở Lâm Nhi vô cùng ôn nhu, lại làm cho toàn thân Lâm Hải giật mình một cái.

“Qua lội nước Mỹ.”

“Cùng ai nha?”

“Cùng, cùng Hinh Nguyệt a.” Trong lòng Lâm Hải càng ngày càng không đánh trống.

Vừa mới dứt lời, đột nhiên cảm giác cảm thấy hoa mắt, sau đó thân thể bỗng nhiên bị quăng lên, phanh cái quẳng lên trên giường.

“Ngươi cái hỗn đản đáng giận, lần trước lúc qua nước Nga, bản Công chúa cũng đã nói còn không có đi ra nước ngoài đâu, lần này qua nước Mỹ ngươi vậy mà không mang ta theo, a a a, tức chết ta rồi!”

Sở Lâm Nhi cưỡi tại trên thân Lâm Hải, nắm đấm trắng nhỏ nhắn mãnh liệt nện một hồi, đem Lâm Hải đánh đến ngao ngao trực khiếu.

“Uy, ngươi có thể giảng điểm lý hay không a, ta rõ ràng bảo ngươi, là chính ngươi nói, ngươi muốn cùng Thường Tú Lệ trong đêm đi xem Vương quả phụ trộm người, không có thời gian phản ứng ta!” Lâm Hải ủy khuất sắp khóc, mẹ nó loại sự tình đánh nhau này, chính mình có thể không nghĩ mang theo Sở Lâm Nhi sao?

“Ách... Có sao?” Sở Lâm Nhi sững sờ, nắm tay nhỏ dừng lại, bên trên gương mặt yêu diễm, lộ ra một tia biểu lộ nghi hoặc.

“Lâm Nhi Công chúa, chúng ta làm người muốn giảng đạo lý a!” Lâm Hải vẻ mặt cầu xin nói nói.

“Phi, bản Công chúa là quỷ, cùng ngươi giảng cọng lông đạo lý a, dù sao đều đã đánh, đâm lao phải theo lao đi!” cái miệng nhỏ nhắn Sở Lâm Nhi nhếch lên, lộ ra một tia cười đắc ý yêu kiều, nắm tay nhỏ nhất thời lại nện xuống tới.

“Uy, ngươi lại đánh ta có thể gấp á!” Lâm Hải lập mã quặm mặt lại, uy hiếp nói.

“Hứ, bản Công chúa chả lẽ lại sợ ngươi!” Mũi ngọc tinh xảo của Sở Lâm Nhi hừ một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Nha, còn trị không được ngươi!” Trong lòng Lâm Hải hung ác, bên hông bỗng nhiên dùng lực xoay người một cái, Sở Lâm Nhi không phòng bị, trực tiếp bị nhấc xuống, sau đó chân sau Lâm Hải bước một bước, phản cưỡi tại trên thân Sở Lâm Nhi.

“A!!!”

Sở Lâm Nhi nhất thời kinh hô một tiếng, vừa muốn phản kích, hai cái cánh tay lại bị Lâm Hải gắt gao đè lại.

“Hắc hắc hắc, lần này trung thực đi!”

Lâm Hải cúi người xuống, cách khuôn mặt yêu diễm đến cực hạn của Sở Lâm Nhi chỉ còn mười mấy centimet, nhướn mày một mặt cười xấu xa, đắc ý nói nói.

Khuôn mặt Sở Lâm Nhi bỗng nhiên biến đổi, dâng lên vô tận mây đỏ, trái tim đột nhiên bắt đầu nhảy lên kịch liệt.

“Đến, gọi tiếng thân ca ca nghe một chút!” Lâm Hải không có phát giác, mà chính là một mặt đắc ý bỉ ổi cười.

Sở Lâm Nhi nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Lâm Hải, cảm thụ được nhiệt khí mà Lâm Hải phun ra lúc nói chuyện, hô hấp đột nhiên trở nên dồn dập lên, vậy mà gấp gáp đến toàn thân run rẩy, không khỏi đem đôi mắt đẹp chăm chú đóng lại.

“Ách... Tình huống gì?” Lâm Hải lúc này mới chú ý tới, tình huống của Sở Lâm Nhi tựa hồ có chút không đúng.

Chẳng những hô hấp dồn dập, khuôn mặt đỏ bừng, thậm chí âm thanh trái tim phanh phanh cấp tốc nhảy lên, cũng nghe rõ ràng, thân thể mềm mại tựa hồ cũng đang run nhè nhẹ, hết thảy cũng cùng bình thường không giống nhau lắm.

“Đậu phộng!”

Lâm Hải đến cùng vẫn là người từng trải, bỗng nhiên kịp phản ứng, đồng tử không khỏi rụt lại một hồi, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

Tình huống bây giờ của Sở Lâm Nhi, căn bản chính là bộ dáng thời điểm nữ nhân động tình, lúc chính mình cùng Hinh Nguyệt ban đầu thân mật, Hinh Nguyệt không phải cũng là gấp gáp tựa như bây giờ Sở Lâm Nhi sao?

“Mẹ nó!”

Lâm Hải bị dọa đến vội vàng từ bên trên thân thể Sở Lâm Nhi lao xuống tới, đồng thời đầu óc trống rỗng.

Con mẹ nó, lần này thế nhưng là đùa giỡn lớn, Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi bình thường chơi đùa đã quen, đã sớm giảm đi rất nhiều khiêng kỵ, hiện tại thấy Sở Lâm Nhi vậy mà động tình, không khỏi có chút mộng bức.

“Đưa ta tiến vào Cửu Lê Hồ!”

Mặt mũi Sở Lâm Nhi tràn đầy ngượng ngùng, con mắt cũng không dám mở ra, hướng phía Lâm Hải vội vã nói nói.

“A!”

Lâm Hải vội vàng đáp ứng một tiếng, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân ảnh của Sở Lâm Nhi, liền biến mất ở trước mắt.

“Hô ~” Lâm Hải lúc này mới thở dài ra một hơi, xem ra Sở Lâm Nhi cũng là cảm thấy xấu hổ, muốn tránh đi một chút a.

“Ba ba, cứu mạng a!”

Đột nhiên, trong đầu Lâm Hải, vang lên âm thanh của A Hoa, muốn bao nhiêu thê thảm thì có bấy nhiêu thê thảm.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào?” Lâm Hải sững sờ, chẳng lẽ là Huyết Ma vừa mới tiến vào Cửu Lê Hồ, không phục A Hoa quản giáo, mới động thủ với A Hoa.

“Không được, ta phải đi xem một chút!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, cũng tiến vào bên trong Cửu Lê Hồ.

Lâm Hải vừa tiến đến, liền thấy Yêu Thần cùng Lang Vương, như là tượng gỗ mà đứng tại bên trong này, trong ánh mắt tràn ngập hoảng sợ, giống như thấy cái sự tình gì có thể lo.

Mà Huyết Ma thì càng thảm, một bên đang ra sức khai phát Không Gian Hỗn Độn, một bên run lẩy bẩy, liền đầu cũng không dám ngẩng, bên trong miệng còn đang không ngừng lẩm bẩm.

“Thật đáng sợ, so với A Hoa ba ba còn đáng sợ hơn!”

“A Hoa đâu?.” Lâm Hải thấy thế, vội vàng hướng phía Lang Vương cùng Yêu Thần hỏi.

Chương 1390: Tin tức kết hôn của Lâm Hải

“Bị một cái nữ nhân đột nhiên xuất hiện, trực tiếp đánh đến bầu trời!” Yêu Thần nuốt ngụm nước bọt, một mặt hoảng sợ nói nói.

“Ta biết nữ nhân kia, chính là nàng buộc ta đem chính mình đánh gần chết!” Hoảng sợ trên mặt Lang Vương càng sâu, hai chân cũng nhịn không được đang run rẩy.

“Ách...” Lâm Hải nào vẫn không rõ, A Hoa đây là bị Sở Lâm Nhi đánh, hơn nữa còn quá con mẹ nó hung ác, trực tiếp đánh tới bầu trời.

Lâm Hải không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, rất nhanh liền nhìn thấy A Hoa từ trên trời rơi xuống đến, bất quá lại là bị người đánh xuống.

“Ngươi con chó chết này, để ngươi lừa gạt cô nãi nãi đi nhìn quả phụ trộm người!” Sở Lâm Nhi vừa thẹn lại giận, đem A Hoa đánh tới gào khóc thảm thiết.

“Cô nãi nãi, ngươi có thể phân rõ phải trái hay không a, ta chỉ nói quả phụ trộm người thật hăng hái, không có nói để cho ngươi đi nhìn a!”

“Phi! Ai bảo ngươi không nói rõ ràng, bản Công chúa còn tưởng rằng là sự tình chơi vui, kết quả... A a a a, bản Công chúa muốn đánh chết ngươi!!!”

Phốc!

Lâm Hải kém chút cười phun, cuối cùng hiểu rõ, Sở Lâm Nhi vì cái gì không có việc gì lại chạy tới nhìn quả phụ trộm người, nháo nửa ngày kẻ cầm đầu lại là con chó lưu manh A Hoa này a.

“Nên, đánh chết nó đi!” A Hoa con hàng này đơn thuần là trừng phạt đúng tội.

Ầm!

Thân thể A Hoa rốt cục rơi trên mặt đất, rơi kém chút nổi lên, mà Sở Lâm Nhi vẫn chưa dừng tay, cái ủng thô nhỏ giẫm một hồi, A Hoa toét miệng liền khóc.

“Cô nãi nãi đừng đánh, lại đánh ta cũng không đẹp trai!”

“Ba ba, cứu mạng a!” A Hoa lúc này mới nhìn thấy Lâm Hải đã tới, vội vàng hướng Lâm Hải cầu cứu.

Lâm Hải trực tiếp lắc đầu, nhìn Sở Lâm Nhi điên cuồng, không khỏi lui lại một bước.

“Ngươi tự cầu phúc đi, dù sao sau khi ngươi biến dị u, da dày thịt béo cấm đánh lớn nhất, nhất là mặt!” Lâm Hải cười trên nỗi đau của người khác nói.

“Thảo!”

Yêu Thần cùng Lang Vương, cùng những người khác của Lang tộc ở bên cạnh, mỗi cái trên mặt hoảng sợ, câm như hến.

“Vốn cho rằng A Hoa ba ba là đáng sợ nhất, hiện tại xem ra, cái gọi là cô nãi nãi này, mới là cái cần ăn đòn bên trong này a, liền cả chủ nhân của Luyện Yêu Hồ cũng không dám ngăn đón, về sau tuyệt đối không thể trêu chọc!”

Huyết Ma càng là không nói một lời, điên cuồng khai phát Không Gian Hỗn Độn, chỉ là trong hai mắt, lại mang theo nồng đậm hoảng sợ, sắp khóc ra.

“A Hoa ba ba một hồi nữa cũng đừng bắt ta -cái mới tới này tới làm nơi trút giận a, bên trong này quá nguy hiểm, ta muốn về nhà trẻ...”

“Chủ nhân, thương thế của Nguyệt Như cô nương đã khôi phục!” Đột nhiên, Tiên Nhi đi vào trước mặt Lâm Hải, nhẹ giọng nói nói.

“A. Đi xem một chút!”

Sở Lâm Nhi theo A Hoa, đoán chừng vẫn phải hồ nháo một hồi, Lâm Hải trực tiếp đi theo Tiên Nhi, trở lại trong nhà gỗ.

Vừa tiến đến, liền thấy Lãnh Nguyệt Như đang ngồi xếp bằng, ánh sáng trước đó đã tán đi, trên thân cũng mặc quần áo tử tế, hai mắt khép hờ, tựa hồ đang vận công điều tức.

“Ngươi đến!”

Lâm Hải cùng Tiên Nhi vừa tiến đến, Lãnh Nguyệt Như liền đã phát giác, khoan thai mở hai mắt ra, nhất thời một đạo hàn mang hiện lên, để trong lòng Lâm Hải giật mình.

“Nguyệt Như cô nương, tựa hồ thu hoạch không nhỏ a!” Lâm Hải kinh hỉ nói.

“Còn tốt, tu vi giờ phút này của ta, so với thời điểm cường thịnh lúc đầu, còn càng tiến thêm một bước, bây giờ đã đạt tới Hóa Thần sơ kỳ, bước vào hàng ngũ Địa Tiên!”

“Địa Tiên!” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, “Này, thật phải chúc mừng Nguyệt Như cô nương!”

Lãnh Nguyệt Như cười nhạt một tiếng, đôi mắt đẹp nhìn lại, hướng phía Lâm Hải lộ ra một ánh mắt cảm kích.

“Đây hết thảy, cũng nhờ ngươi ban tặng, ân tình của ngươi, Nguyệt Như ghi lại!”

“Ha ha, Nguyệt Như cô nương nói quá lời, đều là bằng hữu, không cần nói chuyện ân tình hay không ân tình gì.” Lâm Hải khoát khoát tay, cười nói.

“Không, Lãnh Nguyệt Như ta làm việc, từ trước đến nay có ân báo ân, có cừu báo cừu, ân tình của ngươi ta sẽ báo, bất quá muốn phải tại sau khi ta báo thù!” Lãnh Nguyệt Như nói xong, trong mắt đột nhiên hiện lên một đường hàn mang băng lãnh, trên thân sát cơ lẫm nhiên.

“Sự tình ngươi báo thù, ta sẽ giúp ngươi!” Lâm Hải một mặt trịnh trọng nói nói.

Khuôn mặt Lãnh Nguyệt Như âm hàn, gật gật đầu.

“Địa Tiên giới mở ra, còn bao lâu?”

“Còn một tháng thời gian nữa!”

“Một tháng sao?” Song quyền của Lãnh Nguyệt Như, đột nhiên nắm chặt, cả người như là một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, hàn khí bức người!

"Uy, nghe nói, ngươi muốn cùng Liễu Hinh Nguyệt kết hôn?." Không biết từ lúc nào, Sở Lâm Nhi cũng đi tới, bên trong tay còn mang theo cái đuôi của A Hoa.

"Đúng a!" Lâm Hải gật gật đầu, đồng thời liếc nhìn A Hoa một chút, kém chút bật cười.

Cái này con mẹ nó vẫn là chó a, nhìn xem hai cái quầng thâm mắt to bằng miệng chén này, trực tiếp chỉnh thành Quốc Bảo Gấu Mèo rồi.

"Này, các ngươi có phải cũng sẽ làm loại chuyện như Vương quả phụ hay không?" Sở Lâm Nhi đột nhiên có chút ngượng ngùng, đỏ mặt hỏi.

"Ách..." Lâm Hải nhất thời vô cùng xấu hổ, lời này hỏi, trả lời thế nào a?

Bất quá, A Hoa gần chết trên mặt đất nghe xong lời này, nhất thời lên tinh thần, lộ ra nụ cười thô bỉ.

"Này còn phải hỏi a, cha ta căn bản chờ không nổi kết hôn, đã sớm làm qua, oa cạc cạc... Ngao!"

A Hoa đang cười một nửa, đột nhiên lại hét thảm một tiếng, bị Sở Lâm Nhi mang theo cái đuôi cuồng quẳng một hồi.

"Phi, thối lưu manh, thật không biết xấu hổ, thật không biết xấu hổ!"

"Uy, không biết xấu hổ là cha ta, ngươi đánh ta làm gì a! Điểm nhẹ a, cô nãi nãi của ta!"

...

Nhìn Sở Lâm Nhi nổi giận đem A Hoa kéo ra ngoài cuồng loạn, trong lòng Lâm Hải đột nhiên có loại cảm giác khác thường, nhất là lời nói của Sở Lâm Nhi, để Lâm Hải cảm thấy một trận khó xử, làm sao cảm giác giống đang mắng hắn vậy.

Tin tức Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt muốn kết hôn, nhanh chóng lan truyền, trừ thân bằng hảo hữu của hai nhà, Lâm Hải còn an bài Trần Nghiên, hướng các nhân vật tai to mặt lớn trên toàn thế giới, phát thiếp mời.

Trừ cái đó ra, người của làng giải trí tự nhiên không thiếu, Lâm Hải trực tiếp đem sự tình giao cho Mạnh Húc, Mạnh Húc lập tức xem như chuyện lớn hạng nhất, lập tức bắt đầu an bài.

Lâm Hải cũng không biết, sự tình chỉ là mấy câu của chính mình, lại làm cho toàn thế giới cũng oanh động sôi trào lên, vô số đại nhân vật có ảnh hưởng rất lớn trên phạm vi thế giới, đều không hẹn mà cùng hướng phía thành phố Giang Nam của Hoa Hạ mà đến.

Mà giới nghệ sĩ của Hoa Hạ, vậy mà quỷ dị xuất hiện nhiều hồ sơ tiết mục tạm thời ngừng ghi chép hoặc ngưng phát hình, những cái ngôi sao xếp đầy lịch trình kia, cam nguyện bốc lên mạo hiểm trái với điều ước, tất cả đều đón máy bay, bay đến Giang Nam.

Nhất thời, các khách sạn cấp cao của thành phố Giang Nam đều kín người hết chỗ, trụ đầy đến các đại nhân vật từ các nơi trên thế giới cùng các ngôi sao đại nhân vật của Hoa Hạ.

Cứ như vậy, nhưng lại làm cho nhóm lãnh đạo thành phố Giang Nam vừa sợ lại lo, gấp gáp thậm chí cả đi ngủ cũng ngủ không ngon.

Những đại nhân vật từ các nơi trên thế giới kia, ấn theo lý mà nói cái nào tới Hoa Hạ, cũng có tư cách để lãnh đạo các cấp cùng đi, nhưng thoáng một cái đến trên trăm cái, tất cả đều tụ tập tại

Giang Nam, bọn họ trước đó lại không có đạt được bất luận cái thông tri gì, mỗi cái một mặt mộng bức.

Những minh tinh kia phân lượng tuy không bằng các lão đại từ các nơi trên thế giới, nhưng không chịu nổi Fan nhiều a, nghe nói xong nhiều Truy Tinh Tộc, cũng đã chen chúc tiến tới thành phố Giang Nam, thậm chí không có chỗ ở, cũng bắt đầu ngủ đầu đường.

Cứ như vậy, vấn đề trị an lập tức thành chuyện trọng yếu cấp bách nhất lớn nhất, Cục Công an toàn thể xuất động, tuần tra hai mươi bốn giờ, không dám có một tia lười biếng, dây cung trong đầu mỗi cái cũng kéo căng quá chặt chẽ, sợ xảy ra vấn đề.

“Đến cùng xảy ra chuyện gì?” Hứa Điềm mấy ngày nay vừa vặn đến kỳ, đau bụng không được, lại vẫn không thể không vào cương vị, nhịn đau khổ tại chỗ cảnh đình ven đường dừng lại nghỉ ngơi một chút, mặt mũi tràn đầy khó chịu.

Đúng lúc này, điện thoại vang, Hứa Điềm nhận.

“Đã tra rõ ràng, là do một cái gọi là Lâm Hải kết hôn, mới làm ra động tĩnh lớn như vậy.”

“Lâm Hải kết hôn?” Hứa Điềm sững sờ, sau đó nhất thời tức đến cắn răng một cái. “Cái hỗn đản này!”

Chương 1391: Không kịp giải thích, mau lên xe!

Hứa Điềm nghe được, tức đến mặt đều đen.

“Tại sao lại là hắn?!”

Hứa Điềm xem như phát hiện, mỗi lần Giang Nam phát sinh chuyện lớn, cũng không thoát khỏi quan hệ cùng Lâm Hải, chính mình làm cảnh sát cũng bất quá mới một năm, kết quả lại cũng không biết đã bắt kịp bao nhiêu hồi, mỗi lần đều phải để cho mình tới một lần kinh tâm động phách.

Sự tình trước kia coi như thôi, dù sao cuối cùng đều là tiêu diệt người xấu, còn có thể nói cho qua, thế nhưng lần này là hắn kết hôn, tự chính mình còn phải nhịn đau nhức kịch liệt, chạy đến đường lớn tuần tra, thật sự lẽ nào lại như vậy!

Hứa Điềm càng nghĩ càng giận, lấy điện thoại cầm tay ra liền chuẩn bị gọi điện thoại cho Lâm Hải chửi mắng một trận, kết quả đột nhiên một cỗ xe hào khí, đứng ở trước người Hứa Điềm.

“Này, cảnh hoa a di ~ “

Đột nhiên, cửa sổ xe hạ xuống, một cái thanh âm mang theo ý đùa giỡn, huýt sáo hướng phía nàng hô một tiếng.

Hứa Điềm vốn là đau đớn khó nhịn, lại đang nổi nóng, thấy có người dám tại trên đường cái đùa giỡn nàng, nhất thời không khỏi đại nộ.

“Ngươi kêu người nào a di đâu, ngươi, ngươi... Là ngươi!”

Hứa Điềm nhịn đau khổ ngẩng đầu, vừa muốn răn dạy hai câu, chờ sau khi thấy rõ là ai, nhất thời nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt đẹp đều nhanh phun ra lửa.

“Tìm ngươi cũng thật không dễ dàng a!” Lâm Hải xuống xe, đi đến trước mặt Hứa Điềm, khẽ vươn tay đem một tấm thiếp đỏ thẫm, đưa tới trước mặt Hứa Điềm.

“Ta muốn kết hôn, mời đại cảnh hoa đến lúc đó tới quang lâm a.”

Đôi mắt đẹp của Hứa Điềm trừng mắt nhìn Lâm Hải, răng ngà đều nhanh cắn nát.

“Ngươi liền không thể yên tĩnh điểm sao? Chơi đùa lung tung cái gì a!”

“Ách…” Lâm Hải nhất thời một mặt mộng bức, mặt mũi tràn đầy vô tội nói nói, “Không thể giày vò a, người ta là lần đầu kết hôn!”

“Phi! Ai hỏi ngươi cưới mấy lần, ngươi đem lão đại trên toàn thế giới đều kéo đến Giang Nam, đây không phải thêm phiền cho chúng ta sao?”

“Há, việc này a.” Lâm Hải nhún nhún vai, “Không có việc gì, ngươi không cần phải để ý đến bọn họ.”

“Ngươi nói nhẹ nhõm! n ~” Hứa Điềm đột nhiên biến sắc, ôm bụng ngồi xổm xuống.

“Uy, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải nhất thời giật mình, lúc này mới chú ý tới sắc mặt Hứa Điềm tựa hồ không đúng, vội vàng vươn tay chuẩn bị đưa nàng nâng đỡ.

“Đừng nhúc nhích, đau, đau!” Mặt mũi Hứa Điềm tràn đầy thống khổ.

“Đau ở đâu?” Lâm Hải gấp gáp hỏi.

Hứa Điềm tức giận liếc trắng Lâm Hải một chút, loại sự tình này nàng nào có tiện nói cho Lâm Hải.

“Đậu phộng, ngươi cái gái ngốc, ngược lại là nói chuyện a!” Lâm Hải thấy Hứa Điềm tựa hồ đau rất nghiêm trọng, không khỏi lo lắng hô nói.

“Phi! Ngươi mới là gái ngốc, ta, ta đến cái kia!”

“Cái nào a?” Lâm Hải không hề nghĩ ngợi, mở miệng hỏi nói.

“Ngươi cút cho ta!” Hứa Điềm tức đến mắt hạnh muốn lật, kịch liệt đau nhức để cho nàng lập tức ngồi dưới đất.

Lâm Hải chau mày, vươn tay tìm tòi, nắm chặt cổ tay trắng của Hứa Điềm.

“Ừm?”

Cơ hồ là trong nháy mắt, đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, trên mặt lộ ra thần sắc thật không thể tin nồng đậm.

“Đứng lên!”

Lâm Hải một mặt nghiêm túc, vội vàng đem Hứa Điềm từ dưới đất kéo lên, không hề nghĩ ngợi vươn tay đặt lên nơi bụng Hứa Điềm.

“A, thối lưu manh!”

Hứa Điềm bị cử động của Lâm Hải, làm cho sững sờ, sau khi kịp phản ứng liền mãnh liệt rít lên một tiếng, vô ý thức nhấc đầu gối, vừa chuẩn lại hung ác, đâm vào bên trên chỗ đó của Lâm Hải.

“A!” Lâm Hải kêu thảm một tiếng, toàn bộ tâm thần của hắn cũng đặt tại nơi bụng của Hứa Điềm, một cái không chú ý liền trực tiếp trúng chiêu, bưng lấy đũng quần một mặt thống khổ liền ngồi xổm xuống.

“Đậu phộng, mau nhìn a, lại có người ở bên đường đùa giỡn nữ cảnh!”

“Người anh em này ngưu bức a, bất quá bị nữ cảnh chơi chiêu này, đoán chừng trứng của anh em này đều phải nát!”

“Thật sự là sắc đảm ngập trời a, lần này triệt để đần độn!”

Tình huống bên này, nhất thời hút ánh mắt của người qua đường, rất nhiều người dừng lại bắt đầu hứng thú nhìn lên náo nhiệt, đối với Lâm Hải cùng Hứa Điềm chỉ trỏ, mặt mũi tràn đầy cười trên nỗi đau của người khác.

“Uy, ngươi, ngươi không sao chứ?” Hứa Điềm thấy Lâm Hải đau đến đầu đầy mồ hôi, không khỏi cũng có chút bận tâm tới, mang theo một tia áy náy, nhỏ giọng nói nói.

Lâm Hải ngẩng đầu một cái, mặt mũi tràn đầy u oán nhìn Hứa Điềm, nhất thời liền khóc.

“Ngươi nói, chính ngươi nói, cái này con mẹ nó là lần thứ mấy?”

Bị Lâm Hải hỏi như vậy, Hứa Điềm cũng không tiện nói, bởi vì liền chính nàng cũng không biết, đây là lần thứ mấy.

“Ai, ai để ngươi ngoài đường sờ người ta nha!” Hứa Điềm thở phì phì trừng liếc Lâm Hải một chút.

Nhấc lên cái này, Lâm Hải nheo mắt, kém chút đem chính sự quên.

“Nhanh, đến trên xe ta!”

Lâm Hải đứng lên, cũng không đoái hoài tới đau đớn, lôi kéo Hứa Điềm liền hướng lên trên xe mình.

“Uy, ngươi làm gì, ta đang trực ban a!” Hứa Điềm khẩn trương, vội vàng giãy giụa nói.

“Không kịp giải thích, mau lên xe!” Lâm Hải không quan tâm, đem Hứa Điềm kéo vào trong xe.

“Đậu phộng, thần tượng a!” Một cử động kia của Lâm Hải, quả thực đem quần chúng ăn dưa cũng kinh ngạc đến ngây người.

Không chỉ ở bên đường đùa giỡn cảnh hoa, sau khi bị cảnh hoa tập kích, vậy mà càng áp chế càng mạnh mẽ, trực tiếp đem cảnh hoa bắt cóc đến trên xe, dựa theo cái tiết tấu này, bước kế tiếp rất có thể cũng là xe chấn a!

"Em gái ngươi, nếu có thể cùng người anh em này thay đổi nhân vật, tốt biết bao nhiêu a!"

"Uy, nhanh dừng xe, ngươi dẫn ta đi đâu a, ta vẫn phải trực ban đâu!" Trên xe, Hứa Điềm mặt mũi tràn đầy tức giận, hướng phía Lâm Hải rống nói, bụng kịch liệt đau nhức, để cho nàng ngã vào trên ghế sau, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

"Đừng nói chuyện, bảo trì thể lực, nếu không ngươi có nguy hiểm tính mạng!"

Lâm Hải vừa lái xe, vừa nghiêm túc nói nói, đồng thời đưa tay đem một viên thuốc, đưa cho Hứa Điềm.

"Nhanh, đem nó ăn!"

"Đây là cái gì?" Hứa Điềm nhíu chặt đôi mi, chịu đựng đau nhức kịch liệt nói nói.

"Thuốc nạo thai!" Lâm Hải một bản nghiêm túc nói nói.

"Ngươi đi chết đi!" Hứa Điềm tức đến kém chút điên.

"Không nháo, nhanh ăn, có thể làm dịu thống khổ của ngươi!" Lâm Hải một mặt lo lắng nói nói.

"Hừ!" Hứa Điềm oán hận liếc trắng Lâm Hải một chút, lúc này mới há miệng nhỏ, nửa tin nửa ngờ đem đan dược nuốt vào.

"A, vậy mà thật có tác dụng?" Đan dược vừa vào miệng, Hứa Điềm rất nhanh liền phát hiện, đau nhức kịch liệt nơi bụng dưới của chính mình, thế mà giảm bớt không ít, không còn khó mà chịu đựng như vậy.

"Ngươi rốt cuộc muốn mang ta đi đâu a? Ta còn phải đi làm đâu!"

"Đến ngươi liền biết rõ!" Lâm Hải đem xe lái nhanh, rất mau liền ra khỏi khu vực thành thị.

“Cái đau bụng kinh này của ngươi, hẳn là bắt đầu từ ba năm trước đây đi? Hơn nữa một lần so với một lần còn lợi hại hơn, nhất là mấy lần gần nhất, để ngươi đau đến chết đi sống lại?”

Lâm Hải đột nhiên đàm luận cái đề tài này, để mặt mũi Hứa Điềm tràn đầy đỏ bừng, không khỏi đa nghi lại càng thêm hiếu kỳ.

“Ngươi làm sao biết?” Hứa Điềm rất kinh ngạc, bởi vì Lâm Hải nói, phi thường chuẩn xác.

“Ha ha!” Lâm Hải cười khổ một tiếng, hắn làm sao lại không biết, vừa rồi lúc bắt mạch cho Hứa Điềm, Lâm Hải liền phát hiện điều không giống bình thường, sau đó Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, đã nhìn rõ ràng.

“May mắn gặp phải ta, nếu không hôm nay ngươi liền treo!”

“Khoác lác, một cái đau bụng kinh còn có thể đem người đau chết sao?” Hứa Điềm một mặt không tin, lật mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút.

Lâm Hải cười cười, không nói thêm gì nữa, bất quá trong lòng lại dâng lên sông cuộn biển gầm, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Thân phận của Hứa Điềm, quả nhiên không đơn giản a!”

Đan dược chỉ chậm lại thời gian đau đớn một chút rất nhỏ, Hứa Điềm dần dần lại bắt đầu đau nhức, thỉnh thoảng phát ra thanh âm thống khổ hừ nhẹ.

“Nhịn một chút, lập tức tới ngay!” Lâm Hải nói một tiếng, tốc độ xe lần nữa tăng tốc.

Không mất một chút thời gian, liền tới dưới Phiêu Miểu Phong, Lâm Hải dừng xe, đem Hứa Điềm đau đến đầu đầy mồ hôi ôm xuống, bước nhanh như bay, rất nhanh liền đến đỉnh núi.

“Sư phụ...”

“Cường tử, giữ vững cửa, bất kỳ người nào cũng không cho phép tới gần!”

Lâm Hải hướng phía Cường đầu trọc phân phó một tiếng, liền ôm Hứa Điềm xông vào trong phòng, phanh cái đóng cửa lại, lưu lại Cường đầu trọc trợn mắt hốc mồm, một mặt sùng bái.

“Đậu phộng, sư phụ ngưu bức a, xem ra đây là điên cuồng sau cùng, trước khi kết hôn đi!”

“Còn là cảnh sát, chẳng lẽ sư phụ là Chế Phục Khống?” Lý Lăng Đào ở bên cạnh, cũng là kinh động như gặp người trời, cực kỳ hâm mộ nói.

Chỉ có thần sắc của Vân Tuệ Nhi nhất ảm, tâm tình đột nhiên trở nên sa sút, quay người yên lặng rời đi.

Mà Lâm Hải lúc này đã đem Hứa Điềm thống khổ khó nhịn, đặt lên giường, sau đó trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

“Nhanh, cởi quần áo!”

Chương 1392: Ta tại nhân gian!

“Ngươi muốn làm gì?”

Hứa Điềm nghe được, nhất thời giật mình, chịu đựng kịch liệt đau nhức kinh hoảng nói.

“Ai nha, không kịp!”

Lâm Hải lộ vẻ mặt lo lắng, cắn răng một cái trực tiếp nhào tới, đưa tay liền thoát quần Hứa Điềm.

“A, ngươi tên hỗn đản, thối lưu manh, ta giết ngươi!”

Hứa Điềm nhất thời điên cuồng giãy dụa, nhưng mà kịch liệt đau đớn, nhất thời để cho nàng mất đi khí lực, dây lưng rất nhanh liền bị Lâm Hải giải khai, khi bụng dưới trơn nhẵn non mềm, cảm nhận được nhiệt độ trên bàn tay của Lâm Hải, thân thể mềm mại của Hứa Điềm run lên, rốt cục từ bỏ chống lại, hai mắt vừa nhắm, nước mắt trong suốt lăn xuống đến

Nhưng mà, bàn tay của Lâm Hải không có xâm nhập xuống chút nữa, mà chính là dừng ở nơi bụng Hứa Điềm, mang trên mặt vẻ mặt ngưng trọng trước đó chưa từng có.

“Chớ suy nghĩ lung tung, kiên nhẫn một chút!”

Lời nói của Lâm Hải, rơi vào trong lỗ tai Hứa Điềm, để tâm tuyệt vọng của Hứa Điềm sững sờ, sau đó liền cảm thấy một cỗ dòng chảy ấm áp, từ bàn tay của Lâm Hải chảy ra, hướng phía trong bụng chính mình rót vào mà đi.

Hứa Điềm ngực lớn nhưng lại không ngốc nghếch, lập tức liền biết mình đã hiểu lầm Lâm Hải, không khỏi mở hai mắt ra, kinh ngạc hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“A!”

Kết quả vừa nhìn xuống, Hứa Điềm nhất thời kinh hô một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn mở ra tròn vo, lộ ra vẻ khó tin nồng đậm.

Chỉ thấy Lâm Hải giờ phút này, toàn thân vậy mà lóe ra quang mang như là ngôi sao, chút ít quang hoa lúc sáng lúc tối này tô điểm tại trên thân Lâm Hải, hội tụ thành sợi tơ, theo cánh tay Lâm Hải tiến vào bụng dưới của chính mình.

Ông!

Sau một khắc, một cỗ khí cực lạnh phảng phất như đến từ Băng Nguyên Bắc Cực, đột nhiên từ trong người Hứa Điềm bạo phát ra, nhiệt độ trong cả phòng nhanh chóng quay ngược mà hạ xuống, nhất thời trở nên như là hầm băng, vô số Băng Tinh nhỏ bé màu trắng, bắt đầu ngưng tụ ở bên trong không gian.

“Đây là có chuyện gì?”

Khuôn mặt Hứa Điềm đại biến, vậy mà quỷ dị phát hiện, nơi bụng của chính mình, có một cỗ âm Hàn Chi Khí cơ hồ đem xương tủy người cũng đông cứng, tại dưới khí lưu của Lâm Hải rót vào, bắt đầu ở du tẩu trong toàn thân nàng, để cho nàng thống khổ gian nan, không khỏi khó mà tự kiềm chế phát ra âm thanh rên rỉ.

“Nhịn một chút, rất nhanh liền tốt!”

Lâm Hải thấy thế, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở, bất quá vừa dứt lời, Lâm Hải thân thể, liền bị cái âm Hàn Chi Khí này vây quanh, chỗ nào cũng có hướng phía trong người Lâm Hải chui vào.

“Cút ngay!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, hơi chuyển động ý nghĩ một chút trong tay xuất hiện một khối Tinh Vẫn Thạch, trong nháy mắt quang mang ngôi sao trên thân đại thịnh, như là một tầng khải giáp, đem âm Hàn Chi Khí chống cự tại bên ngoài thân thể.

Cạch!

Bỗng nhiên, Tinh Vẫn Thạch đột nhiên vỡ vụn, mất đi quang hoa, Lâm Hải giật mình, kinh hãi biến sắc.

“m Hàn Chi Khí thật đáng sợ!”

Không dám do dự, Lâm Hải lần nữa lấy ra một khối Tinh Vẫn Thạch, thôi động Tinh Thần Chi Lực, bảo vệ yếu hại quanh thân.

Cạch!

Không tới một phút thời gian, Tinh Vẫn Thạch lần nữa vỡ vụn, để mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận.

“Cái âm Hàn Chi Khí này, so với tưởng tượng còn kinh khủng hơn!”

Lâm Hải bất đắc dĩ lần nữa lấy ra Tinh Vẫn Thạch, một mực nắm chặt trong tay, phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, nhìn âm Hàn Chi Khí nơi bụng Hứa Điềm đã tản ra, dần dần chảy vào bên trong kinh mạch, cuối cùng mới thở phào.

Tại sau khi lại vỡ vụn một khối Tinh Vẫn Thạch, âm Hàn Chi Khí trong người Hứa Điềm, rốt cục tại bên trong kinh mạch của nàng, hoàn thành một cái tuần hoàn khép kín, không hề tiết ra ngoài, nhiệt độ trong phòng dần dần trở về, mà âm Hàn Chi Khí không ngừng ăn mòn thân thể Lâm Hải, cũng biến mất không thấy gì nữa.

“Hô ~ cuối cùng thành!”

Lâm Hải thở dài ra một hơi, lúc này mới phát hiện tại phía dưới Kỳ Hàn như thế, chính mình cũng đã đầu đầy mồ hôi.

“Còn may Bắc Cực Tử Vi Đại Đế duy nhất một lần cho mười khối Tinh Vẫn Thạch, nếu không hôm nay thế nhưng là dữ nhiều lành ít!”

Lâm Hải đưa tay xoa xoa mồ hôi trên trán, cái này mới cúi đầu hướng phía Hứa Điềm nhìn lại, đã thấy Hứa Điềm nhắm nghiền hai mắt, mê man đi, chỉ là khí chất cả người, cùng lúc trước hoàn toàn khác biệt.

Nếu như nói Hứa Điềm trước đó là nữ trung hào kiệt khí khái anh hùng hừng hực, hiên ngang tư thế oai hùng, như vậy hiện tại cũng là một cái Băng mỹ nhân toàn thân tản ra khí tức thanh lãnh, cho người ta cảm giác có khoảng cách thật sâu.

“Thật là nghĩ không ra, Hứa Điềm lại là Cửu âm Thánh Thể được ghi chép bên trong Tiên nhân Thiên của Truyền thừa Dược Vương!”

Lâm Hải cho tới giờ khắc này, còn đối với thể chất của Hứa Điềm cảm thấy nồng đậm kinh ngạc, trong ghi chép của Truyền thừa Dược Vương, Cửu âm Thánh Thể chính là một trong Bát Đại Thánh Thể của Tam giới, hơn nữa cực kỳ thưa thớt, trong vạn người đều chưa hẳn sẽ có một cái, nghĩ không ra hết lần này tới lần khác liền để cho mình gặp gỡ.

Lâm Hải không khỏi lại nghĩ tới, tướng mạo của Hứa Điềm, cùng Dao Trì Tiên Tử cực kỳ tương tự, chẳng lẽ thật là có quan hệ cùng Dao Trì Tiên Tử sao?

Trong lòng Lâm Hải nhất động, giúp Hứa Điềm đem quần kéo lên, sau đó lấy điện thoại cầm tay ra, phát cái tin tức qua cho Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, hỏi ngươi một chuyện thôi, Dao Trì Tiên Tử có phải là Cửu âm Thánh Thể bên trong Bát Đại Thánh Thể hay không?

Ngộ Không: A. Nhị đệ từ chỗ nào nhận được tin tức này? Thần tiên biết rõ việc này, thế nhưng là không nhiều a, Dao Trì Tiên Tử từ trước đến nay điệu thấp, nếu không phải lão Tôn ta có Hỏa Nhãn Kim Tinh, cũng không biết nàng ta chính là Cửu âm Thánh Thể cực kì khan hiếm trong Bát Đại Thánh Thể đâu!

“Quả nhiên là thế!”

Giờ khắc này, trong lòng Lâm Hải quả thực là sông cuộn biển gầm, trên thế giới có sự tình trùng hợp như vậy sao?

Ngộ Không: Nhị đệ, ngươi có phải coi trọng Dao Trì Tiên Tử hay không? Lão Tôn ta cũng nhắc nhở ngươi, cái Dao Trì Tiên Tử này đừng nhìn bình thường vô thanh vô tức, lại có phần có tâm kế, lại là đệ nhất hồng nhân dưới tay Vương Mẫu Nương Nương, cực không dễ chọc đâu, lần trước Bát Giới nhìn lén Dao Trì Tiên Tử tắm rửa, kết quả bị đặt tại trong Dao Trì ngâm một tháng, toàn thân cũng sưng vù, kém chút liền thành trư trương, a ha ha ha!

Lâm Hải đã không để ý tới Ngộ Không trêu chọc, hắn lần nữa nghĩ đến Liễu Hinh Nguyệt, Địa Tiên giới còn lại không đến mười ngày liền muốn mở ra, đến lúc đó Liễu Hinh Nguyệt liền muốn rời khỏi, hắn nhất định phải đem một ít chuyện làm cho rõ ràng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta lời nói thật theo ngươi nói đi!

Lâm Hải cắn răng một cái, chuẩn bị cùng Ngộ Không nói thẳng ra!

Ngộ Không: A, nói đi nói đi, bất quá truy Nữ Tiên lão Tôn ta cũng không có kinh nghiệm gì, nhiều lắm là giúp ngươi vụng trộm chụp mấy tấm hình tư mật của các nàng, để ngươi xem qua nghiện, ha ha ha!

Trong lòng Lâm Hải cười khổ, Ngộ Không còn cho là mình muốn nói sự tình của Dao Trì Tiên Tử đâu, y nào biết sự kiện mà mình nhắc tới, thế nhưng là Thạch Phá Thiên Kinh, rất có thể để Tam giới cũng chấn động!

Lâm Hải hít sâu một hơi, nhanh chóng biên tập một cái tin tức, phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, kỳ thực chỗ ở hiện tại của ta, căn bản không phải là ở cái bí cảnh gì, mà là phàm gian!

Ngộ Không: Ngươi nói cái gì!!! (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta nói, ta tại nhân gian!

Lâm Hải nói xong, trong lòng xiết chặt, đột nhiên vô cùng khẩn trương lên, đây chính là bí mật lớn nhất trong lòng chính mình, bây giờ nói ra, thật không biết sẽ có hậu quả gì?

Nhưng, vì có thể biết rõ ràng thân phận chân thật của Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải cũng không đoái hoài tới nhiều như vậy.

Ngộ Không: Ha ha ha ha, nhị đệ, ngươi đang trêu chọc lão Tôn ta sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không phải trò đùa, thiên chân vạn xác!

Lần này, Ngộ Không trầm mặc, qua hơn nửa ngày tin tức mới hồi âm lại tới.

Ngộ Không: Ngươi đang nói thật?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta liền không dối gạt ngươi, sự tình là cái dạng này!

Lâm Hải một năm một mười, đem chính mình thăng cấp Weachat như thế nào, sau đó lại như thế nào đột nhiên bị kéo vào Quầy giao dịch Thiên Đình, cùng hết thảy phía sau, tất cả đều nói ra cùng Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, sự tình chính là cái bộ dáng này, lần này ngươi tin đi!

Ngộ Không: Thật sự là khó có thể tin! Khó có thể tin! Nhị đệ, việc này rất quan trọng, lão Tôn ta suy đoán, rất có thể liên lụy đến mê án ngăn cách Tam giới, ngươi ngàn vạn không thể lại cùng người khác nhấc lên, nhớ kỹ không, ân?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta biết, ta chỉ nói cùng Hầu ca ngươi, kỳ thực nói những này, đều là vì muốn hỏi Hầu ca ngươi một việc!

Ngộ Không: Chuyện gì, ngươi nói!

Chương 1393: Uy, ngươi dạy ta tu tiên đi!

Lâm Hải không có chút nào giấu diếm, lại đem ý nghĩ hoài nghi Liễu Hinh Nguyệt cùng Hằng Nga, Hứa Điềm cùng Dao Trì Tiên Tử căn bản chính là cùng một người, nói một lần cùng Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ngươi cảm thấy có khả năng này hay không?

Ngộ Không: Tại sao có thể có loại chuyện này?! Nếu theo ngươi nói, các nàng nhất định là cùng một người không thể nghi ngờ, thế nhưng Hằng Nga cùng Dao Trì Tiên Tử, rõ ràng cũng đang ở trong Thiên Đình a, thật là quái!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có biện pháp gì, làm cho các nàng từ một phân thành hai sao? Tỉ như ở nhân gian, là một sợi Tinh Hồn cái gì đó của các nàng?

Ngộ Không: Không có khả năng! Tinh Hồn của Hằng Nga cùng Dao Trì Tiên Tử tất cả đều là hoàn chỉnh, nhưng Đại Đạo vạn thiên, có lẽ có biện pháp nào đó có thể làm đến, lại không phải là lão Tôn ta biết được.

Nhấc lên Đại Đạo vạn thiên, trong lòng Lâm Hải nhất động, chợt nhớ tới Côn Lôn Thánh Vực danh xưng là tổ của vạn pháp!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, người yêu Liễu Hinh Nguyệt của ta đã từng nói qua cùng ta, nàng có loại cảm giác, ngày Địa Tiên giới mở ra, chuyện nàng rời đi rất có thể có quan hệ cùng Côn Lôn Thánh Vực!

Ngộ Không: Ngươi nói Côn Lôn Thánh Vực!!! (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng! Hầu ca, ngươi nói có phải là do Côn Lôn Thánh Vực làm hay không?

Ngộ Không: Nếu thật có quan hệ cùng Côn Lôn Thánh Vực, vậy liền không dễ nói, hơn nữa nếu thật như thế, nhị đệ nhất định phải thuận thế mà làm, không thể nghịch bản ý của Côn Lôn, nếu không rất có thể sẽ hoàn toàn ngược lại!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhưng nếu như Côn Lôn Thánh Vực, thật muốn đem ta cùng người ta yêu tách ra đâu?.

Ngộ Không: Nhân hôm qua, quả hôm nay! Nếu thật như thế, hết thảy đều là làm theo định số!

Lâm Hải nhìn thấy cái hồi âm này của Ngộ Không, nhất thời một cỗ cảm giác bất khuất mãnh liệt xông tới.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chẳng lẽ, ta liền trơ mắt nhìn người yêu của mình, bị bọn họ mang đi sao?

Ngộ Không: Nếu người yêu ngươi lòng có cảm giác, nàng sẽ biết phải làm sao, ngươi chỉ cần thuận theo liền có thể, phải tránh xử trí theo cảm tính, nếu không hối hận thì đã muộn!

“Cái này...” Trong lòng Lâm Hải, nhất thời dâng lên không cam lòng thật sâu.

Ngộ Không: Nhị đệ, nhớ kỹ lời lão Tôn ta nói, thiên ý không thể trái!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, đa tạ Hầu ca!

Kết thúc đối thoại cùng Ngộ Không, trong lòng Lâm Hải nhất thời như là bị chặn một khối đá lớn, vô cùng nặng nề.

“Chẳng lẽ, thật muốn cùng Hinh Nguyệt tách ra sao?”

“Ừm ~” Ngay tại thời khắc Lâm Hải phiền muộn, một tiếng hừ lạnh rất nhỏ, từ trên giường truyền đến, hai mắt của Hứa Điềm chậm rãi mở ra, trong đôi mắt đẹp vậy mà hàn khí bức người, để

Lâm Hải không khỏi giật nảy mình lạnh run.

“Thật đáng sợ!”

Lâm Hải thầm hô một tiếng, vùng bụng dưới đan điền trước đó của Hứa Điềm, đã tụ tập Cửu âm Chi Khí phi thường nồng đậm, bây giờ rải ra toàn thân, dung nhập vào bách mạch, khiến cho Cửu âm Thánh Thể của Hứa Điềm, khoảng cách với tiểu thành đều chỉ còn cách xa một bước.

“Lâm Hải, vừa rồi là xảy ra chuyện gì?” Hứa Điềm ngồi dậy, tựa hồ cũng cảm giác được thân thể của mình có biến hóa, không khỏi vừa sợ lại lo hướng Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thở phào một hơi, đem tích tụ trong lòng tạm thời đè xuống, hướng phía Hứa Điềm cười nhạt một tiếng.

“Làm sao nói với ngươi đây?”

Lâm Hải muốn nói lại thôi, vậy mà không biết nên hướng Hứa Điềm giải thích như thế nào.

“Ngươi căn bản cũng không phải là người bình thường, có đúng hay không? Ngươi là Tu Tiên Giả!”

Lâm Hải sững sờ, sau đó đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra thần sắc thật không thể tin.

“Ngươi làm sao biết?”

“Ha ha, thật đoán đúng a!” Hứa Điềm nhất thời vui vẻ, nhìn lấy Lâm Hải hiếm lạ như là nhìn Đại Gấu Mèo.

“Ta cùng ngươi nói, ta bình thường thích xem nhất là tiểu thuyết mạng, đương nhiên biết rõ Tu Tiên Giả á! Hơn nữa, thời điểm vừa mới rồi khi ngươi ấn tại bụng dưới của ta, trên người ngươi có quang mang nhấp nháy, cái này cùng Tu Tiên Giả trên sách viết là một dạng.”

Hứa Điềm nói đến sự tình vừa rồi, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, nhưng rất nhanh lại hưng phấn lên.

“Uy, ngươi dạy ta tu tiên đi!”

“Tốt!” Lâm Hải một mặt buồn cười, nháo nửa ngày, cô nàng này là bằng vào nhìn tiểu thuyết để suy đoán, còn tưởng rằng mắt nàng sáng như đuốc đây.

Bất quá việc tu tiên này, Hứa Điềm vừa nói, Lâm Hải thật là động tâm lớn, đây chính là Cửu âm Thánh Thể a, thành tựu tương lai không thể đoán trước, thu vào Hải Nguyệt Tông mà nói, đối với Hải Nguyệt Tông có trăm lợi vô hại!

“Thật, ngươi đáp ứng?” Hứa Điềm kích động cọ cái liền nhảy dựng lên, hướng phía Lâm Hải rất giang hồ mà ôm quyền.

“Sư phụ!”

“Đừng đừng đừng!” Lâm Hải vội vàng khoát khoát tay, Địa Tiên giới lập tức sẽ mở ra, hắn nào có thời gian ở không mà dạy đồ đệ a.

“A. Ngươi không phải mới vừa đáp ứng sao?” Hứa Điềm nhất thời chu cái miệng nhỏ nhắn, một mặt ủy khuất.

“Thu ngươi là có thể, nhưng ta không có thời gian chỉ dạy, ta tìm sư phụ cho ngươi!”

Lâm Hải nói xong, hướng phía Hứa Điềm lắc đầu, hai người ra khỏi phòng.

Thấy Lâm Hải cùng Hứa Điềm đi ra, Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào nhất thời lộ ra một bộ biểu lộ ý vị thâm trường.

“Sư phụ, rất nhanh a!” Lý Lăng Đào nghiền ngẫm nói nói.

“Chỉ là chút chuyện nhỏ này, còn cần bao lâu nữa.” Lâm Hải chắp tay sau lưng, một mặt trang bức nói nói, hiện tại có Hứa Điềm ở đây, hắn phải bày làm ra một bộ dáng cao nhân đắc đạo đến!

“Sư phụ, ta cảm thấy vẫn là để Đỗ lão đầu khai cho ngươi chút thuốc đi, ngươi cái này gọi sớm tạ a!”

Phốc!

Lâm Hải đang ngẩng đầu ưỡn ngực trang cao nhân, kết quả bị một câu của Cường đầu trọc, lôi đến kém chút nằm trên đất.

“Lăn ngươi nha!” Lâm Hải đưa tay cho cái đầu trọc lớn kia một bàn tay, cái mũi cũng kém chút tức điên, tâm lý cuối cùng cũng minh bạch hai cái hàng này nói rất nhanh là có ý gì?

Mà khuôn mặt Hứa Điềm cũng là đỏ bừng, một mặt buồn bực tức giận h liếc trắng Cường đầu trọc một chút, rất có trạng thái xuất thủ.

“Qua, đem Vân sư muội của các ngươi gọi tới!”

“A!” Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào nín cười quay người chạy, chỉ chốc lát đã đem Vân Tuệ Nhi lĩnh tới.

“Tông chủ!” Vân Tuệ Nhi hướng phía Lâm Hải dịu dàng cúi đầu, ánh mắt đảo qua Hứa Điềm, trong lòng không khỏi chua chua.

“Tuệ Nhi, đây là Hứa Điềm, từ hôm nay sẽ gia nhập Hải Nguyệt Tông chúng ta, liền để ngươi đến dạy nàng đi!”

“Vân Tuệ Nhi, một trong Hải Nguyệt Bát Thánh, về sau đây chính là sư phụ của ngươi!” Lâm Hải lại chỉ chỉ Vân Tuệ Nhi, hướng Hứa Điềm giới thiệu nói.

“Tuệ Nhi sư phụ, xin chỉ điểm nhiều hơn!” Hứa Điềm vội vàng đi qua, vác lấy cánh tay của Vân Tuệ Nhi, cao hứng nói nói.

Vân Tuệ Nhi mỉm cười, hướng phía Hứa Điềm gật gật đầu.

Cường đầu trọc cùng Lý Lăng Đào ở một bên, nhất thời trợn tròn mắt.

“Sư phụ, vậy chúng ta gọi nàng là nhị sư nương, hay gọi là sư điệt nữ a?” Cường đầu trọc sờ lấy đầu to, một mặt khó hiểu hỏi.

“Gọi con em ngươi!” Lâm Hải trực tiếp một chân đem y đá đi một bên.

“A! Hỏng, ta còn đang trong phiên trực đâu!” Hứa Điềm bỗng nhiên kinh hô một tiếng, lúc này mới nhớ tới sự tình công tác.

“Ta đã gọi điện thoại cho Bành Đào, đem công việc của ngươi, bỏ rồi!”

“Há, tốt a!” Hứa Điềm tuy phi thường yêu quý công tác cảnh sát, nhưng so sánh cùng tu tiên, vậy liền lại là một chuyện khác, Lâm Hải vừa nói, không chút do dự liền đáp ứng.

“Được, ngươi về sau liền ở ngay tại Phiêu Miểu Phong đi, có chuyện gì thì tìm sư phụ ngươi.” Lâm Hải nói xong, thân ảnh tung bay, đến trước núi, thả người xuống.

“Ta qua, ngưu bức như vậy! Lâm Hải hắn thật sự là thần tiên!”

Hứa Điềm thấy thế, cái miệng nhỏ nhắn lập tức há to, lại có loại cảm giác nằm mơ, sau đó liền càng thêm kích động.

“Uy, ngươi không phải là nhân tình của sư phụ ta a?” Cường đầu trọc lúc này, mới lộ vẻ mặt vô cùng nghi hoặc hỏi.

“Nói cái gì đó!” Hứa Điềm trừng liếc Cường đầu trọc một chút, “Hai ta liền chỉ gặp mặt vài lần mà thôi.”

“Vậy, vậy hai ngươi vừa rồi tại trong phòng…”

“Hắn giúp ta chữa bệnh, không được a!”

“Há, dạng này a!” Cường đầu trọc điểm điểm đầu to, còn muốn nói chuyện, đã trực tiếp bị Lý Lăng Đào đẩy sang một bên.

“Hắc hắc, ngươi gọi là Hứa Điềm a? Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi a? Có bạn trai hay chưa? Ta gọi là Lý Lăng Đào, người đẹp trai công phu tốt, còn đặc biệt có hàm dưỡng, khí chất xuất chúng, cảm giác yêu sâu sắc một lòng, không biết ngươi có rảnh hay không…”

“Cút!” Lý Lăng Đào còn chưa nói dứt lời, trực tiếp bị Vân Tuệ Nhi đá một cái bay ra ngoài.

“Đồ đệ, đừng để ý đến bọn họ, bọn họ đều là lưu manh, ngươi về sau cách bọn họ xa một chút!” Vân Tuệ Nhi biết rõ Hứa Điềm cùng Lâm Hải không có tầng quan hệ kia, tâm tình trong nháy mắt liền tốt hơn nhiều, lôi kéo tay Hứa Điềm, thân thiết đứng lên.

“Há, ta biết rõ!” Hứa Điềm vội vàng gật đầu, lần nữa nhìn về phía Lý Lăng Đào, một mặt cảnh giác.

Phốc!

Lý Lăng Đào kém chút khóc, toét miệng nhìn Vân Tuệ Nhi, khóc không ra nước mắt.

“Tuệ Nhi sư muội, không cần hố người như thế!”

“Hừ!” Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Tuệ Nhi hừ một cái, lôi kéo Hứa Điềm liền đi.

Chương 1394: Hôn lễ oanh động thế giới

Mùa xuân tháng ba, trời trong gió nhẹ, xuân ý dạt dào, vạn vật tràn ngập sinh cơ. Một ngày này, toàn bộ thành phố Giang Nam cũng bị không khí vui mừng nồng đậm tràn ngập, bên trên đèn đường của các con đường chính, tất cả đều phủ lên đèn lồng đỏ tươi vui mừng, tất cả các quảng trường lớn đều bị đội ngũ mặc đồ đỏ diễn xuất chiếm cứ, chiêng trống vang trời, hoan thanh tiếu ngữ, khiến cho thị dân thành phố Giang Nam toàn bộ đều có chút mộng bức.

Cảnh tượng này, quả thực so với tết còn náo nhiệt, chẳng lẽ thành phố Giang Nam có cái chuyện vui lớn gì phát sinh.

Đám dân thành thị không rõ ràng, nhóm quan phụ mẫu thành phố Giang Nam, lại là một bụng nước đắng, đầu cũng sầu lớn.

“Tất cả cảnh lực đều bố trí chưa?”

“Quân phân khu bên kia phối hợp thế nào?”

“Tất cả mọi người đem con mắt trừng lớn cho ta, tuyệt đối không nên xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, thời khắc tất yếu có thể áp dụng thủ đoạn cưỡng chế, không tiếc bất cứ giá nào, đem hôm nay bình an vượt qua!”

Trong đại sảnh chỉ huy khẩn cấp của thành phố Giang Nam, bí thư Lưu Uy đích thân tới chỉ huy, sau khi phát xong hiệu lệnh, một mặt mỏi mệt dựa ở trên ghế sa lon, thở dài, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Cái Lâm Hải này a, quá có thể giày vò a!”

Vừa nghĩ tới những cái đại nhân vật đều có ảnh hưởng rất lớn trên toàn thế giới hiện tại đều tụ tập tại thành phố Giang Nam, Lưu Uy liền đau cả đầu, nếu là bất kỳ một cái nào xảy ra chút ngoài ý muốn tại thành phố Giang Nam, ông ta liền phải cuốn gói về nhà. Mà cái này còn không phải làm cho đầu ông ta đau nhất, chính thức để cho ông ta hãi hùng khiếp vía là, bên Yến Kinh kia cũng tới rất nhiều lão đại có thân phận khủng bố, nhất là mấy gia tộc lớn như Tiêu gia, Trình gia kia, cũng có nhân vật lớn tới trình diện, cái này đều chính là siêu cấp tồn tại nói một câu liền có thể ảnh hưởng tới con đường làm quan của ông ta, để ông ta sao có thể không gấp gáp.

Về phần những đại nhân vật minh tinh và đám Truy Tinh Tộc điên cuồng kia, cùng đám phóng viên từ các nơi trên thế giới nhận được tin tức chen chúc mà đến, so sánh với nhau mà nói, ngược lại cũng không tính là cái sự tình gì.

Lo nghĩ lo lắng đồng thời, trong lòng Lưu Uy đồng dạng có vẻ hưng phấn cùng tâm thần bất định.

Nhiều đại nhân vật như vậy tề tụ tại Giang Nam, đối với ông ta mà nói sao lại không phải là một lần cơ hội ngàn năm một thuở, chỉ cần mình trèo bên trên bất kỳ một cái nào, vận mệnh liền rất có thể sẽ cải biến từ đó a!

“Lão bản, đội xe đón dâu của Lâm Hải, đã xuất phát!”

Một người có bộ dáng bí thư, đột nhiên lại gần, nhẹ giọng nói nói, con mắt Lưu Uy đột nhiên mở ra, lập tức ngồi thẳng tắp.

Trên đường phố của thành phố Giang Nam, một loạt đội xe sang trọng nhìn không thấy cuối, treo hoa tươi và khí cầu, tại bên trong ánh mắt sợ hãi thán phục cùng tiếng nghị luận của đám dân thành thị, lái tới tiểu khu của nhà Liễu Hinh Nguyệt.

Lâm Hải một thân tây phục vừa vặn màu đen, xuống xe lên lầu, chỉ chốc lát liền đem Liễu Hinh Nguyệt đẹp như tiên nữ, ôm xuống, ngồi vào trong xe hoa, đội xe trùng trùng điệp điệp mà đi.

Hôn lễ của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, được cử hành tại khách sạn Vàng Son Lộng Lẫy, rất nhiều ký giả của các quốc gia đã sớm nghe tiếng mà tới, dùng hết tất cả biện pháp, muốn quay chụp hiện trường hôn lễ, lại không có một người thành công, tất cả đều bị cản ở ngoài cửa, mặc cho ngươi có địa vị cùng quan hệ bao lớn, cũng không thể dùng.

Cuối cùng, trận hôn lễ oanh động thế giới, kinh động vô số lão đại cấp thế giới cùng cơ hồ nửa cái làng giải trí của Hoa Hạ, cứ như vậy mà hạ màn kết thúc, toàn bộ quá trình hôn lễ, bên ngoài hoàn toàn không biết gì cả.

Thẳng đến ba ngày sau, một cái tin tức mang tính bạo tạc, mới không biết từ cái con đường nào được truyền tới.

Nghe nói, trong ngày hôn lễ, tiền biếu mà Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt thu đến, vậy mà cao đến trăm tỷ, trực tiếp đem toàn bộ cái cằm của người dân thành phố Giang Nam, tất cả đều cho kinh hãi xuống tới. Không chỉ có như thế, tục truyền các lão đại quốc gia trên thế giới tại trước mặt Lâm Hải, mỗi cái cung kính như là vãn bối, đến các đại gia tộc ở Yến Kinh trừ Tiêu gia ra, mấy cái còn lại càng là đối với Lâm Hải thâm hoài kính sợ, toàn bộ hành trình đều là tất cung tất kính chú ý cẩn thận, những đại nhân vật minh tinh kia càng là không có một cái nào dám đùa hàng hiệu, thực như là bé ngoan.

“Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, đến cùng là dựa vào cái gì a?”

Trong lúc nhất thời, cái hôn lễ oanh động thế giới này, cũng thành tiêu điểm đàm luận lúc trà dư tửu hậu của đám thị dân Giang Nam, tên của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, từ đó thiên hạ đều biết rõ!

“Hinh Nguyệt, em rốt cục đã là tân nương của Lâm Hải ta!”

Bên trong động phòng, Lâm Hải ngồi cạnh giường, ôm lấy vai của Liễu Hinh Nguyệt, động tình nói nói.

Khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt hạ xuống, trong đôi mắt đẹp mang theo nồng đậm hạnh phúc, diện mạo mỉm cười, tràn ngập ngọt mỹ.

“Từ nay về sau, chúng ta cũng không phân biệt rồi!”

Thân thể Lâm Hải dựa vào tới, hai người chậm rãi ngã xuống giường, xuân quang vô hạn...

Côn Lôn Thánh Vực, Tử Hư Điện.

“Những gì ngươi nói, hết thảy đều là sự thật?”

Trên đại điện, một thân ảnh bị quang mang bao phủ, chắp hai tay sau lưng, hai con mắt như là điện mang, rơi vào trên người một cái lão giả đứng đầu có khí tức cường đại.

“Hồi Giới chủ đại nhân, Thương Long câu câu là thật, tuyệt không giấu diếm!”

Thương Long chỉ là bị Giới chủ nhìn một chút, toàn thân nhất thời cảm thấy bị xiết chặt, trái tim cuồng loạn một trận, cuống quít cúi đầu xuống, ánh mắt lộ ra thần sắ vô cùng kinh hãi, cuống quít đáp nói.

Giới chủ nghe được, thật lâu không nói, qua rất lâu mới thở dài ra một tiếng.

“Một ngày này, rốt cục đã đến!”

“La Dật Trần!”

“Đệ tử tại!” Tiếng nói của Giới chủ vừa rơi xuống đất, nhất thời từ bên ngoài đại điện có một nam tử trẻ tuổi mặc y phục màu vàng kim đi vào, hướng phía Giới chủ cung kính thi lễ.

“Ngươi xuống núi một chuyến, theo Thương Long qua Hải Nguyệt Tông, đem Lâm Hải đưa đến đây!”

“Vâng!” La Dật Trần đáp ứng một tiếng, sau đó đạm mạc liếc nhìn Thương Long một chút, “Đi thôi!”

Thương Long nghênh tiếp cái ánh mắt này của La Dật Trần, đồng tử nhất thời co rụt lại, trong lòng kinh hãi không thôi.

“Người này thật mạnh!”

Thương Long thật không nghĩ tới, cái La Dật Trần này tuổi còn trẻ, lại có thực lực cường đại như thế, chỉ là nhìn mình một cái kia, lão đều có loại cảm giác hãi hùng khiếp vía.

“Thương Long cáo từ!”

Âm thầm đè xuống chấn kinh trong lòng, Thương Long hướng phía Giới chủ khẽ khom người, theo La Dật Trần quay người rời khỏi Côn Lôn Thánh Vực.

“La huynh, không bằng ta hóa thành thân thể Thần Long, chở ngươi đi.” Thời gian cấp bách, ra khỏi Côn Lôn Thánh Vực, Thương Long không khỏi hướng phía La Dật Trần hỏi ý kiến.

“Không cần!”

La Dật Trần nhàn nhạt nói một tiếng, sau đó tay kết pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm, ngay tại thời khắc Thương Long kinh ngạc, đột nhiên một đóa tường vân, xuất hiện tại dưới chân La Dật Trần, nâng La Dật Trần sưu cái bay vào không trung.

“Cưỡi mây!!!”

Thương Long thấy thế, đồng tử rụt lại một hồi, trên mặt nhất thời lộ ra biểu lộ vô cùng kinh hãi, trong lòng sông cuộn biển gầm.

“Cái La Dật Trần này tuổi còn trẻ, vậy mà lại là cao thủ Đại Thừa kỳ!”

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?” Chân La Dật Trần đạp đám mây, nhìn Thương Long liếc một chút, không khỏi nhíu lông mày một cái, nhàn nhạt nói nói.

“Để La huynh đợi lâu!” Thương Long vội vàng nói tiếng thất lễ, đột nhiên một tiếng Long Ngâm, vậy mà hóa thành Thần Long dài mười mấy trượng, trực trùng vân tiêu, cùng La Dật Trần trong chớp mắt đã biến mất ở nơi chân trời.

“La huynh, phía trước không xa chính là thành phố Giang Nam, chỗ khói mù lượn lờ kia, chính là Phiêu Miểu Phong!”

Rất nhanh, Thương Long cùng La Dật Trần liền đến trên không trung của Phiêu Miểu Phong, Thương Long hướng phía dưới nhất chỉ nói nói.

La Dật Trần không nói gì, mà chính là đột nhiên quay người, hướng phía một phương hướng khác nhìn lại, sau đó đôi mày đột nhiên nhảy một cái, đột nhiên lái tường vân, hạ xuống.

Thương Long sững sờ, không biết La Dật Trần làm sao đột nhiên lại cải biến phương hướng, vội vàng khôi phục hình người, từ trên trời giáng xuống.

Sau khi rơi xuống đất, La Dật Trần không ngừng bước, đột nhiên hướng phía trước bước nhanh mà đi.

“La huynh, ngươi muốn đi chỗ nào vậy?” Thương Long theo sát phía sau, kinh ngạc hỏi.

La Dật Trần lại không tiếp lời, chỉ là bước nhanh tiến lên, đồng thời đôi mày lại bắt đầu hơi nhíu lại.

Rốt cục, tại trước một tòa núi thấp, La Dật Trần liền dừng lại, đột nhiên đưa tay chỉ về phía trước.

Sưu!

Nhất thời một đạo quang mang bắn ra, rơi vào trên ngọn núi thấp, ngọn núi phanh một tiếng, ầm vang nổ tung!

“Ai!” Đột nhiên, một tiếng gầm thét vang lên, sau đó một bóng người, từ phía sau núi nhảy ra.

Chương 1395: La Dật Trần

“Kim Cửu? Thật là ngươi!” Trong mắt La Dật Trần lóe lên một tia kinh ngạc, nhàn nhạt nói nói.

“La, La sư huynh.”

Nam tử áo đen lúc đầu một mặt nổi giận, nhưng sau khi nhìn thấy đối phương là La Dật Trần, vội vàng ôm quyền thi lễ, đồng thời biểu lộ mang theo câu thúc, tựa hồ có chút e ngại uy nghiêm của La Dật Trần.

“Ngươi bị thương?” La Dật Trần nhướn mày, đột nhiên một cỗ khí tức cường đại phát ra, để toàn thân nam tử áo đen giật mình một cái.

“Thánh sứ, giữa phàm thế này, người nào có thể làm ngươi bị thương?” Thương Long cũng một mặt chấn kinh, nam tử mặc áo đen này không phải là người khác, chính là Thánh sứ Côn Lôn trước đó đã phụng mệnh qua đánh giết Lâm Hải.

“Không cẩn thận, lật thuyền trong mương!” Mặt mũi Kim Cửu tràn đầy áy náy, hổ thẹn cúi đầu oán hận nói nói.

“Đến cùng xảy ra chuyện gì?” La Dật Trần lạnh lùng hỏi.

“Ngày đó tại Phiêu Miểu Phong, ta nhận được tin tức của Thương Long, nguyên bản muốn buông tha cho Lâm Hải, nhưng Lâm Hải không biết tốt xấu, phạm uy nghiêm của ta, ta vốn định cho hắn một tia giáo huấn, không ngờ Yêu Thần cùng Lang Vương vậy mà hiện thân ngăn cản, thời khắc mấu chốt càng là bị một thần bí nữ tử đánh lén gây thương tích, đành phải ôm hận ở đây liệu thương.” Kim Cửu đem chuyện phát sinh trước đó giảng thuật lại một lần.

“Yêu Thần cùng Lang Vương tương trợ Lâm Hải, cái này sao có thể?” Mặt mũi Thương Long tràn đầy kinh ngạc, không thể tin được.

“Hừ, chẳng lẽ lời nói của ta còn là giả sao?” Kim Cửu nhất thời biến sắc, hừ lạnh một tiếng nói.

“Thánh sứ không nên hiểu lầm, ta không có ý tứ khác, chẳng qua là cảm thấy chuyện này, thực sự không thể tưởng tượng.”

“Đủ!” La Dật Trần khoát tay chặn lại, đem lời nói của hai người cắt ngang, sau đó nhìn Kim Cửu một chút.

“Ngươi theo ta lên núi, đi gặp Lâm Hải!” Nói xong, La Dật Trần quay người hướng phía phương hướng Phiêu Miểu Phong mà đi.

“Vâng!” Kim Cửu vội vàng tất cung tất kính đáp ứng một tiếng, cẩn thận từng li từng tí đi theo sau lưng La Dật Trần.

“Ừm?” Lúc cách Phiêu Miểu Phong khoảng chừng còn có mười dặm, cước bộ của La Dật Trần đột nhiên ngừng lại, ánh mắt hướng phía trước nhìn lại.

Chỉ thấy chỗ vài mét phía trước, đột nhiên có sương khói bốc lên, hư huyễn như có như không, vậy mà giống như như tiên cảnh lượn lờ, Phiêu Miểu Phong trước đó nhìn thấy ở xa xa, đột nhiên mất đi bóng dáng, chỉ còn lại có một mảnh trắng xóa không nhìn thấy cuối cùng.

“Đây là, trận pháp?” La Dật Trần chắp hai tay sau lưng, trong mắt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

“La sư huynh, ta lần trước đến, cũng không có những sương khói này a?” Kim Cửu tiến lên một bước, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nói nói.

“Hừ, chỉ là chướng nhãn pháp, lại có thể ngăn cản ta sao. La huynh, nếu không thì để cho Long mỗ tại phía trước mở đường!” Thương Long xung phong nhận việc, tiến lên một bước nói nói.

La Dật Trần nhíu mày, trầm mặc một lát, mới chậm rãi gật gật đầu.

“Cũng tốt! Bất quá Long huynh cẩn thận một chút, ta luôn cảm thấy, trận này không đơn giản!”

“Ha ha, cũng không sao!” Thương Long cười lớn một tiếng, dẫn đầu cất bước hướng phía trong trận pháp đi đến, La Dật Trần cùng Kim Cửu theo sát phía sau, thân ảnh của ba người rất nhanh đã biến mất tại trong sương mù trắng.

Mấy phút đồng hồ sau.

“Ha ha, đi tới!”

Thương Long cười to một tiếng, mắt nhìn sương trắng phía trước đã bắt đầu mỏng manh, ẩn ẩn đã nhìn thấy biên giới.

“Trận pháp này, cũng không gì hơn cái này đi!”

Kim Cửu ở bên cạnh phụ họa một tiếng, trong giọng nói mang theo một tia khinh thường, chỉ có La Dật Trần lộ vẻ mặt nghi hoặc, tựa hồ cảm thấy bên trong này có chút không đúng.

Mang theo một vẻ hoài nghi, La Dật Trần hướng phía trước nhìn lại, sau đó sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, tâm chìm xuống.

“La huynh, làm sao?” Thương Long dừng bước lại, kinh ngạc hỏi.

“Ngươi đi ra xem một chút, liền biết rõ!” Ngữ khí La Dật Trần bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cảm thấy một tia chấn kinh.

“Đi ra xem một chút?” Thương Long sững sờ, không biết La Dật Trần là có ý gì, trên mặt lo nghĩ đi nhanh mấy bước, ra khỏi phạm vi sương trắng.

“Cái này!”

Thân thể Thương Long, chấn động mạnh một cái, trên mặt nhất thời lộ ra vô cùng kinh hãi đồng thời, sau đó mặt mo đằng cái liền hồng.

“Long huynh, ngươi thấy cái gì?” Kim Cửu mang một tia hiếu kỳ, cũng đi tới, nhưng vừa dứt lời, gã cũng nhất thời trợn mắt há hốc mồm, sững sờ tại bên trong này.

“Ha ha, Long mỗ vô năng, để La huynh bị chê cười!” Thương Long tự giễu cười một tiếng, quay người hướng phía La Dật Trần đồng dạng cũng đi tới khom người thi lễ, xấu hổ vô cùng.

Lão chẳng thể nghĩ tới, chính mình mang theo La Dật Trần cùng Kim Cửu, quấn một vòng lớn như thế, vậy mà lại trở lại địa phương ban đầu, vậy mà lúc trước lão còn không đem trận pháp này đặt ở bên trong mắt, tại trước mặt La Dật Trần cùng Kim Cửu khoe khoang khoác lác, lần này ngược lại tốt, trực tiếp bị đánh mặt.

“Không trách ngươi!” La Dật Trần lắc đầu, lần nữa nhìn về phía sương trắng quấn quanh trước mặt, trong ánh mắt rốt cục lộ ra một tia thần sắc ngưng trọng.

“Thật là cao minh!”

La Dật Trần khoác hai tay ra sau, hai mắt nhắm lại hiện lên một đạo tinh mang, liền cả y vừa rồi tại trong trận pháp, thế mà đều không có phát hiện, vậy mà theo đường cũ trở về khởi điểm.

“La sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?” Kim Cửu ở bên cạnh, mở miệng hỏi nói.

“Không sao cả!” La Dật Trần khoát khoát tay, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh nhạt.

“Các ngươi theo sát ta!”

Nói xong, La Dật Trần chắp hai tay sau lưng, đi lại trầm ổn, lần nữa tiến vào trong sương mù trắng, một mực đi tầm mười bước cự ly xa, mới dừng lại.

Sau đó, cánh tay phải La Dật Trần vừa nhấc, thủ chưởng chậm rãi dựng thẳng lên, nhất thời một cỗ lực lượng khiến người ta run sợ, tại trong lòng bàn tay phải của y cấp tốc ngưng tụ, tách ra đường đường ánh sáng trắng chướng mắt.

“Đây là, chân nguyên?!”

Thương Long ở bên cạnh, đồng tử nhất thời co rụt lại, lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu.

Chân nguyên, chính là một loại thể hiện khi chân khí ngưng thực đến cực kỳ, tuy vẫn thuộc về chân khí, nhưng uy lực lại là gấp mười lần không ngừng so với chân khí, sớm đã không thể so sánh nổi, cơ hồ tương đương với biến hóa về chất.

Cưỡi mây đạp gió cùng ngưng luyện chân nguyên, vốn là thủ đoạn mang tính tiêu chí của Tu Tiên Giả Đại Thừa kỳ, trong lòng Thương Long cuồng loạn không ngừng, nghĩ không ra trong vòng một ngày, vậy mà toàn bộ đều để cho mình kiến thức đến.

“Phá!”

Lúc này, La Dật Trần đột nhiên quát nhẹ một tiếng, theo sau bàn tay bỗng nhiên hướng về phía trước mà đẩy ra, chân nguyên trong lòng bàn tay, nhất thời như là thủy triều, hướng lên sương trắng trước mặt đánh tới.

Ông!

Một tiếng vang trầm, phảng phất không gian cũng bị chấn động, sương trắng vô biên vô hạn trước mặt, nhất thời bị một cỗ chân nguyên cường đại, thôi động hướng phía hai bên mà nhanh chóng tách ra, vậy mà trống rỗng xuất hiện một vùng đất chân không, khôi phục hình dạng mặt đất ban đầu.

“La huynh, hảo thủ đoạn!”

Hai mắt Thương Không tỏa sáng, cảm thấy thật không thể tin thật sâu, không khỏi mở miệng tán thưởng nói.

“Đi!”

La Dật Trần chỉ là cười một tiếng, sau đó dọc theo vùng chân không bị đẩy ra này, không mất một chút thời gian, liền tới đến chân núi của Phiêu Miểu Phong.

“Phiêu Miểu Phong.” La Dật Trần ngẩng đầu, nhìn qua ba chữ to trên núi, như là Thiết Họa Ngân Câu phong mang tất lộ, không khỏi âm thầm gật gật đầu.

“Ngược lại là có chút khí thế!”

“Lên núi!”

Nói xong, thân ảnh ba người lóe lên, lên xuống mấy cái liền xuất hiện tại phía trên đỉnh núi Phiêu Miểu Phong.

“Tiểu Điềm Điềm, ngươi đừng nghe Tuệ Nhi này mù nói, Lý Lăng Đào ta thế nhưng là người tốt a, ta rất thuần khiết, ta cùng ngươi nói, ta đã lớn như vậy, liền một lần yêu đương đều không có nói qua, cùng nữ hài nói một câu cũng đỏ mặt đâu, bọn Vân Chu Du Hồng mỗi lần xem phim, gọi ta ta đều không đi đâu!”

Lý Lăng Đào đang mặt dày mày dạn đi theo bên người Hứa Điềm, đột nhiên nhìn thấy ba người xuất hiện tại trên Phiêu Miểu Phong, nhất thời sững sờ, sau đó trong mắt lóe lên tinh mang, đem Hứa Điềm hộ tại sau lưng.

“Các ngươi là ai?”

Vừa mới dứt lời, ánh mắt Lý Lăng Đào liền rơi vào trên thân Kim Cửu, sắc mặt nhất thời đại biến!

“Là ngươi!”

“Hừ!” Kim Cửu cười lạnh một tiếng, đột nhiên vẫy tay một cái, nhất thời một cỗ lực hấp xả cường đại, trực tiếp đem Lý Lăng Đào cho hút qua, một tay đội lên chỗ cổ họng của Lý Lăng Đào.

Chương 1396: Một cái cũng đừng hòng đi!

“Lý Lăng Đào!”

Hứa Điềm thấy thế, nhất thời quá sợ hãi, không khỏi kinh hô một tiếng.

“Tên hỗn đản Lâm Hải kia ở đâu!”

Cái cằm Kim Cửu khẽ nâng, hướng phía Lý Lăng Đào băng lãnh hỏi.

Cổ Lý Lăng Đào bị bóp, sắc mặt nghẹn đến đỏ bừng, mãnh liệt ngạt thở để y như muốn hôn mê, trong mắt mang theo nồng đậm bất khuất, ngược lại hung hăng hướng phía Kim Cửu trừng mắt.

“Ngươi con mẹ nó mới là hỗn đản!”

“Ngươi muốn chết!”

Trong mắt Kim Cửu lóe lên hàn quang, đột nhiên ngón tay dùng lực, trực tiếp cổ Lý Lăng Đào bóp gãy, phanh một tiếng đem thi thể ném xuống đất.

“Không!!!” Hứa Điềm nhất thời phát ra một tiếng la lên hoảng sợ, vội vàng dốc sức lao qua, tìm tòi hơi thở của Lý Lăng Đào, thân thể mềm mại nhất thời run lên, tâm đều lạnh xuống tới.

“Ngươi giết y!” Hứa Điềm vừa tức vừa hận, nước mắt không bị khống chế mà chảy xuống.

“Chuyện gì xảy ra?!”

Động tĩnh bên trong này, lập tức đem bọn người Vân Thắng hấp dẫn tới, khi thấy Lý Lăng Đào trên mặt đất, đầu của tất cả mọi người cũng ông một tiếng như gặp phải trọng kích, lộ ra biểu lộ đau xót gần chết.

“Lăng Đào!”

“Con mẹ ngươi, người nào giết Lăng Đào!”

“Bà nội ngươi, lão tử liều mạng với ngươi!”

Đám Vân Thắng hơi lớn tuổi còn tốt, những sư huynh đệ bên trong ngày bình thường cùng Lý Lăng Đào có quan hệ vô cùng tốt như đám Cường đầu trọc Vân Chu Du Hồng Khang Sĩ Phú, nhất thời như là kẻ điên, hướng phía bọn người Kim Cửu liền muốn vọt qua.

“Tất cả chớ động!” Vân Thắng vội vàng hét lớn một tiếng, chuẩn bị đem người ngăn lại, thế nhưng những người này giờ phút này đã sớm đỏ mắt, nào sẽ còn nghe lão.

Cũng may Đỗ Thuần thấy tình huống như vậy, cuống quít hô to một tiếng.

“Không muốn Lăng Đào chết, liền đều qua đây giúp đỡ!”

Lời nói của Đỗ Thuần, để thân thể đám người này run lên bần bật, vội vàng ngừng cước bộ, hướng phía Đỗ Thuần nhìn lại.

Đã thấy Đỗ Thuần không biết từ khi nào, đã ngồi xổm ở bên người Lý Lăng Đào, cầm trong tay kim châm, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, hướng phía chỗ cổ họng Lý Lăng Đào, đâm xuống.

“Uy, Đỗ lão đầu, ngươi là nói, Lăng Đào không chết.” Cường đầu trọc vụt nhảy qua tới, một mặt kinh hỉ hỏi.

“Đỗ sư huynh, đây là thật sao?”

“Đỗ sư huynh, ngươi có thể đem Lăng Đào cứu sống?”

Những người khác cũng vội vàng vây quanh, trên mặt mỗi cái đều là thần sắc vô cùng kích động, hướng phía Đỗ Thuần kinh hỉ hỏi.

“Nhanh, pháp lực của ta không đủ, giúp ta đè lại huyệt Thần Đình, huyệt Phong Trì cùng huyệt Ấn Đường của Lăng Đào!” Đỗ Thuần một châm xuống dưới, cũng đã là đầu đầy mồ hôi, vội vàng hướng phía bọn người Cường đầu trọc la lên một tiếng.

“Nhanh, mọi người hỗ trợ!”

Bọn người Cường đầu trọc, đuổi bước lên phía trước, dựa theo Đỗ Thuần phân phó, ấn tại trên các huyệt của Lý Lăng Đào.

Đỗ Thuần lúc này mới thở dài ra một hơi, xoa xoa mồ hôi, lần nữa móc ra một cây kim châm, trong nháy mắt đã tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu.

“Hừ, còn không đem Lâm Hải...”

Thấy mọi người tất cả đều chạy qua giày vò một người chết, Kim Cửu nhất thời cười lạnh một tiếng, vừa muốn mở miệng quát lớn, lại bị La Dật Trần đưa tay ngăn lại.

Kim Cửu không hiểu, không khỏi quay đầu nhìn về phía La Dật Trần, nhưng sau đó gãlại kinh hãi phát hiện, hai mắt La Dật Trần giờ phút này như điện, gắt gao nhìn chằm chằm vào Đỗ Thuần đang thi châm, một mặt thật không thể tin!

“La sư huynh?” Mắt Kim Cửu lộ vẻ kinh ngạc, nhỏ giọng hô hô một tiếng.

“Còn sống, vậy mà còn sống!” Đồng tử La Dật Trần co rụt lại, thấp giọng kinh hô nói.

“Còn sống?” Kim Cửu sững sờ, quay đầu nhìn một chút Lý Lăng Đào ở trên mặt đất, không khỏi lắc đầu.

“Làm sao có thể!” Kim Cửu tự tin cười một tiếng, điểm này gã vẫn có niềm tin, gã đường đường là Địa Tiên, nếu liền cả cái Giả Đan cảnh như con kiến hôi cũng giết không chết, vậy quả thật chính là chuyện tiếu lâm.

Nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt Kim Cửu, dần dần ngưng đọng, thay vào đó là chấn kinh cùng thật không thể tin thật sâu.

“Cái này, đây là có chuyện gì?!” Gã vô cùng kinh hãi phát hiện, Lý Lăng Đào bị gã giết chết, vậy mà thật lần nữa có dấu hiệu sinh mệnh, tuy sinh cơ còn rất yếu ớt, nhưng thật sự là sống lại.

“Gặp Quỷ!”

Kim Cửu một mặt mộng bức, thậm chí hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không?

“Hô ~” Cho tới giờ khắc này, Đỗ Thuần mới thở dài ra một hơi, một mặt mỏi mệt không có chút hình tượng nào ngồi dưới đất, toàn thân đều đã bị mồ hôi làm ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt ẩn ẩn có dấu hiệu thoát lực.

“Đỗ sư huynh, Lăng Đào thế nào?”

“Đúng vậy a, Đỗ lão đầu, ngươi con mẹ nó ngược lại là nói chuyện a!”

Đỗ Thuần nhàn nhạt liếc nhìn bọn người Cường đầu trọc một chút, sau đó mỏi mệt gật gật đầu.

“May mắn kịp thời, đem mệnh Lăng Đào, đoạt lại!”

“A! Quá tốt!” Lời của Đỗ Thuần vừa ra khỏi miệng, mọi người nhất thời reo hò một trận, mặt mũi tràn đầy vui mừng.

“Vừa là trận pháp cao thâm, lại là kim châm đoạt mệnh, tông phái của Lâm Hải này, không đơn giản a!” Hai mắt La Dật Trần nhắm lại, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Mà Vân Thắng lúc này, lại là sắc mặt âm trầm, tiến lên một bước, ánh mắt ngậm giận dữ nhìn về phía Kim Cửu.

“Các hạ vì sao lần nữa lại phạm tông môn ta, còn ra tay đả thương người, thật coi Hải Nguyệt Tông ta dễ khi dễ sao?”

“Bớt nói nhảm đi, để Lâm Hải cút ra đây cho ta!” Kim Cửu trừng mắt, hung hăng nói.

“Ta đã gọi điện thoại cho Tông chủ, Tông chủ lập tức tới ngay, các ngươi chuẩn bị tiếp nhận lửa giận của Tông chủ chúng ta đi!”

“Ha ha ha ha!” Lời nói của Vân Thắng, nhất thời để Kim Cửu cười to một trận, mặt mũi tràn đầy miệt thị.

“Hắn chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, ta sẽ sợ hắn sao?” Nói xong, sắc mặt Kim Cửu lạnh lẽo, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang, “Hôm nay ta sẽ c ở đâyhờ hắn, liền sợ hắn không dám tới!”

“Hừ!”

Vân Thắng hừ lạnh một tiếng, không phản ứng tới Kim Cửu, mà chính là cùng một chỗ với bọn người Cường đầu trọc, canh giữ ở trước người Lý Lăng Đào, mặc dù nói Đỗ Thuần nói đã cứu lại, nhưng trong lòng tất cả mọi người vẫn là không chắc, Lý Lăng Đào một khắc không mở to mắt đứng lên, mọi người liền một khắc cũngkhông an tâm.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, sau mười mấy phút, lông mày của La Dật Trần đột nhiên nhíu lại, quay người hướng phía lối vào Phiêu Miểu Phong nhìn lại.

“Sát khí thật mạnh!”

“Vân Thắng, mở Hộ Tông Đại Trận ra!” Đột nhiên, một đường thanh âm tràn ngập phẫn nộ ngập trời, bỗng nhiên vang vọng ở trong gầm trời, sau đó một đường thân ảnh mang theo vô cùng sát khí, trong nháy mắt xuất hiện tại phía trên Phiêu Miểu Phong.

“Vâng!”

Vân Thắng thấy Lâm Hải đi vào, nhất thời đại hỉ, đồng thời phẫn nộ áp chế trong lòng cũng bị thiêu đốt trong nháy mắt, oanh một tiếng liền đem Thập Phương Diệt Sát Trận mở ra, nhất thời quang mang đại thịnh, đem trọn Phiêu Miểu Phong bao phủ ở bên trong.

Cơ hồ cùng một thời gian, đệ tử của Hải Nguyệt Tông, tất cả đều tụ lại cùng một chỗ, bị một tầng lồng ánh sáng thật dày hộ ở bên trong, cùng ngoại giới hoàn toàn ngăn cách.

“Đây là!!!”

Thập Phương Diệt Sát Trận vừa ra, mí mắt La Dật Trần nhất thời cuồng loạn một trận, lộ ra thần sắc càng thêm kinh hãi, tại lúc cái sát trận đáng sợ bao phủ xuống, liền cả y cũng ngửi được một tia khí tức nguy hiểm mãnh liệt.

“Lâm Hải, ngươi thật là có gan đến!”

Thấy Lâm Hải đột nhiên xuất hiện, Kim Cửu một tiếng nhe răng cười, hung hăng nói.

“Đỗ Thuần, mệnh của Lăng Đào, đã bảo trụ được chưa?” Lâm Hải nhìn cũng chưa từng nhìn gã, mà chính là âm thanh run rẩy hỏi, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi gấp gáp, nếu Lý Lăng Đào chết, Lâm Hải thật không biết tiếp nhận như thế nào?

“Sư phụ yên tâm, Lăng Đào sư đệ không việc gì!” Đỗ Thuần vội vàng nói nói.

Lâm Hải nghe được, trong mắt nhất thời lóe lên quang mang, nặng nề thở ra một hơi.

“Tốt!”

Lâm Hải gật gật đầu, lúc này mới mãnh liệt quay người lại, ánh mắt như là lưỡi kiếm sắc bén, đâm vào trên thân Kim Cửu.

“Hôm nay, một cái cũng đừng hòng đi!”

Chương 1397: Mạng ngươi, con kiến hôi cũng không bằng!

“A, khẩu khí thật không nhỏ!” Khóe miệng La Dật Trần hơi hơi nhếch lên, lộ ra một tia mỉa mai không dễ dàng phát giác.

Y vốn là tính cách cao ngạo, hôm nay Giới chủ mệnh y hạ mình đến vì Lâm Hải, trong lòng đã có bất mãn, chỉ là mệnh lệnh của Giới chủ, không thể không từ a.

Bây giờ Kim Cửu ra mặt, vừa vặn nhờ vào đó chèn ép một chút khí diễm của Lâm Hải, La Dật Trần chẳng những không ngăn trở, ngược lại trực tiếp lựa chọn trầm mặc.

Về phần lời nói của Lâm Hải, La Dật Trần lại hoàn toàn không thể coi là chuyện đáng kể, tuy cái Hộ Sơn Đại Trận này để y cảm thấy một tia nguy hiểm, nhưng lấy tu vi Đại Thừa kỳ của y, nếu là yên ổn thoát thân, ai có thể ngăn được y?

Kim Cửu tuy đối với cái nữ tử đánh mình bị thương kia có kiêng kỵ, nhưng trước không nói nữ tử kia có ở Phiêu Miểu Phong hay không, coi như có thì tính sao? Có La sư huynh tại, há có phần cho nàng hung hăng?

“Lâm Hải, còn nhớ ta đã từng nói qua, mối thù làm tổn thương ta, ta tất sẽ hoàn trả!” Kim Cửu cười lạnh, hung hăng nhìn Lâm Hải nói nói.

“Đừng con mẹ nó a nói nhảm, tới nhận lấy cái chết đi!” Lâm Hải sát cơ lẫm nhiên, phẫn nộ nói.

“Hừ, chỉ bằng ngươi?”

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!!!”

Lâm Hải đã không muốn lại cùng gã phí nước bọt, trực tiếp lấy ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, lên cũng là một kích mạnh nhất.

Oanh!

Nhất thời, Côn Ảnh màu vàng kim xuất hiện tại giữa không trung, mang theo uy thế không thể đỡ, hướng phía Kim Cửu nện xuống.

“Hứ, không biết lượng sức!”

Kim Cửu nhất thời khinh thường bĩu môi, một chiêu này của Lâm Hải tuy mạnh, lại còn không khiến gã để tại bên trong mắt.

“Hôm nay liền để ngươi mở mang kiến thức một chút, cái gì gọi là chênh lệch!”

Kim Cửu nói xong, hét lớn một tiếng, chẳng những không tránh, ngược lại thả người nhảy lên, thẳng vào giữa không trung, đón Côn Ảnh màu vàng kim mà đi.

“Diệt cho ta!”

Kim Cửu hét lớn một tiếng, trong lòng bàn tay nhất thời bay ra một đoàn quang ảnh màu trắng, cùng Côn Ảnh đụng vào nhau.

Oanh!

Nhất thời, Côn Ảnh vỡ vụn, thân hình Lâm Hải thổ huyết trở ra, nhưng trên mặt lại lộ ra một nụ cười đùa giỡn.

“Ừm?” Kim Cửu sững sờ, nhất thời cảm thấy một chút bất an, còn chưa chờ hiểu được, bỗng nhiên ba đường cương phong mạnh mẽ, thẳng đến gã mà đến.

“Không tốt!”

Kim Cửu giật nảy cả mình, trong lúc cuống quít huy động hai tay, chân khí phóng ra, hình thành một tầng phòng ngự thật dày, đồng thời thân ảnh lui nhanh, giữa không trung liên tục lấp lóe, tránh né công kích sắc bén.

Ầm ầm ầm ầm!

Giữa không trung, vô số tiếng vang lên truyền đến, không gian chấn động, khí sóng lăn lộn, thân ảnh Kim Cửu sau khi hạ xuống, liền lùi mấy bước mới đứng vững thân hình, khí huyết quay cuồng một hồi.

“Yêu Thần, Lang Vương, Huyết Ma!”

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy ba người, hình thành nửa vây quanh, đem gã vây vào giữa.

“Cái này sao có thể?” Thương Long thấy vậy, nhất thời mặt mũi tràn đầy thật không thể tin, nghĩ không ra chẳng những Yêu Thần cùng Lang Vương đúng như Kim Cửu đã nói, vì Lâm Hải sở dụng, hơn nữa lần này vậy mà còn thêm một cái Huyết Ma.

“Giết gã!”

Lâm Hải gầm thét một tiếng, nghĩ không ra ba người Yêu Thần xuất kỳ bất ý, đều không thể làm bị thương Kim Cửu, cái Kim Cửu này thật đúng là lợi hại.

Sưu!

Lâm Hải vừa dứt lời, ba người Yêu Thần, lần nữa hóa thành lưu quang, xông qua.

“Hừ, tôm tép nhãi nhép!”

Kim Cửu hừ lạnh một tiếng, không lùi mà tiến tới, chủ động nghênh tiếp ba người Yêu Thần, ở giữa không trung đánh thành một đoàn.

La Dật Trần khoác hai tay ra phía sau, nhìn chiến đấu trên không trung, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

“Ba người này, làm sao lại đột nhiên xuất hiện? Hơn nữa thực lực tựa hồ cũng hạ xuống không ít a.”

Thời khắc còn đang kinh ngạc, đôi mày của La Dật Trần bỗng nhiên nhảy một cái, nói thầm một tiếng không tốt!

“A!!!”

Mà đúng lúc này, giữa không trung đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, Kim Cửu cuồng phun máu tươi, thân thể phanh cái ngã xuống, còn chưa chờ đứng dậy, đã bị ba người Yêu Thần trực tiếp đè xuống đất, chế trụ chỗ yếu hại.

“Động một chút, liền để ngươi chết!” Yêu Thần âm lãnh nói nói.

Kim Cửu nhất thời một mặt buồn bực tức giận, tức đến thở nặng hô hô, gã sợ hãi phát hiện, vậy mà không biết mình là làm sao bại, thậm chí ngay cả Hóa Huyết Thần Đao cũng không kịp thi triển, trong lòng quả thực nghẹn mà chết.

“Cái này, này sao lại thế này?” Thương Long một mặt mộng bức, vừa mới rõ ràng là đánh đến khó phân cao thấp, làm sao Kim Cửu lập tức liền bị thụ thương rơi xuống đất, bị bắt lại.

Mà so với lão càng khiếp sợ hơn, lại là La Dật Trần!

Ngay tại vừa mới, La Dật Trần đột nhiên cảm thấy, giữa không trung thêm ra một đường khí tức vô cùng âm lãnh, tuy khí tức này không tính là cường đại, cũng chính là tương xứng cùng Kim Cửu, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Cái đạo khí tức này vừa xuất hiện, Kim Cửu trong nháy mắt liền từ giữa không trung bị đánh rớt xuống, mà cái đạo khí tức này cũng theo trong nháy mắt đó mà biến mất, mà lấy tu vi Đại Thừa kỳ của y, vậy mà cũng vô pháp bắt được mảy may của cỗ khí tức này.

“Kỳ quái!”

La Dật Trần kinh hãi, y có thể vạn phần khẳng định, vừa rồi đúng là có thêm ra một người, thế nhưng là người này xuất hiện từ chỗ nào, lại qua bên trong nào.

Y không khỏi lại liên tưởng đến phương thức mà ba người Yêu Thần xuất hiện, ánh mắt lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, trở nên cực kỳ phức tạp.

“Lâm Hải gia gia, nên xử trí đứa cháu trai này như thế nào?” Ba người Yêu Thần, đã đem Kim Cửu áp tới.

“Lâm Hải, ngươi tốt nhất thả ta...”

Ba!

Lâm Hải hai lời không nói, trực tiếp vung qua một cái tát, liền đánh qua, đem Kim Cửu nhất thời liền đánh mộng.

“Ngươi lại dám đánh ta?” Qua hơn nửa ngày, Kim Cửu mới phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ tới cực điểm, tức đến toàn thân cũng run rẩy lên.

Gã là thân phận gì? Đường đường là Địa Tiên, còn là đến từ Côn Lôn Thánh Vực, vậy mà bị Lâm Hải tát vào miệng.

Đây quả thực là vô cùng nhục nhã, so với giết gã thì còn khó chịu hơn!

“Đánh ngươi?” Lâm Hải cười lạnh, đột nhiên đưa tay, đem cổ Kim Cửu bóp lấy, một cỗ sát cơ mãnh liệt, từ bên trên thân thể phát ra, để Kim Cửu nhất thời cảm thấy rùng cả mình.

“Ta chẳng những đánh ngươi, ta còn muốn giết ngươi!”

“Ngươi dám giết ta?” Cảm nhận được sát cơ của Lâm Hải, hai mắt Kim Cửu ngậm giận dữ, lạnh lùng hỏi.

“Vừa rồi, ngươi chính là làm như vậy đối với Lăng Đào đi?” Thanh âm của Lâm Hải, càng thêm băng lãnh, nụ cười băng lãnh trong mắt này, để Kim Cửu rùng mình.

“Lâm Hải, ngươi tốt nhất là thả ta, nếu không để ngươi chết không có chỗ chôn!”

Lâm Hải không nói gì, mà chính là bàn tay đột nhiên ra sức, Kim Cửu nhất thời cảm thấy như là bị một cái kềm sắt bóp ở chỗ cổ, hô hấp lập tức trở nên khó khăn, liền cũng nghẹn đến đỏ bừng.

“Lâm Hải, ngươi buông tay cho ta!”

“Lâm Hải, ngươi chán sống rồi sao?!”

“Lâm Hải, có tin ta diệt toàn tông ngươi hay không?!”

…

Tùy ý Kim Cửu uy hiếp như thế nào, sắc mặt Lâm Hải vẫn băng lãnh, liếc một chút không nhìn, lực đạo trên tay lại càng lúc càng lớn, hai mắt Kim Cửu lật lên trên, rốt cục lộ ra một tia sợ hãi.

“Lâm Hải, giết ta Côn Lôn sẽ không bỏ qua ngươi, liền vì một con kiến hôi đệ tử, đáng giá không?” Kim Cửu thống khổ giãy dụa, phí sức nói nói.

“Ngươi nghe kỹ cho ta!” Sắc mặt Lâm Hải phát lạnh, băng lãnh nói nói.

“Ngươi thân là Địa Tiên cao cao tại thượng, tánh mạng của đệ tử Hải Nguyệt Tông ta, tại bên trong mắt ngươi nhỏ bé giống như con kiến hôi, nhưng tại bên trong mắt của ta, tính mệnh của ngươi cùng đệ tử Hải Nguyệt Tông ta so sánh, lại là liền cả con kiến hôi cũng không bằng!”

“Chết đi cho ta!”

Lâm Hải nói xong, con mắt đột nhiên bắn ra sát cơ, liền muốn bóp gãy cổ họng của Kim Cửu.

“La sư huynh, cứu ta!” Cho tới giờ khắc này, Kim Cửu mới cảm ứng được quyết tâm muốn giết gã của Lâm Hải, nhất thời bị dọa đến hồn phi phách tán, vội vàng hướng phía La Dật Trần ném qua ánh mắt cầu cứu.

“Tốt, dừng ở đây đi!”

Một đường thanh âm nhàn nhạt, vang lên tại bên tai Lâm Hải, tuy không lớn, lại mang theo giọng điệu không thể nghi ngờ.

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Hải sững sờ, hướng phía La Dật Trần nhìn một chút.

La Dật Trần hai tay buông thả, ánh mắt như điện rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Ta nói, dừng ở đây, đem Kim Cửu thả đi!”

“Thả? Ha ha!” Lâm Hải nhất thời cười nhạo một tiếng, sau đó ánh mắt phát lạnh, rắc một tiếng, bóp gãy cổ họng của Kim Cửu!

Chương 1398: Ý chí của ngươi, không đáng một đồng!

“La sư huynh, cứu ta!”

Sưu một tiếng, một đường hư ảnh giống như u linh, từ trong thi thể Kim Cửu xông tới, mặt mũi tràn đầy sợ hãi phát ra một tiếng rống bén nhọn, hướng phía phương hướng của La Dật Trần chật vật mà chạy.

“Là Nguyên Thần, đừng để gã chạy!”

Yêu Thần ở một bên, nhất thời hét lớn một tiếng, cánh tay duỗi ra, phun ra một cỗ sương đen nồng đậm, hướng phía Nguyên Thần của Kim Cửu bao phủ mà đi.

“Lớn mật!” Bỗng nhiên, một đường tiếng rống giống như sấm sét, nổ vang tại trên thiên không.

Oanh!

Đúng lúc này, đột nhiên một cỗ khí lãng cường đại không thể chống cự từ trên trời giáng xuống, nhất thời không gian chấn động, khắp nơi run rẩy, khí lãng lăn lộn như là biển động, trực tiếp đem đoàn sương đen này quét sạch sành sanh, dư ba phanh cái rơi vào trên thân Yêu Thần.

Phốc!

Mặt mũi Yêu Thần tràn đầy hoảng sợ, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể trực tiếp bay lên, sinh mệnh thể cấp tốc biến mất.

“Không tốt!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa, trong ý thức hét lớn một tiếng.

“Thu!”

Sưu!

Thân thể Yêu Thần còn giữa không trung, sau một khắc đột nhiên biến mất, tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Sinh mệnh chỉ còn lại chưa tới một phần ngàn!!!”

Trong đầu phản hồi đến tình huống của Yêu Thần, mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, nghĩ không ra Yêu Thần đường đường là Địa Tiên, thế mà suýt nữa bị miểu sát, nếu không phải là mình kịp thời đem lão thu vào Luyện Yêu Hồ, chỉ sợ giờ phút này đã chết!

Mà lúc này đây, cánh tay La Dật Trần lăng không hạ xuống, Nguyên Thần của Kim Cửu như là bị đại lực hấp xả, lập tức liền bị y kéo đến trước người.

“La sư huynh, thân thể ta đã bị hủy, nhiều năm khổ tu bị hủy trong chốc lát, ngươi cần phải báo thù cho ta a!” Kim Cửu nhất thời quỳ gối trước mặt La Dật Trần, khóc không thành tiếng.

La Dật Trần đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng, hai mắt như là lưỡi kiếm sắc bén rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Ngươi dám chống lại ý chí của ta! Tốt, rất tốt!”

La Dật Trần nặng nề gật gật đầu, ngữ khí vẫn bình tĩnh, nhưng bắp thịt nơi khóe miệng không ngừng nhảy lên, lại khó mà che giấu nội tâm của y đang nổi giận.

“Đáng tiếc!” Trong lòng Lâm Hải thì là khẽ than thở một tiếng, Nguyên Thần của Kim Cửu chạy trốn tới bên người La Dật Thần, còn muốn giết gã thì đã không có khả năng.

Ầm!

Lâm Hải như là ném như chó chết, đem thi thể của Kim Cửu, ném xuống đất, sau đó ngẩng đầu, liếc nhìn La Dật Thần một chút.

“Ý chí của ngươi?”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, xùy cười một tiếng, sau đó ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh.

“So sánh cùng tánh mạng của đệ tử ta, thì không đáng một đồng!”

La Dật Thần rốt cuộc không bảo trì được hàm dưỡng, khó thở mà cười, ánh mắt càng thêm âm lạnh lên.

“Thật sự là người không biết không sợ! Xem ra, ngươi còn không biết kết cục khi ngỗ nghịch ta!”

Nói xong, trong mắt La Dật Thần đột nhiên tinh quang đại thịnh, sau đó một cỗ khí tức cường đại không gì sánh kịp, trong nháy mắt nở rộ mà ra, lấy y làm trung tâm, như là bom nổ hướng phía bốn phương tám hướng bao phủ mà đi.

Oanh!

Đồng tử Lâm Hải kinh hãi co rụt lại, chỉ cảm thấy không gian trước mắt mình, cũng bị cái cỗ khí tức cường đại này, thôi động lăn lộn như là sóng biển, phô thiên cái địa thẳng đến tới mình, trong nháy mắt đã đem phiến thiên địa này cũng nuốt hết.

Phốc!

Căn bản không kịp trốn tránh, Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, thân hình trực tiếp bị khí lãng đâm đến bay ra xa xa, một trận lảo đảo mới đứng vững thân hình, chỉ cảm thấy khí huyết quay cuồng, ngũ tạng lục phủ phảng phất như cũng lệch vị trí, khó chịu nói không nên lời.

Không chỉ có Lâm Hải, hai người Huyết Ma cùng Lang Vương, cũng bị buộc liên tục rút lui, thân thể dao động thể, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Bọn họ chưa ai từng nghĩ tới, La Dật Trần vậy mà cường đại như vậy, chỉ là khí tức trên thân, liền để bọn họ không có sức chống cự, thậm chí thổ huyết thụ thương.

“Rơi!”

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn, nào còn không biết La Dật Trần không thể ngang hàng, trong miệng hét lớn một tiếng, ngang nhiên phát động Thập Phương Tuyệt Sát Trận, giữa không trung đột nhiên sấm sét vang dội, vô số đường chớp nhoáng, mang theo nồng đậm sát cơ, hướng phía La Dật Trần liền đánh xuống!

“Hừ!” La Dật Trần hừ lạnh một tiếng, đột nhiên cánh tay vừa nhấc, lòng bàn tay hướng lên, nhấc tay lật trời, nhất thời quang mang trên đỉnh đầu đại thịnh, luật động như sóng nước, vậy mà sinh sinh đem chớp nhoáng đầy trời, nâng ở trong lòng bàn tay, mặc cho chớp nhoáng cuồng bạo như thế nào, càng không có cách nào lại rơi xuống mảy may.

“Cái này!!!”

Lâm Hải kinh hãi biến sắc, nghĩ không ra La Dật Trần vậy mà cường đại đến cấp độ biến thái như thế, cái Thập Phương giết Tuyệt Trận mà chính mình bố trí xuống này, tuy bị tài liệu hạn chế, uy lực phát huy lúc này chưa tới một thành, nhưng cũng có thể thuấn sát đại năng Nguyên Anh, liền xem như Địa Tiên không chết cũng phải bị trọng thương.

Thế nhưng là cái La Dật Trần này, thế mà chỉ bằng vào một nắm tay, sinh sinh ngăn trở đại trận công kích, cái này là thần thông bực nào.

Lâm Hải đã không dám tưởng tượng, cái La Dật Thần này đến tột cùng là cường đại đến mức nào?

“Chết!”

La Dật Thần đột nhiên quát lạnh một tiếng, cái tay còn lại đột nhiên duỗi ra chưởng, hóa thành một cái bóng mờ, thẳng đến phía Lâm Hải liền nắm qua, không gian chỗ đến run rẩy, khí lãng lăn lộn, còn chưa tới gần Lâm Hải liền đã khiến hắn cảm thấy bị cương phong như dao lạnh thấu xương, thổi đến thân thể đau nhức thấu xương.

“Chẳng lẽ, muốn đem uy lực của Thập Phương Tuyệt Sát Trận, phóng thích toàn bộ sao?” Trong lòng Lâm Hải một trận không cam lòng, nếu toàn lực thôi động Thập Phương Tuyệt Sát Trận, coi như La Dật Trần cường đại tới đâu, Lâm Hải cũng có lòng tin đem y miểu sát trong nháy mắt, nhưng cứ như vậy, Thập Phương Tuyệt Sát Trận cũng sẽ triệt để sụp đổ, còn muốn bố trí xuống trận pháp cường đại như thế, chỉ là tài liệu liền không biết khi nào mới có thể thu thập đủ

.

“Thôi được, việc này cuối cùng là vô pháp thiện, ngươi không chết, chính là ta sống!”

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, liền muốn toàn lực thôi động Thập Phương Diệt Sát Trận, chuẩn bị đem La Dật Trần nhất cử oanh sát.

“La huynh, không thể!”

Ngay tại cái lúc khẩn yếu quan trọng này, Thương Long đột nhiên lo lắng hét lớn một tiếng.

“Ừm?”

Cánh tay La Dật Trần sững một hồi, hư ảnh thủ chưởng chụp vào Lâm Hải, đột nhiên đứng ở chỗ một mét trước người Lâm Hải, chân nguyên đáng sợ cường đại đến mức khiến người ngạt thở, đem toàn thân Lâm Hải bao phủ, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ đem Lâm Hải triệt để phá hủy.

Toàn thân Lâm Hải căng cứng, ánh mắt mang theo quật cường bất khuất nhìn chằm chằm vào La Dật Trần, hư ảnh thủ chưởng trước mặt có uy áp bàng bạc, cơ hồ đem thân thể Lâm Hải đè sập, Lâm Hải vận chuyển chân khí toàn thân đến cực hạn, hợp lực cố nén để cho mình sừng sững bất động.

Đồng thời, Lâm Hải nắm chặt song quyền, sắc mặt kiên quyết, trong lòng cũng chuẩn bị sẵn sàng, nếu La Dật Trần thật muốn đánh giết chính mình, vậy hắn liền lập tức toàn lực phát động Thập Phương Diệt Sát Trận, cho La Dật Trần nhất kích trí mệnh!

“Vì sao cản ta?” La Dật Trần nhướn mày, bất mãn liếc nhìn Thương Long một chút, lạnh lùng nói nói.

“La huynh, Lâm Hải không thể giết a!” Thương Long vội vã nói nói.

“Giới chủ có lệnh, chính là muốn đem Lâm Hải trở về a!”

La Dật Trần nghe được, trong ánh mắt đột nhiên bắn ra quang mang phẫn nộ, khí tức băng lãnh để Thương Long nhất thời phát lạnh khắp cả người, giống như rơi vào hầm băng vạn năm.

“La huynh, chớ giận a!” Thương Long kính sợ liếc nhìn La Dật Trần một chút, lấy dũng khí lần nữa khuyên một câu.

“Hô ~” Trong mắt La Dật Trần lóe lên một tia không cam lòng, trầm mặc rất lâu, mới thở phào một hơi.

Ông!

Sau một khắc, hư ảnh thủ chưởng trước mặt Lâm Hải, trong nháy mắt đã biến mất, uy áp mạnh mẽ cũng từ trên thân Lâm Hải rút lui, để thân thể căng cứng của Lâm Hải run lên, trong lòng âm thầm buông lỏng một hơi, lúc này mới phát hiện mình đã là mồ hôi đầm đìa.

La Dật Trần phát ra một tiếng gầm phẫn nộ không cam lòng, nâng thủ chưởng đang đỡ chớp nhoáng kia, đột nhiên bắn ra một đường chân nguyên cỡ khoảng cái chén ăn cơm, sáng ngời chói mắt, giống như Laze cường đại, oanh một tiếng đánh lên phía trên lồng ánh sáng ở đỉnh đầu.

Oanh!

Nhất thời, lồng ánh sáng giữa không trung của Phiêu Miểu Phong, vậy mà trực tiếp bị cái đường chân nguyên cường đại này, oanh ra một cái lỗ thủng khổng lồ, Thập Phương Tuyệt Sát Trận trong nháy mắt đã tán loạn.

“Nếu không phải Thương Long bảo đảm cho ngươi, hôm nay ngươi đâu có mệnh tại!”

Trong mắt La Dật Trần bắn ra một đường quang mang khiến người sợ hãi, một mặt ngạo nghễ hướng phía Lâm Hải âm lãnh nói nói.

Lâm Hải cười lạnh, nhưng không nói lời nào, trong mắt lóe lên một tia mỉa mai chi, trong lòng thầm nói.

“Nếu không phải Thương Long mở miệng, mặc cho ngươi mạnh hơn, giờ phút này chỉ sợ cũng đã là một cỗ thi thể!”

Chương 1399: Ngươi nói cái gì? Nghe không được!

Ánh mắt của hai người Lâm Hải cùng La Dật Trần, ở gặp nhau giữa không trung, nhất thời đâm ra kịch liệt tia lửa.

Tuy cái nhìn này của La Dật Trần, giống như lợi kiếm sắc bén, Lâm Hải lại không sợ chút nào, không có một tia khuất phục.

“Ai nha, hai vị, đều là hiểu lầm!”

Thương Long sợ hai người lần nữa đánh nhau, vội vàng đứng tại trong giữa hai người, một mặt hòa khí hoà giải.

“Lâm Hải, vị này chính là La huynh La Dật Trần ở Côn Lôn

Thánh Vực, phụng mệnh của Giới chủ, đến đón ngươi tiến về Côn Lôn Thánh Vực nghị sự, chuyện rất quan trọng, xin ngươi theo chúng ta lập tức lên đường, tiến về Côn Lôn Thánh Vực, đừng để cho Giới chủ đợi lâu a.”

“A.” Lâm Hải sững sờ, trong lòng không khỏi hơi kinh ngạc, nghĩ không ra Giới chủ vậy mà phái người đến đón chính mình, còn là đi nghị sự, nói như vậy, chính mình rất trọng yếu.

“Hừ, các ngươi chính là mời người như thế sao?” Sắc mặt Lâm Hải trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, hướng phía La Dật Trần cùng Nguyên Thần của Kim Cửu nhìn một chút, cười lạnh không thôi.

“Lâm Hải, bớt nói nhảm, thức thời thì lập tức theo ta đi, đừng ép ta động thủ bắt ngươi lên trên Côn Lôn!” La Dật Trần vốn là đang trong nổi nóng, thấy Lâm Hải có bộ biểu tình này, lửa giận không khỏi lần nữa dâng lên, lạnh lùng nói.

“Ha ha, ngươi nếu nói như thế, ta còn không đi đâu!” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Đương nhiên, nếu như ngươi bắt ta qua mà nói, ta cũng không có cách, bất quá ta người này so sánh yếu ớt, tâm tình không tốt liền dễ dàng hậm hực, đến lúc gặp Giới chủ không nói một lời, cũng không trách được ta!”

Lâm Hải một mặt không có sợ hãi, đắc ý giật chân, dù sao hiện tại là Giới chủ cần hắn, nếu hắn không qua, sốt ruột tất nhiên là La Dật Trần mà không phải là hắn.

“Ngươi!”

Thái độ cùng bộ dáng vô lại kia của Lâm Hải, để La Dật Trần nhất thời tức giận trong lòng, hận không thể xông lên đem Lâm Hải một bàn tay chụp chết.

La Dật Trần y là thân phận gì, đường đường là cao thủ Đại

Thừa kỳ, coi như tại Côn Lôn Thánh Vực, cũng tính toán là nhân vật có tiếng tăm, nghĩ không ra vậy mà bị nhân vật như một con kiến hôi Lâm Hải này uy hiếp, quả thực lẽ nào lại như vậy!

“La huynh, thái độ của ngươi đối với Lâm Hải lão đệ, xác thực có vấn đề a!” Thương Long bỗng nhiên đứng ra, mang theo bất mãn mở miệng nói nói.

“Ừm?” Trong mắt La Dật Trần nhất thời lóe lên hàn mang, Thương Long lại dám nói chuyện với mình như thế, vừa muốn phát giận, đã thấy Thương Long đang theo chính mình không ngừng nháy mắt.

La Dật Trần sững sờ, sau đó liền minh bạch ý tứ của Thương Long.

“Hừ, trước đem cái Lâm Hải này mang về Côn Lôn Thánh Vực, hoàn thành nhiệm vụ của Giới chủ, chờ không còn có giá trị lợi dụng, lại tiện tay đem hắn diệt sát, để tiêu tan mối hận hôm nay!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt La Dật Trần liền thu liễm hàn mang, sắc mặt biến đến bình thản, tiến lên một bước.

“Trước đó là do La mỗ vô lễ, xin bồi tội cho ngươi!”

“Cái gì, ngươi nói cái gì?” Lâm Hải bỗng nhiên đem một cái tay khoác lên bên trên tai, nghiêng đầu lớn tiếng hô nói.

La Dật Trần vừa đè xuống lửa giận, nhất thời đằng cái liền lại xông lên, Thương Long vội vàng vươn tay, lôi kéo ống tay áo của y, hướng y liên tục lắc đầu.

La Dật Trần hít sâu một hơi, cưỡng ép đem lửa giận trong lòng đè xuống.

“La mỗ, bồi tội cho ngươi!”

La Dật Trần cắn răng, từ hàm răng gạt ra mấy chữ, ngữ khí lạnh giống như băng sương trời đông giá rét.

Cái Lâm Hải này, quả thực quá đáng giận, chính mình đường đường là Đại Thừa chi tôn, đều đã mở miệng nói xin lỗi hắn, hắn vậy mà còn dám trêu chọc chính mình. Thật coi mình là dễ trêu sao?

“Ngươi nói cái gì? Nghe không được!”

Lâm Hải lại dựng lỗ tai hô một tiếng, trên mặt đắc ý cười xấu xa, lại không che giấu chút nào mà treo ở trên mặt, đem La Dật Trần tức đến kém chút thổ huyết.

“Lâm Hải, La Dật Trần ta tất sẽ giết ngươi!” Bắp thịt trên mặt La Dật Trần phẫn nộ lay động, nắm chặt hai nắm đấm, trong lòng thầm mắng một tiếng, cố nén lửa giận, một cỗ chân nguyên từ trong miệng phun ra.

“Trước đó là La mỗ sai, xin ngươi đừng lên so đo, theo La mỗ về Côn Lôn Thánh Cảnh, gặp mặt Giới chủ!”

“Trước đó là La mỗ sai, xin ngươi đừng lên so đo, theo La mỗ về Côn Lôn Thánh Cảnh, gặp mặt Giới chủ!”

“Trước đó là La mỗ sai, xin ngươi đừng lên so đo, theo La mỗ về Côn Lôn Thánh Cảnh, gặp mặt Giới chủ!”

…

Thanh âm của La Dật Trần, kinh hãi giống như Lôi Chấn Thiên, tại trên không của Phiêu Miểu Phong vang vọng thật lâu, âm thanh không dứt, đồng thời ánh mắt La Dật Trần lấp lóe, nhìn chằm chằm vào trên thân Lâm Hải, một cỗ chân nguyên không ngừng phụt ra hút vào tại trong lòng bàn tay.

Nếu như vậy Lâm Hải còn nói nghe không được mà nói, vậy liền quá con mẹ nó tìm đánh, La Dật Trần dù liều mạng bị Giới chủ răn dạy, cũng muốn mạnh mẽ xuất thủ, đem Lâm Hải đánh một trận tơi bời, lại bắt về Côn Lôn!

“Ai u ta qua, muốn nói chuyện liền thật dễ nói chuyện, hô cái gì a? Tố chất, chú ý tố chất, biết rõ không?”

Lâm Hải nhất thời bịt lấy lỗ tai một mặt xem thường, làm ra một bộ dáng đau lòng nhức óc, đối với La Dật Trần chỉ trỏ răn dạy.

Phốc!

La Dật Trần kém chút phun ra một ngụm máu đến, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, cũng bởi vì phẫn nộ mà bắt đầu đổi thành màu xanh.

Bà nội ngươi, thanh âm nhỏ nghe không được, thanh âm lớn lại nói không có tố chất, cái này con mẹ nó là người nào a.

“Ai, được, xem ở phân thượng ngươi cũng cuống đến phát khóc, liền không làm khó ngươi, ta liền cố mà đi theo ngươi một chuyến đi, nếu không ai không biết còn tưởng rằng ta khi dễ ngươi đây!” Lâm Hải thấy La Dật Trần đã đến biên giới bạo tẩu, biết rõ chuyển biến tốt thì nên thu, giả ra một mặt bất đắc dĩ bộ dáng, than thở nói nói.

“Gấp đến khóc?” Khóe miệng La Dật Trần co quắp một trận, đều đã im lặng, cái này con mẹ nó là biểu lộ gấp đến khóc sao?

Bất quá bất kể nói thế nào, Lâm Hải đáp ứng liền tốt, sổ sách hôm nay, sau đó mới hảo hảo cùng hắn thanh toán!

“Vậy thì đi thôi!”

La Dật Trần chắp hai tay sau lưng, lại khôi phục một bộ ngạo nhiên, đạm mạc nói nói.

“Gấp cái gì a!”

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, sau đó bước nhanh đi đến trước mặt Lý Lăng Đào, một đặt tay lên mạch đập của Lý Lăng Đào, sau đó khẽ chau mày.

Mệnh của Lý Lăng Đào tuy đã bảo trụ, nhưng xương sụn chỗ cổ họng đều đã bị bóp nát, muốn khôi phục chỉ sợ phải cần một khoảng thời gian.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải lấy ra một viên thuốc, đưa vào trong miệng Lý Lăng Đào, sau đó liếc nhìn tới Huyết Ma cùng Lang Vương một chút.

“Hai ngươi liền ở lại bên trong đây, dùng chân khí của các ngươi, trợ giúp Lăng Đào tái tạo xương sụn, nếu lúc ta trở về, Lăng Đào còn chưa triệt để khôi phục như lúc ban đầu, ta sẽ để cho A Hoa cùng hai ngươi hảo hảo nghiên cứu thảo luận một chút nhân sinh lý tưởng.”

Huyết Ma cùng Lang Vương nghe xong, bị dọa đến chân mềm nhũn kém chút nằm trên đất, trong mắt nhất thời lộ ra thần sắc vô cùng sợ hãi.

“Lâm Hải gia gia yên tâm, chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực, A Hoa ba ba trăm công nghìn việc, cũng không cần phiền phức lão nhân gia ông ta!” Hai người một mặt nịnh nọt, liên tục gấp gáp nói nói.

Thần Long ở phía xa, nhìn trợn mắt hốc mồm, nghĩ không ra cái A Hoa ba ba này là thần thánh phương nào, lại đem Huyết Ma và Lang Vương nổi danh cùng mình, hoảng sợ thành bộ dáng này.

“Xem biểu hiện của các ngươi đi!” Lâm Hải lười nhác đứng lên, nghiền ngẫm liếc nhìn Huyết Ma cùng Lang Vương một chút, theo sau đó xoay người đi đến Thương Long trước mặt.

“Ngươi chính là Thương Long a?”

“Không sai, là ta!” Thương Long gật gật đầu.

Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra một nụ cười rực rỡ, hai mắt híp lại, bỉ ổi hỏi.

“Ngươi muốn tìm việc làm sao?”

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, để Lang Vương cùng Huyết Ma ở bên cạnh kém chút nằm trên đất, bất quá trong mắt lại hiện lên quang mang hưng phấn.

“Đậu móa, đem Thương Long cũng bắt vào Luyện Yêu Hồ, để lão cảm thụ một chút nhiệt tình như lửa của A Hoa ba ba đi!” Hai người này nhất thời cười trên nỗi đau của người khác mà mong đợi, đều là tinh huyết của Thần Thú, dựa vào cái gì Thương Long lại được tiêu dao tại bên ngoài? Bọn họ không phục!

“Tìm việc làm?” Thương Long một mặt mộng bức, cảm giác não tử có chút theo không kịp, bất quá vẫn là lễ phép lắc đầu.

“Không cần, đa tạ!”

“Vậy quá đáng tiếc!” Lâm Hải nhún nhún vai, một mặt tiếc hận, “Bất quá, nếu ngày nào ngươi lưu lạc đầu đường, cần một phần công tác có thể thể hiện giá trị nhất, nhất định phải tìm ta nha!”

“A. Nhất định nhất định!” Nụ cười Thương Long cứng ngắc gật gật đầu, đối với lời nói của Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

“Được! Vậy thì đi thôi!” Lâm Hải cười toe toét nói một câu, chuẩn bị xuống núi.

Chương 1400: Cưỡi mây đạp gió

“Đúng!” Vừa đi hai bước, Lâm Hải đột nhiên dừng lại, vẻ mặt thành thật nhìn lấy La Dật Trần.

Ánh mắt La Dật Trần nhất thời ngưng tụ, nhíu mày lên.

“Làm sao?”

“Có chuyện ta phải sớm hỏi rõ ràng!” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy nghiêm túc, vô cùng trịnh trọng nói nói.

“Ngươi nói!” La Dật Trần chắp hai tay sau lưng, mang theo một tia không kiên nhẫn, nói nói.

“Ta cùng các ngươi qua Côn Lôn Thánh Vực, có thanh toán tiền vé xe đi tới đi lui không?”

Phốc!

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, hai người La Dật Trần cùng Thương Long, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

Nhìn vẻ mặt biểu lộ thành thật cùng ánh mắt lo lắng không thanh lý tiền vé này của Lâm Hải, bọn họ quả thực say.

“Lâm lão đệ nói giỡn, nếu là đón xe, chỉ sợ ngày tháng năm nào cũng đến không được Côn Lôn!” Thương Long cười khổ lắc đầu, lão nhìn ra, Lâm Hải đây là đang sái bảo đây.

Nghĩ không ra đường đường là nhất tông chi chủ, liền cả Giới chủ đều muốn phái người tới đón, đã vậy còn quá không đứng đắn!

“Không ngồi xe a? Chẳng lẽ là đi máy bay? Nhưng vé máy bay cũng rất cao a, các ngươi đến cùng có trả cho hay không a?” Lâm Hải một mặt cảnh giác hỏi.

“Lâm Hải, ngươi đủ!” La Dật Trần thực sự nhịn không được, mở miệng quát lớn một tiếng, mặt cũng tức xanh.

Cái Lâm Hải này, hung hăng giả ngây giả dại, chính mình cũng không có thời gian để hao tổn cùng hắn.

“Thương Long, ngươi chở hắn, chúng ta đi!”

Nói xong, La Dật Trần tay kết pháp quyết, trong miệng nói lẩm bẩm, sau đó phanh một tiếng, một đoàn tường vân xuất hiện tại dưới chân, nâng thân thể La Dật Trần, bay lên trên không trung.

“Đậu phộng!”

Nhìn thấy một màn này, Lâm Hải đang cười đùa tí tửng, khuôn mặt nhất thời liền cứng đờ, trong mắt không khỏi lộ ra biểu lộ khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Cưỡi mây đạp gió!!!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh hãi, trong lòng sông cuộn biển gầm, tròng mắt đều nhanh trừng ra ngoài.

Tuy Tu Tiên Giả mà hắn tiếp xúc đến cũng không ít, thậm chí Địa Tiên cũng gặp thật nhiều cái, nhưng có thể cưỡi mây đạp gió, hôm nay còn là lần đầu tiên nhìn thấy!

“Đây mới thực sự là thần tiên a!” Trong lòng Lâm Hải quả thực không ngừng hâm mộ, mặc kệ là hắn nhìn qua truyền hình hay là tiểu thuyết, cưỡi mây đạp gió đều là thủ đoạn chỉ thần tiên mới có thể có, tuy từ khi hắn tu tiên đến nay, đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh, nhưng cũng chỉ là có thể dừng lại giữa không trung một hồi mà thôi, còn dạng đưa tới tường vân bay vào không trung giống như La Dật Trần này, quả thực là sự tình mà Lâm Hải nằm mộng cũng nhớ.

Không riêng gì Lâm Hải, các đệ tử Hải Nguyệt Tông trên cả tòa

Phiếu Miểu Phong, tất cả đều bị một màn này làm cho kinh ngạc đến ngây người, đồng thời càng thêm cảm thấy La Dật Trần đáng sợ, không khỏi bắt đầu lo lắng cho Lâm Hải.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì!”

La Dật Trần đứng trên đám mây, trong tay mang theo Nguyên Thần của Kim Cửu, ở trên cao nhìn xuống quát lạnh một tiếng.

“Rống!”

Bỗng nhiên, Thương Long ngâm lên một tiếng, trong nháy mắt hóa thân thành Thần Long, chiều cao mấy chục trượng, thổi mây nuốt sương, quấy phong vân, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Ông trời của ta a, là Long!”

“Mau nhìn, Thần Long!”

Các đệ tử của Hải Nguyệt Tông, lần nữa chấn kinh, mỗi cái hai mắt trợn tròn xoe, trái tim phanh phanh nhảy loạn, tràn ngập thật không thể tin.

“Lâm lão đệ, đến trên lưng ta đi!” Thần Long miệng nói tiếng người, giọng nói như chuông đồng.

“Ta qua!” Lâm Hải một mặt hưng phấn, hắn chính là còn không có cưỡi qua Long đâu, thân ảnh lóe lên liền đến trên lưng Thần Long.

“Ngao!”

Nhất thời, một tiếng Long Ngâm vang vọng đất trời, thân thể Thần Long hạ xuống, trong nháy mắt cuồng phong gào thét, thổi đến người không thể thấy vật, đợi đến khi cuồng phong tán đi, cũng đã tại trong trời cao, cực tốc bay lượn.

“Ha ha, thoải mái a!”

Lâm Hải cưỡi tại bên trên lưng rồng, cảm thụ được khí lưu trên không trung thổi đánh vào người, không khỏi hăng hái, hào tình vạn trượng!

Tuy Lâm Hải đã sớm đi qua Xuyên Vân Toa, nhưng cảm giác của pháp bảo phi hành cùng Thần Long, lại hoàn toàn là hai cái dạng khác nhau, cái sau càng làm cho Lâm Hải có loại cảm xúc cảm giác bành trướng.

“Hứ!”

La Dật Trần chân đạp tường vân, cùng Thần Long sóng vai phi hành, thấy Lâm Hải có một bộ dáng hưng phấn, nhất thời khóe miệng nhếch lên, lộ ra thần sắc khinh thường nhàn nhạt.

“Ừm?”

Thần sắc của La Dật Trần, nhất thời bị Lâm Hải chú ý tới, Lâm Hải không những không buồn, ngược lại một mặt bỉ ổi cười rộ lên.

“Cái kia, La huynh, La huynh?” Lâm Hải hướng phía La Dật Trần, hô hai tiếng.

“Chuyện gì?” La Dật Trần xụ mặt, nhíu mày liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Đám mây của ngươi này, để cho ta ngồi một chút thôi.” Lâm Hải nhìn tường vân dưới chân La Dật Trần, nước bọt đều nhanh chảy ra.

Lâm Hải khi còn bé nhìn Tây Du Ký, mộng tưởng lớn nhất cũng là cũng có một cái Cân Đẩu Vân giống như Ngộ Không, muốn lên trời liền lên trời, muốn đi đâu thì đi đó, có bao nhiêu đẹp a!

Tuy cái đám mây này của La Dật Trần, cùng Cân Đẩu Vân của Ngộ Không căn bản là không cách nào so sánh được, nhưng bất kể nói thế nào, đó cũng là cưỡi mây a, nếu như có thể làm cho mình thể nghiệm một chút mà nói, ngẫm lại cũng sướng chết á!

“Hừ!” La Dật Trần hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi, không để ý tới Lâm Hải.

“Uy, được hay không a?” Lâm Hải thấy La Dật Trần không để ý tới hắn, nhất thời gấp.

“Không được!” La Dật Trần lộ vẻ mặt chán ghét, nói nói.

“Ai u, van cầu ngươi a, đừng nhỏ mọn như vậy mà!” Lâm Hải nhất thời lộ ra một bộ dáng mặt dày mày dạn, mở miệng khẩn cầu nói.

“Nói không được, liền là không được!” Ngữ khí của La Dật Trần kiên quyết cự tuyệt nói.

Trong lòng của y giờ phút này đem Lâm Hải hận đến răng cũng ngứa, nếu không phải Giới chủ muốn gặp Lâm Hải khiến y không dám xuống tay, thì đã sớm đi lên một bàn tay đem Lâm Hải chụp chết, sao lại để Lâm Hải cưỡi tường vân cùng mình.

Nhưng mà, La Dật Trần vừa mới dứt lời, đột nhiên cảm thấy có một ngọn gió thổi qua qua, vô ý thức vừa quay đầu lại, nhất thời sắc mặt đại biến.

“Ai bảo ngươi tới, cút về!”

La Dật Trần vừa tức vừa giận, chỉ thấy Lâm Hải vậy mà từ trên lưng Thần Long, trực tiếp nhảy đến phía trên tường vân của chính mình, đang đặt mông ngồi tại phía sau y, cười đùa tí tửng nhìn y, đem y tức giận đến phổi đều sắp nổ.

“Ta an vị một hồi nha, có ngồi cũng không xấu!”

Lâm Hải một mặt kích động, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn La Dật Trần một chút, mà chính là cúi đầu, sờ sờ chỗ này nhìn xem chỗ kia, bộ dáng hưng phấn này, liền như là cái tường vân này là một kiện đồ chơi âu yếm.

La Dật Trần nhìn Lâm Hải mà nghiến răng nghiến lợi, thở hổn hển, thật muốn một chân đem hắn đá xuống, ngã chết cũng mặc.

“La huynh, nhỏ không nhẫn sẽ bị loạn đại mưu a!”

Thấy La Dật Trần tức đến râu tóc đều dựng lên, Thương Long ở một bên, vội vàng hướng y truyền âm nói.

“Ngồi vững vàng, nếu không rơi xuống ngã chết, cũng đừng trách ta!”

La Dật Trần lúc này mới đưa lửa giận trong lòng đè xuống, trong mắt lóe hàn quang liếc nhìn Lâm Hải một chút, thở phì phì nói nói.

“Biết rõ biết rõ, ngươi thật là dông dài, làm sao giống như nữ nhân vậy!” Lâm Hải cũng không ngẩng đầu lên mà khoát khoát tay, qua loa nói nói, hai mắt tiếp tục sáng lên nghiên cứu tường vân.

Phốc!

Bà nội ngươi! Ngươi mới là nữ nhân!

La Dật Trần bị một câu của Lâm Hải cho nghẹn, kém chút từ trên đám mây rơi xuống, phí khí lực thật lớn mới đưa nổi giận trong lòng bình phục lại, không ngừng thở hổn hển.

Nhưng mà rất nhanh, Lâm Hải lại mở miệng.

“Uy, La huynh nha, cái tường vân này của ngươi là do cái gì làm thành a? Là đám mây thật hay là cây bông vải a.”

La Dật Trần rên lên một tiếng, cảm giác nhịp tim đập có chút tăng tốc.

“La huynh nha, thẩm mỹ của ngươi không được a, màu trắng quá đơn điệu, ngươi làm sao không mua chút thuốc màu, đem tường vân nhuộm thành bảy màu a? Này có bao nhiêu xinh đẹp a!”

La Dật Trần ở ngực đau xót, bờ môi run rẩy lên.

“La huynh nha, ta cảm thấy cái tường vân này của ngươi không đủ uy vũ a, hẳn là vẽ cái dấu hiệu gì đó, ngươi nhìn thuyền hải tặc là vẽ khô lâu, ngươi họ La, không bằng liền vẽ cái loa thế nào?”

Phốc!

Cổ họng của La Dật Trần một mặn, một ngụm máu từ khóe miệng tràn ra tới.

“La huynh nha, cái tường vân này của ngươi có rắn chắc không? Nếu làm mây chấn động, có thể sập hay không a?”

Phốc!

La Dật Trần ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm huyết tiễn, lệ rơi đầy mặt.

“Ngươi con mẹ nó câm miệng cho ta!!!” Một tiếng gầm gừ phẫn nộ đến cực hạn, vang lên ở trên không, kéo dài không rời!

Chương 1401: Ngươi liền không sợ, ta sẽ giết ngươi sao?

Theo tường vân của La Dật Trần chậm rãi hạ xuống, con mắt Lâm Hải trợn thật lớn, đã bị tràng cảnh trước mặt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

“Oa tắc, đây là Thiên Cung sao?”

Chỉ thấy phía dưới vân vụ lượn lờ, trong cơn mông lung có vô số cung điện huy hoàng khí phái như ẩn như hiện, cho người ta cảm giác vô tận hư huyễn, ánh sáng nhiều màu thỉnh thoảng từ phía trên cung điện nở rộ mà ra, lộ ra trang nghiêm mà thần thánh.

Một ngôi đại điện ở chính giữa nhất, có mười mấy cây trụ lướn trăm trượng sừng sững đứng vững, bên trên là bàn long khắc phượng, giống như vật sống sinh động như thật, đại điện bị Kim Thân bao phủ, kim quang lưu chuyển, ánh sáng bắn ra bốn phía, xa xa nhìn lại liền cho người ta một loại cảm giác thần thánh trang nghiêm, để cho người ta không khỏi tâm sinh kính sợ.

Tường vân của La Dật Trần, liền chậm rãi rơi tại trước cửa đại điện trung ương, Thương Long lúc này cũng khôi phục hình người, tất cung tất kính đứng tại sau lưng La Dật Trần.

“Nơi này không tệ a!”

Lâm Hải nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, một mặt ngạc nhiên, lúc đầu cho là Hải Nguyệt Tông của mình, kiến thiết liền coi như không tệ, nhưng bây giờ theo bên trong này so sánh, quả thực đơn sơ tựa như nhà lá.

“Trước cửa Thánh Điện, không được ồn ào!”

La Dật Trần vội vàng thấp giọng quát nói, trên mặt không khỏi lộ ra một tia thần sắc chán ghét, cái Lâm Hải này thật sự là không hiểu lễ nghĩa, cũng không nhìn một chút đây là địa phương nào, không thấy mình cùng Thương Long cũng kinh sợ, liền thở mạnh cũng không dám sao.

“Không nói lời nào liền không nói lời nào, hô cái gì mà hô!”

Lâm Hải liếc trắng La Dật Trần một chút, nhỏ giọng thầm thì một câu, một mặt hiếu kỳ nhìn bốn phía, không nói thêm gì nữa.

“Ở đây chờ!”

La Dật Trần lúc này mới hít sâu một hơi, cất bước hướng phía bên trong đại điện đi đến.

“Uy, Thương Long, hỏi ngươi chuyện này thôi?”

Thấy La Dật Trần đi, Lâm Hải đột nhiên tiến đến trước mặt Thương Long, nhỏ giọng thần bí nói nói.

“Chuyện gì?” Thương Long vội vàng cẩn thận liếc nhìn bên trong đại điện một chút, mới thấp giọng hỏi nói.

“Cái La Dật Trần kia, là tu vi gì a?” Lâm Hải phi thường tò mò, tu vi đến cảnh giới gì, mới có thể cưỡi mây đạp gió, lấy một đường tường vân, tâm lý Lâm Hải đã ngứa đến không được, hận không thể lập tức cũng học được bản lãnh này.

“Nếu như ta đoán không lầm, La sư huynh chính là Đại Thừa chi tôn, về phần ở vào cảnh giới nào trong đó, lại không phải là nhãn lực của ta, có thể thấy rõ.”

“Đại Thừa sao?” Mặt Lâm Hải nhất thời liền đen xuống tới, lập tức tuyệt vọng.

Mẹ nó, nghĩ không ra con hàng La Dật Trần này cường đại như thế, một chiêu có thể miểu sát bực Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ như Yêu Thần này, nháo nửa ngày hóa ra con hàng này cũng Đại Thừa kỳ, cảnh giới so với Hinh Nguyệt hiện tại còn cao hơn.

Mà mình bây giờ mới vừa vặn là Nguyên Anh sơ kỳ, cách Địa Tiên cũng còn kém xa xưa đâu, càng đừng nói Đại Thừa, xem ra cái cưỡi mây đạp gió này, thời gian ngắn là không thể hy vọng xa vời.

Thời khắc đang ủ rũ, cửa đại điện đột nhiên mở ra, La Dật Trần nhanh chân đi đến, sắc mặt lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Lâm Hải, Giới chủ triệu kiến!”

“Được rồi!” Lâm Hải hít sâu một hơi, cuối cùng cũng đã gặp được cái Giới chủ thần bí này, không biết vì sao, trong lòng Lâm

Hải, lại có chút gấp gáp.

“Quản chi nó, chim đáng chết hướng lên trên! Huống chi người Giới chủ này là tìm ca ca để nghị sự, vậy chúng ta cũng là bình đẳng, tương đương với đối thoại giữa các quốc gia lớn thôi!” Lâm Hải an ủi chính mình, rất không biết xấu hổ mà đem chính mình bày ở địa vị độ cao ngang nhau cùng Giới chủ.

Lâm Hải tiến vào đại điện, La Dật Trần đem cửa nhẹ nhàng đóng lại, lui ra ngoài, y tại Côn Lôn Thánh Vực tuy có địa vị không thấp, nhưng còn không có tư cách tham dự loại nghị sự trọng yếu này.

Sau khi Lâm Hải đi vào, nhìn bốn phía một cái, đại điện phi thường to lớn, lộ ra một tia phong cách cổ xưa cùng tang thương, tất cả các bức tường xung quanh đều là do Tinh thạch cực phẩm không biết tên chế tạo, ẩn ẩn tản ra uy năng khủng bố hủy thiên diệt địa, khiến người không tự chủ được liền cảm thấy một tia áp lực cường đại, tâm sinh kính sợ.

“Người đâu?”

Nhìn đại điện rỗng tuếch, Lâm Hải không khỏi sững sờ, Giới chủ không phải triệu kiến mình sao?

“Ngươi chính là Lâm Hải?”

Bỗng nhiên, một thanh âm vang lên, quanh quẩn tại trong cả ngôi đại điện, để trong lòng Lâm Hải giật mình, kinh hãi phát hiện, chính mình vậy mà không thể nhận ra thanh âm này là phát ra từ nơi nào ở bên trong này.

“Tại hạ chính là Lâm Hải, không biết Giới chủ triệu kiến, là có gì phân phó?”

Tuy không nhìn thấy người, Lâm Hải vẫn là tất cung tất kính hướng ngay phía trước ôm quyền, không kiêu ngạo không tự ti nói

nói.

Ông!

Sau một khắc, ngay phía trước Lâm Hải liền lóe lên quang mang, sau đó một đường thân ảnh mông lung toàn thân bị quang mang màu đỏ bao phủ, xuất hiện tại phía trên ghế ngồi trong cung điện, hai đường ánh mắt thâm thúy như ngôi sao, rơi vào trên thân Lâm Hải.

Oanh!

Lâm Hải chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, phảng phất như toàn bộ bí mật của chính mình, đều bại lộ tại dưới đôi mắt sắc bén này, từ nội tâm đến linh hồn lập tức cũng bị nhìn xuyên, không chỗ che thân.

“Thật đáng sợ!”

Lâm Hải kinh hãi biến sắc, trái tim phanh phanh cuồng loạn, không khỏi sinh ra một tia kính sợ thật sâu, nhất là khi đối mặt với cặp mắt kia, mặc dù không sắc bén, nhưng lại mang theo một loại uy nghiêm bễ nghễ thiên hạ, quan sát chúng sinh, để cho người ta nhịn không được muốn quỳ bái.

“Người Giới chủ này, tuyệt đối là người mạnh nhất trong những người mà ta đã gặp qua, không có cái thứ hai!”

Trong lòng Lâm Hải sợ hãi không thôi, tuy không biết Giới chủ là tu vi gì, nhưng lại vô cùng khẳng định, lấy chút tu vi ấy của chính mình, tại trước mặt Giới chủ quả thực liền nhỏ bé như là kiến hôi, nếu Giới chủ muốn giết chính mình, chỉ sợ một ánh mắt cũng có thể làm cho mình hôi phi yên diệt.

Lần thứ nhất từ trước tới nay, Lâm Hải cảm thấy sinh mệnh của mình, không hề bị chính mình khống chế, dù là có Cửu Lê Hồ, Lâm Hải cũng không dám hứa chắc, có thể ở dưới tay Giới chủ mà thuận lợi đào thoát.

“Nếu Lâm Nhi Công chúa đem thực lực áp chế phóng thích, không biết cùng người Giới chủ này, ai mạnh ai yếu?”

Sở Lâm Nhi là người cường đại nhất bên phía Lâm Hải, nhưng bị quy tắc Thiên Địa hạn chế, Sở Lâm Nhi tại nhân gian không thể toàn lực hành động, nếu không sẽ sinh linh đồ thán, Sở Lâm Nhi phải bị xử phạt nghiêm trọng.

Nhưng sau khi áp chế lực lượng, Sở Lâm Nhi tuyệt đối không phải đối thủ của người Giới chủ này, chí ít cảm giác mà lão cho Lâm Hải, là cái dạng này.

“Ngồi!”

Giới chủ đột nhiên tiện tay hướng phía trước người Lâm Hải nhất chỉ, nhất thời một đạo lưu quang hiện lên, sau đó một chiếc ghế dựa rộng thùng thình, trống rỗng xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Từ không nói có, hư không biến ảo!”

Lâm Hải kinh hãi biến sắc, nhìn cái ghế bị Giới chủ nhất chỉ biến ảo mà ra, trong lòng quả thực như sông cuộn biển gầm.

“Cái này, mới thật sự là thần thông a!”

“Đa tạ Giới chủ!” Cưỡng ép kềm chế kinh hãi trong lòng, Lâm Hải hướng phía Giới chủ nói tiếng cảm ơn, mang theo gấp gáp ngồi tại trên ghế.

“Cùng ghế dựa chân thực, độc nhất vô nhị!”

Lâm Hải chấn kinh, đồng thời trong lòng cũng nghi hoặc không thôi, không biết cái ghế dựa biến ảo mà ra này, đến tột cùng từ này sẽ là tồn tại chân thật, hay vẫn là thời gian vừa tới liền biến mất.

Nếu là cái sau còn dễ nói, nhưng nếu như là cái trước, thì người Giới chủ này liền thực sự quá khủng bố, cái này có lẽ đã tương đương với Tạo Vật!

“Đệ tử Côn Lôn Kim Cửu của ta, là bị ngươi hủy đi thân thể?”

Giới chủ bỗng nhiên mở miệng, để Lâm Hải vừa mới ngồi xuống đột nhiên giật mình, kém chút nhảy dựng lên.

“Chẳng lẽ, lão muốn truy cứu chuyện này sao”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, nếu như nói trước khi đến, Lâm Hải còn chưa quá để ý, thậm chí nghĩ đến nếu Giới chủ thật muốn làm khó chính mình, cũng rất khó đi, coi như mình đi không thì cũng có thể trốn vào Luyện Yêu Hồ, ai có thể làm khó dễ được ta.

Thế nhưng sau khi gặp Giới chủ, ý nghĩ này của Lâm Hải trong nháy mắt đã sụp đổ, Giới chủ cường đại vượt xa tưởng tượng, nếu thật muốn trở mặt, dù chính mình có Luyện Yêu Hồ, coi như muốn chạy cũng chạy không kịp.

“Không sai, nếu không phải La Dật Trần cứu giúp, coi như cả Nguyên Thần của gã, ta đều muốn diệt!” Nếu trốn đã là không thể nào, Lâm Hải quyết định chắc chắn, dứt khoát lưu manh đến cùng, sắc mặt lạnh xuống nói nói.

“Ừm?” Câu trả lời của Lâm Hải, hiển nhiên vượt quá dự kiến của Giới chủ, khiến lão hứng thú liếc nhìn Lâm Hải một chút, lời nói của Giới chủ, đột nhiên lạnh xuống tới.

“Ngươi liền không sợ, ta sẽ giết ngươi sao?!” Giới chủ vừa mới nói xong, nhất thời một đường sát khí nồng như thực chất, giống như sóng lớn tuôn ra rơi vào trên thân Lâm Hải, để Lâm Hải nhất thời phát lạnh khắp cả người, như rơi vào hầm băng!

Chương 1402: Lo lắng của Giới chủ

“Sợ, sợ muốn chết!”

Lâm Hải cảm giác huyết dịch toàn thân tựa hồ cũng đình chỉ, trái tim phảng phất muốn nổ bể ra, toàn thân không bị khống chế mà khẽ run rẩy, nhưng trên mặt lại như cũ mang theo nụ cười bình tĩnh.

“A?” Giới chủ nghiền ngẫm liếc nhìn Lâm Hải một chút, “Đã sợ, còn dám tới gặp ta.”

“Đó là bởi vì ta biết, Giới chủ lão nhân gia ngài, sẽ không giết ta, nếu không cần gì phải khó khăn, đem ta mang về Côn Lôn Thánh Vực, trực tiếp giết hết tại Hải Nguyệt Tông, vứt xác nơi hoang dã, há không bớt việc sao?” Lâm Hải có lòng tin nói.

“Thế nhưng là, ngươi đả thương đệ tử Côn Lôn của ta, ngươi cho rằng ta sẽ tha cho ngươi sao?”

“Cái này sao, chỉ sợ cũng muốn nhìn, nghị sự tiếp theo có thuận lợi hay không!” Ánh mắt của Lâm Hải nhìn thẳng vào Giới chủ, tuy trong lòng gấp gáp muốn chết, lại vẫn phải làm cho chính mình bảo trì trấn định, chỉ có chính mình không lộ e sợ, thì thời điểm đàm phán mới có thể thu hoạch được thẻ đánh bạc.

“Ha ha, thật lâu chưa thấy qua tiểu bằng hữu có ý tứ như ngươi!”

Giới chủ trầm mặc một lát, sát khí đột nhiên tán đi, hướng phía Lâm Hải khen ngợi nói nói.

“Ai nha mẹ ta nha, ngươi có ý tứ, ca ca thì con mẹ nó sắp hoảng sợ chảy nước tiểu!” Sát khí vừa rút lui, Lâm Hải cuối cùng thở dài ra một hơi, cỗ sát khí đáng sợ vừa mới này, để Lâm Hải cơ hồ có loại cảm giác đứng kề cận tại bên cái chết, một cái sơ sẩy liền có thể là vạn kiếp bất phục.

Tuy Lâm Hải biết rõ Giới chủ là tới tìm mình để nghị sự, không nghĩ sẽ thật giết chính mình, nhưng loại tư vị sinh mệnh không nhận chính mình khống chế kia, đối với tâm lý của mỗi người vẫn là một loại tra tấn cực kỳ thống khổ, quả thực là quá dày vò.

“Giới chủ triệu hoán, không biết có chuyện gì phân phó, vãn bối xin rửa tai lắng nghe!”

Lâm Hải nhân cơ hội này, vội vàng đem đề tài hướng bên trên chính sự mà dựa vào, nếu không người Giới chủ này nhất thời hưng khởi, lại theo chính mình chơi chút sự tình có ý tứ khác, lão cao hứng, chính mình không phải là bị đùa chơi chết a.

“Địa Tiên giới sắp mở ra, việc này ngươi đã biết đi?” Thanh âm của Giới chủ, nghe không ra bất kỳ ba động cảm tình này, phảng phất tựa như đang tự nói một chuyện cực kỳ bình thường, nhưng trong lòng Lâm Hải, lại ầm ầm nhảy một cái.

“Vâng, ta đã biết! Địa Tiên giới mở ra, ngay tại mấy cái ngày gần đây!” Bên trong miệng Lâm Hải nói, trong lòng lại dâng lên một tia cảm giác vô cùng bất an, hắn nghĩ tới cái dự cảm kia của Liễu Hinh Nguyệt.

Ngày Địa Tiên giới mở ra, chính là thời điểm Liễu Hinh Nguyệt rời hắn mà đi, hơn nữa vô cùng có khả năng có quan hệ cùng Côn Lôn Thánh Vực, chẳng lẽ Giới chủ tìm chính mình, chính là vì chuyện của Hinh Nguyệt.

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải chợt lóe sáng, trên mặt lộ ra một tia thần sắc kiên quyết, nếu thật sự là như thế, chính mình quyết không đáp ứng, cho dù là chết, cũng không thể để Hinh Nguyệt rời khỏi chính mình!

“Tâm tình của ngươi, tựa hồ ba động rất kịch liệt a?” Giới chủ bỗng nhiên mở miệng, để Lâm Hải đột nhiên giật mình.

“Nghĩ đến một số việc vặt mà thôi! Giới chủ đại nhân có chuyện, liền nói thẳng đi!” Lâm Hải hít sâu một hơi, đã làm tốt chuẩn bị cự tuyệt Giới chủ.

“Ngô, sau khi Địa Tiên giới mở ra, sẽ có liên hệ cùng nhân gian, đối với người tu hành ở Phàm Gian giới mà nói, có thể tiến về địa phương có linh khí dồi dào để tu hành, thực là một chuyện tốt!”

Nói xong, Giới chủ ngừng một lát, ngữ khí bỗng nhiên trở nên nặng nề.

“Nhưng đối với người bình thường ở Phàm Gian giới mà nói, chưa chắc không phải là một loại tai nạn!”

“A. Giới chủ đại nhân, chỉ giáo cho?” Lâm Hải giật mình, không biết lời này của Giới chủ, là có ý gì?

“Ngươi có biết, Phàm Gian giới trong những năm này, vì sao người tu hành cùng người bình thường có thể sống chung hòa bình, từ trước tới giờ không lấy pháp lực ức hiếp người bình thường, giành lợi ích không?” Giới chủ hướng Lâm Hải hỏi.

“Truy cầu khác biệt, khinh thường làm!” Lâm Hải cao giọng đáp nói.

“A!” Giới chủ không khỏi phát ra một tiếng cười nhạo, “Ngươi quá đề cao những người tu hành này rồi!”

“Bọn họ không phải không muốn, mà chính là không dám!”

“Côn Lôn Thánh Vực ta, chính là nơi khởi nguyên của vạn pháp, đối với người tu hành trong thiên hạ có trách nhiệm quản giáo, cách mỗi năm mươi năm, đều sẽ phái một tên đệ tử xuất thế, mang theo Thánh Bảo Côn Lôn xuống núi, hàng yêu trừ ma, ước thúc Đạo pháp, cũng để gia tộc của Long Huyết Chiến Sĩ ở bên cạnh hiệp trợ, khiến người tu hành trong thiên hạ, không dám tham dự sự tình của nhân gian, nếu không chỉ sợ sớm đã thiên hạ đại loạn!”

“Nguyên lai là dạng này!” Lâm Hải nhất thời giật mình, nháo nửa ngày là do Côn Lôn Thánh Vực quy tắc trật tự, trách không được trước khi Weachat của chính mình thăng cấp, làm phàm nhân vài chục năm, cũng chưa nghe nói qua truyền thuyết của người tu hành.

“Đương nhiên, thiên hạ to lớn, căn bản không phải chỉ dựa vào người của Côn Lôn Thánh Vực xuất thế cùng Long Huyết Chiến Sĩ là có thể quản được tới, thường cách một đoạn thời gian, chắc chắn sẽ có người tu hành nhiễu loạn quy tắc xuất hiện, trừ đại bộ phận bị mạt sát, cũng có một chút may mắn đào thoát.”

“Côn Lôn, đã làm rất tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, điểm ấy chẳng trách Côn Lôn, tựa như xã hội ngoài đời, cảnh sát có nhiều hơn, chấp pháp lại nghiêm hơn, cuối cùng cũng vẫn sẽ có người phạm tội, càng có người tiêu dao bên ngoài luật pháp, đây căn bản là sự tình không thể tránh né.

Mà Giới chủ cũng tiếp tục mở miệng nói nói.

“Mười tám năm trước, giới Tu Hành cùng Yêu tộc nhất chiến, song phương nguyên khí đại thương, người có cảnh giới tu vi Nguyên Anh trong giới Tu Hành Hoa Hạ, cơ hồ thương vong hầu như không còn, liền cả Long Huyết Chiến Sĩ cũng không có may mắn thoát khỏi, trong lúc nhất thời giới Tu Hành Hoa Hạ, Kim Đan Nhân Tiên, cơ hồ thành đỉnh phong.”

“Đoạn thời gian lúc đó, thường có người tu hành nước ngoài, thừa cơ có ý muốn xâm nhập Hoa Hạ ta, may có đệ tử đời thứ bảy mươi bảy của Côn Lôn ta xuất thế, đem địch nhân đánh tới toàn bộ chống cự ở bên ngoài, lấy thủ đoạn thiết huyết chấn nhiếp, mới giữ được an bình cho giới Tu Hành Hoa Hạ.”

“Đời thứ bảy mươi bảy? Đây không phải là Túy Tửu Tiên đại ca sao?!” Mí mắt Lâm Hải vẩy một cái, nghĩ không ra Túy Tửu Tiên vậy mà vì Hoa Hạ làm ra cống hiến như thế, nhưng vì cái gì lão lại tự xưng là phản đồ Côn Lôn đâu?.

“Nhưng, trước đây không lâu huyết mạch Thần Thú giác tỉnh, Long Huyết Chiến Sĩ trở lại đỉnh phong chỉ là vấn đề thời gian, nhưng cùng lúc đó, huyết mạch Thần Thú ở nước ngoài cũng giác tỉnh một số nhỏ, hơn nữa bọn họ vốn có người tu hành Nguyên Anh kỳ, không giống Hoa Hạ ta đã hao tổn ở bên trong vẫn lạc.”

“Cứ như vậy, thực lực song phương cân đối, mà người xuất thế đương thời của Côn Lôn ta, đối mặt với hậu nhân Thần Thú đột nhiên giác tỉnh, tu vi đã không đủ, tại mấy ngày lúc trước cũng bị chém giết, Long Huyết Chiến Sĩ vừa muốn bài ngoại lại phải an nội, áp lực đột ngột tăng lên.”

“Người xuất thế đương thời, cũng chính là cái đạo sĩ muốn bắt Tiểu Anh kia đi?” Lâm Hải âm thầm gật đầu, kỳ thực cái đạo sĩ kia cũng không yếu, nếu không phải U Hồn Bạch Cốt Phiên bị thu, chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng bị giết như vậy.

“Giới chủ đại nhân, ngài cùng ta nói những cái này, đến tột cùng là muốn cùng ta biểu đạt cái gì đâu?. Không phải là Côn Lôn các ngươi thiếu người, chuẩn bị để cho ta làm người xuất thế đời tiếp theo đi.” Trên mặt Lâm Hải nghi hoặc, bỗng nhiên mở miệng hỏi nói.

“A, ngươi không phải là người của Côn Lôn ta, cái người xuất thế này sao lại cho ngươi đi làm.” Giới chủ lắc đầu.

“Ách... Tự mình đa tình.” Lâm Hải nhất thời xấu hổ sờ đầu một cái.

“Sở dĩ cùng ngươi nói những cái này, liền là để cho ngươi biết, trật tự của giới Tu Hành, là cần người giữ gìn, thế nhưng Long

Huyết Chiến Sĩ đối mặt với người tu hành ở trong và ngoài nước nơi Phàm Gian giới, đều đã sứt đầu mẻ trán, nếu lại có người tu hành của Địa Tiên giới tham dự vào, chỉ sợ cục diện liền muốn mất khống chế!”

“Người tu hành của Địa Tiên giới?” Lâm Hải đột nhiên giật mình, sau đó nghĩ đến một loại khả năng.

“Giới chủ, ngươi là nói...”

“Tuy hoàn cảnh tu hành ở Phàm Gian giới, so với Địa Tiên giới chênh lệch rất xa, nhưng không bài trừ một số đại ác nhân tại Địa Tiên giới có tiếng xấu không nơi sống yên ổn, sẽ mượn cơ hội tiến vào Phàm Gian giới, bọn họ có tu vi cường đại, thủ đoạn độc ác, đối với Phàm Gian giới mà nói, chính là một tràng tai nạn a!”

Đồng tử Lâm Hải co vào, rất tán thành mà gật gật đầu, loại tình huống này vô cùng có khả năng phát sinh, nếu là loại đại ác nhân giống như Lãnh Nguyệt Như trước đó đã nói qua kia, đồ sinh linh cả một thành để thối luyện ma công tiến vào nhân gian, hậu quả kia thật sự là không dám tưởng tượng.

“Nếu thật như thế, Côn Lôn sẽ không xuất thủ sao?” Lâm Hải nhìn Giới chủ, trịnh trọng hỏi.

“Côn Lôn sẽ ra tay, nhưng lúc nhất phát hiện định là đã tạo thành sinh linh đồ thán, hậu quả không thể vãn hồi, là trị ngọn không trị gốc a!” Giới chủ lắc đầu, thán nói.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, giờ phút này nào còn đoán không được mục đích khi Giới chủ nói những lời nói này cùng mình, đột nhiên đứng dậy, hướng phía Giới chủ liền ôm quyền.

“Cứu vãn thương sinh, đây là đại nghĩa, Lâm Hải thân là người tu hành của nhân gian, nghĩa bất dung từ!”

“Cần Lâm Hải làm thế nào, xin Giới chủ chỉ rõ!”

Chương 1403: Nhớ kỹ những gì ngươi đã nói hôm nay!

“Ngươi có thái độ này, lòng ta rất an ủi!”

Giới chủ tán thưởng liếc nhìn Lâm Hải một chút, gật gật đầu, sau đó trong mắt lóe lên tinh mang.

“Ngươi có biết, điều quan trọng để Địa Tiên giới mở ra, là ở chỗ nào không?”

Trong lòng Lâm Hải nhất động, bỗng nhiên nghĩ đến chìa khoá để mở ra Địa Tiên giới do hai khối mảnh vỡ thần bí hợp thành, đang nằm trong túi càn khôn tại Weachat của chính mình.

“Vãn bối không biết!”

Chuyện rất quan trọng, Lâm Hải trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn lắc đầu, không có đem sự tình chìa khoá kia, nói cho Giới chủ.

Giới chủ nghiền ngẫm liếc nhìn Lâm Hải một chút, bỗng nhiên ý vị thâm trường cười cười, để Lâm Hải không khỏi chột dạ một trận, trong lòng bỗng nhiên phanh phanh nhanh chóng nhảy lên.

“Bị nhìn xuyên sao?” Lâm Hải lập tức gấp gáp, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Cũng may, Giới chủ không có nghi vấn, mà chính là bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt sáng rực nhìn lấy Lâm Hải.

“Ngày Địa Tiên giới mở ra, ta sẽ thân chinh tới hiện trường, đến lúc đó, nhớ kỹ những gì ngươi đã nói hôm nay!”

“Lâm Hải tuyệt không dám quên! Nếu như không có phân phó gì khác, Lâm Hải xin cáo từ!”

Thấy Giới chủ đã đứng lên, Lâm Hải biết rõ đây là đang tiễn khách, Lâm Hải vội vàng cũng đứng dậy theo, hướng phía Giới chủ liền ôm quyền, theo sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

“Trảm Tiên Phi Đao cùng U Hồn Bạch Cốt Phiên, tại chỗ của ngươi đi?”

Lâm Hải vừa đi hai bước, lời nói của Giới chủ bỗng nhiên vang lên lần nữa, để thân thể Lâm Hải chấn động, dừng bước lại.

“Đem bọn nó, xin hoàn về cho Côn Lôn ta đi!”

Lâm Hải quay đầu lại, hướng phía Giới chủ cười đùa tí tửng cười hắc hắc.

“Giới chủ, nội tình Côn Lôn các ngươi thâm hậu, pháp bảo nhiều vô số kể, làm gì quan tâm tới hai kiện như thế đâu, không bằng liền đưa cho ta thôi.”

Lâm Hải biết rõ Giới chủ vừa hỏi như thế, chính mình dù có không thừa nhận cũng vô dụng, dứt khoát trực tiếp thẳng thắn, nhìn xem có thể dựa vào da mặt dày, để Giới chủ liền đưa cho mình hay không.

“Không phải có quan tâm hay không, đây là chí bảo của Côn Lôn ta, có pháp môn tế luyện đặc biệt, cho dù nằm tại bên trong tay ngươi, cũng vô pháp phát huy uy lực, giống như là phế phẩm.”

“Vậy, ngài có thể đem cái pháp môn đặc biệt này, giao cho ta à?” Hai mắt Lâm Hải tỏa ánh sáng, một mặt tham lam nói nói.

“A!” Lời nói của Lâm Hải, kém chút đem Giới chủ tức cười, mặt mũi tràn đầy im lặng mà lắc đầu.

“Ngươi không phải đệ tử Côn Lôn ta, sao có thể học tập phương pháp độc môn của Côn Lôn ta.”

“Không phải nói, vạn pháp đều là từ Côn Lôn mà ra à, tính như vậy, người tu hành trong thiên hạ đều là đệ tử Côn Lôn, ta tự nhiên cũng không ngoại lệ a, ngài liền truyền cho ta đi.” Lâm Hải một bộ dáng vô tội, đáng thương cầu khẩn nói.

“Đừng có hung hăng càn quấy!” Giới chủ quả thực bất đắc dĩ, cái Lâm Hải này sống thế nào lại thành một cái vô lại a.

“Việc này tuyệt đối không thể, nhanh chóng đem pháp bảo giao ra!”

“Ách... Tốt a!”

Lâm Hải thấy Giới chủ nói kiên quyết, biết rõ chống chế cũng vô dụng, dù sao lão không nói mật mã cho chính mình, chính mình cũng dùng không được, giữ lại không công chiếm chỗ.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem U Hồn Bạch Cốt Phiên lấy ra, giao trả lại cho Giới chủ.

Giới chủ tiếp nhận U Hồn Bạch Cốt Phiên, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn một chút, ngược lại hai mắt như điện nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Ngươi có pháp bảo không gian?”

“A. Đúng vậy a, có một kiện!” Trong lòng Lâm Hải đột nhiên gấp gáp một trận, người Giới chủ này sẽ không coi trọng Luyện Yêu Hồ, cũng đòi thu của chính mình chứ.

Cũng may Giới chủ chỉ là hơi có vẻ kinh ngạc, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, U Hồn Bạch Cốt Phiên trong tay lão liền tiêu thất vào hư không.

“Ta dựa vào, Giới chủ ngài cũng có pháp bảo không gian?.” Lần này đến phiên Lâm Hải ngạc nhiên.

“Pháp bảo Côn Lôn, đều là có thể lớn có thể nhỏ, biến hoá thất thường, ta chỉ là đưa nó, đặt ở trong tay áo mà thôi.”

Giới chủ lắc ống tay áo một cái, U Hồn Bạch Cốt Phiên lộ ra, vậy mà trở nên chỉ có lớn chừng ngón cái.

“Ta dựa vào, thần kỳ như vậy!”

Lâm Hải tấm tắc lấy làm kỳ lạ, liền cả Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao mà Thái Thượng Lão Quân luyện chế cho mình, đều không có chức năng này a, pháp bảo bên trong tay mình, giống như chỉ có Xuyên Vân Toa là có thể biến lớn thu nhỏ.

“Còn có Trảm Tiên Phi Đao đâu?.” Giới chủ bỗng nhiên mở miệng hỏi nói.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời lộ vẻ mặt làm khó, sau đó ánh mắt kiên định, liếc nhìn Giới chủ một chút.

“Cái Trảm Tiên Phi Đao này, tha thứ vãn bối không thể trả về!”

“A.” Giới chủ sững sờ, trong mắt lóe lên quang mang, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Cái này là vì sao?”

“Bởi vì đây là vật của bạn thân ta -Túy Tửu Tiên, lúc Túy Tửu Tiên nguy nan đã đưa nó giao vào trong tay ta, hiện tại Túy Tửu Tiên sống chết không rõ, ta muốn đem Trảm Tiên Phi Đao mang theo trên người, có ý chờ một ngày gặp lại lão, để vật quy nguyên chủ!” Lâm Hải nhớ tới lúc Túy Tửu Tiên rơi xuống Phiếu Miểu Phong, lại sống không thấy người chết không gặp xác, trong lòng cảm thán không thôi.

“Túy Tửu Tiên?” Giới chủ sững sờ, trên mặt có chút mờ mịt.

“Lão tự xưng, là phản đồ Côn Lôn!”

Giới chủ nghe vậy, thân thể hơi chấn động một chút, sau đó bỗng nhiên thở dài một tiếng.

“Nếu như thế, cái Trảm Tiên Phi Đao này, liền lưu lại chỗ của ngươi đi!”

“Ừm. Đáp ứng?” Lâm Hải sững sờ, không nghĩ tới Giới chủ đã vậy còn quá thống khoái, không khỏi đối với thân phận của Túy Tửu Tiên, càng thêm tò mò.

“Giới chủ, Túy Tửu Tiên đại ca, vì sao lại tự xưng là phản đồ của Côn Lôn?” Lâm Hải nhịn không được, hướng Giới chủ hỏi, theo Giới chủ nói, Túy Tửu Tiên lúc trước thế nhưng là công thần của giới Tu Hành Hoa Hạ, tại thời điểm đại năng Nguyên Anh của Hoa Hạ cơ hồ vẫn lạc hầu như không còn, lấy sức một mình ngăn cản đại năng Nguyên Anh của nước ngoài xâm nhập a!

“Đây là chuyện nhà của Côn Lôn, ngươi không cần hỏi nhiều!” Giới chủ không chút khách khí cự tuyệt trả lời, sau đó hướng phía Lâm Hải phất phất tay.

“Tốt, ngươi xuống núi đi!”

“Ách...” Lâm Hải thấy Giới chủ tựa hồ có chút bực bội, cũng không dám hỏi nhiều nữa, đành phải ôm quyền nói, “Lâm Hải cáo từ!”

Nói xong, Lâm Hải quay người, nhanh chân rời khỏi đại điện.

“Lâm Hải, Giới chủ đã truyền âm cho ta, để ta đưa ngươi xuống núi!” Lâm Hải mới ra ngoài, Thương Long liền đi tới, hướng phía Lâm Hải mỉm cười nói nói.

“A!” Lâm Hải gật gật đầu, ngược lại đem ánh mắt rơi vào trên thân La Dật Trần.

“Nhìn ta làm gì!” La Dật Trần nhất thời chau mày, có chút không thích nói nói.

“Cái kia, La huynh a, ngươi có thể đưa ta xuống núi hay không a, ta còn muốn ngồi tường vân của ngươi đây.” Lâm Hải lại gần, cười đùa tí tửng nói nói.

“Hừ!” La Dật Trần nhất thời hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, mặc kệ Lâm Hải.

“Hứ, thật nhỏ mọn, giống như nữ nhân vậy, còn nhớ thù!” Lâm Hải bĩu môi, nói thầm một tiếng, một mặt ghét bỏ, đem La Dật Trần tức đến trừng mắt cắn răng với Lâm Hải, nếu không phải trước đại điện không thểlỗ mãng, y hận không thể xông lên đem Lâm Hải một quyền nện xuống biển.

“Thương Long lão huynh, chúng ta đi thôi!” Lâm Hải lúc này mới xoay người, hướng phía Thương Long nói nói.

“Ngao!”

Thương Long nhất thời ngâm lên một tiếng, hóa thành Thần Long dài mấy chục trượng, thân thể Lâm Hải nhảy lên, nhảy đến trên lưng Thương Long.

“La huynh, đề nghị trước đó mà ta nói với ngươi, ngươi cũng suy tính một chút a, bộ dáng tường vân hiện tại của ngươi này, thật sự là quá xấu, ha ha ha!”

Phốc!

Nghe từ bên trong chân trời truyền đến tiếng cười to của Lâm Hải, La Dật Trần lảo đảo một cái kém chút cắm xuống bên trên đất, hai mắt mang theo nồng đậm phẫn nộ, nhìn thân ảnh Lâm Hải đi xa, trong lòng không khỏi thầm mắng.

“Lâm Hải, ngươi chờ đó cho ta!”

Thương Long một mực đem Lâm Hải đưa về Phiếu Miểu Phong, mới hướng phía Lâm Hải cáo từ.

“Thương Long, khó được tới một lần, không bằng lưu lại, để

Lâm mỗ tận tình nghĩa chủ nhà một chút.”

Lâm Hải tuy đối với Long Huyết Chiến Sĩ cũng không phải là rất ưa thích gì, hơn nữa lúc trước Thương Long còn chuẩn bị đem chính mình giao ra, để lắng lại lửa giận của hậu nhân Thần Thú nước ngoài, nhưng sau khi biết rõ sứ mệnh của Long Huyết Chiến Sĩ, Lâm Hải cũng lý giải nỗi khổ tâm của Thương Long.

Oan gia nên giải không nên kết, Lâm Hải cũng không muốn tiếp tục so đo, huống chi sau khi chính mình rời đi Phàm Gian giới, Hải Nguyệt Tông có lẽ còn có địa phương cần nhờ đến Thương Long, lúc này thêm ra một cái minh hữu, so với thêm một cái kẻ địch, phải có giá trị hơn nhiều.

“Ha ha, đa tạ ý tốt của Lâm Tông chủ, Thương Long còn có việc trong người, ngày khác sẽ trở lại quấy rầy.” Thương Long cười cười liền ôm quyền, cự tuyệt Lâm Hải giữ lại.

“Chờ một chút!” Lâm Hải liếc nhìn Thương Long một chút, mắt sáng lên, đột nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Có người, muốn gặp ngươi!”

Chương 1404: Tổ tông thất lạc nhiều năm

“A. Người nào muốn gặp ta?” Thương Long sững sờ, dừng bước lại kinh ngạc hỏi.

Lâm Hải không nói gì, mà là mỉm cười, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, nhất thời một bóng người xuất hiện tại trước mặt Thương Long.

“Này, tiểu Thương Long!”

Ngân Hợp một mặt manh manh, mắt to ngập nước lấp lánh, hai cái móng vuốt hướng phía Thương Long lúc lắc.

"Thiên Long!!!"

Sắc mặt Thương Long đại biến, một cỗ uy áp vô hình đến từ chủng tộc, để linh hồn Thương Long cũng run rẩy lên, hai chân mềm nhũn kém chút quỳ xuống đất, trong lòng trong nháy mắt dâng lên xúc động cúng bái mãnh liệt.

Nhưng là, bộ dáng manh manh kia của Ngân Hợp, lại làm cho Thương Long cưỡng ép đem loại xúc động này áp chế xuống, mang theo kinh hãi thật sâu, Thương Long lần nữa hướng phía Ngân Hợp nhìn lại.

"Tiền bối, ngài là người nào?"

Thanh âm của Thương Long, ẩn ẩn đều có chút phát run, bề ngoài của Ngân Hợp có manh hơn, thì đó cũng là một cái Thiên Long a, tựa như thần tiên tại phàm nhân, để lão nào dám có một tia lòng khinh thị.

"A... Nha phi, ngươi liền cả tổ tông của ngươi cũng không nhận ra a!"

Ngân Hợp thấy Thương Long không có nhận ra mình, con mắt to nhất thời đảo một vòng, cho lão cái mắt trắng, bên trong cái giọng sữa bập bẹ mắng, mặc dù là đang răn dạy, nhưng nghe đến bên trong lỗ tai Ngân Hợp, lại như là tiểu hài nhi đang nũng nịu, khó chịu nói không nên lời.

Tuy là như thế, nhưng lời nói của Ngân Hợp, Thương Long lại là nghe rõ ràng, trong lòng không khỏi bỗng nhiên nhẩy một cái.

"Tổ tông của ta?"

Mặt mũi Thương Long tràn đầy kinh ngạc, chính mình chính là do tinh huyết của Thần Thú biến thành, tổ tông cũng là bản thân Thần Thú a, làm sao lại là Thiên Long, huyết mạch nhà mình, không có cao cấp như thế đi.

Thấy Thương Long còn không nhận ra được, Ngân Hợp tức đến nhảy lên cao bao nhiêu, nhảy dựng lên chiếu vào đầu Thương Long cũng là một cái đạn băng!

“Ngươi cái ngu ngốc, ta là Ngân Hợp, tổ tông Ngân Hợp của ngươi!”

“Cái gì!” Thương Long nghe được, toàn thân run lên bần bật, sau đó chỉ vào Ngân Hợp, một mặt thật không thể tin.

“Ngươi nói, ngươi là ai?”

Cái tên Ngân Hợp, Thương Long thế nhưng là biết rõ, đó là Thần Long tổ tiên của Long Huyết Chiến Sĩ a.

“Ngân Hợp! Ta là Ngân Hợp!”

Ngân Hợp nhảy chân, một mặt bất mãn hô nói, cái Thương Long này, phản ứng quá trì độn, nửa ngày như thế, còn chưa hiểu Ta là ai, thật sự là mất mặt!

“Lão tổ tông Ngân Hợp, là Địa Long a, hơn nữa cũng không giống như ngươi a!” Thương Long có chút mộng bức, lắp bắp nói nói.

“Nói nhảm!” Ngân Hợp nhảy dựng lên lại cho Thương Long một cái đạn băng, “Người ta tiến hóa, trở nên càng thêm uy vũ, không được a!”

“Cái này, đây là uy vũ sao?” Thương Long có chút khiếp đảm nhìn Ngân Hợp một mắt, nhỏ giọng thầm thì nói.

“Đương nhiên rồi, cái này không gọi là uy vũ thì kêu là cái gì? Chẳng lẽ còn gọi là manh manh sao? Ngươi là cái ánh mắt gì!” Ngân Hợp trừng to mắt, tức đến tay nhỏ chống nạnh, một mặt khó chịu.

“Ách...” Thương Long đột nhiên cảm giác não tử có chút không đủ dùng, nhìn một chút Ngân Hợp tức giận cũng manh như vậy, cả gan nói nói.

“Thiên Long tiền bối, ngươi nói ngươi là tổ tông Ngân Hợp của ta, ngươi có chứng cớ gì sao?”

Thương Long vẫn là rất hoài nghi, tuy Thiên Long có thân phận tôn quý, nhưng tổ tông cũng không thể nhận loạn a!

“Trên mông ngươi, một bên có một đóa hoa, đúng hay không?” Ngân Hợp tức giận nói nói.

“Ngươi làm sao biết? Ngươi chừng nào thì nhìn cái mông của ta!” Thương Long bị dọa đến vội vàng đem cái mông che lại, một mặt hoảng sợ thét lên nói.

“Nhìn con em ngươi a!” Ngân Hợp đưa tay lại cho Thương Long một cái đạn băng, “Ngươi là do tinh huyết của ta biến thành, tự nhiên toàn thân trên dưới cũng giống như ta, trên mông của chính ta có cái gì, ta còn không biết sao?”

Thương Long nghe xong, thân thể run lên bần bật, sau đó một mặt không thể tin được nhìn lấy Ngân Hợp.

“Ngươi, ngươi thật sự là tổ tông của ta, Ngân Hợp?”

“Nói bao nhiêu lần, ngươi cái đầu gỗ này, không tin tự mình nhìn!” Ngân Hợp nói, đột nhiên quay người, đem cái mông của chính mình, lộ ra cho Thương Long.

Thương Long chỉ nhìn một chút, nhất thời như bị sét đánh, sau đó nước mắt tuôn đầy mặt, lập tức bổ nhào vào bên trong lòng Ngân Hợp.

“Tổ tông, tổ tông thất lạc nhiều năm của ta!”

“Ngoan, không khóc! Tổ tông mua đường cho ngươi ăn!” Ngân Hợp vung tay nhỏ béo múp míp, vỗ vỗ phía sau lưng Thương Long, một mặt hiền lành trấn an nói.

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn thấy, quả thực dở khóc dở cười, mẹ nó, một cái lão đầu tử như Thương Long, thế mà nhào vào bên trong lòng Ngân Hợp manh manh, khóc thút thít giống như đứa bé, tình cảnh này làm sao có cảm giác buồn cười như vậy đâu?.

“Đến, ta giới thiệu cho ngươi một người!” Ngân Hợp đem Thương Long đẩy ra, sau đó hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Đây là đại huynh đệ Lâm Hải của ta!”

Phốc!

Thương Long nghe được xưng hô của Ngân Hợp đối với Lâm Hải, kém chút nằm trên đất, sau đó không thể tin mà nhìn lấy Lâm Hải, miệng động động, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Mẹ nó, tổ tông mình vậy mà còn gọi người ta là đại huynh đệ, vậy mình và Lâm Hải xưng hô như thế nào a?

Cũng gọi tổ tông?

Thế nhưng là nhìn tuổi đời của Lâm Hải này, chính mình con mẹ nó nào kêu ra miệng a.

Thương Long sầu đến kém chút khóc.

“Thất thần làm gì, chào hỏi a!” Ngân Hợp vừa trừng mắt, cái tinh huyết này của chính mình, làm sao không lễ phép như vậy chứ.

Thương Long một mặt không tình nguyện, xẹp xẹp bờ môi, vừa muốn mở miệng, bị Lâm Hải cản lại.

“Chúng ta đừng luận vai vế, ngươi cứ trực tiếp gọi ta Lâm Hải là được!”

“Tốt, Lâm Hải huynh đệ!” Thương Long như được đại xá, không chút do dự đáp ứng, sau đó thân thiết nhìn lấy Ngân Hợp.

“Tổ tông, nhiều năm như vậy, ngươi đi đâu, còn có ngươi làm sao lại tiến hóa thành Thiên Long?”

“Ai, một lời khó nói hết a!” Ngân Hợp thở dài, đem chân tướng giảng một lần cho Thương Long, Thương Long nghe xong phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Lâm Hải huynh đệ, đa tạ ngươi đã cứu tổ tông ta ra khỏi biển khổ!”

“Được rồi, đừng khách khí!” Lâm Hải đem Thương Long nâng đỡ lên.

“Ngươi nghe kỹ cho ta a, Lâm Hải là đại ân nhân của Long Huyết Chiến Sĩ nhất tộc ta, các ngươi phải đời đời đời đời báo đáp phần ân tình này, bất kỳ người nào không cho phép cùng Lâm Hải và Hải Nguyệt Tông là địch, nghe rõ chưa!” Ngân Hợp kéo căng khuôn mặt nhỏ manh manh, một mặt nghiêm túc nói nói.

“Vâng, ta đã nhớ! Về sau nếu Lâm Hải cùng Hải Nguyệt Tông có lệnh, Long Huyết Chiến Sĩ quyết không chối từ!”

Lâm Hải đem Ngân Hợp kêu ra cùng Thương Long nhận nhau, cũng là vì câu nói này, nghe xong không khỏi cười ha ha một tiếng.

“Thương Long a, Địa Tiên giới sắp mở ra, ta chỉ sợ phải rời khỏi giữa phàm thế, Hải Nguyệt Tông cùng người thân bạn bè người nhà của ta, đến lúc đó sẽ phải xin các ngươi chiếu cố nhiều hơn!”

“Lâm Hải huynh đệ yên tâm, đây là chuyện phải làm!” Thương Long vỗ bộ ngực cam đoan nói.

“Này liền đa tạ!”

Có Ngân Hợp ở đây, Thương Long lần này là liền đuổi cũng đuổi không đi, tựa như hài tử bao lâu không gặp phụ mẫu, thời khắc dính tại bên người Ngân Hợp, đem Ngân Hợp phiền cũng muốn đem lão đá lên trời.

Cuối cùng, Thương Long ngủ lại một đêm tại Hải Nguyệt Tông, sáng sớm hôm sau mới rời khỏi, bất quá trước khi đi Ngân Hợp lại trịnh trọng tiến hành cảnh cáo đối với lão, hứa quyết không tiết lộ hành tung của lão, nếu không sẽ lột Long Bì (*da rồng) của lão, để lão một lần nữa biến thành tinh huyết.

“Lăng Đào thế nào?”

Lâm Hải lại hướng Đỗ Thuần hỏi thăm tình huống của Lý Lăng Đào.

“Hoàn toàn khôi phục, hơn nữa có Huyết Ma cùng Lang Vương liều mạng chuyển vận chân khí, ngược lại nhân họa đắc phúc, trực tiếp đột phá, thành công ngưng tụ Kim Đan, hiện tại đã xuống núi chấp hành nhiệm vụ.”

“Lăng Đào ngưng tụ Kim Đan?” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, không khỏi gật gật đầu, cái này thật đúng là một tin tức tốt.

Về đến trong nhà, Liễu Hinh Nguyệt đang cùng mẫu thân nói chuyện phiếm, vừa thấy Lâm Hải liền vội vàng nghênh tới.

“Vừa kết hôn liền chạy loạn khắp nơi, đem Hinh Nguyệt ném ở bên trong nhà, ngươi cứ bận bịu như vậy a.” Ngón tay Tống Cần đâm đâm Lâm Hải một chút, oán trách nói.

“Ta cái này không phải đã trở lại sao?” Lâm Hải cười hắc hắc, lôi kéo tay của Liễu Hinh Nguyệt, ngồi ở trên ghế sa lon, đem truyền hình mở ra, tùy ý đổi đài.

Đột nhiên, tin tức thứ nhất trong TV, liền để thân thể Lâm Hải bỗng nhiên ngồi thẳng, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

“Hinh Nguyệt, mau nhìn!” Liễu Hinh Nguyệt sững sờ, hướng phía truyền hình nhìn lại, sau đó khuôn mặt biến đổi, trong đôi mắt đẹp chợt hiện tinh quang!

Chương 1405: Tam Giác Quỷ Bermuda thần bí!

“Đây là!”

Chỉ thấy trên tấm hình, phát ra là một bức hình quay chụp từ vệ tinh bên ngoài Trung Quốc, phía dưới là một mảnh hải vực cực lớn, trong video quay chụp đến, một vùng biển này phảng phất như phát sinh cuồng phong biển động cường đại, sóng cao vậy mà không thể tưởng tượng đạt tới mấy chục mét.

Hơn nữa càng khiến người ta khó có thể tin là, nước biển vô tận trùng cao đến giữa không trung, vậy mà hình thành xoáy lốc điên cuồng xoay tròn, kéo dài không rơi, phảng phất như một cái mâm tròn mài nước cực lớn, đem không khí xung quanh cũng hút vào, tình cảnh quỷ dị này, quả thực khó có thể tin, có thể so với phim bom tấn!

Nhưng, một màn này rơi vào bên trong mắt Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, lại khiến trong lòng bọn họ cuồng loạn không ngừng, trong mắt nhao nhao lộ ra thần sắc kinh hãi, hiển nhiên bọn họ đã phát giác, cái này tuyệt đối không phải là hiện tượng tự nhiên bình thường.

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, toàn bộ đều từ trong mắt đối phương, đọc lên sóng to gió lớn trong nội tâm.

“Đây là đâu vậy?”

Lâm Hải vội vàng hướng phía dưới TV nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy có một hàng chữ.

“Tam Giác Quỷ Bermuda thần bí, phát sinh biển động cấp đặc biệt lớn, tràng diện kinh người, đã kéo dài ba ngày!”

“Tam Giác Quỷ Bermuda!!!” Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt nhao nhao kinh hô, nghĩ không ra lại là ở bên trong này.

Nhấc lên Tam Giác Quỷ Bermuda, đây chính là quá có tiếng, vị trí tại khu quần đảo Tam Giác Quỷ Bermuda của Bắc Đại Tây Dương, trong đó có một cái hải vực tam giác thần bí mà thế nhân đều biết, được xưng là “Tam giác ma quỷ”, gần trăm năm nay, bên trong này đã từng nhiều lần phát sinh sự kiện tai nạn trên biển, tai nạn trên không, thần bí khó lường, chấn kinh thế giới. Rất nhiều tàu biển chở khách chạy định kỳ, tàu chở hàng, thuyền buồm, còn có tàu chiến cùng tàu ngầm thậm chí là phi cơ, lúc đi qua nơi đây, chúng nó cũng sẽ ở bên trong lúc không hề hay biết, tại trong vài giây ngắn ngủi liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, vô tuyến điện liên lạc cũng sẽ đột nhiên gián đoạn, tìm không thấy thi thể, cũng không phát hiện ra thi thể, tựa hồ lập tức bị “Hòa tan” tại bên trong biển cả.

Mê án máy bay rơi thuyền đắm tại “Tam giác ma quỷ” ở Tam Giác Quỷ Bermuda, gây nên bất an cực lớn trong xã hội quốc tế, càng khiến các khoa học gia chú ý, nhưng mà cho lúc đến lúc này, cũng vẫn là một mực treo mà chưa giải, trở thành bí ẩn thần bí chưa có lời đáp nhất thế giới, mà Tam Giác Quỷ Bermuda cũng thành cấm khu người người nghe ngóng sợ hãi tử vong.

“Hinh Nguyệt, đi!”

Lâm Hải lôi kéo tay nhỏ của Liễu Hinh Nguyệt, đứng dậy trở lại phòng ngủ, sau khi đóng cửa lại, sắc mặt hai người liền vô cùng ngưng trọng.

“Hinh Nguyệt, em có phải cũng nghĩ đến hay không?” Lâm Hải chau mày, mở miệng hỏi nói.

Liễu Hinh Nguyệt cau đôi mi lại, trong đôi mắt đẹp lóe ra quang mang, chậm rãi gật gật đầu.

“Ừm, cảnh tượng này, căn bản không phải hiện tượng tự nhiên, mà càng giống như là có cái năng lượng đáng sợ gì đó bạo phát, phảng phất như muốn trùng phá lực cấm cố của không gian!”

“Cho nên, nơi đó có khả năng cực lớn, chính là...”

“Cửa vào Địa Tiên giới!” Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt trăm miệng một lời, trên mặt tất cả đều lộ ra thần sắc chấn kinh vạn phần.

“Rốt cục muốn mở ra sao?” Sắc mặt Lâm Hải kinh hãi, thấp giọng nói nói.

Dựa theo tính toán lúc này, Địa Tiên giới mở ra, xác thực ngay tại mấy ngày này, mà lúc này đây, đột nhiên xuất hiện hiện tượng quái dị như vậy, lại tại Tam Giác Quỷ Bermuda từ trước đến nay vẫn luôn thần bí, chỉ sợ không có cái khả năng thứ hai.

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...”

Đột nhiên, điện thoại của Lâm Hải vang lên, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét, là Đông Phương Du Long đánh tới.

“Uy?” Lâm Hải nhận.

“Lâm lão đệ, Địa Tiên giới đã mở ra, cửa vào nằm ngay tại Tam Giác Quỷ Bermuda!” Thanh âm của Đông Phương Du Long truyền tới, cách điện thoại đều có thể nghe ra kích động cùng hưng phấn của lão.

“Ừm, ta đã nhìn tin tức!” Trong lòng Lâm Hải thở dài, Đông

Phương Du Long cũng nói như vậy, xem ra đoán của chính mình cùng Liễu Hinh Nguyệt suy, hẳn là không sai.

“Ha ha, Lâm lão đệ, việc này không nên chậm trễ, xin lập tức chạy tới Tam Giác Quỷ Bermuda, ta đã trên đường, hơn nữa còn có rất nhiều bằng hữu của giới Tu Hành, cũng đã tiến về, chúng ta tụ hợp tại Tam Giác Quỷ Bermuda!”

Nói xong, Đông Phương Du Long tắt điện thoại, thần sắc Lâm Hải đột nhiên vô cùng thất lạc, đứng chết trân tại chỗ.

“Hinh Nguyệt!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải vừa quay đầu lại, điên cuồng đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực, gắt gao ôm chặt!

“Em có phải muốn rời khỏi hay không?” âm thanh Lâm Hải run rẩy, gấp gáp nói không nên lời.

Liễu Hinh Nguyệt khẽ vươn tay, ôm lấy eo Lâm Hải, đem đầu tựa ở Lâm Hải bả vai, một hàng thanh lệ rơi xuống.

“Lão công, đây là thiên ý, nội tâm của em, đã cảm giác được triệu hoán!”

“Không, anh không cho em rời đi, người nào cũng không thể đưa em rời khỏi bên cạnh anh!” Lâm Hải điên cuồng gào thét, hai mắt huyết hồng, như điên cuồng.

“Lão công, ngươi đừng như vậy, Hinh Nguyệt sẽ khổ sở!” Liễu Hinh Nguyệt nâng mặt Lâm Hải lên, lệ rơi đầy mặt.

“Hinh Nguyệt, anh không cho em đi, anh không cho em đi!!!” Lâm Hải há miệng, khóc ròng ròng.

Phốc!

Đột nhiên, một ngụm máu tươi, từ trong miệng Liễu Hinh

Nguyệt phun ra ngoài, tiếng khóc của Lâm Hải đột nhiên ngừng lại, kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy mặt Liễu Hinh Nguyệt trắng bệch, khí tức yếu ớt, khí tức sinh mệnh, vậy mà đang nhanh chóng xói mòn!

“Hinh Nguyệt, em làm sao vậy, Hinh Nguyệt!!!”

Lâm Hải bị dọa đến thất kinh, vội vàng đem Liễu Hinh Nguyệt ôm tới đặt trên giường, đặt tay lên mạch đập của Liễu Hinh Nguyệt.

“Cái này, cái này con mẹ nó là chuyện gì xảy ra!!!”

Lâm Hải hoảng sợ gào thét một tiếng, kinh hãi phát hiện Truyền thừa Dược Vương thế mà vô pháp dò xét tình huống lúc này của Liễu Hinh Nguyệt.

Một cỗ sợ hãi cực độ, từ trong lòng Lâm Hải, đằng không xuất hiện.

“Hinh Nguyệt, đây là có chuyện gì, em nhất định sẽ biết rõ, em nói cho anh biết, anh phải nên làm như thế nào, em nói cho anh biết a!” Lâm Hải tức giận đến nước mắt không ngừng lăn xuống, nhìn sinh cơ của Liễu Hinh Nguyệt xói mòn, trong lòng quả thực đau xót gần chết.

“Lão công, mang em đi Tam Giác Quỷ Bermuda, nhanh, em không chống đỡ được bao lâu nữa!”

“Tam Giác Quỷ Bermuda, Tam Giác Quỷ Bermuda!!!”

Lâm Hải ôm lấy Liễu Hinh Nguyệt, như kẻ điên liền lao ra ngoài, đi tới một mảnh đất trống, cũng không lo được xem xét bốn phía có người hay không, trực tiếp phanh một tiếng, đem Xuyên Vân Toa lấy ra.

Ông!

Lâm Hải ôm Liễu Hinh Nguyệt, nhảy lên Xuyên Vân Toa, trực tiếp hóa thành lưu quang, xông thẳng tới chân trời, chạy tới chỗ của Tam Giác Quỷ Bermuda mà đi.

“Hinh Nguyệt, em cố gắng lên a, chỉ cần mấy hơi thời gian, liền có thể đến Tam Giác Quỷ Bermuda!” Lâm Hải một mặt lo lắng, đau xót gần chết nói nói.

“Lão công, Hinh Nguyệt không tại, anh phải chiếu cố kỹ lưỡng chính mình...”

“Không, anh sẽ không để cho em rời khỏi anh!!!”

Oanh!

Ngay lúc này, Xuyên Vân Toa bỗng nhiên phát ra một trận run rẩy kịch liệt, ngay ở phía trước rung động như là gặp được một lá chắn vô hình, đột nhiên không cách nào lại tiến thêm lên một tơ một hào nào.

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, mới phát hiện đã đến biên giới của Tam Giác Quỷ Bermuda, từ xa xa nhìn lại, ngoài mười dặm sóng lớn ngập trời ra, trời biển một màu, khí tức điên cuồng đáng sợ tàn phá bừa bãi, phảng phất như một hố đen to lớn, đem nước biển xung quanh, điên cuồng hút vào.

Mà coi đây là trung tâm, xung quanh không ngừng có bóng người vượt biển mà đến, thân thể treo ở trên mặt biển, nhìn lên quang cảnh kinh hãi trước mặt, vừa hưng phấn lại kích động, có càng là ba năm đám người tập hợp cùng một chỗ, không ngừng chỉ trỏ nghị luận, trong mắt lóe ra thần sắc chờ mong.

“Hinh Nguyệt, chúng ta đến, làm sao bây giờ?” Lâm Hải ôm Liễu Hinh Nguyệt, từ trên trời giáng xuống, cũng không lo được những người tu hành kia sẽ quăng tới ánh mắt chấn kinh, một mặt hoảng sợ hỏi.

Thế nhưng là vừa nói xong, Lâm Hải không khỏi bỗng nhiên sững sờ, sau đó thật không thể tin nhìn về phía cái cổ trắng nõn của Liễu Hinh Nguyệt.

“Đây là…” Chỉ thấy trên cổ Liễu Hinh Nguyệt, đột nhiên tản mát ra quang mang màu trắng mãnh liệt, sau đó thân thể của Liễu Hinh Nguyệt, vậy mà chậm rãi dâng lên, hướng phía thủy triều như lỗ đen kia mau chóng bay đi.

Chương 1406: Ngày đứng hàng Thiên Tiên, là lúc ngươi ta gặp lại!

“Hinh Nguyệt!”

Lâm Hải quá sợ hãi, hoảng hốt vội vã vươn tay muốn đem Liễu Hinh Nguyệt kéo trở về, sau đó tay vừa mới đụng chạm lấy Liễu Hinh Nguyệt, trong nháy mắt đã cảm thấy một cỗ lực lượng không thể ngang hàng, từ bên trên thân thể Liễu Hinh Nguyệt phát ra, trực tiếp đem Lâm Hải bắn bay ngược lại, bay ra xa ba bốn trăm mét mới đứng vững thân hình!

“Không!!!”

Lâm Hải phát ra một tiếng rống to tê tâm liệt phế, trơ mắt nhìn thân thể mềm mại của Liễu Hinh Nguyệt, bay vào bên trong vòng xoáy như lỗ đen kia, vậy mà bất lực, trong lúc nhất thời lòng như đao cắt, trong nháy mắt nước mắt rơi như mưa!

“Hinh Nguyệt, Hinh Nguyệt của ta a!!!”

Lâm Hải ngửa mặt lên trời khóc lóc đau khổ, khí tức quanh người điên cuồng nở rộ, đem nước biển cũng nổ bọt trùng thiên, hai mắt đỏ thẫm, đạo đạo huyết lệ (*nước mắt máu) từ trong mắt lăn xuống, đầy đầu tóc đen trong nháy mắt trắng bệch như tuyết!

Ông!

Nhưng vào lúc này, thân thể của Liễu Hinh Nguyệt, đột nhiên đứng ở chính giữa vòng xoáy, phảng phất bị một cỗ lực lượng cường đại bảo vệ, mặc cho lực hấp xả này cường đại như thế nào, nhưng cũng không cách nào lại khiến Liễu Hinh Nguyệt di động mảy may.

Thân thể Lâm Hải đột nhiên run lên, tiếng khóc trong nháy mắt ngừng, sau đó đột nhiên kinh hỉ cười to lên như điên!

“Ha ha ha, ta biết rồi, là do dây chuyền Huyền Nguyệt!!!”

Lâm Hải lúc này mới chú ý tới, quanh thân Liễu Hinh Nguyệt đột nhiên cũng bị luồng hào quang màu trắng nơi cổ kia bao phủ, mới khiến cho nàng lông tóc không thương, liền cả lực hấp xả cực lớn của vòng xoáy kia, cũng không làm gì được nàng.

Mà luồng hào quang màu trắng kia, chính là tới từ cái dây chuyền Huyền Nguyệt mà Hằng Nga đã đưa cho Liễu Hinh Nguyệt!

Hơn nữa, Lâm Hải càng thêm kinh hỉ phát hiện, dây chuyền Huyền Nguyệt chẳng những bảo hộ Liễu Hinh Nguyệt chu toàn, hơn nữa vậy mà tại trong vòng xoáy đang điên cuồng hút lấy năng lượng khổng lồ này, còn khiến cho sinh cơ của Liễu Hinh Nguyệt, đang nhanh chóng khôi phục!

“Ha ha, hù chết ta rồi, hù chết ta rồi!”

Thấy Liễu Hinh Nguyệt không việc gì, Lâm Hải như là ngốc mà cười lên ha ha, trên mặt lại che kín nước mắt, như điên như dại!

“Mau nhìn, nữ nhân kia là ai!”

“Cái này sao có thể, năng lượng lốc xoáy lại đang cấp tốc biến mất!”

“Không phải biến mất, là bị nữ nhân kia hấp thu!”

…

Người tu hành bốn phương tám hướng từ các quốc gia, lúc này cũng tất cả đều chú ý tới dị tướng, nhao nhao nhìn vào Liễu Hinh Nguyệt, trên mặt lộ ra thần sắc kinh hãi không thể tin được, mặt mũi tràn đầy mộng bức.

Thời gian phảng phất như đứng im, ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều bị Liễu Hinh Nguyệt hấp dẫn, hoảng sợ đến mức thở mạnh cũng không dám, một màn này thực sự đã vượt qua phạm trù nhận biết của bọn họ!

Ông!

Không biết qua bao lâu, đường năng lượng sau cùng của vòng xoáy khổng lồ kia, cũng đã tiến vào trong người Liễu Hinh Nguyệt, vòng xoáy rốt cục sụp đổ, nước biển cao mấy chục mét, trong nháy mắt hạ xuống, kích thích thủy triều cực lớn, một mực kéo dài mười mấy phút, mới hoàn toàn khôi phục lại bình tĩnh.

Mà giờ khắc này, Liễu Hinh Nguyệt treo giữa không trung, đột nhiên mở hai mắt ra, một đường quang mang nhiếp nhân tâm phách, giống như chớp nhoáng trong trời nắng, xẹt qua trên không trung, đồng thời một cỗ uy áp vô tận, từ bên trên thân thể Liễu Hinh Nguyệt tản ra, để đám người tu hành phía dưới, nhất thời tâm sinh kính sợ, câm như hến!

“Hinh Nguyệt!”

Lâm Hải thấy Liễu Hinh Nguyệt tỉnh lại, nhất thời đại hỉ, dưới chân lướt sóng, xông qua.

“Ừm.” Liễu Hinh Nguyệt quay đầu, ở trên cao nhìn xuống nhìn về phía Lâm Hải.

Khi Lâm Hải một mặt hoan hỉ nghênh tiếp với nhãn thần của Liễu Hinh Nguyệt, trong lòng không khỏi chấn động mạnh một cái, cước bộ lập tức dừng lại, sau đó một cỗ hoảng sợ vô cùng, từ trong lòng dâng lên.

Hắn khiếp sợ không gì sánh nổi phát hiện, ánh mắt Liễu Hinh Nguyệt nhìn về phía hắn này, cao quý, thanh lãnh, không chứa một chút tình cảm, phảng phất như nhìn lấy một cái người không quan hệ, lại là lạ lẫm như vậy!

“Hinh Nguyệt!”

Lâm Hải nhịn không được lại kêu một tiếng, trái tim treo ở cổ họng, thanh âm nói chuyện cũng run rẩy.

“Tóc của ngươi, làm sao lại trắng?” Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, giống như âm thanh thiên nhiên, để tất cả mọi người ở đây cũng như si như say, trong lúc nhất thời khó mà tự kềm chế.

“Có đúng không?” Lâm Hải đưa tay sờ sờ, trên mặt lộ ra nụ cười lúng túng, hắn còn thật không biết, chính mình giờ phút này, đã là tóc trắng phơ.

“Ngươi là ai? Vì cái gì ta nhìn tóc ngươi trắng, tâm ta, đau quá!”

Thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, y nguyên dễ nghe, khuôn mặt mang theo nghi hoặc, hai hàng thanh lệ lại bất tri bất giác chảy xuống.

“Thật kỳ quái, ta, làm sao lại khóc? Hơn nữa tâm của ta, thật đau nhức!” Liễu Hinh Nguyệt đưa tay, xoa nước mắt trên mặt, lại phát hiện nước mắt của mình, vậy mà căn bản là không có cách ngừng.

Mà Lâm Hải nghe được lời nói này của Liễu Hinh Nguyệt, lại như là Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, đau xót gần chết mà gào khóc.

“Hinh Nguyệt, anh là Lâm Hải a!!!”

“Hinh Nguyệt, em làm sao không nhận ra anh rồi, anh là lão công Lâm Hải của em a!!!”

“Hinh Nguyệt, em nhìn anh thật kỹ một chút à, a a a a a!!!!”

Lâm Hải đau xót gần chết, giậm chân đấm ngực, trái tim phảng phất như bị vô số kim đâm, để Lâm Hải đau đến muốn hôn mê.

Hắn giờ phút này thật là sợ, thật sợ mình Hinh Nguyệt, sẽ như vậy cùng hắn trở thành người lạ, trở thành người qua đường gặp nhau không quen biết!

“Lão công của ta?” Nước mắt trên gương mặt của Liễu Hinh Nguyệt, vẫn đang chảy ra, vô pháp ngăn chặn, nhưng ánh mắt nhìn Lâm Hải, lại vẫn mê mang như cũ.

“Ta cảm thấy ngươi rất quen thuộc, ngươi còn trọng yếu hơn cả sinh mệnh của ta, thế nhưng là, ta vì cái gì không biết ngươi đây?”

“Ai!” Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng thở dài, vang lên tại trong tai mọi người, sau đó một đóa tường vân năm màu xuất hiện tại giữa không trung, phía trên tường vân có một đường mơ hồ bóng người đang đứng thẳng, quan sát chúng sinh!

“Là Giới chủ!” Lâm Hải nhất thời nhận ra người đến, trong lòng không khỏi dâng lên vô tận hi vọng.

Giới chủ vô cùng cường đại, nhất định có biện pháp để Hinh Nguyệt khôi phục trí nhớ!

“Giới chủ, Lâm Hải có việc muốn nhờ!” Lâm Hải vội vàng hô to một tiếng, ngẩng đầu vội vàng nhìn lấy Giới chủ.

“Ngươi không cần nhiều lời, đây là định số!” Giới chủ lắc đầu, thở dài nói nói.

“Cái gì?” Lâm Hải sững sờ, lời này của Giới chủ là có ý tứ gì?

Nhưng mà Giới chủ đã đem ánh mắt, rơi vào trên thân Liễu Hinh Nguyệt, bỗng nhiên hướng phía Liễu Hinh Nguyệt cúi người hành lễ.

“Ngươi đã đến?”

Đôi mắt đẹp của Liễu Hinh Nguyệt chớp động, liếc nhìn Giới chủ một chút, mặt không biểu tình, nhàn nhạt nói nói.

“Ta đã đến!”

Giới chủ gật gật đầu, cũng là mặt không biểu tình, chỉ là trong giọng nói, mang theo cung kính thật sâu.

“Vậy, chúng ta đi thôi!”

Liễu Hinh Nguyệt nói xong, dưới chân đột nhiên dâng lên tường vân bảy màu, trong nháy mắt liền bay đến bên người Giới chủ, chuẩn bị rời đi.

“Hinh Nguyệt!!!”

Lâm Hải thấy thế quá sợ hãi, cuống quít hô to một tiếng, trên mặt nước mắt nhấp nhô, nhìn Liễu Hinh Nguyệt một mặt cầu khẩn.

“Hinh Nguyệt, em đừng đi, em đừng đi a!”

“Chúng ta đã nói qua, không rời không bỏ, chết cũng không tách ra!”

“En không thể bỏ lại anh một mình, không có em anh sẽ chết!!!”

Lâm Hải khóc ròng ròng, đau xót gần chết, tiếng khóc buồn bã, bi thiên thảm thiết, thật sự là người gặp rơi lệ, người nghe thương tâm.

Thân thể mềm mại của Liễu Hinh Nguyệt run lên, quay đầu lại nhìn lLâm Hải một hồi lâu, tường vân bảy màu đột nhiên rơi xuống, đến bên cạnh Lâm Hải.

“Hinh Nguyệt, em, em không đi?.” Lâm Hải đại hỉ, một tay đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực, kích động thoải mái cười to.

Liễu Hinh Nguyệt bị Lâm Hải ôm, nước mắt lăn xuống, ướt nhẹp bả vai Lâm Hải.

Lâm Hải vội vàng đem Liễu Hinh Nguyệt đỡ dậy, duỗi ra hai tay, vô cùng ôn nhu lau nước mắt cho Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, không khóc, không khóc, em khóc anh sẽ đau lòng!”

“Hinh Nguyệt, đi, chúng ta về nhà!” Lâm Hải sợ Giới chủ lại đem Liễu Hinh Nguyệt mang đi, lôi kéo tay của Liễu Hinh Nguyệt, không kịp chờ đợi liền muốn rời khỏi.

Nhưng mà, thân thể của Liễu Hinh Nguyệt, lại không hề động một chút nào, để trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhảy một cái.

“Hinh Nguyệt, em...” âm thanh Lâm Hải run rẩy, trong mắt lần nữa lộ ra thần sắc hoảng sợ.

“Tuy ta không biết ngươi, nhưng nghĩ đến muốn cùng ngươi tách ra, tâm ta thật đau nhức đau quá!”

“Nhưng là, ta có sứ mệnh của ta, ngươi cũng có con đường ngươi phải đi!” Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu, nước mắt rơi như mưa.

“Hinh Nguyệt, không muốn, không muốn a...” Toàn thân Lâm Hải run rẩy, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Nhưng mà, Liễu Hinh Nguyệt lại một mặt thương cảm nhìn Lâm Hải, nhẹ nhàng đưa tay rút trở về.

“Hinh Nguyệt, Hinh Nguyệt!”

Lâm Hải lệ như suối trào, Liễu Hinh Nguyệt cũng đã chân đạp tường vân, trở lại không trung.

Quay đầu lại nhìn, Liễu Hinh Nguyệt mang theo thật sâu nỗi buồn, liếc nhìn Lâm Hải một chút, môi son khẽ mở, thanh âm nhàn nhạt, vang lên tại bên tai Lâm Hải.

“Ngày đứng hàng Thiên Tiên, là lúc ngươi ta gặp lại!!”

Sau đó, Liễu Hinh Nguyệt hóa thành một đạo lưu quang, cùng Giới chủ biến mất tại trong tầm mắt của mọi người!

“Hinh Nguyệt!!!!!!”

Lâm Hải ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng đau xót, thổ huyết ngã xuống, trong thoáng chốc, tiếng ca của Liễu Hinh Nguyệt phiêu đãng ở bên tai, âm luật thê đẹp, như khóc như than...

“Ngày đó chúng ta bỏ lỡ dung nhan lẫn nhau, một mình hướng đi trong đêm dài đằng đẵng

Tinh không biến mất tại nơi biên giới không người, lưu lại ly biệt tịch mịch lặng lẽ

Đối với ngươi quyến luyến không có điểm cuối, yêu hận đây hết thảy đã không cần lời nói, tư niệm trong lòng vô pháp ngừng, coi như vết thương chồng chất vẫn y nguyên hướng về phía trước...”

Chương 1407: Ta ở Vọng Thiên Nhai, chờ ngươi!

“Hinh Nguyệt, không nên rời bỏ ta a, Hinh Nguyệt!!!”

Lâm Hải la lên một tiếng, đột nhiên bừng tỉnh, vụt cái ngồi dậy, trong mắt mang theo nồng đậm hoảng sợ, mồ hôi lạnh lâm ly.

“Ai!”

Đúng lúc này, một tiếng thở dài, truyền vào trong tai Lâm Hải, để Lâm Hải đột nhiên giật mình, quay đầu lại đã thấy Thương Long không biết từ lúc nào, đi vào gian phòng của mình, đang đứng tại bên giường của chính mình.

Lâm Hải nghiêng người nhảy xuống giường, giày cũng không để ý tới đi vào, vọt tới trước mặt Thương Long, một tay tóm lấy cổ áo Thương Long siết chặt.

“Thương Long, chuyện khi trước đều là ta đang nằm mơ, Tam Giác Quỷ Bermuda không có phát sinh kỳ quái gì, Hinh Nguyệt cũng không có rời ta mà đi, có đúng hay không, có đúng hay không!!!”

Lâm Hải như kẻ điên rống nói, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn vào Thương Long, hắn là hy vọng dường nào Thương Long nói cho hắn biết, hắn nói không sai, hết thảy đều là mộng, Liễu Hinh Nguyệt là đang hảo hảo ở tại trong nhà a!

“Lâm Hải lão đệ, ngươi sao phải khổ vậy chứ? Liễu Hinh Nguyệt đã rời đi, ngươi không thể một mực trốn tránh a.” Thương Long cười khổ, lắc đầu.

“Trốn tránh mẹ ngươi! Ngươi con mẹ nó gạt ta! Hinh Nguyệt căn bản không có rời đi, nói không chừng đang đợi điện thoại của ta đâu!” Lâm Hải nói xong, thân thể run lên, sau đó trong mắt đột nhiên lộ ra quang mang kích động.

“Đúng, nhất định là như vậy! Ta muốn gọi điện thoại, ta muốn gọi điện thoại cho Hinh Nguyệt!”

Hai tay Lâm Hải run run, lấy điện thoại cầm tay ra, cho Liễu

Hinh Nguyệt phát qua.

“Thật xin lỗi, số điện thoại ngài gọi, tạm thời vô pháp kết nối, xin hãy gọi liaiji sau!”

Thanh âm bên trong điện thoại, để mặt mũi Lâm Hải tràn đầy phẫn nộ, tức đến rống to một tiếng!

“Cút mẹ mày đi, cái phá tín hiệu gì!”

Lâm Hải run rẩy, lần nữa lại một lần nữa gọi qua một lần, nhưng mà vẫn là vô pháp bấm thông.

“Thử lại một lần, có lẽ cái này liền sẽ thông!” Ánh mắt Lâm Hải bối rối, hoảng hốt không ngừng gọi điện thoại di động cho Liễu Hinh Nguyệt, rốt cục tại sau khi gọi hơn một trăm cuộc, Lâm Hải liền tuyệt vọng.

“Hinh Nguyệt, Hinh Nguyệt...” Lâm Hải bất lực ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu, khóc không thành tiếng.

Cho dù hắn có không nguyện ý tin tưởng hơn nữa, nhưng sự thật vẫn như cũ là sự thật, hắn biết rõ, Hinh Nguyệt mà hắn yêu thật sự đã rời đi. âm thanh dung mạo của Liễu Hinh Nguyệt phảng phất còn ở trước mắt, thời điểm hai người cùng một chỗ sung sướng mỹ hảo, từ lúc quen biết ở quán bar Bánh Kẹo, tới từng màn tràng cảnh về sau hiểu nhau yêu nhau, như là bộ phim hiện lên tại trong đầu Lâm Hải, phảng phất giống như hôm qua, nhưng mà giai nhân cũng đã không ở cạnh, hiện thực tàn khốc, để Lâm Hải đau đớn như là bị Vạn Tiễn Xuyên Tâm.

“Lâm Hải lão đệ, bảo trọng a, các ngươi chỉ là tạm biệt, một ngày nào đó sẽ lại trùng phùng!”

Thương Long ở một bên, thở dài, ngữ khí trầm trọng khuyên nói.

“Ngươi đi đi, để cho ta một mình thêm lúc nữa!”

Lâm Hải phất phất tay, hắn hiện tại người nào cũng không muốn gặp, chỉ muốn một mình đợi tại bên trong nơi hẻo lánh này, lẳng lặng liếm láp vết thương.

“Ách...” Thương Long do dự một chút, “Ngày đó, ngươi đau đớn đến hôn mê, Giới chủ truyền âm, mệnh cho ta đưa ngươi đưa về, chờ sau khi ngươi tỉnh dậy, lại mang ngươi đến Côn Lôn, Giới chủ có lời muốn nói cùng ngươi!”

“Giới chủ?!”

Lâm Hải nghe được, bỗng nhiên ngẩng đầu, vụt đứng lên, trong mắt lóe lên một tia quang mang vội vàng.

“Ta theo ngươi đi, ta hiện tại liền theo ngươi đi, ta muốn gặp Giới chủ, ta muốn để lão đưa ta đến chỗ Hinh Nguyệt!!!”

Lâm Hải như là kẻ điên, lôi kéo Thương Long liền đi ra ngoài, ánh mắt kích động, phảng phất như bắt lấy cây cỏ cứu mạng sau cùng.

“Tốt, chúng ta đi!”

Thương Long thầm cười khổ, theo Lâm Hải đi ra Phiếu Miểu Phong, một tiếng long ngâm, hóa thân Thần Long, Lâm Hải không kịp chờ đợi nhảy đến trên Thần Long, Thần Long bay vào trong mây, thoáng qua đã biến mất!

Trên đại điện Côn Lôn Thánh Vực, Giới chủ đứng chắp tay, như có điều suy nghĩ, đột nhiên ánh mắt thâm thúy, phảng phất khám phá thời không, hướng về một phương hướng mà nhìn lại.

“Tới rồi sao?”

“Hải Nguyệt Tông Lâm Hải tại Phàm Gian giới, đang ở bên ngoài cầu kiến Giới chủ đại nhân!” Một chút thời gian, một cái đệ tử Côn Lôn, tiến đến bẩm báo.

“Để hắn vào đi!”

“Vâng!” đệ tử Côn Lôn lui ra, sau đó Lâm Hải vội vã xông tới.

“Giới chủ đại nhân, Hinh Nguyệt đang ở đâu!” Lâm Hải một mặt cấp bách, hướng phía Giới chủ lớn tiếng hỏi.

“Ta cũng không biết.” Giới chủ chắp tay sau lưng, liếc nhìn Lâm Hải một chút, lắc đầu.

“Không có khả năng!” Lâm Hải nghe xong liền gấp, Liễu Hinh Nguyệt đã sớm nói, chuyện nàng rời đi hẳn là có quan hệ cùng Côn Lôn, mà một ngày đó cũng là cùng nhau rời đi với Giới chủ, Giới chủ làm sao có thể không biết.

“Giới chủ đại nhân, xin ngươi nói cho ta biết, Lâm Hải, cầu ngươi!” Lâm Hải nói, vậy mà quỳ một chân trên đất, nước mắt lần nữa xông tới, tim như bị đao cắt.

“Ngươi không cần như thế!”

Giới chủ tiện tay nâng lên một chút, một cỗ đại lực đem Lâm Hải nâng lên tới.

“Liễu Hinh Nguyệt đi đâu, ta xác thực không biết! Nàng là người thân mang sứ mệnh lớn, hành tung không phải là chúng ta có thể nhìn trộm.” Nói xong, bàn tay Giới chủ duỗi ra, một cái phong thư mang quang mang nhàn nhạt loé lên, xuất hiện ở trong tay.

“Phong thư này, là Liễu Hinh Nguyệt giao cho ngươi!”

Giới chủ nói xong, phong thư nhẹ nhàng hướng phía Lâm Hải bay đi, trong lòng Lâm Hải vui vẻ, một tay tiếp được, không kịp chờ đợi đem phong thư mở ra, đem tin tức Liễu Hinh Nguyệt lưu lại nhìn kỹ.

“Trăm năm sau, ta ở Vọng Thiên Nhai, chờ ngươi!”

“Trăm năm sau! Vọng Thiên Nhai!” Trong lòng Lâm Hải rung mạnh, kinh hãi ngẩng đầu, nhìn về phía Giới chủ.

“Giới chủ đại nhân, cái Vọng Thiên Nhai này, ở nơi nào?” Lâm Hải vội vã hỏi.

“Vọng Thiên Nhai?” Giới chủ sững sờ, sau đó khẽ chau mày, tựa hồ nhớ lại sự tình xa xưa.

“Vọng Thiên Nhai, ở trong Địa Tiên giới, là địa phương cách Thiên Đạo gần nhất, phàm là người tu hành thành công độ kiếp, đều phải tại trong vòng một năm tiến về Vọng Thiên Nhai, tiếp nhận Thiên Đạo tẩy lễ, thành tựu Thiên Tiên chi vị!”

“Ở trong Địa Tiên giới!” Lâm Hải chậm rãi gật gật đầu, trầm mặc một lát, trong lòng bỗng nhiên dâng lên vô tận hi vọng, không khỏi ngửa mặt lên trời cười một tiếng, tinh thần trong nháy mắt đã phấn chấn.

“Trăm năm sao? Chỉ cần có thể nhìn thấy Hinh Nguyệt, chính là chờ hơn ngàn năm vạn năm, thì thế nào?”

“Ngươi nghĩ thông suốt rồi?” Trong mắt Giới chủ không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn Lâm Hải tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Lâm Hải ngày đó rất đau lòng, tuy lão không có tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng nghe Thương Long nói, trong nháy mắt tóc trắng, khóc ra huyết lệ, đau nhức tới hôn mê, đây là muốn thương tâm thống khổ đến mức nào.

Nhưng thật không nghĩ tới, chỉ là nhìn thấy tin tức của Liễu Hinh Nguyệt, liền đã khôi phục lại trong nháy mắt, không thể không nói, nội tâm của Lâm Hải thực cường đại, vượt xa mức độ tu vi hiện tại của hắn. Giới chủ cũng không biết, Lâm Hải từng tại Bồng Lai Tiên Đảo bài trừ tâm ma, đối với tâm ma đã có trăm phần trăm miễn dịch, Liễu Hinh Nguyệt rời đi dẫn đến hắn đau xót gần chết, nói cho cùng trên bản chất cũng chỉ là tâm ma, chỉ là cỗ tâm ma này quá mức cường đại, đã hóa thành chấp niệm, cho dù Lâm Hải đã miễn dịch tâm ma, vẫn không khỏi bị đả kích cực lớn.

Nhưng bây giờ, biết rõ trăm năm sau thành Thiên Tiên, liền có thể đoàn tụ cùng Liễu Hinh Nguyệt, cỗ chấp niệm này trong nháy mắt đã tiêu tán, tâm ma tự sụp đổ, ngược lại hóa thành đấu chí cùng chấp nhất cường đại.

“Ta tại cái chỗ này một mình bi thương thì có ích lợi gì? Chẳng bằng dốc lòng tu luyện, tại trăm năm về sau đứng hàng Thiên Tiên, để có ngày cùng Hinh Nguyệt trùng phùng!” Lâm Hải nặng nề gật gật đầu, trên mặt khôi phục nụ cười bình tĩnh.

Nói xong, trong mắt Lâm Hải lóe lên tín niệm vô cùng kiên định, giờ khắc này, tất cả bi thương trong lòng Lâm Hải, tất cả đều hóa thành chờ đợi đối với ngày trùng phùng.

Giới chủ có thâm ý khác liếc nhìn Lâm Hải một chút, trong lòng không khỏi âm thầm gật đầu.

“Kẻ này tính cách kiên dịnh, hiếm thấy trên đời, tiền đồ ngày sau sẽ bất khả hạn lượng a!”

“Giới chủ đại nhân, Lâm Hải muốn trở về bế quan tu luyện, cáo từ!” Lâm Hải nói xong, quay người nhanh chân rời đi.

Chương 1408: Từ ngày hôm nay, Địa Tiên giới sẽ mở ra!

“Chờ một chút!”

Giới chủ bỗng nhiên mở miệng, đem Lâm Hải gọi lại.

“Giới chủ, còn có gì phân phó?” Lâm Hải lạnh nhạt hỏi.

“Ngươi còn nhớ, những gì ngày đó chúng ta đã nói tới không?” Giới chủ nhìn Lâm Hải, ánh mắt sáng rực hỏi.

“Giới chủ đại nhân là chỉ?”

“Tự nhiên là nguy cơ Địa Tiên giới phạm Phàm Gian giới ta!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi nhíu lông mày một cái, sau đó chậm rãi gật gật đầu.

“Đương nhiên nhớ kỹ, nếu như có người đại gian đại ác từ Địa Tiên giới xâm nhập, Lâm Hải tuy bất tài, cũng nguyện ý vì giới Tu Hành Hoa Hạ mà ra một phần lực, mang theo Hải Nguyệt Tông của ta thảo phạt!”

“Ha ha, đó căn bản là trị ngọn không trị gốc! Nếu chỉ là thảo phạt tru sát, có Côn Lôn ta đã đủ, không cần làm phiền ngươi.” Giới chủ lắc đầu, cười khổ nói.

“Này, Giới chủ đại nhân có ý là?” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy nghi hoặc, có chút không hiểu hỏi.

“Ngươi, thật không biết?” Trong mắt Giới chủ lóe lên tinh mang, ý vị thâm trường liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Giới chủ đại nhân, ngươi muốn nói cái gì?” Lâm Hải nhướn mày, không hiểu Giới chủ là có ý gì.

Giới chủ mặt mỉm cười, nhìn Lâm Hải trầm mặc không nói, phảng phất như muốn đem tất cả nội tâm của Lâm Hải đều xem thấu.

Lâm Hải bị Giới chủ nhìn mà run rẩy một trận, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

“Giới chủ đại nhân, Lâm Hải thật không biết nên đi làm như thế nào, xin ngài chỉ rõ đi!”

Ánh mắt thâm thúy như sao trời của Giới chủ, lần nữa liếc nhìn Lâm Hải thật sâu một chút, mới đột nhiên mở miệng.

“Nếu như ta đoán không lầm, chìa khoá để mở ra Địa Tiên giới, đang nằm tại bên trong tay ngươi đi.”

Lâm Hải nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng sợ hãi cùng kinh hoàng, nhìn Giới chủ mà từng đợt hoảng sợ.

“Ngươi làm sao biết?”

Lâm Hải thấp giọng kinh hô, từ sau khi hắn đạt được những mảnh vỡ thần bí kia, vẫn luôn để tại trong túi càn khôn chưa bao giờ lấy ra, liền cả Hinh Nguyệt cũng không biết, người Giới chủ này là phát giác thế nào?

Còn có, lão đến tột cùng biết mình có bao nhiêu bí mật? Nếu đã biết rõ chìa khoá của Địa Tiên giới, vậy chuyện Weachat của mình có thể câu thông cùng Thiên Đình Địa Phủ, lão cũng biết sao?

Lâm Hải thật sự là suy nghĩ tỉ mỉ mà sợ, đột nhiên phát hiện người Giới chủ này, quả thực là thật đáng sợ!

“Ta như thế nào biết rõ ràng việc này, ngươi không cần biết được.” Giới chủ lắc đầu, sau đó sắc mặt đột nhiên trở nên ngưng trọng, liếc nhìn Lâm Hải thật sâu một chút.

“Ngươi có biết, Địa Tiên giới mở ra như thế nào, vị trí mở ra lại ở nơi nào hay không?”

“Không phải ngay tại bên trong Tam Giác Quỷ Bermuda này sao?” Lâm Hải sững sờ, đây là bí mật sao?

“Đúng là bên trong đó, nhưng vị trí mở ra, lại là tại đáy biển!”

“Đáy biển?.” Lâm Hải sững sờ, sau đó nghĩ đến một sự kiện.

“Giới chủ đại nhân, biển động trên Tam Giác Quỷ Bermuda ngày đó, chẳng lẽ không phải là Địa Tiên giới mở ra?”

“Dĩ nhiên không phải!” Giới chủ cười cười, “Chìa khoá mở ra không phải còn trong tay ngươi sao?”

Nói xong, ánh mắt Giới chủ ngưng tụ, sắc mặt trang trọng liếc nhìn Lâm Hải một chút, nhàn nhạt nói nói.

“Biển động ngày đó, chỉ là một loại năng lượng thần bí nào đó, đang tiến hành triệu hoán đối với Liễu Hinh Nguyệt!”

“Cái gì!” Lâm Hải giật nảy cả mình, nghĩ không ra Tam Giác Quỷ Bermuda nháo ra động tĩnh lớn như vậy, vậy mà tất cả đều là bởi vì Liễu Hinh Nguyệt.

“Hinh Nguyệt a, ngươi đến cùng là thân phận gì?” Trong lòng Lâm Hải, càng thêm kinh hãi.

“Vậy chiếu theo Giới chủ ngài nói, Địa Tiên giới căn bản là còn chưa mở ra?” Lâm Hải rốt cuộc minh bạch tới.

“Không sai!” Giới chủ gật gật đầu, “Nhưng Địa Tiên giới mở ra, chính là định số, nếu đến ngày đó mà vẫn chưa mở ra, chìa khoá mở ra của ngươi sẽ tự động rời đi, mở ra Địa Tiên giới.”

“Cho nên, ngươi phải đuổi trước lúc này, khống chế chìa khoá đem Địa Tiên giới mở ra, cứ như vậy chìa khoá vẫn sẽ nằm trong tay ngươi, ngươi liền có thể tùy ý nắm giữ mở ra cùng khép kín của Địa Tiên giới!”

“Chưởng khống Địa Tiên giới mở ra cùng khép kín?” Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, hơi chút suy tư liền minh bạch ý tứ của Giới chủ.

“Giới chủ đại nhân, ý của ngài là, sau khi Địa Tiên giới mở ra, để cho ta thông qua chìa khoá, đem Địa Tiên giới lần nữa quan bế.”

“Ngươi nói đúng một nửa!” Giới chủ gật gật đầu,

“Người tu hành ở Phàm Gian giới ta, tự nhiên còn muốn đi vào Địa Tiên giới, dù sao nơi đó cũng là Thánh Địa tu luyện, linh khí dày đặc, cùng Phàm Gian giới không thể so sánh nổi.”

“Việc ngươi cần làm, chỉ là đem thông đạo của Địa Tiên giới thông hướng Phàm Gian giới, đơn phương phong bế là được, cứ như vậy, người của Địa Tiên giới muốn đi vào Phàm Gian giới, nếu không có ngươi đồng ý, thì không cách nào thông qua, tự nhiên liền có thể tránh cho hạng người Đại Gian Đại Ác tiến vào Phàm Gian giới, dạng này liền có thể bảo đảm Phàm Gian giới ta bình an.”

“Thì ra là thế!” Lâm Hải gật gật đầu, cuối cùng minh bạch.

“Vậy Giới chủ đại nhân, ta hiện tại nên làm như thế nào?”

“Việc này không nên chậm trễ, ba ngày sau, mở ra Địa Tiên giới!” Trong mắt Giới chủ chợt lóe sáng, trịnh trọng nói nói.

“Ba ngày sau.” Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó nặng nề gật gật đầu.

“Tốt!”

Kết thúc nói chuyện cùng Giới chủ, Thương Long liền đem Lâm Hải đưa về Phiếu Miểu Phong.

“Lâm Tông chủ, một lần nữa nhìn thấy ngươi tỉnh lại, thật sự là vui mừng a!” Thương Long mặt vui sướng, cười nói nói.

“Ta chỉ là không muốn để chán chường ảnh hưởng tới tu hành như vậy, trăm năm sau không đạt được Thiên Tiên chi vị, sẽ để Hinh Nguyệt thất vọng.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hai đầu lông mày không khỏi thêm ra một vẻ thần sắc ưu buồn.

“Ai!” Nhìn Lâm Hải cảm giác ưu thương nhàn nhạt, cùng mái tóc trắng phơ chướng mắt, Thương Long than nhẹ một tiếng, nhưng trong lòng cũng cười khổ không thôi.

Từ một cái Nguyên Anh sơ kỳ, muốn trong vòng trăm năm đạt tới Thiên Tiên chi vị, sao mà khó.

Đừng nói là đạt tới Thiên Tiên, coi như Lâm Hải trong vòng trăm năm có thể đột phá cảnh giới Hóa Thần, tiến vào Đại Thừa kỳ, cũng có thể gọi là kỳ tài vạn năm khó gặp một lần. Phải biết, tu hành vốn là nghịch thiên mà đi, mỗi khi tiến một bước cũng đều là khó hơn lên trời, nhất là từ phía trên Giả Đan liền càng rõ ràng hơn, có thể tu hành đến cảnh giới Nguyên Anh, tuyệt đối là kỳ tài đương thời, vạn người không được một, nhưng dù cho như thế, tuyệt đại đa số người cũng đều chính là dừng bước tại Nguyên Anh sơ kỳ, cả đời không cách nào lại tiến thêm một bước.

“Thương Long ở đây, xin chúc Lâm huynh đệ sớm ngày đạt thành tâm nguyện!” Thương Long tuy cảm thấy cái này là sự tình không thể nào, nhưng tâm tình Lâm Hải cũng vừa mới khôi phục, cũng không tiện nói lời nói đả kích sĩ khí gì, chỉ có thể đưa lên chúc lành.

“Đa tạ!” Lâm Hải cười cười, nụ cười trên mặt thong dong tự tin.

“Thương Long sẽ không quấy rầy, dựa theo phân phó của Giới chủ, ta còn phải nhanh đi về, an bài Long Huyết Chiến Sĩ thông tri cho giới Tu Hành, ba ngày sau, Địa Tiên giới sẽ mở ra, người từ Giả Đan cảnh trở lên, tự nguyện tiến vào!”

“Thời gian cấp bách, Thương Long cáo từ!”

Nói xong, Thương Long hướng Lâm Hải ôm quyền một cái, sau đó ngâm lên một tiếng, hóa thành Thần Long, tiến nhập vào trong mây xanh.

“Ba ngày sau!” Lâm Hải thật sâu thở ra một hơi, sau đó lông mày nhíu lại, đã có chủ ý.

Thời gian ba ngày, rất nhanh liền trôi qua.

Một ngày này, Tam Giác Quỷ Bermuda được xưng là địa phương tam giác thần bí, lúc đầu chính là cấm khu của nhân loại, liền cả phi cơ tàu ngầm cũng không dám tới gần, giờ khắc này lại là biển người phun trào, vô số bóng người vượt biển mà tới, nhìn địa phương đang phun trào sóng ngầm này, trên mặt mỗi cái đều lộ vẻ hưng phấn.

“Địa Tiên giới, rốt cục muốn mở ra, thật hưng phấn!”

“Nghe nói linh khí ở Địa Tiên giới, là gấp mấy trăm lần Phàm Gian giới, nếu tu hành ở Địa Tiên giới, sợ rằng sẽ là một ngày ngàn dặm a!”

“Ta dám đoán chắc, tiến vào Địa Tiên giới, nhiều nhất trong một năm liền có thể đột phá đến Nguyên Anh kỳ, ngược lại sẽ là lúc lão tử ngưu bức, ha ha ha!”

“Thổi ngưu bức đi, trước đừng nói ngươi có thể đến Nguyên

Anh hay không, coi như đến ngươi lại tính là cái gì? Đừng quên, người tu hành ở Địa Tiên giới, từ khi sinh ra liền đã tắm rửa linh khí, cao thủ khẳng định là đi khắp nơi trên đất!”

“Đúng đấy, đến lúc đó chúng ta vẫn là cẩn thận một chút, tốt nhất là hành động cùng một chỗ, đừng con mẹ nó vừa đi vào liền bị diệt!”

“Lời này nói đúng, Đông Phương gia tộc chúng ta tại Địa Tiên giới căn cơ hùng hậu, có thể bảo vệ mọi người bình an, các vị có ý nguyện gia nhập hay không a?”

…

Đông đảo nhóm người tu hành, một bên mặt mũi tràn đầy hưng phấn mà nghị luận ầm ĩ, một bên chờ đợi thời gian mở ra.

“Làm sao còn không mở ra a, thời gian cũng đã đến a?” Một số người đến sớm, hơi không kiên nhẫn.

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên có người một tiếng kinh hô, hướng phía nơi xa chỉ một ngón tay.

“Mau nhìn bên trong đó!”

Mọi người nhao nhao quay đầu, chỉ thấy trên mặt biển nơi xa, sóng bạc lăn lộn, sóng cao chín thước, giống như một tia sáng, thẳng hướng bên trong này phi tốc mà đến.

Mà trên đầu sóng, một cái người trẻ tuổi tóc trắng phơ, đứng chắp tay, lướt sóng mà đi!

“Là Lâm Hải!”

Rất nhiều người tu hành Hoa Hạ, nhất thời nhận ra Lâm Hải, không khỏi kinh hô một tiếng.

Mà lúc này, thủy triều đã đến gần mọi người, vậy mà quỷ dị đứng im tại trong biển rộng, phảng phất như một cột nước tráng kiện, đem thân thể Lâm Hải giữ ở đỉnh đầu ngọn sóng, kéo dài không rơi.

Lâm Hải khoác hai tay về sau, ánh mắt đạm mạc, ở trên cao nhìn xuống liếc nhìn mọi người một chút, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Chư vị đợi lâu, Lâm Hải ta ở đây tuyên bố, từ ngày hôm nay, Địa Tiên giới sẽ mở ra!”

Chương 1409: Truyền Tống Trận mở ra

Lâm Hải nói xong, đột nhiên lắc cánh tay một cái, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Mở!”

Ông!

Trong nháy mắt, một đường hào quang màu đỏ sậm, từ lòng bàn tay Lâm Hải tuột tay mà bay, thẳng vào giữa không trung, sau đó vô số đường ánh sáng, nở rộ quang mang ở trên không trung, đem phiến thiên địa này, cũng chiếu rọi đến vô cùng chói lọi.

Cùng lúc đó, một đường lực lượng vô cùng cường đại, từ trên trời giáng xuống, bay thẳng vào đáy biển, sóng biển mãnh liệt oanh một tiếng, trong nháy mắt giống như nhận lực trùng kích cực lớn, vậy mà như là một cánh cửa, hướng phía hai bên ầm vang tách ra, mặt biển to như vậy, vậy mà bị sinh sinh ngăn cách.

“Mau nhìn, đó là cái g?ì!”

Cái tràng cảnh không thể tưởng tượng này, nhất thời để nhóm người tu hành xung quanh kinh hãi không thôi, nhao nhao hướng phía đáy biển đang bị chia cắt thành hai đoạn nhìn lại, mặt mũi đều là tràn đầy thần sắc thật không thể tin.

“Đúng thế, là Truyền Tống Trận cổ!”

Có chút người kiến thức rộng rãi, đồng tử nhất thời co rụt lại, chỉ vào hình ngôi sao sáu cánh bên trong đáy biển, đang tản ra khí tức phong cách tang thương cổ xưa cực lớn, kinh hô một tiếng, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hỉ.

“Cửa vào của Địa Tiên giới, khẳng định liền là chỗ đó!”

Mà lúc này đây, ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên ngưng tụ, tay bắt pháp quyết hướng phía ngôi sao sáu cánh nơi đáy biển, xa xa nhất chỉ!

“Rơi!”

Oanh!

Bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, cái chìa khoá màu đỏ sậm giữa không trung kia, đột nhiên bay thấp, giống như lợi kiếm sắc bén, cắm thẳng vào chỗ lỗ khảm giữa trung tâm của ngôi sao sáu cánh.

Ông!

Sau một khắc, ngôi sao sáu cánh ảm đạm vô quang kia, đột nhiên quang mang đại thịnh, đem cả cái đáy biển cũng chiếu rọi giống như ban ngày, đồng thời một cỗ khí tức cường đại làm người sợ hãi, từ bên trong ngôi sao sáu cánh từ từ bay lên, uy áp cực lớn để người ta nhìn mà phát khiếp, trái tim lạnh lẽo băng giá!

“Chư vị, còn không nhập trận, muốn chờ đến khi nào!” Ánh mắt Lâm Hải quét một vòng qua mọi người, bỗng nhiên mở miệng, lớn tiếng quát nói.

“Đậu móa, lão tử qua Địa Tiên giới lăn lộn!”

“Các vị, sau này còn gặp lại!”

Tuy khí tức cường đại của Truyền Tống Trận cổ kia, để một số người tu hành có chút lo lắng, nhưng vẫn có người không sợ chết, cảm thấy quét ngang, thả người nhảy vào đáy biển, rơi vào phía trên Truyền Tống Trận.

Ông!

Bóng người vừa đứng ở bên trên, nhất thời quang mang lóe lên, biến mất tại chỗ.

“Ha ha, Địa Tiên giới, Đồng mỗ tới rồi!”

“Đồng huynh chờ một lát, Trương mỗ cùng đi tới với ngươi!”

Có người dẫn đầu, lập tức lại có rất nhiều người, cắn răng một cái nhảy xuống, phút chốc liền biến mất ở trên Truyền Tống Trận.

“Các vị, tại hạ là người của Đông Phương gia tộc tại Địa Tiên giới, có thành ý mời các vị gia nhập vào Đông Phương gia tộc ta, Đông Phương gia tộc ta thực lực hùng hậu, nguyện ý vì các vị cung cấp bảo hộ an toàn cường đại cùng tài nguyên tu luyện phong phú...”

“Uy, Lưu huynh ngươi đừng vội a, muốn suy tính một chút hay không...”

“Hồ huynh, gia nhập Đông Phương gia tộc ta đi, ngươi sẽ không thiệt thòi, sẽ không mắc mưu a...”

“Triệu huynh, nhập Đông Phương gia tộc ta, là bước đầu tiên thành tài của ngươi a...”

...

Đông Phương Du Long giống như tú bà kiếm khách, cười rạng rỡ vây quanh đảo quanh bọn người tu hành này, nhưng mà phí sức nửa ngày, lại là một cái cũng không thể lôi kéo tới, không khỏi mặt mũi tràn đầy cười khổ.

Đám người tu hành này, có thể tu luyện tới tu vi Giả Đan trở lên, cái nào cũng đều không phải là đèn cạn dầu.

Nếu Đông Phương gia tộc có thực lực cường đại đúng như Đông Phương Du Long nói, làm thế nào có thể có người đến Phàm Gian giới, trong lòng mỗi cái bọn họ cũng tựa như gương sáng, nhao nhao hàm súc cự tuyệt lời mời của Đông Phương Du Long, nhảy vào Truyền Tống Trận cổ, biến mất tại trước mắt mọi người.

Một mực kéo dài suốt nửa canh giờ, bóng người mới dần dần thưa thớt, trừ còn lại mấy cái đối diện tới xem náo nhiệt, người muốn đi vào Địa Tiên giới, cơ bản đều đã thông qua Truyền Tống Trận, rời khỏi Phàm Gian giới.

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới than nhẹ một tiếng, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân ảnh của Lãnh Nguyệt Như, liền xuất hiện tại trước mặt.

“Ngươi thật không cùng đi với ta sao?” Sắc mặt Lãnh Nguyệt Như thanh lãnh, mang theo một buồn bã, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Không.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, lắc đầu.

Lãnh Nguyệt Như trầm mặc một lát, lại sâu sắc liếc nhìn Lâm Hải một chút, lộ ra một nụ cười nhu mỹ.

“Vậy chính ngươi bảo trọng!”

“Ngươi cũng thế, nếu như địch nhân cường đại, chớ nóng vội báo thù, nhất định phải chờ ta, ta đã nói sẽ giúp ngươi!” Lâm Hải như là dặn dò hài tử rời nhà, lo lắng dặn dò nói.

“Ừm!” Lãnh Nguyệt Như gật gật đầu, đôi mắt đẹp trong nháy mắt lần nữa dừng lại tại trên thân Lâm Hải, sau đó đột nhiên quay đầu, thả người nhảy lên, biến mất tại trên Truyền Tống Trận.

Nhìn Lãnh Nguyệt Như rời đi, trong lòng Lâm Hải, đột nhiên nổi lên một tia đắng chát, nhàn nhạt thương cảm xông lên đầu.

“Hinh Nguyệt đi, Nguyệt Như cô nương cũng đi, lúc gặp lại nhau, không biết sẽ là năm nào tháng nào?”

“Khụ khụ, Lâm lão đệ...” Đột nhiên, Đông Phương Du Long lại gần, hướng phía Lâm Hải như là đang nịnh nọt cười một tiếng.

“Đông Phương lão ca!” Lâm Hải gật gật đầu, lộ ra vẻ tươi cười.

“Cái kia, chúng ta cũng đi thôi.”

“Đông Phương lão ca, ta chỉ sợ tạm thời không thể đi theo ngươi!” Lâm Hải trên mặt áy náy, lắc đầu.

“Cái này... Lâm lão đệ, ngươi đã đáp ứng ta...” Đông Phương Du Long nhất thời biến sắc, lo lắng nói nói.

“Ta cũng không phải là muốn đổi ý!” Lâm Hải vội vàng nói nói, “Ta chỉ là có chút sự tình, còn không kịp xử lý.”

“Như vậy đi, Đông Phương lão ca, ngươi trước trở về gia tộc, đợi sự tình của ta ở nhân gian được xử lý xong tất, ta chắc chắn sẽ tiến về Địa Tiên giới, đến lúc đó ta lại đi tìm ngươi, ngươi xem thế nào?”

“Này... Tốt a!” Đông Phương Du Long cười khổ một tiếng, Lâm Hải cũng đã nói như thế, lão còn có thể nói cái gì, cũng không thể ép buộc uy hiếp Lâm Hải, hiện tại liền đi theo lão.

Huống chi, lấy thực lực mà Lâm Hải bày ra, thật muốn uy hiếp mà nói, Lâm Hải chưa chắc sẽ sợ lão, ngược lại sẽ đem sự tình làm cương.

Vừa nghĩ tới kết quả, chính mình vậy mà không có lôi kéo được một người nào, Đông Phương Du Long nhất thời có chút thất lạc, nhưng việc đã đến nước này, lại có thể thế nào đâu?.

“Lâm lão đệ, hi vọng ngươi nói lời giữ lời, đừng để lão ca ca thất vọng a!”

“Đông Phương lão ca yên tâm, Lâm Hải không phải người thất tín!”

“Vậy thì tốt, cáo từ!” Đông Phương Du Long nói xong, thở dài, quay người lại nhảy lên Truyền Tống Trận, trong nháy mắt đã biến mất.

“Thu!” Đợi đến khi thân ảnh của Đông Phương Du Long biến mất, Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, hướng phía chìa khoá mở ra xa xa nhất chỉ.

Ông!

Sau một khắc, chìa khoá màu đỏ sậm, đột nhiên từ bên trong lỗ khảm của ngôi sao sáu cánh, bắn ra, rơi vào trong lòng bàn tay của Lâm Hải.

Oanh!

Theo Truyền Tống Trận cổ phát ra tiếng vang cực lớn, mất đi mở ra chìa khoá, mắt thấy liền phải đóng lại, Lâm Hải đột nhiên hất cánh tay lên, nhất thời có sáu đạo lưu quang, mau chóng đuổi theo, rơi vào bên trên sáu cái góc nhọn của ngôi sao sáu cánh.

Ông!

Sau một khắc, nước biển khép kín, Truyền Tống Trận cổ liền bị chôn vùi ở trong nước biển, nhưng rất nhanh, một cái hư ảnh ngôi sao sáu cánh cực lớn, liền hiện lên ở trên mặt biển, như ẩn như hiện.

“Từ nay về sau, đây chính là cửa vào của Địa Tiên giới!”

Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra một hơi, sáu đường năng lượng Tinh thạch này, chính là do Giới chủ giao cho hắn, sau khi hắn đem chìa khoá mở ra Truyền Tống Trận kích hoạt, chuyện còn lại, chỉ cần dùng cái năng lượng Tinh thạch này đến gắn bó, liền có thể cam đoan Truyền Tống Trận một mực ở vào trạng thái mở ra.

Nếu không có Lâm Hải lần nữa vận dụng chìa khoá để tiến hành can thiệp, chỉ cần năng lượng chèo chống Truyền Tống Trận có đủ, thì không người nào có thể quan bế thông đạo thông hướng Địa Tiên giới, Phàm Gian giới cùng Địa Tiên giới, đã chính thức liên thông.

Đương nhiên, kích hoạt Truyền Tống Trận, cũng đồng thời khiến cho thông đạo từ Địa Tiên giới thông hướng Phàm Gian giới, cũng bị mở ra, Lâm Hải còn có một chuyện phải làm, chính là muốn đem phương hướng đó phong kín!

“Qua!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, chìa khoá màu đỏ sậm trong tay, lần nữa bay lên, đồng thời một đường hồng quang lớn bằng cánh tay, đột nhiên thẳng hướng ngôi sao sáu cánh, oanh kích mà đi!

“Ha ha, đây chính là Phàm Gian giới sao?” Đúng lúc này, đột nhiên một đường tiếng cười kinh hỉ truyền tới, sau đó một đường khí tức cường đại, xuất hiện tại phía trên Truyền Tống Trận.

Chương 1410: Cút về!

“Ừm?”

Lâm Hải thấy thế, nhất thời lông mày nhíu chặt, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Người Địa Tiên giới!”

Thật đúng là không nghĩ tới, Truyền Tống Trận mới vừa vặn mở ra, còn không tới kịp phong tỏa thông đạo tiến vào Phàm Gian giới, người của Địa Tiên giới, cũng đã tới!

“Người tu hành của Phàm Gian giới?”

Mà lúc này đây, người tới cũng phát hiện ra Lâm Hải, trong lòng giật mình, nhưng rất nhanh trong mắt lại lóe lên vẻ khinh thường nồng đậm.

“Nguyên Anh sơ kỳ? Một con kiến hôi!”

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, người tới đột nhiên giương cánh tay lên, nhất thời một cái chưởng ấn cực lớn, mang theo uy năng cường đại hủy thiên diệt địa, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải liền rơi xuống.

Lâm Hải trong nháy mắt biến sắc, đồng thời trong lòng ngầm sinh buồn bực giận dữ, người này vừa xuất hiện, vậy mà không phân tốt xấu, liền hướng mình phát động công kích, quả thực đáng giận!

Hơn nữa một chưởng này, vậy mà ẩn ẩn mang theo uy lực của Thiên Đạo, hiển nhiên là người này thi triển đạo hạnh, nếu mình bị một chưởng này đánh trúng, thế tất sẽ thịt nát xương tan, tuyệt không có lý lẽ may mắn thoát khỏi.

“Hừ!”

Lâm Hải không khỏi hừ lạnh một tiếng, đối đãi với loại nhân vật xuất thủ liền giết người này, Lâm Hải há lại nương tay.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện bên trong tay, ánh mắt Lâm Hải quét ngang, thân thể như kiếm bắn thẳng mà lên, hướng hư ảnh bàn tay kia, sắc bén vỗ xuống.

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, công kích của người này, để Lâm Hải cảm thấy uy hiếp thật sâu, bởi vậy Lâm Hải không dám khinh thường, vừa ra tay liền là một kích mạnh nhất của mình!

Ông!

Nhất thời, Côn Ảnh màu vàng kim tốc biến, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, thẳng đến chưởng ấn hung mãnh nện xuống.

“Di?.”

Người tới không khỏi khẽ di một tiếng, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới, một cái Nguyên Anh sơ kỳ như Lâm Hải, lại có thể phát huy ra chiêu thức cường đại như thế.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, Côn Ảnh màu vàng kim cùng chưởng ấn đụng vào nhau, chỉ giằng co trong nháy mắt, chưởng ấn liền bị đánh tan, mà thế đi của Côn Ảnh màu vàng kim không giảm, ngược lại hướng phía đỉnh đầu người tới rơi xuống.

“Có chút ý tứ!”

Người tới chẳng những không sợ hãi, ngược lại nhìn chằm chằm vào Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải, trong mắt lóe lên ánh mắt tham lam.

Oanh!

Thấy Côn Ảnh màu vàng kim đánh tới gần, người này tiện tay vung lên, nhất thời một đạo quang mang bay đi, trực tiếp đem Côn

Ảnh màu vàng kim, đánh thành phấn vụn, hóa thành quang hoa biến mất giữa không trung.

Bạch bạch bạch!

Người này bị lực phản chấn cực lớn, chấn động liền lùi lại ba bước, sau khi đứng vững ánh mắt liền phát lạnh, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải cười lạnh.

"Tiểu bối, đem bảo đao trong tay ngươi dâng lên, làm người hầu của bản tôn, bản tôn có thể tha cho ngươi khỏi chết!"

"A, buồn cười!"

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, miệt thị cười một tiếng, người này thực lực tuy mạnh, nhưng vừa mới giao thủ một cái, Lâm Hải đã đoán được đại khái, thực lực của kẻ này, nhiều nhất là Hóa Thần sơ kỳ, cũng chỉ là vừa mới tiến vào hàng ngũ Địa Tiên mà thôi.

Đã như vậy, Lâm Hải sao lại sợ gã.

"Thế nào, ngươi dám không theo?" Người tới sắc mặt nhất thời phát lạnh, trong mắt hung quang tốc biến, đe dọa nhìn Lâm Hải, lạnh lùng nói nói.

Mà Lâm Hải thì là mặt không biểu tình, đạm mạc liếc gã một cái, băng lãnh nói nói.

"Cút về, Phàm Gian giới không phải địa phương ngươi nên đến!"

"Ha ha, ha ha!" Người này giận quá thành cười, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy xem thường.

"Con kiến hôi của Phàm Gian giới, đều là như thế cuồng vọng, không biết trời cao đất rộng sao?"

“Đã như vậy, cũng đừng trách bản tôn thủ đoạn độc ác!”

“Chết!”

Nói xong, thân ảnh của người này đột nhiên biến mất, sau đó Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ sát cơ vô cùng cường đại, trong nháy mắt đem chính mình bao phủ, vô số cương phong lạnh thấu xương, chưởng ấn đầy trời từ bốn phương tám hướng hướng phía mình công kích mà đến.

“Hừ, tự mình chuốc lấy cực khổ!”

Lâm Hải không hoảng hốt chút nào, trong lòng cười lạnh, đột nhiên hơi chuyển động ý nghĩ một chút.

Bạch!

Sau một khắc, nhất thời ba đường thân ảnh nhanh như chớp, trống rỗng xuất hiện tại xung quanh Lâm Hải, đem Lâm Hải hộ ở chính giữa, đồng thời sương máu lăn lộn, đem phiến thiên địa này, trong nháy mắt biến thành biển máu.

“Không tốt!”

Người đến từ Địa Tiên giới nhất thời kinh hãi, ba đạo khí tức đột nhiên xuất hiện này, vậy mà không kém gã chút nào, nhất là bị cái sương máu kia vờn quanh thân thể, vậy mà lộ ra một cỗ tà tính, để huyết dịch khắp người gã, cơ hồ đều ngưng đọng, khiến cho thân ảnh gã bỗng nhiên trì trệ, trong nháy mắt đã hiện hình.

“Rút lui!”

Cơ hồ không kịp ngẫm nghĩ nữa, khí tức cường đại nguy hiểm, khiến cho gã trong nháy mắt rút lui, căn bản không dám dừng lại, quay người liền muốn chạy trốn.

“Chạy đi đâu!”

Một tiếng quát lớn truyền đến, ba đạo nhân ảnh đột nhiên bạo khởi, thẳng hướng người này đánh xuống, công kích cường đại phô thiên cái địa, đem thân ảnh gã, sinh sinh ngăn lại, chật vật bay ngược mà đi, dư ba trong chiến đấu, đem mặt biển trong nháy mắt kích thích lên thủy triều cao mấy chục mét, giống như biển gầm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sóng to gió lớn nối trời liền đất, sau sóng biển cực lớn, một bóng người như gặp phải trọng kích, hướng xuống đất chật vật ngã xuống, sau đó thân ảnh lần nữa bạo khởi, ngược lại hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Tiểu bối, ta giết ngươi!”

Người Địa Tiên giới này đã nhìn ra, bên trong bốn người này, Lâm Hải yếu nhất, vì kế hoạch hôm nay chỉ có thể đem Lâm Hải bắt xuống, áp chế ba người còn lại, thì gã mới có khả năng yên ổn thoát thân.

Nhìn lấy người tới như là lưu quang, xông về phía mình, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Thần thông, Chước Quang!”

Ông!

Nhất thời, chỗ cái trán của Lâm Hải, mở ra con mắt thứ ba, sau đó một đạo Laze màu trắng, bắn nhanh mà ra!

“Không tốt!”

Người đến nhất thời quá sợ hãi, cái đường Laze này vậy mà để gã cảm nhận được khí tức tử vong, thế nhưng tốc độ của gã cực nhanh, đã đến gần bên Lâm Hải, lại muốn tránh thì đều đã tránh không kịp, không khỏi hoảng sợ đến sắc mặt thảm biến.

Ông!

Cơ hồ là vô ý thức, người tới luống cuống tay chân, ném ra một kiện pháp bảo màu xanh lục, cản trước người.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, pháp bảo màu xanh lục trong nháy mắt vỡ vụn, Chước Quang như kiếm, rơi vào trước ngực gã, huyết quang bắn ra!

“A!!!”

Người này hét thảm một tiếng, thân thể trực tiếp bị xuyên thủng, bưng lấy vết thương chạy trối chết, chớp mắt liền đến phía trên hư ảnh của ngôi sao sáu cánh, quang mang lóe lên, biến mất tại chỗ.

“FUCK, để gã chạy!”

Bọn người Huyết Ma chạy tới, không khỏi ảo não giậm chân một cái, ba người Địa Tiên bọn họ đồng loạt ra tay, đều không có đem người này cầm xuống, tại trước mặt Lâm Hải quả thực có chút mất mặt.

“Không sao cả!”

Lâm Hải lắc đầu, người này cũng không tạo thành cái nguy hại gì đối với Phàm Gian giới, chạy cũng liền chạy đi.

Bất quá, người này xuất hiện lại làm cho cảm giác nguy cơ trong lòng Lâm Hải tăng lên nhiều, gã có lẽ chỉ là trùng hợp phát hiện đường liên thông giữa Địa Tiên giới cùng Phàm Gian giới, nếu lại có người phát hiện, cũng truyền đưa tới, cục diện này liền không cách nào khống chế.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vội vàng lần nữa bấm pháp quyết, thao túng chìa khoá mở ra ở giữa không trung, hướng phía ngôi sao sáu cánh nhất chỉ.

“Đi!”

Ông!

Trong nháy mắt, đạo hồng quang này ầm vang rơi xuống, trực tiếp đem ngôi sao sáu cánh đâm xuyên, sau đó trong nháy mắt tản ra, biến mất tại bên trong tinh mang, chỉ còn lại có một đoàn quang vựng màu hồng, như ẩn như hiện.

“Tốt!”

Lâm Hải thở phào một hơi, theo tay khẽ vẫy, liền thu hồi chìa khoá mở ra, để vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Từ nay về sau, thông đạo từ Phàm Gian giới thông hướng Địa Tiên giới đã khai thông, chỉ cần năng lượng không hết, liền mãi mãi tồn tại, mà thông đạo từ Địa Tiên giới thông hướng Phàm Gian giới, cũng đã bị Lâm Hải phong kín, nếu không có Lâm Hải cho phép, bất kỳ người nào cũng đều không thể từ Địa Tiên giới đi vào Phàm Gian giới.

“Yêu cầu của Giới chủ, xem như hoàn thành!”

Lâm Hải thở dài, tiếp theo cũng là đem một ít chuyện của nhân gian, triệt để an bài thỏa đáng, sau đó hắn cũng muốn đi vào Địa Tiên giới, đi tu hành lịch luyện, đề cao tu vi.

Dù sao, Hải Nguyệt Tông dù là có linh mạch làm căn cơ, mức độ linh khí đậm đặc cũng vô pháp so sánh cùng Địa Tiên giới, muốn sau trăm năm đạt tới Thiên Tiên chi vị, tiến vào Địa Tiên giới tu luyện, là con đường phải đi.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem ba người Huyết Ma thu nhập vào trong Luyện Yêu Hồ, Lâm Hải quay người liền muốn ly khai.

“Ừm?” Dưới chân vừa động, ánh mắt Lâm Hải đột nhiên ngưng tụ, dừng lại.

Chương 1411: Phong Lôi Chưởng pháp

Ánh mắt Lâm Hải nhìn lại, đã thấy một đường u quang, đang chậm rãi hướng phía đáy biển rơi xuống, bên trong tựa hồ ẩn chứa một cỗ năng lượng kỳ lạ.

“Đến!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, đưa tay hướng phía đường u quang này lăng không một trảo, nhất thời một khối ngọc thạch toàn thân bóng loáng, lóe ra quang mang màu vàng kim, lớn cỡ trứng chim cút, xuất hiện trong tay.

“Đây là cái đồ vật gì?”

Leng keng!

Trong lòng Lâm Hải, vừa mới dâng lên nghi vấn, tiếng tin tức nhắc nhở liền vang lên ở trong đầu.

Chúc mừng ngươi, đạt được một khối ngọc giản công pháp.

Ngọc giản công pháp: Loại ngọc giản có khắc công pháp tu hành, đem ý thức chìm vào trong đó liền có thể xem xét.

“Ngọc giản công pháp?!”

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, nghĩ không ra khối ngọc thạch này, chính là ngọc giản thường xuyên nhìn thấy tại bên trong tiểu thuyết Tiên Hiệp.

“Chẳng lẽ, là do người kia vừa rồi cuống quít lên làm rơi.”

Lâm Hải cũng mặc kệ ngọc giản công pháp này là từ nơi nào đến, hắn hiện tại vừa vặn thiếu khuyết một bộ công pháp chiến đấu, xem trước một chút chính mình có thể học hay không rồi lại nói.

Đan tay nắm chặt, Lâm Hải đem ý thức đắm chìm vào trong chiếc thẻ ngọc, nhất thời một đoạn tin tức tiến vào trong đầu.

Tên công pháp: Cuồng Phong Chưởng Pháp

Đẳng cấp công pháp: Thiên giai Thượng phẩm

Sau đó, là một cái bóng người tiên phong đạo cốt, như là động tác chậm trong điện ảnh, đem bộ chưởng pháp này, biểu thị một lần tại trong đầu Lâm Hải, hổ hổ sinh phong, nhanh chóng như điện, vô số chưởng ấn bay múa ngập trời, uy thế cường đại, có khả năng hủy thiên diệt địa, để Lâm Hải một trận kinh hãi!

“Cái chưởng pháp này thật mạnh! Xem chiêu thức không phải là chưởng pháp mà người kia, vừa mới thi triển sao?”

Trước mắt Lâm Hải không khỏi sáng lên, trong lòng đại hỉ, bộ chưởng pháp này, thuộc về Thiên giai Thượng phẩm, cấp bậc không thấp, uy lực cũng thập phần cường đại, há không phải là vừa vặn thích hợp với chính mình hiện tại sao?

Tuy Lâm Hải có thể liên hệ với thần tiên trên trời, hơn nữa bằng vào quan hệ cùng Ngộ Không, coi như làm đến công pháp càng thêm trâu bò, cũng là dễ như trở bàn tay, nhưng là Lâm Hải biết rõ, chỉ có thích hợp mới là Tối Ngưu B.

Loại công pháp chiến đấu này, không giống loại hình công pháp tu hành như Đạo Đức Kinh, nếu như cùng thực lực bản thân không xứng đôi, căn bản là không có cách phát huy tác dụng, tựa như Lôi Thần Quyết, Lâm Hải đã sớm liền học được, nhưng lật qua lật lại, cũng liền chỉ có thể thi triển mấy chiêu cơ sở nhất, căn bản không có lực sát thương quá lớn.

Bá Không Trảm cùng Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, cùng Thiên Nhãn Thần Thông cũng là như thế, tuy uy lực mạnh mẽ, nhưng là hao tổn đối với chân khí cũng cực kỳ to lớn, chỉ có thể coi làm đại chiêu mà sử dụng, không thể tùy ý thi triển.

Cứ như vậy, Lâm Hải liền phát hiện vấn đề của bản thân, cái kia chính là thiếu khuyết một môn công pháp để sử dụng lúc bình thường, mà cái Cuồng Phong Chưởng Pháp này, vừa vặn phù hợp.

Leng keng!

Có muốn học tập Cuồng Phong Chưởng Pháp không?

Lúc này, tiếng tin tức nhắc nhở, lại một lần nữa vang lên.

Học tập!

Theo Lâm Hải làm ra lựa chọn, tất cả kỹ xảo cùng ảo nghĩa của Cuồng Phong Chưởng Pháp, Lâm Hải trong nháy mắt liền lĩnh ngộ, phảng phất như môn chưởng pháp này cũng là do Lâm Hải sáng tạo, đối với việc nắm giữ nó quả thực quen thuộc đến bên trong xương.

Ngươi học được Cuồng Phong Chưởng Pháp!

Tiếng tin tức nhắc nhở, để trong lòng Lâm Hải vui vẻ, rộng mở trong sáng.

“Cuối cùng có một môn công pháp hệ thống rồi!”

Cái Cuồng Phong Chưởng Pháp này, tổng cộng chia làm mười hai thức, càng về sau uy lực của chiêu thức càng là cường đại, nhất là ba thức sau cùng, luyện đến cực hạn, có thể phá núi chặt sống, Bá Thiên Liệt Địa!

“Bộ chưởng pháp này, đầy đủ để ta dùng đến Hóa Thần kỳ!”

Lâm Hải âm thầm gật đầu, trong lòng không kìm được vui mừng.

“Bất quá đáng tiếc, bằng vào thực lực trước mắt của ta, chỉ có thể thi triển ba thức đầu, nhưng dù vậy, cũng đủ làm cho thực lực của ta, đề cao ba phần so với trước đó!”

Lâm Hải vượt biển mà đứng, ánh mắt ngưng tụ, hiện lên một chút ánh sáng, sau đó khí tức tuôn trào ra, cả người bị một cỗ khí thế cường đại bao phủ, cánh tay đột nhiên nâng lên, ẩn ẩn khiên động phong vân, phảng phất như cùng vùng thế giới này, cũng hòa làm một thể.

Sau một khắc, khí tức cường đại tại trong lòng bàn tay Lâm Hải, cấp tốc ngưng tụ, sóng biển phảng phất như cũng bị cái cỗ khí tức cường đại này dẫn động, sóng lớn đập sóng, gào thét không thôi.

Bỗng nhiên, lông mày Lâm Hải nhíu lại, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Thức thứ nhất, Gió Cuốn Mây Tan!”

Ông!

Đột nhiên, một cái chưởng ấn cực lớn, trống rỗng xuất hiện tại giữa không trung, mang theo uy năng hủy thiên diệt địa, phảng phất một như cơn cuồng phong cấp mười mấy, đột nhiên đem vùng không gian này, cũng bao phủ lại, hướng phía mặt biển ngoài trăm thước, ầm vang rơi xuống!

Oanh!

Một tiếng vang chấn thiên động địa, giống như tại trong biển thả vào một trái bom, trên mặt biển nhất thời xuất hiện một đường chưởng ấn lớn cỡ mấy trượng, đem nước biển trực tiếp đánh chìm sâu xuống vài chục thước, nước biển bốn phía vẩy ra bọt nước, trực trùng vân tiêu, như là biển động.

Lâm Hải đứng chắp tay, nhìn uy lực trong một chưởng này của chính mình, trong mắt tinh quang đại thịnh, âm thầm gật đầu.

“Không tệ, nếu là tăng thêm lực lượng Lôi Đình, chẳng phải là càng mạnh!”

Trong lòng Lâm Hải nhất động, sau đó cánh tay nhẹ giơ lên, xa xa nhất chưởng, bầu trời nhất thời lần nữa xuất hiện một cái chưởng ấn cực lớn, ầm vang rơi xuống.

Oanh!

Nước biển lần nữa phóng lên tận trời, mà lần này, trong nước biển lại có vô số hồ quang điện màu lam đang nhảy vọt toán loạn, tư tư rung động, lực lượng Lôi Điện trong nháy mắt lan tràn, phảng phất như đem cả không gian cũng biến thành Lôi Trì cuồng bạo, dày đặc đáng sợ!

“Tốt!”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi tỏ ý vui mừng, âm thầm gật đầu.

“Cái Cuồng Phong Chưởng Pháp này, tên thực sự quá tục, bây giờ bị chính mình tăng thêm loại hình lôi điện, không bằng gọi là Phong Lôi Chưởng pháp!”

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, thành công cải tiến Cuồng Phong Chưởng Pháp, đạo hạnh gia tăng một trăm năm!

“Ai u ta qua!” Trong lòng Lâm Hải mừng thầm, nghĩ không ra chỉ là tại bên trong Cuồng Phong Chưởng Pháp, tăng thêm lực lượng Lôi Đình, liền khen thưởng một trăm năm đạo hạnh.

Tuy đạo hạnh gia tăng không nhiều, nhưng đây cũng là cái đường đi không tệ a, vậy mình có thể đem hai cái đạo là Băng Chi Đạo, Hỏa Chi Đạo đã tới đại viên mãn, cũng gia nhập vào bên trong chưởng pháp, để thu hoạch được đạo hạnh hay không đâu?.

“Thử một chút!”

Lâm Hải nghĩ đến liền làm, nếu thật là như vậy, vậy mình thế nhưng là phát hiện ra một con đường tắt để nhanh chóng gia tăng đạo hạnh a!

Nhưng mà rất nhanh, Lâm Hải liền thất vọng, tuy Băng Chi Đạo cùng Hỏa Chi Đạo cũng có thể dung nhập vào bên trong chưởng pháp, nhưng phối hợp hài hòa lại kém xa lực lượng Lôi Đình như thế, có loại cảm giác liền thành một khối.

Hai loại đạo, sau khi dung hợp cùng Cuồng Phong Chưởng Pháp, để Lâm Hải lại có loại cảm giác ràng buộc lẫn nhau, uy lực ngược lại không bằng thuần túy Cuồng Phong Chưởng Pháp.

“Xem ra là chính mình suy nghĩ nhiều!” Lâm Hải cười khổ, đạo hạnh quả nhiên không phải dễ gia tăng như vậy.

“Việc nơi này đã xong, về nhà đi!”

Lâm Hải than nhẹ một tiếng, thân ảnh chớp động, vượt biển mà đi, trong chớp mắt công phu, liền hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại trên mặt biển. Liễu Hinh Nguyệt đã rời đi, Lâm Hải cũng không phí bao nhiêu môi lưỡi giải thích, chỉ là nói đi Địa Tiên giới, có thể phải cực kỳ lâu mới có thể trở về, cha mẹ mình cùng người nhà Liễu Hinh Nguyệt, sau khi đã dùng qua Thiên Địa Tạo Hóa Đan, đã xem như nửa cái người Tu Hành, đối với sự tồn tại của Địa Tiên giới, tuy nhiên giật mình, nhưng cũng rất nhanh liền thản nhiên tiếp nhận.

Bên Hải Nguyệt Tông này, Lâm Hải đặc biệt đi qua một chuyến, cũng đem Trần Nghiên cũng tiếp nhận về, triệu mở một lần hội nghị, minh xác tôn chỉ tối cao của Hải Nguyệt Tông, chính là hộ vệ người nhà mình an toàn.

Sau cùng, Lâm Hải đem pháp bảo, công pháp và đan dược trên người mình, trừ Băng Sương Chi Nhận ra, tất cả đều lưu tại Hải Nguyệt Tông, giao cho Vân Thắng tổng quản, ấn theo cống hiến mà tiến hành phân phối, Trần Nghiên vô điều kiện vì tông phái phát triển, cung cấp kinh tế để chèo chống.

Mà Yêu Thần, Huyết Ma cùng Lang Vương, thì cũng lưu lại tại Hải Nguyệt Tông, làm Cung phụng của Hải Nguyệt Tông, âm thầm bảo vệ người nhà mình cùng Liễu Hinh Nguyệt, cũng hộ vệ Hải Nguyệt Tông an toàn.

Giao phó xong những sự tình này, Lâm Hải lợi dụng thời gian suốt một năm, đi khắp các địa phương trên toàn thế giới, đem những tồn tại có khả năng uy hiếp tiềm ẩn, diệt trừ từng cái, nhất là Thức Thần Xá của Đảo Quốc, bị Lâm Hải nhổ tận gốc, truyền thừa đạo thống mấy ngàn năm, cứ như vậy mà kết thúc.

Mà một năm này, Hải Nguyệt Tông cũng phi tốc phát triển, nhất là Hải Nguyệt Bát Thánh, tại dưới hoàn cảnh tu hành được trời ưu ái của Hải Nguyệt Tông, thêm đan dược dùng mãi không hết phụ trợ, tám người trước sau đều ngưng tụ Kim Đan, thực lực tăng nhiều.

Không chỉ có như thế, truyền thừa Bát Tiên cũng đã sơ hiển thần uy, khi Hải Nguyệt Bát Thánh xuống núi lịch lãm, tại trong toàn bộ giới Tu Hành Hoa Hạ, đã xông ra uy danh hiển hách, nhất thời phong quang vô lượng.

Một ngày này, gió biển ấm áp, gió êm sóng lặng, một chiếc du thuyền hào hoa chứa đầy du khách, cách tam giác thần bí của Tam Giác Quỷ Bermuda trong truyền thuyết còn có xa mấy ngàn mét, liền dừng lại.

“Mọi người nhìn!” Một người có bộ dáng của hướng dẫn du lịch, đứng ở đầu thuyền, mang theo tai nghe, hướng phía trước xa xa nhất chỉ.

“Bên trong này, chính là cấm địa của thế giới, tam giác tử vong trong truyền thuyết, mấy trăm năm qua, du thuyền, tàu chở hàng cùng phi cơ mất tích tại bên trong này, đã nhiều vô số kể, còn nguyên nhân của nó đến nay vẫn là một câu đố.”

“Chúng ta có thể lại gần một chút để quan sát hay không?” Một nam tử cầm trong tay ống nhòm, ăn mặc lộng lẫy, mang theo thần sắc hưng phấn, hỏi ý kiến.

“Thật xin lỗi, không thể! Chúng ta dám đem thuyền dựa vào gần như thế, đã là một nhà duy nhất trên toàn thế giới này, dù là lại hướng về phía trước một chút xíu thôi, chúng ta cũng tùy thời có khả năng đột nhiên biến mất ở trong cái thế giới này.” Hướng dẫn du lịch áy náy nói nói, đồng thời trong mắt lóe lên một tia hoảng sợ không dễ dàng phát giác.

“A, mau nhìn, bên trong đó có người!” Đột nhiên, người cầm ống nhòm trong tay kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin nói nói.

“Có người? Tiên sinh, cái này sao có thể...” Lời nói của hướng dẫn du lịch mới nói được một nửa, liền im bặt mà dừng, sau đó hoảng sợ bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin, như gặp quỷ mị.

Chỉ thấy chỗ tam giác thần bí trong Tam Giác Quỷ Bermuda được xưng là Vùng Đất Tử Vong này, giờ phút này đang có một người tóc trắng phơ, chắp tay đứng ở trên mặt biển, mặc cho sóng biển mãnh liệt, lại giống như đứng im tại bên trong đó, nguy nhưng bất động!

“Ông trời của ta a, ta có phải hoa mắt hay không?”

“Đó là người sao? Không phải là quỷ đi.”

“Hải Thị Thận Lâu, rất có thể là Hải Thị Thận Lâu (ánh giả, ảo tưởng. Ánh sáng soi bể giọi lên trên không thành ra muôn hình ngàn trạng, ngày xưa cho là vì con sò thần nó hoá ra và gọi là hải thị thận lâu)!”

“Thật khiếp người a, có phải oan hồn người chết đi trước đó hay không, mẹ ta a, trái tim ta nhanh hoảng sợ đi ra!”

...

Rất nhanh, bên trên du thuyền càng ngày càng nhiều người phát hiện ra cái người kỳ quái này, mỗi cái trong lòng run sợ, câm như hến.

Mà thời điểm mọi người ở đây vừa hoảng hốt vừa sợ hãi lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị chụp xuống cái màn quỷ dị này, thì thanh niên tóc trắng kia, lại đột nhiên tại trước mặt bọn họ, tiêu thất vào hư không!

“Mẹ ta nha, quỷ a!”

“Trở về địa điểm xuất phát, nhanh trở về địa điểm xuất phát!”

“Đậu móa, ta muốn về nhà, Tam Giác Quỷ Bermuda không phải địa phương người lên đến!”

Nhất thời, phía trên du thuyền lộn xộn, khắp nơi đều tràn ngập khí tức hoảng sợ, liền cả hướng dẫn du lịch đã tới qua vô số lần, cũng là một mặt hoảng sợ, lâm vào trong bối rối.

Mà cùng lúc đó, thân ảnh Lâm Hải lại đột nhiên lóe lên, xuyên qua thời không, đi vào một cái thế giới mới.

Hít sâu một hơi, cảm thụ được linh khí nồng đậm như thực chất này, tâm tình Lâm Hải không khỏi vô cùng sảng khoái, cao giọng cười một tiếng.

“Địa Tiên giới, Lâm Hải ta đến!”

Chương 1412: Em bé là em bé tốt, chỉ là có chút nghèo rớt mồng tơi a!

“Ha ha, mấy ca ca, sinh ý tới á!”

Lâm Hải vừa mới xuất hiện, cách đó không xa nhất thời truyền đến tiếng cười vui mừng, sau đó mấy bóng người lóe lên, ngăn ở trước mặt Lâm Hải.

“Phàm Gian giới đến?”

Cầm đầu là một cái nam tử trẻ tuổi sắc mặt kiệt ngạo, mang theo biểu lộ hung hăng, ngẩng lên cái cằm, ở trên cao nhìn xuống hướng Lâm Hải hỏi.

Phía sau gã, còn có ba cái nam tử trẻ tuổi, mang trên mặt nụ cười cười trên nỗi đau của người khác,

Mỗi cái đều không có ý tốt nhìn lấy Lâm Hải, tựa như nhìn một đầu dê béo đưa tới cửa.

Lâm Hải sững sờ, liếc nhìn bọn họ một chút, sau đó yếu ớt gật gật đầu.

“A, Phàm Gian giới đến!”

Xác định lai lịch của Lâm Hải, bốn người này càng thêm kinh hỉ, trực tiếp liền đem Lâm Hải vây quanh.

“Đậu móa, cũng ngồi xổm tại cái chỗ này hơn mấy tháng, cuối cùng đã đợi đến một cái!” Nam tử trẻ tuổi cầm đầu nôn ra một ngụm nước bọt, sau đó hướng phía Lâm Hải hung hăng nhất chỉ.

“Bớt nói nhảm, không muốn bị đánh mà nói, đem đồ vật đáng tiền trên thân, tất cả đều giao ra!”

“A.” Lâm Hải khẽ giật mình, tựa hồ nhịn không được bật cười, “Các vị đại ca, các ngươi là có ý gì a?”

“Cười cái gì mà cười, nghiêm túc chút!” Nam tử cầm đầu hướng phía Lâm Hải quát lớn nói, “Nhanh lên, ngươi chỉ có thể giữ lại một cái quần lót, còn lại toàn bộ bỏ ra cho ta!”

“Dựa vào cái gì a?” Lâm Hải có chút không vui.

“Dựa vào cái gì? Chỉ bằng cái này!” Nam tử cầm đầu lắc lắc nắm đấm tráng kiện, sau đó lộ ra một nụ cười khinh thường.

“Các ngươi những người tới từ Phàm Gian giới này, thật sự là không có nhãn lực, mỗi cái bản sự không lớn, tính khí lại không nhỏ, không ngừng phải chịu đánh tơi bời, mới bằng lòng thành thành thật thật nghe lời, có phải xương cốt phạm tiện hay không a!”

Lâm Hải nghe xong, bỗng nhiên hơi kinh ngạc liếc gã một cái, sau đó có chút khó tin hỏi.

“Vị đại ca kia, nghe ý tứ này của ngươi, người từ Phàm Gian giới tới, cũng đều bị đánh cướp.”

“Thế nào gọi là ăn cướp? Gọi là phí bảo hộ! Người từ Phàm Gian giới tới, thật sự là không có học thức!” Nam tử cầm đầu miệt thị liếc nhìn Lâm Hải một chút, nhưng trong lòng kích động đều nhanh kêu ra.

Một năm trước thông đạo từ Phàm Gian giới tiến vào Địa Tiên giới, đột nhiên mở ra, vô số người tu hành nhân gian tràn vào đến, bị một chút người xung quanh gặp được, một lời không hợp liền đánh, kết quả đám người Phàm Gian giới này, tính khí tuy ngưu bức hống hống, nhưng thực lực lại thấp đến đáng thương.

Kết quả động thủ có thể nghĩ, trừ một một số nhỏ bỏ chạy, đại bộ phận người tu hành nhân gian cũng bị ngã chỏng gọng trên đất, kết quả người tu hành địa phương từ trên người bọn họ lật một cái, vậy mà lật ra rất nhiều đồ chơi mới lạ, đều là thứ mà bọn họ chưa bao giờ thấy qua.

Trong đó có một người, đạt được một kiện đồ vật gọi là Sung Điện Bảo, vậy mà có thể nạp điện di động cho điện thoại di động, hơn nữa lượng điện cực kỳ cường đại, sử dụng hết còn có thể tích súc năng lượng, giảm bớt phiền phức cần phải thường xuyên tiến về quan phương nạp điện, quả thực có thể xưng là Thần Vật.

Này người vui mừng, đem cái Sung Điện Bảo này cầm vào trong thành bán ra, thế mà bán được giá cao là mười khối Linh thạch, nhất cử thành người giàu nhất trên trấn bọn họ, trong nháy mắt gây nên oanh động mãnh liệt ở ngay tại chỗ.

Từ nay về sau, ăn cướp của người tu hành tới từ Phàm Gian giới, lập tức trở thành đường tắt phát tài mới, xung quanh cái Truyền Tống Trận vắng vẻ bị vứt bỏ này, càng ngày càng nhiều dân bản xứ bắt đầu tụ tập tại bên trong này, ôm cây đợi thỏ chờ đợi người tu hành từ Phàm Gian giới tiến vào.

Chỉ cần vừa có người thông qua Truyền Tống Trận đi ra, đám người này lập tức như là kẻ điên, đỏ hồng mắt cùng nhau tiến lên, trong nháy mắt đem người tu hành từ Phàm Gian giới còn đang một mặt mộng bức đánh té xuống đất, giở trò, hận không thể đem quần lót của bọn họ cũng lột xuống bán. Đương nhiên, thu hoạch cũng là tương đối khá, càng ngày càng nhiều dân bản xứ, thông qua loại con đường này để phát tài, đến mức người chờ đợi ăn cướp càng ngày càng nhiều, thời kỳ cao điểm, vậy mà đem xung quanh Truyền Tống Trận chen lấn tràn đầy, thậm chí cũng bởi vì chiếm trước vị trí có lợi, còn phát sinh mấy lần chiến đấu quy mô không nhỏ, trình độ hỏa bạo có thể thấy được lốm đốm.

Nhưng mà tiệc vui chóng tàn, trừ một tháng ban đầu, người tu hành tiến vào từ Phàm Gian giới tương đối nhiều ra, phía sau càng ngày càng thưa thớt, thẳng đến sau cùng, một tháng đều chưa hẳn có một người tới, nhất thời để đám người này vô cùng thất lạc, bắt đầu lắc đầu thở dài rời đi.

Mà đến lúc này, khoảng cách một cái người tu hành từ Phàm Gian giới đi vào Địa Tiên giới, đã qua hơn ba tháng lâ, thời gian dài chờ đợi không có kết quả, sớm đã để đám người không thể hào hứng tán đi, chỉ còn lại có bốn cái người trẻ tuổi một lần thịt cũng chưa ăn từng tới này, là còn chưa từ bỏ ý định canh giữ ở bên trong đây.

Nghĩ không ra hôm nay, rốt cục chiếm được mây tan thấy mặt trời, trời cao không phụ người có lòng, rốt cục để bốn người bọn họ, chờ đến một con cá lớn, thời gian bọn họ thăng chức rất nhanh, lập tức liền muốn tới!

“Uy, ngươi có thể đừng nói nhảm hay không, mau đưa đồ vật tốt đều giao ra, nếu không chúng ta cũng không khách khí!”

“Không khách khí? Các ngươi có thể như thế nào đây?” Lâm Hải bật cười một trận, bốn cái người trẻ tuổi này, thực lực cao nhất cũng bất quá chỉ là Giả Đan hậu kỳ, lại dám đánh chủ ý lên chính mình, đây không phải là tự chuốc nhục nhã sao?

“U a, tiểu tử, xem ra không cho ngươi chút lợi hại, ngươi là không biết Mã vương gia sao lại có ba con mắt a!” Nam tử cầm đầu trẻ tuổi vừa trừng mắt, đem quyền đầu nắm đến vang lên rắc rắc, hướng phía Lâm Hải không có sợ hãi đi tới.

Gã nghe Nhị Cẩu Tử cùng thôn đã giao thủ với người tu hành Phàm Gian giới nói qua, công pháp tu hành của người Phàm Gian giới thấp kém, chân khí hỗn tạp, cảnh giới tu vi trình độ cũng rất lớn, Nhị Cẩu Tử liền từng lấy tu vi Giả Đan hậu kỳ, một chiêu đã đánh bại một cái Kim Đan sơ kỳ của Phàm Gian giới.

Tuy gã nhìn không ra tu vi của Lâm Hải, nhưng người tu hành của Phàm Gian giới, thực lực lại có thể mạnh đến cỡ nào, cho dù là Kim Đan kỳ, gã cũng không sợ, huống chi phía sau mình, còn có ba người trợ giúp đây.

“Các ngươi, thật chuẩn bị ăn cướp ta?”

Lâm Hải có chút dở khóc dở cười, nhìn lên tiểu tử hung hăng càn quấy một bộ ăn chắc chính mình ở trước mặt này, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Ngươi nói nhảm cũng thật nhiều! Không giao đúng không? Vậy ta liền tự mình động thủ!”

Nói xong, cái người trẻ tuổi này đột nhiên xuất thủ, vung ra một quyền, hổ hổ sinh phong, mang theo kình phong cương mãnh, thẳng đến mặt Lâm Hải mà đến.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, chân khí ẩn chứa trong một quyền này, trình độ ngưng thực, vậy mà vượt qua tưởng tượng của Lâm Hải, so với chân khí trong cơ thể hắn, chất lượng cũng kém không nhiều lắm, càng là so với người cùng cảnh giới ở Phàm Gian giới, cao hơn không chỉ một cấp bậc mà thôi.

“Xem ra, linh khí nồng đậm ở Địa Tiên giới, người có tu vi ngang nhau, lực chiến đấu so với Phàm Gian giới phải cường đại hơn không ít a!”

Lâm Hải cảm thán một tiếng, tùy ý khoát tay, không thấy dùng sức ra sao, liền đem quyền đầu của người trẻ tuổi này, chộp vào bên trong tay.

“Ai u, ai ô ô!”

Người trẻ tuổi này bị bàn tay như là kìm sắt của Lâm Hải bắt lấy, nhất thời đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng, ngao ngao liền kêu lên.

“Đậu phộng, thả Nhị Đản ca của chúng ta ra!”

Ba người trẻ tuổi còn lại thấy thế, nhất thời kinh hãi, giận quát một tiếng liền xông lại.

Nhưng mà, bọn họ cũng chỉ là Giả Đan trung kỳ, tại trước mặt Lâm Hải sao mà đủ nhìn, căn bản liền cả Lâm Hải làm sao động cũng không thấy rõ, tất cả liền đã đều nằm trên mặt đất, che ngực kêu thảm không thôi.

“Hảo hán tha mạng, hảo hán tha mạng a!”

Nhị Đản nào còn nhìn không ra, lần này con mẹ nó là đá trúng lên trên thiết bản, nhất thời bị dọa đến mồ hôi lạnh chảy ròng, không ngừng cầu xin tha thứ.

Lâm Hải nghiền ngẫm liếc gã một cái, bỗng nhiên đem gã đẩy ngã xuống đất, sau đó hét lớn một tiếng.

“Tất cả chớ động, ăn cướp đây!”

“Trừ quần lót, tất cả đồ vật cũng đều giao ra đây cho ta!”

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, để Nhị Đản kém chút phun ra một ngụm máu, miệng một phát liền khóc.

Mấy người chính mình này là dễ dàng à, tại bên trong này phơi gió phơi nắng hơn mấy tháng, liền vì ăn cướp kiếm chút thu nhập thêm, kết quả này cũng tốt, mãi mới chờ đến lúc có người đến, kết cục con mẹ nó lại bị người ta ăn cướp.

“Hố cha a!”

Mấy người Nhị Đản không dám không nghe theo, mặt mũi rơi lệ tràn đầy đem tất cả đồ vật trên thân đều bày ở trước mặt Lâm Hải, y phục cũng bị lột xuống, chỉ còn cái cái quần lót, toét miệng run lẩy bẩy trong gió.

“Ừm, các ngươi thật sự là hiếu khách, khiến cho ta cũng có chút ngượng ngùng.”

Lâm Hải nói xong, đem đồ vật của bọn họ lật mấy lần, trừ có một tảng đá màu xanh sẫm, ẩn chứa linh khí nồng nặc, giống như có chút dùng ra, những đồ vật khác, căn bản nhập không vào con mắt của Lâm Hải.

“Đây là cái gì?” Lâm Hải cầm khối đá màu xanh sẫm kia, hỏi.

“Linh thạch!”

“A.” Lâm Hải gật gật đầu, rất không khách khí đem Linh thạch bỏ vào trong túi của chính mình, người trẻ tuổi xem xét sắp khóc.

Khối Linh thạch này, thế nhưng là do bốn người bọn họ liệp sát yêu thú, vất vả một năm để đổi lấy, bình thường dùng cũng không nỡ dùng, nghĩ không ra cứ như vậy bị Lâm Hải lấy đi, để trái tim bọn họ đều đang chảy máu a.

“Em bé là tốt em bé, chỉ là có chút nghèo rớt mồng tơi a!” Lâm Hải tiện tay bắn ra, một đám lửa bay ra, đem y phục của mấy người bọn họ đốt thành tro bụi, lắc đầu thở dài quay người rời đi, chỉ còn lại có bốn cái người trẻ tuổi bưng lấy đũng quần, mặt đầy nước mắt, lộn xộn trong gió.

Chương 1413: Lòng tiểu nhân!

“Bên trong này thật đúng là vắng vẻ a!”

Lâm Hải đi ra ngoài rất xa, trừ ban đầu thấy mấy cái thôn trang tản mát ra, liền cả một cái thành trấn lớn một chút cũng đều không có nhìn thấy, ngược lại càng đi càng lệch, bất tri bất giác đã tiến vào bên trong rừng sâu núi thẳm.

“Đông Phương Du Long nói, gia tộc của lão ở trấn Lạc Phong cách Truyền Tống Trận khoảng một nghìn dặm, tuy không xa, nhưng nếu là đi nhầm phương hướng, coi như hoàn toàn trái ngược.”

Lâm Hải chau mày, nếu biết vùng này như thế vắng vẻ, vừa rồi nên tìm người hỏi đường một chút, hiện tại còn muốn tìm người, thì đi đâu tìm a?

“Ừm?”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một tiếng quát lớn, từ đằng xa truyền đến, để Lâm Hải đột nhiên giật mình.

“Có người đang đánh nhau!”

Lâm Hải vểnh tai lắng nghe, tại phương hướng Đông Nam cách chính mình mấy dặm ra, tựa hồ đang tiến hành một trận đọ sức kịch liệt, tiếng oanh minh Đạo pháp, vang lên bên tai không dứt.

“Đi qua nhìn một chút!”

Lâm Hải đang rầu vì tìm không thấy người hỏi đường, thân ảnh lóe lên, lên xuống mấy cái liền biến mất tại chỗ, hướng phía phương hướng truyền đến tiếng đánh nhau mà đi.

“Đó là cái đồ vật gì!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền đến đến chỗ không xa địa phương đang đánh nhau, sau đó đồng tử không khỏi bỗng nhiên co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy phía trước cách đó không xa, dã thú cả người cao ba trượng, mọc đầy lông đen, toàn thân máu me đầm đìa, mặt mũi hung ác, đang điên cuồng gào thét, cái mồm to như chậu máu phảng phất có thể đem cả người cũng thôn phệ vào, bàn chân cực lớn không ngừng đạp lên trên mặt đất, khiến cho khắp nơi cũng không ngừng run rẩy.

Mà bên người yêu thú, đang có hai nam một nữ, cầm trường kiếm trong tay, trên dưới vung vẩy, hướng phía cái con yêu thú này, không ngừng phát động công kích, trong miệng không ngừng truyền đến thanh âm quát lớn, trên thân ẩn ẩn có vết máu hiển hiện.

“Ba người này, tựa hồ đang gặp nguy hiểm a!”

Lâm Hải khẽ chau mày, cái con yêu thú này tuy bị thương rất nặng, mắt thấy liền muốn treo, nhưng Lâm Hải lại có thể cảm giác được, trong cơ thể nó tựa hồ có một cỗ lực lượng cường đại đang nhanh chóng ngưng tụ, rất có thể muốn sắp chết nhất kích, đem ba người này ra làm đệm lưng.

“Có cần giúp một tay hay không đâu?.”

Thời khắc Lâm Hải còn đang do dự, đột nhiên cái con yêu thú này ngửa mặt lên trời rít lên một tiếng, trong nháy mắt đột nhiên phát ra một cỗ khí tức vô cùng cường đại, phảng phất như nổi lên một cỗ gió xoáy loại nhỏ, để thân pháp của ba người đối diện bỗng nhiên trì trệ, kinh hãi biến sắc.

“Vương sư huynh cẩn thận!”

Nữ tử kia kinh hô một tiếng, mặt lộ vẻ hoảng sợ, chỉ thấy bàn tay to lớn của yêu thú, như một cái thiết chùy, nhanh như thiểm điện hướng phía đỉnh đầu của một tên nam tử trong đó, điên cuồng đập xuống.

Trong lòng tên nam tử kia hoảng sợ, không nghĩ tới yêu thú đột nhiên phản công, thực lực tăng vọt, nhất thời sợ đến trắng bệch cả mặt, một mặt tuyệt vọng, lại muốn tránh thì đã không kịp.

Ầm!

Một tiếng vang nặng nề vang lên, sau đó phảng phất như một tòa núi lớn ầm vang sụp đổ, nện đến khắp nơi run rẩy một trận, bụi mù đầy trời.

“Ừm?” Tên nam tử kia đang nhắm mắt tuyệt vọng chờ chết, thế nhưng là nghe được động tĩnh này, không khỏi sững sờ, mà thủ chưởng rót đầy lực lượng của yêu thú cũng thật lâu chưa rơi xuống, để y trong nháy mắt minh bạch chính mình khẳng định là được cứu, trong lòng không khỏi đại hỉ.

“Ha ha, sư đệ sư muội, may mắn cho các ngươi...”

Nam tử sống sót sau tai nạn, thoải mái cười to, mở hai mắt ra liền thấy quái vật khổng lồ đều đã chết hết, đổ vào trước mặt, không khỏi vui vẻ ra mặt.

Thế nhưng là, lời nói nói được một nửa, thanh âm líu lo của nam tử ngừng lại, sau đó bỗng nhiên nghiêng đầu, hướng phía thanh niên tóc trắng chẳng biết lúc nào đã xuất hiện bên cạnh, một mặt cảnh giác nhìn lại.

“Ngươi là ai?”

Vương sư huynh nhất thời biến sắc, mặt mũi tràn đầy đề phòng, mang theo một tia địch ý nhìn về phía Lâm Hải.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hướng phía Vương sư huynh liền ôm quyền.

“Tại hạ Lâm Hải.”

“Vương sư huynh, vừa rồi ngươi lâm vào nguy hiểm, cũng là vị này, vị Lâm Hải Lâm huynh này, đã xuất thủ đem yêu thú đánh giết, cứu ngươi.” Nữ tử kia hướng phía Lâm Hải ném qua một cái ánh mắt cảm kích, hướng Vương sư huynh giải thích nói.

“A.” Ánh mắt Vương sư huynh phát lạnh, chẳng những không có cảm tạ, ngược lại nhìn Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

“Ba người sư huynh đệ chúng ta, đã vây công ba bốn canh giờ, cái Kim Cương Viên này sớm đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ còn lại có một hơi, đem chém giết là sự tình sớm muộn, ta vừa rồi lại không cần người khác tới cứu.”

Lời nói của Vương sư huynh, để Lâm Hải khẽ giật mình, nụ cười trên mặt dần dần ngưng kết.

“Vương sư huynh, không phải như vậy! Nếu không phải vị Lâm huynh này xuất thủ, ngươi vừa rồi thật sự nguy hiểm.” Thấy Vương sư huynh nói như thế, khuôn mặt của nữ tử kia nhất thời lo lắng, vội vã giải thích nói.

“Sư muội, ngươi tâm địa đơn thuần, căn bản không biết nhân tâm hiểm ác!”

Nói xong, Vương sư huynh liếc nhìn Lâm Hải một chút, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười miệt thị.

“Lâm Hải đúng không? Ngươi làm như vậy, có phải có chút không nói đạo nghĩa giang hồ hay không?”

“Ta không hiểu ý ngươi!” Lâm Hải nhướn mày, trong lòng có chút bất mãn, chính mình chỉ là nhìn cái Vương sư huynh này muốn chết bởi tay của yêu thú, cảm thấy không đành lòng nên tiện tay tương cứu, một quyền đem yêu thú oanh sát.

Đối với Lâm Hải mà nói, chỉ là một việc nhỏ hơi không đáng nói, Lâm Hải cũng không có ý đồ khác, chỉ là nghĩ tìm bọn họ hỏi thăm đường, thế nhưng là cái Vương sư huynh này, không những không cảm ân, ngược lại đối với mình còn âm dương quái khí, Lâm Hải dù hàm dưỡng có tốt hơn, cũng không khỏi để ý trong lòng.

“Hừ, ngươi giả trang cái gì mà trang!” Vương sư huynh đột nhiên hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên hung quang, nhìn chằm

chằm vào Lâm Hải lạnh lùng bật cười.

“Ngươi cho rằng, ngươi lừa được ta sao?”

“Ta khi nào lừa ngươi.” Lâm Hải đột nhiên cảm giác, người này không thể nói lý.

“Ha ha, ngươi xin không thừa nhận. Nói thẳng đi, ngươi đi theo chúng ta, bao lâu?” Vương sư huynh miệt thị cười một tiếng, trong mắt vẻ lo lắng càng sâu.

“Ta đi theo các ngươi.” Lâm Hải bật cười một trận, đã không thèm để ý tới gã, thấy một cái nam tử khác cũng là một mặt cảnh giác nhìn về phía chính mình, Lâm Hải trực tiếp đem đầu chuyển hướng nữ tử kia.

“Vị cô nương này, có thể hỏi thăm ngươi một chuyện hay không?”

“Sư muội, không cần để ý tới hắn!”

Vương sư huynh trực tiếp đem nữ tử kéo ra phía sau, nhìn Lâm Hải hừ lạnh một tiếng.

“Sư huynh, hắn, hắn giúp chúng ta a.” Nữ tử một mặt mờ mịt, không biết Vương sư huynh đến cùng trong hồ lô đang bán cái loại thuốc gì.

“Hừ, ngươi coi hắn sẽ có hảo tâm như vậy sao? Hắn rõ ràng là có mưu đồ!” Vương sư huynh xem thường liếc nhìn Lâm Hải một chút, khinh thường nói nói.

“Ha ha!” Lâm Hải tức giận vô cùng mà cười, im lặng gật gật đầu, “Tốt, ta hiện tại cũng có chút hứng thú, ngươi đến nói nói, ta đến cùng có ý đồ cái gì với ngươi?”

“Hừ!” Vương sư huynh cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía nữ tử.

“Sư muội, ngươi suy nghĩ một chút, chỗ này rừng sâu núi thẳm, yêu thú ẩn hiện, nếu hắn không phải sớm đã đi theo chúng ta, ai sẽ đi vào loại địa phương này.”

“Còn có, hắn vì cái gì sớm không xuất thủ, muộn không xuất thủ, hết lần này tới lần khác thời điểm Kim Cương Viên chỉ còn lại có một hơi, mắt thấy liền muốn bị chúng ta chém giết, mới đột nhiên xuất thủ.”

“Vì cái gì a?” Nữ tử chớp chớp mắt to, một mặt mờ mịt.

Vương sư huynh nhất thời giậm chân một cái, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn lấy nữ tử, lời nói thấm thía nói nói.

“Sư muội a, ngươi thật sự là tâm địa thiện lương, căn bản không biết nhân tâm hiểm ác, đây hết thảy căn bản chính là do hắn đã sớm tính toán tốt, cũng là vì để cho chúng ta đối với hắn lòng mang cảm kích, mưu đồ chiếm nội đan của cái Kim Cương Viên này!”

“A!” Nữ tử nghe được, nhất thời kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin nhìn Lâm Hải, một cái nam tử khác nghe vậy, càng là hạ trường kiếm xuống, đặt ngang ở trước ngực, mặt mũi tràn đầy cảnh giác nhìn Lâm Hải.

“Ách...” Lâm Hải một mặt mộng bức, sau đó ung dung bật cười.

Nhìn xem Vương sư huynh một mặt biểu lộ khinh thường, lại nhìn xem thi thể của yêu thú trên mặt đất, Lâm Hải nâng trán cười khổ, triệt để im lặng.

Mẹ nó, nháo nửa ngày, là sợ chính mình ham nội đan của yêu thú này a.

Chỉ là nội đan của một cái yêu thú Kim Đan sơ kỳ, tới hôm nay, coi như bày ở trước mặt mình, Lâm Hải đều chẳng muốn qua nhìn một chút, làm thế nào có thể tranh đoạt cùng bọn họ.

“Thật bội phục lực tưởng tượng của ngươi a!” Lâm Hải lắc đầu, cười lạnh.

“Thế nào, bị ta bóc trần, muốn buồn bực xấu hổ thành giận sao?.”

Thấy Lâm Hải có biểu lộ cổ quái, Vương sư huynh đột nhiên lắc trường kiếm một cái, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, nhất thời một cỗ khí tức bén nhọn, đem Lâm Hải khóa chặt.

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, không khỏi cười lạnh, đạm mạc phun ra mấy chữ.

“Lòng tiểu nhân!”

Chương 1414: Đông Phương Ngọc

“Ngươi nói người nào là tiểu nhân!”

Vương sư huynh nhất thời đại nộ, trường kiếm hạ xuống liền muốn động thủ, bị nữ tử kia vội vàng ngăn lại.

“Vương sư huynh, đừng động thủ!” Nữ tử không khỏi hướng phía Lâm Hải lộ ra một nụ cười áy náy, “Có lỗi a, sư huynh của ta không có ý tứ khác…”

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, khinh miệt lắc đầu, lười nhác lại để ý đến bọn họ, quay người lại tại bên trong ánh nhìn chăm chú của bọn họ, chậm rãi rời đi.

Nhìn thân ảnh cô đơn rời đi của Lâm Hải này, trong lòng nữ tử chẳng biết tại sao, hiện lên một tia rầu rĩ không vui, mang theo bất mãn liếc nhìn Vương sư huynh một chút.

“Vương sư huynh, ngươi có phải có chút quá phận hay không, người ta cứu ngươi, ngươi không cảm kích coi như thôi, còn oan uổng người ta ham nội đan của yêu thú, thế nhưng người kia từ đầu đến cuối cũng không liếc nhìn yêu thú này một chút.”

Vương sư huynh bị nữ tử chỉ trích, trong mắt không khỏi hiện lên một tia lo lắng, nhưng rất nhanh lại tiếp tục che giấu, hướng phía nữ tử mỉm cười.

“Sư muội a, ngươi không hiểu, hắn là gặp bị ta nhìn thấu, lại bị khí thế của ta chấn nhiếp, mới không dám có mưu đồ, nhân tâm thế nhưng là hiểm ác hơn xa so với tưởng tượng của ngươi, bất quá ngươi yên tâm, sư huynh sẽ bảo hộ ngươi, không cho bất luận kẻ nào thương tổn ngươi.”

“Thật là thế này phải không?” Nữ tử ngoẹo đầu, trên mặt có chút mê mang, “Thế nhưng là, vừa rồi khi hắn xuất thủ đánh giết Kim Cương Viên, tựa hồ rất lợi hại, hẳn không phải là sợ sư huynh ngươi nha.”

Vương sư huynh nhất thời mặt mo đỏ ửng, sau đó oán hận hừ một cái.

“Kim Cương Viên này, lúc ấy đã bị ba người chúng ta đánh thành trọng thương, mạng sống như treo trên sợi tóc, liền xem như một cái người tu hành Luyện Khí kỳ, đều có thể đánh chết, hắn có thể làm được, lại có cái gì không tầm thường.”

“Triệu sư đệ, ngươi nói có đúng hay không?” Vương sư huynh tựa hồ còn sợ nữ tử không tin, trong mắt mang theo một tia ý vị cảnh cáo, nhìn về phía một cái nam tử khác mặt mũi chất phác nói nói.

“A. Đúng vậy a đúng vậy a!” Nam tử chất phác sờ đầu một cái, vội vàng phụ họa nói.

“Loại tình huống lúc ấy của Kim Cương Viên, xác thực đã là nỏ mạnh hết đà, có thể đánh chết, cũng không thể nói rằng có vấn đề gì.”

“Thế nhưng là...”

“Đừng thế nhưng là nữa!” Nữ tử còn muốn nói điều gì, đã bị Vương sư huynh trực tiếp cắt ngang, sau đó cất bước đi tới trước người Kim Cương Viên, trong mắt lóe lên quang mang hưng phấn.

“Chúng ta vẫn là nắm chặt thời gian, đem nội đan của Kim Cương Viên lấy ra đi, Kim Cương Viên cực kỳ hiếm thấy, toàn thân đều là bảo vật, hơn nữa nội đan của nó, thế nhưng là phi thường đáng tiền, chúng ta kiếm bộn!”

Vương sư huynh vừa nhấc lên cái này, mặt mũi của nữ tử cùng nam tử chất phác nhất thời tràn đầy vui sướng, tiến đến trước người Kim Cương Viên...

Lâm Hải lúc này, đã đi ra ngoài cách xa mấy chục dặm, rốt cục từ xa xa nhìn thấy bóng dáng của một đám người, trong lòng không khỏi vui vẻ.

“Cuối cùng đã nhìn thấy người!”

Lâm Hải thở dài ra một hơi, nếu lại tìm không thấy người để hỏi đường, Lâm Hải cũng chuẩn bị theo đường cũ trở về, đi hỏi mấy cái tên cướp ở Truyền Tống Trận kia một chút.

Lên xuống mấy cái, thân ảnh của Lâm Hải liền xuất hiện trên con đường lớn, chạy theo đám người phía trước mà đi, rất nhanh liền đi tới trước mặt một đội xe hàng hóa không biết đang lôi kéo cái gì.

“Dừng lại, làm gì?”

Lâm Hải đến, nhất thời để mọi người canh giữ nghỉ ngơi ở bên cạnh đội xe, một mặt cảnh giác nhảy dựng lên, cầm binh khí trong tay, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Các vị, tại hạ vừa mới nơi đây, không biết đường xá, muốn hướng các vị hỏi thăm một chút, trấn Lạc Phong đi như thế nào?” Lâm Hải khách khí ôm quyền một cái, mỉm cười nói nói.

“Trấn Lạc Phong?” Lời nói của Lâm Hải, khiến những người này sững sờ, nhao nhao lộ ra biểu tình cổ quái.

“Ngươi muốn đi trấn Lạc Phong?”

Mà lúc này đây, bỗng nhiên một cái lão giả vóc người khôi ngô, ánh mắt như điện, từ phía sau đi tới, nhìn Lâm Hải từ trên xuống dưới, trong mắt lóe lên một tia hồ nghi.

“Kim Đan trung kỳ!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nháy mắt liền thấy rõ tu vi của lão giả, là một cái ở bên trong đám người này, có thực lực mạnh nhất, lường trước cũng là người chủ sự ở bên trong này.

“Không sai, xin lão tiên sinh chỉ giúp.”

Lão giả thấy Lâm Hải nho nhã lễ độ, hiền hòa không giống người xấu, do dự một chút, cao giọng mở miệng.

“Trên đường tới trấn Lạc Phong, gần nhất cũng không phải là quá thái bình, đội xe của chúng ta vừa vặn cũng là đi qua trấn Lạc Phong, nếu tiểu huynh đệ không có việc gấp, không bằng cùng đội xe chúng ta đi đi, dạng này còn an toàn một chút.”

Lâm Hải nhìn lão giả này có ánh mắt chân thành, trong lòng không khỏi ấm áp một trận, xem ra trên đời này vẫn là nhiều người tốt a.

“Nếu như thế, vậy liền phiền phức lão tiên sinh!” Lâm Hải ôm quyền một cái, hướng phía lão giả ném qua một cái ánh mắt cảm kích, tuy cái gọi là không yên ổn trong miệng lão giả, Lâm Hải căn bản là không có để ở bên trong lòng, nhưng người ta đã có ý tốt, Lâm Hải cũng không thể cự tuyệt ý tốt này.

"Ha ha, không phiền phức, đi ra bên ngoài phải nhờ vả bằng hữu, chiếu ứng lẫn nhau vốn sự tình nên làm của ta ngươi trong giang hồ, xin tiểu huynh đệ ở đây chờ một lát, có một vị cao nhân muốn đồng hành cùng chúng ta, tạm còn chưa tới, có cao nhân đồng hành, đoạn đường này của chúng ta, sẽ có thể thông suốt."

"Được." Lâm Hải cười gật gật đầu, dù sao hắn cũng không vội, chờ một hồi cũng không có gì, lão giả hướng phía Lâm Hải gật gật đầu, quay người bận bịu rời đi.

Lâm Hải tùy ý đứng tại bên cạnh đội xe, đột nhiên hai đạo âm thanh rất nhỏ yếu nói chuyện với nhau rơi vào trong tai Lâm Hải, để Lâm Hải rất nhanh liền biết rõ cái gọi là không yên ổn của lão giả, là chỉ cái gì.

"Uy, Trương ca, ngươi nghe nói không, một chuyến hàng của Triệu gia ở trấn Thanh Dương bên trên, tại Sư Tử Khẩu bị người ta cướp đoạt, một hàng hơn ba mươi người, không còn người sống a!"

"Cái này sao có thể!" Người được xưng là Trương ca, nhất thời vừa sợ lại lo, sợ đến trắng bệch cả mặt.

"Gia chủ nhà họ Triệu là Triệu Quang huy, thế nhưng là Kim Đan trung kỳ cường giả, so với người nhà chúng ta cũng không kém a."

"Hơn nữa ta còn nghe nói, Triệu gia ra trọng kim mời đệ tử kiệt xuất nhất của Nam Cung gia tộc đời này là Nam Cung Vấn Thiên đi theo, cái Nam Cung Vấn Thiên này thế nhưng là hai năm trước liền đi vào Kim Đan hậu kỳ, càng đem công pháp bí truyền của Nam Cung gia tộc là Liệt Diễm Chưởng tu đến tầng thứ tư, tại trong tám trấn phía Nam của thành Lưu Tô, đều là lưu giữ tại mười vị trí đầu a!”

Nói đến chỗ này, trong mắt Trương ca, đột nhiên lộ ra ánh mắt vô cùng kinh hãi, một mặt khó có thể tin nhìn về phía người nói chuyện.

“Chẳng lẽ nói, liền cả Nam Cung Vấn Thiên, cũng, cũng bị hãm tại Sư Tử Khẩu?”

“Xuỵt!” Người nói chuyện, vội vàng làm thủ thế im lặng, vội vàng cẩn thận từng li từng tí nhìn xung quanh một chút, thấy cũng không có người chú ý tới bọn họ nói chuyện với nhau, mới mang theo một mặt hoảng sợ, nặng nề gật gật đầu.

“Trương ca, ngươi cũng không nên khoa trương, đây là ta trước đó trong lúc vô tình, nghe được Gia chủ cùng Nhị Trưởng lão nói chuyện.”

“Này, vậy chúng ta tới trấn Lạc Phong, cũng là muốn đi ngang qua Sư Tử Khẩu, chẳng phải là, chẳng phải là...” Trương ca bị dọa đến run lẩy bẩy, đã sắp nói không ra lời.

“Trương ca ngươi không cần gấp gáp, Nhị Trưởng lão đã đi mời cao nhân, có cao nhân này đi theo, coi như trời sập xuống, chúng ta cũng sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào!”

“A. Nhanh nói nói, người Nhị Trưởng lão đi mời, là ai?”

“Ha ha, nói ra đảm bảo hoảng sợ ngươi nhảy một cái!” Người nói chuyện thừa nước đục thả câu, trên mặt lộ ra một tia đắc ý.

“Ta cùng ngươi nói, người Nhị Trưởng lão đi mời, không phải là người khác, chính là đệ tử hạch tâm của đệ nhất đại gia tộc trong trấn Lạc Phong chúng ta- Đông Phương gia tộc, Đông Phương Ngọc!”

Trương ca nghe được, nhất thời kinh hô một tiếng, không khỏi lộ vẻ mặt vui mừng.

"Ngươi nói, thế nhưng là người ở bên trong những cao thủ trẻ tuổi đương thời của thành Lưu Tô, đứng hàng thứ năm Lưu Quang Kiếm Đông Phương Ngọc!"

"Không sai, chính là Đông Phương công tử!"

"Quá được rồi!" Trương ca kích động vung nắm đấm, "Đông Phương công tử tu vi cao thâm, một tay Lưu Quang Kiếm Pháp càng là xuất thần nhập hóa, năm năm trước liền đưa thân vào Kim Đan hậu kỳ, từng tại Yêu Thú Sâm Lâm, trong vòng mười chiêu chém giết đệ nhất hung thú Kiếm Xỉ Hổ, có thể xưng là tuyệt đại vô song!"

"Nam Cung Vấn Thiên tuy cũng đứng trong mười vị trí đầu của tám trấn phía Nam, nhưng tại trước mặt Đông Phương Ngọc công tử, chỉ sợ một chiêu cũng không qua được, có Đông Phương Ngọc công tử đi theo, đoạn đường này cuối cùng có thể không lo!" Nhớ tới trước đó nghe chuyện Triệu gia bị diệt thảm, Trương ca bị dọa đến đều nhanh tè ra quần.

Cho tới giờ khắc này nghe nói Nhị đương gia đi mời Đông Phương Ngọc, lúc này mới thở dài ra một hơi, trong nháy mắt như là ăn định tâm hoàn, phảng phất có Đông Phương Ngọc đi theo, thì dù kẻ địch có mạnh mẽ hơn, cũng không cần phải để ý tới.

"Đông Phương Ngọc?" Lâm Hải nghe được cái tên này, trong mắt lóe lên một chút ánh sáng.

"Là người trong gia tộc của Đông Phương Du Long lão ca ca sao? Xem ra thật là có chút uy danh a!"

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên từ cách đó không xa truyền đến một tiếng la lên hưng phấn, đem ánh mắt của Lâm Hải dẫn qua.

“Đại ca, Đông Phương công tử, đến!” Lâm Hải quay đầu, chỉ thấy một cái nam tử thanh niên khí vũ hiên ngang, sắc mặt lạnh lùng, cùng một cái lão giả tư thái hèn mọn đi cạnh, đang hướng phía bên này nhanh chóng đi tới.

Chương 1415: Ngươi, há lại xứng đồng hành cùng ta?

“Ai nha, Đông Phương công tử, ngươi đã đến rồi, dọc theo con đường tiếp đến này, chính là muốn dựa vào Đông Phương công tử!” Lão giả trước đó kia, vừa thấy Đông Phương Ngọc đến, vội vàng đem vẻ mặt vui cười đón lấy, bên trên ngôn ngữ cực kỳ khách khí.

“Cái kia chính là Đông Phương Ngọc Đông Phương công tử, quả nhiên là khí khái hào hùng bất phàm, dáng vẻ đường đường!”

“Nghe nói Đông Phương Ngọc công tử, tại bên trong những cao thủ tuổi trẻ nhất của tám trấn phía Nam xếp hạng thứ năm, chính là rất nhiều cao thủ của thế hệ trước, đều không phải là đối thủ của y đâu!”

“Có Đông Phương Ngọc công tử một đường đồng hành, của chuyến này chúng ta xem như an toàn không lo!”

Bọn hộ vệ của đội xe, nhìn thấy Đông Phương Ngọc đột nhiên đi vào, nhất thời mỗi cái mừng rỡ, trong mắt không tự chủ được lộ ra sùng bái cùng kính ngưỡng thật sâu.

Đông Phương Ngọc thì là chắp tay sau lưng, sắc mặt thản nhiên, hướng phía lão giả cười nhạt một tiếng.

“Nghiêm Gia chủ khách khí, cái gọi là thu tiền tài của người, thì thay người tiêu tai, Đông Phương Ngọc ta đã thu của ngươi mười khỏa Linh thạch, tự nhiên sẽ bảo hộ đội xe của ngươi, an toàn đến trấn Lạc Phong.”

“Ha ha, Đông Phương công tử là rồng trong loài người, chính là bất thế kỳ tài trăm năm khó gặp một lần, lần này tự mình ra ngựa, hạng người như đám đạo chích kia tất nhiên sẽ nghe ngóng rồi chuồn, tuyệt không dám ra ngoài giương oai!”

Đông Phương Ngọc mỉm cười, không nói thêm gì nữa, đối với khen ngợi của Nghiêm Gia chủ, thản nhiên nhận lấy.

Lâm Hải ở phía xa, dò xét cái Đông Phương Ngọc này một phen, cũng không khỏi âm thầm gật đầu. Khó trách người này tại vùng này có thanh danh lan xa, quả thật có chút chỗ độc đáo, nhìn tu vi mặc dù chỉ là Kim Đan hậu kỳ, nhưng hướng nơi này vừa đứng, vậy mà cho người ta một loại cảm giác như lưỡi kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, cả người phong mang tất lộ, phảng phất toàn thân cũng tràn ngập lực bạo phát đáng sợ, tùy thời có thể cấp cho người một kích trí mệnh!

“Ừm?”

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Lâm Hải, Đông Phương Ngọc bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Lâm Hải trông lại, sau đó ánh mắt ngưng tụ.

“Hắn là ai? Tựa hồ không phải là người của Nghiêm gia ngươi đi?”

Đông Phương Ngọc chỉ một ngón tay vào Lâm Hải, nhíu mày, nhàn nhạt hỏi.

“Há, vị huynh đệ kia gọi là Lâm Hải, cũng là qua trấn Lạc Phong!” Nghiêm Gia chủ vội vàng đem Lâm Hải gọi tới trước mặt Đông Phương Ngọc, hướng phía Đông Phương Ngọc giới thiệu nói.

“Ta nhìn hắn cô đơn chiếc bóng, Sư Tử Khẩu này lại không quá thái bình, sợ hắn bị độc thủ, liền đem hắn lưu lại, để hắn cùng đội xe chúng ta đi chung.” Nghiêm Gia chủ cười nói nói.

Đông Phương Ngọc nghe được, thì là sắc mặt lạnh lẽo, nhàn nhạt hướng phía Lâm Hải nhìn tới.

“Ngươi tốt, Đông Phương công tử!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hướng phía Đông Phương Ngọc gật gật đầu.

Nhưng mà, Đông Phương Ngọc lại cũng không để ý, ngược lại đem ánh mắt băng lãnh rơi vào bên trên thân của Nghiêm Gia chủ, để nụ cười trên mặt Nghiêm Gia chủ trong nháy mắt ngưng kết lại, thân thể vậy mà như là rơi vào trong hầm băng vô cùng lạnh lẽo.

“Đông Phương công tử...” Nghiêm Gia chủ không biết Đông Phương Ngọc vì sao đột nhiên mặt lạnh, trong lòng nhất thời một trận tâm thần bất định, miệng há há, lại không biết nên nói cái gì.

“Nghiêm Gia chủ, ngươi đem Đông Phương Ngọc ta, xem như người nào?” Đông Phương Ngọc hừ lạnh một tiếng, trên mặt sắc mặt giận dữ nói nói.

“Đông Phương công tử, ta...”

“Hừ!” Đông Phương Ngọc hất tay lên, cái cằm ngẩng lên thật cao, làm ra một bộ dáng cao cao tại thượng.

“Nghiêm Gia chủ, có chuyện ngươi nhất định phải làm rõ ràng! Đông Phương Ngọc ta ra tay giúp ngươi, ngươi thanh toán Linh thạch là thứ yếu, hơn hết là bởi vì, Nghiêm gia ngươi cùng Đông Phương gia ta có chút sâu xa, nếu không ngươi cho rằng, chỉ bằng mười khối Linh thạch, liền có thể đụng đến Đông Phương Ngọc ta sao?.”

Nói xong, Đông Phương Ngọc đột nhiên quay đầu, ánh mắt như là lợi kiếm, đâm thẳng vào hai mắt của Nghiêm Gia chủ, để tâm đầu Nghiêm Gia chủ cuồng loạn, nhịn không được liền lùi lại ba bước, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

“Ta xem ở phần tình cảm này, không tiếc hạ mình, hộ Nghiêm gia ngươi chu toàn, mà hắn...” Đông Phương Ngọc đột nhiên đưa tay, hướng phía Lâm Hải bên cạnh nhất chỉ.

“Tính toán là cái đồ vật gì?”

“Cũng xứng để cho Đông Phương Ngọc ta hộ tống.”

Ngón tay Đông Phương Ngọc như kiếm, chỉ vào Lâm Hải, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối lại chưa bao giờ liếc nhìn qua Lâm Hải một chút, hiển nhiên trong lòng gã, Lâm Hải một người đi đường, liền cả tư cách để gã nhìn một chút, cũngđều không có!

“Cái này...” Nghiêm Gia chủ thế mới biết, Đông Phương Ngọc tại sao lại tức giận, nghĩ không ra chút chuyện nhỏ như vậy, vậy mà xúc phạm đến uy nghiêm của Đông Phương Ngọc, để Nghiêm Gia chủ vô cùng khó xử.

Nhưng, Đông Phương Ngọc là người thế nào, không phải ông ta có thể đắc tội lên, huống chi trên con đường này, còn muốn dựa vào Đông Phương Ngọc, thời khắc bất đắc dĩ, Nghiêm Gia chủ đành phải một mặt áy náy, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Lâm Hải ban đầu cũng mạc danh kỳ diệu, không biết Đông Phương Ngọc vì sao đột nhiên tức giận, đợi sau khi nghe rõ, không khỏi nhịn không được mà cười lên, một điểm hảo cảm đối với Đông Phương Ngọc trước đó, trong nháy mắt cũng tiêu tán.

“Tuổi trẻ khinh cuồng a!” Trong lòng Lâm Hải âm thầm lắc đầu, “Nếu không phải ca ca ta không biết đường, ngươi chỉ là Đông Phương Ngọc, há lại xứng đồng hành cùng ta.”

Nếu người khác đã không nguyện ý mang chính mình đi chơi, vậy mình cần gì lại phải ở chỗ này đâu.

Lâm Hải vừa muốn chuẩn bị mở miệng, hướng Nghiêm Gia chủ cáo từ, bỗng nhiên có mấy đạo nhân ảnh, hướng phía bên này phi tốc mà đến.

“Phụ thân, chúng ta trở về, lần này thu hoạch tương đối khá!”

Âm thanh kinh hỉ của một nữ tử vang lên, chớp mắt liền đến trước mặt mọi người.

“Thiến Nhi, Đông Phương công tử ở đây, chớ có vô lễ!” Nghiêm Gia chủ vội vàng lên tiếng quát lớn, Nghiêm Thiến Nhi lúc này mới chú ý tới, nam tử anh tuấn trước mặt cha mình, khuôn mặt không khỏi đỏ lên.

“Thiến Nhi, bái kiến Đông Phương công tử!” Nghiêm Thiến Nhi vội vàng chậm rãi thi lễ, đồng thời đôi mắt đẹp vụng trộm nghiêng mắt liếc nhìn Đông Phương Ngọc một chút, trái tim nhỏ phanh phanh nhảy loạn một trận.

“Đây chính là Đông Phương Ngọc Đông Phương công tử đại danh đỉnh đỉnh sao?” Đông Phương Ngọc nổi tiếng bên ngoài, là tình nhân trong mộng của rất nhiều thiếu nữ tư xuân, Nghiêm Thiến Nhi hiển nhiên cũng nghe qua đại danh của gã.

“Nghiêm cô nương, không cần đa lễ!” Đông Phương Ngọc hướng phía Nghiêm Thiến Nhi mỉm cười, sau khi khi thấy rõ dung nhan của Nghiêm Thiến Nhi, hai mắt trong nháy mắt đã tỏa sáng, ánh mắt sắc bén lập tức trở nên nhu hòa, một bộ dáng phong độ nhẹ nhàng, để Vương sư huynh ở bên cạnh, không khỏi âm thầm nhíu mày.

“Bái kiến Đông Phương công tử!” Vương sư huynh đuổi bước lên phía trước một bước, nhìn như vô ý, lại đem Nghiêm Thiến Nhi ngăn ở phía sau, hướng phía Đông Phương Ngọc cung kính ôm quyền.

“Đông Phương công tử tốt!” Nam tử chất phác ở phía sau, thì là gãi đầu, một mặt cười ngây ngô hướng phía Đông Phương Ngọc gật gật đầu.

“Các ngươi chạy đi đâu? Kém chút lầm thời gian, còn không lui xuống!” Nghiêm Gia chủ lúc này mới lên trước, hướng phía nữ nhi cùng hai cái đồ đệ của mình quát lớn nói.

“Vâng!”

Vương sư huynh cùng nam tử chất phác, vội vàng cung kính thi lễ, sau đó lui qua một bên, mà ánh mắt của Nghiêm Thiến Nhi thì là sáng lên, rơi vào trên thân Lâm Hải, không khỏi kinh hỉ một trận.

“Là ngươi?”

Lâm Hải tại lúc ba người Nghiêm Thiến Nhi vừa xuất hiện, cũng đã nhận ra bọn họ, không khỏi liên tục cười khổ.

“Ngươi tốt, lại gặp mặt!”

“Ách... Các ngươi nhận biết?” Nghiêm Gia chủ thì là mộng, cái Lâm Hải này, làm sao lại quen biết cùng nữ nhi của mình.

“Hừ, đâu chỉ nhận biết!” Không chờ Nghiêm Thiến Nhi nói xong, Vương sư huynh ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, mặt mũi nhìn về phía Lâm Hải tràn đầy xem thường.

“Người này mười phần bỉ ổi, trước đó một mực theo dõi chúng ta, ý đồ cướp đoạt nội đan của Kim Cương Viên, may mắn bị ta nhìn thấu, hắn không phản bác được, phía dưới e ngại hốt hoảng mới rời đi, nghĩ không ra âm hồn bất tán, vậy mà lại chạy đến bên trong này!”

Lời nói của Vương sư huynh, để sắc mặt Nghiêm Gia chủ đột nhiên biến đổi, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, không khỏi lạnh xuống tới.

Lâm Hải nghe được, thì là ánh mắt phát lạnh, trong lòng không khỏi phát cáu.

Cái Vương sư huynh này, năm lần bảy lượt oan uổng chính mình, liền xem như người có tính khí tốt hơn, cũng có chút nhịn không được.

Lâm Hải vừa muốn nói chuyện, Nghiêm Thiến Nhi lại đột nhiên liên tục khoát tay, lo lắng mở miệng nói.

“Không phải, Vương sư huynh hiểu lầm Lâm Hải, Lâm Hải trước đó đã giúp chúng ta!”

“Thiến Nhi, ngươi!” Thấy Nghiêm Thiến Nhi vì Lâm Hải nói chuyện, Vương sư huynh nhất thời khẩn trương.

“Đủ rồi!” Đột nhiên, Đông Phương Ngọc khoát tay chặn lại, Nghiêm Thiến Nhi cùng Vương sư huynh, nhất thời nhao nhao im ngay, hướng gã nhìn lại.

“Nếu Thiến Nhi nói là hiểu lầm, nhất định là hiểu lầm, các ngươi cũng không cần tranh nữa.”

Nghiêm Thiến Nhi nghe được nhất thời vui vẻ, hướng phía Đông Phương Ngọc lộ ra một nụ cười ngọt mỹ.

“Đông Phương công tử, ngươi thật tốt!”

Đông Phương Ngọc mỉm cười, ánh mắt càng thêm nhu hòa, lại làm cho Vương sư huynh ở bên cạnh cúi đầu, trong mắt lóe lên một hơi khí lạnh.

Nhưng mà, đối mặt với Đông Phương Ngọc, gã lại ngay cả cử động biểu đạt phẫn nộ cũng không dám có, đành phải siết chặt hai nắm đấm, cưỡng ép đem hận ý trong lòng đè xuống.

“A.” Trong lòng Lâm Hải cười thầm, hắn nào còn nhìn không hiểu, cái Vương sư huynh này rõ ràng là đang theo đuổi Nghiêm Thiến Nhi, mà bây giờ lại bị Đông Phương Ngọc chặn ngang một gậy, nhắm trúng một bụng oán khí không dám phát tiết.

Đông Phương Ngọc tuy để Lâm Hải có chút không thích, nhưng cứ như vậy, ngược lại là giúp chính mình xả giận, Lâm Hải cũng lười lại hạ giá mình, cùng cái Vương sư huynh này so đo.

“Nghiêm Gia chủ, Nghiêm cô nương, cáo từ!” Lâm Hải hướng phía Nghiêm Gia chủ cùng Nghiêm Thiến Nhi ôm quyền một cái, nếu bên trong này đã không chào đón chính mình, vậy mình rời đi là được, cùng lắm là đi theo phía sau đội xe không xa, cũng có thể tìm tới trấn Lạc Phong.

“Lâm Hải...” Nghiêm Thiến Nhi há há miệng, trên mặt hốt nhiên hiện lên vẻ bất nhẫn.

“Chờ một chút!” Đông Phương Ngọc ở bên cạnh, chú ý tới sắc mặt của Nghiêm Thiến Nhi, đột nhiên mở miệng, đem Lâm Hải gọi lại.

Chương 1416: Hắc Phong Tam Sát

Lâm Hải dừng bước chân lại, quay đầu bình tĩnh liếc nhìn Đông Phương Ngọc một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Chuyện gì?”

Đông Phương Ngọc nhất thời chau mày, đối với thái độ cùng giọng nói này của Lâm Hải có chút bất mãn, nhưng ở trước mặt giai nhân, thần sắc bất mãn lập tức biến mất, ngược lại ở trên cao nhìn xuống, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Nếu ngươi cùng Thiến Nhi cô nương quen biết, bổn công tử liền mở một mặt lưới, cho phép ngươi đồng hành là được!” Đông Phương Ngọc vừa nói, vừa lộ ra một bộ dáng không quá tình nguyện, phảng phất như bố thí, nhàn nhạt nói nói.

Nghiêm Thiến Nhi ở bên cạnh nghe xong, nhất thời đại hỉ, nhìn Đông Phương Ngọc, cười càng vui vẻ hơn.

"Đông Phương công tử, cảm tạ ngươi, ngươi thật tốt!"

Thần sắc trên mặt Đông Phương Ngọc thì là tốt hơn, hơi hơi gật gật đầu, cái phản ứng này của Nghiêm Thiến Nhi, để gã rất hài lòng.

"Lâm Hải, thất thần làm gì, ngươi còn không mau cảm tạ Đông Phương công tử." Thấy Lâm Hải như là đầu gỗ không phản ứng chút nào, Nghiêm Thiến Nhi ở một bên nhất thời lo lắng đến dậm chân, hướng phía Lâm Hải không ngừng nháy mắt.

Lâm Hải nhìn bộ dáng quan tâm chính mình của Nghiêm Thiến Nhi, trong lòng không khỏi liên tục cười khổ, thở dài một tiếng.

"Thật là một cái tiểu cô nương thuần phác thiện lương a!"

Nghiêm Thiến Nhi căn bản cũng không có nhìn ra, Đông Phương Ngọc rõ ràng là có ý đồ đối với nàng ta, cố ý ở trước mặt nàng ta biểu hiện ra một bộ dáng phong độ nhẹ nhàng rộng lượng, tranh thủ lấy hảo cảm của nàng ta đây.

Lâm Hải tuy không thích cái Đông Phương Ngọc này, nhưng cũng không tiện bác bỏ ý tốt của Nghiêm Thiến Nhi, đành phải bất đắc dĩ lắc đầu, hướng về phía Đông Phương Ngọc cười nhạt một tiếng.

"Này, liền cảm tạ Đông Phương công tử!"

"Ngươi không cần cám ơn ta!" Đông Phương Ngọc trực tiếp rất trang bức mà khoát tay chặn lại, nhìn cũng không liếc nhìn Lâm Hải một chút, ánh mắt nhìn thẳng, nhàn nhạt mở miệng.

"Muốn cảm tạ, ngươi liền cảm tạ Thiến Nhi cô nương đi, nếu không phải là nhờ mặt mũi của Thiến Nhi cô nương, ngươi cuối cùng cả đời này, cũng chưa chắc có tư cách đứng tại bên người bổn công tử."

“Cái bức trang này, ca ca cũng con mẹ nó muốn báo động!” Trong lòng Lâm Hải cười thầm, bất quá cũng lười lại đi phản ứng với Đông Phương Ngọc, chỉ cầu có thể tìm tới trấn Lạc Phong, nhìn thấy Đông Phương Du Long là được.

“Này, ta còn thực sự là vinh hạnh!” Lâm Hải nín cười, mỉa mai nói.

“Ừm!” Đông Phương Ngọc lúc này mới hài lòng gật gật đầu, hoàn toàn không có nghe được ý trào phúng bên trong lời nói của Lâm Hải.

“Ha ha, Đông Phương công tử quả nhiên là rộng lượng, thật là mẫu mực của chúng ta a!” Nghiêm Gia chủ thấy bầu không khí hoà hoãn lại, đuổi bước lên phía trước lấy lòng một câu, cười ha hả, đem đề tài chuyển hướng.

“Đông Phương công tử, thời gian không còn sớm, chúng ta lên đường đi.”

“Tốt! Các ngươi theo kế hoạch tiến lên liền có thể, gặp được sự tình, ta tự sẽ giúp ngươi bãi bình!” Đông Phương Ngọc gật gật đầu, một mặt lạnh nhạt nói.

“Này, liền dựa vào Đông Phương công tử!”

Nghiêm Gia chủ vui vẻ, hướng phía Đông Phương Ngọc ôm quyền, theo sau đó xoay người hét lớn một tiếng.

“Lên đường!”

Nhất thời, bọn hộ vệ đem đội xe bảo hộ ở giữa, bắt đầu chậm rãi đi về phía trước.

“Thiến Nhi cô nương, chuyến lộ trình này mười phần hung hiểm, ngươi tuyệt đối không thể rời khỏi mười bước bên cạnh ta!” Trên đường, Đông Phương Ngọc thấy Nghiêm Thiến Nhi luôn luôn hướng phía Lâm Hải nhìn lại, thần sắc không khỏi nhất ảm, mở miệng nói nói.

“Đoạn đường này rất hung hiểm sao? Thế nhưng là chúng ta đã đi qua rất nhiều lần a?” Nghiêm Thiến Nhi một mặt mờ mịt, không hiểu hỏi.

Đông Phương Ngọc cười nhạt một tiếng, “Ngươi có biết, Triệu gia ở trấn Thanh Dương, còn có Nam Cung Vấn Thiên của Nam Cung gia tộc không?”

“Đương nhiên biết rõ a!” Nghiêm Thiến Nhi nháy mắt mấy cái, cái Triệu gia này chính là gia tộc tương xứng cùng Nghiêm gia nàng, mà đối với Nam Cung Vấn Thiên liền càng thêm là như sấm bên tai, tại bên trong tám trấn phía Nam cũng có thể xếp vào mười vị trí đầu, là người bồi dưỡng trọng điểm của Nam Cung gia tộc, càng là một ngôi sao sáng chói loá bên trong mắt thế hệ tuổi trẻ, cùng Đông Phương Ngọc một dạng, đều là tồn tại mà bọn họ phải ngước nhìn.

Đông Phương Ngọc liếc nhìn Nghiêm Thiến Nhi một chút, sắc mặt đột nhiên phát lạnh.

“Bọn họ, đều chết!”

“A!” Nghiêm Thiến Nhi nghe được, khuôn mặt nhất thời biến sắc, không khỏi phát ra một tiếng hô hoảng sợ.

Mà lúc này đây, Nghiêm Gia chủ cũng lại gần, một mặt ngưng trọng nhìn về phía Đông Phương Ngọc.

“Đông Phương công tử, có biết là người phương nào đã chiếm cứ Sư Tử Khẩu, vậy mà to gan lớn mật, liền cả Nam Cung Vấn Thiên cũng dám giết, liền không sợ Nam Cung gia tộc trả thù sao?”

“Sợ?” Đông Phương Ngọc một mặt giễu cợt, sau đó ánh mắt như điện, liếc nhìn Nghiêm Gia chủ một chút.

“Ngươi có biết, giết chết Nam Cung Vấn Thiên, là người thế nào sao?”

“Là ai?” Nghiêm Gia chủ ngạc nhiên hỏi.

Đông Phương Ngọc quay đầu, nhìn phương xa, trầm mặc một lát, mới hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra ba chữ.

“Đổng, Bá, Thiên!”

“Lão nhị trong Hắc Phong Tam Sát, Đổng Bá Thiên!!!” Nghiêm Gia chủ bị dọa đến kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, nhìn Đông Phương Ngọc, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Trừ Hắc Phong Tam Sát, còn có ai dám giết người của Nam Cung gia tộc?” Đông Phương Ngọc cười lạnh, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang.

“Hắc Phong Tam Sát, lại là Hắc Phong Tam Sát!” Nghiêm Gia chủ đã bị dọa sợ, bờ môi run rẩy, trong mắt tất cả đều là vẻ sợ hãi.

Tên tuổi của cái Hắc Phong Tam Sát này, thật sự là quá lớn, tại bên trong toàn bộ tám trấn phía Nam, đều là tồn tại y hệt như một bá chủ. Huynh đệ ba người chẳng những có thủ đoạn độc ác, hơn nữa tu vi cực cao, hành sự không kiêng nể gì cả, đã từng bởi vì một chút ma sát, mà ba người liên thủ đồ sát qua một trấn, nhất thời càng khiến thanh danh hiển hách, khiến Phùng gia nổi danh cùng Nam Cung gia tộc, trực tiếp rơi khỏi vị trí, liền cả ông tổ nhà họ Phùng Kim Đan đại viên mãn, sắp ngưng tụ Nguyên Anh cũng đều không thể may mắn thoát khỏi, bị lão đại trong Tam Sát là Đổng Khiếu Thiên, trực tiếp xé thành mảnh nhỏ, nuốt sống Kim Đan!

“Trách không được đệ tử trọng yếu như Nam Cung Vấn Thiên bị giết, Nam Cung gia tộc cũng không dám trả thù, nguyên lai hung thủ lại là Hắc Phong Tam Sát người người nghe tin đã sợ mất mật!” Trái tim của Nghiêm Gia chủ đều nhanh nhảy ra, cảm giác hai cái đùi cũng đang không ngừng run lên, có chút không nghe sai khiến.

“Đông Phương công tử, tánh mạng thân gia của lão hủ, coi như tất cả đều xin nhờ ngài!” Nghiêm Gia chủ lần nữa hướng phía Đông Phương Ngọc trịnh trọng cúi đầu, lời này thế nhưng là một điểm cũng không giả, sắp đối mặt chính là Hắc Phong Tam Sát không ai dám trêu chọc, chỗ mà ông ta hiện tại có thể dựa vào, chỉ có Đông Phương Ngọc.

Còn đệ tử Nghiêm gia bên cạnh, nghe được bọn họ nói chuyện, tất cả cũng đều hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, hai chân run lẩy bẩy, hiển nhiên hung danh của Hắc Phong Tam Sát, đã sớm xâm nhập nhân tâm, chỉ là tên liền có thể hoảng sợ phá gan của bọn họ.

“Nghiêm Gia chủ xin cứ yên tâm!” Đông Phương Ngọc ngược lại rất trấn tĩnh, nhìn l bộ dáng mỗi cái trong lòng đều run sợ của đám người Nghiêm Gia chủ, không khỏi cười nhạt một tiếng, tự nhiên sinh ra một cỗ cảm giác ưu việt.

“Hắc Phong Tam Sát này tuy hung danh rõ ràng, nhưng vẫn sẽ cho bổn công tử một chút tình mọn.”

Nghiêm Gia chủ nghe được, tuy trong lòng vẫn tâm thần bất định, nhưng cuối cùng cũng thở dài ra một hơi.

“Hôm nay công tử đến đây, thật là đúng, phóng mắt khắp tám trấn phía Nam, chỉ sợ cũng chỉ có Đông Phương công tử, mới có thể cùng Hắc Phong Tam Sát nói chuyện!”

Đông Phương Ngọc cười nhạt một tiếng, không nói gì, nhưng là thần sắc tốt đẹp trong mắt, lại không tự chủ được mà hiển hiện ra, lần nữa hướng phía Nghiêm Thiến Nhi đã sợ đến hoa dung thất sắc mà nhìn lại.

“Thiến Nhi, đợi lát nữa đến Sư Tử Khẩu, nhất định không nên rời khỏi bên người ta, Hắc Phong Tam Sát này mặc dù sẽ bán cho ta mặt mũi, nhưng cũng không bảo đảm sẽ xuất hiện cái ngoài ý muốn gì, đến lúc đó coi như hối hận thì đã muộn!”

“Ừm ừm! Ta nhất định ngay tại bên người công tử, chính là không đi!” Đầu Nghiêm Thiến Nhi như là gà con mổ thóc, liên tục nói nói.

Vương sư huynh ở một bên, thấy Nghiêm Thiến Nhi đối với Đông Phương Ngọc nói gì nghe nấy, trong lòng không khỏi càng thêm nổi nóng, nhưng vừa nghĩ tới Hắc Phong Tam Sát, trong lòng cũng là hoảng sợ không thôi, bây giờ còn cần dựa vào Đông Phương Ngọc, gã càng thêm không dám đem bất mãn trong lòng biểu hiện ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đội xe đều an tĩnh lại, mặc dù có Đông Phương Ngọc ở bên cạnh hộ tống, nhưng người Nghiêm gia từ Gia chủ, cho tới hộ vệ, trong lòng vẫn là tràn ngập hoảng sợ, dù sao bọn họ muốn đối mặt, thế nhưng là Hắc Phong Tam Sát hung danh rõ ràng a.

Lâm Hải đi tại phía sau, chậm rãi đi theo đội xe, cũng đem lời nói của Đông Phương Ngọc nghe lọt vào trong tai.

“Hắc Phong Tam Sát?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nhưng trong lòng không có chút gấp gáp nào, hắn liền cả Hóa Thần kỳ Địa Tiên đều đã đánh qua, đối với La Dật Trần Đại Thừa kỳ cũng dám ngay mặt đối cứng, càng cùng Giới chủ thần bí khó lường chuyện trò vui vẻ, làm thế nào có thể để ý chỉ là một cái Hắc Phong Tam Sát.

“Chỉ sợ, đây chính là chỗ tốt của việc thấy qua việc đời đi.” Lâm Hải nhìn mọi người đang kinh hoảng không ngừng, âm thầm lắc đầu không thôi.

Mà vừa lúc này, cước bộ của Đông Phương Ngọc đột nhiên ngừng lại, hét lớn một tiếng.

“Tất cả đều dừng lại!”

Đội xe của Nghiêm gia, nhất thời nhao nhao dừng lại, một mặt bất an hướng phía Đông Phương Ngọc nhìn lại.

Mà Đông Phương Ngọc thì là một mặt ngưng trọng, hướng phía đường núi chật hẹp phía trước nhìn một chút, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Sư Tử Khẩu, đến!”

Chương 1417: Chỉ là bọn chuột nhắt, ta còn không để tại bên trong mắt

Lời của Đông Phương Ngọc vừa ra khỏi miệng, tất cả người của Nghiêm gia nhất thời đều kinh hãi biến sắc, tuy có Đông Phương Ngọc đi theo, nhưng vừa nghĩ tới sự đáng sợ của Hắc Phong Tam Sát, trong lòng vẫn không khỏi run sợ.

“Nghiêm Gia chủ, phân phó người của ngươi, gặp được người của Hắc Phong Tam Sát, tuyệt đối không nên mạo phạm, còn lại để cho ta!” Đông Phương Ngọc một mặt trịnh trọng, hướng phía Nghiêm Gia chủ giao phó nói.

“Tốt, tốt!” Nghiêm Gia chủ liên tục gật đầu, vội vàng phân phó.

“Nghiêm cô nương, theo ở bên cạnh ta!” Đông Phương Ngọc lúc này mới quay đầu, hướng phía Nghiêm Thiến Nhi cười một tiếng nói nói.

“A!” Trái tim Nghiêm Thiến Nhi cũng là phanh phanh trực nhảy, mang theo một tia gấp gáp, đi đến bên cạnh Đông Phương Ngọc.

"Tốt, phân phó người, chậm chạp tiến lên!" Đông Phương Ngọc hướng phía Nghiêm Gia chủ phân phó nói, Nghiêm Gia chủ hít sâu một hơi, hướng phía đội xe hô to một tiếng.

"Chậm rãi tiến lên, hết thảy nghe theo phân phó của Đông Phương công tử, bất kỳ người nào cũng không cho phép tự tiện hành động!"

Theo Nghiêm Gia chủ ra lệnh một tiếng, đội xe bắt đầu chậm chạp tiến lên, Nghiêm Thiến Nhi đi theo bên người Đông Phương Ngọc, cũng không ngừng hướng phía Lâm Hải nghiêng mắt nhìn qua, thấy Lâm Hải hững hờ tại phía sau đi tới, hình đơn ảnh cô, trong lòng đột nhiên có chút không đành lòng, hướng phía Lâm Hải khẽ gọi nói.

"Lâm Hải, ngươi cũng đến bên người Đông Phương công tử đi."

Lời nói của Nghiêm Thiến Nhi, để Đông Phương Ngọc cùng Lâm Hải đồng thời sững sờ, kinh ngạc nhìn về phía Nghiêm Thiến Nhi.

"Lâm Hải, vừa, vừa mới cứu chúng ta!"

Nghiêm Thiến Nhi nhất thời bị nhìn có chút thẹn thùng, đỏ mặt giải thích nói, trước đó nếu không phải Lâm Hải đem Kim Cương Viên đánh giết, ngay cả Vương sư huynh mạnh nhất trong bọn họ hẳn cũng phải chết không nghi ngờ, mà nàng và nam tử chất phác, cũng khó thoát độc thủ, bởi vậy trong lòng Nghiêm Thiến Nhi, đối với Lâm Hải vẫn là rất cảm kích.

Trong mắt Đông Phương Ngọc chợt lóe sáng, hướng phía Nghiêm Thiến Nhi cười cười, sau đó đạm mạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

"Ngươi ngược lại là gặp may mắn, nếu Thiến Nhi cũng đã nói, thì còn sững sờ tại chỗ đó làm gì!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lã chã bật cười, ngữ khí của cái Đông Phương Ngọc này, cao cao tại thượng, thật là khiến người ta phiền chán a.

Mà Nghiêm Thiến Nhi nghe được, thì là khuôn mặt lộ ra quang mang kinh hỉ, nhìn Đông Phương Ngọc mặt mũi tràn đầy cảm kích.

“Đông Phương công tử, ngươi không trách ta tự chủ trương sao? Ngươi thật tốt!”

Nhìn nụ cười nhu mỹ của Nghiêm Thiến Nhi, trong lòng Đông Phương Ngọc vui vẻ, mặt ngoài lại làm ra một bộ dáng rộng lượng, mỉm cười.

“Lúc đầu hắn là không có tư cách, đứng tại bên cạnh ta, nhưng Thiến Nhi ngươi đã mở cái miệng này, ta sao lại không cho ngươi mặt mũi này, ngược lại là tiện nghi hắn!”

“Ta thay Lâm Hải cảm tạ Đông Phương công tử!” Nghiêm Thiến Nhi mặt mũi tràn đầy vui sướng, hướng phía Đông Phương Ngọc nói một tiếng cảm tạ, lúc này mới hướng phía Lâm Hải kinh hỉ vẫy tay.

“Lâm Hải, mau tới đây a! Bên người Đông Phương công tử, thế nhưng là an toàn nhất!”

Lâm Hải nhìn khuôn mặt vui sướng của Nghiêm Thiến Nhi, thầm cười khổ, coi như hắn vốn không muốn qua, hiện tại cũng có chút xấu hổ, bác bỏ một phen tâm ý của Nghiêm Thiến Nhi sao.

Trong lòng than nhẹ một tiếng, Lâm Hải lắc đầu, cất bước đi qua qua, cùng Nghiêm Thiến Nhi sóng vai mà đi.

“Hỗn đản!”

Vương sư huynh đi cùng một chỗ theo đội xe thấy thế, nhất thời buồn bực giận dữ không thôi, con mắt nhìn qua Lâm Hải, không khỏi bắn ra quang mang cừu thị, song quyền kìm lòng không được mà nắm chặt, hận không thể đem Lâm Hải một quyền nện chết.

“Lâm Hải ca ca, bộ quần áo này của ngươi thật kỳ quái a, cùng chúng ta cũng không giống nhau.”

“Lâm Hải ca ca, tóc ngươi làm sao tất cả đều trắng?”

“Lâm Hải ca ca, ngươi khát không, ta chỗ này có nước.”

Trên đường đi, Nghiêm Thiến Nhi giống như một con chim nhỏ vui sướng, cùng Lâm Hải líu ríu nói không xong, ngôn ngữ Lâm Hải hài hước, thỉnh thoảng toát ra cái tiết mục ngắn, đem Nghiêm Thiến Nhi chọc cho cười khanh khách không ngừng, bầu không khí rất vui vẻ.

Đông Phương Ngọc ở một bên, lúc đầu còn giả trang ra một bộ dáng cao nhân ăn nói có ý tứ, nhưng một lúc sau, trong lòng không khỏi càng ngày càng tức, cảm giác mình bị vắng vẻ, giống như không tồn tại.

“Lâm Hải ca ca, Hắc Phong Tam Sát thật quá hung, ngươi có sợ hay không a?” Nghiêm Thiến Nhi vừa cùng Lâm Hải nói một đoạn nghe nói liên quan tới thủ đoạn xé xác người sống hung tàn của Hắc Phong Tam Sát, liền mang theo một chút sợ hãi hỏi.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, không thèm để ý chút nào lắc đầu.

“Chỉ là bọn chuột nhắt, ta còn không để tại bên trong mắt.”

“Hừ, nói khoác mà không biết ngượng!” Đông Phương Ngọc nguyên bản cũng bởi vì Nghiêm Thiến Nhi liên tục nói chuyện cùng Lâm Hải, trong lòng hàm ẩn tức giận, lần này rốt cuộc tìm được thời cơ, hướng phía Lâm Hải miệt thị cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Ách...” Nghiêm Thiến Nhi cũng bị lời nói của Lâm Hải, khiến cho có chút choáng váng, hiển nhiên không nghĩ tới Lâm Hải lại toát ra một câu như vậy, chẳng lẽ là mình đem Hắc Phong Tam Sát miêu tả không đủ đáng sợ sao?

“Thiến Nhi, người này ngôn ngữ cuồng vọng, không có chút tự mình hiểu lấy nào, nhất định là hạng người chí lớn nhưng tài mọn, ếch ngồi đáy giếng, ta khuyên ngươi vẫn là cách xa hắn một chút mới tốt.”

“Đúng đấy, chỉ biết khoe khoang ngoài miệng, chỉ sợ thật muốn gặp Hắc Phong Tam Sát, không phải bị dọa đến tè ra quần thì không thể!” Vương sư huynh ở một bên oán hận nhìn nửa ngày, đã sớm khó chịu đối với Lâm Hải, cũng thừa cơ vội vàng một mặt xem thường phụ họa nói.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, lại không phản bác, chính mình chỉ là nói thật, về phần bọn họ có tin hay không, thì có chuyện gì liên quan tới chính mình đâu.

Thấy Lâm Hải không nói lời nào, Đông Phương Ngọc cùng Vương sư huynh càng thêm kết luận Lâm Hải là ngưu bức thổi qua đầu, lúc này chột dạ, không khỏi càng thêm xem thường đối với Lâm Hải.

Liền cả Nghiêm Thiến Nhi cũng nhịn không được hướng phía Lâm Hải quăng tới ánh mắt hoài nghi, đôi mi hơi nhíu lại, trong lòng bỗng nhiên dâng lên trận trận thất vọng.

“Lúc đầu ấn tượng đối với hắn cũng không tệ, nghĩ không ra cũng là loại người sẽ chỉ khoác lác kia.”

Cảm nhận được ánh mắt nhìn mình của Nghiêm Thiến Nhi có biến hóa, Lâm Hải không khỏi cười khổ một trận, bất quá hắn cũng lười đi giải thích, cứ như vậy, ngược lại để Nghiêm Thiến Nhi càng thêm ngồi vững suy đoán của chính mình, không khỏi trầm mặc xuống.

Trong lúc nhất thời, không khí vui sướng trước đó không còn sót lại chút gì, không khí trở nên vô cùng ngột ngạt, thình lình xảy ra tẻ ngắt, phảng phất như một khối đá lớn ép ở trong lòng, để cho người ta có loại cảm giác ngạt thở.

“Ừm?”

Mà vừa lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt lóe lên tinh mang, hướng phía trước nhìn lại.

“Có người đến!”

“Đều dừng lại!” Mà Đông Phương Ngọc hiển nhiên cũng có phát giác, vội vàng khoát tay chặn lại, đem đội xe cản lại.

“Ha ha ha ha!” Đột nhiên, một tiếng cười to không kiêng nể gì cả vang lên, sau đó phần phật một đám người xuất hiện ở trên con đường chật hẹp phía trước, trong tay mỗi cái cầm một lưỡi dao sắc bén, bên trên thân thể tán phát ra khí thế bưu hãn, khí thế hung hăng, để người nhìn mà phát khiếp.

Mà đứng đầu là một cái đại hán mặt đen hơn ba mươi tuổi, để râu quai nón, ngẩng đầu ưỡn ngực tiến về phía trước một bước, đem mặt đất cũng thực sự run lên nhè nhẹ, trừng cặp mắt như chuông đồng, nhất thời một cỗ sát khí vô hình, cấp tốc tràn ngập ra.

“Ai là chủ sự, bò tới đây nhận lấy cái chết cho lão tử!”

Đại hán mặt đen gầm lên giận dữ, giống như tiếng sấm trong trời nắng, đem bọn hộ vệ này dọa đến toàn thân giật mình một cái, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, kìm lòng không được run lẩy bẩy.

Đồng tử của Nghiêm Gia chủ càng là kinh hãi co rụt lại, một cỗ khí lạnh từ cột sống bay thẳng tới trán.

“Lão nhị trong Hắc Phong Tam Sát, Đổng Bá Thiên!!!”

Nhận ra Đổng Bá Thiên, đồng thời trái tim của Nghiêm Gia chủ trong nháy mắt nhấc lên đến cổ họng, tuy có Đông Phương Ngọc ở bên người, vẫn nhịn không được mà hai chân run lên, cổ họng cảm thấy chát một trận.

Trước đây không lâu, Triệu gia có thực lực tương xứng cùng Nghiêm gia ông ta, chính là bị cái Đổng Bá Thiên này diệt sạch, thậm chí ngay cả Nam Cung Vấn Thiên xếp hạng trong mười vị trí đầu của tám trấn phía Nam, đều không thể may mắn thoát khỏi a!

Hiện tại Đổng Bá Thiên cường thế ngăn cản, để người chủ sự đi ra, nếu nói Nghiêm Gia chủ không sợ, đây tuyệt đối là giả.

“Đông Phương công tử…” Không khỏi, Nghiêm Gia chủ hướng phía Đông Phương Ngọc, ném qua ánh mắt khẩn cầu.

“Yên tâm, có ta!” Đông Phương Ngọc ngược lại là trấn tĩnh, cười nhạt một tiếng, tại trong ánh nhìn soi mói của mọi người, bỗng nhiên cất bước đi thẳng về phía trước.

Chương 1418: Không, gã đến cũng không xứng!

Tại trong ánh nhìn soi mói sợ hãi của mọi người, Đông Phương Ngọc đi lại bình ổn, trấn định tự nhiên đi đến trước nhất, hướng phía Đổng Bá Thiên cười nhạt một tiếng.

“Đổng Nhị đương gia, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

Đổng Bá Thiên sững sờ, trên dưới dò xét Đông Phương Ngọc một chút, sau đó trong mắt chợt lóe sáng.

“Đông Phương Ngọc?”

Đôi mày của Đổng Bá Thiên, không khỏi nhăn lại, hiển nhiên không nghĩ tới sẽ tại bên trong này, gặp được Đông Phương Ngọc.

“Chính là tại hạ!” Đông Phương Ngọc ôm quyền một cái, sắc mặt bình tĩnh, nhìn chăm chú vào Đổng Bá Thiên.

“Thế nào, ngươi muốn bảo đảm cái đội xe của Nghiêm gia này?”

Hai mắt Đổng Bá Thiên nhắm lại, lạnh lùng liếc nhìn Đông Phương Ngọc một chút, có chút khó chịu nói nói.

Đông Phương Ngọc thì là cười nhạt một tiếng, theo sau đó xoay người hướng phía Nghiêm Gia chủ nhất chỉ.

“Nghiêm gia cùng Đông Phương gia tộc ta có chút sâu xa, mong Đổng Nhị đương gia xem ở bên trên chút tình mọn của tại hạ, tạo thuận lợi, ngày khác tại hạ tất nhiên sẽ đến nhà bái phỏng, cảm tạ ân tình hôm nay!”

Đổng Bá Thiên nghe được, nhất thời nhíu mày, cúi đầu không nói.

Lúc này, mọi người Nghiêm gia, trái tim của tất cả lập tức đều nhấc lên đến cổ họng, trong mắt vừa lo lắng lại hoảng sợ, sợ Đổng Bá Thiên nói ra cái chữ “không”, không cho Đông Phương Ngọc mặt mũi này, bởi như vậy, bọn họ coi như nguy hiểm.

Đông Phương Ngọc lại không nóng nảy, hai tay chắp phía sau, trên mặt mang thần sắc lạnh nhạt, một bộ dáng đã tính trước, chờ đợi Đổng Bá Thiên đáp lại.

Trong lúc nhất thời, tràng diện an tĩnh xuống, toàn bộ Sư Tử Khẩu tĩnh lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, chỉ còn lại có thanh âm nhịp tim đập gấp gáp phanh phanh cùng thanh âm nuốt nước miếng của Nghiêm Gia chủ.

“Thôi được!”

Qua chừng hai ba phút, Đổng Bá Thiên mới đột nhiên vỗ đùi, mang theo không cam lòng liếc nhìn Đông Phương Ngọc một chút.

“Đổng mỗ hôm nay, liền cho ngươi mặt mũi này!”

Nói xong, Đổng Bá Thiên bỗng nhiên quay người, hướng phía mọi người sau lưng vung tay lên.

“Đều tránh ra, đem đường nhường lại!”

Thủ hạ của Đổng Bá Thiên phần phật một tiếng, hướng về hai bên tránh ra, nhất thời nhường ra một con đường chật hẹp.

“Ha ha, đa tạ Đổng Nhị đương gia!” Hai mắt Đông Phương Ngọc tỏa sáng, lần nữa hướng phía Đổng Bá Thiên ôm quyền, theo sau đó xoay người nhìn về phía Nghiêm Gia chủ đang mừng rỡ như điên.

“Đi thôi!”

“A? Ai, ai!” Nghiêm Gia chủ lúc này mới phản ứng được, một mặt hớn hở ra mặt, hướng phía đội xe vung tay lên.

“Đi!”

Nghiêm Gia chủ thấy thế, mỗi cái ánh mắt đều lộ ra quang mang kinh hỉ, phảng phất giống như nằm mơ mà bình an thông qua Sư Tử Khẩu, thẳng đến khi đi ra xa xa, mới thở dài ra một hơi, phát hiện phía sau lưng mỗi người không biết từ lúc nào, đều đã bị mồ hôi lạnh là cho ướt đẫm.

“Ha ha, hôm nay, thật sự là nhờ có Đông Phương công tử!” Nghiêm Gia chủ tâm tình thật tốt, hướng phía Đông Phương Ngọc cong người xuống thật sâu, trong mắt tất cả đều là lòng cảm kích.

Nếu không có Đông Phương Ngọc, Nghiêm gia bọn họ hôm nay, đoán chừng liền muốn gãy tại cái bên trong này.

“Đông Phương công tử quả nhiên là thiên tài, liền cả Hắc Phong Tam Sát Đổng Bá Thiên, đều phải nhượng bộ lui binh!”

“Đừng nói là Đổng Bá Thiên, cho dù là Đổng Khiếu Thiên đích thân đến, chỉ sợ cũng không dám không cho Đông Phương công tử mặt mũi!”

“Cái gì cẩu thí Hắc Phong Tam Sát, tại trước mặt Đông Phương công tử, còn không phải dịu dàng ngoan ngoãn giống như con chó sao!”

…

Đám người Nghiêm gia sống sót sau tai nạn, mỗi cái đều kích động không thôi, ánh mắt nhìn về phía Đông Phương Ngọc tràn ngập sùng bái, không khỏi nhao nhao khen ngợi, đem Đông Phương Ngọc quả thực nâng lên trời.

Đông Phương Ngọc nghe bên tai không ngừng truyền đến âm thanh khen ngợi, hai tay khoác ra sau, trên mặt mỉm cười lạnh nhạt, trong mắt lại hiện lên một tia đắc ý, không khỏi hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Thế nhưng là cái này vừa nhìn xuống, nụ cười của Đông Phương Ngọc trong nháy mắt đã ngưng kết, trong lòng không khỏi ngầm bực một trận.

Chỉ thấy Lâm Hải giờ phút này, cúi đầu đứng tại bên trong đó, một bộ dáng đạm mạc mặt không biểu tình, thật giống như chuyện phát sinh trước đó không hề có quan hệ gì với hắn, loại thái độ hững hờ này, để Đông Phương Ngọc không khỏi khó chịu.

“Hừ, thật có thể trang!” Ánh mắt Đông Phương Ngọc nhíu lại, xem thường liếc nhìn Lâm Hải một chút.

"Người nào đó trước đó không phải nói, Hắc Phong Tam Sát chỉ là bọn chuột nhắt, căn bản không để vào mắt sao? Vừa rồi thời điểm đối mặt với Đổng Bá Thiên, làm sao không thấy người nào đó đứng ra đâu?? Chẳng lẽ là sợ mất mật, hai chân không nghe sai khiến sao?"

Lâm Hải giờ phút này đang khẽ cau mày, tự hỏi sự tình, nghe được Đông Phương Ngọc nói chuyện, không khỏi sững sờ, ánh mắt mờ mịt ngẩng đầu lên, liếc nhìn Đông Phương Ngọc một chút.

"Người nào đó trong miệng ngươi, là đang nói ta sao?"

"Hứ!" Đông Phương Ngọc nhất thời xem thường cười một tiếng, "Trang, ngươi tiếp tục trang đi!"

"Ta giả trang cái gì?" Lâm Hải một mặt mờ mịt, có chút không hiểu nhìn lấy Đông Phương Ngọc.

"Hừ, thời điểm khoác lác, so với ai khác còn cuồng vọng hơn, hiện tại ngược lại không dám thừa nhận." Mọi người Nghiêm gia thấy Lâm Hải như vậy, nhao nhao xem thường lắc đầu, mặt mũi tràn đầy giễu cợt.

Liền cả Nghiêm Thiến Nhi cũng là lộ vẻ mặt không vui, hảo cảm trước đó đối với Lâm Hải, lại giảm bớt mấy phần.

Đông Phương Ngọc chú ý tới sắc mặt của Nghiêm Thiến Nhi có biến hóa, trong lòng không khỏi mừng thầm, bày ra một bộ dáng ở trên cao nhìn xuống, đạm mạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

"Giả bộ hồ đồ đúng không? Vậy thì bản công tử lập lại một lần nữa!"

"Vừa rồi lão nhị Đổng Bá Thiên của Hắc Phong Tam Sát ngăn lại đường đi, nếu không phải bổn công tử ra mặt, chỉ sợ mọi người ở đây đều đã bị độc thủ, bị mất mạng!"

“Mà khi đó, ngươi luôn mồm nói không đem Hắc Phong Tam Sát đặt ở bên trong mắt, đang làm cái gì? Nếu ngươi đã đem chính mình nói ngưu bức như vậy, làm sao không thấy ngươi đứng ra đâu?.”

Đông Phương Ngọc nói xong, một mặt trêu cợt nhìn lấy Lâm Hải, trong mắt tràn ngập nồng đậm giễu cợt.

Lâm Hải nghe xong, kinh ngạc liếc nhìn Đông Phương Ngọc một chút.

“Chỉ là một cái Đổng Bá Thiên, có ngươi liền đầy đủ, còn cần ta ra ngựa sao?”

“Ngươi nói cái gì? Ha ha, ha ha!” Đông Phương Ngọc cho là mình nghe lầm, sững sờ hơn nửa ngày, mới nhịn không được buồn cười một trận, nhìn Lâm Hải như là nhìn một kẻ ngu ngốc.

“Ngươi ý là nói, ta không bằng ngươi? Đổng Bá Thiên không đáng để ngươi ra mặt sao?” Đông Phương Ngọc chỉ vào cái mũi của mình, phảng phất như nghe được chuyện cười cực lớn, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Mọi người Nghiêm gia, cũng là một mặt không thể tưởng tượng, nhìn Lâm Hải tràn ngập khinh bỉ, thật không biết lời này Lâm Hải là thế nào nói ra miệng.

Đường đường là đệ tử trẻ tuổi xếp hạng thứ năm của tám trấn phía Nam, đệ tử hạch tâm của Đông Phương gia tộc- Đông Phương Ngọc lại không bằng ngươi sao

“Cái bức trang này, thật sự là không có ai bằng!” Mọi người nhao nhao lắc đầu, liền cả Nghiêm Thiến Nhi cũng cảm thấy, Lâm Hải lần này trang có chút quá mức, ở một bên không ngừng lắc đầu.

Mà Lâm Hải thì là một mặt vô tội liếc nhìn Đông Phương Ngọc một chút, sau đó nghiêm túc gật gật đầu.

“Đúng a, ta chính là có ý tứ này!”

Phốc!

Lâm Hải trả lời, đem mọi người Lôi đến kém chút nằm trên đất, tất cả ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải đều biến đổi.

“Mẹ nó, luận trang bức, sau này ta chỉ phục người anh em này!”

“Da mặt này, không có người nào bằng, lột xuống cũng con mẹ nó có thể xây thành tường!”

“Thật con mẹ nó có thể thổi a, ngưu bức đến mức để cho Vương Đô ta cam bái hạ phong!”

Mà Đông Phương Ngọc cũng là biểu tình ngưng trọng, hơn nửa ngày mới phản ứng được, không khỏi khó thở mà cười.

“Được, ngươi thật giỏi!” Đông Phương Ngọc không khỏi hướng phía Lâm Hải giơ ngón tay cái, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, mang theo một tia biểu lộ đùa giỡn, liếc nhìn Lâm Hải một chút, một mặt buồn cười mở miệng.

“Vậy chiếu theo ngươi như thế nói, có phải cần lão đại Đổng Khiếu Thiên trong Hắc Phong Tam Sát đích thân đến, mới xứng để lão nhân gia người tự mình ra ngựa hay không a?”

Lâm Hải cau mày, ngẫm lại, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Không, gã đến cũng không xứng!”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, chẳng những khiến dưới chân mọi người Nghiêm gia lảo đảo, kém chút nằm sấp trên đất, liền cả

Đông Phương Ngọc cũng tức đến mức kém chút phun máu.

“Cuồng, thật con mẹ nó cuồng không biên giới!”

“Bất quá...” Lâm Hải bỗng nhiên liếc nhìn Đông Phương Ngọc một chút, có chút bất đắc dĩ mở miệng nói.

“Nếu như ngươi không đỡ được cái Đổng Khiếu Thiên gì kia, ta cũng không phải là không thể xuất thủ, cũng là bởi như vậy, khó tránh khỏi có chút lấy lớn hiếp nhỏ, để cho ta rất là khó xử a.” Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, nhất thời để tất cả mọi người hoá đá tại chỗ.

Chương 1419: Tại trước mặt lão tử, ngươi có cái cái rắm mặt mũi!

“Cái này con mẹ nó chính là não tàn, bệnh thần kinh!”

Mọi người kịp phản ứng lại, nhìn Lâm Hải nhao nhao lắc đầu, đã triệt để im lặng.

Thổi ngưu bức có thể mặt không đỏ tim không đập thổi tới mức này, đoán chừng cũng là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả (*người trước, kẻ sau không ai bằng *).

Đôi mi của Nghiêm Thiến Nhi, không khỏi nhăn càng chặt, một điểm hảo cảm còn sót lại trong lòng đối với Lâm Hải, cũng theo câu nói của Lâm Hải rơi xuống mà không còn sót lại chút gì, không tự chủ được kéo ra một tia khoảng cách cùng Lâm Hải.

Giờ khắc này ở trong lòng Nghiêm Thiến Nhi, Lâm Hải đã cùng loại người cuồng vọng tự đại không đáng tin cậy, hoàn toàn vẽ lên dấu ngang bằng.

Đông Phương Ngọc càng là khó thở mà cười, cũng không biết nói sao nói Lâm Hải mới tốt, giơ tay lên chỉ chỉ Lâm Hải, đang chuẩn bị mở miệng, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, một mặt kinh ngạc hướng phía đường đi trước đó nhìn lại.

Lâm Hải cũng cảm giác được khác thường, không khỏi quay đầu, đưa mắt nhìn lại, chỉ gặp ba đường thân ảnh nhanh đến cực hạn, như là lưu quang đang không ngừng lấp lóe tại trong không gian, nhanh chóng gấp rút hướng phía bên này mà đến.

"Đổng Bá Thiên?!"

Người tới tốc độ mặc dù nhanh, lại chạy không khỏi Thiên Nhãn của Lâm Hải, Lâm Hải lập tức liền nhận ra, một người trong đó chính là Đổng Bá Thiên trước đó gặp được tại Sư Tử Khẩu kia, mà còn có hai người khác có tướng mạo tương tự cùng Đổng Bá Thiên, chẳng lẽ là hai người khác trong Hắc Phong Tam Sát.

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, thân ảnh của ba người đã đến gần bên, đem đội xe cản lại.

"Đều con mẹ nó dừng lại cho ta!"

Đổng Bá Thiên hô to một tiếng, giọng nói như chuông đồng, khí tức cuồng bạo trên thân cuốn tới, để bọn hộ vệ Nghiêm gia nhịn không được đánh run một cái, đợi sau khi thấy rõ người tới lại là Đổng Bá Thiên, sắc mặt càng là tái nhợt, một mặt hoảng sợ nhìn lấy Đổng Bá Thiên, không biết tại sao người này lại đột nhiên đuổi theo.

"Ngừng!"

Nghiêm Gia chủ vội vàng khoát tay chặn lại, để đội xe dừng lại, nhìn ba người Đổng Bá Thiên ngăn lại đường đi, da đầu không khỏi tê dại một hồi, cả gan tiến lên một bước, cười theo ôm quyền một cái.

"Đổng Nhị gia, không biết có gì muốn phân phó?"

"Đều lưu lại đi, hôm nay các ngươi đều phải chết!" Đổng Bá Thiên trừng mắt, hung mang lấp lóe, hung dữ nói nói.

Nghiêm Gia chủ nghe được, đầu nhất thời ông một tiếng, dọa đến hồn cũng kém chút bay ra ngoài, một mặt kinh hoảng quay đầu, hướng phía Đông Phương Ngọc ném qua ánh mắt khẩn cầu.

Mà Đông Phương Ngọc, từ lúc nhìn thấy hai người cùng nhau xuất hiện với Đổng Bá Thiên, sắc mặt liền biến, nhất là nhìn thấy nam tử tráng kiện đứng ở phía sau cùng, hai tay ôm ngực, ánh mắt khép hờ, bên trên thân thể phát tán ra sát khí nồng đậm, trong lòng Đông Phương Ngọc lộp bộp một tiếng, đồng tử nhanh chóng co lại một trận.

“Đổng Khiếu Thiên!!!”

Đông Phương Ngọc đã nhận ra, hai người cùng một chỗ mà đến với Đổng Bá Thiên, chính là hai cái còn lại trong Hắc Phong Tam Sát, nếu là chỉ có Đổng Bá Thiên cùng lão tam Đổng Phá Thiên, Đông Phương Ngọc còn có thể bảo trì trấn định, nhưng là sau khi nhìn thấy Đổng Khiếu Thiên, trong lòng của y cũng bắt đầu nổi sóng lớn.

Không vì cái gì khác, chỉ vì hung danh của Đổng Khiếu Thiên thật sự là quá thịnh, chẳng những mang theo Nhị Sát khác đồ qua một cái trấn, đem Phùng gia thanh danh hiển hách san thành bình địa, thậm chí ngay cả ông tổ nhà họ Phùng Kim Đan đại viên mãn, cũng bị Đổng Khiếu Thiên trực tiếp mạt sát, nuốt sống Kim Đan.

Bực hung thần ác sát này, liền cả đại gia tộc có đại năng Nguyên Anh tọa trấn, cũng không nguyện ý tuỳ tiện trêu chọc, tại trong toàn bộ tám trấn phía Nam, cơ hồ là nhân vật đáng sợ mà người người nghe tin đã sợ mất mật, e sợ tránh mà không kịp, Đông Phương Ngọc tuy cũng có chút danh tiếng, nhưng sao lại dám tuỳ tiện trêu chọc vào bực cự kiêu hắc đạo như Đổng Khiếu Thiên này.

“Cái Đổng Khiếu Thiên này không phải là luôn luôn rất ít lộ diện, mọi thứ đều là do Đổng Bá Thiên xử lý sao?”

Đôi mày của Đông Phương Ngọc nhăn lại thật sâu, nhưng đối với ánh mắt khẩn cầu của Nghiêm Gia chủ này, y cũng không thể làm như không thấy, dù sao lấy tiền tài của người, thì phải thay người tiêu tai, y chính là thu của Nghiêm Gia chủ mười khối Linh thạch đây.

Phía dưới không có cách nào, Đông Phương Ngọc cắn răng một cái, kiên trì tiến lên một bước, nụ cười trên mặt rực rỡ như là vui sướng, hướng phía Đổng Bá Thiên liền ôm quyền.

“Ha ha, Đổng Nhị gia, không phải mới vừa đã đáp ứng buông tha cho Nghiêm gia sao? Có phải Nghiêm gia lại có chỗ nào làm không chu toàn, để cho ngài không cao hứng hay không? Nếu có mà nói, ngài cứ việc thẳng nói, Nghiêm Gia chủ đang ở ngay tại bên trong này, nhất định ta sẽ khiến ông ta ở trước mặt ngài xin lỗi.”

“Đúng vậy a đúng vậy a, Đổng Nhị gia, nếu như Nghiêm gia ta có cái gì địa phương mạo phạm, mong Đổng Nhị gia đại nhân có đại lượng, tha thứ nhiều hơn a!” Nghiêm Gia chủ cũng vội vàng gật đầu cúi người liên tục, một mặt hèn mọn nụ cười nịnh nọt.

Đổng Bá Thiên nghe được, thì là nặng nề hừ một cái, sau đó vung tay lên.

“Xin lỗi liền không cần! Đại ca ta nói, phàm là đi qua Sư Tử Khẩu, một cái cũng không thể bỏ qua, phải chết!”

Lời của Đổng Bá Thiên vừa ra khỏi miệng, mọi người trong Nghiêm gia nhất thời mỗi cái đều hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, câm như hến, bên trong ánh mắt lộ ra hoảng sợ thật sâu, hai chân cũng không bị khống chế mà run rẩy lên.

Đồng tử của Đông Phương Ngọc càng là co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nói thầm một tiếng hỏng.

Y vốn cho rằng Đổng Bá Thiên đuổi theo, là muốn đe doạ Nghiêm gia một phen, nếu là như thế, cùng lắm là cho Nghiêm gia ra chút máu, dù sao cũng tốt hơn so với mất mạng.

Thế nhưng mà bây giờ xem ra, hoàn toàn không phải là có chuyện như vậy a, bọn họ sở dĩ đuổi tới, lại là lão đại Đổng Khiếu Thiên của Hắc Phong Tam Sát, hạ Tất Sát Lệnh, hơn nữa Đổng Khiếu Thiên còn thân lâm tới hiện trường, cái này phiền phức.

“Lão nhị, nào có nói nhảm nhiều như vậy, động thủ!”

Đúng lúc này, Đổng Khiếu Thiên không kiên nhẫn chau mày, trừng liếc Đổng Bá Thiên một chút, mở miệng quát lớn nói.

“Vâng!”

Đổng Bá Thiên bị Đổng Khiếu Thiên quát lớn một tiếng, trong mắt nhất thời hiện lên một tia sợ hãi, vội vàng đáp ứng một tiếng, hét lớn một tiếng, liền muốn vọt qua.

“Đổng Nhị gia, chờ một chút!”

Đông Phương Ngọc thấy thế, vội vàng hét lớn một tiếng, đem Đổng Bá Thiên cản lại, sau đó hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn sang Đổng Khiếu Thiên.

“Đổng gia, có thể cho ta cái mặt mũi, buông tha cho Nghiêm gia một ngựa hay không?”

Đổng Khiếu Thiên sững sờ, mũi vểnh lên trời dò xét Đông Phương Ngọc một phen, sau đó đem đầu chuyển hướng sang Đổng Bá Thiên.

“Lão nhị, cái này ai vậy?”

“Đại ca, đây là công tử của Đông Phương gia tộc, Đông Phương Ngọc, tại bên trong đám đệ tử trẻ tuổi đương thời có chút danh khí.”

“Đông Phương Ngọc?” Đổng Khiếu Thiên hồ nghi chuyển đảo mắt, sau đó trong ánh mắt lóe lên tinh mang, rơi vào trên thân Đông Phương Ngọc, để trong lòng Đông Phương Ngọc nhịn không được giật mình, lại có loại cảm giác bị dã thú tiếp cận, kìm lòng không được nắm chặt hai nắm đấm, nuốt ngụm nước bọt, ánh mắt hiện lên một tia gấp gáp.

“Đông Phương Ngạn là gì của ngươi?” Trên mặt Đổng Khiếu Thiên, lộ ra một tia thần sắc ngưng trọng.

“Đó là gia huynh!” Trong lòng Đông Phương Ngọc vui vẻ, nhìn bộ dáng của Đổng Khiếu Thiên, chẳng lẽ có quen biết cùng huynh trưởng của mình.

“Hừ!” Đổng Khiếu Thiên nghe vậy, thì là hừ lạnh một tiếng, trên gương mặt thô cuồng hiện lên một tia thần sắc khinh miệt.

“Nếu là huynh trưởng Đông Phương Ngạn của ngươi ở đây, Đổng mỗ có lẽ sẽ cho y ba phần tình mọn, về phần ngươi?”

Đổng Khiếu Thiên một mặt xem thường, khinh thường lắc đầu, sau đó ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh.

“Tại trước mặt lão tử, có cái cái rắm mặt mũi!”

Lời nói của Đổng Khiếu Thiên, để mặt Đông Phương Ngọc đằng một cái đỏ lên, trong lòng nhất thời buồn bực giận dữ, y vốn là người tâm cao khí ngạo, lời này thế nhưng là để y ở trước mặt mọi người, quá tổn thương tự tôn.

“Lão nhị, động thủ!”

Mà ngay sau đó, Đổng Khiếu Thiên ra lệnh một tiếng, Đổng Bá Thiên hét lớn một tiếng, thân ảnh lóe lên, hướng thẳng đến Nghiêm Gia chủ liền xông lại.

“Đông Phương công tử, cứu ta!”

Nghiêm Gia chủ bị dọa đến vãi cả linh hồn, tuy ông ta cũng là tu vi Kim Đan, nhưng thực lực cùng Đổng Bá Thiên có chênh lệch rất xa, huống chi đã sớm bị hung danh của Hắc Phong Tam Sát dọa đến chết lặng, căn bản liền một tia dũng khí để phản kháng cũng đều không có, đã hoàn toàn đem hi vọng sinh tồn, ký thác vào trên thân Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Ngọc thấy thế, trong lòng hung ác, bị Đổng Khiếu Thiên đánh rơi mặt mũi ở trước mặt mọi người, y cũng là kìm nén một cơn lửa giận.

“Thôi được, hôm nay liền chiếu cố cái Hắc Phong Tam Sát này, nhìn xem rốt cục có gì lợi hại!”

Bang một tiếng, Đông Phương Ngọc đem trường kiếm bên hông rút ra, nhất thời quang mang chợt hiện, giống như một đường chớp nhoáng đánh qua tại giữa không trung, hàn khí bức người!

“Đổng Nhị gia, đắc tội!”

Bạch!

Đông Phương Ngọc quát nhẹ một tiếng, đem trường kiếm trong tay múa như nước chảy mây trôi, bên trong không gian vậy mà ẩn ẩn có lưu quang lấp lóe, nhất thời có vô số kiếm ảnh che khuất bầu trời, đem Đổng Bá Thiên bao phủ ở trong đó.

“Đây là tuyệt học của Đông Phương gia tộc, Lưu Quang Kiếm Pháp!”

“Đông Phương công tử, quả nhiên là danh bất hư truyền!”

Đám người Nghiêm gia thấy vậy, ánh mắt nhất thời lộ ra quang mang kinh hỉ, Đông Phương Ngọc vừa ra kiếm, bọn họ từ cách xa xa cũng đã cảm thấy một cỗ phong mang sắc bén bức người, khí tức bén nhọn bức đến bọn họ liên tiếp lui về phía sau, uy lực quả nhiên vô cùng cường đại như trong truyền thuyết.

“Hát!”

Phía dưới kiếm ảnh, Đổng Bá Thiên gầm lên giận dữ, nhất thời quyền ảnh đầy trời, phảng phất như muốn đem phiến thiên địa này cũng đánh nát, bên trong không gian nhất thời truyền đến tiếng nổ đùng đoàng liên tiếp, thanh thế doạ người, để cho trong lòng người ta run sợ.

Ầm ầm ầm ầm! Tiếng vang liên tiếp qua đi, hai đạo nhân ảnh bỗng nhiên tách ra, hướng phía phương hướng ngược nhau mà bay vọt đi.

Chương 1420: Nếu là không đỡ được, liền nói một tiếng!

Bạch!

Sau khi Đông Phương Ngọc hạ xuống, thân hình vững như bàn thạch, trường kiếm hạ xuống chỉ vào Đổng Bá Thiên ở phía xa, ánh mắt sắc bén như điện, cả người phảng phất như cũng biến thành một thanh lợi kiếm, khí thế sắc bén phóng lên tận trời, bức hồn phách người!

Bạch bạch bạch!

Mà Đổng Bá Thiên sau khi hạ xuống, lại là liền lùi lại ba bước, mới đứng vững thân hình, giơ cánh tay lên, nhìn thấy đầu ống tay áo đã bị kiếm khí cắt thành nát bét, cùng từng tia từng tia vết máu trên cánh tay, trong mắt không khỏi hiện lên một tia khí tức bạo lệ

“Đổng Bá Thiên không phải là đối thủ của Đông Phương công tử!”

Nghiêm Gia chủ thấy thế, nhất thời kích động cuồng hỉ không thôi, lần giao thủ này giữa Đông Phương Ngọc cùng Đổng Bá Thiên, Đông Phương Ngọc lông tóc không thương, mà Đổng Bá Thiên thì liền lùi lại ba bước, còn chảy máu, cao thấp lập tức đã phân!

Lúc Nghiêm Thiến Nhi lần nữa nhìn về phía Đông Phương Ngọc, trong đôi mắt đẹp không khỏi hiện lên một tia quang mang dị dạng, đột nhiên cảm thấy Đông Phương Ngọc lúc này, thật là đẹp trai a!

Chẳng biết tại sao, ánh mắt của Nghiêm Thiến Nhi, kìm lòng không được lại chuyển hướng sang Lâm Hải ở bên cạnh, đã thấy Lâm Hải giờ phút này đang cúi đầu, một bộ dáng buồn bực ngán ngẩm, không biết đang suy nghĩ gì, nhất thời có chút buồn cười hơi hơi lắc đầu.

“Ta làm sao lại đem hắn so sánh cùng dạng thanh niên tài tuấn làm chuyện lớn như Đông Phương công tử đâu?.”

Nghiêm Thiến Nhi đối với ý nghĩ đột nhiên xuất hiện này của mình, cảm thấy một trận buồn cười, hiện tại xem ra, Lâm Hải cùng Đông Phương Ngọc căn bản là hoàn toàn không tại một cái cấp độ, có khả năng gì mà so sánh a.

Chẳng lẽ mình lại đem lời nói khoác lác vừa rồi của hắn, coi là thật sao?

Ngay tại thời khắc Nghiêm Thiến Nhi lắc đầu cười khổ, Đông Phương Ngọc cùng Đổng Bá Thiên, lần nữa giao phong cùng một chỗ, nhất thời trong phương viên mấy chục mét tất cả đều là kiếm ảnh quang hoa, lấp lóe đầy trời ngưng tụ không tan, không ngừng phát ra tiếng minh khóc bén nhọn, phảng phất như đem không khí cũng cắt đứt.

Mà Đổng Bá Thiên cũng nghiêm túc, đem một đôi Thiết Quyền múa đến hổ hổ sinh phong, mỗi một quyền vung ra, chỗ quả đấm đều có kim quang thiểm hiện, cứng như tảng đá, đối cứng với trường kiếm của Đông Phương Ngọc, vậy mà lẫm nhiên không sợ.

“Đều lui về sau!”

Dư ba của chiến đấu, khiến cho đá vụn xung quanh bay tán loạn, kiếm khí mọc lan tràn, cho dù đều là người tu hành như Nghiêm Gia chủ, cũng bị buộc đứng không vững, liên tiếp lui về phía sau, trong lòng mỗi cái dâng lên ý sợ hãi vô tận.

“Đông Phương công tử cùng Đổng Bá Thiên, hai người kia quá mạnh!”

Dù Nghiêm Gia chủ, tu vi đã là Kim Đan trung kỳ, cũng bị cái tràng diện chiến đấu cường hãn này, làm kinh hãi đến đồng tử rụt lại một hồi, ông ta tin tưởng vững chắc, nếu là đổi cho để ông ta ra sân, bất luận đối đầu với bất kỳ một cái nào ở trong hai người này, tuyệt đối qua không nổi ba chiêu, liền phải mệnh tang tại chỗ!

“May mắn có Đông Phương công tử a!” Nghiêm Gia chủ âm thầm xoa xoa mồ hôi lạnh, một trận may mắn.

Oanh!

Mà vừa lúc này, giữa không trung đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, sau đó chỉ nghe thấy Đổng Bá Thiên gầm lên giận dữ, thân ảnh vậy mà phóng lên tận trời, sau đó một cái quyền ảnh màu vàng kim to bằng cái thớt, như là một tòa núi lớn, hướng phía Đông Phương Ngọc liền nện xuống tới.

Ông!

Quyền ảnh màu vàng kim nhanh như thiểm điện, lôi ra một đạo tàn ảnh, không gian phảng phất cũng bị oanh kích mà lõm vào, cương phong mãnh liệt phát ra tiếng nổ đùng đoàng bén nhọn, giống như núi băng biển gầm, thanh thế doạ người, không thể ngăn cản!

Đông Phương Ngọc thấy thế, trong mắt đột nhiên bùng lên tinh quang, trường kiếm trong tay trong nháy mắt nở rộ ra vô tận quang hoa, đem toàn thân cao thấp bảo hộ ở trong đó, lưu quang trên đỉnh đầu chớp động, phảng phất như Cửu Thiên Ngân Hà đang trút xuống!

“Lưu Quang Trảm!”

Đông Phương Ngọc bỗng nhiên quát lạnh một tiếng, chỗ mũi kiếm, lại có vô số đường bạc sóng chạy như bay mà ra, giống như sợi tơ đem quyền ảnh màu vàng kim, đột nhiên gắt gao quấn quanh, trong nháy mắt cắt chém xuống.

Ầm!

Quyền ảnh màu vàng kim kia ầm vang vỡ vụn, lực trùng kích cực lớn, đem sóng sợi tơ màu bạc cũng căng đứt trong nháy mắt, hóa thành quang mang biến mất không thấy gì nữa.

“Chết!”

Mà đúng lúc này, Đổng Bá Thiên hét lớn một tiếng, hai nắm đấm như mưa, phô thiên cái địa hướng phía Đông Phương Ngọc nện xuống, nhất thời đầy trời đều là quyền ảnh, đem bốn phương tám hướng của Đông Phương Ngọc tất cả đều khóa kín.

Đồng tử của Đông Phương Ngọc co rụt lại, mặt lộ vẻ ngưng trọng, trường kiếm trong tay không ngừng huy động, giữa không trung nhất thời hiện lên đạo đạo quang hoa, sắc bén chướng mắt!

Ầm ầm ầm ầm!

Một đường lại một đường tiếng vang quyền kiếm tương giao truyền đến, hai mắt Đông Phương Ngọc trợn lên, đem trường kiếm trong tay múa chặt như nêm cối, bảo vệ yếu hại quanh thân, nhưng dưới chân lại bị quyền đầu nặng nề giống như núi của Đổng Bá Thiên, nện đến thân hình lay động, liên tiếp lui về phía sau, lộ ra chật vật không chịu nổi.

“Không tốt, Đông Phương công tử muốn bại!”

Một màn này, lại khiến đám người Nghiêm gia bị dọa cho hỏng, mỗi cái thất kinh, sắc mặt trắng bệch, tâm cũng treo lên đến cổ họng, nắm chặt quyền đầu, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Đông Phương Ngọc thế nhưng là chỗ dựa vào duy nhất của bọn họ, một khi bị thua, Hắc Phong Tam Sát có lẽ cố kỵ thế lực của Đông Phương gia tộc, sẽ không giết chết Đông Phương Ngọc, nhưng Nghiêm Gia chủ cùng bọn họ, quyết sẽ không còn mạng sống.

Nghiêm Thiến Nhi giờ phút này, khuôn mặt nhỏ cũng là trắng bệch, nhìn Đông Phương Ngọc liên tục rút lui, vừa vội lại sợ!

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, nếu Đông Phương công tử bại, chúng ta còn có thể dựa vào người nào?” Ánh mắt của Nghiêm Thiến Nhi, không tự chủ được nhìn về phía Lâm Hải.

“Dựa vào hắn sao?”

Ý nghĩ này vừa vừa mọc lên, bản thân Nghiêm Thiến Nhi cũng cảm thấy buồn cười, không khỏi lộ ra thần sắc thất vọng.

“Cái này sao có thể, hắn bất quá một cái người yêu khoác lác thôi a!”

“Đông Phương Ngọc muốn thắng!” Đúng lúc này, Lâm Hải một mực hững hờ quan chiến, bỗng nhiên bắt đầu nói nói.

Lời nói của hắn, để Nghiêm Thiến Nhi đột nhiên giật mình, vội vàng mang theo kinh hỉ mà quay đầu nhìn lại, nhưng sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy Đông Phương Ngọc giờ phút này đã bị công kích bá đạo của Đổng Bá Thiên, một mực bức đến nơi hẻo lánh, tốc độ xuất kiếm cũng chậm hơn không ít, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì mắt thấy là phải bị thua, nào có một tia kỳ tích thay đổi được.

“Chẳng những thích khoác lác, nhãn lực cũng cực kém!”

Ngay tại thời khắc đôi mi của Nghiêm Thiến Nhi nhíu chặt, sinh lòng tức giận, tình cảnh trên trận đã nảy sinh dị biến!

Chỉ thấy Đông Phương Ngọc lúc đầu bị buộc không hề có lực hoàn thủ, đột nhiên quát chói tai một tiếng, trường kiếm như rắn, vậy mà phản thủ làm công, hóa thành một đạo lưu quang, đâm thẳng đến ngực Đổng Bá Thiên.

Mà công kích của Đổng Bá Thiên chẳng biết tại sao bỗng nhiên trì trệ, trong mắt nhất thời hiện lên một vẻ bối rối, trong lúc cuống quít vung vẩy nắm đấm, bắn ra cương phong, cùng một kiếm của Đông Phương Ngọc đụng vào nhau.

Ầm!

Mà đúng lúc này, Đông Phương Ngọc bay lên một chân, nhanh như thiểm điện đá vào trên bụng Đổng Bá Thiên.

“Hừ!” Đổng Bá Thiên rên lên một tiếng, miệng phun máu tươi, thân thể bay ngược mà đi, phanh một tiếng nặng nề ngã ở trên đất.

Bạch!

Đông Phương Ngọc múa ra một cái kiếm hoa, ánh mắt như điện, hướng phía Đổng Bá Thiên ngã xuống đất nhìn một chút.

“Đổng Nhị gia, đa tạ!”

“Ngươi!” Đổng Bá Thiên nhất thời buồn bực giận dữ một tiếng, nhảy dựng lên liền muốn lại xông qua, lại bị Đổng Khiếu Thiên đưa tay cản lại.

“Lão nhị, người ta đã thủ hạ lưu tình, ngươi còn ngại không đủ mất mặt sao?”

“Đại ca, ta... Ai!” Đổng Bá Thiên há há miệng, sau cùng tức giận vung quyền đầu, không cam lòng mà quay đầu đi.

Trong lòng gã cũng rõ ràng, Đông Phương Ngọc xác thực đã thủ hạ lưu tình, nếu không một cước vừa rồi kia, hoàn toàn có thể đá vỡ đan điền của gã, để gã coi như không chết, tu vi cũng sẽ hủy hết, tuyệt không phải chỉ là thụ thương đơn giản như vậy.

Mà Nghiêm Thiến Nhi thấy cảnh này, cái miệng nhỏ nhắn nhất thời há to, một mặt thật không thể tin nhìn về phía Lâm Hải.

“Đổng Bá Thiên nhìn như uy mãnh, kì thực sau đó đã không còn chút sức lực nào, mà Đông Phương Ngọc lại lui mà bất loạn, tùy thời mà động, đem hai cái cùng so sánh, Đổng Bá Thiên làm sao có thể không bại.”

Lâm Hải phảng phất như đang nói một mình, nhàn nhạt nói nói, để Nghiêm Thiến Nhi nghe mà đột nhiên sững sờ, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia thần sắc cổ quái.

“Hắn chẳng lẽ, thật là một cái cao thủ?” Nghiêm Thiến Nhi chợt phát hiện, có chút nhìn không thấu Lâm Hải.

“Đại ca, ta đến chiếu cố y!” Mà lúc này đây, Đổng Phá Thiên mắt lộ ra hung quang, hướng phía Đông Phương Ngọc đi đến, nhưng lại bị Đổng Khiếu Thiên cản lại.

“Không cần đi, ngươi không phải là đối thủ của y!”

Đổng Khiếu Thiên nói xong, ánh mắt phát lạnh, đi lại chậm chạp hướng phía Đông Phương Ngọc, từng bước một đi đến.

Đông Phương Ngọc nhìn thấy Đổng Khiếu Thiên đi tới, trong lòng đột nhiên phanh phanh cuồng loạn một trận, người còn chưa đến, liền đã cảm thấy một cỗ sát khí nồng đậm đập vào mặt, lực áp bách cường đại để mí mắt Đông Phương Ngọc lắc một cái, sắc mặt hơi biến.

Đổng Khiếu Thiên chỉ là chậm rãi đi tới, liền để Đông Phương Ngọc cảm thấy một cỗ cảm giác áp bách cường đại, nếu thật muốn động thủ, y rất có thể liền cũng sống không qua được mười cái đối mặt.

Cho tới giờ khắc này, Đông Phương Ngọc mới thật sâu cảm thấy, truyền ngôn của ngoại giới không phải là hư ảo, cái Đổng Khiếu Thiên này là đáng sợ cỡ nào!

“Đổng gia, muốn lấy lớn hiếp nhỏ sao?”

Đông Phương Ngọc hít sâu một hơi, nhìn Đổng Khiếu Thiên khí thế hung hăng đi tới, cổ họng khô chát chát, gian nan nói nói.

“Hừ, khinh ngươi lại như thế nào!”

Đổng Khiếu Thiên cười lạnh một tiếng, cách Đông Phương Ngọc còn có xa mấy chục bước, liền đột nhiên đưa tay, lăng không vỗ một cái!

Oanh!

Nhất thời, giữa không trung trống rỗng xuất hiện một đạo chưởng ấn, như là một cỗ xe tăng hạng nặng, mang theo thế bẻ gãy mọi thứ, hướng phía Đông Phương Ngọc liền nghiền ép mà đến.

“Phá!”

Sắc mặt Đông Phương Ngọc đại kinh, lực áp bách cực lớn phía trên chưởng ấn, để trong lòng y cự chiến không thôi, trong lúc cuống quít liền vung múa trường kiếm, đạo đạo lưu quang xông thẳng tới chân trời, hướng phía chưởng ấn điên cuồng mà đi!

Ầm!

Sau một khắc, vô số lưu quang như là lấy trứng chọi đá, trong nháy mắt liền vỡ vụn, căn bản là không có cách ngăn cản xu thế không gì phá nổi của chưởng ấn.

Đông Phương Ngọc thấy thế, mặt nhất thời lộ vẻ hoảng sợ, còn chưa kịp làm ra phản ứng, liền bị chưởng ấn hung hăng đánh vào trên ngực.

Phốc!

Đông Phương Ngọc nhất thời bay ngược mà lên, người còn giữa không trung liền phun ra một ngụm huyết tiễn, sau đó phanh cái bị quẳng ngã xuống đất.

“Đông Phương công tử!”

Nghiêm Gia chủ thấy thế, nhất thời kinh hô một tiếng, bị dọa đến vãi cả linh hồn!

Mà Đổng Khiếu Thiên lại không ngừng bước, ánh mắt lạnh lẽo như băng, mang theo nồng đậm sát khí, từng bước một hướng phía Đông Phương Ngọc, bước nhanh mà tới!

Đông Phương Ngọc sợ hãi vạn phần, thấy Đổng Khiếu Thiên xông lại, cuống quít dùng lực chống đất, muốn đứng lên, lại không nghĩ bị thụ thương quá nặng, dưới chân mềm nhũn, lần nữa ngã sấp xuống!

Nhìn Đổng Khiếu Thiên đã tới gần, sắc mặt Đông Phương Ngọc nhất thời như tro tàn.

“Chẳng lẽ, hôm nay liền muốn chết ở bên trong này sao?”

Ngay tại thời khắc Đông Phương Ngọc một mặt hoảng sợ, sinh lòng tuyệt vọng, đột nhiên một đường thanh âm lười nhác, ghé vào lỗ tai y vang lên.

“Uy, nếu là không đỡ được, liền nói một tiếng!”

Chương 1421: Ta không muốn khi dễ ngươi!

Bạch!

Cơ hồ ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều đồng loạt hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại, nhưng chờ sau khi thấy rõ người nói chuyện là ai, nhất thời tất cả đều kinh hãi đến trợn mắt há hốc mồm, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Mẹ nó, người anh em này đầu bị lừa đá đi?”

Trong lòng tất cả mọi người, tất cả đều toát ra cùng một cái ý nghĩ, trong lòng cảm thấy thật không thể tin thật sâu.

Bởi vì người nói chuyện không phải là ai khác, chính là Lâm Hải trước kia đã đem ngưu bức đều thổi đến trên trời.

Nếu trước khi Hắc Phong Tam Sát còn chưa đến, ngươi chém gió bức cũng coi như thôi, mọi người nhiều lắm là xem thường thật sâu ngươi một phen, nhưng bây giờ Hắc Phong Tam Sát đã ngay tại trước mặt a, hơn nữa liền cả Đông Phương công tử thanh danh hiển hách cũng bị một chiêu đánh ngã, ngươi nha còn dám ra đây đắc ý, đây không phải là muốn chết sao?

“Làm gì a, ngươi điên ư!”

Nghiêm Thiến Nhi ở bên cạnh, càng là bị dọa đến khuôn mặt trắng bệch, nhẹ nhàng kéo Lâm Hải một cái, một mặt kinh hoảng thấp giọng hô nói.

Tuy bởi vì Lâm Hải khẩu xuất cuồng ngôn, để cho hảo cảm của nàng đối với Lâm Hải không ngừng hạ xuống, nhưng trước đó Lâm Hải chung quy vẫn là cứu mệnh của bọn họ, từ nội tâm mà nói, nàng cũng không hy vọng Lâm Hải xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Thế nhưng biểu hiện hiện tại của Lâm Hải, quả thực để cho nàng vừa sợ lại giận, thực sự nghĩ không ra cũng đã đến lúc này, Lâm Hải làm sao còn dám đứng ra, chẳng lẽ vừa rồi ngưu bức thổi đến quá lớn, đem chính hắn cũng mê hoặc mất rồi sao?

Lâm Hải đối với ý tốt của Nghiêm Thiến Nhi lại không hề để ý tới, mà chính là hai tay khoác ra sau, nghiêng cái đầu, một bộ dáng dương dương tự đắc, trên mặt trêu tức nhìn Đông Phương Ngọc đã ngã xuống đất.

“Uy, đến cùng còn có thể được hay không a?”

“Bà nội ngươi!” Đông Phương Ngọc nằm rạp trên mặt đất dậy không nổi, nhìn Lâm Hải hận đến tròng mắt đều nhanh trừng ra ngoài.

Cũng con mẹ nó là lúc nào rồi, ngươi nha còn có lòng dạ thanh thản tại chỗ này nói chuyện châm chọc, nhìn trò cười của lão tử, chẳng lẽ không biết nếu lão tử treo, tất cả các ngươi đều hết trứng sao?

“Ừm?”

Lời nói của Lâm Hải, để Đổng Khiếu Thiên cũng không khỏi sững sờ, cước bộ dừng lại, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Tiểu tử, muốn chết cũng không cần gấp gáp như vậy đi? Chờ lão tử trước phế cái Đông Phương Ngọc này, kế tiếp liền giết chết ngươi!”

Nói xong, Đổng Khiếu Thiên cười lạnh, lần nữa bước nhanh hướng phía Đông Phương Ngọc mà đi.

Đông Phương Ngọc cảm thụ được sát khí nồng như thực chất này rơi vào trên người mình, một cỗ khí tức tới gần tử vong trong nháy mắt lan tràn dưới đáy lòng, trong mắt rốt cục lộ ra thần sắc sợ hãi, lập tức hoảng hốt.

“Uy, ngươi nếu không nói, thật là muốn bị làm chết!”

Lâm Hải nhướn mày, mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, cái Đông Phương Ngọc này làm sao không có đầu óc như thế đâu, không đỡ được cũng là không đỡ được, nói ra là khó khăn như thế sao?

“Thảo!”

Đông Phương Ngọc thấy cũng đã tới lúc này, Lâm Hải còn ở bên cạnh nói ngồi châm chọc, nhất thời tức đến thầm mắng một tiếng, phía dưới kinh hãi giận dữ bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải rống to một tiếng.

“Có bản lĩnh ngươi đến a!”

“Nói sớm đi!” Lâm Hải tức giận lườm y một cái, chờ nửa ngày liền chờ câu nói này của ngươi đây.

Khoát tay, Lâm Hải hướng phía Đổng Khiếu Thiên đang chạy tới trước mặt Đông Phương Ngọc, sát khí đằng đằng, tùy ý nhất chỉ.

“Hắc Phong Tam Sát đúng không? Ngươi nghe kỹ cho ta, từ giờ trở đi, đội xe Nghiêm gia, sẽ do ta bảo hộ!”

“Ta không muốn khi dễ ngươi, nếu không muốn chết mà nói, hiện tại liền mang theo người của ngươi, cút!”

Lâm Hải vừa nói, vừa hướng phía ven đường nhất chỉ, một tay khoác về phía sau, đạm mạc nói nói.

“Ngươi nói cái gì?!”

Đổng Khiếu Thiên sững sờ, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, qua hơn nửa ngày mới phản ứng được, không khỏi khó thở mà cười.

“Ha ha, ha ha, ha ha ha ha!”

Đổng Khiếu Thiên phảng phất như nghe được chuyện cười cực lớn, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

“Ai có thể nói cho ta biết, đây là từ cái trại tâm thần nào chạy đến không?”

Đổng Bá Thiên cùng Đổng Phá Thiên đứng ở một bên phía sau, cũng là cười đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhìn Lâm Hải quả thực tựa như nhìn một cái đần độn đầu không bình thường.

Mà đám người Nghiêm gia, thì là tất cả đều triệt để ngốc, từng cái há to miệng, nhìn Lâm Hải mà giờ phút này cũng không biết nên biểu đạt nội tâm sụp đổ như thế nào.

“Hắn vừa mới nói cái gì? Không muốn khi dễ người? Ông trời của ta a! Đối diện đây chính là lão đại của Hắc Phong Tam Sát, Đổng Khiếu Thiên a! Ngươi con mẹ nó muốn khi dễ thì có thể khi dễ sao?”

Mà Đổng Khiếu Thiên sau khi cười xong, thì sắc mặt bỗng nhiên phát lạnh, trong mắt hung quang thiểm hiện, hung dữ nhìn về phía Lâm Hải.

“Đậu móa, nếu ngươi đã gấp gáp tìm chết như vậy, lão tử liền thành toàn cho ngươi!”

Nói xong, Đổng Khiếu Thiên bỗng nhiên dừng bước chân lại, sau đó bỗng nhiên đưa tay lăng không vỗ xuống, nhất thời một bàn tay to lớn lấp lóe quang mang màu vàng kim, đột nhiên từ trên trời giáng xuống, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải rơi xuống.

Ông!

Bàn tay màu vàng óng giống như một tòa núi cực lớn, thanh thế uy mãnh, đem không gian cũng rung động run run một hồi, trận gió mãnh liệt đem quần áo Lâm Hải cuốn bay lên phất phới, một chưởng này nếu là đánh trúng, Lâm Hải tuyệt đối sẽ bị trực tiếp đập thành bánh thịt.

“Xong, đây chính là kết cục của trang bức!”

Mỗi cái trong Nghiêm gia đều âm thầm lắc đầu, thầm cười khổ không ngừng, một chưởng này của Đổng Khiếu Thiên, chỉ từ khí thế đến xem liền quá cường đại, không có người nào cho rằng Lâm Hải có thể có thực lực để tiếp xuống.

Mà Lâm Hải thấy một chưởng của Đổng Khiếu Thiên đã đánh tới, lại là động cũng không động, hai tay khoác ra sau, sắc mặt lạnh nhạt, phảng phất như một chưởng này căn bản không phải là công hướng về phía hắn.

“A, đều đã bị dọa sợ!”

Đổng Bá Thiên cùng Đổng Phá Thiên, tại phía sau không khỏi cười nhạo một tiếng, đám người Nghiêm gia thì là sắc mặt tái nhợt, tâm sinh sợ hãi.

Bọn họ ngược lại không phải lo lắng cho Lâm Hải, mà chính là Lâm Hải vừa chết, chẳng mấy chốc sẽ đến phiên bọn họ.

“Hứ, còn tưởng rằng có bản lãnh gì, lại dám phát ngôn bừa bãi, nguyên lai bất quá chỉ là một đám ô hợp mà thôi!”

Đổng Khiếu Thiên lộ vẻ mặt khinh miệt, trong đầu đã hiện ra thảm trạng Lâm Hải bị một chưởng vỗ thành thịt nát, trong ánh mắt không khỏi hiện lên một tia đắc ý khát máu dữ tợn.

Mắt thấy Lâm Hải liền muốn bị đánh chết dưới chưởng, ngay tại thời khắc nguy nan này, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, đột nhiên động!

Chỉ thấy Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, hướng phía chưởng ấn màu vàng kim cực lớn trên đỉnh đầu, rất tùy ý duỗi ra cánh tay phải, lăng không nắm lại!

“Diệt!”

Theo Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, chưởng ấn màu vàng kim đột nhiên đứng ở đỉnh đầu của Lâm Hải, sau đó vậy mà như là nhận phải một cỗ lực đạo đè ép cực lớn, run lên một trận, sau đó phanh một tiếng, trong nháy mắt đã bạo liệt, tiêu tán thành vô hình!

“Không có khả năng!”

Cái biến hóa đột ngột xuất hiện này, để Đổng Khiếu Thiên kinh hãi biến sắc, kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin, hai người Đổng Bá Thiên cùng Đổng Phá Thiên, sắc mặt giễu cợt càng là ngưng kết trong nháy mắt, trong lòng rung mạnh vô cùng.

“Cái này, đây là có chuyện gì?” Đám người Nghiêm gia, càng là trợn mắt há hốc mồm, tất cả đều đã mộng bức.

Liền cả Đông Phương Ngọc ngã trên mặt đất, cũng là miệng há tròn ra, trong mắt tràn ngập nghi hoặc cùng không hiểu.

“Ngươi là ai?!”

Sau khi hết khiếp sợ ngắn ngủi, Đổng Khiếu Thiên rốt cục kịp phản ứng, mí mắt cuồng loạn một trận, lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, trên mặt rốt cục lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, thấp giọng quát hỏi.

Bằng vào Lâm Hải tiện tay phá mất một đạo chưởng ấn này của chính mình, Đổng Khiếu Thiên cũng đã kết luận, người trẻ tuổi trước mặt này, thực lực vượt xa khỏi tưởng tượng của gã, thậm chí so với Đông Phương Ngọc còn mạnh hơn nhiều.

Trách không được vừa rồi hắn lại dám nói ra câu nói như thế kia, nguyên bản còn tưởng rằng hắn là cuồng vọng tự đại, hiện tại xem ra, người ta là yên tâm có chỗ dựa chắc a!

Đối với tra hỏi của Đổng Khiếu Thiên, Lâm Hải không có trả lời, mà chính là lần nữa đưa tay, hướng phía bên cạnh nhất chỉ.

"Ta đã nói qua, không muốn khi dễ ngươi! Cho ngươi thêm một cơ hội, mang theo người của ngươi, cút ngay lập tức!"

"Hừ, cuồng vọng!" Đổng Khiếu Thiên nghe được, nhất thời đại nộ, tuy Lâm Hải phá mất một chưởng kia của gã, để gã lau mắt mà nhìn, nhưng lại không hề đại biểu Đổng Khiếu Thiên gã sẽ sợ Lâm Hải.

Hiện tại thấy Lâm Hải cư nhiên hung hăng càn quấy như thế, nếu Đổng Khiếu Thiên lùi bước, về sau còn có mặt mũi nào gặp người.

"Tiểu tử, lập tức quỳ xuống cho lão tử, dập đầu xin lỗi, nếu không lão tử chém sống ngươi!"

Lâm Hải nghe xong, nhất thời chau mày, khe khẽ thở dài.

"Thật sự là phiền phức!"

"Nếu ngươi đã không trân quý thời cơ, vậy cũng khỏi cần đi, đều lưu lại cho ta đi!" Nói xong, đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, đột nhiên giơ bàn tay lên, hướng phía Đổng Khiếu Thiên, nhẹ nhàng rơi xuống.

Chương 1422: Gió Cuốn Mây Tan

Một chưởng này của Lâm Hải, hướng phía Đổng Khiếu Thiên xa xa vỗ xuống, nhìn qua kéo dài bất lực, liền như là một người mấy ngày chưa ăn cơm, nhìn không ra một tia xu thế uy mãnh.

Thế nhưng là, rơi vào trong mắt của Đổng Khiếu Thiên, lại làm cho trong lòng của gã run lên bần bật, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc sợ hãi.

“Không tốt!”

Đổng Khiếu Thiên kinh hãi biến sắc, một chưởng đánh ra này của Lâm Hải, vậy mà để gã cảm thấy một cỗ lực lượng áp bách vô hình, từ bốn phương tám hướng mãnh liệt mà đến, xung quanh chính mình đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, đồng thời trong không khí đôm đốp rung động, lại có vô số lôi quang hồ quang điện đang nhảy toán loạn.

Mà vừa lúc này, trong ánh mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, trong miệng đạm mạc phun ra bốn chữ.

“Gió Cuốn Mây Tan!”

Ông!

Sau một khắc, chưởng ấn cực lớn đột nhiên xuất hiện, so với chưởng ấn trước đó của Đổng Khiếu Thiên, thanh thế không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần, như là một tòa núi lớn, hướng phía đỉnh đầu Đổng Khiếu Thiên áp xuống.

Ngay tại lúc đó, bỗng dưng một đường tiếng sấm, giố mây cuồng loạn, lực lượng Lôi Điện cuồng bạo huy sái đầy trời, đem Đổng Khiếu Thiên hoàn toàn giam cầm tại phía dưới chưởng ấn, giống như một cái nhà tù bằng lôi điện, khiến cho gã không chỗ trốn chạy!

“Không!!!”

Cho tới giờ khắc này, Đổng Khiếu Thiên mới biết thực lực của Lâm Hải, là đáng sợ cỡ nào, hoàn toàn là tồn tại mà gã theo không kịp, đối mặt với một chưởng này của Lâm Hải, Đổng Khiếu Thiên bị dọa đến vãi cả linh hồn, thậm chí ngay cả dũng khí đối kháng cũng đều không có, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, quay đầu liền chạy!

Ông!

Thân ảnh của gã vừa mới động, liền bị vô số hồ quang điện lẻn đến trên thân, sau đó thân thể run lên bần bật, trong nháy mắt chết lặng, cứng ngắc tại nguyên chỗ.

“Tha mạng a!”

Nhìn bàn tay to lớn ầm vang rơi xuống, Đổng Khiếu Thiên phát ra một tiếng rống hoảng sợ buồn bã, toàn thân run lẩy bẩy, trong mắt đều là vô cùng hoảng sợ cùng tuyệt vọng!

Phốc!

Bàn tay to lớn rơi xuống, như là một ngọn núi lớn nện ở trên mặt đất, khiến cho mặt đất cũng run rẩy một trận, đem đám người Nghiêm gia chấn động đến người ngã ngựa đổ, ngã trái ngã phải.

Nhưng mà, mọi người đã không để ý tới còn lại, toàn bộ đều mang ánh mắt chấn kinh khó có thể tin, hướng trên mặt đất nhìn lại, chỉ nhìn một chút, liền sợ hãi mở to hai mắt, quả thực không thể tin được vào tình cảnh trước mắt.

Chỉ thấu hư ảnh chưởng ấn cực lớn kia chậm rãi tán đi, lão đại Đổng Khiếu Thiên của Hắc Phong Tam Sát trước đó còn hung hăng càn quấy bá đạo nhất thời có một không hai, để cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, giờ phút này liền như là một mảnh giấy nằm rạp trên mặt đất, một dòng máu tươi từ dưới thân chậm rãi chảy ra, sớm đã không có khí tức, biến thành xác chết!

“Tê ~”

Tất cả mọi người cơ hồ đều hít sâu một hơi, nhìn thi thể của Đổng Khiếu Thiên, ánh mắt lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu.

“Đổng Khiếu Thiên, vậy mà chết!”

“Bị cái Lâm Hải thổi ngưu bức không làm bản nháp kia, cho một bàn tay chụp chết!”

Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều chuyển hướng Lâm Hải, chỉ là lần này khi nhìn về phía Lâm Hải, thần sắc trong mắt, tất cả lại đều biến.

Nếu như trước đó nói bọn họ nhìn Lâm Hải, là khinh thường cùng xem thường thật sâu, như vậy hiện tại, thay vào đó thì là rung động cùng kính sợ thật sâu!

“Mẹ nó, nguyên lai người anh em này không phải là thổi ngưu bức, mà chính là thực ngưu bức a!”

Những lời mà Lâm Hải trước đó đã nói qua kia, giờ phút này lần nữa vọng lại tại bên tai bọn họ, ngắn ngủi kinh hãi qua đi, cơ hồ tất cả mọi người không khỏi ngầm cười khổ, cảm thấy quả thực ngượng vô cùng.

Nguyên lai người ta một mực nói đều là lời nói thật a, thua thiệt bản thân đám người này, còn mặt mũi tràn đầy khinh thường chế giễu người ta, hiện tại tốt, người ta là tồn tại còn đáng sợ hơn Hắc Phong Tam Sát vô số lần, hiện tại nên đối mặt với người ta như thế nào a?

Vương sư huynh nhìn thấy Đổng Khiếu Thiên bị Lâm Hải dùng một chưởng chụp chết, sau khi hết khiếp sợ, trong lòng bỗng nhiên sinh ra hoảng sợ thật sâu, bị dọa đến bắp chân cũng mềm, nhìn Lâm Hải mà kém chút khóc.

“Mẹ nó, lần này thảm!”

Trước đó, gã chính là đem Lâm Hải đắc tội rất thảm a, ai ngờ Lâm Hải lại là tồn tại con mẹ nó ngưu bức như thế, nếu như Lâm Hải mang thù, trái lại cùng gã tính sổ sách, gã coi như có mười cái mạng, cũng không đủ để Lâm Hải giết a!

“Lâm, Lâm công tử, trước đó có nhiều đắc tội, mong ngài xem ở trên phân thượng Thiến Nhi sư muội, tha ta một lần đi!” Vương sư huynh càng nghĩ càng sợ, sau cùng trực tiếp phù phù một tiếng quỳ gối ở trước mặt Lâm Hải, buồn bã cầu xin tha thứ.

Lâm Hải đạm mạc nghiêng mắt liếc nhìn gã một chút, trong mắt lóe lên một tia thần sắc khinh thường, tùy ý phất phất tay.

Lấy tu vi địa vị của Lâm Hải, làm thế nào có thể cùng loại tiểu nhân vật như gã này so đo, không công làm nhục thân phận của mình.

Mà Vương sư huynh thì là vui mừng quá đỗi, vội vàng đứng lên hướng phía Lâm Hải cúi đầu khom lưng một trận.

“Lâm công tử thật là đại nhân đại lượng, đa tạ Lâm công tử, đa tạ Lâm công tử!”

“Ngươi ban đầu lợi hại như vậy, trước đó vì cái gì không nói?” Cái miệng nhỏ nhắn của Nghiêm Thiến Nhi hơi mở, chấn kinh không thể tin được nhìn Lâm Hải một hồi, sau đó đột nhiên mang theo một tia tức giận, hờn dỗi liếc trắng Lâm Hải một chút.

Lâm Hải nhất thời che cái trán, mặt mũi tràn đầy im lặng, quả thực so với Đậu Nga còn oan hơn.

“Xin nhờ, ta đã nói không chỉ một lần, là các ngươi đều không tin, có được hay không?”

Nghiêm Thiến Nhi há há miệng, nhất thời nghẹn lời, xác thực như Lâm Hải nói, Lâm Hải đã sớm biểu thị, Hắc Phong Tam Sát căn bản cũng không khiến hắn đặt ở bên trong mắt, chẳng qua là lúc đó tất cả mọi người cảm thấy hắn thổi ngưu bức, người nào sẽ tin tưởng a.

“Này cũng tại ngươi, không nói rõ ràng!”

Cái miệng nhỏ nhắn của Nghiêm Thiến Nhi khẽ bĩu, tuy biết là chính mình sai, nhưng cũng kéo không xuống mặt mũi để thừa nhận, hừ lạnh một tiếng quay đầu sang chỗ khác.

“Ai!” Lâm Hải thở dài, xem ra nữ nhân ở đâu cùng đều là một dạng a, không nói đạo lý là kỹ năng trời sinh.

“Đổng Bá Thiên cùng Đổng Phá Thiên chạy!”

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên có người chỉ về nơi xa, hô to một tiếng.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy hai người Đổng Bá Thiên cùng Đổng Phá Thiên, như là chó mất chủ, đem khí lực bú sữa cũng dùng đến, chân phát phi nước đại hướng về phía nơi xa, liền cả thi thể của đại ca bọn họ, cũng không lo được quản.

Tại sau khi Lâm Hải một chưởng diệt sát Đổng Khiếu Thiên, hai người bọn họ sau lúc thương tâm sợ hãi, đều bị dọa đến kém chút tè ra quần.

Thực lực của Đổng Khiếu Thiên, cùng đại năng Nguyên Anh đều chỉ cách nhau một đường, còn có gần ngàn năm đạo hạnh gia thân, so với hai người bọn họ mạnh đến mức đếm không hết, coi như hai người liên thủ, tại trước mặt Đổng Khiếu Thiên, cũng không qua nổi ba chiêu.

Nhưng cho dù Đổng Khiếu Thiên cường hãn như vậy, cũng bị Lâm Hải giống như đập ruồi, một bàn tay trực tiếp chụp chết, nếu đổi thành bọn họ, chỉ sợ Lâm Hải thổi một ngụm khí, đều có thể muốn mạng của bọn họ.

Sau khi kịp phản ứng, trong lòng bọn họ chỉ còn lại có nồng đậm hoảng sợ, nào còn dám lưu lại ở đây, liền hận cha mẹ sinh thiếu hai cái đùi, hận không thể lập tức liền thoát khỏi cái chỗ

này.

“Thả hổ về rừng, hậu hoạn vô cùng a!”

Nghiêm Gia chủ không khỏi nhíu một cái lông mày, mặt lộ vẻ lo lắng, nếu hai người Đổng Bá Thiên chạy, ngày sau bọn họ không dám tìm Lâm Hải báo thù, lại không có nghĩa là không dám tìm Nghiêm gia bọn họ, bởi như vậy, Nghiêm gia sẽ vĩnh viễn không có ngày lành, thậm chí có nguy hiểm bị diệt tộc a!

“Yên tâm, bọn họ chạy không thoát!”

Mà đúng lúc này, Lâm Hải đột nhiên nhàn nhạt mở miệng, sau đó cánh tay nâng lên, hướng phía hai người Đổng Bá Thiên đã chạy ra ngoài xa mấy trăm mét, xa xa nhất chỉ.

“Băng Phong Thiên Lý!”

Ông!

Theo tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống, đám người Nghiêm gia nhất thời toàn thân run lên, phảng phất như lập tức đến Bắc Cực Băng Nguyên, Băng Hàn Chi Khí cơ hồ đông tận xương tuỷ, để bọn họ nhịn không được run lẩy bẩy, lại có loại cảm giác bị đông cứng.

“Mau nhìn bên kia!”

Bỗng nhiên, có người chỉ về đằng trước, kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Chỉ thấy, bên trong không gian ngoài mấy trăm mét kia, đột nhiên có vô số tinh hạt màu trắng trong nháy mắt đã ngưng tụ, hình thành một đường tường băng, hướng về phương xa cấp tốc lan tràn mà đi, chớp mắt liền đến sau lưng Đổng Bá Thiên cùng Đổng Phá Thiên.

Hai người kia tựa hồ có phát giác, đột nhiên quay đầu hướng phía sau lưng nhìn lại, sau đó trên mặt nhao nhao lộ ra vẻ sợ hãi vô tận.

Cạch! Sau một khắc, thân thể hai người cứng đờ, nhất thời bị phong tại bên trong tường băng, trở thành một bức tượng đá!

Chương 1423: Trấn Lạc Phong

“Cái này!!!”

Tất cả mọi người ở đây, còn chưa từ trong khiếp sợ do Lâm Hải chụp chết Đổng Khiếu Thiên hoàn toàn tỉnh táo lại, liền lại bị một màn kinh hãi trước mắt này, triệt để làm kinh ngạc đến ngây người. Nhìn tường băng kéo dài hơn ngàn mét này, cùng Đổng Bá Thiên cùng Đổng Phá Thiên bị đông thành tượng băng, mỗi cái ánh mắt lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu, xung quanh lập tức trở nên lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, đám người Nghiêm gia mỗi cái sợ mất mật, câm như hến, chỉ còn lại có tiếng nuốt nước miếng rầm rầm.

Nếu như trước đó nói một chưởng chụp chết Đổng Khiếu Thiên kia, chỉ là để bọn họ chấn kinh với thực lực của Lâm Hải, như vậy một chiêu Băng Phong Thiên Lý này, làm cho bọn họ đối vớiLâm Hải, bắt đầu sản sinh sợ hãi chính thức xuất phát từ nội tâm.

Trong lòng bọn họ, gần như đồng thời nghĩ đến một vấn đề, nếu như Lâm Hải là địch nhân của Nghiêm gia, chẳng phải cũng là dạng tiện tay nhất chỉ này, liền có thể đem cả cái Nghiêm gia, tất cả đều chết cóng tại bên trong tường băng sao?

Một người phất tay có thể diệt nhất tộc!

Liền cả Nghiêm Gia chủ, thời điểm lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt cũng tràn ngập kính sợ thật sâu.

“Lão hủ mắt vụng về, không biết cao nhân, xin Lâm công tử thứ tội!”

Thân thể Nghiêm Gia chủ vội vàng hướng phía Lâm Hải khom người một cái thật sâu, trái tim phanh phanh cuồng loạn, nếu Lâm Hải trách tội thái độ trước đó của Nghiêm gia bọn họ, vậy coi như hỏng bét.

“Nghiêm lão ca không cần như thế!” Lâm Hải cười cười, trước đó Nghiêm Gia chủ, chủ động để cho mình đi theo đội xe, nói rõ tâm địa người này không xấu, Lâm Hải làm thế nào có thể bởi vì chỉ là việc nhỏ này, mà trách tội ông ta.

Mà Nghiêm Gia chủ thì bị một câu lão ca của Lâm Hải, gọi tới tâm hoa nộ phóng, kích động toàn thân run rẩy.

Phải biết, Lâm Hải thế nhưng là tồn tại còn cường đại hơn cả Hắc Phong Tam Sát a, nếu có thể nhờ vả chút quan hệ cùng Lâm Hải, tương lai còn có ai dám không đem Nghiêm gia của ông ta đặt ở bên trong mắt.

“Lâm công tử có vẻ như cùng Thiến Nhi, nói chuyện rất là hợp ý a!” Ánh mắt của Nghiêm Gia chủ, đột nhiên rơi vào trên thân nữ nhi của mình, lộ ra quang mang hưng phấn.

Lâm Hải cũng không biết ý nghĩ của Nghiêm Gia chủ, ánh mắt của hắn, đã chuyển hướng sang Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Ngọc giờ phút này đã đứng lên, móc ra một viên thuốc ăn vào, tuy sắc mặt vẫn tái nhợt vô cùng, lại cũng có một chút tinh thần.

Lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, Đông Phương Ngọc đau thương cười một tiếng, nhớ trước đó năm lần bảy lượt mỉa mai Lâm Hải không xứng đứng chung một chỗ cùng với mình, đột nhiên cảm thấy mình tựa như một tên hề, quả thực vô cùng xấu hổ.

Kéo lấy thân thể thương tổn nặng nề, Đông Phương Ngọc chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải cung cung kính kính thi lễ một cái.

“Lâm công tử, tại hạ trước đó có mắt không tròng, đắc tội!”

“Không sao cả!” Lâm Hải thấy Đông Phương Ngọc một mặt xấu hổ, sắc mặt chân thành, cười nhạt một tiếng, nói nói.

Hắn vốn chính là muốn đi Đông Phương gia tộc, chỉ sợ ngày sau còn muốn đánh giao đạo cùng cái Đông Phương Ngọc này, nên không cần thiết đem quan hệ làm cho quá cương, huống chi tính cách của cái Đông Phương Ngọc này tuy có chút ngông cuồng, nhưng cũng không phải là người đại ác, nếu đã cúi đầu xin lỗi chính mình trước, Lâm Hải cũng không muốn lại so đo.

Đông Phương Ngọc cười khổ một tiếng, sau đó khẽ vươn tay lấy ra mười khối Linh thạch, đưa tới trước mặt Nghiêm Gia chủ.

“Đông Phương công tử, cái này là ý gì?” Nghiêm Gia chủ sững sờ, kinh ngạc hỏi.

“Nghiêm Gia chủ, tại hạ vô năng, không thể bảo hộ được các ngươi chu toàn, lại có thể diện gì lấy thù lao của ngươi, mười khối Linh thạch này, ngươi thu trở về đi!”

“Không được, không được!”

“Đông Phương công tử vì bảo vệ Nghiêm gia ta, bản thân bị trọng thương, trong lòng Nghiêm mỗ đã là áy náy vạn phần, nếu lại đem Linh thạch thu hồi, này còn là người sao?”

Nghiêm Gia chủ vội vàng liên tục khoát tay cự tuyệt, ông ta là thông minh người, há lại bởi vì chỉ là chuyện mười khối Linh thạch, liền đắc tội với Đông Phương Ngọc, tuy Đông Phương Ngọc thua ở dưới tay Đổng Khiếu Thiên, nhưng so sánh cùng Nghiêm gia bọn họ, lại là mạnh hơn, Huống chi, sau lưng Đông Phương Ngọc, còn có Đông Phương gia tộc đây.

Thấy Nghiêm Gia chủ nói kiên quyết, Đông Phương Ngọc cũng không miễn cưỡng nữa, mỉm cười.

“Vậy thì tốt, đã như vậy, tại hạ liền đa tạ!”

Nói xong, Đông Phương Ngọc lại liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Có Lâm công tử đi theo, chắc hẳn đoạn đường này, tất nhiên có thể yên ổn đến trấn Lạc Phong, tại hạ liền không theo các vị cùng một chỗ nữa.”

“Đông Phương công tử, không cùng chúng ta cùng về gia tộc sao?” Nghiêm Gia chủ sững sờ, hỏi.

“Không, tại hạ cần tìm một chỗ để liệu thương, cáo từ!”

Nói xong, Đông Phương Ngọc hướng phía Lâm Hải cùng Nghiêm Gia chủ ôm quyền một cái, theo sau đó xoay người rời đi.

“Cái Đông Phương Ngọc này, ngược lại là có chút cá tính!”

Nhìn thân ảnh rời đi của Đông Phương Ngọc, Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hắn nơi nào sẽ không hiểu, chính mình dùng thực lực, đem mặt y đánh vang lên ba ba, Đông Phương Ngọc y đây là không có mặt mũi tiếp tục chờ đợi a.

“Lâm công tử, này, chúng ta cũng lên đường chứ?” Nghiêm Gia chủ hướng phía Lâm Hải, câu nệ hỏi.

“Đi thôi!”

Lâm Hải thở dài, sau đó dẫn đầu hướng phía trước đi đến, Nghiêm Gia chủ thấy Lâm Hải đi tới, cuống quít tránh ra một con đường, hướng phía sau thối lui, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, tràn ngập kính sợ.

Đội xe một đường tiến lên, đi suốt thời gian một ngày, rốt cục đã tới gần trấn Lạc Phong.

Lâm Hải vừa đi, một bên vừa lấy điện thoại cầm tay ra, tìm tới Weachat của Đông Phương Du Long.

“Đông Phương lão ca, ta sắp đến trấn Lạc Phong rồi!”

Tin tức của Đông Phương Du Long, rất nhanh liền hồi phục lại.

“Lâm lão đệ, ngươi đã tiến vào Địa Tiên giới? Cách trấn Lạc Phong còn không xa! (phía sau là một biểu lộ kinh hỉ) “

“Đúng vậy a, còn có khoảng chừng năm mươi dặm, bất quá theo cùng một chỗ với một cái đội xe, đi không vui!”

“Ha ha ha, quá tốt! Lâm lão đệ, ta hiện tại liền lên đường, qua quảng trường trên trấn chờ ngươi!”

Kết thúc đối thoại cùng Đông Phương Du Long, Lâm Hải cười nhạt một tiếng, thời gian một năm, hứa hẹn của chính mình đối với Đông Phương Du Long lúc trước, cuối cùng đã được thực hiện.

Lâm Hải đến vào Địa Tiên giới, chỉ có một cái mục đích, chính là trong vòng trăm năm thành tựu Thiên Tiên chi vị, đến Vọng Thiên Nhai đi gặp Liễu Hinh Nguyệt, điều hắn cần làm, liền là mau chóng tăng cao tu vi.

Dù sao trước mắt cũng không có một cái địa phương nào để đặt chân, đi tới Đông Phương gia tộc trước, cũng là lựa chọn tốt.

“Lâm công tử, phía trước chính là trấn Lạc Phong, không biết Lâm công tử đặt chân ở nơi nào? Nếu là không có, có thể đến hàn xá ở tạm hay không, Nghiêm mỗ nhất định sẽ quét dọn giường chiếu mà đối đãi!”

Dạng siêu cấp cường giả như Lâm Hải này, một khi trèo lên, địa vị Nghiêm gia thế tất sẽ nước lên thì thuyền lên, mắt thấy mục đích liền muốn đến, Nghiêm Gia chủ vội vàng mặt mang mỉm cười, hướng phía Lâm Hải mời nói.

“Đa tạ ý tốt, không cần!” Lâm Hải lắc đầu, cười nói.

“Ách...” Nghiêm Gia chủ thấy Lâm Hải cự tuyệt dứt khoát như vậy, nhất thời có chút xấu hổ.

“Lâm công tử đến trấn Lạc Phong, là thăm bạn hay là...”

“Xem như thăm bạn đi!”

“A? Không biết bằng hữu của Lâm công tử là ai?”

“Đông Phương Du Long!”

“Đông Phương Du Long?” Nghiêm Gia chủ sững sờ, mặt lộ vẻ mờ mịt, lấy thực lực của Lâm Hải, bạn hắn nhất định cũng không phải là hạng người bình thường, nhưng cái tên Đông Phương Du Long này, ông ta chính là cho tới bây giờ chưa có nghe nói qua a.

Bất quá tuy chưa từng nghe qua, nhưng từ tên cũng có thể nhìn ra, cái này nhất định là người của Đông Phương gia tộc.

Nghĩ đến chỗ này, Nghiêm Gia chủ không khỏi thầm cười khổ, nếu Lâm Hải là khách nhân của Đông Phương gia tộc, thì mình muốn mời hắn gia tộc mình, tự nhiên là không động được.

Đội xe rất nhanh liền tiến vào trấn Lạc Phong, Lâm Hải quay đầu nhìn về phía Nghiêm Gia chủ.

“Quảng trường của trấn Lạc Phong ở đâu?”

“Quảng trường?” Trong lòng Nghiêm Gia chủ bỗng nhiên nhất động, mặt lộ vẻ một tia áy náy.

"Lâm công tử, ấn theo lý mà nói, lão phu hẳn là tự thân dẫn đường cho ngài, nhưng dọc theo con đường này lo lắng hãi hùng, đường đi mệt nhọc, xương cốt của lão phu có chút không chịu đựng nổi, liền để Thiến Nhi mang ngài đi qua đi."

Nói xong, Nghiêm Gia chủ vẫy tay một cái, đem Nghiêm Thiến Nhi gọi vào bên người.

"Thiến Nhi, ngươi mang Lâm công tử, qua quảng trường!"

"Vâng, phụ thân!" Nghiêm Thiến Nhi đáp ứng một tiếng, nhưng sau khi nhìn đến ánh mắt của phụ thân có thâm ý khác, đột nhiên hơi đỏ mặt, cúi đầu, trái tim cuồng loạn một trận.

"Lâm công tử, mời đi theo ta!"

Nghiêm Thiến Nhi cúi đầu nói một tiếng, liền bước liên tục nhẹ nhàng, mang theo Lâm Hải hướng phía quảng trường đi đến.

"Tại chỗ này!"

Quảng trường cách chỗ này không xa, rất nhanh liền đến, Lâm Hải từ thật xa liền thấy thân ảnh của Đông Phương Du Long, đang trông mong chính mình, hướng về một phương hướng nhìn quanh.

"Thiến Nhi cô nương, ngươi trở về đi, ta đã nhìn thấy bằng hữu của ta!" Lâm Hải hướng phía Nghiêm Thiến Nhi cảm kích cười một tiếng, nói nói.

"Há, này, ta đi!" Nghiêm Thiến Nhi liếc nhìn Lâm Hải một chút, nở nụ cười xinh đẹp, theo sau đó liền xoay người rời đi, bóng hình xinh đẹp vậy mà mang theo một chút mất mác. Lâm Hải tự nhiên không có chú ý tới những cái này, mà chính là mang theo một tia vui sướng do xa cách từ lâu mà trùng phùng, hướng phía Đông Phương Du Long đi đến.

Chương 1424: Bởi vì, ngươi không thể trêu vào y!

“Đông Phương lão ca!”

Sau khi tới gần Đông Phương Du Long, Lâm Hải mặt mang mỉm cười, la lên một tiếng.

Đông Phương Du Long quay đầu lại, sau khi nhìn thấy Lâm Hải, nhất thời một mặt kích động, cười ha ha chào đón.

“Ha ha, Lâm lão đệ, hơn một năm a, đã đợi được ngươi rồi!”

Hàn huyên qua đi, Đông Phương Du Long nhìn mái tóc trắng phơ của Lâm Hải, thu lại mặt cười, do dự nói.

“Người yêu của ngươi, còn không có tin tức sao?”

Lâm Hải nghe được, thần sắc nhất thời nhất ảm, trong đầu hiện ra thân ảnh của Liễu Hinh nguyệt, trong lòng nhói nhói, cười khổ lắc đầu.

“Ai!” Đông Phương Du Long thở dài, trên mặt tiếc hận vỗ vỗ bả vai của Lâm Hải.

“Ngươi chính là Lâm Hải?”

Đột nhiên, một đạo thanh âm thanh lãnh cao ngạo, vang lên ở bên cạnh, trong giọng nói mang theo một tia khinh miệt.

“Ừm?”

Lâm Hải vừa nghiêng đầu, ánh mắt rơi vào trên người một cái nữ tử trẻ tuổi bên người Đông Phương Du Long, nữ tử một thân váy dài màu xanh nhạt, duyên dáng yêu kiều, mái tóc như thác nước, dáng người ngạo nghễ ưỡn lên, dung nhan xinh đẹp, thuộc về loại mỹ nữ khó gặp, chỉ là sắc mặt có chút băng lãnh, cho người ta cảm giác không dễ tiếp cận.

“Đúng, ta là Lâm Hải!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn vừa mới thoáng qua một cái đến, liền đã chú ý tới nữ tử này, tựa hồ là cùng một chỗ với Đông Phương Du Long, chỉ là vốn không quen biết, Lâm Hải liền không tiện chào hỏi, hiện tại thấy nữ hài đặt câu hỏi, Lâm Hải mới hướng phía nàng ta cười cười.

“A, quên giới thiệu cho các ngươi một chút!” Đông Phương Du Long lúc này mới vỗ ót một cái, sau đó chỉ nữ tử, hướng phía Lâm Hải giới thiệu nói.

“Lâm lão đệ, đây là tiểu thư Đông Phương Vũ Kha, chính là đích nữ của Thất Trưởng lão trong Đông Phương gia tộc ta, biết rõ ngươi đến, Thất Trưởng lão đặc biệt phân phó, để Vũ Kha tiểu thư thay lão tự mình đến nghênh đón!”

Nói xong, Đông Phương Du Long lại hướng phía Đông Phương Vũ Kha cười một tiếng, chỉ chỉ Lâm Hải.

“Vũ Kha tiểu thư, đây chính là người mà ta đã nói với ngươi-Lâm Hải, Lâm lão đệ!”

“Làm phiền Vũ Kha tiểu thư tự mình tới, Lâm Hải không dám nhận!” Lâm Hải cười ôm quyền một cái, đích nữ của Trưởng lão gia tộc, tự mình đến nghênh đón một cái người ngoài như chính mình, quy cách này đã không tính là thấp.

Đông Phương Vũ Kha lại là nhíu mày, ánh mắt cao ngạo quét nhìn Lâm Hải một chút, lộ ra một tia thần sắc hồ nghi.

“Nghe Du Long thúc thúc nói, ngươi tại cảnh giới Giả Đan, liền có thể vượt cấp Trảm Kim Đan, bây giờ càng là tuổi còn trẻ liền đột phá đến cảnh giới Kim Đan, có thể xưng là thiên tài tu luyện, có phải là thật hay không?”

“Đột phá đến Kim Đan?” Lâm Hải nghe được, trong lòng cười thầm, đây đều là chuyện xưa cũ năm nào, ca ca sớm đã là Nguyên Anh cảnh có được hay không?

Bất quá, Lâm Hải không phải loại người ưa thích khoe khoang kia, thật cũng không tất phải đặc biệt đi qua uốn nắn, huống chi hắn từ trong giọng nói cùng ánh mắt của Đông Phương Vũ Kha, tựa hồ cảm thấy một tia khí tức không phải là quá hữu hảo.

“A, may mắn mà thôi, danh xưng thiên tài, không dám nhận!”

“Ai nha, Lâm lão đệ quá khiêm tốn, lấy ngươi...”

“Hừ, coi như có chút tự mình hiểu lấy!” Đông Phương Du Long còn chưa nói hết lời, liền bị Đông Phương Vũ Kha trực tiếp cắt ngang, ở trên cao nhìn xuống liếc nhìn Lâm Hải một chút, cao ngạo nói nói.

“Ách...” Lời nói của Đông Phương Vũ Kha, để mặt mo của Đông Phương Du Long đỏ ửng, xấu hổ vô cùng, trong hai mắt hiện lên một tia để ý không dễ dàng phát giác.

Bất kể thế nào nói, Lâm Hải là khách nhân của Đông Phương Du Long lão, hơn nữa còn do lão dẫn vào Đông Phương gia tộc, Đông Phương Vũ Kha lại nói như thế, quả thực cũng quá không nể mặt lão.

Lâm Hải cũng là nhướn mày, trong lòng có chút bất mãn, chính mình giống như không có đắc tội cái Đông Phương Vũ Kha này đi, vì cái gì nàng ta lại như có chút nhắm vào mình.

Nhưng rất nhanh, bất mãn trong lòng Lâm Hải liền lại tán đi, chỉ là một cái tiểu nha đầu Kim Đan kỳ mà thôi, lấy tu vi địa vị hôm nay của chính mình, cần gì phải chấp nhặt với nàng ta.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải không thèm để ý chút nào cười một tiếng, trên mặt phong khinh vân đạm, đã không có mảy may thần sắc bất mãn nào.

“Ai nha, đừng đứng tại đây nữa, nhanh về gia tộc đi, Thất Trưởng lão đang ở nhà chờ đâu.” Đông Phương Du Long thấy Lâm Hải không có tức giận, lúc này mới yên lòng lại, vội vàng nhiệt tình chào mời Lâm Hải, chuẩn bị đem không khí xấu hổ hóa giải một chút.

Nhưng mà, Đông Phương Vũ Kha ở bên cạnh lại mở miệng lần nữa.

“Lâm Hải, nếu ngươi đã muốn gia nhập Đông Phương gia tộc ta, có câu nói này, ta có cần phải nhắc nhở ngươi một chút!” Ngữ khí của Đông Phương Vũ Kha thanh lãnh, trên mặt không mang theo một chút tình cảm nào.

“A.” Lâm Hải dừng bước chân lại, liếc nhìn Đông Phương Vũ Kha một chút, “Xin Vũ Kha tiểu thư chỉ giáo?”

Ánh mắt Đông Phương Vũ Kha từ trên thân Lâm Hải quét mắt một vòng, liền lại dời đi, mắt nhìn phía trước, nhàn nhạt mở miệng.

“Tuy nghe Du Long thúc nói, ngươi tại Phàm Gian giới có một ít thành tựu, nhưng đó cũng là quá khứ, ngươi phải rõ ràng một điểm, nơi này là Địa Tiên giới, tương lai ngươi gặp được người tu hành, mỗi một cái thiên phú và thực lực, cũng so ngươi chỉ mạnh chứ không yếu, cái gọi là thiên tài của Phàm Gian giới, tại Địa Tiên giới bất quá chỉ là chuyện tiếu lâm.”

“Cho nên, từ hôm nay trở đi, ngươi lên thu hồi ngạo khí, quên đi huy hoàng ngày xưa, bởi vì hết thảy những mà ngươi từng có, tại Địa Tiên giới căn bản là không đáng giá nhắc tới, khiêm tốn làm người, điệu thấp làm việc, thời khắc bảo trì lòng kính sợ, mới là pháp tắc duy nhất sinh tồn được cuối cùng của ngươi tại Địa Tiên giới.”

Nói xong, Đông Phương Vũ Kha dừng một cái, đem ánh mắt lần nữa chuyển dời đến Lâm Hải trên thân.

“Ta nói chuyện, ngươi nhớ kỹ sao?.”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó trong lòng buồn cười một trận, đây là đang giáo dục chính mình sao? Còn thu hồi ngạo khí trên thân, ca ca rất ngạo sao? Ngược lại là Đông Phương Vũ Kha ngươi, từ đầu tới đuôi đều là một bộ dáng cao cao tại thượng đi.

"Nhớ kỹ!" Lâm Hải có chút dở khóc dở cười gật gật đầu, im lặng nói nói.

"Thế nào, ngươi không phục?" Đông Phương Vũ Kha tựa hồ nhìn ra Lâm Hải đáp ứng mồm không ứng với tâm, nhất thời nhướn mày, mặt lộ thần sắc bất mãn.

"Lời nói ta đã nói đến, có nghe hay không là tại ngươi, về sau có ăn thòi lớn, cũng đừng trách ta không có nhắc nhở!"

Nói xong, Đông Phương Vũ Kha không đợi Lâm Hải trả lời, quay người lại dẫn đầu hướng phía phương hướng Đông Nam đi đến.

"A..." Nhìn bóng lưng cao ngạo của Đông Phương Vũ Kha, Lâm Hải nhún nhún vai, một mặt bất đắc dĩ.

"Khụ khụ!" Đông Phương Du Long ở một bên, cũng có chút xấu hổ, ho nhẹ hai tiếng, hướng phía Lâm Hải áy náy cười một tiếng.

"Lâm lão đệ a, ngươi đừng thấy lạ, Vũ Kha tiểu thư chính là loại tính khí này, nàng cũng là có ý tốt."

"Ta biết rõ!" Lâm Hải gật gật đầu, cười nhạt một tiếng, "Đông Phương lão ca ngươi yên tâm đi, ta sẽ không theo một cái tiểu cô nương chấp nhặt."

"Ha ha, vậy là tốt rồi a!" Đông Phương Du Long cười khẽ hai tiếng, sau đó hướng phía Lâm Hải làm tư thế mời.

"Lâm lão đệ, chúng ta đi thôi!"

“Tốt, Đông Phương lão ca, mời!”

Lâm Hải theo Đông Phương Du Long, đi theo sau lưng Đông Phương Vũ Kha cách đó không xa, vừa nói vừa cười rời đi.

“Đúng, Đông Phương lão ca, Đông Phương Ngọc có phải là người cuả gia tộc các ngươi hay không?” Lâm Hải chợt nhớ tới Đông Phương Ngọc đã bị Đổng Khiếu Thiên đánh thành trọng thương, một mình rời đi, không khỏi hỏi.

Đông Phương Du Long vừa nghe được, sắc mặt mạnh mẽ biến, dưới chân dừng lại, xoay đầu.

“Không sai, Đông Phương Ngọc chính là con trai của Tam Trưởng lão!”

“Lâm lão đệ làm sao lại biết Đông Phương Ngọc, chẳng lẽ ngươi nhìn thấy y sao?”

“Xác thực có đồng hành chung một đoạn lộ trình.” Lâm Hải gật gật đầu, đột nhiên cảm thấy sắc mặt của Đông Phương Du Long, có chút kỳ quái.

“Đông Phương lão ca, chẳng lẽ ngươi cùng cái Đông Phương Ngọc này, có khúc mắc?”

Đông Phương Du Long nghe được, thì là cười khổ lắc đầu, sau đó một mặt nghiêm túc nhìn Lâm Hải, trịnh trọng nói nói.

“Lâm lão đệ, ngươi là lão ca ca dẫn vào Đông Phương gia tộc, cho nên lão ca ca cần phải nhắc nhở ngươi một câu, nếu ngày sau gặp lại Đông Phương Ngọc, nhất định phải kính nhi viễn chi (Cung kính đứng xa mà nhìn), tuyệt đối không nên cùng y xúc động, dù y có tận lực khiêu khích, ngươi cũng phải nhịn xuống tới, nhớ chưa!”

“A?” Lông mày của Lâm Hải nhíu lại, hơi kinh ngạc, “Đây là vì cái gì?”

Đông Phương Du Long hít sâu một hơi, nhìn vào Lâm Hải, nói ra từng chữ từng chữ.

“Bởi vì, ngươi không thể trêu vào y!”

Chương 1425: Tình cảnh đáng lo

“Ta không thể trêu vào y?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái, lời này nếu để cho Đông Phương Ngọc nghe thấy, không biết y sẽ có cảm tưởng thế nào?

“Lâm lão đệ, ngươi đừng không xem ra gì!” Đông Phương Du Long thấy Lâm Hải có bộ dáng xem thường, mặt mũi nhất thời tràn đầy ngưng trọng, nhắc nhở lần nữa nói.

“Ngươi căn bản không biết, cái Đông Phương Ngọc này đáng sợ đến cỡ nào?” Nhắc lên Đông Phương Ngọc, trong ánh mắt của Đông Phương Du Long lộ ra một tia thần sắc phức tạp, sau đó khe khẽ thở dài.

“Ta như thế theo ngươi nói đi, trấn Lạc Phong thuộc về một trong tám cái trấn ở phía Nam thành Lưu Tô, trên mỗi cái trấn cũng có thế lực không kém gì Đông Phương gia tộc ta, trong đó càng là thiên tài bối xuất, cao thủ như mây, mà đã như thế, Đông Phương Ngọc đều có thể tại bên trong toàn bộ đệ tử tuổi trẻ đương thời của tám trấn phía Nam, xếp tới vị trí thứ năm, tu vi càng là đạt tới Kim Đan hậu kỳ, có thể nghĩ, y là tồn tại đáng sợ cỡ nào đi.”

“Vậy ta cũng không cần trốn tránh y thôi?” Trong lòng Lâm Hải buồn cười.

Xếp hạng thứ năm trong toàn bộ đệ tử tuổi trẻ đương thời của tám trấn phía Nam? Kim Đan hậu kỳ?

Dạng thành tựu này, có lẽ là rất không tầm thường, nhưng ở trước mặt mình, lại tính là gì đâu?.

“Ai, ngươi có chỗ không biết a!” Đông Phương Du Long thở dài, tâm tình trở nên có chút sa sút.

“Lâm lão đệ có biết, vì sao là Thất Trưởng lão muốn gặp ngươi, mà không phải là người khác không?”

Lâm Hải lắc đầu, hắn thật đúng là không có cân nhắc qua vấn đề này, dù sao hắn là tìm đến Đông Phương Du Long, về phần bên trong Đông Phương gia tộc để người nào ra mặt tiếp đãi chính mình, Lâm Hải không có để ở trong lòng.

“Bên trong cái này, có dính đến một ít chuyện nội bộ của Đông Phương gia tộc, nếu Lâm lão đệ lập tức cũng sẽ là một thành viên của gia tộc, vậy lão ca ca không ngại đem tình huống giới thiệu cho ngươi một chút đi.”

Đông Phương Du Long nói xong, cười khổ một tiếng, lần nữa thở dài.

“Đông Phương gia tộc tại phía dưới Gia chủ, còn có tám đại Trưởng lão, bọn họ dựa theo bài danh, nắm giữ gần bảy thành tư nguyên của toàn bộ gia tộc, nhưng tám đại Trưởng lão này cũng không phải là cố định, mà là thông qua cạnh tranh đến tranh thủ, người có khả năng thì lên không thì xuống, dạng này mới có thể bảo chứng tư nguyên của gia tộc, vĩnh viễn tập trung ở bên trong tay của cường giả, khiến cho cường giả có động lực, thôi động thực lực của toàn bộ gia tộc không ngừng tăng lên, mới có địa vị hôm nay của Đông Phương gia tộc ta.”

“Tổ tiên của ta, chính là hậu nhân của Đại Trưởng lão, trong lúc nhất thời phong quang vô lượng, thế nhưng là nhiều năm trôi qua như vậy, đến đời ta này, huy hoàng từng có đã sớm không còn, nhất mạch chúng ta này đã bị đá xuống vị trí thứ bảy, Thất Trưởng lão bây giờ, từ trên bối phận mà luận, chính là tộc huynh của ta."

Lâm Hải nghe mà trong lòng nhất động, không khỏi chậm rãi gật gật đầu.

"Chiếu theo lão ca ca nói như thế, ta tiến vào Đông Phương gia tộc, kỳ thực xem như tiến vào nhất mạch của Thất Trưởng lão?"

"Đúng!" Đông Phương Du Long gật gật đầu, sau đó trong mắt lóe lên một tia lo lắng.

"Chỉ là, nhất mạch chúng ta này, địa vị trước mắt đã tràn ngập nguy hiểm, đã đến biên giới nguy hiểm, một cái sơ sẩy rất có thể bị kẻ đến sau thay vào đó a!"

"Tám cái Trưởng lão, xếp hạng thứ bảy, quả thật có chút nguy hiểm!" Lâm Hải gật gật đầu, xem ra nhất mạch của Đông Phương Du Long này, tình cảnh trước mắt thật không tốt a.

"Thành ra như vậy, cũng là bởi vì nhất mạch chúng ta này, đã rất nhiều năm không có đệ tử thiên tài xuất hiện, mà mấy cái mạch còn lại lại là thiên tài bối xuất, dẫn đến tại bên trên tranh đoạt bài vị Trưởng lão, một mực cơ hồ tồn tại ở vào hạng chót."

"Bài vị Trưởng lão, là dựa vào đệ tử đến tranh đoạt?" Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

"Không sai, đẹ tử tuổi trẻ nhất mỗi đời, đại biểu cho tiềm lực, càng là ưu tú, tài nguyên tu luyện được chia sẽ càng nhiều, là thứ mà Đông Phương gia tộc cho tới nay, đều lấy ra để tiến hành xếp hạng đối với Trưởng lão, cái Đông Phương Ngọc mà ta nói kia..."

Đông Phương Du Long giảng đến đây, ánh mắt bỗng nhiên nhất ảm.

"Phụ thân y từng là Bát Trưởng lão, lần trước tại bên trong tranh đoạt vị trí Trưởng lão, chính là nhờ cái Đông Phương Ngọc này, cứ thế mà đánh bại đệ tử dưới tay ba vị Trưởng lão phía trước, nhất cử giết tới vị trí thứ ba!”

“Nếu không phải thời khắc mấu chốt, huynh trưởng Đông Phương Ngạn của y ra mặt, âm thầm căn dặn y hắn có chừng có mực, đừng có gây nên công phẫn, chỉ sợ vị trí của Đại Trưởng lão, đều muốn thay chủ a!”

“Đông Phương Ngạn?” Lâm Hải sững sờ, hắn đối với quá trình tranh đoạt vị trí Trưởng lão, cũng không có hứng thú, ngược lại là cái tên Đông Phương Ngạn này, để Lâm Hải hiện lên một tia kinh ngạc.

Bởi vì đây cũng không phải là lần đầu tiên Lâm Hải nghe nói tới Đông Phương Ngạn, trước đó lúc gặp được Hắc Phong Tam Sát, liền cả lão đại Đổng Khiếu Thiên trong Tam Sát, đối với cái Đông Phương Ngạn này tựa hồ cũng có chút sợ hãi.

“Đúng, Đông Phương Ngạn!” Đông Phương Du Long gật gật đầu, bên trong ánh mắt lộ ra vẻ kiêng dè thật sâu.

“Đông Phương Ngạn chính là con trai trưởng của Tam Trưởng lão, thiên phú trác tuyệt, ngộ tính cực cao, đạo hạnh sâu không lường được, tuổi còn trẻ liền đã đạt tới cảnh giới Kim Đan đại viên mãn, khoảng cách ngưng tụ Nguyên Anh cũng chỉ thiếu chút nữa, có thể xưng là thiên tài ngàn năm khó gặp một lần trong tám trấn phía Nam!”

“Đông Phương Ngọc tuy mạnh, nhưng tại trước mặt huynh trưởng Đông Phương Ngạn của y, liền lộ ra không đáng giá nhắc tới, cũng may Đông Phương Ngạn đã bị thế lực lớn của thành Lưu Vân nhìn trúng, rất ít khi tham dự chuyện gia tộc, bằng không chỉ cần Đông Phương Ngạn thuận miệng một câu, Đại Trưởng lão bây giờ, đều phải ngoan ngoãn đem vị trí nhường lại.”

“Kim Đan đại viên mãn?” Lâm Hải chậm rãi gật gật đầu, nếu là như vậy, cái Đông Phương Ngạn này xác thực tính toán là một cái thiên tài, mình coi như có nhiều kỳ ngộ như vậy, nhưng nếu không phải có Hồ Trung Tiên cưỡng ép giúp mình ngưng tụ Nguyên Anh, chỉ sợ chính mình giờ phút này, cũng bất quá là Kim Đan đại viên mãn mà thôi.

Nói đến đây, trong mắt Đông Phương Du Long lóe lên một tia đắng chát ảm đạm.

“Nhất mạch chúng ta này, cho tới bây giờ, nhân tài càng thêm điêu linh, nếu bên trong lần tranh đoạt tiếp theo bị thua nữa, chỉ sợ liền cả vị trí Thất Trưởng lão cũng không gánh nổi, ngay tại thời khắc Thất Trưởng lão vô kế khả thi, thì ta về đến gia tộc, cũng hướng lão trịnh trọng đề cử ngươi, Thất Trưởng lão đối với ngươi thế nhưng là ký thác kỳ vọng a.”

“Ta qua, đây là vừa đến đã chuẩn bị để ca ca làm việc a?” Đông Phương Du Long nói nửa ngày, Lâm Hải cuối cùng nghe rõ ý tứ của lão, đây là có ý tứ để hắn tại lúc tranh đoạt vị trí Trưởng lão thì xuất chiến a.

“Lâm lão đệ, tuy lão ca ca đối với ngươi mười phần kính nể, nhưng là có câu nói không thể không nói.” Đông Phương Du Long do dự một chút, mở miệng nói nói.

“Đông Phương lão ca, có chuyện cứ nói không sao cả!”

“Đông Phương gia tộc bây giờ, cùng ghi chép lưu lại lúc tổ tiên to tiến vào Phàm Gian giới, hoàn toàn khác biệt.”

“Tại đời thứ nhất của tổ tiên ta, Đông Phương gia tộc lúc ấy, Kim Đan Nhân Tiên như Phượng Mao Long Giác, địa vị trong gia tộc phi thường cao, nhưng đi qua nhiều năm phát triển lớn mạnh như vậy, Kim Đan Nhân Tiên trong gia tộc, đã không dưới ba mươi người, hơn nữa người tu hành ở Địa Tiên giới, bởi vì nguyên nhân chất lượng linh khí, nên so với người tu hành cùng cảnh giới của

Phàm Gian giới, phải cường đại hơn rất nhiều, lão ca ca tuy là Kim Đan trung kỳ, lại không phải là đối thủ của một cái đệ tử Kim Đan sơ kỳ bên trong gia tộc.”

“Bởi vậy, lão ca ca muốn dặn dò ngươi một câu, sau khi tiến vào gia tộc, một mực dốc lòng tu luyện, lấy tư chất cùng tiềm lực của ngươi, thành tựu ngày sau là không thể đoán trước, không thể cùng người tranh đấu, nhất là cái Đông Phương Ngọc kia, bởi vì y thật sự là quá mạnh, ngươi của hiện tại, còn xa xa không phải là đối thủ của y, nếu ngươi tại trước cuộc chiến tranh đoạt vị trí Trưởng lão mà bị thụ thương, có thể liền được không bù mất.”

“Lời nói trước đó của Vũ Kha tiểu thư, tuy nói không xuôi tai, nhưng cũng là một mảnh phế phủ a!”

“Được, ta hiểu rõ!” Lâm Hải gật gật đầu, dốc lòng tu luyện chính là hợp ý hắn, chỉ cần người khác không chủ động kiếm chuyện, hắn mới không thèm để ý.

Về phần Đông Phương Ngọc, đừng nói tranh đấu, chỉ sợ người anh em này nhìn thấy chính mình, trực tiếp liền phải hoảng sợ chảy nước tiểu đi.

Một đường nói chuyện, hai người đi vào trước một tòa trang viên rộng rãi khí phái, chiếm diện tích cực lớn ở phương hướng Đông Nam.

“Lâm lão đệ, đến Đông Phương gia tộc rồi!”

Chương 1426: Rác rưởi, đến lượt ngươi!

“Lâm lão đệ, mời!”

Đông Phương Du Long khoát tay, mang theo Lâm Hải tiến vào trong trang viên của Đông Phương gia tộc.

“U, đây không phải là tên phế vật Đông Phương Du Long đến từ Phàm Gian giới kia sao?”

Vừa đi ra không có bao xa, đột nhiên một đường thanh âm chói tai vang lên, sau đó một cái nam tử trẻ tuổi ăn mặc lộng lẫy, mặt mũi tràn đầy xem thường đi tới, sau lưng còn đi theo hai ba cái người hầu, mỗi cái một mặt giễu cợt.

Đông Phương Du Long vừa nhìn thấy gã, nhất thời biến sắc, sắc mặt trên mặt giận dữ hừ một tiếng.

“Lâm lão đệ, đừng để ý đến gã, chúng ta đi!”

Nói xong, Đông Phương Du Long lôi kéo Lâm Hải, quay người liền đi.

“Dừng lại!”

Thân hình của nam tử trẻ tuổi lóe lên, không thấy làm sao động, liền đến trước người Đông Phương Du Long cùng Lâm Hải, đem bọn hắn cản lại.

“Đông Phương Tú, ngươi muốn làm gì?!” Sắc mặt Đông Phương Du Long âm trầm, lạnh lùng nói.

“Ngươi gấp gáp cái gì a, ta lại không đánh ngươi!” Đông Phương Tú chắp tay sau lưng, mặt mũi tràn đầy khinh thường liếc trắng Đông Phương Du Long một chút, lời nói của gã nhất thời để Đông Phương Du Long mặt mo đằng cái đỏ ửng, miệng há há, lại cuối cùng không nói ra lời, cưỡng ép đem nộ khí đè xuống.

Mà lúc này đây, Đông Phương Tú liếc mắt nhìn, lại đem ánh mắt rơi vào trên thân Lâm Hải, ở trên cao nhìn xuống hỏi.

“Cái này ai vậy?”

“Đây là bằng hữu của ta thời điểm ở Phàm Gian giới, chuẩn bị gia nhập nhất mạch của Thất Trưởng lão!” Đông Phương Du Long cau mày, không kiên nhẫn nói nói.

“Bằng hữu ở Phàm Gian giới? Hứ!” Đông Phương Tú vừa nghe, nhất thời khinh thường cười nhạo một tiếng, mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Ta nói Đông Phương Du Long, ngươi thật là được a, chính ngươi là rác rưởi coi như thôi, còn muốn đem rác rưởi còn lại ở Phàm Gian giới cũng trở về lĩnh, làm sao, đem Đông Phương gia tộc ta xem như chỗ thu nhận rác rưởi?”

“Ngươi!” Lời nói của Đông Phương Tú, nhất thời khiến Đông Phương Du Long đại nộ, trừng mắt, song quyền không khỏi nắm chặt.

“Thế nào, ngươi còn dám động thủ sao?” Ánh mắt Đông Phương Tú lạnh lẽo, khinh thường liếc nhìn Đông Phương Du Long một chút, sau đó cái cằm giương lên, khiêu khích trừng mắt với Đông Phương Du Long, nói nói.

“Tú công tử, xem ra lão tiểu tử này, lần trước bị đánh chưa đủ a!”

“Còn là Kim Đan trung kỳ đâu, lần trước còn không phải là bị Tú công tử trong vòng mười chiêu liền đánh ngã, thật sự là rác rưởi!”

“Đúng đấy, đừng nhìn Tú công tử là Kim Đan sơ kỳ, vượt cấp chiến đấu, nhẹ nhõm miểu sát lão!”

Nghe mấy cái người hầu sau lưng Đông Phương Tú mỉa mai, Đông Phương Du Long tức đến mặt mo đỏ bừng, nhưng trong lòng lại dâng lên cảm giác bất lực thật sâu.

Lúc trước lão cùng Lâm Hải nói, chính mình không phải là đối thủ của một cái đệ tử Kim Đan sơ kỳ bên trong gia tộc, nói chính là cái Đông Phương Tú này. Đông Phương Tú chính là nhất mạch của

Bát Trưởng lão, cùng nhất mạch của Thất Trưởng lão từ trước đến nay vẫn luôn bất hòa, ngày Đông Phương Du Long trở về, Đông Phương Tú liền mượn cơ hội kiếm chuyện, cùng Đông Phương Du Long đánh một trận, kết quả không nghĩ tới, Đông Phương Du Long Kim Đan trung kỳ, vậy mà không đến mười chiêu, liền bị Đông Phương Tú đánh bại, quả thực khiến Đông Phương Du Long xấu hổ đến không còn mặt mũi. Từ đó về sau, mỗi lần Đông Phương Tú nhìn thấy Đông Phương Du Long, đều sẽ mượn cơ hội mỉa mai một phen, Đông Phương Du Long không phải là đối thủ, chỉ có thể ẩn nhẫn, nhưng hôm nay ở ngay trước mặt Lâm Hải, Đông Phương Tú lại tìm đến gây sự, để tâm tình tốt xa cách từ lâu trùng phùng của Đông Phương Du Long cùng Lâm Hải, trong nháy mắt tan thành mây khói, trong lòng hận chết Đông Phương Tú.

“Đông Phương lão ca, ngươi cùng một cái rác rưởi, động cái khí gì a?” Lâm Hải cũng nhìn không được, ở bên cạnh nhỏ giọng nói nói.

“Ngươi nói ai là rác rưởi?!” Đông Phương Tú chính là một mặt ngông cuồng nhìn Đông Phương Du Long, nghĩ không ra Lâm Hải vậy mà toát ra một câu như vậy, nhất thời để gã đại nộ, mắt lộ hung quang hướng phía Lâm Hải trông lại.

Lâm Hải bị dọa đến co rụt lại cái cổ, mặt lộ vẻ khiếp ý, yếu ớt nhìn Đông Phương Tú một mắt, nơm nớp lo sợ mở miệng.

“Là chính ngươi nói a!”

“Ngươi không phải vừa mới nói, Đông Phương lão ca đem gia tộc xem như chỗ thu nhận rác rưởi sao? Nhưng ngươi chính là ở trong cái gia tộc này a, vậy ngươi không phải là rác rưởi thì là cái gì?”

Phốc!

Lâm Hải giải thích, đem Đông Phương Tú kém chút tức hộc máu, chỉ vào Lâm Hải giận mắng một tiếng.

“Ngươi im miệng cho ta! Ý tứ của bổn công tử, là nói ngươi cùng Đông Phương Du Long là rác rưởi!”

“Nhưng chúng ta không giống vậy a, ta vẫn cảm thấy, ngươi càng giống rác rưởi hơn một chút!” Lâm Hải một mặt vô tội, rụt rè nói nói.

Phốc!

Bà nội ngươi!

Lời nói của Lâm Hải, phối hợp với biểu lộ khiếp đảm nhưng lại Người vô hại và Vật vô hại, để người không biết, còn thật sự cho rằng Đông Phương Tú cũng là cái rác rưởi đâu, quả thực đem phổi của Đông Phương Tú cũng tức điên.

“Ngươi cái rác rưởi này, xem ra không cho ngươi chút giáo huấn, ngươi là không biết sự lợi hại của bản công tử!”

Đông Phương Tú vốn chính là đến tìm chuyện, giờ phút này cũng lười nói nhảm nữa, nói cái gì cũng không bằng đem Lâm Hải đánh một trận cho thoải mái, trước cho hắn cái hạ mã uy, nếu như Đông Phương Du Long dám ngăn trở, liền đem lão cùng một chỗ lại đánh một trận, thuận tiện vẽ mặt mũi của Thất Trưởng lão, sao mà đẹp quá thay.

“Đánh hắn cho ta!”

Đông Phương Tú vung tay lên, ba cái người hầu sau lưng, sắc mặt nhất thời hung ác, cười gằn nhào lên.

“Các ngươi dám!”

Đông Phương Du Long nhất thời đại nộ, Lâm Hải thế nhưng là do lão mời đến, hiện tại mới vừa vào cửa, liền muốn bị khi phụ, lão nào còn có thể nhịn được.

Tiến lên một bước, Đông Phương Du Long ngăn tại trước mặt Lâm Hải, nghiêm nghị rống nói.

“Đông Phương Du Long!”

Đông Phương Tú thấy thế, trong mắt nhất thời lóe lên hàn quang, giống như lợi kiếm đâm vào trên thân Đông Phương Du Long.

“Ngươi dám ngăn trở một cái, thử một chút!”

“Hừ, Đông Phương Tú, ngươi đừng khinh người quá đáng!” Đông Phương Du Long tuy biết không phải là đối thủ của Đông Phương Tú, nhưng chuyện cho tới bây giờ, lại có thể lùi bước sao?

“Khinh người quá đáng?” Đông Phương Tú không khỏi cười nhạo một tiếng, sau đó trong mắt lóe lên một đường quang mang lạnh lùng.

“Khinh ngươi lại như thế nào!”

“Ngươi...” Đông Phương Du Long tức đến chán nản một trận, lại bị Lâm Hải đưa tay giữ chặt.

“Đông Phương lão ca, ta hỏi thăm một việc?”

“Lâm lão đệ, ngươi nói!” Đông Phương Du Long tức đến ngực thân không ngừng chập trùng, thuận miệng nói nói.

“Loại rác rưởi này, nếu như ta đánh gã, có thể có ảnh hưởng gì đối với ngươi cùng Thất Trưởng lão hay không?”

“Ách...” Đông Phương Du Long sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, tuy lão biết rõ Lâm Hải rất lợi hại, nhưng Lâm Hải dù sao cũng mới ngưng tụ Kim Đan không bao lâu a, coi như có thể vượt cấp chiến đấu, thì so với lão cũng mạnh không hơn bao nhiêu, ở đâu là đối thủ của Đông Phương Tú.

Nhưng là nhìn Lâm Hải một bộ dáng tràn đầy tự tin, không thèm để ý chút nào, lại làm cho trong lòng Đông Phương Du Long có chút do dự.

“Lâm Hải lão đệ là tuổi trẻ khí thịnh, vẫn có niềm tin đối phó với Đông Phương Tú sao.” Đông Phương Du Long nhìn Lâm Hải, nhưng trong lòng có chút không nắm chắc được.

Nhưng Đông Phương Tú thật sự là ép người quá đáng, trong lòng Đông Phương Du Long đã sớm ngậm lấy một cơn tức giận, nhớ tới đủ loại truyền kỳ của Lâm Hải tại Phàm Gian giới, trong lòng đột nhiên lại có chút kích động, có lẽ Lâm Hải thực sự sẽ mang đến kinh hỉ cho lão, cũng chưa biết!

Vừa nghĩ tới chỗ này, Đông Phương Du Long cũng không thèm đếm xỉa, cảm thấy quét ngang, hướng phía Lâm Hải cười ha ha một tiếng.

“Lâm lão đệ, ngươi cũng đã nói, gã chính là một cái rác rưởi! Giúp đỡ gia tộc dọn dẹp một chút rác rưởi, gia tộc cao hứng còn không kịp đâu, làm thế nào có thể trách tội?”

“A!” Lâm Hải gật gật đầu, “Vậy ta yên tâm.”

“Đông Phương lão ca, ngươi tránh ra đi!”

Đông Phương Du Long do dự một chút, vẫn là mang vẻ mong đợi, né qua một bên.

“Lâm lão đệ, cẩn thận một chút!”

“Yên tâm, một đám rác rưởi mà thôi!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, không thèm để ý chút nào.

“Hừ, cuồng vọng vô tri, lên cho ta!” Đông Phương Tú thấy Lâm

Hải thật đúng là dám đứng ra, lần nữa ra lệnh, ba cái người hầu hét lớn một tiếng, quyền cước tăng theo cấp số cộng, hướng phía Lâm Hải nhào lên.

A!!!

Trong nháy mắt tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó ba đạo thân ảnh bay ra ngoài mười mấy mét, nặng nề quẳng xuống đất, thống khổ rên hừ hừ, không dậy nổi.

“Ách...” Nụ cười trên mặt Đông Phương Tú trong nháy mắt ngưng kết, đồng thời trong lòng chấn động mạnh một cái, gã vậy mà căn bản không thấy rõ Lâm Hải làm sao động, vậy mà ba cái thủ hạ của chính mình, liền đã bị đánh ngã.

“Thật sự là có tài!” Đông Phương Tú lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt không khỏi thêm ra một tia ngưng trọng.

Ba cái thủ hạ của chính mình này tuy không phải rất mạnh, lại cũng đều là Giả Đan cảnh, so với Kim Đan sơ kỳ của Phàm Gian giới đều không khác mấy, chỉ là chiêu này đã thấy rõ, thực lực của Lâm Hải vậy mà còn tại phía trên Đông Phương Du Long.

Mà lúc này đây, hai tay Lâm Hải buông xuống, bỗng nhiên ngẩng đầu, hững hờ nhìn Đông Phương Tú một mắt, sau đó lười nhác mở miệng nói.

“Uy, rác rưởi, đến lượt ngươi!”

Chương 1427: Đánh gã đến mẹ của gã cũng nhận không ra!

“Muốn chết!”

Đông Phương Tú thấy Lâm Hải dám gọi thẳng chính mình là rác rưởi, trong lòng không khỏi đại nộ, trong mắt lóe lên hàn mang.

Tuy Lâm Hải vừa ra tay liền đánh ngã ba cái người hầu của gã, thực lực có chút vượt quá dự liệu, nhưng cũng chỉ thế thôi, chỉ là một cái dế nhũi đến từ Phàm Gian giới, há sẽ đặt tại bên trong mắt hắn.

“Hiện tại cho ngươi một cái cơ hội, lập tức quỳ gối trước mặt bổn công tử trịnh trọng nói xin lỗi, nếu không bổn công tử đánh cho ngươi răng rơi đầy đất, để ngươi biết rõ người nào là không đắc tội được!”

“Rác rưởi nói nhảm nhiều quá, muốn động thủ liền mau ra tay, không muốn động thủ ngươi liền không có cơ hội nữa!” Lâm Hải nhướn mày, theo một cái tiểu nhân vật bất nhập lưu như thế trì hoãn hơn nửa ngày, trong lòng Lâm Hải đã hơi không kiên nhẫn.

“Hừ, cuồng vọng! Nếu ngươi đã không biết tốt xấu, vậy bản công tử đành phải cho ngươi cái giáo huấn chung thân khó quên!”

Nói xong, một cỗ khí tức bá đạo, trong nháy mắt từ bên trên thân thể Đông Phương Tú phát ra, không khí xung quanh, tựa hồ cũng bị làm chấn động, ẩn ẩn có khí sóng chớp động.

“Lâm lão đệ, cẩn thận a!”

Đôi mày của Đông Phương Du Long co rụt lại, tuy lão biết rõ Lâm Hải rất mạnh, nhưng Lâm Hải động thủ cùng Đông Phương Tú, trong lòng của lão vẫn còn có chút không chắc.

Lâm Hải nhếch miệng lên, một chút cũng không thể để ở trong lòng, liền cái dạng này của Đông Phương Tú, hắn thổi một ngụm khí đều có thể cho gã thổi bay.

Bất quá, sau khi cảm nhận được khí tức trên thân Đông Phương Tú, trong lòng Lâm Hải liền hiện lên một tia kinh ngạc.

Trách không được Đông Phương Du Long lấy tu vi Kim Đan trung kỳ, vậy mà không phải là đối thủ của Đông Phương Tú Kim

Đan sơ kỳ, cái chân khí như ẩn như hiện quanh thân Đông Phương Tú này, chất lượng so với Đông Phương Du Long còn muốn ngưng thực hơn mấy lần không thôi.

“Chất lượng chân khí của Địa Tiên giới, quả nhiên không phải là Phàm Gian giới có thể so sánh!”

Lâm Hải âm thầm gật đầu, như vậy cũng giống như ví dụ so đậu hũ cùng tấm thép, đồng dạng thể tích, thép tấm có thể nhẹ nhõm đem đậu hũ đập nát bét, coi như đậu hũ có thể tích lớn hơn tấm thép, phía dưới cứng rắn đụng phải cũng là kết cục thịt nát xương tan.

Tuy chênh lệch chất lượng về chân khí trong cơ thể người tu hành của Phàm Gian giới, cùng chân khí trong cơ thể người tu hành của Địa Tiên giới, cũng không có cách xa như đậu hũ cùng tấm thép, nhưng Đông Phương Du Long Kim Đan trung kỳ không địch lại Đông Phương Tú thấp hơn lão một cảnh giới, đã nói lên rất rõ vấn đề.

“Xem ra sau này còn muốn vượt cấp chiến đấu, chỉ sợ khó khăn.”

May mắn Lâm Hải tu hành chính là Đạo Đức Kinh có được từ Thiên Đình, đền bù thiếu hụt tại bên chất lượng chân khí khi tu hành ở Phàm Gian giới, nhưng dù vậy, chất lượng chân khí trong cơ thể Lâm Hải cũng chỉ là tương xứng cùng người của Địa Tiên giới, còn muốn vượt cấp chiến đấu như là trước kia, chỉ sợ rất không có khả năng.

Nhưng dù vậy, chỉ là một cái Đông Phương Tú Kim Đan sơ kỳ, tại trước mặt Lâm Hải hiển nhiên là không đáng giá nhắc tới.

Mắt thấy Đông Phương Tú hợp khí ở trong lòng bàn tay, quang mang lấp lóe, liền muốn hướng phía Lâm Hải đánh tới, đột nhiên một tiếng khẽ kêu vang lên tại trong tai mọi người.

“Dừng tay!”

Sưu!

Sau một khắc, một đường thân ảnh xinh đẹp, xuất hiện tại trước mặt Đông Phương Tú, đem Lâm Hải cùng Đông Phương Du Long ngăn ở phía sau.

“Vũ Kha tiểu thư!”

Đông Phương Du Long vừa thấy là Đông Phương Vũ Kha đến, nhất thời trong lòng vui vẻ, biết rõ không đánh được nữa.

“Hừ!”

Đông Phương Vũ Kha thì là hừ lạnh một tiếng, mang theo một tia chán ghét, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Mới vừa vào gia tộc, liền gây chuyện thị phi, ta đã nói với ngươi cái gì, cũng đều quên sao?!”

“Ta...” Lâm Hải mặt mũi tràn đầy im lặng, vừa muốn giải thích, Đông Phương Vũ Kha cũng đã đem mặt chuyển qua, mặt như hàn sương nhìn về phía Đông Phương Tú, băng lãnh mở miệng.

“Đông Phương Tú, ngươi muốn làm gì?”

“Không muốn làm gì, liền muốn dạy dỗ một chút cái rác rưởi mà các ngươi vừa mới thu nhận này, để cho hắn biết mình là cái mặt hàng gì, bớt chuyện không hiểu quy củ, đi ra ngoài sẽ làm mất mặt xấu hổ, ta đây chính là đang làm việc tốt a!” Đông Phương Tú nhìn thấy Đông Phương Vũ Kha, xem thường cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy đùa giỡn nói nói.

“Ngươi tính toán là cái đồ vật gì? Người của chúng ta, còn chưa tới phiên ngươi giáo huấn!” Khuôn mặt Đông Phương Vũ Kha băng lãnh, cao ngạo nói nói.

“Ngươi…” Đông Phương Tú nhất thời lộ vẻ mặt buồn bực giận dữ, lời nói này của Đông Phương Vũ Kha, cũng là có chút khó nghe.

“Đông Phương Vũ Kha, ngươi che chở cho hắn như thế, hắn không phải là nhân tình mà ngươi thầm mến đi?” Đông Phương Tú nhíu hai mắt lại, mang theo mỉa mai nói nói.

“Nhắm cái miệng thúi của ngươi lại!” Đông Phương Vũ Kha nghe được, khuôn mặt nhất thời biến đổi, cánh tay đột nhiên vung lên, một đường quang mang màu xanh sẫm, như là thủy ngân trút xuống, thẳng hướng Đông Phương Tú mà đi.

Đông Phương Tú biến sắc, không nghĩ tới Đông Phương Vũ Kha một lời không hợp liền động thủ, trong lúc cuống quít, liền vội vã vung nắm tay lên, nhất thời cương khí mãnh liệt liền thoát thể mà ra.

Oanh!

Công kích chạm vào nhau, ở giữa hai người nhất thời nhấc lên cuồng phong sóng lớn, quang mang tứ xạ, lực trùng kích cực lớn, để Đông Phương Tú bạch bạch bạch liền lùi lại ba bước, mà Đông Phương Vũ Kha lại không hề động một chút nào, phía dưới một chiêu, cao thấp đã phân!

“Cút nhanh lên, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Khuôn mặt Đông Phương Vũ Kha như băng, không mang theo một chút tình cảm nói nói.

Sắc mặt Đông Phương Tú nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, hít sâu mấy hơi, trong mắt lóe lên thần sắc xấu hổ, nhưng mà gã cũng không phải là đối thủ của Đông Phương Vũ Kha, nếu như thật muốn đánh lên, ăn thiệt thòi tất nhiên là gã.

Rơi vào đường cùng, Đông Phương Tú đành phải đem khẩu khí này tạm thời nuốt xuống, quay đầu đem ánh mắt rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Hừ, tiểu tử, hôm nay coi như số ngươi gặp may, có bản lĩnh liền cả một đời trốn ở phía sau nữ nhân, làm cái tôm chân mềm không biết xấu hổ đi!”

Nói xong, Đông Phương Tú hướng phía ba cái người hầu đã giãy dụa đứng lên, oán hận vung tay lên.

“Chúng ta đi!”

“Phi, đồ vật vô dụng, liền chỉ biết dựa vào nữ nhân!”

“Loại người này vào gia tộc, quả thực chính là sỉ nhục của chúng ta!”

“Rác rưởi, quả thực làm cho nam nhân mất mặt!”

Ba cái người hầu kia khập khiễng, mặt mũi tràn đầy xem thường mỉa mai chế giễu, đi theo sau lưng Đông Phương Tú rời đi, tựa hồ hoàn toàn quên, trước đó là ai không cần tốn nhiều sức, liền đem bọn chúng đánh nằm xuống.

Nghe lời nói lạnh nhạt của bọn chúng, khóe miệng Lâm Hải hơi vểnh lên, lộ ra một tia ý cười đạm mạc.

Nếu là lúc trước, Lâm Hải đoán chừng sẽ lập tức xông lên, đem bọn chúng lần nữa đánh ngã giẫm tại dưới chân, sau đó hảo hảo hỏi bọn họ một chút, đến tột cùng ai mới là đồ vật vô dụng.

Nhưng sau khi trải qua sự kiện Liễu Hinh Nguyệt rời đi, tính cách của Lâm Hải cũng phát sinh biến hóa rất lớn, tựa hồ lập tức coi nhẹ rất nhiều đồ vật, chỉ cần đừng chạm đến phòng tuyến cuối cùng của chính mình, Lâm Hải mới lười đi phản ứng.

“Vũ Kha tiểu thư, may mắn ngươi kịp thời đuổi tới a!”

Đông Phương Du Long ở bên cạnh, thì là thở dài ra một hơi, âm thầm may mắn nói nói.

“Hừ!” Đông Phương Vũ Kha thì là hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt hàn sương, lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi tới đây cho ta!”

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, thầm cười khổ, xem ra Đông Phương Vũ Kha là kẻ đến không thiện a.

“Vũ Kha tiểu thư, có chuyện gì sao?”

Lâm Hải đi đến trước mặt Đông Phương Vũ Kha, cười nhạt một tiếng, khách khí hỏi.

“Ngươi đem lời nói trước đó của ta, coi như gió thoảng bên tai sao?” Khuôn mặt Đông Phương Vũ Kha càng thêm băng lãnh, một luồng khí nóng cơ hồ áp chế không nổi, hướng phía Lâm Hải quát lớn nói.

“Là cái Đông Phương Tú kia đang tìm việc.”

Lâm Hải nhướn mày, cái Đông Phương Vũ Kha này làm sao không phân tốt xấu đâu?.

“Vậy thì thế nào!” Đông Phương Vũ Kha thấy Lâm Hải tựa hồ có chút không phục, trong lòng tức giận càng sâu, hai đầu lông mày như vầng trăng, cũng hơi hơi run run.

“Ta ở trên đường liền đã nói với ngươi, vào gia tộc phải khiêm tốn điệu thấp, cho dù có người khiêu khích cũng phải nhịn lấy, ngươi vậy mà còn trêu chọc ra thị phi như thế! Nếu không phải ta đợi lâu không thấy ngươi đến, sợ có cái gì ngoài ý muốn lại vòng trở lại, ngươi biết rõ hôm nay, sẽ là hậu quả gì sao?!”

Nhìn Đông Phương Vũ Kha một mặt thần thái phẫn nộ miệt thị, tính khí Lâm Hải cho dù tốt, thì trong lòng cũng có chút khó chịu.

“Hậu quả gì, ta đương nhiên biết rõ!” Lâm Hải một mặt bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi biết rõ liền tốt!” Đông Phương Vũ Kha nặng nề hừ một cái, thấy Lâm Hải tựa hồ có dấu hiệu nhận sai, nộ khí trong lòng mới hơi lắng lại, nhưng mà một câu ngay phía sau đó của Lâm Hải, lại làm cho Đông Phương Vũ Kha kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

Chỉ thấy Lâm Hải khoác hai tay ra phía sau, cái cằm khẽ nâng, một bộ tư thái bễ nghễ thiên hạ, đạm mạc nói nói.

“Hậu quả chính là, Đông Phương Tú sẽ xông lại công kích ta, sau đó, sẽ bị ta đánh đến mức cả mẹ của gã cũng nhận không ra!”

Chương 1428: Thất Trưởng lão

“Ngươi!”

Lời nói của Lâm Hải, đem Đông Phương Vũ Kha tức đến kém chút bạo tẩu tại chỗ, lồng ngực cao ngất không ngừng chập trùng, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc đầu coi là Lâm Hải là ý thức được tính nghiêm trọng của hậu quả, nói không chừng sẽ hướng mình kiểm điểm hai câu, kết quả vậy mà chờ đến một câu lời nói không biết trời cao đất rộng như vậy.

“Được, ngươi thật giỏi!” Đông Phương Vũ Kha tức đến khuôn mặt đỏ bừng, một mặt xem thường liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Xem ra ta thật sự là xen vào việc của người khác!”

Nói xong, Đông Phương Vũ Kha nhìn cũng sẽ không tiếp tục liếc nhìn Lâm Hải một chút, quay người thở phì phì một mình rời đi.

“Lâm lão đệ, ngươi cần gì phải cùng Vũ Kha tiểu thư câu cái khí này đâu?.” Đông Phương Du Long ở một bên liên tục cười khổ, lời nói này của Lâm Hải, liền cả lão cũng cảm thấy có chút cuồng.

“Không có bực bội a, ta chỉ là lời nói thật nói thực mà thôi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói, một mặt vô tội.

“Ha ha, được, thời gian không còn sớm, chúng ta đi nhanh lên đi!” Đông Phương Du Long cũng không muốn xoắn xuýt trong vấn đề này, vội vàng nói với Lâm Hải một tiếng, theo Đông Phương Vũ Kha mà đi.

Phủ đệ Thất Trưởng lão của Thất Trưởng lão, tại trang viên lớn nhất phía nam, tuy xếp hạng đã đến vị trí thứ bảy, nhưng phủ đệ vẫn phi thường xa hoa bao la, bên trong đình hành lang thủy tạ, ban công chu các, khắp nơi đều phát ra khí tức cao quý.

Lâm Hải theo Đông Phương Du Long đi vào dừng lại trước một cái đại điện hào hoa khí phái, cổ hương cổ sắc nằm giữa nhất.

“Lâm lão đệ, bên trong này chính là chỗ tiếp khách của Thất Trưởng lão, ngươi ở đây chờ một lát, ta qua thông báo một tiếng.”

“Tốt, Đông Phương lão ca mời!” Lâm Hải cười cười, gật đầu nói.

Đông Phương Du Long đi vào đại điện, đến đến đại sảnh tiếp khách phía sau đại điện, hướng phía lão giả đang ngồi uy nghiêm nơi chính giữa kia, cười ha hả liền ôm quyền.

“Thất Trưởng lão, Lâm Hải Lâm lão đệ, đã đến, liền ở ngoài điện chờ!”

Thất Trưởng lão gật gật đầu, trên trán lại có chút không quá cao hứng, để Đông Phương Du Long không khỏi sững sờ, chờ sau khi nhìn thấy Đông Phương Vũ Kha đứng tại bên cạnh Thất Trưởng lão, Đông Phương Du Long cười khổ một trận, trong nháy mắt đã minh bạch.

“Xem ra, đây là Vũ Kha tiểu thư đã cáo trạng tại trước mặt Thất Trưởng lão a?”

“Du Long hiền đệ, cái Lâm Hải này, tính cách như thế nào?” Thất Trưởng lão bỗng nhiên mở miệng, nhàn nhạt hỏi.

“Tính cách sao?” Đông Phương Du Long sững sờ, chợt phát hiện thật là có chút không dễ nói lắm.

Hồi tưởng một ít chuyện của Lâm Hải tại thời điểm ở Phàm Gian giới, một người diệt cả nhà Tô gia Yến Kinh, làm cho Hạ lão của Hạ gia quỳ xuống ở trước mặt mọi người, thậm chí ngay cả Thiên Đãng Sơn của giới Tu Hành cũng bị Lâm Hải cho một mồi lửa, có thể nói là dị thường bá đạo.

Nhưng có đôi khi lại cảm thấy Lâm Hải bình dị gần gũi, hoàn toàn không có phần cao ngạo của người tu hành này, cùng một số phàm nhân đều có thể vui cười giận mắng, hoà mình, quả thực liền là hình ảnh thu nhỏ của vô số người bình thường nơi Phàm Gian giới.

“Lâm Hải người này, giảng nghĩa khí, cực trọng cảm tình, nhưng cũng có nguyên tắc của chính mình, tổng thể mà nói, tính cách không xấu, là cái người có thể kết giao!”

Ngẫm lại, Đông Phương Du Long chỉ có thể đánh giá Lâm Hải như thế, Lâm Hải đáp ứng để chính mình dẫn vào Địa Tiên giới, tiến vào Đông Phương gia tộc, trong thời gian một năm đã tới thực hiện lời hứa, đủ thấy Lâm Hải làm người so sánh coi trọng, có thành tín.

“Nhưng ta làm lại sao nghe nói, người này tâm cao khí ngạo, cuồng vọng vô tri, có chút tự cho là đúng đâu?.”

“Cái này...” Đông Phương Du Long nhất thời nghẹn lời, lão tự nhiên đoán được, Thất Trưởng lão khẳng định là chỉ chuyện vừa rồi đã phát sinh xung đột cùng Đông Phương Tú.

“Lâm Hải bằng chừng ấy tuổi, liền đã đạt cảnh giới Kim Đan, có chút tuổi trẻ khinh cuồng cũng là không thể tránh được, lúc trước khi hắn sinh hoạt tại Phàm Gian giới, không biết sơn ngoại hữu sơn nhân ngoại hữu nhân (Nghĩa là, ngoài núi còn có núi, trên người còn có người. Tương đương Vỏ quýt dày có móng tay nhọn), cũng chính là bình thường, ta nghĩ qua một đoạn thời gian, kinh lịch một số ngăn trở, hắn sẽ hiểu rõ chênh lệch thật lớn giữa Phàm Gian giới cùng Địa Tiên giới.”

“Ừm!” Thất Trưởng lão trầm mặc một hồi, mới chậm rãi gật gật đầu, sau đó trịnh trọng liếc nhìn Đông Phương Du Long một chút.

“Du Long lão đệ a, tình cảnh của nhất mạch chúng ta này, ngươi cũng rõ ràng, hiện tại thật sự là phi thường gian nan, địa vị hôm nay của ta càng là tràn ngập nguy hiểm, lại không có người có thể dùng được, thật hi vọng cái Lâm Hải này, có thể như ngươi nói, là cái tuyệt thế thiên tài.”

“Nếu quả như thế mà nói, ta nhất định sẽ không tiếc rẻ tư nguyên, đại lực bồi dưỡng hắn, để tại bên trong thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão, hắn có thể với rực rỡ hào quang, giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Nói đến đây, ngữ khí của Thất Trưởng lão đột nhiên đình trệ, trong hai mắt đột nhiên hiện lên một sợi hàn mang.

“Nhưng nếu như hắn chỉ là một cái bất tài cuồng vọng tự đại, tự cho là đúng, đến lúc đó Du Long lão đệ cũng đừng trách ta không nể mặt ngươi, đem hắn trục xuất khỏi gia tộc, tình cảnh bây giờ của chúng ta, đã không có dư thừa tư nguyên, đến nuôi người rảnh rỗi.”

“Cái này là hiển nhiên!” Đông Phương Du Long nghe được, liền vội vã mở miệng, tỏ ra là đã hiểu cùng tán đồng.

“Vậy được rồi, để cái Lâm Hải kia tiến đến, ta gặp hắn một chút!”

“Vâng!” Đông Phương Du Long đáp ứng một tiếng, quay người ra ngoài, trở lại trước mặt Lâm Hải.

“Lâm Hải lão đệ, đợi lát nữa nhìn thấy Thất Trưởng lão, ngươi ngàn vạn lần nhớ kỹ, nhất định phải khiêm tốn cẩn thận, không thể coi trời bằng vung, biểu hiện khoa trương, dẫn tới Thất Trưởng lão không thích a!” Đông Phương Du Long nhớ tới lời nói trước đó của Thất Trưởng lão, biết rõ Thất Trưởng lão đã có thành kiến đối với Lâm Hải trước, không khỏi một mặt nghiêm túc nhắc nhở nói.

“Đông Phương lão ca yên tâm, ta biết phải làm sao!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nhưng trong lòng đã xem thường.

Lúc đầu đến Đông Phương gia tộc, hắn chính là vì hứa hẹn lúc trước, nếu không có như thế, lấy tu vi cảnh giới bây giờ của Lâm Hải, chỉ là một cái gia tộc bên trong trấn nhỏ, hắn thật đúng là chưa hẳn xem ở bên trong mắt.

Lâm Hải tuy không phải loại người tính cách khoa trương kia, nhưng còn không đến mức nhìn phải nhìn sắc mặt người khác, nếu cái Thất Trưởng lão này thật đối với mình không thích, cùng lắm là rời đi, Lâm Hải mới sẽ không chiều theo mao bệnh của lão.

“Vậy thì tốt, ngươi theo ta đi vào đi, nhớ nói chuyện làm việc, nhất định phải khiêm tốn cẩn thận!” Đông Phương Du Long lại lần nữa dặn dò Lâm Hải một câu, mới mang theo Lâm Hải, đi vào đại điện.

“Thất Trưởng lão, đây chính là Lâm Hải lão đệ!”

Thất Trưởng lão liếc nhìn Lâm Hải một chút, trừ tướng mạo thanh tú ra, tựa hồ cũng không có chỗ gì hơn người, bất quá lão cũng biết, rất nhiều người không thể chỉ nhìn bề ngoài, có thể làm cho Đông Phương Du Long tôn sùng như thế, cái Lâm Hải này có lẽ thật có chút bản sự, cũng càng cũng chưa biết.

“Hoan nghênh ngươi, đi vào Đông Phương gia tộc!” Thất Trưởng lão mặt không biểu tình, liếc nhìn Lâm Hải một chút, trong giọng nói mang theo một chút uy nghiêm của kẻ sống bên trên.

“Bái kiến Thất Trưởng lão!” Lâm Hải mặt lộ vẻ nụ cười, hướng phía Thất Trưởng lão ôm quyền một cái, thần sắc thản nhiên, không kiêu ngạo không tự ti, để Thất Trưởng lão âm thầm gật đầu.

Có thể tại dưới khí thế uy nghiêm của chính mình, làm đến trấn định tự nhiên, cái Lâm Hải này vẫn còn có chút chỗ độc đáo.

“Tất cả các ngươi đi xuống đi, ta cùng Lâm Hải đơn độc tâm sự!”

Thất Trưởng lão hướng phía Đông Phương Du Long cùng Đông Phương Vũ Kha sau lưng nhìn một chút, nói nói.

“Tốt, vậy tại hạ cáo lui!” Đông Phương Du Long liền ôm quyền, hướng phía Lâm Hải nháy mắt, quay người ra khỏi đại điện.

Đông Phương Vũ Kha cũng cất bước rời đi, thời điểm đi đến bên người Lâm Hải, bỗng nhiên dừng bước chân lại, ánh mắt băng lãnh liếc nhìn Lâm Hải một chút, khẽ chau mày.

“Phụ thân ta không thích người cuồng vọng tự đại, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!”

Nói xong, Đông Phương Vũ Kha không đợi Lâm Hải trả lời, một làn gió thơm thổi qua, đã rời đi.

“Ách…” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó thầm cười khổ, lời này của Đông Phương Vũ Kha, là đang nhắc nhở chính mình, hay là đang cảnh cáo chính mình đâu?.

Theo Đông Phương Du Long cùng Đông Phương Vũ Kha rời đi, cửa đại điện bị đóng lại, chỉ còn lại có hai người Lâm Hải cùng Thất Trưởng lão.

“Lâm Hải, ngươi nhìn ta!” Lúc này, Thất Trưởng lão đột nhiên lên tiếng nói nói.

Lâm Hải ngẩng đầu hướng phía Thất Trưởng lão nhìn lại, khi tiếp xúc đến ánh mắt của Thất Trưởng lão, đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, vậy mà có cảm giác như là hai đường lưỡi kiếm sắc bén, đâm thẳng vào linh hồn của chính mình.

Cơ hồ là vô ý thức, trong mắt Lâm Hải chợt hiện tinh mang, như là hai đạo lưu quang bắn ra, trong nháy mắt nghênh tiếp ánh mắt của Thất Trưởng lão.

Oanh! Nhất thời, một đạo khí lãng vô hình, tại phía dưới ánh mắt giao hội của hai người, ầm vang nổ vang!

Chương 1429: Ngươi dùng cái thủ đoạn ti tiện gì!

“Cái Thất Trưởng lão này, thực lực coi như không tệ!”

Khí thế sắc bén trong mắt Lâm Hải lóe lên một cái rồi biến mất, cảm giác được ánh mắt của Thất Trưởng lão tuy bá đạo sắc bén, nhưng không có một tia sát khí, liền hiểu được là lão đang thử thăm dò chính mình, chỉ là đem cỗ quang mang sắc bén này cản ở bên ngoài, cũng không có tiến hành phản kích.

Chỉ là bản thân của Thất Trưởng lão cũng không biết, cái hơi tìm tòi này của lão, không có kiểm tra ra sâu cạn của Lâm Hải, ngược lại lai lịch mình lại bại lộ toàn bộ tại trong mắt Lâm Hải không coi vào đâu rồi.

“Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, cách ngưng tụ Nguyên Anh còn có một đường, cùng cái lão đại Đổng Khiếu Thiên của Hắc Phong Tam Sát kia, hẳn là sàn sàn với nhau.”

“Chỉ là trong người cái Thất Trưởng lão này, tựa hồ ẩn chứa một cỗ lực lượng kinh khủng, lường trước hẳn là khí tức của đạo hạnh cao thâm, hoặc là công pháp bá đạo tuyệt học, tổng hợp đến xem, so với Đổng Khiếu Thiên muốn hơn một chút.”

Lâm Hải lập tức liền đối với thực lực của Thất Trưởng lão, có cái hiểu biết đại khái.

Mà cùng lúc đó, Thất Trưởng lão ngồi ngay ngắn tại trên ghế ngồi rộng thùng thình, giờ phút này hai mắt lại là tinh mang đại thịnh, mặt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, nhưng đã bị thực lực mà Lâm Hải lộ ra, làm cho chấn kinh.

“Cái Lâm Hải này, thực lực chí ít là Kim Đan hậu kỳ, coi như so với Đông Phương Ngọc, cũng kém không nhiều lắm!”

Sau khi hết khiếp sợ ngắn ngủi, trong lòng Thất Trưởng lão, dâng lên vô tận cuồng hỉ, kích động đến bờ môi cũng run rẩy lên, hai mắt tỏa ánh sáng, nhìn Lâm Hải quả thực như nhặt được chí bảo!

Đạo ánh mắt vừa mới thăm dò Lâm Hải này, lão chính là dùng tới hơn ngàn năm đạo hạnh, tăng thêm tu vi Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn của lão, liền xem như người tu hành mới vào Kim Đan hậu kỳ, chỉ sợ đều sẽ ngăn cản không nổi.

Thế nhưng trái lại là Lâm Hải, sắc mặt thong dong, vững như bàn thạch, chẳng những không chút nào hoảng, ngược lại hời hợt, liền đem công kích của mình hóa thành vô hình, cái này là thủ đoạn bực nào.

“Xem ra tin tức của Du Long lão đệ có sai lệch a, cái Lâm Hải này, rõ ràng là đang giấu dốt!”

Kinh hỉ trong mắt Thất Trưởng lão càng thêm nồng đầy, lấy lão phỏng đoán đến xem, thực lực của Lâm Hải liền xem như tại bên trong người tu hành Kim Đan hậu kỳ, cũng tuyệt đối là tồn tại đỉnh phong, thậm chí có thể có thể so với Đông Phương Ngọc, đưa thân vào danh sách mười người trẻ tuổi mạnh nhất đương thời trong tám trấn phía Nam.

Vừa nghĩ tới Lâm Hải lại là siêu cấp thiên tài có thể vật tay cùng Đông Phương Ngọc, trong nháy mắt Thất Trưởng lão cảm giác mình giống như là bị đĩa bánh cực lớn từ trên trời rơi xuống đập trúng, cái niềm vui ngoài ý muốn này, đã hoàn toàn vượt qua dự đoán lúc trước của lãoa.

Lúc đầu nghĩ đến, Đông Phương Du Long cường lực đề cử Lâm Hải, Lâm Hải có lẽ thật sự có chút bản sự, nếu như mình lại toàn lực bồi dưỡng một phen, cũng có thể tại bên trong trận chiến tranh đoạt vị trí Trưởng lão, giúp mình bảo trụ vị trí bây giờ.

Nhưng là bây giờ xem ra, cái này con mẹ nó há lại chỉ có là bảo trụ vị trí a, liền xem như hướng bên trên khiêu chiến, đem vị trí bây giờ của chính mình lại cắm lên trên cao một chút, biến thành Lục Trưởng lão, Ngũ Trưởng lão thậm chí cao hơn, cũng có nhiều khả năng a!

Trong nháy mắt công phu, Thất Trưởng lão lúc đầu còn vì bảo trụ vị trí bây giờ mà vô kế khả thi (không có cách nào), đột nhiên nhìn thấy hi vọng quật khởi mới, thậm chí đã khống chế không nổi, bắt đầu cân nhắc mưu cầu địa vị càng cao hơn nữa.

Cái này tại trước khi nhìn thấy Lâm Hải, quả thực là chuyện nằm mơ cũng không dám suy nghĩ đến.

“Nhặt được bảo bối, nhặt được bảo bối!” Thất Trưởng lão càng nghĩ càng kích động, cọ cái đứng lên, cười lớn hướng phía Lâm Hải đi tới.

“Ha ha ha, đã sớm nghe Du Long lão đệ nói, Lâm Hải lão đệ ngươi thiên tư trác tuyệt, chính là bất thế kỳ tài, mới đầu còn có chút không tin, hôm nay gặp mặt, mới biết rõ, Lâm lão đệ thật là Nhân Trung Long Phượng (rồng phượng trong loài người = thiên tài) a!”

Lâm Hải nghe được, tự nhiên biết rõ Thất Trưởng lão là kiến thức được thực lực của mình, mới sẽ trở nên khách khí như thế, ngẩng đầu hướng phía Thất Trưởng lão cười nhạt một tiếng.

“Thất Trưởng lão quá khen, Lâm Hải tại bên trong mắt của một ít người, chỉ là một cái hạng người cuồng vọng tự đại a.” Lâm Hải không biết vì cái gì, chợt nhớ tới đánh giá của Đông Phương Vũ Kha đối với mình, mang theo một tia tự giễu nói nói.

“Ai, Vũ Kha nha đầu kia, đều là bị lão phu cho làm hư, Lâm lão đệ cũng đừng cùng nàng ta so đo.” Thất Trưởng lão xấu hổ cười một tiếng, tự nhiên biết rõ một ít người trong miệng Lâm Hải, cũng là chỉ nữ nhi Đông Phương Vũ Kha của lão, mà sự thật cũng đúng là như thế, trước khi Lâm Hải tiến đến, Đông Phương Vũ Kha mới vừa vặn ở trước mặt lão, đem chuyện Lâm Hải phát sinh xung đột cùng Đông Phương Tú, cùng kể một ít lời nói, hướng lão miêu tả một lượt.

Thất Trưởng lão lúc ấy nghe xong, trong lòng xác thực cũng không thoải mái, vừa buồn bực giận dữ Đông Phương Tú ỷ thế hiếp người, cũng là đối với Lâm Hải có vẻ thất vọng, lo lắng Lâm Hải chỉ là tính cách cuồng vọng ếch ngồi đáy giếng.

Nhưng bây giờ xem ra, không phải Lâm Hải người ta cuồng vọng tự đại a, rõ ràng là đã tính trước, là có thực lực kia, mới sẽ hành sự như thế!

Đem Đông Phương Tú đánh tới mẹ của gã cũng nhận không ra, rất khó sao?

Đừng nói một cái Đông Phương Tú, lấy phỏng đoán của lão, liền xem như Đông Phương Ngọc đến, Lâm Hải cho dù không địch lại, cũng chí ít có thể chống nổi ba mươi chiêu, tại bên trong đệ tử trẻ tuổi đương thời của Đông Phương gia tộc, tuyệt đối là tồn tại số một số hai!

Thấy Thất Trưởng lão nhìn mình bằng ánh mắt cuồng nhiệt, trong lòng Lâm Hải cười khổ một trận, chính mình chỉ là thoáng hiển lộ một chút thực lực mà thôi, liền đem đường đường là Thất Trưởng lão cũng đã trấn trụ, nếu tin tức này truyền đi, bị các Trưởng lão khác biết rõ, mình tại Đông Phương gia tộc, sợ rằng sẽ không được an bình đi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải liếc nhìn Thất Trưởng lão một chút, lạnh nhạt mở miệng nói.

“Thất Trưởng lão, có một sự tình, có khả năng cần ngươi phối hợp một chút.”

“A. Sự tình gì, Lâm lão đệ cứ nói không sao cả!” Thất Trưởng lão lộ vẻ mặt ngưng trọng, trịnh trọng nói nói.

Hiện tại Lâm Hải thế nhưng là niềm vui ngoài ý muốn lớn nhất của lão, càng là chỗ dựa vào để lão tranh đoạt vị trí càng cao hơn, đừng nói có việc cần lão phối hợp, coi như để lão đem tất cả tư nguyên đều lấy ra, đoán chừng Thất Trưởng lão cũng sẽ không do dự một chút nào.

“Thực lực của ta, xin Thất Trưởng lão giữ bí mật cho ta, ta chỉ muốn an an tĩnh tĩnh tu luyện, không muốn rước lấy cái phiền phức không tất yếu gì.”

“Đương nhiên, nếu đã thuộc về nhất mạch của ngươi này, chờ tới lúc ngươi tranh đoạt vị trí Trưởng lão, ta tự sẽ tương trợ cho ngươi!”

“Ha ha, Lâm lão đệ yên tâm, thực lực chân thật của ngươi, ta tuyệt sẽ không nói với đối với bất kỳ người nào!”

Thất Trưởng lão nghe xong, nhất thời cười ha ha, đồng thời cũng thả lỏng một hơi, ban đầu còn tưởng rằng là cái chuyện khó gì đâu, nghĩ không ra cũng là không cho đem thực lực của Lâm Hải nói ra, đây quả thực là quá đơn giản.

Huống chi, Thất Trưởng lão vốn là có dự định để cho Lâm Hải tiếp tục giấu dốt, chỉ có dạng này, đến lúc đó mới có thể xuất kỳ bất ý (đánh bất ngờ), nếu là bại lộ quá sớm, các Trưởng lão khác có chỗ đề phòng, thế tất sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với kế hoạch của lão.

Hơn nữa, đạt được hứa hẹn sẽ tương trợ lão tranh đoạt vị trí Trưởng lão của Lâm Hải, Thất Trưởng lão càng là cao hứng đến tâm hoa nộ phóng.

Lâm Hải đã đi qua thời gian một năm, còn có thể tìm tới Đông Phương Du Long, thực hiện ước định lúc trước, đủ thấy Lâm Hải là cái người hết lòng tuân thủ hứa hẹn, bây giờ lại đáp ứng giúp mình, thì nhất định sẽ không đổi ý.

“Này liền đa tạ Thất Trưởng lão!” Lâm Hải cười nói.

“Ha ha, sau này sẽ là người một nhà, còn khách khí như vậy làm gì!” Thất Trưởng lão hào sảng cười một tiếng, sau nặng nề vỗ vỗ bả vai của Lâm Hải.

“Lâm lão đệ, ta giờ đi an bài tịch yến, vì ngươi đón tiếp tẩy trần!”

Lâm Hải cười cười, cũng không có cự tuyệt, đã muốn gia nhập nhất mạch của Thất Trưởng lão, đây cũng là chuyện phải làm.

Thất Trưởng lão cười lớn, đem Đông Phương Du Long gọi tiến vào.

“Du Long lão đệ, ngươi thế nhưng là đại công thần của nhất mạch chúng ta này a!” Thất Trưởng lão cười chỉ chỉ vào Đông Phương Du Long, tâm tình vui sướng lộ rõ trên mặt.

Đông Phương Du Long là lão nhi thành tinh, nào còn nhìn không ra, đây là Thất Trưởng lão đối với Lâm Hải hết sức hài lòng a.

“Thất Trưởng lão quá khen, có thể vì nhất mạch chúng ta này phân ưu, là chức trách của mỗi một người đệ tử a!” Trên mặt Đông Phương Du Long cũng cười đến nở hoa, Lâm Hải được coi trọng, lão làm người giới thiệu, trên mặt cũng có ánh sáng a.

“Du Long lão đệ, ngươi ở đây bồi Lâm lão đệ trò chuyện, ta muốn đích thân qua an bài yến hội, cùng Lâm lão đệ say sưa một phen, ha ha ha ha...”

Thất Trưởng lão nói xong, thoải mái cười to, hai tay chắp tại sau lưng, mặt mũi tràn đầy vui sướng nhanh chân rời đi, cả người tựa hồ cũng trẻ ra mấy tuổi, hăng hái hơn.

“Lâm lão đệ, chúc mừng á!” Sau khi Thất Trưởng lão đi, Đông Phương Du Long một mặt kinh hỉ hướng phía Lâm Hải ôm quyền chúc mừng nói, có thể làm cho Thất Trưởng lão coi trọng đến loại trình độ này, Lâm Hải sau này sẽ tiền đồ vô lượng a!

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, không phải chính là mời mình ăn bữa cơm à, có cái gì tốt để chúc mừng?

Nếu thật muốn nói chúc mừng, chỉ sợ cũng hẳn là qua nói cùng Thất Trưởng lão đi.

“Ngươi tới đây một chút!” Đột nhiên, một đường thanh âm lạnh như băng, vang lên tại sau lưng.

Lâm Hải quay đầu, đã thấy Đông Phương Vũ Kha mặt như băng sương, trong mắt mang theo một tia phẫn nộ nhìn vào chính mình.

“Có chuyện gì sao?” Lâm Hải chau mày, nhàn nhạt nói nói, cô nàng này không biết vì cái gì, bộ dáng giống như luôn luôn có thành kiến rất sâu đối với mình.

“Ta hỏi ngươi!” Đông Phương Vũ Kha thở phì phì trừng Lâm Hải một chút, đôi mắt đẹp khẽ híp một cái.

“Ngươi đã dùng cái thủ đoạn ti tiện gì, để qua mắt phụ thân ta!”

“Ngươi nói cái gì?!” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó ánh mắt mạnh mẽ lạnh, sắc mặt lạnh xuống đến!

Chương 1430: Có thể giúp ta làm mai mối?

Lần này, Lâm Hải là thật sự tức giận, hắn đã lớn như vậy, tuy đã có người mắng qua hắn đần độn, cũng có người mắng qua hắn đùa bức, nhưng Lâm Hải từ trước đến nay hành sự đều quang minh chính đại, khi nào phải sử dụng tới thủ đoạn ti tiện, lời này của Đông Phương Vũ Kha, đã là oan uổng đối với hắn, càng là vũ nhục đối với nhân cách của hắn!

“Ta nói, ngươi đã dùng cái hoa ngôn xảo ngữ gì, lừa gạt phụ thân ta mắc lừa!” Đông Phương Vũ Kha trừng hai mắt, nhìn Lâm Hải thở phì phì lần nữa chất vấn.

“Ngươi nghe kỹ cho ta!”

Lâm Hải đột nhiên đưa tay, chỉ vào Đông Phương Vũ Kha, ánh mắt băng lãnh không mang theo một chút tình cảm, đạm mạc mở miệng nói.

“Đừng tưởng rằng chính mình là tiểu thư của gia tộc này, liền tự cho là đúng, không coi ai ra gì, thủy chung bày ra một bộ dáng cao cao tại thượng, vênh mặt hất hàm sai khiến, càng đừng có thuận miệng vọng đoán, nói ra một số lời nói hãm hại từ không nói có, như thế sẽ chỉ làm người ta cảm thấy, ngươi là không có tố dưỡng cỡ nào.”

“Ta biết rõ ngươi từ lúc vừa mới bắt đầu liền đã xem thường ta, nếu đã như vậy ngươi cũng có thể rời xa, ta cũng không có đuổi tới cầu ngươi xuất hiện ở trước mặt ta, còn nữa, nói câu không dễ nghe, ngươi xem thường ta, đồng thời ta làm sao lại đem ngươi đặt ở bên trong mắt.”

“Ngươi cho rằng thân phận của ngươi cao quý, có thể tùy ý đem ý chí của chính mình áp đặt tại trên thân của người khác. Nói thật cho ngươi biết, ta đã nhịn ngươi thật lâu, nếu không phải xem ở trên mặt mũi của Đông Phương lão ca, coi như ngươi đứng trước mặt ta, ta đều khinh thường liếc nhìn ngươi một chút, tất cả kiêu ngạo của ngươi, tại bên trong mắt của ta, căn bản không đáng một đồng!”

“Không cần tiếp tục ở trước mặt ta làm càn, vạn nhất thật sự chọc giận ta, hậu quả không phải ngươi gánh vác được!”

Nói xong, Lâm Hải nhìn Đông Phương Vũ Kha nghẹn họng nhìn trân trối, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng một chút, lạnh nhạt quay người, đi lại trầm ổn chậm rãi rời đi.

“Cái hỗn đản này, lại dám hung hăng càn quấy như thế, cho mình là Đông Phương Ngạn sao!”

Thẳng đến khi Lâm Hải đi ra khỏi đại điện, Đông Phương Vũ Kha mới hung hăng giậm chân một cái, khuôn mặt trắng bệch, trong đôi mắt đẹp tràn ngập phẫn nộ.

“Vũ Kha tiểu thư, Lâm lão đệ tuổi trẻ khí thịnh, ngươi không cần phải đặt ở trong lòng a.” Đông Phương Du Long cũng bị những lời này của Lâm Hải trấn trụ, cho tới giờ khắc này mới phản ứng lại được, không khỏi một mặt xấu hổ, hướng phía Đông Phương Vũ Kha cười ngượng ngùng nói.

“Hừ, loại cuồng vọng chi đồ này, sớm muộn cũng có ngày ăn thiệt thòi hối hận, ta mới không thèm để ý hắn!”

Đông Phương Vũ Kha thở phì phì hừ lạnh một tiếng, giậm chân một cái bước nhanh rời đi, nàng cần nhanh đi tìm phụ thân nàng, hỏi một chút đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, nàng cũng không thể để cho phụ thân của nàng, bị Lâm Hải mê hoặc.

“Ai, xem ra muốn không yên ổn!” Đông Phương Du Long cười khổ lắc đầu, một cái là ái nữ của Thất Trưởng lão, một cái là người để Thất Trưởng lão vô cùng coi trọng, hai người này ngày sau, đoán chừng có giày vò.

“Phụ thân, cái Lâm Hải kia đến tột cùng nói cái hoa ngôn xảo ngữ gì đối với ngươi vậy?”

Đông Phương Vũ Kha tìm tới Thất Trưởng lão, một mặt thở phì phì hỏi.

“Hoa ngôn xảo ngữ?” Thất Trưởng lão sững sờ, sau đó lã chã bật cười, “Không có a, Lâm Hải không có nói nhiều, là cái người trẻ tuổi coi như ổn trọng, ngày sau sẽ tiền đồ vô lượng a!”

“Phụ thân, ngươi nói cái gì đó?” Đông Phương Vũ Kha sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy không thể tin được.

“Cái Lâm Hải kia, đến từ loại địa phương linh khí khô kiệt như Phàm Gian giới kia, có thể có cái thành tựu gì, huống chi tính cách làm người của hắn còn cuồng ngạo, tự cho là đúng, căn bản chính là một cái ếch ngồi đáy giếng không biết trời cao đất rộng, chúng ta có thể thu lưu hắn cũng đã là may mắn của hắn, cần gì phải vì loại người này xếp đặt tịch yến, huy động nhân lực.”

Thất Trưởng lão nghe được, sắc mặt nhất thời trầm xuống, trên mặt lộ ra không vui thần sắc.

“Im ngay!”

“Vũ Kha, ta cảnh cáo ngươi, Lâm Hải đã gia nhập nhất mạch chúng ta, thì chính là người của chúng ta, ngươi đừng có tại trước mặt Lâm Hải, bưng ra một bộ giá đỡ đại tiểu thư, không chỉ có như thế, ngươi bình thường còn phải cùng Lâm Hải tiếp xúc nhiều hơn, thái độ phải khiêm tốn, tính tình phải ôn hòa, đồ vật đáng giá ngươi học tập ở trên người hắn còn nhiều nữa đâu! Có nghe hay không?!"

Lời nói của Thất Trưởng lão, để Đông Phương Vũ Kha lập tức ngẩn ngơ ở tại chỗ, trợn mắt há hốc mồm, quả thực không thể tin được đây là phụ thân nói chuyện.

"Phụ thân, ngươi, ngươi để cho ta cùng hắn học tập?" Đông Phương Vũ Kha bật cười một trận, dưới cái nhìn của nàng, Lâm Hải quả thưc không còn gì khác, cùng hắn học tập cái gì? Học tập hắn cuồng vọng vô tri sao?

"Không sai, không chỉ có hướng hắn học tập nhiều thứ, nếu như có thể, còn phải tận lực cùng hắn bồi dưỡng cảm tình, ngươi năm nay đều đã hai mươi hai tuổi, niên kỷ cũng không nhỏ, ý tứ của phụ thân, ngươi đã hiểu chưa?"

Đông Phương Vũ Kha khẽ giật mình, sau đó khuôn mặt đằng cái liền hồng, quả thực là vô cùng xấu hổ.

"Phụ thân, ngươi nói cái gì đó, không để ý tới ngươi nữa!"

Đông Phương Vũ Kha bưng lấy khuôn mặt nhỏ, xoay người chạy ra ngoài.

"Ha ha ha ha!" Thất Trưởng lão nhìn Đông Phương Vũ Kha ngượng ngùng mà chạy, không khỏi cất tiếng cười to, đồng thời trong hai mắt sáng ngời có thần, hiện lên quang mang hưng phấn.

"Trước đó tại sao không có nghĩ đến. cái Lâm Hải này tuổi còn trẻ liền có thành tựu kinh người này, ngày sau tiền đồ sẽ bất khả hạn lượng, nếu thật sự có thể kết xuống lương duyên cùng Vũ Kha, đối với Vũ Kha mà nói, cũng là một cái kết cục vô cùng tốt a!"

"Vũ Kha tiểu thư, Thất Trưởng lão có ở trong phòng không?" Đông Phương Vũ Kha vừa chạy đi, Đông Phương Du Long cũng đuổi tới sau đó, cười hỏi.

“Hừ!” Đông Phương Vũ Kha hừ một tiếng, đỏ mặt chạy đi.

“Ách...” Đông Phương Du Long sững sờ, sau đó cười khổ lắc đầu, cất bước đi vào.

“Ha ha, Du Long lão đệ, ngươi đến vừa lúc!” Thất Trưởng lão vừa thấy Đông Phương Du Long, nhất thời cao hứng chào đón, lôi kéo Đông Phương Du Long ngồi xuống.

“Thất Trưởng lão, vừa rồi Vũ Kha tiểu thư cùng Lâm Hải lão đệ, tựa hồ có chút xung đột trong lời nói, ta không yên lòng, cho nên tới...”

“Cái râu ria kia, cãi lộn giữa nam nữ, cũng là một loại phương thức làm sâu sắc hiểu biết lẫn nhau nha, Ha ha!” Thất Trưởng lão một mặt không thèm để ý chút nào cười nói.

“Ách...” Đông Phương Du Long có chút choáng váng, lời này của Thất Trưởng lão, làm sao nghe được giống như có ý riêng a.

Thời khắc Đông Phương Du Long còn đang nghi hoặc, Thất Trưởng lão đột nhiên thần thần bí bí lại gần, cười hỏi.

“Du Long lão đệ, ta hỏi ngươi cái sự tình, Lâm Hải tại Phàm Gian giới, đã từng kết hôn chưa?”

“Kết hôn? Có!” Đông Phương Du Long gật gật đầu, nói nói.

“A.” Thất Trưởng lão nhất thời biến sắc, sau đó trong mắt lóe lên một tia quang mang lạnh lùng.

“Vợ hắn, là tu vi thế nào, hiện ở nơi nào?”

“Vợ hắn gọi là Liễu Hinh Nguyệt, tu vi thế nào ta không được biết, hiện ở nơi nào, chỉ sợ liền cả bản thân Lâm Hải, cũng không được.” Đông Phương Du Long thở dài, lắc đầu nói nói.

“A? Cái này là vì sao?” Thất Trưởng lão không khỏi sững sờ, kinh ngạc hỏi.

"Sự tình phải nói từ một ngày trước khi Địa Tiên giới mở ra..." Đông Phương Du Long đem sự tình ngày đó, cùng Thất Trưởng lão nói một lần, Thất Trưởng lão nghe được, nhất thời đại hỉ.

"Ngươi là nói, cái Liễu Hinh Nguyệt kia đã từng nói, ngày Lâm Hải đứng hàng Thiên Tiên, mới có thể sẽ cùng nhau gặp gỡ."

"Đúng là như thế!" Đông Phương Du Long gật gật đầu.

"Ha ha ha ha!" Thất Trưởng lão nhất thời cất tiếng cười to, mặt lộ vẻ vui mừng, thất lạc trước đó đã bị quét sạch sành sanh.

"Đứng hàng Thiên Tiên, đừng nói Lâm Hải có thể có một ngày này hay không, coi như thật có cũng ít nhất là sự tình của ngàn vạn năm về sau, đến lúc đó Lâm Hải sao lại còn nhớ rõ Liễu Hinh Nguyệt nàng."

"Thật sự là trời cũng giúp ta!"

"Thất Trưởng lão, ngài có ý là?" Trong lòng Đông Phương Du Long nhất động, giống như có lẽ đã đoán được ý nghĩ của Thất Trưởng lão, trong lòng không khỏi có chút giật mình.

Mà Thất Trưởng lão thu lại mặt cười, mang theo một tia ngưng trọng, mở miệng nói nói.

"Du Long lão đệ, có thể giúp ta là mai mối hay không?"

Chương 1431: Khách khanh khác họ

"Thất Trưởng lão, ý ngươi là..." Đồng tử của Đông Phương Du Long co rụt lại, hơi kinh ngạc mà nhìn lấy Thất Trưởng lão.

"Vũ Kha niên kỷ cũng không nhỏ, cũng cần tìm một cái người có thể phó thác, Lâm Hải tuổi còn trẻ, liền có thành tựu này, tiền đồ tất sẽ không thể đong đếm, hơn nữa ta thấy tính cách Lâm Hải trầm ổn, tướng mạo trung hậu, là cái người đáng tin, có thể nói là nhân tuyển tốt nhất!”

“Thất Trưởng lão, việc này không ổn!” Đông Phương Du Long thì là lắc đầu, cau mày nói nói.

“A? Du Long lão đệ, vì sao không ổn?”

“Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt có cảm tình cực sâu, lúc Liễu Hinh Nguyệt rời đi, để Lâm Hải đau xót gần chết, trong nháy mắt tóc trắng, huyết lệ tuôn rơi, liền cả tính cách cũng chịu ảnh hưởng rất là cải biến, bằng vào hiểu biết của ta đối với hắn, là không thể nào tiếp nhận những nữ nhân nào khác ngoài Liễu Hinh Nguyệt, nếu tùy tiện nhấc lên việc này, rất có thể sẽ là hoàn toàn ngược lại.”

“A. Ta đây thật không có cân nhắc đến.” Thất Trưởng lão nghe xong, đôi mày cũng nhăn lại, lão cũng là lâm thời mới có ý nghĩ này, còn thật không có nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng rất nhanh, đôi mày của Thất Trưởng lão, lại giãn ra hết, đã tính trước cười một tiếng.

“Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt tách rời nhau đã hơn một năm, nội tâm nhất định là cô tịch trống rỗng, lúc này nếu có nữ tử, đối với hắn chiếu cố đủ kiểu, quan tâm đầy đủ, cả ngày tóc mai tư thủ, một lúc lâu sau chắc chắn lâu ngày sinh tình, cũng bất quá là sự tình nước chảy thành sông.”

“Thất Trưởng lão, ý tứ của ngươi, là để Vũ Kha tiểu thư, chủ động đến gần Lâm Hải?” Đông Phương Du Long lập tức minh bạch ý nghĩ của Thất Trưởng lão, suy tư một phen, rất trịnh trọng mà gật gật đầu.

“Lâm Hải phi thường trọng tình trọng nghĩa, như thế vẫn có thể xem là một biện pháp tốt!”

“Du Long lão đệ cũng cho rằng có thể thực hiện?” Thất Trưởng lão nghe được vui vẻ, không khỏi cười ha ha một tiếng.

“Đã như vậy, thì tìm cái thời gian, ta cùng Vũ Kha hảo hảo giao phó một phen!”

Thời điểm Thất Trưởng lão cùng Đông Phương Du Long đàm luận việc này, Đông Phương Vũ Kha đã trở lại khuê phòng của chính mình, thở phì phì đem chính mình ngã tại trên chiếc giường mềm mại, cái miệng nhỏ nhắn cao cao mân mê, một mặt khó chịu.

“Cái Lâm Hải này, cũng không biết rót cho phụ thân cái thuốc mê hồn gì, quả thực quá đáng giận!”

“Phụ thân cũng thật sự là, làm sao lại bị hắn mê hoặc? Còn để người ta hướng hắn học tập nhiều hơn, hắn có cái gì tốt để học, trừ cuồng vọng tự đại, không còn gì khác!”

“Ghê tởm nhất là, nghe ý kia của phụ thân, còn muốn cho ta, để cho ta...” Khuôn mặt Đông Phương Vũ Kha trong nháy mắt đỏ như trái táo chín mọng, vừa thẹn lại giận!

“Khẳng định là cái hỗn đản Lâm Hải này, ngấp nghé mỹ mạo của bản tiểu thư, tại trước mặt của phụ thân nói cái gì đó, cái thối lưu manh, đại bại hoại này, muốn nhúng chàm bản tiểu thư, kiếp sau đi, hừ!”

Đông Phương Vũ Kha tức giận, trực tiếp đem gối đầu cầm lên, hung hăng quẳng xuống đất cũng đều không thả được khí.

Lâm Hải cũng không biết trong một chút thời gian như thế, mình đã bị loạn điểm Uyên Ương Phổ, giờ phút này đang chắp hai tay sau lưng, một mặt nhàn nhã đi dạo tại bên trong sân vườn của Thất Trưởng lão, xem xét cảnh đẹp.

“Nghĩ không ra trang viện của một cái Trưởng lão cơ hồ xếp hạng chót, của một cái gia tộc trên trấn trong Địa Tiên giới, cũng xa hoa bao la đến tình trạng như thế, coi như Cố Cung Hoa Hạ ở Phàm Gian giới, cũng không gì hơn cái này đi.”

Trong lòng Lâm Hải cảm khái không thôi, nhìn một đốm mà biết toàn thân báo, chỉ từ trang viện này của Thất Trưởng lão đến xem, Địa Tiên giới rộng rãi bao la hùng vĩ bao nhiêu, liền hoàn toàn không phải Phàm Gian giới có thể so sánh.

“Lâm lão đệ, yến hội đã chuẩn bị tốt, Thất Trưởng lão để cho ta tới mời ngươi đi dự tiệc đây.” Lâm Hải đang đứng lặng ở một chỗ hành lang lầu các, thì Đông Phương Du Long đi tới, cười ha hả nói nói.

“Há, vậy thì đi thôi, đừng để Thất Trưởng lão đợi lâu!” Lâm Hải cười cười, Thất Trưởng lão đối với hắn lễ ngộ có thừa, hắn tự nhiên không thể tự cao tự đại đối với người ta.

Theo Đông Phương Du Long, đi vào một chỗ phòng khách rộng rãi, vừa vào cửa Lâm Hải mới phát hiện, trong phòng khách này đã ngồi đầy người, nam nữ già trẻ chừng mấy chục người.

“Ha ha ha, Lâm lão đệ, nhanh vào bên trong!”

Lâm Hải vừa tiến đến, Thất Trưởng lão ngồi tại chủ vị lập tức cười lớn đứng dậy, nghênh tới, để đồng tử của tất cả mọi người đang ngồi đều co rụt lại, lộ ra thần sắc chấn kinh.

“Người này là ai a? Lại được Thất Trưởng lão tự mình đón lấy.”

“Không biết, chẳng lẽ là vị công tử của nhà đại nhân vật nào?”

“Coi như Đông Phương Ngạn đích thân đến, cũng không có mặt mũi lớn như vậy đi.”

“Các ngươi có chú ý không, Thất Trưởng lão vậy mà gọi hắn là huynh đệ, xem ra lai lịch không nhỏ a!”

Ánh mắt của mọi người, nhao nhao đồng loạt rơi vào trên thân Lâm Hải, khe khẽ bàn luận lấy, trong mắt mỗi cái đều mang theo ánh mắt ngạc nhiên, nhao nhao suy đoán Lâm Hải là thần thánh phương nào.

“Đến, Lâm lão đệ, ngồi sát bên ta!”

Thất Trưởng lão trực tiếp để Lâm Hải ngồi dưới tay mình, độ cao quy cách đã tại phía trên tất cả mọi người, nhất thời lại để cho trong lòng mọi người rung động một trận.

Bất quá, Lâm Hải lại rất lạnh nhạt, cũng không khách khí, giới Tu Hành vốn là người thành đạt vi tôn, lấy thực lực tu vi của hắn, ngồi vị trí này, một chút vấn đề cũng không hề có.

“Hừ!” Lâm Hải vừa ngồi xuống, một tiếng hừ nhẹ xem thường liền vang lên ở bên cạnh.

Lâm Hải vừa quay đầu, lúc này mới phát hiện ngồi bên cạnh mình, lại là Đông Phương Vũ Kha.

Đông Phương Vũ Kha đang nổi nóng, lúc đầu cũng không muốn tham gia, nhưng bị phụ thân bắt buộc nhất định phải trình diện, thật không nghĩ đến lại là ngồi tại bên người Lâm Hải, nhất thời để trong nội tâm nàng càng thêm buồn bực giận dữ.

“Ngươi cái đại hỗn đản, thối lưu manh này!”

Nghĩ tới Lâm Hải vậy mà dám có ý đồ đối với mình, còn thuyết phục được phụ thân, ánh mắt Đông Phương Vũ Kha nhìn về phía Lâm Hải, sắc bén như dao, hận không thể đem Lâm Hải ngàn đao bầm thây, trừng mắt với Lâm Hải, nhỏ giọng quát mắng nói.

Nhưng mà, Lâm Hải lại như không nghe thấy, trên mặt thủy chung mang theo mỉm cười lạnh nhạt, thậm chí ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái, không nhìn thẳng sự tồn tại của nàng, để phẫn nộ trong nội tâm của Đông Phương Vũ Kha, không khỏi càng sâu, đôi mắt đẹp trừng tròn xoe, nghiến răng nghiến lợi một trận.

“Các vị, giới thiệu cho mọi người một chút!”

Mà lúc này đây, Thất Trưởng lão hướng phía mọi người trong phòng khách liếc nhìn một chút, cao giọng mở miệng.

“Vị này, là Lâm Hải Lâm lão đệ, từ hôm nay trở đi, chính là Khách khanh khác họ của Đông Phương gia tộc ta!”

“Khách khanh khác họ?!” Mọi người thế mới biết, Lâm Hải lại là nhân viên mới gia nhập, kinh hãi trong lòng không khỏi càng thêm mãnh liệt.

Thành viên của Đông Phương gia tộc, đã có bản họ dòng chính, lại có Khách khanh khác họ, cái này không kỳ quái, bọn họ đang ngồi đây liền có rất nhiều Khách khanh khác họ, hiệu lực vì Đông Phương gia tộc, đồng thời tiếp nhận cung cấp nuôi dưỡng cùng bổng lộc của Đông Phương gia tộc.

Thế nhưng là, có thể làm cho Thất Trưởng lão tự mình đón chào, xưng hô một tiếng lão đệ, còn có tư cách ngồi tại bên người Thất Trưởng lão, bọn họ thế nhưng là còn chưa bao giờ thấy qua, liền cả đệ nhất Khách khanh Đường Chấn trong nhất mạch của Thất Trưởng lão, cũng không có mặt mũi này!

Ánh mắt của mọi người, bắt đầu hữu ý vô ý hướng phía Đường Chấn đang ngồi tại vị trí trung tâm nhìn lại, bên trong ánh mắt nhao nhao mang theo một nụ cười nghiền ngẫm, thật không biết Đường Chấn giờ phút này, đang có cảm tưởng gì.

Mà Thất Trưởng lão, vẫn tiếp tục nói nói.

“Trận yến hội hôm nay này, chính là vì đón tiếp tẩy trần cho Lâm lão đệ, để long trọng hoan nghênh Lâm lão đệ gia nhập nhất mạch chúng ta này, cùng mọi người cùng nhau, giúp nhất mạch chúng ta hưng thịnh, tề tâm hiệp lực, chung trúc huy hoàng!”

Nói xong, Thất Trưởng lão hướng phía Lâm Hải mỉm cười.

“Lâm lão đệ, cùng mọi người chào hỏi đi.”

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó đứng lên, hướng mọi người phía dưới liền ôm quyền.

“Tại hạ Lâm Hải, xin các vị chiếu cố nhiều hơn!”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp ngồi xuống, mang trên mặt nụ cười lạnh nhạt, không có nói thêm câu nào.

“Xong?”

Tất cả mọi người đều sững sờ, nghĩ không ra Lâm Hải nói chuyện ngắn gọn như thế, ấn theo phương pháp không phải hẳn là trước nói khoác một chút huy hoàng ngày xưa của chính mình, để mọi người biết rõ ngươi có bao nhiêu ngưu bức, sau đó người phía dưới lại giả vờ giả vịt, làm bộ lấy lòng một phen mới tính là xong việc sao?

Thất Trưởng lão ở bên cạnh cũng là kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó trong lòng âm thầm gật đầu.

“Cá tính nội liễm, không kiêu không gấp, tốt, tốt a!”

Có thể tại cái tuổi này của Lâm Hải, đạt tới thành tựu bực này, lại có thể làm đến không đắc ý ngông cuồng, thực sự không phải là một chuyện dễ dàng, cái này càng có vẻ khiến phẩm chất của Lâm Hải càng thêm đáng ngưỡng mộ!

Thất Trưởng lão nhìn Lâm Hải, không khỏi càng thêm hài lòng.

“Người tới!”

Thất Trưởng lão bỗng nhiên hô to một tiếng, nhất thời có hạ nhân nâng khay, đi tới.

“Lâm lão đệ chính là cao nhân, Đông Phương gia tộc ta đương nhiên sẽ không bạc đãi, ta tuyên bố, Lâm Hải Lâm lão đệ làm Khách khanh khác họ có bổng lộc cung cấp nuôi dưỡng, mỗi tháng là năm mươi khỏa Linh thạch!”

“Cái gì?!” Câu này của Thất Trưởng lão vừa ra khỏi miệng, sắc mặt tất cả mọi người, tất cả đều biến!

Chương 1432: Nếu ngươi không phục, đều có thể lên thử một lần!

Chờ sau khi tất cả mọi người tại trận, nhìn thấy vải đỏ trên khay bị xốc lên, lộ ra năm mươi khỏa Linh thạch tản ra linh khí nồng nặc này, từng cái kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, trong mắt đã có hâm mộ, lại có đố kỵ, càng có không hiểu thật sâu.

“Cái Lâm Hải này, đến cùng có tài đức gì, vậy mà có thể hưởng thụ năm mươi khỏa Linh thạch bổng lộc?”

“Nghe nói công tử Đông Phương Ngọc bên dòng chính của Tam Trưởng lão kia, mỗi tháng cũng bất quá chỉ là ba mươi khối Linh thạch mà thôi!”

“Đường Chấn trước mắt thế nhưng là người mạnh nhất của nhất mạch Thất Trưởng lão, lần trước thi đấu tranh đoạt vị Trưởng lão, cũng là dựa vào Đường Chấn mới bảo trụ được vị trí bây giờ của Thất Trưởng lão, nhưng bổng lộc của Đường Chấn, cũng bất quá mới là mười khối Linh thạch đi.”

“Thật không biết Đường Chấn giờ phút này, sẽ có cảm tưởng thế nào?”

Mọi người tự nhiên không có quyền cải biến quyết định của Thất Trưởng lão, nhưng ánh mắt nhìn hướng Đường Chấn, lại bắt đầu càng thêm nghiền ngẫm, quyết định này của Thất Trưởng lão, người chịu đả kích lớn nhất, chỉ sợ sẽ là Đường Chấn đi.

“Chờ một chút!”

Ngay tại thời điểm Thất Trưởng lão từ trong tay người dưới tiếp nhận cái khay, chuẩn bị giao cho Lâm Hải, đột nhiên một cái nam tử trẻ tuổi mày kiếm rực rỡ, trên thân mang theo khí thế ngạo nghễ, cọ cái đứng lên.

“Hắc hắc, Đường Chấn quả nhiên ngồi không yên!”

Mọi người lập tức nhận ra, người đứng lên chính là Đường Chấn, xem ra tiếp xuống sẽ có trò vui để nhìn.

Thất Trưởng lão cũng là sững sờ, quay đầu thấy là Đường Chấn, không khỏi hiền lành cười một tiếng.

“Là Tiểu Đường a, ngươi có chuyện gì không?” Đường Chấn xem như công thần của nhất mạch Thất Trưởng lão, Thất Trưởng lão đối với y vẫn là cực kỳ khách khí.

Mày kiếm của Đường Chấn hơi nhíu, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó hướng phía Thất Trưởng lão liền ôm quyền.

“Thất Trưởng lão, Đường mỗ có một chuyện không rõ, muốn giáp mặt xin chỉ giáo!”

“A?” Trong mắt Thất Trưởng lão lóe lên một chút ánh sáng, đôi mày không khỏi vẩy một cái, “Ngươi nói!”

“Tốt, này Đường mỗ liền nói thẳng!” Đường Chấn đột nhiên đi đến giữa phòng yến hội, hai tay giơ lên.

“Người đang ngồi ở đây đều không phải là người ngoài, hẳn là rõ ràng nhất tình cảnh của nhất mạch chúng ta này, tư nguyên phân đến mỗi tháng đều mười phần hữu hạn, mà năm mươi khỏa

Linh thạch, tuyệt đối không phải là một con số nhỏ.”

Nói xong, ánh mắt Đường Chấn phát lạnh, như là lợi kiếm mà rơi vào trên thân Lâm Hải, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

“Đường mỗ không biết vị Lâm Hải Lâm Khách khanh này, có có tài đức gì, mà xứng đáng với bổng lộc năm mươi khỏa Linh thạch!”

“Liền đúng vậy a, năm mươi khỏa Linh thạch, cũng bằng với nửa năm bổng lộc của ta!”

“Ngươi mới nửa năm, ta một năm cũng đều không có năm mươi khỏa Linh thạch!”

“Năm mươi khỏa Linh thạch một tháng, toàn bộ Đông Phương gia tộc, đoán chừng chỉ có Đông Phương Ngạn mới có tư cách hưởng thụ đi.”

Đường Chấn vừa nhấc lên cái này, mọi người khác cũng nhao nhao gật đầu, rất tán thành, Lâm Hải vừa đến đã hưởng thụ bực đãi ngộ siêu quy cách này, bọn họ tuy mặt ngoài không nói, nhưng trong lòng mỗi người, đều là không phục lắm.

“Không giống, không giống a!” Thất Trưởng lão thầm cười khổ, chính mình cũng không phải oan đại đầu, nếu Lâm Hải không có tiềm lực xứng đôi, chính mình sao lại xuất ra nhiều Linh thạch như vậy.

“Tiểu Đường a, việc này ngươi không cần hỏi đến, ta tự có tính toán!”

Lâm Hải trước đó đã nói qua, không cho bại lộ thực lực của hắn, Thất Trưởng lão cũng vô pháp hướng Đường Chấn cùng mọi người giải thích, đành phải dùng một câu mập mờ, nhíu mày nói nói.

Tuy lấy thực lực biểu hiện ra ngoài của Lâm Hải, xác thực còn chưa đủ tư cách để cầm năm mươi khỏa Linh thạch, nhưng Thất Trưởng lão sau khi nhìn thấy Lâm Hải, còn có truy cầu cao hơn a, lão chính là còn muốn lấy dựa vào Lâm Hải, lại hướng đi lên nhiều thêm mấy bước đây.

Phải biết, xếp hạng Trưởng lão mỗi khi tiến lên một bước, thì tư nguyên có thể được chia đến từ gia tộc, thế nhưng là gia tăng trọn vẹn gấp đôi a, nếu như Lâm Hải thật có thể giúp lão thực hiện, năm mươi khỏa Linh thạch này, đây tính toán là cái gì?

“Phụ thân?!”

Thất Trưởng lão vừa thốt ra lời kia, cả sảnh đường đều kinh ngạc, liền cả Đông Phương Vũ Kha cũng nhìn không được, bên trong lo lắng còn mang theo một tia oán trách, hướng phía Thất Trưởng lão thấp giọng hô nói.

Nàng thật không rõ, Lâm Hải đến cùng đã thi cái pháp gì cho phụ thân mình, để phụ thân coi trọng hắn như vậy, hơn nữa liền một câu giải thích cũng đều không có, lời như vậy, rất có thể sẽ phạm chúng nộ a!

Quả nhiên, Đường Chấn ở phía dưới sững sờ một lát, sau đó buồn bã cười một tiếng, ánh mắt toát ra thất vọng vô cùng.

“Thất Trưởng lão, Đường mỗ tuy bất tài, nhưng cũng vì nhất mạch của ngài này, lập xuống qua công lao hãn mã, chẳng lẽ hôm nay liền cả tư cách nghe một câu giải thích cũng đều không có sao?”

Thất Trưởng lão nghe được, không khỏi nhíu lông mày một cái, cái Đường Chấn này làm sao không hiểu chuyện như thế, nếu là tiện nói chuyện, chính mình còn có thể gạt các ngươi sao?

“Ta nói, ngươi không cần hỏi nhiều!”

Ánh mắt Thất Trưởng lão ngưng tụ, một cỗ uy nghiêm sống ở bên trên phát tán ra, mặt lộ vẻ không vui, băng lãnh nói nói.

Cảm nhận được Thất Trưởng lão tựa hồ động giận, mọi người phía dưới nhất thời giật mình trong lòng, mỗi cái câm như hến, đình chỉ nghị luận, không dám nói lời nào.

“Ha ha!”

Mà Đường Chấn thì là cười lạnh một tiếng, hai đầu lông mày mang theo một tia quật cường, nhìn thẳng vào ánh mắt của Thất Trưởng lão, lẫm nhiên không sợ.

“Thất Trưởng lão, Đường mỗ luôn luôn kính ngươi xử sự công đạo, thưởng phạt phân minh, thế nhưng chuyện hôm nay, quả thật làm cho trong lòng Đường mỗ phẫn uất, không nhả ra thì không thoải mái, coi như chọc ngươi tức giận, thì có mấy lời Đường mỗ cũng phải hỏi nói rõ ràng!”

Nói xong, Đường Chấn bỗng nhiên vươn cánh tay, hướng phía Lâm Hải xa xa nhất chỉ, khiêu khích ngóc lên cái cằm.

“Lâm Hải đúng không? Nếu Thất Trưởng lão đã lấy năm mươi khỏa Linh thạch để cung cấp nuôi dưỡng ngươi, chắc hẳn ngươi tất không phải hạng người không có tiếng tăm gì, vậy xin tha thứ cho tại hạ cô lậu quả văn, chưa từng nghe nói qua đại danh của các hạ, có thể ở ngay trước mặt mọi người, để Đường mỗ biết rõ một chút, các hạ cũng đã từng làm qua chuyện lớn kinh thiên động địa gì hay không?.”

“Hồ nháo!” Thất Trưởng lão nhất thời đại nộ, cái này là tịch yến tiếp Lâm Hải của mình, Đường Chấn dám đứng ra, nhiều lần nghi vấn tư cách của Lâm Hải, bây giờ càng là ở trước mặt chất vấn, cái này khiến lão còn mặt mũi nào để mà tồn tại.

Nếu không phải vì thực lực của cái Đường Chấn này cũng coi như bất phàm, hơn nữa vì lão đã làm ra không ít cống hiến, sớm đã đem y đuổi ra ngoài!

“Thất Trưởng lão!”

Mắt thấy Thất Trưởng lão liền muốn bão nổi, Lâm Hải bỗng nhiên đứng lên, đem lão ngăn lại, cười nhạt một tiếng.

“Ta hôm nay vừa mới gia nhập, các huynh đệ đối với ta không hiểu cũng là bình thường, giao cho ta đi!” Ánh mắt Lâm Hải chân thành, hướng phía Thất Trưởng lão cười một tiếng, gật gật đầu.

Lâm Hải trước đó cũng không nghĩ tới, Thất Trưởng lão vậy mà thoáng cái đã xuất ra năm mươi khỏa Linh thạch, làm lương tháng cho chính mình.

Tuy Lâm Hải mới tới Địa Tiên giới, còn không biết trình độ trân quý của Linh thạch này, nhưng trước đó Đông Phương Ngọc vì mười khối Linh thạch, mà cam nguyện mạo hiểm hộ tống đội xe của Nghiêm gia, hắn chính là rõ ràng.

Huống chi, vừa mới nghe người phía dưới thấp giọng nghị luận, Đông Phương Ngọc một tháng cũng bất quá cũng chỉ có ba mươi khối Linh thạch, mà có tư cách hưởng thụ năm mươi khỏa Linh thạch, toàn bộ Đông Phương gia tộc cũng bất quá chỉ có một mình Đông Phương Ngạn.

Đông Phương Ngạn là ai? Tuy Lâm Hải không biết, nhưng mới một ngày thời gian, hắn đã nghe như sấm bên tai, không biết đã nghe nói qua bao nhiêu lần rồi, tuyệt đối là thiên tài siêu tuyệt mà tất cả mọi người công nhận.

Chính mình vừa lên đến liền hưởng thụ đãi ngộ giống như Đông Phương Ngạn, thậm chí gấp năm lần lão công thần Đường Chấn tại dưới trướng của Thất Trưởng lão, người khác không thể nào hiểu được cùng nghi vấn, cũng là sự tình bình thường.

Thất Trưởng lão đối với mình đủ ý tứ, Lâm Hải cũng không muốn để lão khó xử, tiến lên một bước, liền hướng phía Đường Chấn ôm quyền, ánh mắt bình thản lại liếc nhìn một vòng qua những người khác, lúc này mới nhàn nhạt mở miệng.

“Tất cả mọi người rất tò mò, ta là có lai lịch gì sao?”

Không có người nói chuyện, nhưng ánh mắt của mọi người, lại bán đứng suy nghĩ trong lòng bọn họ, bọn họ xác thực rất ngạc nhiên cùng tò mò, Lâm Hải đến tột cùng là thần thánh phương nào, mà được Thất Trưởng lão lễ ngộ như thế?

“Kỳ thực, mọi người chưa từng nghe qua tên tuổi của ta, là chuyện rất bình thường, bởi vì, ta đến từ Phàm Gian giới!”

“Cái gì!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, trong lòng mọi người nhất thời nhấc lên sóng to gió lớn, thần sắc chấn kinh trong mắt, so với trước đó còn muốn nồng hậu dày đặc hơn mấy phần, quả thực không thể tin được lời nói của Lâm Hải.

“Ha ha, ha ha! Lại là đến từ Phàm Gian giới!”

Đường Chấn đầu tiên là sững sờ, sau đó nhịn không được mà cười rộ lên, chỉ là trong tiếng cười, lại mang theo xem thường khó mà che giấu, mặt mũi tràn đầy thất vọng màlắc đầu.

Chuyện Đông Phương Du Long là một cái Kim Đan trung kỳ, nhưng bị Đông Phương Tú một cái Kim Đan sơ kỳ đánh bại, đã truyền khắp toàn bộ Đông Phương gia tộc, mà Đông Phương Du Long liền là đến từ Phàm Gian giới.

Cứ như vậy, tất cả mọi người đều nhận thức đến một sự thật, người Phàm Gian giới đến, tất cả đều là Thủy Hóa, người ở Địa Tiên giới vượt cấp cũng có thể đưa ngươi đánh nằm xuống!

Nhưng làm sao cũng không có nghĩ ra, Lâm Hải được Thất Trưởng lão tôn sùng, vậy mà cũng là đến từ Phàm Gian giới, lại nhận đãi ngộ cao như thế, đây không phải là khôi hài sao?

Tựa hồ là nhìn ra mọi người không thể tưởng tượng cùng nồng đậm khinh thường, Lâm Hải cũng không tức giận, thân thể tung bay, đã rơi vào trước mặt Đường Chấn.

Sau đó, Lâm Hải khoác hai tay ra sau, một mặt lạnh nhạt liếc nhìn Đường Chấn một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Nếu ngươi không phục, đều có thể lên thử một lần!”

Chương 1433: Lui lại nửa bước, coi như ta thua!

“Xem ra cái Lâm Hải này là hung hăng càn quấy thành quen tại Phàm Gian giới, căn bản không biết người tu hành của Phàm Gian giới, tại trước mặt người tu hành của Địa Tiên giới, là như một đám ô hợp!”

“Đúng đấy, vậy mà chủ động khiêu khích Đường Chấn, đây không phải là tìm kích thích sao?”

“Đường Chấn dù nói thế nào, cũng là cường giả Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa công pháp tu hành bá đạo, rất nhiều người cùng cảnh giới cũng không phải là đối thủ của y, hắn một cái tiểu tử tới từ nhân gian, từ đâu tới dũng khí vậy?”

Mọi người thấy Lâm Hải vậy mà chủ động đứng ra, nói khoác mà không biết ngượng muốn so chiêu một chút cùng Đường Chấn, trong lòng không khỏi âm thầm lắc đầu xem thường, cảm thấy Lâm Hải quả thực là không biết trời cao đất rộng.

Đường Chấn cũng là sững sờ, sau đó nhất thời bị lời nói của Lâm Hải kích giận, ngay trước mặt nhiều người như vậy, y sao lại lùi bước, huống chi lúc đầu y liền không có đem Lâm Hải đặt ở bên trong mắt.

“Đã như vậy, này Đường mỗ liền lĩnh giáo!”

“Ngươi cứ việc xuất thủ là được, nếu ta là lui lại nửa bước, liền coi như ta thua!” Lâm Hải cười cười, không thèm để ý chút nào mà nói nói.

“Ngươi nói cái gì?!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để sắc mặt Đường Chấn đại biến, trước mắt bao người, Lâm Hải vậy mà không đem y đặt ở bên trong mắt như thế, trong lòng Đường Chấn đằng lên hỏa khí, thốt nhiên đại nộ.

“Rất tốt, Đường mỗ ngược lại muốn xem xem, thực lực của ngươi, có thể xứng với cuồng vọng của ngươi hay không?!”

Nói xong, dưới chân Đường Chấn nhất động, đột nhiên lui lại hai bước, sau đó nắm tay phải lấy một cái tư thế cổ quái, giơ lên cao cao, nhất thời vô số hào quang màu xanh nước biển, lấp lóe tâm quyền đầu của y, không khí xung quanh lăn lộn sôi trào như là sóng biển, một cỗ lực lượng đáng sợ cấp tốc ngưng tụ.

“Đây là chiêu thức nhất cử thành danh của Đường Chấn, trong lần thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão trước!”

“Không sai, Đường Chấn cũng là bằng vào một quyền này, đem đại cao thủ Kim Đan hậu kỳ dưới tay Bát Trưởng lão, đánh thổ huyết hôn mê!”

“Xem ra Đường Chấn bị Lâm Hải kích nộ, vừa lên đến cũng là một chiêu mạnh nhất, là không muốn cho Lâm Hải một tia cơ hội a!”

“Ai bảo cái Lâm Hải kia cuồng vọng tự đại, đáng đời hắn phải xui xẻo!”

Mọi người trong phòng yến hội, thấy Đường Chấn vừa lên liền thi triển đại chiêu, chấn kinh đồng thời, nhao nhao dùng ánh mắt trêu tức nhìn về phía Lâm Hải, đây hết thảy đều là do Lâm Hải tự tìm.

“Cái tiểu tử ngốc này, còn không tranh thủ thời gian nhận thua!” Đông Phương Vũ Kha thấy thế, trong lòng không khỏi gấp gáp một trận, sau đó chính mình cũng giật mình.

“Đông Phương Vũ Kha, ngươi đang suy nghĩ gì? Cái đồ quỷ sứ chán ghét, đại lưu manh này bị giáo huấn một lần, ngươi không phải hẳn là nên cao hứng mới đúng sao?” Khuôn mặt Đông Phương Vũ Kha đỏ lên, nghĩ không ra chính mình vì sao vậy mà lo lắng cho .

“Để Đường Chấn thử thực lực của Lâm Hải một chút, cũng không tệ!” Thất Trưởng lão thì là nhắm ánh mắt lại, thờ ơ lạnh nhạt, tuy tu vi cảnh giới của Lâm Hải rất cao, nhưng là chiến lực chân thật như thế nào, lão cũng chưa từng thấy qua, này cũng vẫn có thể xem là cơ hội tốt để tiến thêm một bước quan sát Lâm Hải.

“Lâm Hải, một quyền này của Đường mỗ, chính là quyền pháp Điệp Lãng Quyền Địa giai Trung phẩm, ở trong chứa chín tầng lực đạo, tầng tầng điệp gia, có thể chấn vỡ kinh mạch toàn thân cùng lục phủ ngũ tạng, quyền này quyền thế uy mãnh, một khi thi triển ngay cả chính ta cũng không cách nào khống chế, ngươi nếu như hiện tại nhận thua, còn kịp!”

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, hững hờ liếc nhìn Đường Chấn một chút, đạm mạc cười một tiếng.

“Không sao, ngươi không đả thương được ta!”

Đường Chấn nhíu lông mày lại, thần sắc trong mắt giận dữ càng sâu, chính mình lúc đầu hảo tâm nhắc nhở cái Lâm Hải này, nghĩ không ra hắn vẫn như cũ cuồng vọng như thế, vậy thì trách không được mình ra tay tàn nhẫn.

“Nếu như thế, coi quyền!”

Đường Chấn hét lớn một tiếng, quyền đầu đột nhiên vung ra, hào quang màu xanh nước biển mãnh liệt mà tới, kéo theo trận gió mãnh liệt, giống như thủy triều ngập trời, hướng phía Lâm Hải liền cuốn tới.

Ông!

Chỗ quyền phong đi qua, không gian cũng một mảnh run rẩy kịch liệt, quyền chưa đến, kình phong gào thét, đã đem Lâm Hải quần áo oanh kích đến mức không gió mà phiêu động, bay phất phới, giữa không trung vậy mà ẩn ẩn có thanh âm sóng biển, phảng phất như phiến thiên địa này, đều muốn bị sóng biển nuốt hết.

“Thực lực của Đường Chấn, so với năm ngoái, lại tăng lên không ít!” Thất Trưởng lão nhìn mà âm thầm gật đầu, đối với tiến bộ trong một năm này của Đường Chấn, trong lòng cực kỳ hài lòng.

Sau khi lại đưa mắt nhìn sang Lâm Hải, đồng tử của Thất Trưởng lão không khỏi co rụt lại, mặt lộ vẻ thần sắc chấn kinh.

Chỉ thấy Lâm Hải, đối mặt với một quyền thanh thế uy mãnh này của Đường Chấn, vậy mà vẫn như cũ chắp hai tay sau lưng đứng tại bên trong này, trên mặt bình tĩnh tự nhiên, khóe môi nhếch lên một tia nụ cười như có như không, không có một tia dấu hiệu muốn trốn tránh.

“Hắn đang làm gì?” Trong lòng Thất Trưởng lão giật mình, một quyền này của Đường Chấn, thực lực không thể coi thường, liền xem như là lão chính diện đối đầu, cũng phải tạm thời tránh mũi nhọn, Lâm Hải vậy mà không trốn không né, chẳng lẽ có bài tẩy gì sao?

“Kẻ ngu này, mau tránh ra a!”

Đông Phương Vũ Kha nhìn mà một mặt lo lắng, trái tim phanh phanh trực nhảy, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng, hoài nghi Lâm Hải có phải bị quyền thế chấn nhiếp, đã bị dọa sợ hay không?

"Ha ha, quả nhiên là cái chỉ biết thổi ngưu bức, trực tiếp bị một quyền của Đường Chấn dọa cho mộng bức."

"Một quyền này xuống dưới, không chết cũng phải trọng thương, đoán chừng nửa năm không xuống được giường."

"Chút bản lãnh này, còn nói khoác mà không biết ngượng, lui lại nửa bước coi như hắn thua. Thật không biết từ đâu tới dũng khí, nói ra lời nói hung hăng càn quấy như thế?"

Mọi người đang quan chiến nhao nhao lắc đầu, nhìn về phía Lâm Hải một mặt xem thường, trong đầu đã hiện ra thảm trạng Lâm Hải bị Đường Chấn một quyền đánh bay, trong lòng đột nhiên không khỏi hiện lên khoái ý.

Đường Chấn cũng bị cử động không tránh không né Lâm Hải, khiến cho một trận choáng váng, mắt thấy quyền đầu liền muốn nện ở Lâm Hải trên mặt, Đường Chấn không khỏi hô to một tiếng.

"Ngươi mau tránh a, không muốn sống!"

Lời nói của Đường Chấn, để lông mày Lâm Hải nhíu lại, hơi kinh ngạc, đồng thời trong lòng âm thầm gật đầu.

"Cái Đường Chấn này, tâm địa cũng không tệ, đã như vậy, liền chừa cho y chút mặt mũi đi!"

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt lóe lên tinh mang, nhìn quả đấm to tới gần vô hạn tại trong con mắt, Lâm Hải đột nhiên động.

Chỉ thấy cánh tay phải của Lâm Hải chậm rãi nâng lên, sau đó hững hờ nắm tay, hời hợt vung ra, quyền đầu như chậm cực nhanh, không mang theo một tia thanh thế, nghênh tiếp Điệp Lãng Quyền của Đường Chấn.

“Đậu phộng, người anh em này là đang tìm cái chết sao?”

“Liền một quyền mềm nhũn này, dám cứng đối cứng cùng Đường Chấn.”

“Đừng nói Đường Chấn động, lão tử đều có thể đem hắn một quyền đánh bay!”

Cử động của Lâm Hải, đột nhiên để cho người ta mở rộng tầm mắt, nhao nhao lắc đầu, nhìn một quyền nhẹ nhàng này của Lâm Hải, nhìn nhìn lại một quyền kinh thiên động địa kia của Đường Chấn, mặc cho ai cũng có thể nhìn ra, ai mạnh ai yếu, quả thực không phải tại một cái cấp độ.

“Ừm.” Chỉ có trong lòng Thất Trưởng lão giật mình, nhìn một quyền bình thản không có gì lạ của Lâm Hải, đồng tử kinh hãi co rụt lại, lộ ra thần sắc chấn kinh khó có thể tin.

Mà lúc này đây, quyền đầu của Lâm Hải đã cùng một quyền cuồng đào cự lãng của Đường Chấn, đụng vào nhau.

Oanh!

Nhất thời, một đường tiếng vang truyền ra, chỗ hai quyền đụng vào nhau, giống như nổi lên cuồng phong, trong không gian phảng phất phát sinh biển động, hư ảnh sóng lớn cực lớn liên tiếp, phảng phất như muốn đem phiến thiên địa này cũng chôn vùi, thanh thế doạ người, thế bất khả đáng!

Hơn nữa nhìn một quyền kia của Lâm Hải, trong nháy mắt liền bị dìm ngập, phảng phất như một chiếc thuyền con giữa biển cả mênh mông, biến mất tại bên trong vô tận thủy triều, liền cả một tia bọt nước đều chưa từng kích thích.

“Lâm Hải xong!”

Mọi người nhao nhao lắc đầu, kết cục đã rõ ràng.

“Dạng này cũng tốt, cho hắn cái giáo huấn chung thân khó quên, bớt để hắn không biết trời cao đất rộng, đắc ý khắp nơi, ngày nào bị người diệt cũng không biết làm sao lại chết!”

“Tên ngu ngốc này, nhìn ngươi về sau còn dám khoác lác khắp nơi không!” Khuôn mặt Đông Phương Vũ Kha trắng bệch, tâm tình lại cực kỳ phức tạp, vậy mà không biết là cao hứng hay là thất lạc.

“Không đúng, các ngươi mau nhìn!”

Thời khắc mọi người ở đây cũng coi là Lâm Hải đã thảm bại không thể nghi ngờ, đột nhiên có người kinh hô một tiếng, bên trong thanh âm mang theo thật sâu khó có thể tin.

“Ừm?” Mọi người sững sờ, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, sau đó liền bị một màn trước mắt, triệt để kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy phía dưới thủy triều vô tận đánh tới kia, một bóng người thẳng tắp mà đứng, Lâm Hải khoác một tay về sau, trên mặt vẫn mang theo vẻ đạm nhiên giống như cười mà không phải cười, nắm tay phải vẫn đưa ra, một quyền cứ thường thường không có gì lạ như vậy lại đem một quyền của Đường Chấn này, cứ thế mà cản lại tại đó. Mà thân thể Lâm Hải, lại giống như đá ngầm trong biển rộng, mặc cho phía dưới sóng biển ngập trời, thủy triều lăn lộn, sóng lớn đập sóng, nhưng vẫn nguy mà bất động!

Chương 1434: Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga

“Cái này sao có thể, Lâm Hải vậy mà ngăn trở được Điệp Lãng Quyền của Đường Chấn!”

Một màn không thể tưởng tượng trước mặt này, nhất thời làm cho tất cả mọi người đều cả kinh đến há to mồm, trong mắt tràn ngập khó có thể tin.

Nhưng mà, bọn họ lại không biết, giờ phút này nội tâm của Đường Chấn, chấn kinh so với bọn họ đâu chỉ gấp trăm lần, thậm chí một cỗ hoảng sợ vô cùng, tại trong lòng Đường Chấn cấp tốc lan tràn, trong hai mắt kìm lòng không được lộ ra vẻ sợ hãi vô cùng.

Chỉ có trực tiếp đối mặt với một quyền này của Lâm Hải, mới biết một quyền này là đáng sợ cỡ nào!

Hai mắt Đường Chấn sợ hãi, hoảng sợ nhìn chằm chằm vào quyền đầu bình thản không có gì lạ của Lâm Hải, rõ ràng cảm thấy một cỗ năng lượng hủy thiên diệt địa đáng sợ, hội tụ tại trong tâm quyền của Lâm Hải, không ngừng phụt ra hút vào, dẫn mà chờ phân phó!

Mà lúc y đối mặt với cỗ năng lượng đáng sợ này, vậy mà như là đối mặt cùng biển cả vô cùng mênh mông, trong nháy mắt cảm giác được chính mình là nhỏ bé cỡ nào, tựa như một chiếc thuyền con phiêu bạt trên biển, tùy thời đều có thể bị cỗ cuồng phong sóng lớn này tiêu diệt!

Tuy giờ phút này y thanh thế cực lớn, nhìn như chiếm hết thượng phong, kì thực tâm lý của Đường Chấn so với ai khác cũng rõ ràng nhất, chỉ cần Lâm Hải có một cái ý niệm trong đầu, y lập tức liền là kết cục thịt nát xương tan!

“A!” Chênh lệch thật lớn giống như rãnh trời, để Đường Chấn cười khổ một tiếng, trong nháy mắt mất đi đấu chí, rốt cục ý thức được, mình tại trước mặt Lâm Hải, nhỏ yếu như là con kiến hôi, căn bản không chịu nổi một kích.

Ông!

Sau một khắc, quyền thế của Đường Chấn tiêu tán, gặp được cái cao thủ như Lâm Hải này, y còn có thể có lựa chọn gì, chỉ có mặc cho người định đoạt, cho dù là Lâm Hải muốn giết y, y cũng không có một tia sức phản kháng.

Oanh!

Một đạo tiếng vang vô hình, tại trong đầu Đường Chấn vang lên, sau đó một cỗ lực lớn truyền đến, khiến cho y bạch bạch bạch liền lùi lại bốn năm bước, mới đứng vững thân hình.

“Đường huynh, đa tạ!”

Thanh âm của Lâm Hải, nhàn nhạt vang lên, để Đường Chấn có chút thất thần, kinh hãi ngẩng đầu lên, ánh mắt kinh ngạc nhìn lấy Lâm Hải, một mặt khó có thể tin.

Sau đó, một cỗ cảm kích thật sâu, tại trong lòng Đường Chấn dâng lên, Đường Chấn mãnh liệt mà tiến lên một bước, hướng phía Lâm Hải khom người đụng đất một cái thật sâu, ngữ khí cung kính mở miệng nói.

“Trước đó là do Đường mỗ có mắt không tròng, Đường mỗ cam bái hạ phong, đa tạ Lâm huynh đã thủ hạ lưu tình!”

“Đường huynh không cần như thế!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, theo sau bàn tay trống không xuất hiện, nhất thời một cỗ lực đạo nhu hòa, đem Đường Chấn nâng lên.

“Lâm mỗ cũng là may mắn mới thắng được, đảm đương không nổi lễ lớn như thế của Đường huynh!”

“Ách...” Đường Chấn sững sờ, thời điểm ngẩng đầu nghênh tiếp ánh mắt thanh tịnh của Lâm Hải, trong lòng không khỏi ngũ vị tạp trần, thật sự là vừa cảm kích lại bội phục!

Uy lực trong một quyền trước đó của Lâm Hải kia, Đường Chấn thế nhưng là đứng mũi chịu sào, hiện tại nhớ tới vẫn lòng còn sợ hãi sợ không thôi, nếu Lâm Hải thật muốn giết y, y sẽ không có chút khả năng may mắn thoát khỏi nào, giờ phút này đã sớm bị đánh thành tro cặn bã.

Thế nhưng Lâm Hải, chẳng những bỏ qua cho tính mạng của y, hơn nữa chỉ là đem y đánh lui bốn năm bước, bây giờ ngôn ngữ lại khiêm tốn khách khí như thế, quả thực là chừa cho y đủ mặt mũi, nhớ tới nghi vấn của bản thân trước đó đối với Lâm Hải, Đường Chấn quả thực vô cùng xấu hổ.

Mà mọi người quan chiến, mỗi cái càng là một mặt mộng bức, hiển nhiên không nghĩ tới lại là một kết quả như vậy.

“Đậu phộng, ta không nhìn lầm đi, Đường Chấn vậy mà nhận thua?”

“Mẹ nó, đây là cái gì tình huống, ta có vẻ giống như nhìn không hiểu?”

“Đường Chấn tuy bị chấn động phải lùi lại mấy bước, nhưng thắng bại càng chưa rõ, cứ như vậy nhận thua, cũng quá không có cốt khí đi.”

Mọi người nhao nhao không hiểu, trên mặt không khỏi lộ ra biểu lộ nghi hoặc.

Đông Phương Vũ Kha giờ phút này, cái miệng nhỏ nhắn cũng là hơi hơi mở, trong đôi mắt đẹp hiện lên thần sắc khó có thể tin.

“Cái đại lưu manh này, nghĩ không ra thật đúng là có chút thực lực, vậy mà cũng tương xứng cùng Đường Chấn!”

Nàng chợt phát hiện, chính mình trước đó, giống như xem nhẹ Lâm Hải, bất quá vừa nghĩ tới chỗ này, cái miệng nhỏ nhắn của Đông Phương Vũ Kha đột nhiên khẽ bĩu, trong lòng âm thầm buồn bực giận dữ.

“Hừ, rõ ràng có thực lực, còn tại trước mặt bản tiểu thư giả trang nhỏ yếu, thật đáng ghét!”

May mắn ý nghĩ này của Đông Phương Vũ Kha không bị Lâm Hải biết, nếu không Lâm Hải không phải phiền muộn đến thổ huyết là không được, ca ca con mẹ nó lúc nào trang nhỏ yếu, rõ ràng là ngươi tiểu nha đầu vào trước là chủ, cho rằng ca ca rất yếu có được hay không?

“Ha ha, tốt, đây là vì yến tịch đón gió cho Lâm Hải lão đệ, luận bàn liền đến nơi này đi, tất cả mọi người nhanh ngồi xuống!”

Thấy sự tình đã giải quyết viên mãn, Thất Trưởng lão không khỏi cười ha ha một tiếng, mặt mũi tràn đầy vui mừng mời chào mọi người lần nữa nhập tọa, thoải mái uống, đồng thời ánh mắt ngưng tụ, liếc nhìn Lâm Hải thật sâu một chút, vui sướng trong lòng, càng thêm nồng đậm.

Uy lực trong một quyền vừa rồi của Lâm Hải, bên trong mọi người tại đây, trừ Đường Chấn, chỉ sợ chỉ có lão mới biết rõ, là đáng sợ cỡ nào.

Thất Trưởng lão thậm chí dự đoán, nếu là lão trao đổi vị trí một chút cùng Đường Chấn, đối mặt với một quyền này của Lâm Hải, không sử dụng đạo hạnh mà nói, tựa hồ cũng vô pháp chống cự, thậm chí sẽ có nguy hiểm bị thua.

Phát hiện này, để tinh quang trong mắt Thất Trưởng lão đại thịnh, kích động đến kém chút thất thố, tuy lão đã thăm dò qua thực lực của Lâm Hải, biết rõ tu vi của Lâm Hải không yếu, lại không nghĩ rằng so với tưởng tượng của lão còn cường đại hơn!

“Xem ra dù có là chống lại Đông Phương Ngọc, Lâm Hải cũng không phải không có chút phần thắng nào a!”

“Có lẽ, lần thi đấu Trưởng lão này, ta có cơ hội tấn cấp vị trí Tam Trưởng lão!”

Trong lòng Thất Trưởng lão quả thực vui vẻ đến nở hoa, nhìn Lâm Hải càng ngày càng thuận mắt.

Hơn nữa, vừa rồi Lâm Hải rõ ràng có thể nhẹ nhõm miểu sát Đường Chấn, lập uy trước mặt người khác, nhưng Lâm Hải lại thủ hạ lưu tình, biểu hiện bên ngoài chỉ là cao hơn nửa bậc so với Đường Chấn, lòng dạ cùng sự trầm ổn này, cũng xa hoàn toàn không phải người đồng lứa có thể so sánh.

“Có thực lực mà không thích biểu dương, lòng có dung người chi lượng, kẻ này tất có một phen làm đại sự!”

Ánh mắt tán thưởng của Thất Trưởng lão lần nữa rơi xuống trên thân Lâm Hải, lại nhìn xem Đông Phương Vũ Kha ở bên người Lâm Hải, vui vẻ đến con mắt cũng híp lại.

“Thật sự là trai tài gái sắc a, nếu Vũ Kha thật sự có thể cùng Lâm Hải kết thành lương duyên, tướng túc tướng thích, chung thân có thể coi là có chỗ dựa vào, xem ra ta phải nắm chắc, để Vũ Kha chủ động một chút.”

Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha đồng thời cảm giác được ánh mắt nóng rực này của Thất Trưởng lão, không khỏi nhao nhao ngẩng đầu, hướng phía lão trông lại.

“Ách...” Khi thấy ánh mắt hỏa nhiệt của Thất Trưởng lão, Lâm Hải không khỏi sững sờ, lễ phép hướng phía lão cười cười, cũng không biết vì sao, trong lòng đột nhiên có chút không được tự nhiên, luôn cảm giác ánh mắt của Thất Trưởng lão, giống như là lạ đây.

“Mẹ nó, hắn không phải là nhìn ca ca dáng dấp da mịn thịt mềm, muốn tìm ca ca Gay đi?” Một cái ý niệm tà ác xuất hiện, để toàn thân Lâm Hải không khỏi lạnh run, trong nháy mắt cả người liền nổi da gà.

“Hừ!” Đông Phương Vũ Kha thế nhưng là biết rõ ý nghĩ của Thất Trưởng lão, trong nháy mắt liền hiểu rõ hàm nghĩa trong ánh mắt kia của lõa, khuôn mặt đỏ lên, liếc trắng Thất Trưởng lão một chút, rồi vội vàng cúi đầu, chẳng biết tại sao trái tim nhỏ phanh phanh nhảy loạn một trận.

Vừa nghĩ tới khẳng định là Lâm Hải không biết tại trước mặt phụ thân mình nói cái hoa ngôn xảo ngữ gì, mới khiến cho phụ thân có ý tưởng này, Đông Phương Vũ Kha nhất thời nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng phía Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, nghiến răng nghiến lợi nhỏ giọng, hừ lạnh nói.

“Hừ, đồ quỷ sứ chán ghét, thối lưu manh, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga!”

“Ách...” Miệng Lâm Hải chính là đang ngậm cái đùi gà, nghe được liền một mặt mờ mịt quay đầu, liếc nhìn Đông Phương Vũ Kha một chút, sau đó đem đùi gà lấy ra, nhìn đùi gà mà mặt mũi tràn đầy mộng bức.

“Ngươi vừa mới nói, đây là thịt thiên nga?”

Chương 1435: Diệu dụng của Linh thạch

Đông Phương Vũ Kha bị một câu của Lâm Hải, kém chút đem cái mũi cũng tức điên, đôi mắt đẹp lật một cái, hung hăng liếc trắng Lâm Hải một chút, hừ lạnh một tiếng.

“Giả trang cái hồ đồ gì?”

Lâm Hải nhìn Đông Phương Vũ Kha, lại nhìn đùi gà trong tay, càng thêm mờ mịt.

Ăn đùi gà mà thôi, chính mình lúc nào giả bộ hồ đồ? Cô nàng này đoán chừng là não tử có chút vấn đề.

Yến hội hoàn tất, Thất Trưởng lão tự mình đem Lâm Hải đưa đến một chỗ đình viện bao la.

“Lâm lão đệ, về sau đây chính là chỗ ở của ngươi, cần gì thì cứ việc phân phó hạ nhân, liền đem bên trong này xem như nhà của ngươi, tuyệt đối không nên khách khí!”

“Đa tạ Thất Trưởng lão.” Lâm Hải cười ôm quyền một cái, chỗ trang viện này chỉ từ bên ngoài liền có thể nhìn ra được, mười phần xa hoa, Thất Trưởng lão đối với mình vẫn là rất để bụng.

“Ha ha, đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy, ngươi nhanh nghỉ ngơi đi, ta sẽ không quấy rầy, cáo từ!” Thất Trưởng lão cười cười, cùng Lâm Hải chào hỏi, quay người rời đi.

Lâm Hải đi vào trang viện, đẩy cửa tiến ở giữa trong một gian phòng, chỗ này sau này sẽ là phòng ngủ của chính mình, đóng cửa lại, Lâm Hải trực tiếp đổ vào trên giường lớn, lấy điện thoại cầm tay ra, tìm tới cái ảnh chân dung quen thuộc trên Weachat kia, tâm tình bắt đầu trở nên u buồn.

“Hinh Nguyệt, em có khỏe không? Anh đã đi tới Địa Tiên giới, tạm thời đặt chân tại Đông Phương gia tộc trong trấn Lạc Phong, Thất Trưởng lão đối với anh rất tốt, em không cần lo lắng.”

“Anh sẽ hảo hảo tu luyện, nhất định sẽ tại trong vòng trăm năm đạt tới Thiên Tiên cảnh, sau đó đến Vọng Thiên Nhai tìm em, thân ái, em nhất định phải chờ anh.”

Phát xong tin tức cho Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải đem điện thoại di động thu hồi, hai mắt thất lạc nhìn lên trần nhà, ngơ ngác xuất thần.

Kể từ sau khi Liễu Hinh Nguyệt cùng Giới chủ rời đi, liền bặt vô âm tín, tuy Lâm Hải biết rõ Liễu Hinh Nguyệt sẽ không hồi âm, nhưng là Lâm Hải vẫn kiên trì, mỗi ngày gửi tin tức cho Liễu Hinh Nguyệt, có lẽ chỉ có dạng này, mới có thể lừa gạt mình, Liễu Hinh Nguyệt cũng không có thật sự rời đi đi.

Cười khổ lắc đầu, đem lo lắng tư niệm đuổi ra ngoài, bên hông Lâm Hải ưỡn một cái, ngồi xuống, sau đó đem một khỏa Linh thạch lấy ra, nắm ở trong tay.

Leng keng!

Nhất thời có tiếng tin tức nhắc nhở vang lên.

Linh thạch Hạ phẩm: Loại đá ẩn chứa chút ít thiên địa linh khí, tính chất hỗn tạp, người tu hành có thể hấp thu linh khí trong nó để tiến hành tu luyện.

“Nghĩ không ra những Linh thạch bị Đông Phương gia tộc xem như trân bảo này, cũng bất quá chỉ là Linh thạch Hạ phẩm mà thôi.”

Lâm Hải tại Phàm Gian giới, cũng chưa từng tiếp xúc qua với Linh thạch, nhưng Tinh thạch lại có không ít, đều là lúc trước vơ vét đến từ Bồng Lai Tiên Đảo, bây giờ tất cả đều lưu lại tại Hải Nguyệt Tông, tuy Tinh thạch cũng ẩn chứa linh khí, đối với tu hành của người tu hành có lợi thật lớn, nhưng so sánh cùng Linh thạch, vẫn là kém xa.

Nhưng là dù vậy, những Linh thạch này cũng mới chỉ là hạ phẩm, thật không biết Linh thạch Trung phẩm cùng Thượng phẩm, linh khí bên trong sẽ nồng đậm cỡ nào.

“Tu luyện đi, cái này là chuyện trọng yếu lớn nhất, trong đem một trăm năm tiếp theo của ta!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lần nữa lấy ra một viên Linh thạch, hai tay đều nắm một viên, ngồi xếp bằng, thầm vận Đạo Đức Kinh, điều động chân khí trong cơ thể, bắt đầu tuần hoàn du tẩu.

Ngay tại lúc đó, trong lòng bàn tay, hai đầu chân khí tinh tế thực chất như sợi tóc, từ trong Linh thạch chậm rãi chảy ra, tiến vào kinh mạch của Lâm Hải, không ngừng tụ hợp vào bên trong chân khí.

Trên dưới quanh người Lâm Hải, đột nhiên bị một tầng ánh sáng màu tím nhạt vờn quanh, đồng thời vô tận Tinh Thần quang hoa ở bên trên bầu trời tản mát mà xuống, rơi vào trên thân Lâm Hải, ánh sao lấp lánh, lộ ra vô tận trang nghiêm mà thần thánh.

Lâm Hải lần này ngồi xuống, chính là một đêm, thẳng tới khi trong tay truyền đến một tiếng vang răng rắc nhỏ, Lâm Hải mới mở bừng mắt ra, nhất thời một đạo tinh mang hiện lên, phảng phất như phù quang lược ảnh.

Mở hai tay ra, nhìn hai khỏa Linh thạch đã mất đi vẻ lộng lẫy, vỡ vụn thành mảnh hạt nhỏ, trong mắt Lâm Hải tinh mang đại thịnh, mặt lộ vẻ kinh ngạc!

“Nghĩ không ra Linh thạch này, lại có diệu dụng to lớn như thế!”

Lâm Hải kinh hỉ phát hiện, chính mình thông qua hấp thu linh khí trong Linh thạch để tiến hành tu luyện, thời gian một đêm này, vậy mà bù đắp được hiệu quả bằng một tuần tu luyện bình thường.

“Trách không được người của Đông Phương gia tộc, lại coi trọng Linh thạch như vậy, lợi dụng Linh thạch để tu luyện, quả thực là làm ít công to!”

Nếu là dựa vào hấp thu linh khí giữa thiên địa để tiến hành tu hành, trước hết thay đổi khí tức, dẫn linh khí nhập thể, hoàn thành một chu thiên tuần hoàn, cứ như vậy, không những có hao tổn cực lớn đối với chân khí của chính mình, hơn nữa tốc độ hấp thu cũng cực kỳ chậm chạp.

Cho dù lấy tu vi giờ phút này của, một ngày đêm cũng bất quá chỉ có thể hoàn thành từ ba đến bốn cái tuần hoàn, mà lợi dụng Linh thạch để tu luyện, đối với hao tổn chân khí cơ hồ có thể không cần tính, hơn nữa trực tiếp đem linh khí trong Linh thạch dẫn nhập vào trong người, giảm bớt khâu trung gian, hiệu suất cũng đề cao thật lớn.

“Phần đãi ngộ mà Thất Trưởng lão cho mình này, không thấp a!”

Biết rõ chỗ tốt cực lớn của Linh thạch đối với tu luyện, Lâm Hải cũng hiểu thêm, Thất Trưởng lão duy nhất một lần xuất ra năm mươi khỏa Linh thạch, làm lương tháng cho chính mình, là coi trọng cỡ nào đối với mình.

“Về sau Thất Trưởng lão có cái chuyện khó gì, tận lực giúp lão giải quyết là được!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lần nữa lấy ra hai khỏa Linh thạch, giữ trong hai tay, tiếp tục tu luyện...

“Du Long a, Lâm Hải lão đệ, còn đang tu luyện sao?” Một tuần lễ sau, trên mặt Thất Trưởng lão kinh ngạc, hướng phía Đông Phương Du Long hỏi.

Đông Phương Du Long cũng là một mặt im lặng, không thể làm gì mà gật gật đầu.

“Đúng vậy a, từ sau yến tiệc đón gió tẩy trần kia, liền không còn có rời khỏi gian phòng, nghe hạ nhân hầu hạ sinh hoạt thường ngày nói, không phân ngày và đêm, Lâm lão đệ vẫn đang tu luyện, một khắc cũng không có đình chỉ qua.”

Sắc mặt Thất Trưởng lão trang trọng, chậm rãi gật gật đầu, trong ánh mắt hiện lên một tia khâm phục.

“Trách không được Lâm lão đệ tuổi còn trẻ, liền có thành tựu này, người trẻ tuổi có thể tâm vô bàng vụ (chịu được đơn độc, không bị phân tâm, í chỉ chuyên tâm một việc), nhất tâm tu luyện giống như hắn này, cũng không có nhiều!”

“Hừ, ta nhìn hắn là cầm bổng lộc năm mươi khỏa Tinh thạch, chột dạ không dám lười biếng đi.” Đông Phương Vũ Kha thấy phụ thân lại đang khích lệ Lâm Hải, cái miệng nhỏ nhắn nhất thời nhếch lên, khinh thường nói nói.

“Ngươi nha đầu này!” Thất Trưởng lão cười mắng một câu, “Làm sao luôn luôn nói xấu Lâm lão đệ?”

“Ta cũng nói cho ngươi a, Lâm lão đệ chính là Nhân Trung Long Phượng, tuyệt không phải là kẻ tầm thường, ngươi bình thường phải tiếp xúc nhiều cùng Lâm lão đệ, hảo hảo bồi dưỡng cảm tình, đợi đến thời cơ chín muồi, ta để Du Long thúc thúc ngươi tự thân vì ngươi đi đề thân, thành toàn phần lương duyên tốt này cho ngươi cùng Lâm lão đệ!”

“Phụ thân, ngươi nói cái gì đó, tại sao lại đến nữa! Người ta mới sẽ không gả cho cái đại lưu manh, đồ quỷ sứ chán ghét kia đâu!”

Đông Phương Vũ Kha nhất thời ngượng đỏ bừng cả khuôn mặt, tức đến hung hăng liếc trắng Thất Trưởng lão một chút, giậm chân một cái quay người bụm mặt liền chạy.

“Không để ý đến các ngươi nữa, hừ!”

Nhìn Đông Phương Vũ Kha thẹn thùng chạy đi, Thất Trưởng lão cùng Đông Phương Du Long nhìn nhau, sau đó cười ha ha.

“Nha đầu này a, cũng biết thẹn thùng!”

“Thất Trưởng lão, ngươi xác định Lâm Hải sẽ động tâm đối với Vũ Kha sao?” Sau khi cười xong, Đông Phương Du Long vẫn còn có chút lo lắng, nói nói.

“Du Long ngươi yên tâm, ta có lòng tin với nữ nhi của mình, luận tướng mạo, Vũ Kha có thể xưng là tuyệt sắc, thanh niên tài tuấn truy cầu nó đếm không hết, luận tu vi, Vũ Kha tuy không phải rất mạnh, nhưng trong những người đồng lứa, cũng thuộc về trình độ thượng đẳng!”

“Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi lấy sự si tình của Lâm Hải đối Liễu Hinh Nguyệt đến xem, Lâm Hải là cái người mười phần trọng tình trọng nghĩa, chỉ cần Vũ Kha có thể thường xuyên làm bạn bên người Lâm Hải, dùng chân tình an ủi tâm linh Lâm Hải, một ngày nào đó, Lâm Hải nhất định sẽ động tình.”

Nói xong, trong mắt Thất Trưởng lão lóe lên tinh mang, lộ ra một nụ cười tự tin.

“Đến lúc đó, coi như Lâm Hải không có hoàn toàn quên mất Liễu Hinh Nguyệt, nhưng lấy cách làm người cùng tính cách của hắn, cũng sẽ không cô phụ một lòng say mê của Vũ Kha, chỉ cần Vũ Kha lại dùng chút thủ đoạn, cái đoạn tình duyên này tự nhiên sẽ nước chảy thành sông!”

“Thất Trưởng lão, quả nhiên mưu tính sâu xa a!” Trong phòng, lần nữa vang lên tiếng cười thoải mái của Thất Trưởng lão cùng Đông Phương Du Long.

…

Lại là một tuần lễ trôi qua, răng rắc một tiếng, theo Linh thạch trong tay lần nữa vỡ vụn, hai mắt Lâm Hải mở ra, trong lòng không khỏi cười khổ một trận.

“Thật nhanh a, năm mươi khỏa Linh thạch mà Thất Trưởng lão đưa, cộng thêm một khỏa do chính mình cướp tới, mấy ngày ngắn ngủi, liền đều sử dụng hết tất cả!”

Tuy những ngày gần đây, chân khí trong cơ thể mình phi tốc tăng trưởng, nhưng hao tổn cũng không thể bảo là không lớn, đem bổng lộc một tháng, tất cả đều tiêu hao sạch.

Hơn nữa, tốc độ lợi dụng Linh thạch để tu luyện, đã để Lâm Hải bắt đầu khinh thường trực tiếp hấp thu linh khí, cái này cũng đã thành một cái nan đề.

Đứng lên, ánh mắt Lâm Hải xa xăm, thật sâu thở ra một ngụm trọc khí.

“Xem ra, phải nghĩ biện pháp, đi kiếm chút Linh thạch!”

Chương 1436: Các ngươi, người nào tới trước?

“Lâm công tử, Thất Trưởng lão phân phó, chờ sau khi ngài xuất quan, mời ngài qua một lần.” Lâm Hải mới vừa từ trong gian phòng đi ra, hạ nhân phục thị liền cung kính nói nói.

“A. Tốt, ta biết rõ!”

Lâm Hải gật gật đầu, không biết Thất Trưởng lão tìm chính mình là có chuyện gì, liền cất bước hướng phía chỗ ở của Thất Trưởng lão mà đi.

“Ha ha, Lâm lão đệ, ngươi cuối cùng đã đi ra a!” Thất Trưởng lão đang cùng Đông Phương Du Long nói chuyện phiếm, thấy Lâm Hải đi vào, liền vội vã vàng đứng dậy nghênh đón.

“Thất Trưởng lão, không biết triệu hoán Lâm Hải, là có chuyện gì phân phó?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hỏi.

“Ách...” Thất Trưởng lão do dự một chút, sau đó trên mặt hiện lên một tia áy náy nói nói.

“Lúc đầu, Lâm lão đệ mới đến, hẳn là để ngươi nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, không nên điều động nhiệm vụ cho ngươi nhanh như vậy, nhưng ta càng nghĩ, chuyện này chỉ sợ chỉ có thể phiền phức Lâm lão đệ đi một chuyến.”

“A?” Lâm Hải sững sờ, nghĩ không ra là tìm công việc cho mình a.

“Thất Trưởng lão không cần phải khách khí, có gì cần cống hiến sức lực, cứ nói đừng ngại!” Lâm Hải đã cầm lương tháng là năm mươi khỏa Linh thạch của người ta, tự nhiên không thể không xuất lực, hơn nữa Thất Trưởng lão đã mở cái miệng này, hắn đương nhiên không thể cự tuyệt.

“Là như thế này!”

Thất Trưởng lão nâng chung trà lên uống miếng nước, làm trơn yết hầu, mới cười cười nói nói.

“Trang chủ của Thúy Liễu sơn trang ở trấn trên, có một nhóm da lông yêu thú, muốn vận chuyển về trấn Thanh Dương cách nơi này tám trăm dặm, bởi vì lộ trình xa xôi, cần người hộ tống, liền xin Đông Phương gia tộc ta tương trợ, nhiệm vụ này được ta tiếp xuống.”

Lâm Hải gật gật đầu, “Ý tứ của Thất Trưởng lão, là để Lâm mỗ hộ tống nhóm hàng hóa này?”

“Không không không!” Thất Trưởng lão cười lắc đầu, “Chỉ là việc nhỏ như thế, làm sao lại làm phiền Lâm lão đệ ngươi tự mình ra ngựa.”

“A. Vậy ngươi có ý là?” Lâm Hải nhướn mày, có chút mê hoặc.

“Nhiệm vụ này, ta đã giao việc cho tiểu nữ Vũ Kha, Vũ Kha thuở nhỏ lớn lên trong gia tộc, khuyết thiếu lịch luyện, bởi vậy ta muốn thừa dịp cơ hội lần này, để Vũ Kha ra ngoài rèn luyện một chút.”

“Nhưng mà, tuy tu vi của Vũ Kha còn không có trở ngại, nhưng lại không có chút kinh nghiệm giang hồ nào, để cho nàng đơn độc đi ra ngoài mà nói, trong lòng ta luôn luôn không bỏ xuống được a.”

Nói đến bên trong đây, ngữ khí của Thất Trưởng lão ngừng một hồi, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Cho nên, có thể làm phiền Lâm lão đệ, theo Vũ Kha cùng một chỗ đi một chuyến hay không?”

“Là như thế này a.” Lâm Hải thầm cười khổ, cái Đông Phương Vũ Kha kia có vẻ như có thành kiến rất sâu đối với mình, để cho mình đi cùng một chỗ với nàng, đoạn đường này đoán chừng là không bình tĩnh à.

Bất quá, nếu Thất Trưởng lão đã mở cái miệng này, việc nhỏ này, Lâm Hải làm sao cũng không thể cự tuyệt?

“Thất Trưởng lão yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt cho Vũ Kha tiểu thư!” Lâm Hải gật gật đầu, nói nói.

“Ha ha, quá tốt!” Thất Trưởng lão nghe được, nhất thời cười to nói, “Có Lâm lão đệ đi theo, thế tất vạn vô nhất thất, ta liền có thể an gối không lo!”

“Lúc xuất phát, thì phái người cho ta biết một tiếng liền được, nếu như không có việc khác, Lâm Hải trước hết xin cáo từ!” Lâm Hải cười cười, liền ôm quyền quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Lâm Hải đi xa, Thất Trưởng lão thở dài, một mình cảm khái nói nói.

“Vũ Kha a, phụ thân chỉ có thể giúp ngươi đến nơi này, tiếp xuống liền xem chính ngươi!”

…

Từ chỗ Thất Trưởng lão rời đi, Lâm Hải tạm thời không có trở về, nhàn đến nhàm chán liền tại bên trong đại trang viên của Đông Phương gia tộc, tùy ý đi dạo, vừa đi vừa suy tư, đi đâu thì có thể làm ra chút Linh thạch để tu luyện.

Trong lúc bất tri bất giác, Lâm Hải cũng đã đi ra khỏi trang viên của Thất Trưởng lão, đi vào trước một cái hồ nhân tạo cuồn cuộn.

“U, đây không phải là cái tôm chân mềm Lâm Hải chỉ biết đường trốn ở phía sau cái mông của nữ nhân sao?”

Đột nhiên, một đường thanh âm chói tai, mang theo nồng đậm châm chọc, vang lên tại sau lưng.

“Ừm?” Lâm Hải đang nhíu mày suy nghĩ sự tình, nghe được liền không khỏi xoay đầu lại, sau đó liền gặp một cái nam tử trẻ tuổi, đang ngoẹo đầu mặt mũi tràn đầy giễu cợt nhìn lấy chính mình, ánh mắt tràn ngập xem thường.

“Đông Phương Tú?” Lâm Hải lập tức nhận ra người tới, hai mắt không khỏi tỏa sáng, mặt mũi tràn đầy mừng rỡ.

“Ha ha, Linh thạch có cách rồi!”

“Uy, ngươi muốn làm gì?!” Đông Phương Tú lúc đầu chính là một mặt châm chọc nhìn lấy Lâm Hải, đột nhiên thấy hai mắt Lâm Hải tỏa ánh sáng, nhìn mình chằm chằm bỉ ổi như là sắc lang nhìn chằm chằm vào đại cô nương, toàn thân không khỏi giật mình một cái, vội vàng giơ hai tay ôm ngực, mặt mũi tràn đầy cảnh giác.

“Cái tên này nha không phải là cái Cơ Lão, ngấp nghé sắc đẹp của bổn công tử đi?” Đông Phương Tú nhất thời nổi da gà cả người.

“Đông Phương Tú, đây chính là mặt trắng nhỏ của Đông Phương Vũ Kha mà ngươi nói a?”

“Nhìn cũng chả có gì đặc biệt, Đông Phương Vũ Kha là cái đam mê gì?”

“Liền hắn dạng này, ta một mình có thể đánh nằm xuống mười cái tám cái, cũng không nói chơi!”

Mà đi theo Đông Phương Tú, còn có mấy cái người bộ dáng công tử ca, mỗi cái cà lơ phất phơ, ngôn ngữ ngả ngớn, ở trên cao nhìn xuống Lâm Hải, một mặt khinh thường.

Bất quá, đối lời nói khinh miệt của bọn họ, Lâm Hải lại là không có chút nào để ý, ngược lại hướng bọn họ, một mặt cười vô cùng rực rỡ.

“U, cũng ở đây, các vị công tử.” Lâm Hải nhiệt tình chủ động chào hỏi.

Cứ như vậy, vẻ trào phúng trên mặt bọn công tử ca này càng đậm, càng thêm không đem Lâm Hải đặt ở bên trong mắt.

“Uy, tiểu tử ngươi đến cùng có cái gì không tầm thường, Đông Phương Vũ Kha làm sao mù, liền coi trọng ngươi?”

Lâm Hải nghe xong lời này, sắc mặt nhất thời trầm xuống tới, lộ ra một bộ biểu lộ cực kỳ bi thảm thống khổ.

“Đông Phương Vũ Kha, nàng, nàng quá khi dễ người!” Bộ dáng của Lâm Hải, phảng phất nhận ủy khuất bao lớn, đau lòng nhức óc, dậm chân nói nói.

“A?” Bọn này công tử ca, nhất thời lên tinh thần, “Nhanh nói nói, nàng làm sao khi dễ ngươi, có phải nàng có đam mê đặc thù gì hay không? Buộc chặt? Nhỏ nến? Quất roi da?”

Phốc!

Lời nói của bọn công tử ca này, đem Lâm Hải lôi đến kém chút không giả bộ được.

Mẹ nó, đây đều là một đám mặt hàng gì a, trừ có tu vi không tính là quá yếu ra, quả thực cùng những cái hoàn khố ở Phàm Gian giới kia không có gì khác biệt a, liền con mẹ nó buộc chặt nhỏ nến đều hiểu, chẳng lẽ văn hóa Đảo Quốc lại vận chuyển đáng sợ như vậy, đều đã thẩm thấu đến Địa Tiên giới rồi sao?

“Khụ khụ!” Lâm Hải ho nhẹ hai tiếng, tiếp tục giả trang ra một bộ hình dạng, thở dài thở ngắn.

“Các vị công tử không biết a!” Lâm Hải bắt đầu tố khổ.

“Ta cùng Đông Phương Vũ Kha là ngẫu nhiên gặp phải, lúc đầu cho nàng là một nữ tử dễ khi dễ, ta liền miệng tiện, muốn cùng nàng đổ đấu, chính là cược Linh thạch, một phương thua phải cho một phương thắng được.”

“Nhưng ai biết, Đông Phương Vũ Kha này lợi hại như vậy, mấy cái đối mặt liền đem ta đánh nằm xuống, còn thắng đi của ta năm khối Linh thạch, ta không phục a, liền lại cùng nàng cược, kết quả lại bị thắng đi năm khối.”

“Lần này ta biết rõ nàng không dễ chọc, liền không muốn cược, kết quả Đông Phương Vũ Kha không chơi, trực tiếp đem ta mang về Đông Phương gia tộc, mỗi ngày cùng ta đánh cược đấu hai lần, đáng thương Linh thạch của ta a, ta tại Phàm Gian giới tích lũy nhiều năm như vậy, cũng bất quá mới tích lũy được hai ba trăm khối, lần này ngược lại tốt, mới có mấy ngày thời gian, đã bị nàng thắng đi hơn một trăm khối.”

Lâm Hải nói, còn giả vờ giả vịt lau lau nước mắt, dạng đáng thương như vậy, thật sự là ta thấy mà yêu.

“Đậu phộng, còn có cái chuyện tốt này?” Mấy cái công tử này nghe xong, hai mắt nhất thời liền bắt đầu sáng lên!

“Mấy cái vị công tử, các ngươi nhất định là có địa vị cao thượng trong gia tộc đi? Van cầu các ngươi, cứu ta ra khỏi biển khổ đi, nếu không những cái Linh thạch còn lại của ta kia, cũng sẽ khó giữ được!” Lâm Hải nháy nháy con mắt, yếu ớt nói nói.

“Ha ha, cứu ngươi? Không có vấn đề, bao tại trên thân mấy ca!” Mấy cái công tử ca một mặt hưng phấn, cười lớn một tiếng.

“Các ngươi giúp thế nào?” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng kinh hỉ.

“Cái này còn không đơn giản sao, đem Linh thạch còn lại của ngươi, tất cả đều thua cho mấy người chúng ta, chẳng phải là xong việc sao? Ha ha ha!” Mấy người nhất thời cất tiếng cười to, cao hứng nói không nên lời.

Lâm Hải nghe được, sắc mặt nhất thời đại biến, giả trang ra một bộ biểu lộ hoảng sợ.

“Mấy cái vị công tử, các ngươi, các ngươi không thể dạng này a.”

“Bớt con mẹ nó nói nhảm, nhanh lên, cùng chúng ta đổ đấu! Không đáp ứng liền đem ngươi ném vào bên trong hồ cho con rùa ăn!” Mấy cái công tử ca vừa trừng mắt, hung dữ uy hiếp nói.

Lâm Hải nhìn xem hồ nhân tạo, toàn thân nhất thời giật mình một cái, một mặt hoảng sợ lại nhìn xem mấy cái công tử ca.

“Thật, thật muốn đánh a.”

“Nói nhảm, đương nhiên là thật, đừng con mẹ nó nói nhảm, nhanh lên!”

Trong ánh mắt Lâm Hải lộ ra một tia thống khổ giãy dụa, sau đó hung hăng cắn răng một cái.

“Tốt, đây chính là các ngươi muốn cược, chúng ta cũng không thể đổi ý!”

“Ha ha, đần độn mới có thể đổi ý, dông dài làm cái gì, nhanh bắt đầu đi!” Mấy cái công tử cười to nói.

“Vậy được, các ngươi, người nào tới trước?” Lâm Hải sợ hãi nói nói, trong mắt lại hiện lên một tia ánh mắt giảo hoạt.

Chương 1437: Phẫn hổ ăn heo

“Ta tới trước, ta tới trước!” Mấy cái công tử ca này, lập tức tranh nhau chen lấn xông lại, hai mắt của mỗi cái sáng lên, sự tình tốt như vậy, ai nguyện ý rơi vào tay người sau a.

Chỉ có Đông Phương Tú đứng tại bên trong này không động, hồ nghi liếc nhìn Lâm Hải một chút, luôn cảm thấy bên trong này không thích hợp.

Mà lúc này đây, Lâm Hải rụt rè liếc nhìn mấy cái công tử ca một chút, lại nói.

“Ta, ta nhớ rồi, Linh thạch của ta đều không mang ở trên người, ta phải trở về lấy.”

Lâm Hải nói xong, như là đào mệnh, quay đầu liền chạy.

“Thao, ngươi trở lại cho ta!”

Mấy cái công tử ca làm sao để con vịt đã đun sôi lại bay a, nhất thời có người thân ảnh lóe lên, đem Lâm Hải cản lại.

“Không mang cũng không sao, chúng ta cược trước, cược xong chúng ta trở về cầm với ngươi!”

Trong mắt Lâm Hải nhất thời hiện lên một chút tuyệt vọng, sau đó mãnh liệt giậm chân một cái, lộ ra thần sắc kiên quyết.

“Được, cược thì cược!”

Nói xong, Lâm Hải liếc nhìn mấy cái công tử ca một chút, rụt rè hỏi.

“Mấy vị công tử, các ngươi có mang không?”

“Chúng ta đương nhiên mang!” Mấy cái công tử ca sợ Lâm Hải lại kiếm cớ không cá cược, vội vàng vừa nói, vừa xuất ra Linh thạch, lắc lắc tại trước mặt Lâm Hải.

“Thấy không, lương một tháng của bổn công tử, toàn bộ đều ở chỗ này đây!”

“Ta cũng vậy, liền tháng trước ta cũng còn không có cam lòng dùng, cũng toàn bộ mang theo đâu!”

“Ta cũng có tích lũy nửa năm, liền đợi đến lúc trùng kích Kim Đan trung kỳ thì sử dụng, hiện tại cũng toàn bộ để ở trên người đây.”

“Ta qua, không ít a!” Trong mắt Lâm Hải lóe ánh sáng một trận, mấy người này cộng lại, ít nhất cũng có bốn năm mươi khối, đủ cho chính mình dùng mấy ngày.

“Này, này nếu không liền, đánh cược một keo.” Lâm Hải thử thăm dò hỏi.

“Cược, tới tới tới, bắt đầu!” Mấy cái công tử ca đã sớm chờ không nổi.

“Ta tới trước, trên người của ta liền có năm viên Linh thạch, là lương một tháng ta, đặt hết!” Một cái công tử ca bên trong đi ra, đem năm viên Linh thạch để dưới đất.

“Được, ta thua ngươi cùng ta trở về lấy năm viên, ta thắng thì năm viên của ngươi liền quy ta.” Lâm Hải co rụt cổ lại, rụt rè nói nói.

“Ha ha, liền ngươi còn muốn thắng? Tới đi!” Nói xong, công tử ca này triển khai tư thế, hướng phía Lâm Hải khiêu khích câu câu ngón tay.

“Này, vậy ngươi đứng vững a, ta cũng không khách khí!”

Lâm Hải nói, vụng về vung ra một quyền, hướng phía mặt công tử ca kia đánh tới.

“Di, thật sự có tài.” Công tử ca kia khẽ di một tiếng, trong mắt lóe lên một tia ngưng trọng, phát hiện thực lực của Lâm Hải, vậy mà tương xứng cùng mình, nhất thời thu hồi lòng khinh thị, cùng Lâm Hải đánh nhau cùng một chỗ.

“Đậu phộng, tiểu tử này cũng không tính quá phế vật a!”

“Xem ra Đông Phương Kỳ muốn thắng, thật đúng là phải hao chút sức lực!”

Mấy cái quan chiến còn lại, hiển nhiên cũng không nghĩ tới Lâm Hải vậy mà cùng Đông Phương Kỳ bất phân thắng bại, xem ra là có chút đánh giá thấp Lâm Hải.

Bất quá, bọn họ cũng là không lo lắng, Đông Phương Kỳ là người có thực lực yếu nhất trong bọn họ, coi như Lâm Hải thắng Đông Phương Kỳ, cũng không thể nào là đối thủ của bọn họ.

“Được, chơi không sai biệt lắm!” Đánh ba bốn mươi chiêu, trong lòng Lâm Hải mới buồn cười một trận, cảm thấy đã có thể kết thúc, nếu như sớm quá, hắn thật sợ đem đám công tử ca kia làm hoảng sợ chạy, như thế Linh thạch coi như bay.

Ầm!

Đột nhiên, một tiếng vang trầm, thân ảnh của Lâm Hải cùng Đông Phương Kỳ bỗng nhiên tách ra.

Phù phù!

Đông Phương Kỳ một cái rắm ngồi xổm, nặng nề quẳng xuống đất, nháo cái ngửa mặt hướng lên trời, mà Lâm Hải thì là rút lui ba bước, liền ổn định thân hình.

“Vị công tử này, đa tạ!” Lâm Hải thở hổn hển, giả trang ra một bộ dáng rất mệt mỏi, lại hết sức nhanh chóng, đem t năm khối Linh thạch rên mặt đất, cất vào bên trong người.

“Thảo!” Đông Phương Kỳ nhảy dựng lên, thấy Lâm Hải đem Linh thạch của gã lấy đi, nhất thời đại nộ một trận, liền muốn lại xông lại.

“Công tử, nói không thể đổi ý a!” Lâm Hải liên tục khoát tay, hoảng sợ nói nói.

“Không thể mẹ ngươi...” Đó là một tháng lương của gã a, bị Lâm Hải lấy đi, trái tim đều đang chảy máu.

“Đông Phương Kỳ, có chơi có chịu, ngươi làm gì?!” Mấy cái công tử ca còn lại, vội vàng quặm mặt lại, đem Đông Phương Kỳ cản lại.

Đậu móa, cái này nếu là đem Lâm Hải dọa cho chạy, mấy ca bọn họ thắng ai đây.

Đem Đông Phương Kỳ phẫn nộ kia kéo ra, lại một cái công tử ca đi lên phía trước.

“Tới ta, mười khỏa Linh thạch!”

“Tốt, tốt a!” Lâm Hải lại giả trang ra một bộ dáng rụt rè, gật gật đầu, nhưng trong lòng lại vui vẻ nở hoa.

…

Sau mười mấy phút, Lâm Hải thắng hiểm, cái công tử ca này một cái chó gặm bùn nằm rạp trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy lửa giận nhìn Lâm Hải, sợ hãi rụt rè đem mười khối Linh thạch của gã, bỏ vào trong túi.

“Thao, ta tới, ba mươi sáu khỏa, nửa năm lương tháng của lão tử toàn bộ đều để lên!”

…

Lại là sau mười mấy phút, Lâm Hải đem ba mươi sáu khỏa Linh thạch, không chút khách khí thu lại.

Lại một cái công tử ca, mang theo một cơn lửa giận, không tin tà xông lên…

Hơn một giờ về sau, tất cả các công tử ca, mỗi cái một mặt mộng bức, nhìn Lâm Hải kiếm được đầy bồn đầy bát, mặt mũi rơi lệ tràn đầy, cái này con mẹ nó đến cùng là ai hố ai vậy?

Lâm Hải mỗi lần, đều là thắng hiểm, lấy ưu thế cực kỳ yếu ớt, hiểm lại càng hiểm thắng đối thủ, để phía sau càng cường nhân hơn, coi là đi lên liền có thể đem Lâm Hải làm nằm xuống, kiếm lời phiếu lớn.

Nhưng kết quả là, Lâm Hải vậy mà càng chiến càng mạnh, mặc kệ đánh cùng ai, đều là thắng hiểm, đều là chỉ có một chút ưu thế như vậy, lại cứ thế mà đem tất cả mọi người đều thắng.

Lâm Hải một mặt cảm động nhìn mấy cái công tử ca, quả thực tựa như nhìn thấy thân huynh đệ.

“Mấy vị công tử, quá đủ ý tứ, các ngươi đây là đã thương lượng xong, hùn vốn đến đưa Linh thạch cho ta đi?”

“Người tốt a, các ngươi đều là người tốt a! Ta cảm động đều muốn khóc!”

Phốc!

Bà nội ngươi!

Lâm Hải nói những lời này, đem mấy cái công tử ca tức đến kém chút thổ huyết, tâm giết Lâm Hải cũng có.

“Ngươi con mẹ nó giả heo ăn thịt hổ!”

Rốt cục có người kịp phản ứng, hướng phía Lâm Hải gầm lên giận dữ, hung dữ nói nói.

“Giả heo ăn thịt hổ? Không không không!” Lâm Hải lắc đầu liên tục, sau đó miệt thị cười một tiếng.

“Các ngươi mấy vị nào được xưng là hổ a? Nhiều lắm là xem như heo, ta cái này gọi là phẫn hổ ăn heo!”

“Ngươi còn mẹ nó nói ai là heo?”

“Tin lão tử giết chết ngươi hay không!”

Lời giễu cợt của Lâm Hải, để mấy cái công tử ca vốn đã mau tức điên, càng thêm phẫn nộ, chỉ vào Lâm Hải quát mắng một trận, nếu không phải đánh không lại Lâm Hải, cũng muốn vọt qua động thủ.

Đông Phương Tú một mực không có tham gia đổ đấu lúc trước, gã luôn cảm thấy trong này có vấn đề, hiện tại rốt cục đã hiểu rõ, nguyên lai từ đầu tới đuôi đều là tại cái Lâm Hải này hố người đâu, không khỏi vừa tức giận, vừa buồn cười.

“Được, nháo đủ đi!”

Đông Phương Tú bỗng nhiên tiến lên một bước, cau mày liếc nhìn Lâm Hải một chút, ngạo mạn nói nói.

“Cái gì nháo đủ?” Lâm Hải một mặt mờ mịt.

Đông Phương Tú nhất thời chán ghét liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Nháo đủ liền đem Linh thạch hoàn trả cho bọn họ, sau đó xéo đi nhanh lên!”

Lâm Hải nghe xong liền cười, như là nhìn đần độn mà liếc nhìn Đông Phương Tú một chút.

“Ta nói đầu ngươi có mao bệnh đi? Đây là chính ta đổ đấu thắng được, dựa vào cái gì phải trả cho bọn họ?”

“Lại nói, cái này cũng là bọn họ buộc ta đổ đấu a, hơn nữa chính bọn họ cũng nói, nếu ai đổi ý, người đó là đần độn, ngươi hỏi bọn họ một chút, là đần độn sao?”

“Ngươi con mẹ nó mới là đần độn!” Lâm Hải vừa nói xong, đám công tử ca kia lập tức chế giễu lại nói.

“Ngươi thấy, tuy bọn họ xác thực đần độn, nhưng chính bọn họ căn bản không thừa nhận a.” Lâm Hải buông buông tay, một mặt bất đắc dĩ.

“Ít nói lời vô ích, ta hỏi ngươi, Linh thạch này trả hay không trả?” Đông Phương Tú đem lời nói của Lâm Hải cắt ngang, cau mày, ngậm lấy nộ khí băng lãnh hỏi.

Mà Lâm Hải thì là giễu cợt một tiếng, sau đó miệt thị nhìn Đông Phương Tú một mắt, khóe miệng nhếch lên.

“Nếu ta không trả đâu?.”

Chương 1438: Có thể phụ người trong thiên hạ!

“Ngươi dám không trả?” Đông Phương Tú sắc mặt giận dữ, hai mắt như là lợi kiếm nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, băng lãnh nói nói.

“Nam tử hán đại trượng phu, nói không trả liền không trả, làm sao, ngươi cắn ta a?” Lâm Hải một mặt khinh thường nhìn Đông Phương Tú một mắt, xem thường nói nói.

“Tốt, ngươi rất tốt!” Sắc mặt Đông Phương Tú tái nhợt, nặng nề gật gật đầu.

“Tú ca, đánh hắn, giúp chúng ta xả cơn giận này!”

Mấy cái công tử ca bị Lâm Hải hố thảm kia, nhất thời lòng đầy căm phẫn, ở một bên đổ thêm dầu vào lửa nói.

“Ta hỏi ngươi một lần nữa, Linh thạch này, ngươi trả, hay là không trả!” Đông Phương Tú nói xong, đột nhiên khí tức một cỗ khí tức cường đại phát ra, trong nháy mắt đem Lâm Hải khóa kín, dẫn mà chờ phân phó!

“Ngươi muốn thay bọn họ lấy về Linh thạch sao? Tốt!” Lâm Hải xùy cười một tiếng, sau đó khiêu khích nhìn Đông Phương Tú.

“Có bản lĩnh, ngươi đến đánh cược cùng ta a, chỉ cần ngươi thắng, tự nhiên có thể lấy hết về, liền sợ ngươi không có cái gan này!” Lâm Hải khinh thường lắc đầu, trong mắt tràn ngập miệt thị.

“Ngươi đang kích ta?” Đông Phương Tú nhíu hai mắt lại, lạnh lùng nói.

“Cuối cùng cũng có cái mang não đi ra ngoài, không sai, ta chính là đang kích ngươi, thế nhưng ngươi dám ứng chiến sao?” Lâm Hải khẽ nâng cái cằm, khiêu khích nhìn Đông Phương Tú, ngạo mạn nói nói.

“Thao, ngươi cuồng cái gì mà cuồng, Tú ca, cùng hắn cược, chơi chết hắn!”

“Đúng đấy, sợ hắn cái chít chít! Thực lực của Tú ca, một cái đánh hai người bọn họ!”

“Đậu móa, nếu Tú ca sợ ngươi, đều không còn mặt mũi lăn lộn ở trong gia tộc!”

Mấy cái công tử ca kia, lập tức lại la ầm lên, Lâm Hải lập tức hướng bọn họ ném qua ánh mắt cảm kích.

“Mẹ nó, thật sự không hổ là đồng đội heo a, ca liền sợ Đông Phương Tú không mắc mưu đâu, có các ngươi trợ công, nhìn gã còn có mặt mũi không đáp ứng hay không?.”

Đông Phương Tú giờ phút này mặt đều đen, gã luôn cảm thấy Lâm Hải không có sợ hãi như thế, rất có thể có trá, đang suy nghĩ có muốn đáp ứng hay không, kết quả bọn đần độn này trực tiếp đem gã đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, khiến cho gã đâm lao phải theo lao.

“Một đám hố bức!” Đông Phương Tú thầm mắng một tiếng, chuyện cho tới bây giờ, gã trừ đáp ứng, nào còn có đường lui.

Nếu quả thật không đáp ứng, sợ rằng sẽ bị đám đần độn này khinh bỉ chết, chỉ sợ về sau thật sự không cách nào lăn lộn ở trong gia tộc.

“Cược thì cược, chả lẽ lại sợ ngươi!”

Đông Phương Tú hừ lạnh một tiếng, trực tiếp khẽ vươn tay, móc ra một cái Bách Bảo Nang, phần phật một tiếng đem Linh thạch bên trong, tất cả đều thả xuống trên mặt đất.

“Hết thảy là ba mươi mốt khỏa, ép hết!”

“Tốt!” Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, nếu là thắng nốt trận này, chính mình liền có đến tám mươi khỏa, sắp đủ để chính mình dùng một tháng.

Lâm Hải đem Linh thạch vừa mới thắng đến, cũng để hết xuống dưới đất.

“Đừng nói ta khi dễ ngươi, chỉ cần ngươi thắng, những thứ ta thắng trước đó này, ngươi lấy hết đi!”

“Hừ, xem chiêu!” Đông Phương Tú đã lười nhác nói nhảm cùng Lâm Hải, cánh tay lay động, nhất thời một đường ánh sáng màu trắng, lóe lên tại chỗ quyền đầu, sau đó xuất thủ như gió, cương phong mãnh liệt, gào thét lên hướng phía Lâm Hải liền đập tới.

“Tú ca, đánh hắn nằm xuống!”

“Đậu móa, đem hắn đánh đến cứt ra!”

Mấy cái công tử ca, thấy Đông Phương Tú vừa ra tay liền là toàn lực ứng phó, một quyền này ẩn chứa chân khí cường đại, cơ hồ có thể đem tảng đá cao cỡ một người, cũng có thể oanh vỡ nát, nếu là nện ở trên thân Lâm Hải, tuyệt đối là cái kết cục xương cốt đứt gãy.

“Hừ, người cuối cùng, không còn hào hứng đùa với ngươi nữa!”

Lâm Hải nhìn một quyền cương mãnh của Đông Phương Tú đập tới, khóe miệng cười nhạt một tiếng, thân ảnh đột nhiên biến mất.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào!” Mấy cái công tử ca quan chiến sững sờ, còn chưa chờ phản ứng lại, chỉ thấy một bóng người, đột nhiên bị ném lên, sau đó phanh một tiếng, nặng nề quẳng xuống đất.

“Ha ha, Tú ca quả nhiên ngưu bức, một chiêu liền đem đần độn này miểu sát!”

“Tú ca uy vũ, Linh thạch của chúng ta có thể cầm về rồi!”

“Để tên ngu xuẩn kia lại cuồng, về sau nhìn thấy hắn, hắn, hắn…”

Lời nói của mấy cái công tử ca này, nói đến một nửa liền nói không được nữa, sau đó mỗi cái sắc mặt sợ hãi, trong mắt tràn ngập thần sắc khó có thể tin.

Chỉ thấy Lâm Hải giờ phút này, chẳng những không có bị đánh bay, ngược lại êm đẹp đứng tại bên trong này, chính là một mặt nghiền ngẫm nhìn qua bọn họ, nụ cười trên mặt tràn ngập mỉa mai.

“Đậu phộng, bị miểu sát là Tú ca.”

Mấy người mang theo thật không thể tin thật sâu, quay đầu nhìn lại, đã thấy một người ngã vào bên cạnh hồ nhân tạo, thống khổ ngâm khẽ lấy, không phải là Đông Phương Tú thì còn có thể là ai.

“Mẹ nó!”

Lần này, mấy cái công tử ca lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, trong ánh mắt nhất thời tràn ngập hoảng sợ thật sâu, liền coi như bên trong não bọn họ có nhiều bã đậu hơn nữa, giờ phút này cũng đã thấy rõ, thực lực của Lâm Hải, xa tại phía trên bọn họ, liền cảĐông Phương Tú, cũng đều không phải là đối thủ của Lâm Hải.

“Mẹ nhà nó a!”

Hoảng sợ đồng thời, mấy người này hối hận thầm mắng một tiếng, chính mình vậy mà cùng một cái siêu cấp cao thủ có thể miểu sát Đông Phương Tú chơi đổ đấu, cái này mẹ nó không phải là ăn no căng sao?

“Linh thạch ta vất vả tích lũy a!” Trong lòng mấy người kêu rên một tiếng, biết rõ muốn lấy về Linh thạch, là triệt để vô vọng.

Mà Lâm Hải thì là nhún nhún vai, vung cánh tay lên, đem Linh thạch trên mặt đất, tính cả của Đông Phương Tú, tại đám trong ánh nhìn soi mói trông mong của đám công tử ca, không chút khách khí mà thu lại.

“Tạ a!” Lâm Hải hướng phía mấy cái công tử ca phất phất tay, “Không có lợi cho bản thân chút nào, chỉ có lợi cho người ta, có thể xưng là mẫu mực của thời đại a, các ngươi đều là người tốt!”

Nói xong, Lâm Hải quay người, hai tay chắp sau lưng, vừa lòng thỏa ý nhanh chân rời đi.

Nhìn bối cảnh Lâm Hải rời đi, mấy cái công tử ca liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, tất cả nhất thời đều khóc.

“Người tốt? Quỷ mẹ hắn mới nguyện ý làm người tốt như vậy!”

Lâm Hải trở lại chỗ ở, nằm uỵch xuống giường, không khỏi than nhẹ một tiếng, lắc đầu cười khổ.

“Nghĩ không ra chính mình, đường đường là đại năng Nguyên Anh, lại còn chạy tới đoạt Linh thạch của mấy cái Kim Đan nho nhỏ, đây có phải là tương đương với học sinh tiểu học chạy tới nhà trẻ đoạt đồ chơi hay không a?”

“Tính chất cũng đủ ác liệt a!” Lâm Hải nhịn không được lộ ra nụ cười đắng chát, chính mình cũng có chút xem thường chính mình.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt Lâm Hải lại trở nên kiên định.

"Không lo được nhiều như vậy, vì trăm năm sau có thể đến Thiên Tiên cảnh, đừng nói khi dễ mấy cái Kim Đan nhho nhỏ, coi như giết người phóng hỏa không từ thủ đoạn lại như thế nào, chỉ cần có thể gặp lại Hinh Nguyệt, Lâm Hải ta có thể phụ người trong thiên hạ!"

Trong mắt Lâm Hải, đột nhiên hiện lên một tia quang mang bạo lệ, liền chính hắn cũng đều không có phát hiện, một đoàn quang mang màu đen, ở trên chỗ đỉnh đầu, đã ẩn ẩn vờn quanh.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải lấy ra hai khỏa Linh thạch, giữ trong lòng bàn tay, liền nghỉ ngơi cũng không để ý tới, liền bắt đầu điên cuồng tu luyện.

Ba ngày sau, Lâm Hải đột nhiên bị một tràng tiếng gõ cửa làm cho bừng tỉnh, hai mắt đột ngột mở ra, giống như đánh qua một đường chớp nhoáng.

"Người nào?"

Lâm Hải nhẹ giọng hỏi nói.

"Lâm công tử, là Thất Trưởng lão phái người đến!" Hạ nhân phục thị, tại bên ngoài cẩn thận từng li từng tí đáp nói.

"Biết rõ!" Lâm Hải đáp ứng một tiếng, vội vã vàng đứng dậy, ra khỏi phòng đến chỗ ở của Thất Trưởng lão.

"Ha ha, Lâm lão đệ, không có quấy rầy ngươi đi?" Thất Trưởng lão khách khí chào đón, cười hỏi.

Lâm Hải lắc đầu, "Thất Trưởng lão, có phải muốn xuất phát hay không?!"

"Không sai! Đội xe của Thúy Liễu sơn trang đã tại bên ngoài chờ lệnh, hôm nay liền xuất phát!"

“Phụ thân, ta đã chuẩn bị kỹ càng!” Đúng lúc này, bỗng nhiên một đường thanh âm hưng phấn, vang lên ở ngoài cửa, sau đó một đạo bóng hình xinh đẹp màu hồng, như là một đám lửa, toát cái xông tới.

“Cô nương gia, liền không thể ổn trọng chút!” Thất Trưởng lão nhất thời chau mày, quát lớn nói.

“Hì hì, người ta lần thứ nhất đi xa nhà nha, trong lòng thật kích động!” Đông Phương Vũ Kha ôm cánh tay của Thất Trưởng lão, nũng nịu một trận, vừa mới dứt lời liền chú ý tới Lâm Hải ở bên cạnh, khuôn mặt nhất thời như hàn sương, trầm xuống.

“Ngươi làm sao lại tại chỗ này?” Đông Phương Vũ Kha liếc nhìn Lâm Hải một chút, một mặt cảnh giác nói nói.

“Ha ha, Vũ Kha a, lần này vận chuyển hàng hóa, Lâm lão đệ sẽ đồng hành cùng ngươi!”

“Cái gì?!” Tiếng nói của Thất Trưởng lão vừa rơi xuống đất, cái miệng nhỏ nhắn của Đông Phương Vũ Kha nhất thời há tròn, một mặt khó có thể tin.

Chương 1439: Yêu thú này của ngươi, bình thường thôi!

“Người ta mới không cần đồng hành cùng hắn!” Đông Phương Vũ Kha thở phì phì chu mỏ ra, đôi mắt đẹp trừng nhìn Lâm Hải, tràn ngập chán ghét.

“Cái đồ quỷ sứ chán ghét, đại lưu manh này, muốn muốn thừa cơ tiếp cận chính mình, không có cửa đâu!” Trong lòng Đông Phương Vũ Kha đơn giản phiền chết, cái này nhất định là chủ ý của Lâm Hải, khẳng định là hắn tại trước mặt phụ thân, lại nói cái hoa ngôn xảo ngữ gì đó.

“Hồ nháo!” Thất Trưởng lão nghe được, nhất thời quát lớn một tiếng, sau đó vội vàng hướng phía Lâm Hải xấu hổ cười một

tiếng.

“Lâm lão đệ, ngươi đừng thấy lạ a, đều tại ta bình thường đem nàng cho làm hư.”

“Không sao cả!” Lâm Hải cười cười, “Tiểu nữ hài nha, cũng đều tùy hứng.”

“Ngươi mới là tiểu nữ hài!” Đông Phương Vũ Kha không thích nghe, hung hăng liếc trắng Lâm Hải một chút, “Nói giống ngươi bao lớn vậy, hứ!”

“Tốt, không nháo nữa!”

Sắc mặt Thất Trưởng lão trầm xuống, “Chuyện này cứ định như vậy đi, người của Thúy Liễu sơn trang, đã chờ ở bên ngoài, trên đường đi ngươi phải nghe lời nói của Lâm lão đệ, cắt không thể tùy hứng làm loạn, có nghe hay không?!”

“Ta còn phải nghe hắn?” Đông Phương Vũ Kha quả thực đều sắp tức giận điên, nghe lời này, mặt mũi tràn đầy không thể tin.

“Ta nghe ngươi, được chưa?” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, im lặng nói nói.

“Hừ, cái này còn tạm được, tính ngươi có tự mình hiểu lấy!” Đông Phương Vũ Kha lúc này mới hừ lạnh một tiếng, biết quyết định của phụ thân mình là vô pháp sửa đổi, như vậy để Lâm Hải bị mình quản chế, cũng xem là kết quả tốt.

Cùng lắm thì khi lên đường, chính mình liền mệnh lệnh cho hắn, đi ở sau cùng của đội xe, không cho hắn nhích lại gần chính mình là được.

“Hừ hừ!” Vừa nghĩ tới này, phiền não trước đó trong nháy mắt đã biến mất, Đông Phương Vũ Kha đắc ý nhếch cái cằm nhỏ lên, hướng phía Thất Trưởng lão phất phất tay.

“Phụ thân, vậy ta đi đây!”

Nói xong, Đông Phương Vũ Kha phất tay nhỏ, một bộ cao ngạo đi ra ngoài, lúc đi qua bên người Lâm Hải, còn không quên nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút, hừ nhẹ một tiếng, tràn ngập đắc ý.

“Lâm lão đệ, ngươi vất vả a!” Mặt mũi Thất Trưởng lão tràn đầy cười khổ, không có ý tứ nói nói.

“Thất Trưởng lão yên tâm, ta sẽ không chấp nhặt cùng một tiểu nha đầu.”

Lâm Hải cười cười, sau đó liền hướng phía Thất Trưởng lão ôm quyền.

“Lâm Hải cáo từ!”

Nói xong, Lâm Hải quay người nhanh chân rời đi, ra khỏi trang viên của Đông Phương gia tộc, quả nhiên thấy ở cửa đã có một cái đội xe gồm mấy chục chiếc xe vận tải, đang đứng chờ kia.

“Ngươi làm sao lại chậm như vậy a, lề mà lề mề!”

Lâm Hải mới ra đến, một đường âm thanh quát lớn liền vang lên tại bên tai, ngẩng đầu nhìn lại, Đông Phương Vũ Kha đang cưỡi tại bên trên một cái yêu thú mọc ra hai cái sừng, ngoại hình có chút giống với sư tử, toàn thân huyết hồng, phối hợp với cách ăn mặc một thân màu hỏa hồng của nàng, cả người liền tràn ngập khí tức thanh xuân hỏa nhiệt.

“Ta...”

“Ngươi đến một chiếc xe sau cùng đi, không có ta phân phó, không thể tự ý rời vị trí!” Lâm Hải vừa mới há hốc mồm, Đông Phương Vũ Kha đã trực tiếp hạ mệnh lệnh, đem Lâm Hải đuổi đến một bên sau cùng.

“Ha ha!” Lâm Hải cười khổ lắc đầu, nha đầu này quả nhiên là nhắm vào mình a, bất quá chính mình chỉ cần là đi theo, bảo đảm Đông Phương Vũ Kha an toàn là được, ở đâu đều là giống nhau, hắn còn mừng rỡ thanh nhàn đây.

Lâm Hải quay người không nói hai lời, liền chỗ cuối cùng của đội xe.

“Hừ, muốn tiếp cận bản tiểu thư, không có cửa đâu!” Thấy Lâm Hải ngoan ngoãn đi tới sau cùng, cái miệng nhỏ nhắn của Đông Phương Vũ Kha liền nhếch lên, lộ ra một tia đắc ý, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Xuất phát!”

Đội xe nhất thời trùng trùng điệp điệp, hướng phía trấn Lạc Phong đi ra ngoài.

Lâm Hải đi theo sau cùng, nhìn con yêu thú dưới thân Đông Phương Vũ Kha kia, trong mắt không khỏi hiện lên một tia tò mò, sau khi đi vào Địa Tiên giới, hắn còn là lần đầu tiên gặp người cưỡi yêu thú đấy.

“Uy, anh em, ngươi có phải đối với tiểu thư nhà các ngươi có ý tứ hay không a?” Thấy Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Đông Phương Vũ Kha nhìn, một tên hộ vệ ở bên cạnh, một mặt bỉ ổi lại gần, sắc mị mị hỏi.

“Ánh mắt của ta thật kém như vậy sao, ta chỉ là tương đối hiếu kỳ đối với con yêu thú mà nàng đang cưỡi kia.” Lâm Hải cười mắng một tiếng.

“Ta dựa vào, anh em khẩu vị của ngươi đủ nặng a, thế mà ham thích cái này, liền cả yêu thú ngươi cũng hạ thủ được. Thật là mẫu mực của chúng ta a!” Hộ vệ bỉ ổi một mặt sùng bái hướng phía Lâm Hải giơ ngón tay cái lên.

Phốc!

Nói cái gì đó!

Dưới chân Lâm Hải mềm nhũn, kém chút ngã sấp xuống, mẹ nó cái hộ vệ bỉ ổi này, rất có tiềm chất đậu bỉ a.

“Uy, yêu thú của tiểu thư nhà các ngươi này, thế nhưng là có lai lịch lớn a!” Hộ vệ bỉ ổi tiến đến Lâm Hải trước mặt, một mặt hâm mộ nói nói.

“A. Lai lịch gì?”

“Ngươi thật không biết a. Đây chính là tọa kỵ của Thất Trưởng lão các ngươi a, gọi là Hỏa Hồng Sư Tử Thú, yêu thú Kim Đan kỳ, nghe nói lúc trước vì thuần phục nó, chính là do Tộc trưởng của Đông Phương gia tộc các ngươi, tự mình xuất thủ!”

“Hỏa Hồng Sư Tử Thú?” Lâm Hải gật gật đầu, danh tự ngược lại là rất chuẩn xác.

“Ngươi phải biết, yêu thú cũng không phải là người nào cũng đều có tư cách cưỡi, bởi vì rất khó thuần phục, toàn bộ Đông Phương gia tộc các ngươi, chỉ có Trưởng lão trở lên, mới có tọa kỵ là yêu thú, Vũ Kha tiểu thư đây cũng là dính hào quang của phụ thân nàng.”

Hai người đang nói, đội xe đã ra khỏi trấn Lạc Phong, tiến vào trong sơn đạo, đột nhiên một đám lửa hồng hiện lên, Đông Phương Vũ Kha cưỡi Hỏa Hồng Sư Tử Thú, đi tới trước mặt Lâm Hải, trên gương mặt mang theo một tia buồn bực giận dữ. Nàng vốn cho rằng, Lâm Hải chẳng mấy chốc sẽ lấy các loại lý do, tiến đến trước gót chân nàng dây dưa đến cùng, quấy rầy đòi hỏi, thậm chí lời nói quát lớn Lâm Hải làm sao, nàng đều đã chuẩn bị kỹ càng mấy bộ, nhưng chờ đến nửa ngày mới phát hiện, Lâm Hải vậy mà vẫn thật thành thành thật thật đi tại phía sau, chẳng những không có tới quấy rối nàng, ngược lại cùng một tên hộ vệ trò chuyện đến khí thế ngất trời.

Cứ như vậy, ngược lại để Đông Phương Vũ Kha trong lòng tức giận không thôi, chẳng lẽ mị lực của mình, liền cả một tên hộ vệ cũng không sánh nổi sao? Thật sự là lẽ nào lại như vậy!

Đông Phương Vũ Kha càng nghĩ càng giận, nếu Lâm Hải đã không đến quấy rối nàng, dứt khoát nàng cưỡi Hỏa Hồng Sư Tử Thú, vừa giận dỗi chạy đến trước mặt Lâm Hải.

"Có chuyện gì sao?" Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc hỏi.

"Ta..." Đầu não của Đông Phương Vũ Kha lúc này mới thanh tỉnh lại, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, trong lòng thầm mắng một tiếng, Đông Phương Vũ Kha ngươi điên, làm sao chủ động chạy tới tìm hắn? Cũng quá mất mặt đi.

Thế nhưng là đến cũng đã đến, nếu không tìm ra lý do chính đáng, mặt mũi của nàng này coi như thật ném lớn, nàng cũng không thể nói, là bởi vì tức giận Lâm Hải không tới quấy rối nàng đi.

Có chút chột dạ trợn mắt to, hai mắt Đông Phương Vũ Kha tỏa sáng, bỗng nhiên có chủ ý, nhất thời nhếch miệng lên, cao cao tại thượng liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó vỗ vỗ đầu của Hỏa Hồng Sư Tử Thú.

"Lâm Hải, nhìn yêu thú tọa kỵ của bản tiểu thư, thế nào a, uy vũ đi?"

"Ngươi từ Phàm Gian giới đến, chắc hẳn còn chưa từng gặp qua yêu thú bị thuần phục đi? Bản tiểu thư cố ý tới, để ngươi được thêm kiến thức, hừ!" Đông Phương Vũ Kha đắc ý nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, một mặt huyền diệu nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải thì là nghiêm túc xem Hỏa Hồng Sư Tử Thú vài lần, sau đó nhếch miệng lên, lắc đầu.

“Yêu thú này của ngươi, bình thường thôi! Tu vi thấp, chủng loại kém, dáng dấp cũng không dễ nhìn, bất quá ngươi đến cưỡi, cũng là phù hợp!”

“Ngươi nói cái gì?!” Đông Phương Vũ Kha đang là một mặt đắc ý, kết quả nghe được lời nói của Lâm Hải, nhất thời tức giận đến mắt hạnh trợn lên, buồn bực giận dữ liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Cái Lâm Hải này, liền chỉ biết khoác lác! Hỏa Hồng Sư Tử Thú tại bên trong yêu thú có thể thuần phục, thế nhưng là rất nổi danh, đến bên trong miệng của hắn vậy mà không chịu nổi như thế, nhất định là không ăn được nho thì nói nho xanh!”

“Đáng giận lớn nhất nhất, gièm pha Hỏa Hồng Sư Tử Thú xong, lại nói người ta cưỡi phù hợp, đây không phải móc lấy chỗ ngoặt, gièm pha người ta sao? Thật sự là quá đáng giận!”

Đông Phương Vũ Kha càng nghĩ càng giận, nhịn không được hừ lạnh một tiếng, không phục liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Liền chỉ biết khoác lác, nếu ngươi nói Hỏa Hồng Sư Tử Thú kém, vậy ngươi tìm yêu thú tốt hơn nó đến cho ta xem một chút a!” Đông Phương Vũ Kha ưỡn ngực lên, mang trên mặt vẻ khinh bỉ, khiêu khích nói nói.

“Ngươi thật muốn nhìn?” Lâm Hải nghiền ngẫm nói nói.

“Hừ, liền sợ ngươi không tìm ra được...” Đông Phương Vũ Kha nói còn chưa dứt lời, đôi mắt đẹp liền kinh ngạc trợn tròn, cái miệng nhỏ nhắn càng ngoác lớn hơn, một mặt thật không thể tin!

Chương 1440: Nó là hoang dại

“Oa cáp cáp, Cẩu gia cuối cùng đã ra ngoài rồi, cũng con mẹ nó đã một năm á!” Thân hình khổng lồ của A Hoa, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, lắc đầu lắc đuôi, mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

“Ba ba, nơi này chính là Địa Tiên giới sao? tiểu mẫu cẩu ở Địa Tiên giới có nhiều hay không?”

Lâm Hải không phản ứng tới nó, mà chính là hướng phía Đông Phương Vũ Kha đang trợn mắt há hốc mồm, đắc ý bĩu môi một cái.

“Đây là yêu thú của ta, gọi là A Hoa, so với thứ ngươi cưỡi kia mạnh hơn...”

Lâm Hải còn chưa nói hết lời, chỉ thấy Đông Phương Vũ Kha sưu một tiếng, từ bên trên thân Hỏa Hồng Sư Tử Thú nhảy xuống, một tay ôm lấy cổ A Hoa.

“Oa, cẩu cẩu thật đáng yêu a, cẩu cẩu ngươi tên là gì a, gọi là A Hoa sao?” Đông Phương Vũ Kha ôm lấy A Hoa, mặt mũi tràn đầy đều là kích động, yêu thích nói không nên lời.

“Ngô, ngô...” A Hoa ở một bên sáng hai mắt lên, một bên mặt mũi tràn đầy say mê tại trước ngực Đông Phương Vũ Kha, thân mật cọ lấy, trong miệng không ngừng phát ra tiếng hừ hừ hưởng thụ.

Mẹ nó!

Mặt Lâm Hải nhất thời liền đen, cái chó chết này thật sự là đến chết vẫn không đổi, ca ca con mẹ nó là bảo ngươi đi ra tăng thể diện, ngươi này cũng tốt, trực tiếp phản chiến, chạy đến bên người ta kia.

“A Hoa, ngươi tới đây cho ta!” Lâm Hải quặm mặt lại, hung dữ uy hiếp nói.

“Ngô, ngô...” A Hoa nhất thời giả trang ra một bộ dáng sợ hãi, đầu to thẳng hướng bên trong lòng của Đông Phương Vũ Kha mà chui, bộ dáng đáng thương kia, thật sự là thấy mà yêu.

“Uy, ngươi dữ như vậy làm gì, nhìn ngươi đem cẩu cẩu dọa đến, cẩu cẩu ngoan, cẩu cẩu không sợ a, mụ mụ thương ngươi!” Đông Phương Vũ Kha vội vàng duỗi ra tay nhỏ, tại đỉnh đầu A Hoa, dịu dàng ngoan ngoãn vuốt ve.

“Ngô, ngô…” A Hoa một bên hừ hừ rên, một bên lại dùng sức ủn ủn, hai cái mắt chó lại lộ ra quang mang bỉ ổi, hướng phía Lâm Hải làm xấu chớp chớp mắt.

“Đại gia ngươi!” Cái mũi Lâm Hải kém chút tức điên, “Ngươi cái lưu manh chó gặp sắc quên nghĩa, nếu không muốn bị đánh, liền cút ngay lập tức tới đây cho ta!”

“Uy, ngươi có hết hay không!” Lâm Hải vừa hô như vậy, Đông Phương Vũ Kha không tên, hai tay chống nạnh, hướng phía Lâm Hải ngang ngược quát lớn nói.

“Cẩu cẩu đáng yêu như thế, ta không cho phép ngươi khi dễ nó!”

“Ta…” Lâm Hải không còn gì để nói, “Xin nhờ, đó là chó của ta!”

“Ngươi nói bừa!” Đông Phương Vũ Kha lập tức phản bác nói, “Ngươi vừa rồi căn bản không mang chó, nó là tự mình đột nhiên chạy đến, nó là hoang dại!”

Nói xong, Đông Phương Vũ Kha lần nữa đem đầu của A Hoa kéo vào bên trong lòng, ánh mắt vô tận ôn nhu vuốt ve lông tóc trên thân A Hoa.

“Cẩu cẩu không sợ a, chúng ta không để ý tới cái tên đại bại hoại này, ngươi gọi là A Hoa sao?”

“Ngô, ngô!” Đầu to của A Hoa gật gật một trận, giả trang ra một bộ dáng manh manh, lộ ra nụ cười nịnh nọt, đối với Đông Phương Vũ Kha vẫy đuôi một trận, đem Đông Phương Vũ Kha ưa thích đến không được.

“A Hoa, ngươi quá đáng yêu, ta có thể cưỡi ngươi sao?” Đông Phương Vũ Kha hưng phấn hỏi.

Phù phù!

A Hoa trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, cái đuôi lay động, manh manh nhìn lấy Đông Phương Vũ Kha.

“Oa, ta yêu chết ngươi á!”

Đôi chân dài của Đông Phương Vũ Kha vừa nhấc, liền cưỡi tại trên lưng A Hoa, thân thể A Hoa ưỡn lên, đứng lên, vui mừng chạy chạy.

“Ha ha ha, ta có yêu thú của chính mình a, a!”

A Hoa chở Đông Phương Vũ Kha trong nháy mắt đã chạy xa, tiếng cười vui sướng như chuông bạc của Đông Phương Vũ Kha thỉnh thoảng truyền đến, chỉ để lại Lâm Hải lệ rơi đầy mặt, cô độc đứng lộn xộn trong gió.

“A Hoa, ta xxx muội ngươi!” Thẳng qua hơn nửa ngày, Lâm Hải mới phẫn nộ gầm lên giận dữ, quay đầu nhìn một chút Hỏa Hồng Sư Tử Thú đồng dạng vô tội, bị Đông Phương Vũ Kha vứt bỏ, Lâm Hải tỏa ra cảm giác đồng bệnh tương liên.

“Tiểu Hỏa a, xem ra chỉ có chúng ta gắn bó làm bạn!” Lâm Hải nhìn Hỏa Hồng Sư Tử Thú, lệ rơi đầy mặt nói nói.

“Rống!”

Hỏa Hồng Sư Tử Thú nghe được, nhất thời hướng phía Lâm Hải gầm lên giận dữ, sau đó mặt mũi tràn đầy khinh thường khinh bỉ liếc Lâm Hải một chút, ngẩng đầu ưỡn ngực cao ngạo rời đi.

“Ách... Đại gia ngươi!” Lâm Hải ủy khuất sắp khóc, cái này con mẹ nó, bị một con yêu thú khinh bỉ sao?

Không được, ca ca chịu không được cái ủy khuất này...

Đội xe vẫn đang thong thả tiến lên, Lâm Hải mặt mũi tràn đầy khóc không ra nước mắt, một bên ủy khuất theo tại phía sau, nhìn A Hoa cùng Đông Phương Vũ Kha vui sướng chơi đùa, một bên âm thầm nguyền rủa.

“A Hoa chết tiệt, gặp sắc quên nghĩa, ca ca con mẹ nó nguyền rủa ngươi, từ sau này gặp được chó, tất cả đều là công!”

“Dừng lại, đều dừng lại cho lão tử!”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng rống to, từ phía trước truyền đến, sau đó phần phật một đám người, từ trên núi lao xuống, đều cầm binh khí, đem đội xe cản lại.

“Mẹ ta nha, gặp được bọn cướp!” Cái hộ vệ bỉ ổi ở bên cạnh Lâm Hải kia, nhất thời bị dọa đến co rụt lại cái cổ, bắp chân cũng đã bắt đầu run lên.

“Ừm?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, thấy bọn cướp phía trước, có chừng hai ba mươi con người, tuy sắc mặt hung hãn, nhưng tu vi cao nhất, cũng bất quá chỉ là Kim Đan sơ kỳ, thực lực còn không cao bằng Đông Phương Vũ Kha, nhất thời yên lòng.

“Vùng này, làm sao không yên ổn như thế?” Lâm Hải bỗng nhiên có chút hiếu kỳ, hướng phía hộ vệ bên cạnh hỏi.

Thời điểm hắn đến trấn Lạc Phong trước đó, liền gặp được Hắc Phong Tam Sát, giết người cướp của tại Sư Tử Khẩu, hiện tại qua trấn Thanh Dương đưa cái hàng, lại gặp được bọn cướp, cái trị an này cũng quá kém đi.

Hộ vệ nghe được sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, một mặt mờ mịt.

“Cái này không bình thường sao?”

“Bình thường sao?” Lâm Hải có chút mộng bức.

“Không bình thường sao?” Hộ vệ càng mộng bức.

Lâm Hải im lặng.

“Tốt a, ngươi nói bình thường liền bình thường đi, xem ra cái này là đặc sắc của Địa Tiên giới a!”

“Ai là chủ sự, lăn tới đây cho ta!”

Lúc này, bọn cướp dẫn đầu hướng phía đội xe hét lớn một tiếng, một mặt hung tướng.

Trên mặt tất cả mọi người cũng gấp gáp, đưa mắt nhìn sang Đông Phương Vũ Kha, dù sao bọn họ đều là người có tu vi thấp, gặp được kẻ khó chơi, vẫn là phải dựa vào cao thủ bên trong Đông Phương gia tộc.

“A Hoa, qua!”

Đông Phương Vũ Kha chẳng những không sợ, ngược lại khuôn mặt mang theo vẻ hưng phấn, hướng phía A Hoa phân phó một tiếng, A Hoa một mặt rắm thối, lắc đầu vẫy đuôi chở Đông Phương Vũ Kha liền vọt tới phía trước nhất.

“Tặc nhân lớn mật, nếu không muốn chết, liền nhanh chóng cút ngay!” Đông Phương Vũ Kha hướng phía bọn cướp khẽ kêu một tiếng, khí khái anh hùng hừng hực, rất có tư thế của nữ cường nhân.

“Ai u, thật xinh đẹp cô nàng!”

Trùm thổ phỉ xem xét dáng người ngạo nghễ ưỡn lên, khuôn mặt tuyệt mỹ, phối hợp với một thân áo màu đỏ như lửa của Đông Phương Vũ Kha, càng lộ ra nóng bỏng yêu nhiêu, kém chút cả hồn cũng bị câu bay.

“Cô nàng, làm áp trại phu nhân cho gia thì như thế nào, gia cam đoan để ngươi mỗi ngày đều dục tiên dục tử, hắc hắc hắc...” trùm thổ phỉ một mặt dâm tà cười rộ lên.

“Muốn chết!”

Đông Phương Vũ Kha nhất thời đại nộ, thân ảnh tung bay, liền đến trùm thổ phỉ trước mặt, phất tay là một chưởng, trận gió mãnh liệt, thẳng đến mặt của trùm thổ phỉ.

“Ha ha, đến tốt!”

Trùm thổ phỉ chẳng những không hoảng hốt, ngược lại cười một tiếng quái dị, hai tay ở trước ngực vạch ra một cái vòng tròn, nhất thời trước người xuất hiện một đoàn ánh sáng màu xanh biếc, giống như một cái giọt nước cực lớn, nghênh tiếp một chưởng của Đông Phương Vũ Kha.

Oanh!

Một chưởng của Đông Phương Vũ Kha đánh vào bên trên ánh sáng màu xanh biếc, ánh sáng nhất thời vỡ vụn, sau đó một đoàn khói bụi màu lục, trong nháy mắt bay lên, chui vào lỗ mũi của Đông Phương Vũ Kha.

“Không tốt!”

Sắc mặt Đông Phương Vũ Kha đại biến, chợt cảm thấy không ổn.

“Ha ha ha, cô nàng, bên trong là Ngọc Nữ Cầu Hoan Tán của ta, trong vòng một canh giờ mà không làm chuyện nam nữ, liền sẽ bạo thể mà chết, thần tiên cũng không cứu được ngươi! Bất quá ngươi yên tâm, gia là cái người thương hương tiếc ngọc, sẽ giúp ngươi giải quyết cái phiền não này, ha ha ha ha!”

Trùm thổ phỉ nhất thời một mặt dâm tiện cười rộ lên, nhìn khuôn mặt bắt đầu phát hồng của Đông Phương Vũ Kha, nước bọt cơ hồ cũng chảy ra.

“Bỉ ổi!”

Đông Phương Vũ Kha cảm thụ được thân thể càng ngày càng nóng, một cỗ cảm giác khác thường cấp tốc bốc lên ở trong lòng, đồng thời thân thể như bắt đầu nhũn ra, toàn thân lại ngứa ngứa bất lực, lập tức hiểu rõ chuyện gì xảy ra, không khỏi vừa thẹn lại giận, tức đến quát tháo một tiếng.

“Bỉ ổi hơn còn tại phía sau đâu, cô nàng, đừng giãy dụa, bồi gia qua vui a vui a đi, ha ha ha!” Nói xong, thân ảnh của trùm thổ phỉ lóe lên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, hướng phía Đông Phương Vũ Kha liền nhào tới.

Chương 1441: Làm sao, rất thất vọng?

Ầm!

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện tại trước người Đông Phương Vũ Kha, sau đó liền đem thân thể của trùm thổ phỉ đánh bay, nặng nề ném ra xa mấy trăm mét, trực tiếp miệng phun máu tươi, trong nháy mắt đã mất mạng.

“Thật sự là phiền phức a!”

Lâm Hải chau mày, đem Đông Phương Vũ Kha hô hấp đã kinh biến đến mức gấp rút trực tiếp chặn ngang ôm lấy, lên xuống mấy cái đã hướng rừng rậm cách đó không xa mà đi.

“Ba ba, ngươi đây là muốn đi rừng chiến à, có cần chỉ đạo kỹ thuật hay không?” Thanh âm tiện tiện của A Hoa, tại sau lưng truyền đến.

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, kém chút cắm xuống bên trên đất, cái lưu manh chó đáng chết này, đến lúc nào rồi, cũng quên không bản sắc lưu manh.

Ôm Đông Phương Vũ Kha xông vào rừng rậm, Lâm Hải trực tiếp đem Đông Phương Vũ Kha để dưới đất, sau đó một tay lấy chỗ y phục sau lưng Đông Phương Vũ Kha gỡ ra, lộ ra da thịt trơn mềm trắng như tuyết.

“A!”

Đông Phương Vũ Kha còn không có mất đi ý thức, nhất thời kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, vừa tức vừa hận.

“Ngươi... Ngươi cái Tần thú, ta, ta liền là chết, cũng sẽ không để, để ngươi đạt được, ân ~ “

Đông Phương Vũ Kha ngâm khẽ một tiếng, để huyết dịch khắp người Lâm Hải sôi trào một trận, vội vàng thầm vận Đạo Đức Kinh, đem xúc động ban đầu đè xuống.

“Đừng có phát ra loại âm thanh này có được hay không, nếu không ta không bảo đảm sẽ nhịn được a!”

Lâm Hải vừa nói, vừa cấp tốc xuất ra kim châm, chân khí rót vào, kim châm mềm dẻo trong nháy mắt đã trở nên thẳng tắp, hơi run rẩy, lóe lên quang mang.

“Ngươi, ngươi nếu là dám đối với ta...”

Đông Phương Vũ Kha đưa lưng về phía Lâm Hải, toàn thân đến một chút khí lực cũng không có, hoảng sợ đến sắp khóc ra.

Hưu!

Ngón tay Lâm Hải run lên, kim châm đâm vào huyệt vị phía sau lưng Đông Phương Vũ Kha, nhất thời chỗ lỗ kim, có chất lỏng màu xanh biếc, cấp tốc ngưng tụ, đồng thời bắt đầu chậm chạp chảy ra.

“Hô ~ “

Lâm Hải lúc này mới thở dài ra một hơi.

“Còn may còn may, chỉ là hít vào một ít, cũng chưa hoàn toàn khuếch tán, bức ra ngoài thân thể liền không sao, nếu là trực tiếp phục dụng, vậy thật sự là không thể cứu!”

Trong lòng Lâm Hải một trận may mắn, hắn đã không phải là lần đầu tiên xử lý loại sự tình xuân dược này, một lần nào cũng đem hắn giày vò quá sức, lần này xem như gặp may mắn.

Cũng chính là công phu trong chớp mắt này, Lâm Hải đem kim châm lấy ra, sau đó xuất khăn tay ra, đem chất lỏng màu xanh biếc trên lưng Đông Phương Vũ Kha lau sạch sẽ, cầm quần áo mặc cho nàng.

“Tốt, ngươi cảm giác thế nào?”

Lâm Hải vòng ra phía trước, mang theo quan tâm hỏi.

“Cái này, cái này xong?” Đông Phương Vũ Kha nhìn Lâm Hải, kinh ngạc một trận, nàng tuy không có kinh nghiệm giang hồ gì, nhưng vừa rồi chính mình đã trúng thuốc gì, trong lòng nàng cũng nhất thanh nhị sở.

Vốn cho là trong sạch của mình sẽ bị tổn hại như vậy, trong lòng quả thực khổ sở nhục nhã muốn chết, thậm chí cũng nghĩ đến nếu trên người có khí lực, liền đem Lâm Hải giết chết, sau đó tự sát.

Thế nhưng là vạn vạn không nghĩ đến, theo kịch bản mà chính mình nghĩ lại hoàn toàn không giống, Lâm Hải chỉ là châm một châm cho nàng, xuân dược bên trong người nàng liền được hóa giải, cảm nhận được sức mạnh cấp tốc khôi phục, cùng nóng hổi dần dần rút đi trong cơ thể mình, trong lòng Đông Phương Vũ Kha tràn ngập chấn kinh.

Lâm Hải bị Đông Phương Vũ Kha hỏi đến buồn cười một trận, tức giận liếc trắng nàng một chút.

“Thế nào, rất thất vọng?”

Đông Phương Vũ Kha khẽ giật mình, sau đó trong nháy mắt minh bạch ý tứ bên trong lời nói của Lâm Hải, không khỏi xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Phi, ngươi cái thối lưu manh, cút!”

“Hứ, hảo tâm không có hảo báo!” Lâm Hải nhún nhún vai, quay người hướng phía bên ngoài đi đến.

Đông Phương Vũ Kha có sức lực, cũng cọ cái nhảy dựng lên, càng nghĩ càng giận, đi gấp mấy bước đuổi kịp Lâm Hải, cùng Lâm Hải sóng vai mà đi, một đôi mắt đẹp hung dữ trừng mắt nhìn Lâm Hải, không ngừng vận khí.

“Uy, ngươi sẽ không thật rất thất vọng đi?” Lâm Hải một mặt kinh ngạc, hơi kinh ngạc hỏi.

“Nếu không, ta dùng loại phương pháp mà ngươi đang ảo tưởng kia, giúp ngươi hóa giải một lần?” Lâm Hải nói, liền muốn cởi quần.

“Lăn, ngươi cái thối lưu manh!” Đông Phương Vũ Kha tức đến kém chút điên, một chưởng hướng phía Lâm Hải liền đập tới.

Lâm Hải cọ cái tránh ra, mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

“Ngươi đến cùng là thất vọng, hay là không thất vọng a?”

“Thất vọng em gái ngươi!” Đông Phương Vũ Kha cái này tức a, người ta bị chọc tức buồn bực mới không phải là bởi vì cái này đâu!

“Lâm Hải, ngươi chiếm tiện nghi của ta, nhìn phía sau lưng của ta, ta, ta không để yên cho ngươi đâu!” Đông Phương Vũ Kha một mặt ủy khuất, mắt to ngập nước, nước mắt đều nhanh rơi xuống.

“Ách... Là bởi vì cái này a.” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, không còn gì để nói.

“Đại tiểu thư của, ngươi phong kiến đến mức như thế sao? Nếu không, ta cho ngươi xem trở về.”

“Phi, quỷ mới muốn nhìn ngươi!” Đông Phương Vũ Kha nhất thời khẽ gắt một tiếng, giậm chân một cái chạy ra khỏi rừng rậm.

“Rống!”

Vừa mới đi ra, Đông Phương Vũ Kha liền bị một tiếng rống cực to làm cho giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy phía trước đoàn xe, đột nhiên một cái hư ảnh chó lông vàng cực lớn, xuất hiện tại giữa không trung, mở ra cái mồm như chậu máu, hướng bọn cướp phía trước, điên cuồng nuốt vào.

“Yêu thú thật đáng sợ, chạy mau a!”

Bọn cướp mỗi cái đều bị dọa đến khuôn mặt thất sắc, té cứt té đái, chạy tứ phía!

“A... Nha phi, tại trước mặt Cẩu gia còn muốn chạy.”

A Hoa cười quái dị một tiếng, trong miệng hư ảnh chó lông vàng, đột nhiên truyền đến lực hấp xả cực lớn, đem bọn cướp đào vong này, tất cả đều hút bay ngược lại, hướng phía cái mồm như chậu máu mà đến.

“Cứu mạng a, ta không muốn chết a!”

Bọn cướp mỗi cái đều vãi cả linh hồn, tay đào chân đạp, dọa đến đều nhanh tè ra quần, trong mắt tràn ngập hoảng sợ vô tận.

Rầm!

Một tiếng nuốt cực lớn vang lên, sau đó trong nháy mắt đã khôi phục yên tĩnh, bọn cướp trước đó đã không còn một mống, tất cả đều bị hư ảnh chó lông vàng, nuốt vào trong bụng.

“Nấc!”

A Hoa đánh cái ợ no nê, một mặt thỏa mãn, nhưng vẫn chưa thỏa mãn.

“A... Nha phi, Địa Tiên giới chính là ăn ngon hơn Phàm Gian giới, quả thực là đại bổ a. Lại đến mấy lần thì Cẩu gia lại phải ngủ say tấn cấp!”

“Con chó này, một ngụm đem bọn cướp nhiều như vậy, nuốt hết?” Một màn khiếp sợ không gì sánh nổi này, nhất thời đem tất cả bọn hộ vệ đều nhìn ngốc, vô số ánh mắt rơi vào trên thân A Hoa, tràn ngập kính sợ.

“Hừ!” A Hoa chú ý tới ánh mắt của mọi người, nhất thời đắc ý hơi ngửa đầu, đắc ý không được, ngoắt ngoắt cái đuôi lòng tràn đầy hoan hỉ.

“A Hoa, nguyên lai ngươi lợi hại như vậy đâu, ta quả thực yêu chết ngươi!”

Đông Phương Vũ Kha cũng bị một màn này chấn kinh, sau khi kịp phản ứng, nhất thời hóa thành vô tận hoan nghênh, nhào tới ôm đầu A Hoa, trong lòng vui vẻ nói không nên lời.

“Ngô, ngô...” A Hoa tranh công, lại bắt đầu tại trên thân Đông Phương Vũ Kha, bắt đầu dùng sức cọ.

“Lưu manh chó, thật không biết xấu hổ!” Lâm Hải cũng chậm rì rì đi tới, xem xét tướng lưu manh này của A Hoa, mặt mũi nhất thời tràn đầy xem thường.

“Ba ba!”

A Hoa vừa thấy Lâm Hải, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, tràn ngập chấn kinh thần sắc.

“Ngươi lần này cũng quá nhanh đi. chẳng lẽ bệnh tình chuyển biến xấu? Ngươi thành nam ba giây trong truyền thuyết sao?”

Nói xong, A Hoa lộ ra một mặt đau thương, mang theo ánh mắt đồng tình thật sâu, hướng phía Lâm Hải ném qua một cái ánh mắt cổ vũ.

“Ba ba, ngươi không nên nản chí, không cần từ bỏ trị liệu, ngươi yên tâm, ta sẽ không bởi vậy mà kỳ thị ngươi! Vĩnh viễn sẽ không!”

“Ba giây em gái ngươi!” Cái mũi Lâm Hải kém chút tức điên, cái chó chết này, một bên chiếm tiện nghi, một bên còn không quên bẩn thỉu chính mình hai câu, Lâm Hải đi lên cho nó một bàn tay, đánh đến A Hoa ngao ngao trực khiếu một trận.

“Uy, ngươi làm gì đánh yêu thú của ta!” Đông Phương Vũ Kha nhất thời gấp, tức đến trực tiếp đem Lâm Hải đẩy qua một bên, sau đó ôm A Hoa an ủi một hồi.

“A Hoa ngoan, A Hoa không sợ, mụ mụ ch thu thập cái tên xấu xa này o ngươi!”

Nói xong, Đông Phương Vũ Kha hừ lạnh một tiếng, hung dữ trừng Lâm Hải một chút.

“Nói cho ngươi biết, về sau không cho phép khi dễ A Hoa!”

“Ngươi xem một chút những bọn cướp này, tất cả đều là do A Hoa tiêu diệt, A Hoa tài giỏi bao nhiêu, nhìn nhìn lại ngươi, liền cả cẩu cẩu cũng không bằng!”

“Ta, ta...” Lâm Hải nhìn ánh mắt xem thường của Đông Phương Vũ Kha này, tức đến thật sự là khóc không ra nước mắt.

“Ta không bằng nó?” Lâm Hải chỉ vào cái mũi của mình, một mặt dở khóc dở cười hỏi.

“Ngươi cho rằng đâu!” Đông Phương Vũ Kha liếc trắng Lâm Hải một chút, sau đó cái miệng nhỏ nhắn khẽ hừ, thả người nhảy lên phía sau lưng A Hoa.

“A Hoa, chúng ta đi!”

Chương 1442: Không cần sùng bái ca, ca chỉ là truyền thuyết!

Lộ trình sau đó, ngược lại là gió êm sóng lặng, không có ở gặp được bọn cướp, một mực tiến vào trấn Thanh Dương, Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha mới cùng đám người của Thúy Liễu sơn trang phân ra.

“Bản tiểu thư đói bụng, trước đi ăn cơm, ăn cơm xong liền chạy về trấn Lạc Phong.”

Sau khi bàn giao, Đông Phương Vũ Kha một thân nhẹ nhõm, đồng thời tâm tình phá lệ thư sướng, đây chính là lần thứ nhất nàng đi làm nhiệm vụ, tuy có rắc rối, nhưng vẫn thuận lợi đến kỳ lạ, để trong nội tâm nàng tràn ngập cảm giác thành tựu.

Lâm Hải tự nhiên không có ý kiến, bồi tiếp nàng đi vào tửu lâu lớn nhất trấn Thanh Dương, tửu lâu Thanh Dương.

“U, công tử, tiểu thư, mời vào bên trong!”

Vừa tiến đến, điếm tiểu nhị lập tức vẻ mặt vui cười đón lấy, nhất là nhìn thấy sau lưng Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha, đi theo toàn bộ đều là Linh thú, biết rõ nhất định là đại nhân vật, nào dám lãnh đạm.

“Đem Linh thú chiếu cố tốt giúp chúng ta!”

Đông Phương Vũ Kha phân phó một tiếng, lập tức có người tới, cung kính đem A Hoa cùng Hỏa Hồng Sư Tử Thú, đưa đến nơi khác chuẩn bị ăn thịt, Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha, thì theo lên tửu lâu, tìm một chỗ ngồi xuống.

“Uy, gần nhất phát sinh một chuyện lớn, các ngươi có nghe nói hay không?”

Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha vừa ngồi xuống, liền nghe được mấy cái người tu hành tại một bàn cách đó không xa, một mặt thần bí khe khẽ bàn luận, nhất thời hấp dẫn chú ý của hai người.

“Cái chuyện lớn gì a, Vương huynh nhanh nói nói.” Mấy cái người khác, lập tức hiếu kỳ hỏi.

“Hắc Phong Tam Sát, các ngươi biết rõ đi?” Vương huynh một mặt nghiêm túc nói nói.

“Làm sao lại không biết?” Mấy người cùng kêu lên nói nói.

“Hắc Phong Tam Sát hung danh rõ ràng, tu vi cực cao, tại toàn bộ tám trấn phía Nam người dám chọc bọn chúng cũng không có nhiều, rất nhiều người tu hành vừa nghe đến tên của bọn chúng, quả thưc nghe tin đã sợ mất mật a!”

Vừa nhắc tới tên tuổi của Hắc Phong Tam Sát, mấy cái người tu hành này, kìm lòng không được toàn thân lắc một cái, mặt lộ vẻ sợ hãi.

“Hơn nữa, ta nghe nói công tử Nam Cung Vấn Thiên của đệ nhất đại gia tộc Nam Cung gia tộc tại trấn Thanh Dương chúng ta, chính là bị lão nhị Đổng Bá Thiên trong Hắc Phong Tam Sát giết chết, cường đại như Nam Cung gia tộc, cũng không dám báo thù đâu!”

“Hừ!” Vương huynh nghe xong cười lạnh, “Hắc Phong Tam Sát là ngưu bức, nhưng tính sao, còn không phải là bị người cho giết!”

“Ngươi nói cái gì?!”

“Hắc Phong Tam Sát chết?”

“Thật giả?”

Vương huynh vừa phóng xuất cái tin tức kình bạo này, liền đem mấy người bên cạnh kinh hãi đến kém chút từ trên ghế rơi xuống, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, không thể tin được.

Mà Đông Phương Vũ Kha tại cách đó không xa nghe, cũng là trợn mắt há hốc mồm, trong mắt tràn ngập khó có thể tin.

“Hắc Phong Tam Sát, vậy mà chết?”

Tuy Đông Phương Vũ Kha chưa từng xông xáo giang hồ, nhưng tên tuổi của Hắc Phong Tam Sát thật sự là quá lớn, nhất là lão đại Đổng Khiếu Thiên, đây chính là cao thủ liền cả phụ thân nàng cũng kiêng kị thật sâu a!

Liền cả Đông Phương Ngạn cũng đã từng nói, đệ tử Đông Phương gia tộc xông xáo bên ngoài, nếu gặp được Hắc Phong Tam Sát nhất định phải nhượng bộ lui binh, nếu không chọc phải Hắc Phong Tam Sát, gia tộc cũng không cứu được ngươi!

Đông Phương Ngạn là ai? Đây chính là đệ nhất cao thủ trong các đệ tử trẻ tuổi đương thời của Đông Phương gia tộc, là siêu cấp thiên tài bị thế lực lớn trong thành Lưu Tô coi trọng a, liền cả y cũng nói gặp được Hắc Phong Tam Sát thì phải nhượng bộ lui binh, có thể thấy được cái Hắc Phong Tam Sát này cường đại đến mức nào!

Lâm Hải nghe bọn họ nghị luận, thì là cười nhạt một tiếng, trong lòng không có một tia gợn sóng.

“Tin tức này, truyền cũng đủ chậm.”

Mà mấy người một bàn này, vẫn còn tiếp tục nghị luận.

“Vương huynh, tin tức này của ngươi là thật sao?”

“Đúng vậy a, Hắc Phong Tam Sát nổi tiếng lâu đời, tu vi sâu không lường được, nhất là lão đại Đổng Khiếu Thiên, nghe nói cách ngưng tụ Nguyên Anh cũng chỉ cách xa một bước, người nào có bản sự lớn như vậy, có thể giết bọn chúng?”

“Hừ, ta còn có thể lừa các ngươi sao?” Vương huynh cười lạnh một tiếng, sau đó trịnh trọng nói nói.

“Tin tức này, là từ Nam Cung gia tộc truyền tới!”

“Nam Cung gia tộc?!” Mấy người nhất thời giật mình, nếu thật là từ Nam Cung gia tộc truyền tới, vậy chuyện này tám chín phần mười là thật, dù sao gia tộc lớn như vậy, cũng không thể ăn nói bừa bãi.

“Ta nghe nói a, Nam Cung gia tộc biết được Hắc Phong Tam Sát bị người giết chết, toàn cả gia tộc tất cả đều vui vẻ, bọn họ không dám báo thù cho Nam Cung Vấn Thiên, bây giờ có người xuất thủ thay bọn họ giết cừu nhân, bọn họ đối với người xuất thủ, trong lòng còn có cảm kích, xuất ra một trăm khỏa Linh thạch, chờ cao nhân giết chết Hắc Phong Tam Sát, qua nhận lấy thù lao đây!”

Lâm Hải lúc đầu không thèm để ý chút nào, cúi đầu ăn cơm, vừa nghe đến một trăm khỏa Linh thạch, nhất thời hai mắt tỏa sáng, lập tức lên tinh thần.

Mẹ nó, thật sự là ngủ gật liền có người đưa gối đầu a, ca ca hiện tại thiếu liền chính là Linh thạch, nghĩ không ra lập tức liền có người chủ động đưa tới cửa, cái Nam Cung gia tộc này, ân, rất không tệ!

“Uy, nhanh ăn đi!”

Lâm Hải hận không thể lập tức liền qua đem Linh thạch lĩnh đến, không khỏi một bên hướng bên trong miệng nhồi nhét cơm, một bên thúc giục Đông Phương Vũ Kha nói.

“Gấp cái gì, giống như quỷ chết đói đầu thai!” Đông Phương Vũ Kha đang nghe đến mê mẩn, không khỏi liếc trắng Lâm Hải một chút.

Bất quá, rất nhanh lại nhịn không được hiếu kỳ trong lòng, hướng phía Lâm Hải thần thần bí bí hỏi.

“Uy, ngươi nói người nào lợi hại như vậy a, thậm chí ngay cả Hắc Phong Tam Sát cũng giết được?”

“Hắc Phong Tam Sát có cái gì không tầm thường, giết bọn chúng còn không phải sự tình vài phút.” Lâm Hải một mặt khinh thường.

“Hứ, liền chỉ biết khoác lác!” Đông Phương Vũ Kha nhất thời bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Nói xong, hai tay Đông Phương Vũ Kha bỗng nhiên nâng má, ánh mắt mê ly, một mặt hoa si nói nói.

“Cũng không biết cái người có thể giết chết Hắc Phong Tam Sát kia, đến tột cùng là ai? Là một vị trưởng giả đức cao vọng trọng, tiên phong đạo cốt, hay là một vị thiếu niên anh hùng anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng đâu?? Nếu như hắn chính là anh hùng tuổi nhỏ thì thật là tốt biết bao a, thật nếu như thế, người ta nhất định phải gả cho hắn!”

Phốc!

Lâm Hải vừa húp miếng canh, nghe được lời này của Đông Phương Vũ Kha, trực tiếp liền phun.

“Uy, ngươi có mao bệnh a!”

Đông Phương Vũ Kha cuống quít vung cánh tay lên, đem nước canh chấn bay, kém chút liền bị Lâm Hải phun một mặt, không khỏi mặt mũi tràn đầy phẫn nộ trừng mắt Lâm Hải, khẽ giận nói.

“Khụ khụ khụ!” Lâm Hải ho khan một trận, sau đó liếc trắng Đông Phương Vũ Kha một chút.

“Nói trước a, ngươi muốn gả, ta còn không muốn cưới đâu!” Lâm Hải một mặt cảnh giác nói nói.

“Phi, người nào nói muốn gả cho ngươi, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, người mà ta muốn gả là, thiếu niên anh hùng đã giết chết Hắc Phong Tam Sát!” Đông Phương Vũ Kha bĩu môi một cái, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Này không phải là ta sao?” Lâm Hải nhún nhún vai, một mặt im lặng.

“Là ngươi?” Đông Phương Vũ Kha sững sờ, sau đó thật không thể tin mà nhìn lấy Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

“Thế nào, không nghĩ tới đi?” Lâm Hải nhướn nhướn mày.

“Bệnh khoác lác của ngươi này, đã đến thời kỳ cuối đi. Đừng nhụt chí, tuyệt đối không nên từ bỏ trị liệu a!” Đông Phương Vũ Kha một mặt đồng tình nói nói.

“Móa, thế nào gọi là khoác lác...” Lâm Hải vừa muốn phản bác, bên kia mấy người thảo luận, lần nữa truyền vào hai người trong tai.

“Ta nghe nói a, giết chết Hắc Phong Tam Sát là một thiếu niên anh hùng, tên là Lâm Hải, dáng dấp diện mạo thanh tú, dáng vẻ đường đường, càng là trời sinh tóc trắng phơ, cá tính rõ ràng, tuổi còn trẻ liền có thành tựu này, thật sự là không nổi a!”

“Ách...” Biểu hiện trên mặt Đông Phương Vũ Kha, trong nháy mắt ngưng kết, một mặt khó có thể tin nhìn lấy Lâm Hải, tròng mắt đều nhanh trừng ra ngoài.

“Nghe được đi?” Lâm Hải buông tay, có chút buồn cười nói nói.

“Thật, thật là ngươi?” Cái miệng nhỏ nhắn của Đông Phương Vũ Kha lập tức há tròn, phảng phất như nghe được một chuyện thật không thể tin cỡ nào.

“Cái này, cái này sao có thể?!”

Lâm Hải thì là nhếch miệng lên, hai mắt lộ ra ánh mắt u buồn, sau đó một cánh tay nắm lại, đè vào chỗ trán, bày ra một cái POSE lạnh lùng, thâm trầm mở miệng.

“Không cần sùng bái ca, ca chỉ là cái truyền thuyết!”

“Sùng bái ngươi cái đại đầu quỷ!” Đông Phương Vũ Kha liếc trắng Lâm Hải một chút, sau đó lộ ra một mặt biểu lộ ngưng trọng.

“Ta quyết định!”

“Quyết định cái gì?” Lâm Hải hỏi.

“Ta quyết định, thu hồi lời nói vừa rồi, chết cũng không gả cho ngươi cái thối lưu manh này!”

Phốc! Lâm Hải một cái không thể ngồi vững vàng, phanh cái ngửa mặt ngã sấp xuống!

Chương 1443: Đem phí sử dụng chân dung giao một chút

“Uy, cái Lâm Hải mà bọn họ nói kia, thật là ngươi?” Một mực cho tới lúc rời khỏi tửu lâu Thanh Dương, Đông Phương Vũ Kha vẫn như còn ở tại bên trong mộng, mặt mũi tràn đầy hồ nghi nhìn Lâm Hải, căn bản là không có cách đem Lâm Hải cùng siêu cấp cao thủ đã giết chết Hắc Phong Tam Sát liên hệ với nhau.

“Ngươi cũng đã hỏi bao nhiêu lần?” Lâm Hải liếc trắng Đông Phương Vũ Kha một chút, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Ta cùng ngươi nói, Nam Cung gia tộc tuy không có thế lớn bằng Đông Phương gia tộc ta, nhưng cũng không phải là dễ trêu, nếu ngươi là muốn giả mạo thiếu niên anh hùng giết chết Hắc Phong Tam Sát, qua đó mạo hiểm lĩnh Linh thạch, hậu quả thế nhưng là rất nghiêm trọng.”

“Xin nhờ, không nghe người ta nói sao, giết chết Hắc Phong Tam Sát, là Lâm Hải! Cũng chính là ta!” Lâm Hải chỉ vào cái mũi của mình, tức giận nói nói, cô nàng này thật không chịu nổi, cũng đã nói bao nhiêu lần, làm sao vẫn là không tin đâu?.

“Cái tên Lâm Hải này tục như thế, gọi là Lâm Hải khẳng định có rất nhiều a, dựa vào cái gì cũng là ngươi!” Đông Phương Vũ Kha vẫn một mặt hoài nghi nói nói.

“Vậy cái này, cái này đâu!” Lâm Hải quả là nhanh sụp đổ, chỉ vào mái tóc trắng phơ của mình, “Cái này dù thế nào cũng sẽ không phải trùng hợp đi, ngươi giải thích thế nào?”

Đông Phương Vũ Kha không có trả lời, mà chính là hướng phía cửa của Nam Cung gia tộc, đưa tay nhất chỉ, yếu ớt nói nói.

“Ngươi nhìn bên trong kia!”

“Bên trong?” Lâm Hải nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng phía trước nhìn lại, sau đó kém chút nằm trên đất.

Phốc!

Bà nội ngươi, tình huống như thế nào!

Chỉ thấy giờ phút này tại cửa của Nam Cung gia tộc, đã vây đầy bầy người, có thể nói người đông tấp nập, ngươi đẩy ta đẩy điên cuồng hướng phía trước gạt ra.

“Uy, ta tới trước, để cho ta qua!”

“Phía sau đừng con mẹ nó đẩy!”

“Thao, người nào con mẹ nó sờ cái mông ta!”

“Chớ đẩy a, lại chen lão nương cũng bị chen đến mang thai á!”

“Quản gia đại nhân, tại hạ mới là Lâm Hải, bọn họ đều là giả!”

…

Lâm Hải nhìn tình cảnh trước mắt, nhất thời lệ rơi đầy mặt, đã không biết dùng cái lời nói gì để diễn tả tâm tình của mình trong giờ phút này, đám người này cũng con mẹ nó là giả mạo chính mình, đến lĩnh thưởng sao?

Quan trọng giả mạo liền giả mạo, các ngươi con mẹ nó a mỗi cái nhiễm mái đầu bạc trắng, là mấy cái ý tứ?

Cái này còn để ca ca chứng minh thân phận của mình như thế nào?

“Hừ, nhìn thấy chưa? Đừng tưởng rằng mọc cái đầu bạc trắng, liền có thể giả mạo thiếu niên anh hùng!” Đông Phương Vũ Kha nhất thời bĩu môi một cái, xem thường nói nói.

“Mẹ nó, tránh ra, tránh hết ra!”

Lâm Hải giận, cái này con mẹ nó là xâm phạm quyền hình ảnh của ca ca a, không thể tiện nghi đám hàng này!

Lâm Hải bước nhanh đi qua qua, mạnh mẽ đâm tới, đám người này này trải qua Lâm Hải đụng a, nhất thời gào khóc thảm thiết hướng phía hai bên mà tách ra, trong nháy mắt liền nhường ra một con đường cho Lâm Hải.

“Ách...” Quản gia của Nam Cung gia tộc, đang vô kế khả thi, không biết ứng đối với trên trăm cái Lâm Hải này như thế nào, đột nhiên đám người đã ngã trái ngã phải, sau đó một người trẻ tuổi vọt tới trước mặt lão, để lão không khỏi sững sờ.

“Vị công tử này, cũng là tự xưng Lâm Hải, đến nhận lấy tiền thưởng?”

“Tự xưng Lâm Hải? đậu móa, lời này làm sao nghe được khó chịu như thế đâu??” Lâm Hải không còn gì để nói, bất quá cũng không đoái hoài nhiều như vậy, hướng phía Nam Cung quản gia gật gật đầu.

“Không tệ, ta mới là Lâm Hải!”

“Đánh rắm, rõ ràng lão tử là Lâm Hải!”

“Con mẹ nó ngươi là ai vậy, cút nhanh xuống đi!”

“Có thể có chút đạo đức nghề nghiệp hay không, chen ngang vô sỉ!”

…

Đám người giả mạo sau lưng kia, nhất thời chửi ầm lên, kêu gào đuổi Lâm Hải xuống, có người thậm chí muốn vọt qua động thủ, nhưng quanh thân Lâm Hải bị một tầng cương khí vô hình bảo vệ, bọn họ vừa mới một lại gần liền bị bắn ra, thế mới biết Lâm Hải là chân chính cao thủ, trong lòng không khỏi có chút chột dạ.

“Vị này... Công tử, như thế nào chứng minh thân phận của mình?”

Lâm Hải quả thực im lặng, cái này con mẹ nó còn muốn chứng minh chính mình là mình, chứng minh như thế nào, móc chứng minh nhân dân sao?

Nhưng chứng minh nhân dân là của Phàm Gian giới, Địa Tiên giới cũng không nhận a?

“Trong gia tộc các ngươi, thực lực cao nhất là ai?” Lâm Hải nhíu nhíu mày, đột nhiên hỏi nói.

“Tự nhiên là Tộc trưởng đại nhân!” Quản gia cung kính nói nói.

“Được, ngươi gọi Tộc trưởng các ngươi ra đi, là thật là giả, lão xem xét liền biết rõ!”

“Tốt, vậy công tử chờ một lát!” Quản gia thấy Lâm Hải vừa đứng ở chỗ này, trên thân mang theo một cỗ khí uy nghiêm vô hình, đám người kia càng là không thể tới gần người, lường trước Lâm Hải tuyệt không phải là hạng người bình thường, có lẽ thật sự là bản tôn Lâm Hải đích thân đến, liền không dám thất lễ, vội vàng chạy vào tìm Tộc trưởng ra.

Không mất một chút thời gian, quản gia lần nữa trở về, lần này đồng hành bên người, còn có một lão giả tướng mạo uy nghiêm, chính là Tộc trưởng của Nam Cung gia tộc, Nam Cung Tông Bình.

“Tộc trưởng, chính là vị công tử này!” Quản gia đi đến trước mặt Lâm Hải, hướng phía Nam Cung Tông Bình giới thiệu nói.

Nam Cung Tông Bình nhíu mày, trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi tự xưng là Lâm Hải công tử giết chết Hắc Phong Tam Sát, có bằng chứng gì?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, không nói gì, nhưng mà một cỗ khí tức cường đại, đột nhiên từ bên trên thân thể phát ra, giống như nước thủy triều, hướng phía Nam Cung Tông Bình ép tới.

“Cái này!”

Nam Cung Tông Bình giật nảy cả mình, bị cỗ khí tức đáng sợ này, trùng kích đến bạch bạch bạch liền lùi lại ba bước, mới đứng vững thân hình, lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt tràn ngập thần sắc chấn kinh khó có thể tin!

“Nam Cung Tộc trưởng, hiện tại ngươi tin chưa?”

Ánh mắt Lâm Hải bình tĩnh, nhìn Nam Cung Tông Bình một mắt, nhàn nhạt nói nói.

“Nguyên lai thật sự là Lâm công tử ở trước mặt, xin tha thứ cho con mắt vụng về của tại hạ, xin Lâm công tử thứ tội!” Có thể chỉ bằng vào khí tức liền đem lão bức lui, chỉ bằng vào phần thực lực này, diệt sát Hắc Phong Tam Sát tuyệt không phải là việc khó, đã đủ để chứng minh thân phận của Lâm Hải!

“Không sao cả!” Lâm Hải cười nhạt, sau đó ánh mắt hướng phía một trăm khỏa Linh thạch để bên cạnh đó nhìn lại, hắn hiện tại là nghèo rớt mồng tơi a, đây mới là mục đích chính thức mà hắn tới đây.

Nam Cung Tông Bình ngầm hiểu, vội vàng hướng phía quản gia vẫy tay một cái.

“Còn không lấy tới!”

Quản gia vội vàng đem hòm gỗ đựng Linh thạch lấy tới, cung kính đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“Đa tạ Lâm công tử đã giết Hắc Phong Tam Sát, báo thù cho tiểu nhi Vấn Thiên, một điểm tâm ý, không thành kính ý!”

“Chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến, nhưng Lâm mỗ xác thực cần Linh thạch, liền không khách khí!” Lâm Hải khẽ vươn tay, đem Linh thạch nhận lấy.

“Lâm công tử có nguyện ý gia nhập Nam Cung gia tộc ta không? Nam Cung gia tộc ta nguyện lấy quy cách tối cao ra mời!” Trong lòng Nam Cung Tông Bình chờ mong nói nói, lão làm ra cái hiện trạng này, cảm tạ chỉ là một mặt, mục đích chính thức vẫn là muốn lôi kéo Lâm Hải, hiệu lực cho Nam Cung gia tộc lão.

Phải biết, Lâm Hải có thể đơn thương độc mã diệt sát Hắc Phong Tam Sát, dạng cao thủ này nếu như lung lạc đến bên trong gia tộc, thì thực lực địa vị của Nam Cung gia tộc, sẽ tăng lên rất nhiều!

“Đa tạ ý tốt của Tộc trưởng, chỉ là Lâm mỗ đã gia nhập Đông Phương gia tộc, không thể đáp ứng ngươi!”

“Đông Phương gia tộc?” Nam Cung Tông Bình nhất thời thất lạc một trận, trong lòng thầm mắng một tiếng, nghĩ không ra đã bị Đông Phương gia tộc nhanh chân đến trước.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt của Nam Cung Tông Bình đã khôi phục bình thường, hướng phía Lâm Hải cười ha ha một tiếng.

“Vậy thì thật là đáng tiếc, nhưng tại hạ sẽ ghi khắc đại ân của Lâm công tử, nếu Lâm công tử ngày sau có cần dùng đến Nam Cung Tông Bình ta, cứ mở miệng là được, tại hạ quyết không chối từ!”

“Tốt, Lâm mỗ đa tạ!” Lâm Hải cười cười, biết rõ Nam Cung Tông Bình đây là đang có ý giao hảo với chính mình, chính mình cũng không cần thiết trực tiếp cự tuyệt, khách khí trả lời nói.

“Ai, Linh thạch đã bị người lĩnh đi, thật sự là đáng tiếc a!”

“Tán đi tán đi, nên làm gì thì đều đi thôi!”

“Thật sự là không may, tóc cũng đã làm trắng, nhưng cái lông gì cũng không có được.”

…

Thấy Linh thạch đã bị Lâm Hải lĩnh đi, đám người giả mạo kia nhất thời một mặt thất vọng, than thở quay người chuẩn bị rời đi.

“Tất cả đứng lại cho ta!”

Đúng lúc này, đột nhiên một đường âm thanh nhàn nhạt vang lên, mọi người quay đầu nhìn lại, đã thấy Lâm Hải hai mắt sáng lên nhìn bọn họ, cười hắc hắc.

“Các vị, trước khi đi, đem phí sử dụng chân dung giao một cái đi!”

Chương 1444: Cao nhân làm việc, quả nhiên không theo lẽ thường a!

“Phí sử dụng chân dung, cái đồ vật gì?” Bọn giả mạo này, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tất cả đều một mặt mộng bức, hiển nhiên cũng là lần đầu tiên nghe nói qua cái tên này.

“Ai, duy quyền ý thức thật kém a!” Lâm Hải thở dài, sau đó chỉ chỉ chính mình.

“Các ngươi không trải qua ta cho phép, liền giả mạo bộ dáng của ca ca, chẳng lẽ không phải là thanh toán phí dụng nhất định cho ca ca sao? Cũng đừng bút tích, một người một khối Linh thạch, nhanh chóng đóng tiền đi!”

“Cái gì, một người một khối Linh thạch?”

“Ngươi đừng vô nghĩa, liền chỉ cho phép ngươi tóc trắng a? Ca ca là trẻ đầu bạc tóc!”

“Đe doạ, đây là trần trụi đe doạ!”

…

Mọi người nhất thời lòng đầy căm phẫn, nhao nhao mở miệng trách móc, nước miếng văng tung tóe, từng cái kích tình phấn khởi, càng khiển trách càng mạnh hơn, rất có xu thế dùng nước bọt đem Lâm Hải chết đuối.

“Mẹ nó, một đám điêu dân a!”

Hai mắt Lâm Hải trực phiên, không còn gì để nói, đột nhiên mở to miệng, vận dụng thuật pháp Nguyệt Cung Tiên m, hét lớn một tiếng.

“Đều im miệng cho ta!”

Ông!

Đám người này nhất thời cảm thấy đầu một trận mê muội, giật nảy cả mình, lúc này mới nhao nhao dừng lại, nháy mắt, một mặt vô tội nhìn Lâm Hải.

“Khỏi cần nói chuyện, nhanh giao Linh thạch ra, chỉ chốc lát nữa ca ca lại cùng các ngươi đòi quyền sử dụng tên tuổi, làm thế nào a?”

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó nhao nhao lắc đầu, hiển nhiên không ai nguyện ý giao.

“Ừm?”

Lâm Hải trừng mắt, nhất thời một cỗ cường đại khí tức, đem đám người này trong nháy mắt tất cả đều bao phủ ở trong đó, đám người này nhất thời biến sắc, lúc này mới nhớ tới, Lâm Hải chính là đại năng có thể đánh giết Hắc Phong Tam Sát a, hoàn toàn không phải là bọn họ chọc nổi.

“Lại hỏi các ngươi một lần nữa, giao hay không giao!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, giống như tiếng sấm nổ vang tại bên tai mọi người, đem đám người này dọa đến câm như hến, nhất là cảm thấy bên trên thân thể Lâm Hải phát ra sát cơ như có như không, đám người này tâm kinh đảm hàn, rốt cục có người gánh không được.

“Giao, giao, ta giao!”

Nhất thời, có người đuổi bước lên phía trước, một mặt đau lòng xuất ra một khối Linh thạch, giao đến bên trong tay Lâm Hải.

“Ừm, Tiểu Hỏa tử có tiền đồ!” Lâm Hải rất hài lòng gật gật đầu.

Vừa có người dẫn đầu, còn lại người nào còn dám không giao, lập tức tranh nhau chen lấn móc ra Linh thạch, đưa đến bên trong tay Lâm Hải, dù tâm lý có không tình nguyện hơn, cũng không dám rơi vào người về sau, sợ bị Lâm Hải phát hiện, tìm bọn họ sau đó tính sổ sách.

“Ách... Cái này cũng được.”

Một cử động kia của Lâm Hải, đem Nam Cung Tông Bình ở bên cạnh, cũng nhìn cho mộng, nhìn lấy công phu trong chớp mắt, Lâm Hải liền đe doạ được trên trăm khỏa Linh thạch, cũng bắt kịp tạ lễ mà chính mình tiễn hắn, không khỏi sùng bái một trận!

“Mẹ nó, cao nhân làm việc, quả nhiên không theo lẽ thường a!”

Hai mắt Nam Cung Tông Bình hỏa nhiệt, thậm chí đã bắt đầu cân nhắc, chờ sau khi Lâm Hải đi chính mình muốn bắt chước, gõ lại lừa dối đám người này một khoản phí lừa dối hay không!

Lâm Hải lại được chừng một trăm khỏa Linh thạch, trong đầu quả thực vui vẻ nở hoa, cùng Nam Cung Tông Bình nói tạm biệt, rồi thật vui vẻ nghênh ngang rời đi.

“Uy, ngươi vừa mới cũng thật vô sỉ!”

Đông Phương Vũ Kha rất chủ động cùng Lâm Hải kéo ra một khoảng cách, ghét bỏ nói nói.

“Nói cái gì đó!”

Lâm Hải liếc trắng nàng một chút, một mặt không vui!

“Hừ, không phải sao? Xảo trá bắt chẹt!”

“Ca ca cái này gọi đang lúc duy quyền, ngươi biết hay không a, người thiếu kiến thức pháp luật!”

…

Hai người khi dễ lẫn nhau, hướng phía tửu lâu Thanh Dương đi đến, bởi vì Nam Cung gia tộc cách gần đó, nên bọn họ mới vừa rồi không có quấy rầy A Hoa cùng Hồng Hỏa Sư Tử Thú ăn chính, bây giờ muốn rời khỏi, tự nhiên phải đem cái này hai hàng lĩnh trở về.

“Uy, Hắc Phong Tam Sát thật là ngươi giết a?” Trên đường, Đông Phương Vũ Kha thực sự nhịn không được hiếu kỳ trong lòng, lần nữa hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Linh thạch cũng đã cầm tới, Nam Cung Tộc trưởng cũng tự mình nghiệm chứng qua, còn có thể là giả?” Lâm Hải liếc trắng nàng một chút, cô nàng này não tử có vấn đề sao?

“Ngươi quả thực quá may mắn, nói nói cho ta biết, thời điểm ngươi gặp được Hắc Phong Tam Sát, bọn họ là trọng thương ngã gục, hay là bệnh nguy kịch, hay là kịch độc phát tác?”

Nói xong, Đông Phương Vũ Kha lại là tức giận lại là hối hận, nắm chặt nắm tay nhỏ một mặt thương tiếc.

“Loại chuyện tốt kiếm tiện nghi này, làm sao lại để ngươi gặp được đâu, người ta vì cái gì liền không gặp được, quá không công bằng, quá không công bằng!”

Lâm Hải một mặt chấn kinh, nhìn Đông Phương Vũ Kha tại chỗ này bóp cổ tay thở dài, trợn mắt há hốc mồm.

“Uy, cái sức tưởng tượng này của ngươi quá phong phú đi. Cái gì trọng thương ngã gục. Cái gì bệnh nguy kịch? Cái gì kịch độc phát tác? Thời điểm ca ca giết bọn hắn, đều là nhảy nhót tưng bừng có được hay không?”

Lâm Hải thật sự là say, chính mình rõ ràng là bằng thực lực đem ba cái hàng kia cho diệt, làm sao đến bên trong miệng tiểu nha đầu này, ca ca liền thành bổ đao nhặt nhạnh chỗ tốt.

Tuy lấy thực lực mình, diệt đi ba cái kia hàng cũng không phải cái sự tình đáng đến huyền diệu gì, thậm chí còn có chút hạ giá, nhưng ngươi cũng không thể hoài nghi, ca ca dựa vào không phải thực lực a.

“Hứ, lời này lừa gạt mình là được, cũng đừng lấy ra làm trò hề cho thiên hạ.” Đông Phương Vũ Kha nhếch miệng lên, mặt mũi tràn đầy xem thường nói nói.

“Ta, ta lừa gạt người nào?” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy im lặng.

“Thực lực ngươi chỉ hơn một chút so với Đường Chấn mà thôi, còn dám nói không phải dựa vào dẫm nhằm cứt chó mà nhặt nhạnh chỗ tốt giết Hắc Phong Tam Sát? Nhớ kỹ, về sau đừng có khoác lác việc này, nếu không ngươi không ngại mất mặt, bản tiểu thư còn ngại đi theo mất mặt đâu!”

Đông Phương Vũ Kha hừ nhẹ một tiếng, dương dương đắc ý đi thẳng về phía trước, chỉ để lại Lâm Hải một mặt im lặng, dở khóc dở cười.

“Mẹ nó, nói thật làm sao lại không ai tin đâu?.” Lâm Hải cười khổ lắc đầu, thở dài, bước nhanh đuổi theo.

“Ai nha, công tử, tiểu thư, các ngươi cũng đã trở về!”

Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha vừa mới đến tửu lâu, điếm tiểu nhị vẻ mặt cầu xin bịch một tiếng liền quỳ gối trước mặt hai người, khóc ròng ròng.

“Uy, ngươi đây là ý gì?” Lâm Hải có chút choáng váng, không khỏi hỏi.

“Công tử, tiểu thư, tha mạng, tha mạng a!!!”

Điếm tiểu nhị hướng phía Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha phanh phanh dập đầu như giã tỏi, hoảng sợ đến toàn thân run lẩy bẩy, không ngừng kêu rên cầu xin tha thứ.

“Ngươi trước đứng lên mà nói!”

Lâm Hải chau mày, một cỗ chân khí đem điếm tiểu nhị đỡ lên, nhàn nhạt nói nói.

“Công tử tiểu thư, thời điểm các ngươi vừa mới rời khỏi, yêu thú, yêu thú của các ngươi...”

“Yêu thú làm sao?” Đông Phương Vũ Kha kinh hãi biến sắc, gấp gáp hỏi.

“Yêu thú, bị người đánh cắp!” Tiểu nhị nói xong, lại phù phù quỳ xuống, khóc ròng ròng, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Tuy tu vi của y thấp, nhưng cũng biết yêu thú trân quý, người ta lập tức ném mất hai con yêu thú, coi như muốn mạng nhỏ của y, cũng không bồi thường nổi a.

Đông Phương Vũ Kha nghe được, sắc mặt nhất thời trắng bệch, tức đến kém chút bạo tẩu!

Hỏa Hồng Sư Tử Thú, thế nhưng là yêu thú của phụ thân a, toàn bộ Đông Phương gia tộc, cũng bất quá chỉ có Trưởng lão mới có, nếu quả thật bị mất như thế, chính mình như thế nào hướng phụ thân giao phó.

Còn có A Hoa, khả ái như vậy, lại cùng mình hợp ý như vậy, nếu quả thật tìm không thấy...

Thân thể mềm mại của Đông Phương Vũ Kha run rẩy, cảm thấy tâm cũng bắt đầu nhỏ máu.

“Bị người đánh cắp?” Lâm Hải thì là khẽ giật mình, sau đó trên mặt hốt nhiên lộ ra thần sắc cổ quái.

Hắn ngược lại là tuyệt không lo lắng, hắn hiện tại chỉ là đang nghĩ, người nào xui xẻo như vậy, thế mà đem cái tên A Hoa dở hơi này trộm đi, lấy cái tính tình tổn hại của A Hoa này, không sợ con mẹ nó bị hố chết sao? Lâm Hải thậm chí đã bắt đầu, vì người trộm cắp yêu thú, mà yên lặng cầu nguyện.

Chương 1445: Ngươi làm như thế, không quá hố thú đi?

“Công tử, tiểu thư, ngàn sai vạn sai đều là tiểu điếm sai, một trăm khỏa Linh thạch này, toàn bộ coi như là bồi thường của tiểu điếm, mong hai vị tạm thời chớ giận, tiểu điếm đã phái người đi tìm, nhất định sẽ cho hai vị một cái giao phó!”

Lúc này, lão bản của tửu lâu cũng đi tới, đem một trăm khỏa Linh thạch giao vào trong tay Lâm Hải, lão có thể ở trên trấn mở ra tửu lâu lớn nhất, thực lực phía sau tự nhiên không thể khinh thường, đồng dạng không người dám sinh sự tại tửu lâu của lão.

Nhưng việc hôm nay này, khách nhân ở địa bàn của lão là mất Linh thú, quả thực để lão tức giận không thôi, nếu không giải quyết thích đáng, bảng hiệu của tửu lâu liền nện.

Hơn nữa, có thể cưỡi Linh thú xuất hành, có thể là người bình thường à, hai cái nam nữ trẻ tuổi này, nhất định là công tử tiểu thư của đại gia tộc nào đó, một cái xử lý không tốt, thậm chí sẽ đắc tội gia tộc phía sau bọn họ a!

Vì kế hoạch hôm nay, cũng chỉ có thể trước bồi lên một ít Linh thạch, lại chỉ cố gắng lớn nhất, phát động thế lực sau lưng mình, mau chóng giúp người ta đem Linh thú tìm trở về.

“Ha ha, hôm nay ngược lại là đi đại vận, lại thêm một trăm khỏa Linh thạch tới tay!” Lâm Hải cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy, một mặt hài lòng liếc nhìn lão bản một chút.

“Xem ở trên phân thượng ngươi thành ý xin lỗi, cái Linh thú này cũng không cần ngươi tìm nữa!”

“A?” Lão bản sững sờ, sau đó trong lòng nhất thời cuồng hỉ không thôi, giá cả Linh thú cũng xa xa không chỉ đơn giản là một trăm Linh thạch như vậy, nếu như sau cùng thật tìm không thấy, lão ít nhất phải bồi lên ngàn Linh thạch a.

“Ai nha, đa tạ công tử!” Lão bản đối với Lâm Hải khom người tới đất, càng thêm khẳng định, đây tuyệt đối là đi ra từ đại gia tộc, thậm chí rất có thể đến từ thành Lưu Tô, nếu không không có khả năng tài đại khí thô như thế!

Đồng thời, lão bản âm thầm may mắn, chính mình vừa lên liền lấy ra một trăm Linh thạch cho thấy thái độ, nếu xem như đối đầu, người của loại đại gia tộc này, không quan tâm Linh thạch, quan tâm cũng là cái mặt mũi a!

Lâm Hải mới không biết lão bản đang suy nghĩ lung tung cái gì, cười chào hỏi, lôi kéo Đông Phương Vũ Kha một mặt mộng bức, nhanh nhanh rời đi.

“Uy, ngươi điên rồi, Linh thú không tìm sao?” Đi thẳng ra ngoài xa xa, Đông Phương Vũ Kha mới phản ứng được, tức giận đem tay Lâm Hải hất ra, cũng cuống đến phát khóc.

Lâm Hải thì là làm xấu cười một tiếng, hướng phía Đông Phương Vũ Kha nhướn nhướn mày.

“Yên tâm, không mất được!”

“Có ý tứ gì?” Đông Phương Vũ Kha nháy nháy mắt to, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Lâm Hải, không hiểu hỏi.

“Theo ta đi, là được!” Hai tay Lâm Hải vung vẩy, huýt sáo nhanh chân đi thẳng về phía trước.

“Uy, ngươi có thể có thể nói rõ hay không?”

“Xin nhờ, người ta rất gấp!”

“Ngươi đến cùng có biện pháp nào không a?”

Đông Phương Vũ Kha một mặt lo lắng, đuổi theo Lâm Hải hỏi, nhưng Lâm Hải một mặt đắc ý, chính là không nói một lời, đem Đông Phương Vũ Kha tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Thối lưu manh, đại hỗn đản!” Đông Phương Vũ Kha thở phì phì mắng một tiếng, rơi vào đường cùng, cũng chỉ đành đi theo bên người Lâm Hải, hướng phía ngoài trấn Thanh Dương đi tới.

Hai người ra khỏi trấn Thanh Dương, đi thẳng ra ngoài cách xa mấy trăm dặm, đến một chỗ hoang tàn vắng vẻ, dãy núi vờn quanh, Lâm Hải lúc này mới dừng lại.

“Uy, ngươi dẫn ta đến bên trong này làm gì?” Đông Phương Vũ Kha một mặt cẩn thận, nhìn Lâm Hải nói nói, cái thối lưu manh này, không phải là đối với mình có ý đồ gì đi? Nếu quả thật là dạng này, xung quanh liền một người cũng đều không có...

Đông Phương Vũ Kha nhanh chóng gian cùng Lâm Hải kéo ra một khoảng cách, mặt mũi tràn đầy cảnh giác, hai tay ôm ngực, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

Mà Lâm Hải thì nhìn cũng chưa từng liếc nhìn nàng một chút, mà chính là nhíu mày, thông qua Luyện Yêu Hồ cẩn thận cảm thụ được phương vị của A Hoa.

“Ở bên kia!”

Đột nhiên, lông mày Lâm Hải nhíu lại, hướng phía trên núi cách đó không xa nhất chỉ, sau đó thân ảnh lóe lên, nhanh chóng hướng về đó chạy tới.

“Uy, chờ ta một chút a!” Đông Phương Vũ Kha thấy thế, vội vàng theo sau, hai người không mất một chút thời gian, liền đến trên núi, sau đó một cái sơn trại, xuất hiện tại trước mặt hai người.

“Nơi này là sào huyệt của sơn tặc!” Đồng tử của Đông Phương Vũ Kha nhất thời co rụt lại, trong lòng có chút gấp gáp nói nói.

“A Hoa cùng Tiểu Hỏa, liền ở bên trong!” Lâm Hải gật gật đầu, nói nói.

“Vậy còn chờ gì, nhanh đi cứu chúng nó a!” Đông Phương Vũ Kha nói xong, liền muốn vọt qua, lại bị Lâm Hải kéo lại.

“Ngươi không cần phải gấp, hai cái hàng này, hiện tại đang sướng đấy!”

Phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, tình cảnh trong sơn trại, Lâm Hải đã thấy nhất thanh nhị sở, quả không ngoài chính mình sở liệu, sơn tặc đem A Hoa trộm được về bên trong này, quả thực xui đến đổ máu.

“Thật?” Đông Phương Vũ Kha mang theo một tia nghi hoặc, hỏi.

“Không tin, tới xem xem là được!”

Lâm Hải nói xong, chậm rãi hướng phía trong sơn trại đi đến, Đông Phương Vũ Kha theo sát phía sau, chỉ là trên mặt thủy chung mang theo vẻ lo lắng.

“A, a...”

Vừa vào sơn trại, Đông Phương Vũ Kha liền mắt trợn tròn, chỉ thấy khắp nơi trên mặt đất đều là sơn tặc, bưng lấy đũng quần rên rỉ thống khổ, không có một cái nào đứng thẳng người.

“Bọn họ, cái này là thế nào?” Đông Phương Vũ Kha một mặt chấn kinh, nhịn không được hỏi.

“Bị bạo chim thôi!” Mí mắt Lâm Hải lật một cái, cái này cũng nhìn không ra.

“Bạo chim.” Đông Phương Vũ Kha khẽ giật mình, sau đó trong nháy mắt liền hiểu được, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng, hung hăng liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Phi, ngươi cái thối lưu manh, không biết xấu hổ!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy oan khuất, khóc không ra nước mắt liếc nhìn Đông Phương Vũ Kha một chút.

“Xin nhờ, theo ca ca ta cái lông quan hệ cũng đều không có có được hay không, đây cũng là kiệt tác của A Hoa!”

“A Hoa khả ái như vậy manh như vậy, mới không làm được sự tình ác tâm như vậy đâu, ngươi bớt vu oan, ta nhìn ngươi chính là ghen ghét A Hoa, hừ!”

“Mẹ nó, ta sẽ ghen ghét chó chết này, ta, ta...” Lâm Hải thật sự là im lặng, cùng cô nàng này, quả thực là vô pháp câu thông!

Từ lúc tiến vào cửa sơn trại, mãi cho đến Tụ Nghĩa Sảng, trên con đường này, tất cả đều là sơn tặc bị bạo chim, Đông Phương Vũ Kha thấy mà âm thầm nhíu mày, thật không biết là người nào, xuất thủ tàn nhẫn như vậy!

Trong lòng Lâm Hải thì là im lặng, ca ca nói cái gì tới, trộm A Hoa? Tuyệt đối con mẹ nó là tìm kích thích, lần này thoải mái đi, đều có thể qua Thailand phát triển!

Trong Tụ Nghĩa Sảng, A Hoa đang ngồi ở trên ghế dựa lớn của Cao trại chủ, bắt chéo hai chân, gặm một cái đùi cừu nướng chảy mỡ, Hỏa Hồng Sư Tử Thú thì nằm sấp ở một bên, đã đem một đầu dã trư nướng, ăn hết hơn phân nửa.

“Tiểu Hỏa a, thế nào, đi theo Cẩu gia lăn lộn, không ủy khuất ngươi đi?” Mắt nhỏ của A Hoa lóe lên quang mang, đắc ý hướng Hỏa Hồng Sư Tử Thú, huyền diệu hỏi.

“Cẩu gia, Tiểu Hỏa ta phục ngươi, về sau ngươi chính là lão đại của ta, ta cái gì cũng nghe ngươi! Đúng, Cẩu gia, mấy cái tư thế ngươi nói trên đường kia, chúng ta lúc nào tìm mấy cái mẫu, thí nghiệm một chút a?” Hỏa Hồng Sư Tử Thú hai mắt tỏa ánh sáng, một mặt bỉ ổi hỏi.

“Nói mấy cái kia tư thế a, Cẩu gia lại dạy bảo ngươi vài câu...”

Phốc!

Lâm Hải vừa tiến đến, liền nghe đến hai cái hàng này, một mặt dâm tiện thảo luận một ít đề tài không thích hợp với thiếu nhi, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

Vô cùng đồng tình nhìn Hỏa Hồng Sư Tử Thú uy vũ một chút, Lâm Hải cười khổ một tiếng.

“Đứa bé tốt bao nhiêu a, đáng tiếc giao hữu vô ý, từ đó luân hãm làm một cái cặn bã thú!”

“A Hoa!”

Đông Phương Vũ Kha lại nghe không hiểu bọn A Hoa đang nói cái gì, vừa thấy A Hoa cùng Hỏa Hồng Sư Tử Thú tất cả đều không việc gì, nhất thời một mặt kinh hỉ, xông lại.

“Ngô, ngô...” A Hoa lúc đầu còn một mặt đắc ý một bên gặm đùi dê một bên thổi ngưu bức, vừa thấy Đông Phương Vũ Kha tới, lập tức đem đùi dê nhếch lên, giả trang ra một bộ dáng ủy khuất, vụt liền lẻn đến bên trong lòng Đông Phương Vũ Kha cọ cọ, miệng đầy dầu mỡ, tất cả đều bôi ở trên thân Đông Phương Vũ Kha.

“A Hoa, ngươi hù chết ta, còn may ngươi không có việc gì!” Đông Phương Vũ Kha ôm cái đầu to của A Hoa, vuốt ve một trận, vui mừng nói không nên lời, đem Hỏa Hồng Sư Tử Thú nhìn, mặt mũi tràn đầy ủy khuất, giống như nó mới là yêu thú của Đông Phương gia đi.

“Đúng, A Hoa, những người xấu bên ngoài kia, cũng bị bạo... Bạo, thật là tàn nhẫn a, Lâm Hải còn hồ ngôn loạn ngữ, nói là ngươi làm, hắn quá đáng giận! Đúng, ngươi biết là ai làm sao?”

A Hoa lúc đầu muốn đắc ý một chút, nhưng vừa nghe đến Đông Phương Vũ Kha nói thật là tàn nhẫn, mắt nhỏ vội vàng giả trang ra một bộ ánh mắt hoảng sợ, chậm rãi quay đầu, hướng phía Hỏa Hồng Sư Tử Thú nhìn lại.

Hỏa Hồng Sư Tử Thú miệng đang ngậm một khối thịt heo rừng, thấy A Hoa trông lại, một mặt ánh mắt ghét bỏ này, nhất thời xoạch một tiếng, thịt heo rừng rơi trên mặt đất, ủy khuất kém chút khóc

“Cẩu gia, ngươi làm như thế, không quá hố thú đi!” Hỏa Hồng Sư Tử Thú rú thảm một tiếng, nhất thời như mưa tuyết tháng sau!

Chương 1446: Ngươi muốn đen ăn đen?

“Nếu đây là sào huyệt của sơn tặc, nhất định cất giấu không ít tang vật đi? Linh thạch khẳng định thiếu không ít!”

Lâm Hải lười nhác lại để ý tới A Hoa cùng Đông Phương Vũ Kha, hắn hiện tại tựa như một con mèo ăn vụng ở khắp nơi, đối với Linh thạch thật sự là quá khao khát.

“Tìm một chút!”

Hai mắt Lâm Hải sáng lên, sau đó ra khỏi Tụ Nghĩa Sảng, từ dưới đất tiện tay nắm lên một tên sơn tặc, giả trang ra một bộ dáng hung dữ.

“Thủ lĩnh của các ngươi ở đâu?”

“Ta, ta chính là thủ lĩnh!”

Sơn tặc bưng lấy đũng quần, đau đén đầu đầy mồ hôi, run rẩy nói nói.

“Ách... Ngươi chính là?” Lâm Hải không khỏi bật cười một trận, đây cũng quá trùng hợp đi, nhưng dạng này cũng tốt, càng bớt việc.

“Nói, tài sản của sơn trại các ngươi, đang để ở đâu?”

“Công tử, van cầu ngươi, có thể trước mau cứu ta hay không à, ta ta cảm giác nhanh treo!” Thủ lĩnh sơn tặc hấp hối, hướng phía Lâm Hải cầu khẩn nói, tuy gã cũng là tu vi Kim Đan, nhưng thương tổn là ở mệnh căn tử, Nhân Tiên cũng không chịu đựng nổi a!

“Coi như số ngươi gặp may!” Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lấy ra một cây kim châm, hướng phía một chỗ huyệt vị trên cổ thủ lĩnh sơn tặc đâm xuống, toàn thân thủ lĩnh sơn tặc nhất thời ưỡn một cái, đau đớn cấp tốc biến mất, thể lực cũng dần dần khôi phục.

“Đa tạ công tử, đa tạ công tử!” Thủ lĩnh sơn tặc đại hỉ, đối với Lâm Hải nói cám ơn liên tục.

“Bớt nói nhảm, nhanh đem tất cả tài sản của các ngươi đều giao ra!”

“Giao, ta giao!” Thủ lĩnh sơn tặc lúc này, nào còn dám không đáp ứng, mang theo Lâm Hải đến tàng bảo khố bên trong sơn trại.

“Ta qua, liền chút đồ chơi ấy thôi a.”

Lâm Hải nhìn lên trước mặt cũng chỉ bảy mươi tám mươi khối Linh thạch, cùng một số thảo dược binh khí, nhất thời trợn trắng mắt, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Ta nói, ngươi người trại chủ này làm sao mà sống a? Liền điểm ấy tài sản, ngươi có ý tốt sao? Có thể có thêm một chút, làm một cái thanh niên đầy hứa hẹn hay không a? Liền không thể lập cho mình một cái mục tiêu nhỏ, tỉ như một tháng đoạt mấy trăm hay mấy ngàn khối Linh thạch sao? Người trẻ tuổi, không thể lười biếng a!”

Lâm Hải một bên đem Linh thạch không chút khách khí tất cả đều thu lại, một bên lời nói thấm thía dạy dỗ thủ lĩnh sơn tặc, đem thủ lĩnh sơn tặc giáo huấn đến kém chút khóc.

Trả lại con mẹ nó lập cái mục tiêu nhỏ? Hôm nay lão tử cũng là nhìn thấy hai con Linh thú này, trong nháy mắt liền lập cái mục tiêu nhỏ, mới con mẹ nó dẫn sói vào nhà, đến thành kết cục bây giờ này, chẳng những sơn trại xong, quan trọng là chim của chính mình cũng con mẹ nó bay, cùng ai nói rõ lí lẽ đây.

“Ai, thật sự là bất tranh khí!” Lâm Hải đem thủ lĩnh sơn tặc đẩy qua một bên, ngón tay chỉ vào gã, một mặt đau lòng nhức óc thở dài, mới lắc đầu rời đi, chỉ còn lại có thủ lĩnh sơn tặc, nhìn tàng bảo khố bị càn quét không còn, lệ rơi đầy mặt.

“Đi thôi, dẹp đường hồi phủ!”

Lâm Hải trở lại Tụ Nghĩa Sảng, hướng phía Đông Phương Vũ Kha cùng A Hoa hất cổ, hai người hai thú nghênh ngang rời khỏi sơn trại.

“Uy, ngươi thật đem sơn trại cướp sạch sao?” Trên đường, Đông Phương Vũ Kha một mặt kinh ngạc, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Đúng a, vào núi bảo há có thể tay không mà về.” Lâm Hải chắp tay sau lưng, một bộ dáng yên tâm thoải mái.

“Hứ, cái này mới nhiều một chút thời gian, ngươi vừa lừa gạt lại vừa đoạt, cũng đã làm ra bao nhiêu Linh thạch! Thật sự là so với sơn tặc còn hung tàn hơn!” Đông Phương Vũ Kha lắc đầu, một mặt xem thường.

“Ba ba, ta xem thường ngươi!” A Hoa ở một bên, mắt nhỏ cũng hướng phía Lâm Hải, đầy vẻ khinh bỉ.

“Lăn, ngươi cái chó chết!” Lâm Hải một chân đem nó đá sang một bên, lưu manh chó này, thật sự là gặp sắc quên nghĩa, vừa có mỹ nữ lập tức liền đứng ở mặt đối lập với chính mình.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem Linh thạch lấy từ sơn trại ra, xuất ra một nửa, đưa tới trước mặt Đông Phương Vũ Kha.

“Đừng nói anh em không coi nghĩa khí ra gì a, người gặp có phần, một người một nửa!”

Đông Phương Vũ Kha sững sờ, nhìn chừng ba mươi bốn mươi khối Linh thạch trước mặt này, đôi mắt đẹp lóe lên, mặt lộ vẻ kích động.

Nàng mặc dù là nữ nhi ruột thịt của Thất Trưởng lão, nhưng là một tháng lương tháng, cũng bất quá mới chỉ có mười lăm khỏa

Linh thạch, bây giờ Lâm Hải lập tức xuất ra nhiều như vậy cho nàng, nhất thời để cho nàng tâm động không ngừng.

“Tính ngươi có lương tâm!” Đông Phương Vũ Kha liếc trắng Lâm Hải một chút, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, lộ ra vẻ tươi cười, hoan hỉ nhận lấy.

“Oa, hết thảy là ba mươi sáu khỏa a, phát tài rồi! A Hoa, ta yêu chết ngươi á!” Đông Phương Vũ Kha nhất thời ôm A Hoa, hưng phấn hoan hô lên, A Hoa đương nhiên sẽ không buông tha cho thời cơ tuyệt hảo tốt như vậy, híp đôi mắt nhỏ cọ một hồi, hưởng thụ nói không nên lời.

Lâm Hải ở một bên, mặt trong nháy mắt liền đen.

“Uy, đó là ca ca phân cho ngươi, cùng chó chết A Hoa này có cái cái lông gà quan hệ a.”

“Ta nguyện ý, ngươi quản được sao, A Hoa, hắn là đại lưu manh, mình không để ý tới hắn!” Đông Phương Vũ Kha nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, liếc Lâm Hải một chút, một trận đắc ý.

“Một cô nương thật tốt, đáng tiếc cũng là mắt mù!” Lâm Hải nhìn A Hoa đang thừa cơ chiếm tiện nghi, nước bọt cũng chảy xuống, không khỏi một mặt tiếc hận mà lắc đầu.

Đến tột cùng người nào là lưu manh, ngươi thật không nhìn ra được sao?

“Chậc chậc, ba ba, ngươi sống được không bằng một con chó!” A Hoa chiếm tiện nghi mà khoe mẽ, hướng phía Lâm Hải giễu cợt một trận.

“Cút!” Lâm Hải mặt cũng tức xanh, đậu móa, bất quá nghĩ lại, giống như thật sự là chuyện như vậy!

Xuống núi, Lâm Hải bỗng nhiên thần thần bí bí, hướng phía trước mặt Đông Phương Vũ Kha nói nói.

“Uy, chúng ta thật vất vả mới đi ra ngoài một chuyến, đừng vội về nhà.”

Đông Phương Vũ Kha cảnh giác liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó cùng Lâm Hải kéo ra một khoảng cách.

“Làm gì, ngươi muốn mượn cơ hội, cùng bản tiểu thư đơn độc ở chung sao?”

Lâm Hải nhất thời tức giận liếc trắng nàng một chút, nói cái gì đó, cùng ngươi đơn độc ở chung, có thể trọng yếu hơn Linh thạch sao?

“Trị an ở Địa Tiên giới các ngươi không phải là không được sao, khắp nơi đều là sơn tặc bọn cướp, ta nghĩ a, nếu không chúng ta tới chỗ chúng một chút, nếu như gặp lại bọn cướp cái gì, liền đem chúng ăn cướp, đoạt Linh thạch của bọn họ, ngươi nói đẹp hay không đẹp?”

Hai mắt Lâm Hải tỏa ánh sáng, hướng phía Đông Phương Vũ Kha nhướn mày, cười xấu xa nói, hắn phát hiện, đây là một cái đường tắt làm giàu nhanh chóng.

“Ngươi muốn đen ăn đen!” Đông Phương Vũ Kha nghĩ không ra Lâm Hải vậy mà lại có ý tưởng như vậy, nhất thời kinh ngạc đến cái miệng nhỏ há to, một mặt thật không thể tin.

“Thế nào, ngươi không đồng ý?”

“Ta quá đồng ý á!” Đông Phương Vũ Kha reo hò một tiếng, kích động đến mặt mũi tràn đầy vui mừng.

“Đen ăn đen, còn có Linh thạch để kiếm lời, ngẫm lại liền kích thích a!”

Nhìn bộ dáng Đông Phương Vũ Kha so với chính mình còn kích động hơn, thần sắc Lâm Hải nhất thời chết lặng, trợn mắt há hốc mồm.

“Mẹ nó, vốn cho là cô nàng này một bản nghiêm túc, muốn làm loại sự tình này đoán chừng phải phí chút miệng lưỡi đến thuyết phục nàng, nghĩ không ra nội tâm của cô nàng này, so với chính mình con mẹ nó còn cuồng dã hơn a!”

“Trạm thứ nhất chúng ta đi đâu?” Hai mắt Đông Phương Vũ Kha lóe ánh sáng, đã không kịp chờ đợi.

Lâm Hải trực tiếp cho nàng cái mắt trắng, ca ca con mẹ nó là cái người bên ngoài có được hay không, ngươi vậy mà hỏi ta?

“Bên trong nào phỉ hoạn nhiều, chúng ta liền đi chỗ đó!”

“Phỉ hoạn nhiều? Chỗ nào phỉ hoạn cũng không ít a!” Đông Phương Vũ Kha cau mày suy tư một phen, sau đó ba đánh cái búng tay.

“Có, chúng ta dứt khoát quấn một vòng vây quanh tám trấn phía Nam, đi đến chỗ bọn cướp nào thì đánh chỗ đó, một vòng xuống sẽ đoạt tới được mấy lần, ngươi cảm thấy thế nào?”

Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Đông Phương Vũ Kha một chút, gật gật đầu, ngươi khoan hãy nói, đều nói ngực to mà không có não, nhưng Đông Phương Vũ Kha vẫn là mang não đấy, cái chủ ý này cũng thực không tồi!

“Liền chiếu theo ngươi nói mà làm!”

“A!” Đông Phương Vũ Kha reo hò một tiếng, sau đó thả người nhảy đến trên lưng A Hoa.

“A Hoa, hướng về bọn cướp, xuất phát!”

Chương 1447: Thư Hùng Song Đạo

Ba ngày sau, trấn Thanh Dương, tửu lâu Thanh Dương.

“Uy, có nghe nói, mấy ngày nay phát sinh một chuyện lớn hay không?!”

“Há, chuyện gì, nhanh nói nói!”

Mấy cái người tu hành ăn cơm, tập hợp cùng một chỗ, khe khẽ bàn luận lấy.

“Xung quanh có mấy cái đội cướp nổi danh, đều bị người bình định, bắt gọn!”

“Đậu phộng, lại có loại sự tình này sao? Là ai ra tay?”

“Không biết, nghe nói là một nam một nữ, bên người còn có hai con Linh thú, hẳn là có lai lịch lớn!”

“Ta cũng nghe nói, bọn họ giống như chuyên môn cướp bóc đạo phỉ, làm mua bán đen ăn đen, đám đạo phỉ núi Hắc Hùng hung tàn nhất kia, nghe nói chẳng những bị đánh cướp, còn bị bạo chim, đủ thê thảm a!”

“Ta qua, ngươi nói ta con mẹ nó a đũng quần liền mát lạnh, cái Thư Hùng Song Đạo này, đến cùng là thân phận gì a?”

…

Cùng một thời gian, cơ hồ tất cả mọi người trong các phương căn cứ, cũng đang nhanh chóng truyền bá cái tin tức kình bạo này, trong thời gian cực ngắn, hung danh của Thư Hùng Song Đạo, tại trong tám trấn phía Nam cấp tốc truyền bá ra, sau đó trở thành đạo phỉ có danh tiếng hiển hách nhất, sau Hắc Phong Tam Sát.

Mà Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha xem như người trong cuộc, đối với chuyện này lại hoàn toàn không biết gì cả, giờ phút này hai người đang đi ở trên đường nhỏ trong núi, một mặt thần thái phi dương.

Nhất là nghĩ đến ba ngày này cướp sạch mấy cái ổ phỉ, mỗi người được phân đến mấy trăm khối Linh thạch, trong lòng quả thực vui vẻ đến nở hoa!

“Ha ha ha, quá thoải mái a, Linh thạch của ta hiện tại, so với lương tháng trong hai năm của ta đều muốn nhiều hơn á!” Đông Phương Vũ Kha kích động đến khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, cưỡi tại trên thân A Hoa, nét mặt vui cười, đắc ý hừ hừ tiểu khúc.

Lâm Hải thì là đi cùng một chỗ với Hỏa Hồng Sư Tử Thú, trong lòng phiền muộn không được, chính mình cũng đã làm công tác tư tưởng cho nó suốt ba ngày, kết quả con hàng này cũng là cái đầu gỗ, chết sống cũng không để cho mình cưỡi!

“Uy, anh em, ngươi liền để ta cưỡi cưỡi thôi, chưa từng nghe qua một câu à, cưỡi cưỡi khỏe mạnh hơn!” Lâm Hải một mặt chân thành nhìn Hỏa Hồng Sư Tử Thú, lo lắng nói nói.

“Rống!”

Hỏa Hồng Sư Tử Thú trực tiếp trừng con mắt như chuông đồng, hướng phía Lâm Hải hung ác gầm lên, ý vị cảnh cáo mười phần.

“Mẹ nó, không cưỡi liền không cưỡi, gọi cái cọng lông a, thanh âm còn khó nghe như vậy!” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy ủy khuất, nhìn Đông Phương Vũ Kha đang cưỡi A Hoa một chút, tâm lý càng thêm không công bằng.

Thảo, cô nàng này cũng đủ ác, rõ ràng có yêu thú, làm gì còn muốn cưỡi của ca ca.

“Toát!”

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên vang lên một trận tiếng kêu khóc, để Lâm Hải đột nhiên giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đám người phần phật lao ra, khí thế hung hăng đem Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha vây quanh.

Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha thấy vậy, chẳng những không hoảng hốt, ngược lại trong mắt đồng thời lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

“Ha ha, công việc đến á! Tất cả chớ động, ăn cướp!” Lâm Hải nhất thời lên tinh thần, cọ đến phía trước nhảy một cái, hớn hở ra mặt gầm lên.

Bọn cướp đối diện, lập tức mộng.

“Đại ca, hắn, hắn đoạt lời kịch của chúng ta!” Một cái miệng nói lắp, chỉ vào Lâm Hải tức giận nói nói.

Mà cái đại ca kia sau khi xông lại liền hối hận, nhất là khi nhìn thấy tướng mạo của Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha, với A Hoa cùng Hỏa Hồng Sư Tử Thú, cái truyền thuyết gần nhất truyền ngày càng hưng thịnh kia, lập tức xông lên đầu, hai chân gã mềm nhũn, dọa đến kém chút nằm trên đất.

Ba một tiếng, đại ca của bọn cướp chiếu vào cái ót của tên miệng nói lắp ở bên người chính là một bàn tay, toét miệng liền khóc.

“Bà nội ngươi, miệng nói lắp! Đại ca bình thường đối với ngươi không tệ đi? Ngươi con mẹ nó liền bẫy ta như vậy?”

“Đại ca, ta, ta nào bẫy ngươi?” Miệng nói lắp sờ lấy cái ót, đau đến nhe răng nhếch miệng, ủy khuất nói nói.

“Con mẹ nó ngươi còn không thừa nhận!” Đại ca của bọn cướp khóc đến lợi hại hơn, sau đó run run rẩy rẩy hướng phía Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha nhất chỉ.

“Đây chính là ngươi nói, dẫn ta đi rừng kiếm ăn sao? Cái này con mẹ nó rõ ràng là tặng đầu người!!!”

Nói xong, đại ca của bọn cướp bịch một tiếng liền quỳ gối trước mặt Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha.

“Thư Hùng Song Đạo, hai vị cô gia gia, cô nãi nãi, tiểu nhân bị đồng đội heo hố, mới sai lầm cản đại giá của hai vị a, đây là toàn bộ gia sản của tiểu nhân, tất cả đều hiến cho hai vị, chỉ cầu đừng để tiểu điểu nhi của ta bay...”

Miệng nói lắp ở bên cạnh, lập tức mộng, một mặt không thể tưởng tượng, không thể lý giải mà nhìn đại ca của bọn cướp đang quỳ xuống đất.

“Đại ca, ngươi làm gì vậy chứ? Chúng ta là bọn cướp a, ngươi làm sao lại cho bọn hắn đồ vật, đạo đức nghề nghiệp! Chú ý đạo đức nghề nghiệp a!”

“Chú ý em gái ngươi!” Đại ca của bọn cướp liếc miệng nói lắp như nhìn thằng ngốc một chút, “Đối phương con mẹ nó là Thư Hùng Song Đạo a, ngươi là bọn cướp? Người ta con mẹ nó là tổ tông của bọn cướp, chuyên cướp bóc phỉ a!”

“Con mẹ, Thư Hùng Song Đạo sao, làm sao? Làm, làm ta nóng nảy, chiếu, chiếu vẫn đấu đấu như cũ!”

Phốc!

“Ngươi con mẹ nó quỳ xuống cho ta đi!” Nhìn bộ dáng của miệng nói lắp này một mặt không phục không cam lòng, cái mũi của đại ca bọn cướp kém chút tức điên.

“Liền con mẹ nó ngươi cái bức dạng này, lời nói cũng nói không lưu loát, trả lại chiếu vẫn đấu đấu như cũ đâu?.”

Đại ca của bọn cướp khoát tay, một đạo chân khí bắn tại trên đầu gối của miệng nói lắp, để gã cũng quỳ gối tại trước mặt Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha.

Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha cũng mộng bức, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tất cả đều là mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng.

“Cái kia, chờ một chút, chúng ta vuốt vuốt a!” Lâm Hải đem lời nói của đại ca bọn cướp cắt ngang, nhíu mày nói nói, hắn bỗng nhiên cảm giác có chút loạn.

“Ngươi vừa mới nói, Thư Hùng Song Đạo? Là nói... Hai ta?” Lâm Hải chỉ chỉ chính mình cùng Đông Phương Vũ Kha, có chút mộng bức hỏi.

“Đúng, đúng a! Cũng là hai vị cô gia gia cô nãi nãi a!” Đại ca của bọn cướp yếu ớt gật gật đầu, biểu lộ đặc biệt vô tội.

“Em gái ngươi a, người nào con mẹ nó lên cái tên rách này, có thô tục hay không a? Liền không thể gọi Kim Đồng Ngọc Nữ sao? Thực sự không được liền hiện đại một điểm, gọi là tổ hợp mỹ nam mỹ nữ cũng được a, thật con mẹ nó không học thức!” Lâm Hải một mặt xem thường, đối với cái ngoại hiệu này rất không hài lòng!

Một bên nổi nóng khiển trách đại ca của bọn cướp, một bên đem Linh thạch mà gã lấy ra, không chút khách khí thu lại, sau đó vừa trừng mắt.

“Nói cho ngươi, đừng tưởng rằng chút đồ chơi ấy liền có thể qua ải a, mau dậy, mang chúng ta về sơn trại của ngươi, chúng ta muốn tham quan du lãm một chút!”

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, để đại ca của bọn cướp kém chút thổ huyết, trong mắt nhất thời lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Mẹ nó, cái Thư Hùng Song Đạo này quả nhiên giống như truyền thuyết, nhạn bay qua nhổ lông, đào ba thước đất, không ngã cái úp sấp, ép khô giọt chất béo cuối cùng thì quyết không thôi a!

“Hãm hại a!”

Đại ca của bọn cướp vô cùng oán độc trừng liếc miệng nói lắp ở bên cạnh một chút, hận không thể đi lên đem gã nuốt sống, cái này con mẹ nó cũng là kết quả một ngày điều tra của ngươi sao? Dê béo không đợi đến, kết quả chờ đến con mẹ nó là hai cái tổ tông!

Lâm Hải lên tiếng, đại ca của bọn cướp nào dám không theo a, gã cũng không muốn bởi vì kháng cự mà bị bạo chim, toét miệng đứng lên, mặt mũi rơi lệ tràn đầy mang theo Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha lên núi, trên đường đi trái tim đều đang chảy máu, biết tích súc nhiều năm của mình, triệt để đã xong!

“Ha ha, không tệ, tích súc của tiểu tử này còn không ít!”

Sau nửa canh giờ, Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha một mặt hoan hỉ xuống núi, vẻ mặt vui cười rực rỡ như mộc xuân phong, trên người hai người, riêng phần mình lại nhiều hơn một trăm khỏa Linh thạch.

“Chúng ta, tiếp tục đi dạo.” Lâm Hải hướng phía Đông Phương Vũ Kha, nhướn nhướn mày, cười nói.

“Hừ, đó là đương nhiên, tám trấn phía Nam mới đi xong một cái trấn, đường còn dài mà!” Cái miệng nhỏ nhắn của Đông Phương Vũ Kha nhếch lên, đắc ý nói nói.

“A Hoa, chúng ta đi!” Đông Phương Vũ Kha reo hò một tiếng, A Hoa chở nàng, hướng phía trước chạy tới.

“Cẩu gia, chờ tiểu đệ một chút a!” Hỏa Hồng Sư Tử Thú vội vàng một đá hậu, theo sau, bụi đất bay lên, nhất thời rơi một mặt Lâm Hải.

“Khụ khụ khụ, bà nội ngươi!” Lâm Hải bị sặc đến ho khan một trận, khóc không ra nước mắt, nhìn Đông Phương Vũ Kha đã chạy không thấy, qua hơn nửa ngày, mới phát ra một tiếng rú thảm!

“Cái này không công bằng, ca ca cũng phải cưỡi yêu thú!”

Chương 1448: Tiếng xấu thiên hạ biết rõ

Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha một đường càn quét, cuối cùng sau ba tháng, rốt cục đem tất cả sào huyệt của sơn tặc, ở bên trong phạm vi tám trấn phía Nam, cũng vào xem một lần.

Bọn sơn tặc trong tám trấn phía Nam, xem như xui đến đổ máu, tích súc nhiều năm, tất cả đều bị cướp sạch đến không còn, trong nháy mắt trở lại bần nghèo, nghèo còn kém bán quần, có chút không tin tà liều chết chống cự, càng là bị A Hoa bạo chim, liền mệnh căn tử cũng ném.

Trong lúc nhất thời, tiếng xấu của Thư Hùng Song Đạo, liền như tiếng sấm nổ vang trên đất bằng, tiếng gió bay lên, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ tám trấn phía Nam, không ai không biết không người không hay, trở thành một cái tổ chức siêu cấp đạo phỉ sau Hắc Phong Tam Sát, khiến người nghe tin đã sợ mất mật.

Nhất là bọn sơn tặc trong phương viên ngàn dặm, vừa nhắc tới Thư Hùng Song Đạo, càng là vừa hận vừa sợ, toàn thân cũng run rẩy, nhưng mỗi cái lại giận mà không dám nói gì, trong lòng đều nhanh nghẹn mà chết, nguyện vọng duy nhất hiện tại của bọn sơn tặc, cũng là Thư Hùng Song Đạo nhanh chóng chậu vàng rửa tay, đừng con mẹ nó a trở ra thành tai họa của đồng hành.

Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha tự nhiên không biết, tiếng xấu của bọn họ đã khắp thiên hạ đều biết, giờ phút này hai người đang tươi cười rạng rỡ, đi trên đường lớn về nhà, hăng hái, tài đại khí thô!

“Nghĩ không ra lần thứ nhất bản tiểu thư đi xa nhà, liền kiếm lời mấy ngàn khỏa Linh thạch trở về, so với tư nguyên cả năm của nhất mạch phụ thân ta đều không kém mấy, còn thu phục được Linh thú của chính mình, bản tiểu thư thật sự là thiên tài, quả thực rất tài giỏi, hừ!”

Đông Phương Vũ Kha cưỡi tại trên lưng A Hoa, vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, mặt mũi tràn đầy đắc ý, trong lòng đắc ý, phá lệ thư sướng.

Lâm Hải ở một bên, thì là sắc mặt tối đen, không còn gì để nói.

“Mẹ nó, ba tháng này xuống tới, tuyệt đại đa số thời gian đều là ca ca đang làm việc có được hay không? Ngươi nha cũng chính là đi theo phân quả quả, xem náo nhiệt, còn không biết xấu hổ nói mình tài giỏi. Còn có, cái gì gọi là ngươi thu phục Linh thú của chính mình, đó con mẹ nó rõ ràng cũng là Linh thú của ca ca, chỉ bất quá quá không có cốt khí, gặp sắc quên nghĩa!”

Một mực đến lúc trở lại trấn Lạc Phong, Hỏa Hồng Sư Tử Thú cũng vẫn không để Lâm Hải cưỡi một lần, tên lưu manh A Hoa này chóthì càng đừng nói, cả ngày cùng một chỗ với Đông Phương Vũ Kha, Lâm Hải quả thực hận chết nó!

“Vũ Kha tiểu thư trở về!”

Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha vừa về đến nơi, hạ nhân trong trang viên của Thất Trưởng lão nhất thời mặt mũi tràn đầy kinh hỉ, hô to qua báo tin.

“Vũ Kha, Vũ Kha!”

Rất nhanh, Thất Trưởng lão liền vội vã lao ra, mang trên mặt lo lắng thật sâu, lấy tu vi Kim Đan đại viên mãn của lão, toàn thân lại đang ẩn ẩn phát run!

“Phụ thân!”

Đông Phương Vũ Kha một mặt kinh hỉ xông vào bên trong lòng của Thất Trưởng lão, thân mật làm nũng.

“Vũ Kha, ngươi không sao chứ, nhanh để ta xem một chút!” Thất Trưởng lão một mặt gấp gáp, hoảng hốt lo lắng đánh giá Đông Phương Vũ Kha, thấy Đông Phương Vũ Kha bình yên vô sự, lúc này mới thở dài ra một hơi.

“Hù chết ta, hù chết ta!” Thất Trưởng lão vỗ ngực một cái, sau đó một mặt buồn bực giận dữ, hừ lạnh một tiếng.

“Những ngày gần đây, ngươi chạy đi đâu? Có biết ta có bao nhiêu lo lắng hay không!”

Thất Trưởng lão quát lớn một tiếng, nổi giận đùng đùng, hướng phía Đông Phương Vũ Kha rống to nói.

Đông Phương Vũ Kha nhất thời quyết miệng một cái, oán trách liếc nhìn Thất Trưởng lão một chút.

“Người ta cũng đã lớn như vậy, có cái gì thật lo lắng đâu, lại nói, không phải còn có Lâm Hải đi theo đâu? Mà!”

“Hừ, ngươi căn bản cũng không biết rõ, trong khoảng thời gian này phát sinh cái sự tình đáng lo gì!” Thất Trưởng lão thấy Đông Phương Vũ Kha một mặt không phục, trong lòng càng tức giận, chỉ vào Đông Phương Vũ Kha trách cứ nói.

“Ngươi có biết rõ, gần nhất tại trong tám trấn phía Nam xuất hiện một cái tổ chức đạo phỉ đáng sợ bao nhiêu hay không, người giang hồ xưng là Thư Hùng Song Đạo, hai người này thủ đoạn độc ác, tu vi cực cao, liền sơn tặc bên trong phạm vi tám trấn phía Nam, tất cả đều bị bọn họ cướp bóc không còn, lại giận mà không dám nói gì!”

“Ngươi ngẫm lại xem, nếu là ngươi gặp được Thư Hùng Song Đạo, ngươi đâu còn có mạng tại!”

Đông Phương Vũ Kha nghe được, đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó nhịn không được phốc một tiếng liền cười.

“Ngươi, ngươi còn cười!” Thất Trưởng lão càng thêm tức giận, mình tại trong nhà cũng lo lắng muốn chết, cái nữ nhi không tim không phổi này, vậy mà còn cười được, thật sự là lẽ nào lại như vậy.

“Phụ thân, Thư Hùng Song Đạo này, coi như đoạt của người nào, cũng sẽ không đoạt của con gái ngươi đâu!” Đông Phương Vũ Kha cười khanh khách như nhánh hoa run rẩy, càng nghĩ càng thấy thật buồn cười.

“Nói bậy nói bạ, Thư Hùng Song Đạo này...” Lời nói của Thất Trưởng lão nói được một nửa, liền im bặt mà dừng, sau đó một mặt thật không thể tin hướng phía cửa nhìn lại.

Đã thấy một người hai yêu thú, chậm rãi hướng phía bên này đi tới, chính là Lâm Hải, A Hoa cùng Hỏa Hồng Sư Tử Thú.

Đông Phương Vũ Kha trước đó vừa vào trang viện, liền từ trên thân A Hoa nhảy xuống, không kịp chờ đợi chạy đi trước để gặp Thất Trưởng lão, đem Lâm Hải cùng hai con yêu thú ném tại phía sau, cho tới giờ khắc này họ mới vừa vặn đi tới.

“Thất Trưởng lão, Lâm Hải may mắn không làm nhục mệnh, đã hộ tống Vũ Kha tiểu thư an toàn trở về!” Lâm Hải cười cười, hướng phía Thất Trưởng lão ôm quyền, nhàn nhạt nói nói.

Thất Trưởng lão phảng phất như không nghe thấy lời nói của Lâm Hải, mà chính là hai mắt trừng tròn xoe, chấn kinh rơi vào trên thân A Hoa.

“A... Nha phi, lão nhân này không phải là coi trọng Cẩu gia đi?” A Hoa nhất thời co rụt lại cái cổ, trốn đến sau người Hỏa Hồng Sư Tử Thú, nó mặc dù háo sắc, nhưng đối với lão đầu cũng không có hứng thú.

“Cái này, yêu thú này...” Thất Trưởng lão đã chấn kinh nói không ra lời, nhìn bộ dáng của A Hoa, rõ ràng là bị thuần phục qua, nếu không không có khả năng dịu dàng ngoan ngoãn như thế.

Thế nhưng là, thuần phục yêu thú có bao nhiêu khó, lão chính là phi thường rõ ràng, cái đầu Hỏa Hồng Sư Tử Thú kia, liền là do Tộc trưởng tự mình ra ngựa, cũng phải dùng đầy đủ thời gian nửa năm mới thuần phục được, cái con chó này, là xảy ra chuyện gì?

“Ha ha, phụ thân, đó là yêu thú của ta, người ta cũng có yêu thú á!” Đông Phương Vũ Kha giơ tay nhỏ, nhất thời đắc ý hướng cái cổ lên, sau đó hướng phía A Hoa hô nói.

“A Hoa, tới!”

A Hoa nghe được, cọ cái iền lui tới, giả trang ra một bộ dáng đáng yêu, tiến đến trước người Đông Phương Vũ Kha, ngay trước mặt lão cha của người ta, không biết xấu hổ mà cọ cọ lên.

“Vũ Kha, cái này, cái này...” Thất Trưởng lão nhất thời liền mộng bức, lấy thực lực của Đông Phương Vũ Kha, làm sao lại thuần phục được một con yêu thú.

Thế nhưng là, hiện thực lại cứng cứng rắn rắn bày ở trước mặt lão, khiến lão không tin cũng không được, lão thậm chí cũng hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không?

“Thất Trưởng lão, ngươi nhìn yêu thú của Vũ Kha tiểu thư, có phải giống một con của Thư Hùng Song Đạo, trong truyền thuyết kia không?” Một người bên cạnh Thất Trưởng lão, bỗng nhiên mang theo một tia sợ hãi, hướng Thất Trưởng lão nhắc nhở nói.

"Ừm." Thất Trưởng lão sững sờ, lần nữa hướng phía A Hoa nhìn lại, sau đó đồng tử mạnh mẽ co lại, vội vàng lại nhìn xem Hỏa Hồng Sư Tử Thú, sau đó vừa nhìn về phía Lâm Hải, nhìn nhìn lại nữ nhi Đông Phương Vũ Kha của mình một chút, đầu không khỏi ông một tiếng.

"Vũ Kha, Lâm lão đệ, các ngươi, các ngươi..."

Con mắt của Thất Trưởng lão càng trừng càng tròn, miệng càng ngoác càng lớn, trên mặt tràn ngập vô tận kinh hãi, phảng phất như nhìn thấy sự tình thật không thể tin cỡ nào.

Lời nói phía sau, Thất Trưởng lão đã nói không nên lời, trong lòng đã dâng lên sóng lớn ngập trời, quả thực căn bản không thể tin được, sự thật mà chính mình đã phát hiện ra này.

Thư Hùng Song Đạo, một nam một nữ, có hai con yêu thú tùy thân, trong đó một cái là chó, chuyên bạo tiểu điểu, cái này, cái này con mẹ nó nói không phải liền là Lâm Hải cùng nữ nhi của mình sao?

"Ha ha, phụ thân, ngươi rốt cục đã đoán được!" Đông Phương Vũ Kha cười hì hì ôm lấy cổ của Thất Trưởng lão, sau đó đắc ý hơi ngửa đầu, tự hào nói nói.

"Không sai, chúng ta chính là Thư Hùng Song Đạo, đại danh đỉnh đỉnh!"

Phốc!

Lời của Đông Phương Vũ Kha vừa ra khỏi miệng, Thất Trưởng lão trực tiếp đặt mông ngồi trên ghế, mặt mũi tràn đầy cổ quái.

Tuy lão đã đoán được khả năng này, nhưng từ bên trong miệng nữ nhi của mình chính miệng nói ra, vẫn là đem lão chấn kinh đến trợn mắt há hốc mồm, lời nói cũng nói không nên lời.

“Thế nào, phụ thân, con gái của ngươi tài giỏi đi?” Nhìn biểu lộ vô cùng kinh ngạc không thể tin được của phụ thân, trong lòng Đông Phương Vũ Kha càng kiêu ngạo hơn.

“Lại cho ngươi xem cái này một chút!” Nói xong, Đông Phương Vũ Kha đột nhiên từ bên trên người Hỏa Hồng Sư Tử Thú, cầm xuống một cái túi lớn, phanh một tiếng đặt ở trước mặt phụ thân, sau đó soạt một tiếng mở ra, nhất thời linh khí bốn phía, quang hoa loá mắt!

Chương 1449: Khả năng mang đến phiền phức

“Cái này, đây là...”

Thất Trưởng lão nhìn Linh thạch quang mang lập loè đầy miệng túi này, trong nháy mắt liền trợn tròn mắt, không riêng gì lão, tất cả người của Đông Phương gia tộc ở trong phòng, tất cả đều hít sâu một hơi, con mắt tất cả đều thẳng.

“Đậu phộng, cái này chừng mấy ngàn khỏa đi.”

Trong phòng không ngừng truyền đến thanh âm nuốt nước miếng, thật nhiều người trong bọn họ đời này thậm chí cũng chưa từng thấy nhiều Linh thạch như vậy, lần này xem như mở mắt.

“Không sai, đây chính là Thư Hùng Song Đạo chúng ta, cướp tới từ bên trong những ổ sơn tặc kia!” Đông Phương Vũ Kha đắc ý hừ một cái, tự hào nói nói.

Thất Trưởng lão qua hơn nửa ngày mới phản ứng được, sắc mặt bỗng nhiên phát lạnh, hướng phía tất cả mọi người trong phòng nói nói.

“Việc này, chính là cơ mật tối cao trong nhất mạch chúng ta, nếu có tiết lộ, tất không thể tha!”

“Đệ tử tuân mệnh!” Mọi người trong phòng, vội vàng cùng kêu lên đáp ứng.

“Ừm, tất cả đi xuống đi!” Thất Trưởng lão phất phất tay, để các đệ tử trong gia tộc lui xuống, sau đó nhìn Đông Phương Vũ Kha, bất đắc dĩ thở dài.

“Vũ Kha a, ngươi thật đúng là cho ta một cái kinh hỉ to lớn a!”

“Hì hì, phụ thân ngươi cao hứng liền tốt!” Đông Phương Vũ Kha ôm cánh tay của Thất Trưởng lão, thấy phụ thân khích lệ, không khỏi lòng tràn đầy hoan hỉ.

“Ngươi đi xuống nghỉ ngơi trước đi, ta cùng Lâm Hải có việc muốn nói!” Thất Trưởng lão xoa xoa mái tóc của Đông Phương Vũ Kha, hòa ái nói nói.

“A!” Đông Phương Vũ Kha đáp ứng một tiếng, le lưỡi, sau đó hướng phía A Hoa vẫy tay một cái.

“A Hoa, theo ta về khuê phòng!”

“Khuê phòng?!” Mắt nhỏ của A Hoa, nhất thời phóng ra quang mang đến, chảy nước bọt liền đi theo Đông Phương Vũ Kha.

“Dẫn sói vào nhà a!” Lâm Hải lắc đầu, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Mà lúc này đây, Thất Trưởng lão mới đưa mắt nhìn sang Lâm Hải, thần sắc có chút phức tạp.

“Lâm lão đệ, ngươi cùng Vũ Kha, thật sự là làm một chuyện lớn kinh thiên động địa a!” Thất Trưởng lão gượng cười, có chút bất đắc dĩ nói nói.

“Thất Trưởng lão chỉ, là sự tình của Thư Hùng Song Đạo?” Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, nhàn nhạt nói nói.

“Đúng vậy a!” Thất Trưởng lão gật gật đầu, “Bây giờ Thư

Hùng Song Đạo danh tiếng vang xa, sớm muộn cũng có một ngày thân phận của ngươi cùng Vũ Kha sẽ hấp thụ ánh sáng, đến lúc đó rất có thể sẽ dẫn tới phiền phức a!”

“A.” Lâm Hải lông mày nhíu lại, “Phiền phức trong miệng Thất Trưởng lão, là chỉ?”

“Nhân sĩ hắc đạo trả thù, nhân sĩ chính đạo thảo phạt, cùng, hạng người muốn một chiến thành danh không ngừng nghỉ khiêu chiến!”

“Phiền toái như vậy?” Lâm Hải nghe xong, đôi mày nhất thời nhăn lại thật sâu, lúc trước hắn chỉ là vì kiếm Linh thạch, căn bản không nghĩ đến nhiều như vậy, nhưng bây giờ chiếu theo Thất Trưởng lão nói như thế, chuyện về sau liền thêm phiền toái.

Lâm Hải hiện tại nhất tâm liền muốn tu luyện, sợ nhất chính là có người quấy rầy, vấn đề này thật đúng là để hắn có chút nhức đầu.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải lại thoải mái, hướng phía Thất Trưởng lão cười nhạt một tiếng.

“Thất Trưởng lão yên tâm, trong lòng Lâm Hải tự có lương sách!”

“A.” Hai mắt tỏa sáng Thất Trưởng lão, do dự một chút, cuối cùng nhịn xuống không có đặt câu hỏi, chỉ là gật gật đầu.

“Vậy là tốt rồi.”

Thất Trưởng lão lại nhìn một túi lớn Linh thạch mà Đông Phương Vũ Kha lưu lại, lấy tâm cảnh của lão cũng nhịn không được kích động lên, không thể không nói, đây là một phần đại lễ quý giá đến không thể quý giá hơn.

Đương nhiên, trong lòng của Thất Trưởng lão cũng minh bạch, trong này khẳng định là công lao của Lâm Hải chiếm tuyệt đại đa số, lấy thực lực nữ nhi của mình, còn làm không được đến mức quét ngang toàn bộ sơn tặc.

“Lâm Hải lão đệ, những Linh thạch này?” Thất Trưởng lão hướng phía Lâm Hải ném qua ánh mắt trưng cầu.

“Đây đều là Vũ Kha tiểu thư đoạt được, Thất Trưởng lão đều nhận lấy tất cả là được!” Lâm Hải cười cười, nói nói.

“Tất cả đều là của Vũ Kha?!” Đồng tử của Thất Trưởng lão co rụt lại, có chút khó có thể tin.

“Đúng, ta cùng Vũ Kha mỗi người chia đến năm thành, ta đã lấy đi một phần!”

“Cái gì!” Lời nói của Lâm Hải, đem Thất Trưởng lão giật mình, thần sắc chấn kinh trên mặt, càng thêm nồng đậm.

Lão vốn cho rằng, một thanh Linh thạch này, là toàn bộ thu hoạch mà Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha ăn cướp được của sơn tặc, kết quả nháo nửa ngày, cái này mới chỉ là một nửa!

“Ông trời của ta a, bọn họ đến tột cùng kiếm được bao nhiêu Linh thạch a.?” Thất Trưởng lão bỗng nhiên cảm giác có chút choáng váng, quả thực có chút không dám nghĩ.

“Thất Trưởng lão, nếu không có việc gì mà nói, Lâm Hải cáo từ!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, ôm quyền một cái, quay người rời đi.

“Lâm lão đệ, thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão đã muốn bắt đầu, đến lúc đó chỉ sợ còn muốn làm phiền Lâm lão đệ!” Thanh âm của Thất Trưởng lão, từ phía sau vang lên.

“Đến lúc đó chỉ cần thông báo cho Lâm mỗ một tiếng liền được!” Lâm Hải không ngừng bước, để lại một câu nói, biến mất tại trong ánh mắt của Thất Trưởng lão.

Nhìn bóng lưng Lâm Hải đi xa, nhìn nhìn lại một túi Linh thạch trên mặt đất, Thất Trưởng lão lã chã bật cười, lắc đầu.

“Ai có thể nghĩ đến, Thư Hùng Song Đạo gần nhất thanh danh truyền xa, nổi tiếng, lại là Lâm Hải cùng nữ nhi của mình a.” Cho tới giờ khắc này, Thất Trưởng lão vẫn còn cảm thấy là không chân thực như vậy.

Dù sao, bình định toàn bộ sơn tặc trong tám trấn phía Nam, nói thì đơn giản, kì thực là cực kỳ gian nan, coi như lão tự mình ra ngựa, đoán chừng cũng làm không được, dù sao sơn tặc cũng không hoàn toàn là ăn chay, bên trong lại không thiếu tuyệt đỉnh cao thủ như Hắc Phong Tam Sát, có thể đem bọn chúng nhất cử dẹp yên, cũng không phải một chuyện dễ dàng.

“Lâm Hải Lâm lão đệ, tuyệt không phải là kẻ tầm thường a!” Trong lòng Thất Trưởng lão, càng thêm cảm giác được sự mạnh mẽ và tiềm lực vô cùng của Lâm Hải, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia quang mang dị dạng.

“Vũ Kha cùng Lâm Hải lão đệ ở chung một chỗ đã ba tháng, càng là bị hợp xưng là Thư Hùng Song Đạo, xem ra hai người ở chung không tệ a, hơn nữa Lâm Hải nguyện ý đem một nửa Linh thạch phân cho Vũ Kha, hiển nhiên đối với Vũ Kha cũng rất là chiếu cố, tiếp tục như vậy, giữa bọn hắn chưa hẳn là không có khả năng a!”

Thất Trưởng lão càng nghĩ càng kích động, quang mang trong mắt cũng càng ngày càng thịnh, không khỏi âm thầm đắc ý gật đầu.

“Vũ Kha a, ngươi cũng nhất định phải cố lên, dạng thanh niên tài tuấn như Lâm Hải này, nếu như ngươi bỏ lỡ, có thể sẽ hối hận cả đời!”

Sau khi Lâm Hải trở lại chỗ ở, cũng không sốt ruột tu luyện, mà chính là bắt đầu suy nghĩ sự tình mà Thất Trưởng lão đã nói.

Nếu quả thật có người không ngừng tìm tới cửa, quấy rầy chính mình tu luyện, vậy thật đúng là một chuyện phiền toái.

Mà Đông Phương gia tộc phân ra làm tám cái phe phái, trừ Thất Trưởng lão ra, người khác hiển nhiên sẽ không vì chính mình mà ra mặt, Thất Trưởng lão thân phận tôn quý, nếu để lão ra mặt mà nói, lần một lần hai vẫn được, nói nhiều Lâm Hải cũng không tiện.

“Đáng tiếc Hải Nguyệt Bát Thánh không tại a, nếu không nào cần chính mình đi quan tâm!” Lâm Hải cười khổ một tiếng, bỗng nhiên có chút nhớ nhung đám đồ đệ đùa bức của chính mình kia.

“Chờ qua đoạn thời gian này, Hải Nguyệt Tông lớn mạnh, đầy đủ để chống cự ngoại địch rồi, liền đem bọn họ đưa đến Địa Tiên giới xông xáo một phen, thành lập một phen cơ nghiệp!”

Nước xa không hiểu gần khát, Hải Nguyệt Bát Thánh là không trông cậy được vào, Lâm Hải nhất định phải tìm một người phát ngôn, trợ giúp bản thân mình xử lý một chút sự vụ phiền toái.

Sở Lâm Nhi một năm trước liền lâm thời có việc, đã về Địa Phủ, mà nói trở lại, coi như Sở Lâm Nhi ở đây, người ta đường đường là Công chúa Địa Phủ, cũng sẽ không vì chính mình mà làm việc lặt vặt, mà chính mình càng không sai khiến được nàng.

“Tiên Nhi nói, bây giờ Không Gian Hỗn Độn bên trong Luyện Yêu Hồ đã khai mở một số, nàng cần phải lưu tại bên trong Luyện Yêu Hồ, có việc khác cần hoàn thành, cũng không thể đi ra giúp mình.”

Ngân Hợp cùng Tiểu Hồng càng không cần nói, hai cái hàng này bản thân đều là yêu thú, không thích hợp để xuất đầu lộ diện, huống chi có cái hàng A Hoa này tại, hai người bọn họ vừa ra tới, đoán chừng vài phút liền bị ngoặt chạy, sự tình này là không cần nghĩ.

“Tìm ai đâu??” Lâm Hải phát hiện, còn thật không có người có thể dùng được.

Thời khắc đang mặt ủ mày chau, trong đầu bỗng nhiên lóe lên linh quang, để trước mắt Lâm Hải bỗng nhiên sáng lên.

“Có!” Lâm Hải vỗ ót một cái, nghĩ đến một người!

Chương 1450: Ngươi có nguyện ý bái ta làm thầy không?

Phía Bắc của trấn Lạc Phong, tại một chỗ không người bên trên hồ Vân Ba, lúc này đang có một cái nam tử trẻ tuổi, đang khoanh chân ngồi bên trên đất, hai mắt buông xuống, như lão tăng nhập định.

Trong lúc nam tử trẻ tuổi hô hấp, ẩn ẩn có khí lưu màu xanh, từ lỗ mũi phun ra, vầng sáng màu xanh nhạt đỉnh đầu chỗ, cùng hồ Vân Ba đối diện hô ứng lẫn nhau, cả người phảng phất như hòa làm một thể cùng hồ Vân Ba, phảng phất tùy thời đều có thể bạo phát ra lực lượng đáng sợ.

Bỗng nhiên, hai mắt của nam tử trẻ tuổi bỗng nhiên mở ra, nhất thời một đạo quang hoa hiện lên, thân thể đột ngột từ mặt đất vọt lên, người còn giữa không trung liền vung ra một quyền, cương khí ly thể, giống như một đoàn sóng, hướng phía mặt hồ của hồ Vân Ba mà đi.

“Hát!” Theo nam tử trẻ tuổi hét lớn một tiếng, quyền ảnh cương khí cực lớn, giống như một tòa núi lớn nện tại trên mặt hồ, nhất thời oanh một tiếng, cột nước trùng thiên, bọt nước văng khắp nơi, uy lực cực lớn khiến cho toàn bộ mặt hồ tựa hồ cũng rung động run lên, thanh thế sợ hãi doạ người, liền xem như một tảng đá lớn, chỉ sợ cũng phải vỡ nát trong giây lát!

Nhưng mà, nam tử trẻ tuổi lại lắc đầu, mặt lộ vẻ thất vọng.

“Vẫn là kém quá xa!”

Nam tử trẻ tuổi này chính là Đường Chấn, từ sau một ngày thua Lâm Hải, nội tâm của Đường Chấn đã nhận chấn động thật sâu, nhất là một quyền ẩn chứa năng lượng đáng sợ của Lâm Hải kia, để y cảm thấy cảm giác bất lực chưa bao giờ có thật sâu.

Tuy sau cùng Lâm Hải thủ hạ lưu tình, cũng chừa cho y đủ mặt mũi, nhưng là nội tâm Đường Chấn lại bị đả kích sâu, chênh lệch ở giữa y cùng Lâm Hải thật lớn, để y biết rõ hổ thẹn, nên hơn ba tháng đều ở tại bên hồ Vân Ba, khắc khổ tu luyện.

Nhưng mà, tuy thực lực đề bạt rất nhanh, nhưng Đường Chấn lại phát hiện, chênh lệch ở giữa y cùng Lâm Hải, vẫn giống như cách nhau một trời một vực, có lẽ cả cuộc đời này, y đều không có khả năng vượt qua Lâm Hải.

Vừa nghĩ tới chỗ này, Đường Chấn liền thất lạc thống khổ, song quyền không khỏi nắm thật chặt, hai mắt lộ ra thần sắc phẫn hận cùng không cam lòng.

Y cũng không phải là hận Lâm Hải, tương phản y đối với chuyện Lâm Hải lưu lại mặt mũi cho mình, tràn ngập cảm kích, y hận là hận chính mình, bắt đầu từ khi ba tuổi, y liền nỗ lực vất vả gấp mấy lần so với người thường, vì cái gì kết quả vẫn là, tài nghệ không bằng người!

Phía dưới ảo não, Đường Chấn một thân giận dữ, giơ quả đấm lên, phanh một tiếng đem một khỏa đại thụ cỡ khoảng cái chén ăn cơm ở bên người, trực tiếp nện thành hai đoạn.

“Vì cái gì, vì cái gì ta khắc khổ cùng nỗ lực, lại không đổi được tới được thực lực ngang nhau!”

“Bởi vì ngươi luyện pháp không đúng!”

Đột nhiên, một đường thanh âm nhàn nhạt, từ sau lưng Đường Chấn truyền đến, để Đường Chấn đột nhiên giật mình, đột nhiên quay người.

“Người nào?”

Đường Chấn khẽ quát một tiếng, sau đó đột nhiên sững sờ, lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Lâm huynh? là ngươi.” Chỉ thấy một cái người trẻ tuổi, đứng chắp tay, mang trên mặt ý cười như có như không, đứng tại phía sau mình, chính là Lâm Hải.

“Ha ha, để Lâm huynh bị chê cười!” Đường Chấn cười khổ một tiếng, tự giễu nói nói, lời nói phát tiết lúc trước của y, khẳng định đã bị Lâm Hải nghe được, không biết Lâm Hải giờ phút này, có phải đang thầm cười nhạo chính mình hay không?

“Quách huynh nói quá lời, khắc khổ cùng nỗ lực, chính là một phẩm chất cao quý, Lâm mỗ sao dám chế giễu.” Lâm Hải nhìn Đường Chấn, một mặt chân thành nói nói.

“Vậy thì có cái gì dùng.” Đường Chấn đắng chát cười một tiếng, “Tại trước mặt Lâm huynh, còn không phải nhỏ yếu như là con kiến hôi sao?”

Nói xong, thân thể Đường Chấn chấn động mạnh một cái, lúc này mới nhớ tới câu nói vừa rồi kia của Lâm Hải, không khỏi kinh hãi ngẩng đầu, một mặt tha thiết nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm huynh, ngươi vừa mới nói cái gì? Là bởi vì ta luyện pháp không đúng?”

“Không sai, đúng là như thế!” Lâm Hải gật gật đầu, trịnh trọng nói nói.

“Mong Lâm huynh chỉ điểm!” Đường Chấn nhất thời hưng phấn lên, hướng phía Lâm Hải ôm quyền khẩn cầu nói, y cũng không cho rằng Lâm Hải là thuận miệng nói nói, thực lực Lâm Hải của cao sâu không lường được, nếu như có thể chỉ điểm y một phen, thì cũng thắng qua chính y khổ tu gấp trăm lần!

“Ngươi xem kỹ!”

Lâm Hải liếc nhìn Đường Chấn một chút, sau đó chậm rãi tiến lên, đi đến ven bờ hồ Vân Ba, tùy ý xòe bàn tay ra, sau đó hời hợt, hướng phía mặt hồ lăng không vỗ xuống.

Ông!

Sau một khắc, một đoàn cương khí vô hình, đột nhiên từ trong lòng Lâm Hải bàn tay phun ra ngoài, mang theo thế bẻ gãy mọi thứ, hướng phía mặt hồ hồ Vân Ba sắc bén vỗ xuống.

Phốc!

Một tiếng vang trầm, mặt hồ gợn sóng dập dờn, chấn động trong nháy mắt, liền khôi phục lại bình tĩnh, toàn bộ quá trình đều bình thản không có gì lạ, thậm chí ngay cả cái bọt nước đều không có kích thích, hoàn toàn không có khí thế sông cuộn biển gầm doạ người như phía dưới một quyền kia của Đường Chấn.

Nhưng, sau khi Đường Chấn xem, sắc mặt lại là biến đổi lớn, lộ ra thần sắc vô cùng kinh hãi sợ hãi, phảng phất như nhìn thấy sự tình thật không thể tin cỡ nào.

Mà Lâm Hải lúc này, chậm rãi quay người, nhìn Đường Chấn cười nhạt một tiếng.

“Ngươi, thấy rõ sao?”

Hai mắt Đường Chấn trở nên thất thần, lúc này mới phản ứng được, chấn kinh nhìn Lâm Hải, thốt ra.

“Ngưng khí như sắt, tụ mà không rời, năng lực của Lâm huynh, ta có vỗ mông ngựa cũng không đuổi kịp vậy!”

Một chưởng này của Lâm Hải, nhìn như bình thản không có gì lạ, thậm chí ngay cả một tia gợn sóng đều không có kích thích, nhưng Đường Chấn lại sâu sắc biết rõ, đó là bởi vì Lâm Hải đối với chuyện chưởng khống chân khí, quả thực đã làm đến cực hạn, khiến cho chân khí phóng ra ngoài, ngưng tụ không tan, trực tiếp tiến vào đáy hồ.

Có thể làm đến điểm này, so với một chiêu lúc trước của y, chân khí vừa ra liền nổ bể ra, cường đại hơn quá nhiều.

Nói khoa trương, thì cũng giống như một trái lựu đạn, nổ tung tại dưới lòng bàn chân ngươi, cùng nổ tung tại chỗ cách ngươi mười mấy mét, đồng dạng là chân khí, nhưng uy lực lại phải kém hơn mười vạn tám ngàn dặm.

Nhìn bộ dáng Đường Chấn này đã chấn kinh, lại có chút thất lạc, ánh mắt Lâm Hải sáng rực, đột nhiên rơi vào trên thân Đường Chấn, nhàn nhạt mở miệng.

“Đường Chấn, ngươi muốn mạnh lên sao?”

Đường Chấn khẽ giật mình, sau đó thân thể chấn động mạnh một cái, một mặt khó có thể tin mà nhìn lấy Lâm Hải, qua hơn nửa ngày mới nặng nề gật gật đầu, cổ họng khô chát chát kích động phun ra một chữ.

“Muốn!!!”

“Ta có thể cho ngươi thực lực, trong vòng ba ngày tăng lên mấy lần, ngươi có nguyện ý không?” Lâm Hải chắp hai tay ra sau lưng, một cỗ khí thế uy nghiêm từ bên trên thân thể phát ra, đạm mạc hỏi.

“Cái gì?!”

Trong lòng Đường Chấn, như là bị lôi điện đánh qua, toàn thân không tự chủ được mà run rẩy lên, nhìn lấy Lâm Hải, kích động đến mức quả thực không kềm chế được.

Y vốn cho rằng, coi như Lâm Hải có tâm chỉ điểm mình, chỉ sợ tối đa cũng là tại phía trên phương hướng phát vài câu nói thôi, nghĩ không ra Lâm Hải lại nói lời kinh người, vậy mà nói thẳng có thể cho y tại trong vòng ba ngày, thực lực tăng lên mấy lần!

Tuy lý trí của Đường Chấn nói với chính mình, cái này căn bản là sự tình không có khả năng, nhưng một cỗ khao khát mãnh liệt đối với thực lực, làm thế nào cũng ức chế không nổi mà đang điên cuồng phát sinh trong nội tâm, để Đường Chấn cắn răng một cái, hướng phía Lâm Hải nặng nề gật đầu.

“Lâm huynh, ta nguyện ý!”

Nói xong, cả người Đường Chấn cũng không bình tĩnh, nếu quả thật có chuyện tốt như thế, như vậy nhân sinh của y, sẽ triệt để thay đổi, mà hết thảy này, đều là do Lâm Hải mang đến cho y.

Không khỏi, ánh mắt của Đường Chấn lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, đột nhiên bắt đầu trở nên kính sợ.

“Vậy, ngươi có nguyện bái ta làm thầy không?”

Hai mắt Lâm Hải lóe lên quang mang, ánh mắt nhìn thẳng vào Đường Chấn.

Đường Chấn khẽ giật mình, sau đó không chút do dự phù phù quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Sư phụ ở trên, xin nhận một lạy của đệ tử!”

Cái khác không nói, chỉ bằng uy lực trong một quyền ngày đó của Lâm Hải, làm sư phụ y liền dư xài, huống chi Lâm Hải còn muốn chỉ điểm cho y tu hành, Đường Chấn nào có đạo lý không nguyện ý.

“Đứng lên đi!” Lâm Hải gật gật đầu, nhưng trong lòng cười khổ một tiếng, nghĩ không ra chính mình cũng có một ngày chủ động đi thu đồ đệ, tuy thiên phú của Đường Chấn không cao lắm, nhưng trước mắt cũng không có thí sinh thích hợp, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Cũng may tính cách Đường Chấn cứng cỏi, tu hành khắc khổ, nếu là bồi dưỡng một phen, ngày sau chưa hẳn không thể xông ra một phen kết quả.

“Vâng!” Đường Chấn vội vã vàng đứng dậy, cung kính đứng vững, nhưng trong lòng đã kích động không thôi, mặt lộ vẻ thần sắc kích động.

“Nếu đã nguyện ý bái ta làm thầy, vậy ta có một điều kiện, ngươi nhất định phải đáp ứng!”

“Sư phụ, xin giảng!” Đường Chấn cung kính nói nói.

“Ta một lòng muốn tu luyện, không muốn bị mọi chuyện nhiễu loạn, gần nhất rất có thể sẽ có chút phiền phức đến cửa, đến lúc đó cần ngươi thay ta ra mặt xử lý!”

“Sư phụ có việc, đệ tử gánh vác lao động là chuyện phải làm!” Đường Chấn một mặt nghiêm túc, ngưng trọng nói nói.

“Tốt!” Thấy Đường Chấn đáp ứng dứt khoát như thế, trong lòng Lâm Hải cũng hết sức hài lòng.

“Đêm nay giờ Tý, đến phòng ta.” Nói xong, Lâm Hải tại trong ánh nhìn kích động soi mói của Đường Chấn, phiêu nhiên mà đi.

Chương 1451: Nhanh nói nói, ngươi có bao nhiêu phép biến hóa?

“Sư phụ!”

Ban đêm, Đường Chấn đúng hẹn mà tới, tất cung tất kính đứng tại trước mặt Lâm Hải, bên trong ánh mắt mang theo kích động cùng khát vọng thật sâu, bởi vì yn biết rõ, sau một khắc, vận mệnh của y có lẽ liền muốn cải biến!

Lâm Hải không nói gì, mà chính là đột nhiên xòe bàn tay ra, dán tại nơi đan điền của Đường Chấn, nhất thời một cỗ sóng nhiệt, tiến vào Khí Hải của Đường Chấn, để trong lòng Đường Chấn giật mình.

Phải biết, Đan Điền Khí Hải chính là bộ vị trọng yếu nhất của người tu hành, một khi bị tổn hại, khoảng cách nhiều năm tu hành liền sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

“Dựa theo công pháp tu hành của ngươi, điều tức chân khí, vận hành một chu thiên!” Thanh âm nhàn nhạt của Lâm Hải truyền đến, Đường Chấn không dám thất lễ, vội vàng nín thở ngưng thần, hít sâu một hơi, vận chuyển công pháp, chân khí bắt đầu ở trong kinh mạch cơ thể, cấp tốc du tẩu.

Lâm Hải khép hờ đôi mày, cảm ứng trong cơ thể Đường Chấn, chân khí hành tẩu mạch lạc, trong lòng không khỏi âm thầm lắc đầu.

Trách không được Đường Chấn khắc khổ tu luyện như thế, lại còn tại địa phương dư dả linh khí bực này như Địa Tiên giới, thực lực cũng rất yếu, nguyên lai là do công pháp tu hành, quá mức thô lậu.

“Công phu tu hành của ngươi, là từ đâu mà đến?” Lâm Hải hỏi.

“Hồi sư phụ, là gia phụ trong lúc vô tình đạt được, truyền thụ cho ta!” Đường Chấn vội vàng đáp nói, đồng thời trong lòng gấp gáp một trận, không biết Lâm Hải vì sao lại có câu hỏi này.

"Trách không được!" Lâm Hải gật gật đầu, nguyên lai công pháp này là nhặt được, như vậy thực lực Đường Chấn không cao, cũng là hợp tình hợp lý.

Ngay tại thời điểm chân khí trong cơ thể Đường Chấn bắt đầu vận hành lần thứ hai, đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên nhảy một cái, một đoàn chân khí nhu hòa, xông vào trong người Đường Chấn, bắt đầu ở trong kinh mạch của cơ thể Đường Chấn trùng kích, đồng thời trịnh trọng mở miệng nói.

"Đi theo chân khí vận hành của ta, từ bỏ lộ tuyến ban đầu của ngươi!"

Trong lòng Đường Chấn giật nảy cả mình, tự tiện cải biến lộ tuyến vận hành chân khí, đây chính là tối kỵ của người tu hành, sơ sẩy một cái cũng là tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì trở thành phế nhân, nặng thì mất mạng a, trong lòng Đường Chấn, nhất thời do dự.

"Đây là thời cơ duy nhất, để ngươi mạnh lên!" Tựa hồ cảm ứng được do dự của Đường Chấn, trong ánh mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, nhàn nhạt nói nói.

"Cầu phú quý trong nguy hiểm, liều!"

Đường Chấn cắn răng một cái, lựa chọn tin tưởng Lâm Hải, không thèm đếm xỉa!

Ông!

Sau một khắc, Đường Chấn khống chế chân khí trong cơ thể, đi theo chân khí của Lâm Hải, bắt đầu chảy qua kinh mạch chưa bao giờ đi qua ở trong người, tiến hành điên cuồng trùng kích, thống khổ cực lớn, nhất thời để Đường Chấn đầu đầy mồ hôi, thỉnh thoảng phát ra thanh âm gào thét thống khổ.

“Có thể kiên trì hay không?” Lâm Hải nhíu mày, mở miệng hỏi nói.

Đường Chấn dù sao đã là Kim Đan hậu kỳ, tu hành nhiều năm, lộ tuyến hành tẩu của chân khí đã sớm thâm căn cố đế, bây giờ tùy tiện cải biến, thế tất sẽ nếm trải thống khổ khó mà chịu đựng.

“Có thể, cho dù chết ta cũng muốn kiên trì!”

Đường Chấn cắn chặt hàm răng, toàn thân đầm đìa mồ hôi, trong mắt lại mang theo nồng đậm bất khuất.

“Rất tốt, chịu đựng, ngươi sẽ Niết Bàn Trọng Sinh!”

Lâm Hải rất hài lòng với kiên quyết của Đường Chấn, chân khí trong tay phun ra nuốt vào, lần nữa tăng thêm tốc độ.

“A!!!”

Trong phòng, lần nữa vang lên tiếng gào thét kịch liệt đau nhức của Đường Chấn...

Một lúc lâu sau, Lâm Hải thở dài ra một hơi, nhìn Đường Chấn đã đau đến ngất đi, nhưng trên mặt vẫn mang theo vẻ thống khổ, trong lòng hài lòng một trận.

Mặc dù nói thiên phú của Đường Chấn, chỉ có thể coi là trung thượng đẳng, nhưng lại phá lệ cứng cỏi kiên quyết, đủ để bù đắp thiếu hụt bên trên thiên phú, là cái thiên tài có thể dạy dỗ!

“Nếu không phải công pháp tu luyện trước kia quá thô ráp, tu vi của Đường Chấn tuyệt không chỉ có như thế a.” Trong lòng Lâm Hải cảm khái.

“Bất quá, chính mình lần này giúp y cải tiến công pháp, so với y tu hành lúc trước cường đại đâu chỉ gấp mười lần, Đường Chấn chỉ cần hoàn toàn khắc khổ tu hành như trước đây, quật khởi mạnh mẽ sẽ là sự tình sớm muộn!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, trong lòng tràn đầy tự tin, dù sao hắn tu hành chính là Đạo Đức Kinh do Thái Thượng Lão Quân tự mình viết lấy, có thể nói là tổng cương của đạo pháp thiên hạ, giúp đỡ Đường Chấn cải tiến một cái công pháp, còn không phải là một bữa ăn sáng.

Nhìn Đường Chấn hôn mê, trước hừng đông sáng hẳn là vô pháp thức tỉnh, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

Lâm Hải vừa tiến đến, Tiên Nhi lập tức chào đón, cười nói tự nhiên, khuôn mặt tuyệt mỹ tựa hồ so với trước đó nhiều thêm một tia vũ mị, có một tia vị đạo thành thục.

“Tiên Nhi, đã nói bao nhiêu lần, không cần phải khách khí!” Lâm Hải đưa tay đem Tiên Nhi đỡ dậy, sau đó hướng phía Không Gian Hỗn Độn nhìn lại.

“Không Gian Hỗn Độn khai phát thế nào?”

“Xin chủ nhân đi theo ta!” Tiên Nhi ôn nhu cười một tiếng, sau đó bước liên tục nhẹ nhàng, hướng phía Không Gian Hỗn Độn mà đi, Lâm Hải mang theo một tia hiếu kỳ, theo sau lưng.

“Lâm Hải gia gia, A Hoa ba ba đâu, nó không thể trở về sao? Ta cũng nhớ nó.” Ngân Hợp đang buồn bực ngán ngẩm, giám sát đám Người Sói kia làm việc, thấy Lâm Hải tới, tranh thủ thời gian chớp mắt to manh manh, hưng phấn hướng phía Lâm Hải sau lưng nhìn quanh.

Nhưng nhìn nửa ngày, mới phát hiện chỉ có một mình Lâm Hải, A Hoa căn bản là không có trở về, nhất thời thất vọng một trận.

Không đề cập tới A Hoa còn tốt, nhấc lên A Hoa, Lâm Hải nhất thời nhớ tới cái chó chết gặp sắc quên nghĩa này, cả ngày pha trộn cùng một chỗ với Đông Phương Vũ Kha, đã sớm đem chính mình ném sang một bên mặc kệ, cái khí này trong lòng cũng đừng nhắc.

“Hừ, nhớ nó có làm được cái gì, nó hiện tại liền chú ý đến tiêu dao khoái hoạt, làm sao lo lắng để ý đến ngươi a?”

“A Hoa có phải phát hiện tiểu mẫu cẩu ở Địa Tiên giới hay không?!” Tiểu Hồng cũng bay tới, bên trong hai con mắt màu vàng kim, hiện lên một tia hàn mang băng lãnh.

“Ách... Còn không phải sao, tìm một cơ hội ngươi dọn dẹp nó thật tốt một chút!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên một tia ý cười giảo hoạt, đậu móa, chó chết này liền phải để Tiểu Hồng trị nó, để ngươi không để ý tới ca ca, hố không chết ngươi nha!

“Thả ta ra ngoài, ta muốn đi thiến chó chết này!” Quả nhiên, Tiểu Hồng nghe xong, lập tức liền gấp.

“Không có vấn đề, chờ một hồi ngươi cùng đi ra với ta!” Lâm Hải đắc ý bĩu môi một cái, chờ một chút có trò vui để nhìn rồi.

“Lâm Hải gia gia, ta cũng muốn đi ra ngoài, bên trong này quá buồn bực!” Ngân Hợp vừa nghe, cũng vội vàng chớp chớp lấy mắt to manh manh, tội nghiệp hướng phía Lâm Hải năn nỉ nói.

“Ngươi a... Cái này chỉ sợ có chút khó khăn a!”

“Vì cái gì? Vì cái gì A Hoa ba ba có thể ra ngoài, Tiểu Hồng cũng có thể ra ngoài, ta lại không được ra ngoài, người ta không được!” Ngân Hợp co miệng lại, kém chút khóc.

Lâm Hải gãi gãi đầu, phát sầu một trận.

“Không phải ta không cho ngươi ra ngoài a, nếu ngươi là cái chủng loại phổ thông, làm sao cũng đều dễ nói, quan trọng ngươi là rồng a, quá để người chú ý!”

“Hiện tại thế nhưng là tại Địa Tiên giới, đại năng đi đầy đường, ngươi một khi ra ngoài, tuyệt đối sẽ gây nên oanh động, đoán chừng những cao thủ kia, đều sẽ đứng xếp hàng để bắt ngươi, ngay cả ta cũng gánh không nổi a!”

“Liền bởi vì cái này a? Này đều không phải là sự tình a!” Ngân Hợp sững sờ, sau đó lòng tràn đầy hoan hỉ nói nói.

“A?” Lâm Hải sững sờ, không biết rõ ý nghĩ của Ngân Hợp.

“Lâm Hải gia gia, ngươi cho rằng ta dung hợp với thi thể Thiên Long, là dung hợp không a? Ta có bản lĩnh mới!”

“Có phải hay không, cái bản lĩnh mới gì?” Lâm Hải một trận ngạc nhiên, hỏi.

“Hắc hắc, ta biết biến hóa á!” Ngân Hợp một mặt rắm thối, cao hứng nói nói.

“Biến hóa? Ta dựa vào!” Lâm Hải một trận kinh hỉ, biết biến hóa cũng không lạ a, này chính là thủ đoạn chân chính của thần tiên, hắn cho đến tận bây giờ, còn chưa từng gặp qua đại năng có thể biến hóa đây.

“Nhanh nói nói, ngươi có bao nhiêu phép biến hóa?” Lâm Hải kích động hỏi.

Chương 1452: Bạch Long Mã

Ngộ Không, Nhị Lang Thần có bảy mươi hai loại biến hóa, Trư Bát Giới có ba mươi sáu phép biến hóa, Ngân Hợp coi như không bằng bọn họ, cũng chí ít có cái mười cái tám cái biến hóa đi.

Hai mắt Lâm Hải lóe ánh sáng, đã bắt đầu có chút chờ mong.

Mà Ngân Hợp thì là yếu ớt liếc nhìn Lâm Hải một chút, cái miệng nhỏ nhắn khẽ bĩu, mắt to vụt sáng vụt sáng, có chút khiếp đảm duỗi ra một cái ngón tay.

“Cái gì, ngươi biết một trăm cách biến hóa?” Lâm Hải chấn kinh, cái này con mẹ nó so với Ngộ Không còn ngưu bức hơn.

“Không phải.” Ngân Hợp lắc đầu, một mặt vô tội.

“Hô ~ hù chết ta!” Lâm Hải lúc này mới thở dài ra một hơi, nếu Ngân Hợp thật là biết một trăm cách biến hóa, Lâm Hải nhất thời thật đúng là không nhận nổi.

“Khoảng mười loại sao, ta trước đó đoán, ngươi cũng là biết khoảng chừng mười loại!” Lâm Hải gật gật đầu, một bộ dáng đã nằm trong dự liệu.

“Lâm Hải gia gia, ngươi hoa mắt sao? Ngươi nhìn nhìn lại, nhìn cẩn thận một chút!” Ngân Hợp một mặt kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó tiến lên hai bước, trực tiếp đem ngón tay áp vào bên trên chóp mũi của Lâm Hải.

“Một, hai... Uy, cầm xa một chút, ca ca cũng con mẹ nó hoa cả mắt rồi!” Lâm Hải tức giận đem ngón tay Ngân Hợp đào kéo ra, nói xong, thân thể Lâm Hải run lên bần bật, sau đó miệng trong nháy mắt liền há to, một mặt không thể tin được mà nhìn lấy Ngân Hợp.

“Uy, ngươi, ngươi không phải là, chỉ biết một loại biến hóa đi?”

“Đúng a, liền là biết một loại!” Ngân Hợp manh manh gật gật đầu, yếu ớt nói nói.

“Đừng nói ta biết ngươi!!!” Lâm Hải rú thảm một tiếng, ngửa mặt ngã sấp xuống!

...

“Mất mặt, mất mặt na!” Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Hải khóc không ra nước mắt, xem thường nhìn lấy Ngân Hợp, một mặt ghét bỏ.

Mẹ nó, ca ca còn tưởng rằng làm sao cũng phải biết mười loại tám loại đâu, nháo nửa ngày liền con mẹ nó chỉ biết một loại, cũng không cảm thấy ngại mà còn nói ra.

“Lâm Hải gia gia, ngươi biết mấy cái biến hóa a?” Con mắt to của Ngân Hợp đảo một vòng, không phục hỏi.

“Ta? Ta biết nhiều hơn ngươi!” Lâm Hải vụt cái đứng lên, xem ra không cho nó thấy hai tay, còn tưởng rằng ca ca bất tranh khí giống như nó đây.

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên đứng thẳng tắp, hai tay dán sát khe quần đứng vững, hướng phía Ngân Hợp bĩu môi một cái.

“Nhìn xem, biết rõ đây là cái gì ư?”

Ngân Hợp lắc lắc đầu to, “Ngươi cái này cũng không thay đổi a?”

“Không học thức, thật đáng sợ!” Lâm Hải nhất thời một mặt xem thường.

“Ca ca dạy ngươi, đây là số 1, Số Tự 1 Ả Rập!” Lâm Hải nói xong, một mặt ghét bỏ thở dài, “Ai, nhìn phải tìm cơ hội, đưa ngươi đi nhà trẻ trước, liền số 1 cũng không nhận ra, quá mất mặt.”

“Cái này cũng được?” Ngân Hợp ngửa đầu ngã quỵ!

“Đừng không phục, biến thêm một cái cho ngươi xem!” Lâm Hải nói, hai tay đột nhiên lập tức vung lên, đắc ý nhìn Ngân Hợp một mắt?

“Đây là cái gì, biết không?”

“Không biết.” Ngân Hợp co rụt cổ lại, yếu ớt nói nói.

“Còn không nhận ngươi không học thức đâu, đây là mười, quét ngang dựng lên, mười! Ai, thật sự là im lặng!”

Lâm Hải lắc đầu thở dài, một mặt thất vọng nhìn Ngân Hợp một mắt.

“Cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng a, xem kỹ!”

Nói xong, Lâm Hải lập tức vẫy hai tay, đồng thời hai chân chuyển hướng về hai bên.

“Lần này nhìn ra được sao?”

Ngân Hợp lại lắc lắc đầu.

“Đại, đó là chữ đại!” Lâm Hải một trận lắc đầu, “Ngân Hợp a, ngươi quá đần!”

Ngân Hợp nhất mặt chấn kinh, qua hơn nửa ngày, mới thương tiếc nói nói.

“Lâm Hải gia gia, ngươi lúc nào thì bị thiến?”

Lâm Hải sững sờ, sau đó trong nháy mắt kịp phản ứng, tức đến một chân đem Ngân Hợp đá sang một bên.

“Lăn ngươi nha, ngươi con mẹ nó không phải không quen biết sao! Cũng con mẹ nó theo cái chó chết A Hoa này học cái xấu!”

…

Trò đùa đùa giỡn một hồi, Lâm Hải mới trịnh trọng hướng Ngân Hợp hỏi.

“Ngươi đến cùng biết biến hóa cái gì?”

Ngân Hợp không nói chuyện, mà chính là bên người đột nhiên bốc lên một đám khói trắng, chờ khói bụi tán đi, một con tuấn mã màu trắng, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Lâm Hải gia gia, ta sẽ chỉ biến thành ngựa.” Thanh âm manh manh của Ngân Hợp nói nói.

“Ta qua, Bạch Long Mã?!”

Lâm Hải kém chút nhảy dựng lên, đi đến trước mặt Ngân Hợp, sờ sờ chỗ này, nhìn xem chỗ kia, một mặt mới lạ, nhưng rất nhanh, trên mặt Lâm Hải liền lộ ra im lặng cười khổ.

“Mẹ nó, ngươi làm sao biến thành ngựa, lại còn như thế a, cùng con mẹ nó giống như phim hoạt hình!”

Lâm Hải phát hiện, Ngân Hợp biến thành ngựa, hoàn toàn không phải loại ngựa lớn thượng cấp kia, ngược lại càng giống loại ngựa hoạt hình trong phim hoạt hình kia, quả thực manh đến không được, quá đáng yêu.

“Lần này, ngươi có thể mang ta ra ngoài đi?” Ngân Hợp trông mong nhìn lấy Lâm Hải, manh manh mắt to, ngập nước để cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

“Được được, đến lúc đó mang ngươi ra ngoài là được!” Lâm Hải phất phất tay, đậu móa, ngựa hoạt hình liền ngựa hoạt hình đi, dù sao so với bộ dáng của rồng thì điệu thấp hơn nhiều.

Đem Ngân Hợp đuổi đi, Lâm Hải lúc này mới đi đến phiến Không Gian Hỗn Độn đã mở ra kia, nhất thời một cỗ khí tức nguyên sơ đập vào mặt, để tinh thần Lâm Hải chấn động.

“Thời điểm thiên địa sơ khai, chính là cái bộ dáng này đi?”

“Chủ nhân, ngươi nhìn!” Tiên Nhi tiến lên một bước, hướng phía trước nhất chỉ.

Lâm Hải nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một gốc đào cao hơn nửa người, sinh trưởng tại bên trên thổ địa phía trước, tản ra dạt dào sinh cơ.

“Đây là, gốc cây kia là cây Bàn Đào sao?” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, kích động nói nói.

“Vâng, chủ nhân, sau khi Không Gian Hỗn Độn khai mở, ta liền đem Huyền Thiên Hậu Thổ chuyển qua bên trong này, cây Bàn Đào cũng cấp tốc sinh trưởng, so với hoàn cảnh sinh trưởng trước đó, còn mạnh hơn gấp trăm lần không thôi.”

Lâm Hải gật gật đầu, trong lòng mừng rỡ không thôi.

“Tiên Nhi, cái cây Bàn Đào này, qua bao lâu thì có thể kết xuất Bàn Đào?”

“Lấy phỏng đoán của Tiên Nhi, đại khái cần từ ba trăm đến năm trăm năm!”

“Ba trăm đến năm trăm năm?!” Trong ánh mắt Lâm Hải không ức chế nổi kích động, tuy từ ba trăm đến năm trăm năm, nhìn như dài đằng đẵng, nhưng so sánh cùng Bàn Đào bên trong Bàn Đào Viên của Thiên Đình, cái chu kỳ thành thục này, coi như ngắn hơn nhiều.

Đến lúc đó chính mình lấy xuống Bàn Đào, đến quầy giao dịch Thiên Đình tìm đám thần tiên đậu bỉ kia, chẳng phải có thể muốn đổi cái gì liền đổi cái đó sao?

“Thoải mái a!” Trong lòng Lâm Hải âm thầm hoan hỉ, đồng thời hướng phía Tiên Nhi ném qua ánh mắt cảm kích.

“Tiên Nhi, vất vả ngươi, nhất định phải đem cây Bàn Đào chiếu cố tốt!”

“Tiên Nhi hiểu!” Tiên Nhi cười cười, sau đó mang theo Lâm Hải tiếp tục đi đến phía trước.

“Chủ nhân, nhìn bên trong này!” Tiên Nhi hướng bốn phía chỗ cây Bàn Đào đã bị khai khẩn qua, như là một vòng ruộng đất chỉ chỉ.

“Cái này lại là cái gì?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Đất đai bên trong này, bảo vệ cây Bàn Đào, đã bị chân linh ẩn chứa bên trong Huyền Thiên Hậu Thổ nhuộm dần, đã có linh lực, có thể nhanh chóng thúc dục một số dược tài.”

“Há, cái này tốt!” Lâm Hải đại hỉ, từ trong truyền thừa của Đan Vương Độc Cô Trần, Lâm Hải biết được rất nhiều đan dược phẩm cấp cao, cần tài liệu cũng phi thường hà khắc, động một chút lại muốn mấy trăm dược tài hơn ngàn năm, trong hiện thực nào dễ tìm như vậy.

Mà có mảnh đất này, coi như đơn giản, chỉ cần tìm được dược tài giống nhau, trồng trọt đến bên trong này để thúc đẩy, chẳng phải là sự tình dễ như trở bàn tay sao.

“Cái thúc dược tài này, cần cần bao nhiêu thời gian?” Trong lòng Lâm Hải hơi động, hỏi.

Nếu như thời gian thúc quá dài, đến mấy trăm hay hơn ngàn năm, này cũng không có cái trứng dùng gì.

“Cái này cần phải căn cứ vào dược tài để xem, dược tài có phẩm giai khác biệt, thời gian cũng khác biệt, Tiên Nhi cũng vô pháp cho ra kết luận.”

“Dạng này a!” Lâm Hải gật gật đầu, vậy chỉ có thể để về sau tìm dược tài, tới thử nghiệm một chút mới biết. Dò xét Không Gian

Hỗn Độn một phen, Lâm Hải lại cho đám Người Sói khổ bức kia một chút lực lượng, quán thâu một số độc canh gà cố lên cố lên ngươi giỏi nhất, một mặt trang bức động viên bọn họ vất vả cần cù lao động, sau khi lại sáng tạo ra hình ảnh người khai thác huy hoàng, ưu tú, thân ảnh liền lóe lên, mang theo Ngân Hợp cùng Tiểu Hồng, rời khỏi Luyện Yêu Hồ.

Chương 1453: Tái tạo chi ân

“Lâm Hải gia gia, trong phòng ngươi sao lại có nam nhân mê man! Ngươi chừng nào thì biến tính?!”

Ngân Hợp vừa ra tới, liền nhìn thấy Đường Chấn ngã trên mặt đất, nhất thời hoảng sợ đến mở to hai mắt, một mặt thật không thể tin nhìn lấy Lâm Hải, liền cả Tiểu Hồng cũng một mặt giật mình, ánh mắt trở nên là lạ.

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải mềm nhũn, kém chút ngã xuống đất, tức giận cho Ngân Hợp một chân.

“Lăn ngươi nha, thật sự là gần son thì đỏ, gần mực thì đen, một con rồng hảo hảo, để lưu manh chó A Hoa này, sinh sinh mang thành đùa bức!”

“A Hoa ba ba của ta đang ở đâu?”

“Cái chó chết A Hoa kia đang ở đâu?”

Lâm Hải vừa nhấc lên A Hoa, Ngân Hợp cùng Tiểu Hồng nhất thời trăm miệng một lời hỏi, chỉ là ngữ khí của hai bọn chúng, lại hoàn toàn tương phản, một cái tràn đầy vui sướng, một cái là nghiến răng nghiến lợi.

“Ách... A Hoa đang ở trong khuê phòng của con gái người ta, trời liền muốn sáng, chờ hừng đông lại đi tìm nó!” Lâm Hải nào có ý mang bọn chúng qua khuê phòng của Đông Phương Vũ Kha a, này không phải bị xem như lưu manh sao?

Còn tốt, lúc này Đường Chấn đột nhiên tỉnh, mê mang mở hai mắt ra, sau đó liền thấy Ngân Hợp cùng Tiểu Hồng.

“Ưng? Ngựa? Tất cả đều là yêu thú?!” Đường Chấn giật mình, cọ cái liền nhảy lên, toàn thân đề phòng.

“Ta đây là đến Yêu Thú Sâm Lâm sao?”

“Ngươi tỉnh?” Mà lúc này đây, thanh âm của Lâm Hải, nhàn nhạt vang lên.

Đường Chấn vừa quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Hải, lại nhìn xem Ngân Hợp cùng Tiểu Hồng, nhất thời có chút choáng váng.

“Đều là yêu thú của ta, ngươi không cần kinh hoảng!” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Đều là yêu thú của sư phụ!!!”

Đồng tử của Đường Chấn bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng đối với Lâm Hải quả thực bội phục đến đầu rạp xuống đất.

“Sư phụ vậy mà một người có hai con yêu thú, so với Thất Trưởng lão còn ngưu bức hơn!”

“Ngươi cảm giác thế nào?” Lâm Hải cười cười, hỏi.

Đường Chấn lúc này mới vội vã bận bịu ngưng thần tĩnh khí, cẩn thận trải nghiệm biến hóa trong thân thể, cảnh giới không có chút cải biến nào, vẫn là Kim Đan hậu kỳ giống như trước đó, nhưng chân khí mãnh liệt trong người kia, lại làm cho trong lòng Đường Chấn rung mạnh, sau đó một cỗ cuồng hỉ trong nháy mắt liền xông lên đầu.

“Sư phụ, ta, ta ta cảm giác chân khí, so với trước đó ngưng luyện hơn rất nhiều, hơn nữa số lượng cũng gia tăng gấp bội! Nhất là chưởng khống của ta đối với chân khí, so với trước đó muốn thuận buồm xuôi gió hơn nhiều!”

Đường Chấn càng nói càng hưng phấn, càng về sau nội tâm càng kinh hỉ cực lớn, để y cũng nhịn không được toàn thân kích động run rẩy lên.

“Tìm một chỗ, đi thử xem!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp thả người nhảy lên, nhảy đến trên lưng Ngân Hợp.

“Đi!”

“Lâm Hải gia gia, ta là ra tìm A Hoa ba ba chơi, không phải để làm tọa kỵ.” Ngân Hợp mở hai con mắt to, manh manh nháy, yếu ớt nói nói.

“Bớt nói nhảm, trước hết để cho ca ca cưỡi mấy ngày rồi lại nói!” Lâm Hải vỗ cái mông Ngân Hợp, Ngân Hợp mặt mũi tràn đầy ủy khuất, chở Lâm Hải bay đi, Đường Chấn thấy vậy liền vội vàng đuổi theo, rất nhanh liền ra khỏi Đông Phương gia tộc, đi vào trước hồ Vân Ba.

“Qua, xuất quyền thử uy lực hiện tại một chút!” Lâm Hải cưỡi tại trên lưng Ngân Hợp, hướng phía hồ Vân Ba nhất chỉ, nhàn nhạt nói nói.

“Ừm!” Đường Chấn đã sớm nóng lòng muốn thử, nặng nề gật gật đầu, thân ảnh lóe lên, đến ven bờ hồ Vân Ba.

“Hát!”

Đường Chấn kêu nhỏ một tiếng, quyền đầu đột nhiên giơ lên, ra sức vung ra, nhất thời một đạo cương khí vô hình thoát thể mà ra, hướng phía hồ Vân Ba mà đi, đem không gian ven đường, cũng chấn động đến một mảnh gợn sóng.

Ông!

Cương khí như là cự thạch, nện ở trên mặt nước của hồ Vân Ba, nhất thời kích thích một mảnh bọt nước, mà cương khí lại không tán loạn, ngược lại như là mũi khoan, hướng phía đáy hồ của hồ Vân Ba chui vào, thẳng đến khi xâm nhập mười mấy mét, mới ầm vang nổ tung!

“Ha ha ha ha!”

Đường Chấn thấy thế, không khỏi cất tiếng cười to, sắc mặt ức chế không nổi cuồng hỉ!

Một quyền này xuống dưới, tuy thua xa một chưởng trước đó của Lâm Hải, nhưng cùng một quyền đồng dạng trước đó của chính mình kia mà so sánh, tuy thanh thế yếu đi rất nhiều, nhưng là Đường Chấn lại biết rõ ràng, uy lực trong đó, chí ít đề bạt lên gấp hai ba lần!

Bây giờ, Đường Chấn có lòng tin, liền xem như đối mặt với Đông Phương Ngọc, y đều chưa hẳn không có lực để đánh một trận, thậm chí chí ít có năm thành tỷ lệ, chiến thắng!

Mà hết thảy cải biến này, cũng tại buổi tối hôm qua đó, đều là Lâm Hải ban cho y.

Nghĩ đến chỗ này, Đường Chấn cưỡng ép đem kích động trong lòng đè xuống, một mặt cảm kích quay đầu lại, phù phù quỳ gối tại trước mặt Lâm Hải, ngữ khí khẩn cầu cong xuống.

“Đệ tử, tạ ơn ân tái tạo của sư phụ!”

“Ừm, ngươi phải nhớ kỹ, nhất định phải không kiêu không ngạo, không thể hoang phế tu hành!” Lâm Hải thản nhiên nhận lễ, hời hợt để lại một câu nói, cưỡi Ngân Hợp trong chớp mắt biến mất không còn tăm tích.

Trống kêu không cần trọng chùy, đối với Đường Chấn, Lâm Hải chỉ cần có một chút là được, đường sau này còn phải dựa vào chính y.

Sau khi trở lại Đông Phương gia tộc, sắc trời đã sáng rõ, có người nhìn thấy Lâm Hải cưỡi một thớt ngựa trắng đáng yêu đến bạo, nhao nhao quăng tới thần sắc cực kỳ hâm mộ, đồng thời nhanh chóng truyền ra tại trong Đông Phương gia tộc.

Ầm!

Lâm Hải đang tu hành trong phòng, đột nhiên cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, sau đó một bóng người sôi động xông tới.

“Lâm Hải, nghe nói ngươi có yêu thú mới, ngoại hình đặc biệt manh, có phải là thật hay không, nhanh để cho ta xem!” Đông Phương Vũ Kha một mặt hưng phấn tiến đến, nhìn bốn phía.

“Gặp sắc quên nghĩa, gặp sắc quên nghĩa!” Mà sau lưng Đông Phương Vũ Kha, thì đi theo A Hoa mặt ủ mày chau, một mặt u oán nhìn Đông Phương Vũ Kha, toét miệng sắp khóc.

Rất hiển nhiên, nghe nói Lâm Hải có yêu thú mới, còn đặc biệt manh đặc biệt đáng yêu, A Hoa đã bị ném bỏ!

“Oa, thật manh a!”

Rất nhanh, Đông Phương Vũ Kha liền thấy Ngân Hợp ở bên trong nơi hẻo lánh, một mặt ngốc manh, cọ cái liền nhào tới.

“A... Nha phi Ngân Hợp, quả nhiên là ngươi, vậy mà đoạt mã tử của Cẩu gia!” A Hoa nhất thời gầm lên giận dữ, liền muốn vọt qua đến, đối với Ngân Hợp tiến hành khiển trách mãnh liệt, dù sao nếu động thủ nó là đánh không lại Ngân Hợp.

Thế nhưng là, không đợi nó hành động, đột nhiên sưu một tiếng, một đạo kình phong từ trên trời giáng xuống, A Hoa kinh hãi ngẩng đầu, sau đó toàn thân giật mình một cái, bị dọa đến hồn phi phách tán!

“A... Nha phi, ngươi cái chim ngu này muốn mưu sát thân phu a!”

A Hoa quái khiếu một tiếng, còn chưa kịp chạy, liền bị Tiểu Hồng dốc sức ấn ngã trên mặt đất, hướng phía trên thân mãnh liệt mổ một hồi!

“Để ngươi trêu hoa ghẹo nguyệt, để ngươi hoa tâm đại củ cải!”

“Oan uổng a, trừ ngươi, ta cùng toàn bộ đám mẫu đều là trong sạch!” A Hoa nhất thời rú thảm một trận!

“Ha ha ha, thật manh a, Tiểu Mã Mã, ngươi tên gọi là gì a, chúng ta làm bằng hữu có được hay không?” Mà Đông Phương Vũ Kha đã sớm đem A Hoa quên đến lên chín tầng mây, giờ phút này đã bưng lấy khuôn mặt manh manh của Ngân Hợp, ưa thích đến không được.

Ngân Hợp là nhìn xem A Hoa bị bạo ngược, lại nhìn xem Lâm Hải, nhìn nhìn lại cái cô nàng dáng dấp không tệ trước mặt này, mắt to ngập nước nhất thời có chút mộng bức, tràng cảnh đột nhiên như vậy, để nó đột nhiên cảm giác được não tử có chút không đủ dùng.

“Ai u, ta qua!” Lâm Hải thì là che trán, quả thực sầu chết.

Cả cái phòng này, vừa là nữ nhân thét lên, lại là chó khóc sói tru, quả thực con mẹ nó đã thành Vườn Bách Thú.

Lâm Hải bỗng nhiên có chút hối hận, đem Tiểu Hồng cùng Ngân Hợp tất cả đều lấy ra, ba cái hàng này tập hợp lại cùng nhau, lại thêm Đông Phương Vũ Kha, hình ảnh kia quá đẹp, Lâm Hải quả thực không dám nghĩ.

“Tác nghiệt a!” Lâm Hải kêu rên một tiếng, đẩy cửa chạy ra ngoài, hắn cảm thấy gian phòng của mình, giờ phút này đã không thích hợp cho nhân loại ở lại.

Mới đi ra, chỉ thấy một bóng người, đang vội vã hướng phía bên này đi tới.

“Đông Phương lão ca?” Lâm Hải sững sờ, người tới chính là Đông Phương Du Long.

“Lâm Hải lão đệ, ta đang tìm ngươi đây!”

“Đông Phương lão ca có việc thì phát cái Weachat, ta qua tìm ngươi là được, còn làm phiền ngươi tự mình đi một chuyến sao?” Lâm Hải cười cười, hắn đối với Đông Phương Du Long vẫn là rất có tôn trọng, dù sao thời điểm tại Phàm Gian giới, chỉ có Đông Phương Du Long là kiên trì bền bỉ cung cấp Tinh thạch cho chính mình, mặc kệ là vì cái mục đích gì, cái phần tình nghĩa này Lâm Hải vẫn nhớ ở trong lòng.

“Ha ha, đi hai bước mà thôi.” Đông Phương Du Long cười rất vui vẻ, tôn kính của Lâm Hải đối với lão, rất hiển nhiên để lão phi thường hưởng thụ.

“Nhàn thoại không nói nữa, Lâm lão đệ, Thất Trưởng lão có lời, là trận tranh đoạt vị trí Trưởng lão có biến cố!” Đông Phương Du Long thu lại mặt cười, mặt sắc mặt ngưng trọng nói nói.

“A?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, trong mắt lóe lên một đạo tinh mang, “Muốn bắt đầu sao?”

Chương 1454: Ta nhắc nhở ngươi, chú ý ba người!

Lâm Hải theo Đông Phương Du Long, đi vào trong sảnh hội nghị của Thất Trưởng lão.

“Lâm lão đệ, ba ngày sau, chính là thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão!” Thất Trưởng lão thấy Lâm Hải đến, cũng không nói nhảm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói nói.

Lâm Hải gật gật đầu, “Tốt, đến lúc đó ta sẽ tham gia!”

“Ta giới thiệu cho ngươi một chút, đội hình lần này của chúng ta!” Thất Trưởng lão nói, đem một cái nam tử trẻ tuổi mi thanh mục tú từ sau lưng kêu đến.

“Đây là cháu của ta, Đông Phương Khoát, tu vi Kim Đan hậu kỳ!”

“Đông Phương Khoát, bái kiến Lâm huynh!” Ngày Lâm Hải dùng một quyền đánh lui Đường Chấn, Đông Phương Khoát cũng tại hiện trường, đối với thực lực của Lâm Hải phi thường khâm phục, lập tức liền hướng phía Lâm Hải khách khí ôm quyền.

“Khoát huynh!” Lâm Hải cũng là liền ôm quyền, hướng phía y cười cười.

“Còn có một người, chính là Đường Chấn, bất quá Đường Chấn giờ phút này rời nhà chưa về, nghĩ là đang tu luyện tại hồ Vân Ba, ta đã phái người đi tìm!”

“Thất Trưởng lão, ngài tìm ta?” Thất Trưởng lão đang nói, Đường Chấn liền sải bước đi tới.

Chờ sau khi đi vào, mới phát hiện Lâm Hải cũng ở, Đường Chấn vội vã cung kính hướng phía Lâm Hải thi lễ một cái.

“Sư phụ!”

“Ừm?” Xưng hô của Đường Chấn, để mọi người trong phòng hội nghị, nhất thời tất cả đều sững sờ, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

“Là như thế này, Đường Chấn đã bái ta làm thầy, bây giờ là đồ đệ của ta!” Lâm Hải mỉm cười, nhàn nhạt nói nói.

“Cái gì?!” lời nói của Lâm Hải, để người toàn trường, nhao nhao kinh ngạc không thôi.

Bọn họ cùng Đường Chấn quen biết đã lâu, đều biết Đường Chấn chính là người tâm cao khí ngạo, nghĩ không ra trận chiến ngày đó, vậy mà bị Lâm Hải triệt để tin phục, trực tiếp nhận làm sư phụ, thật sự là ngoài dự liệu!

“Ha ha, vậy liền chúc mừng Tiểu Đường gặp được danh sư, cũng chúc mừng Lâm lão đệ vui thu cao đồ a!” Thất Trưởng lão cười ha ha một tiếng, hướng phía hai người chúc mừng, đồng thời liếc nhìn Đường Chấn thật sâu một chút, âm thầm gật đầu.

“Cái Đường Chấn này quả nhiên bất phàm, chí ít nhãn quang rất độc a!”

Thấy người cũng đến đông đủ, Thất Trưởng lão ngồi trở lại trên chỗ ngồi, ánh mắt tại trên thân ba người Lâm Hải đảo qua, một mặt ngưng trọng mở miệng.

“Lâm lão đệ, Tiểu Đường, Khoát nhi, lần này thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão, quy tắc vẫn như những năm trước, vẫn là mỗi một mạch phái ra ba đại biểu dự thi, nhất mạch chúng ta này, liền đem hi vọng, ký thác trên thân vào ba vị!”

“Thất Trưởng lão yên tâm, chúng ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó!” Ba người hiển nhiên là lấy Lâm Hải làm chủ, Lâm Hải việc nhân đức không nhường ai, liền hướng phía Thất Trưởng lão ôm quyền, cam đoan nói.

“Tốt, ba ngày này, ba vị chuẩn bị cẩn thận một chút, cần tư nguyên gì, cứ mở miệng, ta nhất định sẽ hết sức thỏa mãn!”

“Mặt khác, tại phương diện chiến thuật, hết thảy nghe theo an bài của Lâm lão đệ!” Thất Trưởng lão cũng là không thèm đếm xỉa, trực tiếp đem đại quyền bên cạnh giao ra, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không thể nghi ngờ người, có thể đoạt được thứ hạng tốt hay không, để vị trí của lão di chuyển về phía trước mấy bước, liền toàn bộ nhờ vào Lâm Hải.

Sau khi rời đi, Đường Chấn cùng Đông Phương Khoát theo sát tại sau lưng Lâm Hải, nhìn ra được hai người đều có chút gấp gáp.

“Sư phụ, thứ tự xuất chiến của chúng ta, an bài thế nào?” Đường Chấn đột nhiên hỏi nói.

“Thứ tự xuất chiến?” Lâm Hải cười khổ một tiếng, cho tới bây giờ, hắn đến cả quy tắc thứ tự thi đấu cũng còn không biết đâu, Thất Trưởng lão cũng thật sự là tâm lớn, cái gì cũng không nói liền toàn quyền giao phó cho chính mình.

Bất quá, cái này cũng nhìn ra Thất Trưởng lão là tuyệt đối tín nhiệm đối với Lâm Hải, liền vì cái điểm này, Lâm Hải cũng sẽ không để Thất Trưởng lão thất vọng.

“Ngươi trước tiên đem quy tắc tranh tài, giảng cho ta một chút đi!” Lâm Hải chắp tay sau lưng, có chút im lặng nói nói.

“Ách...” Đường Chấn cùng Đông Phương Khoát, tất cả đều sững sờ, sau đó mặt đen lại.

Mẹ nó, nháo nửa ngày thân làm Thống soái, đến bây giờ cái gì cũng không biết a?

“Sư phụ, ta đến nói đi.” Đường Chấn hắng giọng, vuốt suy nghĩ một chút.

“Thi đấu tranh đoạt Trưởng lão trong Đông Phương gia tộc, tổng cộng chia làm tám đội, kỳ thực cũng là do mỗi cái Trưởng lão tạo thành một đội, mỗi một đội phái ra ba người dự thi, ba người này đã có thể là đệ tử dòng chính, cũng có thể là Khách khanh khác họ.”

“Ừm, ngươi tiếp tục nói!” Lâm Hải gật gật đầu, tỏ ra là đã hiểu.

“Trận đấu dựa theo rút thăm để tiến hành phân tổ, tổng cộng chia làm thành bốn tổ, chúng ta cùng cùng đại biểu một tổ rút đến chúng ta lập thành một đội, tiến hành quyết đấu.”

“Cũng là nói, tỉ như chúng ta cùng nhất mạch của Bát Trưởng lão kia rút đến cùng một tổ, cũng là cùng ba người mà bọn họ phái ra tiến hành trận đấu, quyết ra thắng bại.” Đông Phương Khoát ở một bên, bổ sung nói.

“Một phương thắng sẽ tấn cấp, cùng với ba tổ thắng được khác lại tiến hành rút thăm phân tổ, sau đó dựa theo phân tổ, lại tiến hành trận đấu, cứ thế mà suy ra, mãi cho đến quyết ra hạng nhất mới thôi.”

“Đương nhiên, một phương bại cũng là tiến hành xếp hạng như thế!”

“Phương pháp này, ngược lại là đơn giản!” Lâm Hải gật gật đầu, nghe xong liền minh bạch.

“Mỗi một phe ba người, là đều có đối thủ đâu, hay là tiến hành hỗn chiến, hay là ra sân theo thứ tự?” Lâm Hải hỏi.

“Tự do sắp xếp, theo thứ tự ra sân, mỗi người không hạn chế chiến đấu, ba người toàn bộ bại, là thua!”

“Là như thế này a?” Lâm Hải gật gật đầu, trách không được vừa rồi Thất Trưởng lão nâng lên an bài chiến thuật, nếu như là phương thức ra sân như thế, cái chiến thuật này xác thực rất trọng yếu, nếu như hai cái đội có thực lực tương đương, như vậy an bài chiến thuật xảo diệu mà nói, rất có thể sẽ thay đổi kết cục.

Bất quá, trong lòng Lâm Hải lại không thèm để ý chút nào, chiến thuật tuy không thể thiếu, nhưng tại trước mặt thực lực tuyệt đối, lại không đáng giá nhắc tới.

“Lâm huynh, ta biết rõ thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng ta cảm thấy cần phải nhắc nhở ngươi, phải đặc biệt chú ý ba người!” Đông Phương Khoát ở một bên, bỗng nhiên nói nói.

“A. Ba người nào?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Cái thứ nhất, cũng là Đông Phương Ngọc!” Đông Phương Khoát trịnh trọng nói nói.

“Đông Phương Ngọc sao?” Lâm Hải nhếch miệng lên, trên mặt lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, mà Đông Phương Khoát thì tiếp tục nói nói.

“Lâm huynh mới tới, có khả năng không rõ ràng, cái Đông Phương Ngọc này, chính là nhất mạch của Tam Trưởng lão, thực lực phi thường cường đại, tại bên trong những đệ tử trẻ tuổi đương thời của tám trấn phía Nam, xếp hạng thứ năm, bất quá nghe nói y còn ẩn giấu thực lực, tại lần trước thậm chí đã có thực lực khiêu chiến nhất mạch của Nhị Trưởng lão, chỉ là bị Đông Phương Ngạn âm thầm cản lại.”

“Ta biết rõ.” Lâm Hải gật gật đầu, “Cái thứ hai đâu?.”

“Cái thứ hai này, thì là Lôi Hổ của nhất mạch Nhị Trưởng lão!”

Trong mắt Đông Phương Khoát, lộ ra một tia ngưng trọng.

“Cái Lôi Hổ này, chính là Khách khanh khác họ, tám năm trước đi vào Đông Phương gia tộc ta, trợ giúp Nhị Trưởng lão từ vị trí Lục Trưởng lão, đi tới một vị trí hôm nay.”

“Người này xuất thủ tàn nhẫn, công pháp bá đạo, là cái nhân vật cực kỳ khó chơi, hơn nữa tuổi của gã đã lớn, qua năm nay liền sẽ quá tuổi, không có tư cách tiếp tục tham gia thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão nữa, bởi vậy ta suy đoán, lần này gã nhất định sẽ toàn lực ứng phó, nếm thử tranh đoạt vị trí số một, bất quá hi vọng không lớn.”

“Lôi Hổ?” Lâm Hải gật gật đầu, ghi lại cái tên này.

“Mà cái thứ ba này, liền phi thường đáng sợ!” Đông Phương Khoát nói đến đây, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra một vẻ kiêng dè thật sâu.

“A?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Là cái Đông Phương Ngạn kia sao?”

Đại danh của Đông Phương Ngạn, Lâm Hải không biết đã nghe nói bao nhiêu lần rồi, lường trước cái vị trí số một này, hẳn là Đông Phương Ngạn không thể nghi ngờ.

“Đông Phương Ngạn?” Đông Phương Khoát sững sờ, lắc đầu, “Không, Đông Phương Ngạn là con trai của Tam Trưởng lão, làm sao lại hiệu lực vì Đại Trưởng lão được.”

“Ách... Thảo!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, chính mình hồ đồ, nghe cái tên Đông Phương Ngạn này, thật sự là nghe quá nhiều, vậy mà phạm cái sai lầm rõ ràng như vậy.

Mà lúc này đây, Đông Phương Khoát bỗng nhiên hít sâu một hơi, mang theo một tia cảm giác bất lực thật sâu, tức giận nói.

“Người này không phải là ai khác, mà chính là xếp hàng thứ nhất tại bên trong những đệ tử trẻ tuổi đương thời của tám trấn phía Nam, Đông Phương Dã!”

Chương 1455: Trước giờ giải đấu lớn

“Đông Phương Dã?” Lâm Hải nhướn mày, tuy đến Đông Phương gia tộc đã có thời gian mấy tháng, nhưng hắn còn là lần đầu tiên nghe nói tới cái tên này, nghĩ không ra lại là đệ nhất cường giả tại bên trong những đệ tử trẻ tuổi đương thời của tám trấn phía Nam!

Nhưng rất nhanh, trên mặt Lâm Hải lại hiện lên một tia nghi hoặc.

“Đệ nhất cường giả tại bên trong những đệ tử trẻ tuổi đương thời, không phải là Đông Phương Ngạn sao? Tại sao lại là Đông Phương Dã?” Lâm Hải không hiểu mà hỏi, đại danh của Đông Phương Ngạn, hắn cũng không chỉ nghe nói qua một lần, chẳng lẽ cái Đông Phương Dã này, còn hơn cả Đông Phương Ngạn Chi sao?

“Đông Phương Ngạn?!”

Trong mắt Đường Chấn cùng Đông Phương Khoát, đồng thời toát ra một tia thần sắc cổ quái, cười khổ lắc đầu.

“Lâm huynh đến Đông Phương gia tộc ta mới mấy ngày ngắn ngủi, không rõ ràng cũng coi như bình thường, đệ nhất cường giả tại bên trong những đệ tử trẻ tuổi đương thời của tám trấn phía Nam, đúng là Đông Phương Dã không thể nghi ngờ, bởi vì Đông Phương Ngạn... Đã hoàn toàn vượt qua cấp độ này!”

“A.” Sắc mặt Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó ánh mắt ngưng tụ, “Ngươi ý là nói, cao thủ trẻ tuổi đương thời của tám trấn phía Nam, căn bản không xứng đánh đồng cùng Đông Phương Ngạn?”

“Đúng là như thế!” Đông Phương Khoát gật gật đầu, sau đó thở dài.

“Đông Phương Ngạn, thật sự là quá mạnh! Cho dù là Đông Phương Ngọc cùng Lôi Hổ, đều không phải là kẻ địch của y, trong toàn bộ đệ tử tuổi trẻ đương thời của Đông Phương gia tộc, chỉ sợ cũng chỉ có Đông Phương Dã, có thể chống lại một hai, nhưng trong vòng mười chiêu, cũng chắc chắn thất bại!”

“Đông Phương Ngọc cũng không phải là đối thủ của Đông Phương Ngạn?” Trong mắt Lâm Hải lóe lên một chút ánh sáng, thực lực của Đông Phương Dã cùng Lôi Hổ, Lâm Hải không rõ ràng, nhưng Đông Phương Ngọc thì hắn đã gặp qua.

Có thể một chiêu đánh bại Đông Phương Ngọc, xem ra thực lực của cái Đông Phương Ngạn này, ít nhất là Kim Đan đại viên mãn, thậm chí so với Thất Trưởng lão cùng Đổng Khiếu Thiên của Hắc Phong Tam Sát, đều chưa hẳn đã yếu hơn.

Bất quá, Lâm Hải cũng chỉ là có chút kinh ngạc, nhưng căn bản chưa để ở trong lòng, đừng nói là Kim Đan đại viên mãn, liền xem như Nguyên Anh kỳ, thì tính sao?

Nếu không chọc tới trên đầu mình, vạn sự dễ nói, nếu không mà nói, cùng lắm là một đao trảm xuống!

“Hai người các ngươi trở về chuẩn bị đi, sau ba ngày, trước khi bắt đầu tranh tài, thì tới gọi ta!” Lâm Hải nói xong, không đợi Đông Phương Khoát cùng Đường Chấn nói chuyện, liền đột nhiên quay người, chắp tay sau lưng bình tĩnh rời đi.

Nhìn thân ảnh không thèm để ý chút nào mà rời đi của Lâm Hải, Đông Phương Khoát giật mình một hồi, sau đó hít sâu một hơi.

“Lâm huynh ngược lại là tâm cảnh cao, chỉ là không biết, lần thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão này, có thể có mấy phần chắc chắn?”

“Yên tâm đi, ta tin tưởng sư phụ ta, nhất định có thể chưởng khống toàn cục!” Đường Chấn nắm chặt song quyền, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia cuồng nhiệt, toàn thân tựa hồ tràn ngập lực lượng, ý chí chiến đấu sục sôi, thậm chí đã có chút không kịp chờ đợi.

Mà cùng lúc đó, các Trưởng lão khác trong Đông Phương gia tộc, tất cả cũng đều triệu tập lực lượng trung kiên trong nhất mạch của chính mình, khua chuông gõ mõ thương lượng biến cố trong tranh đoạt vị trí Trưởng lão.

Trong phòng Nhị Trưởng lão, một cái nam tử sắc mặt âm nhu, hai đầu lông mày mang theo một tia hung sát ngồi nghiêm chỉnh, trên thân ẩn ẩn phát ra hàn khí, khiến cho nhiệt độ trong cả phòng cũng chợt hạ xuống mấy phần, mấy cái người phục thị chỉ là liếc gã một cái, cũng phảng phất như rơi vào trong hầm băng, cảm thấy không rét mà run.

Nhưng Nhị Trưởng lão ở phía trên chủ vị, nhìn tên nam tử này, trên mặt lại là ức chế không nổi cuồng hỉ.

“Lôi Hổ, Huyền Băng âm Sát Chưởng của ngươi, đã đột phá tầng thứ hai sao?!”

Lôi Hổ nghe được, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Nhị Trưởng lão, nhất thời như là hai đường băng mang bắn ra từ trong mắt, phảng phất không khí cũng vì đó ngưng kết, vô cùng lạnh lẽo.

“Nhận được Nhị Trưởng lão coi trọng vun trồng, Lôi Hổ đã ở một tuần trước, thành công đột phá tầng thứ hai!”

“Ha ha ha, tốt!”

Nhị Trưởng lão nghe vậy đại hỉ, đứng lên đi đến trước mặt Lôi Hổ, nặng nề vỗ vỗ bả vai gã.

“Lôi Hổ, ngươi quả nhiên không có khiến ta thất vọng, cái Huyền Băng âm Sát Chưởng này, chính là ta từ hai mươi năm trước dưới cơ duyên xảo hợp đạt được, thuộc về công pháp Thiên giai Hạ phẩm, cực khó tu luyện, bây giờ ngươi càng đem tầng thứ hai luyện thành, liền xem như Đông Phương Dã, chỉ sợ cũng sẽ không tiếp tục còn là đối thủ của ngươi!”

Khóe miệng Lôi Hổ nhếch lên, bên trong ánh mắt hiện lên một tia thần sắc khinh miệt, cười lạnh một tiếng.

“Đông Phương Dã? Hừ! Nếu Lôi mỗ không có luyện thành Huyền Băng âm Sát Chưởng, thì y đúng là cái kình địch đáng sợ, nhưng là bây giờ, y đã không xứng làm đối thủ của Lôi mỗ!” Nói xong, Lôi Hổ một mặt trịnh trọng, hướng phía Nhị Trưởng lão liền ôm quyền.

“Nhị Trưởng lão, Lôi mỗ chỉ là một Tán tu, toàn bằng Nhị Trưởng lão vun trồng, mới có được thành tựu hôm nay, tuy qua năm nay, Lôi mỗ liền không có cách nào tiếp tục đại biểu cho nhất mạch Nhị Trưởng lão dự thi, nhưng Nhị Trưởng lão yên tâm, Lôi mỗ lần này, nhất định sẽ giúp ngươi ngồi vị trí Đại Trưởng lão, để báo đáp ân tình nhiều năm của Nhị Trưởng lão!”

“Ha ha ha, tốt!” Nhị Trưởng lão cười lớn một tiếng, trong mắt ẩn ẩn hiện lên vẻ kích động, chậm rãi gật đầu.

“Lôi Hổ, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi! Ngươi yên tâm, tuy sau lần này, ngươi liền không cách nào tiếp tục dự thi, nhưng ta cam đoan với ngươi, đãi ngộ của ngươi ở chỗ ta này, tuyệt đối không giảm xuống mảy may!”

“Này, liền đa tạ Nhị Trưởng lão!”

Hai người nhìn lẫn nhau một chút, nhất thời ngửa mặt lên trời cười to, trong mắt đồng thời có hào quang loé lên.

Thời điểm Nhị Trưởng lão cùng Lôi Hổ cất tiếng cười dài, Đại Trưởng lão lại lửa cháy đến nơi, gấp loạn chuyển trong cả phòng.

“Dã thiếu gia còn chưa có trở lại sao?”

Đại Trưởng lão cau mày, mang trên mặt bất an cùng buồn bực giận dữ, hướng phía hạ nhân câm như hến ở bên cạnh gầm hỏi.

“Đại Trưởng lão, Dã thiếu gia tạm thời còn chưa trở về.”

“Hồ nháo, quả thực là hồ nháo!” Đại Trưởng lão tức đến ria mép cũng nhếch lên, trong mắt tất cả đều là thần sắc lo lắng cùng giận dữ.

“Y chẳng lẽ không biết, ba ngày sau chính là thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão sao? Bên trong ngày thường ra ngoài lịch luyện cũng coi như thôi, bây giờ lại là thời cơ trọng yếu như vậy, vậy mà đến bây giờ vẫn chưa trở lại, đây là muốn tức chết ta sao?”

“Ta đã trở về!” Đúng lúc này, đột nhiên một thanh âm không lớn vang lên tại cửa ra vào, nhưng bên trong thanh âm lại phát ra sự băng lãnh, khiến lòng người run lên bần bật.

“Ừm?” Đại Trưởng lão bỗng nhiên quay đầu, đã thấy một cái thiếu niên mặt không biểu tình, thần sắc cao ngạo, lẳng lặng đứng tại bên trong này, ánh mắt lạnh lùng hướng phía mọi người trong phòng liếc nhìn một phen, trong lòng mọi người nhất thời cuồng loạn một trận, phảng phất như bị một cái mãnh thú khát máu tiếp cận, toàn thân nhất thời cứng đờ, không tự chủ được sinh ra một tia sợ hãi thật sâu.

“Dã nhi?! Ha ha, cháu trai tốt của ta, ngươi cũng trở về rồi!”

Trong lòng Đại Trưởng lão nhất thời đại hỉ, nhanh chân đi qua, thế nhưng là Đông Phương Dã đột nhiên ngẩng đầu hướng phía lão trông lại, hai đường ánh mắt lạnh lùng không mang theo cảm tình, giống như lưỡi kiếm sắc bén đâm về phía Đại Trưởng lão, khiến cho thân hình Đại Trưởng lão bỗng nhiên sững lại một hồi, trái tim cuồng loạn một trận, trong nháy mắt ngừng cước bộ.

“Ta mệt mỏi, cần nghỉ ngơi!”

Đông Phương Dã nói xong, không nhìn nữa bất luận kẻ nào, tại trong ánh mắt kính sợ nhìn soi mói của mọi người, quay người rời đi.

“Hô ~ “

Thẳng đến khi Đông Phương Dã đi xa, mọi người trong phòng mới thở dài ra một hơi, phảng phất như thả xuống được một khối đá lớn, khí tức bạo lệ trên thân Đông Phương Dã trước đó, thật là làm cho người ta kiềm chế, ép bọn họ có loại cảm giác thở không nổi.

Mà Đại Trưởng lão lại là biến sắc, không khỏi hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

“Hừ, nếu không phải nhìn ngươi còn hữu dụng, há lại để cho ngươi sống đến bây giờ!”

Nhìn bóng lưng của Đông Phương Dã, Đại Trưởng lão tức đến phất ống tay áo một cái, ngay trước mặt nhiều người như vậy, Đông Phương Dã vậy mà một chút mặt mũi cũng không cho lão, để lão không khỏi phóng xuất ra một cỗ sát cơ không che giấu được.

Cùng một ngày khi Đông Phương Dã về đến gia tộc, lại cũng có một thanh niên nam tử về đến gia tộc, chỉ là so sánh với Đông Phương Dã điệu thấp, người nam tử này về đến, lại gây nên oanh động tại trong toàn cả gia tộc, thậm chí cả Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức cũng phải tự mình ra mặt, cả tộc nghênh đón!

Nhất mạch của Thất Trưởng lão, tự nhiên cũng xuất hiện tại trong đội ngũ nghênh đón, thậm chí ngay cả Lâm Hải cũng bị kinh động, mang theo nồng đậm hiếu kỳ, cùng một chỗ với mọi người trông mong mà đối đãi. Không vì cái gì khác, bởi vì bọn hắn ở đây chờ đợi, chính là đệ nhất thiên tài trăm ngàn năm khó gặp một lần của Đông Phương gia tộc, Đông Phương Ngạn!

Chương 1456: Đệ nhất thiên tài Đông Phương Ngạn!

“Oa, liền muốn gặp được Đông Phương Ngạn ca ca, thật kích động!”

Bên cạnh Lâm Hải, khuôn mặt nhỏ của Đông Phương Vũ Kha hồng nhuận phơn phớt, một bộ dáng hưng phấn, giống như những cái tiểu nữ sinh Truy Tinh của Phàm Gian giới kia, để Lâm Hải không khỏi âm thầm buồn cười.

“Xem ra, mặc kệ là Phàm Gian giới hay là Địa Tiên giới, loại gái mê trai vô não này, đều là tồn tại a!”

“Uy, ngươi đây là cái biểu lộ gì a!”

Đông Phương Vũ Kha đang là một mặt say mê, chợt phát hiện thần sắc Lâm Hải cổ quái, nhất thời liếc trắng Lâm Hải một chút, hoài nghi hỏi.

“Một cái Đông Phương Ngạn mà thôi, cần đem ngươi mê thành cái dạng này sao?” Lâm Hải nhún nhún vai, im lặng nói nói.

“Cái gì gọi là một cái Đông Phương Ngạn mà thôi?!” Đông Phương Vũ Kha nhất thời liền không vui, chống nạnh hướng phía Lâm Hải chất vấn nói, “Đây chính là đệ nhất thiên tài Đông Phương Ngạn, là thần tượng trong suy nghĩ của toàn bộ thiếu nữ tám trấn phía Nam có được hay không?”

Nói xong, trên mặt Đông Phương Vũ Kha đột nhiên toát ra vẻ thất lạc khó mà che giấu.

“Đáng tiếc y cũng họ Đông Phương, còn là tộc huynh của ta, người ta vô pháp theo đuổi y, ai nha, nghĩ đến đây, tâm lý người ta liền thật đau nhức a!”

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, nhất thời không còn gì để nói, cô nàng này là ý tưởng gì a?

Bất quá Lâm Hải lại càng thêm hiếu kỳ, có thể để toàn cả gia tộc ra mặt nghênh đón, lại để cho Đông Phương Vũ Kha loại nữ hài tâm cao khí ngạo, tùy hứng điêu ngoa này thần hồn điên đảo như thế, hắn ngược lại thật sự là muốn nhìn một chút, cái Đông Phương Ngạn này là thần thánh phương nào?

“Sư phụ, đệ tử đã từng thấy qua Đông Phương Ngạn xuất thủ, người này thực lực tuy mạnh, nhưng đệ tử coi là, cùng sư phụ vẫn là có chút chênh lệch.” Đường Chấn bỗng nhiên ở một bên, suy tư một phen nói nói.

“Uy, ngươi nói cái gì đó?” Lâm Hải còn chưa lên tiếng, Đông Phương Vũ Kha trực tiếp chấn kinh nhìn Đường Chấn, mặt mũi tràn đầy đều là thật không thể tin.

“Ngươi vừa mới nói, Đông Phương Ngạn không bằng Lâm Hải?” Đông Phương Vũ Kha lắc đầu, một mặt xem thường.

“Ta nói Đường Chấn, ta vẫn cảm thấy ngươi rất thẳng thắn, coi như hiện tại bái Lâm Hải làm sư, cũng không cần như thế nịnh bợ nịnh nọt hắn đi? Lấy bản tiểu thư nhìn, Đông Phương Ngạn tùy tiện động động đầu ngón út, Lâm Hải đoán chừng liền nằm xuống dậy không nổi.”

Nói xong, Đông Phương Vũ Kha vì nghiệm chứng lời nói của chính mình, còn đặc biệt hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Lâm Hải chính ngươi nói, ta nói có đúng hay không?”

“Ta có không chịu nổi như vậy sao?” Trong lòng Lâm Hải buồn cười một trận, có chút im lặng nhìn xem Đông Phương Vũ Kha, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên phía trước rối loạn một trận, đám người nhất thời vang lên tiếng hoan hô.

“Ngạn công tử trở về á!”

“Hoan nghênh Ngạn công tử về nhà!”

“Ngạn công tử, ngươi là kiêu ngạo của chúng ta!”

…

Trong lúc nhất thời, tiếng vỗ tay như sấm động, reo hò không dứt, đám người như là điên cuồng, nhao nhao hướng phía nơi cửa phất cờ hò reo, mang trên mặt thần sắc kích động không thôi.

“Oa, Đông Phương Ngạn ca ca, so với lần trước gặp lại đẹp trai hơn!” Đông Phương Vũ Kha cũng là reo hò một tiếng, kích động nắm chặt hai cái nắm tay nhỏ, thét lên một trận.

“Ta qua, cái trình độ được hoan nghênh này, hoàn toàn không kém gì phái Truy Tinh thần tượng ở Phàm Gian giới a!”

Lâm Hải mang theo lòng hiếu kỳ thật sâu, cũng hướng phía trước nhìn lại, sau đó thân ảnh của một cái nam tử trẻ tuổi, xuất hiện tại giữa tầm mắt. Chỉ thấy người này chừng hai mươi, dáng dấp tướng mạo anh tuấn, dáng vẻ đường đường, mày kiếm rực rỡ, mang trên mặt ý cười như có như không, một thân quần áo màu trắng, tiêu sái thong dong, khí khái anh hùng hừng hực, dưới trướng là một cái mãnh hổ lộng lẫy cao cỡ một người, phun ra nuốt vào khí tức dã thú làm người sợ hãi, ngừng tại trước mặt mọi người.

“Để các vị trưởng bối trong gia tộc đi ra ngoài nghênh đón, Đông Phương Ngạn không dám nhận!” Đông Phương Ngạn cưỡi mãnh hổ, hướng phía Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức cùng các vị Trưởng lão xa xa liền ôm quyền, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Oa, Đông Phương Ngạn ca ca thật có lễ số a!” Đông Phương

Vũ Kha nhìn xa xa, trong hai mắt cũng bắt đầu lấp lánh ánh sao, quả thực đối với Đông Phương Ngạn sùng bái muốn chết.

Lâm Hải thì hơi hơi bĩu môi một cái, trong lòng âm thầm lắc đầu, gặp Tộc trưởng cùng trưởng bối trong gia tộc, liền cả yêu thú cũng không xuống, cái này cũng gọi là hiểu lễ nghĩa sao?

Bất quá nhìn người của Đông Phương gia tộc, tựa hồ cũng không có người vì vậy mà bất mãn, thậm chí ngay cả Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức đều là nụ cười đầy mặt, giống như đã tập mãi thành thói quen, Lâm Hải làm một cái người ngoài, tự nhiên cũng sẽ không qua nói cái gì.

Bất quá, thời điểm khi ánh mắt của Lâm Hải rơi vào trên thân Đông Phương Ngạn, ánh mắt lại bỗng nhiên co rụt lại, mặt lộ vẻ mặt ngưng trọng.

“Cái Đông Phương Ngạn này, không hổ danh xưng đệ nhất thiên tài, quả nhiên không đơn giản a!”

Lâm Hải không khỏi âm thầm gật đầu, Đông Phương Ngạn giờ phút này tuy đang cùng Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức chuyện trò vui vẻ, trên thân không có bất kỳ cái khí tức gì tiết ra ngoài, nhưng lại ẩn ẩn cho Lâm Hải một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm, tựa hồ trong người Đông Phương Ngạn, đang ẩn chứa một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ, khiến cho người ta run sợ!

“Thất Trưởng lão cùng Hắc Phong Tam Sát Đổng Khiếu Thiên, cũng không bằng cái Đông Phương Ngạn này!”

Tuy còn không rõ ràng lắm tu vi cụ thể của cái Đông Phương Ngạn này, nhưng trong lòng Lâm Hải lập tức đã có cái kết luận này. Đồng thời, ánh mắt Lâm Hải đảo qua tại trên thân Đông Phương Trí Đức, cái Tộc trưởng của Đông Phương gia tộc này, tuy khí tức nội liễm, nhìn qua tựa như một cái lão giả phổ phổ thông thông, nhưng Lâm Hải từ trên người lão, cũng cảm thấy một cỗ uy hiếp như có như không, vậy mà cũng là một cái cao thủ mười phần, hoàn toàn không phải là Thất Trưởng lão cùng Hắc Phong Tam Sát có thể so sánh.

“Đông Phương Trí Đức cùng Đông Phương Ngạn, là hai cái cường đại nhất bên trong những người mình đã gặp qua, sau khi đi vào Địa Tiên giới!”

Phóng mắt khắp toàn bộ Đông Phương gia tộc, Lâm Hải cảm thấy có thể làm cho hắn coi trọng, hẳn cũng chỉ là có hai người kia.

“Tám vị Trưởng lão theo ta đến Nghị Sự Các, có chuyện quan trọng cần thương lượng, những người khác trở về đi!”

Đông Phương Trí Đức đem mọi người phân phát, sau đó mang theo tám đại Trưởng lão, bồi tiếp Đông Phương Ngạn cùng một chỗ, qua Nghị Sự Các.

“Tộc trưởng, các vị Trưởng lão, ta lần này về, mang theo một cái tin tức tốt khiến mọi người phấn chấn!”

Vừa đến Nghị Sự Các ngồi xuống, Đông Phương Ngạn trầm ngâm một lát, đột nhiên mở miệng, thả ra một trái bom tấn...

Không có người biết rõ, bên trong Nghị Sự Các là thương lượng chuyện gì, chỉ là sau khi mấy cái Trưởng lão đi ra, mỗi cái tâm sự nặng nề, trong mắt hoặc là kinh hỉ hoặc là sầu lo, tất cả đều vội vã rời đi.

Mà Đông Phương Ngạn thì là hàn huyên vài câu cùng Đông Phương Trí Đức, mới đi theo Tam Trưởng lão, trở lại chỗ ở.

“Hài nhi, bái kiến phụ thân!”

Về đến trong nhà, Đông Phương Ngạn mang theo vẻ vui mừng, hướng phía Tam Trưởng lão bái hạ đại lễ.

“Ha ha ha, Ngạn nhi, đứng lên, mau đứng lên!” Tam Trưởng lão cười ha ha, vui sướng trên mặt khó mà che giấu, tiến lên đem Đông Phương Ngạn dìu đứng lên.

Sau khi hai người ngồi xuống, Tam Trưởng lão vung tay lên, đem hạ nhân cho lui, sau đó sắc mặt nghiêm túc lên.

“Ngạn nhi, chuyện ngươi nói trước đó, có phải là thật hay không?”

“Tự nhiên là thật! Phụ thân, ta lần này trở về, chính là đặc biệt vì chuyện này!”

“Này...” Sắc mặt Tam Trưởng lão đột nhiên có chút kích động, “Đệ đệ Ngọc nhi của ngươi, có thể có hi vọng?”

Đông Phương Ngạn nghe được, thong dong cười một tiếng.

“Lấy tình huống trước mắt của Ngọc nhi đến xem, trở ngại lớn nhất cũng là Đông Phương Dã cùng Đường Chấn, nhưng Đường Chấn tuổi tác đã lớn, tiềm lực hao hết, có thể bài trừ ở bên ngoài, như vậy cũng chỉ còn lại có một người là Đông Phương Dã!”

“Thế nhưng là, cái Đông Phương Dã kia, khó đối phó a!” Tam Trưởng lão thở dài, cau mày, hiển nhiên trong lòng của lão rất rõ ràng, Đông Phương Ngọc căn bản không phải là đối thủ của Đông Phương Dã.

“Phụ thân cứ yên tâm, hết thảy có ta đây!” Đông Phương Ngạn cười nhạt một tiếng, trong mắt lóe lên một tia quang mang tự tin.

“Nhưng, ngươi tuy thực lực cường đại, cũng không thể thay thế Ngọc nhi xuất chiến a?”

“Thay Ngọc nhi xuất chiến tự nhiên là không thể, nhưng ta có thể dùng biện pháp khác!” Nói xong, Đông Phương Ngạn đột nhiên sờ tay vào ngực, móc ra một vật, tại trước mặt Tam Trưởng lão lắc

lắc.

“Phụ thân, ngươi nhìn đây là cái gì?”

“Đây là…” Đồng tử của Tam Trưởng lão bỗng nhiên co rụt lại, sau đó mặt mũi tràn đầy kinh hỉ!

Chương 1457: Liệt Hỏa Phù

“Ngạn nhi, đây là… Phù lục?!!!”

Hai mắt Tam Trưởng lão gắt gao nhìn chằm chằm vào trong tay Đông Phương Ngạn, thời khắc thấy đường vân màu hồng phức tạp trên lá bùa, trên mặt ức chế không nổi cuồng hỉ.

“Không sai, đây là Liệt Hỏa Phù, uy lực vô cùng mạnh mẽ, sau khi tế ra có thể so với một kích của Nguyên Anh!” Đông Phương Ngạn mang theo một tia thần sắc tốt đẹp, nhàn nhạt nói nói.

“Ha ha, tốt, quá tốt!” Mặt mũi Tam Trưởng lão tràn đầy vui sướng cất tiếng cười to, “Ngọc nhi có cái Liệt Hỏa Phù này, đã đủ để quét ngang hết thảy người tu hành phía dưới Nguyên Anh, cho dù là mạnh như Đông Phương Dã, cũng chắc chắn sẽ thất bại!”

“Lần này, hạng nhất trong thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão, tuyệt đối không phải Ngọc nhi thì không còn ai nữa!”

Nói đến đây, ánh mắt Nhị Trưởng lão mang theo một tia cảm kích, hướng phía Đông Phương Ngạn gật gật đầu.

“Ngạn nhi, đây đều là công lao của ngươi a!”

“Phụ thân nói quá lời, người một nhà không nói hai nhà, xếp hạng lần này mười phần trọng yếu, đối với Tiểu Ngọc cũng là thời cơ tuyệt hảo ngàn năm một thuở, để cải biến vận mệnh, ta tự nhiên sẽ cố gắng lớn nhất, trợ giúp Tiểu Ngọc lấy được chức quán quân.”

Đông Phương Ngạn nói xong, dừng một cái, bỗng nhiên hướng bốn phía nhìn sang, hơi nghi hoặc một chút.

“Lần này ta trở về, tại sao không có nhìn thấy Tiểu Ngọc đâu?.”

“Ai, Ngọc nhi mấy ngày trước về đến trong nhà, tựa như biến thành người khác, trầm mặc ít nói, nhất tâm dốc sức tại trên việc tu luyện, có lẽ là đối với lần thi đấu tranh đoạt này, cảm thấy có chút áp lực đi.”

Tam Trưởng lão nói xong, đột nhiên phía hạ nhân bên ngoài cửa gọi tiến đến.

“Qua, đem Ngọc thiếu gia kêu đến, mặc kệ y tu luyện bận bịu cỡ nào, Ngạn thiếu gia đã trở về, y cũng nên gặp mặt một lần.”

“Vâng!” Hạ nhân cung kính rời đi, chỉ chốc lát liền dẫn một người trẻ tuổi đi vào chỗ của Tam Trưởng lão, chính là Đông Phương Ngọc trước đó đã bị Đổng Khiếu Thiên đánh thương.

“Ngọc nhi bái kiến phụ thân, đại ca!” Sau khi Đông Phương Ngọc đi vào, mặt không biểu tình, hướng phía Tam Trưởng lão cùng Đông Phương Ngạn, tuần tự thi lễ, liền đứng xuôi tay, cung kính đứng vững.

“Hừ!” Tam Trưởng lão nhất thời có chút bất mãn, Đông Phương Ngọc trước kia không phải là cái dạng này, lần này trở về là thế nào, thủy chung lôi kéo cái mặt, giống như người nào nợ y vậy.

“Ngọc nhi, lập tức liền muốn thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão, ngươi chuẩn bị thế nào rồi?” Tam Trưởng lão cau mày, hỏi.

“Phụ thân, ta sẽ cố hết sức!”

Đông Phương Ngọc nhàn nhạt nói nói, chỉ là lời nói cũng không kiên quyết, ngược lại có loại cảm giác ủ rũ, để Tam Trưởng lão càng thêm nổi nóng, vừa muốn phát giận đã thấy Đông Phương Ngạn ở bên cạnh, không khỏi khẽ di một tiếng, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Tiểu Ngọc, ngươi đạt tới Kim Đan đại viên mãn?”

Lời nói của Đông Phương Ngạn, để Tam Trưởng lão đang buồn bực giận dữ sững sờ, sau đó thật không thể tin mà nhìn về phía Đông Phương Ngọc.

“Ha ha, cái gì cũng không giấu diếm được pháp nhãn của đại ca!” Đông Phương Ngọc cười khổ một tiếng, tựa hồ cũng không có vẻ vui sướng gì, ngược lại thần sắc tràn ngập cô đơn.

“Ngọc nhi, đây là thật?!” Mà Tam Trưởng lão ở một bên, thì là cao hứng đến hỏng, có chút không dám tin tưởng hỏi.

“Phụ thân, Ngọc nhi đã tại một tháng trước, Kim Đan đã tu tới cảnh giới đại viên mãn!”

“Ha ha ha, quá tốt, quả thực là quá tốt!” Tam Trưởng lão cao hứng tươi cười rạng rỡ, kích động đến ria mép cũng run rẩy lên.

“Thật sự là Song Hỉ Lâm Môn a, kể từ đó, Ngọc nhi cầm xuống chức quán quân của lần thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão này, đã là sự tình ván đã đóng thuyền!”

Đông Phương Ngọc nghe được, thì là cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Phụ thân, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, Ngọc nhi cũng không dám nói khoác như thế!”

“Tiểu Ngọc, tính cách của ngươi, giống như cùng trước kia không giống nhau lắm?” Đông Phương Ngạn bỗng nhiên một mặt kỳ quái, nhìn Đông Phương Ngọc hơi kinh ngạc, y đối với cái đệ đệ này vẫn là rất rõ ràng, luôn luôn tâm cao khí ngạo, không coi ai ra gì, làm sao bây giờ vậy mà giống như biến thành người khác, bắt đầu hiểu được khiêm tốn.

Nếu thật là khiêm tốn, cái kia ngược lại là chuyện tốt, nhưng không biết tại sao, Đông Phương Ngạn luôn luôn cảm giác, cái đệ đệ của chính mình này phảng phất như bị cái gì đả kích, ý chí sinh ra dao động, giống như mất đi tự tin đối với chính mình.

Nếu thật là như thế, chuyện này coi như nghiêm trọng, nên biết rằng lòng tự tin đối với một người tu hành mà nói, là cực kỳ trọng yếu, nếu như đối với chính mình sinh ra hoài nghi, ngày sau nhất định sẽ trở thành tâm ma, nếu như vậy mà muốn có thành tựu cao hơn, cơ hồ liền không có khả năng.

“Không có gì.” Đông Phương Ngọc lắc đầu, cười nhạt một tiếng, “Chẳng qua là cảm thấy chính mình trước kia, rất buồn cười rất hoang đường, chỉ có chút hơi thành tựu không có ý nghĩa, liền cho rằng bản thân có bao nhiêu không tầm thường, ai ngờ chỉ là ếch ngồi đáy giếng, tựa như một tên hề, tăng thêm trò cười.”

Nói xong, Đông Phương Ngọc liền hướng phía Tam Trưởng lão cùng Đông Phương Ngạn đang một mặt kinh ngạc, ôm quyền.

“Phụ thân, đại ca, không có việc gì mà nói, ta muốn đi tu luyện.” Nói xong, Đông Phương Ngọc quay người liền muốn rời khỏi.

“Chờ một chút!” Đông Phương Ngạn đột nhiên mở miệng, đem Đông Phương Ngọc gọi lại, sau đó ánh mắt như điện, vô cùng ngưng trọng nhìn chằm chằm vào Đông Phương Ngọc, chậm rãi mở miệng.

“Tiểu Ngọc, đại ca sẽ không hỏi ngươi đã trải qua chuyện gì, nhưng là có một chút ngươi cần phải nhớ kỹ, bất cứ lúc nào, đều phải từ đầu tới cuối duy trì một khỏa đạo tâm khát vọng mạnh lên, ta đã gặp qua rất nhiều thiên tài ngay từ đầu kinh diễm tuyệt luân, cuối cùng lại ngã xuống trong đám người, chính thức đánh ngã bọn họ, không phải là địch nhân, mà chính là nội tâm của bản thân bọn họ!”

“Ta, không hy vọng ngươi cũng thay đổi thành như thế!”

Đông Phương Ngọc nghe được, trong ánh mắt lúc đầu ảm đạm vô quang, đột nhiên hiện lên một tia tinh mang, trong lòng phảng phất như bị trọng chùy đánh qua, run lên bần bật, qua hồi lâu mới nặng nề gật gật đầu.

“Đại ca, Tiểu Ngọc nhớ kỹ!”

“Ừm, ta tin tưởng ngươi, tại bên trong thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão, ngươi chắc chắn sẽ lần nữa nở rộ hào quang!”

“Ngọc nhi a, lần thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão này, so với trong quá khứ cũng trọng yếu hơn nhiều, ta muốn ngươi, nhất định phải nắm lấy vị trí số một!” Tam Trưởng lão bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào vào Đông Phương Ngọc, hít sâu một hơi nói nói.

“Hạng nhất?” Đông Phương Ngọc nhướn mày, tuy y bị Đổng Khiếu Thiên đánh cho trọng thương, phá rồi lại lập rồi lại đột phá đến Kim Đan đại viên mãn, thực lực tăng nhiều, nhưng muốn nói nắm lấy vị trí số một, vẫn cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

“Ngươi không cần lo lắng, nhìn xem đây là cái gì?” Tam Trưởng lão cười đắc ý, đem cái tấm Liệt Hỏa Phù kia, đưa tới trước mặt Đông Phương Ngọc.

“Phù lục?!”

Đồng tử của Đông Phương Ngọc bỗng nhiên co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Phù lục danh xưng là pháp bảo duy nhất một lần, sử dụng hết liền mất đi hiệu lực, bởi vậy có rất ít người đi học tập phương pháp khắc dấu phù lục, mà người sử dụng phù lục, liền càng thêm ít, dù sao so với pháp bảo có thể lâu dài sử dụng mà nói, phù lục liền có vẻ hơi không quá có lời.

Nhưng cũng chính bởi vì vậy, phù lục đồng dạng có thể bị cầm lên mặt đài, cũng có uy lực cực kỳ cường đại, chỉ có dạng này mới có thể đền bù thiếu hụt trí mạng sử dụng số lần, đại đa số dưới nhiều tình huống đều bị người xem như đòn sát thủ cuối cùng, không cần thì thôi, dùng một lát nhất định giết địch!

Bởi vậy, phù lục đối với người tu hành mà nói, dị thường thưa thớt mà trân quý, không phải vạn bất đắc dĩ, không có người sẽ tuỳ tiện sử dụng, sẽ chỉ dùng ở thời khắc mấu chốt nhất, để mà thay đổi càn khôn.

“Phụ thân, đây có phải là quá quý giá hay không?”

Đông Phương Ngọc lộ vẻ mặt do dự, cho dù bùa này là do phụ thân mình lấy ra, y vẫn không có đưa tay đón, dù sao đây là đồ vật duy nhất một lần, sử dụng hết coi như xong.

“Đã cho ngươi, ngươi cầm chính là được, đây chính là của đại ca ngươi, tự mình cho đưa tới!” Tam Trưởng lão tức giận liếc nhìn Đông Phương Ngọc một chút, đem Liệt Hỏa Phù nhét vào trong tay y.

“Đại ca. Cái này...” Đông Phương Ngọc lúc này mới đưa mắt nhìn sang Đông Phương Ngạn, muốn nói lại thôi.

“Tiểu Ngọc a, ngươi đừng khách khí!” Đông Phương Ngạn cười nhạt một tiếng, sau đó sắc mặt ngưng tụ, ánh mắt sáng rực nhìn thẳng vào ánh mắt của Đông Phương Ngọc.

“Lời kế tiếp, phi thường trọng yếu, ngươi cần phải nghe kỹ!”

Chương 1458: Tin tức nặng ký

“Đại ca, có chuyện cứ nói, ta đang nghe!” Thấy Đông Phương Ngạn có ngữ khí ngưng trọng, trong lòng Đông Phương Ngọc run lên, không dám khinh thường, chậm rãi gật gật đầu.

“Phụ thân sở dĩ để ngươi nhất định phải nắm lấy hạng nhất, là bởi vì lần thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão này, không phải chỉ là thi đấu tranh đoạt đơn giản như vậy, nó càng là một lần thi đấu để các thế lực lớn trong thành Lưu Tô chọn lựa tuyển bạt đệ tử!”

“Cái gì?!!!”

Lời nói của Đông Phương Ngạn, như là một đạo sấm sét nổ vang tại bên tai của Đông Phương Ngọc, để Đông Phương Ngọc kinh hãi ngẩng đầu, trong hai mắt lộ ra thần sắc vô cùng kích động.

“Đại ca, chuyện này là thật?! Các thế lực lớn của thành Lưu Tô, muốn tuyển chọn đệ tử?!” Thanh âm nói chuyện của Đông Phương Ngọc, cũng có chút run rẩy.

“Ngươi cho rằng, ta sẽ cầm loại sự tình này đùa giỡn hay sao?” Đông Phương Ngạn nhíu mày, sau đó ngưng trọng nói nói.

“Trước đó Tộc trưởng đã thông tri việc này cho các đại Trưởng lão, chắc hẳn mỗi một mạch đều sẽ cực kỳ coi trọng, rất có thể một số tuyệt chiêu cùng pháp bảo áp đáy hòm, đều sẽ lấy ra dùng.”

“Bởi vậy, ngươi không thể có mảy may chủ quan, thời gian còn lại phải nắm chặt hết thảy để chuẩn bị, nhất định phải đem hạng nhất này đặt vào trong túi, bởi vì chỉ có hạng nhất, mới có tư cách tự chủ lựa chọn thế lực lớn!”

“Tự chủ lựa chọn thế lực lớn?” Đồng tử Đông Phương Ngọc bỗng nhiên co rụt lại, lần nữa bị lời nói của Đông Phương Ngạn chấn kinh đến nghẹn họng nhìn trân trối, quả thực không dám tin tưởng vào lỗ tai mình.

“Đại ca, ngươi là nói, không phải bị thế lực lớn lựa chọn, mà chính là tự chủ lựa chọn thế lực lớn?” Sắc mặt Đông Phương Ngọc kích động hỏi.

“Không sai, lần này tám trấn phía Nam tổng cộng đề cử hai mươi bốn đệ tử trẻ tuổi, mỗi trấn ba người, ba người tuyển từ trấn Lạc Phong, liền từ Đông Phương gia tộc ta sinh ra.” Đông Phương Ngạn chầm chậm nói nói.

“Dựa theo ước định đạt thành ở giữa các thế lực lớn, bên trong ba người tuyển ra, hạng nhất có thể tự chủ lựa chọn thế lực lớn, mà hạng hai cùng hạng ba, thì chỉ có tư cách bị thế lực lớn chọn lựa, đương nhiên, cũng có khả năng không được chọn lựa!”

Nói đến đây, Đông Phương Ngạn lần nữa một mặt ngưng trọng nhìn về phía Đông Phương Ngọc, nghiêm túc mở miệng nói.

“Cho nên nói, ngươi nhất định phải cầm tới hạng nhất, chỉ có dạng này mới có một trăm phần trăm tự tin để tiến vào thế lực lớn, mà hạng hai cùng hạng ba, tuy cũng có cơ hội, nhưng cuối cùng cũng có khả năng thất bại, ngươi, hiểu chưa?”

“Ta hiểu rồi!” Đông Phương Ngọc nặng nề gật gật đầu, trong mắt đã hiển lộ ra quang mang vô cùng cuồng nhiệt!

Tiến vào thế lực lớn của a, chuyện này đối với những người tu hành như bọn họ này mà nói, vậy quả thực là cơ hội tốt tuyệt hảo chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu a, cùng những thế lực lớn kia so sánh, gia tộc mình tính là cái gì chứ a, căn bản cũng không nhấc lên cái giá trị gì cả, nhỏ bé như là con kiến hôi! Xa không nói, liền nói đại ca Đông Phương Ngạn của mình, năm năm trước dưới cơ duyên xảo hợp, bị Phi Tinh Các một trong các thế lực lớn của thành Lưu Tô nhìn trúng, thu làm đệ tử, từ đó một bước lên trời, chẳng những tu vi đột nhiên tăng mạnh, đạt tới cảnh giới sâu không lường được, địa vị càng là nước lên thì thuyền lên, nhất cử đại giá đứng ở phía trên toàn bộ người tu hành trong tám trấn phía

Nam.

Đừng nói tại Đông Phương gia tộc hoặc là nói tám trấn phía Nam, coi như tại trong toàn bộ thành Lưu Tô, nhắc lên tên của Đông Phương Ngạn, không dám nói người người kính sợ, nhưng ít ra cũng là để cho người ta không dám khinh thường, cái này là phong quang cùng bá khí bực nào!

Nhưng mà, Đông Phương Ngạn lại từng nói, tại bên trong toàn bộ các thế lực lớn của thành Lưu Tô, Phi Tinh Các còn không phải là mạnh nhất, chỉ có thể miễn cưỡng xem như mức độ trung lưu, nhưng dù cho như thế, cũng đã để cho Đông Phương Ngạn đạt tới độ cao mà tất cả các người tu hành trong tám trấn phía Nam đều theo không kịp!

Mà lần này, hạng nhất thi đấu trong tranh đoạt vị trí Trưởng lão, lại có thể tự chủ chọn lựa thế lực lớn, nếu là có thể chọn lựa những cái thế lực lớn nhất lưu kia, trở thành đệ tử, đây chẳng phải là so với Đông Phương Ngạn giờ phút này, còn phải mạnh hơn gấp trăm lần sao?

Vừa nghĩ tới đâyy, nội tâm của Đông Phương Ngọc phanh phanh cuồng loạn, đã không cách nào lại bình tĩnh.

“Phụ thân, đại ca, ta coi như liều mạng, cũng phải đem cái hạng nhất này, bắt lại!” Đông Phương Ngọc nắm chặt song quyền, ánh mắt kiên định, uể oải trước đó đã sớm biến mất hầu như không còn, thay vào đó là kích động cùng khát vọng thật sâu!

“Cố lên!” Tam Trưởng lão cùng Đông Phương Ngạn, hướng phía Đông Phương Ngọc ném qua một cái ánh mắt cổ vũ, nặng nề gật gật đầu, trong lòng cũng tràn ngập ý tha thiết. Nếu Đông Phương Ngọc thật tiến vào thế lực lớn nhất lưu, bọn họ tự nhiên cũng sẽ cùng theo nước lên thì thuyền lên, đạt được vô tận chỗ tốt, tối thiểu nhất có một cái hậu trường cường ngạnh như Đông Phương Ngọc này, thì Đông Phương gia tộc họ sẽ trở thành tồn tại mà toàn bộ thành Lưu Tô không ai dám trêu chọc, mà Tộc trưởng đời kế tiếp của Đông Phương gia tộc, cũng thế tất không phải Tam Trưởng lão thì là không được!

Đông Phương Ngạn mang đến một cái tin tức nặng ký này, có thể nói là một trái bom kinh lôi, xáo trộn kế hoạch trước đó của các đại Trưởng lão, khiến cho trong tâm mọi người cũng kích thích nổi sóng.

Thực lực cường đại hoặc là có một chút hi vọng, tất cả đều nóng lòng muốn thử, bắt đầu một lần nữa mưu đồ thủ thắng, mà căn bản không có hi vọng tiến vào ba thứ hạng đầu, thì lại là không cam lòng cùng ảo não, cũng tại trong đêm tự hỏi đối sách.

Thống khổ nhất, không ai qua được Nhị Trưởng lão, tướng tài đắc lực Lôi Hổ dưới tay lão, tuổi tác đã quá lớn, coi như tiến vào ba thứ hạng đầu, cơ hội bị thế lực lớn chọn lựa cũng mười phần xa vời, hi vọng duy nhất cũng là cầm tới thứ nhất, đi chủ động chọn lựa thế lực lớn, nhưng khó khăn kia là có thể nghĩ.

“Lôi Hổ a, lần này không riêng gì vì ta, vì chính ngươi, cũng phải liều a!” Nhị Trưởng lão nhìn lên Lôi Hổ đấu chí trùng thiên trước mặt, thở dài nói.

Tuy trước đó Huyền Băng âm Sát Chưởng của Lôi Hổ đã đột phá tầng thứ hai, có khả năng rất lớn nắm lấy hạng nhất, nhưng là bây giờ lại không giống nhau.

Hạng nhất bây giờ, chính là có thể tự chủ chọn lựa thế lực lớn, dụ hoặc thật sự là quá lớn, bảo đảm không ai sẽ không dốc hết vốn liếng, đi liều mạng a!

Mà cứ như vậy, thế tất sẽ có người không từ thủ đoạn, các loại hoa văn tầng tầng lớp lớp, tại dưới tình huống thực lực không kém nhiều, tu vi của bản thân ngược lại sẽ không phải là nhân tố quyết định duy nhất, biến số tồn tại cũng quá nhiều.

“Nhị Trưởng lão yên tâm, Lôi Hổ lần này, không thành công, cũng phải thành nhân!” Trong mắt Lôi Hổ bùng lên tinh mang, khí tức âm hàn vô cùng trong nháy mắt đã bạo phát, đem không khí xung quanh cơ hồ đều đông cứng, mang trên mặt thần sắc kiên quyết.

Gã so với ai khác cũng rõ ràng, đây là cơ hội sau cùng của gã, nếu không lấy tuổi cùng thiên phú của gã, thực lực bây giờ, chính là bình cảnh sau cùng của gã, nếu không có đại cơ duyên, cả đời đều không có cách nào lại tiến lên một bước!

Lúc đầu Lôi Hổ đời này tại một đường Đạo pháp đã không ôm hi vọng gì, nhưng lúc này lại đột nhiên xuất hiện cơ duyên ngàn năm một thuở, có thể cải biến mệnh vận của gã, gã làm sao lại không liều.

Đại Trưởng lão sau khi lấy được tin tức này, thì là mừng rỡ như điên, lão thấy, trong toàn bộ Đông Phương gia tộc thì trừ Đông Phương Ngạn ra, không người là đối thủ của Đông Phương Dã.

Mà Đông Phương Dã một khi cầm tới hạng nhất tiến vào thế lực lớn, như vậy lão mượn thế của Đông Phương Dã, sự tình có thể làm coi như quá nhiều.

“Nghĩ không ra cái đứa con hoang lúc trước lưu lại này, thật đúng là có tác dụng lớn!” Trên mặt Đại Trưởng lão hiện lên một tia cười lạnh, hướng phía hạ nhân phân phó một tiếng.

“Qua, đem Đông Phương Dã gọi tới cho ta!”

Tuy đối với thực lực của Đông Phương Dã, Đại Trưởng lão có lòng tin tuyệt đối, nhưng chuyện rất quan trọng, nếu lão không ở trước mặt dặn dò hai câu, trong lòng vẫn còn có chút không nỡ.

Hạ nhân đi tìm Đông Phương Dã, rất nhanh liền trở về, chỉ là

Đông Phương Dã không có theo đến đây.

“Y ở đâu?” Đại Trưởng lão nhất thời nhướn mày, sắc mặt giận dữ nói.

“Đại Trưởng lão, Dã thiếu gia nói y muốn tu luyện, có chuyện gì chờ sau trận đấu tranh đoạt lại nói!”

“Hỗn trướng!” Lời nói của hạ nhân, đem cái mũi của Đại Trưởng lão kém chút tức điên, “Tên tiểu tạp chủng này, ngay cả ta cũng không động nổi y sao!”

Đại Trưởng lão lửa giận ngút trời, liền muốn qua tìm Đông Phương Dã tính sổ sách, nhưng đi hai bước lại dừng lại, nặng nề đem trọc khí trong lòng, phun ra.

“Thôi đi, chỉ cần ngươi có thể nắm lấy hạng nhất, lão phu liền nhịn ngươi lần này!” Đại Trưởng lão suy tư một phen, sợ Đông Phương Dã nghịch phản, lão qua hưng sư vấn tội ngược lại biến khéo thành vụng, đành phải đem nộ khí cưỡng ép đè xuống.

Mà Lâm Hải tại sau khi gặp Đông Phương Ngạn, liền trở lại gian phòng của mình, vừa mới chuẩn bị tu luyện, liền nghe được bên ngoài, truyền đến thanh âm gõ cửa.

“Sư phụ, ta là Đường Chấn!”

“Tiến đến!” Lâm Hải phân phó một tiếng, không biết Đường Chấn tìm chính mình là có chuyện gì?

“Sư phụ, Thất Trưởng lão có lời, để ngươi ta còn có Đông Phương Khoát đi qua một chuyến, có chuyện quan trọng cần phải thương lượng!”

“Ta dựa vào, lại khai hội?” Lâm Hải không còn gì để nói, buổi sáng không phải mới vừa mở xong, để cho mình toàn quyền làm chủ biến cố trong tranh đoạt vị trí Trưởng lão à, cái này mới bao nhiêu lâu, liền lại triệu kiến.

“Vậy thì đi thôi!” Lâm Hải cười khổ một tiếng, cũng không tiện cự tuyệt, đứng dậy theo Đường Chấn, đi vào trong phòng tiếp khách của Thất Trưởng lão.

Chương 1459: Đối với ta mà nói, đơn giản như lấy đồ trong túi!

“Lâm lão đệ, lại đem ngươi gọi qua đây, thật sự là chuyện rất quan trọng a!” Thất Trưởng lão thấy Lâm Hải đến, tự mình đi lên trước, một mặt ngưng trọng nhìn lấy Lâm Hải nói nói.

“Thất Trưởng lão có việc, cứ nói không sao cả!” Lâm Hải nhíu mày, thấy khuôn mặt Thất Trưởng lão nghiêm trọng, xem ra là thật có chuyện khẩn yếu tìm chính mình.

“Trước đó khi Đông Phương Ngạn về, Tộc trưởng đã đem ta triệu hoán qua, Lâm lão đệ cũng nhìn thấy!” Thất Trưởng lão thở dài, ngữ khí hơi có vẻ thâm trầm nói.

“Cùng Đông Phương Ngạn có quan hệ sao?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, nhàn nhạt nói nói.

Cái Đông Phương Ngạn này, thực lực xác thực không yếu, để Lâm Hải cũng có một tia nhìn không thấu, nếu quả thật có quan hệ cùng y, chỉ sợ lấy thực lực của Thất Trưởng lão, thật đúng là chưa hẳn ứng phó.

“Đây cũng không phải!” Thất Trưởng lão lắc đầu, sau đó ánh mắt ngưng tụ, “Chỉ là Đông Phương Ngạn, lại mang tới một cái tin tức chấn động không gì sánh nổi, có thể nói là kinh thiên động địa a!”

“A? Tin tức ra sao?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Ha ha, Lâm lão đệ nghe xong, liền biết rõ tin tức này, đem đến chấn động lớn bao nhiêu!” Thất Trưởng lão không có chút nào giấu diếm, đem sự tình Đông Phương Ngạn nói, thế lực lớn trong thành Lưu Tô muốn tuyển chọn đệ tử, cùng Lâm Hải nói kỹ càng một lần.

Thất Trưởng lão còn chưa nói xong, những người khác trong phòng, thậm chí bao gồm cả Đường Chấn cùng Đông Phương Khoát cũng đã ngốc, gấp gáp giật mình đồng thời, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn, không khỏi lộ ra thần sắc kích động hưng phấn.

Hiển nhiên, tin tức này đối với bọn họ mà nói, sức hấp dẫn thật sự là quá lớn.

“Ách...” Thế nhưng lúc ánh mắt của Thất Trưởng lão, rơi vào trên mặt Lâm Hải, vẫn không khỏi sững sờ, có chút choáng váng.

Chỉ thấy Lâm Hải, chẳng những không có vẻ chấn kinh hoặc là kích động gì, ngược lại sắc mặt bình thản không có gì lạ, nhìn vào trong ánh mắt hắn, còn mang theo một tia không hiểu.

“Lâm lão đệ, ngươi, ngươi không kích động sao?” Thất Trưởng lão hơi kinh ngạc hỏi.

“Cái này có cái gì phải kích động sao? Thất Trưởng lão, ngươi không phải nói có chuyện trọng yếu muốn nói sao? Cũng đừng nói những cái râu ria này đi.” Lâm Hải một mặt mờ mịt, nói nói.

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, để dưới chân Thất Trưởng lão mất thăng bằng, kém chút nằm trên đất.

Ngẩng đầu nhìn vẻ mặt vô tội của Lâm Hải, Thất Trưởng lão quả thực im lặng, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Lâm lão đệ, đây chính là sự tình trọng yếu mà ta nói a!”

“A?” Lâm Hải sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, “Cái này có cái gì trọng yếu a?”

“Có thể gia nhập thế lực lớn, còn chưa đủ trọng yếu a?” Thất Trưởng lão thật sự là dở khóc dở cười, xem ra Lâm Hải đến từ Phàm Gian giới, căn bản không biết có thể gia nhập thế lực lớn, là cơ duyên lớn cỡ nào a!

“Tiểu Đường a, ngươi nói một chút cho sư phụ ngươi đi!” Thất Trưởng lão cảm thấy, cần phải phổ cập khoa học một chút cho Lâm Hải.

Đường Chấn lúc này mới từ trong sự kích động tỉnh táo lại, sau đó ho nhẹ một tiếng, hướng phía Lâm Hải ngưng trọng mở miệng nói.

“Sư phụ, có thể gia nhập thế lực lớn, chỗ tốt thật sự là quá nhiều...” Đường Chấn Bala Bala, mang theo thần sắc tâm trí hướng tới, bắt đầu đếm kỹ chỗ tốt khi gia nhập thế lực lớn cho Lâm Hải, cái gì tài nguyên tu luyện dùng mãi không hết a, tràng sở tu luyện cực giai a, công pháp cao thâm a, đại năng tiền bối chỉ đạo vân vân, nói chừng nửa giờ, mới dừng lại, mắt ba ba nhìn lấy Lâm Hải.

“Sư phụ, ngươi nghe hiểu sao?”

Mà Lâm Hải giờ phút này, sớm đã không có vẻ mờ mịt, ngược lại hai mắt bắt đầu sáng lên.

“Ngươi vừa mới nói cái gì, sau khi tiến vào thế lực lớn, sẽcó rất rất nhiều tài nguyên tu luyện?” Lâm Hải kích động hỏi, hắn đối với công pháp cùng chỉ đạo gì đó mới không có thèm, ngược lại là tài nguyên tu luyện, để trong lòng Lâm Hải vui vẻ.

Nguyện vọng lớn nhất của hắn bây giờ, liền là mau chóng tăng cao tu vi, sớm một ngày đạt tới Thiên Tiên cảnh, để đoàn tụ cùng Liễu Hinh Nguyệt, đối với tài nguyên tu luyện là cần có nhất.

Tuy cùng một chỗ với Đông Phương Vũ Kha cướp tới một ít Linh thạch, nhưng nhiều lắm là cũng liền đủ dùng trong mấy tháng, căn bản là hạt cát trong sa mạc, sau khi dùng xong cũng không thể lại đi đoạt đi, liền xem như đoạt, những sơn tặc kia cũng không có a.

Nhưng, nếu có thế lực lớn có thể cung cấp liên tục không ngừng tài nguyên tu luyện cho chính mình, vậy coi như quá tốt, cứ như vậy chính mình cũng không cần tiếp tục quan tâm tới tư nguyên, có thể an tâm tu luyện.

“Nào chỉ là tư nguyên a, liền công pháp Thiên giai, cũng cái gì cần có đều có!” Thất Trưởng lão thấy Lâm Hải động tâm, ở một bên bổ sung nói, chỉ là lão có chút kỳ quái, Lâm Hải vì cái gì chỉ nhắc tới tài nguyên tu luyện, ngược lại không đề cập tới công pháp tu luyện trân quý nhất.

Nên biết rằng thứ để thế lực lớn được xưng là thế lực lớn, sừng sững trăm ngàn năm không ngã, chính thức dựa vào cũng là những cái công pháp truyền thừa cường đại kia a, nếu như không có công pháp cường đại, tạo nên một nhóm cường nhân tọa trấn, coi như tài nguyên tu luyện có nhiều hơn, chỉ sợ cũng bị cướp không còn một mảnh.

“Tốt, hạng thứ nhất này, ta muốn!” Lâm Hải chậm rãi gật gật đầu, kiên quyết nói nói.

Trước đó hắn đối với cái thứ tự tranh đoạt này còn không quá để ý, chỉ muốn đem xếp hạng của Thất Trưởng lão hướng tiến lên phía trước mấy bước liền có thể, nhưng bây giờ, Lâm Hải lại muốn việc nhân đức không nhường ai!

“Ha ha, Lâm lão đệ có quyết tâm này, tự nhiên không còn gì tốt hơn!” Thất Trưởng lão cười ha ha một tiếng, sau đó sắc mặt ngưng tụ, trịnh trọng nói nói.

“Nhưng, chuyện rất quan trọng, chỉ sợ rất nhiều người đều muốn liều mạng, Lâm lão đệ vẫn là cẩn thận thì tốt hơn a!”

“Thất Trưởng lão yên tâm, liều mạng cũng không sao!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó trong ánh mắt lóe lên tinh mang.

“Hạng thứ nhất này, Lâm Hải ta không muốn thì thôi, nếu như ta muốn, đối với ta mà nói, đơn giản như lấy đồ trong túi!”

“Tốt!” Thất Trưởng lão thấy Lâm Hải nói tự tin như vậy, trong lòng cũng là vui vẻ.

“Vậy liền cầu chúc Lâm lão đệ, mã đáo thành công!”

“Thất Trưởng lão, Lâm Hải còn muốn tu luyện, cáo từ!”

Lâm Hải nói xong, quay người lại nhanh chân rời đi, Đường Chấn cùng Đông Phương Khoát cũng hướng phía Thất Trưởng lão ôm quyền một cái, theo sát Lâm Hải mà đi.

“Sư phụ, ngươi thật có nắm chắc?” Trên đường, Đường Chấn mang theo vẻ hưng phấn hỏi.

Tuy y biết rõ Lâm Hải tu vi sâu không lường được, nhưng trong lòng quá là khích động, vẫn là không nhịn được mà hỏi.

Lâm Hải thì là cười cười, không nói gì, nhưng trong lòng xem thường một trận.

Chính mình cùng bọn tiểu bối trong Đông Phương gia tộc này cùng đài cạnh tranh, này liền như là học sinh tiểu học mạnh mẽ đâm vào nhà trẻ, nếu là liền cái thứ nhất cũng không cầm được, vậy mình dứt khoát tìm khối đậu hũ đâm chết cho xong.

“Cùng giống như trước đó đã nói, hai người các ngươi, bắt đầu thi đấu trước rồi lại đến gọi ta!” Lâm Hải lại nói một câu, trực tiếp trở lại trong gian phòng của mình, đóng kỹ cửa lại, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lấy ra hai khỏa Linh thạch.

“Tu luyện đi!”

Lâm Hải đem Linh thạch giữ trong hai lòng bàn tay, vận chuyển chân khí, nhất thời linh khí trong Linh thạch, liền hướng phía trong người Lâm Hải điên cuồng tràn vào, một tầng quang mang nhàn nhạt, hiển hiện tại trên thân Lâm Hải, thần thánh trang nghiêm!

Thời gian ba ngày, thoáng một cái đã qua, trời vừa hừng đông, bên ngoài đã truyền đến tiếng đập cửa.

“Sư phụ, đệ tử Đường Chấn xin cầu kiến!”

Hai mắt Lâm Hải bỗng nhiên mở ra, trong phòng giống như xẹt qua một đường chớp nhoáng, sáng chói sắc bén!

“Thời gian ba ngày, chân khí lại ngưng thực không ít, nhưng khoảng cách với cảnh giới kế tiếp, lại tựa như giọt nước trong biển cả, xem ra còn con đường rất dài phải đi a!”

Lâm Hải cười khổ lắc đầu, động thân đứng lên, mở cửa ra.

“Sư phụ!” Thấy Lâm Hải đi ra, Đường Chấn vội vàng thi lễ một cái, sắc mặt mang theo vẻ quang mang kích động.

“Ừm!” Lâm Hải đứng chắp tay, gật gật đầu, ánh mắt đảo qua tại trên thân Đường Chấn cùng Đông Phương Khoát ở bên cạnh, nhàn nhạt mở miệng.

“Ba ngày đã qua, thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão, muốn bắt đầu sao?”

“Vâng, còn có một canh giờ!” Đường Chấn cung kính đáp nói.

“Một canh giờ sao.” Lâm Hải nhíu lông mày lại, gật gật đầu.

“Vậy thì tốt, chúng ta qua hiện trường, đem hạng thứ nhất này, lấy tới!”

Chương 1460: Bắt đầu thi đấu tranh đoạt

Bên trên Giáo Võ Tràng của Đông Phương gia tộc, giờ phút này đã người đông tấp nập, tất cả đệ tử của cả gia tộc đều tụ tập ở đây, tốp năm tốp ba nghị luận ầm ĩ, trong mắt không khỏi mang theo quang mang hưng phấn.

Tuy bọn họ cơ bản vô duyên lên đài, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới tâm tình phấn khởi của bọn họ, dù sao cái này chính là đại thịnh sự lớn nhất của Đông Phương gia tộc, toàn bộ quá trình trận đấu, cũng dẫn động tới tiếng lòng của tất cả mọi người.

Huống chi, trận đấu lần này khác hẳn với trước kia, trước không nói cái tin tức nặng ký mà Đông Phương Ngạn mang về kia, giờ phút này đã truyền ra tại trong toàn bộ Đông Phương gia tộc, mọi người đều biết, hơn nữa lần này trên đài hội nghị, trừ Tộc trưởng cùng tám đại Trưởng lão ra, cũng so với lúc trước nhiều thêm hai người.

Cái thứ nhất tự nhiên là bất thế kỳ tài của Đông Phương gia tộc - Đông Phương Ngạn, giờ phút này đang phong khinh vân đạm ngồi cùng một chỗ với Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức, khuôn mặt anh tuấn mang theo nụ cười nhàn nhạt, thong dong bình tĩnh, khí định thần nhàn, không biết mê đảo bao nhiêu thiếu nữ thanh xuân ở dưới đài.

Mà ở một bên khác của Đông Phương Trí Đức, thì là một cái nam tử trung niên toàn thân áo đen, giờ phút này đang khép hờ hai mắt, như là nhập định, hoàn toàn không bị ngoại giới quấy nhiễu, chỉ là cỗ khí thế siêu phàm trên thân này, lại làm cho người nhịn không được nhìn mà phát khiếp, kìm lòng không được sinh ra cảm giác hèn mọn.

Tuy không ai biết rõ cái nam tử áo đen này là ai, nhưng có thể cũng xếp hàng ngồi cùng Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức, hiển nhiên không phải là hạng người bình thường.

“Các vị, quy tắc tranh tài, đã hướng mọi người giới thiệu xong!” Một vị trưởng bối trong Đông Phương gia tộc chủ trì thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão, đã đem quy tắc trên đài giảng thuật một lần, cùng những năm qua không có cái gì khác hau, mọi người đã sớm nghe nhiều nên thuộc.

Mà sau khi giới thiệu xong quy tắc, người chủ trì đột nhiên dùng ánh mắt vô cùng sùng kính, nhìn một chút về nam tử áo đen trên đài cao kia, sau đó mang theo kích động hướng phía mọi người nói nói.

“Trước khi trận đấu bắt đầu, mời Tộc trưởng đại nhân, giới thiệu cho chúng ta một vị khách quý!”

Người chủ trì nói vừa xong, Đông Phương Trí Đức liền đứng lên, mặt mày hớn hở nhìn xuống mọi người ở dưới đài một phen, cởi mở cười một tiếng, sau đó hướng phía nam tử áo đen bên cạnh khoát tay chặn lại.

“Long trọng giới thiệu cho mọi người một chút, vị khách quý bên cạnh ta đây, chính là người chứng kiến mà các thế lực lớn trong thành Lưu Tô phái tới xem xét tuyển bạt thi đấu của Đông Phương gia tộc ta, Quách Côn, Quách tiền bối đến từ Thiên Vũ Tông!”

“Đậu phộng, người này lại là Thiên Vũ Tông!”

“Trách không được hướng chỗ này ngồi xuống, cũng cho người ta một loại áp lực vô hình, quả nhiên là có lai lịch lớn!”

“Nghe nói Thiên Vũ Tông này, so với chỗ Phi Tinh Các của Đông Phương Ngạn còn phải mạnh hơn một chút, đây mới thực sự là nhân vật lớn a!”

Mọi người của Đông Phương gia tộc, nhất thời như là vỡ tổ, ồn ào một trận, lúc lần nữa nhìn về phía Quách Côn, vẻ kính sợ trong mắt liền càng thêm nồng đậm.

Mà Đông Phương Trí Đức giới thiệu xong, thì là quay người lại, hướng phía Quách Côn cung kính ôm quyền, mỉm cười nói.

“Quách tiền bối có thể đích thân tới Đông Phương gia tộc ta, quả thật là may mắn của Đông Phương gia tộc ta, để hàn xá bồng tất sinh huy (*nhà tranh rực rỡ/phát sáng (lời khách sáo) | thường dùng khi khách quý tới nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng nhà cửa | rồng đến nhà tôm; quý khách đến nhà; thật là vinh hạnh… *) a!”

Cho tới giờ khắc này, Quách Côn mới chậm rãi đem hai mắt mở ra, nhất thời giống như trong trời trong đánh qua một đường chớp nhoáng, sắc bén chướng mắt, khiến lòng người nhịn không được đều là run lên.

Lại dương dương đem đầu chuyển hướng sang Đông Phương Trí Đức, Quách Côn cũng không đứng dậy, mà chính là mang theo một tia cao ngạo, nhàn nhạt mở miệng.

“Đông Phương Tộc trưởng không cần khách sáo, thời gian của Quách mỗ quý giá, vẫn là nắm chặt bắt đầu trận đấu đi!”

Nói xong, Quách Côn đem đầu quay trở về, nhìn cũng không lại liếc nhìn mọi người một chút nào, lần nữa khép kín hai mắt.

Sắc mặt Đông Phương Trí Đức nhất thời biến đổi, có chút khó coi, trước mắt bao người, cách làm của Quách Côn như thế, chính là có chút không đem Đông Phương gia tộc đặt ở bên trong mắt.

Nhưng rất nhanh, trong lòng Đông Phương Trí Đức lại cười khổ một tiếng, coi như Quách Côn không đem gia tộc mình đặt ở bên trong mắt, thì chính mình phải làm thế nào đây, người ta đến từ thế lực lớn, xác thực có tư cách nhìn xuống Đông Phương gia tộc của lão.

Cảm thấy bất đắc dĩ, đồng thời trong lòng Đông Phương Trí Đức, càng thêm kiên định một cái tín niệm, cơ duyên ngàn năm một thuở lần này, nhất định phải tận hết khả năng đem đệ tử ưu tú trong gia tộc đưa vào trong thế lực lớn, dùng cái này để đề cao địa vị của Đông Phương gia tộc lão.

“Bắt đầu đi!”

Đông Phương Trí Đức hướng phía người chủ trì phân phó một tiếng, người chủ trì gật gật đầu, sau đó hướng phía đại biểu các đội dự thi của các vị Trưởng lão, hô to một tiếng.

“Các đội dự thi, tiến lên rút thăm!” Vừa mới nói xong, lập tức có người từ các phương hướng khác nhau đi lên đài, mà Lâm Hải thì là hướng phía Đường Chấn hé miệng, Đường Chấn cười khổ một tiếng, sự tình trọng đại như vậy, Lâm Hải vậy mà không tự mình ra mặt, để áp lực của y rất lớn a, cái này nếu là vừa lên liền rút trúng cái Đông Phương Dã, Lôi Hổ gì đó, thì trực tiếp liền bị đào thải ra khỏi trước bốn nào.

Không có cách nào, Lâm Hải không đi thì y chỉ có thể đi, hít sâu một hơi, Đường Chấn đi đến trước mặt người chủ trì, cùng đại biểu của tám cái đội còn lại cùng một chỗ, bắt đầu rút thăm.

“Đậu phộng, ta rút trúng đối chiến với đội của Đại Trưởng lão, hố cha a!” Rất nhanh, liền có người rú thảm một tiếng, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng, vừa lên liền đối chiến với đội của Đại Trưởng lão, này cơ hồ tương đương với phán tử hình.

Mà những người khác thì là hớn hở ra mặt, có thằng xui xẻo này, chí ít chính mình không cần đối mặt với Đông Phương Dã gần như không thể chiến thắng, nếu như vận khí tốt, gặp được cái đội yếu, rất có thể liền nhẹ nhõm tiến vào trước bốn.

Đường Chấn nắm chặt lá số trong tay, khe khẽ thở phào, một đội Đông Phương Dã đã bị bài trừ, còn lại mạnh nhất chính là một đội của Nhị Trưởng lão, chỉ cần không gặp được bọn họ, y liền có hơn chín thành nắm chắc thủ thắng, cho dù là gặp được Đông Phương Ngọc, cũng không nói chơi!

“Ha ha, chúng ta rút trúng nhất mạch của Thất Trưởng lão, vững vàng trước bốn!”

Đột nhiên, một đường tiếng cười hoan hỉ truyền đến, sau đó Đường Chấn liền cảm thấy một đường ánh mắt khiêu khích, rơi vào trên người mình, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái nam tử trẻ tuổi đang nhìn chính mình cười lạnh, cực kỳ đắc ý.

“Nhất mạch của Ngũ Trưởng lão, Đông Phương Nghi Xuyên!”

Khóe miệng của Đường Chấn hơi nhếch, lộ ra một nụ cười khinh thường, cái Đông Phương Nghi Xuyên này thực lực không yếu, chỉ là lần trước vận khí quá nát, trực tiếp rút đến Lôi Hổ, bị Lôi Hổ một quyền đánh rơi xuống, mới không cam lòng khuất tại thứ năm.

Nếu trước đó không có gặp được Lâm Hải, rút trúng cái Đông Phương Nghi Xuyên này, Đường Chấn thật đúng là sẽ rụt rè, tỷ lệ phần thắng không lớn, nhưng từ khi bái Lâm Hải làm sư, từ lúc Lâm Hải trợ giúp cải tiến công pháp, thực lực của Đường Chấn đã sớm xưa đâu bằng nay, làm thế nào có thể lại đem một cái Đông Phương Nghi Xuyên đặt ở bên trong mắt.

Nếu Đông Phương Nghi Xuyên rút đến chính mình, Đường Chấn cũng lười lại nhìn số của chính mình nữa, nhàn nhạt liếc nhìn Đông Phương Nghi Xuyên một chút, quay người trở lại chỗ ngồi.

Mà những người khác nhìn thấy đối thủ mà chính mình rút đến, lại có người mặt lộ vẻ vui mừng, nắm chắc thắng lợi trong tay, đương nhiên cũng có người ủ rũ, sắc mặt như tro tàn, tâm tình khác nhau trở về đội ngũ của chính mình.

“Các vị, rút thăm đã hoàn thành, phía dưới liền dựa theo rút thăm đến phân tổ, tuyển thủ lên đài mời đến lôi đài chỉ định vào chỗ!” Theo người chủ trì phân phó, tuyển thủ ra sân thứ nhất của các tổ, nhao nhao lên lôi đài.

“Sư phụ, chúng ta trận đầu ai đi?” Đường Chấn hướng phía Lâm Hải đang nhắm mắt dưỡng thần hỏi.

Lâm Hải thì là suy tư một lát, sau đó hỏi.

“Người vừa mới rút đến chúng ta kia, tại trong đội của Ngũ Trưởng lão, thuộc cái mức độ gì?”

“Sư phụ hỏi là Đông Phương Nghi Xuyên sao?” Đường Chấn nhíu lông mày lại, khóe miệng lộ ra khinh thường nhàn nhạt.

“Đông Phương Nghi Xuyên, là người mạnh nhất bên Ngũ Trưởng lão, tu vi Kim Đan hậu kỳ, đạo hạnh ước chừng tại năm trăm năm trở lên, tinh thông chỉ pháp, nếu lần trước không phải là do vận khí không tốt, thì có thực lực đưa thân vào trước bốn, nhưng so sánh cùng Đông Phương Ngọc, lại kém rất nhiều.”

“Liền Đông Phương Ngọc cũng không bằng sao?” Lâm Hải gật gật đầu, trong lòng đã có dự định, sau đó nhìn liếc Đông Phương Khoát một chút.

“Khoát công tử, làm phiền ngươi vất vả đi một chuyến!”

Chương 1461: Xảy ra chuyện, ta ôm lấy!

“Vâng!”

Đông Phương Khoát dứt khoát lưu loát đáp ứng một tiếng, đứng dậy đi đến phía dưới lôi đài, thả người nhảy lên, nhảy lên trên lôi đài.

“Đông Phương Khoát, đến đây lĩnh giáo!” Đông Phương Khoát liền hướng phía đối thủ ôm quyền, nhàn nhạt nói nói.

“Hừ, ta khuyên các ngươi vẫn là nhanh chóng nhận thua, bảo tồn thực lực qua đi tranh đoạt xếp hạng thứ năm thì tương đối tốt!” Đối diện là cái nam tử khôi ngô cao lớn mặc áo tím, nhìn lấy Đông Phương Khoát, một mặt khinh thường.

“Cái này cũng không nhọc đến các hạ hao tâm tổn trí, so tài xem hư thực đi!”

Nói xong, Đông Phương Khoát cũng không nói nhảm nữa, thân ảnh lóe lên, một quyền như là lưu tinh trụy lạc, cương phong gào thét, hướng phía nam tử mặc áo tím đập tới.

“Ha ha, đến tốt!” Nam tử mặc áo tím cười to một tiếng, lấn người mà lên, cùng Đông Phương Khoát đánh nhau.

Cùng lúc đó, mấy cái lôi đài còn lại cũng đã bắt đầu giao đấu, chỉ có trên lôi đài của bên Nhị Trưởng lão, đối phương lại là mặt mũi tràn đầy cười khổ, trực tiếp nhận thua cuộc.

Không vì cái gì khác, bởi vì bên Nhị Trưởng lão, cái ra trận đầu tiên, lại là Lôi Hổ!

“Xem ra Lôi Hổ, đối với cái hạng nhất này, là tình thế bắt buộc a!” Nhìn Lôi Hổ trên đài không đánh mà thắng, mọi người trong Đông Phương gia tộc, nhao nhao sợ hãi thán phục, mặc cho ai cũng có thể nhìn ra quyết tâm của Lôi Hổ.

“Sư phụ, ngươi cảm thấy phần thắng của Khoát công tử, như thế nào?” Đông Phương Khoát cùng cái đại hán áo tím kia, đã đấu mười mấy chiêu, nhất thời khó phân thắng bại, Đường Chấn nhịn không được hỏi.

“Không tới mười chiêu, Đông Phương Khoát tất thắng!” Lâm Hải hững hờ liếc mắt một cái, thuận miệng nói nói.

“A?” Đường Chấn sững sờ, không biết Lâm Hải vì cái gì lại chắc chắn như thế, vừa còn muốn hỏi, đã thấy Lâm Hải đã đem đầu chuyển hướng sang nơi khác, mặt mũi tràn đầy nhàm chán, tựa hồ đối với cái tranh đấu kịch liệt này, một chút cũng không làm sao có hứng nổi.

Đường Chấn đành phải đem lời nói đến bên miệng, nuốt ngược trở về, mang theo một tia nghi hoặc, tiếp tục quan chiến.

“Hừ!”

Đột nhiên, một tiếng kêu rên từ trên lôi đài truyền đến, lại là đại hán áo tím bị một quyền của Đông Phương Khoát, đánh vào trên lưng, thân thể bay thẳng xuống lôi đài, lảo đảo mấy bước mới đứng vững, đột nhiên quay đầu, nhìn Đông Phương Khoát trên đài cao, trên mặt hiện lên một tia thần sắc xấu hổ.

“Đa tạ!”

Đông Phương Khoát thì là ôm quyền, nhìn nam tử mặc áo tím dưới đài, nhàn nhạt nói nói.

“Hừ!” Nam tử mặc áo tím thở phì phì hừ lạnh một tiếng, ván này hiển nhiên là chính mình bại, hơn nữa Đông Phương Khoát đã thủ hạ lưu tình, nếu không chính mình giờ phút này này nào còn có thể đứng được ở đây.

Tuy không có cam lòng, nhưng cũng chỉ đành tiếp nhận sự thật này, hướng phía Đông Phương Khoát tùy ý ôm quyền một cái, mang theo một tia thần sắc xấu hổ, trở lại trong đội ngũ.

“Sư phụ hảo nhãn lực!” Đường Chấn kinh ngạc liếc nhìn Lâm

Hải không quan tâm một chút, bội phục nói không nên lời.

“Ta đến chiếu cố ngươi!”

Sưu một tiếng, lại là một bóng người, nhảy lên lôi đài, là một cái nam tử áo đen khuôn mặt gầy gò.

Trong lòng Đông Phương Khoát nhất thời trở nên nặng nề, cái nam tử áo đen này, là cao thủ thứ hai của phía Ngũ Trưởng lão, gần với Đông Phương Nghi Xuyên, chính mình đối đầu với gã, chỉ sợ tỷ số thắng không lớn.

“Mời!”

Tuy biết rõ là không địch lại, nhưng Đông Phương Khoát làm thế nào có thể lùi bước, hướng phía nam tử áo đen bày tư thế, ngưng thần đề phòng.

Nam tử áo đen lại không đáp lời, khẽ quát một tiếng, thân ảnh trong nháy mắt biến mất, sau một khắc bốn phía của Đông Phương Khoát, nhất thời xuất hiện vô số tàn ảnh, đem y bao kín không kẽ hở, công kích sắc bén, như là như mưa giông gió bão đánh tới.

Oanh!

Trong nháy mắt, bóng người bỗng nhiên tách ra, sau đó một đường cuồng phong sóng lớn nhấc lên, thân thể của Đông Phương Khoát, trực tiếp bị ném bay lên, người ở giữa không trung liền phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

“Tiếp được y!”

Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, hướng phía Đường Chấn phân phó một tiếng, Đường Chấn thả người nhảy lên, hướng phía giữa không trung mau chóng đuổi theo, đem Đông Phương Khoát đã bị thụ thương tiếp vào trong ngực.

“Khoát công tử, ngươi thế nào?” Đường Chấn gấp gáp hỏi.

“Hổ thẹn, chỉ sợ phải nghỉ ngơi một đoạn thời gian!” Đông Phương Khoát ho khan hai tiếng, lại là phun ra một ngụm máu, nhìn về phía nam tử áo đen trên đài kia, trong mắt lóe lên một tia lửa giận!

Lúc trước y đối với cái nam tử mặc áo tím kia, thế nhưng là rất có chừng mực, chỉ là đem gã đánh rơi xuống khỏi lôi đài, nhưng lại không làm bị thương gã.

Nhưng người của đối phương, lại trực tiếp hạ nặng tay đối với gã, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sợ rằng cũng phải tu dưỡng một đoạn thời gian, cứ như vậy tương đương với chuyện bên mình giảm quân số, đối với chiến đấu phía sau coi như gặp bất lợi.

Đường Chấn làm sao không hiểu được đạo lý này, trong lòng nổi nóng một trận, đem Đông Phương Khoát buông xuống, liền muốn lên sân khấu.

Mà lúc này đây, thanh âm của Lâm Hải, nhàn nhạt vang lên, tuy không lớn, nhưng lại dị thường băng lãnh.

“Đường Chấn, đến mà không trả lễ thì không hay, hung hăng đánh cho ta, xảy ra chuyện, ta ôm lấy!”

Đường Chấn nghe được, trong mắt lóe lên tinh mang, hướng phía Lâm Hải nặng nề gật gật đầu.

“Sư phụ, đệ tử minh bạch!”

Nói xong, Đường Chấn sải bước, đi đến bên bên trên lôi đài, thân ảnh lóe lên, đã vọt lên lôi đài, xuất hiện tại trước mặt nam tử áo đen.

“Đường Chấn?” Nam tử áo đen nhìn thấy Đường Chấn, chẳng những không hoảng hốt, ngược lại trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

“Xem ra nhất mạch của Thất Trưởng lão các ngươi, trừ ngươi cùng Đông Phương Khoát, đã không đem người ra được, làm sao, liền ba người cũng không gom góp đủ sao? Mới trận thứ hai liền đã cần ngươi tự thân lên trận.”

“Bớt nói nhảm đi, thả ngựa đến đây đi, nếu không ta sợ ngươi liền cả cơ hội ra tay cũng đều không có!” Đường Chấn trợn mắt nhìn, lạnh lùng gầm nói.

Hành vi của nam tử áo đen, đã chọc giận Đường Chấn, lại có Lâm Hải là chỗ dựa, tuy có thể sẽ đắc tội với Ngũ Trưởng lão, nhưng Đường Chấn cũng đã quyết định, quyết sẽ không khinh xuất tha thứ cho gã!

Mà lúc này đây, ánh mắt của mọi người trên đài cao, tất cả cũng đều đã tụ tập tới, dù sao Đường Chấn tại trong ấn tượng của bọn họ, tuy không phải rất mạnh, nhưng lại là rường cột của phía bên Thất Trưởng lão, vẫn là đáng giá chú ý.

“Lão Thất a, nay năm vẫn là Đường Chấn a? Xem ra trước bốn ngươi lại không có hy vọng rồi.”

“Ha ha, đâu chỉ trước bốn, chỉ sợ vị trí bây giờ của lão Thất, cũng không gánh nổi.”

Mấy cái Trưởng lão, nhao nhao hướng phía Thất Trưởng lão quăng tới ánh mắt miệt thị, châm chọc khiêu khích một trận.

Thất Trưởng lão lại là cười nhạt một tiếng, không thèm để ý chút nào, trong mắt ngược lại mang theo một tia ánh mắt đùa giỡn, nghiền ngẫm nói.

“Rửa mắt mà đợi đi.”

“Ha ha, lão Thất a, ngươi thật sự là không đến Hoàng Hà thì chưa từ bỏ ý định, không phải ta xem thường...”

“Cái Đường Chấn này, không đơn giản!” Đột nhiên, Đông Phương Ngạn kinh ngạc mở miệng, để các Trưởng lão lúc đầu một mặt khinh thường, tùy ý mỉa mai, lời nói trong nháy mắt ngừng lại, như là con vịt bị bóp cổ, sắc mặt khó coi một trận.

“Ngạn hiền chất, ngươi nói cái gì?” Mấy cái Trưởng lão, không hiểu nhìn về phía Đông Phương Ngạn.

Cái Đường Chấn này là thực lực gì, bọn họ gặp qua không phải lần một lần hai, đối với nội tình của y lại quá là rõ ràng, mặc dù có chút bản sự, nhưng lại không tính là xuất chúng, nếu không địa vị của Thất Trưởng lão, cũng sẽ không đứng hàng thứ bảy.

Thế nhưng là, lấy thân phận thực lực của Đông Phương Ngạn, lại nói Đường Chấn không đơn giản, cái này cũng để bọn họ có chút nghĩ không thông, bọn họ đương nhiên sẽ không hoài nghi nhãn lực của Đông Phương Ngạn, nhưng chính vì vậy, bọn họ mới cảm thấy kỳ quái nói không nên lời.

“Đường Chấn tất thắng!” Đông Phương Ngạn không có trả lời, mà chính là ngữ khí khẳng định nói nói.

“Hừ, thắng lại như thế nào, trận tiếp theo là Đông Phương Nghi Xuyên ra sân, Đường Chấn còn không phải không chịu nổi một kích sao!” Ngũ Trưởng lão có chút không phục, hừ lạnh một tiếng nói nói.

“Không!” Đông Phương Ngạn thì là lắc đầu, nhíu mày, mang theo suy tư nói nói.

“Ta nói Đường Chấn tất thắng, đối thủ của y, bao quát cả Đông Phương Nghi Xuyên!”

“Cái gì!” Thân thể Ngũ Trưởng lão chấn động, trong mắt bùng lên tinh mang, sau đó không khỏi khó thở mà cười.

“Điều đó không có khả năng!” Ngũ Trưởng lão lắc đầu, “Ngạn hiền chất, lần này chỉ sợ ngươi muốn nhìn nhầm!”

“Có đúng không?” Đông Phương Ngạn cười cười, cũng không phản bác, chỉ là thái độ của y, lại làm cho mọi người càng thêm nghi hoặc, chẳng lẽ cái Đường Chấn này, một năm này có kỳ ngộ gì sao?

“Chiến đấu bắt đầu!” Mà lúc này đây, có người kinh hô lên một tiếng, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Đường Chấn cùng nam tử áo đen, đang đấu cùng một chỗ.

Chương 1462: Đường Chấn chi uy!

Oanh!

Ngay từ khi chiến đấu mới bắt đầu, mọi người thậm chí còn không có lấy lại tinh thần, đã thấy hào quang ngút trời mà lên, sau đó có một bóng người, miệng phun máu tươi từ trên lôi đài bay xuống, phanh một tiếng quẳng ngã xuống đất.

“Cái này!”

Mặc kệ là các Trưởng lão trêm đài cao, hay là đệ tử gia tộc người xem dưới đài, nhất thời mỗi cái trợn tròn xoe hai mắt, từng cái tất cả đều ngốc.

“Đây cũng quá cấp tốc đi, hai người giao thủ, thực lực sai biệt đến lớn đến bao nhiêu?”

“Thắng là Đường Chấn!”

Chờ sau khi thấy rõ, ngã tại dưới lôi đài là nam tử áo đen, cơ hồ tất cả mọi người, tất cả đều hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy trong miệng người này không ngừng phun ra máu tươi, hai mắt lật lên trên, quả thực là tiết tấu muốn treo.

Lại nhìn trên lôi đài, Đường Chấn đứng xuôi tay, trong ánh mắt lấp lóe lãnh mang, trong lòng tất cả mọi người đều run lên.

“Đậu phộng, cái n Đường Chấn àyquá ác, nam tử mặc áo đen này không có một năm, tuyệt đối là không dậy nổi.”

Mà mấy cái Trưởng lão ở trên đài cao, thì là ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ, nhao nhao lộ ra thần sắc thật không thể tin.

“Không có khả năng, cái Đường Chấn này làm sao lại mạnh như thế.”

Đệ tử gia tộc có tu vi thấp, chỉ thấy phía dưới một quyền của Đường Chấn, đã đem nam tử áo đen đánh cho trọng thương, xuất thủ rất độc, nhưng lực chú ý của những Trưởng lão này, lại là thực lực biểu diễn ra tại trên một quyền này của Đường Chấn.

“Đường Chấn, chỉ sợ đã có thực lực tiếp cận Kim Đan đại viên mãn a!”

Mọi người không khỏi âm thầm chắt lưỡi, cái Đường Chấn này tiến bộ cũng quá nhanh đi.

Lần nữa lúc nhìn về phía Thất Trưởng lão khí định thần nhàn, sắc mặt của mấy cái Trưởng lão còn lại rốt cục biến đổi, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng lão hồ ly, trách không được trầm ổn như thế, nguyên lai Đường Chấn đã xưa đâu bằng nay!

Đồng thời, bọn họ cũng nghĩ về lời nói trước đó của Đông Phương Ngạn, không hổ là thiên tài trong thế lực lớn Phi Tinh Các, nhãn lực của Đông Phương Ngạn, quả nhiên so với bọn họ còn độc hơn nhiều a, chính là không biết Đường Chấn là có cường đại đến mức, liền cả Đông Phương Nghi Xuyên cũng đều không phải là đối thủ của y hay không?

Nếu thực như thế, Ngũ Trưởng lão sẽ phải không may.

Ánh mắt của mọi người, không khỏi nhao nhao hướng phía Ngũ Trưởng lão nhìn lại, mà lúc này đây, Ngũ Trưởng lão đã sớm tức đến sắc mặt tái xanh, hận không thể xông qua đem Đường Chấn một bàn tay chụp chết.

“Cái hỗn đản này, vậy mà đem người thương tổn nặng như vậy, để cho tranh đấu phía sau của ta, phải ứng đối ra sao?!”

Ngũ Trưởng lão biết rõ, nếu như dưới tình huống thực lực của hai đội không kém nhau nhiều, ưu thế bên trên nhân số sẽ hết sức rõ ràng, cho dù không thể chiến thắng đối thủ, cũng có thể tiêu hao thực lực của đối phương, cuối cùng lấy ưu thế chỉnh thể thắng được. Thế nhưng Đường Chấn trực tiếp đem nam tử áo đen bên mình, thương tổn đến vô pháp đấu tiếp, đây quả thực như là chém đứt một cánh tay của Đông Phương Nghi Xuyên, nếu như phía sau có đối thủ thực lực tương xứng cùng Đông Phương Nghi Xuyên, không có người thay Đông Phương Nghi Xuyên sớm tiêu hao, mà đối phương lại có nhân tuyển mà nói, tình thế này liền cực kỳ bất lợi.

Thế nhưng là, nam tử áo đen trước đó đã thương tổn Đông Phương Khoát trước, Ngũ Trưởng lão cho dù tâm lý nổi nóng, cũng nói không nên cái lời gì, chỉ cần không giết người hoặc là phế bỏ tu vi, trọng thương đối thủ là được cho phép, đây cũng là một trong các sách lược của thi đấu tranh đoạt.

“Cái Đường Chấn này, quyết không thể để cho y tốt hơn!” Ngũ Trưởng lão âm thầm nắm tay, hướng phía đã Đông Phương Nghi Xuyên giận không thể khiển trách mà nháy mắt.

Trong mắt Đông Phương Nghi Xuyên hung mang lấp lóe, nặng nề gật gật đầu, sau đó thân ảnh tung bay, đã xuất hiện tại trên lôi đài.

“Đường Chấn, ngươi vậy mà xuống tay nặng như thế!” Đông Phương Nghi Xuyên trừng hai mắt một cái, hướng phía Đường

Chấn giận dữ mắng mỏ nói.

“Đó là các ngươi gieo gió gặt bão, bớt nói nhảm đi, đã lên sân khấu, liền động thủ đi!” Đường Chấn bày ra một cái tư thế, lạnh lùng nói nói.

“Hừ, muốn chết!” Đông Phương Nghi Xuyên hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nhảy lên một cái, người còn giữa không trung song quyền đột nhiên thẳng tắp mà xuống, như là hai khỏa vẫn thạch, mang theo quang mang màu hỏa hồng, vạch phá không khí, đem không gian kích thích một mảnh gợn sóng, thanh thế doạ người, hướng phía đỉnh đầu Đường Chấn, hung ác nện xuống.

Mọi người vây xem thấy thế, nhao nhao kinh hô một tiếng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Đây là công pháp Địa Giai thượng phẩm của Đông Phương gia tộc ta, Xích Viêm Quyền!”

“Nghĩ không ra Đông Phương Nghi Xuyên vậy mà đem quyền pháp bá đạo này luyện thành, xem ra đối với trước bốn nhất định phải được a!”

“Đường Chấn xong, coi như một năm này y có phi tốc trưởng thành, thì làm thế nào có thể ngăn cản được quyền pháp cương mãnh như thế.”

Các đệ tử của Đông Phương gia tộc, nhao nhao lắc đầu thở dài, nhìn về phía Đường Chấn lộ vẻ mặt tiếc hận, không có người nào cho rằng Đường Chấn, có thể tại phía dưới một quyền này của Đông Phương Nghi Xuyên, mà còn có thể đứng vững không ngã.

Liền cả các Trưởng lão trên khán đài, nhìn thấy một quyền thanh thế uy mãnh như thế của Đông Phương Nghi Xuyên, cũng không khỏi âm thầm gật đầu, không thể không thừa nhận Đông Phương Nghi Xuyên là một cái nhân tài, đặc biệt là Ngũ Trưởng lão, càng là lộ vẻ mặt vui mừng, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Đông Phương Ngạn, trong lòng khinh thường cười một tiếng.

“Nói Đường Chấn tất thắng? Thật chờ mong biểu lộ một khắc sau của ngươi a!”

Oanh!

Đúng lúc này, trên lôi đài vang lên một tiếng thật lớn, đem ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều hấp dẫn qua.

“Đậu phộng, Đường Chấn vậy mà không trốn không né, đối cứng với Xích Viêm Quyền.”

“Đây không phải là muốn chết sao? Điệp Lãng Quyền của Đường Chấn tuy không yếu, nhưng sao có thể uy mãnh hơn Xích Viêm Quyền.”

“Xong, Đường Chấn nhất định trọng thương, nhất mạch Thất Trưởng lão toàn quân bị diệt a!”

Mà mọi người trên đài cao, lại so với những đệ tử ăn dưa này, nhãn lực cao hơn không biết bao nhiêu lần, khi thấy Đường Chấn này nhìn như tùy ý vung tay, lại mang theo khí thế sóng to gió lớn, một quyền mãnh liệt như là dòng nước trên chín tầng trời từ trên trời giáng xuống, nhao nhao lộ ra vẻ chấn kinh kinh ngạc.

“Đường Chấn, vậy mà mạnh như thế!”

Các Trưởng lão đang ngồi, cảnh giới đều là Kim Đan đại viên mãn, coi như liền bọn họ khi nhìn thấy khí thế trong một quyền này của Đường Chấn, cũng nhịn không được giật mình trong lòng, hoảng sợ phát hiện, liền xem như bọn họ đổi vị trí cùng Đông Phương Nghi Xuyên, đều chưa hẳn có thể tiếp được một quyền này của Đường Chấn.

Không riêng gì bọn họ, liền cả Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức cùng Đông Phương Ngạn, trong mắt đều là bùng lên tinh quang, nhìn Đường Chấn một mặt rung động, cảm thấy thật không thể tin thật sâu.

Tất cả mọi người ở đây, giờ phút này có thể bảo trì trấn định, trừ Lâm Hải, chỉ sợ chỉ có cái Quách Côn đến từ Thiên Vũ Tông kia.

“Không tốt, Nghi Xuyên gặp nạn!” Giờ phút này biểu lộ đặc sắc nhất, chỉ sợ sẽ là Ngũ Trưởng lão, trước đó lão còn đắc ý không thôi, chờ nhìn trò cười của Đông Phương Ngạn, nhưng sau một khắc khi Đường Chấn vung một quyền này ra, lão cũng đã liệu định, Đông Phương Nghi Xuyên tuyệt đối không phải là đối thủ, làm không cẩn thận là phải bị thương a!

Nếu như Đông Phương Nghi Xuyên lại bị trọng thương, vậy lão liền triệt để xong, ba người thương tổn hai cái, lần thi đấu tranh đoạt này tuyệt đối là hạng chót.

Oanh!

Mà đúng lúc này, song quyền của Đông Phương Nghi Xuyên, cùng một quyền của Đường Chấn, rốt cục mãnh liệt đụng vào nhau, giữa không trung, nhất thời như là thủy triều tràn lan, phảng phất như một cỗ thủy triều vô hình, trực tiếp đem quyền thế của Đông Phương Nghi Xuyên ầm vang chôn vùi.

Mà quyền thế của Đường Chấn lại không giảm chút nào, phảng phất như một đầu Hải Quái hung mãnh đang giương nanh múa vuốt, hướng phía Đông Phương Nghi Xuyên, nhào tới.

“Nghi Xuyên, nhanh nhận thua a!”

Thấy tình cảnh này, Ngũ Trưởng lão rốt cục ngồi không yên, đột nhiên đứng lên, hét lớn một tiếng.

Nhưng, lại nào còn kịp, Đông Phương Nghi Xuyên tại quyền pháp trong nháy mắt bị đánh tan, thân thể liền bị lực phản chấn kích thương, thời điểm khi thấy dư uy trong một quyền của Đường Chấn đem gã triệt để phong tỏa, nhất thời sắc mặt như tro tàn, lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, thân thể của Đông Phương Nghi Xuyên quăng lên cao cao, từ trên lôi đài ngã xuống, liền tiếng đều không thốt một tiếng, hai mắt lật một cái, trực tiếp hôn mê đi.

“Tức chết ta rồi!”

Ngũ Trưởng lão tức đến giậm chân đấm ngực, nhìn qua Đường Chấn, hai mắt như là lưỡi đao, sát cơ không che giấu chút nào mà bắn ra.

Lần thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão này, đừng nói tranh thủ danh ngạch bị thế lực lớn chọn lựa, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, lão đã là tồn tại hạng chót, mà hết thảy này, tất cả đều là do Đường Chấn ban tặng!

“Ngũ Trưởng lão, an tâm chớ vội, đừng quên, nóng giận hại đến thân thể a!” Thất Trưởng lão ở một bên, bỗng nhiên ngoài cười nhưng trong không cười nói nói, nhưng trong lòng đã sớm mỹ đến nở hoa.

Phốc!

Ngữ khí mỉa mai của Thất Trưởng lão, để Ngũ Trưởng lão kém chút phun ra một ngụm máu, hung hăng trừng Thất Trưởng lão một chút, hừ lạnh một tiếng.

“Đừng cao hứng quá sớm, Đường Chấn xuất thủ rất độc, phía sau tự nhiên có người trừng trị y!”

“Không quan trọng, dù sao đã có người hạng chót, cùng lắm vị trí của ta không đổi chứ sao?” Thất Trưởng lão nhún nhún vai, một mặt cười trên nỗi đau của người khác.

“Ngươi…”

“Tốt, đều an tĩnh đi!” Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức thấy thế, vội vã mở miệng đem lời nói của hai người cắt ngang, nếu không nháo không một hồi lâu liền có thể đánh nhau.

Mà Đông Phương Ngạn lại đột nhiên quay đầu, một mặt chấn kinh nhìn về phía Thất Trưởng lão.

“Thất Trưởng lão, không biết có thể chỉ giáo một vấn đề hay không?”

Chương 1463: Bành trướng a!

“Ngạn công tử mời nói!” Đối với Đông Phương Ngạn, Thất Trưởng lão vẫn là không dám lãnh đạm.

Ánh mắt Đông Phương Ngạn lóe lên tinh mang, một mặt ngưng trọng mở miệng hỏi nói.

“Thất Trưởng lão có biết, cái Đường Chấn này tu hành là công pháp bực nào không?”

“Công pháp?” Thất Trưởng lão sững sờ, sau đó nhíu mày suy tư một phen, mở miệng nói.

“Đường Chấn từng cùng ta nói qua, y xuất thân thấp hèn, ngẫu nhiên nhập đạo đồ, tu hành lớn nhất chính là Thổ Nạp Thuật phổ thông, đúng, chính là Thổ Nạp Thuật!” Thất Trưởng lão gật gật đầu, khẳng định nói nói.

“Thổ Nạp Thuật?!”

Kết quả này, để lông mày của Đông Phương Ngạn nhíu lại, trong lòng không khỏi liên tục cười lạnh.

Cái Thổ Nạp Thuật này thế nhưng là hàng vỉa hè danh phó kỳ thực, thuộc về công pháp bất nhập lưu, rất nhiều người tu hành hạ tầng, tu hành đều là Thổ Nạp Thuật, người tu hành hơi có chút thực lực, cũng chướng mắt loại đồ chơi mục đầy đường cái này.

Thế nhưng một quyền vừa rồi của Đường Chấn, phát ra chân khí cường đại cuồn cuộn như nước thủy triều, liền cả y nhìn cũng là tim đập nhanh một trận, làm sao có thể là chỉ là hiệu quả của Thổ Nạp Thuật.

Y thậm chí có loại suy đoán, công pháp tu hành của cái Đường Chấn này, chỉ sợ so với công pháp mà y lựa chọn sau khi gia nhập Phi Tinh Các, cũng không hề yếu hơn, nghĩ không ra Đường Chấn vậy mà ẩn tàng sâu như vậy, thẳng đến hôm nay mới bạo lộ ra.

“Xem ra cái Đường Chấn này, cũng là kình địch a!”

Trong mắt Đông Phương Ngạn lóe lên một đạo tinh mang, một trận chiến này Ngũ Trưởng lão toàn quân bị diệt, Đường Chấn không thể nghi ngờ sẽ tiến vào trước bốn, rất có thể sẽ đối đầu cùng Đông Phương Ngọc, xem ra sau đó rất cần phải, đề tỉnh cho Đông Phương Ngọc một câu.

“Ngũ Trưởng lão quyết đấu Thất Trưởng lão, nhất mạch Thất Trưởng lão thắng, tiến vào trước bốn!” Theo người chủ trì tuyên bố kết quả, người trong nhất mạch của Thất Trưởng lão nhất thời đại hỉ, tiếng vỗ tay như sấm động, reo hò như nước thủy triều, cao hứng đến hoa chân múa tay.

Dù sao, Đường Chấn thắng một trận này, dù các trận đấu về sau coi như toàn thua, đó cũng là hạng tư, so với hiện tại tiến lên ba bước, tư nguyên có thể được chia tới, không biết muốn mạnh hơn bao nhiêu lần.

Coi như bên trong bốn hạng sau đó, có lẽ có người thực lực cường đại hơn Đường Chấn đối với cái này không phục, nhưng thì tính sao, ai bảo ngươi ngay từ đầu rút thăm rút đến đối thủ cường đại, bị đào thải đâu?.

Dù sao, vận khí cũng là một loại thực lực, có thể rút đến đối thủ yếu, sao lại không phải là một loại cơ duyên?

“Ha ha ha, Ngũ Trưởng lão, thừa nhận á!” Thất Trưởng lão giờ phút này đã sớm cười đến nở hoa, hướng phía Ngũ Trưởng lão xa xa liền ôm quyền, cái đắc ý kia cũng đừng nói đến.

“Hừ, không phải liền là một cái hạng bốn à, có cái gì mà đắc ý, sang năm còn không phải là ngoan ngoãn nhường lại sao!” Ngũ Trưởng lão hận đến nghiến răng nghiến lợi, một mặt không cam lòng hừ lạnh nói.

“Ha ha, cái kia chính là sự tình sang năm, chí ít năm nay ta là trước bốn, mà ngươi, là hạng chót, ha ha ha!”

“Ngươi!” Ngũ Trưởng lão tức đến bỗng nhiên vỗ bàn một cái, ria mép cũng nhếch lên, hai mắt trừng nhìn Thất Trưởng lão, lồng ngực không ngừng chập trùng.

“Tốt, có khách quý tại, không ngại mất mặt sao?” Đông Phương Trí Đức vội vàng sầm mặt lại, quát lớn nói.

Ngũ Trưởng lão lúc này mới hừ lạnh một tiếng, không nói nữa. Mà Thất Trưởng lão thì là đắc ý bĩu môi một cái, hai chân bắt tréo nguẩy, hừ lên tiểu khúc, cái đắc ý kia, đem lửa giận vừa mới đè xuống của Ngũ Trưởng lão châm lên, tức đến kém chút phun ra ngoài một ngụm lão huyết.

“Mau nhìn, Đông Phương Ngọc cùng Đông Phương Khải lên sân khấu!”

Lúc này, bỗng nhiên có người la lên một tiếng, hướng phía một cái lôi đài khác chỉ qua.

“Là tổ của Tam Trưởng lão cùng Tứ Trưởng lão!”

Tổ của Tam Trưởng lão cùng Tứ Trưởng lão này, bài danh liền gần nhau, vốn là khiến người chú mục nhất, đều bởi vì lực lượng Đường Chấn mới xuất hiện, sinh sinh cướp đi ánh mắt của chúng nhân, thẳng đến khi Đường Chấn đã xuống đài trở về chỗ ngồi, mọi người mới đưa lực chú ý, một lần nữa chuyển dời về tới.

Tổ này chiến đấu rất kịch liệt, ba người của song phương tất cả đều ra sân, đánh đến khó phân thắng bại, thẳng đến khi Đông Phương Ngọc cùng Đông Phương Khải tuần tự lên sân khấu, mới đến quyết đấu sau cùng.

“A, cái Đông Phương Ngọc này, tựa hồ đột phá?” Lâm Hải tại dưới đài nhìn xa xa, lúc ánh mắt rơi vào trên thân Đông Phương Ngọc, đột nhiên sững sờ, lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Có thể phía dưới trọng thương mà đột phá, biết rõ hổ thẹn sau đó đứng dậy, cái Đông Phương Ngọc này, cũng tính toán là cái nhân vật!” Lâm Hải âm thầm gật đầu, bất quá cũng không quá để ý, dù sao Đông Phương Ngọc có mạnh hơn, cũng còn không vào được mắt của hắn.

Nhưng sau khi Lâm Hải nhìn về phía Đường Chấn ở bên cạnh còn mang theo vẻ hưng phấn, đôi mày không khỏi hơi bắt đầu nhíu lại.

“Đường Chấn!”

“Sư phụ!” Thấy Lâm Hải gọi, Đường Chấn vội vàng đem vui sướng sau thắng lợi thu liễm, cung kính đáp nói.

“Tỉ mỉ quan sát Đông Phương Ngọc chiến đấu, ngươi có khả năng không phải là đối thủ của y!”

“Vâng!” Trong lòng Đường Chấn giật mình, từ sau khi Lâm Hải giúp y cải tiến công pháp, Đường Chấn rất có xu thế không đem những nhân vật phong vân trước đó đặt ở bên trong mắt, nhất là vừa rồi tiểu thí thân thủ, trực tiếp miểu sát Đông Phương Nghi Xuyên trước kia mạnh hơn y không ít, càng làm cho lòng tin của Đường Chấn tăng nhiều.

Cho dù là bọn người Đông Phương Dã, Lôi Hổ thanh danh hiển hách, trong lòng Đường Chấn giờ phút này, cũng cảm thấy đều có thể nhất chiến, nghĩ không ra Lâm Hải vậy mà trực tiếp vạch trần, y có khả năng không phải là đối thủ của Đông Phương Ngọc, nhất thời như là cảnh tỉnh, để Đường Chấn sinh sinh chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Bành trướng a, kém chút làm hỏng đạo tâm!” Đường Chấn sợ hãi không thôi, vội vàng tập trung ý chí, tập trung tinh thần hướng phía trên đài nhìn lại.

Mà giờ khắc này trên lôi đài, Đông Phương Ngọc cùng Đông Phương Khải đã đứng đối mặt nhau, ánh mắt như điện nhìn chăm chú vào đối phương, trong không khí giữa hai người, tràn ngập một cỗ mùi thuốc súng mãnh liệt.

“Ngọc huynh, năm ngoái kém một chiêu, bại trong tay ngươi, ta thấy là vô cùng nhục nhã, một năm này ta đã rút kinh nghiệm xương máu, không kể ngày đêm tu luyện, liền đợi đến hôm nay, thân thủ đem ngươi đánh bại, rửa huyết nhục trước đó!”

Hai mắt Đông Phương Khải tỏa ánh sáng, nhìn Đông Phương Ngọc, lạnh lùng nói nói.

“Vậy ngươi có thể chết tâm, bởi vì ngươi năm nay, đồng dạng vẫn không phải là đối thủ của ta!” Ánh mắt của Đông Phương Ngọc bình tĩnh, nhàn nhạt nói nói.

“Ha ha, khoác lác không nên nói quá sớm!” Đông Phương Khải nhếch miệng lên, sau đó ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ.

“Không ngại nói cho ngươi biết, ta một năm này thực lực đột nhiên tăng mạnh, đã tiến vào Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, so với năm ngoái cường đại hơn gấp mười lần, ngươi hôm nay, chỉ sợ ngay cả một chiêu của ta cũng không đỡ nổi!”

“Có đúng không?” Đông Phương Ngọc đạm mạc liếc nhìn một cái, sau đó khinh thường cười một tiếng.

“Xem ở phân thượng một năm khổ tu của ngươi, thật là không dễ, ta nhường ngươi ba chiêu, ra chiêu đi!”

“Ngươi nói cái gì?!” Ánh mắt Đông Phương Khải phát lạnh, sau đó một cỗ nộ khí trùng thiên mà lên, lời này của Đông Phương Ngọc, quả thực là trần trụi miệt thị đối với mình!

“Hừ, nói khoác mà không biết ngượng! Không cần ba chiêu, đối phó với ngươi, một chiêu là đủ!”

Nói xong, Đông Phương Khải hét lớn một tiếng, hai tay đột nhiên vung vẩy, ở trước ngực xẹt qua một đoàn quang mang màu đen, nhất thời một cỗ khí lưu cường đại phóng lên tận trời, phô thiên cái địa, hướng phía Đông Phương Ngọc mà đi.

“Đây là, công pháp Địa giai Thượng phẩm, Hắc Sát Chưởng!”

Mọi người quan chiến dưới đài liền thốt lên, Hắc Sát Chưởng chính là một loại chưởng pháp cực kỳ bá đạo, phi thường khó luyện thành, nhưng một khi luyện thành, uy lực mạnh mẽ vô cùng, cực khó chống đỡ!

“Đông Phương Ngọc nguy hiểm!”

Rất nhiều người âm thầm lắc đầu, tâm cũng nhấc lên, Đông Phương Ngọc tuy cũng rất mạnh, thậm chí tại lần trước thắng được Đông Phương Khải, nhưng khi đó Đông Phương Khải cũng không có luyện thành Hắc Sát Chưởng, bây giờ Hắc Sát Chưởng vừa ra, Đông Phương Ngọc chỉ sợ không ổn.

“Đông Phương Khải tu luyện Hắc Sát Chưởng thời gian ngắn ngủi, vẫn là thiếu chút hỏa hầu a.” Tứ Trưởng lão mang theo bất mãn thở dài nói, nhưng là mặc cho ai đều có thể nhìn ra thần sắc đắc ý trên mặt lão.

“Xác thực thiếu chút hỏa hầu!” Tứ Trưởng lão vừa nói xong, Tam Trưởng lão ở bên cạnh, phi thường tán đồng gật gật đầu, phụ họa nói, để Tứ Trưởng lão đang âm thầm đắc ý, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Nhưng rất nhanh, Tứ Trưởng lão liền lộ vẻ mặt châm chọc, thầm mắng một tiếng đần độn, ngay cả mình đây là đang huyền diệu cũng nghe không hiểu sao, cũng dám tiếp tra, đợi lát nữa Đông Phương Ngọc bị đánh ngã, nhìn ngươi không há hốc mồm.

Đúng lúc này, trên đài đột nhiên truyền đến một tiếng oanh vang thật lớn, một bóng người trực tiếp từ trên lôi đài bay xuống.

“Ha ha!” Tứ Trưởng lão nhất thời cười to một tiếng, mặt lộ vẻ vui mừng.

“Làm thật xinh đẹp, đối thủ căn bản không chịu nổi một kích a... Ngạch!” Tứ Trưởng lão nói còn chưa dứt lời, đột nhiên bỗng nhiên ngừng, sau đó mặt mũi tràn đầy kinh hãi, lộ ra vẻ không thể tin được thật sâu!

Chương 1464: Ngươi, có nguyện ý học?

“Đông Phương Ngọc thắng!”

“Đậu phộng, Đông Phương Ngọc đánh bại Đông Phương Khải, giống như không phí chút sức lực a!”

“Đông Phương Ngọc so với năm trước, cường đại hơn quá nhiều!”

Lúc này, người trong toàn cả gia tộc, toàn bộ đều đã sôi trào lên, thật sự là bởi vì một chiêu Đông Phương Ngọc đánh bại Đông Phương Khải, quá hời hợt.

Thời điểm Hắc Sát Chưởng của Đông Phương Khải, mắt thấy rơi vào trên thân Đông Phương Ngọc, Đông Phương Ngọc chỉ là tiện tay nhất chỉ, liền đem Hắc Sát Chưởng trực tiếp đánh tan, sau đó hư ảnh ngón tay cực lớn, liền rơi vào trước ngực Đông Phương Khải, đem Đông Phương Khải không ai bì nổi, trực tiếp đánh rơi xuống dưới lôi đài.

“Cái này sao có thể!” Mí mắt của Tứ Trưởng lão cuồng loạn một trận, hai mắt trợn thật lớn, quả thực không thể tin tưởng một màn mà chính mình đã nhìn thấy.

“Ha ha, Tứ Trưởng lão quả nhiên không có nói sai, cái Đông Phương Khải này, xác thực thiếu chút hỏa hầu a!” Tam Trưởng lão đã cười đến hồng quang đầy mặt, trên mặt mang mỉa mai hướng phía Tứ Trưởng lão nói nói.

“Hừ, bớt ngồi nói châm chọc đi!” Tứ Trưởng lão lạnh lùng hừ một cái, trong lòng đều sắp tức giận nổ, Tam Trưởng lão đem lời nói vừa rồi của lão, lại lấy ra nói một lần, tình cảnh này, quả thực là một loại nhục nhã a!

Mà Đông Phương Ngọc trên lôi đài lại sắc mặt lạnh nhạt, phảng phất như vừa làm một chuyện cực kỳ chuyện bình thường, hơi hơi lắc đầu.

“Lúc đầu nói nhường ngươi ba chiêu, ngươi lại không đáp ứng, tội gì khổ như thế chứ?” Đông Phương Ngọc thở dài, thả người vọt xuống lôi đài.

“Tam Trưởng lão đấu Tứ Trưởng lão, nhất mạch Tam Trưởng lão, thắng!”

Xoạt!

Người chủ trì tuyên bố xong, dưới đài nhất thời lại là tiếng vỗ tay như sấm động, người của nhất mạch Tam Trưởng lão, vui mừng khôn xiết, người của nhất mạch Tứ Trưởng lão thì như là cà tím bị trúng sương, tất cả đều ỉu xìu.

Trận thua này, bọn họ trực tiếp tiến vào bốn thứ hạng cuối, coi như ở trong trận đấu sau đó cầm tới thứ nhất, cũng chỉ có thể là thứ năm, trong lòng sao mà cao hứng được. Mà một tổ sau cùng, lúc này cũng kết thúc, tổ này là nhất mạch của Đại Trưởng lão đấu với nhất mạch của Bát Trưởng lão, đúng lúc là một đầu đấu một đuôi, nhất mạch của Đại Trưởng lão thậm chí căn bản không cần Đông Phương Dã ra mặt, chỉ để một người lên sân khấu, liền đem ba người bên Bát Trưởng lão tất cả đều đánh bại, đem Bát Trưởng lão xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, quả thực xấu hổ vô cùng.

“Các vị, vòng đấu loại thứ nhất trực tiếp kết thúc, ta tuyên bố tiến vào trước bốn là, Đại Trưởng lão, Nhị Trưởng lão, Tam Trưởng lão cùng Thất Trưởng lão!”

Theo người chủ trì tuyên bố kết quả, vòng đấu loại thứ nhất trực tiếp đều kết thúc hết thảy, đám người nhất thời ồn ào lên, tự nhiên có người cao hứng có người sầu, cao hứng nhất không thể nghi ngờ là Thất Trưởng lão.

Lần rút thăm này rất có ý tứ, trước bốn lần trước, trừ Tam Trưởng lão cùng Tứ Trưởng lão đối đầu, còn lại tất cả đều là gặp được sau bốn, trong sau bốn tấn cấp lên trước bốn, cũng chỉ có một mình lão mà thôi.

Lúc nhìn các Trưởng lão bị thua còn lại, hướng phía mình quăng tới ánh mắt hâm mộ cùng đố ky, Thất Trưởng lão mặt ngoài mặc dù lạnh nhạt, nhưng trong lòng đã cao hứng đến không kềm chế được.

“Đường Chấn không tệ a, chính là không biết có thể tiến vào ba thứ hạng đầu hay không, bất quá Lâm lão đệ còn không có xuất thủ, hạng nhất hạng hai có lẽ không dám nghĩ, nhưng thứ ba chưa hẳn là không có hi vọng a!” Trong lòng Thất Trưởng lão, tràn ngập chờ mong.

“Trận đấu hôm nay, đến đây là kết thúc, ngày mai cùng một thời gian, ở đây tiến hành xuống vòng đấu loại trực tiếp!”

Người chủ trì tuyên bố tan cuộc, mọi người trong Đông Phương gia tộc lúc này mới một bên kích động nghị luận về trận đấu hôm nay, một bên tứ tán rời đi, Lâm Hải cũng trở về chỗ ở.

“Sư phụ, Đường Chấn có tội!”

Vừa về tới trong phòng, Đường Chấn liền quỳ gối trước mặt Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

“Ngươi biết rõ là tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, ánh mắt có chút lạnh, Đường Chấn vừa có chút thành tựu, liền bắt đầu khinh cuồng, trở nên coi trời bằng vung, không điểm tỉnh y một chút, về sau chỉ sợ gặp nhiều thua thiệt.

Cảm nhận được lãnh ý phát ra từ bên trên thân thể Lâm Hải, trên trán Đường Chấn nhất thời toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng gấp gáp.

“Mặc dù nói người không khinh cuồng uổng thiếu niên, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, cuồng phải có tư bản để cuồng, mà ngươi bây giờ, một cái bình bất mãn, nửa bình tử lắc lư, còn kém xa đâu!” Lâm Hải ngữ khí nghiêm túc răn dạy nói.

“Vâng!” Mồ hôi to như hạt đậu của Đường Chấn, nhất thời lăn xuống, đáp ứng một tiếng, không dám có chút phản bác.

Lâm Hải lúc này mới tức giận liếc y một cái, cánh tay trống không xuất hiện, một cỗ chân khí đem Đường Chấn nâng đỡ.

“Đứng lên đi! Không phải không để ngươi cuồng, vi sư mà cuồng lên, vung ngươi tới tám con phó, nhưng ngươi chí ít cũng phải có tám thành thực lực của ta, rồi hãy lại đi cuồng đi.”

“Thực lực của sư phụ, giống như trăng sáng lên cao, đệ tử đời này chỉ sợ đều không thể chạm đến.” Đường Chấn nhất thời sợ hãi một trận, bắt kịp tám thành thực lực của Lâm Hải? Hắn liền nghĩ cũng không dám nghĩ!

“Được, lúc thực lực thấp không cho ngươi cuồng, là vì muốn tốt cho ngươi, nhưng ngươi cũng không cần thiết tự coi nhẹ mình!”

Lâm Hải nói xong, ánh mắt ngưng tụ, trịnh trọng nhìn Đường Chấn, nhàn nhạt mở miệng.

“Chỉ cần ngươi trung thành đối với ta, lại cần cù chăm chỉ tu luyện, ngày sau khi ngưng tụ Nguyên Anh, thậm chí đặt chân tới cảnh giới Hóa Thần Địa Tiên, cũng chưa hẳn là sự tình không thể đạt tới thành!”

“Nguyên Anh?!!!”

“Địa Tiên?!!!”

Lời nói của Lâm Hải, để thân thể Đường Chấn chấn động mạnh một cái, trong mắt đột nhiên hiện lên quang mang vô cùng kinh hãi, sau đó một cỗ cuồng hỉ khó mà ức chế, trong nháy mắt xông lên đầu, để y kích động cũng không biết nên như thế nào cho phải.

“Tấm lòng của đệ tử đối với sư phụ, có Nhật Nguyệt chứng giám! Nếu ngày sau dám phản bội sư phụ, Đường Chấn tất sẽ chết không yên lành!” Đường Chấn một mặt kích động nguyền rủa thề

nói.

Tại trước khi gặp được Lâm Hải, y chỉ là một cái Kim Đan hậu kỳ bình thường, sau khi bái Lâm Hải làm sư, mới mấy ngày ngắn ngủi, liền có thể miểu sát Đông Phương Nghi Xuyên, thậm chí ngay cả Đông Phương Ngọc cũng có thể có thể nhất chiến!

Mà bây giờ Lâm Hải càng cho y có hi vọng tiến giai lên Nguyên Anh, thậm chí Địa Tiên, đây đều là chuyện trước kia liền cả nằm mơ cũng không dám suy nghĩ a, đừng nói Lâm Hải chỉ cần y trung thành, liền xem như đòi mạng của y, y cũng sẽ không do dự.

Lâm Hải gật gật đầu, đối với thái độ của Đường Chấn coi như hài lòng, tuy hắn thu Đường Chấn làm đồ đệ, lúc ấy là do tình thế bức bách, nhưng tình huống bây giờ có biến, chính mình rất có thể liền muốn rời khỏi Đông Phương gia tộc, tác dụng thu Đường Chấn lúc trước đã không có.

Nhưng bất kể nói thế nào, dù sao cũng là đồ đệ của mình, về sau chỉ sợ thời cơ gặp mặt sẽ không nhiều, Lâm Hải cảm thấy vẫn là cần phải dạy bảo một phen, cũng không trở thành nhục danh tiếng của mình.

“Ngươi đi theo ta!”

Lâm Hải liếc nhìn Đường Chấn một chút, sau đó thân ảnh lóe lên, phiêu nhiên mà đi.

Đường Chấn thấy thế, vội vàng đuổi theo, hai người một trước một sau, liền đến một chỗ trong rừng rậm bên cạnh hồ Vân Ba.

“Công kích ta!”

Lâm Hải khoác hai tay ra sau, hướng phía Đường Chấn nhàn nhạt nói nói.

“A?”

Đường Chấn sững sờ, một mặt mờ mịt, không biết Lâm Hải là có ý tứ gì?

“Dùng quyền pháp của ngươi, công kích ta!” Lâm Hải nhướn mày, lần nữa lên tiếng nói.

“Vâng!”

Đường Chấn tuy không hiểu dụng ý của Lâm Hải, nhưng cũng không dám chống lại mệnh lệnh của Lâm Hải, hít sâu một hơi, đột nhiên vung ra một quyền, nhất thời quyền ảnh múa lên, mang theo khí thế cương mãnh, lăn lộn như thủy triều, hướng phía ngực Lâm Hải đánh tới!

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, đối mặt với một quyền thanh thế to lớn của Đường Chấn này, không tránh không né, trên mặt thủy chung mang theo ý cười phong khinh vân đạm, chờ lúc quyền đầu sắp lâm thân, đột nhiên ông một tiếng!

Nhất thời, Lôi Trì thiểm hiện, vô số tia lửa hồ quang điện chui vào trong người Đường Chấn, để thân thể Đường Chấn bỗng nhiên trì trệ, trong nháy mắt chết lặng, quyền đầu dán dừng lại ở ngực Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ kinh hãi.

Ba!

Cho tới giờ khắc này, bàn tay của Lâm Hải mới chậm rãi nhô ra, đem Đường Chấn nhẹ nhàng đẩy, đẩy đi ra xa mấy chục bước, Lôi Trì bên người cũng đồng thời biến mất.

“Sư phụ, vừa mới Lôi...” Mặt mũi Đường Chấn tràn đầy sợ hãi, Lôi Trì trước đó thật đáng sợ, hơn nữa lúc xuất hiện lại không có dấu hiệu nào, trong nháy mắt để y mất đi năng lực hành động, trong lòng quả thực hoảng sợ không thôi.

Đây cũng chính là Lâm Hải, nếu là đổi lại là địch nhân, giờ phút này Đường Chấn y đâu có mệnh tại.

Mà Lâm Hải thì là liếc nhìn Đường Chấn một chút, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Đây là tuyệt học của ta, Biến Địa Kinh Lôi!” Nói xong, ánh mắt Lâm Hải lóe lên ánh sao mãnh liệt, nhìn thẳng vào hai mắt của Đường Chấn.

“Ngươi, có nguyện ý học không?”

Chương 1465: Ta đối với đao của ngươi, cảm thấy hứng thú!

“Nguyện ý, đệ tử nguyện ý!”

Đường Chấn phù phù liền quỳ xuống, hướng phía Lâm Hải dập đầu một hồi, trong nội tâm quả thực không kìm được vui mừng, kích động đến toàn thân đều run rẩy lên.

Một chiêu Biến Địa Kinh Lôi này của Lâm Hải, y chính là tự mình cảm thụ uy lực, tuy lực tổn thương không đủ, nhưng lại có thể xuất hiện không có dấu hiệu, lập tức khiến người mất đi hành động, quả thực cường đại khủng bố a!

Có loại tuyệt học cao thâm này, kẻ đần mới không muốn học ni!

“Tốt, nếu ngươi đã nguyện học, ta liền truyền cho ngươi!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, trong nội tâm không khỏi thở dài.

Cái Biến Địa Kinh Lôi này, chính là thuộc về một chiêu pháp thuật bên trong Lôi Thần Quyết, có được từ Thiên Đình, vừa có thể phụ trợ chiến đấu, lại có thể phòng ngự cận thân, vô cùng diệu dụng, Lâm Hải không ít lần dựa vào một chiêu này để tiến hành chiến đấu.

Ngày mai chấm dứt trận đấu, chính mình chỉ sợ liền phải rời khỏi Đông Phương gia tộc rồi, bất kể nói thế nào, cùng Đường Chấn đã có một hồi thầy trò, cái Biến Địa Kinh Lôi này coi như là lễ vật ly biệt lưu cho y a.

“Đệ tử, tạ ơn sư phụ!”

Đường Chấn đại hỉ, hướng phía Lâm Hải liên tục dập đầu, kích động trong nội tâm đã không cách nào nói rõ rồi.

“Đứng lên đi!” Lâm Hải đem Đường Chấn nâng dậy, sau đó ánh mắt ngưng tụ, trịnh trọng nói ra.

“Một chiêu Lôi pháp này cực kỳ cao thâm, dùng thiên phú của ngươi, học tập bắt đầu có lẽ có chút khó khăn, có thể lĩnh ngộ tới trình độ nào, liền xem vận mệnh của ngươi rồi!”

“Sư phụ yên tâm, đệ tử tuy tư chất ngu dốt, nhưng lại không sợ vất vả, cho dù lột bỏ ba tầng da, cũng muốn đem tuyệt học của sư phụ luyện thành, tuyệt không lại để cho sư phụ thất vọng!” Đường Chấn vẻ mặt kiên quyết nói.

“Ngươi có tâm này, cái kia liền tốt nhất rồi!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, tán thưởng nói, nhưng trong lòng thì là cười khổ một hồi.

Tu tập một ít công pháp bình thường, có lẽ cần cù có thể bổ kém cỏi, nhưng là cái Biến Địa Kinh Lôi này chính là Lôi Thần Quyết đến từ Thiên Đình a, cao thâm ảo diệu, như thế nào chỉ bằng chăm chỉ là có thể khống chế được? Nhưng Lâm Hải cũng không muốn đả kích tính tích cực của Đường Chấn, huống chi công pháp của mình, đại bộ phận đều là được từ Thiên Đình, còn thực không có gì thích hợp với Đường Chấn, ngoại trừ Cuồng Phong Chưởng Pháp lấy được trước đó kia là ngoại lệ, nhưng bộ chưởng pháp kia, lại là được từ trên người của Địa Tiên giới, Lâm Hải sợ sẽ cho gây tai nạn Đường Chấn, bất truyền cũng thế.

“Ngươi nghe cho kỹ!” Lâm Hải cũng không muốn đi nghĩ những thứ này, chậm rãi đem phương pháp tu luyện Biến Địa Kinh Lôi, truyền miệng cho Đường Chấn.

Đường Chấn hết sức chăm chú, trái tim kéo căng chặt chẽ, đến thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài, dốc sức liều mạng giống như đem từng cái lời của Lâm Hải ghi vào trong óc, sợ có gì sai sót, đến lúc đó hối hận thì đã muộn.

“Nhớ rõ ràng chưa?” Sau khi Lâm Hải nói một lần, liền nhàn nhạt hỏi.

Đường Chấn trầm mặc một lát, đem pháp quyết tu luyện Biến Địa Kinh Lôi, lại lặp lại một lần ở trong đầu, mới nhẹ gật đầu.

“Đệ tử, đã nhớ kỹ!”

“Có nghi vấn gì, ngươi bây giờ có thể hỏi!” Lâm Hải biết rõ pháp quyết của Biến Địa Kinh Lôi, đối với người tu hành mà nói, quả thực tối nghĩa khó hiểu, nếu không phải mình có thể lập tức học được, chỉ sợ hiện tại chính mình cũng đều không thể nắm giữ, chớ nói chi là Đường Chấn rồi.

“Sư phụ, đệ tử có vài chỗ không rõ, kính xin sư phụ chỉ điểm!”

Đường Chấn cũng không khách khí, đem địa phương không cách nào lý giải trong pháp quyết, từng cái hướng Lâm Hải thuyết minh ra.

“Ngươi nhớ cho kĩ, ta chỉ nói một lần!”

Lâm Hải đem nghi vấn của Đường Chấn, tiến hành giảng giải kỹ càng, Đường Chấn càng nghe thì hào quang kích động trong mắt càng thịnh, cuối cùng vậy mà hưng phấn đến mức toàn thân nhịn không được run nhè nhẹ, phảng phất như cánh cửa của một con đường lớn, đột nhiên hướng y rộng mở, lại để cho y gặp được một cái thế giới mới trước nay từng chưa có!

Trong lúc bất tri bất giác, Đường Chấn đã chậm rãi khoanh chân mà ngồi, hai mắt khép hờ, dựa theo giảng giải của Lâm Hải, bắt đầu yên lặng vận công, thử cảm ứng Lôi Nguyên tố, điều khiển

Lôi pháp.

Một canh giờ đi qua. . .

Hai canh giờ đi qua. . .

Lâm Hải cứ như vậy lẳng lặng canh giữ ở bên người Đường Chấn, nhìn xem bên ngoài thân Đường Chấn, cái hồ quang điện ít đến mức cơ hồ có thể không cần tính kia, trong nội tâm không khỏi lắc đầu một hồi.

“Thiên phú quả nhiên là đồ tốt a, mà Đường Chấn lại vừa vặn không có!”

“Chiếu theo cái tiến độ này, nếu Đường Chấn muốn phát huy uy lực của Biến Địa Kinh Lôi, ít nhất cũng cần ngàn năm!”

Đã không phải là chuyện một sớm một chiều, thì Lâm Hải cảm thấy đã không cần thiết phải ở lại chỗ này.

Vừa mới chuẩn bị đánh thức Đường Chấn để ly khai, lông mày Lâm Hải mạnh mẽ mà nhảy lên, đột nhiên quay người hướng phía sau lưng nhìn lại.

“Ai ở chỗ đó?”

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, đã đến chỗ xa hơn trăm mét, đột nhiên bàn tay lăng không dò xét, hướng một chỗ u ám phía trước chộp tới.

Vèo!

Đúng lúc này, một đạo bóng đen từ phía trước nhanh chóng tựa như tia chớp nhảy ra, xuất hiện ở trước mặt Lâm Hải, lại để cho một trảo trước đó của Lâm Hải, lập tức thất bại.

“Ồ?”

Lâm Hải không khỏi sững sờ, không thể tưởng được người này lại nhanh như thế, lại có thể tránh thoát một trảo của chính mình, mặc dù một trảo của chính mình chỉ là ngẫu nhiên, nhưng cũng không phải là người bình thường có thể tránh được, xem ra thực lực của người này, so với Hắc Phong Tam Sát Đổng Khiếu Thiên còn mạnh hơn.

"Ngươi dám hướng ta ra tay?"

Bóng đen ở đối diện, đột nhiên mở miệng, ngữ khí lạnh lùng, mang theo một cỗ khí thế khắc nghiệt.

"n?" Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đồng tử lập tức co rụt lại.

"Sát khí thật mạnh!"

Chỉ thấy người đối diện, niên kỷ khoảng hai mươi, khuôn mặt lạnh lùng, mang theo một cỗ cao ngạo thực chất thẩm thấu đến bên trong người, cả người đứng ở nơi đó, cho người ta một loại cô đơn cùng cô tịch nói không nên lời.

Nhưng, cái này cũng không phải chủ yếu, lại để cho Lâm Hải chính thức cảm thấy kinh hãi chính là, trên người người trẻ tuổi này, thậm chí có một loại khí thế vô cùng lăng lệ ác liệt sắc bén, cả người tựa như một thanh đao mang sắc bén, để cho người ta nhìn lên một cái, đều cảm thấy hai mắt đau đớn, như bị lưỡi đao cắt tới.

Lâm Hải có thể khẳng định, hai tay của người này, tuyệt đối dính đầy máu tươi, đối mặt với y tuyệt đối so với đối mặt với một con dã thú hung mãnh, còn muốn hung hiểm hơn vạn phần.

Bất quá, Lâm Hải cũng không sợ, lúc trước hắn đang truyền thụ đạo pháp cho Đường Chấn, người này ở ngay tại cách đó không xa, ai biết có học trộm hay không, hắn nhất định phải hỏi rõ ràng!

“Lúc ta truyền nghề, ngươi lại xuất hiện tại quanh đây, còn ngại ta ra tay đối với ngươi sao?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói ra.

Còn nam tử đối diện nghe được, thì là hơi khẽ cau mày, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải.

“Ngươi đang truyền nghề?”

“Ta tại vừa từ Yêu Thú Sâm Lâm phía trước chém giết trở về, vừa mới đến tận đây, ngươi liền hướng ta công kích, ta cũng không biết tại đây chính là chỗ ngươi truyền nghề.”

Người trẻ tuổi nhắm hai mắt lại, nhàn nhạt nói ra, sau đó ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải.

“Đương nhiên, ngươi cũng có thể không tin!”

“Nếu ngươi cho rằng ta trộm nghệ, hiện tại có thể ra tay, bất quá ta xem ra, thực lực của ngươi rất cường, nếu ta không xuất đao, rất khó chiến thắng được ngươi!”

Nói xong, người trẻ tuổi đột nhiên đem tay phải, giữ tại phía trên chuôi đao bên hông, sau đó khí tức lập tức đột biến, phảng phất như cả người đều cùng đao bên hông hòa thành một thể, hóa thân thành một thanh hung đao tuyệt thế, sừng sững đứng giữa thiên địa, đao thế lạnh thấu xương, giống như là thực chất đem Lâm Hải bao phủ.

Cái lúc này, thanh âm của người trẻ tuổi, lần nữa nhàn nhạt truyền ra.

“Nếu như ngươi muốn động thủ, thỉnh ngươi nhất định phải hiểu rõ ràng, đao của ta không xuất ra thì thôi, đao ra tất sẽ uống máu!”

“Vậy sao?” Lâm Hải bỗng nhiên cười cười, trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc, liếc nhìn người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi này lạnh lùng cao ngạo, quả thực là thẩm thấu vào bên trong xương tủy, loại người có tính cách này, khẳng định khinh thường nói dối, xem ra y xuất hiện ở chỗ này tựa như lúc trước y đã nói, hoàn toàn là trùng hợp, cũng không có nhìn lén mình truyền nghề.

Nhưng, đao thế lăng lệ ác liệt trên người người trẻ tuổi này, lại làm dấy lên hứng thú của Lâm Hải, quá lâu không có gặp được dạng cao thủ như vậy, ngược lại làm cho trong nội tâm của Lâm Hải, đã có một loại cảm giác kích động.

“Ta tin tưởng lời ngươi nói!” Lâm Hải thành khẩn hướng phía người trẻ tuổi nhẹ gật đầu, sau đó lông mày mạnh mẽ nhảy lên.

“Nhưng, ta đối với đao của ngươi, có hứng thú!”

Người trẻ tuổi nghe được, ánh mắt lập tức bắn ra một đạo tinh mang, cúi đầu xuống như là vuốt ve người yêu của mình, nhẹ nhàng vuốt ve chuôi đao.

“Thời điểm ngươi đối với nó cảm thấy hứng thú, nó đối với mạng của ngươi, cũng sẽ cảm thấy hứng thú!”

Nói xong, người trẻ tuổi đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt giống như là lưỡi dao sắc bén đâm vào trên người Lâm Hải, lạnh như băng mở miệng.

“Ngươi, nghĩ kỹ?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hướng phía nam tử trẻ tuổi nhún vai.

“Yên tâm đi, mạng của ta, chỉ thuộc về ta!”

Bang!

Lâm Hải vừa dứt lời, một đạo tia sáng trắng lăng lệ ác liệt giống như cơ hồ muốn cắt rời thiên địa, xuất hiện tại Lâm Hải trong con mắt!

Chương 1466: Đao thế đáng sợ

“Đao thật nhanh!”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, nam tử đối diện này, từ lúc rút đao đến xuất đao, quả thực như là mây bay nước chảy, một mạch mà thành, trung gian không có bất kỳ cái gì dừng lại, phảng phất như một đạo thiểm điện, trong nháy mắt liền đến đỉnh đầu của mình, sắc bén bá đạo, kình phong kêu khóc, lại nhanh đến mức liền cả đao ảnh đều không thể bắt.

Cơ hồ không có chút do dự gì, Lâm Hải vô ý thức nhô ra cánh tay phải, tại bên trong không gian mang theo một chuỗi dài bóng ảnh của cánh tay, hướng phía đao mang nhanh như điện chớp chộp tới.

Oanh!

Bỗng nhiên, không gian một mảnh chấn động, không khí phảng phất như cũng nổi lên một mảnh gợn sóng, như là biển động hướng phía bốn phía dập dờn mà đi, đao khí sáng chói sắc bén xẹt qua vô số quang hoa, tứ tán kích xạ, đem cây cối xung quanh cắt chém đứt thành từng khúc, trong nháy mắt xuất hiện một mảnh đất trống, bừa bộn đầy đất.

Cho tới giờ khắc này, một thanh lóe ra đao nhận màu trắng lăng liệt sát cơ, mới xuất hiện giữa tầm mắt, thân đao run rẩy, vù vù không ngừng, giống như quỷ khóc, mang theo xu thế bổ trời phá đất, trôi nổi tại giữa không trung, phảng phất như muốn đem phiến thiên địa này cũng cắt ra.

Nhưng mà, cuối thân đao, lại có một cánh tay nắm, hai ngón như kìm, đem một đao vô cùng sắc bén này, cứ thế mà nắm trong tay, mặc cho quang mang trên thân đao nở rộ, chân khí phun ra nuốt vào, cương phong gào thét, lại cũng không còn cách nào rơi xuống thêm một tấc!

“Làm sao có thể?!” Một màn chấn động không gì sánh nổi này, nhất thời đem nam tử trẻ tuổi kinh ngạc đến ngây người, nam tử trẻ tuổi một tay cầm đao, đem chân khí toàn thân cũng điều động, nhưng mặc cho y thôi động như thế nào, Lâm Hải tựa như một tòa núi lớn, sừng sững đứng ở bên trong đó, khiến cho một đao kinh thiên động địa của y, phảng phất như bổ vào trong biển rộng mênh mông

Bên trong, liền một tia gợn sóng cũng đều không thể kích thích.

“Ngươi là ai, làm sao có thể chỉ bằng một tay, liền ngăn cản Đao thế của ta?”

Qua rất lâu, nam tử trẻ tuổi mới một mặt thật không thể tin, ánh mắt mang theo vô cùng kinh hãi, ngữ khí không lưu loát nói nói.

Mà Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, sau đó cánh tay mãnh liệt vừa dùng lực, đem đao của nam tử trẻ tuổi, trực tiếp đẩy ra, liên đới tới thân thể của nam tử trẻ tuổi, cũng bạch bạch bạch ngược lại lùi lại mấy bước, mới đứng vững.

“Đao của ngươi, xác thực rất mạnh, nhưng ta đã nói qua, mệnh của ta, chỉ thuộc về ta, nó thương tổn không nổi ta!”

Nam tử trẻ tuổi nhíu lông mày lại, trong mắt lóe lên một tia thần sắc bất khuất, nhưng nhìn đến Lâm Hải thoải mái tự tin đứng tại bên trong này, chắp hai tay sau lưng, ánh mắt lạnh nhạt, một bộ dáng trấn định tự nhiên, nam tử trẻ tuổi hít sâu một hơi, rốt cục vẫn là đem suy nghĩ xuất thủ lần nữa, đè xuống.

"Ngươi rất mạnh, mạnh đến mức vượt qua tưởng tượng của ta!" Nam tử trẻ tuổi liếc nhìn Lâm Hải thật sâu một chút, sau đó đao cầm trong tay đặt nằm ngang ở trước ngực, nhẹ khẽ vuốt vuốt, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt như điện rơi vào trên thân Lâm Hải.

"Ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng sớm muộn cũng có một ngày, đao trong tay của ta, sẽ uống đầy máu tươi của ngươi!"

Bạch!

Nói xong, thân ảnh của nam tử trẻ tuổi lóe lên, hóa thành một đạo quang mang, biến mất tại trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải thấy nam tử trẻ tuổi rời đi, ngược lại là không có ngăn cản, trước đó đúng là chính mình hiểu lầm y, hai người vốn là không có gì cừu oán, không cần thiết đem y lưu lại.

Về phần chuyện nam tử trẻ tuổi nói trước khi đi kia, Lâm Hải căn bản là không có để ở trong lòng, có lẽ đây là một cái người đối với thực lực của mình cực kỳ tự tin, tại sau khi bị đả kích, duy nhất chỉ có thể lưu lại một câu hình thức đi.

Đem cánh tay phải để ở sau lưng đưa tới trước người, Lâm Hải cúi đầu xuống nhìn lại, trong lòng cười khổ một trận, triệt hồi toàn bộ chân khí rót vào trong cánh tay phải, sau đó phanh một tiếng, toàn bộ ống tay áo của cánh tay phải, trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi.

"Đao pháp của người trẻ tuổi này, lại có chỗ độc đáo a!"

Tuy một đao kia vô pháp làm bị thương Lâm Hải, nhưng Đao thế đáng sợ cơ hồ có thể chém chết hết thảy kia, vẫn là đem ống tay áo của Lâm Hải cho trực tiếp phá hủy, nếu không phải vừa rồi Lâm Hải dùng chân khí để bảo vệ, chỉ sợ hôm nay liền mất mặt.

“Sư phụ, xảy ra chuyện gì?”

Động tĩnh bên này, đem Đường Chấn đang tu luyện cũng kinh động, vội vàng nhảy lên một cái, lên xuống mấy cái liền tới trước người Lâm Hải, nhìn thấy cây gỗ bị chém rời đầy đất cùng cánh tay phải trần trụi của Lâm Hải, Đường Chấn nhất thời giật nảy cả mình, kinh hãi hỏi.

“Không có việc gì, gặp được một cái người rất đáng sợ!”

Lâm Hải lắc đầu, tuy người trẻ tuổi vừa rồi kia nếu so sánh cùng mình, còn kém không ít, nhưng có thể đem ống tay áo của chính mình là cho tổn hại, thực lực như thế, cũng có thể được xưng là đáng sợ.

“Này, sư phụ ngươi không sao chứ?” Đường Chấn có chút bận tâm hỏi.

“Không sao, y không phải là đối thủ của ta.” Lâm Hải nói xong, liếc nhìn Đường Chấn một chút.

“Sắc trời không còn sớm, đi về nghỉ một cái đi, ngày mai còn có trận đấu quan trọng hơn đây.”

“Vâng!” Đường Chấn vội vàng đáp ứng một tiếng, Lâm Hải gật gật đầu, dẫn đầu rời đi trước, Đường Chấn cũng theo sát phía sau, hai người trở lại chỗ ở trong Đông Phương gia tộc.

“Đậu phộng, người nào?!”

Lâm Hải vừa vào phòng, nhất thời giật mình, chỉ thấy trên giường mình, vậy mà nằm một cái nữ tử vóc người thướt tha, hô hấp của nữ tử đều đều, giống như đã ngủ.

Chờ đi vào xem xét, con mắt Lâm Hải trong nháy mắt liền dựng đứng lên, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Mẹ nó, Đông Phương Vũ Kha!” Lâm Hải trực tiếp trợn mắt trừng một cái, cô nàng ngốc này, đêm hôm khuya khoắt chạy đến giường của chính mình làm gì, thật sự là cũng không chú ý tới ảnh hưởng một điểm nào.

“Uy, tỉnh!”

Lâm Hải dùng mũi chân đá đá bắp chân của Đông Phương Vũ Kha, Đông Phương Vũ Kha giật mình một cái, vụt cái liền luồn lên tới.

“Ai!”

Hai tay bảo vệ trước ngực, Đông Phương Vũ Kha một mặt cảnh giác ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn nghênh tiếp ánh mắt bất mãn của Lâm Hải.

“A, thối lưu manh, ngươi đêm hôm khuya khoắt, đến phòng của ta là muốn làm gì!” Đông Phương Vũ Kha nhất thời rít lên một tiếng, thân thể không tự chủ được hướng phía bên trong giường co lại co lại, một mặt cảnh giác chỉ vào Lâm Hải quát lớn nói.

“Ai u, ta qua!” Lâm Hải che cái trán, thật sự là im lặng.

“Xin nhờ, đại tiểu thư, đây là phòng của ta, có được hay không?” Lâm Hải tức giận nói nói, “Ta còn đang muốn hỏi ngươi một chút, hơn nửa đêm ngươi không ngủ được, chạy tới nơi này là có ý đồ gì đâu?.”

“Bản tiểu thư sẽ có ý đồ đối với ngươi? Ngươi nghĩ gì thế, ngươi... Cái này, đây là phòng ngươi?” Đông Phương Vũ Kha vừa muốn một mặt xem thường tiến hành quát lớn đối với Lâm Hải, lại đột nhiên nhớ tới, bên trong này đúng là gian phòng của Lâm Hải, khuôn mặt nhất thời đỏ lên, lộ ra một tia xấu hổ.

Bất quá, Đông Phương Vũ Kha sao lại hướng Lâm Hải nhận sai lầm, lập tức chống nạnh, hừ lạnh một tiếng hỏi.

"Uy, ngươi đêm hôm khuya khoắt không đợi tại phòng bên trong phòng, đi ra ngoài làm cái gì, hại bản tiểu thư chờ ngươi lâu như vậy, cũng ngủ trên cái giường thối hoắc của ngươi."

"Ta đi làm cái gì, không cần ngươi quản, lại có, chê giường của ta thối, ngươi còn không nhanh chóng leo xuống!" Lâm Hải chau mày, thời gian ở chung càng lâu, Lâm Hải càng cảm thấy cái tính khí đại tiểu thư của Đông Phương Vũ Kha này, thực sự làm cho người ta phiền, nếu không phải xem ở trên mặt Thất Trưởng lão, hắn sớm đem nàng ném ra.

"Hừ, ai mà thèm giường của ngươi!" Đông Phương Vũ Kha trợn mắt trừng một cái, thả người nhảy lên, nhảy xuống giường tới

"Còn có việc à, không có việc gì ta muốn nghỉ ngơi!" Lâm Hải trực tiếp hạ lệnh trục khách.

"Uy, ngươi Ngưu cái gì mà Ngưu a, cho là mình là Đông Phương Ngạn a, hay là Đông Phương Dã a!" Thái độ của Lâm Hải, để Đông Phương Vũ Kha rất bất mãn, trừng mắt nói nói.

"Ta người nào cũng không phải, ta chính là chính ta."

"Này không phải sao!" Đông Phương Vũ Kha khinh thường bĩu môi, "Ta tới tìm ngươi, là có một việc."

Lâm Hải liếc nhìn nàng một cái, cố nén kiên nhẫn, mở miệng nói.

"Nói!"

Chương 1467: Nếu không, ngươi cưỡi ta tốt!

"Ngươi có thể theo Tiểu Bạch nói nói, để cho ta cưỡi nó hay không?" Đông Phương Vũ Kha tức giận nói nói.

“Tiểu Bạch? Ai vậy?” Lâm Hải sững sờ, có chút choáng váng.

“Cũng chính là cái con ngựa trắng thật manh thật manh kia a!” Đông Phương Vũ Kha nói nói, “Hừ, đừng nhìn nó nhìn thật manh, kỳ thực cũng rất hư hỏng đâu, căn bản cũng không để cho ta cưỡi, còn luôn luôn dùng một bộ ánh mắt khinh thường nhìn người, thật sự là tức chết ta!”

Phốc!

“Ngươi nói là, Ngân... A, Bạch Long Mã?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Đúng a, cũng là nó a, Bạch Long Mã, không phải liền là Tiểu Bạch sao?”

Mẹ nó!

Lâm Hải nhất thời im lặng, cái Đông Phương Vũ Kha này là đầu thật cứng rắn a, vậy mà cùng Ngân Hợp người ta gọi Tiểu Bạch, lấy số tuổi của Ngân Hợp, con mẹ nó so với tổ tông ngươi cũng lớn hơn có được hay không, còn Tiểu Bạch.

Vừa rồi nói cái gì, còn muốn cưỡi Ngân Hợp? Thật sự là cái gì cũng dám nghĩ a!

Ngân Hợp là ai? Đây chính là Thần thú của Hoa Hạ tại Phàm Gian giới a, đường đường Địa Tiên a!

Mặc dù bây giờ cảnh giới rơi xuống, nhưng tôn nghiêm của Địa Tiên vẫn còn, huống chi hiện tại lại dung hợp với thân thể của Thiên Long, thân phận là tôn quý hạng gì, há lại để ngươi một tiểu nha đầu có thể cưỡi.

Coi như ca ca muốn cưỡi Ngân Hợp, cũng phải khách khí dễ thương lượng cùng người ta mới được a, trách không được Ngân Hợp dùng ánh mắt khinh thường nhìn ngươi, không một ngụm đem ngươi một nuốt, liền đã không tệ!

“Ta đây cũng không quản được, Bạch Long Mã cũng không phải ai cũng có thể cưỡi, ngươi muốn cưỡi thì qua cưỡi A Hoa qua chứ sao?” Lâm Hải lại dương dương nói nói.

“Hừ, đừng đề cập đến cái chó chết kia!” Nhấc lên A Hoa, Đông Phương Vũ Kha lại càng tức giận.

“A Hoa ngược lại là muốn cho ta cưỡi, thế nhưng là từ sau khi cái ưng mắt bạc cánh vàng kia xuất hiện, cứ thấy A Hoa hướng tới trước mặt đụng ta, liền dùng miệng liều mạng mổ A Hoa, đem A Hoa bị dọa đến hiện tại gặp ta liền chạy, thật sự là tức chết bản tiểu thư á!”

“Ha ha ha, còn có việc này.” Lâm Hải nhất thời nhịn không được cười rộ lên, trong lòng không khỏi thầm mắng.

Đáng! Để cái chó chết kia đùa nghịch tiện, lần này tốt, nhìn Tiểu Hồng còn không trị gắt gao được ngươi nha!

“Uy, ngươi xin cười, ta mặc kệ, nếu ta không cưỡi được Tiểu Bạch, thì phải cưỡi được A Hoa, hoặc là cưỡi cái ưng kia cũng được, dù sao ngươi nhất định phải để cho ta cưỡi một cái, nếu không đêm nay ta liền không đi!” Đông Phương Vũ Kha thấy Lâm Hải bật cười, nhất thời càng tức giận, chu miệng, ngồi tại Lâm trên đất uy hiếp nói.

“Lời này của ngươi nói, ngươi muốn cưỡi người nào, thì theo chính bọn họ thương lượng qua a, tìm ta có làm được cái gì? Ta chỉ quản chính ta là được, nếu không, ngươi cưỡi ta tốt!” Lâm Hải nhún nhún vai, nghiền ngẫm nói nói.

“Phi! Thối lưu manh!” Đông Phương Vũ Kha nhất thời quát một tiếng, sau đó chu miệng, nước mắt đều muốn xuống tới.

“Ta mặc kệ, ngươi nhất định phải giúp ta, không giúp ta mà nói, người ta liền không có yêu thú!”

“Uy uy uy, đừng đến một bộ này a, ngươi có đi hay không, ca buồn ngủ.” Lâm Hải quặm mặt lại nói nói.

“Hừ, ngươi không cho ta cưỡi yêu thú, ta liền không đi!”

“Ai u, còn uy hiếp nữa à?” Lâm Hải mới không ăn cái tà này đâu, “Không đi đúng không, được! Vậy ngươi tại chỗ đó ngồi đi a, ca ca mệt mỏi, ngủ trước!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp đem áo cởi ra, sau đó đưa tay liền đi cởi quần.

“A!!! Ngươi cái thối lưu manh, không biết xấu hổ!”

Đông Phương Vũ Kha khẽ giật mình, sau đó sắc mặt đằng cái bắt đầu đỏ, quát tháo một tiếng, bụm mặt liền chạy ra khỏi phòng.

“Hứ, tiểu tử, còn trị không được ngươi sao?” Lâm Hải tiện tay vung lên, một đạo chân khí đem cửa đóng lại.

Sau đó, móc ra hai khỏa Linh thạch, hai tay đều nắm một khỏa, bắt đầu tu luyện.

Mà ngoài cửa cách chỗ Lâm Hải không xa, nhìn Đông Phương Vũ Kha ngượng ngùng chạy xa, một bóng người lóe ra tới.

“Nha đầu này hơn nửa đêm còn tại trong gian phòng Lâm Hải, bây giờ vừa ngượng ngùng chạy đi, xem ra quan hệ của hai người, đã tiến triển đến bước rất thân mật, tốt, tốt a!”

Bóng người khẽ vuốt sợi râu, chậm rãi gật đầu, sắc mặt mang theo vẻ hài lòng mỉm cười, chính là Thất Trưởng lão.

Tu luyện một đêm, sau khi Lâm Hải mở hai mắt ra, Đường Chấn đã cung kính đợi ở ngoài cửa.

“Sư phụ, trận đấu hôm nay, sắp bắt đầu.” Nghe được Lâm Hải triệu hoán, Đường Chấn lúc này mới đi vào trong phòng, cung kính nói nói.

“Ừm.” Lâm Hải gật gật đầu, “Trận đấu hôm nay, Đông Phương Khoát thụ thương vô pháp tham gia, chỉ còn lại có hai người chúng ta.”

Lâm Hải nói xong, nhàn nhạt liếc nhìn Đường Chấn một chút.

“Đêm qua truyền thụ Biến Địa Kinh Lôi cho ngươi, nếu ngươi đã chưởng khống tự nhiên, thì còn có thể cùng cường giả trong các đội dự thi tranh cao thấp một hồi, nhưng lấy thực lực bây giờ của ngươi, muốn thủ thắng, chỉ sợ rất khó.”

“Trước đó sau khi cải biến công pháp cho ngươi, còn cảm thấy ngươi cùng Đông Phương Ngọc khó phân trên dưới, nhưng Đông Phương Ngọc bây giờ, thực lực đã có đột phá rất lớn, chỉ sợ ngươi đã không phải là đối thủ của y.”

“Mà Đông Phương Dã cùng Lôi Hổ, ta dù chưa thấy bọn họ xuất thủ, nhưng nếu thực lực của hai người có thể xếp tại hai vị trí đầu, lường trước cũng không phải là loại xoàng xĩnh, chưa chắc là ngươi hiện tại, có thể đối kháng.”

Lâm Hải nói một phen, đem Đường Chấn nói đến vô cùng xấu hổ, mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

“Đệ tử không biết tranh giành, khiến sư phụ mất mặt.”

“Cái này cũng không trách ngươi!” Lâm Hải khoát khoát tay, “Nội tình tu hành của ngươi kém, không phải là đối thủ của bọn họ, không thể bình thường hơn được. Nhưng chỉ cần ngươi kiên trì tu luyện công pháp mà ta đã cải thiện cho ngươi, thì vượt qua bọn họ là sự tình sớm muộn.”

“Đệ tử, nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, tuyệt không cô phụ kỳ vọng của sư phụ!” Đường Chấn vội vàng cúi đầu, cung kính đáp nói.

“Trận đấu hôm nay, ngươi lên trận trước, hết sức nỗ lực liền có thể.” Sắc mặt Lâm Hải lạnh nhạt, dặn dò nói.

“Vâng!”

“Đi thôi, qua hiện trường!” Lâm Hải lúc này mới đứng dậy, mang theo Đường Chấn, đi tới hiện trường trận đấu.

Lúc này, hiện trường trận đấu đã sớm người đông tấp nập, khắp nơi đều là tiếng nghị luận của các đệ tử Đông Phương gia tộc, nhao nhao suy đoán đến tột cùng tổ nào, mới có thể đoạt được quán quân sau cùng.

Xem trọng Đông Phương Dã, cơ hồ chiếm tuyệt đại đa số, dù sao Đông Phương Dã quá cường đại, đã vì nhất mạch của Đại Trưởng lão, liên tục tranh đoạt ba năm quán quân, thực lực đáng sợ này, cơ hồ khiến cho tất cả các đối thủ cạnh tranh tuyệt vọng.

Liền xem như Lôi Hổ bài danh thứ hai, tại trong trận chung kết lần trước, đều không thể tại trước mặt Đông Phương Dã đi qua mười chiêu, tục truyền thực lực của Đông Phương Dã, đã đến gần vô hạn với đại năng Nguyên Anh! Về phần một phương của Thất Trưởng lão, tại trong mắt của mọi người, lần này hoàn toàn là dẫm nhằm cứt chó, mới tiến vào trước bốn, bất quá hạng chót là trong bốn nhóm đầu là chuyện tất nhiên, tuy thực lực của Đường Chấn tăng trưởng không ít, nhưng không có người cho rằng, y có thể tranh cao thấp một hồi cùng Đông Phương Dã, Lôi Hổ cùng Đông Phương Ngọc, tại trước mặt những cao thủ lâu năm này, Đường Chấn cũng là chuyện cười.

Nghe những tiếng nghị luận từ xung quanh truyền đến, Lâm Hải thì là một mặt lạnh nhạt, tìm cái chỗ ngồi xuống, yên lặng chờ trận đấu bắt đầu.

Rốt cục, chờ sau khi các vị lão đại ở trên đài cao đến đông đủ, người chủ trì đi đến trước sân khấu, hướng phía các phương liền ôm quyền.

“Các vị, trận đấu hôm qua, đã quyết ra trước bốn cùng sau bốn, hôm nay tiếp tục tranh tài, quy tắc liền không lại lắm lời, các đội dự thi tiến lên rút thăm!”

Người chủ trì nói xong, các đội dự thi nhao nhao mang tâm tình khác nhau, đi đến trước sân khấu, rút ra đối thủ của chính mình.

Một phương của Lâm Hải này, tự nhiên vẫn là Đường Chấn ra mặt, Đường Chấn đem lá thăm rút đến nắm tới bên trong tay, mở ra xem, trong lòng nhất thời lộp bộp một tiếng, nói thầm một tiếng hỏng!

Mà lúc này đây, người chủ trì đã bắt đầu tuyên bố kết quả rút thăm, mọi người trên đài dưới đài, tất cả đều lặng ngắt như tờ, trong lòng mang theo từng tia từng tia gấp gáp, tử tế nghe lấy.

Người chủ trì xem xét cũng là lão tài xế, rất am hiểu nắm chắc tâm lý của mọi người, ban đầu tuyên bố, là tên giao đấu của đội ngũ sau bốn, còn lải nhải dông dài đem thực lực các đội bình luận một hồi lâu, đem đại bộ phận khán giả quan tâm tới đội ngũ trước bốn, gấp đến vò đầu bứt tai.

Rốt cục, tuyên bố xong bốn đội sau, đội hình của đội ngũ trước bốn, rốt cục được tuyên bố.

Người chủ trì nhìn mọi người dưới đài hô hấp dồn dập, ánh mắt gấp gáp, bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, chậm rãi mở miệng.

“Phía dưới, ta tuyên bố, đội hình đối chiến của đội ngũ trước bốn!”

Chương 1468: Người kia, cường đại đến mức để người tuyệt vọng!

Người chủ trì vừa nói xong, cơ hồ tất cả mọi người cũng khẩn trương lên, nhao nhao ngừng thở, chờ đợi tuyên bố sau cùng của người chủ trì.

Người chủ trì mặt mang mỉm cười, ánh mắt từ bên trên khuôn mặt lo lắng gấp gáp của mọi người đảo qua, sau khi xâu đủ khẩu vị, mới đột nhiên lớn tiếng tuyên bố.

“Đội hình đối chiến của đội ngũ trước bốn như sau, tổ thứ nhất là nhất mạch của Nhị Trưởng lão với nhất mạch của Tam Trưởng lão một mạch, tổ thứ hai là nhất mạch của Đại Trưởng lão với nhất mạch của Thất Trưởng lão!”

Oanh!

Kết quả rút thăm vừa được công bố, mặc kệ là trên đài dưới đài, nhất thời tất cả đều vỡ tổ, tất cả mọi người lập tức cũng sôi trào.

“Trận đấu hôm nay tuyệt đối đặc sắc, Đông Phương Ngọc cùng Lôi Hổ vốn là sàn sàn với nhau, lần này phân đến một tổ, có trò vui để nhìn.”

“Chỉ là Đường Chấn đủ không may, vậy mà rút đến cùng một tổ với Đông Phương Dã, lên sân khấu cũng là bị ngược a!”

“Bất quá Đường Chấn cũng nên thỏa mãn, có thể tiến vào trước bốn đều là vận khí cho phép, còn muốn cái gì nữa a?”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hạng nhất vẫn là Đông Phương Dã, chỉ là cái hạng hai này, ở giữa Đông Phương Ngọc cùng Lôi Hổ đến tột cùng là hoa rơi vào nhà nào, liền không dễ nói.”

Bên trong ánh mắt của tất cả mọi người, cũng đều lộ ra thần sắc kích động, châu đầu ghé tai nghị luận ầm ĩ.

Nhị Trưởng lão cùng Tam Trưởng lão ở trên đài cao, rõ ràng buông lỏng một hơi, chỉ cần không phải là ở ván đầu tiên liền đối chiến với Đông Phương Dã, liền đã có hi vọng tấn cấp hai vị trí đầu, thậm chí sau cùng liều mạng, đoạt giải quán quân cũng không phải là không có khả năng.

Đại Trưởng lão thì càng không cần nói, rút đến quyết đấu cùng nhất mạch của Thất Trưởng lão, đây quả thực là đưa phân, không chút huyền niệm, Đông Phương Dã chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ Lôi Hổ cùng Đông Phương Ngọc quyết ra cái cao thấp, lại đem người thắng trong bọn họ đánh bại, thuận theo tự nhiên bảo vệ vương miện quán quân là đủ.

Mà Thất Trưởng lão thì là thầm cười khổ không thôi, cảm thấy vận khí của mình, quả thực là quá xui rồi.

Nếu như rút đến bất kỳ một cái nào bên trong Đông Phương Ngọc cùng Lôi Hổ, Thất Trưởng lão cũng cảm thấy lấy thực lực của Lâm Hải, có lẽ có thể tranh cao thấp một hồi, nhưng hết lần này tới lần khác lại rút đến Đông Phương Dã để cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, lần này hi vọng coi như xa vời.

Tuy Thất Trưởng lão biết rõ thực lực của Lâm Hải sâu không lường được, đối với Lâm Hải có ôm hi vọng rất lớn, nhưng lão cũng không cho rằng, Lâm Hải có thực lực để tranh cao thấp một hồi cùng Đông Phương Dã, xem ra kết cục tốt nhất bây giờ, cũng là cùng một bên bại trong hai người Lôi Hổ cùng Đông Phương Ngọc, tranh đoạt vị trí thứ ba.

“Có thể từ thứ bảy đến thứ tư thậm chí là thứ ba, một lần vượt qua ba bốn hạng, cũng nên thỏa mãn.” Trong lòng không có hi vọng, Thất Trưởng lão ngược lại thản nhiên xuống, tâm tình lập tức biến đến vô cùng nhẹ nhõm, dương dương tự đắc.

“Lão Thất a, ngươi thật vất vả có vận khí lớn tiến vào trước bốn, đáng tiếc vận khí tốt dừng ở đây, đáng tiếc a.” Đại Trưởng lão nghiêng nghiêng liếc Thất Trưởng lão một chút, âm dương quái khí nói nói.

“Ha ha, người nào nói không phải đâu, rút thăm gặp được Đông Phương Dã, ta có biện pháp nào.” Thất Trưởng lão buông buông tay, tự giễu cười cười, tâm tính đã sớm bình thản.

“Hừ hừ, ngươi ngược lại là rất có tự mình hiểu lấy.” Đại Trưởng lão thấy Thất Trưởng lão một mặt biểu lộ nhận mệnh, nhẹ hừ một tiếng, trên mặt càng thêm đắc ý.

“Các vị!” Lúc này, người chủ trì lần nữa mở miệng, “Dựa theo quy định lúc trước, bài danh thi đấu của trước bốn cùng sau bốn, sẽ không tiếp tục đồng thời tiến hành, hai trận đấu sau bốn sẽ tiến hành trước, sau khi quyết ra thứ tự, lại tiến hành trận đấu của trước bốn.”

“Sau đây ta tuyên bố, bài danh thi đấu của sau bốn, chính thức bắt đầu!”

Người chủ trì nói xong, các đội dự thi sau bốn, hai hai xếp thành một tổ lên sân khấu, bắt đầu quyết đấu.

Đối với người xem ở đây mà nói, trận đấu sau bốn chỉ có thể coi là món ăn khai vị của trước bốn, trừ nhất mạch của người dự thi ra, người chú ý cũng không phải là rất nhiều, điểm tập trung của mọi người, vẫn là tại bên trên trước bốn.

Mà Lâm Hải nhìn trận đấu trên lôi đài kia, càng là âm thầm lắc đầu, thực lực của bốn tổ này, tất cả đều đồng dạng rất bình thường, mạnh nhất cũng bất quá chỉ là Kim Đan hậu kỳ, thực sự không có gì đáng xem.

“Đường Chấn, chúng ta đi ra ngoài đi.”

Lâm Hải đợi đến phát chán, kêu lên Đường Chấn trong đám người đi ra.

“Uy, đi làm cái gì, mang ta theo với!” Đông Phương Vũ Kha thấy Lâm Hải cùng Đường Chấn rời đi, vội vàng cũng cùng theo qua, để Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói.

“Đại tiểu thư, hai ta một hồi liền muốn lên sân khấu thi đấu, qua giải sầu một chút không được sao?” Lâm Hải bất đắc dĩ nói nói.

“Uy, ngươi có ý tứ gì a, giải sầu liền không thể kêu ta đi cùng một chỗ sao? Bản tiểu thư vậy mà cùng ngươi tịnh xưng là Thư Hùng Song Đạo đâu, thật không có suy nghĩ!” Đông Phương Vũ Kha liếc trắng Lâm Hải một chút, cái miệng nhỏ nhắn nhất thời mân mê tới.

“Được được, ngươi đi theo là được, ta lại không nói gì!” Lâm Hải thấy bộ dáng Đông Phương Vũ Kha một mặt ủy khuất, lại phải rơi lệ, nhất thời có chút mềm lòng, phất phất tay, không kiên nhẫn nói nói.

“A! Cái này mới đúng mà!” Đông Phương Vũ Kha lúc này mới reo hò một tiếng, trên mặt tươi cười.

“Uy, các ngươi đi đâu a?” Đông Phương Vũ Kha cười tủm tỉm, hiếu kỳ hỏi.

“Nhà vệ sinh nam!”

Lâm Hải vừa cùng Đường Chấn đi tới phía trước, lời nói vừa nhẹ nhàng truyền tới, để cước bộ của Đông Phương Vũ Kha đột nhiên ngừng lại, sau đó khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, tức đến hung hăng giậm chân một cái.

“Phi, thối lưu manh!”

Thẳng đến khi bọn người Lâm Hải đi xa, tại bên trong một chỗ ngóc ngách, có hai đạo nhân ảnh lóe ra tới.

"Thư Hùng Song Đạo?!"

"Là hắn! Hắn cũng tham gia trận đấu?!"

Hai người nhìn bóng lưng của bọn người Lâm Hải, toàn bộ đều mang một tia chấn kinh, nhưng suy nghĩ trong lòng lại hoàn toàn khác biệt, thẳng đến khi không nhìn thấy bọn người Lâm Hải, hai người này mới hồi phục tinh thần lại, nhìn chăm chú vào đối phương.

"Ngươi tìm ta, có chuyện gì?" Một người trong đó ngữ khí băng lãnh, mở miệng nói.

"Đông Phương Dã, ta hi vọng ngươi tại trong trận chung kết, bại bởi Đông Phương Ngọc!" Một người khác ánh mắt sáng rực, nhìn chăm chú vào Đông Phương Dã, nói ra từng chữ từng chữ, chính là Đông Phương Ngạn!

"Ngươi muốn để ta làm bộ?" Đôi mày của Đông Phương Dã, nhất thời dựng thẳng lên, trong mắt lóe lên một tia bực tức.

Đông Phương Ngạn không có trả lời, mà chính là cười nhạt một tiếng, sờ tay vào ngực, móc ra một bình ngọc màu trắng, nhẹ nhàng đưa tới trước mặt Đông Phương Dã.

"Ta biết, ngươi cách lúc ngưng tụ Nguyên Anh, chỉ có cách xa một bước, nhưng ngươi hẳn là rõ ràng, ngươi lấy sát nhập đạo, tâm ma lúc ngưng tụ Nguyên Anh sẽ tàn phá bừa bãi, so với những người khác càng khó khăn gấp trăm lần, một cái sơ sẩy cũng là vạn kiếp bất phục!"

Nói xong, Đông Phương Ngạn đột nhiên đem nắp bình ngọc mở ra, một cỗ đan hương nhàn nhạt, trong nháy mắt phiêu tán ra, để cho người ta hít vào một hơi, cũng cảm thấy sảng khoái tinh thần, tâm thần thanh thản.

“Cái này là một viên Khu Ma Đan, sau khi phục dụng có thể làm cho ngươi bảo trì tâm trí, giảm mạnh quấy nhiễu của tâm ma, đối với chuyện ngươi ngưng tụ Nguyên Anh có trợ giúp cực lớn, đan dược này cực kỳ trân quý, là ta đã bỏ ra đại giới, từ Phi Tinh Các lấy tới, chỉ cần ngươi đáp ứng đem quán quân tặng cho Đông Phương Ngọc, viên Khu Ma Đan này, liền là của ngươi!”

Đông Phương Ngạn nói xong, mang trên mặt nụ cười thong dong bình tĩnh, chờ đợi Đông Phương Dã trả lời chắc chắn.

Viên đan dược này, là y đặc biệt nhằm vào tình huống của Đông Phương Dã mà làm đến, y tin tưởng Đông Phương Dã tuyệt sẽ không cự tuyệt.

Chỉ cần đem Đông Phương Dã giải quyết, như vậy quán quân tất nhiên sẽ là Đông Phương Ngọc!

Quả nhiên, Đông Phương Dã nhìn cái viên Khu Ma Đan kia, trong nháy mắt trong mắt đã bùng lên tinh quang, lộ ra quang mang vô cùng nóng rực.

Thế nhưng là rất nhanh, một bóng người hiện lên ở trong đầu Đông Phương Dã, để quang mang trong mắt của y, trong nháy mắt đã bị dập tắt.

“Đan dược này, ta không thể nhận!”

Đông Phương Dã bỗng nhiên lắc đầu, lạnh lùng nói nói.

Nụ cười của Đông Phương Ngạn, liền ngưng tụ trong nháy mắt, sắc mặt bỗng nhiên trở nên cực kỳ khó coi, vô cùng âm lãnh.

“Như thế nói, ngươi là không đáp ứng.”

“Ta có đáp ứng hay không, cũng là râu ria, bởi vì... quán quân không thuộc về Đông Phương Ngọc, cũng không thuộc về ta!” Đông Phương Dã nhàn nhạt lắc đầu, trong đầu lần nữa hiển hiện lên đạo thân ảnh kia, có hắn ở đó, chính mình căn bản không có chút phần thắng nào, nếu quán quân đã không thuộc về mình, lại như thế nào nhường cho.

“Hừ!” Đông Phương Ngạn giật mình một lát, sau đó khóe miệng nhếch lên, lộ ra một tia miệt thị, đem Khu Ma Đan thu lại.

“Đã như vậy, ta cũng không miễn cưỡng, chức quán quân này cho dù ngươi không cho, Đông Phương Ngọc cũng chưa chắc sẽ bại bởi ngươi!”

Nói xong, Đông Phương Ngạn lần nữa liếc nhìn Đông Phương Dã thật sâu một chút, khóe môi vểnh lên, lộ ra một vòng cười lành lạnh, quay người rời đi.

Nhìn thân ảnh Đông Phương Ngạn rời đi, khuôn mặt băng lãnh của Đông Phương Dã không có bất kỳ cái biểu lộ gì, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ta nói, chức quán quân này không thuộc về Đông Phương Ngọc, cũng không thuộc về ta!”

“Bởi vì, người kia, cường đại đến mức để người tuyệt vọng!”

Chương 1469: Vai quần chúng cũng không dễ làm a!

Tranh đoạt của bốn hạng sau, dùng đại khái hơn một canh giờ, cuối cùng đã quyết ra thứ tự, tự nhiên là có người hoan hỉ có người buồn, nhưng tất cả những thứ này cũng không có quá nhiều người quan tâm, chính thức để tất cả mọi người trên trận kích động là, quyết đấu trước bốn, rốt cục đã muốn bắt đầu!

“Các vị, các trận đấu sau bốn đã kết thúc, sau đây là quyết đấu trước bốn mà mọi người chờ mong đã lâu, liền muốn bắt đầu!” Người chủ trì vừa nói xong, dưới đài nhất thời có tiếng vỗ tay như sấm động, đám người phấn khởi, tất cả đều kích động vạn phần, chờ đợi cái thời khắc gấp gáp vạn phần này.

“Bất quá, trước khi bắt đầu, ta lại muốn đem quy tắc tranh tài, từ đầu đến đuôi giảng một lần rõ ràng rành mạch cho mọi người, mặc dù mọi người đã sớm nhớ kỹ trong lòng, nhưng ta cảm thấy vẫn rất có tất yếu, dù sao xếp hạng của trận đấu trước bốn, phi thường trọng yếu nha.”

“Quy tắc này a, là như thế này...” Người chủ trì gật gù đắc ý, dương dương tự đắc bắt đầu lải nhải cả ngày, đem tất cả mọi người không biết đã nghe bao nhiêu lần quy tắc tranh tài, vô cùng kỹ càng tự thuật, thậm chí ở giữa còn thường xuyên tự do phát huy, tiến hành phân tích kỹ càng cùng nêu ví dụ, đem khán giả đã sớm chờ đợi đến mức lòng nóng như lửa đốt, tức đến cái mũi cũng lệch ra.

Nếu không phải Tộc trưởng cùng các Đại Trưởng lão, cùng khách quý của thế lực lớn ở trên đài, giờ phút này đoán chừng trứng thối rau nát, đã sớm bay đi lên.

“Con mẹ nó a, người chủ trì này cũng quá kéo dài rồi, chẳng lẽ tiếp việc này, là theo thu phí số lượng từ sao?”

Thật vất vả cố nén xúc động đem chủ trì người kéo xuống đánh một trận tơi bời, rốt cục nghe xong giới thiệu dông dài bên trong lải nhải, người chủ trì lúc này mới tinh thần phấn khởi hô to một tiếng.

“Tổ thứ nhất của trước bốn, nhất mạch của Nhị Trưởng lão đối chiến với nhất mạch của Tam Trưởng lão, hiện tại bắt đầu!”

Oanh!

Người chủ trì vừa tuyên bố xong, dưới đài nhất thời sôi trào, tiếng người huyên náo, reo hò hò hét, có người thậm chí kích động đến lệ nóng doanh tròng, lệ rơi đầy mặt.

“Bà nội ngươi, lão tử chính là muốn thống thống khoái khoái nhìn cái trận đấu, kết quả nghe nhiều mù tỉ thí như vậy, cuối cùng đã bắt đầu, nhân sinh thật con mẹ nó không dễ dàng a!”

Sưu!

Hai đạo nhân ảnh tại trong ánh nhìn soi mói của mọi người, nhanh như thiểm điện lui lên lôi đài, xa xa đứng nhìn, nhất thời một cỗ mùi thuốc súng vô hình, bắt đầu cấp tốc lan tràn, hiện trường nhất thời trở nên ngột ngạt vô cùng, phảng phất không khí cũng ngưng đọng lại.

Ý nghĩa của rước bốn cùng sau bốn, chính là hoàn toàn không giống, huống chi hôm nay khác biệt với lúc trước, còn quan hệ đến sự tình thế lực lớn chọn lựa đệ tử, song phương đều vô cùng coi trọng, mặc cho ai đều có thể nhìn ra được, phải có một trận đánh ác liệt sống mái với nhau.

“Mời!”

“Mời!”

Hai tên đệ tử phân biệt đại biểu cho Nhị Trưởng lão cùng Tam Trưởng lão, không có một tia nói nhảm, lẫn nhau nói một tiếng, nhất thời thân ảnh bùng lên, hướng phía đối phương phóng đi, pháp thuật, đao quang kiếm ảnh đầy trời, trong nháy mắt liền kịch liệt đánh nhau cùng một chỗ.

Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng vang cực lớn không ngừng truyền đến, toàn bộ lôi đài cũng bị khí lãng cực lớn bao phủ, rung động không thôi, hai đạo nhân ảnh rốt cục tại sau vài chục lần liên tiếp va chạm, bỗng nhiên tách ra, rơi vào hai bên cách xa nhau mười mấy mét.

Phốc!

Phốc!

Cơ hồ cùng một thời gian, khi hai chân của hai người rơi xuống đất, nhao nhao phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng, thân hình lảo đảo muốn ngã, hiển nhiên phía dưới đánh nhau lúc trước, cũng bị thương thế không nhẹ.

“Hát!”

Sau một khắc, hai người gần như đồng thời hét lớn một tiếng, vậy mà hoàn toàn không quan tâm tới thương thế trong người, lần nữa bạo khởi, vung nắm đấm chưởng phóng tới đối phương, hiển nhiên vì lần tranh đoạt này, tất cả đều là liều mạng!

Ầm ầm ầm ầm!

Lại là tiếng vang liên tiếp, thân ảnh của hai người, lần nữa bay ngược mà lên, nhưng mà lần này, thân thể của hai người, lại tất cả đều nặng nề ngã tại trên lôi đài, miệng mũi phun máu, so với lần bị thương trước còn nghiêm trọng hơn.

“Lại đến!”

Hai người hét lớn một tiếng, bàn tay chống đất muốn đứng lên, nhưng mà cánh tay lại mềm nhũn, tất cả đều lần nữa ngã sấp xuống, thương thế quá nặng, thậm chí ngay cả đứng cũng đứng không vững.

“Song phương đánh hòa, mời phái tuyển thủ khác lên sân khấu!”

Người chủ trì thấy thế, vội vàng đi ra hét lớn một tiếng, lúc này mới có người đem hai tuyển thủ trọng thương khiêng xuống, người của hai bên vội vàng đón lấy, mớm thuốc mớm thuốc, liệu thương liệu thương, bận bịu thành một đoàn.

“Thật là thê thảm a!”

Lâm Hải ở phía xa nhìn lấy, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hai người kia, rõ ràng đều không phải là chủ lực, nghĩ không ra vậy mà liều lĩnh như thế, tinh thần đáng khen a!

Mà lúc này đây, lại là hai người trèo lên lên lôi đài, không có giảng lời nào, lần nữa đánh nhau cùng một chỗ.

Thực lực của hai người kia, rõ ràng so với hai người trước đó còn cường đại hơn một chút, cảnh đánh nhau càng thêm mãnh liệt, nhìn người đều không kịp nhìn, thanh âm tán thưởng không thôi.

Nhưng mà, hai người kia thực lực cũng sàn sàn với nhau, sau mười mấy chiêu, rốt cục lấy một cái kết cục lưỡng bại câu thương, kết thúc chiến đấu, đồng dạng bị nhấc xuống khỏi lôi đài.

“Vai quần chúng cũng không dễ làm a!”

Trong lòng Lâm Hải cảm thán, thương thế của hai người này, đoán chừng không có hai ba tháng, là không xuống giường được.

Bất quá, sau khi hai người kia bị khiêng xuống, khán giả nhất thời lần nữa sôi trào lên, trong ánh mắt của mỗi cái đều lộ ra thần sắc kích động hưng phấn.

“Ha ha, nhân vật chính rốt cục muốn lên sàn!”

“Lôi Hổ có thực lực mạnh mẽ bá đạo, liên tục thứ hai cũng không có vấn đề.”

“Này không nhất định, Đông Phương Ngọc cũng phi thường mạnh, lần trước là bởi vì vận khí kém, rút thăm đến Đông Phương Dã, trực tiếp bị đào thải ra khỏi hai vị trí đầu, nếu bàn về thực lực, chưa hẳn liền kém hơn Lôi Hổ!”

“Ta vẫn cảm thấy Lôi Hổ mạnh hơn một chút, Đông Phương

Ngọc hẳn không phải là đối thủ của Lôi Hổ!”

“Khẳng định là Đông Phương Ngọc thắng, Lôi Hổ chắc chắn thất bại!”

“Thao, có bản lĩnh đánh cược a, cược một tháng không lột, dám sao? Không dám cũng đừng mù tỉ thí!”

…

Trong đám người đã ồn ào thành một đoàn, các đệ tử của Đông Phương gia tộc, mỗi cái thần sắc phấn khởi, tất cả đều nghị luận về Đông Phương Ngọc cùng Lôi Hổ phải ra sân sau đó, đến tột cùng là ai mạnh ai yếu, tràng diện trong nháy mắt đã sôi trào.

“Đậu phộng, Đông Phương Ngọc cùng Lôi Hổ, rốt cục ra sân!”

Thẳng đến có người kinh hô một tiếng, sau khi thấy trên lôi đài thi đấu lần nữa xuất hiện hai người, dưới đài mới trong nháy mắt an tĩnh lại, lập tức trở nên lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, lực chú ý tất cả đều tập trung ở trên lôi đài.

Mà lúc này, Đông Phương Ngọc cùng Lôi Hổ, đang đứng tại hai bên xa xa đối diện trên lôi đài, ánh mắt như điện nhìn chăm chú vào đối phương, một cỗ khí sóng vô hình, tại giữa hai người ầm vang nổ vang, không khí cũng gấp gáp đến mức cơ hồ ngưng đọng.

“Ngươi không phải là đối thủ của ta, vẫn là hảo hảo bảo tồn thực lực đi, để tránh liền thứ ba cũng không gánh nổi.” Lôi Hổ nhắm hai mắt lại, sắc mặt mang theo một tia cao ngạo, nhìn Đông Phương Ngọc, lạnh lùng nói nói.

Đông Phương Ngọc thì là mặt không biểu tình, một bộ thần sắc không buồn không vui, đạm mạc liếc nhìn Lôi Hổ một chút.

“Ngươi xuất thủ trước đi, nếu không ta sợ ngươi không có cơ hội!”

“Ha ha, thật cuồng!” Lôi Hổ bị lời nói của Đông Phương Ngọc, lập tức làm cười, sau khi cười xong ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ, một cỗ khí tức vô cùng âm lãnh, từ bên trên thân thể tản ra, trực tiếp bao phủ Đông Phương Ngọc.

“Nếu ngươi đã không biết tốt xấu, cũng đừng trách ta không khách khí!”

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, thân thể Lôi Hổ đột nhiên biến mất tại chỗ, sau đó trên lôi đài phảng phất nổi lên một trận cuồng phong âm lãnh, phong lạnh tàn phá bừa bãi, lạnh thấu xương như đao, trong nháy mắt hình thành một cái vòng xoáy cực lớn, hướng phía Đông Phương Ngọc thôn phệ mà đến.

Ánh mắt Đông Phương Ngọc thì là ngưng tụ, bang một tiếng đem trường kiếm bên hông rút ra, cấp tốc múa ra một đạo kiếm hoa ở trước người, nhất thời kiếm ảnh đầy trời, quang hoa loá mắt.

“Hát!”

Ngay lúc này, bầu trời đột nhiên truyền đến một đường thanh âm hét lớn như sét đánh, sau đó bên trong vòng xoáy cuồng phong, đột nhiên có một đạo chưởng ấn cực lớn từ trên trời giáng xuống, hướng phía đỉnh đầu của Đông Phương Ngọc, điên cuồng vỗ xuống!

“Phá!”

Chân mày của Đông Phương Ngọc bỗng nhiên vẩy một cái, kiếm trong tay đột nhiên xẹt qua một đường hình cung, nhất thời kiếm khí tung hoành, như một cái Giao Long phun ra nuốt vào mà ra, nghênh tiếp chưởng ấn của Lôi Hổ.

Oanh! Trong nháy mắt, một tiếng vang cực lớn, vang vọng trời trong, quang hoa trên lôi đài bắn ra tứ phía, sóng gió lăn lộn, đem thân ảnh của hai người Lôi Hổ cùng Đông Phương Ngọc, tất cả đều bao phủ ở bên trong.

Chương 1470: Huyền Băng âm Sát Chưởng

“Đậu phộng, thật đáng sợ!”

“Hai người kia, tất cả đều là tồn tại rất mạnh a!”

Trên lôi đài, thanh thế cường đại khi giao thủ của Lôi Hổ cùng Đông Phương Ngọc, làm cho mí mắt của tất cả mọi người đều là nhảy một cái, mặt lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng càng thêm khẩn trương.

Không chỉ có là bọn họ, liền cả Đông Phương Trí Đức cùng các đại Trưởng lão trên đài cao, cũng đều trừng lớn hai mắt, gấp gáp chú ý cục diện, hiển nhiên thực lực của Lôi Hổ cùng Đông Phương Ngọc, đã để đến cấp độ bọn họ này, cũng bắt đầu coi trọng.

Tam Trưởng lão thì là cau mày, mang theo một tia gấp gáp, hướng phía Đông Phương Ngạn ném qua một cái ánh mắt hỏi thăm.

Thần sắc Đông Phương Ngạn lạnh nhạt, hướng phía Tam Trưởng lão mỉm cười, lắc đầu, cho lão một cái yên tâm ánh mắt.

Tuy biểu hiện của Lôi Hổ rất cường đại, nhưng Đông Phương Ngọc trước đây không lâu đã ngoài ý muốn đột phá, thực lực cùng tâm cảnh tất cả đều tăng lên trên diện rộng, cũng không phải hạng người bình thường, hai người ai mạnh ai yếu, hiện tại mà nòi thì thời gian còn sớm. Nhưng, Đông Phương Ngọc tu hành chính là tuyệt học của Đông Phương gia tộc Du Vân Kiếm Pháp, mà công pháp của Lôi Hổ thì là dã lộ tử (*loại bình thường, tạp nham), coi như dưới tình huống thực lực hai người tương xứng, cũng là Đông Phương Ngọc có mặt thắng lớn hơn, huống chi trong tay Đông

Phương Ngọc, còn có một tấm Liệt Hỏa Phù, nếu thật đến bước ngoặt nguy hiểm, bất đắc dĩ cũng chỉ đành sớm sử dụng.

Chí ít, không thể có kết cục bại tại cửa này, như thế coi như cùng hạng nhất triệt để vô duyên.

Theo đầy trời quang hoa và sóng khí trên lôi đài tán đi, hai đạo nhân ảnh dần dần xuất hiện tại trước mặt mọi người.

Lôi Hổ khoác một cánh tay về sau, cả người tản ra một cỗ Kỳ Hàn chi khí phảng phất như đến từ Bắc Cực Băng Nguyên, sừng sững tại bên bờ lôi đài, mặt như băng sương, trong mắt mang theo hàn mang băng lãnh, sát cơ lẫm nhiên.

Mà Đông Phương Ngọc đối diện, hai mắt nhắm lại lóe ra tinh mang, tay kết kiếm quyết như du long bơi lượn, quần áo trên người không gió mà tự bay phất phới, cả người như là một thanh lợi kiếm, phong mang tất lộ!

Phía dưới một chiêu cứng rắn đụng nhau trước đó, hai người vậy mà không phân sàn sàn nhau, khó phân cao thấp!

“Thực lực của ngươi, vượt quá ngoài ý muốn của ta!” Qua một hồi lâu, Lôi Hổ mới sáng mắt lên, có chút ngoài ý muốn nói nói.

“Ngươi cũng không yếu, để cho ta không thể không toàn lực ứng phó!” Đông Phương Ngọc nhàn nhạt nói nói, trên mặt thoáng hiện thần sắc nghiêm túc.

“Hừ, đáng tiếc, cho dù ngươi toàn lực ứng phó, cũng khó có thể vãn hồi kết cục tất bại!”

Nói xong, Lôi Hổ đột nhiên hét lớn một tiếng, sau đó một cỗ Băng Hàn Chi Khí vô cùng cường đại, trong nháy mắt từ trong người gã phát ra, đem không khí xung quanh đều cơ hồ đông cứng, nhiệt độ trong toàn bộ hiện trường bỗng nhiên hạ xuống, vậy mà ẩn ẩn có băng tinh màu trắng xuất hiện, đem trọn tòa lôi đài cũng biến thành vùng đất cực lạnh!

“Di?” Lâm Hải lúc đầu còn hững hờ, thấy tình cảnh này đột nhiên khẽ di một tiếng, trong mắt lưu ba chớp động, trong lòng hiện ra nồng đậm hứng thú.

“Kỳ hàn thật đáng sợ!”

“Cái Lôi Hổ này, có lẽ tu luyện công pháp thuộc tính hàn, hơn nữa phẩm giai còn không thấp!”

Màn quỷ dị này, làm cho tất cả mọi người đều thất kinh, nhất là mọi người trên đài cao, càng là khiếp sợ không thôi, chỉ có bọn họ mới biết nói, có thể tản mát ra khí tức Kỳ Hàn như thế, thì công pháp tu hành của Lôi Hổ, là bá đạo cỡ nào.

“Ngọc nhi gặp rắc rối!”

Tam Trưởng lão nhất thời nói thầm một tiếng không tốt, tâm lập tức liền treo lên, liền cả thân thể của Đông Phương Ngạn cũng bỗng nhiên cứng đờ, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, lúc nhìn về phía Đông Phương Ngọc, mang lên một vẻ lo âu. Đông Phương Ngọc trực diện với cỗ Kỳ Hàn chi khí này, so bất luận kẻ nào cũng cảm nhận được nó đáng sợ, chân khí trong cơ thể tự nhiên vận chuyển, một tầng quang mang màu trắng xuất hiện tại bên ngoài thân, hình thành một tầng chân khí hộ tráo, đem Băng Hàn Chi Khí chống cự tại bên ngoài thân thể, lúc lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Lôi Hổ, trên mặt lộ ra ngưng trọng trước đó chưa từng có.

Mà lúc này đây, Lôi Hổ lại đột nhiên duỗi ra cánh tay phải, giơ lên cao cao, nhất thời một cái hư ảnh bàn tay cực lớn xuất hiện tại giữa không trung, hàn khí lượn lờ, năm ngón tay như là cột băng, lạnh lẽo thấu xương!

“Đây là, Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

“Không có khả năng, Lôi Hổ làm sao lại luyện thành Huyền

Băng âm Sát Chưởng?”

Lần này, sắc mặt Tam Trưởng lão rốt cục biến, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Nhị Trưởng lão ở bên cạnh, mặt lộ vẻ kinh ngạc thật sâu.

“Cái Huyền Băng âm Sát Chưởng này, chính là ta dùng nhiều tiền mua được, bây giờ ban cho Lôi Hổ, làm sao, không được sao?”

Nhị Trưởng lão vừa thấy Lôi Hổ đem Huyền Băng âm Sát Chưởng dùng đến, chỉ là Băng Hàn Chi Khí lạnh tận xương tủy này, liền để mọi người kinh hãi biến sắc, Tam Trưởng lão càng là tâm thần đại loạn, Nhị Trưởng lão không khỏi lộ vẻ mặt đắc ý, mỉa mai nói nói.

“Hừ!” Tam Trưởng lão hừ lạnh một tiếng, trong lòng lo lắng lo nghĩ, lại cũng không thể tránh được, vì kế hoạch hôm nay chỉ có thể chờ đợi Đông Phương Ngọc có thể ngăn cản được một chưởng này, không lại chỉ có thể sớm dùng ra Liệt Hỏa Phù. Mà Đông Phương Ngọc kinh hãi ngẩng đầu, nhìn qua cự chưởng giữa không trung cơ hồ đem không gian cũng đông cứng này, đôi mày cũng là gắt gao nhăn lại, trường kiếm bỗng nhiên hướng lên trời nhất chỉ, một cỗ khí thế sắc bén như có như không, từ mũi kiếm phun ra nuốt vào mà ra, quanh quẩn tại giữa không trung, hình thành vô số tia kiếm khí lít nha lít nhít thật nhỏ, dẫn mà chờ phân phó.

“Đông Phương Ngọc, lúc đầu một chưởng này, là chuẩn bị cho Đông Phương Dã, bất quá thực lực của ngươi xác thực vượt quá ngoài ý muốn của ta, xem ra chỉ có thể trước dùng ở trên thân thể ngươi.”

“Bất quá dạng này cũng tốt, vừa vặn bắt ngươi đi thử uy lực một chút, nếu như ngươi hiện tại nhận thua, còn kịp!”

Nghe lời nói khoa trương ngạo khí của Lôi Hổ, đôi mày của Đông Phương Ngọc càng khóa chặt hơn, ánh mắt lại biến đến vô cùng kiên định, kiếm khí vờn quanh đỉnh đầu, càng thêm nồng đậm.

“Bớt nói nhảm đi, muốn ta nhận thua, liền lấy ra bản sự của ngươi đi!”

“Ha ha, thật sự là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ!” Lôi Hổ nghe được, không khỏi xùy cười một tiếng, sau đó ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh.

“Vậy liền để ngươi kiến thức một chút, uy lực tầng thứ hai của Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

Nói xong, Băng Hàn Chi Khí trên thân Lôi Hổ, lần nữa tăng vọt, sau đó trong miệng hét lớn một tiếng!

“Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

Oanh! Sau một khắc, bàn tay to lớn trên đỉnh đầu này, mang theo một mảnh cương phong băng hàn lạnh thấu xương, phô thiên cái địa, điên cuồng hướng phía đỉnh đầu Đông Phương Ngọc, nghiền ép mà đến, trong không khí chỗ đi qua, băng vụ trong nháy mắt đã ngưng kết, hàn phong gào thét, lạnh lẽo thấu xương, đem huyết dịch của người cơ hồ cũng đông cứng, khắp nơi đều là một phiến băng mang. Mà Đông Phương Ngọc cầm trong tay trường kiếm, đứng tại bên trong này, chân khí hộ tráo xung quanh trong nháy mắt bị một tầng băng sương bao phủ, tàn phá bừa bãi ăn mòn, kiếm khí trên đỉnh đầu, đều cơ hồ ngưng kết, biến thành vô số tơ mỏng sắc bén, lạnh lóng lánh, nhuệ khí bức người, lại như là bị giam cầm, vù vù không ngừng, cấp tốc rung động!

“Ngọc nhi, cẩn thận!”

Thấy tình cảnh này, Tam Trưởng lão rốt cục nhịn không được, đứng người lên phát ra hô to một tiếng.

“Lão Tam, ngươi vội cái gì, trước mặt khách quý, dạng này thế nhưng là có mất phong độ a!” Nhị Trưởng lão mỉa mai cười một tiếng, hướng phía Tam Trưởng lão ném qua một cái ánh mắt miệt thị, mặt mũi tràn đầy đắc ý.

Đồng thời, trong lòng đã kích động vạn phần, Lôi Hổ thi triển ra Huyền Băng âm Sát Chưởng, uy lực vậy mà so với tưởng tượng của lão còn cường đại hơn, Đông Phương Ngọc tuyệt đối không có khả năng ngăn cản được.

Mà sau một trận chiến thắng này, muốn đối mặt cũng chỉ là Đông Phương Dã, Đông Phương Dã coi như mạnh hơn, chỉ sợ cũng vô pháp đánh lại Huyền Băng âm Sát Chưởng đáng sợ như thế đi.

Vừa nghĩ như thế, quán quân lần này có lẽ đã hẳn là Lôi Hổ không thể nghi ngờ, Nhị Trưởng lão quả thực càng nghĩ càng vui vẻ.

Nhưng mà, đúng vào lúc này, đột nhiên một mảnh du vân không có dấu hiệu nào xuất hiện tại trên đỉnh đầu Đông Phương Ngọc, du vân tung bay bất định, lại ẩn chứa uy năng đáng sợ, như là vô số kiếm mang, hướng về phía chưởng ấn Huyền Băng giữa không trung, sắc bén đánh tới.

“Cái này, đây là thức thứ bảy của Du Vân Kiếm Pháp, Vân Mặc Vạn Lý!”

Bỗng nhiên có người kinh hô một tiếng, nhận ra đây là tuyệt học của Đông Phương gia tộc, một chiêu cực kỳ bá đạo trong Du Vân Kiếm Pháp, cảnh tượng lúc thi triển Vân Mặc Vạn Lý, nhất thời để người ở đây khiếp sợ không thôi!

Liền cả Nhị Trưởng lão đang đắc ý, sắc mặt đều là bỗng nhiên biến đổi, lộ ra thần sắc khó có thể tin, cái thức thứ bảy của Du Vân Kiếm Pháp này, nghe nói toàn bộ Đông Phương gia tộc, chỉ có một mình Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức luyện thành, liền cả Đông Phương Ngạn lúc trước cũng biết khó mà lui, vì sao Đông

Phương Ngọc lại đột nhiên xuất ra!

“Hát!” Thời điểm mọi người ở đây khiếp sợ không thôi, một tiếng kêu nhỏ truyền đến, sau đó thân ảnh của Đông Phương Ngọc đột nhiên như là mũi tên, nhảy vào giữa không trung, cùng lúc đó, trường kiếm trong tay, giống như một vệt cầu vồng, sắc bén đâm ra!

Chương 1471: Một kiếm xuyên tim

Chỉ một thoáng, ngàn vạn kiếm quang, tràn ngập cả mảnh trời không, sáng chói chói lọi, nở rộ ra quang hoa sắc bén chướng mắt, phảng phất như vô số kiếm vũ, hướng phía chưởng ấn Hàn Băng, kích bắn đi.

Keng keng keng keng!

Một đường tiếp lấy một đường tiếng vang chói tai truyền đến, trên không của lôi đài, nhất thời quang mang đầy trời bắn ra bốn phía, Băng Hàn Chi Khí cùng kiếm khí sắc bén tàn phá bừa bãi bay tán loạn, đem phiến thiên địa này cũng bao phủ ở trong đó, khí lãng lăn lộn, băng sương bay múa, không gian một mảnh trắng xóa, làm cho không người nào có thể thấy vật.

“Khí thế thật đáng sợ!”

“Chỉ sợ Kim Đan đại viên mãn phổ thông, đều sẽ bị xoắn nát trong nháy mắt!”

Nhìn hai người Đông Phương Ngọc cùng Lôi Hổ giao thủ, chân khí tàn phá bừa bãi, nhấc lên dư ba đáng sợ, để mọi người quan chiến nhất thời tâm kinh đảm hàn, âm thầm toát lưỡi, đối với thực lực đáng sợ của hai người, không khỏi dâng lên kính sợ cùng kinh hãi thật sâu.

Liền cả những người trên đài hội nghị, trừ cái Quách Côn của Thiên Vũ Tông kia, vẫn buông hai mắt xuống, nhìn cũng không nhìn một chút ra, những người khác tất cả đều trừng to mắt, tim cũng nhảy lên đến cuống họng, không biết giao phong đáng sợ như thế, Đông Phương Ngọc cùng Lôi Hổ, đến tột cùng ai có thể càng hơn một bậc.

“Tiểu Ngọc thắng!”

Đúng lúc này, Đông Phương Ngạn đột nhiên nhoẻn miệng cười, thở ra một hơi, nhàn nhạt nói nói.

“Không có khả năng!”

Lời của Đông Phương Ngạn vừa ra khỏi miệng, Nhị Trưởng lão bên cạnh lập tức mở miệng phản bác, chỉ là trên mặt lại hiển lộ ra một tia lo lắng, liền mí mắt cũng bắt đầu nhảy lên.

“Huyền Băng âm Sát Chưởng của Lôi Hổ, đã luyện đến tầng thứ hai, Đông Phương Ngọc cũng không phải đối thủ của gã!”

“Hừ, con ta Đông Phương Ngọc, thế nhưng là đem Du Vân Kiếm Pháp của gia tộc, luyện đến thức thứ bảy, chẳng lẽ còn kém một cái Huyền Băng âm Sát Chưởng sao?” Tam Trưởng lão ở bên cạnh bĩu môi một cái, ánh mắt lộ ra vui mừng khó mà che giấu.

Trước khi Đông Phương Ngọc lên sân khấu, liền cả lão cũng không nghĩ tới, cái nhi tử này của chính mình, vậy mà đem Vân Mặc Vạn Lý cũng luyện thành, quả thực là ngoài ý muốn bên trong kinh hỉ, cứ như vậy, tranh đoạt thi đấu quán quân, đã là mười phần chắc chín.

Mà vừa lúc này, khí lãng băng vụ trên lôi đài thi đấu đã tán đi, ngàn vạn kiếm quang chói mắt cũng tiêu tán thành vô hình, hai đạo nhân ảnh, dần dần xuất hiện ở trước mặt mọi người, làm cho ánh mắt của tất cả mọi người bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi.

“Lôi Hổ, chết!”

Dưới đài có người kinh hô một tiếng, nhất thời hoàn toàn đại loạn, phảng phất như vỡ tổ, Nhị Trưởng lão càng là bỗng nhiên đứng lên, song quyền không khỏi nắm thật chặt, hai mắt khó có thể tin nhìn qua trên đài, trong mắt không khỏi phẫn nộ, cơ hồ muốn phun ra lửa.

Ánh mắt Lâm Hải cũng là co rụt lại, chỉ thấy trên lôi đài, Đông Phương Ngọc cùng Lôi Hổ cách xa nhau không đến hai mét, đứng đối mặt nhau, mày kiếm của Đông Phương Ngọc hơi nhíu, kiếm trong tay nắm chặt, thân kiếm lại chui sâu vào trước ngực Lôi Hổ, máu tươi theo lưỡi kiếm, tí tách không ngừng rơi trên mặt đất.

Mà Lôi Hổ đối diện, lại là mắt hổ trừng trừng, trong hai mắt mang theo khó có thể tin cùng không cam lòng thật sâu, toàn bộ thân thể bốc lên hàn vụ, một nắm tay còn nâng giữa không trung, ẩn ẩn có Băng Tinh vờn quanh, lại cũng không còn cách nào rơi xuống.

Bạch!

Đông Phương Ngọc đột nhiên co một cánh tay lại, đem kiếm trong tay từ trong người Lôi Hổ rút ra, huyết quang phun tung toé, thân thể Lôi Hổ phù phù một tiếng, ngã tại trên lôi đài, hai mắt đến chết đều không có khép kín, chết không nhắm mắt!

Tĩnh!

Toàn bộ hiện trường yên tĩnh đến lạ thường, toàn bộ các đệ tử gia tộc, cũng cảm thấy một cỗ lạnh lẽo thấu xương từ nội tâm, lần nữa nhìn Đông Phương Ngọc không buồn không vui trên đài cao, trong ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ kính sợ thật sâu trong cổ họng không ngừng phát ra âm thanh nuốt nước miếng ừng ực ừng ực.

Mạnh như Lôi Hổ, vậy mà bị một kiếm xuyên tim, Đông Phương Ngọc quả thực thật đáng sợ!

“Hỗn trướng!”

Bỗng nhiên, Nhị Trưởng lão vỗ bàn một cái, động thân mà lên, một mặt nổi giận chỉ vào Đông Phương Ngọc, quát một tiếng chói tai.

“Thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão sớm có quy định, không cho phép giết người, ngươi dám đem Lôi Hổ đâm chết, để mạng lại cho ta!”

Trong mắt Nhị Trưởng lão lóe lên sát cơ, liền muốn lên lôi đài đem Đông Phương Ngọc đánh giết, dù sao Lôi Hổ là tướng tài đắc lực của lão, bây giờ để Đông Phương Ngọc đánh giết ở trước mặt mọi người, để mặt mũi của lão phải đặt ở chỗ nào.

“Nhị Trưởng lão, ngươi muốn làm gì?!” Đông Phương Ngọc chính là con trai của Tam Trưởng lão, Tam Trưởng lão sao lại nhìn Nhị Trưởng lão lên lôi đài hành hung, nhất thời lắc mình một cái, đem Nhị Trưởng lão cản lại, trợn mắt nhìn nhau, đối chọi gay gắt, giữa hai người nhất thời giương cung bạt kiếm, bầu không khí trong nháy mắt khẩn trương lên, để các đệ tử gia tộc dưới đài, mỗi cái câm như hến, thở mạnh cũng không dám.

Lôi Hổ bị giết, mặc cho ai đều có thể nhìn ra, việc hôm nay đa nháo lớn, làm không cẩn thận thì Nhị Trưởng lão cùng Tam Trưởng lão, muốn trở mặt ở trước mặt mọi người, phát sinh tranh đấu ở giữa hai mạch, cũng là chuyện vô cùng có khả năng.

“Đều ngồi xuống cho ta, còn thể thống gì!”

Đông Phương Trí Đức thấy thế, vội vàng quát lớn một tiếng, sắc mặt hiện lên một tia giận dữ, ngay trước mặt người của thế lực lớn, cách làm của hai cái Trưởng lão, thực sự là vi phạm phong phạm của gia tộc.

“Tộc trưởng, cái Đông Phương Ngọc này thủ đoạn độc ác, phạm quy giết người, xin Tộc trưởng vì Lôi Hổ đã chết đi làm chủ!”

Thấy Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức đã đứng ra, Nhị Trưởng lão liền đuổi bước lên phía trước, nổi giận đùng đùng khẩn cầu Đông Phương Trí Đức, tru sát hung thủ Đông Phương Ngọc.

“Tộc trưởng, tiểu nhi nhất định là không kịp thu thế, mới đem Lôi Hổ ngộ sát, mong Tộc trưởng khai ân!”

Tam Trưởng lão nghe xong, vội vã cung kính cầu đạo, đồng thời trong lòng cũng có một tia gấp gáp, bất kể nói thế nào, Đông Phương Ngọc đúng là đã phạm quy, trong tộc mặc kệ tranh đoạt kịch liệt như thế nào, giết người là không cho phép, cái này trong gia tộc chính là quy định văn bản rõ ràng, người nào cũng không thể vi phạm.

Nếu như Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức thật muốn trừng phạt, Đông Phương Ngọc khó tránh tội lỗi, liền cả lão chỉ sợ cũng không thể bảo vệ nổi con trai mình.

Tam Trưởng lão ở một bên cung kính cúi đầu, chờ đợi Tộc trưởng định đoạt, một bên đem ánh mắt vụng trộm nhìn con trai trưởng Đông Phương Ngạn của mình, nếu như Tộc trưởng không buông tha cho Đông Phương Ngọc, đến lúc đó chỉ có thể để Đông Phương Ngạn ra mặt, đại biểu cho Phi Tinh Các đến cầu tình cho Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Trí Đức cau mày, liếc nhìn Nhị Trưởng lão cùng Tam Trưởng lão một chút, nặng nề hừ một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Đông Phương Ngọc trên lôi đài, nhàn nhạt mở miệng.

“Đông Phương Ngọc, ngươi giết chết Lôi Hổ, xúc phạm quy tắc, có lời gì muốn nói.”

Đông Phương Ngọc mặt không biểu tình, trong mắt lại không có chút bối rối nào, đem trường kiếm thu hồi, sau đó liền hướng phía Đông Phương Trí Đức ôm quyền.

“Hồi bẩm Tộc trưởng, Huyền Băng âm Sát Chưởng của Lôi Hổ, đã luyện tới tầng thứ hai, uy lực thực đáng sợ, đối với sinh mệnh của ta tạo thành uy hiếp cực lớn, nếu như ta không toàn lực ứng phó, dùng ra một chiêu mạnh nhất để ứng đối, giờ phút này chết chỉ sợ sẽ là ta!”

“Nhưng, một chiêu Vân Mặc Vạn Lý này, uy lực mạnh mẽ rất khó chưởng khống, một khi thi triển, lấy thực lực của ta thì còn vô pháp làm đến thu phát tự nhiên, cái chết của Lôi Hổ, cũng không phải là bản ý của ta, đơn thuần chỉ là hành vi tự vệ.”

“Nói vớ nói vẩn!” Đông Phương Ngọc vừa nói xong, Nhị Trưởng lão nhất thời quát lớn một tiếng.

“Im ngay!” Đông Phương Trí Đức nghiêng đầu, hung hăng trừng Nhị Trưởng lão một chút, sau đó nhíu mày, ánh mắt rơi vào trên thân Đông Phương Ngọc, thấy ánh mắt Đông Phương Ngọc bằng phẳng, không có một tia chột dạ, mới chậm rãi gật gật đầu.

“Vân Mặc Vạn Lý, từ trước đến nay lấy sắc bén bá đạo trứ danh, liền xem như ta thi triển ra, muốn thu phát tự nhiên cũng cực kỳ gian nan, ngươi không cách nào khống chế mà giết chết Lôi Hổ, cũng là hợp tình lý.”

“Nhưng ngươi chung quy vẫn là giết người, nể tình ngươi cũng là vạn bất đắc dĩ, lần này liền miễn cho ngươi khỏi chết, phạt ngươi nửa năm lương tháng, trợ cấp cho hậu nhân của Lôi Hổ, đi xuống đi!”

“Vâng!” Đông Phương Ngọc đáp ứng một tiếng, thả người nhảy lên, xuống khỏi lôi đài.

“Ha ha, đa tạ Tộc trưởng, Tộc trưởng anh minh a!” Tam Trưởng lão nghe được đại hỉ, vội vàng hướng phía Đông Phương Trí Đức nói cám ơn liên tục, chỉ cần không xử tử Đông Phương Ngọc, phạt nửa năm lương tháng tính là gì.

“Tộc trưởng, chẳng lẽ Lôi Hổ cứ chết như vậy? Ta không phục!” Nhị Trưởng lão thì là mặt mũi tràn đầy lửa giận, không cam lòng rống nói.

“Im ngay! Ngươi dám chống lại ý muốn của ta sao?” Ánh mắt Đông Phương Trí Đức phát lạnh, nhất thời một đạo tinh mang bắn ra, để thân thể Nhị Trưởng lão nhất thời run lên, lộ ra vẻ sợ hãi, há hốc mồm, lại không dám nói nữa.

Mà trên lôi đài, đã có người đem thi thể của Lôi Hổ khiêng đi, người chủ trì lần nữa đi đến trước sân khấu, hướng phía mọi người vẫn bị cái chết của Lôi Hổ là cho khiếp sợ không thôi, ho nhẹ một tiếng.

“Khụ khụ, sau đây ta tuyên bố, nhất mạch của Nhị Trưởng lão đối chiến nhất mạch của Tam Trưởng lão, nhất mạch của Tam Trưởng lão thắng!”

Nói xong, ánh mắt của người chủ trì tại trên thân mọi người dưới đài liếc nhìn một vòng, đột nhiên nhổ giọng hô to.

“Tiếp theo, tiến hành một trận đấu khác, nhất mạch của Đại Trưởng lão, đối chiến nhất mạch của Thất Trưởng lão!”

Chương 1472: Ta, chỉ xuất một đao!

Đối với quyết đấu giữa Đông Phương Ngọc cùng Lôi Hổ, giao đấu tiếp theo, mọi người nhất thời có chút mất hết cả hứng, hứng thú giảm mạnh, dù sao nhất mạch của Đại Trưởng lão đối chiến với nhất mạch của Thất Trưởng lão, kết quả cuối cùng là Đông Phương Dã đối chiến với Đường Chấn, quả thực không có chút huyền niệm gì có thể nói.

“Sư phụ!”

Đường Chấn giờ phút này, cung kính đứng tại trước mặt Lâm Hải, nhịp tim đập gia tốc một trận, dù sao đối phương thế nhưng là Đông Phương Dã a, tuy thực lực của Đường Chấn tăng nhiều, nhưng khi đối mặt với loại cuồng nhân gần như không thể chiến thắng như Đông Phương Dã này, nói không gấp gáp thì đó là giả.

“Đi thôi, có thể chiến thì cứ chiến, không thể chiến lui ra là được!” Lâm Hải đạm mạc nói nói.

Trước đó quan sát Đông Phương Ngọc giao thủ cùng Lôi Hổ, Lâm Hải trong nháy mắt cũng đã kết luận, Đường Chấn trước mắt mà xem, còn không bằng hai người kia, như vậy đối đầu với Đông Phương Dã danh khí càng tại phía trên hai người này, Đường Chấn chỉ sợ càng không có phần thắng.

“Vâng!”

Chuyện đã tới nước này, Đường Chấn tự nhiên cũng sẽ không lùi bước, hít sâu một hơi, đem tâm tình khẩn trương bình phục một phen, Đường Chấn sải bước đi đến trước lôi đài, thả người nhảy lên.

“Hừ, thật đúng là dám lên đài, trực tiếp nhận thua há không thoải mái sao? Thật sự là tự rước lấy nhục!” Đại Trưởng lão ở trên đài vừa thấy Đường Chấn lên đài, nhất thời nhếch miệng lên, nghiêng mắt liếc nhìn Thất Trưởng lão một chút, âm dương quái khí khinh thường nói nói.

“Trước khi thắng bại chưa phân, nói chuyện vẫn là lưu chút chỗ trống đi, vạn nhất xuất hiện cái kết cục không tưởng được gì, Đường Chấn không cẩn thận đem Đông Phương Dã thắng, bên trong này cũng không có kẽ đất để chui đâu!”

Thất Trưởng lão tuy đối với bên mình cũng không có hy vọng quá lớn, nhưng há lại để cho Đại Trưởng lão mỉa mai ở trước mặt, lập tức chế giễu lại, chỉ là liền chính lão cũng đều có chút khuyết thiếu lực lượng.

“Ha ha ha, lão Thất a, trước kia làm sao không có phát hiện ngươi vẫn rất hài hước, ngươi cảm thấy có khả năng sao? Nếu là thật có loại ngoài ý muốn như ngươi nói này, đừng nói đào khe hở dưới đất, để cho ta chui dưới đáy bàn cũng đều được!”

Đại Trưởng lão một mặt mỉa mai, xuân phong đắc ý nói nói, mặt mũi tràn đầy hung hăng càn quấy đắc ý.

“Hừ!”

Thất Trưởng lão nghe được, hừ lạnh một tiếng, đầu nghiêng qua bên, không nói nữa, nội tâm của chính lão cũng biết, Đường Chấn thắng Đông Phương Dã, vậy cơ hồ là chuyện không có khả năng, trừ phi mặt trời mọc ở hướng tây.

“Mau nhìn, Đông Phương Dã tự thân lên đài!”

Đột nhiên, có người kinh hô một tiếng, hướng phía trên lôi đài nhất chỉ, ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều hướng phía trên lôi đài nhìn lại.

Chỉ thấy một cái nam tử áo đen chừng hai mươi, sắc mặt lạnh lùng, từng bước một dọc theo thang mây bên cạnh lôi đài, mười bậc mà lên, mỗi khi đi một bước cũng khiến lòng người đột nhiên nhảy một cái, phảng phất như giẫm tại trên buồng tim của mọi người, nặng nề vô cùng, khiến người ta run sợ. Đường Chấn nhìn Đông Phương Dã đi lên lôi đài, cứ như vậy lẳng lặng đứng tại đối diện chính mình, ánh mắt thanh lãnh, thần sắc cao ngạo, một tay giữ tại phía trên chuôi đao bên hông, cả người phảng phất như một thanh lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ, lạnh lùng nhìn chăm chú lên chính mình, nhất thời một cỗ áp lực vô hình áp bách mà đến, để trái tim của Đường Chấn cuồng loạn một trận, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

“Đông Phương Dã, thật đáng sợ!”

Trong lòng Đường Chấn rung mạnh, tuy đã sớm biết rõ Đông Phương Dã cường đại đến biến thái, cũng nhìn qua người này rất nhiều lần xuất thủ, nhưng khi chính diện đối mặt với Đông Phương Dã, Đường Chấn rốt cục mới cảm nhận được, Lôi Hổ ngày xưa, là đối mặt với tồn tại kinh khủng bực nào.

Đường Chấn có thể xác định, nếu trước đó mình chưa bái Lâm Hải làm sư, chính mình đừng nói là giao thủ cùng Đông Phương Dã, chỉ là cỗ khí thế lạnh lùng túc sát trên thân Đông Phương Dã này, đều có thể đem đấu chí của chính mình phá hủy trong nháy mắt, để cho mình không sinh ra một tia ý chống cự.

Cho dù là giờ phút này, Đường Chấn tu hành công pháp mà Lâm Hải đã cải tiến qua, thực lực tăng nhiều, nhưng cuối cùng vẫn là thời gian ngắn ngủi, Đường Chấn vẫn không có một phần chắc chắn, có thể tiếp được một chiêu của Đông Phương Dã.

“Ừm?”

Cái Đông Phương Dã này vừa lên đài, Quách Côn của Thiên Vũ Tông hai mắt từ đầu đến cuối vẫn khép kín, liền cả khi Đông Phương Ngọc cùng Lôi Hổ quyết đấu thảm liệt, cũng không từng đem con mắt mở ra, lại bỗng nhiên mở hai mắt ra, mang theo tinh mang chướng mắt, rơi vào trên thân Đông Phương Dã.

“Đông Phương Tộc trưởng, kẻ này tên gọi là gì?” Ánh mắt Quách Côn gắt gao nhìn chằm chằm vào Đông Phương Dã, có chút giật mình hỏi.

“Quách huynh, đây là đệ tử bên trong tộc ta, tên là Đông Phương Dã!” Đông Phương Trí Đức vội vàng khiêm tốn cười một tiếng, hướng Quách Côn nói nói, đồng thời trong lòng vui vẻ, chẳng lẽ là Quách Côn nhìn trúng Đông Phương Dã sao?

“Đông Phương Dã?” Quách Côn lặp lại một câu, lại không nói thêm gì, con ngươi không xem qua nhưng cũng không có lại khép kín, hiển nhiên đối với Đông Phương Dã cực kỳ cảm thấy hứng thú.

Đông Phương Ngạn đồng dạng ngồi tại trên đài hội nghị, sau khi nhìn thấy Đông Phương Dã ra sân, đôi mày cũng nhăn lại thật sâu.

“Nếu bàn về thực lực chân thật, Tiểu Ngọc tuy tiến bộ rất lớn, lại luyện thành thức thứ bảy của Du Vân Kiếm Pháp, Vân Mặc Vạn Lý, nhưng chống lại Đông Phương Dã, chỉ sợ vẫn là không có chút phần thắng nào, cái Đông Phương Dã này thật sự là quá cường đại, chỉ từ khí thế trên thân mà nhìn, thậm chí đã không kém gì đệ tử bên trong thế lực lớn!”

“Đáng hận là, y vậy mà không nguyện ý đem hạng nhất này, tặng cho Tiểu Ngọc!” Vừa nghĩ tới Đông Phương Dã trước đó đã cự tuyệt yêu cầu của chính mình, trong mắt Đông Phương Ngạn không khỏi hiện lên một tia hàn mang, vô cùng băng lãnh.

“Bất quá cũng may, sớm đã chuẩn bị Liệt Hỏa Phù cho Tiểu Ngọc, cho dù là đại năng Nguyên Anh cũng đều muốn nhượng bộ lui binh, Đông Phương Dã có mạnh hơn, cũng tuyệt không có khả năng ngăn cản được, hạng nhất này, cuối cùng chỉ có thể là của Tiểu Ngọc!”

Đông Phương Ngạn nghĩ đến an bài mà chính mình đã sớm làm xong, khóe miệng hơi vểnh lên, lộ ra một nụ cười tính trước kỹ càng.

“Là y?!”

Đồng thời khi tất cả mọi người đem lực chú ý đều tập trung ở trên thân Đông Phương Dã, Lâm Hải cũng nhìn thấy khuôn mặt của Đông Phương Dã, không khỏi sững sờ, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, cái Đông Phương Dã thanh danh hiển hách, cơ hồ tất cả mọi người nhận định hạng nhất trừ y ra không còn có thể là ai khác, chính mình thế mà đã gặp qua, không những thấy qua, hơn nữa lại đã còn giao thủ qua!

Cái n Đông Phương Dãày, không phải là người khác, chính là tên đao khách tuổi trẻ đêm qua tại trong rừng rậm, một đao đã đem ống tay áo của chính mình chấn vỡ kia!

“Trách không được không người nghi vấn Đông Phương Dã sẽ vững vàng đoạt giải quán quân quân, nếu như không có tự mình ra tay, bên trong đám người dự thi còn thật không có người nào là đối thủ của cái Đông Phương Dã này, coi như Đông Phương Ngọc bây giờ thực lực đã tăng nhiều, cũng không được!”

Ánh mắt của Lâm Hải, không khỏi lại chuyển hướng sang Đông Phương Ngạn ở trên đài hội nghị, trong lòng âm thầm thở dài.

“Trong toàn bộ các cao thủ trẻ tuổi đương thời của Đông Phương gia tộc, có thể phân cao thấp cùng cái Đông Phương Dã này, chỉ sợ chỉ có cái thiên tài được xưng ngàn năm khó gặp một lần Đông Phương Ngạn kia!”

Cạch, cạch, cạch...

Lúc này, Đông Phương Dã bỗng nhiên cất bước, chậm rãi hướng phía Đường Chấn đi đến.

Cổ họng Đường Chấn nhất thời lăn một vòng, nuốt một miếng nước bọt, song quyền không tự chủ được nắm chặt, hít sâu một hơi, oanh một tiếng, chân khí trải rộng toàn thân, bày ra tư thế ngưng thần đề phòng.

“Đường Chấn?”

Lúc Đông Phương Dã cách Đường Chấn mười bước có hơn, đột nhiên dừng lại, đạm mạc mở miệng hỏi nói.

“Thua người không thể thua khí thế!” Chuyện đã đến nước này, Đường Chấn ngược lại cũng không còn có gấp gáp như trước đó, sóng yên biển lặng đứng tại trước mặt Đông Phương Dã, hơi hơi hả ra một phát, cao giọng nói nói.

“Không sai, ta là Đường Chấn!”

“Tốt!” Đông Phương Dã gật gật đầu, sau đó trong ánh mắt lạnh lùng cao ngạo, đột nhiên hiện lên một tia hàn mang băng lãnh, để trong lòng Đường Chấn run lên, nhất thời phát lạnh khắp cả người, như rơi vào hầm băng.

Mà sau một khắc, một cỗ khí tức sắc bén đáng sợ, đột nhiên từ bên trên thân thể Đông Phương Dã phát ra, đỉnh đầu của Đông Phương Dã, vậy mà ẩn ẩn có đao khí quang hoa sáng chói vờn quanh, khiến cho cả người y như là một thanh lưỡi đao hàn khí bức người, phong mang tất lộ, sát khí bức người!

Bỗng nhiên, hai mắt của Đông Phương Dã vẩy một cái, một đường tinh mang như là lưỡi dao bắn ra, phảng phất đem không khí cũng đánh xuyên, rơi vào trên thân Đường Chấn!

“Ta, chỉ xuất một đao!”

Thanh âm băng lãnh đạm mạc, từ trong miệng Đông Phương Dã truyền ra, sau đó thân thể của Đông Phương Dã trong nháy mắt đã biến mất, phảng phất như cả người dung nhập vào giữa thiên địa.

Keng! Một tiếng vang của lưỡi đao sắc bén ra khỏi vỏ vang lên, để trong lòng tất cả mọi người run lên, sau đó một đường chớp nhoáng xẹt qua chân trời, sắc bén như dao, sau một khắc cả mảnh trời không, cũng trở nên ảm đạm vô quang, phảng phất bên trong không gian, chỉ còn lại có một thanh đao sáng chói chói mắt kinh thiên động địa, xé rách không gian, hướng phía đỉnh đầu Đường Chấn, bổ xuống dưới!

Chương 1473: Ta nhận thua!

“Một đao thật đáng sợ!”

Đông Phương Dã bổ ra một đao, phong vân biến sắc, Nhật Nguyệt Vô Quang, làm cho tất cả mọi người đều lộ ra khuôn mặt vô cùng kinh hãi.

Mà sắc mặt Đường Chấn càng là hoàn toàn thay đổi, tuy y sớm đã làm tốt chuẩn bị nghênh đón một kích lôi đình của Đông Phương Dã, nhưng sự đáo lâm đầu, y lại sợ hãi phát hiện, đối mặt với một đao lôi đình này của Đông Phương Dã, y vậy mà không có chút sức chống cự nào, thậm chí ngay cả tránh né cũng không làm được.

“Xong!”

Trong mắt Đường Chấn, không cam lòng hiện lên một chút tuyệt vọng, vốn cho rằng bái Lâm Hải làm sư, đợi một thời gian chính mình nhất định sẽ có một phen thành tựu, nghĩ không ra hôm nay lại muốn gãy tại bên trong này.

Ông!

Ngay tại thời khắc Đường Chấn coi là hẳn phải chết, một cỗ khí lãng cuồng bạo trào lên trên đỉnh đầu, đao của Đông Phương Dã cách chỗ đỉnh đầu Đường Chấn một tấc lại đột nhiên dừng lại, quang hoa sáng chói, âm lãnh sát cơ, làm lòng người rét lạnh.

“Không chết?!”

Đường Chấn giờ phút này, toàn thân đã bị mồ hôi làm ướt đẫm, sau khi phát hiện của đao Đông Phương Dã treo trên đỉnh đầu cũng không có rơi xuống, lúc này mới nặng nề thở ra một hơi, nhất thời có loại cảm giác sống sót sau tai nạn, để y may mắn không thôi.

“Đa tạ!”

Đường Chấn nghĩ mà sợ bên trong mang theo một tia cảm kích, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Đông Phương Dã, thanh âm khàn khàn nói nói, nếu không phải Đông Phương Dã thủ hạ lưu tình, y tuyệt đối không thể tại dưới một đao có xu thế lôi đình như thế sống sót.

Thầm cười khổ một tiếng, Đường Chấn rốt cục biết ở giữa mình cùng Đông Phương Dã, chênh lệch thật lớn giống như rãnh trời, giờ phút này y trừ chủ động nhận thua, còn có thể như thế nào?

Thế nhưng là, không đợi Đường Chấn mở miệng nhận thua, đã thấy Đông Phương Dã ở đối diện, đột nhiên bá một tiếng, đem đao thu vào vỏ, sau đó thanh âm lạnh lùng, tại bên tai Đường Chấn nhàn nhạt vang lên.

“Ta nhận thua!”

“Cái gì?!”

Đường Chấn sững sờ, trong lúc nhất thời vậy mà chưa kịp phản ứng, Đông Phương Dã lại không nhìn y, mà chính là đem ánh mắt xoay chuyển, hướng về phía một góc nào đó, nhìn thật sâu một chút, sau đó tại bên trong chấn kinh kinh ngạc cùng không hiểu của tất cả mọi người, thả người nhảy lên, xuống khỏi lôi đài, trong chớp mắt liền biến mất tại trong tầm mắt của mọi người.

“Đông, Đông Phương Dã nhận thua?!”

Toàn bộ hiện trường, trong nháy mắt toàn đều an tĩnh lại, không riêng gì Đường Chấn mộng bức, cơ hồ tất cả mọi người, tất cả đều ngốc đứng ở tại chỗ, căn bản là không có cách tin tưởng vào sự thật trước mắt.

“Chuyện gì phát sinh?”

“Không phải mới vừa rồi một đao của Đông Phương Dã, đã kém chút đem Đường Chấn giết chết sao?”

“Đúng a, nhưng vì cái gì cuối cùng lại là Đông Phương Dã nhận thua?”

Yên tĩnh ngắn ngủi qua đi, trên đài dưới đài oanh một tiếng liền lộn xộn, cơ hồ tất cả mọi người đều lộ ra ánh mắt khó có thể tin, châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ.

“Đông Phương Dã, ngươi tên hỗn đản, đang làm cái gì?!”

Đại Trưởng lão trên đài cao, bị một màn bất thình lình này, khiến cho tinh thần cũng rối loạn, cho tới giờ khắc này mới ba một tiếng một chưởng đem cái bàn trước mặt cũng đập nát, gầm lên giận dữ, giận đến mặt đỏ bừng, nổi trận lôi đình, hận không thể đem Đông Phương Dã kéo qua một chưởng vỗ chết!

“Không làm cái gì, nhận thua mà thôi!”

Đông Phương Dã trở lại vị trí của mình, nhìn lấy Đại Trưởng lão tức đến toàn thân run rẩy, ánh mắt lại bình thản như nước, đạm mạc nói nói, phảng phất như đang nói một sự tình cực kỳ bình thường không liên quan đến bản thân mình.

“Nói nhảm, ngươi thắng thì nhận thua là cái gì?”

Đại Trưởng lão phẫn nộ gào thét một tiếng, sau đó vội vàng đứng thân thể lên, hướng phía Đông Phương Trí Đức liền cung kính ôm quyền.

“Tộc trưởng, Đông Phương Dã tuổi trẻ không hiểu chuyện, hồ ngôn loạn ngữ, đảm đương không nổi, xin Tộc trưởng đừng nên trách, ván này là Đông Phương Dã thắng, chúng ta không có đạo lý nhận thua.”

Đông Phương Trí Đức cũng là mang theo kinh ngạc thật sâu, nhìn Đông Phương Dã ở dưới đài một chút, thấy Đông Phương Dã giờ phút này lẳng lặng ngồi ở bên trong kia, hai mắt buông xuống, hoàn toàn là một bộ dáng việc không liên quan đến mình, trong lòng càng kinh ngạc không thôi, không biết Đông Phương Dã tại sao lại dưới tình huống toàn thắng, chủ động nhận thua.

Bất quá, Tam Trưởng lão cùng Đông Phương Ngạn giờ phút này lại là đã cao hứng hỏng, tất cả đều lộ vẻ mặt vui mừng, trong mắt mang theo thật sâu kinh hỉ khó mà che giấu.

Đông Phương Dã vừa nhận thua, như vậy ván kế tiếp đối chiến với Đông Phương Ngọc chính là Đường Chấn, đây cơ hồ không chút huyền niệm, Đường Chấn cũng không phải là đối thủ của Đông Phương Ngọc, quán quân có lẽ đã là vật trong bàn tay của Đông Phương Ngọc, thậm chí ngay cả tấm Liệt Hỏa Phù trân quý kia, cũng tiết kiệm được.

“Xem ra Đông Phương Dã là thay đổi chủ ý, ta liền nói lấy tình huống của y, làm sao lại ngăn cản được dụ hoặc của Khu Ma Đan.”

Đông Phương Ngạn âm thầm gật đầu, lúc lần nữa nhìn về phía Đông Phương Dã, không khỏi lộ ra một chút khinh bỉ.

Mà Tam Trưởng lão thì là trực tiếp đứng dậy, khóe miệng nhếch lên, hướng phía Đại Trưởng lão cười khẩy.

“Nếu như Đông Phương Dã đã nhận thua, đó chính là thua, há có thể không tính toán gì hết. Ngươi đem thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão của gia tộc coi thành trò cười sao?”

“Nhưng Đông Phương Dã rõ ràng là thắng...” Đại Trưởng lão lập tức phẫn nộ phản bác nói.

“Nhưng, y nhận thua!” Tam Trưởng lão nhíu lông mày lại, một bước cũng không nhường.

“Ngươi!”

“Tốt!” Đông Phương Trí Đức thấy Đại Trưởng lão cùng Tam Trưởng lão lại muốn ầm ĩ lên, vội vàng mở miệng quát bảo ngưng lại, đồng thời đôi mày không khỏi nhăn lại thật sâu.

Đông Phương Dã đột nhiên nhận thua, để lão cũng không thể nào hiểu được, trong này tựa hồ lộ ra quỷ dị thật sâu, để lão nhất thời cũng không biết, nên quyết đoán như thế nào mới tốt.

“Đông Phương Tộc trưởng, ta có một lời, không biết có nên nói hay không?” Đúng lúc này, Thiên Vũ Tông Quách Côn một mực chưa bao giờ mở miệng, liền nhàn nhạt liếc nhìn Đông Phương Trí Đức một chút, chậm rãi mở miệng nói.

“Quách huynh, có chuyện cứ giảng không sao cả!” Đông Phương Trí Đức vội vã cung kính nói nói.

“Tại hạ cho rằng, Đông Phương Dã đã nhận thua, đó chính là thua, nên bị đào thải!”

Quách Côn vừa thốt ra lời kia, Đại Trưởng lão chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, nhất thời như bị sét đánh, hai mắt kinh ngạc nhìn vào Quách Côn, tràn ngập không hiểu cùng không cam lòng.

Thân phận của Quách Côn, thế nhưng là đệ tử của Thiên Vũ Tông, càng là đại biểu cho các thế lực lớn tới chứng kiến trận đấu lần này, lời nói của ông ta tự nhiên không thể coi thường, nếu như của ông ta cho rằng Đông Phương Dã giữ lời nhận thua, này có lẽ đã tương đương với làm ra kết luận cuối cùng.

Tam Trưởng lão cùng Đông Phương Ngạn thấy Quách Côn vậy mà đứng tại bên của bọn họ, nhất thời mừng rỡ.

“Đa tạ Đường tiền bối, đã chủ trì công đạo!” Tam Trưởng lão vội vàng hướng phía Quách Côn, thi lễ một cái thật sâu, mặt mũi tràn đầy cảm kích nói nói, Đông Phương Ngạn dù còn chưa đứng dậy, nhưng cũng là hướng phía Quách Côn gật gật đầu, mặt lộ vẻ cảm kích.

Mà Quách Côn thì là hơi cười cợt, lại không nhiều lời.

“Đông Phương Dã đã chủ động nhận thua, ván này, Đường Chấn thắng!”

Nếu Quách Côn đã đứng ra nói chuyện, Đông Phương Trí Đức cũng không có cái gì mà do dự nữa, lão đương nhiên sẽ không bởi vì Đại Trưởng lão mà đắc tội với Thiên Vũ Tông, cái gì nhẹ cái gì nặng lão vẫn là phân rõ.

Theo Đông Phương Trí Đức tuyên bố kết quả, Đại Trưởng lão phù phù một tiếng ngã ngồi trên ghế, sắc mặt trắng bệch, thất thần chán nản, nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình cứ như vậy luân lạc tới vị trí thứ ba.

Mà Tam Trưởng lão cùng Đông Phương Ngạn kích động đến mức không cần nói, trừ hai người bọn họ ra, Thất Trưởng lão cũng như là bị đĩa bánh cực lớn đập trúng, cao hứng đến miệng cũng không khép lại được.

“Cái này, cái này tấn cấp?” Cho tới bây giờ, Thất Trưởng lão đều có chút không tin, thế gian lại có chuyện tốt như thế, chính mình ít nhất cũng phải trở thành Nhị Trưởng lão.

“Đại Trưởng lão, vừa mới ngươi nói cái gì? Nếu thua mà nói, muốn chui gầm bàn?” Thất Trưởng lão bỗng nhiên mang theo nụ cười đùa giỡn, đem cái bàn trước mặt mình nhường lại, sau đó nhất chỉ.

“Chui đi, đừng khách khí!”

Phốc!

Đại Trưởng lão lúc đầu đã tức đến lửa giận tràn ngập cả sảnh đường, bị lời nói cười trên nỗi đau của người khác của Thất Trưởng lão mỉa mai, liền tức đến kém chút phun ra một ngụm lão huyết.

Vừa muốn mở miệng phản bác hai câu, đã thấy Quách Côn bỗng nhiên đứng dậy, hướng phía Đông Phương Dã dưới đài đang buông xuống hai mắt, cô đơn tịch mịch, ném qua một đường ánh mắt sắc bén.

“Đông Phương Dã, ta có lời muốn hỏi ngươi!”

Chương 1474: Cầm một kiện đồ vật, đổi lấy mệnh của ngươi

“Tiền bối giảng!”

Đông Phương Dã dù có cuồng hơn, thì khi đối mặt với Quách Côn đến từ thế lực lớn, cũng không dám bỏ mặc, liếc nhìn Quách Côn một chút, nhàn nhạt mở miệng đáp lại.

Quách Côn nhìn Đông Phương Dã, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia tinh mang, chậm rãi nói.

“Ngươi, có nguyện ý bái nhập vào Thiên Vũ Tông ta, trở thành đệ tử của Thiên Vũ Tông không?!”

“Cái gì?!”

Lời của Quách Côn vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người ở đây, tất cả đều sửng sốt, nhao nhao lộ ra thần sắc thật không thể tin.

“Thiên Vũ Tông vậy mà chủ động hướng Đông Phương Dã ném cành ô liu ra ngoài?”

Lập tức, hiện trường trong nháy mắt sôi trào, cơ hồ ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều hướng về phía Đông Phương Dã nhìn lại, bên trong kinh ngạc vạn phần, còn mang theo hâm mộ cùng đố kỵ thật sâu.

Đông Phương Dã tuy cũng là thiên tài khó gặp một lần, thực lực vô cùng cường đại, tại bên trong các cao thủ trẻ tuổi đương thời của tám trấn phía Nam đều là tồn tại đứng hàng thứ nhất, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là xưng hùng tại loại địa phương nơi chật hẹp nhỏ bé như tám trấn phía Nam này, cùng các đệ tử bên trong thế lực lớn của thành Lưu Tô, căn bản không phải là một cái cấp bậc.

Cái khác không nói, như Đông Phương Ngạn đồng dạng xuất thân từ Đông Phương gia tộc, tại trước khi bái nhập vào Phi Tinh Các, danh tiếng cùng thực lực chưa hẳn đã mạnh hơn Đông Phương Dã, nhưng thân phận địa vị giờ phút này của Đông Phương Ngạn, lại có thể đứng ngồi ngang hàng cùng Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức, hoàn toàn không phải là Đông Phương Dã có thể so sánh.

Hơn nữa, Đông Phương Ngạn bị Phi Tinh Các thu nạp làm đệ tử, thế tất sẽ tập luyện công pháp cao thâm của Phi Tinh Các, thực lực của bản thân tất cũng sẽ đột nhiên tăng mạnh, chỉ sợ đã sớm đem Đông Phương Dã bỏ rơi mười mấy con phố.

Thế nhưng là bây giờ, Thiên Vũ Tông so với Phi Tinh Các của Đông Phương Ngạn, còn cao hơn một cái cấp bậc, vậy mà chủ động muốn đem Đông Phương Dã thu nhập vào tông môn, đối với Đông Phương Dã mà nói, quả thực là thiên đại hỉ sự.

Một khi Đông Phương Dã đáp ứng, gia nhập Thiên Vũ Tông, thân phận địa vị tự nhiên sẽ lập tức tăng vọt, trở thành tồn tại có thể đứng ngồi ngang hàng cùng Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức.

Hơn nữa thực lực của Đông Phương Dã đã đủ đáng sợ, nếu như y tập luyện tuyệt học của Thiên Vũ Tông, thế tất sẽ được nâng cao một bước, thậm chí rất có thể sẽ vượt lên trên Đông Phương Ngạn, chính thức trở thành đệ nhất nhân của Đông Phương gia tộc!

Loại chuyện tốt đốt đèn lồng cũng không tìm tới này, chỉ sợ ngu ngốc mới có thể không đáp ứng.

Mà Đông Phương Dã tự nhiên không phải là người ngu, sau khi nghe xong lời nói của Quách Côn, trong mắt Đông Phương Dã đột nhiên hiện lên một tia tinh mang lạnh lùng, sau đó chậm rãi đứng dậy, liền hướng phía Quách Côn xa xa ôm quyền, không chút do dự mở miệng.

“Đệ tử, nguyện ý!”

“Ha ha, tốt! Đợi đến ngày thế lực lớn chọn lựa đệ tử, ta sẽ chọn ngươi nhập môn!” Thu được một cái đệ tử đắc ý, mặt mũi Quách Côn tràn đầy vui mừng, cả người cũng bắt đầu biến đến vô cùng thân thiết, hoàn toàn không có lạnh lùng trước đó.

“Đa tạ Quách huynh!” Đông Phương Trí Đức cũng là mặt mũi tràn đầy mừng rỡ, hướng phía Quách Côn trịnh trọng cảm ơn, nếu Đông Phương Dã quả thật gia nhập vào Thiên Vũ Tông, như vậy gia tộc bọn họ liền có hai người gia nhập vào thế lực lớn, cái này đối với gia tộc mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt cực lớn.

Mà Đại Trưởng lão thì là mặt mũi tràn đầy tái nhợt, chẳng những không có vẻ vui mừng, ngược lại trong lòng dâng lên bất an thật sâu.

Biểu hiện hôm nay của Đông Phương Dã, đã hoàn toàn thoát ly khỏi chưởng khống của lão, coi như Đông Phương Dã gia nhập vào Thiên Vũ Tông, chỉ sợ lão cũng không vớt được một điểm chỗ tốt, ngược lại lại mất đi một viên đại tướng, thậm chí đã bắt đầu lo lắng vì thi đấu tranh đoạt sau này.

“Lão hồ ly!”

Ánh mắt Đông Phương Ngạn thì là phát lạnh, trong lòng cười lạnh không thôi, cảm kích trước đó đối với Quách Côn, đã biến mất vô tung không còn tăm hơi.

Đến bây giờ y mới thấy rõ, trước đó Quách Côn ở đâu là đang giúp đỡ bọn họ, rõ ràng là coi trọng Đông Phương Dã, lại sợ Đông Phương Dã được hạng nhất, có quyền chủ động lựa chọn, lại sẽ tuyển chọn mấy cái thế lực mạnh nhất, đến lúc đó căn bản không tới phiên Thiên Vũ Tông của ông ta.

Mà đem Đông Phương Dã đào thải, chỉ có thể đạt được hạng thứ ba, không có quyền chủ động lựa chọn, chỉ có bị thế lực lớn chọn lựa, cứ như vậy ông ta liền có ưu thế ở gần được ban quan, trực tiếp đem Đông Phương Dã tuyển định, thật sự là đánh một tay tính toán thật hay a.

“Có ý tứ!”

Lâm Hải tại dưới đài nhìn thấy, một bộ tiếp một bộ sự tình ngoài dự liệu này, không khỏi buồn cười một trận.

Bây giờ Đường Chấn đã một mặt mộng bức về đến dưới đài, cho tới giờ khắc này y vẫn là một mặt mê mang, căn bản không biết Đông Phương Dã tại sao lại nhận thua.

Thế nhưng trong lòng Lâm Hải lại biết rõ nhất thanh nhị sở, sau khi Đông Phương Dã nhận thua, đường ánh mắt thật sâu kia, chính là nhìn về phía Lâm Hải, trong đó xen lẫn cả tâm tình phức tạp, Lâm Hải có thể cảm nhận được.

Đó là một loại bất lực, bất đắc dĩ, cùng một tia không cam lòng thật sâu.

“Xem ra Đông Phương Dã, đã biết rõ ta cũng là người dự thi của bên Thất Trưởng lão!” Lâm Hải thầm nói.

“Trận đấu hôm nay, đến đây là kết thúc! Thời gian này ngày mai, sẽ tiến hành trận chung kết, trận chung kết song phương là, nhất mạch của Tam Trưởng lão một mạch, đối chiến với nhất mạch của Thất Trưởng lão!”

Theo người chủ trì tuyên bố kết quả, mọi người mang theo một tia vẫn chưa thỏa mãn, nhao nhao đàm luận kết cục hôm nay, rồi dần dần tán đi.

Bên Tam Trưởng lão, quả thực thành người thắng lợi lớn nhất, trận chung kết ngày mai đối với Đông Phương Ngọc mà nói, có thể nói là không có chút áp lực nào, sau khi trở về thậm chí đã bắt đầu bày tiệc ăn mừng.

Đại Trưởng lão cùng Nhị Trưởng lão thì là thất thần cô đơn, bọn họ đồng dạng là tổn thất nặng nề, buồn bã ỉu xìu về đến trong nhà, trong cơn giận dữ đập phá mạnh mẽ một hồi, kém chút đem cả nóc phòng cũng vén.

Tâm tình của Thất Trưởng lão cũng phá lệ thư sướng, có thể có được vị trí thứ hai, cũng đã là niềm vui ngoài ý muốn, trận chung kết ngày mai mặc kệ thắng thua, lão cũng đã phi thường thỏa mãn.

“Du Long lão đệ, đem Lâm lão đệ cùng Đường Chấn gọi đến, ta phải khoản đãi hai vị công thần này thật tốt!”

Tuy Lâm Hải từ đầu đến cuối không có lên sân khấu, nhưng Thất Trưởng lão minh bạch, của thực lực Đường Chấn đột nhiên tăng nhiều, tuyệt đối là do công lao của Lâm Hải.

Đông Phương Du Long cười ha hả rời đi, nhưng rất nhanh liền trở lại.

“Thất Trưởng lão, Lâm lão đệ nói hắn hôm nay có chuyện, không tham gia!”

“Ách...” Thất Trưởng lão khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy cười khổ, cũng đành phải thôi.

Lâm Hải không đến dự tiệc, cũng không phải là qua loa Thất Trưởng lão, mà chính là hắn thật có sự tình muốn làm.

Sắc trời vừa mới tối xuống, một đạo bóng đen giống như u linh, từ gian phòng Lâm Hải thoát ra, lên xuống mấy cái liền biến mất không thấy gì nữa.

Gian phòng của Nhị Trưởng lão, giờ phút này là một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là đồ vật danh quý vỡ nát, hạ nhân phục thị mỗi cái đều câm như hến, thở mạnh cũng không dám.

“Lăn, tất cả đều cút cho ta!” Nhị Trưởng lão trong cơn giận dữ, đem tất cả bọn hạ nhân đều oanh ra ngoài, sau đó đặt mông ngồi trên ghế ngồi, hai mắt lấp lóe quang mang nổi giận.

“Hỗn đản, đáng giận! Lôi Hổ thằng ngu này, uổng phí ta một phen vun trồng, vậy mà liền chết như vậy!”

Vừa nghĩ tới Lôi Hổ bị Đông Phương Ngọc một kiếm xuyên tim, Nhị Trưởng lão tức đến bỗng nhiên vỗ lan can, ánh mắt lộ ra không cam lòng thật sâu.

Tuy Lôi Hổ qua năm nay liền vô dụng, nhưng cho dù tranh không được thứ nhất, cũng chí ít cũng bảo trụ vị trí bây giờ của chính mình a, kết quả hiện tại ngược lại tốt, trực tiếp ợ ra rắm, chính mình con mẹ nó liền thứ ba đều không thể tranh đến.

“Người nào?”

Thời khắc đang tức giận, Nhị Trưởng lão bỗng nhiên giật mình, đột nhiên cảm thụ có người ở sau lưng, nhất thời rùng mình, bỗng nhiên quay đầu, đã thấy một đạo bóng đen, không biết từ lúc nào, đang đứng tại phía sau chính mình.

“Ngươi là ai?!”

Nhị Trưởng lão giật nảy cả mình, có thể bất tri bất giác xuất hiện tại phía sau mình, thực lực của cái bóng đen này quả thực khủng bố, để lão không dám khinh thường, gầm thét lên, đồng thời thân hình lui nhanh, nhanh như thiểm điện.

Nhưng mà, tốc độ của lão mặc dù nhanh, nhưng là bóng đen kia lại nhanh hơn lão, Nhị Trưởng lão chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, theo chỗ gáy bị xiết chặt, nhất thời giống như bị một cái kềm sắt kẹp lấy, để toàn thân lão phát ra một cỗ khí lạnh, từ phía sau lưng xuất hiện, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Mà lúc này đây, bóng đen đột nhiên mở miệng, thanh âm đạm mạc chậm rãi truyền đến.

“Cầm một kiện đồ vật, đổi lấy mệnh của ngươi!”

Chương 1475: Hết sức căng thẳng

“Ngươi là ai, nơi này là Đông Phương gia tộc, không phải địa phương để ngươi giương oai!”

Ánh mắt Nhị Trưởng lão bối rối một trận, cưỡng ép ngăn chặn hoảng sợ trong nội tâm, cả gan nói nói.

“Nói nhảm nhiều quá!”

Bóng đen hừ lạnh một tiếng, thủ chưởng đột nhiên dùng lực, nhất thời một cỗ cảm giác ngạt thở mãnh liệt, để hai mắt Nhị Trưởng lão lật một cái, khí lực trên thân cấp tốc xói mòn, một cỗ khí tức tử vong, trong nháy mắt đã lâm thân.

“Ngươi muốn cái đồ vật gì?!”

Nhị Trưởng lão lần này là thật sợ, sát khí trên thân bóng đen không che giấu chút nào, phảng phất như lạnh lẽo vô cùng nơi Cửu U Địa Ngục, lão không chút hoài nghi, chính mình mà còn không đáp ứng nữa, bóng đen thực sẽ giết chết chính mình, liền vội vàng hoảng sợ rít lên một tiếng.

Bóng đen lúc này nói hơi chậm rãi lại, sau đó nhàn nhạt nói nói.

“Ta muốn công pháp bí tịch của Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

“Ngươi làm sao lại biết rõ, ta có bí tịch của Huyền Băng âm Sát Chưởng?!” Đồng tử của Nhị Trưởng lão bỗng nhiên co rụt lại, sắc mặt nhất thời lộ ra thần sắc kinh hãi.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt của Nhị Trưởng lão đột nhiên đại biến, bóng đen này biết rõ Huyền Băng âm Sát Chưởng có trong tay lão, nói rõ hắn ban ngày tất nhiên đã có quan sát Lôi Hổ chiến đấu, mà người này lại có thực lực đáng sợ một chiêu đem lão chế trụ, như vậy thân phận người này, đã được miêu tả sinh động.

“Thiên Vũ Tông, Quách Côn!”

Trong lòng Nhị Trưởng lão, phát ra một tiếng thầm hô sợ hãi, làm sao cũng nghĩ không thông, đường đường là đệ tử của Thiên Vũ Tông, muốn cái gì công pháp cao thâm mà không được, vì sao lại ngấp nghé Huyền Băng âm Sát Chưởng của chính mình?

“Ngươi nói quá nhiều!” Ánh mắt bóng đen phát lạnh, nhất thời sát cơ băng lãnh lần nữa lan tràn, lạnh lùng mở miệng.

“Huyền Băng âm Sát Chưởng, đổi lấy mệnh của ngươi, đến cùng đổi hay không? Ngươi có năm giây để cân nhắc!”

“Đổi, ta đổi!” Nào cần dùng năm giây a, sau khi đoán được thân phận của bóng đen, trong lòng Nhị Trưởng lão đã không có một tia may mắn gì, Quách Côn là hạng thân phận gì, coi như thật giết chính mình, chỉ sợ Đông Phương gia tộc cũng sẽ mở một mắt, nhắm một mắt, tuyệt sẽ không vì lão mà đi đắc tội với Thiên Vũ Tông.

Hiện tại mạng sống như treo trên sợi tóc, lão trừ đem bí tịch giao ra, còn có thể có lựa chọn khác sao?

Khẽ vươn tay, Nhị Trưởng lão từ trong ngực lấy ra một khối ngọc giản công pháp, trên mặt sợ hãi đưa tới trong tay bóng đen.

“Cái này, chính là bí tịch của Huyền Băng âm Sát Chưởng.”

Bóng đen nhận lấy, dùng ý niệm dung nhập vào trong ngọc giản công pháp xem xét một phen, sau khi xác nhận không sai liền gật gật đầu, sưu một tiếng, biến mất tại chỗ.

Cho tới giờ khắc này, hai chân Nhị Trưởng lão mới mềm nhũn, ngồi trên ghế, chạy một vòng qua Quỷ Môn Quan, toàn thân đều đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Lâm Hải cũng không biết, Thiên Vũ Tông Quách Côn, đã thay hắn mang tiếng oan, như là một ngọn gió, trở lại chỗ mình ở, sau đó đem ngọc giản công pháp của Huyền Băng âm Sát Chưởng, nắm trong tay.

Leng keng!

Tiếng tin tức nhắc nhở nhất thời vang lên.

Chúc mừng ngươi, đạt được ngọc giản công pháp của Huyền Băng âm Sát Chưởng.

Huyền Băng âm Sát Chưởng: Công pháp thuộc tính Băng, Thiên giai Hạ phẩm, chia làm chín tầng, luyện đến cực hạn có thể đem thiên địa đóng băng.

“Tốt!”

Trong đầu đạt được tin tức về Huyền Băng âm Sát Chưởng, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, trong lòng âm thầm hài lòng.

Băng Chi Đạo của chính mình đã sớm đại viên mãn, lại một mực thiếu khuyết một môn công pháp thích hợp, ban ngày sau khi nhìn thấy Lôi Hổ thi triển Huyền Băng âm Sát Chưởng, trong lòng Lâm Hải nhất thời hơi động, liền có dự định đem môn công pháp này lấy tới tay.

Hiện tại, bí tịch của Huyền Băng âm Sát Chưởng đã nơi tay, phẩm giai thuộc về Thiên giai Hạ phẩm, đối với tu vi giờ phút này của Lâm Hải mà nói, không cao không thấp lại rất thích hợp.

Có muốn học tập không?

Có!

Lâm Hải lập tức lựa chọn học tập, sau đó một cỗ đại lượng tin tức phức tạp, liền tiến vào trong não hải của Lâm Hải, đồng thời một đường bóng người mơ hồ, liền đem Huyền Băng âm Sát Chưởng từ đầu tới đuôi, sau khi biểu thị vô cùng tường tận một lần, liền chậm rãi biến mất.

Leng keng!

Ngươi học được Huyền Băng âm Sát Chưởng.

Leng keng!

Huyền Băng âm Sát Chưởng của ngươi, đã tu luyện thành công tầng thứ nhất.

Leng keng!

Huyền Băng âm Sát Chưởng của ngươi, đã tu luyện thành công tầng thứ hai.

Leng keng!

Huyền Băng âm Sát Chưởng của ngươi, đã tu luyện thành công tầng thứ ba.

…

Leng keng!

Huyền Băng âm Sát Chưởng của ngươi, đã tu luyện thành công tầng thứ sáu.

Leng keng!

Huyền Băng âm Sát Chưởng của ngươi, bởi vì cảnh giới bản thân không đủ, tầng thứ sáu vô pháp sử dụng.

Rốt cục, Huyền Băng âm Sát Chưởng liền dừng lại tại tầng thứ sáu, để Lâm Hải nói thầm một tiếng đáng tiếc, tu vi cảnh giới của chính mình bây giờ, cuối cùng vẫn là có chút thấp.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem ngọc giản công pháp của Huyền Băng âm Sát Chưởng thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ, sau đó hai mắt bỗng nhiên mở ra, nhất thời một đường Băng Hàn Chi Khí từ trong mắt bắn ra, rơi vào phía trên một cái đồ sứ bài trí bên ngoài vài mét.

Ông!

Sau một khắc, mặt ngoài của cái đồ sứ này, đột nhiên sinh ra vô số hạt tròn Băng Tinh lít nha lít nhít, trong nháy mắt đã bịt kín một tầng đóng băng màu trắng, băng vụ lượn lờ, hàn khí bức người, phảng phất đem không khí xung quanh cũng đông cứng.

“Cái Huyền Băng âm Sát Chưởng này, phối hợp Băng Chi Đạo đại viên mãn, uy lực cũng đề bạt mấy lần, chỉ sợ đã có thể so sánh với công pháp Thiên giai Thượng phẩm.”

Lâm Hải mở bàn tay ra, nhìn Băng Hàn Chi Khí quanh quẩn không rời, âm thầm gật đầu, trong lòng một trận hài lòng.

Nguyên cả một đêm, Lâm Hải lại là vượt qua trong tu luyện, mãi cho đến khi sắc trời sáng lên, mới từ trong phòng đi ra, cùng một chỗ với Đường Chấn, đi tới hiện trường trận đấu.

Trận đấu hôm nay, có thể nói là làm cho người ta chú ý nhất trong toàn bộ cuộc thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão, Lôi Hổ đã chết, những tuyển thủ khác bên Nhị Trưởng lão tất cả cũng đều trọng thương vô pháp thi đấu, tranh hạng ba bốn tự nhiên hủy bỏ, do Đại Trưởng lão đứng hàng thứ ba, trận duy nhất còn thừa tiếp theo, cũng là tranh quán quân cùng á quân.

“Mau nhìn, Đường Chấn đến!”

Đường Chấn vừa xuất hiện tại hiện trường, nhất thời gây nên một trận oanh động, các loại ánh mắt phức tạp, tất cả đều hướng phía Đường Chấn trông lại.

Nếu như nói lần thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão này, ai là hắc mã lớn nhất, vậy dĩ nhiên không phải là Đường Chấn thì không còn ai khác, tuy Đường Chấn cũng có chút thực lực, nhưng ở trong mắt đại đa số người xem, thì là dựa vào vận khí nghịch thiên, cứ thế mà đi cho tới một bước hôm nay này.

Chỉ là không biết trận chung kết hôm nay, vận khí làm cho không người nào có thể lý giải của Đường Chấn này, còn có thể lại kéo dài, trợ giúp y nhất cử đoạt giải quán quân hay không?

Mà Lâm Hải dẫn trước Đường Chấn nửa bước, lại hoàn toàn bị mọi người không nhìn, trực tiếp đem Lâm Hải xem như hạ nhân mở đường cho Đường Chấn, căn bản không có ánh mắt của người nào, là dừng lại tại trên thân Lâm Hải.

Đường Chấn cùng Lâm Hải vừa mới ngồi xuống, tiếng người lại là một trận ồn ào, so với lúc Đường Chấn ra sân còn muốn nhiệt liệt hhown.

“Đông Phương Ngọc đến!”

“Không có gì bất ngờ xảy ra, quán quân lần này không phải là Đông Phương Ngọc thfi không còn là ai khác!”

“Này còn cần nói sao, Đường Chấn không có khả năng thắng.”

Tuy vận khí của Đường Chấn phi thường tốt, đầu tiên là rút thăm không có rút trúng cường địch, lại có Đông Phương Dã không khỏi nhận thua, đem y đẩy lên vị trí trận chung kết, nhưng thực lực của Đông Phương Ngọc xác thực lại rõ như ban ngày, không có người cho rằng Đường Chấn có thể chiến thắng Đông Phương Ngọc.

Theo đám người nhường ra một lối đi, Đông Phương Ngọc tại dưới mấy cái hạ nhân chen chúc, biểu lộ đạm mạc, đi lại bình ổn đi đến vị trí của mình, bình tĩnh ngồi xuống.

Chờ sau khi các nhân vật trọng yếu trên đài hội nghị, tất cả đều trình diện, người chủ trì rốt cục lên sân khấu, mang theo ánh mắt hưng phấn, hướng phía mọi người liếc nhìn một vòng, cao giọng mở miệng.

“Các vị, thời khắc kích động nhân tâm nhất đã đến!”

“Ta tuyên bố, nhất mạch của Tam Trưởng lão đối chiến với nhất mạch của Thất Trưởng lão, hiện tại bắt đầu giao đấu!”

Người chủ trì cũng rất thức thời, biết rõ hiện tại vào loại thời khắc mấu chốt này, nếu như còn nói nhảm nữa, đoán chừng sau đó sẽ bị đánh hôn mê, bởi vậy một câu nói nhảm cũng không có, trực tiếp tuyên bố bắt đầu trận đấu.

“Sư phụ.” Đường Chấn liếc nhìn Lâm Hải một chút, chờ đợi chỉ thị của Lâm Hải.

“Đi thôi, lượng sức mà đi!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nói nói.

“Vâng!”

Đường Chấn đáp ứng một tiếng, hít sâu một hơi, sải bước đi vào trước lôi đài, thả người nhảy đến trên đài.

Mà cùng một thời gian, Đông Phương Ngọc cũng là vươn ánh mắt lạnh nhạt, thân ảnh lóe lên, đi vào trên đài.

Hai người cách nhau mấy chục mét, xa xa tương đối, trong mắt mang theo nồng đậm đấu chí, gặp nhau giữa không trung, nhất thời kích thích một cỗ tia lửa mãnh liệt.

Mọi người quan chiến, trong nháy mắt nín thở ngưng thần, tâm lập tức nhấc lên đến cổ họng, liền con mắt cũng không dám nháy, sợ bỏ lỡ trận chiến đấu kịch liệt này, không khí ở hiện trường, trong nháy mắt gấp gáp đến mức cả không khí đều cơ hồ ngưng đọng. Trận chung kết mà vạn chúng chú mục, hết sức căng thẳng!

Chương 1476: Ta còn chưa lên đài, ai dám xưng thứ nhất

“Ngươi không phải là đối thủ của ta, chính mình nhận thua đi.”

Đột nhiên, Đông Phương Ngọc nhìn Đường Chấn, mặt không biểu tình, nhàn nhạt nói nói.

Đường Chấn nghe được, đôi mày không khỏi vẩy một cái, trong lòng hừ lạnh một tiếng, một cỗ khí thế cường đại trong nháy mắt đã phun trào.

“Đông Phương Ngọc, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng muốn để cho Đường Chấn ta không chiến mà hàng, này tuyệt đối không có khả năng, muốn chức quán quân này, liền so tài xem hư thực đi!”

Khóe miệng Đông Phương Ngọc hơi nhếch, cười lạnh một tiếng, sau đó trong ánh mắt đột nhiên bắn ra khí tức âm lãnh, để cho người ta không rét mà run, trong lòng không ngừng run rẩy.

“Tốt!” Đông Phương Ngọc gật gật đầu, hai mắt hơi hơi nheo lại, “Nếu ngươi đã không chịu nhận thua, vậy ta liền để ngươi tự thể nghiệm một chút, chênh lệch ở giữa ngươi và ta, đến tột cùng là không thể vượt qua cỡ nào!”

Nói xong, bang một tiếng, Đông Phương Ngọc trực tiếp đem trường kiếm rút ra, nhất thời một đạo quang mang hiện lên, ánh kiếm lấp lóe như điện, chỉ vào Đường Chấn ở phía xa, một cỗ hàn khí đáng sợ trong nháy mắt đã đem Đường Chấn khóa kín.

“Ngươi tay không tấc sắt, mà ta lại am hiểu sử dụng kiếm, tương đối mà nói là ta chiếm cứ ưu thế, có thể để ngươi xuất thủ trước!”

“Ha ha, vậy ta liền không khách khí!”

Đường Chấn cao giọng cười một tiếng, sau đó thân thể đột nhiên biến mất, sau đó giữa không trung liền tránh hiện ra, quả đấm cực lớn, bỗng nhiên mang theo cương phong, hướng phía Đông Phương Ngọc lăng không hung ác nện xuống.

Ông!

Nhất thời, quyền đầu của Đường Chấn bốn phía, một cái quyền ảnh màu vàng kim cực lớn, xuất hiện từ trong trống rỗng, quyền kình mãnh liệt, phảng phất muốn đem không gian đều cơ hồ xé nát, khí lãng gào thét, phô thiên cái địa, để cho người ta kinh hãi không thôi.

“Cái Đường Chấn này, thực lực rất không tồi, đi đến một bước này, cũng không phải là toàn dựa vào vận khí!”

Đường Chấn biết rõ Đông Phương Ngọc đáng sợ, một quyền này cơ hồ là đem hết toàn lực, một quyền thanh thế uy mãnh, nhất thời dẫn tới nhiều tiếng hô kinh ngạc, liền cả mọi người trên đài hội nghị, cũng nhao nhao ghé mắt, cảm thấy một tia kinh ngạc.

Rất hiển nhiên, không riêng gì quần chúng ăn dưa, liền cả bọn họ những người có thực lực đảm đương trong Đông Phương gia tộc này, cũng đã xem nhẹ Đường Chấn, mà ánh mắt Đông Phương Ngạn nhìn Đường Chấn, lại càng thêm cổ quái.

“Công pháp mà Đường Chấn tu luyện, cấp bậc tuyệt đối không thua kém Thiên giai!”

Lần toàn lực hành động này của Đường Chấn, công pháp mà Lâm Hải đã cải tiến qua, đã triệt để hiện ra uy lực, trình độ chấn kinh trong lòng Đông Phương Ngạn, đã không cách nào hình dung, thậm chí nhìn Đường Chấn mà sinh ra ý đố kỵ cùng tham lam thật sâu.

Công pháp trong giới Tu Hành cũng có chia nhỏ, đại thể chia làm Tâm pháp cùng Đạo pháp, Tâm pháp chính là Đạo Đức Kinh mà Lâm Hải tu luyện, cùng các loại tu luyện chân khí như Thổ Nạp Thuật mà Đường Chấn ban đầu tu luyện, là công pháp đề bạt cảnh giới.

Mà đạo pháp thì là các loại pháp thuật sử dụng trong chiến đấu, như Lôi Thần Quyết, Huyền Băng âm Sát Chưởng. Tuy đẳng cấp của Tâm pháp cùng Đạo pháp phân chia giống nhau, nhưng là Tâm pháp đồng dạng đẳng cấp lại muốn trân quý hơn nhiều so với Đạo pháp, dù sao Tâm pháp cao thấp mạnh yếu, trong trình độ nhất định có thể quyết định thành tựu cuối cùng của người tu hành, mà Đạo pháp tuy có thể đề cao lực chiến đấu của người tu hành, nhưng đối với đề thăng cảnh giới, lại không có trợ giúp quá lớn.

Đạo pháp đẳng cấp Thiên giai, tại bên trong thế lực lớn tuy cũng coi như trân quý, nhưng lại cũng không tính quá mức thưa thớt, nhưng Tâm pháp Thiên giai liền khác biệt, cho dù là chỗ Phi Tinh Các của Đông Phương Ngạn, chỉ sợ cũng không có hơn ba bộ.

Mà công pháp tu hành bây giờ của Đường Chấn, Đông Phương Ngạn cực kỳ hoài nghi chính là công pháp Thiên giai trở lên, nếu như có thể đem tới tay, hiến cho Phi Tinh Các mà nói, chỉ sợ chính mình lại nhận được phần thưởng cực kỳ lớn.

Vừa nghĩ tới đây, hai mắt Đông Phương Ngạn nhất thời bắn ra tinh mang, liền cả Quách Côn ở bên cạnh, cũng đều là ánh mắt lấp lóe, thậm chí cùng Đông Phương Ngạn, treo lên chủ ý đồng dạng.

Đông Phương Ngọc ở trên lôi đài, thấy Đường Chấn một quyền này công tới, lại có thanh thế như vậy, cũng là cực kỳ ngoài ý liệu, khẽ chau mày, âm thầm may mắn.

May mắn chính mình trước đó ở trên đường gặp qua Hắc Phong Tam Sát Đổng Khiếu Thiên, sau khi trọng thương phá rồi lại lập, thực lực đề bạt một mảng lớn, nếu không hôm nay gặp được Đường Chấn, chỉ sợ thật đúng là không phải là đối thủ.

“Nhìn ta phá một quyền này của ngươi!”

Đối mặt với một quyền Lôi Đình Vạn Quân này của Đường Chấn, trường kiếm trong tay Đông Phương Ngọc hạ xuống, nhất thời thân kiếm run lên, vù vù không ngừng, trong nháy mắt xuất hiện vô số đạo kiếm ảnh, quang hoa sắc bén, bay múa đầu trời, hướng phía quyền đầu của Đường Chấn, liền nghênh đón.

Oanh! Sau một khắc, một tiếng vang cực lớn, nổ vang giữa không trung, bên trong không gian nhất thời nhấc lên một cỗ khí lãng cường đại, quyền ảnh cực lớn của Đường Chấn, cùng kiếm ảnh đầy trời, kịch liệt đụng vào nhau, nhất thời một đạo tiếp lấy một đạo kiếm ảnh vỡ vụn, quang mang tứ xạ, như là bom rơi vào bốn phía của lôi đài, kích thích một mảnh khói bụi.

Mà đồng thời khi kiếm ảnh vỡ vụn, quyền ảnh của Đường Chấn cũng đang nhanh chóng trở thành nhạt nhòa, sau mấy hơi đột nhiên bị kiếm mang sắc bén đâm xuyên, ầm vang nổ nát vụn, hóa thành điểm điểm quang hoa, mà thân thể Đường Chấn, rốt cục đã hiển hiện ra, hoàn toàn bại lộ tại phía dưới kiếm ảnh bao phủ!

"Không tốt!"

Đường Chấn kinh hãi, một quyền mạnh nhất của chính mình bị phá, mà dư thế trong một kiếm của Đông Phương Ngọc lại chưa hết, vẫn có vô số kiếm ảnh đếm không hết hướng phía trên người mình bay tới, để sắc mặt của y đại biến, vô ý thức lại là vung ra một quyền, mang theo cương mãnh kình phong, nghênh tiếp kiếm quang lấn người mà đến.

Oanh!

Lại là một đường tiếng vang, thân thể Đường Chấn trong nháy mắt đã bị kiếm quang bao phủ, sau đó ầm vang bay ngược mà đi, rơi vào bên mép lôi đài, bạch bạch bạch lùi liền mấy bước, mới đứng vững thân hình.

"Hừ!"

Đường Chấn rên lên một tiếng, tay che vai phải, mặt lộ vẻ kinh ngạc, mà giọt giọt máu tươi đã từ nơi vai phải của Đường Chấn tuôn ra, trong nháy mắt đã đem nửa người y, cũng nhuộm thành màu đỏ.

Bạch!

Đông Phương Ngọc mặt không biểu tình, trường kiếm trong tay xắn ra một cái kiếm hoa, thân kiếm run rẩy, chỉ vào Đường Chấn ở phía xa nhàn nhạt mở miệng.

"Ngươi, còn muốn tái chiến sao?"

Đường Chấn nheo mắt, mặt lộ vẻ giãy dụa, trầm mặc thật lâu, mới thật sâu thở ra một hơi, thầm cười khổ một tiếng.

“Nhìn ra thực lực của mình cùng Đông Phương Ngọc, vẫn là có chênh lệch không nhỏ a!” Một kiếm trước đó kia, trong lòng Đường Chấn đã minh bạch, Đông Phương Ngọc là thủ hạ lưu tình, nếu không chính mình chỉ sợ đã giống như Lôi Hổ, bị xuyên tim mà qua, làm sao giống bây giờ, chỉ là thương tổn bả vai.

“Sư phụ đã nói, để cho ta lượng sức mà đi, bây giờ ta không phải là đối thủ của Đông Phương Ngọc, vẫn là đem y giao cho sư phụ tới đối phó đi.”

Nghĩ đến chỗ này, Đường Chấn chịu đựng đau xót nơi bả vai, hướng phía Đông Phương Ngọc cảm kích gật gật đầu.

“Đa tạ Ngọc công tử đã thủ hạ lưu tình, Đường Chấn nhận thua!”

Oanh!

Lời của Đường Chấn vừa ra khỏi miệng, hiện trường nhất thời một mảnh ồn ào, có người reo hò, có người ai thán, mặc dù mọi người đã sớm đoán được toàn bộ kết cục, nhưng sau khi nghe được chính miệng Đường Chấn nhận thua, vẫn là không nhịn được mà kích động lên.

“Đông Phương Ngọc hạng nhất, Tam Trưởng lão từ sau hôm nay, sẽ thành Đại Trưởng lão!”

“Cái này tính là gì, mấu chốt là Đông Phương Ngọc có thể tự do chọn lựa thế lực lớn, quả thực hâm mộ chết người a!”

“Sau hôm nay, Đông Phương Ngọc sẽ thành người sau Đông Phương Ngạn, là cái tồn tại thứ hai mà chúng ta cần ngước nhìn.”

“Thật con mẹ nó hâm mộ Tam Trưởng lão a, hai đứa con trai này cũng không biết sinh thế nào, mà đều không tầm thường như thế, thật muốn hỏi hỏi lão bà của lão, lúc trước lão là dùng cái tư thế gì?”

Trên đài dưới đài, tất cả đều nghị luận ầm ĩ, nhìn Đông Phương Ngọc, quả thực hâm mộ đến nổi điên.

“Ha ha, Ngọc nhi làm tốt lắm!” Cao hứng nhất, chỉ sợ sẽ là Tam Trưởng lão, Đông Phương Ngọc được hạng nhất, liền có thể lựa chọn tông môn số một số hai bên trong các thế lực lớn, đến lúc đó coi như Tộc trưởng thậm chí những thế lực lớn xếp hạng sau như Phi Tinh Các Thiên Vũ Tông này, đều phải lấy lễ đối đãi đối với mình a!

Trong bất tri bất giác, Tam Trưởng lão đã bắt đầu đắc chí tiến vào nhân vật, thậm chí trực tiếp vượt qua Tộc trưởng, hướng phía người chủ trì hô to một tiếng.

“Thất thần làm gì, còn không tuyên bố Đông Phương Ngọc là hạng nhất!”

“Tốt, tốt!” Người chủ trì cũng biết, từ nay về sau địa vị của Tam Trưởng lão sẽ xưa đâu bằng nay, chỉ sợ liền cả Đông Phương Trí Đức đều phải nhìn sắc mặt của lão, nên nào dám lãnh đạm, cuống quít đi lên đài, ho nhẹ một tiếng.

“Ta tuyên bố, hạng nhất của lần thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão này là...”

“Chờ một chút!” Liền tại thời khắc người chủ trì sắp tuyên bố kết quả, đột nhiên một đường thanh âm dương dương, từ dưới đài vang lên, làm cho tất cả mọi người sững sờ, ánh mắt nhao nhao hướng phía thanh âm phát ra mà nhìn lại.

Sau đó, chỉ thấy một cái nam tử trẻ tuổi tóc trắng phơ, dáng người thẳng tắp, tách đám người ra đi tới, mang theo nghiền ngẫm hướng phía trên lôi đài nhìn một chút, cười khẩy.

“Ta còn chưa lên đài, ai dám xưng đệ nhất!”

Chương 1477: Ngươi là tự mình xuống dưới, hay là để ta ném ngươi xuống dưới?

Lâm Hải tại phía dưới ánh nhìn chú mục của mọi người, đi vào bên lôi đài, mang trên mặt nụ cười như có như không, dọc theo bậc thang mười bậc mà lên, đi lại rất vững vàng, không vội không chậm, khuôn mặt phong khinh vân đạm này, thậm chí để cho người ta hoài nghi hắn không phải đến trận đấu, mà chính là đến dạo chơi công viên.

“Người này là ai, muốn lên đài làm gì?”

“Không biết, nghe ý tứ bên trong lời kia, là muốn tranh hạng thứ nhất cùng Đông Phương Ngọc đi.”

“Hắn điên à, Đông Phương Ngọc tiện tay ra một kiếm, liền có thể dạy hắn làm người!”

Mọi người quan chiến, tất cả đều lộ vẻ mặt biểu lộ nghi hoặc, trừ nhất mạch của Thất Trưởng lão cùng bọn người Đông Phương Tú ra, những người khác căn bản không biết Lâm Hải là từ đâu xuất hiện, thậm chí Đông Phương gia tộc có người này hay không, cũng không biết rõ.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi Đông Phương Ngọc nhìn thấy Lâm Hải đột nhiên xuất hiện, sắc mặt liền biến, hai mắt mang theo ánh mắt khó có thể tin, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hướng phía trên đài đi tới, một cỗ hoảng sợ xuất phát từ nội tâm, trong nháy mắt đã tràn ngập nội tâm y.

“Như thế nào lại là hắn!”

Trong lòng Đông Phương Ngọc phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, y vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, vậy mà lại tại bên trong chỗ này gặp được Lâm Hải, để kiêu ngạo cùng vui sướng trong lòng y, trong nháy mắt biến mất, tâm tình lập tức ngã xuống đáy cốc.

Một màn khủng bố trước đó khi Lâm Hải miểu sát lão đại Đổng Khiếu Thiên của Hắc Phong Tam Sát, đến nay vẫn còn tại trong đầu Đông Phương Ngọc tản không đi, thực lực đáng sợ của Lâm Hải này, để lại cho y bóng mờ khó mà diệt bỏ, cho dù giờ phút này thực lực của y đã tăng nhiều, nhưng thời khắc đối mặt với Lâm Hải, vẫn để trong lòng của y hoảng sợ không thôi.

Cạch, cạch, cạch...

Tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp của Lâm Hải, thanh âm không lớn, nhưng lại giống như trọng chùy, không ngừng gõ vào trong lòng Đông Phương Ngọc, để trái tim của y theo tiết tấu cước bộ của Lâm Hải, mà nhảy lên kịch liệt, chờ lúc Lâm Hải trèo lên trên lôi đài, cùng y đứng ở trước mặt tương đối, sắc mặt của Đông Phương Ngọc sớm đã tái nhợt, mồ hôi rơi như mưa.

“Người chủ trì, còn không đem hắn đuổi xuống!” Tam Trưởng lão lúc này mới phản ứng được, gặp có người vậy mà ăn gan báo, tại lúc con của lão đoạt giải quán quân mà nhảy ra quấy rối, nhất thời gầm thét một tiếng, hướng phía người chủ trì quát lớn nói.

Người chủ trì vừa rồi cũng mộng bức, gặp Tam Trưởng lão nổi giận, lúc này mới hướng phía Lâm Hải vừa trừng mắt, mặt lộ sát cơ.

“Ngươi là ai, dám nhiễu loạn thi đấu tranh đoạt của Đông Phương gia tộc ta, còn không đi xuống!”

“Dựa vào cái gì để hắn xuống dưới?” Đúng lúc này, Thất Trưởng lão một mực giữ im lặng, đột nhiên lên tiếng.

"Lão Thất, ngươi đây là ý gì?!" Tam Trưởng lão nhất thời quay đầu, hướng phía Thất Trưởng lão trừng mắt nhìn qua.

"Không có ý gì, Lâm Hải là đại biểu cho nhất mạch ta dự thi, hắn có tư cách lên sân khấu!"

"Đại biểu cho nhất mạch của ngươi?" Thất Trưởng lão vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người đều mộng bức, trên mặt nhao nhao lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem Thất Trưởng lão, đầu bỗng nhiên có chút không chuyển đến.

Đường Chấn của nhất mạch Thất Trưởng lão, không phải là vừa mới bại sao?

"Hừ, lão Thất, ngươi ít tại cái bên trong này quấy rối đi, ta biết rõ Đường Chấn thua trận đấu, trong lòng ngươi không phục, nhưng cũng không cần lấy cớ vụng về như thế đi, huống chi lần này ngươi cầm tới hạng hai, thế nhưng đã là đại vận, cũng nên thỏa mãn!" Trên mặt Tam Trưởng lão hiện vẻ giận dữ, một mặt xem thường nói nói.

Những người khác nghe được lời nói của Tam Trưởng lão, cũng không khỏi âm thầm gật đầu, cảm thấy Thất Trưởng lão có chút quá, chỉ có sắc mặt của Đông Phương Ngạn là biến hóa, trong lòng bỗng nhiên dâng lên dự cảm bất thường.

Thất Trưởng lão nghe được, không khỏi một tiếng bật cười, mang theo một tia đùa giỡn nhìn Tam Trưởng lão liếc một chút.

"Xin hỏi Tam Trưởng lão, thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão này, mỗi một mạch có thể phái mấy tuyển thủ tham gia?"

"Tự nhiên là ba người, cái này còn cần nói sao!" Tam Trưởng lão hừ lạnh một tiếng, tức giận nói.

"Này chẳng phải đúng sao, nhất mạch của ta này cho tới bây giờ, chỉ ra sân hai người đi? Bây giờ người thứ ba ra sân, có gì không ổn? chẳng lẽ Tam Trưởng lão còn chưa ngồi lên vị trí của Đại Trưởng lão, liền đã bá đạo, không tuân theo quy củ như thế sao?”

“Cái này!” Lời nói của Thất Trưởng lão, nhất thời để Tam Trưởng lão á khẩu không trả lời được, liền cả những người khác cũng là một mặt choáng váng, sau đó rất nhanh kịp phản ứng, bừng tỉnh đại ngộ, một phương này của Thất Trưởng lão, xác thực chỉ ra sân hai người a!

Chỉ bất quá, mọi người đều biết, một phương Thất Trưởng lão này người có thực lực mạnh nhất là Đường Chấn, bởi vậy lúc trước khi Đường Chấn vừa lên đài, mọi người vào trước là chủ liền đem Đường Chấn làm tuyển thủ áp trục của Thất Trưởng lão, nên tất cả vậy mà không hẹn cùng đều xem nhẹ nhân số ra sân của nhất mạch Thất Trưởng lão.

Cho dù có chú ý tới, cũng coi là nhất mạch Thất Trưởng lão nhân tài điêu linh, liền ba cái tuyển thủ có thực lực, đều đã không thu thập đủ, ai ngờ vàothời khắc mấu chốt, cái vị tuyển thủ thứ ba thần bí này, vậy mà lóe sáng đăng tràng.

“Nhất mạch của Thất Trưởng lão, xác thực chỉ ra sân hai người, tiếp tục tranh tài!” Trong lòng Đông Phương Trí Đức cũng là thầm mắng một tiếng, vậy mà phạm sai lầm cấp thấp bực này, vội vàng hướng phía người chủ trì phân phó một tiếng.

“Vâng!”

Người chủ trì vội vàng đáp ứng một tiếng, kém chút náo ra cái Ô Long, để lão cũng có chút xấu hổ.

“Tiếp tục tranh tài!”

Nói xong, người chủ trì quay người lại, cấp tốc xuống đài.

“Hừ, vùng vẫy giãy chết mà thôi!” Tam Trưởng lão giờ phút này cũng ý thức được chính mình đuối lý, khinh thường hừ lạnh một tiếng, đem đầu nghiêng qua bên, không nhìn Thất Trưởng lão nữa.

Thất Trưởng lão thì là đắc ý bĩu môi một cái, đem cái cằm ngẩng lên thật cao, đồng thời trong lòng cũng khẩn trương lên.

Lão tuy biết rõ thực lực của Lâm Hải mạnh phi thường, nhưng đến tột cùng có thể chiến thắng Đông Phương Ngọc hay không, trong lòng là thật không có cơ sở, tuy tiến vào hai vị trí đầu, lão đã rất thỏa mãn, nhưng đối mặt với vị trí quán quân, lão làm sao lại không có chờ mong.

Mà trên lôi đài, Lâm Hải cùng Đông Phương Ngọc cách xa nhau khoảng mười bước, đã xa xa đối mặt hơn một phút đồng hồ.

Lâm Hải biểu lộ phong khinh vân đạm, khóe miệng mang theo nụ cười như có như không, một bộ dáng không có chút rung động nào, mà Đông Phương Ngọc đối diện, lại là trái tim cấp khiêu, hô hấp dồn dập, toàn thân đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, trong mắt không tự chủ được lộ ra thần sắc sợ hãi.

“Ngọc nhi nó, có phải là không thoải mái hay không?” Tam Trưởng lão giờ phút này cũng chú ý tới dị thường của Đông Phương Ngọc, không khỏi có chút bận tâm.

Mà đôi mày của Đông Phương Ngạn, thì là nhăn càng chặt, Lâm Hải nhìn như bình thản không có gì lạ, nhưng lại cho y một loại cảm giác sâu không lường được, y luôn có loại dự cảm, cái Lâm Hải này rất nguy hiểm, Đông Phương Ngọc rất có thể phải gặp phiền toái.

“Ai!” Chỉ có Đông Phương Dã ở dưới đài quan sát, sau khi nhìn thấy Lâm Hải lên sân khấu, nội tâm thở dài thật sâu.

“Hắn quả nhiên lên sân khấu, thực lực sai biệt quá lớn, Đông

Phương Ngọc không có bất kỳ cái phần thắng gì!”

“Làm sao còn không đánh?” Quần chúng ăn dưa, vẻ mặt lại là vô cùng nghi hoặc, không biết Lâm Hải cùng Đông Phương Ngọc cứ nhìn nhau như vậy là đang làm gì, chẳng lẽ là nhìn vừa ý, muốn làm Gay sao?

Bầu không khí trên lôi đài thi đấu, lập tức trở nên quỷ dị vô cùng, Lâm Hải ngược lại là không quan trọng, khủng hoảng trong nội tâm Đông Phương Ngọc lại càng lúc càng lớn, rốt cục cắn răng một cái, không thể không đánh vỡ loại cục diện gây bất lợi cho mình này.

Y biết rõ, nếu như lại để cho loại im ắng trầm mặc này tiếp tục nữa, đấu chí trong nội tâm của y sẽ hoàn toàn sụp đổ, cuối cùng liền cả dũng khí giao thủ cùng Lâm Hải, cũng đều sẽ không có.

Bạch!

Bỗng nhiên, Đông Phương Ngọc hạ trường kiếm xuống, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, đem nội tâm hoảng sợ đối với Lâm Hải cưỡng ép xua tan ra ngoài, hít sâu một hơi, lạnh lùng mở miệng.

“Thật không nghĩ tới, lại ở bên trong này gặp được ngươi!”

“Hai người bọn họ nhận biết?” Đông Phương Ngọc vừa mới mở miệng, tất cả mọi người nhất thời sững sờ, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lâm Hải thì là khoác hai tay ra sau, cười nhạt một tiếng, liếc nhìn Đông Phương Ngọc một chút.

“Ngươi so với thời điểm gặp mặt lần trước, mạnh hơn rất nhiều!”

“Ha ha!” Đông Phương Ngọc thì là buồn bã cười một tiếng, lắc đầu, “Nhưng mà, vẫn không bằng ngươi!”

Ông!

Đông Phương Ngọc nói một câu kia, nhất thời gây nên sóng to gió lớn, để tất cả mọi người ở đây xôn xao một mảnh.

“Đông Phương Ngọc vậy mà chủ động thừa nhận, không phải đối thủ của người này?”

“Cái này sao có thể, cái tuyển thủ của nhất mạch Thất Trưởng lão này, hắn là ai?”

Liền cả Tam Trưởng lão cũng là một mặt kinh ngạc, cho là mình nghe lầm, Đông Phương Ngạn càng là nói thầm một tiếng hỏng, dự cảm của chính mình quả nhiên không có sai, Lâm Hải là cái đối thủ đáng sợ.

Bất quá cũng may, bên trong tay của Đông Phương Ngọc có Liệt Hỏa Phù còn chưa dùng, y cũng không quá lo lắng, chỉ là nguyên bản quán quân đã tới tay, lại rất có thể muốn đem Liệt Hỏa Phù lãng phí hết, để trong lòng của Đông Phương Ngạn khó chịu một trận.

Lâm Hải thì là nhún nhún vai, nghiền ngẫm liếc nhìn Đông Phương Ngọc một chút.

“Cho nên, ngươi là tự mình xuống dưới, hay là để ta ném ngươi xuống dưới?”

Thân thể Đông Phương Ngọc run lên, sau đó trong hai mắt, trong nháy mắt bùng lên tinh mang, phát ra một cỗ cường đại khí thế.

“Ta có thể bại, nhưng sẽ không lùi bước, cho dù ngươi cường đại tới đâu, Đông Phương Ngọc ta cũng phải đấu một trận! Huống chi, ta chưa hẳn là không có cơ hội thủ thắng!”

Nói xong, trong tay trường kiếm Đông Phương Ngọc đột nhiên múa ra vô số kiếm ảnh, mũi kiếm tỏa ra quang mang loá mắt, trong nháy mắt đã phô thiên cái địa, mang theo khí thế sắc bén nghiêm nghị, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, điên cuồng rơi xuống.

Chương 1478: Tự làm mất mặt

Ông!

Theo trường kiếm của Đông Phương Ngọc đâm ra, giữa không trung nhất thời một mảnh du vân trống rỗng xuất hiện, che khuất bầu trời, kiếm khí sắc bén tàn phá bừa bãi bay tán loạn, đâm xuyên không gian, thanh thế kinh hãi, đem Lâm Hải hoàn toàn bao phủ, phảng phất như muốn đem Lâm Hải đâm thủng trăm ngàn lỗ, triệt để xé nát.

“Đông Phương Ngọc điên à, làm sao vừa lên đến liền dùng ra Vân Mặc Vạn Lý mạnh nhất?”

“Xem ra cái gọi là Lâm Hải này, quả nhiên rất đáng sợ, Đông Phương Ngọc vậy mà không dám không toàn lực ứng phó!”

Đông Phương Ngọc vừa ra tay, mọi người tại đây liền nhận ra, kiếm pháp mà y thi triển, chính là chiêu thức cường đại hôm qua đã đem Lôi Hổ một kiếm xuyên tim, thức thứ bảy của Du Vân Kiếm Pháp, Vân Mặc Vạn Lý!

Một chiêu này của Đông Phương Ngọc vừa xuất ra, trái tim của Thất Trưởng lão nhất thời treo lên, nếu như Lâm Hải không địch lại một chiêu này mà nói, có thể cũng giống như Lôi Hổ, trực tiếp bỏ mạng tại chỗ này hay không?

Trên mặt Tam Trưởng lão, thì là lộ ra một tia nhe răng cười, trong mắt hung mang thiểm hiện.

“Để hắn quấy rối! Giết hắn!”

Tuy biết rõ là chính mình đuối lý, nhưng Tam Trưởng lão vẫn đem Lâm Hải coi thành người quấy rối, trong lòng đối với Lâm Hải, không khỏi có loại hận ý.

Đối mặt với một kiếm sắc bén bá đạo này của Đông Phương Ngọc, Lâm Hải khoác hai tay ra phía sau, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn một chút kiếm quang kích xạ đầy trời cùng sát cơ tràn lan mãnh liệt như thủy triều này, không khỏi đạm mạc cười một tiếng.

“Là chiêu Vân Mặc Vạn Lý giết chết Lôi Hổ kia? Chiêu này xác thực không yếu, nhưng rất đáng tiếc, ta không phải là Lôi Hổ!”

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên ngưng tụ, một cỗ quang mang vô cùng lạnh lẽo từ trong mắt bắn ra, cơ hồ đem không gian trên đỉnh đầu, trong nháy mắt cũng đông cứng, vô số Băng Tinh màu trắng, quỷ dị bay xuống.

“Lôi Hổ thi triển Huyền Băng âm Sát Chưởng, lại bại vào chiêu này, là do đạo hạnh của gã nông cạn, bây giờ liền để ngươi mở mang kiến thức một chút, uy lực chân chính của Huyền Băng âm Sát Chưởng đi.”

“Hát!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải kêu nhỏ một tiếng, chưởng bên phải đột nhiên nâng lên, nhất thời băng sương đầy trời, hàn phong gào thét, một cái chưởng ấn màu trắng cực lớn mang theo Băng Hàn Chi Khí đông lạnh tận xương tủy, bẻ gãy nghiền nát, nghênh lên vô số kiếm ảnh trên đỉnh đầu, ầm vang mà đi.

“Cái này, đây là Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

Nhất thời có người nhận ra chưởng pháp mà Lâm Hải thi triển, vậy mà cùng một dạng với Lôi Hổ, tất cả đều là Huyền Băng âm Sát Chưởng, bất quá uy lực mà Lâm Hải thi triển đi ra, so với Lôi Hổ lại không biết muốn cao minh hơn gấp bao nhiêu lần.

“Không tốt!”

Trong lòng Đông Phương Ngạn giật nảy cả mình, thầm kêu không ổn, Lâm Hải xuất ra một chưởng này, liền cả y cũng cảm thấy một cỗ kỳ hàn vô cùng, âm lãnh chi khí nhảy thẳng lên xương tủy, để y không thể không vận công chống cự, sự đáng sợ của Lâm Hải, vậy mà còn xa tại phía trên tưởng tượng của y.

Liền cả Thiên Vũ Tông Quách Côn, đều là bùng lên tinh quang, ánh mắt lộ ra quang mang kinh hãi, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, mặt lộ vẻ kích động.

“Kẻ này, càng hơn Đông Phương Dã, nhất định phải làm cho hắn gia nhập vào Thiên Vũ Tông!”

Oanh!

Đúng lúc này, trên lôi đài đã truyền đến một tiếng vang thật lớn, nhất thời băng vụ đầy trời, văng bay tán loạn khắp nơi, hư ảnh kiếm khí phảng phất như gặp được tảng đá cường đại, trong nháy mắt đã bị ngăn trở, không đến một hơi vậy mà bị phân mảnh, hóa thành vô tận quang hoa.

Phốc! Đông Phương Ngọc liền phun ra ngoài một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà lên, người còn giữa không trung liền bị băng vụ đầy trời vây quanh, quanh thân trong nháy mắt xuất hiện một tầng sương hoa thật dày, mắt thấy liền muốn bị đông cứng thành một bức tượng đá, mà hư ảnh bàn tay to lớn của Lâm Hải, cũng ầm vang mà đến, hướng phía đỉnh đầu của Đông Phương Ngọc, điên cuồng nện xuống.

“Ngọc nhi, cẩn thận!” Sắc mặt Tam Trưởng lão đại biến, hoảng sợ rống to một tiếng.

Đông Phương Ngạn cũng là đột nhiên đứng lên, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, nghĩ không ra một chiêu Vân Mặc Vạn Lý của Đông Phương Ngọc, thế mà liền một hơi của Lâm Hải cũng không ngăn cản nổi, thậm chí ngay cả cơ hội dùng ra Liệt Hỏa Phù cũng đều không có!

“Thủ hạ lưu tình!”

Đông Phương Ngạn coi như muốn xông qua cứu Đông Phương Ngọc, cũng đã không kịp, mí mắt không khỏi cuồng loạn một trận, chỉ có thể ở xa xa hô to một tiếng, gửi hi vọng ở Lâm Hải.

Đông Phương Ngọc giờ phút này đầu tóc rối bời, sắc mặt vô thần, trong mắt mang theo hoảng sợ thật sâu, cảm giác huyết dịch khắp người cơ hồ đều bị đông cứng, thậm chí cả linh hồn cũng nhận giam cầm, nhìn bên ngoài thân của chính mình bị băng sương vây quanh, sinh cơ đều muốn đoạn tuyệt, mà thủ chưởng khủng bố của Lâm Hải, cũng đến đỉnh đầu, nhất thời một mặt tuyệt vọng.

“Xong, ta quả nhiên liền một chiêu của hắn cũng ngăn cản không nổi!”

Ông!

Ngay tại thời khắc Đông Phương Ngọc coi là hẳn phải chết không nghi ngờ, băng sương trên thân đột nhiên tiêu tán, mà cái chưởng ấn đáng sợ trên đỉnh đầu kia cũng biến mất không thấy gì nữa.

“Nguy hiểm thật!”

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, Tam Trưởng lão cùng Đông Phương Ngạn lúc này mới thở dài ra một hơi, phát hiện toàn thân lại đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt không khỏi vừa hận vừa sợ, cực kỳ phức tạp.

“Thất Trưởng lão từ chỗ nào, tìm đến cái người đáng sợ như thế!”

Mà Thất Trưởng lão thì là đã cười nở hoa, lão thật không nghĩ tới Lâm Hải vậy mà cường đại đến tình trạng như thế, để lão cũng không quá ôm ảo tưởng về quán quân, cứ như vậy mà tới tay.

“Nhảy lên trở thành Đại Trưởng lão.” Trên mặt Thất Trưởng lão mang nụ cười si ngốc, đều đã ngốc, lão thậm chí hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không?

Đông Phương Ngọc lại là bỗng nhiên sững sờ, y vốn cho là mình hẳn phải chết không nghi ngờ, nghĩ không ra chiêu thức đáng sợ như thế, Lâm Hải lại có thể thu phát tự nhiên, trong lòng âm thầm nghĩ mà sợ, đồng thời hoảng sợ đối với Lâm Hải, càng thêm mãnh liệt.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Lâm Hải vẫn chắp hai tay sau lưng đứng tại bên trong này, sắc mặt phong khinh vân đạm mặt không biểu tình, tựa như chưa bao giờ xuất thủ qua, đạm mạc nhìn y.

“Cho ngươi thêm một cơ hội, chính mình xuống dưới!” Thanh âm lạnh như băng của Lâm Hải vang lên, để Đông Phương Ngọc sống sót sau tai nạn giật mình trong lòng, hoảng sợ qua đi vậy mà không khỏi cảm thấy một trận nhục nhã cùng không cam lòng.

“Nếu như nhận thua, danh dự bị hao tổn còn đỡ, khả năng rất lớn liền muốn bỏ lỡ cơ hội cùng thế lực lớn, nếu như bỏ lỡ cơ duyên này, Đông Phương Ngọc ta cho dù chết cũng tuyệt không tiếp thụ!”

Ống tay áo lắc một cái, Liệt Hỏa Phù đã sớm giấu kỹ, liền rơi vào trong lòng bàn tay của Đông Phương Ngọc.

“Coi như ngươi mạnh hơn, thì có thể mạnh hơn Nguyên Anh sao?”

“Vì tiến vào thế lực lớn, không thể nói được phải dùng cái Liệt Hỏa Phù này, đưa ngươi oanh sát!”

“Muốn trách, thì trách ngươi không nên cùng ta tranh đoạt, cái đại cơ duyên ngàn năm một thuở vốn nên thuộc về ta này!”

Nghĩ đến chỗ này, Đông Phương Ngọc hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên quang mang liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Để cho ta chủ động nhận thua, tuyệt không có khả năng!”

Lâm Hải khẽ giật mình, chân mày hơi nhíu lại.

Hắn cùng cái Đông Phương Ngọc này cũng không thù không oán niệm, hơn nữa Đông Phương Ngọc phá rồi lại lập, ý chí kiên cường, để trong lòng Lâm Hải còn có chút bội phục, nên lúc này mới chừa cho y mặt mũi, để y nhìn thấy chênh lệch, hi vọng y chủ động xuống đài.

Thế nhưng là, bây giờ Đông Phương Ngọc vậy mà không nhìn ý tốt của hắn, khăng khăng muốn cùng hắn tranh đoạt tư cách chọn lựa thế lực lớn, liền để Lâm Hải có chút khó chịu.

Lâm Hải hiện tại một lòng nghĩ mau chóng mạnh lên, sớm ngày đứng hàng Thiên Tiên, trùng phùng gặp nhau cùng Liễu Hinh Nguyệt, nên tuyệt không buông tha cơ hội lần này, chính mình vừa rồi đều đã thủ hạ lưu tình, Đông Phương Ngọc vậy mà còn muốn tiếp tục ngăn trở tại phía trước chính mình, cũng có chút không biết điều.

Hắn sẽ không cho phép bất luận kẻ nào, trở thành chướng ngại vật trên con đường tăng cao tu vi của hắn!

“Hừ, tự làm mất mặt!”

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, thân ảnh đột nhiên biến mất, để Đông Phương Ngọc đột nhiên giật mình, còn chưa kịp phản ứng, lại đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức đáng sợ, trong nháy mắt liền đến trước người.

“Đi!”

Đông Phương Ngọc căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa, trực tiếp cầm Liệt Hỏa Phù trong tay ném ra.

Oanh! Sau một khắc, một đoàn hỏa diễm hủy thiên diệt địa phảng phất như Cửu Thiên Chi Hỏa từ trên trời giáng xuống, đem phiến thiên địa này, cũng biến thành biển lửa cuồn cuộn, cơ hồ đem không khí cũng thiêu đến khí lãng nóng rực tỏa khắp bốn phía, sóng lửa cuồng bạo tàn phá bừa bãi, trong nháy mắt đã đem một bóng người, điên cuồng nuốt hết!

Chương 1479: Lý do của ngươi là cái gì?

“Đậu phộng, đây là Liệt Hỏa Phù, là Liệt Hỏa Phù có thể so với một kích của đại năng Nguyên Anh!”

Đông Phương Ngọc vừa đem Liệt Hỏa Phù ném ra, người có kiến thức rộng rãi trong Đông Phương gia tộc, lập tức liền nhận ra, không khỏi sợ hãi một tiếng, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

“Lần này Lâm Hải xong, hẳn phải chết không nghi ngờ!”

Rất nhiều người hít một hơi khí lạnh, đồng thời trong lòng khiếp sợ không thôi, nghĩ không ra Đông Phương Ngọc vì chức quán quân này, thế mà hạ vốn liếng lớn như thế, liền cả loại bảo vật quý giá như Liệt Hỏa Phù này, đều dùng tới.

“Đáng tiếc!” Thiên Vũ Tông Quách Côn, cũng là khẽ than thở một tiếng, ông ta ban đầu vốn còn muốn đem Lâm Hải thu nhập vào Thiên Vũ Tông, hiện tại xem ra đã không có tất yếu, dưới Liệt Hỏa Phù, Lâm Hải coi như không chết, cũng phải trở thành phế nhân.

“Ừm, không đúng!”

Ngay tại thời khắc tất cả mọi người cho rằng Lâm Hải hẳn phải chết không nghi ngờ, đột nhiên trên lôi đài nảy sinh dị biến, một màn khiến người vô cùng không thể tưởng tượng, trong nháy mắt đã xuất hiện.

Chỉ thấy trong biển lửa cuồng bạo tàn phá bừa bãi, đột nhiên có một bóng người bùng lên mà ra, nhanh như chớp xuất hiện tại trước mặt Đông Phương Ngọc, để Đông Phương Ngọc đang âm thầm đắc ý, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Thời điểm khi thấy rõ khuôn mặt của đạo nhân ảnh này, một cỗ hoảng sợ vô cùng, trong nháy mắt phun lên trong lòng Đông Phương Ngọc, để y nhịn không được hoảng sợ há to mồm.

“Ngươi...”

Ba!

Lời nói của Đông Phương Ngọc không nói ra, đột nhiên cổ căng một cái, bị thủ chưởng như kìm sắt của Lâm Hải cứ thế mà bóp lấy.

“Xem ra ta là quá mềm lòng!”

Một đường thanh âm băng lãnh cùng cực, truyền vào trong tai Đông Phương Ngọc, sau đó một cỗ lực lớn trực tiếp đem thân thể của Đông Phương Ngọc, quăng lên cao cao, phanh một tiếng ngã tại dưới lôi đài.

“Cái này...”

Chuyện xảy ra quá mức đột nhiên, tất cả mọi người đều mộng bức, thẳng đến khi Đông Phương Ngọc bị ném xuống khỏi lôi đài, rơi xuống thổ huyết mạnh mẽ, khán giả ở đây mới phản ứng được, nhất thời một mảnh ồn ào.

“Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra? Đông Phương Ngọc làm sao lại rơi xuống?”

“Không biết a, không phải mới vừa rồi Lâm Hải bị đoàn biển lửa kia nuốt hết sao?”

“Là Lâm Hải, tại dưới biển lửa thôn phệ vẫn bình yên vô sự, ngược lại dùng một chiêu đánh bại Đông Phương Ngọc!” Có người thấy rõ ràng, một bên chấn kinh mở miệng, một bên mặt lộ vẻ biểu lộ vô cùng kinh hãi hoảng sợ, nhìn Lâm Hải dục hỏa trọng sinh, tràn ngập kính sợ.

“Không có khả năng!” Đông Phương Ngạn ở trên đài hội nghị, giật mình hơn nửa ngày, mới phát ra một tiếng kinh hô, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin, uy lực của Liệt Hỏa Phù này, y biết rõ thế nhưng là nhất thanh nhị sở, Lâm Hải làm sao lại may mắn thoát khỏi đó, hơn nữa còn có thể có thừa lực lượng đem Đông Phương Ngọc một chiêu đánh bại.

Nhưng rất nhanh, y liền minh bạch.

Biển lửa đỏ rực do Liệt Hỏa Phù dẫn phát kia, chẳng những không có làm Lâm Hải một tơ một hào bị thương, ngược lại vô cùng thân thiết tụ tập tại xung quanh Lâm Hải, phảng phất như có sinh mệnh, vây quanh Lâm Hải hoan hô nhảy cẫng, nhảy lên không thôi.

Mà Lâm Hải bị nồng đậm hỏa diễm vây quanh, đỉnh đầu bốc lên xích diễm, ánh lửa ngút trời, như là một tôn Liệt Hỏa Chiến Thần, từ bên trong hỏa diễm chậm rãi đi ra, ánh mắt lạnh lùng, mặt không biểu tình, để người nhìn mà phát khiếp!

“Cái Lâm Hải này, vậy mà Hỏa Chi Đạo đại viên mãn, Ngọc nhi cũng quá không may!” Đông Phương Ngạn tức đến kém chút thổ huyết, y gia nhập Phi Tinh Các, chung quy là đã thấy qua việc đời người, lập tức nhìn ra chưởng khống của Lâm Hải đối với hỏa diễm, đã đến cảnh giới đại viên mãn, ngọn lửa bình thường, căn bản không thương tổn được Lâm Hải mảy may.

"Độ hòa hợp với Hỏa Nguyên tố thật cường đại!" Quách Côn cũng là một mặt chấn kinh, sau đó trong mắt càng thêm dị sắc liên tục, người tu hành khi đi đến đại viên mãn trên một loại nguyên tố nào đó, liền coi như Thiên Vũ Tông bọn họ cũng không có nhiều, dù là có cũng là người tu hành trên trăm năm, trẻ tuổi giống như Lâm Hải, gần như là không tồn tại.

"Cái Lâm Hải này, thành tựu tương lai không thể đoán trước, nhất định phải nhập vào Thiên Vũ Tông, nếu không mà nói..." Trong mắt Quách Côn, lóe lên hàn mang, con ngươi nhấp nhô, một vòng sát cơ lóe lên một cái rồi biến mất.

Mà Lâm Hải giờ phút này đã từ bên trong hỏa diễm đi ra, đột nhiên hướng phía biển lửa ngập trời, xa xa nhất chỉ.

"Diệt!"

Oanh!

Sau một khắc, biển lửa đầy trời đột nhiên biến mất vô tung không còn tăm hơi, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện qua, trong không khí chỉ còn lại có nhiệt độ nóng bỏng còn đang tỏa ra khắp nơi, phảng phất muốn như đem không khí cũng thiêu đốt lên.

"Có thể tuyên bố kết quả chưa?"

Lâm Hải nhìn một chút người chủ trì một mặt ngốc trệ, miệng há lớn đến mức có thể nhét vào một cái nắm đấm, bỗng nhiên đạm mạc nói nói.

"A? A, nha!"

Người chủ trì lúc này mới từ trong lúc khiếp sợ tỉnh táo lại, thật sâu nuốt ngụm nước bọt, mang theo một tia kính sợ liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó đi lên đài, ho nhẹ hai tiếng.

"Ta tuyên bố, hạng nhất lần tranh tài này là..."

“Chờ một chút!” Liền tại thời khắc người chủ trì sắp tuyên bố Lâm Hải là quán quân, trên đài hội nghị đột nhiên một người động thân mà lên, hét lớn một tiếng.

“Ừm?” Mọi người nhao nhao nhìn lại, đã thấy đứng lên ngăn cản không là người khác, mà chính là Đông Phương Ngạn.

“Cái chức quán quân này, không thể cho hắn!”

Đông Phương Ngạn đột nhiên hướng phía Lâm Hải trên lôi đài xa xa nhất chỉ, trong mắt mang theo quang mang lạnh lùng, nghiêm nghị gầm nói.

“Đông Phương Ngạn, ngươi có ý tứ gì?!”

Thất Trưởng lão ở một bên, nhất thời liền không yên, lão nằm mơ cũng không nghĩ tới, nhất mạch của chính mình này chẳng những khôi phục huy hoàng ngày xưa, thậm chí còn lấy được quán quân, cảm xúc đã sớm cao hứng bành trướng, không kềm chế được.

Nhưng bây giờ Đông Phương Ngạn, vậy mà đứng ra nghi vấn cái quán quân này, để lão làm sao không giận dữ.

Không riêng gì Thất Trưởng lão, liền cả những người khác cũng là nhíu mày, mặt lộ vẻ không vui. Lâm Hải đánh bại Đông Phương Ngọc, thế nhưng là tại trước mắt bao người, hơn nữa là tại dưới điều kiện tiên quyết Đông Phương Ngọc đã bại qua một lần, Lâm Hải thủ hạ lưu tình, Đông Phương Ngọc lại không cam tâm, ngược lại đối với Lâm Hải sử xuất loại phù lục có uy lực cực mạnh như Liệt Hỏa Phù, từ bên trên đạo nghĩa mà giảng, bên Đông Phương Ngọc đã có chút quá phận.

Hiện nay, nếu lại không thừa nhận Lâm Hải là quán quân, khó tránh khỏi có chút quá khi dễ người.

“Chẳng lẽ đệ tử của thế lực lớn, liền có thể không nói đạo lý

sao?”

Mọi người lần nữa nhìn về phía Đông Phương Ngạn, trong ánh mắt cũng mang lên một tia bất mãn, cảm tình trên mặt lập tức có khuynh hướng nghiêng về phía Lâm Hải, thậm chí có loại ý vị cùng chung mối thù.

“Đông Phương Ngạn, lý do của ngươi là cái gì?”

Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức cũng có chút không cao hứng, cau mày ở một bên nhẹ giọng nói nói, coi như Đông Phương Ngạn là người của Phi Tinh Các, y cũng không thể không để ý sự thật mà một mực thiên vị, làm ra sự tình phạm chúng nổi giận.

Đông Phương Ngạn lúc này mới đứng dậy, mang trên mặt nụ cười thong dong bình tĩnh, hướng phía Đông Phương Trí Đức ôm quyền một cái, sau đó lại đem mặt chuyển hướng sang mọi người dưới đài, cao giọng mở miệng.

“Các vị, tại hạ đột nhiên đứng ra, nói cái gọi là Lâm Hải này, không thể được cái quán quân này, chắc hẳn tất cả mọi người cảm thấy ta là bởi vì đệ đệ Đông Phương Ngọc bị đánh bại, nên mang tư trả thù đi.”

Tiếng nói của Đông Phương Ngạn vừa rơi xuống đất, mọi người tại đây không có một cái nào lên tiếng, nhưng biểu hiện trên mặt, cũng đã biểu lộ ý nghĩ của nội tâm, hiển nhiên đại đa số người đều là nghĩ như vậy.

“Ha ha, nếu như các vị nghĩ như vậy, vậy liền quá coi thường Đông Phương Ngạn ta rồi.”

Đông Phương Ngạn cười lạnh một tiếng, lắc đầu, sau đó ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh, như là hai đường lợi kiếm hướng về phía Lâm Hải phóng tới.

“Ta sở dĩ nói, quán quân không thể cho hắn, hoàn toàn là từ giữ gìn đối với vinh dự của gia tộc, bởi vì cái gọi là Lâm Hải này, đừng nói là đứng hàng quán quân của lần thi đấu tranh đoạt này, thậm chí căn bản cũng không xứng làm đệ tử của gia tộc ta!”

“Đông Phương Ngạn, ngươi ít tại cái chỗ này nói vớ nói vẩn! Lâm Hải là Khách khanh khác họ của nhất mạch ta, ngươi dựa vào cái gì, nói hắn không xứng làm đệ tử của gia tộc ta?” Thất Trưởng lão nhất thời nổi giận mà đứng lên, trên mặt nổi gân xanh, chỉ vào Đông Phương Ngạn nghiêm nghị quát lớn.

“Ta dựa vào cái gì? Ha ha!” Đông Phương Ngạn cười lạnh, sau đó đột nhiên quát lớn một tiếng, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Chỉ bằng hắn là Thư Hùng Song Đạo!”

“Cái gì!” Lời của Đông Phương Ngạn vừa ra khỏi miệng, toàn bộ hiện trường nhất thời loạn tung tùng phèo.

Chương 1480: Không phục liền lăn lên!

“Cái Lâm Hải này, là Thư Hùng Song Đạo?!”

Người ở hiện trường trừ Thiên Vũ Tông Quách Côn, không biết Thư Hùng Song Đạo là người thế nào ra, cơ hồ không có người chưa từng nghe qua đại danh của Thư Hùng Song Đạo, thật sự là bởi vì Thư Hùng Song Đạo tại trong mấy ngày gần đây, danh tiếng tại bên trong tám trấn phía Nam quả thực quá vang dội, mấy cái có lẽ đã là nổi tiếng.

“Các ngươi mau nhìn tóc của Lâm Hải, quả nhiên là mái đầu bạc trắng!”

Đông Phương Ngạn không nói, còn thật không có bao nhiêu người đem Lâm Hải cùng Thư Hùng Song Đạo liên tưởng tới cùng một chỗ, nhưng hôm nay lại nhìn một đầu tóc trắng làm người khác chú ý của Lâm Hải này, mọi người nhất thời liền so sánh cùng Thư Hùng Song Đạo.

“Đậu phộng, chẳng lẽ đây là thật?”

Lập tức, tất cả mọi người đều không bình tĩnh, Thư Hùng Song Đạo tiếng xấu rõ ràng, vang vọng giang hồ, lại là đệ tử của gia tộc mình, mọi người tại đây đều có chút choáng váng, trong lúc nhất thời vậy mà không biết nên tiếp nhận sự thật này như thế nào.

Thất Trưởng lão tại lúc Đông Phương Ngạn nói ra bốn chữ Thư Hùng Song Đạo, liền biết rõ hỏng, Đông Phương gia tộc bất kể nói thế nào, cũng là truyền thừa trăm ngàn năm, cực kỳ chú trọng danh tiếng, bây giờ trước mắt bao người, Đông Phương Ngạn chỉ chứng Lâm Hải là Thư Hùng Song Đạo, gia tộc chỉ sợ rất khó tiếp tục dung hạ Lâm Hải.

“Lâm Hải cùng Vũ Kha, nhất thời hưng khởi, mới trêu ra đại phiền toái hôm nay a!” Thất Trưởng lão cười khổ một tiếng, biết rõ sự tình có thể có chút không ổn.

Quả nhiên, Đông Phương Trí Đức nghe được lời này, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, quay đầu nhìn về phía Thất Trưởng lão, trên mặt không thể ức chế vẻ giận dữ, thấp giọng quát nói.

“Thất Trưởng lão, chuyện này là thật?”

“Tộc trưởng, tuyệt không có việc này!” Thất Trưởng lão vội vàng một mặt cung kính nói nói, chuyện cho tới bây giờ lão là như thế nào cũng không thể thừa nhận, nếu không đừng nói là quán quân, Lâm Hải có thể còn sống mà rời đi hay không, cũng không dễ nói.

“Mặc dù nói Lâm Hải cũng là mái đầu bạc trắng, nhưng không thể cứ là cái người tóc trắng, liền hoài nghi là Thư Hùng Song Đạo đi.” Thất Trưởng lão vội vàng giải thích nói.

Đông Phương Trí Đức chau mày, trên mặt cũng có chút do dự, Thất Trưởng lão nói cũng có lý, nhưng thân phận lúc này của Đông

Phương Ngạn, thế nhưng là đệ tử của Phi Tinh Các, lời nói của gã há có thể không có bằng chứng.

Mà lúc này đây, Nhị Trưởng lão đột nhiên chớp mắt, sau đó chợt cắn răng một cái, nhanh chân đứng ra.

“Tộc trưởng, ta có chuyện bẩm báo!”

“A? Ngươi nói!” Đông Phương Trí Đức nghi hoặc liếc nhìn Nhị Trưởng lão một chút, không biết lúc này, lão đứng ra ngoài làm gì?

“Hồi Tộc trưởng, hôm qua bên trong đêm tối có đạo tặc xâm nhập vào trong phủ của ta đem ta chế trụ, cưỡng ép cướp đi ngọc giản công pháp Huyền Băng âm Sát Chưởng của ta, ta hoài nghi chính là cái Lâm Hải này gây nên!”

“Còn có chuyện như thế?” Đông Phương Trí Đức nghe được, sắc mặt nhất thời biến đến vô cùng khó coi, Đông Phương gia tộc nháo tặc, vẫn là bắt cóc Nhị Trưởng lão, cái này nếu là truyền đi, để Đông Phương gia tộc còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Liên tưởng đến thực lực của Lâm Hải, cùng trước đó xác thực dùng ra Huyền Băng âm Sát Chưởng, Đông Phương Trí Đức lập tức liền tin tưởng lời nói của Nhị Trưởng lão, sắc mặt càng thêm trở nên âm trầm.

“Lâm Hải, ta hỏi ngươi!”

Ánh mắt Đông Phương Trí Đức như là lưỡi kiếm sắc bén, rơi vào trên thân Lâm Hải, băng lãnh hỏi.

“Đêm qua ngươi có thật là cưỡng ép Nhị Trưởng lão, cũng cướp đi ngọc giản công pháp Huyền Băng âm Sát Chưởng hay không?”

Lâm Hải đứng tại trên lôi đài thi đấu, mặt không biểu tình, ngẩng đầu liếc nhìn Đông Phương Trí Đức một chút, đạm mạc mở

miệng.

“Không sai, là ta làm!”

“Thật là ngươi!” Đông Phương Trí Đức đạt được Lâm Hải trả lời khẳng định, một cỗ khí tức cường đại, trong nháy mắt từ bên trên thân thể phát ra, hướng bốn phía điên cuồng bao phủ, đem không khí cũng chấn động đến một mảnh ba động, hiển nhiên nội tâm đã phẫn nộ tới cực điểm.

“Vậy ta hỏi lại ngươi, ngươi thế nhưng là Thư Hùng Song Đạo!”

Sau khi Đông Phương Trí Đức vừa hỏi lời này ra khỏi miệng, toàn bộ hiện trường tất cả đều trở nên vô cùng yên tĩnh, ánh mắt của tất cả mọi người đều tụ tập tại trên thân Lâm Hải, mang theo tâm tình gấp gáp, liền thở mạnh cũng không dám, chờ đợi Lâm Hải trả lời.

“Đừng có thừa nhận, tuyệt đối đừng có thừa nhận!” Cái trán của Thất Trưởng lão giờ phút này đã đổ mồ hôi, ngồi tại trên đài hội nghị, không ngừng nháy mắt cho Lâm Hải, nhưng mà Lâm Hải lại từ đầu đến cuối, đều không có hướng phía lão này liếc nhìn lên một chút.

“Không sai, Thư Hùng Song Đạo, cũng là ta!”

Trầm mặc một hồi, Lâm Hải đột nhiên nhìn Đông Phương Trí Đức, nhàn nhạt mở miệng, thừa nhận thân phận của mình.

Oanh!

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, toàn bộ hiện trường trong nháy mắt liền vỡ tổ, mỗi người cũng lộ ra biểu lộ khiếp sợ không gì sánh nổi, nhìn Lâm Hải sợ hãi không thôi.

“Mẹ nó, Lâm Hải thật sự là Thư Hùng Song Đạo!”

“Nghĩ không ra a, thật là nghĩ không ra, Thư Hùng Song Đạo đại danh đỉnh đỉnh, lại là người trong gia tộc chúng ta!”

“Cái này chỉ sợ nói ra, cũng không ai tin đi.”

Mọi người tại đây, nhao nhao châu đầu ghé tai, ánh mắt nhìn Lâm Hải cực kỳ phức tạp, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Xong!”

Tại trong nháy mắt Lâm Hải chính miệng thừa nhận, Thất Trưởng lão liền nhụt chí, lập tức tê liệt trên ghế ngồi, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Lần này coi như lão không thừa nhận cũng vô dụng, Lâm Hải đã chính miệng thừa nhận thân phận của Thư Hùng Song Đạo, đã hoàn toàn không có chỗ trống để xoay trở về, chỉ có thể nhìn Đông Phương Trí Đức, muốn xử lý chuyện này như thế nào?

“Hừ, đạo phỉ lớn mật, Đông Phương gia tộc ta, há lại là địa phương để ngươi giương oai!” Tam Trưởng lão vốn đã bụi đầu tang mặt, lúc này đột nhiên lại lên tinh thần, hưng phấn hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, quát mắng nói.

Thân phận siêu cấp đạo phỉ của Lâm Hải, đã nhất định không thể trở thành đệ tử của Đông Phương gia tộc, cứ như vậy giao đấu trước đó tự nhiên không tính toán gì hết, như vậy quán quân vẫn là con của lão -Đông Phương Ngọc!

Lâm Hải nghe được thanh âm quát mắng của Tam Trưởng lão, ánh mắt chuyển hướng sang lão, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia tinh mang, lãnh ngạo mở miệng.

“Ngươi tính toán là cái đồ vật gì, cũng xứng hô to gọi nhỏ đối với ta?”

“Ngươi!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để mặt mo của Tam

Trưởng lão đỏ ửng, ngay trước mặt các đệ tử của gia tộc, Lâm Hải cư nhiên miệt thị lão như thế, nhất thời để lão rất là buồn bực giận dữ.

Bất quá, Tam Trưởng lão đến cùng là người cáo già, rất nhanh liền đem phẫn hận trong lòng đè xuống, mà chính là cười lạnh, hướng phía Lâm Hải ném qua ánh mắt mỉa mai.

“Thư Hùng Song Đạo, hẳn là hai người mới đúng chứ, không biết Thư này, là ai, sẽ không phải cũng là người trong gia tộc ta đi?”

Tam Trưởng lão vừa nói xong, sắc mặt Thất Trưởng lão, trong nháy mắt biến đến vô cùng khó coi, trong mắt lóe lên một vẻ lo âu.

“Thất Trưởng lão, ngươi cứ nói đi?”

Trên mặt Tam Trưởng lão âm hiểm cười, hướng phía Thất Trưởng lão nhìn tới.

“Hừ, hỏi ta làm gì!” Thất Trưởng lão nhất thời đem đầu nghiêng qua bên, trái tim lại không tự chủ được nhanh chóng nhảy lên.

“Không sai, Thư Hùng Song Đạo chính là hai người, còn có cái nữ, là ai?” Đông Phương Trí Đức cũng chú ý tới vấn đề này, hướng phía các đệ tử của gia tộc, lạnh lùng đảo qua, âm lãnh mở miệng.

Đông Phương Vũ Kha ngồi ở phía dưới, giờ phút này cũng biết sự tình muốn hỏng, đã sớm bị dọa đến hoa dung thất sắc, thấy Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức đặt câu hỏi, nào dám đứng ra thừa nhận.

“Tộc trưởng, một người khác trong Thư Hùng Song Đạo, không phải là người khác, chính là nàng!” Đông Phương Ngạn thấy hồi lâu không ai thừa nhận, đột nhiên hướng phía Đông Phương Vũ Kha nhất chỉ, nghiêm nghị nói nói.

“A!” Đông Phương Vũ Kha thấy bị nhận ra, nhất thời dọa đến rít lên một tiếng, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Thất Trưởng lão, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?!” Đông Phương Trí Đức tự nhiên nhận biết Đông Phương Vũ Kha là con gái của Thất Trưởng lão, mặt mũi tràn đầy chấn kinh không thể tin được, hướng phía Thất Trưởng lão giận dữ hỏi.

“Tộc trưởng, ta...” Thất Trưởng lão nhất thời nghẹn lời, á khẩu không trả lời được, không biết trả lời như thế nào.

“Ngươi đừng hỏi Thất Trưởng lão!” Đúng vào lúc này, thanh âm đạm mạc của Lâm Hải, vang lên lần nữa.

“Một chuyện Thư Hùng Song Đạo, nguyên nhân đều là bắt nguồn từ ta, có chuyện gì, hướng ta đến!”

“Tộc trưởng đang hỏi chuyện, nơi nào có phần cho ngươi xen vào!” Đông Phương Trí Đức còn chưa mở miệng, Đông Phương Ngạn đột nhiên hướng phía Lâm Hải ném qua một cái ánh mắt lạnh lùng, âm lãnh nói nói.

“Đông Phương Ngạn đúng không?” Lông mày Lâm Hải nhíu lại, đạm mạc liếc nhìn Đông Phương Ngạn một chút, ánh mắt đột nhiên phát lạnh.

“Nghe nói, ngươi là thiên tài ngàn năm khó gặp của Đông Phương gia tộc.” Ngữ khí Lâm Hải mỉa mai, trong lòng dâng lên một hơi khí lạnh, cả sự kiện đều là do cái Đông Phương Ngạn này đang làm ra, Lâm Hải đối với gã đã sinh ra địch ý.

“Hừ!” Đông Phương Ngạn khẽ nâng cái cằm, hừ lạnh một tiếng, vậy mà khinh thường trả lời câu hỏi của Lâm Hải.

Mà lời nói của Lâm Hải, lại lần nữa nhẹ nhàng truyền tới.

“Cái gì cẩu thí thiên tài, trong mắt của ta, không bằng một đống cứt chó!”

“Ngươi muốn chết!” Một câu của Lâm Hải, nhất thời để Đông Phương Ngạn thốt nhiên đại nộ, hướng phía Lâm Hải gầm thét một tiếng.

Mà Lâm Hải lại không sợ chút nào, mang theo một tia cao ngạo lạnh lùng, khinh thường nhìn Đông Phương Ngạn.

“Thế nào, không phục?” Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên hướng phía lôi đài dưới chân nhất chỉ.

“Không phục liền lăn lên, ta một bàn tay liền đập chết ngươi!”

Chương 1481: Mở to hai mắt, xem kỹ!

“Ta dựa vào, não tử của cái Lâm Hải này bị hút đi.”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, cơ hồ tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc thật không thể tin, nhìn Lâm Hải liền như là nhìn một kẻ ngu ngốc.

Đông Phương Ngạn là ai? Đây chính là thiên tài ngàn năm khó gặp một lần của Đông Phương gia tộc, là tồn tại kinh khủng được Phi Tinh Các chủ động mời chào làm đệ tử, Lâm Hải vậy mà chủ động khiêu chiến Đông Phương Ngạn, còn khẩu xuất cuồng ngôn, muốn một bàn tay đem Đông Phương Ngạn chụp chết, cái ngưu bức này thổi đến thật sự là không biên giới.

Đông Phương Ngạn nghe vậy, càng là trực tiếp tức đến bật cười, trong ánh mắt nhìn Lâm Hải lóe lên một tia lãnh mang, khinh thường bĩu môi một cái.

“Cuồng vọng vô tri!”

Tại trong mắt Đông Phương Ngạn, Lâm Hải chỉ là một cái đạo phỉ, có lẽ có chút bản lãnh, nhưng có tư cách gì cùng đài giao đấu với gã. Nếu quả thật muốn lên đài động thủ cùng Lâm Hải, không thể nghi ngờ là đang hạ thấp thân phận của mình.

Đang chuẩn bị bỏ mặc, để Đông Phương Trí Đức ra mặt xử lý việc này, lại không nghĩ thanh âm đạm mạc của Lâm Hải, lại lần nữa truyền đến.

“Ngươi nếu là không dám, thì ngậm cái miệng thối của ngươi lại rồi sớm làm xéo đi, hoàn toàn biến mất ở trước mặt ta, nếu không thật dẫn lửa giận của ta, ngươi có khả năng liền đi không được!”

Đông Phương Ngạn vừa mới chuẩn bị ngồi xuống, nghe được lời nói của Lâm Hải, thân thể trì trệ, trong lòng có một trận lửa cháy vô danh bùng lên, gã mạnh mẽ xoay người, trong mắt mang theo hàn mang băng lãnh, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Ngươi là đang tìm chết sao?” Đông Phương Ngạn mặt lộ sát cơ, lạnh lùng gầm nói.

Tuy Đông Phương Ngạn tự nhận thân phận cao hơn Lâm Hải không biết bao nhiêu cấp độ, trước mặt người khác lại tận lực duy trì phong độ, nhưng Lâm Hải nhiều lần khiêu khích, hơn nữa ngôn ngữ cuồng vọng như thế, rốt cục để gã vô pháp dễ dàng tha thứ.

Dù sao, gã tại Đông Phương gia tộc một mực là tồn tại y hệt như truyền thuyết, bình thường chỉ có phần bị người ngưỡng vọng, liền cả Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức đối với gã, đều mang ba phần nịnh nọt, liền một câu nói nặng cũng không dám nói.

Nhưng Lâm Hải hắn lại tính toán là cái đồ vật gì? Vậy mà tại trước mặt nhiều người lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu chiến tôn nghiêm của gã, huống chi Lâm Hải còn làm thương tổn nặng Đông Phương Ngọc, làm hỏng đại sự, nếu như gã không lại cho Lâm Hải cái giáo huấn, há không phải sẽ khiến người ta cho là Đông

Phương Ngạn gã dễ khi dễ, chỉ là chỉ có bề ngoài.

“Nói nhảm nhiều quá, ta liền hỏi ngươi, dám lên đài hay không!”

Lâm Hải xem thường liếc nhìn Đông Phương Ngạn một chút, sau đó mặt mũi tràn đầy miệt sắc, ngẩng lên cái cằm khiêu khích nói.

Bạch!

Lâm Hải vừa mới nói xong, thân ảnh của Đông Phương Ngạn, đột nhiên biến mất tại chỗ, mọi người còn không thấy rõ chuyện gì xảy ra, thì không gian phía trước Lâm Hải đột nhiên xuất hiện một trận gợn sóng, sau đó Đông Phương Ngạn chậm rãi hiện ra.

“Đậu phộng, Đông Phương Ngạn thực lên sân khấu!”

“Lần này Lâm Hải đần độn, Đông Phương Ngạn không gọt chết hắn!”

“Ai bảo hắn thổi ngưu bức, gan mập dám khiêu khích Đông Phương Ngạn, đây là tự tìm đường chết.” Các đệ tử của Đông Phương gia tộc, nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng, mang theo vẻ hưng phấn, toàn bộ đều nhìn về phía Đông Phương Ngạn trên lôi đài, đây chính là thần tượng trong lòng bọn họ a, có thể nhìn thấy thần tượng tự mình xuất thủ, bọn họ thế nhưng là kích động đến hỏng, liền cả Đông Phương Vũ Kha cũng tạm thời quên hoảng sợ, biểu lộ mê say, như là hoa si.

“Đông Phương Ngạn ca ca rất đẹp a, Lâm Hải cái đại ngu ngốc này, cũng xứng khiêu chiến Đông Phương Ngạn ca ca, thật sự là không biết tự lượng sức mình.”

Lâm Hải nhìn Đông Phương Ngạn như là xuất hiện từ trong trống rỗng, hiện thân trên lôi đài, trong mắt nhất thời lóe lên một tia kinh ngạc, không khỏi nhìn nhiều Đông Phương Ngạn thêm hai mắt, trong lòng có chút ngạc nhiên.

“Trách không được đều nói Đông Phương Ngạn là thiên tài ngàn năm hiếm gặp của Đông Phương gia tộc, tiểu tử này thật là có chút tài năng.”

Chỉ là thực lực hiện ra trên đài của Đông Phương Ngạn, Lâm Hải cũng đã nhìn ra, thực lực của cái Đông Phương Ngạn này, đã đến gần vô hạn với đại năng Nguyên Anh, cách đột phá cảnh giới trước mắt, chỉ sợ chỉ có cách nhau một đường.

“Ngươi không phải kích ta lên sân khấu sao? Ta đã đứng tại cái bên trong này, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi làm sao một bàn tay chụp chết ta!” Lời nói lạnh lùng của Đông Phương Ngạn truyền đến, trong giọng nói mang theo một tia nồng đậm khinh thường.

“Tốt, vậy ngươi hãy mở mắt to ra mà xem, xem kỹ!”

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó đột nhiên giơ bàn tay lên, nhất thời băng vụ bốc lên, âm Hàn Chi Khí gào thét lan tràn, một cỗ khí lãng vô cùng lạnh lẽo trong nháy mắt buông xuống, sương tuyết đầy trời, phảng phất như đem phiến thiên địa này, cũng biến thành thế giới Băng Tuyết.

“Lại là Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

Mọi người quan chiến lập tức nhận ra, Lâm Hải chuẩn bị thi triển, vẫn là một chiêu Huyền Băng âm Sát Chưởng vừa rồi đã đánh bại Đông Phương Ngọc, hơn nữa nhìn khí thế kia, thậm chí so với một chưởng trước đó kia, còn phải mạnh hơn không ít.

Mà Đông Phương Ngạn đối diện, cảm thụ được lạnh lẽo xâm nhập cốt tủy, lại là không thèm để ý chút nào, cười lạnh, một cỗ ánh sáng sáng chói như tinh quang, tô điểm tại xung quanh thân thể, cả người gã trong nháy mắt trở nên như thật như ảo, phảng phất thâm thúy như ngôi sao trong bầu trời đêm.

“Nghĩ không ra thời gian một ngày, ngươi đã đem Huyền Băng âm Sát Chưởng, luyện đến tầng thứ hai, không thể không nói ngươi cũng coi là một cái thiên tài khó được.” Đông Phương Ngạn hơi kinh ngạc, nhàn nhạt nói nói, nhưng rất nhanh, trong mắt của gã lần nữa hiện lên quang mang đùa giỡn.

“Nhưng nếu như đây chính là lực lượng để ngươi khiêu khích ta, như vậy chỉ có thể nói ngươi quá vô tri, lấy nhãn giới như ếch ngồi đáy giếng của ngươi, căn bản không biết công pháp của thế lực lớn, là đáng sợ cỡ nào, mà thực lực ngươi cho rằng tự ngạo, càng bất quá là một chuyện cười.”

Nói xong, Đông Phương Ngạn khoác hai tay ra phía sau, nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Hải một chút, lộ ra một bộ tư thái ở trên cao nhìn xuống.

“Ra tay đi, ta liền đứng tại bên trong này tiếp một chưởng của ngươi, để ngươi thấy rõ lời nói vừa rồi của chính mình, là ngu xuẩn cùng buồn cười cỡ nào!”

“Đúng là có người rất ngu xuẩn rất buồn cười, nhưng có một chút ngươi lầm, cái kia chính là, ngu xuẩn buồn cười, là ngươi chứ không phải ta!” Lâm Hải nói xong, thủ chưởng lượn lờ băng vụ lia liền lăng không vỗ xuống, nhất thời giữa không trung hiện ra một cái chưởng ấn hàn băng cực lớn, như là một tòa băng sơn cực lớn, hướng phía đỉnh đầu Đông Phương Ngạn, oanh không rơi xuống.

“Huyền Băng âm Sát Chưởng thật đáng sợ!”

Lâm Hải vỗ ra một chưởng, kỳ hàn thấu xương cùng hàn phong gào thét, để cho các đệ tử của Đông Phương gia tộc nhất thời toàn thân rùng mình một cái, âm Hàn Chi Khí chui thẳng vào cốt tủy, vội vàng vận chuyển chân khí bảo vệ toàn thân, đồng thời khuôn mặt đều lộ ra ánh mắt kinh hãi.

“Cái Lâm Hải này, thật đáng sợ, cũng may chính là gặp được Đông Phương Ngạn, đổi thành những người khác, tuyệt đối không ngăn cản nổi một chưởng này.”

“Bất quá đáng tiếc a, Lâm Hải coi như lợi hại hơn nữa, thì có ích lợi gì, hắn đối mặt chính là Đông Phương Ngạn.”

Tuy một chưởng này của Lâm Hải có khí thế cường đại uy mãnh, băng lãnh thấu xương Kỳ Hàn Sương Tuyết, càng làm cho người như là rơi vào hầm băng vạn năm, cơ hồ đem cả linh hồn cũng đông cứng, nhưng vẫn không có người xem trọng Lâm Hải, dù sao địa vị của Đông Phương Ngạn trong gia tộc, liền như là Thần Minh, là tồn tại không thể chiến thắng.

Nhưng Đông Phương Ngạn đối mặt với một chưởng vô cùng lạnh lẽo này của Lâm Hải, tuy vẫn là chắp hai tay sau lưng, một bộ phong khinh vân đạm, bộ dáng không có chút rung động nào, nhưng trong lòng lại bỗng nhiên nhảy một cái, kinh hãi không thôi, hiển nhiên uy lực trong một chưởng này của Lâm Hải, đã vượt qua tưởng tượng của gã.

Ông!

Ngay tại khi chưởng ấn hàn băng cực lớn, cách đỉnh đầu Đông Phương Ngạn khoảng cách còn có không đến một trượng, kỳ hàn đáng sợ đột nhiên hội tụ thành một cái lồng giam hầm băng vô hình, đem khí tức của Đông Phương Ngạn triệt để khóa kín, vô số băng sương như là tơ tằm đếm không hết, lạnh thấu xương như kiếm, đâm thẳng vào thân thể của Đông Phương Ngạn.

“Không tốt!”

Cho tới giờ khắc này, sắc mặt của Đông Phương Ngạn rốt cục biến đổi, cũng không còn cách nào bảo trì trấn định trước đó, ngược lại ánh mắt lộ ra kinh hãi thật sâu, thậm chí còn có một tia hoảng sợ khó có thể tin.

“Cái Lâm Hải này, làm sao có thể mạnh như vậy!!!”

Cho tới giờ khắc này, Đông Phương Ngạn mới cảm nhận được sự đáng sợ của Lâm Hải, trong lòng gào thét một tiếng thật không thể tin, lúc này nào còn nhớ được trang bức, hai tay để phía sau vội vàng cầm tới phía trước, đột nhiên vạch ra một cái đồ hình ngôi sao, đột nhiên hướng phía chưởng ấn hàn băng trên đỉnh đầu bỗng nhiên nhất kích, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Tinh Quang Tập Sát Trảm!”

Oanh! Sau một khắc, vô số tinh quang thôi xán, lóe ra tia sáng chói mắt, đem không gian cũng chiếu rọi ra bầu trời đêm thâm thúy, phảng phất như vô số ngôi sao, hướng phía chưởng ấn hàn băng, điên cuồng va chạm mà đi.

Chương 1482: Một chưởng này, đến cùng có bao nhiêu đáng sợ!

“Đây là công pháp độc môn của Phi Tinh Các, thức thứ ba của Dẫn Tinh Quyết, Tinh Quang Tập Sát Trảm!”

Nhìn thấy Đông Phương Ngạn xuất thủ, đồng tử của Thiên Vũ Tông Quách Côn nhất thời co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Trách không được Đông Phương Ngạn được xưng là thiên tài, gia nhập Phi Tinh Các không có thời gian mấy năm, nhưng lại đã đem Dẫn Tinh Quyết luyện đến thức thứ ba.

Kinh ngạc đồng thời, Quách Côn cũng có chút kỳ quái, đối phó một cái xuất thân dã lộ tử như Lâm Hải, cần trực tiếp vừa ra tay liền dùng ra Tinh Quang Tập Sát Trảm sao?

Đồng vị là người của thế lực lớn, Quách Côn tự nhiên rõ ràng Tinh Quang Tập Sát Trảm đáng sợ ra sao, tuy lấy tu vi cảnh giới của Đông Phương Ngạn, khả năng liền một phần mười uy lực cũng không thi triển ra được, nhưng lại đủ để đối kháng với Nguyên

Anh, dùng tại trên thân Lâm Hải, có chút quá đại tài tiểu dụng đi.

Nhưng rất nhanh, ý nghĩ này của Quách Côn liền bị đánh nát triệt để, thay vào đó là kinh hãi cùng không thể tin được thật sâu.

“Cái này sao có thể?!”

Quách Côn luôn luôn trấn định tự nhiên, đột nhiên bỗng nhiên đứng lên, hai mắt như điện hướng phía trên lôi đài nhìn lại, trong ánh mắt mang theo không thể lý giải cùng khiếp sợ khó nói lên lời không thôi!

Chỉ thấy một chiêu Tinh Quang Tập Sát Trảm của Đông Phương Ngạn, khi đối đầu với Huyền Băng âm Sát Chưởng của Lâm Hải, chẳng những không có như ông ta tưởng tượng, trong nháy mắt đem chưởng ấn hàn băng của Lâm Hải đánh nát, ngược lại ánh sao đầy trời bị một chưởng kia đánh tan, hóa thành vô số quang hoa, biến mất tại giữa không trung.

Tinh Quang Tập Sát Trảm đối kháng với Huyền Băng âm Sát Chưởng, kết quả lại là bại hoàn toàn!

Nhưng mà, cái này còn chưa kết thúc, chưởng ấn của Lâm Hải cũng chỉ là bị ngăn trở, lại lần nữa rơi xuống, mang theo băng tuyết cuồng bạo, mắt thấy liền phải rơi vào đỉnh đầu của Đông Phương Ngạn.

“Không!”

Đông Phương Ngạn nhất thời lộ vẻ mặt hoảng sợ, phát ra một tiếng gào thét hoảng sợ, muốn trốn tránh lại phát hiện toàn thân đều đã bị kỳ hàn đóng băng, phong sương khóa kín toàn bộ đường lui, chờ đợi gã chỉ có một con đường chết!

“Đậu phộng!”

Người của Đông Phương gia tộc ở đây, lập tức tất cả đều đứng lên, mỗi cái đều mặt lộ vẻ kinh ngạc, tròng mắt cơ hồ cũng trừng ra ngoài, làm thế nào cũng không thể tin được cảnh mà chính mình đã thấy này.

“Truyền thuyết của Đông Phương gia tộc, đệ nhất thiên tài Đông Phương Ngạn từ ngàn năm nay, muốn treo?”

Mọi người đột nhiên cảm thấy, tình cảnh trước mắt là không chân thực như thế, thần tượng trong lòng bọn họ, kiêu ngạo vĩnh cửu của Đông Phương gia tộc, làm sao lại bại.

Thế nhưng là, chưởng ấn băng hàn cực lớn, cùng kỳ hàn thấu xương của Lâm Hải này lại đang nhắc nhở bọn họ, đây hết thảy đều là thật, Đông Phương Ngạn tại dưới một lòng bàn tay của Lâm Hải đã bại hoàn toàn, không thể trốn đi đâu được, thập tử vô sinh!

“Không phục liền lăn lên, ta một bàn tay đập chết ngươi!”

Lời nói trước đó của Lâm Hải, đột nhiên lần nữa vọng lại tại trong trái tim của mỗi người, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt của tất cả mọi người cũng trở nên hoảng sợ không thôi, tràn ngập kính sợ.

Trước đó bọn họ, còn cảm thấy câu nói này của Lâm Hải quả thực chính là chuyện tiếu lâm, chỉ có người bị đầu rút ra, mới sẽ nói ra ngữ điệu ngu xuẩn buồn cười cuồng vọng như thế, thậm chí ngay cả Thất Trưởng lão ở bên Lâm Hải, đều là lắc đầu cười khổ, chỉ coi đây là một câu lời nói lớn mạnh thanh thế của Lâm Hải, chứ không hề coi là thật.

Nhưng bây giờ, lời nói nhìn như cuồng vọng đến trên trời này, lại trơ trơ hiện ra tại trước mặt bọn họ, đạt được nghiệm chứng, tuyệt thế thiên tài Đông Phương Ngạn bên trong lòng bọn họ, thật muốn bị một bàn tay của Lâm Hải chụp chết, để bọn họ có thể nào không vừa hãi vừa sợ.

“Ta còn có tiền đồ rất tốt, ta không thể chết!”

Nội tâm của Đông Phương Ngạn hoảng sợ không thôi, nhìn chưởng ấn của Lâm Hải rơi xuống, trong lòng không khỏi phát ra một tiếng gầm hống không cam lòng.

“Tinh La Mật Bố!”

Bỗng nhiên, Đông Phương Ngạn lại là hét lớn một tiếng, nhất thời xung quanh thân thể xuất hiện vô số ánh sáng ngôi sao lít nha lít nhít, trong nháy mắt hình thành một tầng lồng ánh sáng, phảng phất như vô số ngôi sao hiện ra, lấy gã làm trung tâm, đem gã bao kín không một kẽ hở hộ ở trong đó.

“Thậm chí ngay cả Tinh La Mật Bố cũng học được?! Đông Phương Ngạn không hổ là thiên tài!”

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Quách Côn lần nữa lộ ra thần sắc chấn kinh, cái Tinh La Mật Bố này, chính là một chiêu thức phòng ngự duy nhất bên trong Dẫn Tinh Quyết, luyện đến cực hạn nghe nói có thể chống cự hết thảy công kích trên thế gian, tuy đây là một loại thuyết pháp khoa trương, nhưng cũng đủ để chứng minh lực lượng cường đại của một chiêu phòng ngự này.

“Xem ra Đông Phương Ngạn không lo!”

Liền một chiêu này cũng xuất ra, lo lắng trước đó của Quách Côn đã dần dần biến mất, Đông Phương Ngạn dù sao cũng đã bái nhập thế lực lớn, có nội tình thâm hậu, làm sao có thể bị một cái Lâm Hải không biết từ đâu nhảy ra này giết chết. Vậy cũng quá ném mặt của thế lực lớn đi.

“Ừm? Tinh La Mật Bố muốn phá, cái này sao có thể!”

Sắc mặt Quách Côn vừa mới hòa hoãn, sau đó trong nháy mắt lại trở nên một mặt kinh hãi, ánh mắt lộ ra thần sắc càng thêm không thể tin, trong lòng càng là sợ hãi không thôi.

Chỉ thấy một chiêu phòng ngự cường đại trứ danh Tinh La Mật Bố của Phi Tinh Các, khi nghênh tiếp Huyền Băng âm Sát Chưởng của Lâm Hải, thế mà bỗng nhiên lay động một trận, trong nháy mắt vô số tinh quang tiêu tán, sau đó kịch liệt run rẩy lên, vậy mà ẩn ẩn có xu thế tán loạn.

“Một chưởng này của Lâm Hải, đến cùng có bao nhiêu đáng sợ!”

Thoáng một cái, liền cả Quách Côn cũng không bình tĩnh, đột nhiên đứng dậy, trong mắt tràn ngập thật không thể tin.

“A!” Đông Phương Ngạn tại dưới chưởng ấn hàn băng của Lâm Hải áp bách, huyết dịch khắp người cơ hồ cũng đông cứng, kỳ hàn thấu xương càng là xuyên thấu qua tinh quang, cơ hồ đem linh hồn của gã cũng đông cứng, đau đớn cùng áp lực cực lớn, làm cho Đông Phương Ngạn không tự chủ được phát ra một tiếng gào thét trầm thấp, hai chân run rẩy một trận, vậy mà dần dần có dấu hiệu trùn xuống.

Hơn nữa nhìn Lâm Hải đối diện, một tay khoác về sau, một tay nắm lại xa xa giơ lên, cực kỳ chậm chạp ép xuống, biểu hiện trên mặt đạm mạc, phong khinh vân đạm, tựa như đang làm một chuyện cực kỳ chuyện bình thường, hoàn toàn là một bộ dáng thành thạo, không tốn sức chút nào.

“Trời ạ, ta thấy cái gì?”

“Đông Phương Ngạn thực muốn bại!”

“Cái Lâm Hải này, quả thực là cường đại đến biến thái!”

“Xem ra có câu nói nói không sai, quả nhiên là sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân a!”

Tất cả mọi người trong Đông Phương gia tộc, tất cả đều triệt để trợn tròn mắt, liền coi như bọn họ có nhãn lực gì, giờ phút này cũng có thể tuỳ tiện nhìn ra, ở giữa Lâm Hải cùng Đông Phương Ngạn, đến tột cùng là ai mạnh ai yếu.

Nhìn Đông Phương Ngạn đem hết toàn lực chống cự lại một chưởng của chính mình, mặt mũi cũng nghẹn đến đỏ bừng, trong mắt đã kinh hãi lại sợ, sớm đã không có cảm giác ưu việt cao cao tại thượng cùng coi trời bằng vung trước đó, Lâm Hải lúc này mới cười lạnh một tiếng.

“Trước đó, ngươi luôn mồm nói ta cuồng vọng vô tri, ta chỉ có chút thực lực ấy, ở trước mặt ngươi chỉ là chuyện cười, làm sao hiện tại, ngươi lại không nói lời nào?”

“Ngay cả một chưởng của ta cũng không ngăn cản nổi, đây chính là cái gọi là thiên tài? Đây chính là tư bản để ngươi hung hăng càn quấy cuồng vọng sao?”

“Nếu như thực lực của ta chỉ là trò cười, như vậy hiện tại ngươi, đây tính toán là cái gì?! Thật chẳng lẽ như ta nói trước đó, liền một đống cứt chó cũng không bằng sao?”

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Đông Phương Ngạn vừa thẹn lại giận, xấu hổ vô cùng, cộng thêm phải tiếp nhận áp lực thật lớn khi chống cự Huyền Băng âm Sát Chưởng, đột nhiên há miệng ra, liền phun ra ngoài một ngụm máu tươi, quang mang ngôi sao bên ngoài thân, trong nháy mắt lần nữa tiêu tán vô số, mắt thấy càng thêm không ngăn cản nổi.

“Xong xong, Đông Phương Ngạn lần này thật muốn treo!”

Tất cả mọi người trong Đông Phương gia tộc, đều lộ vẻ mặt thần sắc chấn kinh, Tam Trưởng lão thì là một mặt trắng bệch, mặt không còn huyết sắc, ánh mắt lộ ra tuyệt vọng thật sâu.

“Tộc trưởng, van cầu ngươi, mau cứu Ngạn nhi a!”

Tam Trưởng lão đột nhiên chạy đến trước mặt Đông Phương Trí Đức, phù phù liền quỳ xuống, thất kinh cầu tình nói.

Liền cả Đông Phương Ngạn cũng đều không phải là đối thủ của Lâm Hải, lấy thực lực của lão lại càng thêm không được, bây giờ có thể cứu Đông Phương Ngạn, chỉ sợ chỉ có Đông Phương Trí Đức.

“Ai!”

Trong lòng Đông Phương Trí Đức than nhẹ một tiếng, biết mình mà còn không lên tiếng, Đông Phương Ngạn thực muốn bị Lâm Hải một chưởng vỗ chết, bất kể nói thế nào, Đông Phương Ngạn cũng là người của Phi Tinh Các, càng là kiêu ngạo của gia tộc lão, lão há có thể nhìn Đông Phương Ngạn cứ như vậy mà chết.

Đứng người lên, Đông Phương Trí Đức vừa muốn mở miệng ngăn cản Lâm Hải, sắc mặt lại bỗng nhiên biến đổi, sau đó hai mắt đột nhiên rơi vào trên thân Đông Phương Ngạn, mặt mũi tràn đầy kinh sợ!

“Đây là…” Trong mắt Đông Phương Trí Đức, đột nhiên bùng lên tinh quang, kinh hãi không thôi!

Chương 1483: Một chưởng không thể chụp chết, vậy liền lại thêm một chưởng!

Chỉ thấy đỉnh đầu của Đông Phương Ngạn, đột nhiên dâng lên một đường quang hoa mãnh liệt, xông thẳng tới chân trời, trong nháy mắt khuếch tán ra giữa không trung, đồng thời một cỗ khí tức cường đại phát ra, quang mang tứ xạ, chiếu rọi trời trong.

Đáng sợ hơn là, một cỗ năng lượng cường đại, tại bên trong người Đông Phương Ngạn cấp tốc kéo lên, hai con ngươi của Đông Phương Ngạn đột nhiên bắn ra quang mang mãnh liệt, sắc bén vô cùng, nhiếp nhân tâm phách, để cho người ta nhìn lên một cái, cũng cảm thấy một cỗ uy áp trên linh hồn, tâm thấy sợ hãi.

“Đây là, đột phá!”

“Đông Phương Ngạn vậy mà tại dưới chưởng lực áp bách của Lâm Hải, xông phá bình cảnh, thành công ngưng tụ Nguyên Anh!”

Không riêng gì trong lòng Đông Phương Trí Đức thấy kinh hãi, sửng sốt tại chỗ, cơ hồ tất cả mọi người khi thấy cảnh này, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, lộ ra thần sắc khó có thể tin.

“Ha ha ha, Ngạn nhi tốt lắm, không hổ là kỳ tài ngàn năm khó gặp một lần, vậy mà nhất cử đột phá, trở thành đại năng Nguyên Anh, nhìn cái Lâm Hải này còn có thể hung hăng càn quấy đến khi nào!”

Tam Trưởng lão phản ứng lại đầu tiên, tuyệt vọng trên mặt trong nháy mắt đã biến mất, thay vào đó là điên cuồng vui sướng, nhịn không được cười dài một tiếng, kích động lớn tiếng hô nói.

“Đông Phương Ngạn trở thành đại năng Nguyên Anh!”

“Đệ nhất thiên tài của Đông Phương gia tộc ta, đã tiến giai Nguyên Anh!”

“Không hổ là thần tượng của chúng ta, quá ngưu bức!”

Oanh một tiếng, các đệ tử của Đông Phương gia tộc từ trong lúc khiếp sợ đã tỉnh táo lại, trong nháy mắt sôi trào, trong mắt mỗi cái mang theo quang mang kích động cùng hưng phấn, nhìn Đông Phương Ngạn đã có hưng phấn lại có hâm mộ, thậm chí tràn ngập sùng bái.

Trước đó Đông Phương Ngạn cơ hồ thua ở dưới lòng bàn tay của Lâm Hải, để tín ngưỡng trong nội tâm của bọn họ kém chút sụp đổ, bây giờ thời khắc mấu chốt Đông Phương Ngạn lại lâm trận đột phá, thế tất có thể thay đổi cục thế, treo Lâm Hải lên đánh, để nội tâm của bọn họ lần nữa trở nên lửa nóng.

“Ta đã nói rồi, đây mới là thực lực mà Đông Phương Ngạn phải có, gia tộc truyền thuyết, tuyệt thế thiên tài, làm sao có thể thua ở trong tay một cái đạo phỉ!”

Mọi người nhao nhao kích động hưng phấn than thở, trong mắt dị sắc liên tục, gấp gáp tuyệt vọng cùng nghi hoặc không hiểu trước đó, đột nhiên biến mất vô tung không còn tăm hơi, thay vào đó là lạnh nhạt như chuyện đương nhiên, đây mới là biểu hiện mà thiên tài trong lòng bọn họ, hẳn là nên có!

Oanh!

Khí tức cực lớn trong người Đông Phương Ngạn, trong nháy mắt đã đem chưởng ấn hàn băng của Lâm Hải, trùng kích bắn lên cao cao, tuyết sương mù bay tán loạn, rung động ầm ầm, lại có dấu hiệu tán loạn.

“A, có chút ý tứ!”

Lâm Hải tự nhiên cũng phát hiện, Đông Phương Ngạn thế mà tại trong cái lúc ngàn cân treo sợi tóc này, thành công ngưng tụ Nguyên Anh, thực lực trong nháy mắt tăng vọt, uy lực của Huyền Băng âm Sát Chưởng trước đó, đã áp chế không nổi gã.

“Hừ!”

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh đắc ý, truyền vào trong tai Lâm Hải, đã thấy Đông Phương Ngạn ở đối diện, sắc mặt mang theo ý cười dữ tợn, tràn ngập đùa giỡn nhìn lấy Lâm Hải, không ngừng cười lạnh.

“Lâm Hải, ta thừa nhận thực lực của ngươi rất mạnh, cường đại đến để cho ta cũng suýt nữa ngã vào bên trong tay của ngươi!”

“Nhưng là, vậy thì thế nào? Ngươi có mạnh hơn nữa, thì mạnh hơn được Nguyên Anh sao?”

Nói xong, Đông Phương Ngạn đột nhiên đưa tay ra một chưởng, mang theo trận gió mãnh liệt, hướng phía chưởng ấn hàn băng giữa không trung, cũng là một kích như lôi đình.

Oanh!

Một đường tiếng vang truyền đến, chưởng ấn hàn băng trong nháy mắt đã vỡ vụn, hóa thành vô số băng vụ sương hoa, tiêu tán tại giữa không trung.

“Đậu phộng, thật mạnh! Phất tay liền có thể phá Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

“Cái này, chính là thực lực của đại năng Nguyên Anh sao?”

Một màn này, làm cho tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, đối với thực lực bây giờ của Đông Phương Ngạn, liền cảm thấy một cỗ kính sợ thật sâu, liền cả Quách Côn cùng Đông Phương Trí Đức cũng âm thầm gật đầu, tán thưởng không thôi.

Nghĩ không ra Đông Phương Ngạn mới vừa vặn đột phá Nguyên Anh, vậy mà liền có thực lực như thế, thật sự không hổ danh là thiên tài, nếu Phi Tinh Các toàn lực bồi dưỡng, ngày sau tất nhiên có thể trở thành tồn tại loá mắt!

“Xong!”

Thất Trưởng lão lúc đầu một mặt hưng phấn vui sướng, thấy Đông Phương Ngạn thế mà tại lúc mấu chốt này, đột phá trở thành đại năng Nguyên Anh, nhất thời một cỗ tuyệt vọng cùng cảm giác bất lực thật sâu xông lên đầu, để lão đặt mông ngồi trên ghế.

Lâm Hải coi như mạnh hơn, như thế nào lại là đối thủ của đại năng Nguyên Anh, Huyền Băng âm Sát Chưởng vô cùng đáng sợ kia, cũng bị Đông Phương Ngạn tiện tay dùng một chưởng nhẹ nhõm đánh tan, Lâm Hải còn có thể lấy cái gì cùng gã đối kháng.

Đông Phương Ngạn giờ phút này, nội tâm cuồng hỉ đồng thời, thì là một trận thư sướng, trước đó bị Lâm Hải chèn ép không hề có lực đánh trả, lại còn phải chịu đựng ngôn ngữ mỉa mai của Lâm Hải cùng ánh mắt kinh ngạc thất vọng của mọi người, để Đông Phương Ngạn luôn luôn cao ngạo, nhận được đả kích trầm trọng trước đó chưa từng có, kém chút bởi vậy mà sinh ra tâm ma.

Mà phong hồi lộ chuyển, giờ phút này gã đã thành công đột phá, lần nữa trở thành cường thế một phương, làm sao có thể buông tha cho Lâm Hải.

Khóe miệng nhếch lên, hai mắt mang theo hàn mang băng lãnh, rơi vào Lâm Hải trên thân, đùa giỡn mở miệng.

“Vừa rồi ngươi không phải nói, muốn một chưởng vỗ chết ta sao? Bây giờ ta êm đẹp đứng tại bên trong này, ngươi lại có lời gì để nói?”

Lâm Hải nhìn vẻ mặt hung hăng càn quấy đắc ý của Đông Phương Ngạn, lại không giận, mà chính là khe khẽ thở dài.

“Cái này Đông Phương Ngạn, vận khí thật tốt!”

Một chưởng trước đó của Lâm Hải, hắn cho rằng đã đủ để đối phó với Đông Phương Ngạn, bởi vậy chỉ dùng hai thành lực đạo, nhưng ai biết vận khí của Đông Phương Ngạn tốt như vậy, thế mà lâm trận đột phá, trong nháy mắt đem một chưởng này cho phá.

Ngẩng đầu, nhàn nhạt liếc nhìn Đông Phương Ngạn lần nữa đã khôi phục tự tin, một mặt ngạo nghễ một chút, Lâm Hải nhún nhún vai.

“Còn có thể có lời gì để nói? Một chưởng không thể chụp chết, vậy liền lại thêm một chưởng!!”

Lâm Hải nói xong, đột nhiên một cỗ Băng Hàn Chi Khí càng thêm cường đại, trong nháy mắt từ trong người phát ra, để Đông Phương Ngạn đang âm thầm cười lạnh sắc mặt đột nhiên biến đổi, ánh mắt lộ ra thần sắc sợ hãi khó có thể tin!

“Cái này, cái này sao có thể!”

Đông Phương Ngạn kinh hãi phát hiện, khí thế trong người Lâm Hải đang cấp tốc kéo lên, vậy mà cho gã một loại cảm giác áp bách thật sâu, nhất là cỗ kỳ hàn đang điên cuồng ngưng tụ trong không khí này, vậy mà để Nguyên Anh mà gã vừa mới ngưng tụ, còn chưa vững chắc, cũng sinh ra một tia run rẩy, phảng phất sinh ra một cỗ sợ hãi thật sâu.

Ông!

Mà lúc này đây, Lâm Hải lần nữa giơ thủ chưởng lên, nhất thời hàn phong gào thét, sương tuyết đầy trời, bầu trời trong nháy mắt biến thành một bên trắng xoá, phảng phất như hàn đông bất chợt kéo đến, để cho linh hồn người ta run rẩy, băng hàn triệt cốt!

“Có bản lĩnh, đón thêm một chưởng này!”

Thanh âm của Lâm Hải băng lãnh như kỳ hàn tới từ Cửu U Địa Ngục, đột nhiên vang lên tại bên tai Đông Phương Ngạn, sau một khắc chưởng ấn hàn băng cực lớn, lần một lần nữa ngưng tụ, xuất hiện tại giữa không trung, bí mật mang theo bão tuyết đầy trời, hướng phía đỉnh đầu của Đông Phương Ngạn, ầm vang rơi xuống!

“Đây là, Huyền Băng âm Sát Chưởng tầng thứ ba!”

“Không có khả năng, Lâm Hải không phải ngày hôm qua mới cướp đi ngọc giản công pháp Huyền Băng âm Sát Chưởng à, làm sao có thể trong một đêm đã luyện tới tầng thứ ba.”

“Cái Huyền Băng âm Sát Chưởng tầng thứ ba này, ẩn chứa lực lượng đạo hạnh quá cường đại, Đông Phương Ngạn mặc dù đã là đại năng Nguyên Anh, nhưng Nguyên Anh bất ổn, chỉ sợ chưa hẳn có thể ngăn cản được a!”

Một đám cao thủ trên đài hội nghị, nhất thời lộ ra vẻ kinh hãi, nhìn chưởng ấn hàn băng giữa không trung lần này lại càng khủng bố hơn, từng cái tràn ngập chấn kinh, chẳng ai ngờ rằng, Lâm Hải vậy mà cường hãn như vậy!

Vốn cho rằng Đông Phương Ngạn ngưng tụ Nguyên Anh, đã đứng tại một tầng cảnh giới càng cao hơn so với Lâm Hải, chiến thắng Lâm Hải cơ hồ không có gì khó tin, nhưng nào nghĩ đến Lâm Hải cường đại vượt quá dự kiến của tất cả mọi người, trong lúc nhất thời lo lắng lại nổi lên, trong nháy mắt lần nữa đem trái tim của mọi người, tất cả đều nhấc lên.

Sắc mặt Đông Phương Ngạn càng là hoàn toàn thay đổi, đối mặt với cái chưởng ấn đáng sợ lạnh lẽo tận xương, cơ hồ đem không gian cũng đóng băng nứt vỡ này của Lâm Hải, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia thần sắc cuồng bạo, khí tức cực lớn đột nhiên nở rộ, bao phủ khắp nơi!

“Hừ, chỉ là con kiến hôi, cũng dám càn rỡ ở trước mặt đại năng Nguyên Anh, nhìn ta phá một chưởng này của ngươi!”

Tuy một chưởng này của Lâm Hải, để Đông Phương Ngạn có chút bất an, nhưng gã hiện tại thế nhưng là đại năng Nguyên Anh, thân phận cùng thực lực đều đã xưa đâu bằng nay, sao lại bị một chưởng của Lâm Hải hù sợ.

Nói xong, Đông Phương Ngạn đột nhiên giơ song chưởng múa lên ở trước ngực, tạo ra một đường quang mang màu trắng, quấy khí lãng, năng lượng đáng sợ cấp tốc ngưng tụ, rót thành một đoàn sóng ánh sáng sáng chói loá mắt.

“Diệt cho ta!” Đông Phương Ngạn hét lớn một tiếng, song chưởng bỗng nhiên hướng phía giữa không trung đẩy ra, sóng ánh sáng năng lượng như là một khỏa ngôi sao, mang theo tiếng khóc bén nhọn, hướng chưởng ấn hàn băng đánh tới!

Chương 1484: Ngươi là đang một lòng muốn chết sao!

Oanh! Một đường tiếng vang nặng nề vang lên, sóng ánh sáng năng lượng của Đông Phương Ngạn, cùng chưởng ấn hàn băng của Lâm Hải, trong nháy mắt kích đụng vào nhau, nhất thời quang mang văng khắp nơi, Băng Tuyết Phân Phi, giữa không trung như là nổi lên vòi rồng, khí lãng tàn phá bừa bãi bao phủ, lôi đài dùng chất liệu đặc thù xây dựng, vậy mà phanh một tiếng, trong nháy mắt đã đổ sụp, một mảnh bừa bộn.

Mà thân ảnh của Lâm Hải cùng Đông Phương Ngạn, lại trầm ổn rơi trên mặt đất, trên mặt hai người, đều mang một tia ngưng trọng, ánh mắt nháy cũng không nháy mắt, hướng phía đỉnh đầu nhìn lại, đã thấy sóng ánh sáng cùng chưởng ấn, như là có sinh mệnh, kịch đấu tại giữa không trung, nhất thời vậy mà khó phân cao thấp.

“Không có khả năng, bằng vào lực lượng Nguyên Anh của ta, thế mà vô pháp phá hủy cái chưởng ấn này.” Ánh mắt Đông Phương Ngạn lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu, một mặt khó có thể tin.

Mà Lâm Hải thì là nhíu mày, trong lòng âm thầm lắc đầu.

“Công pháp cấp bậc của Huyền Băng âm Sát Chưởng, cuối cùng vẫn là quá thấp, mình đã dùng ra ba phần thực lực, vậy mà vô pháp miểu sát một cái vừa mới đột phá Nguyên Anh, thật khiến người ta thất vọng a!”

Lâm Hải cùng Đông Phương Ngạn giằng co, đồng thời mọi người quan chiến lại lập tức tất cả đều ngốc, nhất là đám người trên đài hội nghị, ánh mắt của tất cả cơ hồ đều rơi vào trên thân Lâm Hải, tràn ngập thật không thể tin.

"Liền cả đại năng Nguyên Anh, cũng không làm gì được Lâm Hải."

Đông Phương Ngạn vừa mới đột phá đến Nguyên Anh, mọi người thế nhưng là tận mắt nhìn thấy, thế nhưng là dù vậy, vậy mà đều vô pháp cầm xuống Lâm Hải, thực lực của Lâm Hải, quả thực cũng có chút cường đại kinh khủng!

"Thiên phú của cái Lâm Hải này, rất có thể so với Đông Phương Ngạn càng thêm yêu nghiệt a!"

Một đám cao thủ của Đông Phương gia tộc, cũng không phải tất cả đều là người không có kiến thức, giờ phút này trong lòng đã bắt đầu đối với thực lực thậm chí là thiên phú tu luyện của Lâm Hải, gắt đầu đánh giá cẩn thận lại.

Mà Thiên Vũ Tông Quách Côn, đồng tử càng là co lại nhanh chóng, trong lòng kinh hãi không thôi.

Biểu hiện trước đó của Lâm Hải, đã đủ để vượt qua dự liệu của ông ta, thậm chí đã để ông ta động suy nghĩ nếu không thể để mình sử dụng thì giết bỏ, nhưng hôm nay Lâm Hải vậy mà đối cứng với Đông Phương Ngạn vừa mới đột phá Nguyên Anh, để ông ta đối với tiềm lực của Lâm Hải, càng thêm chấn kinh.

Nếu không phải Lâm Hải từ đầu đến cuối, đều không có phóng xuất ra cảnh giới khí tức Nguyên Anh, mặt ngoài một mực đem thực lực áp chế ở cảnh giới Kim Đan, ông ta thậm chí đều muốn hoài nghi Lâm Hải có phải Nguyên Anh cảnh hay không?

"Nhất định phải làm mọi thứ có thể, đem cái Lâm Hải này thu nhập vào Thiên Vũ Tông!" Ý niệm trong lòng Quách Côn, càng thêm mãnh liệt.

"Hừ hừ, ngươi làm sao còn không có chụp chết ta à, chỉ một điểm bản sự này, cũng dám nói khoác mà không biết ngượng, không sợ người trong thiên hạ chế nhạo sao!”

Đông Phương Ngạn thấy cùng Lâm Hải thật lâu vẫn khó phân cao thấp, trong lòng vừa tức vừa gấp, lần nữa nhớ tới lời nói trước đó của Lâm Hải, không khỏi mở miệng mỉa mai nói.

“Ha ha. Ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy, có người sốt ruột chịu chết đâu!” Lâm Hải nghe được, buồn cười một trận, sau đó mang theo bất đắc dĩ gật gật đầu.

“Ta người này, từ nhỏ đã yêu giúp người làm niềm vui, nếu ngươi đã chờ không nổi, vậy liền đập chết ngươi thôi!”

Lâm Hải nói xong, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, sau đó chân khí trong cơ thể nhấp nhô, đạo hạnh phun ra, lập tức đem Băng Chi Đạo lần nữa đề bạt, dùng ra trọn vẹn bốn phần mười thực lực.

Oanh!

Trong nháy mắt, băng tuyết giữa không trung đột nhiên gấp gấp, bay múa đầy trời, chưởng ấn hàn băng cực lớn, đột nhiên trở nên băng tinh trong suốt, một cỗ khí tức càng thêm vô cùng lạnh lẽo, cấp tốc bốc lên, tràn ngập cả vùng không gian.

Đồng thời phía trên chưởng ấn, lực trấn áp vô cùng cường đại, giống như một ngọn núi lớn, ầm vang hướng phía sóng ánh sáng năng lượng của Đông Phương Ngạn, mãnh liệt nghiền ép xuống.

“Điều đó không có khả năng!”

Đông Phương Ngạn nhất thời cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại đáng sợ đến mức không thể ngang hàng, đụng vào bên trên sóng ánh sáng năng lượng, liền như là một tảng đá lớn, hung hăng nện ở giữa trái tim của gã, để trái tim của gã bỗng nhiên co rụt lại, nhất thời cổ họng một mặn, một cỗ máu tươi xông tới, kém chút thổ huyết tại chỗ.

Ông!

Mà vừa lúc này, chân khí giữa song chưởng của Đông Phương Ngạn, bỗng nhiên lay động một trận, trong nháy mắt tràn lan ra hơn phân nửa, sóng ánh sáng năng lượng trên đỉnh đầu, tại dưới chưởng ấn hàn băng cực lớn, trực tiếp đột nhiên bị áp bách rơi xuống, còn tại nửa đường liền đã tán loạn biến mất, bị chưởng ấn trực tiếp đập nát.

Nhưng chuyện càng đáng sợ còn tại phía sau, chưởng ấn hàn băng lạnh lẽo tận xương kia, như là một tòa băng sơn nặng nề, mang theo cương phong âm hàn, phảng phất như xé rách không gian, điên cuồng đánh tới đỉnh đầu của Đông Phương Ngạn.

“Không!!!”

Đông Phương Ngạn nhất thời mắt lộ tuyệt vọng cùng vẻ sợ hãi, trong lòng phát ra một tiếng gào thét sợ hãi, gã mới vừa vặn đột phá cảnh giới Nguyên Anh, còn không tới kịp hưởng thụ ánh mắt sùng bái chiêm ngưỡng của mọi người, liền muốn bị một bàn tay của Lâm Hải chụp chết tại bên trong này, để gã như thế nào cam tâm.

“Dừng tay!”

Ngay lúc này, đột nhiên một tiếng quát lạnh, vang lên giữa không trung, sau đó một bóng người đột nhiên xuất hiện tại trước người Đông Phương Ngạn, một cánh tay trống không xuất hiện, lòng bàn tay hướng lên đẩy ra, nhất thời một đạo quang mang, như là chớp nhoáng xẹt qua chân trời, nghênh tiếp chưởng ấn hàn băng của Lâm Hải.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, chưởng ấn hàn băng của Lâm Hải, bị quang mang trong nháy mắt đánh tan, băng tuyết đầy trời, hóa thành hư vô, mà Đông Phương Ngạn cũng bị cái bóng người đột nhiên xuất hiện này, một chưởng đẩy lên khu vực an toàn.

“Ừm?”

Lâm Hải sững sờ, chân mày hơi nhíu lại, nghĩ không ra lại có người tại dưới tay mình, đem Đông Phương Ngạn cấp cứu đi, hơn nữa thực lực của người này, vậy mà sâu không lường được, để Lâm Hải cũng cảm thấy uy hiếp thật sâu.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một bóng người, đang đứng tại giữa Lâm Hải cùng Đông Phương Ngạn, đứng chắp tay, hai mắt như điện, nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem Đông Phương Ngạn, không nói một lời.

“Là ông ta!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lập tức nhận ra người này, chính là Thiên Vũ Tông Quách Côn.

“Lâm Hải, có thể xem ở trên mặt mũi của ta, đến đây là dừng tay hay không?” Quách Côn đột nhiên hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng, trong giọng nói vậy mà mang theo vài phần khách khí.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, gật gật đầu.

“Nếu Quách tiền bối mở miệng, Lâm Hải sao lại không theo, chỉ cần Đông Phương Ngạn không tiếp tục trêu chọc ta, ta có thể không chụp chết gã!”

Thân phận của cái Quách Côn này, thế nhưng là người chứng kiến tuyển bạt thi đấu, đắc tội ông ta là chuyện không cần thiết, huống chi Đông Phương Ngạn là đệ nhất thiên tài của Đông Phương gia tộc, nếu thật muốn giết gã, bên Thất Trưởng lão kia, chỉ sợ cũng không dễ chịu.

Thế là, Lâm Hải dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, cho Quách Côn cái mặt mũi này.

Quách Côn thấy Lâm Hải thức thời như thế, trong lòng âm thầm gật đầu, cũng cảm thấy sắc mặt có ánh sáng, sau đó lại đem đầu chuyển hướng Đông Phương Ngạn, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Đông Phương Ngạn, ngươi nói thế nào?”

Đông Phương Ngạn giờ phút này còn đang thất thần chán nản, căn bản là không có cách tiếp nhận, chính mình đường đường là đệ nhất thiên tài ngàn năm khó gặp một lần của Đông Phương gia tộc, thân thể đã đột phá đến Nguyên Anh, vậy mà vẫn thua ở trong tay Lâm Hải.

Thẳng đến khi Quách Côn đặt câu hỏi, gã mới hồi phục tinh thần lại, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, mang theo một tia cừu hận thật sâu.

“Nếu không phải ta vừa mới đột phá Nguyên Anh, cảnh giới chưa ổn, sao lại bại ở trong tay cái đạo phỉ này, quân tử báo thù mười năm không muộn, hôm nay chỉ sợ chỉ có thể tạm thời nuốt xuống một hơi này, mưu đồ đến ngày sau lại báo!”

Đông Phương Ngạn cũng biết Quách Côn là không thể đắc tội, nếu không đối với gã, đặc biệt là đối với Đông Phương Ngọc, tuyệt đối không có chỗ tốt gì, chỉ có thể hít sâu một hơi, đem khuất nhục cùng phẫn hận trong lòng, tạm thời đè xuống, trong nháy mắt khôi phục một bộ dáng phong khinh vân đạm, phảng phất như chuyện khi trước, hoàn toàn không có phát sinh.

“Đông Phương Ngạn, tự nhiên nguyện ý tiếp nhận điều giải của Quách huynh.”

“Vậy là tốt rồi!” Quách Côn hài lòng gật gật đầu.

“Bất quá...” Mà ngay sau đó, Đông Phương Ngạn liếc nhìn Lâm

Hải một chút, mở miệng lần nữa.

"Quách huynh trước đó cũng thấy rõ ràng, cái Lâm Hải này chính là một trong Thư Hùng Song Đạo, căn bản không xứng làm đệ tử của Đông Phương gia tộc ta, bởi vậy, hắn không có tư cách, đại biểu cho Đông Phương gia tộc, trở thành đệ tử hậu tuyển của thế lực lớn!"

"Ngươi là đang một lòng muốn chết sao!" Đông Phương Ngạn nói xong, không chờ Quách Côn mở miệng, lời nói băng lãnh của Lâm Hải, đột nhiên vang lên, không khí vừa mới hòa hoãn, trong nháy mắt lần nữa hạ xuống điểm đóng băng.

Chương 1485: Hết thảy đều kết thúc

Lời nói của Lâm Hải để trong lòng Đông Phương Ngạn phẫn hận một trận, vừa muốn mở miệng phản bác, đã thấy Quách Côn khoát tay chặn lại.

"Tốt, không được ầm ĩ!"

Nói xong, Quách Côn xoay người lại, chắp hai tay ra sau lưng xa xa nhìn về phía Đông Phương Trí Đức đang ở trên đài hội nghị, nhàn nhạt mở miệng.

"Đông Phương Tộc trưởng, Quách mỗ làm đại biểu cho các thế lực lớn, tới đây chứng kiến tuyển bạt thi đấu của Đông Phương gia tộc ngươi, không biết có thể tiến hành tài quyết với kết quả thi đấu không?"

Đông Phương Trí Đức nghe được, vội vã vàng đứng dậy đứng lên, hướng phía Quách Côn liền ôm quyền, lộ ra ôn hòa nụ cười.

"Quách huynh sao lại nói chuyện này, ngươi là người chứng kiến do thế lực lớn phái tới, tự nhiên có quyền lợi tiến hành tài quyết!"

“Này tốt.” Quách Côn gật gật đầu, “Đã như vậy, Quách mỗ liền việc nhân đức không nhường ai!”

Nói xong, ánh mắt Quách Côn ngưng tụ, hai mắt hiện lên tinh mang, tại trên thân Lâm Hải cùng Đông Phương Ngạn đảo qua từng cái, mọi người tại đây nhất thời hô hấp trì trệ, trong lòng tất cả đều khẩn trương lên.

Tất cả bọn họ đều rõ ràng, quán quân đến tột cùng là Lâm Hải, hay là Đông Phương Ngọc, lập tức liền muốn công bố.

“Lâm Hải, tuy là một trong Thư Hùng Song Đạo, nhưng cũng là Khách khanh khác họ của Đông Phương gia tộc, Quách mỗ cho rằng, giữa hai cái này, cũng không có cái xung đột gì, bởi vậy quán quân tuyển bạt thi đấu, thuộc về Lâm Hải!”

Thanh âm to của Quách Côn, như là chuông lớn vang vọng trời trong, vô cùng rõ ràng rơi vào trong tai của mọi người, hiện trường trong nháy mắt liền sôi trào, trên đài dưới đài một mảnh ồn ào, kích động cao hứng, thất vọng phẫn nộ, nhất thời như là vỡ tổ, ồn ào náo động dị thường.

“Ha ha, ha ha ha ha! Quách tiền bối quả nhiên anh minh!” Cao hứng nhất không ai qua được Thất Trưởng lão, cười đến ria mép cũng nhếch lên.

Mà Tam Trưởng lão thì là sắc mặt như tro tàn, hoàn toàn trắng bệch, trong mắt đã phẫn nộ lại không cam lòng, ánh mắt nhìn về phía Quách Côn, không khỏi sinh ra một tia oán độc, nhưng Quách Côn làm sao cũng chính là người của thế lực lớn, trong lòng của lão dù có hận hơn, lại cũng không dám phản bác, biệt khuất kém chút một ngụm máu phun ra.

“Quách huynh, tuy ngươi là người chứng kiến, nhưng người tuyển bạt chung quy vẫn là con cháu của Đông Phương gia tộc ta, có phải cũng cần phải nghe một chút ý kiến của gia tộc hay

không?”

Đông Phương Ngạn nghe Quách Côn đem quán quân định là Lâm Hải xong, khuôn mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, ánh mắt hiện lên một tia vẻ lo lắng, băng lãnh nói nói.

“Tộc trưởng của các ngươi trước đó đã nói, Quách mỗ có quyền lợi tiến hành tài quyết, nếu có kẻ dự thi không phục kết quả tài quyết này, có thể từ bỏ lần tham dự tuyển bạt này!”

“Ngươi!” Lời nói của Quách Côn, để Đông Phương Ngạn nhất thời biến sắc, trong lòng giận dữ không thôi, ý tứ bên trong lời này lộ ra rất rõ ràng, Quách Côn vậy mà tại lấy chuyện không cho Đông Phương Ngọc tham gia tuyển bạt để tiến hành áp chế!

Mà Quách Côn thì là khoác hai tay ra sau, cái cằm hơi ngang, ánh mắt đạm mạc nhìn một vòng qua tất cả mọi người ở đây, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Lần tuyển bạt thi đấu của Đông Phương gia tộc này, hạng nhất Lâm Hải, hạng hai Đông Phương Ngọc, hạng ba Đông Phương Dã!”

Oanh!

Quách Côn vừa đem kết quả tuyên bố, hiện trường nhất thời lại là một mảnh ồn ào, lần nữa sôi trào lên.

Tuy mọi người đã sớm biết rõ xếp hạng cuối cùng, nhưng từ bên trong chính miệng Quách Côn nói ra, vẫn là gây nên sóng to gió lớn ở trong lòng mọi người, lần nữa nhìn về phía ba người Lâm Hải, không khỏi tràn ngập tình cảm hâm mộ nồng đậm.

Dù sao, tuyên bố này của Quách Côn, cũng đã là sự tình ván đã đóng thuyền, nhân sinh tương lai của ba người này, sẽ phát sinh cải biến trọng đại.

Lâm Hải là hạng nhất, có tư cách chủ động chọn lựa thế lực lớn, tiến vào tông phái nhất lưu tu hành, thành tựu tương lai không thể đoán trước, xác suất ngưng tụ Nguyên Anh cực lớn, thậm chí trùng kích hàng ngũ Địa Tiên, đều chưa hẳn là không có cơ hội.

Đông Phương Dã trước đó cũng đã bị Quách Côn chọn trúng, gia nhập Thiên Vũ Tông, lấy nội tình của Thiên Vũ Tông cùng thiên phú tu luyện của Đông Phương Dã, thành tựu ngày sau cho dù không như Lâm Hải, cũng sẽ không cách biệt quá xa, thế tất sẽ trở thành tồn tại để mọi người ngưỡng vọng.

Chỉ có Đông Phương Ngọc, mặc dù là hạng hai, nhưng kết cục ngày sau còn trần ai chưa định, nếu như có thể bị thế lực lớn chọn trúng, tự nhiên một bước lên trời, tương lai có thể đồng tiến cùng Lâm Hải và Đông Phương Dã.

Nhưng nếu như cuối cùng không có thế lực lớn nào chọn lựa Đông Phương Ngọc, Đông Phương Ngọc này sợ rằng sẽ thương tiếc chung thân, theo thời gian chuyển dời, cùng Lâm Hải và Đông Phương Dã, cuối cùng liền sẽ trở thành người của hai thế giới.

Phốc!

Đông Phương Ngọc một thân trọng thương, bị người nâng đứng tại dưới đài, nghe được kết quả này, nhất thời phun ra ngoài một ngụm máu tươi, song quyền không khỏi nắm thật chặt, móng tay cũng đâm vào bên trong thịt, cúi đầu thật sâu, trong mắt mang theo nồng đậm không cam lòng cùng tuyệt vọng.

Nhưng mà, đã không có người đi chú ý tới y, Lâm Hải một mặt lạnh nhạt, trên mặt mang mỉm cười như có như không, giờ phút này mới là tiêu điểm của toàn trường.

“Lâm Hải, chúc mừng!”

Quách Côn đột nhiên đem đầu chuyển hướng Lâm Hải, mang trên mặt nụ cười hiền lành, hướng phía Lâm Hải gật gật đầu.

“Đa tạ Quách tiền bối!”

Lâm Hải thì là liền ôm quyền, khách khí hướng Quách Côn mỉm cười đáp lại, trong ánh mắt mang theo một tia cảm kích.

Bất kể nói thế nào, Quách Côn cuối cùng tuyên bố hắn là quán quân, cũng coi như giúp hắn, nếu như Quách Côn có cùng một cái lí do thoái thác như Đông Phương Ngạn, hủy bỏ tư cách của Lâm Hải, đối với Lâm Hải mà nói còn thật sự là một chuyện phiền toái.

“Không cần khách khí, nếu có duyên trở thành đồng môn, ta cần phải lĩnh giáo Huyền Băng âm Sát Chưởng của ngươi một chút đâu!” Trong mắt Quách Côn mang theo một tia ánh mắt khác, nhìn thẳng Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải khẽ cười nói.

“A.” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nháy mắt đã minh bạch ý tứ bên trong lời nói của Quách Côn, đây là đang ám chỉ chính mình, đến lúc đó tuyển Thiên Vũ Tông của bọn họ a.

Bất quá nội tâm của Lâm Hải đã có ý nghĩ của mình, vội vàng một mặt sợ hãi, liên tục khoát khoát tay.

“Thủ đoạn không ra gì của vãn bối, sao dám tại trước mặt Quách tiền bối múa rìu trước cửa Lỗ Ban, không dám không dám!”

“Ừm?” Ánh mắt Quách Côn ngưng tụ, nụ cười trên mặt trong nháy mắt cứng đờ, thế nhưng là nhìn thấy nụ cười chất phác cùng bộ dáng thụ sủng nhược kinh của Lâm Hải này, trong lòng không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc.

“Hắn là thật không dám, hay là đang giả bộ hồ đồ?”

“Hi vọng ngươi không phải đang giả vờ, nếu không mà nói... Hừ!”

Trong lòng Quách Côn cười lạnh một tiếng, trên mặt lần nữa khôi phục nụ cười phong khinh vân đạm, hướng phía Lâm Hải gật gật đầu, liền quay đầu đi, chỉ là trong ánh mắt, lại thêm ra một tia âm lãnh không dễ dàng phát giác.

"Đông Phương Ngọc!"

Ánh mắt của Quách Côn, lại rơi vào trên thân Đông Phương Ngọc hai mắt vô thần, mặt không có chút máu, nhàn nhạt mở miệng.

"Quách tiền bối, có gì chỉ giáo?"

Đông Phương Ngọc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Quách Côn, biểu lộ trên mặt không vui, ngữ khí không chứa cảm tình nói nói.

Quách Côn làm ra quyết định như thế, đoạn tuyệt cơ hội chủ động chọn lựa thế lực lớn của Đông Phương Ngọc, nội tâm của y vẫn là có oán hận đối với Quách Côn, nếu không phải không đắc tội nổi Quách Côn, chỉ sợ y cũng sẽ không để ý đến ông ta.

"Chưa nói tới chỉ giáo, ngươi mặc dù là hạng hai, nhưng cũng có tư cách bị thế lực lớn chọn lựa, tuy lấy thực lực cùng tư chất của ngươi, bị mấy thế lực lớn dẫn đầu chọn lựa không lớn, nhưng Quách mỗ cũng không đành lòng để ngươi bị bỏ qua, hiện tại ta chính thức mời ngươi, gia nhập Thiên Vũ Tông, ngươi có bằng lòng hay không?"

Lời của Quách Côn vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người lại là giật mình, hiển nhiên không nghĩ tới Quách Côn vậy mà chủ động mời Đông Phương Ngọc gia nhập Thiên Vũ Tông, cứ như vậy, ba hạng đầu của tuyển bạt thi đấu coi như tất cả đều tiến vào thế lực lớn.

"Ha ha, Đông Phương Trí Đức đại biểu cho toàn cả gia tộc, đa tạ Quách huynh!"

Đông Phương Trí Đức kém chút cao hứng hỏng, lập tức lại nhiều hơn ba cái đệ tử của thế lực lớn, đây quả thực là chuyện nằm mơ cũng không dám suy nghĩ, địa vị của Đông Phương gia tộc lão, chắc chắn nước lên thì thuyền lên, hưng vượng phát đạt ở trong tầm tay!

"Đánh một bàn tính toán thật hay!"

Đông Phương Ngạn ở một bên, thì là ánh mắt lạnh lẽo, nhìn Quách Côn xem thường một trận.

Gã hiện tại là thấy rõ, Quách Côn ở đâu là tới chứng kiến, rõ ràng là nghĩ đem ba cái thiên tài của Đông Phương gia tộc, tất cả đều ôm nhập vào Thiên Vũ Tông của ông ta a.

"Ngọc nhi, còn không mau đáp ứng!"

Tam Trưởng lão giờ phút này cũng là chuyển buồn làm vui, tuy Đông Phương Ngọc mất đi tư cách chủ động chọn lựa thế lực lớn, nhưng cành ô liu mà Thiên Vũ Tông ném ra ngoài, cũng là một chuyện tốt cực lớn a.

Nhưng Đông Phương Ngọc nghe được, thì là chậm rãi ngẩng đầu, đạm mạc cười một tiếng.

"Đa tạ Quách tiền bối, bất quá Đông Phương Ngọc phúc duyên nông cạn, chỉ sợ muốn cô phụ ý tốt của tiền bối." Đông Phương Ngọc vừa thốt ra lời kia, nhất thời làm cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, toàn trường trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ, câm như hến.

Chương 1486: Ngày đó, tuyệt sẽ không quá xa!

"Đậu phộng, Đông Phương Ngọc vậy mà cự tuyệt!"

Lần này, tất cả mọi người cũng mộng bức, từng người trợn to hai mắt nhìn Đông Phương Ngọc, thậm chí hoài nghi mình không phải nghe lầm chứ.

Đây chính là lời mời của Thiên Vũ Tông a, là thế lực lớn so với chỗ Phi Tinh Các của Đông Phương Ngạn còn phải mạnh hơn mấy phần a, nếu đổi là bọn họ, chỉ sợ sớm đã cao hứng đến hoa chân múa tay, thậm chí còn quỳ xuống đất tạ ơn.

Thế nhưng Đông Phương Ngọc, chẳng những không có vẻ vui sướng, ngược lại còn cự tuyệt.

“Chẳng lẽ vừa rồi, bị Lâm Hải đánh cho ngốc rồi sao?” Có chút người cũng đã bắt đầu hoài nghi não tử của Đông Phương Ngọc, có phải xảy ra vấn đề hay không?

Quách Côn cũng sững sờ rõ ràng nhất, sau đó ánh mắt phát lạnh, hiện lên một đường hàn khí bức người.

“Ngươi, cũng đã nghĩ kỹ?”

“Ta nghĩ kỹ!” Đông Phương Ngọc vô cùng khẳng định gật gật đầu, đồng thời trong lòng một mảnh ảm đạm.

Thiên Vũ Tông tại bên trong tất cả các thế lực lớn, thuộc về mức độ trung hạ, mà Lâm Hải có quyền chủ động lựa chọn, thế tất sẽ chọn lựa thế lực lớn cao cấp nhất, Đông Phương Ngọc y cho dù gia nhập Thiên Vũ Tông, thì có thể vượt qua Lâm Hải sao?

Chẳng những không thể, chỉ sợ chênh lệch sẽ còn càng lúc càng lớn, thà rằng như vậy, chẳng bằng đánh cược một lần, nói không chừng ngày đó sẽ có thế lực lớn đỉnh phong, chọn lựa chính mình đây.

“Ngọc nhi, ngươi đang nói đùa cái gì vậy, còn không hướng Quách tiền bối xin lỗi!” Sắc mặt Tam Trưởng lão đại biến, vừa tức vừa gấp, kém chút nhảy dựng lên, vội vàng hướng phía Đông Phương Ngọc quát lớn một tiếng.

Cơ hội tốt như vậy, người khác đốt đèn lồng cũng tìm không ra, Đông Phương Ngọc vậy mà đẩy ra phía ngoài, Tam Trưởng lão thật không biết đứa con trai này của mình, bên trong não tử là nghĩ thế nào?

Chỉ có Đông Phương Ngạn nhìn đệ đệ mình, ánh mắt lóe ra tinh mang, nhìn thân thể bất khuất bên trong mang theo một tiếng ngạo khí này, phảng phất như xem hiểu nội tâm của Đông Phương Ngọc.

“Ha ha, vậy Quách mỗ ở đây, chúc ngươi có lựa chọn càng tốt hơn!”

Quách Côn mặt lạnh lùng, ngoài cười nhưng trong không cười bĩu môi, ngữ khí băng lãnh nói nói, dù sao trước mắt bao người, chính mình làm đại biểu cho thế lực lớn một phương, chủ động mời chào Đông Phương Ngọc, lại bị cự tuyệt, cũng làm cho thể diện của ông ta không còn ánh sáng, trong lòng ngầm bực.

“Đông Phương Tộc trưởng, việc nơi này đã xong, Quách mỗ cáo từ, còn ba vị trúng tuyển, thì ba ngày sau đến trong thành Lưu Tô tập hợp, cùng nhau đi tới Cửu Huyền Trụ, tiếp nhận chọn lựa!”

Nói xong, Quách Côn không để ý tới Đông Phương Trí Đức giữ lại, thân ảnh lóe lên biến mất tại trong tầm mắt của mọi người.

Thi đấu tranh đoạt vị trí Trưởng lão đến tận đây, đã triệt để hạ màn kết thúc, có người hoan hỉ có người buồn, mọi người dần dần tán đi, Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức thì đem tám vị Trưởng lão gọi đi, sau đó bọn họ cần một lần nữa phân phối tư nguyên, còn có rất nhiều chuyện muốn làm.

Lâm Hải đã trở lại giữa đám người của nhất mạch Thất Trưởng lão, bị mọi người vây quanh như sao quanh trăng sáng mà đi về, trên mặt tất cả mọi người đều tràn đầy thần sắc kích động vui sướng, đối với Lâm Hải lại là kính sợ lại là cảm kích.

Dù sao, Lâm Hải cầm tới quán quân, khiến cho Thất Trưởng lão nhảy lên trở thành Đại Trưởng lão, tài nguyên tu luyện ngày sau của bọn họ cũng sẽ tăng lên gấp bội, đây hết thảy đều là Lâm Hải mang đến cho bọn họ a!

“Sư phụ, thực ngưu!”

Cao hứng nhất, chỉ sợ phải kể tới Đường Chấn, Lâm Hải thế nhưng là sư phụ của y a, sư phụ ngưu bức như vậy, liền cả tuyệt thế thiên tài Đông Phương Ngạn trước trận đột phá trở thành đại năng Nguyên Anh, đều không phải là đối thủ của Lâm Hải, có thể thấy được tu vi của Lâm Hải là cỡ nào đến!

Mà công pháp tu luyện trước mắt của y, chính là Lâm Hải vì y mà cải tiến, thậm chí còn có Biến Địa Kinh Lôi cao thâm, Lâm Hải cũng dốc túi tương thụ, tục ngữ nói, danh sư xuất cao đồ, ngày sau lấy thực lực của Đường Chấn y, tất nhiên cũng sẽ không kém đi đâu, để y làm sao lại không vui.

Chỉ có Đông Phương Vũ Kha, đi theo sau lưng Lâm Hải, hai con mắt khó có thể tin tại trên thân Lâm Hải, không ngừng đảo qua, cho tới bây giờ nàng cũng không tin, Đông Phương Ngạn bị nàng xem làm thần tượng, sẽ thua ở bên trong tay cái Lâm Hải dưới cái nhìn của nàng là cực kỳ bình thường, nhiều lắm là tính toán có chút bản lãnh này.

“Thật sự là kỳ quái, cái thối lưu manh đại bại hoại Lâm Hải này, làm sao lại thắng?”

Đông Phương Vũ Kha nghiêng cái đầu nhỏ dưa, đôi mi nhăn lại, mặt mũi tràn đầy không hiểu.

“Lâm Hải!”

Ngay tại thời khắc bọn người Lâm Hải đi về phía trước, đột nhiên một đường thanh âm vô cùng lạnh lùng, vang lên ở sau lưng mọi người.

Lâm Hải dừng cước bộ lại, quay đầu, đã thấy Đông Phương Ngạn cùng Đông Phương Ngọc, sóng vai đứng ở phía sau, chính là một mặt lạnh mạc nhìn hắn.

“Có chuyện gì sao?” Lâm Hải mặt không biểu tình, nhàn nhạt nói nói, Đông Phương Ngọc còn tốt, nhưng hắn đối với cái Đông Phương Ngạn này, thực không có hảo cảm gì.

“Hôm nay ngươi vận khí thật tốt, nếu không phải ta vừa mới đột phá, cảnh giới chưa ổn, kết cục sẽ hoàn toàn không giống.” hai mắt Đông Phương Ngạn mang theo hàn mang, ngữ khí âm lãnh nói nói.

“Không, vận khí tốt là ngươi!” Lâm Hải thì là lắc đầu, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười mỉa mai.

“Nếu không phải ngươi lâm trận đột phá, nếu không phải Quách Côn xuất thủ ngăn cản, ngươi nha sớm đã bị một bàn tay của ta chụp chết!”

“Ngươi!” Đông Phương Ngạn nghe được, nhất thời biến sắc, hai mắt bắn ra ánh mắt xấu hổ giận dữ, lúc trước gã hai lần bị Lâm Hải dùng một chưởng đẩy vào tuyệt cảnh, đem gã từ trên Thần Đàn đệ nhất thiên tài sinh sinh đạp xuống đến, thật sự là vô cùng nhục nhã chưa bao giờ có từ khi tu hành đến nay.

Bây giờ Lâm Hải lần nữa nhấc lên, để nhục nhã cùng phẫn nộ mà Đông Phương Ngạn vừa mới đè xuống, trong nháy mắt lần nữa phun trào.

“Ngươi đừng có đắc ý, mối thù hôm nay, Đông Phương Ngạn ta ghi lại, sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ để cho ngươi vì sở tác sở vi hôm nay, mà trả giá đắt! Hơn nữa, ngày đó, tuyệt đối sẽ không quá xa!”

“Có đúng không?” Lâm Hải nhún nhún vai, một mặt chế giễu, “Vậy ta sẽ chờ!”

Đông Phương Ngọc giờ phút này, cũng nhìn Lâm Hải, bỗng nhiên mở miệng.

“Lâm Hải, ngươi rất mạnh, cường đại đến mức để cho ta tuyệt vọng, ngươi đã trở thành tâm ma của ta, ta sẽ vượt qua ngươi, dù là trả bất cứ giá nào!”

Đối mặt với Đông Phương Ngọc, sắc mặt Lâm Hải lại nghiêm lại, nặng nề gật gật đầu.

“Cố lên, hi vọng ngươi có thể lại một lần nữa, phá rồi lại lập!”

“Hừ, chúng ta đi!” Đông Phương Ngạn hừ lạnh một tiếng, mang theo Đông Phương Ngọc quay người rời đi.

“Lâm Hải, Đông Phương Ngạn ca ca là đệ nhất thiên tài của Đông Phương gia tộc chúng ta, ngươi hôm nay khẳng định là dựa vào vận khí mà thắng gã, gã vừa mới nói, sẽ để cho ngươi trả giá đắt, ngươi không phải là đối thủ của gã.” Đông Phương Vũ Kha ở bên cạnh, đột nhiên mở miệng nói nói.

Lâm Hải sững sờ, vô cùng kinh ngạc liếc nhìn Đông Phương Vũ Kha một chút, hơn nửa ngày đều không kịp phản ứng.

“Có bị bệnh không, ngươi?”

Lâm Hải trực tiếp ném câu nói tiếp theo, mặt mũi tràn đầy xem thường liếc nhìn Đông Phương Vũ Kha một chút, hoài nghi nàng có phải bị nước vào não hay không, vô cùng miệt thị lắc đầu, quay người rời đi.

“Hừ, ngươi không tin thì chờ mà nhìn đi, Đông Phương Ngạn ca ca là tài giỏi nhất, căn bản không phải là ngươi có thể so sánh!” Đông Phương Vũ Kha thì là nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, nhớ tới

Đông Phương Ngạn, hai mắt tràn ngập sùng bái.

Trở lại chỗ ở, Lâm Hải trực tiếp bế quan, để Đường Chấn thủ tại cửa ra vào, cũng giao phó ba ngày này ai cũng không gặp, cho dù là Thất Trưởng lão đích thân đến, cũng không nên quấy rầy.

Sau đó, Lâm Hải lấy ra hai khối Linh thạch, một tay nắm một khỏa, cấp tốc tiến vào trạng thái tu luyện.

Cạch!

Sau khi hai khỏa Linh thạch vỡ vụn, hai mắt Lâm Hải bỗng nhiên mở ra, không khỏi than khẽ.

Theo chân khí trong cơ thể mình không ngừng tăng lên, tốc độ tiêu hao Linh thạch cũng càng ngày nhanh, mặc dù hàng tồn của mình cũng không ít, nhưng cũng chống đỡ không được quá lâu, không biết sau khi tiến vào thế lực lớn, tài nguyên tu luyện được cung cấp, có đủ cho mức cần thiết thường ngày của chính mình hay không?

Nghĩ tới thế lực lớn, trong mắt Lâm Hải đột nhiên bùng lên tinh quang, lần nữa nhớ tới Thiên Vũ Tông Quách Côn, lời nói hàm súc mời mọc chính mình, không khỏi đau khổ cười một tiếng.

“Lâm Hải ta sợ nhất là nợ nhân tình người, nếu không phải trong lòng đã có dự định, chỉ sợ cũng sẽ gia nhập Thiên Vũ Tông, nhưng bây giờ xem ra, chỉ có thể coi như thôi, đợi có cơ hội lại báo phần nhân tình này cho Quách Côn đi.”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lần nữa lấy ra hai khối Linh thạch, bắt đầu tiếp tục tu luyện. Thời gian ba ngày thoáng một cái đã qua, Lâm Hải lần nữa mở hai mắt ra, đã đến thời gian xuất phát.

Chương 1487: Các ngươi tại phía sau ăn đất đi!

Ba người Lâm Hải, Đông Phương Dã cùng Đông Phương Ngọc, đã tụ hợp tại quảng trường của Đông Phương gia tộc, xung quanh tụ tập người của Đông Phương gia tộc, Đông Phương Trí Đức một mặt vui mừng liếc nhìn ba người một chút.

“Ba người các ngươi, đều là kiêu ngạo của Đông Phương gia tộc, sau khi tiến vào thế lực lớn, sẽ có vùng trời càng rộng lớn hơn chờ đợi các ngươi giương cánh bay lượn, hi vọng các ngươi đến thời điểm danh chấn thiên hạ, thì sẽ không quên, quay đầu về gia tộc nhìn xem.”

Nói xong, Đông Phương Trí Đức khoát tay lên, nhất thời có ba cái hạ nhân, dùng các khay nâng một cái hộp gỗ thực to lớn, đi đến trước mặt ba người Lâm Hải.

“Trong ba cái hộp này, đều có một nghìn khỏa Linh thạch, xem như lễ vật mà Tộc trưởng ta này, tặng cho các ngươi lúc sắp chia tay, giang hồ đường xa, phải tự mình bảo trọng!”

“Tạ Tộc trưởng!”

Ba người Lâm Hải, nhao nhao nói lời cảm tạ, sau đó đem cái hộp đổ đầy Linh thạch nhận lấy, đám đệ tử gia tộc quen biết còn lại, lúc này mới nhao nhao tiến lên, cùng ba người lưu luyến chia tay, tâm tình ly biệt trong nháy mắt đã lan tràn ra.

“Lâm lão đệ a, chúng ta còn chưa cùng hảo hảo ở chung, liền muốn phân biệt, thật sự là không nỡ bỏ ngươi a!” Thất Trưởng lão nắm tay Lâm Hải, ngữ khí chân thành, một mặt buồn bã than thở nói.

Lâm Hải thì là mỉm cười, hắn nhất định chỉ là một cái Khách qua đường của Đông Phương gia tộc, rời đi là sự tình sớm muộn, bất quá Thất Trưởng lão đối với Lâm Hải xác thực không tệ, nội tâm Lâm Hải vẫn là rất cảm kích.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong lòng bàn tay Lâm Hải liền xuất hiện hai tấm phù lục lóe ra quang mang, đưa tới trước mặt Thất Trưởng lão, đây là bên trong thời gian ba ngày, Lâm Hải sau khi tu luyện đặc biệt vẽ ra.

“Lâm lão đệ, đây là...” Ánh mắt của Thất Trưởng lão rơi vào bên trong phù lục, nhất thời cảm thấy năng lượng đáng sợ ẩn chứa trong đó, đồng tử bỗng nhiên không khỏi co rụt lại, kinh hãi hỏi.

“Thất Trưởng lão, những ngày này đã nhận được chiếu cố, Lâm Hải không thể hồi báo, hai cái phù lục này tặng cho Thất Trưởng lão, một cái chủ công, một cái chủ phòng, đều có uy năng của Nguyên Anh, xem như tấm lòng thành của Lâm Hải trước khi ly biệt đi.”

“Không được, cái này không được!” Thất Trưởng lão nghe được hai cái phù lục này có uy năng của Nguyên Anh, kinh hãi đến kém chút nhảy dựng lên, vội vàng liên tục khoát tay, lễ này thế nhưng là có chút quá nặng.

Nhưng mà Lâm Hải lại là cười nhạt, cưỡng ép đem hai tấm phù lục, nhét vào trong tay của Thất Trưởng lão.

“Thất Trưởng lão, thu cất đi, nếu không cũng là xem thường Lâm Hải!”

“Lâm lão đệ, cái này, cái này...” Thất Trưởng lão há há miệng, Lâm Hải đã nói như thế, lão chỉ có thể nhận lấy, trong lòng cảm động một hồi, vành mắt vậy mà ẩn ẩn có chút hồng nhuận phơn phớt, cầm thật chặt tay Lâm Hải, động tình nói nói.

“Lâm lão đệ, vị trí Đại Trưởng lão của ta này, là ngươi giúp ta lấy được đến, bây giờ lại đưa cho ta lễ vật quý giá như thế, ta cũng không già mồm, liền nhận lấy, mặc kệ lúc nào, nơi này đều là nhà của ngươi!”

Lâm Hải mỉm cười, sau đó nặng nề gật gật đầu.

“Uy, ngươi muốn đi a?”

Đông Phương Vũ Kha cũng lại gần, có chút buồn bã liếc nhìn Lâm Hải một chút, yếu ớt nói nói.

“Nhân sinh không có yến hội không tàn, bảo trọng!” Lâm Hải cười cười, Đông Phương Vũ Kha tuy điêu ngoa tùy hứng, nhưng tính cách không xấu, nhất là hai người còn cùng một chỗ làm qua Thư Hùng Song Đạo, đoạn năm tháng hồ nháo vô pháp vô thiên này, hồi tưởng lại vẫn còn có chút lưu luyến.

“A.” Đông Phương Vũ Kha gật gật đầu, trong lòng đột nhiên thất lạc một trận thật sâu, thẳng đến khi tách ra nàng mới phát hiện, Lâm Hải tựa hồ cũng không có chán ghét như vậy, thậm chí còn có một chút đáng yêu như vậy, để cho nàng có chút đau lòng, có loại xúc động muốn khóc.

“Sư phụ, không biết khi nào, mới lại có thể cùng ngươi gặp mặt, lắng nghe ngươi dạy bảo.” Đường Chấn càng là buồn bã, tuy bái Lâm Hải làm sư chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, nhưng nhân sinh của y bởi vì Lâm Hải, nhất định sẽ trở nên không giống bình thường, nội tâm của y đối với Lâm Hải vừa là tôn kính vừa là cảm kích.

“Nếu có duyên, tự nhiên sẽ lại gặp nhau, chỉ hy vọng ngươi siêng năng tu luyện, đừng có bôi nhọ thanh danh của ta!”

Đường Chấn nghe được, sắc mặt nhất thời run lên, vội vã cung kính cúi đầu xuống.

“Đệ tử tuyệt không cô phụ sự kỳ vọng của sư phụ!” Lâm Hải lại cùng Đông Phương Du Long và những người còn lại trong nhất mạch của Thất Trưởng lão tạm biệt từng cái, quen biết hay không quen biết, đối với Lâm Hải cũng tràn ngập nỗi buồn, có loại không khí thương cảm, bọn họ tuy tuyệt đại đa số người cùng Lâm Hải thậm chí ngay cả một lời nói cũng chưa từng nói qua, nhưng Lâm Hải lại chân thực cải biến đãi ngộ của bọn họ, nên trong nội tâm của bọn họ đối với Lâm Hải là tràn ngập tôn kính.

Bên Đông Phương Dã cùng Đông Phương Ngọc kia, cũng đã kết thúc tiễn biệt, ba người ra khỏi gia tộc, thẳng đến thành Lưu Tô mà đi.

“Tiểu Ngọc!”

Ra khỏi gia tộc không bao xa, Đông Phương Ngạn đột nhiên xuất hiện tại trước mặt ba người, dưới thân còn cưỡi một con yêu thú không biết tên, sau khi cao ngạo lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải cùng Đông Phương Dã một chút, liền đem Đông Phương Ngọc kêu qua.

“Ca ca!”

Đông Phương Ngọc hướng phía Đông Phương Ngạn cung kính kêu một tiếng, đi đến gần gã

Đông Phương Ngạn gật gật đầu, sau đó hướng phía yêu thú dưới thần chính mình nhất chỉ, trên mặt tốt sắc nói nói.

“Đây là yêu thú Thiểm Điện Cầu Long Câu mà ta từ chỗ một vị sư huynh Nguyên Anh cảnh trong Phi Tinh Các, có quan hệ rất tốt, mượn tới, liền ngay cả Hỏa Hồng Sư Tử Thú của Đông Phương gia tộc chúng ta, so với nó cũng phải kém hơn một cái cấp bậc, đường tới thành Lưu Tô, ngươi cùng ta cưỡi yêu thú đồng hành!”

“Vâng!” Đông Phương Ngọc đáp ứng một tiếng, thả người nhảy lên, nhảy đến trên thân Thiểm Điện Cầu Long Câu, sau đó hướng phía Lâm Hải cùng Đông Phương Dã, nhìn một chút.

“Các ngươi có thể đuổi kịp đi?”

Không đợi Lâm Hải cùng Đông Phương Dã mở miệng, khóe miệng Đông Phương Ngạn đã nhếch lên, hừ lạnh một tiếng, ở trên cao nhìn xuống cao ngạo mở miệng.

“Kịp cái gì mà kịp, cái Thiểm Điện Cầu Long Câu này vừa chạy phút chốc đã trăm dặm, nhanh như thiểm điện, há người lại có đủ khả năng!”

Nói xong, Đông Phương Ngạn quát nhẹ một tiếng, hai chân kẹp lấy, Thiểm Điện Cầu Long Câu dưới hông nhất thời tê minh một tiếng, túng vó phi nhanh, trong chớp mắt liền mất đi bóng dáng.

“Hứ, ngưu bức cái gì!” Lâm Hải bĩu môi, chân khí rung động, đem bụi đất bay lên đẩy ra, sau đó nhìn Đông Phương Dã một chút.

“Thành Lưu Tô cách chỗ này bao nhiêu xa?”

Sắc mặt Đông Phương Dã lạnh lùng, không mang theo một tia tình cảm, phảng phất như cả người đều ngăn cách cùng ngoại giới, y cao ngạo giống như lưỡi đao, nhưng đối với Lâm Hải, trong lòng Đông Phương Dã, vẫn là có một tia kính sợ, đó là một loại kính sợ thuần túy đối với cường giả, thấy Lâm Hải tra hỏi, Đông Phương Dã đạm mạc mở miệng.

“Rất xa, chúng ta chạy qua qua hẳn là trời đã tối.”

“Trời tối mới có thể đến?” Lâm Hải nhất thời chau mày, đây cũng quá chậm trễ thời gian đi.

Bất quá, cái này cũng không làm khó được Lâm Hải, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một cái thân ảnh màu trắng từ trong trống rỗng xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, đem Đông Phương Dã làm giật mình, nhất thời đưa tay giữ tại phía trên chuôi đao.

“Đừng gấp gáp, đây là yêu thú của ta, Bạch Long Mã!”

Lâm Hải khoát khoát tay, sau đó dùng ý niệm giao lưu một phen với Ngân Hợp, vừa tung người nhảy đến trên lưng Ngân Hợp.

"Còn chưa lên?" Lâm Hải hướng phía Đông Phương Dã há miệng.

Đông Phương Dã sững sờ, kinh ngạc nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem Ngân Hợp, trong mắt không khỏi hiện lên thần sắc chấn kinh.

"Ngươi làm sao cũng có yêu thú?"

"Cái này kêu là cái lời nói gì?" Lâm Hải nhất thời khinh thường một phen, ca ca chẳng những có, còn con mẹ nó không chỉ có một con đây.

"Ngươi đến cùng có ngồi hay không a?" Lâm Hải cau mày, phát hiện cái Đông Phương Dã này, tính cách có chút khác hẳn với người thường.

Đông Phương Dã không có nói gì thêm, mà chính là thả người nhảy lên, nhảy đến bên trên thân Ngân Hợp.

"Đi đi!"

Lâm Hải la lên một tiếng, Ngân Hợp nhất thời hóa thành một đạo ánh sáng trắng, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

"Ca, cứ như vậy đem Lâm Hải cùng Đông Phương Dã bỏ xuống, có phải không tốt lắm hay không?" Trên lưng Thiểm Điện Cầu Long Câu, Đông Phương Ngọc có chút do dự, hướng phía Đông Phương Ngạn hỏi.

"Có cái gì không tốt, đó cũng là đối thủ cạnh tranh của ngươi, quản bọn họ làm cái gì? Muốn trách thì trách bọn họ không có bản sự, không lấy được yêu thú để cưỡi đi." Đông Phương Ngạn hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Thế nhưng là, gã vừa dứt lời, đột nhiên một đạo ánh sáng trắng, nhanh như tia chớp, từ bên cạnh bọn họ sát qua, để Đông Phương Ngạn đột nhiên giật mình.

“Cái đồ vật gì?!”

Mặt mũi Đông Phương Ngạn tràn đầy kinh hãi, hướng phía trước nhìn lại, sau đó liền nhìn thấy một vẻ mặt vui cười rực rỡ, đang quay đầu hướng bọn họ trông lại, trong mắt mang theo ánh nhìn đùa giỡn.

“Không có ý tứ, chúng ta cũng có yêu thú, hơn nữa còn nhanh hơn ngươi nha!” lời nói đắc ý của Lâm Hải truyền đến, sau đó hướng phía Đông Phương Ngạn cùng Đông Phương Ngọc khoát khoát tay.

“Đi trước đây, các ngươi tại phía sau ăn đất đi, ha ha ha!”

Lâm Hải nói xong, móng sau của Ngân Hợp nhất thời nhấc lên dày đặc bụi đất, tốc độ của Thiểm Điện Cầu Long Câu cũng nhanh vô cùng, căn bản không kịp phản ứng liền xông vào trong bụi đất, nhất thời đem Đông Phương Ngạn làm cái đầy người bụi đất, vội vàng rung động chân khí, đem bụi đất chấn khai, chật vật không chịu nổi.

“Hỗn đản!” Nhìn Lâm Hải đã sớm chạy đi xa mất tăm, Đông Phương Ngạn tức đến sắc mặt tái xanh, toàn thân run rẩy!

Chương 1488: Còn dám làm càn, đem ngươi đánh thành đầu heo!

“Thật khí phái a!”

Trước cửa thành Lưu Tô, Lâm Hải đem Ngân Hợp thu hồi vào Luyện Yêu Hồ, nhìn tường thành cao đến mấy trượng này, tán thưởng không thôi, nhất thời có loại cảm giác người sống trên núi vào thành.

Cùng sóng vai với Đông Phương Dã tiến vào trong thành, đi vào điểm hội hợp trước đó đã hẹn xong, mới phát hiện bên trong này đã sớm người đông tấp nập, tất cả đều tốp năm tốp ba tập hợp cùng một chỗ, cao hứng bừng bừng nghị luận cái gì đó.

“Nhiều người như vậy?” Lâm Hải sững sờ, không nghĩ tới lần tuyển bạt đệ tử này của thế lực lớn, đệ tử hậu tuyển liền có hơn mấy trăm người.

Đông Phương Dã ngược lại là mặt không biểu tình, không cảm thấy có cái gì kỳ quái.

“Thành trấn dưới trướng thành Lưu Tô đông đảo, trong thành cũng có rất nhiều gia tộc, nếu như mỗi một cái trấn hoặc là gia tộc chỉ tuyển ba người mà nói, nhân số đạt tới mấy trăm chẳng có gì lạ.” Đông Phương Dã nhàn nhạt giải thích nói.

“Uy, các ngươi là từ nơi nào đến?” Rất nhanh, liền có ba người trẻ tuổi lại gần, nhiệt tình treo lên chào hỏi.

“Chúng ta là trấn Lạc Phong.” Lâm Hải cười cười, khách khí đáp nói.

“Trấn Lạc Phong? Vậy các ngươi là Đông Phương gia tộc!” Bên trong ba người trẻ tuổi, một cái cầm đầu kinh ngạc hỏi.

“Không sai, đúng vậy!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Thật là đúng dịp a, chúng ta cũng là từ tám trấn phía Nam, chúng ta đến từ trấn Đông Lâm, ta gọi là Lạc Băng, hai người bọn họ một cái là Lạc Khuê, một cái là Lạc Nguyên!”

Nói xong, sắc mặt Lạc Băng run lên, chấn kinh dò xét Lâm Hải một phen, thăm dò hỏi.

“Huynh đài thế nhưng là Đông Phương Dã?”

“Đông Phương Dã?” Lâm Hải sững sờ, sau đó hướng phía sau lưng chỉ chỉ.

“Ta không phải, là y!”

Lạc Băng rõ ràng sững sờ, y nhìn ra được trong hai người Lâm Hải cùng Đông Phương Dã, là lấy Lâm Hải làm chủ, mà người mạnh nhất trong các cao thủ trẻ tuổi đương thời của Đông Phương gia tộc chính là Đông Phương Dã, nên y tự nhiên đem Lâm Hải nhận thành Đông Phương Dã, nghĩ không ra thế mà nhận lầm, cái người giữ im lặng kia mới là.

“Dã công tử, cửu ngưỡng đại danh, như sấm bên tai, hạnh ngộ!” Lạc Băng liền vội vàng hướng phía Đông Phương Dã ôm quyền, khách khí hàn huyên nói.

Đông Phương Dã trời sinh tính lạnh lùng, chỉ là liếc nhìn Lạc Băng một chút, cười nhạt một tiếng.

“Đệ nhất đại gia tộc của trấn Đông Lâm, thiên tài Lạc gia Lạc Băng, thiên phú siêu quần, tu vi cao thâm, tại bên trong những cao thủ trẻ tuổi đương thời của tám trấn phía Nam xếp hạng thứ hai, ta cũng nghe qua đại danh của ngươi, nghĩ không ra hôm nay mới có thể gặp mặt!”

“Ha ha, Dã công tử quá khen a, ta thế nhưng là bị ngươi vững vàng ép một đầu a!” Lạc Băng khoát khoát tay, một mặt hổ thẹn, tuy y tại trong tám trấn phía Nam xếp hàng thứ hai, nhưng Đông Phương Dã thế nhưng là xếp số một a.

“Hai ngươi trước kia không biết? Vậy dĩ nhiên cũng không thể giao thủ qua?” Sau khi Lâm Hải biết rõ thân phận của Lạc Băng, không khỏi có chút choáng váng, “Vậy cái thứ tự đệ nhất đệ nhị này, là ai xếp ra?”

Lâm Hải có chút nghĩ không thông.

“Một số tin đồn giang hồ thôi, không thể coi là thật!” Đông Phương Dã lắc đầu, biểu lộ lạnh lùng, hiển nhiên đối với thứ hạng này, cũng không quá coi ra gì.

Lạc Băng thì là xấu hổ cười cười, há há miệng không có mở miệng, lời này của Đông Phương Dã nhìn như khiêm tốn, kì thực lại đem thực lực của Lạc Băng y, cũng cùng nhau phủ định.

“Hứ, cái gì cẩu thí đệ nhất đệ nhị, hai cái đồ nhà quê đến từ nông thôn, tại bên trong thôn các ngươi trang bức là được, còn dám chạy tới bên trong thành trang bức, thật làm cho người cười đến rụng răng.” Đột nhiên, một đường thanh âm chói tai, vang lên ở bên cạnh, để Đông Phương Dã cùng Lạc Băng đồng thời nhướn mày, quay đầu nhìn lại.

Đã thấy ba cái nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục, sắc mặt cao ngạo, đang hai tay ôm ngực, một mặt đùa giỡn nhìn lấy bọn hắn, trong ánh mắt tràn ngập xem thường cùng trào phúng.

“Chó từ đâu tới, lại sủa loạn trước mặt người khác.” Tính tình Đông Phương Dã lạnh lùng, ngôn từ bất thiện, nhưng Lạc Băng lại không phải lương thiện, lập tức chế giễu lại nói.

“Ngươi nói ai là chó, muốn chết phải không?!” Lời nói của Lạc Băng, nhất thời để ba cái thiếu niên hoa phục biến sắc, mắt lộ hung quang, âm ngoan nói nói.

“Có náo nhiệt để nhìn!”

Động tĩnh bên này, lập tức đem ánh mắt của mọi người, tất cả đều hấp dẫn tới, nhao nhao hướng phía bên này trông lại.

Đám thiếu niên hoa phục thấy thế, nhất thời bắt đầu đắc ý, khóe miệng nhếch lên, mang theo ánh mắt xem thường chỉ chỉ vào Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, mặt mũi tràn đầy mỉa mai nói

nói.

“Các vị, giới thiệu cho các ngươi một chút, hai người này một cái gọi là Đông Phương Dã, một cái gọi là Lạc Băng, không biết từ cái chỗ thâm sơn cùng cốc nào xuất hiện, thế mà thổi phồng lẫn nhau, một cái là cái gì đứng hàng thứ nhất, một cái xếp hạng thứ hai tuổi trẻ đương thời, các ngươi nói có buồn cười hay không?”

Lời nói của thiếu niên hoa phục vừa ra khỏi miệng, mọi người nhất thời hướng phía Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, ném qua ánh mắt dị dạng, tràn ngập thần sắc đùa giỡn, có người thậm chí đã bắt đầu mở miệng mỉa mai.

“Chậc chậc chậc, đệ nhất đệ nhị, thật ngưu bức a, dọa đến lão tử đều nhanh chảy nước tiểu!”

“Đừng mù nói, người ta nhất định là từ thôn làng thật lớn đến, là loại gia tộc trong thành Lưu Tô như ngươi này có thể so sánh sao?”

“Vâng vâng vâng, ta không dám, ta tại thành Lưu Tô đều không tiến được vào mười vị trí đầu, nào dám tại trước mặt người ta đắc ý a, người ta đệ nhất đệ nhị, nhất định nhi thôn bá a!”

Nghe lời nói mỉa mai của mọi người, Lạc Băng nhất thời lộ vẻ mặt tức giận, liền cả Đông Phương Dã cũng là nhăn mày lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mọi người, trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

Lâm Hải ở bên cạnh nhìn lấy, nhất thời không còn gì để nói, có thể tiến vào hậu tuyển, khẳng định đều là thiên tài tài năng xuất chúng, cái nào không phải là tâm cao khí ngạo, không ai phục ai, cái này náo không tốt liền sẽ đánh nhau a.

“Tốt, cũng nhường một bước đi.” Thấy Đông Phương Dã cùng Lạc Băng quả thật muốn động thủ, Lâm Hải chau mày, đuổi bước lên phía trước một bước, hướng phía song phương nói nói.

Đông Phương Dã vốn đã chuẩn bị xuất thủ giáo huấn cái thiếu niên hoa phục này một chút, thấy Lâm Hải ra mặt, lúc này mới đưa tay từ trên chuôi đao dời đi, Lạc Băng vốn là đối với thân phận Lâm Hải có nghi hoặc, cũng đem lửa giận cưỡng ép đè xuống.

Mà thiếu niên hoa phục đối diện kia lại không chịu, một mặt kinh ngạc dò xét Lâm Hải một phen, nhất thời nhếch miệng lên.

“Ngươi là ai a, đần độn, cút sang một bên!”

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó có chút không dám tin tưởng, đem ánh mắt rơi vào trên người thiếu niên hoa phục, sắc mặt không khỏi lộ ra một tia lãnh ý.

Thiếu niên hoa phục thì là hai tay ôm ngực, ở trên cao nhìn xuống khinh thường liếc nhìn Lâm Hải một chút, nói ra từng chữ từng chữ.

“Ta nói, để ngươi cái ngốc bức này, cút sang một bên!”

Ba!

Thiếu niên hoa phục vừa dứt lời, đột nhiên một đường âm thanh thanh thúy vang lên, giống như một đường tiếng sấm, để trong lòng mọi người bỗng nhiên nhảy một cái, hiện trường trong nháy mắt liền an tĩnh lại, một đường lại một đường ánh mắt khó có thể tin, rơi vào trên mặt thiếu niên hoa phục.

Đã thấy một cái chưởng ấn rõ ràng, xuất hiện tại trên mặt của thiếu niên hoa phục, đem nửa bên mặt của thiếu niên hoa phục, đánh đến bắt đầu cấp tốc sưng đỏ.

Tận đến giờ phút này, thanh âm đạm mạc của Lâm Hải, mới khoan thai vang lên.

“Miệng so với nhà xí còn thối hơn, nên đánh!”

“Đậu phộng, người này ai vậy, thật con mẹ nó ngưu bức a!” Mọi người vây xem, nhất thời hít một hơi khí lạnh, cho tới giờ khắc này mới từ trong lúc khiếp sợ mà kịp phản ứng lại, nhìn về phía Lâm Hải không khỏi tràn ngập thật không thể tin.

Phải biết, đám người này tất cả cũng đều là thiên tài được chọn lựa ra a, cái nào không phải là người mang tuyệt kỹ, Đạo pháp cao thâm, nhưng vừa vặn vậy mà hoàn toàn không có ai thấy rõ ràng Lâm Hải là xuất thủ như thế nào, thiếu niên hoa phục liền bị một bàn tay quất sưng mặt.

Hơn nữa, thiếu niên hoa phục có thể xuất hiện ở đây, tất nhiên là thiên tài của cái thành trấn hoặc là gia tộc nào đó, thực lực tự nhiên cũng sẽ không yếu a, nhưng vừa rồi lại không có chút sức chống cự nào, như vậy thực lực của Lâm Hải, sẽ khủng bố đến mức nào?

Thiếu niên hoa phục bưng lấy khuôn mặt sưng đỏ, con mắt trợn thật lớn nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, quả thực không thể tin được, chính mình thế mà bị đánh, vẫn là ngay trước mặt nhiều người như vậy, đằng một cái, căm giận ngút trời liền xông tới.

“Ngươi con mẹ nó dám đánh ta? Lão tử giết ngươi!”

Thiếu niên hoa phục gầm lên giận dữ, đột nhiên một chưởng sắc bén hướng phía trước ngực Lâm Hải đánh tới, trong lòng bàn tay có một cỗ quang mang màu vàng kim sắc bén vô cùng lóe lên một cái rồi biến mất, phảng phất ẩn chứa lực lượng đáng sợ không gì không phá, đem không gian đều xuyên thấu, kình phong gào thét, uy thế đáng sợ!

“Đây là, Tồi Tâm Chưởng!” Nhất thời có người nhận ra chiêu thức của thiếu niên hoa phục, không khỏi thầm hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

“Người này xong, gây vào tồn tại không nên dây vào a!” Có chút người đoán được lai lịch của thiếu niên hoa phục, nhao nhao lắc đầu thở dài, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, tràn ngập thương hại.

Ba!

Đúng lúc này, một chưởng của thiếu niên hoa phục, đột nhiên im ắng chôn vùi, sau đó lại là một đường thanh âm thanh thúy truyền vào trong tai mọi người, thiếu niên hoa phục trực tiếp bị tát xoay chuyển một vòng lớn tại chỗ, rồi té ngã trên đất, bưng lấy một bên mặt khác, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Sau đó, một đường thanh âm băng lãnh thấu xương, tại trên đỉnh đầu của thiếu niên hoa phục, đạm mạc vang lên.

“Còn dám làm càn, đem ngươi đánh thành đầu heo!”

Chương 1489: Nhìn ta vì ngươi xuất khí!

“Ngươi!”

Thiếu niên hoa phục một mặt oán độc, thế nhưng sau khi nghênh tiếp ánh mắt lạnh lùng của Lâm Hải này, cứ thế mà đem lời nói chửi mắng phía sau, bị dọa trở về.

“Ngươi chờ đó cho ta!”

Từ dưới đất bò dậy, thiếu niên hoa phục hung dữ trừng Lâm Hải một chút, cũng không mặt mũi đợi tại bên trong này nữa, mang theo hai người khác, té cứt té đái chật vật rời đi.

“Ha ha, thật sự là thống khoái a!” Nhìn lấy bóng lưng như là chó mất chủ của thiếu niên hoa phục, Lạc Băng cười to một trận, mang theo vẻ khâm phục nhẹ nhàng đánh Lâm Hải một quyền.

“Huynh đệ, làm tốt lắm!”

Lâm Hải thì là cười cười, không nói gì, mặt hàng như thiếu niên hoa phục này, cùng những cái hoàn khố gặp được ở Phàm Gian giới kia không sai biệt lắm, căn bản không cần phân rõ phải trái, một cái vả miệng đánh qua, so với cái gì cũng mạnh hơn.

“Đúng, còn không biết huynh đệ xưng hô như thế nào?” Lạc Băng đối với Lâm Hải rất có hảo cảm, nhiệt tình hỏi.

“Ta gọi là Lâm Hải!”

“Lâm Hải?!” Lạc Băng sững sờ, hiển nhiên chưa từng nghe qua tên của Lâm Hải, xem ra là Khách khanh khác họ của Đông Phương gia tộc, hơn nữa vừa rồi nhìn Lâm Hải tát thiếu niên hoa phục kia hai bàn tay, thì thấy thực lực của Lâm Hải cũng không yếu a, coi như đổi lại là y, cũng đều chưa hẳn có thể trốn qua được, trách không được Đông Phương Dã đều muốn lấy Lâm Hải làm chủ.

“Nguyên lai là Lâm huynh, hạnh ngộ!”

Lạc Băng mang theo một vẻ kính nể, hướng phía Lâm Hải ôm quyền một cái.

“Uy, các ngươi trêu ra đại họa!” Đột nhiên, có cái nam tử trẻ tuổi giữ lại râu cá trê, nhìn bốn phía một phen, lại gần gấp gáp thần bí nói nói.

“A. Huynh hài, chỉ giáo cho?” Lâm Hải cùng Đông Phương Dã mặt không biểu tình, Lạc Băng lại là bị kinh ngạc, vội vàng chắp tay hỏi.

“Các ngươi biết rõ, cái thiếu niên hoa phục vừa mới bị đánh kia, là lai lịch gì không?” Râu cá trê nhỏ giọng hỏi.

“Ta còn không biết, xin huynh đài chỉ giáo.”

“Ta cùng các ngươi nói, thân phận của cái thiếu niên hoa phục kia, thế nhưng là cực kỳ lớn, chính là người của Triển gia đứng đầu trong bốn đại thế gia của thành Lưu Tô, gọi là Triển Hùng, cũng là hạng nhất trong ba cái danh ngạch của Triển gia lần này.”

“Liền gã, cũng có thể được hạng nhất? Vậy cái Triển gia này cũng không gì hơn cái này đi!” Lạc Băng nhất thời nhếch miệng một cái, có chút khinh thường nói nói.

“Ngươi đây liền sai!” Râu cá trê nhất thời mang theo một tia cảm giác ưu việt, lắc đầu.

“Nói thật cho các ngươi biết đi, thực lực của Triển Hùng, liền tại bên trong năm mươi vị trí đầu của những cao thủ tuổi trẻ đương thời của Triển gia cũng không vào được, gã sở dĩ có thể đạt được cái nhạng nhất ày, hoàn toàn là bởi vì ca ca Triển Thông của gã, hướng gia tộc bày mưu đặt kế!”

“Triển Thông? Người này rất ngưu bức sao?” Trên mặt Lạc Băng nghi hoặc hỏi, Lâm Hải cùng Đông Phương Dã cũng chú mục lắng nghe, bọn họ đến từ tám trấn phía Nam, đối với người vật bên trong thành Lưu Tô, cũng không hiểu biết.

“Đâu chỉ ngưu bức a.” Râu cá trê nhất thời lộ ra một mặt sùng bái biểu lộ.

“Triển Thông đây chính là thiên tài đều phải tính đến trong toàn bộ thành Lưu Tô a, mười tám tuổi liền đột phá Nguyên Anh cảnh, một tay Tồi Tâm Chưởng gia truyền xuất thần nhập hóa, từng đơn thương độc mã truy sát Độc Hành đại đạo Dư Tam Hổ suốt mười vạn tám ngàn dặm, rồi nhất cử chém giết, khiến toàn thành chấn kinh, Vô Cực Tông xếp hạng thứ ba bên trong các thế lực lớn đặc biệt thu làm đệ tử, quả thực là y hệt một truyền kỳ!”

Nói xong, râu cá trê bỗng nhiên sững sờ, có chút không dám tin tưởng liếc nhìn bọn người Lâm Hải cùng Lạc Băng một chút, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nháy con mắt mấy lần.

"Các ngươi, sẽ không phải liền cả đại danh của Triển Thông, cũng chưa nghe nói qua đi."

"Không dối gạt ngươi, thật đúng là chưa nghe nói qua!" Lâm Hải nhún nhún vai, tiếp lời nói nói.

Râu cá trê nhất thời há to mồm, nhìn bọn người Lâm Hải liền như là nhìn thấy quái vật.

"Ha ha, vậy mà thật là có người, không biết Triển Thông. Triển Thông người này thế nhưng là cực kỳ bao che khuyết điểm, cái Triển Hùng vừa rồi bị ngươi đánh kia, là thân đệ đệ của gã, các ngươi tự cầu phúc đi!"

Râu cá trê nói xong, vô cùng thương hại liếc nhìn bọn người Lâm Hải một chút, lắc đầu, quay người rời đi.

Râu cá trê vừa đi, Lạc Băng trước đó xin bảo trì trấn định, sắc mặt nhất thời liền biến, ánh mắt lộ ra thần sắc khiếp sợ không gì sánh nổi, lo lắng nhìn về phía Lâm Hải.

"Lâm huynh, sự tình không ổn a, chúng ta vậy mà chọc vào đệ tử của Vô Cực Tông!"

Tuy Lạc Băng đồng dạng chưa nghe nói qua Triển Thông, nhưng Vô Cực Tông thì y chính là biết rõ ràng, đây tuyệt đối là thế lực lớn bên trong thế lực lớn, người chọc bọn họ, tuyệt đối không ổn.

Lâm Hải cũng không khỏi nhíu lông mày một cái, hắn tuy không sợ, nhưng nếu như Triển Thông lúc này tìm đến, chung quy là phiền phức, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

"A, đây không phải là Thiên Vũ Tông Quách Côn sao?"

Đột nhiên, phía trước cách đó không xa có một đường thân ảnh quen thuộc, hấp dẫn ánh mắt Lâm Hải, để trong lòng Lâm Hải nhất động.

“Đi, chúng ta đi qua nhìn một chút!”

Lâm Hải nói xong, mang theo Đông Phương Dã hướng phía Quách Côn đi đến, Lạc Băng không rõ ràng cho lắm, do dự một chút, cũng đi theo sau.

“Quách tiền bối!” Cách còn có xa hai, ba mét, Lâm Hải nhiệt tình hướng phía Quách Côn lên tiếng kêu gọi.

“Lâm Hải, Đông Phương Dã.” Quách Côn đang cùng một người bên cạnh nói chuyện, nhìn thấy Lâm Hải cùng Đông Phương Dã, nhất thời vẻ mặt vui cười nghênh tới, “Các ngươi đến vẫn rất nhanh a!”

Nói xong, Quách Côn lại hướng phía sau lưng Lâm Hải nhìn sang, không khỏi hơi nghi hoặc một chút, thấy sau lưng Lâm Hải còn đứng ba người, lại cũng không quen biết, mà Đông Phương Ngọc cũng không có cùng một chỗ với Lâm Hải.

“Mấy vị này là?” Quách Côn mang theo một tiếng uy nghiêm, nhàn nhạt hỏi.

“Đây là ba huynh đệ Lạc gia của trấn Đông Lâm, cũng là người ứng cử lần này!” Lâm Hải giới thiệu nói.

“A.” Hai mắt Quách Côn tỏa sáng, lúc ánh mắt rơi vào trên thân Lạc Băng, càng là lộ ra vẻ vui mừng.

“Tốt, rất tốt!”

Thực lực của ba người Lạc Băng, cũng tính toán không tệ, nhất là Lạc Băng, cho Quách Côn cảm giác phong mang tất lộ, tựa hồ không tại phía dưới Đông Phương Dã, nhất thời để ông ta mừng thầm trong lòng, nếu thu nhập vào Thiên Vũ Tông, thì lại nhiều thêm một tên đệ tử tiềm lực a.

“Chúng ta, bái kiến Quách tiền bối!”

Đông Phương Dã đã nhỏ giọng đem thân phận của Quách Côn, nói cho bọn người Lạc Băng, ba huynh đệ Lạc Băng liền đuổi bước lên phía trước, một mặt cung kính hướng Quách Côn thi lễ.

“Ha ha, không cần khách khí!” Quách Côn cười nhạt một tiếng, sau đó hướng phía một chỗ trang viện hào hoa cách đó không xa chỉ chỉ.

“Thời gian còn sớm, các ngươi theo ta qua bên kia tâm sự!”

Lâm Hải cười gật gật đầu, Lạc Băng bọn người thì là mừng thầm, lấy Quách Côn thân phận vậy mà chủ động mời, chính mình không quan trọng, nhưng là đối hai cái đệ đệ thế nhưng là cơ hội thật tốt a!

Mấy người đi theo Quách Côn, tiến vào trang viện, lúc này mới phát hiện bên trong có rất nhiều người sắc mặt cao ngạo, thần sắc lạnh lùng đi lại, mỗi cái mang trên mặt nồng đậm uy nghiêm, để cho người ta không tự chủ được sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm.

“Đây là chỗ cư trú mà Thành chủ thành Lưu Tô, chuẩn bị cho Sứ giả của các thế lực lớn.” Quách Côn một bên giải thích, một bên đem Lâm Hải bọn người, đưa vào bên trong một cái gian phòng. Mà cùng lúc đó, một bên ngoài trang viên, Triển Hùng bị Lâm Hải quất đến mặt sưng lên thật cao, lại ngang ngược qua mà quay lại, mang trên mặt không ai bì nổi hung hăng càn quấy, mà phía sau gã cách đó không xa, một cái nam tử trẻ tuổi toàn thân áo trắng, phong độ nhẹ nhàng, mang trên mặt biểu lộ lạnh lùng cao ngạo, đi lại nhẹ nhàng theo sát phía sau.

“Thảo a, người vừa mới đánh ta đâu? Nhìn ca ca ta không giết chết hắn!”

Người xung quanh, nhất thời hướng phía sau lập loè, bọn họ đều là từ các nơi tới để tham gia tuyển bạt, hiển nhiên người nào cũng không muốn trêu chọc vào bên trên phiền phức.

“Chạy?” Triển Hùng nhìn bốn phía một cái, không thấy thân ảnh của đám người Lâm Hải, nhất thời rất là buồn bực giận dữ, gã thật vất vả đem ca ca mình chuyển đến, nếu là không báo được thù, gã không phải nghẹn mà chết không thể.

Mà nam tử áo trắng sau lưng Triển Hùng, lại là hai tay khoác ra sau, chân mày hơi nhíu lại, vừa muốn nói gì đó thì ánh mắt chợt ngưng tụ, hướng phía trước cách đó không xa nhìn lại.

“Tiểu Hùng, ngươi vừa nói người đánh ngươi, là người của Đông Phương gia tộc?” Nam tử áo trắng đột nhiên hỏi nói.

“Đúng a, ca, chính là cái gì cẩu thí Đông Phương gia tộc.” Triển Hùng ngẫm lại, gật đầu nói nói.

“Vậy là được, nhìn ta vì ngươi xuất khí!” Nói xong, thân ảnh của nam tử áo trắng tung bay, biến mất không thấy gì nữa.

Chương 1490: Hắn nợ, ngươi đến trả!

Hai người Đông Phương Ngạn cùng Đông Phương Ngọc cùng cưỡi Thiểm Điện Cầu Long Câu, đi tại trong thành Lưu Tô, biểu hiện trên mặt cũng khó coi, nhất là Đông Phương Ngạn, trong hai mắt không ngừng lóe ra quang mang oán hận.

“Lâm Hải cái hỗn đản này, sớm muộn cũng có một ngày, ta muốn để hắn đẹp mắt!”

Nghĩ tới Lâm Hải vậy mà mạc danh kỳ diệu làm đến một con yêu thú, hơn nữa tốc độ so với Thiểm Điện Cầu Long Câu mà gã mượn tới còn nhanh hơn, cứ thế mà đem gã bỏ lại đằng sau, ăn một đường đất, liền để trong lòng của Đông Phương Ngạn buồn bực giận dữ không thôi.

Đang mất mặt, âm thầm tính toán trả thù Lâm Hải như thế nào, đột nhiên cảm thấy thấy hoa mắt, sau đó một đường thân ảnh màu trắng, đứng tại trước mặt Thiểm Điện Cầu Long Câu, ngăn lại đường đi.

“Ừm?”

Đông Phương Ngạn đang nổi nóng, nghĩ không ra lại có thể có người không có mắt, dám cản đường của mình, nhất thời trong mắt lóe lên hàn mang, hướng phía người trước mặt nhìn lại.

“Chó ngoan không chặn nói, còn chưa cút…” Lời nói của Đông Phương Ngạn nói được một nửa, liền im bặt mà dừng, sau đó trong lòng giật mình, đem lời nói phía sau, sinh sinh nuốt trở về, lập tức thay đổi một bộ nụ cười nịnh nọt.

“Ai u, ta tưởng là ai, nguyên lai là Triển huynh a!”

Đông Phương Ngạn vội vàng nhảy xuống Thiểm Điện Cầu Long Câu, hướng phía nam tử áo trắng nhiệt tình chào hỏi, một mặt khiêm tốn.

Mà Đông Phương Ngọc thấy ca ca Đông Phương Ngạn của mình, đối với người trước mặt cung kính như thế, liệu định tất là đại nhân vật, cũng vội vàng từ trên thân yêu thú nhảy xuống, cung kính đứng tại phía sau Đông Phương Ngạn.

Triển Thông đối với vẻ mặt vui cười của Đông Phương Ngạn phảng phất giống như không thấy, hai tay chắp sau lưng, mang theo một bộ thần sắc cao ngạo, nhìn ngang phía trước, từ đầu đến cuối nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Đông Phương Ngạn một chút, không nhìn thẳng vào tồn tại của gã.

“Ách...” Nụ cười trên mặt Đông Phương Ngạn, trong nháy mắt đã ngưng kết, không khỏi hiện lên một tia xấu hổ, đồng thời trong lòng âm thầm buồn bực giận dữ.

Bất kể thế nào nói, chính mình cũng là đệ tử của Phi Tinh Các, tuy Phi Tinh Các so Vô Cực Tông còn kém xa, nhưng cũng thuộc về thế lực lớn, chính mình khiêm tốn chủ động chào hỏi như thế, Triển Thông ngươi lại không thèm để ý, không khỏi cũng có chút quá phận đi.

Còn nữa, nếu ngươi đã không để ý tới ta, vậy đem ta ngăn lại, lại là vì cái gì?

“Ca!”

Ngay tại thời điểm trong lòng Đông Phương Ngạn khó hiểu, một cái thiếu niên hoa phục, xuất hiện tại trước mặt, chỉ là mặt của thiếu niên này, giống như có chút không thích hợp, làm sao sưng giống như đầu heo.

Mà Triển Thông một mực không nói một lời, lại đột nhiên hướng phía thiếu niên hoa phục nhất chỉ, đạm mạc mở miệng.

“Cái này, là đệ đệ của ta, gọi Triển Hùng!”

“Nguyên lai là Triển lão đệ, hạnh ngộ hạnh ngộ!” Đông Phương Ngạn tuy không biết Triển Thông là có ý gì, nhưng nếu người ta đã đem đệ đệ giới thiệu cho chính mình, liền vội vàng ôm quyền khách khí chào hỏi.

Triển Hùng hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nghiêng đầu sang một bên, mặt mũi tràn đầy xem thường, mà lời nói băng lãnh của Triển Thông lại vang lên lần nữa, làm cho Đông Phương Ngạn đột nhiên giật mình, bỗng cảm giác một cỗ khí lạnh mới xuất hiện từ sau gáy.

“Mặt của đệ đệ ta, là bị người của Đông Phương gia tộc các ngươi, quất sưng!”

“Cái gì?!”

Đông Phương Ngạn kinh hô một tiếng, trong lòng thầm hô không ổn, làm sao cũng nghĩ không thông, người nào của Đông Phương gia tộc sao mà to gan như vậy, vậy mà chọc tới trên đầu Triển Thông, cái này con mẹ nó không là muốn chết còn muốn liên lụy gia tộc sao?

“Triển huynh, có phải là hiểu lầm hay không?” Trong lòng Đông Phương Ngạn phanh phanh nhảy loạn, gấp gáp một trận, tuy gã tại tám trấn phía Nam, danh xưng là thiên tài ngàn năm khó gặp một lần của Đông Phương gia tộc, phong quang vô lượng, được người kính ngưỡng xem làm thần tượng, nhưng chính gã lại biết rõ, lấy thiên phú và thực lực của gã, tại bên trong thế lực lớn, căn bản liền không tính là gì.

Triển Thông thì không giống, trước không nói Vô Cực Tông so với Phi Tinh Các cường đại hơn mấy lần, mà bản thân Triển Thông càng là loại thiên tài chính thức kia, tại bên trong đệ tử trẻ tuổi của thế lực lớn, đều là tài năng xuất chúng, thuộc về tồn tại đỉnh phong, hoàn toàn không phải là Đông Phương Ngạn gã có thể đánh đồng.

Nếu thật là Đông Phương gia tộc chọc tới Triển Thông, lấy thân phận địa vị của Đông Phương Ngạn gã, cùng Triển Thông chênh lệch cách xa, chỉ sợ liền tư cách mở miệng cầu tình cũng đều không có a.

Triển Thông không hề trả lời, mà chính là quay đầu, nhìn về phía Triển Hùng giống như đầu heo kia, ném qua ánh mắt trưng cầu.

“Hiểu lầm bà nội ngươi, người đánh ta chính là Đông Phương gia tộc, hết thảy có hai người, thời điểm bọn họ thổi ngưu bức cũng đã nói, cái đánh ta kia thì ta không biết tên, nhưng một cái khác thì gọi là Đông Phương Dã.” Triển Hùng có ca ca mình làm chỗ dựa, nhất thời trở nên vô cùng hung hăng càn quấy, nôn một ngụm nước bọt, hướng phía Đông Phương Ngạn quát mắng.

“Là bọn họ?!” Đồng tử của Đông Phương Ngạn co rụt lại, nghĩ không ra lại là Lâm Hải làm.

“Triển huynh yên tâm, người đánh ngươi gọi là Lâm Hải, ta nhất định sẽ tự mình đem hắn đưa đến trước mặt ngươi, muốn đánh muốn giết tùy ngươi xử lý!” Trong mắt Đông Phương Ngạn lóe lên một tia hàn quang, trong lòng âm thầm đắc ý.

Lâm Hải cái này thật đúng là chính mình muốn chết a, gây người nào không được, vậy mà gây vào Triển Thông, cái này thì không trách được chính mình, muốn mượn tay Triển Thông đưa ngươi xử lý, để báo cừu hận trước đó.

Cứ như vậy, liền xem như Tộc trưởng Đông Phương Trí Đức biết rõ, cũng không thể trách tội tại trên đầu ta.

Nhưng lại tại thời khắc Đông Phương Ngạn cảm thấy mừng thầm, đột nhiên một đường ánh mắt vô cùng lạnh lùng, rơi ở trên người gã, để toàn thân gã giật mình một cái, vậy mà không khỏi sinh ra một tia sợ hãi.

“Không cần!” Thanh âm lạnh lùng của Triển Thông, nhàn nhạt vang lên, “Những cái a miêu a cẩu kia trong gia tộc các ngươi kia, có tư cách gì đứng trước mặt ta.”

“Ách... Triển huynh nói là!”

Sắc mặt Đông Phương Ngạn nhất thời cứng đờ, lời nói của Triển Thông rất khó nghe, thật sự là để gã có chút xấu hổ, nhưng thân phận của hai người chênh lệch cách xa, trong lòng Đông Phương Ngạn dù có không phục, thì cũng chỉ có thể nhận, sao dám phản bác.

Nhưng câu nói tiếp theo ngay sau đó của Triển Thông, lại làm cho sắc mặt Đông Phương Ngạn đại biến, mặt lộ vẻ sợ hãi.

“Hắn nợ, ngươi đến trả!”

Triển Thông nói xong, trên thân đột nhiên tách ra một cỗ khí tức vô cùng cường đại, trong nháy mắt đã đem Đông Phương Ngạn bao phủ ở bên trong, giống như một cái lồng giam, đem Đông Phương Ngạn vây khốn tại chỗ.

“Triển huynh, ngươi cái này là ý gì?!”

Đông Phương Ngạn nhất thời sợ hãi rống to một tiếng, nhìn Triển Thông tràn đầy sợ hãi, nhưng thân thể bị lực lượng đạo hạnh cường đại của Triển Thông vây khốn, cứ thế mà khống chế lại, cho dù gã vừa mới đột phá đến Nguyên Anh cảnh, thế mà cũng không hề có lực đánh trả.

Mà trả lời gã, lại là hai đường bàn tay nhanh như thiểm điện, mang theo hai đạo âm thanh ba ba giòn vang, rơi vào trên mặt Đông Phương Ngạn, trực tiếp đem gã đánh cho mộng.

Ba! Ba!

Sau khi tiếng vang vang lên, hai bên mặt của Đông Phương Ngạn, trong nháy mắt hiện lên hai cái rõ ràng chưởng ấn, sưng lên tới.

“Ngươi nếu không phục, tùy thời có thể tới tìm ta báo thù!”

Triển Thông đạm mạc để lại một câu nói, khí tức vừa thu lại, Đông Phương Ngạn lúc này mới khôi phục được tự do, mà Triển Thông lại ngay cả nhìn cũng không lại nhìn gã một cái, mang theo Triển Hùng phiêu nhiên mà đi.

Toàn thân Đông Phương Ngạn run rẩy, hai mắt mang theo quang mang phẫn nộ, nhìn Triển Thông đi xa, cảm nhận được nóng bỏng trên mặt, cùng ánh mắt dị dạng của những người qua đường xung quanh nhìn sang, đột nhiên ở ngực buồn bực một trận, tức đến kém chút phun ra một ngụm máu.

“Lâm Hải, bà nội ngươi, ta không để yên cho ngươi đâu!!!”

Trong lòng Đông Phương Ngạn phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, hai mắt cơ hồ phun lửa, hận không thể lập tức đem Lâm Hải xé thành mảnh nhỏ, cũng khó mà xả được cơn hận trong lòng.

Cừu hận trước đó còn không có giải quyết, nghĩ không ra hôm nay lại bị tai bay vạ gió, vậy mà ở trước mặt mọi người, bị người tát vào miệng, thay Lâm Hải nhận phạt, Đông Phương Ngạn khi nào thì nhận qua khuất nhục như thế, quả thực so với giết gã thì còn khó chịu hơn.

Mà hết thảy những chuyện này, đều là do Lâm Hải ban tặng, Đông Phương Ngạn không thể trêu vào Triển Thông, nhưng làm sao có thể với nhịn xuống khẩu khí này.

“Đi, qua tìm Lâm Hải, ta con mẹ nó a phải lột hắn da!” Đông Phương Ngạn nghiến răng nghiến lợi, mang theo Đông Phương Ngọc một mặt sợ hãi, khí thế hung hăng bắt đầu dò tìm bóng dáng của Lâm Hải.

Chương 1491: Bại tướng dưới tay, cũng dám thổi ngưu bức!

“Ca, người vừa rồi kia, là ai a?”

Trên đường khắp nơi tìm kiếm Lâm Hải, Đông Phương Ngọc rốt cuộc áp chế không nổi chấn kinh cùng sợ hãi trong nội tâm, liền lấy dũng khí hướng phía Đông Phương Ngạn hỏi. Phải biết, Đông Phương Ngạn tại bên trong toàn bộ Đông Phương gia tộc đều là một tồn tại y hệt như truyền thuyết a, bây giờ càng là đệ tử của thế lực lớn, quả thực là thần tượng để người trẻ tuổi trong toàn cả gia tộc sùng bái cùng đuổi theo, Đông Phương Ngọc làm thân đệ đệ của Đông Phương Ngạn, càng là nghe sự tích thiên tài của Đông Phương Ngạn mà lớn lên, so với ai khác cũng càng thêm sùng bái vị ca ca này. Ở trong mắt của Đông Phương Ngọc, hình tượng của Đông Phương Ngạn thế nhưng là phi thường cao lớn, gần như hoàn mỹ, thế nhưng là cái này vừa mới vào thành Lưu Tô, vậy mà bị người ngăn lại ở bên đường, sau đó liền bị tát miệng hai cái, Đông Phương Ngạn lại ngay cả cái rắm cũng không dám thả, quả thực đem Đông Phương Ngọc chấn kinh đến ngây người, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thì y căn bản không dám tin tưởng.

“Đệ tử thiên tài của Vô Cực Tông, Triển Thông!” Trong mắt của Đông Phương Ngạn lóe lên một tia oán độc, oán hận nói nói.

Sau đó, Đông Phương Ngạn quay đầu liếc nhìn Đông Phương Ngọc một chút, nặng nề thở dài.

“Tiểu Ngọc, ngươi vừa mới tiến vào thành Lưu Tô, đối với rất nhiều nhân vật như yêu nghiệt, chưa nghe nói qua cũng coi như bình thường, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, cái Triển Thông này, tuyệt đối không phải chúng ta chọc nổi, nhất định phải kính nhi viễn chi (Cung kính đứng xa mà nhìn).”

“Ca, ta biết rõ!” Đông Phương Ngọc cũng không phải là đồ ngốc, thấy Đông Phương Ngạn nói trịnh trọng như vậy, lại liên tưởng tới sự tình vừa rồi, nào vẫn không rõ, Triển Thông đáng sợ đến cỡ nào.

“Con mẹ nó, cái Lâm Hải đánh chết này, tránh đi nơi nào rồi?”

Nhấc lên Triển Thông, Đông Phương Ngạn lại nghĩ tới lăng nhục trước đó đã nhận phải, trong lòng càng thêm tức giận, lại tìm không thấy bóng dáng của Lâm Hải, hận đến càng thêm hàm răng tóc thẳng ngứa.

“Ca, mau nhìn, Lâm Hải tại bên trong đó!”

Đột nhiên, Đông Phương Ngọc hướng một chỗ cửa sân của đại trang phía trước, đưa tay nhất chỉ, kinh hô nói.

“Ừm?”

Đông Phương Ngạn vội vàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Lâm Hải đang cùng một người nam tử trung niên, chuyện trò vui vẻ đi tới, sau lưng còn đi theo mấy cái cái nam tử trẻ tuổi, tựa hồ trò chuyện với nhau thật vui.

“Là Quách Côn!”

Đôi mày của Đông Phương Ngạn nhất thời nhíu một cái, sau đó hướng phía Đông Phương Ngọc vung tay lên.

“Đi, chúng ta qua đó!”

“Lâm Hải, ngươi cũng nhất định phải suy nghĩ thật kỹ một chút về Thiên Vũ Tông của chúng ta a, nếu như ngươi như nhập vào Thiên Vũ Tông ta, Quách Côn ta cái khác không dám nói, chí ít có thể để ngươi trực tiếp tiến vào hàng ngũ đệ tử tinh anh!” Quách Côn một mặt tha thiết hướng phía Lâm Hải hứa hẹn nói, khiến Lạc Băng cùng hai tên đệ tử Lạc gia ở sau lưng nghe mà hâm mộ một trận.

Bọn họ mới vừa rồi đã cùng Quách Côn nói chuyện một phen với nhau, Quách Côn cũng hướng bọn họ ném ra ngoài cành ô liu, hứa hẹn bọn họ có thể tiến vào Thiên Vũ Tông, nhưng nhất định phải từ đệ tử ngoại môn làm lên, đã đem bọn họ cao hứng quá sức.

Thật không nghĩ đến, đến chỗ Lâm Hải này, vậy mà trực tiếp hứa hẹn chiêu Lâm Hải làm đệ tử tinh anh, thân phận cùng bọn họ quả thực là một cái trên trời một cái dưới đất, để bọn họ sao có thể không đỏ mắt.

Liền cả Đông Phương Dã loại người trời sinh tính tình đạm mạc này, nghe đều là đôi mày hơi dựng ngược lên, tuy hứa hẹn của Quách Côn đối với y so với hai người Lạc gia thì mạnh hơn, nhưng bất quá cũng chỉ là đệ tử nội môn phổ thông, nếu như muốn trở thành đệ tử tinh anh, còn phải đi qua cạnh tranh cùng khảo nghiệm kịch liệt, tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Có thể thấy được, hứa hẹn của Quách Côn làm ra đối với Lâm Hải, tuyệt đối là thành ý mười phần.

Nhưng mà, Lâm Hải lại cười nhạt một tiếng, hướng phía Quách Côn ném qua một ánh mắt cảm kích.

“Đa tạ Quách tiền bối hậu ái, ta sẽ suy nghĩ thật kỹ.” Trong lòng Lâm Hải đã sớm có ý tưởng, cũng không dễ ở trước mặt nhiều người như vậy, trực tiếp cự tuyệt Quách Côn, đành phải lập lờ nước đôi cười nói.

Trong mắt Quách Côn lóe lên một tia không vui không dễ dàng phát giác, chậm rãi gật gật đầu.

“Ta hiểu, dù sao ngươi là hạng nhất của, có thể chủ động chọn lựa thế lực lớn, thế lực lớn xếp hạng phía trên tự nhiên càng có ưu thế, nhưng ngươi cũng phải nghĩ kỹ, bên trong những cái thế lực lớn siêu cấp kia, đệ tử thiên tài nhiều vô số kể, cho dù ngươi đi vào, cũng chỉ có thể từ ngoại môn đi lên, muốn ra mặt cũng không dễ dàng, rất nhiều hạng người thiên tư trác tuyệt như ngươi, cuối cùng cả đời đều không thể tiến nhập nội môn, đây cũng không phải là nói chuyện giật gân.”

“Lâm Hải biết rõ, đa tạ Quách tiền bối có ý tốt nhắc nhở!” Lâm Hải thầm cười khổ, chỉ có thể hướng phía Quách Côn lần nữa nói lời cảm tạ.

“Nói đến thế thôi, quyền lựa chọn tại ngươi, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!” Quách Côn thấy nói nhiều như vậy, vẫn không có đạt được hứa hẹn của Lâm Hải, sắc mặt có chút lạnh, cũng ngậm miệng không cần phải nhiều lời nữa.

“Lâm Hải, ngươi làm chuyện tốt!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên một đường thanh âm phẫn nộ, vang lên ở bên cạnh, sau đó Đông Phương Ngạn cùng Đông Phương Ngọc, đã xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Các ngươi có ý tứ gì?” Lâm Hải chau mày, hai người này một bộ khổ đại cừu thâm, vừa lên liền hưng sư vấn tội, là đang cố ý gây chuyện sao?

“Ngươi còn trang, ngươi có phải đã đánh đệ đệ Triển Thông, Triển Hùng hay không?!” Mắt Đông Phương Ngạn bốc hàn quang, băng lãnh gầm hỏi.

“Cái gì!” Không đợi Lâm Hải lên tiếng, Quách Côn ở bên cạnh đột nhiên kinh hô một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

“Lâm Hải, việc này là thật?”

Trong lòng Quách Côn rung mạnh, nếu như Lâm Hải thật gây sự với Triển Thông, việc này chỉ sợ liền cả ông ta cũng không gánh được a!

Lâm Hải sững sờ, giờ mới hiểu được Đông Phương Ngạn hướng mình phát giận, lại là vì chuyện này?

“Là đánh gã, có vấn đề sao?” Lâm Hải gật gật đầu, đồng thời trong lòng rất là không vui, bất kể nói thế nào, chính mình cũng là đại biểu cho Đông Phương gia tộc, nhưng nhìn bộ dạng này của Đông Phương Ngạn, có vẻ giống như muốn thay người khác ra mặt.

Hắn cũng không biết, Đông Phương Ngạn bởi vì chuyện này, mà bị Triển Thông trực tiếp tát cho hai cái, mà Đông Phương Ngạn đã đạt tới Nguyên Anh cảnh, dễ như trở bàn tay liền đem điểm ứ sưng trên mặt này làm cho sớm tán đi, căn bản nhìn không ra một điểm dấu vết.

“Có vấn đề sao?!” Đông Phương Ngạn bị lời nói hời hợt của Lâm Hải, tức đến kém chút phát cuồng!

“Nói cho ngươi biết, vấn đề lớn!” Đông Phương Ngạn gầm lên giận dữ, “Ngươi tính toán là cái đồ vật gì, Triển Thông cũng là người mà ngươi có thể đắc tội sao, chính mình muốn chết cũng chớ liên lụy Đông Phương gia tộc!”

Nói xong, trong mắt Đông Phương Ngạn đột nhiên hiện lên một sợi hàn mang, một tay nắm chặt cổ tay Lâm Hải, lạnh giọng gầm nói.

“Hiện tại đi theo ta, qua tìm Triển Thông dập đầu nhận tội!”

Tuy Triển Thông đã tát Đông Phương Ngạn hai cái miệng, nhưng Đông Phương Ngạn cũng không dám vì chuyện này mà cho qua như vậy, gã nhất định phải đem Lâm Hải giao ra, để lắng lại lửa giận của huynh đệ Triển Thông.

Huống chi cứ như vậy, cũng coi là báo thù riêng đối với Lâm Hải, cớ sao mà không làm.

“Nhận tội em gái ngươi, cút ngay!”

Trong lòng Lâm Hải nhất thời ngầm bực, chân khí trên cánh tay rung động, trực tiếp đem tay Đông Phương Ngạn hất ra, sau đó ánh mắt băng lãnh, rơi vào trên thân Đông Phương Ngạn

“Người là ta đánh, có việc ta chịu trách nhiệm, cùng ngươi có quan hệ gì, đừng tại đây lo chuyện bao đồng!”

“Cái Triển Thông gì kia, bất kể gã có lai lịch gì, muốn báo thù, ta sẽ tiếp lấy! Lâm Hải ta tuy bất tài, nhưng còn không có sợ qua bất luận kẻ nào, càng sẽ không giống một ít người, sẽ chỉ biết bạo ngược trong gia đình, đi ra ngoài lại sợ giống con chó!”

“Ngươi con mẹ nó nói ai! Ngươi muốn chết phải không?!” Đông Phương Ngạn bị Lâm Hải nói một phen, tức đến nổi trận lôi đình.

Không có quan hệ gì với ta? Lão tử con mẹ nó thay ngươi chịu hai cái vả miệng trước mặt quần chúng có được hay không?

Thế nhưng là loại thực tế này quá mức mất mặt, Đông Phương Ngạn cũng không thể nói ra được a.

“Tốt, tốt!” Đông Phương Ngạn vừa tức vừa giận, trong lòng quả thực nghẹn mà chết, chỉ vào Lâm Hải hung hăng gật gật đầu.

“Xem ra không cho ngươi chút giáo huấn, ngươi là thật không biết trời cao đất rộng! Cùng với việc để Đông Phương gia tộc sớm tối muộn sẽ bị ngươi liên lụy, không bằng ta hôm nay, ngay tại chỗ diệt sát ngươi, chấm dứt hậu hoạn!”

“Hứ, bại tướng dưới tay, cũng dám thổi ngưu bức!” Lâm Hải nhất thời bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Ngươi muốn chết!” Chuyện Đông Phương Ngạn lúc trước thua ở bên trong tay Lâm Hải, một mực bị gã xem là vô cùng nhục nhã, hơn nữa gã cũng không cho rằng là do thực lực của mình không bằng Lâm Hải, mà chính là cho rằng sở dĩ thất bại, là bởi vì chính mình lâm trận đột phá, cảnh giới Nguyên Anh chưa ổn, sớm liền nghĩ rửa sạch nhục nhã. Bây giờ, lời nói của Lâm Hải nhắc lại chuyện cũ, bóc trần vết sẹo của gã, càng làm cho gã giận mà không thể khiển trách, một cỗ khí tức cường đại trong nháy mắt phát ra, đồng thời có vô số quang mang ngôi sao, trong nháy mắt ngưng ở lòng bàn tay gã, mang theo khí thế sắc bén, hướng phía Lâm Hải uy mãnh công tới!

Chương 1492: Có bản lĩnh liền đuổi kịp cha!

Lâm Hải thấy thế, ánh mắt nhất thời lẫm liệt, cái Đông Phương Ngạn này năm lần bảy lượt khiêu khích, thật đúng là coi mình là dễ khi dễ sao?

Ngay tại thời khắc trong lòng Lâm Hải động nộ, chuẩn bị đánh trả, Quách Côn đột nhiên hời hợt vung ra một chưởng, trực tiếp nghênh tiếp chưởng lực của Đông Phương Ngạn, đem gã đẩy đi ra xa mấy chục bước, mới đứng vững.

“Dừng tay!”

Cho tới giờ khắc này, Quách Côn mới nhíu mày, quát nhẹ một tiếng.

“Quách tiền bối, ngươi cái này là có ý gì?” Đông Phương Ngạn nhíu lông mày lại, mặt lộ vẻ không vui.

“Hừ, ngươi cũng không nhìn một chút đây là địa phương nào, dám tại bên trong chỗ này động thủ chém giết, ngươi không muốn sống sao?” Quách Côn hướng phía trang viện sau lưng nhất chỉ, lạnh lùng quát lớn nói.

Đông Phương Ngạn sững sờ, sau đó nhất thời kinh hãi đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, trong lòng hoảng sợ không thôi một trận.

“Đậu móa, nguy hiểm thật, cũng bị cái Lâm Hải này làm tức ngất đầu!” Đông Phương Ngạn vội vàng hướng phía Quách Côn khom người thi lễ.

“Đa tạ Quách tiền bối, là vãn bối đường đột.”

Nói xong, ánh mắt oán độc của Đông Phương Ngạn, lần nữa rơi vào trên thân Lâm Hải, hàn mang lóe lên.

“Coi như số ngươi gặp may!”

Lâm Hải thì là không nhìn thẳng vào Đông Phương Ngạn, bất quá cảm thấy nồng đậm sát cơ trong mắt Đông Phương Ngạn này, lại làm cho trong lòng Lâm Hải phát lạnh, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như kiếm rơi vào trên thân Đông Phương Ngạn.

“Còn dám trêu chọc ta, ta không ngại giết ngươi!”

“Chỉ bằng ngươi...”

“Đủ!” Thấy hai người lại phải nổi tranh chấp, Quách Côn vội vàng ra mặt ngăn lại.

“Không được ầm ĩ, đã đến thời gian tập kết, mau qua tụ hợp cùng mọi người đi!”

Quách Côn vừa phát lời nói, Đông Phương Ngạn lại vô cùng âm lãnh liếc nhìn Lâm Hải một chút, lúc này mới cưỡng ép đem lửa giận trong lòng đè xuống, theo cùng một chỗ với Quách Côn, đi đến quảng trường trong thành Lưu Tô.

Lúc này, cơ hồ tất cả mọi người đã đến đầy đủ, trên mặt đều mang theo vẻ hưng phấn khẩn trương, Sứ giả của các thế lực lớn thì là phân ra đứng tại một phương, tất cả đều là sắc mặt lạnh lùng, thần thái đạm mạc.

Đông Phương Ngạn tự nhiên không thể tiếp tục đứng chung một chỗ cùng bọn người Lâm Hải, gấp gáp đi mấy bước đến bên cạnh một người Sứ giả ở trong thế lực lớn, mang trên mặt nụ cười hèn mọn, tựa hồ đang nói cái gì đó, ngón tay thỉnh thoảng hướng phía Đông Phương Ngọc chỉ tới.

“Đi cửa sau đâu?.” Lâm Hải một trận cười nhạo, cũng đem ánh mắt rơi vào trên thân người Sứ giả kia, mang theo nồng đậm hứng thú, yên lặng mở Thiên Nhãn Thần Thông ra.

“Tinh Thần Chi Lực thật cường đại!”

Dưới Thiên Nhãn, chân khí lưu chuyển trong cơ thể người Sứ giả kia, trong nháy mắt đã bị Lâm Hải nhìn thấy rõ ràng, Tinh Thần Chi Lực bàng bạc như là biển rộng này, để Lâm Hải cũng kinh hãi một trận, đồng thời trong mắt dị sắc liên tục.

“Thực lực của người này, chí ít cũng là Nguyên Anh hậu kỳ!”

“Các vị thanh niên tài tuấn thành Lưu Tô!” Ngay lúc này, đột nhiên một cái nam tử trung niên ăn mặc lộng lẫy, trên mặt không giận tự uy, mang theo nồng đậm uy nghiêm, đi đến trước mặt mọi người.

“Ta là Thành chủ thành Lưu Tô, Hứa Quang Thuần! Hôm nay, các thế lực lớn trong phạm vi thành Lưu Tô chúng ta, chọn lựa đệ tử hậu tuyển, tiến về Cửu Huyền Trụ...”

Thành chủ thành Lưu Tô Hứa Quang Thuần, đứng ở trước mặt mọi người, phát biểu nói chuyện đầy nhiệt tình, Lâm Hải tuy cũng đang nghe, nhưng lực chú ý, thì là đang tại trên thân Hứa Quang

Thuần.

“Địa Tiên! Cái Hứa Quang Thuần này, tuyệt đối là Địa Tiên!”

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc, Địa Tiên mà hắn tiếp xúc tuy không nhiều, nhưng lại có thể khẳng định, tu vi của Hứa Quang Thuần, tuyệt đối là Địa Tiên không thể nghi ngờ.

Không chỉ có như thế, cảm giác mà Hứa Quang Thuần cho Lâm Hải, so với các loại yêu thú Địa Tiên ở Phàm Gian giới như Lang Vương, Yêu Thần cùng Huyết Ma, Thương Long, còn đáng sợ hơn nhiều.

Bất quá, so với La Dật Trần của Côn Lôn Thánh Vực, lại kém xa.

“Xem ra, tu vi của cái vị Thành chủ này, hẳn là Hóa Thần kỳ.” Lâm Hải trong nháy mắt đối với tu vi của Hứa Quang Thuần, đã có một phán đoán đại khái.

“Nếu như át chủ bài của ta ra hết mà nói, không biết có phải là đối thủ của cái Hứa Quang Thuần này hay không?” Lâm Hải âm thầm phỏng đoán, dù sao cái Hứa Quang Thuần này, là một cái Địa Tiên mà Lâm Hải từ khi tiến vào Địa Tiên giới đến nay, duy nhất gặp được.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải đã cười khổ một tiếng, lắc đầu.

Hắn sớm liền phát hiện, người tu hành ở Địa Tiên giới, so với người cùng cảnh giới ở Phàm Gian giới thì mạnh hơn nhiều, liền như là Kim Đan trung kỳ Đông Phương Du Long, lại không địch lại Kim Đan sơ kỳ Đông Phương Tú vậy.

Nguyên nhân tạo thành kết quả này, là do chất lượng chân khí của Địa Tiên giới, cao hơn quá nhiều so với Phàm Gian giới, Lâm Hải ỷ vào Đạo Đức Kinh, tại Phàm Gian giới có thể vượt cấp chiến đấu, nhưng đến Địa Tiên giới, cái ưu thế này chỉ sợ muốn bị tạm thời san bằng.

Cứ như vậy, lấy cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ của hắn, muốn chiến thắng Địa Tiên Hóa Thần cảnh, căn bản là sự tình rất không có khả năng, coi như Lâm Hải liều mạng, chỉ sợ kết quả tốt nhất, cũng chỉ có thể là cái lưỡng bại câu thương a.

“Nhất định phải lấy tốc độ nhanh nhất, tăng thực lực lên a!” Lâm Hải không khỏi, khát vọng đối với thực lực, càng thêm mãnh liệt.

Hứa Quang Thuần nói chuyện rất ngắn, đơn giản cũng là đối với các tinh anh được tuyển ra trong thành Lưu Tô này, tiến hành cổ vũ động viên một phen, sau khi nói chuyện hoàn tất, bên trong Sứ giả của các thế lực lớn, đứng ra một đại biểu, sắc mặt uy nghiêm quét qua những đệ tử hậu tuyển này một chút, đạm mạc phun ra hai chữ.

“Xuất phát!”

Sau đó, đám Sứ giả của những thế lực lớn này, đồng thời hướng về một phương hướng phi tốc mà đi.

“Còn không mau mau đuổi theo!”

Những đệ tử hậu tuyển này, vội vàng thi triển thân pháp, vội vã theo sát mà đi.

Nhưng mà, đám Sứ giả của những thế lực lớn này, tốc độ thật sự là quá nhanh, trong chớp mắt liền đem những đệ tử hậu tuyển này, xa xa ném tại phía sau.

Mà những đệ tử hậu tuyển này, cái nào cũng không muốn lưu lại ấn tượng không tốt cho những thế lực lớn này, để tránh ảnh hưởng tới chọn lựa phía sau, tất cả đều đem hết toàn lực, liều mạng đi sát đằng sau.

Bất quá, thực lực của những đệ tử hậu tuyển này, ở giữa dù sao cũng là có khoảng cách, rất nhanh liền phân ra cao thấp có nhanh có chậm, hơn mấy trăm người bị lôi ra khoảng cách dài dài.

Bọn người Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, tất cả đều là hạng người tuổi trẻ, tự nhiên là có lòng hiếu thắng, thấy tình cảnh này nhất thời rục rịch, nhưng Lâm Hải ở bên cạnh lại không vội không chậm, để trong lòng bọn họ âm thầm gấp gáp.

"Tạm thời tách ra đi." Lâm Hải tự nhiên cũng nhìn ra, không khỏi cười một tiếng, nhàn nhạt nói nói.

"Ha ha, Lâm Hải, này liền đi trước một bước!" Lạc Băng lên tiếng cười một tiếng, hướng phía Lâm đầu gật gật đầu, mang theo hai cái huynh đệ, cấp tốc mau chóng đuổi theo.

Đông Phương Dã cũng hướng phía Lâm Hải gật gật đầu, thân ảnh lóe lên, biến mất tại chỗ.

Nhìn thân ảnh đi xa của bọn họ, Lâm Hải thì cười lắc đầu, nhàn nhã giống như đi bộ, làm cho chính mình từ đầu tới cuối đều duy trì tốc độ ở chính giữa đội hình, cũng không gần phía trước cũng không quá rơi ra sau, ánh mắt như điện quan sát đến những đệ tử hậu tuyển này.

"Ừm." Rất nhanh, lông mày của Lâm Hải nhíu lại, ba đường thân ảnh nhanh vô cùng, gây nên Lâm Hải chú ý.

"Ba người này, thực lực hiển nhiên so với những người khác, cao hơn không ít a!"

Chỉ thấy phía trước nhất những đệ tử hậu tuyển này, có ba cái nam tử trẻ tuổi ăn mặc hình thái khác nhau, theo thật sát sau lưng những Sứ giả kia, ngươi truy ta đuổi, tương xứng, vậy mà đem mấy trăm người khác xa xa bỏ lại đằng sau, trong nháy mắt kéo ra cấp bậc.

“Hừ, liền chút bản lãnh này sao?” Đột nhiên, một đạo âm thanh khinh thường mỉa mai, vang lên tại bên tai Lâm Hải.

Lâm Hải quay đầu nhìn một cái, đã thấy Đông Phương Ngạn không biết từ lúc nào, lại lẫn vào trong các đệ tử hậu tuyển, xuất hiện ở bên cạnh, trên mặt miệt thị, nhìn lấy chính mình một mặt chế giễu.

“So với ngươi còn mạnh hơn!” Lâm Hải bĩu môi một cái, nhìn đều chẳng muốn liếc gã một cái, cao ngạo nói nói.

“Nói khoác mà không biết ngượng!” Mặt mũi Đông Phương Ngạn tràn đầy xem thường, “Có dám so một lần hay không?”

“Chẳng lẽ lại sợ ngươi.” Lâm Hải buồn cười một trận, so cùng mình, cái Đông Phương Ngạn này không phải là tìm kích thích sao?

“Cửu Huyền Trụ liền tại phía trước cách đó không xa, người nào tới trước thì phải kêu cha, có dám hay không?” Đông Phương Ngạn khiêu khích, hướng phía Lâm Hải ngẩng lên cái cằm, hung hăng càn quấy nói nói.

“Kêu cái gì?” Lâm Hải có chút mờ mịt, phảng phất như không nghe rõ mà hỏi.

“Cha!” Đông Phương Ngạn chau mày, lớn tiếng nói nói.

“Ai, nhi tử, gọi cha làm gì?” Lâm Hải một mặt cười xấu xa, đùa giỡn đáp ứng nói.

“Ngươi con mẹ nó muốn chết!” Đông Phương Ngạn nhất thời biết rõ mắc lừa, tức kém chút thổ huyết.

“Nhi tử, có bản lĩnh liền đuổi kịp cha, Ha ha!” Lâm Hải cười to một tiếng, thân ảnh lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Chương 1493: Gọi cha xong rồi lại đi!

“Hỗn đản, nhìn lão tử thắng ngươi, không để cho ngươi quỳ xuống đất hô cha!” Đông Phương Ngạn tức đến kêu to một tiếng, thân ảnh tựa như tia chớp, hướng phía Lâm Hải đã chạy xa mà đuổi theo.

Thế nhưng là rất nhanh, gã liền kinh hãi phát hiện, tốc độ của Lâm Hải vậy mà không thể chậm hơn gã, tuy khoảng cách giữa hai người không có tiếp tục kéo dài, nhưng từ đầu tới cuối lại duy trì khoảng cách mười mấy mét, mặc cho Đông Phương Ngạn sử xuất ra cả sức lực bú sữa, cũng đều không thể lại đem khoảng cách rút ngắn một tơ một hào nào.

“Đậu móa, đây là có chuyện gì! Tiểu tử này thuộc con thỏ sao!” Đông Phương Ngạn càng đuổi càng giận, càng giận càng nhanh, nhất là khi Lâm Hải chạy vọt về phía trước, đồng thời còn không ngừng quay đầu lại, hướng phía Đông Phương Ngạn quăng tới ánh mắt xem thường chế giễu, đem Đông Phương Ngạn tức đến cơ hồ thổ huyết.

Tất cả hai người đều là tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền đem các đệ tử hậu tuyển dọc theo con đường đều vượt qua, thậm chí ngay cả Đông Phương Dã, Đông Phương Ngọc cùng Lạc Băng, cũng bị bỏ lại đằng sau, không mất một chút thời gian, phía trước chỉ còn lại có ba cái nam tử trẻ tuổi xa xa dẫn trước kia.

“Xem ra ba người này, nếu như không phải tu hành công pháp tăng trưởng tốc độ như là Phong Chi Đạo, thì tất nhiên là Nguyên Anh cảnh, hơn nữa thực lực còn muốn tại bên trên Đông Phương Ngạn.”

Trong lòng Lâm Hải âm thầm ước đoán, tuy hắn tỷ thí tốc độ cùng Đông Phương Ngạn, cũng không xuất toàn lực, nhưng cũng dùng ra gần bảy thành thực lực, nhưng cho dù như thế, cùng ba người phía trước kia, cũng chỉ là miễn cưỡng bảo trì tốc độ ngang hàng mà thôi.

Mà lúc này đây, đám Sứ giả của những thế lực lớn kia, đã tới đích, từng cái khí định thần nhàn đứng tại điểm cuối, mang theo ánh mắt dù bận vẫn ung dung, hướng phía những người đệ tử hậu tuyển đang ở nơi xa phi tốc chạy đến trông lại.

“Ba người phía trước nhất này, thực lực vượt qua xa xa những người khác a!” Rất nhanh, ba cái nam tử trẻ tuổi có tốc độ nhanh nhất, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, để đám đám Sứ giả này, nhao nhao tỏa sáng hai mắt.

“Cái người trẻ tuổi lạnh lùng áo trắng kia, là nhi tử của Thành chủ thành Lưu Tô Hứa Quang Thuần, gọi là Hứa Thiên Chinh, thiên phú trác tuyệt, khí chất xuất chúng, một năm trước đã thành công ngưng tụ Nguyên Anh, nghe nói còn có không dưới ngàn năm đạo hạnh, hôm nay gặp mặt quả nhiên là danh bất hư truyền!”

Rất nhanh có người nhận ra một nam tử trẻ tuổi trong đó, nói ra thân phận của y, để đám Sứ giả không biết còn lại, nhất thời tán thưởng một trận không thôi.

“Nguyên lai y chính là con trai của Hứa Quang Thuần - Hứa Thiên Chinh, ta tại tông môn liền đã nghe nói qua tên của y.”

“Loại tuyệt thế thiên tài như Hứa Thiên Chinh này, coi như tại bên trong thế lực lớn, cũng sẽ trở thành tồn tại loá mắt.”

“Đáng tiếc a, loại nhân vật kinh diễm tuyệt luân này, chỉ thuộc về thế lực lớn đỉnh phong, nhóm trung hạ chúng ta là không có hy vọng.”

“Cường giả hằng cường, càng là tông phái đỉnh phong, càng có khả năng hấp dẫn thiên tài đỉnh phong, chúng ta chỉ có thể lựa chọn những người còn lại của thế lực đỉnh tiêm, loại cục diện này không phá trừ, chỉ sợ khó có ngày ra mặt a!”

Nhìn thấy loại tuyệt thế thiên tài như Hứa Thiên Chinh này xuất hiện, Sứ giả của tông môn cao cấp nhất bên trong các thế lực lớn, cũng không có quá nhiều ba động, nhưng người của những tông môn khác, lại một trận lắc đầu thở dài. Không hề nghi ngờ, thế lực lớn trung hạ, tuyệt đối không phải loại mà tuyệt thế thiên tài như Hứa Thiên Chinh này muốn lựa chọn, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, Hứa Thiên Chinh khẳng định sẽ chọn thế lực lớn cao cấp nhất, chuyện này đối với bọn họ đến nói, cũng không phải chuyện gì tốt, sẽ chỉ đem chênh lệch giữa bọn họ cùng mấy cái tông môn đỉnh phong, càng lúc càng kéo ra xa hơn.

“Người bên trái Hứa Thiên Chinh kia, là đệ tử Khổng gia của đệ nhất đại gia tộc thành Lưu Tô, gọi là Khổng Thế Anh, cũng là một năm trước đi vào Nguyên Anh cảnh, hơn nữa tu luyện công pháp cực kỳ bá đạo, danh khí tại trong thành Lưu Tô so với Hứa Thiên Chinh còn muốn lớn hơn, thậm chí có người dự đoán, tiềm lực của Khổng Thế Anh vô cùng lớn, rất có thể sẽ trở thành cái Triển Thông thứ hai!”

Ánh mắt của đám Sứ giả, lại chuyển dời đến trên thân một cái nam tử áo đen khác có sắc mặt âm tàn lạnh lẽo, mang theo khí tức bá đạo, có người nhận biết, đem thân phận của y chỉ ra, lại gây nên một mảnh xôn xao.

“Thiếu niên mặc áo tím đang chạy song song cùng Hứa Thiên Chinh, Khổng Thế Anh kia, cũng là người thanh danh hiển hách, y là Triệu Tử Minh của trấn Ngọc Tề, một trong ba mươi sáu trấn ở phía Tây Bắc thành Lưu Tô, nghe nói xuất thân cỏ dại (*con nhà nghèo), tại trong một sơn động hoang phế ngẫu nhiên đạt được truyền thừa thần bí, sau đó tiến vào Yêu Thú Sâm Lâm chém giết ba năm, chém giết vô số yêu thú, rồi tại giữa sinh tử chém giết, đột phá Nguyên Anh cảnh, nếu bàn về chiến lực, chỉ sợ trong toàn bộ các cao thủ trẻ thuổi đương thời của thành Lưu Tô, không có người hơn được y!”

Cái thiếu niên áo tím cuối cùng sát khí trùng thiên, trong mắt lóe ra quang mang khát máu, cũng bị đám Sứ giả nhận ra, có thể chịu được tịch mịch cùng cô độc, cùng yêu thú một đường chém giết suốt ba năm, cái Triệu Tử Minh này cũng là người có tính cách cứng cỏi, để đám Sứ giả cũng âm thầm chắt lưỡi, một khi trưởng thành, tuyệt đối sẽ là cái nhân vật để người đau đầu.

“Đáng tiếc a, ba người này đều là đồ ăn cho mấy cái cái tông môn cao cấp nhất kia, chỉ hy vọng bên trong những người dự tuyển còn lại này, cũng có thể có người có chút xuất sắc, chí ít đừng kém quá nhiều a!”

Đại bộ phận đám Sứ giả, đối với ba người xông lên phía trước nhất, cũng không ôm hy vọng quá lớn, chỉ có thể tiếp tục hướng phía sau quan sát, gửi hi vọng ở phía sau có thể có người dự tuyển thực lực không có trở ngại, cung cấp cho bọn họ lựa chọn.

Mấy hơi về sau, ba người Hứa Thiên Chinh cơ hồ cùng một thời gian đi đến điểm cuối, hướng phía đám Sứ giả thi lễ một cái, cất bước đi tới một bên đứng vững, chỉ có ánh mắt giữa bọn họ là đang va chạm trong không khí, nhất thời nổi lên một cỗ tia lửa vô hình, hiển nhiên trong lòng ba người cũng đang phân cao thấp, không ai phục ai.

“A, mau nhìn, có người dự tuyển đuổi lên, hơn nữa tốc độ giống như cũng không chậm hơn bọn Hứa Thiên Chinh!”

Rất nhanh, liền có người chú ý tới lại là hai đạo nhân ảnh, một trước một sau cách xa nhau khoảng cách mười mấy mét, đang lấy tốc độ nhanh như chớp, hướng phía điểm cuối đâm vọt tới.

“Làm cái gì, người kia không phải là Đông Phương Ngạn của Phi Tinh Các sao?”

Nhưng khi thấy bên trong hai đạo nhân ảnh, cái phía sau kia căn bản không phải là người dự tuyển, mà chính là Đông Phương Ngạn, đám Sứ giả không khỏi kinh ngạc hướng phía Sứ giả của Phi

Tinh Các, ném qua ánh mắt nghi ngờ.

Sứ giả của Phi Tinh Các nhất thời chau mày, mặt lộ vẻ không vui, cũng không biết, Đông Phương Ngạn làm sao lại lẫn vào trong đó.

Cũng may tốc độ của hai người Lâm Hải cùng Đông Phương Ngạn cực nhanh, trong chớp mắt liền đến điểm cuối, đứng ở trước mặt đám Sứ giả.

“Đông Phương Ngạn, ngươi đang hồ nháo cái gì?!” Sứ giả của Phi Tinh Các, lập tức tiến lên, bất mãn hỏi.

“Ha ha, còn không nhanh chóng gọi cha đi!”

Không đợi Đông Phương Ngạn trả lời, Lâm Hải dẫn đầu đến, không khỏi lớn tiếng cười một tiếng, hướng phía Đông Phương Ngạn đùa giỡn nói nói.

Sắc mặt Đông Phương Ngạn đằng cái liền hồng, gã chẳng thể nghĩ tới, chính mình là thân thể Nguyên Anh, vậy mà thực lại thua ở bên trong tay Lâm Hải, quả thực là vừa thẹn lại giận, bây giờ Lâm Hải càng là ở ngay trước mặt đông đảo Sứ giả, lần nữa nhục nhã gã, để gã làm sao có thể nhẫn.

“Ngươi muốn chết!”

Đông Phương Ngạn hét lớn một tiếng, lòng bàn tay hội tụ tinh quang, liền muốn động thủ.

“Trước mặt chúng Sứ giả, cũng dám làm càn!”

Sứ giả của Phi Tinh Các nhất thời hét lớn một tiếng, giống như đánh đòn cảnh cáo, đem Đông Phương Ngạn đã bị tức đến váng đầu trong nháy mắt bừng tỉnh, lúc này mới chú ý tới đám Sứ giả của các thế lực lớn, cũng đang kinh ngạc nhìn gã, để gã nhịn không được toàn thân giật mình một cái, vội vàng sợ hãi cúi đầu

xuống.

“Các vị tiền bối, là vãn bối đường đột!”

Phi Tinh Các tại bên trong những thế lực lớn này, địa vị thuộc về chếch xuống dưới, mà gã tại bên trong Phi Tinh Các, cũng không phải nhân vật xuất chúng gì đó, nếu như chọc giận những Sứ giả này, nếu ai đụng tới đem gã một bàn tay chụp chết, gã đều không chỗ kêu oan a.

“Hừ, còn không lui xuống!” Sứ giả của Phi Tinh Các, lúc này mới hướng phía Đông Phương Ngạn quát lớn một tiếng, Đông Phương Ngạn vội vàng đáp ứng một tiếng, liền muốn rời khỏi.

“Chờ một chút!” Đột nhiên, một đường âm thanh nhàn nhạt vang lên, để cước bộ của Đông Phương Ngạn bỗng nhiên sững một hồi, sau đó liền thấy Lâm Hải ngăn lại đường đi của gã.

“Ngươi muốn làm gì? Còn chưa cút ra!” Đông Phương Ngạn nhất thời trong mắt lóe lên hàn quang, thấp giọng quát nói.

“Thế nào, thua rồi muốn không nhận nợ sao?” “Lâm Hải xùy cười một tiếng, sau đó ánh mắt ngưng tụ.

“Muốn đi có thể, gọi cha xong rồi lại đi!”

Chương 1494: Khảo nghiệm của các ngươi, chính thức bắt đầu

“Ngươi, muốn chết phải không?!”

Khuôn mặt của Đông Phương Ngạn, nhất thời biến thành tái nhợt, trong mắt mang theo quang mang oán độc, hướng phía Lâm Hải thấp giọng quát nói.

“Đông Phương Ngạn, chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải lặp đi lặp lại nhiều lần để Đông Phương Ngạn gọi hắn là cha, đám Sứ giả này đã sớm nhìn ra sự tình có kỳ quặc, một người trong đó, có chút hiếu kỳ hỏi.

“Tiền bối, chúng ta là cùng một cái gia tộc, bình thường nháo quen, hắn đang cùng ta nói đùa đâu!” Đông Phương Ngạn vô cùng xấu hổ cười một tiếng, toét miệng nói nói.

“Đúng, chúng ta cũng là chỉ đùa một chút, Đông Phương Ngạn gã khi dễ ta một cái người dự tuyển, cứ phải cùng ta đánh cược, người nào tốc độ nhanh, dẫn đầu đến điểm cuối, một phương thua phải hướng một phương thắng gọi tiếng cha, hiện tại ta thắng, các vị tiền bối, các ngươi nói Đông Phương Ngạn có phải nên có chơi có chịu hay không?”

Lâm Hải vừa đem chuyện đã xảy ra nói nói, mặt Đông Phương Ngạn đằng cái liền hồng, trong lòng quả thực vừa giận vừa thẹn, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Lúc đầu gã lấy thân phận đệ tử Phi Tinh Các, cùng một cái người dự tuyển như Lâm Hải đánh cược tỷ thí, liền đã đủ mất mặt, hiện tại kết quả còn thua, để mặt mũi của gã, thậm chí mặt mũi của Phi Tinh Các để ở nơi nào.

Quả nhiên, Lâm Hải nói vừa xong, Sứ giả của Phi Tinh Các nhất thời liền nổi giận.

“Hồ nháo! Đông Phương Ngạn, ngươi quên thân phận của mình sao? Chuyện này, sau khi trở về ta nhất định phải báo rõ với Chấp Pháp Trưởng lão, nhất định phải thực hiện nghiêm trị đối với ngươi!”

Đông Phương Ngạn nghe xong, sắc mặt nhất thời đại biến, vội vàng sợ hãi quỳ trên mặt đất.

“Cầu sư thúc khai ân, bỏ qua cho đệ tử một lần đi!” Đông Phương Ngạn bị dọa sợ, nếu thật bị Chấp Pháp Trưởng lão biết rõ, gã trở về không phải là bị lột da sao?

“Tốt, sự tình của tông môn các ngươi, chính mình về rồi xử lý, đừng tại bên trong đây làm chậm trễ chính sự!” Đúng lúc này, một đường thanh âm đạm mạc truyền đến, cỗ uy nghiêm thật sâu trong lời nói này, để trong lòng Sứ giả của Phi Tinh Các giật mình, chờ sau khi thấy rõ người nói chuyện là ai, nhất thời mặt lộ vẻ sợ hãi.

“Tốt, Trác sư huynh!” Cái Trác sư huynh này, tên là Trác Nhất Phàm, thế nhưng là Sứ giả mà Vô Cực Tông cao cấp nhất bên trong các thế lực lớn phái ra, cùng với Sứ giả của hai cái thế lực lớn đỉnh phong khác, vững vàng ép những Sứ giả còn lại một đầu, ẩn ẩn là nhân vật dẫn đầu của đám Sứ giả bọn họ này, Sứ giả của Phi Tinh Các nào dám không theo, vội vàng đáp ứng một tiếng, sau đó hướng phía Đông Phương Ngạn oán hận trừng mắt.

“Còn không lui xuống!”

“Vâng!” Đông Phương Ngạn lúc này mới sợ hãi đứng lên, một trận hoảng sợ lui qua một bên.

“Hứ, phiền nhất loại người thua không nổi như ngươi này, bất quá thôi đi, hôm nay xem ở trên mặt mũi của chúng tiền bối, liền không cùng ngươi so đo, nếu ngươi thật gọi ta là cha, còn khiến ta phiền lòng đâu, không bằng lúc trước trực tiếp đưa ngươi bắn ở trên tường?”

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, để đám Sứ giả lúc đầu sắc mặt uy nghiêm, kém chút một cái không thể đình chỉ mà cười phun, ánh mắt nhìn Lâm Hải, tràn ngập kinh ngạc.

Bắn trên tường? Mẹ nó người này nói chuyện thật là đủ tổn hại a, bất quá lời này cũng thật thú vị a, bọn họ tu hành nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua, có người nói chuyện không hàm súc như thế!

Đông Phương Ngạn ở một bên, hai mắt thì là lật một cái, kém chút tức ngất mà ngất đi, nhìn Lâm Hải nghiến răng nghiến lợi.

“Bà nội ngươi a, thật đáng giận a!”

Nếu không phải không còn dám lỗ mãng, Đông Phương Ngạn sẽ lập tức xông lại, đem Lâm Hải trực tiếp xé nát miệng, đều không giải hận.

Lâm Hải tự nhiên cảm nhận được ánh mắt giết người này của Đông Phương Ngạn, bất quá Lâm Hải lại không thèm để ý chút nào, Đông Phương Ngạn nhiều lần kiếm chuyện, sát cơ đối với mình càng là không che giấu chút nào, Lâm Hải sao lại phải khách khí với gã.

Châm chọc cùng chế giễu trong lời nói, vậy cũng là nhẹ, nếu thật là gây gấp, giết gã cũng không phải là không thể.

“Ngươi tên là gì, từ đâu đến?” Lâm Hải rõ ràng thú vị, không có tính cách không câu nệ, nhất thời gây nên hứng thú của những Sứ giả này, hai mắt của cái Trác sư huynh kia mang theo hiếu kỳ, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nghênh tiếp ánh mắt của Trác Nhất Phàm, bỗng cảm giác được một đường lực lượng áp bách cường đại lâm thân, thân thể không tự chủ được mà cứng đờ, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Nửa bước Địa Tiên!”

Lâm Hải trong nháy mắt liền đối với tu vi của cái Trác Nhất Phàm này, có nhận biết đại khái, chỉ sợ ở bên trong đám Sứ giả này, là người có thực lực mạnh nhất.

“Hồi tiền bối, vãn bối gọi là Lâm Hải, đến từ Đông Phương gia tộc của trấn Lạc Phong, trong tám trấn phía Nam!”

Lâm Hải vội vàng khách khí đáp lời, ngữ khí không kiêu ngạo không tự ti, cũng không bởi vì Trác Nhất Phàm có tu vi cảnh giới cao thâm mà khúm núm, cũng không mất làm một cái vãn bối lễ nghĩa, thoải mái hào phóng, để trong lòng Trác Nhất Phàm vui vẻ, âm thầm gật đầu.

“Hạng nhất của Đông Phương gia tộc, thế nhưng là ngươi?” Trác Nhất Phàm đột nhiên hỏi nói.

“Chính là tại hạ!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Ừm!” Trác Nhất Phàm cười cười, không có nói tiếp, bất quá chúng Sứ giả còn lại, trong ánh mắt nhìn Lâm Hải, lại lộ ra quang mang khác nhau.

“Cái gọi là Lâm Hải này, tuy không bằng ba người Hứa Thiên Chinh, nhưng cũng không kém bao nhiêu, ba người Hứa Thiên Chinh tất nhiên sẽ lựa chọn nơi cao cấp nhất như ba đại tông môn, như vậy Lâm Hải xếp hạng thứ tư, không biết sẽ chọn cái thế lực nào?”

Trong lòng đông đảo Sứ giả, nhất thời bắt đầu linh hoạt lên, thậm chí có người đã bắt đầu âm thầm tính toán, đến lúc đó có thể xuất ra cái dạng thẻ đánh bạc gì, để Lâm Hải chủ động lựa chọn bọn họ.

Lâm Hải tự nhiên không biết những Sứ giả này, đã bắt đầu chuẩn bị tranh đoạt hắn, bất quá coi như biết rõ, nội tâm Lâm Hải cũng sẽ không có cái ba động gì, trong lòng của hắn đã sớm có lựa chọn.

Một chút thời gian như thế, lại có rất nhiều người dự tuyển, cũng lần lượt đến điểm cuối, trong đó liền bao gồm cả Đông Phương Dã, vậy mà tại bên trong tất cả những người dự tuyển, đều thuộc về tồn tại mười vị trí đầu, để Quách Côn đứng dựa vào sau, không ngừng âm thầm gật đầu, trong lòng mừng rỡ không thôi, tuyệt đối là nhặt được bảo bối.

Đông Phương Ngọc cùng Lạc Băng cũng không chậm, tốc độ của hai người vậy mà tương xứng, tại bên trong tất cả người dự tuyển, xếp tại vị trí hơn hai mươi, bất quá chênh lệch phía sau tổng thể không lớn, không tới mấy phút, đám người liền không sai biệt lắm đã tề tụ toàn bộ.

Ngay tại thời khắc Trác Nhất Phàm chuẩn bị chào hỏi mọi người, bắt đầu tiến vào Cửu Huyền Trụ, bỗng nhiên có người hướng phía nơi xa nhất chỉ.

“Trác sư huynh, chờ một chút, còn có một người!”

“Ừm?” Trác Nhất Phàm sững sờ, hướng phía nơi xa nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một bóng người, tại hướng bên này phi tốc mà đến, tuy tốc độ cũng thật nhanh, nhưng so sánh cùng những người khác, còn kém quá xa.

“Các vị tiền bối, vãn bối tới chậm, thứ tội thứ tội!”

Một cái nháy mắt, n người àyđã đến phụ cận, lại là một thiếu niên hoa phục, mang trên mặt nụ cười hèn mọn nịnh nọt, để cho người ta xem xét liền sinh ra chán ghét.

“Nguyên lai là cái phế vật này!”

Lâm Hải buồn cười một trận, cái thiếu niên hoa phục này không phải là người khác, mà chính là Triển Hùng đã bị chính mình tát thành đầu heo, chỉ bất quá giờ phút này trên mặt đã tiêu sưng, lại khôi phục dạng chó hình người, nhìn không ra.

“Đệ đệ của Triển Thông!” Rất nhiều Sứ giả cũng nhận ra Triển Hùng, trong lòng tuy đối với gã xem thường, nhưng nhìn tại trên mặt mũi của Triển Thông, ngược lại cũng không trở thành ở trước mặt giễu cợt.

Chỉ là sắc mặt của Trác Nhất Phàm tái xanh, có chút khó coi, thậm chí trong mắt còn mang theo vẻ tức giận.

“Mặt hàng như thế, vậy mà cũng muốn đi vào Vô Cực Tông ta? Thật sự là bôi nhọ tông môn!” Trong lòng Trác Nhất Phàm thầm hừ một tiếng, nhưng vừa nghĩ tới Triển Thông, cũng chỉ có thể âm thầm thở dài.

“Triển Thông thiên tư trác tuyệt như thế, tại sao có thể có loại đệ đệ phế vật này?”

Mang theo chán ghét liếc nhìn Triển Hùng một chút, Trác Nhất Phàm bất mãn hừ lạnh một tiếng.

“Còn không về đơn vị!”

“Vâng!” Trác Nhất Phàm liếm láp mặt cười cười, vội vàng chạy vào trong đội ngũ người dự tuyển.

Cho đến lúc này, Trác Nhất Phàm mới xoay người, hướng phía trước một tòa bảo tháp chín tầng cao mấy chục trượng, mang theo khí tức uy nghiêm phong cách cổ xưa, xa xa nhất chỉ, cao giọng mở miệng.

“Các vị, phía trước chính là Cửu Huyền Trụ, khảo nghiệm của các ngươi, chính thức bắt đầu!”

Chương 1495: Cửu Huyền Trụ

Theo tiếng nói của Trác Nhất Phàm rơi xuống đất, đệ tử hậu tuyển nhất thời tinh thần chấn động, trong lòng kích động không thôi, mỗi cái ma quyền sát chưởng, nóng lòng muốn thử.

Trừ những cái có quyền chủ động lựa chọn ra, đệ tử khác có thể bị thế lực lớn chọn trúng, từ đó một bước lên trời, cải biến vận mệnh hay không, thế nhưng đây là một bước mấu chốt nhất.

Theo các vị Sứ giả đi vào phía trước Cửu Huyền Trụ, lập tức có người Thủ Trụ (*người bảo vệ trụ) tiến lên, hướng về phía mọi người mỉm cười, tùy tùng chỉ vào khán đài đã sớm chuẩn bị kỹ càng cách đó không xa.

“Các vị Sứ giả của thế lực lớn, mời lên tòa khán đài kia, đệ tử hậu tuyển lưu tại nguyên chỗ.”

Đám Sứ giả lập tức dựa theo phân phó của người Thủ Trụ đi lên bên trên khán đài, dựa theo bài danh tông môn mà ngồi xuống, các đệ tử hậu tuyển thì lẳng lặng đứng tại chỗ, chờ đợi an bài phía sau.

“Đầu tiên, chúc mừng các vị đến Cửu Huyền Trụ.” Người Thủ Trụ cười nhạt một tiếng, hướng phía các đệ tử hậu tuyển liếc nhìn một chút, sau đó hướng phía Cửu Huyền Trụ nhất chỉ.

“Ta giới thiệu cho mọi người về toà bảo tháp này một chút, trụ này tên Cửu Huyền, chia làm chín tầng, đã sừng sững tại thành Lưu Tô vài vạn năm, chính là do Thành chủ đời thứ nhất của thành Lưu Tô mời cao nhân đến kiến tạo, trong mỗi một tầng đều có bố trí Huyễn trận, là chỗ lịch luyện cho quân Hộ Vệ của thành Lưu Tô.”

“Theo năm tháng thay đổi, Cửu Huyền Trụ bây giờ cũng bị các thế lực lớn chọn làm chỗ khảo hạch để tuyển bạt đệ tử ưu tú, mỗi một tầng Huyễn trận, sẽ chủ động phân biệt tuổi tác của người tiến vào, tuổi tác càng lớn, thực lực của địch nhân biến ảo sẽ càng mạnh, dùng cái này để phán đoán thiên phú cùng chiến lực của người tham gia khảo hạch.”

“Đi qua nhiều năm thực tế, các thế lực lớn đối với các đệ tử tiến vào Cửu Huyền Trụ tham dự khảo hạch, có một cái tiêu chuẩn bình phán thống nhất, tiêu chuẩn này đối với các ngươi phi thường trọng yếu, các ngươi nhất định phải nghe rõ ràng!”

Nói xong, ngữ khí của người Thủ Trụ ngừng một hồi, các đệ tử hậu tuyển ở phía dưới lập tức nín thở ngưng thần, hết sức chăm chú, sợ nghe lầm lời nói phía sau, ảnh hưởng tới kết quả khảo hạch.

“Tiêu chuẩn này chính là, tại tầng thứ nhất liền thất bại, trực tiếp mất đi tư cách hậu tuyển, có thể tiến vào tầng thứ hai cùng tầng thứ ba, thế lực lớn có thể chiêu làm đệ tử, cũng có thể không, có thể tiến vào tầng thứ tư, thế lực lớn tất sẽ chiêu, có thể tiến vào tầng thứ năm, có thể chủ động lựa chọn thế lực lớn, thế lực lớn không qua có quyền lợi cự tuyệt.”

“Về phần tiến vào tầng thứ sáu...” Người Thủ Trụ cười khẩy, lắc đầu, “Các ngươi cũng đừng nghĩ.”

“Bản thân ta thủ trụ, đã ba trăm bảy mươi tám năm, đến nay vẻn vẹn chỉ có một người là Triển Thông mà thôi!”

“Mấy trăm năm qua, chỉ có một người từng tiến vào tầng thứ sáu?!” Tiếng của người Thủ Trụ, khiến các đệ tử hậu tuyển này giật nảy cả mình, xem ra cái Cửu Huyền Trụ này không đơn giản a, địch nhân bên trong Huyễn trận, nhất định là phi thường cường hãn.

Mà tên của Triển Thông, cũng khắc thật sâu ở trong đầu những đệ tử hậu tuyển này, người duy nhất tiến vào tầng thứ sáu trong mấy trăm năm qua, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài a, nếu như về sau có cơ hội gặp được, nhất định phải chú ý cẩn thận, quyết định không thể trêu chọc.

“Tầng thứ sáu không dám nghĩ, nhưng nhất định phải nỗ lực tiến vào tầng thứ năm a, như thế cũng là có thể chủ động lựa chọn thế lực lớn a, đây tuyệt đối là cái niềm vui ngoài ý muốn!” Những cái đệ tử không có ở bên trong tuyển bạt thi đấu thu hoạch được hạng nhất, biết được còn có quy tắc này, để tâm tình hơi có vẻ thất lạc trước đó của bọn họ, lại lần bắt đầu bành trướng.

Chờ sau khi các đệ tử hậu tuyển an tĩnh lại, người Thủ Trụ tiếp tục nói nói.

“Có một điều ta muốn nhắc nhở một chút, tuy quán quân tuyển bạt thi đấu, có quyền lợi chủ động lựa chọn thế lực lớn, nhưng nơi này có cái tiền đề, cái kia chính là chí ít phải tiến vào tầng thứ tư, nếu không mà nói, đồng dạng cũng sẽ bị đào thải.”

Người Thủ Trụ vừa nói như vậy, nhất thời lại tại bên trong những cái quán quân tuyển bạt thi đấu kia, gây nên một mảnh ồn ào.

Lúc đầu những người này, đại bộ phận cũng đã coi chuyện tiến vào tông môn lý tưởng của mình, đã là sự tình ván đã đóng thuyền, không nghĩ tới vậy mà phức tạp, đồng dạng cần phải đi qua khảo hạch, trong lòng nhất thời dâng lên một tia áp lực, xem ra còn cần phải liều một phen a.

Bất quá, so sánh với những người khác phải đi vào tầng thứ năm mới có quyền chủ động lựa chọn, bọn họ vẫn đã là chiếm tiện nghi lớn.

“Tốt, quy tắc đã nói rõ.” Người Thủ Trụ một đường phóng nhẹ thanh âm, “Mặt khác, bên trong quá trình xông trụ, chỉ có thể dựa vào thực lực của bản thân, không được sử dụng bất luận cái thần binh pháp bảo cùng đan dược gì, nếu không Cửu Huyền Trụ sẽ tự động phán định là thất bại, trong Huyễn trận bị giết chết, thì sẽ là kết thúc xông trụ, tiền đồ rất tốt đang ngay tại trước mắt, các vị yên tâm ra tay đánh cược một lần đi!”

Người Thủ Trụ nói xong, đột nhiên vung tay lên, nhất thời có người đem cửa lớn tầng một của Cửu Huyền Trụ mở ra, một mảnh không gian hư vô, xuất hiện ở trước mặt mọi người, tựa như ảo mộng.

“Các đệ tử hậu tuyển, nhập trụ!”

Theo một tiếng hét lớn của người Thủ Trụ, những đệ tử này, lập tức chen chúc xông vào trong tháp.

Lâm Hải đứng tại chỗ, lại không nóng nảy, mà chính là quan sát toà Cửu Huyền Trụ này một phen, trong lòng khiếp sợ không thôi.

“Trận pháp thật là cao thâm!”

Lâm Hải thế nhưng là tinh thông Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân cùng Phù Lục Đại Toàn của Trương Thiên Sư, tạo nghệ đối với trận pháp cùng phù lục đã đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, chỉ nhìn một chút liền phát hiện, phía trên toà Cửu Huyền Trụ này có vô số hoa văn tinh mịn phức tạp, lại là lấy Phù Lục Chi Thuật điêu khắc ở bên trên.

Những bùa chú này một khi phát động, phía dưới hỗ trợ lẫn nhau, trong nháy mắt liền sẽ trở thành nguồi gốc năng lượng của trận pháp, kỳ diệu nhất là những bùa chú này còn tương sinh tương khắc, có thể dùng mãi không cạn, làm trận pháp trong Cửu Huyền Trụ vĩnh viễn không thôi, thật là đại thủ bút tuyệt thế chi tác.

“Lâm huynh, chúng ta cũng đi vào đi.” Thấy Lâm Hải sững sờ, Lạc Băng bỗng nhiên ở một bên, mở miệng nói nói.

“Tốt!”

Lâm Hải gật gật đầu, lúc này thân ảnh mới lóe lên, xông vào trong tháp, Lạc Băng cùng Đông Phương Dã cũng theo sát phía sau, trong nháy mắt đã biến mất tại nguyên chỗ.

Ông!

Lúc này, tầng thứ nhất của Cửu Huyền Trụ, nhất thời kim quang mãnh liệt, tầng hoa văn phức tạp ở mặt ngoài kia, giống như sống lại, rạng rỡ lấp lóe, phảng phất như có vô cùng năng lượng đang du tẩu ba động, cực kỳ thần bí chấn động.

“Cửu Huyền Trụ khởi động!”

Đám Sứ giả của các thế lực lớn trên khán đài, nhất thời đem ánh mắt tập trung qua đó, tập trung tinh thần bắt đầu chú ý biểu hiện những đệ tử này, dù sao sau đó bọn họ muốn dùng cái này đến để chọn lựa đệ tử vừa ý trong lòng.

“A!”

Cơ hồ tại thời khắc quang mang ở tầng thứ nhất của Cửu Huyền Trụ vừa mới chớp động, Huyễn trận bên trong mới bị kích hoạt, liền có tiếng kêu sợ hãi thảm thiết truyền đến, sau đó có mười mấy đạo nhân ảnh tuần tự từ bên trong bay ra, nặng nề quẳng xuống đất, mang trên mặt vẻ sợ hãi vô cùng, đã hôn mê đi.

“Khiêng xuống!”

Người Thủ Trụ tựa hồ sớm đã có đoán trước, mặt không đổi sắc phân phó một tiếng, lập tức có người đem mười mấy người này khiêng đi, hiển nhiên bọn họ tại tầng thứ nhất liền thất bại, đã mất đi tư cách.

Mà cùng lúc đó, Lâm Hải đã đứng tại bên trong tầng thứ nhất của Cửu Huyền Trụ, sau khi đi vào không gian nhất thời là một màu đen kịt, xung quanh phảng phất chỉ còn lại có một mình Lâm Hải.

“Quả nhiên là Huyễn trận!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, tuy hắn tinh thông trận pháp, nhưng là trận pháp của Cửu Huyền Trụ là từ lực lương phù lục ở bên ngoài thôi động, trừ phi đem những bùa chú bên ngoài kia phá hư, nếu không cũng chỉ có một đường xông vào.

Ông!

Đúng lúc này, đột nhiên một cái yêu thú cao hơn hai trượng, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, mở to cái mồm như chậu máu, phát ra một tiếng gào thét rung trời, nhất thời một cỗ uy áp hướng phía Lâm Hải mà đập vào mặt.

“Yêu thú Kim Đan trung kỳ!” Lâm Hải lập tức xem thấu cảnh giới của con yêu thú này, đối với hắn mà nói căn bản không đáng giá nhắc tới.

“Rống!”

Mà lúc này đây, yêu thú đột nhiên rít lên một tiếng, thân hình khổng lồ đột nhiên vọt lên, hướng phía Lâm Hải hung mãnh nhào tới.

“Diệt!”

Lòng bàn tay của Lâm Hải vừa nhấc, nhất thời một đường Chưởng Tâm Lôi, nhanh như điện chớp đánh ra, ầm vang bổ vào đỉnh đầu của yêu thú.

Ầm! Đầu của yêu thú trong nháy mắt nổ tung, hóa thành vô số quang hoa, đồng thời thân ảnh Lâm Hải lóe lên, xuất hiện tại bên trong tầng thứ hai của Cửu Huyền Trụ.

Chương 1496: Liên tiếp vượt ải

“Người tiến vào tầng thứ hai, không ít a!”

Ngoài Cửu Huyền Trụ, đám Sứ giả của các thế lực lớn trên khán đài kia, nhìn tầng thứ hai của Cửu Huyền Trụ, những đường vân phức tạp thần bí đang không ngừng dần dần hiện ra ánh sáng, âm thầm gật đầu.

Tuy tầng thứ hai thậm chí tầng thứ ba, đều thuộc về phạm vi thế lực lớn có thể chọn cũng có thể không chọn, nhưng một số tông môn tương đối nhỏ yếu, xếp hạng dựa vào sau bên trong các thế lực lớn, dù sao vẫn là đối với những người này cũng có hơi chú ý, dù sao đệ tử càng lên cao thực lực càng mạnh, đến lúc đó chưa hẳn đến phiên bọn họ.

“A!”

Quang mang ở tầng thứ hai không ngừng chớp động đồng thời, tiếng kêu thảm thiết cũng không ngừng truyền đến, sau đó mấy chục đạo thân ảnh, từ tầng thứ hai của Cửu Huyền Trụ bị ném bay ra ngoài, cũng giống như người ở tầng thứ nhất đi ra ngoài, mỗi cái sắc mặt đều mang theo biểu lộ hoảng sợ, lâm vào hôn mê.

Địch nhân hoặc yêu thú gặp được trong Huyễn trận, cơ hồ cùng chân thực không khác gì, bị giết chết tại trong Huyễn trận, những đệ tử hậu tuyển này theo bản năng cho là mình đã chết, không có mất một chút thời gian, là tạm thời vẫn chưa tỉnh lại.

“Người đào thải ở tầng thứ hai này, cũng nhiều gấp mấy lần tầng thứ nhất!”

Đám Sứ giả trên khán đài, tự nhiên rõ ràng huyền cơ trong Cửu Huyền Trụ, càng là đi lên, thực lực của địch nhân gặp được sẽ càng mạnh, nhân số có thể lưu lại tiến vào tầng tiếp theo, tự nhiên cũng sẽ càng ít.

Mà trước mặt Lâm Hải giờ khắc này, đã xuất hiện một cái đại hán sắc mặt thô cuồng, cầm trong tay loan đao, một thân sát khí nồng như thực chất, quang mang khát máu trong mắt để cho người ta sợ hãi, hét lớn một tiếng đã hướng phía Lâm Hải xông lại.

Bất quá, Lâm Hải lại là có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Kim Đan hậu kỳ, thật đúng là không có tính khiêu chiến a!”

Ngón tay tùy ý bắn ra, nhất thời một đám lửa, từ giữa ngón tay của Lâm Hải bay ra, mang theo đem khí lãng nóng rực cơ hồ thiêu cháy không khí, trong nháy mắt đã hóa thành Hỏa Xà trùng thiên, trực tiếp đem đại hán cầm đao thôn phệ, đốt thành tro bụi.

Ông!

Cảnh tượng trước mắt Lâm Hải biến đổi, đã tiến vào trong tầng thứ ba.

Cùng Lâm Hải gần như đồng thời tiến vào tầng thứ ba, còn có mấy chục đạo quang mang, bất quá người thì tại tầng thứ hai dừng lại chốc lát, mới tiêu diệt địch nhân bên trong huyễn cảnh.

Cứ như vậy, tình cảnh quang mang sáng lên ở tầng thứ ba của Cửu Huyền Trụ, rốt cục có một tia ngắn ngủi khoảng cách, thực lực của các đệ tử hậu tuyển, bắt đầu bị kéo ra một tia khoảng cách yếu ớt.

Bất quá, phần lớn người đều tiến vào tầng thứ ba, đồng thời cũng có một bộ phận người tuy kiên trì được một đoạn thời gian tại tầng thứ hai, nhưng sau cùng vẫn thất bại, bị địch nhân trong Huyễn trận giết chết, bắn ra khỏi Cửu Huyền Trụ.

“Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn!”

Lâm Hải giờ phút này, đang đối mặt với một tên nam tử thon gầy ánh mắt âm ngoan, toàn thân tản ra khí tức nguy hiểm.

Dạng tu vi này, đối với các đệ tử hậu tuyển khác mà nói, có lẽ rất cường đại, nhưng tại trong mắt Lâm Hải, tự nhiên không đáng giá nhắc tới, bị Lâm Hải đưa tay một chưởng, trực tiếp chụp chết.

Ông!

Một hơi thời gian cũng chưa tới, thân ảnh của Lâm Hải liền thoát ly khỏi tầng thứ ba, tiến vào tầng thứ tư của Cửu Huyền Trụ!

“Tốc độ thật là nhanh!”

Quang mang ở tầng thứ tư của Cửu Huyền Trụ đột nhiên sáng lên, để đám Sứ giả của các thế lực lớn ở bên ngoài quan chiến, nhất thời tỏa sáng hai mắt, kinh ngạc không thôi.

Nhưng mà, còn chưa chờ tiếng kinh hô của bọn họ rơi xuống đất, lại là mười mấy đạo quang mang lấp lóe trời trong, hiển nhiên đệ tử hậu tuyển tiến vào tầng thứ tư, lại tăng thêm hơn mười người, hơn nữa từ tốc độ nhìn lại, tất cả vậy mà đều tương xứng.

“Tất cả đều là ở giữa không đến ba hơi, liền có thể miểu sát Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn!”

Đám Sứ giả của các thế lực lớn này, cho dù bên trong ngày bình thường nhìn quen các loại thiên tài, cũng không khỏi hơi kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới trong một nhóm các đệ tử này, lại có nhiều người xuất chúng như thế.

Bất quá, đến tầng thứ ba, người thất bại so với người thành công liền phải nhiều hơn, cơ hồ có hơn một nửa đệ tử, tại tầng thứ ba không có kiên trì đến sau cùng, bị địch nhân trong Huyễn trận giết chết, thất bại trong gang tấc, đào thải ra khỏi cục.

Mà tình cảnh bên trên Cửu Huyền Trụ, rốt cục cũng xuất hiện tình huống phân hóa rất lớn, trừ mười cái ban đầu trong nháy mắt tiến vào tầng thứ tư ra, lại có mấy mười cái lục tục ngo ngoe thành công đi vào tầng thứ tư, đồng thời cũng có gần trăm người còn đang đau khổ tại tầng thứ ba.

Đương nhiên, tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai, cũng đều có một bộ phận người, còn chưa kết thúc chiến đấu, bất quá đối với bọn họ cơ bản đã không có người chú ý, lâu như vậy mà đều không thể chiến thắng địch nhân trong Huyễn trận của tầng thứ hai, coi như còn không có thất bại, lại làm sao vào tới được pháp nhãn của thế lực lớn.

Thời gian từng chút xíu một chuyển dời, mỗi một tầng đều không ngừng có người thành công tiến vào một tầng bên trên, cũng có người thất bại bị Cửu Huyền Trụ ném ra ngoài, người thất bại càng ngày càng nhiều, mà các đệ tử hậu tuyển lưu lại tại trong Cửu Huyền Trụ, tốc độ vượt quan hướng lên trên, rốt cục cũng chậm lại.

Lâm Hải giờ phút này đang đứng tại tầng thứ tư, lần này xuất hiện tại trước mặt, lại là hai cái yêu thú Kim Đan hậu kỳ, tuy các loại yêu thú cùng cảnh giới, so với người tu hành có trí tuệ muốn thấp hơn, nhưng nhục thể so với nhân loại lại mạnh mẽ hơn nhiều, đối phó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Rất nhiều đệ tử hậu tuyển tiến vào tầng thứ tư, cơ hồ vừa mới đi lên, trong nháy mắt liền bị Huyễn trận giết chết, trực tiếp ném bay ra ngoài, trong đó liền bao gồm cả cái Triển Hùng bị Lâm Hải tát thành đầu heo cùng hai cái đệ đệ của Lạc Băng.

Coi như là các đệ tử tạm thời không có bị Huyễn trận đánh giết, cũng tuyệt đại đa số là lâm vào khổ chiến, muốn thủ thắng chỉ sợ cần hao phí một đoạn thời gian.

Bất quá, hai cái yêu thú Kim Đan hậu kỳ, đối với Lâm Hải mà nói vẫn lại không đáng giá nhắc tới.

Trong nháy mắt yêu thú hướng phía Lâm Hải vọt tới, từ lòng bàn tay của Lâm Hải trực tiếp bay ra hai đoàn băng vụ, trong nháy mắt đem hai con yêu thú đông lạnh tuyệt hết sinh cơ, trở thành hai bức tượng đá.

Sau đó, quang mang trên thân Lâm Hải lóe lên, liền từ tầng thứ tư tiến vào tầng thứ năm.

“Mau nhìn, có người tiến vào tầng thứ năm!”

Trong nháy mắt khi tầng thứ năm của Cửu Huyền Trụ sáng lên, đôi mày của đám Sứ giả từ các thế lực lớn bỗng nhiên vẩy một cái, mắt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Tuy trong các đệ tử hậu tuyển này, xác thực có rất nhiều người ưu tú, nhưng trước khi không có tiến vào tầng thứ năm, nhiều lắm là tính toán là loại hình có chút thiên phú, đáng giá chú ý, có thể đặt vào tông môn, làm đệ tử ngoại môn.

Chỉ khi nào tiến vào tầng thứ năm, vậy liền không giống nhau, trừ mấy cái thế lực lớn cao cấp nhất cùng tông môn nhất lưu ra, rất nhiều tông môn trung hạ đẳng, đã có thể đem nạp vào nội môn để tiến hành bồi dưỡng.

Nếu như có thể kiên trì một đoạn thời gian tại tầng thứ năm, chỉ sợ cũng liền cả tông môn nhất lưu, đều muốn đối với người này lau mắt mà nhìn, có khả năng rất lớn liền muốn đem chiêu nhập vào tông môn.

“Tốc độ thật là nhanh, nếu như đoán không lầm, người này tất nhiên là Triệu Tử Minh!” Lập tức có Sứ giả của thế lực lớn, chém đinh chặt sắt kiên quyết nói nói.

“Thế thì chưa hẳn, thực lực của Hứa Thiên Chinh, cũng không kém hơn Triệu Tử Minh!”

“Thực lực của Khổng Thế Anh cùng Hứa Thiên Chinh và Triệu Tử Minh, cũng tương xứng, dẫn đầu tiến vào tầng thứ năm, cũng chưa chắc là không có khả năng.”

Lập tức, trong đám Sứ giả của thế lực lớn có người xem trọng Hứa Thiên Chinh cùng Khổng Thế Anh, mở miệng phản bác nói, ba người này khiến đám Sứ giả, nhất thời triển khai một phen tranh luận kịch liệt.

“Trác sư huynh, ngươi thấy thế nào?”

Thời khắc đang tranh luận không nghỉ, bỗng nhiên có người hướng phía Trác Nhất Phàm nhìn qua, cung kính hỏi.

Trác Nhất Phàm vuốt vuốt sợi râu, mang trên mặt vẻ đạm nhiên, bình tĩnh mở miệng nói.

“Bằng vào ý kiến của ta, ba người Triệu Tử Minh, Khổng Thế

Anh cùng Hứa Thiên Chinh, tu vi cảnh giới sàn sàn với nhau, rất khó phân ra ai mạnh ai yếu, nhưng có một chút khả năng các ngươi không thể chú ý tới, Triệu Tử Minh một thân sát khí, chính là tại trong chém giết mà trưởng thành, nếu bàn về hiệu suất giết địch, chỉ sợ là Triệu Tử Minh cao hơn hai người kia một tầng."

"Bởi vậy ta suy đoán, cái thứ nhất vừa mới tiến vào tầng thứ năm này, hẳn là Triệu Tử Minh không thể nghi ngờ!"

"Trác sư huynh thật sự là cao kiến!" Đám Sứ giả còn lại nhất thời phi thường tán đồng mà liên tục gật đầu, mà đúng lúc này, tầng thứ năm lại có một đạo quang mang thiểm hiện, đem ánh mắt của đám Sứ giả, hấp dẫn qua đó.

"Mau nhìn, lại thêm một người xông lên tầng thứ năm!"

"Chỉ là không biết, lần này là Hứa Thiên Chinh hay là Khổng Thế Anh?"

Thời khắc đông đảo các Sứ giả còn đang suy đoán, tại bên trong thời gian chưa tới ba hơi khi cái thứ hai xông lên tầng thứ năm, lại có ba đạo quang mang gần như đồng thời thiểm hiện, xuất hiện tại tầng thứ năm của Cửu Huyền Trụ!

Lần này, đám Sứ giả của thế lực lớn, lập tức tất cả đều sửng sốt, mỗi cái lộ ra biểu lộ khiếp sợ không thôi, trong lòng dâng lên nghi vấn cực lớn.

Ba thứ hạng đầy là Triệu Tử Minh, Hứa Thiên Chinh cùng Khổng Thế Anh, điểm này không thể nghi ngờ, bọn họ đều có thể tán đồng, thế nhưng là, gần như đồng thời xuất hiện tại tầng thứ năm cùng ba người bọn họ, lại còn có hai người!

"Thực lực vậy mà có thể so với ba người Triệu Tử Minh, cái thứ tư thứ năm này, sẽ là ai?"

Chương 1497: Tầng thứ sáu, sáng!

“Thứ tư, tất nhiên là cái Lâm Hải đã đánh cược cùng Đông Phương Ngạn kia.” Rất nhanh, đám Sứ giả liền nghĩ đến trên thân Lâm Hải, dù sao tốc độ của Lâm Hải trước đó thế nhưng là xếp thứ tư, gần với ba người Triệu Tử Minh.

“Vô cùng có khả năng!” Những người khác cũng rất tán đồng với cái suy đoán này, tỷ thí tốc độ trước đó, cũng là thể hiện trực quan thực lực của các đệ tử hậu tuyển nhất, cho dù có xuất nhập, cũng sẽ không quá lớn.

“Nhưng cái thứ năm này, sẽ là ai chứ?”

Vừa nghĩ tới còn có một người, cũng cơ hồ là trong cùng một lúc tiến vào tầng thứ năm, những Sứ giả này tất cả đều nghi hoặc, tỷ thí tốc độ trước đó, đệ tử hậu tuyển tới sau Lâm Hải, thế nhưng là tất cả đều rơi xuống một mảng lớn, căn bản là không có cách tiến hành tham khảo.

“Bất kể là ai, năm cái thứ hạng đầu này cũng tuyệt không phải là hạng người bình thường, sau đó nhất định phải dùng hết khả năng, chiêu nhập vào trong tông môn.” Trừ mấy cái Sứ giả của tông môn nhất lưu, còn chuẩn bị tiếp tục quan sát ra, trong lòng các Sứ giả còn lại đã treo lên tính toán.

Trừ năm người Lâm Hải ra, rất nhanh lại có mấy đạo quang mang, thiểm hiện tại tầng thứ năm, bất quá cơ hồ trong nháy mắt, người liền bị bắn ra đến, hiển nhiên liền cả thời gian dừng lại phút chốc tại tầng thứ năm, cũng đều không thể.

“Tiếp được bọn họ!”

Người Thủ Trụ lập tức hướng phía hộ vệ của Cửu Huyền Trụ mệnh lệnh nói, dù sao đến tầng thứ năm, cách mặt đất đã phi thường cao, mà lúc những đệ tử này bị ném đi ra cũng là ở vào trạng thái hôn mê, liền xem như người tu hành, nếu như trực tiếp bị quẳng xuống đất, làm không cẩn thận cũng sẽ ngã chết.

Những cái tiến vào tầng thứ năm này đều là tinh anh a, dù là dừng lại tại tầng thứ năm cũng chưa tới một hơi thời gian, đó cũng là đi lên, nếu như bị tươi sống ngã chết, vậy coi như thành trò cười.

Thân ảnh của bọn hộ vệ, lập tức liên tiếp bay lên, không ngừng đem các đệ tử hậu tuyển từ trên Cửu Huyền Trụ rơi xuống tiếp được, nhẹ nhàng để qua một bên, rất nhanh mặt đất liền nằm đầy người, hiển nhiên cái tầng thứ năm này có độ khó khăn cực lớn, tốc độ đào thải người, so với bốn tầng trước đó phải nhanh hơn nhiều.

“Lạc Băng cùng Đông Phương Ngọc, cũng bị đào thải tại tầng thứ năm.”

Thiên Vũ Tông Quách Côn, rất nhanh liền chú ý đến hai người quen, chính là Lạc Băng cùng Đông Phương Ngọc, Lạc Băng có thể tiến vào tầng thứ năm, Quách Côn cũng không phải là quá ngoài ý muốn, dù sao đó là hạng nhất của Lạc gia, làm sao có thể không có chút thực lực.

Nhưng Đông Phương Ngọc trong nháy mắt cũng tiến vào tầng thứ năm, lại làm cho trong lòng Quách Côn có chút khó chịu, âm thầm cười lạnh.

“Trách không được lại sẽ cự tuyệt tiến vào Thiên Vũ Tông ta, nghĩ không ra lại là chạy được vào tầng thứ năm, xem ra là do Đông Phương Ngạn đã sớm đem quy tắc nói rõ cho y.”

“Bất quá lấy chút thực lực ấy của Đông Phương Ngọc, cho dù chọn lựa thế lực lớn nhất lưu, cũng bất quá miễn cưỡng đủ tư cách làm đệ tử ngoại môn, chưa hẳn mạnh hơn so với nhập vào Thiên Vũ Tông ta.”

Quách Côn nghĩ đến chỗ này, biểu hiện trên mặt bỗng nhiên sững sờ, một đường thân ảnh lạnh lùng cao ngạo, đột nhiên xuất hiện trong đầu.

“Đúng, làm sao không thấy được Đông Phương Dã?”

Thực lực của Đông Phương Dã, thế nhưng so với Đông Phương Ngọc còn mạnh hơn, hơn nữa còn đã đáp ứng gia nhập vào Thiên Vũ Tông của ông ta.

Bỗng nhiên, Quách Côn nghĩ đến cái gì, kinh hãi lần nữa ngẩng đầu hướng phía tầng thứ năm nhìn lại, đã thấy tầng thứ năm lúc này, chỉ còn lại có năm đạo quang mang ban đầu kia, đệ tử còn lại, đã bị đào thải toàn bộ, căn bản là không có cách đứng vững gót chân tại tầng thứ năm.

“Ta biết, cái thứ năm này là Đông Phương Dã, ha ha ha ha!”

Quách Côn nhất thời vui mừng quá đỗi, trong mắt lấp lóe quang mang vô cùng kích động, lúc trước ông ta tuy cũng biết Đông Phương Dã rất mạnh, vô cùng có khả năng tiến vào tầng thứ năm, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, vậy mà có thể cùng một chỗ tiến vào với bọn Hứa Thiên Chinh, thực lực của Đông Phương Dã, đãvượt qua tưởng tượng của ông ta a.

“Nhặt được bảo bối, thật sự là nhặt được bảo bối!” Trong mắt Quách Côn dị sắc liên tục, trong lòng phanh phanh trực nhảy, kích động đến đôi mày cũng nhảy lên.

Nhưng rất nhanh, trong lòng Quách Côn lại lộp bộp một tiếng, bắt đầu biến đến vô cùng thấp thỏm không yên.

“Đông Phương Dã tiến vào tầng thứ năm, thế nhưng là có quyền lợi tự chủ lựa chọn thế lực lớn, y sẽ làm phản hối hận hay không, tuyển chọn những cái tông môn đỉnh cấp kia a, nếu như vậy mà nói, này, này...”

Quách Côn lập tức lại trở nên lo lắng bất an, nếu thật như thế, này tương đương với con vịt đun sôi lại bay đi, ông ta coi như liền khóc đều không có chỗ để khóc.

Năm người trên tầng thứ năm, tự nhiên không biết đám Sứ giả bên ngoài, đã đem toàn bộ tinh lực, tất cả đều hội tụ trên người bọn họ, giờ phút này bọn họ đang trải qua chiến đấu gian nan nhất từ khi đi vào Cửu Huyền Trụ đến nay.

Bởi vì, địch nhân gặp được trong tầng thứ năm, lại là Nguyên Anh cảnh!

Đối với Triệu Tử Minh, Hứa Thiên Chinh cùng Khổng Thế Anh mà nói, tuy địch nhân vô cùng cường đại, nhưng ba người này cuối cùng cũng là Nguyên Anh cảnh, tuy giờ phút này tất cả đều cực kỳ chật vật, trên thân cũng mang thương tích, nhưng toàn bộ đều còn có thể miễn cưỡng chèo chống.

Nhưng Đông Phương Dã hậu kỳ đại viên mãn, đối phó với địch nhân tầng thứ năm mà nói, liền lộ ra cực kỳ cố hết sức.

Đối mặt với Đông Phương Dã, là một đại hán râu quai nón cả người cao hơn một trượng, tại trong nháy mắt khi Đông Phương Dã mới vừa vặn xuất hiện tại tầng thứ năm, liền vung vẩy quyền đầu to lướn, mang theo trận gió mãnh liệt, cơ hồ đem không gian cũng ném ra một cái lỗ thủng, hướng phía Đông Phương Dã liền đập tới.

“Chém!”

Đồng tử của Đông Phương Dã nhanh chóng co lại một trận, trường đao trong nháy mắt đã ra khỏi vỏ, giống như lôi đình chớp nhoáng, xẹt qua một tia sáng, hướng phía quyền đầu của đại hán râu quai nón, liền bổ ra, một mạch mà thành, phong mang sắc bén, mau lẹ như thiểm điện.

Oanh!

Ở giữa hai người, nhất thời nhấc lên một trận cuồng phong, cương phong chỗ quyền đầu của đại hán râu quai nón, trực tiếp cùng trường đao của Đông Phương Dã đụng vào nhau, phát ra tiếng va đập bén nhọn, không gian vậy mà xuất hiện vô số tia lửa, vẩy ra bốn phía.

“Hừ!”

Đông Phương Dã rên lên một tiếng, lực đạo trùng kích cực lớn, để trong lòng y như gặp phải trọng kích, nhất thời khí huyết cuồn cuộn một trận, thân thể trực tiếp bay ngược mà đi, chật vật không chịu nổi.

Mà thân ảnh của đại hán râu quai nón lại bỗng nhiên biến mất, sau đó giữa không trung hét lớn một tiếng, quả đấm cực to lại hiện ra, hủy thiên diệt địa, hướng phía Đông Phương Dã lần nữa công tới.

“Chém!”

Đông Phương Dã người còn giữa không trung, lại là quát chói tai một tiếng, đao trong tay lần nữa vung vẩy, đao mang tàn phá bừa bãi, túng hoành địch nổi, cùng quyền ảnh hung hăng va chạm vào nhau, đem quyền ảnh chém nát, đồng thời Đông Phương Dã lại lần nữa bị đánh bay, khóe miệng có máu tươi tràn ra, nội tạng đã bị thụ thương.

Mà đại hán râu quai nón lại không ngừng nghỉ chút nào, huy động quyền đầu, đối với Đông Phương Dã khởi xướng công kích mãnh liệt, Đông Phương Dã hợp lực chống cự, lại không hề có lực đánh trả, bị thua đã trở thành sự tình sớm tối.

Đối với bốn người Triệu Tử Minh hòa Đông Phương Dã chật vật không chịu nổi, gian nan ứng đối, Lâm Hải liền lộ ra thành thạo, nhẹ nhõm hơn nhiều, thậm chí cùng tình huống của bọn họ lại hoàn toàn trái lại.

Đối mặt với Lâm Hải, là một ông lão mặc áo trắng cầm trong tay trường kiếm, ánh mắt như điện, kiếm khí tung hoành, toàn thân bị một cỗ khí thế sắc bén vờn quanh, cả người cũng phảng phất như là một thanh lợi kiếm, sắc bén chướng mắt.

Cơ hồ tại trong nháy mắt khi Lâm Hải xuất hiện, cái ông lão mặc áo trắng này, liền đem trường kiếm trong tay hạ xuống, giống như thần long xuất hải, như Trường Hồng Quán Nhật, mang theo phong mang kiếm khí đâm xuyên thiên địa, huyễn hóa ra vô số kiếm ảnh, đem Lâm Hải bao phủ ở bên trong.

“Nguyên Anh sơ kỳ, thực lực tương xứng cùng mình!”

Lông mày Lâm Hải nhíu lại, trong lòng rốt cục trở nên ngưng trọng lên.

Nếu l có thể động dùng pháp bảo, đối phó với một cái Nguyên Anh sơ kỳ, tự nhiên không nói chơi, đối với Lâm Hải mà nói sẽ đơn giản như chơi đùa, thế nhưng chỉ dựa vào tu vi của chính mình, lại không có đơn giản như vậy.

Bất quá, cái này tự nhiên không làm khó được Lâm Hải, nhiều lắm thì hao chút công phu mà thôi.

Mắt thấy vô số kiếm ảnh như thật như ảo rơi lên đỉnh đầu, thủ chưởng của Lâm Hải đột nhiên vung lên, một cỗ cương khí mãnh liệt phun ra, nhất thời sấm chớp, cuồng phong gào thét, không gian một mảnh chấn động.

“Phong Lôi Chưởng pháp!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, hư ảnh bàn tay to lớn, trực tiếp đem kiếm ảnh trên đỉnh đầu đập vỡ nát, thân ảnh của ông lão mặc áo trắng bỗng nhiên xuất hiện, nhanh như chớp, hướng phía sau bay ngược lại.

“Chạy đi đâu!”

Thân ảnh của Lâm Hải trong nháy mắt đã biến mất, lần nữa xuất hiện đã tại giữa không trung, đồng thời một cái chưởng ấn cực lớn, mang theo hàn mang băng lãnh, phô thiên cái địa rơi xuống, nhất thời tuyết sương bốc lên, băng sương bay múa, như trời đông bất chợt đi đến.

“Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

Thanh âm lạnh như băng, tại trong miệng Lâm Hải truyền ra, sắc mặt của ông lão mặc áo trắng đại biến, đem trường kiếm trong tay múa kín không kẽ hở, hóa thành vô số quang mang kiếm ảnh, hướng phía chưởng ấn hàn băng đâm tới.

Oanh!

Tiếng vang cực lớn truyền đến, chưởng ấn hàn băng vỡ nát, hóa thành vô số sương hoa, đem huyết dịch của ông lão mặc áo trắng cơ hồ cũng đông cứng, mà thân thể của lão càng là chật vật bay ngược mà đi, ánh mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ.

“Lại tiếp của ta một chưởng!”

Lâm Hải chợt quát một tiếng, căn bản không cho ông lão mặc áo trắng có cơ hội thở dốc, đuổi theo ông lão mặc áo trắng chạy trốn tứ phía, như là mèo đuổi theo chuột, tại tầng thứ năm của Cửu Huyền Trụ bắt đầu truy đuổi.

Đồng thời với lúc bọn người Lâm Hải đang chiến đấu ở tại tầng thứ năm, đám Sứ giả trên khán đài, tâm cũng treo ở cổ họng, mật thiết chú ý tới Cửu Huyền Trụ, suy đoán cục thế bên trong.

Ông!

Đúng lúc này, một đường ánh sáng chương mắt, đột nhiên thiểm hiện tại phía trên Cửu Huyền Trụ, để trong lòng những Sứ giả này bỗng nhiên nhảy một cái, kinh hãi nhìn lại, nhất thời kinh hãi há to mồm.

“Tầng thứ sáu của Cửu Huyền Trụ, sáng!”

Chương 1498: Đại Hắc Mã lớn nhất

“Mau nhìn, có người vậy mà tiến vào tầng thứ sáu!”

Đám Sứ giả nhất thời kinh hô một tiếng trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, liền cả trong mắt người Thủ Trụ cũng đều là bùng lên tinh quang, một mặt chấn kinh.

“A?!”

Liền cả Trác Nhất Phàm một mực bình tĩnhkhông sợ hãi, phong khinh vân đạm, cũng kinh hãi trừng to mắt, trong lòng kinh hỉ một trận.

“Nghĩ không ra, phía sau Triển Thông, lại có người tiến vào tầng thứ sáu, không tệ, coi như không tệ!”

Sau khiếp sợ ngắn ngủi, đám Sứ giả trong nháy mắt liền sôi trào, từng cái tụ cùng một chỗ châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ, trong mắt không khỏi lộ ra quang mang hưng phấn.

“Người Thủ Trụ vừa rồi cũng đã nói, mấy trăm năm a, chỉ có một mình Triển Thông tiến vào tầng thứ sáu, nghĩ không ra nhanh như vậy, liền lại có người làm đến.”

“Không cần nghĩ cũng biết, cái tiến vào tầng thứ sáu này, tất nhiên là Triệu Tử Minh, nghĩ không ra kẻ này lại giỏi như thế đến, ngày sau hẳn sẽ là tồn tại loá mắt, thành tựu chỉ sợ sẽ không tại phía dưới Triển Thông a!”

“Đúng vậy a, Triệu Tử Minh hôm nay xem như nhất cử thành danh, không biết y sẽ chọn cái thế lực lớn nào, nếu là lựa chọn Vô Cực Tông giống như Triển Thông, thì Vô Cực Tông này coi như kiếm bộn.”

Đám Sứ giả hưng phấn kích động, đồng thời vừa nghĩ tới vấn đề lựa chọn sau đó, lại là một trận than nhẹ bất đắc dĩ.

Loại tuyệt thế thiên tài có thể tiến vào tầng thứ sáu của Cửu Huyền Trụ giống như Triệu Tử Minh này, vô luận như thế nào cũng là không thể nào cùng bọn họ có cái gặp nhau gì.

Ông!

Ngay lúc này, đột nhiên có một bóng người, từ tầng thứ năm bay ra rơi xuống, đem ánh mắt của mọi người hấp dẫn qua.

“Tiếp được y, nhìn xem là ai!”

Người Thủ Trụ vội vàng phân phó nói, cho tới tình trạng bây giờ này, từ tầng thứ năm trở lên chỉ còn có năm người, mỗi một cái cũng đều có thể gây nên cực kỳ chú ý của đám Sứ giả thế lực lớn.

Hộ vệ của Cửu Huyền Trụ đem người rơi xuống tiếp được, đám Sứ giả lập tức không kịp chờ đợi mà nhìn lại, đã thấy một cái nam tử trẻ tuổi tướng mạo cao ngạo, hai mắt nhắm nghiền, đã hôn mê đi.

“Người kia là ai? Đến từ đâu?”

Đám Sứ giả nhao nhao sững sờ, vậy mà không có người nhận biết người này, nhìn tới đây chính là cái người thần bí thứ năm, đã cùng bọn người Hứa Thiên Chinh đồng thời tiến vào tầng thứ năm kia.

“Quả nhiên là Đông Phương Dã!”

Bên trong toàn bộ các Sứ giả, chỉ sợ chỉ có Thiên Vũ Tông Quách Côn, là nhận ra thân phận của Đông Phương Dã.

“Có thể tại bên trong tầng thứ năm, kiên trì lâu như thế mới bị thua, Đông Phương Dã cũng xứng với hai chữ thiên tài!”

Quách Côn càng xem Đông Phương Dã càng hài lòng, dạng thiên tài này nếu như tiến vào Thiên Vũ Tông, tuyệt đối sẽ trở thành trọng điểm để bồi dưỡng, đối với phát triển tương lai của tông môn, có ích lợi rất lớn a!

“Nhất định phải làm cho Đông Phương Dã tiến vào Thiên Vũ Tông, ngàn vạn lần không thể để cho y thay đổi chủ ý!” Ánh mắt Quách Côn lấp lóe, đã bắt đầu nghĩ tìm đối sách.

Ông!

Đúng lúc này, lại là một tia sáng, từ bên trên Cửu Huyền Trụ lóe lên, để ánh mắt của đám Sứ giả, trong nháy mắt từ thân Đông Phương Dã trên chuyển di, lần nữa hướng phía Cửu Huyền Trụ nhìn lại.

Nhưng cái này vừa nhìn xuống, cơ hồ tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, liền cả Trác Nhất Phàm cũng bị chấn kinh mà đứng lên, mặt mũi tràn đầy kích động.

“Lại có người, tiến vào tầng thứ sáu!”

Đám Sứ giả lập tức liền vỡ tổ, phảng phất nhìn thấy sự tình thật không thể tin cỡ nào nghĩ không ra tầng thứ sáu mấy trăm năm chỉ có một mình Triển Thông đột phá, hôm nay vậy mà thoáng cái liền xuất hiện hai cái.

“Đệ tử hậu tuyển lần này, chất lượng thật sự là quá cao!”

Đám Sứ giả tất cả đều kích động lên, thiên tài bối xuất, đây là đại thời đại của giới Tu Đạo, muốn tới a!

“Các ngươi nói, cái thứ hai tiến vào tầng thứ sáu này, sẽ là ai?”

“Không phải Hứa Thiên Chinh, cũng là Khổng Thế Anh, hai người đều là có khả năng!”

“Thực lực giữa Hứa Thiên Chinh cùng Khổng Thế Anh tương đương, nếu một người trong đó tiến vào, không biết một người khác, có khả năng cũng tiến vào tầng thứ sáu hay không!”

“Nếu tầng thứ sáu lập tức xuất hiện ba cái, tràng diện kia coi như quá rung động!”

Đông đảo Sứ giả châu đầu ghé tai, trong mắt dị sắc liên tục, nhao nhao tiến hành suy đoán, trong lòng càng là nhiều vẻ mong đợi, không biết có thể nhìn thấy quang mang trên tầng thứ sáu, sáng lên lần thứ ba hay không?

“Lại nói, cái gọi là Lâm Hải kia, thực lực cũng làm cho người ra ngoài ý định a!” Cho tới giờ khắc này, rốt cục có Sứ giả nâng lên Lâm Hải.

“Lại có thể cùng bọn Hứa Thiên Chinh đồng thời tiến vào tầng thứ năm, hơn nữa kiên trì trong thời gian dài như vậy, đều không có bị thua, cũng coi là cái kỳ tích.”

“Đúng vậy a, cái Lâm Hải này trước kia không có danh khí gì, nghĩ không ra có thể đi đến một bước này, thật đúng là không tồi.”

“Bất quá, Lâm Hải cùng bọn Hứa Thiên Chinh cuối cùng vẫn là kém một bậc, chỉ sợ kế tiếp bị ném ra, cũng chính là hắn, nhưng dù vậy, cũng đủ để kiêu ngạo.”

Đám Sứ giả tuy đối với thực lực của Lâm Hải, cũng có chút lau mắt mà nhìn, nhưng không có người cho rằng Lâm Hải sẽ mạnh hơn bọn người Hứa Thiên Chinh, tiến vào tầng thứ sáu càng là không khả năng, liền cả Trác Nhất Phàm cũng là có cái nhìn như thế.

“Mau nhìn, lại có người bị ném ra!”

“Lần này lại là một lần hai cái!”

“Không biết là Lâm Hải cùng ai, là Hứa Thiên Chinh hay là Khổng Thế Anh?”

Thời điểm bọn hộ vệ Thủ Trụ vọt lên tiếp được hai người, đám Sứ giả nhao nhao suy đoán, đồng thời cũng đem ánh mắt tụ tập tới.

“Cái này, cái này sao có thể!”

Nhưng sau khi thấy rõ bộ dáng của hai người bị Cửu Huyền Trụ ném xuống kia, đám Sứ giả từng cái nghẹn họng nhìn trân trối, trừng to mắt, trong nháy mắt tất cả đều kinh ngạc đến ngây người, liền cả Trác Nhất Phàm cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy hai người hôn mê bất tỉnh đã bị để dưới đất, không phải là người khác, rõ ràng chính là Hứa Thiên Chinh cùng Khổng Thế Anh!

Mà Lâm Hải mà tất cả bọn họ cho rằng sẽ rớt xuống, vậy mà lại không ở tại bên trong!

Bỗng nhiên, một cái suy nghĩ làm cho tất cả mọi người cũng không thể tin được, đột nhiên xuất hiện tại trong lòng đám Sứ giả, làm cho bọn họ đồng thời kinh hãi ngẩng đầu, khó có thể tin hướng phía tầng thứ sáu của Cửu Huyền Trụ mà nhìn lại, bên trong ánh mắt tràn ngập thật không thể tin!

“Cái thứ hai tiến vào tầng thứ sáu, không phải là Hứa Thiên Chinh, cũng không phải là Khổng Thế Anh, mà lại là Lâm Hải!”

“Cái Lâm Hải kia, giờ phút này thế mà tại tầng thứ sáu!”

“Lần thi đấu chọn lựa này, Lâm Hải chỉ sợ là Đại Hắc Mã lớn nhất, thật là khiến cho cái cằm của người ta cũng kinh hãi xuống tới!”

Lập tức, đám Sứ giả trong nháy mắt sôi trào, nhất thời tiếng người huyên náo, một mảnh xôn xao.

Phát hiện này, quả thực quá vượt qua dự kiến của tất cả mọi người, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, thực lực của Lâm Hải vậy mà cường đại đến tình trạng như thế, thế mà theo sát phía sau Triệu Tử Minh, tiến vào tầng thứ sáu, còn tại phía trên Hứa Thiên Chinh cùng Khổng Thế Anh!

Hơn nữa, cho tới bây giờ, thời gian Lâm Hải tiến vào tầng thứ sáu đã là nửa nén hương, vậy mà còn không có bị ném ra ngoài, thật sự là thật là làm cho người ta chấn kinh!

“Triển Thông năm đó ở tầng thứ sáu, cũng bất quá là kiên trì được thời gian một nén nhang a!”

“Triệu Tử Minh liền không nói, nghĩ không ra cái Lâm Hải này, vậy mà đều có thực lực tiếp cận với Triển Thông!”

Trong lòng đám Sứ giả tất cả đều dâng lên sóng to gió lớn, đồng thời đã có rất nhiều người bắt đầu âm thầm cân nhắc, nhìn xem có thể ra đại giới lớn, đem Lâm Hải chiêu nhập vào tông môn hay không.

Thiên tài tuyệt thế so vớiTriển Thông đều không kém mấy như thế, nếu như đi qua dốc lòng bồi dưỡng, sau khi trưởng thành, đối vói tông môn có thể là tuyệt đối có thiên đại giá trị a!

“Mau nhìn, Triệu Tử Minh tại tầng thứ sáu, lập tức liền đủ thời gian một nén nhang!”

Lại qua một lát, bỗng nhiên có người kinh hô một tiếng, trong lòng đám Sứ giả cấp tốc kịch liệt phanh phanh nhảy lên.

“Triệu Tử Minh thế mà tại tầng thứ sáu, kiên trì lâu như vậy!”

Nếu thời gian một nén nhang vừa đến, như vậy Triệu Tử Minh liền ngang hàng với ghi chép của Triển Thông a, này há không phải có nghĩa là, tiềm lực của Triệu Tử Minh, so với Triển Thông như Mặt trời giữa trưa đều chỉ mạnh chứ không yếu.

"Thời gian kiên trì của Lâm Hải, cũng đã tiếp cận một nén nhang!"

Lại có người kinh hô một tiếng, để trong lòng đông đảo đám Sứ giả, càng thêm khẩn trương lên, chẳng lẽ hôm nay bọn họ muốn tận mắt chứng kiến, hai cái thiên tài yêu nghiệt như là Triển Thông, sinh ra ở đây.

Nhưng rất nhanh, có chút Sứ giả chậm rãi lắc đầu.

Tầng thứ sáu của Cửu Huyền Trụ, coi như chờ lâu thêm một hơi thời gian, đều là vô cùng gian nan, muốn kiên trì được đến một nén nhang, nào có dễ dàng như vậy.

Triệu Tử Minh có lẽ có khả năng này, nhưng hi vọng của Lâm Hải liền nhỏ hơn, dù sao có thể tiến vào tầng thứ sáu còn kiên trì lâu như vậy, Lâm Hải đã vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người, có lẽ một giây sau liền sẽ bị ném ra.

Ông!

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo quang mang lấp lóe, sau đó từ tầng thứ sáu của Cửu Huyền Trụ, một bóng người vậy mà thật bị ném ra.

Đông đảo đám Sứ giả giật nảy cả mình, đồng thời hi vọng trong lòng đột nhiên nhất ảm, thở dài không thôi.

"Quả là thế, Lâm Hải cuối cùng cách thời gian một nén nhang, vẫn là kém một tia, đáng tiếc a!"

"Còn không mau mau đem Lâm Hải tiếp được!" Chúng Sứ giả nhao nhao hò hét, mặc kệ Lâm Hải tại tầng thứ sáu đợi bao lâu thời gian, chỉ cần có thể tiến vào tầng thứ sáu, liền đã nhất định là có tương lai bất phàm. Không đợi hộ vệ hành động, lần này người Thủ Trụ vậy mà tự mình vọt lên trên trời, đem người bị bỏ xuống, tiếp vào trong tay.

Chương 1499: Kỷ lục mới

“Không phải Lâm Hải!!!”

Chờ sau khi người Thủ Trụ đem người bị ném xuống tiếp được, chúng Sứ giả tập trung nhìn vào, nhất thời giật nảy cả mình, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Là Triệu Tử Minh!”

“Thế nào lại là Triệu Tử Minh!”

Lần này, đám Sứ giả nhất thời tất cả đều vỡ tổ, nhìn Triệu Tử Minh đã hôn mê đi, trong lòng từng cái rung mạnh, tràn ngập thật không thể tin.

Nếu người bị tầng thứ sáu ném đi ra là Triệu Tử Minh, vậy bây giờ còn lưu lại tại tầng thứ sáu, chẳng phải là Lâm Hải?

Đám Sứ giả kinh hãi ngẩng đầu, nhao nhao hướng phía tầng thứ sáu vẫn lóe ra quang mang của Cửu Huyền Trụ nhìn lại, nhất thời như là tượng gỗ, chấn kinh kinh ngạc, khó có thể tin!

“Đây thật là không nghĩ tới a!”

Dạng kết cục này, đã vượt quá dự kiến của tất cả mọi người, không có người nghĩ đến, kiên trì đến sau cùng, lại là Lâm Hải mà mới đầu mọi người căn bản không hề coi trọng, vậy mà đem ba người Triệu Tử Minh, cũng đều đào thải.

“Lâm Hải tại tầng thứ sáu, thời gian kiên trì, đã được một nén nhang!” Lúc này, có người kinh hô một tiếng, lần nữa đem chấn kinh của mọi người, đẩy lên tầng thứ càng cao hơn.

“Vượt qua một nén nhang, đây chẳng phải là đã phá ghi chép của Triển Thông!”

“Cái Lâm Hải không có danh tiếng gì này, thế mà so với Triển Thông còn muốn yêu nghiệt hơn!”

Đám Sứ giả nhìn chằm chằm tầng thứ sáu vẫn đang lóe ra quang mang của Cửu Huyền Trụ, càng thêm kinh hãi không thôi.

“Không hề nghi ngờ, ghi chép mới của Cửu Huyền Trụ, đã sinh ra, mặc kệ Lâm Hải cuối cùng sẽ lựa chọn cái thế lực lớn nào, tên hắn từ hôm nay trở đi, sẽ nổi tiếng, trở thành thiên tài không thể vượt qua!”

Đám Sứ giả âm thầm tán thưởng không thôi, hai mắt thủy chung không rời khỏi tầng thứ sáu của Cửu Huyền Trụ, hiện tại bọn họ duy nhất chờ đợi, cũng là nhìn Lâm Hải có thể tại tầng thứ sáu, kiên trì thời gian bao lâu?

“Không thể sử dụng pháp bảo chiến đấu, thực lực quả nhiên giảm bớt đi nhiều a!” Bên trong tầng thứ sáu của Cửu Huyền Trụ, Lâm Hải đang bị hai cái ảo ảnh người tu đạo Nguyên Anh cảnh, đuổi đến gà bay chó chạy, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Lâm Hải trước đó vừa xuất hiện tại bên trong tầng thứ sáu, còn không thấy rõ chuyện gì xảy ra, lập tức liền lọt vào công kích mãnh liệt điên cuồng phô thiên cái địa, hơn nữa công kích Lâm Hải lại có hơn ba người, tất cả đều là Nguyên Anh cảnh.

Phía dưới không kịp trốn tránh, Lâm Hải thi triển Huyền Băng âm Sát Chưởng, trực tiếp cùng ba người tới một lần cứng đối cứng, tuy trực tiếp đem một người trong đó diệt sát, nhưng chính mình cũng bị hai người khác, đánh trúng đến miệng phun máu tươi, bản thân bị trọng thương, thực lực giảm đi nhiều.

Sau đó, hai cái cao thủ Nguyên Anh ảo ảnh này, như không muốn sống đối với Lâm Hải điên cuồng đuổi theo dồn sức đánh một trận, Lâm Hải chịu đựng đau xót, vừa trốn vừa đánh, đồng thời thầm vận Đạo Đức Kinh, cấp tốc điều tức thương thế, cũng khôi phục chân khí đã bị hao tổn.

Cho đến giờ phút này, Lâm Hải mới biết tác dụng của Đạo pháp bảo bối, là trọng yếu cỡ nào, nếu có Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nơi tay, Lâm Hải tuyệt đối có lòng tin, trong vòng mười chiêu đem hai người này tất cả đều giải quyết hết, sao lại bị bọn họ làm cho chật vật không chịu nổi như thế.

Cũng may Lâm Hải có đạo hạnh thâm hậu, so với hai cái cao thủ Nguyên Anh này muốn mạnh hơn mấy phần, cho dù giờ phút này bản thân đã bị trọng thương, cũng có thể miễn cưỡng ứng đối, không đến mức bị hai người bọn họ oanh sát.

Thời gian từng chút xíu một trôi qua, chân khí hao tổn trong người Lâm Hải, cuối cùng đã khôi phục hơn phân nửa, thương thế trong người cũng có chỗ chậm lại, Lâm Hải hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên hàn mang.

“Là thời điểm phản kích!”

Mắt thấy hai cái huyễn cảnh cao thủ Nguyên Anh này, đuổi theo nhanh như điện chớp, cước bộ đang phi nước đại của Lâm Hải đột nhiên dừng lại, sau đó trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Sau một khắc, xung quanh Lâm Hải, trong nháy mắt Lôi Bạo chớp động, hồ quang điện màu tím tàn phá bừa bãi toán loạn, một mảnh Lôi Trì phương viên hơn một trượng xuất hiện từ trong trống rỗng, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, bao phủ không gian!

Oanh!

Hai cái huyễn cảnh cao thủ Nguyên Anh, một cái thu thế không được, thân thể vọt thẳng tiến vào trong lôi trì, hồ quang điện như là mảnh xà lan tràn toàn thân, hai người chỉ cảm thấy quanh thân tê rần, trong nháy mắt đình trệ tại nguyên chỗ, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Hát!”

Hai người đồng thời hét lớn một tiếng, phía bên ngoài thân lóe lên quang mang, một cỗ chân khí bàng bạc, đem hồ quang điện cấp tốc bắn ra, cảm giác tê liệt nơi toàn thân biến mất, trong nháy mắt đã khôi phục tự do.

Nhưng mà, cũng đã trễ, ở trong lúc không đến cái chớp mắt này, đối với Lâm Hải mà nói, đã đầy đủ!

“Diệt!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, băng sương tuyết vụ tàn phá bừa bãi bay tán loạn, như là bàn tay băng sơn to lớn từ trên trời giáng xuống, áp bách lấy không khí, mang theo tiếng gào khóc bén nhọn, uy mãnh rơi vào trên đỉnh đầu của hai cái huyễn cảnh cao thủ Nguyên Anh.

Phốc!

Hai cái huyễn cảnh cao thủ Nguyên Anh, liền hừ cũng không kịp hừ một tiếng, trực tiếp bị chưởng ấn hàn băng cực lớn, đập vào trên mặt đất, hóa thành hư vô, chỉ để lại một tầng băng sương trắng noãn ở trên mặt đất.

Ông!

Sau một khắc, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, biến mất tại chỗ.

Mà đông đảo đám Sứ giả đang ở bên ngoài quan sát, lúc này lại là đồng tử nhanh chóng co lại một trận, ánh mắt lộ ra thần sắc vô cùng sợ hãi, quả thực không thể tin được vào cái cảnh mà mình đang thấy này.

“Mau nhìn, tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ, sáng!”

“Cái này, điều đó không có khả năng!”

“Có phải Cửu Huyền Trụ xảy ra vấn đề hay không?”

Đông đảo đám Sứ giả tất cả đều kinh ngạc đến ngây người, ngây ngốc nhìn bên trên tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ, lấp lóe tia sáng chói mắt, giật mình há miệng thật to, thậm chí đều có thể nhét vào một cái nắm đấm.

“Ta là đang nằm mơ sao?.”

“Hoa mắt, nhất định là hoa mắt!”

Trong lúc nhất thời, dụi mắt thì dụi mắt, bóp bắp đùi thì bóp bắp đùi, căn bản không có người tin, một màn trước mắt này là chân thật.

“Nghe tổ tiên ta nói, tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ, từ khi xây thành công đến nay, chỉ sáng lên có một lần, mà kẻ xông vào chính là Thánh giả của Yêu tộc từ mấy vạn năm trước, Bình Thiên Đại Thánh!” Qua hơn nửa ngày, thanh âm tràn ngập kinh hãi của người Thủ Trụ, đột nhiên vang lên bên tai mọi người, làm cho tất cả mọi người giật mình rợn cả da gà!

“Bình Thiên Đại Thánh? Đây không phải là Đại Lực Ngưu Ma Vương sao?”

“Ông trời của ta, chiếu theo như thế, thiên phú của Lâm Hải, chẳng phải là bắt kịp Ngưu Ma Vương sao?”

Tiếng của người Thủ Trụ, nhất thời lại nổi sóng, để đông đảo đám Sứ giả, trong nháy mắt sôi trào. Bình Thiên Đại Thánh Ngưu Ma Vương, mặc dù đã là nhân vật trong truyền thuyết của mấy vạn năm trước, nhưng tên tuổi của y, tại thành Lưu Tô thế nhưng là không ai không biết không người không hay, đó quả thực là y hệt một thần thoại a, đã từng một ngụm nuốt mất tám thành người tu hành trong thành Lưu Tô, để tất cả người tu hành trong thành Lưu Tô, vừa nhấc lên cũng đã nghe sợ mất mật.

Tuy Đại Lực Ngưu Ma Vương đã sớm không biết tung tích, nhưng lại lưu lại cho người tu hành của thành Lưu Tô, ấn tượng khó mà ma diệt, thẳng đến hôm nay nhấc lên, đều bị người không rét mà run, hoảng sợ không thôi.

Người nào cũng không có nghĩ đến, Lâm Hải vậy mà cùng Đại Lực Ngưu Ma Vương, có thiên phú tu luyện tương xứng, dạng tuyệt thế thiên tài này, trong tương lai, thành tựu là không thể đoán trước a!

“Các vị, có thể cho Trác mỗ một bộ mặt hay không, đợi lát nữa cái Lâm Hải này đi ra, mọi người người nào cũng đừng có giành với ta, coi như Vô Cực Tông ta, thiếu mọi người một cái nhân tình như thế nào?”

Liền cả Trác Nhất Phàm, cũng chấn kinh đến mức thân thể hơi có chút phát run, càng là không chút khách khí, muốn bắt đầu cướp người.

“Trác sư huynh, quy tắc đã sớm thực hành nhiều năm, vẫn là theo quy tắc mà tới đi.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, quyền lựa chọn tại bên trong Lâm Hải này, vẫn là để chính hắn tuyển chọn đi.”

“Nếu như Lâm Hải lựa chọn Vô Cực Tông, chúng ta tự nhiên không có ý kiến.”

Nhìn thấy dạng siêu cấp yêu nghiệt vạn năm khó gặp một lần như Lâm Hải này, cái thế lực lớn nào nguyện ý từ bỏ a, coi như liều mạng đắc tội với Trác Nhất Phàm cùng Vô Cực Tông, cũng không có khả năng đáp ứng đem Lâm Hải chắp tay nhường ra a.

“Tốt, vậy thì do Lâm Hải tự mình lựa chọn đi!”

Trác Nhất Phàm không nói chuyện, nhưng trong lòng không khỏi cười lạnh, chính mình sở dĩ nói như thế, liền là muốn thêm tầng bảo hiểm, để phòng ngoài ý muốn nổi lên, nhưng coi như để Lâm Hải tự chọn thì lại như thế nào, chẳng lẽ hắn sẽ buông tha cho tông môn cao cấp nhất như Vô Cực Tông, tuyển chọn các ngươi sao?

Quả thực là trò cười!

“Mau nhìn, Lâm Hải đi ra!” Đúng lúc này, có người kinh hô một tiếng, chúng Sứ giả nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người, từ tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ, bị ném đi ra.

Chương 1500: Khảo nghiệm kết thúc

“Tiếp được hắn!”

Chúng Sứ giả thấy Lâm Hải bị ném đi ra, nhao nhao cùng kêu lên gầm nói, dạng siêu cấp yêu nghiệt như Lâm Hải này, tự nhiên không thể để cho hắn bị ngã được.

Kỳ thực căn bản không cần đám Sứ giả mở miệng, người Thủ Trụ đã thả người nhảy lên, hướng phía Lâm Hải giữa không trung mà đi, đưa tay chuẩn bị đem Lâm Hải nâng đỡ.

“Ừm?”

Nhưng tại thời khắc cánh tay của người Thủ Trụ, sắp bắt lấy Lâm Hải, đã thấy thân thể Lâm Hải, đột nhiên dời sang ngang bên cạnh một cái, né tránh cánh tay của người Thủ Trụ, sau đó bình ổn rơi trên mặt đất.

“Ách...”

Một màn này, làm cho tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó tròng mắt kém chút rơi ra, nhìn Lâm Hải vẻ mặt mờ mịt đứng tại bên trong này, trong lòng nhất thời oanh một tiếng, nhấc lên sóng to gió lớn!

“Lâm Hải từ Cửu Huyền Trụ bị ném ra, vậy mà không có hôn mê!”

“Cái này sao có thể? Cái này, đây là tính cách kiên cường cỡ nào mới có thể làm đến?”

“Kỳ tài a, tuyệt thế kỳ tài tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả (*người trước, kẻ sau không ai bằng) a!”

Lâm Hải có thể xâm nhập vào tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ, đã để đông đảo đám Sứ giả chấn kinh im lặng, bây giờ lại thanh tỉnh từ Cửu Huyền Trụ đi ra, càng làm cho đám Sứ giả mở rộng tầm mắt, cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Phải biết, huyễn cảnh trong Cửu Huyền Trụ cực kỳ chân thực, một khi bị huyễn cảnh giết chết, bản năng tiềm thức của các đệ tử hậu tuyển sẽ cho là mình đã chết, muốn tỉnh lại, chí ít cần một khắc đồng hồ thời gian, bọn người Triệu Tử Minh trước đó đều không ngoại lệ, coi như Triển Thông lúc trước, cũng là hôn mê chừng bốn năm phút đồng hồ, mới mơ màng tỉnh lại.

Thế nhưng là lại nhìn Lâm Hải, thế mà trực tiếp là tỉnh dậy đi ra, từ đầu tới đuôi căn bản liền không có hôn mê, đây quả thực là lại lập nên một hạng kỷ lục của Cửu Huyền Trụ.

“Trừ hai chữ yêu nghiệt, còn có thể dùng cái từ ngữ gì, để hình dung cái Lâm Hải này?”

Người Thủ Trụ cùng chúng Sứ giả từ trong lúc khiếp sợ hồi tỉnh lại, thầm cười khổ liên tục, Lâm Hải từ lúc vừa mới bắt đầu, chấn kinh cho bọn họ liền một cái tiếp theo một cái, để bọn họ cũng hơi choáng, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Vì cái gì đều nhìn ta?”

Lâm Hải thì là một mặt mờ mịt, thấy mọi người đều dùng quang mang nóng rực, gắt gao nhìn chính mình chằm chằm, không khỏi yếu ớt hỏi.

Hắn vừa rồi tại tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ, vừa đi lên liền lọt vào công kích mãnh liệt của một tên cao thủ Nguyên Anh trung kỳ huyễn ảo, không có pháp bảo tương trợ, ưu thế vượt cấp chiến đấu tại Phàm Gian giới của Lâm Hải lại bị san bằng, trong nháy mắt bị buộc đến luống cuống tay chân. Cộng thêm trọng thương tại tầng thứ sáu trước đó chưa lành, chân khí hao tổn cũng khá nghiêm trọng, cho dù công pháp mà Lâm Hải tu hành cường đại, cũng vô pháp đền bù khoảng cách của tu vi cảnh giới, chỉ tới mười mấy hơi công phu, liền bị cao thủ Nguyên Anh huyễn ảo kia, dùng một quyền đánh nát đầu, từ tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ, bị ném đi ra ngoài.

Mới vừa ra tới, liền gặp được người Thủ Trụ đưa tay đến bắt hắn, Lâm Hải tại trong tháp căn bản không biết sự tình bên ngoài, bản năng tưởng rằng có người hướng hắn công kích, lúc này mới thi triển thân pháp để né tránh, sau đó liền nhìn thấy, tất cả mọi người vậy mà đều là đang nhìn hắn, ánh mắt càng là tràn ngập cổ quái.

“Ha ha ha, Lâm Hải, khảo hạch của Cửu Huyền Trụ đã kết thúc, không biết ngươi có hứng thú gia nhập Vô Cực Tông ta hay không, Vô Cực Tông ta chính là thế lực lớn bên trong ba tông môn lớn cao cấp đứng đầu nhất, lấy thiên phú của ngươi, tiến vào Vô Cực Tông, ta bảo đảm ngươi sẽ vào thẳng nội môn, trong vòng ba năm tấn cấp đệ tử tinh anh, tông môn sẽ đem hết toàn lực để bồi dưỡng ngươi!”

Không chờ mọi người nói chuyện, Trác Nhất Phàm đã dẫn đầu trực tiếp mở miệng, lôi kéo Lâm Hải, để chúng Sứ giả còn lại nhất thời bất mãn một trận, thầm mắng một tiếng lão già không biết xấu hổ.

“Trác sư huynh, xin là dựa theo trình tự mà đến, chờ tất cả các đệ tử khác đều thức tỉnh, rồi lại tiến hành lựa chọn đi.”

“Đúng vậy a đúng vậy a, chờ những người khác một chút đi!”

Đám Sứ giả còn lại cũng đi theo phụ họa, hiện trường loạn thành một đống, hiển nhiên bọn họ cũng sợ Lâm Hải trực tiếp bị tên tuổi của Vô Cực Tông hấp dẫn qua, trực tiếp làm ra lựa chọn, vậy bọn họ liền cả cơ hội cũng đều không có.

“Cũng tốt!” Trác Nhất Phàm mặt không đổi sắc cười cười, dù sao lão đã đem một cái tín hiệu vô cùng trọng yếu, là Vô Cực Tông chính là thế lực lớn bên trong ba tông môn lớn đứng đầu cao cấp nhất, truyền lại cho Lâm Hải.

Huống chi, chính mình ngược lại còn cho hắn hứa hẹn vào thẳng nội môn, ba năm tiến giai tinh anh, tông môn trọng điểm bồi dưỡng đâu, tin tưởng chỉ cần Lâm Hải không hồ đồ, thì hắn nên biết rõ phải lựa chọn như thế nào?

“Lâm Hải, biểu hiện không tệ a!”

Nhãn châu của Quách Côn xoay động, thả người nhảy xuống khán đài, đi vào trước mặt Lâm Hải, vỗ đầu vai, Lâm Hải biểu hiện ra một bộ dáng rất quen thuộc cùng Lâm Hải, đem tình huống trước đó, kỹ càng giảng thuật một lần cho Lâm Hải.

“Nguyên lai là chuyện như vậy!”

Lâm Hải giật mình một trận, gật gật đầu, giờ mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, đồng thời thầm cười khổ không thôi, chính mình căn bản là không có nghĩ tới làm náo động, nghĩ không ra sơ ý một chút, liền nổi danh như vậy.

“Lâm Hải, Thiên Võ Tông ta tuy không bằng Vô Cực Tông, nhưng là Quách mỗ có thể cam đoan, chỉ cần ngươi lựa chọn Thiên Võ Tông, Thiên Võ Tông tuyệt đối thỏa mãn mọi yêu cầu của ngươi, cho ngươi đãi ngộ đẳng cấp tối cao!”

“Đa tạ Quách tiền bối.” Lâm Hải cười cười, nhưng không có tỏ thái độ, để nụ cười của Quách Côn nhất thời cứng đờ.

“Tốt, vậy ngươi cũng phải suy nghĩ thật kỹ một chút, ta là thật hi vọng, ngươi có thể gia nhập vào Thiên Võ Tông!” Quách Côn cũng biết, không thể lại tiếp tục cái đề tài này, ngược lại tùy ý nói chuyện phiếm cùng Lâm Hải, thỉnh thoảng phát ra trận trận tiếng cười, khiến đám Sứ giả còn lại, nhìn mà nhíu mày một trận.

“Nghĩ không ra Thiên Võ Tông Quách Côn, vậy mà đã sớm quen biết cùng cái Lâm Hải này, hơn nữa quan hệ tựa hồ không cạn a!”

“Quách Côn đây là muốn đánh bài cảm tình sao? Lâm Hải lại không ngốc, không đến mức bởi vậy mà lựa chọn một cái Thiên Võ Tông ở mức trung bình chếch xuống dưới đi.”

Quách Côn cùng Lâm Hải hữu hảo nói chuyện với nhau, nhất thời để tâm của chút Sứ giả treo lên, liền cả Trác Nhất Phàm tràn đầy lòng tin, nhìn nụ cười thoải mái của Quách Côn này, cũng nhướn mày, tâm lý có chút chột dạ.

“Triệu Tử Minh tỉnh!”

Lúc này, có người kinh hô một tiếng, mọi người nhao nhao hướng Triệu Tử Minh trên mặt đất nhìn lại, đã thấy Triệu Tử Minh đột nhiên mở hai mắt ra, sau đó nhảy lên một cái, ánh mắt từ trên thân một mảnh đệ tử hậu tuyển nằm dưới đất đảo qua, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Thế nhưng là, thời điểm khi ánh mắt của y rơi vào trên thân Lâm Hải đang cùng Quách Côn chuyện trò vui vẻ, lại làm cho sắc mặt của Triệu Tử Minh bỗng nhiên biến đổi, ánh mắt lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Y vốn cho rằng, trong các đệ tử hậu tuyển này, y là có thực lực mạnh nhất, người đầu tiên tỉnh lại hẳn là y không thể nghi ngờ, thật không nghĩ đến, Lâm Hải vậy mà so với y còn tỉnh sớm hơn.

“Đúng, chính mình xông đến tầng thứ sáu, hơn nữa cơ hồ phá bỏ ghi chép của Triển Thông, hẳn là người sau cùng đi ra trong mọi người, cái Lâm Hải này chỉ sợ tại tầng thứ năm thậm chí tầng thứ tư liền đã thất bại, sớm tỉnh lại một chút cũng không nói lên cái gì?” Triệu Tử Minh vừa nghĩ như thế, nhất thời thoải mái.

Mà sau mấy hơi thời gian khi Triệu Tử Minh tỉnh lại, Hứa Thiên Chinh cùng Khổng Thế Anh cũng mở hai mắt ra, đứng lên, sau đó Đông Phương Dã cũng bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhảy lên một cái!

Đến tận đây, năm cái đệ tử hậu tuyển tiến vào tầng thứ năm trước hết, tất cả đều đã hồi tỉnh lại, lại một lần nữa chứng thực thực lực vượt xa những người khác của bọn họ.

Nhìn các đệ tử khác, muốn tỉnh lại đoán chừng còn cần một đoạn thời gian, Triệu Tử Minh đột nhiên nhìn về phía Trác Nhất Phàm, chậm rãi ôm quyền.

“Trác tiền bối, lần này tiến vào tầng thứ sáu, bằng với kỷ lục của Triển Thông, phải chăng chỉ có một mình Triệu mỗ?”

Triệu Tử Minh vừa nói xong lời nói, nhất thời không tự chủ được ngóc đầu lên, mang trên mặt vẻ tự tin, quét liếc mấy người

Lâm Hải Hứa Thiên Chinh một chút, có loại tư thái ở trên cao nhìn xuống.

Trác Nhất Phàm thì là cười nhạt một tiếng, một mặt tán thưởng gật gật đầu.

“Ngươi rất không tệ, bằng với kỷ lục của Triển Thông, lại chỉ có một người là ngươi!”

Triệu Tử Minh nghe được, trong mắt lóe lên tinh mang, không nói chuyện, nhưng trên mặt lại lộ ra một tia thần sắc tốt đẹp khó mà che giấu.

“Bất quá...” Ngữ khí của Trác Nhất Phàm dừng một cái, lần nữa mở miệng.

“Tiến vào tầng thứ sáu, lại không phải chỉ có một mình ngươi!”

“A?” Triệu Tử Minh sững sờ, mắt lộ vẻ kinh ngạc, “Còn có ai?”

Trác Nhất Phàm không nói gì, mà chính là đem ánh mắt, rơi vào trên thân Lâm Hải.

Chương 1501: Thịnh tình không thể chối từ, vậy liền nhìn tỉ thí đi!

Ánh mắt của Triệu Tử Minh, nhất thời bắn ra một đạo tinh mang, một mặt kinh ngạc hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Là hắn.”

Không chỉ có Triệu Tử Minh chấn kinh, liền cả Hứa Thiên Chinh cùng Khổng Thế Anh cũng một mặt kinh hãi, mang theo thần sắc thật không thể tin, nhìn về phía Lâm Hải, chỉ có ánh mắt của Đông Phương Dã là lạnh nhạt, tựa hồ sớm đã nằm trong dự liệu.

“Ngươi cũng tiến vào tầng thứ sáu? Không tệ, thật rất không tệ!” Trầm mặc một lát, Triệu Tử Minh cũng hướng phía Lâm Hải gật gật đầu, “Cho dù là đi vào liền bị ném ra, cũng là sự tình phi thường đáng giá kiêu ngạo.”

Trong giọng nói của Triệu Tử Minh tràn ngập chắc chắn, tựa hồ liệu định Lâm Hải hẳn là vừa tiến vào tầng thứ sáu, liền bị ném ra, cái này cũng vừa vặn giải thích vì cái gì Lâm Hải so với y thức tỉnh còn sớm hơn.

Lấy thực lực có thể tiến vào tầng thứ sáu của Lâm Hải, thời gian một nén nhang, đầy đủ để Lâm Hải tỉnh lại.

Nói xong, Triệu Tử Minh lại dùng ánh mắt quét qua Hứa Thiên Chinh cùng Khổng Thế Anh liếc một chút, khóe miệng nhếch lên.

“Tuy ngươi không giống ta, ngang bằng với kỷ lục của Triển Thông, nhưng ít ra, so với hai cái bọn họ cũng mạnh hơn một chút!”

Hứa Thiên Chinh cùng Khổng Thế Anh nghe được, sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, nhưng Triệu Tử Minh nói đều là sự thật, hai người bọn họ xác thực ngừng bước ở tầng thứ năm, mà Lâm Hải lại xông lên tầng thứ sáu, dạng này đến xem, Lâm Hải xác thực so với hai người bọn họ mạnh hơn một bậc.

“Ha ha ha, Triệu Tử Minh, ngươi nói như thế, cũng liền có chút xem nhẹ Lâm Hải.”

Lúc này, Trác Nhất Phàm bỗng nhiên cao giọng cười một tiếng, hướng phía Triệu Tử Minh đang dương dương tự đắc lắc đầu.

“A? Trác tiền bối nói lời này là có ý gì, chẳng lẽ Lâm Hải tại tầng thứ sáu, chịu đựng được mấy hơi sao?” Triệu Tử Minh lộ vẻ mặt kinh ngạc, tầng thứ sáu có bao nhiêu đáng sợ, y chính là biết rõ rõ ràng ràng, nếu thật là như thế, vậy cái Lâm Hải này thật là có chút bản sự.

“Mấy hơi? Không không không!” Trác Nhất Phàm lắc đầu liên tục, “Lâm Hải so với tưởng tượng của ngươi, còn đáng sợ hơn nhiều! Thậm chí có thể nói, Lâm Hải là thiên tài cao cấp nhất, ưu tú nhất mà ta đã gặp qua!”

“A?” Đánh giá của Trác Nhất Phàm đối với Lâm Hải, nhất thời để đôi mắt của Triệu Tử Minh lộ ra vẻ không vui, không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Trác tiền bối coi trọng Lâm Hả như thế, chẳng lẽ Lâm Hải ưu tú đến mức, cũng phá cả kỷ lục của Triển Thông sao?!”

Ngữ khí của Triệu Tử Minh mang theo mỉa mai hỏi ngược lại, trong lòng khinh thường một trận, còn là thiên tài cao cấp nhất ưu tú nhất, chiếu theo cái đánh giá này, đây chẳng phải là nói Lâm Hải so với chính mình còn muốn ưu tú hơn sao?

Này đã như vậy, vì sao bằng với kỷ lục của Triển Thông, cũng chỉ có một mình chính mình, mà lại không có cái cái Lâm Hải gọi là cao cấp nhất ưu tú nhất này đâu?.

“Đường đường là Sứ giả của Vô Cực Tông, đánh giá bất công như thế, xem ra cũng không gì hơn cái này!” Trong lòng Triệu Tử Minh cười lạnh một tiếng, đối với Trác Nhất Phàm rất xem thường.

“Trác mỗ vừa rồi đã nói, người bằng với kỷ lục của Triển Thông, chỉ có một mình ngươi!” Trác Nhất Phàm tự nhiên cũng nhìn ra Triệu Tử Minh không vui, trong lòng âm thầm lắc đầu, kẻ này tuy tài giỏi, nhưng có chút tâm cao khí ngạo.

Nghe được Trác Nhất Phàm lần nữa nói như vậy, Triệu Tử Minh nhất thời cười nhạt một tiếng, trong lòng càng thêm khinh thường, nói cho cùng ưu tú nhất, còn không phải là mình sao?

Nhưng ngay sau đó Trác Nhất Phàm lại nói một câu, lại làm cho nụ cười trên mặt Triệu Tử Minh, đột nhiên cứng đờ.

Chỉ thấy Trác Nhất Phàm mang theo ánh mắt vô cùng thưởng thức liếc nhìn Lâm Hải một chút, tán thưởng mở miệng nói.

“Bởi vì Lâm Hải, không phải ngang với kỷ lục của Triển Thông, mà là vượt xa Triển Thông, lập nên kỷ lục mới!”

“Cái gì?!” Đồng tử của Triệu Tử Minh bỗng nhiên co rụt lại, mắt lộ quang mang vô cùng kinh hãi, thật không thể tin mà nhìn Trác Nhất Phàm, phảng phất căn bản là không có cách tin tưởng lời nói vừa rồi của Trác Nhất Phàm.

Liền cả bọn người Hứa Thiên Chinh, cũng là bỗng nhiên sững sờ, sau đó hướng phía Lâm Hải ném qua quang mang kinh hãi ngạc nhiên, hiển nhiên cũng không thể tin được, Lâm Hải vậy mà còn mạnh hơn cả Triệu Tử Minh, thế mà phá kỷ lục của Triển Thông!

“Trác tiền bối, ngài là đang nói đùa sao?” Triệu Tử Minh cau mày, một mặt không tin hỏi.

“Hừ, ta sao lại phải nói đùa cùng một tên tiểu bối như ngươi!” Trác Nhất Phàm nhất thời lộ vẻ mặt không vui, hừ lạnh nói.

Mà lúc này đây, đám Sứ giả của những thế lực lớn khác, cũng nhao nhao mở miệng.

“Lâm Hải ngay tại vừa rồi, đã đột phá tầng thứ sáu, tiến vào bên trong tầng thứ bảy, là thua trận tại bên trong tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ!”

“Không sai, hơn nữa theo người Thủ Trụ nói, trong vài vạn năm đến này chỉ có Ngưu Ma Vương trong truyền thuyết là từng tiến vào tầng thứ bảy, Lâm Hải có thể nói đệ nhất thiên tài trong vài vạn năm này!”

“Không chỉ có như thế, Lâm Hải từ thất bại của tầng thứ bảy Cửu Huyền Trụ, là thanh tỉnh đi ra, phần tính cách này, xa không phải là những người như các ngươi có thể so sánh.”

“Triệu Tử Minh, ngươi tuy cũng là bất thế kỳ tài, nhưng so sánh cùng Lâm Hải, vẫn là có chênh lệch rất lớn.”

“Bất quá, ngươi có thể ngang với kỷ lục của Triển Thông, cũng đã rất không tệ, trừ Lâm Hải, ngươi là người có tiềm lực lớn nhất.”

Nghe lời nói của đông đảo đám Sứ giả, Triệu Tử Minh lập tức đứng chết trân tại chỗ, ánh mắt phiêu hốt lấp lóe, phảng phất như căn bản là không có cách tiếp nhận sự thật này.

“Ta không phải thứ nhất? Lâm Hải tiến vào tầng thứ bảy? Cái này, cái này sao có thể?!”

Nội tâm của Triệu Tử Minh điên cuồng gầm thét, vốn cho là mình là vững vàng thứ nhất, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình vậy mà thua ở dưới tay Lâm Hải.

“Ha ha, ha ha!” Nghĩ tới hết thảy những lời nói miệt thị trước đó của chính mình này, cùng tư thái cao cao tại thượng lúc nói chuyện đối với Lâm Hải, Triệu Tử Minh nhất thời thẹn đến mức muốn chui xuống đất, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Mà Hứa Thiên Chinh cùng Khổng Thế Anh sau chấn kinh kinh ngạc ngắn ngủi, lại là lộ ra nụ cười đùa giỡn, hướng phía Triệu Tử Minh nhìn lại.

Bọn họ trước đó rất bất mãn với tư thái cao ngạo ở trên cao nhìn xuống của Triệu Tử Minh này, hiện tại Triệu Tử Minh trang bức quá mức, bị đánh mặt trước đương chúng, trong lòng bọn họ chợt cảm thấy vô cùng thống khoái.

Mà Lâm Hải lúc này, mới hướng phía Triệu Tử Minh ném tới một ánh mắt cái đạm mạc, sau đó khóe miệng hơi vểnh lên.

“Ngươi cũng tiến vào tầng thứ sáu? Không tệ, rất không tệ!”

“Tuy ngươi không giống ta, sáng tạo kỷ lục mới, nhưng ít ra, so những người khác thì mạnh hơn một chút.”

Phốc!

Triệu Tử Minh kém chút phun ra một ngụm máu đến, sắc mặt trong nháy mắt đỏ bừng lên, như là bị người ở trước mặt mọi người tát hai cái bàn tay, nóng bỏng một trận.

Lời nói của Lâm Hải, hoàn toàn là học ngữ khí trước đó của y mà nói, trước đó y ở trên cao nhìn xuống, lấy tư thái của người thắng lợi, đối với Lâm Hải nói ra lời nói như thế, nội tâm tràn ngập cảm giác ưu việt.

Hiện tại Lâm Hải ở trước mặt mọi người trả lại, lại làm cho y căn bản là không có cách phản bác, còn có sự tình càng đánh mặt hơn so với chuyện này sao?

“Huyền ảo trong Cửu Huyền Trụ, cũng không phải là chân thực, có bản lĩnh, ngươi có dám cùng ta ngay mặt tỷ thí sao?” Triệu Tử Minh buồn bực xấu hổ thành giận, sắc mặt âm trầm, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Ha ha, dù sao những người khác còn không có tỉnh lại, đợi không cũng là nhàm chán, để hai cái thiên tài tỷ thí một phen cũng tốt!” Lời nói của Triệu Tử Minh, lập tức đạt được hưởng ứng của rất nhiều Sứ giả, liền cả Trác Nhất Phàm cũng không có cự tuyệt.

Dù sao tình cảnh chân thật trong Cửu Huyền Trụ, bọn họ cũng không có nhìn thấy, hiện tại có cơ hội nhìn xem hai đại thiên tài như Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh này xuất thủ, đám Sứ giả này nhất thời đến hứng thú.

Hơn nữa, lời nói của Triệu Tử Minh cũng không phải là hoàn toàn không có đạo lý, huyền ảo chung quy vẫn là huyền ảo, tất cả mọi người trước khi đi vào đều biết sẽ không tử vong, cái tâm tính này cùng thời điểm sinh tử chém giết chính thức, vẫn còn có chút khác biệt.

Mà có đôi khi, khác biệt bên trên tâm tính, cũng ảnh hưởng đến kết cục cuối cùng.

"Đám người này, thật sự là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn a!" Lâm Hải cười khổ một tiếng, có chút im lặng.

Tính cách của Triệu Tử Minh, Lâm Hải đã thấy rõ, tâm cao khí ngạo, không coi ai ra gì, thua ở bên trong khảo nghiệm của Cửu Huyền Trụ, liền cảm giác không xuống đài được, muốn ở trước mặt hướng mình khiêu chiến, rõ ràng lòng dạ so sánh rất chật hẹp.

Tràng tỷ đấu này nếu mình thua thì còn tốt, nếu như mình lại thắng y, chỉ sợ ở giữa hắn cùng Triệu Tử Minh, liền muốn kết thù.

Nhưng vấn đề là, chính mình có thể sẽ thua sao?

"Thế nào, ngươi không dám sao. chẳng lẽ cái gọi là thiên tài cao cấp nhất ưu tú nhất, chỉ dám đối mặt với huyền ảo, nhưng không có dũng khí chém giết chính diện sao?" Triệu Tử Minh thấy Lâm Hải trầm mặc không nói, nhất thời ngóc lên cái cằm, trừng tròng mắt khiêu khích nói.

"Ai!"

Lâm Hải thở dài, sau đó tiến lên một bước, bất đắc dĩ nhún nhún vai.

"Nếu tất cả mọi người đều có hứng thú, ngươi lại kích ta như thế, thịnh tình không thể chối từ, vậy liền nhìn tỉ thí đi!"

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, đám Sứ giả nhất thời lộ vẻ mặt hưng phấn, người Thủ Trụ thì lập tức lệnh cho bọn hộ vệ thanh lý ra một khối đất trống rộng rãi, đồng thời đem xung quanh bảo vệ, để tránh dư ba trong chiến đấu, thương tổn tới các đệ tử hậu tuyển còn chưa thức tỉnh.

Mà Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh, thì là đứng trên đất trống, hai người cách xa nhau hơn mười mét, xa xa nhìn nhau. Trong không khí, nhất thời một cỗ không khí khẩn trương cấp tốc để cho người ta ngạt thở lan tràn, tất cả mọi người đều ngừng thở, hướng phía hai người nhìn lại, giao đấu ở giữa hai thiên tài siêu cấp, hết sức căng thẳng!

Chương 1502: Huyết Chi Đạo? Không gì hơn cái này!

Bạch!

Triệu Tử Minh đột nhiên đem loan đao bên hông, rút ra, nhất thời một đạo quang mang hiện lên, hàn khí bức người, sát cơ bắn ra bốn phía.

Mà Triệu Tử Minh thì là đem loan đao đặt ngang ở trước ngực, ánh mắt mang theo một tia lãnh mang, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Ta thiện dùng đao, bất quá đao này chính là do tinh sắt phổ thông chế tạo, cũng không phải là Thần Binh pháp bảo gì, ngươi có thể kiểm nghiệm!”

Nói xong, chân khí trong tay Triệu Tử Minh phun một cái, nhất thời loan đao đã hóa thành một đạo lưu quang, tựa như tia chớp hướng phía Lâm Hải bay qua.

Nhưng mà, đao ở trên đường, liền bị một cỗ lực lớn ngăn lại, sau đó lấy cường độ càng nhanh chóng hơn bay trở về, Triệu Tử Minh nhíu lông mày lại, tiếp vào trong tay.

Mà lúc này đây, thanh âm của Lâm Hải, mới nhàn nhạt truyền đến.

“Không cần, ngươi dùng phổ thông binh khí, hay là Thần Binh pháp bảo, đối với ta mà nói, cũng không hề khác gì nhau!”

Lời nói của Lâm Hải, đột nhiên để Triệu Tử Minh biến sắc, mặt lộ thần sắc xấu hổ.

“Hừ, cuồng vọng!”

Triệu Tử Minh quát lạnh một tiếng, lời này của Lâm Hải, đối với y quả thực là trần trụi miệt thị, để y có thể nào không giận.

“Đã như vậy, xem đao!”

Nói xong, thân ảnh của Triệu Tử Minh, đột nhiên tại biến mất tại chỗ, sau đó giữa không trung, đột nhiên xuất hiện đao mang sáng chói, xung quanh đao mang, lại có vô số sát khí lăn lộn, âm phong kêu khóc, như là Quỷ khóc, mang theo một cỗ sát khí nồng như thực chất, hướng phía Lâm Hải bổ xuống dưới.

“Một đao thật đáng sợ!”

Đám Sứ giả vây xem, nhất thời một tiếng kinh hô, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Một đao kia của Triệu Tử Minh, nhìn qua bình thản không có gì lạ, nhưng sát khí nồng đậm ẩn chứa trong đó, lại thật đáng sợ, dù bọn họ cách xa xa, cũng cảm thấy sát cơ băng lãnh trong đó, tiếng xé gió như là vạn Quỷ kêu rên, càng làm cho người nghe cũng rùng mình một trận, tâm thần bất ổn.

“Trách không được đều nói, Triệu Tử Minh tại Yêu Thú Sâm Lâm, chém giết suốt ba năm, sát khí dày đặc bên trên một đao kia, nếu không phải người có hai tay dính đầy máu tươi, tuyệt đối sẽ không thể phát huy ra.”

Đám Sứ giả âm thầm chắt lưỡi, không thể không thừa nhận, một đao kia của Triệu Tử Minh, uy lực không thể coi thường, nếu là người tính cách không kiên định, chỉ sợ chỉ là sát khí phát ra từ trên đao mang, liền có thể đem người dọa chết tươi!

Mà Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, nhìn một đao sát cơ lẫm nhiên ở trên đỉnh đầu, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Cái Triệu Tử Minh này, quả nhiên có chút môn đạo!”

Nhìn xu thế trong một đao của Triệu Tử Minh kia, thực lực liền đã vượt qua Đông Phương Ngạn sau khi đột phá Nguyên Anh, hơn nữa cùng đao pháp của Đông Phương Dã, lại có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

“Đáng tiếc Đông Phương Dã tại bên trên tu vi cảnh giới, so với Triệu Tử Minh lại yếu hơn một cái cấp bậc, nếu không hai người kia, hẳn là có thể liều mạng!”

Đối mặt một đao bén nhọn uy mãnh như vậy của Triệu Tử Minh, Lâm Hải không cách nào dùng cách lúc trước tiếp lấy một đao của Đông Phương Dã, trực tiếp lấy tay đi bắt, mà chính là lật bàn tay một cái, nhất thời hàn mang băng lãnh, cấp tốc ngưng tụ tại trong lòng bàn tay.

“Qua!”

Sau đó, Lâm Hải quát lạnh một tiếng, nhất thời một đoàn sương mù màu trắng, từ trong lòng bàn tay phun ra, sau đó giữa không trung nhất thời như tuyết sương buông xuống, hàn phong kêu khóc, như là trời đông bất chợt kéo đến, một cái chưởng ấn hàn băng cực lớn xuất hiện từ trong trống rỗng, hướng phía một đao của Triệu Tử Minh, bẻ gãy nghiền nát, đánh ra qua.

Oanh! Một đường tiếng vang cực lớn truyền ra, giữa không trung nhất thời quang hoa văng khắp nơi, khí lãng lăn lộn, giống như biển gầm, đem không gian cũng chấn động đến một mảnh run rẩy, chưởng ấn hàn băng của Lâm Hải, lập tức đem đao mang của Triệu Tử Minh đánh nát, thân thể Triệu Tử Minh nhất thời bay ngược mà lên, lui ra ngoài mười mấy mét mới rơi trên mặt đất, trong mắt là một mảnh kinh hãi.

Mà chưởng ấn hàn băng giữa không trung, cũng vỡ vụn thành từng mảnh, hóa thành tuyết sương băng sương, bay lả tả khắp nơi, thân thể Lâm Hải, thì là mất thăng bằng, bạch bạch bạch liền lùi lại ba bước, mới đứng vững thân hình, nhưng so với Triệu Tử Minh bị đánh bay, hiển nhiên Lâm Hải đã chiếm hết ưu thế.

Sau đó, Lâm Hải đạm mạc ngẩng đầu, hướng phía Triệu Tử Minh ở nơi xa đang vô cùng chấn động, liếc mắt một cái.

“Còn muốn tiếp tục không?”

Lông mày Triệu Tử Minh nhíu lại, trong mắt lóe lên hàn mang, sau đó một cỗ sát khí vô cùng, từ trên thân Triệu Tử Minh đột nhiên phun ra, cấp tốc tràn ngập bốn phía, làm cho tất cả mọi người không khỏi kinh hãi biến sắc, phát lạnh khắp cả người, hướng phía Triệu Tử Minh ném qua ánh mắt kinh hãi.

“Đây là, Huyết Chi Đạo đáng sợ nhất!”

Bên trong Sứ giả nhất thời có người phát ra một tiếng kinh hô, lộ ra thần sắc thật không thể tin.

“Triệu Tử Minh, vậy mà tu luyện Huyết Chi Đạo!”

“Lẽ nào lại như vậy, y muốn nhập ma sao!”

Đám Sứ giả nhất thời thốt nhiên biến sắc, ánh mắt nhìn về phía Triệu Tử Minh, tràn ngập thần sắc chấn kinh cùng phức tạp.

Chỉ có trong mắt Trác Nhất Phàm là bùng lên tinh quang, chậm rãi lắc đầu.

“Huyết Chi Đạo của Triệu Tử Minh, đã đại viên mãn, có thể tùy tâm khống chế, chỉ cần tâm không ngã vào Ma đạo, thì người sẽ không thành ma! Kẻ này, thật là tuyệt thế thiên tài!”

Huyết Chi Đạo, tu luyện cực kỳ gian nan, một cái sơ sẩy liền sẽ hóa thân thành ma, vì thế người trong Chính đạo tu hành Huyết Chi Đạo cực kỳ thưa thớt, mà một khi tu luyện thành công, uy lực sẽ vô cùng cường đại, vượt xa các thuật pháp đạo hạnh phổ thông còn lại.

Nghĩ không ra Triệu Tử Minh tuổi còn trẻ, vậy mà đem Huyết Chi Đạo tu thành đại viên mãn, cứ như vậy đối với thực lực của y, liền muốn một lần nữa ước định.

Hoàn toàn chưởng khống Huyết Chi Đạo, lại am hiểu phương thức giết hại, chiến lực của Triệu Tử Minh, thế tất sẽ được tăng lên một cái thậm chí là nhiều cái cấp bậc, cứ như vậy, cùng Lâm Hải ai mạnh ai yếu, thật đúng là không dễ nói.

Lâm Hải tại sau khi cảm nhận được sát khí đầy trời phát ra từ bên trên thân thể Triệu Tử Minh, cũng là nhíu lông mày lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Sát khí thật cường liệt, lại có thể ảnh hưởng tới tâm tình của ta, đây là cái pháp thuật gì?”

Lâm Hải cũng không nhận ra Huyết Chi Đạo, nhưng lại có thể cảm giác được rõ ràng, trong lòng mình vậy mà sinh ra một tia ý sợ hãi, cỗ ý sợ hãi này, tựa hồ là bị sát khí đầy trời trên thân Triệu Tử Minh gây nên, hoàn toàn không nhận chính mình khống chế, lại có thể làm ảnh hưởng tới tâm thần mình.

Mà Triệu Tử Minh giờ phút này, hai mắt đột nhiên trở nên đỏ như máu vô cùng, cả người như là đi ra từ Cửu U Địa Ngục, che kín sát khí, để cho trái tim của người ta băng giá, nhìn qua Lâm Hải, băng lãnh mở miệng.

“Lâm Hải, ngươi xác thực rất mạnh, làm cho ta không thể không sử xuất ra cái Huyết Chi Đạo đáng sợ này, nhưng Huyết Chi Đạo ra, tất sẽ uống máu! Ngươi bây giờ nhận thua, còn kịp!”

Lâm Hải nghe được, thì là cười lạnh một tiếng, tuy cái sát cơ đáng sợ trên thân Triệu Tử Minh này, để tâm thần Lâm Hải nhận lấy ảnh hưởng yếu ớt, nhưng muốn hù sợ Lâm Hải, lại còn kém xa đây.

“Huyết Chi Đạo? Không gì hơn cái này!”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, trên mặt khinh thường lắc đầu, liền cả Huyết Ma cảnh giới Địa Tiên, Lâm Hải cũng tự mình đấu thắng, Huyết Chi Đạo của Triệu Tử Minh so sánh ra, căn bản chính là đứa nhỏ, đây tính toán là cái gì?

Thế nhưng là, lời này rơi vào bên trong lỗ tai của Triệu Tử Minh, lại làm cho y hắn thốt nhiên biến sắc, như là nhận vô cùng nhục nhã!

Huyết Chi Đạo, thế nhưng là thủ đoạn đáng tự hào nhất của y, tại Yêu Thú Sâm Lâm đã từng không chỉ một lần chém chết yêu thú cường đại, cứu y trong thời khắc nguy nan, Lâm Hải lại dám khinh thị như thế.

Liền cả chúng Sứ giả trên khán đài, cũng không khỏi âm thầm lắc đầu, cảm thấy lời này của Lâm Hải, tựa hồ có chút quá.

Huyết Chi Đạo đáng sợ cùng khó đối phó, tại giới Tu Hành thế nhưng là nổi danh, Lâm Hải liền xem như tuyệt thế kỳ tài, miệt thị Huyết Chi Đạo như vậy, chỉ sợ cũng có chút cuồng vọng.

“Ha ha, thật sự là người không biết không sợ!” Triệu Tử Minh khó thở mà cười, hướng phía Lâm Hải hung hăng gật gật đầu.

“Đã như vậy, nói nhiều cũng vô ích, liền để ngươi nếm thử, lợi hại của Huyết Chi Đạo!”

Nói xong, Triệu Tử Minh hét lớn một tiếng, loan đao trong tay đột nhiên giơ lên cao cao, nhất thời sương máu bốc lên, hồng mang đầy trời, cả vùng không gian phảng phất như cũng biến thành một cái biển máu, khủng bố kinh hãi.

“Trảm!” Đúng lúc này, giữa không trung truyền đến một tiếng quát mắng băng lãnh, nhất thời sương máu bốc lên, đao mang nhấp nhô, như là biển sóng lớn máu, hướng phía Lâm Hải cuốn tới, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải nuốt hết tại trong một mảnh huyết hồng!

Chương 1503: Chiếm tiện nghi khoe mẽ!

Ông!

Đao chưa đến, sương máu đầy trời trong không gian, liền khiến cho huyết dịch khắp người của Lâm Hải cơ hồ đình chỉ lưu động, đồng thời phảng phất như có một cỗ lực hút vô cùng cường đại, muốn đem huyết dịch của Lâm Hải rút khô, khiến cho thân thể của Lâm Hải cũng trở nên cứng ngắc.

Khiên động máu trong cơ thể, từ đó ảnh hưởng tới hành động của con người, đây chính là chỗ đáng sợ nhất của Huyết Chi Đạo.

Nhưng mà, đối với chuyện thân thể xuất hiện dị thường, Lâm Hải lại không sợ chút nào, thời điểm lúc trước khi đối phó với Huyết Ma, ảnh hưởng mà thân thể phải chịu, so với lúc này phải cường đại hơn nhiều, Lâm Hải đã sớm có cách đối phó.

“Đến tốt!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, trong hai mắt bùng lên tinh mang, trong nháy mắt từ bên trong sương máu đầy trời, bắt được lưỡi đao bắn ra sát cơ lạnh lùng phía này, sau đó hổ khu chấn động, nhất thời vô số hồ quang điện liền xuất hiện tại quanh thân Lâm Hải.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Lâm Hải thầm hô một tiếng, Lôi Trì tư tư rung động, lực lượng Lôi Đình lít nha lít nhít, trong nháy mắt đã đem sương máu xâm nhập tới đánh tan, thân thể Triệu Tử Minh hiện lộ ra ngoài, toàn thân trì trệ, mặt lộ vẻ thần sắc kinh hãi.

“Lôi Chi Đạo!”

Đám Sứ giả trên khán đài, thấy tình cảnh này, nhất thời kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, không tự chủ được hướng phía một vị Sứ giả áo lam thần sắc đạm mạc nhìn lại, tràn ngập chấn kinh.

Mà Sứ giả áo lam, giờ phút này sớm đã không có lạnh nhạt trước đó, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn, vẻ thật không thể tin trên mặt, so với bất luận kẻ nào cũng đều muốn mãnh liệt hơn.

Mà thời khắc mọi người ở đây chấn kinh vạn phần, giao phong đáng sợ giữa Lâm Hải cùng Triệu Nhất Minh, rốt cục đụng vào nhau.

Oanh! Tiếng vang truyền đến, một chưởng nhanh như thiểm điện của Lâm Hải, cùng lưỡi đao sát cơ lẫm nhiên của Triệu Tử Minh, trong nháy mắt đã quấn quýt lấy nhau, trong lúc nhất thời giữa không trung, hồng quang đầy trời, tuyết sương bay tán loạn, quang mang một đỏ một trắng hoàn toàn lấp lóe trong trời trong, cương khí đáng sợ bao phủ tàn phá bừa bãi, phảng phất như một cỗ nước xoáy cực lớn, muốn đem phiến thiên địa này cũng thôn phệ.

“Hát!”

Hai tay Triệu Tử Minh cầm đao, phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, chân khí toàn thân trong nháy mắt nở rộ, quần áo không gió cổ động, mà bay phất phới, bởi vì dùng lực, biểu hiện trên mặt dữ tợn, sát khí nồng như thực chất, phảng phất như đem không khí cũng đóng băng, toàn thân bốc lên sương máu, lộ ra âm u đáng sợ, giống như Sát Thần!

Lâm Hải cũng là một mặt ngưng trọng, chỗ đỉnh đầu tuyết trắng bay múa, hàn phong kêu khóc, vô số Băng Tinh ngưng kết giữa không trung, cùng sương máu đầy trời xen lẫn hỗn tạp, giao đấu lẫn nhau, trong lúc nhất thời vậy mà khó phân thắng bại.

“Chiến lực chân thực của Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh, xem ra tương xứng a!”

“Triệu Tử Minh tu hành Huyết Chi Đạo, Lâm Hải thì là Lôi Chi Đạo cùng Băng Chi Đạo, hai người ai cũng có sở trường riêng, đều là kỳ tài tuyệt thế a!”

“Bất quá hai người bây giờ, giống như có chút đâm lao phải theo lao, nháo không tốt cuối cùng lại là cái kết cục lưỡng bại câu thương a!”

Đám Sứ giả chấn kinh với sự của cường đại Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh, đồng thời trong lòng cũng không khỏi bắt đầu âm thầm lo lắng, chưa ai từng nghĩ tới, hai người cư nhiên lại đánh nhau chết sống kịch liệt không để lại lối thoát như thế, hiện tại liền xem như muốn thu tay, chỉ sợ cũng không kịp.

“Thật đúng là đủ liều mệnh a!”

Lâm Hải giờ phút này, trong lòng cũng là cười khổ một trận, không thể không nói, Triệu Tử Minh thi triển ra Huyết Chi Đạo, thực lực xác thực cường hãn, cho dù lấy năng lực của Lâm Hải, muốn chiến thắng y, cũng phải phí một phen khí lực.

“Xem ra, chỉ có thể xuất toàn lực, bất quá cứ như vậy, bản thân Triệu Tử Minh chỉ sợ cũng muốn bị trọng thương, nhưng đây cũng là sự tình không có cách nào, không xuất toàn lực, thật đúng là con mẹ nó hàng không được y a!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, nhất thời hơn hai nghìn năm đạo hạnh, trong nháy mắt đã bị điều động, một cỗ lực lượng kinh khủng khiến người ta run sợ, tại trong các kinh mạch lớn của Lâm Hải, cấp tốc ngưng tụ, phảng phất như thủy triều, tùy thời chuẩn bị vượt sóng mà ra, đem Triệu Tử Minh ở phía đối diện nuốt hết!

“Tốt, đến điểm là dừng đi!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải chuẩn bị thi triển đạo hạnh, đem Triệu Tử Minh nhất cử đánh bại, đột nhiên một đường thanh âm to lớn vang lên tại bên tai, sau đó một bóng người nhanh như như thiểm điện, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh.

Sau đó, người tới đột nhiên duỗi ra hai tay, hướng phía chỗ giao phong giữa Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh lăng không một trảo, bỗng nhiên hướng hai bên hất lên, Lâm Hải bỗng cảm giác một cỗ lực lượng vô cùng cường đại truyền đến, thân thể trực tiếp bị chấn động đến mức lùi hướng về phía sau, một mực thối lui ra vài chục bước mới dừng lại.

Mà Triệu Tử Minh đối diện cũng cũng giống như thế, bị một cỗ lực lớn trực tiếp đẩy đi ra xa cách mấy mét, mới dừng lại, sương máu tiêu tán, khôi phục diện mạo như trước, cầm đao mà đứng, sắc mặt khó coi.

Thẳng đến lúc này, hai người mới nhìn rõ người xuất thủ, chính là Sứ giả của Vô Cực Tông, Trác Nhất Phàm!

“Trác tiền bối, vì sao cắt ngang tranh đấu giữa ta cùng Lâm Hải?” Triệu Tử Minh nhíu lông mày lại, trên mặt là sắc mặt giận dữ, lạnh lùng hỏi.

“Hai người các ngươi thực lực tương đương, khó phân thắng bại, lại tiếp tục tranh đấu, sẽ chỉ lưỡng bại câu thương, không bằng đến đây dừng tay, đối với hai người các ngươi cũng đều có chỗ tốt!” Trác Nhất Phàm liếc nhìn Triệu Tử Minh một chút, nhàn nhạt nói nói.

“Hừ, thế thì chưa hẳn!” Triệu Tử Minh nhất thời bĩu môi một cái, trên mặt vẻ không cho là đúng.

“Nếu như lại cho ta một chút thời gian, ta tất có thể đem hắn, chém ở dưới đao!” Triệu Tử Minh hạ loan đao xuống, hướng phía Lâm Hải xa xa nhất chỉ, âm lãnh nói nói.

“Hừ, nơi này là hiện trường tuyển bạt đệ tử của các thế lực lớn, không phải là chỗ để các ngươi tranh cường hiếu thắng, nếu muốn phân cái cao thấp, đợi sau khi tuyển bạt kết thúc, mặc cho ngươi đi!” Trác Nhất Phàm có chút tức giận, cái Triệu Tử Minh này tính cách kiệt ngạo, quả thực để cho người ta có chút không thích, thở phì phì phất ống tay áo một cái, thân ảnh tung bay, đã trở lại trên khán đài.

Triệu Tử Minh nhíu lông mày lại, há há miệng, cuối cùng lại đem lời nói phản bác, nuốt trở lại trong dạ dày.

Y tuy trời sinh tính cao ngạo, nhưng lại không ngốc, biết mình nếu thật sự không theo không buông tha, sợ rằng sẽ thật chọc giận Trác Nhất Phàm, này đối với mình tuyệt đối có trăm hại mà vô lợi.

“Hừ, thật sự là tiện nghi ngươi!”

Triệu Tử Minh cưỡng ép đem không cam lòng trong lòng đè xuống, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Lâm Hải một chút, âm lãnh nói nói.

“Tiện nghi ta? Ta nhìn ngươi mới là, chiếm tiện nghi còn khoe mẽ!”

Trong lòng Lâm Hải lắc đầu một trận, cái Triệu Tử Minh này, thật đúng là không biết tốt xấu a, nếu không có Trác Nhất Phàm kịp thời xuất thủ, giờ phút này chỉ sợ y đã sớm bị chính mình đánh thành cái sinh sống không thể tự lo liệu, nào còn đến phiên y hung hăng tại bên trong này.

Lâm Hải cũng lười cùng loại người này so đo, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau ngày hôm nay chính mình chỉ sợ sẽ rất ít cùng người này có cái gì gặp nhau, quay người lại, Lâm Hải đứng ở một bên.

“Lâm Hải, ta có chuyện muốn hỏi ngươi!”

Đột nhiên, một cái Sứ giả trên mặt ngưng trọng, hướng phía Lâm Hải mở miệng, chính là cái nam tử áo lam trước đó khi nhìn thấy Lâm Hải thi triển Lôi pháp, sắc mặt đại biến kia.

“Tiền bối, có chuyện xin giảng!” Lâm Hải không biết người này, nhưng vẫn là cung kính ôm quyền một cái.

“Pháp thuật hệ Lôi mà ngươi vừa mới thi triển, là học được từ đâu?”

“Tiền bối là?” Sắc mặt Lâm Hải sững sờ, bỗng nhiên nghĩ đến tại Phàm Gian giới, Thiên Đãng Sơn Tần Tiêu đã từng đề cập tới Lôi Vân Tông, nhưng chính là tại Địa Tiên giới, người này đột nhiên lại hỏi Lôi pháp, sẽ không trùng hợp như thế, cũng là Lôi Vân Tông đi.

“Ta là một trong các thế lực lớn, Sứ giả của Lôi Tiêu Các, gọi là Lôi Khiếu, trong phạm vi các thế lực của thành Lưu Tô, tu hành Lôi pháp, chỉ có một nhà Lôi Tiêu Các ta!”

“Lôi Tiêu Các?” Lâm Hải thở phào, quả nhiên không có trùng hợp như vậy.

“Hồi tiền bối, pháp thuật hệ Lôi của vãn bối, chính là trong lúc vô tình có được đến.” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, tùy tiện mượn cớ, nói nói.

“A?” Lôi Khiếu nhíu lông mày lại, “Ta thấy Lôi Chi Đạo của ngươi đã có phần có thành tựu, nếu muốn truy cầu cực hạn ở trên con đường này, Lôi Tiêu Các ta không thể thích hợp hơn...”

“Tốt!” Thấy Lôi Khiếu nói nói, vậy mà bắt đầu lôi kéo Lâm Hải, Trác Nhất Phàm nhất thời lên tiếng cắt ngang.

Sau đó, hướng phía đại bộ phận các đệ tử hậu tuyển đã hồi tỉnh lại, một mặt mộng bức, đưa tay nhất chỉ.

“Đại bộ phận các đệ tử hậu tuyển đã tỉnh, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, bắt đầu chọn lựa đi!”

Trác Nhất Phàm vừa thốt ra lời kia, mặc kệ là đám Sứ giả hay là các đệ tử hậu tuyển, nhất thời đều chấn động tinh thần, trong mắt lóe ra quang mang kích động. Tất cả mọi người biết rõ, thời khắc mấu chốt nhất, đã tiến đến!

Chương 1504: Lựa chọn tông môn

“Đầu tiên, các đệ tử hậu tuyển hạng nhất trong thi đấu tuyển bạt của các gia tộc hoặc thành trấn, cũng thành công tiến vào tầng thứ tư của Cửu Huyền Trụ, chủ động lựa chọn thế lực lớn!”

“Đệ tử hậu tuyển không phải hạng nhất trong thi đấu tuyển bạt của các gia tộc hoặc thành trấn, nhưng thành công tiến vào tầng thứ năm, cũng cùng nhau lựa chọn.”

“Tiến vào tầng thứ sáu trở lên, tức Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh, lựa chọn sau cùng!”

Theo Trác Nhất Phàm công bố xong trình tự lựa chọn, những cái đệ tử phù hợp kia liền chủ động lựa chọn thế lực lớn, lập tức một mảnh reo hò, trong mắt tràn ngập thần sắc kích động, biết rõ thời cơ cải biến vận mệnh của chính mình, rốt cục đến.

“Ta tuyển Vô Cực Tông, ca ca ta chính là đệ nhất thiên tài Triển Thông của thành Lưu Tô, ha ha ha ha!”

Rất nhanh, một đường thanh âm khoa trương đắc ý, tàn phá bừa bãi vang lên, sau đó Triển Hùng một bộ dáng mặt mày hớn hở, dẫn đầu đứng ra, hướng phía Trác Nhất Phàm ôm quyền một cái, hai mắt cười nheo lại.

“Trác tiền bối, ta liền tuyển Vô Cực Tông các ngươi!”

Trác Nhất Phàm nhất thời chau mày, trong mắt lộ ra vẻ chán ghét không dễ dàng phát giác.

Cái Triển Hùng này, thực lực cực kỳ kém cỏi, mặc dù là đệ đệ của Triển Thông, nhưng chênh lệch cùng Triển Thông quả thực là mười vạn tám ngàn bên trong dặm, hơn nữa tính cách ngông cuồng ương ngạnh, hoàn toàn là một bộ dáng công tử bột.

Nếu không có Triển gia gã ở bên trong thi đấu tuyển chọn làm chút tay chân, lấy chút bản lĩnh ấy của gã, làm sao có thể được đến đến thứ nhất gia tộc, hơn nữa trong khảo nghiệm vừa rồi của Cửu Huyền Trụ, gã cũng là cái thứ nhất từ tầng thứ tư bị ném đi ra.

Liền loại thực lực cùng tính cách này, đừng nói tiến Vô Cực Tông, chỉ sợ không có một cái thế lực lớn nào sẽ coi trọng gã.

Nhưng, quy tắc chính là như thế, rõ ràng biết rõ cái Triển Hùng này khẳng định ăn gian, rõ ràng biết rõ gã không có chút bồi dưỡng tiền đồ nào, nhưng gã đã chọn Vô Cực Tông, Trác Nhất Phàm cũng chỉ đành tiếp nhận.

Hơn nữa, lấy trình độ được coi trọng trước mắt của Triển Thông tại Vô Cực Tông, cái Triển Hùng này chỉ sợ sẽ còn nhận được một số lợi ích thực tế của tông môn, vừa nghĩ tới những thứ này, thật là làm cho trong lòng Trác Nhất Phàm tức giận.

“Tốt, đứng tại đằng sau ta!” Trác Nhất Phàm nhíu mày, ngữ khí đạm mạc, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Triển Hùng một chút.

“Ha ha, được rồi!”

Triển Hùng hướng phía Trác Nhất Phàm, nghênh ngang đi đến, đi đến một nửa bỗng nhiên dừng bước lại, vừa quay đầu, ánh mắt liền rơi vào trên thân Lâm Hải, trong mắt lóe lên quang mang hung ác.

“Tiểu tử, ta hiện tại là đệ tử của Vô Cực Tông, ngươi chờ đó cho ta, Vô Cực Tông ta sẽ không tha cho ngươi!”

Nhớ tới trước đó nhận Lâm Hải đánh, Triển Hùng liền giận không chỗ phát tiết, hướng phía Lâm Hải hung dữ nói nói.

Lâm Hải sững sờ, sau đó buồn cười một trận, cái Triển Hùng này thật đúng là nhân tài a, còn không có chính thức nhập tông môn đâu, liền đã đại biểu cho Vô Cực Tông bắt đầu uy hiếp chính mình.

“Làm càn!”

Quả nhiên, không đợi Lâm Hải nói chuyện, Trác Nhất Phàm liền không nhịn được nổi giận, nhìn lấy Triển Hùng mà chán ghét nói không nên lời.

“Còn không đứng ở một bên!” Mắt hổ của Trác Nhất Phàm trừng trừng, tức đến ria mép cũng dựng đứng lên.

“Vâng!”

Cảm nhận được cái khí tức đáng sợ trên thân Trác Nhất Phàm, toàn thân Triển Hùng giật mình một cái, lúc này mới ngậm miệng chột dạ một trận, coi như có chút nhãn lực, vội vàng thành thành thật thật không nói lời nào trốn đến sau lưng Trác Nhất Phàm, chỉ là hai con mắt cũng không ngừng hướng phía Lâm Hải quét tới, sát cơ băng lãnh không che giấu chút nào.

Mà Lâm Hải cũng không nhìn thẳng gã, loại nhân vật như heo này, liền để Lâm Hải có một chút hứng thú liếc mắt nhìn thẳng cũng đều không có, có lẽ đổi thành ca ca Triển Thông của gã, Lâm

Hải nói không chừng mới có thể coi trọng một chút.

“Ta tuyển Thái Sơ tông!”

“Ta tuyển Tà Ảnh Tông!”

“Ta tuyển Tử Hoa Kiếm Phái!”

“Ta tuyển Lôi Tiêu Các!”

“Ta tuyển Vô Cực Tông!”

…

Từng cái đệ tử hậu tuyển, mang theo ước ao và hi vọng mỹ hảo, bắt đầu lựa chọn tông môn, sau đó cao hứng bừng bừng đứng ở sau lưng Sứ giả tương ứng, thần sắc kích động phấn khởi.

Lâm Hải ở một bên nhìn lấy, cũng dần dần biết rõ tình huống căn bản của những thế lực lớn này, toàn bộ ba cái tông môn cao cấp nhất, theo thứ tự là Vô Cực Tông, Lãnh Nguyệt Các cùng Lăng Thiên Kiếm Phái.

Ba cái môn phái cao cấp nhất này, thực lực không kém nhau bao nhiêu, địa vị áp đảo phía trên những tông môn khác, chỉ bất quá Lãnh Nguyệt Các cùng Lăng Thiên Kiếm Phái, rất ít hỏi qua thế sự, bởi vậy lại lấy Vô Cực Tông cầm đầu.

Tại phía dưới ba cái tông môn cao cấp nhất này, thì là mười cái tông môn lớn nhất lưu, giống như Lôi Tiêu Các trước đó đã lôi kéo Lâm Hải, liền thuộc tại một trong số đó.

Mà phía dưới tông môn lớn nhất lưu, còn có mười mấy cái tông môn trung đẳng cùng tông môn mạt lưu, chỗ Thiên Võ Tông của Quách Côn, liền thuộc về tông môn trung đẳng, mà chỗ Phi Tinh Các của Đông Phương Ngạn, thì là tông môn mạt lưu.

Những đệ tử thu hoạch được quyền chủ động lựa chọn này, trừ Triển Hùng ra, cũng là có chút chân tài thực học, đầu não tự nhiên cũng phi thường thông minh, đối với con đường tu hành tương lai của mình, đã có quy hoạch rất tốt.

Bởi vậy, tại trên lựa chọn tông môn, cũng không có một mực truy cầu tông môn cao cấp nhất, có người là căn cứ từ công pháp tu hành trước mắt của chính mình, lựa chọn tông môn tương ứng phù hợp, có người thì là tổng hợp cân nhắc thực lực của mình, lựa chọn tông môn mà chính mình một khi tiến vào, sẽ đạt được coi trọng.

Bất quá, trừ những cái tông môn mạt lưu không ứng cử viên chọn, cùng tông môn trung đẳng có số ít người lựa chọn ra kia, phần lớn người lựa chọn, vẫn tập trung ở trong tông môn nhất lưu.

Những cái tông môn từ trung đẳng trở xuống kia, thầm cười khổ, đồng thời tựa hồ cũng đã thành thói quen với tình huống như vậy, bọn họ chỉ có thể ở những cái đệ tử không có quyền chủ động kia, chờ đợi thế lực lớn lựa chọn xong rồi lại đến chọn lựa.

“Lạc Băng đi ra!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, đã thấy lúc này, Lạc Băng đứng ra, hướng phía Trác Nhất Phàm liền cung kính ôm quyền.

“Trác tiền bối, vãn bối nguyện ý lựa chọn Vô Cực Tông, xin tiền bối thu lưu!”

Trác Nhất Phàm đối với Lạc Băng ngược lại là có chút ấn tượng, thực lực tuy không phải xuất chúng nhất, nhưng cũng thuộc về thượng thừa, hơn nữa ngôn ngữ Lạc Băng vừa vặn, lạc lạc thoải mái, để Trác Nhất Phàm coi như hài lòng.

“Ừm, đứng ở đằng sau ta đi!” Trác Nhất Phàm cười gật gật đầu.

“Vâng, đa tạ tiền bối!” Trong lòng Lạc Băng vui vẻ, vội vàng đứng ở sau lưng Trác Nhất Phàm.

“Ta lựa chọn, Lăng Thiên Kiếm Phái!” Đột nhiên, một đường âm thanh đạm mạc vang lên, để đôi mày của Lâm Hải hơi nhíu.

“Đông Phương Ngọc!”

Đông Phương Ngọc chủ tu chính là Du Vân Kiếm Pháp của Đông Phương gia tộc, tiến vào Lăng Thiên Kiếm Phái lấy kiếm tu hành, cũng là rất thích hợp với tình huống của y.

Đạt được Sứ giả của Lăng Thiên Kiếm Phái đồng ý, Đông Phương Ngọc cúi đầu đi qua, toàn bộ quá trình không buồn không vui, ngược lại để Lâm Hải âm thầm kinh ngạc, tính cách của cái Đông Phương Ngọc này, tựa hồ biến hóa rất lớn a. Theo từng cái đệ tử hoàn tất lựa chọn, rốt cục chỉ còn lại có ba người Hứa Thiên Chinh, Khổng Thế Anh cùng Đông Phương Dã, ba người này tất cả cũng đều là tiến vào tầng thứ năm của Cửu Huyền Trụ trước tiên, hơn nữa thời gian kiên trì rất lâu, trừ Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh ra, có thể nói là tồn tại chói mắt nhất bên trong đám đệ tử này.

“Ta, Hứa Thiên Chinh, lựa chọn Lãnh Nguyệt Các!” Hứa Thiên Chinh là cái thứ nhất đứng ra, lựa chọn một trong ba cái tông môn đỉnh phong, Lãnh Nguyệt Các.

Sứ giả Lãnh Nguyệt Các, nhất thời mặt lộ vẻ thần sắc hài lòng, chậm rãi gật gật đầu.

“Lãnh Nguyệt Các, hoan nghênh ngươi gia nhập, đứng ở đằng sau ta đi!”

Theo Hứa Thiên Chinh hoàn tất lựa chọn, Khổng Thế Anh đi lên phía trước, hai mắt âm ngoan hiện lên một đường u quang.

“Ta, lựa chọn Vô Tình Cốc!”

Khổng Thế Anh vừa mới nói xong, người ở đây nhất thời kinh ngạc một trận, hiển nhiên lựa chọn của Khổng Thế Anh, đã ngoài dự liệu của mọi người.

Vô Tình Cốc tuy cũng không yếu, thuộc về thế lực lớn nhất lưu, nhưng lấy thiên phú và biểu hiện của Khổng Thế Anh, vốn cho là y sẽ giống như Hứa Thiên Chinh, lựa chọn một cái tông môn đỉnh phong, không nghĩ tới Khổng Thế Anh lại lùi lại mà cầu việc khác, lựa chọn Vô Tình Cốc.

“Ha ha ha, tốt! Đến đây đi!” Sứ giả của Vô Tình Cốc, hiển nhiên cũng không nghĩ tới, nhất thời trong lòng đại hỉ, cười to một tiếng, đem Khổng Thế Anh kêu tới sau lưng mình.

“Đông Phương Dã, trừ Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh cần lựa chọn sau cùng, bây giờ liền còn thừa ngươi, ngươi lựa chọn cái tông môn nào?” Trác Nhất Phàm hướng phía Đông Phương Dã, ném qua một cái ánh mắt hữu hảo, nhàn nhạt hỏi.

Trác Nhất Phàm đối với Đông Phương Dã, vẫn là phi thường coi trọng, lấy nhãn lực của lão tự nhiên có thể thấy được, Đông Phương Dã tuy cao ngạo lạnh lùng, nhưng khí tức trên thân cực kỳ đáng sợ, tuyệt không phải là kẻ tầm thường.

Trác Nhất Phàm vừa hỏi ra lời, trong lòng Sứ giả Thiên Võ Tông Quách Côn, nhất thời xiết chặt, hai mắt không nháy mắt hướng phía Đông Phương Dã trông lại. Trước đó Đông Phương Dã thế nhưng là đã đáp ứng đi vào Thiên Võ Tông của ông ta, nhưng cách làm khi đó của Quách Côn, tại bên trong Đông Phương gia tộc chưa thấy qua việc đời, nhìn qua là ban ơn, nhưng từ tình huống hôm nay đến xem, lại là có chút không nói nổi, rõ ràng là giấu diếm quy tắc, đem loại thiên tài như Đông Phương Dã này, lừa gạt tiến vào tông môn.

“Coi như y đổi ý, ta cũng không thể trách y, dù sao cũng là ta giấu diếm trước a!”

Trong lòng Quách Côn khẽ than thở một tiếng, cười khổ bất đắc dĩ, lấy sự thông minh của Đông Phương Dã, giờ phút này làm sao có thể không nhìn ra dự mưu lúc trước của ông ta, nhưng đây cũng là sự tình không có cách nào, người nào muốn để tông môn của mình, thực lực địa vị không bằng người đây.

Mà lúc này đây, Đông Phương Dã đã đứng ra, cũng không nói chuyện, lại trực tiếp đi đến trước mặt Quách Côn.

"Ách..." Quách Côn sững sờ, có chút khó tin nhìn về phía Đông Phương Dã, đám Sứ giả còn lại cũng mang theo ánh mắt mạc danh kỳ diệu, hướng phía Đông Phương Dã nhìn lại, không biết y là có ý gì?

Đông Phương Dã chính là không nói lời nào, trực tiếp vòng qua Quách Côn, đứng tại sau lưng Quách Côn.

"Đông Phương Dã, ngươi cái này là có ý gì, vì sao còn không tuyển chọn?" Trác Nhất Phàm nheo mắt, có chút buồn bực hỏi.

Mà lúc này đây, Đông Phương Dã mới ngẩng đầu lên, trên mặt kinh ngạc, đạm mạc mở miệng.

"Ta, đã chọn xong a!"

Chương 1505: Cực lực lôi kéo

"Chọn xong?"

Mọi người sững sờ, sau đó lúc này mới chú ý tới vị trí chỗ đứng của Đông Phương Dã, lại là sau lưng Thiên Võ Tông Quách Côn.

"Ngươi, là muốn lựa chọn Thiên Võ Tông?"

Trác Nhất Phàm trợn mắt há hốc mồm, có chút không tin hướng phía Đông Phương Dã hỏi, đám Sứ giả còn lại, cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn Đông Phương Dã một mặt khó có thể tin.

Thân thể Quách Côn thì là run lên bần bật, quay đầu lại nhìn Đông Phương Dã, vừa kinh hỉ lại cảm động, cổ họng nhấp nhô, thanh âm nói chuyện, lại có chút khàn khàn.

"Đông Phương Dã, lời nói trước đó, không cần coi là thật, ngươi coi như lựa chọn những tông môn khác, ta cũng có thể hiểu được!" Quách Côn mang theo xấu hổ nói nói, thực lực Đông Phương Dã kinh người chói mắt như thế, để ông ta đều có chút tự ti mặc cảm, cảm thấy tông môn của mình, không xứng với Đông Phương Dã.

Mà Đông Phương Dã thì là nghiêm túc liếc nhìn Quách Côn một chút, sau đó kiên định lắc đầu.

"Đại trượng phu, há có thể nói không giữ lời."

Nói xong, Đông Phương Dã hướng phía các vị Sứ giả liền ôm quyền, đột nhiên cao giọng mở miệng nói.

"Đông Phương Dã đã làm ra lựa chọn, tông môn ta tuyển, chính là Thiên Võ Tông!"

Oanh!

Đông Phương Dã vừa thốt ra lời kia, nhất thời đám người ồn ào một mảnh, trong nháy mắt liền đã sôi trào.

"Đậu phộng, cái Đông Phương Dã này đầu óc có bệnh đi? Để thế lực lớn nhất lưu đó không chọn, vậy mà tuyển Thiên Võ Tông."

"Ai biết y nghĩ như thế nào, đoán chừng nghĩ đi Thiên Võ Tông, có thể có được coi trọng quy cách cao đi."

"Đậu móa, Thiên Võ Tông lúc này kiếm bộn, vậy mà thu đến một cái tuyệt thế thiên tài như Đông Phương Dã!"

Trong lúc nhất thời, mặc kệ là đám Sứ giả của thế lực lớn, hay là các đệ tử hậu tuyển, tất cả đều lộ ra thần sắc khó hiểu, đối với lựa chọn của Đông Phương Dã, cảm thấy thật không thể tin.

Chỉ có Quách Côn, nội tâm cảm động đồng thời, bỗng nhiên phun lên vô tận cuồng hỉ.

“Đông Phương Dã, ngươi yên tâm, Quách Côn ta cam đoan với ngươi, ngươi nhập Thiên Võ Tông, tông môn tuyệt đối sẽ đem hết toàn lực đối với ngươi tiến hành bồi dưỡng, thỏa mãn hết thảy yêu cầu bình thường của ngươi!”

Đông Phương Dã chỉ là cười nhạt một tiếng, không nói chuyện, yên tĩnh đứng tại sau lưng Quách Côn, phảng phất như chuyện này không có quan hệ gì với y, khôi phục thần thái lạnh lùng cao ngạo.

“Ai!” Trong lòng Trác Nhất Phàm thở dài, Hứa Thiên Chinh cùng Khổng Thế Anh đều không có lựa chọn Vô Cực Tông lão, tuy mặt ngoài lão bất động thanh sắc, nhưng trong lòng vẫn còn có chút không vui.

Vốn nghĩ Đông Phương Dã xuất thân ở thành trấn xa xôi, tất nhiên đối với tông môn đỉnh phong sẽ tràn ngập chờ mong cùng sùng bái, khả năng chọn Vô Cực Tông rất lớn, thật không nghĩ đến vậy mà trực tiếp bạo cái chỗ ít lưu ý nhất, lựa chọn Thiên Võ Tông chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm cùng cùng Vô Cực Tông.

Cứ như vậy, ba cái thiên tài đợi đến lâu nhất tại tầng thứ năm, tất cả đều đã làm ra lựa chọn, lại không có một cái nào lựa chọn Vô Cực Tông, nhất thời để sắc mặt Trác Nhất Phàm có chút khó coi.

Bất quá còn tốt, hai cái thiên tài cao cấp nhất, Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh, còn không có làm ra lựa chọn, tin tưởng ở giữa bọn họ, luôn có một cái chọn Vô Cực Tông đi.

“Tốt, sau đây các thế lực lớn, bắt đầu lựa chọn đệ tử hậu tuyển tiến vào tầng thứ tư!” Trác Nhất Phàm nặng nề thở ra một hơi, tiếp tục chủ trì công việc chọn lựa đệ tử.

Dựa theo quy tắc, đệ tử tiến vào tầng thứ tư, thế lực lớn tất tuyển, những đệ tử này chiếm một bộ phận số lượng rất lớn, cũng là chiến trường chủ yếu mà các tông môn trung hạ du, lựa chọn đệ tử.

Rất nhanh, các thế lực lớn lấy các tông môn trung hạ du làm chủ, bắt đầu nghiêm túc chọn lựa, chỉ chốc lát đám đệ tử này liền vui mừng hớn hở, bị các thế lực lớn hoàn tất chia cắt.

“Có Đông Phương Dã tại, bằng một trăm những người khác!” Quách Côn trên mặt vui mừng, chỉ chọn lựa hai cái đệ đệ của Lạc Băng trước đó đã cẩn thận ước định, liền không tiếp tục tuyển số còn lại.

Đông Phương Dã lựa chọn gia nhập Thiên Võ Tông của ông ta, đã để ông ta rất thỏa mãn.

“Tiếp theo, các thế lực lớn đối với đệ tử hậu tuyển tiến vào tầng thứ hai cùng tầng thứ ba, có thể tuyển nhận mang tính lựa chọn!” Trác Nhất Phàm tiếp tục nói nói.

Lần này, các đại tông môn liền không có tích cực như trước đó, dù sao mức độ của một đám đệ tử này đúng là thấp, chỉ có một số tông môn xếp hạng mạt lưu, là lựa chọn một số người, nhưng sau khi trở lại tông môn chỉ sợ cũng chỉ là có phần làm đệ tử ngoại môn.

Rốt cục, tất cả đệ tử hậu tuyển có tư cách, tất cả đều đã bị chọn lựa xong, bị chọn tới tự nhiên vui mừng hớn hở, không bị chọn tới, lại như cha mẹ chết, cảm giác cả bầu trời sập xuống, trong lòng vô cùng tuyệt vọng.

Bất quá, không ai có hứng thú chú ý tới cảm thụ của bọn họ, lúc này cơ hồ ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều rơi vào trên thân Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh.

Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh, không thể nghi ngờ là đại biểu ưu tú nhất trong các đệ tử hậu tuyển này, Triệu Tử Minh xếp ngang với kỷ lục của Triển Thông, trở thành người thứ hai trong mấy trăm năm qua tiến vào tầng thứ sáu của Cửu Huyền Trụ.

Mà Lâm Hải làm theo càng thêm không tầm thường, chẳng những phá kỷ lục của Triển Thông, càng là trực tiếp xâm nhập vào tầng thứ bảy, lập nên kỷ lục mới của Cửu Huyền Trụ, cùng Đại Lực Ngưu Ma Vương trong truyền thuyết của mấy vạn năm trước, có đồng dạng thiên phú biến thái.

Lựa chọn của hai người kia, thế tất sẽ tác đông tâm trạng của tất cả mọi người, mặc kệ bọn hắn lựa chọn như thế nào, tông môn được tuyển chọn, không hề nghi ngờ là đều muốn thêm ra một ngôi sao chói mắt nhất, nếu như là vận khí tốt, thậm chí một số năm sau, liền sẽ kéo theo tông môn đều phát triển lớn mạnh.

“Lâm Hải, Triệu Tử Minh, giờ là lúc hai cái các ngươi lựa chọn!” Trác Nhất Phàm hít sâu một hơi, hướng phía Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh, mặt sắc mặt ngưng trọng nói nói.

“Hai cái các ngươi đều tiến vào tầng thứ sáu trở lên của Cửu Huyền Trụ, dựa theo quy định, tại trước khi các ngươi làm ra lựa chọn, các tông môn lớn có thể hướng hai người các ngươi tiến hành hứa hẹn, cho các ngươi tham khảo lựa chọn.”

Nói xong, ánh mắt Trác Nhất Phàm vẩy một cái, tại trên thân Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh liếc nhìn một lần, trang nghiêm mở miệng nói.

“Vô Cực Tông ta tới trước, hai người các ngươi nếu là gia nhập vào Vô Cực Tông ta, có thể thẳng vào nội môn, trong ba năm đứng hàng tinh anh, công pháp Địa giai trở lên của tông môn, tất cả đều hướng hai người các ngươi khai phóng, mỗi tháng cung cấp cho hai người các ngươi một nghìn khỏa Linh thạch Trung phẩm, ba nghìn khỏa Linh thạch Hạ phẩm, có thể ban thưởng một kiện pháp bảo cấp Linh khí, cũng có Truyền Công Trưởng lão tự mình chỉ điểm tu hành!”

Oanh!

Lời của Trác Nhất Phàm vừa ra khỏi miệng, đám Sứ giả của những thế lực lớn khác, nhất thời lộn xộn, nhìn Trác Nhất Phàm quả thực vừa tức vừa hận, tràn ngập im lặng.

“Mẹ nó, cái đãi ngộ này cũng quá hậu đãi đi. Quy cách so với Triển Thông lúc trước còn cao hơn một cái!”

“Đúng đấy, Vô Cực Tông vốn chính là tông môn đỉnh phong, lại có đãi ngộ hậu đãi như thế, còn để cho chúng ta chơi như thế nào?”

“Vô Cực Tông không phúc hậu, cái này căn bản là đang trực tiếp cướp người!”

Đám Sứ giả bực tức đầy bụng, nhất thời châu đầu ghé tai, trên mặt vẻ không vui, đối với Trác Nhất Phàm hứa hẹn như thế, tràn ngập khó chịu.

Trên mặt Trác Nhất Phàm lại là tràn ngập nụ cười, không chút nào để ý tới những lời oán giận của đám Sứ giả này, ngược lại trong lòng đắc ý một trận.

Cái này, cũng là lực lượng của tông môn đỉnh phong!

Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh, chỉ cần không ngốc, nên biết rõ lựa chọn như thế nào đi?

“Lăng Thiên Kiếm Phái ta, cũng làm ra hứa hẹn giống như Vô

Cực Tông!”

“Lãnh Nguyệt Các, cũng giống vậy!”

Những thế lực lớn khác đối với Vô Cực Tông tài đại khí thô là không thể làm gì, nhưng Lăng Thiên Kiếm Phái cùng Lãnh Nguyệt Các cùng là tông môn đỉnh phong lại cũng không phải giả, trực tiếp cho ra một dạng đãi ngộ cùng như Trác Nhất Phàm, để nụ cười của Trác Nhất Phàm cứng đờ, mày nhăn lại tới.

Cứ như vậy, Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh có thể lựa chọn Vô Cực Tông hay không, lần nữa có lo lắng a.

“Lâm Hải, Lôi Tiêu Các ta mặc dù không cách nào cho ra đãi ngộ đồng dạng, nhưng ngươi tu hành Lôi Chi Đạo, chỉ có tại Lôi Tiêu Các ta mới đạt tới cảnh giới cao hơn, chỉ cần ngươi gia nhập Lôi Tiêu Các ta, ta cam đoan cho ngươi quy cách đãi ngộ của đệ tử tối cao!” Sứ giả áo lam của Lôi Tiêu Các, một mặt chân thành, hướng Lâm Hải phát ra lời mời.

“Triệu Tử Minh, gia nhập Đoạn Đao Môn ta đi, ngươi tu hành đao pháp, Đoạn Đao Môn ta có đao pháp tuyệt thế lưu truyền từ cổ xưa, có thể tăng lên thực lực cực lớn cho ngươi!”

“Lâm Hải, Triệu Tử Minh, gia nhập chúng ta đi, tông môn chúng ta...” Trong lúc nhất thời, các tông môn lớn, nhao nhao mở ra đãi ngộ hậu đãi, hướng Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh ném ra ngoài cành ô liu, thậm chí có chính diện không sánh bằng, thì trực tiếp mở ra lối riêng, liền các loại lý do như Tông chủ có nữ nhi, khuê nữ, nữ đệ tử đông đảo, mỗi cái vũ mị yêu nhiêu dễ dàng đẩy ngã, cũng lấy ra, để có thể đả động hai người huyết khí phương cương.

“Tốt!” Sau khi ầm ĩ khắp chốn, Trác Nhất Phàm hét lớn một tiếng, hiện trường liền khôi phục yên tĩnh.

Sau đó, ánh mắt Trác Nhất Phàm lẫm liệt, rơi vào trên thân Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh, ngưng trọng mở miệng.

“Các đại tông môn, đã làm ra hứa hẹn, hiện tại, nói ra lựa chọn của các ngươi đi!”

Chương 1506: Ngươi cho rằng, ngươi xứng sao?

Trác Nhất Phàm vừa nói xong, ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều tập trung ở trên thân Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh, muốn nhìn một chút hai cái tuyệt thế kỳ tài này, sẽ làm ra lựa chọn như thế nào?

“Triệu Tử Minh, ngươi chọn trước!” Trác Nhất Phàm nhìn về phía Triệu Tử Minh, nhàn nhạt nói nói.

Triệu Tử Minh cúi đầu xuống, trầm mặc một lát, sau đó bỗng nhiên đem đầu nâng lên.

“Ta Triệu Tử Minh, lựa chọn Tu La Điện!”

“Cái gì?!” Lời nói của Triệu Tử Minh, làm cho tất cả mọi người toàn bộ đều thất kinh, nhất là Trác Nhất Phàm, càng là nheo mắt, lộ ra thần sắc vô cùng kinh hãi.

“Triệu Tử Minh, ngươi cũng cần nghĩ kĩ!” Sắc mặt Trác Nhất Phàm ngưng trọng, lạnh lùng nói nói.

“Ta đã nghĩ kỹ, ta liền lựa chọn Tu La Điện!” Trong mắt Triệu Tử Minh lóe lên tinh mang, lạnh lùng nói nói.

“Ha ha, tốt, có ánh mắt! Xem ra bên trong các thế lực lớn của thành Lưu Tô, lại phải thêm ra một tên Sát thần mới a, ha ha ha ha!”

Sứ giả Tu La Điện, là một tên nam tử toàn thân bị áo bào màu đen gói kín, tản ra khí tức âm trầm, thấy Triệu Tử Minh vậy mà lựa chọn Tu La Điện bọn họ, nhất thời cao hứng cười rộ lên.

Mà Trác Nhất Phàm cùng những Sứ giả khác, thì là sắc mặt tái nhợt, nhìn Triệu Tử Minh, trong mắt lóe lên nộ khí thật sâu.

“Tự cam đọa lạc!”

Trong lòng rất nhiều người, khinh thường hừ lạnh một tiếng, quả thực vừa thấy thất vọng, lại là đáng tiếc, chẳng ai ngờ rằng, đường đường tuyệt thế thiên tài Triệu Tử Minh có kỷ lục sánh bằng với Triển Thông, để nhiều tông môn đỉnh phong cùng nhất lưu đó như vậy không chọn, hết lần này tới lần khác lại chọn Tu La Điện tiếng xấu lan xa.

Cái Tu La Điện này, cũng thuộc về tông môn nhất lưu, nhưng lại bị toàn bộ các thế lực lớn cô lập, thậm chí là kính nhi viễn chi (*thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mỉa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó *).

Không vì cái gì khác, chỉ vì người của Tu La Điện, tất cả đều là ác ma giết người như ngóe, mỗi cái thủ đoạn độc ác, không từ thủ đoạn, phàm là người đắc tội bọn họ, dù là đuổi tới chân trời góc biển, cũng phải đem diệt sát, tính cách chi hung ác để cho người ta nghe tin đã sợ mất mật.

Càng thêm để những tông môn khác hoảng sợ là, người Tu La Điện làm việc, từ trước đến nay ra bài đều là không theo phương pháp, toàn bằng yêu thích cá nhân, một lời không hợp liền giết người tại chỗ, không hề cố kỵ, tùy tâm sở dục, hết lần này tới lần khác đệ tử của Tu La Điện, tu vi cũng cực kỳ cao thâm quỷ dị, quả thực là làm cho người ta vừa hận vừa sợ, không ai dám trêu chọc.

Bây giờ thấy Triệu Tử Minh lựa chọn Tu La Điện, lại liên tưởng tới thiên phú như yêu nghiệt của Triệu Tử Minh, những Sứ giả này liền trở nên đau đầu, chỉ sợ dùng không bao lâu, liền sẽ giống người Sứ giả của Tu La Điện kia nói, bên trong các thế lực lớn của thành Lưu Tô, chỉ sợ thật muốn lần nữa sinh ra một cái Sát thần để người đau đầu.

Mặc kệ mọi người nghĩ như thế nào, Triệu Tử Minh lại là không thèm để ý chút nào, không coi ai ra gì đi đến sau lưng Sứ giả của Tu La Điện, cao ngạo đứng vững, trở thành một tên đệ tử duy nhất mà Tu La Điện tuyển bạt lần này.

“Hô ~”

Lựa chọn của Triệu Tử Minh, để trong lòng Trác Nhất Phàm để ý một trận, nhìn thấy một tên thiên tài tuyệt thế như thế, bỏ lỡ cơ hội cùng Vô Cực Tông lão, thật sự là cảm thấy mọi loại đáng tiếc.

“Triệu Tử Minh tu hành Huyết Chi Đạo, cần lịch luyện trưởng thành tại bên trong vô tận giết hại, mà Tu La Điện lại lấy sát nhập đạo, cũng phù hợp với sở tu của Triệu Tử Minh, lựa chọn Tu La Điện, đối với Triệu Tử Minh mà nói có lẽ là lựa chọn chính xác nhất.”

Lâm Hải ở một bên thấy rõ ràng, hắn đã sớm từ bên trong tiếng nghị luận của những Sứ giả này, biết được tình huống của Tu La Điện, không khỏi đối với lựa chọn của Triệu Tử Minh, nội tâm cảm thấy tán đồng thật sâu.

“Lâm Hải, ngươi lựa chọn cái tông môn nào?”

Lựa chọn của Triệu Tử Minh đã vô pháp sửa đổi, bây giờ chỉ còn lại có đệ nhất thiên tài yêu nghiệt nhất là Lâm Hải, Trác Nhất Phàm hít sâu một hơi hỏi, nội tâm lại đột nhiên có chút gấp gáp.

Nếu như Lâm Hải cũng không tuyển chọn Vô Cực Tông của lão, như vậy năm tuyệt thế thiên tài đứng đầu lần này, coi như tất cả đều vô duyên cùng Vô Cực Tông lão, loại kết quả này đối với Trác Nhất Phàm mà nói, hiển nhiên là kết quả mà lão tuyệt không nguyện ý nhìn thấy.

Lâm Hải cười cười, hướng phía Trác Nhất Phàm cung kính ôm quyền, nhàn nhạt mở miệng.

“Trác tiền bối, vãn bối đã chọn tốt!”

“A? Ngươi lựa chọn cái tông môn nào?” Trác Nhất Phàm lập tức vội vã hỏi, đồng thời mang theo ánh mắt vô cùng chờ mong, hướng phía Lâm Hải nhìn lại, hi vọng Lâm Hải tuyển Vô Cực Tông của lão.

Sứ giả của những tông môn khác, cũng nhao nhao hướng Lâm Hải ném qua ánh mắt vô cùng thân hòa, mang trên mặt nụ cười hòa ái dễ gần, hiển nhiên cũng muốn cho Lâm Hải lựa chọn tông môn của mình. Chỉ có những cái Sứ giả của các tông môn bài danh mạt lưu kia, là thần sắc tương đối lạnh nhạt, thậm chí có người còn cúi đầu, liền nhìn cũng không liếc nhìn Lâm Hải một chút, rất hiển nhiên bọn họ cũng rõ ràng, lấy tuyệt thế yêu nghiệt vượt qua cả Triển Thông, có thể so với Đại Lực Ngưu Ma Vương trong truyền thuyết như Lâm Hải, là tuyệt đối không thể lựa chọn những tông môn mạt lưu như bọn họ này.

Trong lòng của Sứ giả Phi Tinh Các Từ Triết, chính là loại suy nghĩ này, giờ phút này lão đang nhìn Đông Phương Ngạn sắc mặt tái xanh, hai mắt oán độc đứng ở một bên, mà không ngừng giễu cợt.

“Lâm Hải thế nhưng là cấp độ thiên tài yêu nghiệt so với Triển Thông còn đáng sợ hơn a, Đông Phương Ngạn trước đó vậy mà còn muốn cùng người ta đổ đấu, thật sự là không biết tự lượng sức mình!” Từ Triết vốn là không thích Đông Phương Ngạn, bây giờ càng là nhìn gã càng thêm không vừa mắt.

“Ta lựa chọn, Phi Tinh Các!”

Đúng lúc này, thanh âm của Lâm Hải, đột nhiên giống như sấm nổ, nổ vang tại bên tai tất cả mọi người, trong nháy mắt làm cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, lập tức mộng bức.

Nhất là Từ Triết không có chút nào chuẩn bị, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, đột nhiên ngẩng đầu lên, mồm há to, một mặt khó có thể tin nhìn về phía Lâm Hải.

“Ngươi, ngươi lặp lại lần nữa, ngươi lựa chọn cái tông môn nào?” Từ Triết nghiêm trọng hoài nghi, chính mình có phải nghe lầm hay không?

“Đúng, ngươi lựa chọn cái tông môn nào, ngươi lặp lại lần nữa!”

Không chỉ có là Từ Triết, liền cả Trác Nhất Phàm cũng ngây người, kìm lòng không được đi theo Từ Triết, cùng một chỗ hướng Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải không còn gì để nói, chính mình nói còn chưa đủ rõ ràng sao.

“Ta nói, ta lựa chọn Phi - Tinh - Các!”

Lần này, Lâm Hải nói ra từng chữ, cực kỳ chậm chạp nói một lần, tất cả mọi người ở đây lập tức liền sôi trào, toàn bộ hiện trường như là bị ném vào một trái bom tấn, nhất thời tiếng người huyên náo, toàn trường xôn xao!

“Đậu phộng, ta không nghe lầm chứ, Lâm Hải nói, thật sự là hắn lựa chọn Phi Tinh Các?”

“Phi Tinh Các, không phải là tông môn mạt lưu sao? Lâm Hải hắn điên rồi sao?.”

“Vừa rồi Phi Tinh Các mở ra cái điều kiện gì, các ngươi ai biết, ta trước đó không quá chú ý?”

“Mở cái rắm a, Phi Tinh Các Từ Triết, căn bản là một mực không nói chuyện!”

“Mẹ nó, này, này Lâm Hải làm sao lại chọn Phi Tinh Các?”

“Quỷ mới biết rõ!”

Đông đảo đám Sứ giả nghẹn họng nhìn trân trối, nhao nhao thật không thể tin mà nghị luận ầm ĩ, hiển nhiên là không thể nào hiểu được Lâm Hải vì sao lại làm ra quyết định này, Trác Nhất Phàm càng là dùng ánh mắt khó có thể tin mà nhìn Lâm Hải, bờ môi cũng run rẩy.

“Ngươi, ngươi chọn Phi Tinh Các?” Trác Nhất Phàm sợ tính sai, nhịn không được lại một lần nữa xác nhận nói.

“Không sai, ta chọn Phi Tinh Các!”

Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, lần này vậy mà trực tiếp cất bước, đi đến trước mặt Từ Triết.

“Tiền bối, về sau xin chỉ giáo nhiều hơn!” Lâm Hải hướng phía Từ Triết liền ôm quyền, cung kính nói nói.

“A? Ai nha, khách khí, khách khí á!” Từ Triết cũng ngốc, cho tới bây giờ lão cũng không thể tin được đây là thật, vội vàng lôi kéo tay Lâm Hải, nhìn trong mắt Lâm Hải tràn ngập vui mừng, kích động cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Mà Đông Phương Ngạn đứng tại bên cạnh Từ Triết, đã sớm trở nên mặt không có chút máu, toàn thân nhịn không được mà hơi run rẩy lấy, hai cái mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, tràn ngập hoảng sợ.

Lâm Hải nhất cử xông lên tầng thứ bảy của, trở thành thiên tài cấp độ yêu nghiệt, lúc này nếu như Đông Phương Ngạn vẫn không rõ, Lâm Hải mạnh hơn gã gấp trăm lần nghìn lần, vậy quả thực liền là kẻ ngu.

“Ngươi lựa chọn Phi Tinh Các, là bởi vì ta sao?” Đột nhiên, Đông Phương Ngạn cất thanh âm khàn giọng, trên mặt hoảng sợ nói nói.

Gã nghĩ mãi mà không rõ, loại thiên tài yêu nghiệt như Lâm Hải này, vì sao lại lựa chọn loại tông môn mạt lưu như Phi Tinh Các này, nếu như nhất định phải có cái lý do, gã thậm chí hoài nghi Lâm Hải có phải là tới tìm gã báo thù hay không

“Bởi vì ngươi?” Lâm Hải sững sờ, sau đó không khỏi bật cười một trận, xem thường lắc đầu.

“Ngươi cho rằng, ngươi xứng sao?”

Chương 1507: Ngươi dám động gã một chút, ta đòi mạng ngươi!

“Ngươi!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Đông Phương Ngạn cảm thấy vô cùng nhục nhã, nhưng mà không chờ gã phản bác, Lâm Hải cũng đã quay đầu đi, không nhìn thẳng vào tồn tại của gã.

Rất hiển nhiên, thiên tài Đông Phương Ngạn ngàn năm khó gặp một lần, tại Đông Phương gia tộc không ai bì nổi, bị đệ tử gia tộc xem làm thần tượng, bây giờ lại ngay cả tư cách để Lâm Hải liếc nhìn thẳng vào gã một chút, cũng đều không có.

Trong lúc nhất thời, ở trong tâm Đông Phương Ngạn liền hội tụ khuất nhục hối hận, song quyền nắm thật chặt, móng tay cơ hồ cũng đâm vào bên trong thịt, một cỗ không cam lòng mãnh liệt điên cuồng bốc lên ở trong lòng.

“Lâm Hải, sớm muộn cũng có một ngày, ta muốn để cho ngươi phủ phục tại dưới chân ta, ngưỡng vọng sự tồn tại của ta!”

Lâm Hải tự nhiên không biết suy nghĩ của Đông Phương Ngạn, cho dù biết rõ cũng hoàn toàn sẽ không để ý, ở giữa hắn cùng Đông Phương Ngạn, nhất định là người của hai thế giới, dù chí hướng của Đông Phương Ngạn có lại cao hơn, cũng không có khả năng cải biến cái sự thật này.

Dù sao, chỉ dựa vào chí hướng rộng lớn thậm chí không thể thực hiện, là không có chút tác dụng, mấu chốt nhất, vẫn là muốn dựa vào thực lực để nói chuyện.

Mà thực lực, Đông Phương Ngạn đã không có!

“Tốt, tuyển bạt thi đấu đã kết thúc, các vị cũng tán đi đi!”

Trác Nhất Phàm không biết vì sao, đột nhiên có chút thất thần, nhìn năm tuyệt thế kỳ tài đứng đầu, thế mà không có một cái nào lựa chọn Vô Cực Tông của lão, lập tức cực độ thất lạc, than nhẹ một tiếng nói nói.

“Các vị đệ tử, theo ta về tông môn!”

“Đều theo sát, bị lạc liền tự mình cút ngay!”

Lựa chọn cuối cùng của Lâm Hải, tuy vượt quá dự kiến của tất cả mọi người, nhưng là kết cục vô pháp sửa đổi, cho dù rất nhiều Sứ giả cảm thấy đáng tiếc cùng thất vọng, nhưng cũng là sự tình không thể làm gì, nhao nhao lắc đầu thở dài, mang theo đệ tử mà chính mình chiêu thu, lần lượt trở về tông môn.

“Lâm Hải, hẹn gặp lại, ta sẽ hội lấy ngươi làm mục tiêu, một ngày nào đó, ta sẽ vượt qua ngươi!” Trước khi đi, Đông Phương Dã đi vào trước mặt Lâm Hải, vô cùng nghiêm túc nói nói.

Lâm Hải thì là cười cười, đưa tay vỗ vỗ bả vai của Đông

Phương Dã, nặng nề gật gật đầu.

“Ta chờ ngày đó!”

“Lâm huynh, Lạc Băng ta không có phục qua người nào, hôm nay xem như phục ngươi, chỉ hy vọng ngày sau không bị ngươi bỏ rơi xuống càng ngày càng xa, sau này còn gặp lại!” Lạc Băng cũng tới, cởi mở hướng phía Lâm Hải cười một tiếng, ôm quyền tạm biệt.

“Ca, ta đi, chính ngươi bảo trọng!” Đông Phương Ngọc thì là đi đến trước mặt Đông Phương Ngạn, cùng Đông Phương Ngạn lưu luyến chia tay, sau đó đạm mạc quét liếc Lâm Hải một chút, sau khi ánh mắt dừng lại tại trên thân Lâm Hải chốc lát, mới quay người rời đi.

“Lâm Hải!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên một đường thanh âm lạnh lùng, tại sau lưng Lâm Hải vang lên, Lâm Hải quay đầu liền nghênh tiếp hai con ngươi âm u sắc bén của Triệu Tử Minh, bỗng cảm giác một đường hàn mang đáng sợ, như là lưỡi đao rơi vào trên người.

“Chuyện gì?” Lâm Hải khoác hai tay ra phía sau, nhàn nhạt mở miệng, hắn đối với tính cách của Triệu Tử Minh, rất là không thích.

“Trận chiến ngày hôm nay, chưa phân thắng bại! Lần sau gặp nhau, ta tất sát ngươi!”

Lâm Hải nghe được, đôi mày bỗng nhiên vẩy một cái, trong mắt một bắn ra đường hàn mang băng lãnh, chỗ ánh mắt đến, nhất thời tuyết sương bay tán loạn, băng sương chảy xuống ròng ròng, một cỗ khí tức đáng sợ vô cùng lạnh lẽo, bao phủ khắp nơi, để tất cả những người muốn rời khỏi, đều ngừng chân quan sát, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Mà Lâm Hải thì là đưa tay, hướng phía Triệu Tử Minh xa xa nhất chỉ, băng lãnh mở miệng.

“Lại gặp nhau, chính là tử kỳ của ngươi!”

Lời nói của Lâm Hải, tràn ngập sát cơ lẫm nhiên để cho người ta run rẩy không thôi, Triệu Tử Minh không oán không cừu, lại lưu giữ ý quyết giết đối với mình, tâm tính Lâm Hải mặc dù thiện lương, nhưng cũng không phải loại người cổ hủ.

Nếu người khác cũng muốn giết mình, Lâm Hải sao lại phải khách khí đối với Triệu Tử Minh gã.

“Hừ!” Đối mặt với đáp lại cường thế của Lâm Hải, khóe miệng Triệu Tử Minh nhếch lên, lộ ra một tia nhe răng cười, sau đó ngón tay cái hướng phía Lâm Hải duỗi ra, lại đột nhiên hướng xuống phía dưới nhất chỉ, làm ra cái thủ thế khinh bỉ, quay người theo Sứ giả Tu La Điện, nghênh ngang rời đi.

“Lâm Hải, người của Tu La Điện, cực kỳ không dễ chọc, ngươi phải cẩn thận nhiều hơn!” Quách Côn trên mặt lo lắng, đi lên trước hướng phía Lâm Hải nhắc nhở một câu.

Lúc đầu Quách Côn đối với Lâm Hải còn có ý niệm không để cho mình sư dụng liền giết, hiện tại loại ý nghĩ buồn cười này, đã sớm biến mất vô tung không còn tăm hơi.

Lấy thiên phú tuyệt thế yêu nghiệt của Lâm Hải, quật khởi mạnh mẽ là sự tình sớm tối, cũng không phải ông ta có thể ngăn cản, cũng may ở giữa phải ông ta cùng Lâm Hải, quan hệ coi như không tệ, Đông Phương Dã lại gia nhập Thiên Võ Tông của ông ta, nhìn như vậy đến, Lâm Hải cường thế, đối với Thiên Võ Tông của ông ta mà nói, ngược lại cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

“Đa tạ Quách tiền bối đã nhắc nhở!” Lâm Hải cười hướng Quách Côn nói tiếng cảm ơn, nhưng trong lòng lại xem thường.

Tu La Điện không dễ chọc, chẳng lẽ Lâm Hải hắn cũng là dễ trêu sao? Hiện tại cũng không phải tại Cửu Huyền Trụ, không cho dùng Thần Binh bảo bối, gây vào chính mình, dù là Địa Tiên đích thân đến, cũng phải cho hắn ba phần nhan sắc!

"Này, ta liền cáo từ!"

Nói xong, Quách Côn hướng phía Lâm Hải gật gật đầu, lại hướng phía Phi Tinh Các Từ Triết ôm quyền, mang theo bọn người Đông Phương Dã, nhanh chân rời đi.

"Tiểu tử, ngươi chờ đó cho ta, sự tình của chúng ta không xong đâu, chờ ca ca ta có rảnh, ta nhất định sẽ khiến ca ca ta mang theo ta, qua Phi Tinh Các tìm ngươi tính sổ sách!"

Quách Côn vừa đi, Triển Hùng lại một bước ba lắc, hung hăng đắc ý đi vào trước mặt Lâm Hải, hung hăng uy hiếp nói.

Lâm Hải nhất thời chau mày, Triệu Tử Minh bất kể nói thế nào, cũng coi như có chút bản sự, cùng mình gọi khiêu chiến, ngược lại cũng coi là bình thường, nhưng cái Triển Hùng này tính toán là cái đồ vật gì, cũng xứng ở trước mặt mình hô to gọi nhỏ.

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, giơ tay lên hướng phía Triển Hùng nhất chỉ, trong miệng trực tiếp phun ra một chữ.

"Cút!"

Triển Hùng biến sắc, nụ cười đắc ý trong nháy mắt ngưng kết, trong mắt toát ra quang mang vô cùng xấu hổ giận dữ.

"Ngươi kêu người nào cút!"

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, khinh thường cười lạnh, cái cằm lãnh ngạo nâng lên.

"Bảo ngươi cút!"

“Làm càn, ta hiện tại thế nhưng là đệ tử của Vô Cực Tông! Ngươi lại dám nói chuyện với ta như thế!” Triển Hùng bị thái độ phách lối của Lâm Hải, chọc tức đến toàn thân run rẩy, nếu không phải đánh không lại Lâm Hải, gã hận không thể hiện tại liền xông qua, cho Lâm Hải hai cái vả miệng.

“Không lăn đúng không?” Ngữ khí của Lâm Hải, lập tức lạnh xuống, phảng phất như đến từ Cửu U Địa Ngục, để toàn thân Triển Hùng nhịn không được run một cái.

Mà Lâm Hải lại không lên tiếng, mặt âm trầm, đồng thời cước bộ nặng nề, hướng phía Triển Hùng nhanh chóng đi tới.

Trong nháy mắt, một cỗ uy áp cường đại đáng sợ, theo cước bộ của Lâm Hải từng bước từng bước một rơi xuống, hướng phía Triển Hùng điên cuồng vọt tới, để Triển Hùng lạnh run giật nảy mình, một cỗ hoảng sợ thật sâu, trong nháy mắt xông lên đầu.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Triển Hùng kìm lòng không được bắt đầu lui lại, đồng thời trên mặt lộ ra thần sắc vô cùng hoảng sợ, trong đầu lần nữa hiện ra tình hình Lâm Hải trước đó đã đánh miệng gã, dọa đến hàm răng cũng bắt đầu run lên.

“Ta cảnh cáo ngươi, ta hiện tại là đệ tử của Vô Cực Tông, nếu ngươi đánh ta, Vô Cực Tông sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Trước bước ngoặt nguy hiểm, Triển Hùng đành phải lại một lần nữa đem Vô Cực Tông dời ra ngoài, để nhìn có thể chấn nhiếp Lâm Hải hay không?

Trác Nhất Phàm tại cách đó không xa, nhất thời chau mày, vốn định qua đó khuyên giải, nghe nói như thế thì cước bộ lại dừng lại.

“Để Lâm Hải giáo huấn cái Triển Hùng này một hồi, cũng không phải chuyện gì xấu!” Trong lòng Trác Nhất Phàm hừ lạnh một tiếng, đối với Triển Hùng càng thêm chán ghét.

Đối mặt với cảnh cáo của Triển Hùng, Lâm Hải căn bản ngoảnh mặt làm ngơ, cước bộ càng chạy càng nhanh, trong chớp mắt đã xuất hiện tại trước mặt Triển Hùng.

“Nói nhảm nhiều quá, xem ra lần trước là đánh nhẹ!”

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, thủ chưởng nâng lên, nhanh như thiểm điện, hướng phía trên mặt Triển Hùng, liền muốn quất xuống.

“Ngươi dám động gã một chút, ta đòi mạng ngươi!”

Đúng lúc này, một đường thanh âm lạnh lùng đến cùng cực, đột nhiên từ đằng xa truyền đến, thủ chưởng của Lâm Hải trong nháy mắt ngừng giữa không trung, quay đầu về phía nơi xa nhìn lại. Sau đó liền thấy một đường thân ảnh mơ hồ nhanh đến cực hạn, lấy thậ tốc độ t không thể tin, hướng phía bên này phi tốc mà đến.

Chương 1508: Ngươi cuồng, ca so với ngươi còn cuồng hơn!

Bạch!

Bóng người trong nháy mắt mà tới, như là xuất hiện từ trong trống rỗng, đứng lặng tại bên ngoài mười mét cách Lâm Hải, một đường ánh mắt băng lãnh như lợi kiếm, lóe ra hàn mang, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Triển Thông, là Triển Thông!”

Rất nhiều người lập tức nhận ra người tới, nhất thời kinh hô một tiếng, cũng không nóng nảy rời đi, ánh mắt mang theo vẻ hưng phấn, bắt đầu ở trên thân Lâm Hải cùng Triển Thông, di động vừa đi vừa về.

Hai đại thiên tài như yêu nghiệt tại bên trong chỗ này gặp nhau, hơn nữa nhìn bộ dáng còn có không nhỏ cừu oán, cái này thế nhưng là có náo nhiệt để nhìn.

“Ca, ngươi đã đến! Chính là hắn đã đánh ta, nhanh giết hắn xuất khí cho ta a!” Triển Hùng vừa thấy Triển Thông xuất hiện, lập tức hưng phấn đénw mặt mày hớn hở, hoảng sợ trước đó bị quét sạch sành sanh, hướng phía Triển Thông hô to một tiếng.

Sau đó, biểu lộ hung hăng không ai bì nổi, lần nữa xuất hiện tại trên mặt Triển Hùng, hướng phía Lâm Hải âm ngoan nhe răng cười một trận.

“Tiểu bức, để ngươi đánh ta, hiện tại lập tức quỳ xuống cho ta!”

Lâm Hải nhìn cũng không thèm nhìn tên tiểu nhân đắc chí Triển Hùng này, mà chính là nhíu hai mắt lại, ngóc lên cái cằm, bĩu môi, mang theo ánh mắt khinh thường, nhìn về phía Triển Thông.

“Ngươi chính là Triển Thông? Nhìn qua cũng không có lợi hại như bọn họ nói vậy a?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, hai mắt của đám người bên cạnh nhất thời tỏa ánh sáng, càng thêm kích động.

“Đậu phộng, lời này của Lâm Hải, quả thực là trần trụi khiêu khích a!”

“Đánh một trận, tranh thủ thời gian đánh một trận, nhìn xem hai người người nào lợi hại!”

“Hai đại thiên tài va chạm, cơ hội tuyệt đối khó được a!”

Ánh mắt Triển Thông ngưng tụ, có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó không khỏi nghẹn ngào cười một tiếng.

“Biết rõ tên của ta, vậy mà còn dám cuồng vọng như thế, làm sao, có phải cảm thấy mình rất không tầm thường hay không?”

“Cũng không có gì không tầm thường, liền là vừa vặn tại Cửu Huyền Trụ, phá kỷ lục của ngươi mà thôi.” Lâm Hải một bộ dáng lười nhác, hững hờ nói nói.

“Ngươi nói cái gì?!”

Lời nói của Lâm Hải, để Triển Thông sững sờ, sau đó một mặt chấn kinh đem đầu chuyển hướng qua Trác Nhất Phàm, ném qua ánh mắt hỏi thăm.

“Không sai, Lâm Hải vừa rồi xác thực đã phá kỷ lục của ngươi, xông lên tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ, hơn nữa còn có một cái gọi là Triệu Tử Minh, ngang với kỷ lục của ngươi, bọn họ đều là thiên tài không kém gì ngươi!”

Triển Thông vừa rồi không tại, cũng không biết tình huống trước đó của Cửu Huyền Trụ, Trác Nhất Phàm chậm rãi mở miệng hướng gã nói nói.

Sau kinh ngạc ngắn ngủi, sắc mặt của Triển Thông lại khôi phục như thường, ánh mắt lạnh lùng như cũ, hướng phía Lâm Hải gật gật đầu.

“Trách không phải nói năng cuồng vọng như thế, có thể phá kỷ lục lúc đầu của ta, cũng được xưng tụng là tuyệt thế thiên tài.”

Nói xong, trong mắt Triển Thông phát ta hàn mang, sau đó một cỗ khí tức cường đại trong nháy mắt phát ra, để trong lòng mọi người run lên bần bật, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Cái này Triển Thông, thiên phú thật kinh khủng, thời gian mới mấy năm ngắn ngủi, chỉ xem khí tức trên thân, vậy mà so với thời điểm khảo nghiệm ở Cửu Huyền Trụ lúc trước, cường không chỉ gấp đôi!”

Những Sứ giả của các thế lực lớn này, rất nhiều người cũng rận mắt thấy Triển Thông khảo hạch năm đó, đối với thực lực lúc trước của Triển Thông, cũng coi như có chỗ hiểu biết, nghĩ không ra lúc lần nữa gặp lại, Triển Thông không ngờ lại cường hãn như vậy!

“Thiên tài cấp độ yêu nghiệt, lại thêm Vô Cực Tông tận hết sức lực bồi dưỡng, quả nhiên đáng sợ a!”

Đám Sứ giả còn chưa rời đi, trong lòng thầm than không thôi, ẩn ẩn đã thấy, một khỏa ngôi sao loá mắt, đang bắt đầu nở rộ hào quang óng ánh.

Mà Triển Thông thì vẫn nhìn Lâm Hải, tiếp tục nói nói.

“Nếu là ba năm trước đây, lấy ngươi thiên túng kỳ tài, xác thực có tư bản ở trước mặt ta hung hăng, nhưng là bây giờ, ngươi nói ra lời như vậy, sẽ chỉ làm ta cảm thấy, là buồn cười biết bao.”

“Thiên phú của ngươi không kém gì ta, nhưng này thì phải làm thế nào đây? Thiên phú chỉ có thể đại biểu tiềm lực trưởng thành của ngươi, thế nhưng là tại trước mặt thực lực tuyệt đối, tiềm lực trở nên không còn gì khác!”

“Bởi vì, thiên tài chết, cùng một con chó không có gì khác biệt!”

Nói xong, cánh tay Triển Thông đột nhiên duỗi ra, nhất thời một cái chưởng ấn cực lớn, mang theo lửa nóng hừng hực, xuất hiện tại đỉnh đầu Lâm Hải, hơi thở nóng bỏng khủng bố, phảng phất đem không gian cũng thiêu đốt lên, đem Lâm Hải bao phủ trong đó, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ đem Lâm Hải thôn tính tiêu diệt!

“Lập tức quỳ xuống đất, hướng đệ đệ ta xin lỗi, nếu không ta không ngại, thân thủ diệt sát một cái tuyệt thế thiên tài!”

Lời nói băng lãnh của Triển Thông, khí tức áp bách nặng nề như núi lớn, làm cho trong lòng tất cả mọi người xiết chặt, nhao nhao hướng phía Lâm Hải nhìn lại, không biết Lâm Hải khi đối mặt với uy hiếp của Triển Thông, sẽ lựa chọn như thế nào?

"Triển Thông, Lâm Hải đã là đệ tử của Phi Tinh Các ta, ngươi không được làm càn!"

Sứ giả Phi Tinh Các Từ Triết, thấy Triển Thông hùng hổ dọa người, nhất thời thốt nhiên đại nộ, đứng ra nghiêm nghị quát lớn nói.

Thiên tài yêu nghiệt như Lâm Hải, lại lựa chọn Phi Tinh Các lão, đối với Phi Tinh Các mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt bằng trời nằm mộng cũng nghĩ không ra, hiện đang bị người uy hiếp ở trước mặt, Phi Tinh Các lão sao lại ngồi yên không để ý đến.

Đối với Từ Triết giận dữ mắng mỏ, Triển Thông lại không chút nào để ý, mà chính là trong ánh mắt lóe lên một đường u quang băng lãnh, lần nữa nặng nề mở miệng.

"Ta hỏi ngươi một lần nữa, quỳ, hay là không quỳ!"

Lâm Hải nhíu lông mày lại, còn chưa chờ nói chuyện, Triển Hùng bên cạnh mang theo hung hăng nhe răng cười, mở miệng lần nữa.

"Mẹ nó, ca ca ta để ngươi quỳ xuống đâu, không muốn chết liền tranh thủ thời gian!"

"Ai!" Lâm Hải bỗng nhiên thở dài, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Triển Thông một mặt ngạo nghễ.

"Ngươi có phải cho rằng, bản thân ăn chắc ta hay không?"

Triển Thông nhíu hai mắt lại, cái cằm hơi khẽ nâng lên, cao ngạo lạnh lùng hừ một cái.

“Sự thật, chẳng lẽ không phải như thế sao?”

“A, ha ha!” Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, mang theo một tia ánh mắt buồn cười, dò xét nhìn Triển Thông, “Thật không biết, tự tin này của ngươi là từ đâu!”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía Triển Hùng bên cạnh đang một mặt hung hăng đắc ý, đưa tay nhất chỉ.

“Ngươi vừa mới nói cái gì, ta dám động gã một chút, ngươi liền muốn giết ta?”

“Không sai!” Trên mặt Triển Thông hung hăng nói nói.

Ba!

Tiếng nói của Triển Thông vừa mới rơi xuống, một đạo âm thanh giòn vang, đột nhiên vang lên bên tai mọi người, sau đó chỉ thấy Triển Hùng ngao một tiếng hét thảm, nửa bên mặt trong nháy mắt liền sưng lên tới.

“Đậu phộng, Lâm Hải điên, thật đúng là dám đánh.”

“Ngay trước mặt Triển Thông, đánh đệ đệ của gã, cái này cùng đánh mặt Triển Thông, khác nhau ở chỗ nào.”

“Lời nói của Triển Thông, đã nói đến tình trạng kia, Lâm Hải còn dám động thủ, việc này không xong!”

Đám Sứ giả tất cả đều bị Lâm Hải đột nhiên xuất thủ, làm cho chấn kinh, nhìn Lâm Hải một mặt kiệt ngạo, bất khuất không phục, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Ngươi muốn chết!” Trong mắt Triển Thông bỗng nhiên bắn ra một đường quang mang phẫn nộ, thật không nghĩ tới Lâm Hải lại dám ngay ở trước mặt gã đánh người, hơn nữa xuất thủ như điện không chút do dự, để gã muốn muốn ngăn cản cũng không kịp!

Ba!

Ngay sau đó, lại là một đạo âm thanh giòn vang vang lên, Triển Hùng lần nữa hét thảm một tiếng, một bên mặt khác cũng cấp tốc sưng lên thật cao, trong nháy mắt lần nữa biến thành đầu heo.

“Không phải muốn giết ta à, đến a!” Lâm Hải hướng phía Triển Thông, gầm lên giận dữ.

Việc này rõ ràng vô pháp thiện, Lâm Hải cũng không phải người mềm yếu, ngươi cuồng, ca ca con mẹ nó so với ngươi còn cuồng hơn!

“Tốt, phi thường tốt!” Triển Thông tức đến sắc mặt tái xanh, thủ chưởng lăng không một trảo, đem Triển Hùng đã sợ đến mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, trực tiếp nhiếp tới, nhẹ nhàng đẩy qua một bên.

Sau đó, chưởng ấn cực lớn bốc lên ngọn lửa trên đỉnh đầu Lâm Hải kia, lần nữa liệt diễm trùng thiên, so với trước đó lập tức càng thêm đáng sợ, phảng phất như cả phiến thiên địa cũng biến thành một mảnh lò luyện, mọi người tới gần, nhất thời lộ vẻ mặt kinh hãi, liên tục rút lui, phảng phất như lại tới gần thêm một chút, thì đều muốn bị thiêu.

“Kiếp sau nhớ kỹ, có ít người, không phải ngươi có thể trêu chọc được, một khi chọc, nhất định phải chết!”

Nói xong, trong miệng Triển Thông quát lạnh một tiếng, chưởng ấn liệt diễm cực lớn, mang theo liệt diễm Phần Thiên Diệt Địa điên cuồng, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, điên cuồng rơi xuống, thiên địa trong nháy mắt trở thành một cái biển lửa!

Chương 1509: Mềm nhũn, như cái đàn bà!

“Nguyên Anh trung kỳ! Triển Thông đã đột phá đến Nguyên Anh trung kỳ!”

Triển Thông cái này vừa ra tay, nhất thời có người kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Nghĩ không ra Triển Thông, chỉ là thời gian ba năm, vậy mà từ Nguyên Anh sơ kỳ lúc trước, trực tiếp đột phá đến Nguyên Anh trung kỳ, cái tốc độ tăng lên cảnh giới này, quả thực cũng quá nhanh, thật không hổ là thiên tài cấp độ yêu nghiệt a!

“ Lâm Hải xong, không nên trêu chọc Triển Thông a!”

Mọi người nhao nhao lắc đầu thở dài, thiên phú của Lâm Hải dù có lại cao hơn, dù là so với Triển Thông cao hơn một cái cấp bậc, nhưng cuối cùng tu vi còn thấp, nếu là ngày sau, có lẽ có thể không sợ Triển Thông, nhưng bây giờ đến xem, làm thế nào có thể là đối thủ của Triển Thông.

Thời khắc mọi người ở đây bóp cổ tay thở dài, cảm khái đệ nhất thiên tài cấp độ yêu nghiệt như Lâm Hải, bởi vì chỉ là việc nhỏ, còn chưa trưởng thành liền phải bỏ mạng, đã thấy thân ảnh của Lâm Hải, đột nhiên lập tức biến mất.

“Ừm? Chuyện gì xảy ra?”

Tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó lại phát hiện một đường bóng người mơ hồ nhanh như thiểm điện, vậy mà phóng lên tận trời, hướng phía biển lửa cơ hồ đem không gian đều thiêu đốt giữa không trung này, xông thẳng đi vào.

“Cái này, cái tình huống này là như thế nào?”

“Chẳng lẽ Lâm Hải tự biết không địch lại, muốn tự mình đoạn sao?”

Cử động khác thường của Lâm Hải, lập tức đem mọi người quan chiến, tất cả đều làm cho sững sờ.

Mặc cho ai đều có thể nhìn ra được, một chưởng vô cùng khủng bố này của Triển Thông, thi triển chính là Hỏa Chi Đạo, chỗ đáng sợ nhất trong đó, tự nhiên là Thao Thiên Hỏa Diễm này.

Thế nhưng là Lâm Hải, chẳng những không tránh không né, ngược lại chủ động phóng tới hỏa diễm, đây không phải muốn chết, lại là cái gì?

Liền cả Triển Thông nhìn thấy Lâm Hải đột nhiên xông vào hỏa diễm, cũng rõ ràng sững sờ, sau đó trong mắt đột nhiên hiện lên vẻ giễu cợt miệt thị.

“Tự tìm đường chết!”

Trong mắt Triển Thông lóe lên hàn mang, chưởng ấn hỏa diễm cực lớn, trong nháy mắt đập vào trên thân Lâm Hải, Lâm Hải nhất thời bị ngọn lửa, hoàn toàn nuốt hết.

“Ừm?”

Nhưng mà sau một khắc, mí mắt Triển Thông lại bỗng nhiên cuồng loạn một trận, sau đó hai mắt trong nháy mắt trừng tròn xoe, lộ ra thần sắc thật không thể tin.

“Điều đó không có khả năng!” Chỉ thấy Lâm Hải bị ngọn lửa nuốt hết, chẳng những không có một tia tổn thương, ngược lại một mặt lạnh nhạt, tắm rửa giữa biển lửa, dung nham liệt diễm nóng rực, hóa thành Hỏa Nguyên tố nho nhỏ, xúm lại tại xung quanh Lâm Hải, vui sướng nhảy vọt, thân ảnh Lâm Hải càng là đột nhiên trở nên mơ hồ, cùng hỏa diễm khắp trời kia hòa làm một thể, trong lúc giơ tay nhấc chân, Hỏa Nguyên tố bay múa, Lâm Hải phảng phất trở thành một người chi phối biển lửa này!

“Hỏa Chi Đạo, đại viên mãn!!!”

Tiếng kinh hô kinh ngạc liên tiếp vang lên, mọi người nhao nhao lộ ra thần sắc khó có thể tin, nhìn Lâm Hải như là nhìn lấy một cái quái vật, quả thực không thể tin được vào một màn trước mắt này.

“Chẳng những Băng Chi Đạo đại viên mãn, Hỏa Chi Đạo cũng là đại viên mãn!”

“Băng Hỏa tương khắc, tuyệt không có đạo lý cùng tồn tại, cái này sao có thể?!”

“Lâm Hải, thật sự không hổ là kỳ tài có thể so với Ngưu Ma Vương!”

Mọi người quan chiến, tất cả đều mắt trợn tròn, Băng cùng Hỏa chính là Nguyên tố thuộc tính tương khắc, căn bản không có khả năng có người có thể đồng thời tu luyện hai loại đạo hạnh này, dưới tình huống hai loại xung đột lẫn nhau, đừng nói luyện tới đại viên mãn, chỉ sợ ngay từ đầu liền bạo thể mà chết.

Nhưng, trước mắt một màn này, lại triệt để phá vỡ nhận biết của bọn họ, Lâm Hải không chỉ cùng với lúc tu luyện Băng Chi Đạo và Hỏa Chi Đạo, hơn nữa đều là đại viên mãn!

“Nếu hôm nay Lâm Hải không chết, đến ngày sau tất sẽ thành đệ nhất nhân bên trong các thế lực lớn!”

Đám Sứ giả nhìn Lâm Hải, trong mắt cũng phun ra lửa, dạng thiên tài gần như không tồn tại này, vậy mà lựa chọn Phi Tinh Các, nếu như lựa chọn tông môn của mình, thật là tốt biết bao a!

Nhất là Trác Nhất Phàm, càng là hai mắt kinh hãi, bờ môi cũng không kìm được mà run run, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, một mảnh nóng rực.

“Đem hai loại thuộc tính tương khắc, đồng thời tu luyện đến đại viên mãn, hắn là làm sao làm được!”

“Xem ra, giới Tu Hành sắp biến thiên, lý niệm tu hành hoàn toàn mới, hôm nay đã sinh ra tại bên trong chỗ này!”

Lâm Hải căn bản không biết, hắn thi triển ra Hỏa Chi Đạo, tại trong lòng đám Sứ giả này, đã gây nên nhiều náo động bao lớn, lại càng không biết ngày sau sẽ mang đến nhiều phiền toái lớn cỡ nào, hắn làm như vậy, hoàn toàn là bởi vì Triển Thông thi triển ra Hỏa Chi Đạo, hắn tự nhiên liền xông vào trong đó.

Bản thân Lâm Hải là Hỏa Chi Đạo đại viên mãn, đối phó với Hỏa Chi Đạo, tự nhiên dùng Hỏa Chi Đạo là thoải mái nhất, cách làm của Triển Thông, tại trong mắt Lâm Hải, quả thực chính là múa rìu trước cửa Lỗ Ban!

Bất quá, sau khi xông vào trong hỏa diễm, trong lòng Lâm Hải mới run lên bần bật, biết mình cuối cùng vẫn là xem nhẹ Triển Thông.

Tuy một chưởng này của Triển Thông, Hỏa Chi Đạo đối với mình đã không có bất kỳ cái uy hiếp gì, nhưng nghĩ không ra Triển Thông lại là Nguyên Anh trung kỳ, chân khí ẩn chứa bên trong một chưởng này, thế mà cuồn cuộn như biển, phô thiên cái địa hướng phía chính mình mãnh liệt mà đến, nếu là bị nện thực, nháo không tốt cũng là thịt nát xương tan.

Bất quá Lâm Hải lại cũng không sợ, hắn liền Địa Tiên cũng đều đã đấu qua, làm thế nào có thể e ngại một cái chỉ là Nguyên Anh trung kỳ.

“Đến tốt!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, nhấc tay thác thiên, trong lòng bàn tay nhất thời lăn lộn hàn khí, tuyết sương cùng buông, mang theo kỳ hàn đóng băng hết thảy, nghênh tiếp chưởng ấn của Triển Thông.

Chính là Huyền Băng âm Sát Chưởng, tầng thứ tư!

Oanh!

Hai chưởng gặp nhau giữa không trung, nhất thời phát ra một tiếng vang chấn thiên động địa, sau đó khí lãng lăn lộn, cuồng phong tàn phá bừa bãi, hỏa diễm cùng tuyết sương bay múa khắp trời, tứ tán vẩy ra, thiên địa trong nháy mắt đã tràn ngập hỏa quang cùng tuyết sương, làm cho không người nào có thể thấy vật.

"Hừ!"

Lâm Hải rên lên một tiếng, trong lòng phảng phất như bị cự chùy đập trúng, thân thể cấp tốc từ không trung rơi xuống đất, bạch bạch bạch liền lùi lại vài chục bước mới đứng vững, ánh mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

"Thật lợi hại!"

Trong lòng Lâm Hải không khỏi kinh ngạc một trận, nghĩ không ra chính mình phá giải một chưởng ẩn chứa Hỏa Chi Đạo này của Triển Thông, lại thi triển Huyền Băng âm Sát Chưởng tầng thứ tư, vậy mà vẫn bị chưởng của Triển Thông kích rơi, dù chưa thụ thương, nhưng khí huyết cũng quay cuồng, khó chịu một trận.

Mà Triển Thông lại đứng tại chỗ không động, chỉ là nhìn chằm chằm vào Lâm Hải rơi xuống đất, trong mắt không ngừng lóe ra quang mang chấn kinh cùng khó có thể tin.

"Ngươi, vậy mà đón được một chưởng của ta?"

Trầm mặc hơn nửa ngày, Triển Thông mới kinh ngạc nói nói, trong giọng nói tràn ngập kinh ngạc.

"Hứ, một chưởng kia của ngươi rất không tầm thường sao? Mềm nhũn, như cái đàn bà!"

Lâm Hải nhếch miệng lên, khinh thường nói nói, tuy cùng Triển Thông đối cứng một chưởng này, trên thực tế Lâm Hải là rơi xuống hạ phong, nhưng bên trên đấu miệng, Lâm Hải lúc nào đã thua qua.

Triển Thông nghe được, đôi mày hơi dựng ngược lên, trong mắt lóe lên một chút giận dữ.

“Hừ, khoan đắc ý, có bản lĩnh, đón thêm một chưởng này của ta!”

Ông!

Nhất thời, trên bầu trời đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong kịch liệt, sau đó cát bay đá chạy, vô số luồng khí xoáy mang theo âm thanh hú gọi bén nhọn, xuất hiện từ trong trống rỗng, trong nháy mắt hội tụ thành một cái vòi rồng cao đến mấy trượng, cắt đứt không gian, hướng phía Lâm Hải liền xoay tròn mà đi!

“Đây là, Phong Chi Đạo!”

Nhất thời có người kinh hô một tiếng, nghĩ không ra Triển Thông lại quá cao minh, chẳng những tu hành Hỏa Chi Đạo, liền Phong Chi Đạo cũng đã có thành tựu như thế này!

“Lần này, nhìn Lâm Hải ứng đối ra sao?!”

Đám Sứ giả nhao nhao mang theo ánh mắt hiếu kỳ, hướng phía Lâm Hải nhìn lại, hai cái đại thiên tài này giao đấu, quả thực là đặc sắc, để bọn họ mở rộng tầm mắt a.

“Di?”

Lâm Hải thì là khẽ di một tiếng, Lâm Hải còn là lần đầu tiên nhìn thấy Phong Chi Đạo, nhất là cảm thấy bên trong cái vòi rồng này, đao gió sắc bén như kiếm, để trong lòng Lâm Hải trầm xuống.

Nếu là bị cái vòi rồng này cuốn vào trong đó, không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên sẽ bị đao gió ngàn đao bầm thây, có thể so với Lăng Trì a!

Trong lúc vội vàng, cước bộ Lâm Hải tựa như tia chớp mà cấp tốc lui lại, đồng thời trong hai mắt lóe lên tinh mang, đột nhiên duỗi ra hai tay, trong hai lòng bàn tay, hai đạo điểm ánh sáng một đỏ một trắng, lấy tốc độ mắt trần có thể thấy được, cấp tốc phóng đại! Sau đó, Lâm Hải tại trong ánh mắt chấn kinh kinh ngạc của mọi người, hai tay chắp lại, đem hai đường ánh sáng đã kinh biến đến mức lớn như là quả bóng đá, như là vo viên vắt mì, hỗn hợp lại với nhau.

Chương 1510: Đến, làm một vố lớn!

“Cái này, cái này sao có thể!”

Mọi người vây xem, nhất thời phát ra trận trận kinh hô, ánh mắt lộ ra thật không thể tin thật sâu.

“Băng Hỏa bất tương dung, chính là Thiên Đạo, Lâm Hải có thể đồng thời tu luyện Băng Chi Đạo cùng Hỏa Chi Đạo, đã là trái ngược với lẽ thường, bây giờ lại đem Băng cùng Hỏa, hòa làm một thể, chẳng những không có mảy may bài xích, tương phản lại như trời tự sinh ra, làm sao lại xuất hiện loại tình huống này!”

Nhìn trong tay Lâm Hải, hai đoàn sáng đỏ trắng tương ứng, đã hòa làm một quả cầu ánh sáng cực lớn, tất cả mọi người kinh hãi há to mồm, căn bản là không có cách lý giải cảnh tượng nhìn thấy trước mắt này.

Mà Lâm Hải giờ phút này, trong mắt lại là lóe lên hàn mang, nhìn vòi rồng đã truy đến gần phụ cận, chân khí phun ra, trong nháy mắt cầm quả cầu ánh sáng hai màu ẩn chứa uy năng đáng sợ trong tay, hướng phía trước điên cuồng đẩy ra, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Băng Hỏa, Cửu Trọng Thiên!”

Oanh! Nhất thời, quả cầu ánh sáng cực lớn, lóe ra tia sáng chói mắt đỏ trắng giao nhau, như là lưu tinh rơi xuống, cuồn cuộn nghênh tiếp đập vào vòi rồng, phía dưới vừa chạm vào thì trong nháy mắt đã nổ tung, hóa thành vô số hỏa diễm cùng băng tinh, bay tung tóe đầy trời, phảng phất như đem cả phiến thiên địa này, tất cả đều bao phủ trong đó, biến thành thế giới của Băng cùng Hỏa.

Ba ba ba ba ba!

Bên trong không gian, trong chớp mắt truyền đến vô số tiếng vang tinh mịn bén nhọn, cuồng bạo cuốn tới vòi rồng, bị hỏa diễm băng tinh cơ hồ không có khe hở này, va chạm liên tiếp không ngừng, trong nháy mắt nhận phải trở lực cường đại, tốc độ lập tức chậm dần, vậy mà run lẩy bẩy.

“Đậu phộng, Băng cùng Hỏa cùng tồn tại, không khí nóng rực cùng lạnh lẽo tương giao, tư vị này thật là khó chịu!”

“Các đệ tử phía dưới Kim Đan hậu kỳ, nhanh chóng vận công chống cự, tránh bị Kỳ Hàn Hỏa Độc giao thế xâm nhập, bạo thể mà chết!”

Lâm Hải xuất ra một chiêu Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên, cho dù đám Sứ giả tu vi cao thâm, tất cả cũng đều cảm thấy một trận không thích ứng, đồng thời vội vàng phân phó đệ tử tu vi thấp, vận công bảo vệ tâm mạch cẩn thận, nếu không chỉ là cái nóng lạnh giao thế này, liền có thể muốn mạng bọn họ.

Ầm!

Mà vừa lúc này, vòi rồng do Phong Chi Đạo biến ảo của Triển Thông, rốt cục tại phía dưới hỏa diễm cùng băng tinh đả kích không ngừng nghỉ, trong nháy mắt đã sụp đổ, hóa thành sóng gió vô hình, tán loạn tại bên trong không gian, giữa không trung nhấc lên một mảnh khí lãng, lăn lộn như là biển động.

Bất quá, Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên của Lâm Hải, cũng đến nỏ mạnh hết đà, trong nháy mắt vòi rồng biến mất, hỏa diễm băng tinh cũng chỉ còn lại có một tầng hơi mỏng, bị Triển Thông tiện tay vung lên, trực tiếp chém chết!

Thế nhưng sắc mặt của Triển Thông, giờ phút này lại trở nên cực kỳ khó coi, gã chẳng thể nghĩ tới, lấy thực lực Nguyên Anh trung kỳ của gã, liên tiếp thi triển Hỏa Chi Đạo cùng Phong Chi Đạo, vậy mà đều không có thương tổn mảy may đến Lâm Hải!

Lâm Hải là thiên tài, Triển Thông gã đồng dạng là thiên tài, hơn nữa so với Lâm Hải còn gia nhập vào thế lực lớn sớm ba năm, càng là gia nhập vào Vô Cực Tông chiếm vị trí đầu bên trong thế lực lớn, nhưng bây giờ lại không thu thập được một cái Lâm Hải vừa mới thông qua khảo nghiệm của Cửu Huyền Trụ, cái này khiến gã nào còn có mặt mũi mà tồn tại.

“Rất tốt, ta thật là coi thường ngươi!” Ánh mắt Triển Thông mang theo hàn quang lạnh như băng, thật không thể tin mà nói nói.

“Có đúng không?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nhún nhún vai, nghiền ngẫm nhìn Triển Thông, đùa giỡn nói nói.

“Nhưng ta, lại thật giống như đã đánh giá cao ngươi!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Triển Thông thốt nhiên đại nộ, phía dưới hai chiêu đã không thể giải quyết Lâm Hải, đã để Triển Thông cảm thấy đủ mất mặt, mà Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, quả thực là tuyết pha thêm sương, để Triển Thông cảm thấy một cỗ nhục nhã thật sâu.

“Lúc đầu, ta không muốn dùng một chiêu này, bởi vì một khi dùng ra, chỉ sợ ngay cả chính ta cũng không khống chế nổi, nhưng ngươi thật là dẫn lửa giận của ta, cho nên ngươi nhớ kỹ, ngươi chết, hoàn toàn là gieo gió gặt bão!”

Nói xong, trên thân Triển Thông, liền tách ra một cỗ khí tức cuồng bá, đầy đầu tóc dài vậy mà không gió tung bay, quần áo bay phất phới, trong hai con ngươi băng lãnh, đột nhiên kích xạ ra hàn mang sắc bén như là lưỡi kiếm.

Mà khí chất cả người Triển Thông, cũng bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, phảng phất như Cửu Thiên Sát Thần lâm thế, sát cơ đáng sợ để mọi người ở đây, trái tim bỗng nhiên co lại, phát lạnh khắp cả người, sợ hãi không thôi!

“Đây là bí thuật bất truyền của Vô Cực Tông, Bá Thể Tuyệt Sát Thuật!”

Nhất thời có người nhận ra bí thuật mà Triển Thông thi triển, không khỏi kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

“Triển Thông vậy mà luyện thành Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, nghe nói thuật này vừa ra, thực lực trong nháy mắt có thể tăng lên gấp đôi a!”

“Không sai, Vô Cực Tông có thể xưng bá là thế lực lớn, có một nửa công lao, tiến tới là do cái Bá Thể Tuyệt Sát Thuật này!”

“Nhớ ngày đó, đệ nhất thiên tài Yến Phi Dương của Vô Cực Tông, cũng là dựa vào Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, giết tiến vào Tiềm Long Bảng, trở thành một người duy nhất trong các thế lực trong thành Lưu Tô, nổi danh trên Tiềm Long Bảng!”

“Nghĩ không ra Triển Thông nhanh như vậy liền đem thuật này luyện thành, xem ra Lâm Hải phải ngã nấm mốc!”

Mọi người nhao nhao kinh hãi không thôi, hiển nhiên sự khủng bố của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, đã làm cho tất cả mọi người cũng lòng còn sợ hãi, không có người cho rằng, Lâm Hải có thể tại dưới tay Triển Thông đang thi triển ra Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, mà chạy thoát.

Mà Lâm Hải giờ phút này, cũng là kinh hãi ngẩng đầu nhìn về phía Triển Thông, đồng tử kịch liệt co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Khí tức của Triển Thông, đang điên cuồng kéo lên!”

Lâm Hải nói thầm một tiếng không tốt, trong nháy mắt cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, làm cho lòng người sinh dự cảm bất thường, thực lực của Triển Thông, hiển nhiên vẫn là vượt quá đoán trước của Lâm Hải, đây cũng không phải là uy hiếp của Nguyên Anh trung kỳ phổ thông, có thể mang đến cho Lâm Hải.

“Chẳng lẽ, chính mình cũng phải lộ ra át chủ bài sao?”

Lâm Hải nhướn mày, giảng từ nội tâm, Lâm Hải cũng không phải là nghĩ tới chuyện bại lộ thực lực quá sớm, dù sao hắn đối với tình huống của các thế lực lớn trong thành Lưu Tô này, còn không phải là quá hiểu biết, lưu một số át chủ bài ở bên trong tay, luôn luôn tốt hơn.

Hôm nay đánh nhau cùng Triển Thông, Lâm Hải trừ nhất thời tức không nhịn nổi, cũng có cân nhắc tại trước mặt vị Sứ giả của Phi Tinh Các này, triển lộ một bộ phận thực lực, dù sao Lâm Hải gia nhập Phi Tinh Các, là có mục đích của chính mình.

Nếu như mình thiên phú trác tuyệt, lại có thể lực áp Triển Thông danh tiếng đang thịnh một đầu, trình độ coi trọng của Phi Tinh Các đối với mình, tất nhiên sẽ lần nữa tăng lên một cái cấp bậc, mục đích của chính mình, cũng liền dễ thực hiện hơn.

Thế nhưng người nào nghĩ đến, cái Triển Thông này thật đúng là không phải chỉ là hư danh, cứ thế mà bức được bản thân, phải xuất ra một bộ phận át chủ bài.

“Xem ra, cần phải sử dụng Băng Sương Chi Nhận!”

Lâm Hải âm thầm gật đầu, các loại đại chiêu của Thiên Nhãn Thần Thông, tự nhiên vẫn chưa tới thời gian sử dụng, đối phó với một cái Triển Thông, sử dụng cái Tiên khí Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này, đã đủ!

“Chết đi cho ta!”

Ngay lúc này, khí tức của Triển Thông, rốt cục đã nhảy lên tới đỉnh đầu, trong miệng đột nhiên quát lạnh một tiếng, thân ảnh trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ, chỉ thấy một đạo lưu quang, mang theo uy thế bẻ gãy nghiền nát đáng sợ, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, rơi xuống.

Đôi mày Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, bỗng cảm giác trên đỉnh đầu, lực áp bách nặng nề như núi lớn, đè xuống không khí, hướng phía hắn mà đến, công kích chưa đến, cương phong đáng sợ cũng ép tới xương bàn chân Lâm Hải khanh khách loạn hưởng một trận, phảng phất như có Thiên Quân Chi Lực, muốn đem Lâm Hải toàn bộ đè sập!

“Thật đáng sợ!”

Mọi người vây xem, nhất thời mặt lộ vẻ kinh ngạc, cách xa xa cũng cảm thấy một kích này của Triển Thông, là sợ hãi không thể tới cỡ nào, tuyệt không phải Lâm Hải có thể ngăn cản được!

Mà Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, toàn bộ bắp thịt trên mặt, tại dưới lực áp bách cường đại, cũng không tự chủ được mà run nhè nhẹ, nhưng trong hai mắt, lại loé ra đấu chí vô cùng.

“Đến Địa Tiên giới lâu như vậy, rốt cục có cái đối thủ ra dáng!”

Lâm Hải chẳng những không sợ, trong lòng ngược lại còn có vẻ hưng phấn, kiềm chế lâu như vậy, cuối cùng đã có cơ hội bạo phát một lần, nhiệt huyết trong nháy mắt dâng lên, trong miệng hét dài một tiếng, hét lớn một tiếng.

“Đến, làm một vố lớn!”

Chương 1511: Ngươi, là muốn cái gì!

"Dừng tay!"

Ngay tại thời khắc Lâm Hải chuẩn bị lấy ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, cùng Triển Thông đến một trận đại chiến thoải mái vui vẻ lâm ly, đột nhiên một tiếng hò hét, vang vọng chân trời, chấn động đến lỗ tai mọi người oanh minh một trận.

"Thực lực thật đáng sợ!"

Mọi người nhao nhao giật mình, chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra, một bóng người nhanh như thiểm điện, đã xuất hiện tại giữa Lâm Hải cùng Triển Thông, tiện tay vung lên, vậy mà dễ như trở bàn tay hóa giải công kích có thanh thế đáng sợ này của Triển Thông, đem Triển Thông trực tiếp tung bay, tung bay rơi trên mặt đất.

"Người nào?!"

Triển Thông kinh hãi biến sắc, ngẩng đầu lên gầm thét một tiếng, nhưng chờ sau khi thấy rõ người tới, vẫn không khỏi biến sắc.

"Thành chủ đại nhân?!"

Chỉ thấy người tới là một nam tử trung niên đứng chắp tay, một mặt đạm mạc đem Lâm Hải bảo hộ tại sau lưng, hai mắt bình tĩnh không sợ hãi, không phải là người khác, mà chính là Thành chủ thành Lưu Tô, Hứa Quang Thuần!

Đôi mày của Triển Thông nhất thời hơi nhíu lại, gã coi như lại cuồng hơn, cũng biết Hứa Quang Thuần không phải người mà gã chọc nổi, nhưng biểu lộ không vui trên mặt, lại không che giấu chút nào mà triển lộ ra.

"Thành chủ đại nhân, ngài cái này là có ý gì?"

Hứa Quang Thuần thì là đạm mạc nhìn Triển Thông một mắt, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Không có ý gì, Lâm Hải, không thể chết! Ngươi dừng tay đi!”

Thanh âm của Hứa Quang Thuần không lớn, lại mang theo giọng điệu không thể nghi ngờ, Triển Thông nghe được, hai mắt nhất thời dựng lên, một cơn lửa giận từ trong lòng cuồn cuộn dấy lên, có chút không phục hỏi.

“Thành chủ đại nhân, đây là ân oán ở giữa ta cùng Lâm Hải, lấy thân phận cao quý của ngài, nhúng tay vào sự tình ở giữa tiểu bối, liền không sợ mất thân phận sao?”

“Im ngay!”

Triển Thông nói xong, không đợi Hứa Quang Thuần nói chuyện, Trác Nhất Phàm nhất thời gào to một tiếng, sau đó đuổi bước lên phía trước, hướng phía Hứa Quang Thuần thi lễ thật sâu.

“Thành chủ đại nhân, Triển Thông tuổi trẻ khí thịnh, ngôn ngữ có sai lầm, có chỗ nào mạo phạm, mong rằng xem ở trên mặt mũi của vãn bối, mà khoan dung một hai!”

Trác Nhất Phàm vừa nói, một bên vừa ứa ra mồ hôi lạnh, cái Triển Thông này thật đúng là không biết chỗ sợ, thật sự cho rằng Hứa Quang Thuần nhìn qua hòa hòa khí khí, cũng là dễ trêu sao?

Những đệ tử trẻ tuổi này, căn bản không biết chỗ đáng sợ của cường giả thế hệ trước a!

“Không sao cả!” Hứa Quang Thuần ngược lại là không có trách tội, cười nhạt một tiếng, lộ ra rất có hàm dưỡng, nhìn Triển Thông một mắt.

“Người trẻ tuổi nha, có chút ngạo khí, rất bình thường!”

Nói xong, ánh mắt của Hứa Quang Thuần trực tiếp từ trên thân Triển Thông dời đi, hiển nhiên thiên tài như Triển Thông, cũng không có để Hứa Quang Thuần để lên quá nhiều chú ý, phảng phất như đối đãi cùng những người khác, không có cái gì khác biệt.

Điểm này, ngược lại để Lâm Hải hơi kinh ngạc, chẳng lẽ nói Hứa Quang Thuần, là gặp nhiều thiên tài cấp bậc như Triển Thông này, nên căn bản là không có nổi hứng thú sao?

Hơn nữa, bên trong cung kính của Trác Nhất Phàm đối với Hứa Quang Thuần, vậy mà mang theo một tia kính sợ thật sâu, xem ra cái Hứa Quang Thuần này không đơn giản a, không có gì bất ngờ xảy ra, tất nhiên là có cái quá khứ huy hoàng gì đó.

Nếu Hứa Quang Thuần đã ngăn cản trận chiến đấu này, Lâm Hải tự nhiên cũng không cần lại đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lấy ra, một trận chiến đấu ở giữa các thiên tài tuyệt thế, cứ như vậy mà hành quân lặng lẽ.

“Đa tạ Thành chủ đại nhân.”

Mặc kệ Hứa Quang Thuần là vì cái mục đích gì, mặt ngoài cũng đã là che chở cho chính mình, Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hướng phía Hứa Quang Thuần ôm cái quyền, ngỏ ý cảm ơn.

Hứa Quang Thuần cười gật gật đầu, hai mắt đột nhiên hiện lên tinh mang, nháy mắt cũng không nháy mắt rơi vào trên thân Lâm Hải, phảng phất như muốn đem Lâm Hải nhìn thấu, để Lâm Hải không được tự nhiên một trận.

“Không tệ, rất không tệ!”

Hứa Quang Thuần nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nhìn chừng mười mấy giây, mới có chút tán thưởng mà gật gật đầu.

“Ách... Cái gì không tệ?” Hứa Quang Thuần đột nhiên khích lệ, để Lâm Hải có chút không nghĩ ra, bất quá Hứa Quang Thuần lại không nói chuyện, mà chính là đem ánh mắt chuyển hướng sang những người khác.

“Tốt, tuyển bạt đệ tử đã kết thúc, các ngươi cũng tán đi đi, không có việc gì thì đừng có lưu lại tại thành Lưu Tô!”

“Vâng!” Bọn người Trác Nhất Phàm nghe được, vội vàng cùng kêu lên đáp ứng.

“Ừm!”

Hứa Quang Thuần gật gật đầu, sau đó lại sâu sắc liếc nhìn Lâm Hải một chút, thân ảnh lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

“Thành chủ đại nhân đã lên tiếng, mọi người chúng ta cũng tán đi đi!” Sau khi Hứa Quang Thuần đi, Trác Nhất Phàm vội vàng hướng phía đám Sứ giả còn lại, hô quát một tiếng.

Mọi người thấy không còn đánh nữa, cũng không có náo nhiệt có thể nhìn, không mất một chút thời gian, liền đi sạch sẽ, chỉ còn lại có người của Phi Tinh Các cùng Vô Cực Tông.

“Lâm Hải, hôm nay Thành chủ cứu ngươi một mệnh, coi như số ngươi gặp may, đến ngày gặp lại, xem ai còn có thể cứu ngươi!” Ánh mắt Triển Thông mang theo sát cơ, một mặt không cam lòng hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

Lâm Hải thì là cười khẩy, chậm rãi lắc đầu.

“Hứa Thành chủ vừa mới cứu người nào, thật đúng là không dễ nói!”

“Nói khoác mà không biết ngượng!” Triển Thông nặng nề hừ một cái, “Chuyện hôm nay, Triển Thông ta ghi lại, đến ngày nhất định có hồi báo!”

“Tốt, tùy thời xin đợi!” Lâm Hải bĩu môi, không thèm quan tâm nói nói.

“Hừ!” Triển Thông lúc này mới hừ lạnh một tiếng, lên xuống mấy cái, đã biến mất không còn tăm hơi.

“Tốt, cũng theo ta về tông môn, chuyện hôm nay, không thể tùy ý nghị luận!” Trác Nhất Phàm thấy Triển Thông rời đi, trong lòng thở dài, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Lâm Hải một chút, cũng mang theo các đệ tử, phiêu nhiên mà đi.

“Hô ~” cho tới giờ khắc này, Sứ giả Phi Tinh Các Từ Triết, mới thở dài ra một hơi, cuối cùng sống yên ổn.

“Lâm Hải, ngươi cũng theo ta về tông môn đi!” Từ Triết hướng phía Lâm Hải, lộ ra nụ cười vô cùng hòa ái.

Lâm Hải chẳng những lập nên kỷ lục mới của Cửu Huyền Trụ, hơn nữa đối chiến chính diện cùng Triển Thông mà Vô Cực Tông dốc sức vun trồng cũng không rơi vào thế hạ phong, bực thiên phú và thực lực này, có thể nói là nghịch thiên, đối với Phi Tinh Các mà nói, Lâm Hải tuyệt đối là bảo vật vô giá, cần phải vun trồng cùng giữ gìn thật tốt.

Có lẽ, một số năm sau, Phi Tinh Các liền lại bởi vì tồn tại của Lâm Hải, mà xuất ra huy hoàng của bản thân, Từ Triết lão có thể nào không khách khí đối với Lâm Hải.

“Vâng!”

Lâm Hải từ trước đến nay đối với người hiền lành, Từ Triết đối với mình càng khách khí, Lâm Hải đối với Từ Triết cũng càng thêm tôn kính, hướng phía Từ Triết một mặt cung kính gật đầu đáp ứng nói.

Thái độ của Lâm Hải, để trong lòng Từ Triết lại là vui vẻ, Lâm Hải nho nhã lễ độ, tôn sư trọng đạo, hoàn toàn không có một tia kiệt ngạo cùng coi trời bằng vung thường có như trên thân đám thiên tài còn lại, để lão đối với Lâm Hải càng thêm yêu thích.

“Kẻ này, tiền đồ tương lai không thể đong đếm!” Từ Triết tràn đầy kích động cùng mừng rỡ, mang theo Lâm Hải cùng mấy cái đệ tử mới thu còn lại, bắt đầu lên đường trở về Phi Tinh Các, Đông Phương Ngạn cũng theo ở trong đó, chỉ là giờ phút này lại như là cà tím bị đánh sương, sớm đã không có phong thái như thường ngày, ánh mắt vụng trộm nhìn về phía Lâm Hải, càng là bên trong mang theo oán hận cùng hoảng sợ thật sâu.

“Đúng, Lâm Hải, có cái sự tình, ta muốn hỏi ngươi, không biết ngươi có tiện nói không?” Trên đường, Từ Triết bỗng nhiên hướng Lâm Hải nói nói.

“Từ tiền bối khách khí, có chuyện ngài cứ hỏi không sao cả!” Lâm Hải cười cười, lễ phép nói nói.

Trong mắt Từ Triết lóe lên tinh mang, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Hải, một mặt khó hiểu hỏi.

“Thời điểm lựa chọn tông môn trước đó, có nhiều tông môn thực lực cường đại như vậy, mở ra vô cùng hậu đãi đãi ngộ, tạo điều kiện cho ngươi lựa chọn, ngươi vì cái gì không chọn, lại vẫn cứ lựa chọn Phi Tinh Các chúng ta? Không dối gạt ngươi, thực lực của tông môn chúng ta cùng những cái tông môn nhất lưu kia có chênh lệch rất xa, cung cấp đãi ngộ có thể cho ngươi, càng là xa xa không kịp bọn họ a!”

Từ Triết hỏi lời này ra một chút, liền cả nhóm đệ tử khác ở bên cạnh, thậm chí Đông Phương Ngạn đang một mực ủ rũ, cũng vểnh tai, muốn nghe một chút nguyên nhân của Lâm Hải.

Dù sao, trước đó Lâm Hải làm ra cái lựa chọn này, thế nhưng là làm bao người ngoác mồm đến mang tai, chỉ sợ trừ bản thân Lâm Hải ra, không ai không vì cái lựa chọn này của Lâm Hải, mà cảm thấy mạc danh kỳ diệu, khó hiểu thật sâu.

“Ta tự nhiên biết rõ những cái này!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ.

“Nhưng , có một chút chuyện mà Từ tiền bối có khả năng không biết, đãi ngộ mà bọn họ cung cấp, Phi Tinh Các không cho được, nhưng thứ mà Phi Tinh Các có thể cho ta, bọn họ đồng dạng cũng không cho được!”

“A?” Lời nói của Lâm Hải, để Từ Triết đột nhiên giật mình, nhịn không được bật thốt lên hỏi.

“Ngươi, là muốn cái gì!”

Chương 1512: Điện thoại di động, có tiền mà không mua được!

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó sắc mặt ngưng tụ, trịnh trọng nói nói.

“Ta cần là, Tinh Thần Chi Lực!”

“Tinh Thần Chi Lực?!” Từ Triết sững sờ, sau đó hơi kinh ngạc nhìn Lâm Hải, càng thêm không hiểu.

“Ta nhìn ngươi trước đó xuất thủ, tu luyện chính là Băng Chi Đạo cùng Hỏa Chi Đạo, thậm chí còn có Lôi Chi Đạo, vì cái gì lại cần Tinh Thần Chi Lực?”

Nói đến bên trong đây, sắc mặt Từ Triết bỗng nhiên biến đổi, tựa hồ nghĩ đến cái gì, mang theo thần sắc thật không thể tin, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Chẳng lẽ, Băng cùng Hỏa tương dung, loại sự tình căn bản không có khả năng thực hiện này, là dựa vào Tinh Thần Chi Lực làm đến?” Từ Triết lập tức nghĩ đến loại sự tình Băng Hỏa Đồng

Tu không thể tưởng tượng của Lâm Hải này, không khỏi chấn kinh há to mồm.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy im lặng, cái Từ Triết này, sức tưởng tượng thật đúng là đủ phong phú, chính mình cần Tinh Thần Chi Lực, theo Băng Hỏa có cái lông quan hệ a.

“Tiền bối, không phải như ngươi nghĩ như thế, ta cần Tinh Thần Chi Lực, là bởi vì...”

Ngữ khí của Lâm Hải ngừng một hồi, sau đó một cỗ Tinh Thần Chi Lực bàng bạc, đột nhiên phát ra, quanh thân Lâm Hải trong nháy mắt tinh quang dày đặc, quang mang lập loè, cả người lập tức trở nên mênh mông hư huyễn, giống như ngôi sao sáng chói, trong bầu trời đêm thâm thúy, quang hoa chói mắt.

“Đây là...” Con mắt Từ Triết lập tức trợn thật lớn, tràn ngập thật không thể tin, liền cả Đông Phương Ngạn một mực mặt ủ mày chau ở bên cạnh, cũng đồng tử cấp tốc co vào, kinh hãi há to mồm.

“Không sai, ta đang tu luyện Tinh Thần Chi Đạo!” Lâm Hải thì là mắt sáng lên, đem Tinh Thần Chi Lực tán đi, khôi phục lại bình tĩnh, nhàn nhạt nói nói.

Từ Triết kinh ngạc nhìn Lâm Hải, qua hơn nửa ngày, trong mắt mới mang theo quang mang kinh hỉ rung động, liên tục gật đầu.

“Tốt, tốt a!”

“Thật sự là không nghĩ tới, ngươi vậy mà tu luyện Tinh Thần Chi Đạo, vậy ta cũng rất có trách nhiệm mà nói cho ngươi biết, ngươi lựa chọn Phi Tinh Các, thật sự là chọn đúng.”

“Phi Tinh Các tuy thực lực chỉnh thể không được, nhưng đó là bởi vì Tinh Thần Chi Đạo tu luyện rất khó, mới rất ít xuất hiện nhân vật đứng đầu, nhưng nếu như nói Tinh Thần Chi Lực ở chỗ nào nồng nặc nhất, tuyệt đối là không phải Phi Tinh Các thì không có nơi nào khác!”

Từ Triết càng nói càng kích động, lão là thật không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà tu luyện nhiều chủng loại đạo hạnh như vậy, thậm chí ngay cả Tinh Thần Chi Đạo khó tu luyện nhất, cũng có căn cơ nhất định, chuyện này đối với Phi Tinh Các lão mà nói, quả thực là sự tình có thể ngộ nhưng không thể cầu.

“Phi Tinh Các quật khởi, ở trong tầm tay a!”

Đông Phương Ngạn ở một bên, sau khi khiếp sợ song quyền không khỏi nắm thật chặt, trong mắt lóe lên quang mang cừu hận đáng sợ.

“Đáng giận, cái Lâm Hải này, không vào Phi Tinh Các, liền có Tinh Thần Chi Lực mênh mông như vậy, hắn vì cái gì ở khắp nơi đều mạnh hơn ta, ta không cam tâm!”

Nội tâm của Đông Phương Ngạn, phẫn nộ gào thét một trận, nhìn chằm chằm vào bóng lưng bình tĩnh thong dong của Lâm Hải cùng Từ Triết một mặt thần thái mừng rỡ như nhặt được chí bảo, một cỗ sát cơ mãnh liệt, từ trong nội tâm của Đông Phương Ngạn điên cuồng phun trào.

“Ta muốn để ngươi chết, ta nhất định phải làm cho ngươi chết!”

Không thể ức chế đố kỵ, cộng thêm cừu hận trước đó, để nội tâm Đông Phương Ngạn trong nháy mắt trở nên cực độ vặn vẹo, tâm ma điên cuồng phát sinh, nội tâm chỉ còn lại có một cái ý niệm trong đầu, cũng là Lâm Hải phải chết!

Lâm Hải tự nhiên không biết những cái này, trên đường đi cùng Từ Triết vừa nói vừa cười, chỉ còn chờ đến Phi Tinh Các sớm một chút, nhìn xem bên trong Phi Tinh Các, có công pháp gì có thể cấp tốc tăng lên Tinh Thần Chi Lực không?

Tinh Thần Thánh Thể giờ phút này của Lâm Hải, tại bên trên thối luyện đã gặp được bình cảnh cực lớn, này cũng không cách nào nhanh chóng hấp thu được Tinh Thần Chi Lực.

Tuy Lâm Hải tu luyện là Tinh Thần Luyện Thể Quyết mà Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đưa cho hắn, nhưng cái đồ chơi này tốt thì tốt, chính là con mẹ nó a quá tiêu hao tư nguyên, trong quá trình tu luyện cần rất nhiều Tinh Vẫn Thạch đến cung cấp Tinh Thần Chi Lực.

Mới đầu, Lâm Hải còn mặt dày mày dạn, cùng Bắc Cực Tử Vi Đại Đế há miệng đòi muốn, tuy Tử Vi Đại Đế chưa bao giờ cự tuyệt qua, nhưng một lúc sau, bản thân Lâm Hải liền không có ý tứ, nhất là có một lần nói chuyện phiếm cùng Tôn Ngộ Không, sau khi biết được Tinh Vẫn Thạch cực kỳ trân quý, Lâm Hải càng thêm không há miệng nổi.

Cứ như vậy, tu luyện Tinh Thần Luyện Thể Quyết, lập tức trở nên cực kỳ chậm chạp, Tinh Thần Thánh Thể lập tức trì trệ không tiến, để Lâm Hải quả thực vô cùng đau đầu. Nhưng trước đó không lâu, thời khắc khi giao thủ cùng Đông Phương Ngạn, lại ngoài ý muốn phát hiện, Đông Phương Ngạn vậy mà cũng là tu luyện Tinh Thần Chi Lực, hơn nữa thời gian Đông Phương Ngạn tiến vào Phi Tinh Các cũng không dài, nhưng Tinh Thần Chi Lực đã có một tia cơ sở, Lâm Hải lúc đó mặc dù mặt ngoài là bất động thanh sắc, nhưng nội tâm lại đã sớm kích động không thôi.

Bắt đầu từ lúc đó, Lâm Hải liền đặt quyết tâm, nhất định phải đi một chuyến tới chỗ Phi Tinh Các của Đông Phương Ngạn, xem bọn họ là tu luyện Tinh Thần Chi Lực như thế nào, có thể có hiệu suất cao như thế?

Mà bây giờ, đúng lúc gặp thế lực lớn tuyển bạt đệ tử, đối với Lâm Hải mà nói vừa lúc là một cơ hội, Lâm Hải há lại có đạo lý không tuyển chọn Phi Tinh Các.

“Ha ha, nếu như Các chủ biết rõ, ta mang về một cái thiên tài yêu nghiệt như ngươi này, lại là có cơ sở đối với Tinh Thần Chi Đạo, còn không biết sẽ cao hứng thành bộ dáng gì đâu!”

Từ Triết một bên cao hứng bừng bừng nói, một bên khẽ vươn tay, từ bên trong Bách Bảo Nang móc ra một vật.

“Ta trước phát cái Weachat cho Các chủ, để trên dưới tông môn, cũng tới đón tiếp ngươi!”

“Điện thoại di động?!”

Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn vật mà Từ Triết cầm trong tay, lại là một cái điện thoại di động, tuy còn lâu mới có được tinh xảo như của Phàm Gian giới, mà chính là dùng loại thức cục gạch như của Sở Lâm Nhi kia, nhưng vẫn là để Lâm Hải vô cùng bất ngờ.

“Từ tiền bối, bên trong chỗ chúng ta này cũng có điện thoại di động sao? Cũng có Weachat?”

Lâm Hải nhịn không được kinh ngạc hỏi, từ khi hắn tiến vào Địa Tiên giới đến nay, còn chưa bao giờ thấy qua người khác dùng di động đâu, thậm chí Lâm Hải có một lần cần coi là, cái đồ chơi điện thoại di động này, Địa Tiên giới căn bản là không hề có đây.

Từ Triết đang cúi đầu biên tập tin tức Weachat, nghe được lời nói của Lâm Hải không khỏi sững sờ, hơi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Lâm Hải, kinh ngạc nói nói.

“Ngươi biết rõ điện thoại di động? Còn biết rõ Weachat?”

Lời nói của Từ Triết để Lâm Hải khẽ giật mình, lại liên tưởng tới bản thân từ lúc tới đây lâu như vậy, còn chưa thấy qua người của Địa Tiên giới dùng điện thoại di động, nhất thời có chút hiểu rõ.

“Xem ra, cái đồ chơi điện thoại di động này, tại Địa Tiên giới là vật hiếm có a!”

Hướng phía Từ Triết mỉm cười, Lâm Hải gật gật đầu.

“Trong lúc vô tình đã nghe người ta nói qua.”

Từ Triết luc này mới thoải mái gật gật đầu, hướng phía Lâm Hải ném qua một cái ánh mắt tán thưởng.

“Thiên tài chính là thiên tài, quả nhiên kiến thức rộng rãi a!”

“Ách...” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, nhận biết điện thoại di động biết rõ Weachat, chính là kiến thức rộng rãi sao?

Cái đồ chơi này tại Phàm Gian giới, khắp nơi đều là có được hay không? Nếu ai không biết chưa thấy qua, này mới gọi là hiếm lạ đây.

Mà Từ Triết đã phát xong Weachat cho Các chủ Phi Tinh Các, cẩn thận từng li từng tí đưa điện thoại di động nâng ở bên trong tay, như là nhìn chằm chằm một kiện chí bảo, hướng Lâm Hải giới thiệu nói.

“Điện thoại di động cùng Weachat, thật sự là đồ vật thần kỳ a, cũng không biết là vị đại năng nào, lợi dụng đại thần thông sáng tạo ra đến, cách xa vạn dặm đều có thể thông báo cho nhau, quả thực quá thuận tiện.”

Nói xong, Từ Triết lại nhìn Lâm Hải nói nói.

“Không dối gạt ngươi, trên dưới Phi Tinh Các chúng ta, cũng mới chỉ có hai bộ điện thoại di động mà thôi, một bộ tại trong tay Các chủ, một bộ khác thì là cơ động, khi các nhân viên từ Trưởng lão trở lên có chuyện quan trọng cần ra ngoài, mới có thể mang ở trên người, chuẩn bị khi có chuyện quan trọng thì kịp thời truyền tin.”

“Nếu không phải lần này ta phụng mệnh đến đây để chọn lựa đệ tử, chỉ sợ cũng không có cơ hội sử dụng đâu!”

“Toàn bộ Phi Tinh Các mới có hai bộ điện thoại di động?” Lâm Hải nhất thời hơi kinh ngạc, “Từ tiền bối, điện thoại di động này trân quý đến tình trạng như thế sao?”

“Nào chỉ là trân quý, quả thực là có tiền mà không mua được a, hai bộ của Phi Tinh Các chúng ta này, vẫn là Các chủ sai người bỏ ra đại giới mới mua được, vì thế còn thiếu người ta nhân tình rất lớn đây.”

“Điện thoại di động tại Địa Tiên giới, vậy mà khan hiếm như thế!” Lâm Hải nghe xong, trong mắt nhất thời lóe lên một vệt sáng.

Lúc trước khi hắn rời đi Phàm Gian giới, bởi vì không biết lúc nào lại trở về, thế nhưng là đem mọi đồ vật mà Phàm Gian giới có, cơ hồ đều càn quét một lần, có thể nói cái gì cần có đều có, thậm chí ngay cả xưởng sản xuất mặt nạ dưỡng da, cũng bỏ vào bên trong Luyện Yêu Hồ, để một số Người Sói tiến hành sản xuất, định thời gian cung ứng cho Dao Trì Tiên Tử.

Mà bên trong đống đồ vật tích cao như núi trong Luyện Yêu Hồ kia, tự nhiên cũng bao gồm các loại nhãn hiệu điện thoại di động, Lâm Hải sơ bộ tính ra, ít nhất đều phải có hơn ngàn bộ.

“Chỉ là không biết, điện thoại di động ở Phàm Gian giới, tại Địa Tiên giới có thể dùng hay không a, nếu có thể dùng mà nói, vậy mình có có thể mở một cửa hàng điện thoại di động hay không? Vậy tuyệt đối có thể kiếm một món hời a!”

Lúc Lâm Hải đang suy nghĩ tìm cái thời gian thử một lần, đã thấy cước bộ của Từ Triết đột nhiên dừng lại, hướng phía trước nhất chỉ.

“Lâm Hải, đến Phi Tinh Các rồi!”

Lâm Hải lúc này mới thu hồi suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn lại, sau đó đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

Chương 1513: Phi Tinh Các

“Cái này, là một ngôi sao!!!”

Lâm Hải quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, chỉ thấy ngay phía trước, một vật thể hình cầu cực lớn cao ngất tựa như núi cao, toàn thân phát bụi, mặt ngoài ổ gà lởm chởm, tại dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, lóe ra ánh sáng kỳ dị, không ngừng tản ra Tinh Thần Chi Lực nồng đậm, lại là một ngôi sao thực thụ!

“Không sai, nó chính là một ngôi sao, một một ngôi sao đến từ chín tầng trời!”

Từ Triết bên cạnh thấy Lâm Hải có một mặt biểu hiện kinh hãi, nhất thời mang theo một cỗ tự hào, khẽ vuốt sợi râu, mỉm cười nói nói.

Có thể đem tông môn xây dựng ở trong một ngôi sao chính thức, đây cũng là một việc rất đáng được kiêu ngạo của Phi Tinh Các.

“Ngôi sao này, tương truyền tại mấy chục vạn năm trước đã vẫn lạc ở đây, trải qua thương hải tang điền mà bất hủ, chỉ là chẳng biết tại sao, đỉnh chóp của nó có một mảnh trống rỗng cực lớn, lão tổ của Phi Tinh Các ta, tại vạn năm trước tại bên trong mảnh đất trống rỗng này mà ngộ đạo, nhất tịch đốn ngộ, lập địa phi thăng, cũng lưu lại truyền thừa của Phi Tinh Các, lập tại thế gian!”

Hướng Lâm Hải giới thiệu xong, mấy người đã đến trước mặt ngôi sao này, Tinh Thần Chi Lực vô cùng vô tận này, dẫn tới Tinh Thần Luyện Thể Quyết của Lâm Hải tự động vận chuyển, như một cái vòng xoáy khổng lồ, điên cuồng hấp dẫn Tinh Thần Chi Lực nhập thể, bên ngoài thân thể Lâm Hải nhất thời tinh mang lấp lóe, ba quang tô điểm, sáng chói lóa mắt.

Chỉ là một hơi công phu, Tinh Thần Chi Lực mà Lâm Hải hấp thu, vậy mà bù đắp được tổng lượng hấp thu trong một canh giờ, mà trước đó tay cầm Tinh Vẫn Thạch của hắn, để trong lòng Lâm Hải cuồng hỉ một trận.

“Đến Phi Tinh Các, thật sự là đến đúng, Tinh Thần Thánh Thể của ta, tất sẽ đại thành ở chỗ này!”

“Di?” Kỳ quái bên ngoài thân của Lâm Hải, cũng hấp dẫn Từ Triết chú ý, thời điểm khi thấy Tinh Thần Chi Lực điên cuồng tuôn hướng vào trong người Lâm Hải, Từ Triết không khỏi khẽ di một tiếng, hướng phía Lâm Hải nhìn lại, sau đó nhất thời giật nảy cả mình.

“Tốc độ hấp thu thật nhanh, Lâm Hải, ngươi tu luyện là công pháp bực nào?” Trong lòng Từ Triết nhất thời sông cuộn biển gầm, nhịn không được kinh hãi hỏi.

Lão chấn kinh phát hiện, tốc độ hấp thu Tinh Thần Chi Lực của Lâm Hải, vậy mà so với lão nhanh hơn gấp mười lần không ngừng, nếu không có tận mắt nhìn thấy, Từ Triết căn bản cũng không dám tin tưởng. Phải biết, lão tu luyện thế nhưng là Dẫn Tinh Quyết truyền thừa vạn năm của Phi Tinh Các, cái Dẫn Tinh Quyết này chính là do lão tổ Phi Tinh Các năm đó sáng tạo, đã bao hàm phương pháp hấp thu Tinh Thần Chi Lực độc môn, cũng bao hàm cả Đạo pháp lợi dụng Tinh Thần Chi Lực để tiến hành chiến đấu, có thể nói là cao thâm cùng cực, khiến cho hiệu suất hấp thu Tinh Thần Chi Lực của đệ tử Phi Tinh Các, tăng lên cực lớn.

Thế nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, Lâm Hải một cái người ngoại lai, đối với việc hấp thu Tinh Thần Chi Lực, thế mà so với lão cái Trưởng lão Phi Tinh Các tu luyện Dẫn Tinh Quyết hơn mấy trăm năm này, còn nhanh chóng hơn nhiều, để Từ Triết khiếp sợ không gì sánh nổi, đồng thời cũng đối với công pháp mà Lâm Hải tu hành, sinh ra hứng thú nồng đậm.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, đối với Từ Triết cũng không có giấu diếm.

"Hồi tiền bối, ta tu luyện một môn công pháp gọi là Tinh Thần Luyện Thể Quyết, là ta một lần tình cờ có được đến."

"Tinh Thần Luyện Thể Quyết?!" Đồng tử Từ Triết bỗng nhiên co rụt lại, trong đầu nhanh chóng suy tư, lại đối với môn công pháp này, không có một tia ấn tượng, không khỏi chậm rãi gật gật đầu.

Từ Triết tuy đối với Tinh Thần Luyện Thể Quyết mà Lâm Hải nói, phi thường tò mò động tâm, nhưng cái này dù sao cũng là vật của Lâm Hải, hơn nữa công pháp đối với bất luận cái tông phái cùng cá nhân gì mà nói, đều là vật cực kỳ trọng yếu, rất kiêng kỵ người ngoài nghe ngóng huyền bí trong đó, lão cũng không tiện hỏi thăm nhiều, để tránh khiến Lâm Hải không vui

"Phi Tinh Các liền xây ở trong lỗ hổng của ngôi sao này, Các chủ đã dẫn người chờ đón, chúng ta đi vào đi!"

Từ Triết hướng phía ngôi sao nhất chỉ, hướng phía mọi người nói nói, sau đó dẫn đầu nhảy lên, nhanh như thỏ chạy, hướng phía đỉnh chóp cao nhất của ngôi sao, cấp tốc mà đi.

Lâm Hải thấy thế, cũng không do dự, theo sát Từ Triết, chân đạp bên ngoài thân của ngôi sao, mấy hơi công phu liền đến đỉnh cao nhất của nó, không khỏi hướng phía dưới nhìn lại.

Chỉ thấy phía dưới, lại là một khoảng trống rỗng cực lớn chừng vài chục vạn mét vuông, dưới cái đáy trống rỗng cực kỳ vuông vức, là các kiến trúc rộng rãi che kín, cách ngôi sao đỉnh đầu, khoảng cách có hơn trăm mét.

Mà lúc này, đã có hơn ngàn đệ tử Phi Tinh Các, lẳng lặng đứng ở một mảnh đất trống chỗ trung ương, mong mỏi cùng trông mong, chờ đợi Lâm Hải đến.

“Lâm Hải, chúng ta đi gặp mặt Các chủ trước!”

Từ Triết nói một tiếng, thân thể nhảy lên, như là Đại Bằng phiêu nhiên mà xuống, Lâm Hải cùng các đệ tử khác theo sát phía sau, trong chớp mắt công phu, liền đến trước mặt mọi người đang chờ đón của Phi Tinh Các.

Sau đó, Từ Triết đuổi bước lên phía trước, đi gấp hai bước, đi vào trước mặt một người nam tử trung niên dáng người khôi ngô, tướng mạo uy nghiêm đứng ở chính giữa, cung kính ôm quyền.

“Tam Trưởng lão Phi Tinh Các Từ Triết, may mắn không làm nhục mệnh, tuyển bạt đệ tử đã trở về, hướng Tông chủ giao phó!”

“Ha ha, Từ Trưởng lão vất vả!” Thủ chưởng của Các chủ Phi Tinh Các trống không xuất hiện, giữa lúc giơ tay nhấc chân, Tinh Thần Chi Lực vậy mà chuyển động theo, để đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

“Người này là Địa Tiên không thể nghi ngờ, hơn nữa Tinh Thần Chi Đạo, đã đại viên mãn!”

Trong nháy mắt, Lâm Hải đối với thực lực của cái Các chủ Phi Tinh Các này, liền có một cái phán đoán thô sơ giản lược, trong lòng âm thầm khiếp sợ không thôi, nghĩ không ra một cái Phi Tinh Các mạt lưu, Các chủ cư nhiên lại cường đại như thế.

Mà lúc này đây, ánh mắt của Các chủ Phi Tinh Các, đột nhiên từ trên thân đám đệ tử Lâm Hải đảo qua, chỗ ánh mắt đến, bọn người Lâm Hải chợt cảm thấy lập tức hãm sâu vào bên trong bầu trời đêm vô tận, lại có cảm giác đánh mất bản thân.

“Thật đáng sợ!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, Tinh Thần Chi Lực trong người trong nháy mắt liền khởi động, sau đó cảnh tượng trước mắt biến đổi, khôi phục bình thường, mà lúc này, ánh mắt của Các chủ Phi Tinh Các, cũng vừa vặn rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Nếu như ta đoán không lầm, ngươi chính là đệ nhất thiên tài của lần khảo hạch Cửu Huyền Trụ này, Lâm Hải đi?”

Lâm Hải không biết vì sao, khi nghênh tiếp với ánh mắt của Các chủ Phi Tinh Các, trong lòng lại có chút gấp gáp, để Lâm Hải buồn bực một trận, cái này thật đúng là cảm giác chưa bao giờ có.

“Hồi Các chủ, đệ tử chính là Lâm Hải!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các ôm quyền, không kiêu ngạo không tự ti nói nói.

“Ta vừa mới xem Tinh Thần Chi Đạo của ngươi, đã có một tia cơ sở, chắc hẳn ngươi từ bỏ các tông môn cường đại còn lại không chọn, mà vào Phi Tinh Các ta, chính là vì tu hành Tinh Thần Chi Đạo đi.”

“Người Các chủ này, nhãn quang thật độc!” Lâm Hải không nghĩ tới, vừa mới thấy mặt liền đã bị người ta xem thấu, đối với thực lực của Các chủ Phi Tinh Các, càng thêm bội phục không thôi.

“Không sai, ta muốn tu được Tinh Thần Chi Đạo, Phi Tinh Các, là sự chọn lựa tốt nhất!”

“Tốt!” Các chủ Phi Tinh Các nặng nề gật gật đầu, sau đó ánh mắt bỗng nhiên run lên.

“Ngươi yên tâm, Phi Tinh Các ta tuy đứng hàng mạt lưu, nhưng đối với chuyện coi trọng thiên tài, lại tuyệt sẽ không lạc hậu hơn người, nếu ngươi đã lựa chọn Phi Tinh Các, Phi Tinh Các ta tự nhiên sẽ tận hết sức lực đối với ngươi tiến hành bồi dưỡng, ngày sau ngươi có thành tựu, cũng là quang vinh của Phi Tinh Các ta!”

Lâm Hải nghe được, liền vội vàng ôm quyền, cao giọng mở miệng nói.

“Đa tạ Các chủ, Lâm Hải nhất định sẽ siêng năng tu luyện, ngày sau tuyệt không cô phụ vun trồng của Phi Tinh Các đối với ta!”

“Ừm!” Các chủ Phi Tinh Các gật gật đầu, bỗng nhiên lời nói xoay chuyển.

“Phi Tinh Các có thể vô điều kiện cung cấp tài nguyên tu luyện cho ngươi, thậm chí toàn bộ các công pháp bí tịch trong các, cũng đều có thể không ràng buộc mở ra cho ngươi, nhưng có một chút chuyện ta muốn nói rõ trước.”

“Mời Các chủ giảng!” Lâm Hải nghiêm túc nói.

“Phi Tinh Các ta mặc dù là chỗ mạt lưu, nhưng truyền thừa xa xưa, nội tình phong phú, tuyệt không phải tông môn bình thường có thể so sánh, không phải bất luận kẻ nào cũng có tư cách thu hoạch được tư cách vun trồng trọng điểm, nếu như không làm vừa lòng điều kiện, cho dù là tuyệt thế thiên tài, cũng không được!”

“A?” Lâm Hải nhíu mày, nhàn nhạt hỏi nói, “Điều kiện mà Các chủ nói, là chỉ cái gì?”

Chương 1514: Nguồn điện di động loại cực lớn

Ttrong mắt Các chủ Phi Tinh Các thì là lóe lên tinh mang, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên thân Lâm Hải, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Phi Tinh Các, cần ngươi trung tâm!”

“Trung tâm?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, chậm rãi gật gật đầu.

Điểm này rất dễ lý giải, bất kỳ một cái tông môn nào, tại trước khi đầu nhập đại lượng tâm huyết trên thân một người đệ tử nào đó, chỉ sợ trước tiên cũng cần phải xác nhận một chút, cái đệ tử này đối với tông môn liệu có trung tâm không?

Nếu không, tông môn tiêu tốn rất nhiều tư nguyên, kết quả cuối cùng bồi dưỡng được một con sói mắt trắng (chỉ loại người tráo trở, không biết ơn nghĩa), đây chính là liền khóc đều không chỗ để khóc.

“Các chủ, cần đệ tử chứng minh như thế nào, ngươi liền nói thẳng đi!”

Nội tâm Lâm Hải đã quyết định, nhất định phải lưu lại tại Phi Tinh Các, tu luyện tại bên trong này, hắn đối với chuyện thối luyện Tinh Thần Thánh Thể, tuyệt đối một ngày ngàn dặm, so với tay cầm Tinh Vẫn Thạch còn mạnh hơn nhiều, Lâm Hải há có thể rời đi.

“Sau một tháng, ở phía Đông tám trăm dặm của thành Lưu Tô, có một trận khảo nghiệm, đang chờ ngươi!” Ánh mắt của Các chủ

Phi Tinh Các nhìn thẳng vào Lâm Hải, nghiêm túc nói nói.

“Sau một tháng? Tốt, đến lúc đó ta sẽ tham gia!”

Lâm Hải gật gật đầu, Các chủ Phi Tinh Các không có nói rõ là cái khảo nghiệm gì, Lâm Hải cũng tương tự không hỏi, điều này cũng làm cho Các chủ Phi Tinh Các kinh ngạc một trận, không khỏi âm thầm gật đầu.

Cái khác không nói, chỉ nhìn từ điểm này, tính cách Lâm Hải không nóng không vội, ngược lại là so với những người đồng lứa muốn thành thục ổn trọng hơn nhiều, nếu như nhân phẩm cùng trung thành lại thông qua khảo nghiệm, tuyệt đối có giá trị để đại lực bồi dưỡng.

“Tốt, một tháng này, liền để Từ Trưởng lão mang ngươi đi làm quen một chút với tình huống của Phi Tinh Các, đợi một tháng sau thông qua khảo nghiệm, lại đến gặp ta đi!”

Nói xong, thân ảnh của Các chủ Phi Tinh Các lóe lên, đã biến mất tại chỗ, mà các đệ tử hoan nghênh Lâm Hải, cũng một bên hiếu kỳ nhìn ngó, một bên dần dần tán đi.

“Lâm Hải, trước theo ta đến chỗ ở của ngươi!”

Từ Triết mang theo Lâm Hải cùng mấy cái người đệ tử còn lại, đến trong sân một chỗ sát mép Phi Tinh Các, hướng phía mấy cái cái gian phòng liền nhau nhất chỉ.

“Bên trong này, liền là chỗ sinh hoạt thường ngày của các ngươi, một mình Lâm Hải ở gian chính giữa kia, các ngươi những người khác cùng ở một gian, sáng mai, sẽ có người an bài cho các ngươi, giờ tự mình trở về phòng đi!”

Từ Triết đem mấy cái người đệ tử khác đuổi đi, rồi mới theo Lâm Hải tiến vào bên trong gian phòng, trong phòng cực kỳ rộng rãi, trang trí bên trong mặc dù không hào hoa, nhưng là thoải mái dễ chịu, để Lâm Hải rất hài lòng.

Từ Triết nhìn lấy Lâm Hải, há há miệng, muốn nói lại thôi, để Lâm Hải không khỏi sững sờ.

“Từ Trưởng lão, có phải có lời gì, muốn cùng vãn bối giảng hay không?” Lâm Hải nghi hoặc hỏi.

“Lâm Hải, vừa rồi Các chủ nói, muốn sau khi ngươi thông qua khảo nghiệm trung tâm, mới trọng điểm bồi dưỡng ngươi, ngươi sẽ không trách đi?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó cười lắc đầu.

“Cái này rất bình thường a, vãn bối sao lại trách móc?”

“Há, vậy là tốt rồi!” Từ Triết lúc này mới thở dài ra một hơi, những năm gần đây, thế nhưng là còn không có một cái tuyệt thế thiên tài nào vậy mà lựa chọn Phi Tinh Các giống như Lâm Hải, nếu như bởi vì cái gọi là khảo nghiệm trung thành, để trong lòng Lâm Hải bất mãn, cuối cùng tức mà chạy, vậy Phi Tinh Các lão coi như tổn thất lớn.

Bất quá, tuy Lâm Hải nói không ngại, nhưng Từ Triết cảm thấy vẫn là cần phải, hướng Lâm Hải giải thích tốt một phen.

“Lâm Hải a, khảo nghiệm mà Các chủ nói này, kỳ thực cũng không phải là nhằm vào ngươi, mà chính là toàn bộ các đệ tử vừa mới gia nhập vào thế lực lớn, cũng đều sẽ tham gia khảo nghiệm này, cũng không hạn chế tại Phi Tinh Các ta.”

“A?” Lời nói của Từ Triết, để Lâm Hải sững sờ, hơi kinh ngạc hỏi.

“Từ Trưởng lão, ngươi ý là nói, cái khảo nghiệm này, là toàn bộ các thế lực lớn trong thành Lưu Tô, cùng một chỗ tổ chức, đệ tử gia nhập những tông môn khác, cũng sẽ tham gia?”

"Cũng đúng, mà cũng không đúng!" Từ Triết cười cười, "Đệ tử mới tuyển của những thế lực lớn khác cũng tham gia, đây là khẳng định, nhưng cái khảo nghiệm này, lại không phải là do các thế lực lớn của thành Lưu Tô tổ chức."

"A? Vậy đó là..." Lâm Hải nghi hoặc hỏi.

"Cái này ngươi cũng không nên hỏi, đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết rõ." Từ Triết cũng không nói rõ tiếp cho Lâm Hải, mà chính là dùng ánh mắt tha thiết trên mặt, thật sâu liếc nhìn Lâm Hải một chút.

"Lâm Hải, ngươi là một cái bên trong trên trăm người đệ tử mà mấy năm nay ta tiếp trở về, khiến ta hài lòng nhất, ta thực vì thế mà cảm thấy tự hào, hi vọng ngươi nhất định phải thông qua khảo nghiệm, tuyệt đối không nên khiến ta thất vọng a!"

Lâm Hải nghe được, thì là chậm rãi gật gật đầu.

"Từ Trưởng lão yên tâm đi, mặc kệ phát sinh cái gì, ta đều là đệ tử của Phi Tinh Các!" Lâm Hải trịnh trọng cam kết nói, cái khác không nói, chỉ là Tinh Thần Chi Lực nồng đậm ở Phi Tinh Các này, liền không khả năng để Lâm Hải có suy nghĩ rời khỏi Phi Tinh Các, đầu quân qua chỗ khác.

"Vậy thì tốt, ngươi nghỉ ngơi đi, có chuyện tùy thời tìm ta, một tháng này cũng phải chăm chỉ tu luyện, tận hết khả năng đề cao thực lực, quá trình khảo nghiệm, vẫn là có nguy hiểm tương đối."

Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó yên lặng gật gật đầu, đem Từ Triết đưa ra ngoài, mới quay người tiến vào bên trong phòng ngủ, đóng kỹ cửa, nằm ở trên giường, nhìn trần nhà, hồi tưởng đến những gì đã trải qua trong khoảng thời gian này, không khỏi có chút cảm xúc trăm mối ngổn ngang.

"Tiến vào Địa Tiên giới hơn mấy tháng, rốt cục có một cái tràng sở tu luyện hài lòng.”

“Tại bên trong này, có Tinh Thần Chi Lực liên tục không ngừng, Tinh Thần Thánh Thể của chính mình nói không chừng chẳng mấy chốc sẽ có đột phá, tiến vào tầng thứ hai, đến lúc đó liền có thể triệu hoán Tinh Thần Khải Giáp, lực phòng ngự cũng tăng lên rất nhiều, coi như gặp được Địa Tiên, cũng có năng lực tự vệ.”

Cảm thụ được Tinh Thần Luyện Thể Quyết trong người, đang tự động vận chuyển, Lâm Hải đối với Phi Tinh Các thật sự là tương đối hài lòng.

“Đúng, điện thoại di động!”

Lâm Hải chợt nhớ tới, trước đó Từ Triết đã nói tới, điện thoại di động tại Địa Tiên giới thế nhưng là cái đồ chơi hiếm có a!

“Nhìn xem có thể dùng hay không!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một cái điện thoại di động xuất hiện tại trong tay Lâm Hải, thế nhưng là ấn nút mở máy nửa ngày, vậy mà không phản ứng chút nào.

“Ta qua, không có điện?”

Lâm Hải không còn gì để nói, cả phòng cũng không có tìm được nguồn điện ổ điện, xem ra Phi Tinh Các cũng giống như Đông Phương gia tộc, ban đêm tất cả đều là điểm nến a, thật là đủ lạc hậu.

Nếu không phải Lâm Hải nóng lòng tu luyện, thật sớm ngày đứng hàng Thiên Tiên, đoàn tụ cùng Liễu Hinh Nguyệt, cũng nghĩ đến làm ra cái đèn điện gì đó, gia tăng chút cảm giác khoa học kỹ thuật cho Địa Tiên giới, chính mình nói không chừng còn có thể kiếm lời một bút từ đó.

“Không có nguồn điện cũng không sao, nhìn ca ca nhân công nạp điện đây!”

Lâm Hải đưa tay phải ra, hai ngón tay khép lại, trong lòng khẽ kêu một tiếng.

“Điện đến!”

Ông!

Nhất thời, hồ quang điện liên tiếp, xuất hiện tại giữa ngón tay Lâm Hải, vui sướng nhảy vọt, tư tư rung động, điện lưu mãnh liệt, tại phía trên hai ngón tay của Lâm Hải, không ngừng du tẩu.

“Tu luyện công pháp hệ Lôi cũng là tốt, quả thực chính là cái nguồn điện di động loại cực lớn.” Lâm Hải không khỏi tự giễu một trận, đồng thời bỗng nhiên nghĩ đến Điện Mẫu trên Thiên Đình, con hàng này nếu là kiêm chức nạp điện, chỉ sợ so với chuyện nàng ta bán buôn nón xanh, còn dễ kiếm lời hơn một chút đi.

Ngón tay nhẹ nhàng hướng chỗ cổng nạp điện của điện thoại di động ấn một cái, nhất thời một cỗ điện lưu chui vào, Lâm Hải cẩn thận khống chế cường độ dòng điện, sợ điện lưu quá lớn, sẽ đốt cả di động.

Đồng thời, Lâm Hải lần nữa đè xuống nút mở máy, màn hình điện thoại di động sáng lên, nhất thời ô biểu tượng biểu hiện đang nạp điện sáng lên, để trong lòng Lâm Hải vui vẻ.

“Thành công!”

Lâm Hải khống chế hiệu suất nạp điện của lôi điện, thế nhưng là so với điện thoại di động trực tiếp cắm nguồn điện nạp điện, hiệu suất muốn cao hơn nhiều, cơ hồ không đến mười phút đồng hồ, lượng điện của điện thoại di động đã tràn ngập, đạt tới một trăm phần trăm

“Khởi động máy, thử một lần!” Lâm Hải lần nữa đè xuống nút mở máy, sau đó điện thoại di động liền tiến vào giao diện khởi động máy.

Chương 1515: Trắng trợn cướp đoạt, cũng chưa chắc là không thể!

“Móa, có tín hiệu!”

Sau khi điện thoại di động mở ra, Lâm Hải lập tức phát hiện, tại góc trên bên phải của màn hình điện thoại di động, vậy mà xuất hiện một cái ký hiệu nhỏ chưa bao giờ thấy qua, bên cạnh còn có mấy cái chữ nhỏ, thông báo của Địa Tiên giới!

“Mẹ nó, ngưu bức lớn, điện thoại di động của Phàm Gian giới, tại Địa Tiên giới vậy mà thật có thể dùng?”

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải lại nghĩ tới một cái vấn đề khác, đi đâu xử lý thẻ điện thoại a?

“Quay lại vẫn là hỏi Từ Triết một chút rồi nói sau.”

Lâm Hải đưa điện thoại di động cất đi, sau đó động thân ngồi dậy, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, bên người xuất hiện mười mấy khối Linh thạch.

“Bây giờ tu luyện một ngày, Linh thạch tiêu hao, đã cần mười mấy khỏa, thật đúng là đủ lãng phí a!”

Mỗi cái tay đều nắm một khỏa Linh thạch, Lâm Hải chậm rãi nhắm hai mắt lại, bắt đầu tu luyện.

Nhất thời, chân khí trong cơ thể cấp tốc vận chuyển, không ngừng đem linh khí trong Linh thạch, hút nhập vào trong người, cùng chân khí của Lâm Hải hợp thành làm một thể, dọc theo các nơi kinh mạch trong người Lâm Hải, chậm chạp du tẩu.

Mà cùng lúc đó, Tinh Thần Luyện Thể Quyết tự động vận chuyển, điên cuồng hấp thu Tinh Thần Chi Lực xung quanh, bên ngoài thân Lâm Hải trong nháy mắt rải đầy ánh sáng ngôi sao, lúc sáng lúc tối, như thật như ảo, cho người ta một loại cảm giác tinh không hư vô mênh mông.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, đảo mắt đã đến đêm khuya, bên người Lâm Hải đã thêm ra sáu viên Linh thạch bị vứt bỏ, nhưng Lâm Hải lại không có một tia dấu hiệu dừng lại, hoàn toàn đắm chìm ở trong khắc khổ tu luyện.

Nhưng, toàn bộ thế lực lớn của thành Lưu Tô, tại trong một đêm này lại triệt để không ngủ, cao tầng của các tông môn, tất cả đều tập hợp cùng một chỗ, sắc mặt kinh hãi nghe Sứ giả chiêu thu đệ tử, hồi báo tình cảnh làm cho không người nào có thể tin này.

Vô Cực Tông, trong đại sảnh nghị sự, cao tầng từ Trưởng lão trở lên không còn chỗ ngồi, mỗi cái cau mày, một mặt kinh hãi, Tông chủ càng là trầm mặc không nói, trong mắt không ngừng lấp lóe tinh quang, nhìn Trác Nhất Phàm sững sờ hơn nửa ngày, mới thật không thể tin lần nữa xác nhận nói.

“Ngươi là nói, cái kia Lâm Hải đồng tu Băng Hỏa Chi Đạo, đồng thời tất cả đều đạt đến cảnh giới đại viên mãn, còn có thể đem Băng Hỏa hòa làm một thể, phát ra uy lực cường đại thật không thể tin?”

Trác Nhất Phàm vội vàng thi lễ một cái thật sâu, mang theo ánh mắt cũng rất khó hiểu, hướng Tông chủ mở miệng nói.

“Hồi Tông chủ, xác thực như thế, các thế lực lớn bên trong thành Lưu Tô, rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy, hơn nữa cũng là thời khắc Lâm Hải giao thủ cùng Triển Thông, thi triển ra Băng Hỏa Chi Đạo, nếu Tông chủ không tin, đem Triển Thông gọi tới hỏi một chút liền biết rõ, hơn nữa, Thành chủ thành Lưu Tô Hứa Quang Thuần, ở thời khắc mấu chốt cũng xuất hiện.”

“A?” Tông chủ Vô Cực Tông sững sờ, sau đó vội vàng hỏi nói, “ Hứa Quang Thuần, nói cái gì?”

“Ông ta từ trong tay Triển Thông, cứu Lâm Hải ra, chỉ nói một câu, Lâm Hải không thể chết!”

Tông chủ Vô Cực Tông nghe xong, đôi mày gắt gao nhăn lại, qua hồi lâu, mới chậm rãi gật gật đầu.

“Ta hiểu, tất cả đi xuống đi, việc này đừng có nhắc lại nữa!” Tông chủ Vô Cực Tông, hướng phía mọi người khoát khoát tay, các cao tầng trong Vô Cực Tông này, nhất thời mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, một trận mộng bức, không biết cái mà Tông chủ gọi là hiểu, là chỉ cái gì?

Bất quá, bọn họ cũng không dám hỏi, đành phải cung kính thi lễ một cái, trong lòng mang theo chấn kinh đối với chuyện Băng Hỏa có thể tương dung, cùng nghi hoặc thật sâu với câu ta hiểu kia của Tông chủ, đứng dậy rời đi.

Thẳng đến lúc này, trên mặt Tông chủ Vô Cực Tông, mới lộ ra một tia ngưng trọng, trong mắt lấp lóe tinh mang.

“Xem ra, phải đi gặp Hứa Quang Thuần!”

Bá một tiếng, thân ảnh của Tông chủ Vô Cực Tông, biến mất tại chỗ. Cùng lúc đó, những tông môn thế lực lớn khác trong thành Lưu Tô, cơ hồ cũng đang tiến hành hội nghị giống vậy, bất quá cùng Vô Cực Tông khác biệt là, rất nhiều tông môn khi nghe Sứ giả trở về báo cáo, Lâm Hải vậy mà có thể đem Băng Hỏa tương dung, sau khi hết khiếp sợ ngắn ngủi, những cao tầng của tông môn này, rất nhiều đều lộ ra biểu lộ tham lam.

“Trái ngược với lẽ thường, cái uy lực kia tất nhiên sẽ vượt qua thường quy, nếu là đem thuật này chiếm được, thực lực nhất định sẽ tăng nhiều!”

Trong lúc nhất thời, trong lòng rất nhiều tông môn, tất cả đều treo lên chủ ý với phương pháp để Băng Hỏa Chi Đạo cùng tồn tại của Lâm Hải.

Một đêm này, rất nhiều tông môn đều là không ngủ, Phi Tinh Các cũng không ngoại lệ, những tông môn khác khai hội thảo luận sự tình của Lâm Hải, đồng thời phòng nghị sự của Phi Tinh Các, cũng đang tổ chức hội nghị giống như vậy.

“Tông chủ, nếu Lâm Hải đã gia nhập Phi Tinh Các ta, như vậy thì không thể có tư tâm đối với Phi Tinh Các ta, nhất định phải để hắn đem phương pháp để Băng Hỏa Chi Đạo cùng tồn tại, hiến cho tông môn, cộng đồng tu hành, dạng này đệ tử của Phi Tinh Các ta, tuyệt đối sẽ có lợi ích khổng lồ.”

Một cái Trưởng lão bên trong, mặt mũi tràn đầy kích động, con mắt lóe ra quang mang cuồng nhiệt, hướng Các chủ khuyên can nói.

“Không thể!”

Lão vừa mới dứt lời, Từ Triết liền vội vàng đứng lên, đưa ra ý kiến phản đối.

“Giới Tu Hành luôn luôn có quy định bất thành văn, công pháp pháp bảo mà cá nhân bởi vì cơ duyên mà đạt được, đều là vật tư nhân, không cần nộp lên tông môn, hơn nữa yêu cầu tìm hiểu công pháp pháp bảo của người khác, cũng là kiêng kỵ của người tu hành, nếu quả thật muốn làm như thế, chỉ sợ Lâm Hải sẽ trở mặt tại chỗ, bị tức giận mà đi!”

“Hừ, tại Phi Tinh Các ta, há lại để hắn muốn đi liền có thể đi.” Trưởng lão nói chuyện trước đó, con mắt phát lạnh, lạnh lùng nói nói.

Từ Triết nhất thời chau mày, mặt lộ vẻ không vui, thở phì phì hừ lạnh một tiếng.

“Đại Trưởng lão, lời này của ngươi liền nói không đúng, chẳng lẽ nếu như Lâm Hải không đáp ứng, ngươi còn muốn trắng trợn cướp đoạt sao?”

Đại Trưởng lão đối mặt với chất vấn của Từ Triết, không sợ chút nào, ngược lại trong mắt lóe lên một đạo hàn mang, khóe miệng nhếch lên, mặt lộ vẻ dữ tợn.

“Nếu như hắn thật không biết tốt xấu, chính là trắng trợn cướp đoạt, cũng chưa chắc là không thể!”

“Ngươi...” Từ Triết nhất thời đại nộ, “Lâm Hải chính là tuyệt thế thiên tài, tồn tại vượt qua cả Triển Thông, có thể lựa chọn Phi Tinh Các chúng ta, tuyệt đối là may mắn của chúng ta, ngươi chẳng những không yêu quý giữ gìn gấp đôi, còn muốn cường cướp công pháp của người ta, cái này nếu là truyền đi, Phi Tinh Các ta có mặt mũi nào mà đặt chân.”

“Hừ, vì lợi ích của Phi Tinh Các, chẳng cần phải chú ý nhiều, cùng lắm là sau đó, mỗi tháng cho thêm hắn một ít Linh thạch, để đền bù tổn thất!”

“Ngươi, ngươi... Ta quyết không cho phép ngươi làm như vậy!” Từ Triết tức đến ria mép cũng run rẩy, Lâm Hải là do lão đưa vào Phi Tinh Các, hơn nữa đối với mình luôn luôn tôn kính, nếu Đại Trưởng lão thật làm như thế, để lão còn mặt mũi nào mà đi gặp Lâm Hải.

“Hừ, ngươi ngăn được sao?” Đại Trưởng lão lạnh lùng hừ một cái, khinh thường nói.

“Tốt, không được ầm ĩ!” Các chủ Phi Tinh Các chắp hai tay sau lưng, đôi mày khóa thành một đoàn, quát lớn một tiếng, Đại Trưởng lão cùng Từ Triết, lúc này mới đình chỉ tranh luận, hai người trừng mắt lẫn nhau, đều không phục.

“Bất luận kẻ nào, cũng không cho phép yêu cầu phương pháp để Băng Hỏa Chi Đạo cùng tồn tại của Lâm Hải, hết thảy, chờ một tháng sau rồi lại nói!”

“Đều tán đi!” Nói xong, Các chủ Phi Tinh Các vung tay lên, mọi người lúc này mới tán đi.

Sau khi mọi người đi, Các chủ Phi Tinh Các, mới than nhẹ một tiếng, ánh mắt lộ ra thần sắc phức tạp.

“Lâm Hải, một tháng sau, ngươi cũng tuyệt đối không nên khiến ta thất vọng a, nếu như ngươi đối với Phi Tinh Các trung thành, ta nhất định sẽ toàn lực vun trồng ngươi, hơn nữa cam đoan không cho bất luận kẻ nào làm thương tổn ngươi.”

“Chỉ là... Nếu như ngươi như không thông qua khảo nghiệm, thì cũng đừng trách ta, thủ đoạn độc ác!”

Một đêm tu luyện, phút chốc mà qua, lúc Lâm Hải lần nữa mở mắt ra, sắc trời đã là sáng lên.

“Đông đông đông!”

Ngoài cửa, bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

“Lâm Hải, tỉnh chưa?” Thanh âm của Từ Triết, vang lên tại bên ngoài.

Lâm Hải vội vàng đứng dậy, đi tới cửa mở cửa ra, liền nhìn Từ Triết đứng ở trước cửa, mang trên mặt một tia lo âu.

“Từ Trưởng lão, có chuyện gì sao?” Lâm Hải hơi kinh ngạc, không biết Từ Triết phiền não vì chuyện gì?

Từ Triết động động miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng trong lòng than nhẹ một tiếng, cuối cùng không có đem sự tình ngày hôm qua, cáo tri cho Lâm Hải.

“Không có gì, cũng là ghé thăm ngươi một chút, có gì cần, ta để hạ nhân an bài?” Từ Triết cười nhạt nói.

“Từ Trưởng lão khách khí, bên trong này cũng rất tốt, ta rất thích ứng!” Lâm Hải hướng Từ Triết khách khí cười một tiếng, ném qua một cái ánh mắt cảm kích.

“Vậy là tốt rồi, vậy ta sẽ không quấy rầy ngươi!” Từ Triết quay người, liền muốn rời khỏi.

“Chờ một chút!” Lâm Hải vội vàng đem Từ Triết ngăn lại, sau đó đột nhiên đóng cửa lại.

“Từ Trưởng lão, ta có một chuyện, muốn nhờ ngươi chỉ giáo!”

Chương 1516: Phiêu Lưu Bình

“Có chuyện gì, ngươi nói là được!” Từ Triết cười cười, nói nói.

“Là như thế này?” Lâm Hải đem nghi vấn liên quan tới điện thoại di động trong nội tâm, hỏi ra.

“Tỉ như ta có một cái điện thoại di động, thì đi đâu để xử lý thẻ a?”

“Xử lý thẻ? Xử lý cái thẻ gì?” Từ Triết một mặt mờ mịt, có chút choáng váng.

“Ách... Liền, cũng là cái thẻ SIM kia a, thứ thả tại bên trong điện thoại, thời điểm gọi điện thoại cần dùng, số mà một cái điện thoại di động nào gọi cho ngươi, cũng là cái thẻ kia.” Lâm Hải tận lực đem lời nói nói ngắn gọn rõ ràng.

“Gọi điện thoại là có ý gì? Điện thoại di động còn có số sao?” Từ Triết nghe xong Lâm Hải giải thích, càng thêm mộng bức.

“A?” Lâm Hải một mặt kinh ngạc, mẹ nó, không thể nào, Từ Triết làm sao liền gọi điện thoại cùng số điện thoại di động cũng không biết?

Bỗng nhiên, Lâm Hải nghĩ đến một cái khả năng, con mắt trong nháy mắt liền mở thật lớn.

“Từ Trưởng lão, ngươi có thể nói cho ta biết trước, điện thoại di động có những cái công năng gì hay không?”

“Công năng của điện thoại di động, cũng là phát Weachat, ngàn dặm thông báo a.” Từ Triết đối với vấn đề mà Lâm Hải hỏi này, rất là không hiểu, Lâm Hải không là đã gặp qua điện thoại di động, cũng biết Weachat à, làm sao lại liền cái này cũng không biết?

Phốc!

Lâm Hải nghe được, kém chút nằm trên đất, mẹ nó, quả nhiên bị chính mình đoán đúng.

Cái điện thoại di động của Địa Tiên giới này, vậy mà thật cùng đồ của Sở Lâm Nhi không khác nhau lắm, chẳng những ngoại hình cũng đần kém cỏi như vậy, liền công năng cũng giống nhau, trừ phát Weachat, cái gì cũng làm không được.

“Há, đúng!” Rất nhanh, Từ Triết tựa hồ lại nghĩ tới cái gì đó, bổ sung nói.

“Ta từng nghe Tông chủ nói qua, có chút điện thoại di động cao cấp, là có công năng tiêu khiển giải trí, chỉ bất quá loại điện thoại di động kia lại càng thêm đắt đỏ, toàn bộ thành Lưu Tô, tựa hồ chỉ có Thành chủ Hứa Quang Thuần cùng Tông chủ của tông môn nhất lưu, mới dùng loại kia.”

“Ách... Cái này cũng gọi cao cấp?” Lâm Hải bỗng nhiên có chút muốn cười, lúc trước gặp được Sở Lâm Nhi, Sở Lâm Nhi giống như cũng là nói như thế, giống như điện thoại di động của phụ thân Sở Giang Vương nàng, liền có cái trò chơi nhỏ cực kỳ nhàm chán.

Về sau, Lâm Hải vì điện thoại di động của Sở Lâm Nhi lắp thêm Cờ caro, sau đó là đấu địa chủ, về sau lại là Game online Vương giả...

Trong lúc nhất thời, Lâm Hải có chút thất thần, trong đầu kìm lòng không được hiện ra khuôn mặt yêu diễm đến cực hạn của Sở Lâm Nhi này, cùng bộ dáng điêu ngoa tùy hứng, hoạt bát xinh xắn, một cỗ tình cảm nhớ nhung, không tự chủ được mà xông tới.

“Rất lâu không gặp nha đầu kia, cũng không biết gần nhất qua thế nào?” Lắc đầu, Lâm Hải thầm cười khổ, Hinh Nguyệt mà mình yêu đã rời đi chính mình, Sở Lâm Nhi cùng mình vui cười đùa giỡn thân mật vô gian, cũng có chuyện phải trở về Địa Phủ, một đám người nhà bằng hữu của chính mình, tất cả cũng đều tại Phàm Gian giới, lưỡng giới cách xa nhau vô pháp gặp mặt, nhớ tới những cái này, chính mình thật đúng là đủ khổ bức.

Cưỡng ép đem thương cảm đột nhiên xông tới trong lòng khu trừ đi, Lâm Hải tiếp tục hướng Từ Triết hỏi.

“Từ Trưởng lão, Weachat bên trên điện thoại kia, đăng ký như thế nào đâu?.”

Lâm Hải nhớ kỹ, Weachat giống như trói chặt vào số điện thoại di động, cũng không quá chú ý, không có số điện thoại di động có thể đăng ký hay không?

“Ngươi thật hỏi đúng người rồi!” Từ Triết cười ha ha, “Cái này vô cùng đơn giản, bộ điện thoại cơ động ở Phi Tinh Các chúng ta này, chính là do ta thân thủ đăng ký Weachat.”

“Sau khi Weachat mở ra, sẽ tự động bắn ra một nghiệm chứng phân biệt mặt người, thông qua nghiệm chứng, Weachat liền tự động đăng ký thành công, mà ảnh chân dung cùng tên trên Weachat, cũng sẽ tự động biểu hiện.”

“Bộ điện thoại cơ động ở Phi Tinh Các chúng ta này, biểu hiện bên trên Weachat cũng là tên cùng ảnh chân dung của ta đây.” Nâng lên điểm này, trên mặt Từ Triết tự hào mỉm cười, lộ ra cực kỳ đắc ý.

“Nguyên lai là dạng này a.” Lâm Hải gật gật đầu, “Đa tạ Từ Trưởng lão chỉ điểm, Lâm Hải đã rõ!”

“Ừm, có chuyện gì, có thể tùy thời tìm ta!” Từ Triết cười cười, lúc này mới quay người rời đi.

Mà Lâm Hải lại lần nữa đóng cửa lại, đem điện thoại di động lấy ra trước, điểm kích Weachat một chút.

“A, giao diện của Weachat, vậy mà khác biệt với Phàm Gian giới!” Lâm Hải rất nhanh liền phát hiện ra dị thường, Weachat của Phàm Gian giới, vừa mở ra là có hình người đứng tại phía dưới tinh cầu, mà Weachat của Địa Tiên giới, lúc mở ra là một cái thân ảnh mơ hồ, ngồi xếp bằng tại phía dưới tinh cầu, đỉnh đầu đỉnh lấy vòng ánh sáng cực lớn, một bộ dáng bảo tướng trang nghiêm.

Tích!

Đột nhiên, Weachat truyền đến một tiếng vang.

“Weachat lần đầu mở ra, chưa tiến hành đăng ký thực danh, có muốn lập tức đăng ký không?”

Lâm Hải cúi đầu nhìn lại, đã thấy trên màn hình điện thoại di động, vậy mà xuất hiện một cái khung vuông mà xung quanh mép lóe ra quang mang, mà bên trong khung vuông, viết mấy cái chữ nhỏ.

“Đem mặt nhắm ngay nơi đây, để Weachat tiến hành phân biệt.”

“Có chút ý tứ!” Lâm Hải không khỏi cười một tiếng, nghĩ không ra điện thoại di động ở Địa Tiên giới làm không ra thế nào, cái Weachat này còn rất cao cấp a, đăng ký thế mà thật sự là phân biệt bằng mặt người, cũng không biết là do vị đại năng nào phát minh.

“Chẳng lẽ là Trấn Nguyên Đại Tiên sao?”

Trong đầu Lâm Hải, đột nhiên toát ra một cái tên, bên trong ghi chép của Tây Du Ký, Trấn Nguyên Đại Tiên chính là lão tổ Địa Tiên a, tại nhất giới này chỉ sợ cũng chỉ có lão là ngưu bức đi.

Bất quá, Lâm Hải cũng chính là tùy ý ngẫm lại, dù sao Tây Du Ký là thần thoại truyền thuyết, nhân vật bên trong chưa hẳn tất cả đều đã tồn tại, cái Trấn Nguyên Đại Tiên này có lẽ cũng có khả năng là hư cấu.

“Không!”

Lâm Hải trực tiếp lựa chọn không, cự tuyệt đăng ký, điện thoại di động của mình thế nhưng là trên trời dưới đất cũng thông được, không cần thiết phải đăng ký một lần nữa.

Hơn, nhìn góc trên bên phải của điện thoại di động có mấy cái chữ “thông báo của Địa Tiên giới”, Lâm Hải lớn gan suy đoán, đăng ký xong, đoán chừng cũng là chỉ có thể liên thông với Địa Tiên giới, theo điện thoại di động bật hack này của chính mình, hoàn toàn không cách nào so sánh được.

“Đúng, còn không có chú ý điện thoại của ta kia, viết là cái gì đây!” Vừa nghĩ tới mấy chữ “thông báo của Địa Tiên giới”, Lâm Hải vội vàng đem điện thoại di động của mình lấy ra, hướng phía góc trên bên phải nhìn lại.

“Đậu phộng, quả nhiên biến đổi!”

Trước đó tại Phàm Gian giới, biểu hiện trên điện thoại di động của Lâm Hải là điện tín Hoa Hạ cùng liên thông Hoa Hạ, bây giờ lại đã biến thành một dạng ký hiệu giống như một cái điện thoại di động khác, chỉ là không có mấy chữ "thông báo của Địa Tiên giới", mà chính là trống rỗng.

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động, điện thoại di động của mình, có thể liên thông Thiên Đình, cũng có thể liên thông Địa Phủ, cho đến trước mắt, cũng là còn không có bạn tốt ở Địa Tiên giới đâu, cũng không biết có thể cùng Địa Tiên giới cũng liên thông hay không?

"Thử một lần!" Trong lúc nhất thời, Lâm Hải nổi lòng hiếu kỳ lên, chuẩn bị thêm cái bạn tốt ở Địa Tiên giới, thử một chút.

"Thêm ai đây?" Rất nhanh, Lâm Hải lại sầu muộn, điện thoại di động ở Địa Tiên giới khan hiếm như thế, chính mình tìm ai để thêm a.

"Các chủ Phi Tinh Các?" Khẳng định không được, nếu điện thoại di động tại Địa Tiên giới đã thuộc về đồ vật trân quý, Lâm Hải còn không muốn để cho người biết rõ, bên trong tay mình có điện thoại di động, để tránh có phiền toái gì đó.

"Từ Triết?" Cũng không được, cái kia là cơ động, thuộc về công cộng, ai biết bây giờ đang bên trong tay người nào?

"Đậu phộng, vậy làm sao bây giờ a?" Lâm Hải lập tức bị làm khó, Nhưng rất nhanh, Lâm Hải vỗ ót một cái, có biện pháp.

"Bình thường chỉ nói chuyện phiếm, ít chơi Weachat, cũng đem công năng Phiêu Lưu Bình cùng Rung Một Cái, cho quên!"

Lâm Hải vội vàng mở Weachat bên trên điện thoại di động của mình ra, điểm kích phát hiện - Rung Một Cái!

Ken két - cạch!

Theo âm thanh Rung Một Cái vang lên, Lâm Hải rất nhanh liền lắc đến một người, cúi đầu xem xét, Lâm Hải kém chút nôn.

"Quỷ thắt cổ Tiểu Miên Miên, đến từ Địa Phủ, cách xa nhau... kilomet."

Mẹ nó, làm sao con mẹ nó lại lắc đến Địa Phủ qua. Nhìn ảnh chân dung khủng bố của cái Tiểu Miên Miên này, đầu lưỡi dài to đưa ra, con mắt lồi lồi, thất khiếu chảy máu, sắc mặt trắng bệch, so với Lệ quỷ Thường Tú Lệ còn khiếp người hơn, đổi thành người bình thường, đoán chừng trực tiếp hoảng sợ đến chảy nước tiểu.

"Này, soái ca, ước hẹn à, tiền phòng ta ra nha!" Tiểu Miên Miên hướng phía Lâm Hải chào hỏi, phía sau xin mang theo một cái biểu lộ câu dẫn.

"Ước em gái ngươi!" Lâm Hải trực tiếp đem con hàng này xóa, quá con mẹ nó ngán.

Lại lắc!

Ken két - cạch!

"Tiểu Hồng Mạo, đến từ thành phố Vân Châu Hoa Hạ của Phàm Gian giới, cách xa nhau... kilomet."

"Móa, lại lắc về Hoa Hạ qua!"

Lâm Hải không còn gì để nói, tiếp tục lắc lắc.

Ken két - cạch!

"Ma Lễ Thanh, đến từ Thiên Đình, cách xa nhau... kilomet."

Con mắt Lâm Hải lập tức liền thẳng, nhìn tấm ảnh chân dung quen thuộc bỉ ổi này, Lâm Hải quả thực im lặng.

"Hắc hắc hắc, Đại Tiên, ngươi cũng chơi Rung Một Cái a, thế nào, gần nhất có thu hoạch gì không, hẹn đến mấy cái? Trao đổi một chút kinh nghiệm thôi, ta tối hôm qua hẹn đến một cái muội tử, phong tao không được, quan trọng làm việc thật quá tốt, thật con mẹ nó đã nghiền a, chậc chậc chậc!”

Ma Lễ Thanh nhất thời hướng Lâm Hải chủ động treo lên chào hỏi, phía sau còn mang theo một cái biểu lộ bỉ ổi nhíu lông mày.

“Ọe ~” Lâm Hải kém chút nôn, vị Tiên cô nào khẩu vị nặng như vậy a, thậm chí ngay cả dạng như Ma Lễ Thanh này cũng ước, thật con mẹ nó là không ăn kiêng a.

“A, Đại Tiên, vị trí địa lý của ngươi, làm sao biểu hiện không biết a, ngươi làm sao thiết trí?” Ma Lễ Thanh bỗng nhiên phát hiện không hợp lý, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải mặc kệ y, trực tiếp đem khung chat của y đóng lại.

Ken két - cạch!

Lâm Hải tiếp tục lắc a lắc, sau mười mấy phút, Lâm Hải khóc.

Lắc nửa ngày, Thiên Đình Địa Phủ Phàm Gian giới, tất cả đều lắc đến thật nhiều cái, hết lần này tới lần khác liền không có Địa Tiên giới, cũng thật sự là say.

“Điện thoại di động ở Địa Tiên giới, xem ra là thật ít a, Rung Một Cái đều không người chơi.”

Lâm Hải thật sự là im lặng, Rung Một Cái không được, vậy nhìn xem Phiêu Lưu Bình thế nào?

Lâm Hải mang vẻ mong đợi, mở Phiêu Lưu Bình ra, ngẫu nhiên vơ vét được một cái bình nhỏ, mở ra xem, nhất thời hai mắt tỏa sáng, lộ ra biểu lộ kinh hỉ.

“Ha ha, nguyên lai Địa Tiên giới, lưu hành chơi Phiêu Lưu Bình

a!”

Chương 1517: Đồng bệnh tương liên, thêm ta!

Lâm Hải nhìn cái bình bị vớt lên, chính là tới từ Địa Tiên giới.

“Xem trước một chút bên trong nói là cái gì!”

Lâm Hải đem bình mở ra, một hàng chữ đập vào mi mắt.

“Trơ mắt nhìn người yêu nhất rời đi, biến mất tại tận cùng thế giới, từ đó trời nam đất bắc, lại khó gặp nhau, ngươi biết rõ tâm của ta, có bao nhiêu đau không?”

Lâm Hải xem hết lời nói bên trong cái bình, trái tim bỗng nhiên co lại, thân ảnh của Liễu Hinh Nguyệt, lập tức hiển hiện trong đầu, đau xót một mực cưỡng ép áp chế ở ở sâu trong nội tâm, trong nháy mắt phun trào, để Lâm Hải lòng như đao cắt.

“Ta biết, ta làm sao lại không biết đâu!”

Lâm Hải kìm lòng không được, hồi phục một cái tin, cho chủ nhân của cái bình, sau đó thân thể mềm nhũn, ngã xuống giường, hai mắt khép kín, một vòng thanh lệ chậm rãi lưu lại.

“Hơn một năm, Hinh Nguyệt, em có khỏe không? Anh thật rất nhớ em, rất muốn hiện tại liền gặp được em, gắt gao đem emôm bên trong ngực, cũng không tách ra nữa!”

Lâm Hải ngăn không được nước mắt rơi như mưa, trong lòng bi thương vạn phần, vốn cho là có thể thông qua điên cuồng tu luyện, chuyển đi tư niệm thật sâu của chính mình đối với Liễu Hinh Nguyệt, từ đó hóa giải bi thương trong nội tâm.

Không nghĩ tới, một câu đơn giản như vậy, nhưng trong nháy mắt đã làm tan rã nội tâm một mực phong bế của Lâm Hải, tất cả lạnh nhạt cùng bình tĩnh trước đó, căn bản chính là lừa mình dối người, lúc Liễu Hinh Nguyệt rời đi, đau thấu tim gan thâm nhập vào cốt tủy này, nguyên lai chỉ là bị chôn giấu thật sâu, cho tới bây giờ đều chưa từng biến mất.

"Ha ha, không ngờ lại có người sẽ biết rõ?" Chủ nhân của Phiêu Lưu Bình, đột nhiên hồi âm tin tức.

Lâm Hải lau lau nước mắt, tự giễu cười một tiếng, người đã bao lớn, vậy mà còn khóc lóc chảy nước mũi.

Khe khẽ thở dài, Lâm Hải đưa điện thoại di động cầm lấy, nhìn hồi âm của chủ nhân Phiêu Lưu Bình một chút, không biết vì sao, tại bên trong câu chữ, tựa hồ cảm nhận được nội tâm của chủ nhân Phiêu Lưu Bình, một cỗ tuyệt vọng thật sâu, liền giống như tình cảnh chính mình lúc trước, trơ mắt nhìn Liễu Hinh Nguyệt rời đi.

"Ta và ngươi, hẳn là trải qua chuyện giống như nhau." Tựa hồ là có loại cảm giác đồng bệnh tương liên, cũng có thể là do Lâm Hải kiềm chế tình cảm quá lâu, giờ khắc này hắn đặc biệt muốn tìm người để thổ lộ hết.

"Muốn nghe cố sự của ra sao?" Lâm Hải chuẩn bị đối với một người xa lạ này, mở rộng cửa lòng.

"Ngươi nói đi?" Đối phương hồi âm rất đơn giản.

"Hơn một năm trước, người yêu của ta là Liễu Hinh Nguyệt, đã rời khỏi ta..."

Bi thương trong nội tâm của Lâm Hải, giống như nước thủy triều, lập tức tìm tới chỗ tháo nước, từ lúc gặp gỡ quen biết Liễu Hinh nguyệt, đến vui kết liền cành, lại đến lúc Liễu Hinh Nguyệt nhẹ lướt đi, thậm chí quên đi chính mình, toàn bộ quá trình, cùng tuyệt vọng bi thương của chính mình, giảng thuật một lần. Một bên không ngừng đánh chữ kể lại, những tràng cảnh đã từng trải qua này, cũng trôi qua như phim, xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải, âm thanh dung mạo của Liễu Hinh Nguyệt, thời điểm hai người ở chung hạnh phúc ngọt ngào, thời điểm tách ra sinh không thể yêu, giống như mới tái hiện ngày hôm qua, thật sâu nhói nhói đâm vào trái tim Lâm Hải, bất tri bất giác đã nước mắt ướt áo.

Một hơi đem đủ loại trải qua, tất cả đều giảng thuật ra, trong lòng Lâm Hải tựa như thả xuống một khối đá lớn, bi thương đau đớn, đồng thời cũng cảm thấy một cỗ nhẹ nhõm khó được, cảm giác đem tình cảm một mực giấu ở trong lòng, thật sự là quá kiềm chế.

Lâm Hải chờ rất lâu, bên Phiêu Lưu Bình kia vậy mà không phản ứng chút nào, sau một trận kinh ngạc, Lâm Hải không khỏi lắc đầu cười khổ.

“Chính mình cái này là thế nào, lại đem một người xa lạ, xem như cái thùng phát tiết, ai nguyện ý nghe những sự tình không liên quan đến bản thân này a?”

Ngay tại lúc Lâm Hải coi là, chủ nhân của Phiêu Lưu Bình đã đóng đối thoại, đột nhiên leng keng một tiếng, Weachat vang lên, là thanh âm có người cầu tăng thêm bạn tốt.

“Ừm?”

Lâm Hải kết nối thông tin xem xét ghi chép, lập tức nhìn thấy một bức ảnh chân dung mỹ nữ tuyệt thế cao quý thanh lãnh, như Cửu Thiên Tiên Tử, cầu tăng thêm chính mình làm bạn tốt, mà tên của đối phương là, Liễu Như Yên!

“Là nàng ta!”

Lâm Hải sững sờ, Phiêu Lưu Bình của Địa Tiên giới, cùng Phàm Gian giới không giống nhau lắm, vừa có thể chào hỏi, cũng có thể trực tiếp tăng thêm bạn tốt, chỉ là thời điểm chào hỏi, sẽ không nhìn thấy ảnh chân dung, chỉ có thể nhìn thấy tên.

Lâm Hải lập tức liền nhận ra cái tên này, Liễu Như Yên, chính là người mới vừa rồi thông qua Phiêu Lưu Bình nói chuyện phiếm cùng chính mình, chỉ là không nghĩ tới, lại là con gái, vẫn là một cái mỹ nữ như thế.

“Đồng bệnh tương liên, thêm ta!” Đây là tin tức nghiệm chứng mà Liễu Như Yên cầu tăng thêm bạn tốt, gửi đi.

“Thông qua!” Lâm Hải vốn là muốn thêm người của Địa Tiên giới để thử một chút, huống chi đối phương còn nói đồng bệnh tương liên cùng mình, lại trò chuyện lâu như vậy, Lâm Hải không cần thiết cự tuyệt.

“Ngươi thông qua yêu cầu thêm bạn tốt của Liễu Như Yên, hiện tại các ngươi có thể nói chuyện phiếm.”

Liễu Như Yên: (một loạt biểu lộ thút thít)

Lâm Hải vừa mới thông qua, tin tức của Liễu Như Yên liền phát tới, chỉ là để Lâm Hải có chút không biết trả lời như thế nào.

Liễu Như Yên: Chuyện của người, khiến ta nhìn mà bên trong trái tim thật đau đau quá, người ta yêu nhất, cũng cách ta đi xa. (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi là, vừa mới thất tình?

Liễu Như Yên: Không phải thất tình, người ta yêu, chiến tử!

“Ách...” Thần sắc Lâm Hải nhất thời ảm đạm, nghĩ không ra cái Liễu Như Yên này, so với chính mình còn muốn thảm hơn.

Phía bên mình, Liễu Hinh Nguyệt chỉ là tạm thời rời khỏi chính mình, chỉ cần mình đứng hàng Thiên Tiên, liền có thể một lần nữa gặp lại Liễu Hinh Nguyệt, mà người yêu của Liễu Như Yên, thì đã cùng nàng âm dương tương cách.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chuyện cũ đã qua, nén bi thương đi. (phía sau là một cái biểu lộ chắp tay trước ngực)

Liễu Như Yên: Đều đã là sự tình mười năm trước, lúc ấy thật nghĩ hết hy vọng cũng có, hiện tại đã tốt hơn nhiều, cảm tạ ngươi đã quan tâm, đúng, lúc trước ngươi nói, ngươi đến từ Phàm Gian giới?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng, Phàm Gian giới! Ta cùng Hinh Nguyệt, cũng là người của Phàm Gian giới?

Liễu Như Yên: Xác thực nghe nói thông đạo giữa Phàm Gian giới cùng Địa Tiên giới, vừa mới mở ra, có cơ hội ta sẽ qua Phàm Gian giới mở mang kiến thức phong quang một chút.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, lúc nào qua mà nói, ta sẽ làm người dẫn đường cho ngươi. (phía sau là một cái biểu lộ mỉm cười)

Liễu Như Yên: n, vậy là nói xong, đến lúc đó không thể chống chế u!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nam tử hán đại trượng phu, một lời nói ra, tứ mã nan truy!

Liễu Như Yên: Ha ha, hôm nay nhận biết ngươi, còn nghe chuyện cũ của ngươi, thật vui vẻ, ta trong hiện thực, cũng không có bằng hữu gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vui vẻ là được rồi, về sau ta chính là bằng hữu của ngươi. (phía sau là một cái biểu lộ nắm tay)

Đồng dạng trải qua chuyện mất đi người yêu, để Lâm Hải đối với cái Liễu Như Yên này, không khỏi có một tia cảm giác thân cận, tuy hi vọng gặp mặt không lớn, nhưng làm dân mạng, lúc tư niệm người yêu, thổ lộ hết một chút với nhai cũng là sự tình không tệ.

Liễu Như Yên: n, từ hôm nay, chúng ta là bằng hữu! (phía sau là một cái biểu lộ nắm tay)

Liễu Như Yên: Đúng, ảnh chân dung của ngươi thật là lạ a, làm sao tướng mạo mơ hồ không rõ, lúc ngươi đăng ký Weachat, là thông qua chứng nhận phân biệt mặt người thế nào vậy?

“Ách, có sao?”

Lâm Hải sững sờ, ảnh chân dung Weachat của chính mình, rất rõ ràng a, chẳng lẽ hình nàng nhìn thấy, cùng mình nhìn thấy không giống nhau sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng, ngươi nhìn tên Weachat của ta, kêu là cái gì?

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động, nhớ đến một chuyện.

Liễu Như Yên: Tên gọi... Tiểu Hồ Đồ Tiên!!! (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

“Quả là thế!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Mà bên Liễu Như Yên kia, lại đã chấn kinh, lập tức lại phát tới tin tức.

Liễu Như Yên: Lâm Hải, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ ngươi là... Thần tiên?

Chương 1518: Đưa ta tiền mồ hôi nước mắt!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nào có a, ta chính là một người bình thường, sở dĩ có dạng biểu hiện này, là bởi vì điện thoại di động của ta có vấn đề.

Lâm Hải cũng không biết nên giải thích như thế nào, đành phải đem nguyên nhân quy kết tới bên trên điện thoại di động.

Liễu Như Yên: Điện thoại di động có vấn đề? Điện thoại di động không phải đều là giống nhau sao? (phía sau là một biểu lộ nghi hoặc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không, điện thoại di động chia ra rất nhiều loại, có cao cấp cùng phổ thông, mà ta là cao cấp nhất. (phía sau là một cái biểu lộ đắc ý)

Liễu Như Yên: Cắt, khoác lác, ta vậy mới không tin! (phía sau là một cái biểu lộ bĩu môi)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi không tin? Vậy điện thoại di động của ngươi, có thể chơi trò chơi sao?

Liễu Như Yên: Ngươi là nói loại tiêu khiển giải trí kia sao? Đương nhiên là có thể đâu, điện thoại di động của ta cũng là phiên bản cao cấp nhất, bên trên có so lớn nhỏ đây.

Phốc!

Mang cái loại trò chơi so lớn nhỏ không có hàm lượng kỹ thuật này nói ra, gọi là phiên bản cao cấp nhất mà cũng không cảm thấy ngại sao?

Lâm Hải bĩu môi một cái, trực tiếp từ bên trong điện thoại di động tìm tới một cái trình tự lắp đặt Cờ caro, gửi qua cho Liễu Như Yên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lắp đặt, nhìn xem đây là cái gì! (phía sau là một cái biểu lộ đắc ý)

Cái trình tự Cờ caro này, vẫn là lúc trước lắp đặt cho Sở Lâm Nhi rồi lưu lại, Sở Lâm Nhi khi đó cũng mê quá sức, thẳng đến khi Lâm Hải lại cài cho đấu địa chủ, Sở Lâm Nhi mới đem Cờ caro đào thải ném qua một bên.

Đồng dạng là giải trí thiếu thốn, nếu Cờ caro đã có thể chinh phục Sở Lâm Nhi, liền chưa hẳn không chinh phục được Liễu Như Yên!

Liễu Như Yên: Cái gì gọi là lắp đặt? (phía sau là một cái biểu lộ mờ mịt)

Phốc!

Lời nói của Liễu Như Yên, để Lâm Hải không còn gì để nói, chậm rãi lắc đầu.

“Cũng đúng, điện thoại kia của nàng liền chỉ có một cái so lớn nhỏ, cũng đều là cao cấp nhất, đoán chừng vẫn là điện thoại di động tự mang, nào hiểu được Trang APP của bản thân a.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi trực tiếp điểm mở, ấn lắp đặt, sau đó không ngừng làm theo bước kế tiếp là được.

Liễu Như Yên: Tốt, ta thử một chút!

Liễu Như Yên không kịp chờ đợi mà đi nếm thử, chỉ chốc lát tin tức lại lần nữa phát đưa tới.

Liễu Như Yên: Oa! Oa oa! Oa oa oa!

“Ách...” Cả người Lâm Hải nhất thời toát mồ hôi lạnh, cô nàng này làm sao, ếch thành tinh sao?

Liễu Như Yên: Mau nói cho ta biết, ngươi là làm sao làm được, bên trong điện thoại di động của ta, thật thêm một cái gọi là Đại chiến Cờ caro a, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? (phía sau là một cái biểu lộ kinh hỉ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đã cùng ngươi nói, điện thoại di động của ta mới là cao cấp nhất, ngươi có thể chơi đùa cái Cờ caro này, so với so lớn nhỏ của ngươi, có ý tứ hơn nhiều. (phía sau là một cái biểu lộ đắc ý)

Liễu Như Yên: Thật a, cái này chơi như thế nào?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi ấn mở là được, sau đó bên trên có nói rõ cách chơi.

Liễu Như Yên: Tốt, ta cái này qua thử một chút!

Lâm Hải cũng mỉm cười, trong đầu bỗng nhiên toát ra cái ý nghĩ, tựa hồ tại Địa Tiên giới, đặc biệt bày cái quầy, Trang APP cho điện thoại di động của người ta, có vẻ như cũng là con đường phát tài không tệ a.

“Ừm, chờ ngày nào đó nếu Linh thạch thật không đủ dùng, thật đúng là có thể thử một chút.”

Lâm Hải rời khỏi nói chuyện phiếm cùng Liễu Như Yên, lại mở Quầy giao dịch Thiên Đình ra, một năm qua Lâm Hải tâm tình sa sút, đi vào Địa Tiên giới lại bận bịu tu luyện, cũng rất ít tham dự vào bên trong bầy nói chuyện phiếm đánh cái rắm thường ngày của đám đùa bức này.

Hôm nay đem bi thương kiềm chế hồi lâu trong nội tâm, hướng phía Liễu Như Yên thuật nói ra, tâm tình lập tức nhẹ nhõm hơn rất nhiều, Lâm Hải kìm lòng không được, tiến vào trong đám, nhìn xem đám đùa bức này, cũng đang nói những chuyện gì.

“A, an tĩnh như vậy, vậy mà không một người nói chuyện?”

Lâm Hải đi vào mới phát hiện, tin tức nói chuyện phiếm gần nhất bên trong bầy, vẫn là hơn ba tháng trước, hơn nữa cũng chỉ là rải rác vài câu, liền không có đoạn dưới.

“Xem ra các thần tiên cũng giống như phàm nhân vậy a, thời điểm bầy vừa xây đều là náo nhiệt, hận không thể tới lúc trời tối cũng có người đang tán gẫu, chờ trò chuyện cũng trò chuyện không sai biệt lắm, chậm rãi liền an tĩnh lại, có rất ít người nổi lên, ngẫu nhiên nổi lên cũng là phát quảng cáo.”

Leng keng!

Lâm Hải đang chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên tin tức nhóm vang lên, đem Lâm Hải giật mình, cúi đầu xem xét, nhất thời cười.

Thần Tài: Các vị thần tiên chú ý, tiền lương nhân viên làm theo tháng đã phát, tháng này lên, tiền lương cũng phát tại bên trong túi tiền của Weachat, phí thủ tục là một phần trăm, hiện đã chuyển khoản hoàn tất, thu đến thì hồi âm.

“Được, thành bầy công tác rồi!” Lâm Hải không còn gì để nói, thật không biết bọn người Thái Thượng Lão Quân này, là làm thế nào.

Nhị Lang Thần: @ Thần Tài, trả lời cái đại gia ngươi, dựa vào cái gì mà thu phí thủ tục! (phía sau là một cái biểu lộ giận mắng)

Lôi Thần: @ Thần Tài, đúng thế đúng thế, một phần trăm phí thủ tục a, quá tối! (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Thất Tiên Nữ: @ Thần Tài, không biết xấu hổ, một phần trăm phí thủ tục, đủ để ta tại cửa hàng mạng mua một năm băng vệ sinh!

Trư Bát Giới: @ Thất Tiên Nữ, tiên tử, lão Trư có biện pháp để ngươi ba năm không cần mua băng vệ sinh, thế nào, có muốn thử một chút hay không? Đêm nay Lão Trư qua tìm ngươi như thế nào? (phía sau là một cái biểu lộ sắc sắc nhíu lông mày)

Thất Tiên Nữ: @ Trư Bát Giới, phi, không biết xấu hổ, qua tìm Hạo Thiên Khuyển đi! (phía sau là một cái biểu lộ ghét bỏ)

Hạo Thiên Khuyển: Gâu Gâu! Gâu Gâu!

Nhị Lang Thần: Hạo Thiên Khuyển nói, cút đi!

Hạo Thiên Khuyển: Uông uông uông! Gâu!

Nhị Lang Thần: Hạo Thiên Khuyển còn nói, Thần Tài là đần độn, liền chó cũng khinh bỉ lão!

Cự Linh Thần: @ Thần Tài, nông dân công kiếm tiền không dễ dàng, đần độn, đưa ta tiền mồ hôi nước mắt! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

Na Tra: @ Thần Tài, lao động trẻ em kiếm tiền không dễ dàng, đần độn, đưa ta tiền mồ hôi nước mắt! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

Hồng Hài Nhi: @ Thần Tài, trẻ em mồ côi kiếm tiền không dễ dàng, đần độn, đưa ta tiền mồ hôi nước mắt! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

Điện Mẫu: @ Thần Tài, phụ nữ có gia nghiệp kiếm tiền không dễ dàng, đần độn, đưa ta tiền mồ hôi nước mắt! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

Thiết Quải Lý: @ Thần Tài, người tàn tật kiếm tiền không dễ dàng, đần độn, đưa ta tiền mồ hôi nước mắt! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

Trương Quả Lão: @ Thần Tài, lão nhân mẹ goá con côi kiếm tiền không dễ dàng, đần độn, đưa ta tiền mồ hôi nước mắt! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

...

Nhìn đám đùa bức này trong nháy mắt đã xoát bình phong, đầu mâu nhao nhao chỉ hướng Thần Tài, Lâm Hải nhất thời buồn cười một trận.

Lấy lòng dạ hẹp hòi như cây kim của Thần Tài này, làm không cẩn thận muốn thổ huyết a.

Thần Tài: Tất cả im miệng cho ta, ta muốn nhúng tay vào phát tiền lương, thu phí thủ tục là chỉ thị của Lão Quân, trực tiếp bị Lão Quân chụp đi, có cái lông sự tình với ta a, có bản lĩnh qua mắng Lão Quân a! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Bên trong bầy trầm mặc...

“Mẹ nó, quả nhiên là Thái Thượng Lão Quân, con hàng này quá tối!” Lâm Hải nhất thời trợn mắt trừng một cái, đối với Thái Thượng Lão Quân khinh bỉ không thôi.

“Bất quá Thần Tài hôm nay được a, vẫn rất có tính khí, đem đám đùa bức này cũng trấn trụ, không có một cái dám nói chuyện.” Biểu hiện hôm nay của Thần Tài, để Lâm Hải có chút lau mắt mà nhìn.

Ngay tại thời điểm Lâm Hải hiếm lạ không thôi, yên tĩnh ngắn ngủi tại Quầy giao dịch Thiên Đình qua đi, lần nữa leng keng leng keng vang lên.

Ma Lễ Thanh: Lão Quân anh minh, chỉ có Thần Tài là đần độn!

Đông Hải Long Vương: Lão Quân anh minh, chỉ có Thần Tài là đần độn! +1

Nhật Du Thần: Lão Quân anh minh, chỉ có Thần Tài là đần độn! +2

Bách Hoa Tiên Tử: Lão Quân anh minh, chỉ có Thần Tài là đần độn! +3

Hạo Thiên Khuyển: Gâu Gâu!

Nhị Lang Thần: Khụ khụ khụ, phiên dịch một chút a, Hạo

Thiên Khuyển nói, Lão Quân anh minh, chỉ có Thần Tài là đần độn! +4

Hồng Hài Nhi: Lão Quân anh minh, chỉ có Thần Tài là đần độn! +5

…

Đội hình bên trong bầy trong nháy mắt liền đứng lên, tin tức mắng Thần Tài một đầu tiếp lấy một đầu, trong nháy mắt liền xoát bình phong!

Thần Tài: Đều con mẹ nó im miệng cho ta! Sự tình có cái lông gà quan hệ tới ta a! Các ngươi mới là đần độn, cả nhà các ngươi đều là đần độn!!! (phía sau là một loạt biểu lộ phẫn nộ)

Leng keng!

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm!

“Ha ha ha, quả nhiên thổ huyết á!” Nhìn tràng cảnh đùa bức quen thuộc bên trong bầy, Lâm Hải nhất thời nhịn không được, cất tiếng cười to.

Chương 1519: Đại lý thương mại duy nhất

Thần Tài bị bọn đùa bức này, chơi tới tức khí thổ huyết, chắc hẳn tất nhiên phiền muộn đến hỏng, bất quá lại đem Lâm Hải đùa đến vui vẻ, để Lâm Hải lại nghĩ tới đoạn thời gian sung sướng ban đầu lúc hắn vừa mới tiến vào bầy, trong lòng không khỏi cảm khái không thôi.

“Chỉ chớp mắt, đã qua lâu như vậy, lúc trước chính mình bị Vương Đình ghét bỏ, vô tình vứt bỏ, chẳng những cưới được hoa khôi như Hinh Nguyệt, còn trở thành người tu hành Nguyên Anh cảnh, tiến vào Địa Tiên giới, tại cái thời điểm này, quả thực là sự tình nghĩ cũng không dám nghĩ.”

“Thật sự là nhân sinh như giấc mộng a!”

Rời khỏi Quầy giao dịch Thiên Đình, Lâm Hải lại tiến vào Bách Bảo Các nhìn xem, khi thấy Hỗn Nguyên Tán yên tĩnh nằm ở trong đó, cùng tài khoản còn lại đáng thương kia của mình, nhất thời không còn gì để nói.

“Cái ngốc bức Ma Lễ Hồng c này, thế mà không đến thuê, bỏ bê công việc sao? Thiên Đình liền không cần gió thổi à, liền không cần trời mưa sao? Nếu là Thiên Đình có Ban Kỷ luật, ca ca không con mẹ nó báo cáo y là không được!”

Trong lòng âm thầm đem Ma Lễ Hồng xem thường một phen, Lâm Hải lại nhìn xem Cửa hàng mạng Thiên Đình, điểm danh dự của chính mình, sớm đã là đẳng cấp Vương miện rồi, hơn nữa còn là một trăm phần trăm khen ngợi.

Không thể không nói, những này đồ chơi nhỏ như sợi cay a, Sprite a, vui vẻ a, Manga a, tại Thiên Đình thật đúng là phi thường được hoan nghênh, điểm Công đức của Lâm Hải, cũng thay đổi thành một chuỗi số dài, không đồng nhất vị một chữ số, liếc một chút thật đúng là nhìn không đến cuối.

Nhưng trong lòng Lâm Hải, vẫn là nhụt chí một trận, không vì cái gì khác, tỉ lệ đổi lấy giữa đạo hạnh cùng điểm Công đức, quả thực quá lớn, cái điểm Công đức này nhìn thì tuy nhiều, nhưng nếu là đổi thành đạo hạnh mà nói, cũng không đổi được bao nhiêu a.

Huống chi, ở giữa còn muốn bị cái lão Gian thương Thái Thượng Lão Quân kia bơm nước a.

“Không được, nhất định phải phải nghĩ biện pháp, nắm chặt kiếm lời điểm Công đức, đổi nhiều chút đạo hạnh.”

Lâm Hải nhăn mày đến, hắn tại Địa Tiên giới tu hành tăng cao tu vi cảnh giới là một chuyện, nhưng đạo hạnh cũng phải nghĩ biện pháp để gia tăng, dù sao ảnh hưởng của đạo hạnh đối với thực lực, cũng là phi thường lớn.

“Có biện pháp nào đâu?.”

Lâm Hải nhíu mày nghĩ một lát, cùng đám thần tiên Thiên Đình này so sánh, ưu thế duy nhất của chính mình, chỉ sợ sẽ là có thể cho cung cấp đồ vật Phàm Gian giới cho bọn họ.

“Xem ra, vẫn chỉ có thể là từ bên trong chỗ này làm điểm đột phá.”

Lâm Hải trong nháy mắt liền nghĩ đến cái Thần Tài khổ bức kia, trước đó Thần Tài đã sớm cùng Lâm Hải đề cập qua sự tình hợp tác, Lâm Hải cũng xác thực có ý đó, nhưng một mực bởi vì sự tình không ngừng, liền để mắc cạn.

“Đúng, tìm Thần Tài!”

Lâm Hải vừa nghĩ đến chỗ này, trực tiếp tìm tới Weachat của Thần Tài, phát một cái tin tức qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thần Tài, có đây không?

Thần Tài: Ngươi mới là đần độn, cút! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

“Ách... Tình huống như thế nào?!” Lâm Hải nhất thời mộng bức một trận, sau đó trong lòng có chút nổi nóng, trách không được Thần Tài không được chào đón, con hàng này có mao bệnh đi.

Chính mình vừa rồi tại bên trong bầy, lại không cùng theo mọi người xếp hàng, lão làm sao hai lời không nói liền mắng người a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lúc đầu còn nói tìm ngươi nói chuyện hợp tác, liền cái thái độ này, miễn đi!

Lâm Hải phát xong tin tức, liền chuẩn bị rời khỏi nói chuyện phiếm, không để ý tới con hàng này nữa.

Thần Tài: Chờ một chút, ngươi là đến nói chuyện hợp tác cùng ta sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói nhảm, nếu không tìm ngươi làm gì? (phía sau là một cái biểu lộ liếc mắt)

Thần Tài: Ai u, không có ý tứ, hiểu lầm hiểu lầm, ta còn tưởng rằng ngươi là đến mắng ta đâu! (phía sau là một cái biểu lộ xin lỗi)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta không sao thì mắng ngươi làm gì, thật có ý tứ!

Thần Tài: Đại Tiên, ngươi là không biết a, vừa rồi thật nhiều người nói chuyện riêng với ta đây, cũng là trước đó không có ở bên trong bầy mắng ta, lên đến đều là hỏi ta có ở đó hay không, ta nói tại, có chuyện gì sao? Sau đó bọn họ liền nói, cũng không có chuyện gì, chỉ là đặc biệt tới nói cho ngươi một tiếng, ngươi là đần độn!

Thần Tài: Đại Tiên a, ngươi nói có tức người hay không a, cũng làm tức chết ta, cũng nôn mười mấy ngụm máu, nôn đến gan ta đau a! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

Phốc!

Lâm Hải xem hết tin tức, nhất thời cười phun, mẹ nó, đám thần tiên đùa bức này, thật là hung ác a, vừa rồi tại bên trong bầy không có bắt kịp một nhóm kia, còn đặc biệt tới nói chuyện riêng để bổ đao, cái Thần Tài này cũng là thật khổ cực, tiếp tục như vậy, con hàng này sớm muộn cũng có một ngày thổ huyết mà chết.

Thần Tài: Đúng, Đại Tiên, ngươi nói sự tình hợp tác, là những đồ sợi cay trong cửa hàng mạng kia sao? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không phải những cái kia, là đồ vật khác, lợi nhuận so với cái sợi cay gì kia, muốn cao hơn nhiều, nếu như ngươi nguyện ý hợp tác, hiện tại lên, ngươi chính là đại lý thương mại duy nhất của ta!

Thần Tài: Thật?! Quá được rồi! Ta đương nhiên nguyện ý, một trăm cái nguyện ý! Không phải khoe khoang, Đại Tiên ngươi tìm ta hợp tác, tuyệt đối là tìm đúng người, toàn bộ Thiên Đình muốn nói làm ăn, ta nói thứ hai, không ai dám nói thứ nhất, ngươi liền đợi đến kiếm lời lớn đi! Đúng, Đại Tiên, cái đồ vật mà ngươi gọi là lợi nhuận lớn, là chỉ cái gì a?

Lâm Hải ngẫm lại, đồ vật mà Phàm Gian giới có thể làm đến, bên trong Luyện Yêu Hồ của hắn, cơ bản cũng đều có, chỉ là lấy cái gì ra, bán đến Thiên Đình, bán chạy lợi nhuận lại lớn đâu?.

Lâm Hải cũng là lâm thời nổi ý, không có nghĩ lại, trong lúc nhất thời, thật đúng là bị làm khó.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi hãy chờ tin tức của ta, để ta suy nghĩ thật kỹ!

Thần Tài: Đại Tiên, ngươi cũng phải nắm chặt a, nghĩ đến thì tùy thời tìm ta, thời gian là vàng bạc a! (phía sau là một cái biểu lộ nhíu mày bỉ ổi)

“Móa!” Lâm Hải xem thường một trận, cái tham tiền này, còn chỉnh ra câu thời gian là vàng bạc nữa.

Leng keng!

Lâm Hải đang nghĩ ngợi hướng Thiên Đình chuyển cái gì, đột nhiên Weachat lại vang, mở ra xem, là Liễu Như Yên phát tới.

Liễu Như Yên: Lâm Hải, cái Cờ caro này chơi rất vui, so với cái trò so lớn nhỏ lúc đầu ở bên trên điện thoại di động của ta kia, quả thực là có ý tứ hơn nhiều, cảm tạ ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ cao hứng)

“Lời này nói thế nào!” Lâm Hải nhất thời bĩu môi một cái, bất kể nói thế nào, Cờ caro cũng là muốn dựa vào IQ để chơi, là cái trò so lớn nhỏ khẽ đảo trừng mắt là có thể so sánh sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Khách khí a, ngươi trước chậm rãi chơi, chơi chán ta lại lắp trò chơi khác cho ngươi, cam đoan để ngươi chơi đến mất ăn mất ngủ, tâm tình vui vẻ!

Lâm Hải biết rõ cô độc cùng bi thương khi người yêu rời đi, có thể thông qua trò chơi, làm dịu sầu não của Liễu Như Yên, cũng coi là khía cạnh trợ giúp nàng, dù sao hắn cùng Liễu Như Yên, cùng là người luân lạc thiên nhai.

Liễu Như Yên: Thật a? Còn có trò chơi so với Cờ caro càng thú vị hơn sao? (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, trò chơi có ý tứ hơn Cờ caro, quả thực nhiều như biển a, xem ra giải trí của Địa Tiên giới thật thiếu thốn, có thể liều mạng cùng Địa Phủ a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đó là đương nhiên, ngươi muốn chơi, cam đoan thỏa mãn ngươi!

Liễu Như Yên: Lâm Hải, ngươi thật tốt! Không cùng ngươi nói nưac, ta lại đi chơi một ván!

Nói xong, Liễu Như Yên kết thúc đối thoại cùng Lâm Hải, không kịp chờ đợi lại mở một ván.

“Lại một cái Sở Lâm Nhi, sinh ra!” Lâm Hải buồn cười một trận, bất quá dạng này cũng tốt, dù sao so với chuyện để Liễu Như Yên mỗi ngày đắm chìm trong đau thương, cũng mạnh hơn nhiều.

Lâm Hải đưa điện thoại di động để ở một bên, tiếp tục suy nghĩ, hướng Thiên Đình buôn bán cái gì, là có thể kiếm lời lớn đâu?

“Bán nhà cửa? Bán xe? Bán đồ trang sức? Bán đồ cổ? Bán sản phẩm điện tử? Bán vật dụng hàng ngày? Bán Shen...” Lâm Hải nghĩ đến da đầu rơi một chỗ, cũng không nghĩ ra cái nào thích hợp hơn.

Leng keng!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải muốn sứt đầu mẻ trán, Weachat lại vang.

“Hôm nay bận rộn như vậy?” Lâm Hải cúi đầu xem xét, mí mắt không khỏi vẩy một cái.

“Tiểu Na Tra!” Nghĩ không ra lại là Na Tra phát tới, không biết tìm chính mình làm gì?

Lâm Hải đưa điện thoại di động cầm lên, còn không có mở tin tức ra, trong lòng đột nhiên nhất động, ba một cái đập lên bắp đùi!

“Ha ha, ta biết rõ bán cái gì á!”

Chương 1520: Thịt rồng nướng

Na Tra: Đại Tiên, thịt rồng mới mẻ, vừa đồ, tặng cho ngươi ăn!

Leng keng!

Na Tra hướng ngươi gửi đi một khối thịt rồng nướng, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

Lâm Hải vừa đem Weachat của Na Tra mở ra, liền thu đến một khối thịt rồng nướng, để Lâm Hải hiếm lạ một trận.

“Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo (khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp. Ý nói sự manh nha của những kẻ mưu mô lấy lòng kẻ khác để thực hiện mưu đồ của mình)!” Tiểu Na Tra có bao nhiêu tinh a, Lâm Hải cũng không tin, y không có việc gì nhàn nhức cả trứng, phát thịt rồng cho mình ăn, bất quá mặt ngoài, Lâm Hải còn muốn giả ra một bức bộ dáng cảm động.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Rất cảm tạ, vừa vặn không có đồ nhắm đâu! (phía sau là một cái biểu lộ cảm động)

Na Tra: Khách khí cái gì, hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí mà! Cái kia…

Lâm Hải xem xét Tiểu Na Tra muốn nói lại thôi, trong lòng buồn cười một trận, nhìn xem, nói cái gì cái đó tới, khẳng định là có chuyện đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi có phải là có chuyện gì hay không a, chúng ta là hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí, có việc ngươi liền nói!

Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng khẳng khái hào phóng.

Na Tra: Cũng không có chuyện gì, cũng là muốn hỏi Đại Tiên một chút, ‘One Piece’ lúc nào thì đổi mới a, ta cùng Hồng Hài Nhi cũng đem những tập phía trước lật nát, nhìn không dưới mười mấy lần, cũng gấp chết.

“Ha ha, nguyên lai là việc này a, thật giống như ca ca nghĩ đi.” Lâm Hải vừa mới nhìn đến tin tức của Na Tra, trong lòng nhất động, mình nghĩ đến chính là cái Manga này, không nghĩ tới Na Tra lại chủ động nói ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này, chỉ sợ không thể cho ngươi, bản quyền của ‘One Piece’, đã bị Thần Tài mua đứt, về sau muốn nhìn sách, đến tìm Thần Tài đi. (phía sau là một cái biểu lộ bất đắc dĩ)

Lâm Hải trực tiếp đem Thần Tài lôi xuống nước, dù sao hắn đã chuẩn bị hợp tác cùng Thần Tài, liền từ bên trong cái Tiểu Na Tra này, bắt đầu cuộc làm ăn đầu tiên đi.

Na Tra: Bản quyền? Đó là cái đồ vật gì? (phía sau là một biểu lộ nghi hoặc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đơn giản mà nói, bộ Manga ‘One Piece’ này, đã là món đồ riêng tư của Thần Tài, ngươi muốn nhìn thì đến tìm Thần Tài mua đi, chỗ ta này cũng không có.

Na Tra: Dựa vào, tìm Thần Tài mua? Này không phải là bị hố chết a! (phía sau là một cái biểu lộ hoảng sợ)

“Ha ha, có câu nói này của ngươi, ta đã yên tâm!” Trong lòng Lâm Hải nhất thời vui vẻ, xem ra hợp tác cùng Thần Tài, thật là tìm đúng người, lão không hố người, ca ca làm sao kiếm lời a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhưng có bản quyền tại chỗ kia, ta cũng bất lực. (phía sau là một cái biểu lộ lắc đầu thở dài)

Na Tra: Ai, vậy ta cũng không có cách nào.

“Ách... Không thể nào.” Lâm Hải sững sờ, Tiểu Na Tra cứ như vậy mà từ bỏ sao?

Ngay tại thời khắc Lâm Hải cho là mình đoán sai, cái cuộc mua bán này muốn hỏng, Tiểu Na Tra lại phát tới một cái tin tức.

Na Tra: Xem ra ta về sau, mỗi ngày ít nhất phải đồ một con rồng để bán, mới có thể tiếp tục nhìn ‘One Piece’, không nói với Đại Tiên nữa, ta đi đồ rồng, đồ xong lại tranh thủ thời gian tìm Thần Tài, thời khắc mấu chốt không nhìn thấy Manga, tâm lý vô cùng lo lắng, tư vị kia rất khó chịu, về rồi trò chuyện a!

“Ha ha, ta đã nói rồi, bên trên Thiên Đình cũng là thiếu thốn giải trí, cái giải trí ‘One Piece’ này tại Phàm Gian giới phát đạt như thế, cũng hỏa đến rối tinh rối mù, làm sao có thể không có sức hấp dẫn cường đại.”

"Bất quá, cũng là nhóm Tứ Hải Thần Long, lại phải không may a." Lâm Hải cười khổ không thôi, bất quá đây cũng không phải là sự tình mà mình có thể can thiệp, Tiểu Na Tra nói không chừng rất nhanh liền tìm Thần Tài, chính mình trước tiên cần phải sớm nói xong cùng với Thần Tài đã, cái khác mặc kệ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thần Tài, có ở đó hay không?

Thần Tài: Ở đây, Đại Tiên, ngươi có phải nghĩ ra bán cái gì hay không? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhất định là có, hơn nữa khách hàng đầu tiên, lập tức đến cửa!

Lâm Hải đem sự tình trước đó cùng Tiểu Na Tra, nói một lần cùng Thần Tài, sau đó đem tập thứ nhất mãi cho đến một lần đổi mới cuối cùng của 'One Piece', tất cả đều phát cho Thần Tài.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi bây giờ liền chủ trì đẩy bộ sách này ra, bán thế nào, bán giá bao nhiêu, coi như toàn bộ nhờ ngươi, có một chút ngươi phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể tiện nghi, phải càng quý càng tốt, kiếm được hai ta chia năm năm!

Trong đầu Lâm Hải đã có một cái tưởng tượng sơ bộ, giải trí trên Thiên Đình thiếu thốn như thế, các thần tiên khẳng định từng cái nhàn đến nhức cả trứng sữa cũng đau, chính mình chỉ cần đem những cái Manga a, tiểu thuyết a, thậm chí phim truyền hình điện ảnh a làm người say mê, để cho người ta mất ăn mất ngủ, như đói như khát ở Phàm Gian giới kia, làm bán đến trên Thiên Đình, tuyệt đối là kiếm lời lớn.

Dù sao, đây chính là lũng đoạn sinh ý a!

Thần Tài: Đây là, cuốn sách truyện? Cách vẽ thật kỳ quái a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không sai, chính là cuốn sách truyện, ta dám cam đoan tuyệt đối bán đắt, nhưng ngươi có biện pháp nào, để một quyển sách chỉ có thể để người mua nhìn, những người khác nhìn không được không?

Buôn bán sách báo ghi âm và ghi hình, một vấn đề lớn nhất, cũng là phòng bị đạo bản, nếu như tuỳ tiện bị người in lậu đi, lợi nhuận của Lâm Hải, sẽ bị giảm mạnh, điểm này vẫn phải phòng bị một chút.

Thần Tài: Cái này dễ nói, ta có thể ở bên trên thêm một cái trận pháp, sau khi người mua trả tiền, liền tại bên trên trận pháp khắc ấn ký của người mua, những người khác nhìn mà nói, sẽ tự động tiêu hủy.

“Ta qua, ngưu bức như vậy?” Hai mắt Lâm Hải nhất thời tỏa sáng, cái Thần Tài này vẫn rất có chiêu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có vấn đề, cứ làm như vậy! Bán xong tùy thời tìm ta lấy!

Bên trong Luyện Yêu Hồ của Lâm Hải, thế nhưng là đem tất cả đồ vật có thể chuyển đến của Phàm Gian giới, tất cả đều chuyển đến, cơ hồ cái gì cần có đều có, coi như mở xưởng in ấn, đều là sự tình vài phút.

Leng keng!

Thần Tài hướng ngươi gửi đi một phần hiệp nghị hợp tác.

“Cái gì, hiệp nghị hợp tác?” Lâm Hải hiếu kỳ một trận, đem hiệp nghị lấy ra.

“Cái Thần Tài này, nghĩ vẫn rất chu đáo.” Lâm Hải nhìn vài lần, âm thầm gật đầu, xem ra một khối làm ăn này của chính mình, so với Thần Tài người ta thế nhưng là kém xa.

Trong hiệp nghị, đại thể cũng là Thần Tài làm đại lý thương mại duy nhất của Lâm Hải, Lâm Hải không thể lại tìm thần tiên ngoài Thần Tài để tiêu thụ sản phẩm cùng khoản, Thần Tài có được quyền kinh doanh độc lập, Lâm Hải không được tùy ý nhúng tay vào hoạt động kinh doanh của Thần Tài, lợi nhuận thu hoạch được thì hai người chia đôi.

Tuy Lâm Hải cảm giác phần hiệp nghị hợp tác này, tựa hồ Thần Tài càng có quyền chủ động hơn, nhưng Lâm Hải cũng lười qua so đo, chỉ cần móc nối cùng lợi nhuận, liền không sợ Thần Tài không chú ý.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lấy ra một cây bút, kí lên tên của chính mình, rồi phát qua cho Thần Tài.

Thần Tài: Thành, Đại Tiên, cầu chúc chúng ta hợp tác vui vẻ! (phía sau là một cái biểu lộ nắm tay)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: n, mình đây là sinh ý lũng đoạn, cũng ngàn vạn không thể bán tiện nghi a!

Lâm Hải vẫn là có chút không yên lòng, lại dặn dò Thần Tài một câu.

Thần Tài: Ha ha, yên tâm đi, Đại Tiên ngươi đừng quên ta là ai, ta là Thần Tài a, không kiếm lời mua bán lớn, ta có thể làm gì? (phía sau là một cái biểu lộ cười gian)

Lâm Hải: (một cái biểu lộ giơ ngón tay cái)

Đối thoại cùng Thần Tài, cứ kết thúc như vậy, về phần Thần Tài làm sao đẩy ra phổ biến, lấy giá cả bao nhiêu để bán ra, Lâm Hải liền mặc kệ, nếu như không kiếm được như chính mình mong muốn, Thần Tài cũng có lỗi với chức vụ này của lão.

Vừa muốn rời khỏi Weachat, trong lòng Lâm Hải nhất động, nhớ tới thịt rồng nướng mà Na Tra phát cho mình.

“Muốn nếm thử là cái tư vị gì hay không?”

Lâm Hải nhất thời dâng lên lòng hiếu kỳ mãnh liệt, lần trước cái thi thể Thần Long kia, quá đẫm máu, Lâm Hải nhìn cũng ngán, nhưng bây giờ thế nhưng là nướng chín a, hắn chính là còn chưa từng ăn qua thịt rồng đây.

“Mặc kệ, nếm thử xem!”

Lâm Hải mở túi càn khôn ra, lập tức nhìn thấy bên trong một khối ô vuông nhỏ sau cùng, có nhiều thêm một khối thịt nướng.

Ngón tay thả vào bên trên thịt nướng, tin tức liền hiện ra.

Thịt rồng nướng: Thịt Cửu Cấp Thiên Long bị Thiên Hỏa nướng chín, sau khi dùng ăn có tỷ lệ gia tăng đạo hạnh nhất định.

“Đậu phộng!” Lâm Hải xem hết, con mắt trong nháy mắt liền thẳng, mẹ nó, đồ vật tốt a, cái đồ chơi này lại có thể gia tăng đạo hạnh, vậy còn chờ gì nữa? Lâm Hải trực tiếp đem thịt rồng nướng lấy ra, một ngụm liền cắn.

Chương 1521: Đại quan nhân, xin dừng bước!

Lâm Hải cắn một cái tại bên trên thịt rồng, con mắt trong nháy mắt liền thẳng, sau đó sắc mặt biến đến vô cùng khó coi.

“Mẹ nó, cái Tiểu Na Tra này, là cái thủ nghệ rách gì?”

Phi phi phi!

Lâm Hải trực tiếp đem thịt rồng phun ra, cái này là nướng thứ đồ gì, chín cũng chưa chín, cứng rắn giống như đá, hơn nữa còn một cỗ mùi máu tươi, thật sự là muốn có bao nhiêu khó ăn thì có bấy nhiêu khó ăn a.

“Chẳng lẽ ẩm thực bình thường trên Thiên Đình, có mức độ như thế sao?” Lâm Hải khóc không ra nước mắt một trận, ca ca là không phải là nên cân nhắc, lại mở một quán mỹ thực tại Thiên

Đình đi?

Cái thịt rồng này tuy khó ăn, nhưng có tỷ lệ gia tăng đạo hạnh, nếu như không ăn thì thực đáng tiếc, Lâm Hải không có cách, chính mình chỉ đành lại thêm một chút công phu thôi.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ, Tiên Nhi vội vàng chào đón.

“Tiên Nhi bái kiến chủ nhân.”

“Đừng khách khí!” Lâm Hải cũng là im lặng, mỗi lần đều nói Tiên Nhi không cần khách khí như vậy, nhưng Tiên Nhi thì cứ đáp ứng hảo hảo, vừa thấy được hắn, liền lại quên.

Tiện tay vừa nhấc, đem Tiên Nhi đỡ dậy, Lâm Hải đem thịt rồng cầm trong tay đưa ra.

“Chủ nhân, đây là thịt của Thiên Long?” Tiên Nhi lập tức nhận ra.

“Đúng vậy a!” Lâm Hải gật gật đầu, chợt nhớ tới bên trong thịt rồng nướng đã nói rõ, tựa hồ nói đây là Cửu Cấp Thiên Long, không biết tại Thiên Đình thuộc cái dạng địa vị gì?

“Tiên Nhi, ngươi có biết rõ, địa vị của Cửu Cấp Thiên Long như thế nào không?” Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi hỏi.

“Cửu Cấp Thiên Long?” Tiên Nhi khẽ giật mình, sau đó gật gật đầu, “Tiên Nhi biết rõ.”

“A? Này nhanh nói nói, đẳng cấp cũng cao đến Cửu Cấp như vậy, có phải cách Ly Long Vương Đô không xa hay không?” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, mang theo hiếu kỳ hỏi.

“Chủ nhân chê cười rồi.” Tiên Nhi khuynh thành cười một tiếng, lộ ra hai cái núm đồng tiền nhỏ bé đáng yêu, lắc đầu.

“Đẳng cấp Thiên Long, là số càng nhỏ thì càng cao, Nhất Cấp là cao nhất, đó là tồn tại gần với Vương tộc, về phần Cửu Cấp, thì là hạng bét nhất, tại Thiên Đình căn bản là bữa ăn trong mâm của các thần tiên.”

“A, dạng này a.” Lâm Hải kinh ngạc một trận, nháo nửa ngày cái Cửu Cấp Thiên Long này, vốn chính là dùng để ăn a, đây chẳng phải là cùng một cái cấp bậc với thịt heo ở Phàm Gian giới sao, thua thiệt bản thân còn coi là cái đồ vật tốt gì.

“Cái Tiểu Na Tra này, không phúc hậu, tặng lễ làm sao cũng phải đưa cho ca ca một khối thịt của Nhất Cấp Thiên Long đi.” Lâm Hải đem Tiểu Na Tra xem thường một phen, nhưng cái thịt Thiên Long vẫn là đến ăn a, liên quan đến đạo hạnh đây.

“Lên!”

Lâm Hải tay nâng thịt Thiên Long, sau đó lòng bàn tay đằng lên lửa cháy, hỏa diễm nóng rực, bắt đầu thiêu đốt khối thịt Thiên Long này.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải lại phát hiện có chút không đúng.

“Mẹ nó, tình huống như thế nào, không nướng được?”

Lâm Hải chấn kinh phát hiện, Hỏa Chi Đạo đại viên mãn của chính mình, thế mà đối với khối thịt Thiên Long này, không có nổi chút tác dụng nào, trong lòng nhất thời vô cùng kinh hãi, nghĩ đến một cái vấn đề để hắn chịu đả kích sâu sắc.

“Thịt Thiên Long cũng rắn chắc như thế, đây chẳng phải là nói, lấy thực lực của mình bây giờ, liền cả cái Cửu Cấp Thiên Long làm đồ ăn tại Thiên Đình, cũng không đánh được sao?”

“Em gái ngươi a!” Lâm Hải thế mới biết, hiện tại chính mình so sánh cùng đám thần tiên đùa bức Thiên Đình kia, chênh lệch là lớn cỡ nào!

“Con đường tu hành, còn gánh nặng đường xa a!” Lâm Hải cười khổ lắc đầu, lúc đang chuẩn bị từ bỏ, tay ngọc của Tiên Nhi lại khẽ vẫy, thổi thịt Thiên Long qua.

“Chủ nhân, Phàm Hỏa đốt không nổi thịt Thiên Long, để Tiên Nhi tới đi!”

Tiên Nhi nói xong, nhất thời một đoàn hỏa diễm màu lam, từ ngón tay nàng bay ra, rơi vào dưới khối thịt Thiên Long, nhất thời thanh âm đôm đốp truyền đến, một cỗ mùi thơm ngát nhàn nhạt của thịt nướng, bắt đầu truyền tới.

“WTF, Tiên Nhi ngưu bức a!” Lâm Hải bội phục một trận, nhìn thịt rồng nướng lập tức liền chín tốt, Lâm Hải vội vàng la lên một tiếng.

“Tiên Nhi, chờ một chút, ta đi làm chút gia vị!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, nhất thời mấy đạo ánh sáng gấp gáp tựa như tia chớp mà đến, rơi vào trong tay Lâm Hải.

“Ha ha, vẩy chút muối, thì là cùng bột tiêu cay, luận đồ nướng, ca ca thế nhưng là chuyên nghiệp!” Những đồ gia vị để làm đồ nướng ở Phàm Gian giới này, Lâm Hải một dạng cũng không thiếu, trong nháy mắt liền vẩy vào trên thịt.

“Ừm, thơm ngào ngạt, thủ nghệ của Tiên Nhi thật tốt!”

Lâm Hải tìm tăm trúc, đem thịt rồng nướng tốt bắt đầu xuyên, ngửi mùi thịt nướng nồng đậm, nước bọt kém chút chảy ra.

“Ha ha, Tiên Nhi, ta liền không khách khí á!”

Lâm Hải cắn một cái xuống dưới, sau đó con mắt trong nháy mắt liền thẳng, gật đầu không ngừng.

“Ừm, ăn ngon, ăn ngon thật!”

Con sâu tham ăn trong lòng Lâm Hải, lập tức bị cong lên, cái thịt rồng nướng này, vị đạo quả thực quá ngon, Lâm Hải đã lớn như vậy, cũng chưa từng ăn qua đồ vật ngon như vậy, thật không hổ là thịt rồng a.

Hai ba miếng, một khối thịt rồng nướng liền bị Lâm Hải đều nuốt cả vào trong bụng, Lâm Hải vẫn chưa thỏa mãn xoa xoa miệng, lúc này mới nhớ tới Tiên Nhi còn ở bên cạnh, đang hé miệng cười khẽ nhìn chăm chú vào chính mình.

“Ách... Tiên Nhi, không có ý tứ a, quên lưu cho ngươi.” Lâm Hải nhất thời xấu hổ cười một tiếng, đồng thời thầm mắng mình một tiếng, làm sao để quên Tiên Nhi người ta, tốt xấu là người ta giúp mình nướng a.

“Chủ nhân, không cần khách khí, Tiên Nhi không thích ăn thịt rồng.” Tiên Nhi khéo hiểu lòng người cười một tiếng, hoàn toàn không có để ý.

Lâm Hải động động miệng, vừa muốn lại nói cái gì đó, đột nhiên một đường tiếng nhắc nhở, vang lên trong đầu.

“Ngươi ăn một khối thịt Cửu Cấp Thiên Long, đạo hạnh gia tăng mười năm.”

“Đậu phộng, đạo hạnh gia tăng á!” Lâm Hải nhất thời vui vẻ, ăn cái đồ chơi này quả nhiên hữu dụng a, chính là số lượng gia tăng, hơi ít.

Nhưng Lâm Hải cũng thấy đủ, dù sao cái thịt rồng này gia tăng đạo hạnh, là có tỷ lệ nhất định, không phải trăm phần trăm, chính mình lần thứ nhất ăn liền có thể thành công, đã rất không tệ.

“Xem ra sau này, phải tìm Tiểu Na Tra làm chút thịt rồng ăn nhiều cái, đây cũng là một loại biện pháp gia tăng đạo hạnh nhanh chóng a!”

Biết rõ Cửu Cấp Thiên Long, vốn chính là thức ăn của thần tiên, mà không phải là sinh mệnh trí tuệ trưởng thành có thể biến ảo, một tia cố kỵ nguyên bản có trong đầu Lâm Hải, cũng triệt để bị tiêu trừ.

Tựa như tại Phàm Gian giới, trư a dê a, cũng đều có sinh mệnh, nhưng lại là thức ăn của nhân loại vậy, Lâm Hải ăn thịt của bọn chúng, đương nhiên sẽ không sinh ra cái tâm lý gì.

“Tiên Nhi, ta còn có việc, đi trước, lần sau tìm ngươi chơi!”

Lâm Hải ăn xong thịt, vừa muốn rời khỏi, đột nhiên một cái thanh âm tiện tiện, từ xa mà đến gần mà đến.

“Ba ba, ngươi ăn xong lau sạch miệng liền muốn đi, nhấc lên quần liền không nhận người, xứng đáng với Tiên Nhi người ta sao?!”

Phốc!

Lâm Hải lảo đảo một cái kém chút ngã xuống đất, mẹ nó, ca ca là ăn xong lau sạch miệng, nhưng cái gì gọi là nhấc lên quần liền không nhận người a, có biết nói chuyện hay không?

Không cần nhìn cũng biết, nhất định là con hàng A Hoa này không thể nghi ngờ, cái con chó chết bên trong miệng liền không nhả ra ngà voi này.

Quả nhiên, thân ảnh A Hoa lóe lên, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải cùng Tiên Nhi, mắt nhỏ một mặt xem thường liếc nhìn Lâm Hải một chút, lại cực kỳ đồng tình nhìn về phía Tiên Nhi, yếu ớt mở miệng nói.

“Tiên Nhi, để ngươi chịu ủy khuất! Bất quá ngươi cũng đừng quá khó chịu, cái nào mỹ nữ ở trên đường trưởng thành, không gặp được mấy cái kẻ đồi bại a, dạng chân thành chính trực có trách nhiệm giống như A Hoa ta này... Ngao!”

Không đợi A Hoa nói xong, Lâm Hải một chân đưa nó đá bay, ca ca con mẹ nó lúc nào kẻ đồi bại, chó chết này liền sẽ loạn nói.

Tiên Nhi thì là hé miệng cười khẽ, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, giống như trái táo chín mọng, để cho người ta không nhịn được nghĩ cắn một cái.

“Chủ nhân, ngài có việc liền đi mau lên!” Tiên Nhi phi thường khéo hiểu lòng người, tuy trong lòng cũng buồn bã vì Lâm Hải rời đi, nhưng vẫn là mang theo mỉm cười nói nói.

“Ừm!”

Lâm Hải gật gật đầu, hắn xác thực cần trở lại trong Phi Tinh Các hiện thực, nắm chặt thời gian để thối luyện Tinh Thần Thánh Thể.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải vừa muốn rời khỏi, một đường thanh âm mang theo u buồn nồng đậm, bỗng nhiên vang lên.

“Đại quan nhân, xin dừng bước!”

Chương 1522: Tống Giang liền tại Địa Tiên giới

Lâm Hải vừa quay đầu lại, chỉ thấy một cái mỹ thiếu phụ vận vị thành thục mười phần nhẹ nhàng, trên mặt là thần sắc u buồn, chậm rãi mà đến, đến trước mặt Lâm Hải, hơi hơi thi lễ một cái, môi son khẽ mở.

“Tam Nương, bái kiến đại quan nhân.”

“Ách... Tam Nương nhanh lên!” Lâm Hải vừa thấy là Hỗ Tam Nương, vội vàng đưa nàng đỡ dậy.

Thời điểm ở Phàm Gian giới, Hỗ Tam Nương một mực đi theo tại phía sau Liễu Hinh Nguyệt, âm thầm bảo hộ Liễu Hinh Nguyệt an toàn, sau khi Liễu Hinh Nguyệt rời đi, đã trở lại bên trong Luyện Yêu Hồ.

Bất quá, không biết vì cái gì, sau khi Hỗ Tam Nương trở về tính tình lại trở nên phá lệ u buồn, một mình tránh ở trong phòng, ai cũng không gặp, đã thật lâu không hề lộ diện, hơn nữa xưng hô đối với Lâm Hải, cũng không gọi chủ nhân nữa, lần nữa đổi lại là đại quan nhân như lúc ban đầu.

Lâm Hải đối với xứng hô cũng không quan tâm gì, nhưng tâm tình của Hỗ Tam Nương, tựa hồ có chút dị thường a.

“Tam Nương, có chuyện gì sao?” Lâm Hải mang theo vẻ quan tâm hỏi.

“Ừm, Tam Nương có mấy lời, muốn đơn độc nói cùng đại quan nhân.”

“Tiên Nhi tạm thời cáo lui!” Tiên Nhi rất có ánh mắt, lập tức thi lễ, thân ảnh lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

“Tam Nương, ta thấy ngươi hơn một năm nay, tựa hồ phi thường u buồn a, ngươi làm sao vậy?”

Hỗ Tam Nương khẽ cắn môi son, mắt hạnh mê người mang theo ngượng ngùng liếc nhìn Lâm Hải một chút, đột nhiên cúi đầu xuống, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, như muỗi kêu mà mở miệng nói.

“Trong khoảng thời gian bảo hộ Hinh Nguyệt này, ta cùng Hinh Nguyệt đã thành lập cảm tình thâm hậu, tình như tỷ muội, nàng không chỉ một lần cùng ta nói qua, vạn nhất có một ngày nàng rời khỏi ngươi, ngươi nhất định sẽ đau xót gần chết, nàng không muốn thấy bộ dáng bi thương cô độc của ngươi, cho nên...

Cho nên để cho ta thay thế nàng, làm bạn của ngươi, chiếu cố ngươi!”

Hỗ Tam Nương nói xong, xấu hổ đến mức đầu cơ hồ cũng vùi vào bên trong bộ ngực cao ngất, liền cái cổ trắng nõn đều đã hồng thấu, cực độ gấp gáp khiến cho hô hấp của nàng cũng gấp rút một trận, trái tim phanh phanh cấp tốc nhảy lên, liền nhìn cũng không dám liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“A?”

Nhìn Hỗ Tam Nương vận vị mười phần, đẹp như tiên nữ thục nữ, một bộ dáng thẹn thùng mặc cho khai thác, Lâm Hải trong nháy mắt liền mộng bức, dù sao hắn cũng là nam nhân bình thường, Liễu Hinh Nguyệt lại rời đi hơn một năm, trong lòng không có suy nghĩ khác là không thể nào?

Nhưng lý trí nói cho Lâm Hải, mặc kệ trước mặt có bao nhiêu dụ hoặc, cũng không thể làm ra sự tình không nên làm, như thế đã có lỗi với Liễu Hinh Nguyệt, cũng có lỗi với Hỗ Tam Nương.

“Tam Nương a, vậy ngươi về sau liền bồi bạn với ta đi.”

Lâm Hải thở dài, chỉ đáp ứng làm bạn với Hỗ Tam Nương, lại không đáp ứng sự tình để cho nàng thay thế Liễu Hinh Nguyệt, dạng này cũng không vi phạm nội tâm, cũng không trở thành thương tổn tự tôn của Hỗ Tam Nương.

“Vâng, đại quan nhân!”

Gương mặt xinh đẹp của Hỗ Tam Nương đỏ bừng đáp ứng một tiếng, sau đó lẳng lặng đứng tại trước mặt Lâm Hải, tư thế hiên ngang oai hùng của nữ tướng, trong nháy mắt biến thành thẹn thùng động lòng người, ôn nhu dịu dàng như tiểu thư khuê các.

“Ai, về sau có cái thục nữ hấp dẫn mười phần như thế thường làm bạn bên người, đối với mình thật là một cái khảo nghiệm a.”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải ra khỏi Luyện Yêu Hồ, đồng thời bóng hình xinh đẹp bên người lóe lên, Hỗ Tam Nương cũng xuất hiện tại bên người Lâm Hải.

“Tam Nương, hiện tại là tại Địa Tiên giới, người tu hành ở bên trong này, thực lực so với ại Phàm Gian giới đều cường đại hơn quá nhiều, nếu như thời điểm không có ta ở đây, ngươi cũng phải bảo vệ tốt chính mình a!”

Lâm Hải cảm thấy rất có cần phải, giao phó cho Hỗ Tam Nương một phen, dáng dấp Hỗ Tam Nương tuyệt mỹ như thế, trên thân lại có một loại vận vị đặc thù đặc biệt của thiếu phụ, sức hấp dẫn đối với nam nhân tuyệt đối là trí mạng, chỉ sợ ngày sau sẽ không thiếu phiền phức.

Mà thực lực của Hỗ Tam Nương, ngang hàng cùng chính mình lúc trước vừa mới tu đạo không lâu, hiện tại xem ra quả thực là thấp đến đáng thương, nếu ngày nào chính mình không ở bên người, Hỗ Tam Nương gặp được nguy hiểm, liền thực lực để tự vệ cũng đều không có.

“Địa Tiên giới?” Hỗ Tam Nương nghe được, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, “Đại quan nhân, bên trong chỗ này thật là Địa Tiên giới?”

“Đúng a, hiện tại chúng ta liền tại trong một cái tông môn ở thành Lưu Tô của Địa Tiên giới, gọi là Phi Tinh Các.” Lâm Hải kiên nhẫn giải thích nói, bất quá nói xong mới phát hiện, sắc mặt của Hỗ Tam Nương, lập tức trở nên cực kỳ khó coi, trong đôi mắt đẹp vậy mà lóe ra hàn quang để trái tim Lâm Hải cũng đập nhanh.

“Tam Nương, ngươi làm sao vậy?” Lâm Hải có chút giật mình hỏi.

Hỗ Tam Nương lúc này mới hồi phục tinh thần lại, sau đó mang theo ánh mắt vô cùng đau thương, nhìn về phía Lâm Hải.

“Đại quan nhân, có còn nhớ rõ, sự tình trước kia Tam Nương đã nhờ ngươi không?”

“Đương nhiên nhớ kỹ!” Lâm Hải gật gật đầu, “Ngươi nói là, sự tình tìm Tống Giang để báo thù đi.”

“Không sai, chính là cái tặc tử Tống Giang kia!” Hỗ Tam Nương nói xong, nhất thời một cỗ sát khí mãnh liệt, từ trên thân thể mềm mại phát ra, độ dày đặc của sát cơ, để Lâm Hải cũng không rét mà run, ngang nhiên biến sắc.

“Không có khả năng, Hỗ Tam Nương làm sao lập tức trở nên mạnh như thế?” Hai mắt Lâm Hải trừng tròn xoe, lần nữa nhìn về phía Hỗ Tam Nương, lập tức phảng phất như không biết, khí tức cường đại trên thân Hỗ Tam Nương giờ phút này, vậy mà không thua gì Hứa Quang Thuần!

Mà Hứa Quang Thuần, đây chính là Địa Tiên a, chẳng lẽ nói... mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, cũng có chút không dám nghĩ.

Mà Hỗ Tam Nương, thì tiếp tục mở miệng nói.

“Ccái tặc tử Tống Giang kia, chính là Thiên Khôi Tinh một trong Tam Thập Lục Thiên Cương, ngày đó Tam Thập Lục Thiên Cương, Thất Thập Nhị Địa Sát mê hoặc thiên hạ, vô pháp trở về Thiên Đình, Thất Thập Nhị Địa Sát về Địa Phủ, Tam Thập Lục Thiên Cương thì là về Địa Tiên giới! Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Tống Giang liền tại Địa Tiên giới!”

“A?” Lời nói của Hỗ Tam Nương, để Lâm Hải giật nảy cả mình, “Nếu như Tống Giang tại Địa Tiên giới, vậy tu vi của gã là gì?”

“Chí ít là Hóa Thần cảnh!” Hỗ Tam Nương nhíu mắt hạnh lại, lạnh lùng nói nói.

“Chí ít là Hóa Thần? Địa Tiên!” Lâm Hải biến sắc, “Vậy hai chúng ta, chỉ sợ không đánh lại hắn a!”

“Chưa hẳn!” Hỗ Tam Nương lắc đầu, “Nếu nhìn thấy tặc tử này, ta giết gã như giết gà!”

“A?” Lâm Hải lập tức há to miệng, Hỗ Tam Nương giết Địa Tiên? Bà cô này thổi ngưu bức có chút lớn đi.

“Tam Nương, ngươi bây giờ là tu vi gì a?” Lâm Hải có chút buồn cười hỏi.

“Ta sao?” Hỗ Tam Nương hơi hơi nhếch môi son lên, “Hồi đại quan nhân, Tam Nương trước mắt là Hóa Thần hậu kỳ!”

Phốc!

“Cái gì cái gì cái gì, ngươi là cái tu vi gì?”

Lâm Hải bị dọa đến kém chút đặt mông ngay tại bên trên chỗ, nhìn Hỗ Tam Nương, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

“Hóa Thần hậu kỳ a.” Hỗ Tam Nương nháy nháy đôi mắt to linh động, “Đây cũng là sự tình không có cách nào, thời điểm thực lực đỉnh phong, chỉ sợ chỉ có trở về Thiên Đình mới có thể khôi phục.”

“Đậu phộng!” Lâm Hải nhịn không được bạo câu nói tục, cái Hỗ Tam Nương này nguyên lai là thâm tàng bất lộ a, hơn nữa Hóa Thần hậu kỳ còn không phải là đỉnh phong nhất, cái này ngưu bức!

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải cũng hiểu rõ, Sở Lâm Nhi ban đầu ở Phàm Gian giới, cũng vô pháp phát huy toàn bộ thực lực, đó là bởi vì các nàng đến từ Địa Phủ, động tĩnh lớn một chút liền sẽ sinh linh đồ thán, có kiêng kỵ rất lớn.

Những Địa Sát như bọn Hỗ Tam Nương này, ban đầu ở Phàm Gian giới có biểu hiện áp chế như vậy, cũng hẳn là do nguyên nhân này đi.

“Uy uy uy, Tam Nương, ngươi làm gì?” Sau một khắc, con mắt Lâm Hải đột nhiên liền thẳng, chỉ thấy sắc mặt Hỗ Tam Nương đỏ bừng, bỗng nhiên xoay người sang chỗ khác, vậy mà ngay trước mặt hắn, bắt đầu cởi áo nới dây lưng.

Hỗ Tam Nương tiếng như muỗi kêu, thẹn thùng vô cùng đáp lại nói.

“Vừa rồi đại quan nhân không phải nói, ta, đậu phộng… Là,là tại bên trong này sao?”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong kém chút phun, mẹ nó, đó là một câu thường nói của ca ca, Phàm Gian giới có rất nhiều người cũng nói như vậy, cái mỹ thiếu phụ này làm sao lại coi là thật, tự chủ của ca ca, cũng không chịu được dạng khảo nghiệm này của ngươi a!

“Ngừng, mau dừng lại, ta không phải có ý kia, ta…”

Lời nói của Lâm Hải vừa nói được một nửa, đột nhiên dừng lại, mà Hỗ Tam Nương cũng lấy tốc độ vô cùng nhanh chóng, cầm quần áo mặc lại, sau đó trong đôi mắt đẹp lóe lên tinh mang.

“Đại quan nhân, có người xâm nhập!”

Chương 1523: Chiếu cố IQ của ngươi một chút

Lâm Hải nhíu lông mày lại, cũng cảm giác được có hai đạo khí tức phi tốc mà đến, trong nháy mắt đã đến trước cửa.

“Tam Nương, đối ngoại ngươi ta lấy chủ tớ mà xưng hô, mặt khác, thu liễm khí tức của ngươi, trừ phi ta có nguy hiểm đến tính mạng, nếu không đừng có bại lộ thực lực của ngươi.”

Lâm Hải vừa hướng Hỗ Tam Nương giao phó xong, đột nhiên phanh một tiếng, cửa trực tiếp bị người một chân đá văng, hai người trẻ tuổi nghênh ngang đi vào.

Trong mắt Lâm Hải nhất thời lóe lên hàn mang, người tới vậy mà đạp cửa mà vào, địch ý đã rất rõ ràng.

Ngẩng đầu nhìn lại, cầm đầu là một người trẻ tuổi, một bộ áo trắng, dáng dấp ngược lại là nhất biểu nhân tài, chỉ là hai đầu lông mày mang theo một cỗ ngạo khí coi trời bằng vung, hướng chỗ này vừa đứng, cái cằm nhấc lên cao, khoa trương không ai bì nổi.

Mà phía sau gã, còn đi theo một người, chỉ là thần sắc của người này lại có chút hoảng hốt, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, tuy tràn ngập oán hận, lại khó mà che giấu được hoảng sợ trong nội tâm, kìm lòng không được né tránh, có chút không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Lâm Hải.

“Đông Phương Ngạn!”

Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, hàn mang lấp lóe, lập tức nhận ra cái phía sau kia, chính là Đông Phương Ngạn, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, sắc mặt trở nên băng lãnh xuống.

Không cần hỏi cũng biết, đây là do Đông Phương Ngạn ghi hận chuyện khi trước, tìm trợ thủ đến cửa hưng sư vấn tội tới.

“Chẳng cần biết ngươi là ai, hiện tại ngươi đi ra ngoài!” Lâm Hải nhìn đều chẳng muốn lại liếc nhìn Đông Phương Ngạn một chút nào, mà chính là dùng ánh mắt nhìn thẳng vào nam tử áo trắng, lạnh lùng nói nói.

“Hứ!” Nam tử áo trắng khinh thường miệt thị cười một tiếng, lúc này mới nghiêng mắt hướng phía Lâm Hải trông lại, nhưng rất nhanh liền nhìn thấy Hỗ Tam Nương sau lưng Lâm Hải, trong mắt không khỏi lóe lên một vệt sáng.

“Nữ nhân thật đẹp!”

Ánh mắt của nam tử áo trắng, lập tức liền rơi vào trên thân Hỗ Tam Nương không thể rời bỏ, cổ họng ực ực nhấp nhô một trận, trong lòng như là mọc cỏ, trái tim cấp tốc nhảy lên một trận.

“Tại hạ là Tư Đồ Minh Huy con trai của Đại Trưởng lão Phi Tinh Các, cũng là một trong mười đệ tử hạch tâm mạnh nhất của Phi Tinh Các, xin hỏi phương danh của vị cô nương này a?”

Tư Đồ Minh Huy chắp hai tay sau lưng, trên mặt là nụ cười ôn hòa, giả trang ra một bộ dáng phong độ nhẹ nhàng, hướng phía Hỗ Tam Nương hỏi, hoàn toàn không nhìn Lâm Hải tồn tại.

Hỗ Tam Nương nhất thời chau mày, đối với Tư Đồ Minh Huy sinh lòng chán ghét, trực tiếp đem đầu nghiêng qua bên.

“Nữ tử thật có vị đạo!” Tư Đồ Minh Huy chẳng những không buồn, ngược lại lòng càng thêm ngứa ngáy không được, gã đã gặp qua vô số mỹ nữ, cũng không ít người có tướng mạo không thua gì Hỗ Tam Nương, nhưng vận vị của nữ nhân thành thục trên thân Hỗ Tam Nương kia, lại có loại mê hoặc trí mạng đối với gã, là thứ mà gã tại trên người những nữ nhân khác, chưa từng thấy qua.

“Ta lặp lại lần nữa, hiện tại ngươi ra ngoài, nếu không ta cũng không khách khí!”

Không nhìn lời nói của, còn vượt qua mặt chính mình, trần trụi nhìn chằm chằm vào Hỗ Tam Nương, hành vi của Tư Đồ Minh Huy, để trong lòng Lâm Hải để ý một trận, sắc mặt càng thêm băng lạnh.

Cảm nhận được hàn ý băng lãnh trong lời nói này của Lâm

Hải, Tư Đồ Minh Huy lúc này mới quay đầu, miệt thị liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi chính là Lâm Hải a, mấy ngày lúc trước bổn công tử không ở, sau khi trở về nghe Đông Phương Ngạn nói, ngươi là hạng nhất khảo hạch của Cửu Huyền Trụ lần này, còn cùng Triển Thông giao thủ qua?” Tư Đồ Minh Huy ở trên cao nhìn xuống Lâm Hải, một bộ ngữ khí vênh mặt hất hàm sai khiến, hướng Lâm Hải hỏi.

“Không sai, ta chính là Lâm Hải!” Lâm Hải lạnh lùng đáp nói.

“Hừ!” Tư Đồ Minh Huy hừ lạnh một tiếng, cái cằm nâng lên cao cao, “Ngươi có lợi hại như bọn họ thổi sao?”

“Nếu ngươi không tin, có thể thử một chút!” Lâm Hải không sợ hãi chút nào, đồng dạng khoa trương nói nói.

Tư Đồ Minh Huy sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó buồn cười một trận, xem thường lắc đầu.

“Người trẻ tuổi hiện tại a, có chút thiên phú liền cho rằng không được, cái khoác lác gì cũng dám nói, thật đúng là không biết trời cao đất rộng a.”

Mang theo khinh thường thật sâu, Tư Đồ Minh Huy lại trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, sau đó cao ngạo ngóc đầu lên.

“Đông Phương Ngạn, qua nói cho hắn biết, hiện tại hắn là đang cùng dạng tồn tại gì nói chuyện!”

“Vâng, Tư Đồ sư huynh!” Đông Phương Ngạn vội vàng cung cung kính kính đáp ứng một tiếng, sau đó tiến lên một bước, trong mắt lóe lên một tia nhãn quang độc ác, lạnh lùng nói nói.

“Lâm Hải, ta thừa nhận thiên phú và thực lực của ngươi cũng rất mạnh, nhưng, chút thực lực mà ngươi tự cho là kiêu ngạo này, tại trước mặt Tư Đồ sư huynh, chẳng phải là cái gì!”

Nói xong, Đông Phương Ngạn vươn tay cánh tay, hướng phía Tư Đồ Minh Huy một mặt cao ngạo, cung kính nhất chỉ.

“Tư Đồ sư huynh, chính là ở bên trong các đệ tử hạch tâm của Phi Tinh Các, xếp hạng trong mười nhân vật đứng đầu, một thân tu vi sâu không lường được, thường xuyên hành tẩu ở giang hồ, tại bên trong thế lực lớn của thành Lưu Tô, cũng xông ra uy danh hiển hách, cũng đã sớm tại năm năm trước tiến giai vào Nguyên Anh cảnh, căn bản không phải là bóng lưng mà ngươi có thể nhìn theo!”

“Ngươi cho rằng, ngươi tại trước mặt Triển Thông có thể miễn cưỡng chèo chống bất bại, liền có thể hung hăng càn quấy sao? Vậy chỉ có thể nói ngươi quá ngây thơ, coi như Triển Thông ở tại trước mặt Tư Đồ sư huynh, cũng không dám càn rỡ như vậy, thật sự động thủ, càng là chỉ có phần bị thua!”

Nghe xong giới thiệu của Đông Phương Ngạn đối với mình, Tư Đồ Minh Huy rất hài lòng gật gật đầu, lúc này mới lần nữa mang theo nồng đậm mỉa mai, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Hiện tại, ngươi biết rõ ngươi đang cùng dạng tồn tại gì nói chuyện đi?”

“Biết rõ!” Lâm Hải gật gật đầu, “Đang cùng một dạng tồn tại như đần độn nói chuyện!”

Tư Đồ Minh Huy lúc đầu còn rất đắc ý, nhưng một câu nói ra phía sau của Lâm Hải, nhất thời để sắc mặt gã đại biến một chút, sát cơ băng lãnh, trong nháy mắt phóng xuất ra, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Ngươi vừa mới, nói cái gì?!”

Lâm Hải nhướn mày, hắn phiền nhất là cái loại đần độn tự cho là đúng này, thực lực của Tư Đồ Minh Huy, xác thực so với Triển Thông phải cường đại hơn một chút, nhưng cũng không nhìn một chút ngươi là cái niên kỷ gì, Triển Thông lại là cái niên kỷ gì, chỉ sợ lớn hơn Triển Thông không dưới mười tuổi, cũng không cảm thấy ngại liếm láp cái bức mặt, tại chỗ này cùng người ta so sánh.

“Nghe không hiểu sao?” Lâm Hải chán ghét liếc nhìn Tư Đồ Minh Huy một chút, “Não tử có vấn đề a?”

“Vậy ta chiếu cố IQ của ngươi một chút, nói đơn giản một chút, ý ta là nói, ngươi chính là cái đần độn!”

“Ngươi muốn chết!” Tư Đồ Minh Huy nhất thời đại nộ, đưa tay một chưởng, thanh thế uy mãnh hướng phía Lâm Hải liền đập qua.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, sớm có phòng bị, lật bàn tay một cái, Huyền Băng âm Sát Chưởng mang theo Băng Hàn Chi Khí lạnh lẽo thấu xương, liền nghênh đón.

Oanh!

Giữa không trung vang lên một tiếng thật lớn, nhất thời khí lãng lăn lộn, như là biển động, hướng phía bốn phương tám hướng điên cuồng bao phủ, cũng may ốc xá của Phi Tinh Các, đều là dùng tài liệu đặc thù để xây dựng, nếu không lần này phòng liền phải sập, hủy đi một mảng lớn.

Phía dưới một chưởng tương giao của hai người, hình của Tư Đồ Minh Huy thân liên tục lay động, mặt lộ vẻ kinh hãi, mà Lâm Hải thì là bạch bạch bạch liền lùi mấy bước, mới đứng vững thân hình, trong mắt lóe lên một tia hàn mang băng lãnh.

Một chiêu vừa rồi của chính mình, đã đem Huyền Băng âm Sát Chưởng dùng đến tầng thứ tư, nghĩ không ra vẫn là bị Tư Đồ Minh

Huy đánh lui, Tư Đồ Minh Huy quả nhiên có chút bản sự, chí ít trong cùng cảnh giới, chân khí so với chính mình thâm hậu hơn không ít.

“Trách không được cuồng vọng, lại có thể ngăn cản một chưởng của ta, bất quá ngươi nếu ngươi là dựa vào chút thực lực ấy, liền có thể khoa trương tại trước mặt Tư Đồ Minh Huy ta, vậy chỉ có thể nói ngươi quá ngây thơ.”

Tư Đồ Minh Huy trên mặt kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó cười lạnh.

“Bất kể nói thế nào, ngươi cũng là đệ tử Phi Tinh Các, nể tình phân thượng ngươi tu hành không dễ, ta hôm nay không giết ngươi, bất quá, ngươi phải lập tức vì chuyện vô lễ vừa rồi mà hướng ta nói xin lỗi, tranh thủ ta tha thứ, nếu không cũng đừng trách ta, không niệm tình đồng môn, đưa ngươi diệt sát!”

“Tình đồng môn?” Lâm Hải một mặt giễu cợt, cùng ngươi nha có cái lông tình đồng môn a, sự tình xin lỗi, càng là tuyệt không có khả năng!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhíu lông mày lại, ánh mắt băng lãnh rơi vào trên mặt Tư Đồ Minh Huy, trong miệng khẽ nhả một chữ!

“Cút!”

Chương 1524: Uy hiếp ta? Ta thật là sợ a!

Lâm Hải trực tiếp dâng lên một cái chữ cút, đối với loại phạm trang bức như Tư Đồ Minh Huy này, Lâm Hải mới không thèm phí lời với gã.

Tư Đồ Minh Huy bị Lâm Hải trực tiếp quát mắng như thế, nhắm trúng căm giận ngút trời đằng không mà lên, hung dữ trừng mắt nhìn Lâm Hải, nghiến răng nghiến lợi gật gật đầu.

“Tốt, rất tốt! Ngươi thật đúng là không biết sống chết a!”

Nói xong, Tư Đồ Minh Huy đột nhiên ngẩng đầu nhất chỉ vào Lâm Hải, mang trên mặt nụ cười âm hiểm lạnh lùng, dữ tợn nói nói.

“Nghe nói ngươi có một đầu yêu thú, tốc độ so với Thiểm Điện Cầu Long Câu của ta còn nhanh hơn, hiện tại ta cho ngươi một cái cơ hội, lập tức đem yêu thú này dâng ra, lại dập đầu xin lỗi cho ta, ta có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không tuyệt đối không để ngươi sống quá ngày hôm nay!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó nhất thời bật cười, một mặt xem thường liếc nhìn Tư Đồ Minh Huy một chút, miệt thị lắc đầu.

“Nguyên lai, đây mới là mục đích chính thức của ngươi a?” Nói xong, ánh mắt Lâm Hải lẫm liệt.

“Không sai, ta là có một đầu yêu thú, so với Thiểm Điện Cầu Long Câu của ngươi này cường hơn trăm lần, so sánh ra yêu thú của ngươi cũng là cái rác rưởi, thế nhưng là ta vì cái gì cho ngươi? Ngươi tính toán là cái lông gà gì a!”

“Lại nói một lần cuối cùng, cút cho ta!” Lâm Hải hướng phía cửa nhất chỉ, tức giận quát lớn nói.

Sắc mặt Tư Đồ Minh Huy trong nháy mắt trở nên khó coi vô cùng, hung ác nhìn lấy Lâm Hải gật gật đầu.

“Tốt, lời hay khó khuyên đáng chết quỷ, đây đều là ngươi tự tìm, coi như liều mạng bị Các chủ răn dạy, hôm nay ta cũng phải diệt ngươi! Sau khi ngươi chết, yêu thú như cũ là của ta!”

Nói xong, Tư Đồ Minh Huy hét lớn một tiếng, thân ảnh đột nhiên biến mất giữa không trung, sau đó một cỗ Tinh Thần Chi Lực như thủy triều, đột nhiên xuất hiện tại đỉnh đầu Lâm Hải, trong nháy mắt hội tụ thành một nắm đấm thép, nhanh như điện chớp, mang theo tinh mang lấp lóe, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, sắc bén rơi xuống.

Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, nhất thời cảm thấy bên trong một quyền này, ẩn chứa lực lượng đáng sợ, nhất là Tinh Thần Chi Lực lúc sáng lúc tối này, phảng phất như đem vùng không gian này, cũng nện đến sụp đổ, thanh thế vô cùng kinh hãi.

“Cái Tư Đồ Minh Huy đáng giận này, vậy mà thật hạ sát thủ!”

Lâm Hải nheo mắt, trong lòng dâng lên nồng đậm liệt hỏa, vốn cho rằng cái Tư Đồ Minh Huy này cũng là nổi lên lòng tham, lại thêm Đông Phương Ngạn châm ngòi, mới tìm tới chính mình, uy hiếp đe dọa muốn từ bên trong chỗ chính mình này đào chút chỗ tốt.

Thật không nghĩ đến cái này vừa ra tay, Tư Đồ Minh Huy vậy mà ẩn chứa sát cơ mãnh liệt, thật muốn đem một quyền oanh sát chính mình!

“Đã như vậy, vậy coi như trách không được ta!”

Lâm Hải nguyên bản nghĩ đều là người của Phi Tinh Các, đem Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn đuổi đi là được, nhưng Tư Đồ Minh Huy thế mà trực tiếp nổi sát tâm đối với mình, nếu là đổi lại trước kia, Lâm Hải sẽ có khả năng bởi vì tâm địa thiện lương, mà bỏ qua cho Tư Đồ Minh Huy.

Nhưng là, trải qua nhiều chuyện như vậy, tâm trí Lâm Hải đã sớm trở nên thành thục, Tư Đồ Minh Huy muốn giết chính mình, này chính là địch nhân của mình, nhân từ đối với địch nhân, cũng chính là tàn nhẫn đối với chính mình, Lâm Hải tại lúc cảm nhận được sát cơ nồng đậm bên trong một quyền của Tư Đồ Minh Huy, cũng đã không định buông tha cho gã.

Hai mắt Lâm Hải như kiếm, ngẩng đầu hướng phía thiết quyền

Tinh Thần đang rơi xuống nhìn lại, trong mắt đột nhiên bắn ra một đường quang mang băng lãnh, nhiệt độ xung quanh trong nháy mắt cấp tốc hạ xuống, trong nháy mắt phòng đầy sương hoa, Băng Tinh bay múa, phảng phất như đem cả vùng không gian, cũng bắt đầu đóng băng.

Mà lúc này đây, trong miệng Lâm Hải thì là quát nhẹ một tiếng, thủ chưởng hướng phía bầu trời, bỗng nhiên ra một kích.

“Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

Oanh!

Nhất thời, một đoàn hàn khí màu trắng, từ trong lòng bàn tay Lâm Hải phun mà ra, không khí ở chỗ đến trong nháy mắt đình chỉ lưu động, trực tiếp biến thành băng điêu, vô tận sương hoa, trong nháy mắt đem thiết quyền Tinh Thần kia nuốt hết.

Chính là Huyền Băng âm Sát Chưởng, Lâm Hải bây giờ có thể phát huy ra tầng cao nhất, tầng thứ sáu!

Cạch!

Một đạo thanh âm giòn vang, truyền đến từ, thiết quyền Tinh Thần cực lớn kia, trong nháy mắt bị ngưng kết tại nguyên chỗ, bị băng sương đóng băng, sau một cỗ run rẩy kịch liệt, đột nhiên ầm ầm sụp đổ, hóa thành vô số ánh sáng ngôi sao, hướng phía bốn phương tám hướng vỡ vụn, bắn ra.

Nhưng mà, khi những ánh sáng ngôi sao này vẫn ở trên đường, liền bị hàn sương bay múa đầy trời, lần nữa đóng băng, đình trệ tại giữa không trung, trong lúc nhất thời cả phòng đều là ánh sáng ngôi sao, sáng chói chói mắt, phảng phất như ngôi sao trong bầu trời đêm. Bất quá, Tư Đồ Minh Huy lúc này lại không có tâm tư, qua thưởng thức cái cảnh đẹp khó được này, một chưởng Huyền Băng âm Sát Chưởng này của Lâm Hải, chẳng những phá thiết quyền Tinh Thần của gã, càng mang theo Băng Hàn Chi Khí còn thừa, hướng phía gã phi tốc mà đến, kỳ hàn thấu xương, để toàn thân gã nhịn không được run rẩy một trận, mặt lộ vẻ thần sắc vô cùng sợ hãi.

"Không có khả năng, cái Lâm Hải này làm sao lại đánh tan được một quyền có tám thành lực đạo của ta!" Tư Đồ Minh Huy căn bản không thể tin được một màn trước mắt, Lâm Hải liền xem như tuyệt thế thiên tài, nhưng chưa trưởng thành, lường trước tối đa cũng cũng là mới vào Nguyên Anh, vốn cho là mình đối phó, sẽ nhẹ nhàng như thường, thật không nghĩ đến Lâm Hải chẳng những một chiêu phá công kích của gã, hơn nữa còn phản kích mãnh liệt, để gã cũng ngửi được một tia khí tức nguy hiểm.

"Cút ngay!"

Mắt thấy một chưởng kỳ hàn băng lãnh của Lâm Hải đã đến phụ cận, Tư Đồ Minh Huy hét lớn một tiếng, hai tay vung vẩy, trước người nhất thời ngưng tụ vô số tinh quang, ánh sáng hội tụ lít nha lít nhít thành một cái không gian hình tròn, đem quanh người gã bao ở trong đó.

Oanh!

Huyền Băng âm Sát Chưởng, mang theo Băng Hàn Chi Khí cuồng bạo, lập tức liền đánh vào bên trên Không Gian Tinh Thần kia, Không Gian Tinh Thần rung động một trận, lại có xu thế tán loạn, đem Tư Đồ Minh Huy dọa đến kinh ngạc.

"Tuyệt không có khả năng này!"

Nội tâm Tư Đồ Minh Huy phát ra một tiếng sợ hãi bén nhọn, nhìn lên Không Gian Tinh Thần lung lay sắp đổ trước mặt, hai mắt nhất thời lộ ra thần sắc kinh hãi sợ hãi, quả thực không thể tin được, Đạo pháp mà chính mình toàn lực thi triển phòng ngự, thế mà ngăn không được một kích này của Lâm Hải.

Mà đúng lúc này, Băng Hàn Chi Khí trong mắt Lâm Hải lóe lên, trong miệng đột nhiên quát nhẹ một tiếng.

“Điệp Sát!”

Oanh!

Trong lòng bàn tay Lâm Hải lần nữa phun ra ra vô tận sương hoa, uy lực của Huyền Băng âm Sát Chưởng nhất thời tăng nhiều, vậy mà gia tăng chừng nhiều gấp đôi, phô thiên cái địa trong nháy mắt hướng phía Không Gian Tinh Thần, công kích mà đi!

Đặc tính của Huyền Băng âm Sát Chưởng tầng thứ sáu, Điệp Sát, có thể liên tiếp chồng lên ba lần công kích, như là thủy triều đánh ra, một làn sóng mạnh hơn một làn sóng, chính là chỗ đáng sợ nhất của Huyền Băng âm Sát Chưởng!

“Không!!!”

Tư Đồ Minh Huy đối mặt với công kích mạnh mẽ như thế, nhất thời phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Ầm!

Không Gian Tinh Thần trong nháy mắt vỡ vụn, Huyền Băng âm Sát Chưởng mang theo âm lãnh chi khí đông tận xương tuỷ, rơi vào trước ngực Tư Đồ Minh Huy.

“Ngươi không có thể giết ta, ta là con trai của Đại Trưởng lão!”

Thời khắc sinh tử, Tư Đồ Minh Huy không còn có cao ngạo cùng coi trời bằng vung như lúc đầu, mà chính là một mặt hoảng sợ, dọa đến hồn phi phách tán, ngay cả lão tử của mình cũng dời ra ngoài.

Ông!

Hàn khí tứ tán, lòng bàn tay của Lâm Hải, dán dừng lại tại trước ngực Tư Đồ Minh Huy, băng vụ bốc lên, kỳ hàn thấu xương.

“A!!!”

Tư Đồ Minh Huy rít lên một tiếng, toàn thân run rẩy, ánh mắt hoảng sợ, mồ hôi lạnh tích táp rơi xuống bên trên đất, trong nháy mắt ngưng tụ thành băng châu, trong miệng thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, dọa đến đều nhanh tè ra quần.

“Ngươi là con trai của Đại Trưởng lão a?” âm thanh của Lâm Hải nhàn nhạt vang lên, mang theo nồng đậm mỉa mai.

Bất quá, Tư Đồ Minh Huy lại không có nghe được ý xem thường trong lời nói của Lâm Hải, mà chính là như là bắt lấy cây cỏ cứu mạng, hướng phía Lâm Hải hoảng sợ nhìn một chút, liên tục gật đầu.

“Không sai, cha ta chính là Đại Trưởng lão của Phi Tinh Các, địa vị tôn quý, liền cả Các chủ cũng kính người ba phần, nếu ngươi dám giết ta, cha ta sẽ không tha cho ngươi!”

“Uy hiếp ta? Ta thật là sợ a!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, hàn mang trong mắt, càng thêm nồng đậm.

Mà Tư Đồ Minh Huy thấy Lâm Hải thật không lần nữa động thủ, còn tưởng rằng bị tên tuổi của phụ thân gã trấn trụ, nhất thời nhe răng cười một tiếng, ý sợ hãi đã biến mất.

“Hừ, vậy còn không ngoan ngoãn thả ta ra?!” Tư Đồ Minh Huy cười lạnh một tiếng, nhìn bàn tay chế trụ mình của Lâm Hải, ngóc lên cái cằm, khoa trương mệnh lệnh nói.

Thế nhưng là tiếng nói của gã vừa mới rơi xuống, đột nhiên thân thể chấn động, sau đó mặt mũi tràn đầy sợ hãi, thật không thể tin mà cúi đầu nhìn lại, nhất thời ánh mắt lộ ra vô tận hoảng sợ cùng tuyệt vọng. Chỉ thấy thủ chưởng của Lâm Hải, đã đặt tại trên trước ngực gã thật sâu, kỳ hàn chi khí thấu xương, trong nháy mắt đã xông phá chân khí bên ngoài thân của gã, chui nhập vào trong người, đông lạnh toàn bộ tâm mạch của gã.

Chương 1525: Biết người biết mặt không biết lòng

Phù phù!

Bên ngoài thân cả người Tư Đồ Minh Huy che kín băng sương, thi thể băng điêu té ngã trên đất, liền cả Nguyên Anh bên trong cũng bị trực tiếp đông cứng, cùng nhau diệt vong.

Sưu!

Cùng một thời gian, Đông Phương Ngạn bị dọa đến hồn phi phách tán, quay đầu liền chạy, chỉ hận cha mẹ của chính mình, sinh thiếu cho mình hai cái đùi, trong mắt tất cả đều là hoảng sợ nồng đậm.

“Đã đến, liền lưu lại đi!”

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, một không làm hai không nghỉ, nếu như đã giết một cái Tư Mã Minh Huy, cũng không quan tâm giết nhiều thêm một cái Đông Phương Ngạn, hướng phía thân ảnh chạy trốn của Đông Phương Ngạn, đưa tay cũng là một chưởng!

“Phong Lôi Chưởng Pháp!”

Lâm Hải khẽ gầm một tiếng, trong lòng bàn tay nhất thời nhanh như điện chớp, chân khí cuồng bạo phun ra, như là đạn pháo, hướng phía Đông Phương Ngạn kích bắn đi.

Ông!

Thân thể Đông Phương Ngạn đột nhiên run lên, nhất thời vô số hồ quang điện chui vào toàn thân gã, đồng thời trận gió mãnh liệt, oanh một tiếng, trùng kích tại trên lưng gã.

Phốc!

Đông Phương Ngạn phun ra ngoài một ngụm huyết tiễn, phù phù một tiếng mới ngã xuống đất, trong mắt mang theo nồng đậm hoảng sợ cùng không cam lòng, liền cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, liền đã khí tuyệt thân vong.

“Hô ~”

Lâm Hải thở ra một hơi thật sâu, liên tiếp giết chết hai cái Nguyên Anh cảnh, Lâm Hải tuy chỉ xuất hai chưởng, nhưng chân khí hao tổn lại không nhỏ, dù sao cảnh giới của hai người kia cùng mình tương đương, thực lực coi như không bằng chính mình, cũng chênh lệch không xa, giết chết hai người, còn lâu mới có nhẹ nhàng như nhìn qua vậy.

“Ừm?”

Đúng lúc này, bỗng nhiên mấy đường khí tức cường đại, lấy tốc độ nhanh như chớp, hướng phía bên này cấp tốc mà đến, đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái.

“Xem ra là đánh nhau trước đó, đã kinh động đến cao thủ Phi Tinh Các.”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thi thể của Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa, được thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Một chút giết chết hai cái đệ tử của Phi Tinh Các, hơn nữa đều là Nguyên Anh cảnh, còn có một cái Tư Đồ Minh Huy, chính là con trai của Đại Trưởng lão, danh xưng tồn tại trong mười vị trí đầu đệ tử hạch tâm của Phi Tinh Các, nếu để cho cao tầng Phi Tinh Các biết rõ, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Mặc dù mình không sợ, nhưng Lâm Hải cũng không muốn trêu chọc phiền phức, dù sao hắn còn muốn lưu tại Phi Tinh Các, để hấp thụ Tinh Thần Chi Lực, đến thối luyện Tinh Thần Thánh Thể của chính mình.

Cơ hồ tại sau một giây khi Lâm Hải đem hai bộ thi thể thu lại, mấy đạo bóng người chớp động liên tục, từ xa đến gần trong nháy mắt đã xuất hiện tại trước người Lâm Hải.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đến không phải là người khác, mà chính là Các chủ Phi Tinh Các, cùng mấy cái đại Trưởng lão.

Các chủ Phi Tinh Các chau mày, nhìn trong phòng một chút, đồ dùng bài trí trong phòng đã sớm nát lưa thưa, liền cả gian phòng dùng tài liệu đặc thù để kiến thiết, trên vách tường cũng ẩn ẩn có chút lõm, hiển nhiên là đã nhận chân khí cực lớn trùng kích.

Hơn nữa, nhiệt độ trong phòng vô cùng lạnh lẽo, phảng phất như hầm băng Cửu U, không cần hỏi cũng biết, nhất định là kết quả do thi triển Băng Chi Đạo.

Rất hiển nhiên, trước đó nơi này có người động thủ, Băng Chi Đạo hẳn là do Lâm Hải gây nên.

“Lâm Hải, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt như điện của Các chủ Phi Tinh Các, mang theo một tia uy nghiêm, rơi vào trên thân Lâm Hải, nghiêm túc hỏi.

Lâm Hải thì là một mặt trang nghiêm, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các ôm quyền một cái.

“Hồi Các chủ, vừa rồi có người phá cửa mà vào, đối với ta tiến hành công kích, đã bị ta đánh lui, người tới đã đào tẩu!”

Lâm Hải không kiêu ngạo không tự ti, ánh mắt lạnh nhạt nhìn thẳng vào Các chủ Phi Tinh Các, nửa thật nửa giả nói nói, hắn đương nhiên không sẽ tự mình chủ động thừa nhận chuyện giết người, nhưng sự tình cùng người động thủ, hiển nhiên là không gạt được, chẳng bằng sảng khoái thừa nhận.

"A?" Các chủ Phi Tinh Các, đôi mày nhất thời gắt gao nhăn lại, trên mặt lộ ra vẻ tức giận.

"Ngươi có biết, người công kích ngươi là ai không?" Lâm Hải thế nhưng là tuyệt thế thiên tài của khảo hạch Cửu Huyền Trụ, phá được kỷ lục của Triển Thông, tuy còn không có tiến hành khảo nghiệm độ trung thành, nhưng là trên dưới Phi Tinh Các đối với Lâm Hải vẫn là cực kỳ coi trọng, dù sao lấy thiên phú của Lâm Hải, thành tựu tương lai không thể đoán trước, nếu là trung với Phi Tinh Các, ngày sau chỉ huy Phi Tinh Các, xông ra một phen thành tựu cũng càng chưa biết chừng.

Nghĩ không ra, tại trong Phi Tinh Các, lại có người dám hướng Lâm Hải ra tay, thật sự là ăn gan báo! Lâm Hải vừa muốn nói không biết, đột nhiên cảm thấy một đường ánh mắt băng lãnh, mang theo nồng đậm sát cơ hướng phía chính mình trông lại, để trong lòng Lâm Hải sững sờ, con mắt đảo qua, đã thấy sau lưng Các chủ Phi Tinh Các, một cái lão giả sắc mặt âm lãnh, hai mắt giống như rắn độc, đang lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, không chút nào che đậy địch ý băng lãnh trong mắt.

"Đại Trưởng lão!"

Lâm Hải lập tức nhận ra lão giả này, thời điểm lúc trước khi Các chủ Phi Tinh Các đem người hoan nghênh chính mình, đã từng thấy qua người này, chính là Đại Trưởng lão của Phi Tinh Các, Tư Đồ Trấn Xuyên!

"Bên trong này, có âm mưu." Trong lòng Lâm Hải nhất động, vừa rồi Tư Đồ Minh Huy tìm tới cửa bị chính mình giết chết, chính là con trai của Tư Đồ Trấn Xuyên, chẳng lẽ Tư Đồ Minh Huy đến chỗ chính mình xảo trá yêu thú, lão cũng là biết rõ?

“Hồi Các chủ, hai người kia ta có biết một cái bên trong đó, chính là người của Đông Phương gia tộc mà ta từng làm Khách khanh khác họ, gọi là Đông Phương Ngạn, mà một cái khác thì chưa từng gặp qua, nhưng gã tự xưng, là Tư Đồ Minh Huy!”

Lâm Hải luôn cảm thấy bên trong này không thích hợp, dứt khoát lời nói thật thực nói, một mặt thản nhiên, đem Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn, tất cả đều triệu ra tới.

“Tư Đồ Minh Huy?!”

Các chủ Phi Tinh Các nghe được sững sờ, không khỏi kinh ngạc quay đầu, hướng phía Tư Đồ Trấn Xuyên nhìn lại, mấy cái Trưởng lão còn lại, cũng tất cả đều hướng phía Tư Đồ Trấn Xuyên ném qua ánh mắt hỏi thăm.

“Minh Huy xác thực đã trở lại tông môn, nhưng có tới bên trong này hay không, ta lại không được biết? Minh Huy là người biết đại thể, chắc chắn sẽ không làm sự tình đường đột như thế.” Trong mắt Tư Đồ Trấn Xuyên lóe lên một đạo hàn mang, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải cười lạnh.

“Huống chi, lấy thực lực của Minh Huy, đối phó với một cái Lâm Hải, còn không phải dễ như trở bàn tay sao, nếu thật động thủ, chỉ sợ chạy cũng nên là Lâm Hải đi. Theo ta thấy, có lẽ là có người, đang cố ý nói lung tung, lẫn lộn phải trái, vu oan hãm hại, cũng càng cũng chưa biết.”

“Hừ, Lâm Hải mới vừa tiến vào Phi Tinh Các không tới mấy ngày, liền Tư Đồ Minh Huy là ai cũng không biết, làm sao có thể nói lung tung, Đại Trưởng lão, ngươi nói như thế, chẳng lẽ là đang che giấu cái gì sao?” Từ Triết ở một bên, nhất thời không vui, hướng phía Tư Đồ Trấn Xuyên hừ lạnh một tiếng, mỉa mai nói nói.

“Từ Triết, ngươi đây là có ý gì, chẳng lẽ lão phu sẽ không duyên cớ oan uổng một tên tiểu bối sao?” Tư Đồ Trấn Xuyên nghe được, nhất thời đại nộ, hướng phía Từ Triết phẫn nộ nói nói.

“Hừ, oan không thể oan uổng, chỉ sợ chỉ có ngươi tự mình biết nói, dù sao biết rõ người biết rõ mặt, không biết rõ tâm!”

“Ngươi!”

“Tốt, không được ầm ĩ!” Mắt thấy Tư Đồ Trấn Xuyên cùng Từ Triết, lại phải ầm ĩ lên, Các chủ Phi Tinh Các vội vàng quát lạnh một tiếng, đem hai người ngăn lại, sau đó nhíu mày nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải, người tới trước đó, xác thực tự xưng là Tư Đồ Minh Huy?”

“Không sai, chính là cái tên này!” Lâm Hải gật gật đầu, khẳng định nói nói.

“Vậy, người này hình dáng như thế nào?” Các chủ Phi Tinh Các lại hỏi.

“Tướng mạo sao?” Lâm Hải đem bộ dáng của Tư Đồ Minh Huy, miêu tả một lần, lần này sắc mặt của Các chủ Phi Tinh Các rốt cục trầm xuống, vừa quay đầu mang theo hàn mang lạnh lùng, nhìn về phía Tư Đồ Trấn Xuyên.

“Đại Trưởng lão, ngươi có lời gì để nói?”

Tư Đồ Trấn Xuyên nhất thời biến sắc, con mắt quay tròn loạn chuyển, hiện lên một tia kinh hoảng không dễ dàng phát giác.

“Các chủ, tuyệt không có khả năng! Minh Huy tại Phi Tinh Các danh khí quá lớn, có thể biết rõ tướng mạo của nó, cũng không phải việc khó gì, huống chi Lâm Hải xuất thân từ Đông Phương gia tộc, có lẽ đã sớm từ chỗ Đông Phương Ngạn, nghe nói qua về Minh Huy.”

“Hừ, có cái gì không có khả năng, Đại Trưởng lão, ta nhìn ngươi là chột dạ đi.” Từ Triết cười lạnh, mặt mũi tràn đầy khinh bỉ nói.

“Ta có cái gì mà chột dạ, Từ Triết, ngươi chẳng lẽ cố ý nhằm vào lão phu sao?”

“Đừng ầm ĩ!” Các chủ Phi Tinh Các quát lạnh một tiếng, sau đó trong mắt lóe lên một đạo tinh mang.

“Chuyện này rất dễ phán định, là thật là giả, đem Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn tìm đến, hỏi một chút liền biết rõ!”

Các chủ Phi Tinh Các vừa nói xong, Lâm Hải cùng Tư Đồ Trấn Xuyên, sắc mặt của hai người đồng thời biến đổi.

Chương 1526: Lừa dối quá quan

“Nếu ngươi có thể đem hai người họ gọi tới, này mới gọi là gặp Quỷ.” Lâm Hải không khỏi lộ ra ánh mắt quái dị, Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn cũng đã tử vong, thi thể ngay tại bên trong Luyện Yêu Hồ của chính mình, hướng chỗ nào tìm đây.

Con mắt Tư Đồ Trấn Xuyên lại là quay tròn loạn chuyển, bất quá mặt ngoài lại rất trấn tĩnh tự nhiên, rất đồng ý mà gật gật đầu.

“Các chủ nói không sai, đem tiểu nhi cùng cái Đông Phương Ngạn gì kia, đi tìm đến hỏi một chút liền biết rõ, bất quá tiểu nhi hiện ở nơi nào, ta cũng không biết.”

“Cái này dễ nói, chỉ cần còn tại Phi Tinh Các, liền không sợ tìm không thấy!” Các chủ Phi Tinh Các nói xong, hướng phía một Trưởng lão sau lưng nháy mắt, người Trưởng lão kia lập tức gật gật đầu, thân ảnh lóe lên phiêu nhiên mà đi.

“Các chủ, ngồi chờ đi!”

Tư Đồ Trấn Xuyên vội vàng qua gian phòng khác, tìm tới một t cái ghế hoàn hảo, để cho Các chủ Phi Tinh Các ngồi xuống, sau đó cung kính đứng ở gần đó, lẳng lặng chờ đợi kết quả, con mắt thỉnh thoảng mang theo hàn quang nhìn về phía Lâm Hải, cười lạnh không thôi.

Lâm Hải đối với sự căm thù của Tư Đồ Trấn Xuyên, không nhìn thẳng, ánh mắt buông xuống, như có điều suy nghĩ.

Lâm Hải tự hỏi lòng, hắn chưa bao giờ đắc tội qua Tư Đồ Trấn Xuyên, thậm chí ngay cả tiếp xúc cũng không tiếp xúc qua, càng chưa nói tới có cừu hận gì đó, nhưng cái Tư Đồ Trấn Xuyên này, vì cái gì đối với mình tràn ngập địch ý đâu?.

Hơn nữa, từ biểu hiện của Tư Đồ Trấn Xuyên đến xem, Lâm Hải phi thường hoài nghi, Tư Đồ Minh Huy đến chỗ chính mình này, tựa hồ là có người sai sử, cũng không phải là dựa vào Đông Phương Ngạn tùy ý lừa gạt, liền tới nhà xảo trá yêu thú.

Có khả năng rất lớn, xảo trá yêu thú chỉ là một cái lấy cớ, Tư Đồ Minh Huy khẳng định vẫn còn có mục đích, chỉ là còn chưa kịp biểu hiện ra ngoài, liền bị chính mình diệt mà thôi.

Rất nhanh, Trưởng lão trước đó phụng mệnh mà đi, phong trần mệt mỏi trở về, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các thi lễ một cái.

“Các chủ, đã đi tìm, toàn bộ Phi Tinh Các, cũng không thấy bóng dáng của Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn, hơn nữa đệ tử phòng thủ hôm nay nói, hai người Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn, hôm nay cũng không rời khỏi tông môn!”

“A?” Các chủ Phi Tinh Các nhất thời sững sờ, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, các Trưởng lão khác cũng là một mặt chấn kinh, lộ ra khuôn mặt thật không thể tin.

“Nhị Trưởng lão, điều đó không có khả năng đi? Người không hề rời đi, vì sao lại tìm không thấy?” Có các Trưởng lão khác, mang theo nghi hoặc hỏi.

“Đây cũng là điều mà ta cảm thấy kỳ quái, mỗi khắp ngõ ngách của Phi Tinh Các, ta cũng đã dẫn người tìm kiếm, xác thực không có nhìn thấy hai người bọn họ.” Nhị Trưởng lão cũng là một mặt lo nghĩ, không hiểu nói nói.

“Hừ, ta xem là hai người này, vì sợ sự tình bại lộ, chạy ra khỏi tông môn đi thôi.” Từ Triết ở một bên, nhất thời xem thường bĩu môi một cái, khinh thường nói nói.

“Không có khả năng! Con ta là nam tử hán đại trượng phu, đỉnh thiên lập địa, há lại là cái loại người này!” Từ Triết vừa nói xong, Tư Đồ Trấn Xuyên lập tức phản bác nói, chỉ là trong ánh mắt của lão, lại hiện lên một vẻ bối rối, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia dự cảm bất thường.

“Chạy ra khỏi tông môn là không thể nào, đệ tử phòng thủ căn bản không thấy có người rời đi!”

“Thế nhưng nếu là không có đào tẩu, vì cái gì lại tìm không thấy người đâu?”

“Đúng vậy a, cái này kỳ quái, có phải thời điểm tìm kiếm, có bỏ sót chỗ nào hay không?”

“Cái này tuyệt đối không thể, Nhị Trưởng lão tự mình dẫn người tìm kiếm, sao lại bỏ sót.”

Trong lúc nhất thời, mấy cái Trưởng lão châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ, tất cả đều tràn ngập kinh ngạc.

Mà sắc mặt của Tư Đồ Trấn Xuyên, lại đột nhiên biến đổi, dự cảm bất thường trong lòng của lão, càng ngày càng mãnh liệt, sau cùng vậy mà biến thành hoảng sợ thật sâu, để lão không rét mà run.

“Chẳng lẽ, Minh Huy nó, xảy ra chuyện?”

Nghĩ đến chỗ này, Tư Đồ Trấn Xuyên bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt mang theo nồng đậm phẫn nộ, hướng phía Lâm Hải quát lớn một tiếng.

“Lâm Hải, ngươi đem con ta thế nào!”

Tư Đồ Minh Huy tìm đến Lâm Hải, đúng là do lão sai sử, mục đích cũng là để Tư Đồ Minh Huy lấy thực lực cùng thân phận, làm cho Lâm Hải khuất phục, giao ra phương pháp tu luyện để Băng Hỏa Chi Đạo cùng tồn tại. Mà Tư Đồ Minh Huy xuất phát trước, trùng hợp đụng tới Đông Phương Ngạn tới trả yêu thú, liền cùng Đông Phương Ngạn nghe ngóng tình huống Lâm Hải một phen, Đông Phương Ngạn vừa vặn đối với Lâm Hải ghi hận trong lòng, trong lòng nhất động, chuẩn bị mượn đao giết người, nói Lâm Hải có một cái yêu thú so với Thiểm Điện Cầu Long Câu còn tốt hơn, châm ngòi Tư Đồ Minh Huy đến cướp đoạt.

Nếu Lâm Hải ngoan ngoãn giao ra yêu thú, Đông Phương Ngạn cũng coi là trút cơn giận, nếu không giao thì hai người động thủ, đó là không thể tốt hơn, tốt nhất là mượn tay Tư Đồ Minh Huy, đem Lâm Hải trực tiếp cho giết.

Tư Đồ Minh Huy nguyên bản dựa theo Tư Đồ Trấn Xuyên phân phó, muốn tới gây chuyện cùng Lâm Hải, mượn cơ hội uy hiếp Lâm Hải giao ra phương pháp để Băng Hỏa Chi Đạo cùng tồn tại, không nghĩ tới Đông Phương Ngạn lại nâng lên sự tình yêu thú, nhất thời để Tư Đồ Minh Huy cảm thấy hứng thú.

Sự tình nhất cử lưỡng tiện như thế, Tư Đồ Minh Huy tự nhiên đi làm, hơn nữa sau khi đắc thủ nếu bị Các chủ trách tội, còn có thể cầm Đông Phương Ngạn gánh tội thay, há không đẹp quá thay.

Phía dưới ăn nhịp với nhau, cái này mới có chuyện trước đó hai người Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn, cùng nhau đi vào bên trong chỗ Lâm Hải cnày gây hấn gây chuyện.

Chỉ là, bàn tính của hai người bọn họ đánh cho ba ba vang, lại là chưa ai từng nghĩ tới, Lâm Hải mạnh mẽ và tàn nhẫn, vượt xa tưởng tượng của bọn họ, đến lúc này chẳng những không có xảo trá đến đồ vật, ngược lại đem mạng nhỏ của hai người, giao lại ở nơi này.

Nghe được âm thanh cuồng loạn quát hỏi của Tư Đồ Trấn Xuyên, ánh mắt Lâm Hải lạnh lẽo, rơi vào trên thân Tư Đồ Trấn Xuyên đang nổi giận, trong lòng bắn ra sát cơ.

"Xem ra, Tư Đồ Minh Huy đến đây sinh sự, lão quả nhiên là biết rõ!"

"Đại Trưởng lão, ngươi nói gì vậy?" Không đợi Lâm Hải mở miệng, Từ Triết hừ lạnh một tiếng, lần nữa đem lời nhận lấy, nhìn Đại Trưởng lão xem thường một trận.

"Lấy thân phận cùng thực lực của con ngươi Tư Đồ Minh Huy, Lâm Hải chỉ là một cái đệ tử vừa mới nhập môn, thì có thể làm gì gã? Đây không phải là lời ngươi vừa mới nói sao?"

"Ngươi..." Tư Đồ Trấn Xuyên bị một câu của Từ Triết, nghẹn á khẩu không trả lời được, nhưng nội tâm vô cùng bất an, để lão giờ phút này đã không lo được nhiều như vậy, nhi tử Tư Đồ Minh Huy đột nhiên mất tích, hơn nữa là tại sau khi giao thủ cùng Lâm Hải, cái này khiến lão không thể không suy nghĩ lung tung.

"Các chủ!" Tư Đồ Trấn Xuyên cũng không lo được để ý tới Từ Triết, hướng thẳng đến Các chủ Phi Tinh Các liền ôm quyền.

"Con ta tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mất đi hành tung, việc này tuyệt đối không thoát quan hệ được với Lâm Hải, ta khẩn cầu Các chủ hạ lệnh, đem Lâm Hải cầm xuống tra rõ việc này."

"Trò cười, con của ngươi tìm không thấy, tuyệt đối là chạy án, cùng Lâm Hải có quan hệ gì?" Từ Triết lần nữa cười lạnh một tiếng, đối với Lâm Hải là lực chống đến cùng.

"Các chủ!" Bất an trong nội tâm của Tư Đồ Trấn Xuyên, càng ngày càng mãnh liệt, nào còn có dư thừa để ý tới Từ Triết, một mặt lo lắng lần nữa hướng phía Các chủ Phi Tinh Các, ôm quyền khẩn cầu nói.

“Tốt!” Các chủ Phi Tinh Các nhíu mày, đem lời nói của hai người cắt ngang, sau đó ánh mắt lẫm liệt, hai mắt như mang, rơi vào trên thân Lâm Hải.

Lâm Hải bị ánh mắt của Các chủ Phi Tinh Các tiếp cận, trong lòng không tự chủ được nhảy một cái, phảng phất có loại cảm giác bị nhìn xuyên, bất quá cũng may Lâm Hải đối với tâm ma có miễn dịch, sự tình giết chết Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn Chi, vào lúc này trong lòng Lâm Hải, căn bản không nổi lên được một tia gợn sóng.

Mặc cho Tinh Thần Lực của Các chủ Phi Tinh Các, cơ hồ thẩm thấu đến nội tâm Lâm Hải, vẫn vô pháp tìm đến bất kỳ dấu vết để lại gì tại trên thân Lâm Hải, thậm chí Lâm Hải liền một tia tinh thần ba động cũng đều không có, bình thản như nước, hoàn toàn không khác gì một cái người ngoài.

“Các chủ, van cầu ngươi hạ lệnh đi, thuộc hạ sợ đêm dài lắm mộng a!” Tư Đồ Trấn Xuyên gấp đến sắp khóc, chuyện này thực sự quá mức kỳ quặc, khiến lão không thể không hướng chỗ xấu nghĩ.

Các chủ Phi Tinh Các không nói gì, mà chính là hai mắt như hai ngôi sao thâm thúy, tiếp tục quan sát Lâm Hải.

Lâm Hải thì là sắc mặt bình thản, sắc mặt mang theo mỉm cười như có như không, không e dè cùng Các chủ Phi Tinh Các nhìn thẳng, thản nhiên thong dong, không có một vẻ bối rối, thần sắc như thường, bình tĩnh không sợ hãi!

“Ai!” Lại qua một hồi lâu, Các chủ Phi Tinh Các than nhẹ một tiếng, đứng lên, ánh mắt liếc nhìn tất cả Trưởng lão một phen, sắc mặt bỗng nhiên run lên.

“Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn mất tích, cùng Lâm Hải không có quan hệ, lập tức phát lệnh, xuất động toàn bộ các nhân viên, tìm kiếm, nhất định phải tìm tới nơi hạ lạc của Tư Đồ

Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn!”

“Vâng!”

Mấy cái Đại Trưởng lão đáp ứng một tiếng, sau đó lập tức quay người, an bài công tác, Đại Trưởng lão Tư Đồ Trấn Xuyên cũng không tiếp tục chờ được nữa, vội vã đi theo rời đi, trong lòng của lão, thế nhưng là so với ai khác đều muốn sốt ruột hơn.

Sau khi mấy cái Đại Trưởng lão đi, Các chủ Phi Tinh Các lại sâu sắc liếc nhìn Lâm Hải một chút, lúc này mới không nói một lời quay người rời đi.

“Hô ∼”

Thẳng đến khi thân ảnh của Các chủ Phi Tinh Các biến mất, Lâm Hải mới thở dài ra một hơi, mặt lộ vẻ thần sắc may mắn.

“Nguy hiểm thật, cuối cùng lừa dối quá quan!”

Chương 1527: Thiên Cương Tinh

Lâm Hải giờ phút này, cái trán đã che kín mồ hôi tinh mịn, trong lòng hoảng sợ một trận.

Các chủ Phi Tinh Các, quả thực thật đáng sợ, cặp mắt kia quả thực có thể nhìn thấu người linh hồn, cho dù chính mình đối với tâm ma có miễn dịch, cũng suýt nữa bị lão phát giác được một tia dấu vết để lại.

Chờ sau khi mọi người rời đi, Hỗ Tam Nương mới từ trong chỗ tối chậm rãi đi ra, hướng phía Lâm Hải nhẹ nhàng thi lễ.

“Đại quan nhân, ngươi tạm thời nghỉ ngơi, nô gia tới giúp ngươi thu thập gian phòng một chút.”

Hỗ Tam Nương nói chuyện, vung cánh tay lên, rách rưới trong phòng trong nháy mắt hóa thành bột mịn, sau đó một trận gió thổi qua, bay đến ngoài phòng, trong phòng lập tức trở nên vô cùng sạch sẽ.

“Dụng cụ trong phòng, chỉ sợ cần đại quan nhân, lại đặt mua một bộ.”

“Cái này không sao, đến lúc đó Phi Tinh Các từ sẽ có người tới an bài.” Hỗ Tam Nương như một cái nữ chủ nhân, quan tâm tới gian phòng của Lâm Hải, nhất thời để Lâm Hải có chút mất tự nhiên.

Mà Hỗ Tam Nương lúc này, lại là đột nhiên vẩy mắt hạnh một cái, hướng phía Lâm Hải ngưng trọng hỏi.

“Đại quan nhân, trước đó ngươi nói, chỗ chúng ta đang ở, gọi là Phi Tinh Các?”

“Không sai, là một cái thế lực lớn trong cảnh nội thành Lưu Tô của Địa Tiên giới.” Lâm Hải gật gật đầu, giải thích nói.

“Những người kia vừa rồi kia, đều là người của Phi Tinh Các, cái Địa Tiên mạnh nhất kia, là Các chủ Phi Tinh Các?” Khuôn mặt Hỗ Tam Nương nghiêm nghị, tiếp tục hỏi.

“Ừm, không sai, đó là Các chủ Phi Tinh Các cùng mấy cái đại Trưởng lão.”

“Ta từ trên người bọn họ, nhất là trên thân cái Các chủ Phi Tinh Các kia, cảm nhận được Tinh Thần Chi Lực cường đại, hơn nữa vị trí cái Phi Tinh Các mà chúng ta đang đứng này, Tinh Thần Chi Lực cũng cực nồng đậm, cùng nơi khác khác nhau rất lớn.”

Lâm Hải tán thưởng liếc nhìn Hỗ Tam Nương một chút, không hổ là một trong Thất Thập Nhị Địa Sát, vậy mà đối với Tinh Thần Chi Lực nhạy cảm như vậy, Tinh Thần Chi Lực hư vô mờ mịt, nếu không phải người có tu luyện Tinh Thần Chi Lực, có rất ít có thể cảm ứng được.

“Ngươi nói không sai, cái này Phi Tinh Các, chính là một ngôi sao vẫn lạc, Tinh Thần Chi Lực tự nhiên so với địa phương khác, muốn nồng đậm hơn mấy lần không thôi.” Lâm Hải đối với Hỗ Tam Nương cũng không cần giấu diếm, trực tiếp nói nói.

“Cái gì, ngôi sao vẫn lạc?” Hỗ Tam Nương nghe được, sắc mặt thì là đại biến, sau đó thân ảnh lóe lên, đã xuất hiện tại ngoài phòng, đôi mắt đẹp mang theo ánh mắt vô cùng kinh hãi, hướng phía tứ phương nhìn lại.

“Ngôi sao, thật sự là ngôi sao!”

Mặt mũi Hỗ Tam Nương tràn đầy hưng phấn, thân thể mềm mại vậy mà run lên nhè nhẹ, trong đôi mắt đẹp ánh mắt bỗng nhiên trở nên cực kỳ phức tạp, không ngừng biến hóa, hiển nhiên nội tâm đang cực độ kích động.

“Tam Nương, ngươi làm sao?” Lâm Hải cũng đi ra theo, hướng phía Hỗ Tam Nương kinh ngạc hỏi.

“Đại quan nhân, ta muốn nhìn toàn cảnh của ngôi sao này!”

Hỗ Tam Nương nói xong, không để ý tới chuyện giải thích cùng Lâm Hải, thân thể mềm mại lóe lên hướng phía giữa không trung mà đi, thẳng lên trời cao, trong nháy mắt một đạo bóng người mơ hồ màu xanh, liền đến trên không Phi Tinh Các.

Tuy thực lực Hỗ Tam Nương có thể phát huy vào giờ phút này, vô pháp đạt đến Đại Thừa kỳ cưỡi mây đạp gió, nhưng thân thể cũng có thể dừng lại chốc lát giữa không trung, lúc hạ xuống cực kỳ chậm chạp, đầy đủ để nàng đem trọn cái Phi Tinh Các, tất cả đều xem ở bên trong mắt.

“Quả nhiên là thế, quả nhiên là thế!”

Hỗ Tam Nương người còn giữa không trung, cũng đã kích động đến toàn thân không ngừng run rẩy, chỗ khóe mắt thế mà có một chút ướt át, nhìn ngôi sao Phi Tinh Các này, tựa như nhìn thấy thân nhân nhiều năm không thấy, thân thiết nói không nên lời.

“Người nào dám tự tiện xông vào Phi Tinh Các ta?!”

Thân ảnh tung bay giữa không trung của Hỗ Tam Nương, nhất thời kinh động người của Phi Tinh Các, tiếng gầm lên liên tiếp, trong nháy mắt liền có mấy đạo nhân ảnh, hướng phía bên này phi tốc mà đến.

“Tam Nương, mau xuống đây, đừng có bại lộ thực lực!” Lâm Hải thấy thế, vội vàng vội vã hò hét một tiếng.

Sưu!

Sau một khắc, thân thể mềm mại của Hỗ Tam Nương, đột nhiên biến mất giữa không trung, chờ lúc người của Phi Tinh Các chạy đến, đã sớm trở lại trong phòng, tốc độ quá nhanh để Lâm Hải cũng một trận kinh ngạc không thôi.

“Lâm Hải, bóng người màu xanh mới vừa rồi là người nào, xuất hiện tại trên không Phi Tinh Các ta.” Người cầm đầu tới là một vị Trưởng lão, thấy Lâm Hải đứng tại bên trong sân, không khỏi cao giọng hỏi.

“Hồi Trưởng lão, Lâm Hải không biết, ta cũng là cảm thấy được giữa không trung có người, mới ra ngoài xem xét, bất quá lúc đi ra đã muộn, cái gì cũng không thấy được.”

“Là như thế này sao?” Trên mặt người Trưởng lão kia kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, thấy Lâm Hải một mặt thản nhiên, không giống nói dối, lúc này mới mang theo một tia nghi hoặc, gật gật đầu.

“Nếu như phát hiện cái gì dị thường, nhất định phải kịp thời báo cáo!”

“Vâng!” Lâm Hải cười cười, gật đầu đáp ứng nói.

“Đi thôi, tiếp tục tìm kiếm Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn!”

“Quái sự hôm nay, lần lượt từng món, làm sao nhiều như vậy chứ...”

Người Trưởng lão này vung tay lên, mang theo mấy người, mặt mũi tràn đầy kinh nghi rời đi.

Chờ người Trưởng lão này đi xa, Lâm Hải mới quay người vào nhà, sau đó liền nhìn thấy Hỗ Tam Nương một mặt kích động, đã lệ rơi đầy mặt, để Lâm Hải không khỏi kinh ngạc một trận.

“Tam Nương, ngươi cái này là thế nào?” Lâm Hải không hiểu hỏi.

Mà Hỗ Tam Nương thì là ngẩng đầu nhìn Lâm Hải, nước mắt càng thêm ngăn không được mà chảy xuống, trên mặt lại mang theo nụ cười kích động cao hứng, quả thực để cho người ta không hiểu.

“Ngươi, đây là khóc hay là cười a?” Lâm Hải nhìn bộ dáng vừa khóc lại cười của Hỗ Tam Nương, có chút im lặng.

“Đại quan nhân, ta cao hứng, ta đây là cao hứng!” Hỗ Tam Nương xoa xoa nước mắt, cười nói nói.

“A? Chuyện gì, đem ngươi cao hứng thành cái dạng này?”

“Đại quan nhân, ngươi có biết ngôi sao vẫn lạc của Phi Tinh Các này, là ngôi sao gì không?” Hỗ Tam Nương mang theo ngữ khí hưng phấn, hỏi.

“Không biết.” Lâm Hải lắc đầu, hắn nào biết đây là sao gì a, bất quá Hỗ Tam Nương có câu hỏi này, lại nghĩ tới những gì Hỗ

Tam Nương trước đó đã nói, tất cả Tam Thập Lục Thiên Cương đều ở trong Địa Tiên giới, lại làm cho trong lòng Lâm Hải nhất động, dâng lên một cái suy nghĩ chấn kinh.

“Không thể nào. Chẳng lẽ...”

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, một mặt thật không thể tin nhìn về phía Hỗ Tam Nương, chấn kinh mở miệng hỏi nói.

“Tam Nương, chẳng lẽ, cái ngôi sao vẫn lạc này, là một khỏa thuộc về bên trong Tam Thập Lục Thiên Cương?”

“Đại quan nhân quả nhiên thông minh, đúng là như thế!” Hỗ Tam Nương liên tục gật đầu, kích động nói nói.

“Ta qua, không thể nào!”

Con mắt Lâm Hải lập tức trợn thật lớn, không nghĩ tới thật đúng là để cho mình cho đoán trúng, ngôi sao này, thế mà thật sự là một trong Tam Thập Lục Thiên Cương đại danh đỉnh đỉnh!

“Tam Nương, ngươi có biết, đây là ngôi sao nào bên trong Tam Thập Lục Thiên Cương không?” Lâm Hải mang theo hiếu kỳ, vội vã hỏi. Hắn từ nhỏ chính là đã đối với Võ Tòng Đả Hổ bên trong truyện Thủy Hử sùng bái đến không được, xem Võ Tòng làm thần tượng, nhất là sau khi các hảo hán Lương Sơn bị chiêu an, bên trong quá trình chinh Phương Tịch, Võ Tòng một cánh tay cầm Phương Tịch, bị chặt đứt một cái cánh tay, để Lâm Hải tuổi nhỏ, thế nhưng là khổ sở một hồi lâu, nhưng sùng bái đối với Võ Tòng, càng thêm sâu sắc.

Dù sao nhiều hảo hán Lương Sơn như vậy, cuối cùng bắt được Phương Tịch, vẫn là Võ Tòng, mặc kệ Lương Sơn sắp xếp thứ hạng như thế nào, tại trong lòng Lâm Hải, hảo hán đệ nhất đều là Võ Nhị Lang không thể nghi ngờ.

Chỉ là không biết ngôi sao này có phải là ngôi sao bản mệnh

Thiên Thương Tinh của Võ Tòng hay không, nếu như tại bên trong này, có thể nhìn thấy ngôi sao bản mệnh của thần tượng mình, này Lâm Hải chỉ sợ so với Hỗ Tam Nương đều muốn cao hứng hơn.

“Ngôi sao bản mệnh của Tam Nương thuộc về một trong Thất Thập Nhị Địa Sát, cùng Tam Thập Lục Thiên Cương có liên hệ không ngừng, tự nhiên đủ khả năng nhận ra, đây là một khỏa bên trong Thiên Cương!” Hỗ Tam Nương mang theo nụ cười hưng phấn, gật gật đầu nói nói.

“A.” Lâm Hải nghe được, thì là đại hỉ, nhìn Hỗ Tam Nương mà mặt mũi tràn đầy kích động.

“Tam Nương, mau nói cho ta biết, đây rốt cuộc là ngôi sao nào bên trong Thiên Cương Tinh?”

Chương 1528: Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến

“Ngôi sao này, chính là Thiên Dũng Tinh!” Hỗ Tam Nương chầm chậm nói nói, trong đôi mắt đẹp lập tức toát ra nhớ lại thật sâu, phảng phất lại nghĩ tới tình nghĩa gặp nhau thật sâu trên Lương Sơn năm đó.

“Thiên Dũng Tinh?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó trong lòng dâng lên thất vọng thật sâu, “Không phải ngôi sao bản mệnh của Võ Tòng a.”

Thiên Dũng Tinh này Lâm Hải cũng nhớ rõ, chính là Đại Đao Quan Thắng xếp hạng thứ năm trong một trăm lẻ tám Lương Sơn, so sánh với Võ Tòng xếp hạng thứ mười bốn, địa vị cao hơn nhiều, hơn nữa tương truyền còn là hậu nhân của Vũ Thánh Quan Vũ.

Tuy Lâm Hải đối với cái Quan Thắng này cũng rất ưa thích, nhưng so với Võ Tòng, lại kém một chút.

“Tam Nương, Thiên Dũng Tinh chết ở đây, như vậy Tinh phách của Quan Thắng, sẽ ở bên trong này đi?” Lâm Hải chợt nhớ tới, mình còn có cái nhiệm vụ tập hợp thẻ mới, thu thập Tinh phách của Tam Thập Lục Thiên Cương.

“Thiên Dũng Tinh ở đây, Tinh phách của Quan Thắng, tất sẽ ở gần đây.” Hỗ Tam Nương vẩy đôi mi một cái, chém đinh chặt sắt nói nói.

“A.” Lâm Hải nghe được đại hỉ, xem ra cái Tinh phách thứ nhất trong Tam Thập Lục Thiên Cương này, liền muốn thành công thu tập được.

“Ngươi chờ ta một chút.”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Chủ nhân!” Tiên Nhi thấy Lâm Hải đã đi mà quay lại, không khỏi hơi kinh ngạc.

Mà Lâm Hải thì đi thẳng đến gần nàng, một mặt kinh hỉ hướng phía Tiên Nhi khẽ vươn tay.

“Tiên Nhi, đem La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh đưa cho ta, bên ngoài có khả năng liền có một cái Tinh phách.”

“Vâng!” Tiên Nhi nghe được, cũng trong lòng vui vẻ, vội vàng khẽ vẫy tay, một cái Tinh La Bàn lập loè tinh mang, xuất hiện trong tay, sau đó cung kính đưa cho Lâm Hải.

“Phương pháp vận dụng cũng giống như La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh đi?” Lâm Hải hỏi.

“Vâng, chủ nhân, phương pháp vận dụng hoàn toàn tương tự.” Tiên Nhi gật gật đầu.

“Tốt, Tiên Nhi hẹn gặp lại a!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, ra khỏi Luyện Yêu

Hồ, lần nữa về đến bên trong phòng, sau đó đem La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh nắm ở trong tay, đem một cỗ chân khí độ đi vào.

“Không có phản ứng?”

Lâm Hải sững sờ, thấy La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, cũng không có quang mang ngôi sao sáng lên, không khỏi sinh lòng nghi hoặc.

“Tam Nương, ngươi xác định Tinh phách của Quan Thắng, liền tại xung quanh đây sao?”

“Tuyệt không sai!” Hỗ Tam Nương mười phần khẳng định nói nói, “ Thiên Cương Tinh cùng Địa Sát Tinh khác biệt, Tinh phách của bọn họ, nhất định phải tại gần ngôi sao, mới có thể có được ôn dưỡng, còn sống lâu dài.”

“Cái này quái.” Lâm Hải nhăn mày lại, Hỗ Tam Nương tuyệt không có khả năng lừa gạt mình, nhưng vì cái gì La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, không có phản ứng đâu?.

“Đại quan nhân, ngươi nói có phải là Tinh phách của Quan Thắng đang ngủ say, hoặc là bị phong ấn, cho nên Tinh La Bàn mới không có phản ứng hay không?” Hỗ Tam Nương trải qua La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, đối với công năng của cái Tinh La Bàn này, cũng có chút hiểu biết, hơi nghi hoặc một chút hỏi.

“Rất có thể!”

Lâm Hải gật gật đầu, nếu như Tinh phách của Quan Thắng liền tại xung quanh, mà Tinh La Bàn lại dò xét tìm không được, này đoán chừng chỉ có thể là loại tình huống mà Hỗ Tam Nương vừa nói này.

“Được, trước mặc kệ, chỉ cần Tinh phách của y tại phụ cận, sớm muộn cũng có một ngày có thể tìm tới.”

Nhiệm vụ thu thập Tinh phách của Tam Thập Lục Thiên Cương, không vội vã như lúc thu thập Tinh phách của Địa Sát Tinh, có khoảng chừng ba trăm năm thời gian đâu, Lâm Hải cũng không vội tại nhất thời.

Đem La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh thu hồi, Lâm Hải ra khỏi phòng, nghe nơi xa không ngừng truyền đến thanh âm tao loạn, trong lòng không khỏi âm thầm cười lạnh.

Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn, đã sớm bị chính mình giết chết, thu vào Luyện Yêu Hồ, người của Phi Tinh Các coi như đào ba thước đất, cũng tuyệt không có khả năng tìm tới.

“Tam Nương, ngươi canh giữ ở bên trong này, không có ta cho phép, bất kỳ người nào cũng không cho phép tiến đến!”

Lâm Hải phân phó một tiếng, quay người về phòng, sau một tháng, còn có một trận gọi là khảo hạch, Lâm Hải không biết nội dung khảo hạch là cái gì, cũng lười suy nghĩ, một tháng này, hắn chỉ muốn nỗ lực tu luyện, mau chóng tăng cao tu vi cảnh giới.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một đống Linh thạch xuất hiện tại bên cạnh Lâm Hải, Lâm Hải ngồi xếp bằng, hai tay đều nắm một khỏa Linh thạch, hai mắt khép hờ, vận chuyển Đạo Đức Kinh, bắt đầu điên cuồng hấp thu linh khí trong Linh thạch, tiến vào trạng thái tu luyện.

Mà cùng lúc đó, bên ngoài thân Lâm Hải, đột nhiên nổi lên một vòng quang mang ngôi sao, trơ trụi điểm điểm lấp lóe nhảy vọt, không ngừng hướng tới trong người Lâm Hải hội tụ, trong mơ hồ, da thịt của Lâm Hải cũng bị ánh sáng ngôi sao bao trùm, chiếu sáng rạng rỡ, tựa như khoác một tầng khải giáp, uy vũ bá khí.

Đây chính là đặc thù khi tu luyện Tinh Thần Thánh Thể tới đỉnh phong của tầng thứ nhất, ngưng tụ Tinh Thần Khải Giáp (áo giáp ngôi sao)!

Bên trong Phi Tinh Các, có Tinh Thần Chi Lực lấy mãi không hết dùng mãi không hết, Lâm Hải điên cuồng hấp thu, Tinh Thần Luyện Thể Quyết một khắc cũng không ngừng vận chuyển, trong nháy mắt, thời gian một tháng, đã qua.

Ông!

Theo Lâm Hải mở bừng mắt ra, trong mắt nhất thời bắn ra hai đường quang mang thâm thúy như ngôi sao trong bầu trời đêm, bên ngoài thân Lâm Hải lại có vô số quang mang ngôi sao, lấp lóe nhảy lên, phảng phất như tràn ngập vui sướng.

“Tinh Thần Chi Đạo, tiểu thành!”

Lâm Hải cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu.

Cái Tinh Thần Chi Đạo này, tu luyện thật đúng là đủ khó, nhớ được Băng Chi Đạo cùng Hỏa Chi Đạo đại viên mãn của bản thân, đều không có mất bao công sức, nhưng cái Tinh Thần Chi Đạo này, có hoàn cảnh tu luyện tốt đẹp cùng công pháp nghịch thiên như thế, tu luyện lâu như vậy, cũng mới bất quá chỉ đạt tiểu thành mà thôi, thật sự là say.

Lâm Hải đứng lên, tiện tay vung lên, đem Linh thạch ảm đạm vô quang chồng chất đến cao cao trên mặt đất vứt bỏ xử lý sạch, sau đó từ gian phòng đi ra ngoài.

“Đại quan nhân, ngươi xuất quan.”

Hỗ Tam Nương nghe được động tĩnh, lập tức chậm rãi chào đón, hướng phía Lâm Hải dịu dàng cúi đầu, nụ cười yên nhiên, bách mị chúng sinh, Lâm Hải nhìn mà trong lòng không khỏi rung động.

“Quả nhiên là nữ nhân thành thục, vận vị thật lớn a!”

Lâm Hải không khỏi ngầm cười khổ, có cái thục nữ vũ mị dịu dàng như thế hầu ở bên cạnh mình, đối với hắn cái trẻ ranh to xác huyết khí phương cương này mà nói, thật đúng là cái dày vò không nhỏ a.

“Tam Nương, đoạn thời điểm này, có người nào tới tìm ta không?” Lâm Hải cưỡng ép đem một số ý nghĩ lung tung, từ trong đầu khu trừ ra ngoài, hướng phía Hỗ Tam Nương cười nhạt một tiếng, hỏi.

“Hồi đại quan nhân, cũng không có người tới qua.” Hỗ Tam Nương lắc đầu, sau đó đôi mày hơi hơi nhíu lại.

“Bất quá, Tam Nương lại phát hiện, có người không chỉ một lần tới đây, xa xa nhìn trộm, trên thân che kín sát cơ, nhìn từ khí tức, hẳn là Tư Đồ Trấn Xuyên không thể nghi ngờ.”

“Tư Đồ Trấn Xuyên?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong lòng cười lạnh, xem ra lão tiểu tử này tìm không thấy nhi tử, vẫn là hoài nghi mình, chỉ là không có chứng cứ, lại sợ Các chủ Phi Tinh Các trách cứ, mới không dám làm loạn đi.

“Sau khi đại quan nhân bế quan tu luyện, trên dưới Phi Tinh Các tất cả đều cùng nhau xuất động, cơ hồ đem cả cái tông môn lật úp sấp, muốn đem Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn tìm ra, cũng không có kết quả.”

“Một mực tìm gần nửa tháng, sống không thấy người, chết không thấy xác, Các chủ Phi Tinh Các bất đắc dĩ, mới sai người từ bỏ tiếp tục tìm kiếm, Tư Đồ Trấn Xuyên cũng là tại sau khi Phi Tinh Các từ bỏ tìm kiếm, bắt đầu nhìn trộm đại quan nhân.”

“Hơn nữa, mỗi một lần Tư Đồ Trấn Xuyên đến đây, sát khí trên thân, đều sẽ nồng hậu dày đặc mấy phần, thời điểm hôm qua tới, sát cơ càng là cơ hồ ngưng thành thật chất, Tam Nương suy đoán, lão chắc hẳn đã tiếp cận mất khống chế, cho nên xin đại quan nhân, nhất định phải phá lệ cẩn thận, phòng ngừa lão ám toán đả thương người.”

“Ừm, đa tạ Tam Nương nhắc nhở, ta biết rõ!” Lâm Hải gật gật đầu, “Cái Tư Đồ Trấn Xuyên này, ta sẽ đề phòng lấy lão, bất quá, nếu lão dám tới phạm, ta cũng không cần thiết phải nuông chiều lão!”

Lâm Hải vừa nói xong, đột nhiên một cỗ sát cơ mãnh liệt, từ xa mà đến gần mà đến, để đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, hướng về phương xa nhìn lại, sau đó chỉ thấy một bóng người, sát khí đằng đằng, hướng phía bên trong này phi tốc mà đến.

“A, thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến!” Ánh mắt Lâm Hải lẫm liệt, lạnh xuống tới.

Chương 1529: Hung thủ chính thức, là ngươi!

Bóng người trong nháy mắt mà tới, mang theo sát khí trùng thiên, rơi vào trước mặt Lâm Hải, chính là Tư Đồ Trấn Xuyên.

“Lâm Hải, ngươi đem Minh Huy con ta, đến tột cùng làm như thế nào!”

Trên mặt Tư Đồ Trấn Xuyên là vô tận oán độc, sát cơ lẫm nhiên, hướng phía Lâm Hải phẫn nộ gào thét nói.

“Ta nói ta đem gã giết, ngươi tin không?” Lâm Hải iếc nhìn Tư Đồ Trấn Xuyên lmột chút, đạm mạc nói nói.

“Ngươi... Ngươi nói vớ nói vẩn! Con ta sao mà chết, thực lực của nó so với ngươi còn mạnh hơn gấp một vạn lần, há lại là ngươi có thể thương tổn.” Tư Đồ Trấn Xuyên, nổi giận rống nói.

“Nếu ngươi đã cảm thấy con của ngươi tài giỏi như thế, ta căn bản không làm gì được gã, vậy ngươi tới hỏi ta làm cái gì?” Lâm Hải buông buông tay, một mặt chế giễu nói nói.

“Ta...” Tư Đồ Trấn Xuyên nhất thời bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, nhưng rất nhanh trong mắt lần nữa hiện lên một đạo hàn mang, hướng phía Lâm Hải hung dữ nói nói.

“Lâm Hải, ngươi ít tại bên trong này giả bộ hồ đồ đi!”

“Minh Huy con ta sau ngày tới chỗ của ngươi này, liền phảng phất như biến mất khỏi nhân gian, chuyện này cùng ngươi tuyệt đối có quan hệ, ngươi vô luận như thế nào cũng không thoát được can hệ!”

“Thức thời, nhanh chóng đem nơi con ta hạ lạc nói cho ta biết, nhìn trên phân thượng đồng môn, ta còn có thể tha cho ngươi một mệnh, nếu không mà nói, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!”

Nói xong, trên thân Tư Đồ Trấn Xuyên đột nhiên tách ra khí tức vô cùng cường đại, sát cơ dày đặc trong nháy mắt đem Lâm Hải khóa chặt, phong tỏa toàn bộ đường lui của Lâm Hải, chỉ cần Lâm Hải có chút hành động thiếu suy nghĩ, thế tất sẽ gặp phải một kích ngập đầu của Tư Đồ Trấn Xuyên!

Bất quá, Lâm Hải lại không hề sợ hãi, một mặt xem thường lắc đầu.

“Ta cũng đã nói, Tư Đồ Minh Huy bị ta giết, nhưng ngươi không tin, ngươi còn để cho ta nói cái gì?” Lâm Hải mặt mũi tràn đầy vô tội, làm sao nói thật, cũng là không ai tin đây.

Tư Đồ Trấn Xuyên nghe được, sắc mặt nhất thời đại biến, một mặt hoảng sợ nhìn qua Lâm Hải, run rẩy mở miệng.

“Ngươi nói, thế nhưng là thật!” Tuy Tư Đồ Trấn Xuyên đối với thực lực của Tư Đồ Minh Huy, phi thường tự tin, cho rằng Lâm Hải căn bản không thể nào là đối thủ của Tư Đồ Minh Huy, nhưng trong thời gian dài như vậy, lão đã tìm mỗi khắp ngõ ngách của Phi Tinh Các, lại cũng không tìm tới bóng dáng của Tư Đồ Minh

Huy, hơn nữa cũng một mực không có tin tức, đã để trong lòng lão đại loạn.

Lão tuy cũng không muốn tiếp nhận, suy đoán Tư Đồ Minh Huy đã chết, nhưng trong đầu vẫn là không nhịn được, bắt đầu hướng phương diện này mà suy nghĩ, càng nghĩ trong lòng càng là hoảng sợ.

Mà Lâm Hải bây giờ đã hai lần nói như thế, coi như lão có không tin, cũng khiến lão không khỏi không suy nghĩ lung tung.

Lâm Hải thì là cười lạnh, sau đó mặt không biểu tình chắp hai tay sau lưng, khẽ ngẩng đầu.

“Ngươi cho rằng thật, thì đó chính là thật!”

“Ngươi muốn chết!”

Tư Đồ Trấn Xuyên đột nhiên đại nộ, thân ảnh bạo khởi, sau một khắc đã xuất hiện tại giữa không trung, tụ tập Tinh Thần Chi Lực vào một quyền, giống như lưu tinh rơi xuống, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, điên cuồng nện xuống tới.

“Lâm Hải ngươi có khả năng bao lớn, thử một lần liền biết rõ!” Tư Đồ Trấn Xuyên tuy tâm thần đã loạn, nhưng chung quy là cáo già, lời của Lâm Hải đã để lão đem lòng sinh nghi, đến tột cùng Lâm Hải có thực lực giết chết Tư Đồ Minh Huy hay không, một quyền này của lão xuống dưới, ngay lập tức sẽ thấy rõ ràng!

Một quyền này của Tư Đồ Trấn Xuyên, dùng tới chừng ngũ thành lực đạo, lấy tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của lão thi triển ra, nhất thời khí lãng quay cuồng một hồi, không gian run rẩy, kình phong gào thét, quang mang đem một khoảng trời này cũng chiếu rọi sáng chói chói mắt, thanh thế doạ người, không thể ngăn cản!

Lâm Hải vẫn chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn một quyền như là lưu tinh tinh tế xẹt qua, cấp tốc hướng phía chính mình đập tới, mày kiếm nhất thời vẩy một cái, trong lòng trở nên càng thêm băng lạnh.

“Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

Mắt thấy một quyền của Tư Đồ Trấn Xuyên liền muốn nện vào trên người mình, Lâm Hải há lại là người ăn thiệt thòi, hét lớn một tiếng, băng sương đột nhiên rơi xuống, hàn phong kêu khóc, mang theo băng vụ trắng xoá, một chưởng lạnh lẽo vô cùng, hướng phía giữa không trung đột nhiên đánh ra.

Chính là Huyền Băng âm Sát Chưởng, tầng thứ sáu!

Oanh! Một tiếng vang ngột ngạt vang lên, không khí phảng phất cũng nổ tung, trong lúc nhất thời Tinh Thần quang hoa tứ tán vẩy ra, sương máu sương hoa bay múa đầy trời, ở giữa Lâm Hải cùng Tư Đồ Trấn Xuyên, như là phát sinh động đất biển động, khí lãng như thủy triều, trực tiếp đem hai người, trùng kích đến mức nhao nhao lui lại, đều thối lui mười mấy bước mới đứng vững thân hình, tất cả đều kinh hãi thất sắc!

“Lâm Hải, ngươi quả nhiên có thực lực giết chết Minh Huy, ẩn tàng thật là đủ sâu, Minh Huy có phải là thật bị ngươi giết chết hay không?!” Hai mắt Tư Đồ Trấn Xuyên huyết hồng, tràn ngập nổi giận cùng chấn kinh, chỉ vào Lâm Hải bạo hống một tiếng!

Phía dưới một quyền này của lão, trong nháy mắt đã kiểm tra xong thực lực chân thật của Lâm Hải, tuy Tư Đồ Trấn Xuyên chỉ xuất năm thành lực đạo, nhưng Lâm Hải lại có thể đón lấy, thậm chí còn đem lão đánh lui, làm cái cân sức ngang tài, thực lực như vậy đã xa hoàn toàn không phải là Nguyên Anh sơ kỳ phổ thông có thể so sánh.

Mà Tư Đồ Minh Huy tuy tại trong các đệ tử Nguyên Anh sơ kỳ, cũng coi là tồn tại đỉnh phong, nhưng so ra cùng một chưởng này của Lâm Hải, hiển nhiên lại còn kém xa.

Vừa nghĩ tới con trai mình, có khả năng rất lớn thật bị Lâm Hải giết chết, Tư Đồ Trấn Xuyên vừa giận vừa hận lại hoảng sợ, toàn thân nhịn không được cũng khẽ run lên, hai mắt nhìn lấy Lâm Hải, như là dã thú khát máu.

Chỉ cần Lâm Hải dám thừa nhận, Tư Đồ Minh Huy thật đã bị hắn giết chết, Tư Đồ Trấn Xuyên chỉ sợ ngay lập tức sẽ bạo khởi đả thương người, trực tiếp đem Lâm Hải đánh chết ở nơi này!

Đối mặt với Tư Đồ Trấn Xuyên như kẻ điên quát hỏi, Lâm Hải thì là một mặt lạnh nhạt, hơi hơi bĩu môi một cái.

Tuy một chưởng vừa rồi kia, đã là cực hạn mà Lâm Hải trước mắt nắm giữ của Huyền Băng âm Sát Chưởng, dù vậy, cũng chỉ là đem Tư Đồ Trấn Xuyên đẩy lui, lại không cách nào làm lão bị thương, nhưng nội tâm của Lâm Hải lại không sợ chút nào.

Thật đem Lâm Hải bức gấp, muốn giết chết một cái Tư Đồ Trấn Xuyên chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ lão, Lâm Hải vẫn là có thủ đoạn.

“Ta vừa mới rồi đã nói, ngươi cho rằng là thật, thì đó chính là thật!” Lâm Hải lẫm nhiên không sợ, hừ lạnh một tiếng, không có không tránh né ánh mắt giết người của Tư Đồ Trấn Xuyên, lạnh lùng nói nói.

“Hỗn đản!!!”

Tư Đồ Trấn Xuyên cơ hồ như kẻ điên, phát ra một tiếng bạo rống phẫn nộ, sau đó hai mắt đỏ thẫm, lần nữa như dao, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Ngươi lại dám giết con ta, hôm nay không không cần biết ngươi là cái thiên tài hay không thiên tài cẩu thí gì, lão tử nhất định phải tự tay đưa ngươi diệt sát, vì con ta báo thù!”

Tư Đồ Trấn Xuyên điên cuồng gầm thét, khí tức trên thân, càng ngày càng cường đại, càng ngày càng táo bạo, dẫn tới không khí xung quanh, cũng chấn động một mảnh, không khí phảng phất cũng lập tức bị sát khí nồng như thực chất đầy trời này, trong nháy mắt ngưng kết lại.

“Trước khi giết ngươi, nói cho ta biết trước, thi thể của con ta, ở đâu?!!”

Tư Đồ Trấn Xuyên phẫn hận nhất chỉ vào Lâm Hải, mang theo vô cùng đau thương cùng phẫn nộ, lớn tiếng quát lớn nói.

Sắc mặt Lâm Hải thì là thanh lãnh, hơi nhếch khóe môi lên, miệt thị cười một tiếng.

“Không thể trả lời!”

“Đáng giận!” Tư Đồ Trấn Xuyên nghiến răng nghiến lợi, cơ hồ hận không thể xông qua đem Lâm Hải trực tiếp xé nát, cưỡng ép đem bi thương mất con cùng phẫn nộ trùng thiên tạm thời đè xuống, Tư Đồ Trấn Xuyên hướng phía Lâm Hải âm ngoan hừ lạnh một tiếng.

“Lâm Hải, hôm nay ngươi nhất định phải chết, người nào đến cũng không cứu được ngươi!”

“Nếu ngươi nói ra thi thể nhi tử Minh Huy của ta ở đâu, cũng giao ra phương pháp để Băng Hỏa Chi Đạo cùng tồn tại, ta có thể lưu lại toàn thây cho ngươi, nếu không nhất định sẽ để ngươi hồn phi phách tán, trọn đời không thể siêu Sinh!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi sững sờ, sau đó một mặt xem thường liếc nhìn Tư Đồ Trấn Xuyên một chút, liên tục lắc đầu.

“Nhi tử cũng chết, còn nhớ thương công pháp của ta đâu?.”

Lâm Hải đối với cái Tư Đồ Trấn Xuyên này, thật sự là khinh bỉ, xem ra đứa con Tư Đồ Minh Huy của lão, địa vị trong lòng lão, chưa hẳn đã vượt cao thâm công pháp a.

“Bớt nói nhảm, ngươi giao hay là không giao?” Mắt Tư Đồ Trấn Xuyên lộ ra hung quang, âm lãnh nói nói.

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy mỉa mai thở dài, sau đó mang theo một cỗ ánh mắt thương hại, nhìn về phía Tư Đồ Trấn Xuyên, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi biết rõ, đến tột cùng là ai, đã hại chết Tư Đồ Minh Huy không?”

Lời nói của Lâm Hải, để Tư Đồ Trấn Xuyên sững sờ, sau đó có chút mờ mịt, vô ý thức mở miệng.

“Không phải là ngươi sao?”

“Sai!” Lâm Hải lắc đầu, sau đó ánh mắt lẫm liệt, mãnh liệt giơ tay chỉ hướng Tư Đồ Trấn Xuyên.

“Hung thủ chính thức, là ngươi!”

Chương 1530: Hôm nay, ngươi sắp chết tại dưới đao này!

“Là ta?” Lời nói của Lâm Hải, để Tư Đồ Trấn Xuyên sững sờ, sau đó mặt mày giận dữ.

“Nói bậy nói bạ!”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Ánh mắt Lâm Hải lẫm liệt, lạnh lẽo nhìn về phía Tư Đồ Trấn Xuyên, cười lạnh, “Cũng là tham lam của ngươi, hại chết con của ngươi!”

“Ngươi im miệng cho ta! Hỏi ngươi một lần nữa, phương pháp để Băng Hỏa Chi Đạo cùng tồn tại, ngươi đến cùng là giao, hay là không giao?”

“Vọng tưởng!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, ngóc lên cái cằm, kiệt ngạo nói nói.

“Vậy thì chết đi!”

Tư Đồ Trấn Xuyên quát lớn một tiếng, thân ảnh lần nữa biến mất tại giữa không trung, lần này lão lại không giữ lại, thực lực của Nguyên Anh hậu kỳ, trong nháy mắt bạo phát, phô thiên cái địa hướng phía Lâm Hải áp bách mà đến. Cùng lúc đó, vô số quang mang ngôi sao, trong nháy mắt xuất hiện tại giữa không trung, giống như bầu trời đêm đột nhiên rơi xuống, ngôi sao đầy trời, mang theo vô tận quang hoa, một cái đại đao cực lớn bằng ngôi sao, lăng không treo ở đỉnh đầu Lâm Hải, phía trên đao mang, rạng rỡ phát sáng, sát cơ sắc bén, phảng phất như đem cả vùng thế giới này đều muốn bổ ra!

“Thức thứ năm của Dẫn Tinh Quyết, Phá Diệt Tinh Mang Trảm!”

Oanh!

Theo một tiếng quát lớn của Tư Đồ Trấn Xuyên, đại đao cực lớn bằng ngôi sao kia, mang theo quang mang ngôi sao sáng chói thăng hoa, bẻ gãy nghiền nát sắc bén rơi xuống, trong không khí lôi ra một chuỗi tinh mang dài, thanh thế uy mãnh, trảm trời phá đất, không khí chấn động một mảnh, đem vùng không gian này đều cơ hồ sụp đổ!

“Nhìn ngươi còn không chết!”

Tư Đồ Trấn Xuyên lần này, trực tiếp dùng tới một kích mạnh nhất của chính mình, mục đích chính là muốn lấy tốc độ nhanh nhất, đem Lâm Hải trực tiếp oanh sát.

Dù sao, lão đến bên trong chỗ của Lâm Hải này đã có một đoạn thời gian, hơn nữa vừa mới giao thủ, thế tất sẽ kinh động một số cao thủ bên trong Phi Tinh Các, tất nhiên sẽ có người đang nhanh chóng chạy đến, nếu không ở trước khi những người khác đuổi đến đem Lâm Hải giết chết, ngày sau còn muốn giết Lâm Hải, coi như khó.

“Thù Minh Huy là báo, đáng tiếc duy nhất là, chính là phương pháp để Băng Hỏa Chi Đạo cùng tồn tại a!”

Tư Đồ Trấn Xuyên đối với một chiêu này của mình, có lòng tin tuyệt đối, lão thấy Lâm Hải hẳn đã phải chết không thể nghi ngờ, không có chút hi vọng sống sót nào, chỉ là không có đạt được công pháp Băng Hỏa Đồng Tu của Lâm Hải, để lão có chút không cam lòng.

“Cái này, chính là thực lực chân chính mà Nguyên Anh hậu kỳ có thể có sao?”

Đối mặt với một kích uy thế đáng sợ của Tư Đồ Trấn Xuyên, đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, mặt lộ vẻ mặt ngưng trọng.

“Xem ra chính mình, vẫn là đánh giá thấp cái Tư Đồ Trấn Xuyên này a!”

Lâm Hải thật không nghĩ tới, Tư Đồ Trấn Xuyên lại có thể dùng ra chiêu thức đáng sợ như thế, so với tất cả Nguyên Anh hậu kỳ mà hắn lúc trước đã gặp qua, đều cường đại hơn nhiều, để Lâm Hải chấn kinh ngoài ý muốn, đồng thời đối với cái Dẫn Tinh Quyết này, cũng phát lên một tia hứng thú.

“Cái Dẫn Tinh Quyết này, ngược lại là có thể tìm cái thời gian, tới tu hành một phen!”

Bất quá, giờ phút này đã không phải là lúc để cân nhắc những cái này, một chiêu ngưng tụ toàn thân tu vi của Tư Đồ Trấn Xuyên này, đối với Lâm Hải lưu giữ ý quyết giết, cho dù át chủ bài của Lâm Hải đông đảo, cũng không thể không cực độ coi trọng.

“Thao, dứt khoát bổ ra là được rồi!”

Mắt thấy một kích ẩn chứa lực đạo vô cùng này, liền muốn rơi vào trên người mình, trong mắt Lâm Hải phát lạnh, đã có quyết định!

“Hát!” Theo Lâm Hải quát lớn một tiếng, hai tay đột nhiên duỗi ra, nhất thời một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lóe ra quang mang màu lam nhạt, xuất hiện tại trong tay Lâm Hải, trong lúc nhất thời quang hoa sáng chói loá mắt, như là Thần Binh xuất thế, chiếu rọi trời trong, đầy trời lam lóng lánh, tia sáng khắp nơi, mang theo khí thế băng lãnh túc sát, để cho người ta không rét mà run.

“Đây là, Thần Binh pháp bảo!”

Tư Đồ Trấn Xuyên sau khi hết khiếp sợ kịch liệt, nhất thời dâng lên vô tận tham lam, thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này, chỉ từ khí thế ra sân, liền có thể nhìn ra được là vật phi phàm, nếu có thể chiếm được, thực lực mình thế tất sẽ nhận được tăng lên trên diện rộng!

“Có thể có được cái Thần Binh pháp bảo này, nhi tử chết cũng đáng!”

Trong lúc nhất thời, Tư Đồ Trấn Xuyên kích động hưng phấn, phảng phất như cái Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này, đã là vật trong bàn tay lão, thậm chí đem thống khổ mất con vừa mới trải qua, cũng vứt qua một bên, thua xa dụ hoặc của Thần Binh pháp bảo.

“Bá Không Trảm!” Ngay tại thời khắc Tư Đồ Trấn Xuyên tưởng tượng sau khi đem Lâm Hải diệt sát, sẽ đem cái Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này chiếm làm của riêng, Lâm Hải đột nhiên hét lớn một tiếng, sau đó Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, mang theo hàn mang băng lãnh, xẹt qua chân trời, như là một thanh Bá Thiên chi nhận, hướng phía một kích trên đỉnh đầu hắn rơi xuống, chỗ đến, ngôi sao tán loạn, quang mang ảm đạm.

Một chiêu Phá Diệt Tinh Mang Trảm vô cùng sắc bén uy mãnh này của Tư Đồ Trấn Xuyên, tại dưới Bá Không Trảm của Lâm Hải, thế mà như là giấy, không có chút sức chống cự nào, trong nháy mắt liền bị đánh tan, đem chân thân của lão, hiển lộ ra.

“Không có khả năng!”

Sắc mặt Tư Đồ Trấn Xuyên đại kinh, làm sao cũng không nghĩ tới, đường đường là một kích toàn lực của Nguyên Anh hậu kỳ chính mình, thế mà không ngăn được một đao của Lâm Hải, trong mắt nhất thời lộ ra ánh mắt vô cùng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

Ông!

Mà vừa lúc này, đỉnh đầu của Tư Đồ Trấn Xuyên, đột nhiên không gian chấn động, một cái đao mang màu lam nhạt vô cùng to lớn, mang theo khí tức băng lãnh chém chết hết thảy, hướng phía đỉnh đầu lão, bẻ gãy nghiền nát, rơi xuống.

“Không tốt!”

Tư Đồ Trấn Xuyên bị dọa đến mặt không có chút máu, thời khắc nguy cấp liền dùng hết lực khí toàn thân, hướng phía bên cạnh mà điên cuồng chạy trốn.

Phốc!

Mhất thời, huyết vẩy trời trong, thân thể Tư Đồ Trấn Xuyên lảo đảo một cái, rơi vào chỗ cách đó vài trăm mét, dừng bước lại, Nhìn cánh tay trái trống rỗng của chính mình, trong nháy mắt liền tràn ngập hoảng sợ.

Một đao trước đó của Lâm Hải, tuy bị lão tránh thoát, nhưng dư ba của đao mang, cứ thế mà đem cánh tay trái của lão chặt đứt, Nhìn chỗ tay cụt đang không ngừng tuôn ra máu tươi, Tư Đồ Trấn Xuyên sợ hãi không thôi.

May mắn chính mình quyết định thật nhanh, hành động cấp tốc, nếu là chậm hơn một điểm, bị trảm chỉ sợ cũng không phải là cánh tay của mình, mà chính là toàn bộ thân thể.

"Cái Lâm Hải này, đến cùng là tu vi gì, coi như tay cầm Thần Binh, cũng không có đạo lý cường đại đến tình trạng như thế a!"

Ánh mắt Tư Đồ Trấn Xuyên kinh hãi, nhìn về Lâm Hải xa xa mà hiện lên vẻ kinh sợ, quả thực không thể tin được, chính mình thế mà thua ở trong tay Lâm Hải.

Mà trong lòng Lâm Hải cũng là thở dài, thầm nói đáng tiếc. Chính mình đây là sau khi đi vào Địa Tiên giới, lần thứ nhất thi triển ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, hơn nữa trước khi tiến vào Địa Tiên giới, Lâm Hải đã đem Băng Chi Đạo đại viên mãn, cùng thuộc tính Thủy của Băng Sương Chi Nhận, tu luyện tới trình độ vô cùng phù hợp, một chiêu Bá Không Trảm này khi thi triển đi ra, so với dĩ vãng, uy lực mạnh mẽ hơn chừng mấy lần.

Nhưng Tư Đồ Trấn Xuyên, chung quy vẫn là Nguyên Anh hậu kỳ, tại trên tu vi cảnh giới cao hơn Lâm Hải hai cái cấp độ, mặc dù Lâm Hải có Tiên khí nơi tay, cũng cuối cùng vẫn để cho lão trốn, chỉ trả giá là một cánh tay.

Bất quá, ở giữa Tư Đồ Trấn Xuyên cùng mình, rõ ràng đã là tử thù vô pháp hóa giải, Lâm Hải lại là vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ qua cho lão.

Bá một tiếng, Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hạ xuống, một cánh tay giơ cao đao, chỉ vào Tư Đồ Trấn Xuyên ở phía xa, ánh mắt lạnh lùng, nhàn nhạt mở miệng.

“Hôm nay, ngươi sắp chết tại dưới đao này!”

Nói xong, trên thân Lâm Hải đột nhiên hàn ý đại thịnh, vô số băng tuyết sương hoa trong nháy mắt bay xuống, phảng phất như trời đông bất chợt kéo đến, vây quanh ở bốn phía Lâm Hải, khiến cho cả người Lâm Hải, phảng phất như cũng biến thành Chiến thần băng tuyết.

Mà giờ khắc này, trên lưỡi đao của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, quang mang màu lam nhạt càng thêm mãnh liệt, tản ra Kỳ Hàn chi khí cơ hồ đem cả không khí cũng đông cứng, sát cơ băng lãnh trực tiếp phóng tới Tư Đồ Trấn Xuyên, để linh hồn lão cũng run rẩy một mảnh, phảng phất như bị đông cứng, nhất thời cảm thấy phát lạnh, vô cùng hoảng sợ tự nhiên mà sinh ra!

“Chạy!”

Đối mặt với Lâm Hải cầm đao mà đứng, băng tuyết cùng buông, sát cơ lẫm nhiên, dù Tư Đồ Trấn Xuyên đường đường là đại năng Nguyên Anh hậu kỳ, trong nháy mắt cũng bị dọa đến hồn phi phách tán, hoàn toàn không có ý chí chiến đấu, trong lúc hốt hoảng quay đầu liền chạy.

“Bá Không Trảm!”

Thân hình Tư Đồ Trấn Xuyên vừa động, đột nhiên một đường thanh âm lạnh như băng, vang lên giữa không trung, sau đó đao mang sắc bén lóe lên, ánh sáng màu xanh lam nhạt vô tận, mang theo cương phong kỳ hàn triệt cốt, trong nháy mắt đã đem Tư Đồ Trấn Xuyên triệt để bao phủ ở trong đó.

“Không!” Mặt mũi Tư Đồ Trấn Xuyên tràn đầy sợ hãi, nhìn đao mang sáng chói lăng không rơi xuống, phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng!

Chương 1531: Bởi vì, lão đã bị ta giết!

“Dừng tay!”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng quát chói tai, vang lên tại trên đỉnh đầu của Lâm Hải, sau đó chỉ thấy một bóng người, lấy tốc độ mau lẹ vô cùng, hướng phía bên trong này mà đến.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, từ khí tức cường đại của người đang tới, trong nháy mắt liền đánh giá ra tu vi của người này, chính là là Địa Tiên không thể nghi ngờ, mà Địa Tiên trong toàn bộ Phi Tinh Các, trừ Các chủ Phi Tinh Các ra, không có người nào nữa.

“Làm sao bây giờ?”

Các chủ Phi Tinh Các ra mặt ngăn cản, cái Tư Đồ Trấn Xuyên này là giết, hay là không giết đây?

Lâm Hải chỉ là hơi chút do dự, sau đó lập tức quyết định, Tư Đồ Trấn Xuyên đối với mình ôm lấy ý quyết giết, giữ lại lão hậu hoạn vô cùng, không bằng quyết định thật nhanh, đem lão diệt sát, xong hết mọi chuyển!

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, đao thế trong tay càng thêm sắc bén, khắp trời đều là ánh sáng màu xanh lam, hóa thành lưỡi đao băng lãnh, trong nháy mắt rơi vào trên đỉnh đầu Tư Đồ Trấn Xuyên, đem lão triệt để nuốt hết.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, giống như thanh âm nổ bung của một túi khí căng đầy, mặt mũi Tư Đồ Trấn Xuyên tràn đầy sợ hãi, liền cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra một tiếng, trực tiếp bị đao mang bổ hóa thành tro bụi, tiêu tán tại bên trong Thiên Địa.

“Hỗn trướng!”

Đồng thời với lúc Tư Đồ Trấn Xuyên thân tử, Các chủ Phi Tinh

Các cũng đuổi tới gần, gặp Lâm Hải vậy mà không để ý tới mệnh lệnh của chính mình, ở trước mặt mình sinh sinh đem Đại Trưởng lão Tư Đồ Trấn Xuyên chém ở dưới đao, tức giận đến nổi trận lôi đình, đưa tay một chưởng liền hướng phía Lâm Hải đập tới.

Oanh!

Một chưởng mà Các chủ Phi Tinh Các đánh ra này, nhất thời phong vân biến sắc, phảng phất như đầy trời ngôi sao rơi xuống, vô tận tinh mang quang hoa, nóng nảy như là phong bạo, hướng phía Lâm Hải cuốn tới, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải hoàn toàn nuốt hết.

Lâm Hải thấy thế, mí mắt cuồng loạn một trận, trong lúc vội vàng liền đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay hạ xuống, hơn hai nghìn năm đạo hạnh, tất cả đều phát huy đến cực hạn, sắc bén quét ngang ở trước ngực, đao mang thoát thể mà ra, vạch phá không gian, tiến lên đón lấy tinh mang mãnh liệt mà đến.

Oanh!

Cơ hồ là mới tiếp xúc, đao mang sáng chói chỉ trong nháy mắt, liền ầm vang chôn vùi, một cỗ lực đạo vô cùng cường đại, thôi động không khí, phanh một tiếng rơi vào trước ngực Lâm Hải.

Ông!

Sau một khắc, bên ngoài thân Lâm Hải trong nháy mắt đã xuất hiện vô số ánh sáng ngôi sao, ngưng tụ cùng một chỗ, tại bên ngoài thân của Lâm Hải hình thành một tầng Tinh Thần Khải Giáp lấp lóe sáng chói, quang mang tứ xạ, chói lóa mắt.

Ầm!

Một kích của Các chủ Phi Tinh Các, rắn rắn chắc chắc nện ở ngực Lâm Hải, Tinh Thần Khải Giáp trên thân Lâm Hải, nhất thời quang mang đại tán, giống như gợn sóng nước vận chuyển, hướng phía bốn phía khuếch tán, địa phương bị đánh trúng, tinh mang trong nháy mắt ảm đạm một mảnh, như muốn sụp đổ.

Phốc!

Lâm Hải ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm huyết tiễn, thân thể trong nháy mắt bị ném lên cao, nhưng người còn giữa không trung thì bên hông bỗng nhiên vừa dùng lực, cấp tốc lăng không xoay tròn, làm tan mất lực đạo cực lớn trong một kích này, sau đó vững vàng rơi trên mặt đất, kinh hãi ngẩng đầu, đồng tử rụt lại một hồi.

“Cái Các chủ Phi Tinh Các này, thật đáng sợ!”

Lâm Hải tuy đã sớm biết rõ, Các chủ Phi Tinh Các chính là Địa Tiên, nhưng không nghĩ tới lại cường đại như thế, so với Địa Tiên mà hắn gặp qua lúc trước, quả thực cường đại hơn quá nhiều.

Nhất là một kích vừa rồi kia, ẩn chứa uy thế đáng sợ, thậm chí đuổi sát La Dật Trần, coi như có vẻ không bằng, thì cũng chênh lệch không xa.

“Coi như không phải Đại Thừa kỳ, chỉ sợ cũng đã tiếp cận!”

Chấn kinh đồng thời, Lâm Hải đối với vừa Tinh Thần Thánh Thể mới tiểu thành của mình, cũng phi thường hài lòng, trong nháy mắt nhận phải công kích, Tinh Thần Khải Giáp liền tự động phát động, tuy cơ hồ bị một kích này của Các chủ Phi Tinh Các, kém chút là cho trực tiếp sụp đổ, nhưng cuối cùng vẫn là đem một kích này chống đỡ được.

Chỉ là, Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể cũng tiêu hao rất lớn, tu luyện trong một tháng này, xem như triệt để uổng phí, để trong lòng Lâm Hải không khỏi nổi nóng một trận.

Mà Lâm Hải thổ huyết, cũng bất quá là do lực phản chấn cực lớn, là thương tới nội tạng, cũng không phải là cái chuyện lớn gì, nếu không phải là do cái Tinh Thần Khải Giáp này, Lâm Hải bây giờ tuyệt đối không có nhẹ nhàng như vậy.

“Ừm?”

Các chủ Phi Tinh Các thấy Lâm Hải nhận một kích của chính mình, thế mà chỉ là thổ huyết bị vết thương nhẹ, mí mắt không khỏi cuồng loạn một trận, lộ ra mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Cái này sao có thể?”

Một kích trước đó của lão kia, thế nhưng là phát ra trong cơn giận dữ, dùng tới chừng năm thành lực đạo, phía dưới Địa Tiên cơ hồ không ai có thể cứng rắn tiếp tục chống đỡ, coi như không chết cũng phải trọng thương hôn mê, trong vòng nửa năm thì mơ tưởng xuống giường.

Lúc đầu lão xuất thủ sau còn có chút hối hận, sợ đem Lâm Hải một chiêu trực tiếp đánh chết, thật không nghĩ đến Lâm Hải vậy mà cứ thế mà đón lấy công kích của lão, còn êm đẹp đứng ở trước mặt lão, hoàn toàn không có bao nhiêu thương thế, để lão có thể nào không sợ hãi.

“Cái Lâm Hải này, thật là một cái siêu cấp yêu nghiệt a!”

Các chủ Phi Tinh Các, trong lòng dâng lên sóng lớn kinh hãi, sự cường đại của Lâm Hải đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của lão, thậm chí so với một số Nguyên Anh hậu kỳ cũng không kém nơi nào, mà Lâm Hải năm nay mới bao nhiêu lớn, tiềm lực thật sự là không thể đong đếm a!

Bất quá nhớ tới cái chết của Tư Đồ Trấn Xuyên, kinh hãi của Các chủ Phi Tinh Các, trong nháy mắt đã bị vô cùng phẫn nộ thay thế, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, lạnh lùng gầm nói.

“Hỗn trướng, ngươi vì sao muốn giết chết Đại Trưởng lão, không nghe thấy ta bảo ngươi dừng tay sao?!”

Âm thanh quát lớn của Các chủ Phi Tinh Các, giống như sấm sét giữa trời quang, ông ông tác hưởng tại trong toàn bộ không gian, ẩn chứa phẫn nộ cực lớn, chấn nhiếp tâm thần, nếu là người tu vi hơi yếu, chỉ sợ một tiếng bạo hống này, liền có thể khiến người ta thổ huyết thụ thương, thậm chí tu vi hủy hết!

Mà Lâm Hải đối mặt với cơn giận của Các chủ Phi Tinh Các, lại là lẫm nhiên Không sợ, ánh mắt không e dè nghênh tiếp ánh mắt cơ hồ phun lửa của Các chủ Phi Tinh Các, không kiêu ngạo không tự ti nhàn nhạt nói nói.

“Hồi Các chủ, ta giết Tư Đồ Trấn Xuyên, là bởi vì lão muốn giết ta, Lâm Hải ta mặc dù không gây chuyện, lại cũng không sợ chuyện, đối đãi với người muốn giết ta, ta tất lấy đạo của gã hoàn lại!”

“Về phần Các chủ hạ lệnh dừng tay, tha thứ Lâm Hải thực lực thấp, tại loại tình huống đó đã không có năng lực dừng lại chiêu thức.”

“Hừ!”

Các chủ Phi Tinh Các nghe được, nhất thời hừ lạnh một tiếng, thực lực ngươi thấp. ngươi con mẹ nó liền công kích năm thành thực lực của lão tử, đều có thể nhẹ nhõm tiếp xuống bình yên vô sự, cũng không cảm thấy ngại nói mình thực lực thấp.

Sưu sưu sưu!

Đúng lúc này, lại là mấy đạo nhân ảnh, tuần tự hướng phía bên trong này chạy đến, khi thấy Lâm Hải cùng Các chủ Phi Tinh Các đứng đối mặt với nhau, tất cả người đến đều hít một hơi khí lạnh, trong nháy mắt mộng bức.

“Tình huống như thế nào, chẳng lẽ vừa rồi, là Lâm Hải giao thủ cùng Các chủ sao?”

“Cái này, cái này sao có thể, Các chủ là tu vi gì, chỉ sợ phất tay là có thể đem Lâm Hải chụp chết, hai người bọn họ có gì có thể so sánh?”

“Thế nhưng là, bên trong này trừ Các chủ cùng Lâm Hải ra, không còn người nào khác, không phải là hai người bọn họ giao thủ, còn có thể là ai?”

Trong lúc nhất thời, mọi người chạy đến nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem Các chủ Phi Tinh Các, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, mắt trợn tròn, trong lòng dâng lên vô số suy nghĩ, căn bản không làm rõ ràng được, đến tột cùng đã phát sinh cái gì?

“Các chủ, xảy ra chuyện gì?”

Lâm Hải dù sao cũng là do Từ Triết đưa vào tông môn, Từ Triết đối với Lâm Hải luôn luôn tương đối quan tâm, thấy thế đuổi bước lên phía trước, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các, gấp gáp hỏi.

Trong mắt Các chủ Phi Tinh Các mang theo hàn mang băng lãnh, nhìn chằm chằm Lâm Hải một hồi lâu, mới hừ lạnh một tiếng, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Ngươi hỏi hắn!”

“Lâm Hải, đến cùng xảy ra chuyện gì?! Có phải là ngươi làm sai sự tình gì, chọc giận Các chủ hay không?” Từ Triết vội vàng hướng phía Lâm Hải một bên nháy mắt, một bên gấp gáp hỏi.

“Từ Trưởng lão, Lâm Hải cũng không làm sai bất cứ chuyện gì!” Lâm Hải lắc đầu, không kiêu ngạo không tự ti nói nói.

Từ Triết sững sờ, nhất thời trên mặt che kín nghi ngờ, kinh ngạc không thôi.

“Này, vậy ngươi vừa rồi tại sao lại động thủ cùng Các chủ?”

“Ta không có động thủ cùng Các chủ, trước đó cùng ta đánh nhau, là một người hoàn toàn khác.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“A. Là ai?” Từ Triết nhịn không được kinh ngạc hỏi.

Lâm Hải thì là ánh mắt lẫm liệt, đạm mạc nói nói.

“Đại Trưởng lão, Tư Đồ Trấn Xuyên!”

“Là lão!” Từ Triết giật nảy cả mình, lão chính là biết rõ, Đại Trưởng lão đối với Băng Hỏa Chi Đạo đồng tu của Lâm Hải, tồn tại lòng mơ ước, mà Tư Đồ Minh Huy lại mất tích không thấy, để Tư Đồ Trấn Xuyên nổi trận lôi đình, đã sớm có mang ác ý đối với Lâm Hải.

Nghĩ không ra hôm nay, Tư Đồ Trấn Xuyên rốt cục tìm tới cửa, muốn gây bất lợi đối với Lâm Hải.

“Lão ở đâu?” Từ Triết vội vàng tìm nhìn bốn phía, nhưng tìm nửa ngày, nhưng căn bản không thấy bóng dáng của Tư Đồ Trấn Xuyên.

“Từ Trưởng lão, ngươi không cần tìm.” Mà lúc này đây, Lâm Hải bỗng nhiên nói chuyện.

“Vì cái gì?” Từ Triết vô ý thức hỏi.

Lâm Hải thì là nhếch khóe miệng lên, trong lòng cười lạnh một tiếng, đạm mạc mở miệng.

“Bởi vì, lão đã bị ta giết!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, nhất thời tất cả người ở đây đều phải sợ hãi!

Chương 1532: Giết, hay là không giết?

“Lâm Hải, chớ có tại trước mặt Các chủ, hồ ngôn loạn ngữ!”

Từ Triết nhất thời cau mày quát lớn, đồng thời trong lòng một trận kỳ quái, Lâm Hải cái này là thế nào, lấy hiểu biết của lão, Lâm Hải không phải là loại người nói lung tung kia a.

Huống chi, thực lực của Tư Đồ Trấn Xuyên đường đường chính là Nguyên Anh trung kỳ, Lâm Hải căn bản không có khả năng giết lão, ngay trước mặt nhiều người như vậy, thậm chí còn nói ở trước mặt Các chủ, Lâm Hải nói loại lời nói không ai sẽ tin này, có ý nghĩa gì?

“Ta không có hồ ngôn loạn ngữ.” Lâm Hải thì là lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

“Cái gì?!” Từ Triết lập tức sửng sốt, không khỏi đem đầu chuyển hướng sang Các chủ Phi Tinh Các.

“Không sai, Tư Đồ Trấn Xuyên, đã bị hắn giết, hơn nữa còn là ngay trước mặt ta, giết!!!” Các chủ Phi Tinh Các vừa nhắc tới việc này, lập tức lại tức giận không thôi.

Bất kể nói thế nào, Tư Đồ Trấn Xuyên chính là Đại Trưởng lão của Phi Tinh Các, dưới một người trên vạn người, vậy mà bị Lâm Hải chỉ là một cái đệ tử còn chưa đi qua khảo nghiệm độ trung thành, ở ngay trước mặt lão người Các chủ này, một đao cho giết!

Cái này nếu là truyền đi, quả thực cũng là chuyện tiếu lâm! Các chủ Phi Tinh Các tuy cực độ coi trọng thiên phú như yêu nghiệt của Lâm Hải, nhưng việc này vẫn làm cho lão rất là nổi giận, nếu không phải nhìn Lâm Hải có tiềm lực vô cùng, rất có thể sẽ là đệ tử chói mắt nhất trong tương lai của Phi Tinh Các, liền hướng một chuyện hắn giết Đại Trưởng lão, Các chủ sớm đã đem Lâm Hải giải quyết tại chỗ, há lại để cho hắn còn sống đến bây giờ.

“Cái gì, Lâm Hải thật giết Đại Trưởng lão?!”

“Đại Trưởng lão lão, lão đã chết?”

“Cái này sao có thể, tu vi của Đại Trưởng lão thế nhưng là Nguyên Anh trung kỳ a!”

Lời của Các chủ Phi Tinh Các vừa ra khỏi miệng, những người xung quanh trong nháy mắt tất cả đều ngốc, từng người trợn to hai mắt, trong ánh mắt tràn ngập khó có thể tin cùng thật không thể tin thật sâu.

Bọn họ làm sao cũng không thể tin được, Đại Trưởng lão Tư Đồ Trấn Xuyên bên trong ngày bình thường cao cao tại thượng, tu vi cao thâm mạt trắc, vậy mà chết thật, hơn nữa còn là chết tại bên trong tay một cái đệ tử mới vừa nhập Các!

Thế nhưng là, tuy bọn họ cảm thấy chuyện này nghe là hoang đường, làm cho không người nào có thể tin như thế, nhưng lời này lại là xuất ra từ miệng Các chủ Phi Tinh Các, lấy thân phận của Các chủ, sao lại là giả, xem ra đây là thật a!

“Mẹ nó, cái Lâm Hải này, vậy mà dữ dội như thế?!”

Trong lúc nhất thời, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải của tất cả mọi người, tất cả đều biến. Nếu như nói ban đầu, bọn họ đối đãi với Lâm Hải, cũng chính là một cái đệ tử rất có tiềm lực mà thôi, trưởng thành có lẽ sặc sỡ loá mắt, thậm chí có thể trở thành tồn tại vượt qua yêu nghiệt như Triển Thông, nhưng Lâm Hải đến tột cùng có thể thành tài hay không, còn cần thời gian nghiệm chứng, mọi người mặc dù xem nặng hắn, nhưng lại cũng không quá coi trọng.

Thế nhưng bây giờ, lại không giống nhau, bởi vì Lâm Hải, giết chết Tư Đồ Trấn Xuyên a! Tư Đồ Trấn Xuyên là thực lực gì? Cường giả Nguyên Anh trung kỳ a, tại bên trong đông đảo Trưởng lão, là một cái có thực lực mạnh nhất, coi như phóng mắt toàn bộ Phi Tinh Các, trừ Các chủ ra, cũng liền chỉ có ba thứ hạng đầu trong đệ tử hạch tâm, là có thực lực mạnh hơn Tư Đồ Trấn Xuyên, người còn lại chỉ đều chỉ có tư cách ngưỡng vọng Tư Đồ Trấn

Xuyên a!

Nhưng chính là Tư Đồ Trấn Xuyên cường đại như thế, thế mà chết tại bên trong tay Lâm Hải, còn là bị Lâm Hải chém giết ngay trước mặt Các chủ, vậy nói rõ cái gì?

Nói rõ thực lực của Lâm Hải, so với Tư Đồ Trấn Xuyên còn phải cường đại hơn rất nhiều, để Tư Đồ Trấn Xuyên đến cả cơ hội chạy trốn cũng đều không có, thậm chí ngay cả Các chủ cũng không có cơ hội đem cứu!

Vừa nghĩ tới chỗ này, đám người này nhìn Lâm Hải phong đạm khinh vân, thần thái tự nhiên, không khỏi sinh ra một tia lòng kính sợ.

“Cái này Lâm Hải, chỉ sợ so sánh với ba thứ hạng đầu trong đệ tử hạch tâm của Phi Tinh Các, cũng không thua bao nhiêu a!”

“Các chủ, chuẩn bị xử trí Lâm Hải như thế nào?” Tư Đồ Trấn Xuyên vừa chết, những Trưởng lão này liền coi Nhị Trưởng lão đứng đầu, liền để Nhị Trưởng lão dẫn đầu tiến lên một bước, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các hỏi nói.

Nhị Trưởng lão vừa hỏi ra một lời này, tất cả mọi người cũng hô hấp trì trệ, nhao nhao hướng phía Các chủ Phi Tinh Các trông lại, muốn nhìn một chút Các chủ, sẽ dự định xử trí Lâm Hải như thế nào?

Dù sao, Đại trưởng lão thân phận tôn quý, trước mặt Các chủ, lại bị một người đệ tử giết chết, cái này tại trong lịch sử của Phi Tinh Các, là sự tình gần như không tồn tại, nếu như không nghiêm trị, tôn nghiêm của nhóm Trưởng lão kia, sẽ dùng cái gì bảo hộ?

Các chủ Phi Tinh Các nhíu lông mày lại, hai mắt như là bầu trời đêm thâm thúy, chăm chú nhìn vào Lâm Hải.

“Nếu như ta đoán không lầm, Tư Đồ Minh Huy cùng Đông

Phương Ngạn, cũng đã bị ngươi giết đi?”

“Không sai!” Lâm Hải gật gật đầu, chuyện cho tới bây giờ, cũng không cần thiết phải gạt, liền cả Tư Đồ Trấn Xuyên cũng chết tại tay bên trong mình, một cái Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn, đây tính toán là cái gì?

Nghe được Lâm Hải chính miệng thừa nhận, mọi người lại là kinh hãi một trận, hàn mang lóe lên trong mắt Các chủ Phi Tinh Các, càng thêm băng lãnh, nhìn Lâm Hải tràn ngập lửa giận.

“Ngươi hết lần này đến lần khác tàn sát đồng môn, có phải căn bản là không có đem Phi Tinh Các ta đặt ở bên trong mắt hay không?” Các chủ Phi Tinh Các quát lớn một tiếng, nhất thời phát ra khí tức cường đại, làm cho hô hấp của tất cả mọi người không khỏi trì trệ, câm như hến.

Lâm Hải thì là mặt không đổi sắc, không sợ hãi chút nào nhìn Các chủ Phi Tinh Các, chậm rãi lắc đầu.

“Lâm Hải đã sớm nói, đối với Phi Tinh Các tuyệt không hai lòng, nếu không để đó nhiều thế lực lớn nhất lưu như vậy, ta có chọn cái nào, cũng sẽ nhận được đãi ngộ quy cách cao, cần gì phải vẽ vời cho thêm chuyện ra, từ bỏ tiền đồ rất tốt đi tới bên trong này.”

“Về phần giết chết cha con Tư Đồ Trấn Xuyên cùng Đông Phương Ngạn, chính là bởi vì bọn họ muốn giết ta trước, đối với người có sát tâm với ta, Lâm Hải ta đương nhiên sẽ không buông tha, lưu lại tai hoạ ngầm cho chính mình.”

“Nếu Các chủ không tin, có thể cẩn thận ngẫm lại, mặc kệ là Tư Đồ Trấn Xuyên hay là Tư Đồ Minh Huy, Đông Phương Ngạn, đều là chết ở trước cửa phòng ta, có thể thấy được cũng không phải là do Lâm Hải ta chủ động trêu chọc, mà chính là do bọn họ tìm tới cửa, đối với Băng Hỏa Chi Đạo đồng tu của ta tiến hành bắt chẹt không thành, mới nổi sát tâm, uổng hại tính mệnh của chính mình!”

Lâm Hải nói xong, đem chuyện Tư Đồ Minh Huy cùng Đông Phương Ngạn tìm tới cửa, bắt chẹt yêu thú, cùng Tư Đồ Trấn Xuyên thay con trai báo thù, đồng thời bức hiếp Lâm Hải giao ra phương pháp Băng Hỏa Chi Đạo đồng tu, hướng Các chủ Phi Tinh Các giảng thuật một lần, chúng nhân nghe mà sắc mặt không ngừng biến hóa, thế mới biết ngọn nguồn sự tình.

“Nguyên lai, chuyện là như thế!”

“Nếu đúng như vậy, Đại Trưởng lão chết không có gì đáng tiếc a!”

Mọi người nghe xong, không khỏi âm thầm gật đầu, bọn họ đều là người rõ lí lẽ, trong chuyện này, lại là sai không ở Lâm Hải, là do bọn họ Tư Đồ Trấn Xuyên làm quá mức.

Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, Tư Đồ Trấn Xuyên dù sao cũng là Đại Trưởng lão, tôn ti có khác, bị một cái đệ tử bình thường như Lâm Hải giết chết, nếu không tiến hành xử trí mà lời nói, tựa hồ cũng có chút nói không lại.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhao nhao quay đầu nhìn về Các chủ Phi Tinh Các, Lâm Hải đến tột cùng sẽ xử trí như thế nào, chỉ sợ chỉ có thể nhìn ý tứ của Các chủ.

Các chủ Phi Tinh Các giờ phút này lại là chau mày, hai mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, trong lòng cũng là một trận xoắn xuýt.

Thiên phú tiềm lực của Lâm Hải, đã không thể nghi ngờ, tuổi còn trẻ liền có thể đao trảm Đại Trưởng lão Tư Đồ Trấn Xuyên, có thể nói tuyệt thế thiên tài như yêu nghiệt, coi như Triển Thông của Vô Cực Tông, chỉ sợ cũng không bắt kịp Lâm Hải. Dạng đệ tử tuyệt hảo này, đối với bất kỳ một cái tông môn nào đều là chí bảo, ngày sau nhất định sẽ rực rỡ hào quang, làm vẻ vang cho tông môn, thậm chí Các chủ Phi Tinh Các lớn mật phỏng đoán, ngày sau, Lâm Hải thậm chí có tỷ lệ giết tiến vào Tiềm Long Bảng, trở thành người thứ hai trong cảnh nội của thành Lưu Tô tiến vào Tiềm Long Bảng, đều chưa hẳn không thể.

Nếu như cũng bởi vì Lâm Hải giết chết bọn người Tư Đồ Trấn Xuyên, liền đem một cái thiên tài yêu nghiệt như này giết chết, vậy thật sự là quá đáng tiếc, thế nhưng nếu như không giết, Đại Trưởng lão tại tông môn địa vị tôn sùng, cũng không thể chết vô ích a.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Giết, hay vẫn là không giết?” Trong lúc nhất thời, Các chủ Phi Tinh Các, lâm vào cảnh lưỡng nan.

Chương 1533: Thiên tài từ trước đến nay đều kiệt ngạo

Thời khắc đang do dự, bỗng nhiên có đệ tử Phi Tinh Các, đi tới gần, khom người thi lễ.

“Các chủ, người của Vô Cực Tông tới thông tri, đệ tử tham gia khảo hạch, lập tức tiến về thành Lưu Tô tập hợp!”

“Biết rõ!” Các chủ Phi Tinh Các đáp ứng một tiếng, trong lòng nhất động, đã có chủ ý.

“Lâm Hải!”

Trong mắt lóe lên tinh mang, Các chủ Phi Tinh Các băng lãnh nhìn chăm chú vào Lâm Hải, nghiêm túc mở miệng.

“Ngươi lấy thân phận đệ tử, chém giết Đại Trưởng lão, quả thật là dĩ hạ phạm thượng, bản Các nên đưa ngươi giết chết ngay tại chỗ, làm gương cho mọi người, nhưng nể tình ngươi cũng là bị bất đắc dĩ, liền cho ngươi một cơ hội!”

Nói đến bên trong đây, Các chủ Phi Tinh Các hít sâu một hơi, lấy ngữ khí cực kỳ ngưng trọng nói nói.

“Lần khảo hạch này, toàn bộ thế lực lớn bên trong thành Lưu Tô, đều đưa đệ tử mới chiêu nhập tham gia, hơn nữa các tông môn còn sẽ phái ra một tên đệ tử tiềm lực tới tham dự, ở giữa lẫn nhau là quan hệ cạnh tranh, nếu ngươi tại bên trong lần khảo hạch này, có thể đoạt được danh hiệu đệ nhất, cũng trung thành với Phi Tinh Các ta, ta liền làm chủ, bỏ qua cho ngươi lần này.”

“Nếu như ngươi không thể cầm tới hạng nhất, hoặc là không trung với Phi Tinh Các ta...” Các chủ Phi Tinh Các nói đến bên trong đây, ngữ khí ngừng một hồi, trong mắt lóe lên một đường hàn mang băng lãnh.

“Này, cũng đừng trách ta không khách khí!”

Lâm Hải nghe được, nhíu lông mày lại, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Có thể, ta đáp ứng ngươi!”

Lâm Hải một chút cũng không có do dự mà liền đáp ứng, hắn cũng không phải sợ Các chủ Phi Tinh Các, mà chính là không muốn bị ép rời khỏi Phi Tinh Các, dù sao còn muốn dựa vào Tinh Thần Chi Lực ở bên trong chỗ này, thối luyện Tinh Thần Thánh Thể.

Không phải liền là hạng nhất sao? Lâm Hải đối với mình vẫn rất có lòng tin, mặc kệ cái khảo nghiệm này là cái gì, lấy thực lực của mình, muốn lực áp những đệ tử tông môn khác, lường trước cũng không phải việc khó gì.

“Tốt!” Trong mắt Các chủ Phi Tinh Các lóe lên tinh mang, nặng nề gật gật đầu.

“Chuyện này, cứ định như vậy đi!”

Nói xong, Các chủ Phi Tinh Các quay đầu, đem một vị nam tử trẻ tuổi thân mặc áo trắng, sắc mặt lạnh lùng đứng ở bên cạnh, ngoắc kêu đến.

“Bái kiến Các chủ!”

Nam tử trẻ tuổi khẽ thi lễ, trên mặt phong đạm khinh vân, một bộ dáng rất có phong độ, khiêm tốn ôn hòa, nhưng Lâm Hải nhưng từ trên trán của y, cảm nhận được một tia ngạo khí nồng đậm, hiển nhiên cũng là người tâm cao khí ngạo.

“Không cần đa lễ!”

Các chủ Phi Tinh Các mỉm cười, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, đối với nam tử trẻ tuổi này tựa hồ rất thiên vị.

“Giới thiệu cho các ngươi một chút!”

Các chủ Phi Tinh Các, hướng phía nam tử trẻ tuổi nhất chỉ, hướng Lâm Hải nói nói.

“Đây là thiên tài bên trong đệ tử hạch tâm của Phi Tinh Các chúng ta, đứng hàng thứ nhất, gọi là Ứng Vinh, tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, lần này để cho y, mang lĩnh mấy người đệ tử mới các ngươi, tham gia khảo nghiệm.”

Nói xong, Các chủ Phi Tinh Các lại đưa tay nhất chỉ Lâm Hải.

“Ứng Vinh, Lâm Hải cũng không cần ta giới thiệu cho ngươi đi?”

Ứng Vinh mỉm cười, trong ánh mắt mang theo quang mang ngôi sao thâm thúy, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Lâm Hải, hạng nhất khảo hạch Cửu Huyền Trụ lần này, phá kỷ lục của Triển Thông, thẳng lên tầng thứ bảy, chính là người thứ hai trong vài vạn năm đến nay, có thể xưng là tuyệt thế thiên tài như yêu nghiệt, tu vi cảnh giới đại khái tại Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng tu luyện công pháp có đẳng cấp tương đối cao, lại có thần binh lợi khí nơi tay, có thể vượt cấp chiến đấu.”

Ứng Vinh ung dung không vội, mang theo nụ cười nhàn nhạt, đem tình huống Lâm Hải nói một lần, hiển nhiên đối với Lâm Hải đã từng có một phen nghiên cứu.

Mà Lâm Hải giờ phút này, cũng hai mắt nhắm lại, mang theo ý tò mò nhìn về phía Ứng Vinh, muốn nhìn một chút cái hạng nhất bên trong đệ tử hạch tâm của Phi Tinh Các này, đến tột cùng có chỗ gì bất phàm.

Ánh mắt của hai người, trong nháy mắt đụng chạm tại giữa không trung, nhất thời như là hai đạo lôi điện, ầm vang đụng vào nhau, một cỗ tia lửa vô hình, bốc cháy lên giữa không trung.

“Người này, rất mạnh!” Ttrong lòng Lâm Hải giật mình, cảm giác mà Ứng Vinh cho hắn, như là bầu trời đêm thâm thúy, lại có loại cảm giác nhìn không thấu, thực lực so với Tư Đồ Trấn Xuyên còn mạnh hơn rất nhiều.

“Tốt, các ngươi nhận thức một chút đi.”

Các chủ Phi Tinh Các vừa nói, Lâm Hải dẫn đầu hướng phía Ứng Vinh ôm quyền một cái, mỉm cười.

“Lâm Hải, bái kiến Ứng sư huynh!”

“Ừm?” Ứng Vinh gật gật đầu, thật sâu liếc nhìn Lâm Hải một chút, mới chậm rãi mở miệng nói.

“Lần khảo hạch này, chuyện rất quan trọng, Lâm sư đệ đến lúc đó nhất định phải nghe theo ta thống nhất chỉ huy, không thể đơn độc làm việc, để tránh ảnh hưởng tới thành tích chỉnh thể của Phi Tinh Các ta.”

“Vâng, Lâm Hải ghi nhớ!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn đến bây giờ cũng không biết, cái gọi là khảo hạch, đến tột cùng là chỉ cái gì, không thể nói được chỉ có thể trước hết nghe Ứng Vinh an bài.

“Mấy người các ngươi, cũng nhớ kĩ chưa?” Ứng Vinh thu nụ cười trên mặt vào, lại hướng phía mấy cái đệ tử mới còn lại nghe được động tĩnh mà chạy đến, một mặt uy nghiêm hỏi.

Mấy cái này đệ tử, đều là đệ tử phổ thông tại tầng thứ hai hoặc là tầng thứ ba của Cửu Huyền Trụ, liền bị ném đi ra, bị Từ Triết chọn lựa tiến vào Phi Tinh Các, thực lực cũng tại khoảng chừng Kim Đan trung kỳ, nào có phấn khích như Lâm Hải vậy.

Thấy Các chủ Phi Tinh Các đích thân đến, đã sớm gấp gáp đến thở mạnh cũng không dám, lúc này Ứng Vinh hướng bọn họ phân phó, bọn họ nào dám không theo, vội vã cung kính cúi người xuống, liên tục nói vâng.

Lúc này, Ứng Vinh mới lần nữa hướng phía Các chủ Phi Tinh Các ôm quyền, cao giọng mở miệng nói.

“Các chủ, thời gian đã đến, nếu không có phân phó khác, Ứng Vinh liền xuất phát.”

“Tốt!” Các chủ Phi Tinh Các gật gật đầu, “Hết thảy cẩn thận!”

“Vâng!” Ứng Vinh lần nữa thi lễ, sau đó nhìn xem Lâm Hải cùng mấy cái người đệ tử còn lại, đạm mạc mở miệng.

“Đi thôi!”

Nói xong, Ứng Vinh quay người, sải bước tại trong ánh nhìn soi mói của mọi người, nghênh ngang rời đi, mấy cái người đệ tử còn lại, vội vàng theo thật sát, đối mặt với khảo nghiệm không biết, trong lòng tràn ngập gấp gáp.

Lâm Hải thì lộ ra mười phần bình tĩnh, trên mặt lại không có ý cười, cũng không vội không chậm đi theo phía sau Ứng Vinh, không mất một chút thời gian, liền rời khỏi Phi Tinh Các.

Nhìn thân ảnh Lâm Hải dần dần biến mất, Các chủ Phi Tinh Các trầm mặc thật lâu, mới nặng nề thở dài.

“Thiên tài từ trước đến nay đều kiệt ngạo, chỉ là Lâm Hải lần này làm có chút quá, hi vọng đừng để ta thất vọng a, nếu không sự tình diệt sát Đại Trưởng lão, bản Các chủ tuyệt sẽ không bỏ qua như vậy!”

Lâm Hải cùng mấy cái tên đệ tử, một đường theo Ứng Vinh hướng phía thành Lưu Tô mà đi, hơn một canh giờ sau, cũng đã đến trong quảng trường của thành Lưu Tô, lúc này đã tụ mãn rất nhiều người, đều đang xen lẫn lẫn trò chuyện với nhau, ầm ĩ khắp chốn.

“Thời gian một tháng, lại trở lại bên trong này, hơn nữa đại bộ phận cũng là cố nhân trước kia a!”

Lâm Hải dừng bước lại, nhìn các đệ tử trước đó cùng nhau tham gia khảo hạch của Cửu Huyền Trụ, một lần nữa tụ họp, trong lòng có chút cảm khái, không biết lần này chờ đợi bọn họ, lại đều sẽ là cái gì?

“Mau nhìn, đây không phải là Lâm Hải sao? Hạng nhất khảo hạch Cửu Huyền Trụ của nhóm chúng ta lần này, còn phá kỷ lục của Triển Thông đâu!”

Lâm Hải thế nhưng là nhân vật ngôi sao trong một nhóm đệ tử này, vừa xuất hiện ở đây, nhất thời gây nên chú ý của những người khác, nhao nhao hướng phía bên này trông lại.

“Lâm Hải, ngươi đến!”

“Ha ha, Lâm Hải, nhanh như vậy lại gặp mặt!”

Cơ hồ cùng một thời gian, hai đạo nhân ảnh lóe lên, liền đến bên cạnh Lâm Hải, một cái bình tĩnh như nước, một cái nhiệt tình như lửa, nhưng trong mắt đều mang vui sướng trùng phùng.

“ Đông Phương Dã, Lạc Băng, các ngươi khỏe a!” Lâm Hải nhìn thấy cố nhân, cũng rất vui vẻ, ba người mang trên mặt nụ cười, trò chuyện những chuyện gì đã trải qua trong một tháng qua, sau khi được tiến vào đại tông môn, bầu không khí một mảnh hòa hợp.

Bất quá, Lâm Hải cũng từ các phương hướng khác nhau, cảm nhận được mấy cỗ ánh mắt băng lãnh, rơi vào trên người mình.

“Triệu Tử Minh, Đông Phương Ngọc, còn có...”

“Hừ!” Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh khinh thường, truyền vào trong tai Lâm Hải, Lâm Hải không khỏi quay đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy người tới, nhất thời nhướn mày, sinh lòng chán ghét.

Chương 1534: Lời mời của Thành chủ

“Lâm Hải, sự tình ngươi làm với ta, ta thế nhưng là còn nhớ rõ đâu!” Triển Hùng liếc mắt nhìn, một mặt không phục không cam lòng, hướng phía Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, âm ngoan cắn răng nói nói.

“Việc ta làm đối với ngươi?” Lâm Hải xùy cười một tiếng, “Là sự tình đem ngươi đánh thành đầu heo sao?”

“Ngươi!”

Triển Hùng nhất thời xấu hổ một trận, Lâm Hải ở ngay tại trước mặt nhiều người như vậy, nói thẳng ra như thế, để Triển Hùng ngượng ngùng một trận, hung dữ nhe răng cười hai tiếng.

“Lâm Hải, ngươi chớ đắc ý, chỉ sợ ngươi còn không biết, dẫn đội lần này của Vô Cực Tông chúng ta, là vị sư huynh nào đi?” Trên mặt Triển Hùng, bỗng nhiên lộ ra thần sắc khoa trương đắc ý, trong hai mắt tràn ngập oán độc.

“Đông Phương Dã, cả người ngươi trở nên càng thêm lãnh khốc rồi.”

“Có sao? Ta thiên tính đã như thế.”

“Lạc Băng, tông môn có tiểu sư muội xinh đẹp, để ngươi động tâm hay không a?”

…

Lâm Hải trực tiếp nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn lời nói của Triển Hùng, cùng Đông Phương Dã và Lạc Băng, vui sướng trò chuyện.

Triển Hùng lúc đầu còn một mặt đắc ý, chờ đợi Lâm Hải đặt câu hỏi, nụ cười đắc ý trên mặt, trong nháy mắt đã ngưng kết, nhìn Lâm Hải không coi ai ra gì chuyện trò vui vẻ cùng Đông Phương Dã và Lạc Băng, trực tiếp đem gã xem như không khí mà gạt sang một bên, nhất thời buồn bực giận dữ một trận, trong lòng thầm mắng một tiếng hỗn đản.

“Hừ, không ngại nói cho ngươi, ngươi cần phải đứng vững nghe kỹ, đừng bị dọa đến trực tiếp nằm trên đất, sư huynh dẫn đội lần này của chúng ta chính là…”

“Ai u, Lạc Băng, kia không phải là hai đệ đệ của ngươi à, đi, qua đó chào hỏi!” Lâm Hải không nói hai lời, lôi kéo Lạc Băng cùng Đông Phương Dã, nở nụ cười hướng phía bên đệ tử của Thiên Võ Tông kia đi đến, đem lời đến bên khóe miệng của Triển Hùng, ném ở bên trong này.

Phốc!

Triển Hùng tức đến kém chút một hơi không có nhả ra được, lúc đầu muốn dùng tên tuổi của sư huynh dẫn đội Vô Cực Tông đến huyền diệu huyền diệu, cũng tiện dọa Lâm Hải một chút, kết quả Lâm Hải cũng không có để gã nói ra, loại cảm giác lời đến khóe miệng lại bị nghẹn trở về này, thật con mẹ nó khó chịu a.

Nhìn Lâm Hải đi xa, Triển Hùng vừa tức vừa hận, không khỏi hung hăng giậm chân một cái!

“Hỗn đản, để ngươi lại khoa trương một hồi, chờ ngay từ đầu khảo nghiệm, ngươi liền chết chắc!”

Ngay tại thời khắc các đệ tử của các thế lực lớn, tập hợp cùng một chỗ mà nghị luận ầm ĩ, đột nhiên một cỗ khí tức cường đại từ xa mà đến gần mà đến, mọi người giật mình, nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Sau đó, chỉ thấy một bóng người, không ngừng lấp lóe ở giữa không trung, trong chớp mắt công phu liền tới trước mặt mọi người, mang theo nụ cười ôn hòa, nhàn nhạt mở miệng.

“Các vị, lại gặp mặt!”

“Chúng ta, bái kiến Thành chủ đại nhân!” Người của các thế lực lớn, lập tức hướng phía người tới, cung kính thi lễ, cùng kêu lên nói nói.

Người vừa tới không phải là người khác, chính là Thành chủ thành Lưu Tô, Hứa Quang Thuần.

“Các vị, không cần đa lễ!” Hứa Quang Thuần cười nhạt một tiếng, hướng phía mọi người khẽ nhấc tay một cái, ánh mắt tại trên mặt các đệ tử của thế lực lớn đảo qua, thời điểm khi ánh mắt đi qua Lâm Hải, đột nhiên dừng lại, trong mắt lóe lên một đạo tinh mang.

“Lâm Hải!”

Lâm Hải sững sờ, không biết ở trong loại trường hợp này, Hứa

Quang Thuần gọi mình làm gì, đuổi bước lên phía trước một bước, liền hướng phía Hứa Quang Thuần ôm quyền, cao giọng mở miệng.

“Thành chủ đại nhân, Lâm Hải tại!”

“Sau khi khảo hạch, nếu như thuận tiện mà nói, có thể đến phủ Thành chủ của ta một lần hay không?”

Hứa Quang Thuần vừa thốt ra lời kia, chẳng những Lâm Hải sửng sốt, cơ hồ tất cả mọi người ở đây, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, sau đó một mảnh ồn ào, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, Tràn ngập chấn kinh cùng hâm mộ.

Có thể làm cho Thành chủ Hứa Quang Thuần tự mình mời, đây là vinh hạnh đặc biệt lớn bao nhiêu a, coi như tại bên trong các thế lực lớn, chỉ sợ cũng chỉ có các Chưởng môn tông môn, mới có tư cách này đi.

“Cái này, chính là đãi ngộ đặc biệt của thiên tài sao?”

Nhóm các đại đệ tử này, quả thực hâm mộ đến trong mắt ứa ra hoa, chỉ có bọn người Triệu Tử Minh, Khổng Thế Anh cùng Đông Phương Ngọc, sắc mặt biến đến cực kỳ khó coi, trong mắt tràn ngập hàn mang ghen ghét.

“Thành chủ có mệnh, Lâm Hải sao dám không theo.” Lâm Hải tuy không biết Hứa Quang Thuần là có dụng ý gì, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, hắn căn bản là không có cách không đáp ứng, nếu không cũng là đánh mặt Hứa Quang Thuần ở trước mặt mọi người.

“Ha ha, tốt, một lời đã định!” Hứa Quang Thuần gật gật đầu, vẻ mặt tươi cười.

“Hừ, liền sợ hắn chẳng còn mạng sống qua lần khảo nghiệm này!” Triển Hùng thì là một mặt xem thường, mặt mũi tràn đầy giễu cợt, nhìn lấy Lâm Hải, đã như là nhìn lấy một người chết.

“Các vị, địa điểm của lần khảo hạch này, tại bên ngoài tám trăm dặm của thành Lưu Tô Đông, mọi người đi theo ta!” nNói xong, thân ảnh Hứa Quang Thuần lóe lên, đã biến mất ở trước mặt mọi người.

“Ta dựa vào, lần này sẽ không lại là xem ai tới trước đi?”

“Ai biết a, đậu móa, chạy đi!”

Những đệ tử này, trong lòng nhất thời không ngừng kêu khổ, không biết cái đi đường này, có tính là đã bắt đầu khảo nghiệm không, nhưng nội dung khảo nghiệm, đến nay còn không có công bố, ai cũng không dám lãnh đạm, lập tức liều mạng chân phát phi nước đại, theo sát Hứa Quang Thuần mà đi.

Cũng may tốc độ của Hứa Quang Thuần thả rất chậm, nếu không không phải đám này đệ tử có thể đuổi kịp, nhưng dù vậy, đám người cũng rất nhanh liền lôi ra một đầu đội ngũ thật dài, thực lực cao thấp lập thấy rõ ràng.

Lâm Hải lại là không nhanh không chậm, đi bộ nhàn nhã theo tại phía sau, nhìn bên cạnh thỉnh thoảng có các đệ tử của thế lực lớn chạy vội mà qua, trong lòng khóc cười không thôi.

“Đám người này, cũng không động não!”

Rất hiển nhiên, khảo nghiệm tuyệt đối không bao gồm người nào tốc độ nhanh, bởi vì lần trước khảo hạch của Cửu Huyền Trụ, đã từng có một lần, cuối cùng chỉ là tuyển ra người chú ý trọng điểm, cùng kết quả cuối cùng, không có một lông tiền liên hệ nào.

Ngược lại, khảo nghiệm chờ đợi mọi người phía trước, người nào cũng không biết lại là cái gì, cứ như vậy đem chân khí hao tổn trên đường chạy này, tuyệt đối không phải cái cử chỉ sáng suốt gì.

Phía dưới xem chừng bốn phía, Lâm Hải phát hiện bọn người Tử Minh, Hứa Thiên Chinh, Khổng Thế Anh cùng Đông Phương Dã, Đông Phương Ngọc, Lạc Băng, toàn bộ đều bảo trì lấy tốc độ không nhanh không chậm, cũng không có như lần trước, liều mạng xông về phía trước, hiển nhiên mấy người này, cũng ý thức được vấn đề này.

Ngược lại là Triển Hùng, vắt chân lên cổ bão táp một hồi, lúc đi qua bên người Lâm Hải, còn mặt mũi tràn đầy đắc ý, khinh thường hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái, để trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

“Đần độn!”

Liền với loại tâm tính cùng IQ này của Triển Hùng, coi như tiến thế lực lớn đỉnh phong như Vô Cực Tông, chỉ sợ cũng khó sửa đổi bản chất phế vật, tuyệt sẽ không có cái thành tựu lớn lao gì.

Đám người này đều là tu vi Kim Đan trở lên, thân pháp tốc độ cực nhanh, chưa tới một canh giờ, khoảng cách tám trăn dặm chớp mắt đã tới, mọi người nhất thời đã đuổi tới địa điểm chỉ định.

Hứa Quang Thuần chắp hai tay sau lưng, đứng tại trên một tảng đá lớn cao cao, mang trên mặt nụ cười ôn hòa, không ngừng quan sát đến các đệ tử đang tuần tự đuổi tới, thẳng đến khi đám người cũng đến đông đủ, lão mới thả người nhảy lên, từ trên tảng đá nhảy xuống.

“Các vị, nơi này chính là địa điểm khảo nghiệm lần này của chúng ta.”

“Ở chỗ này?” Mọi người nhìn bốn phía một cái, tất cả đều sững sờ, chỉ thấy nơi đây chính là một mảnh núi hoang, cái gì cũng không có, không biết ở loại địa phương này, có thể khảo nghiệm cái gì?

“Không phải là khảo nghiệm loạn đấu đi?” Có người ý nghĩ hão huyền, cảm giác loại địa phương trống trải hoang dã này, thích hợp nhất cũng chính là đánh quần chiến.

Mà Hứa Quang Thuần nói xong câu đó, lại đột nhiên ngậm miệng không nói, trên mặt thủy chung mang theo nụ cười ôn hòa, không nói một lời, đem đám đệ tử này, gấp gáp đến lòng như lửa đốt, quả thực xâu đủ khẩu vị.

Liền cả Lâm Hải, cũng cảm thấy một trận hiếu kỳ, không biết bên trong cái hồ lô này của Hứa Quang Thuần, là đang bán thuốc gì?

“Ừm?”

Nhưng vào lúc này, Lâm Hải chợt phát hiện, nụ cười trên mặt Hứa Quang Thuần, đột nhiên biến mất, trong mắt bùng lên tinh mang. Không đợi Lâm Hải hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, đột nhiên một cỗ uy áp vô cùng, từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt bao phủ cả vùng thế giới này, để Lâm Hải giật nảy cả mình, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, đồng tử không khỏi rụt lại một hồi, lộ ra kinh sợ khó có thể tin!

Chương 1535: Tu La Điện

“Đây là!!!”

Hai mắt Lâm Hải trong nháy mắt trừng tròn xoe, sắc mặt lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Chỉ thấy giữa không trung, đột nhiên ánh sáng vạn đạo, điềm lành rực rỡ, vân vụ lượn lờ giống như Tiên Cảnh, thanh âm chuông cổ xa xưa, cùng nhau vang lên, quanh quẩn trên không, phảng phất như đến từ thời đại Viễn Cổ, du dương xa xưa, chấn nhân tâm phách.

Ở giữa vân vụ mông lung, từng tòa đại điện rộng rãi khí phái như ẩn như hiện, xung quanh đại điện, Tiên Hạc bay minh, bách hoa đều nở, võ sĩ thiết giáp trang nghiêm, thủ vệ tại các cửa vào đại điện, tinh thần vô cùng phấn chấn, uy vũ bá khí.

Đình hành lang thủy tạ phía sau đại điện, chim hót hoa nở, là một mảnh hoa viên u mỹ, trong hoa viên oanh ca yến hót, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười nữ tử vui vẻ thanh thúy êm tai, làm cho lòng người hướng tới, tình cảm ngầm sinh.

“Hát!”

Ngay tại lúc đại bộ phận các đệ tử, tất cả đều đắm chìm trong bên trong cái tình cảnh giống như Tiên Cảnh này, Hứa Quang Thuần đột nhiên gào to một tiếng, giống như sấm sét giữa trời quang, vang lên bên tai mọi người.

Mọi người nhất thời giật mình một cái, lúc này mới thanh tỉnh lại, nghĩ không ra vậy mà bị hình ảnh đột nhiên xuất hiện giữa không trung, lập tức mê huyễn tâm thần, thời điểm lần nữa ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt tất cả đều lộ ra kinh hãi thật sâu.

“Đây là huyễn cảnh à, vậy mà chỉ nhìn một chút liền hãm sâu vào đó, thật lợi hại!”

“Chưa chắc đã là huyễn cảnh, bên trong hết thảy cũng quá chân thực, ta vừa rồi thậm chí nhìn thấy một Tiên Nữ tuyệt mỹ, tại hướng ta vũ mị cười khẽ.”

“Không cần ngẩng đầu đi xem, có lẽ đây chính là khảo nghiệm mà chúng ta phải đối mặt!”

Đông đảo các đệ tử, lập tức châu đầu ghé tai nghị luận ầm ĩ, đối với một màn đột nhiên xuất hiện này, cảm thấy kinh ngạc hiếu kỳ, lại có mang cảnh giác thật sâu, trong lúc nhất thời ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tất cả đều lẳng lặng chờ Hứa Quang Thuần lên tiếng.

Mà Lâm Hải lại khác biệt cùng mọi người, giờ phút này hai mắt Lâm Hải, vẫn thẳng tắp nhìn chằm chằm vào tình cảnh như Tiên cảnh trên đỉnh đầu này, trong lòng tràn ngập chấn kinh cùng kinh hãi khó có thể tin.

“Cái này, cũng không phải là huyễn cảnh, mà chính là một vùng không gian khác!”

Trong lòng Lâm Hải giờ phút này trăm phần trăm khẳng định, tất cả những cảnh tượng mà hắn chứng kiến này, tuyệt đối đều là thật sự, hơn nữa đều là tồn tại ở một cái không gian độc lập khác.

Khẳng định như vậy, là bởi vì Lâm Hải đến nay đã từng tiến vào ba cái không gian độc lập, trừ Phàm Gian giới, còn có Bồng Lai Tiên Đảo cùng Địa Tiên giới, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được, sự khác biệt ở giữa không gian cùng huyễn cảnh, huống chi Lâm Hải còn từ chỗ Sa hòa thượng học được Quyển Châu Liêm.

Quyển Châu Liêm nghiêm ngặt mà nói, cũng là một loại pháp thuật thuộc về không gian, bởi vậy Lâm Hải đối với Không Gian Chi Đạo, cũng coi như có chỗ đọc lướt qua, chí ít không gian cùng huyễn cảnh, hắn còn có thể phân rõ.

Hiện tại, duy nhất để Lâm Hải khiếp sợ không thôi là, một vùng không gian đột nhiên xuất hiện ở giữa không trung này, là ở đâu?

Nhưng rất nhanh, Hứa Quang Thuần liền cho ra đáp án, chỉ thấy trong mắt Hứa Quang Thuần lóe ra tinh mang, hướng phía Tiên Cảnh giữa không trung, xa xa nhất chỉ, cao giọng nói nói.

“Các vị, tình cảnh trên bầu trời, mọi người cũng thấy rõ ràng?”

“Thấy rõ ràng, Thành chủ đại nhân, đó là Tiên giới sao?”

“Thành chủ đại nhân, khảo nghiệm của chúng ta là cái gì, có quan hệ cùng cái Tiên giới này sao?”

“Cái Tiên giới gì, bên trong đó tuyệt đối là huyễn cảnh, Thành chủ đại nhân, ta nói có đúng hay không?”

“Lấy suy đoán của ta, khảo nghiệm của chúng ta tất nhiên là phá cái huyễn cảnh này!”

Rất nhiều người nhao nhao lớn tiếng mở miệng, phát biểu cái nhìn khác biệt, không nói gì thì là mang theo một mặt ngạc nhiên, hướng phía Hứa Quang Thuần nhìn lại, muốn từ trên vẻ mặt của Hứa Quang Thuần, nhìn xem có thể tìm tới đáp án hay không.

Hứa Quang Thuần mang trên mặt một tia mỉm cười như có như không, khiến mọi người nhìn mà lòng hiếu kỳ toàn bị cong lên, vừa muốn mở miệng, đã thấy trên mặt Lâm Hải khôi phục lạnh nhạt, tâm tình không có không dao động, để trong lòng Hứa Quang Thuần nhất động.

“Lâm Hải!”

Hứa Quang Thuần đột nhiên hô Lâm Hải một tiếng, Lâm Hải sững sờ, ngẩng đầu lên, mà những người khác cũng nhao nhao hướng phía Lâm Hải trông lại, không biết Hứa Quang Thuần vào lúc này, hô Lâm Hải làm cái gì?

“Thành chủ, gọi vãn bối có gì phân phó?” Lâm Hải ôm quyền một cái, cung kính nói nói.

“Theo ý kiến của ngươi, bên trên bầu trời, là Tiên Cảnh, hay là huyễn cảnh?” Hứa Quang Thuần mang theo một tia ý vị khảo giác, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nhươn mày, lần nữa ngẩng đầu nhìn lên tình cảnh trên không trung một phen, đột nhiên lắc đầu.

“Hồi Thành chủ, lấy cái nhìn của vãn bối, thứ bên trên bầu trời này, không phải là Tiên Cảnh, cũng không phải huyễn cảnh, mà chính là...”

Lời nói của Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, hai mắt bùng lên tinh quang, lộ ra ngưng trọng trước đó chưa từng có.

“Nói vớ nói vẩn, cái gì không phải Tiên Cảnh, cũng không phải huyễn cảnh, không hiểu cũng đừng mù tỉ thí!” Lâm Hải vừa mới dứt lời, đột nhiên một đạo âm thanh cực kỳ xem thường vang lên, mọi người nhao nhao quay đầu nhìn lại, đã thấy Triển Hùng chính là một mặt mỉa mai nhìn lấy Lâm Hải, biểu hiện trên mặt tràn ngập châm chọc.

Nhưng, Hứa Quang Thuần lại là liền nhìn cũng không liếc nhìn Triển Hùng một chút, mà trong hai mắt chính là đột nhiên bắn ra quang mang khó có thể tin, có chút khó tin nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, kích động nói nói.

“Vậy ngươi nói, không phải Tiên Cảnh, cũng không phải huyễn cảnh, đến tột cùng là cái gì?”

Lâm Hải hít sâu một hơi, ánh mắt vô cùng ngưng trọng, nhìn thẳng vào ánh mắt của Hứa Quang Thuần, đạm mạc mở miệng.

“Là luyện ngục nhân gian!”

“Tê ~” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Hứa Quang Thuần nhất thời hít một hơi khí lạnh, hai mắt trừng lớn nhìn Lâm Hải, nghẹn họng nhìn trân trối, quả thực không thể tin được.

“Ha ha ha, trò cười, cảnh đẹp của Tiên gia như thế, thế mà bị nói thành luyện ngục nhân gian, thật không biết ánh mắt ngươi mù lúc nào, nếu như luyện ngục nhân gian là tình cảnh như thế, ta ngược lại nguyện ý vĩnh viễn rơi vào luyện ngục nhân gian, thắng qua đau khổ tu hành!”

Mặt mũi Triển Hùng tràn đầy xem thường, đối với lời nói của Lâm Hải, tràn ngập khinh thường, nhưng sau đó một thanh âm vang lên, lại làm cho sắc mặt gã cứng đờ, trong nháy mắt biến đến vô cùng khó coi.

“Bên trong này, đúng là luyện ngục nhân gian!”

“Là ai đang tại chỗ này nói vớ nói vẩn!” Triển Hùng buồn bực xấu hổ thành giận, bỗng nhiên quay đầu, muốn nhìn một chút là ai đang đối nghịch cùng mình, dám phụ họa cùng loại thuyết pháp hoang đường này của Lâm Hải.

Thế nhưng sau khi quay đầu lại, thấy rõ người nói chuyện là ai, đồng tử của Triển Hùng lại là co rụt lại, miệng há hốc hồi lâu, vậy mà một câu cũng không có nói ra.

“Triệu Tử Minh!!!”

Chỉ thấy người nói ra lời nói đồng dạng cùng với Lâm Hải, không phải là người khác, mà chính là bên trong khảo nghiệm của Cửu Huyền Trụ, có kỷ lục bằng với Triển Thông, tuyệt thế thiên tài gần với Lâm Hải, Triệu Tử Minh!

“Ta cũng cho rằng như vậy, nơi đây tuyệt không phải là Tiên giới hoặc huyễn cảnh, mà chính là luyện ngục nhân gian sát cơ tứ phía!”

Lại có ba người, gần như đồng thời tiến lên một bước, nhìn chằm chằm vào tình cảnh ở giữa không trung, một mặt ngưng trọng, vô cùng khẳng định nói nói, mọi người nhao nhao nhìn lại, lập tức nhận ra ba người này, tất cả đều là tồn tại tài năng xuất chúng, ở bên trong khảo nghiệm của Cửu Huyền Trụ, là Hứa Thiên Chinh, Khổng Thế Anh cùng Đông Phương Dã.

“Các ngươi, các ngươi...” Triển Hùng lập tức mộng bức, đám người này có ý tứ gì a, làm sao cũng cùng nói một lời nói với Lâm Hải, là cố ý đối nghịch cùng mình sao?

Mà trong lòng Hứa Quang Thuần thì là âm thầm gật đầu, đối với nhãn lực của bọn người Lâm Hải, rất là hài lòng.

“Các ngươi nói không sai, bên trong này đúng là một tòa luyện ngục nhân gian!”

Thanh âm Hứa Quang Thuần to rõ, thần sắc trang nghiêm, nhìn mọi người một mặt ngưng trọng mở miệng nói nói.

“Cái gì? Cái bên trong này, là luyện ngục nhân gian?”

“Vì cái gì, ta một điểm cũng nhìn không ra a?”

Hứa Quang Thuần vừa mới mở miệng, đông đảo các đệ tử nhao nhao vỡ tổ, nhất thời một mảnh ồn ào, nghị luận ầm ĩ, căn bản không thể tin được, Tiên Cảnh lộng lẫy trên bầu trời này, thế mà lại là luyện ngục nhân gian.

“Thành chủ đại nhân, xin hỏi vùng không gian này, tên gọi là gì?” Mà lúc này đây, Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, ngưng trọng hỏi.

“Tên sao?” Trong mắt Hứa Quang Thuần đột nhiên lộ ra một tia quang mang kiêng kị, chậm rãi mở miệng.

“Tên của cái nơi này, gọi là Tu La Điện!”

Chương 1536: Không có người sống!

“Tu La Điện!!!”

Mọi người nghe được, nhất thời nhao nhao biến sắc, làm sao cũng không nghĩ ra, cảnh đẹp như là như tiên cảnh cung đình này, thế mà lại có một cái tên khủng bố như vậy, trách không được bọn người Lâm Hải, cũng nói nơi này là luyện ngục nhân gian, nghe xong cũng không phải là đất lành a.

Các đệ tử tham gia khảo nghiệm, không khỏi hướng phía Hứa Quang Thuần ném qua ánh mắt nghi ngờ, không biết cái tên Tu La Điện này, là như thế nào đến được, chí ít rất nhiều người bọn họ, trước mắt còn nhìn không ra bất kỳ nguy cơ nào ở bên trong.

“Các ngươi đến xem!”

Hứa Quang Thuần bỗng nhiên hướng phía trên bầu trời nhất chỉ, sau đó hướng phía mọi người hỏi.

“Trong cái cung đình này, cũng có người hoặc yêu thú gì?”

“Có võ sĩ thiếp giáp!”

“Có nữ tử tuyệt sắc!”

“Có Tiên Hạc Tẩu Thú!”

“Có bóng người mơ hồ đang du tẩu!”

Mọi người nhao nhao mở miệng trả lời, đem người hoặc yêu thú có thể nhìn thấy, nói ra.

“Ha ha, vậy các ngươi có biết, bọn họ sớm đã không có sinh mệnh, tất cả đều là Cô hồn du đãng tại Tu La Điện!”

“Toàn bộ Tu La Điện, không có một bộ sinh mệnh nào!”

“Cái gì?!” Hứa Quang Thuần vừa thốt ra lời kia, mọi người nhất thời quá sợ hãi, nhao nhao há to mồm, lộ ra thần sắc khó có thể tin.

“Bọn họ, không phải là người sống sao?”

“Cái này, cái này sao có thể?”

“Tu La Điện, không có người sống.”

Mọi người thấy người cùng yêu thú rất sống động giữa không trung này, quả thực căn bản không thể tin được, vậy mà đều là tồn tại như U Hồn, đã đánh mất sinh mệnh.

“Thành chủ đại nhân, vậy bọn họ, lúc còn sống lại là ai?” Có người chấn kinh hỏi.

Trong ánh mắt Hứa Quang Thuần thì là lóe lên một tia kiêng kị thật sâu, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói nói.

“ Đều giống như các ngươi, là người tham gia khảo nghiệm, tiến vào Tu La Điện!”

“Cái gì?!” Hứa Quang Thuần vừa thốt ra lời kia, nhất thời lại nhấc lên sóng to gió lớn, đám đệ tử này trong nháy mắt liền sôi trào, trong mắt từng cái nhao nhao lộ ra thần sắc sợ hãi, lại hoảng lại sợ.

“Thành chủ đại nhân, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“Khảo nghiệm của chúng ta lần này, chính là tiến vào cái Tu La Điện này sao?”

“Tính nguy hiểm ở bên trong này lớn bao nhiêu, chúng ta có thể cũng sẽ chết bên trong, cũng trở thành một thành viên trong bọn họ hay không?”

“Ta không tham gia, ta muốn bỏ quyền, dù tông môn khai trừ ta ta cũng nhận, cùng lắm là về gia tộc, tiếp tục làm thiên tài gia tộc của ta.”

Các đệ tử chờ đợi khảo nghiệm này, nhất thời tất cả đều không bình tĩnh, rất nhiều người thậm chí thất kinh, nghĩ đến cái nguy hiểm sắp phải đối mặt này, thậm chí có người cũng bắt đầu đánh trống lui quân, rời khỏi tại chỗ.

Dù sao, bọn họ có một bộ phận người gia nhập tông môn, là vì đến học nghệ, từ đó làm lớn mạnh gia tộc của chính mình, mà không phải là đi tìm cái chết.

Lâm Hải nhìn những đệ tử lộ vẻ mặt hoảng sợ này, trong lòng lắc đầu một trận, còn chưa bắt đầu khảo nghiệm, liền bị khả năng xuất hiện nguy hiểm, dọa đến thất kinh, đạo tâm yếu ớt như thế, sao lại có cái thành tựu lớn gì?

Coi như sau đó miễn cưỡng thông qua khảo nghiệm của Tu La Điện, chỉ sợ tại trên con đường tu luyện, cũng sẽ không đi quá xa, cuối cùng sẽ rơi về sau mọi người.

“Hứ, một đám đần độn!”

Triển Hùng ở một bên, thì là mặt mũi tràn đầy giễu cợt, tràn ngập miệt thị quét mắt nhìn mọi người bên người, vậy mà không có một chút ý sợ hãi, hoàn toàn là một bộ dáng tính trước kỹ càng, để Lâm Hải trong lúc vô tình nhìn thấy gã, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Lẽ ra, loại bao cỏ như Triển Hùng này, gặp được khảo nghiệm nguy hiểm như vậy, hẳn là đã sớm hoảng sợ tới chảy nước tiểu mới đúng, không phải là trấn tĩnh như vậy a, xem ra khảo nghiệm của cái Tu La Điện này, hẳn là không đáng sợ như trong tưởng tượng vậy.

Lâm Hải lập tức liền nghĩ đến trên thân Triển Thông, Triển Thông nhất định đã tiến vào Tu La Điện, lường trước đã đem tình huống trong cửa khảo hạch này, sớm nói cho Triển Hùng, cái này mới khiến cho Triển Hùng không có sợ hãi.

“Xin hỏi Thành chủ, cái này Tu La Điện là do người phương nào kiến tạo, bây giờ chủ nhân lại là người phương nào?”

Trong lòng Lâm Hải ngược lại là không có một tia hoảng hốt, ngược lại đối với cái nơi phát ra Tu La Điện này, càng cảm thấy hứng thú, nhịn không được hướng phía Hứa Quang Thuần hỏi. Hứa Quang Thuần kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, trong lòng tán thưởng không thôi, Lâm Hải quả nhiên khác biệt với người khác, can đảm hơn người, nghe được trong cái Tu La Điện này không có người sống, tất cả đều là những người tham gia khảo nghiệm đã chết đi, chẳng những không có một chút sợ hãi, ngược lại đối với cái Tu La Điện này sinh ra hứng thú nồng đậm, quả nhiên không hổ là thiên tài yêu nghiệt leo lên tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ.

“Tu La Điện là do người nào kiến tạo, cùng chủ nhân là ai, những cái này đều là không được biết, bây giờ có thể biết được, chính là hàng năm Tu La Điện sẽ mở ra một lần, mỗi lần là một tháng thời gian, sau một tháng, liền sẽ biến mất, lần mở ra tiếp theo, thì phải chờ tới một năm về sau.”

“Mà cái quy luật này, đến nay đã kéo dài mấy ngàn năm, chưa bao giờ có biến số.”

“A?” Lâm Hải sững sờ, mặt lộ vẻ kinh sợ, nghĩ không ra cái Tu La giới này, vậy mà không nằm trong khống chế của các thế lực lớn tại thành Lưu Tô, mà chính là xuất hiện có quy luật hàng năm, một kiện chuyện lạ như thế.

“Thời gian mấy ngàn năm này, các tiền bối trong thành Lưu Tô chúng ta, liền không có người đi dò xét, nguyên nhân để cái Tu La Điện này hàng năm xuất hiện một lần sao?” Lâm Hải tiếp tục hỏi.

Hứa Quang Thuần nghe được, thì là nặng nề thở dài, mặt lộ vẻ thương tiếc, cười khổ lắc đầu.

“Tại sao không có dò xét đi tìm, từ sau khi Tu La Điện xuất hiện, nhưng tiền bối cao nhân từ Địa Tiên trở lên ở thành Lưu Tô ta thậm chí cả những thành trì khác, tiến vào Tu La giới dò xét, có chừng hơn trăm người, thậm chí còn có hai vị đại năng Đại Thừa kỳ, cũng từng tiến vào bên trong, muốn tìm hiểu huyền bí của Tu La giới, thế nhưng là...”

“Nhưng là cái gì?” Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, nhíu mày hỏi, đồng thời trong lòng đột nhiên có loại dự cảm bất thường.

“Ha ha!” Hứa Quang Thuần cười khổ một tiếng, “Tự nhiên là không còn có đi ra!”

Oanh!

Hứa Quang Thuần vừa thốt ra lời kia, mọi người nhất thời sôi trào lần nữa, một mảnh ồn ào, mặt lộ vẻ thần sắc vô cùng hoảng sợ.

“Liền cả cao nhân cảnh giới Địa Tiên, thậm chí đại năng Đại Thừa kỳ, đi vào cũng không ra được, lại để cho chúng ta tiến vào tham gia khảo nghiệm, đây không phải là chịu chết sao?”

Lập tức, lại có người không làm, kêu gào rời khỏi tông môn, cự tuyệt tham dự lần khảo nghiệm này, nhất thời có mười mấy người, quay người đào mệnh rời đi.

Người dẫn đội của thế lực lớn mà bọn họ sở thuộc, nhìn bóng lưng của những kẻ chạy trốn này, lại là không ngừng cười lạnh, cũng không có ngăn cản, hạng giá áo túi cơm liền chút dũng khí này cũng đều không có, trực tiếp bị người dùng mấy câu làm sợ mất mật, rời khỏi tông môn, đối với tông môn mà nói, ngược lại là chuyện tốt.

“Thành chủ đại nhân, những đệ tử chúng ta này, tu vi cảnh giới đại đa số cũng là tại Kim Đan kỳ, tiến vào cái Tu La Điện này để tham gia khảo nghiệm, tỷ lệ sinh tồn lớn bao nhiêu?” Lúc này, có đệ tử tham gia khảo nghiệm, bỗng nhiên hướng Hứa Quang Thuần hỏi ý kiến, những người này có thể có cơ hội tiến vào thế lực lớn, tự nhiên đại bộ phận đều là người có đầu não, tuy Hứa Quang Thuần nói đến đáng sợ, nhưng lường trước cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn, nếu không làm sao lại để bọn hắn những đệ tử phổ thông mới vào tông môn này tiến vào bên trong.

“Đúng a, Thành chủ đại nhân, còn có chúng ta tiến vào Tu La giới, đến tột cùng là muốn thông qua cái dạng khảo nghiệm gì a?”

“Đúng đấy, đúng đấy, sau khi chúng ta đi vào, thế nào mới tính là khảo hạch thành công?”

Nhất thời, lại có đệ tử khác, bắt đầu hướng phía Hứa Quang Thuần đặt câu hỏi, Lâm Hải cũng đem ánh mắt rơi vào trên thân Hứa Quang Thuần, chờ đợi lão trả lời.

Đem so với sự tình mà chính mình tò mò hỏi lúc trước, những đệ tử này đều hỏi sự tình liên quan đến khảo nghiệm, chỉ sợ đây mới là sự tình trọng yếu nhất lúc này.

“Ha ha ha, vậy bản Thành chủ, liền không thừa nước đục thả câu!”

Hứa Quang Thuần đột nhiên cười lớn một tiếng, thần sắc gấp gáp kiêng kị trước đó, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa, lần nữa khôi phục một bộ thần thái lạnh nhạt tự nhiên, để đông đảo các đệ tử nhao nhao sững sờ, sau đó trong lòng nhao nhao thầm mắng một tiếng Lão Hồ Ly.

Bọn họ giờ mới hiểu được tới, trước đó Hứa Quang Thuần sở dĩ đem Tu La Điện nói khủng bố như vậy, nguyên lai chính là vì đem một số đệ tử tính cách không kiên định, trực tiếp hoảng sợ dọa chạy.

Mà sau khi Hứa Quang Thuần cười xong, lại đột nhiên sắc mặt ngưng tụ, một bản nghiêm túc nói nói.

“Tiếp đó, ta liền vì các vị giới thiệu một chút khảo nghiệm lần này, các ngươi nhất định phải lắng tai nghe, bởi vì mỗi một câu của ta, đều có thể quan hệ đến, chuyện các ngươi có thể còn sống, mà đi ra khỏi Tu La Điện hay không!”

Chúng đệ tử nghe được, nhất thời biến sắc, cuống quít giữ vững tinh thần, hiện trường trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, chỉ còn lại có tiếng hô hấp và tiếng tim đập gấp gáp của mọi người.

Chương 1537: Lăng Thiên Kiếm Phái, Cung Ninh!

Ánh mắt Hứa Quang Thuần uy nghiêm, sau khi từ trên thân chúng đệ tử liếc nhìn một lần, mới nghiêm túc mở miệng.

“Các ngươi ngẩng đầu, nhìn một chỗ cung điện nhỏ bé phía trước nhất.” Hứa Quang Thuần đưa tay nhất chỉ, mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt tất cả đều rơi tại trong cái cung điện tầm thường nhất, cung đình không có khói sương vờn quanh kia.

“Thành chủ đại nhân, là để cho chúng ta xâm nhập vào tòa cung điện kia sao?” Nhất thời, có người hiếu kỳ hỏi.

“Không sai!” Hứa Quang Thuần gật gật đầu, sau đó lại hướng phía cửa cung điện, hai cái võ sĩ thiếp giáp như là Thiên Thần, đưa tay chỉ chỉ.

“Hai cái võ sĩ thiếp giáp này, chính là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, là cái thứ nhất khó khăn khi các ngươi tiến vào Tu La Điện, liền đem hai cái võ sĩ thiếp giáp này giết chết, sau đó tiến nhập vào trong cung điện.”

“Võ sĩ thiếp giáp Nguyên Anh hậu kỳ?” Đám đệ tử này nghe xong, sắc mặt nhất thời đại biến, cảm thấy một cỗ cảm giác bất lực thật sâu.

Để bọn họ đại bộ phận là những đệ tử Kim Đan kỳ này, đi giết tử hai cái đại năng Nguyên Anh hậu kỳ, đây không phải đùa giỡn hay sao? Coi như là bọn Lâm Hải, Triệu Tử Minh, cũng không có khả năng làm được a.

Thật muốn động thủ, chỉ sợ hai cái võ sĩ thiếp giáp này, tùy tiện thổi một ngụm khí, bọn họ liền phải thịt nát xương tan, căn bản liền một tia khả năng còn sống cũng đều không có.

“Mẹ nó, đây không phải hố cha sao?”

Mọi người lắc đầu thở dài, cửa thứ nhất này, chỉ sợ cũng không có cách nào thông qua a.

“Thế nào, cảm thấy rất khó khăn?” Hứa Quang Thuần cười nhạt một tiếng, nghiền ngẫm liếc nhìn mọi người một chút.

“Thành chủ đại nhân, không phải rất khó khăn, mà là chúng ta căn bản là vào không được cung điện a, đừng nói hai cái võ sĩ thiếp giáp, coi như chỉ có một cái, cũng đủ để diệt một nhóm người chúng ta này.” Có người đệ tử cười khổ nói nói.

“Chỉ dựa vào các ngươi, tự nhiên là không được, chẳng lẽ các ngươi quên, mỗi cái tông phái còn có một tên đệ tử tiềm lực dẫn đội đến đây sao?”

Đông đảo các đệ tử nghe được, nhao nhao sững sờ, không khỏi đem ánh mắt nhìn về phía đệ tử cũ dẫn đội trong tông môn của mình kia, trong lòng nhất động, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nhất thời mừng rỡ không thôi.

“Thành chủ đại nhân, chẳng lẽ sư huynh của chúng ta, cũng sẽ theo chúng ta tiến vào Tu La Điện sao?” Lập tức có người, mặt mũi tràn đầy hoan hỉ hỏi.

“Đó là tự nhiên, nếu không để bọn họ tới đây làm gì, nhìn trò chơi sao?” Hứa Quang Thuần cười nhạt một tiếng, ánh mắt lóe ra quang mang, nói nói.

“Ha ha, quá được rồi!”

Chúng đệ tử nghe được, nhất thời một mảnh reo hò, mừng rỡ không thôi.

Trước khi bọn họ đến, cơ hồ đều đã có hiểu biết nhất định đối với đệ tử dẫn đội của bản môn, không có chỗ nào mà không phải là nhân tài kiệt xuất, là tồn tại số một số hai bên trong đệ tử trẻ tuổi của tông môn, tu vi của tất cả cơ hồ đều là tại Nguyên Anh hậu kỳ, đối với bọn họ mà nói, quả thực là có thể quét ngang hết thảy các nhân vật ngưu bức.

Vốn cho là bọn hắn chỉ là dẫn đội đến đây, khảo nghiệm kết thúc lại đem bọn họ mang về là được, không nghĩ tới lại là muốn cùng một chỗ với bọn họ tiến vào Tu La giới, cứ như vậy, hai cái võ sĩ thiếp giáp này, căn bản cũng không tính là gì.

Dù sao, nhiều đệ tử tiềm lực của thế lực lớn như vậy, mỗi một cái tu vi chỉ sợ cũng không kém gì hai cái võ sĩ thiếp giáp này, nếu là cùng lên một loạt, chỉ sợ trong nháy mắt liền có thể đem hai cái võ sĩ thiếp giáp này, trực tiếp đánh thành tro.

“Bất quá, các ngươi không nên cao hứng quá sớm!” Thời khắc mọi người ở đây hoan hỉ không thôi, thanh âm của Hứa Quang Thuần, vang lên lần nữa, đem ánh mắt của mọi người, một lần nữa hấp dẫn qua.

“Những đệ tử cũ này, bởi vì tất cả đều đã từng tiến vào cái tòa cung điện này một lần, tất cả các địch nhân đã từng gặp được trong cung điện, chỉ có thể do chính các ngươi đitiêu diệt, về phần tại sao, sư huynh dẫn đội của các ngươi, đến lúc đó tự nhiên sẽ nói cho các ngươi biết.”

“Mà một khi gặp được nguy hiểm đến tính mạng, các ngươi có thể chạy ra khỏi cung điện, địch nhân trong cung điện, không cách nào đuổi ra tới bên ngoài, chỉ là một khi từ trong cung điện đi ra, liền coi như là làm khảo nghiệm thất bại, sớm kết thúc.”

“Quy tắc chi tiết, sẽ do sư huynh dẫn đội của các ngươi, giảng giải tại hiện trường cho các ngươi, ta liền không dài dòng nữa!” Nói xong, trong mắt Hứa Quang Thuần lóe lên tinh mang, sau đó cao giọng gào to một tiếng.

“Đệ tử dẫn đội của các thế lực lớn, mang người tham gia khảo nghiệm, tiến vào Tu La giới!”

“Vâng!”

Đệ tử dẫn đội của các thế lực lớn, nhao nhao đáp ứng một tiếng, theo sau đó xoay người mặt hướng đệ tử tông môn của mình, có người bắt đầu giao phó sự tình cần chú ý, có người thì trực tiếp mang người, thả người nhảy lên, tiến vào trong Tu La giới.

Một phương Phi Tinh Các này, trừ Lâm Hải ra, còn có ba tên đệ tử, vừa thấy khảo nghiệm đã bắt đầu, trái tim của ba tên đệ tử nhất thời phanh phanh cấp khiêu một trận, biểu hiện trên mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng cứng ngắc, hiển nhiên vô cùng gấp gáp.

Mà Ứng Vinh dẫn đội, thì là đạm mạc cười một tiếng, mang theo một tia uy nghiêm mở miệng nói.

“Không cần gấp gáp, không hề đáng sợ như tưởng tượng vậy, hiện tại trước theo ta đi vào, chậm rãi lại nói kỹ cho các ngươi.”

Nói xong, Ứng Vinh xoay người, ngẩng đầu nhìn về phía Tu La giới giữa không trung, đột nhiên quang mang lóe lên, như là một viên sao băng xẹt qua chân trời, sau một khắc Ứng Vinh đã biến mất tại chỗ, xuất hiện tại ở trong Tu La giới.

“Tốc độ thật là nhanh!”

Lâm Hải nhìn mà đôi mày nhảy một cái, âm thầm khiếp sợ không thôi, thực lực của cái Ứng Vinh này, xem ra không thể khinh thường a!

“Ứng sư huynh đã đi vào, chúng ta cũng đừng lo lắng nữa!”

Lâm Hải hướng ba cái đệ tử Phi Tinh Các khác nói một tiếng, bốn người thả người nhảy lên, thi triển thân pháp, cũng tiến vào bên trong Tu La giới, đứng tại sau lưng Ứng Vinh.

Sau mười mấy phút, tất cả các đệ tử của thế lực lớn, rốt cục đã toàn bộ tiến vào Tu La giới, đứng tại phía trước một tòa cung điện.

“Các ngươi ngàn vạn phải nhớ kỹ, thời gian khảo nghiệm là một tháng, nếu thời gian vừa tới lại không ra được, sẽ phải đợi đến lúc này sang năm, bất quá điều kiện tiên quyết là ngươi có thể sống đến hôm nay sang năm!”

“Ha ha, ta tại bên trong chỗ này, xin chúc mọi người có vận khí tốt, các vị, bắt đầu đi!”

Hứa Quang Thuần ở phía dưới cười to một tiếng, hướng phía mọi người phân phó một tiếng, theo sau đó xoay người nghênh ngang rời đi.

“Vị nào nguyện ý xuất thủ, đem hai cái võ sĩ thiếp giáp ở cửa ra vào này, giải quyết a.”

Bên trong Tu La giới, một cái đệ tử dẫn đội của tông môn nhất lưu, mang theo ánh mắt nghiền ngẫm, hướng phía đệ tử dẫn đội của những tông môn khác, lại dương dương hỏi.

“Ta tới đi.”

Một đường thanh âm lạnh như băng vang lên, sau đó liền thấy một cái nam tử trẻ tuổi cầm trong tay trường kiếm, chậm rãi đi tới.

“Lăng Thiên Kiếm Phái, Cung Ninh!”

Ứng Vinh thấp giọng hô một tiếng, đồng tử bỗng nhiên co lại, ánh mắt lộ ra vẻ kiêng dè thật sâu.

“Người của Lăng Thiên Kiếm Phái?” Lâm Hải ở bên cạnh khẽ giật mình, chợt nhớ tới Đông Phương Ngọc lúc trước chính là lựa chọn Lăng Thiên Kiếm Phái, không khỏi hiếu kỳ hướng phía Cung

Ninh nhìn lại.

Thế nhưng là ánh mắt vừa hạ xuống trên thân Cung Ninh, trong mắt Lâm Hải đột nhiên bùng lên tinh mang, mặt mũi tràn đầy chấn kinh, tràn ngập vẻ kinh ngạc.

“Người này, thật mạnh!”

Lâm Hải sâu hít sâu một cái hơi lạnh, cái Cung Ninh này đứng tại bên trong này, cả người vậy mà như là một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, Lâm Hải chỉ là xa xa nhìn một chút, liền cảm thấy con mắt nhói nhói một trận, giống như bị lợi kiếm đâm trúng, để trong lòng Lâm Hải sợ hãi không thôi.

“Cái Cung Ninh này, tạo nghệ tại bên trên kiếm pháp, chỉ sợ đã sớm vượt qua cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất, so với Kiếm Ma Lộ Thiên Tuyệt mà mình gặp được ở Phàm Gian giới, không biết phải mạnh hơn bao nhiêu lần a?”

Mà liền tại thời khắc Lâm Hải chấn kinh với thực lực của Cung Ninh, Cung Ninh đã chạy tới chỗ cách trăm mét với võ sĩ thiếp giáp, cước bộ dừng lại, mọi người nhất thời ngừng thở, hướng phía Cung Ninh nhìn lại.

Hai cái võ sĩ thiếp giáp này, tựa hồ là cảm giác được cỗ kiếm khí sắc bén trên thân Cung Ninh, lúc này cũng đem ánh mắt dừng lại tại trên thân Cung Ninh, mang theo ý vị cảnh cáo nồng đậm, hiển nhiên Cung Ninh còn dám hướng phía trước, bọn họ liền muốn xuất thủ.

Cung Ninh lại phảng phất như là không nhìn thấy, sắc mặt bình tĩnh, không có vẻ kinh hoảng, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo.

Keng!

Đột nhiên, trường kiếm ra khỏi vỏ, nhất thời như là Trường Hồng Quán Nhật, bầu trời hiện lên một đạo quang mang chói mắt, mọi người còn chưa chờ phản ứng tới chuyện gì xảy ra, Cung Ninh cũng đã cho trường kiếm vào vỏ, quay người trở lại trong đội ngũ.

Phù phù phù phù! Cho tới giờ khắc này, hai đường thanh âm nặng nề của tiếng ngã xuống đất mới liên tiếp truyền đến, mọi người lúc này mới mang theo một tia chấn kinh hướng phía cửa cung điện nhìn lại, sau đó trong nháy mắt trừng to mắt, kinh hãi thất sắc!

Chương 1538: Tiềm Long Bảng

Các đệ tử cũng bị một màn trước mắt, triệt để kinh ngạc đến ngây người, từng cái trừng lớn hai mắt, quả thực không thể tin được hết thảy nhìn thấy trước mắt.

Chỉ thấy hai cái võ sĩ thiếp giáp lúc trước uy phong lẫm liệt đứng trước cung điện, giờ phút này lại đã đầu một nơi thân một nẻo, liền cả Nguyên Anh cũng bị xoắn nát, xác chết té lăn trên đất, máu chảy đầy đất.

“Tê!”

Liền cả Lâm Hải, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, ánh mắt kinh hãi nhìn về phía Cung Ninh đang đạm mạc thong dong, đã trở về đội ngũ, dâng lên lòng kiêng kị thật sâu.

Cung Ninh vừa rồi từ lúc rút kiếm, lại đến xuất kiếm giết người, một mạch mà thành, như là mây bay nước chảy, nhanh như thiểm điện, nhất là kiếm khí túng hoành sắc bén vô cùng này, càng làm cho trong lòng Lâm Hải cuồng loạn một trận, nhịn không được lộ vẻ mặt kinh sợ.

“Kiếm của cái Cung Ninh này, vậy mà đáng sợ như thế.” Hai mắt Lâm Hải ngưng trọng nheo lại, nhịn không được nhìn Cung Ninh nhiều thêm hai mắt, lấy thực lực cường đại mà Cung Ninh vừa mới ra tay hiện ra, coi như Lâm Hải có sử dụng ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, đều không có lòng tin tuyệt đối có thể đánh chết.

Trừ phi, tế ra pháp bảo La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, hoặc là vận dụng đại chiêu Phần Thiên hoặc là Chước Quang, có lẽ mới có thể đem cái Cung Ninh này diệt sát, nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Lâm Hải quyết định không cần vận dụng những át chủ bài này.

“Tại trong các đệ tử dẫn đội của các thế lực lớn này, thực lực của Cung Ninh, hẳn là thuộc về đỉnh phong đi.”

Ánh mắt Lâm Hải quan sát những đệ tử dẫn đội của các tông môn khác, phát hiện rất nhiều người trong bọn họ, đồng dạng cũng lộ ra kinh hãi kinh sợ thật sâu, hiển nhiên cũng bị sự cường đại của Cung Ninh, trấn trụ, có thể bảo trì mặt không đổi sắc, chỉ có chút ít mấy người mà thôi.

Liền cả Lâm Hải cũng khiếp sợ không thôi, những cái đệ tử phổ thông còn lại kia, càng là bị một màn này làm cho kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, dọa đến liền thở mạnh cũng không dám, ánh mắt nhìn về phía Cung Ninh, từng cái tràn ngập kính sợ, câm như hến.

Chỉ có Đông Phương Ngọc, nhìn Cung Ninh trở về đội ngũ, trong mắt lóe ra quang mang nóng rực, nội tâm sôi trào mãnh liệt, kích động đến thân thể cũng nhịn không được mà khẽ run lên.

“Một ngày nào đó, ta cũng sẽ giống như Cung sư huynh, một kiếm ra, thiên địa kinh hãi!” Đông Phương Ngọc không tự chủ được nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt đột nhiên kích xạ ra đấu chí mãnh liệt.

“Đến lúc đó, nhìn Lâm Hải ngươi, còn thắng ta như thế nào!”

“Cung Ninh, Kiếm Chi Đạo của ngươi, đã đại viên mãn.” Đột nhiên, một đường âm thanh mang theo một chút bối rối, đạm mạc vang lên, mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy nói chuyện là một người nam tử trẻ tuổi tướng mạo phổ thông, nhưng vị trí chỗ ở của y, lại là Vô Cực Tông!

“Người dẫn đội của Vô Cực Tông?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, chợt nhớ tới trước đó, Triển Hùng có chạy đến trước mặt mình đắc ý, có vẻ như người dẫn đội lần này của bọn họ rất là lợi hại, nói cũng là người này sao?

Cung Ninh nghe được, thì là mang theo vẻ tôn kính, nhìn về phía đệ tử dẫn đội của Vô Cực Tông, nhàn nhạt mở miệng.

“Yến sư huynh hảo nhãn lực, Cung mỗ tại ba ngày trước, kiếm trảm bản tâm, tu tới cảnh giới đại viên mãn, từ hôm nay về sau, kiếm này có thể trảm người trong thiên hạ!”

Lời nói của Cung Ninh, mang theo một cỗ buông thả phách tuyệt thiên hạ, nhưng không có người mở miệng phản bác, kiếm pháp Kinh Hồng Nhất Hiện vừa rồi này, đã đem tất cả mọi người đều bị chấn nhiếp thật sâu, mặc cho ai cũng đều cho rằng, Cung Ninh có tư cách nói loại lời nói hùng hồn này.

“Vậy cần phải chúc mừng, có lẽ không lâu sau đó, tên của Cung sư đệ, cũng sẽ leo lên Tiềm Long Bảng.” Yến sư huynh của Vô Cực Tông, cười nhạt một cái, lộ ra một tia thần sắc tán thưởng.

“Mượn cát ngôn của Yến sư huynh!” Cung Ninh vừa nghe đến ba chữ Tiềm Long Bảng, trong hai mắt nhất thời bắn ra quang mang nóng rực, nội tâm bình tĩnh không sợ hãi, vậy mà thoáng có một tia gợn sóng, hiển nhiên ba chữ Tiềm Long Bảng, đối với Cung Ninh có sức hấp dẫn lớn lao.

“Tiềm Long Bảng!!!”

Vị trí của Phi Tinh Các, Ứng Vinh sau khi nghe được ba chữ Tiềm Long Bảng, trong mắt cũng đột nhiên bốc lên một trận hỏa nhiệt, nhưng là rất nhanh liền lại một trận nhụt chí, cười khổ lắc đầu.

“Tiềm Long Bảng, chỉ sợ chỉ thuộc về các loại tuyệt thế thiên tài như Yến Phi Dương, Cung Ninh đi.”

Lâm Hải đứng tại bên cạnh Ứng Vinh, rõ ràng cảm ứng được, tâm tình nội tâm của Ứng Vinh đang chập chờn, không khỏi hiếu kỳ một trận.

“Ứng sư huynh, cái Tiềm Long Bảng này là cái gì, còn có, cái Yến sư huynh của Vô Cực Tông kia, rất lợi hại phải không?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi, hắn còn là lần đầu tiên nghe được cái tên Tiềm Long Bảng này, hơn nữa cái Yến sư huynh của Vô Cực Tông kia, nhìn qua thì phổ phổ thông thông, không có chỗ đặc thù gì.

Nhưng là không biết vì cái gì, Lâm Hải từ trên người y, tổng cảm thấy một tia khí tức cực kỳ nguy hiểm, sự đáng sợ thậm chí vượt qua Cung Ninh Kiếm Chi Đạo đại viên mãn, quả thực để Lâm Hải kinh hãi không thôi.

Ứng Vinh quay đầu, liếc nhìn Lâm Hải một chút, khe khẽ thở dài.

“Cái Tiềm Long Bảng này, chính là một cái bảng danh sách, bên trên sắp xếp, là một trăm cao thủ trẻ tuổi có tiềm lực tiến giai Địa Tiên nhất, trong ba mươi sáu thành của Thiên Vận Quốc, người có thể tiến vào Tiềm Long Bảng, không có chỗ nào mà không phải là tuyệt thế thiên tài khoáng cổ thước kim, tu vi thiên phú tất cả đều áp đảo phía trên người khác, tại toàn bộ Thiên Vận Quốc đều là tồn tại sáng chói loá mắt như ngôi sao trên bầu trời đêm, cho dù là Thành chủ một thành, đều sẽ lấy lễ đối đãi.”

“Mà cái Yến sư huynh kia, gọi là Yến Phi Dương, là đệ tử xuất sắc nhất của Vô Cực Tông, cũng là một người duy nhất trong thành Lưu Tô ta tiến vào Tiềm Long Bảng, tại Tiềm Long Bảng đứng hàng số tám mươi mốt, Cung Ninh tuy thực lực cũng cực kỳ cường đại, nhưng so sánh cùng Yến Phi Dương, lại đã kém xa.”

“Bất quá, Cung Ninh bây giờ vậy mà đem Kiếm Chi Đạo tu luyện tới đại viên mãn, mà kiếm pháp của Lăng Thiên Kiếm Phái từ trước đến nay lại lấy sắc bén bá đạo, đánh đâu thắng đó để trứ danh, lực công kích cực kỳ cường đại, vượt xa các đạo hạnh phổ thông còn lại, kể từ đó, Cung Ninh có lẽ cũng có hi vọng leo lên Tiềm Long Bảng.”

Ứng Vinh nói đến bên trong đây, trong mắt đều là nồng đậm hâm mộ, hiển nhiên đăng nhập vào Tiềm Long Bảng, là một loại vinh dự chí cao để những đệ tử cũ bọn họ này cực hạn truy cầu.

“Tiềm Long Bảng, đứng hàng người thứ tám mươi mốt, so với Cung Ninh còn mạnh hơn rất nhiều!”

Lâm Hải đối với Tiềm Long Bảng ngược lại là không để ý chút nào, nhưng đối với Yến Phi Dương của Vô Cực Tông, lại sinh ra nồng đậm hứng thú.

“Trách không được người này nhìn như phổ thông, lại cho người ta một cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ nguy hiểm, quả nhiên là không đồng nhất a!”

Tiềm Long Bảng chính là bảng sắp xếp thứ hạng của toàn bộ các thiên tài phía dưới Địa Tiên, nằm bên trong ba mươi sáu thành của Thiên Vận Quốc, Yến Phi Dương có thể đứng hàng trong đó, lại là một cái duy nhất trong toàn bộ thành Lưu Tô, đủ thấy trình độ yêu nghiệt của y.

So sánh ra, cái gì loại hình Triển Thông, Triệu Tử Minh, trong nháy mắt liền ảm đạm phai mờ, có lẽ tại bên trên tu luyện thiên phú, bọn người Triển Thông không tại phía dưới Yến Phi Dương, nhưng thời gian tu luyện lại tương đối ngắn ngủi, chí ít trong khoảng thời gian ngắn, muốn vượt qua Yến Phi Dương, là rất không có khả năng.

“Chỉ sợ, chỉ có người trên Tiềm Long Bảng, mới đủ để làm đối thủ của mình đi.” Trong mắt Lâm Hải lóe lên một vệt sáng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên đấu chí nồng đậm, đi vào Địa Tiên giới lâu như vậy, một mực cho Lâm Hải cảm giác, như là học sinh tiểu học xâm nhập vào nhà trẻ, hoàn toàn không có cái tính khiêu chiến gì, dạng này tuy tránh cho nguy hiểm, nhưng trong trình độ nhất định cũng hạn chế tu vi của Lâm Hải tinh tiến thêm.

Dù sao, muốn tăng cao thực lực, không đơn thuần chỉ là khắc khổ bế quan tu hành, đồng dạng cũngkhông thể rời bỏ lịch luyện trong sinh tử chém giết gian nan, cùng lĩnh ngộ trong nháy mắt ở trước mắt nguy nan, chỉ có không ngừng khiêu chiến địch nhân mạnh mẽ hơn chính mình, mới có thể thu hoạch được trưởng thành nhanh nhất.

Nếu như một mực ở vào mức độ tầng thứ khá thấp, chỉ cùng chơi với người yếu hơn chính mình, này cũng không phải là chuyện tốt gì, kết quả là nói không chừng chính mình cũng sẽ như đi ngược dòng nước, không tiến lên mà ngược lại sẽ thụt lùi.

“Thế lực lớn trong thành Lưu Tô, cuối cùng vẫn là quá yếu ớt, Tiềm Long Bảng, mới là đồ ăn của Lâm Hải ta!” Ánh mắt Lâm Hải, đột nhiên nhìn về phía Yến Phi Dương, trong tâm kìm lòng không được dâng lên một tia chiến ý nồng đậm!

Chương 1539: Yến Phi Dương

“Ừm?”

Tựa hồ là cảm nhận được chiến ý của Lâm Hải, Yến Phi Dương đột nhiên quay đầu, ánh mắt hướng phía Lâm Hải trông lại, của ánh mắt hai người trong nháy mắt đã va chạm tại giữa không trung.

Ông!

Sau một khắc, Lâm Hải chỉ cảm thấy trong óc ông một tiếng, vậy mà như là bị trọng chùy đánh trúng, thống khổ nói không nên lời, đồng thời đồng tử trong nháy mắt bịt kín một tầng sương mù màu lam, Thiên Nhãn Thần Thông vậy mà tự động mở ra, một trận sóng ánh sáng vô hình nâng lên, trong nháy mắt đem ánh mắt bá đạo của Yến Phi Dương bức lui.

“Di?”

Yến Phi Dương khẽ di một tiếng, nhìn Lâm Hải không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc không ngừng.

“Ứng Vinh, người này là đệ tử của Phi Tinh Các ngươi?”

Ứng Vinh tại bên trong các đệ tử hạch tâm của Phi Tinh Các đứng hàng thứ nhất, cũng không phải hạng vô danh, nên Yến Phi Dương tự nhiên nhận biết Ứng Vinh, thấy Lâm Hải đứng tại bên cạnh Ứng Vinh, càng thêm khiếp sợ không thôi, chỉ vào Lâm Hải hướng Ứng Vinh hỏi.

“ Yến sư huynh, đây là đệ tử của Phi Tinh Các ta, Lâm Hải!”

Ứng Vinh thấy Yến Phi Dương đột nhiên đặt câu hỏi, vội vàng ôm quyền cung kính nói nói, đồng thời trong lòng âm thầm nghi hoặc, không biết Yến Phi Dương đột nhiên hỏi Lâm Hải, là có ý đồ gì?

“Thật đúng là đệ tử của Phi Tinh Các ngươi?!”

Ứng Vinh trả lời, để Yến Phi Dương càng thêm kinh ngạc, nghĩ không ra loại tông môn mạt lưu như Phi Tinh Các này, thế mà cũng có kỳ tài như thế, lại có thể cùng mình đối mặt dưới, sinh sinh bức lui ánh mắt của chính mình.

Tuy trong ánh mắt của chính mình vừa rồi, chỉ là hơi mang một tia Tinh Thần Chi Lực, nhưng chỉ sợ dù là Nguyên Anh trung kỳ phổ thông thậm chí cả Nguyên Anh hậu kỳ, đều chưa hẳn đã ngăn cản được, càng không muốn nói đến chuyện đem ánh mắt của chính mình bức lui.

Nhưng, Lâm Hải chỉ là một cái đệ tử cần nghiên cứu khảo nghiệm của Phi Tinh Các, cùng lắm cũng chính là một cái Nguyên

Anh sơ kỳ nho nhỏ, thế mà làm được điều này, liền không thể không khiến cho y cảm thấy kinh ngạc.

“Lâm Hải?” Nghe được tên của Lâm Hải, trong lòng Yến Phi Dương bỗng nhiên nhất động, hơi cau mày suy tư một phen, nhất thời lộ ra biểu lộ giật mình.

“Chính là cái thiên tài yêu nghiệt trong khảo nghiệm của Cửu Huyền Trụ, phá kỷ lục của Triển Thông, tiến vào tầng thứ bảy, cuối cùng lựa chọn Phi Tinh Các, Lâm Hải?” Yến Phi Dương hiển nhiên cũng nghe nói sự tình trong khảo nghiệm của Cửu Huyền Trụ, kinh ngạc hỏi.

“Đúng là hắn!” Ứng Vinh gật gật đầu, trên mặt tự hào mỉm cười. Lâm Hải có thể lấy hạng nhất trong khảo nghiệm của Cửu Huyền Trụ, là cái tuyệt thế thiên tài thứ hai trong vài vạn năm đến nay tiến vào tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ, lại lựa chọn gia nhập Phi Tinh Các, đối với Phi Tinh Các mà nói, tuyệt đối là một kiện sự tình đáng giá kiêu ngạo, các đệ tử của Phi Tinh Các mặt ngoài tuy không nói, nhưng trước mặt người khác, lại miễn không được mà coi đây là quang vinh.

“A!” Yến Phi Dương chậm rãi gật gật đầu, sau đó ánh mắt lần nữa nhìn tại trên thân Lâm Hải, bất quá lần này không có thi triển bất luận cái công kích tính gì, mà chính là tràn ngập hiếu kỳ.

“Lâm Hải, còn không qua bái kiến Yến sư huynh của Vô Cực Tông?” Thấy Yến Phi Dương hướng phía Lâm Hải trông lại, Ứng Vinh vội vàng tại bên cạnh Lâm Hải, nhỏ giọng nói nói. Tuy cùng Yến Phi Dương không thuộc về cùng một cái tông môn, nhưng giữa Phi Tinh Các cùng Vô Cực Tông ở chung coi như là hòa hợp, huống chi Vô Cực Tông chính là tông môn đỉnh phong, cấp độ cao hơn Phi Tinh Các vô số, Yến Phi Dương càng là không được, đứng hàng Tiềm Long Bảng, mặc kệ từ phương diện nào mà nói, Phi Tinh Các cũng thấp hơn người ta một đầu, nói chuyện động chào là chuyện phải làm.

“Lâm Hải, bái kiến Yến sư huynh!”

Lâm Hải nhướn mày, tuy hắn đối với chuyện Yến Phi Dương vô cớ thông qua ánh mắt công kích chính mình vừa rồi, trong lòng đã cảm thấy khó chịu, nhưng theo lễ phép, vẫn là hướng phía Yến Phi Dương ôm quyền một cái, ngữ khí lại là không kiêu ngạo không tự ti, hoàn toàn là một bộ cùng tư thái cùng đứng cùng ngồi (ngang hàng) cùng Yến Phi Dương.

“Ha ha, có cá tính!”

Yến Phi Dương cũng thật không để ý, con mắt tại trên thân Lâm Hải, dò xét nửa ngày, đột nhiên hỏi nói.

“Ngươi, hẳn là đã tu luyện qua một loại nhãn thuật cực kỳ lợi hại đi?”

Lâm Hải Đột nhiên giật mình, kinh hãi ngẩng đầu nhìn về phía Yến Phi Dương, kiêng kị đối với Yến Phi Dương ở trong lòng, lại thâm sâu thêm một tầng.

“Không sai, tại hạ xác thực từng tu luyện qua nhãn thuật!”

Nếu đã bị Yến Phi Dương nhìn ra, như vậy Lâm Hải cũng không cần thiết phải giấu diếm, không e dè cao giọng nói nói.

“Trách không được!”

Yến Phi Dương gật gật đầu, tuy Lâm Hải thiên phú nghịch thiên, thậm chí từng tiến vào tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ, nhưng là tu vi cảnh giới cuối cùng là quá thấp, không có lý do gì có thể bức lui ánh mắt của chính mình.

Nhưng Lâm Hải lại vẫn cứ làm được, Yến Phi Dương kinh ngạc đồng thời, suy tư một lát liền đã hiểu ra, Lâm Hải tất nhiên là tu luyện một loại nhãn thuật lợi hại, nếu không tuyệt không có khả năng ngăn cản được một ánh mắt của chính mình.

Cũng may Yến Phi Dương cũng không có hướng xuống hỏi nữa, mà chính là bày làm ra một bộ tư thái ở trên cao nhìn xuống, hướng Lâm Hải dạy bảo nói.

"Có thể tiến vào tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ, cái này tại trong lịch sử của thành Lưu Tô, cũng vẻn vẹn xuất hiện qua một lần mà thôi, ngươi có thể có thiên phú xuất sắc như thế, có thể thấy được trời cao đối với ngươi có chiếu cố, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, về mặt tu luyện, tuyệt đối không nên bỏ bê lười biếng, càng đừng sợ khổ sợ khó, nếu không dù thiên phú mạnh hơn, cũng chẳng làm nên trò trống gì!"

Lâm Hải sững sờ, trong lòng bỗng nhiên có chút buồn cười, cái Yến Phi Dương này ngược lại là thật có ý tứ, ta cùng ngươi có vẻ như không quen đi, làm sao còn giáo huấn lên rồi.

"Đa tạ Yến sư huynh dạy bảo!"

Lâm Hải không còn gì để nói, nhưng theo lễ phép, vẫn là hướng phía Yến Phi Dương nói tiếng cảm ơn, Yến Phi Dương thì là hài lòng gật gật đầu, tiếp tục nói nói.

"Nhớ ngày đó, Yến Phi Dương ta bởi vì thiên phú trác tuyệt, trực tiếp bị Vô Cực Tông thu làm đệ tử, cũng không đi qua khảo nghiệm của Cửu Huyền Trụ, nhưng lấy chính bản thân ta xem xét, lúc trước cho dù tham gia khảo nghiệm, chỉ sợ cuối cùng cũng là dừng bước tại tầng thứ bảy, quả thực có khả năng so với ngươi tại tầng thứ bảy chờ lâu hơn một chút thời gian mà thôi."

"Ách..." Lời nói của Yến Phi Dương, để Lâm Hải càng thêm im lặng, cái Yến Phi Dương này là đang tự mình rêu rao sao? Thật sự là đủ tự tin, liền khẳng định như vậy, thiên phú so với chính mình mạnh hơn sao?

Mà Yến Phi Dương lại là một bộ dáng đương nhiên, tiếp tục mở miệng nói nói.

“Yến Phi Dương ta bây giờ có thể đứng hàng Tiềm Long Bảng, trừ dựa vào thiên phú trác tuyệt, càng không thể rời bỏ khổ tu năm qua năm, nếm trải trong khổ đau mới là người trên người, chính là bởi vì ta có nỗ lực vượt xa thường nhân, rốt cục mới có địa vị như ngày hôm nay.”

“Cho nên Lâm Hải ngươi phải nhớ cho kỹ, thiên phú chỉ là một cái phương diện, tuy có thể làm cho ngươi trong tu luyện, so sánh với người khác có hiệu quả làm ít công to, nhưng nếu như không nỡ chịu khổ, thiên phú cho dù tốt, ngươi cũng sẽ không còn gì khác, nói không chừng kết quả là, ngược lại không sánh bằng Triển Thông có thiên phú thấp hơn ngươi!”

Nói xong, Yến Phi Dương đột nhiên quay đầu, hướng phía một cái nam tử mặc áo bào đen che kín người một mực cúi đầu ở sau lưng, nhìn một chút, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Triển Thông, ngươi nói có đúng hay không?”

“Triển Thông?!” Nghe được tên của Triển Thông, tất cả mọi người nhất thời sững sờ, mà nam tử mặc áo bào đen lại bỗng nhiên đem áo bào đen kéo ra, lộ ra một cái khuôn mặt mà mọi người quen thuộc, chính là Vô Cực Tông Triển Thông.

“Yến sư huynh nói cực phải, Triển Thông nhất định không cô phụ hi vọng của Yến sư huynh, chí ít không thể thua kém hơn so với một ít người!”

Triển Thông nói xong, hai mắt lóe ra hàn mang, hướng phía Lâm Hải trông lại, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Lâm Hải thấy thế, nhất thời nhướn mày, kinh ngạc nhìn về phía Ứng Vinh.

“Ứng sư huynh, không phải nói, mỗi cái tông môn chỉ có thể có một tên đệ tử tiềm lực cùng tham gia sao?”

Vô Cực Tông đã có Yến Phi Dương, lại có Triển Thông, đây không phải là phạm quy rõ ràng sao?

“A, ta hiểu rồi!”

Ứng Vinh đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó cười khổ lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Lâm Hải.

“Người dẫn đội lần này của Vô Cực Tông, căn bản không phải là Yến Phi Dương, mà chính là Triển Thông!”

“Mà Yến Phi Dương, chính là người có tên bên trên Tiềm Long Bảng, dựa theo quy định có thể tùy ý tiến vào Tu La giới!”

“Còn có quy định này?” Lâm Hải thật sự là im lặng, lần nữa cảm nhận được ánh mắt âm lãnh mà Triển Thông quăng tới, trong lòng Lâm Hải cười lạnh không thôi.

“Xem ra, lần trước đánh một trận xong, địch ý của Triển Thông đối với mình không nhỏ a, lần khảo nghiệm Tu La Điện này, làm không cẩn thận lại sẽ có một trận chiến đấu.”

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người hét lớn một tiếng, thanh âm truyền vào trong tai mọi người.

“Các vị, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng không cần thất thần tại bên trong chỗ này, bắt đầu khảo nghiệm đi!”

Người này vừa nói xong, người của những tông môn khác nhao nhao hưởng ứng, mang theo đệ tử của tông môn mình, cất bước tiến vào bên trong đại điện.

Ứng Vinh thấy thế, nhíu lông mày lại, hướng phía Lâm Hải cùng ba tên đệ tử khác vung tay lên.

“Đi, chúng ta cũng đi vào!” Bọn người Lâm Hải gật gật đầu, theo sau lưng Ứng Vinh, trong nháy mắt đã tiến vào bên trong đại điện.

Chương 1540: Săn giết Du hồn

Bọn người Lâm Hải, vừa tiến vào đại điện bên trong, nhất thời tất cả đều ngây người.

“Đậu phộng, nhiều Du hồn như vậy?!”

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ là lít nha lít nhít phía trước, tất cả đều là Du hồn một mặt ngốc trệ, đang du đãng vừa đi vừa về, bên trong đại điện càng là một mảnh hỗn độn, không có một kiện đồ vật hoàn hảo, hiển nhiên bên trong này không biết đã trải qua bao nhiêu lần chiến đấu.

“Mọi người trước không nên tới gần!”

Ứng Vinh đem bọn người Lâm Hải cản lại, đồng thời người của những tông môn khác, tất cả cũng đều đem đệ tử của riêng phần mình, cản tại sau lưng, một bên trịnh trọng giao phó mọi chuyện.

“Sư huynh, chúng ta là muốn chém giết cùng những Du hồn này sao?” Có người đệ tử, co rụt cổ lại, nhìn Du hồn vô biên vô hạn, da đầu tê dại một hồi, hướng phía Ứng Vinh hỏi.

“Không sai!” Ứng Vinh gật gật đầu, “Các ngươi nghe kỹ, sau đây ta sẽ giảng thuật một chút cho các ngươi, quy tắc khảo nghiệm ở bên trong, tuyệt đối không nên làm sai.”

Bọn người Lâm Hải nghe được, cùng nhau gật đầu, chờ đợi Ứng Vinh giảng giải.

“Du hồn bên trong này, trên thân mỗi một cái, ít nhất cũng có một khỏa ấn ký, người đem Du hồn giết chết, sẽ thu hoạch được cái ấn ký này, mà cuối cùng thu hoạch được bao nhiêu ấn ký, sẽ quyết định thành tích khảo hạch của các ngươi.”

Ứng Vinh nói xong, nhất thời có người đệ tử biến sắc, lộ ra thần sắc khẩn trương.

"Ứng sư huynh, nếu như là dạng này, đệ tử Phi Tinh Các chúng ta, thế nhưng là cực kỳ bất lợi a!"

"A? Vì cái gì?" Ứng Vinh lộ vẻ mặt kinh ngạc, kỳ quái hỏi.

"Bởi vì chúng ta chỉ có bốn người đệ tử a, mà những tông môn khác có hơn mười cái đệ tử tham gia khảo nghiệm đâu, nếu như bọn họ liên thủ, chúng ta khẳng định giết không nhiều bằng bọn họ a!"

"Ha ha, ngươi đây liền không biết, nghe ta tiếp tục nói đây." Ứng Vinh chỉ là mỉm cười, tiếp tục giới thiệu cái quy tắc bên trong này.

"Ta trước đó đã nói qua, trên thân mỗi một cái Du hồn, cũng chí ít là có một khỏa ấn ký, nếu như là một mình ngươi đem Du hồn có một khỏa ấn ký giết chết, viên ấn ký này tự nhiên sẽ thuộc về ngươi, nhưng nếu có hai người trở lên liên thủ, đem Du hồn giết chết, vậy ấn ký sẽ tự động biến mất, không thuộc về bất cứ người nào."

"Nguyên lai là dạng này a!" Bọn người Lâm Hải lúc này mới gật gật đầu, hiểu rõ quy tắc trong đó.

"Ứng sư huynh, cái kia chính là nói, khảo nghiệm bên trong này, toàn bộ đều cần dựa vào chính mình, người khác căn bản là không có cách nhúng tay?" Lâm Hải bật thốt lên hỏi.

"Cũng không hẳn vậy!" Ứng Vinh lắc đầu, "Nếu như ngươi gặp được Du hồn, trên người có hai khỏa ấn ký, như vậy hai người liên thủ đem diệt sát mà nói, thì mỗi người sẽ thu hoạch được một khỏa, nhưng nếu như là ba người liên thủ mà nói, thì hai khỏa ấn ký này sẽ tự động biến mất, người nào cũng không chiếm được."

“Trên thân Du hồn, có ba khỏa, thậm chí bốn khỏa ấn ký, đạo lý cũng giống như vậy, bất quá càng nhiều ấn ký, đại biểu cho thực lực Du hồn sẽ càng mạnh, Du hồn có một khỏa ấn ký, thực lực tu vi cũng đã là Kim Đan trung kỳ, ba khỏa ấn ký, thì là tương đương với Nguyên Anh sơ kỳ, ba khỏa trở lên, các ngươi cũng không cần nghĩ.”

“Ta hiểu!” Lâm Hải gật gật đầu, “Cũng là nói, nhân số tham dự chiến đấu, nhất định phải không cao hơn ấn ký trên thân Du hồn, nếu không coi như giết chết Du hồn, cũng coi như thất bại!”

“Cũng là như thế, còn có một chút cần thiết phải chú ý, nếu như là hai người liên thủ, giết chết một cái Du hồn có ba khỏa ấn ký, cũng là mỗi người thu hoạch được một khỏa, một khỏa ấn ký khác sẽ biến mất, cho nên tận lực đừng có làm loại sự tình được chả bằng mất này.”

“Quy tắc chính là như vậy, các ngươi cũng đã nghe rõ sao?” Ứng Vinh đem quy tắc giới thiệu giản lược một lần, sau đó hướng phía bọn người Lâm Hải hỏi.

“Ứng sư huynh, chúng ta nghe rõ.” Bọn người Lâm Hải gật gật đầu.

“Ba người các ngươi.” Ứng Vinh hướng phía ba người đệ tử ngoài Lâm Hải ra nhất chỉ, “Liền ở bên ngoài này công kích những cái Du hồn có một khỏa ấn ký kia, phải tránh không được xâm nhập vào sâu, để phòng gặp được nguy hiểm.”

“Vâng!” Ba người đệ tử liên tục đáp ứng, trong lòng bọn họ đã nghĩ kỹ từ lâu, chỉ đối phó với một khỏa ấn ký, đều chưa hẳn có thể thắng, nào dám muốn cấp bậc càng cao còn lại.

Ứng Vinh lại đưa mắt nhìn sang Lâm Hải, trầm mặc một lát rồi nói nói.

“Lâm Hải, thiên phú của ngươi rất kinh người, ta cũng vô pháp kết luận ngươi có bao nhiêu thủ đoạn, đối với ngươi ta liền không thêm vào hạn chế, bất quá ngươi cũng phải lượng sức mà đi, đừng mơ tưởng xa vời, đem chính mình lâm vào hiểm cảnh.”

“Vâng, Lâm Hải hiểu được!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó ánh mắt đột nhiên tại trên thân đông đảo các đệ tử cũ đảo qua, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc.

“Ứng sư huynh, Lâm Hải có cái nghi vấn, sư huynh dẫn đội của mỗi cái tông môn, chỉ là ở một bên quan chiến sao?”

Nếu như những đệ tử ngưu bức của các tông môn này, tiến đến chỉ là xem náo nhiệt mà nói, Lâm Hải hiển nhiên cảm thấy là có chút đại tài tiểu dụng.

“Tự nhiên không phải.” Ứng Vinh lắc đầu, sau đó trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng.

“Chúng ta cũng phải giết Du hồn, bất quá muốn giết, là năm khỏa ấn ký trở lên!”

“Năm khỏa ấn ký trở lên?!” Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, “Đây không phải là Du hồn Nguyên Anh hậu kỳ sao?!”

“Không sai!” Ứng Vinh gật gật đầu, “Năm khỏa ấn ký trở xuống, đối với chúng ta mà nói là không có bất kỳ cái ý nghĩa gì, bởi vì chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên tiến vào Tu La Điện, coi như giết chết Du hồn, cũng vô pháp thu hoạch được ấn ký.”

“Nhưng nếu giết chết năm khỏa ấn ký trở lên, đối với chúng ta mà nói, có lẽ cũng là thiên đại cơ duyên để cải biến vận mệnh!”

“A. Chỉ giáo cho?” Lâm Hải sững sờ, hơi kinh ngạc hỏi.

Ứng Vinh thì là nhíu hai mắt lại, trong ánh mắt lộ ra hỏa nhiệt trước đó chưa từng có, mang theo kích động mở miệng nói.

“Bởi vì Du hồn có năm khỏa ấn ký trở lên, sau khi chết có tỉ lệ khá thấp rơi xuống bảo vật, bảo vật này có thể là công pháp Thần Binh, cũng có thể là là đan dược phù lục, nhưng mặc kệ là cái gì, đều là có giá trị liên thành!”

“Bảo vật!” Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, mẹ nó, này làm sao cùng Game Online của Phàm Gian giới không sai biệt lắm, đánh quái còn rơi trang bị.

“Biết rõ Yến Phi Dương vì sao có thể liệt danh vào Tiềm Long Bảng không?” Ánh mắt Ứng Vinh lấp lóe, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Chẳng lẽ không phải dựa vào thực lực tự thân?” Lâm Hải nhướn mày, có chút không hiểu vì sao Ứng Vinh lại có câu hỏi này.

“Thực lực là một cái phương diện, nhưng còn có một nguyên nhân trọng yếu khác, cũng chính là Yến Phi Dương từng tại Tu La giới, chém giết qua một cái Du hồn có năm khỏa ấn ký, thu hoạch được một bộ công pháp, gọi là Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, khiến cho thực lực của y trong nháy mắt có thể bạo tăng gấp đôi!”

Ứng Vinh nói xong, trong mắt nhất thời lộ ra thần sắc vô cùng hâm mộ, thì thào mở miệng nói.

“Nếu ta cũng có thể có cơ duyên này, lại có thời gian ba năm, lo gì không thể vinh đăng Tiềm Long Bảng!”

“Bá Thể Tuyệt Sát Thuật!” Lâm Hải nghe mà con mắt vẩy một cái, trước đó đối chiến cùng Triển Thông, Triển Thông không phải đã từng thi triển qua cái Bá Thể Tuyệt Sát Thuật này à, nghĩ không ra lại là do Yến Phi Dương có được đến từ trong Tu La Điện, hiến cho Vô Cực Tông!

Lâm Hải không khỏi rất là động lòng, nếu như giết Du hồn có năm khỏa ấn ký trở lên, còn có chỗ tốt này, mình ngược lại là có thể suy nghĩ một chút, còn hơn đi chơi đùa cũng những cái có dưới ba khỏa ấn ký kia a!

Ứng Vinh ngẩng đầu, hướng phía những tông môn khác nhìn lại, đã thấy rất nhiều đệ tử dẫn đội, thân ảnh đã bùng lên, hướng phía bên trong xông vào, hào hùng trong lòng không khỏi bắn ra bốn phía.

“Tốt, ta phải đi vào bên trong săn giết Du hồn có năm khỏa ấn ký, các ngươi phải tránh những gì ta nói trước đó, còn có, nhớ kỹ một điểm, cẩn thận người của những tông môn khác, ấn ký mà các ngươi thu hoạch được trên người chúng, bọn họ là có thể cướp đoạt!”

Nói xong, thân ảnh Ứng Vinh sưu cái lóe lên, đã biến mất ở trước mặt mọi người.

“Đậu phộng, người khác còn có thể đoạt a?” Ba người đệ tử của Phi Tinh Các, nhất thời choáng váng một trận, mặt lộ vẻ thần sắc sợ hãi, cứ như vậy, vậy thì không chỉ đơn giản là giết Du hồn, trừ cái đó ra, còn muốn đề phòng những người khác a.

“Lâm sư huynh!” Không khỏi, ba người tất cả đều hướng phía Lâm Hải trông lại, Lâm Hải là người mạnh nhất trong bọn họ, Ứng Vinh vừa đi, Lâm Hải liền thành người đáng tin cậy của bọn họ.

“Các ngươi cẩn thận một chút, đừng có cách xa nhau quá xa, có việc hô hô một tiếng, ta sẽ lấy tốc độ nhanh nhất đuổi tới!” Lâm Hải cũng là bất đắc dĩ, hắn nhất định không có khả năng cùng một chỗ với ba người này, hỗn tại xung quanh Du hồn có một khỏa ấn ký, nhưng là sư huynh đệ đồng môn, cũng không thể mặc kệ, chỉ có thể gặp được nguy hiểm, hô ứng lẫn nhau. Nói xong, ánh mắt Lâm Hải vẩy một cái, hóa thành một đạo quang mang, cũng xông vào trong đám Du hồn.

Chương 1541: Cũng không khiến người ta thất vọng, sẽ chỉ làm người sợ hãi!

Oanh!

Lâm Hải sau đó nhất chỉ, một đám lửa từ đầu ngón tay bay ra, trong nháy mắt liền rơi vào trên thân một cái Du hồn trước mặt, trực tiếp đem Du hồn đốt thành tro bụi.

Ông!

Sau một khắc, Lâm Hải cảm thấy đỉnh đầu mình lóe lên quang mang, đã nhiều thêm một khỏa ấn ký lóe ra hào quang màu đỏ.

“Không có chút tính khiêu chiến nào!”

Lâm Hải lắc đầu, Du hồn có một khỏa ấn ký, xác thực cũng chính là tương đương với Kim Đan trung kỳ, chính mình tiện tay có thể diệt, quả thực không thể có ý gì.

“Hướng bên trong đi!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, không ngừng bước, nhanh như chớp hướng phía chỗ sâu mà tiến quân thần tốc, gặp được Du hồn tiện tay không phải là một đám lửa, cũng là một đường băng sương, cơ hồ không có chút cách trở nào, trong nháy mắt liền lao ra khoảng cách mười mấy dặm, ấn ký trên đỉnh đầu cũng càng ngày càng nhiều, lúc dừng lại, đã nhiều đến trên trăm cái.

“Cung điện này tại bên ngoài nhìn thì không lớn, nghĩ không ra bên trong vậy mà rộng lớn như thế.” Lâm Hải nhìn bốn phía một cái, mình đã xâm nhập đến khu vực Du hồn có hai khỏa ấn ký ẩn hiện, những đệ tử tông môn khác xung quanh, cũng ít có mấy, chỉ là ngẫu nhiên mới nhìn thấy mấy cái.

“Tất cả đệ tử tông môn, có năng lực tiến vào khu vực này săn giết Du hồn, cũng không vượt qua trăm cái.” Lâm Hải thô sơ giản lược đánh giá một cái, thực lực của những đệ tử này, đại bộ phận cũng tại Kim Đan kỳ, mà có thể đạt tới Kim Đan hậu kỳ, tuyệt đối tại trong vòng trăm người, hơn nữa bàn về tốc độ giết địch, bọn họ cùng Lâm Hải cũng có cách biệt quá xa.

Trừ một số người xuất phát sớm, cho dù có năng lực tiến vào khu vực này, chỉ sợ hiện tại cũng bị Lâm Hải bỏ lại đằng sau xa xa.

Đúng lúc này, đột nhiên có ba cái Du hồn phát hiện ra Lâm Hải, đồng loạt gào thét hướng phía Lâm Hải nhào tới.

“A, ba cái Du hồn Kim Đan hậu kỳ.”

Lâm Hải sững sờ, nghĩ không ra những Du hồn này, ấn ký sau khi đạt tới hai khỏa, trí lực cũng có gia tăng.

Trước đó Du hồn tại khu vực một khỏa ấn ký, những cái Du hồn kia chỉ biết từng cái đần độn xông về phía trước, chưa từng có ôm đoàn cùng một chỗ, tới khu vực hai khỏa ấn ký, những Du hồn này thế mà biết rõ hợp lực tác chiến.

“Nói như vậy, khu vực hai khỏa ấn ký này, so với tưởng tượng muốn có chút khó khăn a.” Lâm Hải yên lặng gật gật đầu, chí ít một cái đệ tử Kim Đan hậu kỳ đơn độc, muốn đến khu vực này giết địch, liền phải phá lệ cẩn thận.

Gặp được lạc đàn còn tốt, một khi ba năm cái Du hồn có hai khỏa ấn ký đồng thời xuất hiện, sau khi đem người vây quanh, đừng nói săn giết Du hồn, chính mình có thể chạy đi hay không, đều là cái vấn đề.

Đương nhiên, đối với Lâm Hải mà nói, những cái này lại không là vấn đề, mặc kệ là Kim Đan trung kỳ hay là Kim Đan hậu kỳ, đối với Lâm Hải bây giờ mà nói, cơ bản không hề khác gì nhau, đơn giản cũng là tiêu hao chân khí nhiều hơn một chút như vậy mà thôi.

“Diệt!”

Lâm Hải nhìn ba cái Du hồn có hai khỏa ấn ký, hung mãnh nhào tới, lăng không đẩy ra một chưởng, nhất thời hỏa diễm phun ra nuốt vào, dài ra theo gió, trực tiếp đem ba cái Du hồn này thôn phệ.

Ông!

Sáu viên ấn ký xuất hiện tại trên đỉnh đầu Lâm Hải, bất quá Lâm Hải lại kinh ngạc phát hiện, màu sắc của sáu viên ấn ký, lại là màu chanh, cùng màu sắc ấn ký thu hoạch được khi giết chết Du hồn có một khỏa ấn ký lúc trước, có khác nhau.

“Xem ra màu sắc của ấn ký thu hoạch được, cùng đẳng cấp của Du hồn bị giết chết, cũng là có liên quan.”

Cái này rất dễ lý giải, Lâm Hải vừa mới chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng gió mà đến, quay đầu nhìn lại, đã thấy mấy đạo thân ảnh, đã từ khu vực một khỏa ấn ký, giết tới gần một mảnh của chính mình này.

“Là mấy người bọn họ!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, người đến không phải là ai khác, chính là Triệu Tử Minh, Hứa Thiên Chinh, Khổng Thế Anh, còn có Đông Phương Dã, Lạc Băng cùng Đông Phương Ngọc, mấy người này tại bên trong đám đệ tử này, hiển nhiên là người nổi bật đỉnh phong.

“Ha ha, Lâm Hải, nghĩ không ra ngươi so với chúng ta cũng phải nhanh hơn một bước a!” Lạc Băng cởi mở cười một tiếng, chủ động hướng phía Lâm Hải, nhiệt tình chào hỏi, Đông Phương Dã cũng hướng Lâm Hải quăng tới một tiếng cười nhạt.

Mà vài người khác thì là mặt không biểu tình, Triệu Tử Minh càng là lóe thân ảnh lên, đã đi vào ngoài một trượng trước người Lâm Hải, đao trong tay bá cái hạ xuống, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa.

“Lâm Hải, chúng ta lại gặp mặt, ngươi nói ta là hiện tại giết ngươi, hay là sau khảo nghiệm sẽ giết ngươi? Ta thực sự có chút khó mà lựa chọn, không bằng ngươi cho ta chút ý kiến đi.” Ánh mắt Triệu Tử Minh lộ ra nồng đậm sát khí, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

Lâm Hải thì là nghiêng mắt liếc nhìn Triệu Tử Minh một chút, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Hứ, đừng xoắn xuýt, liền chút thực lực của ngươi này, mặc kệ xuất thủ lúc nào, ca vài phút liền diệt ngươi!”

Ngữ khí của Lâm Hải lười nhác, một bộ dáng không thèm để ý chút nào, Triệu Tử Minh tuy mạnh, nhưng lại còn nhập không vào pháp nhãn của Lâm Hải, lần trước nếu không phải Trác Nhất Phàm nửa đường cản lại, chỉ sợ Triệu Tử Minh hiện tại còn đang nằm ở trên giường đây.

“Hừ, nói khoác mà không biết ngượng!” Triệu Tử Minh cười lạnh, ánh mắt nhìn Lâm Hải, tràn ngập xem thường.

“Ta thừa nhận, Lâm Hải ngươi thiên phú trác tuyệt, tại bên trong các đệ tử, thực lực cũng thuộc về nhất lưu, coi như ta muốn giết ngươi, cũng phải có phần tốn nhiều sức lực, nhưng ở giữa ngươi và ta, nếu như có một cái phải chết, cái chết kia chắc chắn sẽ là ngươi!”

“Có đúng không?” Lâm Hải nghiền ngẫm liếc nhìn Triệu Tử Minh một chút, “Ngươi liền khẳng định như vậy?”

“Ngươi hẳn là biết rõ, bên trong này là địa phương nào đi?” Triệu Tử Minh nhếch miệng lên, đột nhiên lộ ra một vòng ý cười tà tà, âm hàn nói không nên lời.

Lâm Hải lại không thèm để ý, nhún nhún vai, nhẹ nhõm nói nói.

"Biết rõ a, Tu La Điện thôi, Thành chủ đại nhân đã sớm giới thiệu qua, làm sao, ngươi không nghiêm túc nghe a?"

Triệu Tử Minh không có trả lời, mà chính là âm u trên mặt, đột nhiên lộ ra nụ cười rực rỡ, lạnh lùng mở miệng.

"Vậy ngươi quên, tông môn ta gia nhập, tên gọi là gì sao?"

"Tông môn ngươi gia nhập?" Lâm Hải sững sờ, sau đó đột nhiên giật mình, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại!

"Tu La Điện, tông môn ngươi gia nhập, cũng gọi là Tu La Điện!!!"

Lâm Hải trước đó một mực chưa đem Triệu Tử Minh phóng tại bên trong mắt, bởi vậy đối với tông môn mà gã gia nhập, càng thêm chưa để vào trong lòng, bây giờ Triệu Tử Minh vừa nhắc nhở, Lâm Hải nhất thời nhớ tới, trong lòng kinh ngạc không thôi.

"Chẳng lẽ chỗ Tu La Điện của Triệu Tử Minh, cùng nơi đây có quan hệ sao? Hay chỉ là trùng hợp mà thôi."

Chẳng những Lâm Hải một mặt kinh ngạc, bọn người Hứa Thiên Chinh, Đông Phương Dã cách đó không xa, cũng là nhướn mày, ánh mắt lộ ra kinh ngạc thật sâu, hiển nhiên cũng đối với cái vấn đề trước đó không chú ý tới này, sinh ra lo nghĩ.

Mà Triệu Tử Minh thì là cười lạnh, trong mắt lóe ra u quang khó bề phân biệt.

"Có phải rất muốn biết rõ, tông môn của ta cùng nơi đây có liên quan gì hay không?" Tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của bọn người Lâm Hải, Triệu Tử Minh xùy cười một tiếng, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên.

"Đáng tiếc, ta sẽ không nói cho ngươi biết!"

Nói xong, Triệu Tử Minh bá một tiếng, đem loan đao thu hồi, vênh váo hung hăng liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ta đột nhiên cảm giác được, ngươi giống như có lẽ đã không xứng làm đối thủ của ta, trừ phi ngươi có thể giết chết mười cái Du hồn có ba khỏa ấn ký, đến lúc đó, lại đến trước mặt ta chết đi!”

Nói xong, Triệu Tử Minh cười lạnh một tiếng, thân ảnh đột nhiên hóa thành một đường u quang, hướng phía trước xông vào mà đi.

“Lâm Hải, cũng đừng để ta thất vọng!”

Thanh âm của Triệu Tử Minh, từ xa xăm truyền đến, nhưng thân ảnh đã sớm biến mất tại giữa tầm mắt của bọn người Lâm Hải.

“Đừng để ngươi thất vọng?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lã chã bật cười, một mặt khinh thường lắc đầu, sau đó trong mắt lóe lên tinh mang, chầm chậm mở miệng.

“Lâm Hải ta, cũng không khiến người ta thất vọng, sẽ chỉ làm người sợ hãi!”

Chương 1542: Có người đoạt quái!

Sưu!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, không còn lưu lại, cũng xông vào chỗ tsâu, hướng phía mấy cái Du hồn xa xa mà đi.

“Đông Phương Dã, chúng ta cũng đừng nhàn rỗi, cũng không thể rơi xuống sau Lâm Hải quá nhiều a, ha ha!” Lạc Băng thấy thế, cười dài một tiếng, chào hỏi Đông Phương Dã một tiếng, trong nháy mắt cũng phóng tới chỗ Du hồn.

Hứa Thiên Chinh, Khổng Thế Anh cùng Đông Phương Ngọc, thì là không nói một lời, mỗi cái chạy theo một phương hướng, trong nháy mắt mấy người liền toàn bộ đều biến mất tại chỗ.

“Diệt!” Lâm Hải thi triển thân pháp, một đường vọt tới trước, hai tay không ngừng bắn ra hỏa diễm băng sương, chỗ đến, Du hồn trong nháy mắt hôi phi yên diệt, căn bản là không có cách ngăn trở Lâm Hải dừng lại dù chỉ là một tia, không mất một chút thời gian, Du hồn có hai khỏa ấn ký bị Lâm Hải giết chết, liền đã vượt qua trăm con, mà ấn ký màu chanh trên đỉnh đầu Lâm Hải, cũng càng ngày càng nhiều.

Rốt cục, Lâm Hải dừng cước bộ lại, ngẩng đầu hướng phía trước nhìn lại, khi thấy cách đó không xa có mấy cái Du hồn du đãng, đỉnh đầu lóe ra ba khỏa ấn ký màu vàng, Lâm Hải nhíu lông mày lại, lộ ra một vòng ý cười.

“Du hồn có ba khỏa ấn ký, cuối cùng muốn có chút ý tứ!”

Con mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, đột nhiên vọt tới trước, chạy tới chỗ Du hồn mà đi.

“Rống!”

Ngay tại thời điểm Lâm Hải cách Du hồn còn có xa mấy chục mét, Du hồn phía trước đột nhiên phát ra một tiếng bạo hống như dã thú, sau đó bốn năm con cùng một chỗ, giương nanh múa vuốt hướng phía Lâm Hải liền nhào tới.

“A, vậy mà phát hiện ra ta, quả nhiên thực lực mạnh hơn rất nhiều!”

Mắt thấy bốn năm con Du hồn này vọt tới, Lâm Hải hét lớn một tiếng, thân thể như là hùng ưng vung cánh, nhảy vào giữa không trung, đồng thời song chưởng vung ra, nhất thời lửa cháy hừng hực từ lòng bàn tay dâng lên mà ra, hướng phía Du hồn thôn phệ mà đi.

“Giết!”

Ông!

Hỏa diễm dài ra theo gió, trong nháy mắt biến thành hai đầu Hỏa Xà, cuồng bạo tàn phá bừa bãi, tràn ngập không gian, không gian tư tư rung động một trận, phảng phất như cả không gian cũng bị thiêu đốt, biển lửa bốc lên, trong nháy mắt đem Du hồn nuốt hết.

“Rống!”

Mấy cái Du hồn này lại cũng không sợ, cùng nhau phát ra thanh âm rống to, sau đó cánh tay loạn vũ, nhất thời quang mang nở rộ, khí diễm bay tán loạn, các loại pháp thuật để cho người ta hoa mắt, phô thiên cái địa, mang theo khí tức cương mãnh, cùng hỏa diễm chi thuật của Lâm Hải, đụng vào nhau.

Oanh! Tiếng vang cực lớn truyền đến, giữa không trung nhất thời khí lãng lăn lộn, quang mang năm màu của các loại pháp thuật, văng bay tán loạn khắp nơi, khí sóng cường đại như là phát sinh nổ tung, hướng bốn phương tám hướng điên cuồng tàn phá bừa bãi, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ lực phản chấn cường đại, thân thể trong nháy mắt bay ngược mà lên, bay ra ngoài xa mấy chục mét, mới rơi trên mặt đất.

“Không hổ là Du hồn có ba khỏa ấn ký, thực lực quả nhiên cường đại!”

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy bốn năm con Du hồn này, cũng bị hỏa diễm chi thuật của chính mình, bức lui ra xa mấy chục mét, dù chưa thụ thương, nhưng cũng chật vật không chịu nổi, điên cuồng gầm thét, giận dữ không thôi, lần nữa xông lên.

“Du hồn có ba khỏa ấn ký, tu vi cảnh giới khoảng chừng tại

Nguyên Anh sơ kỳ, cùng mình tương xứng, nếu dựa vào pháp thuật thường quy, lập tức đối phó với bốn năm con, chỉ sợ có khó khăn a!”

Trong lòng Lâm Hải nhất động, khóe miệng lộ ra một vòng ý cười, trong lòng đã có phương pháp ứng đối.

Sưu!

Sau một khắc, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, đột nhiên hướng phía sau nhanh chóng thối lui, phi tốc thoát đi, mấy cái Du hồn có ba khỏa ấn ký này, đã bị Lâm Hải trước đó đánh ra hỏa khí, lý nào chịu nhìn Lâm Hải đào tẩu, trong miệng sinh sinh phát ra tiếng bạo hống, hướng phía Lâm Hải đuổi sát mà đi.

Lâm Hải lại là cười lạnh một trận, bên trong qua trình chạy đi, cánh tay phải đột nhiên giơ lên, nhất thời có vô số hồ quang điện ngưng tụ, màu tím xuyên quấn, tư tư rung động, một cỗ lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, tại bên trong cánh tay Lâm Hải, cấp tốc du tẩu, thanh thế kinh hãi!

“Linh Hồn Chi Thể sợ nhất là lôi điện, tiếp xuống liền dùng Lôi thuật, đến đối phó với các ngươi đi!”

Hai mắt Lâm Hải ngưng tụ, lôi quang bên trong cánh tay phóng lên tận trời, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!”

Oanh!

Nhất thời, một đường cột ánh sáng lôi điện lớn bằng cánh tay, từ trên trời giáng xuống, mang theo lực lượng Lôi Đình cuồng bá, bẻ gãy nghiền nát, hướng phía đỉnh đầu của đám Du hồn đang đuổi theo, ầm vang rơi xuống!

Bốn năm con Du hồn này, thân thể nhất thời trì trệ, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời lộ ra vẻ sợ hãi vô tận, trong miệng phát ra một tiếng gào thét bén nhọn.

“Ngao!”

Trong nháy mắt, mấy cái Du hồn này tứ tán chạy trốn, dọa đến sợ vỡ mật, lôi điện chi thuật chính là khắc tinh trời sinh của bọn chúng, để bản năng của bọn chúng e ngại không thôi, trong nháy mắt đã mất đi ý chí chống cự.

Nhưng, tốc độ Du hồn có nhanh hơn, lại có thể nhanh hơn lôi điện sao, cột ánh sáng lôi điện cực lớn, trong nháy mắt rơi trên đỉnh đầu của một cái Du hồn trong đó, oanh một tiếng, trực tiếp đem cái Du hồn này bổ thành tro tàn.

Nhưng mà, cái này vẫn chưa xong, Ngũ Lôi Oanh Đỉnh chính là năm đạo Thần Lôi, cái Du hồn này vừa chết, Thần Lôi tự động khóa chặt một cái khác, oanh một tiếng, lại một cái Du hồn, táng thân tại phía dưới lôi đình.

Rầm rầm rầm! Theo Thần Lôi sát chí, không ngừng rơi xuống, trong chớp mắt mấy cái Du hồn này, tất cả đều mất mạng tại chỗ, nhất là một cái sau cùng, bị Thần Lôi được cường hóa qua đánh trúng, chẳng những thân tử tại chỗ, Lôi Đình phong bạo cực lớn càng là lan tràn ra vài trăm mét, đem một cái Du hồn không may lạc đàn ở nơi xa, trực tiếp bao phủ tới, trong nháy mắt đã giảo sát!

Phía dưới một chiêu, liên đới cả cái thằng xui xẻo bị tai bay vạ gió kia, Lâm Hải đã trực tiếp diệt sát sáu cái Du hồn có ba khỏa ấn ký, đỉnh đầu trong nháy mắt tỏa sáng hào quang, mười tám khỏa ấn ký có tia sáng màu vàng, xuất hiện tại trên đỉnh đầu Lâm Hải.

Nhưng Lâm Hải lại nhíu mày, biểu hiện trên mặt tựa hồ cũng không hài lòng lắm.

“Cái Ngũ Lôi Oanh Đỉnh này, đối phó với Du hồn tuy là không thể tốt hơn, nhưng chân khí tiêu hao, lại có chút lớn.”

Lâm Hải dùng ra một chiêu Lôi pháp này, chân khí trong cơ thể, trực tiếp tiêu hao một phần mười, so với tổng lượng tiêu hao đi tới nãy giờ còn muốn lớn hơn, nếu như không ngừng sử dụng mà nói, chỉ sợ cũng chỉ đủ dùng mười lần.

“Ừm?”

Đột nhiên, Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, lại có hai cái Du hồn, tựa hồ phát hiện ra mình, đang gầm thét hướng phía một phương chính mình này xông lại.

“Hai cái.”

Lâm Hải hiểu ý cười một tiếng, nếu như nhiều hơn mình có thể sẽ tạm thời tránh mũi nhọn, nhưng hai cái mà nói, thì dễ dàng cho mình cầm đi thử tay một chút, nhìn xem dùng loại pháp thuật nào, đối phó tiêu hao thì ít nhất.

Nghĩ đến chỗ này, dưới chân Lâm Hải nhất động, không lùi mà tiến tới, hướng phía hai cái Du hồn này, liền xông qua.

“Chưởng Tâm Lôi!”

Lâm Hải người ở trên đường, khi cách hai cái Du hồn này còn có mấy chục mét, liền gào to một tiếng, hai tay đột nhiên nâng lên, trong lòng bàn tay trong nháy mắt liền xuất hiện quang mang lôi điện, sau đó oanh một tiếng, hai đạo lôi điện từ trong lòng bàn tay bắn ra, hướng phía Du hồn đập tới.

Cạch!

Lôi điện đem trời trong chiếu rọi ra hai đường chớp nhoáng, ầm vang rơi vào trên thân Du hồn, thân thể đang vọt tới trước của Du hồn bỗng nhiên trì trệ, nhất thời co quắp một trận, từ đầu đến chân là một mảnh cháy đen, cước bộ lảo đảo, mắt thấy liền muốn ngã xuống đất, lại càng điên cuồng lên, hướng phía Lâm Hải hét lớn một tiếng, song song xuất thủ.

Nhất thời, khắp nơi run rẩy, núi đá lăn xuống, từ trên trời giáng xuống, hướng phía Lâm Hải đập tới, hai cái Du hồn này tu hành, lại là Thổ Chi Đạo.

Lâm Hải ngẩng đầu, cánh tay bỗng nhiên vung lên, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Ngưng!”

Ông!

Sau một khắc, trên đỉnh đầu Lâm Hải, trong nháy mắt xuất hiện một tòa băng cầu thật dày, đem vô số cự thạch trên đỉnh đầu, tất cả đều tiếp xuống.

Phanh phanh phanh phanh!

Một tiếng tiếp lấy một tiếng va chạm cực lớn vang lên, băng cầu run rẩy kịch liệt một trận, thẳng đến khi đá rơi biến mất, băng cầu cũng ầm vang vỡ vụn, băng sương rơi đầy đất.

“Chết!”

Mà Lâm Hải lại không chút do dự, đưa tay một đường băng hàn sương hoa, giống như luyện không từ lòng bàn tay phun ra nuốt vào mà ra, hóa thành vô số tơ mỏng Băng Tinh, đem hai cái Du hồn, gắt gao quấn quanh, trong nháy mắt đã xâm nhập nội tạng.

Ông!

Một cái Du hồn yếu kém, thân thể trong nháy mắt đã bị đông cương, đoạn tuyệt sinh cơ, đỉnh đầu Lâm Hải lại nhiều thêm ba khỏa ấn ký có quang mang màu vàng.

Mà một cái Du hồn khác, thân thể cũng bị đông cứng, tuy còn chưa chết, nhưng khí tức sinh mệnh trong người cũng đang bắt đầu nhanh chóng tiêu tán.

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tiếng vang, Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy một quả đấm cực lớn bị hỏa diễm vây quanh xuất hiện từ trong trống rỗng, ầm vang nện ở trên thân Du hồn đang hấp hối.

Ầm!

Thân thể Du hồn bị Băng Tinh vây ở bên ngoài thân, trong nháy mắt bị một quyền nện nát nhừ, ba cái ấn ký màu vàng, một khỏa trong nháy mắt vỡ nát, một khỏa bay về phía đỉnh đầu Lâm Hải.

Mà một khỏa khác, thì chuyển biến phương hướng, hướng phía nơi xa bay đi, để đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

“Đậu móa, có người đoạt quái?!”

Sưu! Sau một khắc, thân thể Lâm Hải lóe lên, mang theo một cơn lửa giận, đuổi sát bay theo ấn ký mà đi!

Chương 1543: Còn dám miệng phun đầy phân, tát chết ngươi nha!

Lâm Hải một đường điên cuồng đuổi theo, chớp mắt liền trở lại khu vực của Du hồn có hai khỏa ấn ký, mắt thấy viên ấn ký màu vàng này bay đi, rơi vào phía trên đỉnh đầu của một cái người cách đó không xa, để trong mắt Lâm Hải bỗng nhiên phát lạnh.

“Triển Thông!”

Lâm Hải lập tức liền nhận ra, cái người tại thời khắc mấu chốt hoành nhúng một tay, đem ba khỏa ấn ký màu vàng của chính mình, sinh sinh hủy đi một khỏa, cướp đi một khỏa, không phải là

Triển Thông, thì còn có thể là ai!

Triển Thông giờ phút này đang đứng ở địa phương cách Lâm Hải ba bốn trăm mét có hơn, phất tay đem mấy cái Du hồn có hai khỏa ấn ký vừa mới vọt tới phụ cận, trực tiếp đánh ngã xuống đất không dậy nổi, hấp hối.

Mà bên cạnh gã còn có một người, Lâm Hải cũng rất quen thuộc, chính là Triển Hùng trước kia đã bị chính mình đánh thành đầu heo.

“Ha ha, nhìn gia diệt các ngươi!”

Triển Hùng giờ phút này, đang là một mặt đắc ý nhào về phía Du hồn bị Triển Thông đánh chỉ còn một hơi, thủ chưởng vung vẩy, vô số cương phong thẳng đến đỉnh đầu của mấy cái Du hồn này, chỉ cần đánh trúng, mấy cái Du hồn này hẳn là phải chết không nghi ngờ.

Oanh!

Nhưng lại tại lúc chưởng phong của Triển Hùng sắp rơi vào trên thân Du hồn, đột nhiên một đoàn hỏa diễm xuất hiện từ trong trống rỗng, trong nháy mắt liền đem mấy cái Du hồn gần chết này, đốt thành tro bụi, chờ lúc chưởng phong của Triển Hùng đánh tới, liền cái cặn bã cũng đều không còn lại.

Ông!

Sau một khắc, ấn ký trên đỉnh đầu của mấy cái Du hồn này, nhất thời chia làm hai cái phương hướng, một nửa rơi vào đỉnh đầu Triển Thông, một nửa lại hướng phía nơi xa bay qua.

Triển Hùng sững sờ, sau đó thốt nhiên đại nộ, nào còn không biết, là bị người nửa đường kết thúc. Gã từ trước cùng nhau đi tới, đều là do hợp tác cùng ca ca Triển Thông của gã, do Triển Thông xuất thủ, đem Du hồn đánh cho tàn phế, sau đó Triển Hùng lại đến bổ thêm đao, nhẹ nhõm thu hoạch được ấn ký của Du hồn, ngẫu nhiên lại đoạt đoạt của những đệ tử tông môn khác gặp được, người bị cướp nhìn thấy có Triển Thông ở đây, cũng là giận mà không dám nói gì, ngược lại chỉ có thể tự nhận là ngã nấm mốc.

Bởi vậy, toàn bộ quá trình, Triển Hùng không cần tốn nhiều sức liền thu thập được rất nhiều ấn ký, quả thực quên cả trời đất.

Thế nhưng là không nghĩ tới, vẫn luôn là gã đoạt của người khác, lúc này lại có người ăn tim hùm mật báo, cướp tới trên đầu của gã, kém chút đem Triển Hùng tức đến phổi đều nhanh nổ.

“Đậu phộng, con mẹ nó là người nào làm!”

Triển Hùng giận không thể trách, hướng phía phương hướng ấn ký bay đi mà nhìn lại, chỉ thấy ấn ký rơi vào trên đỉnh đầu của một cái nam tử trẻ tuổi cách đó không xa, mà thanh niên trẻ tuổi kia đang lấy tốc độ cực nhanh mà đến, chớp mắt liền đứng ở trước mặt gã cùng Triển Thông.

“Thao, con mẹ nó là ngươi!”

Triển Hùng lập tức liền nhận ra Lâm Hải, trong mắt lóe lên hung quang, lộ ra hận ý dữ tợn.

“Thật sự là oan gia ngõ hẹp a, gia gia còn sầu vì Tu La Điện lớn như vậy, phải đi đâu tìm ngươi đây, nghĩ không ra chính ngươi liền đưa tới cửa, lúc này không có người cứu ngươi, nhìn ngươi còn có thể sống được mà rời đi không!”

Nói xong, Triển Hùng vừa quay đầu lại, hướng phía Triển Thông oán hận nói nói.

“Ca, nhanh giết hắn, lại đoạt ấn ký của hắn, ấn ký của hắn thật nhiều a, còn có màu vàng đâu!”

Triển Thông thì là bĩu môi cười một tiếng, tiến lên một bước, hai tay ôm ngực, liếc mắt ở trên cao nhìn xuống liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Thế nào, vừa mới đoạt một cái Du hồn có ba khỏa ấn ký của ngươi, tâm lý không phục a? Chuẩn bị đến hưng sư vấn tội?”

Triển Thông một bên nói, một bên mặt mũi tràn đầy đùa giỡn, tràn ngập mỉa mai cười lạnh một tiếng, lại dương dương nói nói.

“Lúc đầu không có ý định thu thập ngươi sớm như vậy, nhưng nếu ngươi đã tự mình đưa tới cửa, vậy ta cũng liền không khách khí!” Nói xong, ánh mắt Triển Thông bỗng nhiên phát lạnh, mang theo sát cơ băng lãnh, chậm rãi mở miệng.

“Giao ra toàn bộ ấn ký trên đỉnh đầu ngươi, sau đó cút ngay lập tức ra khỏi Tu La Điện, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!”

Lâm Hải thì là cười lạnh, trên mặt khinh thường nhìn Triển Thông một mắt, nghiền ngẫm nói nói.

“Giao ra toàn bộ ấn ký trên đỉnh đầu ngươi, sau đó cút ngay lập tức ra khỏi Tu La Điện, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!”

“Ừm?”

Trong mắt Triển Thông lóe lên hàn mang, một cỗ sát cơ dâng lên mà ra, Lâm Hải vậy mà một chữ cũng chưa đổi, đem lời nói của gã trả nguyên lại cho gã, chuyện này với gã quả thực là một loại miệt thị, Triển Thông há có thể chịu được.

“Ngươi con mẹ nó ngu bức sao, ngươi biết rõ đang cùng ai nói chuyện à, tin hay không...”

Triển Thông còn không nói chuyện, Triển Hùng ở một bên, nhất thời một mặt khoa trương hướng phía Lâm Hải mắng.

Thế nhưng là, gã còn chưa có nói xong, sắc mặt Triển Thông bỗng nhiên biến đổi, đồng thời thủ chưởng sắc bén hướng về phía trước bổ ra, đồng thời trong miệng lo lắng hét lớn một tiếng.

“Cẩn thận!”

Nhưng mà, Triển Thông tuy phản ứng không chậm, lại vẫn đã trễ, gã căn bản không có nghĩ đến, Lâm Hải sẽ không có dấu hiệu nào mà xuất thủ, lăng không một vệt sáng, trực tiếp đem Triển Hùng kéo qua, siết cổ của gã vào trong tay.

Ông!

Cùng lúc đó, cước bộ của Lâm Hải giao thoa, hướng về phía sau lui tới mười mét có hơn, đồng thời vung cánh tay phải lên, một cỗ lực lượng Lôi Đình quấy phong vân, đem một chưởng mà Triển Thông bổ tới, trong nháy mắt hóa giải, mượn lực phản chấn, lần nữa rời khỏi mấy chục mét, đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt như mang, cùng Triển Thông xa xa nhìn nhau.

“Con mẹ ngươi, thả ta! Nếu không ca ca ta giết ngươi!”

Bị Lâm Hải bóp lấy cổ, Triển Hùng hô hấp không khỏe, kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, trong lòng càng là lại sợ lại giận, không khỏi hướng phía Lâm Hải hoảng sợ uy hiếp nói.

Ba!

Lâm Hải nhìn cũng chưa từng liếc nhìn gã một chút, trực tiếp một cái vả miệng đánh qua, nửa bên mặt của Triển Hùng, trong nháy mắt lấy tốc độ mà mắt trần có thể thấy, sưng lên.

“Ngao!”

Triển Hùng đau đến tru lên một tiếng, chửi ầm lên.

“Ngươi con mẹ nó chán sống, dám đánh ta, ca ca, nhanh giết chết hắn!”

Ba!

Lại là một tiếng vang giòn, Lâm Hải trở tay lại một cái vả miệng, đem một bên mặt khác của Triển Hùng, trong nháy mắt cũng tát thành đầu heo, sau đó thanh âm lạnh lùng, mới nhàn nhạt vang lên.

“Còn dám miệng phun đầy phân, tát chết ngươi nha!”

“Ta...” Triển Hùng còn có chút không phục, vừa muốn mở miệng, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt giết người của Lâm Hải, một cỗ khí lạnh trong nháy mắt từ cái cổ xuất hiện, không khỏi bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, há hốc mồm, rốt cục không dám lên tiếng, chỉ là dùng hai con mắt, mang theo nồng đậm ủy khuất cùng lửa giận, hướng phía Triển Thông nhìn lại.

Triển Thông giờ phút này cũng là nộ không thể trách, nhìn Lâm Hải ở ngay trước mặt gã, liên tục vả miệng Triển Hùng hai cái, đã sớm tức đến cắn chặt hàm răng, hai mắt phun lửa, toàn thân tản mát ra sát cơ mãnh liệt không có khống chế.

Nhưng, Triển Hùng giờ khắc này đang ở bên trong tay Lâm Hải, mặc dù gã có một ngàn một vạn tâm muốn giết chết Lâm Hải, bây giờ cũng sợ ném chuột vỡ bình, không thể không cưỡng ép đem lửa giận trong lòng tạm thời đè xuống, hai mắt nhíu lại, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng mở miệng nói.

“Lâm Hải, có lời gì, trước thả đệ đệ ta rồi lại nói!”

“Tốt!” Lâm Hải cũng là thống khoái, chẳng hề để ý gật gật đầu, “Dù sao cái phế vật ngu như lợn này, cũng không có tác dụng gì, mang theo gã như thế, còn bẩn tay ta.”

Lâm Hải nói xong, cánh tay hư nhấc, hướng phía đỉnh đầu Triển Hùng, bỗng nhiên một trảo, nhất thời toàn bộ ấn ký mà Triển Hùng thu thập được trong đoạn đường này, tất cả đều bị

Lâm Hải đoạt lại, rơi vào đỉnh đầu của mình.

“Cút đi!”

Lâm Hải lúc này mới vung tay lên, giống như ném chó chết, đem Triển Hùng ném ra, Triển Thông nhíu lông mày lại, đưa tay lăng không một trảo, một đạo khí lưu vô hình, đem Triển Hùng tiếp được, kéo đến bên người.

“Ca ~ “

Triển Hùng thấy mình được cứu, lập tức méo miệng, nước mắt liền chảy xuống, dạng như vậy ủy khuất nói không nên lời.

“Ca, ngươi cần phải báo thù cho ta a, tên vương bát đản Lâm Hải này, không phải là lần đầu tiên đánh ta, lần này lại đem ta đánh thành đầu heo, còn cướp tất cả ấn ký mà ta vất vả dựa vào bản sự có được đến, ngươi cũng không thể tha cho hắn a!”

Lâm Hải ở bên cạnh nghe xong, trong lòng ác tâm kém chút nôn một trận, mẹ nó, ấn ký này rõ ràng là dựa vào Triển Thông đem Du hồn đánh thành gần chết, gã lại bổ đao, hiện tại ý tứ lại nói là hoàn toàn dựa vào bản sự mà có được đến, làm sao lại không biết xấu hổ như thế đâu?.

Mà Triển Thông thì là một mặt đau lòng, hai tay đặt tại trên mặt Triển Hùng, đồng thời chậm rãi đưa ra hai đạo chân khí, cái mặt sưng thành đầu heo của Triển Hùng, chậm rãi bị tiêu sưng, trong chớp mắt liền trở về hình dáng ban đầu.

“Lui qua một bên, nhìn ca ca xuất khí cho ngươi!”

Triển Thông nói xong, một đạo chân khí đem Triển Hùng đưa đến sau lưng cách xa trăm mét, sau đó ánh mắt phát lạnh, như là đao mang băng lãnh, rơi vào trên thân Lâm Hải, quát chói tai một tiếng!

“Lâm Hải, tới nhận lấy cái chết!”

Chương 1544: Chặt đứt một cái tay áo của ngươi

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, một cỗ chiến ý mãnh liệt, tự nhiên sinh ra.

Không thể không nói, Triển Thông là cái đối thủ rất không tệ, vừa mới đột phá Nguyên Anh trung kỳ, bên trên cảnh giới so với Lâm Hải cao hơn một cái cấp bậc, lại là đệ tử của Vô Cực Tông, công pháp tu hành cũng cường đại hơn những người khác không ít, cũng chỉ có loại người ở tầng thứ như Triển Thông này, mới đáng giá để Lâm Hải nghiêm túc đối đãi.

Lần trước, hai người chiến đến thời khắc mấu chốt, lại bị Thành chủ Hứa Quang Thuần cản lại, trong lòng Lâm Hải còn có chút cảm giác vẫn chưa thỏa mãn, bây giờ hai người lần nữa đối đầu, vừa vặn có cái kết thúc!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải khoác hai tay về sau, cái cằm khẽ nâng, cao ngạo cười một tiếng.

“Chỉ bằng ngươi, còn không có tư cách để cho ta xuất thủ trước, muốn động thủ, thì thả ngựa đến đây đi!”

Triển Thông nghe được, không khỏi khó thở mà cười, hướng phía Lâm Hải chậm rãi gật gật đầu.

“Thật sự là cuồng vọng, chờ lúc ta đưa ngươi đánh quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhìn ngươi còn lớn lối không!”

Nói xong, thân thể Triển Thông bỗng nhiên run run một hồi, sau một khắc vậy mà biến mất tại chỗ, phảng phất như dung nhập vào trong gió, trong nháy mắt biến mất vô tung không còn tăm hơi, liền một tia khí tức cũng cũng không còn cách nào bắt được.

“Phong Chi Đạo thật lợi hại!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nháy mắt đem chân khí nhấc lên, bao phủ toàn thân, đồng thời đồng tử không ngừng co vào, ngưng thần cảnh giới, không dám có một tia chủ quan, hết sức chăm chú phòng bị công kích của Triển Thông.

Toát! Bỗng nhiên, một đường gió bén nhọn gào thét, từ sau lưng Lâm Hải vang lên, sau đó một đường đao gió sắc bén như lưỡi đao xuất hiện từ trong trống rỗng, lóe ra quang mang màu xanh, hướng phía Lâm Hải mà đến, nhất thời cuồng phong gào thét, không gian run rẩy, phảng phất cả vùng thế giới này, cũng bị đánh mở một vết nứt, thanh thế vô cùng giật mình.

“Hát!”

Tốc độ của đao gió thực sự quá nhanh, Lâm Hải không kịp ngẫm nghĩ nữa, hét lớn một tiếng, trên sống lưng trong nháy mắt phát ra một cỗ Băng Hàn Chi Khí, tại sau lưng Lâm Hải hình thành một tầng tường băng thật dày, đồng thời thân thể Lâm Hải lại lấy tốc độ nhanh như thiểm điện, hướng phía trước như lôi đình nhảy lên mà vọt đi.

Keng!

Một tiếng va đập bén nhọn, cơ hồ đâm rách màng nhĩ của người, đao gió sắc bén chém thẳng tại trên tường băng, tường băng trong nháy mắt xuất hiện vô số đường rạn nứt, giống như mạng nhện cấp tốc lan tràn, sau đó oanh một tiếng, ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số khối băng nhỏ bé.

Thẳng đến lúc này, không khí run run một hồi, thân thể của Triển Thông mới chậm rãi xuất hiện, trong hai mắt có quang mang màu xanh lấp lóe, cả người vậy mà như là sóng nước, tùy theo gió mà động, phảng phất như lúc nào cũng có thể hòa hợp vào trong gió, theo gió mà lên.

Mà Lâm Hải giờ phút này đã xa tại mấy chục mét có hơn, đứng vững thân hình quay đầu lại, nhìn về Triển Thông ở phía xa, sắc mặt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng trước đó chưa từng có.

“Phong Chi Đạo của ngươi, tựa hồ so với một lần trước, càng thêm cường đại!”

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, mặt lộ vẻ một tia kinh ngạc, chiến đấu bây giờ cùng lần trước, mới cách xa nhau thời gian một tháng, nghĩ không ra tạo nghệ của Triển Thông tại trên Phong Chi Đạo, lại cao thâm hơn không ít.

Triển Thông thì là lộ ra một mặt trang nghiêm, trên mặt vẻ ngạo nhiên, lạnh lùng mở miệng nói nói.

“Nửa tháng trước, ta tại Phong Hạp Cốc của Vô Cực Tông, đón gió ngộ đạo bảy ngày bảy đêm, Phong Chi Đạo đã đến gần vô hạn tại đại viên mãn, nếu như ngươi e ngại, hiện tại quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, vẫn còn kịp!”

Lâm Hải sững sờ, sau đó liên tục khoát tay.

“Không không không, ngươi hiểu lầm! Ta chỉ là nói, Phong Chi Đạo của ngươi, không giống như lần trước không chịu nổi một kích như vậy, xuất ra thật mất mặt xấu hổ.”

“Muốn nói sợ, thì càng chưa nói tới, trước khi không có tới đại viên mãn, Phong Chi Đạo của ngươi, chung quy là cái gà mờ! Lại nói, ngươi có chút cảm giác bản thân tốt đẹp hơn a!”

Lâm Hải nháy nháy con mắt, một mặt mỉa mai lắc đầu.

Triển Thông nghe được, trong mắt lóe lên một đường hàn mang băng lãnh, xung quanh thân thể nhất thời nổi lên một trận cuồng phong, như cùng một cái lốc xoáy, đem Triển Thông vây vào giữa.

Mà lúc này đây, Triển Thông mới lạnh lùng mở miệng.

“Hi vọng, thực lực của ngươi, xứng với cuồng vọng của ngươi!”

“Hôm nay, liền để ngươi chính thức mở mang kiến thức một chút, Phong Chi Đạo không gì không phá!”

Ông!

Triển Thông nói xong, thân thể lần nữa biến mất không thấy, theo gió mà đi, nhanh đến mức để cho người ta tìm không thấy một tia dấu vết.

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, lần nữa đem chân khí vận chuyển toàn thân, nhấc lên một trăm cái tinh thần, không dám chủ quan đề phòng chút nào, đồng thời trong lòng thầm mắng một trận.

Cái Phong Chi Đạo này, đối với chiến đấu mà nói, thật sự là quá có lợi, chỉ là tốc độ quá nhanh, cũng làm người ta khó lòng phòng bị, một cái sơ sẩy rất có thể liền sẽ gặp nạn a!

“Không tốt!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải bỗng nhiên cảm thấy một chỗ bên người, có khí tức vô cùng lạnh lẽo, trong nháy mắt rơi vào trên người, chợt cảm thấy không ổn, nhưng chờ phản ứng lại, thì đã không kịp.

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, dùng hết khí lực hướng phía bên cạnh nhảy lên, chỉ nghe xoạt một tiếng, áo mặc bị đao gió sắc bén, trực tiếp vạch phá ra một đường vết rách.

Trong lòng Lâm Hải hoảng hốt, may mắn tính cảnh giác của chính mình đủ cao, nếu không cái lưỡi đao gió này đã rơi vào trên người, nhưng tính toán cẩn thận vẫn không đủ, Phong Chi Đạo đối với tăng thêm tốc độ công kích, quả nhiên khó đối phó!

Thân thể Lâm Hải vừa mới bay nhảy ra, đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh, một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, từ phía sau chậm rãi truyền đến, để Lâm Hải bỗng nhiên giật mình.

“Mẹ nó, thật nhanh, lại đã vây quanh phía sau!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, không định tiếp tục trốn tránh, tại trước mặt Triển Thông tu luyện Phong Chi Đạo, phương diện tốc độ của chính mình không có một tơ một hào ưu thế nào, một mực trốn tránh phòng thủ, sẽ chỉ làm cho chính mình lâm vào bị động càng sâu.

Cảm nhận được này đao gió lạnh lẽo thấu xương, cơ hồ dán tại trên lưng chính mình, Lâm Hải không tránh không né, mãnh liệt xoay người, đồng thời trong miệng hét lớn một tiếng.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Sau một khắc, Lôi Trì bạo khởi, hồ quang điện nhảy vọt lên, lôi điện cuồng bạo vô tận, phảng phất một tấm lưới điện, ngưng tụ tại trên thân Lâm Hải, trong nháy mắt đem một thanh đao gió ngưng tụ như thật, giam cầm tại trước mặt Lâm Hải.

Đồng thời, không gian chấn động một cơn, thân thể Triển Thông chậm rãi ngưng tụ, mang trên mặt chấn kinh thật không thể tin.

“Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

Mà vừa lúc này, Lâm Hải đột nhiên hét lớn một tiếng, thủ chưởng đột nhiên giơ lên, mang theo khí tức âm lạnh phô thiên cái địa, lạc tuyết tung bay, chưởng ấn hàn băng cực lớn, ầm vang nện xuống tới.

Oanh!

Một thanh âm trầm đục, đao gió bị lôi điện giam cầm, trong nháy mắt vỡ vụn, chưởng ấn cực lớn, như là một tòa băng sơn, hướng phía Triển Thông nghiền ép mà đi.

“Không tốt!”

Triển Thông bị kinh ngạc, chân khí trong cơ thể rung động, vừa đem tê liệt do Biến Địa Kinh Lôi mang đến trong nháy mắt khu trừ, cơ hồ đã thấy chưởng ấn hàn băng đem linh hồn cũng đông cứng, lại gào thét mà đến, để mí mắt Triển Thông cuồng loạn một trận, trong lòng kinh hãi.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Triển Thông phất tay phóng ra một quả cầu lửa khổng lồ, nghênh đón, đồng thời thân thể hướng phía sau lưng cấp tốc nhảy lên, lần nữa biến mất, dung nhập vào trong gió.

Phốc!

Nhưng mà, quả cầu lửa mà Triển Thông thả ra trong lúc vội vã, căn bản là không có cách ngăn cản Huyền Băng âm Sát Chưởng của Lâm Hải, cơ hồ trong nháy mắt liền bị đập diệt, đồng thời hàn khí băng lãnh áp bách không gian, khiến cho không gian đột nhiên run rẩy một trận.

Ông!

Sau một khắc, thân thể Triển Thông, bị cứ thế mà đè ép đi ra từ trong gió, một mặt chấn kinh cúi đầu nhìn lại, đã thấy một cái cánh tay áo, che kín băng sương, theo tay run một cái, ống tay áo trong nháy mắt rơi xuống, chỉ còn lại có một đầu cánh tay trần trụi.

“Ngươi vạch rách áo mặc của ta, ta chặt đứt một cánh tay áo của ngươi, ván này, chúng ta hòa!” Khóe miệng Lâm Hải hơi nhếch, cười lạnh, tuy cảnh giới của Triển Thông là Nguyên Anh trung kỳ, cao hơn chính mình một đầu, nhưng giao phong xuống tới, Triển Thông gã cũng không thể chiếm được xong đi.

“Hỗn đản!” Triển Thông thì là thầm mắng một tiếng, trong lòng tức giận, thời gian qua đi một tháng, cùng Lâm Hải lần nữa vẫn là đánh hòa nhau, chuyện này với một cái đệ tử cũ như gã, còn là thiên tài nổi danh mà nói, quả thực là loại nhục nhã!

“Mau nhìn, đây không phải là Triển Thông cùng Lâm Hải sao?”

“Đậu phộng, xem ra hai cái lại này đánh nhau, có trò vui nhìn!”

Lúc này, đã có rất nhiều đệ tử, lục tục ngo ngoe đuổi tới phiến khu vực này, nhìn thấy Lâm Hải cùng Triển Thông đang giương cung bạt kiếm, nhất thời lộ vẻ mặt hưng phấn, chuẩn bị lại gần quan sát.

Lâm Hải thấy vậy, nhất thời có chút mất hứng, thực lực của Triển Thông xác thực rất mạnh, cho tới bây giờ, Bá Thể Tuyệt Sát Thuật trong nháy mắt tăng lên thực lực gấp đôi mà lần trước gã thi triển, Triển Thông còn chưa hề dùng tới, nếu muốn chiến thắng gã, Lâm Hải miễn không được phải dùng một số thủ đoạn.

Thế nhưng là bây giờ nhiều người nhìn như vậy, Lâm Hải vẫn là không nghĩ bại lộ quá nhiều thực lực, nhìn xem lần đọ sức cùng Triển Thông này, chỉ có thể coi như thôi. Mà Triển Thông giờ phút này, cũng là nhăn mày lại, khí tức mãnh liệt trên thân chậm rãi tán đi, hiển nhiên cũng không muốn tại trước mặt nhiều người như vậy, cùng Lâm Hải làm đối thủ, tuy bại bởi Lâm Hải là chuyện cho tới bây giờ gã cũng không có nghĩ tới, nhưng nếu như đánh ngang, mất mặt cũng là gã, coi như thắng, gã cũng phải rơi cái danh tiếng lấy lớn hiếp nhỏ, đúng là không khôn ngoan.

“Triển Thông, nếu không lần sau tái chiến.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Hừ, lần sau ngươi tuyệt không có vận tốt như vậy!” Triển Thông lạnh lùng đáp lại, xem như đồng ý ngưng chiến.

“A!” Lâm Hải nhún nhún vai, làm ra cái biểu lộ bất đắc dĩ, quay người lại cấp tốc rời đi.

“Móa, làm sao không đánh, thật không có ý nghĩa!”

Mọi người chạy tới, thấy Lâm Hải cùng Triển Thông ngưng chiến, nhất thời chán nản một trận, lắc đầu thở dài rời đi, tiếp tục đi săn giết Du hồn.

“Ca, làm sao thả tên ngu xuẩn kia đi?” Lúc này, Triển Hùng mới chạy tới, một mặt bất mãn hỏi.

“Trước mặt nhiều người như vậy, ngươi để cho ta...” Triển Thông còn chưa nói hết lời, đột nhiên biến sắc, kinh hãi quay người, chỉ thấy một đạo lưu quang màu vàng kim, tại trong con mắt của gã, cấp tốc phóng đại!

Chương 1545: Học phí của Triển Thông

“Không tốt!”

Triển Thông quá sợ hãi, cái đạo lưu quang màu vàng kim này, tốc độ thật sự là quá nhanh, nhanh đến mức vượt qua tưởng tượng của Triển Thông, thậm chí ngay cả đó là cái đồ vật gì cũng không cách nào thấy rõ, trong lúc hốt hoảng, Triển Thông đành phải một bên nhanh chóng lùi thân hình sang cạnh, một bên đưa tay vung ra hai đám lửa, ngăn cản công kích của lưu quang màu vàng kim.

Sưu!

Nhưng tại thời điểm hai đám lửa kia cùng lưu quang màu vàng kim cơ hồ đụng vào nhau, lưu quang màu vàng kim đột nhiên cất cao, lấy tốc độ nhanh vô cùng, tránh thoát công kích của hỏa diễm, trong nháy mắt cũng đã truy đến đỉnh đầu Triển Thông.

“Tíu tíu!”

Thẳng đến lúc này, một đường thanh âm tiếng ứng kêu vang vọng chân trời, mới bỗng nhiên vang lên, hai đường mãnh liệt kình phong, hướng phía đỉnh đầu Triển Thông, liền đánh xuống.

“Thao, là yêu thú phi hành!”

Đồng tử Triển Thông rụt lại một hồi, người tu hành phía dưới Đại Thừa kỳ, cũng không biết cưỡi mây đạp gió, ngự không phi hành, bởi vậy khi đối phó với yêu thú phi hành sẽ cực kỳ khó khăn, cộng thêm yêu thú phi hành phần lớn có tốc độ cực nhanh, người tu hành bình thường cơ bản chỉ có phần phòng ngự cùng bị động bị đánh.

Triển Thông thấy công kích gã là một con yêu thú phi hành, nhất thời liền trở nên đau đầu, lấy tu vi của gã tuy sẽ không sợ, nhưng bị yêu thú phi hành dây dưa, chung quy là một cái phiền toái.

“Xuất hiện từ chỗ nào?”

Trong lòng Triển Thông tức giận một trận, thật không biết cái Tu La Điện này, lúc nào lại có yêu thú phi hành ẩn hiện, hơn nữa chết tốt lúc nào không chết, hết lần này tới lần khác tìm tới chính mình, thật sự là không may.

Cảm nhận được kình phong sắc bén trên đỉnh đầu này, Triển Thông liền có thể kết luận, đây ít nhất là yêu thú phi hành Kim Đan hậu kỳ, mặc dù mình là tu vi Nguyên Anh trung kỳ, nhưng bị bắt được đầu, cũng phải thụ thương.

“Dám chọc tới trên đầu lão tử, vậy đến cũng đừng đi!”

Trong mắt Triển Thông lóe lên hàn mang, trong miệng hét lớn một tiếng, đột nhiên một đám lửa, giống như Thiên La Địa Võng, từ trên trời giáng xuống, hướng phía cái yêu thú phi hành này, liền chụp xuống tới.

Đồng thời, cánh tay của Triển Thông cực tốc nhô ra, đánh ra một đường gió xoáy, quấy phong vân, hướng phía yêu thú phi hành chộp tới.

Bên trên có lưới lửa, dưới có gió xoáy, Triển Thông không hổ là thiên tài cấp độ yêu nghiệt, trong nháy mắt liền đổi bị động làm chủ động, đem yêu thú phi hành cực khó đối phó, phong kín toàn bộ đường lui.

“Nhìn ngươi còn không thúc thủ chịu trói!” Triển Thông cười lạnh, đã phi thường chờ mong, muốn nhìn một chút cái yêu thú phi hành này, đến tột cùng là có cái bộ dáng gì, nếu như có thể bắt sống, mang về Vô Cực Tông hàng phục, thành yêu thú của chính mình, vậy coi như kiếm bộn phát, dù sao bên trong toàn bộ thế lực lớn của thành Lưu Tô, người tu hành có được yêu thú phi hành của chính mình, cũng không có mấy cái.

Trong lúc nhất thời, trước đó cho rằng không may, tại trong lòng của Triển Thông, lập tức biến thành thời cơ, để gã nhịn không được đều có chút kích động lên.

Thế nhưng là, Triển Thông chung quy là đánh giá thấp thực lực của con yêu thú này, cao hứng có chút quá sớm.

Mắt thấy lưới lửa sắp đem cái yêu thú phi hành này bao ở trong đó, đột nhiên yêu thú phi hành kêu lên một tiếng, thân thể như là lưu quang, đáp xuống, đồng thời thân thể ở giữa không trung, vậy mà lấy một cái góc độ cực kỳ xảo trá, vòng qua cánh tay đã nhô ra của Triển Thông, ôm đồm tại trên đỉnh đầu Triển Thông.

“Đậu phộng!”

Sắc mặt Triển Thông đại kinh, gã chẳng thể nghĩ tới, tốc độ của yêu thú này, lại có thể nhanh đến tình trạng như thế, liền cả Phong Chi Đạo mà gã thi triển ra để bắt, cũng bị tránh thoát.

Trong lòng vô cùng kinh hãi, lại cũng không kịp nghĩ nhiều, trong lúc vội vàng gã liền quát lạnh một tiếng, đỉnh đầu ông một tiếng, xuất hiện một đoàn gió xoáy, trước đem đầu mình bảo vệ.

“Keng!”

Cơ hồ khi trên đỉnh đầu đồng thời xuất hiện gió xoáy, hai đường móng vuốt của yêu thú phi hành đã hung hăng chộp vào phía trên gió xoáy, giống như đụng phải tấm sắt, phát ra một đường thanh âm chói tai, đối với Triển Thông căn bản là không có cách phá phòng.

“Hừ, nhìn ngươi lúc này còn chạy chỗ nào!”

Triển Thông thừa cơ hội này, lần nữa lấy xu thế như thiểm điện nhô cánh tay ra, hướng phía đỉnh đầu chộp tới.

“Tíu tíu!”

Yêu thú phi hành huýt dài một tiếng, thân thể như lưu quang xoay chuyển một cái, tránh thoát đòn bắt của Triển Thông, trong nháy mắt đằng không mà lên, tại trong nháy mắt khi lưới lửa bao trùm xuống dưới liền chui ra, chỉ có mấy cái lông vũ màu vàng kim, là nhẹ nhàng rớt xuống, thân thể cũng đã hóa thành một đường điểm sáng màu vàng óng, biến mất ở bên trong chân trời.

“Tốc độ vậy mà nhanh đến thật không thể tin như thế, không có bắt được, thật sự là đáng tiếc!”

Triển Thông nhìn yêu thú phi hành dưới loại tình huống này còn có thể đào tẩu từ dưới tay mình, trong lòng không khỏi tiếc hận một trận, cái này nếu là bị chính mình bắt lấy thuần phục, tuyệt đối là một sự giúp đỡ lớn a.

Có chút bất đắc dĩ cúi đầu xuống, đem trên mấy cây lông vũ màu vàng kim ở trên mặt đất nhặt lên, cẩn thận quan sát.

"Cánh màu vàng kim, hơn nữa giống như còn có hai đường hàn mang màu bạc, nhiếp nhân tâm phách, hẳn là con mắt của cái yêu thú phi hành này, cánh vàng mắt bạc? Cuối cùng là yêu thú nào, tựa hồ chưa bao giờ thấy qua a."

Thời khắc Triển Thông còn đang nghi ngờ, Triển Hùng đột nhiên một mặt hoảng sợ chạy tới, chỉ vào đỉnh đầu Triển Thông, kinh hãi đến trợn mắt há hốc mồm.

"Ca, ngươi, ấn ký trên đỉnh đầu của ngươi đâu?."

"Ấn ký?" Triển Thông sững sờ, sau đó sắc mặt nhất thời đại biến, lúc này mới bỗng nhiên cảm giác được, những cái ấn ký trên đỉnh đầu khi mình săn giết Du hồn đoạt được, thế mà một cái cũng đều không có!

"Đậu phộng!"

Triển Thông tức đến kêu to một tiếng, sau đó lập tức kịp phản ứng, không khỏi hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Đậu móa, khẳng định là bị cái yêu thú phi hành vừa rồi kia cướp đi, cái yêu thú phi hành kia, tuyệt đối là có người cố ý thả ra!"

Triển Thông lập tức hiểu được, trước đó còn tưởng rằng yêu thú phi hành kia là hoang dại, hiện tại xem ra, rõ ràng đã sớm bị người khác thuần phục, cũng là con mẹ nó tới đoạt ấn ký.

"Đừng để ta điều tra ra là ai, nếu không ta không tha cho ngươi!" Triển Thông tức đến giậm chân một cái, nhìn đỉnh đầu rỗng tuếch của Triển Hùng, suy nghĩ lại một chút ấn ký của chính mình cũng bị đoạt đi toàn bộ, kết quả của hai anh em là bận rộn một trận toi công, nhất thời ở ngực tích tụ một trận, kém chút phun ra một ngụm máu tới.

“Ca, làm sao bây giờ a?” Triển Hùng toét miệng, phiền muộn sắp khóc.

“Còn có thể làm sao!” Triển Thông tức đến nguýt gã một cái, vừa vặn nhìn thấy cách đó không xa, có mấy cái đệ tử của tông môn khác, đang hướng phía bên này mà đến, Triển Thông cắn răng một cái, hướng phía mấy cái đệ tử này nhất chỉ.

“Đoạt!”

Nói xong, thân ảnh Triển Thông lóe lên, đã hướng phía mấy cái đệ tử không may này, xông lại.

Lúc Triển Thông mang theo Triển Hùng, tức hổn hển cướp đoạt ấn ký của những đệ tử tông môn khác, Lâm Hải lại khoan thai tự đắc nhìn đỉnh đầu thêm ra đến trên trăm khỏa ấn ký, đắc ý không thôi.

“Tiểu Hồng, làm rất tốt!”

Lâm Hải vươn tay, vỗ vỗ đầu Tiểu Hồng, tuy nhiên số lượng ấn ký đoạt được không nhiều, nhưng quan trọng chủ nhân ấn ký là Triển Thông a, trước đó Triển Thông đoạt quái của chính mình, tuy tạm thời không có cách nào xuất thủ giáo huấn gã, nhưng Lâm Hải há lại là người ăn thiệt thòi.

Ngay tại khi Lâm Hải rời đi không bao lâu, liền đem Tiểu Hồng từ bên trong Luyện Yêu Hồ phóng xuất, để Tiểu Hồng theo dựa vào ưu thế bên trên tốc độ, đem ấn ký của Triển Thông, tất cả đều đoạt lại.

“Đoán chừng Triển Thông này, đã tức hộc máu đi.”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, mẹ nó, để ngươi nha còn dám đoạt quái của ca ca, ca ca liền cho ngươi khóa ngữ văn tiểu học

Hoa Hạ miễn phí, để ngươi học được một cái thành ngữ, biết rõ cái gì gọi là bởi vì nhỏ mà mất lớn!

Mà những ấn ký này, dĩ nhiên chính là học phí mà Triển Thông ngươi nên đưa cho ca ca đi!

Tiểu Hồng tuy thành công giành được ấn ký của Triển Thông, nhưng cuối cùng vẫn do chênh lệch thực lực cùng Triển Thông quá lớn, một cái móng vuốt vẫn là thụ bị thương, Lâm Hải vì Tiểu Hồng đơn giản trị liệu một phen, liền đem Tiểu Hồng thu vào Luyện Yêu Hồ.

“Hô ~ tiếp tục thôi!”

Lâm Hải nhìn về phía trước cách đó không xa, đột nhiên xuất hiện mấy cái Du hồn có ba khỏa ấn ký, thân ảnh nhất động, liền muốn vọt qua qua.

“Ừm?”

Thế nhưng là còn chưa chờ hành động, bước chân Lâm Hải đã dừng lại, lại dừng lại, không khỏi nhíu mày hướng phía trước nhìn lại.

“Phía trước có người.”

Chương 1546: Lấy oán báo ân

Quả nhiên, Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ba đạo nhân ảnh, vô cùng chật vật hướng phía bên này phi tốc mà đến, mà phía sau bọn họ, vậy mà đi theo mười cái Du hồn có ba khỏa ấn ký, giương nanh múa vuốt, đuổi sát phía sau.

“Ta qua, ai vậy, mạnh như thế!”

Lâm Hải không còn gì để nói, những Du hồn có ba khỏa ấn ký này, tu vi đều là tương đương với Nguyên Anh sơ kỳ a, liền xem như chính mình, lập tức trêu chọc phải mười cái, muốn đối phó cũng không phải rất dễ dàng a.

“Huynh đệ phía trước, giúp đỡ chút a ~”

Lâm Hải đang chuẩn bị rời đi tránh một chút, bị một câu hô này, nhất thời dừng cước bộ lại, nhìn bộ dáng ba người này một mặt kinh hoảng, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

“Thôi, đã đụng tới, liền giúp một cái đi, nếu không ba người này, chưa hẳn đã chạy đi được.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ngạo nghễ mà đứng, song chưởng đối nhau, bỗng nhiên hướng hai bên đưa ra, nhất thời hai đoàn tia sáng chói mắt một đỏ một trắng, xuất hiện tại trong lòng bàn tay, không gian xung quanh trong nháy mắt trở nên một bên vô cùng nóng rực, một bên lạnh lẽo tận xương, phảng phất như hai thế giới.

Mà lúc này đây, ba người chạy trốn mà đến, đã chạy đến trước người Lâm Hải, cũng thấy rõ tướng mạo của Lâm Hải, không khỏi đại hỉ.

“Ha ha, là Lâm Hải trong khảo hạch của Cửu Huyền Trụ, phá kỷ lục của Triển Thông, lần này được cứu rồi!”

“Lâm Hải, thực lực ngươi cao, mười cái Du hồn phía sau này, liền giao cho ngươi!”

Ba người cơ hồ cước bộ không dừng lại chút nào, sát qua Lâm Hải bên người, đảo mắt liền chạy không thấy cái bóng.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời nhướn mày, bất mãn trong lòng, chính mình đây chính là đang giúp bọn họ a, kết quả bọn họ vậy mà không có một cái nào lưu lại, cùng mình sóng vai chiến đấu.

Tuy lấy thực lực của Lâm Hải, cũng không cần bọn họ hỗ trợ, nhưng đây cũng là một loại thái độ, kể từ đó, giống như là đem Lâm Hải xem như thương cản, lấy Lâm Hải đem đổi lấy mạng sống của bọn họ, cái này cũng có chút không giảng đạo nghĩa.

Bất quá, Lâm Hải giờ phút này đã không để ý tới đi so đo cùng bọn họ, bởi vì mười mấy con Du hồn này, đã bổ nhào vào phụ cận, các loại pháp thuật bay tán loạn, bắt đầu hướng phía Lâm Hải phát động công kích.

Lâm Hải thấy thế, đôi mày bỗng nhiên vẩy một cái, thả người nhảy vào giữa không trung, chân khí bên ngoài thân rung động, nhất thời một cỗ tường băng thật dày, cản ở trước người, đem đầy trời pháp thuật, tất cả đều chặn lại.

Đồng thời, hai tay Lâm Hải, bỗng nhiên hợp lại cùng nhau, hai đoàn quang mang Băng Hỏa trong nháy mắt hỗn hợp ngưng tụ, bị Lâm Hải thao túng, không ngừng áp súc, hòa làm một thể, năng lượng cường đại kinh khủng cơ hồ ẩn chứa khí tức hủy diệt hết thảy, phảng phất tùy thời đều muốn đem vùng thế giới này, nổ thành phấn vụn.

Oanh!

Mà lúc này đây, tường băng trước mặt Lâm Hải, tại dưới mười mấy con Du hồn không ngừng oanh kích, rốt cục ngăn cản không nổi, ầm ầm vỡ vụn, hóa thành vô số băng sương, bay múa đầy trời, đem thân thể Lâm Hải, hiển hiện ra.

“Băng Hỏa, Cửu Trọng Thiên!” Lâm Hải chờ cũng là giờ khắc này, tại trong nháy mắt khi tường băng vỡ vụn, song chưởng bỗng nhiên hướng về phía trước đẩy ra, Băng Hỏa Chi Đạo đã hòa làm một thể trong lòng bàn tay này, đột nhiên nở rộ tia sáng đỏ trắng chói mắt giao nhau, như là lưu tinh, gào thét bay về phía đỉnh đầu của nhóm Du hồn, uy áp bàng bạc, trong nháy mắt làm nhóm Du hồn cảm thấy nguy hiểm ở gần, không khỏi nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại.

Sau đó, nhóm Du hồn liền chấn kinh phát hiện, vô số ánh sáng đỏ trắng, giống như mưa rào tầm tã, phô thiên cái địa hướng đỉnh đầu bọn chúng rơi xuống, bên trong mỗi một điểm sáng, cũng ẩn chứa uy năng đáng sợ để linh hồn bọn chúng run rẩy, để bọn chúng theo bản năng cảm thấy một cỗ uy hiếp tính mạng.

“Ngao!”

Nhóm Du hồn tuy trí lực rất thấp, nhưng đến cảnh giới có ba khỏa ấn ký, đối với bản năng nguy hiểm nhất, vẫn là vô ý thức biết rõ phải tránh né, phát ra một tiếng rống cuồng bạo, mười cái Du hồn quay đầu liền chạy, muốn tránh né những điểm ánh sáng công kích đầy trời này.

Nhưng, một chiêu Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên của Lâm Hải này, diện tích che phủ cực lớn, mười mấy con Du hồn này hiện tại lại muốn tránh, thì nào còn kịp, không đợi đi ra ngoài một trăm mét, liền bị ánh sáng Băng Hỏa từ trên trời giáng xuống, lít nha lít nhít nện ở trên người, thân thể trong nháy mắt bị đánh xuyên, sinh sinh bị đánh thành cái sàng.

Ông!

Đồng thời vào lúc mười mấy con Du hồn này tử vong, ba mươi bốn mươi cái ấn ký màu vàng, bay đến trên đỉnh đầu Lâm Hải, ba người bị đuổi theo trước đó, hiển nhiên liền một chiêu cũng không ra, những ấn ký này tất cả đều về Lâm Hải.

“Hô ~” Lâm Hải đem mười mấy con Du hồn tiêu diệt, lúc này mới thở ra một hơi thật sâu, hài lòng gật gật đầu.

Tuy ba người kia không quá trượng nghĩa, nhưng mình lập tức đạt được nhiều ấn ký màu vàng như vậy, cũng coi như có giá trị, dù sao để cho mình lập tức tìm ra hơn mười cái Du hồn có ba khỏa ấn ký, cũng rất không dễ dàng.

Chỉ là cái Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên này, lập tức đối phó với mười mấy con Du hồn, diện tích cần che phủ cũng khá rộng, Lâm Hải vận dụng chân khí khá nhiều, nhất thời chân khí trong người đã bị rút sạch một nửa, tiêu hao vẫn còn có chút lớn.

“Không bằng tại bên trong này, khôi phục một chút, nếu không hướng bên trong xâm nhập, lại gặp mấy lần bầy Du hồn như vậy, chỉ sợ chính mình cũng không chịu đựng nổi a.”

Dù sao khảo nghiệm của Tu La Điện, có một tháng thời gian đâu, Lâm Hải cũng không nóng nảy, khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong hai cái lòng bàn tay, đều ra hiện một khối Linh thạch, nhanh chóng hấp thu khôi phục.

Ngay tại lúc Lâm Hải điều tức không đến năm phút đồng hồ thời gian, ba đạo nhân ảnh từ xa mà đến gần, dừng lại tại phía sau một tảng đá lớn, cách Lâm Hải xa mấy chục mét, trong mắt lóe ra quang mang, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Uy, các ngươi nhìn, Lâm Hải đang vận công điều tức, khôi phục công lực.”

“Mười mấy con Du hồn kia không thấy, xem ra toàn bộ đều đã bị Lâm Hải thu thập, cái Lâm Hải này, thực ngưu bức a!”

“Bất quá xem ra, Lâm Hải cũng là nỏ mạnh hết đà, nếu không không có khả năng bốc lên nguy hiểm lớn như vậy, tại bên trong này hấp thu Linh thạch, khôi phục chân khí.”

“Đậu phộng, các ngươi nhìn đỉnh đầu Lâm Hải, cái này, cái ấn ký này... Quá con mẹ nó mãnh liệt, cũng đếm không hết!”

Ánh mắt của ba người, nhất thời tất cả đều rơi vào ấn ký bên trên đỉnh đầu của Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

“Mẹ nó, cái này nếu là đem Lâm Hải cho đoạt, coi như kiếm bộn phát a!” Đột nhiên có một người, nuốt ngụm nước bọt, có chút kích động nói nói.

Gã vừa nói như vậy, thân thể của hai người khác liền chấn động, trong mắt đồng thời toát ra quang mang nóng rực, gắt gao tiếp cận Lâm Hải, trong lòng thình thịch mà động.

“Không được, Lâm Hải quá cường đại, liền mười mấy con Du hồn cũng không phải là đối thủ, càng đừng nói tới ba người chúng ta.” Lập tức có người lắc đầu, cảm thấy cướp đoạt Lâm Hải, căn bản là không làm được.

“Thế thì không nhất định, ngươi không thấy Lâm Hải đang vận công điều tức sao? Coi như hắn mạnh hơn, đối mặt với mười mấy con Du hồn có ba khỏa ấn ký, giờ phút này đoán chừng đều đã tiếp cận đèn cạn dầu, nói không chừng đã bị thương nặng cũng có thể, bây giờ chúng ta xuất thủ, chưa hẳn là không có cơ hội!”

“Thế nhưng là, cứ như vậy, sẽ đắc tội Lâm Hải a! Huống chi, Lâm Hải vừa mới cứu chúng ta, chúng ta bây giờ làm như thế, có phải là lấy oán báo ân, không rất thích hợp hay không a?” Có người do dự nói nói.

“Thao, sợ cái gì, có câu nói là, cầu phú quý trong nguy hiểm, vì nhiều ấn ký như vậy, cái nguy hiểm này đáng giá bốc lên! Về phần lấy oán báo ân, căn bản chính là vô nghĩa, trước mặt lợi ích mà nói, này tính là cái gì chứ!”

Một người trong đó, bỗng nhiên cắn răng một cái, không thèm đếm xỉa, hướng phía hai người khác, ngưng trọng hỏi.

“Hai cái các ngươi, có làm hay không, thống khoái nói một câu đi!”

Hai người trầm mặc một lát, liếc mắt lẫn nhau một cái, cuối cùng không có ngăn cản được dụ hoặc từ hơn mấy trăm khỏa ấn ký trên đỉnh đầu Lâm Hải này, nặng nề gật gật đầu.

“Xoa, vì ấn ký, liều!”

“XXX mẹ hắn!”

Ba người nhất thời quyết định, chuẩn bị thừa dịp chân khí của Lâm Hải hao hết, thậm chí có khả năng đã trọng thương, xuất thủ đem ấn ký của Lâm Hải cướp đoạt.

Nhưng tại thời điểm ba người lấy dũng khí, chuẩn bị xông qua, đột nhiên một đường thanh âm lạnh như băng, tại phía sau bọn họ, lặng yên không một tiếng động mà vang lên.

“Ba người các ngươi, lén lén lút lút, muốn làm gì?”

“Đậu phộng, ai!” Ba người này bị thanh âm thình lình vang lên, dọa đến toàn thân giật mình một cái, nhất thời lông tơ cũng dựng đứng lên, bỗng nhiên quay đầu, hướng phía sau lưng nhìn lại.

Chương 1547: Theo ta nói mà đi làm

“Khổng Thế Anh!!!”

Ba người chăm chú nhìn lại, chỉ thấy sau lưng chẳng biết từ lúc nào, xuất hiện một người trẻ tuổi ánh mắt âm ngoan, sắc mặt băng lãnh, toàn thân lộ ra âm Hàn Chi Khí để cho người ta cực không thoải mái, chính là Khổng Thế Anh đã gia nhập Vô Tình Cốc!

Ba người chuẩn bị hành động lấy oán báo ân, ám toán Lâm Hải, bị Khổng Thế Anh nghe được, trong lòng nhất thời gấp gáp một trận, không biết Khổng Thế Anh đột nhiên xuất hiện, đến tột cùng là bạn hay địch, lập tức mộng tại bên trong này.

Khổng Thế Anh thấy thế, thì hơi khẽ cau mày, khí tức hàn băng lạnh lẽo thấu xương trong nháy mắt đã phóng xuất, du tẩu vờn quanh ba người, để ba người này toàn thân giật mình một cái, phát lạnh khắp cả người.

“Ta đang hỏi các ngươi đâu!”

Trong mắt Khổng Thế Anh lóe lên hàn mang, lần nữa lạnh lùng phát hỏi.

Ba người này đối mặt với Khổng Thế Anh, trong lòng không khỏi sợ hãi một hồi, cổ họng của một người trong đó nhấp nhô một trận, vậy mà không dám giấu diếm chút nào, đem chuyện từ lúc Lâm Hải xuất thủ cứu giúp, đến lúc bọn họ muốn thừa dịp cháy nhà cướp của ám toán Lâm Hải, một mạch toàn bộ đều nói hết ra.

Nói xong, mồ hôi lạnh của ba người ứa ra, dù sao sự tình bọn họ muốn làm, cũng không phải cái chuyện vinh quang gì, cũng không biết Khổng Thế Anh sẽ đối đãi với bọn họ như thế nào, nếu như Khổng Thế Anh muốn ra tay với bọn họ, vậy bọn họ coi như hỏng bét.

Trong lúc nhất thời, ba người nơm nớp lo sợ nhìn Khổng Thế Anh, trái tim cuồng loạn một trận, thở mạnh cũng không dám, mỗi cái bị dọa đến câm như hến.

Khổng Thế Anh nghe xong, thì là trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc chấn kinh, có chút không dám tin tưởng liếc nhìn ba người một chút.

“Các ngươi nói, vừa rồi Lâm Hải một người, tiêu diệt mười mấy con Du hồn có ba khỏa ấn ký? Là các ngươi tận mắt nhìn thấy?”

Ba người khẽ giật mình, sau đó lắc đầu, nhưng rất nhanh lại khẳng định nói nói.

“Tuy chúng ta không có tận mắt nhìn thấy, nhưng vừa rồi Lâm Hải xác thực ngăn lại mười mấy con Du hồn đang truy đuổi chúng ta, hiện tại những cái Du hồn kia cũng không tại, tự nhiên là bị

Lâm Hải tiêu diệt.”

Khổng Thế Anh nghe được, thì là bắt đầu cúi đầu trầm mặc, ba người này thấy Khổng Thế Anh bỗng nhiên không nói lời nào, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong lòng không khỏi lại khẩn trương lên, bên trong có một người cả gan, run rẩy nói nói.

“Khổng Thế Anh, ngươi muốn thế nào, cho lời nói thống khoái, tuy thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng ba người chúng ta cũng chưa chắc sợ ngươi!”

Khổng Thế Anh sững sờ, lúc này mới ngẩng đầu, liếc nhìn ba người một chút, sau đó khóe miệng hơi nhếch, mặt lộ nụ cười.khinh thường

Ông!

Sau một khắc, hai cái vũ khí hình vòng dài khoảng nửa mét, xuất hiện tại trong tay Khổng Thế Anh, lóe ra u quang màu lục cùng sát cơ dày đặc, trong nháy mắt đem khí tức của ba người hoàn toàn khóa kín.

Trái tim ba người bỗng nhiên vẩy một cái, một cỗ cảm giác nguy hiểm đáng sợ, để bọn họ không rét mà run, sắc mặt đại biến, huyết dịch khắp người tựa hồ cũng bị đông cứng, trở nên cứng ngắc chết lặng.

“Nếu như ta muốn giết các ngươi, các ngươi đã sớm chết!” Lời nói băng lãnh của Khổng Thế Anh truyền đến, để trái tim của ba người này cơ hồ băng liệt, sinh ra một tia hoảng sợ phát ra từ sâu trong linh hồn, ánh mắt nhìn về phía Khổng Thế Anh, tràn ngập sợ hãi.

“Thật đáng sợ!”

Giờ khắc này, bọn họ mới rõ ràng cảm nhận được, tồn tại ở giữa họ cùng Khổng Thế Anh là chênh lệch lớn cỡ nào, nếu Khổng

Thế Anh thật nghĩ giết bọn họ, chỉ sợ bọn họ liền cả cơ hội đánh trả cũng đều không có.

“Khổng Thế Anh, chúng ta sai, xin buông tha cho chúng ta đi!”

Phía dưới uy áp âm lãnh cường đại, ba người bị dọa đến toàn thân run rẩy, vội vàng cúi đầu xuống khuất phục.

“Buông tha các ngươi? Tốt!”

Khổng Thế Anh đáp ứng phi thường thống khoái, để trong lòng ba người này sững sờ, có chút không dám tin tưởng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Khổng Thế Anh đờ ra một lúc.

“Các ngươi vừa rồi, không phải là muốn cướp đoạt ấn ký của Lâm Hải à, hiện tại, ấn theo lời ta nói đi làm!”

…

Lâm Hải phất tay đem hai khỏa Linh thạch đã vỡ vụn vứt ở một bên, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong lòng bàn tay đều có xuất hiện thêm một khỏa, linh khí liên tiếp không ngừng, cấp tốc tiến vào trong người Lâm Hải, bổ sung chân khí đã tiêu hao trước đó.

“Hấp thu hai khỏa Linh thạch này xong, chân khí liền có thể khôi phục tám thành, hai thành còn lại, để Đạo Đức Kinh tự động vận chuyển liền có thể bổ túc, liền có thể tiếp tục thâm nhập vào chỗ sâu, săn giết Du hồn.”

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, đột nhiên trong lòng nhất động, cảm thấy sau lưng tựa hồ có người đang lặng lẽ tiếp cận, không khỏi mở bừng mắt ra, trong lòng ngầm sinh cảnh giác.

“Người nào?”

Lâm Hải cũng không quay đầu lại, vẫn ngồi ở bên trong kia, nhưng ngữ khí lại mang theo một tia băng lãnh, nhàn nhạt hỏi.

“Lâm Hải, Lâm sư huynh, là chúng ta!”

Một cái thanh âm hơi có vẻ gấp gáp, vang lên tại sau lưng Lâm Hải, Lâm Hải đành phải trước dừng lại, thu Linh thạch rồi đứng lên, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy ba người mình đã cứu trước đó, đang nở nụ cười đứng ở trước mặt mình.

“Là các ngươi?” Sắc mặt Lâm Hải trong nháy mắt liền lạnh xuống đến, “Các ngươi trở về làm gì?”

Ba người không nói gì, mà chính là quan sát Lâm Hải từ trên xuống dưới một phen, thấy Lâm Hải hai mắt có thần, khí tức trầm ổn, hoàn toàn không giống bộ dáng thụ thương, trong lòng không khỏi bồn chồn một trận.

“Lâm sư huynh, trước đó là chúng ta sai, đều tại chúng ta bị những cái Du hồn kia làm sợ mất mật, chờ đi ra ngoài xa xa mới phản ứng được, đem một mình Lâm sư huynh để ở lại bên trong đây, thật sự là quá không trượng nghĩa.”

“Cho nên, ba người chúng ta tuy sợ muốn chết, nhưng nghĩ đến Lâm sư huynh vì cứu chúng ta, có khả năng thân hãm hiểm cảnh, trong lòng vô cùng bất an, thế là cắn răng một cái không thèm đếm xỉa, lúc này mới trở lại chuẩn bị trợ giúp một chút sức lực cho Lâm sư huynh.”

Bên trong có một cái miệng mồm lanh lợi, mang theo biểu lộ ảo não, một mặt chân thành hướng Lâm Hải nói nói, Lâm Hải vốn là có tính cách thiện lương, sau khi nghe xong, đôi mày không khỏi dần dần tản ra, lửa giận trong lòng cũng dần dần lắng lại.

“Không cần, những cái Du hồn kia đã bị ta tiêu diệt, các ngươi đi đi thôi!”

Tuy hỏa khí của Lâm Hải đã tiêu tan không ít, nhưng vì hành động trước đó của ba người, Lâm Hải cũng không có khả năng khách khí với bọn họ.

Ba người nghe được, trao đổi một cái ánh mắt với nhau, người vừa mới nói ho nhẹ một tiếng.

“Lâm sư huynh quả nhiên thật bản lãnh, mười mấy con Du hồn có ba khỏa ấn ký, đều không phải là đối thủ của Lâm sư huynh, tại trong các đệ tử chúng ta lần này, Lâm sư huynh hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất nhân a!”

Nói xong, thấy Lâm Hải không chút biểu tình, người này không khỏi có chút xấu hổ, sau đó trên mặt lo lắng hỏi.

“Bất quá, mười mấy con Du hồn này, tu vi đều là Nguyên Anh sơ kỳ, cũng vô cùng cường đại, không biết Lâm sư huynh, có bị thương hay không a?”

Lâm Hải vừa muốn nói chuyện, đột nhiên trong lòng nhất động, phát hiện con mắt của ba người này quay tròn loạn chuyển, thần sắc bối rối, ánh mắt trốn tránh, ngón tay của một người trong đó càng là đang run nhè nhẹ.

Một màn này, để trong lòng Lâm Hải không khỏi sinh nghi, chẳng lẽ bên trong nơi này có cái chuyện ẩn gì giấu sao?

“Khụ khụ khụ!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải cúi đầu ho khan kịch liệt một trận, sau đó khóe miệng có máu tươi chảy ra, sắc mặt Lâm Hải trong nháy mắt trở nên vô cùng tái nhợt, đặt mông ngồi ở dưới đất, hơi hơi thở hổn hển.

“Không sai, ta xác thực thụ bị thương cực kỳ nặng, sinh mệnh đã ở hơi cuối cùng, vừa rồi các ngươi xuất hiện, ta không biết là địch hay bạn, mới cưỡng ép gượng chống, nếu ba vị huynh đệ đã cảm niệm ân tình tương trợ trước đó của Lâm Hải, xin ba vị hộ pháp cho Lâm Hải, để cho ta vận công điều tức, mau chóng khôi phục.”

Lâm Hải vừa nói, vừa lại đem hai khỏa Linh thạch lấy ra, trên mặt thống khổ bắt đầu hấp thu linh khí.

Ba người thấy thế, trong mắt nhất thời bùng lên tinh quang, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, trao đổi cái ánh mắt cho nhau, khuôn mặt trở nên dữ tợn.

“Lâm sư huynh vậy mà thụ thương nặng như vậy a? Thật là khiến người ta đau lòng a, vừa rồi Lâm sư huynh giúp chúng ta, như vậy lần này, liền để chúng ta giúp Lâm sư huynh một lần, đưa Lâm sư huynh quy thiên, triệt để giải thoát đi!”

“Động thủ!”

Nói xong, ba người đột nhiên bạo khởi thân hình, thủ chưởng huy động hướng phía Lâm Hải phát động công kích điên cuồng.

“Hừ!”

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, kiệt sức trước đó trong nháy mắt biến mất, hai mắt đột nhiên mở ra, hiện lên một đường hàn mang băng lãnh, giống như lưỡi kiếm sắc bén đâm vào trái tim của ba người này, để sắc mặt bọn họ hoàn toàn thay đổi, lộ ra hoảng sợ kinh sợ!

“Không tốt, mắc lừa!”

Ba người bị dọa đến hồn phi phách tán, vậy mà lúc này lại muốn chạy trốn thì đã không kịp.

“Tự gây nghiệt, không thể sống!”

Thanh âm lạnh như băng của Lâm Hải, truyền vào trong tai của ba người này, hành vi của bọn họ đã xúc phạm phòng tuyến cuối cùng của Lâm Hải, trong lòng Lâm Hải nổi nóng, đã không định để lại người sống.

“Chết đi!”

Thân hình Lâm Hải bạo khởi, như là lợi kiếm hướng phía ba người xông qua, chuẩn bị đem bọn họ nhất cử diệt sát.

“Không tốt!” Nhưng tại thời khắc thân thể Lâm Hải nhập vào giữa không trung, thân thể lại bỗng nhiên cứng đờ, sau đó mí mắt cuồng loạn một trận, một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, bạo phát mà đến sau lưng Lâm Hải, để Lâm Hải kinh hãi biến sắc!

Chương 1548: Ngươi chết ta sống

“Thao, có người đánh lén!”

Lâm Hải lúc này mới phát giác, lại có người làm chim sẻ núp ở đằng sau, tại thời khắc chính mình hướng ba người trước mặt này xuất thủ, cũng đồng thời xuất thủ công kích chính mình, hơn nữa nhìn từ khí tức âm lạnh bén nhọn cực độ này, thực lực của người này vậy mà thập phần cường đại, so với Triệu Tử Minh, cũng không kém mảy may! Càng đáng sợ hơn một điểm, là thời cơ xuất thủ của người này, nắm chắc vô cùng tốt, vừa lúc là thời khắc Lâm Hải nhảy vào giữa không trung, xuất thủ công kích ba người phía trước, cứ như vậy, Lâm Hải căn bản là không có cách lại ra tay ngăn cản công kích của gã, thậm chí người còn giữa không trung liền trốn tránh cũng trở nên cực kỳ không dễ, lập tức liền lâm vào trong nguy hiểm cực độ.

“Đậu móa, dám giở trò, bất kể là ai, hôm nay ngươi chết chắc rồi!”

Trong lòng Lâm Hải buồn bực giận dữ một trận, thầm mắng một tiếng, nhất là cảm nhận được sát cơ âm lãnh thấu xương sau lưng này, biết rõ người đánh lén vậy mà trực tiếp hạ tử thủ, không có lưu lại cho mình một tia sinh cơ, cái này khiến trong lòng Lâm Hải càng thêm băng lãnh, trong lòng đã nổi lên sát cơ.

Mắt nhìn công kích sắc bén phía sau, liền phải rơi vào trên thân Lâm Hải, thậm chí da thịt phía sau lưng Lâm Hải đều đã cảm thấy một trận nhói nhói, ngay tại thời khắc nguy cấp này, trong miệng Lâm Hải liền hét lớn một tiếng.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Sau một khắc, Lôi Trì trong nháy mắt xuất hiện, công kích sau lưng Lâm Hải bỗng nhiên trì trệ, lợi dụng cái công phu phút chốc này, bên hông Lâm Hải ưỡn một cái, dùng hết toàn lực đem thân thể từ giữa không trung sinh sinh hướng dời về bên cạnh một trượng có thừa.

Toát!

Cơ hồ là thời gian Lâm Hải dời đi, một đường tiếng xé gió sượt qua người, Lâm Hải chỉ thấy một bóng người, trong tay lóe ra hai điểm quang mang, đánh vào vị trí trước đó của chính mình, đem một vùng không gian này, cũng đánh trúng hiện nổi sóng, kịch liệt run rẩy một trận.

Sưu!

Mà Lâm Hải giờ phút này đã rơi xuống đất, hai mắt mang theo hàn quang lạnh như băng, hướng phía người này nhìn lại, lại thấy người này hai chân đạp đất, bỗng nhiên xoay người, hai mắt băng lãnh như kiếm mang, cùng Lâm Hải bốn mắt nhìn nhau, nhất thời khuấy động lên một mảnh tia lửa, sát cơ lẫm nhiên.

“Là ngươi!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hừ lạnh một tiếng, lập tức liền nhận ra, cái xuất thủ đánh lén mình này, lại là Khổng Thế Anh, trách không được có thể tạo thành uy hiếp đối với mình.

“Chạy mau!” Ba người ban đầu xuất thủ, bởi vì Lâm Hải nửa đường tránh né công kích của Khổng Thế Anh, pháp thuật công hướng bọn họ bị chịu ảnh hưởng lớn, nên bị ba người hợp lực chống đỡ được, nhưng dù vậy, cũng bị chấn động đến liên tục rút lui mấy chục bước, khí huyết quay cuồng, chịu nội thương, đối với sự đáng sợ của Lâm Hải, không khỏi sinh ra một tia e ngại thật sâu.

Hiện tại thấy Lâm Hải đối đầu cùng Khổng Thế Anh, loại thực lực như bọn họ này nếu tham dự vào, chỉ có thể là mệnh làm bia đỡ đạn, nào còn dám dừng lại ở đây, nói một tiếng không khỏi quay đầu liền chạy, chớp mắt đã xuất hiện tại hơn ngoài trăm mét.

“Hừ, lấy oán báo ân, lang tâm cẩu phế, nên giết!”

Lâm Hải nhìn cũng không nhìn ba người đang hốt hoảng đào tẩu này, khóe miệng phát ra một tia cười lạnh, đột nhiên cánh tay xa xa hạ xuống, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Băng Phong Thiên Lý!”

Ông!

Sau một khắc, một cỗ kỳ hàn như là thực chất trào lưu, phảng phất như sóng lớn lăn lộn, nghiền ép khí sóng trong không khí, hướng phía phương hướng của ba người đào tẩu, cấp tốc khuếch tán mà đi, những nơi đi qua, hàn sương ngưng kết, tường băng nổi lên, trong nháy mắt đã lan tràn ra vài trăm mét.

Cạch!

Mấy hơi công phu, tường băng không ngừng ngưng kết, liền đuổi kịp ba người chạy trốn, nhất thời vô số băng sương liền đem thân thể của ba người bao phủ, ba người này còn đang duy trì chạy trốn tư thế, liền bị đông cứng tại bên trong tường băng, đoạn tuyệt sinh cơ.

“Phá!”

Thủ chưởng của Lâm Hải bỗng nhiên nắm lại, cái tường băng dài vài trăm mét này, trong nháy mắt đã vỡ vụn, hóa thành vô số Băng Tinh, tiêu tán vào trong không khí, thi thể của ba người, lúc này mới thẳng tắp ngã trên mặt đất, toàn thân cũng che kín băng sương, một mảnh tím xanh.

Sưu!

Cùng một thời gian, ấn ký trên đỉnh đầu của ba người này, tất cả đều bay đến trên đỉnh đầu Lâm Hải, mà Lâm Hải đối với cái này lại không có không để ý, mà chính là trong ánh mắt kích xạ ra một đường hàn mang băng lãnh, hướng phía Khổng Thế Anh, nghiêm nghị mở miệng.

“Kẻ chết kế tiếp, lại là ngươi!”

Bạch!

Khổng Thế Anh nghe được, đem Vô Tình Hoàn trong hai tay hạ xuống, nhất thời vạch ra hai đạo quang mang âm lãnh tại giữa không trung, hai mắt âm ngoan, giống như rắn độc, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Muốn giết ta, liền nhìn ngươi có bản lãnh này hay không?!”

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, mình cùng cái Khổng Thế Anh này không oán không cừu, vừa rồi gã lại hướng mình thống hạ sát thủ, nội tâm Lâm Hải đã đối với gã phán tử hình, không có gì để nói.

“Phong Lôi Chưởng Pháp!”

Lâm Hải đột nhiên hét lớn một tiếng, cánh tay phải bỗng nhiên giơ lên, trực tiếp liền thi triển ra Phong Lôi Chưởng Pháp, hướng phía đỉnh đầu Khổng Thế Anh, lăng không xa xa vỗ xuống.

Oanh! Lâm Hải đánh ra một chưởng này, nhất thời phong vân biến sắc, một cái chưởng ấn cực lớn xuất hiện tại giữa không trung, phảng phất như một tòa núi lớn từ trên trời giáng xuống, trong lúc nhất thời cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, xung quanh chưởng ấn, lấp lóe lôi quang, tư tư rung động, mang theo lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, phô thiên cái địa nện xuống

Tới. Khổng Thế Anh bỗng nhiên ngẩng đầu, nhất thời đồng tử nhanh chóng co lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên bị uy lực trong một chưởng này của Lâm Hải, rung động thật sâu, không dám có chút chủ quan, hai chân bỗng nhiên bước một bước, đồng thời Vô Tình Hoàn trong tay đột nhiên lóe sáng quang mang, tản mát ra khí tức âm lạnh kỳ hàn tận xương, hướng phía giữa không trung ném ra ngoài.

“Đi!”

Khổng Thế Anh hét lớn một tiếng, Vô Tình Hoàn trong nháy mắt lóe ra khí tức âm lạnh cùng tia sáng chói mắt, bay về phía chưởng ấn Phong Lôi giữa không trung, đồng thời hai tay Khổng Thế Anh mãnh liệt kết pháp quyết, chỉ về Vô Tình Hoàn ở phía xa, đường đường chân khí vô hình, không ngừng rót vào bên trong Vô Tình Hoàn, uy lực cường đại trong nháy mắt đã nở rộ.

Oanh!

Trong chớp mắt, Vô Tình Hoàn cùng chưởng ấn Phong Lôi của Lâm Hải, liền chạm vào nhau trên không trung, trong lúc nhất thời khí lãng lăn lộn, không gian run rẩy, vô số quang mang bay vụt tứ tán, phảng phất như thiên địa cũng bị rung sụp, thanh thế kinh hãi, làm cho người ta kinh ngạc sợ hãi.

Chưởng ấn Phong Lôi cực lớn, xu thế hạ xuống bỗng nhiên ngừng lại một hồi, bị Vô Tình Hoàn ngăn trở giữa không trung, hai cái Vô Tình Hoàn như là lốc xoáy, phi tốc xoay tròn, không ngừng phóng thích vô số quang hoa, năng lượng khổng lồ, điên cuồng công kích tới chưởng ấn Phong Lôi, nhất thời hình thành trạng thái giằng co.

“Thật sự có tài!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, ánh mắt rơi vào bên trên Vô Tình Hoàn của Khổng Thế Anh, trong mắt lóe lên một đạo tinh mang.

“Xem ra, hai cái vũ khí hình dáng cái vòng này, chính là Thần Binh pháp bảo, nếu không với tu vi của Khổng Thế Anh, tuyệt đối không ngăn cản nổi một kích tám thành lực đạo này của chính mình.”

Mà Khổng Thế Anh giờ phút này, hai tay lại là liên tục huy động, vạch ra vô số hư ảnh ở trước ngực, cắn chặt hàm răng không ngừng thôi động pháp quyết, hợp lực chống cự lại một chưởng đáng sợ này của Lâm Hải. Đồng thời, trong lòng Khổng Thế Anh rung động không thôi, tuy Lâm Hải tại Cửu Huyền Trụ cuối cùng đã xông vào tầng thứ bảy, nhưng Khổng Thế Anh cũng không phục, gã vốn cho rằng thực lực của Lâm Hải hẳn là tương xứng cùng mình, coi như mạnh hơn chính mình một chút, thì bằng vào Thần Binh Vô Tình Hoàn mà Vô Tình Cốc ban cho chính mình, cũng có thể nhẹ nhõm đem Lâm Hải diệt sát.

Huống chi, trước đó nghe ba người kia nói, Lâm Hải vừa mới tiêu diệt mười mấy con Du hồn có ba khỏa ấn ký, bản thân cũng đã bị trọng thương mới đúng, cứ như vậy chính mình muốn giết chết Lâm Hải, liền càng thêm mười phần chắc chín, ấn ký lít nha lít nhít trên đỉnh đầu Lâm Hải này, cũng sẽ là của chính mình.

Thế nhưng Khổng Thế Anh làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải cường đại vậy mà vượt xa tưởng tượng của chính mình, chính mình không những đánh lén thất bại, hơn nữa đối mặt với một kích phẫn nộ của Lâm Hải, chính mình dựa vào Vô Tình Hoàn, đều đã có chút chống đỡ không nổi.

Không khỏi, trong lòng Khổng Thế Anh sinh ra một chút hối hận, không nên ham ấn ký của Lâm Hải, ngược lại đem chính mình đẩy vào cảnh tiến thối lưỡng nan này.

“Lâm Hải, trước đó là ta không đúng, ta xin lỗi ngươi, không bằng ngươi ta đến đây dừng tay thì như thế nào, nếu không tiếp tục nữa, đối với ngươi ta cũng bất lợi!”

Chân khí trong cơ thể Khổng Thế Anh tiêu hao càng ngày càng nhiều, càng lúc càng nhanh, trong lòng không tự chủ được dâng lên một tia sợ hãi, rốt cục nhịn không được, bắt đầu khẩn cầu hoà giải.

“Hừ, nghĩ đến đẹp!” Lâm Hải thì là hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường, Khổng Thế Anh trước đó đối với mình không lưu tình chút nào mà thống hạ sát thủ, Lâm Hải sao lại tuỳ tiện buông tha cho gã.

“Thế nào, ngươi nhất định phải liều cái lưỡng bại câu thương sao?!” Khổng Thế Anh nhất thời sinh lòng buồn bực giận dữ, trừng mắt, âm ngoan nói nói.

“Không, ngươi sai!” Lâm Hải lắc đầu, lạnh lùng liếc nhìn Khổng Thế Anh một chút, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Kết cục hôm nay chỉ có một cái, không phải là lưỡng bại câu thương, mà chính là, ngươi chết ta sống!” Lâm Hải nói xong, đem toàn bộ đạo hạnh cũng thi triển ra, chân khí to lớn không giữ lại chút nào mà ngưng tụ tại trong tay, bẻ gãy nghiền nát, lăng không vỗ xuống!

Chương 1549: Một màn quỷ dị

Oanh!

Một kích toàn lực này của Lâm Hải, uy lực trong nháy mắt gia tăng mãnh liệt, chưởng ấn Phong Lôi bị Vô Tình Hoàn ngăn lại, đột nhiên tỏa sáng hào quang, tiếng gió hú sấm rền, thanh thế kinh hãi, đem vùng không gian này đều cơ hồ phá hủy, mang theo uy năng càng thêm cuồng bạo, điên cuồng áp xuống tới.

Khổng Thế Anh nhất thời lộ vẻ mặt kinh sợ, mí mắt cuồng loạn một trận, một cỗ ý sợ hãi vô cùng tự nhiên sinh ra, mãnh liệt hét lớn một tiếng, đem toàn bộ đạo hạnh cùng chân khí cũng vận chuyển lên, đẩy hướng Vô Tình Hoàn trên không trung.

Đối mặt với một kích đáng sợ như thế của Lâm Hải, Khổng Thế Anh cũng chỉ có thể liều mạng, nếu không một cái sơ sẩy cũng là vạn kiếp bất phục!

Oanh!

Giữa không trung lại là một tiếng vang thật lớn, sau đó như là phát sinh nổ tung kịch liệt, khí lãng trong nháy mắt bao phủ cả vùng không gian, quang mang kích xạ tứ tán, chấn động rung trời, phảng phất như ngày tận thế tới.

Đinh!

Đột nhiên, một đạo thanh âm giòn vang truyền đến, hai cái Vô Tình Hoàn kịch liệt run rẩy một trận, sau đó đột nhiên ảm đạm phai mờ, trở nên không còn ánh sáng, bị chưởng ấn cực lớn trực tiếp đánh ra cấp tốc rơi xuống, rơi trên mặt đất.

Phốc!

Khổng Thế Anh ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm huyết tiễn, cả người trong nháy mắt biến đến sắc mặt tái nhợt, uể oải suy sụp, thân thể lảo đảo một trận, ngẩng đầu nhìn chưởng ấn Phong Lôi đang ầm vang rơi xuống, ánh mắt lộ ra thần sắc vô cùng hoảng sợ.

“Lâm Hải, ngươi không thể giết ta, Vô Tình Cốc đã ban thưởng Vô Tình Hoàn cho ta, nếu như ngươi giết ta, Vô Tình Cốc sẽ không bỏ qua...”

Ầm!

Khổng Thế Anh còn chưa nói dứt lời, chưởng ấn Phong Lôi cực lớn đã rơi lên đỉnh đầu, trực tiếp đem thân thể gã đập thành tro bụi, biến mất tại bên trong phong lôi, liền cả Nguyên Anh cũng cùng nhau giảo sát.

Sau đó phong lôi tán đi, vùng không gian này lại khôi phục yên tĩnh, Lâm Hải trang nghiêm mà đứng, trong mắt mang theo hàn mang băng lãnh, cười lạnh.

“Muốn giết ta, liền phải có giác ngộ bị ta giết! Về phần Vô Tình Cốc trả thù...” Khóe miệng Lâm Hải hơi hơi nhếch lên, lộ ra mặt mũi tràn đầy khinh thường, “Ngươi cho rằng ta sẽ sợ sao?”

Nói xong, trên thân Lâm Hải, đột nhiên tản mát ra một cỗ khí thế cường đại bễ nghễ thiên hạ, cả người như là một pho tượng chiến thần, dâng trào tràn ngập đấu chí cùng bất khuất kiệt ngạo.

“Người nào cũng không cần chọc ta, càng không nên ngăn cản ta mạnh lên, nếu không, ta không ngại đến một trận đồ sát điên cuồng!”

Ánh mắt Lâm Hải lẫm liệt, cúi đầu xuống nhìn hai cái Vô Tình Hoàn bên trên đất một chút, theo tay khẽ vẫy, đem chúng lăng không nắm vào trong tay.

Leng keng!

Nhất thời, tiếng tin tức nhắc nhở vang lên.

Ngươi đạt được một đôi Vô Tình Hoàn.

Tên pháp bảo: Vô Tình Hoàn (Thần Binh độc môn của Vô Tình Cốc - thế lực bên trong thành Lưu Tô của Địa Tiên giới, phối hợp với công pháp của Vô Tình Cốc, có thể tăng lên thực lực của người thi pháp.)

Đẳng cấp pháp bảo: Linh khí Hạ phẩm

“Còn là một kiện Linh khí Hạ phẩm.” Lâm Hải có chút ngoài ý muốn, bất quá nhìn thấy phải phối hợp với công pháp của Vô Tình Cốc mới có thể phát huy tác dụng, nhất thời cảm thấy tẻ nhạt vô vị, trực tiếp hơi chuyển động ý nghĩ một chút, ném vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Khổng Thế Anh cũng coi là cái thiên tài, là cái cường giả trong các đệ tử này, tương xứng cùng Triệu Tử Minh, Hứa Thiên Chinh, nếu không có chuyện hôm nay, chắc chắn một ngày nào đó trong tương lai sẽ rực rỡ hào quang.”

“Đáng tiếc là, gã không nên dây vào ta!”

Lâm Hải nhàn nhạt lắc đầu, mặc cho Khổng Thế Anh ngươi thiên phú hơn người, tu vi cao thâm, tiền đồ một mảnh rất tốt, nhưng đối với Lâm Hải nổi sát tâm, cũng chỉ có thể đem chính mình chôn vùi tại bên trong này.

Sau khi giết chết Khổng Thế Anh, đỉnh đầu Lâm Hải, tự nhiên lại thêm ra rất nhiều ấn ký, mà vừa mới toàn lực thi triển ra Phong Lôi Chưởng Pháp, chân khí chưa khôi phục của Lâm Hải, lại tiêu hao thêm không ít, xem ra còn phải tiếp tục hấp thu Linh thạch, bổ sung chân khí trong cơ thể.

“Vẫn là chuyển sang nơi khác đi.”

Bên trong này vừa trải qua một trận chiến đấu kịch liệt, tin tưởng không lâu sau liền sẽ có người thậm chí là U Hồn, sẽ bị kinh động mà hướng phía bên trong này chạy đến, nếu còn tiếp tục vận công điều tức ở bên trong này, thì không còn quá an toàn nữa.

Lâm Hải xem chừng bốn phía một phen, phát hiện cách đó không xa có một cái ốc xá vứt bỏ, không khỏi nhíu lông mày lại.

“Bên trong cung điện này, có đông đảo ốc xá, chính mình còn chưa bao giờ đi vào qua, không bằng vào xem, nếu là không người, ngược lại có thể làm chỗ tu dưỡng tạm thời.”

Nghĩ đến đây, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, hướng phía ốc xá vứt bỏ mà đi, chỉ chốc lát liền đi tới gần.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Vì lý do ổn thỏa, Lâm Hải cũng không lập tức đẩy cửa đi vào, mà chính là mở Thiên Nhãn Thần Thông ra, hướng phía bên trong nhìn lại, thế nhưng là vừa nhìn xuống, Lâm Hải nhất thời co rụt đồng tử lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

“Là Triệu Tử Minh! Gã đang làm gì?!”

Chỉ thấy bên trong ốc xá, giờ phút này lại có một người đang ngồi xếp bằng, chính là Triệu Tử Minh!

Mà xung quanh gã, vậy mà đầy những Du hồn, lấy Triệu Tử Minh làm trung tâm, không ngừng du đãng, trong mắt lóe ra quang mang nóng rực.

Càng khiến người thêm chấn kinh là, trong người những Du hồn này, vậy mà ẩn ẩn có một đầu khí lưu vô hình, hội tụ tại trên thân của Triệu Tử Minh, khiến cho trên thân của Triệu Tử Minh, không ngừng có quang mang lấp lóe, mỗi khi chớp lên một cái, thì khí tức trên thân của Triệu Tử Minh, liền sẽ trở nên cường đại hơn một chút.

Một hồi không gặp như thế, Lâm Hải vậy mà kinh hãi phát hiện, thực lực lúc này của Triệu Tử Minh, thế mà so với trước khi tiến vào chí ít tăng lên ba phần, thật là khiến người ta thật không thể tin.

“Có nên đi vào, ngăn cản gã hay không?”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải do dự, Triệu Tử Minh ở bên trong ốc xá đột nhiên mở ra hai mắt, một đạo tinh mang lóe lên một cái rồi biến mất, giống như Phù Quang Lược Ảnh.

“Có người đến.”

Triệu Tử Minh động thân mà lên, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra một vòng tà tiếu, mà lúc này đây, những cái Du hồn vây quanh ở bên người Triệu Tử Minh kia, đột nhiên ngừng chuyển động, ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm vào Triệu Tử Minh, phảng phất như đang đợi mệnh lệnh.

“Qua, đem người bên ngoài, xé nát cho ta!”

Triệu Tử Minh đột nhiên mở miệng, sau đó những Du hồn này bỗng nhiên hướng phía cửa phiêu đãng mà đi, sau đó phá cửa mà ra, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Vậy mà bị phát hiện!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, thấy một chút đã có gần hai mươi con Du hồn có ba khỏa ấn ký, đem chính mình phong tỏa, trong lòng nhất thời cười khổ không thôi.

“Thật sự là đã nghèo còn gặp cái eo, chính mình vốn là không còn có bao nhiêu chân khí, còn lập tức xuất hiện nhiều Du hồn như vậy, thật là muốn mạng!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có vận dụng Thần Binh pháp bảo.

“Rống!”

Mà lúc này đây, bọn Du hồn này đã gầm thét, hướng phía Lâm Hải phát động công kích.

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, một cỗ chân khí rót vào bên trong Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, giờ phút này chân khí của chính mình đã thiếu thốn, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, nếu không bất lợi chính là mình.

“Trảm!”

Mắt thấy công kích của Du hồn đã tới gần, Lâm Hải hét lớn một tiếng, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lăng không quét ngang một cái, nhất thời một đường đao mang màu lam nhạt thoát thể mà ra, vạch phá không gian, sắc bén chém thẳng mà tới.

Oanh!

Pháp thuật công kích của nhóm Du hồn, cùng đao mang của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đụng vào nhau, trong nháy mắt đã bị đánh trúng vỡ nát, Lâm Hải thừa dịp thời cơ này, lại là một đao quét ngang mà ra, đao mang sắc bén, hướng phía nhóm Du hồn mà đi.

Phốc!

Dưới một đao, bọn Du hồn này trong nháy mắt đã bị đánh thành hai đoạn, thân thể càng là bị đao mang của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, trực tiếp xoắn đến vỡ nát, biến mất vào trong không khí.

Ông!

Đỉnh đầu của Lâm Hải, trong nháy mắt lại thêm ra mấy chục khỏa ấn ký màu vàng, bất quá sắc mặt Lâm Hải lại là biến đổi, kinh ngạc không thôi.

“Thực lực của những Du hồn này, có vẻ giống như bị hạ xuống.”

Bình thường những Du hồn có ba khỏa ấn ký, đều có thực lực tương đương với Nguyên Anh sơ kỳ, coi như Lâm Hải có thi triển ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, cũng không có khả năng nhẹ nhõm, một đao đem toàn bộ bọn chúng miểu sát như thế a.

Nhưng cái chuyện cảm thấy không có khả năng này, lại vẫn cứ xảy ra, nhất thời để Lâm Hải kỳ quái một trận.

Nhưng rất nhanh, trong lòng Lâm Hải nhất động, bỗng nhiên nghĩ đến một màn quỷ dị khi dùng Thiên Nhãn Thần Thông nhìn thấy trước đó, chẳng lẽ có quan hệ cùng Triệu Tử Minh sao?

“Ta ngược lại muốn xem xem, cái Triệu Tử Minh này đang làm cái quỷ gì!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhíu lông mày lại, cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, thả người vọt vào trong phòng!

Chương 1550: Có gan, ngươi thử động đến bọn họ một chút!

“A, người đâu?”

Sau khi Lâm Hải tiến vào ốc xá, không khỏi sững sờ, nhìn lại bốn phía, lại phát hiện căn bản không có bóng dáng của Triệu Tử Minh, trong phòng không có một ai.

“Thật sự là kỳ quái, chạy lúc nào?”

Lâm Hải kinh ngạc không thôi, ấn theo tu vi của Lâm Hải, Triệu Tử Minh tại dưới mí mắt của chính mình mà rời đi, chính mình hẳn là có thể phát hiện mới đúng, làm sao bây giờ Triệu Tử Minh lại thần không biết quỷ không hay liền biến mất đâu?.

Cảm thụ được khí tức âm trầm bên trong ốc xá, Lâm Hải càng phát giác, bên trong này thật sự là quá quỷ dị.

“Quản chi nó, Binh đến Tướng chắn, Nước đến Đất chặn!”

Tuy bên trong này khắp nơi đều lộ ra không giống bình thường, nhưng Lâm Hải là kẻ tài cao gan cũng lớn, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ, khoanh chân ngồi xuống, hai tay đều nắm một khỏa Linh thạch, bắt đầu nhanh chóng hút thu lại.

Thời gian cực nhanh, lần ngồi xuống này của Lâm Hải, chính là thời gian nửa ngày, mặt đất đã chồng chất tầm mười khối Linh thạch vứt bỏ, ngay tại lúc hai khỏa Linh thạch trong tay Lâm Hải lần nữa vỡ vụn, Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, một đạo tinh mang chợt lóe lên.

“Hát!”

Lâm Hải nhịn không được quát nhẹ một tiếng, nhún người nhảy lên, khí thế mênh mông nở rộ mà ra, toàn thân tựa hồ tràn ngập lực lượng vô tận, chân khí tiêu hao trước đó, trong nháy mắt đã bổ sung hoàn chỉnh.

“Ừm? Đây là cái đồ vật gì?”

Tận đến giờ phút này, Lâm Hải mới phát hiện, phía trên mặt đất có một khối vật thể màu xanh đất rất khó thấy rõ, lớn khoảng chừng một cái nắm đất, nếu không nhìn kỹ, còn tưởng rằng là hòn đá bình thường.

Nhưng, khi ánh mắt Lâm Hải ngưng thực, rơi ở bên trên nó, lại phát hiện trên khối vật thể này, vậy mà ẩn ẩn có một tia khí tức âm lạnh nhàn nhạt, chỉ là khí tức này cực kỳ yếu ớt, nếu như không cố ý đi cảm thụ, thậm chí rất khó phát giác nó tồn tại.

“Đến!”

Lâm Hải nhấc tay khẽ vẫy, khối vật thể hình dáng hòn đá màu xanh đất này, bay vào trong lòng bàn tay Lâm Hải.

“Thật nặng!”

Lâm Hải nhướn mày, mắt lộ vẻ kinh ngạc, một khối vật thể nhỏ như vậy, lại nặng đến mấy trăm cân, nếu là người bình thường, chỉ sợ liền cầm cũng không cầm lên được.

Leng keng!

Ngay lúc này, Lâm Hải trong đầu, vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

Ngươi đạt được Tu La Thạch vứt bỏ.

Tu La Thạch: Là ngọc thạch hiếm có sinh ra từ Tiểu Thế Giới của Tu La Điện bên trong thành Lưu Tô của Địa Tiên giới, người nắm giữ có thể hấp thu lực lượng của Du hồn trong Tu La Điện, cấp tốc tăng cao tu vi, đối với tính cách của người nắm giữ, có tác dụng phụ nhất định.

“Hấp thu lực lượng của Du hồn?!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, nhớ tới tu vi trước đó của Triệu Tử Minh tựa hồ tăng lên không ít, trong nháy mắt giật mình, rốt cuộc hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

“Nghĩ không ra Triệu Tử Minh vậy mà dựa vào cái Tu La Thạch này để đi đường tắt, tuy thực lực tăng lên tương đối nhanh, nhưng cuối cùng vẫn không phải là dựa vào tu luyện thật sự mà đến, căn cơ tất nhiên bất ổn, lâu dài đến xem, cũng không phải là chuyện gì tốt a.”

Lâm Hải đối với chuyện Triệu Tử Minh áp dụng loại Bàng Môn Tà Đạo này đến để tăng cao tu vi, rất là xem thường, thực lực dựa vào hấp thu tu vi của Du hồn mà được đến, cuối cùng vẫn không phải của mình, chỉ sợ đến lúc cửa tâm ma này, liền vô pháp thông qua.

Huống chi, bên trong nói rõ cũng đã nói cái Tu La Thạch này, sẽ đối với tính cách của người nắm giữ, có tác dụng phụ nhất định, đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì.

“Cũng không biết Triệu Tử Minh có biết rõ, làm như vậy là có nguy hại hay không?”

Tu La Thạch có tác dụng phụ, là tin tức nhắc nhở trong đầu Lâm Hải, nhưng Triệu Tử Minh lại không có chức năng này, gã chưa hẳn đã biết rõ, loại phương thức tăng cao tu vi này, sẽ có hiệu quả bất lợi.

“Quản chi nó, Triệu Tử Minh là địch không phải bạn, ca ca cũng không có nghĩa vụ, qua đề tỉnh chuyện này với gã.”

Lâm Hải nhún nhún vai, đem cái Tu La Thạch vứt bỏ này, ném qua một bên, sau đó cất bước đi tới.

“A, đây không phải là Đông Phương Dã cùng Lạc Băng à, giống như đang tranh đấu cùng người.”

Lâm Hải mới ra ngoài, liền từ xa xa nhìn thấy ba đạo nhân ảnh, đang kịch liệt đánh nhau, mà hai người trong đó, Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra, chính là Đông Phương Dã cùng Lạc Băng.

“Cái kia, là Hứa Thiên Chinh!”

Mà người giao thủ cùng Đông Phương Dã và Lạc Băng, Lâm Hải trong nháy mắt cũng nhận ra, trong mắt không khỏi lóe lên hàn mang.

Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, tuy cũng là thiên tài khó được, thiên phú chưa hẳn yếu hơn Hứa Thiên Chinh, nhưng tu vi cảnh giới của bọn họ chỉ là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, so với Hứa Thiên Chinh là Nguyên Anh kỳ, vẫn là kém hơn không ít.

Tuy giờ phút này là hai người liên thủ song chiến với Hứa Thiên Chinh, nhưng vẫn chỉ là có sức lực chống đỡ, không hề có lực đánh trả, tuyệt đối là ở vào hạ phong, hiểm tượng hoàn sinh, căn bản không phải là đối thủ của Hứa Thiên Chinh.

“Bọn họ như thế nào lại đánh nhau, đi qua nhìn một chút!”

Đông Phương Dã và Lạc Băng, cùng Lâm Hải mặc dù không có thâm giao, nhưng ở giữa các bên cũng coi nhau là bạn tốt, Lâm Hải đã gặp, liền không có đạo lý không giúp đỡ.

Sưu!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang, hướng phía trước xông lại.

“Hứa Thiên Chinh, hai người chúng ta cùng ngươi không oán không cừu, ngươi vì sao muốn hùng hổ dọa người!” Cách xa xa, Lâm Hải liền nghe được tiếng rống giận dữ của Lạc Băng.

“Hừ, ngươi không cảm thấy lời này của ngươi, hỏi có chút ấu trĩ sao?” Hứa Thiên Chinh cười lạnh một tiếng, một bên đem một đao mà Đông Phương Dã bổ tới phất tay đánh lui, một bên đem Lạc Băng bức đến liên tục rút lui.

“Giao ra ấn ký của các ngươi, ta niệm tình phân thượng hai người các ngươi tu vi không dễ, có thể tha cho các ngươi, nếu thật sự không biết tốt xấu, thì cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!”

“Vọng tưởng, xem đao!”

Trên mặt Đông Phương Dã hiện vẻ giận dữ, quát lạnh một tiếng, một đường đao mang kinh thiên, hướng phía Hứa Thiên Chinh bổ xuống dưới, lưỡi đao sắc bén, phảng phất như đem không gian cũng cắt đứt, kình phong kêu khóc, uy mãnh đáng sợ.

Dù Hứa Thiên Chinh cao hơn Đông Phương Dã một cảnh giới, khi đối mặt với một đao kia, cũng là hơi biến sắc mặt, trong lúc vội vàng liền rút về một chưởng đang công kích Lạc Băng, bỗng nhiên đổi thành một quyền, mang theo cương khí không gì không phá, đánh tới một đao của Đông Phương Dã.

Oanh!

Một quyền của Hứa Thiên Chinh nặng tựa nghìn cân, trực tiếp đem một đao không gì không phá của Đông Phương Dã, chấn động đến bắn lên rất cao, thân hình liên tiếp lui về phía sau, đao cũng kém chút không cầm nổi, cơ hồ tuột tay mà bay.

Mà thân thể Hứa Thiên Chinh cũng là lay động một trận, trên mặt nhất thời lộ ra thần sắc nổi giận, ánh mắt lạnh xuống tới.

Lúc trước khi gã phát hiện Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, liên thủ săn giết Du hồn có ba khỏa ấn ký, phối hợp ăn ý, hiệu suất cực kỳ cao, chỉ chốc lát đỉnh đầu hai người liền có không ít ấn ký màu vàng, nhất thời sinh lòng tham niệm, chuẩn bị cướp đoạt của hai người.

Lúc đầu coi là, tu vi của Đông Phương Dã cùng Lạc Băng đều là Kim Đan kỳ, lấy thực lực Nguyên Anh cảnh của gã, đối phó với hai người Đông Phương Dã, tất nhiên là nhẹ nhõm nghiền ép, không cần tốn nhiều sức.

Thế nhưng cái này vừa động thủ, lại làm cho Hứa Thiên Chinh giật nảy cả mình, tuy hai người không phải là đối thủ của gã, nhưng lại cực kỳ ương ngạnh, muốn nhẹ nhõm đem hai người này cầm xuống, thật đúng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhất là đao trong tay Đông Phương Dã, mỗi lần bổ ra đều mang theo một cỗ khí thế không gì không phá, để gã đường đường là Nguyên Anh cảnh cũng cảm thấy kinh hãi không thôi, nhất định phải xuất ra đầy đủ tinh lực để ứng đối.

Một tới hai đi, sự tình lúc đầu coi là hạ bút thành văn, nghĩ không ra vậy mà trì hoãn đến lâu như vậy, Hứa Thiên Chinh càng nghĩ càng giận, cuối cùng không có kiên nhẫn, chuẩn bị hạ sát thủ.

“Ta lại hỏi các ngươi lần cuối, ấn ký trên đỉnh đầu, đến cùng là giao hay là không giao!”

“Phi, vọng tưởng, trừ phi ngươi giết hai chúng ta!” Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, mặt mũi tràn đầy giận dữ, mang theo thần sắc bất khuất, trăm miệng một lời quát lớn nói.

“Hừ, thứ đồ không biết sống chết, thật coi ta không dám giết các ngươi sao?!” Hứa Thiên Chinh nói xong, trong hai mắt bùng lên tinh mang, một cỗ khí tức vô cùng cường đại, trong nháy mắt phát ra, uy áp khủng bố rơi vào trên thân Đông Phương Dã cùng

Lạc Băng, đem đường lui của hai người, hoàn toàn phong kín!

Đông Phương Dã cùng Lạc Băng kinh hãi biến sắc, lại lẫm nhiên không sợ, khí tức trên thân trong nháy mắt cũng nở rộ, tay cầm binh khí, không sờn lòng, dù biết rõ không địch lại, cũng chuẩn bị cùng Hứa Thiên Chinh chống lại đến cùng.

“Cái này là các ngươi tự tìm, ta hiện tại, liền giết các ngươi!” Sắc mặt Hứa Thiên Chinh âm trầm, quát lớn một tiếng, nhưng vừa muốn động thủ, đột nhiên một đường thanh âm lạnh như băng, tại phía sau gã đạm mạc vang lên.

“Có gan, ngươi thử động đến bọn họ một chút!”

Chương 1551: Hiện tại, ca dạy ngươi làm người!

“Lâm Hải?!”

Đông Phương Dã cùng Lạc Băng theo tiếng kêu nhìn lại, tâm tình vốn đã chìm vào đáy cốc, trong nháy mắt liền kích động sôi trào lên, liền cả Đông Phương Dã luôn luôn trầm mặc ít nói, trong mắt cũng đều hiện lên vẻ vui mừng.

Lâm Hải vừa xuất hiện, bọn họ liền có thể cứu.

Trước đó sau khảo nghiệm của Cửu Huyền Trụ, Lâm Hải thế nhưng là cùng cũng giao thủ qua Triệu Tử Minh và Triển Thông, cuối cùng cũng không phân thắng bại, bây giờ có Lâm Hải tại, Hứa Thiên Chinh muốn giết người đoạt ấn ký, xem ra là chuyện không thể nào.

Mà Lâm Hải thì là một mặt đạm mạc, chắp hai tay sau lưng đi đến trước người Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, đem hai bọn họ ngăn ở phía sau, sau đó nhíu lông mày lại, lạnh lùng nhìn về phía Hứa Thiên Chinh.

Hứa Thiên Chinh thấy là Lâm Hải, nhất thời nhướn mày, thực lực Lâm Hải gã là rõ ràng, nếu Lâm Hải xuất thủ ngăn cản, chính mình hôm nay muốn cướp đoạt Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, chỉ sợ thật không có hy vọng.

Nhưng, gã đã tại trên thân Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, trì hoãn thời gian không ngắn, nếu như cuối cùng một điểm thu hoạch cũng không có, gã thật là có chút không cam tâm, huống chi Lâm Hải nói một câu liền để gã từ bỏ, cái này nếu là truyền đi, người khác còn tưởng rằng gã sợ Lâm Hải, vậy mặt mũi của gã liền để nơi nào?

Nghĩ đến chỗ này, Hứa Thiên Chinh không khỏi lạnh lùng hừ một cái, sắc mặt cao ngạo, ở trên cao nhìn xuống liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Lâm Hải, ngươi muốn xen vào việc của người khác sao?”

Lâm Hải nhấc trợn mắt, một bộ dáng dương dương, mở miệng nói.

“Ngươi đoạt của người khác ta mặc kệ, nhưng Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, là bằng hữu ta, nếu ngươi muốn động thủ với bọn họ, trước qua cửa ải của ta đã!”

Hứa Thiên Chinh nghe được, đôi mày nhất thời dựng thẳng lên, trên mặt lạnh lùng như băng, nhìn Lâm Hải âm trầm như nước.

“Vì hai người bọn họ, ngươi lại không tiếc muốn đối nghịch cùng ta?”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, khinh thường cười cười, sau đó ánh mắt lẫm liệt, sắc mặt đột nhiên lạnh xuống tới.

“Hứa Thiên Chinh, ta không có thời gian nói nhảm cùng ngươi, hiện tại cho ngươi hai lựa chọn, nếu ngươi không tự mình xéo đi, thì ta sẽ động thủ đánh tới khi ngươi xéo đi!”

"Ngươi muốn chết!" Lời nói của Lâm Hải, nhất thời chọc giận Hứa Thiên Chinh, một cỗ khí tức vô cùng cuồng bạo, trong nháy mắt từ bên trên thân thể Hứa Thiên Chinh phát ra, uy áp khủng bố thẳng hướng Lâm Hải áp bách mà đến, bên trong không gian nhất thời nổi lên một mảnh gợn sóng, phảng phất như thủy triều lăn lộn, trận gió mãnh liệt như là nước làm vỡ đê, trùng kích tại trên thân Lâm Hải.

Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, một cỗ chân khí trong nháy mắt ngưng tụ bên ngoài thân, hình thành sóng ánh sáng vô hình, đem uy áp của Hứa Thiên Chinh cản ở bên ngoài, đồng thời trong lòng kinh ngạc một trận.

"Cái Hứa Thiên Chinh này, lại có thực lực này!"

Lâm Hải lúc này mới phát hiện, công pháp tu hành của Hứa Thiên Chinh mạnh mẽ bá đạo, nếu bàn về lực công kích, chỉ sợ so với với Triệu Tử Minh cùng Khổng Thế Anh, đều muốn dũng vũ hơn mấy phần, nghĩ không ra vậy mà ẩn tàng sâu như thế, nếu không có chuyện hôm nay, Lâm Hải chỉ sợ thật là có chút đánh giá thấp gã.

Mà Đông Phương Dã cùng Lạc Băng ở sau lưng Lâm Hải, trong lòng càng là kinh hãi không thôi, thế mới biết chênh lệch ở giữa bọn họ cùng Hứa Thiên Chinh, đến tột cùng là lớn đến mức nào, trước đó Hứa Thiên Chinh giao thủ cùng hai người bọn họ, nguyên lai căn bản là chưa xuất toàn lực a.

Cùng lúc đó, trong lòng hai người cũng bắt đầu lo lắng vì Lâm Hải, Hứa Thiên Chinh so với dự đoán của bọn họ phải cường đại hơn nhiều, cũng không biết Lâm Hải có thể ngăn cản được hay không, nếu Lâm Hải không phải là đối thủ của Hứa Thiên Chinh, vậy coi như là đem Lâm Hải cũng hại a.

Vừa nghĩ tới chỗ này, hai người Đông Phương Dã cùng Lạc Băng liếc mắt lẫn nhau một cái, sau đó cùng một lượt bước lên trước một bước, đứng sóng vai cùng Lâm Hải, mang theo một cỗ ngữ khí thà chết chứ không chịu khuất phục, kiên quyết mở miệng.

“Lâm Hải, chúng ta cùng một chỗ đối phó gã!”

Lâm Hải sững sờ, sau đó trong lòng bật cười, chỉ là một cái Hứa Thiên Chinh mà thôi, tuy thực lực có chút ra ngoài dự kiến, nhưng cũng chỉ thế thôi, Lâm Hải căn bản còn chưa để ở trong lòng, nào còn cần liên thủ cùng bọn họ.

Bất quá, nhìn thấy Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, tại loại tình cảnh trước mắt này cũng không có lùi bước, mà chính là chủ động đứng ra cùng nhau đối mặt với mình, trong lòng Lâm Hải vẫn là âm thầm gật đầu, hai người kia xem như người có thể kết giao.

“Các ngươi đều lui ra phía sau đi, chỉ là Hứa Thiên Chinh, ta phất tay có thể diệt, không cần các ngươi động thủ!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, đạm mạc mở miệng nói.

“Ách...” Đông Phương Dã cùng Lạc Băng khẽ giật mình, sau đó có chút chấn kinh nhìn Lâm Hải, tựa hồ có chút không thể tin được, nhưng nhìn thấy Lâm Hải đưa tới ánh mắt vô cùng tự tin, hai người hít sâu một hơi, nặng nề gật gật đầu, lui qua một bên, lựa chọn tin tưởng Lâm Hải.

Đồng thời, nội tâm cũng làm ra quyết định, sau đó Lâm Hải một khi gặp nguy hiểm, bọn họ coi như liều cái không cần tính mạng, cũng phải đem Lâm Hải cứu, tuyệt không thể để Lâm Hải bởi vì cứu bọn họ, mà đem chính mình góp đi vào.

“Lâm Hải, Hứa Thiên Chinh ta đã gặp qua cuồng, nhưng chưa từng thấy qua kẻ cuồng như ngươi!” Hứa Thiên Chinh bị Lâm Hải nói một câu phất tay có thể diệt, tức đến giận quá mà cười, một mặt miệt thị nhìn Lâm Hải, nặng nề gật gật đầu.

Lâm Hải thì là ngẩng đầu, đạm mạc liếc nhìn Hứa Thiên Chinh một chút, ngạo nghễ mở miệng.

“Ta cuồng, đó là do ta có tư bản để cuồng!”

“Nếu ngươi không phục, hiện tại liền thả ngựa tới, nhìn ta vài phút dạy ngươi làm người!”

“Ha ha, Lâm Hải, nói xong, thật con mẹ nó bá khí!” Lâm Hải vừa nói xong, Lạc Băng ở sau lưng nhất thời cười lớn một tiếng, hả giận nói không nên lời, tựa hồ bị lời nói khoa trương của Lâm Hải cảm nhiễm, trong nháy mắt dấy lên đấu chí.

Liền cả Đông Phương Dã, trong lòng cũng một trận nhiệt huyết sôi trào, vài phút dạy ngươi làm người, lời nói của Lâm Hải tuy không có chỗ đặc biết gì, nhưng để cho người ta nghe như thế nào, chính là sảng khoái như vậy đâu!

Hứa Thiên Chinh ở đối diện nghe nói như thế, sắc mặt liền trở nên cực kỳ khó coi, tâm tình phẫn nộ khiến cho hai mắt của gã bắn ra quang mang cuồng bạo, trên mặt nổi gân xanh, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, một cỗ sát khí thình thịch mà lên!

“Dạy ta làm người? Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi dạy ta làm người thế nào!”

Nói đến nước này, đã không tất yếu tiếp tục nói nữa, Hứa Thiên Chinh hét lớn một tiếng, quả đấm to đột nhiên vung lên, như là một thanh thiết chùy, hướng thẳng vào mặt Lâm Hải liền đập tới.

Oanh! Hứa Thiên Chinh quyền ra như gió, nhanh như thiểm điện, cương phong trên nắm tay tàn phá bừa bãi, ẩn ẩn lấp lóe một tầng hào quang màu vàng đất, giữa không trung vậy mà xuất hiện vô số hư ảnh cự thạch cùng núi cao, phảng phất như Thiên Tháp Địa Hãm, đem không khí tựa hồ cũng chặn đánh, lôi ra một đầu khí lãng thật dài, giống như lưu tinh trụy lạc, chớp mắt liền đến trước mặt Lâm Hải.

“Tới tốt!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, dưới chân bước đi thoăn thoát, thi triển thân pháp cấp tốc hướng phía sau bay ngược, đồng thời cánh tay phải bỗng nhiên nâng lên cao cao, nhất thời ở giữa cánh tay tiếng sấm giao hòa, hồ quang điện nhảy lên vọt, một cỗ cuồng phong vô hình, bao phủ khắp nơi, trong nháy mắt hình thành một cơn lốc xoáy cực lớn, tàn phá bừa bãi bạo cuồng!

Mà đúng lúc này, cánh tay Lâm Hải, đột nhiên lăng không vung lên, nhất thời một cái chưởng ấn cực lớn xuất hiện tại giữa không trung, hướng phía quyền đầu của Hứa Thiên Chinh, bẻ gãy nghiền nát nghênh đón.

“Phong Lôi Chưởng Pháp!”

Oanh!

Quyền chưởng tương giao, kịch liệt đụng vào nhau, giữa không trung nhất thời khí lãng lăn lộn, như là biển động, cả phiến thiên địa cũng bị khí mang cuồng bạo tàn phá bừa bãi, tràn ngập khắp nơi, để cho người ta nhìn không thấy vật, ẩn ẩn chỉ thấy một chưởng một quyền, đình chỉ tại giữa không trung, tiến hành đối kháng kịch liệt.

“Hát!”

Hai mắt Hứa Thiên Chinh huyết hồng, gắt gao nhìn chằm chằm vào một quyền bị Lâm Hải ngăn trở, trong lòng quả thực chấn kinh tột đỉnh, trong miệng hét lớn một tiếng, lần nữa thôi động chân khí, muốn đem một chưởng này của Lâm Hải phá hủy.

Nhưng mà, Lâm Hải đối diện lại là đứng chắp tay, mang trên mặt nụ cười phong đạm khinh vân, đối mặt với công kích đem hết toàn lực của Hứa Thiên Chinh, lại có vẻ cực kỳ dễ dàng, giống như lão hủ đùa giỡn một đứa nhỏ.

“Điều đó không có khả năng!”

Trong lòng Hứa Thiên Chinh phát ra một tiếng tiếng rống sợ hãi, trơ mắt nhìn một kích toàn lực của chính mình, bị Lâm Hải không cần tốn nhiều sức tiếp đón, quả thực vô pháp tiếp nhận sự thật này.

Mà lúc này đây, thanh âm đạm mạc của Lâm Hải, đột nhiên vang lên tại bên tai Hứa Thiên Chinh.

“Xem kỹ, hiện tại, ca dạy ngươi làm người!”

Chương 1552: Tương lai của ta, gã nhất định chỉ có thể nhìn lên!

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, chưởng ấn Phong Lôi trên đỉnh đầu, nhất thời lần nữa bộc phát ra lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, so với trước đó tựa hồ lớn mạnh hơn gấp đôi không ngừng, tiếng gió hú sấm rền giữa không trung, khí lãng tàn phá bừa bãi, lực áp bách cực lớn, trực tiếp đem một quyền của Hứa Thiên Chinh, ầm vang đập thành phấn vụn!

Oanh!

Chưởng ấn của Lâm Hải, lại không còn cách trở, giống như một tòa sơn phong Lôi Đình cực lớn, hướng phía đỉnh đầu Hứa Thiên Chinh thẳng tắp rơi xuống, mang theo một cỗ cương phong kình bạo, đem thân thể Hứa Thiên Chinh ép tới cũng khẽ run lên, xương cốt toàn thân khanh khách rung động, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi cùng kinh ngạc.

“Không!”

Hứa Thiên Chinh nhất thời phát ra một tiếng rống giận sợ hãi, trong lòng dâng lên không cam lòng thật sâu, chưa bao giờ nghĩ tới chính mình vậy mà lại thua thảm ở bên trong tay Lâm Hải như vậy, hơn nữa liền cả sinh mệnh cũng nhận uy hiếp.

“Ta chết, ngươi cũng đừng hòng còn sống!”

Trong mắt Hứa Thiên Chinh lóe lên một đường quang mang ngoan lệ, nhất thời đem một vật nắm thật chặt tại trong lòng bàn tay, trong lòng dâng lên suy nghĩ đồng quy vu tận cùng Lâm Hải.

Ông!

Nhưng tại lúc chưởng ấn Phong Lôi cực lớn của Lâm Hải, sắp rơi vào đỉnh đầu của Hứa Thiên Chinh, đột nhiên lại không có dấu hiệu nào mà tiêu thất vào hư không, hóa thành điểm điểm trơ trụi, tiêu tán trong không khí, thiên địa trong nháy mắt khôi phục hoàn toàn yên tĩnh.

“Ừm? Chuyện gì xảy ra?”

Hứa Thiên Chinh đang chuẩn bị liều mạng bỗng nhiên sững sờ, mắt lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng nghi hoặc không hiểu.

Mà lúc này đây, thanh âm đạm mạc của Lâm Hải, vang lên lần nữa.

“Xem ở trên mặt mũi của phụ thân ngươi, hôm nay tha cho ngươi một mệnh, nếu là còn dám cướp đoạt bằng hữu của ta, Lâm Hải ta tuyệt không tha cho ngươi!”

“Còn chưa cút!!!”

Lâm Hải mang theo tiếng quát mắng khinh thường nhàn nhạt, nghe được vào bên trong lỗ tai của Hứa Thiên Chinh, để trong lòng Hứa Thiên Chinh bốc lên lửa giận, dâng lên cảm giác nhục nhã thật sâu, gã tại thành Lưu Tô cũng là thiên tài tuyệt thế nổi danh, luôn luôn tâm cao khí ngạo, lại là con của Thành chủ, khi nào nhận qua ủy khuất cùng miệt thị bực này.

Nhưng rất nhanh, Hứa Thiên Chinh chôn phía dưới thật sâu, song quyền nắm chặt, phẫn nộ đến mức móng tay cơ hồ đều đâm sâu vào bên trong thịt, trên mặt nổi gân xanh, bắp thịt cũng đang run nhè nhẹ, lửa giận cùng không cam lòng trong lòng, cơ hồ thiêu đốt lồng ngực của gã.

“Nghĩ không ra, Hứa Thiên Chinh ta hôm nay vậy mà phải dựa vào danh vọng của phụ thân, mới có thể lay lắt giữ được mạng sống, thật là vô cùng nhục nhã!!!”

Phí khí lực thật lớn, Hứa Thiên Chinh mới đưa phẫn uất trong lòng chôn xuống thật sâu, chậm rãi ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Lâm Hải, hôm nay Hứa Thiên Chinh ta bại, nhưng sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ chiến thắng ngươi!”

Lâm Hải nghiêng mắt liếc nhìn Hứa Thiên Chinh một chút, sau đó cười nhạt một tiếng, lộ ra biểu lộ nghiền ngẫm.

“Tốt, nếu quả thật có một ngày này, ta chờ ngươi!”

“Hừ, cáo từ!” Hứa Thiên Chinh lại sâu sắc liếc nhìn Lâm Hải một chút, mới không để lại dấu vết đem vật trong tay thu hồi, sau đó liền ôm quyền, lên xuống mấy cái lại nhẹ lướt đi.

“Lâm Hải, làm sao lại thả gã đi?”

Hứa Thiên Chinh vừa đi, Lạc Băng nhất thời đi tới, nhíu mày, có chút lo lắng nói nói.

Thả hổ về rừng, chính là tối kỵ, huống chi là loại thiên tài tuyệt thế như Hứa Thiên Chinh này, hôm nay thù đã kết xuống, một khi thả gã rời đi, nói không chừng ngày nào đó liền sẽ trở thành hậu hoạn vô cùng, ấn theo lý thì Lâm Hải phải hiểu đạo lý này a.

Lâm Hải nghe được, thì là cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng nện cho một quyền Lạc Băng.

“Thế nào, lo lắng ngày sau gã sẽ báo thù ta à?”

“Ngươi còn biết rõ a!” Lạc Băng liếc trắng Lâm Hải một chút, cả cái này cũng không hiểu sao?

Liền cả Đông Phương Dã, cũng hướng phía Lâm Hải quăng tới ánh mắt nghi ngờ, không biết Lâm Hải vì sao không giết Hứa Thiên Chinh, chấm dứt hậu hoạn, những người tu hành bọn họ này, cũng đều không phải là cái người nhân từ nương tay gì, nếu không căn bản đã không đi tới ngày hôm nay, nói không chừng đã sớm chết.

Ví dụ đối đãi với địch nhân nếu bởi vì thiện tâm nhất thời, không thể chém tận giết tuyệt, cuối cùng lật thuyền trong mương, bị địch nhân phản sát, tại giới Tu Hành thế nhưng là chỗ nào cũng có.

Lâm Hải đối mặt với quan tâm của Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, trong lòng ấm áp một trận, sau đó tràn ngập tự tin cười một tiếng.

“Yên tâm đi, ta đã thả gã, liền không sợ gã trả thù, bởi vì...”

Ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên run lên, một đường quang mang nhiếp nhân tâm phách bắn ra, mang theo khí thế cường đại bễ nghễ thiên hạ, chậm rãi mở miệng.

“Tương lai của Lâm Hải ta, Hứa Thiên Chinh gã, nhất định chỉ có thể ngưỡng vọng!” Lời nói của Lâm Hải, để Đông Phương Dã cùng Lạc Băng khẽ giật mình, sau đó đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, nhất thời tại trong giọng nói Lâm Hải, cảm thấy một cỗ bá khí cường đại, đó là một loại tự tin siêu nhiên, loại tự tin này phảng phất đến từ linh hồn, để cho người ta từ sâu trong nội tâm, cảm giác đây không phải là một loại cuồng vọng, càng giống là một loại tuyên cáo!

Đồng thời, Đông Phương Dã cùng Lạc Băng khi đối mặt với Lâm Hải, đột nhiên sinh ra một tia cảm giác tự ti mặc cảm, trong lòng không khỏi một trận cười khổ.

“Hứa Thiên Chinh đối với tương lai của Lâm Hải chỉ có thể nhìn lên, vậy chúng ta, có phải cũng sẽ giống như thế hay không?.”

Trong lúc nhất thời, hai cái thiên tài tuyệt thế uy danh truyền xa, người người ngưỡng vọng tại trong tám trấn phía Nam thành Lưu Tô này, lần thứ nhất cảm giác được, chính mình là nhỏ bé như vậy, thiên phú và thực lực mà bản thân một mực vẫn lấy làm kiêu ngạo, tại trước mặt Lâm Hải, tựa hồ căn bản chính là chuyện cười, không đáng giá nhắc tới.

“Hai cái các ngươi không cần nhụt chí, lấy thiên phú của các ngươi, coi như có không theo kịp Lâm Hải ta, nhưng phiến thiên địa này, cuối cùng sẽ có một chỗ cho các ngươi cắm dùi!”

Thấy Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, tựa hồ bị đả kích, trong lòng Lâm Hải giật mình, vội vàng nói nói, nếu như bởi vậy để cho hai người kia sinh ra tâm ma, đem mình biến thành một cái hào rộng không thể vượt qua ở trong lòng bọn họ, đối với tu luyện của hai người kia mà nói, cũng tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì a.

Đông Phương Dã cùng Lạc Băng đều là người thiên phú dị bẩm, thông minh tuyệt đỉnh, nghe được lời nói của Lâm Hải, đột nhiên bừng tỉnh, cái trán nhất thời che kín mồ hôi lạnh.

“Nguy hiểm thật, kém chút đã đả kích đến ta!” Đông Phương Dã hít sâu một hơi, trong lòng hoảng sợ một trận.

“Đều tại ngươi, kết thúc khảo nghiệm ở bên trong này, tiểu tử ngươi phải mời ăn cơm!” Lạc Băng thì là tức giận trừng Lâm Hải một mắt, phẫn nộ nói nói.

“Ha ha, tốt tốt tốt, ta mời, đến lúc đó để cho các ngươi nếm thử tay nghề của ta, cam đoan để cho các ngươi hài lòng!” Nhắc đến ăn cơm, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong lòng đã có một cái ý nghĩ.

“Cái này còn tạm được!”

Ba người nhất thời cười to một trận, khoảng cách giữa nhau, bất tri bất giác lại tăng tiến không ít.

“Đúng, Lâm Hải, ngươi chuẩn bị tiếp tục tại khu vực ba khỏa ấn ký sao?” Sau khi nói chuyện phiếm, Lạc Băng đột nhiên hướng phía Lâm Hải hỏi nói, “Nếu như tại mà nói, không bằng chúng ta cùng một chỗ hành động, thực lực của ngươi mạnh, hai ta cần phải không chút khách khí chiếm tiện nghi của ngươi, ha ha ha!”

“Này chỉ sợ làm ngươi thất vọng!” Lâm Hải mỉm cười, nhún nhún vai, bất đắc dĩ nói nói.

“A?” Lạc Băng cùng Đông Phương Dã đồng thời sững sờ, “Vậy ý của ngươi là?”

Lâm Hải thu lại mặt cười, trong ánh mắt lóe lên một đạo tinh mang, ngưng trọng nhìn hai người nói nói.

“Ta muốn lại tiến vào chỗ sâu, qua khu vực Du hồn có bốn khỏa ấn ký hoạt động, qua lịch luyện một chút!”

“Khu vực hoạt động của Du hồn có bốn khỏa ấn ký?” Lâm Hải nói vừa xong, Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, nhất thời há to mồm, một mặt chấn kinh.

“Đậu phộng, ngưu bức!” Sững sờ hơn nửa ngày, Lạc Băng mới hướng phía Lâm Hải dựng thẳng cái ngón tay cái.

“Thế nào, có muốn đi chung hay không?” Lâm Hải cười nói nói.

Lạc Băng trực tiếp cho Lâm Hải một cái liếc mắt, tức giận nói nói.

“Ngươi đừng đùa, ngươi là biến thái, chúng ta cũng không phải, qua trêu chọc Du hồn có bốn khỏa ấn ký. Đây không phải là tìm đường chết sao?”

“Được, không có cách nào đùa với ngươi, ngươi nên làm gì thì đi thôi, nhìn thấy ngươi chúng ta liền bị đả kích!” Lạc Băng cùng Đông Phương Dã trực tiếp bắt đầu xua đuổi Lâm Hải.

Lâm Hải thì là bất đắc dĩ lắc đầu, cũng biết lấy thực lực của Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, đi đối phó với Du hồn có bốn khỏa ấn ký, căn bản cũng không hiện thực.

“Này chính các ngươi cẩn thận!”

Lạc Băng cùng Đông Phương Dã cũng thu hồi nụ cười, hướng phía Lâm Hải chân thành gật gật đầu.

“Lâm Hải, ngươi cũng cẩn thận!”

“Cáo từ!” Song phương ôm quyền với nhau một cái, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, biến mất tại giữa tầm mắt của hai người.

Chương 1553: Gánh nặng đường xa

Lâm Hải một đường rình rập, trên đường lại gặp được mười mấy con Du hồn có ba khỏa ấn ký du đãng, tự nhiên cực kỳ dễ dàng săn giết, đỉnh đầu lần nữa thêm ra mấy chục khỏa ấn ký màu vàng.

“Thực lực của những Du hồn có ba khỏa ấn ký này, tuy thực lực tương xứng cùng người tu hành Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng một mặt không có đạo hạnh, một phương diện khác là bên trên trí lực cũng có khiếm khuyết, cùng người tu hành Nguyên Anh sơ kỳ chính thức, còn là có chút chênh lệch.”

Đi qua săn giết trước đó, Lâm Hải đối với mấy cái Du hồn này cũng có cái hiểu biết đại khái, tổng thể mà nói so với nhân loại hoặc yêu thú có cùng tu vi cảnh giới, thì dễ đối phó nhiều.

“Cũng không biết Du hồn có bốn khỏa ấn ký, có phải cũng là như thế hay không, ấn theo quy luật đến xem, tu vi cảnh giới hẳn là tương đương với Nguyên Anh trung kỳ, nếu như cũng không có đạo hạnh và trí lực rất thấp, thì lại cũng không đáng để lo!”

Lâm Hải một bên suy tư, một bên vượt qua khu vực ba khỏa ấn ký, xa xa bắt đầu nhìn thấy phía trước, có mấy cái Du hồn có bốn khỏa ấn ký, đang chẳng có mục đích mà du đãng.

“Rốt cục tới chỗ!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh quang, dừng bước lại, bắt đầu xem chừng bốn phía.

“Xung quanh không có bất kỳ ai, những cái đệ tử cũ kia hẳn là đều qua săn giết Du hồn có năm khỏa ấn ký, đệ tử mới tham gia khảo nghiệm, hiếm người có thể đi đến bên trong này, cứ như vậy mình ngược lại có thể buông tay buông chân, không cần ẩn giấu thực lực.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lấy ra, chuẩn bị vận dụng Thần Binh pháp bảo, đến săn giết những Du hồn có bốn khỏa ấn ký này, đến đề cao hiệu suất.

Leng keng!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải chuẩn bị xông qua, đột nhiên Weachat vang.

“A, có người gửi tin tức?”

Lâm Hải sững sờ, nghĩ không ra thời khắc mấu chốt, lại có người phát tin tức cho mình, đưa đao sang tay trái, tay phải đem điện thoại di động lấy ra, xem xét Weachat.

“Là Thần Tài phát tới.” Lâm Hải sững sờ, vội vàng mở tin tức ra.

Thần Tài: Đại Tiên, cái Na Tra tiểu bức tử này quá khó chơi, ta là phí sức chín trâu hai hổ, mới đem y đuổi đi, thật không dễ dàng a! (phía sau là một cái biểu lộ thở dài)

“Đậu phộng, ngươi nha không đề cập tới, ca ca đều nhanh quên!” Lâm Hải không còn gì để nói, cũng đã lâu, đến bây giờ mới làm xong, Lâm Hải đột nhiên có chút hoài nghi năng lực của Thần Tài.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng nói chuyện vô dụng, thế nào, Na Tra mua ‘One Piece’ đi chưa?

Thần Tài: Này nhất định phải, phí sức lớn như vậy, không hung hăng giết y một lần, cũng có lỗi với cái tên Thần Tài của ta này! (phía sau là một cái biểu lộ đắc ý)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này nhanh nói nói, bán bao nhiêu?

Thần Tài: Trước mắt cho y lấy đi một quyển, giá tiền là một trăm đầu Cửu Cấp Thiên Long, thanh toán tiền trong vòng ba ngày!

Phốc!

Lâm Hải xem xong tin tức, kém chút phun, mẹ nó, cái đồ chơi gì, một quyển ‘One Piece’ đổi lấy một trăm đầu Thần Long.

Cái này, cái này quá con mẹ nó có giá trị!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể a, ngươi nha làm sao lừa gạt, Na Tra làm sao lại đáp ứng chứ?

Lâm Hải đột nhiên vô cùng tò mò, Thần Tài đến tột cùng làm thủ đoạn gì, mới có thể để Na Tra nỗ lực đại giới lớn như vậy, tới mua 'One Piece' a.

Liền xem như nhìn đến nghiện hơn, còn muốn biết cố sự sau đó, thì trả cái thẻ đánh bạc, cũng quá lớn đi.

Thần Tài: Hắc hắc hắc, cái này tha thứ ta không thể nói cho Đại Tiên, đây chính là tư bản để ta ngồi vững vàng ngai vàng Thần Tài đâu! (phía sau là một cái biểu lộ gian trá)

"Phi, ngươi nha!" Lâm Hải vừa mới bị treo ngược khẩu vị lên, kết quả con hàng Thần Tài này không nói, nhất thời để Lâm Hải không còn gì để nói, thầm mắng không thôi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Xem như ngươi lợi hại! Chờ sau khi Thần Long tới sổ, kịp thời cho ta biết!

Lâm Hải trước đó vừa vặn cân nhắc, sau khi rời khỏi Tu La Điện, mời Lạc Băng cùng Đông Phương Dã ăn bữa thịt rồng nướng, nếu như vận khí tốt mà nói, cũng có thể giúp bọn họ đề thăng một chút đạo hạnh, cái Thần Long này vừa vặn dùng tới.

Bất quá đáng thương cũng là Thần Long Thiên Đình, đoán chừng mỗi ngày đều muốn bị Tiểu Na Tra chặn trước cửa nhà đồ sát.

"Một bản Manga dẫn phát huyết án a!"

Lâm Hải cười khổ lắc đầu không thôi, nhưng đây cũng là sự tình không có cách nào, Thần Long tại bên trong mắt phàm nhân tuy cao quý, nhưng tại Thiên Đình, vốn chính là món ăn trong mâm của các thần tiên, chuyện này cũng không có gì thật đáng thương.

Tựa như mọi người ở nhân gian, ăn thịt heo thịt gà thịt dê thịt cá những cái ăn thịt này cũng là một cái đạo lý này, có lẽ sứ mệnh của chúng nó, liền là trở thành thực vật của nhân loại đi.

Tâm địa Lâm Hải tương đối thiện lương, chợt phát hiện loại sự tình này không thể nghĩ tiếp, một khi nghĩ liền dễ dàng sinh ra cảm xúc thương hại, cái này thuần túy là lo sợ không đâu.

“Quản chi nó, mạnh được yếu thua, chính là pháp tắc tự nhiên bên trong thiên địa, hết thảy đều là có nhân quả, người nào dám cam đoan nhất thế này heo dê bò bị người ăn, đời sau lại không phải là thực khách ăn thịt đâu?.”

Lâm Hải tựa hồ minh ngộ trong nháy mắt, lập tức phảng phất nghĩ thông suốt, trong lòng rộng mở trong sáng, đồng thời leng keng một tiếng, trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở.

Chúc mừng ngươi, đối với Đại Nhân Quả Thuật có lĩnh ngộ mới, tiến độ hoàn thành (10/100).

“Đậu phộng!” Nhìn thấy cái tin tức nhắc nhở đột nhiên xuất hiện trong đầu này, Lâm Hải nghẹn họng nhìn trân trối, con mắt lập tức liền thẳng.

Qua hơn nửa ngày, trong mắt Lâm Hải mới lộ ra một vẻ quang mang vui mừng, trong lòng kích động không thôi.

“Mẹ nó, cái Đại Nhân Quả Thuật này cũng đã bao lâu không có động tĩnh, hôm nay rốt cục lại lĩnh ngộ!”

Mặc dù Đại Nhân Quả Thuật tiến triển cực kỳ chậm chạp, nhưng Lâm Hải đối với nó vẫn là tràn ngập chờ mong, dù sao đạo hạnh mà hắn trước đó nắm giữ, như là Băng Hỏa Chi Đạo, mặc dù đã là đại viên mãn, nhưng cũng đều là đường nhỏ.

Nhưng cái Đại Nhân Quả Thuật này thì khác biệt, đây chính là một trong Ba Ngàn Đại Đạo a, có thể khám phá hết thảy nhân duyên quả báo của thế gian, vạn vật liên quan, tập được viên mãn, thậm chí có thể ngưng kết Tịnh Hỏa Liên Đài, thành tựu Lưu Ly Cổ Phật chi thân a!

“Xem ra cái Đại Nhân Quả Thuật này, là dựa vào lĩnh ngộ nội tâm, mà không phải là tu hành, cứ như vậy chỉ có thể toàn bằng cơ duyên, hoàn toàn không cách nào chưởng khống a!”

Nhìn tiến triển Đại Nhân Quả Thuật trước mắt của chính mình, trong lòng Lâm Hải cũng là một trận bất đắc dĩ, tu luyện cái Đại Đạo này cùng đường nhỏ hoàn toàn khác biệt, căn bản không phải dựa vào nỗ lực liền có thể được, có vẻ như là một loại tâm cảnh, một loại tu hành trên linh hồn, để cho người ta căn bản là không có cách nắm bắt.

“Gánh nặng đường xa a!” Lâm Hải thật sâu cảm giác được, cái Đại Đạo này thật không phải dễ tu.

“Tốt, Đại Nhân Quả Thuật muốn viên mãn, còn quá mức xa xôi, lập tức vẫn là săn giết Du hồn có bốn khỏa ấn ký thì thực tế hơn!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải xách ngược Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, hướng phía mấy cái Du hồn có bốn khỏa ấn ký trước mặt kia, liền xông qua.

“Rống!”

Còn cách xa xa, mấy cái Du hồn này liền đã phát hiện ra hành tung của Lâm Hải, lập tức rít lên một tiếng, hướng phía Lâm Hải xông lại.

“Quả nhiên so với cái ba khỏa ấn ký kia, mạnh hơn rất nhiều!”

Lâm Hải cảm nhận được khí tức cường đại đập vào mặt trên thân những Du hồn này, nhất thời trong lòng ngưng tụ, nếu chỉ đơn độc theo tu vi cảnh giới đến xem, thực lực của những này Du hồn, quả nhiên không kém gì Nguyên Anh trung kỳ.

“A, còn biết bọc đánh, xem ra trí lực cũng không thấp a!”

Rất nhanh, Lâm Hải lại có phát hiện mới, mấy cái Du hồn này thế mà chia ra mấy cái phương hướng, cũng không vội vã công kích, ngược lại đem Lâm Hải bao vây lại, phong tỏa toàn bộ đường lui của Lâm Hải.

"Có chút ý tứ!"

Lâm Hải kinh ngạc một lát, khóe miệng bỗng nhiên nhếch lên, dạng đối thủ này, mới có tính khiêu chiến nha, cùng những cái Du hồn ngu ngốc như cái xác không hồn kia chiến đấu, đối với tu hành lịch luyện căn bản là không có trợ giúp quá lớn.

Mà có trí tuệ liền không giống nhau, cái này chính là hoàn toàn tương đương với người tu hành Nguyên Anh trung kỳ nhân loại, đánh xuống một trận chiến, chí ít sẽ tích lũy được một số kinh nghiệm chiến đấu hữu dụng.

Mà lúc này đây, nhóm Du hồn rốt cục chiếm cứ vị trí có lợi, gần như đồng thời mà động, hướng phía Lâm Hải phát động công kích mãnh liệt.

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, không khỏi cười ha ha một tiếng, trong miệng hét dài một tiếng.

"Đến tốt, nhìn ca ca diệt các ngươi!"

Chương 1554: Trên đầu ngươi lục!

Sưu!

Lâm Hải nhảy lên một cái, thân hình đã tại giữa không trung, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, lóe ra quang mang màu lam băng hàn, mang theo khí thế sắc bén không gì không phá, gào thét lên rơi xuống.

"Bá Không Trảm!"

Oanh!

Đao mang dài hơn một trượng thoát thể mà ra, đao quang sáng chói, đem tất cả mấy chục mét xung quanh đều bao phủ ở trong đó, kỳ hàn băng lãnh khắc nghiệt túc sát, trong nháy mắt tràn ngập cả vùng không gian, mấy cái Du hồn có bốn khỏa ấn ký đối diện, trong nháy mắt đã bị chôn vùi tại trong ánh đao.

“Rống!” Nhất thời, vô số đường tiếng rống hoảng sợ, từ trong miệng nhóm Du hồn truyền tới, những Du hồn có bốn khỏa ấn ký này, trí lực đã không thấp, lập tức từ uy thế bên trong một đao kia của Lâm Hải, cảm giác đến uy hiếp tử vong, từng cái hoảng sợ đến sắc mặt biến đổi lớn, trong lúc hốt hoảng phát ra đạo đạo pháp thuật, bay lên trên trời, nghênh tiếp một đao sắc bén này của Lâm Hải.

Oanh!

Một tiếng vang như đông đất ầm vang vang lên, giữa không trung như là phát sinh nổ tung mãnh liệt, trong lúc nhất thời không gian run rẩy, khí lãng chập trùng, các loại sắc thái pháp thuật quang mang kích xạ, hướng bốn phía bao phủ tàn phá bừa bãi, vùng thế giới này trong chốc lát giống như bị bão quá cảnh, trở thành một mảnh hỗn độn.

Trong ánh sáng, một bóng người lấy tốc độ không gì sánh kịp, phi tốc hướng phía sau nhanh chóng thối lui, bay thẳng ra hơn trăm mét thì thân hình mới rơi xuống đất, bạch bạch bạch lại liền lùi lại mấy chục bước, mới đứng vững thân hình, cầm đao mà đứng, hướng phía trước nhìn lại.

“Du hồn có bốn khỏa ấn ký, quả nhiên lợi hại!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, khí lãng phong ba phía trước dần dần tán đi, mấy cái Du hồn có bốn khỏa ấn ký trước đó, đã biến mất không thấy gì nữa, táng thân ở dưới đao của Lâm Hải, nhưng Lâm

Hải bị mấy cái Du hồn này hợp lực công kích, cũng là khiến cho chật vật cùng cực, chân khí trực tiếp tiêu hao ba bốn thành.

Ông!

Sau một khắc, đỉnh đầu Lâm Hải lóe lên quang mang, thêm ra mười mấy khỏa ấn ký màu lục, nhất thời đỉnh đầu một mảnh xanh mơn mởn.

“Mẹ nó!”

Lâm Hải ngẩng đầu, nhìn lấy trên đỉnh đầu trôi nổi một mảnh đại thảo nguyên, tức đến kém chút phun ra ngoài một ngụm máu, cái màu sắc ấn ký Du hồn này con mẹ nó là ai thiết kế, thật con mẹ nó tổn hại a!

Bốn phía xem chừng một phen, cũng không có Du hồn hoặc những người khác xuất hiện, Lâm Hải khoanh chân ngồi xuống, trong tay xuất hiện hai khỏa Linh thạch, bắt đầu cấp tốc hấp thu linh khí, khôi phục hao tổn chân khí. Dù sao, bây giờ đã đi vào khu vực Du hồn có bốn khỏa ấn ký ẩn hiện, nếu như có khả năng lời nói, Lâm Hải cảm thấy vẫn là thời khắc bảo trì trạng thái đỉnh phong thì tốt, làm như vậy, cho dù gặp được Du hồn với quy mô lớn, coi như đánh không lại cũng có thể thành công đào tẩu, mà sẽ không hộ bởi vì chân khí không tốt, mà lật thuyền bên trong cống ngầm.

Một chút thời gian, Lâm Hải vứt xuống mấy khỏa Linh thạch vứt bỏ, tinh thần vô cùng phấn chấn đứng lên, lần nữa khôi phục trạng thái đầy đủ, hăng hái, ý chí chiến đấu sục sôi.

“Tiếp tục đi tới đi!”

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, biến mất tại chỗ, hướng phía chỗ sâu bên trong, tiếp tục tiến lên, tìm kiếm Du hồn.

“A, tình huống như thế nào?”

Rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện không hợp lý, hắn cái này đã tìm kiếm gần một canh giờ, trừ mấy cái ban đầu gặp được ra, cho tới bây giờ vậy mà không còn có gặp được một cái Du hồn nào nữa.

“Bị giết sạch?”

Trong lòng Lâm Hải toát ra cái suy nghĩ, những đệ tử cũ dẫn đội đám kia, thế nhưng là đi thẳng đến chỗ Du hồn có năm khỏa ấn ký, có phải ven đường thuận tay, đem những Du hồn có bốn khỏa ấn ký này, cũng giết hay không a.

“Móa, các ngươi ăn thịt, cũng không thể không cho người khác ăn canh a!”

Lâm Hải tuy cực độ không thích cái màu sắc ấn ký này, nhưng trong lòng vẫn là khó chịu một trận, nếu quả thật bị bọn họ giết sạch, vậy mình chẳng phải là không có để chơi sao?

“Tìm tiếp, khu vực lớn như vậy, chưa hẳn là không có cá lọt lưới.”

Lâm Hải bất đắc dĩ, bắt đầu tiếp tục tìm kiếm Du hồn có bốn khỏa ấn ký, mà cùng lúc đó, tại biên giới khu vực hoạt động của Du hồn có bốn khỏa ấn ký, giờ phút này cũng có mấy người, lần lượt tiến vào bên trong, hướng phía các phương hướng khác nhau mà đi.

“Ca, tên hỗn đản Lâm Hải kia chạy đi đâu, đoạn đường này đều không có gặp lại hắn, nếu gặp lại hắn, ta không tát chết hắn thì không được!”

Triển Hùng đi theo sau lưng Triển Thông, cũng đến khu vực có bốn khỏa ấn ký, đỉnh đầu trước đó bị Lâm Hải một đoạt quét sạch, lần nữa đã quanh quẩn không ít ấn ký đủ các loại màu sắc, cũng không biết là cướp đoạt của người khác, hay là săn giết Du hồn đoạt được.

Mà sắc mặt Triển Thông thì là âm trầm như nước, không rên một tiếng cẩn thận đi tới phía trước, nghe được lời nói của Triển Hùng, mới đột nhiên ngừng bước, bỗng nhiên quay đầu, một đôi mắt mang theo phẫn nộ, nhìn về phía Triển Hùng.

“Ca, sao, làm sao?!”

Triển Hùng bị giật mình, nhất là nhìn thấy cái ánh mắt đáng sợ kia của Triển Thông, trong lòng không khỏi thình thịch một trận, không biết mình ở chỗ nào đã chọc tới ca ca.

“Nhìn thấy Lâm Hải, ngươi muốn tát chết hắn?” Triển Thông lạnh lùng hỏi.

“Đúng, đúng a, ca ngươi không hận hắn sao?” Triển Hùng lắp bắp, co rụt cổ lại, nhát gan nói nói.

“Hừ, Lâm Hải đứng đó để cho ngươi đánh, ngươi dám tát không? Về sau ngươi hảo hảo tu luyện cho ta, đề cao bản lĩnh, so với cái gì cũng mạnh hơn, đừng suốt ngày liền chỉ biết thổi ngưu bức!”

“Ta, thổi, ta...” Triển Hùng há há miệng, nhất thời bị giáo huấn đến á khẩu không trả lời được.

“Đây không phải là còn có ngươi sao?” Một mặt khó chịu cúi đầu xuống, Triển Hùng nhỏ giọng lầm bầm nói.

“Hừ, ngươi cần dựa vào ta tới khi nào nữa!” Triển Thông vừa trừng mắt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quát lớn nói, sau đó hai mắt nhíu lại, hiện lên một tia quang mang kiêng kị.

“Huống chi, thực lực của cái Lâm Hải kia, cường đại ngoài dự liệu, liền xem như ta, nếu như không thi triển Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, muốn thắng hắn cũng khó khăn, thật đúng là một cái yêu nghiệt mạnh đến biến thái a!”

“Này ca ngươi liền thi triển Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, đem hắn giết chẳng phải là xong sao?” Triển Hùng lập tức nói nói.

“Ngươi im miệng đi!” Triển Thông tức đến kém chút một chân ngã xuống đất, cái Bá Thể Tuyệt Sát Thuật này, là có thể thi triển đơn giản như vậy à, lần trước dùng một lần tại Cửu Huyền Trụ, không có giết Lâm Hải thành công, nhưng thống khổ là sau đó của chính mình thì ai biết, chí ít cái đệ đệ ngốc này của gã, tuyệt đối không biết.

“Theo sát, phía trước đều là Du hồn có bốn khỏa ấn ký, hết thảy nghe ta phân phó, không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu không đến lúc đó ngay cả ta đều chưa hẳn đã cứu được ngươi!”

Triển Hùng nghe xong, nhất thời bị dọa đến co rụt lại cái cổ, rụt rè nói nói.

“Nguy hiểm như vậy a, nếu không chúng ta đừng đi, ngay tại chỗ này săn giết Du hồn có ba khỏa ấn ký đi.”

Phốc!

Lời nói của Triển Hùng, để dưới chân Triển Thông lảo đảo một cái, thống khổ che ngực, nhìn cái đệ đệ này của chính mình, thật muốn một bàn tay chụp chết nó.

“Du hồn có ba khỏa ấn ký, đã bị giết không sai biệt lắm, ngươi nếu muốn có được khen thưởng tốt nhất, săn giết Du hồn có bốn khỏa ấn ký, là thời cơ duy nhất!”

“Thế nhưng là, nhưng là sẽ nguy hiểm a...”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Triển Thông cảm thấy trái tim đau đớn một trận, mẹ nó, chính mình là thiếu niên anh hùng, làm sao lại có cái đệ đệ bất tranh khí như thế a?

“A!” Triển Hùng lúc này mới không dám nói lời nào, đi theo phía sau cái mông của Triển Thông, tiến vào khu vực Du hồn có bốn khỏa ấn ký.

“A, ca, bên kia có Du hồn!”

Đi chừng hơn một canh giờ, Triển Hùng chợt phát hiện phía trước một cái Du hồn lạc đàn, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ la lên một tiếng, trốn đến sau lưng Triển Thông.

Triển Thông thì là nhíu lông mày lại, gấp gáp xem chừng một phen, thấy chỉ có một cái Du hồn, lúc này mới yên lòng lại.

“Đứng tại bên trong này đừng nhúc nhích, ta qua đem nó thu thập!”

Sau mấy mươi phút, thân thể Triển Thông chật vật trở lại bên người Triển Hùng, miệng lớn thở hổn hển.

“Ca, trên đầu ngươi lục!” Triển Hùng chỉ đỉnh đầu Triển Thông, hô to một tiếng.

Phốc!

Triển Thông vốn là bị thương, cố nén không có thổ huyết, kết quả một câu của Triển Hùng, khiến Triển Thông trực tiếp không nín được, một ngụm máu liền phun ra ngoài, mắt đầy lửa giận trừng nhìn Triển Hùng, hận không thể tẩn gã một trận.

“Con mẹ nó, có biết nói chuyện hay không?”

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một bóng người xuất hiện ở phía xa, khi thấy ấn ký màu lục trên đỉnh đầu Triển Thông, trước mắt nhất thời lóe lên quang mang, mặt lộ vẻ kinh hỉ.

“Ha ha, đại thảo nguyên màu lục!”

Chương 1555: Người nào động, đều sẽ chết!

Người tới chính là Lâm Hải, Lâm Hải đã tại vùng này lắc lư rất lâu, nhưng thủy chung cũng chưa bao giờ gặp Du hồn có bốn khỏa ấn ký, phiền muộn trong lòng cũng đừng nói.

Thời khắc đi đến bên trong này, một mặt thất vọng, chợt thấy Triển Thông phía trước, đỉnh đầu nổi lơ lửng bốn khỏa ấn ký màu lục, nhất thời để Lâm Hải mừng rỡ trong lòng.

Sau khi ấn ký của Triển Thông trước đó bị Tiểu Hồng cướp sạch, lần này dứt khoát một khỏa cũng không để lại, sau khi giết chết Du hồn, đạt được ấn ký, lập tức chuyển sang cho Triển Hùng, cứ như vậy, ở giữa Triển Thông cùng Triển Hùng, cũng không cần lại đi phối hợp, để Triển Thông trước tiên đem Du hồn đánh tới gần chết, sau đó Triển Hùng đi qua bổ đao.

Bây giờ, chỉ cần Triển Thông săn giết Du hồn, sau đó lại đem ấn ký đưa cho Triển Hùng là được.

“Đem ấn ký đem đi đi!”

Triển Thông chỉ bốn khỏa ấn ký màu lục trên đỉnh đầu mình, mặt đen lên nói nói, một câu trên đầu ngươi lục vừa rồi của Triển Hùng kia, để gã cực độ khó chịu, cái ấn ký này gã một khắc cũng không muốn.

“Ha ha, ca, vậy ta liền không khách khí!”

Triển Hùng thì là đại hỉ, đưa tay chộp một cái, thôi động chân khí, đem bốn khỏa ấn ký trên đỉnh đầu Triển Thông, chuyển dời đến trên đầu mình.

“Ha ha, lần này trên đầu ta cũng lục, thật vui vẻ!”

Phốc!

Lời nói của Triển Hùng, để Triển Thông nhịn không được lại phun ra một ngụm máu, lệ rơi đầy mặt liếc nhìn Triển Hùng một chút, tức giận mở miệng.

“Đần độn, không biết nói chuyện cũng đừng nói, có được hay không!”

“Há, ta không nói.” Triển Hùng bị dọa đến co rụt lại cái cổ, vội vàng im miệng.

Triển Thông lúc này mới nhìn xung quanh một chút, cũng chưa phát hiện có Du hồn mới hoặc là người tu hành tới gần, cái này mới hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi dưới đất.

“Vừa rồi chiến đấu, khiến ta bị thụ thương, hiện tại cần vận công điều tức, ngươi hộ pháp cho ta, một khi có biến, lập tức nhắc nhở ta!”

“Há, biết rõ.” Triển Hùng gật gật đầu, chờ sau khi Triển Thông nhắm mắt lại bắt đầu vận công, lập tức trợn tròn hai cái mắt nhỏ, một mặt cảnh giác phòng bị bốn phía.

“A, đó là cái đồ vật gì?”

Cũng chính là mấy phút, Triển Hùng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy trên bầu trời có một đạo lưu quang màu vàng kim hiện lên, hướng phía bên trong gã phi tốc mà đến, nhịn không được trong lòng giật mình, mặt lộ vẻ kinh sợ.

“Tíu tíu!”

Mà đúng lúc này, đột nhiên một tiếng ưng kêu to rõ, vang vọng đất trời, sau đó một cái bóng dáng cực lớn, mang theo kình phong cương mãnh, đã đến Triển Hùng đỉnh đầu.

“Đậu phộng, là con chim đáng giận đần độn này!”

Triển Hùng bị dọa đến giật mình một cái, lập tức liền kịp phản ứng, cái này con mẹ nó không phải là yêu thú phi hành lúc trước đã đoạt đầu đầy ấn ký của ca ca gã à, làm sao âm hồn bất tán, lại con mẹ nó đến.

Ông!

Còn chưa chờ Triển Hùng kịp phản ứng, ấn ký lít nha lít nhít trên đỉnh đầu, trực tiếp bị Tiểu Hồng dùng móng vuốt cướp đi, hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt đã biến mất ở giữa chân trời.

“Bà nội ngươi, trả lại cho lão tử a!”

Triển Hùng tức đến nổi trận lôi đình, hướng phía bầu trời quát tháo một tiếng, cảm giác trái tim đều đang chảy máu.

Trước đó Triển Thông bị cướp đi, hai anh em bọn họ trên đường đi lại là cướp bóc lại là săn giết Du hồn, cơ hồ một khắc cũng không ngừng lại mới lại góp nhặt được nhiều như vậy, dễ dàng sao?

Kết quả trả lại con mẹ nó còn không che nóng hổi đâu, lại xui xẻo bị con chim này cướp đi, đây không phải là hố người sao?

“Chuyện gì xảy ra?”

Triển Thông đang vận công điều tức, nghe được động tĩnh trong nháy mắt liền bừng tỉnh, một mặt cảnh giác hướng phía Triển Hùng hỏi.

“Ca, con chim ngu vừa mới nãy lại tới, đem tất cả ấn ký của ta đều cướp đi a, chúng ta toi công bận rộn rồi.”

“Ngươi nói cái gì?!”

Triển Thông nghe vậy kinh hãi, cuống quít hướng phía đỉnh đầu Triển Hùng nhìn lại, khi thấy đỉnh đầu Triển Hùng rỗng tuếch, liền một khỏa ấn ký cũng đều không còn lại, nhất thời phốc một tiếng, lại là phun ra ngoài một ngụm máu tươi, mặt mũi tràn đầy chấn động giận dữ.

“Là ai, là ai con mẹ nó đang đối nghịch cùng ta, có bản lĩnh cút ra đây cho ta!”

Triển Thông như kẻ điên mà gầm rống, giữa không trung không ngừng quanh quẩn, phẫn nộ tràn ngập, nhưng Lâm Hải làm kẻ cầm đầu, lại đã sớm thân ở bên ngoài mấy chục dặm, căn bản là không nghe được.

“Tiểu Hồng, làm thật đẹp!”

Lâm Hải nhìn đỉnh đầu thêm ra rất nhiều ấn ký, một mặt hài lòng vỗ vỗ Tiểu Hồng.

“Hai anh em Triển Thông cùng Triển Hùng này, chỉ sợ đã đang ôm đầu khóc rống đi, cho đáng đời, người nào để bọn họ trêu chọc ca ca đâu, hừ!”

Lâm Hải đắc ý bĩu môi một cái, mang theo đầy mặt ý cười, tiếp tục tìm kiếm Du hồn có bốn khỏa ấn ký.

Thế nhưng là, Du hồn không có tìm được, Lâm Hải cũng rất nhanh tại trên một khối đất trống trải cách đó không xa, gặp được mấy cái người quen cũ.

“Triệu Tử Minh, Hứa Thiên Chinh, Đông Phương Ngọc, bọn họ làm sao tập hợp cùng một chỗ?” Lâm Hải sững sờ, thấy ba người bọn họ còn có hai cái người mà Lâm Hải không biết, đang tập hợp cùng một chỗ, giống như thương lượng cái gì đó.

Mà Lâm Hải xuất hiện, cũng khiến bọn người Triệu Tử Minh chú ý, nhất thời tất cả đều xoay đầu lại.

“Là Lâm Hải!”

Chờ sau khi thấy rõ người đi tới là Lâm Hải, bọn người Triệu Tử Minh, nhất thời lộ ra ánh mắt cảnh giác, cùng nhau mà động, chân khí trong nháy mắt bảo vệ toàn thân, làm tốt tư thái phòng bị.

"Chuyện tốt không giấu, giấu diếm không thể là chuyện tốt, mấy người các ngươi, đang tập hợp lại cùng nhau thương lượng cái gì đâu?."

Đã bị phát hiện, Lâm Hải cũng không cần thiết lại ẩn tàng, tùy tiện đi tới, hướng phía mấy người đùa giỡn nói nói.

Triệu Tử Minh hừ lạnh một tiếng, không có trả lời câu hỏi của Lâm Hải, mà chính là nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu Lâm Hải, lộ ra một nụ cười mỉa mai.

"Lâm Hải, lấy đỉnh đầu đầy ấn ký của ngươi, liền ngênh ngang xuất hiện tại trước mặt chúng ta như vậy, liền không sợ chúng ta liên thủ lại, đem ngươi đoạt sao?"

Lúc này, những người khác cũng chú ý tới số ấn ký đếm cũng không hết trên đỉnh đầu Lâm Hải này, nhất là trong đó còn có không ít màu lục, nhất thời lộ ra ánh mắt tham lam.

Mà lời nói của Triệu Tử Minh, càng làm cho bọn họ rất là ý động, tuy Lâm Hải tại bên trong khảo nghiệm của Cửu Huyền Trụ, biểu hiện ra thiên phú vượt xa người thường, cũng không phải là người dễ đối phó, nhưng không chịu nổi bọn họ nhiều người a, đồng loạt ra tay mà nói, Lâm Hải tuyệt đối chạy không thoát.

Mà Lâm Hải đối diện với ánh mắt như sói như hổ của mấy cái người này, lại là không thèm để ý chút nào, càng không có một tia gấp gáp, trên mặt thủy chung mang theo thần thái trấn tĩnh tự nhiên lạnh nhạt, tùy ý khoát khoát tay.

"Không không không, các ngươi sẽ không xuất thủ cướp ấn ký của ta.”

Lời nói của Lâm Hải nói vô cùng kiên quyết, ngược lại để mọi người nhao nhao sững sờ, Triệu Tử Minh càng là xùy cười một tiếng, mặt mũi mang theo tràn đầy khinh thường, miệt thị liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi liền khẳng định như vậy, chúng ta sẽ không đoạt của ngươi sao?”

“Đó là đương nhiên a!” Lâm Hải lẽ thẳng khí hùng nói nói.

“A?” Triệu Tử Minh càng thêm nghi hoặc, “Ngươi vì cái gì cho rằng như vậy?”

“Rất đơn giản a!” Lâm Hải một mặt bộ dáng vô tội, “Bởi vì các ngươi cũng không muốn chết a!”

Lời nói của Lâm Hải, để mọi người khẽ giật mình, sau đó nhao nhao kịp phản ứng, trong mắt không khỏi lộ ra thần sắc quái dị.

“Ha ha, ha ha ha!” Triệu Tử Minh thì là trực tiếp bị lời nói của Lâm Hải, chọc cho lên tiếng cười rộ lên, sau khi cười xong, sắc mặt bỗng nhiên phát lạnh, trong mắt lóe lên hàn mang băng lãnh.

“Lâm Hải, ngươi thật là cuồng! Ý của ngươi là, nếu chúng ta muốn cướp đoạt của ngươi mà nói, ngươi liền sẽ giết chúng ta sao?”

Ba!

Lâm Hải đột nhiên đưa tay, đánh một cái búng tay, sau đó vẻ mặt thành thật nhìn Triệu Tử Minh, nặng nề gật gật đầu.

“Thông minh, trả lời hoàn toàn chính xác!”

“Đậu phộng, cái trang bức này, thật không biết xấu hổ!”

“Hừ, hạng người cuồng vọng, thật sự là nói khoác mà không biết ngượng!”

“Nếu như mấy cái chúng ta liên thủ, chính là Nguyên Anh trung kỳ, đều chưa hẳn chiếm được xong đi, ngươi thật là dám nói, cũng không biết lấy lực lượng từ đâu tới!”

Bọn người Hứa Thiên Chinh nhao nhao khịt mũi coi thường đối với Lâm Hải, trừ Đông Phương Ngọc sắc mặt âm lãnh không nói gì ra, những người khác đối với lời nói của Lâm Hải, cảm thấy một trận khinh thường, quả thực ngưu bức thổi tới trên trời.

Lâm Hải thì là nhàn nhạt liếc bọn họ một chút, sau đó mỉm cười.

“Thế nào, đều không tin? Này tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó trong mắt hiện lên một đạo hàn mang, nhìn bọn người Triệu Tử Minh, băng lãnh mở miệng.

“Đừng trách ta không có nhắc nhở các ngươi, nếu thật dám đánh chủ ý vào ta, người nào động, đều sẽ chết!”

Chương 1556: Cái tiện nghi này ta không chiếm!

“Ha ha, ta còn thực sự không tin cái tà này!”

Triệu Tử Minh xùy cười một tiếng, sau đó mãnh liệt quát chói tai một tiếng.

“Đem hắn vây quanh!”

Sưu!

Nhất thời, mấy đạo nhân ảnh chớp động, bọn người Hứa Thiên Chinh biến mất tại chỗ, trong chốc lát đã đem Lâm Hải vây vào giữa, khí tức dày đặc phát ra, toàn thân chân khí cổ động, vận sức chờ phát động!

Lâm Hải chẳng những không hoảng hốt, ngược lại mắt lộ vẻ kinh ngạc, nhìn bọn người Hứa Thiên Chinh Đông Phương Ngọc, tràn ngập nghi hoặc.

“Các ngươi, vì sao lại nghe gã?” Lâm Hải chỉ chỉ Triệu Tử Minh, một mặt không hiểu hỏi.

“Hừ, ngươi đây liền không cần hỏi nhiều, một kẻ hấp hối sắp chết, biết rõ nhiều hơn thì có ích lợi gì?” Triệu Tử Minh cười lạnh một tiếng, sau đó bang một tiếng, đem loan đao cũng rút ra, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, khí tức băng lãnh.

“Nếu ngươi chịu chủ động đem ấn ký giao ra, ta có thể cân nhắc, tha cho ngươi một mệnh!”

Lâm Hải nghe được, thì là cười lạnh một tiếng, sắc mặt cũng trầm xuống, đạm mạc mở miệng.

“Ta vẫn là câu nói kia, người nào động, đều sẽ chết!”

“Có đúng không? Vậy ta ngược lại muốn xem xem, ngươi làm sao để cho chúng ta chết!” Nói xong, trong mắt Triệu Tử Minh lóe lên một đường quang mang bạo lệ, giận quát một tiếng.

“Lên!”

Sưu!

Nhất thời, sau lưng Lâm Hải có hai đường kình phong mãnh liệt cương mãnh đánh tới, lại là hai người mà Lâm Hải không biết kia, dẫn đầu động thủ trước, từ khí tức cường đại này đến xem, hiển nhiên cũng không phải là kẻ vớ vẩn.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!”

Oanh!

Bỗng nhiên, bên người Lâm Hải chợt hiện Lôi Trì, vô số hồ quang điện trong nháy mắt chui vào trong người của hai người kia, để thân thể bọn họ bỗng nhiên cứng đờ, lâm vào chết lặng, trên mặt nhất thời lộ ra khuôn mặt sợ hãi.

“Hát!”

Hai người kia phát ra một tiếng gầm giận dữ hoảng sợ, trong nháy mắt rung động chân khí, đem cảm giác chết lặng trong người khu trừ, khôi phục tự do, nhưng mà lại đã trễ, trong chớp nhoáng công phu này, đối với Lâm Hải mà nói, đã đầy đủ.

Phốc!

Một đường tia sáng sáng chói mắt hiện lên, hai người kia liền lên tiếng đều không thốt được một tiếng, liền bị đao quang sắc bén xoắn nát, liền cái thi thể cũng không có để lại, tan thành mây khói.

“Tê!”

Ba người Triệu Tử Minh, Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc, thấy tình cảnh này, tất cả đều là hít một hơi khí lạnh, nhìn Lâm Hải lộ ra vô cùng kinh hãi kinh sợ, quả thực không thể tin được một màn trước đó.

Ba người bọn họ, tất cả đều là người đã giao thủ qua cùng Lâm Hải, biết rõ Lâm Hải đáng sợ, bởi vậy lúc này mới không có động thủ trước tiên, cũng nghĩ chờ đến sau khi người khác xuất thủ, đem công kích của Lâm Hải hấp dẫn qua, chính mình lại bạo khởi xuất thủ, nói không chừng liền có thể một chiêu đem Lâm Hải diệt sát.

Thế nhưng bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, ba người vậy mà có mang tâm tư giống nhau, đều không có xuất thủ trước tiên, mà hai người dẫn đầu động thủ trước, lại không chịu được một kích như thế, trực tiếp bị Lâm Hải miểu sát.

Lập tức, năm người chết mất hai cái, nhất là Lôi Trì vừa rồi đột nhiên xuất hiện bên người Lâm Hải, để trong lòng bọn họ dâng lên kiêng kị cùng nghĩ mà sợ thật sâu, nếu vừa rồi bọn họ cũng xông lại, chỉ sợ cũng phải trong nháy mắt trúng chiêu, có cùng một dạng hậu quả với hai người kia đi.

Càng thêm để bọn họ chấn kinh là, vũ khí giết người của Lâm Hải là từ đâu tới, mà bây giờ tại sao lại không thấy.

Khắp nơi đều tràn đầy quỷ dị, trong lúc nhất thời tất cả ba người đều đứng chết trân tại chỗ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lâm Hải giết người xong, đỉnh đầu lần nữa thêm ra không ít ấn ký, sau đó trên mặt trêu cợt liếc nhìn ba người Triệu Tử Minh một chút, mặt mũi tràn đầy giễu cợt, xem thường mở miệng nói.

“Ta nói ba người các ngươi, là thật không giảng nghĩa khí a! Chính mình không lên, để người ta lên bên trên đi tìm cái chết. Quá con mẹ nó tổn hại, ta cũng thẹn đến hoảng thay các ngươi, phi!”

“Lâm Hải, ngươi ít tại chỗ này âm dương quái khí đi, thật coi chúng ta, giết không được ngươi sao?” Sắc mặt Triệu Tử Minh phát lạnh, vô cùng âm lãnh nói nói.

“Vậy các ngươi ngược lại là lên a, ta vừa mới nói, người nào động, đều sẽ chết! Ngươi nếu là không sợ chết, ngươi động động thử một chút a?” Lâm Hải nhếch miệng lên, mặt mũi tràn đầy xem thường, mỉa mai nói.

“Ngươi!” Trong mắt Triệu Tử Minh lóe lên hàn mang, một cơn tức giận dâng lên, trong mắt nổi lên sát cơ vô cùng.

“Hứa Thiên Chinh, Đông Phương Ngọc, chúng ta đồng loạt ra tay giết Lâm Hải, như thế nào?”

“Ta không ý kiến!” Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói nói.

“Ta đã sớm ước gì hắn chết!” Hứa Thiên Chinh càng là một mặt âm ngoan, trước đó Lâm Hải tuy tha gã không chết, nhưng đối với gã mà nói, lại là vô cùng nhục nhã.

“Tốt, ta hô một, hai, ba, chúng ta cùng một chỗ động thủ!” Triệu Tử Minh gật gật đầu, sau đó lộ ra một mặt túc sát trước đó, khí tức toàn thân trong nháy mắt tản ra, hướng phía Lâm Hải băng lãnh mở miệng.

“Một!”

“Hai!”

“Ba!”

“Lên!”

Theo một tiếng quát to của Triệu Tử Minh, nhất thời ba đạo nhân ảnh chớp liên tục, biến mất tại chỗ, sau đó hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, để Lâm Hải đã chuẩn bị chiến đấu, nhất thời mộng bức.

“Tình huống như thế nào, người đâu?”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải sững sờ, không khí run run một hồi, ba đạo nhân ảnh dần dần nổi lên, mỗi cái mang trên mặt khuôn mặt vô cùng phẫn nộ.

“Phi, hai cái các ngươi không giữ chữ tín, đây chính là nói cùng một chỗ động thủ sao?” Hứa Thiên Chinh dẫn đầu phát giận, hướng phía Triệu Tử Minh cùng Đông Phương Ngọc, gầm lên giận dữ.

“Hừ, ta liền ngờ tới hai cái các ngươi, tất sẽ không xuất thủ, quả nhiên bị ta đoán trúng!” Đông Phương Ngọc cũng là một mặt băng lãnh, mặt trầm như nước, mang theo một mặt hờn giận.

Triệu Tử Minh liền càng thêm giận không thể khiển trách, nói xong cùng một chỗ động thủ, kết quả con mẹ nó liền không có một người nghe gã, cái này mẹ nó đùa giỡn đâu?.

“Hừ, các ngươi thật sự là khiến ta thất vọng!”

Triệu Tử Minh âm lãnh nhìn chằm chằm vào Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc, một mặt phẫn hận nói nói.

“Triệu Tử Minh, ngươi ít đến, hai cái ngốc hàng đã chết phía trước, thật coi chúng ta toàn là kẻ ngu sao?”

“Muốn lợi dụng chúng ta, ngươi lại ngồi thu ngư ông chi lợi, là không thể nào!”

“Trừ phi ngươi lên trước, nếu không chúng ta sẽ không tín nhiệm ngươi!”

“Rõ ràng là các ngươi không giữ lời hứa trước, làm sao còn ỷ lại vào ta, có xấu hổ hay không!”

“Ngươi mới không cần mặt…”

…

Lâm Hải đứng ở một bên, một mặt mộng bức nhìn ba người, đột nhiên liền ầm ĩ lên, nhất thời cười khổ một trận không được.

“Mẹ nó, ý gì, không có chuyện tới ta?”

“Vậy thì thật là tốt, trước nhìn cái náo nhiệt!”

Lâm Hải một mặt dù bận vẫn ung dung, mang theo ánh mắt nghiền ngẫm, nhìn ba người lấy Triệu Tử Minh càng nhao nhao càng hung, sau cùng thậm chí cũng muốn động thủ.

“Đánh, có thể động thủ thì tận lực đừng nhúc nhích miệng!”

“Đông Phương Ngọc, chơi gã nha, uổng cho ngươi vẫn là người của Đông Phương gia tộc, có thể có chút bá lực hay không!”

“Hứa Thiên Chinh, lão tử nhà ngươi thế nhưng là Thành chủ a, ngươi cứ sợ như vậy, nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo, một câu, làm liền xong!”

“Triệu Tử Minh, tốt xấu ngươi cũng là người với kỷ lục của Triển Thông, chỉ có ngần ấy tiền đồ, liền cả hai người bọn họ cũng không hàng được, ai u, thật là mất mặt nha!”

Lâm Hải sau cùng dứt khoát ngồi dưới đất, bên trong miệng ngậm cọng cỏ, ở bên cạnh không ngừng nổi lên lửa tới.

“Ngừng, cũng dừng lại!”

Rốt cục, Triệu Tử Minh hét lớn một tiếng, làm cho ba người mặt đỏ tới mang tai đột nhiên dừng lại, sau đó một mặt giận dữ nhìn về phía Lâm Hải đang ở bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác xem náo nhiệt.

“Nhìn ta làm gì a, tiếp tục a!” Lâm Hải nhún nhún vai, đùa giỡn nói nói.

“Thôi đi, nếu chúng ta không tin lẫn nhau được, vậy liền này coi như thôi, thật sự là tiện nghi ngươi!” Triệu Tử Minh liếc nhìn Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc một chút, sau đó chỉ vào Lâm Hải, một bộ ngữ khí không cam lòng nói nói.

Lâm Hải nghe xong, lại không vui, cọ cái liền từ dưới đất nhảy dựng lên, một mặt vô tội nhìn Triệu Tử Minh, lo lắng nói nói.

“Đừng a, đừng tiện nghi ta à, ta cùng các ngươi nói a, cái tiện nghi này ta không chiếm, các ngươi không phải muốn giết ta à, nhanh lên a, nhanh lên động thủ a, đừng lo lắng a, đếm một hai ba, cùng tiến lên!”

Phốc!

“Bà nội ngươi!” Nhìn bộ dáng một mặt thiếu ăn đòn này của Lâm Hải, liền nói móc lại châm chọc, Triệu Tử Minh rốt cuộc ép không được lửa giận trong nội tâm, lập tức liền giận.

Bạch!

Loan đao trong tay, hiện lên một đạo hàn mang, chỉ vào Lâm Hải ở phía xa, Triệu Tử Minh băng lãnh mở miệng.

“Lâm Hải, ngươi biết rõ, là ngươi đang chơi với lửa không?!”

Chương 1557: Ca ca thích nhất bảo tàng

“Đùa lửa.” Lâm Hải đột nhiên cười một tiếng, sau đó song chưởng vừa nhấc, trong lòng bàn tay nhất thời toát ra hai đám lửa, giống như có sinh mệnh, vui sướng nhảy vọt.

“Không sai, ta chính là chơi với lửa!”

Lâm Hải gật gật đầu, một mặt đùa giỡn nói nói.

Phốc!

Triệu Tử Minh tức đến kém chút nằm trên đất, mặt mũi tràn đầy lửa giận trừng mắt nhìn Lâm Hải, hận không thể xông qua đem Lâm Hải xé nát.

Mẹ nó, lão tử nói đùa lửa, là con mẹ nó ý tứ này sao?

“Lâm Hải, ngươi đến cùng muốn thế nào?” Triệu Tử Minh cắn răng, nổi giận đùng đùng hỏi.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy im lặng cười rộ lên.

“Ta nói Triệu Tử Minh, ngươi có phải ngốc hay không? Lúc ta vừa đến, là các ngươi trước hết là muốn cướp đoạt ấn ký của ta, lại là muốn giết ta, kết quả hiện tại hỏi ta muốn thế nào? Đầu óc ngươi có bị bệnh không?”

“Ngươi!” Triệu Tử Minh bị lời nói của Lâm Hải, nghẹn đến á khẩu không trả lời được, nhưng trong lòng càng thêm chấn động giận dữ.

“Nếu không phải thời gian cấp bách, lại vừa mới chết hai người, nhân thủ không đủ, thật nghĩ hiện tại liền giết cái hỗn đản này!” Trong mắt Triệu Tử Minh lóe lên một đường sát cơ băng lãnh, nặng nề thở ra một hơi, cưỡng ép đem nộ khí trong lòng đè xuống.

“Được, trước đó xem như ta sai!” Triệu Tử Minh bỗng nhiên thu liễm nộ khí, ngược lại hướng phía Lâm Hải xin lỗi, cái này lập tức để Lâm Hải cùng Hứa Thiên Chinh và Đông Phương Ngọc hơi sững sờ, hiển nhiên này không giống tác phong của Triệu Tử Minh a.

“U, chủ động nhận lầm, co được dãn được a.” Lâm Hải vô cùng bất ngờ, mang theo ngữ khí trêu chọc nói nói.

“Ngươi ít tại chỗ này âm dương quái khí đi!” lời nói của Lâm Hải, kém chút đem hỏa khí của Triệu Tử Minh lần nữa khiêu khích lên, hung hăng trừng liếc Lâm Hải một chút, trên mặt Triệu Tử Minh lộ ra một tia thần sắc ngưng trọng.

“Lâm Hải, ngươi không phải mới vừa hỏi, chúng ta trước đó đang thương lượng cái gì sao?”

“Đúng a!” Lâm Hải gật gật đầu, hắn thật đúng là có chút hiếu kỳ, là chuyện gì có thể đem mấy người không liên quan bọn họ, tụ tập thương lượng cùng một chỗ.

“Vậy ta hiện tại không ngại nói cho ngươi biết.” Triệu Tử

Minh nhíu hai mắt lại, tinh mang lấp lóe, trịnh trọng mở miệng nói.

“Ngươi có phát hiện, Du hồn có bốn khỏa ấn ký, đặc biệt thưa thớt, rất khó phát hiện một cái hay không?”

“Đúng a, đúng là chuyện như vậy!” Lâm Hải rất tán thành gật gật đầu, lời này của Triệu Tử Minh nói một điểm không sai, Lâm Hải tìm những Du hồn có bốn khỏa ấn ký này, tìm đến đau khổ, cũng không tìm được mấy cái.

“Vậy ngươi biết rõ, cái này là bởi vì cái gì sao?” Triệu Tử Minh lần nữa hỏi.

“Có chuyện ngươi liền nói thẳng đi!” Lâm Hải lười nhác nghe gã thừa nước đục thả câu, ngược lại muốn xem xem bên trong cái hồ lô của gã, bán là thuốc gì?

“Tốt, vậy ta nói rõ cho ngươi, bởi vì những Du hồn có bốn khỏa ấn ký này, tất cả đều tụ tập tại một chỗ, thủ vệ một phiến khu vực có bảo tàng!”

“Bảo tàng?!” Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, mặt lộ vẻ vui mừng.

“Cái bảo tàng gì, nhanh lên nói nói, ca ca thích nhất bảo tàng.”

Thấy Lâm Hải có một bộ dáng mặt mày hớn hở, Triệu Tử Minh nhất thời xem thường một trận, trong lòng âm thầm cười lạnh, hai người trước đó kia chết, vừa vặn để ngươi Lâm Hải bổ sung, đến lúc đó nhìn ngươi còn có thể bật cười hay không?

“Cái bảo tàng này, nghe nói chính là một bản công pháp, ghi chép là một loại Đao pháp tuyệt thế!”

“Đao pháp tuyệt thế?!”

Lâm Hải càng thêm có hứng thú, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của chính mình, liền con mẹ nó chỉ có hai chiêu, còn siêu cấp phí chân khí, chính mình đã sớm muốn học chút đao pháp, còn đang lo không có địa phương để học đây.

Nếu như cái Triệu Tử Minh này nói là thật, kia đối với chính mình mà nói, không thể nghi ngờ là một tin tức tốt a.

Mà Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc, trước đó chỉ mới nghe Triệu Tử Minh nói một nửa, liền bị Lâm Hải xuất hiện cắt ngang, bây giờ nghe nói tuyệt đại bộ phận Du hồn có bốn khỏa ấn ký, vậy mà cộng đồng thủ hộ một bộ Đao pháp tuyệt thế, không cần nghĩ cũng biết, đao pháp này tuyệt đối không được a!

Trong lúc nhất thời, hai người cũng kích động lên, cái này nếu là có thể đạt được, cho dù chính mình không tu luyện đao pháp, nhưng hiến cho tông môn mà nói, chỉ sợ cũng phải thu hoạch được trọng thưởng của tông môn, từ đó tài nguyên tu luyện sẽ không bao giờ lại thiếu.

“Ngươi làm sao lại biết rõ những cái này?” Lâm Hải bỗng nhiên nghĩ đến một điểm quan trọng, nhàn nhạt hỏi, cái Triệu Tử Minh này xem xét liền âm hiểm xảo trá, đừng đần độn u mê bị gã lừa gạt đi.

“Ngươi đừngquên, tông môn ta gia nhập, cũng gọi là Tu La Điện!” Khóe miệng Triệu Tử Minh nhếch lên, lộ ra nụ cười thần bí, sâu không lường được nói nói.

“Cái tông môn này của ngươi, cùng bên trong này đến tột cùng là có quan hệ như thế nào?” Lâm Hải nhắm hai mắt lại, hiếu kỳ hỏi, đồng thời trong đầu lại hiện lên một màn quỷ dị trước đó, Triệu Tử Minh tại bên trong vứt bỏ ốc xá kia, liệu định Triệu Tử Minh cái chỗ Tu La Điện kia, cùng bên trong chỗ này tuyệt đối có liên quan.

“Tông môn tuyệt mật, cái này không thể trả lời!” Triệu Tử Minh lắc đầu, không cần phải nhiều lời nữa.

“Tốt a.” Lâm Hải biết rõ, hỏi khẳng định cũng hỏi không ra, bỗng nhiên nghiền ngẫm cười một tiếng, nhìn về phía Triệu Tử Minh.

“Ngươi biết rõ Tu La Thạch sao?”

“Ngươi nói cái gì!” Lâm Hải vừa dứt lời, Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc không có phản ứng gì, Triệu Tử Minh lại là kinh hãi biến sắc, một mặt chấn kinh nhìn về phía Lâm Hải, tràn ngập thật không thể tin.

“Ngươi làm sao lại biết Tu La Thạch?!” Triệu Tử Minh mặt mũi tràn đầy kinh hãi, gấp gáp nhìn Lâm Hải thấp giọng quát hỏi.

“Không thể trả lời!” Lâm Hải nhún nhún vai, cười nói nói, ngươi nha có bí mật không nói cho ca ca, ca ca bằng cái gì nói cho ngươi biết!

“Ngươi!” Lâm Hải một cái không thể trả lời, đem cái mũi Triệu Tử Minh kém chút tức điên, bất quá vừa nghĩ tới Lâm Hải vậy mà biết rõ Tu La Thạch, lúc Triệu Tử Minh lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt đột nhiên thêm ra cảnh giác thật sâu.

“Hai cái các ngươi đang nói chuyện huyền diệu gì?” Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc ở bên cạnh một mặt mộng bức, có chút nhịn không được, Hứa Thiên Chinh tiến lên, cau mày hỏi.

“Cái tuyệt thế công pháp này chỉ có một bộ, nhưng chúng ta có bốn người, đến lúc đó làm sao chia?”

Trên mặt Đông Phương Ngọc cũng lộ ra vẻ ân cần, dù sao phân phối bảo tàng, mới là điều bọn họ quan tâm nhất.

“Cái này dễ nói!” Triệu Tử Minh mỉm cười, “Bốn người chúng ta bất luận người nào đạt được, cũng phải cho ba người khác, mỗi người đọc qua thời gian ba ngày, tin tưởng lấy lực ghi nhớ của các ngươi, thời gian ba ngày đủ để nhớ kỹ một bộ công pháp đi.”

“Biện pháp này có thể thực hiện!” Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc đồng thời gật đầu, lại không phải đi tu luyện cùng lĩnh ngộ công pháp, chỉ là cứng rắn ghi nhớ mà nói, ba ngày thời gian xác thực đầy đủ.

“Vậy nếu như có người đạt được công pháp rồi lại đổi ý đâu?.” Đông Phương Ngọc còn có chút không yên lòng, lần nữa hỏi.

“Vậy liền cùng vây công, giết kẻ đó!” Triệu Tử Minh lóe lên hàn mang, chậm rãi nói.

“Đúng, đến lúc đó đếm một hai ba, mọi người cùng nhau xông lên!” Lâm Hải ở bên cạnh trịnh trọng gật đầu nói.

Phốc!

Bà nội ngươi!

Lời nói của Lâm Hải, để dưới chân Triệu Tử Minh lảo đảo một cái, kém chút nằm trên đất, hung dữ trừng liếc Lâm Hải một chút, thật sự là lồng ngực kém chút tức điên.

“Cái hỗn đản này, lúc nào cũng không quên nói móc lão tử, có thời điểm để ngươi hối hận!”

Cũng may Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc cũng không có nói ra dị nghị, dù sao lần này liên lụy đến công pháp tuyệt thế, nếu thật bị một người độc chiếm, tin tưởng ai cũng sẽ không cam chịu từ bỏ ý đồ.

“Bốn người chúng ta, cứ như vậy ngốc ngốc trèo lên giết qua qua sao?” Lâm Hải lần nữa nghi hoặc hỏi, nếu thật là như thế, một đám Du hồn có bốn khỏa ấn ký xông lại, chỉ sợ trực tiếp liền phải đêm bốn người bọn họ xé nát.

“Dĩ nhiên không phải, ta tự có biện pháp đối phó với những cái Du hồn kia, đến lúc đó các ngươi chỉ cần dựa theo mệnh lệnh của ta mà làm việc, liền vạn vô nhất thất!”

Lâm Hải cùng Hứa Thiên Chinh Đông Phương Ngọc nghe xong, rõ ràng trong mắt mang theo hoài nghi, nhưng trong bọn họ chỉ có Triệu Tử Minh biết rõ vị trí của bảo tàng, vì kế hoạch hôm nay cũng chỉ có thể như thế, đến lúc đó lại hành sự tùy theo hoàn cảnh rồi.

“Tốt, liền tin ngươi một lần!”

“Ha ha, tin ta liền đúng, yên tâm, sẽ không hố các ngươi!” Triệu Tử Minh cười ha ha một tiếng, tâm lý thêm câu mới là lạ, sau đó hướng phía ba người Lâm Hải liếc nhìn một chút.

“Chư vị, lên đường đi!”

Chương 1558: Phân phối nhiệm vụ

Bọn người Lâm Hải theo Triệu Tử Minh, hướng phía chỗ sâu của vùng này mau chóng đuổi theo, không biết đi bao xa, phía trước đột nhiên xuất hiện một mảnh ốc xá bị vứt bỏ dày đặc, tốc độ của Triệu Tử Minh rốt cục dừng lại.

“Chính là tại bên trong này sao?”

Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc dừng lại, đồng tử không khỏi bỗng nhiên co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh sợ hỏi.

Bọn họ từ cách xa xa, liền đã cảm thấy vô số khí tức cực lớn, từ bên trong những cái ốc xá vứt bỏ kia, hướng phía bốn phương tám hướng tràn lan ra, mỗi một cỗ khí tức đều mang uy áp đáng sợ để bọn họ kinh hãi không thôi, quả thực để bọn họ kinh hãi không thôi.

Sắc mặt Lâm Hải tuy lạnh nhạt, nhưng trong lòng cũng lập tức kéo căng, trở nên vô cùng ngưng trọng.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Trong lòng Lâm Hải thầm quát một tiếng, đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, hướng phía những ốc xá này nhìn lại, không khỏi hít một hơi khí lạnh, da đầu tê dại một hồi.

“Mẹ nó nha!” Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, chỉ thấy ở giữa bên trong mỗi một ốc xá vứt bỏ, cũng chật ních lít nha lít nhít Du hồn, đỉnh đầu mỗi cái Du hồn, cũng đỉnh lấy bốn khỏa ấn ký màu lục, đứng dựa vào nhau làm thành một vòng, tựa hồ đem cái vật thần bí gì đó, bảo vệ ở giữa, một mặt bảo vệ.

“Những Du hồn này nếu như cùng một loạt xông lên, trừ phi ra hết át chủ bài, nếu không liền chạy trốn cũng là vấn đề!” Lâm Hải âm thầm nhíu mày, mức độ nguy hiểm bên trong này, tuyệt đối là một lần gần như không tồn tại sau tiến vào Tu La Diện, chính mình quyết không thể khinh thường.

“Xem trước một chút Triệu Tử Minh nói thế nào!” Lâm Hải đưa mắt nhìn sang Triệu Tử Minh, nếu Triệu Tử Minh dám mang bọn họ đi tới bên trong này, cũng biết tất cả Du hồn có bốn khỏa ấn ký đều tụ tập tại bên trong này, lường trước gã tất sẽ có cách đối phó.

“Các vị, nhìn thấy những ốc xá phía trước này không?” Lúc này, Triệu Tử Minh cũng là một mặt ngưng trọng, hướng ốc xá phía trước, xa xa nhất chỉ, hướng bọn người Lâm Hải hỏi.

Bọn người Lâm Hải cùng nhau gật đầu, chờ đợi đoạn dưới của gã.

“Ta trước đó đã nói, Du hồn có bốn khỏa ấn ký, tất cả đều tụ tập tại một chỗ, thủ vệ bảo tàng, nói cũng là bên trong chỗ này!”

“Bảo tàng tại bên trong những ốc xá này sao?” Hứa Thiên Chinh ở một bên hỏi, gã cũng không giống như Lâm Hải, có thể thấy rõ tình huống bên trong ốc xá.

“Cũng đúng, cũng không đúng!” Triệu Tử Minh cười cười nói nói, “Bên trong cái ốc xá này, chỉ có một bộ phận mảnh vỡ để mở ra bảo tàng, chỉ có đem tất cả mảnh vỡ trong mỗi một gian phòng bỏ đi này đều nắm tới trong tay, mới có thể hợp thành chìa khoá mở ra bảo tàng, đem bảo tàng mở ra.”

Nghe xong lời nói của Triệu Tử Minh, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động, nhớ tới vừa đồ vật thần bí mà mình vừa rồi nhìn thấy Du hồn bên trong đang thủ vệ, chẳng lẽ chính là mảnh vỡ để mở ra bảo tàng sao?

“Vậy còn chờ gì, ngươi có biện pháp nào lấy được mảnh vỡ kia, nhanh nói cho chúng ta nghe!” Hứa Thiên Chinh ở một bên, cau mày nói nói.

“Muốn lấy được những mảnh vỡ này, cần bốn người chúng ta kiệt lực phối hợp, thiếu bất cứ người nào, cũng sẽ không thành công, các ngươi nhất định phải nghe theo phân phối của ta, đối với ta tuyệt đối tín nhiệm, các ngươi có thể làm được sao?” Triệu Tử Minh bỗng nhiên trở nên một mặt ngưng trọng, nhìn vào mỗi người, nghiêm túc nói nói.

Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc nhìn lẫn nhau một chút, sau đó nặng nề gật gật đầu.

“Ngươi yên tâm, chúng ta đã cùng ngươi đi đến bên trong này, tự nhiên là tín nhiệm ngươi, nhưng nếu như ngươi dám âm mưu đùa giỡn gì, chúng ta cũng quyết sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Đó là tự nhiên, mục đích của chúng ta chỉ là bảo tàng, muốn lấy được bảo tàng vẫn phải dựa vào các vị, nếu như Triệu Tử Minh ta âm các ngươi, đối với ta cũng không có bất kỳ cái chỗ tốt gì.”

Nói xong, ánh mắt Triệu Tử Minh mang theo một sợi tinh mang, lại rơi vào trên thân Lâm Hải cũng không tỏ thái độ, trong lòng đột nhiên có chút bất an, lại nghĩ tới Lâm Hải trước đó nâng lên sự tình Tu La Thạch, luôn cảm thấy Lâm Hải là có ý riêng, phảng phất như biết rõ một ít bí mật gì đó.

“Lâm Hải, hai người Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Dã cũng đã tỏ thái độ, ngươi là ý kiến gì?” Hai mắt Triệu Tử Minh nhắm lại, lóe ra hàn quang, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

Lâm Hải lúc này mới ngẩng đầu, nghiền ngẫm liếc nhìn Triệu Tử Minh một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Chỉ cần ngươi không hố đồng đội, chính ta sẽ không có ý kiến gì.”

“Ha ha, lời nói này, chúng ta đều là vì một mục tiêu, hố các ngươi không phải là đang hố chính ta sao?” Thấy Lâm Hải cũng không phản đối, Triệu Tử Minh lúc này mới yên lòng lại, cao giọng cười một tiếng.

Sau đó, đột nhiên xoay người, hai mắt Triệu Tử Minh bắn ra một đạo âm mang lạnh lẽo, rơi tại trên ốc xá phía trước, ngưng trọng mở miệng.

“Các vị, đã như vậy, ta liền phân phối nhiệm vụ!”

Nói xong, Triệu Tử Minh hướng ốc xá phía trước nhất chỉ, một mặt trang nghiêm mở miệng.

“Chắc hẳn các vị đã cảm nhận được, bên trong mỗi một gian phòng bỏ hoang phía trước này, đều có vài chục đạo khí tức đáng sợ, đó chính là Du hồn có bốn khỏa ấn ký tụ tập cùng một chỗ, tương đương với mười mấy cái cao thủ Nguyên Anh trung kỳ, bất kỳ một cái nào cũng có thực lực mạnh hơn mấy cái chúng ta, muốn từ trong tay bọn họ đoạt được mảnh vỡ, độ khó khăn có thể nghĩ.”

Triệu Tử Minh vừa nói xong, Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc chậm rãi gật đầu, mặt lộ vẻ ngưng trọng trước đó chưa từng có, tuy bọn họ đối với Triệu Tử Minh cũng chưa hoàn toàn tín nhiệm, nhưng lời này lại nói không sai, chỉ là không biết Triệu Tử Minh, có biện pháp nào, làm cái sự tình thò tay vào lửa, nhổ răng bên trong miệng lão hổ này hay không?

Trong mắt Lâm Hải thì là lóe lên thần sắc mỉa mai, phảng phất như nghĩ đến cái gì, nhìn Triệu Tử Minh một trận khinh thường, mà Triệu Tử Minh thì tiếp tục một mặt trịnh trọng kỳ sự nói nói.

“Một khi chúng ta phát sinh đánh nhau, thế tất sẽ gây nên động tĩnh lớn, nếu như đem tất cả Du hồn trong những ốc xá này đều kinh động, như vậy những Du hồn này lao ra, trong nháy mắt liền sẽ đem chúng ta miểu sát, chúng ta sẽ không có một tia hi vọng còn sống, cho nên cửa ải thứ nhất, liền là không thể kinh động những Du hồn này.”

“Lời này của ngươi không phải là tự mâu thuẫn sao?” Hứa Thiên Chinh nhất thời chau mày, trên mặt bất mãn nói nói.

“Chúng ta muốn đoạt mảnh vỡ tại trong tay Du hồn, khẳng định là phải động thủ, đã muốn động thủ, lại làm sao có thể không kinh động bọn chúng?”

“Không sai, muốn cướp đoạt mảnh vỡ, lại không kinh động tới Du hồn, vậy căn bản là không có khả năng!” Đông Phương Ngọc cũng sầm mặt, lạnh lùng nói nói.

Lâm Hải thì là trầm mặc không nói, nếu Triệu Tử Minh đã nói như thế, tự nhiên là trong lòng có kế sách, quả nhiên Triệu Tử

Minh mỉm cười, tiếp tục nói nói.

“Cho nên, tiếp theo liền cần các vị phối hợp.”

“Làm sao phối hợp?” Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc, trăm miệng một lời hỏi.

“Rất đơn giản, chỉ cần dùng chân khí hình thành hộ tráo, đem động tĩnh đánh nhau cách ly, tự nhiên là sẽ không kinh động bọn họ.” Nói xong, Triệu Tử Minh một mặt nghiêm túc nhìn về phía Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc.

“Hứa Thiên Chinh, Đông Phương Ngọc, hai cái các ngươi thủ hộ một cái phương hướng của ốc xá, dùng chân khí ngưng tụ hộ tráo, ngăn cách hết thảy động tĩnh ở phương hướng các ngươi phụ trách.”

“Về phần Lâm Hải...” Triệu Tử Minh dừng một cái, trong mắt lóe ra u quang, giống như cười mà không phải cười nói, “Lúc đầu hai cái phương hướng còn lại, là do hai người đã chết trước đó phụ trách, hiện tại bọn họ cũng bị ngươi giết, vậy ngươi chỉ có thể vất vả một chút, một người phụ trách hai cái phương hướng.”

“Lấy thực lực của Lâm Hải ngươi, hẳn là không có vấn đề gì chứ?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong lòng đã hiểu rõ dự định của Triệu Tử Minh, không khỏi âm thầm cười lạnh.

“Có thể, hai cái phương hướng còn lại, giao cho ta đi!”

“Ha ha, tốt!” Triệu Tử Minh nghe được liền đại hỉ, ánh mắt lộ ra một tia âm lãnh không dễ dàng phát giác, bên trong ba người này, là Lâm Hải là để trong lòng của gã không nắm chắc nhất, Lâm Hải đáp ứng một người độc cản hai mặt, đó là không thể tốt hơn.

“Ba người chúng ta người đem tất cả bốn phương tám hướng đều bao vậy, vậy ngươi làm cái gì?" Hứa Thiên Chinh thấy Triệu Tử Minh đã hoàn tất phân công, nhưng không có cho phân cho chính gã, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, hướng phía gã hỏi.

"Ta sao?" Triệu Tử Minh biến sắc, đột nhiên lộ ra vẻ mặt ngưng trọng vô cùng kiên quyết, nặng nề mở miệng.

"Cái chủ ý này là ta nghĩ ra được, ta đương nhiên sẽ không đem các vị đặt vào hiểm cảnh, các vị chỉ cần các tổ chức phòng thủ, việc nguy hiểm nhất còn lại, liền giao cho ta đi!"

Chương 1559: Gã, cũng có thể thấu thị?

"Đồng thời khi các ngươi giữ vững bốn phía của ốc xá, ta sẽ đơn thương độc mã giết vào bên trong, một mình độc đấu mấy chục cái Du hồn có bốn khỏa ấn ký này, từ trong tay bọn họ đem mảnh vỡ đoạt tới, tuy biết rõ cửu tử nhất sinh, hung hiểm vô cùng, nhưng ta không thể đổ cho người khác, ta tuyệt sẽ không đem nguy hiểm đến cho đồng đội gánh chịu, cái này, là nguyên tắc làm người của Triệu Tử Minh ta!"

Nói xong, Triệu Tử Minh ngẩng đầu ưỡn ngực, lộ ra một bộ thần sắc hiên ngang lẫm liệt, phảng phất cả người lập tức tràn ngập năng lượng chính nghĩa, toàn thân tản ra tinh thần ta không xuống địa ngục, người nào xuống địa ngục xả thân, vành mắt cũng có một chút phát hồng, phảng phất như bị lời nói vô tư lần này của chính mình, làm cảm động thật sâu.

"Ọe ~"

Triệu Tử Minh vừa dọn xong tạo hình khẳng khái chính nghĩa, đột nhiên một đường tiếng buồn nôn vang lên, Triệu Tử Minh đột nhiên quay đầu, đã thấy Lâm Hải che ngực, tại đó buồn nôn một trận, đôi mày nhất thời nhăn lại tới.

"Lâm Hải, tình huống của ngươi như thế nào?"

Lâm Hải lại nôn khan hai tiếng, lúc này mới khoát khoát tay, lộ ra một bộ biểu lộ thống khổ.

“Không có việc gì không có việc gì, đột nhiên thật buồn nôn!” Lâm Hải là thật bị Triệu Tử Minh làm cho buồn nôn đến, hiện tại Lâm Hải đã hoàn toàn hiểu rõ kế hoạch của Triệu Tử Minh, bên trong tay tiểu tử này tuyệt đối còn có Tu La Thạch, chẳng những có thể hấp thu năng lượng của Du hồn, mấu chốt nhất còn có thể khống chế Du hồn, để gã tiến vào ốc xá, từ trong tay Du hồn cướp đoạt mảnh vỡ, thật đúng là nhân tuyển tốt nhất.

Thế nhưng ngươi nha nói thẳng là được, hết lần này tới lần khác còn nói đại nghĩa lẫm nhiên như vậy, một bộ dáng giống như quên mình vì người, còn chưa bắt đầu trước hết đã đem chính mình bày ở điểm cao của đạo đức, hết lần này tới lần khác lại là cái ngụy quân tử, thật con mẹ nó không biết xấu hổ a.

Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc, cũng không biết nội tình trong đó, thấy Triệu Tử Minh muốn một mình độc xông vào trong ốc xá ẩn giấu đầy Du hồn, trong lòng thật là có một tia cảm động ngắn ngủi.

“Dạng này, có thể quá nguy hiểm hay không a?” Đông Phương Ngọc cau mày, hướng Triệu Tử Minh hỏi.

“Nguy hiểm cũng không có cách nào, ta tổng không thể để các ngươi đi gánh chịu!” Triệu Tử Minh một mặt nghiêm mặt, phi thường trang bức nói nói, dừng một cái, lại nhìn xem ba người Lâm Hải.

“Các ngươi cũng không cần lo lắng quá mức cho ta, ta là người của Tu La Điện, so với các ngươi còn có biện pháp đối phó với Du hồn, tuy nguy hiểm, nhưng cẩn thận một chút, chưa hẳn không thể thành công!”

Nói xong, Triệu Tử Minh hít sâu một hơi, một mặt ngưng trọng mở miệng hỏi nói.

“Các ngươi, đối với phân công của mình, còn có nghi vấn gì không?”

“Không có.” Ba người Lâm Hải lắc đầu.

“Tốt!” Triệu Tử Minh dựng đôi mày lên, gật gật đầu, ngưng trọng nói nói, “Chuyện này không thể coi thường, mọi người nhất định phải tận tâm tận lực, cắt thể có một tia sơ sẩy, nếu không ba người chúng ta, ai cũng không sống được!”

“Yên tâm, hiện tại là châu chấu bên trên một sợi dây, cái này không cần ngươi giao phó!” Hứa Thiên Chinh cũng lộ ra mặt mũi tràn đầy vẻ ngưng trọng, Lâm Hải cùng Đông Phương Ngọc cũng cùng nhau gật đầu.

Tuy Lâm Hải đã nhìn ra, Triệu Tử Minh là còn có tư tâm, có lẽ vẫn còn có âm mưu, nhưng lời này lại nói không sai, sau đó bọn họ bất luận người nào xuất ra sai lầm, chỉ sợ tình thế cũng sẽ trở nên cực kỳ nghiêm trọng, coi như mình muốn yên ổn thoát thân, sợ rằng cũng phải phế một phen công phu.

“Nếu đã không có ý kiến, vậy chúng ta cứ dựa theo phân công mà bắt đầu hành động, mục tiêu cũng là toà ốc xá cách chúng ta gần nhất kia, lên!”

Lời của Triệu Tử Minh vừa ra khỏi miệng, thân ảnh mấy người liền lóe lên, hướng ốc xá phía trước xông qua, lúc đang đến gần ốc xá, thân ảnh của ba người Lâm Hải, bỗng nhiên tách ra, sau đó hướng phía ba phương hướng mà đi.

Phút chốc thời gian, Đông Phương Ngọc giữ vững ngay phía trước ốc xá, Hứa Thiên Chinh giữ vững bên cạnh ốc xá, Lâm Hải thì đứng tại giữa phía sau mà bên cạnh ốc xá, chiếu cố hai cái phương hướng.

Ông!

Đồng thời đứng vững, ba người đồng thời vận chuyển chân khí, khí tức cực lớn trong nháy mắt từ trong người dâng lên mà ra, hình thành một cái lồng ánh sáng mà mắt trần có thể thấy, đem cả tòa ốc xá tất cả đều bao phủ lại.

Hừ!

Nhưng vào lúc này, Đông Phương Ngọc đột nhiên rên lên một tiếng, khóe miệng trong nháy mắt có máu tươi tràn ra, thân thể bỗng nhiên lay động một trận, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt, ánh mắt lộ ra quang mang kinh hãi.

Mà Lâm Hải cùng Hứa Thiên Chinh, thân thể cũng là bỗng nhiên cứng đờ, trong mắt bùng lên tinh mang, khí tức trong người lần nữa bạo phát, chân khí trong nháy mắt nồng hậu dày đặc gấp đôi, mặt lộ vẻ kinh sợ.

“Uy áp thật mạnh mẽ!”

Đồng tử Lâm Hải rụt lại một hồi, thân thể của hắn đứng tại bên trong chỗ này, trong nháy mắt cảm nhận được áp lực khủng bố đến từ bốn phương tám hướng, phía dưới một cái sơ sẩy cũng kém chút thụ thương, cho dù không có trở ngại, khí huyết cũng là quay cuồng một hồi, đem tốc độ vận chuyển chân khí, điều động đến cực hạn, chân khí tiêu hao lập tức tăng lên gấp bội.

Hứa Thiên Chinh cùng Lâm Hải tại bên trên tu vi cảnh giới là tương xứng, nhưng thực lực càng là yếu hơn Lâm Hải, đương nhiên sẽ không nhẹ nhõm hơn Lâm Hải, toàn bộ thân thể bị hào quang màu vàng đất vây quanh, bắp thịt trên mặt trực nhảy, thế mới biết nhiệm vụ nhìn như nhẹ nhõm, lại xa không hề dễ dàng như tưởng tượng.

“Đông Phương Ngọc, ngươi thế nào, có thể kiên trì sao?”

Đông Phương Ngọc ở trong người này là người yếu nhất, vẻn vẹn chỉ là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, Triệu Tử Minh thấy Đông Phương Ngọc vừa lên liền đã thụ thương thổ huyết, trong lòng nhất thời trầm xuống, nhíu mày hỏi.

“Yên tâm, vừa rồi là vội vàng không kịp chuẩn bị, mới bị thụ thương, không có vấn đề gì!” Sắc mặt Đông Phương Ngọc tái nhợt, cắn răng gian nan nói nói.

“Tốt, các ngươi kiên trì một chút, chỉ cần không phát ra động tĩnh quá lớn, Du hồn trong ốc xá không sẽ chủ động đi ra, ta đi vào chiếm lấy mảnh vỡ, nhiều nhất một khắc đồng hồ liền có thể đi ra!”

Nói xong, ánh mắt Triệu Tử Minh ngưng tụ, sưu một tiếng chui vào bên trong lồng ánh sáng do ba người Lâm Hải hình thành, bay lên một chân đem cửa ốc xá đá văng, thân ảnh lóe lên một cái liền xông vào, thuận tiện đem cửa đóng lại.

“Triệu Tử Minh có được hay không a?”

Trái tim của Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc, nhất thời nhấc lên đến cổ họng, bọn họ chỉ là đứng tại xung quanh ốc xá, liền bị uy áp do Du hồn phát ra từ bốn phía này, áp bách đến toàn lực chống cự, Triệu Tử Minh lại cứ thế mà xâm nhập vào ốc xá, trực diện với những cái Du hồn đáng sợ kia, mức độ nguy hiểm có thể nghĩ.

Mà bởi vì thi triển chân khí hộ tráo để ngăn cách thanh âm, bên trong ốc xá có động tĩnh gì, bọn họ cũng tương tự không nghe được.

“Yên tâm đi, vấn đề không lớn!”

Lâm Hải ngược lại là rất yên tâm đối với Triệu Tử Minh, lấy tính cách âm nhu giảo hoạt của Triệu Tử Minh, làm sao có thể làm sự tình gây bất lợi cho chính mình, huống chi Lâm Hải cực độ hoài nghi trên người gã, còn mang theo loại bảo vật khắc chế Du hồn như Tu La Thạch này.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Nói dứt lời, Lâm Hải lần nữa đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, hướng phía bên trong ốc xá nhìn lại, nhất thời tình huống bên trong nhìn một cái không sót gì.

“Quả nhiên hoàn toàn giống như suy đoán của ta!”

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, chỉ thấy tràn đầy Du hồn trong phòng, đã đem Triệu Tử Minh vây vào giữa, cực kỳ chậm chạp chuyển động, cùng cảnh tượng trước đó mà Lâm Hải đã nhìn thấy, hoàn toàn tương tự.

“A, không đúng!”

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện vẫn có một ít khác biệt, cái kia chính là sắc mặt của Triệu Tử Minh, vậy mà lúc đen lúc trắng, tướng mạo dữ tợn, mồ hôi lạnh ứa ra, tựa hồ đang nhẫn nhịn thống khổ cực lớn.

“Ta dựa vào, tình huống như thế nào?”

Trong lòng Lâm Hải dâng lên một tia cảm giác không ổn, cái hiện tượng hiện tại của Triệu Tử Minh này, có vẻ như là biểu hiện rất cố hết sức a, chẳng lẽ nói đẳng cấp của những Du hồn này quá cao, gã không giải quyết được.

Nếu thật là dạng này, vậy coi như hỏng bét, một khi Triệu Tử Minh không được, đoán chừng trong nháy mắt sẽ bị Du hồn thôn phệ, còn muốn đoạt bảo tàng thì coi như khó.

Ông!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải lo lắng, tình huống bên trong ốc xá lại đột nhiên phát sinh biến hóa, chỉ thấy đỉnh đầu Triệu Tử Minh đột nhiên lóe lên quang mang, khí tức cường đại dâng lên mà ra, hai mắt kinh hãi mở ra, hàn mang băng lãnh nhiếp nhân tâm phách, như là lưỡi kiếm sắc bén, hướng phía Lâm Hải trông lại.

Sắc mặt Lâm Hải đại biến, mặt lộ vẻ thần sắc vô cùng kinh hãi, trong lòng không khỏi kinh hô một tiếng.

“Đậu phộng, gã nhìn thấy ta sao? Chẳng lẽ, gã cũng có thể thấu thị?”

Chương 1560: Bởi vì ta so với ngươi còn mạnh hơn

Lâm Hải âm thầm kinh hãi không thôi, từ khi tu hành đến nay, hắn còn chưa bao giờ thấy qua có người giống như hắn, có năng lực nhìn xuyên tường đâu, chẳng lẽ Triệu Tử Minh muốn cho hắn cái ngoài ý muốn sao?

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện không hợp lý, bởi vì Triệu Tử Minh tựa hồ cũng không phải là chỉ nhìn chằm chằm về hắn, mà chính là theo dõi chỗ phương hướng mà hắn đang đứng này, đồng thời hàn mang trong mắt càng ngày càng thịnh, khí tức cả người tựa hồ trở nên càng ngày càng cuồng bạo, sắc mặt dữ tợn, phảng phất như lúc nào cũng có thể bạo phát.

“Hát!”

Ngay lúc này, Triệu Tử Minh đột nhiên há to mồm, Lâm Hải tuy nghe không được, nhưng cũng nhìn ra được, Triệu Tử Minh đây là đang nộ hống, sau đó Lâm Hải chấn kinh phát hiện, khí tức trên thân Triệu Tử Minh vậy mà thẳng tắp tăng lên, trong nháy mắt ngắn ngủi, cư nhiên đã tiếp cận Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong!

“Nguyên lai là đang hấp thu năng lượng của Du hồn!”

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, lập tức liền hiểu rõ, khẳng định là Tu La Thạch trong tay Triệu Tử Minh đã có tác dụng.

Ông!

Đúng lúc này, vị trí trung tâm của bọn Du hồn, đột nhiên có một đạo quang mang màu đỏ chướng mắt, chậm rãi thăng lên trên trời, Lâm Hải tại bên ngoài nhìn thấy rõ ràng, nhất thời nhíu lông mày lại.

“Mảnh vỡ chìa khoá bảo tàng!”

Ngay tại thời khắc hào quang màu đỏ bay lên trên trời, Triệu Tử Minh đột nhiên đưa tay, lăng không một trảo, trực tiếp đem hào quang màu đỏ chộp vào trong lòng bàn tay, mà cùng lúc đó, những cái Du hồn kia bắt đầu đột nhiên trở nên cực kỳ táo bạo, điên cuồng gào thét, tốc độ du tẩu đột nhiên tăng tốc.

Phốc!

Triệu Tử Minh há miệng liền phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ ra quang mang bạo lệ, đột nhiên đem một khối đá không đáng chú ý trong lòng bàn tay ném xuống đất, lần nữa móc ra một khối mới, giữ tại lòng bàn tay, thân thể của bọn Du hồn này chấn động, tốc độ lần nữa chậm lại, dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

“Quả nhiên là Tu La Thạch!”

Lâm Hải lập tức liền nhận ra, tảng đá mà Triệu Tử Minh ném kia, liền là Tu La Thạch vứt bỏ mà gã trước đó đã bỏ đi tại bên trong ốc xá rồi bị mình tìm tới.

“Giết!”

Bỗng nhiên, Triệu Tử Minh mở miệng, đột nhiên hô lên một chữ “giết”, sau một khắc bọn Du hồn này lập tức chém giết lẫn nhau.

Ầm ầm ầm ầm!

Ốc xá run rẩy một trận, sau đó khôi phục yên tĩnh, tất cả Du hồn trong phòng, đều đang tự giết lẫn nhau, đánh mất sinh cơ, tiêu tán trong không khí, trong nháy mắt bên trong ốc xá chỉ còn lại có một mình Triệu Tử Minh.

Phù phù!

Triệu Tử Minh đặt mông ngồi dưới đất, lại là phun ra ngoài mấy ngụm máu tươi, cầm trong tay Tu La Thạch bị phế bỏ lần nữa ném qua một bên, thần sắc uể oải, ngồi xếp bằng, hai mắt bế hợp lại.

“Đậu phộng!”

Lâm Hải nhìn thấy trên đỉnh đầu của Triệu Tử Minh, trong nháy mắt xuất hiện lít nha lít nhít ấn ký màu lục, con mắt lập tức liền trợn tròn.

Đó cũng đều là Du hồn có bốn khỏa ấn ký, tương đương với tồn tại Nguyên Anh trung kỳ a, tất cả thế mà đều bị Triệu Tử Minh cạo chết như vậy, cái Tu La Thạch này vậy mà đáng sợ như thế!

Bất quá, nhìn tình huống bây giờ của Triệu Tử Minh, tựa hồ cũng bị thương tổn không nhẹ, hiển nhiên dùng cái Tu La Thạch này khống chế Du hồn đánh giết lẫn nhau là có đại giới, nếu không tại cái Tu La Điện này, Triệu Tử Minh chính là tồn tại vô địch.

Chờ Triệu Tử Minh một hồi, thấy Triệu Tử Minh không có chút dấu hiệu nào muốn đi ra, mà chính là vận công điều tức ngay tại bên trong ốc xá, nhất thời để Lâm Hải không còn gì để nói.

“Mẹ nó, ca ca mới sẽ không ngốc nghếch sững sờ, đứng gác tại bên ngoài cho ngươi!”

Thân thể Lâm Hải kháng uy áp cực lớn từ hai cái phương hướng, một chút thời gian như thế, chân khí đã tiêu hao ba phần, Hứa Thiên Chinh khẳng định cũng không ít, Đông Phương Ngọc thì càng thảm, giờ phút này thân thể đều đang run rẩy, mắt thấy là phải không chịu được.

Con hàng Triệu Tử Minh này nếu là còn không còn ra, căn bản không cần Du hồn xuất thủ, chỉ là uy áp từ bốn phương tám hướng này, liền có thể đem Lâm Hải cùng Hứa Thiên Chinh tiêu hao không sai biệt lắm, Đông Phương Ngọc thậm chí còn có trọng thương nguy hiểm.

Ông!

Lồng ánh sáng phòng ngự bên ngoài thân Lâm Hải đột nhiên tán đi, sau đó thân ảnh lóe lên, nhảy ra khỏi phạm vi uy áp, nhẹ nhàng rơi ra ngoài trăm thước bên ốc xá.

“Đem lồng ánh sáng phòng ngự, cũng đều rút đi!” Lâm Hải chắp tay sau lưng, nhàn nhạt nói nói.

Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc thấy Lâm Hải đột nhiên rút khỏi, sắc mặt kinh hãi biến đổi, trong lòng chấn động giận dữ không thôi, Lâm Hải vừa nói lời này ra khỏi miệng, Hứa Thiên Chinh nhất thời phẫn nộ quát lớn nói.

“Lâm Hải, ngươi có ý tứ gì, vậy mà không thủ tín, muốn hại chết mọi người sao?!”

Đông Phương Ngọc tuy không nói chuyện, nhưng ánh mắt nhìn sang Lâm Hải, cũng âm lãnh như đao, hiển nhiên đối với hành vi đột nhiên rút khỏi của Lâm Hải, cảm thấy dị thường phẫn nộ.

Trong lòng Lâm Hải không còn gì để nói, hai cái đần độn này, bị người đùa nghịch cũng không biết sao?

“Hai cái các ngươi, có nghe được bên trong ốc xá có động tĩnh gì không?” Lâm Hải một mặt khinh thường hỏi.

“Ta...” Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc lúc này mới sững sờ, phát hiện Triệu Tử Minh tiến vào căn ốc xá này, thật không có một tia âm thanh nào, nhất thời lộ vẻ mặt mờ mịt, nhưng rất nhanh sắc mặt thốt nhiên đã đại biến.

“Chẳng lẽ Triệu Tử Minh đã chết?”

“Không đúng!” Vừa mới dứt lời, sắc mặt bọn họ lại biến, bởi vì bọn họ chấn kinh phát hiện, khí tức cường đại của các Du hồn trong toà ốc xá này, thế mà toàn bộ cũng không thấy nữa.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Trong lúc nhất thời, Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc tất cả đều mộng bức, chẳng lẽ Du hồn bên trong, cũng đã bị Triệu Tử Minh giết sạch sao?

Bất quá ý nghĩ này vừa xuất hiện, hai người lại lập tức phủ định, thực lực của Triệu Tử Minh tuy phi thường cường đại, nhưng còn lâu mới cường đại đến mức có thể đối phó với nhiều Du hồn có bốn khỏa ấn ký như vậy, giết chết một cái có lẽ còn có thể, giết chết một phòng như thế, quả thực là lời nói vô căn cứ.

“Đừng đần độn tiếp tục chống đỡ ở chỗ này nữa, Du hồn đã chết hết, Triệu Tử Minh một hồi liền đi ra.” Lời nói của Lâm Hải, lại thổi qua đến, Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc nửa tin nửa ngờ, nhưng thấy quả nhiên là không có động tĩnh, trầm mặc một lát, lúcnày mới triệt hồi lồng ánh sáng phòng ngự, cũng phi thân nhảy đến bên người Lâm Hải.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, ngươi vì sao lại biết rõ?” Đôi mắt Hứa Thiên Chinh lóe ra ánh mắt hoài nghi, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

Lâm Hải thì là nhếch khóe miệng lên, buông buông tay, khinh thường nói nói.

“Rất đơn giản a, ta biết, là bởi vì ta so với ngươi còn mạnh hơn!”

“Ngươi!” Hứa Thiên Chinh tức đến kém chút phun ra một ngụm máu, nhìn bộ dáng đắc ý kia của Lâm Hải, hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng hết lần này tới lần khác Lâm Hải nói lại là lời nói thật, trước đó động thủ cùng Lâm Hải, gã xác thực thua ở bên trong tay Lâm Hải, vẫn là dựa vào mặt mũi của lão cha Thành chủ, mới lưu lại được một mệnh.

“Hừ, nếu như là chém giết sinh tử, Hứa Thiên Chinh ta chưa hẳn giết không được ngươi!” Trong lòng Hứa Thiên Chinh thực sự biệt khuất, ngậm giận hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói nói, trong tay gã xác thực có đòn sát thủ phi thường lợi hại, lần trước nếu như Lâm Hải muốn hạ sát thủ, gã chỉ sợ cũng phải thi triển đi ra, cùng Lâm Hải đến cái đồng quy vu tận.

“Hứ!” Lâm Hải thì là bĩu môi một cái, lười nhác lại để ý đến gã, phối hợp khoanh chân ngồi xuống, lấy ra hai khỏa Linh thạch, nhanh chóng hấp thu, khôi phục chân khí đã hao tổn.

Dù sao, đám ốc xá còn lại, còn có mấy chục tòa, từng cái xuống tới, không bổ sung chân khí thì ai cũng không được.

“Hừ!” Hứa Thiên Chinh cũng hiểu rõ đạo lý này, hướng phía Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, cũng khoanh chân ngồi xuống, vận công khôi phục.

Đông Phương Ngọc càng là không chút do dự, gã là bị tiêu hao lớn nhất, còn bị thương, nếu như không nhanh chút khôi phục, gian phòng bỏ hoang tiếp theo đều sẽ không thể kiên trì.

Trong lúc nhất thời, tất cả ba người đều ngồi dưới đất, khôi phục chân khí, thời gian từng chút từng chút trôi qua, đột nhiên Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu một cái, hướng ốc xá phía trước nhìn lại, lộ ra một vòng cười giễu cợt.

"Triệu Tử Minh, cuối cùng đã bỏ được đi ra rồi!"

Chương 1561: Mảnh vỡ chìa khoá

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc mở bừng mắt ra, hướng ốc xá phía trước nhìn lại.

Quả nhiên, một bóng người thất tha thất thểu từ bên trong ốc xá phá cửa mà ra, sắc mặt trắng bệch, mang theo một tiếng chật vật, chính là Triệu Tử Minh.

Thế nhưng là Triệu Tử Minh vừa ra tới nơi liền sửng sốt, gã chấn kinh phát hiện, ba người Lâm Hải căn bản cũng không có tại bên ngoài ốc xá, trong lòng không khỏi đại nộ, rất nhanh liền phát hiện ba người đang ở ngoài trăm thước, sau đó nổi giận đùng đùng lách mình đến gần ba người Lâm Hải.

"Các ngươi có ý tứ gì?!"

Triệu Tử Minh hướng phía ba người Lâm Hải, tức giận chất vấn hỏi, sau đó còn không quên ho khan một trận, cho người ta một loại cảm giác bị thụ thương rất nặng.

"Mẹ nó, thật có thể trang a!"

Lâm Hải nhìn cái dạng này của Triệu Tử Minh, trong lòng quả muốn cười, rõ ràng con mẹ nó ở bên trong liệu thương rất lâu, hết lần này tới lần khác còn giả trang ra một bộ hình dạng, là muốn tranh thủ đồng tình sao.

"Triệu Tử Minh, là Lâm Hải rút lui trước, về sau chúng ta phát hiện bên trong ốc xá không có tiếng động, mới đi theo rút đi." Hứa Thiên Chinh không biết Triệu Tử Minh là trang, nhất thời có chút chột dạ, ánh mắt trốn tránh nói nói.

Đông Phương Ngọc không nói gì, nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ xấu hổ, bất kể nói thế nào, bọn họ xác thực đã trái với quy định trước đó, nếu như nghiêm ngặt mà nói, là thuộc về hành vi đã đem Triệu Tử Minh vứt bỏ.

“Lâm Hải, ngươi muốn hại chết chúng ta sao?!”

Nghe xong đây là chủ ý của Lâm Hải, Triệu Tử Minh nhất thời đại nộ, hướng phía Lâm Hải âm lạnh, gầm hỏi.

Lâm Hải thì là bĩu môi một cái, miệt thị liếc nhìn Triệu Tử Minh một chút, mặt lộ vẻ khinh bỉ.

“Được rồi, đừng giả bộ, thật coi ta không biết bên trong phát sinh cái gì sao?”

Triệu Tử Minh nghe được, nhất thời biến sắc, hai mắt nheo lại, hiện lên một tia hàn mang băng lãnh.

“Lâm Hải, lời này của ngươi là có ý tứ gì?”

“Còn muốn ta nói rõ ra sao?” Lâm Hải càng thêm xem thường, sau đó ba từ nói ra từng chữ từng chữ.

“Tu - La - Thạch!”

Lần này, Triệu Tử Minh triệt để kinh ngạc đến ngây người, sắc mặt nhìn Lâm Hải tràn ngập chấn kinh cùng không hiểu, qua hơn nửa ngày mới sắc mặt âm trầm, cắn răng thấp giọng cười lạnh.

“Ngươi đến cùng là từ nơi nào biết được về Tu La Thạch!”

“Không thể trả lời!” Lâm Hải thì là giương cái cằm lên, đạm mạc nói nói.

“Ngươi!” Triệu Tử Minh nhất thời đại nộ, mí mắt không ngừng nhảy, hiển nhiên trong lòng đã lửa giận công tâm.

“Hai cái các ngươi đang nói cái gì? Cái gì là Tu La Thạch?” Đối thoại giữa Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh, nhất thời để Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc nghi hoặc mọc thành bụi, trên mặt là vẻ cảnh giác, hướng phía hai người hỏi.

“Cái này các ngươi không cần phải để ý đến!” Triệu Tử Minh tức giận khoát khoát tay, dáng vẻ chật vật trước đó cũng đã biến mất trong nháy mắt, nếu đã bị Lâm Hải nhìn thấu, cũng không cần thiết lại ngụy trang nữa.

“Triệu Tử Minh, nếu là hợp tác, vẫn là thẳng thắn một chút mới tốt, nếu như lẫn nhau đã mất đi tín nhiệm, vậy cái hợp tác này, sợ rằng cũng phải dừng ở đây!”

Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc cũng lộ sắc mặt giận dữ, Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh lại có sự tình giấu diếm bọn họ, cái này để bọn họ làm sao có thể chịu được, nói không chừng đến lúc đó bị hai người bọn hắn bán cũng không biết nói.

Thấy Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc nói như thế, Triệu Tử Minh mới hung hăng trừng liếc Lâm Hải một chút, cưỡng ép đem lửa giận ở trong lòng đè xuống, sau đó từ bên trong Bách Bảo Nang móc ra một vật.

“Cái này, chính là Tu La Thạch!”

Đồng tử của Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc co rụt lại, lập tức hướng phía Tu La Thạch nhìn lại, nhưng sau khi nhìn bộ dáng Tu La Thạch không có chút đặc sắc nào, không khỏi càng thêm nghi hoặc.

“Cái Tu La Thạch này, có làm được cái gì?”

“Nắm giữ Tu La Thạch, đối với công kích của Du hồn, có tỷ lệ miễn dịch nhất định, mà thương tổn đối với Du hồn, thì sẽ có tăng thêm nhất định.” Triệu Tử Minh thuận miệng nói nói.

“Đậu phộng, ngưu bức như vậy, thật hay giả!” Con mắt của

Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc, trong nháy mắt liền trừng lớn, tràn ngập thật không thể tin.

“Tự nhiên là thật, nếu không đối mặt với cả phòng Du hồn, ta làm sao có thể còn sống mà đi ra?”

Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc khẽ giật mình, sau đó nghĩ đến Triệu Tử Minh vậy mà thật sự giết sạch cả phòng Du hồn có bốn khỏa ấn ký, nhất thời rất tán thành, có thể làm đến điểm này, xem ra Triệu Tử Minh lời nói không ngoa.

Chỉ có Lâm Hải ở một bên, trong mắt mang theo khinh thường nhàn nhạt, Tu La Thạch đến tột cùng có tác dụng gì, chỉ sợ chỉ có hắn là rõ ràng nhất, nhưng Lâm Hải cũng không muốn lại chọc thủng Triệu Tử Minh, dù sao nếu quả thật chơi cứng quá thì vô pháp tiếp tục hợp tác, này cũng không phải cục diện mà Lâm Hải muốn nhìn thấy.

“Này, có thể đưa cho chúng ta mỗi người một khỏa hay không? Bất kể nói thế nào, chúng ta bây giờ là quan hệ hợp tác!” Trong mắt Hứa Thiên Chinh bùng lên tinh mang, kích động nói nói.

Triệu Tử Minh nghe được, trực tiếp cho gã cái mắt trắng, khóe miệng nhếch lên, lộ ra thần sắc mỉa mai.

“Ngươi nghĩ gì thế, cái Tu La Thạch này chính là chí bảo của Tu La Điện ta, ta cũng chỉ có một khỏa này, làm sao cho ngươi?”

“Hừ, cái kia coi như thôi!” Hứa Thiên Chinh nghe xong, cái Tu La Thạch này chính là vật của tông môn cho Triệu Tử Minh, nhất thời nhụt chí một trận, biết rõ là không thể nào cho mình.

Lâm Hải ở bên cạnh thì là bĩu môi cười một tiếng, cái Triệu Tử Minh này thật đúng là nói lời bịa đặt không mang theo chớp mắt, Lâm Hải không để ý cũng lười cùng gã so đo, ngoẹo đầu đi đến trước mặt Triệu Tử Minh, miễn cưỡng mở miệng.

“Triệu Tử Minh, nếu Du hồn cũng đã bị ngươi tiêu diệt, bên trong cái này cũng có công lao của chúng ta đi, ấn ký trên đầu ngươi, chúng ta là không phải là nên chia đều a.”

Lâm Hải vừa nói ra cái lời này, Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc lập tức tán đồng, dù sao ấn ký của Du hồn đối với khảo nghiệm của bọn họ là mười phần trọng yếu, huống chi còn là ấn ký màu lục, bọn họ cũng không thể liền dễ dàng cho Triệu Tử Minh như vậy.

“Cái hỗn đản này!” Trong lòng Triệu Tử Minh nhất thời thầm hận một trận, bất quá Lâm Hải đã nói ra, gã còn thật sự không cách nào cự tuyệt, đành phải giả trang ra một bộ dángbộ hào phóng, cười cười.

“Đó là tự nhiên, bốn người chúng ta chia đều, chính các ngươi tới lấy đi.”

“Ha ha, vậy liền không khách khí!” Lâm Hải sảng khoái cười một tiếng, không chút khách khí đem một phần thuộc về hắn này lấy đi, Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc thấy Lâm Hải đã lấy, cũng nhao nhao tiến lên, lấy đi một phần ấn ký, đem Triệu Tử Minh biệt khuất đến kém chút thổ huyết.

Nhưng, Lâm Hải cũng không có dự định buông tha cho gã như thế, mà chính là lần nữa hướng phía gã, cười hắc hắc.

“Mảnh vỡ chìa khoá bảo tàng, vào tay đi, lấy ra cho mọi người nhìn xem thôi.”

“Đúng a!” Lời nói của Lâm Hải, lần nữa đạt được đồng ý của Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc, mục đích chủ yếu mà bọn họ hợp tác, chính là vì bảo tàng a, dù sao cũng phải để bọn họ nhìn một chút mảnh vỡ của chìa khoá đi.

Trong lòng Triệu Tử Minh lần nữa đem Lâm Hải ra mắng cho một trận, mặt ngoài lại cười đến mười phần thản nhiên.

“Đó là tự nhiên, mọi người nhìn!”

Nói xong, Triệu Tử Minh từ bên trong Bách Bảo Nang, xuất ra một mảnh vỡ màu hỏa hồng, triển lãm ở trước mặt mọi người.

“Ta nhìn một chút.”

Lâm Hải đưa tay, đem mảnh vỡ tiếp nhận qua, nắm trong tay, chờ một lát, trong đầu leng keng một tiếng, tiếng tin tức nhắc nhở vang lên.

“Đến!” Lâm Hải hiểu ý cười một tiếng, hắn muốn cũng là tin tức nhắc nhở này, muốn nhìn một chút cái mảnh vỡ này đến tột cùng là cái đồ vật gì.

Ngươi đạt được mảnh vỡ chìa khoá. (1/36)

Mảnh vỡ chìa khoá: Mảnh vỡ chìa khoá bảo tàng trong đệ nhất điện của Tu La Điện trong cảnh nội thành Lưu Tô của Địa Tiên giới, thu thập đủ ba mươi sáu mảnh vụn, có thể hợp thành chìa khoá bảo tàng, mở ra bảo tàng.

“Không sai!” Lâm Hải xem hết nhắc nhở tin tức trong đầu, lúc này mới xác định Triệu Tử Minh không có nói sai, cái mảnh vỡ này xác thực có thể mở ra bảo tàng.

Lâm Hải lại đem mảnh vỡ chìa khoá giao cho Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc xem xét một phen, sau cùng lại trở lại trong tay Triệu Tử Minh, để Triệu Tử Minh thu lại.

“Thế nào, không sai đi?” Triệu Tử Minh hơi bất mãn liếc nhìn Lâm Hải một chút, nói nói.

Lâm Hải cũng không tính toán với gã, nhàn nhạt gật gật đầu.

“Vậy thì tốt, việc này chúng ta không nên chậm trễ, dựa theo biện pháp trước đó, chiếm lấy mảnh vỡ trong cái ốc xá thứ hai đi!”

Chương 1562: Lại bị cướp

Bọn người Lâm Hải ngắn ngủi điều tức, đã khôi phục không sai biệt lắm, Đông Phương Ngọc mặc dù không có khôi phục lại trạng thái toàn thịnh, nhưng cũng đầy đủ ngăn cản được uy áp của nhóm Du hồn.

Thế là, ba người dựa theo phân công trước đó, lần nữa dùng lồng ánh sáng chân khí, đem căn ốc xá thứ hai ngăn cách, Triệu Tử Minh hít sâu một hơi, xông vào bên trong ốc xá.

Lâm Hải theo thường lệ mở Thiên Nhãn Thần Thông, quan sát nhất cử nhất động bên trong ốc xá quá trình cùng lần thứ nhất không có sai biệt lắm, chỉ bất quá lần này, thống khổ của Triệu Tử Minh có vẻ như giảm bớt không ít.

Lần này, Triệu Tử Minh cũng không cần giả bộ, sau khi cướp được mảnh vỡ, khống chế nhóm Du hồn tự giết lẫn nhau tử vong hầu như không còn xong, lập tức ra khỏi phòng, sau khi bốn người chia đều ấn ký Du hồn, tất cả đều ngồi dưới đất vận công điều tức.

Mà cái khối mảnh vỡ chìa khoá thứ hai này, đi qua một phen lý luận sắc bén, cuối cùng cũng rơi vào trong tay Hứa Thiên Chinh, để Hứa Thiên Chinh quản lý, dạng này có thể để phòng ngừa Triệu Tử Minh sở hữu toàn bộ mảnh vỡ.

Lâm Hải ngược lại là không quan trọng, mảnh vỡ chìa khoá thích người nào thích cầm thì người đó cầm, hắn mới không thèm để ý, chỉ cần gom góp mảnh vỡ, hợp thành chìa khoá bảo tàng, sau khi lấy được bảo tàng đem công pháp cho hắn nhìn một lần là được, nếu như điểm này không làm được, Lâm Hải tuyệt sẽ không đáp ứng.

Mấy người sau khi đều đã khôi phục tu vi, tiếp tục dựa theo kế hoạch, bắt đầu công hãm các ốc xá xòn lại, có kinh nghiệm lúc trước, đến phía sau càng ngày càng thuần thục, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt đã có một nửa mảnh vỡ chìa khoá bên trong các ốc xá tới tay, ấn ký màu lục càng là đạt được không ít.

Mà lúc này đây, Triệu Tử Minh lần nữa từ bên trong một gian ốc xá trong đó đi ra, bốn người thối lui đến ngoài trăm thước, dựa theo ước định lúc trước, thành thạo phân phối ấn ký.

Thế nhưng Lâm Hải tại lúc lơ đãng nhìn về phía Triệu Tử Minh, trong lòng lại đột nhiên giật mình, đồng tử bỗng nhiên co vào, lộ ra ý kinh hãi thật sâu.

“Nguyên Anh trung kỳ!!!”

Lâm Hải chợt phát hiện, lần này đi ra, khí tức của Triệu Tử Minh đột nhiên có biến hóa cực kỳ yếu ớt, nhưng giác quan của Lâm Hải sao mà nhạy cảm, lập tức liền phát giác được dị thường, sau đó liền chấn kinh phát hiện, Triệu Tử Minh thế mà đột phá, chỉ là có thể đang che giấu mà thôi!

“Mẹ nó, cái này mới bao lâu?” Lâm Hải không còn gì để nói, tác dụng của cái Tu La Thạch này, quả nhiên vô cùng cường đại, thế mà đem Triệu Tử Minh một cái mới vào Nguyên Anh cảnh, sinh sinh tại bên trong thời gian ngắn như vậy, cất cao đến Nguyên Anh trung kỳ, đây quả thực là cưỡi tên lửa a!

Tựa hồ cảm giác được Lâm Hải đang nhìn mình, Triệu Tử Minh bỗng nhiên ngẩng đầu, giống như cười mà không phải cười liếc nhìn Lâm Hải một chút, trong ánh mắt hơi hơi nheo lại, đột nhiên hiện lên một vòng hàn ý băng lãnh, để cho người ta không rét mà run.

“Lâm Hải, nhìn ta làm gì?” Triệu Tử Minh bỗng nhiên nghiền ngẫm nói nói.

“Không có gì, chợt phát hiện, ngươi trở nên đẹp trai, không còn xấu giống như trước đó.” Lâm Hải nhún nhún vai, thuận miệng nói nói.

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời đem Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc chọc cười, sắc mặt Triệu Tử Minh thì là phát lạnh, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo khắc nghiệt, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng hừ một cái.

“Ít tại bên trong này miệng lưỡi trơn tru, nếu như nghỉ ngơi tốt, liền nhanh chóng khởi công!”

“Vậy liền khởi công đi!” Lâm Hải không quan trọng đáp ứng một tiếng, cùng Hứa Thiên Chinh Đông Phương Ngọc lúc lắc đầu, thân ảnh ba người lóe lên, phóng tới một cái ốc xá khác.

“Chờ ngươi không còn có giá trị lợi dụng, cái thứ nhất lão tử giết trước hết là ngươi!” Triệu Tử Minh lại dùng ánh mắt hàn mang băng lãnh, nhìn chằm chằm Lâm Hải một hồi, mới xông vào bên trong ốc xá.

Ngay tại sau khi Triệu Tử Minh vừa mới xông vào trong ốc xá, đột nhiên có hai đạo nhân ảnh, sóng vai hướng phía bên này vừa đi tới.

“Ca, ấn ký của chúng ta bị cướp hai lần, còn có thể thu thập được nhiều như vậy, thật sự là quá thoải mái.” Triển Hùng một mặt đẹp đẽ, mặt mày hớn hở nói nói.

Triển Thông bên cạnh thì là sắc mặt âm trầm như nước, mang theo nồng đậm không vui, hừ lạnh một tiếng.

“Hừ, vì thu thập ấn ký cho ngươi, ta thế nhưng là đem đệ tử của tất cả các tông môn, cơ hồ cũng đoạt một lần, đem người xem như đắc tội hết, chờ khảo nghiệm kết thúc, còn không biết giao phó thế nào cùng những cái đệ tử cũ kia đâu!"

Triển Hùng nghe xong, trên mặt cũng lộ ra một tia làm khó, gã có xuẩn hơn cũng biết, đem đệ tử của tất cả các tông môn đều đắc tội, tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì, coi như ca ca Triển Thông của gã là tuyệt thế thiên tài, cũng chưa chắc sẽ không phải gánh trách nhiệm.

Vừa nghĩ tới đây, Triển Hùng vừa tức vừa giận, không khỏi nghiến răng nghiến lợi hung dữ nói nói.

"Đều do cái yêu thú phi hành kia, nếu không phải nó đoạt của hai chúng ta, chúng ta cũng không cần kết lên thù cùng đệ tử của tất cả các tông môn."

"Cái yêu thú phi hành kia, tuyệt đối là có người xui khiến, đặc biệt nhằm vào chúng ta!" Trong mắt Triển Thông mang theo hàn mang băng lãnh, lạnh lùng nói nói.

"A, nhằm vào chúng ta?" Triển Hùng nghe được, nhất thời giật mình, mặt lộ vẻ khẩn trương.

"Ca, nếu thật là như thế mà nói, yêu thú phi hành này, sẽ không lại đoạt của chúng ta một lần nữa đi?"

"Nhắm cái miệng quạ đen của ngươi lại đi!" Triển Thông nghe xong, kém chút tức điên, cái đồ ngốc này, liền không biết nói chút lời nói may mắn.

Tíu tíu!

Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng ưng kêu vang vọng đất trời, để toàn thân Triển Thông cùng Triển Hùng bỗng nhiên giật mình, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một đạo lưu quang màu vàng kim, không biết từ lúc nào, đã đến đỉnh đầu bọn họ, hướng phía Triển Hùng liền bắt tới.

Phốc!

Bà nội ngươi!

Triển Thông tức đến kém chút thổ huyết, thật sự là sợ cái gì thì cái đến a, Triển Hùng vừa nói xong, cái yêu thú phi hành này liền lại tới, liền con mẹ nó không thể đi đoạt của người khác sao?

“Cút!”

Âm thanh Triển Thông quát lớn, đưa tay là một chưởng, mang theo khí lãng dao động mãnh liệt, hướng phía Tiểu Hồng liền bao phủ mà đi.

Nhưng mà, tốc độ xuất thủ của Triển Thông mặc dù nhanh, tốc độ của Tiểu Hồng lại càng nhanh hơn, giờ phút này đã đem tất cả ấn ký trên đỉnh đầu Triển Hùng đã sớm bị dọa phát sợ đều đoạt tới, thân thể nghiêng một cái, hiểm lại càng hiểm tránh thoát công kích của Triển Thông, chỉ để lại mấy cái lông vũ màu vàng kim, biến mất ở bên trong chân trời.

“Ta xxx mẹ ngươi!”

Nhìn đỉnh đầu Triển Hùng lần nữa rỗng tuếch, Triển Thông cũng nhịn không được nổi giận trong lòng nữa, trực tiếp bạo nói tục, ở ngực cuồn cuộn một trận, kém chút phun ra một ngụm máu, che ngực khó chịu một trận.

Triển Hùng càng là một mặt si ngốc, qua hơn nửa ngày mới phản ứng được, vừa tức vừa hận, trực tiếp ngao một tiếng ngồi phệt xuống mặt đất, vỗ bắp đùi gào khóc.

“Con mẹ nó, lại bị cướp á! Không được, ta chịu không nổi cái ủy khuất này, oa...”

“Đừng con mẹ nó gào á!” Triển Hùng vừa khóc, còn đem Triển Thông tức đến quá sức, toàn thân cũng nhịn không được run rẩy.

“Bất kể là ai, ta con mẹ nó a nhất định sẽ giết ngươi!” Triển Thông nghiến răng nghiến lợi, hai mắt cơ hồ trừng ra máu.

Ngay tại thời khắc hai anh em xui xẻo này đang nổi giận thống mạ, Tiểu Hồng đã sớm bay trở về bên người Lâm Hải, đem ấn ký cướp tới, giao cho Lâm Hải, sau đó bị Lâm Hải thu nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Cái này, cái yêu thú phi hành này là của ngươi sao? Nó làm sao đột nhiên không thấy?”

Hứa Thiên Chinh thấy cảnh này, cả kinh trợn mắt há hốc mồm, trong mắt càng là tràn ngập hâm mộ.

“Bí mật!” Lâm Hải trực tiếp đem hai chữ qua loa với gã, sau đó đem Thiên Nhãn Thần Thông lần nữa hướng về phương xa nhìn lại, trong lòng dâng lên một tia lo lắng.

“Bọn Triển Thông cách chỗ này, chỉ có hai ba dặm, nếu như bọn họ cũng đến bên trong này, sợ rằng sẽ đâm ngang một gậy, đối với song phương đều không tốt à!”

Lâm Hải là tại thời khắc nhàn hạ, nhìn chán tình huống của Triệu Tử Minh bên trong ốc xá, thời điểm mới dùng Thiên Nhãn Thần Thông tùy ý loạn quét, phát hiện hai người Triển Thông, khi thấy đỉnh đầu Triển Hùng lại xuất hiện mảng lớn ấn ký, không khỏi hơi động lòng, lại để cho Tiểu Hồng đem gã đoạt một lần.

Bất quá chơi thì chơi, Lâm Hải lại nặng nề phát hiện, Triển Thông cùng Triển Hùng, thật sự là đang hướng phương hướng bọn họ mà đến, hơn nữa tốc độ cực nhanh, chớp mắt liền đến phụ cận.

“Lâm Hải, Hứa Thiên Chinh, Đông Phương Ngọc.” Triển Thông cùng Triển Hùng, lập tức liền nhận ra bọn người Lâm Hải, không khỏi một trận kinh ngạc, sau đó hét lớn một tiếng.

“Các ngươi đang làm trò gì?!”

Chương 1563: Người gặp có phần

“Hỏng!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, hai anh em Triển Thông cùng Triển Hùng này, sớm không tới trễ không tới, hết lần này tới lần khác lúc này lại đến, cái này con mẹ nó không phải thêm phiền sao?

Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc cũng là sắc mặt đại biến, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ lo lắng vạn phần, nếu một khi Triển Thông cùng Triển Hùng là giở trò xấu mà nói, phí công nhọc sức đều là nhẹ, làm không cẩn thận sẽ kinh động Du hồn bên trong này, mạng của bọn họ đều phải dựng ở bên trong này a.

“Đậu phộng, ca, nhanh nhìn ấn ký trên đỉnh đầu bọn họ, nhất là cái Lâm Hải kia!” Đột nhiên, Triển Hùng kích động rống to một tiếng, chỉ vào đỉnh đầu ba người Lâm Hải, kích động không thôi.

“Thật con mẹ nó nhiều a, ca, nhanh đoạt của bọn họ!”

“Đừng ồn ào!” Triển Thông thì là khoát tay chặn lại, ngăn lại lời nói của Triển Hùng, sau đó chau mày, có chút chấn kinh hướng những cái ốc xá phía trước kia nhìn lại, sau đó sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

“Không tốt, bên trong cái ốc xá này, tất cả đều là Du hồn cường đại!”

“Lâm Hải, các ngươi đến cùng đang làm cái gì?!” Mí mắt Triển Thông cuồng loạn một trận, bên trong này có vô số khí tức cường đại, để gã cũng cảm thấy tim đập nhanh một trận, không biết bọn người Lâm Hải, đến tột cùng đang làm cái quỷ gì?

Lâm Hải lúc này mới quay đầu, đạm mạc liếc gã một cái, băng lãnh mở miệng nói.

“Nếu ngươi đã biết rõ, bên trong này tất cả đều là Du hồn cường đại, tốt nhất lên thành thành thật thật đợi tại bên trong này chớ lộn xộn, nếu không kinh động Du hồn, hậu quả ta không nói, ngươi cũng biết!”

“Đánh rắm, ngươi đây là đang uy hiếp...”

“Im ngay!” Lời nói của Triển Hùng mới nói một nửa, liền bị Triển Thông thô bạo cắt ngang, hung hăng nguýt gã một cái, sau đó mới mang theo mặt mũi tràn đầy hồ nghi, lại liếc nhìn ba người Lâm Hải một chút.

“Ta có thể không động, nhưng các ngươi nhất định phải nói cho ta biết, các ngươi đến tột cùng đang làm cái gì!”

“Ngươi chỉ cần lại đợi thêm vài phút, liền biết rõ!” Lâm Hải không thèm phí lời với gã, trực tiếp đem đầu chuyển qua, hắn tin tưởng lấy thực lực cùng đầu não của Triển Thông, hẳn là rõ ràng cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

Triển Thông thấy Lâm Hải không nhìn thẳng gã tra hỏi, trong lòng nhất thời buồn bực một trận, nhưng chính như Lâm Hải suy nghĩ, tình hình bây giờ, gã còn thật không dám có hành động thiếu suy nghĩ, nếu không kinh động Du hồn, chẳng tốt cho ai cả.

“Tốt, liền chờ các ngươi vài phút!”

Triển Thông hít sâu một hơi, đem lửa giận trong lòng áp xuống, cùng Triển Hùng lẳng lặng đứng tại chỗ, chờ đợi bọn người Lâm Hải.

Mấy phút đồng hồ sau, phanh một tiếng, cửa ốc xá bị mở ra, Triệu Tử Minh một thân mỏi mệt đi tới.

“Triệu Tử Minh?!”

Triển Thông cùng Triển Hùng nhất thời biến sắc, nghĩ không ra bên trong này trừ ba người Lâm Hải, vậy mà Triệu Tử Minh cũng tại, hơn nữa càng thêm quỷ dị là, Triệu Tử Minh lại là từ bên trong ốc xá đi ra, gã tại sao không có bị Du hồn thôn phệ.

Sau khi Triệu Tử Minh ra ngoài, cũng rất nhanh nhìn thấy hai người Triển Thông cùng Triển Hùng, không khỏi sững sờ, sau đó hai mắt trong nháy mắt nheo lại, hiện lên một đường hàn mang băng lãnh.

“Chuyện gì xảy ra?” Triệu Tử Minh trên mặt không vui hướng phía bọn người Lâm Hải hỏi.

“Bị bọn họ đụng tới, trước rút lui ra ngoài rồi lại nói!”

Lâm Hải nói xong, dẫn đầu triệt hồi chân khí, rời khỏi xung quanh ốc xá, bọn người Triệu Tử Minh theo sát phía sau, toàn bộ đều lùi đến ngoài trăm thước, cùng Triển Thông cùng Triển Hùng xa xa tương đối.

“Hiện tại, có thể nói một chút đi?” Triển Thông nhìn thấy đỉnh đầu Triệu Tử Minh có lít nha lít nhít ấn ký màu lục, trong mắt bùng lên tinh mang, trên mặt hiện lên thần sắc thật không thể tin, chẳng lẽ nói một phòng Du hồn có bốn khỏa ấn ký, đều bị một mình Triệu Tử Minh, giết chết hết sao?

“Không có gì, tại bên trong này săn giết Du hồn mà thôi.” Triệu Tử Minh cũng không ngẩng đầu lên, đạm mạc nói nói.

“Đến, phân đi!” Tựa hồ là vì để Triển Thông tin tưởng, Triệu Tử Minh hướng phía bọn người Lâm Hải, chỉ chỉ ấn ký màu lục trên đỉnh đầu, nói nói.

“Tốt!”

Ba người Lâm Hải ngược lại cũng phối hợp, mười phần thành thạo lấy đi một phần của riêng mình, không tranh không đoạt, có đầu có thứ tự, để cho người ta xem xét liền biết rõ, tuyệt không phải lần đầu tiên phân phối.

“Triệu Tử Minh đến từ Tu La Điện, có thủ đoạn săn giết Du hồn, ba người chúng ta phụ trách tại bên ngoài ngăn cách thanh âm, phòng ngừa bọn Du hồn khác nghe được mà xông đến, sau khi chuyện thành công thì chia đều ấn ký, sự tình chính là cái bộ dáng này.” Lâm Hải ở bên cạnh, cũng nửa thật nửa giả nói nói.

“Thật là như thế này?” Triển Thông như cũ một mặt hồ nghi, tuy trong lòng luôn cảm thấy giống như không thể đơn giản như vậy, nhưng nghe Lâm Hải nói cùng xem bọn họ vừa rồi mới chia cắt ấn ký, tựa hồ hết thảy lại rất hợp lý, phảng phất chính là chuyện như thế.

“Nếu không phải vậy, còn có thể thế nào?” Lâm Hải nhún nhún vai, bĩu môi nói nói.

Triển Thông cau mày, ánh mắt tại trên người bốn người Lâm Hải, vừa đi vừa về nhìn chằm chằm rất lâu, cũng không có phát hiện sơ hở gì, trầm mặc một lát, bỗng nhiên mở miệng nói nói.

“Vậy thì tốt, thường nói nói, người gặp có phần, chia cắt ấn ký, coi như cho chúng ta một cái!”

“Dựa vào cái gì!” Hứa Thiên Chinh nhất thời không chịu, ở một bên cười lạnh nói.

Triển Thông thì là hừ lạnh một tiếng, chắp hai tay sau lưng, ngóc lên cái cằm, lộ ra một bộ dáng cao cao tại thượng, ở trên cao nhìn xuống lạnh lùng nói nói.

“Chỉ bằng, ta là Triển Thông!”

“Hừ, trò cười, người khác đem Triển Thông ngươi coi là nhân vật, nhưng mấy cái chúng ta, chưa hẳn đã sợ ngươi!” Triệu Tử Minh cười lạnh một tiếng, ánh mắt âm ngoan, lóe ra hàn mang băng lãnh nói nói.

“Kém chút quên, các ngươi lại là mấy cái xuất sắc nhất, trong các đệ tử lần này đâu!” Triển Thông giật mình, sau đó vỗ ót một cái, âm dương quái khí mỉa mai nói nói.

“Lâm Hải, xông lên tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ, danh xưng thiên phú cao cấp, chính là người thứ hai trong vài vạn năm, Đạo pháp cao minh, trước đó cùng ta giao thủ, trong thời gian ngắn cũng không phân thắng bại.”

Triển Thông chỉ Lâm Hải, nghiền ngẫm nói nói, nói xong lại đưa tay chỉ hướng Triệu Tử Minh.

“Triệu Tử Minh, trong khảo nghiệm của Cửu Huyền Trụ, ngang với kỷ lục của ta, thiên phú cơ hồ có thể so sánh cùng ta, gia nhập tông môn lại là Tu La Điện, lường trước tại bên trên sát đạo chi thuật thắng người một bậc, cũng là tồn tại khó lường.”

“Hứa Thiên Chinh, cũng là người nổi bật tiến vào tầng thứ năm của Cửu Huyền Trụ, đệ tử của thế lực đỉnh tiêm Lãnh Nguyệt Các, càng là con trai của Thành chủ Hứa Quang Thuần, thân phân địa vị hiển hách, chưa có người dám đắc tội với ngươi.”

“Đông Phương Ngọc, tuy thực lực bình thường, nhưng cũng đã sơ lộ chút thực lực, lại bái nhập Lăng Thiên Kiếm Phái, giả tới tương lai, có lẽ sẽ có một phen thành tựu, cũng chưa biết chừng.”

Triển Thông đem bốn người Lâm Hải, đánh giá từng cái một phen, sau đó đột nhiên nhếch khóe miệng lên, lộ ra một tia cười khinh thị, xem thường lắc đầu.

“Đều là thiên tài khó được a, nhưng là, như vậy có thể như thế nào đây?”

Nói xong, sắc mặt Triển Thông nhiên biến đổi, một vòng hàn quang lạnh như băng, từ trong mắt gã bắn ra.

“Nếu ta thật sự muốn giết các ngươi, các ngươi ai có thể trốn?”

Oanh!

Tiếng nói của Triển Thông vừa rơi xuống đất, nhất thời một cỗ khí tức cực lớn, từ trên thân Triển Thông dâng lên mà ra, uy áp khủng bố trực tiếp rơi vào trên thân bốn người Lâm Hải, giống như một tòa núi lớn khiến cho không khí xung quanh bốn người cũng run lên bần bật, chợt cảm thấy lực áp bách lâm thân.

Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh còn đỡ một ít, Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc, thì là sắc mặt hoàn toàn thay đổi, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hãi, nhìn chằm chằm vào mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ của Triển Thông.

“Ba cái Nguyên Anh sơ kỳ một cái Kim Đan đại viên mãn, tại trước mặt Nguyên Anh trung kỳ ta, căn bản không chịu nổi một kích!” Triển Thông giương hiện thực lực của mình, mang trên mặt nồng đậm mỉa mai, xem thường lắc đầu nói.

“Hứ!” Lâm Hải nhất thời xùy cười một tiếng, cái Triển Thông này thật sự là thổi ngưu bức không cần thuế, trước đó ca ca chưa xuất toàn lực, ngươi cũng đối với ca ca không thể làm gì, hiện tại từ đâu tới dũng khí nói loại khoác lác này.

Mà Triệu Tử Minh thì càng thêm trực tiếp, trong mắt lóe lên hàn mang, thân thể chấn động mạnh một cái, nhất thời một cỗ khí tức băng lạnh cường đại, đột nhiên bạo phát, đem uy áp của Triển Thông trực tiếp cho bắn trở về, sau đó tại trong ánh nhìn soi mói chấn kinh của Triển Thông, lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi cho rằng, chỉ có ngươi là Nguyên Anh trung kỳ sao?”

Chương 1564: Đưa các ngươi một món lễ lớn!

“Ngươi cũng là Nguyên Anh trung kỳ! Điều đó không có khả năng!”

Cảm nhận được khí tức khủng bố từ bên trên thân thể Triệu Tử Minh truyền đến, Triển Thông nhất thời một mặt chấn kinh cùng kinh ngạc, trong lòng kinh hãi vô cùng, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

Triệu Tử Minh thiên phú trác tuyệt, không kém hơn gã, nhưng dù sao mới gia nhập thế lực lớn không tới mấy ngày, làm sao có thể tiến bộ thần tốc như thế, trực tiếp đuổi kịp gã, trở thành Nguyên Anh trung kỳ đồng cảnh giới cùng gã.

Phải biết, gã từ Nguyên Anh sơ kỳ đến Nguyên Anh trung kỳ, thế nhưng là không biết phải trải qua bao nhiêu lịch luyện, khổ tu bao nhiêu năm tháng, lại hao tổn bao nhiêu tư nguyên của Vô Cực Tông, mới có cảnh giới hôm nay, để gã trở thành đệ nhất nhân bên trong các đệ tử trẻ tuổi của các thế lực lớn thành Lưu Tô.

Thế nhưng là cái Triệu Tử Minh này, làm sao lại vô thanh vô tức, tựa hồ không tốn sức chút nào, liền có tu vi thành tựu cùng giống như mình đâu?.

“Triệu Tử Minh, ngươi đột phá?”

Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc, ở một bên cũng là trong mắt tinh mang bùng lên, tràn ngập kinh hãi thật sâu, căn bản nghĩ không ra Triệu Tử Minh làm sao lập tức liền thành Nguyên Anh trung kỳ, đem bọn họ xa xa bỏ lại đằng sau.

Chỉ có Lâm Hải là sắc mặt lạnh nhạt, trong ánh mắt bình tĩnh không lay động, Triệu Tử Minh từ Nguyên Anh sơ kỳ tiến giai vào Nguyên Anh trung kỳ, hắn là tận mắt nhìn thấy, tất cả cái này đều nhờ vào hấp thu năng lượng của những cái Du hồn kia, giờ phút này Triệu Tử Minh chỉ luận tu vi cảnh giới mà nói, đã hoàn toàn không kém gì Triển Thông.

“Không sai!” Đối mặt với tra hỏi của Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc, Triệu Tử Minh gật gật đầu, “Ta hiện tại, cũng là Nguyên Anh trung kỳ.”

Nói xong, ánh mắt Triệu Tử Minh băng lãnh, xem thường nhìn qua Triển Thông.

“Ngươi bây giờ, còn muốn phân ấn ký của chúng ta sao?”

Triển Thông há há miệng, nhất thời á khẩu không trả lời được, nhưng trong lòng dâng lên một tia lửa giận không cam lòng.

Triệu Tử Minh vừa lấy ra tu vi thật sự, gã liền biết rõ việc này không có hy vọng, một cái Triệu Tử Minh liền hoàn toàn có thể kiềm chế lại gã, lại thêm bên cạnh có Lâm Hải cùng Hứa Thiên Chinh nhìn chằm chằm, phần thắng của gã đã trở nên phi thường xa vời.

Mà tên đệ đệ ngu xuẩn của chính mình kia, Đông Phương Ngọc hoàn toàn có thể nhẹ nhõm diệt sát, cứ như vậy, tình thế trong nháy mắt đã nghịch chuyển, biến thành đối với hai anh em bọn họ, không có một tia ưu thế.

“Cút nhanh lên đi, đừng tại đây mất mặt xấu hổ.” Lâm Hải cũng là một mặt xem thường, hướng phía Triển Thông cùng Triển Hùng phất phất tay, như là vung đuổi hai con ruồi.

“Hừ, ta không không công chia đều ấn ký của các ngươi, ta có thể tham gia săn giết phía sau cùng các ngươi, dạng này cũng có thể đi.” Đối mặt với hai cái đối thủ cường đại như Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh, Triển Thông suy tư một phen, cuối cùng vẫn lựa chọn tạm thời ẩn nhẫn, lui một bước nói nói.

“Không có ý tứ, bốn người chúng ta phối hợp vừa vặn, không cần các ngươi tham dự!” Triệu Tử Minh trực tiếp lắc đầu, cự tuyệt yêu cầu này của Triển Thông.

“Ngươi!”

Triển Thông nghe được, nhất thời đại nộ, gã đã buông mặt mũi, chuẩn bị hợp tác cùng bọn người Lâm Hải, nghĩ không ra Triệu Tử Minh vậy mà không tiếp nhận, không chỉ có để gã mất hết thể diện, càng làm cho gã cảm thấy một cỗ nhục nhã.

“Để gã tham gia cũng được!”

Đột nhiên, Lâm Hải ở bên cạnh mở miệng nói, nhất thời để trong lòng Triển Thông vui vẻ, có chút cổ quái liếc nhìn Lâm Hải một chút, không biết Lâm Hải vì sao lại giúp gã.

Bọn người Triệu Tử Minh thì là nhướn mày, mang theo nghi hoặc cùng không hiểu nhìn về phía Lâm Hải, bên trong ánh mắt tràn đầy vẻ bất mãn.

Nhưng, một câu theo sát sau của Lâm Hải, lại để vui sướng vừa mới xông tới của Triển Thông, trong nháy mắt như là bị giội một đầu nước lạnh, trực tiếp tưới lạnh thấu tim.

Chỉ thấy Lâm Hải đưa tay, chỉ chỉ ốc xá nơi xa, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Muốn hợp tác mà nói, vì biểu đạt thành ý, bốn người chúng ta tại bên ngoài giữ vững bốn phương tám hướng, huynh đệ hai người các ngươi, vào nhà săn giết Du hồn, sau khi giết hết Du hồn, chúng ta chia đều ấn ký, như thế nào?”

Phốc!

Bà nội ngươi, lão tử vẫn chưa muốn chết đâu!

Tâm lý Triển Thông cái này khí a, bắt đầu còn thật sự cho rằng Lâm Hải là hảo tâm đâu, nháo nửa ngày chờ chính mình ở tại đây đây.

Này là cả phòng Du hồn, tất cả có thể đều là bốn khỏa ấn ký a, một cái hai chính mình có lẽ không sợ, nhưng mấy chục cái như vậy, chính mình lại không có bí quyết chuyên môn đối phó với Du hồn của Tu La Điện, nếu như đi vào mà nói, đoán chừng vài phút liền treo, còn phân cọng lông ấn ký a.

“Lâm Hải nói không sai, nếu ngươi là đồng ý, liền đáp ứng để ngươi gia nhập!” Bọn người Triệu Tử Minh, giờ mới hiểu được được ý tứ của Lâm Hải, nhao nhao mang theo thần sắc đùa giỡn, hướng phía Triển Thông nói nói.

Triển Thông khó thở mà cười, mang theo một mặt lửa giận, hướng phía bọn người Lâm Hải hung hăng gật gật đầu.

“Cố ý chơi ta đúng không?”

Lâm Hải nghe được, con mắt lập tức trợn thật lớn, nhìn Triển Thông mặt thật không thể tin nói nói.

“Ta qua, ngươi rốt cục nhìn ra? Không sai, chúng ta cũng là đang chơi ngươi đây!”

“Ha ha ha ha!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời đem mấy người Triệu Tử Minh làm cười, nghĩ không ra Lâm Hải tổn hại như thế, cái này còn không phải đem Triển Thông làm cho tức điên a.

Lâm Hải thì là một mặt chất phác cười, hoàn toàn một bộ dáng bộ Người vô hại và Vật vô hại, để Triển Thông nhìn mà trong lòng càng thêm buồn bực, hận không thể xông qua đem Lâm Hải xé nát.

“Hừ!” Đối mặt với lửa giận của Triển Thông, trong lòng Lâm Hải thì hừ lạnh một tiếng, hắn cùng huynh đệ Triển Thông, đã nhất định là vô pháp hoà giải, đã như vậy, Lâm Hải mới sẽ không khách khí với bọn họ, tốt nhất trực tiếp tức chết cho phải đây, này còn bớt việc để mình tự đi động thủ.

“Các ngươi đây là đang muốn chết phải không?” Triển Thông rốt cục nhịn không được, hướng phía bọn người Lâm Hải gầm thét một tiếng.

“Nếu thật như động thủ, ai chết ai sống, còn chưa nhất định đâu!” Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, lạnh lùng nói nói, sau đó đột nhiên hướng phía Triển Hùng nhất chỉ, “Nhưng gã, khẳng định là chết chắc!”

“Ngươi!”

Triển Thông bị lời nói của Lâm Hải, nói đến nhất thời chán nản một trận, lập tức trở nên do dự, mặt lộ vẻ bối rối.

Lâm Hải nói chuyện không sai, nếu như động thủ, Triển Thông gã cũng không sợ, nhưng muốn đem Triển Hùng chiếu cố chu toàn, thì cũng có chút khó khăn, dù sao đối diện là Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh, đều là đối thủ cường đại, là tồn tại để gã đều có chút kiêng kỵ a!

“Đi nhanh lên đi, lại dông dài, đối với người nào cũng đều không có chỗ tốt!” Lâm Hải một câu điểm trúng chố yếu hại của Triển Thông, lường trước Triển Thông là người thông minh, có cái vướng víu Triển Hùng này, gã tuyệt không còn dám động thủ.

Hướng phía Triển Thông phất phất tay, Lâm Hải lần nữa xua đuổi nói.

“Coi như các ngươi hung ác!” Hai mắt Triển Thông ngậm giận, tại chỗ này vận khí nửa ngày, mới hung hăng gật gật đầu.

“Hôm nay, Triển Thông ta nhận thua, các ngươi từ giờ trở đi, liền cầu nguyện đừng có lạc đàn đi, nếu như người nào đơn độc gặp được Triển Thông ta, ta tuyệt không buông tha các ngươi!”

Nói xong, Triển Thông nặng nề hừ một tiếng, sau đó hướng phía Triển Hùng vung tay lên.

“Chúng ta đi!”

“Ca, liền, cứ như vậy đi, ngươi xem trên đầu bọn hắn, thật nhiều ấn ký...”

“Ta để ngươi đi!” Triển Thông tức đến rống to một tiếng, hận không thể đem Triển Hùng một chân đá bay, nếu không phải có Triển Hùng cản trở, hôm nay gã không cần phải chịu cái khuất nhục này.

“A!” Triển Hùng thấy Triển Thông nổi giận, rốt cục không dám nói nữa, một mặt buồn bã nhìn xem ấn ký trên đỉnh đầu bọn người Lâm Hải, lúc này mới đi theo phía sau cái mông của Triển Thông, vội vàng rời đi.

“Cuối cùng đi, nếu không thật đúng là phiền phức.” Hứa Thiên Chinh lúc này mới thở phào, dù sao Triển Thông nổi tiếng bên ngoài, thật như chơi cứng động thủ, gã thật là có chút chột dạ.

“Thực lực tổng hợp của chúng ta, không kém hơn Triển Thông gã, mà bên người Triển Thông còn đi theo một cái Triển Hùng cần gã bảo hộ, từ bỏ tranh đoạt cùng chúng ta, là lựa chọn sáng suốt nhất của gã.” Triệu Tử Minh nói xong, liếc nhìn mấy người Lâm Hải một chút.

“Điều tức một chút, sau đó tiếp tục đi!”

Bọn người Lâm Hải gật đầu, sau khi nhao nhao khoanh chân điều tức một phen, lần nữa khôi phục đầy trạng thái.

“Tiếp tục, gian phòng bỏ tiếp theo!” Bốn người hết sức quen thuộc, đến vị trí của riêng phần mình, đối với Du hồn trong gian phòng bỏ tiếp theo, bắt đầu săn giết.

Ngay tại khi Triệu Tử Minh bắt đầu cuộc đi săn, Du hồn ốc xá bắt đầu tự giết lẫn nhau, con mắt Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, mang theo một tia dự cảm không may, hướng phía nơi xa nhìn lại.

“Không tốt, Triển Thông vậy mà quay lại!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện Triển Thông thế mà lấy tốc độ nhanh vô cùng, vòng trở lại.

“Hừ hừ hừ!” Tiếng cười lạnh của Triển Thông truyền tới, khiến người ta nghe không rét mà run.

“Các ngươi không phải rất ngưu bức, không chia sẻ ấn ký cho ta sao? Rất tốt!”

Nói xong, trong mắt Triển Thông đột nhiên hiện lên một đường hàn mang băng lãnh, mặt lộ vẻ dữ tợn, cắn răng âm u mở miệng nói.

“Này, ta liền đưa các ngươi một món lễ lớn!”

Chương 1565: Ta có một cách

Triển Thông nói xong, cười gằn duỗi ra hai tay, nhất thời hai đoàn hỏa diễm cuồng bạo, bay lên, đem bầu trời cũng chiếu thành màu hỏa hồng, năng lượng khủng bố cấp tốc ngưng tụ tại bên trong hỏa diễm, đem không khí thiêu đốt tư tư rung động, thanh thế doạ người.

“Triển Thông, ngươi muốn làm gì?!”

Sắc mặt Hứa Thiên Chinh nhất thời hoàn toàn thay đổi, hướng phía Triển Thông phát ra một tiếng rống to, ánh mắt lộ ra ý sợ hãi thật sâu, sắc mặt Đông Phương Ngọc càng là như tro tàn, toàn thân nhịn không được mà run rẩy.

Liền cả đôi mày của Lâm Hải cũng bỗng nhiên dựng thẳng lên, trong lòng dâng lên dự cảm bất thường, nhìn Triển Thông mà mí mắt cuồng loạn một trận.

“Ha ha, làm gì, các ngươi lập tức liền biết rõ!”

Triển Thông đắc ý nhe răng cười, sau đó sắc mặt phát lạnh, hỏa diễm trong hai tay, bỗng nhiên xẹt qua chân trời, thiêu đốt lấy không khí, hướng phía ốc xá nơi xa, như là lưu tinh gào thét lên mà bay đi.

“Đậu phộng, ngươi con mẹ nó điên!”

Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc thấy thế, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ, dọa đến hồn phi phách tán. Hai đám lửa này của Triển Thông, mục tiêu công kích không phải là bọn họ, nhưng lại so với công kích bọn họ còn đáng sợ nhiều, bởi vì hướng gã công kích là, ốc xá đang tụ đầy Du hồn, cứ như vậy, Du hồn trong ốc xá thế tất sẽ bị kinh động, đến lúc đó Du hồn trong mỗi cái ốc xá, tất cả đều lao ra, bọn họ chạy cũng chạy không nổi.

“Ha ha, chậm rãi hưởng thụ phần đại lễ này đi!”

Triển Thông cơ hồ đồng thời vào lúc xuất ra hỏa diễm, liền đắc ý cười to một tiếng, xoay người như là mũi tên rời cung, phi tốc thoát đi, nếu không Du hồn đi ra, gã muốn chạy cũng không dễ dàng.

“Bà nội ngươi!”

Trong lòng Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc cùng kêu lên giận mắng, hỏa diễm cách bọn họ quá xa, bọn họ cũng là muốn ngăn cản cũng không kịp, huống chi một khi ngăn cản mà nói, lồng ánh sáng chân khí bên này liền vô pháp duy trì, đồng dạng cũng sẽ kinh động Du hồn, hoàn toàn là một dạng kết quả.

“Chạy!”

Lâm Hải cũng bỗng cảm giác tình thế không ổn, giờ phút này cũng không lo được Triệu Tử Minh, hét lớn một tiếng, thân ảnh trong nháy mắt nhẹ nhàng rời đi, chân phát phi nước đại, Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc cũng không chậm trễ, quay đầu liền chạy.

Oanh!

Cơ hồ cùng một thời gian, hai đám lửa của Triển Thông, rơi vào bên trên hai gian ốc xá ở trong đó, nhất thời liệt diễm cuồn cuộn, khí lãng ngập trời, ốc xá run rẩy một trận, sau đó vô số Du hồn bị bừng tỉnh, từ bên trong mỗi cái ốc xá lao ra đến, lít nha lít nhít để cho trong lòng người ta run sợ.

“Rống!”

Vô tận tiếng rống giận vang lên, sau đó đầy trời pháp thuật, trong nháy mắt truy đến sau lưng bọn người Lâm Hải, đem ba người còn không kịp trốn xa bao phủ ở phía dưới, phô thiên cái địa liền rơi xuống.

Uy áp của pháp thuật cường đại, khiến cho thân thể ba người bỗng nhiên trì trệ, nhao nhao ngẩng đầu, nhìn vô số pháp thuật công kích cường đại phảng phất như từ trên trời giáng xuống này, trong mắt nhao nhao lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hát!” Nguy nan trước mắt, Lâm Hải nào dám có chút chủ quan, một cái sơ sẩy chỉ sợ sẽ là thịt nát xương tan, trong miệng chợt quát một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đã xuất hiện trong tay, quang mang màu lam chói mắt lấp lóe, bị Lâm Hải múa đao kín không kẽ hở, vô số đao ảnh bảo vệ đỉnh đầu, tới chỗ pháp thuật vô biên vô hạn này.

Ầm ầm ầm ầm! Thanh âm như động đất, không ngừng từ trên đỉnh đầu truyền đến, Lâm Hải bỗng cảm giác áp lực nặng nề như núi lớn, thông qua thân đao truyền trên người mình, khiến cho dưới chân Lâm Hải bạch bạch bạch cấp tốc lui lại, mỗi khi lui một bước ở ngực cũng ngột ngạt một trận, như gặp phải trọng kích, cuối cùng phốc một tiếng, phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

“Bà nội ngươi!”

Lâm Hải lập tức liền thụ thương, trong lòng nhất thời đại nộ, trong miệng không khỏi hét lớn một tiếng.

“Băng Phong Thiên Lý!”

Ông!

Sau một khắc, đỉnh đầu Lâm Hải, đột nhiên xuất hiện băng phong vô biên vô hạn, hơn nữa lấy cực nhanh tốc độ, hướng phía bốn phương tám hướng lan tràn, đem pháp thuật của nhóm Du hồn, tất cả đều ngăn cách ở bên ngoài.

Nhưng, Lâm Hải lấy sức một mình, đối kháng với nhiều Du hồn có bốn khỏa ấn ký như vậy, cho dù Băng Chi Đạo đã đại viên mãn, cũng vô pháp chống cự đầy trời công kích này, Băng Phong chỉ tồn tại mấy hơi công phu, liền ầm vang nát sập.

Bất quá, Lâm Hải muốn cũng là mấy hơi thời gian cái này, đồng thời khi băng phong vỡ vụn, Lâm Hải cũng đã đi ra ngoài xa vài trăm thước, rốt cục trốn khỏi của công kích nhóm Du hồn.

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới chú ý đến việc đi xem tình huống của Hứa Thiên Chinh cùng Đông Phương Ngọc một chút, phía dưới cái xem xét này, mí mắt Lâm Hải nhất thời cuồng loạn một trận, lộ ra vô cùng kinh hãi kinh sợ.

“Đông Phương Ngọc!”

Lâm Hải nhịn không được kinh hô một tiếng, đồng tử không ngừng co vào, vừa vặn nhìn thấy công kích của nhóm Du hồn, bẻ gãy nghiền nát phá hủy kiếm ảnh của Đông Phương Ngọc, trực tiếp đem Đông Phương Ngọc oanh thành bã vụn, chết oan chết uổng!

“Mẹ nó!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tuy ở giữa hắn cùng Đông Phương Ngọc cũng không hữu hảo, nhưng cùng Đông Phương Ngọc lại có quen biết hơi sớm, hơn nữa nghiêm ngặt mà nói, giữa hai người cũng không có cừu hận quá sâu, tương phản Lâm Hải vẫn còn tương đối bội phục phá rồi lại lập, tính cách cứng cỏi của Đông Phương Ngọc.

Nhưng là nghĩ không ra, bây giờ lại trơ mắt nhìn Đông Phương Ngọc, chết thảm tại trước mắt mình, để Lâm Hải thổn thức không thôi, lại có loại cảm giác tiếc hận.

“Đáng tiếc!” Lâm Hải âm thầm lắc đầu, nếu Đông Phương Ngọc không chết, đến ngày sau chắc chắn sẽ có một phen thành tựu, đáng tiếc bây giờ mất mạng ở đây, hết thảy đều thành không.

Phốc!

Mà lúc này đây, một bóng người đột nhiên bắn ra, máu tươi phun ra trời cao, lại không chút nào dừng lại, lấy tốc độ nhanh đến mức khó mà tin nổi, trong nháy mắt đã thoát ly chiến đấu, hướng phía bên Lâm Hải này mà đến, để Lâm Hải nhìn cũng khiếp sợ không thôi.

“Đây là Hứa Thiên Chinh, tốc độ của gã làm sao lại nhanh như vậy?”

Lâm Hải không biết Hứa Thiên Chinh là dựa vào cái gì, từ trong công kích của nhóm Du hồn còn sống sót, hơn nữa tốc độ lập tức nhanh đến mức thật không thể tin, bất quá thân là con trai của Thành chủ Hứa Quang Thuần, người mang tuyệt kỹ bảo mệnh, cũng là sự tình bình thường.

Sưu!

Lại là một bóng người chợt lóe lên, từ trong nhóm Du hồn vây quanh lao ra, chật vật không chịu nổi thoát đi, trong mắt mang theo hoảng sợ cùng không cam lòng thật sâu, chính là Triệu Tử

Minh.

“Triệu Tử Minh có Tu La Thạch tại thân, trốn được một mệnh cũng không ngoài ý muốn, chỉ là tiếp theo có thể tránh thoát Du hồn truy sát hay không, mới là sự tình làm người đau đầu a!”

Tại đồng thời khi Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh thoát đi, Lâm Hải cũng không nhàn rỗi, một đường phi nước đại rất nhanh liền đuổi kịp hai người. Trong lúc nhất thời, vùng này, ba người Lâm Hải chạy trốn tại phía trước, vô số Du hồn có bốn khỏa ấn ký ở phía sau điên cuồng đuổi theo, không ngừng hướng phía ba người Lâm Hải tiến hành công kích pháp thuật, nửa đường gặp được mấy cái thằng xui xẻo của những tông môn khác, liền chuyện gì xảy ra cũng đều không kịp làm rõ ràng, liền bị đại quân Du hồn chôn vùi.

“Vương bát đản Triển Thông, lão tử thật muốn giết hắn!” Mắt thấy chân khí trong cơ thể tiêu hao càng lúc càng lớn, Hứa Thiên Chinh hung dữ giận mắng một tiếng, vừa rồi vì đào mệnh, gã chính là liền cả pháp bảo bảo mệnh mà phụ thân gã cho gã cũng đều dùng, nếu như bị Du hồn đại quân quấn lên, gã tuyệt không có hy vọng sống sót.

“Trốn như thế cũng không phải biện pháp, chúng ta nhất định phải tách ra chạy, nếu không ai cũng chạy không thoát!” Trong lòng Triệu Tử Minh cũng là lo lắng vạn phần, trong miệng thỉnh thoảng có máu tươi tràn ra, tựa hồ bị nội thương không nhẹ, hướng phía Lâm Hải cùng Hứa Thiên Chinh nói.

“Tách ra chạy cũng vô dụng, nhiều Du hồn như vậy, coi như tách làm ba đợt, chúng ta như cũ người nào cũng không đối phó được, chờ chân khí hao hết, vẫn là một con đường chết.” Hứa Thiên Chinh tuyệt vọng lắc đầu.

“Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ chỉ có một đường chờ chết?” Triệu Tử Minh giờ phút này cũng tuyệt vọng, coi như gã xuất thân từ Tu La Điện, người mang Tu La Thạch, nhưng đối mặt với nhiều Du hồn như vậy, cũng là bất lực.

Huống chi, lúc thoát khốn vừa rồi, Tu La Thạch trên người gã đã tiêu hao hầu như không còn, nếu không vừa rồi gã liền đã chết, nào có cơ hội chạy thoát được.

Ngay tại thời khắc hai người tuyệt vọng, đột nhiên một đường thanh âm thong dong bình tĩnh, vang lên tại bên tai.

“Ta có một cách, có thể trợ giúp hai người các ngươi thoát khốn!”

Chương 1566: Một người đã đủ giữ quan ải

“A? Ngươi có biện pháp nào, mau nói đi!”

Thấy Lâm Hải nói có biện pháp, Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh nhất thời đại hỉ, mang theo chờ đợi thật sâu hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Biện pháp rất đơn giản, hai ngươi đào tẩu, ta lưu lại ngăn cản đại quân Du hồn.”

Thanh âm nhàn nhạt của, rơi vào trong lỗ tai của Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh, lập tức đem hai người là cho sững sờ, qua hơn nửa ngày, Hứa Thiên Chinh mới một mặt tức giận hướng phía Lâm Hải trừng mắt rống nói.

“Thao, lúc nào, còn có tâm tư tại cái chỗ này nói vớ nói vẩn!”

“Lâm Hải, ngươi cảm thấy nói loại lời nói không đâu này, rất có ý tứ sao?” Triệu Tử Minh cũng là dùng ánh mắt âm ngoan, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

Hiển nhiên, hai người bọn họ căn bản là không có cách tin tưởng lời nói của Lâm Hải, hiện ở loại tình huống này, người nào lưu lại thì người đó liền là chết, chỉ sợ trong nháy mắt liền phải mất mạng, Lâm Hải lại không ngốc, làm sao có thể đi làm dạng này.

Cho nên, kết quả chỉ có một cái, cái kia chính là Lâm Hải đang cố ý đùa bọn họ!

Lâm Hải thì là không còn gì để nói, ca ca thực tình muốn cứu các ngươi, các ngươi làm sao còn không tin đâu?.

“Ta nói là thật, lại trì hoãn một hồi, chân khí các ngươi hao hết không chạy nổi, coi như cái gì cũng muộn!” Lâm Hải cau mày, trịnh trọng kỳ sự lần nữa nói nói.

“Ngươi nói là thật?”

“Không phải đang nói đùa?”

Thấy Lâm Hải nói nghiêm túc, Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh bỗng nhiên sững sờ, sau đó mang theo thật không thể tin thật sâu, hướng phía Lâm Hải chấn kinh hỏi.

“Tự nhiên là thật!” Lâm Hải nặng nề gật gật đầu.

Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc cùng không hiểu.

“Ngươi làm như vậy, đến tột cùng là vì cái gì?” Hai người bọn họ đều là người thông minh, cũng không tin Lâm Hải là loại kia người quên mình cứu người kia, Lâm Hải nguyện ý bốc lên mạo hiểm lớn như vậy, có thể nói là thập tử vô sinh, khẳng định có mục đích của hắn.

“Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ta chỉ có một cái điều kiện, đem mảnh vỡ của chìa khoá bảo tàng, tất cả đều giao cho ta!” Ánh mắt Lâm Hải lẫm liệt, ngưng trọng nói nói.

“Ngươi là vì bảo tàng?”

Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh khẽ giật mình, sau đó nhao nhao lộ ra thần sắc cổ quái, trong lòng đối với Lâm Hải một trận khó hiểu.

Trước mắt cái này cũng đã là cái gì, có thể bảo trụ mệnh liền cám ơn trời đất, Lâm Hải thế mà còn nhắc đến sự tình bảo tàng, chẳng lẽ đầu óc có bệnh sao?

“Tốt, chúng ta đáp ứng ngươi!”

Du hồn phía sau càng đuổi càng chặt, Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh cảm giác tình cảnh càng ngày càng nguy hiểm, cũng không đoái hoài tới lời nói của Lâm Hải sẽ có có lừa dối hay không, hai người không chút do dự, trực tiếp đưa mảnh vỡ chìa khoá bên trong tay, tất cả đều vứt cho Lâm Hải.

Dù sao nhìn tình thế trước mắt, bọn họ đã không có một tơ một hào khả năng nào, qua lấy được bảo tàng, những mảnh vỡ chìa khoá này, giữ lại cũng không có ý nghĩa gì, nếu quả thật có thể bởi vậy đổi mà về một mệnh, ngược lại là có giá trị

“Lâm Hải, mảnh vỡ chìa khoá cho ngươi, ngươi nói chuyện cần phải giữ lời!” Triệu Tử Minh một bên liều mạng chạy trước, một bên hướng phía Lâm Hải vội vã nói nói.

“Yên tâm đi!” Lâm Hải đã đem số lượng mảnh vỡ chìa khoá nhìn qua một lần, không nhiều không ít, Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh xác thực đều giao ra tất cả, lúc này mới nhàn nhạt gật gật đầu, sau đó sắc mặt ngưng tụ.

“Tiếp đó, ta sẽ cố gắng lớn nhất, đem Du hồn ngăn lại, hai cái các ngươi tuyệt đối không nên quay đầu, xuất ra toàn bộ sức lực, có thể chạy được bao xa thì chạy bấy xa đi!”

Lâm Hải nói xong, thân thể bỗng nhiên dừng lại, cầm đao nơi tay, quay thân hình lại, giống như một pho tượng chiến thần, khí tức cường đại nở rộ mà ra, uy phong lẫm liệt ngăn lại đường đi của Du hồn, rất có khí khái lẫm nhiên của một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể đi qua.

“Lâm Hải, bảo trọng!”

Thấy Lâm Hải thật sự thực hiện lời hứa, dừng lại đoạn hậu, trong lòng Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh đại hỉ, cuối cùng nhìn thấy hi vọng sống sót, cùng Lâm Hải nói tiếng bảo trọng, xuất ra cả sức lực bú sữa, nhanh chóng chạy trốn, thật giống như Lâm Hải nói, nào còn nhớ được quay đầu.

Về phần Lâm Hải chết sống, thì càng không phải là phạm vi cân nhắc của bọn họ.

“Rống!”

Mà lúc này đây, mấy trăm con Du hồn có bốn khỏa ấn ký lít nha lít nhít, đã vọt tới phụ cận, chỉ là khí tức cường đại phát ra từ bên trên thân thể của bọn Du hồn này, đều làm cho không gian rung động không ngừng, phảng phất như khí lãng lăn lộn, hướng phía Lâm Hải chôn vùi mà đến.

“Kiến nhiều có thể cắn chết voi, nhiều Nguyên Anh trung kỳ như vậy, liền xem như đại năng Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ sợ cũng chỉ có nghe ngóng rồi chuồn đi.”

Lâm Hải đối mặt với bầy Du hồn điên cuồng vọt tới, chẳng những không có một tia hoảng hốt, ngược lại mang trên mặt vẻ hưng phấn, thấy Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh đã chạy không thấy, bên trong này trừ Du hồn, chỉ còn lại có chính hắn, một cỗ đấu chí mãnh liệt, trong nháy mắt đã bay lên.

“Kiềm chế lâu như vậy, cuối cùng có cơ hội, bạo phát đại chiêu một lần!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt đột nhiên kích xạ ra sát cơ lạnh thấu xương, hai đoàn hỏa diễm nhảy vọt, lóe lên một cái rồi biến mất, sau đó trong miệng hét lớn một tiếng, phảng phất như tình thiên tạc lôi!

"Thần thông - Phần Thiên!"

Ông!

Theo tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, thân thể Lâm Hải đột nhiên chậm rãi dâng lên, xung quanh thời không phảng phất như lập tức đứng im, tốc độ của nhóm Du hồn tựa hồ cũng biến thành cực kỳ chậm chạp, tại trong mắt Lâm Hải, vậy mà như là một pha điện ảnh quay chậm.

Mà chỗ trán Lâm Hải, đột nhiên có một đường vết nứt dài nhỏ, sau đó đột nhiên mở ra, con mắt thứ ba bỗng nhiên xuất hiện, một cỗ khí lãng vô cùng nóng rực, cơ hồ đem không khí cũng đánh xuyên, trong nháy mắt bắn ra.

Oanh!

Sau một khắc, đỉnh đầu Lâm Hải, đột nhiên trở thành một mảnh hỏa hồng, cơ hồ đem khí lãng khắp nơi cũng thiêu nóng rực, đột nhiên trải rộng cả vùng không gian, nhóm Du hồn lập tức toàn bộ đều dừng lại, nhao nhao kỳ quái ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh đầu, mặt lộ vẻ biểu lộ hoảng sợ.

Hô!

Ngay lúc này, vô số quang mang màu hỏa hồng từ trên trời giáng xuống, phảng phất như mưa rào tầm tã, rơi xuống khắp ngõ ngách, trong nháy mắt trải rộng phương viên mấy chục dặm, đem đại địa biến thành một mảnh hỏa hồng!

Ông!

Quang mang rơi xuống đất đồng thời, vô số đạo hỏa diễm phóng lên tận trời, xông thẳng tới chân trời, thiên địa trong nháy mắt đã biến thành biển lửa, bên trong thiên địa phảng phất chỉ còn lại có một mảnh hỏa hồng, đem mấy trăm Du hồn này, trong nháy mắt đã thôn phệ.

“Ngao!”

Ngay sau đó, âm thanh thê lương thảm thiết, từ giữa biển lửa vô tận này, không ngừng truyền ra, đỉnh đầu Lâm Hải, bắt đầu phi tốc xuất hiện ấn ký màu lục, không tới một phút thời gian, màu lục đã hoàn toàn trải rộng, không nhìn thấy bờ.

Mà giữa biển lửa, tiếng kêu thảm thiết của nhóm Du hồn, cũng dần ngừng lại, cuối cùng không có tiếng động, chỉ còn lại có biển lửa liệt diễm lăn lộn thật lâu không thôi, đem bầu trời đều muốn thiêu rụi.

“Hô ~ “

Lâm Hải lúc này mới thở dài ra một hơi, sắc mặt tái nhợt, vô cùng suy yếu, thân thể lung lay sắp đổ, cơ hồ đứng không vững, hoảng hốt lấy ra hai khỏa Linh thạch, sau khi cấp tốc hấp thu, mới đưa con mắt thứ ba trên trán khép kín lại.

Nhìn cái vùng này, đã trở thành biển lửa cuồn cuộn, trong mắt Lâm Hải lóe lên một vòng tinh mang.

“Muốn nói uy lực lớn, vẫn phải là Thiên Nhãn Thần Thông của Nhị Lang Thần a, cái khác không nói, liền cái thần thông Phần Thiên này, cho dù là mấy trăm Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ sợ đều có thể hóa thành tro bụi trong nháy mắt đi.”

“Bất quá khuyết điểm duy nhất, cũng là tiêu hao đối với chân khí, quá con mẹ nó đáng sợ!”

Lâm Hải thi triển ra một chiêu thần thông Phần Thiên, trực tiếp đem chân khí trong cơ thể gần cạn đáy, hậu quả tiêu hao chân khí lần trước quá đáng sợ, Lâm Hải đến bây giờ lòng vẫn còn sợ hãi, nếu không phải bị bức đến phân thượng này, Lâm Hải còn thật không dám tùy tiện thi triển.

Bất quá cũng may, Lâm Hải đã đem mảnh vỡ chìa khoá bảo tàng, từ bên trong tay Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh lấy đi, chờ đám Du hồn bị tiêu diệt sạch, chính mình đi lấy mớ mảnh vỡ chìa khoá bảo tàng còn lại, vậy cái bảo tàng này coi như về chính mình!

“Ha ha, thật là có chút không kịp chờ đợi!”

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, vội vàng lấy ra Linh thạch, khoanh chân ngồi xuống, nhanh chóng hồi phục chân khí, chờ khôi phục lại khoảng chừng tám thành, liền động thân đứng lên, trong mắt bắn ra một đạo quang mang.

“Tiếp đó, nên đi đoạt bảo tàng!”

Chương 1567: Công pháp bảo tàng tới tay

Thân ảnh Lâm Hải nhất động, hướng ốc xá phía trước đó mà đi, chớp mắt là tới, tiến vào bên trong một gian.

Đi vào, Lâm Hải liền nhìn thấy bên trong ốc xá, có ba cái Du hồn đang thủ vệ một khỏa mảnh vỡ lóe ra hào quang màu đỏ, thấy Lâm Hải tiến đến, Du hồn lập tức giương nanh múa vuốt dốc sức lao qua.

“Quả nhiên có chút IQ, thế mà không có toàn bộ đều đuổi theo ra ngoài, còn lưu lại ba cái giữ nhà!” Lâm Hải cười lạnh, ba cái Du hồn mà thôi, cho dù không sử dụng đại chiêu, đối với Lâm Hải cũng không cấu thành uy hiếp.

“Trảm!”

Trong miệng Lâm Hải hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đã quơ múa, lăng không quét ngang một cái, đao mang thoát thể mà ra, xẹt qua một đạo lưu quang, hướng phía ba cái Du hồn này, liền cắt chém mà đi.

"Rống!"

Ba cái Du hồn phát ra tiếng gầm lên giận dữ, thủ chưởng nhất thời tung bay, pháp thuật hào quang ngút trời mà tới, nghênh tiếp một đao kia của Lâm Hải, oanh một tiếng nổ vang giữa không trung, nhất thời khí lãng lăn lộn, lực trùng kích cường đại đem Lâm Hải đẩy đến liên tiếp lui về phía sau vài chục bước mới đứng vững thân hình.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy ba cái Du hồn đối diện, đã không có bóng dáng, mà đỉnh đầu của mình, lại lần nữa thêm ra mười hai khỏa ấn ký màu lục.

"Ba cái Du hồn Nguyên Anh trung kỳ IQ có thiếu hụt mà thôi, chính mình bằng vào Tiên khí, hoàn toàn có thể nhẹ nhõm chém giết!" Lâm Hải hít sâu một hơi, diệt ba cái Du hồn này, chính mình chỉ là trả giá tiêu hao một số chân khí, cùng khí huyết bị chấn động đến có chút cuồn cuộn mà thôi, cơ hồ có thể không cần tính.

Chính là cái màu lục trên đỉnh đầu này như là đại thảo nguyên, để Lâm Hải nhìn mà tâm lý khó chịu một trận, con mẹ nó cái màu sắc này quá không vui vẻ gì, đoán chừng cũng bắt kịp Lôi Thần.

Sau khi đem Du hồn tiêu diệt, Lâm Hải cái này mới đưa tay, một tay nắm lấy mảnh vỡ chìa khoá màu hỏa hồng treo lơ lửng giữa trời vào trong tay, trong đầu nhất thời truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở.

Ngươi đạt được mảnh vỡ chìa khoá (21/36).

“Tốt, còn thiếu mười lăm cái, việc này không nên chậm trễ, vẫn là sớm nắm bắt tới tay, để phòng sinh biến!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ra khỏi phòng, lần nữa hướng phía một gian ốc xá khác mà đi, sau khi đem ba cái Du hồn lưu thủ tiêu diệt, lần nữa đạt được một khối mảnh vỡ chìa khoá.

Cứ như vậy, Lâm Hải tiến vào một gian ốc xá lại một gian ốc xá, rất nhanh liền đem các ốc xá còn thừa, lần lượt đi mấy lần, đem mảnh vỡ chìa khoá bên trong, tất cả đều cầm vào tay.

Ông!

Ngay tại sau khi Lâm Hải cầm tới một khối mảnh vỡ chìa khoá sau cùng, những mảnh vỡ này lóe lên quang mang, thế mà tự động dung hợp, tại dưới một mảnh quang mang màu hỏa hồng vây quanh, một cái chìa khoá màu đỏ cỡ bàn tay, dần dần thành hình, trôi nổi tại đỉnh đầu Lâm Hải, lóe ra tia sáng chói mắt.

“Đến!”

Trong lòng Lâm Hải đại hỉ, lăng không một trảo, đem chìa khoá liền bắt lấy trong tay, nhất thời quang mang thu liễm, một cỗ cảm giác ấm áp truyền đến, cái chìa khóa này trĩu nặng, lại có cân lượng nặng trên trăm cân.

Leng keng!

Ngươi đạt được chìa khoá bảo tàng.

Lâm Hải nghe tiếng nhắc nhở trong đầu, trong lòng không khỏi sững sờ.

“Cái này xong?” Lâm Hải phát hiện, vậy mà không có nhắc nhở chỗ để mở ra bảo tàng, vậy mình đi đâu tìm bảo tàng a.

Ngay tại thời khắc Lâm Hải sững sờ, đột nhiên oanh một tiếng, một đạo cột ánh sáng màu vàng kim, tại cách đó không xa phóng lên tận trời, đem bốn phía chiếu rọi một mảnh sáng ngời, phảng phất như một cái cột trụ thông thiên, sừng sững ở bên trong đó, sáng chói chói mắt.

“Bên trong chỗ đó không phải là bảo tàng đi?”

Đồng tử Lâm Hải rụt lại một hồi, cột ánh sáng cực lớn thẳng tới chân trời đột nhiên xuất hiện này, thực sự quá loá mắt, chỉ sợ toàn bộ người trong cung điện, cũng sẽ thấy nó tồn tại, lường trước chẳng mấy chốc sẽ có người hướng phía bên trong này mà đến.

“Không tốt, phải nhanh đi qua, nếu đem những cái đệ tử cũ kia hấp dẫn tới coi như hỏng bét!”

Lâm Hải không dám do dự, thân ảnh nhất động, hướng phía cột ánh sáng cực lớn này liền xông qua, thẳng đến khi cách cột ánh sáng còn có khoảng cách khoảng chừng năm trăm mét, mới dừng lại. Không phải Lâm Hải không muốn tiếp tục tiến lên, mà chính là phía trên cột ánh sáng cơ hồ đang phóng xuất ra năng lượng khủng bố đem người thiêu đốt, để Lâm Hải không cách nào lại tiến lên trước một bước, nhưng đứng tại bên trong chỗ này, Lâm Hải đã nhìn thấy rõ ràng, phía trên cột ánh sáng, ẩn ẩn có một cái lỗ khảm, hình dáng lỗ khảm cùng chìa khoá bảo tàng hoàn toàn tương ứng.

“Bảo tàng quả nhiên tại bên trong này!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, xem ra chính mình đã đoán đúng, không kịp ngẫm nghĩ nữa, trực tiếp lấy ra chìa khoá bảo tàng, hướng phía cột ánh sáng liền ném ra ngoài.

“Qua!”

Trong miệng Lâm Hải hét lớn một tiếng, chìa khoá bảo tàng tại bên trong chân khí thôi động của Lâm Hải, giống như viên đạn, hướng phía cột ánh sáng bay qua, vừa mới đến gần, nhất thời giống như bị một cỗ lực hấp cường đại, trực tiếp đem chìa khoá bảo tàng, hấp dẫn vào trong máng lõm.

Oanh ~

Sau một khắc, đột nhiên một đường tiếng vang trầm nặng phảng phất đến từ viễn cổ, truyền ra tại trong cả vùng không gian, sau đó trời đất chấn động, không gian run rẩy, phảng phất như phát sinh động đất cấp chín, khiến cho thân thể Lâm Hải lay động một trận, cơ hồ đứng không vững, mang theo kinh hãi thật sâu, hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy hoa một tiếng, giống như pha lê tan vỡ, cột ánh sáng tới trời cực lớn này, ầm vang sụp đổ, hóa thành vô số quang mang màu vàng kim, tiêu tán tại bên trong không gian.

Ngay tại đồng thời lúc cột ánh sáng vỡ vụn, một bản thư tịch màu hồng, chậm rãi dâng lên tại trong giữa cột ánh sáng, bị vô tận quang mang vờn quanh, thần thánh mà trang nghiêm.

“Công pháp!”

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, nào còn không biết trong đó, chính là bảo tàng, cũng là Đao pháp tuyệt thế trong truyền thuyết!

Sưu!

Lâm Hải không chút do dự, thân thể đột ngột từ mặt đất mọc lên, hướng phía công pháp thư tịch giữa không trung, liền dốc sức lao qua.

Rống!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải vừa muốn tiếp cận với công pháp thư tịch, đột nhiên một đường tiếng rống to rung trời truyền ra, sau đó một cái yêu thú toàn thân đỏ thẫm, đột nhiên xuất hiện tại phía trước công pháp thư tịch, đem công pháp thư tịch ngăn ở phía sau.

“Yêu thú thủ hộ!”

Mí mắt Lâm Hải vẩy một cái, đã sớm nghe nói qua, phàm là bảo vật xuất thế, cũng có yêu thú cường đại thủ hộ, xem ra quả là thế. Nnhưng Lâm Hải không có lòng dạ thanh thản cùng yêu thú này lãng phí thời gian, cột ánh sáng cực lớn vừa rồi này, cùng tiếng vang cực lớn khi bảo tàng xuất hiện trên đời, chỉ sợ đã sớm kinh động những cái đệ tử cũ kia, nói không chừng giờ phút này đã nhanh đuổi tới, một khi bị bọn họ chạy đến, chính mình còn muốn đoạt bảo tàng, coi như không dễ dàng như vậy.

“Ngân Hợp, lên!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp đem Ngân Hợp từ bên trong Luyện Yêu Hồ phóng xuất, nhất thời Bạch Long Mã manh manh do Ngân Hợp hóa thân thành, xuất hiện từ trống rỗng, hướng phía yêu thú liền dốc sức lao qua.

“Rống!”

Yêu thú gầm lên giận dữ, huy động cự trảo hỏa diễm, hướng phía Ngân Hợp liền nắm qua.

“Oa cáp cáp, rất lâu chưa hề đi ra, vừa vặn bắt ngươi những người kia hoạt động gân cốt một chút!” Ngân Hợp cười to một tiếng, lúc trước nó có thể là tu vi Địa Tiên, tuy dung hợp với thi thể Thiên Long, thực lực vô pháp hoàn toàn phát huy, nhưng so với Địa Tiên chân chính, cũng không yếu hơn bao nhiêu, sao lại e ngại một cái yêu thú thủ hộ.

Thân thể bỗng nhiên lắc một cái, Ngân Hợp trực tiếp hồi phục hình rồng, một tiếng long ngâm, cùng yêu thú thủ hộ đấu cùng một chỗ.

“Mau đem bảo tàng lấy!”

Lâm Hải thấy Ngân Hợp cuốn lấy yêu thú thủ hộ, việc này không nên chậm trễ, lần nữa thả người nhảy lên, hướng phía bảo tàng công pháp đánh tới.

“Rống!”

Yêu thú thủ hộ thấy thế, sao lại đáp ứng, gào thét một tiếng, cái đuôi tráng kiện hướng phía Lâm Hải liền quất tới.

“Đại gia hỏa, đối thủ của ngươi là ta!”

Ngân Hợp long ngâm một tiếng, trong miệng đột nhiên phun ra một đám lửa, trực tiếp đụng vào bên trên cái đuôi của yêu thú thủ hộ, đem cái đuôi của nó sinh sinh đánh lui, bay ngược trở về!

Ba!

Lâm Hải thừa này cơ hội tốt, một tay lấy bảo tàng công pháp đoạt vào trong tay, cấp tốc rút lui, sau một khắc đã tại ngoài trăm thước, ánh mắt lộ ra vẻ vui thích nồng đậm.

“Ha ha, bảo tàng công pháp tới tay a, nhìn xem rốt cục là công pháp gì!”

Chương 1568: Sự rung động của loại lửa kì dị

Leng keng!

Rất nhanh, tiếng tin tức nhắc nhở vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Chúc mừng ngươi, thu hoạch được công pháp ‘Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp’.

“Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp?” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, chỉ từ danh tự, Lâm Hải liền cảm thấy một cỗ khí phách, xem ra tuyệt không phải là vật phàm a!

Vừa mới chuẩn bị tiếp tục xem xét tin tức về đao pháp, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động.

“Không được, không thể lưu lại ở đây, động tĩnh trước đó lớn như vậy, khẳng định có người đang hướng bên này phi tốc chạy đến, bị phát hiện liền không tốt.”

Nghĩ đến chỗ này, thân ảnh Lâm Hải nhất động, sưu một tiếng trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ, hướng về một phương hướng bay đi, trong chớp mắt liền không có bóng dáng.

Ngay tại khi Lâm Hải vừa vừa rời đi không bao lâu, mấy chục đường thân ảnh nhanh như chớp, tuần tự xuất hiện ở đây, nhìn lên khu vực rộng lớn trước mặt đã biến thành một cái biển lửa, ánh mắt của mỗi cái lộ ra thần sắc khiếp sợ không gì sánh nổi!

“Bên trong này, phát sinh cái gì?” Có người kinh hô một tiếng, nhìn biển lửa không giới hạn, cao chừng hơn một trượng, kéo dài không thôi, cơ hồ không thể tin được con mắt của chính mình.

Phải biết, bên trong này cũng không có bất kỳ cái nhiên liệu gì a, liền xem như pháp thuật hệ Hỏa có lợi hại hơn nữa, sau khi thi triển cũng sẽ rất nhanh dập tắt, tuyệt không có khả năng giống như bây giờ, một mực thiêu đốt, không có chút xu thế dập tắt nào.

“Bên trong này, vừa mới phát sinh chiến đấu kịch liệt, điểm này là không thể nghi ngờ, chỉ là cái gì dạng chiến đấu, mới có thể tạo thành loại cục diện này, lại có ai có thể thi triển ra pháp thuật hệ Hỏa đáng sợ như thế.” Một cái nam tử tuổi trẻ, cau mày tiến lên một bước, mang theo kinh ngạc nói nói, chính là Yến Phi Dương đứng hàng Tiềm Long Bảng của Vô Cực Tông!

Nói xong, hai mắt Yến Phi Dương nhắm lại, vừa quay đầu ánh mắt liền rơi tại trên thân một người nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu đỏ như lửa, sắc mặt kiệt ngạo sau lưng.

“Hướng Thiệu Khôn, ngươi chính là đệ tử tiềm lực của tông môn nhất lưu Xích Viêm Tông, nếu bàn về chưởng khống đối với Hỏa Chi Đạo, chư vị ở đây chỉ sợ không có người so với ngươi càng thêm tinh thông hơn, lấy ngươi đến xem, cái đại hỏa đầy trời này, là người có tu vi bực nào, mới có thể thi triển ra.”

Hướng Thiệu Khôn nhướn mày, nhìn lên đại hỏa phồn vinh mạnh mẽ trước mặt, thật lâu không nói, nội tâm lại như sống cuộn biển gầm, mí mắt cũng bởi vì chấn kinh, mà không ngừng nhảy, thấy Yến Phi Dương tra hỏi, mới hít sâu một hơi, ngưng trọng nói nói.

“Tha thứ ta tu vi nông cạn, bằng vào nhãn lực của ta, vô pháp khám phá tu vi của người thi pháp, nhưng có một chút ta có thể khẳng định, từ Địa Tiên trở xuống, cho dù là Hỏa Chi Đạo đại viên mãn, cũng tuyệt không có khả năng làm được!”

“Cái kia nói như thế, là Địa Tiên gây nên?” Lời nói của Hướng Thiệu Khôn, làm cho tất cả mọi người toàn bộ đều thất kinh, sắc mặt lộ ra thần sắc khó có thể tin.

“Không có khả năng, quy tắc của Tu La Điện, có một điều liền là từ Địa Tiên trở lên không thể vào, nếu không sẽ bị trực tiếp diệt sát, cho nên trong Tu La Điện, tuyệt không có khả năng có Địa Tiên tồn tại!” Lập tức có người mở miệng phản bác nói.

“Cho nên, đây mới là địa phương để cho người ta khó hiểu!” Hướng Thiệu Khôn liếc nhìn người nói chuyện một chút, trên mặt mang nghi hoặc thật sâu, một mặt mê mang nói nói.

“Có lẽ là ngươi quá đề cao trình độ lợi hại của ngọn lửa này, mới sẽ tạo thành ngộ phán đối với thực lực của người phóng hỏa, cũng chưa biết chừng." Lập tức lại có người nói, lần này đạt được rất nhiều người đồng ý.

Dù sao, Tu La Điện tồn tại thời gian đã lâu, cảnh giới từ Địa Tiên trở lên vô pháp tiến vào, chính là một điều quy tắc đã bị nghiệm chứng qua, cứ như vậy, vấn đề chỉ có thể là xuất hiện ở trên thân Hướng Thiệu Khôn.

Hướng Thiệu Khôn cũng không có phản bác, mà chính là nhíu mày càng chặt hơn, dù sao kết luận mà y suy đoán ra, liền cả chính y cũng không đồng ý, có lẽ thật sự là y lầm.

"Uy lực của ngọn lửa này đến tột cùng như thế nào, thử một lần liền biết rõ!"

Bỗng nhiên, một đường thanh âm lạnh như băng vang lên, sau đó một bóng người đứng ra, nhất thời như là một thanh lợi kiếm sắc bén, sừng sững giữa thiên địa, để cho người ta từ cách xa xa, cũng cảm thấy sắc bén chi khí bức người.

"Là Lăng Thiên Kiếm Phái Cung Ninh!"

Mọi người lập tức nhận ra, cái người nói chuyện này, chính là người liền cả Yến Phi Dương cũng lau mắt mà nhìn, có hi vọng cực lớn đứng hàng Tiềm Long Bảng, Kiếm Chi Đạo đại viên mãn Cung Ninh!

Chỉ thấy cả người Cung Ninh phong mang tất lộ, giống như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, chậm rãi dạo bước, đi đến bên ngoài cách hỏa diễm mười mét, thì dừng lại.

Keng!

Đột nhiên, một đạo kiếm mang xẹt qua chân trời, mọi người căn bản không có thấy rõ Cung Ninh làm sao rút kiếm, trường kiếm lóe ra kiếm khí sắc bén này, cũng đã bị Cung Ninh cầm trong tay, sau đó ánh mắt mạnh mẽ lạnh, trong miệng quát lạnh một

tiếng.

“Diệt!”

Ông! Nhất thời, kiếm khí sắc bén bắn ra, bên trong phương viên mấy chục dặm trong nháy mắt bị vô số kiếm ảnh quang hoa chói lọi bao phủ, trong không khí không ngừng truyền đến tiếng xé gió bén nhọn, phảng phất như cả không gian cũng bị kiếm ảnh đâm rách, kiếm ảnh đầy trời, như là Kiếm Vũ, mang theo khí thế sắc bén không gì không phá, hướng phía hỏa diễm quấn giết tới.

“Kiếm của Cung Ninh, thật đáng sợ! Ta chỉ sợ liền một chiêu cũng không ngăn cản nổi!”

“Trách không được Yến Phi Dương nói, Cung Ninh có thực lực leo lên Tiềm Long Bảng, quả nhiên không giả!”

“Xem ra trong các đệ tử tiềm lực của các thế lực lớn thành Lưu Tô, Cung Ninh tuyệt đối là đệ nhất nhân dưới Yến Phi Dương!”

Cung Ninh vừa ra tay, các đệ tử tiềm lực của những tông môn khác, nhao nhao lộ vẻ mặt thần sắc chấn kinh, đối với kiếm pháp của Cung Ninh tràn ngập kính sợ, liền cả Yến Phi Dương cũng lộ vẻ mặt ngưng trọng, chậm rãi gật đầu.

“Chỉ sợ ta tự mình xuất thủ, muốn đem Cung Ninh đánh bại, đều phải tại sau ba mươi chiêu.”

Bạch!

Cung Ninh đâm ra một kiếm, sau đó liền đưa trường kiếm vào vỏ, như đã tính trước khoác hai tay về sau, một mặt đạm mạc hướng phía biển lửa nhìn lại.

“Cái gì?!”

Rất nhanh, sắc mặt Cung Ninh liền biến, sau đó con mắt trong nháy mắt liền trừng tròn xoe, trong ánh mắt lộ ra vẻ khó tin thật sâu, lập tức sững sờ ở bên trong đó.

Chỉ thấy kiếm ảnh sắc bén dần dần tiêu tán thành vô hình, quang hoa tán đi, hỏa diễm vốn cho rằng tất sẽ bị chém chết, lại vẫn thoải mái nhảy lên, đừng nói dập tắt, thế lửa nơi nào có một tia suy yếu.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào, một kiếm đáng sợ như thế của Cung Ninh, chỉ sợ có là một ngọn núi lửa, đều phải bị trực tiếp trảm thành tro tàn, cái đại hỏa này làm sao lại bình yên vô sự?”

“Mẹ nó, ta chưa bao giờ thấy qua thế lửa đáng sợ như thế, thật chẳng lẽ như Hướng Thiệu Khôn nói, cái này chính là Đạo pháp do đại năng Địa Tiên lưu lại.”

Lập tức, các đệ tử tiềm lực của các đại tông môn ở đây, tất cả đều mộng bức, trong mắt mỗi cái mang theo thần sắc kinh hãi thật sâu, liền cả đôi mày của Yến Phi Dương đều là bỗng nhiên dựng thẳng lên, trong mắt tràn ngập thật không thể tin.

Sắc mặt Cung Ninh đằng cái liền hồng, đứng tại chỗ giật mình nửa ngày, mới một mặt hổ thẹn lắc đầu.

“Tại hạ vô năng, vô pháp chém chết lửa này, để các vị chê cười.”

Nói xong, Cung Ninh quay người lại, lui về vị trí cũ, cúi đầu không nói.

Liền cả Cung Ninh đều không thể đem cái đại hỏa này dập tắt, mọi người đối với nơi phát ra cái đại hỏa này, càng thêm có hứng thú nồng hậu dày đặc, không khỏi toàn bộ đều đem ánh mắt, chuyển hướng về phía Yến Phi Dương.

Dù sao, Yến Phi Dương thế nhưng là ở bên trong toàn bộ các thế lực lớn của thành Lưu Tô, là một cái duy nhất có thực lực đứng hàng Tiềm Long Bảng, chính là một cái cường đại nhất ở trong đám người bọn họ này, nếu Cung Ninh đã không được, vậy chỉ có thể nhìn Yến Phi Dương.

Yến Phi Dương thấy tất cả mọi người đều hướng phía y nhìn sang, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, sau đó đạm mạc lắc đầu.

“Các vị, Yến mỗ đối với cái lửa kỳ dị này, đồng dạng bất lực!”

“Cái gì, liền cả Yến Phi Dương cũng không có cách nào đem cái đại hỏa này chém chết.”

“Cái đại hỏa này đến cùng có lai lịch gì?!”

“Địa Tiên, xem ra thật là thủ đoạn của Địa Tiên!”

Lập tức, tất cả mọi người đều loạn, Địa Tiên vô pháp tiến vào Tu La Điện, đây chính là quy tắc đã bị nghiệm chứng trong nhiều năm qua, chẳng lẽ lần này bị đánh phá rồi sao?

Nếu như vậy mà nói, tình cảnh của bọn họ coi như nguy hiểm, dù sao bọn họ có mạnh hơn, đối mặt với Địa Tiên cũng không chịu nổi một kích.

Thời khắc mọi người ở đây kinh hoảng, bỗng nhiên một đạo âm thanh hơi lạnh, vang lên bên tai mọi người.

“Có lẽ, ta có thể vì mọi người giải đáp nghi hoặc!”

Chương 1569: Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp

“Huyết Ngưng?”

Mọi người nhao nhao quay đầu, thấy người nói chuyện chính là một cái nữ tử tuyệt mỹ toàn thân tản ra khí tức âm lạnh, để cho người ta nhìn một chút cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía, lập tức nhận ra thân phận của nàng, chính là đệ tử tiềm lực của Tu La Điện, cũng là một cái nữ tử duy nhất, trong nhóm người bọn họ này.

“Huyết Sư muội, ngươi biết cái lửa kỳ dị này?” Yến Phi Dương nhíu lông mày lại, quay đầu, hiền lành cười một tiếng, hướng phía Huyết Ngưng khách khí hỏi.

Tuy Yến Phi Dương đứng hàng Tiềm Long Bảng, luận thực lực chính là đệ nhất nhân được công nhận trong nhóm người này, đối với những khác người y đều có thể sắc mặt không chút thay đổi, nhưng Huyết Ngưng lại là một ngoại lệ, liền cả Yến Phi Dương cũng không dám tùy tiện đắc tội với nàng.

Không vì cái gì khác, bởi vì Huyết Ngưng này chính là lấy sát nhập đạo, hành sự toàn bằng yêu thích, động một tí là giết người, đối với bất kỳ người nào cũng không nể mặt mũi, một khi đắc tội nàng, liền cả Thiên Vương lão tử nàng cũng đều dám kéo xuống ngựa chặt hai đao, là bên trong các thế lực lớn của thành Lưu Tô nổi danh là nhân vật khó chơi.

Vừa nhắc tới tên tuổi của ma nữ Huyết Ngưng, liền không có ai là không đau đầu, hết lần này tới lần khác tu vi của Huyết Ngưng lại cực kỳ cao thâm, tinh thông các loại Sát Chi Đạo, người bình thường căn bản không làm gì được nàng, chọc vào loại người này, trừ phi có nắm chắc đưa nàng một kích tất sát, nếu không bị nàng nhớ thương tới, đời này cũng đừng nghĩ an bình.

Huyết Ngưng mặt không biểu tình, lạnh tựa như một tòa băng sơn, liếc nhìn Yến Phi Dương một chút, lạnh lùng mở miệng.

“Ta không biết cái Dị Hỏa này, nhưng ta biết, bên trong này là địa phương nào?”

“A.” Lời nói của Huyết Ngưng, để bọn người Yến Phi Dương nhao nhao sững sờ, địa phương bên trong này là chỗ nào, còn cần ngươi nói sao, không phải liền là khu vực hoạt động của Du hồn có bốn khỏa ấn ký trong Tu La Điện sao?

Nhưng, những người này đều là đệ tử tiềm lực của các đại tông môn, tự nhiên không có một cái nào ngu ngốc, Huyết Ngưng đã nói như vậy, vậy nói rõ nơi này, tuyệt đối không phải đơn giản như mọi người vẫn nghĩ, chắc hẳn có ẩn tình khác.

“Huyết Sư muội, có thể nói kỹ càng hay không?” Sắc mặt Yến Phi Dương ngưng trọng, hướng phía Huyết Ngưng nói nói.

“Ta xuất thân từ Tu La Điện, mà bên trong này cũng gọi là Tu La Điện, chắc hẳn mọi người đã có thể nghĩ đến, tông môn của ta cùng nơi đây, tất nhiên có liên hệ.” Huyết Ngưng đạm mạc mở miệng, mọi người nhao nhao gật đầu.

Điểm này, đã sớm bị các đại tông môn chứng thực, ở giữa hai cái Tu La Điện, tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên trùng tên, giữa bọn họ có liên quan thần bí, chỉ là người ngoài không thể nào biết được a.

“Tu La Điện ta có sách cổ ghi chép, khu vực mà Du hồn có bốn khỏa ấn ký ẩn hiện, tồn tại một cái bảo tàng, chỉ là phương thức thu hoạch bảo tàng, lại cực kỳ gian nan, từ xưa đến nay từ chưa có người từng thành công, Tu La Điện ta thậm chí có ba vị tuyệt thế kỳ tài từ ngàn năm trước kia, cũng tại bên trong quá trình đoạt bảo tàng mà vẫn lạc.”

“Đến tận đây, Tu La Điện đã trịnh trọng cảnh cáo đệ tử tông môn, người ngấp nghé bảo tàng, cửu tử nhất sinh, tự hành châm chước! Hơn nữa trong cái bảo tàng này, tương truyền chính là một bộ đao pháp, đệ tử tu hành đao pháp bên trong tông môn ta cũng không nhiều, bởi vậy đệ tử tông môn mỗi một năm tiến đến, liền sẽ rất ít tới chỗ này mạo hiểm.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Huyết Ngưng, hiển hiện một tia ngưng trọng, chậm rãi tố nói, tất cả mọi người vẫn là lần đầu nghe nói địa phương mà Du hồn có bốn khỏa ấn ký ẩn hiện, lại có bảo tàng tồn tại, lập tức tất cả đều lộ ra thần sắc kinh hỉ.

Nhìn thấy thần thái của mọi người, Huyết Ngưng dĩ nhiên liền hiểu rõ ý nghĩ của mọi người, trong lòng cười lạnh một tiếng.

“Không sai, các ngươi đã đoán được, nơi đây, chính là nơi ở của bảo tàng! Cho nên, ta đoán loại lửa kỳ dị này, có lẽ có quan hệ với bảo tàng!”

“Huyết Ngưng nói có đạo lý, hơn nữa từ loại lửa kỳ dị ở nơi này đến xem, đao pháp này tất nhiên tuyệt vật phi phàm!” Ttrong mắt Yến Phi Dương lấp lóe lên quang mang, nặng nề gật gật đầu, y cũng là lần đầu tiên nghe thấy sự tình bảo tàng ẩn giấu, hơn nữa trong lòng đã sinh ra nồng đậm hứng thú.

“Huyết Sư muội, cái bảo tàng này phải như thế nào mới có thể tìm được?”

Hiển nhiên, cảm thấy hứng thú đối với bảo tàng không chỉ có một mình Yến Phi Dương, lập tức có những người khác, một mặt bắt đầu kích động hỏi thăm.

Huyết Ngưng nghe được, thì là khoan thai quay đầu, ánh mắt lạnh lùng như băng, rơi ở bên trên mấy chục tòa ốc xá phía xa này.

“Nếu như ta đoán không lầm, bảo tàng đã bị người khác lấy mất rồi!”

“Cái gì?!” Chúng nhân thất kinh, sau đó trong lòng nhao nhao thương tiếc một trận, bảo tàng có thể sinh ra Dị Hỏa đáng sợ như thế, rơi vào trong tay người khác, để bọn họ như thế nào cam tâm.

“Lấy đi bảo tàng, chẳng lẽ là Triệu Tử Minh!” Lập tức có người đầu não linh hoạt, nghĩ đến trên thân Triệu Tử Minh, Triệu

Tử Minh cũng giống như Huyết Ngưng, cùng là đệ tử của Tu La Điện, nếu Huyết Ngưng đã biết rõ bí mật của bảo tàng, Triệu Tử Minh tất cũng là biết rõ, như vậy sau cùng khả năng lấy đi bảo tàng, khẳng định là Triệu Tử Minh không thể nghi ngờ.

“Cái này, ta không biết!” Huyết Ngưng lắc đầu, nàng từ trước đến nay cũng giống như những người này, cũng đang săn giết Du hồn có năm khỏa ấn ký, tự nhiên không biết sự tình bên này.

Bất quá, trong nội tâm nàng cũng giống như những người khác, cho rằng hiềm nghi của Triệu Tử Minh, là lớn nhất.

“Ha ha, nếu bảo tàng cũng bị lấy đi, mọi người vẫn là tán đi, nắm chặt thời gian săn giết Du hồn có năm khỏa ấn ký mới là chính sự, nói không chừng có thể có được bảo vật gì đâu!”

Có người cởi mở cười một tiếng, bắt đầu nhao nhao tán đi, đối với bảo tàng ở bên trong này đã bị lấy đi, săn giết Du hồn có năm khỏa ấn ký, hiển nhiên đối với bọn họ càng có lợi hơn.

Huống chi, chờ khảo nghiệm kết thúc, trước khi rời khỏi Tu La Điện, bọn họ còn có thể tìm cơ hội đem Triệu Tử Minh bắt cóc, từ trong tay Triệu Tử Minh đoạt được bảo tàng, làm gì phải lãng phí thời gian tại cái chỗ này.

Chỉ một chút thời gian, mọi người tất cả liền đều tán đi, bên trong này trong nháy mắt lại khôi phục yên tĩnh.

Lâm Hải tự nhiên không biết, Triệu Tử Minh đã thay hắn mang tiếng oan, Thiên Hỏa do thần thông Phần Thiên mang đến, tại trong mắt đám đệ tử tiềm lực kia cũng đã có giải thích, giờ phút này Lâm Hải đang núp ở bên trong một gian ốc xá vứt bỏ, bưng lấy ‘Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp’, hắc hắc cười ngây ngô.

“Ngưu bức a, thật không nghĩ tới, đao pháp này lại là do Vũ Thánh Quan Vũ Quan Nhị Gia sáng tạo a!”

Lâm Hải đã xem xét cặn kẽ tin tức của Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, trong lòng quả thực kích động mừng thầm một trận!

Công pháp tên: Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp (Đao pháp do Quan Đế Thánh Quân tiền kỳ sáng tạo, chia làm ba mươi sáu đường, luyện đến cực hạn có thể Bá Thiên Liệt Địa, Trảm Thần Sát Phật, đối với Yêu Ma có tác dụng khắc chế cường đại, có thể tăng lên một trăm phần trăm uy lực của đao pháp)

Công pháp đẳng cấp: Linh giai Trung phẩm

“Linh giai Trung phẩm a, mặc dù là Quan Nhị Gia tiền kỳ sáng tạo, nhưng là đẳng cấp này, cũng ngưu lật trời a!” Lâm Hải cảm giác mình thật sự là kiếm bộn, đẳng cấp công pháp, hắn đã sớm biết được.

Huyền Hoàng là thường thấy nhất, công pháp Địa giai cũng đã rất thưa thớt, công pháp Thiên giai càng là Phượng Mao Lân Giác, bị các đại tông môn cũng coi là Trấn Tông Chi Bảo, đồng dạng chỉ truyền cho đệ tử hạch tâm, giống như Phong Lôi Chưởng Pháp cùng Huyền Băng âm Sát Chưởng mà Lâm Hải sở tu, chính là công pháp Thiên giai.

Phong Lôi Chưởng Pháp chính là Lâm Hải đổi từ Cuồng Phong Chưởng Pháp, là Thiên giai Thượng phẩm, mà Huyền Băng âm Sát Chưởng liền muốn kém hơn nhiều, chỉ là Thiên giai Hạ phẩm, nhưng dù vậy, cũng là cực kỳ trân quý, uy lực mạnh mẽ vô cùng, Lâm Hải phối hợp với Băng Chi Đạo đại viên mãn, không ít lần đã dùng cái chưởng pháp này kiến công.

Mà công pháp Linh giai, càng tại một cái cấp độ bên trên công pháp Thiên giai, coi như là đại tông môn nhất lưu thì có công pháp đẳng cấp này hay không cũng không dễ nói, mà bộ Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp này, chẳng những là Linh giai, hơn nữa còn là Linh giai Trung phẩm, để Lâm Hải có thể nào không kích động!

“Chỉ là đối chiến Yêu Ma, thì uy lực của đao pháp mới đề bạt trăm phần trăm, cái tăng thêm ngưu bức này có chút lãng phí a, nếu là đối với người cũng có thể dạng này, thật là tốt biết bao a!”

Lâm Hải rất ít gặp được Yêu Ma, đối với cái uy lực phụ gia cường đại đến biến thái của đao pháp này, cảm giác đáng tiếc sâu sắc, bất quá nghĩ đến đao pháp dù sao cũng gọi là Phục Ma đao pháp, Lâm Hải cũng liền thoải mái.

“Quản chi nó, lại nói thế nào cũng là Linh giai Trung phẩm, coi như giết người, cũng so với Thiên giai mạnh hơn nhiều! Trước học rồi lại nói!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong đầu lựa chọn học tập công pháp!

Chương 1570: Mau nhìn phía sau ngươi

Trong nháy mắt, trong đầu Lâm Hải, đã vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

Leng keng!

Ngươi học được Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp.

Sau đó, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ tin tức to lớn xông vào não hải, một cái bóng người mơ hồ, tại trong đầu của mình, đem ba mươi sáu đường Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, từ đầu tới đuôi biểu thị một bên. Sau một khắc, cảnh tượng xung quanh Lâm Hải phảng phất như lập tức tối xuống, bên trong thiên địa phảng phất chỉ còn lại có một mình Lâm Hải, Lâm Hải nhắm nghiền hai mắt, cầm đại đao trong tay, lăng không vung vẩy trên dưới tung bay, trong lúc nhất thời đao quang hàn ảnh, chiếu rọi thiên địa, chỗ đến như xảy ra động đất, không gian đổ sụp, vô số Yêu Ma buồn bã gào thét khắp nơi.

Lâm Hải hai tay cầm đao, lăng không huyền lập tại giữa không trung, quang mang tứ xạ nở rộ, quần áo nghênh phong phấp phới, bỗng nhiên mở hai mắt ra, tinh mang bùng lên, ánh sáng như điện, cả người bị một cỗ quang mang uy nghiêm màu tím phụ trợ, uy phong lẫm liệt, giống như Chiến Thần!

Ông!

Đột nhiên, cái cảnh tượng kỳ dị này biến mất, Lâm Hải bỗng nhiên mở to mắt, mới phát hiện hết thảy trước đó, tất cả đều là ảo giác mà Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp mang lại cho hắn.

Leng keng!

Ngươi lĩnh ngộ Đao Chi Đạo!

Leng keng!

Tu vi cảnh giới của ngươi không đủ, chỉ có thể thi triển mười hai đường đầu tiên trong ba mươi sáu đường của Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp trước, hai mươi bốn đường về sau vô pháp thi triển.

Bỗng nhiên lần nữa vang lên tiếng tin tức nhắc nhở, để Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lại là hoan hỉ lại là im lặng.

Vui là, chính mình dùng đao cũng đã thời gian dài như vậy, thẳng đến hôm nay rốt cục lĩnh ngộ Đao Chi Đạo, tuy cũng không có trực tiếp đạt đến đại viên mãn, nhưng ít ra cũng là một cái bắt đầu tốt đẹp.

Im lặng là, ba mươi sáu đường Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp này, càng đến phía sau càng cường đại, nhưng hết lần này tới lần khác lấy tu vi của, chỉ có thể sử dụng mười hai đường trước, quả thực để Lâm Hải cảm thấy quá mức đáng tiếc.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải cũng thấy đủ, vừa rồi trong đầu, Lâm Hải đã kiến thức cái Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp này có bao nhiêu mạnh mẽ và đáng sợ, có thể có mười hai đường đao pháp trước này, đã đầy đủ đem thực lực mình, đề thăng thêm một cái cấp bậc.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện tại trong tay Lâm Hải, Lâm Hải đi ra khỏi ốc xá, nhất thời trong mắt quang mang đại thịnh, toàn thân tràn ngập đấu chí.

“Thử một chút uy lực như thế nào!”

Nghĩ đến chỗ này, đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, thân thể đột ngột từ mặt đất bay lên, sau một khắc đã tại giữa không trung, trong miệng hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, nhất thời lóe ra tia sáng sáng chói chói mắt, vung vẩy một trận.

“Xuân Thu Phục Ma Đao!”

Coong coong coong coong!

Trong lúc nhất thời, đao ảnh sáng chói, đầy trời bắn ra bốn phía, vô tận quang mang trải rộng khắp nơi, mỗi một đường đao mang đều mang khí thế sắc bén bá đạo không gì không phá, phảng phất như đem không khí cũng cắt chém thành vô số mảnh vỡ, rơi ở trên mặt đất xung quanh, nhất thời cát bay đá chạy, bụi đất đầy trời, bốn phía một mảnh hỗn độn!

Bạch!

Mười hai đường đao pháp trước một mạch mà thành, Lâm Hải thu đao rơi xuống đất, trong mắt dị sắc liên tục, trong lòng dào dạt lên hưng phấn kích động cuồng hỉ, nhìn Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, vui vẻ ra mặt.

“Ha ha, tốt, quá tốt!”

“Mười hai đường đao pháp trước này, đao đao uy mãnh, bá đạo tuyệt luân, chân khí tiêu hao lại không tính là quá lớn, hoàn toàn có thể ứng đối với chiến đấu bình thường, đối với ta hiện tại mà nói, là vô cùng thích hợp!”

“Đậu móa, rốt cục không dùng tay nắm Tiên khí, lại sẽ chỉ có hai chiêu, hơn nữa còn có một chiêu coi thành cây gậy mà đánh!”

Lâm Hải hài lòng gật gật đầu, từ khi tiến vào Địa Tiên giới đến nay, cái Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp này, xem như thu hoạch lớn nhất của Lâm Hải.

“Thật sự là ngứa tay khó nhịn a, tìm Du hồn đi thử chiêu xem!”

Lâm Hải vừa học được đao pháp, rõ ràng chỉ là đùa nghịch một trận, thì trong lòng thực sự chưa đủ nghiền, thân ảnh lóe lên, bắt đầu du tẩu bốn phía, tìm kiếm Du hồn.

Thế nhưng là đi rất lâu, để Lâm Hải thất vọng là, một cái Du hồn cũng không có tìm được, Lâm Hải không thể không dừng lại.

“Xem ra cái Du hồn có bốn khỏa ấn ký này, lạc đàn đoán chừng đã sớm bị săn giết, mà lúc đoạt bảo tàng trước đó, lại miểu sát rất nhiều a, nói không chừng đã không có.”

Thế nhưng là Du hồn có ba khỏa ấn ký, đối với Lâm Hải đến nói, bây giờ không có cái tính khiêu chiến gì, huống chi tiến vào Tu La Điện, đã cả ngày thời gian, nói không chừng Du hồn có ba khỏa ấn ký, cũng đã bị săn giết không sai biệt lắm.

“Nếu không, qua khiêu chiến Du hồn có năm khỏa ấn ký một chút.”

Trong lòng Lâm Hải, bỗng nhiên rục rịch, Du hồn có năm khỏa ấn ký, thực lực tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ, cho dù bởi vì vấn đề trí lực, so với người tu hành Nguyên Anh hậu kỳ chân chính muốn yếu hơn một ít, nhưng cũng tuyệt đối không kém bao nhiêu.

Thật muốn đối phó với Du hồn Nguyên Anh hậu kỳ, cho dù là Lâm Hải, cũng phải thi triển ra rất nhiều át chủ bài, mới có thể thành công đánh giết, hơn nữa bên trong này có rất nhiều các đệ tử tiềm lực của các đại tông môn, nói không chừng liền bại lộ thực lực chân chính của chính mình.

“Bại lộ liền bại lộ, thật nếu có người dám gây bất lợi cho chính mình, Lâm Hải ta cũng chưa chắc đã sợ bọn họ!” Rất nhanh, Lâm Hải liền đem lo lắng trong lòng xua tan, lấy thực lực bây giờ của chính mình, không đi săn giết Du hồn có năm khỏa ấn ký, ở lại đây bên trong lại có ý nghĩa gì.

Huống chi, trước đó nghe Ứng Vinh sư huynh dẫn đội nói, săn giết Du hồn có năm khỏa ấn ký, thế nhưng là có tỉ lệ ra bảo vật khá thấp, sự tình tốt như vậy, Lâm Hải làm sao có thể không đi.

“Đi qua nhìn một chút!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong lòng nảy sinh hào khí, thân ảnh lóe lên, lần nữa hướng phía chỗ sâu mà đi.

Một mực đi ra ngoài khoảng cách cách xa mấy trăm dặm, cước bộ của Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

“Dựa theo khoảng cách, bên trong này hẳn là khu vực Du hồn có năm khỏa ấn ký ẩn hiện đi, thế nhưng là dọc theo con đường này, làm sao một cái Du hồn cũng không thể gặp được, hơn nữa những đệ tử tiềm lực của các Tông môn, cũng một cái không có đụng tới.”

“Đậu móa, sẽ không đi nhầm đường đi.”

Ngay tại thời điểm Lâm Hải hồ nghi bất định, đột nhiên có một bóng người, hướng phía bên này phi tốc mà đến, để Lâm Hải đột nhiên giật mình, lần theo bóng người nhìn lại.

Sưu!

Sau một khắc, một cái nam tử trẻ tuổi mặt mày hớn hở xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải mỉm cười.

“Ngươi là đệ tử của môn phái nào, làm sao nhìn nhìn không quen mặt đâu?.”

Lâm Hải sững sờ, trên dưới dò xét người tới một phen, trong ấn tượng tựa hồ cũng chưa từng gặp qua, nhưng có thể xuất hiện ở đây, lường trước là đệ tử tiềm lực của các đại tông môn, trước đó có nhiều người như vậy, chính mình không biết cũng hợp tình hợp lý.

“Bái kiến sư huynh, tại hạ Phi Tinh Các, Lâm Hải!”

Lâm Hải hướng phía người tới ôm quyền một cái, nếu người ta đã mười phần hiền lành chào hỏi, Lâm Hải tự nhiên cũng sẽ lấy lễ đối đãi, mỉm cười nói nói.

“Phi Tinh Các, Lâm Hải?” Người đối diện gật gật đầu, sau đó ánh mắt rơi vào trên đỉnh đầu Lâm Hải, nhìn các loại ấn ký lít nha lít nhít đếm không hết, nhất thời mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Lâm sư đệ xem ra tu vi là cực kỳ cao minh a, thế mà săn giết nhiều Du hồn như vậy!”

Thấy người tới chú ý tới ấn ký trên đỉnh đầu mình, Lâm Hải nhất thời sinh lòng cảnh giác, dù sao là người xa lạ, coi như nhìn qua có lương thiện hơn, cũng không thể không có đề phòng.

“Sư huynh quá khen, đơn thuần may mắn mà thôi!” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Đúng, còn chưa chỉ giáo, tôn tính đại danh của sư huynh, đến từ môn phái nào?”

“Ta nha, đến từ...” Người đối diện mới nói được một nửa, đột nhiên biến sắc, hướng phía sau lưng Lâm Hải bỗng nhiên nhất chỉ.

“Lâm sư đệ, mau nhìn phía sau ngươi!”

“A?” Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, đã thấy sau lưng rỗng tuếch, cái gì cũng không có!

“Không tốt, mắc lừa!” Lâm Hải lập tức liền biết rõ, bị người trẻ tuổi đối diện này đùa nghịch, liền cũng không quay đầu lại, thân ảnh lóe lên, cấp tốc hướng phía bên cạnh nhanh chóng thối lui.

“Chết đi!” Đúng lúc này, một đường thanh âm ngoan lệ, đột nhiên vang lên bên tai, thân thể Lâm Hải trong nháy mắt bị một cỗ khí sóng cường đại bao phủ, như là một tòa núi lớn, từ đỉnh đầu áp xuống tới!

Chương 1571: Người nào muốn, thì cầm đi đi!

“Thật mạnh!”

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, công kích của người này cực kỳ bá đạo, còn chưa cận thân, cương khí mạnh mẽ liền khiến cho toàn thân Lâm Hải trì trệ, hành động cũng bắt đầu trở nên chậm chạp.

“Đao đến!”

Lâm Hải không sợ chút nào, hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay, quang mang màu lam nhạt trong nháy mắt nở rộ, chiếu sáng rạng rỡ, mang theo băng hàn khắc nghiệt lạnh lẽo, một cỗ sát cơ nồng đậm cấp tốc dâng lên.

“Nếu chính ngươi đã muốn chết, vừa vặn bắt ngươi thử đao!”

Mắt thấy công kích cuồng mãnh trên đỉnh đầu liền muốn rơi vào trên người, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, đao trong tay đột nhiên lấy một cái góc độ vi diệu, hướng phía trên đột nhiên vung lên, nhất thời một đường đao mang sắc bén thoát thể mà ra, giữa không trung hóa thành một cái đao ảnh cực lớn, chém thẳng mà ra!

“Phá!”

Lâm Hải phát ra một tiếng bạo hống, chính là một chiêu bên trong ba mươi sáu đường Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, Châm Hỏa Phần Thiên!

Ông!

Đao mang cắt đứt lấy không khí, mang theo khí thế sắc bén không gì không phá, trong nháy mắt cùng công kích của người đối diện, đụng vào nhau, cả vùng không gian nhất thời run rẩy một tiếng, sau đó phốc một tiếng, phảng phất như âm thanh của túi khí vỡ vụn vang lên, sau một khắc vô số quang hoa văng khắp nơi bay tán loạn.

Pháp thuật của người đối diện, vậy mà không chịu nổi một kích, trực tiếp đem gã bại lộ tại phía dưới đao mang của Lâm Hải.

“Rống!”

Người này nhất thời lộ vẻ mặt hoảng sợ, kìm lòng không được phát ra một tiếng rống to, khuôn mặt đột nhiên hiện lên biến hóa, đồng thời đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện năm khỏa ấn ký màu xanh, vậy mà biến thành một cái Du hồn có năm khỏa ấn ký, quay thân hình quay đầu liền chạy.

Phốc!

Cái Du hồn này tuy phản ứng không chậm, nhưng đao mang của Lâm Hải càng nhanh, mới chạy ra xa mấy bước, liền ra đao mang phủ đỉnh, trực tiếp xẹt qua thân thể, chém thành tro bụi, trong nháy mắt chết oan chết uổng!

Sưu!

Năm viên màu xanh ấn ký, bay đến đỉnh đầu Lâm Hải, Lâm Hải xách ngược Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, ngây người tại nguyên chỗ, choáng váng một trận, qua hơn nửa ngày, mới lộ ra biểu lộ chấn kinh.

“Mẹ nó, người vừa mới kia, lại là do Du hồn biến thành!”

Lâm Hải quả thực có chút không thể tin được, mới đầu còn nghĩ, cái Du hồn có năm khỏa ấn ký này, IQ hẳn là cũng cao không đi nơi nào, ai ngờ cùng tưởng tượng hoàn toàn khác biệt, cái này không phải khiếm khuyết IQ a, cái này con mẹ nó quả thực là giảo hoạt cùng cực a!

Ai có thể nghĩ tới, cái Du hồn có năm khỏa ấn ký này, sẽ biến ảo thành người tu hành, đến ám toán mình a, nếu không phải mình một mực có đề phòng, kém chút liền lật thuyền trong mương.

“Xem ra tại phiến khu vực này, gặp phải người không biết, trước tiên cần phải dùng Thiên Nhãn Thần Thông nhìn xem rồi lại nói.”

Đỉnh đầu nhiều có thêm năm khỏa ấn ký, nhưng tiếc nuối là, giết Du hồn có năm khỏa ấn ký, có tỉ lệ ra bảo vật khá thấp, nhưng cái Du hồn này, lại cái gì cũng không có tuôn ra đến, để Lâm Hải khó chịu một trận.

Nhưng, có một điểm lại làm cho trong lòng Lâm Hải mừng rỡ, chính là thời khắc bổ ra một đao vừa rồi, trong đầu đã từng thu đến một cái tiếng tin tức nhắc nhở, uy lực của Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, đề bạt trăm phần trăm, nếu không Du hồn tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ, tuyệt không có khả năng dễ dàng bị Lâm Hải một đao trảm diệt như vậy!

Lâm Hải giờ mới hiểu được, Du hồn cũng coi là một loại Yêu Ma, Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp mà chính mình vừa học được, dùng đối phó với Du hồn, vừa vặn phù hợp, cứ như vậy, trợ giúp đối với Lâm Hải cũng quá lớn.

Chí ít phía sau đây khi gặp lại Du hồn, đao pháp của Lâm Hải sẽ dễ dàng khắc chế, hiệu suất săn giết Du hồn sẽ tăng lên rất nhiều, hơn nữa cũng sẽ trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nếu như gặp phải một con, đoán chừng cũng sẽ giống như vừa rồi, trong nháy mắt bị miểu sát.

“Thoải mái a!” Trong lòng Lâm Hải mừng thầm, vốn cho rằng giết Du hồn có năm khỏa ấn ký, chính mình cần hao phí một phen khí lực, nghĩ không ra có đao pháp khắc chế, cái săn giết vốn là cực kỳ gian nan này, ngược lại trở nên cực kỳ dễ dàng.

Bạch!

Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hạ xuống, ngược lại nắm chắc vào trong tay, thân ảnh lóe lên, hướng phía chỗ sâu bên trong tiếp tục tiến lên.

“A, phía trước có người!”

Sau khi đi ra ngoài mấy dặm, Lâm Hải đột nhiên phát hiện, phía trước xuất hiện mấy đạo nhân ảnh, đang hướng phương hướng của chính mình phi tốc mà đến, phía sau phảng phất như là mấy người, đang truy đuổi một người nam tử ở phía trước, trong miệng còn không ngừng hô to.

“Đứng lại cho ta, lại chạy giết ngươi!”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, không biết tình huống như thế nào, chợt lách người trốn đến phía sau một tòa ốc xá bên cạnh, vụng trộm hướng phía bên ngoài xem chừng, chờ sau khi thấy rõ khuôn mặt người tới, đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại!

“Là Ứng Vinh sư huynh!”

Chỉ thấy nam tử chạy ở phía trước nhất, bị mấy người đuổi theo, không phải là người khác, mà chính là đệ tử dẫn đội Ứng Vinh của Phi Tinh Các, giờ phút này Ứng Vinh một thân chật vật, cước bộ phù phiếm, tựa hồ thụ thương tổn không nhẹ, dù vậy, vẫn đang cắn răng kiên trì, liều mạng đào vong.

Mà người đuổi theo sau lưng Ứng Vinh, Lâm Hải lại không biết, nhưng từ tướng mạo nhìn qua, tựa hồ cũng có chút quen mắt, phảng phất đã có gặp qua, hẳn là đệ tử của những tông môn khác.

“Đây là cái tình huống gì?” Lâm Hải không khỏi nhướn mày, không biết vì sao, mấy cái này lại đột nhiên truy sát Ứng Vinh, chẳng lẽ giữa Ứng Vinh cùng bọn họ có thù sao?

“Trước thấy rõ phải chăng có trá không rồi lại nói!” Lâm Hải lần này cẩn thận hơn rất nhiều, cũng không hiện thân, mà chính là đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, vụng trộm hướng phía mấy người Ứng Vinh nhìn lại.

“Thật sự là Ứng Vinh sư huynh, mấy người phía sau cũng là người tu hành nhân loại!” Rất nhanh, Lâm Hải cũng đã kết luận, mấy người Ứng Vinh, đều không phải là do Du hồn biến thành, mà là đệ tử tông môn chân chính.

Phốc!

Đúng lúc này, dưới chân Ứng Vinh bỗng nhiên lảo đảo một cái, kém chút ngã sấp xuống, tốc độ lập tức chậm lại, mấy người phía sau y nhân cơ hội này, trong nháy mắt đã đem Ứng Vinh vây vào giữa.

Trong mắt Ứng Vinh lóe lên hàn mang, lộ ra một tia sầu lo thật sâu, mang trên mặt vẻ giận dữ liếc nhìn mấy người này một chút.

“Các ngươi muốn làm gì?”

“Hừ!” Một người trong đó nghe được, nhất thời hừ lạnh một tiếng, mang theo vẻ mặt khinh bỉ.

“Ứng Vinh, ít tại bên trong này giả bộ hồ đồ, đem bảo vật giao ra, nếu không gia đòi mạng ngươi!”

Ứng Vinh nhíu lông mày lại, ánh mắt lộ ra tức giận thật sâu, một mặt quật cường hừ lạnh một tiếng.

“Bảo vật này, chính là ta hao hết muôn vàn vất vả, chém giết Du hồn có năm khỏa ấn ký đoạt được, bản thân ta vì thế mà còn bị trọng thương, dựa vào cái gì muốn cho các ngươi!”

“Dựa vào cái gì? Ha ha ha!” Một người cầm đầu nhất thời ngửa mặt lên trời cười dài, phảng phất như nghe được chuyện cười lớn bao nhiêu, sau đó thu lại mặt cười, hai mắt âm ngoan nhìn về phía Ứng Vinh, lạnh lùng nói nói.

“Chỉ bằng, ta có thể chưởng khống sinh tử của ngươi!”

Sắc mặt Ứng Vinh nhất thời trầm xuống, ánh mắt mang theo lãnh ý liếc nhìn một vòng mấy người vây quanh y, lạnh lùng mở miệng.

“Cùng là đệ tử tiềm lực của các thế lực lớn thành Lưu Tô, các ngươi vì một kiện bảo vật, thật muốn đối địch với ta?”

“Bớt nói nhảm, nếu không giao ra bảo vật, thì chết!” Lại có người không kiên nhẫn, hướng phía Ứng Vinh rống to một tiếng.

Ứng Vinh thì là cười lạnh, trong mắt bỗng nhiên lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

“Các ngươi có hết thảy bốn người, thế nhưng bảo vật chỉ có một kiện, các ngươi để ta giao cho ai vậy?”

Người cầm đầu nghe được, ánh mắt đột nhiên lóe lên, mang theo sát cơ dày đặc, âm lãnh mở miệng.

“Ứng Vinh, ngươi ít tại chỗ này châm ngòi ly gián, muốn mạng sống mà nói, thì đem bảo vật giao ra là được, còn giữa chúng ta phân chia như thế nào, không cần ngươi quan tâm!”

“Tốt a.” Ứng Vinh cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu, “Bảo vật cho dù tốt, cũng không có trọng yếu bằng mệnh, hôm nay Ứng Vinh ta nhận thua, bảo vật này, cho các ngươi!”

Nói xong, Ứng Vinh đột nhiên từ trong ngực móc ra một vật, hướng phía bầu trời dùng lực ném ra ngoài.

“Người nào muốn, thì cầm đi đi!”

Sưu!

Nhất thời, một đường hào quang màu đỏ phóng lên tận trời, sau đó mấy bóng người trong nháy mắt đã cách mặt đất, xông thẳng tới phía hào quang màu đỏ nơi chân trời chộp tới, mà Ứng Vinh thì là quỷ dị cười một tiếng, giống như mũi tên, cấp tốc thoát đi.

“Không tốt, có trá!” Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng gầm lên giận dữ, sau đó oanh một tiếng, hào quang màu đỏ kia bỗng nhiên nổ vang, năng lực cuồng bạo, trong nháy mắt đem mấy người kia thôn phệ!

Chương 1572: Ta xem các ngươi ai dám!

Oanh!

Giữa không trung, nhất thời chợt hiện hồng quang, khí lãng cuồng bạo lăn lộn, bốn đạo nhân ảnh chật vật bay ngược mà đi, bay ra xa xa mới rơi trên mặt đất, mỗi cái đều miệng phun máu tươi, trong mắt mang theo quang mang phẫn nộ.

“Cái hỗn đản Ứng Vinh này, vậy mà trực tiếp đem phù lục dẫn bạo, cũng không giao cho chúng ta, thật sự là đáng hận!” Một người trong đó nghiến răng nghiến lợi nói nói, đồng thời trong lòng hoảng sợ một trận.

Phù lục mà Ứng Vinh ném ra ngoài, may mắn là tại thời điểm cách bọn họ còn có chút khoảng cách lại đột nhiên nổ tung, này mới khiến bọn họ vẻn vẹn thụ thương, nếu quả thật bị bọn họ chộp vào bên trong tay rồi mới nổ tung, dù là lấy tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của bọn họ, nhẹ nhất chỉ sợ cũng phải là kết cục thân thể tổn hại.

“Ứng Vinh bị thương không nhẹ, dù sao đã kết thù, đuổi kịp y, đem y giết!” Lại có một người, trong ánh mắt lóe lên hàn mang, lạnh lùng nói nói.

“Không sai, thực lực Ứng Vinh rất mạnh, nếu không phải bản thân bị trọng thương, chúng ta căn bản không làm gì được y, ngày sau nếu y ghi hận chuyện hôm nay, tuyệt đối là họa lớn trong lòng chúng ta, không thể để cho y còn sống rời đi!”

Nói xong, bốn người trao đổi ánh mắt một chút, thân ảnh lóe lên, hướng phía phương hướng mà Ứng Vinh chạy trốn đuổi theo.

Đợi thân hình của nhóm người này biến mất, Lâm Hải mới từ phía sau ốc xá đi tới, nhìn bóng lưng của bốn người, trong mắt lóe lên một cái hàn mang rồi biến mất.

“Nghĩ không ra, đường đường là đệ tử tiềm lực của thế lực lớn, cũng là loại tiểu nhân thấy lợi quên nghĩa này, Ứng Vinh sư huynh làm người không tệ, bây giờ bản thân bị trọng thương, nếu có thể yên ổn thoát hiểm cũng liền thôi, nếu thật gặp nguy hiểm, ta quyết không thể ngồi yên mà nhìn!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ, thi triển thân pháp hướng phía bốn người này đuổi theo.

Lâm Hải theo sát bốn người này, một đường phi nước đại trên trăm dặm, rốt cục đuổi kịp Ứng Vinh khí tức nặng nề, cước bộ lảo đảo ở phía trước, trong nháy mắt đã đem Ứng Vinh lần nữa vây quanh.

“Ứng Vinh, dám giở trò cùng chúng ta, ta nhìn ngươi là sống ngán!”

“Nếu ngươi đã muốn chết, chúng ta liền thành toàn cho ngươi!”

Bạch!

Bốn người nhất thời rút ra binh khí, chỉ vào Ứng Vinh ở phía xa, sát cơ ầm vang nở rộ, đem cả phiến thiên địa này đều cơ hồ ngưng kết, không khí phảng phất cũng đình chỉ lưu động, chỉ còn lại có dày đặc sát cơ, tràn ngập bốn phía.

Ứng Vinh đưa tay lau vết máu bên miệng, nhìn bốn người này cười lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ châm chọc thật sâu.

“Bốn cái đường đường là đệ tử tiềm lực của tông môn nhị lưu, trắng trợn cướp đoạt không thành, vậy mà hợp lực vây công ta một cái đệ tử tiềm lực của tông môn mạt lưu, thật là tăng thể diện cho tông môn của các ngươi a!”

“Bất quá, muốn giết Ứng Vinh ta, chỉ bằng bốn người rác rưởi các ngươi, còn chưa xứng!”

Ứng Vinh nói xong, bốn phía thân thể đột nhiên tỏa sáng hào quang, quang hoa ngôi sao đầy trời, trong nháy mắt bay xuống, phảng phất đem cả vùng không gian này, cũng đưa vào bên trong bầu trời đêm vô tận, khiến người trong nháy mắt mất tích, bốn người đối diện nhất thời lộ vẻ mặt hoảng sợ.

“Đây là, thức thứ bảy trong tuyệt học Dẫn Tinh Quyết của Phi Tinh Các, Tinh Không Diệt Hồn!” Nhất thời có người kinh hô một tiếng, bên trong thanh âm mang theo nồng đậm hoảng sợ.

“Tinh Không Diệt Hồn!!! Ba trăm năm trước, Các chủ Phi Tinh Các cũng là bằng vào một chiêu này, độc lập diệt sát ba tên Địa Tiên xâm phạm, lập nên uy danh hiển hách, nghĩ không ra Ứng Vinh, thế mà cũng đem cái thức thứ bảy này luyện thành!”

Lần này, bốn người vây quanh Ứng Vinh, toàn bộ đều sợ hãi, trong lòng thậm chí dâng lên hối hận thật sâu, không nên đối với Ứng Vinh ngặt nghèo truy đuổi, ngược lại lại đẩy chính mình vào tuyệt cảnh.

“Ứng Vinh bị thương rất nặng, cho dù y luyện thành Tinh Không Diệt Hồn, cũng tất vô pháp phát huy uy lực, chúng ta đồng loạt ra tay, hợp lực lao ra!”

Đột nhiên, có người hét lớn một tiếng, những người khác lập tức hưởng ứng, nhất thời bốn người đồng loạt ra tay, đao kiếm đồng thời phát, quyền chưởng tăng theo cấp số cộng, quang mang sáng chói chói lọi, hướng phía Vô Tận Tinh Không, điên cuồng công kích mà lên.

“Hừ, vô dụng!”

Sắc mặt Ứng Vinh âm trầm, thủ chưởng đột nhiên giơ lên cao cao, sau đó ầm vang lăng không vỗ xuống, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Diệt!”

Oanh!

Sau một khắc, ngôi sao đầy trời đột nhiên rơi xuống, mang theo khí tức hủy diệt vô cùng vô tận, hướng phía bốn người này điên cuồng nện xuống, đem tất cả đường lui của bốn người đều phong kín, một cỗ khí tức tử vong, cấp tốc tới gần.

“Đậu móa, cùng y liều!”

Mắt thấy bốn người liền muốn bị những ngôi sao đầy trời vẫn lạc này thôn tính tiêu diệt, trong nháy mắt bốn người cả đều lộ ra ánh mắt điên cuồng, giận quát một tiếng, trong nháy mắt đem tu vi toàn thân bạo phát, phóng lên tận trời nghênh tiếp các ngôi sao, buông tay đánh cược một lần, chuẩn bị liều mạng.

Ầm!

Một đường tiếng vang chấn thiên động địa truyền đến, sau một khắc quang mang che khuất bầu trời, khí lãng như sóng lớn lăn lộn tàn phá bừa bãi, cả vùng không gian tất cả đều bị khí sóng vô hình chôn vùi, làm cho không người nào có thể thấy vật, Vô Tận Tinh Không đột nhiên run rẩy một trận, sau đó ầm vang sụp đổ, biến mất tan hết.

Phốc!

Ứng Vinh há mồm phun ra ngoài một ngụm huyết tiễn, thân thể bay ngược mà đi, nặng nề quẳng xuống đất, sắc mặt trắng bệch, hai tay chống đất muốn đứng lên, lại đột nhiên mất hết khí lực, lần nữa ngã sấp xuống, trong mắt nhất thời lộ ra tuyệt vọng thật sâu!

“Đều do trước đó quá mức khinh thường, một lần săn giết ba cái Du hồn có năm khỏa ấn ký, khiến chính mình cũng bị thương nặng, vô pháp đem uy lực của Tinh Không Diệt Hồn phát huy ra, nếu không làm gì ngừng ở đây, bị bốn cái kẻ xấu xâm lấn!”

Đồng thời với lúc Ứng Vinh một mình hối hận, bốn người đối diện kia cũng không tốt hơn bao nhiêu, mỗi cái thổ huyết té ngã trên đất, sắc mặt khó coi, khí tức yếu ớt, thụ thương đồng dạng cũng không nhẹ, trong mắt mang theo may mắn sống sót sau tai nạn thật sâu.

“Nguy hiểm thật, cái Tinh Không Diệt Hồn này quả thật là đáng sợ, may mắn bản thân Ứng Vinh bị trọng thương, nếu không chúng ta tuyệt không có lý lẽ may mắn thoát khỏi!”

Cố nén đau xót đứng lên, bốn người này kiến thức được sự cường đại của Ứng Vinh, dục vọng muốn giết chết Ứng Vinh trong nội tâm, càng thêm mãnh liệt, nếu không để Ứng Vinh quay lại, bọn họ người nào cũng không phải là đối thủ của Ứng Vinh.

“Hừ hừ, Ứng Vinh, lần này xem ngươi còn mạng sống thế nào!”

Bốn người đi lại lay động, một mặt nhe răng cười hướng phía Ứng Vinh đi tới, đem Ứng Vinh vây vào giữa.

“Ai!”

Ứng Vinh than nhẹ một tiếng, cười khổ lắc đầu, mặt mũi tràn đầy đắng chát.

“Thật sự là ứng với câu nói kia, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh a!”

Nói xong, Ứng Vinh ngẩng đầu, mang theo vẻ miệt thị nồng đậm, liếc nhìn bốn người một chút.

“Động thủ đi, nếu Ứng Vinh ta có một tia khiếp đảm, cũng không phải là đệ tử của Phi Tinh Các!”

“Hừ hừ, vậy chúng ta liền không khách khí!” Sắc mặt Bốn người bỗng nhiên phát lạnh, “Động thủ!”

“Ta xem các ngươi ai dám!”

Đúng lúc này, đột nhiên một đường thanh âm lạnh lùng như băng, vang lên tại bên tai bốn người, phảng phất như đến từ Địa Ngục, để cho người ta toàn thân phát lạnh một trận.

“Người nào?”

Bốn người đột nhiên quay đầu đi, đã thấy một người trẻ tuổi, cầm trong tay Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, ánh mắt lạnh lùng, mang theo nồng đậm sát khí, đứng tại trước mặt bọn họ.

“Lâm Hải?”

Bốn người khẽ giật mình, sau đó nhất thời nhận ra Lâm Hải, dù sao Lâm Hải tại trong khảo hạch của Cửu Huyền Trụ, phá kỷ lục của Triển Thông, càng là trở thành người thứ hai trong vài vạn năm đến này tiến vào tầng thứ bảy, cũng coi là danh nhân.

“Ai nha, thật đúng là đồng môn tình thâm a, làm sao, chuẩn bị đứng ra, cùng Ứng Vinh cùng chết?”

Vừa thấy là Lâm Hải, tâm tình gấp gáp lúc trước của bốn người này, trong nháy mắt trầm tĩnh lại, dù thiên phú của Lâm Hải lại cao hơn, cuối cùng cũng chỉ là cái Nguyên Anh sơ kỳ, cho dù bốn người bọn họ đều đã bị thương cực kỳ nặng, nhưng đối phó với một cái chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, còn không phải phất tay là có thể diệt sao.

Ứng Vinh sau khi nhìn thấy người đến là Lâm Hải, sắc mặt thì là khẩn trương, tức đến kém chút phun ra một ngụm máu.

“Lâm Hải, ngươi tới nơi này làm gì, còn không mau đi!” Ứng Vinh một bên hướng phía Lâm Hải quát lớn nói, một bên vội vã hướng phía Lâm Hải nháy mắt.

Y thấy, Lâm Hải xuất hiện ở đây, quả thực là hồ đồ, cái này không phải là tự mình chạy tới chịu chết sao?

Lâm Hải tự nhiên biết rõ Ứng Vinh là đang lo lắng cho hắn, hướng phía Ứng Vinh cười nhạt một tiếng, lộ ra miệng đầy răng trắng.

“Ứng sư huynh, không vội, chờ ta giết bốn cái đần độn này, rồi đi cũng không muộn!”

“Ngươi nói bậy bạ gì đó!” Lời nói của Lâm Hải, đem Ứng Vinh kém chút giận ngất đi, bốn người này đều là Nguyên Anh hậu kỳ a, há lại Lâm Hải ngươi có thể đối phó.

“Bốn vị, oan có đầu nợ có chủ, các ngươi muốn giết, chính là giết Ứng Vinh ta, cùng Lâm Hải không quan hệ, thả Lâm Hải đi! Nếu không Ứng Vinh ta cho dù chết, cũng sẽ kéo các ngươi một cái đệm lưng!”

“Ha ha ha, Ứng Vinh, đầu óc ngươi bị nước vào đi, cái Lâm Hải này chính mình đưa tới cửa, ngươi còn muốn để chúng ta thả hắn, quả thực là nằm mơ, nếu hắn đã chủ động muốn chết, liền để hắn cùng ngươi chết đi!”

“Giết bọn hắn!” Bốn người hét lớn một tiếng, nhất thời hóa thành bốn đạo lưu quang, phân biệt hướng phía Lâm Hải cùng Ứng Vinh, nhào tới.

Chương 1573: Trảm!

“Lâm Hải, ngươi không nên đi ra a!”

Ứng Vinh thấy vậy, nhất thời tuyệt vọng một tiếng thầm than, y biết rõ Lâm Hải là không đành lòng nhìn thấy y chết nên mới hiện thân cứu giúp, nhưng là phương không phải là người mà Lâm Hải đối phó được, cứ như vậy, Lâm Hải không công lại đem mệnh của chính mình chôn vùi.

Bạch!

Ngay tại thời khắc Ứng Vinh tiếc hận tuyệt vọng, đột nhiên một đường ánh sáng màu xanh lam hiện lên chân trời, sáng đến mức để con mắt Ứng Vinh nhói nhói một trận, còn chưa chờ hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, đột nhiên một tiếng phốc truyền đến, hai người nhào về phía Ứng Vinh, trong nháy mắt đã bị ánh sáng màu xanh lam thôn phệ, biến mất vô hình.

“Cút!”

Mà lúc này đây, Lâm Hải đột nhiên gầm lên giận dữ, đan tay cầm đao, một cái tay khác lại bỗng nhiên hướng về phía sau vỗ ra một chưởng, mang theo băng hàn sương tuyết, nghênh tiếp hai người công hướng hắn.

Ông!

Nhất thời, Lâm Hải lảo đảo một cái, thân thể hướng phía trước xông ra xa mấy chục bước mới đứng vững thân hình, kinh hãi quay người, ánh mắt mang theo quang mang âm lãnh, hướng phía hai người công kích mình nhìn lại.

Hai người kia, bị một chiêu Huyền Băng âm Sát Chưởng của Lâm Hải, cũng đánh trúng rút lui ra xa mấy chục bước, mới dừng lại, mang theo một mặt kinh hãi, nhìn Lâm Hải mà trợn mắt há hốc mồm.

“Không có khả năng!”

Trong lòng hai người, đột nhiên sinh ra ý sợ hãi vô tận, mặc cho ai cũng chưa từng nghĩ tới, bốn người bọn họ là đại năng Nguyên Anh hậu kỳ, đối phó với Lâm Hải chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, thế mà chỉ trong một chiêu, đã bị Lâm Hải miểu sát hai người, hai người bọn họ cũng bị Lâm Hải dùng một chưởng đánh lui, không công mà lui.

“Lâm Hải, vậy mà mạnh như thế!”

Liền cả Ứng Vinh đã tuyệt vọng ngã trên mặt đất, giờ phút này trong mắt cũng là bùng lên tinh mang, lộ ra thần sắc vô cùng kích động, y càng là không nghĩ tới, Lâm Hải lại có năng lực này, xem ra Lâm Hải nhảy ra cứu y, căn bản không phải là hành động theo cảm tính, mà là có tuyệt đối nắm chắc a!

“Có thể cứu!”

Lập tức, trên mặt Ứng Vinh nở nụ cười, trong lòng nói nhẹ nhõm không nên lời, nhìn Lâm Hải một trận vui mừng.

“Có kẻ này tại, Phi Tinh Các ta, rốt cục muốn quật khởi!”

Bạch!

Lâm Hải thì là một cánh tay cầm đao, chỉ vào hai người còn lại ở phía xa, ánh mắt lạnh lùng, mang theo sát khí băng hàn, quát lạnh một tiếng.

“Tới nhận lấy cái chết!”

“Chạy!”

Hai người kia nơi nào còn dám ứng chiến, sự cường đại của Lâm Hải, vượt xa tưởng tượng của bọn họ, hai cái đồng bọn tương xứng cùng bọn họ, bị Lâm Hải dùng một đao liền chém giết, bọn họ xông đi lên, không thể nghi ngờ cũng là chịu chết.

Thế là, hai người không chút do dự, quay đầu liền chạy, chớp mắt thân ảnh đã ở ngoài trăm thước, hốt hoảng chạy trốn.

Lâm Hải thì là cười lạnh một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt, đao trong tay đột nhiên giơ lên cao cao, quát lạnh một tiếng!

“Trảm!”

Ông!

Sau một khắc, một đường đao mang cao vài trượng, lóe ra ánh sáng màu xanh lam, đột nhiên xuất hiện tại giữa không trung, mang theo xu thế sắc bén cuồng bạo uy mãnh, chém nát không gian, hướng phía hai người đào tẩu liền vỗ xuống.

“Không!”

Hai người đang điên cuồng chạy trốn, đột nhiên cảm giác đỉnh đầu có cương phong gào thét, một cỗ vị đạo tử vong nhiên tới gần, cuống quít ngẩng đầu, liền nhìn thấy đao mang vô biên vô hạn, mang theo khí thế sắc bén không gì không phá, đem khí tức của bọn họ hoàn toàn khóa kín, nhất thời bị dọa đến hồn phi phách tán.

Phốc!

Liền một tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, thân thể của hai người trực tiếp bị đao mang bổ trúng, thân tử đạo tiêu!

“Hừ!” Lâm Hải lúc này mới hạ cánh tay xuống, đem đao thu hồi, trong lòng âm thầm gật đầu.

“Cái Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp này, đối chiến cùng người tu hành, mặc dù không có uy lực mạnh mẽ như khi đối phó với Yêu Ma, nhưng cũng bá đạo tuyệt luân, đầy đủ để diệt sát cường địch!”

Lâm Hải dùng hai đao diệt sát bốn người, tất cả đều là chiêu thức bên trong ba mươi sáu đường Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, đao đao kiến công, để Lâm Hải rất là hài lòng. Bất quá Lâm Hải cũng biết, sở dĩ có thể miểu sát bốn người, vẫn là bởi vì bốn người này tất cả đều bị phù lục của Ứng Vinh, nổ thành trọng thương, nếu không cho dù đao pháp của mình lợi hại hơn nữa, nhưng dù sao lấy chênh lệch giữa tu vi cảnh giới, muốn đem bốn người này nhất cử tiêu diệt, đoán chừng vẫn là muốn bỏ phí một phen công phu, tuyệt sẽ không nhẹ nhõm như thế.

Nhưng là dù vậy, ở bên trong mắt Ứng Vinh, đã đối với Lâm Hải kinh động như gặp người trời!

Giờ phút này, hai mắt Ứng Vinh trừng tròn xoe, một mặt khó có thể tin kinh ngạc nhìn lấy Lâm Hải, cho tới giờ khắc này y cũng có chút không dám tin tưởng, Lâm Hải vậy mà bằng sức một mình, đem bốn cái đệ tử tiềm lực Nguyên Anh hậu kỳ, cho giết hết.

Coi như bốn người này đều là thân bị trọng thương, nhưng cũng tuyệt không có khả năng là một cái đệ tử Nguyên Anh sơ kỳ, có thể đối phó a.

"Ứng sư huynh, ngươi thế nào?"

Mà lúc này đây, Lâm Hải đã đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu hồi, đi đến trước mặt Ứng Vinh, đem Ứng Vinh vịn ngồi dậy.

"Ta bị thương rất nặng, chỉ sợ muốn điều tức chí ít thời gian một tuần, mới có thể khôi phục." Ứng Vinh đem kinh sợ trong mắt đè xuống thật sâu, y biết rõ mỗi người cũng đều có bí mật, cũng không hỏi thăm Lâm Hải tại sao lại cường đại như thế, có thể vượt hai giai để giết người.

Huống chi, Lâm Hải lần này cứu y, đối với y có ân, y càng sẽ không truy vấn nội tình của Lâm Hải.

"Ứng sư huynh, ta lược thông y thuật, xem cho ngươi một chút!" Nói xong , Lâm Hải đưa tay khoát lên trên mạch đập của Ứng Vinh, rất nhanh nhăn mày lại, sau đó một tay đem Ứng Vinh dìu đứng lên.

"Ứng sư huynh, thương thế của ngươi cực nặng, nhất định phải nhanh chóng trị liệu, nếu không sau khi khỏi bệnh, cảnh giới có thể sẽ rơi xuống!"

Ứng Vinh nghe được, nhất thời biến sắc, ánh mắt lộ ra vẻ bối rối, mặc cho ai nghe được cảnh giới mà chính mình trăm cay nghìn đắng tu hành đến, lại phải rơi trở về xuống, chỉ sợ đều không thể bảo trì trấn định.

"Lâm sư đệ, ngươi có thể có biện pháp không?" Nếu Lâm Hải có thể nói ra lời này, Ứng Vinh cũng chỉ có thể đem vọng sau đó đặt ở trên người Lâm Hải.

"Đi theo ta!"

Lâm Hải trực tiếp đỡ lấy Ứng Vinh, tìm tới một gian ốc xá vứt bỏ, chui vào, sau đó để Ứng Vinh nằm xong, Lâm Hải đem bao châm lấy ra.

Ông!

Một cây kim châm tinh tế, tại trong tay Lâm Hải hơi hơi run run, trong nháy mắt trở nên cứng cỏi thẳng tắp, một cỗ chân khí cường đại, rót vào trong đó.

“Lâm Hải, ngươi hiểu được Châm Cứu Chi Thuật?” Ứng Vinh thấy thế, cơ hồ không thể tin được con mắt của chính mình, trong lòng quả thực tràn ngập chấn kinh.

Châm Cứu Chi Thuật từ xưa cũng có, nhưng rất khó tu hành, phần lớn đều là nhằm vào người phàm với người tu hành phía dưới Nhân Tiên, những đại năng Nguyên Anh giống như bọn họ này, một khi thụ thương chủ yếu vẫn là dựa vào đan dược và điều tức, Thần Y có thể sử dụng châm cứu trị liệu không phải là không có, nhưng quá mức thưa thớt.

Nghĩ không ra hôm nay, Lâm Hải lần nữa cho y một cái chấn kinh thật sâu, lại dùng kim châm chữa thương cho y!

“Hiểu sơ một số, có chút đau, Ứng sư huynh kiên nhẫn một chút!”

Lâm Hải mỉm cười, sau đó ánh mắt ngưng lại, lập tức trở nên cực kỳ chuyên chú, phảng phất như trong mắt chỉ còn lại có kim châm trong tay, toàn bộ thế giới đều an tĩnh lại, Lâm Hải trong nháy mắt đã tiến vào một loại trạng thái kỳ dị.

Hưu!

Bỗng nhiên, kim châm trong tay Lâm Hải rơi xuống, vô cùng nhanh chóng đâm vào chỗ huyệt vị trước ngực Ứng Vinh, Ứng Vinh rên lên một tiếng, kịch liệt đau đớn, khiến cho mồ hôi của y trong nháy mắt đã che kín cái trán.

Mà trong tay Lâm Hải lại không ngừng, một mạch mà thành trực tiếp đem mấy chục cây kim châm, tất cả đều đâm vào yếu huyệt trước ngực Ứng Vinh, thẳng đến khi hoàn thành một cây sau cùng, Lâm Hải mới thở dài ra một hơi, một mặt mỏi mệt.

Tuy Lâm Hải không phải lần đầu tiên vận dụng Tiên Nhân Thiên trong Truyền thừa Dược Vương, giúp người liệu thương, nhưng là hao tổn tâm thần như thế, còn là lần đầu tiên, nhất thời để Lâm Hải có loại cảm giác hư thoát.

Ứng Vinh giờ phút này, trong mắt lại là bùng lên tinh mang, trong lòng kích động đến tột đỉnh, đau đớn mới đầu đã biến mất, thay vào đó là dòng nước ấm mãnh liệt như nước thủy triều đang chảy trong người, không ngừng ôn nhuận thương thế của y, thương tổn trước đó nặng như vậy, vậy mà lấy tốc độ có thể phát giác được, phi tốc phục hồi như cũ!

“Kỳ tích, quả thực là kỳ tích a!” Ứng Vinh lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, đã vô pháp dùng rung động để hình dung cảm giác trong nội tâm.

“Ừm?” Đột nhiên, đôi mày của Lâm Hải nhất động, cọ cái trực tiếp lui tới chỗ cửa, thấp giọng mở miệng.

“Ứng sư huynh, ngoài cửa có người!”

Chương 1574: Ngươi cho rằng có thể giấu diếm được ta sao?

Ứng Vinh nghe được, nhất thời giật mình, y hiện tại đang trị liệu tới giai đoạn quan trọng, nếu như lúc này có người xông tới, chỉ sợ muốn thành chuyện xấu a!

Mà trong lòng Lâm Hải thì là mặc niệm một tiếng, Thiên Nhãn mở!

Nhất thời, Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, tình cảnh bên ngoài, trong nháy mắt xuất hiện tại trước mắt Lâm Hải, nhìn một cái không sót gì.

Chỉ thấy hai người một nam một nữ, đứng đối mặt nhau, nữ thì yêu nhiêu tuyệt mỹ, nhưng trên mặt lại mang theo biểu lộ lạnh lùng như băng, phảng phất như một tòa băng sơn, toàn thân tản ra sát cơ khiến người ta run sợ, âm lãnh dị thường!

Mà nam tử đối diện, thì là sắc mặt tái nhợt, tay che ngực, nửa người trên đã bị máu tươi nhiễm đỏ, mang trên mặt nồng đậm hoảng sợ.

“Huyết Ngưng, ngươi giết ta, Xích Viêm Tông sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Nam tử sợ hãi nộ hống một tiếng, âm thanh run rẩy, nhưng vô pháp che giấu hoảng sợ trong nội tâm, chính là Hướng Thiệu Khôn của Xích Viêm Tông.

Huyết Ngưng nghe được, hai mắt không có một tia biểu lộ, đột nhiên hiện lên một đường hàn mang băng lãnh.

“Vậy liền để Xích Viêm Tông, tới tìm ta báo thù đi!”

Nói xong, thân ảnh của Huyết Ngưng trong nháy mắt đã biến mất, hóa thành một đạo lưu quang màu trắng, từ trước ngực Hướng Thiệu Khôn xuyên qua.

Thân thể Hướng Thiệu Khôn chấn động, đồng tử trong nháy mắt khuếch tán, sau đó phanh một tiếng, toàn bộ thân thể nổ bể ra, một bóng người lớn cỡ bàn tay, mang theo vô tận hoảng sợ, quay đầu liền chạy.

Ông!

Thế nhưng là, Nguyên Anh của Hướng Thiệu Khôn, mới đi ra ngoài không có xa mười mét, liền bị một cỗ đại lực từ sau lưng, trực tiếp hút trở về, ba một cái bị Huyết Ngưng nắm ở trong tay.

“Vì cái gì, ngươi tại sao phải giết ta?!” Hướng Thiệu Khôn run rẩy bờ môi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ bén nhọn rống nói.

“Huyết Ngưng ta giết người, cần đòi lý do sao?”

Sắc mặt Huyết Ngưng không mang theo một chút tình cảm, nói xong bỗng nhiên bóp chặt thủ chưởng, phốc một tiếng, Nguyên Anh của Hướng Thiệu Khôn trực tiếp bị tan thành phấn vụn.

“Cái thứ năm!”

Huyết Ngưng nhàn nhạt nói một câu, sau đó đột nhiên quay người, vừa mới chuẩn bị rời đi, hai mắt đột nhiên bắn ra hàn mang, rơi vào phía trên chỗ ốc xá của Lâm Hải cùng Ứng Vinh,.

“Hỏng, bị phát hiện!”

Lâm Hải nhất thời giật mình, hắn mặc dù không biết Huyết Ngưng, nhưng từ sát khí vô cùng âm lãnh trên thân Huyết Ngưng này, liền có thể kết luận Huyết Ngưng đáng sợ, cũng không phải bốn cái đệ tử tiềm lực mà hắn giết chết trước đó có thể so sánh.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nắm trong tay, trong mắt lấp lóe tinh mang, gắt gao nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của Huyết Ngưng, chỉ cần Huyết Ngưng dám đi vào, Lâm Hải liền không chút do dự, cho nàng ta một đao!

Nhưng Huyết Ngưng lại chưa lập tức tiến vào ốc xá, mà chính là dùng một đôi mắt đẹp, gắt gao nhìn chằm chằm vào ốc xá, trên gương mặt yêu nhiêu băng hàn, lại lộ ra vẻ hồ nghi, đứng tại bên trong này, bất động thật lâu, tựa hồ đang cẩn thận cảm ứng đến cái gì đó?

“Lâm Hải, tình huống như thế nào?”

Ứng Vinh thấy Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cũng cầm trong tay, lập tức cảm thấy tình thế nghiêm trọng, chân khí hội tụ như tơ, một mặt gấp gáp nhìn Lâm Hải hỏi.

“Là một cái nữ tử gọi Huyết Ngưng, đang ở bên ngoài!” Lâm Hải vừa mới từ bên trong miệng Hướng Thiệu Khôn chết đi, biết được tên của Huyết Ngưng, liền nói cho Ứng Vinh.

“Huyết Ngưng? Tu La Điện Huyết Ngưng! Tuyệt đối không nên để cho nàng phát hiện ra chúng ta, nếu không liền hỏng bét!” Ứng Vinh nhất thời một mặt lo lắng, ánh mắt lộ ra vẻ kiêng dè thật sâu.

Lâm Hải đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó cười khổ lắc đầu.

“Ứng sư huynh, muộn, Huyết Ngưng giống như đã phát hiện ra chúng ta!”

Lâm Hải vừa nói xong, cửa ốc xá phanh một tiếng, bị một cỗ đại lực trực tiếp phá tan từ bên ngoài, sau đó một đạo hàn mang âm lãnh, hướng phía bên trong kích xạ mà đến.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, khí mang đang đánh tới Ứng Vinh, mà Ứng Vinh giờ phút này toàn thân bị kim châm đâm thể, căn bản là không có cách động đậy, nếu như chính mình không xuất thủ, Ứng Vinh hẳn phải chết không nghi ngờ!

“Hát!”

Căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, lóe ra quang mang màu lam, sắc bén bổ ra, cùng cái đạo hàn mang âm lãnh này, trong nháy mắt kích đụng vào nhau.

Oanh!

Một đường tiếng vang cực lớn truyền đến, khí mang trực tiếp bị một đao của Lâm Hải chém nát, văng bay tán loạn khắp nơi, mà Lâm Hải cũng bị lực đạo cực lớn từ bên trên khí mang truyền đến, chấn động đến liền lùi lại ba bước, mới đứng vững.

“Quả nhiên có người!”

Lúc này, âm thanh của Huyết Ngưng ở bên ngoài vang lên, mang theo một tia hàn ý lạnh lùng như băng.

“Là ai ở bên trong, chính mình ra đi!”

“Lâm Hải, cái Huyết Ngưng này rất đáng sợ, đừng đi ra ngoài!” Ứng Vinh nghe được, vội vã hướng phía Lâm Hải phân phó nói.

Lâm Hải thì là một trận cười khổ, bất đắc dĩ thở dài.

“Ứng sư huynh, chúng ta trốn tránh dạng này, có hữu dụng không? Liền coi như chúng ta không đi ra, Huyết Ngưng cũng sẽ tiến đến a.”

“Cái này...” Ứng Vinh nhất thời nghẹn lời, y sao lại không hiểu đạo lý này, chỉ là Lâm Hải tuy cường đại vượt quá dự liệu của y, nhưng để Lâm Hải đi đối mặt với ma nữ Huyết Ngưng nổi danh, vẫn còn có chút quá miễn cưỡng.

Lâm Hải tự nhiên nhìn ra lo lắng của Ứng Vinh, không khỏi thản nhiên cười một tiếng, lộ ra một bộ biểu lộ tự tin.

“Yên tâm đi, Ứng sư huynh, ta có thể ứng phó!”

“Người bên trong, ta nói lại một lần cuối cùng, mau tự đi ra cho ta!” Lúc này, thanh âm của Huyết Ngưng, lại một lần nữa truyền vào đến, so với trước đó càng thêm băng lãnh.

“Hô cái gì mà hô, đây không phải là không đi ra.” Lâm Hải tức giận đáp ứng một tiếng, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu hồi, nghênh ngang đi tới.

“Ừm. Lâm Hải!”

Huyết Ngưng sững sờ, Lâm Hải tại trong các đệ tử lần này, có thể nói là nổi tiếng, nàng ta tự nhiên cũng nhận biết, chỉ là không nghĩ tới người bên trong ốc xá, lại là Lâm Hải -một cái đệ tử tham gia khảo nghiệm.

“Ngươi vì sao lại tại bên trong chỗ này?”

Phiến khu vực này, chính là khu vực mà Du hồn có năm khỏa ấn ký hoạt động, lấy thực lực của Lâm Hải, căn bản là không nên xuất hiện ở đây mới đúng, Huyết Ngưng nhất thời cảm thấy một trận kinh ngạc.

Bất quá, sau khi Huyết Ngưng nhìn thấy đỉnh đầu Lâm Hải có lít nha lít nhít ấn ký, đôi mắt đẹp lập tức trừng tròn xoe, tràn ngập thật không thể tin.

“Hồng, chanh, vàng, lục, xanh!!!”

“Ngươi đây là giết bao nhiêu Du hồn có bốn khỏa ấn ký, đỉnh đầu một mảng lục mơn mởn lớn, hơn nữa còn có ấn ký màu xanh, ngươi còn săn giết một cái Du hồn có năm khỏa ấn ký?!”

Huyết Ngưng sau khi nhìn thấy đầu Lâm Hải đầy ấn ký màu lục, nhất là còn có ấn ký màu xanh, càng thêm chấn kinh đến mức cái cái miệng nhỏ há to, phảng phất như nhìn thấy một sự tình không thể tưởng tượng cỡ nào.

“Em gái ngươi a, có biết nói chuyện hay không?” Lâm Hải nhất thời cho Huyết Ngưng một cái liếc mắt, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ.

Mẹ nó, cái gì gọi là đỉnh đầu một mảng lục mơn mởn lớn a, đó là một mảng lớn lục mênh mông có được hay không?

Phi phi phi!

Lâm Hải triệt để im lặng, lần nữa đối với cái ấn ký màu lục này đậu đen rau muống bất lực, cái nhan sắc như thế đội ở trên đỉnh đầu, là thật con mẹ nó để cho người ta khó chịu a!

“Huyết sư tỷ, tại hạ cũng là nhất thời may mắn mà thôi.” Lâm Hải mỉm cười, hướng phía Huyết Ngưng nói nói.

“Nhất thời may mắn?” Mặt mũi Huyết Ngưng tràn đầy hiếu kỳ nhìn Lâm Hải, sau đó khóe miệng băng sương bỗng nhiên nhếch lên.

“Cơ hồ giết sạch tất cả Du hồn có bốn khỏa ấn ký, cái này cũng gọi là may mắn?”

“Đúng vậy a, chính là may mắn như thế, may mắn chính ta đều có chút không tin đây.” Lâm Hải toét miệng, cười đùa tí tửng nói nói.

Mà Huyết Ngưng nghe được, khuôn mặt bỗng nhiên biến đổi, sát khí băng hàn trong nháy mắt phát ra, đem khí tức của Lâm Hải hoàn toàn khóa chặt, sau đó lạnh lùng như băng chậm rãi mở miệng.

“Đừng giả bộ, ngươi cho rằng có thể giấu diếm được ta sao?”

Nói xong, đôi mày của Huyết Ngưng bỗng nhiên vẩy một cái, hai mắt như là lưỡi kiếm sắc bén băng lãnh, nhìn thẳng vào hai mắt Lâm Hải.

“Đem bảo tàng, giao ra!”

“Ngươi nói cái gì?!” Lâm Hải nhất thời biến sắc, tâm lập tức chìm xuống.

Chương 1575: Sát nhân cuồng ma

“Ta nói, để ngươi đem bảo tàng đạt được, giao ra!” Đôi mi của Huyết Ngưng dựng lên, hai mắt bắn ra hàn mang băng lãnh, hướng phía Lâm Hải âm lãnh nói nói.

Lâm Hải giật mình trong lòng, lập tức minh bạch, Triệu Tử Minh gia nhập là Tu La Điện, nếu gã biết rõ sự tình bảo tàng, như vậy Huyết Ngưng gia nhập Tu La Điện sớm hơn, sao lại không biết?

Nhưng Lâm Hải cũng sẽ không dễ dàng thừa nhận như vậy, dù sao Huyết Ngưng cũng không có tận mắt nhìn thấy, lừa gạt chứ sao?

“Huyết sư tỷ, oan uổng a, ta căn bản không biết ngươi đang nói cái bảo tàng gì a!” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng ủy khuất, buông tay nói nói.

“Còn tại chỗ này trang với ta sao, trên đầu ngươi có nhiều ấn ký màu lục như vậy, đó chính là chứng cứ!”

“Đúng, ta thừa nhận, ta giết rất nhiều Du hồn có bốn khỏa ấn ký.” Lâm Hải một mặt thẳng thắn gật gật đầu, sau đó lại làm ra một bộ biểu lộ bất đắc dĩ, “Nhưng ta thật sự là may mắn a!”

“Huyết sư tỷ, không dối gạt ngươi, thời điểm ta gặp được những Du hồn có bốn khỏa ấn ký này, bọn họ cũng đang đặc biệt kỳ quái mà tự giết lẫn nhau, cơ hồ cũng đến biên giới sắp chết, ta là nhặt cái có sẵn tiện nghi, mới giết bọn chúng."

"Tự giết lẫn nhau?" Trong lòng Huyết Ngưng nhất động, sau đó trong mắt lóe lên hàn mang, "Ngươi là nói, những Du hồn có bốn khỏa ấn ký này, đang tự giết lẫn nhau."

"Đúng a, ngươi nói có kỳ quái hay không?!" Lâm Hải nặng nề gật gật đầu, "Không chỉ có như thế đâu, về sau trên trời còn rơi xuống đại hỏa đâu, đốt một mảnh lớn khu vực, hơn nữa lửa này đặc biệt đáng sợ, ta cũng kém chút không chạy ra được!"

"Đại hỏa từ trên trời rơi xuống?" Đôi mày của Huyết Ngưng lần nữa dựng thẳng lên, ánh mắt lộ ra lo nghĩ thật sâu, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, phảng phất muốn từ trên biểu lộ của Lâm Hải, đến phân tích lời nói của Lâm Hải, đến tột cùng có bao nhiêu có độ tin cậy?

"Đúng vậy a, cái đại hỏa này a, đột nhiên liền xuất hiện, thật sự là thật đáng sợ." Lâm Hải lộ ra một bộ dáng hoảng sợ, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, vỗ đùi.

"Đúng, nếu như Huyết sư tỷ không tin, có thể hỏi Triệu Tử Minh! Triệu Tử Minh ngươi tổng tin được đi?"

"Ngươi nói Triệu Tử Minh!" Lâm Hải nhấc lên tên của Triệu Tử Minh, đôi mi của Huyết Ngưng bỗng nhiên vẩy một cái, trong mắt lóe lên một sợi tinh mang.

"Đúng a, chính là Triệu Tử Minh, lúc ấy Triệu Tử Minh cũng ở tại chỗ đó, ta chính là nhìn thấy Triệu Tử Minh ở bên kia, mới chạy qua, sau đó phát hiện Du hồn tự giết lẫn nhau, bất quá đợi đến lúc ta chạy đến, Triệu Tử Minh liền đã rời đi, nhưng y tuyệt đối có thể chứng minh sự tình Du hồn tự giết lẫn nhau!"

"Uy, Huyết sư tỷ, ngươi không sao chứ?" Lâm Hải nói xong, chợt phát hiện Huyết Ngưng cau mày, sắc mặt quái dị, không khỏi hướng phía Huyết Ngưng hô một tiếng, hỏi.

Huyết Ngưng lúc này mới ngẩng đầu, lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Không có việc gì, chuyện này, ta tự sẽ hướng Triệu Tử Minh xác minh, nếu là phát hiện ngươi gạt ta, ta tất sẽ giết ngươi!”

“Huyết sư tỷ cứ việc đến hỏi, nếu như Triệu Tử Minh nói không biết sự tình Du hồn tự giết lẫn nhau, không cần Huyết sư tỷ động thủ, chính ta sẽ đem đầu chặt xuống.” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, vỗ bộ ngực cam đoan nói.

“Hừ!” Huyết Ngưng hừ nhẹ một tiếng, không nói nữa, nội tâm lại dâng lên sóng to gió lớn.

“Triệu Tử Minh, lại là Triệu Tử Minh!”

“Bảo tàng của Tu La Điện, thế mà bị Triệu Tử Minh lấy đi!”

Huyết Ngưng mới đầu cũng không tin lời nói của Lâm Hải, nhưng sau khi Lâm Hải nâng lên sự tình Du hồn tự giết lẫn nhau, lại nâng lên Triệu Tử Minh, trong lòng lại không hoài nghi, bởi vì đây chính là thủ đoạn của Tu La Thạch, người ngoài căn bản không thể nào biết được.

Vừa nghĩ tới bảo tàng mấy ngàn năm qua cũng không người có thể lấy được, thế mà bị Triệu Tử Minh lấy đi, Huyết Ngưng chấn kinh kinh ngạc đồng thời, trong lòng cũng không khỏi kích động, hận không thể lập tức nhìn xem cái Đao pháp tuyệt thế trong truyền thuyết này, đến tột cùng đến là thần kỳ cùng khủng bố cỡ nào?

“Nhất định phải nhanh tìm tới Triệu Tử Minh!”

Nghĩ đến chỗ này, Huyết Ngưng quay người lại, liền cái bắt chuyện cũng không đánh, thân ảnh nhanh như thiểm điện, hướng phía chỗ sâu mà đi.

“Hô ~ cuối cùng đã lừa gạt qua rồi.”

Nhìn Huyết Ngưng đi xa, Lâm Hải lúc này mới thở dài ra một hơi, trong lòng bàn tay cũng không khỏi âm thầm mướt mồ hôi.

Hắn cũng không phải sợ Huyết Ngưng, mà chính là lo lắng cho Ứng Vinh ở bên trong ốc xá, thực lực của Huyết Ngưng cường đại đáng sợ, cho Lâm Hải một loại áp lực thật sâu, nếu như động thủ, Lâm Hải tự tin coi như không địch lại, cũng có thể toàn thân trở ra, nhưng lại chưa hẳn có thể bảo toàn chp Ứng Vinh.

Cũng may Huyết Ngưng tin tưởng lời nói nửa thật nửa giả của Lâm Hải, lập tức rời đi, về phần sau khi Huyết Ngưng tìm tới Triệu Tử Minh, sự tình sẽ bại lộ hay không, Lâm Hải mới sẽ không lo lắng đây.

Khi đó, Ứng Vinh đã sớm khôi phục, chính mình sao lại lại sợ một cái Huyết Ngưng nàng, thật muốn gây gấp, cùng lắm là hướng nàng bổ một đao!

Lâm Hải trở lại bên trong ốc xá, Ứng Vinh mang theo thần sắc khẩn trương cuống quít nhìn qua.

“Thế nào?”

“Yên tâm đi, Ứng sư huynh, Huyết Ngưng đã đi!” Lâm Hải cười nói nói.

“Đi? Vậy là tốt rồi!” Ứng Vinh lúc này mới thở dài ra một hơi, sau đó trịnh trọng nhìn Lâm Hải nói nói.

“Lâm sư đệ, ngươi phải nhớ kỹ, về sau gặp được cái Huyết Ngưng này, nhất định phải cách nàng xa chút, ngàn vạn lần không thể trêu chọc!”

“A. Đây là vì cái gì?” Lâm Hải sững sờ, có chút hiếu kỳ nói nói.

Ứng Vinh hít sâu một hơi, sau đó mang theo kiêng kị thật sâu, nói ra từng chữ từng chữ.

“Bởi vì, nàng ta là một cái, sát nhân cuồng ma!”

“Sát nhân cuồng ma?!” Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh sợ, tuy cái mỹ nhân lạnh lẽo này nhìn qua tựa như một cái băng sơn, cho người ta cảm giác khó mà tiếp cận, nhưng thật đúng là không nhìn ra, nàng ta lại là cái ma đầu.

Nhưng rất nhanh, trong lòng Lâm Hải nhất động, nhớ tới một màn đã nhìn thấy trước đó.

“Ứng sư huynh, ngươi biết đệ tử tiềm lực của Xích Viêm Tông sao?”

“Xích Viêm Tông? Ngươi là nói Hướng Thiệu Khôn?” Ứng Vinh sững sờ, không biết Lâm Hải vì sao có câu hỏi này.

“Ta không biết tên gọi là gì, ta chỉ biết, người này đã bị Huyết Ngưng giết chết!”

“Cái gì?!” Ứng Vinh giật nảy cả mình, trên mặt tràn ngập thật không thể tin.

“Lâm Hải, chuyện này là thật?”

“Thiên chân vạn xác, hơn nữa Huyết Ngưng tựa hồ còn nói một câu, cái thứ năm!” Lâm Hải gật gật đầu, nói nói.

“Cái thứ năm?” Sắc mặt Ứng Vinh đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi, “Chẳng lẽ, nàng đã giết năm cái đệ tử tiềm lực?”

“Cái này, liền không được biết!” Lâm Hải lắc đầu.

“Huyết Ngưng này, đến tột cùng muốn làm gì?” Sắc mặt Ứng

Vinh lộ ra ngưng trọng trước đó chưa từng có, sau đó thở dài thật sâu.

“Xem ra lần khảo nghiệm Tu La Điện này, tuyệt không đơn giản giống như trước đó, chỉ sợ phải có đại biến a!”

“A? Ứng sư huynh chỉ giáo cho?” Lâm Hải có chút không hiểu hỏi.

“Ngươi căn bản không biết đệ tử tiềm lực tiến vào Tu La Điện, đối với các tông môn có ý nghĩa trọng đại cỡ nào, lần khảo nghiệm Tu La Điện này, ngươi giết chết bốn cái, Huyết Ngưng lại giết chết năm cái mà nói, hết thảy liền đã chết chín cái, đủ để gây nên chấn động trong những thế lực lớn này, mâu thuẫn tích lũy nhiều năm, sợ rằng muốn bộc phát a!”

“Này, ta vì cái gì lại không thấy đó là chuyện lớn đây?” Lâm Hải cười lắc đầu, “Mâu thuẫn trở nên gay gắt, một khi bộc phát, tự có người của các tông môn bọn họ xử lý, đệ tử của Phi Tinh Các chúng ta, về nhà hảo hảo tu luyện, đừng tranh đoạt vũng nước đục này là được.”

“Nào có đơn giản như vậy!” Ứng Vinh cười khổ một tiếng, “Đến lúc đó, chỉ sợ dù là ai cũng không cách nào chỉ lo cho thân mình!”

“Mặc kệ nó!” Lâm Hải vung tay lên, cảm thấy Ứng Vinh có chút lo lắng vô cứ, “Cùng lắm là binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, ai dám chọc tới Phi Tinh Các chúng ta, liền chơi gã nha!”

Nhìn Lâm Hải một bộ dáng chẳng hề để ý, Ứng Vinh há hốc mồm, cuối cùng không nói gì thêm, chỉ là trong lòng hiện lên một vòng lo lắng thật sâu.

“Lâm sư đệ tuy thiên phú trác tuyệt, thực lực hơn người, nhưng đối với rắc rối phức tạp ở giữa các thế lực lớn trong thành

Lưu Tô, vẫn là hiểu biết quá ít.”

Sau nửa canh giờ, Lâm Hải gỡ xuống kim châm bên trên thân Ứng Vinh, thương thế của Ứng Vinh đã hoàn toàn khôi phục, trong mắt tràn ngập kinh hỉ.

“Lâm sư đệ, thật là Thần Y vậy!” Ứng Vinh hướng phía Lâm Hải, lộ ra ánh mắt vô cùng khâm phục, từ đáy lòng khích lệ nói.

“Ha ha, Ứng sư huynh quá khen.” Lâm Hải cười cười, “Nếu sư huynh đã không việc gì, vậy Lâm Hải liền cáo từ!”

“Chờ một chút!” Thấy Lâm Hải muốn đi, Ứng Vinh bỗng nhiên mở miệng, đem Lâm Hải gọi lại, “Có một kiện đồ vật, ta muốn cho ngươi!”

Chương 1576: Đáng chết, là ngươi!

Ứng Vinh đem Lâm Hải gọi lại, sau đó khẽ vươn tay, từ bên trong Bách Bảo Nang móc ra một vật, đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“Đây là...”

Ánh mắt Lâm Hải rơi vào bên trên vật trong tay Ứng Vinh, nhất thời đồng tử co rụt lại, mặt lộ vẻ thần sắc kinh hãi thật sâu.

“Tu La Thạch!”

Ứng Vinh sững sờ, sau đó kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, trên mặt có chút khó tin.

“Ngươi biết tảng đá này? Nó tên gọi Tu La Thạch?”

“Đúng, đây là Tu La Thạch!” Lâm Hải gật gật đầu, tảng đá trong tay Ứng Vinh, cùng Tu La Thạch của Triệu Tử Minh giống như đúc, Lâm Hải sao lại nhận không ra.

“Ứng sư huynh, cái Tu La Thạch này, ngươi là chiếm được ở đâu?” Lâm Hải có chút kỳ quái, trong tay Ứng Vinh có Tu La Thạch, vì sao mình lại không biết.

“Là săn giết Du hồn có năm khỏa ấn ký đoạt được.” Ứng Vinh nói nói, “Sau khi đạt được vật này, ta tuy không biết có chỗ thần kỳ gì, nhưng lúc đối phó với Du hồn, tảng đá này đều phát sáng, tốc độ của Du hồn sẽ trở nên trì độn hơn so với quá khứ.”

“Nơi này là khu vực hoạt động của Du hồn có năm khỏa ấn ký, thực lực của ngươi tuy rất mạnh, nhưng cuối cùng chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, nếu như gặp được Du hồn sợ sẽ gặp nguy hiểm, đem nó mang ở trên người, có thể có thêm một chút an toàn.”

Ứng Vinh nói xong, lần nữa đưa tay, đem Tu La Thạch đưa tới trước mặt Lâm Hải, mặt lộ vẻ mỉm cười chân thành.

Trong lòng Lâm Hải, nhất thời một trận ấm áp, nghĩ không ra mình cùng Ứng Vinh cũng không có giao tình nhiều, chỉ là đồng môn mà thôi, Ứng Vinh lại bỏ được đem Tu La Thạch mạo hiểm được đến đưa cho mình, liền vì điểm này, Lâm Hải cảm thấy trước đó không có uổng phí vì cứu Ứng Vinh, Ứng Vinh là cái người có thể kết giao!

“Này liền đa tạ Ứng sư huynh!”

Lâm Hải cũng không già mồm, trực tiếp đem Tu La Thạch tiếp nhận tới, sau đó hướng phía Ứng Vinh ôm quyền một cái.

“Ứng sư huynh ngày sau có địa phương cần dùng đến Lâm Hải, cứ mở miệng, Lâm Hải quyết không chối từ!”

“Ha ha, ngươi ta là sư huynh đệ đồng môn, không cần khách khí, chính mình cẩn thận!” Ứng Vinh cười ha ha một tiếng, sau đó một mặt trịnh trọng, hướng phía Lâm Hải dặn dò một câu.

“Ứng sư huynh cũng bảo trọng!” Lâm Hải gật gật đầu, lúc này mới quay người lại, ra khỏi phòng bỏ, trong chớp mắt đã biến mất tại giữa tầm mắt của Ứng Vinh.

Thẳng đến khi không nhìn thấy bóng lưng của Lâm Hải, mỉm cười trên mặt Ứng Vinh mới dần dần biến mất, thay vào đó là một mặt vui mừng cùng cảm khái.

"Lâm Hải, chẳng những có thiên phú như yêu nghiệt, càng có thực lực vượt xa tu vi cảnh giới, còn tinh thông y thuật Cổ Hoa Hạ, hiếm thấy nhất là làm người khiêm tốn nội liễm, trung hậu trượng nghĩa, thật sự là một mầm mống tốt!"

"Nếu Lâm Hải có thể thuận lợi trưởng thành, Phi Tinh Các ta chỉ sợ muốn nhất phi trùng thiên, tại bên trong toàn bộ các thế lực lớn của thành Lưu Tô, lộ mặt!"

"Lâm Hải, tuyệt đối không nên khiến ta thất vọng a!"

Tại lúc Ứng Vinh đối với Lâm Hải tán thưởng có thừa, ký thác kỳ vọng, Triển Thông cùng Triển Hùng cũng tới đến khu vực của Du hồn có năm khỏa ấn ký ẩn hiện.

Chỉ là, sắc mặt hai người đều không phải là quá đẹp đẽ, Triển Hùng càng là toét miệng, một mặt ủ rũ.

"Ca, cái này mới một ngày thời gian, Du hồn liền đã bị săn giết không sai biệt lắm, hiện tại đi đã hơn một canh giờ, cũng không nhất định tìm tới được một cái, dạng khảo nghiệm này ta làm sao sống được a!" Triển Hùng chỉ ấn ký ít đến thương cảm trên đỉnh đầu này, mặt mũi tràn đầy khó chịu nói nói.

"Ngươi im miệng đi ngươi, đây mới là ngày đầu tiên, cách kết thúc còn có hai mươi chín ngày đâu, ngươi vội cái gì!" Triển Thông quả thực bị cái đệ đệ này của chính mình làm phiền chết, lẩm bẩm lải nhải rồi lại lẩm bẩm liền không có ngừng qua, nhất thời tức giận mở miệng răn dạy nói.

Triển Hùng thấy Triển Thông nổi giận, liền bị dọa đến không dám ở nhắc tới sự tình ấn ký nữa, nhưng trong lòng càng thêm hận Tiểu Hồng đã đem ấn ký của gã cướp đi, không khỏi chửi ầm lên.

“Đều do cái yêu thú phi hành đáng chết kia, hết lần này tới lần khác đi đoạt lão tử, nếu là bị ta bắt lấy nó, ta không lột sạch lông của nó, đưa nó nướng ăn thì không được!”

Triển Thông đã không thèm để ý đến cái đệ đệ ngốc bức này, tâm lý kìm nén một cơn lửa giận, cắm đầu đi về phía trước, vừa đi mấy bước, đột nhiên cước bộ của Triển Thông bỗng nhiên dừng lại, trong lòng đột ngột tăng lên báo động, kinh hãi quay người, hướng phía sau lưng nhìn lại.

Hưu!

Ngay tại trong nháy mắt Triển Thông quay đầu, một đạo lưu quang màu trắng đột nhiên kích xạ mà đến, đã đến Triển Thông sau lưng, để mí mắt Triển Thông cuồng loạn một trận.

“Không tốt!”

Triển Thông giật nảy cả mình, không nghĩ tới lại có người đánh lén, hơn nữa thực lực còn không yếu, trong lúc cuống quít liền vung thủ chưởng lên, nhất thời một trận gió mãnh liệt, từ lòng bàn tay phun ra, cùng lưu quang màu trắng, đụng vào nhau.

Oanh!

Tiếng vang cực lớn truyền đến, giữa không trung nhất thời nhấc lên khí lãng mãnh liệt, lưu quang màu trắng hóa thành một bóng người, bay rớt ra ngoài, rơi ra ngoài mấy chục thuớc.

Mà Triển Thông cũng là bạch bạch bạch liền lùi mấy bước, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái nam tử áo trắng nghênh phong mà đứng, hai mắt mang theo sát cơ thật sâu, đang hướng phía gã trợn mắt nhìn!

“Triệu Tử Minh!”

Đồng tử Triển Thông co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, lập tức nhận ra, người đánh lén không phải là người khác, mà chính là Triệu Tử Minh mà gã vốn cho rằng sớm đã chết ở bên trong tay Du hồn!

“Ca, cứu ta!”

Ngay tại thời khắc trong lòng Triển Thông chấn kinh, Triệu Tử Minh vì sao không chết, đột nhiên một đường thanh âm sợ hãi, từ phía sau truyền đến, cuống quít quay đầu, đã thấy một đường thân ảnh nhanh như thiểm điện, mang theo nồng đậm sát cơ, nhào về phía Triển Hùng.

“Dừng tay!”

Triển Thông kinh hãi, lấy tốc độ của đạo thân ảnh này, thực lực không thể khinh thường, tuyệt đối không phải là tên đệ đệ phế vật kia của mình có thể đánh, nhất thời hét lớn một tiếng, tựa như tia chớp phóng tới Triển Hùng.

“Giết!”

Ngay tại thời khắc thân hình Triển Thông vừa mới động, Triệu Tử Minh đối diện, đột nhiên quát lạnh một tiếng, loan đao trong tay bỗng nhiên lăng không bổ ra, tại trên thiên không vạch ra một đường chớp nhoáng, thẳng đến đỉnh đầu Triển Thông, đem Triển Thông chặn lại.

“Cút ngay!”

Triển Thông khẩn trương, hai tay cùng lúc vung vẩy, hai đoàn quang mang bắn ra, bổ về đao mang phía đỉnh đầu, trong nháy mắt đánh tan, sau đó vội vã hướng phía Triển Hùng nhìn lại, cái này vừa nhìn xuống, Triển Thông nhất thời như gặp phải trọng kích, không khỏi phát ra một tiếng gầm giận thê lương!

“Đệ đệ!!!”

Chỉ thấy giờ phút này, thân thể Triển Hùng đã thẳng tắp ngã trên mặt đất, ở chỗ ngực có một cái chưởng ấn thật sâu, lõm sâu vào chừng hơn một tấc, tâm mạch sớm đã đoạn tuyệt, chết oan chết uổng!

Mà bên cạnh thi thể của Triển Hùng, là một cái lạnh lùng nam tử, giơ chân lên như là đá một con chó chết, đem thi thể Triển Hùng trực tiếp đá đến trước mặt Triển Thông.

“Không!!!”

Triển Thông nhìn thi thể của đệ đệ mình, đang nằm ở trước mặt mình, trong lòng đau nhức như dao cắt, trong mắt cơ hồ phun ra lửa, đột nhiên ngẩng đầu, hung ác nhìn về phía Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh đã giết chết Triển Hùng, không khỏi ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ!

“Hỗn đản! Triệu Tử Minh, Hứa Thiên Chinh, ta muốn các ngươi chết!”

Thân ảnh Triển Thông trong nháy mắt liền biến mất, sau đó một cỗ sát cơ nồng đậm, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hứa Thiên Chinh, cương phong sắc bén như kiếm, phảng phất như đem không gian cũng đâm rách, hướng phía trước ngực Hứa Thiên Chinh đâm tới.

Sắc mặt Hứa Thiên Chinh lạnh lùng, trong lòng giật mình, trong lúc cuống quít cước bộ liên tiếp lui về phía sau, đồng thời vung ra một quyền cương mãnh, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Phá!”

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, quyền đầu của Hứa Thiên

Chinh cùng chưởng của Triển Thông, kịch liệt đụng vào nhau, Hứa Thiên Chinh nhất thời như gặp phải trọng kích, máu tươi cuồng phun.

“Chết đi cho ta!”

Hai mắt Triển Thông đỏ bừng, chân khí lần nữa phun ra, đang chuẩn bị đem Hứa Thiên Chinh nhất cử diệt sát, đột nhiên một đường thanh âm lạnh như băng, vang lên tại sau lưng.

“Đáng chết, là ngươi!”

Bạch! Khóe mắt Triển Thông liếc qua, chỉ cảm thấy một đạo quang mang chói mắt hiện lên, sau đó nhất thời như là hàn khí vác trên lưng, một cỗ nguy hiểm kinh khủng, trong nháy mắt rơi vào trên thân Triển Thông, để Triển Thông đột nhiên giật mình, sắc mặt đại biến!

Chương 1577: Đưa các ngươi một trận Hỏa Táng

“Cút ngay!”

Triển Thông hét lớn một tiếng, chiêu thức công kích Hứa Thiên Chinh trong nháy mắt đã ngừng, đưa hai tay ra, huy động như mây, tại trong lòng bàn tay hội tụ hai đoàn hỏa diễm nóng rực, hướng phía đao mang sau lưng, cuồng bạo mà ra.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, khí lãng lăn lộn, hỏa diễm bay tán loạn, hỏa diễm trong nháy mắt đã bị đánh thành vô số tia lửa, văng bay tán loạn khắp nơi, mà một đao thế công kia của Triệu Tử Minh, cũng bị tan rã trong nháy mắt, lưỡi đao bắn lên, mang theo thân thể của Triệu Tử Minh, thẳng tắp bay thấp ra xa mấy chục mét, đứng vững thân hình, cầm loan đao trong tay, lạnh lẽo nhìn Triển Thông.

Hứa Thiên Chinh giờ phút này cũng có thời cơ thở dốc, an ổn rơi xuống đất, chà chà máu tươi ở khóe miệng, cùng Triệu Tử Minh một trước một sau, đem Triển Thông kẹp ở giữa, ba người nhất thời ở vào bên trong trạng thái giằng co.

Ánh mắt Triển Thông lạnh lùng, mang theo vô tận hận ý, hướng phía Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh, hung hăng gật gật đầu.

"Tốt, rất tốt, hai cái súc sinh các ngươi, dám đem đệ đệ duy nhất của ta chém giết, hôm nay nếu để cho các ngươi còn sống rời đi, Triển Thông ta thề không làm người!"

"Hừ!" Hứa Thiên Chinh nghe được, nhất thời nặng nề hừ lạnh một tiếng, "Sở tác sở vi của ngươi, sớm đã không thể xưng là người, trước đó chúng ta không oán không cừu, ngươi lại cố ý kinh động Du hồn trong ốc xá gia hại chúng ta, hại lão tử suýt nữa mất mạng, vừa rồi giết đệ đệ ngươi, chỉ là tạm thời thu chút lợi tức, kẻ chết kế tiếp, cũng là ngươi!"

Triển Thông cười lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ mỉa mai nồng đậm, sắc mặt âm trầm mở miệng.

"Lần trước không chết, là ngươi may mắn, lần này chính ngươi chủ động đưa tới cửa, Triển Thông ta tuyệt sẽ không lại để cho ngươi chạy thoát!" Nói xong, Triển Thông xoay chuyển ánh mắt, lại rơi vào trên thân Triệu Tử Minh.

"Triệu Tử Minh, đây là ân oán ở giữa ta cùng Hứa Thiên Chinh, không có sự tình của ngươi, ngươi đi theo mù lẫn vào cái gì, nếu như ngươi bây giờ liền đi, ta có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ!"

Hai lần công kích trước đó của Triệu Tử Minh, đã để Triển Thông tâm sinh kiêng kỵ, gã căn bản không có nghĩ đến, thực lực của Triệu Tử Minh thế mà cũng là Nguyên Anh trung kỳ, so với gã đều không kém mấy.

Nếu như Triệu Tử Minh cũng đứng tại một bên của Hứa Thiên Chinh, hai người cùng một chỗ đối phó với chính mình, thật đúng là cái vấn đề khó giải quyết.

“Bớt nói nhảm, ngươi làm hỏng đại sự của ta, ta tất giết ngươi!”

Trong mắt Triệu Tử Minh lóe lên thần sắc âm ngoan, sát khí toàn thân nở rộ, vừa nói xong, thân hình lần nữa biến mất, giữa không trung, một đường đao mang sắc bén hiện lên, mang theo uy thế cuồng bạo, hướng phía đỉnh đầu Triển Thông, nhanh như thiểm điện lần nữa đánh xuống.

“Giết!”

Cùng lúc đó, Hứa Thiên Chinh cũng là gầm lên giận dữ, múa song quyền, giống như hai cái thiết chùy, phá vỡ không khí, gào thét lên đánh tới hướng phía sau Triển Thông, đem đường lui của Triển Thông hoàn toàn phong kín, cùng Triệu Tử Minh trước sau hợp kích, trong nháy mắt đem Triển Thông đặt vào hoàn cảnh nguy hiểm.

“Không biết điều!”

Triển Thông đại nộ, gã mặc dù không muốn Triệu Tử Minh tham dự, chẳng qua là cảm thấy có Triệu Tử Minh khá là phiền toái, nhưng lại không phải là sợ Triệu Tử Minh, Triệu Tử Minh tuy cũng đột phá đến Nguyên Anh trung kỳ, nhưng luận thực lực, cùng Triển Thông vẫn là có chênh lệch nhất định, nếu Triệu Tử Minh đã không nghe khuyến cáo, vậy không thể làm gì khác hơn là liền cùng một chỗ giết.

“Chết đi cho ta!” Triển Thông hét lớn một tiếng, khí tức cuồng bạo đột nhiên nở rộ trên thân thể, cả người bị một vòng quang mang màu hỏa hồng bao phủ, sau đó thân thể đột nhiên nhảy vào giữa không trung, trong nháy mắt vô số hỏa diễm liền từ trên trời giáng xuống, hướng phía bốn phương tám hướng mà bay đi, vội vã công hướng Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh, đem công kích của hai bọn họ, triệt để cách trở.

Ầm ầm ầm ầm! Một tiếng tiếp lấy một tiếng thanh âm kịch liệt, cuồng bạo nổ vang tại giữa không trung, bầu trời nhất thời biến thành một mảnh hỏa hồng, đem đao mang lạnh thấu xương của Triệu Tử Minh, trong nháy mắt quấn quanh trong đó, rung động không thôi, vô pháp tiến về phía trước mảy may, mà thân thể Hứa Thiên Chinh càng là trì trệ, song quyền uy mãnh trong nháy mắt đã bị ngăn trở, trực tiếp bị ngọn lửa bức lui, khí huyết quay cuồng, cực kỳ khó chịu.

“Hừ!”

Lúc này, giữa không trung truyền đến thanh âm hừ lạnh của Triển Thông, toàn thân Triển Thông bị liệt hỏa vây quanh, giống như một cái Chiến Thần hỏa diễm, ở trên cao nhìn xuống Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh, tràn ngập miệt thị.

“Nếu các ngươi đã không biết sống chết, chọc vào Triển Thông ta, ta liền đưa các ngươi một trận Hỏa Táng đi!”

“Hàng!”

Triển Thông nói xong, hét lớn một tiếng, theo sau bầu trời đột nhiên trở nên vô cùng đỏ thẫm, vô số hỏa diễm xuất hiện tại trên đỉnh đầu, hóa thành mưa lửa, hướng phía trên mặt đất, như mưa như trút nước, điên cuồng rơi xuống, trong nháy mắt đem Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh, hoàn toàn bao phủ.

“Không tốt!”

Mí mắt Triệu Tử Minh nhảy loạn một trận, hỏa diễm chưa tới, liền cảm thấy một cỗ cảm giác cơ hồ bị thiêu, khó chịu nói không nên lời, trong lúc cuống quít liền đem đao rút lui, trong nháy mắt múa lên vô số đao ảnh, hình thành một đoàn đao quang nồng hậu dày đặc tại trên đỉnh đầu, ngăn cản cơn mưa lửa cuồng bạo này.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Những tiếng vang cực lớn, thỉnh thoảng truyền đến, đỉnh đầu Triệu Tử Minh nhất thời trở thành một cái biển lửa, đem ánh đao màu trắng này, thiêu đốt cũng run rẩy một trận, hai Triệu Tử Minh trợn tròn xoe, cường lực chèo chống, mới không còn dùng ánh đao sụp đổ, táng thân biển lửa, nhưng trong lòng kinh hãi không thôi.

“Triển Thông không hổ là đệ nhất nhân bên trong đệ tử trẻ tuổi, thực lực cường đại khủng bố, vốn cho rằng đột phá tới Nguyên Anh trung kỳ, liền có thể cùng gã nhất chiến, không nghĩ tới vẫn như cũ kém xa tít tắp!”

Triệu Tử Minh cho đến giờ phút này, mới chính thức nhận thức đến sự cường đại của Triển Thông, đồng thời trong lòng càng thêm phẫn hận, nếu không phải Triển Thông nửa đường phá hư, chính mình chỉ sợ sớm đã được đến đao pháp bên trong bảo tàng, hơn nữa hấp thu năng lượng của Du hồn, nói không chừng càng là đột phá đến Nguyên Anh hậu kỳ, làm sao đến mức giống như bây giờ này, bị người chế trụ.

Hứa Thiên Chinh đối với Triệu Tử Minh, liền thảm hơn nhiều, thực lực của gã chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, so với Triệu Tử Minh kém cả một cảnh giới, nào ngăn cản được công kích của Triển Thông.

Trong nháy mắt thấy đầy trời mưa lửa hạ xuống, sắc mặt Hứa Thiên Chinh liền biến, trong lúc cuống quít liền trực tiếp tế ra một kiện pháp bảo hình ô xòe, bay lên đỉnh đầu, không ngừng xoay tròn ở trên đỉnh đầu, nhất thời mang theo một cỗ gió xoáy mạnh mẽ, đem mưa lửa trên đỉnh đầu thổi hướng bốn phía.

Nhưng, khống chế món pháp bảo này, hiển nhiên phi thường hao phí chân khí, tay Hứa Thiên Chinh kết pháp quyết, sắc mặt nổi gân xanh, bắp thịt run rẩy, đã dần dần có cảm giác chống đỡ hết nổi, chỉ sợ dần dần, mặc dù có pháp bảo hộ thân, cũng khó tránh khỏi rơi vào một cái kết cục thân tử đạo tiêu.

“Hỗn đản, cái Triển Thông này, làm sao lại mạnh như thế!” Trong lòng Hứa Thiên Chinh thầm mắng không thôi, gã cũng là thiên tài khó được, vốn là tâm cao khí ngạo, đối với loại thiên tài thành danh đã lâu như Triển Thông này, trong lòng cũng không phải là rất chịu phục, cho rằng Triển Thông chẳng qua là bằng vào chuyện xuất đạo sớm mấy năm, danh tiếng mới che lại gã.

Nhưng hôm nay giao thủ một cái, Hứa Thiên Chinh mới biết, thực lực ở giữa mình cùng Triển Thông, là chênh lệch lớn cỡ nào, nhưng lúc này hối hận, thì đã trễ, một khi chân khí hao hết, liền muốn mất mạng ở đây.

Thân thể Triển Thông nửa treo ở trên không, quần áo toàn thân bay phất phới, không gió mà động, bị hỏa diễm cuồng bạo vây quanh, mang trên mặt thần sắc đùa giỡn nồng đậm, một mặt dữ tợn.

“Hiện tại, biết rõ đối nghịch cùng ta, là một kiện sự tình buồn cười biết bao đi?”

“Buồn cười em gái ngươi, có bản lĩnh liền giết lão tử đi!” Hứa Thiên Chinh gầm lên giận dữ, tuy chống đỡ lấy pháp bảo, càng ngày càng cố hết sức, nhưng trong lòng lại không có một tia khuất phục, hướng phía Triển Thông giận dữ gầm nói.

Triệu Tử Minh thì là cau mày, không nói một lời, nhưng bên trong ánh mắt cũng tràn ngập quật cường, sắc mặt không ngừng biến hóa, tựa hồ nội tâm đang tràn ngập giãy dụa.

“Hừ, sắp chết đến nơi còn dám mạnh miệng, xem các ngươi có thể chống đỡ bao lâu!” Triển Thông sầm mặt lại, khinh thường hừ lạnh, hỏa diễm bên ngoài thân lần nữa trở nên cuồng bạo hơn rất nhiều, sắc mặt của Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh hoàn toàn thay đổi, bỗng cảm giác áp lực tăng nhiều.

"A, tình huống như thế nào?" Đúng lúc này, nơi xa có một bóng người phi tốc mà đến, nhìn thấy tình hình phía trước, nhất thời giật mình, lách mình trốn đến phía sau một gian ốc xá, từ xa xa nhìn lại.

Chương 1578: Lâm Hải so với các ngươi đều mạnh hơn!

Người tới chính là Lâm Hải, Lâm Hải chuyển một vòng lớn, cũng không có gặp lại một cái Du hồn có năm khỏa ấn ký, thời khắc trong lòng thật đáng buồn, đột nhiên bị hỏa quang đầy trời hấp dẫn, mới chạy tới xem xét.

"Ta dựa vào, là Triển Thông, Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh!"

Chờ sau khi Lâm Hải thấy rõ ba người động thủ là ai, trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác quái dị, khóe miệng hơi nhếch, lộ ra một tia ý cười cười trên nỗi đau của người khác.

"Nghĩ không ra ba người bọn họ đánh nhau, không tệ, chó cắn chó, một miệng lông!"

Hai tay Lâm Hải ôm ngực, có chút hăng hái nhìn lên náo nhiệt, dù sao ba người này, hắn cái nào cũng không chào đón, Triệu Tử Minh âm hiểm, Hứa Thiên Chinh cuồng vọng, Triển Thông càng làm cho người hận đến hàm răng ngứa.

"Tốt nhất là ba người đồng quy vu tận." Trong lòng Lâm Hải đắc ý nghĩ nói.

"Triển Thông, đây là ngươi bức ta!"

Đúng lúc này, đột nhiên một đường âm thanh quát lạnh xấp xỉ điên cuồng truyền đến, Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy xung quanh Triệu Tử Minh, đột nhiên toát ra vô số sương máu, che khuất bầu trời, trong nháy mắt máu và lửa dung hợp lại cùng nhau, toàn bộ thiên địa cũng biến thành thế giới màu đỏ.

“Huyết Chi Đạo!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, Triệu Tử Minh lần trước thi triển Huyết Chi Đạo, vẫn là thời điểm cùng mình động thủ, nghĩ không ra lần này, lại bị Triển Thông làm cho thi triển ra.

Oanh! Huyết Chi Đạo không hổ là Đạo pháp tà tính bá đạo, cái này vừa thi triển ra, phô thiên cái địa, huyết tinh bốn khắp, để cho người ta buồn nôn, Hỏa Chi Đạo của Triển Thông, trong nháy mắt phảng phất như bị áp chế, hỏa diễm lập tức mất đi vẻ cuồng bạo trước đó, lại có tán loạn trong tích tắc, thậm chí hỏa diễm cũng ngưng nhảy lên.

Sưu!

Mượn cơ hội này, Triệu Tử Minh phảng phất như dung nhập vào bên trong sương máu, trong nháy mắt đã bỏ chạy, sau một khắc đã thoát ly khống chế của biển lửa, hiện thân ở bên ngoài trăm thước.

Mà Hứa Thiên Chinh cũng nắm lấy thời cơ, thao túng pháp bảo dạng ô xòe, phi tốc rời khỏi phạm vi của biển lửa, chạy trốn tới khu vực an toàn, miệng lớn thở hổn hển, mặt mũi tràn đầy đều là vẻ kinh hãi.

Ông!

Sau một khắc, hỏa diễm khắp trời đã biến mất, thân ảnh của Triển Thông rơi xuống đất, cau mày, nhìn chằm chằm vàoTriệu Tử Minh mặt lộ vẻ mặt ngưng trọng, lạnh lùng mở miệng.

“Huyết Chi Đạo, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Triển Thông tuy luận đạo hạnh, phải mạnh hơn Triệu Tử Minh không ít, nhưng là gã sở tu Hỏa Chi Đạo, là một loại Đạo pháp khá thường gặp, tuy cuồng bạo uy mãnh, nhưng cũng rất dễ bị khắc chế.

Mà Huyết Chi Đạo thì lại khác, người tu hành tu luyện Huyết Chi Đạo cực kỳ thưa thớt, một cái là bởi vì tu luyện cực kỳ khó, một nguyên nhân khác là, tu hành Huyết Chi Đạo đối với tính cách của người tu hành phithường khảo nghiệm, một cái sơ sẩy liền có khả năng thân thể rơi vào Ma đạo, hóa thân thành ma, bởi vậy cực ít có người qua mạo hiểm như vậy.

Nhưng, uy lực của Huyết Chi Đạo lại cực kỳ đáng sợ, hơn nữa tà tính dị thường, để cho người ta khó lòng phòng bị, một khi thi triển ra, đối với thân thể cùng tinh thần người cũng có tính công kích cường đại, mặc cho ai khi đối mặt một cái đối thủ tu hành Huyết Chi Đạo, đều sẽ nhức đầu không thôi, hoàn toàn không dám khinh thường chút nào.

“Triển Thông, đều nói ngươi là đệ nhất thiên tài trong đám đệ tử tuổi trẻ, nhưng ta tại Cửu Huyền Trụ đã ngang với kỷ lục của ngươi, thiên phú không kém gì ngươi, hôm nay ta ngược lại muốn xem xem, cái đệ nhất thiên tài này, đến tột cùng là ngươi, vẫn là Triệu Tử Minh ta!”

“Đệ nhất thiên tài, không phải là Triển Thông, cũng không phải Triệu Tử Minh ngươi, mà chính là Lâm Hải!” Triệu Tử Minh vừa dứt lời, đột nhiên một đường thanh âm lạnh lùng truyền đến, sau đó một bóng người từ xa mà đến gần mà đến, đứng tại trước mặt Triển Thông cùng Hứa Thiên Chinh.

“Đông Phương Dã!” Lâm Hải sững sờ, trong nháy mắt nhận ra, cái gia hỏa đột nhiên xuất hiện này lại là Đông Phương Dã, không khỏi có chút chấn kinh.

“Y lúc này chạy ra ngoài làm gì?” đôi mày của Lâm Hải không khỏi nhăn lại, trường hợp hiện tại này, rõ ràng là đang giương cung bạt kiếm, Đông Phương Dã đột nhiên chạy đến, rõ ràng là không khôn ngoan!

“A, không đúng!” Rất nhanh, Lâm Hải liền trừng to mắt, phát hiện chỗ dị thường của Đông Phương Dã, chỉ thấy Đông Phương Dã đứng tại bên trong này, lại để Lâm Hải cảm thấy, đó là một thanh đao sắc đã ra khỏi vỏ, toàn thân bây giờ cũng không toả ra lấy Đao ý lạnh thấu xương, phảng phất ở giữa một hít một thở, đều mang theo sắc bén không gì không phá, chém chết hết thảy!

Hơn nữa, chân khí quanh thân Đông Phương Dã, so với trước đó cũng cường đại hơn không ít, khí tức hùng hậu, trong người phảng phất tràn ngập năng lượng cường đại, cùng lúc trước lại có loại cảm giác thoát thai hoán cốt.

“Đậu phộng, Đông Phương Dã ngưng tụ Nguyên Anh, hơn nữa nhìn Đao ý trên người y, không có gì bất ngờ xảy ra, vậy mà đã đem Đao Chi Đạo, tu thành đại viên mãn!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi không thôi, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, ngưng tụ Nguyên Anh còn dễ nói, tu vi cảnh giới của Đông Phương Dã, cùng Nguyên Anh cảnh nguyên bản cũng chỉ thiếu kém cách một đường, tùy thời cũng có khả năng đột phá đến.

Thế nhưng Đao Chi Đạo đại viên mãn, cũng không phải là sự tình một sớm một chiều a, Lâm Hải vừa mới lĩnh ngộ Đao Chi Đạo, biết rõ Đao Chi Đạo là khó mà tu luyện cỡ nào, Đông Phương Dã lúc này mới một ngày thời gian, làm sao lập tức liền luyện thành đâu?.

“Xem ra, Đông Phương Dã nhất định là có kỳ ngộ gì đó!”

“Đậu phộng, ngươi điên!” Ngay tại thời khắc Lâm Hải kinh ngạc, lại là một bóng người phi tốc mà đến, đến trước mặt Đông

Phương Dã, một mặt lo lắng thấp giọng quát nói.

“Lạc Băng!” Ánh mắt Lâm Hải lộ ra vẻ mừng rỡ, nghĩ không ra một hồi như thế, Lạc Băng cũng xuất hiện, Đông Phương Dã cùng Lạc Băng hai người, có thể nói là bằng hữu duy nhất của Lâm Hải tại trong các đệ tử của những thế lực lớn này.

“Triển sư huynh, Triệu sư huynh, Hứa Sư Huynh, Đông Phương Dã người này, tính cách quái gở, ưa thích nói lung tung, các ngươi đừng để ý a, cái kia, các ngươi bận bịu, các ngươi bận bịu, chúng ta sẽ không quấy rầy!”

Lạc Băng vừa nói, vừa điên cuồng nháy mắt với Đông Phương Dã, lôi kéo Đông Phương Dã rời đi, nhưng mà lại phát hiện dưới chân Đông Phương Dã giống như đã mọc rễ, căn bản kéo đều kéo không nổi.

“Đi a, còn đứng ngây ra đó làm gì!” Lạc Băng tức giận đến mức con ngươi cũng hồng, ba cái đối diện kia đều là ai vậy, toàn bộ con mẹ nó cũng là y hệt yêu nghiệt a, cái nào để bọn họ chọc nổi a.

Ba người Triển Thông, cũng kinh ngạc hướng phía Đông Phương Dã nhìn lại, thấy Đông Phương Dã mặt không biểu tình, một mặt lạnh lùng, bộ dáng nghiêm túc này, tựa như đang uốn nắn cho bọn họ một cái sai lầm trọng yếu bao nhiêu, chợt cảm thấy một trận buồn cười.

“Đông Phương Dã, ngươi nói Lâm Hải mới là đệ nhất thiên tài?” Triệu Tử Minh nghiền ngẫm cười một tiếng, lạnh lùng hỏi.

“Không sai, Lâm Hải so với các ngươi đều mạnh hơn!” Đông Phương Dã rất nghiêm túc gật gật đầu.

“Mẹ nó!” Lạc Băng ở bên cạnh đều nhanh sụp đổ, cái Đông Phương Dã này, thật là một cái đầu óc chết, đây không phải rõ ràng là đắc tội với người à, thật là muốn chết a.

“Ha ha!” Triệu Tử Minh nghe được, thì là cười nhạo một tiếng, mang theo nồng đậm mỉa mai, bĩu môi.

“Đúng, Lâm Hải thiên phú rất mạnh, khảo nghiệm Cửu Huyền Trụ tiến vào tầng thứ bảy, so với ta cùng Triển Thông, Hứa Thiên Chinh cũng mạnh hơn, nhưng vậy thì thế nào, hiện tại còn không phải đã chết.”

“Chết?.” Lời nói của Triệu Tử Minh, không chỉ có để Đông Phương Dã cùng Lạc Băng kinh hãi giật mình, liền cả Triển Thông cũng là sững sờ, có chút ngạc nhiên.

Oanh!

Sau một khắc, một cỗ Đao ý vô cùng, từ trên thân Đông Phương Dã ầm ầm nở rộ, nhất thời không gian cũng nổi lên một cỗ kình phong sắc bén như lưỡi đao, để cho người ta da thịt đau nhức, mà trong mắt Đông Phương Dã trong nháy mắt đã tràn ngập quang mang phẫn nộ, nhìn hằm hằm vào Triệu Tử Minh, băng lãnh gầm nhẹ một tiếng.

“Triệu Tử Minh, ta cảnh cáo ngươi, lời nói cũng không thể loạn nói!”

“Triệu Tử Minh, lời này của ngươi có ý tứ gì?!” Sắc mặt Lạc Băng cũng là hoàn toàn thay đổi, trong mắt lóe ra hàn ý băng lãnh, lạnh lùng gầm hỏi.

“Hừ hừ, ý tứ của ta rất đơn giản, liền là để cho nhóm các ngươi biết, Lâm Hải đã chết!”

“Lâm Hải chết như thế nào?!” Đông Phương Dã rít lên một tiếng, cả người tựa hồ cũng biến thành một con dã thú, Đao ý nóng nảy tàn phá bừa bãi cắt nát không gian, kình phong như đao, làm người ta kinh ngạc sợ hãi!

Triệu Tử Minh lại là lẫm nhiên không sợ, mang theo một tia đùa bỡn, ánh mắt rơi vào trên thân Triển Thông.

“Cái này, ngươi liền phải hỏi gã?!” Triển Thông kinh hãi, không đợi nói chuyện, chỉ cảm thấy một cỗ hàn ý băng lãnh, rơi ở trên người gã, để gã không rét mà run, đột nhiên ngẩng đầu, đã thấy ánh mắt giết người của Đông Phương Dã này, mang theo nồng đậm sát cơ, rơi ở trên người gã.

Chương 1579: Hiện tại, đều chết cho ta!

“Ngươi giết Lâm Hải?!”

Đông Phương Dã rít lên một tiếng, hai mắt đỏ thẫm, gắt gao nhìn chằm chằm vào Triển Thông, toàn thân tản mát ra sát ý cuồng bạo để cho người ta không rét mà run, không có người hoài nghi, chỉ cần Triển Thông nói ra một cái chữ đúng, Đông Phương Dã sẽ không chút do dự mà ra tay giết người!

“Hứ!”

Khóe miệng Triển Thông nhếch lên, hơi hơi cười lạnh, miệt thị liếc nhìn Đông Phương Dã một chút.

“Ta ngược lại thật ra muốn giết hắn, chỉ là một mực tìm không thấy hắn, nếu như hắn xuất hiện ở trước mặt ta, ta tuyệt sẽ không để hắn còn sống rời đi!”

Lời nói của Triển Thông, để Đông Phương Dã sững sờ, nhìn xem Triển Thông, lại nhìn xem Triệu Tử Minh, nhất thời mặt lộ vẻ nghi hoặc, không biết hai người kia, người nào đang nói láo.

“Triển Thông, Triệu Tử Minh, Lâm Hải đến cùng đang ở đâu?!”

Lạc Băng cũng cảm giác được nơi này có vấn đề, Triệu Tử Minh nói Triển Thông giết Lâm Hải, Triển Thông lại không thừa nhận, trong lúc nhất thời bọn họ còn thật không biết nên tin ai.

“Hừ, rõ ràng là kế mượn đao giết người như vậy, các ngươi liền không nhìn ra được sao, buồn cười!” Triển Thông thấy Lạc Băng đặt câu hỏi như thế, nhất thời mặt lộ vẻ mỉa mai, khinh thường nói nói.

“Giết ngươi, còn cần mượn nhờ tay người khác sao?” Hứa Thiên Chinh thì là tức giận hừ một tiếng sau đó mang theo oán giận thật sâu, hướng phía Đông Phương Dã cùng Lạc Băng nhìn lại.

“Đông Phương Dã, Lạc Băng, nói thật cho các ngươi biết đi, Lâm Hải là vì cứu ta Triệu Tử Minh mà chết, nhưng nguyên nhân cái chết trực tiếp, lại hoàn toàn là bởi vì cái Triển Thông này, chúng ta mới vừa rồi động thủ cùng Triển Thông, cũng là đang báo thù!”

Lời nói của Hứa Thiên Chinh, để sắc mặt của Đông Phương Dã cùng Lạc Băng biến đổi lớn, cuống quít lo lắng mở miệng hỏi nói.

“Hứa Thiên Chinh, đến cùng xảy ra chuyện gì!”

“Việc này, phải nói từ lúc chúng ta cùng Lâm Hải hợp tác...” Hứa Thiên Chinh đem sự tình hợp tác cùng Triệu Tử Minh, Đông Phương Ngọc và Lâm Hải, cùng chuyện huynh đệ Thông xuất hiện, sau một chuyện cưỡng ép muốn cầu phân ấn ký lại bị cự tuyệt, Triển Thông đã đi mà quay lại, dẫn động đại quân Du hồn, hướng Đông Phương Dã cùng Lạc Băng nói kỹ càng một lần.

Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, càng nghe sắc mặt càng khó nhìn, sau cùng nghe được thì trong mắt mỗi cái đều mang theo quang mang phẫn nộ, nhìn về phía Triển Thông tràn ngập sát cơ.

“Đông Phương Ngọc thực lực hơi yếu, trong nháy mắt liền táng thân tại phía dưới công kích của Du hồn, ta cùng Triệu Tử Minh tuy trốn được, nhưng người cũng bị thương nặng, Lâm Hải vì yểm hộ cho hai chúng ta đào tẩu, chủ động yêu cầu đoạn hậu, lưu lại, một mình đối mặt với đại quân mấy trăm Du hồn có bốn khỏa ấn ký, kết cục có thể nghĩ mà biết rõ...”

Nói đến đây, ngữ khí Hứa Thiên Chinh tràn ngập đau thương, liền cả Triệu Tử Minh cũng cúi đầu, cắn chặt hai môi, làm ra một bộ dáng trầm thống bi thương.

Sắc mặt Triển Thông thì là biến hóa, gã sau khi dẫn động đại quân Du hồn, lập tức liền đào thoát, căn bản không biết chuyện phát sinh phía sau, nghĩ không ra Lâm Hải vậy mà chết thật tại trong tay Du hồn, trong lòng không khỏi vui vẻ, cuối cùng xuất ra một ngụm ác khí.

“Triển Thông, Hứa Thiên Chinh nói, thế nhưng là sự thật?!”

Mà lúc này đây, Đông Phương Dã đột nhiên quát lớn một tiếng, hướng phía Triển Thông phẫn hận chất vấn.

“Ha ha, ha ha ha!” Triển Thông nghe được, thì là cười ha ha, bên trong thanh âm tràn ngập khoái ý.

“Chết tốt, chết tốt!”

Triển Thông nói xong, bỗng nhiên thu nụ cười vào, sau đó ánh mắt lộ ra quang mang hung ác, cười lạnh.

“Không sai, bọn họ nói một chữ cũng không sai! Đệ đệ ta cũng là bị Hứa Thiên Chinh giết, chết một cái Lâm Hải lại tính được là cái gì, không chỉ có Lâm Hải phải chết, các ngươi từng cái toàn bộ đều phải chết, đều phải chôn cùng vì đệ đệ ta!”

“Ngươi con mẹ nó có bị bệnh không!” Lạc Băng nhất thời phẫn nộ quát tháo một tiếng, hiện tại nói Lâm Hải, tại sao lại kéo tới trên thân đệ đệ của gã. Cảm giác tư duy logic của Triển Thông, cũng bắt đầu hỗn loạn.

Mang theo nồng đậm bi thương, Lạc Băng liếc nhìn Đông Phương Dã một chút.

“Đông Phương Dã, Lâm Hải đối với ta không tệ, nếu Triển Thông đã là kẻ cầm đầu, chúng ta coi như liều mạng, cũng phải vì Lâm Hải báo thù, XXX mẹ gã!”

Đông Phương Dã không nói gì, chỉ là trong hai mắt đột nhiên bắn ra sát ý nồng như thực chất, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Giết!”

Bạch!

Đông Phương Dã gầm lên giận dữ, nhất thời bầu trời hiện lên một đường chớp nhoáng, trong lòng Triển Thông giật mình, liền bóng người cũng không thấy, liền cảm giác có một cỗ hàn ý thấu xương, đã đến phụ cận, không khỏi giật nảy cả mình!

“Cút ngay!”

Vô ý thức, cánh tay Triển Thông bỗng nhiên vung lên, một đường đao gió mạnh mẽ, trong nháy mắt vạch phá không gian, mau chóng đuổi theo, phóng tới giữa không trung.

Keng! Nhất thời, một tiếng va đập bén nhọn chói tai, đột nhiên vang lên giữa không trung, đao gió mà Triển Thông vung ra, trực tiếp bị đánh thành hai đoạn, sau đó một đường đao mang sáng chói, xuất hiện tại giữa không trung, cho tới giờ khắc này thân ảnh của Đông Phương Dã mới nổi lên, giống như một cái dã thú phát cuồng, đao trong tay sắc bén uy mãnh, sát cơ lẫm nhiên.

Mí mắt Triển Thông một trận cuồng loạn, không nghĩ tới Đao Chi Đạo đại viên mãn của Đông Phương Dã đáng sợ như thế, chỉ là cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ, thế mà cứ thế đã trảm phá đao gió của chính mình, thực lực cũng có thể so với Triệu Tử Minh Nguyên Anh trung kỳ!

Mắt thấy một đao kia của Đông Phương Dã, giống như Thái Sơn Áp Đỉnh lần nữa sắc bén rơi xuống, Triển Thông không dám khinh thường, múa hai tay, nhất thời hai đám lửa dài ra theo gió, gào thét lên bay lên trên trời, oanh một tiếng nổ vang trên đỉnh đầu.

Ông!

Sau một khắc, đầy trời hỏa quang trong nháy mắt đã hình thành một bức tường lửa, đem một đao kia của Đông Phương Dã, ngăn cản tại giữa không trung, bị liệt hỏa vây quanh, phảng phất như nhận trở lực cực lớn, đang một tiếng, bị bắn lên cao cao.

Thân thể Đông Phương Dã lảo đảo một cái, thẳng tắp bay ngược mà ra, sau khi hạ xuống thì lảo đảo một trận, liền lùi lại mấy chục bước mới đứng vững thân hình, trong mắt mang theo hung quang, lần nữa nhìn về phía Triển Thông, sát cơ càng thêm nồng hậu dày đặc.

“Cùng tiến lên!”

Mà lúc này đây, Lạc Băng bỗng nhiên rống to một tiếng, vung nắm đấm chưởng, liền xông đi lên, cùng lúc đó thân ảnh của Đông Phương Dã lần nữa biến mất, đao mang sắc bén lần nữa xuất hiện tại giữa không trung, hướng phía Triển Thông bao phủ tới.

Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh thấy thế, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó gật gật đầu, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang.

“Lên!”

Sưu!

Triệu Tử Minh vung đao, Hứa Thiên Chinh xuất quyền, cùng một chỗ với Đông Phương Dã và Lạc Băng, đồng thời nhào về phía Triển Thông, phát ra công kích mãnh liệt.

“Ha ha ha, tới đi, tất cả đều tới đi, ta đem bọn ngươi cùng một chỗ giết chết, chôn cùng với đệ đệ ta!”

Triển Thông điên cuồng cười lớn, xung quanh thân thể, đột nhiên nổi lên một cỗ cuồng phong mạnh mẽ, phảng phất như một cái vòi rồng, đem Triển Thông cuốn vào trong đó, cao đến mấy trượng, không thể phá vỡ.

Ầm ầm ầm ầm!

Công kích của bọn người Đông Phương Dã Triệu Tử Minh, trong nháy mắt đã rơi vào trên mặt vòi rồng, lại như là đá chìm đáy biển, thế mà lật không nổi một tia gợn sóng, bị hấp thu hoàn toàn, căn bản là không có cách làm bị thương Triển Thông một tơ một hào nào.

“Tê ~”

Đám người Triệu Tử Minh nhất thời hít một hơi khí lạnh, còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy một cỗ trận gió mãnh liệt, đột nhiên đem thân thể bọn họ quấn quanh, hình thành bốn cái gió xoáy loại nhỏ, sau đó giống như vô số đao mang, hướng thân thể bọn họ, điên cuồng cắt chém mà đến.

“Không tốt!”

Sắc mặt mấy người nhất thời đại biến, không nghĩ tới Triển Thông lại có một chiêu này, trong lúc cuống quít thân thể vội vã bay ngược, đồng thời huy động hai tay, chân khí nở rộ, bảo vệ chỗ yếu hại quanh thân, ngăn cản đao gió trong gió xoáy công kích.

“Hừ hừ, lão hổ không phát uy, các ngươi coi ta là mèo bệnh, thật sự cho rằng Triển Thông ta chỉ là hư danh sao?” Triển Thông cười lạnh một tiếng, toàn thân bị vòi rồng quấn quanh, thân ảnh như ẩn như hiện, sát khí lạnh lùng đột nhiên tỏa ra.

“Một tháng trước, Phong Chi Đạo của ta cũng đã đại viên mãn, đến nay vẫn chưa hoàn toàn triển lãm qua ở trước mặt người khác, mà bốn người các ngươi, may mắn nhìn thấy ta lần đầu thi triển Phong Chi Đạo đại viên mãn, cho dù chết, cũng có thể nhắm mắt!”

Nói xong, trong mắt Triển Thông lóe lên hàn mang, tốc độ xoay tròn của vòi rồng đột nhiên tăng tốc, thân ảnh cả người Triển Thông trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa, mà gió xoáy quấn quanh bốn người Đông Phương Dã Triệu Tử Minh, cũng đột nhiên tăng cao uy lực, để sắc mặt bốn người đại biến.

“Hiện tại, đều chết cho ta!” Bỗng nhiên, Triển Thông hét lớn một tiếng, đao gió trong gió xoáy đột nhiên tách ra quang mang màu xanh, sau đó phanh một tiếng, phòng ngự của bọn người Đông Phương Dã, trong nháy mắt đã tan rã, lâm vào nguy cơ sinh tử!

Chương 1580: Tái chiến Triển Thông

Bốn người Đông Phương Dã Triệu Tử Minh, sắc mặt nhất thời hoàn toàn thay đổi, không nghĩ tới Triển Thông vậy mà cường đại đến tình trạng như thế, bốn người liên thủ đều không phải là đối thủ của gã, trong lúc cuống quít mỗi cái đều thi triển tuyệt học bảo mệnh, bảo vệ yếu hại quanh thân.

Oanh!

Dù vậy, tại phía dưới một chiêu sát chiêu sắc bén hệ Phong này của Triển Thông, bốn người vẫn nhận đả kích trầm trọng, phòng ngự trong lúc vội vàng trong nháy mắt đã bị đánh tan, ánh mắt không khỏi lộ ra ý kinh hãi thật sâu.

“Xong!”

Trong lòng Đông Phương Dã cùng Lạc Băng không cam lòng thở dài một tiếng, thù của Lâm Hải không có báo thành, còn bị Triển Thông đẩy vào tuyệt cảnh, chọi cứng với một chiêu pháp thuật này của Triển Thông , liền xem như không chết cũng sẽ trọng thương mất đi lực chiến đấu mặc cho Triển Thông xâm lược.

Oanh!

Sau một khắc, trên thân Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh, đột nhiên bị đao phong sắc bén như lưỡi đao tập giảo, mình đầy thương tích, hai người kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bị ném cao mà lên, người còn giữa không trung liền phun ra ngoài một ngụm máu tươi, phanh một tiếng nặng nề quẳng xuống đất. Mà Đông Phương Dã cùng Lạc Băng vốn cho rằng cũng là kết cục đồng dạng, nhưng tại thời khắc đao gió sắp rơi vào trên người, đột nhiên một đường đao mang màu lam không gì không phá, lóe ra quang hoa sắc bén loá mắt cùng khí tức băng hàn triệt cốt, xẹt qua trước người hai người bọn họ, giống như một đạo bình phong, đem hai người cùng đao gió triệt để ngăn cách.

Bang ~

Một tiếng ma sát bén nhọn chói tai, giống như kim loại đụng vào vang lên giữa bầu trời, đao gió vô cùng vô tận, cùng cái đao mang màu lam này kịch liệt đụng vào nhau, nhất thời kích thích ra vô số tia lửa, đao mang run rẩy một trận, lại vững như bàn thạch, đem đao gió hoàn toàn cách trở, vô pháp vượt Lôi Trì một bước.

Ông!

Sau một khắc, đao gió tan hết, đao mang màu lam cũng thu liễm quang hoa, một bóng người xuất hiện ở trước mặt mọi người, cầm trong tay Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, nghênh phong mà đứng, sắc mặt uy nghiêm, hai mắt như điện, hàn mang lạnh thấu xương!

“Lâm Hải!”

Nhất thời, mấy đường tiếng kinh hô cùng nhau vang lên, mặc kệ là Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, hay là Triển Thông, hoặc là Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh lộ ra thần sắc khó có thể tin, ngã xuống đất trọng thương không dậy nổi, càng là chấn kinh há to mồm, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Ha ha, Lâm Hải, ngươi không chết a, đậu móa, nháo nửa ngày là bị Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh lừa gạt, vừa rồi cũng khó khăn chết hai chúng ta!”

Lạc Băng nhất thời vui mừng quá đỗi, không khỏi cười lớn một tiếng, sắc mặt nhìn Lâm Hải tràn ngập vui sướng, Đông Phương Dã không nói gì, nhưng trong mắt cũng mang theo kinh hỉ thật sâu, tâm tình trở nên kích động.

Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh sau khi hết khiếp sợ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên tức giận thật sâu, Lâm Hải đã núp trong bóng tối, như vậy vừa rồi có thể cứu Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, vì sao không liền cùng cứu hai bọn họ, hại bản thân bọn họ bị trọng thương, thật sự là lẽ nào lại như vậy!

“Lâm Hải, ngươi vậy mà còn sống!”

Triển Thông cũng là một trận mộng bức, nhưng rất nhanh, trong mắt lóe lên một tia ngoan ý, lạnh lùng nhìn Lâm Hải, âm lãnh nói nói.

Lâm Hải bá cái đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hạ xuống, xách ngược tại trong tay, khóe miệng nhếch lên, đạm mạc nhìn về phía Triển Thông.

“Cái loại bại loại như Triển Thông ngươi này cũng còn không có trừ sạch, Lâm Hải ta nào bỏ được ngươi mà đi trước a.” Nói xong, Lâm Hải cố ý giả trang ra một bộ biểu tình kỳ quái, hướng phía xung quanh Triển Thông nhìn vài lần, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“A, tên ngu xuẩn Triển Hùng kia đâu, làm sao không đi theo ngươi? Chính mình tự chạy, liền không bị người đem đánh thành đầu heo a?”

Lâm Hải không đề cập tới Triển Hùng thì thôi, cái này nhắc lên, Triển Thông nhất thời buồn bực từ trong lòng, nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía Hứa Thiên Chinh trên mặt đất, ánh mắt giết người này, khiến cho toàn thân Thiên Chinh giật mình một cái, tâm lập tức treo lên.

“Đệ đệ ta bị tên hỗn đản Hứa Thiên Chinh kia giết, bất quá ta chẳng mấy chốc sẽ báo thù cho nó.” Triển Thông nói xong, ánh mắt giống như một đường mũi tên, bắn tại trên thân Lâm Hải.

“Ngươi đến chính là vừa lúc, đệ đệ ta lúc còn sống, mấy lần bị ngươi khi dễ, hôm nay vừa vặn cùng nhau đưa ngươi giết, để an ủi đệ đệ ta trên trời có linh thiêng!”

“Há, cái đần độn đó đã chết a! Thật sự là đáng tiếc a, không có địa phương để đoạt ấn ký qua!” Lâm Hải lắc đầu thở dài một trận, biểu hiện trên mặt, cực kỳ khổ sở.

Nhưng lời này nghe được vào bên trong lỗ tai của Triển Thông, lại để sắc mặt Triển Thông đột nhiên biến đổi, sau đó mang theo vô tận tức giận, chỉ vào Lâm Hải phẫn hận giận dữ gầm lên một tiếng.

“Lâm Hải, cái yêu thú đáng chết kia, là của ngươi!!!”

Lâm Hải ngẩng đầu, mặt mũi tràn đầy khinh thường nhìn Triển Thông, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, đùa giỡn nói nói

“Ngươi giờ mới biết a, đúng là ngu như heo!”

“Ta con mẹ nó a giết ngươi!”

Triển Thông nhất thời phát ra một tiếng gầm giận điên cuồng, thân ảnh lóe lên, hóa thành một đoàn vòi rồng, liền hướng phía Lâm Hải tàn phá bừa bãi cuốn tới, nhất thời phong vân biến sắc, cát bay đá chạy, cả vùng không gian phảng phất cũng bị đao gió cắt chém, khủng bố kinh hãi!

“Lui ra phía sau!”

Lâm Hải thấy thế đột nhiên giật mình, vội vã hướng phía Đông Phương Dã cùng Lạc Băng rống to một tiếng, đồng thời thân ảnh chớp liên tục, hướng phía bên cạnh nhanh chóng thối lui.

Triển Thông chung quy vẫn là thiên tài yêu nghiệt Nguyên Anh trung kỳ, trong cơn giận dữ thi triển pháp thuật hệ Phong, tại dưới Phong Chi Đạo đại viên mãn thôi động, liền cả Lâm Hải cũng không dám chủ quan chút nào, một cái sơ sẩy liền có khả năng bị Triển Thông trực tiếp diệt sát.

Bất quá, Lâm Hải lại cũng không sợ, một bên phi tốc lui lại, một bên giơ cao Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay qua khỏi đỉnh đầu, vô số sáng điểm sáng màu lam chói loá mắt, cấp tốc hướng phía phía trên lưỡi đao ngưng tụ, một cỗ năng lượng kinh khủng bá đạo, cấp tốc hình thành.

Ông!

Điểm sáng màu lam phía trên lưỡi đao rốt cục tụ tập đến điểm tới hạn, nhất thời quang mang màu lam đại thịnh, chiếu rọi khắp nơi, phảng phất đem cả mảnh trời không cũng chiếu thành màu lam, sáng chói loá mắt, đao mang sắc bén miêu tả sinh động, như chờ phân phó!

“Trảm!” Ngay lúc này, thân thể Lâm Hải đột nhiên nhảy vào giữa không trung, trong miệng hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao mang theo tia sáng màu lam chói mắt cùng uy lực kinh khủng bẻ gãy nghiền nát, ầm vang đánh xuống, không gian trong nháy mắt xuất hiện một vết nứt, phảng phất như phiến thiên địa này cũng bị đánh mở, hướng phía vòi rồng đón đầu mà đến, hung ác cắt chém mà đi!

Oanh!

Nhất thời, một đường tiếng vang khủng bố giống như bom nổ tung, trong nháy mắt vang vọng đất trời, đao mang màu lam cùng vòi rồng tàn phá bừa bãi, hung ác đụng vào nhau, nhất thời xung quanh bốn phía, nhấc lên một mảnh khí lãng cuồng bạo, phô thiên cái địa, làm cho không người nào có thể thấy vật!

Ông!

Dư ba của khí lãng cường đại lăn lộn, khiến cho Đông Phương Dã cùng Lạc Băng kinh hãi biến sắc, liên tiếp lui về phía sau, điều động chân khí lên ngăn cản, đồng thời trong lòng rung mạnh vô cùng, cho tới giờ khắc này mới biết, ở giữa bọn họ cùng Lâm Hải và Triển Thông, chênh lệch đến tột cùng lớn đến mức nào.

Mà Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh trọng thương ngã xuống đất liền thảm, bị cỗ khí lãng này điên cuồng đập đánh vào người, nhất thời như gặp phải trọng kích, nhao nhao không ngừng thổ huyết, thân thể bị xung kích trượt ra mấy chục mét ở trên mặt đất mới dừng lại, sắc mặt trắng bệch, thương thế càng thêm nghiêm trọng.

“Lâm Hải cùng Triển Thông, vậy mà khủng bố như vậy!”

Trong lòng Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh, bỗng nhiên dâng lên cảm giác bất lực thật sâu, đối mặt với sự cường đại của Lâm Hải cùng Triển Thông, kiêu ngạo trong tâm bọn họ, lần thứ nhất nhận phải đả kích trầm trọng, trong lúc nhất thời sắc mặt giống như tro tàn. Mà giữa không trung, trong phạm vi phương viên mười thước, tất cả đều bị đao gió màu xanh cùng đao mang màu lam bao phủ, hai màu xanh cùng lam hoà lẫn, liên tiếp, bốn người Đông Phương Dã cùng Triệu Tử Minh, nhao nhao ngẩng đầu nhìn bầu trời, tâm tình gấp gáp, không biết lần va chạm này giữa Lâm Hải cùng Triển Thông, đến tột cùng lại là một cái kết quả gì.

Nếu như Lâm Hải thắng còn tốt, nếu là Lâm Hải không địch lại Triển Thông, bốn người bọn họ này, sợ rằng cũng không còn đường sống.

Oanh! Đúng lúc này, giữa không trung đột nhiên lần nữa vang lên một tiếng nổ thật lớn, hai quang mang màu xanh cùng lam bỗng nhiên nổ tung, vòi rồng biến mất, đao mang thu liễm, bầu trời khôi phục lại thư thái, hai đạo nhân ảnh phân biệt hướng phía phương hướng ngược nhau, cấp tốc rơi xuống!

Chương 1581: Nên để ca ca đánh ngươi!

Đăng đăng đăng đăng!

Sau khi Lâm Hải hạ xuống, cấp tốc lui lại một trận, thẳng tắp rời khỏi mấy chục mét mới dùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chống đất, đứng vững thân hình, đưa tay xoa máu tươi bên khóe miệng, hướng phía Triển Thông cười lạnh.

“Được a, Triển Thông, so với lần trước giao thủ, tiến bộ không ít a!”

Triển Thông cũng liên tiếp lui về phía sau ra xa mấy chục mét, mới khó khăn lắm đứng vững, chỗ vai trái không ngừng có máu tươi chảy ra, sắc mặt âm trầm, ánh mắt nhìn Lâm Hải tràn ngập sát ý.

“Ngươi cũng không yếu!” Triển Thông lạnh lùng hừ một cái, sau đó con mắt bùng lên hàn mang, âm u chợt quát một tiếng, “Nhưng lại không cứu được mạng của ngươi!”

Oanh! Triển Thông nói xong, trên thân đột nhiên tách ra chân khí vô cùng cuồng bạo, khí thế cả người đột nhiên thay đổi, một cỗ năng lượng đáng sợ tại trên thân Triển Thông, đột nhiên cấp tốc bốc lên, khí tức của Triển Thông thế mà lấy tốc độ có thể phát giác, đang nhanh chóng kéo lên, một cỗ cảm giác áp bách vô hình trong nháy mắt tràn ngập một phương thiên địa này, chấn nhân tâm phách!

“Đây là, Bá Thể Tuyệt Sát Thuật!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lập tức nhận ra, lần trước tại ngoài Cửu Huyền Trụ, Triển Thông liền đã thi triển qua một lần, chỉ bất quá còn chưa động thủ, liền bị Thành chủ Hứa Quang Thuần cản lại.

Lâm Hải đã biết được, cái Bá Thể Tuyệt Sát Thuật này chính là do Yến Phi Dương tại Tu La Điện, chém giết Du hồn có năm khỏa ấn ký đoạt được, chẳng những bản thân Yến Phi Dương đã luyện thành, cũng bằng vào thuật này, mà đứng hàng Tiềm Long Bảng, càng là đem thuật này dâng cho Vô Cực Tông, để cho Triển Thông cũng tập được thuật này.

“Hừ hừ, Lâm Hải, không thể không thừa nhận, thiên phú và thực lực của ngươi, thật rất mạnh, nếu tùy ý để ngươi phát triển tiếp, có một ngày vượt qua Triển Thông ta, cũng không phải là không có khả năng!”

“Nhưng rất đáng tiếc a, ngươi ngàn vạn lần không nên, không nên tại lúc còn chưa trưởng thành, mà đắc tội Triển Thông ta, đem chính mình đặt vào nơi hẳn phải chết, lần trước là Hứa Quang Thuần cứu ngươi, lần này xem ai còn có thể cứu ngươi!”

Nói xong, Triển Thông đột nhiên giơ thủ chưởng lên cao cao lăng không hướng phía Lâm Hải bỗng nhiên đánh xuống, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Phong Chi Nộ!”

Oanh!

Sau một khắc, Thiên Địa Đại Biến, phảng phất như cả vùng không gian cũng biến thành màu sắc u ám, phong bạo gào thét bỗng nhiên buông xuống, giống như lưỡi đao cắt đứt từng khúc không gian, gào thét mà tới, mang theo tiếng xé gió chói tai nhọn, từ bốn phương tám hướng, hướng phía Lâm Hải điên cuồng quấn giết tới.

“Không tốt!” Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, trong lòng kinh hãi không thôi, hắn sớm liền biết được, sau khi thi triển Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, thực lực có thể trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, bây giờ Triển Thông dưới loại trạng thái này, thi triển Phong Chi Đạo đại viên mãn, uy lực thật sự là kinh thiên động địa, liền cả Lâm Hải cũng sinh ra kiêng kị thật sâu, ngửi được khí tức cực kỳ nguy hiểm.

“Xuân Thu Phục Ma Đao!” Trong lòng Lâm Hải gầm lên một tiếng, không dám có chút chủ quan, chân khí trên thân nhấp nhô, quang mang nở rộ, trong nháy mắt đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao múa đến hổ hổ sinh phong, vô số đao mang sáng chói xanh thẳm, tung bay trên dưới, đem quanh thân Lâm Hải bảo hộ ở trong đó, nhất thời đao ảnh lấp lóe, đầy trời quang hoa, hình thành một cái hộ thuẫn, đem đao gió hoàn toàn ngăn cách ở bên ngoài.

Đinh đinh đinh đinh!

Một trận tiếng vang gấp rút, Lâm Hải múa Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chặt như nêm cối, cùng Phong Chi Nộ của Triển Thông kịch liệt va chạm, một đường tiếp lấy một đường đao gió sắc bén, bị đao mang của Lâm Hải chém chết, đao mang vỡ vụn như viên đạn, hướng phía tứ phương kích xạ, nhất thời khói trần lăn lộn, cả vùng không gian đều không có một chỗ an toàn.

“Cẩn thận!”

Đông Phương Dã hướng phía Lạc Băng hét lớn một tiếng, sau đó hai người một bên cấp tốc lui lại, một bên vung nắm đấm, chân khí nở rộ đón tới dư ba của đao gió, mới tránh cho bị cái dư ba khủng bố này thương tổn.

“Mẹ nó bức!”

Triệu Tử Minh cùng Hứa Thiên Chinh thì là sắc mặt trắng bệch, thầm mắng một tiếng, hai người bọn họ bị thụ thương rất nặng, vốn là nguyên khí đại thương, nghĩ không ra còn bị dư ba chiến đấu công kích, thật sự là tức đến đỉnh đầu cũng bốc khói.

“Qua!”

Hứa Thiên Chinh hét lớn một tiếng, không thể không lần nữa đem pháp bảo dạng ô xòe tế ra, cản ở trước người, tuy bảo vệ an toàn, nhưng phía dưới trọng thương lại thôi động pháp bảo, khiến cho Hứa Thiên Chinh lại phun ra một ngụm máu tươi, thương thế càng thêm nghiêm trọng.

Triệu Tử Minh cũng không tốt hơn gì, hao hết khí lực đem loan đao trong tay, huy động trước người tạo ra một đoàn đao quang, miễn cưỡng đem dư ba của đao gió ngăn ở bên ngoài, hàn ý trong mắt càng thêm âm u.

“Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, quả nhiên cường đại!”

Lâm Hải đem mười hai đường trước của Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, thi triển một lần từ đầu tới đuôi, khó khăn lắm mới ngăn cản được Phong Chi Nộ của Triển Thông, nhưng theo thời gian chuyển dời, lại có chút lực bất tòng tâm, chân khí trong cơ thể, tiêu hao càng lúc càng nhanh, để trong lòng Lâm Hải bất đắc dĩ một trận.

“Đáng tiếc a, tu vi cảnh giới của chính mình chỉ có thể thi triển mười hai đường đao pháp trước, đao pháp phía sau có uy lực càng thêm cường đại hoàn toàn không phát huy ra được, nếu không làm sao đến mức này.”

“Hơn nữa Đao Chi Đạo của chính mình, cũng chỉ là vừa mới nhập môn, như là đồng dạng đại viên mãn, bằng vào mười hai đường đao pháp trước này, như cũ có thể nghiền ép Triển Thông!”

Mà Triển Thông thấy Lâm Hải vậy mà ngăn trở Phong Chi Nộ của mình tại dưới trường hợp đã thi triển Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, trong lòng kinh hãi không thôi, trong mắt tràn ngập chấn kinh, nhìn Lâm Hải một trận kinh ngạc không thôi!

“A, thật đúng là vượt quá ngoài ý muốn của ta!” Triển Thông xùy cười một tiếng, sau đó ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh.

“Bất quá, nếu ngươi coi như bằng vào cái này liền có thể bảo vệ tánh mạng, vậy liền mười phần sai, tiếp đó, để ngươi mở mang kiến thức một chút, thực lực chân chính của Triển Thông ta đi!”

Nói xong, khí tức trên thân Triển Thông, đột nhiên lần nữa nở rộ cuồng bạo, gió bão tàn phá bừa bãi, đồng thời bầu trời đột nhiên hạ xuống vô số lốc xoáy, cấp tốc xoay tròn, trong nháy mắt hóa thành đường đường phong chùy, sắc bén bén nhọn, lóe ra quang mang chướng mắt, treo ở đỉnh đầu Lâm Hải!

“Phong Chi Thương!”

Triển Thông múa hai tay, cả người bị gió xoáy nâng lăng không dâng lên, trong miệng quát chói tai một tiếng, nhất thời vô số phong chùy, xoay tròn cấp tốc, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải điên cuồng rơi xuống, giống như đường đường khoan điện, trong nháy mắt đâm vào Lâm Hải ở bên trong đao ảnh.

Chi chi chi chi!

Âm thanh bén nhọn chói tai đếm không xuể truyền đến, phong chùy thế không thể đỡ, chui vào đỉnh đầu phòng ngự của Lâm Hải, đao ảnh run rẩy một mảnh, cấp tốc lay động, mắt thấy liền muốn sụp đổ, khiến cho Lâm Hải kinh hãi biến sắc.

"Không tốt, xem ra bằng vào cái đao pháp không hoàn chỉnh này cùng Phong Chi Đạo chỉ mới hiểu được một chút này, là ngăn cản không nổi công kích của Triển Thông, nhất định phải nghĩ phương pháp khác!"

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, trong miệng quát lạnh một tiếng.

"Băng!"

Ông!

Tiếp theo, đỉnh đầu Lâm Hải, đột nhiên xuất hiện một mảnh tường băng cứng rắn dày hơn một trượng, đem phong chùy đầy trời ngăn ở bên ngoài, Lâm Hải mượn thời cơ này, thu đao rút lui thân thể, thân ảnh sưu một tiếng biến mất, trong chớp mắt đã thoát đi phạm vi công kích của phong chùy, rơi vào chỗ an toàn.

Oanh!

Cơ hồ tại trong nháy mắt Lâm Hải rút lui, tường băng dày chừng hơn một trượng này, liền bị phong chùy đếm không hết, trực tiếp đâm xuyên, ầm vang sụp đổ, hóa thành vô số vụn băng, rơi trên mặt đất.

Ầm ầm ầm ầm!

Lại là liên tiếp tiếng nổ vang truyền đến, phong chùy đầy trời rơi vào chỗ đứng trước đó của Lâm Hải, nhất thời đem mặt đất kích thích lên một đám bụi đất, khắp nơi cũng run rẩy lên, nếu không phải Tu La Điện chính là do tài liệu đặc thù kiến tạo, chỉ sợ lần này liền sẽ trực tiếp sụp đổ!

"A."

Triển Thông thì là nhíu lông mày lại, mặt lộ vẻ thần sắc chấn kinh, trong lòng quả thực tràn ngập khó có thể tin.

“Lại bị ngươi trốn.”

Nhìn Lâm Hải ở phía xa lông tóc không thương, trong mắt Triển Thông lóe lên sắc mặt giận dữ không thể ức chế, hung dữ cắn răng nói nói.

Gã thật sự không nghĩ tới, tại dưới điều kiện tiên quyết chính mình đã kích phát Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, toàn lực thi triển Phong Chi Đạo đại viên mãn, vậy mà còn vô pháp đem Lâm Hải diệt sát, nhất thời để Triển Thông vừa thẹn lại giận.

Nếu dưới loại tình huống hôm nay này, vẫn không giết được Lâm Hải, Triển Thông gã nơi nào còn có mặt mũi gặp người!

“Lâm Hải, lần này, ngươi hẳn phải chết!”

Triển Thông hét lớn một tiếng, y phục trên thân đột nhiên nổ tung, da thịt lộ ra, bắp thịt trên thân thế mà cấp tốc bành trướng, phảng phất như lập tức trở nên vô cùng hùng tráng, toàn thân tràn ngập chân khí cuồng bạo, khí tức khủng bố cấp tốc kéo lên, lần nữa lên đến một cái độ cao mới.

Lâm Hải nhìn đã giật mình doạ người, đồng tử cấp tốc co vào một trận.

“Chẳng lẽ, đây mới là trạng thái đỉnh phong của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật sao?”

“Hừ, Lâm Hải, trước đó đều là món ăn khai vị mà thôi, tiếp đó, để ngươi cảm thụ một chút, chỗ đáng sợ chính thức của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật!”

“Cảm thụ em gái ngươi!” Lâm Hải quát tháo một tiếng, trước đó đều là ca ca bị động bị đánh, hiện tại con mẹ nó cũng nên để ca ca đánh ngươi đi!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải không đợi Triển Thông ra chiêu, thân thể đột nhiên lăng không vọt lên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, điên cuồng hướng phía đỉnh đầu Triển Thông, đổ ập đập xuống, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Chương 1582: Không có việc gì thì qua một bên hóng mát cho ta

Ông!

Theo Lâm Hải vung ra một đao, bầu trời đột nhiên xuất hiện Côn Ảnh màu vàng kim cực lớn, hướng phía Triển Thông gào thét mà tới, không gian trong nháy mắt một mảnh rung động, phảng phất như thiên địa đều muốn sụp đổ, khí lãng đè ép như là sóng lớn biển động, uy mãnh nện xuống tới.

“Đậu phộng!”

Triển Thông kinh hãi ngẩng đầu, mí mắt cuồng loạn một trận, cho dù gãhắn đem Bá Thể Tuyệt Sát Thuật phát huy đến cực hạn, vẫn cảm giác lực áp bách thật lớn nặng như núi lớn đến từ đỉnh đầu này, khiến cho xương cốt toàn thân Triển Thông cũng khanh khách rung động một trận, phảng phất như muốn bị đè sập, gian nan dị thường!

Lâm Hải cường đại, hoàn toàn vượt ra khỏi dự kiến của Triển Thông, uy lực trong một đao kia, đã để Triển Thông cảm thấy khí tức nguy hiểm thật sâu, nhìn Côn Ảnh màu vàng kim bẻ gãy nghiền nát điên cuồng rơi xuống, trong mắt Triển Thông đột nhiên kích xạ một đường hàn mang điên cuồng, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Lâm Hải, hôm nay ngươi không chết, chính là ta vong!”

Nói xong, Triển Thông trợn mắt tròn xoe, song chưởng đối nhau hội tụ tại trước ngực, một đoàn gió lốc cực lớn, khuấy động phong vân, cấp tốc ngưng tụ, hình thành một cỗ lực lượng kinh khủng khiến người ta run sợ, sau đó bỗng nhiên hướng phía bầu trời, dùng lực đẩy ra!

“Phong, Chi, Diệt, Thế!!!”

Triển Thông rống to một tiếng, sau đó một cỗ gió xoáy như là vòi rồng hình mây nấm, gào thét bay lên trên trời, trực tiếp đem Côn Ảnh màu vàng kim, hoàn toàn phong tỏa, ngàn vạn đao gió, bắt đầu điên cuồng cắt chém!

“A!!!”

Triển Thông hai tay bóp niệm pháp quyết, trong miệng không ngừng phát ra tiếng gầm rống giống như điên cuồng, đem tất cả đạo hạnh cùng chân khí toàn thân đều điều động, không ngừng tăng lớn uy lực của vòi rồng gió xoáy, toàn thân nổi gân xanh, hai mắt huyết hồng, được ăn cả ngã về không, cơ hồ dùng hết toàn lực.

Một đao kia của Lâm Hải quá cường đại đáng sợ, uy hiếp cho Triển Thông thực sự quá lớn, Triển Thông đã nhìn ra, lúc này nếu thật sự không liều mạng, sợ rằng sẽ trực tiếp bị một đao biến ảo thành Côn Ảnh màu vàng kim kia của Lâm Hải, nện cho thành nát nhừ.

“Lâm Hải hắn, làm sao sẽ mạnh như vậy!”

Không chỉ có là Triển Thông kinh hãi không thôi, bắt đầu liều mạng, liền cả bọn người Đông Phương Dã đứng ngoài quan sát, cũng là mỗi cái trợn mắt há hốc mồm, lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Sự cường đại của Lâm Hải, trước đó đã đủ để bọn họ rất khiếp sợ, vượt quá dự kiến của tất cả mọi người, nhưng bọn họ vạn không nghĩ tới, này còn xa xa không phải là cực hạn của Lâm

Hải, thẳng đến khi một đao kinh thiên địa khiếp quỷ thần này được bổ ra, bọn họ mới chính thức ý thức được, sự khủng bố của Lâm Hải, đến tột cùng đến địa vị như thế nào!

“Chỉ sợ, có là những sư huynh Nguyên Anh hậu kỳ kia, đều không phải là đối thủ của Lâm Hải đi.” Bọn người Đông Phương Dã Triệu Tử Minh, bỗng nhiên sinh ra một cái suy nghĩ để chính bọn họ cũng không thể tin được, lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, đã không cách nào hình dung kinh hãi trong nội tâm.

Oanh! Mà lúc này đây, Côn Ảnh màu vàng kim giữa không trung, đã ầm vang nện ở phía trên vòi rồng gió xoáy cực lớn, nhất thời phát ra một tiếng vang như động đất, sau đó khí lãng bay tán loạn, mặt đất phảng phất như phát sinh chấn động, cấp tốc run rẩy, dư ba chiến đấu bị vẩy ra, trong nháy mắt đem bọn người Đông Phương Dã cùng Triệu Tử Minh tung bay, rơi ra ngoài trăm thước.

Ầm!

Bỗng nhiên, vòi rồng gió xoáy kịch liệt lay động một trận, sau đó ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số thanh mang, tứ tán kích xạ, Côn Ảnh màu vàng kim thế bất khả đáng, mang theo kình phong cương mãnh giống như là biển gầm, lần nữa hướng phía đỉnh đầu Triển Thông nện xuống tới.

“Không!”

Trong nháy mắt vòi rồng gió xoáy vỡ vụn, Triển Thông phun ra một ngụm huyết tiễn về phía chân trời, trong nháy mắt bị thương nặng, nhìn Côn Ảnh màu vàng kim cơ hồ đem gã thôn phệ, nhất thời lộ vẻ mặt hoảng sợ, phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, trong lòng dâng lên không cam lòng thật sâu.

Trận chiến ngày hôm nay, Triển Thông đã đem thực lực của mình, phát huy ra không giữ lại chút nào, càng là liền cả Bá Thể

Tuyệt Sát Thuật cũng phát huy đến cực hạn, nhưng ai có thể nghĩ tới, lại vẫn không địch lại một đao khủng bố này của Lâm Hải.

Triển Thông gã thế nhưng là thiên tài ngàn năm khó gặp một lần, càng là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của thế lực đỉnh phong Vô Cực Tông, thành tựu tương lai không thể đoán trước, làm sao cam tâm cứ như vậy chết tại bên trong tay Lâm Hải.

Thế nhưng là, không cam lòng lại có thể thế nào, kết cục đã nhất định, Triển Thông gã hẳn đã phải chết không thể nghi ngờ!

“Ta hận a!”

Trong lúc nhất thời, đáy lòng Triển Thông dâng lên oán hận thật sâu, vừa hận Lâm Hải cường đại đến biến thái, vừa hận chính mình không nên trêu chọc Lâm Hải, đưa tới họa sát thân, nếu như lại cho gã một cơ hội lựa chọn, gã nhất định nhìn thấy Lâm Hải liền đi trốn, trốn xa chừng nào tốt chừng đó, tuyệt không qua gây với người sát thần này.

Đáng tiếc, thế gian không có nếu như, hết thảy hối hận đều đã muộn, Triển Thông tràn ngập hối hận nhắm hai mắt lại, chờ đợi Tử Vong Hàng Lâm.

“Dừng tay!”

Ngay tại thời khắc Triển Thông tưởng hẳn phải chết không nghi ngờ, đột nhiên một đường thanh âm lạnh lùng từ trên trời giáng xuống, che ở trước người gã, sau đó cánh tay bỗng nhiên vung lên, nhất thời mang theo một trận gió mãnh liệt, oanh một tiếng, đụng vào phía trên Côn Ảnh màu vàng kim của Lâm Hải.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, khí lãng cuồng bạo văng bay tán loạn khắp nơi, Lâm Hải chỉ cảm thấy cánh tay chấn động, Côn Ảnh màu vàng kim cực lớn sau khi đánh tan vòi rồng gió xoáy của Triển Thông, uy lực đã tiêu hao sáu bảy thành, lần này trong nháy mắt đã sụp đổ.

Lực phản chấn cực lớn, khiến cho Lâm Hải như gặp phải trọng kích, thân thể trực tiếp bị ném lên, hướng phía sau cấp tốc rơi xuống, sau khi hạ xuống liền bạch bạch bạch lùi lại mấy chục bước mới đứng vững thân hình, bỗng cảm giác cánh tay run lên, khí huyết quay cuồng một hồi, khó chịu nói không nên lời.

Kinh hãi ngẩng đầu, Lâm Hải mang theo một cỗ tức giận, hướng phía người xuất thủ nhìn lại.

Đã thấy một cái nam tử tuổi trẻ, chắp hai tay sau lưng, như là một tòa sơn phong thẳng tắp, ngạo nghễ sừng sững tại trước người Triển Thông, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt mang theo một tia băng lãnh, hai mắt như kiếm đang hướng phía chính mình trông lại.

Oanh!

Ánh mắt Lâm Hải, cùng ánh mắt của cái nam tử trẻ tuổi này, nhất thời gặp nhau giữa không trung, giống như hai đường lực lượng cuồng bạo đụng vào nhau, nhất thời kích thích ra một chuỗi tia lửa, va chạm vô hình khiến cho Lâm Hải kêu lên một tiếng đau đớn, lần nữa bạch bạch bạch liền lùi lại ba bước, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi.

Triển Thông vốn cho là mình chết chắc, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt vậy mà có cứu tinh tới, chờ sau khi thấy rõ người này là ai, càng là cao hứng mừng rỡ, cuống quít đi lên trước khom người thi lễ.

“Đa tạ ân cứu mạng của Yến sư huynh!”

“Lui sang một bên!” Ánh mắt Yến Phi Dương lạnh lùng, hơi giận không rời khỏi trên thân Lâm Hải, hướng phía Triển Thông khoát khoát tay.

“Vâng!”

Triển Thông cảm thấy cỗ hàn ý băng lãnh trong lời nói của Yến Phi Dương, trong lòng không khỏi nhảy một cái, cuống quít đáp ứng một tiếng, lui qua một bên, lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt lộ ra một tia hận ý tàn khốc.

“Thật sự là trời không tuyệt ta, nghĩ không ra Yến sư huynh vậy mà kịp thời đuổi tới, lần này nhìn Lâm Hải ngươi, có bản lãnh gì có thể đào thoát khỏi dưới tay của Yến sư huynh!”

“Yến Phi Dương?!”

Lâm Hải giờ phút này cũng nhận ra Yến Phi Dương, hai con ngươi nhất thời co rụt lại, mặt lộ vẻ ngưng trọng. Vừa rồi Yến Phi Dương bỗng nhiên xuất thủ, cứu Triển Thông, Lâm Hải đã lĩnh giáo đến sự đáng sợ của Yến Phi Dương, chỉ là tiện tay vung lên, liền đem Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ của chính mình phá giải, tuy cái Côn Ảnh màu vàng kim kia chỉ còn không đến một nửa uy lực, nhưng cũng không phải người bình thường có thể tuỳ tiện hóa giải, xem ra Yến Phi Dương quả không phải chỉ là hư danh!

“Yến Phi Dương, đây là ân oán ở giữa ta cùng Triển Thông, chẳng lẽ ngươi muốn nhúng tay sao?” Yến Phi Dương tuy mạnh, Lâm Hải lại cũng không sợ, hai mắt nhíu lại, hướng phía Yến Phi Dương, nhàn nhạt hỏi.

Yến Phi Dương nhíu lông mày lại, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, hiển nhiên không nghĩ tới, Lâm Hải dám dùng ngữ khí như thế nói chuyện cùng y, thật sự là không biết trời cao đất rộng!

“Ta mặc kệ ở giữa ngươi cùng Triển Thông có ân oán gì, ta chỉ biết, Triển Thông vừa rồi kém chút chết tại bên trong tay ngươi, liền vì điểm này, ta liền có thể đưa ngươi diệt sát tại chỗ!”

Yến Phi Dương nói xong, trong mắt lóe lên một đạo hàn mang, băng lãnh nhìn về phía Lâm Hải, lạnh lùng mở miệng.

“Hiện tại, xem ở trên phân thượng cùng thuộc về thế lực lớn của thành Lưu Tô, cho ngươi một cái cơ hội sống sót, lập tức tự phế tu vi, cút!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi sững sờ, sau đó lã chã bật cười, mặt mũi tràn đầy xem thường liếc nhìn Yến Phi Dương một chút, mỉa mai nói nói.

“Ngươi nói như thế, ta cũng xem ở trên phân thượng cùng thuộc về thế lực lớn của thành Lưu Tô, khuyên ngươi một câu, không có việc gì thì qua một bên hóng mát cho ta, đừng ở đây mù lẫn vào, nếu không...”

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, con mắt bỗng nhiên phát lạnh, cái cằm hơi khẽ nâng lên, kiệt ngạo phun ra bốn chữ!

“Tự gánh lấy hậu quả!”

Chương 1583: Cái chết của Lạc Băng

“Ngươi nói cái gì?”

Yến Phi Dương rõ ràng sững sờ, sau đó khó thở mà cười, nhìn Lâm Hải phảng phất như nghe được trò cười thật không thể tin cỡ nào, chậm rãi gật gật đầu.

“Tốt, thật tốt! Cũng không biết đãcó bao nhiêu năm, không người nào dám tại trước mặt Yến Phi Dương ta, nói ra lời như vậy!”

Nói xong, Yến Phi Dương mang theo nồng đậm hiếu kỳ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, không hiểu hỏi.

“Lâm Hải, chẳng lẽ nói, ngươi là đang tìm chết sao?”

“Ta còn thực sự muốn biết rõ một chút, nhúng tay vào chuyện giữa ngươi cùng Triển Thông, sẽ có cái hậu quả gì!”

Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, sắc mặt lạnh xuống, một mặt trịnh trọng nhìn chằm chằm vào Yến Phi Dương, lạnh lùng mở miệng.

“Yến Phi Dương, đừng tưởng rằng ngươi là Nguyên Anh hậu kỳ, lại là cái cao thủ Tiềm Long Bảng gì đó, liền có cái gì không tầm thường, gây vào ta, ngươi thật coi là Lâm Hải ta, giết không được ngươi sao?”

Mà lúc này đây, lại lần lượt có người liên tiếp đuổi tới, vừa vặn nghe được lời nói của Lâm Hải, mặt không khỏi lộ vẻ chấn kinh kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, tràn ngập vị đạo cổ quái.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào, lại có người tuyên bố, muốn giết Yến Phi Dương.”

“Mẹ nó, não tử có bị bệnh không! Nói lời này, là thiên tài yêu nghiệt Lâm Hải lần này. Thật sự là ỷ có chút thiên phú, không biết trời cao đất rộng!”

“Tuổi trẻ khinh cuồng a, căn bản không biết thiên phú và thực lực, hoàn toàn không phải là một cái khái niệm.”

“Liền tính cách này, lại yêu nghiệt hơn cũng vô dụng, sớm muộn cũng sẽ chết yểu, sống không lâu!”

Những đệ tử tiềm lực của các tông môn khác, cũng là bị động tĩnh giao thủ to lớn trước đó của Triển Thông cùng Lâm Hải hấp dẫn đến, thấy Lâm Hải thế mà dùng ngôn ngữ uy hiếp Yến Phi Dương, không khỏi nhao nhao lắc đầu, mặt lộ vẻ khinh bỉ.

Yến Phi Dương càng là bị lời nói khoa trương của Lâm Hải, khiến cho có chút mộng bức, hơn nửa ngày mới phản ứng được, quả thực đã không biết nói cái gì cho phải.

"Lâm Hải a Lâm Hải, ta là thật không biết, ngươi là lấy dũng khí từ đâu tới, nói ra lời nói cuồng vọng vô biên như thế, được, đã như vậy, ngươi ngược lại là giết ta một cái nhìn xem, ta thật có chút hiếu kỳ, ngươi giết ta thế nào đây!"

"Tốt!"

Lâm Hải gật gật đầu, trong lòng cười lạnh một tiếng, trên người mình thế nhưng là còn có thật nhiều át chủ bài không có ra, thật muốn gây gấp chính mình, liền xem như Địa Tiên đều bị hắn ăn gắt gao đi, Yến Phi Dương ngươi chỉ là một cái Nguyên Anh hậu kỳ, tính toán là cái đồ vật gì?

Có lẽ người khác đem ngươi trở thành mâm đồ ăn, nhưng tại trước mặt ca ca, ngươi nha còn chưa xứng để khoa trương!

"Lâm Hải, không được vô lễ!"

Ngay tại thời khắc Lâm Hải chuẩn bị lấy bảo bối động thủ, đột nhiên một thanh âm vội vã vang lên, đã thấy Lạc Băng bước nhanh đến phía trước, đem Lâm Hải cản lại, sau đó bước nhanh đi đến trước mặt Yến Phi Dương, thi lễ thật sâu.

"Yến sư huynh, Lâm Hải tuổi trẻ khí thịnh, không biết che đậy miệng, mong Yến sư huynh có thể xem ở trên mặt mũi của tiểu đệ, chớ trách móc, ta thay cái Lâm Hải này, nhận lỗi với Yến sư huynh!"

Lạc Băng nói xong, vội vàng quay đầu, hướng phía Lâm Hải nháy mắt, sau đó nhíu mày mở miệng.

"Lâm Hải, còn không mau chịu nhận lỗi với Yến sư huynh một chút, Yến sư huynh đại nhân đại lượng, sẽ không so đo cùng ngươi!"

Yến Phi Dương sững sờ, liếc nhìn Lạc Băng thật sâu một chút, đôi mày không khỏi hơi nhíu lại.

Y tự nhiên nhận biết, Lạc Băng chính là đệ tử của Vô Cực Tông y, hơn nữa tu vi thiên phú cùng tính cách đều là thượng thừa, rất có tiền đồ bồi dưỡng, chỉ là không nghĩ tới Lạc Băng thế mà lại biện hộ cho Lâm Hải!

Lâm Hải thấy Lạc Băng ra mặt, trong lòng lập tức liền hiểu rõ ý tốt của Lạc Băng, đây là đang lo lắng cho mình đắc tội Yến Phi Dương, bị Yến Phi Dương giết a.

Dù sao, Yến Phi Dương uy danh hiển hách, lại đứng hàng Tiềm Long Bảng, là người tại bên trong các đệ tử trẻ tuổi của các thế lực lớn thành Lưu Tô, được công nhận là đệ nhất nhân, nếu thật động thủ, mặc cho ai cũng sẽ cho rằng, chết khẳng định là mình.

Chỉ là làm như vậy, Lạc Băng chỉ sợ cũng muốn rơi cái danh tiếng ăn cây táo rào cây sung, hơn nữa vừa rồi lại cùng bọn người Đông Phương Dã cùng một chỗ đối phó với Triển Thông, về sau tình cảnh tại Vô Cực Tông, có thể sẽ không hay.

“Lâm Hải, còn đứng ngây ra đó làm gì!”

Lạc Băng hoàn toàn không biết, đồng thời với lúc y đang lo lắng cho Lâm Hải, trong lòng Lâm Hải cũng bắt đầu lo lắng cho y, thấy Lâm Hải nửa ngày còn không có động tĩnh, không khỏi vội vã thúc giục nói, con mắt không ngừng nháy mắt với Lâm Hải.

“Lạc Băng, ngươi tên phản đồ này!”

Đúng lúc này, Triển Thông ở sau lưng Yến Phi Dương, đột nhiên chỉ vào Lạc Băng, hét lớn một tiếng, trong mắt tràn ngập lửa giận.

“Ừm?” Đôi mày của Yến Phi Dương bỗng nhiên vẩy một cái, hai mắt đột nhiên như lưỡi kiếm sắc bén, rơi vào trên thân Lạc Băng, để hô hấp của Lạc Băng bỗng nhiên trì trệ, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố, đem chính mình khóa chặt, trái tim không tự chủ được phanh phanh cấp tốc nhảy lên.

Mà Triển Thông thì vội vàng tiến lên một bước, chỉ vào Lạc Băng hướng Yến Phi Dương mở miệng nói.

“Yến sư huynh có chỗ không biết, cái Lạc Băng này thân ở Vô Cực Tông ta, lại là cùng một đám với bọn người Lâm Hải, ngay tại vừa rồi, còn cùng bọn người Đông Phương Dã Triệu Tử Minh, liên thủ công kích ta, hơn nữa đệ đệ ta cũng chết tại bên trong tay bọn họ!”

Triển Thông đem chuyện khi trước thêm mắm thêm muối hướng Yến Phi Dương nói một lần, tự nhiên không thiếu hướng trên thân bọn người Lâm Hải cùng Lạc Băng giội nước bẩn, ngược lại đem chính gã nói thành một cái chính nhân quân tử tay chân tình thâm, vì đệ báo thù.

Yến Phi Dương nghe mà đôi mày không ngừng run run, hàn ý trong mắt càng ngày càng thịnh, một cỗ sát cơ trong nháy mắt đã rơi vào trên thân Lạc Băng.

Lâm Hải ở phía xa nhìn thấy giật mình, nhất thời cảm thấy không ổn, không khỏi vội vã rống to một tiếng.

“Lạc Băng, cẩn thận!”

Nhưng, Lâm Hải tuy đã phát ra cảnh báo, nhưng Yến Phi Dương xuất thủ thực sự quá nhanh, đã không kịp.

Chỉ thấy cánh tay Yến Phi Dương giương lên, một đạo khí sóng vô hình trong nháy mắt rơi vào trên cổ Lạc Băng, đem Lạc Băng một cái lăng không nhiếp qua, một cánh tay cầm tại giữa không trung!

“Ngươi dám công kích đồng môn?!”

Ngữ khí của Yến Phi Dương như băng, mang theo một sát cơ nồng đậm, hướng phía Lạc Băng âm lãnh nói nói.

“Yến sư huynh, ngươi nghe ta giải thích!”

Lạc Băng bị Yến Phi Dương bóp lấy cổ, ngăn cách vận chuyển chân khí, nhất thời hô hấp không khỏe, kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, hai tay nắm lấy cổ tay của Yến Phi Dương, gian nan mở miệng nói nói.

“Không cần giải thích, Vô Cực Tông ta đối đãi với phản đồ, từ trước đến nay chỉ có một cái nguyên tắc, cái kia chính là, giết không tha!”

Lời nói của Yến Phi Dương vừa buông, Lâm Hải cùng Đông Phương Dã nhất thời kinh hãi, cuống quít vội vã rống to một tiếng!

“Yến Phi Dương, việc này không có quan hệ cùng Lạc Băng, ngươi thả Lạc Băng, Lâm Hải ta lập tức xin lỗi ngươi!”

“Không được giết Lạc Băng, Lạc Băng công kích Triển Thông, sự tình là có nguyên nhân, đừng có nghe lời nói từ một bên của Triển Thông!” Đông Phương Dã cũng một mặt gấp gáp, cuống quít nói nói.

“Ha ha!” Yến Phi Dương nghe được, thì là cười lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy xem thường liếc nhìn Lâm Hải cùng Đông Phương Dã một chút.

“Hai cái các ngươi, tính là đồ vật gì? Yến Phi Dương ta muốn giết ai, vẫn chưa có người nào ngăn được!” Nói xong, thủ chưởng của Yến Phi Dương bỗng nhiên xiết chặt, rắc một tiếng vang giòn, Lạc Băng nghiêng đầu một cái, chết oan chết uổng!

“Không!!!!”

Lâm Hải cùng Đông Phương Dã nhất thời phát ra một tiếng gầm rống điên cuồng, hai mắt trong nháy mắt trở nên đỏ như máu, một cỗ bi thương thật sâu xông lên đầu, sát ý trùng thiên, đằng không mà lên!

“Ta con mẹ nó a giết ngươi!” Tính cách Đông Phương Dã quái gở, cơ hồ không có bằng hữu, Lạc Băng là một cái bằng hữu ở chung hòa hợp duy nhất của y, bây giờ thấy Lạc Băng chết thảm ở trước mặt mình, Đông Phương Dã cơ hồ phát cuồng, như kẻ điên khua lưỡi đao trong tay, không muốn sống, hướng phía Yến Phi Dương liền xông qua, trong nháy mắt liền bổ ra mấy trăm đao, đem Yến Phi Dương bao phủ tại phía dưới đao ảnh!

“Đao Chi Đạo đại viên mãn.” Mặt Yến Phi Dương lộ vẻ một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại khinh thường lắc đầu.

“Ngươi nếu là Nguyên Anh hậu kỳ, có lẽ sẽ để cho ta phí chút khí lực, nhưng ngươi bây giờ, quá yếu!”

Nói xong, Yến Phi Dương tiện tay đem thi thể Lạc Băng vứt ở một bên, cánh tay bỗng nhiên vung lên, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Cút!”

Ông!

Một đường khí sóng cuồng bạo, giống như sóng biển ngập trời, ba đào hung dũng hướng phía Đông Phương Dã bao phủ mà đi, trong nháy mắt đem đao mang của Đông Phương Dã đánh tan, thân thể như gặp phải trọng kích, miệng phun máu tươi ném ra.

“Không chịu nổi một kích!” Khóe miệng Yến Phi Dương hơi hơi nhếch lên, mặt lộ vẻ cười lạnh một tiếng, thế nhưng là nụ cười vừa mới xuất hiện tại trên mặt, chợt ở giữa lại sắc mặt đại biến, trợn mắt há hốc mồm, lộ ra thần sắc chấn kinh khó có thể tin.

Chương 1584: Lâm Hải ta, tất giết ngươi!

“Châm Cứu Chi Thuật của Cổ Hoa Hạ!”

Đồng tử Yến Phi Dương bỗng nhiên co rụt lại, mặt lộ vẻ không thể tin được, nhìn Lâm Hải ngồi xổm ở trước thi thể của Lạc Băng, đem một cây lại một cây kim châm, đâm vào bên trong huyệt đạo của Lạc Băng, bộ dáng chuyên chú kia, phảng phất như toàn thế giới chỉ còn lại có kim châm trong tay.

“Thật là Châm Cứu Chi Thuật thất truyền đã lâu tại Địa Tiên giới!”

Lúc này, những đệ tử tiềm lực của các tông môn khác, cũng nhìn thấy tình huống Lâm Hải thi châm, không khỏi tất cả đều lộ vẻ mặt kinh sợ, trong lòng dâng lên ý kinh hãi thật sâu.

“Có chút ý tứ!”

Yến Phi Dương thấy tình cảnh này, ngược lại không vội động thủ, mà chính là mang trên mặt hiếu kỳ thật sâu, nhìn Lâm Hải cùng thi thể của Lạc Băng, gã cũng phải nhìn một cái, Lâm Hải là đang cố lộng huyền hư, hay là thật nắm giữ loại tuyệt học thần kỳ đã thất truyền này!

“Hô ~ nguy hiểm thật!”

Qua chừng một khắc đồng hồ, Lâm Hải mới đưa một cây kim châm sau cùng, đâm vào bên trong huyệt đạo của Lạc Băng, sau đó thở dài ra một hơi, cảm giác chân khí toàn thân cũng bị rút khô, toàn thân hư thoát một trận.

“Thi triển Kim Châm Độ Hồn đối với Nhân Tiên, so với thi triển với phàm nhân, thật sự là phải gian nan gấp trăm lần a!” Lâm Hải chà chà cái trán đầy mồ hôi, may mắn một trận, may mắn chính mình trước tiên liền thi triển Kim Châm Độ Hồn, đem linh hồn Lạc Băng định tại trong người, nếu không Lạc Băng giờ phút này, chỉ sợ đã là một cái Du hồn.

“Mau nhìn, khí tức sinh mệnh của Lạc Băng, đang nhanh chóng khôi phục!” Lúc này, bỗng nhiên có người kinh hô một tiếng, chỉ vào thi thể của Lạc Băng, trên mặt tràn ngập thật không thể tin!

“Ừm. Lạc Băng thật còn sống!” Liền cả mí mắt của Yến Phi Dương đều là nhảy loạn một trận, kinh hãi ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hải, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Gã làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải thế mà thật nắm giữ Châm Cứu Chi Thuật thần kỳ của Cổ Hoa Hạ, hơn nữa lại có thể khởi tử hồi sinh, đây quả thực là đại thần thông nghịch thiên a!

Yến Phi Dương tin tưởng, chỉ cần tin tức này truyền đi, chỉ sợ Lâm Hải ngay lập tức sẽ trở thành thượng khách của các đại tông môn, liền coi như Vô Cực Tông bọn họ, đều muốn lấy lễ đối đãi, không dám chậm trễ chút nào!

Dù sao, loại Thần Y có thể khiến người khởi tử hoàn sinh như Lâm Hải này, ai không muốn kết giao a, giao hảo với Lâm Hải, thời khắc mấu chốt đây chính là tương đương với chuyện nhiều thêm một cái mạng a.

“Lạc Băng, ngươi thế nào, Lạc Băng!” Cao hứng nhất không ai hơn được Đông Phương Dã, thấy Lạc Băng lại sống tới, Đông Phương Dã không để ý tới thương thế của chính mình, lập tức vọt tới trước mặt Lạc Băng, trong mắt tràn ngập lo lắng cùng cuồng hỉ.

“Khụ khụ khục...” Lạc Băng kịch liệt ho khan một trận, hướng phía Đông Phương Dã mỉm cười, muốn nói chuyện lại phát hiện xương cổ đã đứt, muốn khôi phục đoán chừng phải cần một khoảng thời gian, đành phải hướng phía Đông Phương Dã ném qua một cái ánh mắt yên tâm.

“Lâm Hải, giao ra công pháp tu luyện Châm Cứu Chi Thuật của Cổ Hoa Hạ, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!” Nhìn thấy Lạc Băng bị chính mình tự tay giết chết, thế mà tại phía dưới Đông Phương

Dã nâng đỡ đứng lên được, nội tâm Yến Phi Dương kịch liệt ba động, quả thực đã không cách nào hình dung.

Chấn kinh đồng thời, trong lòng Yến Phi Dương dâng lên một trận tham lam, nếu đem Châm Cứu Chi Thuật của Lâm Hải đoạt tới tay, này chắc chắn có giá trị liên thành!

“Đậu phộng, thật hèn hạ!”

Người của những tông môn khác, thấy Yến Phi Dương cư nhiên trực tiếp mở miệng, uy hiếp Lâm Hải đòi muốn Châm Cứu Chi Thuật như thế, nhất thời trong lòng đố kỵ không thôi, nhưng bọn họ không thể trêu vào Yến Phi Dương, đành phải thầm mắng không thôi ở trong lòng.

“Yến sư huynh, còn có thuật pháp Băng Hỏa Đồng Tu!” Triển Thông bỗng nhiên ở bên cạnh, vội vàng nhắc nhở một câu, Băng Hỏa Đồng Tu của Lâm Hải, tại bên trong các môn phái lớn, cũng là gây nên một phen oanh động.

“Đúng!” Yến Phi Dương gật gật đầu, “Còn có thuật pháp Băng Hỏa Đồng Tu, cùng một chỗ giao ra!”

Đã vạch mặt, đã thành cừu địch sinh tử, Yến Phi Dương cũng lười lại ngụy trang, trực tiếp bắt chẹt trần trụi.

Lâm Hải lúc này mới ngẩng đầu, ánh mắt mang theo sát cơ vô cùng âm lãnh, như là lưỡi kiếm sắc bén, rơi vào trên thân Yến Phi Dương.

“Ngươi muốn Châm Cứu Chi Thuật cùng thuật pháp Băng Hỏa Đồng Tu?” Lâm Hải lạnh lùng nhìn chăm chú vào Yến Phi Dương, đạm mạc nói nói.

“Không sai, đây là cơ hội sống sót duy nhất của ngươi!” Yến Phi Dương nhíu hai mắt lại, chậm rãi nói.

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, sau đó sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, “Coi như ta cho ngươi, ngươi cũng phải có mạng để muốn!”

Nói xong, một cỗ đáng sợ sát cơ, đột nhiên từ trên thân Lâm Hải nở rộ mà ra, khiến cho không khí bỗng nhiên cũng trì trệ, mà cánh tay Lâm Hải vừa nhấc, chỉ vào Yến Phi Dương ở phía xa, quát lạnh một tiếng!

“Yến Phi Dương, hôm nay ta ở đây trịnh trọng tuyên bố, Lâm Hải ta, tất giết ngươi!”

Yến Phi Dương sững sờ, sau đó mặt mũi lộ ra tràn đầy giễu cợt, mang theo nồng đậm khinh thường, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Giết ta? Chỉ bằng ngươi sao?”

Nói xong, thân thể Yến Phi Dương đột nhiên tản mát ra uy áp mạnh mẽ, khiến cho trong lòng những người xung quanh cũng cảm thấy một trận ngột ngạt, cuống quít lui lại mấy bước, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Ông!

Cỗ uy áp đáng sợ này, trực tiếp rơi vào trên thân Lâm Hải, Lâm Hải trong nháy mắt bạch bạch bạch rút lui bốn năm bước, mới đứng vững thân hình, hai lông mày vẩy một cái, ánh mắt lộ ra quang mang quật cường bất khuất.

“Hừ, liền chút thực lực ấy, cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn? Yến Phi Dương ta giết ngươi như giết gà!” Yến Phi Dương cười lạnh, sau đó một cỗ sát cơ kinh khủng, cấp tốc phát ra, đem Lâm Hải vờn quanh, sau đó thanh âm lạnh như băng vang lên.

“Nếu ngươi đã không biết điều, vậy thì chết đi!”

Nói xong, cánh tay Yến Phi Dương bỗng nhiên giơ lên, nhất thời một cỗ năng lượng khủng bố hủy thiên diệt địa, tại trong lòng bàn tay Yến Phi Dương cấp tốc ngưng tụ, lóe ra quang mang màu trắng làm người sợ hãi, hướng phía Lâm Hải liền muốn rơi xuống.

“Yến sư huynh, thủ hạ lưu tình!”

Ngay tại thời khắc Yến Phi Dương sắp động thủ, đột nhiên một bóng người, lấy tốc độ không gì sánh kịp bay nhanh mà đến, chớp mắt liền đến gần Yến Phi Dương, đem Lâm Hải ngăn ở phía sau.

“Yến sư huynh, Lâm Hải trước đó có chỗ đắc tội, Ứng Vinh xin nhận lỗi với ngươi, mong rằng Yến sư huynh xem ở trên mặt mũi của Ứng Vinh, bỏ qua cho Lâm Hải lần này đi!”

“Ứng sư huynh?” Lâm Hải khẽ giật mình, nghĩ không ra Ứng Vinh ở thời điểm này lại đuổi tới.

“Ứng Vinh?!” Yến Phi Dương giơ thủ chưởng lên, năng lượng khủng bố giương cung mà không phát, nhướn mày, ánh mắt âm lãnh rơi vào bên trên thân Ứng Vinh.

“Yến sư huynh, Lâm Hải tuổi trẻ không hiểu chuyện, ngươi đại nhân đại lượng, cũng đừng cùng một tên tiểu bối như hắn so đo, ta để hắn xin lỗi ngươi!” Ứng Vinh hướng phía Yến Phi Dương cười cười, sau đó quay đầu nhìn về Lâm Hải vừa trừng mắt.

“Còn không qua đây, bồi tội cho Yến sư huynh!” Ứng Vinh quát lớn một tiếng, vội vã hướng phía Lâm Hải nháy mắt.

“Ta...” Lâm Hải không còn gì để nói, thầm cười khổ không thôi.

Yến Phi Dương vừa mới ra tay giết Lạc Băng, tuy cuối cùng đã bị Lâm Hải cứu sống, nhưng đã xúc phạm phòng tuyến cuối cùng của Lâm Hải, Lâm Hải quyết định sẽ không bỏ qua Yến Phi Dương.

Lúc đầu Lâm Hải cũng đã làm tốt chuẩn bị, chỉ cần Yến Phi Dương vừa ra tay, lập tức liền động dùng pháp bảo đem gã oanh sát, nhưng nghĩ không ra thời khắc mấu chốt, Ứng Vinh vậy mà lại tới.

“Thôi đi, nếu Ứng sư huynh đã nói chuyện, mặt mũi này vẫn là phải cho, liền để Yến Phi Dương gã sống lâu thêm mấy ngày, dù sao cách lúc khảo nghiệm kết thúc, còn có hai mươi chín ngày thời gian, đầy đủ để giết chết Yến Phi Dương gã!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bất đắc dĩ cười một tiếng, đành phải tiến lên hướng phía Yến Phi Dương liền ôm quyền.

“Yến sư huynh, Lâm Hải có đắc tội, xin lỗi ngươi!”

“Hừ!” Yến Phi Dương hừ lạnh một tiếng, mày nhăn lại, gã mặc dù không muốn buông tha Lâm Hải, nhưng mặt mũi của Ứng Vinh, thật đúng là không tiện động tay.

Dù sao Ứng Vinh chính là đệ tử tiềm lực của Phi Tinh Các, tại Phi Tinh Các có địa vị không thấp, nếu thật ở ngay trước mặt y đánh giết Lâm Hải, cừu oán cùng Phi Tinh Các, coi như kết lớn.

Tuy Yến Phi Dương cũng không e ngại Phi Tinh Các, nhưng quan hệ ở giữa các tông môn rắc rối phức tạp, cứ như vậy đối với Vô Cực Tông, tóm lại sẽ có một ít ảnh hưởng, nhưng cứ như vậy buông tha cho Lâm Hải, trong lòng Yến Phi Dương, hiện tại quả là không cam tâm.

“Hôm nay trước buông tha cho Lâm Hải, lại tìm một cơ hội đơn độc, đoạt Châm Cứu Chi Thuật cùng thuật pháp Băng Hỏa Đồng Tu của hắn, sau đó đem hắn giết! Nhưng, cơn giận hôm nay này, nhất định phải ra!”

Nghĩ đến chỗ này, khóe miệng Yến Phi Dương hơi nhếch, hướng phía Ứng Vinh đạm mạc cười một tiếng.

“Nếu Ứng sư đệ đã mở miệng, ta có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ!”

“Ha ha, vậy thì cảm ơn Yến sư huynh nhiều!” Ứng Vinh đại hỉ, vội vàng hướng phía Yến Phi Dương nói lời cảm tạ.

“Bất quá...” Yến Phi Dương xoay chuyển lời nói, ánh mắt sắc bén đột nhiên rơi vào trên thân Ứng Vinh, để trong lòng Ứng Vinh giật mình.

“Yến sư huynh, bất quá cái gì?”

“Yến Phi Dương ta nếu cứ như vậy buông tha cho Lâm Hải, người biết rõ, sẽ nói Yến Phi Dương ta không muốn cùng tiểu bối so đo, không biết, còn tưởng rằng Yến Phi Dương ta là sợ Ứng Vinh ngươi đâu!”

Ứng Vinh nhíu lông mày lại, sắc mặt dần dần trầm xuống, chậm rãi mở miệng nói.

“Vậy ý của Yến sư huynh là?”

Yến Phi Dương nhếch khóe miệng lên, cái cằm hơi hơi ngóc lên, lấy ngữ khí ở trên cao nhìn xuống mở miệng nói.

“Rất đơn giản, chỉ cần Ứng Vinh ngươi, tiếp ta một chưởng!”

Chương 1585: Khinh thường làm bạn cùng các ngươi!

“Yến Phi Dương, ta cho ngươi mặt mũi có phải hay không!”

Lâm Hải nghe xong, nhất thời liền gấp, hắn vốn là xem ở trên mặt mũi của Ứng Vinh, mới chuẩn bị tạm thời buông tha Yến Phi Dương, nghĩ không ra Yến Phi Dương thế mà được một tấc lại muốn tiến một thước, muốn mượn cơ hội thương tổn Ứng Vinh, thật sự là lẽ nào lại như vậy!

“Lâm Hải, làm sao nói đâu?!” Ứng Vinh vội vàng quát lớn một tiếng, vội vã đem Lâm Hải quát bảo ngưng lại.

Sau đó, sắc mặt Ứng Vinh trầm xuống, trong mắt lóe lên một đường hàn mang băng lãnh, hướng phía Yến Phi Dương cười lạnh.

“Tốt, vậy ta liền lãnh giáo một chút, tuyệt học của Yến sư huynh!”

Nói xong, trên thân Ứng Vinh đột nhiên tách ra vô số ánh sáng ngôi sao, sáng chói lập loè, sau đó một cỗ Tinh Thần Chi Lực bàng bạc, trong nháy mắt rải tại xung quanh bên ngoài thân, hình thành một tầng áo giáp phòng ngự ngôi sao như mộng ảo.

“Hừ!” Khóe miệng Yến Phi Dương nhếch lên, mặt lộ thần sắc đùa giỡn, cao ngạo mở miệng nói.

“Ứng sư đệ yên tâm, ta sẽ thủ hạ lưu tình!”

Nói xong, trong mắt Yến Phi Dương lóe lên hàn mang, nâng bàn tay lên trong nháy mắt hướng về phía trước vung ra, quang mang trong lòng bàn tay, như là cột ánh sáng thiểm điện, đâm phá không gian, hướng phía trước ngực Ứng Vinh đánh thẳng tới.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, cột ánh sáng trực tiếp đánh vào bên trên áo giáp phòng ngự ngôi sao của Ứng Vinh, ngôi sao bên ngoài thân Ứng Vinh run rẩy một trận, sau đó giáp phòng ngự lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, xuất hiện vô số rạn nứt lít nha lít nhít, cấp tốc lan tràn ra toàn thân!

Ầm!

Sau một khắc, phòng ngự bên ngoài thân Ứng Vinh trong nháy mắt đã vỡ vụn, cột ánh sáng cực lớn giống như một đường sóng xung kích, hung ác đánh vào trên ngực Ứng Vinh, Ứng Vinh phốc một tiếng liền phun ra ngoài một ngụm máu tươi, thân thể bị lực đạo trùng kích cực lớn, trực tiếp đánh bay, hướng phía sau bay ngược mà đi.

“Ứng sư huynh!”

Lâm Hải kinh hãi, thân thể nhảy vọt một cái, nhảy vào giữa không trung đem Ứng Vinh tiếp đến bên trong ngực, phiêu nhiên rơi xuống đất, mặt mũi tràn đầy lo lắng hướng phía Ứng Vinh nhìn lại, đã thấy hai mắt Ứng Vinh nhắm nghiền, sắc mặt như tro tàn, khí tức đã trở nên cực kỳ yếu ớt.

“Bà nội ngươi!”

Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, hướng phía Yến Phi Dương mắng to một tiếng, sát cơ mạnh mẽ trong nháy mắt nở rộ mà ra, liền cả chính hắn cũng không phát giác, chỗ đỉnh đầu vậy mà xuất hiện một tầng sương mù màu đen như ẩn như hiện, quỷ dị dị thường.

“Lâm Hải!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải cơ hồ đã bạo tẩu, Ứng Vinh trong ngực hắn đột nhiên tỉnh lại, vội vàng đem Lâm Hải bắt lấy.

“Ứng sư huynh, ngươi thế nào?”

Lâm Hải vội vàng cúi đầu xuống, lo lắng hỏi, lấy y thuật của Lâm Hải, rõ ràng có thể phát giác được, Ứng Vinh bị nội thương cực nặng, mạng sống cơ hồ như treo trên sợi tóc, để hắn có thể nào không giận!

“Ta không sao, không nên vọng động!”

Nói xong, Ứng Vinh cố nén đau xót, đứng lên, hướng phía Yến Phi Dương lạnh lùng nhìn một chút.

“n tình một chưởng của Yến sư huynh, Ứng mỗ ghi lại, chúng ta bây giờ, có thể đi sao?”

Yến Phi Dương kinh ngạc liếc nhìn Ứng Vinh một chút, vốn cho là một chưởng này của bổ xuống, hai mươi chín ngày còn lại, Ứng Vinh đều muốn vượt qua tại trong hôn mê, nghĩ không ra chỉ là thời gian qua một lát, Ứng Vinh liền tỉnh lại, nhìn ra trước đó còn đều là coi thường thực lực của Ứng Vinh a.

“Yến Phi Dương ta nói lời giữ lời, nếu ngươi đã tiếp của ta một chưởng, tự nhiên có thể rời đi!”

“Chúng ta đi!”

Ứng Vinh một câu cũng không muốn lại nói nhiều nữa, hướng phía Lâm Hải phất phất tay, quay người đưa lưng về phía bọn người Yến Phi Dương mà đi.

“Ứng sư huynh chịu một chưởng này sẽ không khổ sở uổng phí, Lâm Hải ta quyết không để Yến Phi Dương ngươi, còn sống rời khỏi Tu La Điện!”

Hai mắt Lâm Hải mang theo hàn quang, vừa hung ác nhìn chăm chú Yến Phi Dương một phen, mới hừ lạnh một tiếng, theo Ứng Vinh rời đi.

“Lạc Băng, chúng ta cũng đi!”

Đông Phương Dã đem Lạc Băng đỡ lấy, một mặt hung ác trừng Yến Phi Dương một chút, cũng quay người rời đi.

“Lạc Băng, ngươi muốn phản bội Vô Cực Tông ta sao?”

Thấy Lạc Băng muốn theo Lâm Hải cùng đi, hai mắt Yến Phi Dương phát lạnh, băng lãnh gầm hỏi.

“A!” Lạc Băng khinh thường cười lạnh một tiếng, xoay người lại, mặt mũi tràn đầy miệt thị liếc nhìn Yến Phi Dương một chút, dùng thanh âm cực kỳ tối nghĩa, giống như tảng đá ma sát, chậm rãi mở miệng.

“Ta cũng không phải là phản bội Vô Cực Tông, mà chính là khinh thường làm bạn cùng các ngươi!”

Nói xong, Lạc Băng xem thường lắc đầu, cũng không quay đầu lại nhanh chân rời đi, lưu lại Yến Phi Dương cùng Triển Thông hai mắt bốc hỏa, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

Ngay tại lúc bọn người Lâm Hải vừa mới rời đi, một đường thân ảnh tịnh lệ, chạy như bay tới, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Bên trong này xảy ra chuyện gì?”

Huyết Ngưng liếc nhìn mọi người một chút, nghi hoặc hỏi, cũng không đợi có người trả lời, ánh mắt của Huyết Ngưng đột nhiên rơi vào trên thân Triệu Tử Minh, đôi mắt đẹp bỗng nhiên co rụt lại.

“Triệu Tử Minh, ngươi bị trọng thương như thế?” Thân ảnh Huyết Ngưng lóe lên, liền đến trước người Triệu Tử Minh, lăng không đem Triệu Tử Minh bắt lại.

“Huyết sư tỷ, ta...”

“Không cần nói, ta dẫn ngươi đi liệu thương!” Huyết Ngưng không nói hai lời, thậm chí ngay cả thời cơ nói chuyện cũng không cho Triệu Tử Minh nói, trực tiếp mang theo Triệu Tử Minh, lên xuống mấy cái liền biến mất ở trước mặt mọi người, khiến cho những đệ tử tiềm lực của các tông môn khác, một mặt mộng bức.

Việc nơi này, Hứa Thiên Chinh cũng bị đệ tử tiềm lực của Lãnh Nguyệt Các mang đi liệu thương, mọi người rất nhanh liền đều đã tán đi, tiếp tục tìm kiếm Du hồn có năm khỏa ấn ký, tiến hành săn giết.

Bên trong một chỗ ốc xá không người, Triệu Tử Minh nằm trên mặt đất, có chút hoảng hốt nhìn Huyết Ngưng ở trước mặt, chỉ thấy Huyết Ngưng giống như cười mà không phải cười, một mặt nghiền ngẫm nhìn chằm chằm vào Triệu Tử Minh, cũng không nói chuyện, đem Triệu Tử Minh nhìn đến chột dạ một trận.

“Đa tạ Huyết sư tỷ đã hao phí Tu La Thạch chữa thương cho ta, không tới ba ngày, ta liền có thể khỏi hẳn.” Ánh mắt Triệu Tử Minh có chút trốn tránh, xấu hổ nói nói.

“Bảo tàng đâu?.”

Huyết Ngưng bỗng nhiên mở miệng, đôi mắt đẹp lóe ra tinh mang, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Triệu Tử Minh nói nói.

“Bảo tàng?” Triệu Tử Minh sững sờ, mặt mũi tràn đầy mờ mịt, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng, “Cái bảo tàng gì?”

“Đừng giả bộ!” Sắc mặt Huyết Ngưng phát lạnh, ngữ khí trở nên băng lạnh lên, “Nơi này là Tu La Điện, chuyện bảo tàng ẩn giấu, ngươi lại không biết sao?”

Triệu Tử Minh nhíu lông mày lại, lúc này mới phản ứng được, sau đó cười khổ một tiếng.

“Huyết sư tỷ, ta xác thực đi đoạt bảo tàng, thế nhưng là không thành công, bị Triển Thông làm hỏng, nếu không phải Lâm Hải chủ động yêu cầu đoạn hậu, chỉ sợ ta...”

Triệu Tử Minh nói được nửa câu, sau đó im bặt mà dừng, trên mặt lộ ra thần sắc chấn kinh thật sâu, kinh hãi biến sắc.

“Huyết sư tỷ, ngươi là nói, bảo tàng bị người khác lấy mất?”

Huyết Ngưng thấy Triệu Tử Minh có phản ứng to lớn như thế, sắc mặt cũng lộ ra một tia nghi hoặc, kinh ngạc mở miệng.

“Thế nào, người lấy đi bảo tàng, không phải ngươi sao?”

“Dĩ nhiên không phải ta!” Triệu Tử Minh nhất thời lộ vẻ mặt lo lắng, sau đó bỗng nhiên vỗ đùi!

“Ta biết, lấy đi bảo tàng, là Lâm Hải!”

“Đến cùng xảy ra chuyện gì!” Huyết Ngưng biến sắc, vội vã hỏi.

“Lúc ấy Triển Thông giở trò xấu, ta cùng Hứa Thiên Chinh bị đại quân Du hồn truy kích, là Lâm Hải chủ động yêu cầu đoạn hậu, còn muốn lấy đi mảnh vỡ chìa khoá bảo tàng, ta vốn cho rằng Lâm Hải hẳn phải chết, nhưng bây giờ Lâm Hải còn sống, bảo tàng tất tại trong tay Lâm Hải không thể nghi ngờ!”

“Lâm Hải?!”

Huyết Ngưng bỗng nhiên đứng lên, trong mắt lóe lên một đường hàn mang làm người sợ hãi, chậm rãi gật gật đầu.

“Bảo tàng bên trong này, chỉ thuộc về Tu La Điện ta, quyết không thể rơi vào tay của người khác!” Nói xong, thân ảnh Huyết Ngưng lóe lên, phá cửa mà đi, chỉ còn một thanh âm, nhàn nhạt truyền đến, rơi vào trong tai của Triệu Tử Minh.

“Ngươi lưu ở nơi đây liệu thương, ta qua săn giết Lâm Hải, đoạt lại bảo tàng!”

“Lâm Hải? Bảo tàng?” Huyết Ngưng vừa mới rời đi, một đường thân ảnh giống như quỷ mị lóe lên, mặt lộ vẻ thần sắc chấn kinh, sau đó trong mắt bùng lên tinh mang, mang theo nồng đậm tham lam, phiêu nhiên mà đi.

Lâm Hải cũng không biết, Huyết Ngưng đã bắt đầu bốn phía truy tìm tung tích của hắn, giờ phút này đã đem Ứng Vinh đưa đến một chỗ ốc xá không người, để nằm ngang dưới đất.

“Ứng sư huynh thật đúng là nhiều tai nạn a!” Trong lòng Lâm Hải cười khổ một trận, một ngày đều không qua, cái này đều đã là lần thứ hai bản thân Ứng Vinh bị trọng thương.

Móc ra hai khỏa Linh thạch, Lâm Hải khoanh chân ngồi dưới đất, cấp tốc hút lại, trước đó chân khí tiêu hao quá lớn, muốn liệu thương cho Ứng Vinh, cũng phải trước bổ sung chân khí cho mình thật tốt mới được. Sau nửa canh giờ, Lâm Hải lấy ra kim châm, vô cùng chuyên chú đâm vào huyệt đạo của Ứng Vinh.

Chương 1586: Là thời điểm thanh tẩy nợ cũ!

Lần này thương tổn của Ứng Vinh, so với lần trước muốn nặng hơn nhiều, trọn vẹn hao phí thời gian một ngày, mới hoàn toàn khôi phục.

“Lâm sư đệ, tiến vào Tu La Điện mới hai ngày, ngươi cũng đã cứu hai ta lần, để cho ta cái làm sư huynh này, thật sự là hổ thẹn a!”

Ứng Vinh đứng lên, mang trên mặt tự giễu thật sâu, lắc đầu cười khổ nói.

“Ứng sư huynh nói quá lời, huynh đệ mình, nói những này làm gì!” Lâm Hải cười cười, lại đem ánh mắt rơi vào trên thân Lạc Băng cùng Đông Phương Dã.

“Các ngươi cũng không sao chứ?”

“Ha ha, đã khôi phục như lúc ban đầu, Lâm Hải ngươi thật sự là thần!” Lạc Băng cởi mở cười một tiếng, hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái.

Xương cổ của y nếu là dựa vào chân khí ôn dưỡng, chí ít nửa năm mới có thể khôi phục, mà Lâm Hải chỉ là châm mấy cái xuống dưới, cái này mới thời gian một ngày, đã triệt để phục hồi như cũ, hoàn toàn không ảnh hưởng tới chuyện phát ra tiếng.

Đông Phương Dã không nói gì, chỉ là nặng nề gật gật đầu, liền Lạc Băng có thương thế nặng như vậy, cũng đã không có cái trở ngại gì, y tự nhiên cũng đã sớm khôi phục.

“Lâm Hải, chúng ta lần này, xem như cùng Yến Phi Dương kết thù, người của các tông môn lớn trước đó cũng tại, nên gã không dám trắng trợn giết người, nhưng nếu như đơn độc gặp được gã, chỉ sợ gãsẽ lập tức thống hạ sát thủ!”

Sắc mặt Ứng Vinh bỗng nhiên trở nên phá lệ ngưng trọng, cau mày có chút lo lắng nói nói.

“Cho nên, ba người các ngươi, không được đơn độc hành động, từ hôm nay trở đi tất cả đều theo ở bên cạnh ta, nếu như gặp phải Yến Phi Dương, ta cho dù không địch lại, cũng có thể tới ngăn một hồi, tranh thủ cơ hội thoát thân cho các ngươi.”

“Ha ha, ý tốt của Ứng sư huynh, hai người chúng ta tâm lĩnh, tuy thực lực của chúng ta thấp, lại cũng không sợ Yến Phi Dương gã, huống chi tại dưới bảo hộ của Ứng sư huynh, chúng ta cũng mất đi thời cơ lịch luyện!” Lạc Băng mở miệng trước tiên, hướng phía Ứng Vinh cười cười.

“Ứng sư huynh, Lâm Hải! Ta cùng Đông Phương Dã có tự hiểu lấy mình, không quá thích hợp hoạt động tại vùng này, hiện tại chúng ta liền trở về khu vực của Du hồn có bốn khỏa ấn ký, chúng ta đến ngày sẽ gặp lại, cáo từ!”

Nói xong, Lạc Băng cùng Đông Phương Dã đứng lên, hướng phía Ứng Vinh cùng Lâm Hải ôm quyền một cái, chân thành cười một tiếng, theo sau đó xoay người rời khỏi ốc xá.

“Cái này...” Ứng Vinh nhất thời sững sờ, “Bọn họ không phải là hiểu lầm chứ, ta cũng không có ý tứ xem nhẹ bọn họ.”

“Ứng sư huynh ngươi đừng lo ngại!” Lâm Hải lắc đầu, trong lòng khẽ than thở một tiếng, “Hai người bọn họ đều là người có tình có nghĩa, sở dĩ rời đi, là không muốn liên lụy đến chúng ta mà thôi!”

Lâm Hải hít thật sâu một hơi, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong tay xuất hiện một thứ trắng như tuyết.

“Ứng sư huynh, cái này cho ngươi!”

“Đây là, phù lục?!” Ứng Vinh giật nảy cả mình, nhìn phù lục tựa hồ ẩn chứa băng hàn chi năng đáng sợ trong tay Lâm Hải này, đồng tử rụt lại một hồi.

“Lâm sư đệ, ta không thể nhận, cái này quá quý giá!” Ứng Vinh liên tục khoát tay, phù lục tại bên trong thành Lưu Tô, tuyệt đối thuộc về trân bảo có tiền mà không mua được, thời khắc mấu chốt là có thể cứu mạng, Ứng Vinh sao lại tuỳ tiện muốn vật quý giá như vậy của Lâm Hải.

Lâm Hải thì là mỉm cười, trực tiếp đem phù lục nhét vào trong tay Ứng Vinh.

“Ứng sư huynh, cùng ta liền đừng khách khí!”

“Không được, tuyệt đối không được! Vẫn là chính ngươi giữ lại, dùng để hộ thân đi!” Ứng Vinh từ chối thẳng thắn.

Lâm Hải không còn gì để nói, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong tay lần nữa đột nhiên xuất hiện mấy tấm phù lục, mỗi một tấm cũng ẩn chứa uy năng cực kỳ đáng sợ, không hề kém hơn tấm đã đưa cho Ứng Vinh.

“Ứng sư huynh, ngươi nhìn đây là cái gì?” Lâm Hải cười cười, nói nói.

“Cái này, cái này...” Ánh mắt Ứng Vinh rơi vào trên một nắm lớn bùa chú của Lâm Hải này, đồng tử nhất thời nhanh chóng co lại một trận, mặt mũi tràn đầy kinh hãi chấn kinh, trong nháy mắt liền mộng bức.

Từ khí tức mà những bùa chú này của Lâm Hải phát ra, Ứng

Vinh liền có thể phán đoán, đây tuyệt đối là phù lục đẳng cấp cao, phù lục đẳng cấp cao cái nào không phải là giá trị liên thành, cực kì thưa thớt, Lâm Hải làm sao lập tức xuất ra nhiều như vậy?

“Lâm Hải, ngươi cái này là từ đâu đến được?” Mặt mũi Ứng Vinh tràn đầy chấn kinh hỏi.

“Chính mình vẽ a!” Lâm Hải nhún nhún vai, nghiền ngẫm nói nói.

Trước đó lúc tại Đông Phương gia tộc, Lâm Hải ở thời khắc nhàn hạ, đã vẽ không ít bùa chú, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, hơn nữa đều là phù lục Thất Cấp, có thể so với Nguyên Anh chi năng.

Tại trong mắt bọn người Ứng Vinh, cái này là bảo vật vô giá, nhưng tại trong mắt Lâm Hải, hiển nhiên không phải cái đồ chơi hiếm có gì.

“Ngươi, ngươi biết vẽ bùa?” Miệng Ứng Vinh lập tức giương há thật to, nghẹn họng nhìn trân trối, hơn nửa ngày cũng không nói nên lời một câu nào.

Biết thuật pháp Băng Hỏa Đồng Tu, biết Châm Cứu Chi Thuật của Cổ Hoa Hạ, bây giờ lại biết Phù Lục Chi Thuật, Ứng Vinh nhìn Lâm Hải, cũng không biết biểu đạt rung động trong nội tâm như thế nào?

“Lần này, Ứng sư huynh không thể quyết tuyệt đi?” Lâm Hải thì là mỉm cười, lần nữa đem tấm bùa trước đó, đưa vào trong tay Ứng Vinh, Ứng Vinh còn đang bên trong khiếp sợ, liền chút phản ứng cũng đều không có.

“Tờ phù lục này, là ta dùng Băng Chi Đạo đại viên mãn khắc hoạ, tên là Đóng Băng Phù, sau khi tế ra có thể công có thể thủ, lập tức đóng băng địch nhân, cũng có thể đóng băng công kích của địch nhân, có thể bảo vệ sư huynh tiến thối tự nhiên!”

“Lâm sư đệ a, rung động ngươi cho ta, thật sự là quá lớn.” Ứng Vinh cho tới bây giờ mới phản ứng được, trong ánh mắt nhìn Lâm Hải tràn ngập ngạc nhiên.

“Phù này ta nhận lấy, ngươi có nhiều bảo vật như vậy, sư huynh mới không khách khí với ngươi đâu!”

“Ha ha, cái này mới đúng mà!” Lâm Hải thản nhiên cười một tiếng, sau đó sắc mặt ngưng tụ.

“Ứng sư huynh, thương thế của ngươi đã không còn ngại, này Lâm Hải liền cáo từ!”

“Chờ một chút!” Lâm Hải vừa muốn đi, Ứng Vinh vội vàng đem Lâm Hải gọi lại, một mặt lo lắng.

“Từ giờ trở đi, ngươi đi cùng với ta, không cho phép rời đi!”

Lâm Hải sững sờ, sau đó rất nhanh liền minh bạch tâm tư của Ứng Vinh, không khỏi lắc đầu.

“Ứng sư huynh không cần lo lắng cho an nguy của ta, Lâm Hải tự có tính toán, nếu lưu tại bên người Ứng sư huynh, để Ứng sư huynh che chở, Lâm Hải trưởng thành như thế nào được?”

“Cái này!” Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để Ứng Vinh á khẩu không trả lời được.

“Ứng sư huynh, gặp lại!” Lâm Hải cười cười, quay người nhanh chân rời đi.

“Lâm Hải, ngàn vạn cẩn thận, tiểu tử ngươi nhất định phải sống cho ta!” Nhìn bóng lưng của Lâm Hải, Ứng Vinh hét lớn một tiếng, trong lòng vậy mà không khỏi dâng lên một cảm giác phóng khoáng khó nói thành lời.

“Tuổi trẻ khinh cuồng, dũng giả không sợ, đây mới là việc làm của anh hùng a!”

Sau khi Lâm Hải rời đi ốc xá, ánh mắt dần dần băng lãnh xuống, khóe miệng hơi nhếch, lộ ra một tia cười lạnh.

“Yến Phi Dương, Triển Thông, giờ là thời điểm tìm các ngươi thanh tính một chút nợ cũ!”

Sưu!

Thân ảnh Lâm Hải trong nháy mắt đã biến mất, lấy thân pháp cực nhanh hướng phía vị trí trước đó rời đi mà đi, hắn tuy không biết Yến Phi Dương cùng Triển Thông còn ở bên trong đó hay không, nhưng Lâm Hải giờ phút này, mục tiêu trong lòng lại phá lệ minh xác.

Triển Hùng cùng Yến Phi Dương, đều đã xúc phạm phòng tuyến cuối cùng của Lâm Hải, bất luận bọn họ hiện ở nơi nào, kết quả chờ đợi bọn họ chỉ có một cái, cái kia chính là, giết!

Lâm Hải một đường phi nước đại, đi tới địa điểm trước đó lại phát hiện sớm người đã đi nhà trống, cái này cũng nằm trong dự liệu của Lâm Hải, Lâm Hải cũng không vội.

Dù sao còn có thời gian hai mươi tám ngày, coi như Yến Phi Dương cùng Triển Thông chui vào bên trong hang chuột, Lâm Hải cũng phải đem bọn họ móc ra, coi như tìm không thấy, lúc kết thúc ra khảo nghiệm khỏi Tu La Điện, cũng có thể ngăn chặn bọn họ ở chỗ cửa ra!

“Trước tiên ở khu vực xung quanh đi một vòng xem!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải tùy ý hướng về một phương hướng phi tốc mà đi, sau khi đi ra ngoài xa mười mấy dặm, bỗng nhiên phía trước có lôi điện đan xen, thỉnh thoảng truyền đến thanh âm gầm thét, để trong lòng Lâm Hải giật mình.

"Đi qua nhìn một chút!" Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía chỗ thanh âm mà đi!

Chương 1587: Ngươi nói lời này, không cảm thấy buồn cười sao?

Sau mấy hơi, Lâm Hải liền phát hiện phía trước đang tiến hành một trận chiến đấu kịch liệt, mà song phương giao thủ, thì là một người độc chiến hai cái Du hồn có năm khỏa ấn ký!

"Vận khí không tệ a!"

Lâm Hải không khỏi cảm thán một trận, hắn đoạn đường này đã tìm rấy lâu, đều không có gặp lại một cái Du hồn có năm khỏa ấn ký, nghĩ không ra người này lập tức liền gặp được hai cái.

"Bất quá, tình cảnh của người này tựa hồ không ổn a!" Rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện, cái người thi triển Lôi pháp này, tựa hồ hoàn toàn ở vào cấp độ bị động bị đánh, bị hai cái Du hồn kéo chặt lấy, không hề có lực đánh trả, hiểm tượng hoàn sinh, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng không làm được.

Lâm Hải không khỏi cười khổ một trận, lập tức gặp được hai cái Du hồn có năm khỏa ấn ký, cái này vốn là là chuyện tốt, nhưng nếu như thực lực không đủ, vậy coi như hoàn toàn tương phản, chuyện tốt sẽ thành chuyện xấu.

"Vị huynh đệ kia, có thể giúp ta một chút sức lực hay không?!"

Lúc này, người thi triển Lôi pháp cũng nhìn thấy Lâm Hải ở nơi xa, trong lòng không khỏi mừng rỡ, lớn tiếng hô nói.

"Giúp y một tay đi, nếu không nhiều nhất một phần chuông, y liền phải treo!" Lâm Hải thấy người này đã chống đỡ hết nổi, đã đến mức nỏ mạnh hết đà, trong lòng không đành lòng, thân ảnh nhất động, liền thổi qua.

“Trảm!”

Người ở trên đường, Lâm Hải liền quát lạnh một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay lóe ra hàn mang màu lam nhiếp nhân tâm phách, từ trên trời giáng xuống, sắc bén quét ngang mà ra, nhất thời một đường đao mang sắc bén vạch phá không gian, thẳng đến hai cái Du hồn mà đi.

“Rống!”

Hai cái Du hồn đang toàn lực xuất thủ, công kích cái người thi triển Lôi pháp kia, không ngờ bị một đao uy mãnh của Lâm Hải đánh rớt, nhất thời bị kinh ngạc, phát ra tiếng gầm lên giận dữ, trong lúc cuống quít cánh tay vung vẩy, hai đoàn pháp thuật sáng chói loá mắt, liền nghênh tiếp đao mang của Lâm Hải.

Oanh!

Một đường tiếng vang truyền đến, một đao kia của Lâm Hải trực tiếp bị đánh tan, thân thể từ giữa không trung rơi xuống, mà hai cái Du hồn cũng bị uy lực trong một đao kia, làm cho lui lại không thôi, thế công sắc bén không thể đỡ trước đó, trong nháy mắt đã tan rã.

“Nguy hiểm thật!”

Người thi triển Lôi pháp, thả người nhảy đến bên người Lâm Hải, miệng lớn thở hổn hển, trong lòng hoảng sợ không thôi một trận, nếu không phải Lâm Hải tới kịp lúc, chỉ sợ giờ phút này y đã táng thân tại bên trong này.

Quay đầu, vừa muốn nói lời cảm tạ đối với Lâm Hải, chợt sững sờ, mặt mũi lộ ra tràn đầy vẻ chấn kinh kinh ngạc.

“Lâm Hải, là ngươi?!”

Người này quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, một đao vừa mới bức lui Du hồn kia, uy lực có bao nhiêu đáng sợ, y chính là tận mắt nhìn thấy, so với y toàn lực xuất thủ cũng không yếu hơn mấy phần.

Vốn cho rằng người có thể thi triển đao pháp cường đại như thế, tất nhiên cũng là đệ tử tiềm lực của một cái tông môn nào đó, thế nhưng y làm sao cũng không nghĩ tới, vậy mà lại là một cái đệ tử tham gia khảo nghiệm như Lâm Hải.

“Bái kiến vị sư huynh này, không biết sư huynh xưng hô như thế nào?” Lâm Hải thì là nhàn nhạt gật gật đầu, mỉm cười nói nói.

“Há, ta là đệ tử tiềm lực của Lôi Tiêu Các, gọi là Nguyên Chân, ngươi cứ gọi ta là Nguyên sư huynh đi!” Nguyên Chân nhất thời bày làm ra một bộ tư thái đệ tử cũ, trong giọng nói mang theo một cỗ cảm giác ưu việt, hướng phía Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Lại tới một cái? Này thì cùng chết đi!”

Du hồn có năm khỏa ấn ký, đã có trí lực bình thường, thấy Lâm Hải đột nhiên đâm ngang một gậy, làm hỏng chuyện tốt của bọn họ, nhất thời hừ lạnh một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt lại nhào lên.

Nguyên Chân lúc đầu còn một bộ dáng ở trên cao nhìn xuống nhìn xuống Lâm Hải, nhất thời sắc mặt đại biến, lập tức liền hoảng.

“Lâm sư đệ, chân khí của ta cơ hồ hao hết, đã vô pháp động thủ, phải làm sao mới ổn đây?”

Ánh mắt Lâm Hải thì là phát lạnh, khóe miệng hơi nhếch, hướng phía hai cái Du hồn nhào lên, lộ ra nụ cười khinh thường.

“Nguyên sư huynh, qua một bên nghỉ ngơi, hai cái Du hồn này, giao cho ta!”

Sưu!

Lâm Hải nói xong, thân ảnh lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ, không lùi mà tiến tới, hướng phía hai cái Du hồn liền xông lên.

“Ngu xuẩn, ngại chết không đủ nhanh sao?” Nguyên Chân kinh hãi một chút, trong lòng nhất thời thầm mắng không thôi, gã vốn còn nghĩ, để Lâm Hải lượn vòng một lát, để gã thừa cơ chạy trốn, ai ngờ Lâm Hải không dùng được não, thế mà vọt thẳng qua, cái này cùng chịu chết có gì khác nhau.

“Chạy!”

Nghĩ đến chỗ này, Nguyên Chân căn bản không thèm quan tâm đến chết sống của Lâm Hải, quay đầu liền chuẩn bị chạy trốn, thế nhưng thân ảnh còn chưa động, đôi mày lại bỗng nhiên vẩy một cái, không thể tin hướng phía Lâm Hải cùng hai cái Du hồn nhìn lại.

Oanh!

Chỉ thấy Lâm Hải lăng không một đao, đao mang màu xanh thăm thẳm tiếp đem không khí bổ ra một cái khe, xẹt qua trước người hai cái Du hồn đang gào thét mà tới, giống như cuốn lên một đoàn khí lãng, trực tiếp đem hai cái Du hồn làm cho bay ngược mà đi, chật vật không chịu nổi.

“A, tại sao có thể như vậy?”

Nguyên Chân cũng có cảm giác kinh ngạc, tâm tư vốn chuẩn bị chạy trốn cũng dừng lại, mà chính là đứng tại chỗ, mang theo rung động thật sâu, nhìn Lâm Hải cùng hai cái Du hồn này đánh nhau cùng một chỗ.

“Mẹ nó, Lâm Hải đã vậy còn quá mãnh liệt!”

Mấy phút đồng hồ sau, miệng Nguyên Chân cũng đã không thể ngậm lại, y chấn kinh phát hiện, Lâm Hải chỉ là một cái đệ tử tham gia khảo nghiệm, thế mà cứ thế mà ngăn trở công kích của hai cái Du hồn có năm khỏa ấn ký, không chỉ có như thế, phảng phất vẫn còn chiếm ưu thế rõ ràng, đem hai cái Du hồn bức đến luống cuống tay chân.

"Trời cũng giúp ta a, xem ra căn bản không cần chạy!" Nguyên Chân thực tình vui vẻ, lập tức quăng bỏ suy nghĩ chạy trốn, ngược lại khoanh chân ngay tại chỗ, lấy ra hai khỏa Linh thạch, cấp tốc khôi phục.

Ầm ầm ầm ầm!

Phía trước không ngừng truyền đến tiếng oanh minh kịch liệt, Lâm Hải một đao tiếp một đao, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao múa trên dưới tung bay, đao mang trải rộng cả vùng không gian, đem hai cái Du hồn hoàn toàn bao phủ, làm cho hai cái Du hồn chật vật chống đỡ, giận dữ không thôi, đã hoàn toàn chiếm thượng phong.

"Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, tăng thêm trăm phần trăm công kích đối với Du hồn, quá con mẹ nó thoải mái, nếu không đối phó với hai cái Du hồn này, tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng như vậy!"

Lâm Hải càng đánh trong lòng càng vui vẻ, khắc chế của Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp đối với Du hồn, để hắn càng đánh càng thành thạo, cho dù cảnh giới cách hai cái cấp độ, dựa vào Tiên khí Băng Sương Chi Nhận cùng đao pháp, vẫn đem cái hai cái Du hồn này áp chế gắt gao, thủ thắng chỉ là vấn đề thời gian.

"Chết!"

Lại là mấy cái phút sau, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay đột nhiên lăng không đánh xuống, mang theo sương tuyết cùng buông, hàn khí lăn lộn, trong nháy mắt đã đem hai cái Du hồn, hoàn toàn bao phủ tại trong ánh đao.

Trong lòng hai cái Du hồn phát lạnh, bị mMột đao ẩn chứa Băng Chi Đạo đại viên mãn của Lâm Hải, trong nháy mắt đóng băng thân thể, mặc dù chỉ là trong tích tắc, lại đã đủ trí mệnh, nhất thời ánh mắt lộ ra hoảng sợ thật sâu.

Phốc!

Một đường tiếng vang ngột ngạt truyền ra, hai cái Du hồn liền một tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, trực tiếp bị đao mang đập tới, thân thể một phân thành hai, hóa thành tro bụi.

Bạch!

Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hạ xuống, xách ngược tại trong tay, trong mắt lóe lên một cái tinh mang rồi biến mất, đỉnh đầu trong nháy mắt xuất hiện mười khỏa ấn ký màu xanh.

Đinh!

Đột nhiên, một tảng đá có ngoại hình cực kỳ phổ thông, rơi trên mặt đất, Lâm Hải sững sờ, cúi đầu nhìn lại.

“Tu La Thạch!”

Khi thấy rõ mặt đất là vật gì, Lâm Hải nhíu lông mày lại, lăng không một tay đem Tu La Thạch nắm ở trong tay.

Leng keng!

Ngươi đạt được một khỏa Tu La Thạch!

Tiếng tin tức nhắc nhở vang lên, trong lòng Lâm Hải cao hứng một trận, cái này Du hồn có năm khỏa ấn ký, quả nhiên là bạo đồ vật.

“Ha ha, Lâm lão đệ thật sự là được a!” Mà lúc này đây, một tiếng cười cởi mở từ phía sau truyền đến, Lâm Hải quay đầu, lại là Nguyên Chân đã khôi phục hơn phân nửa chân khí, đứng dậy đi tới.

“Nguyên sư huynh quá khen!” Lâm Hải tâm tình không tệ, hướng phía Nguyên Chân khách khí cười nói.

“Ha ha, ngươi liền đừng khiêm nhường, tuổi còn trẻ đã có thể có dạng thành tựu như ngươi này, đã rất không tầm thường! Vừa rồi nếu không phải ngươi kịp thời đuổi tới, ta nếu là muốn giết chết hai cái Du hồn này, chỉ sợ cũng đến hơi phí chút khí lực đây.”

Lâm Hải sững sờ, sau đó trên mặt hốt nhiên lộ ra một nụ cười cổ quái.

Mẹ nó, cái Nguyên Chân này vẫn rất có thể thổi ngưu bức a, còn hơi phí chút khí lực, ca ca nếu là không đến, chỉ sợ ngươi hiện tại đã sớm treo đi.

Mà lúc này đây, Nguyên Chân vẫn mang theo nụ cười mặt mày hớn hở, hướng phía Tu La Thạch trong tay Lâm Hải nhất chỉ.

“Giết chết hai cái Du hồn này, cũng có công lao của Lâm lão đệ ngươi, ấn ký của hai cái Du hồn này, ta cũng không cần, nhưng cái đồ vật tuôn ra đến này, Lâm lão đệ có có thể vật quy nguyên chủ, giao trả lại cho ta hay không?”

Lúc đầu trên mặt Lâm Hải còn mang theo nụ cười, thế nhưng khi nghe được câu nói sau cùng, sắc mặt lại đột nhiên lạnh xuống.

“Vật quy nguyên chủ?” Lâm Hải bật cười một trận, “Ngươi nói lời này, không cảm thấy buồn cười sao?”

Chương 1588: Tự tìm đường chết, là ngươi đi.

“Buồn cười?” Nguyên Chân giả trang ra một bộ dáng không hiểu, nhìn qua Lâm Hải, “Lâm sư đệ, lời này của ngươi là có ý gì?”

“Hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Tình cảnh trước đó của Nguyên sư huynh, không có người nào so với chính ngươi rõ ràng hơn, nếu như ta không xuất thủ, chỉ sợ giờ phút này ngươi đã chết tại bên trong tay hai cái Du hồn này đi.”

“Là ngươi chủ động hướng ta cầu viện, ta mới ra tay cứu ngươi, hơn nữa tại bên trong quá trình đánh giết hai cái Du hồn này, từ đầu đến cuối đều là một mình ta đang chiến đấu, Nguyên sư huynh chưa ra một chiêu nào, làm sao hiện tại Du hồn bạo ra đồ vật, Nguyên sư huynh lại muốn đứng ra, hướng ta yêu cầu đâu?.”

“Lâm sư đệ, lời không thể nói như thế!” Nguyên Chân nghe xong, lập tức phản bác nói.

“Ta chỉ là để ngươi tới giúp ta một lát, sự tình săn giết Du hồn, tự nhiên do ta tự mình tới hoàn thành, ai biết Du hồn trước đó cùng ta chiến đấu thụ thương quá nặng, mới bị ngươi bổ đao giết chết, nhưng cái này cũng không thể đại biểu, đồ vật mà Du hồn tuôn ra, liền muốn về sở hữu của ngươi a!”

“Lại nói, Du hồn có năm khỏa ấn ký rất khó tìm kiếm, hai cái này thế nhưng là ta tìm tới, nếu không ngươi nào có cơ hội này!”

“Quá vô sỉ!” Trong lòng Lâm Hải xem thường một trận, cái Nguyên Chân này vì lấy được Tu La Thạch trong tay mình, thế mà nói đến đường hoàng, lẽ thẳng khí hùng như thế, thật sự là không biết nhục.

Đối với loại người này, Lâm Hải phản ứng cũng không thèm để ý, trực tiếp đem Tu La Thạch thu lại, không nói hai lời, quay đầu rời đi.

“Ai, Lâm sư đệ, ngươi đây là ý gì?!” Thấy Lâm Hải không có ý tứ hoàn trả Tu La Thạch, hơn nữa quay người liền muốn rời khỏi, Nguyên Chân nhất thời biến sắc, tại sau lưng ngậm giận nói nói.

Bước chân Lâm Hải dừng lại, dừng lại, sau đó khoan thai quay người, hai mắt nhíu lại, nhìn Nguyên Chân là lạnh lùng mở miệng.

“Không có ý gì, cái Tu La Thạch này là ta chém giết Du hồn đoạt được, sẽ không giao cho ngươi, ngươi nếu là có ý kiến, vậy liền bằng bản sự, từ trong tay Lâm Hải ta cướp đi đi!”

Nguyên Chân biến sắc, trong mắt lóe lên một đường sát cơ băng hàn, nhưng rất nhanh lại bị gã che giấu lại, lộ ra một nụ cười Người vô hại và Vật vô hại.

“Ha ha, ngươi cái lão đệ này a, ta là đang đùa giỡn với ngươi, ngươi nhìn ngươi còn tưởng là thật a!”

“Ngươi yên tâm, Du hồn là ngươi giết, đồ vật tuôn ra cũng là của ngươi, việc này ta sẽ không nhắc lại, chờ...” Nói đến bên trong đây, đồng tử của Nguyên Chân bỗng nhiên co rụt lại, chỉ vào sau lưng Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

“Lâm sư đệ, mau nhìn! Lại có hai cái Du hồn!”

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, vội vã quay đầu nhìn lại về phía sau lưng, chỉ thấy phía sau rỗng tuếch, nơi nào có bóng dáng Du hồn.

“Chết!”

Mà vừa lúc này, Nguyên Chân ở sau lưng đột nhiên quát lạnh một tiếng, sau đó oanh một tiếng, một đường lôi điện lớn bằng cánh tay, xẹt qua một đường chớp nhoáng, thẳng đến đỉnh đầu Lâm Hải đánh xuống.

“Hừ!”

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, trước đó hắn đã bị

Du hồn lừa qua dạng này một lần, mà cái Nguyên Chân này rõ ràng đang ngấp nghé Tu La Thạch trong tay mình, Lâm Hải sao lại đối với gã không có thêm phòng bị.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt Lâm Hải lóe lên một đạo tinh mang, nhìn về phía Lôi Đình Thiểm Điện không gì không phá trên đỉnh đầu này, ngang nhiên xuất thủ, cánh tay phải nhanh như thiểm điện hướng phía trên không nhô ra, một tay đem lôi điện, chộp vào bên trong tay.

Ông!

Nhất thời, lôi điện cuồng bạo chui vào trong người Lâm Hải, cả người Lâm Hải trong nháy mắt đã bị thiểm điện thôn phệ, toàn thân trên dưới có vô số hồ quang điện tán loạn, phảng phất như một tấm điện võng, đem Lâm Hải bao ở trong đó.

“Ha ha ha ha!”

Nguyên Chân đắc ý cười to, sau đó diện mục dữ tợn, nhìn Lâm Hải cười lạnh một trận.

“Dám ham bảo vật của ta, đây là ngươi tự tìm đường chết!”

“Tự tìm đường chết, là ngươi đi.” Nguyên Chân vừa dứt lời, một đường thanh âm đạm mạc, mang theo ý đùa giỡn nồng đậm, từ trong miệng Lâm Hải truyền ra, để tiếng cười của Nguyên Chân bỗng nhiên cứng đờ, sắc mặt đại biến!

“Không có khả năng, ngươi, ngươi làm sao lại không có việc gì?”

Nguyên Chân quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình, chỉ vào Lâm Hải vẫn bị lôi điện cuồng bạo bao phủ, gào to một tiếng thật không thể tin, trong mắt tràn ngập kinh hãi.

Theo lý mà nói, trúng một kích lôi đình của gã, Lâm Hải giờ phút này coi như không chết, thì bản thân cũng cần phải bị trọng thương, bị lôi điện giật đến không thể động đậy mới đúng, thế nhưng vì cái gì còn có thể nói ra lời, hơn nữa ngữ khí lại thong dong bình tĩnh như thế.

Ngay tại thời khắc Nguyên Chân mặt mũi tràn đầy chấn kinh, trong lòng không thể tưởng tượng, lại nghe Lâm Hải đột nhiên quát lạnh một tiếng.

“Thu!”

Ông!

Sau một khắc, Nguyên Chân trong nháy mắt hoảng sợ há to mồm, mang theo ánh mắt sợ hãi khó có thể lý giải được nhìn về phía Lâm Hải, lập tức mộng bức tại bên trong này. Chỉ thấy hồ quang điện cuồng bạo bên ngoài thân Lâm Hải này, đột nhiên phảng phất như dòng nước tìm tới lối ra, lập tức hướng phía trong người Lâm Hải, phi tốc chui vào, trong chớp mắt liền biến mất vô tung không còn tăm hơi, vậy mà bị Lâm Hải hoàn toàn hấp thu, chỉ còn lại có lôi quang yếu ớt, như ẩn như hiện tại bên ngoài thân Lâm Hải, tư tư rung động.

“Thật là đại bổ, sảng khoái a!”

Lâm Hải một mặt hưởng thụ duỗi duỗi gân cốt, chẳng những lông tóc không tổn hao gì, ngược lại khí tức cả người, nhiều thêm một tia Lôi Đình Chi Thế cuồng bạo, phong mang tất lộ!

“Cái này, điều đó không có khả năng!”

Nội tâm Nguyên Chân chấn kinh, đã vô pháp diễn tả bằng ngôn từ, hai mắt khủng bố nhìn Lâm Hải, giống như nhìn một con quái vật, gã tu hành Lôi Pháp lâu như vậy, còn chưa bao giờ thấy qua có người có thể hấp thu lực lượng Lôi Điện mà còn không chết đâu!

“Không có gì là không có khả năng!” Lâm Hải thì là sắc mặt phát lạnh, lạnh lùng nói nói, “Nếu như nhất định phải nói có, vậy chỉ có thể nói, ánh mắt ngươi thiển cận, ếch ngồi đáy giếng mà thôi!”

Nói xong, Lâm Hải bá một tiếng, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nắm trong tay, bỗng nhiên hạ xuống, chỉ vào Nguyên Chân ở phía xa, đao khí vô hình, sắc bén mà ra, trong nháy mắt đem khí tức của Nguyên Chân, hoàn toàn khóa kín!

“Vừa rồi ngươi xuất thủ đánh lén, ý muốn giết ta, bây giờ, nên đến ta giết ngươi!”

“Chạy!” Đôi mắt Nguyên Chân cuồng loạn một trận, cảm nhận được trên lưỡi đao của Lâm Hải, băng hàn sát ý xâm nhập da thịt, lại liên tưởng đến Lâm Hải có thể một người độc giết hai cái Du hồn có năm khỏa ấn ký, thậm chí chính mình dùng Lôi pháp đánh lén, đều không thể làm Lâm Hải bị thương mảy may, nơi nào còn dám ham chiến.

Sưu một tiếng, thân ảnh Nguyên Chân trong nháy mắt biến mất tại chỗ, hóa thành một đường lôi quang sáng chói, hướng phía nơi xa mau chóng chạy đi, trong chớp mắt đã ở ngoài trăm thước.

“Bây giờ nghĩ đi? Muộn!”

Trong lòng Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, đối với loại người lấy oán báo ân như Nguyên Chân này, Lâm Hải không có chút lòng thương hại nào, từ một khắc Nguyên Chân hướng phía Lâm Hải xuất thủ, tại trong lòng Lâm Hải, cũng đã phán cho gã án tử hình.

Ông!

Cánh tay Lâm Hải chấn động, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lóe ra ánh sáng màu xanh lam sáng chói loá mắt, đột nhiên bay lên trên trời, nhất thời quang mang đại thịnh, đem phương viên mấy chục dặm tất cả đều bao phủ trong đó.

Mà Lâm Hải tay kết pháp quyết, hai ngón khép lại, hướng phía Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giữa không trung bỗng nhiên nhất chỉ, trong miệng quát lạnh một tiếng!

“Trảm!”

Oanh!

Nhất thời, phía trên lưỡi đao của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, đột nhiên nở rộ một cỗ khí tức âm lạnh cuồng bạo, sau đó một đường đao mang màu xanh thăm thẳm cực lớn, mang theo khí thế sắc bén không gì không phá, xẹt qua chân trời, gào thét hướng phía Nguyên Chân đang nhanh chóng đào vong mà đi.

Nguyên Chân đang chân phát phi nước đại, thấy Lâm Hải không có đuổi theo, trong lòng vừa mới buông lỏng một hơi, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một cỗ uy áp khủng bố làm người run sợ đột nhiên buông xuống, sắc mặt nhất thời đại kinh.

Trong lúc kinh hãi quay đầu lại, đã thấy một đường đao mang lạnh thấu xương dài hơn một trượng, mang theo khí thế sắc bén không thể ngăn cản, vạch phá không gian, gào thét rơi vào đỉnh đầu gã.

“Không!” Nguyên Chân bị dọa đến hồn phi phách tán, không khỏi phát ra một tiếng rống sợ hãi bén nhọn, sau đó phốc một tiếng, bị đao mang màu lam điên cuồng thôn phệ, tan thành mây khói!

Chương 1589: Cái đại giới này, chỉ sợ các ngươi không trả nổi!

Bạch!

Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao khẽ múa ở trước ngực, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ, trong lòng cười lạnh một tiếng.

“Hạng người ra vẻ đạo mạo như Nguyên Chân này, chết chưa hết tội!”

Lâm Hải sớm đã không phải là thiếu niên chân thật thuần hậu như ở Phàm Gian giới lúc trước, đối với hiểm ác trong giới Tu Hành đã có nhận biết rất sâu, đối với việc giết Nguyên Chân, trong lòng Lâm Hải không có một tia chấn động.

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải tiếp tục hướng phía sâu mà đi, tìm kiếm Yến Phi Dương cùng Triển Thông, đồng thời cũng tìm kiếm Du hồn có năm khỏa ấn ký, thế nhưng mới đi ra ngoài khoảng ba bốn dặm, đột nhiên phía trước có mấy đạo nhân ảnh phi tốc mà đến, đem Lâm Hải cản lại.

“Lâm Hải.”

Một người trong đó nhận ra Lâm Hải, trên mặt không khỏi hiện vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới, Lâm Hải một cái đệ tử tham gia khảo nghiệm, lại có gan tiến vào khu vực Du hồn có năm khỏa ấn ký ẩn hiện.

“Bái kiến các vị sư huynh!”

Lâm Hải hơi hơi liền ôm quyền, sắc mặt thản nhiên, hướng mấy người phía trước, không kiêu ngạo không tự ti chào hỏi.

Mấy người này Lâm Hải tuy không gọi nổi tên, nhưng cũng có chút ấn tượng, là đệ tử tiềm lực của các tông môn lớn, tất cả đều là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ.

“Ta vừa rồi ở xa xa nhìn thấy, phía trước có sấm chớp, lại có đao quang lấp lóe, có vẻ như là người của Lôi Tiêu Các đang động thủ với người, ngươi có biết là phát sinh cái gì không?”

Một người trong đó, mang theo một tia ngữ khí ở trên cao nhìn xuống, cau mày hướng phía Lâm Hải hỏi.

"Lâm Hải không biết!"

Lâm Hải lắc đầu, hắn tuy không sợ những người này, nhưng cũng không muốn trêu chọc, tăng thêm phiền phức, thế là lắc đầu, nhàn nhạt nói nói.

"Không biết? Hừ!"

Người nói chuyện hừ lạnh một tiếng, sau đó một cỗ uy áp bàng bạc, trong nháy mắt phát ra, rơi vào trên thân Lâm Hải, để đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, sinh lòng tức giận.

"Sư huynh, cái này là ý gì?" Sắc mặt Lâm Hải hơi trầm xuống, lạnh lùng nói.

"Lớn mật! Ngươi rõ ràng từ phương hướng đánh nhau mà đến, bây giờ lại cùng chúng ta nói không biết, coi chúng ta là dễ bị lừa gạt sao?"

"Các vị, nhìn ấn ký trên đỉnh đầu Lâm Hải kìa!" Lúc này, lại có một người kinh hô một tiếng, chỉ đỉnh đầu Lâm Hải, tràn ngập chấn kinh!

"Ừm?"

Mấy người lúc này mới ngẩng đầu nhìn lại, chờ sau khi thấy rõ đỉnh đầu Lâm Hải có lít nha lít nhít các loại ấn ký, không khỏi nhao nhao hít một hơi khí lạnh, trong mắt tràn ngập kinh hãi.

"Ta qua, đây là giết bao nhiêu Du hồn a?"

"Mẹ nó, Du hồn hạ cấp của Tu La Điện, sẽ không toàn bộ bị một mình hắn giết sạch đi?"

"Đâu chỉ Du hồn hạ cấp, không thấy đỉnh đầu Lâm Hải này một mảnh lục à, này giết thế nhưng là Du hồn có bốn khỏa ấn ký

a!”

“Các ngươi nhìn, đỉnh đầu Lâm Hải còn có mười lăm khỏa ấn ký màu xanh!”

Lập tức, mấy người này tất cả đều kích động, nhìn ấn ký màu xanh trên đỉnh đầu Lâm Hải, trong mắt tràn ngập chấn kinh cùng cuồng hỉ.

“Lâm Hải, ngươi giết ba cái Du hồn có năm khỏa ấn ký?!”

Người lên tiếng trước nhất, thanh âm cũng có chút run rẩy, hướng phía Lâm Hải kích động hỏi.

“Ta đang hỏi ngươi đâu, còn không thành thành thật thật giao phó!” Lại có một người nghiêm nghị gầm hỏi, mấy người nhìn Lâm Hải, tựa như nhìn lấy một kiện trân bảo hiếm thấy, trong mắt tràn ngập tham lam.

“Ai!” Trong lòng Lâm Hải khẽ than thở một tiếng, tham lam quả nhiên là bản tính của nhân loại a, chỉ là ấn ký trên đỉnh đầu của mình, liền để mấy người này, thất thố thành cái dạng này.

“Không sai, ta là giết ba cái Du hồn có năm khỏa ấn ký!” Ấn ký tung bay trên đỉnh đầu, Lâm Hải muốn phủ nhận cũng không có khả năng, dứt khoát trực tiếp thừa nhận.

“Này, Du hồn có bạo bảo vật gì không?” Mấy người này tuy cảm thấy, Lâm Hải một cái đệ tử tham gia khảo nghiệm, lại có thể chém giết Du hồn có năm khỏa ấn ký có chút kỳ quái, nhưng so sánh cùng bảo vật mà Du hồn tuôn ra, điểm kỳ quái ấy, bọn họ đã không để ý tới.

“Nếu như ta nói không có bạo, các ngươi tin sao?” Lâm Hải cười lạnh, mang theo một tia đùa giỡn nói nói.

Mấy người đối diện biến sắc, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Lời nói của Lâm sư đệ, chúng ta tự nhiên tin tưởng, bất quá nha, lại muốn ủy khuất Lâm sư đệ một chút, để cho chúng ta lục soát tìm kiếm một chút, sau khi tìm tới, chúng ta đương nhiên sẽ không khó xử Lâm sư đệ!”

“Ha ha, trò cười!” Lâm Hải khó thở mà cười, trình độ vô sỉ của mấy người này, không kém Nguyên Chân trước đó chút nào a.

“Thế nào, Lâm sư đệ chẳng lẽ có ý kiến sao?” Mấy người đối diện thấy thế, nhất thời sắc mặt trầm xuống, mỗi cái mắt lộ hàn quang, lạnh lùng hỏi.

Lâm Hải thì là đạm mạc cười một tiếng, sau đó ánh mắt sáng rực, liếc nhìn mấy người một chút, chậm rãi nói nói.

“Lục soát ta là có thể, nhưng, chỉ sợ các ngươi cần phải bỏ ra một chút đại giới!”

“A?” Mấy người nghiền ngẫm cười một tiếng, đùa giỡn nói, “Không biết, phải bỏ ra cái giá gì?”

Lâm Hải nghe được, sắc mặt bỗng nhiên ngưng tụ, trong mắt lóe lên một tia hàn mang rồi biến mất, lạnh lùng mở miệng.

“Cái đại giới này, chỉ sợ các ngươi không trả nổi!”

“Ha ha, trò cười, còn có đại giới chúng ta không trả nổi sao? Lâm Hải, đừng tại đây nói nhảm, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi để lục soát, hay là không cho lục soát!”

Bạch!

Lâm Hải không có trả lời, mà chính là lần nữa đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, nhấc ở trong tay, bỗng nhiên hạ xuống, chỉ vào mấy người trước mặt.

“Không sợ chết, liền đến lục soát!”

“Ha ha, đệ tử trẻ tuổi hiện tại, đều là không biết trời cao đất rộng như thế sao?” Người cầm đầu đối diện, nhất thời cười nhạo một tiếng, khinh thường lắc đầu, sau đó sắc mặt phát lạnh.

“Mấy ca, người nào qua cho hắn chút giáo huấn?”

“Ta tới đi, nghe nói Lâm Hải là tồn tại có thiên phú yêu nghiệt nhất, trong các đệ tử lần này, thế mà xông lên tầng thứ bảy của Cửu Huyền Trụ, thu thập loại thiên tài đệ tử này, ngẫm lại đều khiến người hưng phấn a!”

Một cái người trẻ tuổi thân hình thon gầy, mang trên mặt nồng đậm cười lạnh, cất bước đi đến gần Lâm Hải, cao ngạo ngóc lên cái cằm.

“Biết ta là ai không?” Nam tử thon gầy, một bộ ngữ khí ở trên cao nhìn xuống, hướng phía Lâm Hải khoa trương hỏi.

“Không cần phải biết, tại bên trong mắt của ta, ngươi cùng a miêu a cẩu, không hề khác gì nhau!”

“Ngươi muốn chết!” Nam tử thon gầy biến sắc, nhất thời đại nộ, Lâm Hải vậy mà miệt thị gã như thế, để gã làm sao có thể nhẫn!

“Cẩn thận!” Ngay tại thời khắc nam tử thon gầy chuẩn bị xuất thủ, mấy người phía sau, đột nhiên rống to một tiếng, sắc mặt của nam tử thon gầy bỗng nhiên biến đổi, sau đó cảm giác đỉnh đầu một cỗ lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, ầm vang rơi xuống.

Oanh!

Một đường Lôi Bạo thiểm điện, lóe ra quang mang chướng mắt, chớp mắt liền đến đỉnh đầu của nam tử thon gầy, lại là Lâm Hải đã tiên hạ thủ vi cường, trực tiếp thi triển ra Ngũ Lôi Oanh

Đỉnh.

“Lôi pháp vừa mới thi triển, không phải là người của Lôi Tiêu Các, mà chính là Lâm Hải ngươi!”

Con mắt nam tử thon gầy dựng lên, trong lòng chấn kinh, đồng thời cánh tay bỗng nhiên giơ lên, vung ra một quyền, giống như dã thú phi nước đại, ầm vang đánh tới lôi điện trên đỉnh đầu, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Phá!”

Oanh!

Quyền đầu nện tại bên trên thiểm điện, nhất thời đem cái tia chớp này trực tiếp đánh tan, hóa thành vô số hồ quang điện, vẩy ra bốn phía.

“Ha ha, liền chút bản lãnh này sao?” Nam tử thon gầy nhất thời đắc ý cười to một trận, mặt mũi tràn đầy xem thường, thế nhưng tiếng nói vừa mới rơi xuống, lại là một tia chớp, ầm vang rơi xuống!

“Cút!”

Nam tử thon gầy lần nữa huy quyền, liên tiếp đem ba đạo thiểm điện phía sau đánh tan, trong lòng đối với Lâm Hải càng thêm khinh thường.

“Cái gọi là thiên tài yêu nghiệt, không gì hơn cái này, thật không biết những cái ấn ký trên đỉnh đầu hắn kia, là làm thế nào đạt được?”

Ngay tại thời khắc nam tử thon gầy buông lỏng cảnh giác, đạo lôi điện thứ năm ầm vang rơi xuống, lực đạo của nam tử thon gầy không thay đổi, lại đấm vung ra một quyền, thế nhưng chờ sau khi quyền đầu cơ hồ đụng chạm đến lôi điện, trong lòng gã bỗng nhiên dâng lên một cỗ dự cảm bất thường, không khỏi quá sợ hãi, thầm hô một tiếng.

“Không tốt, mắc lừa!”

Oanh! Mà lúc này đây, một tiếng vang thật lớn, đạo lôi điện thứ năm của Lâm Hải, cùng quyền đầu của nam tử thon gầy, ầm vang đụng vào nhau.

Chương 1590: Thắng vì đánh bất ngờ

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, đạo thiên lôi thứ năm của Lâm Hải, bằng uy lực của bốn đạo thiên lôi trước đó cộng lại, lấy xu cuồng bạo không gì không phá, trong nháy mắt cùng một quyền của nam tử thon gầy, đụng vào nhau.

Nam tử thon gầy dưới vội vàng không kịp chuẩn bị, trong khoảnh khắc quyền đầu công kích bị phá hủy, lôi điện lớn bằng cánh tay trực tiếp đánh vào trên đỉnh đầu gã, nhất thời một cỗ khói đen xuất hiện, nam tử thon gầy liền không kịp hét lên một tiếng, trực tiếp bị đánh thành tro bụi, liền cả Nguyên Anh đều không thể đào thoát.

“Tê ~”

Vài người khác thấy thế, nhất thời hít một hơi khí lạnh, mặt lộ vẻ thần sắc sợ hãi thật sâu!

“Lâm Hải, ngươi lại dám giết người?!” Một người trong đó hét lớn một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

“Hừ, đây là gã tự tìm!” Lâm Hải nhắm hai mắt lại, cười lạnh, sau đó trong mắt lóe ra hàn mang, tại trên người mấy cái cá nhân còn lại, liếc nhìn một phen, cao ngạo hơi ngửa đầu.

“Còn có ai không sợ chết, muốn đi qua tìm kiếm soát người của ta a?”

Mấy người còn lại nhất thời giật mình, nhăn mày lại, Lâm Hải mặc dù là đệ tử mới tham gia khảo nghiệm, nhưng thực lực cường đại thế mà vượt quá dự kiến của tất cả mọi người, liền cả đệ tử tiềm lực Nguyên Anh hậu kỳ cũng đưa tại bên trong tay Lâm Hải, để trong lòng bọn họ bắt đầu không thể coi thường.

“Các vị, xem ra chúng ta không thể đem Lâm Hải coi như đệ tử mới tầm thường mà đối đãi, vì lý do ổn thỏa, chúng ta đồng loạt ra tay, trước đem bảo vật đoạt lại, sau đó thương thảo phân chia như thế nào sau, các vị nghĩ như thế nào?” Một người trong đó hướng phía những người còn lại nói nói.

“Chúng ta là đồng minh, tự nhiên không có ý kiến, hết thảy bảo vật cũng chờ phân phối sau cùng liền có thể!” Vài người khác nhao nhao gật đầu đáp lại nói.

“Này tốt!” Trong mắt người cầm đầu lóe lên hàn mang, như là lưỡi kiếm sắc bén rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Lâm Hải, cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, chủ động đem bảo vật giao ra, chúng ta có thể thả ngươi yên ổn rời đi, nếu không hôm nay ngươi cần phải đem mạng nhỏ để lại bên trong này!”

“Nếu như ta không giao, các ngươi chuẩn bị giết ta?” Sắc mặt Lâm Hải phát lạnh, lạnh lùng nói nói.

“Hừ, ngươi biết rõ liền tốt!”

“Hiểu rồi!” Lâm Hải gật gật đầu, lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm, “Lúc đầu không oán không cừu, còn có chút không đành lòng xử lý các ngươi, nếu các ngươi đã nổi sát tâm với ta, như vậy ta giết các ngươi, cũng sẽ không áy náy.”

Nói xong, Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay hạ xuống, quang mang nở rộ, để nằm ngang ở trước ngực, hướng phía mấy người đối diện cười lạnh một tiếng.

“Ta thời gian đang gấp, cùng lên đi!”

“Cuồng vọng!”

“Muốn chết!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để trong lòng mấy người đối diện nổi giận, sau đó mấy người nháy mắt, thân ảnh chớp động, mang theo xu thế uy mãnh sắc bén, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới.

“Phế hắn!”

Oanh!

Nhất thời, Lâm Hải chỉ cảm thấy vô số đường khí tức uy mãnh cường đại, từ bốn phương tám hướng hướng phía chính mình mà công kích đến, nhất thời phong vân biến sắc, cương phong gào thét, vô số khí lãng khủng bố lăn lộn sôi trào, đem tất cả đường lui của Lâm Hải đều phong kín, phảng phất như muốn đem Lâm Hải triệt để nuốt hết.

“Tới tốt!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, trong nháy mắt đem chân khí vận chuyển đến cực hạn, đối mặt với mấy cái cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ cường đại, cho dù Lâm Hải có rất nhiều át chủ bài, cũng không dám khinh thường chút nào.

Mắt thấy vô số cCông kích, mang theo khí thế vô cùng sắc bén, đến gần chính mình, trong lòng Lâm Hải đã có chủ ý.

“Địch nhiều ta ít, nhất định phải thắng vì đánh bất ngờ!”

Nghĩ đến chỗ này, hai tay Lâm Hải lắc một cái, nhất thời đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao múa đến hổ hổ sinh phong, nở rộ đao mang màu lam sáng chói, mang theo đao thế sắc bén, đem Lâm Hải hộ ở trong đó.

Ầm ầm ầm ầm!

Một đường tiếp lấy một đường công kích, bị Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cản ở bên ngoài người mình, trong lòng Lâm Hải chấn động, bỗng cảm giác khí huyết cuồn cuộn, nội tạng như gặp phải trọng kích, đao ảnh hộ thân chấn động cấp tốc run rẩy, cơ hồ sụp đổ, một ngụm máu tươi từ khóe miệng tràn ra tới.

Cho dù Lâm Hải mượn nhờ uy lực Tiên khí của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, nhưng cuối cùng vẫn cùng mấy người này ở trên cảnh giới, có chênh lệch hai cấp bậc thật lớn, đối mặt với công kích hợp lực của mấy cái Nguyên Anh hậu kỳ, vẫn trong nháy mắt liền bị nội thương.

Bất quá, Lâm Hải chẳng những không sợ, ngược lại khóe miệng lộ ra một vòng cười lạnh nghiền ngẫm, cảm nhận được mấy đường thân ảnh mơ hồ, đã đến trước người mình khoảng cách không đủ một trượng, đang chuẩn bị ở khoảng cách gần đem chính mình oanh sát, đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, trong lòng cười lạnh một tiếng.

“Chính là cái thời điểm này!”

Sau một khắc, thân thể Lâm Hải đột nhiên nở rộ một cỗ khí tức cực lớn, sau đó trong miệng hét lớn một tiếng.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Nhất thời, một mảnh Lôi Trì đột nhiên xuất hiện tại xung quanh Lâm Hải, vô số hồ quang điện nhảy lui bốn phía, trải rộng không gian, bóng của bốn người bỗng dưng hiện hình, xuất hiện tại bên trong phạm vi Lôi Trì, mỗi cái ánh mắt lộ ra sợ hãi thật sâu.

“Không tốt, mọi người cẩn thận!”

Mấy người này bị Lôi Trì bao phủ, thân thể của tất cả đều trở nên chết lặng, trong lúc cuống quít liền hô to một tiếng, chân khí rung động đem lôi điện bắn ra, trong chớp mắt đã khôi phục tự do.

Nhưng mà, cao thủ so chiêu, công phu trong chớp nhoáng này cũng đã đủ muốn mạng người, liền tại trong nháy mắt khi bọn họ khôi phục tự do, đao mang màu lam sáng chói, đã quét ngang mà tới, sắc bén xẹt qua trước ngực mấy người này.

“Không!!!”

Mấy người kinh hãi thất sắc, phát ra một tiếng gầm rống tuyệt vọng, nhưng mà muốn tránh tránh đã không kịp, quang hoa đao mang lóe lên, thân thể mấy người trực tiếp bị hòa tan, tiêu tán thành vô hình.

Đinh!

Mà vừa lúc này, đột nhiên một tiếng giòn vang truyền đến, để Lâm Hải bỗng nhiên sững sờ, quay đầu nhìn lại.

“A, lại có cá lọt lưới!”

Lâm Hải giật mình, nghĩ không ra một người trong đó, thế mà tại thời khắc tánh mạng du quan, liền ném ra ngoài một món pháp bảo, tuy trong nháy mắt liền bị Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đánh nát, nhưng lại thắng được cho gã một đường sinh cơ, trong chớp mắt công phu đã chạy mất tăm.

“Coi như số ngươi gặp may!”

Lâm Hải bất đắc dĩ một trận, người này đến cùng vẫn là tu vi

Nguyên Anh hậu kỳ, nếu như không thể một kích tất sát, để gã đào tẩu, mình muốn đuổi kịp, thật đúng là không phải là chuyện dễ dàng.

“Lại cần tìm một chỗ, khôi phục chân khí, an dưỡng thương thế.”

Lâm Hải cười khổ một tiếng, vừa rồi thời gian chiến đấu tuy rất ngắn, nhưng lại tuyệt không thoải mái, hơi không cẩn thận kết cục có khả năng liền sẽ nghịch chuyển, bởi vậy Lâm Hải không dám chủ quan chút nào, cơ hồ là toàn lực xuất kích.

Cuối cùng tuy thắng được, nhưng nội tạng của cũng bị chấn động, thương thế không nhẹ, hơn nữa chân khí tiêu hao cũng không ít, trạng thái này nhất định phải bổ sung một chút.

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải biến mất tại chỗ, rất nhanh liền tại phụ cận tìm kiếm được một chỗ ốc xá, đẩy cửa đi vào, lấy ra hai khối Linh thạch, bắt đầu cấp tốc hấp thu.

“Nguy hiểm thật a, cái Lâm Hải này đã vậy còn quá đáng sợ!”

Mà người đào tẩu trước đó, một mực cuồng chạy ra ngoài hơn trăm dặm, thấy Lâm Hải không có đuổi theo, mới dám dừng bước lại, miệng lớn thở hổn hển, hoảng sợ một trận.

“Chúng ta có hết thảy năm cái đệ tử tiềm lực, trừ ta bị trọng thương, may mắn đào thoát ra, bốn người khác thế mà tất cả đều chết bởi tay của Lâm Hải, cái này nếu là nói ra, ai sẽ tin a?” Cho tới giờ khắc này, trong lòng người này còn tràn ngập kinh hãi thật sâu, quả thực không thể tin được đây hết thảy là thật.

“Tranh thủ thời gian liệu thương, về sau gặp được Lâm Hải, nhất định phải lẩn mất xa xa!”

Người này xem như bị Lâm Hải dọa cho sợ, thương thế của gã cũng cực kỳ nghiêm trọng, vội vàng tìm ốc xá chui vào, chuẩn bị liệu thương, tranh thủ thời gian khôi phục thực lực. Thế nhưng vừa đem cửa ốc xá đẩy ra, thì thân thể người này đã chấn động mạnh một cái, lập tức sửng sốt, sau đó trong mắt nhất thời lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

Chương 1591: Kế hoạch săn giết

“Chết!”

Đột nhiên, một đường thanh âm lạnh như băng từ bên trong ốc xá truyền ra, sau đó một đường hào quang màu đỏ như máu lóe lên một cái rồi biến mất, người đẩu cửa nhất thời bưng lấy chỗ cổ đang cuồn cuộn chảy ra máu tươi, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng ngã trên mặt đất.

Gã chẳng thể nghĩ tới, thật vất vả từ trong tay Lâm Hải đào thoát tánh mạng, lại chết tại bên trong ốc xá vốn cho là an toàn.

Sưu!

Sau một khắc, một cái Nguyên Anh lớn bằng bàn tay, từ đó đỉnh đầu người bay ra ngoài, mang theo nồng đậm sợ hãi, quay đầu liền chạy.

“Trở lại cho ta!”

Đúng lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên, sau đó một đường chân khí vô hình, trực tiếp đem Nguyên Anh nắm chắc, kéo trở về.

“Triệu Tử Minh, ta không có lỗi với ngươi, tha mạng a!” Nguyên Anh bị dọa đến run lẩy bẩy, một mặt hoảng sợ cầu khẩn nói.

“Hừ!” Triệu Tử Minh thì là hừ lạnh một tiếng, đối với cầu khẩn của Nguyên Anh bỏ mặc, nắm Nguyên Anh đi đến bên trong ốc xá, hướng một nữ tử đang ngồi xếp bằng phía trước, cung kính gật đầu.

“Huyết sư tỷ, người đã giết, Nguyên Anh ở đây!”

Huyết Ngưng đột nhiên mở hai mắt ra, một đường hàn mang băng lãnh lấp lóe, để Nguyên Anh bên trong tay Triệu Tử Minh, dọa đến toàn thân giật mình một cái, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ cuống quít mở miệng cầu xin tha thứ.

“Huyết Sư muội, tha mạng, tha mạng a!”

Huyết Ngưng tại bên trong thế lực lớn của thành Lưu Tô, có danh xưng ma nữ, từ trước đến nay giết người không chớp mắt, liền cả Yến Phi Dương cũng không dám tùy tiện trêu chọc nàng ta, hiện tại rơi vào bên trong tay Huyết Ngưng, để gã làm sao lại không sợ.

Huyết Ngưng thì là vươn tay ngọc ra, trực tiếp đem Nguyên Anh nhận lấy, môi son khẽ mở, lạnh lùng mở miệng.

“Thân thể ngươi đã hủy, còn sống có ý nghĩa gì!” Nói xong, thủ chưởng của Huyết Ngưng xiết chặt, trực tiếp đem Nguyên Anh đưa đến bên miệng chính mình, há miệng ra liền chuẩn bị đem Nguyên Anh thôn phệ.

“Chờ một chút, chờ một chút!” Nguyên Anh hoảng sợ kém chút chảy nước tiểu, liền khóc gào cuống quít đem Huyết Ngưng cản lại.

“Ngươi có lời gì để nói?” Huyết Ngưng lạnh lùng hỏi.

“Ta, ta có một kiện tình báo trọng yếu, chỉ cần Huyết Sư muội chịu buông tha ta, ta sẽ nói cho ngươi biết!”

“A?” Huyết Ngưng sững sờ, sau đó chậm rãi gật gật đầu, “Tốt, ngươi nói!”

Nguyên Anh nhất thời đại hỉ, thanh âm run rẩy, hướng phía Huyết Ngưng nói nói, “Huyết Sư muội, ta nói, ngươi cần phải buông tha ta!”

“Yên tâm, Huyết Ngưng ta nói lời giữ lời!”

“Tốt, Huyết Sư muội có biết Lâm Hải không?”

“Lâm Hải?!” Lời nói của Nguyên Anh, để Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh đồng thời nhíu lông mày lại, vội vã hỏi nói, “Lâm Hải làm sao?”

Hai người bọn họ, đang đi khắp nơi tìm Lâm Hải đâu, một mực cũng chưa phát hiện ra tung tích của Lâm Hải, nghĩ không ra cái tình báo trọng yếu mà Nguyên Anh này nói, thế mà có quan hệ cùng Lâm Hải!

“Nhanh nói!”

“Vâng vâng vâng!” Nguyên Anh giật mình, không biết vì sao nhấc lên Lâm Hải, Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh lại nhao nhao biến sắc, vội vàng đem chuyện khi trước, hướng Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh nói kỹ càng một lần.

“Huyết Sư muội, thực lực của Lâm Hải, phải cường đại hơn nhiều so với mặt ngoài, hơn nữa trong tay hắn, có bảo vật do Du hồn có năm khỏa ấn ký tuôn ra!”

“Còn gì nữa không?” Trong mắt Huyết Ngưng lóe ra quang mang, hướng Nguyên Anh hỏi.

“Không, không!” Nguyên Anh lắc đầu, lập tức khẩn trương lên, “Huyết Sư muội, trước đó ngươi thế nhưng là đáp ứng ta, không giết ta!”

Huyết Ngưng không nói gì, mà chính là hướng phía Triệu Tử Minh nháy mắt, đem Nguyên Anh một lần nữa giao về trong tay Triệu Tử Minh.

Triệu Tử Minh nhe răng cười một tiếng, há mồm liền đem Nguyên Anh nuốt vào trong miệng.

“Huyết Sư muội, ngươi nói chuyện không giữ lời gì hết!” Nguyên Anh bị dọa đến hồn phi phách tán, sợ hãi rống to một tiếng.

“Ta buông tha ngươi, lại không có nghĩa là Triệu Tử Minh cũng buông tha ngươi!” Huyết Ngưng nhàn nhạt nói một câu, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Huyết Ngưng, ngươi sẽ chết không yên lành!!!” Nguyên Anh thế mới biết mình đã bị lừa, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng, kêu thảm một tiếng, bị Triệu Tử Minh hoàn toàn thôn phệ.

Ông!

Sau một khắc, đỉnh đầu Triệu Tử Minh lóe lên quang mang, sau đó ngồi xếp bằng, bắt đầu luyện hóa Nguyên Anh.

Một lúc lâu sau, hai mắt Triệu Tử Minh bỗng nhiên mở ra, giống như một đường chớp nhoáng vạch phá không gian, khí tức trên thân đột nhiên cấp tốc kéo lên, đem khí lưu xung quanh, cũng chấn động đến lăn lộn không thôi.

“Hát!”

Triệu Tử Minh quát nhẹ một tiếng, vươn người đứng dậy, trong ánh mắt mang theo sợ hãi lẫn vui mừng, phảng phất như toàn thân cũng tràn ngập lực lượng, một cỗ khí tức âm trầm từ bên trên thân thể phát ra, khiến người ta run sợ.

“Đột phá?” Thanh âm của Huyết Ngưng, từ bên cạnh nhàn nhạt truyền đến.

“Đa tạ Huyết sư tỷ trước đó đã dốc sức tương trợ, bây giờ luyện hóa cái Nguyên Anh này, ta vừa vặn đột phá đến Nguyên

Anh hậu kỳ!” Thanh âm của Triệu Tử Minh, mang theo vẻ kích động, hưng phấn nói nói.

“Tốt!”

Huyết Ngưng gật gật đầu, chậm rãi đứng dậy, trong đôi mắt đẹp hiện lên một vòng u quang.

“Lần này, nhiệm vụ mà Tu La Điện giao cho chúng ta, ngươi đã biết được, chính là muốn giết sạch toàn bộ người tiến vào, trừ ta và ngươi ra, không lưu một người sống!”

“Hiện tại, hai người chúng ta chia ra hành động, ta phụ trách săn giết đệ tử tiềm lực, ngươi phụ trách săn giết đệ tử tham gia khảo nghiệm, nhớ kỹ, một khi nhiệm vụ thất bại, hậu quả khó mà lường được!”

Triệu Tử Minh nghe được, ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ, hướng phía Huyết Ngưng nặng nề gật gật đầu.

“Vâng, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Huyết Ngưng lúc này mới gật gật đầu, sau đó đôi mi hơi nhíu.

“Thực lực của Lâm Hải, vượt quá dự kiến của chúng ta, nếu như ngươi như gặp được, mà không có hoàn toàn chắc chắn, tạm không nên khinh cử vọng động, hai chúng ta sẽ cùng một chỗ, hợp lực đem hắn đánh giết, lại đem bảo tàng cướp lấy!”

“Bên đệ tử tiềm lực này, ta tạm thời sẽ không động đến Yến Phi Dương cùng Cung Ninh, hai người này phi thường đáng sợ, ta không có hoàn toàn chắc chắn, cần ngươi cùng ta đồng loạt ra tay!”

Triệu Tử Minh nghe được, gật gật đầu, “Hết thảy xin nghe Huyết sư tỷ an bài!”

"Tốt, kế hoạch săn giết của chúng ta, chính thức bắt đầu, nhớ kỹ, nhất định phải chú ý cẩn thận, tuyệt đối không nên bại lộ kế hoạch của chúng ta, nếu không chúng ta sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích!"

"Vâng!" Triệu Tử Minh một mặt ngưng trọng, đáp ứng một tiếng.

"Hiện tại, chúng ta đi tìm Lâm Hải trước, vừa rồi hắn một mình chém giết bốn người, làm trọng thương một người, coi như hắn mạnh hơn, chỉ sợ cũng là bản thân bị trọng thương, đúng lúc là thời cơ tốt để chúng ta ra tay!"

Huyết Ngưng nói xong, bóng hình xinh đẹp lóe lên, đã ra khỏi ốc xá, hướng phía phương hướng mà cái Nguyên Anh trước đó đã nói, phi tốc mà đi, Triệu Tử Minh theo sát phía sau, trong nháy mắt hai người liền không có bóng dáng.

"Bên trong này, có chiến đấu dư ba!" Mấy phút đồng hồ sau, Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh liền đến địa phương mà Lâm Hải chiến đấu trước đó dừng lại, một mặt cảnh giác tìm nhìn bốn phía một phen.

"Lâm Hải nhất định liền tại quanh đây, ngươi ta chia binh hai đường, cẩn thận tìm kiếm trong ốc xá phương viên trăm dặm, một khi có biến, lấy tiếng gào cảnh báo!"

"Vâng!" Triệu Tử Minh đáp ứng một tiếng, cùng Huyết Ngưng chia ra chạy một cái phương hướng, bắt đầu tìm kiếm nơi Lâm Hải hạ lạc.

Mà Lâm Hải giờ khắc này, đang ở bên trong một gian ốc xá, tay cầm Linh thạch, nhanh chóng hấp thu linh khí.

Rắc!

Theo Linh thạch trong tay vỡ vụn, linh khí bị hút khô, Lâm Hải đem Linh thạch vứt bỏ ném ở dưới chân, trong lòng bất đắc dĩ một trận.

“Theo tu vi đề bạt, Linh thạch này càng ngày càng không thể dùng, tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng sẽ dùng hết!”

Thương thế cơ bản đã phục hồi như cũ, chân khí tiêu hao cũng đã khôi phục hơn phân nửa, Lâm Hải đứng lên định đi ra ngoài, nhìn về phía trước là một mảnh mênh mông mờ mịt, không khỏi khẽ than thở một tiếng.

“Cái Tu La Điện này thật sự là quá lớn, chính mình không thể như con ruồi mất đầu, thật không biết lúc nào mới có thể tìm tới tung tích của Yến Phi Dương cùng Triển Thông?”

“A, có!” Đột nhiên, trong lòng Lâm Hải nhất động, đã có biện pháp.

Chương 1592: Tìm tòi trên không trung

Lâm Hải vỗ ót một cái, thầm mắng mình thực ngốc, chính mình thế nhưng là có yêu thú phi hành a, chỉ cần cưỡi yêu thú phi hành, tìm kiếm từ giữa không trung, chẳng phải là muốn dễ dàng hơn nhiều a!

Ngân Hợp hiển nhiên là không được, tuy đã dung hợp thi thể của Thiên Long, cảnh giới của Ngân Hợp đã không còn là Địa Tiên, nhưng cuối cùng vẫn đã từng là Địa Tiên.

Tu La Điện có quy tắc, một khi Địa Tiên tiến vào, sẽ bị miểu sát trong nháy mắt, ai biết tùy tiện đem Ngân Hợp phóng xuất, có thể bị nguy hiểm hay không a?

“Vậy liền Tiểu Hồng đi!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tiểu Hồng cánh vàng mắt bạc, thân thể cao cỡ một người xuất hiện tại trước người

Lâm Hải.

“Tiểu Hồng, chúng ta lại phải sóng vai chiến đấu!” Lâm Hải thả người nhảy lên, nhảy đến trên thân Tiểu Hồng.

Thực lực của Tiểu Hồng tuy không cao, cho tới bây giờ cũng bất quá chỉ là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, liền cả Nguyên Anh cũng chưa ngưng tụ, nhưng từ sau khi biến dị, tốc độ phi hành nhanh vô cùng, giống như thiểm điện.

Lâm Hải từng gặp qua tại bên trong Luyện Yêu Hồ, Tiểu Hồng cùng Ngân Hợp lúc nhàm chán, đã từng tỷ thí qua phi hành, Ngân Hợp đường đường là Thần Long, vậy mà tại phương diện tốc độ, cũng thắng không nổi Tiểu Hồng.

Bây giờ có Tiểu Hồng chở đi mình bay lượn tại giữa không trung, chỉ sợ dùng không bao lâu liền có thể đem Tu La Điện bay khắp, Yến Phi Dương cùng Triển Thông, tuyệt đối vô pháp ẩn trốn!

“Tiểu Hồng, đi!”

Lâm Hải đem ý đồ của chính mình nói một lần cùng Tiểu Hồng, Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, chấn động đôi cánh, hóa thành một đạo lưu quang màu vàng kim, trong nháy mắt đã bay vào giữa không trung.

“Ta qua, thật nhanh a!”

Lâm Hải cảm giác khí lưu phi tốc từ bên cạnh mình thổi qua, nhất thời cảm khái không thôi, cũng may Tu La Điện tuy bề ngoài là một tòa cung điện, nhưng bên trong lại giống như một phương thế giới khác, bầu trời cùng ngoại giới không khác mấy, nếu không Lâm Hải cũng lo lắng, không có chỗ trống cho Tiểu Hồng phát huy.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, đem Thiên Nhãn

Thần Thông mở ra, nhất thời hai mắt bịt kín một tầng sương mù màu lam, từ trên lưng Tiểu Hồng ở trên cao nhìn xuống, hướng phía dưới nhìn lại.

Phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, ốc xá trên mặt đất, tất cả cũng đều biến đến cơ hồ trong suốt, chỉ cần có người ở bên trong, liền vô pháp trốn qua con mắt của Lâm Hải.

Ngay tại khi Lâm Hải vừa mới rời đi không lâu, Huyết Ngưng đã phá cửa mà vào, xâm nhập vào ốc xá mà Lâm Hải trước đó đã tĩnh dưỡng, bốn phía tìm nhìn một phen, con mắt rơi vào bên trên Linh thạch mà Lâm Hải ném đi vứt bỏ.

“Đến trễ một bước, để hắn trốn thoát!” Huyết Ngưng nhướn mày, không khỏi ảo não một trận.

Quay người lại, Huyết Ngưng đi ra khỏi ốc xá, bỗng nhiên thấy phía trước có một bóng người, đang hướng phía bên này phi tốc mà đến.

“Ừm?” Dưới chân Huyết Ngưng dừng lại, ngưng mắt nhìn lại.

“Ha ha, nguyên lai là Huyết Sư muội, hạnh ngộ hạnh ngộ!” Một nam tử trẻ tuổi mặc áo trắng, sắc mặt có chút ngả ngớn, cười đùa đi tới bên người Huyết Ngưng, con mắt không để lại dấu vết tại bộ vị mấu chốt của Huyết Ngưng quét qua vài lần.

Huyết Ngưng nhất thời sinh lòng chán ghét, bất quá băng lãnh trên mặt, lại thêm ra vẻ tươi cười.

“Nguyên lai là Cổ sư huynh của Phi Hổ Tông, Huyết Ngưng có lễ!”

Huyết Ngưng nói, mang trên mặt nụ cười quyến rũ, hướng phía Cổ sư huynh nhẹ nhàng thi lễ, đem hồn của cái Cổ sư huynh này cũng kém chút câu bay.

“Ai u, Huyết Sư muội không cần đa lễ, mau mau đứng lên!”

Cổ sư huynh một mực ngấp nghé sắc đẹp của Huyết Ngưng, nhưng hung danh bên ngoài của Huyết Ngưng, khiến gã căn bản không dám trêu chọc, vẫn luôn là có tặc tâm không có tặc đảm, lúc nào từng thấy Huyết Ngưng ôn nhu vũ mị như vậy a.

Lập tức, Cổ sư huynh liền bị sắc đảm làm mê hoặc tâm trí, kìm lòng không được vươn tay, đặt ở trên cánh tay Huyết Ngưng, đem Huyết Ngưng đỡ dậy, cảm nhận được nhiệt độ da thịt cách y phục của Huyết Ngưng truyền đến nơi bàn tay, trái tim càng là cuồng loạn một trận, liền hô hấp cũng dồn dập lên.

“Ai u!”

Đột nhiên, Huyết Ngưng thở nhẹ một tiếng, sau đó dưới chân mềm nhũn, thân thể thuận thế liền ngã vào bên trong lòng của Cổ sư huynh.

“Huyết Sư muội, ngươi làm sao, có phải là không thoải mái hay không?”

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Cổ sư huynh kích động đến trái tim cũng kém chút nhảy ra, hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, hai tay lập tức ôm lấy thân thể của Huyết Ngưng, hướng phía Huyết Ngưng khuôn mặt nhìn lại.

Thế nhưng, khi gã nhìn thấy một đôi con mắt lạnh lùng như băng của Huyết Ngưng, toàn thân không khỏi giật mình một cái, trong nháy mắt thanh tỉnh, lúc này mới ý thức được, người mình ôm trong ngực, cũng không phải là cái nữ tử nhu tình gì, mà chính là ma nữ giết người không chớp mắt a!

“Huyết Sư muội, ta...”

Phốc!

Cổ sư huynh còn chưa nói dứt lời, đột nhiên cảm thấy ở ngực đau xót, sau đó thân thể bỗng nhiên ưỡn một cái, mang theo hoảng sợ thật sâu cúi đầu, đã thấy ánh mắt băng lãnh của Huyết Ngưng, không mang theo một chút tình cảm, tay cầm dao găm, đã đâm xuyên trái tim của gã.

Sưu!

Một Nguyên Anh lớn cỡ bàn tay phóng lên tận trời, mang theo hoảng sợ thật sâu quay đầu liền chạy, lại bị Huyết Ngưng tiện tay trảo một cái, lăng không nhiếp trở về, nắm tở rong tay.

“Huyết Sư muội, ta sai, ta cũng không dám nữa, tha mạng a, Huyết Sư muội!”

Nguyên Anh của Cổ sư huynh, bị dọa đến sợ vỡ mật, không ngừng đau khổ cầu xin tha thứ, Huyết Ngưng lại không nhúc nhích chút nào, trực tiếp há miệng ra, đem Nguyên Anh của gã thôn phệ.

Sau đó, Huyết Ngưng lần nữa trở lại trong ốc xá mà Lâm Hải trước đó tĩnh dưỡng, khoanh chân ngồi xuống, không mất một chút thời gian, liền đem Nguyên Anh của Cổ sư huynh luyện hóa, tu vi lại tinh tiến không ít.

Ra khỏi ốc xá, Huyết Ngưng một chưởng đem thi thể của Cổ sư huynh, đập thành tro bụi, sắc mặt lúc này mới băng lãnh, một mình nói nói.

“Cái thứ mười một!”

Quay người lại, thân ảnh Huyết Ngưng trong nháy mắt đã biến mất, không mất một chút thời gian, liền tìm tới Triệu Tử Minh đang ở bốn phía tìm kiếm.

“Chúng ta tới trễ một bước, Lâm Hải đã đào tẩu, hiện tại, chúng ta chia ra hành động, trước chấp hành kế hoạch săn giết, không cần tận lực tìm kiếm Lâm Hải, chờ đến thời điểm thu võng, lại đem hắn đánh giết cũng không muộn!”

“Vâng, vậy Huyết sư tỷ, Triệu Tử Minh cáo từ!”

Triệu Tử Minh nghe được, hướng phía Huyết Ngưng liền ôm quyền, thân ảnh lên xuống mấy cái, biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thân ảnh biến mất của Triệu Tử Minh, trong mắt Huyết Ngưng, không biết vì sao, hiện lên một vẻ thống khổ thật sâu.

“Rống!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên một đường tiếng gầm, từ sau lưng Huyết Ngưng vang lên, Huyết Ngưng đột nhiên quay người, đã thấy một cái Du hồn đỉnh lấy năm viên ấn ký màu xanh, không biết xuất hiện từ bên trong chỗ nào, đang hướng phía chính mình hung ác đánh tới.

Huyết Ngưng nhìn lên Du hồn trước mặt, thần sắc bỗng nhiên khẽ giật mình, lại có chút hoảng hốt, thì thào mở miệng.

“Ngươi hôm nay, sẽ không phải là ta ngày mai sao?”

Oanh!

Mà lúc này đây, Du hồn đã bổ nhào lại gần, đưa tay là một đạo pháp thuật hệ Thổ, vô số cự thạch từ trên trời giáng xuống, hướng phía Huyết Ngưng liền đập.

Huyết Ngưng lúc này mới từ trong thất thần kịp phản ứng, vung cánh tay lên, nhất thời một đạo quang mang, đem cự thạch trên đỉnh đầu trong nháy mắt đánh tan, sau đó một khỏa Tu La Thạch xuất hiện tại trong lòng bàn tay, nhất thời quang mang đại thịnh, đem Du hồn bao phủ.

“Ngao!”

Mặt mũi Du hồn tràn đầy hoảng sợ, nhất thời phát ra tiếng gào thét thống khổ, gian nan quay người liền muốn chạy trốn, lại bị Huyết Ngưng lăng không một chưởng, trực tiếp vỗ trên đỉnh đầu, thân thể nhoáng một cái, chết oan chết uổng.

“Hô ~” Huyết Ngưng thở một hơi thật dài, đem Tu La Thạch thu hồi, trên mặt lần nữa khôi phục thần sắc băng lãnh.

“Mệnh ta do ta không do trời, không chống lại một phen, Huyết Ngưng ta chết không nhắm mắt!”

Nói xong, thân ảnh Huyết Ngưng lóe lên, biến mất tại chỗ, bắt đầu tìm kiếm đệ tử tiềm lực của các tông môn lớn ở khắp nơi.

“Tìm tòi trên không trung, cũng là thoải mái a!”

Lâm Hải giờ phút này, đang ngồi ở trên lưng Tiểu Hồng, phi tốc lướt qua trên bầu trời, một chút thời gian như thế, đã phát hiện rất nhiều đệ tử tham gia khảo nghiệm, thậm chí ngay cả đệ tử tiềm lực của các tông môn lớn, cũng phát hiện mấy cái.

Cũng may tốc độ của Tiểu Hồng cực nhanh, lóe lên một cái rồi biến mất, cách mặt đất lại có ba, bốn ngàn mét, người phía dưới căn bản là không có cách phát giác, Lâm Hải một đường mà qua, nhưng cũng bình yên vô sự.

“Kỳ quái, Yến Phi Dương cùng Triển Thông, chạy đi đâu?”

Lâm Hải tìm nửa ngày, cũng không có phát hiện bóng dáng của Yến Phi Dương cùng Triển Thông, ngay tại lúc có chút im lặng, ánh mắt Lâm Hải đột nhiên rơi ở bên cạnh một chỗ ốc xá phía dưới, nhất thời lóe lên tinh mang!

“Tiểu Hồng, hạ xuống!”

Chương 1593: Đưa ngươi đánh thành tro!

“Tíu tíu!”

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, chấn động đôi cánh, giống như một đạo lưu quang màu vàng kim, đáp xuống.

Mà Lâm Hải đã đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cầm trong tay, trong lòng kinh hỉ một trận.

“Tìm tòi trên không trung cũng là thoải mái a, trước đó tìm Du hồn tốn sức như vậy, hiện tại thế mà lập tức tìm đến hai cái!”

Hai cái Du hồn trên mặt đất, giờ phút này cũng cảm giác được đỉnh đầu có kình phong gào thét, trong lúc cuống quít ngẩng đầu lên, đã thấy một đường đao mang màu lam, mang theo khí thế vô cùng sắc bén, vượt mọi chông gai, đã đến đỉnh đầu, không khỏi phát ra một tiếng rống to hoảng sợ.

“Cút ngay!”

Du hồn vậy mà miệng nói tiếng người, song song huy động cánh tay, nhất thời hai đoàn khí lãng cuồng bạo, liền hướng phía đao mang chào đón, oanh một tiếng nổ vang giữa không trung.

Ông!

Lâm Hải tại phía dưới hai cái Du hồn liên thủ hợp kích, nhất thời cảm thấy một cỗ lực lớn, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chấn động đến bắn lên cao cao, Tiểu Hồng thừa cơ xoay chuyển thân thể một cái, đem lực đạo làm tan mất, ngược lại lao sát thân thể của hai cái Du hồn, vút qua!

Hai cái Du hồn vừa mới bị một đao từ trên trời giáng xuống của Lâm Hải, bổ đến thân hình bất ổn, liên tục rút lui, còn chưa chờ đến khi dừng lại, liền cảm thấy một luồng kình phong thổi qua, sau đó thân thể mạnh mẽ thẳng, hai mắt kinh hãi trợn tròn, mất đi vẻ lộng lẫy.

Ầm!

Thân thể của hai cái Du hồn, trực tiếp bị đao mang thôn phệ, ầm vang nổ tung, thân tử đạo tiêu!

“Thoải mái!”

Lâm Hải giờ phút này, đã khống chế Tiểu Hồng lần nữa bay lên không, tâm lý kinh hỉ một trận.

Đây là lần thứ nhất Lâm Hải ngồi cưỡi yêu thú tác chiến, nghĩ không ra vậy mà sắc bén như thế, mượn nhờ ưu thế tốc độ của Tiểu Hồng, cơ hồ là miểu sát hai cái Du hồn có năm khỏa ấn ký, so với chính mình đơn độc săn giết, muốn nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Xem ra sau này, phải phát huy thêm tác dụng của Tiểu Hồng a!” Lâm Hải thật hối hận, trước kia làm sao không biết cưỡi Tiểu Hồng đánh nhau đâu?.

“Nhìn xem có thể bạo bảo vật gì hay không?!”

Lâm Hải chỉ huy Tiểu Hồng trôi nổi tại giữa không trung, hướng phía địa phương Du hồn tử vong phía dưới nhìn lại, sau đó một hòn đá màu đen, rơi vào tầm mắt của Lâm Hải.

“A, lại là Tu La Thạch!”

Lâm Hải sững sờ, sau đó hướng phía đỉnh đầu Tiểu Hồng nhẹ nhàng vỗ, “Xuống dưới!”

Sưu!

Tiểu Hồng chấn động cánh, thân hình khổng lồ lướt qua, lúc lần nữa lên không, Lâm Hải đã đem Tu La Thạch nắm ở trong tay.

Leng keng!

Ngươi đạt được một khỏa Tu La Thạch!

Trong đầu vang lên tiếng tin tức nhắc nhở, lại làm cho Lâm

Hải kỳ quái một trận.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong tay lại thêm ra hai khỏa Tu La Thạch, một viên là do Ứng Vinh đưa cho hắn, một viên khác là trước đó chém giết Du hồn đoạt được, bây giờ Lâm Hải đã có ba khỏa.

“Không phải nói, săn giết Du hồn có năm khỏa ấn ký, có thể có pháp bảo sao? Làm sao tất cả đều là Tu La Thạch a?”

Lâm Hải có chút im lặng, cái Tu La Thạch này sẽ không phải cũng coi là pháp bảo đi, tuy tại cái bên trong này dùng để đối phó với Du hồn, có thể có chút hiệu quả, nhưng tính hạn chế quá mạnh a, ra khỏi Tu La Điện, đoán chừng liền vô dụng.

“Thôi đi, bạo ra đồ vật dù sao cũng tốt hơn so với không bạo!”

Lâm Hải than nhẹ một tiếng, sau đó chỉ huy Tiểu Hồng, tiếp tục phi hành lên không trung, tìm tòi bốn phía.

“Ừm? Đó là!”

Lại bay một hồi, ánh mắt Lâm Hải đột nhiên rơi trên mặt đất, đồng tử rụt lại một hồi, sau đó vội vã rống to một tiếng.

“Tiểu Hồng, xuống dưới!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu to một tiếng, đáp xuống, khi cách mặt đất còn có rất cao, Lâm Hải liền nhảy xuống, rơi trên mặt đất, sau đó vội vã đi hai bước, đi đến trước hai bộ thi thể phía trước.

“Chết!”

Lâm Hải kinh hô một tiếng, nhìn hai bộ thi thể trên mặt đất kia, đôi mày nhất thời nhăn lại tới.

Hai người kia không phải là người khác, chính là đệ tử cùng Lâm Hải cùng nhau gia nhập Phi Tinh Các, đi tới Tu La Điện tham gia khảo nghiệm, cho dù Lâm Hải cùng bọn họ cũng không có giao tình gì, nhưng dù sao cũng coi là đồng môn.

Bây giờ, tùy tiện nhìn thấy hai người kia, thế mà chết tại bên trong này, trong lòng Lâm Hải vẫn là phát lên một tia lửa giận.

“Hai người kia, đều là bị người bóp gãy cổ họng, dùng lực lượng thân thể thuần túy nhất đánh giết, hiển nhiên kẻ giết người không phải là Du hồn, hơn nữa cũng không lưu lại một tia dấu vết Đạo pháp nào, cũng là vì làm cho không người nào có thể phán đoán ra thân phận của kẻ giết người!”

“Xem ra, có khả năng rất lớn, là sau khi bị cướp ấn ký, tiện tay diệt khẩu!”

Lâm Hải than nhẹ một tiếng, đứng lên, sau đó ngón tay búng một cái, hai đám lửa bay ra, đem thi thể của hai cái đệ tử này thiêu, một phen làm đồng môn, Lâm Hải đương nhiên sẽ không để bọn họ phơi thây nơi hoang dã.

“Nếu như bị ta tra ra người nào giết các ngươi, ta sẽ vì các ngươi báo thù!”

Lâm Hải thì thào một câu, thả người nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng, lần nữa lên không, tiếp tục tìm kiếm.

“Chuyện gì xảy ra?!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện chỗ dị thường, bay nhanh tới, Lâm Hải Vậy mà phát hiện tại trên mặt đất có rất nhiều bộ thi thể, tất cả những thi thể này đều là đệ tử tham gia khảo nghiệm.

Hơn nữa, kiểu chết của mỗi người cũng hoàn toàn tương tự, tất cả đều là bị bóp gãy cổ họng, hiển nhiên là cùng một người gây nên.

“Đến cùng là ai, tàn nhẫn như vậy, vậy mà giết nhiều người như vậy?”

Trong Lâm Hải có một cỗ lửa giận vô hình đằng không mà lên, tuy nhiên những người bị giết này, không có quan hệ gì cùng hắn, nhưng là làm như thế, vẫn là tiếp xúc đụng vào phòng tuyến cuối cùng của Lâm Hải.

“Cái sát nhân cuồng ma này, đừng để bị ta bắt được, nếu không ca ca giết chết gã!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, tiếp tục cưỡi Tiểu Hồng một đường phi hành, rất nhanh lại phát hiện mấy cái Du hồn, sau khi diệt sát lại đạt được ba khỏa Tu La Thạch.

“Gặp quỷ, tất cả đều là Tu La Thạch!”

Lâm Hải lần này thật có chút im lặng, giết nhiều Du hồn có năm khỏa ấn ký như vậy, trừ Tu La Thạch ra, thế mà không nổ ra đồ vật khác, cũng không biết tình huống của những người khác là như thế nào?

“Ừm? Còn có người đánh nhau!”

Lâm Hải đang tiếp tục phi hành ở giữa không trung, chợt phát hiện phía trước có quang mang nở rộ, khí lưu bạo động, ầm ầm rung động, lại có người đang giao thủ, lập tức chỉ huy Tiểu Hồng, bay qua.

Chờ đến gần, Lâm Hải ở trên cao nhìn xuống, nhất thời cười lên một tiếng.

“Ha ha, là Triển Thông! Cuối cùng đã tìm tới ngươi nha!”

Chỉ thấy phía dưới, một người trong đó khoác một tay về sau, trên mặt khinh thường cười lạnh, mười phần trang bức thi triển pháp thuật, đem hai người đệ tử đối diện, đùa bỡn tại ở trong lòng bàn tay, không phải là Triển Thông thì còn có thể là ai!

“Nhìn ngươi nha, lúc này còn chạy chỗ nào!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, Tiểu Hồng hóa thành một đạo lưu quang màu vàng kim, hướng phía Triển Thông lao xuống mà đi.

“Triển Thông, huynh đệ chúng ta cùng ngươi không oán không cừu, vì sao muốn hướng chúng ta xuất thủ!” lúc này, hai người đệ tử đối diện Triển Thông, đã bị Triển Thông đánh đến mình đầy thương tích, mang theo vô tận lửa giận, hướng phía Triển Thông gầm hỏi.

“Hừ, ai bảo các ngươi là người của Lạc gia, Lạc Băng dám phản bội Vô Cực Tông ta, cùng Lâm Hải cấu kết với nhau làm việc xấu, muốn trách thì trách Lạc Băng đi thôi!”

Triển Thông tiện tay lại là vung ra mấy cái đao gió, còn như dao cắt chém tại trên thân hai người đệ tử Lạc gia, lại không đem hai người giết chết, chỉ là một mực thống khổ tra tấn, sắc mặt mang theo nụ cười tàn nhẫn.

“Triển Thông, ngươi cái tiểu nhân hèn hạ, có gan liền giết chúng ta đi!” Hai cái đệ đệ của Lạc Băng này, thấy chạy không được, đánh cũng đánh không lại, loại cảm giác khuất nhục để Triển Thông tùy ý xâm lược này, để trong mắt hai người cơ hồ phun ra lửa.

“Giết các ngươi?” Triển Thông cười lạnh một tiếng, “Nào có sự tình dễ dàng như vậy, hôm nay ta liền để cho các ngươi biết rõ, đắc tội Triển Thông ta, cái gì gọi là sống không bằng chết!”

Triển Thông cười gằn, đang chuẩn bị lần nữa phất tay, dùng đao gió cắt chém huynh đệ Lạc gia, đột nhiên một đường phẫn nộ quát lạnh, giống như tiếng sấm, nổ vang trên không trung!

"Đưa ngươi đánh thành tro!"

Oanh! nhất thời, một đường lôi điện cuồng bạo, hướng phía đỉnh đầu Triển Thông, ầm vang rơi xuống!

Chương 1594: Báo ứng của ngươi đến!

"Đậu phộng, ai?!"

Triển Thông đột nhiên giật mình, kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy một đường Thần Lôi lớn bằng cánh tay, từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt liền đến đỉnh đầu, uy áp cuồng bạo khiến cho mí mắt Triển Thông cuồng loạn một trận!

"Mẹ nó, Lôi Tiêu Các đần độn!"

Triển Thông thầm mắng một tiếng, trước tiên liền cho rằng là người của Lôi Tiêu Các, nào còn có dư tâm tình để ý tới huynh đệ Lạc gia, đưa tay là một quả cầu lửa, hướng phía lôi điện trên bầu trời nghênh đón.

Oanh!

Nhất thời, một đạo tiếng vang cực lớn, lôi điện cùng hỏa diễm trùng kích cùng một chỗ, nhất thời hồ quang điện tán loạn, hỏa diễm bay tán loạn, khí lưu cuồng bạo trùng kích bốn phía, dưới chân Triển Thông lảo đảo một cái, liền lùi mấy bước mới đứng vững.

Nhưng mà, còn chưa chờ phản ứng lại, bầu trời lại là một tiếng ầm vang, sau đó lại là một đạo Thần Lôi lăng không mà xuống, giống như một đầu điện xà, lóe ra quang mang lạnh thấu xương, thẳng đến đỉnh đầu Triển Thông mà tới.

"Còn tới, diệt cho ta!"

Trước đó, Triển Thông vội vàng không kịp chuẩn bị, mới bị

Thần Lôi đánh lui, chật vật không chịu nổi, bây giờ đã có phòng bị, nhất thời trong lòng bốc lên lửa giận, hét lớn một tiếng, cánh tay vung vẩy, sau đó một đạo cương phong màu xanh, giống như một thanh Cự Đao, trực tiếp đem lôi điện bổ thành phấn vụn!

Oanh!

Đồng thời ngay tại khi lôi điện vỡ nát, lại là một đạo Thần Lôi, lần nữa rơi xuống, đồng tử Triển Thông co rụt lại, kém chút thổ huyết, cái công kích lôi điện này, tuy uy lực không phải quá lớn, nhưng lại quá dày đặc, làm cho gã liền cả thời cơ đánh trả cũng đều không có, chỉ đành chịu lần nữa ra chiêu, ngăn cản lôi điện công kích.

“Hai người các ngươi ngây ngốc ở đó làm gì, còn không mau chạy!”

Mà lúc này đây, huynh đệ Lạc gia đang một mặt mộng bức, bên tai đột nhiên có một đạo chân khí truyền âm tới, để hai người kia đột nhiên giật mình, sau đó trong lòng vui vẻ, biết là có người xuất thủ cứu giúp.

“Đa tạ sư huynh!”

Trong lòng hai người vui vẻ, vô pháp tìm được tung tích của Lâm Hải, đành phải hướng phía bầu trời cúi đầu, sau đó thân ảnh lóe lên, trong nháy mắt đã trốn rời hiện trường.

Oanh!

“Mẹ nó!”

Triển Thông bây giờ, đã đánh tan bốn đạo Thần Lôi, lại ngay cả cái bóng của địch nhân còn chưa nhìn thấy, tức đến ngực thân phập phồng đều nhanh nổ, mắt thấy đạo Thần Lôi thứ năm lần nữa rơi xuống, ánh mắt Triển Thông phát lạnh, cánh tay nâng lên.

“Cút!”

Một quyền ẩn chứa tâm tình nổi giận, bị Triển Thông bỗng nhiên vung ra, một đoàn khí mang màu xanh, giống như một cái thiết chùy, nghênh tiếp Thần Lôi, nhưng sau đó sắc mặt Triển Thông lại bỗng nhiên biến đổi, quá sợ hãi!

“Không tốt, có trá!”

Ngay tại trong nháy mắt khi quyền đầu của Triển Thông tiếp xúc đến lôi điện, lực lượng kinh khủng trong sấm sét đánh thẳng tới, đem hồn của Triển Thông cũng kém chút hoảng sợ bay, gã hoảng sợ phát hiện, uy lực của đạo lôi điện này, cùng bốn đường trước đó hoàn toàn không phải là một loại, cơ hồ là cường mạnh hơn gấp mấy lần, một quyền này của gã căn bản là ngăn cản không nổi!

Oanh!

Nhưng mà, đã trễ, một kích lôi đình này, trực tiếp đem quyền của Triển Thông phá hủy, Triển Thông kêu lên một tiếng đau đớn, bị lôi điện trực tiếp oanh ở trên người, Một ngụm máu tươi liền phun ra ngoài, cũng may thời khắc nguy nan, Triển Thông đem chân khí toàn thân cũng điều động, hình thành một tầng phòng hộ, triệt tiêu một bộ phận tia chớp, nhưng dù cho như thế, Triển Thông cũng bị sét đánh đỉnh đầu đến ứa ra khói đen, tóc cũng dựng thẳng lên, mặt cháy đen, giống như than đá mới móc ra từ bên trong hố, muốn có bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu chật vật.

“Mẹ nó, đến cùng là ai?!”

Lồng ngực Triển Thông đều sắp tức giận nổ, nhịn không được mà hét lên điên cuồng, giận mắng một tiếng, nhưng mà âm thanh vừa rơi xuống, chỉ cảm thấy một cỗ cương phong mạnh mẽ, mang theo hàn ý khắc nghiệt vô tận, trong nháy mắt liền đến sau lưng!

“Là gia gia ngươi!”

Một đường quát chói tai đột nhiên vang lên ở sau lưng Triển Thông, Triển Thông kinh hãi quay đầu, đã thấy một đạo lưu quang màu vàng kim, không ngừng phóng đại tại trong con mắt, đồng thời một đường quang mang màu lam sáng chói loá mắt, mang theo xu thế không gì không phá, đã đến đỉnh đầu, hướng phía chính mình hung ác bổ tới.

“Mẹ nó!”

Triển Thông bị dọa đến sợ vỡ mật, đối mặt với một đòn bất thình lình ở giữa trời, căn bản không có chút thời gian phản ứng nào, vô ý thức vung cánh tay lên, một đoàn cuồng phong bao phủ mà ra, bay tới quang mang trên đỉnh đầu, đồng thời Triển Thông đem hết toàn lực, hướng phía bên cạnh phi tốc nhảy ra.

Phốc!

“A!!!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhất thời huyết vẩy trời cao, sau một khắc Triển Thông đã ở ngoài mấy chục thuớc, chỉ là mặt mũi tràn đầy trắng bệch, mặt lộ vẻ thống khổ, chỗ cánh tay phải lại trở nên trống rỗng, máu tươi không ngừng chảy xuôi mà ra.

“Cánh tay của ta!”

Triển Thông phát ra một tiếng gầm rống không cam lòng, lúc này mới mang theo cừu hận thật sâu, hướng phía giữa không trung nhìn lại.

Đã thấy giữa không trung, một cái yêu thú giống y cánh vàng mắt bạc, đang treo giữa không trung, trên lưng ưng, là một cái nam tử tuổi trẻ xách ngược Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, mang trên mặt nụ cười nghiền ngẫm, đang tràn ngập đùa giỡn lăng không nhìn xuống gã, trong ánh mắt tràn ngập nụ cười trên nỗi đau của người khác!

“ Lâm Hải, là ngươi?!”

Triển Thông liền nhận ra, người trên lưng ưng, chính là Lâm Hải để gã hận sâu, nhất thời cắn chặt hàm răng, hung dữ căm tức nhìn Lâm Hải, hận không thể đem Lâm Hải ăn sống nuốt tươi.

“Không sai, chính là gia gia ngươi!”

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay bá cái hạ xuống, trong mắt lóe lên một vòng sát cơ!

“Triển Thông, có câu nói không biết ngươi đã từng nghe qua chưa, gọi là thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, không phải không báo, mà là thời điểm chưa tới!”

Nói xong, trên thân Lâm Hải đột nhiên phát ra một cỗ khí tức cường đại, sát cơ lạnh thấu xương trong nháy mắt tràn ngập cả vùng không gian này, không khí phảng phất cũng bắt đầu bị ngưng kết, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đột nhiên vẩy một cái, chỉ vào Triển Thông ở phía xa, băng lãnh mở miệng.

“Hiện tại, báo ứng của ngươi đến!”

Nói xong, Tiểu Hồng chấn động cánh, trong nháy mắt đã hóa thành một đạo lưu quang, chở Lâm Hải đáp xuống, thẳng đến chỗ Triển Thông, mà Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải cũng sắc bén bổ ra, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Trảm!”

Oanh!

Đao ảnh phóng ra quang mang màu lam, mang theo xu thế không gì không phá, phảng phất đem cả không khí cũng bổ ra, sắc bén hướng phía Triển Thông, tựa như tia chớp bổ xuống.

“Đậu phộng!”

Triển Thông quá sợ hãi, tốc độ của Tiểu Hồng thật sự là quá nhanh, cộng thêm một đao kia của Lâm Hải cũng là nhanh như Lôi Đình Thiểm Điện, để gã căn bản không kịp phản ứng, huống chi giờ phút này cánh tay phải của gã đã đứt, thực lực nhận ảnh hưởng lớn, sao dám ham chiến.

“Lâm Hải, Hôm nay thả ngươi một ngựa, ngày sau tất báo thù này!”

Triển Thông hoảng hốt, trên mặt là hoảng sợ thật sâu, đem cả sức lực bú sữa cũng xuất ra, quay đầu liền chạy.

Ông!

Thế nhưng mới chạy được mấy bước, thân thể bỗng nhiên trì trệ, lại là Tiểu Hồng đã bay đến đỉnh đầu gã, đao mang trong nháy mắt đã đem toàn thân Triển Thông bao phủ, đã phong tỏa tất cả đường lui của gã, để gã không thể trốn đi đâu được!

“Không muốn!”

Cảm nhận được Đao ý âm lãnh nơi đỉnh đầu này, Triển Thông bị dọa đến hồn phi phách tán, rốt cục ngửi được một tia khí tức tử vong, mặt mũi không khỏi tràn đầy hoảng sợ, bị dọa đến tuyệt vọng gào thét một tiếng.

Keng!

đúng lúc này, đột nhiên một vệt cầu vồng xẹt qua chân trời, phảng phất như từ một cái thế giới khác mà đến, mang theo xu thế sắc bén, cực kỳ tinh chuẩn đâm vào phía trên đao mang của Lâm Hải, lực đạo cực lớn khiến cho cánh tay Lâm Hải chấn động, đao mang bất ổn một trận, ầm vang vỡ vụn.

Ông!

Thân thể Tiểu Hồng cũng là đột nhiên chấn động, thế mà bị cỗ lực đạo cực lớn này, chấn động đến chếch ra khoảng cách hơn mười mét, trong cổ họng phát ra một tiếng gào thét thống khổ.

“Thao, người nào con mẹ nó lại xen vào việc của người khác!” Lâm Hải nhất thời buồn bực tức giận một trận, mắt thấy liền muốn đem Triển Thông chém ở dưới đao, kết quả lại tung ra một cái thêm phiền, trong lòng Lâm Hải giận dữ không thôi, hai mắt băng lãnh ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái nam tử tuổi trẻ, đứng chắp tay, mang theo một mặt cao ngạo, ngăn tại trước người Triển Thông.

Chương 1595: Có phải cảm thấy ta rất cho ngươi mặt mũi hay không?

“Cung Ninh!!!”

Chờ sau khi Lâm Hải thấy rõ hình dáng của người này, mí mắt nhất thời cuồng loạn một trận, tâm lập tức chìm xuống.

Cung Ninh khủng bố đến mức nào, lúc trước trước khi tiến vào cung điện, huy kiếm trảm giết hai cái thủ vệ, Lâm Hải liền đã tận mắt nhìn thấy, đường kiếm quang sắc bén đó, đến nay vẫn còn chiếu vào bên trong não hải của Lâm Hải.

Đó là một loại lực lượng kinh khủng cơ hồ đã dung nhập thiên địa, Kiếm Chi Đạo của Cung Ninh đã đại viên mãn, hơn nữa tu vi đạo hạnh của bản thân cũng cực kỳ cao thâm, liền cả Yến Phi Dương thân là đệ nhất cao thủ, cũng đối với Cung Ninh có mấy phần coi trọng, cho là y đã có tư cách đứng hàng Tiềm Long Bảng.

Thậm chí có thể không khoa trương chút nào mà nói, Cung Ninh ở trong tất cả các đệ tử tiềm lực tiến vào Tu La Điện lần này, là tồn tại có thực lực gần với Yến Phi Dương, trừ phi có người tận lực ẩn giấu thực lực, nếu không cái Cung Ninh này liền là người mạnh thứ hai không thể tranh luận!

Bây giờ thấy Cung Ninh đột nhiên xuất hiện, chọc ngang một gậy, đôi mày của Lâm Hải nhất thời nhăn lại thật sâu.

Tuy nếu thật như liều mạng, Lâm Hải cũng sẽ không sợ Cung Ninh, nhưng Cung Ninh xác thực quá mức cường đại, nếu như y ngang ngược cản trở, như vậy độ khó khăn muốn giết Triển Thông, liền gia tăng thật lớn.

“Ha ha, Cung sư huynh, ngươi đến thật đúng lúc, nhanh đem cái hỗn đản Lâm Hải này giết!” Triển Thông vốn cho rằng hẳn phải chết, thật không nghĩ đến Cung Ninh giống như từ trên trời giáng xuống, đem chính mình từ bên trong tay Lâm Hải cứu được, khiến gã nhất thời vui mừng quá đỗi.

Có Cung Ninh tại, Lâm Hải muốn giết gã, này là chuyện tuyệt đối không có khả năng, hơn nữa nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cái mạng nhỏ này của Lâm Hải, xem như giao phó tại bên trong này, Cung Ninh xuất thủ, Lâm Hải tuyệt khó sống sót!

Cung Ninh thì hơi hơi khoát tay chặn lại, ngăn lại lời nói phía sau của Triển Thông, ánh mắt lạnh lùng, như là lợi kiếm, rơi vào trên thân Lâm Hải, để toàn thân Lâm Hải kéo căng, bỗng cảm giác sát cơ xâm nhập vào da thịt, vội vàng rung động chân khí, trong mắt lóe lên một đường quang mang lạnh lùng.

“Lâm Hải, vì sao lại hạ ngoan thủ, đem Triển Thông chém giết ở nơi này?!” Ngữ khí của Cung Ninh không mang theo một tia tình cảm, sắc mặt băng lãnh hỏi.

Lâm Hải thì là hai mắt nhắm lại, khóe miệng bĩu bĩu, lộ ra một tia cười lạnh.

“Tự nhiên là bởi vì, gã đáng chết!”

"Ừm?" Cung Ninh nhíu lông mày lại, đối với câu trả lời của Lâm Hải, rất là bất mãn, sắc mặt âm trầm xuống.

"Nếu không có xem ở trên mặt mũi của Ứng Vinh, liền vì ngươi dám nói chuyện như thế với ta, ngươi bây giờ đã là một bộ xác chết!"

Nói xong, ánh mắt Cung Ninh lẫm liệt, mang theo sát cơ dày đặc, rơi vào trên thân Lâm Hải, trong miệng quát lạnh một tiếng.

"Lập tức, cút cho ta!"

Lâm Hải nghe được, trong lòng bốc lên một luồng khí nóng, sắc mặt lộ ra vẻ khinh thường nồng đậm.

"Cung Ninh, có phải cảm thấy ta rất cho ngươi mặt mũi hay không?."

"Ngươi nói cái gì?!" Lời nói của Lâm Hải, để Cung Ninh sững sờ, sau đó thốt nhiên đại nộ, một cỗ sát cơ kinh khủng, cấp tốc lan tràn ra, không khí trong nháy mắt trở nên vô cùng ngột ngạt, cơ hồ khiến người ngạt thở.

"A, không biết trời cao đất rộng!" Cung Ninh tức giận mà cười, tuyệt đối không nghĩ tới, Lâm Hải một cái đệ tử mới tới tham gia khảo nghiệm, cũng dám nói chuyện như thế với mình, đây chẳng lẽ là muốn chết sao?

"Nếu ngươi không lăn, vậy liền chết!"

"Chết?" Lâm Hải cười lạnh, sắc mặt cũng biến thành âm trầm xuống.

"Cung Ninh, ta thừa nhận ngươi rất lợi hại, nhưng lại không dọa được Lâm Hải ta, ta khuyên ngươi, đừng nên dính vào chuyện giữa ta cùng Triển Thông, nếu không, ngươi nhất định sẽ hối hận!"

“Có đúng không?” Cung Ninh bật cười một tiếng, có chút cổ quái nhìn lấy Lâm Hải, gật gật đầu.

“Ngươi nói như thế, việc này ta quản chắc rồi, có Cung Ninh ta tại, Ngươi mơ tưởng giết được Triển Thông, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi sẽ để cho ta hối hận như thế nào!”

Cung Ninh cũng bị lời nói của Lâm Hải, kích thích ra hỏa khí, mang theo nồng đậm khinh thường, khiêu khích hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Tốt!” Lâm Hải gật gật đầu, “Nếu ngươi đã nói như thế, coi như không trách được ta!”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải lẫm liệt, hiện lên một đường hàn mang băng lãnh, lạnh lùng mở miệng.

“Hôm nay, mặc kệ người nào ra mặt, cũng cứu không được tánh mạng của Triển Thông!”

“Cung Ninh ngươi, cũng không được!”

Nói xong, trong mắt Lâm Hải đột nhiên kích xạ ra một đường quang mang màu lam, sau đó trong miệng hét lớn một tiếng.

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Oanh!

Sau một khắc, Lâm Hải nhảy lên một cái, lăng không từ trên thân thể Tiểu Hồng, cao cao nhảy xuống, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, lóe ra tia sáng chói mắt, giống như Bá Thiên Liệt Địa, hướng phía Triển Thông điên cuồng rơi xuống.

Ông!

Trong lúc đó, bầu trời xuất hiện một cái Côn Ảnh màu vàng kim cực lớn, sau đó một cỗ uy áp khủng bố hủy thiên diệt địa, đột nhiên từ bên trong Côn Ảnh màu vàng kim phóng xuất ra, phảng phất như đem cả vùng không gian này đều muốn áp sập, hướng phía đỉnh đầu Triển Thông, ầm vang rơi xuống.

“Cung sư huynh, Cứu mạng a!”

Triển Thông quá sợ hãi, chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể, cũng bị Côn Ảnh màu vàng kim kia hoàn toàn giam cầm, uy áp bàng bạc giống như một ngọn núi lớn, cơ hồ đem gã đè sập, hô hấp cũng bắt đầu không thuận.

Nhất là năng lượng khủng bố ẩn chứa bên trong Côn Ảnh, để Triển Thông theo bản năng cảm thấy một cỗ uy hiếp tử vong mãnh liệt, cái Côn Ảnh này một khi rơi xuống, Triển Thông căn bản không dám có bất kỳ may mắn nào, gã tuyệt đối hẳn phải chết không nghi ngờ.

Cung Ninh giờ phút này cũng là kinh hãi biến sắc, tuyệt đối không ngờ rằng một đao kia của Lâm Hải, lại có uy năng đáng sợ như thế, liền cả gã cũng bị cái khí tức đáng sợ trong Côn Ảnh màu vàng kim kia, rung động đến mí mắt cuồng loạn một trận.

Keng!

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, trong nháy mắt trường kiếm bên hông Cung Ninh liền đã xuất vỏ, bên trên bầu trời nhất thời đánh qua một đường chớp nhoáng, quang hoa đầy trời, nhiếp nhân tâm phách.

“Triển Thông, chạy!”

Cung Ninh quát lạnh một tiếng, sau đó thân ảnh sưu một tiếng, trong nháy mắt biến mất, sau một khắc Nhân Kiếm Hợp Nhất, phảng phất hóa thành một đường ánh sáng sắc bén, mang theo xu thế không gì không phá, phóng tới Côn Ảnh màu vàng kim ở giữa không trung.

“Phá!”

Cung Ninh người giữa không trung, quát chói tai một tiếng, nhất thời đầy trời đều là kiếm quang lấp lóe, vô số kiếm ảnh bay tán loạn bốn phía, giống như một cỗ gió xoáy, đem Côn Ảnh màu vàng kim hoàn toàn bao phủ trong đó.

Oanh!

Côn Ảnh màu vàng kim không gì không phá, trong nháy mắt bị kiếm ảnh ngăn trở giữa không trung, trong lúc nhất thời quang mang đầy trời, khí mang bắn ra bốn phía, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nổ vang kịch liệt, uy lực trong một côn này của Lâm Hải, vậy mà cùng Cung Ninh đấu cái khó phân cao thấp!

“Cái này sao có thể!”

Cung Ninh một bên đem hết toàn lực, khua trường kiếm trong tay, biến ảo ra vô số kiếm khí sắc bén, đem Côn Ảnh màu vàng kim của Lâm Hải ngăn trở ở giữa không trung, trong lòng lại sông cuộn biển gầm một trận, sinh ra kinh hãi khó mà áp chế!

Tuy gã có thể cảm thấy, một đao kia của Lâm Hải cực kỳ đáng sợ, nhưng lại không nghĩ tới, vậy mà đáng sợ đến tình trạng như thế, cho dù gã lấy Kiếm Chi Đạo đại viên mãn, cũng chỉ là miễn cưỡng đem một đao kia ngăn lại, lại căn bản là không có cách phá hủy!

Cứ như vậy, đây chẳng phải là đại biểu cho, Lâm Hải lại có thực lực không thua gì Cung Ninh gã.

Thế nhưng Lâm Hải, bất quá cũng chỉ là một cái đệ tử tham gia khảo nghiệm, dù thiên phú lại có cao hơn, cũng bất quá vừa vặn là Nguyên Anh sơ kỳ a, làm sao có thể ngăn cản được kiếm khí của một cái Nguyên Anh hậu kỳ như chính mình.

“Gặp quỷ sao?!”

Nếu không phải tự mình trải qua, Cung Ninh căn bản không thể tin được đây là thật.

“Cũng may Triển Thông đã đào tẩu, nếu như ở ngay trước mặt chính mình, bị Lâm Hải giết chết, vậy mặt mũi hôm nay, coi như ném đại!”

Sau khi Cung Ninh hết khiếp sợ, trong lòng cũng may mắn một trận, bất kể nói thế nào, chính mình cũng là đem Triển Thông cứu được, đến lúc đó tại trước mặt Yến Phi Dương, chính mình cũng coi như có được một cái nhân tình.

“A!!!” Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết, vang vọng chân trời, để Cung Ninh bỗng nhiên giật mình, khóe mắt liếc qua hướng chỗ thanh âm nhìn lại, nhất thời đồng tử co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

Chương 1596: Hãy cho ta, sờ một cái

“Triển Thông!!!”

Cung Ninh hét lớn một tiếng, trong mắt nhất thời lộ ra kinh sợ thật sâu, chỉ thấy Triển Thông đang chân phát phi nước đại, bị Tiểu Hồng như thiểm điện truy đến gần, một cánh tát lăn bên trên mặt đất.

Bất quá cũng may tu vi của Triển Thông không thấp, cho dù bản thân bị trọng thương, chịu một cánh của Tiểu Hồng cũng còn có dư lực, một cánh tay khẽ chống, đang chuẩn bị đứng lên, đột nhiên một đường thân ảnh quỷ dị, từ trên thân Tiểu Hồng nhảy xuống, lập tức nhào vào trên thân Triển Thông.

Ngay sau đó, một đạo thanh âm cực kỳ bỉ ổi truyền tới.

“A... nha phi, Cẩu gia bạo ngươi!”

“Ngao!!!” Trong miệng Triển Thông, nhất thời phát ra một tiếng gào rống cực kỳ bi thảm, sau đó bưng lấy đũng quần, liền lăn lộn đầy đất, mồ hôi lạnh trên trán trong nháy mắt liền lăn xuống, đau đến mặt cũng biến hình.

Nhưng, A Hoa lại cũng không muốn buông tha cho Triển Thông, nhe răng nanh, lại là cắn một cái tại trên đùi Triển Thông, trực tiếp đem một mảnh thịt đẫm máu kéo xuống, xương cốt cũng lộ ra.

“Đẹp hay không đẹp, nhìn bắp đùi! Ngạch... nha nha phi, vo với tiểu mẫu cẩu còn kém xa!”

A Hoa một mặt ghét bỏ đem thịt bắp đùi của Triển Thông nhổ ra, sau đó hai cái mắt nhỏ lóe ra hung quang, lộ ra một nụ cười xấu xa.

“Ngươi sống còn có cái gì dùng, để Cẩu gia đưa ngươi đi gặp nhị đại gia của ngươi đi!” Nói xong, trên mặt A Hoa lóe lên hung mang, hướng phía cổ Triển Thông, liền cắn xuống.

“Nghiệt súc, ngươi dám!”

A Hoa cùng Tiểu Hồng phối hợp ăn ý, động tác thực sự quá nhanh, cho tới giờ khắc này Cung Ninh mới phản ứng được, tức đến hét lớn một tiếng, đột nhiên rút kiếm lui lại, chuẩn bị bỏ qua Lâm Hải, đi cứu Triển Thông.

Oanh!

Ngay tại thời khắc Cung Ninh rút trường kiếm về, Côn Ảnh màu vàng kim cực lớn, ầm vang rơi xuống, thân thể Cung Ninh hóa thành một đạo lưu quang, hiểm lại càng hiểm tránh thoát công kích của Côn Ảnh, nhưng cũng bị dư ba quét trúng, rên lên một tiếng, khóe miệng có máu tươi tràn ra tới.

Nhưng Cung Ninh cũng không lo được những cái này, gã không tiếc thụ thương, cũng là vì Triển Thông cứu ra, nếu không lại trễ thêm một khắc, Triển Thông liền thật không có mệnh!

Ngay tại thời khắc Cung Ninh cầm trường kiếm trong tay, phóng tới Triển Thông, chuẩn bị đâm về phía A Hoa, đột nhiên một đường thanh âm lạnh như băng, vang lên tại sau lưng Cung Ninh.

“Thần thông, Chước Quang!”

Toát!

Nhất thời, một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố nguy hiểm, đột nhiên xuất hiện tại sau lưng Cung Ninh, để Cung Ninh đột nhiên giật mình, lông tơ cũng nổ đứng lên, dọa đến hồn cũng kém chút bay!

“Không tốt!”

Sắc mặt Cung Ninh đại kinh, căn bản là không có cách tưởng tượng, là dạng công kích gì, thế mà lại đáng sợ như thế, để gã trong nháy mắt cảm giác đến uy hiếp tử vong.

Giờ phút này, Cung Ninh nào còn nhớ được đi cứu Triển Thông, thậm chí ngay cả dũng khí quay đầu cũng đều không có, trực tiếp đem trường kiếm trong tay hướng về phía sau lưng vung lên, cơ hồ dùng hết lực đạo toàn thân, đánh tới cái này công kích đáng sợ đột nhiên cực nhanh đi tới sau lưng này.

Đinh!

Một tiếng vang bén nhọn, đột nhiên truyền vào lỗ tai Cung Ninh, Cung Ninh chỉ cảm thấy trường kiếm đi theo chính mình nhiều năm, thế mà như là đậu hũ, vỡ vụn trong nháy mắt, chân khí mà chính mình quán chú trong đó, cũng bị phá hủy trong tích tắc, tại trước mặt cái công kích sau lưng này, vậy mà không chịu nổi một kích!

Phốc!

Một đường nhẹ vang lên, giống như mũi tên đâm xuyên túi khí rót đầy, thân thể Cung Ninh chấn động mạnh một cái, trong mắt mang theo hoảng sợ cùng không thể tin thật sâu, chậm rãi cúi đầu.

Đã thấy, chỗ lồng ngực của chính mình, xuất hiện một cái động khẩu to bằng ngón tay, xuyên thủng trước sau, quang mang màu trắng chói mắt từ đó mà qua, phi tốc thôn phệ lấy sinh cơ trong cơ thể gã!

“Ta, cứ chết như vậy?”

Bên trong tâm Cung Ninh, bỗng nhiên dâng lên không cam lòng cùng tuyệt vọng thật sâu, thậm chí không thể tin được đây là thật, thế nhưng thân thể của gã, lại bị đạo quang mang màu trắng kia, trong nháy mắt đốt hóa, trong chớp mắt hóa thành vô số ánh sáng, biến mất vô hình.

Đường đường là đệ tử tiềm lực của Lăng Thiên Kiếm Phái, Kiếm Chi Đạo đại viên mãn Cung Ninh, đến tận đây đã vẫn lạc!

Phù phù!

Ngay tại trong nháy mắt Cung Ninh thân tử, thân thể Lâm Hải đột nhiên từ giữa không trung rơi xuống, sắc mặt trắng bệch, há mồm phun ra mấy ngụm máu tươi, vô cùng suy yếu.

“Mụ nội nó, cái Cung Ninh này, thật đúng là khó đối phó a!”

Lâm Hải cười khổ một tiếng, tuy từ đầu đến cuối, Lâm Hải chỉ xuất ra hai chiêu, nhưng hai chiêu này, lại đều là át chủ bài của Lâm Hải, không có một cái nào để hắn thấy nhẹ nhõm.

Một cái Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, một cái thần thông Chước Quang trực tiếp đem chân khí của Lâm Hải hút khô ráo, giờ phút này lồng ngực cơ hồ muốn nổ tung, khó chịu nói không nên lời.

“Ba ba, ngươi có phải muốn chết hay không?”

Động tĩnh bên này của Lâm Hải, cũng kinh động tới A Hoa, sưu một tiếng, A Hoa liền lui tới, tạm thời từ bỏ cắn rơi đầu Triển Thông, một mặt đau thương nhìn Lâm Hải.

“Trước khi ngươi chết, phải đem toàn bộ tài sản nói rõ ràng a, ta là con trai duy nhất của ngươi, ta muốn kế thừa toàn bộ, oa cáp cáp, ngẫm lại cũng thoải mái a!”

A Hoa càng nói càng hưng phấn, đau thương ban đầu, sớm liền không thấy bóng dáng, hai cái mắt nhỏ híp lại, nước bọt đều nhanh chảy ra.

“Lăn ngươi đi, ngươi mới chết đâu!” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, hữu khí vô lực mắng, nếu không phải hiện tại một chút khí lực cũng không có, thì không phải một chân đem chó chết này đạp cho bay lên trời thì không được!

“Tiểu Hồng!”

Lâm Hải vẫy tay một cái, đem Tiểu Hồng gọi vào bên người, Tiểu Hồng hiểu ý, dùng cánh đem Lâm Hải đưa đến trên lưng.

“Trạng thái hiện tại của ta phi thường không tốt, nhất định phải nhanh chóng bổ sung chân khí, ngươi dẫn ta đến bầu trời, ta sợ ở phía dưới không an toàn!” Lâm Hải liên tưởng đến những cái xác chết gặp được trước đó kia, cau mày nói nói.

Tiểu Hồng gật gật đầu, sau đó hai cái mắt ưng mang theo một sợi hàn mang, rơi vào cách đó trên thân Triển Thông đang lăn lộn đầy đất, đau đến chết đi sống lại cách đó không xa.

“Gã thì sao, làm sao bây giờ?”

Lâm Hải quay đầu nhìn Triển Thông một chút, sau đó ánh mắt lạnh lẽo.

“Giết!”

Mục đích của Lâm Hải, cũng là giết Yến Phi Dương cùng Triển Thông, bây giờ Triển Thông đã rơi vào bên trong tay mình, há sẽ bỏ qua cho gã.

Hơn nữa, Triển Thông bị A Hoa bạo chim, được hưởng thụ loại cực hình này, cũng coi là một loại trừng phạt đối với gã.

“Ha ha, việc này vẫn là giao cho Cẩu gia đi!”

A Hoa nghe được, làm xấu cười một tiếng, sau đó cọ cái lẻn đến trước người Triển Thông, mở cái miệng to như chậu máu, trực tiếp nhe răng nanh, cắn đứt cổ họng Triển Thông!

“A, chó chết này, thật con mẹ nó hung tàn!” Lâm Hải nhìn một trận mà thấy giật mình, nhất là tiếng gào cực kỳ bi thảm trước khi chết của Triển Thông này, để da đầu Lâm Hải cũng tê dại một hồi.

“Ha ha, còn có Nguyên Anh!”

Đúng lúc này, một Nguyên Anh lớn cỡ nắm tay, từ trong thi thể Triển Thông đột nhiên bay ra, mang theo nồng đậm hoảng sợ, bay lên trên trời, liều mạng chạy trốn.

“Trở về cho Cẩu gia đi!”

Thân thể A Hoa bỗng nhiên vọt tới, trực tiếp đem Nguyên Anh ấn ngã trên mặt đất, toét miệng tham lam cười một trận, nước bọt đều nhanh chảy ra.

“Tha mạng, Lâm Hải tha mạng a, ta cũng không dám đối nghịch cùng ngươi nữa!”

Nguyên Anh của Triển Thông, nhìn con chó giống như ma quỷ trước mặt này, bị dọa đến hồn cũng bay, phát ra một tiếng la lên sợ hãi.

“Hiện tại thấy hối hận, đáng tiếc muộn!” Lâm Hải miệt thị cười lắc đầu, bây giờ Lâm Hải, mới sẽ không đại phát thiện tâm, tha thứ cho một cái cừu địch, lưu lại vô cùng hậu hoạn.

"A... Nha phi, cho Cẩu gia một hồi đại bổ đi!" A Hoa thấy Lâm Hải không có ý bỏ qua cho Nguyên Anh của Triển Thông, mắt nhỏ nhất thời hiện lên một vòng hưng phấn, trực tiếp một ngụm đem Nguyên Anh của Triển Thông nuốt vào trong bụng.

"Ai u, ai u, không được, Cẩu gia phải ngủ!" A Hoa thôn phệ xong Nguyên Anh, đột nhiên bốn chân đạp một cái, thẳng tắp ngã xuống trên mặt đất, rơi vào trạng thái ngủ say.

"Mẹ nó, chó chết này, thật sự là ăn no liền ngủ a!"

Lâm Hải không còn gì để nói, bất quá cũng biết đây là chuyện tốt, hơi chuyển động ý nghĩ một chút liền đem A Hoa thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

"Tíu tíu!"

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, liền muốn vỗ cánh bay vào giữa không trung, mà trong lòng Lâm Hải lại nhất động, vội vàng ngăn lại.

"Chờ một chút, kém chút quên!" Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, chỉ huy Tiểu Hồng bay đến trước mặt thi thể vô cùng thê thảm của Triển Thông, sau đó nhíu lông mày lại, lộ ra một nụ cười thô bỉ.

"Hắc hắc, hãy cho ta, sờ một cái!"

Chương 1597: Hồi Ảnh Thuật

Lâm Hải xoa xoa tay, một mặt bỉ ổi vươn vào bên trong y phục máu thịt be bét của Triển Thông.

"Ọe ~"

Tiểu Hồng ở bên cạnh nhìn, nhất thời buồn nôn một trận, hai cái mắt ưng nhìn Lâm Hải, tràn ngập xem thường.

“Thật buồn nôn, ngươi cái khẩu vị này, so với A Hoa nhà ta còn nặng hơn!”

Phốc!

“Nói cái gì đó?!” Lâm Hải nhất thời không vui, sao có thể cầm ca ca cao thượng vĩ đại, thoát ly thú vị hạ cấp, theo lưu manh chó A Hoa này đánh đồng đâu?.

Cái này gọi là khẩu vị sao? Cái này gọi là khẩu vị sao!

Phi phi phi!

Lâm Hải cũng bị tức đến hồ đồ, tức giận liếc trắng Tiểu Hồng một chút.

“Ca ca đây là đang làm chính sự đâu, có được hay không? Không kiến thức!”

Lâm Hải hướng phía Tiểu Hồng dựng thẳng cái ngón giữa, tiếp tục tại trên thân Triển Thông tìm tòi một trận.

Leng keng!

Ngươi đạt được một khỏa Tu La Thạch!

“Móa, tại sao lại là Tu La Thạch!” Lâm Hải không còn gì để nói, hắn muốn, cũng không phải là cái đồ chơi này a!

“Ta lại sờ!”

Lâm Hải lại là tìm tòi một trận, tại trong ánh mắt ghét bỏ nhìn soi mói của Tiểu Hồng, bỗng nhiên thân thể chấn động, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

“Ha ha, sờ đến!”

Lâm Hải cười to một tiếng, sau đó đem một quyển sách, từ trên thân Triển Thông, mò ra.

Leng keng!

Ngươi đạt được bản chép tay của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật!

Bản chép tay của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật: Do đệ tử Vô Cực Tông của thành Lưu Tô- Triển Thông, chép tay bí tịch công pháp Bá Thể Tuyệt Sát Thuật!

Leng keng!

Có muốn học tập Bá Thể Tuyệt Sát Thuật?

Có!

Lâm Hải không chút do dự lựa chọn học tập, hắn tại trên thân thể buồn nôn của Triển Thông sờ nửa ngày, cũng là vì cái công pháp trâu bò có thể đem thực lực tăng lên gấp đôi trong thời gian ngắn này.

Ông!

Sau khi Lâm Hải lựa chọn học tập, thân thể nhất thời chấn động, một cỗ tin tức to lớn tràn vào trong đầu, sau một khắc con mắt Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, nở rộ tinh mang, mặt lộ vẻ vui thích.

Leng keng!

Ngươi học được Bá Thể Tuyệt Sát Thuật!

Bá Thể Tuyệt Sát Thuật: Công pháp Thiên giai Trung phẩm, sau khi thi triển có thể kích phát tiềm năng của thân thể trong nháy mắt, làm thực lực của bản thân tăng lên gấp đôi, kéo dài một khắc đồng hồ, sau khi sử dụng sẽ kiệt sức ba ngày, cũng kèm thêm đau nhức kịch liệt gián đoạn toàn thân!

“Ha ha, quả nhiên có thể đem thực lực tăng lên gấp đôi, thật sự là quá tốt!” Lâm Hải đại hỉ, có cái Bá Thể Tuyệt Sát Thuật này, chính mình tương đương lại nhiều thêm một đòn sát thủ a.

Chỗ thiếu sót duy nhất, cũng là kéo dài thời gian không lâu, hơn nữa còn có ba ngày tác dụng phụ, để Lâm Hải nói thầm một tiếng đáng tiếc, bất quá Lâm Hải cũng có thể hiểu được, nếu không có thêm chút tác dụng phụ, vậy liền quá nghịch thiên, cấp bậc cũng sẽ không vẻn vẹn chỉ là Thiên giai Trung phẩm.

“Tiểu tử Triển Thông này, tuy chết chưa hết tội, nhưng cuối cùng cũng là cung cấp một điểm giá trị!”

Lâm Hải đứng lên, hướng phía Tiểu Hồng nhìn một chút.

“Chúng ta đi!”

Tiểu Hồng duỗi cánh ra, đem Lâm Hải đưa lên phía sau lưng, sau đó kêu lên một tiếng, bay lượn lên trời, trong nháy mắt liền biến mất vô tung không còn tăm hơi.

Ngay tại sau khi Lâm Hải vừa rời đi, mấy đạo nhân ảnh cấp tốc mà đến, sau khi thấy thi thể Triển Thông máu thịt be bét nằm trên mặt đất, không khỏi kinh hãi biến sắc, tràn ngập chấn kinh cùng thật không thể tin!

“Triển Thông!”

Một người cầm đầu chính là Yến Phi Dương, trong mắt nhất thời nổ bắn ra quang mang phẫn nộ, song quyền trong nháy mắt nắm chặt, bắp thịt trên mặt cũng bởi vì phẫn nộ, mà không bị khống chế cấp tốc lay động.

“Người nào giết Triển Thông! là ai!!!”

“Yến sư huynh, từ khí tức ba động của không gian đến xem, thời gian tử vong của Triển Thông, không cao hơn ba phút, hẳn là có thể dùng Hồi Ảnh Thuật xem xét tình huống lúc ấy!” Sau lưng Yến Phi Dương, có một người nói nói.

“Hồi Ảnh Thuật? Đúng, Hồi Ảnh Thuật của Thái âm Tông các ngươi, có thể quay lại ba động của khí lưu, hiện ra tình hình của ba phút trước, thời gian cấp bách, nhanh a!” Yến Phi Dương vừa được nhắc nhở, nhất thời tỉnh ngộ, vội vã hô to một tiếng.

“Tốt, ta giờ thi triển Hồi Ảnh Thuật!”

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông ngưng tụ ánh mắt, sau đó hai tay để ở trước ngực, vạch ra một đường dấu vết quỷ dị, nhất thời những nơi ngón tay đi qua, quang mang chớp động, khí lưu lăn lộn, phảng phất như nhận một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt.

“Tụ!”

Bỗng nhiên, trong miệng cái đệ tử Thái âm Tông này hét lớn một tiếng, sau đó khí sóng trước mặt ông một tiếng, phi tốc xoay tròn, tụ hướng đỉnh đầu Triển Thông, một đoàn cảnh tượng mơ hồ, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Chỉ thấy một cái nam tử trẻ tuổi có mái tóc trắng phơ, đang ngồi xổm ở trước một bộ thi thể máu thịt be bét, không ngừng lục lọi, sau đó tựa hồ sờ đến bảo vật g đó, trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Mà bên cạnh nam tử, một cái yêu thú giống ưng cánh vàng mắt bạc, sau khi đem nam tử trẻ tuổi đưa lên phía sau lưng, liền phóng hướng chân trời, biến mất không thấy gì nữa.

Ông!

Khí lưu hội tụ giữa không trung đột nhiên nổ tung, cảnh tượng trước đó biến mất, trở về hình dáng ban đầu, mà Yến Phi Dương giờ phút này đã mặt mũi tràn đầy lửa giận, nghiến răng nghiến lợi gầm lên giận dữ.

“Lâm Hải, ta muốn đem ngươi nghiền xương thành tro!!!”

Tuy cảnh tượng trước đó, cũng không có quá trình Triển Thông bị giết, nhưng là người ngồi xổm ở trước thi thể Triển Thông kia, Yến Phi Dương lại liếc một chút liền nhận ra, chính là Lâm Hải có chút ân oán cùng Triển Thông.

Yến Phi Dương căn bản không cần hoài nghi, hung thủ đem Triển Thông giết chết, hẳn là Lâm Hải không thể nghi ngờ!

Cúi đầu xuống lần nữa liếc nhìn thi thể của Triển Thông một chút, trong lòng Yến Phi Dương nổi giận, cơ hồ khó mà ức chế, hai mắt trong nháy mắt trở nên đỏ như máu, sát cơ lạnh thấu xương, để các đệ tử tiềm lực xung quanh, cũng cảm thấy một trận tim đập nhanh, kìm lòng không được hô hấp cũng trở nên dồn dập.

“Các vị, làm phiền thay Yến Phi Dương ta truyền lời, bất kể là ai, nếu có thể chém giết Lâm Hải, Yến Phi Dương ta sẽ khen thưởng một kiện pháp bảo Linh khí Trung phẩm!”

“Nếu có người dám can đảm che chở Lâm Hải, cái kia chính là cùng Yến Phi Dương ta là địch, Yến Phi Dương ta tất phải giết!”

Tốc độ nói của Yến Phi Dương chậm chạp mà băng lãnh, mỗi một câu nghe vào bên trong lỗ tai mọi người, đều bị người cảm thấy kinh hãi không thôi, nhao nhao từ trong lời nói của Yến Phi Dương, nghe được vô cùng chấn động giận dữ.

Mặc cho ai đều có thể nhìn ra, cái chết của Triển Thông, xem như đã chạm đến nghịch lân của Yến Phi Dương.

“Yến sư huynh yên tâm, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực, báo thù cho Triển sư đệ!” Mấy cái đệ tử tiềm lực của những tông môn khác, trong mắt chợt lóe lên quang mang kinh hỉ, nhao nhao tỏ thái độ, vô cùng kiên quyết nói nói.

Hứa hẹn của Yến Phi Dương, thế nhưng là một kiện pháp bảo Linh khí Trung phẩm a, Lưu Tô nội thành thế lực lớn, đẳng cấp cao pháp bảo cực kỳ khan hiếm, cho dù những đệ tử tiềm lực như bọn họ này, cấp bậc pháp bảo Linh khí có được, cũng ít lại càng ít.

Bây giờ vì giết Lâm Hải báo thù cho Triển Thông, Yến Phi Dương vậy mà xuất ra một kiện Linh khí Trung phẩm làm thù lao, nhất thời để đám người này rất là ý động, trong lòng kích động không thôi.

“Việc này không nên chậm trễ, ta giờ đi truy kích Lâm Hải, cáo từ!” Vừa nghĩ tới Linh khí Trung phẩm, mấy người này đã không kịp chờ đợi, hướng phía Yến Phi Dương ôm quyền, sau đó bay nhanh rời đi.

Sau khi đám người đi, Yến Phi Dương mới nặng nề thở ra một hơi, khoát tay bắn ra một đám lửa, đem thi thể Triển Thông hóa thành tro tàn, trong mắt lóe lên một đường quang mang tàn nhẫn.

“Triển Thông thiên phú trác tuyệt, thường ngày đối với ta hiếu kính đủ kiểu, cực kỳ hiểu chuyện, càng là nhân vật lĩnh quân trong đám đệ tử đời này của Vô Cực Tông ta, là người kế nhiệm dự định của Yến Phi Dương ta, nghĩ không ra hôm nay vậy mà vẫn lạc ở đây, thật sự là đáng hận đáng buồn bực!”

“Lâm Hải, Yến Phi Dương ta thề, tuyệt sẽ không để ngươi còn sống rời khỏi Tu La Điện!”

Thời gian ba ngày phi tốc trôi qua, tin tức tuyệt thế thiên tài Triển Thông của Vô Cực Tông bị Lâm Hải diệt sát, mà Yến Phi Dương lấy một kiện pháp bảo Linh khí Trung phẩm làm thù lao, hiệu triệu đệ tử của các tông môn lớn ám sát Lâm Hải, đi qua truyền miệng đã không cánh mà bay.

Phía dưới trọng thưởng, tất có dũng phu, bây giờ các đệ tử tông môn trong Tu La Điện, tuyệt đại bộ phận đều không thể chống cự dụ hoặc của Linh khí Trung phẩm, bắt đầu bốn phía tìm kiếm tung tích Lâm Hải. Mà Lâm Hải bị xem như cái đích của mọi người, đối với cái này lại hoàn toàn không biết, giờ phút này đang là một mặt bỉ ổi ngồi xổm ở bên trong một góc nào đó bên trong Luyện Yêu Hồ, trước mặt trưng bày một cái vỉ nướng được mang đến từ nhân gian!

Chương 1598: Mệnh của ca ca, cứ rẻ như vậy sao?

“Tiên Nhi, không tệ, thủ nghệ làm đồ nướng tăng trưởng a!”

Lâm Hải toét miệng, từ bên trong tay của Tiên Nhi, tiếp nhận một chuỗi thịt Thiên Long vừa mới nướng chín, hướng phía Tiên Nhi nhướn nhướn mi, sau đó hé miệng bắt đầu gặm.

“Ừm, ăn ngon, ăn ngon thật!” Lâm Hải liên tục gật đầu, khen không dứt miệng, đem Tiên Nhi thổi phồng đến mức đỏ mặt một trận.

“Đều là chủ nhân truyền thụ tốt.” Tiên Nhi thẹn thùng cúi đầu xuống nói.

Ba ngày trước đó, Lâm Hải vừa chữa khỏi thương tổn, đột nhiên thu đến tin tức do Thần Tài phát đến, nguyên lai là thịt rồng mà Tiểu Na Tra mua Manga ‘One Piece’, đáp ứng thanh toán đã đến.

Lâm Hải nhất thời cao hứng đến hỏng, vội vàng để Thần Tài trước tiên đem phần thuộc về mình này phát tới, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút liền tiến vào Luyện Yêu Hồ.

Đồ vật mà Lâm Hải mang đến từ nhân gian thế nhưng là cái gì cần có đều có, sau khi đi vào lập tức lấy vỉ nướng ra, đem Tiên Nhi gọi tới, đem phương pháp làm đồ nướng của nhân gian, dạy cho Tiên Nhi một lần.

Tiên Nhi cực kì thông minh, hơn nữa đã từng có một lần kinh nghiệm nướng thịt rồng cho Lâm Hải, bây giờ vừa học liền biết, kết quả vừa nướng cũng là ba ngày, Lâm Hải rất nhanh, rất không biết xấu hổ ngồi xổm ở đây, ăn liền ba ngày thịt rồng.

Leng keng!

Ngươi ăn một khối thịt Cửu Cấp Thiên Long, đạo hạnh gia tăng tám năm.

“Móa!”

Nghe được trong đầu truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở, Lâm Hải không còn gì để nói, cũng muốn chửi má nó.

Cái này tuy nhiên có tỷ lệ gia tăng đạo hạnh, nhưng tỷ lệ không lớn không nói, hơn nữa mỗi lần gia tăng đạo hạnh, cũng thiếu đến đáng thương, Lâm Hải ăn nguyên suốt ba ngày, nhiều nhất một lần, cũng bất quá mới gia tăng ba mươi tám năm mà thôi.

Mà tất cả ba ngày này cộng lại, đạo hạnh mà Lâm Hải gia tăng, vẫn chưa tới hai trăm năm.

“Em gái ngươi, không ăn, lãng phí thời gian!”

Lâm Hải vừa giận dỗi, đem xiên thịt ném xuống đất, vừa đứng người lên, chỉ thấy mấy đạo nhân ảnh, không biết từ lúc nào đã đứng ở trước mặt mình, tất cả đều chảy chảy nước miếng, hai mắt nhìn chính mình chằm chằm.

“Ta dựa vào, tình huống như thế nào?!”

Lâm Hải vội vàng đưa hai tay ôm ngực, hướng về sau nhảy một cái, sau đó mặt mũi tràn đầy cảnh giác hướng phía mấy người này nhìn lại.

“Hắc hắc hắc, chủ nhân, ngươi nướng đó là cái thịt gì a? Thật là thơm a!”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, chỉ là ngửi mùi, cũng để người chảy nước miếng a!”

“Nếu không chủ nhân ngươi lại ăn nhiều một chút, chúng ta ở bên cạnh cũng tiện thấy nhiều biết rộng một hồi!”

Bọn người Cầm Ma Thư Tiên, một mặt nhìn kỹ Lâm Hải, nuốt nước bọt, cười theo nói nói.

“Móa, muốn ăn cứ nói thẳng mà!” Lâm Hải không còn gì để nói, liếc trắng bọn họ một chút.

“Ta ăn no rồi, các ngươi người nào thích ăn, chính mình tự nướng đi!”

Lâm Hải nói xong, không để ý tới mấy cái hàng này, chắp tay sau lưng quay người rời đi, dưới chân vừa động, lại nghe sau lưng truyền đến một trận đùng phốc lỗ loạn hưởng, đem Lâm Hải giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại.

“Ai u ta qua!”

Lâm Hải nhất thời che trán, quả thực không đành lòng nhìn thẳng, chỉ thấy bốn cái hàng này, thế mà tất cả đều ghé vào trước thịt rồng, dùng cả tay chân, miệng đầy chảy mỡ, liền nắm lấy thịt rồng dồn vào trong miệng, nơi nào còn có một tia phong phạm nho nhã chi sĩ.

“Ách... Chủ nhân, chúng ta ăn như vậy, có kích tình, đúng, có kích tình!” Bọn người Cầm Ma thấy Lâm Hải trông lại, nhất thời lộ vẻ mặt xấu hổ, toét miệng nói nói.

“Kích tình em gái ngươi a, một đám ăn hàng!” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, lắc đầu rời đi.

“Đậu phộng, ăn thịt còn có thể gia tăng đạo hạnh đâu, ta lập tức gia tăng được năm trăm năm!”

“Thật đúng thế, ta cũng gia tăng hơn ba trăm năm!”

“Ta không có nhiều như hai cái các ngươi, ta gia tăng hơn hai trăm năm!”

“Các ngươi đều không được a, ta vừa hạ miệng xuống, đã gia tăng tám trăm năm!”

Phốc!

Lâm Hải đang đi tới, nghe được đối thoại của bốn cái ăn hàng sau lưng này, chân dưới lảo đảo một cái, kém chút nằm trên đất, quay người lại liền dốc sức lao qua, thật không thể tin mà nhìn bốn người bọn họ.

“Các ngươi cũng gia tăng hơn mấy trăm năm đạo hạnh?”

“Đúng, đúng a!” Bọn người Cầm Ma một mặt mờ mịt, gật gật đầu.

“Em gái ngươi, cho ta, đều cho ta!” Lâm Hải đưa tay đem thịt rồng bên trong tay bốn người đoạt qua, sau đó mang theo nồng đậm hưng phấn, nhét vào bên trong miệng chính mình.

Leng keng!

Ngươi ăn một khối thịt Cửu Cấp Thiên Long, đạo hạnh gia tăng một năm.

Leng keng!

Ngươi ăn một khối thịt Cửu Cấp Thiên Long, đạo hạnh gia tăng một năm.

“Móa!” Lâm Hải mắng to một tiếng, làm sao mấy cái hàng này ăn một lần, liền là gia tăng mấy trăm mấy trăm năm, đến chỗ chính mình này, liền biến thành một năm, đây chính là cùng một miếng thịt a.

“Chẳng lẽ là tư thế ăn không đúng?” Hai mắt Lâm Hải vẩy một cái, nhìn lấy bốn cái hàng nằm rạp trên mặt đất, tội nghiệp nhìn lấy chính mình, phanh một tiếng, cũng nằm rạp trên mặt đất.

“Ha ha, ca ca thật thông minh, khẳng định là nguyên nhân này!” Lâm Hải lòng tràn đầy chờ mong, một ngụm đem thịt rồng nuốt vào.

Leng keng!

Ngươi ăn thịt rồng bị nghẹn, đạo hạnh giảm bớt một trăm năm.

Phốc!

“Bà nội ngươi! Không nên chơi như vậy chứ!” Lâm Hải nhất thời rú thảm một tiếng, lệ rơi đầy mặt.

…

“A Hoa này chó chết thế nào?” Lâm Hải cùng Tiên Nhi dạo bước tại bên Nguyệt hồ, đột nhiên hỏi nói.

“A Hoa thôn phệ một cái Nguyên Anh, rơi vào ngủ say trạng thái, còn chưa tỉnh dậy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chờ khi tỉnh lại, hẳn là có thể ngưng tụ Nguyên Anh.” Tiên Nhi khẽ mở môi son, hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Tốt!” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, “Thật muốn nhìn một chút con hàng A Hoa này, thành yêu thú Nguyên Anh cảnh, vẫn sẽ không đáng tin cậy giống như bây giờ hay không?”

“Tiên Nhi, sau khi A Hoa tỉnh lại, ngươi cho ta biết!”

Lâm Hải hướng Tiên Nhi dặn dò một tiếng, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trở lại bên trong một gian ốc xá của Tu La Điện.

“Người nào?!”

Lâm Hải mới vừa xuất hiện, đột nhiên một đường thanh âm chấn kinh, vang lên tại sau lưng, để Lâm Hải đột nhiên giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, đã thấy hai cái nam tử trẻ tuổi, đang mang theo một mặt không thể tin được, nhìn lấy chính mình.

“Hỏng!” Trong lòng Lâm Hải giật mình, nghĩ không ra ốc xá mà chính mình trước đó cư trú, vậy mà có người tiến đến, chính mình đột nhiên từ bên trong Luyện Yêu Hồ đi ra, hai người kia tuyệt đối sẽ nghi ngờ.

“Bái kiến hai vị sư huynh!”

Lâm Hải nhận biết hai người kia, chính là đệ tử tiềm lực của hai cái tông môn, vội vàng một bên ôm quyền thi lễ, một bên trong đầu phi tốc tự hỏi, cần giải thích chuyện chính mình đột nhiên xuất hiện này thế nào?

“Lâm Hải?!”

Hai người kia lúc đầu còn một mặt kinh hãi, ở vào trạng thái mộng bức, nhưng sau khi nhận ra Lâm Hải, không khỏi lộ vẻ mặt cuồng hỉ, hai mắt tỏa ánh sáng, như nhìn thấy một kiện tuyệt thế trân bảo.

“Ừm?” Lâm Hải sững sờ, cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của hai người kia, không khỏi nhíu lông mày lại.

“Hai vị sư huynh, không phải là xem dáng dấp ta đẹp trai, chuẩn bị cướp sắc đi?” Lâm Hải yếu ớt co rụt cổ lại, cắm ngộn đánh khoa, chuẩn bị di chuyển lực chú ý của hai người kia.

“Ha ha, Lâm sư đệ nói chuyện, thế nhưng là thật hài hước!” Hai người kia nháy mắt với nhau, rất nhanh khôi phục bình thường, cười hướng Lâm Hải đi tới.

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, bỗng nhiên từ trên thân hai người kia, ẩn ẩn cảm thấy một cỗ sát khí, nhất thời ngầm sinh báo động, cười đùa tí tửng nói nói.

“Hai vị sư huynh, ta thế nhưng là người có mặt mũi, nếu các ngươi thật như cướp sắc, Lâm Hải có thể thề sống chết không theo nha!”

“Cướp sắc ngược lại không đến nỗi!” Hai người kia rất nhanh một trái một phải, đem Lâm Hải kẹp ở trong đó, nụ cười trên mặt cũng biến thành âm lạnh lên.

“Bởi vì, chúng ta cướp là mệnh!”

“Giết!”

Bỗng nhiên, hai người quát lạnh một tiếng, thân thể mau lẹ vô cùng như ánh sáng, huy động cánh tay, hướng phía Lâm Hải liền dốc sức lao qua.

Người ở trên đường, hai đoàn pháp thuật cuồng bạo, đã đem Lâm Hải hoàn toàn bao phủ, mang theo vô tận sát cơ, oanh một tiếng, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải thôn phệ.

“Hừ, đều nói Lâm Hải chính là thiên tài yêu nghiệt, hiện tại xem ra, cũng không gì hơn cái này đi!” Một người trong đó cười đắc ý, khinh thường nói nói.

“Ta dùng Hồi Ảnh Thuật, khôi phục quá trình diệt sát Lâm Hải trước đó, ngươi dùng Lưu Ảnh Thạch ghi chép lại, sau đó chúng ta cùng một chỗ giao cho Yến Phi Dương, nhận lấy khen thưởng!”

Người nói chuyện, chính là đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, cánh tay vung lên, khí lưu ngưng tụ, khôi phục cảnh tượng trước đó, một người khác tiếp nhận Lưu Ảnh Thạch, rót chân khí vào, bắt đầu ghi chép.

“Tốt, tất cả đã ghi chép lại…” Chờ cảnh tượng trước mắt tiêu tán, người ghi chép quay người lại, chuẩn bị đem Lưu Ảnh Thạch giao cho đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông.

Nhưng bỗng nhiên, lời nói của y im bặt mà dừng, thân thể chấn động mạnh một cái, mang theo tuyệt vọng cùng không cam lòng thật sâu, cúi đầu nhìn về phía dao găm nơi trung tâm trái tim, nhất thời mặt mũi tràn đầy phẫn hận.

“Ngươi và ta mười năm giao tình, tình như thủ túc, ngươi vậy mà…”

Oanh!

Nói còn chưa dứt lời, đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, dao găm trong tay đột nhiên nở rộ một đoàn tia sáng chói mắt, trong nháy mắt đã đem trái tim người này xoắn nát, tính cả Nguyên Anh cũng cùng nhau giảo sát, tiêu tán ở trong thiên địa.

“Hừ, mười năm giao tình lại như thế nào, lại có thể so sánh cùng Linh khí Trung phẩm sao?” Đệ tử Thái âm Tông cười lạnh một tiếng, sau đó tiếp nhận Lưu Ảnh Thạch, ánh mắt lộ ra quang mang kích động.

“Lâm Hải đã chết, cái Linh khí Trung phẩm này, quy ta!”

Nhưng tại thời khắc lòng của đệ tử tiềm lực Thái âm Tông tràn đầy hoan hỉ, bỗng nhiên một đường thanh âm bất mãn, từ phía sau vang lên.

“Nói cái gì đó, mệnh của ca ca, giá rẻ như vậy sao?”

Chương 1599: Uy, ngươi chơi qua nhảy cầu chưa?

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông đột nhiên giật mình, kinh hãi quay đầu, sau đó nhất thời miệng lập tức há to tròn, trong mắt tràn ngập khó có thể tin.

“Ngươi không chết?!”

Chỉ thấy sau lưng, một cái nam tử tuổi trẻ, hai tay ôm ngực, nghiêng cái đầu, mặt mũi tràn đầy đùa cợt theo dõi gã, bên trong ánh mắt tràn ngập trào phúng cùng xem thường, không phải Lâm Hải thì còn có thể là ai?

“Điều đó không có khả năng!”

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, nhất thời kinh hô một tiếng, căn bản không thể tin được Lâm Hải còn sống, vừa rồi gã chính là tận mắt nhìn thấy, pháp thuật của bọn họ trong nháy mắt đã đem Lâm Hải Nuốt hết, liền cái cặn bã cũng đều không còn lại.

Nhưng bây giờ, Lâm Hải tại sao lại nhảy nhót tưng bừng xuất hiện tại trước mặt gã, thật sự là quá quỷ dị!

“Không có gì là không có khả năng, nếu có, cũng chỉ có thể nói, ngươi quá vô tri!”

Nụ cười trên mặt Lâm Hải bỗng nhiên phát lạnh, theo sau bàn tay đột nhiên giơ lên, không có dấu hiệu nào hướng phía đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, ầm vang rơi xuống.

“Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

Oanh!

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, nhất thời giữa không trung xuất hiện một cái hư ảnh bàn tay to lớn, mang theo băng sương chi khí lạnh lẽo, như là một ngọn núi lớn, liền nện xuống tới.

“Hừ, nếu ngươi không chết, vậy ta liền lại giết ngươi một lần nữa!”

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, thấy Lâm Hải một chưởng công tới, chẳng những không hoảng hốt, ngược lại mặt lộ vẻ cười lạnh, cánh tay nhanh chóng vung vẩy ở trước ngực, nhất thời xuất hiện một đoàn khí mang màu đen âm u, sưu một tiếng, như một con như độc xà, hướng phía chưởng ấn của Lâm Hải chui vào!

“Không biết tự lượng sức mình!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, âm thầm cười lạnh, xem ra cái đệ tử Thái âm Tông này, đem chính mình xem như Nguyên Anh sơ kỳ phổ thông mà đối đãi, đáng đời gã không may!

Oanh!

Một tiếng vang ngột ngạt, vang lên giữa không trung, chấn động đến không gian xung quanh run rẩy một trận, chưởng ấn cực lớn của Lâm Hải, mang theo băng sương kỳ hàn triệt cốt, trực tiếp cùng khí mang màu đen đụng vào nhau.

Ông!

Khí mang màu đen nhất thời run rẩy kịch liệt một trận, mặc dù không có sụp đổ tại chỗ, nhưng cũng lập tức trở nên ảm đạm vô quang, rõ ràng không địch lại một chưởng này của Lâm Hải.

“Không có khả năng!”

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, sắc mặt nhất thời đại biến, đồng thời tim như gặp phải trọng kích, một ngụm máu tươi theo khóe miệng liền chảy xuống, nhìn chưởng ấn thanh thế khủng bố trên đỉnh đầu này, trong mắt tràn ngập kinh hãi!

“Thực lực của cái Lâm Hải này, cường đại vượt quá tưởng tượng, xem ra không có năng lực làm địch, vẫn là rút đi thì tốt hơn!”

Lần giao thủ này, đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông liền đã nhận định, chính mình không phải là đối thủ của Lâm Hải, quyết định thật nhanh, hai tay dâng lên một đạo chân khí âm lãnh dày đặc, đem chưởng ấn trùng kích nơi đỉnh đầu trì trệ lại, sau đó đột nhiên rút chiêu, quay đầu liền chạy!

Oanh!

Sau một khắc, chưởng ấn của Lâm Hải, ầm vang rơi trên mặt đất, đem khắp nơi nện đến một trận run rẩy, mặt ngoài trong nháy mắt bịt kín một tầng băng sương thật dày, hàn khí bức người.

Mà đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, cũng đã thừa cơ hội này, thân ảnh lấp lóe mấy cái, đã chạy ra ngoài trăm thước.

“Muốn chạy, phải xem ca ca có đáp ứng hay không?!”

Lâm Hải cười lạnh, đương nhiên sẽ không buông tha cho gã, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân thể của Tiểu Hồng đã xuất hiện tại trước mặt, Lâm Hải thả người nhảy lên, nhảy đến trên lưng Tiểu Hồng.

“Truy!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, chấn động cánh, trong nháy mắt đã bay lên không, hóa thành một đạo lưu quang màu vàng kim hướng phía trước phóng đi, Trong chớp mắt liền đến trên đỉnh đầu của đệ tử tiềm lực Thái âm Tông.

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, đang âm thầm đắc ý Lâm Hải không có đuổi kịp, bản thân đã nhẹ nhõm thoát hiểm, bỗng nhiên cảm giác một đường cương phong sắc bén ở trên đỉnh đầu, như là lưỡi kiếm sắc bén hướng phía sau lưng mà đến, không khỏi giật nảy cả mình!

Kinh hãi quay đầu, đã thấy một con yêu thú khổng lồ từ trên trời giáng xuống, móng vuốt bén nhọn, như là hai thanh móc câu sắc nhọn, đang hung mãnh hướng phía gã chộp tới.

“Cút!”

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, cuống quít vung cánh tay lên, một đoàn khí lãng, mang theo chân khí cường đại, hướng phía Tiểu Hồng đánh tới.

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, thân thể đột nhiên cất cao, sát khí lãng qua, né tránh công kích, ngay tại thời khắc đệ tử Thái âm Tông coi là đã thoát hiểm, lại đột nhiên cảm thấy cổ căng một cái, phảng phất như bị một cái kềm sắt kẹp lấy, mang theo gã trong nháy mắt đã bay lên không.

“Đậu phộng!”

Đệ tử Thái âm Tông hô to một tiếng, sắc mặt nhất thời hoàn toàn thay đổi, dọa đến hồn phi phách tán, nhất là nhìn vật ở dưới mặt đất, trong mắt gã trở nên càng ngày càng nhỏ, tiếng gió tựa như tia chớp gào thét mà đi qua bên tai, trong lòng của gã lập tức liền hoảng.

“Lâm Hải, đừng có giết ta!”

Đệ tử của Thái âm Tông, bên trong thanh âm mang theo hoảng sợ thật sâu, gian nan nói nói, đến nước này, gã nào còn không biết là đã bị Lâm Hải bắt sống, trong lòng đã kinh hãi lại sợ, thân thể run lẩy bẩy.

“Không giết ngươi có thể, ngươi không phải là muốn tìm Yến Phi Dương lĩnh công sao? Hiện tại liền mang theo ta qua!” Thanh âm của Lâm Hải, không mang theo một chút tình cảm, nhàn nhạt truyền đến.

“Ta, ta không biết Yến Phi Dương ở đâu a, cho dù lĩnh công, cũng phải chờ ra khỏi Tu La Điện a!”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, ngữ khí lạnh xuống, “Nếu nói như thế, ngươi đã không có giá trị gì?”

“Lâm Hải, đừng giết ta, van cầu ngươi, bỏ qua cho ta đi, ta cũng không dám á!” Nghe ra sát cơ trong giọng nói của Lâm Hải, đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, kém chút bị dọa đến tè ra quần, không khỏi mở miệng liên tục cầu xin tha thứ.

“Ngươi vừa rồi, là dùng thủ đoạn gì, khôi phục hình ảnh trước đó?” Lâm Hải từ chối cho ý kiến, mà chính là bỗng nhiên mang theo một tia hiếu kỳ, hướng phía đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông hỏi.

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông sững sờ, sau đó hoảng hốt mở miệng nói.

“Đó là bí thuật của Thái âm Tông ta, gọi là Hồi Ảnh Thuật, có thể trở lại như cũ bất luận cái sự tình gì đã phát sinh qua từ ba phút trước tại một chỗ không gian nào đó, cũng có thể dùng Lưu Ảnh Thạch, để ghi chép lại!”

“Hồi Ảnh Thuật, Lưu Ảnh Thạch?” Ánh mắt Lâm Hải lộ ra một tia kinh ngạc, “Thật thần kỳ!”

Lâm Hải nhất thời nổi hứng thú, không khỏi hướng phía đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông quát lạnh một tiếng.

“Đem bí tịch Hồi Ảnh Thuật cùng Lưu Ảnh Thạch, đều giao ra đây cho ta!”

“Cái này, cái này chính là bí thuật của Thái âm Tông ta, không thể...”

“Ta để ngươi giao ra!” Lâm Hải trừng mắt, thủ chưởng đột nhiên dùng lực, đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông bỗng cảm giác hô hấp trì trệ, cảm giác xương cổ cũng bị bóp gãy, không khỏi bị dọa đến một trận run rẩy.

“Giao, ta giao!”

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, hoảng hốt vươn tay, từ bên trong lòng tìm tòi một trận, sau đó móc ra một khối ngọc giản cùng ba khối đá, đưa đến trước mặt Lâm Hải.

“Ngươi lấy đi!”

Lâm Hải không chút khách khí đưa tay, đem đồ vật đoạt lại, nhất thời trong đầu truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở.

Leng keng!

Ngươi đạt được ngọc giản bí thuật Hồi Ảnh Thuật!

Leng keng!

Ngươi đạt được Lưu Ảnh Thạch x3

Leng keng!

Có muốn học tập Hồi Ảnh Thuật không?

Có!

Lâm Hải lập tức lựa chọn học tập, sau đó chỉ cảm thấy trong đầu chấn động, thao tác của bí pháp Hồi Ảnh Thuật, đã in vào đầu, tựa như bẩm sinh.

Leng keng!

Ngươi học được Hồi Ảnh Thuật.

Hồi Ảnh Thuật: bí thuật, có thể quay lại bất luận cái hình ảnh phát sinh trong vòng ba phút, trong không gian trong vòng mười trượng,.

Lâm Hải lại xem xét tin tức nói rõ của Lưu Ảnh Thạch một phen, cũng rất đơn giản rõ ràng.

Lưu Ảnh Thạch: phối hợp sử dụng với bí thuật Hồi Ảnh Thuật, tại trong vòng ba phút khi hình ảnh của Hồi Ảnh Thuật trở lại như cũ, đem chân khí rót vào Lưu Ảnh Thạch, liền có thể đem hình ảnh ghi vào trong đó.

“Không tệ, đồ vật tốt!” Một cỗ rất là hài lòng, tuy tạm thời không dùng được, nhưng cái bí thuật này vậy mà có thể để thời gian quay lại, cùng một loại thần thông khá là nghịch thiên!

“Lâm Hải, hiện tại có thể thả ta xuống chưa?” Lúc này, đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, cả gan, run rẩy hỏi.

“Thả ngươi xuống dưới?” Lâm Hải bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng,

“Uy, ngươi chơi qua nhảy cầu chưa?”

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông sững sờ, còn chưa hiểu có ý tứ gì, bàn tay của Lâm Hải đột nhiên buông ra, đem gã từ trên cao ném xuống.

Chương 1600: Cừu nhân gặp mặt

“A!!!”

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, nhất thời phát ra một tiếng rống to sợ hãi, dọa đến mặt mũi tràn đầy trắng bệch, trong mắt tràn ngập hoảng sợ thật sâu.

Nơi này chính là trên không trung mấy ngàn mét a, tuy tu vi của gã đã đến Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng dù sao vẫn còn không biết phi hành, từ địa phương cao như vậy té xuống, coi như không chết cũng phải trọng thương!

“Lâm Hải, cái tên vương bát đản nhà ngươi, nếu ta không chết, ngày sau tất sẽ giết ngươi!”

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, trong lòng quả thực đem Lâm Hải đều nhanh hận chết, cảm nhận được tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh cùng tiếng gió gào thét hô hô bên tai, hoảng sợ trong lòng càng ngày càng thịnh, vội vàng đem chân khí thay đổi đến cực hạn, cực lực làm tốc độ rơi xuống chậm dần.

Nhưng dù cho như thế, tốc độ rơi xuống vẫn là quá nhanh, nhất là thời điểm sắp tiếp cận mặt đất, tốc độ kinh người này, cơ hồ đem không khí cũng ma sát ra tia lửa, gió gào thét mà qua, càng là như lưỡi đao, cắt da thịt, cảnh ngộ quả thực giống như hình phạt lăng trì!

“A a a a!!!!”

Theo một tiếng thét lên tràn ngập hoảng sợ của đệ tử tiềm lực Thái âm Tông, thân thể của gã như là một ngọn núi lớn, phanh một tiếng nặng nèe quẳng xuống đất, nhất thời khắp nơi run rẩy một trận, giống như động đất, khói bụi nổi lên bốn phía, kích thích lên một đám bụi đất.

Phốc!

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, liền phun ra ngoài một ngụm huyết tiễn, hai mắt lật một cái, tay chân run rẩy, mặc dù không có tắt thở, nhưng xương cốt toàn thân cơ hồ đều bị ngã nát, như là một bãi bùn nhão, ngay cả khí lực để thở cũng đều không có.

“Nơi này là tình huống như thế nào?”

Thanh âm cực lớn cùng khói bụi đầy trời, nhất thời kinh động một người ở cách đó không xa, chỉ thấy một bóng người màu đỏ, ở trong không gian lên xuống mấy cái, cũng đã đến phụ cận, cúi đầu hướng trên mặt đất nhìn lại.

“Là ngươi?”

Sau khi thấy rõ đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông đang nằm hấp hối trên mặt đất, người tới kinh ngạc một trận, trong mắt tràn ngập mờ mịt.

“Huyết sư muội, cứu, cứu mạng a!”

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, vừa nhìn thấy người tới là Huyết Ngưng, nhất thời đem hết toàn lực, từ trong miệng gian nan gạt ra mấy chữ, trong mắt tràn ngập vẻ cầu khẩn.

Đôi mi của Huyết Ngưng dựng lên, sau khi quan sát thương thế của đệ tử tiềm lực Thái âm Tông xong, trong đôi mắt đẹp nhất thời lộ ra thần sắc chấn kinh thật sâu, ngồi xổm người xuống, đưa bàn tay dán tại chỗ huyệt đạo trên đỉnh đầu của đệ tử tiềm lực Thái âm Tông.

Ông!

Một chân khí mềm mại nhẹ nhàng, trong nháy mắt tiến vào trong người đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, khiến cho gã lập tức cảm thấy một trận dễ chịu nói không nên lời, cuối cùng đã có một chút sức lực, hướng phía Huyết Ngưng ném qua ánh mắt cảm kích thật sâu.

“Đa tạ ân cứu mạng của Huyết sư muội!”

“Ngươi là bị người nào gây thương tích?” Huyết Ngưng lộ vẻ mặt kinh ngạc, không hiểu hỏi.

Nhấc lên việc này, đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông nhất thời tức giận hừ một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ oán độc thật sâu.

“Đều là tên hỗn đản Lâm Hải kia!”

“Lâm Hải?!” Huyết Ngưng nghe được, bỗng nhiên giật mình, sau đó đôi mắt đẹp trong nháy mắt trợn tròn, vội vã hỏi.

“Đến cùng xảy ra chuyện gì, Lâm Hải đang ở đâu?”

Huyết Ngưng đã tìm Lâm Hải ba ngày, ba ngày này, Huyết Ngưng liền cả các đệ tử tiềm lực của những tông môn khác, đều đã giết thêm bảy tám cái, nhưng thủy chung tìm không thấy tung tích của Lâm Hải, nghĩ không ra lại tại bên trong chỗ này nghe được tin tức về Lâm Hải, để trong nội tâm nàng nhất thời vui vẻ.

“Ai, không dối gạt Huyết sư muội, Lâm Hải ngay tại trên không trung ba ngàn mét ở đỉnh đầu chúng ta!”

“Lâm Hải ở trên trời?!” Huyết Ngưng nhất thời lộ ra mặt mũi tràn đầy kinh sợ, nhìn chằm chằm vào đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông, một mặt khó có thể tin.

“Huyết sư muội có phải cảm thấy thật không thể tin hay không?” Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông cười khổ một tiếng, “Lâm Hải có một cái Yêu thú phi hành cánh vàng mắt bạc, chở Lâm Hải phi hành ở trên không, vừa rồi ta chính là bị tên hỗn đản Lâm Hải kia, ném từ ba ngàn mét trên không trung xuống, mới quẳng đến thịt nát xương tan!”

Đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông cắn chặt hàm răng, trong mắt tràn ngập hận ý.

“Nếu không phải gặp được Huyết sư muội, chỉ sợ hôm nay, ta liền chết chắc!”

“Không, ngươi sai!” Huyết Ngưng lắc đầu, khuôn mặt vũ mị, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười quái dị, khiến đệ tử Thái âm Tông nhìn mà tâm thần rung động, nhưng khi cảm giác được sát cơ lạnh thấu xương trên thân Huyết Ngưng này, lại làm cho sắc mặt gã đại biến, hoảng sợ một trận.

Mà lúc này đây, nụ cười của Huyết Ngưng đột nhiên biến mất, thủ chưởng ấn tại trên đỉnh đầu của đệ tử tiềm lực Thái âm Tông, chân khí đột nhiên phun ra, trực tiếp diệt tuyệt sinh cơ của gã.

Cho tới giờ khắc này, thanh âm lạnh như băng của Huyết Ngưng, mới nhàn nhạt vang lên.

“Gặp được ta, ngươi sẽ chỉ chết càng nhanh!”

Sưu!

Đúng lúc này, Nguyên Anh của đệ tử tiềm lực Thái âm Tông, từ trong thân thể đột nhiên thoát ra, quay đầu liền chạy, lại bị Huyết Ngưng lăng không nắm ở bên trong tay.

“Huyết sư muội, tha mạng, tha mạng a!”

Huyết Ngưng mặt như băng sương, nhưng không nói lời nào, trực tiếp đem Nguyên Anh nhét vào trong miệng, sau đó quang mang bên ngoài thân lấp lóe, lúc sáng lúc tối, thời gian qua một lát liền khôi phục bình thường, đã đem Nguyên Anh luyện hóa.

“Hô ~” Huyết Ngưng khẽ hé môi son, phun ra một ngụm trọc khí thật dài, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía không trung.

“Trách không được làm sao cũng tìm không thấy Lâm Hải, không nghĩ tới vậy mà ở tại trong không trung, như thế lại là cái nan đề!”

Chân mày của Huyết Ngưng hơi nhíu lại, trong lúc nhất thời còn thật không biết đối phó với Lâm Hải như thế nào, nhưng rất nhanh, đôi mày của Huyết Ngưng lần nữa giãn ra, trên gương mặt lộ ra một vòng ý cười băng lãnh.

“Vậy trước tiên giết người khác, chỉ cần có đầy đủ sinh mệnh làm lễ tế, Thần Tích ghi chép trong cổ tịch liền sẽ buông xuống, đến lúc đó không sợ Lâm Hải hắn không đến!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Huyết Ngưng, đột nhiên lóe ra vẻ khát vọng cực độ, hai cái quyền đầu trắng nõn, không khỏi nắm thật chặt, tâm tình trở nên hết sức kích động.

“Ta nhất định phải thành công, trừ phi ta chết, nếu không người nào cũng không thể ngăn cản ta!”

Sưu!

Thân ảnh Huyết Ngưng tung bay, biến mất tại chỗ, bắt đầu điên cuồng tìm kiếm con mồi.

Lâm Hải giờ phút này, ngồi tại trên lưng Tiểu Hồng, vô cùng hài lòng phi hành giữa không trung, thỉnh thoảng dùng Thiên Nhãn Thần Thông, quan sát tình cảnh phía dưới.

Một chút thời gian như thế, Lâm Hải lần nữa gặp được hai cái Du hồn có năm khỏa ấn ký, cũng nhẹ nhõm đem chúng chém giết.

Chỉ bất quá để Lâm Hải phiền muộn là, hai cái Du hồn lần nữa tuôn ra một khỏa Tu La Thạch, những bảo vật khác, cái gì cũng không có, đem Lâm Hải tức đến kém chút chửi mẹ.

“A, đó là, Ứng sư huynh!”

Đột nhiên, Lâm Hải nhìn đến thấy phía dưới có một cái thân ảnh quen biết, đang nhanh chóng chạy trốn, phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông lập tức thấy rõ hình dáng của người này, lại là Ứng Vinh.

Mà phía sau Ứng Vinh, lại có hai đạo nhân ảnh, một trước một sau đuổi theo, nhất là thân pháp của cái người thứ nhất cực nhanh, đang không ngừng rút ngắn khoảng cách cùng Ứng Vinh, mắt thấy liền phải đuổi tới.

“Móa, người nào con mẹ nó chán sống, lại dám khi dễ Ứng sư huynh!”

Lâm Hải Lập tức thấy rõ, Ứng Vinh đây là đang bị người đuổi giết, vội vàng đem Thiên Nhãn Thần Thông hướng hai bóng người phía sau lưng nhìn lại, chờ sau khi thấy rõ người phía trước nhất kia, trong mắt Lâm Hải nhất thời hiện lên một đường sát cơ băng hàn!

“Mẹ nó, Yến Phi Dương!”

Lâm Hải kinh hỉ phát hiện, người đuổi theo Ứng Vinh, lại là Yến Phi Dương, thật sự là cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt.

“Thật sự là đạp phá thiết hài vô mịch xử (đi mòn thiết hài tìm không thấy) a, cuối cùng đã tìm thấy ngươi!”

Trong lòng Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, hướng phía đỉnh đầu Tiểu Hồng vỗ xuống.

“Truy qua!”

Tiểu Hồng chấn động đôi cánh, hóa thành một đạo lưu quang, hướng phía phương hướng chạy của Ứng Vinh cùng Yến Phi Dương mà đi.

Mà lúc này đây, Yến Phi Dương đã sưu một tiếng, vượt qua Ứng Vinh, sau đó trở tay là một chưởng, hướng phía Ứng Vinh đánh tới, trên mặt Ứng Vinh cuống quít xuất chưởng ứng đối, nhất thời thân thể bỗng nhiên trì trệ, bị buộc dừng lại.

“Yến Phi Dương, ngươi muốn làm gì?!” Ánh mắt Ứng Vinh băng lãnh, hướng phía Yến Phi Dương nhìn hầm hầm nói.

“Làm gì?” Khóe miệng Yến Phi Dương nhếch lên, khinh thường cười lạnh, sau đó ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh.

“Tự nhiên là đòi mạng ngươi!”

Chương 1601: Sư huynh chớ hoảng sợ, Lâm Hải ở đây!

Tiếng nói của Yến Phi Dương vừa rơi xuống đất, đột nhiên nâng bàn tay lên, nhất thời phong vân biến sắc, cuồng phong gào thét, giữa không trung, một đường hư ảnh Mãnh Hổ xuất hiện từ trong trống rỗng, phát ra một tiếng rống giận rung trời, hướng phía Ứng Vinh liền đập xuống.

“Một trong Tứ Đại Thần Quyền của Vô Cực Tông, Hổ Khiếu Quyền!”

Ứng Vinh kinh hô một tiếng, kinh hãi biến sắc, trong lúc cuống quít liền nở rộ khí tức, quanh thân vẫn là tinh mang lấp lóe, đồng thời một ngôi sao rực rỡ từ tối biến sáng, phảng phất như đến từ Cửu Thiên Tinh Hà, mang theo kình phong cuồng bạo, gào thét mà tới, ầm vang đánh tới hướng Hổ Đầu!

Nhưng mà, hư ảnh Hổ Đầu giữa không trung kia, vậy mà giống như là có sinh mệnh, mắt thấy ngôi sao rơi xuống, thế mà rít lên một tiếng, vuốt hổ sắc nhọn đột nhiên giơ lên, hướng phía ngôi sao liền nắm qua.

Oanh!

Nhất thời, một đường tiếng vang Sơn Băng Địa Liệt truyền ra từ giữa không trung, ngôi sao cùng vuốt hổ hung hăng đụng vào nhau, nhất thời tuôn ra một đường quang mang mãnh liệt, văng bay vụt khắp nơi, khí lãng lăn lộn, cả vùng không gian run rẩy một trận, phảng phất như Thạch Phá Thiên Kinh.

Uy thế mạnh mẽ của ngôi sao rơi xuống, vậy mà bị vuốt hổ lập tức ngăn cản, chấn động không thôi, từng mảnh rạn nứt cấp tốc lan tràn, sau đó phanh một tiếng, lăng không nổ tung!

Mà vuốt hổ tại phía dưới lực trùng kích cực lớn của ngôi sao, cũng vỡ nát trong nháy mắt, tiêu tán thành vô hình, Hổ Khu cực lớn càng là cuồn cuộn bay ngược mà đi, giữa không trung liền ông một tiếng, hóa thành điểm sáng.

“Thật sự có tài!”

Yến Phi Dương nhíu lông mày lại, mắt lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên đã đánh giá thấp thực lực của Ứng Vinh, mà Ứng Vinh giờ phút này cũng đã tựa như tia chớp, hướng phía sau bay ngược mà đi, chuẩn bị thoát khỏi công kích của Yến Phi Dương.

“Cút trở về cho ta!”

Mà đúng lúc này, người truy kích thứ hai cũng đã đuổi tới, đưa tay cũng là một kiếm, giống như một đường băng hàn, thẳng hướng phía sau Ứng Vinh, sắc bén đâm tới.

Ứng Vinh đột nhiên giật mình, tinh thần trong nháy mắt xuất hiện hoảng hốt, phảng phất như lập tức không có bất kỳ cái tình cảm gì, liền cả dục vọng cầu sinh cũng bị ném bỏ, chậm rãi đợi tử vong.

Thẳng đến kiếm mang lâm thân, kịch liệt đau nhức truyền đến, mới khiến cho Ứng Vinh bỗng nhiên bừng tỉnh, không khỏi kinh hãi biến sắc, đem hết toàn lực hướng phía bên cạnh bay vọt, đồng thời chân khí rung động, ánh sáng sao trời chợt hiện, đem kiếm mang ngăn trở, vẩy ra một đạo huyết hoa, khó khăn lắm mới tránh đi một kích trí mệnh.

“Vô Tình Cốc Vô Tình Kiếm, Hàn Huyền!”

Nhìn dưới xương sườn của chính mình, bị thương tổn do trường kiếm của người đạo trưởng kia, trong mắt Ứng Vinh phát lạnh, sắc mặt biến đến vô cùng ngưng trọng lên.

“Ứng Vinh, hôm nay ngươi chắp cánh cũng khó thoát!”

Yến Phi Dương gào to một tiếng, cùng Hàn Huyền một trước một sau, đem đường lui của Ứng Vinh hoàn toàn phong kín, sát cơ nồng như thực chất, cấp tốc tràn ngập tại không gian, phảng phất như đem không khí cũng ngưng kết, khóa chặt khí tức của Ứng

Vinh!

“Hừ!” Ứng Vinh lẫm nhiên không sợ, cười lạnh một tiếng, hai mắt lóe ra hàn mang băng lãnh.

“Cho dù chết, ta cũng phải kéo các ngươi một cái đệm lưng!”

“Vậy phải xem ngươi có bản lãnh này hay không, giết!” Yến Phi Dương hét lớn một tiếng, cánh tay đột nhiên huy động, nhất thời phong vân biến sắc, hổ ảnh lại hiện ra, gầm thét hướng phía Ứng Vinh đánh tới.

“Chết!”

Vô Tình Cốc Hàn Huyền, cũng là quát lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay hạ xuống, nhất thời giũ ra đường đường quang hoa, khiến cho người đầu váng mắt hoa, tinh thần hoảng hốt, thẳng đến trái tim của Ứng Vinh đâm tới.

Ứng Vinh kinh hãi ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia ngoan lệ.

Yến Phi Dương cùng Hàn Huyền, đều là nhân vật thành danh, thực lực của hai người này, ai cũng không kém chính mình, nhất là Yến Phi Dương, càng là có thể xưng là đệ nhất nhân trong đời đệ tử này bọn họ, đứng hàng Tiềm Long Bảng, càng phải thắng bản thân một bậc.

Bây giờ, hai người hợp lực công kích, Ứng Vinh biết rõ, muốn không liều mạng là không được.

“Ha ha, lão tử liều mạng cùng các ngươi, giết một cái đủ vốn, giết hai cái kiếm lời một cái!”

Nghĩ đến chỗ này, Ứng Vinh đột nhiên hét lớn một tiếng, toàn thân bỗng nhiên tách ra vô tận ánh sáng sao trời, đem toàn thân y quay xung quanh, giống như một tầng Tinh Thần Khải Giáp, đồng thời bầu trời đêm bất chợt kéo đến, vô số ngôi sao sáng chói lâm không, sau một khắc gào thét mà rơi, hướng phía vùng thế giới này, cuồng mãnh đập xuống.

“Rơi!”

Ứng Vinh hét lớn một tiếng, ngôi sao xẹt qua chân trời, ầm vang nện phía trên hổ ảnh ở trên không trung, trong nháy mắt liền đem hổ ảnh phá hủy, đồng thời trường kiếm của Hàn Huyền, cũng phát ra một chuỗi vù vù, bị ngôi sao bức đến liên tục rút lui, trong nháy mắt đã ở ngoài trăm thước.

Nhưng mà, ánh mắt Ứng Vinh lại là mãnh liệt, thân thể cấp tốc mà lên, hướng phía Hàn Huyền liền truy qua.

So sánh với Yến Phi Dương, thực lực của Hàn Huyền hơi yếu, nếu Ứng Vinh muốn phá vây, nhất định phải lấy Hàn Huyền làm cửa đột phá, nếu không hôm nay tuyệt không còn hy vọng sống sót!

“Chết!”

Ngay tại thời khắc thân ảnh Ứng Vinh vừa động, bỗng nhiên một đường công kích sắc bén, đột nhiên đến sau lưng Ứng Vinh, để lông tơ toàn thân Ứng Vinh cũng nổ đứng lên, nhất thời sắc mặt đại biến, nói thầm một tiếng không tốt!

“Đi!”

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Ứng Vinh tiện tay đem một vật, hướng phía sau lưng ném ra, sau đó đem hết toàn lực, hướng phía trước bay vọt lên, lần nữa nhào về phía Hàn Huyền.

Oanh!

Đúng lúc này, phía sau lưng Ứng Vinh, đột nhiên vang lên một tiếng thật lớn, đã thấy một bức tường băng lăng không mà lên, trực tiếp đem công kích khí mang sau lưng của Yến Phi Dương, đông lạnh ở trong đó.

Nhưng, cũng chính là mấy hơi thời gian, tường băng lay động một trận, ầm vang sụp đổ, nhưng khí mang mà Yến Phi Dương vung ra, cũng đã đến mức nỏ mạnh hết đà, không có cái năng lực công kích gì, rất nhanh liền tiêu tán.

“Phù lục!”

Đôi mày của Yến Phi Dương bỗng nhiên vẩy một cái, nghĩ không ra bên trong tay Ứng Vinh còn có loại phù lục đẳng cấp cao này, thời khắc mấu chốt thế mà cứu mệnh của y.

Bất quá, cứu được một lần, cũng cứu không được hai lần, Ứng Vinh hôm nay, quyết không thể còn sống rời đi!

Nghĩ đến chỗ này, thân ảnh Yến Phi Dương lóe lên, lần nữa hướng phía Ứng Vinh đuổi theo.

Mà Ứng Vinh giờ phút này, tránh thoát công kích sau lưng của Yến Phi Dương, trong lòng may mắn một trận, may mắn Lâm Hải trước đó đưa cho y Đóng Băng Phù, nếu không vừa rồi chỉ sợ đã cắm đến trong tay Yến Phi Dương.

“Nhất định phải nhanh chóng giết Hàn Huyền, mới có hi vọng còn sống, nếu không bị Yến Phi Dương đuổi tới, chính mình tuyệt không may mắn thoát khỏi!”

Nghĩ đến chỗ này, Ứng Vinh một bên huy động hai tay, biến ảo ra vô số ngôi sao, đem Hàn Huyền bức đến liên tiếp lui về phía sau, một bên phòng bị Yến Phi Dương ở sau lưng, trong lòng lo lắng không thôi.

Thực lực của Hàn Huyền, cũng không yếu hơn Ứng Vinh, Ứng Vinh muốn muốn giết gã, nói nghe thì dễ.

Rất nhanh, Hàn Huyền vung vẩy trường kiếm, biến ảo ra vô số kiếm ảnh, đem từng cái ngôi sao của Ứng Vinh đánh nát, rốt cuộc tìm được thời cơ, thân thể xoay quanh một cái, trong nháy mắt đã thay đổi cục thế, chuyển thủ làm công, một kiếm hướng phía cổ họng Ứng Vinh đâm tới.

“Chết!”

Mà lúc này đây, Yến Phi Dương lần nữa truy đến, lăng không vọt lên, một quyền oanh phá không gian, gào thét lên hướng phía sau lưng Ứng Vinh, cuồng mãnh đập tới.

“Xong!” Phía dưới tiền hậu giáp kích, Ứng Vinh nhất thời cảm thấy thân thể trì trệ, bị uy áp bàng bạc giam cầm, hành động cũng trở nên cực kỳ chậm chạp, lại muốn tránh thì đã tránh không kịp.

“Vậy thì cùng chết đi!”

Bỗng nhiên, trong mắt Ứng Vinh lóe lên một vòng hàn ý, tinh quang toàn thân lấp lóe, cả người phảng phất như biến thành một ngôi sao, lực lượng đáng sợ, đang nhanh chóng bốc lên, trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười điên cuồng.

“Không tốt, đây là công kích tự sát của Phi Tinh Các, Tinh Bạo!”

Yến Phi Dương kinh hô một tiếng, thân ảnh vội vã bay ngược, Hàn Huyền cũng là cả kinh, vừa mới chuẩn bị rút lui, đã thấy hai tay của Ứng Vinh như thiểm điện nhô ra, một tay đem lưỡi kiếm của gã, tóm chặt vào bên trong tay.

“Ngươi điên!” Sắc mặt Hàn Huyền nhất thời đại biến, giờ phút này cũng không đoái hoài tới bảo kiếm đã ở bên gã vài chục năm, vội vã buông lỏng tay, kiếm cũng không cần, hướng phía sau phi tốc nhảy ra.

Nhưng mà, ngay tại thời khắc thân thể Hàn Huyền vừa động, đột nhiên một đường đao mang sắc bén, từ sau một bên như thiểm điện bổ tới, Hàn Huyền kinh hãi biến sắc, liền phảng phất như chính mình tự đụng vào, còn chưa chờ phản ứng lại, liền phốc một tiếng, trực tiếp bị đao mang chém chết, hóa thành tro bụi.

Tíu tíu!

Cho tới giờ khắc này, một tiếng ưng kêu to rõ, mới đột nhiên vang lên, sau đó một đường thanh âm đạm mạc, truyền tới.

“Sư huynh chớ hoảng sợ, Lâm Hải ở đây!”

Chương 1602: Thể nghiệm miễn phí a, thân!

“Lâm Hải, không cần quản ta, chạy mau!”

Ứng Vinh thấy Lâm Hải đột nhiên xuất hiện, không những không vui, ngược lại lộ vẻ mặt lo lắng, hướng phía Lâm Hải hô to một tiếng.

Yến Phi Dương lấy Linh khí Trung phẩm treo giải thưởng cho tánh mạng của Lâm Hải, Ứng Vinh cũng nhận được tin tức, biết rõ tâm giết Lâm Hải của Yến Phi Dương kiên quyết như sắt, bây giờ Lâm Hải lại chủ động xuất hiện tại trước mặt của Yến Phi Dương, quả thực là dê vào miệng cọp!

Lâm Hải mỉm cười, vừa muốn nói chuyện, chợt phát hiện tình huống của Ứng Vinh không đúng, khí tức cả người giống như đang nhanh chóng bành trướng, năng lượng cuồng bạo trong người, phảng phất như muốn mất đi khống chế, trong lòng nhất thời giật mình.

“Sư huynh, không thể!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, lập tức liền nhìn ra, Ứng Vinh cái này là chuẩn bị dẫn bạo năng lượng trong người, bây giờ đã đến điểm tới hạn, chỉ sợ lúc nào cũng có thể bị nổ thành phấn vụn a!

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải sưu một tiếng, liền lẻn đến trước người Ứng Vinh, một tay đem cổ tay của Ứng Vinh nắm lấy.

“Lâm Hải, đi mau a, ta muốn tự bạo!!!” Ứng Vinh thấy thế, nhất thời khẩn trương, la lên một tiếng, bây giờ Tinh Bạo đã bị hoàn toàn thiêu đốt, liền chính y cũng đều đã không khống chế nổi.

Lâm Hải tự nhiên cũng cảm giác được cái khí tức nguy hiểm đáng sợ kia, nhưng lại không có lùi bước, mà chính là sắc mặt nghiêm trọng, vươn tay như thiểm điện rút ra mấy cây kim châm, trực tiếp đâm vào nơi đan điền của Ứng Vinh.

“Ông!”

Sau khi mấy cây kim châm nhập thể, nhất thời kịch liệt run rẩy một trận, phảng phất như muốn bị bắn ra, đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên dựng lên, lòng bàn tay lăng không nhắm ngay kim châm, truyền tới một cỗ chân khí to lớn, cực kỳ cẩn thận khống chế kim châm không bị bắn ra, mồ hôi trên đầu to như hạt đậu, trong nháy mắt liền lăn xuống.

“Lâm Hải, ngươi đây là...”

Ứng Vinh đột nhiên giật mình, khi cảm giác được chân khí cơ hồ muốn nổ tung ở trong cơ thể mình, vậy mà từng chút xíu một từ cuồng bạo trở nên dịu dàng ngoan ngoãn, sau đó cuối cùng vậy mà trở về bình thản, hoàn toàn không có nguy hiểm muốn nổ tung, con mắt của y trong nháy mắt trợn thật lớn, cơ hồ không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Tinh Bạo, bị hóa giải?”

Một cái thanh âm vô cùng kinh hãi, vang lên tại trong đầu Ứng Vinh, Ứng Vinh nghẹn họng nhìn trân trối, nhìn Lâm Hải một trận choáng váng, quả thực khó có thể tin.

"Hô ~"

Lâm Hải thì là nặng nề thở ra một hơi, đưa tay xoa xoa mồ hôi, sau đó chớp mắt nhìn Ứng Vinh, nhếch miệng cười một tiếng.

"Ứng sư huynh, về sau không có việc gì cũng đừng chơi như vậy, quá dọa người!"

"A." Ứng Vinh há há miệng, đối với Lâm Hải lúc này, còn nói ra dạng lời nói đùa này, cũng không biết nên đi đón như thế nào.

Mà Lâm Hải thì đã quay người lại, hướng phía Yến Phi Dương ở nơi xa nhìn lại, sau khi cùng ánh mắt của Yến Phi Dương gặp nhau ở giữa không trung, nhất thời hiện lên một đạo hàn mang, trở nên vô cùng âm lãnh.

"Yến Phi Dương, nghe nói ngươi đang treo giải thưởng cho tánh mạng của Lâm Hải ta, khen thưởng là một kiện Linh khí Trung phẩm?" Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, cười nhạo hỏi.

Yến Phi Dương thấy Lâm Hải vậy mà lấy Châm Cứu Chi Thuật, hóa giải Tinh Bạo của Ứng Vinh, trong lòng kinh hãi một trận, thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, mới từ trong lúc khiếp sợ chậm rãi tỉnh lại, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

"Không sai! Ngươi giết Triển Thông, Yến Phi Dương ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi, chỉ là không nghĩ tới, chính ngươi vậy mà chủ động đưa tới cửa, ngược lại bớt cho ta một món pháp bảo."

"Linh khí Trung phẩm, cấp bậc thật sự là quá thấp!" Trên mặt Lâm Hải khinh thường lắc đầu, sau đó đột nhiên một mặt thần bí nhìn về phía Yến Phi Dương, thấp giọng nói nói.

"Ta có một kiện Thần khí, ngươi có muốn mở mang kiến thức một chút hay không?"

“Thần khí?” Yến Phi Dương sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy miệt thị, nhìn Lâm Hải xem thường một trận.

“Lâm Hải, sắp chết đến nơi, liền bớt tại chỗ này nói vớ nói vẩn đi, Thần khí là chí bảo bực nào, há lại xứng để ngươi có được. Đừng nói Thần khí, liền cả Tiên khí, toàn bộ thành Lưu Tô đều không có một kiện!”

Lời nói của Yến Phi Dương nói được một nửa, đột nhiên líu lo mà ngừng, sau đó hai mắt đột nhiên trừng lớn, hướng phía trong tay Lâm Hải nhìn lại, không khỏi chấn kinh la lên một tiếng.

“Đây là cái pháp bảo gì?!”

Chỉ thấy trong tay Lâm Hải, không biết từ lúc nào, đã nhiều thêm một kiện hình dáng như la bàn, bên trên lấp lóe quang mang, tràn ngập nồng đậm Tinh Thần Chi Lực, để Yến Phi Dương cách xa xa, cũng cảm thấy một trận tim đập nhanh, hiển nhiên tuyệt đối là vật phi phàm!

Lâm Hải thì là lộ ra một mặt rực rỡ mỉm cười, vuốt ve La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh trong tay, một mặt thần thần bí bí nói nói.

“Ta cho ngươi biết, ngươi cũng phải giữ bí mật cho ta a, cái la bàn này, chính là Thần khí mà ta nói!”

“Thật sự là Thần khí?!” Trái tim Yến Phi Dương nhảy loạn một trận, nhịn không được mở miệng hỏi nói.

“Đương nhiên, tuyệt đối cam đoan là chính phẩm, già trẻ không gạt!” Lâm Hải Nhún nhún vai, cười tủm tỉm nói nói, “Hơn nữa, có một tin tức tốt nói cho ngươi nghe, Thần khí này của ca ca, miễn phí thể nghiệm a, thân!”

Yến Phi Dương sững sờ, còn không có hiểu rõ lời nói của Lâm Hải là có ý tứ gì, đã thấy chân mày của Lâm Hải vẩy một cái, trực tiếp đem cái Tinh La Bàn này, tế lên!

“Đi!”

Lâm Hải một tiếng quát nhẹ, Tinh La Bàn phi tốc xoay tròn, ông một cái liền bay vào giữa không trung, nhất thời quang mang vạn trượng, ngôi sao loá mắt, uy áp vô cùng khủng bố, trong nháy mắt đã đem Yến Phi Dương bao phủ ở bên trong.

“Không tốt!”

Yến Phi Dương quá sợ hãi, một cỗ cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có tự nhiên sinh ra, nhìn Tinh La Bàn như là như con quay cấp tốc xoay tròn ở trên đỉnh đầu này, vậy mà để gã ngửi đến khí tức tử vong.

“Rút lui!”

Dự cảm bất thường càng ngày càng mãnh liệt, tình huống không rõ, cho dù mạnh như Yến Phi Dương, cũng không dám chủ quan chút nào, thân ảnh sưu một tiếng, hướng phía sau phi tốc rút lui.

Ông!

Ngay tại thời khắc thân hình Yến Phi Dương vừa động, đột nhiên trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, cảnh tượng trước đó trong nháy mắt đã phát sinh biến hóa, cả vùng không gian đã thành một màu đen kịt, Yến Phi Dương kinh hãi phát hiện, gã giờ phút này thế mà tiến vào bên trong một mảnh bầu trời đêm thâm thúy!

“Không tốt, là trận pháp!”

Yến Phi Dương kinh hãi, trong lúc cuống quít liền điều động chân khí toàn thân, hình thành một tầng quang mang hộ tráo mày trắng tại bên ngoài thân, đồng thời trong lòng âm thầm cảnh giác, bốn phía tìm nhìn, phòng bị tìm chỗ đột phá.

Oanh!

Đúng lúc này, chỉ thấy bên trong bầu trời đêm ảm đạm vô quang, đột nhiên có một khỏa ngôi sao xa xôi, lóe ra tia sáng chói mắt, giống như một đường như lưu tinh vạch phá bầu trời đêm, hướng phía Yến Phi Dương, gào thét nện xuống tới.

“Địa Cuồng Tinh!”

Mà lúc này đây, trong bầu trời đêm đột nhiên vang lên một tiếng quát chói tai, chỉ nghe âm thanh không thấy người, nhưng Yến Phi Dương lại lập tức phân biệt ra được, chính là Lâm Hải không thể nghi ngờ.

“Lâm Hải, ngươi cho rằng chỉ là bằng vào một cái trận pháp, liền có thể vây khốn Yến Phi Dương ta sao? Thật sự là si tâm vọng tưởng!” Hai mắt Yến Phi Dương như mang, gắt gao nhìn chằm chằm vào ngôi sao đang cấp tốc rơi xuống, trong miệng lại khinh thường quát lạnh một tiếng!

“Trận pháp? a!” Lâm Hải khinh thường cười nhạo một tiếng, “Tự cho là đúng! ta ngược lại muốn xem xem, bản sự của ngươi lớn bao nhiêu?!”

Oanh!

Lâm Hải vừa dứt lời, viên Địa Cuồng Tinh này, đã nện phá không gian, mang theo lực lượng kinh khủng không gì không phá, đến chỗ trăm mét trên đỉnh đầu của Yến Phi Dương!

“Đậu phộng!”

Yến Phi Dương kinh hô một tiếng, cảm nhận được khí lưu khủng bố càng ngày càng mạnh trên đỉnh đầu này, cơ hồ đem thân thể của gã đè sập, sắc mặt rốt cục biến đổi, trong lòng dâng lên vô tận sợ hãi, thế mới biết lực lượng của ngôi sao này, lại là đáng sợ như thế!

Sau một khắc, mí mắt Yến Phi Dương cuồng loạn một trận, nhất thời như lâm đại địch, cơ hồ đem chân khí toàn thân cũng điều động, hai tay nắm lại, hào quang tỏa sáng, năng lượng cuồng bạo tư tư rung động, đột nhiên hướng phía đỉnh đầu oanh ra, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Phá!!!”

Oanh! Nhất thời, một đường tiếng vang khủng bố rung động không gian, song quyền của Yến Phi Dương, cùng Địa Cuồng Tinh hung mãnh đụng vào nhau, nhất thời khắp nơi run rẩy, khí lãng lăn lộn như nước thủy triều, gợn sóng vô hình lan tràn tứ tán, đem vùng thế giới này, cũng chôn vùi trong nháy mắt!

Chương 1603: Bí phương tổ truyền, chuyên trị bệnh trang bức

Phốc!

Yến Phi Dương liền phun ra ngoài một ngụm máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch vô cùng, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi thật sâu, thân thể trực tiếp bay ngược mà ra, hướng phía sau rơi xuống.

Ông!

Cùng lúc đó, Địa Cuồng Tinh uy mãnh cực lớn, cũng hao hết năng lượng, quang mang ảm đạm, cấp tốc bay trở về ở trong bầu trời đêm.

Đăng đăng đăng đăng!

Sau khi Yến Phi Dương hạ xuống, dưới chân lảo đảo một trận, há miệng lại là phun ra hai ngụm máu tươi, che ngực một mặt hoảng sợ, mí mắt cuồng loạn không thôi.

“Chạy!”

Yến Phi Dương tại dưới công kích vừa rồi của Địa Cuồng Tinh, cho dù đem hết toàn lực, trong nháy mắt cũng liền bị thương nặng, giờ phút này đã sớm bị sợ mất mật, nơi nào còn dám lưu lại, quay đầu liền chạy, hận không thể lập tức thoát đi phạm vi của bầu trời đêm quỷ dị này.

“Hừ, cái gọi là cao thủ Tiềm Long Bảng, liền chút bản lãnh này?”

Thanh âm của Lâm Hải, đột nhiên vang lên tại bên trong toàn bộ bầu trời đêm tối, vang vọng thật lâu, mang theo nồng đậm khinh thường.

“Địa Ám Tinh, rơi!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải quát chói tai một tiếng, sau đó trong bầu trời đêm lại có một ngôi sao, đột nhiên sáng lên, mang theo năng lực làm người sợ hãi, vạch phá không gian, gào thét lên hướng phía Yến Phi Dương lần nữa nện xuống tới.

“Đậu phộng!”

Mí mắt Yến Phi Dương dồn dập một trận, không khỏi thầm mắng một tiếng, nhìn ngôi sao trên đỉnh đầu càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, mang theo uy áp mạnh mẽ giáng xuống, trong lòng dâng lên ý sợ hãi nồng đậm.

“Bá Thể Tuyệt Sát Thuật!!!”

Mắt thấy Địa Ám Tinh liền muốn đến đỉnh đầu, Yến Phi Dương chợt cắn răng một cái, trong mắt lóe lên một tia quang mang hung ác, trong miệng hét lớn một tiếng, biết rõ nếu muốn sống mà rời đi, thì nhất định phải liều mạng!

Ông!

Sau một khắc, một cỗ năng lượng vô cùng cường đại, đột nhiên bao phủ thân thể của Yến Phi Dương, khí tức của Yến Phi Dương bắt đầu cấp tốc kéo lên, vô tận uy áp đem không gian xung quanh, cũng hướng phía bốn phía đè ép mở ra, cả người tóc không gió tung bay, trong mắt bùng lên tinh mang, phảng phất lập tức tràn ngập lực lượng!

Đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt Yến Phi Dương mang theo ý điên cuồng nồng đậm, phát ra một tiếng cười lạnh khiếp người.

“Thật không nghĩ tới, Lâm Hải ngươi chỉ là một cái con kiến hôi Nguyên Anh sơ kỳ, vậy mà làm cho Yến Phi Dương ta phải thi triển ra Bá Thể Tuyệt Sát Thuật!”

“Đã như vậy, liền để ngươi mở mang kiến thức một chút về thực lực chân thật của Yến Phi Dương ta, cao thủ cường đại trên Tiềm Long Bảng, cũng không phải ngươi có thể tưởng tượng ra được, giết!”

Yến Phi Dương hét lớn một tiếng, thân thể vậy mà trực tiếp nhảy vào giữa không trung, nắm tay phải đột nhiên vung ra, chỗ quả đấm lóe ra hào quang màu vàng đất, giống như một cái mũi khoan, đánh phá không gian, gào thét lên nghênh tiếp Địa Ám Tinh!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, giống như động đất mạnh, không gian trong nháy mắt bị đánh trúng đến run rẩy một trận, cơ hồ sụp đổ, thế trùng kích cuồng mãnh cực lớn vô cùng của Địa Ám Tinh, bỗng nhiên dừng lại, sau đó ông một tiếng, vậy mà bị trực tiếp đánh bay, trong chớp mắt biến mất tại trong bầu trời đêm.

Phốc!

Yến Phi Dương há miệng ra, lại là phun ra ngoài một ngụm máu tươi, tuy một quyền đem Địa Ám Tinh đánh lui, nhưng là lực oanh kích cường đại như một tòa núi lớn, để ngực Yến Phi Dương ngột ngạt một trận, lần nữa bị thương nặng.

“Ha ha ha, a a a a!!!”

Khóe miệng Yến Phi Dương chảy xuôi huyết dịch, trong mắt lại là một trận điên cuồng, như là phát điên, điên cuồng cười quái dị một trận!

“Đến a, có bản lãnh gì, toàn bộ xuất ra a, Yến Phi Dương ta chả lẽ lại sợ ngươi!”

“Trang bức đúng không? Ha ha, Ca ca con mẹ nó có bí phương tổ truyền, chuyên trị bệnh trang bức, đập chết ngươi nha a!”

Lời nói điên cuồng của Yến Phi Dương vừa dứt, thì lời nói khinh thường của Lâm Hải đã vang lên lần nữa, sau đó ông một tiếng, trong bầu trời đêm đột nhiên đồng thời sáng lên hai ngôi sao, uy áp khủng bố trong nháy mắt hạ xuống, để tiếng cười của Yến Phi Dương bỗng nhiên trì trệ, vội vã ngẩng đầu nhìn lại.

“Đậu phộng!”

Sau khi thấy rõ lần này sáng lên, lại là hai ngôi sao, Yến Phi Dương nhịn không được quát tháo một tiếng, điên cuồng trước đó trong nháy mắt đã biến mất, thay vào đó là hoảng sợ thật sâu.

Tuy gã đã thi triển Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, thực lực tăng lên gấp đôi, nhưng từ tình huống vừa mới giao thủ mà nhìn, thì cũng chỉ vừa đủ đánh lui một cái ngôi sao, hơn nữa sẽ còn thụ thương.

Hiện tại nếu như hai ngôi sao cùng một chỗ rơi xuống, vậy gã coi như liều mạng, cũng căn bản là ngăn cản không nổi a, này cơ bản đó là một con đường chết.

“Địa Cuồng Tinh, Địa Ám Tinh, rơi cho ta!”

Mà lúc này đây, thanh âm quát lạnh của Lâm Hải lần nữa vang lên, để trong lòng Yến Phi Dương bỗng nhiên chịu không được, mang theo sợ hãi thật sâu, hướng phía bầu trời nhìn lại.

Oanh!!!

Chỉ thấy hai ngôi sao, lóe ra tia sáng chói mắt giống như sao chổi, vạch phá bầu trời đêm, gào thét hướng phía gã nện xuống, ngôi sao chưa tới, cương phong cực lớn đã đem Yến Phi Dương thổi đến thân thể lay động, kịch liệt đau nhức không thôi!

“Bà nội ngươi!”

Đồng tử của Yến Phi Dương cấp tốc co vào, một cỗ hoảng sợ vô cùng dâng lên trong lòng, gã nhịn không được kêu to một tiếng, khí tức cuồng bạo trên thân trong nháy mắt đã hoàn toàn nở rộ, đem chân khí toàn thân cũng điều động, trong mắt lóe ra quang mang kiên quyết.

“Ta hôm nay liều mạng với ngươi!”

Yến Phi Dương hét lớn một tiếng, hai tay nhất thời nhanh như thiểm điện xẹt qua ở trước ngực, một đường quang mang xuất hiện tại trước mặt Yến Phi Dương, quang mang điểm điểm, kéo dài không rời, trong nháy mắt hình thành một trường mâu dài đến hơn một trượng, lớn bằng cánh tay!

Ông!

Hai tay Yến Phi Dương lăng không một nắm, trực tiếp đem đạo tia sáng này biến thành trường mâu giữ ở trong tay, sau đó thân thể nhảy vào không trung, giống như một vệt cầu vồng, hướng phía hai ngôi sao trên đỉnh đầu, liền đâm xuống.

Toát!

Trường mâu giống như một đạo điện quang vạch phá không gian, mau lẹ như gió, phát ra một tiếng khóc bén nhọn đâm phá không gian, mang theo cơn gió sắc bén không gì không phá, sắc bén đâm vào phía trên bên ngoài thân của ngôi sao.

Đinh!

Một đường tiếng vang sắc lạnh, the thé truyền đến, đầu của trường mâu trực tiếp đâm vào một thước có thừa của một ngôi sao, ngôi sao run rẩy một trận, sau đó lại trong nháy mắt đã tiêu tán, ông một tiếng bay trở về bầu trời đêm.

“Cút!”

Mà Yến Phi Dương lần nữa quát lớn một tiếng, hướng phía một ngôi sao khác bên cạnh, điên cuồng đâm tới.

Thế nhưng là lần này, trường mâu vừa mới tiếp xúc đến ngôi sao, tựa như nhận phải trở lực cường đại, đầu mâu chẳng những không có đâm vào, ngược lại uốn lượn, run lẩy bẩy một trận.

“Không tốt!”

Yến Phi Dương quá sợ hãi, biết là chân khí của chính mình không đủ, nhưng mà còn không kịp rút chiêu, bỗng nhiên oanh một tiếng, trường mâu trực tiếp hóa thành bột mịn, tiêu tán trên không trung.

Oanh!

Mà tốc độ của ngôi sao chỉ là hơi dừng lại, sau đó lần nữa mang theo xu thế uy mãnh hủy thiên diệt địa, hướng phía Yến Phi Dương nện xuống, khiến cho Yến Phi Dương kinh hãi biến sắc, hoảng sợ không thôi.

“Cút ngay!!!”

Yến Phi Dương phát ra tiếng gầm lên giận dữ, hai tay đột nhiên đẩy ra, đem hết toàn lực đem một đường chân khí cuồng mãnh, hướng phía ngôi sao đánh tới.

Ông!

Ngôi sao lần nữa bị ngăn trở, bỗng nhiên lay động một trận, đem không khí cũng quấy tới khí sóng cuồn cuộn, mà Yến Phi Dương lại bị lực phản chấn cường đại, trực tiếp chấn động bay ra hơn trăm mét, người còn giữa không trung lại là phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

Oanh!

Mà lúc này đây, ngôi sao lần nữa truy đến, lóe ra quang mang, giống như một tòa núi lớn, ầm vang đánh tới trước ngực Yến Phi Dương.

“Hát!”

Yến Phi Dương quá sợ hãi, mang theo nồng đậm hoảng sợ, phát ra một tiếng gào thét sợ hãi, song quyền lần nữa huy động, đem chân khí toàn thân cũng rót vào bên trong quyền, lần nữa đánh về phía ngôi sao.

Oanh!

Một đường tiếng vang truyền đến, ngôi sao lay động một trận, nhưng một quyền này của Yến Phi Dương tuy đã đem hết toàn lực, nhưng cũng là nỏ mạnh hết đà, chỉ kiên trì không đến một hơi, trực tiếp bị ngôi sao nghiền nát, đánh hướng bộ ngực của gã.

“Không!!!” Mặt mũi Yến Phi Dương tràn đầy tuyệt vọng, trong mắt nhất thời hiện lên không cam lòng thật sâu, sau đó oanh một tiếng, bị ngôi sao đập xuống đất!

Chương 1604: Trang bức vô hình trí mạng nhất

Phốc!

Yến Phi Dương phun ra ngoài một ngụm máu tươi, cảm giác khung xương toàn thân cũng bị nện nát, chân khí cũng bắt đầu tán loạn, ngôi sao cực lớn nặng nề trước người này, tựa như một cái quái thú sắp đem gã triệt để nghiền nát, khiến Yến Phi Dương tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Mạng ta xong rồi!”

Mặc dù trong lòng Yến Phi Dương có nhiều không cam lòng, đối mặt với ngôi sao cực lớn căn bản là không có cách đối phó này, cũng biết mình không có chút hi vọng sinh tồn nào, chờ đợi gã chỉ có một con đường chết!

Ông!

Nhưng lại tại thời khắc Yến Phi Dương coi là hẳn phải chết, ngôi sao có lẽ đã đem gã nện thành mấy cái mảnh vỡ, lại đột nhiên ở giữa dừng lại, sau đó kịch liệt run rẩy một trận, ngay sau đó phanh một tiếng, trực tiếp vỡ vụn, hóa thành vô số ánh sáng, tiêu tán ở trong trời đêm.

Bạch!

Cơ hồ cùng một thời gian, cảnh tượng trước mắt Yến Phi Dương mạnh mẽ biến đổi, bầu trời đêm thâm thúy mênh mông, không nhìn thấy bờ đột nhiên biến mất, trong nháy mắt khôi phục bộ dáng trước đó, thân ảnh của Lâm Hải cùng Ứng Vinh, lần nữa được thu vào tầm mắt của Yến Phi Dương.

“Ha ha, trời không tuyệt ta, vậy mà thoát khốn á!”

Yến Phi Dương đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó cuồng hỉ không thôi, tuy không biết vì cái gì tại thời khắc mạng sống của chính mình như treo trên sợi tóc, Lâm Hải lại đột nhiên dừng tay, nhưng giờ phút này đã không phải là lúc suy nghĩ những cái này.

Trở về từ cõi chết, bản thân Yến Phi Dương giờ phút này bị trọng thương, Nơi nào còn dám lưu lại ở đây, một câu không nói, quay thân hình lại, cơ hồ dùng hết toàn bộ khí lực, nhanh chân liền chạy, dục vọng chạy trốn, khiến cho tốc độ của gã, so với thời kỳ toàn thịnh đều không kém bao nhiêu.

“Thảo!”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi thầm mắng một tiếng, trong lòng khẩn trương, mắt thấy Yến Phi Dương chạy xa, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay, sau đó lăng không vỗ xuống.

“Trảm!”

Ông!

Một đường đao mang màu lam loá mắt, nhất thời thoát thể mà ra, xẹt qua chân trời, gào thét hướng phía Yến Phi Dương truy qua, đồng thời một cánh tay của Lâm Hải nhất chỉ, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Băng Phong Thiên Lý!”

Oanh!

Sau một khắc, trên mặt đất một đường tường băng đột ngột từ mặt đất mọc lên, lấy tốc độ như thiểm điện, hướng phía phương hướng mà Yến Phi Dương thoát đi phi tốc lan tràn, những nơi đi qua không gian cũng bị đông cứng, giống như một con rắn trắng, hướng phía Yến Phi Dương thôn phệ mà đi.

Phốc!

Nhưng tại thời khắc tường băng cơ hồ đuổi kịp Yến Phi Dương, Lâm Hải lại đột nhiên phun ra một ngụm máu, thân thể lay động một trận, sắc mặt biến đến vô cùng khó coi, mà tường băng cũng mất đi chân khí chèo chống, trong nháy mắt đã sụp đổ.

Yến Phi Dương lúc đầu đã bị tường băng phi tốc truy đến, dọa đến hồn phi phách tán, thấy tường băng đột nhiên tán loạn, trong lòng nhất thời mừng rỡ, chờ thời khắc nhìn thấy đao mang bay xuống dưới đỉnh đầu, chợt cắn răng một cái, vung vẩy tay, nhất thời mang theo một trận gió mãnh liệt, gào thét lên ném ra!

Oanh!

Quyền đầu của Yến Phi Dương, hung mãnh cùng đao mang đụng vào nhau, trong nháy mắt bị đao mang đánh tan, Yến Phi Dương phốc phun ra ngoài một ngụm máu tươi, thân thể bị lực chấn kích cực lớn, trực tiếp bắn bay.

Mà đao mang của Lâm Hải, cũng bị song quyền ngăn lại, chờ sau khi lần nữa rơi xuống, Yến Phi Dương đã sớm chạy mất tăm, biến mất trong tầm mắt!

“Đậu móa, đến cùng lại để gã chạy!”

Lâm Hải tức đến lăng không vung quyền, ánh mắt lộ ra tiếc nuối thật sâu, thực lực của Yến Phi Dương quá mạnh, cho dù Lâm Hải đối phó cũng gian nan dị thường, bây giờ để gã đào tẩu, còn muốn giết gã liền khó.

Lăng không vẫy tay một cái, đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh đã rơi trên mặt đất nhặt lên, Lâm Hải không khỏi khẽ than thở một tiếng, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Cái Tinh La Bàn này, mặc dù mình trước mắt chỉ có thể triệu hoán hai ngôi sao, nhưng là coi như Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ, đều có thể tuỳ tiện diệt sát, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt, lại làm cho một cái Nguyên Anh hậu kỳ như Yến Phi Dương trốn thoát, thật sự là say!”

“Cũng tự trách mình không có Tinh Vẫn Thạch a, lấy chút Tinh

Thần Chi Lực ít ỏi trong người ấy, căn bản là không có cách chèo chống cho Thần khí này hoàn toàn phát huy uy lực, nếu không một ngôi sao rơi xuống, liền có thể đem Yến Phi Dương nện thành cặn bã, sao lại cần hai ngôi sao cùng rơi, còn để gã yên ổn rời đi!"

Lâm Hải nói thầm đáng tiếc, đồng thời trong lòng cũng quyết định, sau đó nhất định phải mặt dày mày dạn, tìm Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, lại lấy hai viên Tinh Vẫn Thạch mới được, nếu không cái Tinh La Bàn này, chính mình căn bản là không có cách chưởng khống.

"Lâm sư đệ, ngươi, ngươi kém chút giết Yến Phi Dương?!!"

Cho đến lúc này, Ứng Vinh mới từ bên trong kinh hãi thật sâu kịp phản ứng lại, mang theo thần sắc khó có thể tin, nhìn Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin hỏi.

Lâm Hải cười khổ một tiếng, lắc đầu.

"Chính như sư huynh nói, kém chút giết mà thôi, cuối cùng vẫn để gã trốn thoát, mất mặt a!"

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, để Ứng Vinh Kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải quả thực dở khóc dở cười, cũng không biết nên nói cái gì cho phải!

"Mất mặt? Ngươi vậy mà nói mất mặt?" Ứng Vinh quả thực im lặng, "Lâm sư đệ, đó là Yến Phi Dương a, là nhân vật lớn bên trên Tiềm Long Bảng, đệ nhất nhân trong toàn bộ các đệ tử tiềm lực của thành Lưu Tô, ngươi đem gã đánh chạy trối chết, ngươi còn ngại mất mặt."

"Vốn là rất mất mặt nha, thật sự là hận chết chính mình, quá bất tranh khí!" Lâm Hải thở phì phì nói nói.

Ứng Vinh một mặt cổ quái nhìn Lâm Hải, há há miệng, đã hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải, lời này nếu là bị người khác nghe được, không đem Lâm Hải loạn côn đánh chết mới gặp Quỷ!

Qua hơn nửa ngày, Ứng Vinh mới một mặt cười khổ lắc đầu, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một câu.

“Trang bức vô hình trí mạng nhất a!”

“Ứng sư huynh, ta tiêu hao chân khí nghiêm trọng, nhất định phải nhanh chóng khôi phục, ngươi giúp ta hộ pháp một chút!” Lâm Hải đưa tay gỡ xuống kim châm bên trên thân Ứng Vinh, sau đó vội vàng lấy ra hai khối Linh thạch, khoanh chân ngồi xuống, nhanh chóng hút thu lại.

Trước đó khống chế La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, không chỉ có tiêu hao Tinh Thần Chi Lực trong người, chân khí cũng là hao tổn cực kỳ to lớn, Lâm Hải đã sớm tiêu hao hết, nếu không không có khả năng tại thời khắc mấu chốt lại thất bại trong gang tấc.

Giờ phút này, Lâm Hải đã cảm thấy từng đợt choáng đầu, tinh thần đều có chút hoảng hốt, nhất thời âm thầm kinh hãi không thôi, nếu không nhanh chóng khôi phục, giống như lần tại Bồng Lai Tiên Đảo kia, coi như hỏng bét.

Theo trước người Lâm Hải, từng khỏa Linh thạch vứt bỏ bị ném tại bên trong này, chân khí trong cơ thể hắn cấp tốc khôi phục, bất quá lần này chân khí tiêu hao nghiêm trọng, mất trọn vẹn thời gian cả ngày, Lâm Hải mới hoàn toàn đạt tới trạng thái đầy máu.

Hai mắt mở ra, một đạo tinh mang hiện lên, Lâm Hải đứng lên, tinh lực dồi dào, toàn thân phảng phất như cũng tràn ngập lực lượng.

“ Lâm sư đệ, ngươi khôi phục rồi?”

Ứng Vinh đang cảnh giới lấy bốn phía, thấy Lâm Hải tỉnh lại, trong lòng cuối cùng trầm tĩnh lại, hướng phía Lâm Hải cười một tiếng.

“Đã hoàn toàn khôi phục, Long Tinh Hổ Mãnh!” Lâm Hải rất khoa trương duỗi duỗi Cánh tay, hô hô đánh ra hai quyền, hướng phía Ứng Vinh nhếch miệng cười một tiếng, “Đa tạ Ứng sư huynh, đã làm hộ pháp cho ta!”

“Lâm sư đệ nói chuyện này, muốn nói cảm tạ, cũng phải là ta cái người làm sư huynh này cần cám ơn ngươi mới đúng!”

Nói đến bên trong đây, Ứng Vinh hổ thẹn một trận, nhìn Lâm Hải lộ ra một tia biểu lộ không có ý tứ.

“Theo lý mà nói, ta làm sư huynh dẫn đội, là có trách nhiệm hộ vệ ngươi an toàn, nhưng kết quả là chẳng những không thể đến giúp ngươi, ngược lại bị ngươi cứu tánh mạng hai lần, thật là có chút vô cùng xấu hổ a!”

“Ứng sư huynh đừng nói chuyện này!” Lâm Hải liên tục đem lời nói của Ứng Vinh ngăn dừng lại, sau đó một mặt chân thành nói nói, “Đều là huynh đệ trong nhà, ai giúp ai mà không phải là một dạng!”

Ứng Vinh còn muốn nói điều gì, Lâm Hải lại khoát tay chặn lại, sau đó một mặt nghiêm túc nói nói.

“Ứng sư huynh, chúng ta lần này Đem Yến Phi Dương đắc tội thảm, không thể không thừa nhận, Yến Phi Dương rất cường đại, cho nên ta nhất định phải thừa dịp bản thân gã bị trọng thương, nhanh chóng tìm kiếm chỗ gã lẩn trốn, đem gã giết chết để chấm dứt hậu hoạn, bằng không đợi gã khôi phục, thì lại là một phiền toái lớn!”

Ứng Vinh nghe xong, sắc mặt cũng biến thành cực kỳ ngưng trọng, chậm rãi gật gật đầu.

“Lời nói của Lâm sư đệ nói không sai, bây giờ chúng ta cùng Yến Phi Dương đã như nước với lửa, nhất định phải đem gã diệt trừ, chỉ là...” Ứng Vinh nhướn mày, “Cái Tu La Điện này to lớn như thế, nếu Yến Phi Dương là trốn đi, muốn tìm gã coi như khó!”

Lâm Hải nghe được, thì là nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười cổ quái.

“Ứng sư huynh yên tâm, ta tự có biện pháp, Yến Phi Dương, gã trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ta!”

Chương 1605: Ngươi là Tống Tài Đồng Tử chuyển thế sao?

“A?”

Nghe Lâm Hải nói đã tính trước, đôi mắt Ứng Vinh không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng tuy có nghi vấn, nhưng lại chưa mở miệng.

Đi qua một cái hệ liệt sự kiện này, y đã sớm nhìn ra, Lâm Hải tuyệt không phải là người thường, trên thân nhất định là có bí mật không có ai biết, cách làm thông minh nhất, chính là một chữ cũng không hỏi.

“Vậy thì tốt, thực lực của sư huynh thấp, cũng không giúp được cho ngươi cái gì, cũng không cùng một chỗ với ngươi nữa, ngược lại cho ngươi thêm phiền!” Ứng Vinh nói, khẽ vươn tay từ bên trong Bách Bảo Nang móc ra một vật.

“Ta vừa mới nhìn cái pháp bảo hình dáng la bàn mà ngươi khống chế này, vốn có thể đem Yến Phi Dương diệt sát, nhưng lại thất bại trong gang tấc tại thời khắc mấu chốt, nếu như ta suy đoán không sai, hẳn là Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể ngươi chống đỡ hết nổi!”

“Tảng đá này, là hôm qua ta săn giết một cái Du hồn có năm khỏa ấn ký đoạt được, bên trong ẩn chứa Tinh Thần Chi Lực cực kỳ to lớn, lúc sắp chia tay sư huynh tặng cho ngươi, chính ngươi cẩn thận!”

Nói xong, Ứng Vinh đưa khối đá lóe ra quang mang ngôi sao ở bên trong tay, đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“Ta qua!”

Lâm Hải cúi đầu xem xét, hai mắt trong nháy mắt liền thẳng, trong lòng quả thực kích động không thôi.

Chỉ thấy thứ Ứng Vinh cầm trong tay, không phải vật gì khác, chính là Tinh Vẫn Thạch mà Lâm Hải trước mắt cần có nhất!

“Mẹ nó, nếu biết có cái đồ vật này, lúc trước cho ca ca, Yến Phi Dương nào còn có thể bay a!” Trong lòng Lâm Hải càng hối tiếc không thôi.

Bất quá hắn cũng biết, việc này không trách được Ứng Vinh, đừng nói Ứng Vinh không biết mình cần cái Tinh Vẫn Thạch này, coi như biết rõ, loại tình huống vừa rồi đó, Ứng Vinh đều muốn tự bạo, nào còn có dư lực đem Tinh Vẫn Thạch giao cho mình a.

“Ứng sư huynh, tảng đá này gọi là Tinh Vẫn Thạch, không dối gạt ngươi, nó đối với ta thực sự có tác dụng lớn, ta liền không khách khí!” Lâm Hải cũng không già mồm, khẽ vươn tay đem Tinh Vẫn Thạch từ trong tay Ứng Vinh tiếp nhận qua.

Leng keng!

Ngươi đạt được Tinh Vẫn Thạch x1

Trong đầu vang lên tiếng tin tức nhắc nhở, Lâm Hải càng thêm vững tin không thể nghi ngờ, chính mình không có nhận lầm đồ vật.

Lúc đầu còn chuẩn bị, lại mặt dạn mày dày tìm Bắc Cực Tử Vi Đại Đế muốn Tinh Vẫn Thạch đâu, hiện tại Ứng Vinh đã cho mình một khối, vừa vặn giảm bớt việc lại tìm Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Tinh Vẫn Thạch cho dù tại Thiên Đình, cũng cực kỳ khan hiếm, Lâm Hải trước đó muốn nhiều lần như vậy, thật đúng là không tiện mở cái miệng này.

“Đúng, còn có hai hòn đá giống với cái loại lúc trước, cũng là Tu La Thạch mà ngươi nói, cũng cùng nhau cho ngươi đi!” Ứng Vinh vội vàng lại từ trong Bách Bảo Nang xuất ra hai khỏa Tu La Thạch, đưa đến trên tay Lâm Hải.

“Ta dựa vào, Ứng sư huynh, ngươi là Tống Tài Đồng Tử chuyển thế sao?” Lâm Hải nháy nháy mắt, một mặt kinh ngạc hỏi.

“Ách... Ha ha! Lâm sư đệ thật biết nói đùa!” Ứng Vinh làm người rất chính thống, rất ít cùng người nói đùa, bây giờ nghe Lâm Hải đột nhiên toát ra một câu như vậy, nhất thời bị chọc cho cười ha ha một tiếng.

“Được, ta thu hết!” Lâm Hải cũng không khách khí, đem hai khỏa Tu La Thạch này cũng thu lại.

“Ứng sư huynh, ta phát hiện ngươi thật sự là vận khí bạo rạp a, người khác muốn tìm Du hồn có năm khỏa ấn ký, quả thực khó muốn chết, ngươi ngược lại tốt, cái này mới mấy ngày, đồ vật cũng tuôn ra bốn cái, còn có một viên là Tinh Vẫn Thạch, thực ngưu bức!” Lâm Hải không khỏi hướng phía Ứng Vinh dựng thẳng ngón tay cái!

“Ha ha, vận khí này của ta một mực không kém, nếu không cũng sẽ không hai lần mạng sống như treo trên sợi tóc, cũng bị ngươi vừa lúc đuổi tới, cứu đi!” Ứng Vinh cao giọng cười một tiếng, cùng Lâm Hải nói chuyện phiếm vài câu, tâm tình vậy mà phá lệ dễ dàng hơn.

“Vậy Lâm Hải đành phải, mong ước Ứng sư huynh, một mực bảo trì vận khí tốt như vậy!” Nói xong, Lâm Hải thu lại mặt cười, hướng phía Ứng Vinh ôm quyền một cái.

“Ứng sư huynh bảo trọng, Lâm Hải cáo từ!”

“Lâm sư đệ, gặp lại!”

Hai người tạm biệt xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tiểu Hồng lần nữa xuất hiện, Lâm Hải thả người nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng, Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, hóa thành lưu quang màu vàng kim, biến mất ở bên trong chân trời.

“Ra đi!”

Lâm Hải ngồi tại trên lưng Tiểu Hồng, ý niệm lần nữa nhất động, A Hoa xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Oa cáp cáp, ba ba, thế nào, nhìn xem A Hoa ta lần này tỉnh lại, có trở nên đẹp trai không... Ai u, mẹ ta nha, Cẩu gia muốn chơi xong!” A Hoa vừa ra tới, liền hoa chân múa tay, một mặt đắc ý kêu lên, căn bản không nghĩ tới đây là đang trên lưng Tiểu Hồng, kết quả chân sau trượt một cái, liền từ trên cao rơi xuống.

“Mẹ nó, chó chết này!”

Lâm Hải không còn gì để nói, con hàng A Hoa này mới vừa vặn thức tỉnh, đừng vừa ra tới liền trực tiếp ngã chết nha.

Cũng may Tiểu Hồng tay mắt lanh lẹ, song trảo duỗi ra, trực tiếp đem đuôi chó của A Hoa bắt lại, ở trên không rung động rung động, buồn cười nói không nên lời.

“Đậu phộng, ngươi cái chim ngu, mau đưa Cẩu gia ngươi kéo lên qua a, lại lắc lắc Cẩu gia con mẹ nó chóng mặt!” A Hoa tay đào chân đạp một trận, oa oa gọi bậy.

Tiểu Hồng lúc này mới tức giận nguýt nó một cái, cao ngạo mở miệng.

“Ngươi là chó ngốc, nhưng ta không phải là chim ngu, ngươi muốn lên, thì gọi ta Nhất tỷ yêu thú!”

“Được được được, ngươi là Nhất tỷ, nha nha phi, Cẩu gia sợ độ cao, nhanh để cho ta đi lên a!” A Hoa thế nhưng là hiểu biết tính khí của Tiểu Hồng, lúc này nếu không gọi tiếng Nhất tỷ, đoán chừng Tiểu Hồng sẽ trực tiếp đem nó ném xuống, bị dọa đến vội vàng khuất phục.

Sưu!

Tiểu Hồng lúc này mới vung hai cái móng vuốt lên, đem A Hoa cao cao quăng lên, lúc rơi xuống vừa vặn rơi vào trên lưng Tiểu Hồng.

“Ai u, nha nha phi, hù chết chó!” A Hoa che ngực, một trận hoảng sợ.

“Uy, ngươi lần này làm sao lại tỉnh nhanh như vậy?” Lâm Hải hướng phía A Hoa, hiếu kỳ hỏi.

A Hoa nghe xong, nhất thời biến sắc, lộ ra mặt mũi tràn đầy biểu lộ trầm thống, thâm trầm nói nói.

“Đều tại ta, quá đẹp trai, lúc đầu muốn ngủ thêm một lát, kết quả cứ thế mà, bị chính mình đẹp trai tỉnh.” Nói xong, A Hoa mặt mũi tràn đầy đau thương nhìn Lâm Hải, thống khổ lắc đầu.

“Ba ba, lấy tấm tôn vinh của ngươi này, là không thể nào hiểu được cái chữ đẹp trai này, mang đến cho ta phức tạp lớn bao nhiêu!”

Phốc!

“Lăn ngươi nha!” Cái mũi Lâm Hải kém chút tức điên, đưa tay liền cho A Hoa một bàn tay, cái chó chết này liền con mẹ nó không có thời điểm nghiêm túc.

“Ba ba, ngươi muốn đánh ta, liền đánh đi! Ta có thể lý giải, đối mặt với một chú chó đẹp trai anh tuấn tiêu sái đến mức ngươi cả đời vô pháp vượt qua, nội tâm ngươi sẽ phải chịu đựng thống khổ tra tấn thế nào!” A Hoa giương đầu chó lên, làm ra một bộ dáng thấy chết không sờn, hiên ngang lẫm liệt nói nói.

“Tra tấn em gái ngươi a!” Lâm Hải đều nhanh sụp đổ, “Đừng con mẹ nó a đùa bức, tìm ngươi có chính sự!”

A Hoa nghe xong, nhất thời không vui, mang theo một bộ oán giận thật sâu, hướng phía Lâm Hải chất vấn.

“A Hoa ta đẹp trai kinh thiên động địa, không phải là chính sự sao?”

“Ngao! Nói thì nói, làm sao còn động thủ! Uy, có thể đừng đánh mặt hay không a, tuy ta biết rõ ngươi là đố kỵ, nhưng ngươi đem A Hoa ta đánh không đẹp trai, ngươi sẽ trở thành công địch của chó cái…”

Lâm Hải cùng A Hoa, tại trên lưng Tiểu Hồng đùa giỡn một trận, hơn nửa ngày mới dừng lại.

“Giúp ta tìm người, ta nhất định phải nhanh tìm tới gã, đem gã giết chết!”

Lâm Hải nói, thủ chưởng khẽ giơ ra, một tia khí tức trên thân của Yến Phi Dương, truyền vào trong lỗ mũi của A Hoa.

Trước đó bên trong quá trình đánh nhau cùng Yến Phi Dương, Tiên Nhi liền ở trong đầu thông tri cho Lâm Hải, A Hoa đã tỉnh lại, bất quá khi đó đang đánh nhau kịch liệt, Lâm Hải tự nhiên không để ý tới những thứ này.

Nhưng chờ sau khi Yến Phi Dương đào tẩu, Lâm Hải biết rõ muốn cần A Hoa phát huy tác dụng, lúc này mới vội vàng thừa dịp khí tức trước đó chưa kịp tán đi, liền thu lại một tia, dùng cái này giao cho A Hoa để tìm kiếm tung tích của Yến Phi Dương.

Cái mũi A Hoa dùng sức ngửi ngửi, sau đó cười toe toét vỗ ngực một cái, đắc ý ngóc lên đầu chó.

“Cũng là đem người này tìm ra đúng không? Đối với Cẩu gia mà nói, việc rất nhỏ!”

Nói xong, A Hoa nâng chân sau lên, tại trên lưng Tiểu Hồng, nhẹ nhàng đá hai lần.

“Chim ngu, hạ xuống!”

Tiểu Hồng chấn động cánh, lao xuống một cái, phóng thẳng đến mặt đất, chờ lúc sắp tiếp cận mặt đất, thân thể đột nhiên hất lên, trực tiếp đem A Hoa quăng bay ra, nặng nề quẳng xuống đất.

“Ai u mẹ ta nha, nha nha phi ngươi cái chim ngu, tin hay không Cẩu gia...”

“Bớt nói nhảm!” Lâm Hải đem Tiểu Hồng thu hồi về Luyện Yêu Hồ, tới đá A Hoa một chân, “Nhanh tìm!”

“Có ngay! Ba ba ngươi theo sát, nhìn Cẩu gia đem tiểu tử này, bắt tới cho ngươi!” Nói xong, thân thể A Hoa hơi cúi, hít lấy cái mũi, nhanh chóng hướng về một phương hướng mà đi.

Chương 1606: Tất cả đám người các ngươi, đều phải ngưỡng vọng ta!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, đi theo A Hoa cấp tốc hướng về phía trước, trong chớp mắt một người một chó liền không còn thấy bóng dáng.

“Di?”

Lâm Hải đang chạy vội theo sau lưng A Hoa, đột nhiên khẽ di một tiếng, nhìn A Hoa ở phía trước mà kinh hỉ một trận.

“A Hoa, ngươi ngưng tụ Nguyên Anh?”

“Ha ha, đương nhiên, chẳng phải chỉ là một cái Nguyên Anh à, đối với chú chó thiên phú dị bẩm anh tuấn suất khí như A Hoa ta này mà nói, còn không phải là một bữa ăn sáng!” A Hoa nhất thời một mặt đắc ý cười quái dị nói.

“Phi, thật không biết xấu hổ!” Lâm Hải cười mắng một tiếng, bất quá đối với chuyện A Hoa đột phá đến Nguyên Anh cảnh, vẫn là rất cao hứng.

“Đúng, có tăng thêm cái bản sự mới gì hay không a?”

“Lời này hỏi, tự nhiên so với trước kia mạnh hơn nhiều!” A Hoa đắc ý bĩu môi, ngạo mạn nói nói.

“Há, này nhanh nói nói!” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Thứ nhất, so với trước kia càng kháng đánh, thứ hai, năng lực Thôn Phệ so với trước kia càng mạnh! Thế nào, ba ba, ta ngưu bức đi?!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, nhìn A Hoa mặt mũi tràn đầy dở khóc dở cười.

“Mẹ nó, nói nửa ngày, cũng là da càng dày, cũng càng có thể ăn a, thật là một cái hãm hại!”

Một người một chó, một bên vừa cười nói, một bên đi ra ngoài hơn trăm dặm, đột nhiên cước bộ của A Hoa ngừng lại, mắt nhỏ lắc một cái, hướng phía trước nhìn lại.

“Làm sao?” Lâm Hải sững sờ, cũng dừng lại.

“Ba ba, phía trước có một nhóm lớn người, đang hướng phía phương hướng của mình này mà đến!”

“A?” Lâm Hải giật mình, vội vã ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy mấy chục đạo thân ảnh, đang lấy tốc độ cực nhanh chạy như bay đến, trong chớp mắt đã cách Lâm Hải đã không đến ngàn mét.

“Tránh một chút!” Lâm Hải đã biết rõ, hiện tại đám đệ tử tiềm lực này, cũng đều tiếp nhận treo giải thưởng của Yến Phi Dương, vì một cái Linh khí Trung phẩm, đang tìm kiếm mình khắp nơi.

Bây giờ nếu là đụng tới, Lâm Hải tuy chưa chắc sẽ sợ, nhưng phiền phức cuối cùng không nhỏ, vẫn là tránh một chút mới tốt!

“Phía trước là vị sư huynh đệ nào, xin dừng bước!”

Lúc Lâm Hải muốn đi, cũng đã muộn, trong đám người đã có người phát hiện ra Lâm Hải, đột nhiên hét lớn một tiếng, hướng phía Lâm Hải hô nói.

“Lưu em gái ngươi, A Hoa, đi mau!”

Lâm Hải mới sẽ không đần độn dừng lại để chờ bọn họ, cùng A Hoa nói một tiếng, một người một chó quay đầu liền chạy.

“Uy, ngươi chạy cái gì, đứng lại cho ta!”

Lâm Hải cái này vừa chạy, một đám người phía sau lập tức cảm thấy không thích hợp, nhất thời từng tiếng quát lớn liền vang lên, hướng phía Lâm Hải cùng A Hoa mau chóng đuổi theo mà đến.

“Hỏng bét, chạy không thoát bọn họ!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện, tốc độ của chính mình cùng A Hoa, so với đám người phía sau này phải chậm hơn không ít, khoảng cách giữa song phương, đang nhanh chóng rút ngắn, trong chớp mắt đã chỉ còn ba bốn trăm mét.

“Đều là đệ tử tiềm lực của các tông môn lớn, thật sự là gặp quỷ, nhóm người này làm sao lại tập hợp cùng nhau?!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng, bọn đệ tử tiềm lực này, đều là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, nếu bàn về chiến đấu Lâm Hải không sợ bất kỳ người nào trong bọn họ, nhưng tại bên trên tu vi cảnh giới, cuối cùng vẫn kém lấy hai cấp độ, bên trên thân pháp vẫn là muốn hơi thua bọn đệ tử tiềm lực này một bậc.

“Ha ha, nguyên lai là Lâm Hải, bắt hắn lại!”

Mà lúc này đây, rốt cục có người nhận ra Lâm Hải, không khỏi kinh hỉ cười to một tiếng, bọn đệ tử tiềm lực này, lập tức quần tình sục sôi, nhìn Lâm Hải tựa như nhìn thấy pháp bảo, lần nữa tăng tốc thân pháp, hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Thảo!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cũng bị đuổi theo ra hỏa khí, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, uỵch một tiếng, Tiểu Hồng lăng không xuất hiện, Lâm Hải cùng A Hoa trực tiếp nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng.

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, cánh màu vàng kim chấn động, trong nháy mắt đã lên không, bất quá Lâm Hải lại không hề rời đi, mà chính là chỉ huy Tiểu Hồng, treo ở chỗ trăm mét phía trên đỉnh đầu của đám người này, ánh mắt lạnh lùng hướng phía dưới nhìn xuống.

Mà bọn đệ tử tiềm lực này cũng dừng lại, nhao nhao ngẩng đầu nhìn Lâm Hải ở trên lưng Tiểu Hồng, ánh mắt của rất nhiều người lộ ra tham lam cùng khuôn mặt khiếp sợ.

“Lâm Hải lại có yêu thú phi hành!”

Phần lớn người trong bọn họ, trước đó cùng Lâm Hải cũng không gặp nhau, căn bản không biết Lâm Hải còn có một con yêu thú phi hành, bây giờ vừa thấy, trong lòng rất nhiều người đều là ý động, treo lên chủ ý với Tiểu Hồng.

“Các ngươi những người này, giống như một đám ruồi, truy tại đằng sau ta, muốn làm gì?!”

Lúc này, thanh âm lạnh lùng của Lâm Hải, tại trên đỉnh đầu của đám người này, nhàn nhạt vang lên.

“Lâm Hải có yêu thú phi hành, có thể tuỳ tiện trốn đến trên không trung nhóm mà công kích của chúng ta không tới, không dễ đối phó, nếu để cho hắn chạy liền hỏng, nhất định phải lấy kế dụ chi!”

Một người cầm đầu trong các đệ tử tiềm lực, hướng phía mọi người nhỏ giọng phân phó một phen, sau đó tiến lên một bước, hướng phía Lâm Hải ở giữa không trung mỉm cười, ôm quyền một cái.

“Lâm sư đệ, không nên hiểu lầm, tại hạ là đệ tử tiềm lực của Lãnh Nguyệt Các, Tiêu Ngâm, chúng ta sở dĩ đuổi theo ngươi, là có ẩn tình khác, hoàn toàn là vì an toàn của ngươi!” Tiêu Ngâm một mặt nụ cười Người vô hại và Vật vô hại, nhàn nhạt nói nói.

“A? Vì an toàn của ta?” Ttrong lòng Lâm Hải xùy cười một tiếng, ngược lại là có chút hiếu kỳ.

“Vậy ngươi đến nói nói, làm sao lại là vì an toàn của ta?”

Tiêu Ngâm nghe được, bỗng nhiên cười lạnh, ngửa đầu nhìn Lâm Hải nói nói.

“Lâm sư đệ, chẳng lẽ liền để tại hạ, ngước nhìn ngươi, nói chuyện cùng ngươi như thế sao?”

“Đúng a!” Lâm Hải nghiêm túc gật gật đầu, một bộ dáng đương nhiên, “Không riêng gì ngươi, tất cả đám người các ngươi, đều phải ngưỡng vọng ta!”

Phốc!

Mẹ nó!

Lời nói của Lâm Hải, đem đám đệ tử tiềm lực phía dưới này, kém chút phổi cũng tức điên.

Những người bọn họ này, cái nào tại bên trong tông môn của mình, không phải là tồn tại tài năng xuất chúng, bao quát chúng sinh, không nghĩ tới hôm nay, vậy mà bị Lâm Hải một cái chỉ là đệ tử mới tham gia khảo nghiệm miệt thị.

Tiêu Ngâm càng là biến sắc, trên mặt không vui hừ lạnh một tiếng.

“Lâm sư đệ, chúng ta là vì an toàn của ngươi, mới chịu đem một số việc liên quan tới sinh tử thông cáo cho ngươi, ngươi cứ dùng một cái thái độ như vậy, thì cảm thấy thích hợp sao?”

“Trang, tiếp tục trang đi!” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, âm thầm cười lạnh, mục đích của đám người này là cái gì, hắn đã sớm lòng dạ biết rõ, muốn đem chính mình lừa gạt xuống dưới, không có cửa đâu!

Hướng phía bọn người Tiêu Ngâm nhếch miệng cười một tiếng, Lâm Hải cười tủm tỉm nói nói.

“Ta cảm thấy thái độ này của ta, không có gì là không thích hợp a!” Lâm Hải buông buông tay, “Là các ngươi đuổi theo ta, luôn mồm nói nghĩ cho an toàn của ta, cũng không phải ta đuổi tới cầu các ngươi.”

Nói xong, nụ cười trên mặt Lâm Hải bỗng nhiên thu vào, trong mắt lóe lên một đạo tinh mang, cười lạnh.

“Các ngươi muốn nói cũng nhanh nói, không nói lời nào, ca ca còn có việc, cũng không có thời gian nói chuyện tào lao cùng các ngươi!”

“Ngươi, hỗn trướng!”

“Mục vô tôn ti (*trong mắt không có trên dưới= vô lễ, hỗn láo)!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để rất nhiều người thốt nhiên đại nộ, liên tục quát lớn, liền cả Tiêu Ngâm đều là nheo mắt, trong lòng bốc lên lửa giận, không nghĩ tới Lâm Hải đối với những đệ tử tiềm lực như bọn họ này, chẳng những không có một tia lòng kính sợ, vậy mà còn dám mở lời kiêu ngạo, thật sự là cuồng vọng cùng cực!

“Đều im ngay!”

Tiêu Ngâm cố nén lửa giận trong lòng, cánh tay hạ xuống, đem âm thanh quát lớn của những đệ tử tiềm lực này ngừng lại, sau đó ánh mắt nhắm lại, lạnh lùng nhìn Lâm Hải ở giữa không trung, trong mắt lóe lên một đạo hàn mang.

Lâm Hải thì là nhếch miệng lên, mang theo ánh mắt khiêu khích, cùng Tiêu Ngâm đối mặt cùng một chỗ, không sợ hãi chút nào.

“Đến cùng là nói hay không nói, không nói lời nào, ca ca có thể đi đi!” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Hô ~ đợi lát nữa cho ngươi đẹp mắt!”

Tiêu Ngâm thật sâu thở ra một ngụm trọc khí, sát cơ trong mắt lóe lên một cái rồi biến mất, sau đó thay đổi một bộ nụ cười lạnh nhạt.

“Lâm sư đệ a, ngươi thật đúng là cái người có cá tính!” Tiêu Ngâm cười khổ lắc đầu, sau đó ánh mắt ngưng tụ, “Vậy ngươi hãy nghe cho kỹ, chuyện này cực kỳ trọng yếu, rất có thể quan hệ đến sinh tử của tất cả chúng ta!”

Chương 1607: Thiên Lý Truy Tung Hương

Tiêu Ngâm nói đến bên trong đây, trên mặt lộ ra ngưng trọng trước đó chưa từng có, đám đệ tử tiềm lực còn lại, cũng là mỗi cái cau mày, một bộ dáng tâm sự nặng nề.

“Tốt, ngươi ngược lại là nói một chút, đến tột cùng là cái chuyện trọng yếu gì, có thể quan hệ sinh tử của nhiều người chúng ta như vậy?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười nói, hắn ngược lại muốn xem xem, bên trong hồ lô của cái Tiêu Ngâm này, đến tột cùng là bán thuốc gì.

“Chắc Lâm sư đệ cũng từng phát hiện, rất nhiều đệ tử tham gia khảo nghiệm cùng ngươi, cũng mạc danh kỳ diệu bị độc thủ, chết tại bên trong cái Tu La Điện này!” Ánh mắt Tiêu Ngâm nhìn thẳng vào Lâm Hải, ngưng trọng nói nói.

“A.” Lâm Hải sững sờ, hắn từ sớm liền phát hiện ra chuyện này, chỉ là một mực không tìm ra hung thủ là người nào, nghĩ không ra Tiêu Ngâm nói, thế mà là chuyện này!

“Chẳng lẽ nói, trong này có âm mưu gì sao?” Trong lòng Lâm Hải hơi động, chậm rãi gật gật đầu.

“Không sai, ta dọc theo con đường này, cũng phát hiện thi thể của rất nhiều người, hơn nữa thủ pháp của kẻ giết người hoàn toàn tương tự, đều là bóp nát xương cổ của người chết, nhất định là do cùng một người gây nên.”

“Lâm sư đệ quả nhiên cũng chú ý tới!” Tiêu Ngâm gật gật đầu, sau đó trong mắt đột nhiên lộ ra một tia kiêng kị thật sâu, thở ra một hơi, nặng nề mở miệng.

“Nhưng có một chút chuyện, Lâm sư đệ có khả năng cũng không rõ ràng, đó chính là trong các đệ tử tiềm lực chúng ta, cũng có gần ba mươi người không khỏi mất tích, chúng ta hoài nghi, đồng dạng là bị độc thủ, bị người giết chết!”

“A.” Tiêu Ngâm nói lời này, ngược lại để Lâm Hải giật mình, nếu như ngay cả đệ tử tiềm lực, cũng bị người giết nhiều như vậy, chuyện này coi như thật không đơn giản.

“Lâm sư đệ, hiện tại trong Tu La Điện tràn ngập quỷ dị, phảng phất như có một cái bản tay đen vô hình, tùy thời muốn tóm lấy tánh mạng của chúng ta, chúng ta nhất định phải liên hợp lại cùng nhau, nếu không nói không chừng một người chết kế tiếp, chính là một người trong chúng ta!”

“Cho nên, chúng ta đuổi theo ngươi cũng không có ác ý, mà chính là để ngươi cũng gia nhập vào trong chúng ta, như vậy mọi người cùng một chỗ có thể chiếu ứng lẫn nhau, mới có thể bảo đảm an toàn, trước đó hoàn toàn là do Lâm sư đệ ngươi hiểu lầm!”

Tiêu Ngâm làm ra một bộ dáng lo nghĩ cho người, hướng phía Lâm Hải tận tình khuyên bảo giải thích một phen, sau đó cười ha hả hướng phía Lâm Hải đang ở giữa không trung vẫy tay một cái.

“Lâm sư đệ, chuyện bây giờ đã nói rõ, ngươi cũng nhanh chóng xuống đây đi, chỉ có đi cùng một chỗ với chúng ta, tại bên trong cái Tu La Điện này, ngươi mới có khả năng an toàn.”

“Nguyên lai là chuyện như vậy!” Lâm Hải gật gật đầu, biểu hiện trên mặt giống như cười mà không phải cười.

“Vậy Lâm Hải cần phải đa tạ ý tốt của Tiêu sư huynh, bất quá Lâm Hải tự có tính toán, cáo từ!”

Lâm Hải nói xong, không đợi Tiêu Ngâm nói chuyện, chỉ huy Tiểu Hồng trực tiếp phóng lên tận trời, trong chớp mắt liền biến mất tại trong tầm mắt của mọi người.

“Kẻ này đáng giận!”

Tiêu Ngâm thấy thế, nhất thời tức đến đại nộ một trận, phí sức cả buổi, vốn cho rằng đã đem Lâm Hải lừa tới, không nghĩ tới Lâm Hải dứt khoát như vậy, trực tiếp chạy.

“Tiêu sư huynh đừng vội!” Đúng lúc này, một người dáng dấp hèn mọn, tặc mi thử nhãn lại gần.

“Thời khắc Tiêu sư huynh trước đó đối thoại cùng Lâm Hải, ta đã vụng trộm thiêu đốt Thiên Lý Truy Tung Hương, chỉ cần khoảng cách cùng Lâm Hải tại bên trong ngàn dặm, hắn liền chạy không thoát!”

“A.” Tiêu Ngâm nghe được, mạnh mẽ mà cúi đầu hướng phía đàn hương bốc lên khói bụi màu xanh trong tay tên hèn mọn này nhìn lại, nhất thời hai mắt tỏa sáng!

“Tốt! Đã sớm nghe nói Thiên Lý Truy Tung Hương của Lưu Sa Môn ngươi, chính là nhất tuyệt, hi vọng không để cho chúng ta thất vọng!”

“Tiêu sư huynh yên tâm, Lâm Hải tại phương hướng Đông Nam, đi theo ta!”

Trong mắt tên hèn mọn lóe lên hàn mang, hướng phía phương hướng mà sương mù của Thiên Lý Truy Tung Hương bay đi nhất chỉ, sau đó thân ảnh lóe lên, bắn ra!

“Tất cả mọi người đuổi theo!” Tiêu Ngâm hướng mọi người nói một tiếng, bọn đệ tử tiềm lực này toàn bộ đều đi theo tên hèn mọn, hướng về phương hướng Đông Nam truy kích mà đi.

Lâm Hải cưỡi Tiểu Hồng, bay thẳng ra ngoài cách xa hai mươi, ba mươi dặm, cảm giác đã đem bọn người Tiêu Ngâm vứt bỏ, mới rơi xuống đất, đem A Hoa lần nữa phóng xuất, tiếp tục tìm kiếm nơi Yến Phi Dương hạ lạc.

Lâm Hải vừa đi, tại bên trong một chỗ ốc xá phía sau hắn không xa, có hai cái bóng người lóe ra đến, nhìn chằm chằm vào phương hướng Lâm Hải rời đi, trong mắt lấp lóe hàn mang.

“Huyết sư tỷ, Lâm Hải rốt cục đã xuất hiện, chúng ta mau đuổi theo giết hắn!” Triệu Tử Minh nắm chặt song quyền, trong mắt mang theo quang mang khát máu, âm u nói nói.

Huyết Ngưng thì là vẩy đôi mi một cái, trong lòng dâng lên một cỗ kích động kịch liệt, hô hấp cũng không khỏi có chút dồn dập lên.

“Thật sự là Lâm Hải, chỉ cần đem Lâm Hải giết, đoạt được bảo tàng, lại có đầy đủ máu tươi làm dẫn...”

Huyết Ngưng càng nghĩ càng kích động, trong đôi mắt đẹp lóe lên sát cơ băng lãnh, hướng phía Triệu Tử Minh vung tay lên.

“Truy!”

Lâm Hải căn bản không biết, Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh đã phát hiện ra hắn, đang tại sau lưng phi tốc đuổi theo, giờ phút này hắn đang cưỡi tại trên lưng A Hoa, không ngừng hướng phía cái mông A Hoa vuốt vuốt.

“Ngươi cái chó chết này, có thể nhanh lên hay không a, có biết không mỗi khi trì hoãn một chút, thì thương thế của Yến Phi Dương liền sẽ khôi phục một điểm, đến lúc đó đánh nhau liền càng thêm khó đối phó một điểm a!”

A Hoa toét miệng, một mặt ủy khuất quay đầu liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Ba ba, người ta đã rất nhanh, lại nói, A Hoa ta là chó chiến đấu, không phải là chó để ngồi cưỡi, ngươi nặng như vậy còn cưỡi trên người của ta, quá ảnh hưởng tới phát huy của ta!”

“Bớt nói nhảm, nhanh chóng tìm!” Lâm Hải mới không tin lời nói của A Hoa, con hàng này cũng là muốn trộm lười, không thích chở chính mình, Lâm Hải mới sẽ không để cho nó như nguyện, hướng phía cái mông của nó lại là một bàn tay.

“Ba ba, đám người trước đó kia lại tới!”

Lần này, A Hoa không có kêu quỷ, mà đôi mắt nhỏ chính là bỗng nhiên ngưng tụ, ngơ ngác nói nói.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó rất nhanh liền thấy có mấy chục đường khí tức cường đại, hướng phía một phương chính mình này phi nhanh mà đến, trong chớp mắt mấy chục đạo thân ảnh đã đập vào mi mắt, rất nhanh liền đến phụ cận.

“Tiêu Ngâm?!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, trong nháy mắt liền nhận ra một người phía trước nhất, không phải Tiêu Ngâm vừa rồi, thì còn có thể là ai.

Mà đi theo phía sau Tiêu Ngâm, cũng chính là một đám đệ tử tiềm lực kia vừa rồi mới cùng một chỗ với Tiêu Ngâm kia.

“Mẹ nó, âm hồn bất tán a! Nhanh như vậy liền lại đụng cùng một chỗ.”

Lâm Hải không còn gì để nói, hắn cũng không muốn cùng đám người tiếp tục kéo dài, hơi chuyển động ý nghĩ một chút liền chuẩn bị đem Tiểu Hồng lần nữa triệu hoán ra, từ trên cao đem đám người này hất ra.

Ông!

Nhưng vào lúc này, đã thấy bốn năm người ở sau lưng Tiêu Ngâm, đột nhiên đồng thời huy động cánh tay, mang theo đường đường khí lưu mãnh liệt, quấy phong vân, trước người hình thành vô số luồng khí xoáy, sau đó mãnh liệt hét lớn một tiếng, hướng phía giữa không trung đẩy ra!

Lâm Hải giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy vô số luồng khí xoáy này, trong nháy mắt đan vào một chỗ ở giữa không trung, trong chớp mắt liền không phân khác biệt, tan thành một cái chỉnh thể, tựa như một tấm lưới lớn vô hình, đem đỉnh đầu Lâm Hải, hoàn toàn bao lại.

“Ha ha ha ha!”

Tiêu Ngâm giờ phút này cũng đã đi tới trước mặt Lâm Hải, không khỏi cười to một tiếng, mang theo nồng đậm đùa giỡn, nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm sư đệ, thật là khéo a, nhanh như vậy lại gặp mặt!”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lại nhìn tấm lưới lớn vô hình giữa không trung này, sắc mặt biến đến vô cùng âm trầm.

“Tiêu Ngâm, ngươi có ý tứ gì?”

Thấy bọn người Tiêu Ngâm vừa lên đến, liền đã phong tỏa không gian, rất rõ ràng là phòng ngừa chính mình lại cưỡi Tiểu Hồng từ trên cao rời đi, trực tiếp đoạn đường lui của chính mình, Lâm Hải nhất thời ngầm sinh buồn bực tức giận, lạnh lùng hỏi.

“Ta có thể có ý gì!” Nụ cười trên mặt Tiêu Ngâm cũng biến mất trong nháy mắt, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một vòng nhe răng cười.

Chuyện cho tới bây giờ, cũng không cần thiết phải lá mặt lá trái cùng Lâm Hải, phong tỏa không gian, Lâm Hải vô pháp khống chế yêu thú phi hành thoát đi, đối mặt với nhiều người bọn họ như vậy, chỉ có phần bó tay chờ bị bắt!

“Đều là người thông minh, ta liền nói trắng ra đi!” Tiêu Ngâm nói, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang, lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi là muốn thành thành thật thật theo ta đi gặp Yến Phi Dương, hay là để Tiêu mỗ giết ngươi, kéo thi thể ngươi đi qua đó?”

Chương 1608: Ngươi đoán gã có thể bị dọa đến tè ra quần hay không?

Lâm Hải nghe xong, trên mặt hốt nhiên lộ ra một ý cười nghiền ngẫm, hướng phía Tiêu Ngâm hiếu kỳ hỏi.

“Ngươi biết rõ Yến Phi Dương ở đâu?”

Tiêu Ngâm cười lạnh, “Đó là tự nhiên, giữa chúng ta có phương thức liên lạc đặc thù!”

Sưu!

Sau một khắc, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp đem A Hoa thu lại, sau đó hướng phía Tiêu Ngâm gật gật đầu.

“Tốt, ta đi theo ngươi gặp Yến Phi Dương!”

Lâm Hải hiện tại đang đi khắp thế giới tìm Yến Phi Dương đâu, hiện tại Tiêu Ngâm muốn dẫn chính mình qua đó, hắn còn ước gì đâu, dạng này còn có thể giảm bớt để đám người Tiêu Ngâm này nửa đường quấy nhiễu, cớ sao mà không làm đâu!

“Ách...” Lâm Hải đáp ứng dứt khoát như vậy, ngược lại là khiến Tiêu Ngâm có chút choáng váng, hồ nghi nhìn Lâm Hải, có chút không dám tin tưởng.

“Tiêu sư huynh, đầu yêu thú chó kia, đột nhiên không thấy!” Lúc này, một cái đệ tử tiềm lực lại gần, mang theo chấn kinh thật sâu, hướng Tiêu Ngâm nói nói.

A Hoa cứ như vậy không có dấu hiệu nào, từ dưới mí mắt của bọn họ mạc danh kỳ diệu mất tích, đem tất cả bọn họ đều giật mình, trong lòng đều kinh hãi.

“Ta biết rõ!” Tiêu Ngâm cau mày nói một tiếng, gã đứng tại phía trước nhất, làm thế nào có thể không nhìn thấy, giờ phút này trong lòng gã cũng là sông cuộn biển gầm, không biết đến cùng đã phát sinh cái gì?

Bất quá, Tiêu Ngâm đối với thực lực của mình phi thường tự tin, tại trong nháy mắt khi A Hoa biến mất, gã liền đem khí tức cường đại thả ra ngoài, phát hiện xung quanh cũng không có nguy hiểm, lúc này mới yên lòng lại.

Về phần A Hoa vì sao lại đột nhiên biến mất, gã cũng lười đi ngờ vực vô căn cứ, bởi vì nơi này là Tu La Điện, phát sinh cái chuyện quỷ dị gì, đều thuộc về bình thường.

Y hiện tại quan tâm nhất, là Lâm Hải đáp ứng sảng khoái như vậy, tùy theo bọn họ đi gặp Yến Phi Dương, ở trong đó sẽ có lừa dối hay không?

“Uy, ngươi ngược lại là nhanh lên a, ta cùng ngươi nói a, nếu trong vòng một ngày ngươi tìm không thấy Yến Phi Dương, ta coi như không đi theo ngươi!”

Lâm Hải thấy Tiêu Ngâm sững sờ tại bên trong này, hơn nửa ngày mà còn không có phản ứng, không khỏi hơi không kiên nhẫn thúc giục nói.

“Hừ, còn có vội vã muốn đi chịu chết!” Tiêu Ngâm hừ lạnh một tiếng, sau đó ánh mắt phát lạnh, lạnh lùng nói, “Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng đùa nghịch hoa chiêu gì, nếu không ta sẽ đem ngươi diệt sát tại trận!”

Nói xong, Tiêu Ngâm hướng phía mấy cái đệ tử tiềm lực đang phong tỏa không gian nói, “Dọc theo con đường này, các ngươi tiếp tục phụ trách, khống chế khu vực không trung, đừng cho Lâm Hải chạy!”

“Những người khác, đem Lâm Hải vây vào giữa, cùng một chỗ với ta dẫn hắn đi gặp Yến Phi Dương!”

Tiêu Ngâm dừng một cái, sau đó trên mặt lộ ra một tia mỉm cười hiền lành, hướng phía mọi người liếc nhìn một vòng.

“Có một điểm xin mọi người cứ yên tâm, Tiêu Ngâm ta không phải là người tư lợi, chờ sau khi cầm Lâm Hải đổi được Linh khí Trung phẩm cùng Yến Phi Dương, ta sẽ đem nó cầm lấy đi đấu giá, lợi ích đoạt được, ta sẽ chia đều cùng mọi người, mọi người thấy như thế nào?”

“Ha ha, chúng ta tự nhiên tin được Tiêu sư huynh!”

“Tiêu sư huynh quả nhiên trượng nghĩa, hết thảy nghe theo Tiêu sư huynh nói mà xử lý!”

“Toàn bộ để Tiêu sư huynh làm chủ!”

Trong lòng những đệ tử tiềm lực này, chính là đang do dự chuyện này, dù sao bắt lấy Lâm Hải, Linh khí Trung phẩm chỉ có một cái, đến lúc đó phân chia như thế nào cũng là cái vấn đề.

Mà Tiêu Ngâm chính là đệ tử tiềm lực của Lãnh Nguyệt Các, một trong ba tông môn lớn đỉnh cấp, tu vi cá nhân cũng cực kỳ cao thâm, căn bản không phải bọn họ chọc nổi, nếu như đến lúc đó Tiêu Ngâm một mình độc chiếm, bọn họ thật đúng là không có cách.

Hiện tại Tiêu Ngâm ở ngay trước mặt mọi người, hướng bọn họ làm ra hứa hẹn, nhất thời để trong lòng bọn đệ tử tiềm lực này buông lỏng một hơi, mỗi cái thần thái phi dương, phụ họa lời nói của Tiêu Ngâm.

"Tốt, vậy ta hiện tại, liền hỏi một chút Yến Phi Dương đang ở tại đâu!"

Nói, Tiêu Ngâm nhếch miệng lên, từ bên trong Bách Bảo Nang móc ra một vật, ở trước mặt mọi người lay một cái!

"Điện thoại di động!!!"

Những đệ tử tiềm lực này thấy vậy, nhất thời kinh hô một tiếng, chỉ thấy thứ mà Tiêu Ngâm trong tay cầm, chính là một vật to lớn vuông vức, nhìn giống như là cục gạch, chính là điện thoại di động cực kỳ thưa thớt trân quý.

"Tông môn đỉnh cấp cũng là tài đại khí thô a, thế mà cũng phối điện thoại di động cho đệ tử tiềm lực!"

"Thật làm cho người hâm mộ a, tông môn của chúng ta, chỉ có Trưởng lão trở lên mới được phân phối điện thoại di động đâu!"

"Người nào nói không phải đâu, điện thoại di động là bảo vật quý giá như thế, cũng không biết đời ta, có cơ hội có được một bộ hay không?"

Các đệ tử tiềm lực nhất thời nhìn chằm chằm vào thứ trong tay Tiêu Ngâm, châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ, tình cảm hâm mộ lộ rõ trên mặt.

"Hứ, một cái khối gạch vụng về như thế, có cái gì hiếm có! Thật sự là không có kiến thức!"

Lâm Hải ở một bên, khinh thường bĩu môi, liền cái loại điện thoại di động bên trong tay Tiêu Ngâm này, tại Phàm Gian giới đoán chừng ném đi cũng không ai muốn, sớm đã bị thời đại đào thải nhiều năm.

Bất quá, Tiêu Ngâm lấy điện thoại di động ra, ngược lại để Lâm Hải xác nhận một điểm, gã hẳn là thật có thể tìm tới Yến Phi Dương, như thế thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Mọi người nhao nhao nhìn Tiêu Ngâm, ở trên điện thoại di động ấn ấn mấy lần, một lát sau hai mắt tỏa sáng, đem màn hình điện thoại di động hướng phía mọi người hạ xuống, mở miệng cười.

“Yến Phi Dương biết rõ chúng ta đã bắt sống Lâm Hải, mừng rỡ, phát vị trí cho ta, để cho chúng ta đem người mang qua, đồng thời hứa hẹn trừ Linh khí Trung phẩm, lại thưởng cho mỗi người mười khỏa Linh thạch Trung phẩm!”

“A, quá được rồi!”

“Yến sư huynh thật đủ ý tứ!”

“Tiêu sư huynh, vậy còn chờ gì, chúng ta hiện tại liền đi tìm Yến Phi Dương đi!”

Những đệ tử tiềm lực này nghe xong, trong lòng lần nữa không kìm được vui mừng, nếu Yến Phi Dương tại bên trong này, cũng hận không thể dốc sức lao qua, hung hăng thân lên Yến Phi Dương hai cái.

Bọn họ mặc dù là đệ tử tiềm lực của các tông môn lớn, nhưng bình thường tu luyện dùng cũng tất cả đều là Linh thạch Hạ phẩm, lúc nào dùng qua Linh thạch Trung phẩm a, đó là đặc quyền mà các nhân vật thực quyền từ Trưởng lão trở lên trong các tông môn nhất lưu, mới được hưởng.

Nghĩ không ra Yến Phi Dương thế mà hào phóng như vậy, nghe xong nói đã đem Lâm Hải bắt sống, lại ngoài định mức đưa cho mỗi người mười khỏa Linh thạch Trung phẩm, thật sự là tài đại khí thô a!

“Tốt, chúng ta bây giờ liền qua đó!” Tiêu Ngâm cũng là lộ ra vẻ mặt vui mừng, cười lớn một tiếng, sau đó ánh mắt mang theo băng lãnh, liếc nhìn Lâm Hải một chút, cười lạnh.

“Lâm Hải, đi thôi!”

“Linh thạch Trung phẩm, thật chờ mong a!” Trên mặt Lâm Hải cũng cười nở hoa, mặc kệ biểu lộ kinh ngạc của bọn người Tiêu Ngâm, vô cùng phối hợp thậm chí không kịp chờ đợi, theo Tiêu Ngâm hướng phía một cái hướng khác đi đến.

Lâm Hải cùng bọn người Tiêu Ngâm vừa mới đi xa, hai đạo thân ảnh lóe lên, xuất hiện tại trên đất trống.

“Huyết sư tỷ, Lâm Hải bị đám người Tiêu Ngâm bắt cóc, hơn nữa xem bộ dáng là muốn đưa đến nơi của Yến Phi Dương đi, như vậy, chúng ta muốn chặn giết Lâm Hải đoạt lấy bảo tàng, chỉ sợ độ khó khăn quá lớn!”

Triệu Tử Minh cau mày, nhìn Huyết Ngưng, một mặt khó xử nói nói.

Huyết Ngưng mặt không biểu tình, trong mắt đẹp lóng lánh sắc lạnh, tựa hồ đang suy tư đối sách, qua một lát, mới khẽ hé môi son, đạm mạc nói nói.

“Lâm Hải từ đầu tới đuôi, biểu hiện cực kỳ bình tĩnh, ta luôn cảm giác trong này có kỳ quặc, trước đi theo nhìn một chút, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không nên bại lộ ý đồ của chúng ta, nắm lấy cơ hội, tùy thời mà động!”

“Vâng!” Triệu Tử Minh đáp ứng một tiếng, sau đó cùng Huyết Ngưng trong nháy mắt biến mất tại chỗ, lên xuống mấy cái, liền hướng phía phương hướng của Lâm Hải cùng Tiêu Ngâm mà đuổi theo.

Tiêu Ngâm cầm điện thoại di động trong tay, không ngừng nhìn chằm chằm vào trong màn hình, vị trí mà Yến Phi Dương gửi đi cho gã, đi thẳng ra ngoài khoảng năm sáu canh giờ, lúc nhìn thấy phía trước là một mảnh ốc xá, trước mắt mới bỗng nhiên sáng lên.

“Các vị!” Tiêu Ngâm dừng lại, hướng ốc xá phía trước nhất chỉ, “Thấy không, Yến Phi Dương liền tại bên trong ốc xá phía trước, mọi người đi theo ta!”

Nói xong, Tiêu Ngâm quay đầu hướng phía Lâm Hải cười lạnh, “Mặc kệ ngươi đánh cái ý định quỷ quái gì, tại trước mặt Yến Phi Dương, đều là phí công, Yến Phi Dương đáng sợ, đủ để nghiền nát hết thảy âm mưu của ngươi!”

“Đã đến bên trong này, ngươi liền cam chịu số phận đi!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, nhìn Tiêu Ngâm buồn cười một trận.

“Có đúng không? Nếu như Yến Phi Dương nhìn thấy ta, ngươi đoán gã có thể bị dọa đến tè ra quần hay không?” Lâm Hải một mặt không thèm để ý chút nào, cười tủm tỉm nói nói.

“Hừ, sắp chết đến nơi, còn dám nói khoác mà không biết ngượng!” Mặt mũi Tiêu Ngâm tràn đầy khinh thường cười cười, sau đó nhanh chân đi đến bên cạnh một gian ốc xá, phanh cái đem cửa đẩy ra.

“Yến sư huynh, Lâm Hải mang...” Lời nói của Tiêu Ngâm nói được một nửa, đột nhiên dừng lại, lập tức sửng sốt.

Chương 1609: Xem ra, phải đại khai sát giới!

“Yến sư huynh, ngươi ở đâu a, Yến sư huynh.” Tiêu Ngâm đi vào bên trong nhà, mang trên mặt hồ nghi thật sâu, tìm nhìn bốn phía, lại nơi nào có bóng dáng của Yến Phi Dương.

“Kỳ quái, vị trí mà Yến sư huynh phát, chính là ở đây a.” Tiêu Ngâm cúi đầu xuống, nhìn điện thoại di động một chút, xác định chính mình không có tìm sai, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

“Chẳng lẽ, Yến sư huynh có việc phải rời đi?”

Tiêu Ngâm càng nghĩ càng không đúng, nếu Yến Phi Dương rời đi, khẳng định sẽ sớm thông tri cho chính mình, tuyệt đối sẽ không không chào mà đi.

“Vẫn là hỏi một chút đi!”

Nghĩ đến chỗ này, Tiêu Ngâm tại bên trên Weachat biên tập một cái tin tức, nói cho Yến Phi Dương, Lâm Hải đã bắt giữ lấy, đồng thời hỏi thăm vị trí của Yến Phi Dương.

Thế nhưng là chờ rất lâu, Yến Phi Dương cũng chưa hồi âm, trong lòng Tiêu Ngâm, đột nhiên bắt đầu có chút bất an, liền cất bước đi ra khỏi ốc xá.

“Tiêu sư huynh, nhìn thấy Yến sư huynh không?!” Lập tức có người, mở miệng hỏi nói.

“Yến sư huynh, không tại bên trong chỗ này!” Tiêu Ngâm cau mày, bất mãn nói nói.

“A. Cái này...” Những đệ tử tiềm lực này, nhất thời trợn tròn mắt, từng cái ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhất thời đều có chút choáng váng.

“Tiêu Ngâm, ngươi con mẹ nó đùa ta chơi đâu!” Lâm Hải nghe xong, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, hướng phía Tiêu Ngâm tức giận nói nói.

Hắn vốn cho rằng đi theo Tiêu Ngâm tìm Yến Phi Dương, so với A Hoa tìm sẽ nhanh hơn một chút, không nghĩ tới đồ cái bớt việc, kết quả lại là toi công bận rộn một trận, tâm lý Lâm Hải cái này tức a!

“Ngươi câm miệng cho ta! Ngại chết quá chậm sao?!” Tiêu Ngâm thở phì phì hướng phía Lâm Hải quát lớn nói, gã hiện tại cũng nháo không rõ chuyện gì xảy ra đâu, trong đầu còn đang phiền đây.

Kết quả Lâm Hải một cái đến cửa chịu chết, thế mà còn dám quát lớn với gã, thật con mẹ nó lẽ nào lại như vậy!

“Ta đã gửi tin tức cho Yến Phi Dương, khả năng sư huynh tạm thời không thấy được, chúng ta liền ở bên trong này, chờ một chút!”

Tiêu Ngâm cũng không có cách nào, chỉ có thể thở phì phì đứng tại bên trong này, mất mặt hướng phía mọi người nói một tiếng, sau đó hai mắt nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, chờ đợi Yến Phi Dương hồi âm.

Ngay tại thời điểm đám người Tiêu Ngâm chờ đợi Yến Phi Dương hồi âm, một đường ánh mắt băng lãnh, từ phía sau một gian ốc xá đằng xa kích xạ mà đến, lúc rơi vào trên thân Lâm Hải, nhất thời hiện lên một đường sát cơ nồng đậm.

Leng keng!

Đúng lúc này, Weachat trên điện thoại di động của Tiêu Ngâm đột nhiên vang lên, Tiêu Ngâm nhất thời đại hỉ.

“Yến sư huynh đã hồi âm!”

Nhưng chờ sau khi Tiêu Ngâm thấy rõ hồi âm của Yến Phi Dương, sắc mặt lại biến đổi.

“Ngươi không phải là nói bắt sống Lâm Hải à, vì cái gì Lâm Hải hiện tại bình yên vô sự, cực kỳ khỏe mạnh đứng tại bên trong đó, ngươi là đang lừa ta sao?”

Nhìn lời nói hồi âm của Yến Phi Dương, trong lòng Tiêu Ngâm nhiên dâng lên một tia bất mãn, trong nháy mắt liền hiểu được.

Nguyên lai là Yến Phi Dương căn bản cũng không tin gã, phát xong vị trí liền chuyển đi, lúc này hẳn là núp trong bóng tối quan sát, nếu không căn bản không có khả năng rõ ràng tình huống bây giờ của Lâm Hải.

“Yến sư huynh nói chuyện gì vậy, ta làm sao lại lừa ngươi, tuy ta không có đem Lâm Hải chế trụ, nhưng chúng ta nhiều người nhìn hắn như vậy, hắn chắp cánh cũng khó thoát!”

“Huống chi, tại trước mặt Yến sư huynh, Lâm Hải hắn cho dù có ba đầu sáu tay, còn có thể lật trời sao?”

Phốc!

Nhìn hồi âm của Tiêu Ngâm, Yến Phi Dương không khỏi cảm thấy đau xót ở ngực, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng đồ ngu!

“Sự đáng sợ của Lâm Hải, há bọn ngu xuẩn các ngươi này có thể đoán trước, ngay cả Yến Phi Dương ta cũng suýt nữa chết tại bên trong tay Lâm Hải, các ngươi có lòng tin từ đâu tới, mà không đem Lâm Hải đặt ở bên trong mắt như thế?”

Yến Phi Dương quả thực tức đến hỏng, vốn cho rằng Tiêu Ngâm chính là thừa dịp Lâm Hải trước đó đánh với chính mình một trận nên bị thương nặng, mới đưa Lâm Hải bắt sống, trong lòng mừng rỡ không thôi.

Không nghĩ tới, vậy mà liền để Lâm Hải ngênh ngang đi tới bên trong nơi này như vậy, may mắn chính mình có nhiều cái tâm nhãn, phát xong vị trí liền trốn đi, chuẩn bị trước bí mật quan sát một phen, nếu không còn không phải trực tiếp liền bị Lâm Hải phế đi sao?

“Nhất định phải mau trốn đi!”

Yến Phi Dương giờ phút này thương thế chưa lành, vừa rồi khôi phục liền còn không có đến một nửa, lại sợ Lâm Hải mất mật, nơi nào còn dám lưu lại, cẩn thận từng li từng tí quay người, mượn ốc xá yểm hộ, chuẩn bị đào tẩu.

Mà lúc này đây, Lâm Hải cũng không còn có kiên nhẫn nữa, thấy Tiêu Ngâm tìm không thấy Yến Phi Dương, liền hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp đem A Hoa phóng xuất ra.

“A... Nha phi, cuối cùng đã bị Cẩu gia tìm tới!”

A Hoa vừa ra tới nơi, lập tức liền phát hiện ra Yến Phi Dương, sưu cái liền dốc sức lao qua.

Tất cả mọi người đều sững sờ, thấy A Hoa lại xuất hiện từ trong trống rỗng, hướng phía nơi xa liền như thiểm điện dốc sức lao qua, nhao nhao không tự chủ được lần theo tung tích của A Hoa mà nhìn lại.

“Cút!”

Đột nhiên, một đường quyền ảnh uy mãnh phóng ra, gào thét hướng phía A Hoa đánh tới, trực tiếp đánh vào trên thân A Hoa, A Hoa ngao một tiếng, liền bị đánh bay.

Sưu!

Cùng lúc đó, một bóng người lấy tốc độ không gì sánh kịp, lên xuống mấy cái đã cấp tốc thoát đi, trong chớp mắt cũng chỉ còn lại có một điểm đen, đã tại ngoài ngàn mét.

“Ha ha, Yến Phi Dương, ngươi quả nhiên tại bên trong chỗ này, nhìn ngươi chạy chỗ nào!!!”

Con mắt Lâm Hải vẩy một cái, lập tức nhận ra người đang chạy trốn, đúng là Yến Phi Dương mà mình đang tìm kiếm, không khỏi lộ vẻ mặt vui mừng, sưu một tiếng, hướng phía Yến Phi Dương liền truy qua.

“Lâm Hải muốn chạy, ngăn hắn lại!”

Tiêu Ngâm đang là một mặt mộng bức, không biết Yến Phi Dương vì sao đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên bay nhanh rời đi, nhưng Lâm Hải vừa động, Tiêu Ngâm vô ý thức liền cho rằng, là do Lâm Hải nhìn thấy Yến Phi Dương, nên chuẩn bị chạy trốn.

Trong lúc cuống quít, Tiêu Ngâm hét lớn một tiếng, chỉ huy bọn đệ tử tiềm lực này, ngăn cản Lâm Hải, đồng thời cánh tay vung lên, nhất thời một cái bàn tay to lớn, lóe ra quang mang màu vàng kim, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải liền vỗ xuống.

“Tuyệt kỹ của Lãnh Nguyệt Các, Thước Kim Chưởng!”

Bọn đệ tử tiềm lực này một tiếng kinh hô, không khỏi âm thầm kinh hãi, nhao nhao cảm thấy bên trong một chưởng này này có lực đạo khủng bố không gì không phá, không khỏi nhao nhao cười lạnh, Lâm Hải xem như xong.

Lâm Hải nhất thời đại nộ, hắn giờ phút này đang mau chóng đuổi theo Yến Phi Dương, Tiêu Ngâm lại chạy đến đâm ngang một gậy, nếu lại để Yến Phi Dương chạy, chính mình lại phải tốn thời gian đi tìm.

“Cút ngay!”

Lâm Hải quát chói tai một tiếng, cánh tay đột nhiên huy động, hướng phía một chưởng thanh thế doạ người của Tiêu Ngâm này, liền chào đón.

Nhất thời, giữa không trung lại xuất hiện hư ảnh của một cái bàn tay to lớn, trong lòng bàn tay có lôi điện đan xen, cuồng bạo uy mãnh, oanh một tiếng liền cùng Thước Kim Chưởng của Tiêu

Ngâm, đụng thẳng vào nhau.

Oanh!

Trong lúc nhất thời, tiếng gió hú sấm rền vang lên giữa không trung, khí lãng lăn lộn, hai đường chưởng ấn như là hai tòa núi lớn đụng vào nhau, nhấc lên một mảnh sóng lớn cuồng bạo kinh hãi, khí sóng lăn lộn, giống như sóng triều!

Bạch bạch bạch!

Tốc độ tiến lên của Lâm Hải đột nhiên ngừng, liền lùi lại ba bước mới đứng vững, mà Tiêu Ngâm cũng là thân hình bất ổn, kịch liệt lay động một trận, kinh hãi ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt tràn ngập chấn kinh cùng kinh ngạc.

“Ngươi, vậy mà đón lấy một chưởng của ta?!”

Mặt mũi Tiêu Ngâm tràn đầy khó có thể tin mà nói nói, nhìn Lâm Hải một trận kinh ngạc, đám đệ tử tiềm lực còn lại cũng trợn mắt há hốc mồm, vốn cho rằng Lâm Hải tất sẽ bị một chưởng của Tiêu Ngâm đánh chết giết, không nghĩ tới Lâm Hải vậy mà lông tóc không thương, quả thực hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của tất cả mọi người.

Lâm Hải đối với tra hỏi của Tiêu Ngâm liền bỏ mặc, mà chính là lo lắng ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy bóng dáng của Yến Phi Dương đã biến mất, đã sớm không biết chạy đi nơi đâu, không khỏi tức đến ảo não một trận!

“Thảo!”

Mà Tiêu Ngâm giờ phút này, đã tỉnh táo lại, nhìn Lâm Hải, trong mắt lóe lên một trận băng lãnh.

“Thật không nghĩ tới, ngươi chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, lại có thực lực này, trước đó thật sự là nhìn lầm ngươi!”

“Tranh thủ thời gian tránh ra cho ta, nếu không ta giết ngươi!” Lâm Hải trừng mắt, nổi giận đùng đùng quát lớn nói.

“Hừ, chỉ bằng ngươi sao?” Tiêu Ngâm lạnh lùng một chút, sau đó hướng phía bọn đệ tử tiềm lực đang ngăn cản Lâm Hải này nhất chỉ.

“Chúng ta nhiều người ở đây như vậy, hôm nay ngươi đừng nghĩ còn sống mà rời đi!”

Bạch!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nắm ở trong tay, một cỗ sát khí mãnh liệt ngút trời mà lên.

“Ta nguyên bản không muốn giết người, nhưng cái này đều là do các ngươi bức ta, xem ra, phải đại khai sát giới!”

Chương 1610: Nghênh đón điên cuồng trả thù của ta đi!

“Hừ, nói khoác mà không biết ngượng, hôm nay, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi có bản lãnh gì!”

Tiêu Ngâm nói xong, trong mắt lóe lên một đường hàn mang ngoan lệ, hướng phía đám đệ tử tiềm lực sau lưng kia vẫy tay một cái, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Vây quanh!”

Ông! Nhất thời, bọn đệ tử tiềm lực này đem Lâm Hải vây vào giữa, mỗi cái huy động hai tay, chân khí lưu chuyển, vô số pháp thuật sắc thái lộng lẫy, trong nháy mắt nở rộ giữa không trung, một cỗ uy áp khủng bố hủy thiên diệt địa, trong nháy mắt hạ xuống tại vùng thế giới này, không khí cũng run rẩy một trận, phảng phất giống như không thể thừa nhận.

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, cảm nhận được khí tức khủng bố cơ hồ đem hắn đè sập này, lại lẫm nhiên không sợ, hai tay đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hạ xuống, chỉ vào mọi người ở phía xa, ý chí chiến đấu sục sôi, hào khí vân thiên, thoải mái cười to một tiếng.

“Người nào không sợ chết, cứ việc động thủ là được!”

“Ha ha ha ha!” Tiêu Ngâm cười lạnh một tiếng, một cỗ khí mang cường đại màu vàng kim, tại trong hai tay gã phun ra nuốt vào không thôi, phảng phất như mang theo lực lượng không gì không phá, hướng phía Lâm Hải lộ ra một cái ánh mắt khinh thường.

“Sắp chết đến nơi, còn dám mạnh miệng! Chúng ta nhiều người cùng một chỗ công kích như vậy, coi như ngươi là Địa Tiên, đều chưa hẳn có thể toàn thân mà trở ra, hôm nay, ngươi chắc chắn phải chết!”

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, mang theo một tia cao ngạo, hơi hơi ngóc lên cái cằm, khiêu khích nhìn xuống Tiêu Ngâm, đạm mạc mở miệng.

“Ai sống ai chết, thử một lần liền biết rõ!”

“Thật sự là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, đã như vậy, liền đừng trách Tiêu Ngâm ta thủ đoạn độc ác!”

Nói xong, trong mắt Tiêu Ngâm lóe lên hàn mang, sát khí nồng đậm trong nháy mắt nở rộ, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Động thủ!”

Ầm ầm ầm ầm! Nhất thời, đầy trời pháp thuật, giống như mưa to như trút nước, che khuất bầu trời, mang theo khí tức cường đại khủng bố vô tận, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, ầm vang rơi xuống, trong nháy mắt đem vị trí chỗ đứng của Lâm Hải bao phủ, trong lúc nhất thời quang mang tứ xạ, khí lãng lăn lộn, khắp nơi đều là dư ba pháp thuật, thanh thế vô cùng kinh hãi!

“Huyết sư tỷ, Lâm Hải chết!” Nơi xa, Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh đang núp trong bóng tối, nhìn lên một màn thanh thế khủng bố trước mặt này, nhất thời cảm thấy tim đập nhanh một trận, mí mắt cuồng loạn không thôi.

Mười mấy cái Nguyên Anh hậu kỳ đồng thời phát động công kích, tràng diện này thật sự là thật đáng sợ, hai người Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh tuyệt không nghi ngờ, phía dưới Địa Tiên bất kể là ai, dù là mạnh như Yến Phi Dương, chỉ sợ trong nháy mắt đều sẽ bị oanh liền cái cặn bã đều không thừa.

“Không nên hành động thiếu suy nghĩ, tỉ mỉ quan sát, xem ai lấy đi bảo tàng trên thân Lâm Hải!” Huyết Ngưng một mặt cảnh giác, nhỏ giọng dặn dò nói.

Mà lúc này đây, tất cả khí lãng quang mang khủng bố lúc trước đều đã tán đi, vị trí chỗ đứng của Lâm Hải, đã không có một ai, Tiêu Ngâm nhất thời cười ha ha một tiếng, lộ vẻ mặt đắc ý.

“Để ngươi cuồng, hiện tại còn không phải chết không toàn thây sao!”

Tíu tíu!

Tiêu Ngâm vừa dứt lời, một tiếng ưng kêu rõ to, đột nhiên vang vọng chân trời, để nụ cười trên mặt Tiêu Ngâm trong nháy mắt ngưng kết, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, sau đó sắc mặt bỗng nhiên cuồng biến, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình!

Chỉ thấy giữa không trung, một cái yêu thú phi hành cánh vàng mắt bạc, đang vẫy đôi cánh, treo ở trên đỉnh đầu của mọi người, mà trên lưng yêu thú phi hành, một người trẻ tuổi đầu đầy màu trắng, sắc mặt lạnh lùng, đứng chắp tay, đang mang theo nồng đậm khinh thường, ở trên cao nhìn xuống bọn họ!

“Lâm Hải, là Lâm Hải!”

“Không có khả năng, Lâm Hải làm sao lại không chết?!”

Khi thấy rõ người trên lưng Tiểu Hồng đúng là Lâm Hải mà bọn họ coi là ắt phải chết, lập tức các đệ tử tiềm lực ở phía dưới, tất cả đều sôi trào, mỗi cái mặt mũi tràn đầy chấn kinh, ánh mắt lộ ra khó có thể tin thật sâu.

Trước đó bọn họ cùng phát pháp thuật, oanh tạc thảm thức phô thiên cái địa không có một tia góc chết, đừng nói là Lâm Hải, liền xem như Địa Tiên, không chết cũng phải lột da.

Thế nhưng là Lâm Hải, làm sao lại lông tóc không thương, chạy trốn ra ngoài.

“Thật sự là gặp Quỷ!”

Ánh mắt của Tiêu Ngâm lộ ra kinh hãi cùng không hiểu thật sâu, căn bản không nghĩ ra, Lâm Hải đến tột cùng là chạy đi thế nào!

“Huyết sư tỷ, cái này, đây là có chuyện gì?!”

Triệu Tử Minh ở nơi xa vụng trộm quan sát, giờ phút này cũng là một mặt mộng bức, nhìn Lâm Hải ở trên lưng Tiểu Hồng lăng không đứng, cũng là tràn ngập thần sắc thật không thể tin.

“Không biết, cái này sao có thể?”

Huyết Ngưng lắc đầu, đôi mắt đẹp mang theo kinh ngạc thật sâu nhìn Lâm Hải, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở, thì thào nói nói, cái một màn không thể tưởng tượng này, để cho nàng ta trong lúc nhất thời cũng mộng bức tại bên trong này, nghĩ không ra Lâm Hải là chạy trốn như thế nào?

“Chẳng lẽ, là cái yêu thú phi hành kia, thời khắc mấu chốt đã cứu đi Lâm Hải?” Triệu Tử Minh mang theo một tia không xác định, suy đoán nói.

“Tuyệt đối không phải!” Huyết Ngưng nghe được, rất thẳng thắn phủ định nói, “Cái yêu thú phi hành kia, cho dù tốc độ có nhanh hơn, cũng không có khả năng cứu người tại dưới tình huống đó, trừ phi là...”

Huyết Ngưng bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, trên mặt nhất thời lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu, hai mắt lấy làm kinh ngạc.

“Huyết sư tỷ, là cái gì?” Triệu Tử Minh hiếu kỳ hỏi.

“Trừ phi là Lâm Hải, tinh thông một loại đạo hạnh trong truyền thuyết, Không Gian Chi Đạo!”

“Không Gian Chi Đạo?!” Đồng tử Triệu Tử Minh rụt lại một hồi, mang theo khó có thể tin thật sâu, nhìn về phía Lâm Hải, “Huyết sư tỷ, ngươi là nói, lúc bọn người Tiêu Ngâm công kích, Lâm Hải đã thông qua Không Gian Chi Đạo, di chuyển vị trí!”

“Ta cũng không xác định, nhưng là trừ cái đó ra, giống như căn bản là không có cách giải thích cho lý do Lâm Hải còn sống sót!”

…

Lúc Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh suy đoán mê án Lâm Hải chạy trốn, ánh mắt băng lãnh của Lâm Hải, đã tại trên thân bọn người Tiêu Ngâm, lạnh lùng đảo qua, để những đệ tử tiềm lực ở phía dưới này, trong lòng không tự chủ được dâng lên một hơi khí lạnh.

“Rất tốt!” Lâm Hải đứng tại trên lưng Tiểu Hồng, mặt không biểu tình gật gật đầu.

“Nhiều đệ tử tiềm lực như vậy, liên thủ công kích một mình ta, hơn nữa khi ra tay còn không lưu tình chút nào, muốn làm cho ta vào chỗ chết, thật đúng là cho tăng thể diện cho các thế lực lớn của thành Lưu Tô a!”

“Chẳng qua đáng tiếc, để cho các ngươi thất vọng, Lâm Hải ta tuy bất tài, nhưng cũng không phải người để những a miêu a cẩu như các ngươi này muốn giết cứ giết!”

Nói đến bên trong đây, một cỗ khí tức bàng bạc đáng sợ, đột nhiên từ trên thân Lâm Hải nở rộ mà ra, khiến cho không khí xung quanh cũng bỗng nhiên ngưng tụ, phảng phất như đình chỉ lưu động.

“Nếu đã hướng ta xuất thủ, vậy sẽ phải gánh chịu hậu quả, tiếp đó, chuẩn bị sẵn sàng, nghênh đón điên cuồng trả thù của ta đi!”

Nói xong, con mắt của Lâm Hải bỗng nhiên phát lạnh, trong hai cái con mắt, đột nhiên nhảy lên hai đoàn quang mang một đỏ một trắng, những đệ tử tiềm lực phía dưới này, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, trong lòng dâng lên dự cảm bất thường.

Ông!

Sau một khắc, bên trong không gian đột nhiên phong vân biến sắc, không khí tựa hồ cũng bắt đầu trở nên nóng nảy, càng thêm quỷ dị là, bọn người Tiêu Ngâm bỗng nhiên cảm thấy, một cỗ lạnh lẽo cùng một cỗ nóng rực đồng thời buông xuống, hướng phía da thịt ăn mòn mà vào, để cho người ta khó chịu nói không nên lời.

“Mọi người cẩn thận!”

Cái tình huống dị thường này, để sắc mặt Tiêu Ngâm đột nhiên biến đổi, hướng phía mọi người hô to một tiếng, nhất thời chân khí rung động, ngưng ở bên ngoài thân, con mắt chăm chú nhìn vào Lâm Hải ở giữa không trung, toàn bộ tinh thần đề phòng.

Mà Lâm Hải giờ phút này, hai tay lại đột nhiên duỗi ra, lập tức để trước ngực, hai cái cánh tay phân biệt bị một đoàn băng mang màu trắng cùng một đoàn hỏa diễm màu đỏ sẫm vờn quanh, phảng phất như có hai cỗ khí tức khủng bố hủy thiên diệt địa, đang nhanh chóng kéo lên.

“Không tốt, đây là độc môn tuyệt kỹ trong truyền thuyết của Lâm Hải, Băng Hỏa Đồng Tu Chi Đạo!”

Lập tức có người nhìn ra, Lâm Hải cái này là đang chuẩn bị đồng thời thi triển hai loại pháp thuật Băng Hỏa, nhất thời kinh hô một tiếng, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Mọi người đừng hoảng hốt, Lâm Hải chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, chúng ta thì sợ gì cùng hắn!” Tiêu Ngâm thấy có người bắt đầu hoảng hốt, không khỏi hét lớn một tiếng, hướng mọi người trấn an nói.

“Nguyên Anh sơ kỳ lại như thế nào? Giết ngươi như giết gà!”

Tiêu Ngâm vừa dứt lời, giọng nói mang theo nồng đậm mỉa mai xem thường của Lâm Hải, vang lên giữa không trung.

Sau đó, hai cánh tay bỗng nhiên hướng phía dưới vung lên, nhất thời hai đoàn quang mang Băng Hỏa tràn ngập thiên địa, trong miệng Lâm Hải hét lớn một tiếng!

“Băng Phong Thiên Lý, Tinh Hỏa Liệu Nguyên!!!”

Chương 1611: Chưa từng nghe qua súng bắn chim đầu đàn sao?

Theo một tiếng hừ lạnh trong miệng Lâm Hải, nhất thời thiên địa biến sắc, mặt đất biến thành một mảnh trắng xóa, băng phong vô cùng vô tận đột ngột từ mặt đất mọc lên, cấp tốc lan tràn, hướng các đệ tử tiềm lực phía dưới cuốn tới, phảng phất như một quái thú băng tuyết to lớn, muốn đem bọn họ hoàn toàn thôn phệ.

Mà cùng lúc đó, bầu trời đột nhiên trở thành một mảnh đỏ thẫm, sau đó hỏa chủng nhỏ bé phô thiên cái địa, nhảy lên đón ngọn lửa tràn đầy từ trên trời giáng xuống, còn chưa rơi xuống đất liền dài ra theo gió, ầm vang nở rộ, biến thành thao thiên hỏa diễm, hướng phía dưới phủ tới.

Nhất thời, bầu trời biến thành thế giới Băng Hỏa, khí lưu cực nóng cùng cực lạnh, tàn phá bừa bãi chạy trốn, phá hủy thiên địa, khiến huyết dịch khắp người, đều cơ hồ nổ bể ra, cực độ khó mà chịu đựng dày vò tràn ngập trái tim, trong chốc lát tinh thần cũng như muốn sụp đổ!

“Mau trốn!”

Trong lòng Tiêu Ngâm, đột nhiên sinh ra hoảng sợ chưa bao giờ có, uy lực mà cái Băng Hỏa này mang đến, thật sự là thật đáng sợ, chẳng những để cơ năng thân thể người, nhận hai loại Đạo pháp có tổn thương cực độ hoàn toàn tương phản, liền cả tâm tình cùng linh hồn, cũng bất tri bất giác trở nên khó mà tự chế.

“Thật đáng sợ!”

Cơ hồ tất cả các đệ tử tiềm lực, trong lòng cũng dâng lên đồng dạng suy nghĩ, mỗi cái đều lộ vẻ mặt sợ hãi, căn bản không cần Tiêu Ngâm nhắc nhở, lập tức quay thân hình, hốt hoảng chạy trốn!

Ông!

Liền tại thời khắc thân hình bọn họ vừa động, tường băng tựa như tia chớp cuốn tới, trong nháy mắt truy đến sau lưng, trong chốc lát đã đem tối hai người phía sau đóng băng ở trong đó.

Hai người kia kinh hãi biến sắc, trong lúc cuống quít liền rung động chân khí, đem tường băng chấn vỡ, nhưng mà mới vừa vặn thoát khốn, thân thể liền bị hỏa diễm từ trên trời giáng xuống nuốt hết, nhất thời phát ra một tiếng kêu gào thảm liệt, trong nháy mắt đã bị đốt thành tro bụi!

Một màn vô cùng khủng bố này, đem những đệ tử tiềm lực còn lại này, dọa đến hồn cũng kém chút bay, cơ hồ đem khí lực bú sữa cũng xuất ra, từng cái chạy trối chết, chật vật mà chạy.

Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng oanh minh cực lớn, không ngừng truyền đến, bọn đệ tử tiềm lực này, một bên liều mạng đào vong, một bên huy động cánh tay, oanh kích tường băng đang truy kích cùng hỏa diễm từ trên đỉnh đầu không ngừng rơi xuống, nhưng lại phát hiện tường băng cùng hỏa diễm, cơ hồ vô cùng vô tận, mặc cho bọn họ chống cự như thế nào, cũng đều là phí công.

Nhất thời, bọn đệ tử tiềm lực này tất cả đều sợ, tiếp tục như vậy bọn họ sớm muộn cũng sẽ bị tiêu diệt, căn bản là không có cách đào thoát ra ngoài.

“Hỏng, xung quanh cũng bị tường băng cùng biển lửa phong tỏa, chúng ta bị nhốt ở trong rồi!”

Đột nhiên, một cái đệ tử tiềm lực đang chạy tại phía trước nhất, phát ra một tiếng rống to sợ hãi, làm cho trong lòng tất cả mọi người bỗng nhiên trầm xuống, lâm vào trong tuyệt vọng thật sâu.

Chỉ thấy bốn phía của bọn họ, mấy cái đã hoàn toàn nhìn không đến bất luận cái vật ở bên ngoài gì, chỉ có thể nhìn thấy từng bức tường băng không biết dày bao nhiêu, cao vút vào trong mây, đem bọn họ khốn ở trong đó, trở thành thú bị nhốt!

Mà chỗ đỉnh đầu bọn họ, hỏa diễm như là mưa to trút nước điên cuồng rơi xuống, lại không giảm chút nào, mang theo hỏa diễm cơ hồ thiêu hết thảy nóng rực, như một con cự thú, hướng bọn hắn thôn phệ mà đến.

“Tiêu sư huynh, làm sao bây giờ?”

Lần này, các đệ tử tiềm lực tất cả đều hoảng, nhao nhao mang theo khuôn mặt hoảng sợ, hướng phía Tiêu Ngâm vội vã hô nói.

Tiêu Ngâm giờ phút này cũng là tim đập loạn không ngừng, trong mắt đã chấn kinh lại hoảng sợ, đánh chết gã cũng không nghĩ tới, Lâm Hải chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, vậy mà đáng sợ đến cấp độ để cho người ta không thể tưởng tượng như thế.

Một cái nháy mắt như thế, bọn họ mười mấy cái đệ tử tiềm lực Nguyên Anh hậu kỳ, người trẻ tuổi xuất sắc nhất của các tông môn, thế mà bị Lâm Hải lấy sức một mình, sinh sinh bức đến tuyệt cảnh!

“Chúng ta quyết không thể ngồi chờ chết, nhất định phải phá vây!”

Mắt thấy phạm vi của tường băng, còn đang tiếp tục thu nhỏ, hỏa diễm trên bầu trời cũng càng ngày càng dày đặc, Tiêu Ngâm không khỏi hét lớn một tiếng, biết rõ nếu còn không phá vây, chỉ sợ tất cả mọi người đều sẽ bị chôn vùi tại bên trong này.

Nghĩ đến chỗ này, Tiêu Ngâm hướng phía mấy cái đệ tử tiềm lực sau lưng nhất chỉ, bắt đầu bài binh bố trận.

“Mấy người các ngươi, chia làm bốn phương tám hướng, khống chế lại tường băng bốn phía, không để không gian sinh tồn của chúng ta bị thu hẹp nữa!”

“Ngươi, ngươi, còn có mấy cái các ngươi, toàn lực đánh tan hỏa diễm trên bầu trời, đừng cho hỏa diễm rơi xuống đả thương người!”

“Năm cái các ngươi, theo ta phá vây chém giết Lâm Hải, những người còn lại, yểm hộ chúng ta phá vây!”

Tiêu Ngâm ngược lại là có chút tài năng chỉ huy, một cái nháy mắt liền có cách đối phó, liền tiến hành phân phối nhiệm vụ đối với mấy cái đệ tử tiềm lực này.

“Nhanh, mọi người chúng ta dựa theo phân phó của Tiêu sư huynh đi làm, nếu người nào không phối hợp, cùng tru diệt!”

Nhất thời có người lớn tiếng hô to, bọn họ cũng nhìn ra, tình huống bây giờ đã là nguy cơ sớm tối, nếu có người còn có tư tâm, không phối hợp với đối sách của Tiêu Ngâm, nói không chừng tất cả mọi người đến gãy chết tại bên trong này.

“Hành động!”

Sau một khắc, đám người này lập tức dựa theo phân công của Tiêu Ngâm, đến vị trí chiến đấu của chính mình, hiểm cảnh trước đó trong nháy mắt đạt được một tia làm dịu.

“Yểm hộ!”

Lúc này, Tiêu Ngâm hô to một tiếng, nhất thời có vô số quang huy của các đạo pháp thuật, hướng phía bầu trời mà đi, đánh nát hỏa diễm, đồng thời cũng làm cho Lâm Hải không thể không thao túng Tiểu Hồng, bay lên không trung.

“Phá vây!”

Tiêu Ngâm nhìn đúng thời cơ, hướng phía mấy người bên cạnh nháy mắt một cái, nhất thời mấy người phóng lên tận trời, muốn mạnh mẽ nhảy ra khỏi tường băng vây quanh.

“Cút trở về cho ta!”

Đúng lúc này, giữa không trung đột nhiên vang lên một tiếng quát chói tai, sau đó mấy cái đạo lôi điện từ trên trời ầm ầm giáng xuống, hướng phía đỉnh đầu của bọn người Tiêu Ngâm, sắc bén rơi xuống.

“Không tốt, là Lôi pháp!”

Đám người Tiêu Ngâm thất kinh, mắt thấy Lâm Hải tùy ý vung thủ chưởng lên, liền sẽ có một đường lôi điện lớn bằng cánh tay ầm vang mà tới, sắc mặt nhất thời đại biến, trong lúc cuống quít huy động cánh tay, phóng thích chân khí, chống cự công kích của lôi điện.

Nhưng mà, Chưởng Tâm Lôi của Lâm Hải, chính là pháp thuật thuấn phát, một đường tiếp lấy một đường, tuy uy lực không tính quá lớn, nhưng ở trên cao nhìn xuống, lại dày đặc như thế, trong nháy mắt đem bọn người Tiêu Ngâm đánh đến luống cuống tay chân, chật vật từ giữa không trung rơi xuống, lại trở về chỗ cũ.

“Xoa, cái Lâm Hải này, làm sao pháp thuật gì cũng đều sẽ biết!”

Mấy cái người phá vây, tức đến nổi trận lôi đình, đồng thời trong lòng dâng lên một tia cảm giác bất lực thật sâu.

Lâm Hải tựa như một cỗ mây đen, ép tại trên đỉnh đầu của bọn họ, làm cho bọn họ căn bản trốn không thoát khỏi pháp thuật bao trùm của Lâm Hải, cái này phải phá vây như thế nào.

Thế nhưng nếu như không ra được, qua một đoạn thời gian nữa, tường băng đè ép không có không gian, tất cả bọn họ đều sẽ bị băng phong ở trong đó, chỉ có một con đường chết.

“Đậu móa, ta cũng không tin!” Đột nhiên, Tiêu Ngâm gầm nhẹ một tiếng, trong mắt lóe lên một tia ngoan lệ.

“Mấy người các ngươi, lại theo ta phá vây một lần nữa, chờ lúc Lôi pháp hạ xuống, trước toàn lực yểm hộ ta, chờ sau khi ta rời khỏi đây sẽ cuốn lấy Lâm Hải, các ngươi lại y theo phương pháp này, theo thứ tự mà phá vây!”

“Tốt!” Mấy cái đệ tử tiềm lực này, cũng không kịp nghĩ nhiều, nhao nhao gật đầu đáp ứng.

“Đi!”

Mấy người Tiêu Ngâm sưu một tiếng, tại dưới yểm hộ của các đệ tử khác, lần nữa xông vào giữa không trung bắt đầu phá vây.

“Lôi đến!”

Ầm ầm ầm ầm!

Chưởng Tâm Lôi của Lâm Hải, lại một lần nữa hướng phía bọn người Tiêu Ngâm đánh xuống, Tiêu Ngâm thấy thế, vội vã hét lớn một tiếng.

“Toàn lực yểm hộ ta!”

Mấy người cùng nhau phá vây nghe được, cùng nhau hét lớn một tiếng, pháp thuật trong tay đầy trời tung bay, mặc kệ thân hình rơi xuống, trực tiếp hướng phía hỏa diễm cùng lôi điện trên đỉnh đầu Tiêu Ngâm mà công kích, tại đỉnh đầu Tiêu Ngâm, cứ thế mà mở ra một đầu thông đạo an toàn.

Trong lòng Tiêu Ngâm nhất thời vui vẻ, đem hết toàn lực tăng thêm tốc độ, bất chợt tránh tới né phải, lúc kiệt lực đã chân đạp tường băng, mượn lực bay vọt hướng về giữa không trung, lên xuống mấy cái, cứ thế vậy mà phá vây, đứng tại trên tường băng.

“Ha ha ha, đi ra!”

Thoát ly hiểm cảnh, đứng tại trên tường băng, Tiêu Ngâm cười to một tiếng, trong lòng tràn ngập kích động cùng vui sướng!

Nhưng mà, đột nhiên một đường thanh âm lạnh như băng đạm mạc truyền đến, cứ thế mà đem tiếng cười của Tiêu Ngâm cắt ngang.

“Đần độn, có cái gì tốt mà cao hứng, chưa từng nghe qua súng bắn chim đầu đàn sao?”

Bạch! Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, bỗng nhiên một đường đao mang màu lam lạnh thấu xương, chiếu qua tầm mắt của Tiêu Ngâm, để trong lòng Tiêu Ngâm sợ hãi, kinh hãi biến sắc!

Chương 1612: Nhìn ca ca bắt rùa trong hũ đây!

“Không tốt!”

Tiêu Ngâm vừa mới phá vây, liền thở một ngụm đều không có kịp, một đao vượt mọi chông gai của Lâm Hải này, mang theo khí tức cực lạnh, cũng đã đến trước người.

Tiêu Ngâm dưới sự ứng phó không kịp, nhất thời cuống quít một trận, duỗi thủ chưởng ra, trong lòng bàn tay bắn ra một đạo lưu quang màu vàng kim, mang theo xu thế không gì không phá, công hướng đao mang của Lâm Hải.

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm bén nhọn chói tai vang lên, đao mang của Lâm Hải trong nháy mắt đã bị ngăn trở, quang mang đại thịnh, mà lưu quang màu vàng kim lại giống một mũi khoan, sắc bén vô cùng, tới chừng mấy hơi thời gian, mới ầm vang vỡ vụn.

Mà Tiêu Ngâm lại thừa dịp thời cơ này, cùng Lâm Hải kéo ra khoảng cách hơn trăm mét, hít sâu mấy hơi, trên mặt hàn quang nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, trong lòng giãy dụa một trận!

“Chạy, hay là không chạy?”

Trong lòng Tiêu Ngâm, đột nhiên bắt đầu cực kỳ mâu thuẫn, sự cường đại của Lâm Hải, đã vượt xa tưởng tượng của gã, gã hiện tại thậm chí có chút hoài nghi, chính mình có thể không phải là đối thủ của Lâm Hải hay không.

Tuy gã đường đường là một cái đệ tử tiềm lực của tông môn đỉnh cấp, siêu cấp cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ, hoài nghi mình rất có thể đánh không lại một cái người mới chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, nghe tựa như là một kiện sự tình cực kỳ hoang đường cùng buồn cười.

Nhưng giờ khắc này, trong lòng Tiêu Ngâm, lại thật sự cũng là nghĩ như vậy.

Tiêu Ngâm nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, ánh mắt lấp loé không yên, nếu như gã bỏ xuống những người khác, một người chạy, này không thể nghi ngờ là khiến danh dự quét rác, nhận hết thóa mạ, trên lưng bêu danh vứt bỏ đồng đội một mình chạy trốn.

Thế nhưng nếu như không trốn, nói không chừng sau một khắc liền sẽ đem mệnh đưa tại bên trong này a!

“Thao, chẳng quản nhiều như vậy, so sánh cùng tánh mạng, danh tiếng tính là cái gì chứ!”

Bỗng nhiên, Tiêu Ngâm cắn răng một cái, đã có chủ ý, chuẩn bị vứt bỏ bọn đệ tử tiềm lực còn lại này, một mình chạy trốn.

“Hát!”

Lúc này, đột nhiên một tiếng quát chói tai truyền đến, lại là thêm một tên đệ tử tiềm lực, dựa vào phương pháp trước đó trốn ra, nhìn thấy Tiêu Ngâm nhất thời vui vẻ.

“Tiêu sư huynh, biện pháp này quả nhiên hữu dụng, ngươi ta liên thủ, nhanh lên đem Lâm Hải giết!”

Hai mắt Tiêu Ngâm tỏa sáng, vội vàng gật đầu, lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng.

“Vương sư đệ, tốt lắm, chúng ta bây giờ liền giết Lâm Hải!”

“Tốt!” Người được xưng là Vương sư đệ, đáp ứng một tiếng, sau đó đột nhiên lắc trường kiếm trong tay một cái, nhất thời hóa thành vô số kiếm ảnh, đâm phá không gian, thẳng hướng Lâm Hải giữa không trung mà đi.

“Lâm Hải, nhận lấy cái chết!”

“Cơ hội tốt!” Ngay tại đồng thời khi Vương sư đệ xuất thủ, trong lòng Tiêu Ngâm vui vẻ, đem hết toàn lực quay đầu liền chạy!

“Mẹ nó, thật vô sỉ!”

Lâm Hải tại trên lưng Tiểu Hồng, ở trên cao nhìn xuống nhìn rõ ràng, nhất thời đối với Tiêu Ngâm xem thường một trận.

“Nếu ca ca con mẹ nó để ngươi chạy, liền không có thiên lý!”

Nghĩ đến chỗ này, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, cười lạnh, chỉ huy Tiểu Hồng trong nháy mắt bay lên vào không trung, nhẹ nhõm tránh thoát phạm vi kiếm khí công kích của Vương sư đệ, khiến cho Vương sư đệ không công mà lui.

“Truy!”

Mà Lâm Hải thì là gào to một tiếng, chỉ huy Tiểu Hồng hướng thẳng đến phía Tiêu Ngâm đuổi tiếp.

“Tiêu sư huynh...”

Vương sư đệ lúc này, thân hình rơi vào trên tường băng, lại phát hiện Tiêu Ngâm đã sớm không thấy, hơi hơi ngẩn ra, nhất thời toàn bộ đều hiểu rõ, không khỏi tức đến gầm thét một tiếng!

“Tiêu Ngâm, ngươi cái tiểu nhân vô sỉ này!”

“Vương sư đệ, chuyện gì xảy ra?” Lúc này, lại có một người phá vây, vừa vặn nghe được Vương sư đệ mắng to Tiêu Ngâm, không khỏi kinh ngạc hỏi.

Mặt mũi Vương sư đệ tràn đầy sắc mặt giận dữ, đem chuyện khi trước nói một lần, đem người này tức cũng là nổi trận lôi đình, mắng to không thôi.

Bất quá, Tiêu Ngâm đã không để ý tới nhục mạ của người khác, giờ phút này gã đã chạy ra khỏi phạm vi vô số thấy, gặp vẫn là tường băng cùng mưa lửa vô tận, vẫn không nhìn thấy cuối cùng, không khỏi trong lòng kinh hãi không thôi.

“Cái Lâm Hải này, đến cùng khủng bố đến mức nào, thật con mẹ nó là cái ma quỷ!”

Tiêu Ngâm một bên hợp lực ngăn cản hỏa diễm từ trên trời giáng xuống, một bên trong lòng âm thầm may mắn, may mắn chính mình chạy, nếu không hậu quả thật không chịu nổi.

Tíu tíu!

Ngay tại thời khắc Tiêu Ngâm cho là mình đã thành công thoát hiểm, đột nhiên một tiếng ưng kêu vang lên trên đỉnh đầu, đem Tiêu Ngâm dọa đến toàn thân giật mình một cái, hồn cũng kém chút bay!

“Không tốt, Lâm Hải đuổi theo!” Không cần nghĩ, Tiêu Ngâm liền biết rõ, Lâm Hải đã đến trên không, vội vàng lần nữa tăng thêm tốc độ, liều mạng chạy trốn.

“Bá Không Trảm!”

Lúc này, đột nhiên một âm thanh quát chói tai, từ nửa bầu trời vang lên, Tiêu Ngâm kinh hãi biến sắc, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố vô cùng cường đại, từ trên trời giáng xuống, hướng phía đỉnh đầu gã đánh xuống mà đến.

“Đậu phộng!”

Trong lòng Tiêu Ngâm lắc một cái, chỉ là từ cái uy áp khủng bố này, cũng đã cảm thấy uy lực trong một đao kia của Lâm Hải, là đáng sợ cỡ nào, gã thậm chí hoài nghi, một chiêu này căn bản không phải là do Lâm Hải một cái Nguyên Anh sơ kỳ có khả năng phát ra, cho dù là Yến Phi Dương toàn lực xuất thủ, đều chưa hẳn đã có uy lực này!

“Cút cho ta!”

Tiêu Ngâm căn bản không dám có chút chủ quan, hai tay chấn động, nhất thời vô số quang mang màu vàng kim, xuất hiện nơi xung quanh cánh tay, giống như từng cây kiếm mang không gì không phá, hướng phía giữa không trung bắn ra!

Oanh!

Nhất thời, một đường tiếng vang cực lớn truyền đến, một đao uy mãnh sắc bén của Lâm Hải, nhất thời cùng pháp thuật hệ Kim của Tiêu Ngâm đụng vào nhau, đem không gian kích thích ra một mảnh khí lãng vô hình, giống như là biển gầm lăn lộn tứ tán, nhất thời quang mang vẩy ra, bao phủ khắp nơi!

Phốc!

Tiêu Ngâm chỉ cảm thấy ở ngực đau xót, như gặp phải trọng kích, liền phun ra ngoài một ngụm máu tươi, trong mắt nhất thời lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

“Nghĩ không ra một kích toàn lực của ta, vẫn đánh không lại một đao kia của Lâm Hải!”

Tiêu Ngâm quả thực khó có thể tưởng tượng, uy lực trong một đao kia của Lâm Hải là mạnh bao nhiêu, mắt thấy quang mang màu vàng kim liền muốn hoàn toàn bị chôn vùi, dọa đến trong lòng bối rối, quay đầu liền chạy!

Ông!

Đúng lúc này, băng sương nổi lên, vô số Băng Tinh bỗng nhiên xuất hiện tại xung quanh Tiêu Ngâm, đem Tiêu Ngâm còn không kịp chạy trốn, lập tức đóng băng ở trong đó.

Leng keng!

Đột nhiên, trong đầu Lâm Hải, vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

Đặc hiệu của Tiên khí Băng Sương Chi Nhận - Đóng Băng đã phát động.

“Ha ha, thật là đến lượt ngươi không may!”

Lâm Hải nhất thời phát ra một tiếng cười to, không nghĩ tới đặc hiệu của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, rốt cục lại một lần bị phát động, còn là thời khắc mấu chốt này, thật sự là trời cũng muốn Tiêu Ngâm gã chết a!

Oanh!

Phút chốc công phu, thân thể Tiêu Ngâm chấn động, chân khí cường đại đem Băng Tinh chấn vỡ, nhưng sau đó, trong mắt lại lộ ra vẻ hoảng sợ vô cùng!

“Không!”

Tiêu Ngâm phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, sau đó phốc một tiếng, trực tiếp bị đao mang màu lam của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thôn phệ, liền cả người cùng Nguyên Anh trong nháy mắt đã bị xoắn nát, chết oan chết uổng!

“Hừ, chết chưa hết tội!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, đối với loại người như Tiêu Ngâm này, Lâm Hải chính là giết một trăm cái cũng sẽ không nương tay!

“Tiểu Hồng, trở về!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, khống chế Tiểu Hồng, lần nữa trở lại vị trí trước đó, đã thấy trên tường băng, có đứng ba người, phía dưới còn có người đang không ngừng phá vây.

“Xem ra đạo hạnh của chính mình, cuối cùng vẫn là quá nhỏ bé!” Lâm Hải không khỏi than nhẹ một tiếng, đây là lần thứ nhất Lâm Hải đem kỹ năng thu hoạch được khi Băng Chi Đạo cùng Hỏa Chi Đạo tới đại viên mãn, thi triển cùng một chỗ.

Tuy hai cái kỹ năng này, cũng thập phần cường đại, nhưng thi triển cùng nhau, sẽ chịu hạn chế đạo hạnh của bản thân Lâm Hải, uy lực phát huy ra lại là hữu hạn, nếu không sao lại khiến đám người này, một mực sống đến bây giờ.

“Đi xuống cho ta!”

Đột nhiên, Lâm Hải quát lạnh một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay lăng không vung vẩy, nhất thời đạo đạo quang mang, quét ngang mà ra, giống như sóng triều, một đường mạnh hơn một đường, hướng phía ba người trên tường băng, sắc bén bay đi!

“Không tốt!”

Ba người trên tường băng, đang toàn lực hiệp trợ người phía dưới thoát khốn, không nghĩ tới Lâm Hải đã đi mà quay lại nhanh như vậy, từ trên cao đáp xuống, hướng phía bọn họ phát động công kích.

Nhất thời, ba người quát lớn một tiếng, nhao nhao thi triển pháp thuật, chống cự đao mang của Lâm Hải.

Nhưng sau khi vừa tiếp xúc với đao mang của Lâm Hải, ba người này kinh hãi biến sắc, vậy mà phát hiện bên trong một đao kia của Lâm Hải, vậy mà ẩn chứa mấy đạo lực lượng, trực tiếp đem bọn họ bức đến liên tục rút lui, sau cùng cứ thế mà lại bức cho đến rơi về bên trong không gian bị tường băng phong tỏa trước đó!

“Hừ hừ!” Mà lúc này đây, Lâm Hải đứng ở trên lưng Tiểu Hồng, xuất hiện tại trên không của bọn đệ tử tiềm lực này, cười lạnh.

“Còn muốn chạy? Nằm mơ! Đều mở to hai mắt cho ta nhìn ca ca bắt rùa trong hũ đây!”

Chương 1613: Các ngươi, phó thác cho trời đi!

Lâm Hải nói xong, trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng nhìn chăm chú vào một đám đệ tử tiềm lực phía dưới, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay hạ xuống, lóe ra quang mang băng hàn lạnh lùng, chỉ cần có người dám mạo hiểm giơ đầu lên, bất cứ lúc nào cũng sẽ chém thẳng mà ra.

“Làm sao bây giờ?!”

Các đệ tử tiềm lực phía dưới, mỗi cái sắc mặt như tro tàn, trong lòng dâng lên tuyệt vọng thật sâu, Lâm Hải cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay thủ ở phía trên, quả thực chính là một người giữ ải vạn người không thể qua, bọn họ căn bản là đừng nghĩ đi ra ngoài.

Mà bên trong cái không gian này, tường băng còn đang tiếp tục lan tràn, chẳng những thu hẹp khu vực sinh tồn của bọn họ, đầy trời hỏa diễm rơi xuống, cũng hừng hực dấy lên ở phía dưới, hình thành một mảnh hỏa diễm, không mất bao lâu chỉ sợ cũng sẽ đem bọn họ hoàn toàn thôn phệ.

Chờ đợi bọn họ, tựa hồ chỉ còn lại một con đường chết!

“Các vị sư huynh đệ, ở giữa chúng ta cùng Lâm Hải, cũng không có cừu hận gì, trước đó cũng là bị Tiêu Ngâm mê hoặc, mới xuất thủ đối với Lâm Hải, hiện tại đã hãm sâu kiếp nạn, không bằng hướng Lâm Hải thỏa hiệp đi!”

Thời khắc sống còn, rốt cục có người đưa ra ý kiến chịu thua, hơn nữa lập tức đạt được đồng ý của đông đảo các đệ tử tiềm lực còn lại dù sao người nào cũng không muốn chết a!

“Hướng Lâm Hải đầu hàng đi, có lẽ Lâm Hải sẽ không lạm sát kẻ vô tội!”

“Đúng vậy a, dù sao cũng là người thuộc về thế lực lớn của thành Lưu Tô, Lâm Hải hẳn là sẽ không đem sự tình làm quá tuyệt.”

Bọn đệ tử tiềm lực này, một bên ra sức chống cự lại băng hỏa công kích, một bên vội vã nói nói với nhau.

“Cố sư huynh, Đông Phương Dã của Chân Võ Tông ngươi, cùng Lâm Hải có vẻ như có giao tình không cạn, không bằng từ ngươi ra mặt, đàm phán cùng Lâm Hải đi!”

“Đúng vậy a, Cố sư huynh, tánh mạng của các huynh đệ, đều giao hết vào bên trong tay ngươi a!”

“Cố sư huynh, nhanh a, chúng ta chống đỡ không được bao lâu!”

Lập tức có người nhao nhao đề cử đệ tử tiềm lực Cố Thiên Phong của Chân Võ Tông, Cố Thiên Phong nhất thời hoảng hốt, Chân Võ Tông y tại bên trong các tông môn lớn có xếp hạng dựa vào sau, người khác lúc nào đã đem y đặt ở bên trong mắt qua a.

Nghĩ không ra giờ phút này, những đệ tử tiềm lực bình thường cũng không thèm nhìn đến y này, vậy mà từng cái miệng nói sư huynh, để y đại biểu cho mọi người đàm phán cùng Lâm Hải, thật đúng là để y có chút trở tay không kịp.

“Các vị sư huynh, vậy ta liền thử một chút, bất quá có thành công hay không, ta cũng không dám hứa chắc!”

Cố Thiên Phong do dự một phen, sau đó chợt cắn răng một cái, lấy dũng khí hướng phía Lâm Hải đang ở giữa không trung hét lớn một tiếng!

“Lâm sư đệ, tại hạ là Cố Thiên Phong của Chân Võ Tông, cùng hảo hữu Đông Phương Dã của Lâm sư đệ có một phen giao tình, trước đó cũng là chúng ta hồ đồ, bị Tiêu Ngâm mê hoặc, mới làm ra chuyện sai trái, đắc tội với Lâm sư đệ, hiện tại chúng ta biết rõ đã sai, mong Lâm sư đệ giơ cao đánh khẽ, thả chúng ta một ngựa!”

“A?” Lâm Hải nghe được sững sờ, người này có giao tình cùng

Đông Phương Dã sao?

Rất nhanh, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh, Đông Phương Dã mới vừa mới gia nhập Chân Võ Tông được thời gian một tháng, liền cái tính cách quái gở kia, làm sao lại nhanh như vậy đã sinh ra cái giao tình gì với người nào?.

Xem ra, đây là biết rõ quan hệ giữa Đông Phương Dã cùng mình không tệ, mới mượn cái tầng quan hệ này, đến hướng mình xin khoan dung!

“Lâm sư đệ, chúng ta sai, xem ở trên phân thượng đều là nhất mạch của thành Lưu Tô, xin tha cho chúng ta một lần đi!”

“Lâm sư đệ, ta cùng Ứng Vinh Ứng sư huynh của quý tông, là bạn tốt nhiều năm, mong Lâm sư đệ xem ở trên mặt mũi của Ứng sư huynh, thủ hạ lưu tình, đến ngày sau tại hạ sẽ đến nhà tạ tội!”

Cố Thiên Phong vừa mới mở miệng, lần lượt lại có các tử tiềm lực còn lại, nhao nhao mở miệng cầu tình, đến nước này, bọn họ cũng không lo được cái tôn nghiêm gì, chỉ cần có thể giữ được tính mạng, so cái gì cũng mạnh hơn.

“Thả các ngươi?”

Lâm Hải nhướn mày, trong lòng hiện lên một chút do dự, lý tính nói cho Lâm Hải, đối đãi với địch nhân phải nhổ cỏ tận gốc, không lưu hậu hoạn, những người này nếu như đã hướng mình công kích, thì đó chính là địch nhân, nên không nương tay chút nào, đem bọn họ toàn bộ diệt sát.

Nhưng tính cách Lâm Hải cuối cùng vẫn thiện lương, những người này trước đó cùng mình không oán không cừu, hiện tại tất lại đều chịu thua, nếu thật lại giết bọn họ, Lâm Hải luôn cảm giác tâm lý của mình, có chút băn khoăn.

“Xem ra chính mình, cuối cùng không phải là người sát phạt quyết đoán a!"

Trầm mặc một lát, trong lòng Lâm Hải khẽ than thở một tiếng, biết rõ lập tức diệt sát nhiều người cũng không có nhiều oán cừu nặng như vậy, với tính cách của chính mình, vẫn là làm không được.

Nhưng cứ như vậy thả những người này, Lâm Hải lại cảm thấy không ổn, dù sao nhân tâm hiểm ác, ai biết bọn họ sau khi thoát khốn, có thể lập tức trở mặt, tiếp tục công kích chính mình hay không?

"Thôi được, chết sống có số, phú quý tại trời, những người này sống hay chết, liền xem mệnh của bọn họ đi!"

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải có quyết đoán, hơi chuyển động ý nghĩ một chút liền đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu lại.

Các đệ tử tiềm lực phía dưới thấy vậy, trong lòng nhất thời vui vẻ, Lâm Hải thu binh khí, xem ra là bị bọn họ thuyết phục, chuẩn bị thả cho bọn họ một ngựa.

Thế nhưng là, nụ cười mới vừa vặn hiển hiện trên mặt bọn họ, thì sắc mặt lại mạnh mẽ biến, con mắt lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

Chỉ thấy Lâm Hải giờ phút này, hai tay giơ lên, thủ chưởng hướng lên trời, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện hai quả cầu ánh sáng một đỏ một trắng, mang theo năng lượng Băng Hỏa cường đại, bị Lâm Hải lật bàn tay một cái, dung hợp lại cùng nhau!

"Không tốt, đây là Băng Hỏa tương dung chi thuật, trong truyền thuyết của Lâm Hải!"

Nhất thời có người kinh hô một tiếng, lộ vẻ mặt kinh ngạc, Lâm Hải trước đó tại ngoài Cửu Huyền Trụ, đã thi triển Băng Hỏa tương dung chi thuật, đã sớm truyền khắp tất cả các thế lực lớn trong thành Lưu Tô.

Bây giờ bọn đệ tử tiềm lực này vừa thấy, lập tức liền nhận ra, tâm lập tức ngã vào đáy cốc!

“Lâm Hải đây là muốn động thủ, diệt giết chúng ta!”

Mà lúc này đây, quang cầu Băng Hỏa trong tay Lâm Hải, đã hoàn toàn hòa làm một thể, lóe ra quang mang đỏ trắng giao nhau, năng lượng cuồng bạo tư tư rung động, phảng phất tùy thời cũng có khả năng nổ tung, để cho người ta từ cách xa xa, cũng cảm thấy một trận tim đập nhanh, kinh hãi vô cùng!

“Chư vị!”

Đột nhiên, Lâm Hải cúi nhìn các đệ tử tiềm lực phía dưới, ngữ khí đạm mạc mở miệng.

“Lấy sở tác sở vi của các ngươi đối với Lâm mỗ trước đó, quả thật chết chưa hết tội, nhưng Lâm mỗ có đức hiếu sinh, không muốn đem toàn bộ các ngươi diệt sát, nhưng cũng không thể liền dễ dàng buông tha cho các ngươi như thế!”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên phát lạnh, cầm quang cầu Băng Hỏa trong tay, nâng quá đỉnh đầu.

“Nay hạ Đạo pháp, lấy đó làm trừng phạt, sống hay chết, các ngươi, phó thác cho trời đi!”

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, liền mạnh mẽ đưa quang cầu Băng Hỏa bên trong tay, hướng phía dưới điên cuồng đập xuống, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên!”

Oanh!

Nhất thời, quang cầu Băng Hỏa gào thét lên hướng phía dưới bay xuống, còn ở trên đường liền đã nổ tung thành vô số ánh sáng Băng Hỏa, dày kín như mưa phùn, phô thiên cái địa hướng các đệ tử tiềm lực phía dưới, sắc bén kích bắn đi.

“Không tốt, nhanh phòng ngự!”

Các đệ tử tiềm lực phía dưới, sắc mặt đại biến, tường băng cùng hỏa diễm trước đó, đã để bọn họ luống cuống tay chân, chật vật không chịu nổi, bây giờ ánh sáng Băng Hỏa càng thêm dày đặc cấp tốc mà đến, càng làm cho bọn họ như trên trên tuyết thêm sương.

Phốc phốc phốc!

Nhất thời, mấycái đường muộn hưởng truyền tới, sau đó một tiếng tiếp lấy một tiếng hét thảm, liên tiếp, trong nháy mắt liền có mấy cái đệ tử tiềm lực thụ thương, tràng diện hoàn toàn đại loạn.

“Chịu đựng, mọi người chịu đựng!”

Những đệ tử tiềm lực này, trong lòng trong nháy mắt bị vô tận hoảng sợ chiếm cứ, nhao nhao lớn tiếng hò hét, đem hết toàn lực chống cự lại công kích của các điểm sáng Băng Hỏa.

Nhưng mà, bọn họ vốn là bị tường băng vây khốn tứ phía, lại có biển lửa thôn phệ, bây giờ đầy trời điểm sáng Băng Hỏa hạ xuống, đã để bọn họ không chỗ tránh né, dần dần rốt cục có người bắt đầu ngã xuống đất, người trọng thương cũng càng ngày càng nhiều.

Mà ánh mắt băng lãnh Lâm Hải, không mang theo một chút tình cảm nào nhìn về một phía, nhàn nhạt mở miệng.

“Lâm mỗ đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, chư vị, tự cầu phúc đi!”

Sưu! Lâm Hải nói xong, Tiểu Hồng chấn động đôi cánh, nhất thời hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở giữa chân trời.

Chương 1614: Động thủ, giết sạch bọn họ!

Lâm Hải vừa mới rời đi, hai đạo nhân ảnh từ chỗ tối lóe ra mà đến, mang trên mặt kinh hãi thật sâu, chính là Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh.

“Huyết sư tỷ, thực lực của Lâm Hải, làm sao lại cường đại đến loại tình trạng này?” Trong mắt Triệu Tử Minh mang theo kiêng kị thật sâu, có chút khó tin hỏi.

Lâm Hải lấy lực lượng một người, đem mười mấy cái đệ tử tiềm lực đẩy vào tuyệt cảnh, cuối cùng chỉ có thể mở miệng cầu xin tha thứ, càng đem Tiêu Ngâm đường đường là đệ tử tiềm lực của tông môn đỉnh cấp Lãnh Nguyệt Các chém ở dưới đao, nếu không có tận mắt nhìn thấy, Triệu Tử Minh căn bản không thể tin được đây là thật.

Huyết Ngưng cũng là cau đôi mi lại, trong đôi mắt đẹp mang theo chấn kinh thật sâu, qua rất lâu mới hít sâu một hơi.

“Xem ra, tất cả mọi người đã đánh giá thấp Lâm Hải, thực lực của Lâm Hải, chỉ sợ không thua Yến Phi Dương!”

“Cái gì?!”

Triệu Tử Minh nghe được, giật nảy cả mình, nghĩ không ra Huyết Ngưng vậy mà đem Lâm Hải, đánh đồng cùng Yến Phi Dương.

Yến Phi Dương là ai? Đây chính là đệ nhất nhân bên trong toàn bộ thế hệ tuổi trẻ đời này, của các thế lực lớn trong thành Lưu Tô, nhân vật đứng hàng Tiềm Long Bảng a, Lâm Hải coi như mạnh hơn, cũng không có khả năng mạnh tới mức này đi.

Mà Huyết Ngưng nói xong, chợt nhớ tới thời điểm bọn họ trước đó đi theo bọn người Tiêu Ngâm, đuổi tới bên trong này, có thấy một đạo thân ảnh mơ hồ có thân pháp cực nhanh, đang hốt hoảng chạy trốn.

Lúc đó không có thấy rõ là ai, nhưng hiện tại càng nghĩ lại càng thấy đạo thân ảnh kia, hết sức quen thuộc, sau đó một cái suy nghĩ để Huyết Ngưng khiếp sợ không thôi xông tới!

“Người kia, là Yến Phi Dương?!”

Huyết Ngưng bị cái suy nghĩ này của chính mình, làm sợ đến nhảy dựng lên, Yến Phi Dương không phải là đang treo giải thưởng Lâm Hải khắp thế giới à, nhưng bây giờ vì sao gặp Lâm Hải, lại quay đầu liền chạy?

Chẳng lẽ nói, Yến Phi Dương sợ hãi Lâm Hải!

Đồng tử của Huyết Ngưng rụt lại một hồi, ánh mắt lộ ra thật không thể tin thật sâu.

“Huyết sư tỷ... Ngươi không sao chứ?” Thấy sắc mặt Huyết Ngưng có khác thường, Triệu Tử Minh giật mình, ở bên cạnh hô một tiếng.

“Hô ~” Huyết Ngưng phun ra một ngụm trọc khí thật dài, trên mặt tự giễu lắc đầu.

Mình đang ở chỗ này suy nghĩ lung tung cái gì đâu, Yến Phi Dương làm sao lại bị Lâm Hải là cho hoảng sợ chạy, nhất định là mình nhìn lầm, chạy trốn trước đó, tuyệt đối là một người hoàn toàn khác.

“Ta không sao, chúng ta trước đi qua nhìn một chút, những đệ tử tiềm lực này thế nào?!”

Huyết Ngưng nói xong, thân ảnh lóe lên, hướng phía tường băng đã bắt đầu cấp tốc hòa tan mà đi, Triệu Tử Minh cũng vội vàng theo sát phía sau, đi theo bên cạnh Huyết Ngưng.

“Ừm...”

Vừa tới biên giới tường băng, lập tức nghe thấy phía dưới thỉnh thoảng truyền đến tiếng rên nhẹ thống khổ, Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh nhìn xuống dưới, nhất thời bị kinh ngạc.

Chỉ thấy những đệ tử tiềm lực ở phía dưới kia, cơ hồ người người trọng thương, ngã trên mặt đất, lộ vẻ mặt thống khổ, đang dùng hết chút sức lực cuối cùng, chống cự hỏa diễm ăn mòn.

Hỏa diễm trên mặt đất, tuy tại sau khi Lâm Hải rời đi, cũng đã bắt đầu dần dần dập tắt, nhưng cuối cùng vẫn phải cần một khoảng thời gian, những đệ tử tiềm lực này có thể toàn bộ sống qua trong khoảng thời gian này hay không, thật đúng là tại cái nào cũng được ở giữa!

“Cơ hội tốt!” Trong mắt Huyết Ngưng đột nhiên toát ra hào quang rực rỡ, lộ ra kinh hỉ khuôn mặt.

“Lâm Hải ngược lại là giúp chúng ta một đại ân!” Triệu Tử Minh cũng là trở nên kích động, những đệ tử tiềm lực này, bây giờ tất cả đều đã trọng thương, hoàn toàn không có cái chiến lực gì, giết bọn họ đơn giản dễ như trở bàn tay!

“Chúng ta xuống dưới!”

Huyết Ngưng quát nhẹ một tiếng, sau đó thân ảnh lóe lên, sưu cái rơi vào ở giữa những đệ tử tiềm lực này, Triệu Tử Minh theo sát phía sau, cũng xuất hiện ở trước mặt người khác.

Những đệ tử tiềm lực này đột nhiên giật mình, chờ sau khi thấy rõ là Huyết Ngưng, không khỏi mừng rỡ.

“Huyết sư muội, chúng ta bị cái tiểu tặc Lâm Hải kia ám toán, mau mau cứu chúng ta ra ngoài!” Nhất thời có người hướng phía Huyết Ngưng lớn tiếng kinh hô, trên mặt là vẻ vui mừng.

Huyết Ngưng lại là mặt không biểu tình, nhàn nhạt liếc nhìn bọn họ một chút, nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Các vị sư huynh, bây giờ bản thân các ngươi bị trọng thương, cho dù ra ngoài, cũng rất có thể sẽ táng thân trong tay Du hồn, kết cục ngược lại rơi vào càng thêm bi thảm, theo ý kiến của tiểu muội, chẳng chôn thân thể tại bên trong chỗ này, há không phải sẽ tốt hơn sao?”

Huyết Ngưng lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của bọn đệ tử tiềm lực này nhất thời đại biến, lộ vẻ mặt hoảng sợ thật sâu.

“Huyết sư muội, ngươi, lời này của ngươi là có ý gì?”

“Có ý tứ gì, các ngươi rất nhanh liền biết rõ!” Sắc mặt Huyết Ngưng bỗng nhiên phát lạnh, sau đó hướng phía Triệu Tử Minh vung tay lên, trong miệng băng lãnh quát nhẹ một tiếng.

“Động thủ, giết sạch bọn họ!”

Sưu!

Đồng thời với lúc tiếng nói của Huyết Ngưng rơi xuống đất, cánh tay đột nhiên nhô ra, trực tiếp lăng không một chưởng đánh vào trên đầu một tên đệ tử tiềm lực, đầu của cái đệ tử tiềm lực này ầm vang vỡ vụn, một cái Nguyên Anh mang theo hoảng sợ thật sâu nhảy ra, hốt hoảng chạy trốn!

“Ông!”

Một đạo khí sóng bắn ra, phảng phất như dây thừng vô hình, đem Nguyên Anh đào vong trong nháy mắt khóa lại, kéo về trước người Huyết Ngưng.

“Huyết sư muội, tha mạng, tha mạng a!” Nguyên Anh hoảng sợ kêu to, trên mặt tràn ngập hoảng sợ.

Huyết Ngưng không nói hai lời, trực tiếp há miệng ra, đem Nguyên Anh đưa vào bên trong miệng, đem thôn phệ ngay trước mặt mọi người!

Cùng lúc đó, Triệu Tử Minh cũng đem một tên đệ tử tiềm lực chém giết, cũng đem Nguyên Anh giữ chặt trong không trung, gã không có đạo hạnh như Huyết Ngưng, không dám luyện hóa ngay trận, chỉ có thể trước tạm thời bắt.

Nhưng Nguyên Anh bị giữ trên không trung, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng mặc người chém giết, lại càng thêm kinh hãi nhân tâm, khiến các đệ tử tiềm lực này, lập tức lâm vào trong sự sợ hãi thật sâu.

Bọn họ lúc này mới nhớ tới, Huyết Ngưng thế nhưng vụng trộm được xưng là ma nữ a, cơ hồ giết người không chớp mắt, hiện tại hướng Huyết Ngưng cầu cứu, đây không phải là chê cười sao?

Thời khắc mọi người ở đây kinh hoảng hoảng sợ, Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh lần nữa xuất thủ, lại diệt sát hai cái đệ tử tiềm lực, hơn nữa không có chút ý tứ dừng lại nào, tiếp tục hướng phía các đệ tử tiềm lực còn lại đánh tới.

Thoáng một cái, trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên tuyệt vọng thật sâu, nhìn ý tứ này của Huyết Ngưng, là thật chuẩn bị đem bọn họ toàn bộ diệt sát a.

“Huyết Ngưng, ngươi dám liên tục sát hại nhiều người như vậy, chẳng lẽ muốn coi trời bằng vung sao? Ngươi làm như vậy, các tông môn lớn sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Lập tức có người, mang theo thanh âm vô cùng hoảng sợ, hướng phía Huyết Ngưng bén nhọn rống nói, ý đồ dùng các tông môn lớn tạo áp lực cho Huyết Ngưng, làm cho Huyết Ngưng có chỗ cố kỵ, không còn dám giết bọn họ.

“Coi trời bằng vung?” Huyết Ngưng cười lạnh, trên mặt mang vẻ châm chọc, khinh thường mở miệng, “Huyết Ngưng ta làm việc, làm thế nào lại có thể để ý đến ánh mắt của người trong thiên hạ.”

“Nếu các tông môn lớn muốn đến cửa trả thù, Huyết Ngưng ta sẽ tận lực bồi tiếp, mà các ngươi, hôm nay hẳn phải chết!”

“Giết!”

Bỗng nhiên, Huyết Ngưng quát chói tai một tiếng, trong nháy mắt sát khí vô cùng tràn ngập khắp nơi, đem những đệ tử tiềm lực này hoàn toàn bao phủ, cùng một chỗ với Triệu Tử Minh, triển khai điên cuồng giết hại!

“Chúng ta cùng ngươi liều!”

Những đệ tử tiềm lực này, thấy Huyết Ngưng không có khả năng buông tha bọn họ, nhất thời cùng chung mối thù, mang theo phẫn nộ thật sâu, bạo hống một tiếng, thi triển pháp thuật, cùng nhau hướng phía Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh công tới!

“Châu chấu đá xe, không biết lượng sức!”

Huyết Ngưng miệt thị cười một tiếng, bọn đệ tử tiềm lực này, bản thân mỗi cái đã bị trọng thương, sớm đã là nỏ mạnh hết đà, há lại là đối thủ của Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh đang lúc toàn thịnh.

Chỉ thấy thân ảnh của Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, không ngừng xuyên toa ở trong bọn họ, trong chớp mắt công phu, liền đem mười mấy cái đệ tử tiềm lực này, giết sạch sành sanh.

“Huyết sư tỷ, những Nguyên Anh này...”

Triệu Tử Minh giết đến mặt mũi tràn đầy hưng phấn, nhất là nhìn đám Nguyên Anh, bị gã dùng Đạo pháp nhiếp trụ ở giữa không trung, trong mắt lóe lên vô tận tham lam, nếu như tất cả đều bị luyện hóa, thực lực của Triệu Tử Minh gã, không biết sẽ tinh tiến đến loại tình trạng nào!

“Tìm một chỗ, mau chóng luyện hóa, ta cũng cần điều tức một phen!”

Huyết Ngưng thôn phệ nhiều Nguyên Anh như vậy, tuy nàng thực lực cao thâm, nhưng cũng có chút áp chế không nổi, cần phải nhanh một chút luyện hóa, nếu không tùy thời có khả năng bạo thể mà chết!

Sưu! Sau một khắc, thân ảnh của Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh lóe lên, biến mất tại chỗ, chỉ để lại đầy đất thi thể, một mảnh hỗn độn!

Chương 1615: Thời gian thu hoạch, đến!

“Người có thể nhìn thấy, càng ngày càng ít!”

Lâm Hải đi theo sau lưng A Hoa, tiếp tục truy tung Yến Phi Dương, đoạn đường này đi đến, cơ hồ liền không có gặp được bất kỳ ai, Du hồn ngược lại là gặp được hai cái.

Nhưng để Lâm Hải im lặng là, sau khi đem hai cái Du hồn có năm khỏa ấn ký này chém giết, tuôn ra lại là một khỏa Tu La Thạch, cho tới bây giờ trong tay Lâm Hải, đã có đủ mười khỏa Tu La Thạch.

“A Hoa, vẫn còn bao xa?!”

Lâm Hải nhìn A Hoa vẫn đang phi tốc chạy phía trước, có chút không kiên nhẫn hỏi, đoạn đường bọn họ truy tung này, đã truy rất lâu, nhưng vẫn không có đuổi kịp Yến Phi Dương.

“Ba ba, người chúng ta đang truy theo này, một mực đang chạy, không có dừng lại, còn không ngừng biến hóa phương hướng, hơn nữa tốc độ rất nhanh a, cứ theo đà này, chúng ta căn bản đuổi không kịp gã!” A Hoa cũng có chút buồn bực nói nói.

“Thao, ngươi không sớm nói!” Lâm Hải nghe xong, tức đến hận không thể đá A Hoa một chân.

“Vậy làm sao bây giờ? Cưỡi Tiểu Hồng truy theo có được hay không? Tốc độ của Tiểu Hồng rất nhanh!”

“Không được, chim ngu này nhanh thì nhanh, nhưng nếu nhanh thì sức gió cũng lớn, sẽ ảnh hưởng tới khứu giác của ta, không cẩn thận liền sẽ truy nhầm phương hướng.”

“Nói như thế, là không có cách nào?” Lâm Hải trừng mắt, trong lòng dâng lên một trận lửa giận.

“Chỉ có thể đi theo như thế, chỉ cần gã dừng lại một cái, là chúng ta có thể đuổi kịp!” A Hoa vừa nói xong, bỗng nhiên đôi mắt nhỏ sáng lên, lộ ra nụ cười thô bỉ.

“A... Nha phi, Cẩu gia thật sự là Kim Khẩu Ngọc Nha (miệng vàng răng ngọc) a, cái này một nói, gã thật đúng là dừng lại!”

“Vậy còn chờ gì nữa!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trực tiếp đem Tiểu Hồng triệu hoán ra, mang theo A Hoa liền nhảy tới.

“Nhớ kỹ vị trí, để Tiểu Hồng mang chúng ta qua!”

Tíu tíu!

Sau một khắc, Tiểu Hồng huýt dài một tiếng, chấn động đôi cánh, phóng lên tận trời, trong chớp mắt liền biến mất vô tung không còn tăm hơi.

Mấy phút đồng hồ sau, A Hoa đột nhiên nâng lên tay chó, hướng phía dưới nhất chỉ.

“Ba ba, mau nhìn bên trong này!”

Lâm Hải giật mình, vội vàng nhìn xuống dưới, sau đó đồng tử nhất thời co rụt lại, lộ vẻ mặt kinh sợ!

“Nhiều Du hồn như vậy! Yến Phi Dương bị khốn trụ!”

Chỉ thấy phía dưới, có chừng mười mấy con Du hồn có năm khỏa ấn ký, đem Yến Phi Dương bao bọc vây quanh, đang không ngừng phát động công kích mãnh liệt, pháp thuật chói lọi bay tứ tán tán loạn, khí lãng nổ vang, thanh thế vô cùng kinh hãi.

Mà Yến Phi Dương thì là múa song quyền, trong miệng thỉnh thoảng phát ra thanh âm quát chói tai, quang mang màu vàng kim sắc bén, không ngừng từ song quyền bắn ra, ra sức chống cự công kích của nhóm Du hồn, lại có công có thủ, không hề rơi xuống hạ phong một chút nào!

“Yến Phi Dương quả nhiên lợi hại!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, âm thầm gật đầu, có thể tại bên trong công kích của mười mấy cái Du hồn tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ, còn có thể giữ cho không bị bại, cái Yến Phi Dương này không hổ là đệ nhất nhân trong các đệ tử tiềm lực.

Coi như đổi thành chính mình, nếu như không sử dụng át chủ bài, chỉ bằng tu vi mà nói, chỉ sợ trong nháy mắt liền sẽ bị mười mấy con Du hồn này nuốt hết.

“Ba ba, đi xuống đi, chơi gãnha!”

Ttrong mắt A Hoa, đột nhiên hiện lên vẻ hưng phấn nồng đậm, hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Không vội, chờ một chút, chờ song phương bọn họ tiêu hao không sai biệt lắm, lúc đó xuống cũng không muộn, cái này gọi là bọ ngựa bắt ve, hoàng tước núp đằng sau, học tập lấy một chút!”

“Hoàng Tước? Tước cũng là chim, ba ba, nguyên lai ngươi là người chim!” A Hoa nhất thời mặt mũi tràn đầy chấn kinh, mắt nhỏ trợn to thật không thể tin nói nói.

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải mất thăng bằng, kém chút từ trên thân Tiểu Hồng rơi xuống, đưa tay liền cho A Hoa một bàn tay.

“Lăn ngươi nha, ngươi mới là người chim!”

“Phía dưới có biến hóa!” Đúng lúc này, Tiểu Hồng bỗng nhiên mở miệng, Lâm Hải cùng A Hoa vội vàng đình chỉ đùa giỡn, nhao nhao hướng phía dưới nhìn lại.

“Cái Yến Phi Dương này là thế nào?”

Lâm Hải sững sờ, chỉ thấy sắc mặt Yến Phi Dương đột nhiên dữ tợn, toàn thân tựa hồ cũng đang run rẩy, phảng phất như đang nhẫn nhịn thống khổ cực lớn, trong cổ họng thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm nhẹ, giống như dã thú phát cuồng.

Đối mặt với công kích điên cuồng của Du hồn, biến cố này của Yến Phi Dương, trong nháy mắt để gã lâm vào bị động, luống cuống tay chân, hiểm tượng hoàn sinh!

“Ta biết rõ!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, chợt nhớ tới trước đó khi giao thủ cùng mình, Yến Phi Dương đã từng thi triển Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, cái này nhất định là tác dụng phụ của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật đã phát tác!

“Kiệt sức trong vòng ba ngày, thỉnh thoảng sẽ có đau nhức kịch liệt!”

Trong đầu Lâm Hải, hiện ra giới thiệu nói rõ của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, càng thêm khẳng định, Yến Phi Dương đây là hậu di chứng của thi triển Bá Thể Tuyệt Sát Thuật không thể nghi ngờ.

Tuy nhìn không ra kiệt sức, có lẽ là do Yến Phi Dương đã có biện pháp khắc chế, nhưng biểu lộ thống khổ bất thình lình, lại là không làm giả được!

"Xem ra không cần ta động thủ, bọn Du hồn này liền có thể đem Yến Phi Dương thu thập!"

"A!!!"

Đúng lúc này, Yến Phi Dương đột nhiên phát ra một tiếng gầm rống cuồng bá, sau đó quang mang trên thân nở rộ, một cỗ khí tức khủng bố cấp tốc kéo lên, trong nháy mắt hai mắt của Yến Phi Dương trở nên đỏ như máu, trên mặt nổi gân xanh, phảng phất như có lực lượng vô cùng, đang cấp tốc ngưng tụ ở trên người gã, làm cho người ta kinh ngạc không thôi!

"Đậu phộng, Yến Phi Dương điên rồi!"

Lâm Hải nhất thời lộ vẻ mặt kinh sợ, có chút khó tin nhìn Yến Phi Dương, cái dạng hiện tại của gã này, Lâm Hải không thể quen thuộc hơn được, lại là thêm một lần thi triển Bá Thể Tuyệt Sát Thuật!

Vẫn còn chưa qua ba ngày hư nhược của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, Yến Phi Dương vậy mà lần nữa thi triển, cái này con mẹ nó không phải tương đương với tự sát sao?

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải liền minh bạch, lấy tình huống bây giờ của Yến Phi Dương, liền xem như không thi triển Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, hậu di chứng đã phát tác, đối mặt với mười mấy con Du hồn, cũng là một đầu đường chết.

Thà rằng như vậy, còn không bằng liều một hồi trước, trước đem những Du hồn này chém giết rồi lại nói, có lẽ còn có thể có một đường sinh cơ!

“Cái Yến Phi Dương này, hành sự cũng là quả quyết, là cái nhân vật!”

Lâm Hải âm thầm gật đầu, nếu đổi thành người khác, chưa chắc đã có cái dũng khí này, đưa mình vào địa phương cửu tử nhất sinh.

“Rống!”

Mà lúc này đây, Yến Phi Dương đột nhiên hét lớn một tiếng, song quyền đều xuất hiện, quang mang màu vàng kim đâm phá không gian, gào thét hướng phía một cái Du hồn trước nhất công tới, uy lực so với trước đó mạnh chừng gấp đôi!

Oanh!

Du hồn đứng phía trước nhất, nhất thời lộ vẻ mặt hoảng sợ, muốn trốn tránh cũng đã không kịp, trực tiếp bị một quyền của Yến Phi Dương oanh thành mảnh vỡ.

“Chết!”

Mà Yến Phi Dương lại không hề dừng lại, phát ra một tiếng gào thét cuồng bạo, giống như một đầu mãnh thú, xông vào giữa đám Du hồn, phát động công kích mãnh liệt, tình thế trong nháy mắt đã nghịch chuyển!

Ầm ầm ầm ầm!

Một đường tiếp lấy một đường tiếng vang truyền đến, Yến Phi Dương điên cuồng công kích như không muốn sống, trong nháy mắt lấy được hiệu quả cực lớn, một cái nháy mắt, mười mấy con Du hồn này liền có năm, sáu con bị Yến Phi Dương chém giết.

Đám Du hồn còn lại, rốt cục sợ hãi, bọn họ đã có trí tuệ không thua nhân loại, thấy tình cảnh này liền quay đầu bỏ chạy!

“Bây giờ nghĩ chạy, trễ!”

Yến Phi Dương gầm lên giận dữ, thân thể lăng không nhảy lên, hai tay cấp tốc vung vẩy ở giữa không trung, nhất thời đạo đạo kim quang lấp lóe, tại trước người Yến Phi Dương vạch ra vô số vòng tròn, mang theo lực lượng kinh khủng, hướng phía đỉnh đầu của mấy cái Du hồn này, ầm vang rơi xuống!

“Diệt!”

Theo Yến Phi Dương hét lớn một tiếng, những vòng tròn màu vàng kim này, trong nháy mắt đã đem Du hồn chạy trốn, tất cả đều nhốt ở trong đó, sau đó cấp tốc co vào!

“A!!!”

Nhóm Du hồn phát ra âm thanh tiếng kêu thảm thiết, trực tiếp bị cái vòng tròn màu vàng kim thu nhỏ này, siết thành mảnh vỡ.

“Hô ~”

Toàn bộ Du hồn đã bị tiêu diệt, Yến Phi Dương thở phào một hơi, sau đó hướng trên mặt đất nhìn lại, sau khi thấy đồ vật mà nhóm Du hồn tuôn ra, hai mắt gã nhất thời tỏa sáng, đi qua chuẩn bị đem đồ vật nhặt lên.

Mà lúc này đây, Lâm Hải ở trên bầu trời, thì là cười lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc đùa giỡn.

“Tthời gian thu hoạch, đã đến! Tiểu Hồng, xuống dưới!”

Sưu! Tiểu Hồng chấn động đôi cánh, hóa thành một vệt kim quang, trong nháy mắt đã đáp xuống!

Chương 1616: Truy sát Yến Phi Dương

Yến Phi Dương vừa mới cúi người xuống, chuẩn bị đem vật mà Du hồn bạo ra nhặt lên, đột nhiên một đường quang mang màu lam, hướng phía gã sắc bén bổ tới, trong nháy mắt liền đến phụ cận.

“Đậu phộng!”

Yến Phi Dương bỗng nhiên giật mình, trong lúc cuống quít liền rung động chân khí, thân thể nhảy vọt một cái, hướng phía sau bay ngược, một mực nhảy ra xa mười mấy mét, mới mang theo kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại.

“Lâm Hải!!!”

Yến Phi Dương vừa nhìn xuống, đồng tử nhất thời nhanh chóng co lại, lộ vẻ mặt sợ hãi.

Sưu!

Lâm Hải trực tiếp đem vật mà Du hồn bạo ra ở trên mặt đất, không chút khách khí nhặt lên, sau đó trong lòng vui vẻ.

“Ha ha, mụ nội nó, cuối cùng không phải là Tu La Thạch!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải trực tiếp đem chiến lợi phẩm của Yến Phi Dương, thu vào trong Luyện Yêu Hồ, bây giờ không phải là thời điểm để nghiên cứu những đồ vật này, việc cấp bách là đem Yến Phi Dương giết chết, đừng có lại để tiểu tử này trượt mất!

Yến Phi Dương thấy chiến lợi phẩm của mình, cứ như vậy bị Lâm Hải bỏ vào trong túi, quả thực vừa tức vừa hận, kém chút đem răng cắn nát.

Nhưng trước đó giao thủ cùng Lâm Hải, bị Lâm Hải dùng La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, kém chút đem gã đánh chết, trong lòng Yến Phi Dương đã có bóng mờ, căn bản không còn dám giao phong cùng Lâm Hải!

“Chạy!”

Cơ hồ là vô ý thức, Yến Phi Dương quay thân hình lại, nhanh chân liền chạy, lại thêm giờ phút này hiệu quả của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật còn chưa biến mất, tốc độ của Yến Phi Dương quả thực nhanh đến cực hạn, trong chớp mắt liền không có bóng dáng!

“Ta qua, còn nhanh hơn thỏ!”

Lâm Hải giật mình, cái này nếu là lại để cho Yến Phi Dương trốn thoát, vậy mình dứt khoát tìm khối đậu hũ, trực tiếp đâm chết đi thôi!

“Tiểu Hồng, truy!”

Lâm Hải thả người nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng, Tiểu Hồng kêu lên một tiếng xông thẳng tới chân trời, hóa thành một đạo lưu quang màu vàng kim, hướng phía phương hướng mà Yến Phi Dương đào tẩu, liền đuổi tiếp.

“Ha ha, nhìn thấy rồi!”

Trong chớp mắt công phu, Lâm Hải liền nhìn thấy Yến Phi Dương đang chật vật chạy trốn ở phía trước, trong lòng không khỏi đại hỉ.

“Ta nói Tiểu Hồng, ngươi đến cùng là yêu thú nào a, tốc độ làm sao lại nhanh như vậy?” Lâm Hải ngạc nhiên hướng Tiểu Hồng hỏi.

“Không phải đã sớm nói cho ngươi biết à, ta chính là Nghịch Thiên Ưng, yêu thú nhất tỷ!” Tiểu Hồng giương cổ lên, lộ ra một bộ dáng bộ cao ngạo, dùng ngữ khí ở trên cao nhìn xuống, hướng Lâm Hải nói nói.

“Ha ha, được, ngươi là nhất tỷ! Này nhất tỷ, xông qua, ta muốn chém chết gã nha!”

Tíu tíu!

Lâm Hải vừa mới nói xong, Tiểu Hồng nhất thời phát ra một tiếng huýt dài cao vút, sau đó thân thể đáp xuống, hướng phía Yến Phi Dương liền xông qua.

Yến Phi Dương đang liều mạng chạy trốn, lúc nghe thấy tiếng ưng kêu từ trên bầu trời này, liền bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, kém chút tè ra quần.

Trong lúc kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một đạo lưu quang màu vàng kim, tựa như tia chớp, đã đến đỉnh đầu của mình.

Mà Lâm Hải ở trên lưng Tiểu Hồng, mang trên mặt nụ cười đùa giỡn, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, đã giơ lên cao cao.

“Yến Phi Dương, nhận lấy cái chết!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lóe ra quang hoa xanh thẳm, mang theo xu thế sắc bén không gì không phá , ầm vang đánh xuống, nhất thời một đường đao mang dài hơn một trượng thoát thể mà ra, hướng phía Yến Phi Dương cuốn tới!

“Cút cho ta!”

Mí mắt Yến Phi Dương cuồng loạn, cánh tay vung vẩy, một quyền hướng phía giữa không trung hung mãnh oanh ra, quang mang màu vàng kim sắc bén bá đạo, như là một đường Laze, trực tiếp đánh vào phía trên đao mang.

Oanh!

Nhất thời, giữa không trung khí lãng lăn lộn, quang mang vẩy ra, một đao một quyền đụng vào nhau, đem Lâm Hải chấn động đến thân thể rung động, Yến Phi Dương ngược lại mượn cỗ lực đạo này, thân thể cấp tốc chạy trốn, trong nháy mắt lại cùng Lâm Hải kéo ra khoảng cách vài trăm mét.

“Đậu phộng, còn có thể để ngươi chạy!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong lòng cười lạnh không thôi, chân khí dưới chân lắc một cái, Tiểu Hồng lập tức hiểu ý, lần nữa giương cánh, hướng phía Yến Phi Dương đuổi theo, chớp mắt lại đến trên đỉnh đầu của Yến Phi Dương.

“Lại ăn của ta một đao!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lần nữa giơ lên, chính là một thức bên trong Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, nhất thời cương phong gào thét, phong vân biến sắc, đao mang sắc bén, vạch phá không gian hướng phía Yến Phi Dương đánh xuống.

“Hát!”

Yến Phi Dương phát ra tiếng gầm lên giận dữ, quyền đầu lần nữa oanh ra, quang mang màu vàng kim không gì không phá, trong nháy mắt lại đem công kích của Lâm Hải đánh tan, đồng thời nhân cơ hội lần nữa chạy ra khỏi phạm vi công kích của Lâm Hải!

“Mẹ nó, ta cũng không tin!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cưỡi Tiểu Hồng chớp mắt lại đuổi tới đỉnh đầu của Yến Phi Dương.

“Trảm!”

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, lại một lần nữa gào thét bổ ra, lại bị Yến Phi Dương lấy chiêu thức đồng dạng phá giải, sau đó cấp tốc thoát đi.

Một tới hai đi, Lâm Hải đuổi theo công kích, Yến Phi Dương phòng ngự chạy trốn, hai người đánh đánh ngừng ngừng, không mất một chút thời gian, vậy mà đi ra hơn mấy cái mười dặm.

Lâm Hải đem đã mười hai thức đầu của Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp nắm giữ, cơ hồ từ đầu tới đuôi dùng mấy lần, chân khí cũng tiêu hao chừng nămm thành, lại căn bản không có làm bị thương Yến Phi Dương một tơ một hào nào, trong lòng nhất thời buồn bực không thôi.

“Thao, cái Yến Phi Dương này vẫn rất khó đối phó a, nếu như không thi triển đại chiêu, chỉ dựa vào Đạo pháp bình thường, muốn muốn giết gã thật là có chút không dễ dàng!”

Lâm Hải cũng học Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, tự nhiên cũng nhìn ra Yến Phi Dương giờ phút này đang đứng ở trong trạng thái của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, thực lực tăng lên gấp đôi.

Cộng thêm Yến Phi Dương vốn là thập phần cường đại, tu vi cảnh giới so với Lâm Hải cao hơn hai cấp độ, Lâm Hải trong lúc nhất thời thật đúng là giết không nổi gã.

“Chờ một chút, hiệu quả của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, chỉ có một khắc đồng hồ, chờ một khắc đồng hồ qua đi, cũng là tử kỳ của Yến Phi Dương gã!”

Lâm Hải thấy đấu pháp tầm thường, căn bản không làm gì được Yến Phi Dương, dứt khoát đình chỉ công kích, cưỡi Tiểu Hồng phi hành nơi tầng trời thấp, cứ như vậy đi theo Yến Phi Dương, chờ đợi Bá Thể Tuyệt Sát Thuật mất đi hiệu lực.

“Lâm Hải, ngươi có xong hay không!”

Yến Phi Dương thấy Lâm Hải đình chỉ công kích, lại vẫn đuổi sát theo gã, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Gã cũng không biết, Lâm Hải cũng học Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, mắt thấy thời gian của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật liền muốn đến, Yến Phi Dương nhất thời trở nên nóng nảy.

Sau đó khi hiệu quả của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật thoáng qua một cái, thực lực của gã chẳng những lập tức trở về mức độ ban đầu, hơn nữa một khi hậu di chứng phát tác, đối với gã sẽ càng thêm bất lợi.

Mà Lâm Hải cho đến bây giờ, cũng còn không có đem pháp bảo vô cùng đáng sợ hình dáng la bàn lúc trước tế ra, nếu như chờ lúc hậu di chứng của chính mình phát tác đột nhiên nổi lên, vậy mình lần này, tuyệt đối không thể có thể may mắn như lần trước nữa.

“Oa, cảnh sắc bên trong này thật đẹp a, thật sự là để cho người ta lưu luyến quên về!”

Lâm Hải giờ phút này dứt khoát bắt chéo hai chân, nằm tại trên lưng Tiểu Hồng, đối với tra hỏi của Yến Phi Dương mặt làm ngơ, mà chính là híp mắt, một mặt hưởng thụ thưởng thức cảnh tượng bốn phía, thần thái hưởng thụ nói không nên lời.

Phốc!

Đẹp bà nội ngươi!

Yến Phi Dương nghe được, dưới chân lảo đảo một cái, kém chút ngã xuống đất, mình tại chỗ này liều mạng chạy trốn, con hàng này con mẹ nó lại có rảnh rỗi, thưởng thức cảnh sắc, thật sự là tức chết người!

“Lâm Hải!”

Yến Phi Dương một bên chạy về trước, một bên nổi giận đùng đùng hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải bạo hống một tiếng

“Ngươi đến cùng muốn thế nào?!”

Lâm Hải đột nhiên lập tức nhảy lên, hai tay khoác về sau, đứng ở trên lưng Tiểu Hồng, nhìn xuống Yến Phi Dương, lạnh lùng mở miệng.

“Ta muốn thế nào, chẳng lẽ ngươi không biết sao?”

Nói xong, trong mắt Lâm Hải lập tức nở rộ một đường sát cơ băng lãnh, khiến cho toàn thân Yến Phi Dương giật mình một cái.

“Liền vì một cái Lạc Băng không quan trọng gì, ngươi cần đến mức này sao?! Lại nói, Lạc Băng cũng không có chết, ngươi cần gì phải ép người quá đáng!”

Trong lòng Yến Phi Dương càng nghĩ càng giận, cái tên điên Lâm Hải này, chỉ là bởi vì một con kiến hôi Lạc Băng, mà không ngừng nghỉ truy sát chính mình, thật con mẹ nó là có bệnh a!

“Ta ép người quá đáng?” Sắc mặt Lâm Hải phát lạnh, xem thường cười lạnh, “Tại bên trong mắt của ngươi, Lạc Băng có lẽ không quan trọng gì, nhưng đối với Lâm Hải ta mà nói, y là bằng hữu của ta, mạng của y so với mạng chó của Yến Phi Dương ngươi trân quý gấp trăm lần!”

“Tại một khắc ngươi hướng Lạc Băng xuất thủ, kết cục của ngươi liền đã được quyết định từ lâu, coi như ngươi chạy đến chân trời góc biển, Lâm Hải ta cũng phải đưa ngươi chém giết!”

“Ngươi con mẹ nó cũng là có bệnh!” Yến Phi Dương tức đến mắng to một tiếng, trong lòng đang phát sầu, lúc Bá Thể Tuyệt Sát Thuật của gã lập tức sẽ mất đi hiệu lực, đột nhiên hai mắt gã tỏa sáng, trên mặt vui sướng hướng phía trước nhìn lại.

Chương 1617: Mạng của ngươi, ta dự định rồi!

“Đông Phương Dã cùng Lạc Băng!”

Chỉ thấy phía trước cách đó không xa, đang có hai người chạm mặt mà tới, không phải là người khác, chính là Đông Phương Dã cùng Lạc Băng!

Nội tâm của Yến Phi Dương, lập tức kích động lên, hai người kia thế nhưng là bằng hữu tốt của Lâm Hải, Lâm Hải vì Lạc Băng, có thể đuổi giết gã lâu như vậy, đủ thấy địa vị của Lạc Băng tại trong lòng Lâm Hải.

Chỉ cần đem Đông Phương Dã hoặc là Lạc Băng bắt lấy, Lâm Hải hẳn tất sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, đến lúc đó nguy cơ của chính mình, liền dễ dàng giải quyết rồi!

Nghĩ đến chỗ này, Yến Phi Dương đem hết toàn lực, đem tốc độ phát huy đến cực hạn, hướng phía Đông Phương Dã cùng Lạc Băng liền dốc sức lao qua.

“Đông Phương Dã, Lạc Băng, cẩn thận!”

Lâm Hải ở trên cao nhìn xuống, tự nhiên cũng nhìn thấy Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, trong lòng chợt cảm thấy không ổn, trong lúc cuống quít liền hô to một tiếng, hướng hai người cảnh báo.

Đồng thời, dưới chân phun chân khí một cái, chỉ huy Tiểu Hồng trong nháy mắt tăng tốc, chuẩn bị vượt qua Yến Phi Dương, đồng thời Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, lần nữa giơ lên, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Bá Không Trảm!”

Ông!

Nhất thời, đao mang sáng chói, uy thế chấn thiên, đao mang lạnh thấu xương nở rộ hư ảnh màu lam, mang theo sắc bén khí thế vô cùng sắc bén, hướng phía sau lưng Yến Phi Dương, bổ thẳng xuống!

Yến Phi Dương đột nhiên giật mình, lập tức phát giác một đao kia của Lâm Hải, so với những công kích trước đó kia, phải cường đại hơn mấy lần, mí mắt không khỏi cuồng loạn một trận, trong lòng kinh hãi không thôi.

Nếu như tiếp tục phóng tới chỗ Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, thế tất sẽ bị một đao kia của Lâm Hải gây thương tích, nhưng nếu như ngăn cản công kích của Lâm Hải, như vậy thì sẽ mất đi đuổi bắt thời cơ Đông Phương Dã cùng Lạc Băng.

“Này làm sao xử lý?”

Trong lòng Yến Phi Dương nhất thời lo lắng vạn phần, lâm vào lưỡng nan, nhưng rất nhanh, trong mắt Yến Phi Dương lóe lên hung quang, lộ ra một tia thần sắc kiên quyết!

“Đậu móa, chẳng cần quản nhiều như vậy, cho dù ngăn trở một đao kia, Bá Thể Tuyệt Sát Thuật lập tức liền muốn mất đi hiệu quả, đến lúc đó như cũ vẫn khó tránh khỏi phải chết, chẳng bằng liều một cái, đem Đông Phương Dã cùng Lạc Băng bắt lấy, có lẽ còn có một đường sinh cơ!”

Nghĩ đến chỗ này, trong miệng Yến Phi Dương hét lớn một tiếng, cũng không quay đầu lại mà trở tay ra một quyền, hướng đao mang phía sau lưng công kích mà đi, đồng thời tốc độ không giảm, tiếp tục hướng về Đông Phương Dã cùng Lạc Băng đánh tới.

Oanh!

Nhất thời, sau lưng Yến Phi Dương vang lên một tiếng thật lớn, một quyền này của gã tuy uy lực không yếu, nhưng Bá Không Trảm của Lâm Hải lại mạnh hơn, huống chi Yến Phi Dương chính là vung tay ra chiêu, căn bản là không có cách thi triển toàn lực.

Phía dưới mạnh yếu thấy rõ, quang mang trong một quyền này, trong nháy mắt đã bị lưỡi đao chém nát, đao mang màu lam chỉ là ngừng một hồi, liền vạch phá không gian, gào thét lên đến sau lưng Yến Phi Dương.

Yến Phi Dương cuối cùng vẫn không phải chỉ là hạng người hư danh, thời khắc sống còn, liền đem hết toàn lực đem thân thể bỗng nhiên hướng phía bên cạnh nhảy lên, đao mang ông một tiếng, nở rộ ở bên người gã, chém thẳng vào trên mặt đất.

“Hừ!”

Yến Phi Dương rên lên một tiếng, toàn bộ cánh tay phải trong nháy mắt máu thịt be bét, tuy gã đã né tránh một đòn đao mang mãnh liệt, nhưng cũng bị hào quang phun toả ra gây thương tích.

Bất quá, đây cũng là may mắn, nếu không phải Yến Phi Dương sớm đem chân khí bày kín toàn thân, chống lại đao khí không thương tổn tới gân cốt, cánh tay phải này của gã đã sớm phế, tuyệt không có khả năng vẻn vẹn chỉ là thương tổn da thịt.

“Hát!”

Mà Yến Phi Dương giờ phút này đối với thương tổn nơi cánh tay phải, lại không quan tâm, ngược lại cánh tay trái đột nhiên nhô ra, hướng phía Lạc Băng đã đến gần đó, cấp tốc chộp tới.

“Cút!”

Lạc Băng còn chưa động, một đường thanh âm lạnh như băng, đột nhiên vang lên giống như sấm nổ, sau đó một đường chớp nhoáng vạch phá trời trong, hướng phía cánh tay Yến Phi Dương, tựa như tia chớp mà đánh tới.

“Không tốt!”

Yến Phi Dương giật nảy cả mình, trong mắt nhất thời lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu, vạn lần không nghĩ tới sẽ có người ra chiêu mau lẹ như thế, hơn nữa là công gã tất cứu!

Nếu Yến Phi Dương tiếp tục đi bắt Lạc Băng, có lẽ có thể bắt được, nhưng là cánh tay này của gã, cũng sẽ bị trực tiếp chặt xuống, cái đại giới này coi như quá lớn!

“Đậu móa, đáng giận!”

Yến Phi Dương không kịp ngẫm nghĩ nữa, đành phải vội vã thu chiêu lùi nhanh về phía sau, mới tránh thoát một đòn mãnh liệt này, mang theo vô cùng phẫn nộ, hướng phía trước nhìn lại.

“Đông Phương Dã!!!”

Đồng tử Yến Phi Dương bỗng nhiên co rụt lại, đã thấy Đông Phương Dã không biết từ khi nào, đã rút đao ra, để nằm ngang ở trước ngực, đem Lạc Băng ngăn ở phía sau, hai mắt băng lãnh, mang theo sát cơ dào dạt, đang hướng phía gã trông lại.

“Ha ha, Đông Phương Dã, làm tốt lắm!”

Yến Phi Dương một chiêu thất bại, đã mất đi cơ hội xuất thủ lần nữa, Lâm Hải giờ phút này đã đuổi tới, từ giữa không trung vượt qua Yến Phi Dương, thả người nhảy xuống, đứng tại bên cạnh Đông Phương Dã, đem Yến Phi Dương ngăn lại.

Yến Phi Dương giờ phút này, trong lòng quả thực vừa tức vừa giận, làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình liều mạng thụ thương cũng muốn đem Lạc Băng bắt lấy, lại không nghĩ tới đã đánh giá thấp Đông Phương Dã, ngược lại bị Đông Phương Dã dùng một đao bức lui, thật sự là bồi phu nhân lại gãy binh a!

Hiện nay, hiệu quả của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật đã qua, Yến Phi Dương còn muốn chạy đã không kịp, ánh mắt mang theo vô tận sát khí, từ trên thân Lâm Hải cùng Đông Phương Dã đảo qua, không khỏi oán hận gật gật đầu.

“Ta thật là coi thường một nhóm đệ tử các ngươi này!”

Bạch!

Lâm Hải thì là đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hạ xuống, hướng phía Yến Phi Dương cười lạnh, trên mặt mang hàn quang!

“Yến Phi Dương, hôm nay ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!”

“Ha ha ha ha!” Yến Phi Dương đột nhiên cất tiếng cười to, sau khi cười xong trong mắt đột nhiên hiện lên sát cơ băng lãnh, lộ vẻ mặt dữ tợn.

“Yến Phi Dương ta cho dù chết, cũng sẽ kéo lên cái đệm lưng!”

Nói xong, Yến Phi Dương đột nhiên sờ tay vào trong ngực, móc ra một viên thuốc, trực tiếp ném vào bên trong miệng.

“Ừm?”

Lâm Hải sững sờ, sau đó lại phát hiện trạng thái hư nhược vừa mới bắt đầu của Yến Phi Dương, thế mà đã bị giải trừ trong nháy mắt.

“Hậu di chứng kiệt sức của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, bị hóa giải?”

Ông!

Đúng lúc này, Yến Phi Dương đột nhiên giương song quyền lên, nhất thời hai đoàn quang mang cuồng bạo màu vàng kim, xuất hiện tại trong lòng quyền, mang theo uy năng hủy thiên diệt địa, phun ra nuốt vào không thôi, dẫn mà chờ phân phó, đem khí tức của Đông Phương Dã cùng Lạc Băng khóa chặt!

“Lâm Hải, ta thừa nhận kiện pháp bảo kia của ngươi, phi thường đáng sợ, một khi thi triển liền ngay cả ta cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, nhưng ngươi tin hay không, tại trước khi ngươi giết ta, ta sẽ đem hai cái bằng hữu của ngươi, diệt sát trong nháy mắt!”

“Ngươi dám!”

Lâm Hải nhất thời đại nộ, không tâm tình lại chìm xuống, lấy thực lực của Yến Phi Dương, nếu quả thật bất kể đại giới, liều chết cũng phải kéo theo Đông Phương Dã cùng Lạc Băng mà nói, chính mình thật đúng là không nhất định có thể ngăn cản.

“Hừ, ngươi nhìn ta có dám hay không?!” Yến Phi Dương lộ vẻ mặt điên cuồng, hướng phía Lâm Hải rống to một tiếng!

“Lâm Hải, không cần quản chúng ta, giết gã đi!”

Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, hiện tại cũng biết mình đã liên lụy tới Lâm Hải, nhưng tốc độ của Yến Phi Dương quá nhanh, vừa rồi khi Lâm Hải cảnh báo, bọn họ có muốn đi cũng đã không kịp.

Giờ phút này, thấy Yến Phi Dương lại cầm tính mạng của bọn họ ra áp chế, trong lòng bọn họ càng áy náy, không khỏi hướng phía Lâm Hải vội vã nói nói.

Lâm Hải thì là nhăn mày, sau đó chậm rãi lắc đầu, ánh mắt băng lãnh nhìn về phía Yến Phi Dương, đạm mạc mở miệng.

“Cút!”

“Lâm Hải, không thể thả gã!” Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, nhất thời khẩn trương.

Lâm Hải lại khoát tay chặn lại, ngừng lời nói của hai người.

“Khỏi cần nói, để gã đi đi!”

“Cái này!” Đông Phương Dã cùng Lạc Băng vừa muốn tiếp tục khuyên bảo, nhưng sau khi nghênh tiếp ánh mắt kiên quyết của

Lâm Hải này, lời nói lại lập tức ngừng, sau đó nặng nề thở dài, áy náy trong lòng, càng thêm nồng hậu dày đặc.

“Ha ha ha ha, Lâm Hải, sau này còn gặp lại!”

Yến Phi Dương thấy thế, nhất thời cười ha ha, tiếp tục đem toàn bộ chân khí, khóa chặt hai người Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, đồng thời thân hình nhanh lùi lại, phi tốc thoát đi.

“Yến Phi Dương!”

Đột nhiên, Lâm Hải hét lớn một tiếng, trong mắt bắn ra sát cơ.

“Mạng của ngươi, ta dự định rồi!”

“Ta tuyệt sẽ không để ngươi, còn sống rời khỏi Tu La Điện!”

“Ha ha ha, vậy liền rửa mắt mà đợi!” Yến Phi Dương đắc ý cười to một tiếng, thân ảnh lên xuống mấy cái, biến mất tại giữa tầm mắt của Lâm Hải.

Chương 1618: Huyết quang trùng thiên, Thần điện hiện thế!

“Lâm Hải, thật xin lỗi!”

Thấy Yến Phi Dương đã đào tẩu, Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, nhất thời lộ vẻ mặt áy náy thật sâu, một mặt xấu hổ vô cùng, cúi đầu hướng Lâm Hải ảo não nói nói.

“Nói cái gì đó!” Lâm Hải cười cho hai người bọn họ mỗi cái một quyền.

“Yến Phi Dương chạy liền chạy thôi, ta cũng không phải vĩnh viễn cũng không bắt được gã, hai ngươi cũng tuyệt đối đừng áy náy a, như thế liền quá không đem ta coi là huynh đệ rồi!”

“Thế nhưng là...”

“Ai nha, nhưng mà cái gì a, yên tâm đi, ta vừa mới rồi cũng đã nói, tuyệt không để gã còn sống rời khỏi Tu La Điện, chẳng lẽ hai ngươi không tin được lời nói của ta a?”

“Chúng ta làm sao có thể không tin được ngươi...”

“Này chẳng phải xong sao?!” Lâm Hải duỗi ra hai tay, mỗi bên một cái ôm bả vai Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, “Cũng đừng nhắc lại nữa a, nếu không ta sẽ tức giận!”

Đông Phương Dã cùng Lạc Băng nhìn lẫn nhau một chút, trong lòng không khỏi khẽ than thở một tiếng, không khỏi đột nhiên cảm thấy một cỗ ấm áp.

“Đúng, hai ngươi làm sao lại đến chỗ này? Thu hoạch như thế nào?” Lâm Hải vội vàng nói sang chuyện khác, hướng phía Đông Phương Dã cùng Lạc Băng hỏi.

“Hai ta liền chẳng có mục đích mà đi khắp nơi, cũng không biết nói sao liền đi đến bên trong này.” Lạc Băng cười cười, nói nói, “Về phần thu hoạch, vậy liền quá thảm, một cái Du hồn cũng đều không có gặp được.”

“Bất quá, chúng ta dọc theo con đường này, lại gặp được rất nhiều thi thể của các nhóm đệ tử!” Đông Phương Dã ở một bên, bỗng nhiên cau mày nói nói.

“A? Các ngươi cũng phát hiện?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, “Có đầu mối gì không?”

Đông Phương Dã lắc đầu, vừa muốn nói chuyện, chợt phát hiện có một bóng người, đang vô cùng mau lẹ hướng phía bên này phi tốc mà đến.

“Có người!”

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, hướng phía trước nhìn lại, Đông

Phương Dã cùng Lạc Băng cũng là rung động chân khí, ngưng thần đề phòng.

“Là Hứa Thiên Chinh!”

Đột nhiên, Lâm Hải kinh hô một tiếng, nhận ra người tới, chỉ bất quá trạng thái của Hứa Thiên Chinh giờ phút này lại có chút thảm, chẳng những nửa người trên bị huyết dịch nhuộm đỏ, hơn nữa cước bộ phù phiếm, chân khí tán loạn, lộ ra cấp độ đã chống đỡ hết nổi!

“Lâm Hải, Đông Phương Dã, cứu mạng a!”

Hứa Thiên Chinh lúc này, cũng phát hiện ba người Lâm Hải ở phía trước, nhất thời lộ vẻ mặt sợ hãi xen lẫn vui mừng, vội vã hô to một tiếng, hướng phía bọn người Lâm Hải cầu xin giúp đỡ.

“Chuyện gì xảy ra?!”

Thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, xông qua, đem Hứa Thiên Chinh đỡ lấy, chấn kinh hỏi.

“Là Huyết...”

Hứa Thiên Chinh còn chưa nói hết lời, đột nhiên một đường hào quang màu đỏ như máu, nhanh như tia chớp kích xạ mà đến, phốc một tiếng chui vào phía sau lưng Hứa Thiên Chinh.

Thân thể Hứa Thiên Chinh ưỡn một cái, con mắt trong nháy mắt đã mất đi thần thái.

“Không tốt!”

Lâm Hải giật nảy cả mình, thân thể trong lúc cuống quít liền phi tốc lui lại, người còn giữa không trung liền nghe được một tiếng vang thật lớn, thân thể của Hứa Thiên Chinh vậy mà trực tiếp nổ tung, thành cái xác không hồn!

Sưu! Sưu!

Lúc này, hai đạo thân ảnh kẻ trước người sau, rơi vào trước mặt bọn người Lâm Hải, ánh mắt băng lãnh hướng phía bọn người Lâm Hải trông lại.

“Là các ngươi!”

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, lập tức nhận ra hai người trước mặt, chính là Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, trên mặt không khỏi hiện lên thần sắc chấn kinh.

“Các ngươi tại sao phải giết Hứa Thiên Chinh?”

Tuy Hứa Thiên Chinh cùng Lâm Hải cũng không có giao tình, nhưng đột nhiên bị Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh giết chết ở trước mặt mình, vẫn là để Lâm Hải hơi kinh ngạc, không khỏi mở miệng hỏi nói.

“Huyết sư tỷ, cơ hội tốt!”

Không đợi Huyết Ngưng mở miệng, ánh mắt âm lãnh của Triệu Tử Minh, tại trên thân bọn người Lâm Hải đảo qua, mang theo nụ cười lạnh âm u, bỗng nhiên mở miệng nói.

Huyết Ngưng nghe được, đôi mi thì là vẩy một cái, trong mắt lóe lên một đường hàn mang băng lãnh.

“Một mình ngươi có thể giết Đông Phương Dã cùng Lạc Băng hay không?”

“Hừ!” Triệu Tử Minh khinh thường cười lạnh một tiếng, “Huyết sư tỷ yên tâm, thôn phệ nhiều Nguyên Anh như vậy, ta giờ phút này cách nửa bước Địa Tiên, cũng chỉ là cách xa một bước, giết cái Đông Phương Dã cùng Lạc Băng này, dễ như trở bàn tay!”

“Tốt!” Huyết Ngưng một mặt ngưng trọng, chậm rãi gật gật

đầu.

“Đông Phương Dã cùng Lạc Băng liền giao cho ngươi, Lâm Hải, để ta đến đối phó!”

“Vâng!” Triệu Tử Minh đáp ứng một tiếng, sau đó ánh mắt phát lạnh, rơi vào trên thân Đông Phương Dã cùng Lạc Băng.

Mà Huyết Ngưng thì là sắc mặt phát lạnh, hướng phía Lâm Hải trông lại, chân khí quanh thân rung động, trong nháy mắt bị một cỗ khí tức đỏ như máu vờn quanh, âm u đáng sợ!

“Ta qua, tình huống như thế nào?”

Lâm Hải không còn gì để nói, Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh này cũng quá cuồng đi.

Vậy mà liền ở ngay trước mặt nhóm người mình như thế, thương lượng sự tình giết ba người chính mình, ngược lại con mẹ nó cũng phân tốt công, cũng quá không đem ca ca coi ra gì đi.

“Lâm Hải, giao bảo tàng ra, ta có thể tha cho ngươi một mệnh!” Đột nhiên, Huyết Ngưng mở miệng lạnh lùng nói.

Lâm Hải sững sờ, sau đó xem thường cười một tiếng, xem ra đây là Triệu Tử Minh nói cho Huyết Ngưng.

“Bảo tàng liền ở bên trong tay ta đây, có bản lĩnh, chính mình tới lấy a.” Lâm Hải liền cả Yến Phi Dương đều có thể đánh tới té cứt té đái, sao lại sợ Huyết Ngưng nàng ta, nhất thời trên mặt mang khiêu khích, mỉa mai nói nói.

“Tốt, vậy ta liền giết ngươi trước, rồi lại đoạt bảo tàng!”

Huyết Ngưng cũng là thống khoái, gật gật đầu, sau đó ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh, liền muốn xuất thủ!

Oanh!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng động đất mạnh mẽ vang lên, từ phía xa truyền đến, đem khắp nơi cũng chấn động đến không ngừng run rẩy, giống như phát sinh động đất cấp chín, thanh thế vô cùng kinh hãi.

“Chuyện gì xảy ra?” Hai bên Lâm Hải cùng Huyết Ngưng, nhất thời tất cả đều giật mình, không khỏi quay đầu nhìn về nơi phát ra thanh âm mà nhìn lại, sau đó tất cả đều hoảng sợ trừng to mắt.

“Ta qua, đó là cái gì?!” Mặt mũi Lâm Hải không khỏi tràn đầy chấn kinh, phát ra một tiếng kinh hô, chỉ thấy ước chừng ngoài trăm dặm cách nơi này, một đoàn sương máu như là mây hình nấm, đột nhiên bay lên, che khuất bầu trời, vô biên vô hạn, trong nháy mắt đem một phương thiên địa bên trong này, nhuộm thành màu đỏ như máu, để cho người ta nhìn xa xa, trái tim đều là cuồng loạn một trận.

Mà Huyết Ngưng thấy tình cảnh này, thân thể mềm mại bỗng chấn động mạnh một cái, trong mắt đột nhiên bắn ra quang mang vô cùng kích động, vẻ mừng như điên lộ rõ trên mặt!

“Huyết sư tỷ, chẳng lẽ là...”

Trong mắt Triệu Tử Minh cũng là dị sắc liên tục, trên mặt kích động, nhìn về phía Huyết Ngưng.

“Không sai, rốt cục đã giết đủ người! Huyết quang trùng thiên, Thần điện hiện thế!”

Bạch!

Huyết Ngưng vừa mới nói xong, đột nhiên thân thể hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại chỗ.

“Ừm?”

Lâm Hải giật mình, còn chưa chờ phản ứng lại, đột nhiên một cỗ lực đạo thần bí, phảng phất như từ trên trời giáng xuống rơi vào trên thân Lâm Hải, sau đó Lâm Hải chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, sau đó lại khôi phục ánh sáng.

“Ta dựa vào, chuyện gì xảy ra?!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, vội vàng ngưng thần đề phòng, cuống quít hướng phía bốn phía nhìn lại, nhưng cái này vừa nhìn xuống, lại kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy, giờ phút này chính mình thế mà đứng tại trước một cái cửa lớn cao đến mấy chục trượng, lóe ra kim quang, chỗ cửa lớn còn truyền đến uy áp cực lớn, khiến cho huyết dịch khắp người Lâm Hải đều cơ hồ đình chỉ lưu động, phảng phất như đối mặt với một cái cự thú Viễn Cổ, nhất thời cảm thấy mình là nhỏ bé như vậy.

Mà xung quanh chính mình, còn có mấy người đang đứng thẳng ở bên cạnh, Lâm Hải hướng phía mấy người này nhìn lại, đồng tử nhất thời co rụt lại.

“Ứng sư huynh, Đông Phương Dã, Lạc Băng, Huyết Ngưng, Triệu Tử Minh, còn có... Yến Phi Dương!”

Bọn người Yến Phi Dương, Ứng Vinh, giờ phút này cũng là bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi thật sâu, trừ trên mặt Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh là hưng phấn cùng kích động ra, mỗi cái đều là một mặt mộng bức.

“Đây là đâu?”

Đột nhiên, Yến Phi Dương kinh hô một tiếng, cấp tốc kéo dài khoảng cách cùng Lâm Hải, gấp gáp hỏi.

“Hừ hừ, nơi này là Diêm La Điện!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, sau đó Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hạ xuống, chỉ vào Yến Phi Dương ở phía xa, “Yến Phi Dương, tử kỳ của ngươi đến!”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, liền muốn động thủ, thì đã thấy thân ảnh của Huyết Ngưng lóe lên, cản ở giữa.

“Trước khi động thủ, có thể trước hết nghe ta nói một lời hay không?!”

Chương 1619: Tiến vào Thần điện

“Ngươi muốn nói cái gì?”

Lâm Hải liếc nhìn Huyết Ngưng một chút, lạnh lùng hỏi.

Huyết Ngưng hướng phía cửa lớn đang tản ra uy áp nồng đậm trước mặt này nhất chỉ, trên mặt kích động nói nói.

“Các ngươi có khả năng, còn không biết đây là địa phương nào?!”

“Đây là cung điện thần bí nhất trong Tu La Điện, cần có vô số máu tươi cùng linh hồn của người cung cấp nuôi dưỡng, có thể đi vào bên trong này, đối với chúng ta mà nói, là thiên đại cơ duyên, rất có thể sẽ cải biến vận mạng của chúng ta!”

“Vậy thì thế nào, cái này không ảnh hưởng chút nào tới chuyện ta muốn giết Yến Phi Dương!” Lâm Hải cười lạnh, khinh thường nói nói.

“Ngươi giết gã cũng được, nhưng có thể chờ sau khi chúng ta đi ra khỏi Thần điện hay không?”

“Cho ta một cái lý do!” Sắc mặt Lâm Hải lạnh lẽo, đạm mạc nói nói.

“Theo ta tiến vào, ngươi tự sẽ hiểu rõ!” Nói xong, thân ảnh Huyết Ngưng lóe lên, đi thẳng đến trước cổng, đem cánh cửa lớn này vô cùng cẩn trọng, chậm rãi đẩy ra.

Ông!

Một đoàn quang mang màu vàng kim vô cùng chói lọi, từ bên trong cửa lớn chiếu rọi mà ra, để người ta không thể thấy vật, Huyết Ngưng không chút do dự, liền vọt vào trong.

Sưu!

Huyết Ngưng vừa mới vừa đi vào, Triệu Tử Minh cũng mang trên mặt hưng phấn, xông vào bên trong.

“Ha ha, Lâm Hải, muốn giết ta, liền vào đi!” Yến Phi Dương đương nhiên sẽ không lưu tại bên ngoài để chờ chết, cười lớn một tiếng, cũng theo Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, tiến vào bên trong cửa lớn.

“Lâm Hải, chúng ta có vào hay không?”

Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, hướng phía Lâm Hải hỏi, Ứng Vinh cũng đi tới, một mặt nghiêm túc nhìn Lâm Hải.

Hiển nhiên, ba người bọn họ giờ phút này tất cả đều là lấy Lâm Hải làm chủ, chỉ cần Lâm Hải nói tiến, dù bên trong là núi đao biển lửa, bọn họ cũng sẽ không chút do dự hướng vào bên trong!

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

“Bọn họ cũng đi vào, chúng ta tự nhiên không thể lạc hậu, vạn nhất thật có cái đồ vật tốt gì, bị bọn họ độc chiếm, há không đáng tiếc.”

“Ha ha, tốt! Vậy chúng ta liền đi vào!” Lạc Băng cười to một tiếng, y đối với cái cửa lớn thần bí đột nhiên xuất hiện này, vẫn là cảm thấy vô cùng có hứng thú.

“Lâm Hải!” Ứng Vinh bỗng nhiên khẽ vươn tay, từ trong ngực móc ra một vật, đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“Trước khi đi vào, đem cái này cầm!”

Lâm Hải khẽ giật mình, cúi đầu hướng phía vật mà Ứng Vinh đưa tới nhìn lại, sau đó nhất thời trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

“Ta dựa vào, Tinh Vẫn Thạch?!”

Ứng Vinh mỉm cười, “Trước đó ngươi không phải nói, Tinh Vẫn Thạch có tác dụng lớn đối với ngươi à, vừa vặn ta săn giết Du hồn, lại tuôn ra một khỏa cũng cùng nhau tặng cho ngươi đi!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh ngạc, nháy nháy con mắt, nhìn Ứng Vinh, trong lòng quả thực đã im lặng.

“Ứng sư huynh, ngươi quả thực là vận khí bạo rạp a!”

Lâm Hải là phục thật, người khác muốn gặp được cái Du hồn có năm khỏa ấn ký, đây chính là tương đối khó a, coi như gặp được, không phải không bạo đồ vật, thì cũng là chỉ bạo Tu La Thạch.

Nhìn nhìn lại Ứng Vinh người ta, mấy lần Lâm Hải gặp được y, thì mỗi lần cũng là lúc Ứng Vinh vừa vặn bạo xong đồ vật, hơn nữa chỉ là Tinh Vẫn Thạch, đều đã là hai khỏa, thật sự là không phục không được a!

“Ha ha, ta người này, vận khí luôn luôn không tệ!” Ứng Vinh cười ha ha một tiếng, đối với vận khí của mình, cũng rất hài lòng.

“Đúng, đây là đồ vật tuôn ra lúc ta vừa mới giết Du hồn, mọi người phân đi, có lẽ sẽ có trợ giúp!”

Lâm Hải chợt nhớ tới, trước đó cướp đoạt chiến lợi phẩm của Yến Phi Dương, còn thu hoạch không ít đồ đâu, lập tức từ bên trong Luyện Yêu Hồ lấy ra một bộ phận, bày ở trước mặt mọi người.

“Có pháp bảo, có phù lục, còn có một cái khải giáp, mọi người chính mình chọn đi!”

Hai mắt đám người Ứng Vinh nhất thời tỏa sáng, biết rõ Lâm Hải không phải người keo kiệt, lập tức vây qua.

“Ha ha, Lâm Hải, chúng ta liền không khách khí!”

Rất nhanh, Ứng Vinh chọn lựa một tấm bùa chú, Đông Phương Dã chọn lựa một kiện pháp bảo hình cầu, Lạc Băng thì đem khải giáp cùng một tấm bùa chú khác, bỏ vào trong túi.

“Mọi người đi vào, nhất định phải cẩn thận nhiều hơn!”

Lâm Hải lại dặn dò một câu, sau đó ánh mắt hướng phía cửa lớn đang nở rộ kim quang nhìn lại, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Mọi người cùng ta tiến vào!”

Sưu!

Nhất thời, thân hình của bọn người Lâm Hải bùng lên, chui vào trong cửa lớn.

“Ha ha ha ha, lại có người tiến đến a, thật sự là quá tốt!”

“A, vẫn là lập tức tiến đến bốn cái, không tệ, coi như không tệ!”

“Ta rất cao hứng, năm trăm năm, lần này chúng ta có khả năng thật muốn đi ra ngoài!”

Bọn người Lâm Hải vừa tiến đến, liền nghe được ba cái thanh âm hưng phấn truyền đến, không khỏi giật nảy cả mình.

“Bên trong còn có người khác!”

Ba cái thanh âm này, rõ ràng không phải là của Huyết Ngưng cùng Yến Phi Dương Triệu Tử Minh trước đó đã đi vào, đám người Lâm Hải nhất thời sinh lòng đề phòng, cuống quít đem chân khí bày kín toàn thân, hướng phía bên trong nhìn lại.

Sau đó, ba cái lão giả đang cười tủm tỉm, liền được thu vào trong tầm mắt của bọn người Lâm Hải, khí tức cường đại kinh khủng trên thân này, để bọn người Lâm Hải đột nhiên giật mình.

"Địa Tiên!"

Lâm Hải giật mình, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, lập tức liền nhìn ra thực lực của ba người này, tuyệt đối là Địa Tiên không thể nghi ngờ.

"Bái kiến ba vị tiền bối!"

Ứng Vinh tương đối từng trải cẩn thận, thấy thế liền cuống quít hướng phía ba người Lâm Hải nháy mắt một cái, hướng phía ba cái lão giả cung kính thi lễ.

Bên trong này đột nhiên xuất hiện ba cái cường giả Địa Tiên, người nào cũng không biết bọn họ là có cái tính khí bản tính gì, vẫn là khách khí một chút mới tốt, vạn nhất khiến ba người này không cao hứng, bọn họ người nào cũng không chịu đựng nổi a!

"Ha ha, không cần đa lễ, ba tên tiểu gia hỏa vừa mới này, là Vô Cực Tông cùng Tu La Điện, bốn người các ngươi, lại là môn nào phái nào a?" Một cái lão giả bên trong, hướng phía bọn người Lâm Hải, cười tủm tỉm hỏi.

"Vãn bối Ứng Vinh, đây là sư đệ của ta Lâm Hải, hai người chúng ta đến từ Phi Tinh Các!" Ứng Vinh vội vàng nói nói.

"Phi Tinh Các?" Ba cái lão giả nhất thời sững sờ, mắt lộ vẻ kinh ngạc, quan sát tỉ mỉ Ứng Vinh cùng Lâm Hải một phen, sau đó chậm rãi gật gật đầu.

“Không tệ, coi như không tệ! Nghĩ không ra thời gian năm trăm năm, liền loại tông môn mạt lưu như Phi Tinh Các này, cũng có đệ tử có thể đi vào Thần điện.”

“Vãn bối Đông Phương Dã, đến từ Chân Võ Tông!” Đông Phương Dã tiến lên một bước, mặt không biểu tình tự giới thiệu nói.

“Chân Võ Tông?”

Ba cái lão giả lại một lần nữa sửng sốt, sau đó lã chã bật cười, một trận thật không thể tin.

“Năm trăm năm này, bên ngoài đến cùng là phát sinh cái gì? Vừa mới nãy là hai cái Phi Tinh Các, hiện ở chỗ này lại là Chân Võ Tông, những tông môn mạt lưu này, bây giờ cũng quật khởi sao?”

“Ngươi lại đến từ môn phái nào?” Ba cái lão giả, bỗng nhiên tò mò, nhất chỉ Lạc Băng hỏi.

Lạc Băng nghe được, thì là thần sắc nhất ảm, cười khổ một tiếng.

“Hồi ba vị tiền bối, vãn bối không môn không phái!”

“Không có khả năng!” Sắc mặt Bba người lão giả nhất thời đại nộ, trong mắt lóe lên một đạo hàn mang.

“Có thể tiến vào Tu La Điện, đều là người trong thế lực lớn của thành Lưu Tô, nếu như ngươi không môn không phái, há lại có thể đi vào, ngươi là đang lừa gạt chúng ta sao?”

“Tiền bối hiểu lầm!” Lạc Băng lắc đầu, “Tại hạ trước đó thuộc về Vô Cực Tông, chỉ là khinh thường cách làm người của đệ tử Vô Cực Tông là Yến Phi Dương cùng Triển Thông, nên đã chủ động thoát ly tông phái.”

“Ách...” Ba cái lão giả nhất thời giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn về phía Lạc Băng, “Ngươi vậy mà chủ động thoát ly Vô Cực Tông?”

“Đúng vậy!”

“Ha ha, tốt, có cốt khí!” Một cái lão giả bên trong đột nhiên cười to một tiếng, hướng phía Lạc Băng ném qua ánh mắt thưởng thức.

“Vô Cực Tông tính là cái gì chứ a, ỷ vào chính mình là tông môn đỉnh cấp, đi đến chỗ nào đều ngưu bức hống hống, lão tử phiền nhất cũng là người của Vô Cực Tông!”

“Lý Tứ, được!” Một cái lão giả ở bên cạnh, vội vàng quát khẽ một tiếng, đem lời nói của Lý Tứ dừng lại, sau đó ánh mắt tại trên thân hai nhóm người Lâm Hải cùng Huyết Ngưng đảo qua, đạm mạc mở miệng.

“Các vị, nếu các ngươi đã đi tới bên trong này, chắc hẳn đã biết rõ tình huống bên trong này đi?”

Chương 1620: Mười cánh cửa

“Tình huống như thế nào?”

Lâm Hải nhịn không được mở miệng hỏi nói, bọn họ đều là đần độn u mê liền đến đến bên trong này, quỷ mới biết rõ nơi này có tình huống như thế nào?

“Không biết cũng không cần gấp, để lão phu giới thiệu cho các ngươi một phen!”

Lão giả này cũng là có kiên nhẫn, bỗng nhiên quay người hướng phía trước nhất chỉ.

“Các vị cũng nhìn thấy phía trước, hết thảy có mười cái cửa nhỏ đi?”

Bọn người Lâm Hải nhao nhao gật đầu, liền cả Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh cũng là vẻ mặt thành thật lắng nghe, bọn họ tuy biết rõ đại khái, nhưng nguy cơ và kỳ ngộ cùng tồn tại bên trong này, nghe một chút ba cái lão giả này giới thiệu, nói không chừng sẽ có trợ giúp lớn.

“Theo sách cổ ghi chép, bên trong này có mười cái cửa nhỏ, bên trong mỗi một cái cửa đều sẽ có một kiện bảo vật, bất quá mỗi người chỉ có một lần cơ hội tiến vào, sau khi lấy ra toàn bộ mười cái bảo vật, cửa lớn của Thần điện liền sẽ mở ra, chúng ta liền có thể rời khỏi bên trong này, trở lại Địa Tiên giới!”

“Nhưng!” Đột nhiên, lão giả biến sắc, lộ ra thần sắc vô cùng ngưng trọng.

“Nếu có một người thất bại, chúng ta liền sẽ vĩnh viễn ở lại bên trong đây, trừ phi lại một lần nữa gom góp mười người, mới có thể tiến hành một lần thử khác.”

“Tựa như ba người Trương Tam ta, cùng Lý Tứ Vương Ngũ, sau khi thất bại lần trước, bảy người còn lại cũng chết tại trong cửa nhỏ, mà ba người chúng ta, ở chỗ này chờ trọn vẹn năm trăm năm, mới chờ đến các ngươi a!”

“Ta dựa vào, mười người đều phải thành công mới có thể ra ngoài sao?” Đđám người Lâm Hải nhất thời nhíu lông mày lại, quay đầu nhìn về phía Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, trong lòng không khỏi thầm mắng một trận.

Mẹ nó, bị hố!

Cái này nếu là một khi thất bại, lại muốn đi ra ngoài thật đúng là ngày tháng năm nào!

Mà sắc mặt Huyết Ngưng thì là băng lãnh, nhàn nhạt liếc nhìn

Lâm Hải một chút, môi son khẽ mở.

“Hiện tại, ngươi biết rõ ta vì cái gì không cho ngươi giết Yến Phi Dương đi? Thiếu gã, chúng ta liền thiếu đi một người, nói không chừng ngồi chờ người kế tiếp, cũng phải chờ thêm mấy trăm năm!”

“Nói những cái này đều vô dụng.” Lâm Hải mở miệng đem lời nói của Huyết Ngưng cắt ngang, sau đó hướng phía đám người Trương Tam, trong lòng thi lễ một cái.

“Ba vị tiền bối đã trước đó đã đi vào qua mười cánh cửa nhỏ này, có thể giới thiệu về bên trong một chút hay không, cũng tiện để trong lòng mọi người có cái cơ sở, dạng này đối với cơ hội thành công cũng lớn chút, đối với chúng ta mọi người cũng sẽ có lợi!”

“Đây là tự nhiên!” Trương Tam gật gật đầu, nhưng rất nhanh sắc mặt lộ ra biểu lộ càng ngưng trọng thêm.

“Ta cùng Lý Tứ Vương Ngũ đã từng trao đổi qua, bên trong mười cánh cửa này, tình huống không giống nhau, bất quá lại có một cái điểm giống nhau, cái kia chính là bên trong tràn ngập chỉ một Nguyên tố, lúc nào cũng có thể hướng kẻ xông vào phát động công kích!”

“Chỉ một Nguyên tố?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, “Tiền bối có biết cụ thể là loại Nguyên tố nào không?”

Trương Tam lắc đầu, “Trừ cánh cửa mà ba người chúng ta đã từng tiến vào ra, còn lại không được biết!”

“A? Vậy ba vị tiền bối tiến vào, là ba cánh cửa nào, lại là loại Nguyên tố nào?” Yến Phi Dương bỗng nhiên vượt lên trước hỏi.

“Ba người chúng ta người tiến vào là cánh cửa thứ ba, thứ năm, và thứ sáu!” Trương Tam hướng những cánh cửa phía trước nhất chỉ, “Cánh cửa thứ ba, là Nguyên tố khan hiếm Huyết Nguyên tố, cánh cửa thứ năm, là Nguyên tố thường quy Kim Nguyên tố, cánh cửa thứ sáu, là Nguyên tố khan hiếm Đao Nguyên tố!”

“Ha ha, cánh cửa thứ năm giao cho ta, ta tu luyện chính là Kim Chi Đạo!” Trương Tam vừa mới nói xong, Yến Phi Dương không khỏi cất tiếng cười to, lộ vẻ mặt vui mừng.

“Ta vừa vặn tu luyện Huyết Chi Đạo, cánh cửa thứ ba, có thể giao cho ta đến xông!” Triệu Tử Minh trong mắt lóe lên tinh mang, đi theo nói nói.

“Ta có thể xông cánh cửa thứ sáu!” Đông Phương Dã cũng đi tới trước một bước, mặt không biểu tình mở miệng nói.

Đám người Trương Tam vui vẻ, sau đó gật gật đầu.

“Tốt, nếu các ngươi tu luyện vừa lúc là Đạo pháp đối ứng, tự nhiên do các ngươi xông là thích hợp nhất!”

Nói xong, ánh mắt Trương Tam lại rơi vào trên thân bọn người Lâm Hải, một hơi đánh giá một phen, khi thấy Lạc Băng, không khỏi khẽ chau mày.

“Tu vi của vị tiểu huynh đệ này, chỉ sợ là có chút thấp a, thậm chí ngay cả Nguyên Anh cũng còn không có ngưng tụ!”

Lạc Băng nghe được, nhíu lông mày lại, trong mắt lóe lên một đường thần sắc kiên quyết.

“Các vị tiền bối yên tâm, Lạc Băng tuy bất tài, nhưng nhất định sẽ đem hết toàn lực!”

“Đây không phải sự tình tận lực hay không...” Lời nói của Trương Tam nói được một nửa, sau đó đột nhiên ngừng lại, thở dài.

“Thôi đi, lão phu thực sự không muốn lại đợi thêm mấy trăm năm, liền để ngươi thử một lần đi!”

“Chờ một chút!” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Trương Tam.

“Tiền bối, bên trong một cái cửa, phải chăng có thể để hai người trở lên tiến vào?”

Trương Tam khẽ giật mình, sau đó gật gật đầu, “Tự nhiên có thể, ta biết rõ ý tứ của ngươi, nhưng mỗi người chỉ có một lần cơ hội, nếu như hai người trở lên cùng tiến vào một cánh cửa, thì chúng ta không đủ người a!”

“Này, yêu thú có thể hay không?” Con mắt Lâm Hải sáng lên, đột nhiên hỏi nói.

“Yêu thú?” Trương Tam cũng sửng sốt, “Cái này ta xin thật không biết, ngươi, có yêu thú?”

Lâm Hải mỉm cười, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tiểu Hồng cùng A Hoa liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Đậu phộng, đây là đâu a, vàng chóe, mù mắt chó hợp kim Titan của Cẩu gia rồi á!” A Hoa vừa ra tới, liền hô to gọi nhỏ, bị Tiểu Hồng tát một cánh té ngã.

“Chó chết, đừng lên tiếng!”

Tiểu Hồng một mặt cảnh giác, nó vừa ra tới nơi liền cảm nhận được khí tức khủng bố của đám người Trương Tam, không khỏi lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, dưới tình huống địch ta không rõ, vội vàng chăm chú tựa ở bên người Lâm Hải, chờ đợi mệnh lệnh của Lâm Hải.

“Ách... nhiều người như vậy a?!” A Hoa lúc này mới phản ứng được, chớp mắt nhỏ, nhìn bốn phía một cái, sau khi thấy Huyết

Ngưng, trong lòng A Hoa bỗng nhiên nhảy một cái, nước bọt kém chút chảy ra.

“Đậu phộng, cực phẩm a!”

Hai mắt A Hoa bốc lên đào hoa nhỏ, một mặt bỉ ổi liền vọt tới bên người Huyết Ngưng, hướng phía trên thân Huyết Ngưng cọ qua.

Ầm!

Một tiếng vang nặng nề truyền lại, sau một khắc, A Hoa kêu thảm bay lên trên trời, trong miệng kêu rên một trận!

“Đậu phộng, cái này mẹ nó là đóa Bá Vương Hoa a!”

Đám người Trương Tam lập tức tất cả đều sửng sốt, hơn nửa ngày mới mang theo một tia nghiền ngẫm, nhìn về phía Lâm Hải.

“Cái này, chính là yêu thú của ngươi?”

“Ai u ta qua, thật con mẹ nó mất mặt a!” Lâm Hải nhất thời che cái trán, cảm giác mặt mũi cũng bị A Hoa làm cho mất hết.

“Con chim ưng này là của ta, con chó kia, ta không biết nó!” Lâm Hải liên tục khoát tay, cùng A Hoa phủi sạch quan hệ.

Mọi người nhìn Lâm Hải, không nói lời nào, Lâm Hải nhất thời cười ngượng ngùng một trận.

“Thật sự không biết, có thể là hoang dại, đúng, hẳn là một cái con hoang!”

“Ba ba, ngươi nói ai là con hoang a?” Lâm Hải Vừa dứt lời, A Hoa xông lại, một mặt hiếu kỳ hướng phía Lâm Hải hỏi.

Phốc!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

“Mẹ nó, cút sang một bên!” Lâm Hải cái này tức a, chính mình vừa nói xong A Hoa là con hoang, con hàng này liền con mẹ nó chạy tới hô ba ba, quá không nể mặt mũi!

“Qua, chọn một cánh cửa, đi vào!” Lâm Hải vừa trừng mắt, vừa hướng phía A Hoa hô nói.

“Có thể bị nguy hiểm hay không?” A Hoa co rụt lại cái cổ, hướng phía Lâm Hải sợ hãi rụt rè hỏi.

“Ai u, Đậu phộng!” Lâm Hải quả thực im lặng, chó chết này, thật không có cốt khí!

“Có nguy hiểm hay không ta không biết, ta chỉ biết, có rất nhiều tiểu mẫu cẩu!”

Tiếng nói của Lâm Hải vừa mới rơi xuống, A Hoa đã chảy nước bọt, cọ cái liền thoát ra ngoài.

“Oa cáp cáp, nhóm tiểu mẫu cẩu, để cho các ngươi đợi lâu a, Cẩu gia phong lưu phóng khoáng anh tuấn tiêu sái, đến giải phóng cho các ngươi á!”

Sưu!

Sau một khắc, thân ảnh của A Hoa, trong nháy mắt đã vào bên trong một cánh cửa trong đó, biến mất không thấy gì nữa.

“A Hoa, ngươi tên hỗn đản, dám thông đồng với tiểu mẫu cẩu, lão nương làm chết ngươi!”

Sưu!

Tiểu Hồng chấn động đôi cánh, giống như một đạo thiểm điện, đuổi vào trong cửa!

“Ách...” Đám người Trương Tam, nhìn trợn mắt há hốc mồm, lại đem Lâm Hải xấu hổ thẳng đến vò đầu.

Hai cái hàng này, quá con mẹ nó không đáng tin cậy, thật sự là mất mặt a!

“Cái kia, sự thật chứng minh, yêu thú là có thể tiến vào!” Lâm Hải ngượng ngùng cười một trận, trên mặt xấu hổ nói nói.

“Tốt, đã như vậy, Lạc Băng thực lực hơi yếu, cùng hai con yêu thú này tiến cùng một cánh cửa, chúng ta những người khác, lựa chọn một cánh cửa, bắt đầu vượt quan!” Trương Tam bỗng nhiên quát nhẹ một tiếng, biểu lộ của bọn người Lâm Hải, trong nháy mắt trở nên ngưng trọng lên.

Chương 1621: Con đường lôi điện

“Huyết sư tỷ, ta đi vào trước!” Triệu Tử Minh hướng phía Huyết Ngưng gật gật đầu, dẫn đầu tiến vào cánh cửa thứ ba, thân ảnh lóe lên, liền biến mất không còn tăm hơi.

“Ha ha, các vị, sau này còn gặp lại!” Yến Phi Dương mới đầu đối với lời nói của ba cái lão giả Địa Tiên này, tâm lý còn có lo nghĩ, hiện tại thấy Triệu Tử Minh không chút do dự tiến vào trong cửa, nhất thời liền yên lòng.

Cười lớn một tiếng, Yến Phi Dương xông vào cánh cửa thứ năm.

“Lâm Hải, chúng ta cũng đi vào, chính ngươi cẩn thận!”

Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, bước lên trước một lượt, hướng phía Lâm Hải một mặt ngưng trọng nói nói.

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, mỉm cười, “Bảo trọng!”

Đông Phương Dã cùng Lạc Băng quay người lại, hướng phía trước đi đến, Đông Phương Dã tiến vào cánh cửa thứ sáu, mà Lạc Băng thì theo A Hoa cùng Tiểu Hồng mà đi.

“Ha ha, ba lão gia hỏa chúng ta sẽ tiến vào sau cùng, ba tên tiểu gia hỏa các ngươi trước chọn đi!” Trương Tam cười ha ha một tiếng, hướng phía bọn người Lâm Hải nói nói.

“Vãn bối đi trước một bước!” Huyết Ngưng hướng phía Trương Tam gật gật đầu, sau đó sưu một tiếng, tiến vào bên trong một cánh cửa bên trong.

“Ứng sư huynh, chúng ta cũng đi vào đi!”

Lâm Hải chào hỏi Ứng Vinh một tiếng, Ứng Vinh gật gật đầu, hai người phân biệt chọn một cánh cửa, tiến vào bên trong.

“Hi vọng mấy người này có thể tranh điểm khí, tuyệt đối không nên chết ở bên trong a!” Trương Tam Lý Tứ Vương Ngũ, nhìn lẫn nhau một chút, thân ảnh cũng lóe lên, tiến vào trong ba cánh cửa còn lại.

Ông!

Ngay tại sau khi mười người các tiến vào bên trong các cánh cửa, trên Thần điện không kim quang, phảng phất như nhận lực lượng cường đại, đột nhiên hướng bốn phía khuếch tán, sau đó một cái mặt người mơ hồ, xuất hiện giữa không trung, trong mắt tựa hồ có thần sắc đùa giỡn hiện lên.

Lâm Hải tự nhiên không biết biến hóa trên không của Thần điện, giờ phút này hắn đã tiến vào trong cửa, phảng phất như đi vào một chỗ không gian độc lập, toàn bộ thế giới tựa hồ chỉ còn lại chính hắn.

Oanh!

Dưới chân Lâm Hải vừa phóng ra một bước, bỗng nhiên một tiếng sấm ầm vang, nổ vang ở bên tai, thiểm điện cuồng bạo trong nháy mắt hiện lên trong mảnh không gian này, đem không gian chiếu sáng giống như ban ngày.

Lâm Hải hướng phía trước nhìn lại, chỉ thấy mảnh không gian này, chính là một mảnh thông đạo chật hẹp, phía trên bức tường hai bên, có vô số hồ quang điện màu lam tư tư rung động, nhảy lui bốn phía, phảng phất như tại trên con đường phải qua này, bố trí xuống lưới điện lít nha lít nhít, lực lượng cuồng bạo khiến người ta run sợ không thôi.

Bất quá, Lâm Hải thấy tình cảnh này, lại là không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, lộ vẻ mặt nhẹ nhàng.

“Ha ha, nghĩ không ra Nguyên tố trong cánh cửa này, là Lôi Nguyên tố!”

Lâm Hải từ bên chỗ Lôi Thần học tập Lôi Thần Quyết, lại có Tử Lôi Thần Long Tí, có thể nói là tương đối quen thuộc với pháp thuật hệ Lôi .

Tuy Lôi Chi Đạo còn chưa tới đạt đại viên mãn, nhưng cũng chênh lệch không xa, đối mặt với Lôi Nguyên tố, trong lòng Lâm Hải nắm chắc sẽ thuận lợi thông qua, lại tăng thêm một phần.

“Vào xem!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, chân khí ngưng ở bên ngoài thân, hướng phía bên trong thông đạo, cất bước cẩn thận tiến lên.

“Oanh!”

Vừa đi ra hai bước, giữa không trung đột nhiên hiện lên một đường chớp nhoáng, sau đó lôi điện cỡ một cánh tay, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, bổ xuống dưới.

“Ta ngược lại muốn xem xem, Lôi pháp bên trong này, đến tột cùng mạnh bao nhiêu!”

Lâm Hải trừng mắt hổ một cái, thủ chưởng bỗng nhiên nâng lên, một đường Chưởng Tâm Lôi bắn ra, hướng phía tia chớp giữa không trung mà đi, vậy mà lấy Lôi pháp Đấu Lôi pháp, muốn cùng Lôi điện bên trong này, đấu cái cao thấp!

Cạch!

Một đường tiếng vang điếc tai, nổ vang ầm ầm tại trong thông đạo chật hẹp, kéo dài không dứt.

Giữa không trung, Chưởng Tâm Lôi của Lâm Hải, cùng Lôi điện từ trên trời giáng xuống, vô cùng tinh chuẩn đụng vào nhau, trong nháy mắt nổ tung, hóa thành vô số lôi quang hồ quang điện, tiêu tán ở trong không gian.

“Không gì hơn cái này!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, uy lực của cái đạo lôi điện này, tương tự với Chưởng Tâm Lôi của mình, căn bản không có uy hiếp quá lớn.

Có thăm dò sơ bộ, tâm lý Lâm Hải cuối cùng đã có chút cơ sở, tiếp tục cất bước hướng phía trước hành tẩu.

Oanh!

Vừa đi mấy bước, lại là một đạo Thiên lôi, mang theo lực lượng cuồng bá, sắc bén bổ xuống.

“Chưởng Tâm Lôi!”

Lâm Hải đưa tay, lại là một đường Chưởng Tâm Lôi giây lát phát ra, cùng cái đạo Thiên lôi này đụng vào nhau.

Cạch!

Lần này, Chưởng Tâm Lôi của Lâm Hải, trực tiếp bị đánh cái vỡ nát, mà đạo Thiên lôi này, lại còn có một tia dư uy, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải bổ xuống.

“Ta qua, mạnh lên!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, đưa tay lại là một đường Chưởng Tâm Lôi, mới đưa dư ba của cái đạo Thiên lôi này đánh tan.

Lâm Hải dừng bước lại, không có tiếp tục đi tới, mà chính là trong lòng có suy đoán.

“Nếu như ta đoán không lầm, hẳn là càng đi vào trong, lực lượng Lôi Điện sẽ càng cường đại!”

“Có phải như vậy hay không, thử một lần liền biết rõ!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, Lần nữa hướng phía bên trong nhanh chân đi qua.

Oanh!

Đi ra ngoài cũng liền ba năm giây, bầu trời lần nữa truyền đến một tiếng sấm nổ, lôi điện cuồng bạo từ trên trời giáng xuống.

“Chưởng Tâm Lôi!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, Chưởng Tâm Lôi bắn ra, trong nháy mắt liền bị Thiên lôi đánh tan.

“Lại đến!”

Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, lại là một đường Chưởng Tâm Lôi bay ra, oanh một tiếng nổ vang giữa không trung, lại là lần nữa bị Thiên lôi đánh tan.

“Ta dựa vào, tiếp đến!”

Lâm Hải đưa tay lại phát ra đường Chưởng Tâm Lôi thứ ba, mới đưa cái đạo Thiên lôi này đánh tan, tiêu tán tại giữa không trung.

“Quả là thế!”

Lâm Hải âm thầm gật đầu, suy đoán trước đó của chính mình hoàn toàn chính xác, Thần Lôi ở bên trong thông đạo, thật sự là càng đi vào trong, uy lực lại càng lớn.

“Cái này mới đi mấy bước, liền cần ba đường Chưởng Tâm Lôi mới có thể loại bỏ, xem ra cái thông đạo này, không dễ xông a!” Chân mày Lâm Hải hơi nhíu lại tới.

Tuy hắn thi triển Chưởng Tâm Lôi, cơ hồ là thuấn phát, chân khí tiêu hao cũng cực kỳ thưa thớt, nhưng tốc độ lôi điện thực sự quá nhanh.

Dựa theo tốc độ đánh xuống vừa rồi của lôi điện, tại trước khi bổ tới đỉnh đầu của Lâm Hải, Lâm Hải tối đa cũng liền có thể thi triển ba đường Chưởng Tâm Lôi, căn bản không có thi triển thời gian đường Chưởng Tâm Lôi thứ tư.

“Dựa vào Chưởng Tâm Lôi, là không được!”

Lâm Hải lắc đầu, càng đi về phía trước, chỉ sợ cũng sẽ giống như địch nhân mà mình cần chân chính đối mặt, cần chính mình hao phí một phen khí lực.

“Đi!”

Trong lòng Lâm Hải tự nhiên không sợ, hai mắt lóe lên, sải bước tiếp tục tiến lên.

Oanh!

Quả nhiên, lại là đi ra ba năm bước, một đạo Thiên lôi từ trên trời giáng xuống, uy áp cường đại sắc bén này, làm Lâm Hải trong nháy mắt phát giác ra, uy lực của đạo Thiên lôi này, cùng ba đạo lúc trước, căn bản không thể so sánh nổi.

“Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, thủ chưởng đột nhiên nâng lên, hướng phía giữa không trung lăng không bổ ra, trong nháy mắt một tầng băng sương cực hàn, xuất hiện trong không khí, mang theo hàn khí đông lạnh tận xương tủy, gào thét lên nghênh tiếp Thiên lôi.

Oanh!

Cái đạo Thiên lôi này tại dưới một lòng bàn tay của Lâm Hải, trong nháy mắt đã bị đánh vì vỡ nát, mà Lâm Hải nhân cơ hội này, nhanh chân đi về phía trước vài chục bước, đạo Thiên lôi tiếp theo mới ầm vang rơi xuống.

“Phá!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, dưới chân căn bản chưa từng ngừng, một bên tiếp tục hướng phía trước hành tẩu, Huyền Băng âm Sát Chưởng liền lại lần nữa giơ lên, hướng phía giữa không trung vỗ tới, trong chớp mắt đã đem một đạo Thần Lôi này, lần nữa đập nát.

Cứ như vậy, Lâm Hải dựa vào Huyền Băng âm Sát Chưởng, đi thẳng ra ngoài cách xa hơn trăm mét, tuy uy lực của Thiên lôi trên đường càng ngày càng mạnh, nhưng căn bản là không có cách ngăn cản cước bộ tiến lên của Lâm Hải.

“Huyền Băng âm Sát Chưởng!”

Ngay tại thời khắc đánh rớt đạo Thiên lôi tiếp theo, Lâm Hải nhíu mày, Huyền Băng âm Sát Chưởng mang theo khí lãng kỳ hàn triệt cốt, nghênh đón, những nơi đi qua, băng sương bay múa, như trời đông đột nhiên rơi xuống, không khí trong nháy mắt cũng bị băng sương bao trùm, đình chỉ lưu động.

Chính là Huyền Băng âm Sát Chưởng tầng thứ sáu, giai đoạn cao nhất mà Lâm Hải hiện nay đang nắm giữ!

Cạch!

Sau một khắc, lực lượng cuồng bạo uy mãnh của Thiên lôi, trong nháy mắt cùng Huyền Băng âm Sát Chưởng đụng vào nhau, bên trong không gian nhất thời nhấc lên một trận cuồng phong sóng lớn, tuyết sương đầy trời, lôi quang văng khắp nơi, khí lãng lăn lộn như là biển động.

“Hừ!”

Trong lòng Lâm Hải đột nhiên chấn động, phát ra một tiếng rên lên, dưới chân bạch bạch bạch liền lùi lại ba bước, kinh hãi ngẩng đầu, lộ vẻ mặt kinh sợ.

“Đậu phộng, Huyền Băng âm Sát Chưởng, đã chịu không được!”

Chương 1622: Tràn đầy nhiệt tình qua gặp sét đánh đi!

Mắt thấy Huyền Băng âm Sát Chưởng giữa không trung, chưởng ấn Hàn Băng cực lớn, bị Thiên lôi trong nháy mắt đánh trúng tán loạn, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp lấy ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

“Phá!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải hét lớn một tiếng, đao trong tay đánh lên cao một cái, đao mang quét ngang mà ra, xẹt qua chân trời, sắc bén gào thét lên thẳng đến trên không, nghênh tiếp lôi điện rơi xuống.

Oanh!

Nhất thời, đao mang đem lôi điện chặn ngang chặt đứt, đao quang sáng chói đem lôi quang trong nháy mắt thôn phệ, hóa thành điểm sáng, phảng phất như đem vùng không gian này, cũng mở ra một vùng chân không dài nhỏ.

“Hô ~”

Lâm Hải hạ đao trong tay xuống, xách ngược tại trong tay, thở ra một ngụm trọc khí thật dài, dừng bước lại.

“Mới đi ra hơn một trăm mét, nghĩ không ra uy lực của lôi điện, đã cường đại như thế!”

Sững sờ, khẽ chau mày, biết rõ tạm thời không thể càng đi về phía trước.

Trước đó liên tục thi triển Huyền Băng âm Sát Chưởng, vẫn là rất hao phí chân khí, nhất là Huyền Băng âm Sát Chưởng tầng thứ sáu, tại trước khi bị Thiên lôi đánh tan, Lâm Hải đã liên tục sử dụng ba lần.

Bây giờ, chân khí trong cơ thể Lâm Hải, đã tiêu hao chừng bảy thành, nhất định phải điều tức một phen.

Hai mắt nhíu lại, Lâm Hải nhìn lại bốn phía, lại thấy xung quanh hồ quang điện, đang không ngừng hướng phía trên người mình phóng đến, tuy uy lực không phải là rất lớn, lại cũng cần chính mình không ngừng hao phí chân khí ngăn cản.

Hơn nữa, lôi điện trên trời, lúc nào cũng có thể rơi xuống, nếu như ngừng tại nguyên chỗ điều tức mà nói, vẫn là có nguy hiểm nhất định.

“May mắn, ca ca có Luyện Yêu Hồ!”

Những vấn đề này, đối với Lâm Hải mà nói, tự nhiên đều không phải là chuyện gì, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Đến!”

Lâm Hải khoanh chân ngồi xuống, tay khẽ vẫy, hai khỏa Linh thạch bay vào trong tay Lâm Hải.

“Cũng không biết bọn Ứng sư huynh cùng Đông Phương Dã, Lạc Băng, giữa đường sẽ làm sao để điều tức khôi phục chân khí?”

Lâm Hải bỗng nhiên nghĩ đến mấy người Ứng Vinh, chính mình có Luyện Yêu Hồ Có thể tránh hiểm, nhưng bọn Ứng Vinh, lại không có bảo vật thần kỳ như vậy, sợ sợ rằng muốn khôi phục chân khí, cũng cực kỳ khó khăn a.

“Thôi, lo lắng cũng vô dụng, người hiền tự có thiên tướng, chỉ mong bọn Ứng sư huynh, có thể bình yên vô sự đi!”

Lâm Hải chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu hấp thu linh khí trong Linh thạch, cấp tốc hồi phục chân khí.

Mấy canh giờ sau, Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, tinh mang chợt lóe lên, đã khôi phục trạng thái toàn thịnh.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, vừa muốn đi ra ngoài, chợt ngừng lại, lộ vẻ mặt suy tư.

“Thông đạo mà ta xông vào này, không biết khoảng cách điểm cuối vẫn còn bao xa, nếu như một mực cứng rắn tiếp tục gánh vác, cũng không phải là cái biện pháp a!”

“Nếu bên trong tất cả đều là Lôi Nguyên tố, vậy con hàng Lôi Thần này có biện pháp gì hay không?”

Vừa nghĩ tới chỗ này, trước mắt Lâm Hải bỗng nhiên sáng lên, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra.

“Hỏi Lôi Thần một chút!”

Lâm Hải vội vàng phát một đầu Weachat cho Lôi Thần.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này, Lôi Thần, có ở đó hay không?

Lôi Thần: Mua đồ vật ngay tại, vay tiền liền không tại!

Phốc!

Mẹ nó!

Lâm Hải nhìn hồi âm của con hàng này Lôi Thần, trong lòng quả thực im lặng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng làm rộn, tìm ngươi có việc!

Lôi Thần: là mua cái mũ cọng lông màu lục do A Điện nhà ta tự tay đan sao? Thân! (phía sau là một cái biểu lộ mang theo cái mũ màu lục)

“Ta dựa vào, con hàng này vậy mà tự mình bán a, chẳng lẽ đây chính là Ma Cô trong truyền thuyết?” Lâm Hải một trận chấn kinh.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái mũ ngươi vẫn là giữ lại tự mình mang đi, hướng ngươi hỏi cái vấn đề thôi.

Lôi Thần: Tốt, giá cất bước một trăm điểm Công đức, xem độ khó khăn của vấn đề sẽ gia tăng số điểm Công đức! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Phốc!

Mẹ nó, còn muốn trả tiền a!

Bất quá Lâm Hải hiện tại tài đại khí thô, mỗi ngày cửa hàng mạng Thiên Đình thu nhập liền không ít, cộng thêm Thần Tài đã bắt đầu vận hành Manga ‘One Piece’, Lâm Hải thật đúng là không quan tâm một trăm điểm Công đức này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được! Vậy ta liền hỏi a?

Lôi Thần: n, hỏi đi! Chú thích: Vấn đề này, thu một trăm điểm Công đức. (phía sau là một cái biểu lộ mỉm cười)

Phốc!

“Đại gia ngươi!”

Lâm Hải nhìn thấy hồi âm của Lôi Thần, kém chút cái mũi cũng tức điên, mẹ nó vậy cũng là một vấn đề a.

Tuy một trăm điểm Công đức không nhiều, nhưng cũng không thể chơi như vậy a!

“Được, ngươi nha đủ hung ác! Ca không so đo với ngươi, chỉ cần có thể hỏi ra đồ vật muốn biết rõ là được!”

Lâm Hải ở trong lòng hung hăng xem thường Lôi Thần một phen, sau đó bắt đầu hỏi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi có pháp bảo có thể đối phó với lôi điện hay không?

Lôi Thần: Có a! Chú thích: Vấn đề này, thu một trăm điểm Công đức. (Phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

“Được, Lại một trăm điểm Công đức, con mẹ nó cái hãm hại này!” Lâm Hải đã lười so đo cùng Lôi Thần.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Pháp bảo gì, có thể cho ta mượn sử dụng hay không?

Lôi Thần: Không thể a, bởi vì cái pháp bảo này, chính là bản thân ta, ta có thể đối phó với hết thảy lôi điện! chú thích: đây là hai vấn đề, thu năm trăm điểm Công đức. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun, cái này mẹ nó không phải nói nhảm à, ngươi con mẹ nó là Lôi Thần, nhất định có thể đối phó với tất cả lôi điện, nhưng ngươi được tính là bảo bối sao?

Hơn nữa, trả lời hố như thế, làm sao còn tăng giá?

“Không được, nhất định phải nghĩ kỹ hỏi lại, tốt nhất là duy nhất một lần giải quyết vấn đề!”

Lâm Hải dừng lại một phen, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, trong lòng có ý nghĩ.

“Không thể chỉ nghĩ cách đối phó lôi điện a, hiện tại Lôi Chi Đạo của chính mình, cách đại viên mãn đã không xa, nhìn xem có thể đem cái lực lượng Lôi Điện này hàng phục hay không, trực tiếp làm đến đại viên mãn, há không đẹp quá thay.”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải mang theo vẻ hưng phấn, tiếp tục phát ra một cái tin tức cho Lôi Thần.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta hiện tại thân đang ở trong một cái thông đạo tràn ngập lôi điện, Lôi Chi Đạo của bản thân ta, đã có cơ sở nhất định, nhưng cách đại viên mãn còn có một số chênh lệch, hiện tại ta phải làm thế nào, mới có thể hàng phục lôi điện, cũng khiến cho Lôi Chi Đạo của ta, đạt đến đại viên mãn?

Lâm Hải phát xong về sau, lại sợ cái hãm hại Lôi Thần này lại trở lại cho mình một cái đáp án sụp đổ, liền vội vàng lại thêm một đầu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: nhất định phải trả lời kỹ càng cụ thể, có tính thao tác, để ta nhìn rồi đi làm, có thể nhẹ nhõm \vui sướng thành công, nếu không cự tuyệt trả điểm Công đức trước đó!

Lôi Thần: ta dựa vào, đừng có không phần trước đó a, hiện tại thế nhưng là thời đại trả tiền tri thức, tri thức người ta nỗ lực có được, thu hoạch thù lao là chuyện hẳn phải có! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rưng rưng)

“Ta qua, cái Lôi Thần này rất nhanh thức thời a, còn biết rõ trả tiền tri thức đâu, nhưng con mẹ nó trả lời trước đó của ngươi, đầu nào có quan hệ với tri thức.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, muốn có, muốn điểm Công đức, liền hảo hảo trả lời vấn đề mới này!

Lôi Thần: Muốn hàng phục lôi điện, thúc đẩy Lôi Chi Đạo đại viên mãn, kỳ thực rất đơn giản a, ngươi liền đứng bất động tại phía dưới lôi điện, để lôi điện không ngừng bổ ngươi liền thành a! Chú thích: Vấn đề này có kỹ thuật hàm lượng cao, thu một nghìn điểm Công đức.

“Để lôi điện không ngừng bổ.” Lâm Hải nhất thời khinh thường một phen, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nha đùa ta đi, ngươi tại sao không đi để sét đánh a? (phía sau là một cái biểu lộ ghét bỏ)

Lôi Thần: Ta cũng làm rồi a, ta chính là bị Lôi tươi sống chém thành Lôi Thần a! Chú thích: Vấn đề này, thu một nghìn điểm Công đức.

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun, nhìn màn hình điện thoại di động, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi vừa mới nói cái gì, ngươi là bị sét đánh thành Lôi Thần? (phía sau là một cái biểu lộ chấn kinh)

Lôi Thần: Đúng a! Cho nên nói, ngươi hướng phía Lôi Chi Đạo đại viên mãn, liền tràn đầy nhiệt tình qua gặp sét đánh đi! Chú thích: vấn đề này, thu một trăm điểm Công đức. (phía sau là một cái biểu lộ phấn đấu)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi không gạt ta?

Lôi Thần: Dĩ nhiên không phải lừa ngươi, ta nguyện ý lấy trung trinh của A Điện đối với ta, hướng ngươi thề! Chú thích: vấn đề này, liên quan đến ta nhân cách cùng tín dự, không thu phí!

Phốc!

“Lấy trung trinh của Điện Mẫu đối với ngươi để thề?”

Lâm Hải nhìn thấy bên trong này, kém chút cười ra tiếng.

Mẹ nó, lúc đầu ca ca tin, nhưng ngươi nha chắc thề nwh vậy, ca ca ngược lại không dám tin!

Lôi Thần: Tiên hữu, còn có vấn đề sao? Không có mà nói, xin kết sổ sách thôi. (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Lâm Hải cũng là thống khoái, trực tiếp dựa theo báo giá của Lôi Thần, đem điểm Công đức chuyển qua cho y, sau đó xoa cằm, lộ vẻ mặt trầm tư.

“Đến cùng muốn hay không, qua gặp sét đánh a?”

Chương 1623: Cảm giác tự ngược, sảng khoái a!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, ra khỏi Luyện Yêu Hồ, lần nữa xuất hiện tại trong thông đạo tràn ngập lôi điện.

Đi qua một phen suy nghĩ, Lâm Hải vẫn là quyết định, mạo hiểm phương pháp mà Lôi Thần đã nói.

Oanh!

Lâm Hải vừa mới xuất hiện, bỗng nhiên một đạo Thiên lôi, mang theo khí thế sắc bén bá đạo, không gì không phá, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải liền rơi xuống.

“Đậu phộng!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, nhất thời cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, đang nhanh chóng tới gần, không dám có chút chủ quan, vô ý thức đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lấy ra, đâm nghiêng bên trong cũng là một đao bổ ra!

Cạch!

Nhất thời, một đường tiếng vang vang lên trên đỉnh đầu, cái đạo Thiên lôi này bị Lâm Hải thi triển Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, trực tiếp bổ thành phấn vụn, vô số hồ quang điện rất nhỏ, toát ra dung nhập vào trong không khí.

“Ta dựa vào, nguy hiểm thật!” Lâm Hải thầm hít một hơi, đồng thời lắc đầu.

“Thiên lôi bên trong này có uy lực quá mạnh, không thể ngạnh kháng, nếu ở bên trong này gặp sét đánh, chỉ sợ trực tiếp liền bị đánh chết!”

“Xem ra, muốn dùng phương pháp của Lôi Thần, vẫn phải lui về phía sau a!”

Trong lòng Lâm Hải cười khổ một tiếng, phí bao sức lực, thật vất vả đi đến bên trong này, mẹ nó vẫn phải lui về.

Thân hình lóe lên, Lâm Hải biến mất tại chỗ, hướng về phía sau phi tốc lui lại.

Ầm ầm ầm ầm!

Dọc theo con đường này, không ngừng có Thiên lôi rơi xuống, toàn bị Lâm Hải vung vẩy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, bổ thành phấn vụn, một mực thối lui ra bốn năm mươi mét, Lâm Hải mới dừng lại.

Ngẩng đầu, Lâm Hải nhìn hồ quang điện cuồng bạo tàn phá bừa bãi giữa không trung này, không khỏi hít sâu một hơi.

“Cường độ lôi điện bên trong này, hẳn là không sai biệt lắm, không bằng thử một lần!”

Nghĩ đến chỗ này, chân Lâm Hải đạp tốc độ, di động vừa đi vừa về, ý đồ đem Thiên lôi giữa không trung dẫn xuống dưới.

“Đến bổ ta à!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, sau đó giữa không trung oanh một tiếng, một đạo Thiên lôi từ trên trời giáng xuống, mang theo xu thế sắc bén uy mãnh, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải liền rơi xuống.

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, bỗng nhiên cắn răng một cái, không tránh không né, dừng bước lại, vận chuyển chân khí, chuẩn bị cứ thế mà chịu một kích này!

Cạch!

Thiên lôi đánh qua một đạo quang mang chói mắt, ầm vang rơi vào trên đỉnh đầu Lâm Hải, Lâm Hải chỉ cảm thấy một tòa núi lớn nện ở đỉnh đầu của mình, thân thể nhoáng một cái, sau đó ông một tiếng, một đoàn quang mang ngôi sao đột nhiên tản ra, đem một bộ phận lực lượng Lôi Đình, trong nháy mắt đã bị triệt tiêu.

“Hừ!”

Lâm Hải rên lên một tiếng, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng quay cuồng một hồi, khí huyết dâng lên, cả người giống như như bị giật điện, khó chịu nói không nên lời, nhưng loại cảm giác tê liệt này trong nháy mắt đã biến mất, khôi phục bình thường.

“Lông tóc không thương!”

Lâm Hải hài lòng gật gật đầu, bất quá nhìn quanh thân chính mình còn có quang mang ngôi sao chưa tiêu tán, trong mắt không khỏi lóe lên một đường thần thái dị dạng.

“Quên đem Tinh Thần Thánh Thể cân nhắc vào, bây giờ Tinh Thần Thánh Thể đã tới tiểu thành, lúc nhận công kích sẽ tự động ngưng tụ Tinh Thần Khải Giáp, tuy lực phòng ngự trước mắt có yếu, nhưng cũng có chút tác dụng.”

“Cứ như vậy, chính mình hoàn toàn có thể càng đi về phía trước, nghênh đón Lôi điện có uy lực càng mạnh mẽ hơn!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhíu lông mày lại, một cỗ đấu chí mãnh liệt thản nhiên mà phát.

“Vậy liền lại hướng về trước một chút, để lôi điện càng mạnh, bổ thử thêm mấy lần một chút!” Lâm Hải mang theo một tia tự giễu, mới hướng phía trước chậm rãi di động, trong lòng thầm nghĩ, chính mình chỉ sợ là một cái duy nhất chủ động đi tìm sét đánh đi.

May mắn bên trong này liền chỉ có một mình chính mình, nếu không bị người nhìn thấy, không phải đem mình làm bệnh thần kinh thì không thể.

Theo Lâm Hải chậm chạp tiến lên, Thiên lôi trên đỉnh đầu không ngừng rơi xuống, Lâm Hải không làm chút mảy may chống cự nào, mặc cho Thiên lôi rơi trên người mình.

Tuy Lâm Hải chưa thụ thương, nhưng tư vị bị sét đánh, vẫn là không đảm đương nổi.

Rất nhanh, cước bộ của Lâm Hải bắt đầu trở nên cực kỳ gian nan, cau mày, mỗi khi đi một bước thân thể đều sẽ bị lôi điện đánh trúng lay động một trận, giống như người say.

Lâm Hải cắn răng kiên trì, sau khi mắt thấy đi ra ngoài chừng mười mấy mét, bỗng nhiên két một tiếng, một đường Lôi điện lóe ra tia sáng chói mắt, xẹt qua chân trời, rơi vào trên đầu Lâm Hải.

Ông!

Tinh Thần Khải Giáp trong nháy mắt đã xuất hiện tại bên ngoài thân Lâm Hải, nhưng mà liền một hơi thời gian cũng không kiên trì đến, liền ầm vang vỡ vụn, hóa thành vô số quang mang ngôi sao.

Oanh!

Sau đó, lôi điện mang theo xu thế sắc bén, rơi vào trên đầu Lâm Hải, thân thể Lâm Hải chấn động, toàn thân trong nháy mắt che kín hồ quang điện, co quắp một trận, đỉnh đầu trong nháy mắt toát ra một cỗ khói đen.

Phốc!

Lâm Hải há miệng, phun ra ngoài một ngụm máu tươi, bất quá trên mặt lại lộ ra biểu lộ vô cùng hưng phấn.

"Ha ha, chính là bên trong này!"

Lâm Hải tuy thụ thương, nhưng lại kinh hỉ phát hiện, những hồ quang điện chui nhập vào trong người tàn phá bừa bãi này, vậy mà cùng lực lượng Lôi Điện trong cơ thể mình, có một tia cảm ứng cực kỳ nhỏ bé.

Đối với loại cảm ứng này, lúc trước khi Lâm Hải tu luyện Băng Chi Đạo cùng Hỏa Chi Đạo, cũng đã có loại cảm giác vi diệu này, cái này là một loại Nguyên tố mà mình tu hành, cùng Nguyên tố ngoại giới tiến hành câu thông.

Một khi hoàn thành câu thông, triệt để dung hợp, cũng là lúc đến cảnh giới đại viên mãn!

"Quá tốt, con hàng Lôi Thần này tuy so sánh hố, nhưng biện pháp thật đúng là rất đáng tin!"

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải không khỏi lộ ra thần sắc vô cùng cuồng nhiệt, cái Lôi Chi Đạo này của hắn, thời gian tu hành cũng không ngắn, tiến triển lại cực kỳ chậm chạp, nghĩ không ra hôm nay, rốt cục nhìn thấy ánh rạng đông!

"Ha ha ha, đến a, lại đến bổ ta à!"

Mang theo hưng phấn nồng đậm, Lâm Hải hướng phía bầu trời đưa ngón tay giữa ra, điên cuồng cười to một tiếng!

Oanh!

Bỗng nhiên, lại là một đạo Thiên lôi rơi xuống, rắn rắn chắc chắc bổ vào đỉnh đầu Lâm Hải, trừ một bộ phận bị Tinh Thần

Thánh Thể triệt tiêu ra, toàn bộ lôi điện đều tiến vào trong người Lâm Hải.

“Còn chưa đủ!”

Lâm Hải lại là phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt lại càng thêm hưng phấn cuồng nhiệt, ngửa mặt lên trời lần nữa phát ra một tiếng rống to.

Oanh!

Rầm rầm rầm!

Một đạo tiếp lấy một đạo Thiên lôi, mang theo lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, không ngừng đánh vào đỉnh đầu Lâm Hải, cả người Lâm Hải, tất cả đều biến thành cháy đen, máu tươi đã nhuộm đỏ quần áo.

“Ha ha ha, a a a a!”

Lâm Hải toét miệng, toàn thân cao thấp lộ ra hàm răng duy nhất vẫn là màu trắng, cười như đồ ngu.

“Sảng khoái a, lực lượng Lôi Điện trong người, cùng lôi điện ở ngoại giới, cảm ứng càng ngày càng mãnh liệt!”

“Trước liệu liệu thương, sau khi thương thế lành thì nhất cổ tác khí, đem cái Lôi Chi Đạo này cầm xuống!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Chủ nhân, ngươi đây là...” Tiên Nhi nhìn thấy bộ dáng của Lâm Hải, nhất thời kinh hô một tiếng, lộ ra vẻ vô cùng khẩn trương.

“Ha ha, không có việc gì, ca gần nhất yêu tự ngược! Cảm giác tự ngược, sảng khoái a!”

Lâm Hải cười lớn một tiếng, tại trong ánh ngạc nhìn soi mói cùng mặt mũi tràn đầy chấn kinh của Tiên Nhi, chạy đến bên Nguyệt hồ, khoanh chân ngồi xuống, dùng kim châm châm đầy toàn thân mình, đồng thời tay cầm Linh thạch, bắt đầu liệu thương.

Mấy canh giờ sau, Lâm Hải mở bừng mắt ra, lại một lần nữa đầy máu phục sinh!

“Trước tắm một cái, nếu không bộ dạng này, quá ảnh hưởng tới hình tượng anh tuấn suất khí của ca ca!” Lâm Hải thu hồi kim châm đứng người lên, nhìn bộ dáng đen như than cốc của chính mình này, trực tiếp nhảy vào Nguyệt hồ, bắt đầu tắm rửa.

“Ta yêu tắm rửa, da thịt hảo hảo, a a a nha...”

Lâm Hải đang trái xoa xoa phải xoa xoa, bên trong miệng còn khẽ hát, bỗng nhiên một đường thanh âm nũng nịu ngượng ngùng, vang lên tại bên bờ.

“Chủ nhân, Tiên Nhi hầu hạ ngươi tắm rửa!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, vội vàng quay đầu, sau đó chỉ thấy một đường thân thể trắng như tuyết, phù phù một tiếng nhảy xuống nước, chớp mắt đã đi tới trước người Lâm Hải, tay nhỏ mềm mại, khẽ vuốt trên lưng Lâm Hải.

“WTF!” Toàn thân Lâm Hải bỗng nhiên cứng đờ, trong nháy mắt có một cỗ điện lưu mãnh liệt đi khắp toàn thân, đầu ông một tiếng, liền mộng bức.

Chương 1624: Lôi Chi Đạo đại viên mãn

“Tiên Nhi, không cần, ta tự mình tới đi!”

Thân thể Lâm Hải kéo căng cứng ngắc, hô hấp cũng trở nên dồn dập, trái tim cuồng loạn một trận, thanh âm mang theo vẻ run rẩy, xấu hổ nói nói.

“Chủ nhân, là ghét bỏ Tiên Nhi sao?”

Thanh âm của Tiên Nhi, thấp tiếng vang lên, mang theo một tia khổ sở cùng thương cảm.

“Sao lại nói như vậy a, ta chưa từng có ghét bỏ qua ngươi a!” Lâm Hải cố nặn ra vẻ tươi cười, nói nói.

“Này, vì cái gì trong khoảng thời gian này, ngươi đối với Tiên Nhi giống như vắng vẻ rất nhiều đâu!”

“Ách... có sao?”

“Đương nhiên là có, gần nhất chủ nhân Tiến vào Luyện Yêu Hồ, cũng không cùng Tiên Nhi nói chuyện phiếm một chút nào nữa.” Thanh âm của Tiên Nhi, mang theo ủy khuất thật sâu.

Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, Tiên Nhi cũng quá mẫn cảm đi, mình bây giờ loay hoay chạy khắp nơi giống như chó, làm sao có thời giờ nói chuyện tào lao a.

“Tiên Nhi, ngươi hiểu lầm, ta không phải là không quan tâm đến ngươi, mà chính là thực sự bận quá!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, đem tình huống trước mắt cùng tình cảnh của chính mình, cùng Tiên Nhi đại khái giảng thuật một lần, sau đó bất đắc dĩ thở dài.

“Tiên Nhi, ngươi không nên suy nghĩ bậy bạ, hiện tại có quá nhiều chuyện, cần ta đi hoàn thành, trên vai ta còn có gánh nặng, đương nhiên sẽ không còn thanh nhàn giống như trước đây, hi vọng ngươi có thể hiểu được ta!”

“Là Tiên Nhi sai, là Tiên Nhi hiểu lầm chủ nhân, Tiên Nhi đáng chết!” Tiên Nhi nghe được, nhất thời thẹn đến muốn chui xuống đất, trong lòng dâng lên áy náy thật sâu, cúi đầu xuống hổ thẹn nói nói.

“Ha ha, lần này coi như thôi, nếu có lần sau nữa, cần phải đánh cái mông ngươi nha!” Lâm Hải cười cười, mang theo một tia trêu chọc, làm xấu nói nói.

“Chán ghét, chủ nhân bại hoại chết!”

Tiên Nhi tự nhiên nghe ra trêu chọc bên trong lời nói của Lâm Hải, lại thêm tình huống hiện tại của hai người, nhất thời thẹn thùng vô cùng, nhưng trong lòng lại dâng lên vô hạn ngọt ngào.

“Tốt, Tiên Nhi, ta muốn đi, hẹn gặp lại a!”

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp rời khỏi Luyện Yêu Hồ, trở lại thông đạo lôi điện trước đó.

“Ta con mẹ nó, đợi tiếp nữa nhất định phải phạm sai lầm không được!”

Lâm Hải thở dài ra một hơi, hắn cùng Liễu Hinh Nguyệt đã tách ra một đoạn thời gian rất dài, bây giờ cái siêu cấp mỹ nhân nhi như Tiên Nhi, vậy mà chà lưng cho mình, Lâm Hải là cái nam nhân bình thường, làm sao lại không suy nghĩ miên man.

Đợi tiếp nữa, còn thật không biết sẽ phát sinh cái gì đây.

Dù sao một hồi còn muốn gặp phải sét đánh, Lâm Hải dứt khoát cũng không mặc y phục nữa, dưới chân trực tiếp khẽ nhúc nhích, bắt đầu hấp dẫn Thiên lôi giữa không trung.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, Thiên lôi đánh xuống, mang theo xu thế sắc bén, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải bổ xuống.

“Hừ!”

Lâm Hải rên lên một tiếng, giống như có lẽ đã quen thuộc với uy lực của lôi điện, thân thể chỉ là chấn động, lồng ngực cảm thấy khí huyết quay cuồng, nhưng lại chưa bị thụ thương giống như trước đó.

“Xem ra, cần phải gia tăng chút cường độ!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, bỗng nhiên hướng phía trước, trực tiếp nhảy ra xa bốn, năm mét.

Cạch!

Nhất thời, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, giữa không trung xẹt qua một đường chớp nhoáng, hung hăng bổ vào đỉnh đầu Lâm Hải.

Ông!

Nhất thời, thân thể Lâm Hải tê dại một trận, đỉnh đầu trong nháy mắt liền bốc khói, toàn thân lần nữa biến thành sắc cháy đen.

“Trời ạ, đủ lực!”

Lâm Hải nheo mắt, khóe miệng có máu tươi chảy ra, nhưng lực lượng Lôi Điện trong người, lại vận chuyển nhanh hơn, đem thương tổn của Lâm Hải, trong nháy mắt giảm đến mức thấp nhất.

“A?” Lâm Hải bỗng nhiên sững sờ, lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng, “Sức miễn dịch đối với lôi điện, tựa hồ tăng cường rất nhiều a!”

Lâm Hải chợt phát hiện, lần này thương tổn của lôi điện đối với mình, đã không có mạnh như trước đó, đây chính là cái hiện tượng tốt a!

“Lại hướng phía trước thử một chút!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, lần nữa hướng phía trước nhảy ra khoảng cách mười mét, chân vừa đạp xuống đất, một đạo Thiên lôi, liền hung mãnh bổ xuống.

“WTF!”

Lâm Hải bị kinh ngạc, lập tức cảm thấy cái đạo Thiên lôi này có uy thế khủng bố, nhưng vẫn là kiên trì không có chống cự, Thiên lôi oanh một tiếng, liền bổ vào trên đỉnh đầu Lâm Hải.

Phốc!

Lâm Hải phun ra ngoài một ngụm máu tươi, toàn thân trong nháy mắt bị điện giật quấn quanh, quang mang màu lam lấp lóe, thân thể giống như bị điện giật, không ngừng lay động.

Nhưng, Lâm Hải lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hắn kích động phát hiện, lực lượng Lôi Điện trong cơ thể mình, cùng những hồ quang điện ở ngoại giới này, có cảm ứng càng thêm mật thiết.

“Ngay tại nơi này đi!”

Lâm Hải quyết định, chuẩn bị tại bên trong này triệt để tiếp nhận tẩy lễ của lôi điện, có thể đạt tới Lôi Chi Đạo đại viên mãn hay không, thì xem ở lần hành động này!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải chịu đựng đau xót, dưới chân bắt đầu du tẩu, không ngừng hấp dẫn lôi điện, hướng về phía trên người mình ầm vang rơi xuống.

Ầm ầm ầm ầm!

Uy lực lôi điện ở bên trong này, so với vị trí trước đó kia, cũng phải cường đại hơn nhiều, mấy cái đạo Thiên lôi xuống tới, Lâm Hải liền cảm giác bản thân bị trọng thương, lung lay sắp đổ, tinh thần cũng bắt đầu hoảng hốt.

Nhưng, Lâm Hải lại không có chút sợ hãi nào, ngược lại trong mắt lóe ra vẻ mừng như điên.

“Kém một chút, liền kém một chút!”

Lâm Hải rõ ràng cảm nhận được, Lôi Nguyên tố ở ngoại giới, đối với hắn đã bắt đầu kinh biến đến mức vô cùng hòa hợp, cùng lực lượng Lôi Điện trong cơ thể mình, tựa hồ giống như nước sữa hòa nhau, cơ hồ không hề có chênh lệch.

Loại cảm giác này hắn quá quen thuộc, đây là cảm giác đặc thù khi sắp đạt đến đại viên mãn mới có, hiện tại Lôi Nguyên tố, cách đại viên mãn, chỉ còn cách nhau một đường!

Bỗng nhiên, Lâm Hải cắn răng một cái, Lâm Hải nhìn về phía trước, sau đó ánh mắt lộ ra một tia quang mang ngoan lệ.

“Đậu móa, thành bại ở vào lúc này, liều!”

Nghĩ đến chỗ này, trong miệng Lâm Hải hét lớn một tiếng, sau đó đem sức lực vẻn vẹn có trên thân, toàn bộ thi triển ra, thả người nhảy lên, trực tiếp hướng về phía trước nhảy ra khoảng cách gần mười mét.

Cạch!

Nhất thời, một đường Thiên lôi sắc bén, mang theo lực lượng Lôi Đình cuồng bá, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, ầm vang đánh xuống, dưới chân Lâm Hải còn chưa đứng vững, thân thể trực tiếp bị đánh ưỡn một cái, mới ngã xuống đất.

Ông!

Nhưng vào lúc này, Lôi Nguyên tố đầy trời, phảng phất như đột nhiên có sinh mệnh, hướng phía Lâm Hải bay tụ mà đến, giống như từng cái Tinh Linh, vây quanh Lâm Hải vui sướng nhún nhảy.

“Ha ha, thành a, rốt cục thành á!” Lâm Hải nằm trên mặt đất, bên trong miệng không ngừng phun huyết, trên mặt lại mang theo nụ cười vô cùng cuồng hỉ.

Leng keng!

Lôi Chi Đạo của ngươi đạt đến cảnh giới đại viên mãn.

Leng keng!

Uy lực pháp thuật hệ Lôi của ngươi tăng cường.

Leng keng!

Ngươi lĩnh ngộ Thần thông hệ Lôi- Lôi Bạo Quang Ba!

Leng keng!

Tử Lôi Thần Long Tí của ngươi thăng cấp, trước mắt đẳng cấp là cấp hai!

Trong đầu Lâm Hải, đột nhiên liên tiếp vang lên tiếng tin tức nhắc nhở, để Lâm Hải nhịn không được càng thêm kích động lên.

“Lôi Bạo Quang Ba.” Lâm Hải đầu tiên chú ý tới, theo Lôi Chi Đạo đại viên mãn, lại có thần thông vừa mới lĩnh ngộ, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền đối với cái Lôi Bạo Quang Ba này có hiểu biết kỹ càng, đây là một Đạo pháp công kích đơn thể vô cùng cường đại của hệ Lôi, Lâm Hải đoán sơ qua, uy lực hẳn là xen vào ở giữa Bá Không Trảm cùng Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ.

“Tốt, lại nhiều thêm một đòn sát thủ!”

Trong lòng Lâm Hải đại hỉ, thời điểm trước đó khi Hỏa Chi Đạo cùng Băng Chi Đạo đại viên mãn, lĩnh ngộ Tinh Hỏa Liệu Nguyên cùng Băng Phong Thiên Lý, đều là Đạo pháp quần công.

Hơn nữa, hai loại Đạo pháp này tuy cũng phi thường cường đại, nhưng công hiệu càng lớn hơn, vẫn là tại chỗ khống chế cùng bắt nhốt, lực công kích đơn thuần cũng không phải là quá Sắc bén.

Bây giờ, có nói. Lôi Bạo Quang Ba, nếu như phối hợp cùng Tinh Hỏa Liệu Nguyên và Băng Phong Thiên Lý, tuyệt đối có thể đem chiến lực của chính mình, đề cao lên một cái cấp độ! Sau cùng, lực chú ý của Lâm Hải, tất cả đều rơi vào bên trên tin tức nhắc nhở Tử Lôi Thần Long Tí thăng cấp.

Chương 1625: Ăn hàng từ đầu đến đuôi

"Tử Lôi Thần Long Tí, thế nhưng là yên lặng rất lâu a!"

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên hơi xúc động, cũng có chút chờ mong, không biết cái Tử Lôi Thần Long Tí này thăng cấp, sẽ mang đến cho mình cái dạng kinh hỉ gì.

Trước khi chưa thăng cấp, Tử Lôi Thần Long Tí có thể phóng thích lôi điện, cũng có thể hấp thu lôi điện từ bên ngoài, nhưng lượng phóng thích cùng hấp thu lôi điện, cũng không lớn.

Đối phó với địch nhân hoặc là loại hình Quỷ Quái bị lôi điện khắc chế, hiệu quả coi như rõ ràng, nhưng tại trong lúc ác chiến ngạnh chiến, tác dụng phát huy liền cực kỳ nhỏ bé.

"Nhìn xem có gia tăng kỹ năng mới gì hay không!"

Lâm Hải mang trên mặt vẻ hưng phấn thật sâu, đem ý niệm đắm chìm, bắt đầu thăm dò Tử Lôi Thần Long Tí huyền bí.

"Không có cái công pháp và kỹ năng gì, tựa như là gia tăng năng lực chưởng khống lôi điện."

Rất nhanh, Lâm Hải mở hai mắt ra, vẻ mặt lộ ra một tia nghi hoặc, hắn đối với cái Tử Lôi Thần Long Tí này, cho tới bây giờ cũng không có hoàn toàn chưởng khống cùng hiểu rõ.

“Mặc kệ nhiều như vậy, trước liệu thương!”

Lâm Hải định tiến vào Nguyệt hồ Thánh Cảnh, từ khi dung nhập với Luyện Yêu Hồ, đã không có hạn chế số lần tiến vào mỗi ngày.

Nhưng là, tràng diện nóng bỏng mới rồi cùng Tiên Nhi kia, để Lâm Hải vừa nghĩ tới liền hãi hùng khiếp vía, cảm thấy vẫn là không muốn đi vào.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải gian nan ngồi xuống, trong hai mắt đột nhiên hiện lên một quang mang tia chớp, sau đó cánh tay hướng phía đỉnh đầu nhẹ nhàng vung lên.

Ông!

Sau một khắc, một đoàn hồ quang điện màu lam, giống như một cái cầu vồng hình cung, gác qua tại trên đỉnh đầu Lâm Hải, tư tư rung động, chỗ biên giới còn ứa ra điện quang, đem Lâm Hải che chắn ở phía dưới.

“Đều tản ra, cho ta một vùng không gian!”

Lâm Hải chịu đựng đau nhức kịch liệt, chậm rãi mở miệng nói.

Sau đó, hồ quang điện xung quanh Lâm Hải, phảng phất như nghe hiểu lời nói của Lâm Hải, hướng bốn phía phi tốc lui ra phía sau, thẳng đến sau khi cách xa Lâm Hải hơn mười mét, mới dừng lại.

Lâm Hải lấy kim châm ra, đâm vào các yếu huyệt lớn của chính mình, chân khí trong cơ thể cấp tốc nhanh chóng lưu chuyển, bắt đầu ôn dưỡng tưới nhuần thương thế trong người.

Mà Lâm Hải lại lần nữa ngẩng đầu, hướng phía cầu vồng lôi điện trên đỉnh đầu này nhìn lại, đôi mày bỗng nhiên vẩy một cái.

“Thừa dịp thời khắc liệu thương, thí nghiệm một chút cái Tử Lôi Thần Long Tí sau khi thăng cấp này đi!”

Nghĩ đến chỗ này, cánh tay phải của Lâm Hải đột nhiên duỗi ra, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, nhất thời có vô số hồ quang điện màu tím, quang mang xuất hiện nơi cánh tay, hưng phấn nhảy nhót lan tràn.

Nhưng sau một khắc, một màn quỷ dị đã xuất hiện.

Chỉ thấy hồ quang điện màu tím vừa xuất hiện trên cánh tay Lâm Hải này, thì cầu vồng hồ quang điện trên đỉnh đầu, đột nhiên run rẩy một trận, như muốn Sụp đổ.

“Ừm?”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, hắn vậy mà rõ ràng cảm nhận được, tâm tình lúc này của cái cầu vồng hồ quang điện trên đỉnh đầu, thế mà lộ ra vô cùng gấp gáp cùng sợ hãi, hướng phía sấm sét màu tím này, xa xa cong xuống!

“Đây là, áp chế đẳng cấp!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, hắn tu luyện cũng không phải sự tình một ngày hai ngày, trong nháy mắt liền hiểu được.

Hồ quang điện màu lam bên trong chỗ này, gặp hồ quang điện màu tím bên trong Tử Lôi Thần Long Tí của mình, tựa như dân đen gặp phải được hoàng đế, vậy chỉ có thể là do ở giữa Lôi Nguyên tố màu lam cùng Lôi Nguyên tố màu tím này, lưu giữ chênh lệch thật lớn tại bên trên đẳng cấp.

Bất quá điểm này, Lâm Hải cũng rất dễ lý giải.

Tử Lôi Thần Long Tí chính mình, trong đó có Tử Lôi Thần Mộc, thế nhưng là có được từ Thiên Đình, Lôi Nguyên tố ẩn chứa trong đó, so với Lôi Nguyên tố bên trong này có đẳng cấp cao hơn, cũng không phải cái sự tình hiếm lạ gì.

“Trước đó tại Bồng Lai Tiên Đảo, gặp được Băng Nguyên tố, có vẻ như so với Băng Nguyên tố trong cơ thể mình, cũng có đẳng cấp cao hơn.”

Lâm Hải bỗng nhiên lại nhớ tới sự tình ở trên Bồng Lai Tiên Đảo, khi đó Lâm Hải tuy gặp được Băng Nguyên tố có đẳng cấp cao hơn, nhưng lại không có thực lực thu phục.

Bất quá, Lâm Hải cũng không có quên việc này, nếu như đem Băng Nguyên tố cao cấp hơn này thu phục, chỉ sợ Băng Chi Đạo của chính mình, uy lực sẽ được nâng cao một bước đi.

“Ngày sau nếu như có cơ hội, nhất định phải lại đi Bồng Lai Tiên Đảo một chuyến, đem cái Băng Nguyên tố đẳng cấp cao này thu phục!”

Lâm Hải ngẩng đầu, bỗng nhiên hướng phía hồ quang điện màu lam đang run lẩy bẩy trên đỉnh đầu này, xa xa nhất chỉ.

“Thu!”

Ông!

Sau một khắc, những hồ quang điện này như là nhận lực hút, điên cuồng hướng phía Tử Lôi Thần Long Tí của Lâm Hải lao tới, trong nháy mắt hội tụ vào một chỗ cùng hồ quang điện màu tím.

“A.” Rất nhanh, Lâm Hải liền kinh ngạc phát hiện, những hồ quang điện màu lam này, thế mà trong nháy mắt liền bị hồ quang điện màu tím, hoàn toàn thôn phệ.

Mà hồ quang điện màu tím này, tuy nhìn không ra biến hóa gì, lại truyền lại cho Lâm Hải tâm tình phi thường khoái trá, phảng phất như đang rất hưởng thụ việc thôn phệ những cái hồ quang điện màu lam kia.

“Đậu phộng, cái này là tình huống như thế nào?”

Lâm Hải khẽ giật mình, rất nhanh lại khoát tay, đem hồ quang điện màu lam ở nơi xa, lần nữa chiêu đến gần mình.

“Đến!”

Lâm Hải duỗi cánh tay phải ra, trong miệng quát nhẹ một tiếng, hồ quang điện màu lam giữa không trung, lập tức mang theo biểu lộ hoảng sợ, bay vào bên trong Tử Lôi Thần Long Tí của Lâm Hải, chớp mắt đã bị thôn phệ sạch sẽ.

“Ta qua, lại ăn sạch!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lộ vẻ mặt kinh ngạc, bất quá lần này lại càng thêm cảm nhận được, cảm giác hưng phấn mà hồ quang điện màu tím truyền tới.

Trong lòng Lâm Hải nhất động, bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, cái hồ quang điện màu tím này có phải, là đem những hồ quang điện màu lam này, xem như chất dinh dưỡng hay không a!

“Ngươi muốn ăn, vậy liền cho ngươi ăn đủ!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải trực tiếp duỗi Tử Lôi Thần Long Tí ra, sau đó câu thông với lôi điện đang đầy vẻ kính sợ trong thông đạo, khống chế chúng nó, hướng phía chính mình điên cuồng tụ đến.

Ông!

Sau một khắc, vô số hồ quang điện màu vàng kim, hội tụ thành một đầu quang mang to bằng ngón tay ở giữa không trung, giống như nước trút xuống, liên tục không ngừng bị hút vào bên trong Tử Lôi Thần Long Tí của Lâm Hải.

Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía cánh tay mình nhìn lại, đã thấy hào quang màu tím bên trong cánh tay lúc sáng lúc tối, như ẩn như hiện, liền như là một cái Cự Nhân tham ăn, đem hồ quang điện màu lam tiến vào, điên cuồng thôn phệ.

“Ngược lại muốn xem xem, ngươi có thể ăn bao lâu!”

Lâm Hải cũng nổi lên hứng thú, một bên liệu thương, một bên điên cuồng đem Lôi Nguyên tố dẫn tới, tụ hợp vào bên trong Tử Lôi Thần Long Tí.

Thời gian trôi qua, thời gian một ngày nháy mắt đã qua, thương thế của Lâm Hải đã hoàn toàn phục hồi như cũ, động thân đứng lên.

Thế nhưng, bên trong Tử Lôi Thần Long Tí, đạo sấm sét màu tím kia, vẫn như cái đại hán điền không đầy bụng đói, vẫn một khắc không ngừng hấp thu Lôi Nguyên tố.

Thậm chí Lâm Hải chấn kinh phát hiện, lấy chính mình làm trung tâm, bên trong xun trăm mét g quanh lại đã rỗng tuếch, hoàn toàn không có một tia dấu vết Lôi Điện nào.

“Mẹ nó, đây chính là cái ăn hàng từ đầu đến đuôi!”

Lâm Hải kinh ngạc một trận, triệt để im lặng, cái Tử Lôi Thần Long Tí này hấp thu xuống dưới như thế, còn thật không biết lúc nào là đủ.

“A, chờ một chút!”

Đột nhiên, ánh mắt Lâm Hải sáng lên, bỗng nhiên hướng phía hồ quang điện màu tím bên trong Tử Lôi Thần Long Tí nhìn lại, sau đó trong nháy mắt lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng.

“Ha ha, ăn nhiều như vậy, quả nhiên vẫn là có hiệu quả!”

Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, sau khi hấp thu nhiều hồ quang điện màu lam như vậy, đạo hồ quang điện màu tím bên trong Tử Lôi Thần Long Tí này, thế mà có một tia biến hóa nhỏ bé.

Trước đó đạo hồ quang điện màu tím này, yếu ớt như dây tóc, quả thực không thể yếu ớt hơn được, nhưng bây giờ thế mà trở nên thô hơn một chút, hơn nữa lực lượng Lôi Điện ẩn chứa trong đó, tựa hồ cũng cường đại hơn không ít.

“Chẳng lẽ cái Thần Lôi màu tím này, có thể thông qua thôn phệ lôi điện đẳng cấp thấp màu lam, để thực hiện cường hóa?”

Trong nháy mắt Lâm Hải liền nghĩ đến một cái khả năng, không khỏi mừng rỡ, nếu thật là dạng này, vậy quả thực là chuyện vui cực lớn a.

“Ha ha, còn chờ cái gì a! Bên trong này khắp nơi đều là Lôi Nguyên tố vô cùng vô tận, điên cuồng thôn phệ đi!”

Lâm Hải cười to một tiếng, khua Tử Lôi Thần Long Tí, thân ảnh lóe lên, vọt thẳng vào trong sấm sét phía trước.

Chương 1626: Nhìn ca ca thu ngươi!

Oanh!

Lâm Hải xông vào chỗ sâu trong thông đạo, nhất thời lôi điện cuồng bạo từ trên trời giáng xuống, hướng phía Lâm Hải bổ tới.

“Ha ha, ngươi coi ca ca hiện tại sẽ còn để ngươi bổ sao?”

Lâm Hải cao giọng cười to, hiện tại Tử Lôi Thần Long Tí thăng cấp, như cái bụng lớn cho ăn không no, vừa vặn cần lực lượng Lôi Điện đây.

“Hát!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải đem Tử Lôi Thần Long Tí giơ lên cao cao, hướng phía lôi điện giữa không trung, trực tiếp chộp tới.

Ông!

Lôi điện cuồng bạo lớn bằng cánh tay này, trực tiếp bị Lâm Hải chộp vào bên trong tay, sau đó giống như nhận lực hút cường đại, trực tiếp bị Lâm Hải hút vào bên trong cánh tay.

Trong nháy mắt, lôi điện đầy trời kịch liệt run rẩy một trận, sau đó giống như vỡ đê, tất cả đều dọc theo cái đạo lôi điện này, điên cuồng tụ hợp vào Tử Lôi Thần Long Tí của Lâm Hải.

“Ha ha, thoải mái a!”

Ánh mắt của Lâm Hải lộ ra vẻ mừng như điên, tâm tình hưng phấn của Tử Lôi Thần Long Tí này, đã không giữ lại chút nào truyền lại cho Lâm Hải, Lâm Hải tin tưởng, thu hoạch của Tử Lôi Thần Long Tí, tuyệt đối không nhỏ.

“Ta ngược lại muốn xem xem, cái con đường này, đến tột cùng sâu bao nhiêu!”

Nghĩ đến chỗ này, cước bộ Lâm Hải nhẹ nhàng, chậm rãi hướng phía trước tiến lên, Tử Lôi Thần Long Tí một mực giơ lên cao cao, không ngừng hấp thu hồ quang điện trong không gian, đem những nơi đi qua, hút cái không còn một mảnh.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Lâm Hải ở trong đường hầm, đã đi nguyên cả một ngày một đêm.

Tử Lôi Thần Long Tí vẫn đang không ngừng nghỉ hấp thu lôi điện trong thông đạo, đạo hồ quang điện màu tím bên trong cánh tay này, đã kinh biến đến mức lớn như chiếc đũa, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo bên trong, để Lâm Hải cũng cảm thấy một trận tim đập nhanh.

“A, giống như sắp đến cuối!”

Đột nhiên, Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, rốt cục nhìn thấy cuối thông đạo, là một chỗ cực kỳ rộng lớn bằng phẳng, bị vô tận quang mang lôi điện bao phủ, mông lung ẩn hiện.

“Tăng thêm tốc độ!”

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, hướng phía trước phóng đi, sau lưng trong nháy mắt lôi ra một đầu sợi tơ lôi điện thật dài, tụ hợp vào bên trong Tử Lôi Thần Long Tí.

Chờ sau khi Lâm Hải đứng ở mép vùng đất bằng phẳng kia, ánh mắt như điện hướng phía bên trong nhìn lại, đồng tử nhất thời co rụt lại, lộ vẻ mặt kinh hãi.

“Đây là...”

Ở giữa vùng đất bằng phẳng, nơi lôi điện vô tận đang bao vây, một quả cầu ánh sáng lớn chừng bóng rổ, lóe ra lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, đang trôi nổi tại bên trong này.

Lâm Hải chỉ là nhìn một chút, liền cảm thấy trong đó ẩn chứa lực lượng hủy diệt kinh khủng, trong lòng kinh hãi không thôi.

“Cái quả cầu ánh sáng này, chẳng lẽ chính là bảo vật trong thông đạo?”

Trong mắt Lâm Hải nhất thời hiện lên một đường dị sắc, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Thu!”

Nhất thời, Tử Lôi Thần Long Tí quang mang đại thịnh, tốc độ hấp thu lôi điện của hồ quang điện màu tím, trong nháy mắt tăng tốc, không mất một chút thời gian, liền đem lôi điện vờn quanh tại xung quanh quang cầu, hút đi sạch sẽ.

Ông!

Đến tận đây, toàn bộ lôi điện trong thông đạo, đều đã bị Tử Lôi Thần Long Tí hấp thu, hồ quang điện màu tím lóe lên, ảm đạm biến mất, cánh tay Lâm Hải khôi phục trạng thái bình thường.

Lâm Hải hít sâu một hơi, hướng phía quả cầu ánh sáng đi đến, thế nhưng là lúc cách quả cầu ánh sáng còn có hơn một trượng, một cỗ lực bài xích cường đại, phảng phất như lá chắn vô hình, đem Lâm Hải ngăn lại.

“Cái Tử Lôi Thần Long Tí này, đã ăn nhiều lôi điện như vậy, vừa vặn thử uy lực một chút!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, nắm tay phải nắm chặt, một đoàn sấm sét quang mang màu tím, trong nháy mắt hội tụ ở trong nội tâm quyền.

“Phá!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, quyền đầu ầm vang ném ra, nhất thời trong không gian vang lên một trận tiếng vang ầm ầm, hồ quang điện màu tím đôm đốp nhảy vọt, phảng phất như đem không gian cũng xuyên thủng, hướng lá chắn vô hình phía trước liền đập xuống.

Cạch!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn, phảng phất như thanh âm pha lê tan vỡ, không gian phía trước Lâm Hải run lên bần bật, phảng phất như có cái đồ vật gì đó bị đánh xuyên, nhất thời màu tím đại thịnh, lôi đình cuồng bạo từ trong quyền đầu của Lâm Hải ra dâng lên mà ra, điên cuồng tàn phá bừa bãi.

“Rống!!!”

Ngay lúc này, một tiếng rống to phẫn nộ, đột nhiên vang lên tại đỉnh đầu Lâm Hải, sau đó một cái quái vật khổng lồ lăng không xuất hiện, giống như một ngọn núi lớn, ngăn ở trước người Lâm

Hải.

“WTF, thứ đồ gì?”

Lâm Hải giật mình, cuống quít hướng về phía sau nhảy ra xa mười mấy mét, mới kinh hãi ngẩng đầu hướng phía trước nhìn lại, nhất thời mí mắt cuồng loạn một trận.

Chỉ thấy phía trước mình, một cái quái thú uy mãnh cao lớn, cao chừng hơn mấy trượng, toàn thân lóe ra lôi điện, đang điên cuồng gầm thét, hai cái mắt to như chuông đồng, đang hung hăng nhìn mình lom lom, tràn ngập phẫn nộ.

“Mẹ nó, yêu thú thủ hộ!”

Lâm Hải biết rõ, tại giới Tu Hành, phàm là địa phương có bảo vật, cơ hồ cũng đều có yêu thú thủ hộ, xem ra quả cầu ánh sáng ở phía sau con yêu thú kia, hẳn là bảo vật không thể nghi ngờ.

“Rống!”

Mà lúc này đây, yêu thú trước mặt đột nhiên cuồng bạo gầm rống một tiếng, sau đó há mồm phun ra một tia chớp, hướng phía Lâm Hải sắc bén bổ tới, lực đạo ẩn chứa trong đó, vậy mà so với lôi điện trong thông đạo trước đó, phải mạnh mẽ hơn nhiều.

“Đậu phộng, yêu thú này thật lợi hại!”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, bất quá trên mặt lại vô cùng lạnh nhạt, ánh mắt lộ ra quang mang đùa giỡn.

“Nếu ngươi thi triển pháp thuật khác, ca ca có lẽ còn muốn phí chút khí lực, nhưng là Lôi thuật à, hừ hừ!”

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, đột nhiên đem Tử Lôi Thần Long Tí giơ lên, trong mắt lóe lên tinh mang.

“Vừa vặn nó còn chưa ăn no đâu!”

“Thu!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, nắm chặt quyền đầu hướng phía đạo lôi điện này, hung mãnh đập tới.

Ông!

Nhất thời, Tử Lôi Thần Long Tí hiện lên một đường sấm sét quang mang màu tím, sau đó tựa như Cự Thú mở cái miệng rộng, trực tiếp đem lôi điện mà yêu thú trước mặt phun ra, thôn phệ sạch sẽ.

“Thoải mái!”

Lâm Hải ha ha cười to một tiếng, lôi điện mà cái Lôi Thú này phun ra, so với những cái lôi điện trước đó đã hấp thu kia, có dinh dưỡng hơn nhiều.

Lôi Thú đối diện, thấy công kích của mình vậy mà bị Lâm Hải hấp thu, không khỏi phát ra một tiếng gầm rú cuồng bạo.

Há miệng ra, tiếng vang ầm ầm, bốn năm đạo Thần Lôi liên tiếp, đồng thời phát ra, trong nháy mắt đem Lâm Hải hoàn toàn bao phủ tại trong công kích lôi điện.

“Ha ha, có bao nhiêu muốn bao nhiêu!”

Lâm Hải không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cười lớn một tiếng, lần nữa đem Tử Lôi Thần Long Tí giơ lên, giống như một cái nam châm cực lớn, trong nháy mắt đem tất cả lôi điện đều hút vào trong cánh tay.

“Rống!”

Lần này, vẻ mặt của Lôi Thú rốt cục biến đổi, trên mặt lộ ra thần sắc vô cùng kinh ngạc kinh hãi, hiển nhiên cho tới bây giờ nó chưa bao giờ gặp loại tình huống này, lập tức cũng không biết nên làm như thế nào cho phải.

Mà Lâm Hải thì là hưng phấn cười một tiếng, lắc lắc Tử Lôi Thần Long Tí, nhìn chằm chằm vào Lôi Thú, hai mắt thẳng tỏa ánh sáng.

“Ngươi yêu thú này, chắc hẳn cũng là do lôi điện hình thành đi? Không biết đem ngươi cũng hấp thu toàn bộ, Tử Lôi Thần Long Tí của ca ca, có thể càng thêm cường đại hay không?!”

Nghĩ đến chỗ này, một cái ý nghĩ điên cuồng dũng mãnh tiến ra tại trong đầu Lâm Hải, sau đó trong mắt Lâm Hải bùng lên tinh quang, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Nhìn ca ca thu ngươi!”

Sưu!

Sau một khắc, thân ảnh của Lâm Hải đột nhiên thoát ra tựa như tia chớp, thẳng hướng Lôi Thú trước mặt liền dốc sức lao qua.

“Rống!”

Lôi Thú nhất thời giật nảy cả mình, bạo hống một tiếng, giơ cánh tay lên, mang theo tiếng sấm ầm ầm, hướng phía Lâm Hải liền đập qua.

“Ha ha, ngươi nha quả nhiên toàn thân đều là lôi điện!”

Lâm Hải cảm nhận được bên trong một tát này của Lôi Thú, ẩn chứa lực lượng Lôi Điện cuồng bạo, nhất thời đại hỉ, biết mình đã đoán đúng.

Thân thể còn giữa không trung, Lâm Hải không tránh không né, ngược lại đột nhiên duỗi Tử Lôi Thần Long Tí ra, một phát bắt được cánh tay vung ra của Lôi Thú, sau đó màu tím đại thịnh, Lôi Mang lấp lóe.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Thu cho ta!”

Chương 1627: Lôi Chi Nguyên Tủy

Cánh tay Lôi Thú bị Lâm Hải bắt lấy, trong nháy mắt một cỗ lực hút cường đại, từ lòng bàn tay Lâm Hải truyền đến, khiến cho hồ quang điện trêm toàn thân Lôi Thú run rẩy một trận, sau đó cấp tốc hướng phía Tử Lôi Thần Long Tí của Lâm Hải hội tụ mà đi.

“Rống!”

Lôi Thú nhất thời rống to một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu, chỉ thấy thân hình khổng lồ, thế mà lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, đang kịch liệt trở nên mỏng manh, trong chớp mắt một cánh tay đã tiếp cận trong suốt.

Cạch!

Lôi Thú không cam lòng khoanh tay chịu chết, há mồm phun ra một đường lôi điện sắc bén, hướng phía Lâm Hải liền đập tới.

“Tiểu tử, còn muốn lấy vùng vẫy giãy chết.”

Lâm Hải đùa giỡn cười một tiếng, không tránh không né, mà chính là hơi chuyển động ý nghĩ một chút, câu thông với Lôi Nguyên tố, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Tới!”

Ông!

Sau một khắc, lôi điện trong nháy mắt chuyển biến phương hướng, ngược lại hướng phía Tử Lôi Thần Long Tí của Lâm Hải mà đi, trực tiếp chui vào trong đó, bị hồ quang điện màu tím thôn phệ.

“Rống!”

Lôi Thú thấy thế, nhất thời lần nữa phát ra một tiếng gầm rống hoảng sợ, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng thật sâu.

Lấy trí tuệ của nó, đã hoàn toàn thấy rõ, Lâm Hải trước mặt, không sợ pháp thuật hệ Lôi chút nào, hơn nữa cái cánh tay đáng sợ kia, đem nó khắc chế gắt gao, đang điên cuồng thôn phệ sinh mệnh của nó.

Nhưng mà, đối mặt với loại tình huống này, giống như trừ chờ chết, Lôi Thú đã không có biện pháp nào.

Mắt thấy thân hình khổng lồ, đã cơ hồ trở nên trong suốt, tất cả lực lượng Lôi Điện cuồng bạo này đều bị Lâm Hải hút vào trong Tử Lôi Thần Long Tí, Lôi Thú rốt cục kêu rên một tiếng, từ bỏ chống lại.

Sau vài phút, Lôi Thú cao đến mấy trượng, đã hoàn toàn biến mất tại trước mặt Lâm Hải, phảng phất như cho tới bây giờ đã chưa từng xuất hiện.

“Ha ha, sảng khoái!”

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, không uổng phí khí lực hấp thu, liền đem cái Lôi Thú cường đại này thu thập, hơn nữa lực lượng Lôi Điện trong cơ thể mình, cũng biến thành càng thêm cường đại lên.

Nâng cánh tay phải lên, sấm sét màu tím trong đó, đã kinh biến đến mức lớn như ngón tay, giống như mạch máu trong cơ bắp, giấu ở trong cánh tay Lâm Hải.

Uy lực đáng sợ ẩn chứa trong đó, để Lâm Hải giờ phút này, đều có chút nói không rõ nó đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

“Xem trước một chút cái quả cầu lôi điện này, là bảo vật gì!”

Lâm Hải tiến lên hai bước, khẽ vươn tay hướng quả cầu lôi điện đang lơ lửng phía trước, nắm lấy.

Ông!

Tay của Lâm Hải, vừa mới chạm đến quả cầu, nhất thời một cỗ lực lượng Lôi Đình cường đại không gì không phá, trong nháy mắt đã chui vào trong người Lâm Hải, hồ quang điện cuồng bạo dọc theo cánh tay Lâm Hải tùy ý trùng kích, phảng phất như muốn đem thân thể Lâm Hải phá hủy.

“U a, còn dám giãy dụa? Đáng tiếc, gặp được ca ca tính ngươi không may!”

Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng, cỗ lực lượng Lôi Điện chui nhập vào trong người này, trong nháy mắt trùng kích đến bên trong Tử Lôi Thần Long Tí, giống như tự chui đầu vào lưới võng, trực tiếp bị sấm sét màu tím thôn phệ, biến mất vô tung không còn tăm hơi.

Mà Lâm Hải giờ phút này, đã đem quả cầu lôi điện nắm vào bên trong tay, tử tế suy nghĩ.

Leng keng!

Ngươi đạt được Lôi Chi Nguyên Tủy!

Lôi Chi Nguyên Tủy: Tinh túy của Lôi Nguyên tố, sau khi luyện hóa có thể đề cao cực lớn cho lực lượng Lôi Điện.

“Lôi Chi Nguyên Tủy? Gia tăng lực lượng Lôi Điện?”

Con mắt Lâm Hải đảo một vòng, nhất thời lộ ra biểu lộ im lặng.

“Mẹ nó, cái này không phải lại là chuẩn bị cho cái ăn hàng Tử Lôi Thần Long Tí này sao?”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hồ quang điện màu tím bên trong Tử Lôi Thần Long Tí, trong nháy mắt đã che kín bàn tay, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Thu!”

Ông!

Nhất thời, tinh túy của Lôi Nguyên tố ẩn chứa bên trong Lôi Chi Nguyên Tủy, giống như một cỗ dòng nước, cấp tốc hướng phía Tử Lôi Thần Long Tí quán chú mà đi.

“A, quả nhiên so với Lôi Nguyên tố phổ thông, thì phải có dinh dưỡng nhiều hơn a!”

Lâm Hải rất nhanh liền kinh hỉ phát hiện, sau khi hấp thu Lôi. Nguyên Tủy, lực lượng Lôi Điện trong cơ thể mình, vậy mà thật đang nhanh chóng tăng trưởng.

Sau nửa canh giờ, toàn bộ Lôi Chi Nguyên Tủy, đã bị Tử Lôi Thần Long Tí của Lâm Hải triệt để hấp thu.

“Cảm giác coi như không tệ!”

Trong mắt Lâm Hải mang theo kích động, Tử Lôi Thần Long Tí hơi hơi khua múa, nhất thời có vô số hồ quang điện lôi quang, nhảy lên tại trong không gian, đôm đốp vang lên.

Lâm Hải chỉ cảm thấy, lực lượng Lôi Điện ẩn chứa bên trong cánh tay mình, quả thực cường đại đến thật không thể tin.

Dù là đối mặt với một tên Địa Tiên, Lâm Hải thậm chí cũng có lòng tin, cho một đạo Thiên lôi, đem gã đánh thành tro cặn bã!

“Thật sự là ngứa tay khó nhịn a, có cơ hội nhất định tìm người thử một chút!”

Lâm Hải âm thầm đem hưng phấn trong lòng đè xuống, xem chừng bốn phía một phen, toàn bộ thông đạo đã rỗng tuếch, không còn có bất luận cái vật gì khác.

“Đây chính là thông quan sao? Thật không có tính khiêu chiến đi.”

Lâm Hải nhún nhún vai, lộ ra một bộ bất đắc dĩ vì đã từng tiến vào, đành phải theo đường cũ mà trở về.

Quá trình trở về, liền muốn nhanh hơn nhiều, không bao lâu sau Lâm Hải liền đến lối vào, đem cửa đẩy ra đi ra ngoài.

“U, hạng nhất a, một người còn chưa có đi ra đâu!”

Lâm Hải đứng tại cửa ra vào, tìm nhìn bốn phía, phát hiện những người khác một cái cũng không tại, lường trước cũng vẫn đều còn đang phấn đấu ở trong đường hầm đây.

“Ừm?”

Bỗng nhiên, trong lòng Lâm Hải giật mình, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang, kinh hãi ngẩng đầu, hướng phía bầu trời nhìn lại.

Chỉ thấy giữa không trung, quang mang màu vàng kim nở rộ, chói lóa mắt, trang nghiêm bảo tượng, cùng lúc trước giống như đúc, không có một tia biến hóa.

Mà nghi hoặc trong lòng Lâm Hải, lại càng thêm sâu nặng, ánh mắt lộ ra một tia mờ mịt.

“Kỳ quái, vừa rồi làm sao có cảm giác, giống như có người đang rình coi đâu?”

Lâm Hải lại nhìn vài lần, sau đó trong lòng đột nhiên thầm hô một tiếng, “Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Nhất thời, hai mắt Lâm Hải, bịt kín một tầng hơi nước màu lam, quang mang vô hình trong nháy mắt xem thấu kim quang trên đỉnh đầu, lại phát hiện phía sau kim quang, là một mảnh trắng xóa, không có bất kỳ cái vật gì.

“Cái gì cũng không có? Chẳng lẽ là ta nhạy cảm?”

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, Thiên Nhãn Thần Thông quan bế, trong lòng âm thầm nói, luôn cảm giác bên trên cái bầu trời này, tựa hồ lộ ra một tia quỷ dị.

Mà lúc này đây, tại một nơi thần bí nào đó, một cái nam tử toàn thân bị áo bào đen bọc kín, trong mắt lại là lóe ra quang mang yếu ớt, một mặt chấn kinh.

“Người này vậy mà có tu nhãn thuật cực kỳ lợi hại, kém chút đã phát hiện ra hành tung của bản tôn, hơn nữa nhanh như vậy liền đã thông qua thông đạo lôi điện, thật sự là ngoài ý muốn!”

“Xem ra, đối với người này, phải chú ý nhiều hơn một phen!”

Lâm Hải cũng không biết, hắn đã khiến người thần bí này chú ý, giờ phút này Lâm Hải cau mày, còn đang suy nghĩ về loại cảm giác quái dị chính mình bị người rình trộm lúc trước này.

“Thôi đi, quản chi nó, giấu đầu lộ đuôi, bọn chuột nhắt mà thôi!”

Lâm Hải không phát hiện ra chỗ dị thường, dứt khoát cũng lười suy nghĩ, chờ một lát sau, phát hiện mấy cái cánh cửa này, vẫn không có mở ra, chân mày Lâm Hải hơi nhíu lại.

“Cũng không biết tình huống của Ứng sư huynh, còn có Đông Phương Dã Lạc Băng, hiện tại thế nào?.”

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên có chút lo lắng, hắn vừa rồi nhẹ nhõm thông qua thông đạo lôi điện, chủ yếu là dựa vào Lôi Chi Đạo đại viên mãn cùng Tử Lôi Thần Long Tí.

Nếu không mà nói, coi như lấy thực lực của Lâm Hải, muốn thông qua thông đạo lôi điện, cũng tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

“Ứng sư huynh có tu vi cao thâm, chắc sẽ không có cái sai lầm gì, mặc dù có nguy hiểm, thì tự vệ hẳn là cũng không có vấn đề.”

“Đao Chi Đạo của Đông Phương Dã đã đại viên mãn, tiến vào lại là thông đạo Đao Nguyên tố, cộng thêm tính cách của Đông Phương Dã cứng cỏi, hẳn là cũng sẽ không có nguy hiểm.”

“Về phần Lạc Băng...” Lâm Hải khẽ chau mày, “Thực lực tu vi cuối cùng kém một chút, chỉ sợ độ khó khăn không nhỏ a.”

“Bất quá cũng may Tiểu Hồng cùng A Hoa, còn có thể cảm ứng thông qua Luyện Yêu Hồ, nói rõ giờ phút này cũng không có cái gì ngoài ý muốn.”

Trong đầu Lâm Hải đem tình huống của mỗi người, đều suy nghĩ một phen, sau đó tự giễu lắc đầu.

“Thôi đi, rắn có đường rắn, chuột có đường chuột, nếu chính mình đã có đường tắt thông qua thông đạo lôi điện, người khác chưa hẳn liền không có cách đối phó, vẫn là không cần loạn quan tâm.”

Nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Hải tiếp tục dù bận nhưng vẫn ung dung, chờ đợi những người khác đi ra.

Thế nhưng là, qua ba bốn canh giờ, vẫn không có ai từ trong thông đạo đi tới.

“Mẹ nó, không thể nào!” Lâm Hải lần này thật có chút im lặng, xông vào một cái thông đạo cần có thời gian dài như vậy sao.

“Trước đó cái Trương Tam kia, đã nói mỗi người chỉ có một lần cơ hội để tiến vào thông đạo, cũng không biết là thật hay giả!”

Phía dưới buồn bực ngán ngẩm, Lâm Hải bỗng nhiên mang theo một tia hiếu kỳ, hướng phía một cánh cửa trong đó, đi qua.

Chương 1628: Kim chi thông đạo

“Ta ngược lại muốn xem xem, có phải là thật không thể vào những cánh cửa còn lại hay không!”

Lâm Hải tùy ý đi đến trước một cánh cửa, vươn cánh tay, hướng phía cửa đẩy đi.

“Ông!”

Nhất thời, một đường quang mang mãnh liệt sáng lên, sau đó lực lượng cường đại đột nhiên từ trên cửa truyền đến, đem Lâm Hải trực tiếp đẩy lui.

“Ngươi đã mất tư cách để tiến vào cửa này!”

Trong ánh sáng, vài cái chữ to chậm rãi chiếu bắn ra, rơi vào tầm mắt của Lâm Hải.

“Ta qua, thật đúng là như thế!”

Lâm Hải âm thầm gật đầu, xem ra cái Trương Tam kia, quả nhiên không có lừa gạt mình.

Lâm Hải vừa mới chuẩn bị quay người rời đi, tiếp tục chờ đợi những người khác đi ra, đột nhiên một tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Leng keng!

Có muốn tiêu hao mười khỏa Tu La Thạch, đổi lấy một lần cơ hội tiến vào thông đạo hay không?

“Cái gì?!”

Lâm Hải sững sờ, sau đó trong mắt bùng lên tinh mang, lộ vẻ mặt vô cùng kích động và vui thích.

“Ha ha, con mẹ nó ngược lại còn có cái thao tác này!”

Lâm Hải quả thực cao hứng hỏng, nghĩ không ra mười khỏa Tu La Thạch, lại có thể đổi lấy một cơ hội.

Lúc trước hắn còn không ngừng phàn nàn, giết nhiều Du hồn như vậy, lại chỉ bạo Tu La Thạch, không bạo bảo vật khác, thật sự là quá hố cha.

Thật đúng là không nghĩ tới, thời khắc mấu chốt thì cái Tu La Thạch này, thế mà còn có tác dụng kỳ diệu như thế.

Trong tay Lâm Hải, dựa vào bạo Du hồn, cộng thêm Ứng Vinh đưa, không nhiều không ít, vừa vặn mười khỏa!

“Có!”

Lâm Hải không chút do dự lựa chọn có, dù sao lại tiến vào một cái thông đạo, liền mang ý nghĩa có thể lần nữa có được một kiện bảo vật, Lâm Hải mới sẽ không buông tha cái này.

Ông!

Sau một khắc, trừ cánh cửa trước đó mà Lâm Hải đã tiến vào ra, chín cánh cửa còn lại, tất cả đột nhiên đều hiện lên một tia sáng, chậm rãi mở ra.

“Đây là để cho ta lựa chọn tiến vào cánh cửa nào sao?!”

Lâm Hải lập tức liền hiểu rõ, trong mắt lóe lên tinh mang, rơi vào trên cánh cửa thứ tư.

“Đoạt bảo vật, tự nhiên muốn đoạt của Yến Phi Dương, hơn nữa vừa dễ dàng có thời cơ giết gã!”

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, sau đó thân ảnh lóe lên, xông vào bên trong cánh cửa thứ tư.

Toát!

Cơ hồ là trong nháy mắt Lâm Hải mới vừa tiến vào, quang mang màu vàng kim chói mắt, giống như một đường Laze, mang theo khí thế không gì không phá, hướng phía trước ngực Lâm Hải đánh tới.

Cũng đã có kinh nghiệm trước đó, Lâm Hải đã sớm chuẩn bị, thấy quang mang màu vàng kim tập kích đến, Lâm Hải hét lớn một tiếng, đưa tay là một đường Chưởng Tâm Lôi, liền bổ ra tới.

Cạch!

Nhất thời, một tiếng sét đùng đoàng rung trời, Chưởng Tâm Lôi tinh chuẩn vô cùng bổ vào bên trên luồng hào quang màu vàng óng này, trong nháy mắt đem nó bổ vỡ nát, hóa thành vô số điểm sáng màu vàng óng, tiêu tán ở trong không gian.

“Ta qua, uy lực tăng lớn a!”

Lâm Hải nhất thời lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng, một đường Chưởng Tâm Lôi này, Lâm Hải chính là tiện tay phát ra, nghĩ không ra uy lực vậy mà so với trước đó lớn chừng hơn gấp đôi.

Sau khi Lôi Chi Đạo đại viên mãn, uy lực của pháp thuật hệ Lôi, quả nhiên được tăng cường.

Lòng tin của Lâm Hải trong nháy mắt đã tăng nhiều, tuy đối với Kim Chi Đạo không có chút đọc lướt qua nào, nhưng lại lẫm nhiên không sợ, trong lòng nóng lòng muốn thử, vừa vặn nhờ vào đó thí nghiệm một chút Lôi Chi Đạo vừa mới đại viên mãn.

Trong miệng quát nhẹ một tiếng, Lâm Hải nhanh chân hướng phía trước cất bước, đối mặt với quang mang màu vàng kim không ngừng kích xạ mà đến, Lâm Hải không trốn không né, chỉ dùng Chưởng Tâm Lôi cùng đối oanh.

Không mất một chút thời gian, Lâm Hải cũng đã xâm nhập vào chừng trăm mét, cường độ của quang mang màu vàng kim, rốt cục không phải Chưởng Tâm Lôi có thể chống cự.

Mắt thấy lại là một đường quang mang màu vàng kim sắc bén, cơ hồ đem không gian cũng bắn thủng, hướng phía trước ngực Lâm Hải đánh tới, Lâm Hải nhíu lông mày lại, thủ chưởng đột nhiên giơ lên, hướng phía trước đột nhiên đẩy ra!

“Phong Lôi Chưởng Pháp!”

Oanh!

Nhất thời, trong không khí cuồng phong gào thét, sấm sét vang dội, mây đen quay cuồng, một cái bàn tay to lớn bị vô số hồ quang điện vờn quanh, đột nhiên xuất hiện từ trong trống rỗng, hướng phía quang mang màu vàng kim liền vỗ xuống.

Phốc!

Một tiếng vang trầm, quang mang màu vàng kim, trực tiếp bị chưởng ấn cực lớn, đập thành phấn vụn, hóa thành điểm sáng màu vàng óng, dần dần tiêu tán.

Lâm Hải rút chưởng thu chiêu, không khỏi âm thầm gật đầu.

“Uy lực của Phong Lôi Chưởng Pháp, cũng gia tăng không ít, đáng tiếc chính mình không có lĩnh ngộ Phong Chi Đạo, nếu không uy lực của một chưởng này, tất có thể lại tăng thêm một cái cấp độ!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, tiếp tục tiến lên, đối mặt với công kích càng ngày càng cường đại của lưu quang màu vàng kim, không ngừng dùng Phong Lôi Chưởng Pháp để tiến hành đối kháng.

Nhưng, Phong Lôi Chưởng Pháp hao phí chân khí, cuối cùng so với Chưởng Tâm Lôi muốn cao hơn rất nhiều, sau khi đi ra bốn mươi năm mươi mét, tốc độ của Lâm Hải rốt cục dần dần chậm lại.

“Cần bổ sung chân khí một chút!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Này, Tiên Nhi!”

Cũng may Tiên Nhi giờ phút này, đang làm giám sát ở chỗ Không Gian Hỗn Độn, Lâm Hải mới giảm bớt vẻ lúng túng, hướng phía Tiên Nhi cười chào hỏi.

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

Tiên Nhi vừa thấy Lâm Hải, nhất thời lại nghĩ tới sự tình tại giữa Nguyệt hồ trước đó, khuôn mặt nhất thời đỏ lên, lộ vẻ mặt thẹn thùng, hướng phía Lâm Hải dịu dàng cúi đầu.

“Vẫn là nói chuyện cùng Tiên Nhi đi, nếu không Tiên Nhi nói không chừng lại phải hiểu lầm a!” Lâm Hải thầm cười khổ, không có vội vã đi hấp thu Linh thạch, mà chính là chậm rãi dạo bước, đi đến trước mặt Tiên Nhi.

“Như thế nào, cái đám Người Sói này, không có lười biếng đi?”

Lâm Hải hướng bọn Người Sói đang vất vả lao động phía trước, hất hất cái cằm, mở miệng hỏi nói.

“Hồi chủ nhân, bọn họ không dám lười biếng!” Tiên Nhi nở nụ cười xinh đẹp, nhu thuận nói nói.

“A? Vẫn là Tiên Nhi lợi hại, có phương pháp quản lý a!” Lâm

Hải hướng phía Tiên Nhi ném qua một cái ánh mắt tán thưởng.

“Nào có a, chủ nhân quá khen!” Tiên Nhi nhất thời ngượng ngùng cười một tiếng, “Tiên Nhi từ đầu tới đuôi, chỉ nói một câu, bọn họ liền trở nên ngoan ngoãn a.”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong lòng dâng lên lòng hiếu kỳ.

“Tiên Nhi, ngươi cùng bọn họ nói cái gì?”

“Tiên Nhi nói, A Hoa lúc nào cũng có thể sẽ trở về, không có dấu hiệu nào ra hiện tại trước mặt bọn họ!”

Phốc!

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó nhịn không được, lập tức cười rộ lên.

“Chủ nhân, ta nói là thật, bọn họ nghe xong A Hoa lúc nào cũng có thể sẽ xuất hiện, liền bị dọa đến cơm cũng không để ý tới ăn, mỗi ngày đề làm đến không biết ngày đêm, căn bản không dừng được đâu!”

“A Hoa tại trong lòng những Người Sói này, vẫn rất có uy tín!” Tiên Nhi sợ Lâm Hải không tin, lại vội vàng hướng phía Lâm Hải giải thích nói.

Lâm Hải nghe xong, nhất thời im lặng.

Liền chó chết A Hoa này, cũng xứng với hai chữ uy tín.

Gọi là uy tín sao? Này rõ ràng chính là tiếng xấu!

“Tiên Nhi, ta tin, lấy tính cách âm hiểm cùng đầy mình ý nghĩ xấu của A Hoa này, cái đám Người Sói này không sợ nó, này mới gọi là kỳ quái đâu!”

“Nếu ai thực có can đảm lười biếng, bị A Hoa biết rõ, đoán chừng có thể đem bọn họ tươi sống đùa chơi tới chết!”

Lâm Hải vừa nói, một bên vừa âm thầm gật đầu, xem ra con hàng A Hoa này, vẫn là rất hữu dụng mà!

“Tiên Nhi, để bọn họ nắm chặt khai thác, cái Không Gian Hỗn Độn này, ngày sau nhất định có tác dụng lớn!” Lâm Hải lại hướng phía Tiên Nhi phân phó một tiếng, mới quay người rời đi, ngồi tại bên cạnh Nguyệt hồ, hấp thu Linh thạch, khôi phục chân khí.

Chờ sau khi Lâm Hải lần nữa khôi phục trạng thái toàn thịnh, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trở lại trong thông đạo.

“Tiếp tục tiến lên đi!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, mở rộng bước chân, hướng phía trước tiếp tục tiến lên.

Lần này, bởi vì Lâm Hải không có lĩnh ngộ Kim Chi Đạo, càng không thể giống như tại thông đạo lôi điện, dựa vào Tử Lôi Thần Long Tí để gian lận, tốc độ tiến lên của Lâm Hải, bắt đầu trở nên bước đi liên tục khó khăn.

Tiếp tục đi ra ngoài không đến năm mươi mét, Lâm Hải lại một lần nữa tiến vào Luyện Yêu Hồ, bổ sung một chút chân khí.

Chờ sau khi ra ngoài, Lâm Hải hít sâu một hơi, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lấy ra.

“Lộ trình phía sau, vẫn là mượn nhờ một chút lực lượng của Tiên khí đi!”

Lâm Hải cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, nhíu lông mày lại, đột nhiên hướng về phía trước nhảy ra một bước dài.

Toát!

Thân hình còn chưa rơi xuống đất, đột nhiên một đường tiếng xé gió bén nhọn vang lên, sau đó quang mang màu vàng kim loá mắt, đã vạch phá không gian, hướng phía Lâm Hải sắc bén gào thét mà tới.

Con mắt Lâm Hải mãnh liệt, trong lòng cười lạnh một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, quét ngang mà ra, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Trảm!”

Ông! Nhất thời, đao mang bay ra, cùng quang mang màu vàng kim, ầm vang đụng vào nhau

Chương 1629: Mượn Kim Cô Bổng dùng một lát!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, quang mang màu vàng kim bị một đao của Lâm Hải bổ thành phấn vụn, mà Lâm Hải thừa dịp thời cơ này, thân thể bỗng nhiên hướng về phía trước nhảy vọt, thẳng tắp nhảy ra bốn năm mét.

Sau khi hạ xuống, lại là một đường quang mang màu vàng kim bén nhọn hơn, hướng phía Lâm Hải kích xạ mà đến.

“Cút trở về cho ta!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay hạ xuống, thi triển Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp chém thẳng mà ra, quang mang màu vàng kim trực tiếp đụng vào phía trên lưỡi đao, nhất thời tách ra quang hoa loá mắt, tiêu tán trong không khí.

Lâm Hải chỉ cảm thấy cánh tay chấn động, thân thể liên tục lay động, ở ngực giống như bị cự thạch va chạm, khó chịu một trận.

“Mẹ nó, Kim Nguyên tố danh xưng không gì không phá, lực công kích này, thật sự là quá mạnh!”

Từ khoảng cách của thông đạo lôi điện trước đó mà tính ra, Lâm Hải trước mắt cách điểm cuối của thông đạo, chí ít khoảng cách còn có hơn ngàn mét, nếu cứ như thế này mà đi xuống, chỉ sợ thật đúng là khó chống lại công kích của Kim Nguyên tố.

“Dạng này không được a, nhất định phải nghĩ biện pháp!”

Lâm Hải dừng bước lại, cau mày, bắt đầu suy nghĩ cách đối phó.

“Kim Nguyên tố tại bên trong tất cả các Nguyên tố thường quy, có lực công kích mạnh nhất, nếu muốn tới, không phải là Thổ Nguyên tố có lực phòng ngự mạnh nhất thì không thể!”

“Nhưng mình, căn bản không có lĩnh ngộ Thổ Chi Đạo, càng đừng nói thi triển pháp thuật hệ Thổ.”

Trong lúc nhất thời, Lâm Hải lâm vào cảnh thúc thủ vô sách.

“Trước tiến vào Luyện Yêu Hồ đi!” Lâm Hải cho dù đứng bất động tại bên trong này, Kim Nguyên tố cũng sẽ hướng hắn công kích, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Hỏi Tôn Ngộ Không một chút, loại tình huống này phải làm sao bây giờ!”

Tại trên con đường tu hành của Lâm Hải, Tôn Ngộ Không quả thực là đạo sư (*thầy) của Lâm Hải, phàm là khi Lâm Hải có cái nghi hoặc gì, cơ hồ nghĩ đến trước tiên, cũng là cái con khỉ này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, có ở đó hay không a, có chuyện tìm ngươi?!

Tôn Ngộ Không: A, nhị đệ, tìm lão Tôn ta có chuyện gì?

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi hai đầu thuốc lá Trung Hoa.

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi một rương sợi cay.

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi một rương Coca Cola.

Lâm Hải hiện tại rất biết làm người, còn chưa bắt đầu nói sự tình, trực tiếp trước gửi đi cho Tôn Ngộ Không một đống đồ vật.

Tôn Ngộ Không: Nhị đệ quá khách khí a, trước đó phát cho lão Tôn ta nhiều đồ vật như vậy, lão Tôn ta đến bây giờ, còn có không ít hàng tồn đâu! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, Hầu ca cứ việc hưởng thụ, không còn thì tìm huynh đệ lấy. (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Tôn Ngộ Không: n, nhị đệ, nói đi, có chuyện gì cần lão Tôn ta hỗ trợ?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta muốn hỏi một chút, đối với công kích của Kim Nguyên tố, nên ứng đối như thế nào?

Lâm Hải đem tình huống trước mắt của chính mình, cùng Tôn Ngộ Không đại khái giảng qua một lần.

Tôn Ngộ Không: Hắc hắc, ngươi cũng tính là hỏi đúng người, lão Tôn ta tu hành, cũng là pháp thuật hệ Kim!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, thật a, vậy Hầu ca mau mau dạy ta phương pháp ứng đối!

Tôn Ngộ Không: Pháp thuật hệ Kim có thanh danh tốt đẹp là công kích thứ nhất, điểm này cũng không phải là chỉ là hư danh, nếu như muốn đối phó với pháp thuật hệ Kim, không thể một mực phòng ngự, chỉ có thể lấy công làm thủ, cứng đối cứng đưa nó đánh lại!

"Ách... Cứng đối cứng." Lâm Hải không còn gì để nói, nếu là đụng qua, còn cần ngươi nói a.

Tôn Ngộ Không: Giống như lão Tôn ta, mặc kệ đối mặt với cái công kích gì, đều là một Kim Cô Bổng vung qua, để nó hôi phi yên diệt, nhớ thời điểm năm đó lão Tôn ta đại náo Thiên Cung, đem mười vạn Thiên binh Thiên...

"Được, lại bắt đầu!" Lâm Hải nhất thời trợn mắt trừng một cái, nhìn Tôn Ngộ Không lại bắt đầu giảng thuật quá khứ huy hoàng của y, quả thực là say.

Lâm Hải cũng không tiện đem tin tức của Tôn Ngộ Không cắt ngang, một mực sau mười mấy phút, Tôn Ngộ Không mới dừng lại.

Tôn Ngộ Không: Nhị đệ, ngươi hiểu chưa? Mặc kệ đối phương mạnh cỡ nào, như nếu muốn thắng gã, trong lòng liền phải có một cỗ tín niệm, gã mạnh thì ngươi càng mạnh hơn, tổng hợp một chữ, cũng là đánh!

"Đánh cọng lông a, ngươi có Kim Cô Bổng, ca ca không có a!"

Lâm Hải nhỏ giọng thầm thì một câu, bất qua trong giây lát, Lâm Hải sững sờ, sau đó trong mắt lóe lên tinh mang.

"Kim Cô Bổng?!"

"Đúng a, ha ha, ca ca có thể hướng Tôn Hầu Tử mượn Kim Cô Bổng a!"

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhất thời kinh hỉ một trận, vội vàng biên tập một cái tin tức cho Tôn Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, huynh đệ có cái chuyện muốn nhờ? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Tôn Ngộ Không: Nhị đệ, ngươi nói, ngươi nói, theo lão Tôn ta không cần khách khí.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hắc hắc hắc, Hầu ca, có thể đem Kim Cô Bổng của ngươi, cho ta mượn dùng dùng hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Tôn Ngộ Không: A, lão Tôn ta cho ngươi mượn ngược lại là không có vấn đề, chỉ sợ ngươi không cầm được a!

Trong lòng Lâm Hải nhất thời cuồng hỉ, nghĩ không ra Tôn Ngộ Không thật sự là cho mình mượn Kim Cô Bổng, thật sự là quá đủ ý tứ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, đa tạ Hầu ca, xin Hầu ca cho Kim Cô Bổng mượn dùng một lát, có cầm được hay không, tiểu đệ muốn thử xem rồi lại nói.

Leng keng!

Tôn Ngộ Không hướng ngươi gửi đi Kim Cô Bổng, mời xem xét tại trong túi càn khôn!

“Đậu phộng!”

Nhìn tin tức bên trong Weachat, Lâm Hải kích động kém chút nhảy dựng lên, sắc mặt cùng bắp thịt cũng run rẩy.

“Mẹ nó, Kim Cô Bổng a!”

Hai tay Lâm Hải cũng run rẩy lên, run rẩy mở túi càn khôn ra, vội vã không nén nổi hướng phía cái ô vuông cuối cùng nhìn lại, đã thấy một cây gậy hai đầu là vàng, giữa thân là sắt, lóe ra đạo đạo quang mang, đang yên tĩnh nằm tại bên trong này, để cho người ta nhìn một chút, cũng cảm thấy uy áp cường đại đáng sợ.

“Ha ha, ha ha ha!”

Lâm Hải hưng phấn cất tiếng cười to, từng có lúc, khi Lâm Hải còn bé, cũng thích cùng các tiểu bằng hữu cầm cây gậy, học Tôn Ngộ Không trong TV đùa nghịch đến đùa nghịch đi.

Kim Cô Bổng, cơ hồ thành đồ chơi thiết yếu của mỗi cái nam hài khi còn bé, nghĩ không ra hôm nay, rốt cục nhìn thấy hàng thật!

Rút ra!

Lâm Hải không kịp chờ đợi, trực tiếp đem Kim Cô Bổng từ trong túi càn khôn lấy ra.

Ầm!

Nhất thời, Kim Cô Bổng xuất hiện tại dưới chân Lâm Hải, một tiếng vang trầm, đem mặt đất cũng chấn động đến một trận run rẩy.

Ông!

Sau một khắc, kim quang nở rộ, chói lóa mắt, đạo đạo quang hoa từ bên trên Kim Cô Bổng chiếu rọi mà ra, đem một khoảng trời này cũng chiếu rọi thành một mảnh màu vàng kim.

Sưu!

Một bóng người xinh đẹp hiện lên, Tiên Nhi xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, khi thấy Kim Cô Bổng trên mặt đất, Tiên Nhi nhất thời kinh hô một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm lập tức giương thật to, tràn ngập chấn kinh.

“Chủ nhân, cái này, đây là Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không?!”

Liền cả Tiên Nhi luôn luôn đoan trang trầm ổn, nói chuyện cũng đều có chút cà lăm.

“Ha ha, không sai!” Mắt Lâm Hải lộ cuồng hỉ nói nói.

“Chủ nhân, ngươi gặp rắc rối, Tôn Hầu Tử này cũng không phải là dễ trêu, vẫn là mau mau đem Kim Cô Bổng trả lại cho y đi, nếu không tai hoạ sắp tới a!” Tiên Nhi nhất thời quá sợ hãi, vội vã nói nói.

“Tiên Nhi không cần phải lo lắng, cái Kim Cô Bổng này, là ta hướng Tôn Ngộ Không hỏi mượn!”

“Mượn, mượn?” Tiên Nhi sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

Mà Lâm Hải đã không để ý tới giải thích cùng Tiên Nhi, hắn hiện tại đã không kịp chờ đợi, muốn cầm lấy cái Kim Cô Bổng này, hảo hảo cảm thụ một chút.

Hít sâu một hơi, Lâm Hải cúi người xuống, trong đôi tay rung động chân khí, nắm vào bên trên Kim Cô Bổng.

Nhất thời, một cỗ khí tức phong cách cổ xưa vô cùng thần thánh, thông qua lòng bàn tay truyền vào trong người Lâm Hải, để tinh thần Lâm Hải rung động, đối mặt với Kim Cô Bổng lại có loại cảm giác năm tháng tang thương nặng nề.

“Ngược lại muốn xem xem, cái Kim Cô Bổng này, phải chăng cũng nặng nề giống như trong truyền thuyết!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, bỗng nhiên thay đổi chân khí toàn thân, song chưởng đột nhiên dùng lực, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Lên!”

Chương 1630: Đây chính là trêu chọc muội tử trong truyền thuyết sao?

“Hát!”

Trong miệng Lâm Hải phát ra một tiếng rống to, đem khí lực toàn thân cũng xuất ra, hai cánh tay nổi gân xanh, chân khí đem bắp thịt trương đến nâng lên cao cao, hai tay nắm Kim Cô Bổng, ý đồ đem nó cầm lên.

Ông!

Kim Cô Bổng bỗng nhiên run lên, chậm rãi cách mặt đất, càng lên càng cao, cuối cùng bị Lâm Hải lập tức giơ ở trước ngực.

Thế nhưng là, Lâm Hải chỉ nâng được mấy hơi thời gian, liền không cách nào tiếp tục kiên trì, phanh một tiếng đem Kim Cô Bổng ném xuống đất, đầu đầy mồ hôi, hồng hộc thở dốc lên tới.

“Mẹ nó, thật con mẹ nó nặng a!” Lâm Hải cảm khái không thôi nói.

“Chủ nhân, cái Kim Cô Bổng này tương truyền nặng một vạn ba ngàn năm trăm cân, nếu không phải người có đại thần thông, căn bản không có khả năng vung động nó.” Tiên Nhi ở bên cạnh, hướng Lâm Hải giải thích nói.

“Còn vung vẩy đâu, đến cầm lên cũng phí quá nhiều sức lực.” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy bất đắc dĩ nói nói, nhất thời trong lòng nhụt chí một trận.

Cái Kim Cô Bổng này mượn là mượn đến, thế nhưng là lấy thực lực trước mắt của chính mình, căn bản con mẹ nó dùng không được à!

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Lâm Hải cau mày, bắt đầu khổ sở suy nghĩ.

Không lâu lắm, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, không khỏi ba cái vỗ đùi.

“Ha ha, ta làm sao đem việc này quên mất!”

Lâm Hải chợt nhớ tới, chính mình trước đó thế nhưng là học được Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, sau khi thi triển Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, thực lực chính là có thể tăng lên gấp đôi a.

Mặc dù sẽ có tác dụng phụ, nhưng tại bên trong Thánh Cảnh, không có bất kỳ cái nguy hiểm gì, lúc này không cần thì chờ đến khi nào?

Nghĩ đến chỗ này, con mắt của Lâm Hải lóe lên tinh mang, hổ khu chấn động, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Bá Thể Tuyệt Sát Thuật!”

Ông!

Sau một khắc, trên thân Lâm Hải bỗng nhiên nở rộ một đoàn quang mang mãnh liệt, sau đó một cỗ chân khí to lớn từ trong thân thể Lâm Hải nháy mắt tỏa ra, khiến cho không khí xung quanh cũng bắt đầu cấp tốc chấn động.

Một cỗ khí sóng vô hình, trong nháy mắt giống như sóng biển lăn lộn sôi trào, hướng phía tứ phương bao phủ lan tràn.

“Hát!”

Một cỗ khí tức vô cùng cường đại, tại trên thân Lâm Hải cấp tốc kéo lên, Lâm Hải nhịn không được hét dài một tiếng, hai mắt như điện, sáng chói loá mắt, chân khí toàn thân sôi trào, phảng phất như tràn ngập lực lượng.

"Thực lực của chủ nhân, tăng cường rất nhiều!"

Tiên Nhi ở bên cạnh, lập tức cảm thấy cỗ khí thế đang phi tốc tăng trưởng trên thân Lâm Hải này, không khỏi kinh hô một tiếng.

Mà Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

"Cái Bá Thể Tuyệt Sát Thuật này quả nhiên lợi hại, hiện tại cảm giác chính là dù đứng trước mặt cái Địa Tiên, đều có thể một chưởng đem gã chụp chết!"

Cúi đầu xuống, Lâm Hải lần nữa hướng Kim Cô Bổng trên mặt đất nhìn lại, hít sâu một hơi.

"Lần này, cũng không kém bao nhiêu đâu!"

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, mạnh mẽ cúi người, hai tay đưa ra, chụp vào Kim Cô Bổng, trong miệng hét lớn một tiếng.

"Lên!"

Ông!

Theo Lâm Hải đem hết toàn lực để nhấc lên, Kim Cô Bổng trong nháy mắt đã bị Lâm Hải nắm trong tay.

Quán tính cường đại, khiến cho thân thể Lâm Hải lay động một trận, cắn chặt hàm răng, trọng lượng cực lớn, ép tới hai tay Lâm Hải cũng khẽ run lên.

"Mẹ nó, cầm là cầm lên, nhưng này làm sao dùng a?"

Lâm Hải thầm cười khổ, không còn gì để nói, mặc dù thực lực của mình tăng lên gấp đôi, nhưng cũng vẻn vẹn chỉ có thể đem Kim Cô Bổng nắm chặt nhiều thêm một hồi thôi.

Muốn vung vẩy tự nhiên giống như Tôn Ngộ Không, hoàn toàn là không làm được.

Nhưng rất nhanh, trong mắt Lâm Hải lóe lên một tia thần sắc kiên quyết.

“Thao, đây chính là Kim Cô Bổng a, là Thần Binh giúp Tôn Ngộ Không uy chấn Tam giới, chính mình mặc dù không cách nào huy động nó, nhưng đem hết toàn lực, chỉ cần có thể phát huy ra một chiêu, cũng đủ để quét ngang hết thảy!”

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải đột nhiên dâng lên một cỗ suy nghĩ cuồng nhiệt, không giữ lại chút nào đem lực lượng toàn thân hội tụ tại trên cánh tay, đem Kim Cô Bổng hướng về phía trước hợp lực vung lên.

“Phá!”

Lâm Hải mới vung lên, Kim Cô Bổng với trọng lượng cực lớn, trực tiếp kéo theo một đầu hướng về phía trước ném ra, không khí nhất thời gào thét một trận, không gian phảng phất như cũng bị nện sập.

Sưu!

Một đạo Côn Ảnh màu vàng kim, vạch phá không khí, mang theo khí tức uy mãnh hủy thiên diệt địa, hướng phía trước liền ném ra.

Ầm ầm ầm ầm!

Những nơi Côn Ảnh đi qua, trời sập đất sụp, cuồng phong gào thét, nước của Nguyệt hồ trong nháy mắt giống như sôi trào, xông thẳng tới chân trời, trời nước đều hòa làm một màu, phảng phất như đem vùng thế giới này đều muốn bao phủ.

Ầm!

Lâm Hải sau khi vung ra một côn này, lại không còn có khí lực bắt được Kim Cô Bổng nữa, trực tiếp buông lỏng tay, Kim Cô Bổng rơi trên mặt đất, đem khắp nơi nện cũng một trận run rẩy.

“Đậu phộng, ngưu bức a!”

Lâm Hải mệt mỏi đặt mông ngồi dưới đất, nhìn lên nước Nguyệt hồ trước mặt thật lâu vẫn chưa hề hạ xuống, cùng giữa không trung bị sinh sinh ném ra một vết nứt không gian, trong lòng quả thực kích động tột đỉnh!

“Thảo, chỉ là một cái thông đạo Kim Nguyên tố, có một côn này, đủ rồi!”

Kiến thức được uy lực của Kim Cô Bổng, Lâm Hải lập tức có lòng tin, cái này nếu chính mình đập xuống một gậy giống như vừa rồi, đoán chừng toàn bộ thông đạo Kim Nguyên tố, đều phải bị chính mình nện thành cái lỗ thủng lớn.

“Tại trước khi Bá Thể Tuyệt Sát Thuật mất đi hiệu lực, phải mau chóng khôi phục chân khí trước!”

Lâm Hải vừa mới vung lên một côn, cơ hồ đã hao hết chín tầng chân khí trong người, nếu muốn lại đến một lần như vậy, nhất định phải đem chân khí bổ sung đến trạng thái toàn thịnh mới được.

Hai tay vẫy một cái, hai khỏa Linh thạch xuất hiện tại trong tay Lâm Hải, Lâm Hải lập tức ngồi xếp bằng, cấp tốc hút thu lại.

Đồng thời, ánh mắt Lâm Hải liếc nhìn Tiên Nhi ở bên cạnh một chút, vội vã mở miệng.

“Tiên Nhi, giúp ta một chút sức lực!”

Thời gian hiệu quả của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, chỉ có một khắc đồng hồ, nếu dựa vào bản thân Lâm Hải đi hấp thu Linh thạch, muốn hoàn toàn khôi phục tại trước khi Bá Thể Tuyệt Sát Thuật mất đi hiệu lực, tuyệt đối không làm được.

Sự tình gấp gáp, Lâm Hải cũng chỉ đành xin Tiên Nhi giúp đỡ.

“Vâng!”

Tiên Nhi gật gật đầu, sau đó thân ảnh lóe lên đến trước người Lâm Hải, cùng Lâm Hải ngồi đối diện nhau.

Sau đó, tay nhỏ tinh tế trắng nõn, đột nhiên duỗi ra, ấn tại nơi đan điền của Lâm Hải.

Ông!

Sau một khắc, một cỗ chân khí vô cùng cường đại nhưng lại cực kỳ ôn hòa, từ lòng bàn tay của Tiên Nhi, tiến vào đan điền của Lâm Hải.

Thân thể Lâm Hải ưỡn một cái, lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng.

“Nghĩ không ra chân khí của Tiên Nhi, cư nhiên như thế hùng hậu, xem ra nhiều nhất là năm phút đồng hồ, liền có thể đem chân khí hao tổn bổ đầy!”

Quả nhiên, thời gian năm phút đồng hồ vừa qua khỏi, hai mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, sau đó động thân mà lên.

“Tiên Nhi, vất vả ngươi!”

Lâm Hải vươn tay, nhẹ nhàng lau một chút mồ hôi tinh mịn trên cái trán của Tiên Nhi, cảm kích nói nói.

“Ta dựa vào, đây chính là trêu chọc muội tử trong truyền thuyết sao?” Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên một đường thanh âm chấn kinh, từ phía sau truyền đến, đem Lâm Hải lôi đến dưới chân một cái lảo đảo, kém chút ngã xuống đất.

Lâm Hải tức giận quay đầu lại, chỉ thấy Ngân Hợp không biết từ lúc nào, đã đi vào trước mặt bọn họ, đang lườm mắt to manh manh, chân trước nhét vào bên trong miệng, giật mình nhìn Lâm Hải cùng Tiên Nhi.

“Xin nhờ, ngươi tốt xấu gì cũng là Rồng, có thể học một chút thứ tốt gì hay không, chớ cùng chó chết A Hoa này, học những thứ không đứng đắn này!” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, quả thực im lặng.

“Há, nguyên lai đây không phải là trêu chọc muội tử, là thứ không đứng đắn a!” Ngân Hợp bừng tỉnh đại ngộ, chậm rãi gật gật đầu.

“Không đứng đắn em gái ngươi a!” Cái mũi Lâm Hải kém chút tức điên, khuôn mặt Tiên Nhi càng là đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

“Chủ nhân không cần khách khí, có thể phân ưu cho chủ nhân, là vinh hạnh của Tiên Nhi!”

“Tiên Nhi, ta nhìn ngươi cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi thật tốt một chút, ta cũng nên rời đi!”

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, từ trong Luyện Yêu Hồ đi ra, trở lại trong thông đạo của Kim Nguyên tố, hướng phía trước liếc mắt một cái thật sâu, trong lòng cười lạnh một tiếng.

“Bổng đến!”

Ông!

Nhất thời, Kim Cô Bổng trống rỗng xuất hiện tại trong tay Lâm Hải, đem thân thể Lâm Hải lảo đảo một cái, lảo đảo hướng về phía trước hai bước mới đứng vững.

Mà lúc này, trong mắt Lâm Hải lại hiện lên quang mang cuồng nhiệt, dùng hết toàn lực đem Kim Cô Bổng chậm rãi giơ lên, sau đó bỗng nhiên vung về phía trước một cái, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Ăn của ta một gậy!”

Chương 1631: Không có ý tứ, ca muốn đoạn cái hồ!

Oanh!

Theo Lâm Hải hét lớn một tiếng, Kim Cô Bổng đột nhiên hướng phía trước vung ra, nhất thời một đạo Côn Ảnh màu vàng kim, giống như sóng xung kích, vượt mọi chông gai, bẻ gãy nghiền nát hướng phía trước, quét ngang mà đi!

Ầm!

Không có ngoài suy đoán, sau khi Lâm Hải vung ra một côn này, Kim Cô Bổng rốt cuộc không bị bắt được, trực tiếp rơi trên mặt đất.

“Thu!”

Bàn tay Lâm Hải khẽ đụng vào Kim Cô Bổng, trực tiếp đem nó thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ, sau đó trong mắt lóe lên tinh mang, hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy những nơi mà Côn Ảnh màu vàng kim đi qua, những cái quang mang màu vàng kim sắc bén kia, nhất thời trở nên giống như đậu hũ, trong nháy mắt đã bị hôi phi yên diệt.

Bất quá đồng thời Lâm Hải cũng phát hiện, chỗ tới gần vách tường, lập tức lại có Kim Nguyên tố mới, bắt đầu chậm rãi xuất hiện, vậy mà có thể tái sinh!

“Đi theo dư ba của Kim Cô Bổng, xông qua!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lập tức liền có quyết đoán, nếu như còn dừng lại tại bên trong này, sau đó thì Kim Nguyên tố sẽ khôi phục lại mật độ trước đó, một côn này coi như nện không.

Mà trong người Lâm Hải, trước mắt còn thừa lại khoảng chừng một thành chân khí, đầy đủ để chèo chống đến cuối thông đạo.

Nghĩ đến chỗ này, thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, giống như mũi tên, theo sát Côn Ảnh màu vàng kim, hướng phía bên trong thông đạo xông qua.

Bất quá, tốc độ của Lâm Hải, tự nhiên vô pháp so sánh cùng Côn Ảnh màu vàng kim, tại thời điểm Lâm Hải vừa mới nhìn thấy cuối thông đạo, Côn Ảnh màu vàng kim lại đã đạt tới!

“Yến Phi Dương!”

Lâm Hải không ngừng bước, hai mắt lại rơi tại trên người một người đứng nơi cuối cùng, chính là cừu nhân số một của mình, Yến Phi Dương!

Yến Phi Dương giờ phút này, đã phát hiện bảo vật cuối cùng, giờ phút này đang cùng yêu thú thủ hộ, tiến hành chém giết kịch liệt.

Đột nhiên, một cỗ khí tức khủng bố cường đại đến mức để Yến Phi Dương tâm kinh đảm hàn, đột nhiên từ xa đến gần, hướng phía bên này phi tốc phóng tới, khiến cho trong lòng Yến Phi Dương cuồng loạn, nhất thời cảm thấy một cỗ khí tức tử vong mãnh liệt.

Trong lúc kinh hãi quay đầu, đã thấy Côn Ảnh màu vàng kim chói mắt, xuyên thấu không gian, mang theo khí thế bẻ gãy nghiền nát đáng sợ, một đường nghiền ép mà đến, trong chớp mắt đã nhanh đến phụ cận.

"Đậu phộng!"

Mí mắt Yến Phi Dương kịch liệt cuồng loạn một trận, cái đạo Côn Ảnh màu vàng kim này khiến cho nội tâm của gã, cảm thấy một cỗ cảm giác bất lực cùng nhỏ bé chưa bao giờ có.

Yến Phi Dương không chút nghi ngờ, chính mình chỉ cần bị cái đạo Côn Ảnh quang mang màu vàng kim này, hơi đụng tới một chút, ngay lập tức sẽ hóa thành tro bụi, liền một tia khả năng còn sống cũng đều không có.

"Chạy!"

Sau một khắc, Yến Phi Dương đã không để ý tới tranh đấu cùng yêu thú thủ hộ, trong lòng mang theo vô tận hoảng sợ, liền khí lực để bú sữa cũng xuất ra, hướng phía bên cạnh đột nhiên nhảy lên, trực tiếp đem thân thể dán tại trên vách tường.

Mà yêu thú thủ hộ, phản ứng cuối cùng không bằng Yến Phi Dương, tại bên trên hành động đã chậm một nhịp.

Sau khi cảm giác được cỗ khí tức đáng sợ uy hiếp đến sinh mệnh này, yêu thú thủ hộ cũng lập tức quay đầu lại, chẳng qua là khi nhìn thấy Côn Ảnh màu vàng kim làm cho người vô cùng sợ hãi này, hai mắt của yêu thú thủ hộ lại trợn thật lớn, mang theo hoảng sợ thật sâu, lập tức mộng bức.

Oanh!

Cơ hồ là trong nháy mắt công phu, Côn Ảnh màu vàng kim giống như tia Laze, trực tiếp từ trong thân thể của yêu thú thủ hộ xuyên qua.

Thân hình khổng lồ cao đến mấy trượng của yêu thú thủ hộ, căn bản không kịp phản ứng một điểm, trực tiếp hóa thành hư vô.

"Mẹ nó!"

Thân thể của Yến Phi Dương áp sát vào trên vách tường, khó khăn lắm mới tránh thoát dư ba của Côn Ảnh màu vàng kim, khi thấy yêu thú thủ hộ mà gã đánh mãi không xong, bị Côn Ảnh màu vàng kim trực tiếp miểu sát, trong lòng không khỏi hoảng sợ một trận.

Cái này nếu không phải gã chạy nhanh, chỉ sợ kết cục hiện tại đã giống như yêu thú thủ hộ này.

“Cái Côn Ảnh màu vàng kim này, đến tột cùng là cái đồ vật đáng sợ gì?”

Thời khắc Yến Phi Dương đang kinh nghi bất định, Côn Ảnh màu vàng kim rốt cục đã chạm đến cuối thông đạo.

Cạch!

Bỗng nhiên, một đường tiếng vang, cuối thông đạo vậy mà cứ thế mà bị đánh ra một khe hở không gian, Côn Ảnh màu vàng kim mang theo khí thế thẳng tiến không lùi, biến mất tại bên trong vết nứt không gian.

“Hô”

Yến Phi Dương cuối cùng thở dài ra một hơi, nguy cơ đã bị giải trừ, lúc này mới phát hiện toàn thân chính mình vậy mà đều đã bị mồ hôi lạnh là cho ướt đẫm.

Bất quá khi Yến Phi Dương nhìn thấy cách đó không xa, quả cầu ánh sáng màu vàng kim đã né qua phong mang của Côn Ảnh màu vàng kim, yên ổn không tổn hao gì lơ lửng giữa không trung, trong lòng nhất thời liền mừng rỡ.

“Ha ha, cái đạo Côn Ảnh màu vàng kim này, ngược lại là giúp ta đại ân, đem yêu thú thủ hộ diệt sát, bảo vật có thể dễ như trở bàn tay nắm bắt tới tay!”

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Yến Phi Dương nhất động, liền muốn vọt qua, đem quả cầu ánh sáng màu vàng kim kia lấy đi.

"Ừm?"

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một bóng người nhanh như thiểm điện, sưu một tiếng lôi ra một đạo tàn ảnh tại trong không gian, trong nháy mắt đã đứng tại trước mặt bảo vật.

"Cút ngay!"

Yến Phi Dương khẽ giật mình, trong nháy mắt liền hiểu được, đây là có người muốn thừa cơ đoạt bảo vật a!

Cánh tay vung lên, nhất thời một đạo quang mang sắc bén màu vàng kim, hướng phía bóng người bắn ra, đồng thời thân hình Yến Phi Dương bùng lên, cũng hướng phía bóng người xông qua.

Tuy Yến Phi Dương không hiểu vì cái gì trong cái thông đạo này, sẽ có người thứ hai xuất hiện, nhưng gã tân tân khổ khổ một đường đi đến bên trong này, đã nỗ lực đại giới rất lớn.

Mắt thấy liền muốn hái được thành quả thắng lợi, há có thể để cho người khác nhanh chân đến trước.

Coong!

Đột nhiên, một tiếng vang chói tai vang lên ở trong không gian, Yến Phi Dương chỉ thấy một đường đao mang màu lam lấp lóe, đem pháp thuật của gã chém chết trong nháy mắt.

"Ha ha, Yến Phi Dương, ngươi còn chưa có chết a!"

Một đường thanh âm giương giương đắc ý bỗng nhiên vang lên, Yến Phi Dương trong nháy mắt đã thấy rõ đạo thân ảnh này, lại là Lâm Hải mà gã hận vào trong xương!

"Lâm Hải, lại là ngươi!"

Trong lòng Yến Phi Dương rung mạnh, trước đó Trương Tam cũng đã có nói, mỗi người chỉ có thể tiến vào một cái thông đạo, làm sao Lâm Hải sẽ xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ nói, Lâm Hải cố ý không có lựa chọn thông đạo còn lại, mà chính là cùng gã lựa chọn cùng một cái.

Điểm khả nghi trong lòng Yến Phi Dương đã mọc thành bụi, bất quá giờ phút này đã không để ý tới đi nghĩ những thứ này, bởi vì Lâm Hải đã dẫn đầu vọt tới trước mặt bảo vật, hướng phía bảo vật vươn tay ra.

"Cút ngay cho ta!"

Yến Phi Dương nhất thời gầm lên giận dữ, mắt thấy bảo vật là phải tới tay, nếu như bị Lâm Hải cướp đi vào lúc này, Yến Phi Dương không phải tươi sống tức chết thì không thể.

Oanh!

Nhất thời, Yến Phi Dương đồng thời vung vẩy song quyền, hai đường quang mang màu vàng kim sáng chói, giống như hai đường Laze, đập phá không khí, uy mãnh sắc bén gào thét hướng phía Lâm Hải đánh tới.

Đồng thời, thân thể Yến Phi Dương, lại giống như một đường gió xoáy, hướng phía bảo vật phóng đi.

Yến Phi Dương chính là công Lâm Hải tất cứu, nếu như Lâm Hải tiếp tục đi lấy bảo vật, thế tất sẽ bị song quyền uy mãnh tuyệt luân này, đánh thành phấn vụn.

Nhưng nếu Lâm Hải muốn tránh, liền sẽ mất đi thời cơ lấy bảo vật, Yến Phi Dương sẽ vừa vặn đem bảo vật lấy đi.

"Ha ha, không có ý tứ, ca ca muốn đoạn cái hồ!"

Mắt thấy cái này hai đạo quyền mang màu vàng công kích tới, Lâm Hải không những không sợ, ngược lại dùng thần sắc đùa giỡn đối mặt, không tránh không né, mà là tiếp tục hướng phía bảo vật chộp tới.

“Hừ, ngươi cái này là muốn chết!”

Yến Phi Dương thấy vậy, nhất thời lộ vẻ mặt nhe răng cười, trong mắt dâng lên vẻ đắc ý.

Ông!

Lúc này, Lâm Hải đã đem bảo vật nắm ở trong tay, một cỗ quang mang màu vàng kim cuồng bạo sắc bén bùng lên mà ra, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải nuốt hết.

Mà quyền mang màu vàng kim của Yến Phi Dương, cũng đã đến trước người Lâm Hải, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, cần gì chứ.”

Yến Phi Dương nhất thời lộ vẻ mặt châm chọc, mặt mũi tràn đầy xem thường mà lắc đầu. Thời điểm đang chuẩn bị tiến lên, đem bảo vật thu lấy, thân thể của Yến Phi Dương lại đột nhiên chấn động, mặt mũi tràn đầy kinh hãi nhìn hướng về phía trước, trên mặt lộ ra vẻ khó tin thật sâu!

Chương 1632: Kim Chi Nguyên Tủy

“Bảo vật đâu?!!”

Mặt mũi Yến Phi Dương tràn đầy kinh hãi, phát ra một tiếng gào thét đầy phẫn nộ.

Chỉ thấy phía trước rỗng tuếch, chẳng những không có bóng dáng của Lâm Hải, liền cả bảo vật trước đó còn lơ lửng, giờ phút này cũng đã không cánh mà bay.

“Hỗn đản, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?!”

Yến Phi Dương tức đến râu tóc dựng đứng, đoạn đường đi đến bên trong này của gã, quả thực là trải qua kiếp nạn, cửu tử nhất sinh, kết quả lại là, mắt thấy bảo vật liền muốn tới tay, lại mạc danh kỳ diệu không thấy.

“Lâm Hải, khẳng định là Lâm Hải làm!”

Bỗng nhiên, Yến Phi Dương lập tức kịp phản ứng, song quyền không khỏi nắm thật chặt, trong lòng cơ hồ phát điên.

Gã đột nhiên nghĩ đến, Lâm Hải là thế nào xuất hiện tại trong cái thông đạo này của chính mình.

Còn có, loại tình huống vừa rồi đó, Lâm Hải biết rõ qua lấy bảo vật, sẽ là tình thế chắc chắn phải chết, nhưng hắn vì cái gì còn muốn làm như thế, mà không phải tới công kích mình.

Hết thảy những cái này, bây giờ nghĩ lại cũng lộ ra quỷ dị, để Yến Phi Dương không thể không dâng lên hoài nghi thật sâu.

“Chẳng lẽ nói, Lâm Hải không phải đã thành cái xác không hồn, mà chính là đoạt bảo vật rồi đào tẩu.”

Đôi mày của Yến Phi Dương đột nhiên dựng thẳng lên, trong lòng tuôn ra một cái suy nghĩ để gã cảm thấy thật không thể tin.

Trước đó, Lâm Hải thế nhưng là tại dưới mí mắt của gã, trong nháy mắt đã bị quang mang thôn phệ, nếu như Lâm Hải chống cự hoặc là đào tẩu, thì đã bị gã phát giác ra.

Thế nhưng, nếu như không phải Lâm Hải lấy đi bảo vật, vậy bảo vật đang ở chỗ nào?.

Yến Phi Dương vừa tức vừa gấp, càng nghĩ càng không cóđ mối, sau cùng tức đến một quyền oanh kích ở trên vách tường, phát ra một tiếng gầm rú cuồng bạo.

“Đáng giận, thật con mẹ nó đáng giận!”

“Mặc kệ nhiều như vậy, nếu như là Lâm Hải lấy đi, hắn nhất định sẽ theo đường cũ của thông đạo trở về, ta nhất định phải đem hắn tìm ra!”

Nghĩ đến chỗ này, Yến Phi Dương mang theo vô cùng phẫn nộ, thân ảnh lóe lên, hướng phía đường cũ trở về mà đi.

“Ta qua, thật con mẹ nó đáng sợ a!”

Thời điểm Yến Phi Dương chạy đi tìm kiếm Lâm Hải ở khắp nơi, thì Lâm Hải đã trở lại bên trong Luyện Yêu Hồ, nhìn bảo vật chiếu lấp lánh trước mặt, trong lòng còn sợ hãi một trận.

Liền lúc trước, thời điểm khi tay hắn vừa mới chạm đến bảo vật, một đường quang mang màu vàng kim không gì không phá, mang theo lực lượng bẻ gãy nghiền nát, thẳng hướng thân thể Lâm Hải, liền nhanh chóng đập tới.

Cũng may Lâm Hải duỗi ra chính là tay phải, Tử Lôi Thần Long Tí trong nháy mắt đã nở rộ hào quang màu tím, lực lượng Lôi Điện cường đại mang theo xu thế cuồng bạo, đã đem quang mang màu vàng kim ngăn trở tại bên ngoài.

Nếu không, kinh mạch toàn thân Lâm Hải, chỉ sợ đều sẽ bị luồng hào quang màu vàng óng này, trực tiếp phá hủy.

Mà ngay sau đó, công kích của Yến Phi Dương cũng đến gần người, Lâm Hải thừa cơ đem bảo vật thu nhập vào trong Luyện Yêu Hồ, chính mình cũng trốn vào trong đó.

“Tiểu tử, lần này xem ngươi còn cứng nữa không!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra mỉm cười đùa giỡn, lần nữa đưa tay hướng phía bảo vật chộp tới.

Tại bên trong Luyện Yêu Hồ, Lâm Hải chính là tồn tại vô địch, đương nhiên sẽ không lại sợ năng lượng bên trong bảo vật.

Ông!

Bảo vật lóe lên quang mang, khí tức khủng bố muốn đem tay của Lâm Hải bắn ra, nhưng Lâm Hải sao lại bỏ mặc, trực tiếp đưa nó nắm trong tay, cứ thế mà đem quang mang màu vàng kim, chế trụ.

Leng keng!

Ngươi đạt được Kim Chi Nguyên Tủy!

“Quả nhiên là Kim Chi Nguyên Tủy!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, lại không ngạc nhiên chút nào.

Trước đó tại trong thông đạo lôi điện, bảo vật đạt được là Lôi Chi Nguyên Tủy, thời điểm nhìn thấy bảo vật này tại trong Kim chi thông đạo, Lâm Hải cũng đã đoán được, cái này nhất định là Kim Chi Nguyên Tủy không thể nghi ngờ.

Cảm thụ được lực lượng khủng bố sắc bén cơ hồ có thể phá hủy hết thảy, bên trong Kim Chi Nguyên Tủy này, Lâm Hải không khỏi âm thầm gật đầu.

Đều nói Kim Nguyên tố không gì không phá, danh xưng lực công kích thứ nhất, bây giờ nhìn, quả là thế.

“Xử lý nó như thế nào đâu?.”

Lâm Hải nhíu mày, chính mình cũng không tu luyện Kim Chi Đạo, tùy tiện luyện hóa cái Kim Chi Nguyên Tủy này, không nhất định sẽ có cái hiệu quả tốt gì.

“Trước mặc kệ nó, hiện tại vẫn là khôi phục chân khí trước sau đó ra ngoài giết Yến Phi Dương thì quan trọng hơn!”

Lâm Hải vừa nghĩ tới trước đó, sau khi vung ra Kim Cô Bổng, chân khí chỉ còn một thành, hơn nữa Bá Thể Tuyệt Sát Thuật cũng sắp mất đi hiệu lực, trơ mắt nhìn Yến Phi Dương đang ở trước mắt, lại không còn sức để giết gã, còn phải trốn đến bên trong Luyện Yêu Hồ, Lâm Hải liền cảm thấy một trận biệt khuất.

“Để ngươi lại sống thêm một hồi!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi xuống, lần nữa lấy ra Linh thạch, bắt đầu khôi phục chân khí.

Nhưng rất nhanh, tác dụng phụ của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật đã phát tác, Lâm Hải chỉ cảm thấy vô cùng suy yếu, đồng thời bị đau nhức kịch liệt toàn tâm đánh tới, khiến cho toàn thân Lâm Hải co quắp một trận, đau đến kém chút ngất đi.

“Mẹ nó a, làm sao lại thống khổ như vậy!”

Lâm Hải rên một tiếng, mồ hôi trong nháy mắt liền chảy xuống, trong lúc cuống quít liền lấy ra kim châm, hướng phía yếu huyệt trên người mình, đâm xuống mấy châm, mới thở dài ra một hơi, lộ vẻ mặt nhẹ nhàng.

“Con mẹ nó, còn may ca ca là Thần Y, có thể áp chế cái tác dụng phụ này, bất quá chỉ sợ phải chờ ba ngày sau, mới có thể ra ngoài!”

Tuy Lâm Hải nóng lòng muốn ra ngoài giết Yến Phi Dương, nhưng bây giờ cũng là không có cách nào, hắn cũng không thể đỉnh lấy kim châm đầy người, như cái con nhím mà đi qua chiến đấu đi.

Thời gian ba ngày, một cái chớp mắt liền qua, trong lúc đó Lâm Hải đã đem Kim Cô Bổng trả lại cho Tôn Ngộ Không, chân khí từ lâu đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

“Yến Phi Dương, ca ca tới lấy mạng chó của ngươi!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải xuất hiện tại trong thông đạo của Kim Nguyên tố lúc trước, một mặt cảnh giác hướng phía bốn phía nhìn lại.

“Kim Nguyên tố quả nhiên toàn bộ đều đã biến mất!”

Lâm Hải phát hiện, trong thông đạo đã kinh biến đến mức rỗng tuếch, quang mang màu vàng kim nồng đậm kia, đã hoàn toàn biến mất vô tung không còn tăm hơi.

Trước đó khi Lâm Hải lấy đi Lôi Chi Nguyên Tủy, liền đã phát hiện ra loại tình huống này, một khi Nguyên Tủy bị lấy đi, Nguyên tố tương ứng trong thông đạo, cũng sẽ cùng theo biến mất không thấy gì nữa.

Cứ như vậy, quá trình trở về liền trở nên vô cùng nhẹ nhõm, tuyệt sẽ không giống con đường lúc đến, phải không ngừng tiếp nhận công kích sắc bén của quang mang màu vàng kim.

“Đã qua mấy canh giờ, chắc hẳn Yến Phi Dương đã ra khỏi thông đạo, vậy liền ra ngoài giết gã!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, thân ảnh trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ, thi triển thân pháp hướng phía lối vào của thông đạo, phi tốc mà đi.

Đến cửa vào của thông đạo, Lâm Hải đem cửa đẩy ra, nhảy một cái, người còn giữa không trung liền đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, nắm ở trong tay, phòng bị Yến Phi Dương đột nhiên xuất thủ.

“Ừm?”

Thế nhưng là rất nhanh, Lâm Hải không khỏi sững sờ, lại phát hiện bên ngoài rỗng tuếch, không có bất kỳ ai.

“Kỳ quái, Yến Phi Dương còn chưa đi ra sao?”

Lâm Hải tìm nhìn bốn phía, lại phát hiện căn bản không thấy bóng dáng của Yến Phi Dương.

“Không thể nào.” Rất nhanh, Lâm Hải nghĩ đến một loại khả năng, chẳng lẽ trên thân Yến Phi Dương cũng có mười khỏa Tu La Thạch, hiện khi đã tiến vào trong những thông đạo còn lại.

Thời điểm mặt mũi đang tràn đầy khó hiểu, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, Thiên Nhãn Thần Thông trong nháy mắt liền mở ra, kinh hãi ngẩng đầu hướng phía bầu trời nhìn lại.

Ông!

Trong mắt Lâm Hải, bịt kín một tầng sương mù màu lam, xuyên thấu đầy trời kim quang, cẩn thận tìm tòi một phen, lại phát hiện một mảnh trắng xóa, căn bản nhìn không đến bất luận cái chỗ khác thường gì.

“Thật sự là kỳ quái!”

Lâm Hải cau mày, trong lòng bỗng nhiên dâng lên lòng cảnh giác mãnh liệt.

Ngay tại vừa rồi, hắn lần nữa cảm giác được, bên trên bầu trời tựa hồ có một đôi con mắt vô hình, đang len lén theo dõi hắn, cùng cảm giác lúc đi ra từ thông đạo lôi điện trước đó, hoàn toàn tương tự.

“Trước đó có lẽ là do chính mình nhạy cảm, nhưng đến tột cùng không phải!”

Tâm Lâm Hải bỗng nhiên chìm xuống, hắn đột nhiên có một loại dự cảm bất thường, giống như phía sau toàn bộ Tu La Điện, vẫn luôn có người thao túng.

“ Có!” Đột nhiên, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, trong lòng đã có biện pháp.

Chương 1633: Oan không thấu

Chỉ thấy Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, vươn tay cánh tay hướng phía bầu trời nhất chỉ, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Hồi Ảnh Thuật!”

Ông!

Nhất thời, khí lưu trên bầu trời lấy một loại quỹ tích cực kỳ huyền bí, phi tốc chảy động, phảng phất như thời gian đảo ngược, bắt đầu khôi phục cảnh tượng trước đó.

Chính là bí thuật Hồi Ảnh Thuật mà Lâm Hải học được từ chỗ đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông.

Hai mắt Lâm Hải không nháy mắt, chăm chú nhìn vào giữa không trung, muốn từ đó tra tìm ra dấu vết để lại.

Rất nhanh, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhảy một cái, trong mắt bùng lên tinh mang.

“Quả nhiên có gì đó quái lạ!”

Chỉ thấy giữa không trung theo thời gian ngược dòng, đầy trời quang mang màu vàng kim kia, phảng phất như bị một đôi bàn tay vô hình, đột nhiên hướng phía hai bên tách ra.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem một khối đá cầm trong tay, trên tảng đá lóe lên quang mang, bắt đầu ghi chép tình hình trên bầu trời, chính là Lưu Ảnh Thạch đồng dạng lấy được từ chỗ đệ tử tiềm lực của Thái âm Tông!

Ông!

Theo quang mang màu vàng kim bị tách ra, đột nhiên một đường uy áp cực kỳ khủng bố, xuất hiện tại giữa không trung, đồng tử Lâm Hải nhất thời rụt lại một hồi, lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Chỉ thấy bên trong khe hở của quang mang màu vàng kim, đột nhiên xuất hiện một gương mặt người cực kỳ mơ hồ, hai mắt sáng ngời như là ngôi sao, đang mang theo ánh mắt bao quát chúng sinh, hướng phía dưới trông lại.

“Người này là ai?!”

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, tuy cảnh tượng giữa không trung, chỉ là quay lại chuyện phát sinh của ba phút trước, cũng không phải là đang phát sinh.

Nhưng dù vậy, khi vừa nhìn thấy ánh mắt của mặt người mơ hồ kia, trong lòng vẫn bỗng nhiên co lại, phảng phất như bị một ngọn núi lớn ép ở trong lòng, khiến cho Lâm Hải cơ hồ không thở nổi.

“Đáng sợ, thật đáng sợ!”

Trong lòng Lâm Hải, dâng lên kiêng kị cùng kinh hãi thật sâu, chỉ từ một cái ánh mắt này, liền có thể kết luận, thực lực của người này, tuyệt đối là từ Địa Tiên trở lên.

Hơn nữa, cũng không phải loại Hóa Thần sơ kỳ phổ thông kia, chí ít so với Trương Tam Lý Tứ Vương Ngũ thậm chí Thành chủ thành Lưu Tô Hứa Quang Thuần, phải cường đại hơn rất nhiều.

Ông!

Ba phút đồng hồ chợt lóe lên, hình ảnh giữa không trung đột nhiên biến mất, khí lưu chấn động một cơn lần nữa khôi phục dòng chảy bình thường, hiệu quả của Hồi Ảnh Thuật đã biến mất.

“Hô”

Lâm Hải nắm Lưu Ảnh Thạch trong tay, không khỏi thở ra một ngụm trọc khí thật sâu, trên mặt lộ ra ngưng trọng trước đó chưa từng có.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Vì sao lại có một cái người thần bí đáng sợ như thế, đang bí mật giám thị chúng ta? Cái Tu La Điện này, đến cùng còn có cái bí mật gì?”

Ầm!

Ngay tại thời khắc lòng Lâm Hải tràn đầy nghi hoặc, một cánh cửa trước mặt đột nhiên bị đánh tan, sau đó một tiếng cười cởi mở, từ trong đó truyền tới.

“Ha ha ha, cuối cùng đã thành công!”

Sau đó, một bóng người từ trong cửa nhảy ra, trên mặt đầy vẻ vui thích, chính là Trương Tam!

“A?” Trương Tam vừa ra tới nơi, liền gặp được Lâm Hải, nụ cười trong nháy mắt đã ngừng lại, sau đó thật không thể tin mà nhìn lấy Lâm Hải, lộ vẻ mặt thần sắc chấn kinh.

“Xin bái kiến tiền bối!”

Lâm Hải mỉm cười, hướng phía Trương Tam ôm quyền một cái, đồng thời đem đủ loại nghi hoặc trong lòng, tạm thời đặt ở trong lòng.

“Ngươi, ngươi chừng nào thì đi ra, làm sao còn nhanh hơn ta?”

Mặt mũi Trương Tam tràn đầy kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải chấn kinh hỏi.

“Ta cũng là vừa mới đi ra.”

Trương Tam lần nữa mang theo vẻ khó có thể tin thật sâu, trên dưới dò xét Lâm Hải Một phen, không khỏi chậm rãi gật gật đầu.

“Một cái Nguyên Anh sơ kỳ, thế mà so với ta Địa Tiên này, còn đi ra sớm hơn một bước, không tệ, ngưu bức!”

Trương Tam không khỏi hướng phía Lâm Hải, duỗi ra ngón tay cái, tán dương nói.

“Tiền bối quá khen!”

“Đúng, thông đạo ngươi tiến vào, là cái gì Nguyên tố a?” Trương Tam bỗng nhiên hiếu kỳ hướng Lâm Hải hỏi.

“Là Lôi Nguyên tố!” Lâm Hải thành thật trả lời nói.

“Lôi Nguyên tố!” Trương Tam nghe được, bỗng nhiên giật mình, sau đó nhìn Lâm Hải, càng thêm tràn ngập chấn kinh.

“Công kích của Lôi Nguyên tố từ trước đến nay sắc bén cuồng bạo, ngươi lại có thể từ bên trong thông đạo của Lôi Nguyên tố đi ra, còn nhanh như thế...” Trương Tam nói đến bên trong đây, đột nhiên biến sắc, ánh mắt lộ ra thần sắc chấn kinh.

“Ngươi, ngươi sẽ không đi được không bao xa liền đi ra đi.”

“Ngươi có phải căn bản cũng không có đi đến cuối cùng, càng không có lấy được bảo vật hay không?”

Trương Tam càng nói trong lòng càng không chắc, sau cùng vậy mà thất kinh, nhìn Lâm Hải vừa tức vừa gấp!

“Nói cho ta biết, ngươi đến cùng có phải nửa đường chạy ra hay không?!!”

Trương Tam rít lên một tiếng, uy áp bàng bạc trong nháy mắt đã đem Lâm Hải bao phủ, toàn thân cũng run rẩy lên.

Ánh mắt Lâm Hải lẫm liệt, sao lại chịu cái oan không thấu này. Nụ cười trên mặt cũng dần dần biến mất, sau đó đạm mạc mở miệng.

"Lâm Hải ta làm việc, từ trước đến nay sẽ không bỏ dở nửa chừng!"

Trương Tam sững sờ, sau đó mang theo hoài nghi thật sâu, hướng phía Lâm Hải khẽ vươn tay.

"Vậy bảo vật ở đâu? Lấy ra cho ta xem một chút!"

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, trong lòng càng bất mãn, chắp hai tay sau lưng, hơi hơi ngóc lên cái cằm, lạnh lùng nói.

"Bảo vật đã bị ta luyện hóa, lui giảng một bước, coi như không có luyện hóa, vì sao phải cho ngươi nhìn?"

"Ngươi!" Trương Tam nhất thời đại nộ, ngón tay run rẩy chỉ vào Lâm Hải, trong mắt mang theo hận ý thật sâu.

"Ngươi biết rõ hay không, ngươi cái nửa đường đi ra này, sẽ đem hi vọng ra ngoài của tất cả chúng ta, cũng đều chôn vùi!!"

Lâm Hải vừa muốn nói chuyện, đột nhiên phanh phanh lại là hai tiếng cửa phòng mở ra, lại là Lý Tứ cùng Vương Ngũ, đồng thời từ thông đạo mà mình đã tiến vào đi ra.

"Ha ha, Trương sư huynh, nghĩ không ra ngươi vậy mà đi ra trước một bước!" Lý Tứ cười lớn, đi đến trước mặt Trương Tam.

"A, ngươi cũng đi ra, nhanh như vậy?" Vương Ngũ thì là nhìn Lâm Hải, lộ ra biểu lộ chấn kinh.

"Hừ!" Trương Tam nặng nề hừ lạnh một tiếng, trong mắt mang theo tuyệt vọng thật sâu, bi phẫn mở miệng.

"Hắn cũng có thể sao? Hắn là nửa đường đi ra!"

"Cái gì?" Lý Tứ cùng Vương Ngũ nghe xong, nhất thời kinh hãi biến sắc, sau đó nhao nhao mang theo ánh mắt giết người, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Việc này là thật!”

Lý Tứ cùng Vương Ngũ, trong giọng nói mang theo sát cơ nồng đậm, hướng phía Lâm Hải băng lãnh hỏi.

Lâm Hải nhất thời chau mày, vô duyên vô cớ bị người oan uổng, coi như tính khí Lâm Hải có tốt, giờ phút này cũng không thể nhẫn.

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, một mặt đạm mạc, trực tiếp cự tuyệt trả lời tra hỏi của bọn họ.

“Ha ha, ha ha ha!”

Đột nhiên, đám người Trương Tam phát ra trận trận cười to điên cuồng, trong tươi cười lại mang theo tuyệt vọng thật sâu.

“Hai vị sư huynh, nhớ năm đó lúc chúng ta tiến vào cái Tu La Điện này, cũng đều là Nguyên Anh hậu kỳ, mỗi cái đều là tuổi trẻ hăng hái, khinh cuồng!”

“Một lần tình cờ, chúng ta tiến vào trong cái Thần điện này, vốn cho rằng là thiên đại cơ duyên, lại không nghĩ bị nhốt tại bên trong này một lần cũng là năm trăm năm!”

“Bây giờ, người cùng một chỗ tiến vào với chúng ta, đã sớm chết hết, chúng ta kéo dài hơi tàn, không cam lòng khuất phục, tu vi lại đạt tới Hóa Thần cảnh, nhưng cuối cùng vẫn vô pháp thoát khốn!”

“Vốn cho rằng hôm nay, trời xanh thương tiếc, rốt cục lại tới bảy người, nếu đều có thể lấy được bảo vật, hủy đi mười cái thông đạo này, chúng ta liền có thể rời đi bên trong này, gặp lại ánh mặt trời.”

Nói đến bên trong đây, sắc mặt Vương Ngũ bỗng nhiên phát lạnh, ánh mắt mang theo một tia âm độc, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Thật đúng là không nghĩ tới, cái hỗn đản này vậy mà tham sống sợ chết, nửa đường trở về, cứ như vậy, coi như chín người khác toàn bộ đều thành công, chúng ta như cũ vẫn không ra được!”

“ Nếu phải chờ tới thời cơ lần sau, còn không biết cần đợi thêm mấy trăm năm nữa!”

Vương Ngũ nói lòng đầy căm phẫn, lửa giận cả sảnh đường, tâm tình của Vương Tam Lý Tứ cũng bị rung động, mỗi cái nhìn Lâm Hải, ánh mắt tràn ngập cừu thị.

“Sư huynh sư đệ, cái gì cũng đừng nói!” Ánh mắt Lý Tứ âm hàn lạnh lùng mở miệng, “Tiểu tử này làm hỏng chuyện tốt của chúng ta, ta hôm nay nhất định phải giết hắn!”

Nói xong, Lý Tứ nổi giận gầm lên một tiếng, thân ảnh đột nhiên biến mất, sau một khắc một cỗ uy áp bàng bạc, đột nhiên từ trên trời giáng xuống, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, sắc bén rơi xuống!

Chương 1634: Không định cho ta một lời giải thích sao?

“Chết đi cho ta!”

Một đường thanh âm phẫn nộ, từ nửa bầu trời vang lên, lại là Lý Tứ ngang nhiên xuất thủ, chuẩn bị đem Lâm Hải nhất kích diệt sát!

Oanh!

Nhất thời, đỉnh đầu Lâm Hải, bỗng nhiên nở rộ một cỗ khí mang màu xanh, giữa không trung lại ẩn ẩn xuất hiện một mảnh biển cả vô biên vô hạn, thủy triều lăn lộn, cuồn cuộn hung mãnh, hướng phía Lâm Hải cuốn tới, phảng phất như muốn đem Lâm Hải nuốt hết.

Lâm Hải đại nộ, ba người này chẳng những vào trước là chủ, không duyên cớ oan uổng chính mình, giờ phút này càng là không phân tốt xấu, thế mà xuất thủ đả thương người, quả thực khinh người quá đáng!

Ông!

Lâm Hải đột nhiên duỗi Tử Lôi Thần Long Tí ra, nhất thời hào quang màu tím đại thịnh, lực lượng Lôi Điện cuồng bạo tàn phá bừa bãi cuồng bạo, tư tư rung động, một cỗ lực lượng Lôi Đình kinh khủng, cấp tốc ngưng kết.

“Cút!”

Đột nhiên, Lâm Hải quát to một tiếng, giống như tiếng sấm rung trời vang lên, sau đó vung ra một quyền, trên đỉnh quyền đầu nhất thời xuất hiện một cái chùm sáng sấm sét màu tím, mang theo lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, bỗng nhiên nghênh đón thủy triều trên đỉnh đầu.

Oanh!

Nhất thời, một đường tiếng vang vang vọng chân trời, sấm sét màu tím cùng thủy triều ngập trời này, trong nháy mắt quyện vào nhau, một đoàn khí lãng khủng bố ở giữa không trung, trong nháy mắt hướng phía tứ phương nhấp nhô mà đi, rung động ầm ầm.

Ssau đó, khí mang màu xanh cùng sấm sét màu tím phô thiên cái địa, ầm vang nổ ting, văng bay tán loạn khắp nơi, sức nổ cường đại, khiến cho Lâm Hải bạch bạch bạch liền lùi mấy bước, mới đứng vững thân hình.

Sưu!

Mà lúc này đây, một bóng người từ giữa không trung bỗng nhiên bắn ra, rơi trên mặt đất, thân hình lay động một trận, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc thật sâu.

Chính là Lý Tứ đã xuất thủ công kích Lâm Hải!

“Cái này, làm sao có thể?”

Hai mắt Lý Tứ trừng tròn xoe, sắc mặt mang theo thật không thể tin thật sâu, nhìn Lâm Hải một trận choáng váng, Trương Tam cùng Vương Ngũ ở bên cạnh, cũng là trợn mắt há hốc mồm, chấn kinh tại chỗ!

Theo bọn họ nghĩ, lấy tu vi Hóa Thần sơ kỳ của Lý Tứ, đối phó với Lâm Hải chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, quả thực như nghiền chết một con kiến, không hề có gì khác nhau.

Thế nhưng chưa ai từng nghĩ tới, Lâm Hải chẳng những ngăn cản được một kích của Lý Tứ, hơn nữa cũng chỉ vẻn vẹn lui lại mấy bước, thậm chí ngay cả một điểm thương tổn cũng đều không có.

Một cái Hóa Thần sơ kỳ, một cái Nguyên Anh sơ kỳ, chỉnh một chút kém nhau cả một cái đại cảnh giới, giống như một trời một vực, thế mà lại đánh hòa nhau.

Cái này nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ đánh chết thì đám người Trương Tam cũng sẽ không tin tưởng, sẽ có loại sự tình hoang đường này phát sinh.

Mà Lâm Hải thì là nhíu mày, trong lòng than nhẹ một tiếng, mang theo thất vọng hơi hơi lắc đầu.

“Địa Tiên chung quy là Địa Tiên, tu vi cảnh giới mạnh hơn chính mình quá nhiều!”

Lâm Hải vốn cho là Lôi Chi Đạo đại viên mãn của mình, lại có Tử Lôi Thần Long Tí làm chỗ dựa vào, coi như không thi triển ra đại chiêu, cũng có thể một chiêu đem Lý Tứ đánh bại.

Nhưng sau một chiêu đụng chạm vừa rồi kia, Lâm Hải phát hiện mình vẫn là đánh giá quá thấp thực lực của Địa Tiên.

Cho dù chính mình có Tử Lôi Thần Long Tí, lại có Lôi Chi Đạo đại viên mãn, nếu như muốn chém giết Địa Tiên, trừ phi thi triển những cái tuyệt chiêu áp đáy hòm kia, nếu không vẫn là không cách nào làm được.

Bất quá, trong lòng Lâm Hải giờ phút này vẫn mang theo lửa giận, nếu như Lý Tứ lại hướng mình phát động công kích, như vậy Lâm Hải cũng cũng không cần phải lưu tình.

Lúc Lôi Chi Đạo đại viên mãn, lĩnh ngộ được thần thông Lôi Bạo Quang Ba, vừa vặn còn không có tìm người thử nghiệm đây.

Lý Tứ sau chấn kinh kinh ngạc ngắn ngủi, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác nhục nhã thật sâu, chính mình đường đường là Địa Tiên, thế mà không có giết chết được một cái Nguyên Anh sơ kỳ, cái này nếu là truyền đi, quả thực là trò cười cực lớn.

"Hừ, tiểu bối, lại ăn của ta một chiêu!"

Phía dưới buồn bực xấu hổ thành giận, Lý Tứ hét lớn một tiếng, thủ chưởng hạ xuống, liền chuẩn bị lần nữa hướng phía Lâm Hải phát động công kích.

"Chờ một chút!"

Đúng lúc này, Trương Tam bỗng nhiên tiến lên, đem Lý Tứ ngăn lại, sau đó trên mặt kinh sợ nhìn về phía Lâm Hải.

"Ta hỏi ngươi, ngươi nói thông đạo mà ngươi tiến vào vừa rồi, bên trong là Lôi Nguyên tố?"

"Hừ!" Lâm Hải lạnh lùng hừ một cái, đem quay đầu đi, lộ ra thần sắc khinh thường.

Mà Trương Tam cũng đã không để ý tới thái độ của Lâm Hải, mà chính là lần nữa vội vã hỏi.

"Vậy bảo vật cuối thông đạo, thật đã bị ngươi luyện hóa?"

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, ánh mắt băng lãnh liếc nhìn Trương Tam một chút, đạm mạc mở miệng.

"Lâm Hải ta, còn khinh thường vì thế mà lập lời nói bừa!"

Trên mặt Trương Tam hốt nhiên lộ ra vẻ kích động, nhìn về phía Lý Tứ cùng Vương Ngũ.

"Hai vị sư đệ, chúng ta có khả năng, lầm!"

"Cái gì?" Lý Tứ cùng Vương Ngũ nhất thời sững sờ, mang theo một mặt mờ mịt, nhìn về phía Trương Tam.

“Ta là nói, Lâm Hải có khả năng nói là thật, hắn có khả năng thật đã lấy đi bảo vật trong thông đạo, mà cũng không phải là bỏ dở nửa chừng!”

“A?” Lý Tứ cùng Vương Ngũ nghe xong, nhất thời đại hỉ, trở nên kích động lên.

“Sư huynh, ngươi nói thế nhưng là thật?”

“Chí ít có bảy thành khả năng trở lên!” Trương Tam nặng nề gật gật đầu, trên mặt hưng phấn nói nói.

“Các ngươi vừa rồi có chú ý không, lúc Lâm Hải công kích tới Lý Tứ, thi triển chính là pháp thuật hệ Lôi!”

“Nếu không phải hắn lấy được bảo vật trong thông đạo hệ Lôi, chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, dựa vào cái gì có thể thi triển pháp thuật hệ Lôi cường đại như thế, chịu được một kích của Lý Tứ mà không chết.”

Nghe được lời nói của Trương Tam, Lý Tứ cùng Vương Ngũ nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, mắt lộ tinh mang.

“Ha ha, sư huynh nói không sai!”

“Lâm Hải!” Mà Trương Tam bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Lâm Hải lộ ra một bộ nụ cười đắc ý.

“Những gì ta vừa mới nói, có đúng không?”

“Không sai!” Lâm Hải mặt không biểu tình, nhàn nhạt gật gật đầu.

“Ha ha ha, nguyên lai thật đúng là chuyện như vậy!”

“Xem ra, chúng ta vẫn là có cơ hội ra ngoài!”

Đạt được Lâm Hải khẳng định trả lời, Lý Tứ cùng Vương Ngũ nhất thời thoải mái cười to, Trương Tam cũng một mặt vui mừng, tuyệt vọng trước đó trong nháy mắt đã hôi phi yên diệt.

“Sư huynh, năm trăm năm a, ta đều nhanh nghẹn điên!”

“Đúng vậy a, cũng không biết người nhà của ta bây giờ thế nào, ta thật nghĩ hiện tại liền ra ngoài a!”

“Hi vọng mấy người còn lại kia, nhất định phải thành công a, tuyệt đối không nên xuất hiện cái sai lầm gì a!”

Trương Tứ Lý Tứ Vương Ngũ, mỗi cái lộ vẻ mặt kích động, ở một bên lo lắng chờ đợi, đồng thời bắt đầu ước mơ khoan khoái về thời gian sau khi rời khỏi đây, hoàn toàn đem Lâm Hải gạt sang một bên.

“Uy!”

Đột nhiên, một đường âm thanh đạm mạc vang lên, đem lời nói của ba người cắt ngang.

Đám người Trương Tam quay đầu lại, đã thấy Lâm Hải một mặt lạnh lùng, đang ngoẹo đầu nhìn lấy bọn họ.

“Sự tình vừa mới, không định cho ta một lời giải thích sao?”

“Giải thích? Giải thích cái gì?” Đám người Trương Tam sững sờ, mặt mũi tràn đầy mờ mịt nhìn qua Lâm Hải.

Trtrong lòng Lâm Hải nhất thời nổi nóng, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Các ngươi luôn mồm oan uổng ta, lại không phân tốt xấu, ngang nhiên hướng ta xuất thủ, hiện tại biết rõ nói ra chân tướng, lại đem ta gạt sang một bên bỏ mặc, làm như vậy, không cảm thấy có chút quá phận sao?”

“Há, không có ý tứ a, vừa rồi đã trách oan ngươi!”

Đám người Trương Tam lúc này mới chợt hiểu, sau đó Lý Tứ liền qua loa hướng phía Lâm Hải nói lời xin lỗi, nhìn cũng không liếc nhìn Lâm Hải thêm một chút nào, liền quay đầu tiếp tục cùng Trương Tam Vương Ngũ, ba người vui sướng trò chuyện.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong lòng đằng cái nổi lên hỏa khí!

Hắn tuy không phải loại tính cách đúng lý thì không tha người kia, nhưng chuyện khi trước, sai tại một bên Trương Tam.

Nếu như đối phương liền một câu xin lỗi thành khẩn cũng đều không có, tại sau khi chính mình biểu đạt bất mãn, vẫn qua loa như thế, quả thực là không đem chính mình đặt ở bên trong mắt.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang.

"Mẹ nó!"

"Hôm nay, ca ca liền cho các ngươi học một khóa miễn phí, để cho các ngươi biết rõ, cái gì gọi là lấy đạo của người, trả lại cho người!"

Chương 1635: Nhân vật nguy hiểm nhất!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhảy lên lên không, đồng thời giơ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lên cao cao, trong miệng quát lớn một tiếng.

"Bá Không Trảm!"

Oanh!

Sau một khắc, đao mang màu lam sáng chói chói mắt thoát thể mà ra, xẹt qua chân trời, quấy phong vân, gào thét hướng phía đỉnh đầu đám người Trương Tam, sắc bén vỗ xuống.

Đám người Trương Tam còn đang một mặt hưng phấn nghị luận, chờ sau khi ra ngoài muốn làm gì, nghe được tiếng quát của Lâm Hải, đột nhiên giật mình.

Sau đó, bỗng nhiên cảm giác được chỗ đỉnh đầu, có một cỗ khí mang mãnh liệt sắc bén, mang theo lực áp bách cực kỳ khủng bố, hướng phía đỉnh đầu bọn họ liền rơi xuống.

Đám người Trương Tam kinh hãi ngẩng đầu, chỉ thấy một đạo quang mang chói mắt, cắt không gian, đã đến phụ cận.

“Đậu phộng!”

Ba người nhất thời biến sắc, từ bên trong một đao kia cảm thấy khí tức nguy hiểm mãnh liệt, nhao nhao giận quát một tiếng, đồng loạt ra tay, nhất thời ba đường pháp thuật cương mãnh, phi thăng vào giữa không trung, ầm vang nghênh tiếp một đao của Lâm Hải.

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn truyền đến, đao mang của Lâm Hải cùng ba đạo quang mang pháp thuật khác nhau, mãnh liệt đụng vào nhau, giữa không trung nhất thời khí lãng lăn lộn, quang mang tứ xạ, sóng trùng kích cường đại hướng phía xung quanh mạnh mẽ khuếch tán, giống như sóng biển bao phủ, uy thế kinh hãi.

Đao mang màu lam, trong nháy mắt đã bị ngăn cản, sau một trận run rẩy liền ầm ầm vỡ vụn, pháp thuật của đám người Trương Tam mất đi mục tiêu, cũng tiêu tán tại giữa không trung.

Cho đến lúc này, đám người Trương Tam mới mang theo khuôn mặt giận mà không thể khiển trách, quay đầu nhìn về phía Lâm Hải.

Đã thấy Lâm Hải giờ phút này, xách ngược Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, mang trên mặt vẻ châm chọc nồng đậm, chính là một mặt đùa giỡn nhìn sang bọn họ.

“Ngươi con mẹ nó muốn chết phải không?!”

Lý Tứ quát lớn một tiếng, chân khí trong nháy mắt nở rộ, một cỗ sát cơ vô hình, đem Lâm Hải bao phủ.

Mà Lâm Hải thì lẫm nhiên không sợ, ngoẹo đầu liếc nhìn Lý Tứ một chút, hững hờ mở miệng.

“Há, không có ý tứ a, vừa rồi chặt lầm người!”

“Ngươi!!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, đem Lý Tứ chọc tức đến kém chút ngất đi.

Cái ngữ khí xin lỗi này, cùng trong khi nói chuyện của Lâm Hải, cơ hồ giống như đúc lúc mình vừa rồi hướng Lâm Hải xin lỗi.

Lý Tứ nào còn vẫn không rõ, Lâm Hải cái này là đang cố ý trả thù đây.

Nhất là khi Lâm Hải vừa nói dứt lời, liền trực tiếp đem đầu quay sang nơi khác, điềm nhiên như không có việc gì hừ hừ tiểu khúc, bộ dáng căn bản là không nhìn bọn họ, càng làm cho lồng ngực của Lý Tứ cũng tức điên lên.

“Muốn chết!”

Lý Tứ hừ lạnh một tiếng, một cỗ sát cơ cường đại ầm ầm mà ra, hữu chưởng nâng lên, nhất thời một đường quang mang màu xanh khủng bố, quanh quẩn tại trong lòng bàn tay, đáng sợ năng lượng phi tốc ngưng tụ.

“Sư đệ, không thể!” Trương Tam thấy thế, vội vàng đem Lý Tứ ngăn lại, “Xem trước một chút những người khác có thể đều thành công hay không rồi lại nói!”

Hai mắt Lý Tứ đỏ thẫm, mang theo nộ khí nhìn về phía Trương Tam.

“Sư huynh, tiểu tử này thực sự đáng giận, nếu không giết hắn, làm sao nuốt xuống khẩu khí này!”

Trương Tam thì là trừng hai mắt một cái, nói ra từng chữ từng chữ.

“Đại cục làm trọng, nhỏ không nhẫn, sẽ bị loạn đại mưu!”

“Cái này...” Bắp thịt trên mặt Lý Tứ run run một hồi, sau đó oán hận hất cánh tay lên, đem quang mang tán đi.

“Ai!!”

Trương Tam thì là vươn tay, vỗ vỗ bả vai của Lý Tứ, sau đó ánh mắt phát lạnh, rơi vào trên thân Lâm Hải.

Lâm Hải nhất thời cảm thấy, một cỗ sát cơ lạnh thấu xương, giống như lưỡi kiếm sắc bén hướng phía chính mình đâm tới, lại không thèm để ý chút nào, như cũ một bộ dáng lười nhác, hoàn toàn không để ý tới phẫn nộ của đám người Trương Tam.

“Lâm Hải, đừng cho là chúng ta không dám giết ngươi!” Trương Tam lạnh lùng nói nói.

“Nếu không phải vì rời khỏi nơi này, không muốn hao tổn người, ngươi cho rằng ngươi có thể còn sống tới bây giờ sao?”

“Thế nhưng nếu như ngươi còn dám khiêu chiến kiên nhẫn của chúng ta, thì chúng ta coi như liều mạng mạo hiểm như vậy, cũng phải đưa ngươi chém giết ở nơi này!”

Lâm Hải nghe được, thì là cười lạnh.

“Uy hiếp ta? Nguyên tắc của Lâm Hải ta, từ trước đến nay đều là người không phạm ta, ta không phạm người! đừng nghĩ đám các ngươi là Địa Tiên, liền có thể tùy ý làm bậy, không chú ý cảm thụ của người ta!”

“Nếu như các ngươi lấy lễ đối đãi, Lâm Hải ta tự sẽ xưng các ngươi một tiếng tiền bối, nhưng nếu như cảm thấy mình tài trí hơn người, tùy hứng mà làm, này nói thật cho các ngươi biết, tại bên trong mắt của Lâm Hải ta...”

Lâm Hải nói, bá một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hạ xuống, chỉ vào đám người Trương Tam ở phía xa, cái cằm khẽ nâng, một mặt khoa trương lạnh lùng mở miệng.

“Các ngươi chả là cái cóc khô gì!”

“Làm càn!”

“Cuồng vọng!”

“Không biết tốt xấu!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời khiến đám người Trương Tam đại nộ, nếu không phải Trương Tam coi như có lý trí, cưỡng ép đem Lý Tứ cùng Vương Ngũ ngăn lại, chỉ sợ hai người kia sẽ lập tức xông lại, hướng Lâm Hải xuất thủ.

“Lâm Hải! Ngươi nghe kỹ cho ta!”

Đột nhiên, Lý Tứ gầm lên giận dữ, trong mắt lóe lên hàn mang băng lãnh, sát cơ không che giấu chút nào.

“Lý Tứ ta ở đây thề, nếu những người khác thành công lấy được bảo vật, chúng ta được ra khỏi Thần điện, Lý Tứ ta muốn ở ngay trước mặt mọi người, một lần chém giết ngươi, để ngươi biết rõ, Địa Tiên không thể nhục!”

"Cho dù có người không thành công, ngươi còn có giá trị để sống, ta cũng phải tra tấn ngươi mỗi ngày một vạn lần, thẳng đến khi lại có người lần nữa tiến vào Thần điện mới thôi!"

"A?" Lâm Hải cười lạnh, lộ vẻ mặt đăm chiêu.

"Ngươi đây là đang hướng ta phát ra khiêu chiến sao?"

"Phi! Chỉ bằng một con kiến hôi như ngươi, cũng xứng với hai chữ khiêu chiến sao? Ta đây là tại tuyên cáo tử kỳ của ngươi!"

Dụng tâm hiểm ác của lão khiến sắc mặt ngươi bỗng nhiên biến đổi, sau đó ánh mắt lạnh lùng, đạm mạc liếc Lý Tứ một chút.

"Tốt, ta chờ ngươi!"

"Hừ!" Lý Tứ giận hừ một tiếng, lúc này mới đưa nộ khí trong lòng chậm rãi đè xuống, đem đầu chuyển đi.

Ầm!

Đúng lúc này, lại là một tiếng cửa phòng mở, gây nên chú ý của Lâm Hải cùng đám người Trương Tam.

Mấy người đồng thời nhìn lại, đã thấy một đạo hào quang màu đỏ hiện lên, sau đó một bóng người xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Huyết Ngưng!"

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lại là Huyết Ngưng thành công đi ra.

"Ha ha, tiểu cô nương, thế nào, có thành công không?" Trương Tam nhất thời đại hỉ, hướng phía Huyết Ngưng hỏi.

"May mắn không làm nhục mệnh!" Đôi mắt đẹp của Huyết Ngưng liếc nhìn Trương Tam một chút, nhẹ giọng nói nói.

“Ha ha, tốt, tốt a!” Đám người Trương Tam, nhất thời lộ vẻ mặt vui mừng, liên tục hô tốt.

Mà ánh mắt Lâm Hải thì là nhìn chằm chằm vào Huyết Ngưng, trong lòng chấn động, lộ ra một tia nghi hoặc.

“Làm sao cảm giác Huyết Ngưng, cùng lúc trước có chút khác biệt đâu?.”

Lâm Hải nhạy cảm phát giác được, trên thân Huyết Ngưng, tựa hồ phát sinh cái biến hóa vi diệu gì đó, nhưng lại bị Huyết Ngưng che giấu cực kỳ ẩn nấp, để hắn nhất thời cũng vô pháp nhìn thấu.

Tựa hồ là cảm nhận được ánh mắt của Lâm Hải, Huyết Ngưng bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Lâm Hải trông lại.

Khi Lâm Hải nghênh tiếp hai con ngươi lóe ra quang mang sáng ngời của Huyết Ngưng, trong lòng bỗng nhiên ông một tiếng, phảng phất như lập tức được đưa tới một cái thế giới khác, cCảnh tượng trước mắt, trong nháy mắt đã biến thành núi thây biển máu.

Lâm Hải giật nảy cả mình, còn chưa chờ làm ra phản ứng gì, cái cảnh tượng khủng bố này lại đột nhiên biến mất, khôi phục bình thường, lại là Huyết Ngưng đã quay đầu đi, yên tĩnh đứng tại bên trong này, bình tĩnh không sợ hãi.

“Đây là có chuyện gì?” Đôi mày của Lâm Hải gắt gao nhăn lại, cái nhìn trước đó của Huyết Ngưng, cho hắn cảm giác thật đáng sợ, để trong lòng của hắn bỗng nhiên dâng lên một tia kiêng kị thật sâu.

“Huyết Ngưng, tuyệt đối là nhân vật nhất nguy hiểm trong mọi người!”

Thời gian không qua bao lâu, rất nhanh, Triệu Tử Minh, Ứng Vinh, Đông Phương Dã, Lạc Băng cũng lần lượt từ trong thông đạo đi tới, đem đám người Trương Tam, kích động đến mức quả thực vô pháp nói nên lời.

“Ha ha, thành công, không có gì bất ngờ xảy ra, chúng ta rốt cục có thể ra ngoài!”

Ba người lớn tiếng reo hò, đồng thời bên trong gấp gáp đều đem ánh mắt, gắt gao tiếp cận cánh cửa thứ tư. Mười người, mười cánh cửa, bây giờ, chỉ còn thiếu Yến Phi Dương!

Chương 1636: Cái chim ngu này phải ngủ

Lúc tất cả mọi người ở đây đều nhìn chằm chằm vào cánh cửa thứ tư, gấp gáp chờ đợi Yến Phi Dương đi ra, Lâm Hải lại là hướng phía Tiểu Hồng cùng A Hoa nhìn lại, lộ vẻ mặt lo lắng.

“Tiểu Hồng, ngươi không sao chứ?”

Lâm Hải chợt phát hiện, Tiểu Hồng tựa hồ có điểm gì là lạ.

“A... nha phi, cái chim ngu này kiếm bộn, đem cái bảo vật ở cuối thông đạo kia, một ngụm nuốt xuống, xem ra cái chim ngu này là phải ngủ say!” A Hoa ở bên cạnh bỗng nhiên nói nói.

“A?” Lâm Hải sững sờ, sau đó mang theo một mặt áy náy nhìn về phía Lạc Băng.

“Bảo vật, bị yêu thú của ta nuốt.”

“Ha ha, Lâm Hải, ngươi không cần tự trách!” Lạc Băng nhìn ra áy náy trong mắt Lâm Hải, vội vàng cười ha ha một tiếng.

“Nói thật, nếu không có phù lục cùng khải giáp mà trước đó ngươi đưa cho ta, còn có hai con yêu thú của ngươi này làm hộ vệ, Lạc Băng ta căn bản là vô pháp còn sống mà đi ra.”

“Cho nên, bảo vật bị yêu thú của ngươi nuốt, ta tuyệt không chú ý, yên tâm đi.”

Lạc Băng vừa nói, một bên vừa hướng phía Lâm Hải ném qua một nụ cười chân thành.

“Huynh đệ, tạ!”

Trong lòng Lâm Hải nhất thời cảm động một hồi, hắn sớm đã từng gặp qua tự tư cùng tàn khốc của giới Tu Hành, có thể hào phóng như Lạc Băng, đúng là rất đủ ý tứ.

“Ba ba, cái chim ngu này phải ngủ đấy!”

Lúc này, A Hoa bỗng nhiên kinh hô một tiếng, chỉ vào Tiểu Hồng nói nói.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó vội vàng hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Thu!”

Sưu!

Sau một khắc, thân ảnh của A Hoa cùng Tiểu Hồng trong nháy mắt đã biến mất, trở lại bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Yêu thú của ngươi, làm sao không thấy?”

Đám người Trương Tam cũng chưa chú ý tới bên Lâm Hải này, ngược lại là, Huyết Ngưng chú ý tới một màn này, đôi mắt đẹp nhất thời hiện lên một đường tinh mang kinh hãi, hướng phía Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Bọn chúng biết ẩn hình!”

Lâm Hải nhún nhún vai, đương nhiên sẽ không đem tình huống thật nói cho Huyết Ngưng, liền thuận miệng nói nhảm.

“Ẩn hình?”

Huyết Ngưng cau đôi mi lại, hồ nghi nhìn Lâm Hải, hiển nhiên là không quá tin tưởng lời nói của Lâm Hải.

Mà Lâm Hải thì đã cất bước, đi đến trước mặt Ứng Vinh cùng Đông Phương Dã.

“Ứng sư huynh, Đông Phương Dã, các ngươi thế nào?”

“May mắn không làm nhục mệnh, bất quá thụ thương không nhẹ, cần điều tức một phen!” Ứng Vinh khoanh chân ngồi dưới đất, sắc mặt có chút tái nhợt, hướng phía Lâm Hải nói nói.

Đông Phương Dã thì là hướng phía Lâm Hải, cố nặn ra vẻ tươi cười, sau đó nhắm mắt lại, vận công điều tức, hiển nhiên cũng bị thương thế không nhẹ.

Ngược lại là Triệu Tử Minh ở cách đó không xa, hai tay chắp sau lưng đứng tại bên trong này, một bộ dáng phong đạm khinh vân, lộ ra bình tĩnh bình tĩnh, để Lâm Hải không khỏi ngạc nhiên một trận.

“Thực lực của Triệu Tử Minh, không có khả năng mạnh hơn Ứng sư huynh, gã làm sao lại không có việc gì?”

Lâm Hải nhướn mày, sau đó trong mắt bùng lên tinh quang, lộ vẻ mặt thần sắc chấn kinh.

“ Triệu Tử Minh, gã, gã lại đột phá!”

Lâm Hải chấn kinh phát hiện, giờ phút này trên thân Triệu Tử Minh ẩn ẩn phát ra khí tức, vậy mà không kém chút nào so với Ứng Vinh, đây chẳng phải là mang ý nghĩa, Triệu Tử Minh vậy mà cũng là Nguyên Anh hậu kỳ!

“Em gái ngươi a!”

Lâm Hải quả thực im lặng, cái Triệu Tử Minh này ở thời điểm tiến đến, vẫn chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, cái này mới có mấy ngày thời gian, thậm chí ngay cả vọt hai cấp, trực tiếp thành Nguyên Anh hậu kỳ.

Phải biết, từ Nguyên Anh sơ kỳ đến Nguyên Anh hậu kỳ, cho dù là người có thiên phú lại cao hơn, bình thường tu luyện mà nói, cũng phải trên mấy chục mấy trăm năm, thậm chí phần lớn người cuối cùng cả đời, cũng đều không thể đạt tới cảnh giới này a.

Thế nhưng là Triệu Tử Minh, vậy mà tại bên trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, đã hoàn thành bước tiến mà đại bộ phận cái gọi là thiên tài, đều cần mấy chục hoặc mấy trăm năm mới có thể hoàn thành, đây quả thực là để cho người ta thật không thể tin.

Tuy Triệu Tử Minh là đệ tử của Tu La Điện, cùng bên trong này chỉ sợ có một loại liên quan thần bí nào đó, nhưng cũng không trở thành biến thái như vậy đi.

“Cái Yến Phi Dương này vẫn là đệ tử của Vô Cực Tông đâu, đến cùng có được hay không?”

Ngay tại lúc Lâm Hải đang chấn kinh vì thực lực của Triệu Tử Minh đột nhiên tăng mạnh, Lý Tứ ở một bên, bỗng nhiên không kiên nhẫn nói nói.

“Đúng vậy a, hiện tại còn thiếu mỗi gã, cũng đừng thất bại a, nếu không phí công nhọc sức!”

Vương Ngũ siết chặt nắm tay, giờ phút này cũng là gấp gáp hô hấp dồn dập, bọn họ bị nhốt năm trăm năm, có thể đi ra ngoài không , liền nhìn bảo vật ở cái cánh cửa thứ tư này, có thể vào tay hay không?

“Đừng có gấp, chờ một chút, nhất định có thể được!”

Trương Tam cũng có chút không bình tĩnh, bên trong miệng an ủi Lý Tứ Vương Ngũ, chính mình lại có chút nóng nảy bắt đầu đi tới đi lui.

“Không cần chờ Yến Phi Dương nữa!”

Đột nhiên, một đường âm thanh đạm mạc vang lên, lại là Lâm Hải, mặt không biểu tình mở miệng.

“Ngươi có ý tứ gì?”

Mọi người nhao nhao mang theo kinh ngạc, hướng phía Lâm Hải trông lại, Lý Tứ càng là chỉ vào Lâm Hải, gầm thét một tiếng.

“Bởi vì, bảo vật bên trong cái cánh cửa thứ tư này, đã bị ta lấy đi!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, mọi người đều kinh hãi, lộ vẻ mặt không thể tin được.

“Nói vớ nói vẩn!” Lý Tứ giật mình một lát, sau đó gầm lên giận dữ, trong mắt lóe lên một vòng sát cơ.

“Lâm Hải, ngươi ít chỗ này quấy rối, một người chỉ có thể tiến vào một cái thông đạo, ngươi...”

Lý Tứ lời còn chưa nói hết, liền im bặt mà dừng, sau đó con mắt trong nháy mắt liền trừng tròn xoe, mang theo một mặt thật không thể tin, nhìn về phía Lâm Hải.

Chỉ thấy trong tay Lâm Hải, giờ phút này đang nâng một quả cầu lóe ra quang mang màu vàng kim, quang hoa sắc bén chướng mắt này, khiến cho mắt của chúng nhân nhất thời nhíu lại, kinh hãi biến sắc.

“Cái này, đây quả nhiên là bảo vật trong thông đạo!”

Bọn họ trừ Lạc Băng ra, cũng đều lấy được bảo vật trong thông đạo của mình, tự nhiên liếc một chút liền có thể phân biệt, thứ Lâm Hải cầm trong tay, tuyệt đối là hàng thật giá thật.

Lập tức, tất cả mọi người đều mộng bức, thần sắc mỗi cái đều kinh ngạc, không biết cái bảo vật trong cánh cửa thứ tư này, vì sao lại nằm tại bên trong tay Lâm Hải?

Mà Lâm Hải thì là mang theo vẻ khinh bỉ, hướng phía Lý Tứ ném qua một cái ánh mắt mười phần khinh thường.

“Ngươi tiếp tục nói a!”

“Ngươi!” Lý Tứ nhất thời nghẹn lời, Lâm Hải đều đã lấy bảo vật ra, lão còn có thể nói cái gì?

“Tự cho là đúng, hàng trang bức!” Lâm Hải nhếch miệng lên, khinh thường mỉa mai nói.

“Ngươi!” Lý Tứ đại nộ, đưa tay chỉ vào Lâm Hải, tức đến đỏ bừng cả khuôn mặt, lại không cách nào phản bác, thật sự là đem Lâm Hải hận đến hàm răng cũng cắn nát.

“Ngươi giết Yến Phi Dương?”

Đột nhiên, trong mắt Triệu Tử Minh lóe ra u quang, hướng Lâm Hải băng lãnh trông lại, nhàn nhạt hỏi.

Khóe miệng Lâm Hải hơi hơi nhếch lên, lộ vẻ mặt thần sắc mỉa mai.

“Ta phi thường muốn giết gã, chỉ là không biết cái con chuột nhắt này, trốn đến chỗ nào!”

“Có đúng không?” Triệu Tử Minh nghiền ngẫm cười cười, không nói thêm gì nữa, hiển nhiên căn bản là không tin lời nói của Lâm Hải.

Lâm Hải xùy cười một tiếng, cũng lười giải thích, hắn sở dĩ đem Kim Chi Nguyên Tủy lấy ra, cũng là không muốn lãng phí thời gian tại bên trong này.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem Kim Chi Nguyên Tủy thu lại, sau đó ánh mắt đảo qua ở trên thân mọi người.

“Bảo vật bên trong mười cánh cửa, tất cả đều đã bị lấy ra, hiện tại người nào có thể nói cho ta biết, đến tột cùng ra ngoài như thế nào?”

Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng ầm vang vang lên, truyền đến từ giữa không trung, sau đó khắp nơi lay động một trận, giống như phát sinh động đất cấp chín, làm cho trong lòng tất cả mọi người đều giật mình.

“Chuyện gì xảy ra?”

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy quang mang màu vàng kim đầy trời, đột nhiên bắt đầu tán loạn, thiên địa trong cả vùng không gian biến sắc, thanh thế to lớn, mười cái thông đạo đột nhiên ầm ầm nổ tung, cự thạch bay tán loạn, khắp nơi run rẩy, giống như ngày tận thế tới!

“Không tốt, Thần điện này giống như muốn sập!”

Ứng Vinh cùng Đông Phương Dã đang liệu thương, đột nhiên đứng lên, lộ vẻ mặt kinh hãi, kinh hô một tiếng.

“Ha ha, ha ha ha ha!”

Mà Trương Tam đám người, mắt lại lộ cuồng hỉ, mỗi cái kích động cười ha hả.

Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh cũng không hoảng hốt chút nào, trong ánh mắt lại mang theo một tia kích động khó mà tự kiềm chế.

“Lâm Hải, làm sao bây giờ?” Bọn người Ứng Vinh, tất cả đều gom lại bên người Lâm Hải, một mặt ngưng trọng.

Lâm Hải mới đầu cũng giật mình, nhưng sau khi chú ý tới thần thái hình dáng của đám người Trương Tam, nội tâm cũng đã bình tĩnh trở lại, hướng phía bọn người Ứng Vinh cười nhạt một tiếng.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chúng ta muốn đi ra ngoài!”

Chương 1637: Ánh sáng thần bí

Lâm Hải vừa dứt lời, không trung trên Thần điện đột nhiên vỡ ra, quang mang màu vàng kim đã tán loạn, bỗng nhiên như là mũi tên nhọn, hướng phía bọn người Lâm Hải kích xạ mà đến.

“Không tốt, phòng ngự!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, đỉnh đầu truyền đến xu thế sắc bén, làm Lâm Hải lập tức ý thức được, những ánh sáng này có ẩn chứa lực xuyên thấu cường đại, mỗi một đường cũng có uy lực không kém gì một kích toàn lực của người tu hành Nguyên Anh kỳ.

Ông!

Sau một khắc, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao Xuất hiện tại trong tay Lâm Hải, Lâm Hải quát lớn một tiếng, nhất thời đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao múa chật như nêm cối, ánh sáng màu xanh lam vô tận, đem bọn người Ứng Vinh, cùng nhau bảo hộ ở trong đó.

Ầm ầm ầm ầm!

Một đường tiếp lấy một đường tiếng vang truyền đến, Lâm Hải chỉ cảm thấy lực đạo cực lớn liên tiếp không ngừng, thông qua Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, truyền vào trong cơ thể mình.

Lâm Hải cắn răng kiên trì, khí huyết trong người cuồn cuộn, ỷ vào uy lực Tiên khí của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, cứ thế mà đem quang mang màu vàng kim nhiều như mưa phùn, tất cả đều ngăn ở bên ngoài.

“Lâm Hải, không cần phải để ý đến chúng ta, chính ngươi mau mau đào tẩu đi!”

Mắt thấy Thần điện sụp đổ, thanh thế to lớn, toàn bộ không gian biến thành chỗ tai nạn, sắc mặt Ứng Vinh không khỏi khẩn trương, hướng phía Lâm Hải rống to một tiếng.

“Đúng vậy a, Lâm Hải, đừng vì lo cho chúng ta, mà liên lụy chính ngươi!” Lạc Băng cũng gấp gấp nói nói.

“Lâm Hải, cho dù chúng ta chết, đời này có người huynh đệ như ngươi này, cũng không uổng rồi!” Liền cả Đông Phương Dã, cũng động tình nói nói.

“Câm miệng hết cho ta!”

Lâm Hải trừng mắt, vội vã rống nói.

“Lâm Hải ta, tuyệt không làm sự tình vứt bỏ bằng hữu, tham sống sợ chết!”

Lâm Hải cố nén chấn động không ngừng truyền đến từ trong người, hợp lực chống cự lại công kích của quang mang màu vàng kim.

Ba người Ứng Vinh, trước đó xông thông đạo, tất cả đều bị thương tổn không nhẹ, nếu như Lâm Hải giờ phút này từ bỏ bọn họ, ba người bọn họ thế tất chắc chắn phải chết!

Lâm Hải từ trước đến nay trọng tình trọng nghĩa, sao lại ở trong thời khắc thế này, đem bọn họ vứt bỏ.

“Lâm Hải, ngươi dạng này sẽ đem chính mình cũng lâm vào hiểm cảnh!”

Ứng Vinh gấp gáp rống to một tiếng, nhưng mà Lâm Hải lại như không nghe thấy, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao múa càng thêm nhanh chóng, đao ảnh đầy trời, giống như một tấm lưới lớn, đem công kích sắc bén của quang mang màu vàng kim, tất cả đều ngăn ở bên ngoài.

"Ai!"

Ba người Ứng Vinh, không khỏi thở dài một tiếng, trong lòng thay Lâm Hải lo lắng đồng thời, cũng dâng lên cảm động thật sâu.

"Nếu may mắn không chết, sau này cái mạng này, cũng là của Lâm Hải!" Trong lòng ba người, toát ra ý nghĩ giống nhau.

Mấy phút đồng hồ sau, ngay tại thời khắc Lâm Hải cảm thấy ngăn cản càng thêm gian nan, đột nhiên áp lực nhẹ đi, phảng phất công kích phải nhận, đột nhiên giảm bớt.

"A, chuyện gì xảy ra?" Lâm Hải không khỏi sững sờ.

"Ha ha, quang mang màu vàng kim sắp tan hết!"

Lúc này, Lạc Băng ở sau lưng mắt sắc, bỗng nhiên chỉ vào giữa không trung, không khỏi phát ra một tiếng reo hò kinh hỉ.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy đầy trời kim quang trước đó, đã tiêu tán bảy tám phần mười, giữa không trung bắt đầu xuất hiện ánh sáng màu trắng.

Mà quang mang màu vàng kim công kích hướng bọn người Lâm Hải, cũng từ dày đặc trở nên thưa thớt, sau cùng biến mất vô tung không còn tăm hơi.

"Hô ~"

Lâm Hải cuối cùng đã thở dài ra một hơi, một nhóm công kích này quá khủng bố, nếu Lâm Hải chỉ là tự bảo vệ bản thân, ảnh hưởng sẽ không quá lớn.

Nhưng muốn đồng thời bảo vệ bọn người Ứng Vinh ở sau lưng, thì tiêu hao của Lâm Hải liền cực lớn mười phần.

Giờ phút này, chân khí trong cơ thể Lâm Hải, cơ hồ đã hao tổn hơn bảy thành, nếu quang mang màu vàng kim tiếp tục công kích thêm một hồi, chỉ sợ Lâm Hải cũng đỡ không nổi.

“A, động đất mạnh cũng đã đình chỉ, hết thảy cũng lắng lại rồi!”

Ứng Vinh bỗng nhiên kinh ngạc mở miệng, phát hiện ở trong Thần điện, đã khôi phục lại bình tĩnh.

“Thế nhưng là, lối ra ở đâu?”

Cánh cửa mà bọn họ trước đó tiến đến, đã sớm tại sau khi bọn họ tiến vào, đã phong kín lại.

Đám người Trương Tam trước đó đã nói, bảo vật trong mười cái thông đạo, tất cả đều bị lấy ra, mới có thể ra ngoài, nhưng bây giờ bọn họ vẫn không nhìn thấy cánh cửa lớn màu vàng óng kia rộng mở a.

Không khỏi, mấy người Lâm Hải tất cả đều hướng phía đám người Trương Tam nhìn qua, có lẽ chỉ có bọn họ, mới biết đi ra khỏi nơi này như thế nào.

Nhưng mà, chờ lúc bọn họ nhìn thấy biểu lộ của đám người Trương Tam, tâm lại lập tức bỗng nhiên chìm xuống.

“Cái này, đây là có chuyện gì?”

Chỉ thấy đám người Trương Tam, giờ phút này mờ mịt trên mặt họ, tuyệt không ít hơn so với bọn hắn, mỗi cái nhìn xung quanh, một mặt mộng bức.

“Trong truyền thuyết, không phải lấy được bảo vật trong mười cái thông đạo, liền có thể ra ngoài sao?”

“Vì cái gì, vì cái gì vẫn là không có lối ra?!”

Trương Tam bỗng nhiên phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, trên mặt nhất thời lộ ra tuyệt vọng thật sâu.

Lý Tứ cùng Vương Ngũ, sắc mặt cũng là trắng bệch, thân thể cũng không tự chủ được mà run lên nhè nhẹ.

Chờ năm trăm năm, vốn cho rằng rốt cục có thể ra ngoài, kết quả lại là, lại là kết quả như thế, trong lúc nhất thời, trong tâm bọn họ kém chút sụp đổ, căn bản là không có cách tiếp nhận.

“Xong, bọn họ căn bản cũng không biết rõ làm sao để ra ngoài!” Lạc Băng cười khổ một tiếng, thở dài lắc đầu.

“Đừng nóng vội!”

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động, ngược lại hướng phía Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh nhìn lại.

Đã thấy Huyết Ngưng Cùng Triệu Tử Minh, hai người vậy mà không có một tia thần sắc hoảng hốt, ngược lại tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên trời, mặt mũi tràn đầy chờ mong, phảng phất như đang đợi cái gì đó.

“Chẳng lẽ, lối ra ở trên trời?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, vội vàng cũng ngẩng đầu, hướng phía giữa không trung nhìn lại.

Thế nhưng là, trừ tầng sương mù trắng xoá thật dày kia ra, giữa không trung cái gì cũng không có a.

Nhưng, Lâm Hải cảm thấy biểu hiện của Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, mười phần quỷ dị, hơn nữa hai người bọn họ cũng là đến từ Tu La Điện, tất nhiên biết rõ một số bí mật mà người khác không thể nào biết được.

“Ngược lại muốn xem xem, giữa cái không trung này, đến tột cùng có manh mối gì?!”

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải mặc niệm một tiếng, Thiên Nhãn Thần Thông, mở!

Ông!

Nhất thời, hai mắt Lâm Hải bịt kín một tầng sương mù màu lam, trong nháy mắt xem thấu hết thảy phía sau tầng sương mù trắng xoá kia.

“A, quả nhiên có gì đó quái lạ, đó là cái gì?!”

Lâm Hải biến sắc, kinh hãi phát hiện, phía trên sương mù trắng nồng đậm kia, lại có một đoàn ánh sáng thần bí, đang chậm rãi ngưng tụ, không ngừng biến lớn.

Mà bên trong thứ ánh sáng thần bí này, tựa hồ có một bóng người lớn chừng bàn tay, như ẩn như hiện!

Oanh!

Ngay tại thời khắc trong lòng Lâm Hải kinh ngạc, đột nhiên đạo ánh sáng thần bí này, giống như một viên sao băng, bao vây lấy bóng người mơ hồ này, từ trên trời giáng xuống.

Ông!

Chỗ mà ánh sáng thần bí đến, sương trắng trong nháy mắt đã bị đánh tan, sau đó một cỗ uy áp vô cùng, hướng phía dưới rơi xuống.

“Tới rồi!”

Lúc này, Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh đột nhiên reo hò một tiếng, hai người đồng thời đột ngột từ dưới mặt đất nhảy lên, hướng phía ánh sáng thần bí này, như mũi tên rời cung mà xông

qua.

Đám người Trương Tam, giờ phút này cũng phát hiện dị thường giữa không trung, thấy Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, đồng thời nhảy vào không trung, tranh đoạt cái ánh sáng thần bí đột nhiên xuất hiện này, nhất thời cũng không cam chịu lạc hậu, nhún người nhảy lên.

“Đem đồ vật lưu lại!”

Trương Tam một tiếng gào to, song chưởng huy động, hướng phía Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh phát động công kích, đồng thời Lý Tứ cũng thả người vọt lên, thẳng đến ánh sáng thần bí mà đi.

Vương Ngũ thì là một mặt lạnh lùng, chân khí dập dờn, khí tức cường đại đem bọn người Lâm Hải khóa chặt, chỉ cần bọn người Lâm Hải xuất thủ, lão sẽ ngay lập tức phát động một kích trí mệnh.

Ba người hợp tác cực kỳ ăn ý, tuy người nào cũng không biết, ánh sáng thần bí này đến tột cùng là cái gì, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không ngồi im mà nhìn nó rơi vào trong tay Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh. Mà Lâm Hải tại thời điểm ánh sáng thần bí từ giữa không trung rơi xuống, bên trong não hải đột nhiên truyền đến một thanh âm, để trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên sững sờ, sau đó ánh mắt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng thật sâu!

Chương 1638: Tinh phách của Thiên Dũng Tinh

“Chủ nhân, La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh đang cảnh báo, Thiên Dũng Tinh lấp lóe không dừng lại!”

Thanh âm ôn nhu êm tai của Tiên Nhi, tựa như một làn gió xuân hiu hiu, để Lâm Hải nhẹ nhàng khoan khoái nói không nên lời.

“Ha ha, trách không được tại Phi Tinh Các, làm sao cũng tìm không thấy Tinh phách của Thiên Dũng Tinh Đại Đao Quan Thắng, nghĩ không ra lại là tại bên trong này!”

Lâm Hải lần nữa ngẩng đầu, hướng phía ánh sáng thần bí mà bọn người Huyết Ngưng đang tranh đoạt nhìn lại, trong nháy mắt cũng đã biết được, đường bóng người mơ hồ bên trong đó, chính là Tinh phách của Quan Thắng không thể nghi ngờ!

“Lâm Hải, chúng ta có muốn đi lên đoạt hay không!”

Lúc này, Đông Phương Dã bỗng nhiên lại gần, nhìn hai bên Huyết Ngưng cùng Trương Tam đang đánh kịch liệt giữa không trung, hướng Lâm Hải hỏi.

Tuy bọn họ cũng có thương tích trong người, nhưng ánh sáng thần bí này nhất định là vật phi phàm, cũng không thể trơ mắt nhìn nó, rơi vào bên trong tay của người khác.

“Không, chúng ta không đoạt!” Trên mặt Lâm Hải lộ ra nghiền ngẫm nụ cười, chậm rãi lắc đầu.

“Không đoạt?” Đông Phương Dã sững sờ, lộ vẻ mặt nghi hoặc.

Y không tin, Lâm Hải nhìn không ra ánh sáng thần bí này bất phàm.

Mà Lâm Hải thì trực tiếp quay đầu, nhìn ba người Đông Phương Dã, Ứng Vinh cùng Lạc Băng, cười nhạt một tiếng.

“Chúng ta bây giờ muốn làm, là mau chóng điều tức chân khí, khôi phục thương thế, còn lại đừng đi quản.”

Lâm Hải nói, từ trên thân lấy ra kim châm, không nói hai lời đâm vào trên yếu huyệt của ba người.

“Chúng ta ngay tại chỗ này sống chết mặc bây, mặc cho bọn họ đấu cái ngươi chết ta sống đi!"

Nói xong, Lâm Hải lại quay đầu nhìn hai bên Huyết Ngưng cùng Trương Tam đang không hề nhượng bộ chút nào, đánh thành một đoàn, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Đánh đi, tốt nhất đánh cái lưỡng bại câu thương!"

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong tay Lâm Hải liền xuất hiện hai khối Linh thạch, Lâm Hải khoanh chân ngồi dưới đất, bắt đầu cấp tốc hấp thu chân khí bên trong Linh thạch.

Bọn người Ứng Vinh thấy Lâm Hải thật sự từ bỏ tranh đoạt, tuy trong lòng không hiểu, nhưng cũng dựa theo phân phó của Lâm Hải, ngồi ở bên cạnh Lâm Hải, điều tức liệu thương, mau chóng khôi phục trạng thái.

"Hừ!"

Vương Ngũ nhìn chằm chằm vào bọn người Lâm Hải thấy thế, không khỏi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường.

"Coi như các ngươi thức thời!"

Thấy bọn người Lâm Hải không có dấu hiệu tham dự, Vương Ngũ lúc này mới buông lỏng đề phòng, ngược lại hướng phía hai bên Huyết Ngưng cùng Trương Tam đã đánh thành một đoàn nhìn lại.

Nhưng phía dưới cái xem xét này, con mắt Vương Ngũ trong nháy mắt trừng tròn xoe, lộ vẻ mặt khó tin thật sâu.

"Cái này, cái này sao có thể?"

Trong lòng Vương Ngũ sông cuộn biển gầm, quả thực không thể tin được một màn mà mình nhìn thấy được.

Vốn cho rằng, Trương Tam cùng Lý Tứ là hai cái Địa Tiên, đối phó với Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, đây tuyệt đối là dễ như trở bàn tay, hoàn toàn sẽ là xu thế nghiền ép.

Nhưng hiện tại xem ra, căn bản không phải có chuyện như vậy, thực lực của Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, vượt xa khỏi sự tưởng tượng của lão, vậy mà cùng Trương Tam và Lý Tứ, đánh hòa nhau!

“Thật sự là gặp quỷ, chẳng lẽ năm trăm năm không có ra ngoài, thế đạo bên ngoài đã biến sao?”

Vương Ngũ chấn kinh kinh ngạc, trăm mối vẫn không có cách giải, trước đó Lý Tứ một chiêu không miểu sát được Lâm Hải Nguyên Anh sơ kỳ, liền đã đủ để bọn họ chấn kinh.

Hiện tại, vậy mà lại xuất hiện hai người Nguyên Anh kỳ là Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, thế mà cũng có năng lực, để Trương Tam cùng Lý Tứ đánh mãi không xong.

Đây quả thực phá vỡ nhận biết về sai biệt bên trên thực lực giữa Địa Tiên cùng Nhân Tiên của Vương Ngũ.

Mà Lâm Hải đang khôi phục chân khí, đồng thời cũng đang quan sát chiến đấu giữa không trung, trong lòng đồng dạng kinh ngạc không thôi.

Ánh sáng thần bí này, thủy chung lơ lửng giữa không trung, không ngừng bị chân khí của hai bên ném đi, chưa bao giờ rơi xuống trong tay bất luận kẻ nào.

Hai bên cơ hồ tất cả đều là dốc hết toàn lực, không giữ lại chút nào, một bên ngăn cản đối phương đoạt được ánh sáng thần bí, một bên hướng đối phương phát động công kích mãnh liệt, ra tay không lưu tình chút nào.

Trong lúc nhất thời, giữa không trung cương phong gào thét, khí lãng lăn lộn, pháp thuật sáng chói loá mắt bay múa đầy trời, không ngừng phát sinh va chạm kịch liệt ở giữa không trung, thanh âm tiếng vang không ngừng truyền đến, thanh thế vô cùng kinh hãi.

“Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, thế mà có thực lực như thế?!”

Lâm Hải nhíu mày, trong lòng có chút khó tin.

Trên thân Huyết Ngưng, lộ ra một tia lực lượng thần bí cùng cổ quái, để Lâm Hải có chút nhìn không thấu, thực lực vượt quá dự đoán của Lâm Hải, còn có thể thông cảm được.

Thế nhưng là cái Triệu Tử Minh này, Lâm Hải đã từng giao thủ qua, tuy cũng là thiên tài khó gặp, lại mạc danh kỳ diệu đến Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng cũng không trở thành cường đại đến cấp độ có thể lực kháng Địa Tiên đi.

“Ừm, đó là cái gì?”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải chấn kinh kinh ngạc, chợt phát hiện một tia dị thường, để đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

Chỉ thấy trong lúc Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh giơ tay nhấc chân, giữa không trung lại có một đạo khí lưu vô hình vung vẩy quanh quẩn, khí lưu này tuy không thể gây thương tích cho người, nhưng trong lúc mơ hồ tựa hồ lại ảnh hưởng đến thế tiến công của Trương Tam cùng Lý Tứ.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Trong lòng Lâm Hải thầm hô một tiếng, mở Thiên Nhãn Thần Thông, muốn nhìn rõ cái khí lưu vô hình này, đến tột cùng là cái nhân vật đáng sợ gì.

“Đây là... sinh cơ!!!”

Lâm Hải đột nhiên kinh hãi biến sắc, tại sau khi thông qua Thiên Nhãn Thần Thông nhìn về phía khí lưu vô hình này, trong đầu đột nhiên tự động phân biệt ra, lại là sinh cơ trong người Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh.

"Mẹ nó, hai người kia đang liều mạng!"

"Thật sự là công pháp quỷ dị!"

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi không thôi, nghĩ không ra Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh liều mạng như vậy, bởi vì tranh đoạt cái ánh sáng thần bí này, mà không ngừng hao tổn sinh mệnh lực.

"Huyết Ngưng đang làm gì?"

Đột nhiên, đôi mày Lâm Hải mạnh mẽ nhíu lại, kinh hãi phát hiện, bên ngoài thân của Huyết Ngưng đột nhiên tản mát ra đại lượng sinh cơ, giống như một cơn bão táp, hướng phía Trương Tam bao phủ mà đi.

Ông!

Sau một khắc, Trương Tam đang phát động công kích cuồng phong bạo vũ, thân thể bỗng nhiên trì trệ, giống như bị một tấm lưới lớn cuốn lấy, trong khoảnh khắc đã mất đi năng lực hành động, không khỏi kinh hãi biến sắc.

"Chết!"

Không đợi Trương Tam hiểu được chuyện gì xảy ra, Huyết Ngưng quát lạnh một tiếng, thủ chưởng đột nhiên nhô ra, lòng bàn tay lóe ra quang mang đỏ thẫm, nhanh như chớp, chụp vào cái cổ của Trương Tam!

"Không!"

Trương Tam nhất thời phát ra một tiếng rống bén nhọn hoảng sợ, lộ vẻ mặt sợ hãi vô tận, muốn trốn tránh, lại phát hiện toàn thân cũng bị trói buộc, căn bản là không có cách di động mảy may.

“Dừng tay!”

Vương Ngũ ở bên dưới quan chiến thấy thế, nhất thời kinh hãi, chuyện đột nhiên xảy ra, nên lão căn bản không kịp cứu viện, trong lúc vội vàng đành phải quát lớn một tiếng, phất tay đánh ra một quả cầu lửa, hướng phía Huyết Ngưng bay đi, muốn đem Huyết Ngưng đánh lui, cứu Trương Tam.

Khuôn mặt Huyết Ngưng đột nhiên phát lạnh, lộ vẻ mặt lo lắng.

Nàng hao phí đại giới lớn như vậy, mới đưa Trương Tam đặt vào hiểm cảnh hẳn phải chết, nếu như bị Vương Ngũ cứ như vậy cứu đi, thật sự là không cam lòng.

Thế nhưng nếu như không quan tâm tới công kích của Vương Ngũ, ngạnh kháng với một quả cầu lửa này, nàng không chết cũng phải trọng thương.

Ngay tại thời khắc Huyết Ngưng khó mà quyết đoán, đôi mắt đẹp lại bỗng nhiên lóe lên, lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng khó có thể tin.

Chỉ thấy quả cầu lửa đang điên cuồng công hướng nàng, bay đến nửa đường thế mà như là nhận lực đạo thần bí dẫn dắt, lập tức biến hóa phương hướng, ngược lại công hướng Lý Tứ.

“Vương Ngũ, ngươi con mẹ nó điên!” Lý Tứ nhất thời vừa vội vừa tức, không khỏi hướng phía Vương Ngũ phẫn nộ gào thét một tiếng.

Mà Vương Ngũ cũng trợn mắt há hốc mồm, nhìn quả cầu lửa mà chính mình phát ra, đột nhiên chuyển đổi mục tiêu công kích, lập tức não tử cũng không phản ứng kịp, sững sờ choáng váng một trận tại bên trong này.

Chỉ có Lâm Hải, ngồi ở kia giống như cười mà không phải cười, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đường quang mang đùa giỡn.

“Thật sự là không thử không biết, thử một lần thì giật mình, nguyên lai thật có thể chơi như vậy!”

Huyết Ngưng thì là đại hỉ, một cỗ sát cơ lạnh thấu xương đằng không mà lên.

“Trời cũng giúp ta!”

Huyết Ngưng đã không lo lắng, thủ chưởng ba một tiếng, nhanh như chớp đội lên cái cổ của Trương Tam.

“Chết!” Quang mang đỏ thẫm nơi lòng bàn tay của Huyết Ngưng, đột nhiên đại phóng, trong nháy mắt đã đem toàn bộ đầu lâu của Trương Tam, hoàn toàn nuốt hết.

Chương 1639: Nếu ngươi chán sống, cứ việc động thủ!

Ầm!

Sau một khắc, thân thể Trương Tam trực tiếp nổ tung, Nguyên Thần hoảng sợ thoát ra, chật vật đào thoát, so với Nguyên Anh của người tu hành, tốc độ phải nhanh hơn chí ít gấp đôi.

Sau khi Huyết Ngưng đem Trương Tam diệt sát, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thần thái trong nháy mắt lộ ra vẻ mệt mỏi.

Nàng lấy tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, sinh sinh vượt cấp diệt sát Địa Tiên, trả giá đắt không thể bảo là không lớn, giờ phút này đã không có dư lực, đi đuổi bắt Nguyên Thần của Trương Tam.

Ông!

Nhưng vào lúc này, đạo ánh sáng thần bí mà bọn họ một mực tranh đoạt này, đột nhiên quang mang đại thịnh, sau đó một cỗ khí tức cường đại, trong nháy mắt đem Nguyên Thần của Trương Tam bao phủ.

Nguyên Thần của Trương Tam, bỗng nhiên bị giam cầm ở tại chỗ, nhất thời lộ ra biểu lộ vô cùng hoảng sợ.

Nhưng mà, còn chưa chờ lão làm ra phản ứng, một cỗ lực hút cường đại, trực tiếp đem lão hút vào bên trong ánh sáng thần bí này, trong nháy mắt đã biến mất vô tung không còn tăm hơi.

“Sư huynh!”

Cho tới giờ khắc này, Lý Tứ cùng Vương Ngũ mới phát ra một tiếng rống to hoảng sợ, mỗi cái sắc mặt tái nhợt, cực kỳ bi thương.

Người nào cũng không nghĩ ra, huynh đệ chung khó khăn cùng bị nhốt một chỗ năm trăm năm, lại cứ như vậy mạc danh kỳ diệu, táng thân tại bên trong này.

“Ta muốn giết ngươi, báo thù cho sư huynh!”

Trong lúc đó, Lý Tứ hét lớn một tiếng, đột nhiên vung ra một chưởng, chân khí cường đại đem Triệu Tử Minh bức lui, sau đó như thiểm điện hướng phía Huyết Ngưng đánh tới.

Gương mặt xinh đẹp của Huyết Ngưng hàn sương, tuy giờ phút này thụ thương không nhẹ, nhưng cũng lẫm nhiên không sợ, cánh tay giương lên, trong lòng bàn tay nhất thời có một đoàn hào quang màu đỏ, bắn ra, thẳng hướng Lý Tứ mà đi.

“Đừng tổn thương sư tỷ của ta!”

Thân ảnh của Triệu Tử Minh cũng bạo khởi, phía trên lưỡi đao đột nhiên nở rộ hàn mang lạnh thấu xương, phảng phất như đem cả vùng không gian, cũng bao phủ tại phía dưới đao ảnh, hướng phía phía sau Lý Tứ, điên cuồng giảo sát mà đến.

“Cút ngay!”

Vương Ngũ đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, quát lớn một tiếng, thân ảnh nhảy vào giữa không trung, hai tay ở trước ngực vạch ra một đường cong tròn, sau đó một đạo Hỏa Xà phun ra, gào thét lên thẳng đến Triệu Tử Minh thôn phệ mà đi.

Lâm Hải ở phía xa quan chiến, lại là nhíu lông mày lại, không khỏi lộ vẻ mặt thần sắc đùa giỡn.

Vừa rồi, khi Vương Ngũ thi triển pháp thuật hệ Hỏa cứu viện cho Trương Tam, Lâm Hải ý tưởng đột phát, thử nghiệm dùng Hỏa Chi Đạo đại viên mãn của chính mình, cải biến quỹ tích công kích của Vương Ngũ.

Không nghĩ tới, dưới lúc Vương Ngũ không có phòng bị, thật đúng là thành công.

Bây giờ, Vương Ngũ lần nữa thi triển pháp thuật hệ Hỏa, lòng ham chơi của Lâm Hải, lần nữa dâng lên.

“Chuyển!”

Trong lòng Lâm Hải thầm hô một tiếng, câu thông với Hỏa Nguyên tố, ý đồ khống chế đầu Hỏa Xà nóng nảy này, khiến cho nó chuyển biến phương hướng, qua công kích Vương Ngũ.

Ông!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tốc độ của đầu Hỏa Xà này quả nhiên bỗng nhiên sững lại một hồi, sau đó đột nhiên thay đổi phương hướng, hướng phía Vương Ngũ mà đi.

Sắc mặt Vương Ngũ nhất thời đại biến, lộ vẻ mặt kinh ngạc, trong miệng gầm lên giận dữ!

“Người nào đang quấy rối!”

Oanh!

Theo hai tay Vương Ngũ vung vẩy một trận, câu thông giữa Hỏa Xà cùng Lâm Hải rốt cục bị chặt đứt, xoay người lần nữa, tiếp tục hướng phía Triệu Tử Minh bay đi.

Nhưng mà, một chút thời gian như thế, dĩ nhiên đã bỏ lỡ thời cơ chiến đấu.

Lý Tứ vốn đã tạo thành thế cục tất sát đối với Huyết Ngưng, lại bị Đao Chi Đạo đại viên mãn của Triệu Tử Minh, cứ thế mà làm cho từ bỏ tập sát đối với Huyết Ngưng.

Tuy Lý Tứ phất tay ra một chưởng, đem Triệu Tử Minh Làm cho thổ huyết bay ngược ra, nhưng cuối cùng vẫn làm cho Huyết Ngưng đào thoát tánh mạng, đem Lý Tứ tức đến râu tóc dựng đứng, mặt mũi tràn đầy lửa giận.

“Vương Ngũ, ngươi xảy ra chuyện gì?!”

Lý Tứ tức giận hướng phía Vương Ngũ hét lớn một tiếng, trong mắt mang theo quang mang phẫn nộ, nghiêm nghị gầm hỏi.

Vừa rồi Trương Tam chết, cũng là bởi vì Vương Ngũ cứu viện, mạc danh kỳ diệu cải biến quỹ tích, bây giờ Vương Ngũ lại một lần nhảy ra loại tình huống này, Lý Tứ sao lại không nổi giận.

“Có người giở trò, xuất kỳ bất ý khống chế Hỏa Nguyên tố!”

Hỏa Chi Đạo của Vương Ngũ tuy chưa đại viên mãn, nhưng hơi chút suy tư, liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nhất định là có đồng dạng người tu hành Hỏa Chi Đạo âm thầm ra tay.

Hơn nữa, tạo nghệ của người này tại trên Hỏa Chi Đạo, so với lão còn phải mạnh hơn không ít, nếu không không có khả năng tùy ý khống chế pháp thuật hệ Hỏa mà lão phát ra.

“Người nào đang giở trò?”

Lý Tứ đương nhiên sẽ không hoài nghi lời nói của Vương Ngũ, con mắt không khỏi đảo qua hiện trường.

Trừ hai bên thụ thương, giờ phút này chính là một mặt đề phòng Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh ra, giống như chỉ còn lại có một nhóm người Lâm Hải.

“Lâm Hải, là ngươi đang giở trò!”

Nhất thời, Lý Tứ liền nghĩ đến trên thân Lâm Hải, Lâm Hải cùng bọn họ có khúc mắc, âm thầm ra tay trợ giúp Huyết Ngưng, cũng không phải là cái sự tình ngoài ý muốn gì.

Lâm Hải nghe được, thì hơi hơi nhún nhún vai, lộ vẻ mặt thần sắc mỉa mai.

“Đúng a, chính là ta! Làm gì, không phục a? Không phục thì ngươi cắn ta a!”

Dù sao cùng cái Lý Tứ này, đã là tử thù, Lâm Hải mới sẽ không khách khí với lão, mang theo mặt mũi tràn đầy mỉa mai, khiêu khích nhìn Lý Tứ nói nói.

“Ngươi!!!”

Lý Tứ nhất thời đại nộ, trong mắt cơ hồ phun ra lửa, tức đến đột nhiên nâng song chưởng lên, sau lưng nhất thời nở rộ thanh quang, giống như một mảnh sóng biển, mãnh liệt mà đến, phô thiên cái địa.

“ Lâm Hải, ta trước hết là giết ngươi!”

Vụt!

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, đột nhiên đứng lên, đồng thời Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay.

“Thao, ngươi biết rõ hay không, ca ca nhịn ngươi thật lâu! Nếu ngươi đã chán sống, thì cứ việc động thủ!”

“Lý Tứ, không nên vọng động...”

Vương Ngũ ở một bên, nhất thời nhìn khẩn trương, hiện tại Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, đã lần nữa phóng tới ánh sáng thần bí ở giữa không trung, Lý Tứ lại trở mặt với Lâm Hải, chuyện này đối với bọn họ thế nhưng là cực kỳ bất lợi.

Nhưng mà, Lý Tứ giờ phút này đã lửa giận cả sảnh đường, đã nghe không vào khuyến cáo của Vương Ngũ.

Lời nói của Vương Ngũ mới nói một nửa, quang mang màu xanh sau lưng Lý Tứ, liền giống như thủy triều lăn lộn sôi trào, phô thiên cái địa, hướng phía Lâm Hải nuốt hết mà đến.

Oanh!

Nhất thời, thiên địa biến sắc, cả vùng không gian tựa hồ cũng biến thành biển cả rộng lớn, Lâm Hải giống như một chiếc thuyền con, trong nháy mắt đã bị sóng biển nuốt hết.

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Ngay tại thời khắc trong lòng Lý Tứ đắc ý, coi là Lâm Hải hẳn phải chết, đột nhiên nột tiếng quát chói tai, vang vọng cả vùng không gian.

Lý Tứ kinh hãi nhìn lại, lại chấn kinh phát hiện, tại bên trong vô tận thủy triều này, đột nhiên bóng người mịt mù nhỏ bé phóng lên tận trời, sau đó một đạo Côn Ảnh màu vàng kim, mang theo khí tức khủng bố hủy thiên diệt địa, bỗng nhiên xuất hiện.

Oanh!

Côn Ảnh màu vàng kim, trong nháy mắt phóng đại gấp mấy chục lần, trở nên thông thiên triệt địa, giống như một cây Định Hải Thần Châm, khuấy đảo sóng biển ngập trời, thủy triều màu xanh trong nháy mắt giống như nhận áp lực cường đại, nhất thời lùi bước một trận.

“Không tốt!”

Sắc mặt Lý Tứ đại kinh, làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải lại có thể thi triển ra một kích đáng sợ cường đại như thế.

Tuy lão đã là Cảnh Giới Địa Tiên, nhưng là từ khi tiến vào bên trong này thì chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, năm trăm năm không có từng đi ra ngoài, công pháp tu hành, vẫn là pháp thuật của Nguyên Anh kỳ, cấp bậc cũng không cao.

Hiện tại đối mặt với một kích đơn thể mạnh nhất không gì không phá của Lâm Hải này, căn bản là không có cách ngăn cản, tại phía dưới Côn Ảnh màu vàng kim nghiền ép, thủy triều thanh thế kinh hãi kia, trong nháy mắt đã xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Oanh!

Sau mấy hơi thời gian, sóng biển gào thét không thôi, rốt cục không chịu nổi uy thế đáng sợ của Côn Ảnh màu vàng kim, trực tiếp nổ tung, hóa thành vô số quang mang màu xanh, hướng phía bốn phía bắn bay đi.

Mà Côn Ảnh màu vàng kim của Lâm Hải, vẫn có dư uy còn tại, thôi động khí lãng bàng bạc, rung động ầm ầm, gào thét lên hướng phía Lý Tứ, cuồng mãnh đập tới.

Mí mắt Lý Tứ cuồng loạn một trận, trong mắt rốt cục lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

Sống chết trước mắt, tất cả tóc của Lý Tứ đều dựng đứng lên, hai tay đột nhiên vừa thu vừa phóng, tại trong hai cái lòng bàn tay, trống rỗng xuất hiện một cái chùm sáng màu xanh cực lớn.

“Phá!”

Theo Lý Tứ hét lớn một tiếng, cái chùm sáng màu xanh cực lớn này, mang theo năng lượng cuồng bạo, đột nhiên bay lên không, hướng phía Côn Ảnh màu vàng kim va chạm mà đi.

Oanh! nhất thời, một đường tiếng vang truyền đến, đầy trời thanh quang nở rộ, đem vùng không gian này, hoàn toàn chôn vùi.

Chương 1640: Ngư ông mà các ngươi nói, có phải là ta hay không?

Tràng diện cuồng bạo kinh hãi, Trong nháy mắt đem ánh mắt của tất cả mọi người, tất cả đều hấp dẫn tới.

Nhất là Vương Ngũ, càng là thần sắc gấp gáp, một mặt lo lắng hướng phía bên này trông lại.

Đúng lúc này, lại là một tiếng nổ vang cực lớn truyền đến, đã thấy bên trong quang mang màu xanh trên đỉnh đầu, một đạo ánh sáng màu vàng kim, giống như thái dương trong mây đen chiếu rọi giữa trời, đem quang mang màu xanh trong nháy mắt bài trừ, tán loạn bốn phía!

Oanh!

Côn Ảnh màu vàng kim lại hiện ra, mang theo khí thế bàng bạc bẻ gãy nghiền nát, phảng phất đem không gian cũng đập phá, ầm vang rơi xuống.

“Lâm Hải, tha cho ta một mệnh!!!”

Một đạo phòng ngự sau cùng của Lý Tứ bị đánh tan, cảm nhận được uy áp khủng bố bên trong Côn Ảnh màu vàng kim, cơ hồ muốn đem lão đè sập, nhất thời bị dọa đến hồn phi phách tán, không khỏi hoảng sợ lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Nhưng mà, Lâm Hải đối với Lý Tứ cầu xin tha thứ, căn bản là bỏ mặc, thao túng Côn Ảnh màu vàng kim, hướng phía đỉnh đầu lão, hung mãnh đập tới.

Ầm!

Côn Ảnh màu vàng kim giống như một ngọn núi lớn sụp đổ, rơi trên mặt đất, nhất thời kích thích một đám bụi trần, khí lãng cuồng bạo phóng lên tận trời, tàn phá bừa bãi bao phủ, kim quang bắn ra bốn phía.

Thân thể Lý Tứ tính cả Nguyên Thần, trực tiếp bị Côn Ảnh màu vàng kim, trong nháy mắt nghiền ép đến hôi phi yên diệt, liền một tia dấu vết cũng đều không có còn lại, đã chết oan chết uổng.

Bạch!

Lâm Hải hạ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay xuống, xách ngược tại trong tay, khóe miệng nhếch lên, lộ ra khinh thường thật sâu.

“Liền chút thực lực ấy, cũng dám nhiều lần khiêu khích, thật sự là tự tìm đường chết!”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu hồi, tay cầm Linh thạch, tiếp tục khoanh chân ngồi bên trên đất, hai mắt khép hờ, bắt đầu nhanh chóng khôi phục chân khí.

Đối với chuyện của ngoại giới, trực tiếp coi như không thấy.

“Tê ~”

Ba người Huyết Ngưng và Triệu Tử Minh, cùng Vương Ngũ, lại là nhao nhao hít một hơi khí lạnh, nhìn Lâm Hải lộ vẻ mặt thần sắc chấn kinh.

“Côn Ảnh màu vàng kim vừa rồi, thật sự là quá kinh khủng, đây thật là do Lâm Hải một cái chỉ là Nguyên Anh cảnh, có thể thi triển đi ra sao?”

Trong lúc nhất thời, song phương tất cả đều bị một cái đại chiêu này của Lâm Hải, triệt để trấn trụ.

Liền cả Địa Tiên như Lý Tứ, trong nháy mắt cũng bị miểu sát, không có chút sức chống cự nào, sự cường đại của Lâm Hải, đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của bọn họ!

“Lâm Hải ẩn giấu thực lực!”

Trong lòng ba người Huyết Ngưng, Triệu Tử Minh cùng Vương Ngũ, gần như đồng thời dâng lên một dạng suy nghĩ.

Cũng may Lâm Hải ngồi ở phía xa, vận công điều tức, làm ra một bộ tư thái không nhúng tay vào, để song phương tạm thời buông lỏng một hơi.

“Lâm Hải không tham dự liền tốt, trước đem cái ánh sáng thần bí này, cướp đến tay rồi lại nói!”

Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, giờ phút này cũng không đoái hoài tới song song thụ thương, tiếp tục hướng phía ánh sáng thần bí giữa không trung, tranh đoạt mà đi.

Vương Ngũ đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn hai người Huyết Ngưng đạt được, hai tay vung vẩy, hỏa diễm bay tán loạn, cùng Huyết Ngưng và Triệu Tử Minh, kịch liệt đánh nhau cùng một chỗ.

“Lâm Hải, ngươi quá ngưu bức, liền cả Địa Tiên đều có thể nhẹ nhõm làm chết, quả thực là thần tượng của ta a!”

Một phương Lâm Hải này, thương thế của Lạc Băng đã khôi phục không sai biệt lắm, trước đó mắt thấy Lâm Hải diệt sát Lý Tứ, trong mắt không khỏi mang theo kinh hãi thật sâu, mặt mũi tràn đầy sùng bái nói.

“A.” Lâm Hải thì là cười khổ một tiếng, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Ngươi nghĩ như vậy, cũng quá nâng cao ta, cũng đánh giá quá thấp thực lực của Địa Tiên.”

“A? Có ý tứ gì?”

Sau đó không khỏi sững sờ, liền cả Ứng Vinh cùng Đông Phương Dã, cũng lộ vẻ mặt không hiểu, nhao nhao hướng phía Lâm Hải nhìn tới.

Bọn họ những người này, không có một cái nào đã cùng Địa Tiên giao thủ qua.

Theo bọn họ nghĩ, Địa Tiên thế nhưng là tồn tại cao cao tại thượng, không thể vượt qua, phất tay liền có thể đem bọn hắn diệt sát.

Nhưng hôm nay, đầu tiên là Huyết Ngưng giết một cái Trương Tam, Lâm Hải lại một đao miểu sát Lý Tứ, loại vượt cấp trảm giết Địa Tiên như là Thần Minh trong lòng bọn họ này, khiến bọn họ nhìn mà nhiệt huyết sôi trào.

Đồng thời, tồn tại của Địa Tiên trong lòng bọn họ, tuy vẫn là siêu Nnhiên cao không thể chạm, nhưng lại cũng không còn vô địch giống như trong tưởng tượng trước đó

Thế nhưng là, bây giờ nghe lời này của Lâm Hải, tựa hồ thực lực của Địa Tiên, so với những gì mà bọn họ nhìn thấy, lại càng thêm đáng sợ.

Thấy ba người nhao nhao mang theo ánh mắt nghi ngờ, hướng phía chính mình trông lại, Lâm Hải nhướn mày, nhàn nhạt mở miệng.

“Trương Tam Lý Tứ Vương Ngũ, ba người bọn họ, tuy tu vi cảnh giới xác thực đạt tới Hóa Thần cảnh, nhưng trong mắt của ta, cũng chẳng qua là đám hàng nhập lậu bên trong Địa Tiên mà thôi!”

“Hàng nhập lậu bên trong Địa Tiên?” Lời nói của Lâm Hải, để ba người Ứng Vinh một mặt mộng bức.

“Lâm Hải, vì sao kêu là hàng nhập lậu?” Lạc Băng một mặt ngây thơ hỏi.

“Ách...” Lâm Hải không còn gì để nói, mấy người này đều là nhân sĩ sinh trưởng ở địa phương Địa Tiên giới này, căn bản không biết ý tứ của hàng nhập lậu.

“Nói như thế nào đây, chính là không phải Địa Tiên chính thống, cùng Địa Tiên chân chính, vẫn tồn tại chênh lệch?”

“Không phải Địa Tiên chân chính?” Lời nói của Lâm Hải, để ba người Ứng Vinh, càng thêm mộng bức.

“Địa Tiên, còn có thật giả sao?”

Lâm Hải che cái trán, còn thật không biết làm sao giải thích cho bọn họ.

“Nói như vậy, vừa rồi ta từ trong lời nói của đám người Trương Tam biết được, ba người bọn họ năm trăm năm trước lúc tiến vào bên trong này, đều là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ.”

“Chỉ là trong thời gian bị vây ở bên trong này, đột phá đến Hóa Thần cảnh, nhưng bọn họ sau khi tiến vào Hóa Thần cảnh, bởi vì vô pháp cùng ngoại giới tiếp xúc, không thể kịp thời hoàn thiện hệ thống tu hành của Hóa Thần cảnh, cho nên tại bên trên nhận biết cùng công pháp tu hành, vẫn còn dừng lại tại mức độ Nguyên Anh cảnh."

"Cho nên, bọn họ mặc dù là Địa Tiên, lại không cách nào phát huy ra uy lực chân chính Địa Tiên, nếu không Huyết Ngưng tuyệt đối không giết được Trương Tam, mà ta muốn giết Lý Tứ, cũng sẽ không dễ dàng như vậy!"

Lâm Hải vừa nói, một bên vừa chậm rãi gật đầu, những lời này đều là do hắn suy đoán, nhưng Lâm Hải càng nói càng cảm thấy suy đoán của mình có lý, mặc dù có sai lầm, thì cách sự thật cũng sẽ không quá xa.

Cái khác không nói, một chiêu kia Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ của chính mình kia, tuy xác thực vô cùng cường đại, nhưng lấy thực lực tu vi trước mắt của chính mình đến thi triển, muốn giết chết Địa Tiên, vẫn là rất không có khả năng.

Bọn người Ứng Vinh nghe xong Lâm Hải giải thích, tất cả đều cái hiểu cái không gật gật đầu.

"Lâm Hải, chúng ta tiếp xuống phải làm sao bây giờ, muốn đi đoạt cái ánh sáng thần bí này hay không?"

Thương thế của Ứng Vinh, cũng đã khôi phục, bây giờ nhìn thấy Huyết Ngưng Triệu Tử Minh cùng Vương Ngũ, vẫn đang tranh đoạt kịch liệt, không khỏi hướng Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, ánh mắt khẽ nâng, nhìn về phía giữa không trung.

Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh tất cả đều có thương tích trong người, mà Vương Ngũ một mình thì thế nhỏ lực yếu, song phương trong lúc nhất thời vừa vặn bất phân thắng bại, ai cũng không làm gì được người nào.

“Không nóng nảy!”

Lâm Hải mỉm cười, lắc đầu.

“Ta vừa mới giết Lý Tứ, hao tổn quá lớn, trước khôi phục một chút, về phần này ánh sáng thần bí...”

Ngữ khí của Lâm Hải đột nhiên đình trệ, sau đó trong mắt bùng lên tinh mang, khóe môi vểnh lên, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Bọn họ ai cũng không đoạt đi được!”

Nói xong, Lâm Hải mang theo ý cười đã tính trước, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tăng tốc hấp thu linh khí.

“Chúng ta trước không nên đánh!” Sau mười mấy phút, thừa dịp thời cơ Vương Ngũ bị một chiêu đánh lui, Triệu Tử Minh bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Oanh!

Vương Ngũ trực tiếp đánh ra một đường quyền phong, trước đem ánh sáng thần bí lần nữa trùng kích đến không trung, mới đem ánh mắt lạnh lùng, hướng phía Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh trông lại.

“Thế nào, các ngươi nếu là sợ, liền ngoan ngoãn lui qua một bên, ta có thể tha các ngươi một mệnh!” Vương Ngũ khẽ nâng cái cằm, ngạo mạn nói nói.

“Chỉ bằng ngươi, cũng xứng để cho ta cùng Huyết sư tỷ sợ hãi? Thật không sợ gió lớn tránh đầu lưỡi!” Triệu Tử Minh một mặt xem thường liếc nhìn Vương Ngũ một chút, sau đó bỗng nhiên quay đầu, đem ánh mắt rơi vào trên thân Lâm Hải, cười lạnh một

tiếng.

“Ta là lo lắng, chúng ta tại bên trong này tranh nhau nửa ngày, sau cùng lại có người ở bên cạnh làm ngư ông đắc lợi!”

Vương Ngũ nghe được, cũng bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Lâm Hải trông lại, đôi mày không khỏi nhíu một cái.

Lão cũng sớm liền nghĩ đến vấn đề này, chỉ là Lâm Hải một mực ở bên cạnh vô thanh vô tức, lão cũng không dám tùy tiện đem đầu mâu chỉ hướng Lâm Hải.

Nếu không chọc giận Lâm Hải, liên thủ cùng Huyết Ngưng và Triệu Tử Minh mà nói, này gặp nạn chính là lão.

Hiện tại, Triệu Tử Minh bỗng nhiên đình chỉ tranh đấu cùng lão, ở giữa lời nói ngược lại có ý liên hợp cùng lão, đối phó với Lâm Hải trước, này cũng đang hợp với tâm ý của Vương Ngũ.

“Vậy, chúng ta trước hết đem cái ngư ông chuẩn bị kiếm lợi này, giết chết!” Ánh mắt Vương Ngũ phát lạnh, trong mắt nở rộ một vòng sát cơ nồng đậm.

Triệu Tử Minh thì là đưa ánh mắt âm lãnh, nhe răng cười nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, chậm rãi gật gật đầu.

“Giết hết ngư ông, chúng ta lại đều bằng bản sự, tranh đoạt ánh sáng thần bí này!”

“Tốt, một lời đã định!” Vương Ngũ nhíu lông mày lại, gật đầu đáp ứng.

“Ách...” Lâm Hải đang điều tức chân khí, nghe được đối thoại giữa Triệu Tử Minh cùng Vương Ngũ, không khỏi sững sờ.

Sau đó cầm Linh thạch vứt bỏ trong tay quăng ra xa, chậm rãi đứng lên, một mặt mờ mịt nhìn xem Vương Ngũ cùng Triệu Tử

Minh.

“Cái kia, hỏi thăm một việc, ngư ông nói bên trong miệng các ngươi, có phải là ta hay không à?”

Chương 1641: Ngộ phán tình hình quân địch, là sẽ chết người!

Bạch!

Lâm Hải vừa mới đứng lên, Ứng Vinh, Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, cũng nhao nhao đứng lên, rung động chân khí, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Triệu Tử Minh cùng Lý Tứ, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Lâm Hải, đừng cho là ta không biết, ngươi có ý đồ gì?!”

Triệu Tử Minh nhíu hai mắt lại, ánh mắt âm sâm, cười lạnh nhìn về phía Lâm Hải, trầm giọng nói nói.

“Muốn để cho chúng ta ngao cò đánh nhau, ngươi ở bên cạnh làm ngư ông đắc lợi, không dễ dàng như vậy đâu!” Vương Ngũ ở một bên, cũng quát lạnh một tiếng, sát cơ to lớn đem Lâm Hải khóa chặt.

“Hứ!” Lâm Hải nhất thời lộ vẻ mặt khinh thường, xùy cười một tiếng, nhìn Vương Ngũ cùng Triệu Tử Minh, xem thường lắc đầu.

“Tự cho là đúng!”

“Nếu Lâm Hải ta muốn tranh đoạt cái ánh sáng thần bí này, vài phút liền có thể đắc thủ, còn cần chờ sau khi các ngươi lưỡng bại câu thương sao?”

“Ngươi ít tại cái chỗ này khoác lác!” Triệu Tử Minh quát lạnh một tiếng, “Vừa rồi ngươi một chiêu diệt sát Lý Tứ, chắc hẳn bản thân cũng không chịu nổi đi.”

“Nếu như chúng ta liên hợp lại giết ngươi, ta cũng không tin ngươi bây giờ còn có lực phản kích!”

“Triệu Tử Minh, ngươi ít tại cái chỗ này cuồng!” Ứng Vinh bỗng nhiên tiến về phía trước một bước, hướng phía Triệu Tử Minh giận quát một tiếng.

“Chúng ta có bốn người, các ngươi ba người, thật muốn động thủ, ngươi không chiếm được chỗ tốt!”

“Ha ha ha, ngươi gấp cái gì? Chẳng lẽ Lâm Hải, thật không có chiến lực?” Triệu Tử Minh bỗng nhiên cười to một tiếng, Ứng Vinh vừa đứng ra, để gã càng thêm xác định ý nghĩ trước đó của chính mình.

Lâm Hải lấy cảnh giới Nguyên Anh, vượt cấp chém giết Địa Tiên Lý Tứ, Triệu Tử Minh cũng không tin Lâm Hải hắn sẽ không phải trả đại giới cực lớn.

Mà cái Côn Ảnh màu vàng kim đáng sợ mà Lâm Hải trước đó thi triển ra kia, Triệu Tử Minh càng là tuyệt đối không tin, Lâm Hải còn có năng lực thi triển ra lần thứ hai.

Gã thấy, Lâm Hải giờ phút này nhất định là ở vào trạng thái cực độ hư nhược, là cơ hội tốt nhất để diệt trừ Lâm Hải!

Nếu Lâm Hải không chết, gã cùng Huyết Ngưng, cho dù diệt sát Vương Ngũ, giành được ánh sáng thần bí, cũng nhất định là cục diện lưỡng bại câu thương, đến lúc đó tuyệt đối đánh không lại một phương của Lâm Hải.

Hơn nữa, liên hợp với Vương Ngũ dẫn đầu tiêu diệt Lâm Hải, trước tiên đem hậu hoạn diệt trừ, lại đi tranh đoạt ánh sáng thần bí, liền có thể an gối không lo.

Vương Ngũ cùng Triệu Tử Minh đánh cùng một dạng chủ ý, lấy hai người ăn nhịp với nhau, tạm thời buông xuống tranh đấu, tất cả đều đem đầu mâu nhắm ngay vào Lâm Hải.

Chỉ có Huyết Ngưng, trong đôi mắt đẹp lấp lóe u quang, nhìn bộ dáng bình tĩnh thong dong của Lâm Hải kia, không biết vì sao, trong lòng bỗng nhiên có chút bất an.

Nhưng mà, Triệu Tử Minh lần này chính là lâm thời khởi ý, cũng không thương lượng qua với nàng, Huyết Ngưng tuy trong lòng bất mãn, nhưng giờ này khắc này, cũng không tiện nói gì.

Nếu không để cho người khác nhìn thành nàng và Triệu Tử Minh, nội bộ xuất hiện ý kiến khác nhau, đối với bọn họ sẽ cực kỳ bất lợi.

“Ứng sư huynh, các ngươi ngồi xuống nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Lâm Hải bỗng nhiên tiến lên, đem bọn người Ứng Vinh ngăn lại, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, mang theo một tia thần thái nghiền ngẫm, nhìn về phía Triệu Tử Minh cùng Vương Ngũ, khóe miệng hơi vểnh, tà mị cười một tiếng.

“Các ngươi cứ có tự tin như vậy, liệu định Lâm Hải ta không có chiến lực sao?”

“Hừ hừ, chẳng lẽ, ta nói có sai sao?” Triệu Tử Minh cười lạnh, thần sắc trên mặt cao ngạo, hiển nhiên đối với phán đoán của mình, tràn ngập lòng tin.

“Ai!” Lâm Hải bỗng nhiên thở dài, ánh mắt mang theo một chút thương hại, nhìn Triệu Tử Minh lắc đầu.

“Ngươi có biết rõ, ngộ phán tình hình quân địch, là sẽ chết người hay không!”

“Lâm Hải, ngươi ít tại chỗ này giả vờ giả vịt, cho dù chết, chết cũng là ngươi!” Trong ánh mắt của Triệu Tử Minh đột nhiên lóe lên lãnh mang, sát cơ bắn ra.

“Đừng cùng hắn nói nhảm, cùng một chỗ động thủ, trước hết giết hắn!”

Vương Ngũ ở một bên, lười nhác nghe Lâm Hải cùng Triệu Tử Minh tại chỗ này đấu khẩu, quát lớn một tiếng, hướng phía Triệu Tử Minh nháy mắt, thân hình của hai người bùng lên, biến mất tại chỗ, đồng loạt phát động công kích đáng sợ về phía Lâm Hải.

Ầm ầm!

Hai tiếng nổ vang vang lên giữa không trung, sau đó chỉ thấy một đường sắc bén đao mang sắc bén, mang theo xu thế không gì có thể ngang hàng, xẹt qua chân trời mà đến.

Đồng thời, một quả cầu lửa cuồng bạo tàn phá bừa bãi, phảng phất như đem cả mảnh trời không cũng đốt cháy, sóng nhiệt lăn lộn sôi trào, thiêu đốt không khí đến tư tư rung động, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, thôn phệ xuống!

“Lâm Hải!”

Đám người Ứng Vinh thất kinh, liền muốn xuất thủ, lại bị Lâm Hải gào to một tiếng, cản lại.

“Ai cũng đừng nhúc nhích!”

Ánh mắt Lâm Hải lạnh xuống, hiện lên một vòng sát cơ, lộ vẻ mặt cười lạnh.

“Gấp gáp muốn chết như vậy, ca ca liền con mẹ nó thành toàn cho các ngươi!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Hỏa Chi Đạo đại viên mãn, trong nháy mắt phát huy đến cực hạn, hướng phía quả cầu lửa sắc bén cuồng bạo nhất chỉ, hét lớn một tiếng!

“Đi!”

Ông!

Sau một khắc, quả cầu lửa tàn phá bừa bãi kia, đột nhiên run rẩy một trận, bỗng nhiên hướng về phía đao mang của Triệu Tử Minh bay đi!

“Không tốt!”

Vương Ngũ kinh hãi, một cái sơ sẩy lần nữa đã trúng chiêu, bị Lâm Hải khống chế pháp thuật công kích của mình, trong lòng quả thực vừa tức vừa giận.

“Trở lại cho ta!”

Hai tay Vương Ngũ bỗng nhiên lăng không vung lên, cái đạo pháp thuật này chung quy là do Vương Ngũ thi triển, Lâm Hải cho dù là Hỏa Chi Đạo đại viên mãn, cũng vô pháp tiếp tục khống chế, câu thông cùng quả cầu lửa, trong nháy mắt đã bị chặt đứt.

Nhưng mà, dù vậy, thì lại đã trễ, quả cầu lửa cùng đao mang của Triệu Tử Minh, đã ầm vang đụng vào nhau.

Oanh!

Nhất thời, giữa không trung vang lên một tiếng thật lớn, đao ảnh đầy trời, hỏa quang tàn phá bừa bãi, phô thiên cái địa văng bay khắp nơi.

Thế công cuồng mãnh của hai người, bị Lâm Hải thi hành tiểu kế, liền hóa giải dễ như trở bàn tay.

“Ngươi con mẹ nó là trư sao!”

Triệu Tử Minh tức đến quát lớn một tiếng, Vương Ngũ cũng là nội tâm nén giận, bị Triệu Tử Minh mắng mỏ, trong lòng càng buồn bực hơn, chợt phát hiện Huyết Ngưng đứng tại bên trong này, cũng không tham dự, không khỏi gầm thét một tiếng.

“Ngươi vì cái gì không động thủ, đứng đấy xem náo nhiệt sao?!”

Triệu Tử Minh cùng Vương Ngũ, một bên phóng thích ra phẫn nộ trong lòng, một bên lần nữa bạo khởi, chuẩn bị tiếp tục công kích Lâm Hải.

“Không có cơ hội!”

Đúng lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên cười khẩy, sau đó vung cánh tay lên, đột nhiên đem một vật ném lên trên trời.

Nhất thời, một cái Tinh La Bàn tản ra uy áp mạnh mẽ, cấp tốc xoay tròn, bao phủ tại trên đỉnh đầu của Triệu Tử Minh cùng Vương Ngũ, khiến cho trái tim hai người bỗng nhiên co rụt lại, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại.

Ông!

Hai người còn không có thấy rõ là chuyện gì xảy ra, cảnh tượng trước mắt lại đột nhiên biến hóa, xung quanh trong nháy mắt trở nên một mảnh đen kịt, vậy mà đi vào trong một mảnh bầu trời đêm mênh mông!

“Chỉ là Huyễn trận, cũng dám lấy ra làm xấu mặt!”

Triệu Tử Minh cùng Vương Ngũ, trong lòng đồng thời cười lạnh, đang chuẩn bị đem huyền ảo trước mặt bài trừ, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, bỗng cảm giác một cỗ khí tức vô cùng nguy hiểm, từ trên đỉnh đầu phi tốc hạ xuống.

Oanh!

Mà đúng lúc này, một đường tiếng vang từ xa mà tới gần mà đến, hai người bỗng cảm giác phảng phất có tòa núi lớn đang phi tốc hạ xuống, uy áp mạnh mẽ khiến cho thân thể hai người run lên, cơ hồ đứng không vững.

Kinh hãi cuống quýt ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một ngôi sao cực lớn, lóe ra quang mang vạch phá bầu trời đêm, hướng phía đỉnh đầu hai người bọn họ, phi tốc hạ xuống, nghiền ép mà tới.

“Không tốt!”

Sắc mặt hai người đại kinh, chỉ là ngôi sao rơi này, đã mang cho bọn họ uy áp khủng bố, cũng đã để cho hai người cảm thấy, căn bản không thể địch lại!

“Phá cho ta!”

Mí mắt của hai người một trận cuồng loạn, không dám chủ quan chút nào, cơ hồ tất cả đều đem hết toàn lực, thi triển thủ đoạn hướng phía ngôi sao kia oanh kích mà đi.

Oanh!

Nhất thời, mặt ngoài của ngôi sao nổi lên một trận quang hoa, bị lực trùng kích cực lớn trong công kích của hai người, ngừng lại trong nháy mắt, sau đó ông một tiếng, bay trở về bầu trời đêm.

“Hô ~”

Triệu Tử Minh cùng Vương Ngũ đồng thời thở dài ra một hơi, lộ vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

Một kích vừa rồi kia, hai người bọn họ cơ hồ đem hết toàn lực, mới đem sao trời đánh lui.

Nhưng dù vậy, cũng bị ngôi sao cực lớn trùng kích, chấn thương nội tạng, thụ thương thế không nhẹ.

“Nhất định phải nhanh bài trừ Huyễn trận, rời khỏi nơi này!”

Trong lòng hai người có cùng một ý nghĩ, người nào cũng không biết ngôi sao kia có thể lần nữa rơi xuống hay không, nếu như thêm một lần nữa, hai người bọn họ coi như không chết, cũng sẽ phải gánh chịu thương tổn càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng mà, còn chưa chờ bọn họ công kích vào Huyễn trận, bỗng nhiên một tiếng vang cực lớn, lần nữa từ bầu trời đêm truyền đến.

Triệu Tử Minh cùng Vương Ngũ đột nhiên ngẩng đầu, hướng phía giữa không trung nhìn lại, sau đó sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

“Hai ngôi sao!” Không khỏi, ánh mắt hai người lộ ra vẻ tuyệt vọng cùng sợ hãi thật sâu.

Chương 1642: Chủ thượng hiện thân

Ầm ầm!

Hai ngôi sao cực lớn, mang theo khí thế cường đại hủy thiên diệt địa, gào thét mà tới, chỉ là mang theo khí lãng cực lớn, đều cơ hồ đem Vương Ngũ cùng Triệu Tử Minh lật tung.

Trong mắt của Vương Ngũ cùng Triệu Tử Minh không khỏi lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu, quát lớn một tiếng, đem hết toàn lực thi triển ra tất cả vốn liếng, hướng phía hai ngôi sao công kích mà đi.

Ầm!

Hai người một cái dùng đao, một cái thi triển hỏa pháp, đao thế cùng hỏa diễm cường đại, trong nháy mắt đã đem lực trùng kích khủng bố của ngôi sao phía trước ngừng lại.

Nhưng hai người bọn họ cũng bị lực quán tính cường đại không thể ngăn cản của ngôi sao này, trực tiếp chấn động đến thổ huyết thụ thương, thân hình bay ngược mà lên.

Nhưng mà, còn chưa chờ hai người hồi thần, một ngôi sao tới ngay sau đó, đã nghiền ép lấy không gian, ầm vang mà tới!

“Cút ngay cho ta!”

Vương Ngũ cùng Triệu Tử Minh, ánh mắt nhất thời lộ ra tuyệt vọng thật sâu, dùng hết chút sức lực cuối cùng, đem pháp thuật phát huy đến cực hạn, nhất thời hướng phía ngôi sao oanh kích mà đi.

Oanh!

Ngôi sao lại một lần nữa bị đánh bay, nhưng Vương Ngũ cùng Triệu Tử Minh, lại nhao nhao ngửa đầu phun ra một ngụm huyết tiễn, thân thể lần nữa bị va chạm bay hướng về phía sau, nặng nề quẳng xuống đất.

“Hừ!”

Hai người đồng thời rên lên một tiếng, máu tươi trong miệng không ngừng phun ra, sắc mặt tái nhợt, thần thái uể oải, trong mắt mang theo sợ hãi thật sâu, một cỗ hoảng sợ tiếp cận tử vong, từ trong lòng thản nhiên dâng lên.

Oanh!

Mà lúc này đây, ngôi sao thứ nhất bị đánh bay, vậy mà lần nữa xẹt qua không gian, mang theo khí thế khủng bố bẻ gãy nghiền nát, hướng phía bọn họ điên cuồng nghiền ép mà đến.

“Không! Ta còn không muốn chết!”

Đôi mắt Triệu Tử Minh nhất thời lộ vẻ tuyệt vọng, phát ra một tiếng gầm rống không cam lòng, sắc mặt Vương Ngũ thì là như tro tàn, thống khổ nhắm mắt lại.

Giờ phút này, hai người bọn họ toàn bộ đều đã là nỏ mạnh hết đà, không còn có khả năng chống cự với Tinh Thần Chi Lực, đối mặt với công kích khủng bố như thế, trừ khoanh tay chịu chết, đã không có con đường thứ hai có thể đi.

Ầm!

Ngôi sao cực lớn, ầm vang đập xuống đất, đem khắp nơi cũng nện một trận run rẩy, giống như động đất cấp chín, thanh thế to lớn, nhấc lên một mảnh khí tức cuồng bạo, hướng bốn phía tàn phá bừa bãi bao phủ, thanh thế khủng bố, kinh hãi vô cùng.

Hai người Triệu Tử Minh cùng Vương Ngũ, tại trước mặt ngôi sao cực lớn, liền nhỏ bé như là con kiến, tại trong nháy mắt khi ngôi sao rơi ở trên người bọn họ, liền đem bọn họ nhẹ nhõm nghiền nát, liền một tia cặn bã cũng đều không có còn lại.

Đến tận đây, Địa Tiên Vương Ngũ cùng Triệu Tử Minh thiên phú trác tuyệt, tại dưới tay Lâm Hải, đã ôm hận mà chết!

Ông!

Sau một khắc, bầu trời đêm đầy sao đột nhiên biến mất, Lâm Hải tiện tay đem một khối Tinh Vẫn Thạch vỡ vụn, ném xuống đất.

Sau đó, hướng phía Tinh La Bàn trên không trung đang xoay tròn càng ngày càng chậm, xa xa nhất chỉ.

“Thu!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, Tinh La Bàn trong nháy mắt đã biến mất, tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Hô ~”

Lâm Hải lúc này mới thở ra một ngụm trọc khí thật dài, vội vàng lấy ra hai khỏa Linh thạch, bắt đầu cấp tốc hấp thu, sắc mặt tái nhợt, mang theo một tia mỏi mệt nồng đậm.

Tuy có Tinh Vẫn Thạch cung cấp Tinh Thần Chi Lực liên tục không ngừng, nhưng khi Lâm Hải khống chế La bàn Thất Thập Nhị

Địa Sát Tinh, vẫn là tiêu hao không ít chân khí.

Hơn nữa chân khí trước đó cũng chưa hoàn toàn khôi phục, cứ như vậy, tuy giết được Triệu Tử Minh cùng Vương Ngũ, nhưng trạng thái giờ phút này của Lâm Hải cũng hết sức yếu ớt.

“ Huyết Ngưng, ngươi muốn làm gì?!”

Đúng lúc này, Ứng Vinh bỗng nhiên kinh hô một tiếng, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại.

Lại thấy Huyết Ngưng không có tham dự vây công Lâm Hải, giờ phút này lại thân hình bạo khởi, hướng phía ánh sáng thần bí giữa không trung, nhanh như chớp dốc sức lao qua.

“Xem đao!”

Đông Phương Dã nhíu lông mày lại, không thấy rút đao như thế nào, đao mang đã vạch phá không gian, mang theo khí thế không gì không phá, hướng phía Huyết Ngưng sắc bén bổ tới.

Đôi mi của Huyết Ngưng vẩy một cái, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia u quang, trong miệng quát một tiếng, cánh tay đột nhiên đâm nghiêng mà vung lên, nhất thời một đường khí mang đỏ như máu, rít lên nghênh tiếp lấy đao mang của Đông Phương Dã.

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn truyền đến, khí lãng giữa không trung trong nháy bắn ra bốn phía, huyết hồng đầy trời, Đao Chi Đạo đại viên mãn của Đông Phương Dã, vậy mà bị Huyết Ngưng, một kích phá nát!

“Tinh Quang Đoạt Hồn!”

Mà Ứng Vinh giờ phút này cũng là hét lớn một tiếng, lật bàn tay một cái, giữa không trung nhất thời xuất hiện vô số tinh quang tinh mịn, bao phủ khắp nơi, giống như mưa phùn hướng phía đỉnh đầu Huyết Ngưng, không có góc chết mà rơi xuống.

“Quát!”

Đôi mi của Huyết Ngưng vẩy một cái, mắt hạnh lạnh xuống, cánh tay ưu mỹ xẹt qua một đường hình cung, nhất thời hướng trên đỉnh đầu xuất hiện một cây cầu huyết hồng.

Ông!

Cầu nối phóng lên tận trời, trán phóng hào quang màu đỏ như máu, trong nháy mắt xen lẫn hỗn hợp cùng vô số tinh quang, phát ra vô số thanh âm bạo nhẹ, đem công kích của Ứng Vinh, ngăn trở ở giữa không trung.

Ba!

Thừa dịp thời cơ này, thủ chưởng của Huyết Ngưng, rốt cục chạm đến ánh sáng thần bí này, một tay đem nó bắt lấy trong tay.

“Lâm Hải, ánh sáng thần bí đã bị Huyết Ngưng cướp đi!”

Ứng Vinh gấp đến giậm chân một cái, hướng phía Lâm Hải lo lắng hô nói.

Bọn họ hiện tại tuy nhiều người, nhưng luận thực lực lại không ai là đối thủ của Huyết Ngưng.

Nếu muốn từ trong tay Huyết Ngưng đoạt được ánh sáng thần bí, vẫn phải dựa vào Lâm Hải mới được.

Nhưng trạng thái hiện tại của Lâm Hải, hiển nhiên không phải thật là tốt, có thể ngăn cản Huyết Ngưng hay không, người nào cũng không dễ nói!

“Ta qua đem nó đoạt lại!”

Sắc mặt Đông Phương Dã phát lạnh, trong mắt lóe lên sát cơ băng lãnh, thân ảnh nhất động liền muốn vọt qua.

“Chờ một chút!”

Lâm Hải thấy thế, vội vàng đem Đông Phương Dã cản lại, sau đó vô cùng kiên định lắc đầu.

“Ta đã nói qua, cái ánh sáng thần bí này, trừ ta, ai cũng không cầm đi được!”

“Thế nhưng là...”

Bọn người Ứng Vinh còn muốn lên tiếng, lại bị Lâm Hải đưa tay ngừng, sau đó trong mắt hắn bùng lên tinh mang, hướng phía Huyết Ngưng nhìn lại.

“Ta ngược lại muốn xem xem, mục đích của Huyết Ngưng, đến tột cùng là cái gì?!”

Lâm Hải sớm đã cảm thấy trên người Huyết Ngưng có cổ quái, đối với nàng đã có hoài nghi.

Bây giờ, Huyết Ngưng thế mà trơ mắt nhìn Triệu Tử Minh cùng Vương Ngũ bị giết, không những không cứu, ngược lại nhân cơ hội này, đến cướp đoạt cái ánh sáng thần bí này.

Có thể thấy được, tại trong lòng Huyết Ngưng, cái ánh sáng thần bí này đối với nàng ta cực kỳ trọng yếu.

Hơn nữa, trước mắt bọn họ còn tại trong Thần điện, Huyết Ngưng đã biết rõ Thần điện tồn tại, nhất định cũng biết phương pháp để ra ngoài, nói không chừng bí mật nằm ngay tại bên trên cái ánh sáng thần bí này.

Lâm Hải án binh bất động, Huyết Ngưng trong nháy mắt đem đã ánh sáng bắt đến trong tay, nhất thời lộ vẻ mặt vui mừng, kích động không thôi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một đường khí tức khủng bố, bỗng từ bên trong ánh sáng thần bí nở rộ mà ra, mang theo xu thế không thể ngăn cản, trong nháy mắt chui vào trong người Huyết Ngưng!

Ông!

Thân thể Huyết Ngưng bỗng nhiên ưỡn một cái, từ giữa không trung rơi xuống, nhưng Huyết Ngưng không những không sợ, trong mắt lại lóe ra quang mang hưng phấn, đem ánh sáng thần bí, bắt càng chặt chẽ!

“Đạt được, rốt cục đã đạt được!”

Sau khi Huyết Ngưng hạ xuống, liên tiếp phun ra mấy ngụm máu, sắc mặt trắng bệch, khí tức yếu ớt, nhưng trên mặt lại mang theo kích động thật sâu, hớn hở ra mặt.

Đột nhiên, Huyết Ngưng phù phù một tiếng, quỳ rạp xuống đất, ngẩng đầu nhìn lên trời, khẽ kêu một tiếng.

“Chủ thượng, Huyết Ngưng không có làm nhục sứ mệnh, đã đem Tinh phách thành công bắt lại, xin Chủ thượng hiện thân!”

Nói xong, trong mắt Huyết Ngưng đột nhiên hiện lên một đường quang mang quỷ dị, sau đó Lâm Hải kinh hãi phát hiện, một cỗ sinh cơ vô hình, từ trong người Huyết Ngưng tản ra, xông thẳng tới chân trời.

“Huyết Ngưng đang làm gì? Vì sao lại chủ động tiêu hao sinh cơ? Chủ thượng bên trong miệng nàng ta, là ai?”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, tràn ngập nghi vấn, càng thêm xác định trên thân Huyết Ngưng, tuyệt đối bí mật không có ai biết.

“Ha ha ha ha!”

Đột nhiên, một đường tiếng cười xa xăm âm trầm, bỗng dưng nổ vang ở trên đỉnh đầu mọi người, vang vọng thật lâu.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, đồng tử nhất thời rụt lại một hồi.

“Là gã!” Trên mặt Lâm Hải, lộ ra thần sắc chấn kinh thật sâu.

Chương 1643: Những người khác, đều giết đi!

Chỉ thấy giữa không trung, đột nhiên xuất hiện một cái gương mặt mơ hồ, hai mắt như là ngôi sao sáng ngời, để Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra, người này chính là cái cái tồn tại kinh khủng trước đó, đã nhìn trộm chính mình kia!

Mà khi Huyết Ngưng nhìn thấy khuôn mặt này, lại là mừng rỡ, hướng phía gã vô cùng cung kính cúi đầu.

“Chủ thượng, Huyết Ngưng đã đem Tinh phách đạt được, xin Chủ thượng dựa theo ước định, ban thưởng cho ta tự do!”

“Tốt!” Người được xưng là Chủ thượng, ngữ khí nhu hòa đáp ứng một tiếng, “Chờ rời khỏi Thần điện, ta sẽ giải trừ ấn kết trên người ngươi, từ đó ngươi chính là thân tự do!”

“Tạ Chủ thượng!”

Huyết Ngưng nghe được thì đại hỉ, kích động đến toàn thân run rẩy, hướng phía khuôn mặt được xưng là Chủ thượng kia, dập đầu tạ ơn!

Mà khuôn mặt kia, chợt đem ánh mắt từ trên thân Huyết Ngưng dời đi, lập tức rơi vào trên thân Lâm Hải.

Ầm!

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên co lại, linh hồn phảng phất lập tức cũng bị nhìn xuyên, đồng tử bỗng nhiên không khỏi co rụt lại.

“Thật đáng sợ!”

Chỉ là một cái nhìn này, Lâm Hải liền cảm thấy một cỗ uy hiếp cường đại, thực lực của cái gọi là Chủ thượng này, tuyệt đối là sâu không lường được.

Thậm chí, Lâm Hải có thể khẳng định, cho dù chính mình tay cầm Tinh Vẫn Thạch, tế ra La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, cũng tuyệt đối không làm gì được người này.

“Ngươi tên là gì?”

Đột nhiên, một đường thanh âm xa xăm âm trầm, rơi vào trong tai Lâm Hải, tựa như một đường tiếng sấm, ầm ầm vang lên tại bên tai Lâm Hải, để trong lòng Lâm Hải cũng không khỏi run lên.

Hít sâu một hơi, Lâm Hải làm cho tâm tình của mình bình ổn trở lại, ngẩng đầu nhìn cái gương mặt mơ hồ này, không kiêu ngạo không tự ti mở miệng nói.

“Tại hạ Lâm Hải, xin ra mắt tiền bối!”

“Lâm Hải?” Gương mặt mơ hồ thấp giọng lặp lại một câu, sau đó bỗng nhiên mang theo một tia hiếu kỳ đặt câu hỏi.

“Ngươi là người của Lôi Tiêu Các?”

“Không, vãn bối đến từ Phi Tinh Các!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, cao giọng nói nói.

“Phi Tinh Các.”

Bên trong thanh âm của gương mặt mơ hồ, nhất thời lộ ra một vẻ kinh ngạc, sau đó bật cười một tiếng.

“Có chút ý tứ!”

Nói xong, ánh mắt của gương mặt mơ hồ, liền từ trên thân Lâm Hải dời đi, Lâm Hải nhất thời cảm thấy một trận nhẹ nhõm, thân thể căng cứng, cũng lập tức buông lỏng.

“Cái gọi là Lâm Hải này giữ lại, những người khác, đều giết đi!”

Đột nhiên, gương mặt mơ hồ lần nữa nhìn về phía Huyết Ngưng, hướng phía Huyết Ngưng ra lệnh, ngữ khí phong đạm khinh vân, lại mang theo không thể nghi ngờ thật sâu.

Lâm Hải nghe được, trong lòng đột nhiên giật mình, thân thể vừa mới buông lỏng, trong nháy mắt lại lần nữa kéo căng.

Mà ba người Ứng Vinh, Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, thì là như lâm đại địch, lộ vẻ mặt ngưng trọng.

Áp lực tâm lý mà cái gương mặt mơ hồ này mang cho bọn họ, thật sự là quá lớn, mặc cho ai cũng có thể cảm giác được, thực lực của gương mặt mơ hồ này, cường đại vượt xa tưởng tượng!

Nếu gương mặt mơ hồ này muốn muốn giết bọn họ, bọn họ tuyệt đối không ai có thể trốn được.

Nhưng hôm nay, gương mặt mơ hồ thật sự hạ xuống mệnh lệnh này, để bọn họ có thể nào không khẩn trương đâu?

Huyết Ngưng thì là vẩy đôi mi một cái, trong mắt bắn ra sát cơ, tại trên thân ba người Ứng Vinh, đảo qua từng cái.

Sau đó, một đường khí tức đỏ như máu dâng lên mà ra, vờn quanh tại xung quanh Huyết Ngưng, khiến cho Huyết Ngưng lập tức trở nên yêu diễm quỷ dị, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ khủng bố.

“Huyết Ngưng tuân mệnh!”

Huyết Ngưng đáp ứng một tiếng, sau đó hào quang màu đỏ như máu kia lóe lên, bỗng nhiên biến mất tại chỗ, hướng phía ba người Ứng Vinh liền nhào tới.

“Ha ha, muốn giết chúng ta, liền nhìn ngươi có bản lãnh này hay không!”

Ứng Vinh cao giọng cười một tiếng, chuyện cho tới bây giờ thì nói nhiều cũng vô ích, nếu gương mặt mơ hồ kia đã hạ lệnh, để Huyết Ngưng giết bọn họ, bọn họ đương nhiên sẽ không khoanh tay chịu chết.

Đừng nói trạng thái giờ phút này của Huyết Ngưng, chưa hẳn đã giết được bọn họ, coi như có thể giết, bọn họ cũng sẽ không để Huyết Ngưng nhẹ nhõm như thế!

“Cùng lắm là chết, hai mươi năm sau, lão tử vẫn là một trang hảo hắn!” Lạc Băng cũng là cười dài một tiếng, trong mắt bùng lên tinh mang, quang mang trong lòng bàn tay chớp động, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Xem đao!”

Đông Phương Dã càng thêm trực tiếp, trước người đột nhiên lóe lên quang hoa, một đường đao mang sáng chói, đã vạch phá không gian, mang theo tiếng gió bén nhọn, hướng phía Huyết Ngưng sắc bén bổ ra!

“Ba người Ứng sư huynh đồng thời xuất thủ, bản thân Huyết Ngưng lại bị trọng thương, tuyệt không có phần thắng!”

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, đối với tình thế đã làm ra phán đoán, đứng tại chỗ cũng không xuất thủ.

Cũng không phải là Lâm Hải không muốn giúp bọn người Ứng

Vinh bận bịu, mà chính là trong lòng Lâm Hải có ý nghĩ của mình.

Ứng Vinh, Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, ba người này cái nào cũng đã từng là nhân vật thiên tài tài năng xuất chúng, trong lòng tự nhiên có tôn nghiêm cùng ngạo cốt của chính mình.

Nếu như mình nhiều lần tự ý ra tay làm thay, dù chính mình là có ý tốt, chỉ sợ cũng sẽ là thương tổn tự tôn của mấy người này.

Nếu là như vậy, chẳng bằng ở một bên quan chiến, nếu quả thật gặp nguy hiểm, lại ra tay cũng không muộn!

Ông!

Đúng lúc này, hào quang màu đỏ như máu trên thân Huyết Ngưng đại thịnh, trong nháy mắt tràn ngập không gian, giống như một cái biển máu, hướng phía ba người Đông Phương Dã, hung mãnh thôn phệ mà đến.

Mà một đao chém thẳng ra trước đó của Đông Phương Dã, sau khi gặp được cái hào quang màu đỏ như máu này, trong nháy mắt liền bị chôn vùi, vậy mà căn bản không chịu nổi một kích.

“Động thủ!”

Ứng Vinh thấy thế, giật nảy cả mình, hướng phía Lạc Băng la lên một tiếng, hai người đồng thời huy động hai tay, pháp thuật cuồng mãnh phun ra, hướng phía phiến hào quang màu đỏ như máu này, oanh kích mà đi.

“Hát!”

Mà Đông Phương Dã thì là sắc mặt âm trầm, thân hình đột nhiên vọt lên, hai tay cầm đao, khí thế cả người biến đổi, phảng phất như hòa làm một thể cùng thanh đao trong tay, hóa thành một thanh trường đao khổng lồ, sáng chói chói mắt, hướng phía hào quang màu đỏ như máu kia, lần nữa chém thẳng mà đến, uy lực so với một đao trước đó, cường đại đâu chỉ gấp mười lần!

Oanh!

Nhất thời, hào quang màu đỏ như máu, giống như sóng triều sông cuộn biển gầm, bỗng nhiên nổ tung ở trong không gian, tràn ngập bốn phía.

Trong ánh sáng, đao ảnh tàn phá bừa bãi, tinh quang khắp nơi, trong nháy mắt giằng co cùng một chỗ, đem khí lãng xung quanh, chấn động đến điên cuồng bao phủ, bốc lên tàn phá bừa bãi.

“Ừm?”

Lâm Hải ở một bên quan chiến, trong lúc đó trong lòng giật mình, mang theo một tia kinh hãi, hướng phía đỉnh đầu Huyết Ngưng nhìn lại.

“Cái đó là...”

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Lâm Hải phát hiện khác thường, nhất thời đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, trong nháy mắt sương mù màu lam che kín hai mắt, một màn để cho người ta kinh hãi, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Sinh cơ của Huyết Ngưng, đang nhanh chóng xói mòn!”

Đồng tử của Lâm Hải rụt lại một hồi, lộ vẻ mặt kinh ngạc thật sâu, tràn ngập khó có thể tin.

“Đây là cái công pháp tà môn gì, chẳng lẽ nàng ta đang tự sát sao?”

Lâm Hải không chút nghi ngờ, chiếu theo tốc độ xói mòn sinh cơ bây giờ của Huyết Ngưng, thậm chí căn bản không cần người khác giết nàng, chỉ cần lại tiếp tục thêm hơn một phút đồng hồ, thì chính nàng liền treo!

“A, không đúng!”

Rất nhanh, mí mắt của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, sắc mặt đại biến!

“Thực lực của Huyết Ngưng, đang nhanh chóng đề bạt!”

Chỉ thấy theo sinh cơ của Huyết Ngưng xói mòn, khí tức trên người nàng cũng càng thêm cường đại lên, một cái nháy mắt như thế, lại đã không kém gì nửa bước Địa Tiên, hơn nữa còn đang nhanh chóng tăng trưởng!

“Mọi người cẩn thận!”

Báo động trong lòng Lâm Hải tăng vọt, lập tức phát giác được không ổn, không khỏi hướng phía bọn người Ứng Vinh hô to một tiếng!

Oanh!

Lâm Hải vừa dứt lời, hào quang màu đỏ như máu quanh thân Huyết Ngưng, trong lúc đó đã bốc lên mà đi, xông thẳng lên trời, trong nháy mắt trở nên sôi trào mãnh liệt, giống như sóng biển thủy triều, phô thiên cái địa, hướng phía ba người Ứng Vinh, thôn phệ mà đi.

Ông!

Đao quang pháp thuật của bọn người Ứng Vinh, lập tức trở nên ảm đạm vô quang, trong nháy mắt đã bị hào quang màu đỏ như máu kia nuốt hết.

“Chết!” Mà lúc này đây, trong miệng Huyết Ngưng khẽ kêu một tiếng, hai tay vung vẩy, quấy phong vân, đem hào quang màu đỏ như máu kia, trong nháy mắt ngưng tụ thành một cái vòng xoáy khổng lồ, hướng phía đỉnh đầu bọn người Ứng Vinh, ầm vang rơi xuống!

Chương 1644: Có ta ở đây, ngươi nhất định sẽ thất bại!

“Xong!”

Ba người Ứng Vinh kinh hãi ngẩng đầu, đối mặt với cái hào quang màu đỏ như máu vô cùng vô tận này, vẻ mặt rốt cục biến đổi, muốn chống cự đã không kịp.

“Thần thông, Chước Quang!”

Ngay tại thời khắc bọn người Ứng Vinh coi là hẳn phải chết, đột nhiên một đường thanh âm xa xăm, quanh quẩn tại trên bầu trời, phảng phất như đến trên chín tầng trời.

Sau đó, chỉ thấy một đường quang mang màu trắng sáng ngời, giống như một đường chớp nhoáng hiện lên ở trong mắt mọi người, sau đó mang theo lực xuyên thấu khủng bố, sắc bén kích xạ tại trong ánh sáng màu đỏ đầy trời này.

Oanh!

Nhất thời, hào quang màu đỏ giống như gặp được đả kích trầm trọng, ầm vang nổ nát vụn, trực tiếp bị đánh xuyên.

Nhất là bên trong phương viên mười mét của Chước Quang màu trắng, càng là từng khúc bị đốt hóa, xuất hiện một mảnh khu vực chân không.

Hào quang màu đỏ như máu khủng bố như vậy, trong khoảnh khắc đã hôi phi yên diệt, tiêu tán vô ảnh vô tung.

Ông!

Sau một khắc, con mắt thứ ba trên chỗ trán Lâm Hải, chậm rãi khép kín, sắc mặt tái nhợt không còn giọt máu, thần thái một trận mỏi mệt.

“Lâm Hải, ngươi thế nào rồi?”

Bọn người Ứng Vinh rồi từ trong lúc khiếp sợ trước đó kịp phản ứng, biết là Lâm Hải đã lần nữa cứu bọn họ, vội vàng hướng phía Lâm Hải lo lắng hỏi.

“Ta không sao, yên tâm!”

Lâm Hải chậm rãi đáp ứng một tiếng, sau đó nhanh chóng lấy ra Linh thạch, một bên nhanh chóng hấp thu, một bên hướng phía Huyết Ngưng nhìn lại.

Đã thấy Huyết Ngưng giờ phút này, trạng thái so với Lâm Hải còn muốn hỏng hơn nhiều, cả người kiệt sức vô lực, miệng phun máu tươi, trong mắt đẹp mang theo vẻ hoảng sợ thật sâu.

Hào quang màu đỏ như máu trước đó phóng xuất ra, chính là do Huyết Ngưng tiêu hao đại lượng sinh cơ để phát ra, liền xem như Địa Tiên muốn phá giải, đều không phải là sự tình dễ dàng như vậy.

Vốn cho rằng một chiêu pháp thuật này thi triển đi ra, bọn người Ứng Vinh hẳn phải chết không nghi ngờ.

Thật không nghĩ đến, đường Chước Quang đáng sợ thần bí này, thế mà trong nháy mắt liền đem hào quang màu đỏ như máu đánh tan, nếu không phải Huyết Ngưng thấy tình thế không ổn, tránh được kịp lúc, chỉ sợ giờ phút này liền cả nàng, đều đã táng thân tại dưới đường Chước Quang này.

“Ừm?”

Giữa không trung, gương mặt mơ hồ kia, hai mắt như điện đột nhiên rơi vào trên thân Lâm Hải, bắn ra một đường quang mang lạnh thấu xương, mang theo thật không thể tin thật sâu.

“Nhãn thuật thật đáng sợ!”

Hai mắt của gương mặt mơ hồ gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, như có điều suy nghĩ!

“Lâm Hải, ngươi tránh ra!” Lúc này, Huyết Ngưng hít sâu một hơi, lên dây cót cho tinh thần, hướng phía Lâm Hải quát lạnh nói.

Nhiệm vụ mà Chủ thượng giao cho nàng, nàng vẫn chưa hoàn thành, cho dù giờ phút này sinh cơ đã hao tổn hơn phân nửa, Huyết Ngưng vẫn cắn răng kiên trì, chuẩn bị lần nữa hướng đám người Ứng Vinh hạ thủ.

Ánh mắt Lâm Hải thì là lẫm liệt, băng lãnh nhìn Huyết Ngưng, hơi hơi lắc đầu.

“Từ bỏ đi, có ta ở đây, ngươi nhất định sẽ thất bại!”

“Ngươi cái này là muốn chết!” Trong mắt Huyết Ngưng nhất thời lóe lên hàn quang, một đường hào quang màu đỏ như máu khủng bố, xuất hiện tại trong lòng bàn tay, phun ra nuốt vào không thôi, dẫn mà chờ phân phó.

“Nhanh chóng li khai, nếu không liền đem ngươi cùng một chỗ giết!”

Sinh cơ của Huyết Ngưng còn thừa không nhiều, nàng đã không có thời gian trì hoãn, nếu lại không đem bọn người Ứng Vinh giết chết, nói không chừng sinh cơ đoạn tuyệt, chết chính là nàng.

“Vậy, phải xem ngươi có bản lãnh này hay không!”

Ánh mắt Lâm Hải mãnh liệt, hơi nhếch khóe môi lên, lộ ra một vòng ý cười lành lạnh.

“Chết đi cho ta!”

Huyết Ngưng thấy thế, không khỏi đại nộ, quát mắng một tiếng, vung vẩy cánh tay, hướng phía Lâm Hải liền công kích tới.

Đồng thời, sinh cơ trên đỉnh đầu Huyết Ngưng, bắt đầu cấp tốc thiêu đốt, tốc độ xói mòn so với trước đó vậy mà nhanh chừng gấp đôi.

Oanh!

Hào quang màu đỏ như máu, giống như một đường Laze, trực tiếp xuyên thấu không gian, mang theo khí thế sắc bén, trong chớp mắt liền đến gần bên Lâm Hải.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, một kích này của Huyết Ngưng, thế mà so với hào quang màu đỏ như máu đầy trời vừa mới nãy, còn phải mạnh mẽ hơn nhiều, để Lâm Hải cảm thấy một cỗ uy hiếp cường đại!

“Huyết Ngưng này điên rồi!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, hắn giờ phút này đã nhìn ra, Huyết Ngưng giờ phút này chính là đang thi triển một loại công pháp cực kỳ tà môn.

Chỉ cần Huyết Ngưng chịu bỏ tiêu hao sinh cơ, như vậy thì có thể đem lực công kích của bản thân, không ngừng đề cao, thậm chí vượt qua Địa Tiên, cũng không phải là không có khả năng.

Bất quá, làm như vậy thì cũng phải trả giá cực lớn, con người một khi đánh mất sinh cơ, chí ít Lâm Hải chưa nghe nói qua còn có thể khôi phục, đây quả thực không hề khác gì tự sát.

Cái đường hào quang màu đỏ như máu này thực sự quá nhanh, uy lực lại vô cùng cường đại, Lâm Hải lại vừa mới thi triển xong thần thông Chước Quang, chân khí trong cơ thể cơ hồ đã bị rút sạch.

Giờ phút này, đối mặt với công kích khủng bố của Huyết Ngưng, căn bản đã không có năng lực ngăn cản hoặc trốn tránh.

Hơn nữa, bọn người Ứng Vinh giờ phút này cũng đang tại phía sau mình, nếu như Lâm Hải trốn vào Luyện Yêu Hồ, như vậy đám người Ứng Vinh tuyệt đối khó mà may mắn thoát khỏi.

“Xem ra, vẫn cần phải ngạnh kháng!”

Trong lòng Lâm Hải hung ác, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nắm ở trong tay, chuẩn bị lấy thân thể Tiên khí của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, đón đỡ công kích của Huyết Ngưng.

Oanh!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao vừa mới xuất hiện, đường hào quang màu đỏ như máu khủng bố kia, liền nặng nề đánh vào phía trên lưỡi đao của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Keng!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nhất thời phát ra một tiếng va chạm bén nhọn, trong lúc nhất thời tia lửa văng khắp nơi, hồng quang kích xạ, quang mang màu lam bỗng nhiên nở rộ, đem Lâm Hải bảo hộ ở phía sau.

Phốc!

Sau một khắc, Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, nhất thời như gặp phải trọng kích, khí huyết quay cuồng, nội tạng chấn động, thân thể bị lực trùng kích cường đại của hào quang màu đỏ như máu, va chạm trực tiếp bay ngược mà đi.

Đăng đăng đăng đăng!

Sau khi Lâm Hải hạ xuống, lại liên tiếp lùi lại xa hai mươi ba mươi bước, mới đứng vững cước bộ, há miệng lại là phun ra mấy ngụm máu tươi.

Nhưng mà Lâm Hải đã không lo được thương thế, vội vã cúi đầu, hướng phía Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nhìn lại, đã thấy phía trên lưỡi đao, trừ nhiều một điểm sáng màu đỏ ra, thì vẫn yên ổn không tổn hao gì!

“Ha ha, không hổ là Tiên khí!”

Lâm Hải lúc này mới yên lòng lại, kinh hãi ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng, lè lưỡi liếm liếm máu tươi bên khóe miệng, hướng phía Huyết Ngưng gầm thét một tiếng!

“Muốn giết ta, ngươi còn kém xa đâu!”

“Lại đến a!”

“Cái gì?!” Huyết Ngưng sau khi phát ra một kích này, thần thái càng thêm uể oải, sinh cơ trong người đã xói mòn không có còn thừa mấy.

Nhưng cho dù như thế, vẫn không có đem Lâm Hải giết chết, Huyết Ngưng chấn kinh kinh ngạc đồng thời, trong lòng bỗng nhiên dâng lên tuyệt vọng thật sâu.

“Trời muốn diệt ta sao?!”

Nội tâm của Huyết Ngưng, bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm rống không cam lòng.

Giờ phút này sinh cơ của nàng đã còn thừa không nhiều, cái loại công kích có uy lực giống như lúc trước này, chỉ sợ nhiều nhất còn có thể thi triển hai lần.

Thế nhưng là, mệnh lệnh của Chủ thượng, là đem tất cả người ngoại trừ Lâm Hải ra đều giết chết!

Bây giờ Lâm Hải ngăn tại phía trước, cho dù chiêu tiếp theo đem Lâm Hải giết chết hoặc bức lui, muốn giết chết bọn người Ứng Vinh này, còn cần nàng lại ra tay thêm một lần.

Nhưng nếu như vậy, hai lần cơ hội xuất thủ sau cùng đã sử dụng hết, chờ đợi nàng chính là sinh cơ đoạn tuyệt, chết oan chết uổng.

Kết quả là, chẳng phải là toi công bận rộn một trận.

“Đáng giận!”

Huyết Ngưng thầm mắng một tiếng, quả thực vừa vội lại giận, không khỏi đem đôi bàn tay trắng như phấn nắm thật chặt, nhìn Lâm Hải tràn ngập quang mang cừu hận.

“Lâm Hải, ngươi tránh ra, chỉ cần ngươi không nhúng tay vào, ta có thể đáp ứng bất kỳ yêu cầu gì của ngươi!”

Huyết Ngưng hít sâu một hơi, rơi vào đường cùng, đành phải hướng Lâm Hải thỏa hiệp.

“Hừ hừ!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay hạ xuống, kiên định lắc đầu.

“Ngươi!” Huyết Ngưng nhất thời đại nộ, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hận đến răng ngà đều muốn cắn nát, bộ ngực không ngừng chập trùng.

Nhưng cuối cùng, vẫn là thần sắc nhất ảm, trên mặt là vẻ thống khổ giãy dụa, hướng phía Lâm Hải ném qua ánh mắt khẩn cầu.

“Lâm Hải, van cầu ngươi! Đừng có ngăn cản ta, sau đó, Huyết Ngưng nguyện làm nô làm tỳ, để báo đại ân!”

“Ừm?” Lâm Hải nghe được, nhất thời sững sờ, trên mặt kinh ngạc nhìn về phía Huyết Ngưng, không khỏi sinh lòng nghi hoặc.

Huyết Ngưng này, đầu tiên là tự đoạn sinh cơ, liều mạng điên cuồng giảm tuổi thọ cũng phải giết người, hiện tại càng là làm ra hứa hẹn làm nô làm tỳ, đại giới này có phải có chút quá lớn hay không?

“Cái Chủ thượng này, đến cùng có có tài đức gì, có thể làm cho Huyết Ngưng bán mạng như thế?”

Lâm Hải tuy cảm thấy chấn kinh cùng kinh ngạc, nhưng lại không có khả năng đem bọn người Ứng Vinh bán đi, đáp ứng yêu cầu của Huyết Ngưng.

“Thật có lỗi, không có khả năng!” Lâm Hải lần nữa kiên định lắc đầu.

Huyết Ngưng nghe được, trong mắt nhất thời lộ ra tuyệt vọng thật sâu, sau đó một cỗ thần sắc kiên quyết, xuất hiện ở trên mặt.

“Vậy, ta không thể làm gì khác hơn là đánh cược tính mạng của ta, cùng ngươi quyết sinh tử một trận!”

Chương 1645: Ra khỏi Thần điện

Nói xong, một điểm sinh cơ còn sót lại trên đỉnh đầu Huyết Ngưng, đột nhiên bắt đầu nhanh chóng thiêu đốt một phần lớn, khí tức cường đại vô cùng khủng bố, từ bên trên thân thể Huyết Ngưng phát ra, cấp tốc kéo lên!

Lâm Hải thấy thế, đồng tử nhất thời co rụt lại, lộ vẻ mặt kinh hãi.

“Huyết Ngưng, đây là muốn liều mạng sao?”

Lâm Hải tại dưới Thiên Nhãn Thần Thông thấy rõ ràng, sinh cơ của Huyết Ngưng đang nhanh chóng xói mòn, chỉ sợ dùng không tới vài phút liền muốn triệt để đoạn tuyệt, trở thành một cỗ thi thể.

Bất quá, thực lực giờ phút này của Huyết Ngưng, lại đang nhanh chóng hướng phía Địa Tiên mà tiếp cận, xem ra đã làm tốt chuẩn bị ngọc đá cùng vỡ, cùng Lâm Hải đồng quy vu tận.

“Làm như vậy, đáng giá không?”

Lâm Hải nhướn mày, hướng phía Huyết Ngưng, đạm mạc hỏi.

Huyết Ngưng thì là cười khổ một tiếng, lộ vẻ mặt thần sắc vô cùng đau thương, trong mắt mang theo thê lương thật sâu.

“Đây hết thảy đều là ngươi bức, ta không có lựa chọn nào khác, lấy mạng đổi mạng, có lẽ là cơ hội duy nhất của ta!”

Huyết Ngưng nói xong, ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh, toàn thân nở rộ hào quang màu đỏ như máu âm u đáng sợ, hướng phía Lâm Hải quát mắng một tiếng.

“Lâm Hải, ngươi không chết, chính là ta vong!”

Ông!

Sau một khắc, thân thể Huyết Ngưng đột nhiên biến mất, hóa thành một đường hào quang màu đỏ, hướng phía Lâm Hải sắc bén đánh tới.

Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, lộ vẻ mặt ngưng trọng trước đó chưa từng có, một kích liều chết của Huyết Ngưng, ẩn chứa uy lực đáng sợ, còn chưa lại gần, liền đã khiến cho hô hấp của Lâm Hải cũng không khỏi trì trệ, kinh hãi biến sắc!

Ông!

Hai tay Lâm Hải chấn động, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đặt nằm ngang ở trước ngực, quang mang màu lam cuồng bạo nở rộ, đã làm tốt chuẩn bị hợp lực ra một kích!

Oanh!

Nhưng vào lúc này, Thần điện bỗng nhiên lay động một trận, sau đó trời đất quay cuồng, dị biến nảy sinh!

“Không tốt!”

Tất cả mọi người cũng kinh hãi giật mình, còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy thân thể cứng đờ, vậy mà bị một cỗ lực đạo vô hình, đột nhiên giam cầm ngay tại chỗ!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Lâm Hải quá sợ hãi, lập tức mất đi tự do hành động, chẳng phải là mặc người chém giết sao.

Thời khắc nguy cấp, Lâm Hải không kịp ngẫm nghĩ nữa, liền muốn chuẩn bị tiến vào Luyện Yêu Hồ.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một cỗ lực đạo đáng sợ, trực tiếp đem thân thể Lâm Hải ném lên cao.

Ông!

Lâm Hải giật mình, sau một khắc lại kinh hãi phát hiện, thân thể của mình vậy mà vượt qua không gian, phảng phất như lập tức bị thả vào một cái thế giới khác.

Quang mang chói mắt từ trên cao rơi xuống, khiến cho hai mắt Lâm Hải nhíu lại, Lâm Hải còn ở giữa không trung, bên hông vừa dùng lực, bình ổn rơi trên mặt đất.

“Đi ra, có người đi ra!”

Nhất thời, một tiếng tiếp lấy một tiếng kinh hô, truyền vào trong tai Lâm Hải.

Lâm Hải đột nhiên quay đầu, hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại, đã thấy người đông tấp nập, vô số người tu hành ăn mặc khác nhau, đang mang theo biểu lộ kinh ngạc, hướng phía chính mình trông lại.

Rất nhanh, Lâm Hải liền từ bên trong đó phát hiện rất nhiều người quen, nhất là khi thấy Các chủ Phi Tinh Các cùng một số nhân vật trọng yếu của Phi Tinh Các cũng ở tại đây, thì Lâm Hải không khỏi sửng sốt.

“Đây là, rời khỏi Tu La Điện?!”

Lâm Hải trong nháy mắt đã kịp phản ứng, không khỏi nói thầm một tiếng hỏng, Tinh phách của Thiên Dũng Tinh Quan Thắng, còn nằm tại bên trong tay Huyết Ngưng đây.

Trước đó, Lâm Hải không nóng nảy tranh đoạt cùng Huyết Ngưng, là bởi vì có La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh nơi tay, lúc nào muốn đem Tinh phách đoạt tới, chỉ cần đem la bàn trực tiếp tế ra liền có thể, hết thảy đều nắm ở trong lòng bàn tay.

Nhưng bây giờ, chính mình vậy mà bị ném ra ngoài Tu La Điện, nếu như tìm không thấy Huyết Ngưng, vậy thì hỏng bét!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vội vàng một mặt lo lắng, hướng phía bốn phía nhìn lại, sau đó trước mắt bỗng nhiên sáng lên!

“Ha ha, nguyên lai đều đi ra, như vậy cũng dễ xử lý!”

Chỉ thấy không chỉ có Lâm Hải, Huyết Ngưng, Ứng Vinh, Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, giờ phút này tất cả đều đã trở lại trong thế giới hiện thực, đang cách chính mình cũng không xa xôi!

Ánh mắt Lâm Hải lẫm liệt, không khỏi hướng phía Huyết Ngưng nhìn lại, đã thấy khí tức của Huyết Ngưng giờ phút này yếu ớt, khoanh chân ngồi dưới đất, hai mắt khép hờ, kiệt lực duy trì lấy sinh cơ sắp tán đi.

“Chút xui xẻo không nên oán niệm xã hội, đáng đời ngươi không may a!”

Trong lòng Lâm Hải buồn cười một trận, Huyết Ngưng này cũng thật sự là đủ không may.

Vừa mới thiêu đốt lượng sinh cơ lớn như thế, chuẩn bị đem chính mình một kích chết giết, nếu như mình không ra đại chiêu mà nói, thật đúng là khó ngăn cản.

Thật không nghĩ đến, người tính không bằng trời tính, thời khắc mấu chốt Thần điện thế mà phát sinh dị biến, trực tiếp đem tất cả mọi người ném đi ra, khiến cho đại sát chiêu của Huyết Ngưng, trong nháy mắt không có mục tiêu, không công lãng phí hết.

“Lạc Băng, bên trong đến cùng phát sinh cái gì?! Cung điện màu vàng óng trước đó ở giữa không trung kia, là chỗ nào?”

Đột nhiên, một đường thanh âm uy nghiêm, vang lên ở trên đỉnh đầu mọi người, bọn người Lâm Hải cùng nhau nhìn lại, đã thấy một cái lão giả mang theo khí tức của người trên cao, đang theo dõi Lạc Băng, ở trên cao nhìn xuống hỏi.

“Người của Vô Cực Tông!”

Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, từ sau lưng lão giả này, nhìn thấy người cầm đầu khảo nghiệm ở Cửu Huyền Trụ trước đó, Sứ giả của Vô Cực Tông- Trác Nhất Phàm.

Lại thêm lão giả này ai cũng không hỏi, hết lần này tới lần khác lại hướng Lạc Băng đặt câu hỏi, Lâm Hải lập tức kết luận được thân phận của lão.

Lão giả vừa hỏi, người của những tông môn khác, tất cả cũng đều hướng phía Lạc Băng, ném qua ánh mắt hỏi thăm.

Bọn người Lâm Hải, thân ở trong Tu La Điện, cũng không biết giờ phút này ở ngoại giới đã phát sinh đại biến, kinh động đến toàn bộ các thế lực lớn của thành Lưu Tô.

Ngay tại cùng một thời gian khi Thần điện xuất hiện, Tu La Điện ở bên ngoài, chưa tới thời gian một tháng, liền đột nhiên thần bí biến mất, thay vào đó là một cánh cổng lớn cao ngất tản ra quang mang màu vàng kim!

Kỳ quái chưa bao giờ xuất hiện qua, đem nhân vật trọng yếu của các thế lực lớn, tất cả đều hấp dẫn tới, thế nhưng trong cửa lớn là vật gì, lại phát sinh chuyện gì, bọn họ lại không biết được.

Liền tại thời điểm bọn họ lo lắng chờ đợi, cửa lớn màu vàng óng vừa rồi lại đột nhiên tiêu thất vào hư không, mà thân ảnh của đám người Lâm Hải, lại bị ném đến trước mặt mọi người.

Mặc cho ai cũng có thể nghĩ đến, cái cửa lớn màu vàng óng này, cùng bọn người Lâm Hải, tuyệt đối có liên quan.

Người của Vô Cực Tông vừa lên tiếng, chính là một Trưởng lão trong tông môn, gọi là Đoạn Thiên Khang, thấy Lạc Băng cũng tại trong mấy người, lại nhận ra y là đệ tử của Vô Cực Tông, lúc này mới lên tiếng hướng phía Lạc Băng hỏi thăm.

Lạc Băng khẽ giật mình, ngẩng đầu liếc nhìn Đoạn Thiên Khang một chút, còn chưa trả lời, ngược lại đem đầu chuyển hướng qua Lâm Hải, tựa hồ tại trưng cầu ý kiến của Lâm Hải.

“Lạc Băng, ta đang tra hỏi ngươi đâu, ngươi điếc sao?!”

Một cử động kia của Lạc Băng, nhất thời chọc giận Đoạn Thiên Khang, ngay trước mặt nhiều người như vậy, Lạc Băng một cái đệ tử vừa mới nhập môn, lại dám không nhìn tra hỏi của một Trưởng lão như lão, đối với Đoạn Thiên Khang mà nói, quả thực là một loại vô cùng nhục nhã.

Nếu không phải còn muốn từ bên trong miệng Lạc Băng hỏi ra tình huống bên trong, Đoạn Thiên Khang hận không thể lập tức xông qua, đem Lạc Băng một chưởng vỗ chết.

Lạc Băng thì là cười lạnh một tiếng, không sợ hãi chút nào nghênh tiếp ánh mắt của Đoạn Thiên Khang, nói ra từng chữ từng chữ.

"Đoàn Trưởng lão, ta tôn kính ngươi là trưởng bối, nhưng xin ngươi nói chuyện tôn trọng ta một chút, Lạc Băng ta bây giờ đã không có bất cứ quan hệ nào cùng Vô Cực Tông, ngươi không có quyền hướng ta tra hỏi!"

Hống!

Lạc Băng vừa thốt ra lời kia, nhất thời gây nên sóng to gió lớn, hiện trường một mảnh ồn ào, mọi người nhao nhao mang theo ánh mắt không thể tin được, nhìn về phía Lạc Băng.

Chưa ai từng nghĩ tới, Lạc Băng vậy mà ở trước mặt mọi người nói ra những lời này, này bằng với chính thức tuyên cáo mưu phản với Vô Cực Tông, quả thực là hung hăng tát mặt Vô Cực Tông a!

Đoạn Thiên Khang càng là tức đến sắc mặt trắng bệch, một cỗ khí tức kinh khủng cường đại, trong nháy mắt từ bên trên thân thể lão tản ra, khiến cho đám người xung quanh cảm thấy giật mình trong lòng, lộ vẻ mặt sợ hãi.

"Lạc Băng, ngươi biết rõ nói lời này, hậu quả là cái gì không?" Sắc mặt Đoạn Thiên Khang âm trầm, cắn răng nói nói.

Lạc Băng thì là không kiêu ngạo không tự ti, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một vòng ý cười.

"Khang tiền bối, Lạc Băng tự nhiên hiểu rõ! Nhưng tại hạ thoát ly Vô Cực Tông, cũng không phải là do muốn phản bội, mà chính là vì tình thế bất đắc dĩ, bị tiểu nhân vô sỉ Yến Phi Dương cùng Triển Thông, liên thủ khu trục!”

Lạc Băng luôn luôn có đầu não linh hoạt, đương nhiên sẽ không đem trách nhiệm nhận về trên người mình, huống chi sự thật cũng chênh lệch không xa, Lạc Băng lẽ thẳng khí hùng đem tội lỗi đội lên trên thân Yến Phi Dương cùng Triển Thông.

“Bị Yến Phi Dương cùng Triển Thông khu trục?” Đoạn Thiên Khang sững sờ, sau đó ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh.

“Hai bọn họ, người đâu?!”

Chương 1646: Vô Cực Tông chất vấn

Lạc Băng không có trả lời, mà chính là lần nữa đem ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, đem Đoạn Thiên Khang tức đến kém chút bạo tẩu.

“Ta đến trả lời ngươi đi!”

Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Thiên Khang, đạm mạc nói nói.

“Ngươi là ai?!”

Trong mắt Đoạn Thiên Khang mang theo hàn quang, hướng phía Lâm Hải trông lại, Lạc Băng lặp đi lặp lại nhiều lần không trả lời vấn đề của lão, mà chính là trưng cầu ý kiến của Lâm Hải, lão đã sớm nhìn Lâm Hải khó chịu.

“Phi Tinh Các, Lâm Hải!”

Sắc mặt Lâm Hải bình tĩnh, lạnh nhạt nói nói.

“Ngươi chính là Lâm Hải?!”

Đoạn Thiên Khang khẽ giật mình, hiển nhiên cũng nghe qua tên của Lâm Hải, sau đó kinh ngạc dò xét Lâm Hải một phen, chậm rãi gật gật đầu.

“Vậy thì tốt, ngươi nói!”

“Triển Thông đã chết, Yến Phi Dương không biết tung tích!”

“Cái gì?!”

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, đồng tử của Đoạn Thiên Khang lập tức co rụt lại, khí tức cực lớn kìm lòng không được từ trong người nở rộ mà ra, một cỗ uy áp vô hình, trong nháy mắt bao phủ tại trên thân Lâm Hải.

Ông!

Đúng lúc này, một đoàn khí thế càng thêm nồng đậm mênh mông, từ một phương hướng khác kích xạ mà đến, đem uy áp mà Đoạn Thiên Khang phóng thích ra, trực tiếp đánh tan.

Sau đó, một đường thanh âm mang theo bất mãn, nhàn nhạt truyền đến.

“Đoàn Trưởng lão, có chuyện thì tra hỏi, Lâm Hải chỉ là một người đệ tử Nguyên Anh kỳ, có thể không ngăn được khí thế của ngươi!”

Đoạn Thiên Khang đột nhiên ngẩng đầu, đã thấy Các chủ Phi Tinh Các, trong mắt mang theo một vòng tinh mang, vẻ mặt bất mãn hướng lão trông lại.

Đoạn Thiên Khang hít sâu một hơi, ánh mắt tại trên thân Các chủ Phi Tinh Các dừng lại trong chốc lát, mới lại chuyển hướng qua Lâm Hải.

“Ta hỏi ngươi, Triển Thông là chết thế nào?!”

Triển Thông chính là đệ tử tiềm lực trọng điểm vun trồng của Vô Cực Tông, thậm chí đã dự định là người kế nhiệm của Yến Phi Dương, địa vị tại Vô Cực Tông có ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng hôm nay, Lâm Hải vậy mà nói Triển Thông đã chết, đây quả thực như ở tại trong lòng của, ném ra một khỏa bom tấn.

Tin tức này nếu là truyền về tông môn, Tông chủ tuyệt đối sẽ nổi cơn đại nộ, nếu không đem sự tình triệt để làm rõ ràng, chỉ sợ liền cả Đoạn Thiên Khang lão cũng đảm đương không nổi.

“Cái này, chỉ sợ ngươi phải đến tìm Triển Thông mà hỏi!”

Lâm Hải lắc đầu, hơi thả lỏng vai, lộ ra một cái biểu lộ không được biết.

Ngay trước mặt Trưởng lão của Vô Cực Tông, cùng nhiều nhân vật trọng yếu của các thế lực lớn như vậy, Lâm Hải Đương nhiên sẽ không ngốc bẹp mà đi thừa nhận Triển Thông là do mình giết, tăng thêm thị phi, gây phiền toái cho mình cùng Phi Tinh Các.

Phốc!

Lâm Hải nói một câu, đem Đoạn Thiên Khang tức đến kém chút nằm trên đất, hai mắt ngậm giận, hung hăng liếc nhìn Lâm Hải một chút.

Tiểu tử này nói chuyện, thật con mẹ nó tổn hại a, Triển Thông cũng chết, ngươi con mẹ nó để cho ta qua tìm Triển Thông hỏi.

Đây không phải móc lấy chỗ ngoặt để lão tử cũng đi chết sao? Thật con mẹ nó không phải cái đồ vật a!

“Huyết Ngưng, ngươi thế nào?”

Ngay tại Đoạn Thiên Khang thời khắc chuẩn bị tiếp tục thẩm vấn Lâm Hải, đột nhiên một tiếng kinh hô vang lên, sau đó một bóng người, vô cùng mau lẹ hiện lên, rơi vào trước người Huyết Ngưng.

Lại là Điện chủ của Tu La Điện Thu Hàn Nguyệt, thấy Huyết Ngưng đã hấp hối, bất chấp gì khác, vọt thẳng tới, liên tục phóng ra hai đường chân khí, độ nhập vào trong người Huyết Ngưng.

Người của những tông môn khác, cũng nhao nhao bị hấp dẫn ánh mắt, hướng phía bên Huyết Ngưng này nhìn lại.

Lâm Hải, Ứng Vinh cùng Đông Phương Dã cũng thừa cơ trở lại trong tông môn của mình, Lạc Băng do dự một chút, đi theo Lâm Hải sau lưng.

“Lâm Hải!”

“Ứng Vinh!”

“Bái kiến Các chủ!”

Lâm Hải cùng Ứng Vinh, đi đến trước mặt Các chủ Phi Tinh Các, đồng thời cung kính thi lễ.

“Ha ha, tốt, tốt a!”

Các chủ Phi Tinh Các liên tục gật đầu, lộ vẻ mặt hài lòng, sau đó hướng phía hai người khoát tay chặn lại.

“Đứng ở một bên, có việc trở về lại nói!”

“Vâng!”

Ứng Vinh đáp ứng một tiếng, đứng ở sau lưng Các chủ Phi Tinh Các, nhưng Lâm Hải lại không có động, mà chính là nhìn về phía Lạc Băng.

“Các chủ, Lạc Băng chính là huynh đệ sinh tử của ta, bây giờ đã thoát ly Vô Cực Tông, không biết Các chủ có thể thu lưu y hay không?.”

Lâm Hải nói xong, ánh mắt sáng rực, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn về phía Các chủ Phi Tinh Các, chờ đợi lão đáp lại.

Lạc Băng mặc kệ là một mình phản bội, hay là bị người khu trục, trước đó chung quy vẫn là đệ tử của tông môn đỉnh cấp Vô

Cực Tông, nếu như Phi Tinh Các thu lưu y, khó mà nói liền sẽ đắc tội với Vô Cực Tông.

Bởi vậy, Lâm Hải hiện tại hỏi thăm Các chủ Phi Tinh Các, nếu Các chủ Phi Tinh Các có cái bá lực này, đáp ứng thu lưu Lạc Băng, tự nhiên tất cả đều vui vẻ.

Nhưng nếu như Các chủ Phi Tinh Các kiêng kị Vô Cực Tông, không đáp ứng cái yêu cầu này, như vậy vì người huynh đệ Lạc Băng này, Lâm Hải không thể nói được phải thoát ly khỏi Phi Tinh Các!

Các chủ Phi Tinh Các nghe được, quả nhiên nhướn mày, lộ vẻ mặt do dự, để tâm của Lâm Hải cùng Lạc Băng, trong nháy mắt đã khẩn trương lên.

Nhưng rất nhanh, đôi mày của Các chủ Phi Tinh Các đã giãn ra, hướng phía Lạc Băng nhoẻn miệng cười.

“Nếu ngươi là huynh đệ sinh tử của Lâm Hải, lại muốn gia nhập Phi Tinh Các ta, ta tự nhiên là giơ hai tay hoan nghênh!”

Lâm Hải cùng Lạc Băng nghe xong, nhìn lẫn nhau một chút, nhất thời đại hỉ.

“Đa tạ Các chủ!”

Lâm Hải cùng Lạc Băng cùng nhau ôm quyền, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các vui sướng nói lời cảm tạ.

Sắc mặt Các chủ Phi Tinh Các mỉm cười, gật gật đầu, sau đó hướng phía hai người vung tay lên.

“Đứng ở một bên đi!”

“Vâng!”

Lâm Hải cùng Lạc Băng, trên mặt vui mừng đứng tại sau lưng

Các chủ Phi Tinh Các, đem Đoạn Thiên Khang chọc tức, hai mắt ứa ra hỏa, hàm răng cũng kém chút cắn rơi.

Bất quá giờ phút này, sinh mệnh của Huyết Ngưng như đang ở hơi cuối cùng, lực chú ý của tất cả mọi người đều tại trên thân Huyết Ngưng, lúc này lão đi truy cứu sự tình của Lạc Băng cùng nguyên nhân cái chết của Triển Thông, hiển nhiên rất không thích hợp.

Đoạn Thiên Khang mình đầy lửa giận, đành phải tạm thời đè xuống trước, chờ đợi sự tình Huyết Ngưng hoàn tất, mới hảo hảo tính toán bút trướng này!

“Ăn hết!”

Lúc này, Thu Hàn Nguyệt đột nhiên lấy ra một khỏa đan dược màu hồng, nhét vào trong miệng Huyết Ngưng.

“Đây là cái đan dược gì?!”

Sau mấy hơi, Lâm Hải nhất thời giật mình, kinh hãi phát hiện, sinh cơ đã xói mòn của Huyết Ngưng, vậy mà bắt đầu khôi phục, tuy cực kỳ chậm chạp, nhưng lộ ra đã không có nguy hiểm tính mạng.

“Thật sự là quỷ dị!”

Lâm Hải không khỏi liên tục lấy làm kỳ, cái Tu La Điện này đã có công pháp thiêu đốt đinh cơ để đề cao tu vi, lại có đan dược khôi phục sinh cơ, này chẳng lẽ có thể tùy ý tiêu hao sinh cơ, lại không cần lo lắng treo.

“Bất quá lường trước đan dược này tuyệt đối vô cùng trân quý, lấy thân phận của Huyết Ngưng tại Tu La Điện, đều chưa hẳn có thể tuỳ tiện thu hoạch được, nếu không Huyết Ngưng đã sớm lấy ra ăn, làm gì phải chờ tới bây giờ?”

Lâm Hải rất nhanh liền nghĩ minh bạch điểm này, đan dược này tuy thần kỳ, nhưng số lượng tuyệt đối sẽ không quá nhiều.

“Đa tạ Điện chủ!”

Huyết Ngưng lúc này mới khôi phục được một tia sinh cơ, hướng phía Thu Hàn Nguyệt nói tiếng cảm ơn, sau đó tại dưới đệ tử Tu La Điện nâng đỡ, trở lại trận doanh Tu La Điện, khoanh chân ngồi xuống điều tức.

“Lâm Hải, Triển Thông đến cùng là chết thế nào, ngươi còn không mau nói chi tiết cho ta!”

Huyết Ngưng vừa trở về Tu La Điện, Đoạn Thiên Khang đã sớm kìm nén không được, lập tức hướng phía Lâm Hải lần nữa quát hỏi.

“Các chủ, cái đầu đầy ấn ký của ta này, có thể đổi chút bảo vật gì a?”

Lâm Hải đối với tra hỏi của Đoạn Thiên Khang, làm như không nghe thấy, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn lão một chút, mà chính là mang theo một nụ cười rực rỡ, chỉ vào đỉnh đầu hướng Các chủ Phi Tinh Các hỏi.

Các chủ Phi Tinh Các đã sớm chú ý tới cái đầu đầy ấn ký của Lâm Hải này, nhất là một mảng lớn màu xanh cùng màu lục này, đem Các chủ Phi Tinh Các, kinh hãi đến cái cằm kém chút rơi xuống.

“Toàn bộ Du hồn của Tu La Điện, sẽ không phải bị một mình Lâm Hải giết sạch đi?”

Lại dẫn theo một tia ánh mắt khó có thể tin, liếc nhìn ấn ký trên đỉnh đầu Lâm Hải một chút, ánh mắt của Các chủ Phi Tinh Các lấp lóe, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi yên tâm, những ấn ký mà ngươi thu hoạch được này, tuyệt đối sẽ mang đến cho ngươi siêu cấp kinh hỉ!”

“Ha ha, quá tốt, thật sự là chờ mong a!”

Lâm Hải cùng Các chủ Phi Tinh Các, tại chỗ này một mặt vui mừng đàm luận chuyện ấn ký, hoàn toàn đem Đoạn Thiên Khang xem như không khí, phơi tại bên trong này, đem cái lồng ngực Đoạn Thiên Khang kém chút tức điên!

“Lâm Hải, ta đang tra hỏi ngươi, Triển Thông đến cùng là chết như thế nào?!”

Chương 1647: Độc nhất là lòng dạ đàn bà

Lâm Hải lúc này mới quay đầu, mang theo ánh mắt đùa giỡn, liếc nhìn Đoạn Thiên Khang một chút, nghiền ngẫm nói nói.

“Nếu như ta nói, Triển Thông là ta giết, ngươi tin hay không?”

“Hừ, nói khoác mà không biết ngượng!” Đoạn Thiên Khang lập tức cười lạnh một tiếng, lộ vẻ mặt khinh thường.

“Chỉ bằng cái thủ đoạn không đáng lên mặt bàn của ngươi, cũng muốn giết Triển Thông? Thật sự là buồn cười!”

Đoạn Thiên Khang xem thường lắc đầu, đối với Lâm Hải tràn ngập miệt thị.

Lâm Hải nghe xong, trực tiếp vui vẻ, bất đắc dĩ nhún nhún vai.

“Nếu ngươi đã biết rõ ta giết không nổi Triển Thông, vậy ai giết thì ngươi đến tìm người đó a, có quan hệ gì với ta, cũng không thể bởi vì ta dáng dấp đẹp trai, ngươi vẫn luôn hỏi ta đi!”

“Ngươi!”

Đoạn Thiên Khang lập tức nghẹn lời, xác thực như Lâm Hải nói, nếu như Triển Thông không phải Lâm Hải giết chết, như vậy nhiều lần truy vấn lời nói của Lâm Hải, thật là có chút nói không lại qua.

Ngay tại thời khắc sắc mặt Đoạn Thiên Khang ngậm nộ, tình thế khó xử, đột nhiên một đường âm thanh hơi có vẻ yếu ớt, nhàn nhạt vang lên.

“Đoàn Trưởng lão, ta biết rõ Triển Thông là chết như thế nào!”

Đoạn Thiên Khang giật mình, đột nhiên quay đầu, đã thấy Huyết Ngưng chậm rãi đứng lên.

“A?” Trong mắt Đoạn Thiên Khang lóe lên hàn mang, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Huyết Ngưng, âm u nói nói.

“Vậy ngươi nói, là ai giết Triển Thông!”

Khóe miệng Huyết Ngưng hơi vểnh lên, ánh mắt mang theo một tia ngoan lệ nhìn về phía Lâm Hải, băng lãnh mở miệng.

“Người giết Triển Thông, chính là Lâm Hải!”

“Cái gì?!”

Đoạn Thiên Khang sững sờ, sau đó trong mắt bùng lên tinh mang, trên mặt kinh nghi liếc nhìn Huyết Ngưng một chút.

“Lấy thực lực của Lâm Hải, làm sao có thể giết được Triển Thông? Ngươi xác định ngươi không nói sai?”

Huyết Ngưng mỉm cười, ngữ khí băng lãnh nói.

“Lâm Hải ẩn giấu thực lực, các vị chỉ sợ cũng bị lừa.”

Nói xong, Huyết Ngưng bỗng nhiên vừa quay đầu, ánh mắt cừu hận rơi vào trên thân Lâm Hải, chậm rãi mở miệng.

“Chẳng những Triển Thông là do Lâm Hải giết chết, trừ mấy người chúng ta đi ra, đệ tử của các tông môn lớn còn lại, toàn bộ đều đã mất mạng, đều là chết tại bên trong tay Lâm Hải!”

“Cái gì?!”

“Điều đó không có khả năng!”

Lời nói của Huyết Ngưng, nhất thời giống như một khỏa bom tấn, để trên mặt nước bình tĩnh nổi bọt sóng, tại bên trong các thế lực lớn nhất thời gây nên sóng to gió lớn.

Những nhân vật trọng yếu của các tông môn lớn, sắc mặt mỗi cái đều biến đổi lớn, lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu.

“Huyết Ngưng, ngươi nói chuyện này là thật!”

“Chuyện rất quan trọng, ta cũng không dám hồ ngôn loạn ngữ!”

Lập tức, có nhân vật của thế lực lớn kìm nén không được, hướng phía Huyết Ngưng, lớn tiếng hỏi.

Lúc các tông môn lớn vừa mới nhìn thấy bọn người Lâm Hải đột nhiên xuất hiện, nhưng không thấy đệ tử của tông môn mình, trong lòng liền đã có nghi vấn nghi ngờ, có loại dự cảm không tốt.

Bây giờ nghe Huyết Ngưng nói như thế, lập tức tất cả đều vỡ tổ.

Những cái đệ tử tham gia khảo nghiệm kia, chết thì chết, tông môn còn tiếp nhận được, nhưng những cái đệ tử tiềm lực kia cũng không giống vậy a!

Đó chính là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của các tông môn lớn, tiến vào Tu La Điện cũng là tiến hành một lần lịch luyện đối với bọn họ, chỉ cần phải cẩn thận một chút thì sẽ không có nguy hiểm gì.

Nhưng nếu quả thật đều chết ở bên trong đó, thì tổn thất của các tông môn lớn này, coi như quá lớn.

Trong lúc nhất thời, tất cả các tông môn lớn đều đem tâm nhấc lên đến cổ họng, gấp gáp nhìn lấy Huyết Ngưng, chờ đợi Huyết Ngưng trả lời.

Mà Huyết Ngưng thì là mang theo một nụ cười âm trầm, liếc nhìn Lâm Hải đang một mặt chấn kinh một chút, tiếp tục mở miệng nói.

“Bực chuyện lớn này, Huyết Ngưng sao dám nói lung tung.”

Nói xong, Huyết Ngưng bỗng nhiên hướng phía trên đỉnh đầu Lâm Hải nhất chỉ.

“Không tin mà nói, chúng tiền bối nhìn, đầu đầy ấn ký của Lâm Hải này, vẫn chưa thể nói rõ vấn đề sao?”

Mọi người giật mình, sau đó chợt tỉnh ngộ, nhất thời quần tình xúc động, mỗi cái mang theo ánh mắt giết người, hướng phía Lâm Hải trông lại, trong nháy mắt giữa không trung nổi lên một cơn gió lớn, sát cơ nồng như thực chất trải rộng khắp nơi!

“Lâm Hải, ngươi cái súc sinh này!”

“Phát rồ, người người có thể tru diệt!”

Chỗ các tông môn lớn, thanh âm quát mắng liên tiếp vang lên, lập tức có hơn phân nửa tông môn, triệt để nổi giận.

Bọn họ trước đó cũng chú ý tới cái đầu đầy ấn ký của Lâm Hải này, tuy chấn kinh nhưng không có suy nghĩ nhiều, nhiều nhất coi là Lâm Hải có vận khí tốt, hoặc là quả thật có chút bản sự.

Thế nhưng bây giờ Huyết Ngưng nhấc lên, bọn họ hơi chút suy tư, lập tức nghĩ đến một loại khả năng.

Cái kia chính là Lâm Hải giết sạch các đệ tử, đoạt đi ấn ký của bọn họ!

Liền cả Các chủ Phi Tinh Các, giờ phút này cũng là thần sắc kinh ngạc, lộ vẻ mặt chấn kinh nhìn về phía Lâm Hải, bên trong ánh mắt mang theo kinh hãi cùng nghi hoặc thật sâu.

“Các chủ, Huyết Ngưng ngậm máu phun người, Lâm Hải căn bản không có giết người!” Ứng Vinh ở một bên, vội vàng đứng ra, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các, vội vã nói nói.

Các chủ Phi Tinh Các lại là trầm mặc không nói, đôi mày gắt gao khóa lại, ánh mắt lấp lóe, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“A!” Lâm Hải thấy Các chủ Phi Tinh Các cũng đem lòng sinh nghi đối với mình, không khỏi âm thầm cười khổ một tiếng.

Chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt Lâm Hải mang theo một tia băng lãnh, nhìn về phía Huyết Ngưng.

“Ngươi đây là đang trả thù ta, trước đó ngăn trở ngươi giết người sao?”

“Ngươi đang nói cái gì, ta nghe không hiểu!” Huyết Ngưng nhất thời lộ ra một mặt mờ mịt, lắc đầu.

“Huyết Ngưng, ngươi ít tại bên trong này giả vờ đi!” đột nhiên, một bên của Thiên Võ Tông, Đông Phương Dã đứng ra, sắc mặt âm trầm, giận không thể khiển trách!

“Trước đó tại trong Thần điện, là Huyết Ngưng nhận chỉ thị của người thần bí, muốn giết ta cùng Ứng Vinh, Lạc Băng, là Lâm Hải đem nàng ta ngăn cản, nàng ta ghi hận trong lòng, mới oan uổng Lâm Hải!”

Đông Phương Dã luôn luôn trầm mặc ít nói, hiện tại thấy Huyết Ngưng oan uổng Lâm Hải, muốn đem Lâm Hải biến thành công địch của các đại môn phái, nhất thời liền gấp, nói xong lời cuối cùng đem mặt cũng nghẹn đến đỏ bừng.

“Thần điện? Người thần bí?”

Lời nói của Đông Phương Dã, để ở đây tất cả mọi người nhất thời không nghĩ ra một trận, lập tức không biết nên tin người nào.

“Yến Phi Dương đâu, Yến Phi Dương ở đâu bên trong?!”

Đột nhiên, trong mắt Đoạn Thiên Khang lóe lên tinh mang, hướng phía Huyết Ngưng hỏi.

Trước đó Lâm Hải nói, là Triển Thông đã chết, Yến Phi Dương không biết tung tích, cái kia chính là nói Yến Phi Dương còn sống.

Đã như vậy, chỉ cần Yến Phi Dương ra mặt, lời nói của Lâm Hải cùng Huyết Ngưng, ai thiệt ai giả, hỏi một chút liền biết rõ!

Đôi mi của Huyết Ngưng vẩy một cái, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ nghiêm túc, nhìn về phía Đoạn Thiên Khang.

“Đoàn tiền bối, vãn bối có một cái suy đoán lớn gan, nói ra chỉ sợ ngài sẽ không tin tưởng!”

“Cái suy đoán gì, ngươi nói!” Đoạn Thiên Khang nhíu lông mày lại, nhíu mày nói nói.

Đôi mắt Huyết Ngưng lóe lên, lộ ra một tia quang mang âm lãnh không dễ dàng phát giác.

“Yến Phi Dương không biết tung tích, chính là lời nói của của một bên Lâm Hải, vãn bối hoài nghi, tình huống thật là, Yến Phi Dương đã giống như Triển Thông, đã chết tại trong tay Lâm Hải!”

“Cái gì?!”

“Điều đó không có khả năng! Tuyệt đối không thể có khả năng!”

“Trò cười, Yến Phi Dương làm sao có thể chết tại bên trong tay Lâm Hải!”

Huyết Ngưng vừa thốt ra lời kia, chẳng những Đoạn Thiên Khang lắc đầu liên tục, liền cả người của môn phái khác, cũng lộ vẻ mặt giễu cợt, cảm thấy đây chính là cái trò cười cực lớn.

Nếu như nói Triển Thông chết tại bên trong tay Lâm Hải, mọi người bán tín bán nghi, cảm thấy có lẽ có khả năng này.

Nhưng nếu như nói Lâm Hải giết Yến Phi Dương, trừ phi người ở đây bị nước vào trong não, nếu không tuyệt đối sẽ không ai tin tưởng.

Yến Phi Dương có thực lực gì? Đây chính là nhân vật ngưu bức duy nhất trong toàn bộ thành Lưu Tô đứng hàng Tiềm Long Bảng, có thể nói là đệ nhất nhân trong thế hệ tuổi trẻ.

Đừng nói Lâm Hải chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, chính là các cao thủ thế hệ trước trong các tông môn lớn, muốn giết Yến Phi Dương, cũng tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

Thậm chí có người khẳng định, thực lực của Yến Phi Dương mạnh đến mức, có thể xưng là đệ nhất nhân bên dưới Địa Tiên, bên trong các thế lực lớn của thành Lưu Tô!

Lâm Hải giết Yến Phi Dương? Còn không bằng nói gà trống sẽ đẻ trứng sẽ làm cho người ta tin phục hơn!

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Huyết Ngưng cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, trên mặt thủy chung mang theo mỉm cười, chờ thanh âm ồn ào của mọi người bình tĩnh một chút, mới lại nhàn nhạt mở miệng.

“Vãn bối biết rõ các vị không tin, kỳ thực liền cả bản thân vãn bối cũng không tin, nhưng sự thật xác thực là như thế, thực lực của Lâm Hải đáng sợ, vượt xa tưởng tượng của các vị tiền bối.”

“Còn có một việc, chỉ sợ các vị không biết, Tu La Điện phát sinh dị biến, chúng ta đến một cái địa phương tên là Thần điện, bên trong có ba tên cao thủ Địa Tiên, gọi là Trương Tam Lý Tứ Vương Ngũ, tất cả cũng đều bị Lâm Hải chém ở dưới đao!”

“Cho nên, Lâm Hải có thể giết Yến Phi Dương, tuyệt không phải là không có khả năng, bởi vì hắn là tồn tại có thể chém giết Địa Tiên!”

“Cái gì?! Chuyện này là thật?!”

Cái lời nói mãnh liệt này của Huyết Ngưng, lần nữa đem tất cả mọi người kinh hãi đến trợn mắt há hốc mồm, nhất là sau khi nghe được ba người tên Trương Tam Lý Tứ Vương Ngũ, có Tông chủ của ba cái tông môn, nhất thời sắc mặt đại biến.

“Huyết Ngưng, Trương Tam Lý Tứ Vương Ngũ mà ngươi nói, có tướng mạo như thế nào?” bỗng nhiên có một cái Tông chủ của tông môn nhất lưu, vội vã hỏi.

Huyết Ngưng mỉm cười, đem tướng mạo của Trương Tam Lý Tứ Vương Ngũ, miêu tả cực kỳ cẩn thận một lần, Môn chủ tông môn của ba người này nghe xong, toàn thân không khỏi run lên, ánh mắt thần sắc kinh hãi lộ ra khó có thể tin.

“Là người trong tông môn chúng ta đi ra, năm trăm năm trước lấy thân phận đệ tử khiêu chiến tiến vào Tu La Điện, lại chưa từng đi ra qua!”

Tông chủ của ba cái tông môn này vừa nói đến đây, tất cả mọi người đều xôn xao, tất cả các tông môn lớn đều lộ ra vẻ chấn kinh kinh ngạc.

Huyết Ngưng tuổi còn trẻ, không có khả năng biết rõ bộ dáng đệ tử tiềm lực năm trăm năm trước của ba cái tông môn, nói ra để vu hãm Lâm Hải, chẳng lẽ Huyết Ngưng nói, đều là thật?

Thấy các tông môn lớn đối với Lâm Hải sinh ra hoài nghi thật sâu, Huyết Ngưng nhếch miệng lên, lần nữa mở miệng.

“Vãn bối biết rõ lời nói trước đó, quá mức không thể tưởng tượng, các vị tiền bối không tin cũng hợp tình hợp lý.”

Huyết Ngưng nói xong, ngữ khí ngừng một lát, sau đó ánh mắt âm lãnh, bỗng nhiên rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Kỳ thực, chỉ cần nghiệm chứng một chút, Lâm Hải đến tột cùng có thực lực Địa Tiên hay không, liền có thể biết rõ lời nói của vãn bối, câu câu là thật!”

Lâm Hải nghe được, đôi mày đột nhiên vẩy một cái, nào vẫn không rõ dụng tâm hiểm ác của Huyết Ngưng bên trong.

Trong mắt lóe ra hàn quang, Lâm Hải hướng phía Huyết Ngưng cười lạnh.

“Cho đến ngày hôm nay, ta rốt cuộc minh bạch, cái gì gọi là độc nhất là lòng dạ đàn bà!”

Huyết Ngưng thì là cười một tiếng, đạm mạc mở miệng.

“Ta chỉ là đang nói ra tình hình thực tế, các vị tiền bối thông minh cơ trí, đương nhiên sẽ không bị ta che đậy, là thật là giả, thử một lần liền biết rõ!”

“Huyết Ngưng nói không sai!” Đoạn Thiên Khang đột nhiên hừ lạnh một tiếng, sau đó khí tức trên thân đột nhiên nở rộ, áp bách không khí cũng run rẩy một trận, lạnh lùng mở miệng.

“Lâm Hải, có dám để lão phu thử một lần!”

Chương 1648: Lão tiểu tử, tử kỳ của ngươi đã đến!

Lâm Hải nghe được, nhất thời cười lạnh một tiếng, trên mặt xem thường liếc nhìn Đoạn Thiên Khang một chút.

“Ngươi cho ta ngốc sao?”

“Nếu ta là ngăn cản được công kích của ngươi, chính là ứng với lời nói xấu của Huyết Ngưng, nếu là ngăn cản không nổi, ngươi vừa vặn thừa cơ đem ta giết, ta mới sẽ không để ý tới ngươi!”

Đoạn Thiên Khang thì là sắc mặt âm trầm, mang theo một cỗ ngữ khí ở trên cao nhìn xuống, không thể nghi ngờ mà mở miệng.

“Cái này, cũng không phải do ngươi nói!”

Nói xong, Đoạn Thiên Khang đột nhiên tiến lên một bước, khí tức cuồng bạo trong nháy mắt nghiền ép lấy khí sóng, hướng phía Lâm Hải đập vào mặt, để Lâm Hải đột nhiên giật mình, biến sắc.

“Ngươi đừng có ép người quá đáng!” Hai mắt Lâm Hải nhắm lại, hiện lên một sợi hàn mang, lạnh lùng nói nói.

“Hừ, buộc ngươi thì sao!” Đoạn Thiên Khang cười lạnh một tiếng, theo sau bàn tay đột nhiên giơ lên, hướng phía Lâm Hải đánh ra một đòn như thiểm điện!

“Tiếp ta một chưởng!”

Oanh!

Nhất thời, thiên địa biến sắc, khí lãng lăn lộn, một cái hư ảnh bàn tay to lớn, lóe ra hào quang loá mắt, đè xuống không gian, mang theo một cỗ cương phong mãnh liệt, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, gào thét mà tới!

Mọi người thấy thế, nhất thời hô hấp trì trệ, tất cả đều từ bên trong một chưởng uy mãnh này của Đoạn Thiên Khang, cảm nhận được một cỗ lực áp bách cường đại cùng sát ý khủng bố.

Lâm Hải nếu như không có thực lực Địa Tiên, chỉ sợ dưới một chưởng này, tuyệt đối khó trốn được tánh mạng.

Không khỏi, mọi người nhao nhao nghiêng đầu, mang theo một tia gấp gáp nhìn qua Lâm Hải.

Lâm Hải tại sau khi Đoạn Thiên Khang phát ra một chưởng này, nhất thời cảm thấy một cỗ lực áp bách cường đại rơi vào trên người, cơ hồ đứng không vững, không khỏi kinh hãi ngẩng đầu, nhìn hư ảnh bàn tay to lớn kia, trong mắt lóe lên một sợi hàn mang!

“Đậu móa, lão gia hỏa này thật hung ác a, cái này là chuẩn bị đem ca ca trực tiếp một chưởng vỗ chết!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng không thôi, giờ phút này chân khí của chính mình cũng chưa hoàn toàn khôi phục, hơn nữa coi như khôi phục, muốn đỡ một chưởng này, chỉ sợ cũng có độ khó khăn không nhỏ.

Mắt thấy một chưởng này liền muốn rơi trên người mình, trong lòng Lâm Hải hung ác, trong mắt lóe lên một vòng sát cơ.

“Ngươi bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa!”

“Nếu ngươi đã muốn giết ta, ca ca liền con mẹ nó trước hết là giết ngươi!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, từ bên trong Luyện Yêu Hồ lấy ra.

“Đi!”

Lâm Hải la lên một tiếng, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh nhất thời tựa như tia chớp, xoay tròn bay lên trên trời.

“Là pháp bảo!”

Mọi người nhất thời kinh hô một tiếng, vội vã hướng phía Tinh La Bàn mà Lâm Hải ném ra ngoài nhìn lại.

Pháp bảo tại bên trong thành Lưu Tô, tuy cũng không ít, nhưng hàng cao cấp lại không nhiều, tất cả mọi người rất ngạc nhiên, Lâm Hải đã ném ra ngoài bảo vật gì, mà dám dùng để ngăn cản một kích của Đoạn Thiên Khang.

Ông!

Mà trước mắt Đoạn Thiên Khang lại bỗng nhiên biến đổi, sau đó đột nhiên lập tức đặt mình vào tại bên trong bầu trời đêm, để lão đột nhiên giật mình!

Oanh!

Sau một khắc, một ngôi sao cực lớn, đột nhiên gào thét rơi xuống, trực tiếp nện vào bên trên đạo chưởng ấn cực lớn lúc trước này, đem chưởng ấn trong nháy mắt đánh nát, hóa thành vô số ánh sáng, tiêu tán vô tung.

“Pháp bảo thật mạnh mẽ!”

Đoạn Thiên Khang nhíu lông mày lại, lại không e ngại, nhìn bầu trời đêm thâm thúy xung quanh một chút, trong lòng cười lạnh một tiếng.

“Chỉ là Huyễn Trận, cũng dám múa búa trước cửa Lỗ Ban? Phá cho ta!”

Đoạn Thiên Khang hét lớn một tiếng, nhất thời hai tay vung vẩy, tại trong không gian vạch ra vô số quang hoa sáng chói, sau đó cánh tay bỗng nhiên vung lên.

“Phá!”

Oanh!

Trong nháy mắt, những quang hoa loá mắt này, nhao nhao hóa thành khí mang sắc bén, giống như vạn tiễn bắn ra, hướng mỗi khắp ngõ ngách của bầu trời đêm kích bắn đi.

Toát toát toát toát!

Trong không gian, nhất thời truyền đến tiếng xé gió liên tiếp không ngừng, khí mang mạnh mẽ, mang theo khí thế sắc bén đáng sợ, biến mất ở trong trời đêm.

Nhưng mà, bầu trời đêm thâm thúy như mộng ảo này, lại vẫn tồn tại như cũ, không có bất kỳ cái dấu hiệu sụp đổ gì.

“Ừm? Không có phá mất?”

Lần này, chân mày của Đoạn Thiên Khang bỗng nhiên vẩy một cái, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hãi khó có thể tin.

Sau đó, ánh mắt bỗng nhiên mãnh liệt, hai tay lần nữa vung vẩy, nhất thời lại là vô số khí mang, mang theo khí thế sắc bén không gì không phá, hướng phía bốn phương tám hướng, bắn ra.

“Phá cho ta!!!”

Đoạn Thiên Khang gầm lên giận dữ, sau đó nhìn không chuyển mắt, nhìn chằm chằm xung quanh vào một vùng bầu trời đêm tăm tối.

Nhưng sau một khắc, sắc mặt Đoạn Thiên Khang lại đột nhiên đại biến, đôi mày gắt gao nhăn lại tới.

“Cái này sao có thể?”

Đoạn Thiên Khang lập tức sửng sốt, nghĩ không ra cái Huyễn Trận nho nhỏ này, cư nhiên mạnh như thế, xem ra thật đúng là phải tốn hao khí lực một phen.

Nghĩ đến chỗ này, tâm tình Đoạn Thiên Khang dần dần tỉnh táo lại, sau đó hai mắt không nhanh không chậm nhắm lại, đem giác quan thả ra, bắt đầu hết sức chăm chú cảm ứng cái bầu trời đêm mênh mông này, tìm kiếm chỗ đột phá.

Mà người của các đại môn phái quan chiến, giờ phút này lại là trợn mắt há hốc mồm, nhìn Đoạn Thiên Khang bị nhốt, một mặt thật không thể tin.

“Cái Tinh La Bàn mà Lâm Hải tế ra này, là pháp bảo gì?Vậy mà mạnh mẽ như thế, đem Đoạn Thiên Khang Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong, cũng khốn ở bên trong?”

Một bên lại có Tông chủ của mấy cái tông môn tới gần Phi Tinh Các, thì là mang theo một vẻ kinh ngạc, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các trông lại, nghiền ngẫm mở miệng nói.

“Nghĩ không ra, Phi Tinh Các còn có pháp bảo cường đại như thế, thật là khiến người ta lau mắt mà nhìn a!”

Tinh La Bàn của Lâm Hải, phi tốc xoay tròn giữa không trung, người ngoài tuy không nhìn thấy tình huống bên trong, nhưng bên trong Tinh La Bàn lại phát ra Tinh Thần Chi Lực bàng bạc, mặc cho ai cũng sẽ đều sẽ đưa nó liên tưởng đến chỗ Phi Tinh Các.

Các chủ Phi Tinh Các, thì là mỉm cười, lộ ra một cái biểu lộ thần bí khó lường.

“Chỉ là một món pháp bảo, không đáng giá nhắc tới!”

Các chủ Phi Tinh Các biểu hiện ra một bộ dáng không thèm để ý chút nào, khiến cho những tông môn khác tiếp tục đem Tinh La Bàn xem như pháp bảo của Phi Tinh Các, nhưng nội tâm lại dâng lên sóng to gió lớn.

“Cái pháp bảo này của Lâm Hải, là từ nơi nào đến, lại có Tinh Thần Chi Lực đáng sợ như thế, cấp bậc chỉ sợ tuyệt không dưới Linh khí Trung phẩm!”

Lâm Hải thấy ánh mắt của tất cả mọi người, cũng đều tập trung ở bên trên Tinh La Bàn, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng.

“Xem ra từ hôm nay, món pháp bảo này xem như bại lộ ở trước mặt mọi người!”

Bất quá, đây cũng là hành động bất đắc dĩ của Lâm Hải, đối mặt với công kích cường đại của Đoạn Thiên Khang, tế ra Tinh La Bàn, chính là kế sách đối kháng tốt nhất.

Cúi đầu xuống, Lâm Hải nhìn tay trái đang nắm lấy Tinh Vẫn Thạch, Tinh Thần Chi Lực bên trong, đang nhanh chóng tiêu hao, nếu không công kích chỉ nhốt người, chỉ sợ còn có thể kiên trì khoảng chừng một khắc đồng hồ.

“Lão tiểu tử, để ngươi lại sống thêm một hồi, chờ ca ca khôi phục, trực tiếp tiễn ngươi về Tây Thiên!”

Lâm Hải giết Triển Thông, cùng Yến Phi Dương cũng là tử thù, cừu oán cùng Vô Cực Tông đã coi như là triệt để kết xuống.

Bây giờ không xuất thủ thì thôi, cái này vừa ra tay, đã động sát cơ, tuyệt không để Đoạn Thiên Khang còn sống mà rời đi!

Tay phải Lâm Hải khẽ vung, đem một khối Linh thạch vỡ vụn, nhẹ nhàng ném ở một bên, sau đó phi tốc lại lấy ra một khối, nhanh chóng hút thu lại.

“Cái Lâm Hải này ngược lại cũng có chút ý tứ, vậy mà dựa vào lâm tràng hấp thu Linh thạch, để chèo chống khống chế đối pháp bảo, quả thực là kéo dài hơi tàn mà thôi.”

Có người tu hành chú ý tới một màn này, nhất thời âm thầm lắc đầu, lộ vẻ mặt khinh bỉ.

Cái Tinh La Bàn này thần kỳ như thế, liền cả Đoạn Thiên Khang đều có thể vây khốn, lường trước tiêu hao đối với chân khí sẽ cực lớn, há lại dựa vào bổ sung Linh thạch ở hiện trường, là có thể bổ khuyết được.

Chờ sau khi chân khí trong cơ thể Lâm Hải hao hết, hoặc là Linh thạch hao hết, Đoạn Thiên Khang thoát khốn mà ra, chỉ sợ sẽ là tử kỳ của Lâm Hải.

“Tinh Vẫn Thạch đã tiêu hao không sai biệt lắm, không thể đợi thêm!”

Mấy phút đồng hồ sau, con mắt của Lâm Hải lóe lên tinh mang, hiện lên một vòng sát cơ băng lãnh.

Ba!

Lâm Hải tay phải vung lên, đem Linh thạch vỡ vụn, thả xuống đất, nhưng không có tiếp tục lấy ra cái mới, mà chính là đột nhiên ngẩng đầu, hướng phía Đoạn Thiên Khang nhìn lại.

“Lâm Hải xong, Linh thạch đã sử dụng hết!”

Mọi người nhao nhao hướng phía Lâm Hải, lộ ra ánh mắt đùa giỡn, nhưng sau đó, lại làm cho mọi người đột nhiên giật mình.

“Lâm Hải muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn còn có dư lực công kích sao?”

Chỉ thấy trong tay phải của Lâm Hải, đột nhiên thêm ra một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, phía trên lưỡi đao là ánh sáng xanh trong trẻo, băng lãnh như mang!

Bạch!

Bỗng nhiên, Lâm Hải đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hạ xuống, một cánh tay giơ lên cao cao, trong lòng cười lạnh một tiếng.

“Lão tiểu tử, tử kỳ của ngươi đến!”

Chương 1649: Trảm Địa Tiên

“Rơi!”

Bỗng nhiên, trong lòng Lâm Hải thầm hô một tiếng, sau đó Tinh Vẫn Thạch trong tay, đột nhiên hào quang tỏa sáng, trong nháy mắt có vô số Tinh Thần Chi Lực, hướng phía Tinh La Bàn kích bắn đi.

Oanh!

Sau một khắc, trong bầu trời đêm mênh mông, đột nhiên có hai ngôi sao trong nháy mắt sáng lên, sau đó giống như lưu tinh mà rơi xuống, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa phóng qua bầu trời đêm, gào thét lên hướng phía đỉnh đầu Đoạn Thiên Khang, ầm vang rơi xuống.

“Ừm?”

Đoạn Thiên Khang đang nhắm mắt tìm kiếm lấy sơ hở trên bầu trời đêm, nhưng không có một tia đầu mối, thời khắc trong lòng đang lo lắng, đột nhiên cảm giác đỉnh đầu có cương phong gào thét, hai cỗ uy áp cực kỳ khủng bố đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Càng thêm để tâm lão kinh hãi là, lão vậy mà từ bên trong hai cỗ uy áp này, cảm thấy một tia khí tức cực kỳ nguy hiểm, thậm chí có thể uy hiếp đến tính mạng của lão.

Trong nháy mắt, hai mắt Đoạn Thiên Khang bỗng nhiên mở ra, ngẩng đầu hướng phía bầu trời đêm nhìn lại.

Sau đó, chỉ thấy hai đường tia sáng chói mắt chợt lóe lên, lại là hai ngôi sao cực lớn, đang gào thét từ bầu trời đêm rơi xuống, hướng phía đỉnh đầu lão, bẻ gãy nghiền nát điên cuồng đập tới.

“Đậu phộng!”

Đoạn Thiên Khang thấy thế, mí mắt không khỏi cuồng loạn một trận, mắt thấy ngôi sao càng ngày càng gần, lực áp bách khủng bố mãnh liệt này, khiến cho toàn thân Đoạn Thiên Khang không khỏi xiết chặt, kinh hãi biến sắc!

“Phá cho ta!”

Bỗng nhiên, hai tay Đoạn Thiên Khang đột nhiên vung vẩy một trận, trước người vạch ra một vòng tròn màu vàng đất, nhất thời quang hoa thiểm hiện, hai quả đấm to bị quang mang vô tận bao quanh xuất hiện từ trống rỗng, ông một tiếng xông thẳng tới chân trời, hướng phía hai ngôi sao, cuồng mãnh đập tới.

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn truyền đến, hai cái quyền đầu lấp lóe quang mang, cùng hai ngôi sao ầm vang đụng vào nhau, nhất thời ở trong trời đêm, kích thích ra một mảnh quang mang chói lóa mắt.

Ngôi sao cực lớn bị lực trùng kích cuồng mãnh, trong nháy mắt bị ngăn cản đến trì trệ, dừng lại giữa không trung không ngừng xoay tròn.

Mà hai nắm đấm lại là quang mang đại thịnh, lay động không ngừng, vậy mà ẩn ẩn có dấu hiệu chống đỡ hết nổi.

Đăng đăng đăng đăng!

Đoạn Thiên Khang ở trên mặt đất, nhận phải cái cỗ lực trùng kích kinh khủng này, nhất thời liên tục rút lui vài chục bước mới đứng vững, bỗng cảm giác ở ngực bị đè nén một trận, khí huyết quay cuồng.

Hãi nhiên ngẩng đầu, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu.

“Cái Tinh Thần Chi Lực này, thật mạnh thật đáng sợ!”

Đoạn Thiên Khang hít một hơi khí lạnh, pháp thuật mà lão thi triển, cũng không phải công pháp tầm thường, chính là công pháp Thiên giai Hạ phẩm mà chỉ Trưởng lão trở lên trong Vô Cực Tông mới có thể tu luyện, Vô Cực Quyền!

Hai quyền này vung ra, e là cho dù là người tu hành Hóa Thần sơ kỳ, đều muốn nhượng bộ lui binh, không thể lực kháng, uy lực cực kỳ cương mãnh đáng sợ.

Nhưng nghĩ không ra, quyền pháp mà Đoạn Thiên Khang thi triển ra này, thế mà chỉ là miễn cưỡng đem công kích của hai ngôi sao này ngăn cản, nhất thời để mí mắt lão nhảy loạn, trong lòng lấy làm kinh ngạc.

Oanh!

Mà đúng lúc này, Vô Cực Quyền của Đoạn Thiên Khang, rốt cục không ngăn cản nổi thế công của hai ngôi sao, ầm vang vỡ vụn, hóa thành vô số quang hoa, tiêu tán ở bên trong chân trời.

“Hừ!” Đoạn Thiên Khang lập tức như gặp phải trọng kích, rên lên một tiếng, dưới chân bạch bạch bạch lui lại ba bước, lục phủ ngũ tạng phảng phất như cũng bị chấn động đến lệch đi, khó chịu nói không nên lời.

Mà hai cái ngôi sao này, cũng là nỏ mạnh hết đà, ông một tiếng, bay trở về trong bầu trời đêm.

“Nguy hiểm thật!”

Đoạn Thiên Khang hít sâu một ngụm khí lạnh, trong lòng nói thầm may mắn, nếu Vô Cực Quyền sụp đổ, mà hai ngôi sao này vẫn tiếp tục rơi xuống mà nói, lão thật đúng là không dễ ứng đối.

“Hừ, cao hứng quá sớm!”

Lâm Hải thấy trên mặt Đoạn Thiên Khang lộ ra một vòng nhẹ nhàng, không khỏi cười lạnh, ánh mắt phát lạnh, lần nữa thôi động Tinh La Bàn!

Oanh!

Hai ngôi sao mới vừa vặn trở về bầu trời đêm, lần nữa gào thét vạch phá bầu trời đêm, mang theo hào quang óng ánh cùng xu thế không thể ngăn cản, hướng phía Đoạn Thiên Khang điên cuồng nện xuống.

“Mẹ nó!”

Đoạn Thiên Khang vừa mới chuẩn bị buông lỏng một hơi, lập tức lại cảm thấy cái uy áp đáng sợ kia lâm thân, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi quá sợ hãi.

“Cút ngay cho ta!”

Căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa, Đoạn Thiên Khang gầm thét một tiếng, hai cánh tay cánh tay nhất thời quang mang lập loè, hướng phía giữa không trung đột nhiên trùng kích một cái!

Ông!

Nhất thời, hai đường khí lãng mạnh mẽ, từ bên trong cánh tay của Đoạn Thiên Khang, điên cuồng trùng kích tới, giống như hai con cự long, gào thét lên hướng ngôi sao đang phi tốc rơi xuống, điên cuồng thôn phệ mà đi.

Oanh!

Nhất thời, lại là một đường tiếng vang đinh tai nhức óc truyền đến, ngôi sao lần nữa bị pháp thuật của Đoạn Thiên Khang ngăn lại, giằng co tại giữa không trung.

Đoạn Thiên Khang nhìn giữa không trung, trên mặt nổi gân xanh, khóe mắt, ánh mắt lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu.

“Đây rốt cuộc là pháp bảo gì, làm sao lại cường đại như thế?!”

Đoạn Thiên Khang bây giờ cũng đã kịp phản ứng, bầu trời đêm mênh mông này đâu phải là cái Huyễn Trận gì, rõ ràng là một kiện pháp bảo hết sức lợi hại.

Giờ phút này, khí tức toàn thân Đoạn Thiên Khang nở rộ, cơ hồ đem chân khí toàn thân cũng điều động, đem hết toàn lực thi triển pháp thuật, mới đưa hai ngôi sao này ngăn cản được, trong lòng rốt cục dâng lên một chút sợ hãi.

Uy lực của hai ngôi sao này, thật sự là quá cường đại, đã cấu thành uy hiếp thật sâu đối với lão, hơi không cẩn thận rất có thể liền để lão một mệnh ô hô!

Mà Lâm Hải giờ phút này, sắc mặt cũng khó nhìn, hắn đã dốc hết toàn lực, thúc giục Tinh La Bàn, Tinh Vẫn Thạch trong tay, quang mang cũng đã bắt đầu ảm đạm, sắp khô kiệt.

Thế nhưng là dù vậy, vẫn không có đem Đoạn Thiên Khang đánh giết, quả thật làm cho Lâm Hải cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

“Đậu móa, lão tiểu tử này so với Địa Tiên bình thường, mạnh hơn rất nhiều a!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, lập tức đoán được Đoạn Thiên Khang tuyệt không phải là mới vào Hóa Thần, thực lực vượt xa bọn người Lang Vương Huyết Ma ở Phàm Gian giới, so đám người Trương Tam gặp được trong Thần điện, càng là mạnh hơn gấp mấy lần!

Đáng tiếc, thực lực bây giờ của chính mình, chỉ có thể câu thông hai khỏa bên trong Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, uy lực đã phát huy đến cực hạn trước mắt.

“Xem ra, không đụng một cái, thật đúng là thu thập không được ngươi!”

Bỗng nhiên, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, lộ ra một tia ngoan lệ, trong lòng đã có quyết định.

Sau đó, đột nhiên cầm Tinh Vẫn Thạch trong tay, hung hăng nắm lại, nhất thời ông một tiếng, quang mang trong nháy mắt nở rộ, vô tận Tinh Thần Chi Lực dâng lên mà ra, hướng phía Tinh La Bàn bay đi.

Rắc!

Ngay tại lúc đó, Tinh Vẫn Thạch trong tay Lâm Hải, trong nháy mắt vỡ vụn, bị Lâm Hải vứt qua một bên.

Oanh!

Mà trong bầu trời đêm, hai khỏa ngôi sao đang cùng pháp thuật của Đoạn Thiên Khang giằng co, lúc đầu đã dần dần lộ ra xu hướng suy tàn, giờ phút này lại đột nhiên quang mang đại thịnh, lần nữa khôi phục sinh cơ, một cỗ uy áp vô cùng khủng bố, hướng phía Đoạn Thiên Khang uy mãnh đè xuống.

“Không tốt!”

Đoạn Thiên Khang thấy thế, nhất thời kinh hãi biến sắc, trong lúc cuống quít đem cả khí lực bú sữa cũng xuất ra, chân khí phun ra nuốt vào dập dờn, đem Đạo pháp phát huy đến cực hạn, toàn lực đánh tới hai ngôi sao giống như đã khởi tử hồi sinh.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, sau một khắc quang mang trên đỉnh đầu Đoạn Thiên Khang đột nhiên vẩy ra bốn phía, ánh sáng Đạo pháp trong nháy mắt đã bị hai ngôi sao nghiền ép mà nát, khí lãng khủng bố, hướng phía Đoạn Thiên Khang cuồng mãnh áp bách mà đến.

"Cút ngay!"

Đoạn Thiên Khang quá sợ hãi, phát ra một tiếng gào thét hoảng sợ, trong lúc cuống quít đem một cái phù lục màu đỏ hồng, ném ra.

Oanh!

Phù lục trong nháy mắt nổ tung, khí mang cuồng bạo cùng ngôi sao đụng vào nhau, ngôi sao lay động một trận, rốt cục ngừng thế công, bay trở về bầu trời đêm.

Mà Đoạn Thiên Khang nhưng cũng bị dư ba đánh trúng, thân thể như là bị cự thạch oanh kích, trực tiếp ném đi mà lên, người giữa không trung liền phốc một tiếng, phun ra ngoài một ngụm máu tươi, trong mắt tất cả đều là thật sâu hoảng sợ.

Ông!

Nhưng vào lúc này, Đoạn Thiên Khang chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi, bầu trời đêm mênh mông này đột nhiên biến mất, người của các đại môn phái lần nữa xuất hiện tại giữa tầm mắt.

Đoạn Thiên Khang sững sờ, sau đó nhất thời có loại cuồng hỉ sống sót sau tai nạn.

"Ha ha, ra ngoài rồi!"

Đoạn Thiên Khang cười to một tiếng, nhưng còn chưa chờ tới lúc kịp rơi xuống đất, đột nhiên một đạo Côn Ảnh màu vàng kim, trống rỗng xuất hiện tại trước mắt lão, mang theo xu thế khủng bố bẻ gãy nghiền nát, rơi vào đỉnh đầu lão.

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Hai mắt Đoạn Thiên Khang lộ ra hoảng sợ thật sâu, chỉ nghe được một đường âm thanh đạm mạc vang lên, sau đó phốc một tiếng, toàn bộ thân thể, đã bị Côn Ảnh màu vàng kim vô tình nghiền ép, hóa thành trần ai.

Bạch! Thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, rơi vào trên mặt đất, xách ngược Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, ánh mắt lẫm nhiên, giống như Chiến Thần!

Chương 1650: Khiếp sợ bốn tòa

Tĩnh!

Hiện trường dâng lên một mảnh quỷ dị, tất cả mọi người cũng hoảng sợ há to mồm, trợn mắt há hốc mồm.

Mọi người căn bản là không có cách tin tưởng vào một màn nhìn thấy trước mắt, Đoạn Thiên Khang đường đường là Trưởng lão của Vô Cực Tông, siêu cấp cao thủ Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong, thế mà bị Lâm Hải một cái chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ giết chết!

Hống!

Sau yên lặng ngắn ngủi, trong đám người nhất thời gây nên sóng to gió lớn, một đường tiếp một đường tiếng kinh hô tràn ngập khó có thể tin, liên tiếp vang lên, kinh ngạc bốn phía!

“Đậu phộng, ta có phải đang nằm mơ hay không, Nguyên Anh sơ kỳ giết Hóa Thần sơ kỳ, tuyệt không có khả năng chuyện này là thật!”

Người của các tông môn lớn, toàn bộ đều mang biểu lộ chấn động không gì sánh nổi, châu đầu ghé tai nghị luận ầm ĩ, cho dù là bọn họ tận mắt nhìn thấy, vẫn không thể tin được sự thật trước mắt.

Chênh lệch ở giữa Nguyên Anh sơ kỳ cùng Hóa Thần sơ kỳ, quả thực tựa như Trời và đất, đây là nhận thức chung của toàn bộ người tu hành.

Hóa Thần sơ kỳ giết Nguyên Anh sơ kỳ, vậy cơ hồ là phất tay có thể diệt, nhưng Nguyên Anh sơ kỳ giết Hóa Thần sơ kỳ, căn bản là chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy, thậm chí bị nhận định là sự tình tuyệt đối không thể có.

Nhưng chưa ai từng nghĩ tới, sự tình tuyệt đối không thể, tại trong nhận thức của mọi người, cứ như vậy lại trơ mắt phát sinh ở trước mặt mọi người.

Những nhân vật trọng yếu của các tông môn lớn này, rung động trong lòng, đã vô pháp dùng từ sông cuộn biển gầm để hình dung.

Đây quả thực là lật đổ nhận biết của bọn họ đối với giới Tu Hành, đem lý niệm bọn hắn lúc trước cố hữu, triệt để bị lật đổ!

Trong lúc nhất thời, đám người này nhìn Lâm Hải, nhất thời toàn đều có chút choáng váng, tựa như nhìn một cái quái vật ly kỳ.

“Thu!”

Lâm Hải thì là hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh rơi xuống đất, thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ, sau đó hạ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuống, ánh mắt từ trên thân các đại môn phái, đảo qua từng cái.

“Các vị tiền bối, Lâm Hải chém giết vị Trưởng lão Vô Cực Tông này, thật sự là hành vi tự vệ bất đắc dĩ, Lâm Hải ở đây hướng các vị cam đoan, đệ tử của các đại môn phái tuyệt không phải là do Lâm Hải giết chết, đây đơn thuần là do Huyết Ngưng vu hãm!”

“Đương nhiên, nếu như còn có vị tiền bối nào không tin, muốn dựa theo kế mượn đao giết người của Huyết Ngưng, đến thử một lần thực lực của Lâm Hải, thì cứ việc đứng ra, Lâm Hải tuy bất tài, lại cũng không sợ!”

Lâm Hải nói xong, chân mày vẩy một cái, trong hai mắt hiện lên một tia quang mang sắc bén, cả người đứng tại bên trong này, dáng người thẳng tắp, ngạo khí trùng thiên, đối mặt với vô số Địa Tiên vẫn lẫm nhiên không sợ, không kiêu ngạo không tự ti, khí thế không hề rơi xuống hạ phong một chút nào!

Những người của các đại môn phái này, trong lòng tất cả nhất thời đều dâng lên nghi hoặc thật sâu, thực lực của Lâm Hải cường đại vượt xa tưởng tượng, nhưng nếu như vẻn vẹn lấy cái này đến để kết luận, những đệ tử kia đều là do Lâm Hải giết chết, vẫn là quá võ đoán.

Thế nhưng lời nói của Huyết Ngưng, cũng không phải không có lý, nếu như không phải Lâm Hải gây nên, còn ai có thực lực làm được những chuyện này.

“Lâm Hải, chúng ta cũng không phải là không tin ngươi, nhưng ngươi nói đệ tử của các đại môn phái, không phải do ngươi giết chết, ngươi có thể có chứng cớ gì?” bỗng nhiên có một người, hướng phía Lâm Hải cao giọng hỏi.

Lâm Hải bất đắc dĩ cười một tiếng, chậm rãi lắc đầu.

“Ta không có chứng cứ, nhưng là ta có thể đem ấn ký trên đỉnh đầu, lấy được như thế nào, hướng mọi người làm giải thích!”

Lâm Hải không phải người lỗ mãng xúc động, biết rõ nếu tùy tiện đắc tội tất cả các môn phái, cũng không phải cử chỉ sáng suốt.

Muốn muốn đạt được mọi người tin tưởng, chỉ có thể đem tiền căn hậu quả, toàn bộ đều nói ra trước mặt mọi người, nghĩ những người này có thể có được địa vị hôm nay, thì đều sẽ là người thông minh tuyệt đỉnh.

Chính mình nói xong, là thật là giả, trong lòng bọn họ từ sẽ có phán đoán.

“Tốt, vậy ngươi liền nói một chút!”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời đạt được tán thành của các đại môn phái.

Lâm Hải thì là cười khổ một tiếng, hướng phía các đại môn phái lộ ra một chút biểu lộ bất đắc dĩ.

“Các vị, vừa rồi ta chém giết Đoạn Thiên Khang, toàn thân đã tiêu hao, xin các vị cho ta một chút thời gian để điều tức!”

“Cần phải như thế!” Các đại môn phái nhao nhao gật đầu, nếu như sau khi Lâm Hải chém giết Đoạn Thiên Khang, liền cũng không cần điều tức, vậy bọn họ không sụp đổ cũng không được.

Huống chi, Lâm Hải hiện tại là địch hay là bạn, còn khó có thể kết luận, người nào cũng không muốn ra mặt ngăn cản làm cái ác nhân này.

Dù sao trước khi biết rõ ràng sự tình, đắc tội một cái thiên tài khủng bố như Lâm Hải, cũng không phải là cử chỉ sáng suốt.

“Đa tạ các vị tiền bối!”

Lâm Hải nói xong, cũng không tị hiềm, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, lấy Linh thạch ra, bắt đầu nhanh chóng hấp thu.

Ông!

Theo linh khí cấp tốc xông vào trong người Lâm Hải, trên mặt

Lâm Hải mới bắt đầu lộ ra một tia biểu lộ thống khổ cực độ.

Trước đó chém giết Đoạn Thiên Khang, trả giá của Lâm Hải không thể bảo là không lớn.

La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh cùng Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, tiêu hao đối với chân khí cũng cực kỳ to lớn, Lâm Hải còn là lần đầu tiên liên tiếp thi triển liền hai đại tuyệt chiêu.

Tuy đem cường địch chém giết, nhưng chân khí của Lâm Hải đã tiêu hao nghiêm trọng, kinh mạch toàn thân cũng co vào đến mức cơ hồ nổ tung, loại đau khổ này quả thực giống như đao cắt từng khúc.

Trước đó Lâm Hải ở trước mặt mọi người còn ráng chống đỡ lấy, còn miễn cưỡng có thể chèo chống, bây giờ vừa điều tức, trong nháy mắt đau nhức kịch liệt khó nhịn, mồ hôi lạnh lập tức liền ướt đẫm toàn thân.

Lâm Hải cắn chặt hàm răng, khuôn mặt thống khổ vặn vẹo lên, cũng không dám có chút dừng lại.

Nếu trễ bổ sung tiêu hao chân khí, chỉ sợ tu vi cảnh giới của chính mình đều sẽ rơi xuống, thậm chí còn có thể có nguy hiểm tính mạng.

“Xem ra Lâm Hải chém giết Đoạn Thiên Khang, chủ yếu vẫn là dựa vào món pháp bảo nghịch thiên kia, đồng thời tự thân cũng nhận phản phệ cực lớn, thật là lưỡng bại câu thương a!”

Người của các tông môn lớn, nhìn bộ dáng Lâm Hải đau đến không muốn sống, trong lòng không khỏi thở dài, nội tâm chấn kinh trước đó, cuối cùng hơi hóa giải được một chút.

Mà một phương Vô Cực Tông này, Đoạn Thiên Khang vừa chết, chỉ còn lại có hai tên đệ tử đi theo mà đến, thân phận thấp căn bản là không có cách ra mặt, vì Đoạn Thiên Khang báo thù hoặc chủ trì cục diện.

“Mau trở lại tông môn, bẩm báo cho Tông chủ biết!”

Thấy Lâm Hải vận công điều tức, sự tình bên trong này tạm thời ngừng lại, hai người lập tức quay người, bay nhanh rời đi, về tông môn báo tin.

“Ứng Vinh, ngươi qua đây!”

Thừa dịp thời cơ này, Các chủ Phi Tinh Các đem Ứng Vinh gọi qua một bên, trong ánh mắt lóe ra tinh mang, vô cùng ngưng trọng hướng Ứng Vinh thấp giọng hỏi nói.

“Ngươi cùng ta nói, lời nói giữa Lâm Hải cùng Huyết Ngưng, đến tột cùng ai thiệt ai giả, chi tiết nói ra, không cho phép giấu diếm!”

Ứng Vinh nghe được, nhíu lông mày lại, mang theo thần sắc vô cùng kiên quyết, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các, kiên định nói nói.

“Các chủ, đệ tử lấy tánh mạng ra đảm bảo, Lâm sư đệ cũng không phải người lạm sát kẻ vô tội, Huyết Ngưng đơn thuần là vì báo tư oán, ngậm máu phun người!”

Ánh mắt Các chủ Phi Tinh Các không hề chớp, nhìn chằm chằm vào Ứng Vinh thật lâu, mới nặng nề gật gật đầu.

“Tốt!”

“Đã như vậy, vậy Phi Tinh Các ta liều chết cũng phải bảo trụ Lâm Hải, quyết không cho phép bất luận kẻ nào, đem tội danh có lẽ có, áp đặt tại trên thân đệ tử Phi Tinh Các ta!”

Ánh mắt Các chủ Phi Tinh Các lấp lóe, ngữ khí kiên quyết, trong nháy mắt đã làm ra quyết định.

“Đa tạ Tông chủ!”

Ứng Vinh thì là đại hỉ, Các chủ Phi Tinh Các vừa nói như thế, Lâm Hải liền có hậu thuẫn kiên cường.

Mà ánh mắt Các chủ Phi Tinh Các thì là sâu xa, hướng phía Lâm Hải nhìn lại, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ hào hùng.

“Sau ngày hôm nay, Phi Tinh Các, có lẽ sẽ bởi vì kẻ này mà quật khởi!”

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, trong lúc Lâm Hải điều tức khôi phục, đồng thời Huyết Ngưng cũng khoanh chân ngồi tại bên cạnh Điện chủ Tu La Điện, toàn thân lóe ra hào quang màu đỏ như máu, nhanh chóng khôi phục thương thế.

Một lúc lâu sau, Lâm Hải đột nhiên mở hai mắt ra, một đạo tinh mang lấp lóe mà qua, giống như phù quang lược ảnh.

“Hô ~”

“Cuối cùng đã xong, cái cảm giác thống khổ này, thật sự là cũng không tiếp tục trải qua nữa!”

Lâm Hải tự giễu cười một tiếng, sau đó động thân mà lên, một cỗ khí thế bàng bạc dâng lên mà ra.

“Các vị tiền bối, Lâm Hải hiện tại, liền đem chuyện phát sinh trong Tu La Điện, hướng các vị nói rõ một lượt!”

Chương 1651: Bí mật của Tu La Điện

Lâm Hải chậm rãi mà nói, đem trong những sự tình trải qua trong Tu La Điện, hướng mọi người rõ ràng rành mạch thuật nói một lần.

Nhất là khi nói đến, thời điểm tại ven đường phát hiện thi thể của rất nhiều đệ tử tham gia khảo nghiệm, những đệ tử này cũng chết bởi cùng một loại thủ pháp, các đại môn phái nhao nhao lộ ra thần sắc chấn kinh cùng phẫn nộ.

Khảo nghiệm Tu La Điện từ xưa đến nay, những năm qua đệ tử của các đại môn phái, cũng có tiền lệ mất mạng tại bên trong tranh đoạt, nhưng đây tuyệt đối là số ít.

Đệ tử bị người giết hại với quy mô lớn giống như lần này, quả thực là làm người nghe kinh sợ, vẫn là lần thứ nhất từ trước tới nay.

Loại hành vi ác liệt này, đã không thể vẻn vẹn quy kết là do cướp đoạt ấn ký hoặc là vì Du hồn, mà chính là trần trụi khiêu khích quyền uy của các tông môn lớn, cùng toàn bộ thế lực lớn của thành Lưu Tô là địch!

“Lâm Hải, ngươi có biết người tạo tội nghiệt như thế, đến tột cùng là ai không?!”

Một tên Trưởng lão của Lăng Thiên Kiếm Phái, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn quang, giống như một đạo kiếm mang đâm xuyên không khí, hướng phía Lâm Hải phẫn nộ hỏi.

Sắc mặt Lâm Hải ngưng tụ, hướng phía người Trưởng lão này nhìn một chút, sau đó đạm mạc mở miệng.

“Lâm Hải không biết, nhưng trong lòng lại có cái hoài nghi!”

“A? Ngươi nói!”

Hai mắt Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, chậm rãi đem ánh mắt rơi vào trên thân Huyết Ngưng.

“Ta hoài nghi, đây hết thảy đều là do Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh gây nên!”

“Cái gì?!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, sắc mặt người của các tông môn lớn nhao nhao đại biến, mang theo ánh mắt hoài nghi, hướng phía Huyết Ngưng nhìn lại.

“Nói bậy nói bạ, ngươi vu oan hãm hại như thế, có chứng cứ gì?!”

Điện chủ Tu La Điện Thu Hàn Nguyệt, lập tức liền nổi giận, hướng phía Lâm Hải một tiếng quát hỏi.

Ánh mắt Lâm Hải nhíu lại, hướng phía mọi người cao giọng nói nói.

“Bởi vì Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, biết rõ rất nhiều bí mật mà người khác không biết, ta hoài nghi bọn họ giết chết nhiều người như vậy, vì cũng là để cuối cùng mở Thần điện ra!”

Lâm Hải thao thao bất tuyệt, đem dấu vết để lại do chính mình phát hiện cùng phỏng đoán trong nội tâm, một mạch nói hết ra toàn bộ, chúng nhân nghe mà trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới trong Tu La Điện, vậy mà có nhiều bí mật mà bọn họ trước kia chưa từng nghe thấy như vậy.

Không khỏi, lúc mọi người lần nữa nhìn về phía Huyết Ngưng, sắc mặt tất cả đều biến.

Tuy lời nói của Lâm Hải, bọn họ cũng không tin hoàn toàn, nhưng lại khiến họ đã đối với Huyết Ngưng, thậm chí toàn bộ Tu La Điện, sinh ra hoài nghi thật sâu.

“Hừ, đây đều là ngươi đoán, nếu như bằng vào những điều này liền kết luận Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh, là hung thủ sát hại đông đảo đệ tử, này đơn thuần là lời nói vô căn cứ!”

Thu Hàn Nguyệt hừ lạnh một tiếng, sắc mặt biến đến âm trầm vô cùng, mở miệng phản bác nói.

“Ta nhớ đến một chuyện!”

Đúng lúc này, trong lòng Lạc Băng nhất động, bỗng nhiên đứng ra.

“Các vị tiền bối!” Lạc Băng hướng phía các tông môn lớn ôm quyền một cái, cao giọng mở miệng.

“Trước khi Thần điện mở ra, ta cùng Lâm Hải, Đông Phương Dã đang ở cùng một chỗ, đã từng gặp được Hứa Thiên Chinh của Lãnh Nguyệt Các!”

Lạc Băng ngừng một lát, thấy mọi người toàn bộ đều đem ánh mắt tập trung đến trên người mình, mới tiếp tục mở miệng.

“Lúc ấy bản thân đã bị trọng thương, đang bị Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh truy sát, sau khi nhìn thấy chúng ta, Hứa Thiên Chinh liền hướng chúng ta cầu cứu, nhưng chúng ta không kịp cứu viện, Hứa Thiên Chinh đã bị Huyết Ngưng xuất thủ đánh giết!”

“Mà liền tại ngay sau khi Hứa Thiên Chinh chết, Thần điện mới đột nhiên xuất hiện, bởi vậy ta có cùng một dạng suy đoán với Lâm Hải, sinh mệnh cùng máu tươi của những đệ tử kia, vô cùng có khả năng chính là điều kiện để Thần điện mở ra!”

Hống!

Lạc Băng vừa thốt ra lời kia, các tông môn lớn lập tức lại loạn bộ, từng cái châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ.

Bọn họ có thể có địa vị như ngày hôm nay, tự nhiên không có kẻ ngu dốt, hơi vừa phân tích lập tức cảm thấy lời nói của Lâm Hải cùng Lạc Băng, có khả năng cực lớn.

Nếu quả thật như thế, Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh quả thực chính là thập ác bất xá, mà cái Thần điện quỷ dị kia, càng làm cho người cảm thấy tà tính, lại dùng máu của người sống mới có thể tỉnh lại, tuyệt không phải là vật tốt đẹp gì!

“Huyết Ngưng, Hứa Thiên Chinh là chết tại bên trong tay ngươi?!”

Đột nhiên, một tiếng quát lớn phẫn nộ vang lên, lại là Trưởng lão Lãnh Vô Thương của Lãnh Nguyệt Các, mang theo ánh mắt sắc bén như là lưỡi kiếm, hướng phía Huyết Ngưng kích xạ mà đến!

Trên mặt Huyết Ngưng, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị, sau đó chậm rãi đứng lên, không sợ hãi chút nào nghênh tiếp ánh mắt của Lãnh Vô Thương.

“Không sai, Hứa Thiên Chinh là do ta giết!”

Oanh!

Huyết Ngưng dứt khoát thừa nhận giết Hứa Thiên Chinh như thế, nhất thời lại để cho mọi người tại đây, xôn xao một mảnh.

“Chẳng lẽ, những gì Lâm Hải nói, hết thảy đều là thật?”

Lập tức, người của các tông môn lớn, tất cả đều lộ ra thần sắc kinh hãi cùng nổi giận thật sâu.

Nếu thật là như thế, vậy đệ tử tiềm lực của bọn họ, cũng thế tất là bị Huyết Ngưng giết chết, vậy bọn họ hôm nay, nói cái gì cũng sẽ không để Huyết Ngưng còn sống rời đi.

“Hỗn trướng, đáng giận!”

“Ta giết ngươi!”

Sắc mặt Lãnh Vô Thương nhất thời hoàn toàn thay đổi, trong mắt lóe lên nổi giận thật sâu, đưa tay nhất chỉ, Một đường khí sóng sắc bén đâm xuyên không khí, hướng phía Huyết Ngưng liền bắn tới!

Toát!

Mắt thấy cái đạo khí sóng này, liền phải rơi vào trên thân Huyết Ngưng, Thu Hàn Nguyệt nhất thời nhíu lông mày lại, cánh tay quét ngang, một đường hào quang màu đỏ như máu, trong nháy mắt thoát thể mà ra!

Oanh!

Hào quang màu đỏ như máu nhất thời ngăn trở khí mang sắc bén khủng bố của Lãnh Vô Thương, công kích của hai người đồng thời tiêu tán trong không khí.

“Lãnh Trưởng lão, bình tĩnh chớ vội!”

Thu Hàn Nguyệt vội vã quát nhẹ một tiếng, sau đó mang theo một mặt không tin, nhìn về phía Huyết Ngưng.

“Huyết Ngưng, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?!”

Thu Hàn Nguyệt giờ phút này, cũng triệt để mộng bức, trong lòng của lão bỗng nhiên dâng lên dự cảm bất thường, hết thảy những gì Lâm Hải nói, vô cùng có khả năng đều là thật!

Nếu như đệ tử tiềm lực của các tông môn lớn, đều là bị Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh giết chết mà nói, vậy chuyện này coi như nghiêm trọng.

Không nói Huyết Ngưng mất mạng cũng không gánh nổi, chỉ sợ toàn bộ Tu La Điện của lão đều muốn bị liên luỵ!

Ánh mắt Huyết Ngưng thì là chậm rãi di chuyển, mang theo một tia đùa giỡn nhìn về phía Thu Hàn Nguyệt.

“Điện chủ, ngươi thật không rõ sao?”

Thu Hàn Nguyệt nhất thời biến sắc, cảm giác giọng nói của Huyết Ngưng đối với lão, giống như đã không có một tia tôn trọng.

“Ta hiểu rõ cái gì?!”

Thu Hàn Nguyệt cố nén tức giận, hướng phía Huyết Ngưng quát lạnh nói.

“Ý nghĩa tồn tại của Tu La Điện, đến tột cùng là cái gì, ngài so với tất cả mọi người, cũng càng hẳn là rõ ràng hơn đi?”

Thu Hàn Nguyệt sững sờ, sau đó sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, trong mắt lộ ra ý hoảng sợ thật sâu.

“Ngươi, ngươi là nói…”

“Không sai!”

Huyết Ngưng bỗng nhiên cười một tiếng, sau đó trong mắt lóe lên một vòng hàn ý băng lãnh.

“Những cái kia Du hồn trong Tu La Điện kia, đều là đệ tử các đời của Tu La Điện, cùng các cao thủ bị bọn họ dùng đủ loại thủ đoạn giết chết, lấy huyết nhục cùng linh hồn của bọn họ, cung phụng cho Chủ thượng vĩ đại!”

“Bây giờ, Chủ thượng đi qua trăm ngàn năm đã khôi phục nguyên khí, đã một lần nữa giác tỉnh, mà hết thảy những gì ta làm ra, đều là đang phục vụ Chủ thượng!”

“Chủ thượng đã giác tỉnh?” Thu Hàn Nguyệt nghe được, sắc mặt không khỏi hoàn toàn thay đổi, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu.

“Chủ thượng? Cái Chủ thượng gì?”

Các tông môn lớn còn lại cũng không kém chút nào, lại là lộ vẻ mặt mờ mịt, không biết Chủ thượng trong miệng Huyết Ngưng, đến tột cùng là người thế nào?

Nhưng bọn họ lại nghe rõ ràng một điểm, những cái linh hồn trong Tu La Điện kia, vậy mà tất cả đều là sinh linh sống sờ sờ bị giết chết, thậm chí còn bao gồm cả đệ tử của chính Tu La Điện, mục đích giết chết bọn họ, vẻn vẹn là vì cung phụng cho cái gọi là Chủ thượng kia!

“Đây quả thực là chuyện do Ma đạo gây nên!”

Lập tức có người của rất nhiều tông môn, nghe mà thốt nhiên đại nộ, trong lòng lên tấm lòng trừ ma vệ đạo.

“Huyết Ngưng, nói cho ta biết, Chủ thượng đang ở đâu?!”

Thu Hàn Nguyệt giờ phút này, lại là chấn kinh khủng hoảng, mặt mũi tràn đầy kinh hoảng, hướng phía Huyết Ngưng vội vã hỏi.

Huyết Ngưng thì là cười lạnh, sau đó bỗng nhiên ngửa đầu nhìn lên bầu trời, như đang nói một mình, nhẹ nhàng mở miệng.

“Chủ thượng, người đã sớm đến!”

Chương 1652: Chủ thượng khủng bố

“Ha ha ha ha ha!”

Huyết Ngưng vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng cười to đắc ý, vang lên ở trên đỉnh đầu của mọi người.

Người của các tông môn lớn, nhất thời lộ vẻ mặt kinh hãi, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy giữa không trung, thiên địa biến sắc, đám mây lăn lộn, cuồng phong gào thét, sau đó một cái gương mặt mơ hồ cực lớn, xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

“Đây là...”

Người của các tông môn lớn, nhất thời lộ ra rung động thật sâu, mặt mũi tràn đầy thật không thể tin.

Có thể chỉ dùng một khuôn mặt, hiện hình tại giữa không trung, đã cho thấy thực lực kinh khủng của người này!

“Đại Thừa!”

Trưởng lão Lãnh Vô Thương của Lãnh Nguyệt Các, đồng tử bỗng nhiên nhanh chóng co lại một trận, lộ vẻ mặt thần sắc vô cùng hoảng sợ.

Cưỡi mây đạp gió, chính là thần thông mà Đại Thừa kỳ mới có, đã là tiêu chí của cao thủ Đại Thừa kỳ.

Bây giờ cái gọi là Chủ thượng này, lại có thể tại bên trong tầng mây, hướng mọi người ở phía dưới quan sát, tất nhiên là cao thủ Đại Thừa kỳ không thể nghi ngờ!

Mà cao thủ của các tông môn lớn còn lại, cũng lập tức kéo căng tinh thần, trong lòng bỗng nhiên dâng lên kính sợ thật sâu.

Cao thủ Đại Thừa kỳ a, đối với những Địa Tiên phổ thông như bọn họ này mà nói, có lẽ đã là một tồn tại y hệt như người trời.

Phóng mắt khắp toàn bộ các thế lực lớn của thành Lưu Tô, cũng chỉ có Tông chủ của ba cái tông môn đỉnh cấp là Vô Cực Tông, Lãnh Nguyệt Các cùng Lăng Thiên Kiếm Phái, là có tu vi đạt đến Đại Thừa kỳ.

Tông chủ của những tông môn khác, thậm chí cả Thành chủ thành Lưu Tô -Hứa Quang Thuần, cường đại nhất cũng bất quá chỉ là Hóa Thần hậu kỳ mà thôi!

Bây giờ trước mắt bao người, một cái cao thủ Đại Thừa kỳ, cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt mọi người, đối với toàn bộ thành Lưu Tô mà nói, cũng không khác một trận động đất siêu cấp!

Dù sao, lấy thực lực của một cái cao thủ Đại Thừa kỳ, đủ để quét ngang toàn bộ thành Lưu Tô!

“Huyết Ngưng, bái kiến Chủ thượng!”

Thời khắc tất cả mọi người ở đây đều choáng váng một trận, trong mắt Huyết Ngưng lại là lóe ra tinh mang, hướng phía gương mặt mơ hồ trên đỉnh đầu, cung kính cong người xuống.

“Điện chủ đương nhiệm (*hiện tại) của Tu La Điện -Thu Hàn Nguyệt, tham kiến Chủ thượng, cung chúc Chủ thượng xuất quan!”

Thu Hàn Nguyệt giờ phút này, trong lòng đã sông cuộn biển gầm, đại não hỗn loạn tưng bừng.

Thấy Huyết Ngưng hướng phía Chủ thượng dịu dàng cong người xuống, lão mới đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng khom người tới đất, hướng lên gương mặt mơ hồ trên bầu trời thi lễ.

“Đứng lên đi!”

Thanh âm của Chủ thượng, thăm thẳm vang lên, bên trong âm u mang theo một tia lạnh lẽo khiến người ta run sợ, phảng phất như đến từ Cửu U Địa Ngục, khiến cho người của các đại môn phái, nghe xong toàn thân đều nổi da gà, cực kỳ không thoải mái.

“Vâng!”

Huyết Ngưng cùng Thu Hàn Nguyệt cung kính đáp ứng một tiếng, lúc này mới đứng người lên, nhu thuận như là mèo con, thở mạnh cũng không dám.

“Cái Chủ thượng này, toàn thân cũng đều lộ ra một cỗ tà tính!” Lâm Hải ở phía xa nhìn lấy, lại là âm thầm chau mày.

Trước đó tại trong Thần điện, cùng Chủ thượng này chỉ là có ngắn ngủi tiếp xúc, hiện tại xem ra, từ bên trong khí tức của Chủ thượng, cảm thấy một cỗ âm u nói không nên lời, lường trước người này tuyệt không phải là người lương thiện!

“Huyết Ngưng, lần này ngươi làm rất tốt, đem Thần Hồn dâng lên đi!”

Mà lúc này đây, ánh mắt của Chủ thượng, đột nhiên như là hai ngọn đèn tỏ, rơi vào trên thân Huyết Ngưng, lạnh lùng mở miệng.

Đôi mi của Huyết Ngưng vẩy một cái, há há miệng, muốn nói lại thôi.

“Ừm?!”

Thấy Huyết Ngưng lộ vẻ mặt do dự, Chủ thượng nhất thời phát ra một thanh âm bất mãn, sau đó một cỗ uy áp vô cùng đáng sợ, giống như một tòa núi lớn, trong nháy mắt rơi vào trên thân Huyết Ngưng.

Phốc!

Khuôn mặt Huyết Ngưng thảm biến, thân thể lay động một trận, há mồm liền phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

“Tê!”

Một màn này, khiến người của các tông môn lớn ở xung quanh thấy được, nhao nhao kinh hãi biến sắc, tràn ngập hoảng sợ.

Tu vi của Huyết Ngưng, chí ít cũng là Nguyên Anh hậu kỳ, cho dù chưa tới Địa Tiên cảnh, cũng đã chênh lệch không xa.

Nhưng nghĩ không ra, lại ngay cả một đạo khí tức của cái Chủ thượng này, cũng không ngăn cản nổi, bị áp bách đến trực tiếp thổ huyết thụ thương.

Như vậy thực lực của cái Chủ thượng này, đến tột cùng là mạnh bao nhiêu?

Cao thủ Đại Thừa kỳ, quả nhiên không phải bọn họ những Địa Tiên Hóa Thần kỳ này, có thể giống nhau mà nói.

Hơn nữa, từ đối thoại vừa rồi đến xem, Huyết Ngưng thậm chí là toàn bộ Tu La Điện, đều là thuộc hạ của cái Chủ thượng này, Huyết Ngưng tựa hồ còn lập xuống công lao.

Nhưng dù cho như thế, cái Chủ thượng này đối đãi với Huyết Ngưng vậy mà không chút nương tay nào, theo như cái này thì, người này thủ đoạn độc ác, không thể tuỳ tiện đắc tội a!

Trong lúc nhất thời, người của các tông môn lớn, trong lòng tất cả đều dâng lên lòng cảnh giác thật sâu, vạn không cẩn thận chọc giận cái Chủ thượng khủng bố này, làm không cẩn thận liền phải đem mạng nhỏ nhét vào chỗ này!

“Huyết Ngưng, ngươi dám kháng lệnh?”

Lúc này, Chủ thượng mang theo một tia thanh âm hờn giận, lần nữa quanh quẩn giữa không trung, rơi tại trong lỗ tai của mọi người, nhất thời để cho người ta cảm thấy một cỗ sát cơ vô hình, phát lạnh khắp cả người.

Mặc cho ai đều có thể nghe được, cái Chủ thượng này, đã động sát cơ đối với Huyết Ngưng!

“Huyết Ngưng không dám!”

Huyết Ngưng vội vàng hoảng sợ lắc đầu, sau đó cắn răng một cái, ngẩng đầu nhìn gương mặt mơ hồ trên đỉnh đầu, kiên quyết nói nói.

“Huyết Ngưng có thể đem Thần Hồn giao cho chủ nhân, nhưng xin Chủ thượng thực hiện đáp ứng điều kiện với Huyết Ngưng lúc trước!”

Nói đến đây, trên mặt Huyết Ngưng, đột nhiên lộ ra một tia vô cùng đau thương, trên mặt hoảng sợ nói nói.

“Huyết Ngưng không muốn tiếp tục đợi tại Tu La Điện, chịu đựng thống khổ không phải người này, càng không muốn ngày đêm dày vò, lo lắng có một ngày, đột nhiên liền biến thành Du hồn bên trong Tu La Điện, mặc người săn giết!”

“Im ngay!”

Huyết Ngưng vừa mới dứt lời, sắc mặt của Thu Hàn Nguyệt ở bên cạnh đột nhiên đại biến, một chưởng đánh vào trên lưng Huyết Ngưng.

Phốc!

Huyết Ngưng phun ra một ngụm huyết tiễn bay thẳng lên trời, thân thể mềm nhũn, uể oải ngã trên mặt đất.

Mà Thu Hàn Nguyệt giờ phút này lại không lo được chết sống của Huyết Ngưng, mang theo hoảng sợ thật sâu, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

“Chủ thượng, đều do đệ tử dạy bảo không đúng, xin Chủ thượng giáng tội!”

Thu Hàn Nguyệt mang theo hoảng sợ thật sâu, quỳ rạp dưới đất run lẩy bẩy, phảng phất phạm phải tội lớn ngập trời, dọa đến trong lòng run sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ừm! Vậy liền giáng tội ngươi!”

Thanh âm của Chủ thượng, mang theo một cỗ âm lãnh, vừa ra khỏi miệng, đột nhiên một cỗ lực lượng kinh khủng từ trên trời giáng xuống, rơi vào đỉnh đầu của Thu Hàn Nguyệt.

Thu Hàn Nguyệt quá sợ hãi, lão chủ động thỉnh cầu giáng tội, chỉ là chủ động cầu xin tha thứ, không phải thật hi vọng Chủ thượng giáng tội với lão a.

Nhưng nghĩ không ra Chủ thượng thủ đoạn độc ác như thế,

thế mà không nói hai lời, thật sự hướng lão xuất thủ, dọa đến Thu Hàn Nguyệt ngao một tiếng liền nhảy dựng lên.

Nhưng mà, còn chưa chờ tới kịp đào tẩu, đã thấy một đường hào quang màu đỏ như máu, đột nhiên nổ tung tại trong thân thể của Thu Hàn Nguyệt.

Thu Hàn Nguyệt liền một tiếng hét thảm cũng không phát ra được, trực tiếp hóa thành bột mịn, thần hình câu diệt!

“Ừng ực ~”

Một màn này, nhất thời để tất cả mọi người ở đây, tất cả đều dọa đến mí mắt cuồng loạn, chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh, từ gót chân bay thẳng lên cột sống, trong mắt không khỏi lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu!

Đường đường là Điện chủ Tu La Điện Thu Hàn Nguyệt, siêu cấp đại cao thủ Hóa Thần hậu kỳ, cứ như vậy mạc danh kỳ diệu, bị cái Chủ thượng này trực tiếp miểu sát!

Trong lúc nhất thời, trong tâm mọi người, tất cả đều dâng lên hoảng sợ thật sâu, nhìn bóng người mơ hồ trên đỉnh đầu, liền thở mạnh cũng không dám.

Cái Chủ thượng này, tuyệt đối là một cái sát nhân cuồng ma khủng bố, bọn họ cũng không muốn, đần độn u mê đem mệnh nhét vào bên trong này.

Trong nháy mắt, toàn bộ hiện trường lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, không khí phảng phất như cũng bị không khí khủng bố này kiềm chế ngưng kết, chỉ còn lại có tiếng thở dốc gấp gáp gấp rút cùng tiếng tim đập của mọi người!

Mà lúc này đây, một cỗ khí tức cường đại từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đem Huyết Ngưng đã ngã xuống đất, lăng không cầm lên tới.

“Huyết Ngưng, ngươi thật sự là quá khiến ta thất vọng!” Lời nói âm u của Chủ thượng, từ giữa không trung vang lên.

Huyết Ngưng giờ phút này, đã hấp hối, trong hai cái mắt mang theo hoảng sợ cùng tuyệt vọng thật sâu, phát ra một tiếng rống giận không cam lòng.

“Chủ thượng, ngươi đã đáp ứng ta!”

“Huyết Ngưng ta cam nguyện coi trời bằng vung, cùng Triệu Tử Minh liên thủ giết hại đệ tử của các tông môn lớn, cũng là vì đạt được Thần Hồn hiến cho Chủ thượng, chỉ cầu Chủ thượng có thể ban thưởng cho ta thân tự do!”

“Cái gì?!”

Lời nói của Huyết Ngưng, để các tông môn lớn ở đây đột nhiên giật mình, sau đó đều chấn động giận dữ, mấy chục đạo sát cơ lạnh thấu xương, trong nháy mắt đã rơi vào trên thân Huyết Ngưng.

“Đệ tử của các tông môn lớn, thật sự là do Huyết Ngưng cùng Triệu Tử Minh giết!!!”

Huyết Ngưng chủ động thừa nhận hành vi phạm tội của chính mình, lập tức đem tất cả các tông môn ở đây đều kích thích lên phẫn nộ cùng cừu hận mãnh liệt.

Nếu không phải có cái Chủ thượng khủng bố này ở đây, bọn họ hận không thể lập tức xông lên, đem Huyết Ngưng phân thây vạn mảnh, để làm tan mối hận trong lòng!

“Chủ thượng, Huyết Ngưng đối với ngài trung thành, tuyệt không hai lòng, chỉ cần Chủ thượng ban thưởng tự do cho Huyết Ngưng, ta lập tức hai tay đem Thần Hồn dâng lên!” Huyết Ngưng rít lên một tiếng, âm thanh đau khổ cầu khẩn nói.

“Ngươi là đang uy hiếp ta?” Bên trong thanh âm của Chủ thượng, đột nhiên lộ ra một tia thần sắc đùa giỡn.

“Huyết Ngưng a Huyết Ngưng, ngươi thật sự là quá khiến ta thất vọng!”

“May mà ta chưa bao giờ triệt để tín nhiệm ngươi, đã sớm chuẩn bị, nếu chính ngươi đã tìm chết, thì không nên trách ta!”

Lời nói lạnh lẽo của Chủ thượng vang lên, sau đó đột nhiên ở giữa không trung có quang mang lóe lên, một bóng người phảng phất như xé phá không gian mà đến, xuất hiện ở trước mặt mọi người!

Chương 1653: Địa Tiên Yến Phi Dương!

“Yến Phi Dương!”

Người này vừa xuất hiện, đồng tử của tất cả mọi người ở đây nhất thời co rụt lại, lộ vẻ mặt thần sắc vô cùng kinh hãi.

Sưu!

Đồng thời với lúc Yến Phi Dương xuất hiện, cánh tay của gã trực tiếp bắn ra một đường quang mang màu vàng kim sắc bén, trong nháy mắt xuyên qua lồng ngực của Huyết Ngưng!

Thân thể Huyết Ngưng bỗng nhiên cứng đờ, mang trên mặt không cam lòng thật sâu, đồng tử bắt đầu dần dần tiêu tán, vậy mà bị Yến Phi Dương nhất kích đánh chết giết.

“Chủ thượng, Huyết Ngưng ta nỗ lực đại giới lớn như thế, vì ngươi đoạt được Thần Hồn, nghĩ không ra ngươi vậy mà thất tín cùng ta!”

Huyết Ngưng dẫn theo một hơi không rời, dùng một tia sinh cơ sau cùng, mang theo vô cùng cừu hận, nhìn về phía Chủ thượng ở giữa không trung, trong mắt tràn ngập vẻ oán độc thật sâu.

“Ha ha ha, chỉ đổ thừa Huyết Ngưng ta quá ngu, tin lời nói dối của ngươi!”

“Bất quá, ngươi cho rằng giết ta, liền có thể có được Thần Hồn sao? Nếu như ngươi nghĩ như thế, vậy xin lỗi, chỉ sợ làm ngươi thất vọng!”

Huyết Ngưng nói, đột nhiên duỗi cánh tay ra, đem một đoàn ánh sáng thần bí, nắm ở trong tay.

“Liền để cái Thần Hồn này, cùng một chỗ theo ta, vĩnh viễn biến mất ở cái thế giới này đi!”

Trong mắt Huyết Ngưng lóe lên một tia thần sắc lạnh lẽo ngoan lệ, sau đó cười to lên, trong tiếng cười tràn ngập thê lương cùng cừu hận!

Đồng thời, một cỗ khí tức khủng bố, trong nháy mắt tỏa ra tại trên thân Huyết Ngưng, hơn nữa còn không ngừng kéo lên, khiến cho không khí xung quanh, cũng chấn động một mảnh, bị áp bách lăn lộn bốn phía.

“Huyết Ngưng muốn tự bạo!”

Lâm Hải ở xa xa nhìn lại, nhất thời đồng tử co rụt lại, dưới Thiên Nhãn Thần Thông Lâm Hải đã thấy rõ ràng, một tia sinh cơ còn sót lại trên đỉnh đầu Huyết Ngưng này, đã hoàn toàn biến mất!

Có thể nói, giờ phút này Huyết Ngưng đã là một người chết, hoàn toàn là do Nguyên Anh trong người, đang khống chế cỗ thân thể này, lấy đại giới hình thần đều diệt, đem Thần Hồn tiêu hủy!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền chuẩn bị đem La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh lấy ra, hắn cũng không thể nhìn Tinh phách của Quan Thắng, cứ như vậy bị Huyết Ngưng hủy đi.

Nhưng còn chưa chờ Lâm Hải xuất thủ, đột nhiên một đạo thanh âm nổi giận lạnh lẽo, khoan thai vang lên trên đỉnh đầu.

“Ngăn cản nàng ta!”

Sưu!

Trong nháy mắt Chủ thượng lên tiếng, thân thể của Yến Phi Dương, liền biến mất tại chỗ, sau một khắc đã xuất hiện tại trước người Huyết Ngưng, thủ chưởng trực tiếp xuyên thấu thân thể Huyết Ngưng, đem Nguyên Anh của Huyết Ngưng tóm lấy, gắt gao nắm ở trong tay.

Nguyên Anh của Huyết Ngưng, đã bành trướng mở rộng gấp hai ba lần, giờ phút này bị Yến Phi Dương bắt lấy bên trong tay, trong nháy mắt đã mất đi thời cơ tự bạo, hai mắt huyết hồng, nhìn chằm chằm vào Yến Phi Dương tràn ngập hoảng sợ cùng khó có thể tin!

“Không có khả năng, thực lực của ngươi, làm sao đột nhiên lại tăng lên nhiều như vậy?!”

Nguyên Anh của Huyết Ngưng, nhất thời lộ vẻ mặt kinh ngạc, Yến Phi Dương tuy đứng hàng Tiềm Long Bảng, thực lực cường đại khủng bố, nhưng cũng tuyệt đối không thể, có thể một chiêu đưa Nguyên Anh sắp tự bạo của nàng chế trụ.

Thế nhưng là, tình huống bây giờ là, Yến Phi Dương hết lần này tới lần khác liền làm được, hoảng sợ qua đi, Huyết Ngưng nhất thời nghĩ đến một loại khả năng!

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ...” Nguyên Anh của Huyết Ngưng, trong mắt tràn ngập kinh hãi, quả thực không thể tin được hết thảy những chuyện này.

"Không sai!"

Khóe miệng Yến Phi Dương hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh, một chưởng đem thi thể của Huyết Ngưng đánh trúng vỡ nát, đồng thời đem Thần Hồn, một mực nắm trong tay.

Sau đó, lúc này mới hướng phía Nguyên Anh đang hoảng sợ của Huyết Ngưng, xem thường nhìn một chút.

"Như ngươi dự đoán, Chủ thượng tôn kính, đã đem thực lực của ta, tăng lên tới Hóa Thần cảnh, Yến Phi Dương ta từ hôm nay, đã đứng hàng Địa Tiên!"

"Mà ngươi?" Trong mắt Yến Phi Dương đột nhiên hiện lên một vòng quang mang ngoan lệ, âm u mở miệng nói.

"Phản bội Chủ thượng chí cao vô thượng, chết chưa hết tội!"

Phốc!

Yến Phi Dương vừa dứt lời, trong lòng bàn tay nhất thời lóe lên quang mang màu vàng kim, trực tiếp đem Nguyên Anh của Huyết Ngưng giảo sát, hóa thành hư vô!

"Tê!"

Người của các tông môn lớn ở đây, nhất thời hít một hơi khí lạnh, thấy Yến Phi Dương quả quyết đem Huyết Ngưng trực tiếp diệt sát như thế, không khỏi nhao nhao lộ ra một tia sắc thái sợ hãi.

Bọn họ từ trong lời nói vừa rồi của Yến Phi Dương, đã nghe rõ, cái Yến Phi Dương này giờ phút này lại là nghe hiệu lệnh từ chỗ Chủ thượng thần bí quỷ dị này!

Mà cái Chủ thượng này, lại có năng lực đem thực lực của Yến Phi Dương, trực tiếp từ Nguyên Anh hậu kỳ, tăng lên tới Hóa Thần sơ kỳ, có thể nói là thần thông nghịch thiên.

Chỉ bất quá, Yến Phi Dương chính là đệ tử tiềm lực do Vô Cực Tông đại lực bồi dưỡng, bây giờ nhìn từ trình độ nào đó mà giảng, đã coi như là phản bội Vô Cực Tông.

Không biết sau khi Tông chủ Vô Cực Tông biết rõ việc này, sẽ có cảm tưởng thế nào, lại sẽ xử lý như thế nào?

“Xem ra, thành Lưu Tô Muốn phát sinh biến đổi lớn!”

Cơ hồ trong lòng tất cả mọi người, cũng tuôn ra một tia dự cảm không ổn, chỉ sợ đại loạn sắp nổi, bọn họ những người này, dù là ai cũng không cách nào chỉ lo thân mình.

“Chủ thượng, Thần Hồn đã tới tay!”

Mà lúc này đây, Yến Phi Dương bỗng nhiên hướng phía Chủ thượng giữa không trung, quỳ một chân trên đất, đem Thần Hồn hai tay nâng lên, cung kính nói nói.

“Ha ha ha, làm tốt!” Chủ thượng nhất thời đắc ý cười to một tiếng, hướng phía Yến Phi Dương tán dương nói.

“Yến Phi Dương, ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi!”

Yến Phi Dương đạt được khen ngợi của Chủ thượng, sắc mặt nhất thời vui vẻ, biểu lộ trở nên càng thêm cung kính.

“Đa tạ Chủ thượng khích lệ, có thể cống hiến sức lực cho Chủ thượng, chính là vinh hạnh của Yến Phi Dương!”

“Ừm!” Chủ thượng hài lòng đáp ứng một tiếng, “Ngươi yên tâm, việc này công lao của ngươi quá lớn, bản tôn sẽ ban thưởng cho ngươi một kiện Tiên khí!”

Ông!

Sau một khắc, đột nhiên ở giữa không trung kim quang đại thịnh, sau đó tại trong cái nhìn soi mói chấn kinh kinh ngạc của mọi người, một cây cung lớn dài hơn ba thước màu vàng kim, lóe ra tia sáng chói mắt, chậm rãi rơi xuống!

“Tiên khí?!!!”

Yến Phi Dương ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời lộ vẻ mặt cuồng hỉ vô tận, kích động đến mức bắp thịt trên mặt cũng lay động.

Pháp bảo tại bên trong toàn bộ thế lực lớn của thành Lưu Tô, đều là cực kỳ thưa thớt, liền xem như có, cũng lấy phía dưới Linh lhí chiếm đa số.

Cho dù lấy trình độ được coi trọng của Yến Phi Dương tại Vô Cực Tông, cũng bất quá vẻn vẹn chỉ có được hai kiện Linh khí Trung phẩm, vẫn là vật có niên đại xa xưa, tồn tại một số tì vết, có thể tổn hại lớn đến việc phát huy uy lực.

Mà pháp bảo cấp bậc Tiên khí, phóng mắt khắp các thế lực lớn của cái thành Lưu Tô này, chỉ sợ cũng chỉ có Tông chủ của ba cái tông môn đỉnh cấp, có lẽ mới có một hai kiện.

Coi như những cái tông môn nhất lưu kia, cũng căn bản không bỏ ra nổi một kiện, càng đừng nói dạng đệ tử như Yến Phi Dương này.

Mắt thấy thanh Tiên khí Thần Cung này, chậm rãi hướng phía Yến Phi Dương rơi xuống, không chỉ có Yến Phi Dương kích động, người của các tông môn lớn còn lại, mắt cũng nhao nhao nháng lửa, nhìn cũng thẳng!

“Đợi Chủ thượng này rời đi, nhất định phải đem Tiên khí cướp đến tay!”

Cơ hồ có hơn phân nửa tông môn, giờ phút này đã nổi lên lòng tham, tuy bởi vì có Chủ thượng chấn nhiếp, không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng lại đặt quyết tâm, ngày sau không tiếc hết thảy thủ đoạn, cũng phải đem cái Tiên khí này, từ trong tay Yến Phi Dương, đoạt tới!

Mà thời điểm khi Lâm Hải nhìn thấy cây cung lớn màu vàng kim này, không biết vì cái gì, trái tim bỗng nhiên cấp tốc nhảy lên.

Đồng thời, trong lòng vậy mà dâng lên một tia cảm giác khác thường, giống như cây cung lớn màu vàng kim này, tựa hồ đã gặp qua ở đâu đó, để Lâm Hải cảm thấy một cỗ cảm giác vô cùng quen thuộc.

“Thật sự là kỳ quái, tại sao có thể có loại cảm giác này?”

Ngay tại khi Lâm Hải chấn kinh kinh ngạc, cây cung lớn màu vàng kim đồng thời đã rơi vào trước mặt Yến Phi Dương, cánh tay Yến Phi Dương duỗi ra, đem cây cung lớn màu vàng kim giữ tại bên trong tay.

“Ha ha, đa tạ Chủ thượng ban thưởng!”

Tiên khí nơi tay, Yến Phi Dương kích động đến thần thái phi dương, hướng phía Chủ thượng lớn tiếng bái tạ, thanh âm cũng bởi vì hưng phấn, mà bắt đầu có chút run rẩy.

“Làm việc cho ta, về sau dạng ban thưởng này, còn sẽ có rất nhiều!”

Âm thanh cao ngạo của Chủ thượng vang lên, sau đó đột nhiên hướng phía Yến Phi Dương ra lệnh!

“Dựa theo lời ta nói trước đó, lập tức tới Thần đàn của Tu La Điện, đem Thần Hồn giao cho ta!”

“Nếu có người dám ngăn trở, thì lấy cây cung lớn màu vàng kim đó, bắn giết hết!”

“Vâng!” Yến Phi Dương nhíu lông mày lại, đứng người lên, ý chí chiến đấu hăng hái sục sôi, ánh mắt đảo qua tại trên từng người của các tông môn lớn, tiến hành cảnh cáo im ắng.

Sau cùng, thân ảnh của Yến Phi Dương lóe lên, đột nhiên xuất hiện tại vị trí chỗ ở của Tu La Điện.

Giờ phút này, Điện chủ Tu La Điện đã chết, chỉ còn lại có một cái người hầu của Điện chủ, bị dọa đến run lẩy bẩy, bị Yến Phi Dương một tay xách đến trong tay, âm lãnh mở miệng.

“Không muốn chết mà nói, liền mang ta đi Thần đàn của Tu La Điện!”

Chương 1654: Người giết chết đối phương, thì đi theo ta!

“Vâng vâng vâng!”

Tu La Điện Tên đệ tử này, đã sớm bị dọa đến hồn đều nhanh bay, vội vàng liên tục đáp ứng, mang theo Yến Phi Dương liền muốn ly khai.

“Chờ một chút!”

Đột nhiên, thanh âm của Chủ thượng vang lên lần nữa, sau đó một đường khí tức khủng bố, rơi vào trên thân Lâm Hải.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, chỉ cảm thấy một cỗ lực đạo khủng bố buông xuống cơ hồ đem chính mình đè sập, không khỏi kinh hãi biến sắc, chân khí trong cơ thể trong nháy mắt dâng lên mà ra, tại bên ngoài thân hình thành một cái lồng ánh sáng thật dày

Ông!

Dù vậy, khí sóng xung quanh Lâm Hải vẫn quay cuồng một hồi, tại dưới lực áp bách khủng bố, lồng ánh sáng thế mà lõm xuống thật sâu, ẩn ẩn có xu thế sụp đổ.

“Thật đáng sợ!”

Trong lòng Lâm Hải mãnh liệt co vào một trận, ngẩng đầu nhìn gương mặt mơ hồ của Chủ thượng này, mí mắt cuồng loạn không thôi.

Từ khi tu luyện đến nay, địch nhân mà Lâm Hải gặp được cũng không hề ít, nhưng nếu bàn về sự đáng sợ, Lâm Hải cơ hồ cũng có thể xác định, không có bất kỳ một người nào, có thể vượt qua cái Chủ thượng quỷ dị khủng bố ở giữa không trung này!

“Đem cái gọi là Lâm Hải này, cùng một chỗ mang theo!”

Thẳng đến khi Lâm Hải cơ hồ ngăn cản không nổi, Chủ thượng mới triệt hồi áp lực này, lạnh lẽo mở miệng nói.

Yến Phi Dương sững sờ, sau đó đột nhiên quay người, trong mắt mang theo sát cơ nồng đậm, nhìn về phía Lâm Hải.

Lâm Hải thở ra một hơi thật sâu, trước đó tại dưới áp lực khủng bố của Chủ thượng, toàn thân hắn đã bị ướt đẫm mồ hôi.

Giờ phút này, thấy ánh mắt băng lãnh của Yến Phi Dương trông lại, Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt lóe lên một sợi hàn mang.

Ở giữa Lâm Hải cùng Yến Phi Dương, đã là không chết không nghỉ, hai người đều từ bên trong ánh mắt của đối phương, cảm nhận được sát cơ nồng đậm.

Nhìn chăm chú lẫn nhau rất lâu, Yến Phi Dương mới tạm thời đưa sát cơ trong lòng đè xuống, sau đó hừ lạnh một tiếng.

“Không nghe thấy Chủ thượng phân phó sao? Đi tới Tu La Điện với ta!”

"Lâm Hải!"

Trong lòng Ứng Vinh cùng Lạc Băng, nhất thời giật mình, hướng phía Lâm Hải lo lắng trông lại, Đông Phương Dã bên Thiên Võ Tông kia, cũng là một mặt lo lắng, gấp gáp nhìn xa xa về phía Lâm Hải.

Cừu hận giữa Lâm Hải cùng Yến Phi Dương, mấy người bọn họ là quá rõ ràng nhất, Yến Phi Dương tuyệt đối sẽ không buông tha cho Lâm Hải.

Bây giờ, Yến Phi Dương đã người bên cạnh Chủ thượng, Chủ thượng khủng bố đáng sợ như thế, nếu Lâm Hải đi theo, sợ rằng sẽ dữ nhiều lành ít a!

Các chủ Phi Tinh Các cũng là chau mày, song quyền nắm chặt, ánh mắt lấp loé không yên, nội tâm tựa hồ đang trải qua giãy dụa thống khổ.

Nhưng sau mấy hơi, nắm tay của Các chủ Phi Tinh Các đã từ từ buông ra, khe khẽ thở dài, chậm rãi nhắm mắt lại, khuôn mặt lập tức tiều tụy đi không ít.

Tuy lão biết rõ Lâm Hải chính là kỳ tài vạn năm khó gặp, chỉ cần Phi Tinh Các dốc sức bồi dưỡng, Lâm Hải tất có thể mang theo Phi Tinh Các, bước lên cái độ cao huy hoàng trước giờ chưa bao giờ có.

Nhưng, tại trước mặt Chủ thượng có thực lực kinh khủng này, Các chủ Phi Tinh Các lại cảm thấy bất lực thật sâu.

Liền cả Hóa Thần hậu kỳ như Điện chủ Tu La Điện Thu Hàn Nguyệt, cũng bị người miểu sát trong nháy mắt, nếu như lão dám ngăn trở Chủ thượng mang Lâm Hải rời đi, chỉ sợ trong nháy mắt liền sẽ gặp phải tai hoạ ngập đầu.

Phía dưới cân nhắc hai bên, Các chủ Phi Tinh Các chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ Lâm Hải.

Lâm Hải buông mí mắt xuống, trầm mặc không nói.

Đối mặt với loại cường địch khủng bố chưa bao giờ từng gặp phải như Chủ thượng này, cho dù át chủ bài của Lâm Hải đông đảo, cũng không dám có chút chủ quan, nếu không sơ sẩy một cái, liền có khả năng là vạn kiếp bất phục.

“Lâm Hải, chẳng lẽ ngươi dám chống lại mệnh lệnh của Chủ thượng? Có tin ta giết ngươi hay không?!”

Thấy Lâm Hải nửa ngày không có động tĩnh, trong mắt Yến Phi Dương lại hiện ra sát cơ, hướng phía Lâm Hải quát lạnh một tiếng!

Lâm Hải nghe được, chẳng những không buồn, ngược lại trong lòng kinh hỉ một trận.

“Ha ha, Yến Phi Dương cái ngốc bức này, ngược lại tìm cho mình cái cớ trì hoãn thật hay!”

Trong lòng Lâm Hải, lập tức có quyết định, bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng phía Chủ thượng giữa không trung, liền cung kính ôm quyền.

“Chủ thượng tôn kính vĩ đại, ngài có khả năng không biết, tại trong tích tắc khi ngài xuất hiện, sau khi cảm nhận được uy nghiêm chí tôn vô thượng của ngài này, Lâm Hải cũng đã bị phong tư của ngài làm cho tin phục thật sâu!”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ở đây, dưới chân nhất thời mất thăng bằng, kém chút nằm trên đất.

Từng cái mang theo ánh mắt vô cùng kinh ngạc, hướng phía Lâm Hải trông lại, quả thực không thể tin được, lời vừa mới nói kia lại là từ trong miệng Lâm Hải nói ra.

“Mẹ nó, cái đập mông ngựa này, cũng quá ác tâm đi.”

Liền cả Chủ thượng cũng giật mình nửa ngày, sau đó không khỏi cười ha ha một tiếng, nhiều hứng thú mà mở miệng nói.

“Có ý tứ, ngươi tiếp tục nói!”

“Có thể đi theo Chủ thượng, vậy quả thực là phúc phận tu luyện ba đời của Lâm Hải ta, trong lòng Lâm Hải tự nhiên cực kỳ vui mừng, nhưng là...” Ngữ khí của Lâm Hải bỗng nhiên ngừng lại, lộ vẻ mặt do dự.

“Nhưng là cái gì?” Chủ thượng nhịn không được hỏi.

“Lấy Chủ thượng vô thượng thần thông, tự nhiên rõ ràng ở giữa ta cùng Yến Phi Dương, có thâm cừu đại hận, hai chúng ta tuyệt đối sẽ không cho phép đối phương sống sót ở trên cõi đời này.”

“Bởi vậy, muốn Lâm Hải đi theo Chủ thượng tới Thần đàn của Tu La Điện cũng được, nhưng Lâm Hải tuyệt sẽ không đồng hành cùng Yến Phi Dương!”

“Nếu như Chủ thượng nhất định muốn để Lâm Hải tiến về mà nói, xin Chủ thượng khai ân, để Lâm Hải trước cắt đứt ân oán ở giữa cùng Yến Phi Dương, đợi sau khi Lâm Hải đem Yến Phi Dương chém giết, sẽ theo Chủ thượng tiến về!”

“Nếu không, Lâm Hải dù cả gan khiến Chủ thượng bất mãn, cũng tuyệt không đáp ứng!”

Ngữ khí Lâm Hải kiên quyết, không kiêu ngạo không tự ti, sau đó ánh mắt mang theo sát cơ, rơi vào trên thân Yến Phi Dương, ánh mắt kia cơ hồ hận không thể đem Yến Phi Dương ăn sống nuốt tươi.

“Ta qua, nháo nửa ngày, Lâm Hải là móc lấy chỗ ngoặt mà cự tuyệt a!”

Nhất thời có người đầu não linh hoạt, minh bạch ý tứ bên trong lời nói của Lâm Hải, không khỏi không còn gì để nói.

Lâm Hải trước đập mông ngựa của Chủ thượng, lại làm rõ sinh tử cùng Yến Phi Dương, nói trắng ra cũng là muốn tại dưới điều kiện tiên quyết không chọc giận Chủ thượng, cự tuyệt cùng đi Thần đàn của Tu La Điện với Chủ thượng a.

Dù sao, Yến Phi Dương hiện tại là người của Chủ thượng, tay lại cầm Thần Hồn, Chủ thượng làm sao có thể để Lâm Hải giết Yến Phi Dương.

Mà nếu như Yến Phi Dương giết Lâm Hải, lại vi phạm Chủ thượng dự tính ban đầu để Lâm Hải đồng hành, Yến Phi Dương tuyệt không có khả năng dám làm như thế.

Kết quả là, chỉ có thể là không đồng ý cho Lâm Hải động thủ cùng Yến Phi Dương, mà cứ như vậy, Lâm Hải có chuyện trước đây, Chủ thượng tự nhiên là vô pháp yêu cầu Lâm Hải đi cùng.

Bất quá, mọi người cũng minh bạch, Lâm Hải làm như vậy cũng là bốc lên mạo hiểm tương đối lớn.

Ai biết cái Chủ thượng này đến cùng tính cách gì, vạn nhất bị cái lời nói mang theo tính chất áp chế này của Lâm Hải chọc giận, trực tiếp xuất thủ đem Lâm Hải diệt sát, Lâm Hải này liền đần độn.

Lâm Hải tự nhiên cũng nghĩ tới chỗ này, sau khi nói cho hết lời, ánh mắt tuy lạnh lùng nhìn qua Yến Phi Dương, nhưng tất cả lực chú ý lại ở trên thân Chủ thượng, sớm đã làm tốt chuẩn bị.

Chỉ cần hơi có gì bất bình thường, Lâm Hải sẽ không chút do dự trốn vào bên trong Luyện Yêu Hồ, tuyệt không cho Chủ thượng có thời cơ, tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với mình.

“Hừ, ăn gam hùm mật báo, dám dùng ngôn ngữ áp chế Chủ thượng, quả thực tội đáng chết vạn lần!”

Lâm Hải vừa dứt lời, Yến Phi Dương đột nhiên quát lớn một tiếng, toàn thân bắn ra sát cơ, hướng phía Chủ thượng liền cung kính ôm quyền.

“Chủ thượng, Lâm Hải xúc phạm thần uy của Chủ thượng, tội không thể tha, Yến Phi Dương nguyện xuất thủ giết chết hắn, làm răn đe!”

Yến Phi Dương nói khẳng khái chính nghĩa, lòng đầy căm phẫn, một bộ dáng tuyệt đối trung thành đối với Chủ thượng, kì thực trong lòng đã sớm vui vẻ hỏng.

Gã đối với Lâm Hải đã sớm hận vào xương, hận không thể lập tức liền đem Lâm Hải giết chết, chỉ là Chủ thượng có nhiệm vụ giao phó, gã không dám không nghe theo.

Bây giờ Lâm Hải vậy mà chủ động khiêu khích, đưa tới cửa, Yến Phi Dương há sẽ bỏ qua cơ hội này.

“Yến Phi Dương có phẫn nộ hơn cũng vô dụng, Chủ thượng sẽ không đáp ứng!”

Người của các tông môn lớn, không khỏi im lặng lắc đầu.

Bọn họ đã sớm đoán được, đây là kế sách của Lâm Hải, Chủ thượng kia tuyệt sẽ không để Yến Phi Dương đánh nhau cùng Lâm Hải.

Nhưng lời nói đột nhiên vang lên giữa không trung, lại giống như như tiếng sấm, để nụ cười trên mặt người của các tông môn lớn, trong nháy mắt chợt biến.

“Nếu như thế, ta cho phép hai người các ngươi, quyết đấu sinh tử! Người giết chết đối phương, thì đi theo ta!”

Chương 1655: Trợn to mắt chó ra, nhìn ta giết ngươi như thế nào!

“Đậu phộng, Chủ thượng này, vậy mà đáp ứng.”

Nhất thời, người của các tông môn lớn, nhao nhao lộ ra biểu lộ vô cùng kinh ngạc, khiếp sợ không thôi, càng thêm phát giác cái Chủ thượng này không thể nắm lấy, căn bản là ra bài không theo phương pháp, thật sự là cái nhân vật đáng sợ!

Đồng thời, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía Lâm Hải, lộ vẻ mặt ý cân nhắc.

“Lâm Hải lần này xem như thông minh quá sẽ bị thông minh hại, đụng vào trên mũi kiếm, Yến Phi Dương chính là nhân vật đứng hàng Tiềm Long Bảng, thực lực cường đại cỡ nào, bây giờ lại đã thành tựu Địa Tiên chi vị, Lâm Hải cùng gã giao thủ, không có một tia phần thắng.”

Lâm Hải giờ phút này cũng là sững sờ, không nghĩ tới Chủ thượng thế mà thật đáp ứng yêu cầu của hắn, đồng tử không khỏi co rụt, chân mày hơi nhíu lại.

Hắn cũng không phải sợ hãi Yến Phi Dương, mà chính là cảm thấy cái Chủ thượng này tâm tư quỷ dị, căn bản đoán không ra mục đích của gã đến cùng là cái gì.

Yến Phi Dương thì là ha ha cười to một tiếng, sau đó ánh mắt ngoan lệ nhìn về phía Lâm Hải, hừ lạnh một tiếng.

“Lâm Hải, cái này kêu là, tự gây nghiệt thì không thể sống a!”

“Ngươi không phải muốn giải quyết ân oán ở giữa ta và ngươi sao? Hiện tại Chủ thượng đã ân chuẩn, còn chưa cút tới nhận lấy cái chết!"

Yến Phi Dương nói xong, một cỗ khí tức khủng bố trong nháy mắt nở rộ, quanh quẩn quanh thân, tràn ngập sát cơ!

Trước đó tại Tu La Điện, gã đường đường là cao thủ Tiềm Long Bảng, lại hai lần tại trước mặt Lâm Hải, một lần suýt nữa mất mạng, một lần bị đoạt đến Kim Chi Nguyên Tủy, đã sớm đối với Lâm Hải hận vào tận xương.

Lúc trước khiếp sợ Lâm Hải có pháp bảo Tinh La Bàn, Yến Phi Dương bị đánh ra bóng ma, không còn dám cùng Lâm Hải giao thủ.

Bây giờ, Chủ thượng đã giúp gã tiến giai Địa Tiên chi vị, lại có Tiên khí Thần Cung Nơi tay, e ngại của gã đối với Lâm Hải đã sớm biến mất vô tung không còn tăm hơi, thay vào đó là lòng vội vàng báo thù!

"Hừ, ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn ngươi!" Khóe miệng Lâm Hải hơi hơi nhếch lên, sau đó đùa giỡn liếc nhìn Yến Phi Dương một chút, lại dương dương mở miệng.

"Chỉ bất quá bây giờ, chân khí của ta sắp khô kiệt, cần khôi phục một phen, không biết Yến Phi Dương ngươi có lá gan, chờ ta khôi phục trạng thái hay không!"

Phốc!

Lâm Hải nói lời này, nhất thời để cái cằm của đám người các tông môn lớn kém chút rơi trên mặt đất, từng cái lộ ra biểu lộ dở khóc dở cười.

"Cái Lâm Hải này thật giỏi a, cũng đã giương cung bạt kiếm, lại chơi trò như vậy a."

"Rõ ràng là biết mình không địch lại Yến Phi Dương, lại bắt đầu kiếm cớ trì hoãn."

“Nhưng loại trì hoãn này có hữu dụng không? Chờ chân khí khôi phục, còn không phải là một cái chết!”

Không khỏi, mọi người nhao nhao lắc đầu xem thường cách làm của Lâm Hải, thật sự là có chút không có cốt khí.

Yến Phi Dương cũng là sững sờ, sau đó khó thở mà cười, hướng phía Lâm Hải xem thường gật gật đầu.

“Tốt, ta chờ ngươi! Ta cũng phải nhìn sau khi ngươi khôi phục, còn có lời gì có thể nói!”

Yến Phi Dương nói xong, tay cầm Thần Cung, cứ như vậy một mặt đùa giỡn nhìn Lâm Hải, không nhanh không chậm đợi.

“Ai, Lâm Hải xong, Yến Phi Dương đây là không phải giết hắn thì không thể a!”

Người của các tông môn lớn, lần nữa lắc đầu thở dài, Yến Phi Dương tỏ thái độ như thế, xem ra là đối với Lâm Hải đã lưu giữ ý quyết giết.

“Tốt, ngươi có thể nhân cơ hội này, lại thưởng thức một chút phong cảnh xung quanh, trân quý thời gian sinh mệnh sau cùng của ngươi đi!”

Lâm Hải nói xong, cũng không tị hiềm mọi người, trực tiếp lấy ra Linh thạch, cứ như vậy dưới mắt vạn chúng nhìn trừng trừng, bắt đầu điên cuồng hấp thu linh khí bên trong.

Đồng thời, nội tâm của Lâm Hải cũng bắt đầu suy nghĩ cách đối phó.

Yến Phi Dương bây giờ chẳng những tu vi cảnh giới đã đến Hóa Thần cảnh, thực lực tăng lên gấp bội, càng là có Tiên khí nơi tay, sớm đã cùng lúc tại Tu La Điện, không thể so sánh nổi!

Mà chính mình tại bên trên tu vi cảnh giới, dù sao cũng cùng Yến Phi Dương kém quá xa, một khi động thủ, nhất định phải tranh thủ nhất kích tất sát, nếu không thời gian chiến đấu dài một chút, chính mình thế tất sẽ lâm vào bị động.

Hơi chút suy tư, khóe miệng Lâm Hải hơi nhếch, lộ ra một vòng tà tiếu, trong lòng cũng đã có chủ ý.

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua, Lâm Hải không ngừng đem Linh thạch vứt bỏ ném tại dưới chân, chân khí trong cơ thể cấp tốc khôi phục, một lúc lâu sau, rốt cục đã đạt đến đỉnh phong.

Bỗng nhiên, Lâm Hải mở hai mắt ra, một đạo tinh mang chớp tắt, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin bình tĩnh.

“Thế nào, không giả bộ được?”

Yến Phi Dương thấy thế, không khỏi cười lạnh một tiếng, mang theo đùa giỡn thật sâu, hướng Lâm Hải xem thường mở miệng nói.

Lâm Hải thì là miệt thị liếc nhìn Yến Phi Dương một chút, sau đó ánh mắt ngưng tụ, băng lãnh nói.

“Là thời điểm, tiễn ngươi lên đường!”

Nói xong, Lâm Hải cánh tay duỗi ra, hướng phía Yến Phi Dương câu câu ngón tay, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Qua đây, nhận lấy cái chết!”

“Giết!”

Yến Phi Dương đã sớm nhanh nhịn không được, nhất thời quát lớn một tiếng, thân ảnh trong nháy mắt nhảy vào giữa không trung, cánh tay vươn ra, một đoàn quang mang màu vàng kim trống rỗng xuất hiện, hội tụ thành một mũi tên, giữ trong tay!

Yến Phi Dương giương cung Cài tên, đem Thần Cung màu vàng kim kéo ra, sau đó ngón tay buông lỏng, mũi tên màu vàng kim kia cấp tốc mà ra!

Toát!

Nhất thời, một tiếng xé gió bén nhọn vang vọng chân trời, mũi tên màu vàng kim xuyên thấu không gian, giống như một đạo thiểm điện, hướng phía Lâm Hải sắc bén bay đi, tốc độ quá nhanh, để cho người ta không kịp nhìn!

“Đậu phộng, công kích thật là khủng khiếp!”

“Không hổ là Tiên khí, quả thực là không thể ngăn cản!”

Người của các tông môn lớn, nhìn Yến Phi Dương bắn ra một tên không gì không phá này một tiễn, trong lòng nhất thời rụt lại một hồi, trong mắt bùng lên tinh mang!

Chấn kinh với uy lực của Tiên khí đồng thời, trong lòng càng tham lam, hận không thể lập tức liền đem Thần Cung của Yến Phi Dương cướp đoạt tới tay, chiếm làm của riêng!

“Uy lực của một tiễn này, đủ để nhẹ nhõm diệt sát Địa Tiên, Lâm Hải chắc chắn phải chết!”

Không có người cho rằng, Lâm Hải tại một dưới tên bá đạo bén nhọn như vậy của Yến Phi Dương, còn có thể bảo tồn tánh mạng, mọi người thậm chí đã bắt đầu tưởng tượng, tình cảnh Lâm Hải bị một tiễn này trực tiếp bắn thủng.

Mũi tên màu vàng kim, trong chớp mắt đã đến gần Lâm Hải, đã thấy cánh tay trái của Lâm Hải đột nhiên duỗi ra, làm ra một cái tư thế vén lên cao quỷ dị, để mọi người nhao nhao sững sờ.

“Lâm Hải đây là đang làm cái gì?”

Thời khắc mọi người ở đây kinh ngạc, đột nhiên một tiếng quát lớn, từ trong miệng Lâm Hải vang lên.

“Quyển Châu Liêm!”

Ông!

Sau một khắc, trước người Lâm Hải, vậy mà trống rỗng xuất hiện một cái vết nứt không gian cực lớn, bên trong là một mảnh tối như mực, cuồng phong gào thét, giống như Cửu U Địa Ngục, để cho người ta không rét mà run.

Toát!

Không đợi mọi người kịp phản ứng, mũi tên màu vàng kim đã mang theo xu thế gì không phá, bay vào bên trong vết nứt không gian, một tiếng vang oanh thật lớn qua đi, vết nứt không gian khép kín, hiện trường khôi phục yên tĩnh.

Lập tức, tất cả mọi người ngây người, mỗi cái ánh mắt đờ đẫn, trong đầu thật không thể tin chiếu lại một màn trước đó kia, kinh hãi vô cùng.

“Không Gian Chi Đạo! đây là Không Gian Chi Đạo!”

Sau một lát, mọi người mới phát ra từng đợt kinh hô vô cùng kinh hãi, trong ánh mắt nhìn Lâm Hải quả thực tràn ngập cuồng nhiệt!

Liền cả Chủ thượng ở giữa không trung, ánh mắt đều như như là đèn sáng bùng lên, trở nên kích động nhìn chằm chằm Lâm Hải.

“Lại là Không Gian Chi Đạo thần bí nhất, nhất định phải đem phương pháp tu luyện Không Gian Chi Đạo tới tay!”

Yến Phi Dương càng là trợn mắt há hốc mồm, làm sao cũng không nghĩ tới, một kích trí mệnh mà chính mình thông qua Tiên khí Thần Cung để thi triển, thế mà cứ như vậy mạc danh kỳ diệu, bị Lâm Hải mang vào bên trong vết nứt không gian.

Nhưng giờ phút này, đã không có thời gian để gã đi phẫn nộ cùng chấn kinh, bởi vì Lâm Hải đã mang theo nồng đậm là sát cơ, nhảy lên một cái, hướng phía gã điên cuồng nhào tới.

“Hừ, nhìn ngươi còn có thủ đoạn gì nữa!”

Yến Phi Dương nhìn ra, Lâm Hải nhào tới là vì rút ngắn khoảng cách, để gã vô pháp phát huy uy thế của Thần Cung, cái này ngược lại kích thích đấu chí trong lòng Yến Phi Dương.

Tuy một kích thất bại, Yến Phi Dương lại hơi nhụt chí, nhưng có ưu thế cực lớn bên trên tu vi cảnh giới, để Yến Phi Dương đối với mình tràn ngập lòng tin, coi như Lâm Hải có nhiều thủ đoạn hơn, thì chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, có thể đem gã đường đường là Địa Tiên làm như thế nào.

Mắt thấy Lâm Hải xông lại, trong mắt Yến Phi Dương lóe lên hàn mang, chẳng những không lùi, ngược lại cũng là nhảy lên một cái, hướng phía Lâm Hải liền dốc sức lao qua, chuẩn bị lấy thủ đoạn cường ngạnh, trực tiếp đem Lâm Hải oanh sát!

“Chết đi cho ta!”

Thân ảnh của hai người, trong nháy mắt gặp nhau ở giữa không trung, trong miệng Yến Phi Dương quát lớn một tiếng, trực tiếp đem Thần Cung xem như đại đao, đánh thẳng vào mặt, kim quang lập lòe, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải liền nện xuống!

Mà Lâm Hải lại lẫm nhiên không sợ, khóe miệng hơi nhếch hiện lên một tia cười lạnh, thanh âm lạnh như băng vang lên.

“Yến Phi Dương, trợn to mắt chó, nhìn ta giết ngươi như thế nào đây!”

Nói xong, cánh tay phải của Lâm Hải đột nhiên giơ ra, nhất thời hồ quang điện màu tím nở rộ, lấp lóe, một cỗ lực lượng Lôi Đình kinh khủng phi tốc lan tràn, phảng phất như đem trọn cái bầu trời, cũng đặt vào bên trong Lôi Đình.

Sau đó, trong mắt Lâm Hải bùng lên tinh mang, cánh tay phải điên cuồng hướng về phía trước vung ra, trong miệng quát lớn một tiếng!

“Lôi, Bạo, Quang, Ba!!!”

Chương 1656: Lôi Bạo Quang Ba, nhất kích diệt sát!

Theo Lâm Hải gào to một tiếng, Tử Lôi Thần Long Tí đột nhiên hướng về phía trước gào thét lên vung ra.

Nhất thời, một đường quang ba màu tím lớn bằng cánh tay, mang theo năng lượng khủng bố làm người sợ hãi, thoát thể mà ra, giống như một đường Laze, đâm xuyên không gian, hướng phía trước ngực Yến Phi Dương, sắc bén mà đi.

Chính là thần thông hệ Lôi mà lúc Lôi Chi Đạo của Lâm Hải đạt đại viên mãn, đã tập được, Lôi Bạo Quang Ba!

Ông!

Theo quang ba màu tím mãnh liệt mà ra, Yến Phi Dương chỉ cảm thấy quang mang chướng mắt lóe lên, sau đó lực lượng kinh khủng bẻ gãy nghiền nát, trong nháy mắt liền rơi vào trên người gã, khiến cho Yến Phi Dương kinh hãi biến sắc, trong lòng nhất thời dâng lên hoảng sợ thật sâu.

Gã làm sao cũng không nghĩ tới, Lâm Hải lại có pháp thuật đáng sợ như thế, cho dù giờ phút này tu vi của gã đã tăng lên tới Hóa Thần sơ kỳ, vậy mà cũng cảm thấy một cỗ uy hiếp tử vong.

“Phá!”

Yến Phi Dương căn bản không đến chống lại, cây cung lớn màu vàng kim trong tay không thể không nửa đường biến chiêu, dùng lực hạ xuống, ngược lại hướng phía Lôi Bạo Quang Ba của Lâm Hải, nặng nề đánh tới.

Oanh!

Nhất thời, một đường tiếng vang truyền đến, ở giữa Lâm Hải cùng Yến Phi Dương, trong nháy mắt quang mang nở rộ, khí lãng lăn lộn, kích thích dao động vô hình, hướng tứ phương cuồng loạn bao phủ, giống như phát sinh nổ tung khủng bố.

Phốc!

Sau một khắc, Yến Phi Dương phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt mang theo sợ hãi cùng khó có thể tin thật sâu, thân thể hướng phía sau chật vật bay ngược mà đi!

Mà tại trước người gã, Lôi Bạo Quang Ba không gì không phá này lại không có ngừng lại, mang theo lực lượng bẻ gãy nghiền nát, rơi vào bên trên cây cung lớn màu vàng kim trong tay Yến Phi Dương, kích thích ra một mảnh quang hoa màu vàng kim, lực trùng kích cuồng mãnh, đem thân thể Yến Phi Dương, trực tiếp đánh bay, còn như là một ngôi sao chổi mà bay đi!

“Tê!”

Người của các đại môn phái ở đây, thấy tình cảnh này, nhất thời tất cả đều hít một hơi khí lạnh, mỗi cái trợn mắt há hốc mồm, quả thực không thể tin được một màn nhìn thấy trước mắt.

“Cái Lâm Hải này, thật sự là Nguyên Anh sơ kỳ sao? Hắn làm sao có thể mạnh như vậy!”

“Không hợp với lẽ thường, hoàn toàn không hợp với lẽ thường!”

Những nhân vật trọng yếu của các tông môn lớn này, tất cả đều là hạng người có con mắt độc, một chiêu pháp thuật hệ Lôi này của Lâm Hải, đến tột cùng khủng bố đến mức nào, bọn họ có thể thật sâu cảm giác được.

Thậm chí bọn họ có thể kết luận, nếu như không phải trong tay Yến Phi Dương nắm giữ Tiên khí Thần Cung, ngăn cản được đợt công kích Lôi Bạo Quang Ba của Lâm Hải, chỉ sợ trực tiếp liền bị một chiêu của Lâm Hải miểu sát!

Dù vậy, Yến Phi Dương giờ phút này cũng là chật vật không chịu nổi, hung hiểm vạn phần, quang mang màu vàng kim trên Tiên khí Thần Cung đã bắt đầu ảm đạm, mà một chiêu Lôi Bạo Quang Ba của Lâm Hải này, lại sắc bén không giảm, mang theo xu thế phá hủy hết thảy không thể ngăn cản!

“Nếu như Yến Phi Dương không có những hậu thủ khác, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu!”

Trong lòng mọi người, quả thực đã không thể dùng kinh hãi để hình dung.

Lâm Hải chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, vậy mà có thể một chiêu đưa Hóa Thần sơ kỳ Yến Phi Dương tay nắm Tiên khí, cứ thế mà đẩy vào tuyệt cảnh.

Cho dù một màn này trơ mắt phát sinh ở trước mặt bọn họ, thì vẫn làm cho bọn họ cảm thấy là không chân thực như vậy, hoàn toàn không cách nào tin tưởng!

“Lôi Chi Đạo của Lâm Hải, làm sao lại khủng bố như thế?Bên trong này tất nhiên có gì đó quái lạ!”

Liền cả Chủ thượng ở giữa không trung, cặp mắt như hai cái lồng đèn kia, cũng là rụt lại một hồi, tràn ngập kinh nghi.

Hiển nhiên, lấy Đại Thừa chi tôn của gã, cũng không thể nào hiểu được, một chiêu pháp thuật này của Lâm Hải, tại sao lại có uy lực như thế, đưa Yến Phi Dương tay nắm Tiên khí, làm cho không có sức đánh trả

Mọi người chấn kinh kinh ngạc đồng thời, thân thể của Yến Phi Dương, tại dưới lực trùng kích cuồng mãnh của Lôi Bạo Quang Ba, đã không bị khống chế mà bay ra ngoài hơn ngàn mét.

Thời khắc khi quang mang phía trên cây cung lớn màu vàng kim, đột nhiên lóe lên một cái rồi biến mất, trở nên ảm đạm, hoảng sợ trong nội tâm Yến Phi Dương, rốt cục đã đến đỉnh điểm!

“Chủ thượng, cứu ta!!!”

Không khỏi, Yến Phi Dương phát ra một tiếng la lên hoảng sợ, lúc sinh tử Tiên khí đều đã không đáng tin cậy, cơ hội duy nhất của Yến Phi Dương, chỉ có thể là hướng Chủ thượng xin giúp đỡ!

Đáng tiếc, chờ đợi gã, lại là một trận trầm mặc, mắt Chủ thượng sáng ngời như đuốc, thủy chung nhìn chằm chằm vào chiến đấu của gã cùng Lâm Hải ở phía dưới.

Nhưng, sau khi Yến Phi Dương mở miệng cầu viện, Chủ thượng vẫn không có một tia ý tứ muốn xuất thủ, hoàn toàn là một bộ dáng tĩnh quan kỳ biến (*yên lặng nhìn biến hóa).

Hiển nhiên, thái độ của Chủ thượng, đã là vứt bỏ Yến Phi Dương.

“Không!!!”

Yến Phi Dương thấy thế, nhất thời phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, nhìn Lôi Bạo Quang Ba đã lâm thân, trong mắt lóe ra không cam lòng thật sâu!

Yến Phi Dương gã làm đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi đương thời của thành Lưu Tô, là siêu cấp thiên tài đứng hàng Tiềm

Long Bảng, là trọng điểm được Vô Cực Tông bồi dưỡng, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Bây giờ càng là tu vi đột phá Địa Tiên, thế giới rộng lớn đang chờ đợi gã qua xông xáo, ngày sau khi gã nổi danh Địa Tiên giới, đứng ở trên đỉnh phong của cái thế giới này, quan sát chúng sinh, đều chưa hẳn là không có khả năng!

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, tiền đồ rất tốt đã bày ở trước mắt, còn chưa chờ tới lúc đi qua thực hiện, lại vẫn cứ gặp được cái khắc tinh Lâm Hải, muốn đem gã diệt sát tại bên trong này!

Không khỏi, trong lòng Yến Phi Dương bỗng nhiên sinh ra hối hận nồng đậm, ảo não kiên quyết nhắm mắt.

“Nếu là có thể làm lại, quyết không nên đắc tội với Lâm Hải a!”

Cái suy nghĩ cuối cùng của Yến Phi Dương hiện lên, sau đó ông một tiếng, toàn bộ thân thể đã bị Lôi Bạo Quang Ba xuyên qua, trực tiếp thiêu cháy, tiêu tán thành vô hình!

Đến tận đây, cường giả mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi đương thời của thành Lưu Tô, xếp hạng thứ tám mươi mốt trên Tiềm Long Bảng -Yến Phi Dương, vẫn lạc tại chỗ!

Tĩnh!

Toàn bộ hiện trường yên tĩnh đến đáng sợ, người của các tông môn lớn, tất cả đều nhao nhao trừng to mắt, một mặt chấn kinh, trợn mắt há hốc mồm!

Yến Phi Dương, tại bên trong toàn bộ các thế lực lớn của thành Lưu Tô, quả thực chính là nhân vật truyền thuyết, dù là những cường giả Địa Tiên của thế hệ trước này, cũng không dám khinh thị gã.

Một trận, tuyệt đại đa số người cũng không nghi ngờ, giả đến ngày sau, chờ Yến Phi Dương trưởng thành, chắc chắn là một trong những cường giả mạnh nhất bên trong toàn bộ các thế lực lớn của thành Lưu Tô, thành tựu thậm chí liền sẽ không thua Tông chủ hiện thời của ba tông môn lớn đỉnh phong!

Nhưng chưa ai từng nghĩ tới, Yến Phi Dương sáng chói loá mắt như là minh châu đó, tại dưới mí mắt của mọi người, bị Lâm Hải một cái đệ tử mới ra đời, không chút huyền niệm diệt sát tại chỗ!

“Xem ra, kẻ này mới thật sự là rồng trong loài người, trừ phi nửa đường chết yểu, nếu không thành tựu ngày sau của hắn tuyệt đối bất khả hạn lượng, chỉ sợ toàn bộ thành Lưu Tô, đều cần ngưỡng vọng hắn!”

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt của tất cả đều trở nên cực kỳ phức tạp, thậm chí mang lên một tia vẻ kính sợ như có như không!

Bạch!

Sau khi diệt sát Yến Phi Dương, Lâm Hải Lại không chút do dự hướng về phía trước vươn tay tìm tòi, trực tiếp đem cây cung lớn màu vàng kim nắm trong tay, trong mắt nổ bắn ra tinh mang, trong lòng mừng rỡ không thôi!

“Mặc kệ Chủ thượng có đáp ứng hay không, cái cây cung lớn màu vàng kim này, quy ta!”

Lâm Hải đối với cây cung lớn màu vàng kim này, có cảm giác quen thuộc nói không nên lời, hắn ẩn ẩn cảm thấy, ở giữa cái cây cung lớn màu vàng kim này, cùng mình nhất định tồn tại một loại thần bí sâu xa nào đó.

Vì thế, trong nháy mắt khi Lâm Hải đem cây cung lớn màu vàng kim cướp đến tay, liền đặt quyết tâm, vô luận như thế nào, hắn cũng sẽ không giao cái cây cung lớn màu vàng kim này ra.

Đoạt được cây cung lớn màu vàng kim đồng thời, Lâm Hải cũng không có quên Thần Hồn của Yến Phi Dương ở trong đó.

Thần Hồn tựa hồ có ý thức mãnh liệt, tại trong nháy mắt Yến Phi Dương bị diệt sát, cũng đã đằng không mà lên, chuẩn bị trốn rời hiện trường.

Lâm Hải đương nhiên sẽ không để nó rời đi, Tử Lôi Thần Long Tí đột nhiên nhô ra, một đường ánh sáng màu tím lăng không mà ra, trực tiếp đem Thần Hồn, bắt nhốt ngay tại chỗ.

Thần Hồn đối với lực lượng Lôi Điện, cực kỳ e ngại, trong nháy mắt trở nên run lẩy bẩy, không dám nhúc nhích, bị Lâm Hải dễ như trở bàn tay, chộp vào bên trong tay.

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới mang theo đề phòng thật sâu, hướng phía giữa không trung nhìn lại.

Hắn nhất kích tất sát, diệt Yến Phi Dương, còn không biết Chủ thượng là có ý gì, nếu như Chủ thượng chấn động giận dữ, ra tay với mình mà nói, Lâm Hải sẽ không chút do dự tiến vào Luyện Yêu Hồ.

Mà ánh mắt của Chủ thượng, cũng vừa vặn hướng phía Lâm Hải rơi xuống, một cỗ uy áp vô hình, ẩn ẩn quanh quẩn tại đỉnh đầu Lâm Hải, sau đó thanh âm âm lãnh, chậm rãi bay ra.

“Nếu ngươi đã giết Yến Phi Dương, như vậy dựa theo ước định trước đó, ngươi theo ta đi!”

Chương 1657: Trì hoãn

Thấy Chủ thượng cũng không có nổi giận hướng bản thân mình ra tay, Lâm Hải lúc này mới buông lỏng một hơi.

Nhưng, đi theo Chủ thượng đi Thần đàn của Tu La Điện, trong lòng Lâm Hải có một chút bất an, luôn cảm thấy không phải chuyện gì tốt.

“Thao, Tông chủ của ba tông môn lớn đỉnh cấp, làm sao vẫn chưa tới, phát sinh chuyện lớn như vậy, chỉ phái cái Trưởng lão tới, có tác dụng quái gì a!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, hắn một mực trì hoãn thời gian, cũng là vì chờ Tông chủ của ba tông môn lớn đỉnh cấp đến, có lẽ có thể đối phó với cái Chủ thượng này.

Thế nhưng là, thời gian đã qua lâu như vậy, Tông chủ của ba tông môn lớn đỉnh cấp này, tựa như đã thương lượng xong, thế mà một cái cũng không có xuất hiện.

“Lâm Hải, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Thấy Lâm Hải đứng đó bất động, thanh âm uy nghiêm bên trong mang theo âm u của Chủ thượng, đột nhiên vang lên tại bên tai.

“Cái Chủ thượng này, hoàn toàn có thể tự mình mang theo Thần Hồn, đi tới Thần đàn của Tu La Điện, kết quả đầu tiên là để Huyết Ngưng, kế là để Yến Phi Dương, sau cùng lại để cho ta đi theo cùng, bên trong này tuyệt đối có vấn đề!”

Tâm tư của Lâm Hải không ngừng chuyển động, càng phát giác

Chủ thượng tất không có ý tốt.

“Có thể kéo dài một hồi thì là một hồi đi, hi vọng Tông chủ của ba tông môn lớn đỉnh cấp này, có thể rất nhanh hiện ra chút.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Chủ thượng giữa không trung, nịnh nọt cười một tiếng, lộ ra một bộ dáng nịnh nọt.

“Tôn kính Chủ thượng, Lâm Hải có một chuyện, cả gan hướng Chủ thượng khẩn cầu!”

“Ngươi nói!” Bên trong thanh âm của Chủ thượng, đã mang lên một tia không kiên nhẫn

Lâm Hải đem Tiên khí Thần Cung đã cướp đoạt, hướng phía giữa không trung dương dương, giả trang ra một bộ dáng tham lam.

“Yến Phi Dương đã chết, cái Tiên khí Thần Cung này, không biết Chủ thượng có thể ban cho vãn bối hay không?”

“Ban cho ngươi là được, đi nhanh lên đi!” Chủ thượng hơi có vẻ bực bội, thúc giục nói.

“Ha ha, thật a, đa tạ Chủ thượng, Chủ thượng thật sự là khẳng khái hào phóng, đời này ta nằm mơ cũng chưa thấy qua Tiên khí đây.”

Lâm Hải làm ra một bộ dáng hoan hỉ, cầm Thần Cung nhìn xung quanh, yêu thích không buông tay xem kĩ tường tận.

“Ta để ngươi đi nhanh một chút, không nghe thấy sao?”

Thấy Lâm Hải như cũ không có ý tứ muốn đi, Chủ thượng rốt cục động nộ.

Nhất thời, một cỗ uy áp kinh khủng, hướng phía trên thân Lâm

Hải hạ xuống tới.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, căn bản không kịp đề phòng, trong lúc vội vàng liền nhanh chóng điều động chân khí toàn thân, hình thành một tầng lồng ánh sáng trong suốt tại bên ngoài thân, chống cự uy áp của Chủ thượng.

Thế nhưng là, uy áp mới vừa rơi xuống, chân khí bên ngoài thân của Lâm Hải, nhất thời cấp tốc chấn động một trận, sau đó ầm ầm vỡ vụn, thậm chí ngay cả một hơi cũng ngăn cản không nổi.

Sau đó, Lâm Hải chỉ cảm thấy phảng phất như một ngọn núi lớn từ trên trời giáng xuống, cứ thế mà nện vào trên người mình.

Ông!

Trong nháy mắt uy áp lâm thân, bên ngoài thân Lâm Hải đột nhiên một đoàn quang mang thiểm hiện, sau đó vô số ngôi sao ánh sáng, giống như lân phiến tinh mịn, hình thành một kiện Tinh Thần Khải Giáp, đem Lâm Hải bảo vệ.

Nhưng, uy áp của Chủ thượng thật sự là thật đáng sợ, Tinh Thần Thánh Thể của Lâm Hải, mặc dù đã tiểu thành, nhưng Tinh Thần Chi Lực trong người quá là qua mỏng manh, căn bản là không có cách chống cự với công kích có cường độ như thế.

Ầm!

Cơ hồ trong nháy mắt, Tinh Thần Khải Giáp liền bị xung kích vỡ nát, hóa thành vô số quang mang ngôi sao, tiêu tán trong không khí.

“Hừ!”

Sau một khắc, Lâm Hải rên lên một tiếng, ở ngực giống như bị cự thạch đập trúng, thân thể bạch bạch bạch liền lùi lại mấy chục bước, mới đứng vững thân hình.

Tuy trước có chân khí hộ thể, lại có Tinh Thần Khải Giáp giảm xóc, hóa giải một bộ phận uy áp, Lâm Hải vẫn là há miệng, phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

Mà lúc này đây, thanh âm hơi tức giận của Chủ thượng, lần nữa hạ xuống.

“Còn dám trì hoãn, giết ngươi!”

“Bà nội ngươi!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, kinh hãi ngẩng đầu, hướng phía Chủ thượng giữa không trung nhìn lại, trong mắt lóe lên một cái quang mang ngoan lệ rồi biến mất, có cỗ sát cơ không ngừng phun trào ở trong lòng.

“Nếu không phải vừa mới vận dụng Lôi Bạo Quang Ba, đem lực lượng Thiên lôi bên trong Tử Lôi Thần Long Tí, toàn bộ rút ra sạch sẽ, nếu không phải cho cái hỗn đản này thử một chút!”

Lâm Hải nhất kích diệt sát Yến Phi Dương, trừ Lôi Chi Đạo đại viên mãn ra, dựa vào chính là lực lượng Thiên lôi bên trong Tử Lôi Thần Long Tí, đến từ Tử Lôi Thần Mộc của Thiên Đình.

Nếu không phải như thế, muốn dựa vào Lôi pháp miểu sát Địa Tiên, cho dù là Lôi Chi Đạo đại viên mãn, cũng tuyệt không phải là đạo hạnh cùng thực lực bây giờ của Lâm Hải, là có thể làm được.

Bây giờ, lực lượng Thiên lôi bên trong Tử Lôi Thần Long Tí, đã bị rút sạch, muốn khôi phục chỉ sợ ít nhất cũng phải thời gian một tháng.

“Nhẫn!”

Lâm Hải thở ra một ngụm trọc khí thật dài, đem vết máu bên khóe miệng lau khô, âm thầm đè xuống lửa giận trong lòng, hướng phía Chủ thượng nhếch miệng cười một tiếng.

“Chủ thượng tôn kính, Lâm Hải cũng không phải là ngỗ nghịch ý chỉ của ngài, còn có một vấn đề, hỏi xong lập tức đi ngay!”

Chủ thượng nghe được, uy áp khủng bố lần nữa buông xuống, quanh quẩn giữa không trung, khiến cho mọi người xung quanh, cũng bị ép tới cảm thấy hô hấp trì trệ, trái tim bị đè nén, cuồng loạn không ngừng, nhìn Lâm Hải như là nhìn một người điên.

“Mẹ nó, còn dám dông dài, Lâm Hải hắn không muốn sống sao?”

“Tranh thủ thời gian hỏi, hỏi xong lập tức đi, còn dám trì hoãn, giết không tha!” Nhẫn nại của Chủ thượng, hiển nhiên cũng đã đến cực hạn, mang theo vô tận phẫn nộ, hướng Lâm Hải quát chói tai nói.

“Hừ, tha thứ ẩn nhẫn như thế, tất đối với ta có mưu đồ!” Trong lòng Lâm Hải run lên, cười lạnh không thôi, càng thêm khẳng định, cái Chủ thượng này để cho mình cùng đi đến Thần đàn của Tu La Điện, tuyệt đối là có âm mưu gì đó!

“Chủ thượng yên tâm, hỏi xong vấn đề này, Lâm Hải lập tức đi ngay!”

Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng cung kính, đáp ứng một tiếng, sau đó hướng phía ấn ký lít nha lít nhít trên đỉnh đầu của mình này nhất chỉ, yếu ớt hỏi.

“Lâm Hải tại trong Tu La Điện, liều sống liều chết cửu tử nhất sinh, vừa mới chém giết nhiều Du hồn như vậy, thu hoạch được những ấn ký này, không biết có thể đổi lấy bảo vật gì, đổi lấy ở đâu?”

“Lâm Hải không nghĩ lãng phí những ấn ký này, muốn đổi lấy bảo vật xong, lại theo người tiến lên!”

Người của các tông môn lớn nghe được, nhất thời nhìn về phía Lâm Hải, lộ ra một tia biểu lộ nghiền ngẫm, khiến cho Lâm Hải đột nhiên giật mình, trong lòng có loại cảm giác không ổn.

“Chẳng lẽ, lời nói của chính mình, có vấn đề gì sao?”

“Hừ!” Đúng lúc này, Chủ thượng đột nhiên phát ra một tiếng giễu cợt, thanh âm xem thường du dương truyền đến.

“Nếu như ngươi lo lắng sự tình đổi lấy bảo vật, cứ yên tâm đi, bởi vì địa điểm đổi lấy bảo vật, ngay tại Tu La Điện!”

Phốc!

Lâm Hải nghe được, kém chút phun ra ngoài một ngụm lão huyết, nhất thời mặt mũi tràn đầy im lặng, lộ ra một bộ biểu lộ dở khóc dở cười.

Mẹ nó, trách không được người của các tông môn lớn, bộ dáng nhìn chính mình, cũng có điểm là lạ.

Nháo nửa ngày, chính mình đây quả thực là đang tự chui đầu vào lưới a!

“Tốt, vấn đề hỏi xong, lập tức đi Thần đàn của Tu La Điện, nếu không chết!”

Uy áp khủng bố của Chủ thượng, chấn động tại đỉnh đầu của Lâm Hải, một cỗ sát cơ đáng sợ, trong nháy mắt đem Lâm Hải khóa chặt, khiến cho Lâm Hải đột nhiên giật mình, trong lòng cuồng loạn không thôi.

“Con mẹ nó, Tông chủ của ba đại tông môn đỉnh cấp, lâu như vậy cũng không đến, chẳng lẽ tổ đoàn đi đớp cứt rồi sao”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, biết rõ lại kéo dài thêm, là không thể nào.

Hiện tại bày ở trước mặt mình, có hai con đường có thể đi.

Một cái là thành thành thật thật theo Chủ thượng, tiến về Thần đàn của Tu La Điện.

Một cái khác thì là lập tức mang theo Tiên khí Thần Cung cùng Thần Hồn, trốn vào Luyện Yêu Hồ, Chủ thượng có ngưu bức nữa, cũng phải giương mắt nhìn chính mình không có cách.

Bất quá, Lâm Hải là kẻ tài cao gan cũng lớn, lập tức đem cái ý nghĩ thứ hai phủ quyết, nhíu lông mày lại, đã có quyết định!

“Đậu móa, ca ca liền đi theo ngươi tới Thần đàn của Tu La Điện, có Luyện Yêu Hồ nơi tay, ca ca tiến thối tự nhiên, đã đứng ở thế bất bại, chả lẽ lại sợ ngươi!”

“Ngược lại muốn xem xem, ngươi nha chơi âm mưu quỷ kế gì!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía Chủ thượng nhếch miệng cười một tiếng, sau đó cung kính mở miệng.

“Lâm Hải, tuân mệnh!”

Chương 1658: Nguy cơ không biết

Lâm Hải nói xong, thả người nhảy lên, đến trước mặt tên đệ tử đã sớm dọa sợ của Tu La Điện kia, nghiền ngẫm cười một tiếng.

“Huynh đệ, đi trước dẫn đường thôi!”

“A?A, nha!” Đệ tử Tu La Điện lúc này mới thanh tỉnh lại, sau đó liên tục gật đầu, kinh hồn bạt vía quay người, nhanh nhanh rời đi nơi đây, thẳng đến Tu La Điện.

Lâm Hải quay đầu, hướng phía Ứng Vinh, Đông Phương Dã cùng Lạc Băng mỉm cười, theo sau đó xoay người theo đệ tử của Tu La Điện, bay nhanh rời đi.

“Lâm Hải, chờ một chút, chúng ta cũng đi!”

Nhưng đột nhiên, ba người Ứng Vinh, Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, tại phía sau la lên một tiếng, sau đó thân ảnh chớp động, vậy mà cũng cùng lên đến.

“Các ngươi đi theo làm gì?!”

Lâm Hải biến sắc, không khỏi vội vã hướng phía ba người liên tiếp nháy mắt.

Tâm tư của ba người này, Lâm Hải hoàn toàn minh bạch, là không muốn để cho chính mình độc thân mạo hiểm.

Thế nhưng là, chính mình có Luyện Yêu Hồ nơi tay, Chủ thượng căn bản là không làm gì được chính mình.

Nhưng nếu như ba người Ứng Vinh cũng đi theo, vậy coi như hỏng, lấy thực lực của ba người bọn họ, chẳng những không giúp được gì, ngược lại sẽ thành vướng víu của chính mình!

“Trở về, đều trở về đi!”

Lâm Hải liên tục chớp mắt, quát bảo bọn người Ứng Vinh ngưng lại đi theo chính mình.

“Lâm Hải, chúng ta biết rõ ý tứ của ngươi, nhưng chúng ta đi Tu La Điện, không phải vì ngươi, mà là vì ấn ký trên đầu chúng ta!”

Ứng Vinh hướng ấn ký phía trên đầu chỉ chỉ, nụ cười rực rỡ nói nói.

“Đúng vậy a, Lâm Hải, chúng ta vất vả săn giết Du hồn, ngươi cũng không thể không để cho chúng ta qua đổi lấy bảo vật đi?” Lạc

Băng cũng cởi mở cười một tiếng, hướng phía Lâm Hải Hỏi.

“Ta cũng muốn đi đổi lấy bảo vật!” Đông Phương Dã mặt không biểu tình, nhưng trong lời nói, lại mang theo không dung kháng cự.

“Các ngươi!”

Lâm Hải nhất thời im lặng, trong lòng đồng thời dâng lên một cỗ cảm động thật sâu.

Ba người Ứng Vinh đến tột cùng vì sao mà đi, trong lòng của hắn nhất thanh nhị sở.

Bọn họ đứng ra đồng thời, đã đem tính mạng của mình đặt sau đầu, hiển nhiên đã lưu giữ ý đồng sinh cộng tử cùng Lâm Hải!

Đối mặt với Chủ thượng khủng bố như thế, làm như vậy quả thực là chắc chắn phải chết, ba người lại không chút do dự, phần tình nghĩa này, khiến cho nội tâm Lâm Hải bị xúc động thật sâu, một cỗ tình cảm phóng khoáng tự nhiên sinh ra.

“Ha ha, tốt!”

Lâm Hải cởi mở cười một tiếng, ánh mắt lộ ra thần thái phấn khởi, hào khí vân thiên, nhiệt huyết sôi trào.

“Đã như vậy, bốn người huynh đệ chúng ta, liền cùng nhau đi tới, từ nay về sau, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!”

“Ha ha, chính hợp ý ta!”

“Thống khoái, đại trượng phu vốn nên như vậy!”

“Xuất phát!”

Ba người Ứng Vinh cũng là cao giọng cười một tiếng, trong mắt lóe lên thần sắc kiên quyết thấy chết không sờn, theo Lâm Hải phiêu nhiên mà đi!

Các chủ Phi Tinh Các cùng Tông chủ Thiên Võ Tông, há há miệng, muốn đem Ứng Vinh cùng Đông Phương Dã ngăn cản, nhưng lời đến khóe miệng, không biết vì sao lại nuốt trở về.

Mà các nhân vật trọng yếu của những tông môn lớn, nhìn thân ảnh bọn người Lâm Hải đi xa âm, trong ánh mắt thâm thúy, rất nhiều người toát ra một tia nhớ lại xa xưa!

“Tuổi trẻ khinh cuồng, hăng hái, chẳng sợ hãi, giống chính mình lúc trước cỡ nào a!”

“Đáng tiếc, tu vi cùng địa vị của chính mình, tuy đã sớm không thể so sánh nổi cùng lúc trước, nhưng ngược lại đã không phần phóng khoáng cùng huyết tính như lúc trước này, thật không biết là một loại thành thục, hay là một loại thật đáng buồn!”

Ông!

Trong nháy mắt bọn người Lâm Hải rời đi, gương mặt mơ hồ trên đỉnh đầu chậm rãi tiêu tán, khôi phục vạn dặm trời trong.

Bóng dáng của Chủ thượng quỷ dị mất đi, nhưng mặc cho ai cũng rõ ràng, tất nhiên là theo bọn người Lâm Hải, đi Tu La Điện.

Sưu!

Thân ảnh của bọn người Lâm Hải Chủ thượng vừa biến mất, đột nhiên bốn đường thân ảnh nhanh như thiểm điện, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Tông chủ của ba tông môn lớn đỉnh cấp, Thành chủ thành Lưu Tô Hứa Quang Thuần!”

Người của các tông môn lớn, đồng tử nhất thời co rụt lại, nhận ra bốn người bất thình lình vừa tới.

Nhưng rất nhanh, tất cả mọi người là không còn gì để nói, thầm cười khổ liên tục.

“Mẹ nó, cái này đến cũng thật là đúng lúc a!”

Chủ thượng khủng bố vừa đi, bốn cái người mạnh nhất thành Lưu Tô này, liền trùng hợp xuất hiện như thế.

Rất nhiều người trong lòng thậm chí đã bắt đầu hoài nghi, bốn người này nói không chừng sớm liền tại phụ cận, chỉ là e ngại Chủ thượng khủng bố, mới một mực không dám lộ diện mà thôi.

“Tông chủ, bên trong này vừa mới phát sinh biến đổi lớn!”

Người của Lãnh Nguyệt Các cùng Lăng Thiên Kiếm Phái, nhìn thấy Tông chủ của chính mình, lập tức người nhẹ nhàng mà đến, đem chuyện phát sinh khi trước, tiến hành báo cáo kỹ càng.

“Người của Vô Cực Tông ta đâu?.”

Tông chủ Đoạn Thiên Nhai của Vô Cực Tông, thì là nhướn mày, tìm nhìn bốn phía, lại phát hiện hiện trường căn bản không có người của mình, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

“Đoạn Tông chủ, Trưởng lão Đoạn Thiên Khang của Vô Cực Tông ngươi, đã bị đệ tử Phi Tinh Các -Lâm Hải Chém giết, hai tên đệ tử khác, đã về tông báo tin!”

Có tông môn giao hảo cùng Vô Cực Tông, lập tức đứng ra, hướng Đoạn Thiên Nhai nói nói.

“Cái gì?!”

Đoạn Thiên Nhai nhíu lông mày lại, một cỗ khí tức khủng bố trong nháy mắt nở rộ mà ra, tỏa ra khắp nơi, khiến cho tất cả mọi người ở đây cũng hô hấp trì trệ, lộ vẻ mặt thần sắc kinh hãi.

“Thực lực của Đoạn Thiên Nhai, thật đáng sợ, chỉ sợ không kém cái Chủ thượng trước đó chút nào!”

Trong lúc nhất thời, các tông môn lớn mỗi cái câm như hến, bị khí tức khủng bố trên thân Đoạn Thiên Nhai này, áp bách hãi hùng khiếp vía, thở mạnh cũng không dám!

Bỗng nhiên, Đoạn Thiên Nhai quay đầu, ánh mắt rơi vào trên thân Các chủ Phi Tinh Các.

Các chủ Phi Tinh Các nhất thời cảm thấy thân thể cứng đờ, vậy mà kìm lòng không được, trái tim cuồng loạn một trận, mồ hôi lạnh trong nháy mắt đã ướt đẫm phía sau lưng.

“Lâm Hải đâu, để hắn đi ra?!”

Thanh âm băng lãnh của Đoạn Thiên Nhai, lại mang theo uy nghiêm không thể hoài nghi, giống như như cự thạch, nện ở ngực của Các chủ Phi Tinh Các.

“Lâm Hải không tại bên trong này, đã theo Chủ thượng khủng bố vừa rồi kia, đi Tu La Điện!”

Các chủ Phi Tinh Các hít sâu một hơi, cưỡng ép làm cho chính mình trấn định lại, hướng phía Đoạn Thiên Nhai không kiêu ngạo không tự ti đáp nói.

“Đi Tu La Điện?”

Đoạn Thiên Nhai khẽ giật mình, đôi mày khóa chặt.

Còn Các chủ của Lãnh Nguyệt Các cùng Kiếm chủ của Lăng Thiên Kiếm Phái ở bên cạnh, đã nghe xong báo cáo, bao gồm cả Thành chủ thành Lưu Tô Hứa Quang Thuần ở bên trong, mỗi cái lộ vẻ mặt ngưng trọng.

“Làm sao bây giờ?” Hứa Quang Thuần bỗng nhiên hướng ba người hỏi.

Đoạn Thiên Nhai nhíu lông mày lại, đem nộ khí Lâm Hải chém giết Đoạn Thiên Khang đè xuống, hướng phía ba người Hứa Quang Thuần nhìn một chút.

“Vừa rồi, cái gương mặt mơ hồ giữa không trung kia, các ngươi cũng nhìn thấy đi?”

Ba người Hứa Quang Thuần, chậm rãi gật đầu, bên trong ánh mắt mang theo một vẻ lo lắng âm thầm.

“Là gã sao?” Kiếm chủ của Lăng Thiên Kiếm Phái, trong hai mắt hiện lên một đường quang mang sắc bén, trầm giọng hỏi.

“Tuyệt không sai!” Hứa Quang Thuần vô cùng khẳng định nói nói.

“Vậy còn chờ gì, quyết không thể để cho gã thành công, nếu không chúng ta phải chết hết!” Trong mắt Các chủ Lãnh Nguyệt Các phát lạnh, lo lắng nói nói.

“Đi!”

Đoạn Thiên Nhai nghe được, gào to một tiếng, sau đó bốn người đằng không mà lên, chân đạp phù vân, trong chớp mắt biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

“Hứa Thành chủ vậy mà cũng là Đại Thừa kỳ, ẩn tàng thật là đủ sâu!”

Người của những tông môn khác, nhất thời mặt mũi tràn đầy chấn kinh, Hứa Quang Thuần luôn luôn lấy thực lực Hóa Thần hậu kỳ để bày ra, nghĩ không ra lại là ẩn giấu thực lực.

Mà từ trong lúc nói chuyện vừa rồi của bốn người bọn họ với nhau, tất cả mọi người tựa hồ cũng dự cảm đến, một cỗ nguy cơ không biết đáng sợ, tựa hồ đã buông xuống tại thành Lưu Tô, mà kẻ cầm đầu cũng là cái Chủ thượng quỷ dị thần bí kia!

Bất quá, kẻ có thể làm cho bốn cái cao thủ Đại Thừa kỳ của thành Lưu Tô này, cũng cảm thấy vô cùng khó giải quyết bị, hiển nhiên không phải là bọn họ có thể nhúng tay.

Giờ phút này tại chỗ cách Tu La Điện không xa, tại thời điểm bốn người Hứa Quang Thuần cưỡi mây mà đi, đám người Lâm Hải đã đến chỗ Tu La Điện, ngừng chân xem chừng!

Chương 1659: Lập tức mở ra cấm địa Thần đàn!

"Địa phương thật là khủng khiếp âm u!"

Lâm Hải đứng tại cửa Tu La Điện, nhất thời nhướn mày, toàn thân cũng cảm thấy một trận khó chịu.

Tu La Điện xây dựng ở bên trong một chỗ u cốc thật sâu, cùng những tông phái đem cổng lớn xây rộng rãi khí phái thật khác biệt, cổng lớn của Tu La Điện, chính là một cái khô lâu màu máu cực lớn.

Mà cửa vào của cái cổng lớn mày, chính là cái miệng rộng của khô lâu màu máu, phảng phất như muốn đem người thôn phệ, để cho người ta nhìn lên một cái, cũng cảm thấy tê cả da đầu, tâm thấy sợ hãi.

Hơn nữa, Lâm Hải tại phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông xem xét, thình lình phát hiện toàn bộ trên không của Tu La Điện, đều tràn ngập Tử khí, một mảnh đen nhánh, tựa hồ có vô số oan hồn đang lảng vãng kêu khóc, phảng phất như nhân gian luyện ngục.

"Tu La Điện, quả như kỳ danh, tuyệt không phải đất lành!"

Ánh mắt Lâm Hải nhíu lại, sinh lòng đề phòng, một khi tiến vào Tu La Điện, nhất định phải cẩn thận gấp bội, nếu không hơi không cẩn thận, rất có thể sẽ có cái ngoài ý muốn gì đó phát sinh.

"Ứng sư huynh, mọi người cẩn thận một chút!"

Ánh mắt Lâm Hải như điện, thông qua cái miệng lớn của khô lâu màu máu, hướng phía bên trong nhìn lại, đồng thời hướng bọn người Ứng Vinh ở sau lưng, nghiêm túc dặn dò nói.

“Yên tâm, bên trong này nhìn qua liền cực kỳ quỷ dị, chúng ta sẽ đề cao cảnh giác!”

Bọn người Ứng Vinh gật gật đầu, mỗi cái lộ vẻ mặt ngưng trọng.

Bọn họ cũng chưa có tới Tu La Điện, hiển nhiên cũng đối với hoàn cảnh âm u như thế của Tu La Điện, lòng mang bất an.

Căn bản không cần Lâm Hải dặn dò, bọn họ cũng đã treo lên mười hai phần chú ý, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Mấy vị, mời theo ta tiến vào!”

Đệ tử đi trước dẫn đường kia, sau khi trở lại tông môn, tâm tình gấp gáp hoảng sợ, cuối cùng đã có chỗ làm dịu, nâng lá gan, hướng bọn người Lâm Hải nói nói.

“Ừm, phía trước dẫn đường!”

Lâm Hải đáp ứng một tiếng, mấy người đi theo tên đệ tử này, tiến vào trong Tu La Điện.

“Vương sư huynh, mấy người này là?”

Vừa tiến vào Tu La Điện, nhất thời có đệ tử thủ vệ tiến lên, đem bọn người Lâm Hải ngăn lại, hướng đệ tử dẫn đường cung kính hỏi thăm.

Đệ tử dẫn đường còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên một cỗ khí tức khủng bố từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt rơi vào trên thân đệ tử thủ vệ.

Sau một khắc, hai cái đệ tử thủ vệ, thân thể ầm vang nổ tung, hóa thành tro bụi, liền chết như thế nào cũng không biết!

Một màn khủng bố này, để đệ tử dẫn đường, bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, kém chút tè ra quần.

Liền cả bọn người Lâm Hải, cũng là đồng tử co rụt lại, mang theo vẻ kinh ngạc, hướng phía giữa không trung nhìn lại.

Đã thấy giữa không trung, tầng mây hướng về hai bên mà tách ra, gương mặt mơ hồ của Chủ thượng, lần nữa xuất hiện tại trong tầm mắt của bọn người Lâm Hải.

“Chủ thượng...”

Đệ tử dẫn đường, nhất thời sợ xanh mặt lại, phù phù một tiếng liền quỳ xuống, toàn thân run lẩy bẩy.

Mà Chủ thượng liền nhìn cũng không liếc qua gã một cái, mà chính là đột nhiên phát ra một tiếng hú dài rung trời.

“Cao tầng Tu La Điện từ Trưởng lão trở lên, nhanh chóng đi ra gặp ta, người trong mười hơi chưa tới, giết không tha!”

“Giết không tha, giết không tha, giết không tha...”

Thanh âm của Chủ thượng, xa xăm kéo dài, mang theo âm lãnh khắc nghiệt, tại trên không của Tu La Điện, vang vọng thật lâu, chấn động đến cả vùng không gian, cũng không ngừng run rẩy, hồi âm truyền khắp tất cả ngõ ngách của Tu La Điện.

Chủ thượng vừa dứt lời, nhất thời một đường lại một đường thanh âm quát lớn nổi giận, từ bốn phương tám hướng vang lên.

“Hỗn trướng, người nào lớn mật, dám đến Tu La Điện giương oai!”

“Tự tiện xông vào Tu La Điện, chắc chắn phải chết!”

Sưu sưu sưu!

Một đường lại một đường bóng người nhanh chóng như như thiểm điện, lập tức liên tiếp, hướng phía cửa đại điện của Tu La Điện, cực tốc mà đến.

Không mất một chút thời gian, sáu cái lão giả hình dáng tướng mạo khác nhau, nhưng trên thân lại tản mát ra khí tức đồng dạng khủng bố âm u, xuất hiện tại trước mặt bọn người Lâm Hải, mang theo sát ý băng lãnh, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Chính là ngươi, ở đây hô to gọi nhỏ?”

Một lão giả mặc trường bào màu đỏ như máu, mắt tam giác lộ ra sát cơ băng lãnh cầm đầu, hướng phía Lâm Hải âm u hỏi.

Lâm Hải mới sẽ không cõng cái nồi này, thấy lão giả mắt tam giác đặt câu hỏi, nhất thời nhún nhún vai, sau đó hướng phía bầu trời nhất chỉ.

“Ừm?”

Lão giả mắt tam giác sững sờ, theo ngón tay của Lâm Hải, ngẩng đầu nhìn lại, sau đó nhất thời đồng tử nhanh chóng co lại một trận, lộ vẻ mặt kinh ngạc.

“Ngươi là ai?!”

Lão giả mắt tam giác, mang cảnh giác thật sâu, hướng phía Chủ thượng giữa không trung, nhịn không được mà hoảng sợ hỏi.

Nngười có thể thân ở trên đám mây, quan sát khắp nơi, tuyệt đối là tu vi Đại Thừa trở lên, mấy tên lão giả của Tu La Điện này làm sao có thể không biết, nhất thời sinh lòng dự cảm bất thường, gấp gáp một trận.

“Không biết lớn nhỏ, vả miệng!”

Thanh âm lạnh như băng của Chủ thượng, bỗng nhiên vang lên, sau đó một cỗ lực đạo kinh khủng, trong nháy mắt đã vạch phá không gian, hướng phía trên mặt lão giả mắt tam giác, hung mãnh đánh tới.

Lão giả mắt tam giác sắc mặt đại kinh, lời nói của Chủ thượng, lão chính là nghe rõ ràng, hiển nhiên là muốn vả miệng lão.

Lão thân là Đại Trưởng lão của Tu La Điện, nếu ở cửa nhà mình bị tát vào miệng, vậy sau này còn lăn lộn thế nào?

Mí mắt của lão giả mắt tam giác vẩy một cái, liền muốn thi triển thân pháp, tránh né công kích của Chủ thượng.

Nhưng sau đó, thân thể của lão lại bỗng nhiên cứng đờ, trong hai mắt đột nhiên lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

Lão chấn kinh phát hiện, có một cỗ uy áp vô cùng khủng bố, đột nhiên hạ xuống ở trên người lão, hoàn toàn giam cầm thân thể của lão, để lão trong nháy mắt mất đi năng lực hành động.

Ba!

Ngay sau đó, một đường âm thanh vang dội vang lên, một bàn tay lăng không của Chủ thượng, đã hung hăng quất vào trên mặt của lão giả mắt tam giác, trong nháy mắt đem nửa bên mặt của lão, tát thành đầu heo!

Lão giả mắt tam giác đại nộ, vừa muốn phát tác, lại bị mấy người sau lưng, đuổi bước lên phía trước ngăn lại, sau đó nhao nhao mang theo khuôn mặt hoảng sợ, hướng phía Chủ thượng trên đỉnh đầu nhìn lại.

Bọn họ ở bên cạnh thấy rõ ràng, vừa rồi nếu Chủ thượng muốn giết lão giả mắt tam giác, chỉ sợ sự tình cũng không phải chỉ là một cái vả miệng, mà chính là trực tiếp đem đầu của lão, đều phải tát bay.

Hiển nhiên, Chủ thượng vừa mới ra tay, đã thủ hạ lưu tình!

“Không biết tôn tính đại danh của tiền bối, đến Tu La Điện ta, có chỗ nào cần vãn bối tương trợ sao?”

Một cái Trưởng lão trắng trẻo, đầu não so sánh linh hoạt, vội vàng hướng phía Chủ thượng cung kính cúi đầu, vô cùng khách khí hỏi.

“Nói cho bọn chúng biết, bản tôn là ai?!”

Chủ thượng không có trực tiếp trả lời, mà chính là mang theo một cỗ cao ngạo, hướng tên đệ tử dẫn đường kia, ở trên cao nhìn xuống phân phó nói.

Đệ tử dẫn đường, vội vàng liên tục xưng vâng, sau đó hướng phía đám Trưởng lão, trên mặt hoảng sợ nói nói.

“Mấy vị Trưởng lão, cái này, đây là Chủ thượng a!”

“Chủ thượng?!”

Mấy cái lão giả sững sờ, theo sau đầu ông một tiếng, phảng phất như nghe được sự tình rung động cỡ nào, kinh hãi nhìn gương mặt mơ hồ giữa không trung kia, trợn mắt há hốc mồm, lập tức mộng bức tại bên trong này.

“Chủ thượng? Cái Chủ thượng gì?”

Giờ phút này, cũng lần lượt có các đệ tử của Tu La Điện, bị động tĩnh bên trong này kinh động, hướng phía bên trong này tụ tập mà đến.

Tên tuổi của Chủ thượng, bọn họ hiển nhiên chưa nghe nói qua, từng cái hai mặt nhìn nhau, nhìn Chủ thượng giữa không trung kia, tràn ngập kinh ngạc.

Nhưng, mấy cái lão giả này, lại hiển nhiên biết rõ tồn tại của

Chủ thượng, bây giờ đã lấy lại tinh thần, dọa đến kém chút hồn phi phách tán.

“Sáu đại Trưởng lão của Tu La Điện, bái kiến Chủ thượng, chúc Chủ thượng, vạn thọ vô cương!”

Sau một khắc, sáu đại Trưởng lão cơ hồ không chút do dự, hướng phía Chủ thượng giữa không trung phù phù quỳ xuống, đại lễ thăm viếng, cúi đầu, bên trong ánh mắt tràn ngập kinh hãi!

Tin đồn liên quan tới Chủ thượng, tại trong Tu La Điện, trừ Điện chủ ra, chỉ sợ cũng chỉ có sáu người bọn họ biết rõ.

Chỉ là bọn họ chưa ai từng nghĩ tới, cái nhân vật trong truyền thuyết này, vậy mà buông xuống Tu La Điện, sống sờ sờ hiện ra tại trước mặt bọn họ, đem bọn họ gấp gáp, trái tim đều nhanh nhảy ra.

Mà các đệ tử của Tu La Điện, nội tâm kinh hãi lại càng thêm mãnh liệt.

Bọn họ tuy không biết Chủ thượng là người thế nào, nhưng sáu cái Trưởng lão hướng Chủ thượng đại lễ thăm viếng này, bên trong ngày thường tàn nhẫn khủng bố đến cỡ nào, bọn họ thế nhưng là biết rõ ràng.

Tại Tu La Điện, nhấc lên sáu cái đại Trưởng lão này, trong lòng các đệ tử cơ hồ không có ai là không run sợ, ai dám để bọn họ không cao hứng một chút, nói không chừng sau một khắc liền sẽ bị tàn nhẫn giết chết.

Sáu người này, có thể nói là y hệt ma quỷ, căn bản không người dám trêu chọc, đối mặt với bọn họ thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Nhưng chưa ai từng nghĩ tới, chính là sáu người khủng bố như vậy, ở trước mặt cái gọi là Chủ thượng này, uy nghiêm thường ngày hoàn toàn Biến mất, thế mà ngoan giống như cháu trai.

Không khỏi, đông đảo đệ tử Tu La Điện, đối với Chủ thượng cũng dâng lên lòng kính sợ thật sâu, dùng gót chân mà nghĩ cũng có thể đoán được, cái Chủ thượng này, tuyệt đối là tồn tại so với sáu đại Trưởng lão, còn muốn ngưu bức hơn nhiều.

Mà Chủ thượng đối với thái độ cung kính của sáu đại Trưởng lão này, lại chẳng thèm ngó tới, mang theo một tia không kiên nhẫn lạnh lùng mở miệng.

“Sáu cái các ngươi, lập tức mở ra cấm địa Thần đàn!”

Chương 1660: Ngươi, bỏ được giết ta sao?

Sáu cái Trưởng lão nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên giật mình, nhìn lẫn nhau một chút, sau đó lão giả mắt tam giác lấy dũng khí, hướng phía Chủ thượng có chút e ngại mở miệng nói.

“Chủ thượng, có phải chúng ta nên chờ hướng Điện chủ nói nói hay không...”

Ông!

Lời nói của Trưởng lão mắt tam giác nói được một nửa, đột nhiên cương phong nhấc lên, sau đó ba một tiếng, lại là một cái vả miệng, hung hăng quất vào trên mặt của lão.

Trong nháy mắt, một bên mặt khác của Trưởng lão mắt tam giác, cũng sưng lên thật cao, triệt triệt để để biến thành đầu heo.

“Hỗn trướng!”

Thẳng đến lúc này, thanh âm phẫn nộ của Chủ thượng, mới vang lên ở trên đỉnh đầu của mọi người.

“Điện chủ của các ngươi tính toán là cái đồ vật gì, bản tôn làm việc, còn cần nói với lão sao?”

“Lại nói, ngươi thật muốn đi nói với lão sao?”

Tiếng nói của Chủ thượng vừa rơi xuống đất, Trưởng lão mắt tam giác nhất thời cảm thấy một cỗ sát cơ kinh khủng, bỗng nhiên rơi ở trên người lão, khiến cho trái tim của Trưởng lão mắt tam giác bỗng nhiên co lại, lông tơ toàn thân cũng nổ đứng lên, phảng phất ngửi được vị đạo tử vong nồng đậm.

Mà lúc này đây, thanh âm sợ hãi của người đệ tử dẫn đường kia, bỗng nhiên ở bên cạnh, run rẩy vang lên.

“Đại Trưởng lão, Huyết Ngưng dĩ hạ phạm thượng, xúc phạm Chủ thượng, Điện chủ bởi vì tội không biết quản giáo, đã bị Chủ thượng ở ngay trước mặt các tông môn lớn, xử tử!”

“Cái gì?!!”

Hống!

Đệ tử dẫn đường vừa thốt ra lời kia, đông đảo đệ tử Tu La Điện ở đây, trong nháy mắt sôi trào một trận, liền vỡ tổ tại chỗ, bên trong từng cái ánh mắt, không không lộ ra thần sắc chấn kinh sợ hãi.

“Điện chủ đại nhân đã chết?!”

“Cái này, cái này sao có thể?”

Các đệ tử của Tu La Điện, tất cả đều thất kinh, căn bản không thể tin được cái tin tức để cho người ta sợ hãi này.

Điện chủ Tu La Điện, đường đường là siêu cấp cao thủ Hóa Thần hậu kỳ, tại trong mắt đám đệ tử này, quả thực là tồn tại y hệt Thần Minh, một cái ý niệm trong đầu cũng có thể làm cho cả thành Lưu Tô máu chảy thành sông.

Phóng mắt qua toàn bộ các thế lực lớn của thành Lưu Tô, tuy

Tu La Điện không phải là mạnh nhất, nhưng là làm cho người ta sợ hãi nhất, cho dù là ba tông môn lớn đỉnh cấp, cũng không dám tùy tiện trêu chọc.

Mà chính là lãnh tụ tông môn ngưu bức như thế, Điện chủ Tu La Điện khiến cho người nghe tin đã sợ mất mật, thế mà chỉ là bởi vì đệ tử dưới tay mạo phạm cái Chủ thượng này, liền bị xử tử trước mặt mọi người.

Trong lúc nhất thời, các đệ tử của Tu La Điện, quả thực khó mà tiếp nhận cái sự thật này, thậm chí rất nhiều người còn hoài nghi, cái đệ tử dẫn đường này có phải đang nói vớ nói vẩn hay không!

Nhưng, sáu đại Trưởng lão nghe được tin tức này, thì kinh hãi không thôi đồng thời, trong lòng lại dâng lên vô tận hoảng sợ.

Làm cao tầng của Tu La Điện, bọn họ biết rõ rất nhiều bí mật mà các đệ tử bình thường không biết, tồn tại của Chủ thượng, chính là một trong những bí mật trọng yếu nhất ở trong đó.

Thậm chí không chút khoa trương nào mà nói, toàn bộ tồn tại của Tu La Điện, đều là phục vụ vì Chủ thượng.

Bây giờ Chủ thượng cường thế trở về, lại có đệ tử Tu La Điện có can đảm mạo phạm, phía dưới chấn động giận dữ, đem Điện chủ Tu La Điện diệt sát, cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên gì.

Dù sao, Tu La Điện tại bên ngoài có lẽ hung danh rõ ràng, không ai dám trêu chọc.

Nhưng tại bên trong mắt của Chủ thượng, bất quá cũng chỉ là một con chó phục vụ cho gã, tiện tay có thể giết!

Sau khi nghe tin Điện chủ chết, hai chân của Trưởng lão mắt tam giác, nhất thời run lên một trận, trong lòng sợ không thôi.

Xem ra lão vừa rồi chỉ là chịu hai cái miệng, Chủ thượng đã là phá lệ khai ân.

Nếu không, giờ phút này lão đã sớm giống như Điện chủ Tu La Điện, rơi vào cái kết cục hình thần đều diệt.

Trong nháy mắt, đầu óc của Trưởng lão mắt tam giác liền quay nhanh lại, biết mình nên làm như thế nào?

“Yên tĩnh, tất cả yên lặng cho ta!”

Gặp đông đảo đệ tử, biết được Điện chủ đã chết, đã loạn tung tùng phèo, hiện trường ầm ĩ khắp chốn, Trưởng lão mắt tam giác nhất thời đem chân khí vận dụng tại trong thanh âm, quát lớn một tiếng.

Nhất thời, bên tai của đông đảo đệ tử giống như vang lên một tiếng sấm, nhao nhao đình chỉ ồn ào, hướng phía Trưởng lão mắt tam giác trông lại.

“Điện chủ quản giáo đệ tử không nghiêm, bị Chủ thượng vĩ đại ban cái chết, là trừng phạt đúng tội, các ngươi không được vì thế mà ồn ào!”

“Từ nay về sau, Tu La Điện ta sẽ tôn Chủ thượng làm chủ, nghe theo hiệu lệnh của Chủ thượng, nếu có người không theo, trảm phá đoạt hồn!”

Nói xong, Trưởng lão mắt tam giác bỗng nhiên ngẩng đầu, ngẩng lên cái mặt đầu heo, một mặt cung kính nhìn về phía Chủ thượng đang ở giữa không trung.

“Chúng đệ tử nhanh cùng một chỗ với ta, nghênh đón tôn giá của Chủ thượng!”

Nói xong, Trưởng lão mắt tam giác dẫn đầu lần nữa té quỵ dưới đất, hướng phía Chủ thượng đầu rạp xuống đất, dập đầu hô to.

“Cung nghênh tôn giá của Chủ thượng, chúc Chủ thượng tiên phúc cùng hưởng, vạn thọ vô cương!”

Có cái Trưởng lão mắt tam giác này dẫn đầu, những đệ tử khác nào dám không theo, từng cái vội vàng quỳ rạp xuống đất, hướng phía Chủ thượng cao giọng hô nói.

“Cung nghênh tôn giá của Chủ thượng, chúc Chủ thượng tiên phúc cùng hưởng, vạn thọ vô cương!”

Thanh âm của hơn ngàn hơn trăm người, quanh quẩn mà lên giữa không trung, toàn bộ đệ tử của Tu La Điện, bái phục tại dưới chân Chủ thượng, những ác ma bên trong ngày thường giết người không chớp mắt này, bây giờ thuận theo giống như từng con cừu nhỏ.

Phốc!

Lâm Hải ở bên cạnh, lại là một cái nhịn không được, trực tiếp cười ra tiếng.

“Mẹ nó, tiên phúc cùng hưởng, vạn thọ vô cương.” Lâm Hải nghe tiếng hô to của những đệ tử Tu La Điện này, chợt nhớ tới Đinh Lão Quái bên trong Thiên Long Bát Bộ, cùng đám đệ tử nịnh hót dưới tay lão kia, tràng diện này quả thực quá giống nhau, thật sự là buồn cười không được.

“Ừm?”

Trưởng lão mắt tam giác nghe được tiếng cười, đột nhiên quay đầu, trong mắt bắn ra một đạo hàn quang hướng về phía Lâm Hải, che kín sát cơ!

“Trước mặt Chủ thượng, cũng dám làm càn, chết!”

Trưởng lão mắt tam giác hừ lạnh một tiếng, sau đó thân ảnh bạo khởi, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới, thống hạ sát thủ.

“Mẹ nó!”

Đôi mày của Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, không nghĩ đến cái Trưởng lão mắt tam giác này, tại trước mặt Chủ thượng thẳng sợ, nhưng đối với mình lại là động thủ liền động thủ, vội vàng rung động chân khí, liền muốn xuất thủ!

Nhưng còn chưa chờ Lâm Hải biến thành hành động, đột nhiên một đường khí tức khủng bố, trực tiếp rơi vào trên thân Trưởng lão mắt tam giác.

Thân thể của Trưởng lão mắt tam giác bỗng nhiên cứng đờ, sau đó phốc một tiếng phun ra một ngụm máu, thân thể bay ngược mà lên, nặng nề quẳng ngã xuống đất, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

“Hỗn trướng!”

“Bản tôn để ngươi lập tức mở ra cấm địa Thần đàn, ngươi điếc rồi sao?”

“Còn dám trì hoãn, ta giết ngươi!”

Thanh âm nổi giận của Chủ thượng, giống như một đường sấm rền, đánh vào trong lòng Trưởng lão mắt tam giác.

Đem Trưởng lão mắt tam giác dọa đến, toàn thân run lẩy bẩy, trong mắt tràn ngập hoảng sợ, đứng lên quỳ trên mặt đất, liên tục gật đầu.

“Vâng vâng vâng, Chủ thượng chớ giận, vãn bối lập tức mở ra cấm địa Thần đàn!”

Trưởng lão mắt tam giác vừa nói, một bên vừa hướng phía năm cái Trưởng lão khác, lo lắng nhìn lại.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, không nghe thấy mệnh lệnh của Chủ thượng à, muốn chết sao?!”

Năm người Trưởng lão khác, nhất thời nhướn mày, trong lòng thầm mắng, rõ ràng con mẹ nó là chính ngươi, tại chỗ này sốt ruột vuốt mông ngựa, kết quả lại vỗ lên trên đùi ngựa.

Hiện tại lại hướng phía chúng ta đùa nghịch uy phong, tính toán là cái đồ vật gì!

Bất quá, trong lòng năm cái Trưởng lão này tuy bất mãn, lại cũng không dám không nghe theo, vội vàng cấp tốc đứng lên, hướng phía Chủ thượng giữa không trung liền ôm quyền, cùng kêu lên nói nói.

“Chúng ta, lập tức đi mở ra cấm địa Thần đàn!”

Nói xong, Trưởng lão mắt tam giác dẫn đầu lên xuống một cái, biến mất tại trong tầm mắt của mọi người, năm người Trưởng lão khác, theo sát phía sau, hướng phía chỗ sâu trong Tu La Điện mà đi.

“Lâm Hải, còn không đuổi theo!”

Thanh âm âm u của Chủ thượng, rơi vào bên trong lỗ tai của Lâm Hải, trong lòng Lâm Hải lại là nhất động, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Không vội, chờ ta trước tiên đem ấn ký trên đỉnh đầu, cũng đổi hết rồi lại nói!”

“Ngươi nói cái gì?!”

Chủ thượng nghe được, nhất thời âm thanh nổi giận lại vang lên, một cỗ uy áp kinh khủng, trong nháy mắt rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi đang tìm chết sao?”

Sát cơ mãnh liệt đáng sợ, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải hoàn toàn bao phủ, thanh âm âm lãnh của Chủ thượng, lần nữa vang lên, giống như đến từ Cửu U Địa Ngục, âm u khủng bố!

Lâm Hải thì là lẫm nhiên không sợ, bỗng nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt đùa giỡn, liếc nhìn gương mặt mơ hồ trên đỉnh đầi một chút, tà tà cười một tiếng, nghiền ngẫm nói nói.

“Ngươi, bỏ được giết ta sao?”

Chương 1661: Phỏng đoán của Lâm Hải

Phốc!

Lâm Hải lời kia vừa thốt ra, để các đệ tử Tu La Điện ở đây, kém chút không thể không phun, mỗi cái không thể tưởng tượng nhìn về phía Lâm Hải, bên trong ánh mắt tràn ngập quái dị.

Mẹ nó, con hàng này là ai vậy? Vậy mà hỏi Chủ thượng có bỏ được giết hắn không?

Dung mạo ngươi giống hoa a, còn là nói thế nào? Giết ngươi nha còn không phải sự tình vài phút.

Liền cả ba người Ứng Vinh, Đông Phương Dã cùng Lạc Băng, cũng là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, đối với Lâm Hải đột nhiên toát ra một câu như vậy, hoảng sợ lo lắng đồng thời, quả thực là dở khóc dở cười.

Ông!

Sau một khắc, giữa không trung nhất thời nâng lên một đường khí lưu khủng bố, giống như một cỗ xe tăng hạng nặng, hướng phía Lâm Hải liền đụng qua.

Chủ thượng không nói một câu, trực tiếp liền hướng Lâm Hải động thủ, lực đạo uy mãnh, hung tàn vô cùng!

Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, đối mặt với thực lực kinh khủng của Chủ thượng, hắn biết mình căn bản không ngăn cản nổi, dứt khoát nhếch khóe miệng lên, cười lạnh, trực tiếp từ bỏ chống cự.

Ầm!

Một đường thanh âm nặng nề truyền đến, khí lưu khủng bố, giống như một cơn sóng xung kích lớn, trực tiếp đánh vào trước ngực Lâm Hải.

Tinh Thần Khải Giáp trên thân Lâm Hải vừa mới xuất hiện, liền bị đánh tan trong nháy mắt, sau đó thân thể như là diều đứt dây, hướng phía nơi xa bay đi.

“ Lâm Hải!”

Đám người Ứng Vinh quá sợ hãi, trong mắt nhất thời lộ ra thần sắc vô cùng bi phẫn, đau đến không muốn sống!

Thực lực của Chủ thượng có bao nhiêu đáng sợ, bọn họ sớm đã từng gặp qua.

Cho dù Thu Hàn Nguyệt là Hóa Thần hậu kỳ, cũng ngăn cản không nổi một kích của Chủ thượng, bị miểu sát trong nháy mắt, Lâm Hải bây giờ bị đánh trúng, há có đường sống.

Ngay tại thời khắc bọn người Ứng Vinh cực kỳ bi thương, chuẩn bị cùng Chủ thượng liều mạng, đã thấy một bóng người, từ đằng xa lảo đảo mà đến, trong chớp mắt đã đến trước mặt mọi người.

“Lâm, Lâm Hải. Ngươi không chết?!”

Bọn người Ứng Vinh sững sờ, sau đó nhất thời vui mừng quá đỗi, nhìn Lâm Hải, nội tâm tràn ngập kích động.

Lâm Hải thì là hướng phía bọn người Ứng Vinh khoát khoát tay, sau đó thở hồng hộc mấy hơi, toét miệng hướng phía Chủ thượng giữa không trung, rực rỡ cười một tiếng.

“Ta liền biết rõ, ngươi không nỡ giết ta!”

“Hừ!”

Nhất thời, trên bầu trời vang lên một đường thanh âm phẫn nộ, chấn động đến màng nhĩ mọi người đau nhức, trong lòng kinh hãi.

“Lâm Hải, ngươi đừng không biết tốt xấu, sinh tử của ngươi, cũng bất quá là tại một ý niệm của ta!”

Lâm Hải thì là bĩu môi cười một tiếng, đưa tay lau vết máu bên khóe miệng, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt băng lãnh nhìn về phía Chủ thượng giữa không trung.

“Ta nhất định phải đổi ấn ký lấy bảo vật trước, sau đó mới lại theo ngươi đến cấm địa Thần đàn, hơn nữa, ngươi vừa mới đả thương ta, khiến thương thế của ta đã nặng hơn, cần phải lập tức liệu thương!”

Nói xong, Lâm Hải căn bản không chờ Chủ thượng trả lời, trực tiếp khoanh chân ngồi dưới đất, như ở chỗ không người, vận chuyển chân khí trị liệu thương tổn.

“Đậu phộng, người anh em này, là tại đang ngại chết không đủ nhanh sao?”

“Mẹ nó, nếu Chủ thượng không một bàn tay trực tiếp chụp chết hắn, ta con mẹ nó a sẽ phát sóng trực tiếp ăn pháp bảo!”

Cử động của Lâm Hải, quả thực đem các đệ tử của Tu La Điện, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người, mỗi cái một mặt mộng bức, bên trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, tràn ngập thật không thể tin.

Loại cử động không đem Chủ thượng đặt ở bên trong mắt chút nào này, quả thực là khiêu khích đối với tôn nghiêm của Chủ thượng, không có người nào hoài nghi, một giây sau Chủ thượng tuyệt đối sẽ trực tiếp xuất thủ, đem Lâm Hải diệt sát tại chỗ.

Quả nhiên, một cỗ sát ý ngút trời, nhất thời từ trên trời giáng xuống, phảng phất đem cả vùng không gian cũng ngưng kết, rơi vào trên đỉnh đầu Lâm Hải.

“Xong, cái đần độn này, đem chính mình tươi sống đùa chơi chết!”

Tất cả mọi người nhất thời xiết chặt hô hấp, trong ý nghĩ đã bắt đầu ảo tưởng, tràng cảnh Lâm Hải hình thần đều diệt.

Thế nhưng là, chờ nửa ngày, cái cỗ sát khí kinh khủng này, lại chỉ là quay tròn xung quanh đỉnh đầu Lâm Hải, vậy mà không có dấu hiệu rơi xuống, nhất thời để các đệ tử của Tu La Điện, trợn mắt há hốc mồm.

“Cái này, đây là có chuyện gì?”

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, từng cái nghẹn họng nhìn trân trối, trên mặt tràn ngập nghi hoặc.

Lấy uy nghiêm của Chủ thượng, bị Lâm Hải xúc phạm như thế, Lâm Hải tuyệt đối là chắc chắn phải chết mới đúng a.

Không thấy Trưởng lão mắt tam giác kia à, thân phận cao quý như vậy, bất quá là nói nhiều vài lời, cũng mạc danh kỳ diệu bị tát thành đầu heo đây.

Lâm Hải làm việc như vậy, so sánh với Trưởng lão mắt tam giác còn nghiêm trọng hơn nhiều, không chết mới là lạ chứ!

Nhưng sự thật Lại là, Lâm Hải hết lần này tới lần khác lại không có việc gì, Chủ thượng tuy rõ ràng động giận, lại thật không có đem Lâm Hải diệt sát, thật là khiến người ta khó có thể lý giải được!

“Chẳng lẽ Chủ thượng, thật không nỡ giết Lâm Hải?”

“Giữa bọn họ... Có gian tình!”

“Đậu phộng, tất nhiên là chuyện như vậy!” Trong lúc nhất thời, rất nhiều đệ tử suy nghĩ bỉ ổi, trong nháy mắt liền nghĩ lệch ra.

Thậm chí còn có một số đệ tử tướng mạo trắng trẻo, đã bắt đầu động tâm, có muốn tìm một cơ hội, tới trước mặt Chủ thượng làm điệu làm bộ một phen hay không?

Vạn nhất Chủ thượng thật tốt có cái khẩu vị này, bị Chủ thượng coi trọng mà nói, nói không chừng lập tức liền muốn thăng chức rất nhanh!

Lâm Hải tự nhiên không biết, cử động của hắn vậy mà bị người suy nghĩ bỉ ổi như thế.

Hắn sở dĩ khẳng định Chủ thượng sẽ không giết hắn, tự nhiên có phỏng đoán của chính hắn.

Lâm Hải mới đầu đã sớm hoài nghi, lấy thực lực của Chủ thượng, hoàn toàn có thể tự mình đem Thần Hồn cướp đến tay.

Nhưng Chủ thượng lại không có làm như thế, đầu tiên là để Huyết Ngưng, sau là để Yến Phi Dương, bây giờ lại là để cho mình, đem Thần Hồn đưa đến cấm địa Thần đàn của Tu La Điện.

Cái này đủ để chứng minh, bản thân Chủ thượng là không thể mang theo Thần Hồn tiến nhập vào cấm địa Thần đàn, bằng không gã tuyệt sẽ không vẽ vời ra cho thêm chuyện.

Hơn nữa, từ ba người mà Chủ thượng tìm đến này, Huyết Ngưng, Yến Phi Dương cùng mình đến xem, đều là đệ tử đỉnh phong trong đám đệ tử đương thời, mà không phải là tùy tiện tìm người là được rồi.

Cứ như vậy, Lâm Hải phỏng đoán, trừ mang Thần Hồn tiến nhập cấm địa Thần đàn ra, mình tuyệt đối vẫn còn có công dụng.

Còn có một chút, thời điểm tại Yến Phi Dương chưa chết, Chủ thượng liền để Yến Phi Dương đem chính mình cũng mang theo, tại trong Thần điện của Tu La Điện, càng là xuyên thấu qua tầng mây, nhìn trộm chính mình.

Thế là, Lâm Hải có cái suy đoán lớn gan, Chủ thượng đối với mình, tuyệt đối có mưu đồ, hơn nữa khẳng định không phải chuyện gì tốt.

Đã như vậy, Lâm Hải liền có thể kết luận, trước khi tiến nhập cấm địa Thần đàn, Chủ thượng tuyệt đối sẽ không giết chết chính mình, coi như muốn giết, cũng là chờ tới sau khi gã đạt tới bí mật không thể để cho ai biết, mới có thể xuống tay với chính mình.

Hiện tại xem ra, Lâm Hải có thể càng thêm khẳng định, suy đoán trước đó của chính mình, quả nhiên là đúng!

Nhìn thấu tâm tư của Chủ thượng, Lâm Hải càng thêm sẽ không dễ dàng đi theo Chủ thượng tiến vào cấm địa Thần đàn.

Chí ít, muốn đem những ấn ký trên đỉnh đầu này đổi đi, sau đó, đợi thêm bọn người Ứng Vinh an toàn rời đi, Lâm Hải mới chịu đáp ứng yêu cầu của Chủ thượng.

Một khi tiến nhập vào cấm địa Thần đàn, Lâm Hải tuyệt đối là thân hãm hiểm cảnh, có nguy hiểm tính mạng.

Đến lúc đó, cùng Chủ thượng tất thành thù địch, Lâm Hải tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, mà lựa chọn duy nhất cũng là trốn vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Cứ như vậy, Lâm Hải nhất định phải sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Lấy ấn ký trên đỉnh đầu, đổi lấy thành bảo vật là một chuyện, dù sao vất vả được đến, không thể uổng phí hết.

Huống chi, cái đầu đầy ấn ký này, nói làm sao cũng có thể đổi cái bảo vật ngưu bức chút đi.

Một cái nữa, bọn người Ứng Vinh mặc dù nhưng đã quyết định đồng sinh cộng tử cùng mình, nhưng Lâm Hải há có thể để bọn họ mạo hiểm.

Cho dù có nguy hiểm lớn, chính mình hướng Luyện Yêu Hồ trốn một chút là xong việc, ai cũng không làm gì được chính mình.

Nhưng bọn Ứng Vinh, đi theo chính mình, coi như hi sinh vô ích.

“Đáng giận!”

Chủ thượng gầm nhẹ một tiếng phẫn nộ, không khí trên đỉnh đầu Lâm Hải, cũng run rẩy lên, uy áp khủng bố, phảng phất như muốn đem vùng không gian này cũng đè sập.

Nhưng, Lâm Hải lại như không có việc gì, không có không đề phòng, một lòng chỉ chú ý liệu thương, đối với phẫn nộ của Chủ thượng, cũng không thèm để ý!

“Đây là một lần cuối cùng, còn dám ngỗ nghịch mệnh lệnh của ta, ta nhất định sẽ giết ngươi!”

Qua rất lâu, thanh âm phẫn hận của Chủ thượng, vang lên lần nữa.

Sau đó, một cỗ quang mang dịu dàng nhẹ nhàng, đột nhiên chui vào trong người Lâm Hải, khiến cho thân thể Lâm Hải chấn động, sau đó bỗng nhiên mở hai mắt ra, cười ha ha một tiếng.

“Thật sự là vinh hạnh a, thế mà cực khổ Chủ thượng tự mình xuất thủ chữa thương cho ta, tạ a!”

Chân nguyên bàng bạc của Chủ thượng, tiến vào trong người Lâm Hải, thương thế trước đó của Lâm Hải, phi tốc phục hồi như cũ, thời gian qua một lát liền triệt để khỏi hẳn.

Bên hông Lâm Hải ưỡn một cái, đứng dậy, vậy mà còn một mặt lười nhác duỗi người một cái, khiến Chủ thượng trên đỉnh đầu, tức đến kém chút một đầu từ đám mây cắm xuống tới.

“Ngươi không phải là muốn đổi lấy bảo vật à, còn không mau đi!”

“Hoàng đế không vội thái giám gấp, hứ!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, nói thầm một tiếng, sau đó dưới đệ tử dẫn đường lúc trước dẫn dắt, đi tới trước mặt một núi đá cực lớn cao vút trong mây.

“Bia Luân Hồi?” Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, hướng phía tảng đá lớn kia nhìn lại, nhất thời ba chữ to, quang hoa loá mắt!

Chương 1662: Bia Luân Hồi

“Địa phương thật cổ quái!”

Không biết vì cái gì, lúc Lâm Hải nhìn thấy ba chữ Bia Luân Hồi này, trong lòng vậy mà không ngừng cuồng loạn, phảng phất có khí tức sắc bén cực kỳ khủng bố, giấu ở trong bia, làm tâm thần người bất an!

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Sau một khắc, Lâm Hải trực tiếp thầm quát một tiếng, đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, hướng phía Bia Luân Hồi nhìn lại.

“WTF!”

Cái xem xét này, khiến toàn thân Lâm Hải nhất thời một cái, cảm thấy da đầu cũng tê dại một hồi.

Chỉ thấy trong Bia Luân Hồi, vậy mà lít nha lít nhít, khắp nơi đều là linh hồn tướng mạo khủng bố, gào khóc thảm thiết, oán khí trùng thiên, phảng phất như nhân gian luyện ngục!

Ông!

Ngay tại thời điểm ánh mắt của Lâm Hải tiếp tục thâm nhập vào sâu hơn, đột nhiên một cỗ nhói nhói, từ trong mắt truyền đến.

Ba!

Một đường im ắng nhẹ vang lên, xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải, sau đó sương mù màu lam nhạt trong hai mắt, giống như pha lê vỡ vụn, biến mất vô hình.

Leng keng!

Một tiếng tin tức nhắc nhở giòn vang, bỗng nhiên vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Đẳng cấp Thiên Nhãn Thần Thông của ngươi quá thấp, vô pháp tiếp tục thâm nhập sâu để xem xét!

“Cái gì?!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin thật sâu, trong lòng càng là sông cuộn biển gầm, vô pháp bình tĩnh!

“Đẳng cấp trước mắt của Thiên Nhãn Thần Thông, vậy mà nhìn không thấu cái Bia Luân Hồi này?”

Nội tâm Lâm Hải, quả thực kinh hãi không thôi, Thiên Nhãn Thần Thông từ sau khi lên tới cấp hai, cũng qua thời gian lâu như vậy, còn chưa bao giờ xuất hiện qua, thời điểm vô pháp nhìn thấu một sự vật.

Nghĩ không ra, hôm nay đối mặt với cái Bia Luân Hồi này, thế mà để Thiên Nhãn Thần Thông luôn thuận buồm xuôi gió, cũng mất đi tác dụng.

“Cái Bia Luân Hồi này, tuyệt đối là vật phi phàm!”

“Lâm Hải, ngươi không phải muốn đổi lấy bảo vật à, còn đứng ngây đó làm gì?!”

Lúc này, thanh âm mang theo buồn bực tức giận của Chủ thượng, bỗng nhiên từ trên bầu trời vang lên, lúc này mới đưa suy nghĩ chấn kinh của Lâm Hải, kéo trở về.

“Nhìn thấy phía trước có cái đài vuông khắc phù lục không?” Đệ tử dẫn đường, hướng phía một cái đài vuông cao hơn nửa người, dài hơn một trượng, dưới tấm Bia Luân Hồi, xa xa nhất chỉ.

“Chỉ cần đứng lên đài vuông, liền có thể đổi lấy!”

Lâm Hải vừa quay đầu, hướng phía ba người Ứng Vinh nhìn lại.

“Ứng sư huynh, các ngươi tới trước, ta là cái cuối cùng!”

“Tốt, vậy chúng ta liền không khách khí!” Mấy người Ứng Vinh cũng không già mồm, đỉnh đầu Lâm Hải có nhiều ấn ký như vậy, còn không biết phải đổi lấy bao nhiêu bảo vật, là cái cuối cùng đi lên, cũng hợp tình hợp lý.

Ứng Vinh nhíu lông mày lại, dẫn đầu đi đến đài vuông, sau đó thân thể chấn động, phảng phất như có một đạo quang mang, từ trong Bia Luân Hồi bắn ra, trong nháy mắt đã đem ấn ký trên đỉnh đầu Ứng Vinh, thu hút vào trong bia, lóe lên một cái rồi biến mất!

Mà hai mắt Ứng Vinh lại là tỏa sáng, vô cùng nghiêm túc, hướng phía Bia Luân Hồi nhìn lại, ánh mắt du tẩu, tựa hồ đang chọn cái gì đó.

“Kỳ quái, làm sao cái gì cũng không nhìn thấy?”

Lâm Hải sững sờ, thử đem Thiên Nhãn Thần Thông lần nữa mở ra, hướng phương hướng ánh mắt đang Ứng Vinh nhìn chăm chú mà nhìn lại.

Lại phát hiện, trừ mấy ánh sáng quang hoa rực rỡ ra, lại cái gì cũng không có nhìn thấy.

Sưu!

Mà lúc này đây, Ứng Vinh đã từ bên trên đài vuông nhảy xuống, mang trên mặt một vẻ hưng phấn.

“Ta chọn xong!”

“A?”

Lâm Hải sững sờ, lúc này mới phát hiện, trong tay Ứng Vinh, đã nhiều thêm một vật, quang mang lập loè, tựa hồ ẩn chứa uy năng đáng sợ, lường trước hẳn là kiện pháp bảo không kém!

“Thì ra là thế!”

Lâm Hải nhất thời hiểu rõ, nguyên lai thời điểm đang tuyển chọn bảo vật, người ngoài là không cách nào nhìn thấy.

Ứng Vinh xuống tới, Đông Phương Dã cùng Lạc Băng cũng lần lượt leo lên đài vuông, hai người đều có thu hoạch riêng, mang theo vui sướng trở lại bên cạnh Ứng Vinh.

“Lâm Hải, đến lượt ngươi!” Ứng Vinh hướng phía Lâm Hải cười cười, sau đó muốn nói lại thôi.

“Ứng sư huynh, ngươi ta là huynh đệ, có chuyện cứ nói không sao cả!” Lâm Hải sững sờ, mở miệng nói.

“Lâm sư đệ, ngươi còn nhớ, trước khi tiến vào Tu La Điện, Tông chủ có nói tới khảo nghiệm trung thành không?”

Mắt Lâm Hải sáng lên, chậm rãi gật gật đầu.

“Tự nhiên nhớ kỹ, chỉ là cho đến bây giờ, ta cũng không thể hiểu rõ, khảo nghiệm đối với trung thành, đến tột cùng chỉ là cái gì?”

Ứng Vinh bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn chăm chú vào Lâm Hải, thở ra một hơi nói nói.

“Kỳ thực cái gọi là khảo nghiệm trung thành, cũng là đem bảo vật đổi được từ ấn ký, hiến lên cho tông môn!”

“Bảo vật ngươi dâng lên, có giá trị càng cao, thì độ trung thành đối với tông môn, cũng liền càng cao.”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lã chã mà cười, có chút dở khóc dở cười lắc đầu.

“Nghĩ không ra, lại là cái trung thành như thế, các tông môn lớn đều là bình phán như thế sao?”

“Đúng là như thế!” Ứng Vinh gật gật đầu.

“Các tông môn lớn, thật sự là đánh chủ ý thật hay a!” Trong mắt Lâm Hải bỗng nhiên hiện lên một tia khinh thường, đối với cái gọi là độ khảo nghiệm trung thành này, hảo cảm trong nháy mắt hoàn toàn không có.

“Lâm sư đệ, lấy ấn ký lít nha lít nhít trên đỉnh đầu ngươi này, không biết có thể đổi lấy bao nhiêu kiện bảo vật?”

“Nếu như có thể, vẫn là xuất ra một kiện tương đối không quá quan trọng, hiến cho tông môn đi.”

“Dù sao ấn ký trên đỉnh đầu ngươi quá mức chói mắt, Các chủ cũng xem ở bên trong mắt, nếu như ngươi một kiện bảo vật cũng không hiến, hoặc là cầm vật bình thường tới ứng phó, chỉ sợ ngày sau liền vô pháp tiếp tục chờ đợi tại tông môn.”

Ứng Vinh nhíu mày, hướng Lâm Hải đề nghị nói, Lạc Băng nghe được, cũng ở một bên phụ họa.

“Đúng vậy a, Lâm Hải! Coi như thiên phú và thực lực của ngươi có lại cao hơn, không có cống hiến đối với tông môn, hoặc là không đủ trung thành, tông môn cũng không có khả năng bồi dưỡng ngươi, bởi vì ngươi tùy thời có khả năng sẽ phản bội tông môn mà đi, để nỗ lực của tông môn, bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!”

“A!” Lâm Hải tự giễu cười một tiếng, sau đó liếc nhìn Ứng Vinh cùng Lạc Băng một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta biết, bất quá vẫn là chờ qua cửa trước mắt này, rồi hãy lo lắng đi!” Lâm Hải hướng phía Chủ thượng giữa không trung, nhô ra miệng, bất đắc dĩ nói nói.

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, nhanh chân đi hướng đài vuông, thả người nhảy lên.

Sưu!

Sau một khắc, ấn ký lít nha lít nhít trên đỉnh đầu Lâm Hải này, giống như nhận một cỗ lực hút cực kỳ khủng bố, trong nháy mắt đã hướng phía Bia Luân Hồi bay đi, trong chớp mắt liền chui vào trong bia.

“Ô ~ ngao ~”

Bỗng nhiên, trong lòng Lâm Hải giật mình, vậy mà nghe được một tiếng quỷ khóc sói tru như có như không, thê lương bi thảm, để cho người ta rùng mình!

Lâm Hải kinh hãi ngẩng đầu, hướng phía Bia Luân Hồi nhìn lại, đồng tử không khỏi rụt lại một hồi!

“Những ấn ký này, tiến vào Bia Luân Hồi, làm sao giống như oan hồn tiến nhập vào Địa Ngục vậy.”

Trong lòng Lâm Hải càng cảm thấy, cái Bia Luân Hồi này quái dị vô cùng, đáng tiếc Thiên Nhãn Thần Thông vô pháp đem nó xem thấu, Lâm Hải cũng chỉ có thể đem kinh hãi cùng nghi hoặc trong nội tâm, ép xuống đáy lòng.

Ông!

Chờ sau khi tất cả ấn ký, đều bay vào trong Bia Luân Hồi, đột nhiên một đạo ánh sáng chói mắt, bỗng nhiên chợt hiện, khiến cho hai mắt Lâm Hải kìm lòng không được mà nhíu lại.

Sau đó, chỉ thấy từng cái hộp gỗ lóe ra quang mang, phiêu phù ở chỗ mười mét phía trước Lâm Hải.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu!

Lâm Hải phát hiện, những hộp gỗ này có phân bố cao thấp, vậy mà phân ra có tới sáu tầng, mà ở giữa mỗi một tầng, có độ cao không sai biệt lắm là khoảng một trượng.

Tầng hộp gỗ thứ nhất, là nhiều nhất, Lâm Hải thô sơ giản lược đếm qua, lại có mấy trăm cái!

Càng lên tầng cao hơn, hộp gỗ càng ít, tầng thứ hai có hơn trăm cái, tầng thứ ba chỉ còn lại có mười mấy cái.

Mà xem tầng thứ sáu bên trên nhất, lại chỉ còn lại ba cái hộp gỗ.

“Này làm sao chọn?.”

Lâm Hải sững sờ, nhất thời có chút im lặng, nhiều hộp gỗ như vậy, đừng nói là chọn, chính mình từng bước từng bước nhìn qua, chỉ sợ đều cần một chút thời gian.

Ánh mắt lưu chuyển, Lâm Hải hững hờ hướng phía một cái hộp gỗ bên trong tầng thứ nhất nhìn lại.

Sưu!

Sau một khắc, cái hộp gỗ này trực tiếp như là một đạo thiểm điện, bay đến trước mặt Lâm Hải, lăng không lơ lửng.

“A, có chút ý tứ!” Lâm Hải không nghĩ tới, những hộp gỗ này, lại có thể cảm ứng được ánh nhìn chăm chú của chính mình, không khỏi mang theo một tia hiếu kỳ, hướng phía hộp gỗ nhìn lại.

Chương 1663: Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn

“Công pháp Huyền giai Trung phẩm, Bàn Long Côn Pháp!”

Chỉ thấy trong hộp gỗ, một bản công pháp bí tịch, yên tĩnh nằm ở bên trong, bên cạnh có một hàng chữ nhỏ, viết tên cùng cấp bậc của công pháp.

Lâm Hải nhất thời trợn trắng mắt, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Mẹ nó, công pháp Huyền giai, muốn tới có tác dụng quái gì!”

Lâm Hải vừa quay đầu, nhìn về phía một cái hộp gỗ khác, hộp gỗ bị Lâm Hải nhìn trúng, nhất thời hướng phía Lâm Hải bay tới, mà cái trước đó kia, thì bay trở về chỗ cũ.

“Đan dược tứ phẩm, Hồi Khí Đan!”

“Móa!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, thất vọng một trận, bản thân ca ca con mẹ nó cũng có thể luyện chế đan dược thất phẩm, hiếm có ngươi cái đan dược tứ phẩm này sao?

Lâm Hải tiện tay vung lên, cái hộp gỗ này bay trở về chỗ cũ.

Bất quá, trong lòng Lâm Hải đã có suy đoán, bảo vật trong cái hộp gỗ này, hẳn là càng lên cao, thì đẳng cấp càng cao.

Mà ở vào cùng một tầng, giá trị hẳn là không sai biệt nhiều.

“Nhìn xem tầng thứ hai!”

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt Lâm Hải hướng phía một cái hộp gỗ trong tầng thứ hai nhìn lại

Chờ sau khi hộp gỗ bay đến trước mặt Lâm Hải về sau, trước mắt Lâm Hải đột nhiên sáng lên.

“Quả là thế!”

Chỉ thấy trong hộp gỗ, để đó một bản công pháp bí tịch, nhìn chăm chú vào bên cạnh, thình lình viết là Huyền giai Thượng phẩm!

Tuy Huyền giai Thượng phẩm, cũng nhập không vào của pháp nhãn Lâm Hải, nhưng Lâm Hải lại chứng thực, suy đoán của chính mình là chính xác.

“Đã như vậy, vậy còn chờ gì!”

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, trực tiếp nhìn về phía tầng thứ sáu, đem ánh mắt rơi vào một trong ba cái hộp gỗ.

Sưu!

Sau một khắc, hộp gỗ lóe ra quang mang, bay đến trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải tràn đầy chờ mong, hướng phía trong hộp gỗ nhìn lại.

“Đan phương của đan dược thất phẩm!!!”

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, lộ vẻ mặt thần sắc kích động.

“Quả nhiên là đồ vật tốt!”

Lâm Hải kế thừa Đan thuật của Đan Vương Độc Cô Trần, tạo nghệ tại Luyện Đan Chi Đạo, so với Độc Cô Trần chỉ có hơn chứ không có kém.

Thành tựu tối cao của Độc Cô Trần, liền là có thể luyện chế đan dược thất phẩm, cung cấp cho Nguyên Anh kỳ phục dụng.

Chỉ bất quá, thứ nhất là xác xuất thành công phi thường thấp, thứ hai là đan phương của đan dược thất phẩm, cực kỳ thưa thớt, cho dù Độc Cô Trần có danh xưng Đan Vương, cũng bất quá chỉ nắm giữ một loại đan phương của đan dược thất phẩm mà thôi.

Hơn nữa, tại bên trong đan dược mà Độc Cô Trần lưu lại, đan dược thất phẩm cũng chỉ có ba khỏa.

Lâm Hải lộ vẻ mặt vui mừng, vừa muốn đem cái hộp gỗ này bỏ vào trong túi, chợt trong lòng nhất động, dừng lại.

“Không biết cái hộp gỗ này, ta có thể lấy đi bao nhiêu, vạn nhất chỉ có một lần cơ hội, nếu như bỏ lỡ bảo vật tốt hơn, chẳng phải là đáng tiếc. Vẫn là xem trước một chút hai cái khác rồi lại nói!”

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt của Lâm Hải, lần nữa hướng phía một cái hộp gỗ khác trong tầng thứ sáu nhìn lại.

Chờ sau khi hộp gỗ bay đến trước mắt, Lâm Hải vội vã nhìn lại, sau đó đồng tử co rụt lại.

“Là món pháp bảo, Linh khí Thượng phẩm!”

Linh khí Thượng phẩm, cấp bậc đã rất cao, lúc trước Yến Phi Dương treo giải thưởng truy sát Lâm Hải, tiền thưởng cũng bất quá chỉ là một kiện Linh khí Trung phẩm mà thôi.

Nhưng dù cho như thế, vẫn là để các đệ tử tiềm lực của những thế lực lớn kia lâm vào điên cuồng, mỗi cái chạy theo như vịt, đối với mình tiến hành điên cuồng đuổi giết.

Mà Linh khí Thượng phẩm, tuy bên trên cấp bậc chỉ so với Linh khí Trung phẩm cao hơn một cái cấp bậc, nhưng giá trị lại là không thể so sánh nổi.

Liền xem như mười cái Linh khí Trung phẩm, cũng chưa chắc có thể tôn kính tới một cái Linh khí Thượng phẩm, Linh khí Thượng phẩm trân quý cỡ nào, có thể nghĩ!

Bất quá, Lâm Hải lại hết sạch hứng thú đối với cái Linh khí Thượng phẩm này, trong tay hắn Tiên khí Thần khí cũng có, chỉ là một cái Linh Khí, há vào tới pháp nhãn của Lâm Hải.

Mang theo thất vọng lắc đầu, Lâm Hải lại đem ánh mắt, rơi vào trên cái hộp gỗ cuối cùng của tầng thứ sáu.

“Nếu như cái này còn không thể làm cho mình hài lòng, vậy liền chọn đan phương thất phẩm!”

Lâm Hải vừa nghĩ, cái hộp gỗ cuối cùng, đã bay đến gần Lâm Hải.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, sau đó thân thể chấn động mạnh một cái, trong mắt bùng lên tinh mang, lộ vẻ mặt kích động.

“Ha ha, đồ vật tốt, chính là thứ ca ca cần!”

Chỉ thấy trong hộp gỗ, là một cái ngọc giản công pháp lớn chừng bàn tay, yên tĩnh đặt ở bên trong này, một sợi hào quang màu vàng kim nhạt, từ trong ngọc giản như ẩn như hiện, tựa hồ ẩn chứa phong mang cực kỳ sắc bén bá đạo.

Mà bên cạnh ngọc giản, một hàng chữ nhỏ thình lình thu vào trong tầm mắt của Lâm Hải!

“Công pháp Thiên giai Thượng phẩm, Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn!”

Lâm Hải vừa mới đạt được Tiên khí Thần Cung, đang lo không có công pháp đối ứng đây.

Dù sao cung thuộc về loại vũ khí ít lưu hành, người tu hành Tiễn Pháp, thật sự là ít lại càng ít, muốn tìm một bộ công pháp phù hợp, thật đúng là không phải chuyện dễ dàng.

Nghĩ không ra thật sự là ngủ gật liền có người đưa gối đầu, trong ba cái hộp gỗ của c tầng thứ sáu này, vậy mà xuất hiện một bộ Tiễn Pháp!

Hơn nữa, đẳng cấp Tiễn Pháp còn không thấp, vậy mà đạt tới Thiên giai Thượng phẩm, phối hợp với Tiên khí Thần Cung, vừa vặn có thể phát huy ra uy lực cường đại!

“Liền nó!”

Lâm Hải không chút do dự, trực tiếp đưa tay, đem ngọc giản công pháp trong hộp gỗ, lấy ra.

Leng keng!

Ngươi đạt được ngọc giản công pháp Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn.

Leng keng!

Có muốn học tập Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn không?

Có!

Lâm Hải trực tiếp lựa chọn học tập, dù sao lấy hiệu suất của chính mình, học được cũng chính là trong nháy mắt, căn bản không chậm trễ sự tình.

Ông!

Sau một khắc, trong đầu Lâm Hải, trong nháy mắt đã tràn vào một cỗ tin tức to lớn.

Sau đó, một nhân vật mặc giáp vàng, giống như thiên thần, xuất hiện tại Lâm Hải trong đầu, phảng phất như đỉnh thiên lập địa, giương cung cài tên, liên xạ bắn ra ba mươi sáu tiễn, bắn ngôi sao đầy trời rơi xuống, thiên địa biến sắc!

Ông!

Thân thể Lâm Hải chấn động, bỗng nhiên mở hai mắt ra, một đạo tinh mang lóe lên một cái rồi biến mất.

“Ha ha, Tiễn Pháp thật cường đại!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hỉ, đã đem Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn, hoàn toàn nắm giữ, giống như bản lĩnh bẩm sinh, đối với uy lực của Tiễn Pháp này, cũng có hiểu biết toàn diện.

“Nếu là phối hợp với Tiên khí Thần Cung, lường trước uy lực của Tiễn Pháp, sẽ càng thêm cường đại, chỉ sợ một tiễn bắn ra, uy lực sẽ không kém gì Bá Không Trảm!”

“Nếu như ba mươi sáu tiễn cùng phát, liền xem như Địa Tiên, cũng chỉ sẽ chết tại chỗ, tuyệt không có lý lẽ may mắn còn sống sót!”

Lâm Hải đối với cái Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn này, hết sức hài lòng, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền đem ngọc giản thu nhập vào Luyện Yêu Hồ, sau đó ngẩng đầu tiếp tục hướng lên hộp gỗ trước mặt nhìn lại.

“Ta dựa vào, tầng thứ sáu đã biến mất!”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, chỉ thấy ba cái hộp gỗ ở tầng thứ sáu, trừ một cái bị chính mình lấy đi kia, hai cái khác, đã biến mất toàn bộ

“May mắn chính mình không có trực tiếp lựa chọn đan phương thất phẩm, nếu không cái Tiễn Pháp thích hợp nhất với chính mình này, liền muốn cùng mình bỏ lỡ cơ hội!” Lâm Hải thấy thế, một trận may mắn.

Mà năm tầng còn lại, tuy vẫn tồn tại, nhưng số lượng rõ ràng giảm bớt đi rất nhiều.

Nhất là tầng thứ năm, giờ phút này chỉ còn lại có một cái, lẻ loi trơ trọi phiêu phù ở bên trong này.

“Xem ra, mỗi một kiện bảo vật hẳn là cũng đối ứng với số lượng ấn ký khác biệt, mỗi lấy đi một kiện, liền sẽ khấu trừ số lượng ấn ký tương ứng.”

Lâm Hải tựa hồ hiểu rõ quy tắc trong đó, vừa rồi chính mình đã lấy đi hộp gỗ ở tầng thứ sáu, nhất định là ấn ký còn thừa, đã không đủ để lại lấy đi một kiện bảo vật ở tầng thứ sáu, cho nên tầng thứ sáu mới có thể biến mất.

Mà tầng thứ năm bây giờ chỉ còn một cái, nói rõ ấn ký còn thừa lại của chính mình không nhiều, chỗ trống để lựa chọn, cũng đi theo thu nhỏ lại.

“Đã không thể lựa chọn, vậy cái kia chính là nó!”

Ánh mắt Lâm Hải hướng phía hộp gỗ tầng thứ năm nhìn lại, nhất thời hộp gỗ bay tới.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, không khỏi sững sờ, chỉ thấy bên trong hộp gỗ, rõ ràng là một quyển da cừu tản ra phong cách khí tức cổ xưa, phía trên tràn ngập chữ viết lít nha lít nhít, mà dưới chỗ góc phải, lại thiếu thốn một khối.

“Đây là...” Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, ẩn ẩn tại bên trong cái quyển da cừu này, cảm thấy một tia bất phàm, liền hướng phía lời thuyết minh nhìn lại.

Chương 1664: Cấm địa Thần đàn

“Đan phương tàn khuyết, cấp bậc không biết.”

Lâm Hải sững sờ, nghĩ không ra là thứ đồ tàn khuyết, cái này cũng làm người ta khó mà lựa chọn.

Dù sao, lựa chọn thứ đồ tàn khuyết này, nếu như vận khí tốt, cấp bậc tương đối cao, đối với người luyện đan, có lẽ còn có chút giá trị nghiên cứu.

Nhưng nếu như chỉ là cái đan phương đẳng cấp thấp, này liền không có ý nghĩa gì.

Nhưng con đường luyện đan cực kỳ phức tạp, muốn từ trên phương thuốc tàn khuyết, nhìn ra giá trị ẩn chứa trong đó, thật đúng là không phải chuyện dễ dàng.

“Muốn hay không đâu?.”

Lâm Hải nhướn mày, trong lòng có chút do dự, hướng phía ký tự trên phương thuốc nhìn lại.

“A?”

Rất nhanh, Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày lại, phát hiện một chỗ địa phương không giống bình thường.

“Những văn tự này, tuyên khắc hữu lực, Thiết Hoa Ngân Câu, ẩn ẩn có một cỗ đại khí bàng bạc, tuyệt không phải là do người bình thường lưu lại, nhìn từ điểm này, đan phương này chắc hẳn bất phàm!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, quyết định!

“Cược!”

Lâm Hải khẽ vươn tay, đem cái đan phương tàn khuyết này, cầm vào trong tay.

Leng keng!

Ngươi thu hoạch được đan phương tàn khuyết, phẩm giai không biết!

Nghe tiếng tin tức nhắc nhở ở trong đầu, Lâm Hải cười khổ một trận, nghĩ không ra trong tin tức nói rõ, cũng là phẩm giai không biết.

“Trước thu lại, ngày sau nhàn hạ lại đi nghiên cứu!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem đan phương tàn khuyết, thu nhập vào trong Luyện Yêu Hồ, đồng thời hướng phía trước nhìn lại.

Hộp gỗ ở tầng thứ năm, đã hoàn toàn biến mất, tầng thứ tư trở xuống, vẫn tồn tại, nhưng số lượng hộp gỗ lại có chỗ giảm bớt.

“Tiếp tục!”

Ánh mắt Lâm Hải, lần nữa hướng phía một cái hộp gỗ ở tầng thứ tư nhìn lại, lần này đạt được, là một cái đan dược cấp năm.

Tuy Lâm Hải đã không dùng được, nhưng cấp năm cũng không tính là quá thấp, không cần thì phí!

Đem đan dược thu nhập vào trong Luyện Yêu Hồ, Lâm Hải phát hiện hộp gỗ ở tầng thứ tư, vẫn có không ít.

Dù sao vật ở tầng thứ tư, đều đã nhập không vào pháp nhãn của Lâm Hải, Lâm Hải cũng dứt khoát không hề chọn lựa, trực tiếp gặp một cái lấy một cái.

Thẳng đến sau khi lấy xong bốn cái, hộp gỗ ở tầng thứ tư, rốt cục biến mất toàn bộ.

Lâm Hải lại bắt đầu từ tầng thứ ba, mãi cho đến tầng thứ nhất, đem tất cả những gì có thể lấy đều để vào Luyện Yêu Hồ.

Thẳng đến khi tất cả hộp gỗ đều biến mất, Lâm Hải từ đầu tới đuôi, lấy được chừng tổng cộng trên trăm kiện bảo vật.

Tuy đồ ở tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai chiếm đa số, nhưng cũng coi như là một khoản tài phú không nhỏ.

Mặc kệ là lúc sau xuất ra đem đi bán, hoặc là giữ lại cho đệ tử Hải Nguyệt Tông ở Phàm Gian giới, cũng tính toán là lựa chọn tốt.

Ông!

Lúc này, thân thể Lâm Hải chấn động, cảnh tượng trước mắt biến đổi, ba chữ to của Bia Luân Hồi, lần nữa đập vào mi mắt.

“Cái Bia Luân Hồi này, tuyệt đối không đơn giản, ngày sau khi có thực lực, nhất định phải điều tra một phen!”

Sưu!

Thân ảnh của Lâm Hải tung bay, nhảy xuống khỏi đài vuông, rơi trên mặt đất, đi đến trước mặt bọn người Ứng Vinh.

Bọn người Ứng Vinh sững sờ, nhìn hai tay Lâm Hải trống trơn, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

“Lâm Hải, ngươi không có đổi lấy bảo vật sao? Đều không thỏa mãn sao?”

Ba người đều có chút kinh ngạc, một mặt giật mình nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải mỉm cười, không đợi hắn trả lời, đột nhiên một tiếng thanh âm phẫn nộ, vang lên trên đỉnh đầu.

“Lâm Hải, bảo vật đã đổi xong, không cần trì hoãn thời gian, hiện tại lập tức theo ta, tiến nhập cấm địa Thần đàn!”

Lâm Hải ngẩng đầu, đã thấy hai mắt sáng ngời như đèn của Chủ thượng, mang theo một tia lo lắng, rơi trên người mình, cực kỳ không kiên nhẫn thúc giục nói.

“Hứ.” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lại dương dương mở miệng nói, “Chờ một chút, ta giao phó một sự kiện liền đi!”

“Ngươi!” Chủ thượng nhất thời nổi giận, một cỗ sát cơ kinh khủng liền buông xuống.

Nhưng mà Lâm Hải lại chẳng thèm để ý tới gã, ngược lại nhìn về phía ba người Ứng Vinh, mặt sắc ngưng trọng mở miệng nói.

“Ứng sư huynh, Lâm Hải có câu muốn hỏi các ngươi!”

“Lâm Hải, ngươi nói!” Thấy Lâm Hải hỏi nghiêm túc như thế, ba người Ứng Vinh không dám khinh thường, cùng nhau gật đầu nói.

“Thực lực của các ngươi, so sánh với Lâm Hải thì như thế nào?”

Ba người Ứng Vinh sững sờ, sau đó cười khổ một tiếng, lắc đầu liên tục.

“Cách nhau một trời một vực!”

“Này tốt!” Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, ánh mắt nghiêm túc từ trên thân ba người đảo qua, đạm mạc mở miệng.

“Đã như vậy, ta nói chuyện các ngươi đừng không thích nghe, các ngươi theo ở bên cạnh ta, ta biết là vì giúp ta, không cho ta một mình mạo hiểm, nhưng cái này rất có thể sẽ kéo chân sau của ta!”

“Cho nên, nếu như các ngươi thật muốn tốt cho ta, như vậy Lâm Hải khẩn cầu ba vị, hiện tại lập tức rời đi, về tông môn chờ tin tức của ta!”

Lâm Hải nói xong, một mặt nghiêm túc, ánh mắt nháy mắt cũng không nháy, nhìn chằm chằm vào ba người, chờ đợi ba người Ứng Vinh đáp lại.

Trước đó Lâm Hải để bọn họ đi theo, là vì để ba người đổi lấy bảo vật, bây giờ bảo vật đã đổi xong, đương nhiên sẽ không lại để bọn họ lưu lại.

Đồng thời Lâm Hải biết rõ, tuy nhiên lời này nói ra, có khả năng thương tổn tự tôn của ba người, nhưng dù sao cũng so với làm hại tánh mạng của ba người, thì tốt hơn nhiều.

Ba người Ứng Vinh nghe được, nhất thời hơi đỏ mặt, bất quá ba người đều hiểu Lâm Hải nói không sai, bọn họ lưu lại, chỉ sẽ trở thành gánh nặng của Lâm Hải, căn bản giúp không được gì.

Nghĩ đến chỗ này, ba người rất nhanh ngẩng đầu lên, nhìn lẫn nhau một chút, trong lòng đã có quyết định.

“Lâm Hải, ngươi cũng đã nói như thế, vậy chúng ta nghe ngươi, cái này liền rời đi!”

“Chính ngươi cẩn thận, chúng ta ở tại tông môn, chờ tin tức tốt của ngươi!”

nói xong, ba người đồng thời hướng phía Lâm Hải, ném qua một cái ánh mắt cổ vũ.

“Lâm Hải, bảo trọng!”

Ba người Ứng Vinh mỉm cười, sau đó lập tức quay người, cũng không quay đầu lại nhanh chân rời đi.

“Hô ~”

Nhìn bóng lưng của ba người, Lâm Hải thở phào một hơi, trong lòng chẳng biết tại sao, có chút khó chịu cảm giác.

“Hừ, Lâm Hải, sự tình đã giao phó xong, lập tức theo ta tiến vào cấm địa Thần đàn!”

“Nhẫn nại của ta đã đến cực hạn, còn dám trì hoãn, ta hiện tại liền giết ngươi!”

Thanh âm phẫn nộ của Chủ thượng, vang lên lần nữa, đồng thời một cỗ sát cơ lạnh thấu xương, đem Lâm Hải hoàn toàn khóa kín, khiến cho trong lòng Lâm Hải cuồng loạn một trận, phát lạnh khắp cả người.

“Mẹ nó, cái đần độn này lần này thật động nộ, không thể lại kích thích gã!”

Ánh mắt Lâm Hải chớp động, từ bên trong sát cơ đầy trời, đã ngửi được một tia khí tức tử vong.

Biết rõ Chủ thượng nhiều lần ẩn nhẫn, đã đến điểm giới hạn bạo phát, chính mình vẫn là thấy tốt thì lấy đi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng, ngẩng đầu hướng phía Chủ thượng trên đỉnh đầu, lộ ra một bộ nụ cười rực rỡ.

“Chủ thượng tôn kính, ngươi là người cực kỳ có ý chí mà ta đã từng gặp, cái gì cũng không nói, ta hiện tại liền cùng ngươi, tiến đến cấm địa Thần đàn!”

Chủ thượng nhiều lần yêu cầu Lâm Hải, đem Thần Hồn đưa vào cấm địa Thần đàn, Lâm Hải hiện tại cũng phi thường tò mò, Chủ thượng đến tột cùng là có ý đồ gì?

Dù sao bản thân mình có cái BUG nghịch thiên Luyện Yêu Hồ này, có thể bảo vệ tính mạng của mình không lo, dứt khoát theo gã đi vào, ngược lại muốn xem xem, gã đến tột cùng muốn làm gì!

Chủ thượng thấy Lâm Hải lần này đáp ứng thống khoái như vậy, nộ khí mới lắng lại một chút, nặng nề hừ một cái.

“Vậy còn không mau đi, còn dám ra vẻ, để ngươi hình thần đều diệt!”

“Dẫn đường!”

Chủ thượng nói xong, Lâm Hải nhún nhún vai cười một tiếng, sau đó hướng phía cái đệ tử dẫn đường kia, há miệng.

Đệ tử dẫn đường, cổ co rụt lại, vội vàng cúi đầu, mang theo Lâm Hải phi tốc hướng phía cấm địa Thần đàn mà đi.

Đi ra ngoài khoảng cách chừng trên trăm dặm, một mực ra khỏi Tu La Điện, sau khi đi vào sau núi của Tu La Điện, trong một chỗ u cốc âm trầm, đệ tử dẫn đường mới dừng bước lại.

“Cấm địa Thần đàn, đến!”

Đệ tử dẫn đường đưa tay, hướng phía trước nhất chỉ.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy phía trước, một tòa tế đàn cao vút vào trong mây, sừng sững tại bên trong u cốc.

Ngoài trăm thước của tế đàn, khí tức nhấp nhô, ẩn ẩn có khí tức lạnh lẽo khắc nghiệt tiết ra ngoài, lạnh thấu xương như đao, làm cho không người nào có thể tới gần, phảng phất như tiến thêm một bước về phía trước, đều có thể bị trực tiếp giảo sát vỡ nát.

“Trận pháp thật mạnh!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lập tức nhìn ra, bốn phía của tế đàn, có bày một tòa sát trận uy lực mạnh mẽ, bên trong phạm vi sát trận, cỏ không thể mọc, một mảnh Tử khí, để cho người ta không rét mà run!

Ông!

Mà lúc này đây, gương mặt mơ hồ của Chủ thượng, lần nữa xuất hiện tại giữa không trung, mang theo vẻ kích động, hướng về phía tế đàn nhìn lại.

“Cung nghênh Chủ thượng!”

Sáu cái Trưởng lão Tu La Điện mắt tam giác đã đến trước một bước để chờ đợi, vội vàng khom người tới đất, hướng phía Chủ thượng thi lễ.

Lời nói kích động hưng phấn của Chủ thượng, lập tức truyền vào trong tai mọi người.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, lập tức đem Thần đàn mở ra!”

Chương 1665: Ta sẽ cho ngươi tình yêu như núi của cha

“Vâng!”

Sáu cái Trưởng lão của Tu La Điện, vội vàng đi tới một cái phương vị, sau đó hai tay vung vẩy, đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Mở!”

Ông!

Nhất thời, trong lòng bàn tay sáu người, phun ra một đoàn quang mang quỷ dị, hai hai tương liên, hình thành một cái ngôi sao sáu cánh.

Sưu!

Sau một khắc, ngôi sao sáu cánh đột nhiên bay vào giữa không trung, bao phủ tại phía trên tế đàn, quang mang đại thịnh, phi tốc xoay tròn.

Đồng thời, một đường chùm sáng hình tròn rộng chừng một trượng, từ trung tâm của ngôi sao sáu cánh kích xạ mà xuống, rơi vào chỗ đỉnh đầu tế đàn.

Trong nháy mắt, tế đàn đen kịt âm u, đột nhiên quang mang nở rộ, một cỗ khí tức vô cùng khủng bố phóng xuất ra, khiến cho mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, cảm giác toàn thân cũng bị trói lại, lập tức kéo căng.

Ông!

Ngay lúc này, sát trận trước mặt Lâm Hải, đột nhiên hiện lên một đạo gợn sóng sáng rời, phảng phất như một Cánh Cửa Không Gian, trống rỗng xuất hiện, nối thẳng vào tế đàn!

“Ha ha ha ha!”

Một tiếng cười to đắc ý vong hình, từ nửa bầu trời vang lên.

Lâm Hải chỉ cảm thấy không khí bên người lắc một cái, sau đó một cỗ đại lực, trong nháy mắt chế trụ cổ tay của Lâm Hải.

“Đậu phộng!”

Trong lòng Lâm Hải rung mạnh, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng âm lãnh cuồng bạo, đột nhiên chui vào trong cơ thể mình, trong nháy mắt che kín kinh mạch của chính mình, khiến cho toàn thân Lâm Hải lập tức cứng ngắc, liền cái ngón tay cũng không động đậy nổi.

Đồng thời, một bóng người tản ra khí tức khủng bố làm người sợ hãi, toàn thân bị áo bào đen bọc kín, diện mục không rõ, không biết từ khi nào, đã xuất hiện bên người Lâm Hải.

Ngón tay trắng bệch không chút máu, giống như như móng gà, đang gắt gao chế trụ chỗ cổ tay Lâm Hải, để Lâm Hải rùng mình một trận, trong nháy mắt cả người đã nổi da gà.

Đồng tử của Lâm Hải rụt lại một hồi, không cần nghĩ cũng biết, cái bóng người này mặc áo bào đen có khí thế khủng bố này, nhất định là Chủ thượng không thể nghi ngờ.

Mà lúc này đây, bên trong thanh âm âm u của Chủ thượng, liền lộ ra vô cùng hưng phấn, vang lên tại bên tai Lâm Hải.

“Lâm Hải, ta mang ngươi tiến nhập Thần đàn, đối với ngươi mà nói là một trận Thiên Đại Tạo Hóa, sau đó ngươi nhất định phải phối hợp với ta, có nghe hay không?”

“Tạo hóa? Ngươi con mẹ nó lừa gạt quỷ đâu!” Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, bất quá mặt ngoài lại cực kỳ phối hợp.

“Chủ thượng yên tâm, Lâm Hải đã đáp ứng theo ngươi đến đây, tự nhiên hết thảy đều nghe ngươi an bài!”

“Ha ha, tốt! Ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi!” Chủ thượng thấy Lâm Hải nói như vậy, nhất thời đại hỉ.

“Theo ta đi!”

Cánh tay chế trụ Lâm Hải của Chủ thượng, lúc này mới thoáng buông lỏng, Lâm Hải tuy vẫn không cách nào đề vận chân khí, nhưng đã khôi phục hành động tự do.

Mà Chủ thượng một bên lôi kéo Lâm Hải bay nhanh về phía trước, một bên tiếp tục hướng Lâm Hải nói nói.

“Lâm Hải, đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở, ngươi nhất định phải nghe ta chỉ huy, đối với ngươi đối với ta, chính là chỗ tốt cũng dùng không hết!”

“Bản tôn sở dĩ mang ngươi tiến vào, cũng là vì nổi lên lòng yêu tài, chuẩn bị vun trồng ngươi một phen, tuyệt không có ác ý, ngươi có thể yên tâm!”

“Nếu như bản tôn còn có tâm hại ngươi, trước đó đều có thể đưa ngươi trực tiếp bắt giữ, làm thế nào có thể nhường nhịn ngươi nhiều lần mạo phạm, ngươi nói có đúng hay không?”

“Ha ha, Chủ thượng có ý tốt, Lâm Hải làm sao lại không cảm nhận đến.” Lâm Hải cười ha ha một tiếng, trong mắt lóe lên một tia thần sắc đùa giỡn không dễ dàng phát giác.

“Huống chi, lấy Chủ thượng chi tôn, làm thế nào có thể gia hại một tiểu nhân vật như con kiến hôi là tại hạ.”

“Lại nói, Chủ thượng vừa rồi cũng đã hướng tại hạ giải thích qua, nếu quả thật còn có tâm gia hại, này há không thành dơ bẩn bẩn thỉu, không biết xấu hổ, nói chuyện như đánh rắm, sinh con là đồ vô sỉ ti tiện không có da mắt sao?”

Phốc!

Lâm Hải nói vừa xong, dưới chân Chủ thượng không khỏi một cái lảo đảo, kém chút ngã xuống đất, trong nháy mắt mặt liền xanh.

“A, Chủ thượng, ngươi không sao chứ? Làm sao đất bằng bước đi cũng đứng không vững.”

“Ai nha, có phải lớn tuổi, đi đứng không dùng được hay không? Ngươi khẳng định là từ nhỏ thiếu sót tình yêu, lớn lên thiếu cái!”

Lâm Hải nói, bỗng nhiên lộ ra một mặt giật mình, chỉ vào Chủ thượng chấn kinh nói nói.

“Ta biết, Chủ thượng, ngươi khi còn bé nhất định là mẫu thân chết trước, phụ thân ngươi cưới kế mẫu rồi lại phụ thân chết, rồi bị kế mẫu kế phụ huynh đệ tỷ muội cùng khác cha khác mẹ chà đạp đủ kiểu, vô cùng thê thảm!”

“Chủ thượng!” Lâm Hải bỗng nhiên lộ vẻ mặt đau thương, trong giọng nói tràn ngập đồng tình, mang theo ái tâm thật sâu, liếc nhìn Chủ thượng một chút.

“Tuổi thơ của ngươi thật quá bi thảm! Bất quá cái này đều không phải là ngươi sai, là cái thế giới này, để ngươi không có cảm nhận được tình yêu ấm áp!”

“Bất quá, từ hôm nay trở đi, hết thảy cũng đã thay đổi, bởi vì ngươi gặp được ta, Lâm Hải!”

Lâm Hải đem bộ ngực đập đến ba ba ầm ầm, lộ ra một bộ bao hàm thâm tình tinh thần chính nghĩa, trịnh trọng nói nói.

“Ta, một cái thanh niên tốt ái tâm nhất tâm và thiện tâm của thời đại mới, ta nguyện ý đền bù cho của tuổi thơ thiếu thốn tình yêu của ngươi, để ngươi một lần nữa cảm thụ cái thế giới này còn có chân tình tồn tại!”

“Từ giờ trở đi, gọi ta làba ba đi! Ta sẽ cho ngươi tình yêu như núi của cha!”

Phốc!

Chủ thượng liền phun ra ngoài một ngụm máu tươi, sau đó hai mắt bốc lên hỏa diễm, nghiến răng nghiến lợi, hung dữ nhìn chằm

chằm vào Lâm Hải một mặt chân thành, bao hàm thâm tình, tức cả người đều run rẩy.

“Ngươi cái đùa bức này, là đang tìm chết sao?!”

Chủ thượng cơ hồ sụp đổ mà rống giận, nổ vang tại bên tai Lâm Hải, sóng âm khủng bố, một mực truyền ra xa xưa, đem cả vùng không gian cũng chấn động đến một mảnh chấn động, có thể thấy được nổi giận đến loại trình độ nào.

“Hứ, chỉ đùa với ngươi, có cần thế sao? Thật sự là không biết đùa, ngươi người này a, thật không thú vị!”

Lâm Hải thấy Chủ thượng tức chết đi được, trong lòng không khỏi cười to một trận, trên mặt lại lộ ra thần sắc xem thường, hướng phía Chủ thượng trợn mắt trừng một cái, lắc đầu thất vọng, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ.

Phốc!

Chủ thượng nhất thời lại là phun ra một ngụm máu tươi, che ngực, vận khí hơn nửa ngày, mới bớt đau hơn.

Mang theo sát cơ lạnh thấu xương như đao, ánh mắt âm u của Chủ thượng, rơi vào trên thân Lâm Hải, hung dữ nói.

“Lâm Hải, từ giờ trở đi, ngươi câm miệng cho ta, còn dám phế một câu, ta dù là không tiến vào Thần đàn, cũng phải đưa ngươi lập tức oanh sát!”

Lâm Hải nghe được, thì là thở dài, sau đó hơi thả lỏng vai, mặt mũi tràn đầy im lặng lắc đầu.

Biểu lộ cần ăn đòn này, đem Chủ thượng tức lại là vận khí hơn nửa ngày, răng đều nhanh cắn nát!

“Đậu móa, có thời điểm ngươi sẽ hối hận!”

Chủ thượng phế khí lực thật lớn, mới đem lửa giận trong lòng, cưỡng ép đè xuống, khống chế Lâm Hải, đi đến trước gợn sóng đó.

“Ngươi nghe kỹ cho ta, sau khi đi vào, sẽ có một cỗ lực hấp xả cường đại, rơi vào hai chúng ta trên thân, ta sẽ vận công bảo vệ ngươi ta an toàn, mà ngươi nhất định không thể rời khỏi ta ngoài một trượng, nếu không ngươi sẽ có nguy hiểm tính mạng, có nghe hay không?!”

“Hảo tâm như vậy?” Khóe miệng Lâm Hải hơi hơi nhếch lên, vậy mới không tin lời nói dối của gã.

Chủ thượng sở dĩ không lấy thủ đoạn cưỡng chế, tùy tiện bắt người tới, đoán chừng chính là sợ không nghe gã nhắc nhở, sau khi đi vào sẽ rời xa gã đi.

Mà khi đó, gã lại đang bận vận công chống cự, chỉ sợ cũng không có dư lực đi bắt người!

“Nhất định là như thế!” Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, mặt ngoài lại bất động thanh sắc, nặng nề gật gật đầu.

Chủ thượng lúc này mới yên tâm, đột nhiên buông cổ tay Lâm Hải ra, chân khí của Lâm Hải trong nháy mắt đã khôi phục.

Ông!

Nhất thời, một cỗ áp lực kinh khủng, từ bên trong phiến gợn sóng này truyền đến, khiến cho Lâm Hải đột nhiên giật mình.

Còn chưa chờ vận công chống cự, đã thấy Chủ thượng rung động chân khí, đem toàn bộ áp lực ngăn cách ở bên ngoài.

“Biết rõ vừa rồi ta vì cái gì chế trụ ngươi đi? Nếu trong cơ thể ngươi có chân khí du tẩu, mảnh gợn sóng này liền sẽ tự động công kích, lấy thực lực của ngươi, căn bản không ngăn cản nổi, mà ta cũng sẽ hao tổn chân nguyên lớn hơn, được chả bằng mất!”

“Nguyên lai Chủ thượng là có ý tốt a, Lâm Hải vạn phần cảm tạ!”

Lâm Hải ngoài miệng nói, nhưng trong lòng lại cười lạnh một trận, tuy không biết Chủ thượng nói thật hay giả, nhưng Chủ thượng càng giải thích, Lâm Hải càng cảm thấy có vấn đề, chí ít Lâm Hải sẽ tuyệt sẽ không tin tưởng, gã lại có cái tâm tốt gì đối với mình.

Xuyên qua gợn sóng, hai người rất nhanh đứng tại trên lối đi quang mang có đầu kia nối thẳng với tế đàn.

Thẳng đến lúc này, Chủ thượng mới hơi hơi lộ ra một tia ngưng trọng, vô cùng trịnh trọng hướng phía Lâm Hải mở miệng nói.

“Nhớ kỹ, hết thảy đều phải nghe theo ta, nếu không hẳn phải chết không nghi ngờ!”

Nói xong, Chủ thượng hít sâu một hơi, chậm chạp hướng về phía trước phóng ra, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Theo sát ta!”

Chương 1666: Sát trận cường công

Lâm Hải thấy thế, trong lòng cười lạnh, bất quá vẫn là mở rộng bước chân, đi theo sau lưng Chủ thượng xa hai, ba bước, tại dưới chân nguyên bảo hộ của Chủ thượng, tiến về phía trước.

“Ừm? Gã tựa hồ rất cố hết sức a!”

Đột nhiên Lâm Hải phát hiện, mỗi khi Chủ thượng đi về phía trước một bước, tựa hồ cũng bước đi liên tục khó khăn, nhận lực cản cực kỳ cường đại, trong lòng không khỏi giật mình, lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Thực lực của Chủ thượng khủng bố đến mức nào, Lâm Hải thế nhưng là tận mắt nhìn thấy, hơn nữa gã chính là Đại Thừa chi tôn, làm sao tiến đến một cái tế đàn, lại sẽ gian nan như vậy.

“Xem ra bí mật của cái Tu La Điện này, cũng không ít a!”

Lâm Hải âm thầm sợ hãi thán phục, mặc kệ là Không Gian Thần Bí Tu La Điện kia, hay là cái Thần đàn này, tựa hồ cũng lộ ra quỷ dị cùng thần bí, xem ra xa không phải đơn giản như tưởng tượng vậy.

Sưu sưu sưu sưu!

Đúng lúc này, đột nhiên vài cụm mây lớn che khuất bầu trời, phi tốc mà đến, khiến cho phía dưới bỗng nhiên tối sầm lại.

Lâm Hải giật mình, vội vã ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy giữa phía trên đám mây giữa không trung, có bốn nam tử đang đứng giữa không trung, lộ vẻ mặt kinh hãi, hướng phía dưới trông lại.

“Thành chủ thành Lưu Tô Hứa Quang Thuần?!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, thấy một người trong đó chính là Hứa Quang Thuần, mà ba người còn lại, Lâm Hải không biết, nhưng có thể cưỡi mây đạp gió, hiển nhiên cũng là Đại Thừa chi tôn.

“Ta qua, đến nhiều Đại Thừa như vậy? Xin để cái tiểu Nguyên Anh như ca ca này, chơi như thế nào a?”

Lâm Hải một trận kinh ngạc, nhất là Hứa Quang Thuần vậy mà cũng là Đại Thừa, quả thực vượt quá dự kiến của Lâm Hải.

Mà Hứa Quang Thuần giờ phút này, cũng nhìn thấy Lâm Hải, không khỏi hô to một tiếng.

“Lâm Hải, lập tức rời khỏi chỗ đó, đừng có theo gã đi vào!”

Oanh!

Ba người còn lại, thì là ngay cả lời cũng không nói một câu, thi triển thủ đoạn, từ trên đám mây liền hướng phía Chủ thượng, phát động công kích cuồng liệt.

Rầm rầm rầm!

Nhất thời, pháp thuật khủng bố sắc bén, quang mang loá mắt, từ trên trời giáng xuống, mang theo khí thế uy mãnh cơ hồ đem cả không gian cũng đè sập xuống, hướng phía đỉnh đầu Chủ thượng, ầm vang rơi xuống!

Chủ thượng thấy thế, trong mắt thì là lóe lên một đường u quang, lộ vẻ mặt châm chọc vô tận.

“Chết!”

Một tiếng quát chói tai âm u, Chủ thượng không trốn không né, ngược lại vung vẩy hai tay, nhất thời sáu đạo hào quang màu đỏ như máu rất nhỏ, giống như Linh Xà, xuyên phá không gian, hướng phía sáu đại Trưởng lão đang thi pháp mà đi.

Oanh!

Công kích của ba người Tông chủ Vô Cực Tông Đoạn Thiên Nhai, giờ phút này đã đến đỉnh đầu Chủ thượng, sau đó một cỗ khí tức khủng bố phóng lên tận trời, vô tận sát cơ tàn phá bừa bãi đầy trời, trực tiếp đem công kích của ba người, giảo sát hôi phi yên diệt!

“Là sát trận!”

Ba người Đoạn Thiên Nhai thất kinh, chú ý tới xung quanh Thần đàn, có quang mang lóe lên một cái rồi biến mất, cỗ khí tức khủng bố này, trong nháy mắt liền tiêu tán, khôi phục lại bình tĩnh.

Nhưng lấy nhãn lực của bọn họ, cũng đã đủ để nhìn ra, tới công kích bọn họ, chính là trận pháp cường đại xung quanh Thần đàn này.

Đồng thời, bọn họ trong nháy mắt cũng minh bạch, Chủ thượng vì sao đối với công kích của bọn họ không quan tâm, nguyên lai là có sát trận hộ vệ, bọn họ căn bản không thương tổn được người!

“Không tốt!”

Trong lúc đó, ba người chú ý tới, Chủ thượng vậy mà đột nhiên hướng về phía sáu cái Trưởng lão của Tu La Điện mà công kích.

Tuy bọn họ không biết nguyên nhân, nhưng trực giác nói cho bọn họ, đây cũng không phải chuyện tốt gì!

“Ngăn gã lại!”

Đoạn Thiên Nhai hét lớn một tiếng, bốn người đồng loạt ra tay, chuẩn bị đem sáu đại Trưởng lão của Tu La Điện cứu ra.

Nhưng mà, lại đã trễ, công kích của Chủ thượng, đã rơi vào trên thân sáu người Trưởng lão mắt tam giác.

Phốc!

Hào quang màu đỏ như máu, trực tiếp chui vào thân thể của sáu đại Trưởng lão.

Sáu người này, đang toàn lực khống chế Thần đàn mở ra, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thân thể liền cứng đờ, sau đó oanh tạc nứt vỡ, chết oan chết uổng!

Ông!

Cùng lúc đó, ngôi sao sáu cánh trong nháy mắt biến mất, thông đạo quang mang thông hướng Thần đàn, cũng chậm rãi tiêu tán.

“Ha ha ha ha!”

Tiếng cười đắc ý khoa trương của Chủ thượng, truyền vào trong tai bốn người Đoạn Thiên Nhai, sau đó thân ảnh lóe lên, liền cùng một chỗ với Lâm Hải, biến mất tại trong tầm mắt của mọi người.

“Đáng giận!”

Đoạn Thiên Nhai tức giận, lăng không vung ra một chưởng, đem không gian đánh trúng cũng run rẩy một trận, trong mắt lóe lên quang mang phẫn nộ.

Hứa Quang Thuần thì trực tiếp cưỡi mây rơi xuống đất, đem tên đệ tử dẫn đường đến đây kia, một phát bắt được vào trong tay.

“Còn có ai, có thể mở ra cái cấm địa Thần đàn này?”

Đệ tử dẫn đường bị Hứa Quang Thuần bắt lấy, dọa đến toàn thân run rẩy, lắc đầu liên tục.

“Trừ sáu đại Trưởng lão đã chết liên thủ ra, không người nào có thể mở ra Thần đàn!”

“Cái gì?!”

Hứa Quang Thuần nghe được, tức đến vung tay lên, trực tiếp đem tên đệ tử này ném bay ra ngoài, ánh mắt lộ ra thần sắc lo lắng.

Mà ba người Đoạn Thiên Nhai, giờ phút này cũng đáp xuống trên mặt đất, lời nói của tên đệ tử kia, bọn họ cũng nghe vào bên trong lỗ tai.

“Bốn người chúng ta đồng loạt ra tay, nhìn xem có thể đem cái này sát trận oanh mở hay không!” Đoạn Thiên Nhai ở một bên, cau mày nói nói.

“Vì kế hoạch hôm nay, cũng chỉ có thể như thế!”

Ba người khác đồng thời gật đầu, sau đó trong nháy mắt nở rộ khí tức cuồng bạo, cả vùng không gian đều chớp động quang hoa, phong vân nổi lên bốn phía, lực lượng kinh khủng điên cuồng ngưng tụ!

“Mở!”

Bốn người đồng thời chợt quát một tiếng, quang mang đủ các sắc màu mang theo xu thế sắc bén không gì không phá, xuyên thấu không gian, bẻ gãy nghiền nát, thẳng đến phía trước sát trận, nghiền ép mà đi!

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang động đất mạnh, đem trăm dặm xung quanh cũng chấn động đến một mảnh run rẩy, trong sát trận lóe lên quang mang màu đen, Tử khí bốc lên, giống như gào khóc thảm thiết, cùng công kích của bốn người Đoạn Thiên Nhai, đụng vào nhau.

Nhất thời, thiên địa biến sắc, Nhật Nguyệt Vô Quang, khí tức khủng bố giống như sóng triều biển động, hướng phía bốn phương tám hướng điên cuồng bao phủ mà đi, phảng phất như đem vùng thế giới này cũng nuốt hết, không gian run rẩy một trận, như muốn sụp đổ!

Các đệ tử Tu La Điện ở nơi xa nghe tiếng mà đến, có chút người tu vi yếu, trực tiếp bị một kích này, chấn động đến thất khiếu chảy máu, khí tuyệt thân vong!

Coi như thực lực hơi mạnh, cũng là như gặp phải trọng kích, khí huyết quay cuồng, dọa đến sắc mặt tái nhợt, thảm không còn nét người!

“Tất cả đều trở về, không nên tới gần cấm địa!”

Lập tức có người quản sự, mặt mũi mang theo tràn đầy hoảng sợ, đem các đệ tử Tu La Điện đang phi tốc chạy đến, tất cả đều ngăn cản trở về.

Thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp nạn!

Bọn họ tuy không biết cấm địa xảy ra chuyện gì, nhưng lại phi thường khẳng định, tùy tiện qua đó mà nói, chờ đợi bọn họ, chỉ có một con đường chết!

Trong lúc nhất thời, các đệ tử của Tu La Điện, tất cả đều lẩn mất xa xa, mỗi cái tâm thần bất an, trong lòng tràn ngập hoảng sợ.

Mà chỗ cấm địa Thần đàn, công kích khủng bố của bọn người Đoạn Thiên Nhai, vẫn còn đang tiếp tục, phảng phất như đem vùng thế giới này, cũng muốn oanh kích sụp đổ.

Thẳng đến khi pháp lực của bốn người đều có chút bị hao hụt, công kích cuồng mãnh, mới rốt cục dừng lại, dư ba Đạo pháp tan hết, trừ khí lãng vẫn nhấp nhô giữa không trung ra, hết thảy đã khôi phục lại bình tĩnh.

Nhưng là, sắc mặt của bọn người Đoạn Thiên Nhai Hứa Quang Thuần, lại là âm trầm, biểu lộ cực kỳ khó coi.

“Công phá không được!”

Bọn họ kinh hãi phát hiện, lấy bốn người Đại Thừa chi tôn bọn họ, phía dưới một kích hợp lực, vậy mà đều vô pháp đem sát trận oanh mở, cái sát trận khủng bố này, quả thực đã đến cấp độ không thể tưởng tượng!

“Hỏng bét, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Một khi để gã thành công, thành Lưu Tô sẽ sinh linh đồ thán

a!”

Tông chủ của Lãnh Nguyệt Các cùng Lăng Thiên Kiếm Phái, mỗi cái sắc mặt như tro tàn, lo lắng vạn phần!

“Ai!”

Đoạn Thiên Nhai giờ phút này, thì là bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi lắc đầu.

“Đại nạn sắp tới, chỉ sợ, đây chính là kiếp số của thành Lưu Tô đi!”

“Vậy cũng chưa chắc!” Đột nhiên, ánh mắt Hứa Quang Thuần lưu chuyển, mở miệng nói nói.

“A?” Ba người Đoạn Thiên Nhai nhao nhao sững sờ, sau đó vội vã nhìn về phía Hứa Quang Thuần.

“Hứa Thành chủ, chẳng lẽ còn có chỗ trống để cứu vãn sao?”

Hứa Quang Thuần quay đầu, có thâm ý khác liếc nhìn Đoạn Thiên Nhai một chút.

“Đoạn Tông chủ, chẳng lẽ ngươi quên, sự tình ban đêm ngày nào đó của mấy hôm trước, ngươi đến trong phủ ta, nói chuyện trắng đêm?”

Đoạn Thiên Nhai khẽ giật mình, sau đó trong mắt bùng lên tinh mang, mang theo vẻ vui sướng, vội vã mở miệng.

“Hứa Thành chủ, ngươi là nói...”

“Không sai!” Hứa Quang Thuần chậm rãi gật gật đầu, trong mắt lóe lên một tia lo lắng thật sâu.

“Tuy khả năng không lớn, nhưng là hi vọng duy nhất!”

Nói xong, ánh mắt sâu xa của Hứa Quang Thuần, hướng phía Thần đàn nhìn lại, chậm rãi mở miệng.

“Hi vọng, hắn có thể sáng tạo ra kỳ tích đi!”

Chương 1667: Trục Nhật Cung

Ông!

Lâm Hải giờ phút này, cảnh tượng trước mắt lại bỗng nhiên biến đổi, lập tức đi vào một chỗ tràn ngập Tử khí, âm phong gào thét, giống như như chỗ Địa Ngục hắc ám.

“Đây là đâu?”

Lâm Hải không khỏi giật mình, nhịn không được bật thốt lên hỏi.

“Hừ hừ, tự nhiên là thông đạo tiến nhập Thần đàn!”

Thanh âm âm u bên trong mang theo đắc ý của Chủ thượng, vang lên tại bên cạnh Lâm Hải.

“Nhìn thấy chỗ ánh sáng phía trước kia không?”

Đột nhiên, Chủ thượng hướng phía trước, một chỗ địa phương lóe ra ánh sáng, xa xa chỉ qua.

“Tại trước khi đến chỗ ánh sáng kia, nhất định không thể rời khỏi ta khoảng cách hơn một trượng, nếu không trong nháy mắt sẽ bị âm phong thổi đến hình thần đều diệt, nhớ chưa?!”

“Ừm, ta biết rõ!”

Lâm Hải gật gật đầu, nhưng trong lòng có chút xem thường, ai biết con hàng này nói là thật hay là giả.

“Theo sát ta!”

Chủ thượng nói xong, lần nữa di chuyển tốc độ, chống đỡ âm phong cắt chém, chậm chạp đi thẳng về phía trước.

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, vừa đi theo Chủ thượng tiến lên, một bên vừa hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tiên khí Thần Cung lấy ra.

Ông!

Nhất thời, một đoàn quang mang màu vàng kim chợt hiện, sáng ngời loá mắt, khiến cho cước bộ của Chủ thượng bỗng nhiên ngừng lại một hồi, kinh hãi quay đầu, một cỗ sát cơ lạnh thấu xương, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Ngươi muốn làm gì?!”

Ngữ khí âm u của Chủ thượng, băng lãnh dị thường, chống cự với âm phong đồng thời, lật bàn tay một cái, một cỗ khí tức khủng bố, không ngừng phụt ra hút vào, như ẩn như hiện tại trong lòng bàn tay.

Nếu Lâm Hải dám thừa cơ ra tay với gã, gã sẽ lập tức đem Lâm Hải diệt sát tại chỗ!

Lâm Hải sững sờ, sau đó lã chã cười một tiếng, đem cây cung lớn màu vàng kim lắc lắc tại trước mặt Chủ thượng.

“Không làm gì a! Đây không phải là chưa thấy qua Tiên khí nha, dù sao hiện tại cũng không cần ta phòng ngự, ta vừa vặn thừa dịp thời gian này, hảo hảo nghiên cứu một chút.”

“Đúng, Chủ thượng, nếu ngươi cũng đã đem Tiên khí ban cho ta, vậy dứt khoát làm người tốt đến cùng thôi, có công pháp phối bộ hay không a, ta yêu cầu cũng không cao, tùy tiện đến một bản Linh giai là được!”

Lâm Hải hướng phía Chủ thượng nhướn nhướn mày, một mặt tham lam vươn tay ra.

Phốc!

Dưới chân Chủ thượng lảo đảo một cái, kém chút ngã xuống đất.

Mẹ nó, cái này con mẹ nó là người nào a, còn muốn cầu không cao, tùy tiện đến bản Linh giai là được.

Ngươi con mẹ nó coi công pháp Linh giai là rau cải trắng a, bản tôn trải qua kiếp nạn, tu hành bảy ngàn năm trăm năm, thành tựu Đại Thừa chi tôn, cũng bất quá chỉ có một bộ công pháp Linh giai Hạ phẩm, vẫn là còn dưới cơ duyên xảo hợp mà được đến.

Ngươi nha chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, cũng dám nói khoác mà không biết ngượng, muốn công pháp Linh giai, thật sự là không sợ gió lớn tránh đầu lưỡi!

“Không có!”

Chủ thượng tức giận liếc nhìn Lâm Hải một chút, thở phì phì hừ lạnh một tiếng!

Nói xong, trực tiếp quay đầu lại, nhìn đều chẳng muốn lại liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Hứ, không cho liền không cho thôi, làm gì một bộ dáng cha chết, thật là hẹp hòi!” Lâm Hải nhất thời bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường nhỏ giọng thầm thì nói.

“Hừ!”

Chủ thượng rên lên một tiếng, vươn tay che ở ngực, chỉ cảm thấy một cơn tức giận, mãnh liệt bốc lên tại trong người, liền muốn phun ra một ngụm máu tươi.

“Ngươi còn dám nói nhiều thêm một câu, ta sẽ giết ngươi!”

Chủ thượng mang theo vô tận phẫn nộ cùng sát khí, hướng phía Lâm Hải hung dữ cảnh cáo nói.

Gã hoài nghi, nếu như lại để cho Lâm Hải nói tiếp, căn bản không cần tiến nhập vào bên trong Thần đàn, gã liền không phải bị Lâm Hải làm cho tươi sống tức chết là không thể.

“Không nói, không nói nữa!”

Lâm Hải vội vàng giả trang ra một bộ dáng rụt rè, co đầu rụt cổ, hướng phía Chủ thượng yếu ớt lắc đầu.

“Hừ!”

Chủ thượng lúc này mới hô hô hừ một tiếng, vừa hung ác trừng Lâm Hải một chút, xoay đầu lại, tiếp tục chậm chạp tiến lên.

“Ca ca trước nghiên cứu một chút cây cung lớn Tiên khí này!”

Lâm Hải cũng nhìn ra, Chủ thượng đã đến biên giới bạo tẩu, không thể lại tiếp tục kích thích gã, nếu không nói không chừng thật nhịn không được sẽ xuống tay với chính mình.

Thà rằng như vậy, không bằng thừa cơ hội này, nghiên cứu một chút cái cây cung lớn màu vàng kim này.

“Đây coi như là kiện Tiên khí thứ hai của chính mình!”

Lâm Hải tay cầm cây cung lớn màu vàng kim, cảm thụ được từ bên trong cây cung truyền đến một cỗ cảm giác cực kỳ hòa hợp, trong lòng hết sức hài lòng.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tin tức của cây cung lớn màu vàng kim, liền xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Tên pháp bảo: Trục Nhật Cung

Trục Nhật Cung: Vật phỏng chế của Thượng cổ Thần khí Xạ

Nhật Thần Cung, có lực sát thương cường đại!

Đẳng cấp pháp bảo: Tiên khí Trung phẩm

Thuộc tính pháp bảo: Kim

Đặc hiệu của pháp bảo: Chấn Nhiếp (Sau khi hướng mục tiêu bắn ra mũi tên, có một phần trăm tỷ lệ chấn nhiếp mục tiêu, làm cho mục tiêu quên chống cự, quên thời gian kháng cự, cùng thực lực của mục tiêu tạo thành tương phản)

“Ta qua, ngưu bức a, ha ha!”

Chờ sau khi xem hết tin tức của cây cung lớn màu vàng kim, Lâm Hải nhất thời lộ vẻ mặt cuồng hỉ, trong lòng vô cùng hưng phấn.

“Thật là nghĩ không ra, cây cung này lại là vật phỏng chế của Xạ Nhật Thần Cung, Xạ Nhật Thần Cung thế nhưng là vũ khí Thượng cổ Đại Vu Hậu Nghệ, Hậu Nghệ đã bằng vào Xạ Nhật Thần Cung, liên tục bắn rơi chín mặt trời, có thể nói đánh đâu thắng đó a!”

Lâm Hải tay cầm Trục Nhật Cung, trong mắt liên tục dị sắc, quả thực là yêu thích không buông tay.

“Mặc dù là vật phỏng chế, nhưng là cũng đạt tới cấp bậc Tiên khí Trung phẩm, so với Băng Sương Chi Nhận của chính mình, cũng bất quá chỉ kém một cái cấp bậc, đã coi như không tệ, huống chi còn có cái đặc hiệu Chấn Nhiếp, một khi phát động, địch nhân tương đương với khoanh tay chịu chết, quả thực là cường đại đến biến thái a!”

Lâm Hải đối với Trục Nhật Cung, càng xem càng hài lòng, tay cầm Thần Cung, vậy mà ở giữa cùng Thần Cung, sinh ra một tia liên hệ thân mật.

“A. Tiên khí có linh, gặp người mà sinh!”

Trong đầu Lâm Hải, bỗng nhiên toát ra một câu, nhất thời trong lòng mừng rỡ không thôi!

“Nghĩ không ra cái Trục Nhật Cung này, vậy mà chủ động nhận chủ, này cũng giảm bớt thời gian luyện hóa ngày sau của chính mình.”

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải nhíu lông mày lại, một cái ý niệm trong đầu xông tới.

“Trước đó đã cảm thấy, cái Trục Nhật Cung này hết sức quen thuộc, hiện tại nó lại chủ động nhận chủ, chẳng lẽ ta cùng cái Trục Nhật Cung này, thật có cái quan hệ sâu xa gì sao?”

Lâm Hải càng nghĩ càng thấy có khả năng này, bất quá lại có thể khẳng định, mình tuyệt đối chưa thấy qua cái Trục Nhật Cung này.

“Thao, không phải là có quan hệ cùng kiếp trước của ca ca đi?”

Lâm Hải bỗng nhiên toát ra một cái suy đoán lớn gan, sau đó đem chính mình cũng giật mình.

“Mẹ nó, kiếp trước của ca ca, không phải là Hậu Nghệ đi?”

Lâm Hải bỗng nhiên lại nghĩ đến Liễu Hinh Nguyệt cùng Hằng Nga, lại liên tưởng cùng đến cảm giác quen thuộc mạc danh kỳ diệu cùng cái Trục Nhật Cung này, đồng tử nhất thời bỗng nhiên co rụt lại, suy nghĩ tỉ mỉ cực sợ!

“Đậu phộng, có nhiều khả năng a!”

Lâm Hải càng nghĩ càng thấy có khả năng này, đại não không khỏi hỗn loạn tưng bừng, dưới chân bất tri bất giác liền chậm lại.

Oanh!

Ngay lúc này, đột nhiên một đường âm phong sắc bén như đao, đột nhiên hướng phía Lâm Hải cuồng mãnh đánh tới, trong nháy mắt liền đến trước người Lâm Hải!

“Đậu phộng!”

Lâm Hải giật nảy cả mình, lúc này mới phát hiện, chính mình nhất thời thất thần, cước bộ vậy mà chậm lại, đã cách ngoài một trượng với Chủ thượng!

Cảm nhận được âm phong khủng bố cơ hồ đem chính mình đánh như tê liệt này, sắc mặt Lâm Hải hoàn toàn thay đổi, thế mới biết Chủ thượng kia nói không giả, âm phong bên trong này, vậy mà thật là khủng bố như vậy!

“Ngươi con mẹ nó điên!”

Chủ thượng lúc này, cũng đã phát hiện ra dị thường, đột nhiên quay đầu lại, đã thấy âm phong đã rót vào thân thể Lâm Hải, không khỏi vừa vội lại giận, tức đến quát lớn một tiếng!

Nhưng mà, lúc này nói cái gì cũng đã muộn, âm phong lạnh lẽo tận xương, giống như chỗ nào cũng có châm mang, trong nháy mắt liền chui vào trong người Lâm Hải.

Thân thể Lâm Hải bỗng nhiên cứng đờ, cảm giác huyết dịch khắp người cũng bị đông cứng, đình chỉ lưu động, chân khí trong cơ thể càng là đình chỉ lưu chuyển, âm phong tại trong các đại kinh mạch của Lâm Hải tàn phá bừa bãi du tẩu, điên cuồng phá hư các cơ năng của Lâm Hải.

“Hỏng!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cảm thấy sinh cơ của mình, vậy mà đang phi tốc xói mòn, nếu tiếp tục để âm phong tùy ý ăn mòn nữa, chỉ sợ mấy hơi công phu, chính mình liền sẽ hình thần đều diệt!

“Làm sao bây giờ?” Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, lâm vào trong nguy cơ chưa bao giờ có.

Chương 1668: Chân khí bị phong

Ông!

Ngay tại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên một đường hào quang màu tím, phóng lên tận trời, trong nháy mắt đem âm phong trong người Lâm Hải, triệt để phá vỡ nát!

“Tử Lôi Thần Long Tí?!”

Lâm Hải nhất thời khôi phục tự do, trong lòng vô cùng bất ngờ với niềm vui ngoài ý muốn này.

Trước đó diệt sát Yến Phi Dương, Lâm Hải đã lấy Tử Lôi Thần Long Tí, thi triển Thần thông hệ Lôi Lôi Bạo Quang Ba, đem sấm sét màu tím trong người, cơ hồ tiêu hao hầu như không còn.

Vốn cho rằng ít nhất phải cần thời gian một tháng để khôi phục, Tử Lôi Thần Long Tí mới có thể sử dụng lần nữa.

Nhưng nghĩ không ra, thời khắc nguy cấp, Tử Lôi Thần Long Tí thế mà lần nữa phát huy tác dụng, chủ động nở rộ lôi quang, đem âm phong ăn mòn chính mình, trong nháy mắt tiêu diệt!

“Ha ha, thoải mái a!” Lâm Hải mừng rỡ không thôi, “Xem ra, Tử Lôi Thần Long Tí còn có rất nhiều chỗ thần kỳ mà chính mình không hiểu a!”

Ông!

Sau khi đem âm phong trong người Lâm Hải đánh vỡ nát, quang mang sấm sét màu tím, lại chưa tiêu lui, ngược lại tại bên ngoài thân của Lâm Hải, hình thành một tầng lá chắn màu tím, đem Lâm Hải bảo hộ ở trong đó.

Mà âm phong xung quanh, vừa gặp phải cái lá chắn màu tím này, liền phảng phất như giấy, trong nháy mắt sụp đổ, căn bản là không có cách tới gần Lâm Hải mảy may!

Một màn này, để Lâm Hải lại là vui vẻ, nghĩ không ra Tử Lôi hộ chủ, âm phong căn bản là không có cách lại gần, cứ như vậy, chính mình ở cái địa phương này, chẳng phải có thể không chỗ cố kỵ.

Vừa nghĩ tới chỗ này, Lâm Hải cảm thấy nhất động, trực tiếp thoát ly phạm vi chân nguyên của Chủ thượng, trong nháy mắt đã nhảy đến địa phương cách gã ngoài ba trượng.

Ông!

Lâm Hải vừa đặt chân xuống đất, âm phong bốn phía, quả nhiên lần nữa bị sấm sét màu tím đánh sụp đổ, hình thành một mảnh chân không.

“Ngươi, ngươi làm sao lại không sợ âm phong?”

Chủ thượng lúc đầu tưởng Lâm Hải hẳn là phải chết, trong lòng tức giận không thôi.

Nhưng bây giờ thấy Lâm Hải không những không chết, mà âm phong khủng bố này, vừa gặp phải lá chắn màu tím bên ngoài thân Lâm Hải, vậy mà giống như thiêu thân lao vào lửa, trong lòng đã chấn kinh đến cấp độ tột đỉnh.

“Ngươi muốn biết rõ sao”

Ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên chớp động, nghiền ngẫm liếc nhìn Chủ thượng một chút, đùa giỡn hỏi.

Chủ thượng vô ý thức gật đầu, gã thật đúng là muốn biết rõ, lôi quang màu tím bên ngoài thân Lâm Hải, vì sao lại cường đại như thế?

"Không ngại nói cho ngươi!"

Ánh mắt Lâm Hải lẫm liệt, bỗng nhiên lộ ra một bộ biểu lộ cao cao tại thượng, sắc mặt uy nghiêm, hướng phía Chủ thượng ở trên cao nhìn xuống nói nói.

"Bản tôn vốn là Thiên Tiên chi tôn, ẩn giấu thực lực dạo chơi nhân gian, chỉ đổ thừa nhục nhãn phàm thai của các ngươi, không biết Thái Sơn, hôm nay vừa hiển thực lực, để ngươi biết được thủ đoạn của ta, lại dám mạo phạm, tất phải giết!"

"Hừ!"

Nói xong, Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, sau đó dưới chân nhất động, mang theo một mặt cao ngạo, hướng thẳng đến chỗ ánh sáng phía trước, phi tốc mà đi!

Hô ~

Những nơi Lâm Hải đi qua, hào quang màu tím nở rộ, âm phong lập tức nhượng bộ lui binh, căn bản không có một tia cách trở, trong chớp mắt liền đến chỗ ánh sáng, lại phát hiện nơi này chính là một cánh cổng to lớn.

Lâm Hải ngừng chân dừng lại, lúc này mới xoay người, mặt không biểu tình liếc nhìn Chủ thượng một chút, đạm mạc mở miệng.

"Thực lực ngươi thấp, trước tại phía sau chậm rãi đuổi theo đi, bản tôn đi trước một bước!"

Sưu!

Lâm Hải nói xong, tại trong một mặt chấn kinh kinh ngạc nhìn soi mói của Chủ thượng, thân ảnh trong nháy mắt đã nhảy vào trong cửa, biến mất không thấy gì nữa.

“Ha ha, trang bức xong liền chạy, thật con mẹ nó kích thích a!”

Trong lòng Lâm Hải buồn cười không thôi, có lôi điện màu tím trong người, chính mình không sợ âm phong, ngoài tiến vào bên trong cái Thần đàn này trước Chủ thượng, còn tại trước mặt Chủ thượng trang bức, ngẫm lại cũng thoải mái không được.

Ngay tại thời khắc thân thể Lâm Hải nhảy vào trong cửa, đang tràn đầy vui vẻ, đột nhiên một cỗ khí tức khủng bố, từ trong cửa dâng lên mà ra, trong nháy mắt rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào?!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, vội vàng vận chuyển chân khí, muốn chống cự.

Lại chấn kinh phát hiện, chân khí trong cơ thể, vậy mà bị một cỗ lực lượng thần bí, hoàn toàn phong bế, căn bản là không có cách điều động một tơ một hào nào!

“Ai u, mẹ ta nha!”

Lâm Hải giờ phút này, thân thể còn ở giữa không trung, chân khí đột nhiên bị phong bế, trong nháy mắt liền từ giữa không trung ngã xuống, phanh một tiếng, quẳng chó gặm bùn.

“Phi phi phi!”

Lâm Hải vẻ mặt đau khổ, vội vàng đem bùn bên trong miệng phun ra ngoài, trong lòng một trận gấp gáp.

“Đậu móa, chuyện gì xảy ra?”

Lâm Hải vội vàng đứng lên đến, một mặt cảnh giác nhìn lại bốn phía, thấy bốn phía rỗng tuếch, cái này mới tạm thời thở phào.

Cúi đầu xem xét, thấy quang mang của Tử Lôi Thần Long Tí, đã biến mất.

“Chân khí của ta là xảy ra chuyện gì?”

Lâm Hải nhớ tới vừa rồi, chân khí lập tức vô pháp điều động, tâm lý liền một trận kinh hãi.

Nếu như không có chân khí, tất cả pháp thuật đều không thể thi triển, vậy mình nhiều lắm là xem như một cái võ giả bình thường, lực chiến đấu trực tiếp xuống làm cặn bã!

Đừng nói đối kháng với Chủ thượng, liền xem như tùy tiện đến cái người tu hành Ngưng Chân kỳ, đoán chừng đều có thể hành hung chính mình.

Lâm Hải một mặt ngưng trọng, vội vàng vận chuyển Đạo Đức Kinh, ý đồ điều động chân khí trong cơ thể, tra nhìn một chút đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Ông!

Theo Đạo Đức Kinh vận chuyển, chân khí trong cơ thể Lâm Hải rung động, trong nháy mắt tại bên trong các đại kinh mạch, cấp tốc du hí đi, không nhận chút ảnh hưởng nào.

“A, kỳ quái.”

Lâm Hải kinh ngạc một trận, thật chẳng lẽ vừa lúc lại khôi phục. Tình huống vừa rồi, là ngoài ý muốn sao?

“Hỏa đến!”

Lâm Hải một tiếng quát nhẹ, duỗi lòng bàn tay ra, chuẩn bị triệu hoán hỏa diễm.

Ông!

Trong nháy mắt, chân khí du đãng, hướng phía lòng bàn tay Lâm Hải cấp tốc phóng đi.

Thế nhưng là, thời khắc khi chân khí chuẩn bị thoát thể mà ra, đột nhiên một cỗ lực lượng thần bí, buông xuống tại trên thân Lâm Hải, trực tiếp đem chân khí đè chế trở về!

Phốc!

Hỏa diễm còn chưa xuất hiện, liền bị bóp chết, cứ thế mà bị phong ấn ở trong người Lâm Hải.

“Mẹ nó, tình huống như thế nào?”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, nhất thời giật nảy cả mình, vội vàng lại hướng phía trước, bỗng nhiên vung chưởng lên.

Ông!

Chân khí trong cơ thể nhất thời rung động, mãnh liệt mà đến, nhưng làm thời điểm sắp thoát ly khỏi cánh tay Lâm Hải, cỗ thần bí lực lượng kia, lại đột nhiên lần nữa buông xuống, trực tiếp đem cỗ này chân khí, đè chế trở về!

“Bà nội ngươi a!”

Sắc mặt Lâm Hải lập tức liền biến, hai lần thí nghiệm cũng thất bại, hắn nào vẫn không rõ, chân khí của chính mình, thật xảy ra vấn đề.

Bây giờ, thân thể của mình tựa như một cái vật chứa phong bế chân khí trong cơ thể một điểm cũng không ít, nhưng cũng không cách nào phá thể mà ra, chẳng khác gì là bị phong ấn ở trong cơ thể mình.

Kể từ đó, chính mình thật cùng phàm nhân không khác gì nhau!

“Cái địa phương quỷ quái này, quá cổ quái!”

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn không thôi, ý niệm đầu tiên chính là nhanh đi ra ngoài, nếu không ở lại bên trong đây, chỉ sợ chỉ có phần bị xâu xé.

Quay người lại, Lâm Hải mấy bước liền đi đến trước mặt cánh cửa lúc đến, cất bước liền đi ra ngoài!

Ông!

Nhưng đột nhiên, trước cửa có một đạo gợn sóng vô hình, đột nhiên xuất hiện từ trong trống rỗng, giống như một cái lò xo, đem Lâm Hải phanh cái bắn trở về, quẳng cái dập mông.

Sau đó, gợn sóng biến mất, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện qua.

“Ta xxx ngươi đại gia, cho vào không cho phép ra à?!”

Lâm Hải nhất thời lệ rơi đầy mặt, cái này con mẹ nó không phải hố cha sao?

“Không được, phải tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp, ai biết cái địa phương quỷ quái này, có cái yêu ma quỷ quái gì không? Nếu thật là tung ra một cái đến, ca ca còn không phải bị chơi xong sao?”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân ảnh của Lâm Hải biến mất, sau một khắc liền xuất hiện tại bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Còn tốt, ý thức không có bị phong ấn, nếu là cả Luyện Yêu Hồ cũng vào không được, ca ca không phải khóc đến chết thì không được!”

“Ba ba, nhìn hình dáng ngươi này một mặt khổ bức, chẳng lẽ là yêu đương vụng trộm bị bắt?”

Đột nhiên, một đường thanh âm chấn kinh, vang lên tại sau lưng Lâm Hải.

Lâm Hải vừa quay đầu lại, chỉ thấy A Hoa đứng tại phía sau hắn, đang chớp mắt nhỏ, cười trên nỗi đau của người khác mà nhìn lấy hắn.

Phốc!

“Ngươi con mẹ nó mới yêu đương vụng trộm bị bắt!”

Lâm Hải nhấc chân cho nó một chân, sau đó trong lòng nhất động, hướng phía A Hoa lộ ra một cái nụ cười hư hỏng.

“Ba ba, ngươi muốn làm gì? Tuy ngươi yêu đương vụng trộm thất bại, nhưng cũng không thể lấy bảo bảo của chính mình, làm vật thay thế a, tính hướng của người ta là bình thường!”

A Hoa hai tay ôm ngực, một mặt hoảng sợ liên tiếp lui về phía sau, bộ dáng đáng thương kia, rất giống một cái nữ tử yếu nhược bị lưu manh uy hiếp.

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, kém chút nằm trên đất, tức giận trừng A Hoa một chút.

“Nói cái gì đó, ngươi cái không biết xấu hổ, theo ta ra ngoài một chút!” Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, mang theo A Hoa, ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

Chương 1669: Ô ô ô, Cẩu gia bị mã chấn á!

“A Hoa, nhanh thử một chút, chân khí trong cơ thể của ngươi, có bị phong ấn lại hay không?”

Sau khi đi ra khỏi Luyện Yêu Hồ, Lâm Hải liền không kịp chờ đợi hướng phía A Hoa nói nói.

A Hoa sững sờ, chớp chớp mắt nhỏ, không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn là chiếu theo Lâm Hải nói, mà thử một chút.

Sau đó, hai cái mắt nhỏ, trong nháy mắt liền trừng tròn xoe, một mặt hoảng sợ nhìn về phía Lâm Hải.

“Ba ba, chân khí của ta bị phong bế, căn bản là không có cách rời khỏi thân thể!”

Nói xong, thân thể A Hoa run lên, bỗng nhiên một mặt giật mình nhìn về phía Lâm Hải.

“Ba ba, ta biết rõ!”

“Ngươi biết rõ cái gì, nhanh nói!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, chẳng lẽ A Hoa phát hiện ra nguyên nhân chân khí bị phong.

Mà khóe miệng của A Hoa thì là đột nhiên giật một cái rút ra, toét miệng liền khóc.

“Ta biết rõ ngươi tại sao phải dẫn ta tới bên trong này, bởi vì tại bên trong này, ta vô pháp phản kháng, ngươi liền có thể thuận lợi đạt được trinh tiết của ta!”

“Ba ba, ngươi hư hỏng!”

Phốc!

Lâm Hải đang là một mặt chờ mong chờ đợi đáp án của A Hoa, kết quả không nghĩ tới chó chết này, vậy mà toát ra một câu như vậy, đem Lâm Hải tức đến kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

“Lăn ngươi nha chó chết, trả lại con mẹ nó trinh tiết đâu, không đủ để ca ca buồn nôn!”

Lâm Hải đi lên cho A Hoa một chân, đối với chó chết này quả thực im lặng, mặc kệ lúc nào, đều không cái chính hình.

“Nhanh ngửi một cái, kề bên này có cái địch nhân gì!”

Lâm Hải một mặt cảnh giác, hướng phía A Hoa phân phó nói.

A Hoa cũng thu hồi thần thái đùa bức, cúi đầu xuống mặt sắc mặt ngưng trọng khịt khịt cái mũi, sau đó mắt nhỏ đi dạo, chậm rãi lắc đầu.

“Ba ba, phương viên trăm dặm, không có bất kỳ cái sinh mệnh gì!”

“Vậy là tốt rồi!”

Lâm Hải lúc này mới thở dài ra một hơi, chậm rãi gật gật đầu.

“Chúng ta đi lên phía trước đi, nhìn xem có bảo vật gì không!”

Lâm Hải mở rộng bước chân, hướng phía trước đi đến, Chủ thượng là Đại Thừa chi tôn, cũng cực kỳ khát vọng tiến vào bên trong này, mà bên trong này lại cực kỳ quỷ dị, nói không chừng sẽ có cơ duyên gì đó!

Huống chi, một hồi Chủ thượng đoán chừng cũng phải tiến đến, gã tám chín phần mười là biết rõ tình huống bên trong này.

Vạn nhất gã có biện pháp, chống cự chân khí phong ấn, thực lực cũng không biến mất, vậy mình coi như thảm.

Vì thế, việc cấp bách, là nhất định phải rời xa cái cửa vào này.

Lâm Hải cùng A Hoa, bước đi như bay, cấp tốc chọn một cái phương hướng, đi thẳng ra ngoài khoảng cách bốn năm dặm, mới dừng lại.

“Ta dựa vào, vùng đất bằng phẳng, không có cái gì?!”

Lâm Hải không khỏi có chút im lặng, cái này cùng nhau đi tới, đừng nói có cái bảo vật gì, trừ Tử khí âm u ra, liền cả một cọng lông cũng không có gặp.

“Ba ba, chỗ hơn tám mươi dặm ở phía Đông Nam, có mùi máu tươi cực kỳ nồng đậm!”

A Hoa bỗng nhiên ngửi ngửi cái mũi, mang theo một mặt ngưng trọng, hướng Lâm Hải nói nói.

“A? Mùi máu tươi?”

Lâm Hải giật mình, chân mày hơi nhíu lại, đã có mùi máu tươi, này tuyệt không phải đất lành!

“Ba ba, chúng ta muốn qua đó sao?”

Lâm Hải trầm mặc một lát, sau đó trong mắt lóe lên tinh mang, không khỏi lộ ra nụ cười lạnh.

“Qua! Ta ngược lại muốn xem xem, bên trong này đến tột cùng có manh mối gì!”

Lâm Hải quyết định, đi theo A Hoa, hướng phía phương hướng mùi máu tươi truyền đến, nhanh chóng mà đi.

Ông!

Ngay tại đồng thời khi Lâm Hải cùng A Hoa hướng phía có mùi máu tươi tiến lên, gợn sóng chỗ lối vào lóe lên, Chủ thượng bọc mình trong áo bào đen, đã từ trong thông đạo nhảy vào tới.

“Cái hỗn đản Lâm Hải này, lại dám trêu chọc bản tôn, sau đó nhất định phải khiến hắn nếm nỗi khổ rút hồn đoạt phách!”

Chủ thượng nghiến răng nghiến lợi, phát ra một tiếng cười quái dị nham hiểm, sau đó trong mắt lóe lên quang mang u ám.

“Bất quá, một thân bản lĩnh của Lâm Hải, ngược lại là thật làm cho bản tôn ngạc nhiên a!”

“Băng Hỏa Đồng Tu, nhãn thuật thần bí, sấm sét màu tím khủng bố, mặc kệ là cái nào, đều là tuyệt học kinh thiên động địa, so với Huyết Ngưng cùng Yến Phi Dương, quả thực hoàn mỹ hơn nhiều!”

Bỗng nhiên, Chủ thượng khẽ vươn tay, đem áo bào đen trên thân kéo ra, ném sau lưng, lộ ra chân dung.

“Khặc khặc kiệt... Thật chờ mong a!”

Chủ thượng phát ra một tiếng cười quái dị kinh dị, đột nhiên duỗi ra đầu lưỡi đỏ như máu, liếm láp lấy bờ môi, một gương mặt màu xanh, tràn ngập âm u, để cho người ta không rét mà run.

“Lần trước tiến nhập Thần đàn, vẫn là ba ngàn năm trước, bản tôn đã thành tựu Đại Thừa chi tôn, sau đó diệt sát vô số cao thủ của các môn phái lớn thành Lưu Tô, làm các thế lực lớn của thành Lưu Tô nguyên khí đại thương, rơi xuống tồn tại hạng chót của Thiên Vận Quốc.”

“Bây giờ , bản tôn lần nữa tiến nhập Thần đàn, còn có thân thể hoàn mỹ của Lâm Hải đi theo, đợi ngày bản tôn xuất quan, chính là thời điểm các thế lực lớn của thành Lưu Tô diệt vong!”

“Đến lúc đó, toàn bộ thành Lưu Tô, chính là thiên hạ của bản tôn, khặc khặc kiệt...”

Chủ thượng càng nghĩ càng kích động, lần nữa phát ra một trận cười quái dị để cho người ta rùng mình, sau đó con ngươi âm lãnh lóe lên hàn mang, hướng về một phương hướng, sắc bén nhìn lại.

“Lâm Hải vậy mà cũng hướng phía Thánh Trì mà đi, này cũng bớt việc để bản tôn đi bắt hắn!”

Sau một khắc, thân ảnh của Chủ thượng lóe lên, giống như kiểu thuấn di, hướng phía địa phương có mùi máu tươi, phi tốc mà đi.

Nếu là Lâm Hải ở đây, nhất định sẽ khiếp sợ phát hiện, Chủ thượng hành tẩu tại mảnh đất quỷ dị này, chân khí vậy mà không bị ảnh hưởng chút nào, mà không giống như hắn cùng A Hoa, bị phong ấn hoàn toàn.

Lâm Hải cùng A Hoa, cũng không biết Chủ thượng đã tiến nhập vào trong Thần đàn, hơn nữa còn đã phát hiện ra tung tích của bọn họ, cũng hướng phía chỗ có mùi máu tươi mà đến.

Giờ phút này, Lâm Hải đang ngồi dưới đất, mặt mũi tràn đầy im lặng thở hổn hển.

“Thật mẹ nó phiền a, đột nhiên vô pháp sử dụng chân khí, liền đi mỗi cái đường, cũng trở nên lao lực như vậy!”

Lâm Hải cùng nhau đi tới phát hiện, hành tẩu tại cái địa phương quỷ dị này, tiêu hao đối với thể lực, vậy mà cực lớn mười phần.

Bọn họ giờ phút này đã đi ra ba mươi bốn mươi dặm, bởi vì vô pháp sử dụng chân khí, cho dù Lâm Hải lấy tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, cũng cảm thấy một tia mỏi mệt.

A Hoa thì càng không cần nói, giờ phút này đã ghé vào dưới chân Lâm Hải, phun đầu lưỡi lớn, cũng là hồng hộc thở nặng.

“Ba ba, không được, ta phải mệt chết!”

“Tiểu Hồng thế nào?” Lâm Hải cau mày, đột nhiên hỏi nói.

“Chim ngu này, còn ngủ rất sâu đâu!” A Hoa nhất thời bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy xem thường nói nói.

“Còn chưa tỉnh sao?”

Lâm Hải thở dài, nếu như Tiểu Hồng tại liền tốt, lấy tốc độ của Tiểu Hồng, khoảng cách mấy chục dặm, cho dù vô pháp sử dụng chân khí, đoán chừng cũng dùng không quá lâu liền có thể đến.

Đáng tiếc, Tiểu Hồng còn đang ngủ say, là không trông cậy được vào.

“Đúng, Ngân Hợp đang làm gì?”

Lâm Hải lại nghĩ tới Ngân Hợp, hướng A Hoa hỏi.

“Ngân Hợp a? Đang giám sát thôi, đầu con lừa ngốc kia, đang nhìn chằm chằm vào đám Người Sói làm việc, rất hăng hái a!” A Hoa lần nữa lộ ra thần sắc xem thường.

“Ha ha, có thể để Ngân Hợp đi ra nha, bất kể nói thế nào, hàng này trước đó cũng là Địa Tiên đâu!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, sau đó một con ngựa nhỏ manh manh màu trắng, xuất hiện tại Lâm Hải trước mặt.

“Lâm Hải gia gia, A Hoa ba ba, người ta đang giám sát đâu!”

Ngân Hợp vừa ra tới, nhất thời chớp chớp mắt to manh manh, hướng phía Lâm Hải cùng A Hoa, ủy khuất nói nói.

“Ách... Mẹ nó!”

Lâm Hải vừa muốn nói chuyện, chợt phát hiện bên trong miệng Ngân Hợp, vậy mà còn ngậm một cây cỏ xanh, đem Lâm Hải bị lôi đến quả thực là im lặng.

“Xin nhờ, ngươi là Long a, đại ca! Làm sao còn ăn được cỏ?” Lâm Hải chảy nước mắt nói nói.

“Cỏ ăn thật ngon a, ngươi có muốn ăn một miếng hay không?” Ngân Hợp một mặt ngốc manh, đem cây cỏ xanh bên trong miệng phun ra, dính đầy nước bọt đưa đến bên miệng Lâm Hải.

“Ọe!”

Lâm Hải nhất thời khô khốc ọe một hồi, sau đó tức giận trợn mắt trừng một cái.

“Nói nghiêm túc a, cõng chúng ta đi một nơi, chúng ta đi không nổi nữa!”

Lâm Hải vừa mới dứt lời, A Hoa đã nhảy lên một cái, chổng vó nằm tại trên lưng Ngân Hợp, dễ chịu duỗi người một cái.

“Sảng khoái a!”

“Đại gia ngươi! Dám theo ca ca chiếm chỗ vị!” Lâm Hải thấy vậy, con mắt trong nháy mắt liền trợn tròn.

Ngân Hợp biến thành ngựa nhỏ, thân thể nhỏ như vậy, A Hoa vừa nằm như vậy, chính mình cũng không có địa phương để ngồi.

Sưu!

Lâm Hải hơi nhún chân, vụt lẻn đến trên lưng Ngân Hợp, trực tiếp ngồi tại trên bụng A Hoa.

A Hoa ngao một tiếng, cái bụng kém chút bị Lâm Hải đè nát, tiếng kêu rên liên hồi.

Trong lòng Lâm Hải buồn cười một trận, lại không để ý tới nó, mà chính là hướng phía Ngân Hợp mở miệng phân phó.

“Xuất phát!”

Ngân Hợp kêu lên một tiếng, bắp chân nhanh chóng, khẽ vấp khẽ vấp cấp tốc mà chạy đi.

“Ô ô ô, Cẩu gia bị mã chấn á!” Trên đường đi, chỉ để lại tiếng kêu rên không ngừng của A Hoa tại bên trong xóc nảy liên hồi!

Chương 1670: Thánh Trì

Lâm Hải cùng A Hoa, cưỡi Ngân Hợp, một đường phi nước đại, thẳng đến địa phương có mùi máu tươi.

“Ngân Hợp, ngươi biết rõ, tại bên trong này chân khí vì sao lại bị phong ấn hay không?”

Trên đường, Lâm Hải hướng Ngân Hợp hỏi, dù sao Ngân Hợp chính là Địa Tiên, sinh hoạt tuổi tác cũng tương đối dài, kiến thức rộng rãi, có lẽ có khả năng biết rõ nguyên nhân.

Nhưng mà, kết quả lại làm cho Lâm Hải thất vọng, chân khí của Ngân Hợp cũng bị phong ấn, lại nói không nên lời vì sao lại như thế.

“Lâm Hải gia gia, chỗ năm dặm phía trước, có một cái khí tức cực kì khủng bố, tuy đã ẩn tàng rất tốt, nhưng lại chạy không khỏi giác quan của ta!”

Đột nhiên, Ngân Hợp dừng bước lại, mắt to manh manh, mang theo thật sâu cảnh giác hướng phía trước nhìn lại.

“A?” Lâm Hải giật mình, từ trên lưng Ngân Hợp nhảy xuống, hai mắt hơi hơi nheo lại, suy tư một lát, sau đó quay người lại, nhìn về phía Ngân Hợp cùng A Hoa.

“Hai cái các ngươi, về Luyện Yêu Hồ đi, đã đi tới bên trong này, liền xem như Long Đàm Hổ Huyệt, ta cũng phải xông vào một lần!”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem A Hoa cùng Ngân Hợp, thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, Lâm Hải đem tay trái đang nắm lấy Thần Hồn, cầm tới trước mắt.

Chỉ thấy bên trong quang mang màu vàng kim, một cái hồn phách lớn cỡ ngón tay, đang an tường nhắm mắt ngồi im, ẩn ẩn mang theo một tia khí tức khủng bố.

“Chủ thượng đã muốn ta đem cái Thần Hồn này, mang vào Thần đàn, vậy cái Thần Hồn này đối với Chủ thượng, tất sẽ có tác dụng trọng yếu.”

“Đã như vậy, ngược lại không cần gấp gáp đem nó thu phục, ngược lại muốn xem xem, Chủ thượng đến tột cùng có ý đồ gì!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải trong tay nắm lấy Thần Hồn, bắt đầu không nhanh không chậm, hướng phía địa phương có mùi máu tươi kia tiến lên.

Theo Lâm Hải không ngừng hành tẩu, mùi vị máu tươi trong không khí, càng ngày càng đậm, để cho người ta ngửi mà buồn nôn.

Lâm Hải không khỏi âm thầm nhíu mày, trong lòng khiếp sợ không thôi, thật không biết mùi vị máu tươi nồng đậm như vậy, phải cần bao nhiêu máu tươi, mới có thể phát ra.

“Đó là cái gì?”

Đột nhiên, phía trước có một chỗ có bộ dáng kiến trúc như ao nước lớn rộng chừng mấy chục trượng, cao hơn một trượng, hấp dẫn ánh mắt của Lâm Hải.

Mùi vị máu tươi nồng đậm kia, phảng phất cũng là từ trong ao truyền tới.

“Đi qua nhìn một chút!”

Lâm Hải một bên ngưng thần đề phòng, vừa đi gần qua, nắm lỗ mũi nhịn xuống mùi máu tươi gay mũi để cho người ta như muốn hôn mê, chậm rãi leo lên cái cầu thang bên cạnh ao.

Sau đó, Lâm Hải mang theo một tia hiếu kỳ, hướng phía trong ao nhìn lại.

“Ọe ~”

Mới nhìn một chút, nhất thời trong bụng Lâm Hải liền sông cuộn biển gầm, một cỗ vị chua thẳng hướng bên trên quậy lên, kém chút nôn mửa ra tại chỗ, vội vàng xoay người, lui xuống khỏi thang, vậy mà không có dũng khí qua xem lần thứ hai!

“Mẹ nó, là Huyết Trì (ao máu)!!!”

Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn một trận, trong Huyết Trì cực lớn này, vậy mà tràn đầy đều là huyết dịch tinh hồng sền sệt, để Lâm Hải không ngừng buồn nôn, trong lòng buồn nôn đồng thời, lại dâng lên kinh hãi thật sâu.

“Huyết Trì lớn như vậy, phải cần máu tươi của bao nhiêu người, mới có thể đổ đầy?!”

Lâm Hải hiện tại trăm phần trăm khẳng định, cái gọi là Thần đàn này, tuyệt đối là địa phương tà ác!

“Phải mau chóng rời khỏi đây!”

Một cỗ bất an vô cùng, từ trong lòng Lâm Hải xông tới, Lâm Hải không chút do dự, quay đầu liền đi!

“Khặc khặc khặc khặc!”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng cười quái dị rùng mình, từ trên bầu trời vang lên.

“Người nào?”

Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, sau đó chỉ thấy một bóng người cấp tốc hiện lên, sau một khắc, một cái nam tử mặt xanh tóc đỏ, thảm đến không còn nét người, trong hai mắt âm u, lóe ra quang mang u lãnh, ngăn lại đường đi của Lâm Hải.

"Đậu phộng, yêu nghiệt phương nào!"

Lâm Hải bị tướng mạo quỷ dị của nam tử, dọa đến toàn thân giật mình một cái, vội vàng bày ra tạo hình phòng ngự, kinh hô một tiếng.

"Hừ, làm sao, mới một hồi không gặp như thế, liền không biết ta rồi?" Nam tử cười lạnh một tiếng, toét ra bờ môi huyết hồng, lộ ra răng trắng dày đặc, hướng phía Lâm Hải đùa giỡn cười nói.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó đột nhiên trợn to hai mắt, chỉ vào nam tử, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

"Ngươi là... Chủ thượng!"

"Hừ!"

Chủ thượng bỗng nhiên tức giận hừ một tiếng, sau đó khí tức khủng bố, trong nháy mắt phát ra, đem Lâm Hải hoàn toàn bao phủ.

Lâm Hải nhất thời cảm thấy hô hấp trì trệ, tại dưới uy áp mãnh liệt của Chủ thượng, lập tức trở nên hô hấp cũng khó khăn, hai con mắt cũng không khỏi nhô lên, trên mặt nổi gân xanh, kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt!

"Thứ đồ hỗn trướng, lại dám trêu chọc bản tôn, tin hay không bản tôn, hiện tại liền giết ngươi!"

Trong hai con mắt âm u của Chủ thượng, hiện lên một đường sát cơ băng lãnh, hướng phía Lâm Hải phẫn nộ nói nói.

Trong lòng Lâm Hải rung mạnh, cảm nhận được sát ý nồng như thực chất của Chủ thượng này, kìm lòng không được liền muốn trốn vào bên trong Luyện Yêu Hồ, nhưng vào lúc cuối cùng, lại chợt cắn răng một cái, nhịn xuống.

“Chủ thượng, Lâm Hải sai, xin Chủ thượng lại cho vãn bối một cơ hội.”

Lâm Hải chớp mắt, giả trang ra một bộ dáng yếu thế, hướng Chủ thượng khẩn cầu nói.

“Hừ, cho ngươi thêm một cơ hội? Cơ hội cho ngươi, còn thiếu sao!”

Chủ thượng hừ lạnh một tiếng, uy áp rơi vào trên thân Lâm Hải, chấn động mạnh một cái, giống như một chiếc búa lớn, nện ở trên thân Lâm Hải.

Phốc!

Lâm Hải nhất thời như gặp phải trọng kích, liền phun ra ngoài một ngụm máu tươi, trong mắt nhất thời lộ ra hoảng sợ thật sâu.

“Chủ thượng, Lâm Hải biết sai, cầu Chủ thượng tha mạng a!”

Hai mắt âm lãnh như lưỡi đao thấu xương của Chủ thượng, mang theo vẻ phẫn nộ, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải một hồi lâu, mới nặng nề hừ một cái, đem khí tức khủng bố này tán đi.

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, Chủ thượng này quả nhiên không giết chính mình, xem ra thật sự là có mưu đồ a!

“Đa tạ Chủ thượng, ân không giết!”

Lâm Hải mặt ngoài lại bất động thanh sắc, giả trang ra một bộ dáng mang ơn, hướng phía Chủ thượng nói cám ơn liên tục.

“n không giết?”

Chủ thượng bỗng nhiên nhếch miệng lên, lộ ra một tia ý cười trào phúng, sau đó lắc đầu.

“Ngươi suy nghĩ nhiều, bản tôn cũng không phải là không giết ngươi, mà chính là không muốn để cho ngươi dễ dàng chết đi như vậy!”

Lâm Hải nghe được, nhất thời giật mình, còn chưa chờ phản ứng được chuyện gì xảy ra, đã thấy Chủ thượng đột nhiên giương cánh tay lên, sau đó một đạo khí lãng vô hình, trong nháy mắt liền đến trước người Lâm Hải.

“Chủ thượng...”

Lâm Hải kinh hô một tiếng, lời nói phía sau còn chưa nói ra, cái đạo khí lãng vô hình này, liền giống như một sợi tơ mỏng mềm dẻo, đem toàn thân Lâm Hải trói buộc lại, lập tức giơ lên giữa không trung.

“Chủ thượng, Lâm Hải thật biết sai, cũng không dám nữa!”

Lâm Hải một bên giả trang ra một bộ dáng hoảng sợ, liên tục cầu xin tha thứ, một bên vô cùng cảnh giác nhìn chăm chú vào cử động của Chủ thượng.

Chỉ cần Chủ thượng hơi có dị động, muốn xuống tay với chính mình, Lâm Hải sẽ không chút do dự, mang theo Thần Hồn tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Chủ thượng thì là cười quái dị một tiếng, hoàn toàn không tiếp tục để ý tới Lâm Hải, mà chính là cất bước đi lên bậc thang, hai mắt mang theo quang mang vô cùng kích động, hướng phía Huyết Trì khiến buồn nôn phia dưới này nhìn lại.

“Ba ngàn năm, rốt cục lại một lần nữa nhìn thấy Thánh Trì!”

Nói xong, thân ảnh của Chủ thượng đột nhiên nhất động, vậy mà trực tiếp nhảy vào bên trong Huyết Trì, phù phù một tiếng, lập tức không có bóng dáng.

“Ta qua, thật mẹ nó buồn nôn!”

Lâm Hải ở trên không thấy rõ ràng, khi thấy Chủ thượng nhảy xuống, kích thích ra những bọt máu, nhất thời buồn nôn một trận, bên trong dạ dày khó chịu nói không nên lời.

Xoạt!

Đúng lúc này, đám bọt máu quay cuồng một hồi, sau đó thân thể của Chủ thượng, lần nữa chui ra, cả người đã biến thành màu đỏ như máu.

“Ha ha ha ha ha!”

Chủ thượng hưng phấn cười to một trận, trong tiếng cười là kích động thoải mái nói không nên lời.

“Vị đạo thật tươi mới!” Sau khi cười xong, Chủ thượng bỗng nhiên lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm láp lấy máu tươi bên khóe miệng, một bộ dáng hưởng thụ, khiến Lâm Hải nhìn mà rùng mình.

“Cái này con mẹ nó cũng là cái đồ biến thái!”

Lâm Hải ác tâm một trận, toàn thân cũng nổi da gà.

Mà Chủ thượng lúc này, chợt ngẩng đầu, nhìn sang Lâm Hải, âm hiểm cười một trận, mở miệng.

“Lâm Hải, biết rõ bản tôn vì cái gì, muốn dẫn ngươi tiến vào Thần đàn sao?”

Chương 1671: Mưu đồ của Chủ thượng

“Không phải Chủ thượng ngài có lòng yêu tài, muốn cho ta một trận cơ duyên sao?” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng nhát gan, yếu ớt nói nói.

“Ha ha ha ha!”

Chủ thượng nghe được, không khỏi cười to, cười đến dạ dày đều đau, nhìn Lâm Hải tràn ngập mỉa mai.

“Còn tưởng rằng ngươi có bao nhiêu thông minh, nghĩ không ra cũng là một cái ngu ngốc!”

Nói xong, ánh mắt âm u của Chủ thượng bỗng nhiên mãnh liệt, một cỗ sát cơ âm lãnh, tràn ngập tại xung quanh Lâm Hải.

“Nói thật cho ngươi biết đi, bản tôn cần một bộ thân thể cường hãn có tiềm lực, gánh chịu linh hồn chí cao vô thượng của ta, lúc đầu Huyết Ngưng hoặc là Yến Phi Dương là nhân tuyển tốt nhất, nhưng từ sau khi nhìn thấy nhãn thuật thần kỳ của ngươi, Lâm Hải ngươi, để thành lựa chọn tốt nhất của bản tôn!”

Lâm Hải nghe xong, nhất thời lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu, nhìn Chủ thượng tràn ngập thật không thể tin.

“Chủ thượng, ngươi, ngươi muốn đoạt lấy thân thể của ta?”

“Không sai!” Trong mắt Chủ thượng lóe lên hàn mang, lộ ra âm lãnh nhe răng cười.

“Ba ngàn năm trước, bản tôn tại bên trong Thánh Trì vinh đăng Đại Thừa, sau khi ra khỏi Thần đàn đã cùng các thế lực lớn của thành Lưu Tô nhất chiến, diệt sát ba cao thủ Đại Thừa, vô số phía dưới Hóa Thần, tuy làm cho các thế lực lớn của thành Lưu Tô nguyên khí đại thương, nhưng bản tôn cũng mất đi thân thể, chỉ có thể lấy hình thái Nguyên Thần để tồn tại.”

“Đến ngày hôm nay, bản tôn lần nữa may mắn tiến vào Thánh Trì, chẳng những có Thần Hồn có thể tương dung, cũng có thể đạt được cỗ thân thể có nhãn thuật thần bí của ngươi này, thật sự là trời cao đã chiếu cố đến bản tôn a, ha ha ha ha!”

Nhìn Chủ thượng điên cuồng đắc ý cười to, sắc mặt Lâm Hải dần dần lạnh xuống, trong mắt không khỏi hiện lên thần sắc chấn kinh.

“Nháo nửa ngày, ngươi cũng chỉ là Du hồn!”

“Hừ!” Chủ thượng hừ lạnh một tiếng, sát cơ nổ bắn ra, hướng phía Lâm Hải âm u cười một tiếng.

“Ngươi có thể cho là như vậy, nhưng mà không đến bao lâu, Du hồn chính thức, sẽ là ngươi, mà bản tôn thì sẽ chiếm cứ thân thể của ngươi, tại trong thành Lưu Tô nhấc lên một trận gió tanh mưa máu, hướng thế nhân công khai biểu thị, bản tôn đã trở về!”

Lâm Hải triệt để hiểu rõ ý đồ của Chủ thượng, lại là muốn muốn đoạt xá của chính mình!

Không khỏi, trên mặt Lâm Hải lộ ra vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Lấy thực lực của Chủ thượng, nếu thật muốn mạnh mẽ chiếm lấy thân thể của chính mình, Lâm Hải còn thật vô pháp chống cự, không khỏi lập tức làm tốt chuẩn bị để tiến vào Luyện Yêu Hồ.

“Có phải đã chuẩn bị nghênh đón tử vong hay không?” Chủ thượng thấy sắc mặt Lâm Hải khác thường, không khỏi càng thêm giễu cợt không thôi.

“Ngươi yên tâm, trước đó ngươi năm lần bảy lượt xúc phạm uy nghiêm của bản tôn, bản tôn sẽ không để cho ngươi chết đi một cách dễ dàng!”

Nói xong, trong mắt Chủ thượng, đột nhiên hiện lên quang mang âm lãnh, giống như một cái độc xà nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hung hăng nói nói.

“Ngươi sẽ tận mắt nhìn thấy, bản tôn phân giải Nguyên Thần, dung hợp Thần Hồn, chiếm cứ thân thể ngươi như thế nào, sau cùng lại đem ngươi rút hồn đoạt phách, nếm nỗi khổ dày vò vạn năm!”

“Ngươi quá ác!” Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn, nhìn chằm chằm vào Chủ thượng, khàn khàn nói nói.

“Ha ha ha ha, hưởng thụ quá trình tuyệt vọng này đi!”

Chủ thượng nói xong, hàn mang trong mắt biến lớn, sau đó trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Quát!”

Ông!

Sau một khắc, một cỗ khí tức vô cùng khủng bố, từ trong thân thể Chủ thượng dâng lên mà ra, khiến cho huyết dịch đậm đặc xung quanh, khuấy động một mảnh, lăn lộn giống như sóng triều!

“Hừ!”

Chủ thượng rên lên một tiếng, nhất thời lộ vẻ mặt biểu lộ cực độ thống khổ, nhưng trong mắt lại mang theo ý cười điên cuồng quỷ dị.

Sau đó, Lâm Hải vậy mà chấn kinh phát hiện, thân thể của Chủ thượng, thế mà đang từ từ phân liệt và giải thể, không mất một chút thời gian, vậy mà chỉ còn lại có một cái đầu lâu, còn đang lơ lửng ở trong Huyết Trì, quả nhiên là khủng bố cùng cực!

“Ngươi đang chơi tự sát sao?”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, nhịn không được bật thốt lên hỏi.

“Hừ, ngươi thì biết cái gì!” Đầu lâu của Chủ thượng, phát ra một tiếng khinh thường giễu cợt.

“Nguyên Thần của bản tôn giải thể, chịu đựng Thánh Trì tẩy lễ, sau đó dung hợp với Thần Hồn, đoàn tụ Nguyên Thần, chính là Chí Tôn đại pháp của Tu La Điện ta, đoàn tụ Nguyên Thần sẽ cường đại cỡ nào, căn bản không phải là ngươi có thể tưởng tượng!”

“Ách...”

Chủ thượng đang nói, trên mặt đột nhiên lộ ra biểu lộ cực độ thống khổ, khuôn mặt lập tức bắt đầu trở nên vặn vẹo, khí tức cũng bắt đầu trở nên yếu ớt, phảng phất như sinh cơ đang cấp tốc biến mất.

“Hừ hừ, muốn chết sao?”

Lâm Hải thấy thế, đột nhiên cười lạnh đùa giỡn một tiếng, mang theo biểu lộ nghiền ngẫm, nhìn về phía đầu lâu của Chủ thượng.

Đầu lâu của Chủ thượng, run rẩy kịch liệt, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm gào thét thống khổ, lại vẫn ngẩng đầu, nhìn Lâm Hải âm u gào rống một tiếng.

“Đánh rắm! Bản tôn cái này gọi là cố tìm đường sống trong chỗ chết, để Nguyên Thần đạt được tẩy lễ triệt để, chỉ cần bảo tồn một tia ý thức, liền có thể Niết Bàn Trọng Sinh, bực Chí Tôn đại pháp này, một con kiến hôi như ngươi há lại có thể lĩnh ngộ.”

“A!!!”

Chủ thượng vừa mới răn dạy xong Lâm Hải, liền lần nữa phát ra một tiếng gào thét thống khổ, đường đường là Đại Thừa chi tôn, vậy mà cũng không thể chịu đựng được cái nỗi khổ Nguyên Thần phân giải này, để Lâm Hải nhìn mà hãi hùng khiếp vía một trận.

"Mẹ nó, đây tuyệt đối là tà thuật!"

Linh hồn còn người, có thể nói là bộ vị yếu ớt nhất, dù hơi bị thương tổn, cũng có thể khiến người hôn mê bất tỉnh hoặc là biến thành ngu ngốc.

Nhưng cái Chủ thượng này, quả thực quá điên cuồng, vậy mà đem Nguyên Thần của chính mình, triệt để phân giải, chỉ lưu lại một tia ý thức, liền không sợ một cái ngoài ý muốn, sẽ triệt để hồn phi phách tán.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, Chủ thượng giờ phút này hai mắt nhắm nghiền, biểu lộ thống khổ, khí tức cơ hồ đã gần như biến mất, nếu không phải cẩn thận cảm ứng, thậm chí đều sẽ cho là gã đã không có sinh cơ.

Nhưng mà, Lâm Hải lại có thể cảm thấy, trên đỉnh đầu của cái đầu lâu trôi nổi này, tựa hồ còn có một tia ý thức cực kỳ yếu ớt, đang mười phần chậm chạp mà nhảy lên.

Thấy tình cảnh này, Lâm Hải bỗng nhiên cười, mà lại cười đến thập phần vui vẻ.

"Đần độn mỗi năm có, năm nay đặc biệt nhiều a!"

"Cái Chủ thượng này, quá tự cho là đúng, cứ trắng trợn như vậy, ở ngay trước ca ca mặt, đem chính mình chơi thành hấp hối."

"Thật sự cho rằng ca ca đã bị ngươi chế trụ sao?"

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, âm thầm cười lạnh, mà lúc này đây, hai mắt của Chủ thượng đột nhiên mở ra, hiện lên một tia quang mang vội vàng!

"Thần Hồn vào chỗ!"

Chủ thượng nôn nóng quát một tiếng, sau đó đột nhiên hé miệng, phun ra một cỗ chân nguyên, hóa thành một đạo quang mang, hướng phía Thần Hồn trong tay Lâm Hải, phi tốc mà đến.

“Vào chỗ em gái ngươi!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra nụ cười lạnh xem thường, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, mang theo Thần Hồn, trực tiếp tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Chủ thượng đang chờ dung hợp với Thần Hồn, thấy Lâm Hải cùng Thần Hồn, vậy mà tiêu thất vào hư không, không khỏi kinh hãi biến sắc, trong mắt nhất thời lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

“Chuyện gì xảy ra? Thần Hồn đâu?.”

Chủ thượng thất kinh, trong mắt lo lắng đến mức ứa ra lửa, hướng bốn phía vội vã tìm nhìn.

Nếu như tìm không thấy Thần Hồn, gã chẳng những uổng phí Nguyên Thần giải thể, còn bởi vì không có đạt được Thần Hồn dung luyện, Nguyên Thần sẽ bị hao tổn, cảnh giới rơi xuống, tổn thất kia coi như lớn, hoàn toàn không phải gã có thể thừa nhận được.

Ông!

Ngay tại thời khắc Chủ thượng bị dọa đến hoang mang lo sợ, đột nhiên trước mắt lóe lên bóng người, đã thấy Lâm Hải lần nữa xuất hiện tại vị trí lúc trước, vẫn bị một sợi chân nguyên của chính mình, trói buộc tại giữa không trung.

“Cái này... Ha ha, chẳng lẽ là mình hoa mắt!”

Chủ thượng thấy thế, nhất thời vui mừng quá đỗi, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin được thật sâu.

Vừa rồi chính mình rõ ràng nhìn thấy Lâm Hải cùng Thần Hồn đều biến mất, tại sao lại đột nhiên xuất hiện đâu?.

“Nhất định là do ý thức còn thừa không nhiều, đã có chút mơ hồ, mới có thể xuất hiện ảo giác!”

“Nhất định là như thế, vẫn là nhanh đem Thần Hồn hòa tan, nếu không cái ý thức yếu ớt này, nếu là có cái gì ngoài ý muốn, chính mình coi như xong đời!”

Nghĩ đến chỗ này, Chủ thượng vội vàng lần nữa ngẩng đầu, chuẩn bị đem Thần Hồn thu tới, để nhanh chóng dung hợp. Thế nhưng là, thời điểm khi ánh mắt của gã, rơi vào trong hai tay rỗng tuếch của Lâm Hải, đầu không khỏi ông một tiếng, lập tức mộng bức tại bên trong này!

Chương 1672: Thu phục Chủ thượng

“Thần Hồn đâu!”

Sau trầm mặc ngắn ngủi, Chủ thượng đột nhiên bạo hống một tiếng, như muốn điên cuồng!

Lâm Hải nhất thời lộ vẻ mặt thần sắc mỉa mai, hướng phía đầu lâu của Chủ thượng, cười lạnh.

“Sắp chết đến nơi, còn dám muốn Thần Hồn.”

“Có phải là ngươi giở trò hay không, mau đem Thần Hồn giao ra, nếu không ta lập tức giết ngươi!”

Chủ thượng trong nháy mắt liền kịp phản ứng, bên trong này chỉ có hai người gã cùng Lâm Hải, Thần Hồn mạc danh kỳ diệu biến mất, nhất định là có quan hệ cùng Lâm Hải!

“Giết ta?” Lâm Hải khinh thường cười lạnh một tiếng, sau đó ánh mắt phát lạnh.

“Vẫn là lo lắng một chút, cho sinh tử của chính ngươi đi!”

Lâm Hải vừa dứt lời, Chủ thượng chỉ cảm thấy một đoàn bóng đen, trống rỗng xuất hiện tại trước mắt gã.

Còn chưa chờ hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đột nhiên cảm giác đỉnh đầu đau xót, sau đó trong nháy mắt đã thoát ly Huyết Trì, cũng đang cấp tốc rời xa.

“A... Nha phi, thối quá thối quá!”

Cho đến lúc này, bên tai Chủ thượng mới truyền đến một đường thanh âm bỉ ổi, gã kinh hãi phát hiện, đầu lâu của mình, vậy mà bị một con yêu thú không biết từ đâu chạy tới, ngoặm tại bên trong miệng, cấp tốc chạy.

“Nghiệt súc, còn không há miệng!”

Chủ thượng quá sợ hãi, Nguyên Thần tất cả còn đều tại trong Huyết Trì, chỉ có tồn tại một tia ý thức yếu ớt, một khi rời xa phạm vi của Huyết Trì, chỉ sợ dùng không bao lâu, liền sẽ hôi phi yên diệt!

“A... Nha phi, coi là Cẩu gia nguyện ý ngậm ngươi cái cái bô này chắc!”

A Hoa nghe được, ngoài miệng trực tiếp dùng lực hất lên, đem đầu lâu của Chủ thượng, ném ra xa xa, quay cuồng một hồi ở trên mặt đất.

Nhưng mà, Chủ thượng đã không để ý tới phẫn nộ trong lòng, giờ phút này đầu của gã, đã cách Huyết Trì khoảng cách gần hơn ngàn mét, một tia ý thức còn sót lại này, đã bắt đầu trở nên cực kỳ mơ hồ.

Nếu không quay lại đến trong Huyết Trì, chỉ sợ sau một khắc tùy thời cũng sẽ có nguy hiểm mất mạng.

Sưu!

Chủ thượng ý thức nhất động, đầu lâu nhất thời bay lên trên trời, hướng phía Huyết Trì như phát điên mà bay đi.

“A... Nha phi, còn muốn chạy? Xuống đây cho Cẩu gia đi!”

Đột nhiên, thanh âm bỉ ổi lần nữa vang lên, đầu lâu vừa mới cất cánh, liền mười mét cũng còn không có bay được ra ngoài, liền bị A Hoa một cái dốc sức vọt lên, trực tiếp đập xuống, dùng tay chó đè xuống đất.

“Ngươi muốn chết!”

Chủ thượng điên cuồng rống giận một tiếng, hé miệng bắn ra một đạo chân nguyên, hướng phía A Hoa liền phóng tới.

Phốc!

Một tiếng vang trầm, chân nguyên nhất thời đánh trúng cái bụng của A Hoa, A Hoa ngao một tiếng hét thảm, thân thể đằng không mà lên, nặng nề ngã trên đất.

Sưu!

Đầu lâu của Chủ thượng, cũng không đoái hoài tới đi thăm dò xem A Hoa chết hay sống, lần nữa bay vọt mà đi, thẳng đến Huyết Trì.

“A... Nha phi, dám đánh Cẩu gia ngươi, Cẩu gia con mẹ nó bạo miệng của ngươi!”

A Hoa mắng to một tiếng, từ dưới đất nhảy dựng lên, sưu cái nhảy vào giữa không trung, hướng phía đầu lâu của Chủ thượng lần nữa dốc sức lao qua.

Đầu lâu của Chủ thượng, đang hướng phía Huyết Trì cấp tốc bay đi, đột nhiên cảm giác trên đỉnh đầu xuất hiện một mảnh bóng râm, kinh hãi ngẩng đầu, chỉ thấy một cái mông to lớn, hướng phía mặt gã liền ngồi xuống.

“Đậu phộng!”

Hai mắt của Chủ thượng nhất thời co rụt lại, lộ ra kinh hãi thật sâu, làm sao cũng không nghĩ ra, cái yêu thú chỉ là Nguyên Anh cảnh này, chịu một kích của chính mình, thế mà còn không chết!

Hé miệng, Chủ thượng đem một cỗ chân nguyên ngưng tụ, vừa muốn lần nữa công kích, nhưng trong nháy mắt đãgặp trọng kích, phốc một tiếng, trực tiếp đem chân nguyên nuốt ngược trở về!

“Ô ~”

Chủ thượng thống khổ ngâm khẽ một tiếng, phanh một tiếng, bị A Hoa đặt mông ép dưới thân thể.

“A... Nha phi, nếu không phải Cẩu gia ta là Cương Cân Thiết Cốt, mạng nhỏ cũng ô hô!”

“Cẩu gia con mẹ nó làm chết ngươi!”

A Hoa quái khiếu, điên cuồng đem cái mông hướng phía trên mặt Chủ thượng, cũng là cuồng nện một trận, thỉnh thoảng mấy cái rắm thối cũng đi theo xuất hiện, theo cái mũi của Chủ thượng, liền xông vào, ứa ra khói xanh.

“Ha ha ha ha!”

Lâm Hải ở giữa không trung, nhìn Chủ thượng không ngừng trợn trắng mắt, nhất thời nhịn không được cười ha ha, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Mẹ nó, chó chết này, thật con mẹ nó đủ tổn hại a, Chủ thượng rơi vào bên trong tay nó, ngược lại xem như xui xẻo tám đời.

Gặp nhục nhã vô cùng như thế, coi như lần này mình không giết hắn, Chủ thượng đoán chừng cũng không mặt mũi để mà tiếp tục sống sót.

“A!!!”

Mà nội tâm của Chủ thượng, giờ phút này lập tức liền đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ, gã đường đường là Đại Thừa chi tôn, khi nào thì nhận qua khuất nhục như thế, vẫn là con mẹ nó bị một con chó là nhục!

Trong nháy mắt, đầu óc của Chủ thượng trống rỗng, hoàn toàn đánh mất lý trí, điên cuồng gào thét, chuẩn bị đem A Hoa từ trên mặt nhấc xuống qua.

Nhưng mà, Nguyên Thần của Chủ thượng đã phân giải, bên trong đầu lâu chỉ còn một tia ý thức yếu ớt, thực lực đã sớm vạn không còn một!

Mà con hàng A Hoa này tuy chân khí bị phong ấn, nhưng sau khi tiến hóa lại có nhục thể mạnh mẽ, trong lúc nhất thời Chủ thượng kinh hãi phát hiện, lấy thực lực còn sót lại của gã, thế mà căn bản không lay động được A Hoa!

Cái này, nội tâm của Chủ thượng khuất nhục phẫn nộ, nhất thời phun lên tuyệt vọng thật sâu, không khỏi bạo hống một tiếng!

“Con mẹ nó, lão tử coi như không sống, cũng muốn giết ngươi cái nghiệt súc này!”

Một cỗ khí oán độc vô cùng, từ trong hai mắt của Chủ thượng bắn ra, này một tia ý thức còn sót lại kia, bắt đầu điên cuồng bành trướng, khí tức nguy hiểm khủng bố, cấp tốc kéo lên!

Cảm giác nhục nhã mãnh liệt cùng cảm giác tuyệt vọng, đã để Chủ thượng lâm vào điên cuồng, vậy mà bắt đầu bỏ qua sinh tử, chuẩn bị lấy một tia ý thức sau cùng tự bạo làm đại giá, chết cũng phải đem cái nghiệt súc A Hoa cho gã vô tận khuất nhục kéo theo!

“Không tốt!”

Lâm Hải ở giữa không trung thấy rõ ràng, cảm nhận được bên trong đầu lâu của Chủ thượng, có khí tức khủng bố đang nhanh chóng kéo lên, lập tức nhìn thấu ý đồ của Chủ thượng.

Tuy bên trong đầu lâu kia, chỉ còn lại có một sợi ý thức cực kỳ yếu ớt, nhưng Chủ thượng dù sao cũng chính là Đại Thừa chi tôn, thật như tự bạo, cũng không phải A Hoa có thể thừa nhận được.

Nhíu lông mày lại, Lâm Hải liền chuẩn bị đem A Hoa thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có mấy đạo âm thanh tin tức nhắc nhở liên tiếp, vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

“Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi lăm phần trăm, có muốn thu phục không?”

“Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi sáu phần trăm, có muốn thu phục không?”

“Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi bảy phần trăm, có muốn thu phục không?”

…

“Đậu phộng!” Con mắt của Lâm Hải bỗng nhiên dựng lên, nhất thời lộ vẻ mặt mừng rỡ.

“Ha ha, yêu ma quỷ quái, Cửu Lê Hồ đều có thể thu, Nguyên Thần của Chủ thượng này, thuộc về một loại Quỷ Quái, nghĩ không ra Chủ thượng chơi tự bạo, đem chính mình chơi đến sắp chết, thế mà đến giới hạn thiết lập của chính mình với Luyện Yêu Hồ!”

Cửu Lê Hồ vừa gặp phải loại hình yêu ma quỷ quái, liền sẽ nhắc nhở thu phục, cho dù xác xuất thành công chỉ là loại tỷ lệ không phẩy một phần trăm, gần như không có khả năng thành công này cũng không ngoại lệ.

Lâm Hải lúc trước ghét bỏ loại nhắc nhở này, quá không phù hợp với thực tế, liền đem giới hạn của nhắc nhở, thiết trí đến xác xuất thành công chín mươi lăm phần trăm trở lên, nghĩ không ra hôm nay, bị Chủ thượng phát động!

“Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi chín phần trăm, có muốn thu phục không?”

Xác xuất thu phục Chủ thượng thành công, còn đang nhanh chóng tăng lên, chớp mắt liền đến chín mươi chín phần trăm!

“Thu!”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, vội vàng hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hạ mệnh lệnh.

Chậm một chút nữa, Lâm Hải sợ Chủ thượng tự bạo thành công, muốn thu phục đều đã muộn!

Sưu!

Sau một khắc, đầu lâu của Chủ thượng tiêu thất vào hư không.

Leng keng!

Cửu Lê Hồ thành công thu phục Nguyên Thần Đại Thừa sơ kỳ!

Nghe được trong đầu truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở, Lâm

Hải cuối cùng thở dài ra một hơi, đồng thời trong lòng buồn cười một trận, Chủ thượng đáng sợ đến mức để cho mình cảm thấy bất lực thật sâu, thế mà cứ như vậy hài hước mà xong đời.

“Ách... Quá gấp gáp, đem cả A Hoa cũng cùng một chỗ thu vào rồi!” Sau đó, Lâm Hải phát hiện, A Hoa thế mà cũng bị chính mình cùng một chỗ thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

“A Hoa giống như còn không có tận hứng, xem ra khuất nhục của Chủ thượng, còn muốn tiếp tục a!”

Trên mặt Lâm Hải, đột nhiên lộ ra một tia biểu lộ cười trên nỗi đau của người khác.

“Ai u, ta qua!” Đúng lúc này, lực đạo trói buộc Lâm Hải lập tức biến mất, thân thể của Lâm Hải, trực tiếp từ giữa không trung ngã xuống, phốc một tiếng, rơi vào bên trong Huyết Trì!

Chương 1673: Thắng liền hai cấp, Nguyên Anh hậu kỳ!

“Ầm!”

Lâm Hải rơi vào bên trong Huyết Trì, nhất thời kích thích một mảnh mưa máu, văng khắp cả mặt mũi khắp người Lâm Hải, mùi máu tươi gay mũi, khiến cho người buồn nôn.

“Ọe ~”

Sắc mặt Lâm Hải khó coi, khô khốc ọe một hồi, bên trong dạ dày quả thực như sông cuộn biển gầm, buồn nôn đến mức tâm muốn chết cũng có.

“Bà nội ngươi, cái Chủ thượng ngốc bức này thật sự là thiếu đánh a, nhất định phải đem ca ca treo ở phía trên Huyết Trì, lần này con mẹ nó tốt, ọe ~”

Trong lòng Lâm Hải quả thực đem Chủ thượng mắng chết, một bên nôn khan một bên nín hơi, dùng sức hướng bên bờ Huyết Trì bơi qua.

Ông!

Nhưng vào lúc này, cánh tay phải của Lâm Hải chấn động mạnh một cái, sau đó Tử Lôi Thần Long Tí đột nhiên phát ra hào quang màu tím đại thịnh, một cỗ lực lượng Lôi Điện cường đại, trong nháy mắt đã phun trào.

Rầm rầm rầm rầm...

Trong nháy mắt, toàn bộ huyết dịch của Huyết Trì, lập tức sôi trào lên, bốc lên bọng máu lớn cỡ nắm tay, hướng phía hào quang màu tím, mãnh liệt mà đến.

“Ta dựa vào, xảy ra chuyện gì?”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, sau đó chấn kinh phát hiện, bên trong Tử Lôi Thần Long Tí, đột nhiên truyền ra một cỗ lực hấp xả cường đại, tựa như một cái yêu thú mở ra cái mồm như chậu máu của nó, đem huyết dịch sôi trào, điên cuồng thôn phệ.

“Mẹ nó, còn có chức năng này?”

Lâm Hải một mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Tử Lôi Thần Long Tí, vốn cho rằng hào quang màu tím đã tiêu hao hầu như không còn, thời gian ngắn không khôi phục được, không nghĩ tới thật sự là hết lần này đến lần khác lại mang kinh hỉ đến cho mình a.

Lâm Hải không cần nghĩ cũng biết, Tử Lôi Thần Long Tí đột nhiên hấp thu huyết dịch, tuyệt đối là chuyện tốt, nói không chừng sau khi hấp thu xong, sẽ có cái cải biến gì cũng càng cũng chưa biết.

“Đậu móa, tuy Huyết Trì này đủ buồn nôn, nhưng vì khả năng mang đến cơ duyên, ca ca nhẫn!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cắn răng một cái, cố nén buồn nôn trong lòng, nhắm chặt hai mắt, tĩnh quan kỳ biến.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, Lâm Hải chỉ cảm thấy, có một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ, thông qua Tử Lôi Thần Long Tí, tiến vào trong cơ thể mình.

Không chỉ có như thế, cỗ lực lượng đáng sợ này, phảng phất như có thể ảnh hưởng đến linh hồn của chính mình, khiến cho não hải của chính mình, đau đớn một trận.

Ông!

Ngay tại thời khắc trong lòng Lâm Hải kinh hãi, cỗ lực lượng kinh khủng này, vậy mà bay thẳng tới đan điền, trong nháy mắt nhào về phía Nguyên Anh của Lâm Hải, đem Nguyên Anh lập tức hoàn toàn cuốn vào trong đó.

“Đậu phộng, cái này con mẹ nó là muốn làm gì?”

Lâm Hải quá sợ hãi, Nguyên Anh cũng không phải là vật tầm thường, đó là căn cơ sở tại của người tu hành, một khi Nguyên Anh bị hao tổn, tu vi sẽ nhận thương tổn mãi mãi, căn bản là không có cách khôi phục.

Lộc cộc ~

Đột nhiên, một đường thanh âm phảng phất như miệng lớn đang uống từng ngụm nước lớn, vang lên tại trong đầu Lâm Hải, khiến cho đau đớn của Lâm Hải, trong nháy mắt có giảm bớt rõ ràng.

“A?”

Sau đó, Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, Nguyên Anh của chính mình, phảng phất tựa như gặp được cực phẩm mỹ thực, đang mở to cái miệng nhỏ nhắn, đem cỗ lực lượng kinh khủng này, không ngừng hút vào trong bụng.

Mà cỗ lực lượng khủng bố cường đại này, vừa tiến vào trong bụng Nguyên Anh, ngược lại trở nên cực kỳ ôn hòa, tựa như trẻ sơ sinh thai nghén đang hút sữa, để cho Nguyên Anh lộ ra biểu lộ cực kỳ dễ chịu hưởng thụ.

Mỗi khi Nguyên Anh hấp thu một ngụm lực lượng thần bí này, đau đớn trong đầu Lâm Hải, liền giảm bớt một chút, trong chớp mắt công phu, đau đớn đã cực kỳ bé nhỏ, hoàn toàn không có cảm giác.

Mà Nguyên Anh trong người, Lâm Hải lại cảm thấy một trận biến hóa kỳ diệu, sau khi hấp thu cái lực lượng thần bí này, tựa hồ đang nhanh chóng mạnh lên.

Không chỉ có như thế, Lâm Hải cảm thấy tinh thần ý thức của mình, cũng đang không ngừng cường hóa, cái loại cảm giác này, tựa như một cái kẻ ngu dốt, đột nhiên trở nên thông minh, có cảm giác rộng mở trong sáng.

“Thật kỳ quái, đây là có chuyện gì?”

Trong mắt Lâm Hải dị sắc liên tục, kinh ngạc không thôi, tuy không biết đến tột cùng phát sinh cái gì, nhưng Lâm Hải lại có thể khẳng định, đối với chính mình mà nói, tuyệt đối là một lần cơ duyên ngàn năm một thuở.

Nhất là tinh thần ý thức mạnh lên, Lâm Hải trước đó từng có mấy lần kinh nghiệm, vậy cũng là tại lúc tu vi cảnh giới đạt được đề bạt, mới có cảm giác.

Bây giờ, loại cảm giác này lại một lần nữa xuất hiện, hơn nữa còn rõ ràng như thế, cộng thêm sau khi Nguyên Anh hấp thu cỗ lực lượng này, cũng đang nhanh chóng trưởng thành, một đáp án miêu tả sinh động đã hiện ra.

“Mẹ nhà nó, ca ca là muốn đột phá sao?”

Trong mắt Lâm Hải bùng lên tinh mang, nhất thời lộ vẻ mặt vui mừng.

Nếu quả thật là bởi vậy mà đột phá tu vi cảnh giới, vậy thật sự là nhân họa đắc phúc, coi như Huyết Trì lại buồn nôn hơn một chút, Lâm Hải cũng nguyện ý a.

Rất nhanh, suy đoán của Lâm Hải, đã tìm được chứng minh!

Sau khi Nguyên Anh trong người, không ngừng hấp thu lực lượng thần bí, đột nhiên bỗng nhiên dừng lại.

Sau đó, ông một tiếng, bên ngoài thân của Nguyên Anh, phảng phất có một tầng lá chắn vô hình, đột nhiên nổ tung, sau đó khí tức của Nguyên Anh, trong nháy mắt phi tốc tăng trưởng, không ngừng kéo lên.

Oanh!

Mà đồng thời, trên thân Lâm Hải, đột nhiên có một cỗ khí tức cực lớn tỏa ra, tựa như nổi lên một cỗ gió xoáy, khiến cho không gian cũng run rẩy một trận, đem huyết dịch xung quanh, cũng trùng kích hướng về xung quanh, lăn lộn mà đi.

Mí mắt của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, trong mắt bùng lên tinh mang, chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác chưởng khống thiên địa, tự nhiên sinh ra, bên trong mỗi một đường kinh mạch của toàn thân, chân khí tràn đầy, mượt mà như tơ, phảng phất tràn ngập lực bạo phát cường đại.

Mà trong mắt Lâm Hải, lại tràn ngập chấn kinh cùng vui vẻ.

“Ha ha ha ha, Nguyên Anh trung kỳ!”

Lâm Hải quả thực bị cái vui mừng ngoài ý muốn này, khiến cho kích động không thôi, hớn hở ra mặt.

Hắn thật không nghĩ tới, cái Tử Lôi Thần Long Tí này, thế mà còn có diệu dụng thần bí như vậy, vậy mà hấp thu huyết dịch trong Huyết Trì, cứ thế mà đem tu vi của chính mình, đề bạt lên một cái cấp bậc.

Bất quá, để Lâm Hải càng thêm ngoài ý muốn cùng kinh hỉ là, Tử Lôi Thần Long Tí vậy mà còn không có đình chỉ, vẫn đang tiếp tục điên cuồng hấp thu huyết dịch trong Huyết Trì.

Mà Nguyên Anh trong người, tại sau khi đột phá cảnh giới, thế mà không ngừng nghỉ chút nào, lần nữa điên cuồng hấp thu cỗ lực lượng khủng bố kia.

“Ha ha, chẳng lẽ kinh hỉ thăng một cấp còn chưa đủ, chuẩn bị lại cho ca ca thăng một cấp nữa sao?”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi kích động tươi cười rạng rỡ, nếu thật sự là như thế, vậy hắn thế nhưng là kiếm bộn.

Lâm Hải lòng tràn đầy chờ đợi, nội thị quan sát Nguyên Anh của chính mình, nhìn Nguyên Anh vô cùng tham lam, không ngừng đem lực lượng thần bí cắn nuốt, điên cuồng hấp thu, khí tức phi tốc kéo lên, trong lòng lại là kích động lại là tâm thần bất định.

“Nhanh, nhanh!”

Sau một lát, Lâm Hải kinh hỉ cảm nhận được, cảnh giới của chính mình phảng phất lại đến một cái bình cảnh.

Nguyên Anh sau khi hấp thu lực lượng thần bí, khí tức không ngừng kéo lên cao, hơn nữa không ngừng ngưng tụ, tựa như một cái bình nước đậy kín nắp, nước trong người đã đủ, lại còn đang không ngừng rót vào, tùy thời chuẩn bị đem nắp bình xông mở!

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, theo lực lượng trong người của Nguyên Anh, không ngừng ngưng tụ, hai mắt Lâm Hải trong lúc bất tri bất giác đã khép kín, phảng phất như tiến vào một loại ý cảnh kỳ diệu.

Mà Tử Lôi Thần Long Tí, vẫn đang không ngừng đem huyết dịch, hút vào trong người Lâm Hải, hóa thành lực lượng thần bí, tụ hợp vào trong đan điền, cung cấp cho Nguyên Anh điên cuồng hấp thu.

Xoạt!

Bỗng nhiên, một đạo vô hình nhẹ vang lên, thanh âm giống như pha lê tan vỡ, vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Sau đó, oanh một tiếng, lực lượng mà Nguyên Anh tụ tập, phảng phất như hồng thủy tìm tới chỗ tháo nước, lập tức phun ra ngoài, đi khắp kinh mạch toàn thân của Lâm Hải.

Khí tức khủng bố to lớn dâng lên mà ra, nghiền ép lấy khí lãng, đem huyết dịch trong Huyết Trì, khuấy động vẩy ra bốn phía.

Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, giống như đèn sáng sáng chói, tinh mang lấp lóe, chấn động tâm hồn!

Một cỗ khí tức khủng bố làm người sợ hãi bay lên, quanh quẩn trên đỉnh đầu của Lâm Hải, khí thế cả người Lâm Hải, đều tựa hồ phát sinh biến hóa cực lớn, phảng phất trở nên siêu phàm thoát tục, đạo cốt tiên phong!

Lâm Hải khó nén kích động trong nội tâm, không khỏi ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, tiếng hét vang vọng, kéo dài không dứt!

“Hôm nay thật là đại cơ duyên, Lâm Hải ta thậm chí thăng liền hai cấp, tiến giai Nguyên Anh hậu kỳ!”

Chương 1674: Chấp niệm của Lâm Hải

Ngay tại Lâm Hải thời khắc kích động dị thường, tâm tình kích động, lại vô cùng kinh hãi phát hiện, Tử Lôi Thần Long Tí thế mà cũng vẫn không dừng lại, vẫn đang tiếp tục hấp thu huyết dịch trong Huyết Trì!

“Mẹ nó, còn không có kết thúc sao?”

Lâm Hải kích động đến bắp thịt trên mặt cũng cuồng loạn một trận, trong lòng quả thực cười nở hoa.

“Ha ha, tốt, tốt a!”

“Tiếp tục hấp thu, đừng có ngừng!”

“Mẹ nhà nó, tốt nhất đem huyết dịch trong Huyết Trì này, tất cả đều hút khô, một mực đem ca ca đưa lên Thiên Tiên chi vị!”

Nghĩ đến chỗ này, một cái bóng hình xinh đẹp đã lâu không thấy, tràn vào trong đầu Lâm Hải, để trong lòng Lâm Hải dâng lên vô hạn ngọt ngào cùng mơ màng.

“Một khi đến Thiên Tiên chi vị, ca ca liền có thể nhìn thấy, Hinh Nguyệt mà ta yêu nhất!”

“Hinh Nguyệt, anh rất nhớ em a, có lẽ chúng ta rất nhanh liền có thể gặp nhau!”

Trong nháy mắt, nội tâm Lâm Hải dâng lên khát vọng cực độ, hai mắt không nháy mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào Tử Lôi Thần Long Tí, trong lòng yên lặng cầu nguyện.

“Lão Tử a, huynh đệ cầu ngươi a, vì hạnh phúc của huynh đệ, ngươi tuyệt đối cũng đừng ngừng a!”

“Chỉ cần ngươi đem ca ca thành công đưa lên Thiên Tiên chi vị, coi như ngươi muốn ca ca đem ngươi chặt xuống, sáng trưa tối ba nén hương, mỗi ngày coi ngươi thành tổ tông mà cung phụng cũng được!”

Ông!

Ý nghĩ này của Lâm Hải vừa xuất hiện, đột nhiên ông một tiếng, huyết dịch đang sôi trào, đột nhiên bình tĩnh trở lại, bọng máu biến mất, trong chớp mắt đã khôi phục lại bình tĩnh.

“Uy uy uy, tình huống như thế nào a, đừng có ngừng a!”

Lâm Hải nhất thời khẩn trương, mí mắt cuồng loạn không thôi, thấy Tử Lôi Thần Long Tí thế mà đình chỉ hấp thu, Nguyên Anh trong cơ thể mình, cũng đình chỉ tăng trưởng khí tức, không khỏi hoảng hốt một trận.

“Thao, Lão Thiết, đừng như thế a, chỉ cần ngươi tiếp tục hấp thu, để ca ca làm gì cũng đều có thể a!”

Lâm Hải lập tức mất mát, cực độ hi vọng trước đó, trong nháy mắt thất bại, để Lâm Hải đột nhiên có chút vô pháp tiếp nhận, tâm tình kích động, gần như sụp đổ.

“Hút a, ngươi con mẹ nó hút cho ta a!”

Lâm Hải như là kẻ điên, dùng sức khua Tử Lôi Thần Long Tí, điên cuồng đập xuống Huyết Trì, văng bắn đến mặt mũi tràn đầy đều là huyết dịch, lại giống như chưa tỉnh.

Mà Lâm Hải không biết, sương mù màu đen trước đó đã xuất hiện qua, lần nữa quanh quẩn tại trên đỉnh đầu của Lâm Hải, so với một lần xuất hiện trước đó, nồng đậm hơn mấy lần.

“A!!!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải phẫn nộ gào thét một tiếng, sau đó hai mắt đột nhiên trở nên đỏ thẫm, da thịt toàn thân, vậy mà tất cả cũng đều biến thành màu đỏ như máu, cả người giống như một cái Huyết Ma, sắc mặt dữ tợn, khủng bố dị thường!

“Hút cho ta, hút cho ta a!!!”

Lâm Hải phát ra tiếng rống khiếp người, không ngừng đập xuống Huyết Trì, mỗi một lần đập xuống, sương mù màu đen trên đỉnh đầu, liền nồng đậm thêm một điểm, sau cùng vậy mà đem cả khuôn mặt Lâm Hải, hoàn toàn bao trùm.

Lâm Hải chỉ cảm thấy trong đầu ông một tiếng, trống rỗng, phảng phất như mất đi tự mình, trong ý thức chỉ còn lại có một thanh âm!

“Giết giết giết!!!”

Nhất thời, một cỗ sát khí vô hình, xông thẳng tới chân trời, trong hai mắt Lâm Hải, chỉ còn lại có sát ý ngút trời.

“Chủ nhân, tỉnh lại!”

“Chủ nhân, tỉnh lại!”

“Chủ nhân, mau mau tỉnh lại!!!”

Một đường tiếp lấy một đường âm thanh quát nhẹ lo lắng, giống như tiếng sấm nổ tung, không ngừng vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Toàn thân Lâm Hải run lên bần bật, sau đó một mặt dung nhan lo lắng của Tiên Nhi, tại trong đầu Lâm Hải, dần dần trở nên rõ ràng, sau đó Lâm Hải liền kinh hãi biến sắc.

“Ta đây là làm sao?”

Lâm Hải sợ hãi phát hiện, hắn vậy mà không biết, vừa rồi đã phát sinh chuyện gì, ý thức của chính mình thật giống như bị người cắt đi một đoạn, căn bản không có một tia ấn tượng.

“Thân thể của ta?”

Lâm Hải cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện, da thịt của chính mình, không biết từ lúc nào, vậy mà trở nên đỏ thẫm như máu, giống như một cái quái vật.

“Mẹ nó, đến cùng phát sinh cái gì?!”

Sắc mặt Lâm Hải hoàn toàn thay đổi, tuy trong nháy mắt công phu như thế, da thịt đỏ như máu đã lui bước, khôi phục nguyên dạng, nhưng vẫn là để Lâm Hải cảm thấy rùng mình.

“Quá quỷ dị, bên trong này quá quỷ dị!”

Lâm Hải chưa từng thất kinh giống như bây giờ, một bên nói thầm, một bên cuống quít hướng phía bên cạnh Huyết Trì bơi đến, vội vàng từ trong Huyết Trì leo ra.

“Vào Luyện Yêu Hồ, hỏi Tiên Nhi một chút, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải trực tiếp tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Chủ nhân, ngươi không sao chứ?”

Lâm Hải vừa tiến đến, Tiên Nhi đã sớm đợi lấy Lâm Hải, trên gương mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Lâm Hải cau mày, chậm rãi lắc đầu, sau đó chấn kinh nhìn Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, ta làm sao, vừa mới đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

Đôi mi của Tiên Nhi thì là nhăn lại, suy tư một lát, khẽ cắn môi son nhìn Lâm Hải, ôn nhu nói nói.

“Trong lòng chủ nhân, tựa hồ có một cỗ chấp niệm cường đại, cỗ chấp niệm này ở bên trong ngày thường đều bị chủ nhân giấu ở sâu trong nội tâm, nhưng một khi nhận phải kích thích mãnh liệt, liền sẽ bạo phát ra.”

“Hơn nữa, cỗ này chấp niệm phi thường đáng sợ, thậm chí so với tâm ma còn kinh khủng hơn, khủng bố đến mức có thể ảnh hưởng tới thần trí của chủ nhân, để chủ nhân vì cỗ chấp niệm này, có thể liều lĩnh, hóa thân thành ma!”

“Hóa thân thành ma?!”

Lâm Hải nghe được bốn chữ này, đồng tử không khỏi rụt lại một hồi, lộ vẻ mặt kinh ngạc thật sâu.

Đến tận đây, Lâm Hải rốt cục cảm giác được tính nghiêm trọng của vấn đề, ma là vật gì, Lâm Hải tại trong một số tiểu thuyết, thế nhưng là nhìn qua không ít.

Đó chính là hạng người không có chút nhân tính nào, thủ đoạn độc ác, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn a, chẳng lẽ mình, cũng sẽ biến thành cái loại người này sao?

Ý nghĩ này vừa nhô ra, Lâm Hải liền kiên quyết phủ định.

“Không, mình tuyệt đối không thể biến thành ma!”

Rất nhanh, Lâm Hải nghĩ đến nơi mấu chốt, cũng là chấp niệm mà Tiên Nhi đã nói, vội vàng hỏi nói.

“Tiên Nhi, chấp niệm mà ngươi nói, đến tột cùng là cái gì?”

Tiên Nhi khẽ giật mình, sau đó chậm rãi lắc đầu, trong đôi mắt đẹp lộ ra một tia thần sắc lực bất tòng tâm.

“Chấp niệm của chủ nhân là gì, chỉ sợ chỉ có bản thân chủ nhân mới rõ ràng.”

“Cái này...” Lâm Hải lập tức sững sờ ngay tại chỗ, chau mày, nhớ lại chuyện khi trước.

Sau một lát, đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, lộ vẻ mặt chợt hiểu.

“Chẳng lẽ nói, chấp niệm của ta, là Hinh Nguyệt?!”

Lâm Hải chợt nhớ tới, trước khi ý thức của chính mình biến mất, phảng phất như đã lâm vào cực độ lo lắng cùng thất vọng.

Đó là vô pháp lập tức tiến giai Thiên Tiên, không cam lòng cùng tuyệt vọng khi không được trùng phùng cùng Liễu Hinh Nguyệt, sau đó chính mình đột nhiên trở nên cực độ táo bạo, lại sau đó liền mất đi ý thức!

Hơn nữa, Lâm Hải chấn kinh phát hiện, nếu như có thể trùng phùng cùng Hinh Nguyệt, coi như hóa thân thành ma, nội tâm của hắn tựa hồ cũng không phải là quá mức bài xích, phát hiện này để Lâm Hải giật nảy cả mình, ẩn ẩn cảm giác được một tia không ổn.

Cứ như vậy, nói không chừng tương lai một ngày nào đó, chính mình lại bị kích thích, thật có có thể sẽ ma tính đại phát. Thật đến lúc đó, vạn nhất chính mình dưới tình huống thần chí không rõ, làm ra cái sự tình gì để cho mình hối hận suốt đời, vậy coi như hối hận thì đã muộn!

Vừa nghĩ tới chỗ này, trong lòng Lâm Hải trở nên hoảng loạn, vội vàng hướng phía Tiên Nhi lo lắng hỏi.

“Tiên Nhi, cái chấp niệm này đáng sợ như thế, vậy có biện pháp khống chế không?”

“Để Tiên Nhi suy nghĩ một chút!” Tiên Nhi khẽ cắn môi son, đôi mi gắt gao nhíu lại, đôi mắt đẹp chớp động, sau một phen suy tư, hướng phía Lâm Hải khẽ hé môi son.

“Có!”

Lâm Hải nghe được, nhất thời đại hỉ, một phát bắt được bả vai Tiên Nhi, lo lắng hỏi.

“Tiên Nhi, nhanh nói, là biện pháp gì?”

Chương 1675: Ta sẽ chỉ làm ngươi, sống không bằng chết!

Tiên Nhi nhìn bộ dáng Lâm Hải một mặt chờ mong, không biết vì sao, trong lòng vậy mà sinh ra một tia đau đớn.

Môi son hé hé, Tiên Nhi muốn nói lại thôi, vậy mà không đành lòng nói ra miệng.

“Tiên Nhi, ngươi nhanh nói a!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy lo lắng, không ngừng thúc giục nói.

“Chủ nhân, biện pháp này, có thể có chút tàn nhẫn.”

“Biện pháp gì, ngươi nói, lại tàn nhẫn hơn ta cũng không sợ!”

Trong lòng Tiên Nhi khẽ than thở một tiếng, mang theo một tia trìu mến, liếc nhìn Lâm Hải một chút, hơi có vẻ bi thương nói nói.

“Chủ nhân, cái gọi là chấp niệm, chính là một loại nào đó tâm tình mà bên trong ý thức của người, không muốn suy nghĩ, không dám suy nghĩ, chỉ có thể lừa mình dối người, đưa nó nhốt tại địa phương bí mật nhất trong đáy lòng, cưỡng chế chính mình tạm thời đưa nó quên đi, để giảm bớt thống khổ của chính mình, lại không cách nào chính thức quên đi.”

“Loại tâm tình này, chính là chấp niệm của chủ nhân, thậm chí so với sinh mệnh còn trọng yếu hơn, cho dù là chết, cũng không muốn chính thức quên đi!”

“Không sai, chính là như thế!” Lâm Hải nặng nề gật gật đầu, Tiên Nhi nói rất đúng, hắn chính mình là cảm giác này.

Trên thực tế, sau khi Liễu Hinh Nguyệt rời đi Lâm Hải, Lâm Hải cơ hồ không có không lúc nào, là không đang cực độ tưởng niệm Liễu Hinh Nguyệt, loại thống khổ tách rời không thể gặp nhau kia, cơ hồ khiến Lâm Hải đau đến không muốn sống.

Chỉ bất quá, lý trí nói cho Lâm Hải, nếu như một mực lâm vào trong thống khổ tương tư, chính mình căn bản là không có cách tu hành lịch luyện, tăng cao tu vi.

Nói như vậy, chỉ có thể là không ngừng đọa lạc xuống dưới, đời này lại sẽ không có ngày tương phùng cùng Liễu Hinh Nguyệt.

Vì vậy, Lâm Hải cưỡng chế chính mình, đem tư niệm đối với Liễu Hinh Nguyệt, phong bế tại chỗ sâu nhất trong nội tâm, tiến hành tạm thời lãng quên mang tính lựa chọn, căn bản là không dám đi chạm đến.

Mà chính là đem tất cả tâm tư, tất cả đều dùng tại phía trên mau chóng tăng cao tu vi, dùng cái này đến để chết lặng chính mình, làm cho chính mình không đi tiếp xúc đụng vào địa phương thống khổ nhất trong nội tâm.

Mà chỉ có thời điểm nhận kích thích mãnh liệt liên quan tới Liễu Hinh Nguyệt, mới có thể không cách nào khống chế, khiến cỗ chấp niệm vô pháp từ bỏ này, trong nháy mắt bạo phát đi ra.

Trước đó ở trong Huyết Trì, cũng là loại tình huống này.

“Tiên Nhi, vậy ta hiện tại, hẳn là làm sao đây?.” Lâm Hải hỏi.

“Chủ nhân, Tiên Nhi biết rõ có một loại đan dược, gọi là Vong Tình Đan, chỉ cần ăn Vong Tình Đan, liền sẽ đem một loại tâm tình khó xóa bỏ nhất trong nội tâm, mặc kệ là sướng vui đau buồn, triệt để xóa đi.”

“Mà chấp niệm, không thể nghi ngờ là bên trong toàn bộ tâm tình, đối với chủ nhân có ảnh hưởng sâu nhất.”

Lâm Hải nghe xong, nhất thời biến sắc, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tiên Nhi, không dối gạt ngươi, chấp niệm của ta, là tình cảm tương tư thật sâu đối với Hinh Nguyệt!”

“Theo ngươi nói, ăn cái Vong Tình Đan này, tuy chấp niệm sẽ biến mất, nhưng phần tình cảm tương tư đối với Hinh Nguyệt này, cũng sẽ tùy theo mà đi, không còn tồn tại sao?”

Tiên Nhi liếc nhìn Lâm Hải một chút, hơi gật gật đầu.

“Không chỉ có tình cảm tương tư đối với Hinh Nguyệt, mà chính là tất cả các loại tâm tình, có liên quan tới Hinh Nguyệt!”

“Hoặc là nói, ngươi ăn Vong Tình Đan, thì sẽ trở thành người qua đường đối với Hinh Nguyệt, đối diện không quen biết!”

“Khỏi cần nói nữa!” Lâm Hải nghe được đến đây, nhất thời nét mặt đầy vẻ giận dữ, hung hăng đem lời nói của Tiên Nhi cắt ngang.

“Tiên Nhi, cái Vong Tình Đan này, rốt cuộc đừng nhấc lên nữa, Lâm Hải ta cho dù hóa thân thành ma, mất đi tự mình, cũng sẽ không quên Hinh Nguyệt, càng không cho phép đem bất kỳ tâm tình gì liên quan tới Hinh Nguyệt, ở trong nội tâm ta xóa đi!”

Tiên Nhi bị tâm tình cơ hồ bạo tẩu này của Lâm Hải, dọa đến hoa dung thất sắc, vội vàng hướng phía Lâm Hải cúi đầu tạ lỗi.

“Vâng, chủ nhân, Tiên Nhi cũng sẽ không đề cập tới nữa!”

“Hô ~” Lâm Hải qua rất lâu, lửa giận trong lòng mới dần dần lắng lại.

Khi thấy một mặt e ngại của Tiên Nhi, đồng thời khuôn mặt mang theo từng tia từng tia ủy khuất, Lâm Hải trong lúc đó không khỏi giật mình.

“Đậu phộng, vừa rồi vậy mà bất tri bất giác, lại bị chấp niệm ảnh hưởng tới tâm trí!”

Lâm Hải nhất thời lộ vẻ mặt áy náy, hướng phía Tiên Nhi ngượng ngùng cười một tiếng, tràn đầy áy náy nói nói.

“Tiên Nhi, có lỗi a, vừa rồi ta...”

“Chủ thượng không cần phải nói xin lỗi đối với Tiên Nhi, Tiên Nhi đều hiểu, đó là chấp niệm đang quấy phá!” Tiên Nhi cười một tiếng, Lâm Hải nói một câu, đã để ủy khuất lúc trước của Tiên Nhi, trong nháy mắt bị quét sạch sành sanh, thay vào đó là cảm động thật sâu, thậm chí còn có một tia mừng thầm thụ sủng nhược kinh.

“Thật là một cái cô nương tốt khéo hiểu lòng người a!”

Nhìn bộ dáng ôn nhu động lòng người của Tiên Nhi, trong lòng Lâm Hải rung động, âm thầm cảm khái nói.

“Đúng, đầu lâu của Chủ thượng đâu?. Ta có một số việc muốn hỏi gã!”

Lâm Hải chợt nhớ tới, mình tại bên trong Thần đàn, chân khí bị phong, cũng vô pháp ra ngoài, tương đương với bị vây ở bên trong.

Dạng này cũng không phải là phương pháp, nhất định phải tìm cái Chủ thượng này, hỏi một chút làm như thế nào để ra ngoài mới được.

“Cùng với A Hoa, tại khu khai thác của Không Gian Hỗn Độn!”

Tiên Nhi bỗng nhiên cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói nói, không biết vì cái gì, khuôn mặt vậy mà trở nên đỏ bừng, thẹn thùng không thôi.

“A? Tình huống như thế nào?”

Lâm Hải hơi kinh ngạc, đồng thời đã cảm ứng được vị trí của A Hoa cùng Chủ thượng, không khỏi hướng phía Tiên Nhi vẫy tay một cái.

“Đi, cùng ta đi qua nhìn một chút.”

“Chủ nhân, Tiên Nhi, Tiên Nhi liền không đi, Tiên Nhi còn có việc, đi trước...”

Nói xong, mặt mũi Tiên Nhi tràn đầy phi hồng, thậm chí đến mức cái cổ trắng nõn trơn mềm đều đã đỏ bừng, cúi đầu vội vã rời đi.

“Ừm? Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề!”

Lâm Hải lập tức phát giác được không thích hợp, lấy tính cách của Tiên Nhi, đối với yêu cầu của mình, luôn luôn là cầu được ước thấy, tuyệt sẽ không ngỗ nghịch.

Thế nhưng là hôm nay, thế mà cự tuyệt chính mình, hơn nữa còn một mặt ngượng ngùng, đây tuyệt đối là không bình thường a!

“Đi qua nhìn một chút!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thẳng hướng vị trí chỗ ở của A Hoa, cấp tốc mà đi.

“Đậu phộng, đám Người Sói này làm sao cũng không kiếm sống rồi?”

Lâm Hải cách thật xa, chỉ thấy đám Người Sói đang khai phát Không Gian Hỗn Độn, lúc này tất cả đều dừng sinh hoạt trong tay lại, mỗi cái trợn mắt há hốc mồm, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, run lẩy bẩy nhìn về phía trước, sợ hãi không thôi!

“Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Hải đến gần, đẩy đẩy một cái Người Sói cao lớn bên người ra, vóc dáng của Người Sói quá cao, Lâm Hải căn bản nhìn không thấy tình cảnh bên trong.

“Thật đáng sợ, A Hoa ba ba thật đáng sợ, cho tới hôm nay, ta mới biết, những cái cực hình chịu đựng trước đó kia, căn bản chính là trò trẻ con, so sánh với cái đầu lâu này, chúng ta đều là vô cùng may mắn!”

Người Sói một mặt ngốc trệ, mang theo hoảng sợ thật sâu, trong miệng thì thào nói nói, thanh âm cũng đang run rẩy, phảng phất nhìn thấy sự tình khiến trong lòng run sợ cỡ nào.

“Thao, đến cùng tình huống như thế nào a?”

Lâm Hải một tay đem Người Sói đẩy qua một bên, chen đến phía trước, hướng phía bên trong nhìn lại.

“A... Nha phi, để Cẩu gia nghe được thanh âm hưởng thụ của ngươi a!”

Lâm Hải vừa đứng ở phía trước, liền nghe đến một đạo thanh âm cực độ bỉ ổi, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

Phốc!

Kết quả Lâm Hải chỉ liếc nhìn một chút, nhất thời liền phun.

Mẹ nó, còn không có kết thúc đâu!

Chỉ thấy A Hoa, giờ phút này vẫn duy trì tư thế trước đó, ngồi tại trên mặt Chủ thượng, điên cuồng làm việc xấu, một bên điên cuồng đập mông còn một bên không ngừng oa oa gọi bậy, đem bọn Người Sói này, tất cả đều bị dọa cho ngốc.

Mà Chủ thượng liền thảm, hai mắt nhiếp nhân tâm phách trước đó, giờ phút này đã sớm trở nên ngốc trệ chết lặng, tinh thần hoảng hốt, mang trên mặt tuyệt vọng cùng khuất nhục thật sâu, không có bất kỳ cái dục vọng cầu sinh gì.

“Sướng hay không? Nói a, Cẩu gia liền hỏi ngươi sướng hay không?!” A Hoa thì là một mặt bỉ ổi, chơi đến quên cả trời đất, thỉnh thoảng phát ra trận trận cười dâm đãng, đem đám Người Sói kia, nghe đến run lẩy bẩy, tràn ngập hoảng sợ.

“Trách không được Tiên Nhi không nguyện ý đến, A Hoa con chó lưu manh này, quá con mẹ nó bỉ ổi!”

“A Hoa, dừng lại đi!” Lâm Hải cố nén cười, hướng phía A Hoa phân phó nói.

A Hoa nghe được Lâm Hải nói chuyện, không khỏi nhếch miệng cười một tiếng.

“Ba ba, đợi thêm chút, nửa đường cắt ngang người ta, là không đạo đức... Ngao!”

A Hoa còn chưa nói xong, trực tiếp bị Lâm Hải lăng không cầm lên cái đuôi, đặt vào trong Nguyệt hồ.

Bịch!

Đầu lâu của Chủ thượng, lăn trên mặt đất vài vòng, liền dừng lại.

Ánh mắt của Chủ thượng, không có chút nào thần thái hơi hơi chuyển động, khi thấy Lâm Hải, không khỏi bắn ra sát cơ, vô tận khuất nhục trong nháy mắt liền xông tới.

Xét đến cùng, gã phải chịu vô cùng nhục nhã này, đều là bởi vì Lâm Hải!

“Ta sẽ đem ngươi chém thành muôn mảnh, rút hồn đoạt phách!!!”

Chủ thượng phẫn nộ quát lớn một tiếng, đầu lâu bay lên, hướng phía Lâm Hải liền xông qua, ở trên đường liền cấp tốc bành trướng, lần nữa chuẩn bị tự bạo, cùng Lâm Hải đồng quy vu tận.

Khóe miệng Lâm Hải thì là hơi hơi nhếch lên, lộ vẻ mặt khinh thường.

Tại bên trong Luyện Yêu Hồ, thế nhưng là thiên hạ của ca ca, sao lại để ngươi toại nguyện?

“Định!”

Ngón tay Lâm Hải nhẹ nhàng nhất chỉ, đầu lâu của Chủ thượng trong nháy mắt đã đứng ở giữa không trung, giống như thời gian đình chỉ, thậm chí ngay cả ý thức yếu ớt còn sót lại kia, cũng không bị gã khống chế nữa.

“Lâm Hải, ngươi giết ta đi!”

Chủ thượng giờ phút này, đã không có bất luận cái e ngại gì nữa, hướng phía Lâm Hải gầm lên giận dữ!

Lâm Hải thì là đạm mạc liếc gã một cái, lạnh lùng hỏi.

“Nói cho ta biết, làm sao ra khỏi Thần đàn được?”

“Hừ, ngươi vọng tưởng, ta cho dù chết, cũng sẽ không nói cho ngươi, mà ngươi cả cuộc đời này, sẽ bị khốn tại Thần đàn, lại sẽ không thấy ánh mặt trời nữa, ha ha ha ha ha!”

Chủ thượng nhất thời phát ra một trận cười to điên cuồng, nhìn Lâm Hải, trong mắt tràn ngập khoái cảm cừu thị!

Lâm Hải thì là giễu cợt một tiếng, xem thường lắc đầu.

“Ta sẽ không để cho ngươi chết! Ta sẽ chỉ làm ngươi... Sống không bằng chết!”

“Ngươi không nói đúng không? Tốt!” Sắc mặt Lâm Hải phát lạnh, trong mắt bắn ra một vòng tinh mang, sau đó đánh ra một cái búng tay.

“A Hoa!”

“Tới rồi!” A Hoa quái dị cười một tiếng, từ Nguyệt hồ thoát ra, trong nháy mắt liền đến bên người Lâm Hải, hai cái mắt nhỏ bỉ ổi, lóe ra quang mang sắc sắc, rơi vào trên mặt Chủ thượng.

Chủ thượng đột nhiên giật mình, sau đó trong mắt nhất thời lộ ra vẻ sợ hãi vô cùng tuyệt vọng.

“Lâm Hải, ta nói, ta nói còn không được sao?!” Chủ thượng liền chết cũng còn không sợ, tại giờ khắc nhìn thấy A Hoa này, tinh thần trong nháy mắt đã sụp đổ!

Chương 1676: Ta lưu ngươi để làm gì?

“Ừm!”

Lâm Hải lúc này mới khoát tay, đem A Hoa mặt mũi tràn đầy bỉ ổi chuẩn bị dốc sức lao qua, cản lại.

“Nói đi, dám can đảm có một tia giấu diếm, hừ hừ, hậu quả ngươi biết rõ!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, ánh mắt hữu ý vô ý liếc nhìn A Hoa, A Hoa nhất thời toét miệng, hướng phía đầu lâu của Chủ thượng, nhướn nhướn lông mày, cái mông vặn vẹo một trận!

Chủ thượng thấy thế, nhất thời giật mình một cái, này cỗ hoảng sợ đến từ sâu trong linh hồn, để gã vội vàng cúi đầu, liền nhìn cũng không dám liếc nhìn A Hoa một chút.

“Ta nói, ta nói hết, ta tuyệt không dám có một tia giấu diếm!”

Đầu lâu của Chủ thượng , bởi vì hoảng sợ mà run rẩy kịch liệt, sợ hãi nói nói.

“Muốn từThần đàn ra ngoài, chỉ có một cái biện pháp, tại vị trí của Huyết Trì, một mực đi về phía Đông, đi đến cuối cùng của phía Đông, ước chừng khoảng cách một nghìn dặm, có một cái Truyền Tống Trận đơn hướng, thông qua Truyền Tống Trận là có thể rời đi.”

“A? Truyền Tống Trận?” Lâm Hải sững sờ, đến Địa Tiên giới lâu như vậy, hắn đã biết rõ Truyền Tống Trận thưa thớt cỡ nào?

Trừ một số tông môn siêu đại hình, có lẽ có năng lực kiến tạo ra, Truyền Tống Trận còn lại, cơ hồ đều là từ xa xưa lưu truyền tới nay.

Nghĩ không ra, bên trong cái Thần đàn này, vậy mà lại có Truyền Tống Trận tồn tại.

“Ngươi có biết, điểm cuối của Truyền Tống Trận này, là ở đâu không?”

“Điểm cuối, tương truyền là ngẫu nhiên...”

“Ngẫu nhiên?!” Chân mày Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, mẹ nó, cái này cũng được.

Lâm Hải tinh thông Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân, biết rõ Truyền Tống Trận xác thực có một loại phương thức truyền tống ngẫu nhiên.

Bất quá, Truyền Tống Trận ngẫu nhiên, đều là xây dựng ở trong các tông môn lớn, dùng làm thủ đoạn chạy trốn ở thời khắc nguy cấp.

Chỉ cần thông qua Truyền Tống Trận truyền tống đi, dù địch nhân có thông qua Truyền Tống Trận để truy kích, nhưng bởi vì truyền tống tới vị trí ngẫu nhiên, nên tỷ lệ truyền tống đến cùng một vị trí cũng là mười phần xa vời.

Dạng này, liền có thể gia tăng xác xuất thành công chạy trốn thật lớn.

Nghĩ không ra bên trong cái Thần đàn này, vậy mà lại có xây loại Truyền Tống Trận rất ít khi dùng này.

Hơn nữa, vừa rồi nghe Chủ thượng nói, cái này chính là Truyền Tống Trận đơn hướng, Lâm Hải lại càng thêm khẳng định điểm này.

Truyền Tống Trận đơn hướng, chỉ có thể truyền tống ra bên ngoài, lại không thể từ bên ngoài truyền tống trở về.

Cứ như vậy, nếu như địch nhân truy kích phát hiện ra đã bị truyền tống đến một địa phương khác, mà còn muốn lập tức truyền tống trở về, một lần nữa truyền tống tới địa điểm khác, liền vô pháp làm được.

“Ta hỏi ngươi, cái Thần đàn này đến cùng là xảy ra chuyện gì? Còn có, Tu La Điện đến tột cùng là một cái môn phái thế nào?!”

Đôi mày Lâm Hải nhíu lại, hướng Chủ thượng hỏi, hắn càng ngày càng cảm thấy, Tu La Điện còn lâu mới có đơn giản như nhìn qua vậy.

Trước không nói lúc bọn họ tham gia khảo nghiệm, tiến vào cái không gian cũng gọi là Tu La Điện kia, chỉ là Truyền Tống Trận đơn hướng ngẫu nhiên dưới Thần đàn, liền đủ để chứng minh, Tu La Điện tuyệt đối không tầm thường!

“Ta cũng không biết, trước khi thân thể của ta chưa huỷ, chính là Điện chủ đời thứ mười tám của Tu La Điện, bắt đầu từ lúc đó, Thần đàn liền là cấm địa, lịch đại các đời Điện chủ chỉ truyền miệng một cấm lệnh, người tự tiện xông vào cấm địa Thần đàn, giết không tha!”

“Trừ cái đó ra, không còn có một điểm tin tức nào liên quan tới cấm địa Thần đàn.”

“A?” Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Chủ thượng một chút, nghĩ không ra con hàng này, trước kia lại là Điện chủ của Tu La Điện.

Nhưng dù cho như thế, thế mà cũng không biết bí mật của Thần đàn, xem ra cái Thần đàn này chỉ sợ có từ xưa đến nay.

“Vậy, Bia Luân Hồi trong Tu La Điện là xảy ra chuyện gì, ngươi có biết rõ không?”

Chủ thượng lắc đầu liên tục, “Bia Luân Hồi nghe nói là từ khi Tu La Điện xây tông lập phái, liền đã một mực tồn tại, thần bí dị thường, Điện chủ các đời cũng đã từng đi thăm dò bí mật của nó, nhưng tất cả đều không công mà lui.”

Lâm Hải nghe được, con mắt bỗng nhiên phát lạnh, ngữ khí bỗng nhiên trở nên băng lãnh.

“Nói như thế, ngươi là cái gì cũng không biết?”

Thanh âm rơi xuống, trên thân Lâm Hải đột nhiên trong nháy mắt nở rộ một cỗ lạnh tức âm khí, sát cơ trong mắt lóe lên một cái rồi biến mất.

Chủ thượng đột nhiên giật mình một cái, cảm nhận được sát cơ của Lâm Hải, kinh hãi ngẩng đầu hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Sau đó, trong mắt không khỏi lộ ra kinh hãi cùng vẻ hoảng sợ thật sâu.

“Ngươi, trên người của ngươi, tại sao có thể có khí tức Nguyên

Thần của ta?!”

Vừa nói xong, sắc mặt Chủ thượng đột nhiên cuồng biến, nhìn Lâm Hải mà hoảng sợ một trận.

“Nguyên Anh hậu kỳ, tu vi của ngươi đề thăng hai cái cảnh giới, ngươi, ngươi luyện hóa Nguyên Thần mà ta đã phân giải!!!”

Chủ thượng gào thét một tiếng, trong mắt lóe lên tuyệt vọng thật sâu, nhìn Lâm Hải tràn ngập cừu hận.

Gã bây giờ đã tỉnh táo lại, vốn nghĩ trước hướng Lâm Hải khuất phục, lại nghĩ biện pháp thoát khỏi Luyện Yêu Hồ, đem Nguyên Thần mà chính mình phân giải, một lần nữa ngưng tụ lại.

Đến lúc đó, cho dù có một trăm cái Lâm Hải, cũng đánh không lại một cái ngón tay của gã.

Gã liền có thể báo thù rửa hận, đem Lâm Hải diệt sát, nhất là đem cái chó chết kia, rút hồn đoạt phách, để nó nếm đủ tra tấn Luyện Ngục, vĩnh viễn sống ở trong thống khổ.

Thế nhưng là bây giờ, gã kinh hãi phát hiện, Lâm Hải thế mà luyện hóa Nguyên Thần của gã, nhất thời để toàn bộ hi vọng của gã, tất cả đều trở thành bọt nước.

Đối với Chủ thượng mà nói, quả thực là một kích trí mệnh, giống như trời sập xuống, để gã không còn có tư bản để xoay người, tuyệt vọng trong lòng, quả thực không thể nói rõ.

“Luyện hóa Nguyên Thần của ngươi?” Lâm Hải sững sờ, sau đó trong nháy mắt đã giật mình.

“Nguyên lai là chuyện như vậy a!”

Lâm Hải bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, nếu như Chủ thượng không nói, hắn còn thật không biết đây.

Trong lòng Lâm Hải, cũng còn đang kỳ quái, Tử Lôi Thần Long Tí, vì sao lại hấp thu huyết dịch đâu?.

Nháo nửa ngày, căn bản hấp thu không phải là huyết dịch, mà chính là Nguyên Thần của Chủ thượng hòa tan ở trong đó.

Như vậy cũng dễ lý giải, lôi điện vốn chính là khắc tinh của hết thảy yêu ma quỷ quái, Nguyên Thần cũng thuộc về một loại Quỷ Quái, Chủ thượng đem nó phân giải, hóa thành năng lượng.

Mà Tử Lôi Thần Long Tí đem cỗ năng lượng này, tham lam hấp thu, cũng hợp tình hợp lý.

“Trách không được, chính mình vậy mà thoáng một cái đã thăng liền hai cấp, nguyên lai là sinh sinh thôn phệ Nguyên Thần của một cái Đại Thừa kỳ a!”

Lâm Hải đối với chuyện mình mạc danh kỳ diệu tăng lên tới Nguyên Anh hậu kỳ, cũng rốt cuộc tìm được nguyên nhân.

“Ngươi còn có cái gì muốn nói sao?” Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng phía Chủ thượng, lạnh lùng nói nói.

Chủ thượng đột nhiên giật mình, ánh mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ, run rẩy nói.

“Ngươi, lời này của ngươi là có ý tứ gì?”

“Ta chỉ là muốn nói, nếu như ngươi không có gì hay để nói, như vậy hiện tại liền có thể đi chết!”

“Không muốn!!!” Chủ thượng nhất thời kinh hãi, cuống quít hướng phía Lâm Hải rống to một tiếng, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Những gì ta biết rõ cũng đã đều nói, tha mạng, tha mạng a!”

Đầu lâu của Chủ thượng , hướng phía Lâm Hải như là gà con mổ thóc, không ngừng dập đầu, trên mặt tràn ngập thần sắc sợ hãi.

“A, ngươi lại không muốn chết?” Lâm Hải kinh ngạc liên tục, trước đó không phải còn muốn tự bạo đó sao? Bây giờ làm sao trở nên không có cốt khí như thế?

“Chết tử tế không bằng lại còn sống, xin thả cho ta một ngựa, đừng có giết ta, van cầu ngươi!” Chủ thượng lộ vẻ mặt hoảng sợ, hướng phía Lâm Hải đau khổ cầu khẩn nói.

Trước đó, Chủ thượng nhận hết vũ nhục của A Hoa, tâm tình tại dưới nổi giận tuyệt vọng, xác thực bắt đầu sinh ý muồn chết, một khắc cũng không muốn sống thêm nữa, dù là tự bạo cũng phải lôi kéo A Hoa đồng quy vu tận.

Thế nhưng bây giờ, theo tâm tình đã chậm rãi phóng thích, Chủ thượng đã tỉnh táo lại, sớm đã không có quyết tâm hẳn phải chết, nơi nào còn dám đối mặt với tử vong.

Chỉ cần có thể còn sống, cái gì tôn nghiêm hay không tôn nghiêm, gã đã sớm không lo được.

Huống chi, từ sâu trong đáy lòng gã, vẫn tồn tại một tia ảo tưởng, chỉ cần không chết, liền chưa hẳn không có ngày xoay người!

“Ai nha, cái này để cho ta khó xử á.” Lâm Hải thở dài, đột nhiên lộ ra vẻ làm khó thật sâu.

“Ngươi không để cho ta giết ngươi, thế nhưng là, ta lưu ngươi để làm gì?” Lâm Hải buông buông tay, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Chương 1677: Khẩn cầu của Hỗ Tam Nương

Nói xong, sắc mặt Lâm Hải phát lạnh, sát cơ trong mắt trong nháy mắt đã bắn ra, hướng phía Chủ thượng âm lãnh mở miệng.

“Không giết ngươi thì có thể, nhưng ngươi phải cho ta một cái lý do!”

Chủ thượng nghe vậy, sắc mặt thảm biến, đã minh bạch ý tứ của Lâm Hải.

Nếu như mình muốn sống, vậy thì nhất định phải còn có giá trị lợi dụng đối với Lâm Hải, thế nhưng bây giờ mình chỉ còn lại có một cái đầu lâu, cùng một tia ý thức yếu ớt sắp bị chôn vùi, chính mình còn có thể làm cái gì?

Mang theo một mặt lo lắng cùng hoảng sợ thật sâu, Chủ thượng vùi đầu, con mắt lấp lóe không ngừng, nghĩ tìm đối sách.

“Ngươi chỉ có mười hơi thời gian, nếu như không bỏ ra nổi lý do, cũng đừng trách ta không nói rõ!”

“Mười hơi! Mười hơi...”

Chủ thượng giật nảy mình lạnh run một cái, đại não một mảnh oanh minh, trong nháy mắt bị vô tận hoảng sợ chiếm cứ.

Chính mình muốn chết à, tu hành gần vạn năm, thật vất vả mới đạt tới Đại Thừa chi tôn, bao quát phía trên chúng sinh, quan sát thế nhân, vô cùng tôn quý, chẳng lẽ cứ như vậy mà chết ở nơi này sao?

“Ta không cam lòng, ta không cam lòng a!”

Trong đầu Chủ thượng, một cái thanh âm không cam lòng, đang điên cuồng rống giận!

“Mười, chín, tám, bảy...”

Sắc mặt Lâm Hải băng lãnh, không mang theo một tia cảm tình, chắp hai tay sau lưng, nhìn lên bầu trời, đạm mạc đếm thời gian.

Mỗi khi đếm ra một âm thanh, đầu lâu của Chủ thượng liền rung mạnh một trận, vô tận hoảng sợ mãnh liệt mà đến, để gã run lẩy bẩy, không kềm chế được.

“Ta có thể làm cái gì? Ta còn có thể làm cái gì, có thể đổi lấy tánh mạng?” Chủ thượng lo lắng hoảng sợ, não hải cấp tốc xoay tròn, làm thế nào cũng nghĩ không ra, mình còn có cái giá trị gì?

“Hai, một!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải đình chỉ đếm ngược, sau đó sát cơ sắc bén, hướng phía đỉnh đầu Chủ thượng, trong nháy mắt đã rơi xuống.

“Cho không ra lý do, ngươi có thể chết!”

“Chờ một chút, chờ một chút, ta nghĩ ra lý do!!!”

Ngay tại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Chủ thượng trong lúc cuống quít liền hoảng sợ hô to một tiếng, đầu lâu lay động một trận.

“Ừm?”

Sát cơ trên đỉnh đầu, trong nháy mắt ngừng lại, treo ở trên không, Lâm Hải nhíu hai mắt lại, hướng phía Chủ thượng lạnh lùng nhìn tới.

“Nghĩ đến? Này nói một chút, có thể đổi lấy mệnh của ngươi hay không!”

“Bảo vật, ta có rất nhiều bảo vật!” Chủ thượng giống như bắt lấy một cọng cỏ cứu mạng sau cùng, trong mắt lóe ra thần thái, hướng phía Lâm Hải hô nói.

“Ta tu hành gần vạn năm, bảo vật góp nhặt được, nhiều vô số kể, chỉ cần ngươi không giết ta, ta đều cho ngươi tất cả, sẽ đều cho ngươi tất cả!!!”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, ánh mắt lộ ra một tia đùa giỡn nghiền ngẫm, sau đó thu khí tức vào, sát khí trên đỉnh đầu Chủ thượng trong nháy mắt đã không còn sót lại chút gì!

“Nói sớm đi, nhìn ngươi đem chính mình hù rồi!”

Nói xong, trên mặt Lâm Hải vui vẻ, hướng phía Chủ thượng há miệng.

“Lấy ra đi, còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Chủ thượng thấy Lâm Hải đem sát khí triệt hồi, lúc này mới thở dài ra một hơi, hoảng sợ thở hổn hển một trận.

Nhưng vừa nghĩ tới, bảo vật thu thập gần một vạn năm, liền muốn dâng ra như thế, Chủ thượng cảm giác trái tim đều đang chảy máu.

Nhưng vì có thể sống tiếp, cũng chỉ có thể như thế, nếu không liền mệnh đều không có, còn muốn những cái bảo vật kia để làm gì?

“Bảo vật không ở trên thân ta, tất cả đều tại động phủ của ta, ta có thể dẫn ngươi đi lấy!”

Thở dốc một hồi, làm hoảng sợ trong nội tâm dần dần lắng lại, Chủ thượng mới mang theo một tia tâm thần bất định, hướng Lâm Hải nói nói.

Chân mày Lâm Hải vẩy một cái, trong ánh mắt bắn ra một đường hàn ý băng lãnh

“Ngươi, sẽ không đùa nghịch ta đi?”

“Không, không, ta câu câu là thật!” Chủ thượng bị dọa đến giật mình một cái, vội vàng khoát ta liên tục.

“Ta trước đó chính là thân thể Đại Thừa, tại thành Lưu Tô gần như không có đối thủ, cho nên căn bản không cần tùy thân mang theo bảo vật, chỉ đem một thanh Thần Cung, dùng để dụ hoặc Yến Phi Dương.”

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Chủ thượng một hồi, trong lòng đã tin lời nói của gã.

Coi như thật có bảo vật, Chủ thượng liền chỉ còn thừa một cái đầu lâu, cũng không có khả năng giấu tại bên trong này.

“Được thôi, vậy liền tin ngươi một lần, chờ sau khi đi ra ngoài, nếu như vào tay bảo vật, ta chẳng những tha mạng của ngươi, ngược lại còn tìm cho ngươi một phần công việc tốt!”

Lâm Hải hướng phía Chủ thượng, nhướn nhướn mày, lộ ra một tia ý cười nghiền ngẫm.

“Công, công việc tốt?” Chủ thượng sững sờ, có chút choáng váng, không biết cái công việc tốt này, là có ý gì?

Thế nhưng bọn Người Sói ở bên cạnh xem náo nhiệt, toàn thân lại là giật mình một cái, sau đó nhao nhao hướng phía đầu lâu của Chủ thượng , ném qua cái ánh mắt thương hại.

“Trước đó, ngươi trước đi theo A Hoa lăn lộn đi!”

Mục đích đã đạt tới, Lâm Hải cũng không dừng lại, giao phó một câu, quay người rời đi.

“A Hoa, ai là A Hoa?”

Ngay tại thời khắc Chủ thượng một mặt mộng bức, đột nhiên một cái thanh âm để gã cả đời này cũng không muốn nghe lại được, đột nhiên vang lên ở bên tai.

“A... Nha phi, ngươi gọi là Chủ thượng a, lại bồi Cẩu gia chơi thôi.”

Chủ thượng vẻ mặt cầu xin, mang theo hoảng sợ thật sâu quay đầu, khi thấy cái mặt chó bỉ ổi này, nhất thời phát ra một tiếng gào bén nhọn cực kỳ bi thảm!

“Đừng a!!!”

...

Thân ảnh của Lâm Hải chớp động liên tục, hướng phía vườn hoa cách đó không xa mà đi, hắn cảm ứng được Thần Hồn đang tại bên trong này.

Sự tình Chủ thượng đã giải quyết xong, kế tiếp giờ đến phiên Thần Hồn.

Sau khi đến vườn hoa, Lâm Hải đã thấy Hỗ Tam Nương ngồi tại trên ghế đá, tay nâng Thần Hồn, đôi mắt đẹp rưng rưng ngắm nhìn, trên gương mặt mang theo nồng đậm đau thương.

“Tam Nương.”

Lâm Hải sững sờ, đi đến gần Hỗ Tam Nương, quan tâm ân cần thăm hỏi nói.

“Ngươi không sao chứ?”

Hỗ Tam Nương lúc này mới hồi thần, cuống quít đứng lên, hướng phía Lâm Hải khom người thi lễ.

“Tam Nương, bái kiến đại quan nhân!”

“Không cần đa lễ!” Lâm Hải đem Hỗ Tam Nương đỡ dậy, sau đó cũng ngồi ở bên cạnh.

“Tam Nương, cái Thần Hồn này, thế nhưng là Tinh phách của

Quan Thắng sao?” Tuy trong lòng Lâm Hải đã đoán được tám chín phần, nhưng vẫn là hỏi Hỗ Tam Nương một chút, muốn bảo hiểm thêm một điểm.

“Không sai, chính là Quan Thắng ca ca!”

Hỗ Tam Nương khẽ cắn môi son, gật gật đầu.

“Này tốt!” Lâm Hải tiện tay ngoắc một cái, sau đó La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh liền gào thét mà đến, rơi vào trong tay Lâm Hải.

Ông!

Nhất thời, cái ngôi sao đại biểu cho Thiên Dũng Tinh kia, quang mang đại thịnh, đem vùng trời này, cũng chiếu rọi đến rực sáng rạng rỡ.

“Ta hiện tại liền thu y!”

“Đại quan nhân, xin chờ một chút!” Hỗ Tam Nương thấy thế, vội vàng vội vã đem Lâm Hải ngăn lại.

“A?” Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Hỗ Tam Nương một chút.

“Tam Nương, ta biết rõ Lương Sơn các ngươi huynh đệ tình thâm, nhưng cái Tinh phách Thần Hồn này cũng không có ý thức, cùng tử vật không khác gì, cho dù ngươi trông coi y, cũng vô pháp tiến hành giao lưu a!”

“Không!” Hỗ Tam Nương ngẩng đầu nhìn Lâm Hải, chậm rãi lắc đầu.

“Quan Thắng ca ca, có thể giao lưu cùng Tam Nương!”

“A?” Lâm Hải đột nhiên giật mình, lộ vẻ mặt khó tin.

“Tam Nương, đây là thật?”

Lâm Hải quả thực không thể tin được, bởi vì có kinh nghiệm thu thập Tinh phách của Thất Thập Nhị Địa Sát lúc trước, những cái Tinh phách kia cơ hồ tất cả cũng đã không có ý thức, căn bản là không có cách để câu thông.

“Ngươi vừa rồi, là đang cùng Quan Thắng nói chuyện sao?”

“Không phải!” Hỗ Tam Nương lắc đầu, “Tinh phách của Quan Thắng ca ca, hiện tại cũng không ý thức, muốn giao lưu cùng y, cần một cái điều kiện!”

Nói xong, Hỗ Tam Nương bỗng nhiên đứng lên, vẩy váy dài lên, vậy mà hướng phía Lâm Hải dịu dàng quỳ bái trên mặt đất.

“Đại quan nhân, Tam Nương muốn giao lưu cùng Quan Thắng ca ca, hỏi thăm nơi hạ lạc của tên cẩu tặc Tống Giang kia, khẩn cầu đại quan nhân hỗ trợ, để Quan Thắng ca ca khôi phục ý thức!”

“Ai u, Tam Nương ngươi làm cái gì vậy? Mau mau lên!” Lâm Hải thấy thế, vội vàng đưa tay, chuẩn bị đem Hỗ Tam Nương nâng đỡ.

“Không, cầu xin đại quan nhân, đáp ứng khẩn cầu của Tam Nương trước!” Hỗ Tam Nương kiên định lắc đầu, một mặt khẩn thiết nhìn Lâm Hải, cầu khẩn nói.

Lâm Hải sững sờ, sau đó chậm rãi đứng thẳng người, chân mày hơi nhíu lại.

Hỗ Tam Nương kiên quyết như thế, nhất định phải muốn chính mình đáp ứng mới có thể đứng dậy, xem ra việc này, cũng không quá dễ làm a!

Bất quá Lâm Hải từ rất sớm trước kia, lúc còn tại Phàm Gian giới, cũng đã đáp ứng Hỗ Tam Nương, giúp nàng tìm kiếm Tống

Giang, báo mối thù của cả nhà nàng, giờ tự nhiên không thể đổi ý.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hít sâu một hơi, sau đó nặng nề gật gật đầu.

“Tốt, ta đáp ứng ngươi!”

“Tạ đại quan nhân!” Thân thể Hỗ Tam Nương run lên, sau đó mặt mũi tràn đầy kinh hỉ, lúc này mới đứng dậy, nhìn lấy Lâm Hải tràn ngập cảm kích.

Lâm Hải thì là mỉm cười, sau đó sắc mặt ngưng tụ, ánh mắt sáng rực nhìn Hỗ Tam Nương.

“Nói đi, điều kiện gì?”

Chương 1678: Truyền Tống Trận đơn hướng

“Đại quan nhân!” Đôi mắt đẹp của Hỗ Tam Nương lóe lên, nghiêm nghị nói nói, “Muốn cho Quan Thắng ca ca khôi phục ý thức, chỉ có một cái biện pháp, có thể nếm thử!”

“Chính là đem Tinh phách của y, đưa đến chỗ nội hạch trong ngôi sao bản mệnh của y!”

“A?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó hơi nhíu mày, “Ngươi là nói, dẫn y qua Phi Tinh Các?”

“Đúng vậy!” Hỗ Tam Nương gật gật đầu.

“Tốt, cái này không có vấn đề!”

Lâm Hải thống khoái đáp ứng nói, sau khi hắn rời khỏi đây khẳng định là muốn về Phi Tinh Các, đây chẳng qua là sự tình thuận tay.

Hỗ Tam Nương thấy Lâm Hải đáp ứng dứt khoát như thế, môi son hé hé, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Tam Nương, ngươi còn có lời gì muốn nói? Cứ việc nói thẳng!”

“Đại quan nhân, có một cái tình huống, Tam Nương cần phải sớm báo trước cho đại quan nhân.”

“A? Ngươi nói!” Lâm Hải gật đầu nói.

“Một khi ý thức của đại ca Quan Thắng tỉnh lại, Thiên Dũng Tinh có thể sẽ có phát sinh biến đổi lớn?”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, lộ vẻ mặt thần sắc chấn kinh.

“Cái dạng biến đổi lớn gì?”

Thiên Dũng Tinh chính là chỗ của Phi Tinh Các, nếu như phát sinh biến đổi lớn, đôi kia với Phi Tinh Các mà nói, cũng không phải cái chuyện tốt gì a!

“Cái này, không phải Tam Nương có thể đoán được.” Hỗ Tam Nương cau đôi mi lại, nhẹ nhàng lắc đầu nói.

Lâm Hải nhất thời gật đầu, lộ vẻ mặt làm khó.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Một cái là hứa hẹn mà mình làm ra, một cái là tông môn hiện nay đang ở, Lâm Hải còn thật không biết, nên lựa chọn như thế nào?

“Đại quan nhân nếu thấy khó khăn, này, vậy coi như Tam Nương chưa nói qua, một chuyện hỏi thăm nơi hạ lạc của Tống Giang, chờ tìm tới Tinh phách của các ca ca còn lại, lại hỏi cũng không muộn.”

“Dù sao Tam Nương đã tại trong thống khổ, chờ đợi lâu như vậy, lại chờ nhiều thêm chút thời gian, cũng không quan trọng.”

Hỗ Tam Nương nói, gương mặt xinh đẹp nhất thời ưu thương, trong đôi mắt đẹp có nước mắt đảo quanh, vô cùng thất lạc, thấp giọng nói nói.

“Đại quan nhân, thân thể Tam Nương khó chịu, tạm thời cáo lui!”

Nói xong, Hỗ Tam Nương quay người, bóng lưng cô độc, liền muốn rời khỏi.

Lâm Hải thấy thế, chẳng biết tại sao, trong lòng sinh ra một tia thương tiếc thật sâu.

Sau đó, nặng nề thở dài, bất đắc dĩ cười khổ một trận.

“Thôi, Hỗ Tam Nương cũng là nữ tử số khổ, mà Phi Tinh Các trừ Ứng Vinh ra, những người khác cùng mình cũng không có tình cảm gì, huống chi chính mình tại trong trận đánh nguy cơ lúc trước, Các chủ Phi Tinh Các đã từ bỏ chính mình.”

“Đã như vậy, chính mình cũng không cần còn có cái lòng áy náy gì đối với Phi Tinh Các!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía bóng lưng của Hỗ Tam Nương, khẽ gọi một tiếng.

“Tam Nương, chờ một chút!”

Thân thể mềm mại của Hỗ Tam Nương cứng một hồi, mang theo thương cảm thật sâu, xoay người lại, cúi đầu hỏi.

“Đại quan nhân còn có gì phân phó?”

“Phân phó ngược lại là không có, chỉ là để cho ngươi biết một sự kiện, chuyện Lâm Hải ta đáp ứng ngươi, nhất định sẽ làm được!”

Nói xong, Lâm Hải hít sâu một hơi, hướng phía Hỗ Tam Nương nhoẻn miệng cười.

“Chờ ta trở lại Phi Tinh Các, lập tức đem Tinh phách của Quan Thắng, đưa vào nội hạch của Thiên Dũng Tinh, tỉnh lại Quan Thắng, để ngươi hỏi thăm nơi hạ lạc của Tống Giang!”

Hỗ Tam Nương nghe được, thân thể mềm mại run lên bần bật, đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt đẹp nhấp nhô nước mắt, mang theo kinh hỉ thật sâu, nhìn về phía Lâm Hải.

“Đại quan nhân, đây là thật?”

Ánh mắt Lâm Hải sáng rực, nhìn chằm chằm vào Hỗ Tam Nương, nói ra từng chữ từng chữ.

“Lâm Hải ta, nói là làm!”

Thân thể mềm mại của Hỗ Tam Nương nhất thời khẽ run, nước mắt kìm lòng không được liền chảy xuống, khẽ cắn môi son, cúi đầu xuống cảm kích nói nói.

“Đại quan nhân, ân tình của ngài đối với Tam Nương, Tam Nương không thể báo đáp, nếu như đại quan nhân không chê bỏ thân thể Tam Nương chính là tàn hoa bại liễu, Tam Nương nguyện ý phụng dưỡng đại quan nhân...”

Hỗ Tam Nương nói, tay ngọc đột nhiên vươn hướng bên hông, lập tức đem áo ngoài cởi ra, da thịt băng điêu ngọc trác, có lồi có lõm trắng như tuyết, trong nháy mắt hiện ra tại trước mặt Lâm Hải.

“Ai u, ta qua!”

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết dâng lên, máu mũi kém chút phun ra ngoài.

Loại thiếu phụ thành thục vũ mị như Hỗ Tam Nương này, lực sát thương đối với nam nhân thật sự là quá lớn.

Hỗ Tam Nương thẹn thùng cúi đầu, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, trái tim gấp gáp phanh phanh trực nhảy.

“Đại quan nhân...”

Hỗ Tam Nương cắn môi, nhẹ giọng than nhẹ, thanh âm cũng có chút run rẩy.

“Cái kia, ta đi trước!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong nháy mắt đã ra khỏi Luyện Yêu Hồ, một lần nữa trở lại bên trong Thần đàn.

“Ai ui mẹ ta nha, thật muốn mệnh a!”

Lâm Hải không ngừng vỗ bộ ngực, cho tới giờ khắc này, trái tim còn đang kịch liệt nhảy lên, cỗ khô nóng cuồng bạo này, để Lâm Hải khó chịu nói không nên lời.

“Cái Hỗ Tam Nương a này, cảm kích ca ca cũng không cần làm đến dạng này a, kém chút để ca ca cầm giữ không được, phạm sai lầm!”

Vừa nghĩ tới Hỗ Tam Nương vừa rồi, thân thể mềm mại trắng như tuyết, Lâm Hải liền không nhịn được có chút tâm viên ý mã, giống như bên trong lòng có người, không ngừng dùng lông gà đang cào ngứa vậy, thật sự là hỏa thiêu hỏa lLiệu lòng ngứa ngáy.

“Hô ~”

Thở ra một ngụm trọc khí thật dài, Lâm Hải đứng tại chỗ, làm tốt mấy cái hít sâu, mới cưỡng ép đem cỗ xao động đã lâu này, đặt ở thật sâu trong lòng.

“Không cần nhớ những cái loạn thất bát tao này, đi ra ngoài trước rồi lại nói!”

Lâm Hải vẫy vẫy đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn lại, thấy thái dương giữa trời, không khác gì ngoại giới, cái này mới thở phào.

“Còn tốt bên trong cái Thần đàn này, cũng có mặt trời tồn tại, nếu không còn thật không biết, phán đoán phương hướng như thế nào?”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem Ngân Hợp lần nữa triệu hoán đi ra.

“Lâm Hải gia gia, người ta đang nhìn A Hoa ba ba ngược đứa mới tới đâu, còn đang nhìn vui vẻ đâu!”

Ngân Hợp vừa đi ra, miệng nhỏ manh manh liền mân mê, mắt to ngập nước, u oán nhìn Lâm Hải, một mặt khó chịu.

Lâm Hải nhất thời im lặng trợn mắt trừng một cái, một mặt đau lòng nhức óc nhìn Ngân Hợp, thương tiếc nói nói.

“Ta nói Ngân Hợp a, ngươi là Long, là Long a, là chủng loại cao quý nhất trên đời này, xin nhờ có thể có chút truy cầu hay không, đừng tìm cái A Hoa đùa bức kia nữa, rất hạ giá!”

“Há, biết rõ!” Ngân Hợp nháy nháy mắt, yếu ớt gật gật đầu, sau đó miệng một lần nữa vểnh lên, mặt mũi tràn đầy phiền muộn nói nói.

“Thế nhưng là, người ta đang xem A Hoa ba ba ngược đứa mới tới đâu, còn đang nhìn vui vẻ đâu!”

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, kém chút ngã xuống đất, một mặt im lặng nhìn Ngân Hợp, tuyệt vọng lắc đầu.

“Mẹ nó, không thể cứu!”

Lâm Hải dứt khoát cũng lười lại đi giáo dục Ngân Hợp, thả người nhảy lên, liền nhảy lên trên lưng Ngân Hợp.

“Mục tiêu, phía Đông, hết tốc độ tiến về phía trước!”

“Được rồi!” Ngân Hợp đáp ứng một tiếng, bốn vó bay vút, hướng phía Đông cấp tốc mà đi.

Nhưng mà, khoảng cách một nghìn dặm, cho dù lấy tu vi cảnh giới của Ngân Hợp, nhưng bởi vì vô pháp sử dụng chân khí, tốc độ cũng nhận ảnh hưởng cực lớn.

Một mực chạy chừng thời gian nửa ngày, mới rốt cục đi đến chỗ cuối cùng của Thần đàn.

Xa xa, Lâm Hải liền cảm thấy phía trước có một cỗ khí tức phong cách cổ xưa tang thương, hướng bốn phía tỏa ra mà đến.

“Truyền Tống Trận!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền nhìn thấy phía trước cách đó không xa, là một cái Truyền Tống Trận có đường kính khoảng chừng hai trượng, tuy trải qua tuế nguyệt, đã trở nên ảm đạm vô quang, nhưng Lâm Hải lại còn có thể từ đó cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố.

Sưu!

Lâm Hải từ trên lưng Ngân Hợp nhảy xuống, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Ngân Hợp thu lại.

Đi gấp mấy bước, Lâm Hải đến trước mặt Truyền Tống Trận, cẩn thận xem xét một phen, sau đó âm thầm gật đầu.

“Đúng là Truyền Tống Trận đơn hướng, hơn nữa còn là Truyền Tống Trận bảo tồn hoàn hảo, năng lượng khởi động sung túc, xem ra người dùng nó bên trong ngày thường, cũng không phải là rất nhiều.”

“Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cái này tất là chỗ chạy trốn ở thời khắc nguy cấp của Tu La Điện!”

Lâm Hải đối với trận pháp có tạo nghệ rất sâu, lập tức liền thấy rõ nội tình của Truyền Tống Trận này, đồng thời càng thêm cảm thấy, cái Tu La Điện này rất có nội tình, trước đây thật lâu hẳn là hoàn toàn không phải là loại tình huống bây giờ này.

“Chính là không biết, cái Truyền Tống Trận đơn hướng này, sẽ đem chính mình truyền tống đến bên trong đâu?”

Lâm Hải hít sâu một hơi, thả người nhảy lên, nhảy đến trên Truyền Tống Trận.

Ông! Sau một khắc, chỗ biên giới của Truyền Tống Trận, có quang mang cực lớn lóe lên, sau đó thân ảnh của Lâm Hải, biến mất không thấy gì nữa!

Chương 1679: Sa mạc Huyễn Dạ

“Đây là đâu ?”

Quang mang lóe lên, Lâm Hải từ trong Truyền Tống Trận đi ra, tìm nhìn bốn phía, nhất thời có chút choáng váng.

Chỉ thấy xung quanh hoàn toàn hoang tàn, phảng phất như chỗ sâu của man hoang trong sa mạc, xung quanh liền một ngọn cỏ cũng không nhìn thấy, căn bản không có bất luận hơi thở của sự sống nào.

“Ai u, ta qua, cái Tu La Điện này mẹ nó tuyển địa phương nào a?”

Lâm Hải che cái trán, mặt mũi tràn đầy im lặng, địa phương quỷ quái này nhìn qua không có giới hạn, tự mình muốn đi ra ngoài, chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Xoay người, Lâm Hải quan sát Truyền Tống Trận trước mặt một phen, càng thêm im lặng.

Truyền Tống Trận này, vậy mà không có công năng truyền tống tới địa phương khác, chỉ đơn thuần là một cái thông đạo để đi ra khỏi Thần đàn.

“Ông trời của ta a, thật muốn mệnh!”

Lâm Hải cười khổ một tiếng, xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình để đi ra ngoài.

Cũng may sau khi ra khỏi Thần đàn, chân khí trong cơ thể đã có thể lần nữa sử dụng, nếu không Lâm Hải không phải khóc chết thì không thể.

“Đột phá đến Nguyên Anh hậu kỳ, còn không có cảm thụ một chút thực lực tăng trưởng đâu, vừa vặn thử một lần!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhíu lông mày lại, sưu một tiếng, thân ảnh đã biến mất tại chỗ.

Ông!

Bên trong không gian, khí sóng run run một hồi, phảng phất như có trận tật phong thổi qua, sau một khắc Lâm Hải đã xuất hiện tại bên ngoài mấy dặm.

Bạch!

Thân ảnh của Lâm Hải vừa mới thiểm hiện, nhưng lại lần nữa biến mất, giống như thuấn di, lại là khoảng cách mấy dặm, phiêu nhiên mà qua.

“Ha ha, Nguyên Anh hậu kỳ cùng Nguyên Anh sơ kỳ, quả thực là có một trời một vực!”

Nội tâm của Lâm Hải, cuồng hỉ một trận, thân pháp của chính mình vậy mà so trước đó, nhanh chừng gấp mười lần!

Không chỉ có như thế, lúc Lâm Hải lưu động chân khí, chỉ cảm thấy nội tức tràn đầy, vô cùng ngưng luyện, trong người tràn ngập lực bạo phát cường đại, phảng phất một quyền đủ để oanh phá thiên địa!

“Thực lực bây giờ của chính mình, chỉ sợ so với Nguyên Anh sơ kỳ tăng hơn gấp mấy lần không ngừng!”

“Nếu giờ phút này đối địch với Yến Phi Dương, căn bản không cần vận dụng Tử Lôi Thần Long Tí, phất tay liền có thể đem gã diệt sát!”

“Chỉ là đối mặt với Chủ thượng khủng bố kia...”

Lâm Hải đau khổ cười một tiếng, lắc đầu, “Xem ra còn cần nỗ lực tăng cao tu vi a.”

Tuy cảnh giới tăng lên tới Nguyên Anh hậu kỳ, để thực lực của Lâm Hải nhận được tăng trưởng, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là Nhân Tiên.

Có lẽ bằng vào đông đảo át chủ bài, Lâm Hải có thể vượt cấp chém giết Hóa Thần sơ kỳ Địa Tiên, nhưng đối mặt với loại Đại Thừa chi tôn như Chủ thượng này, chênh lệch vẫn còn quá lớn.

Cho dù Lâm Hải đối với thực lực của mình, vô cùng có tự tin, nhưng nội tâm cũng phi thường rõ ràng, cho dù là giờ phút này, đối mặt với Chủ thượng cao tay như vậy, chính mình cũng chỉ có khoanh tay chịu chết, mà không hề có lực đánh trả.

Nhưng Lâm Hải lại cũng không nhụt chí, mục tiêu của hắn thế nhưng là đứng hàng Thiên Tiên, đoàn tụ.cùng Liễu Hinh Nguyệt

Đến lúc đó, lấy Thiên Tiên chi tôn đến xem, chỉ là một cái Đại Thừa, đây tính toán là cái gì?

Lâm Hải hăng hái, toàn thân phảng phất như có sức lực dùng không hết, chân khí tại bên trong kinh mạch toàn thân, không ngừng tuần hoàn du tẩu, không ra một canh giờ, cũng đã đi ra khoảng cách mấy ngàn dặm.

Nhưng mà, để Lâm Hải im lặng là, trước mặt vẫn là hoang dã mênh mông, căn bản không biết giới hạn ở phương nào!

"Ta dựa vào, tình huống như thế nào a?"

Lâm Hải dừng lại, cau mày, triệt để im lặng.

Chính mình bị truyền tống đến cái địa phương quỷ quái này, phạm vi cũng quá rộng lớn đi, liền tìm người hỏi đường cũng không tìm tới a.

Hơn nữa, bốn phía không có bất kỳ cái sự vật gì để làm vật tham chiếu, dạng này đi xuống, rất có thể sẽ lạc đường, đảo quanh địa phương ban đầu cũng không chừng.

"Đáng tiếc Tiểu Hồng còn đang ngủ say, nếu không cưỡi Tiểu Hồng bay lên không trung, liền có thể nhìn một cái ngàn dặm, đi ra ngoài sẽ dễ dàng hơn rất nhiều."

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem A Hoa triệu hoán đi ra.

"Ngửi, xem phương hướng nào có khí tức sinh mệnh!"

A Hoa nhún nhún cái mũi, dùng sức ngửi một hồi lâu, sau đó một mặt chấn kinh nhìn về phía Lâm Hải.

"Ba ba, ngươi tác cái nghiệt gì, bị ném tới địa phương quỷ quái này, phương viên ngàn dặm, không có bất luận hơi thở của sự sống nào a!"

Phốc!

“Ngươi con mẹ nó mới tác nghiệt đâu!”

Lâm Hải tức giận cho A Hoa một chân, sau đó mày nhíu lại càng chặt.

“Phương viên ngàn dặm, cũng không có sinh mệnh, cái này con mẹ nó làm sao bây giờ?”

Ý niệm lần nữa nhất động, đầu lâu của Chủ thượng , xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Bên trong này ngươi đã tới hay chưa?”

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, lạnh lùng hỏi nói, “Đừng có lừa gạt ta, nếu không hậu quả ngươi biết rõ!”

Lâm Hải nói, hữu ý vô ý liếc mắt nhìn một cái A Hoa, đem đầu lâu của Chủ thượng , dọa đến nhất thời giật mình một cái.

“Ta nhìn một chút!”

Đầu lâu của Chủ thượng , tìm nhìn bốn phía một phen, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ mờ mịt.

“Ta chưa từng tới, cái này cùng ta lần trước truyền tống, không phải là một chỗ!”

“Bất quá…” Ngữ khí Chủ thượng ngừng một hồi, nhíu mày, lộ vẻ mặt thần sắc suy tư.

“Bất quá cái gì?” Lâm Hải trầm giọng hỏi.

“Nhìn cái sa mạc mênh mông, không hề có dấu chân người, không có một cọng cỏ sinh sôi nào này, ngược lại là có giống một chỗ trong truyền thuyết!”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, “Giống chỗ nào?”

“Giống như là sa mạc Huyễn Dạ, ở ngoài thành Hắc Trạch!”

“Sa mạc Huyễn Dạ?” Mắt Lâm Hải sáng lên, cũng không nghe nói qua nơi này.

“Ngươi có biết, làm sao để ra ngoài không?” Lâm Hải hỏi.

“Chỗ đáng sợ nhất của Sa mạc Huyễn Dạ, chính là tùy thời biến đổi phương vị, muốn ra ngoài chỉ có thể dựa vào vận khí.”

“Có người, đứng tại chỗ không nhúc nhích, khả năng một giây sau liền rời khỏi sa mạc, nhưng có người coi như đi đến mấy trăm mấy ngàn năm, cũng có khả năng vẫn dừng lại tại nguyên chỗ!”

“Cái gì?” Lâm Hải đột nhiên giật mình, tâm lập tức liền trầm xuống.

Nếu đúng như Chủ thượng nói, vậy mình chẳng phải là có khả năng cả một đời cũng không đi ra được.

“Ngươi nói đều là thật?!” Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, hướng phía Chủ thượng lạnh lùng hỏi.

“Thiên chân vạn xác, truyền thuyết của sa mạc Huyễn Dạ, có từ xưa đến nay! Ta sao dám giấu diếm!”

Chủ thượng vội vàng một mặt bối rối, hướng phía Lâm Hải vội vã cam đoan nói.

Lâm Hải nghe xong, trầm mặc không nói, trong đầu suy tư một trận.

Chủ thượng nhất thời gấp gáp không thôi, nhìn Lâm Hải tràn ngập sợ hãi, thật sợ Lâm Hải bất mãn một cái, hướng A Hoa nháy mắt, vậy tao ngộ sống không bằng chết của gã, liền lại phải bắt đầu.

“Ta biết rõ!”

Một lát nữa, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem A Hoa cùng Chủ thượng, đồng thời thu hồi vào Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía trước, trong lòng một tiếng mặc niệm.

"Thiên Nhãn Thần Thông, mở!"

Ông!

Nhất thời, bên trong hai tròng mắt của Lâm Hải, bịt kín một tầng quang mang màu lam, hướng về phương xa nhìn lại.

"Nếu cái sa mạc này, tùy thời cũng đang thay đổi ảo tưởng, vậy Thiên Nhãn Thần Thông có lẽ có thể thấy rõ quỹ tích của nó!"

Ánh mắt Lâm Hải không hề chớp mắt, tỉ mỉ quan sát động tĩnh của sa mạc, muốn từ đó tìm ra một số dấu vết để lại.

"Ừm?"

Rất nhanh, Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong lòng phun lên kinh hỉ.

"Thiên Nhãn Thần Thông quả nhiên có hiệu quả, cái sa mạc này thật đang động!"

Lâm Hải tại dưới Thiên Nhãn Thần Thông, chỉ thấy cái sa mạc không giới hạn này, vậy mà liền giống như một con côn trùng cực lớn, đang ngọ nguậy cực kỳ chậm chạp.

Nếu không phải dùng Thiên Nhãn Thần Thông tỉ mỉ quan sát, vẫn là rất khó mà phát giác.

"Thế nhưng là, làm sao ra ngoài đâu?."

Tuy phát hiện cái sa mạc này thật đang động, nhưng đối với việc ra ngoài như thế nào, Lâm Hải vẫn là vô kế khả thi.

Trầm tư một lát, Lâm Hải khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào đang sa mạc nhúc nhích.

“Bên trong lúc cái sa mạc này nhúc nhích, có lẽ có quy luật có thể tìm đến!” Nghĩ đến chỗ này, trong nháy mắt Lâm Hải đem tinh thần ngưng ở một điểm, hết sức chăm chú, đắm chìm đến bên trong sa mạc nhúc nhích!

Chương 1680: Vòng xoáy khả nghi

“Quả nhiên là có quy luật!”

Lâm Hải quan sát trọn vẹn thời gian cả ngày, rốt cục phát hiện quy luật của cái sa mạc Huyễn Dạ này.

Vùng sa mạc này, nhìn như tùy ý nhúc nhích, kì thực tất cả đều hướng về một phương hướng mà hội tụ, sau khi đi tới một cái phương vị nào đó, lại toàn bộ trở về, cứ như thế lặp đi lặp lại.

Cho nên, mặc kệ ngươi là đứng bất động tại chỗ, hay là không ngừng tiến lên, khả năng cuối cùng, đều là trở lại vị trí ban đầu, căn bản là không có cách đi ra ngoài.

“Vấn đề hẳn là xuất hiện ở cái điểm trở về kia!”

Lâm Hải lập tức liền có phán đoán, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Ngân Hợp triệu hoán ra.

“Đi!”

Lâm Hải nhảy lên phía sau lưng Ngân Hợp, chỉ huy Ngân Hợp, hướng phía điểm trở về mà đi.

Ngân Hợp sau khi có thể sử dụng chân khí, quả thực nhanh chóng như bay, một cái chớp mắt đã đi trăm dặm, chưa tới một canh giờ, liền đã gần đến điểm trở về.

“Chậm lại!”

Lâm Hải vội vàng phân phó một tiếng, sau đó lần nữa mở ra

Thiên Nhãn Thần Thông, bắt đầu ở khắp nơi tìm kiếm chỗ khả nghi, để xác định vị trí cụ thể của điểm trở về.

Bốn cái móng của Ngân Hợp, chậm chạp hành tẩu ở trong sa mạc, phối hợp với Lâm Hải tìm kiếm, rồi lại đi ra khoảng cách mấy chục dặm, đôi mày của Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, lộ ra thần sắc chấn kinh!

“Cái đó là...”

Chỉ thấy phía trước cách đó không xa, trong sa mạc, vậy mà xuất hiện một cái vòng xoáy khổng lồ!

Cát vàng xung quanh không ngừng tràn vào bên trong vòng xoáy, sau đó lại có cát vàng mới, từ bên trong vòng xoáy phun trào ra.

Nhưng khác biệt là, cát vàng từ bên trong vòng xoáy đi ra, tựa hồ so với trước đó thiếu khuyết một ít gì đó, Lâm Hải có thể cảm giác được, lại không biết hình dung như thế nào.

Nếu như nhất định phải ví von hình tượng một phen, vậy liền giống một người bị rút khô Tinh Khí Thần!

“Địa phương thật cổ quái!”

Lâm Hải nhíu mày, bản năng từ bên trong chỗ vòng xoáy này, cảm thấy một cỗ năng lượng ba động kỳ diệu.

“Chẳng lẽ, điểm quan trọng để ra ngoài, liền tại bên trong cái vòng xoáy này sao?”

Lâm Hải suy tư một phen, sau đó nhìn về phía Ngân Hợp, mở miệng hỏi nói.

“Ngân Hợp, ngươi thấy thế nào?”

Khuôn mặt nhỏ manh manh của Ngân Hợp giờ phút này, cũng là một mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào vòng xoáy hồi lâu, mới có hơi không xác định mở miệng.

“Lâm Hải gia gia, ta cảm giác vòng xoáy này, hẳn là một chỗ cơ quan, rất có thể từ đó có thể thông hướng ra ngoại giới!”

“A. Ngươi cũng cho rằng như vậy?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, nghĩ không ra Ngân Hợp cùng ý nghĩ của mình vậy mà nhất trí.

Ngân Hợp gật gật đầu, chỉ là biểu hiện trên mặt, lại tràn ngập do dự.

“Nếu như vòng xoáy này thật sự là một cái cơ quan mà nói, thì cần phải có dạng thần thông gì, mới có thể tại trong sa mạc rộng lớn vô biên như vậy, bố trí xuống bạo tay như thế a!”

Lời nói của Ngân Hợp, để đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, sau đó vô cùng kinh hãi mà gật gật đầu.

Nếu như vòng xoáy này đúng như bọn họ suy nghĩ, là một cái cơ quan mà nói, vậy người bố trí xuống cái này, coi như thật đáng sợ, thậm chí đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của Lâm Hải.

“Sa mạc Huyễn Dạ, sở dĩ tuyệt đại đa số người đi ra không được, lường trước là theo vòng xoáy này, cũng có quan hệ cực kỳ lớn.”

Lâm Hải trầm ngâm một lát, bỗng nhiên ngưng trọng nói nói.

“Đúng vậy a, coi như trong lòng đoán được, khả năng này là một cái thông đạo, nhưng lại có ai có dũng khí tiến vào vòng xoáy.” Ngân Hợp rất tán thành, vòng xoáy này đáng sợ như thế, đoán chừng là không ai dám tuỳ tiện mạo hiểm, nhảy vào bên trong vòng xoáy.

“Ta có biện pháp!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một cái Người Sói xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Chủ nhân!”

Người Sói giật mình, sau khi nhìn thấy Lâm Hải, vội vàng bái phục trên mặt đất, cung kính thi lễ.

Tại bên trong Luyện Yêu Hồ đợi lâu như vậy, y tự nhiên biết rõ, người nào mới thật sự là lão đại!

“Có một cái cơ hội để cho ngươi thoát ly nô dịch, ngươi có muốn hay không?” Lâm Hải liếc nhìn Người Sói một chút, đạm mạc nói nói.

Người Sói khẽ giật mình, sau đó trong mắt nhất thời lộ ra vẻ mừng như điên, hướng phía Lâm Hải lấy đầu chạm đất, kích động nói nói.

“Muốn, ta muốn!”

“Đứng lên đi!” Cánh tay Lâm Hải hư nhấc, một cỗ chân khí đem Người Sói nâng đỡ.

“Ngươi tên là gì?”

“Hồi chủ nhân, ta gọi là Lang Thất!” Lang Thất cúi đầu, trong mắt lóe ra quang mang kích động, cung kính đáp nói.

“Lang Thất.” Lâm Hải yên lặng gật gật đầu, “Tu vi Kim Đan hậu kỳ?”

“Vâng!”

“Ngươi nhìn bên trong này!” Lâm Hải bỗng nhiên đưa tay, hướng vòng xoáy phía trước nhất chỉ.

Lang Thất không rõ ràng cho lắm, hướng phía vòng xoáy nhìn lại, sau đó lại mờ mịt nhìn về phía Lâm Hải.

“Cái vòng xoáy kia, có thể là một cái thông đạo, hiện tại, cơ hội liền bày ra ở trước mặt ngươi!”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào Lang Thất, cân nhắc nói nói từng câu từng chữ.

“Ngươi nhảy vào bên trong vòng xoáy, thăm dò một phen, sống sót, ngươi thoát ly nô dịch, từ đó sẽ làm Tân Lang Vương, nếu như gặp phải nguy hiểm, mệnh tang trong đó, chỉ đổ thừa ngươi không đủ thời vận, vận mệnh đã như vậy!”

“Ngươi, có can đảm này không?”

Lang Thất nghe xong, nhất thời biến sắc, con mắt không ngừng lấp lóe, lâm vào bên trong thống khổ xoắn xuýt.

Lâm Hải mang trên mặt mỉm cười, lẳng lặng nhìn y, nhưng cũng không vội.

Chuyện này dù sao cũng là việc quan hệ tới sinh tử, đổi thành ai cũng sẽ do dự mãi, sau khi cân nhắc lợi hại, mới có thể làm ra quyết định.

Trọn vẹn mười mấy phút, nhãn thần của Lang Thất mãnh liệt lóe lên, lộ ra một tia hàn mang lạnh lùng.

Sau đó, bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ vẻ mặt thần sắc kiên quyết, hướng phía Lâm Hải cắn răng nói nói.

“Chủ nhân, nhân sinh có thể có mấy lần đọ sức, tiểu nhân không muốn làm nô dịch cả một đời, nguyện lấy một đầu tiện mệnh này, cược cái tương lai huy hoàng!”

Nói xong, ánh mắt Lang Thất chớp một cái, gắt gao tiếp cận vòng xoáy khổng lồ, hung hăng nói.

“Vòng xoáy này, Lang Thất nguyện vì chủ nhân, xông nó một lần!”

“Tốt!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, ánh mắt lộ ra thần sắc tán dương.

“Việc này nếu như thành công, ta chẳng những phong ngươi làm Lang Vương, sẽ còn ban thưởng ngươi tự do, thiên địa rộng lớn ở Địa Tiên giới, ngươi đều có thể có một phen làm!”

“Đa tạ chủ nhân, tiểu nhân sẽ không để cho chủ nhân thất vọng!”

Lang Thất nghe được, trong mắt không khỏi lộ ra quang mang càng thêm kích động, hưng phấn đến bắp thịt trên mặt cũng có chút run rẩy.

Tự do, có lẽ chỉ có những lao dịch bị cầm tù như bọn họ này, mới biết tự do trân quý cỡ nào, khiến người tâm động cỡ nào!

“Chủ nhân xin chờ, Lang Thất qua vậy!”

Lang Thất nói xong, bỗng nhiên quay người, đối mặt với vòng xoáy khổng lồ, sau đó ánh mắt hiện lên một tia kiên quyết, thả người nhảy lên, sưu một tiếng, chui vào bên trong vòng xoáy, trong chớp mắt liền biến mất vô tung không còn tăm hơi.

Lâm Hải cùng Ngân Hợp, ở một bên nhất thời liền nhấc tâm lên, Lang Thất có thể thành công hay không, thế nhưng là việc quan hệ tới suy đoán của bọn họ là đúng sai hay không.

Một khi không giống như bọn họ tưởng tượng, vậy bọn họ muốn ra ngoài, coi như sẽ không dễ dàng như vậy.

“Lâm Hải gia gia, thế nào?”

Ngân Hợp chớp manh manh mắt to, hướng Lâm Hải gấp gáp hỏi thăm nói.

Lang Thất đã vào qua Luyện Yêu Hồ, cùng Lâm Hải ở giữa có liên hệ vi diệu, sống hay chết, Lâm Hải chỉ hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền có thể biết được.

Lâm Hải thì là nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng, phảng phất như đang vô cùng chuyên chú cảm ứng cái gì đó.

Bỗng nhiên, sắc mặt Lâm Hải đột nhiên biến đổi, không khỏi thốt ra.

“Không tốt, khí tức của Lang Thất, đang trở nên cực kỳ yếu ớt!”

“Lâm Hải gia gia, đó là nói, bên trong gặp nguy hiểm?!” Ngân Hợp kéo căng thân thể, vội vã nói nói.

“A, chờ một chút!” Lâm Hải khoát tay, mắt bỗng nhiên lại lộ vẻ kinh ngạc.

“Kỳ quái, khí tức của Lang Thất, lại khôi phục, đây là có chuyện gì?” Lâm Hải thấp giọng nói thầm một câu, trăm mối vẫn không có cách giải.

“Chúng ta đợi một chút, nhìn xem rồi lại nói!”

Tình huống bên trong, thực sự quá quỷ dị, Lâm Hải quyết định vẫn là yên lặng xem biến hóa.

Một canh giờ trôi qua.

Hai canh giờ trôi qua.

Ba canh giờ trôi qua.

…

Lâm Hải cùng Ngân Hợp, tại biên giới của vòng xoáy, chờ đợi nguyên thời gian một ngày.

“Lâm Hải gia gia, nếu như chúng ta không tận lực đứng tại biên giới của vòng xoáy, chỉ sợ giờ phút này đã trở lại vị trí ban đầu.”

Bên trong quá trình chờ đợi, Ngân Hợp cũng chứng thực một việc, nếu như không phải tìm cái vòng xoáy này làm vật tham chiếu, thì thực sẽ theo sa mạc biết nhúc nhích này, bất tri bất giác lần nữa được đưa về đến địa phương ban đầu, vĩnh viễn lạc hướng.

Lâm Hải gật gật đầu, cũng nghiệm chứng điểm này, sau đó hướng Ngân Hợp nhìn một chút.

“Lang Thất ở bên trong, khí tức rất ổn định, hẳn là không có nguy hiểm gì.”

Nói xong, Lâm Hải nhíu lông mày lại, hít sâu một hơi, sau đó trầm giọng nói.

“Không chờ nữa, chúng ta bây giờ liền đi vào!” Nói xong, Lâm Hải đem Ngân Hợp thu vào Luyện Yêu Hồ, sau đó sưu một tiếng, nhảy vào bên trong vòng xoáy, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa!

Chương 1681: Di Vong Chi Đô

Lâm Hải tiến vào vòng xoáy, sau khi hướng về phía dưới rơi xuống mười mấy mét, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, lộ vẻ mặt thần sắc chấn kinh.

Chỉ thấy phía dưới, có một tầng lá chắn vô hình, cuốn lên cuồng bạo khí lưu, đem toàn bộ cát vàng đẩy ra bên ngoài, căn bản là không có một cái hạt cát nào rơi xuống phía dưới được, ngược lại xoay tròn phi thăng mà lên.

“Nguyên lai vòng xoáy trong sa mạc, là như thế đến!”

Lâm Hải nhất thời một trận kinh ngạc, nhìn khí lưu cuồng bạo, đem cát vàng rơi xuống cuốn lên, đưa về phía trên, lập tức hiểu rõ, vòng xoáy này chính là do cái khí lưu vô hình này tạo thành!

Ông!

Mà thân thể Lâm Hải, giờ phút này cũng rơi vào phía trên khí lưu, sau đó một mảnh gợn sóng xuất hiện tại dưới chân Lâm Hải.

Lâm Hải phảng phất vượt qua một tầng màng khí vô hình, không trở ngại chút nào thông qua cỗ khí lưu cuồng bạo này, hướng phía dưới bay thấp xuống.

“Quả nhiên có động thiên khác!”

Sau nháy mắt khi Lâm Hải rơi xuống, liền bị vô số quang mang màu vàng kim thình lình chiếu đến, đành phải nhíu mắt lại.

Sau đó, liền chấn kinh phát hiện, cái này dĩ nhiên là một tòa thành trì vàng son lộng lẫy, hào hoa khí phái, uy nghiêm bàng bạc, xa xỉ đến cực điểm!

“Ha ha, lại có người tiến đến!”

Đột nhiên, phía dưới là một mảnh reo hò, Lâm Hải đột nhiên giật mình, nhìn xuống dưới, đã thấy phía dưới là một bầy người, đang dùng ánh mắt tham lam đùa giỡn, ngửa đầu nhìn lấy chính mình.

“Tình huống như thế nào?”

Lâm Hải nhất thời âm thầm đề phòng, bên trong này chẳng những có một tòa thành trì cực lớn, còn có nhiều người như vậy, quả thực vượt quá dự kiến của Lâm Hải.

Hơn nữa, ánh mắt của những người này, rõ ràng cũng không quá bình thường, tâm phòng người không thể không có, Lâm Hải rung động chân khí, đem khí tức của chính mình hoàn toàn phóng thích.

Địch ta không rõ, nếu có kẻ không biết tốt xấu, muốn gây bất lợi cho chính mình, Lâm Hải sẽ không chút khách khí giúp diệt sát!

“Ha ha, cái người này tu vi cảnh giới không thấp, lường trước đồ vật tốt trên thân, tất sẽ không ít!”

Đám người phía dưới này, thấy Lâm Hải phóng xuất ra khí tức khủng bố của Nguyên Anh hậu kỳ, không những không sợ, ngược lại càng thêm hưng phấn, nhìn chằm chằm vào thân thể rơi xuống của Lâm Hải, hô to gọi nhỏ một trận!

Ông!

Trong nháy mắt sắp rơi xuống đất, Lâm Hải rung động chân khí, đem xu thế hạ xuống hơi giảm xóc, sau đó bình ổn rơi xuống đất.

Soạt!

Trong nháy mắt Lâm Hải rơi xuống đất, đám người này liền cùng nhau tiến lên, đem Lâm Hải vây vào giữa, mỗi cái mắt bốc tinh quang, giống như dã thú nghèo đói, nhìn chằm chằm vào thực vật mỹ vị!

“Đều là cao thủ Nguyên Anh kỳ!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lúc này mới phát hiện, đám người trước mặt này, tu vi cảnh giới vậy mà tất cả đều là Nguyên Anh kỳ trở lên.

Hơn nữa có ba người trên thân có khí tức mạnh, liền cả Lâm Hải cũng không khỏi ghé mắt một trận, lại là nửa bước Địa Tiên!

Tuy lấy thực lực trước mắt của Lâm Hải, cho dù là Địa Tiên chân chính, đều chưa hẳn được hắn đặt ở bên trong mắt, nửa bước Địa Tiên càng là chẳng thèm ngó tới.

Nhưng, nhiều Nguyên Anh kỳ như vậy, tăng thêm ba cái nửa bước Địa Tiên, thế mà lại có tư thái như những cái tiểu côn đồ nhìn thấy ở đầu đường của Phàm Gian giới kia, lại là để Lâm Hải có chút ngạc nhiên.

"Các vị, nhìn tại hạ như vậy, là có cái ý tứ gì a?"

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, ánh mắt ở trước mặt mọi người đảo qua, nghiền ngẫm nói nói.

"Người trẻ tuổi, ngươi chỉ sợ còn không biết, bên trong này là địa phương nào đi?" Một cái nửa bước Địa Tiên bên trong, mang trên mặt nhe răng cười, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

Lâm Hải thì là mỉm cười, thành thật lắc đầu.

"Ta còn thật không biết!"

Nửa bước Địa Tiên cười nhạo một tiếng, sau đó hướng phía thành môn cao lớn khí phái sau lưng nhất chỉ.

"Không biết, liền hướng chỗ đó nhìn!"

Lâm Hải ngẩng đầu, lần theo phương hướng mà nửa bước Địa Tiên kia chỉ nhìn lại, nhất thời thấy được trên cửa thành cao lớn, đang có bốn cái chữ to màu vàng rạng rỡ phát sáng, phá lệ loá mắt!

"Di Vong Chi Đô?!"

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, "Tòa thành trì này, gọi là Di Vong Chi Đô?"

"Không sai, bên trong này, chính là Di Vong Chi Đô!"

"Từ nay về sau, ngươi chính là thành viên mới của Di Vong Chi Đô, dựa theo quy củ, chúng ta không muốn bất kỳ pháp bảo của ngươi nào, nhưng Linh thạch trên người ngươi, tất cả đều giao ra đi!"

"Muốn Linh thạch? Không muốn pháp bảo?" Lâm Hải sững sờ, quy củ này ngược lại là có chút ý tứ.

Phải biết, pháp bảo thế nhưng là so với Linh thạch, muốn trân quý hơn nhiều.

Một kiện pháp bảo ra dáng, nếu như cầm lấy đi đấu giá, không biết có thể đổi ra bao nhiêu Linh thạch đây.

Đám người này, có phải não tử có vấn đề hay không a?

Tựa hồ là nhìn ra nghi hoặc của Lâm Hải, nửa bước Địa Tiên cầm đầu kia, không khỏi cười lạnh.

"Có phải là kỳ quái, chúng ta vì sao không muốn pháp bảo, chỉ cần Linh thạch hay không?"

"Xác thực rất kỳ quái!" Lâm Hải gật gật đầu, nghiền ngẫm nói nói.

"Hừ!" Nửa bước Địa Tiên khinh thường cười một tiếng, "Ngươi thử cảm ứng thiên địa linh khí một chút, liền minh bạch!"

"Cảm ứng thiên địa linh khí?"

Lâm Hải sững sờ, sau đó mang theo nghi hoặc, thử câu thông cùng thiên địa linh khí, sau một khắc con mắt trong nháy mắt liền trợn tròn.

"Bên trong này, linh khí vậy mà khô kiệt như thế?"

Lâm Hải nhịn không được thốt ra, trên mặt lộ ra kinh sợ thật sâu.

Phía dưới Lâm Hải thử một lần liền kinh hãi phát hiện, linh khí trong mảnh không gian này thế mà cực kỳ mỏng manh, thậm chí so với Phàm Gian giới đều muốn mỏng manh hơn mấy lần.

Tu hành thời gian lâu như vậy, điều này có ý vị gì, Lâm Hải lại quá là rõ ràng.

Linh khí giữa thiên địa mỏng manh như thế, căn bản là không có cách thỏa mãn tu hành cần thiết trong ngày thường của người tu hành!

Tại loại địa phương linh khí khô kiệt này, cho dù tu luyện không biết ngày đêm, căn bản cũng sẽ không có hiệu quả gì.

Hơn nữa, người tu hành không có linh khí có thể hấp thu, tựa như phàm nhân không có nguồn nước có thể trích dẫn, hậu quả nghiêm trọng của nó có thể nghĩ.

Đừng nói tu vi cảnh giới có tăng lên tiến bộ, cứ thế mãi, coi như muốn bảo trụ cảnh giới trước mắt, đều là ý nghĩ hão huyền!

Nếu như một mực ở vào loại hoàn cảnh này, kết quả duy nhất, sẽ là chân khí trong cơ thể đều khô kiệt, Nguyên Anh vẫn diệt, thân tử đạo tiêu!

“Trách không được những người này muốn Linh thạch đâu, dưới loại tình huống này, Linh thạch tuyệt đối so với cái gì cũng trân quý hơn!”

Nghĩ rõ ràng điểm này, khóe miệng Lâm Hải mỉm cười, một cái ý niệm xông tới trong đầu.

“Cái Di Vong Chi Đô này, người nào cường đại nhất?”

Lâm Hải bỗng nhiên hướng nửa bước Địa Tiên cầm đầu hỏi.

Nửa bước Địa Tiên sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy thần sắc cười nhạo, nhìn Lâm Hải xem thường lắc đầu.

“Ngươi hỏi cái này có làm được cái gì? Cường đại cũng tại trong thành đâu, căn bản không phải ngươi có thể tiếp xúc đến, ngươi chỉ cần phải biết, ở ngoài thành ta là cường đại nhất, liền đầy đủ!”

Nói xong, cái nửa bước Địa Tiên này sắc mặt phát lạnh, trong mắt kích xạ ra một cỗ hàn mang băng lãnh.

“Bớt nói nhảm đi, hiện tại đem Linh thạch trên thân, toàn bộ giao ra, về sau đi theo ta lăn lộn!”

“Nếu không... Ta không ngại hiện tại liền giết ngươi!”

“A?” Đối mặt với uy hiếp của nửa bước Địa Tiên, Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra một tia ý cười nghiền ngẫm.

Sau đó, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một khỏa Linh thạch xuất hiện tại trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vứt qua.

“Muốn Linh thạch a, ta thực sự còn có!” Lâm Hải một mặt thành khẩn nói nói.

Những người đối diện này, thấy Linh thạch trong tay Lâm Hải, con mắt nhất thời kích động đến phun lửa, hận không thể lập tức xông qua, đem Linh thạch đoạt tới.

“Còn không nhanh chóng đưa tới cho ta!” Nửa bước Địa Tiên cầm đầu, hướng phía Lâm Hải kích động hô to nói.

“Gấp cái gì a!” Lâm Hải thì là nhếch khóe miệng lên, sau đó đột nhiên hướng phía dưới lòng bàn chân nhất chỉ.

Ông!

Sau một khắc, Linh thạch thành đống, trống rỗng xuất hiện ra tại dưới chân Lâm Hải, chừng trên trăm khỏa, rạng rỡ phát sáng, linh khí nồng nặc trong nháy mắt tỏa khắp tại xung quanh Lâm Hải.

“Nhìn, ta có nhiều như vậy đâu!” Lâm Hải một mặt chân thành, hướng phía Linh thạch chỉ chỉ.

“Ha ha, ha ha ha, quá được rồi, thật sự là quá được rồi!”

Lần này, liền làm cho đám người đối diện này cho kích động hỏng, trong nháy mắt có ba đạo thân ảnh, liền hướng phía Linh thạch nhào tới, không chút khách khí hướng phía Linh thạch chộp tới.

Ông!

Nhưng tại thời khắc ba người lập tức sẽ bắt được Linh thạch, đột nhiên lôi quang chợt hiện, một mảnh Lôi Trì không có dấu hiệu nào xuất hiện ở xung quanh Linh thạch, trong nháy mắt đem ba người này, bao phủ ở bên trong.

Thân thể ba người nhất thời tê rần, mất đi năng lực hành động, còn chưa chờ minh bạch chuyện gì xảy ra, một cỗ sát cơ khủng bố, đã đem bọn họ hoàn toàn khóa chặt.

Sau đó, một đường thanh âm đạm mạc, vang lên tại bên tai bọn họ.

“Đó là Linh thạch của ca ca, ta để cho các ngươi động vào sao?”

Chương 1682: Một chưởng diệt sát!

Ba người động thủ, chính là ba cái nửa bước Địa Tiên mạnh nhất trong nhóm người này.

Bị sát cơ cường đại khóa chặt, ba người nhất thời cảm thấy phát lạnh cả người, từ trong lòng tuôn trào ra.

Hãi nhiên ngẩng đầu, đã thấy Lâm Hải đang ngoẹo đầu, một mặt đùa giỡn nhìn lấy bọn họ, trong ánh mắt tràn ngập ý mỉa mai.

Cảm giác tê liệt trong người, đã bị bọn họ dùng chân khí chấn vỡ, nhưng ba người lại giống như tượng gỗ, ngu ngơ đứng tại bên trong này, một cử động cũng không dám có.

Bọn họ có thể khẳng định, lúc này nếu người nào dám có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào, tuyệt đối sẽ lọt vào tai hoạ ngập đầu!

“Ngươi muốn thế nào?”

Ánh mắt ba người lạnh xuống, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lạnh lùng hỏi.

“Hứ!” Lâm Hải nhất thời khinh thường bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy xem thường nói nói, “Ba người các ngươi, vừa thấy Linh thạch của ca ca, liền tiến lên muốn đoạt, bây giờ lại hỏi ta muốn thế nào, không cảm thấy buồn cười sao?”

“Hừ, coi như ngươi giết ba người chúng ta, phía sau chúng ta còn có nhiều người như vậy, ngươi cho rằng ngươi có thể trốn được sao?”

“Ta khuyên ngươi, ngoan ngoãn đem Linh thạch giao ra, cùng chúng ta chia đều cùng hưởng, chúng ta có thể tiếp nhận ngươi, trở thành một thành viên trong chúng ta, nếu không ngươi sống không quá hôm nay!”

“Có đúng không?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng, “Ta làm sao lại không tin như vậy đâu?.”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên phát lạnh, từ trên thân ba cái nửa bước Địa Tiên đảo qua, sau đó lạnh lùng mở miệng.

“Đem đồ vật tốt trên thân các ngươi, cũng đều giao ra đây cho ta, nếu không ta không ngại giết các ngươi!”

“Ách...” Ba cái nửa bước Địa Tiên không khỏi khẽ giật mình, sau đó buồn cười một trận.

Thật là nghĩ không ra, ba người chính mình cướp đoạt Linh thạch của người ta không thành, ngược lại bị người ta ăn cướp lại.

“Ngươi muốn đồ vật tốt đúng không? Tốt!”

Ba người lộ ra một tia ý cười đùa giỡn, sau đó trực tiếp tại ngay trước mặt Lâm Hải, đem y phục trên người, thoát sạch sành sanh.

“Uy uy uy...” Lâm Hải thấy thế, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

“Ca ca cần đồ vật tốt, cũng không bao gồm cả thân thể các ngươi, ca ca con mẹ nó không phải là Gay!”

Ba cái nửa bước Địa Tiên thì là cười khổ một tiếng, hướng phía Lâm Hải lộ ra khuôn mặt thê thảm.

“Ngươi thấy, chúng ta không có gì cả!”

“A?” Lâm Hải sững sờ, giờ mới hiểu được ý tứ của ba người.

“Ta qua, các ngươi cũng quá nghèo đi.” Lâm Hải trừng to mắt, quả thực có chút không dám tin tưởng.

Đường đường là nửa bước Địa Tiên, thế mà nghèo đến đinh đương vang, thân thể không có vật gì khác!

“Chúng ta đã tại bên trong này, bị nhốt mấy trăm năm, phàm là đồ vật có chút giá trị, không phải bị cướp, cũng là cầm lấy đi bán, có thể sống đã là may mắn.”

Nói xong, ba người mang theo nụ cười đắng chát, liếc nhìn

Lâm Hải một chút, nói nói.

“Vị huynh đệ kia, chúng ta cướp đoạt ngươi, là chúng ta không đúng, nhưng là làm sinh tồn, đây cũng là sự tình không có cách nào.”

“Nếu như ngươi muốn giết chúng ta, liền giết đi, nhưng xin ngươi xem ở trên phân thượng chúng ta đều là người đáng thương, đừng có làm khó các huynh đệ ở phía sau chúng ta!”

“Ách...” Lâm Hải nghe xong, không khỏi há há miệng, nhất thời có chút im lặng.

Cái này con mẹ nó nói, vẫn giống như rất giảng nghĩa khí, ca ca có nên thương hại bọn họ, cho bọn họ mấy khối Linh thạch để sử dụng hay không?

“Động thủ!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải hơi thất thần, đột nhiên một tiếng quát lớn truyền đến, để Lâm Hải đột nhiên bừng tỉnh.

Sau đó, đã thấy vô số đạo pháp thuật, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải phi tốc rơi xuống, ba cái nửa bước Địa Tiên bị Lâm Hải khóa chặt, cũng bỗng nhiên nổi lên, lao thẳng tới phía Lâm Hải!

Nếu Lâm Hải tiếp tục chém giết ba người này, thế tất sẽ bị pháp thuật của những người khác đánh trúng, đến lúc đó đồng dạng khó tránh khỏi vừa chết, rơi cái kết cục đồng quy vu tận.

Ba cái nửa bước Địa Tiên, chính là liệu định được điểm này, mới dám tại dưới tình huống bị Lâm Hải khóa chặt, dứt khoát xuất thủ, bọn họ tuyệt sẽ không tin tưởng, Lâm Hải sẽ cùng bọn họ lấy mạng đổi mạng!

“Đậu phộng, thật con mẹ nó âm hiểm, kém chút mắc lừa!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, chính mình vậy mà vừa rồi còn có chút đáng thương đồng tình với bọn họ, hiện tại xem ra, đám người này căn bản chính là dân liều mạng, cùng những cái thổ phỉ ở Phàm Gian giới kia, không có gì khác biệt.

Nghĩ đến chỗ này, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, hơi hơi cười lạnh.

Lúc đầu còn có chút không đành lòng giết người, nhưng hành vi bây giờ của đám người này, đã tiếp xúc đụng tới phòng tuyến cuối cùng của Lâm Hải, Lâm Hải liền không cần thiết phải nhân từ nương tay.

Mắt thấy công kích đầy trời, mang theo sát ý khủng bố, đã đến trước người mình, trong nháy mắt liền muốn đem chính mình nuốt hết, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, đột nhiên lộ ra một vòng cười tà quỷ dị.

Ông!

Sau một khắc, thân ảnh của Lâm Hải đột nhiên biến mất, công kích của đám người này trong nháy mắt đã thất bại, không có mục tiêu.

“Đậu phộng, người đâu?!”

Đám người này kinh hãi biến sắc, từng cái lộ ra ý sợ hãi không thể tin được.

Lâm Hải tại dưới mí mắt của bọn họ, cứ như vậy mạc danh kỳ diệu tiêu thất vào hư không, quả thực quá mức quỷ dị, để trong lòng bọn họ bỗng nhiên dâng lên điềm xấu thật sâu.

Ông!

Liền tại thời khắc bọn họ sợ hãi không thôi, thân ảnh của Lâm Hải, đột nhiên lại lần nữa xuất hiện tại vị trí trước đó, đang là một mặt giễu cợt nhìn lấy bọn họ, thật giống như chưa bao giờ biến mất qua.

“Không có khả năng!”

“Chẳng lẽ hoa mắt sao?!”

Đồng tử của đám người này nhất thời nhanh chóng co lại, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình.

“Diệt!”

Thời khắc mọi người ở đây nghẹn họng nhìn trân trối, một mặt mộng bức, lại nghe Lâm Hải quát lạnh một tiếng, thủ chưởng đột nhiên giơ lên cao cao, hướng phía bọn họ bỗng nhiên vỗ xuống.

Oanh!

Nhất thời, một đường tiếng thét cuồng mãnh, xuất hiện tại giữa không trung, cuồng phong gào thét, nương theo tiếng sấm ù ù, một cái bàn tay to lớn, trống rỗng xuất hiện ở trên đỉnh đầu của mọi người.

Uy áp khủng bố, giống như một ngọn núi lớn từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên thân đám người này, khiến cho mọi người nhao nhao kinh hãi biến sắc, một cỗ hoảng sợ vô cùng, từ nội tâm xông tới.

“Không tốt, mau trốn!!!”

Ba cái nửa bước Địa Tiên kinh hãi ngẩng đầu, nhìn thấy chưởng ấn khủng bố sấm gió giao nhau, phô thiên cái địa điên cuồng rơi xuống, phảng phất như muốn đem thiên địa cũng ép tới sụp đổ, bị dọa đến rống to một tiếng, xoay người bỏ chạy!

Một cái Phong Lôi Chưởng Pháp này của Lâm Hải, ẩn chứa Lôi

Chi Đạo đại viên mãn, lại là thông qua Tử Lôi Thần Long Tí để phát ra, đừng nói ba người nửa bước Địa Tiên bọn họ, liền xem như Địa Tiên chân chính ở đây, cũng chỉ có phần quay đầu liền chạy!

Nhưng mà, trong lòng Lâm Hải lại buồn bực tức giận, bọn họ vừa rồi không chút do thống hạ sát thủ dự đối với mình, hiện tại sao lại để bọn họ tuỳ tiện đào thoát.

Chưởng ấn Phong Lôi cực lớn, đem phương viên mấy chục dặm, tất cả đều bao phủ ở bên trong, thân pháp của đám người này lại nhanh, cũng vô pháp đào thoát khỏi phạm vi bao trùm của chưởng ấn, trong chớp mắt đã đến đỉnh đầu bọn họ.

“Mọi người cùng nhau chống cự!”

Sắc mặt của mọi người nhao nhao đại biến, sợ hãi vạn phần, không khỏi gầm thét một tiếng, đồng loạt ra tay, muốn đem cái chưởng ấn cực lớn trên đỉnh đầu này đánh tan.

Ầm ầm ầm ầm!

Nhất thời, một đường tiếp lấy một đường thanh âm đạo pháp oanh kích vang lên, vang vọng rung trời, giữa không trung tách ra vô số quang mang khí lãng, ý đồ ngăn cản xu thế rơi xuống của chưởng ấn Phong Lôi.

Nhưng mà, một chưởng này của Lâm Hải lưu giữ ý quyết giết, đem một chút sấm sét màu tím mà Tử Lôi Thần Long Tí vừa mới khôi phục, cũng không tiếc dùng đến, sao lại để bọn họ dễ dàng đào thoát như thế.

Đối mặt với công kích của mọi người, chưởng ấn Phong Lôi cũng vẻn vẹn run lên nhè nhẹ, thanh thế lại không giảm chút nào, lấy xu thế nghiền ép mọi thứ, trong nháy mắt đã đem đạo pháp của chúng nhân nghiền ép mà nát, ầm vang hạ xuống.

"Không!!!"

Vô số tiếng kêu thảm thiết sợ hãi vang lên, sau đó phốc một tiếng, chưởng ấn cực lớn trong nháy mắt đã đem đám người này ép thành mảnh vỡ, đem khắp nơi cũng chấn động đến run rẩy một trận, phảng phất giống như động đất.

Trên mặt đất, huyên náo nổi lên bốn phía, hồ quang điện bay tán loạn, chưởng ấn Phong Lôi dần dần tiêu tán, bốn phía hoàn toàn tĩnh mịch.

Đám người cướp bóc này, không còn một mống, tất cả đều tại phía dưới một chưởng của Lâm Hải, hình thần đều diệt.

"Hô ~"

Lâm Hải thở phào ra một ngụm trọc khí, tâm trí đã sớm cứng rắn như sắt, nội tâm không có một tia ba động. Quay người lại, đối mặt cửa thành cao lớn to lớn, Lâm Hải cất bước đi vào trong.

Chương 1683: Ta không phải là Địa Tiên, lại có thể trảm Địa Tiên!

"Thật là quạnh quẽ a!"

Sau khi Lâm Hải đi vào trong thành, phát hiện trên con đường rộng chừng mười mấy trượng, quả nhiên là rộng lớn vô cùng, nhưng kỳ quái là, thế mà liền một bóng người cũng không nhìn thấy, phảng phất như là một tòa thành chết!

Mà ốc xá cửa hàng xung quanh con đường, cũng là lâu năm thiếu tu sửa, rách nát không chịu nổi, hiển nhiên đã hoang phế hồi lâu.

Lâm Hải một bên tìm nhìn bốn phía, một bên tiếp tục hướng phía trước đi đến, thẳng đến đi có hơn mười mấy dặm, Lâm Hải mới bỗng nhiên dừng bước lại, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“A, bên trong này tựa như là cái điểm tới hạn, cùng địa phương lúc trước tựa hồ khác biệt!”

Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, phương vị chỗ đứng bây giờ của chính mình, trước sau phảng phất như hai thế giới!

Lúc đầu trên đường đi, thiên địa linh khí khô kiệt, so Phàm Gian giới cũng chênh lệch vạn dặm, hoàn cảnh tu hành vô cùng ác liệt.

Nhưng mà, vượt qua cái đạo giới hạn vô hình trước mặt này, mật độ thiên địa linh khí ở phía trước, vậy mà trong nháy mắt đề thăng lên gấp mấy lần, cơ hồ đạt tới một nửa mức độ của Phàm Gian giới.

Tuy so sánh cùng ngoại giới, vẫn kém lấy mười vạn tám ngàn dặm, nhưng so với bên ngoài giới hạn, lại là giống y hệt như Thiên Đường.

“Có chút ý tứ, đám người vừa rồi gặp được bên ngoài kia, vì cái gì không đến bên trong này đâu?.”

Lâm Hải một bên sinh lòng nghi hoặc, một bên tiếp tục hướng phía trước đi tới, rất nhanh liền phát hiện, người bên trong này cũng dần dần nhiều lên, ven đường còn có một số lái buôn bày quầy bán hàng, mặc dù không phồn vinh, lại cũng không trở thành quá mức hoang vu.

“Ta dựa vào, tất cả đều là Địa Tiên!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền chấn kinh phát hiện, người trong này, thế mà tất cả đều là Địa Tiên, dù là những cái người bán hàng rong bày quầy bán hàng bên đường kia, cũng không ngoại lệ.

“Cái Di Vong Chi Đô này, cũng quá cường đại đi, chỉ thực lực này, thậm chí có thể nhẹ nhõm nghiền ép thành trì lớn như thành Lưu Tô!”

“A, đó là công pháp sao?”

Đột nhiên, ánh mắt của Lâm Hải, rơi vào bên trên một ngọc giản công pháp của người bán hàng rong trước mặt, mang theo lòng hiếu kỳ, ngồi xổm người xuống, đem công pháp cầm lên.

“Đây là công pháp Địa giai Trung phẩm, Phách Sơn Đao Pháp, giá bán năm mươi khỏa Linh thạch Hạ phẩm.”

“Ta dựa vào, dễ dàng như vậy?!”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, tuy công pháp Địa giai Trung phẩm, tại bên trong mắt của Lâm Hải có chút bất nhập lưu.

Nhưng này là bởi vì, công pháp mà Lâm Hải tu hành, phần lớn so với Địa giai đều cao hơn nhiều, lên mới có thể chướng mắt.

Nhưng trên thực tế, công pháp Địa giai Trung phẩm, đã là công pháp chủ lưu của một chút tông môn.

Chí ít trong rất nhiều môn phái, phải trở thành đệ tử nội tâm mới có thể tu hành, đệ tử ngoại môn bình thường, căn bản vô duyên tu luyện.

Mà năm mươi khỏa Linh thạch Hạ phẩm, tại trong rất nhiều môn phái, cũng bất quá là tài nguyên tu luyện một tháng thậm chí là mấy ngày của đệ tử phổ thông mà thôi.

Có thể nói, công pháp Địa giai cùng năm mươi khỏa Linh thạch Hạ phẩm, tuyệt đối không có khả năng vẽ lên quan hệ ngang nhau.

Thật không nghĩ đến tại cái Di Vong Chi Đô này, loại chuyện không có khả năng này, lại vẫn cứ xuất hiện.

Lâm Hải cảm thấy chấn kinh đồng thời, cũng càng thêm ý thức được, Linh thạch bên trong này là trân quý cỡ nào.

Bất quá, nghĩ đến thiên địa linh khí vô cùng mỏng manh ở bên trong đây, trong lòng Lâm Hải liền lại thoải mái.

Tu vi đến cảnh giới Địa Tiên, thiên địa linh khí cần cho mỗi ngày tu hành, đây chính là cực kỳ to lớn.

Muốn tu hành mà dựa vào cái thiên địa linh khí mỏng manh này, hiển nhiên là không đủ, nhất định phải có Linh thạch hỗ trợ trợ.

Tuy năm mươi khỏa Linh thạch Hạ phẩm, cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng tương đối với Địa Tiên mà nói, so với công pháp Địa giai vẫn là càng có chút giá trị.

Dù sao, tu vi cảnh giới tới Địa Tiên, phần lớn đều có thể tu hành một bộ công pháp Thiên giai, công pháp Địa giai đã thành y hệt gà mờ.

“Công pháp này, ta muốn!”

Ý thức của Lâm Hải đắm chìm đến trong ngọc giản công pháp, xem xét một phen, đúng là công pháp Địa giai Trung phẩm, lập tức mở miệng, chuẩn bị mua lại.

Mặc dù mình không dùng được cái công pháp Địa giai này, nhưng có thể giữ lại cho đệ tử Hải Nguyệt Tông, có tiện nghi mà không kiếm lời, này mới gọi ngốc.

Trừ cái Di Vong Chi Đô này, thì đi chỗ nào tìm ra loại chuyện tốt này.

Lâm Hải nói, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, năm mươi khỏa Linh thạch Hạ phẩm, đã bày ở trước mặt người bán hàng rong.

Đồng tử của người bán hàng rong đột nhiên co rụt lại, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Linh thạch trên mặt đất, một cỗ cuồng hỉ xông lên đầu.

“Ha ha, đa tạ, công pháp này về ngươi!”

Nói xong, người bán hàng rong vô cùng kích động đem Linh thạch thu hồi, để vào bên trong Bách Bảo Nang của chính mình, đồng thời đem ngọc giản công pháp, đưa về phía Lâm Hải.

Lâm Hải thì là mỉm cười, vươn tay ra, chuẩn bị đem ngọc giản công pháp nhận lấy, nhưng vào lúc này, dị biến xuất hiện!

Toát!

Giữa không trung, đột nhiên một đường thanh âm rít lên, đâm rách không gian gào thét mà đến, mang theo khắc nghiệt lạnh lẽo nồng đậm, trong chớp mắt liền đến gần Lâm Hải.

Trong lòng Lâm Hải vẩy một cái, sau đó chỉ thấy một đường quang mang lạnh thấu xương, mang theo xu thế không gì không phá, đâm thẳng vào cánh tay mình, lại là ngăn cản chính mình tiếp nhận ngọc giản công pháp!

Hơn nữa, đạo tia sáng này ẩn chứa uy lực mạnh, để Lâm Hải cũng cảm thấy một trận tim đập nhanh, chỉ là cương phong mang theo, cũng đâm da thịt Lâm Hải đau nhức một trận!

“Người xuất thủ, lực công kích thật mạnh!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, không kịp ngẫm nghĩ nữa, đưa cánh tay cấp tốc thu hồi, đồng thời thân thể lóe lên, trong nháy mắt hướng phía sau bay vọt, rơi vào bên ngoài mười mét.

Đồng thời, hai mắt Lâm Hải nhắm lại, mang theo một sợi lãnh mang, hướng phía phương hướng mà quang mang bay tới nhìn lại.

Sưu!

Không gian run run một hồi, một cái thân ảnh cao lớn, xuất hiện tại địa phương trước đó mà Lâm Hải đứng thẳng.

“Tập tra sử?!”

Người bán hàng rong trước đó, vừa nhìn thấy mặt người tới, nhịn không được toàn thân giật mình một cái, nhất thời lộ vẻ mặt sợ hãi.

“Hừ!”

Nam tử mặc áo đỏ được xưng là Tập tra sử, mang theo một tia kiêu ngạo, lạnh lùng hừ một cái, đưa tay liền đem Bách Bảo Nang của người bán hàng rong đoạt tới.

Người bán hàng rong nhất thời sắc mặt đại biến, “Tập tra sử, ngài đây là ý gì.”

Tập tra sử lại không đáp lời, khẽ vươn tay đem năm mươi khỏa Linh thạch mà người bán hàng rong kia vừa thu hồi lấy ra, sau đó đem Bách Bảo Nang của người bán hàng rong, ném xuống đất như là ném rác rưởi.

“Tập tra sử, ngài...” Người bán hàng rong nhất thời khẩn trương, gân xanh trên mặt cũng nhảy dựng lên.

Năm mươi khỏa Linh thạch này, đối với y mà nói thế nhưng là quá trọng yếu, cứ như vậy bị Tập tra sử cướp đi, y đâu chịu cam tâm.

Ba!

Người bán hàng rong còn chưa nói hết lời, trực tiếp bị Tập tra sử vả miệng một cái, hung hăng quất vào trên mặt.

“Sổ sách của ngươi, một hồi lại tính với ngươi!”

Tập tra sử hung dữ trừng người bán hàng rong một chút, sau đó ánh mắt phát lạnh, rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Con kiến hôi Nguyên Anh, cũng dám tiến vào trong thành?!”

“Nguyên... Nguyên Anh?!”

Lời của Tập tra sử vừa ra khỏi miệng, người bán hàng rong đột nhiên giật mình, sau đó vội vàng ngẩng đầu, hướng phía Lâm Hải điều tra mà đi.

Sau khi thấy rõ Lâm Hải lại là chính là Nguyên Anh chi cảnh, hai chân không khỏi mềm nhũn, phù phù một tiếng, co quắp trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy sợ hãi, sắc mặt như tro tàn!

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, mang theo một tia thần sắc lãnh ngạo, liếc nhìn Tập tra sử một chút, cái cằm khẽ nâng, ngạo nghễ hỏi.

“Có gì không dám?”

“Ha ha!” Tập tra sử thấy Lâm Hải một bộ dáng khoa trương, đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó khó thở mà cười.

“Tốt, thật tốt! Cũng bao lâu không có người, dám khiêu khích quy tắc của Di Vong Chi Đô?”

Nói xong, ánh mắt Tập tra sử đột nhiên rơi vào trên thân một cái Địa Tiên xem náo nhiệt ở bên cạnh, đưa tay nhất chỉ!

“Ngươi, đứng ra!”

Cái Địa Tiên kia đột nhiên giật mình một cái, nhất thời lộ vẻ mặt sợ hãi, vội vàng tiến lên một bước.

“Tập tra sử, có gì phân phó? Tiểu nhất luôn yên phận, không có phạm phải quy tắc của thành a!”

Tập tra sử nhất thời chau mày, sau đó chắp hai tay ra sau lưng, cao ngạo hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Nói cho hắn biết, quy củ của Di Vong Chi Đô, nếu không một hồi hắn liền chết như thế nào, cũng không biết!”

“Vâng vâng vâng!” Cái Địa Tiên này nghe xong, nhất thời thở phào, xoa mồ hôi lạnh bên trên đầu, hướng phía Lâm Hải cười lạnh.

“Ngươi hãy nghe cho kỹ!”

“Quy củ của Di Vong Chi Đô, người có thực lực Địa Tiên trở lên, mới có thể tiến vào nội thành, cùng hưởng thiên địa linh khí.”

“Địa Tiên trở xuống, người dám vào thành trì, giết không tha!”

“Ngươi, nghe rõ ràng chưa?” Tập tra sử ở trên cao nhìn xuống liếc nhìn Lâm Hải một chút, đạm mạc hỏi.

“Còn có cái quy củ này?” Lâm Hải khẽ giật mình, trách không được nhóm người cướp bóc chính mình trước đó kia, chỉ hoạt động ở ngoài thành, mà không đến bên trong thành càng dư dả linh khí đây.

“Nghe rõ ràng, cũng là nói, muốn vào thành, nhất định phải là thực lực Địa Tiên?” Lâm Hải liếc nhìn Tập tra sử một chút, chế nhạo hỏi.

“Không sai!” Tập tra sử cao ngạo gật gật đầu, sau đó ánh mắt phát lạnh.

“Ngươi không phải Địa Tiên, lại tự tiện xông vào thành trì, đã xúc phạm quy tắc, ta phải đưa ngươi diệt sát!”

“Người nào nói ta xúc phạm quy tắc?” Lâm Hải bỗng nhiên giễu cợt một tiếng, lớn tiếng phản bác nói.

“Hừ, còn dám ngụy biện, ngươi nói ngươi không xúc phạm quy tắc? Vậy thì tốt, ta đến hỏi ngươi, ngươi thế nhưng là Địa Tiên?!” Trong mắt Tập tra sử mang theo sát cơ, dày đặc hỏi.

Lâm Hải thì là lẫm nhiên không sợ, nhìn Tập tra sử cười lạnh một tiếng, sau đó đạm mạc mở miệng.

“Ta không phải Địa Tiên, lại có thể trảm Địa Tiên!”

Chương 1684: Như ngươi mong muốn!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, xung quanh nhất thời toàn bộ đều an tĩnh lại, mọi người vây xem nhìn Lâm Hải, mỗi cái lộ ra ánh mắt vô cùng quái dị.

Hống!

Lập tức, từng đợt cười to vang lên tại bên tai Lâm Hải, trong tiếng cười tràn ngập ý mỉa mai.

“Tiểu tử này từ đâu tới, ngưu bức thổi đến ầm ầm a!”

“Thật là một cái làm càn làm bậy a, loại chuyện hoang đường chém giết Địa Tiên này, cũng dám nói ra!”

“Não tử tuyệt đối bị nước tiến vào, giám định hoàn tất!”

...

Nghe tiếng nghị luận xem thường chế giễu của đám người này, Lâm Hải lại là bất động thanh sắc, mà chính là mang theo một tia đùa giỡn, nhìn Tập tra sử, chờ đợi gã đáp lại.

Tập tra sử giờ phút này, trên mặt cũng là mang theo mỉa mai thật sâu, bị lời nói của Lâm Hải làm cười.

Một mặt xem thường liếc nhìn Lâm Hải một chút, Tập tra sử lắc đầu, giễu cợt nói nói.

“Tiểu tử, ta thật bội phục sự cuồng vọng vô tri của ngươi, lại có thể nói ra lời nói hoang đường như thế.”

“Ngươi căn bản không biết, chênh lệch giữa Nhân Tiên cùng

Địa Tiên, giống như Thiên Địa cách biệt!”

“Ta thừa nhận, xác thực có một ít người, tại Nhân Tiên cảnh có thể chém giết Địa Tiên, nhưng này có thể nói là Phượng Mao Lân Giác, không có chỗ nào mà không phải là kỳ tài tu hành ngàn vạn năm khó gặp!”

Nói xong, Tập tra sử mang theo một tia khinh thường, hướng phía Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

“Ngươi cho rằng, ở trong đó bao gồm cả ngươi sao?”

Lâm Hải thì là mặt không biểu tình, đạm mạc liếc nhìn Tập tra sử một chút, bình tĩnh mở miệng.

“Thật không may, chính là tại hạ trong miệng ngươi, lại là kỳ tài tu hành ngàn vạn năm khó gặp!”

“Hừ, thật sự là vô liêm sỉ!” Tập tra sử vừa trừng mắt, trong ánh mắt lóe lên sát ý băng lãnh.

“Ngươi xúc phạm quy tắc của Di Vong Chi Đô, hôm nay hẳn phải chết không nghi ngờ, mặc cho ngươi ngụy biện như thế nào cũng đều vô dụng!”

“Bản Tập tra sử chính là Địa Tiên, nếu ngươi thật có thể trảm Địa Tiên, vậy trước tiên trảm Bản Tập tra sử thử một chút!”

Nói xong, thân ảnh Tập tra sử đột nhiên lóe lên một cái rồi biến mất, sau một khắc một cỗ cương phong cuồng bạo, mang theo quang hoa màu đỏ loá mắt, hướng phía Lâm Hải kích xạ mà đến.

“Như ngươi mong muốn!”

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, hai tay chấn động, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay, hướng phía hào quang màu đỏ kia, sắc bén đổ ập xuống!

“Phá!”

Lâm Hải rống to một tiếng, đao mang màu lam sáng chói loá mắt, trong nháy mắt xẹt qua chân trời, thoát thể mà ra, trong không khí lưu lại một chuỗi thanh âm tiếng gió hú bén nhọn, trong nháy mắt cùng hào quang màu đỏ, đụng vào nhau.

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang cực lớn truyền ra, giữa không trung phảng phất như phát sinh nổ tung cực lớn, quang mang văng khắp nơi, uy năng rung trời, khí lãng khủng bố hướng phía bốn phía điên cuồng bao phủ, giống như đường đường sóng lớn, phảng phất như muốn đem cả phiến Thiên Địa này, cũng triệt để nuốt hết.

“Không tốt, mau lui lại!”

Đám người xem náo nhiệt xung quanh, nhất thời kinh hãi biến sắc, khí lãng cuốn tới này, vậy mà ẩn chứa sát cơ cường đại, để những Địa Tiên bọn họ này, cũng cảm thấy uy hiếp thật sâu, trong lòng không khỏi rung mạnh, cấp tốc lui nhanh về phía sau mấy chục mét, lúc này mới khiếp sợ không gì sánh nổi hướng phía trước nhìn lại.

“Trảm!”

Mà lúc này đây, lại là một đường thanh âm quát chói tai vang lên, mọi người chỉ thấy đao mang màu lam, lần nữa vung vẩy, quấy phong vân, phảng phất như đem không gian cũng chém nát, từ trên trời giáng xuống!

Phía dưới đao mang, một cái lồng ánh sáng màu đỏ, mang theo sóng nhiệt như đem không khí cũng đốt nóng, sôi trào gào thét, điên cuồng nhấp nhô, đem đao mang quấn quanh ở trong đó, nhất thời hai màu đỏ lam tương giao, nổ đùng rung trời, thanh thế doạ người không thôi!

Bên trong sóng lớn lăn lộn, hai đường bóng người mơ hồ, không ngừng biến hóa phương vị, tiến hành va chạm kịch liệt, mỗi một lần va chạm, giữa không trung đều là quang hoa bắn ra tứ phía, không gian run rẩy, giống như hai tòa sơn phong đang không ngừng va chạm, tiếng vang ù ù, chấn nhân tâm phách!

“Tê ~”

Nhóm Địa Tiên vây xem này, nhìn tình cảnh trước mắt, không khỏi nhao nhao hít một hơi khí lạnh, trong mắt mang theo thần sắc kinh hãi thật sâu, triệt để mộng bức.

“Cái này, cái này sao có thể?!”

“Cái Nguyên Anh Nhân Tiên nho nhỏ kia, vậy mà thật cùng Tập tra sử đại nhân, bất phân thắng bại?!”

Trong lúc nhất thời, trong lòng tất cả mọi người sông cuộn biển gầm, quả thực không thể tin được một màn nhìn thấy trước mắt này.

Nhân Tiên chiến Địa Tiên a, loại chiến đấu chênh lệch thực lực cách xa này, bọn họ cũng chỉ là đã nghe qua tại trong truyền thuyết, thậm chí rất nhiều người đều cho rằng là nghe nhầm đồn bậy, căn bản là chuyện không có khả năng.

Dù sao, thực lực sai biệt giữa Nhân Tiên cùng Địa Tiên, giống như khoảng cách giữa trời và đất, bọn họ những Địa Tiên này, đều là từ Nhân Tiên tu hành mà đến, so với ai khác cũng càng rõ ràng, Nhân Tiên tại trước mặt Địa Tiên, là nhỏ bé cỡ nào.

Dù Nhân Tiên có mạnh hơn, tại trước mặt Địa Tiên, cũng bất quá là con kiến hôi tương đối cường tráng hơn mà thôi, phất tay là có thể diệt!

Thế nhưng là, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, hôm nay thế mà tận mắt nhìn thấy như thế một trận chiến đấu nhìn như là hoàn toàn không ngang nhau, nhưng không thể tưởng tượng là, Nhân Tiên vậy mà cùng Địa Tiên, thật đánh hòa nhau!

Hơn nữa, vị Địa Tiên kia thế nhưng là Tập tra sử hung danh rõ ràng a, đường đường là cao thủ Hóa Thần trung kỳ, vậy mà đối phó với một cái Nguyên Anh kỳ nho nhỏ, đánh lâu mà vẫn không xong.

Cái này nếu không phải tận mắt nhìn thấy, mặc cho ai đối với bọn họ nói như thế nào, chỉ sợ bọn họ sẽ không chút do dự, đi lên cho người nói hai cái vả miệng.

“Cái này con mẹ nó không phải là miệng đầy đánh rắm sao?”

Nhưng chính là một màn để cho người ta khó có thể tin như thế, lại trơ mắt hiện ra tại trước mặt bọn họ, kinh hãi trong tâm bọn họ, quả thưc đã vô pháp để hình dung.

“Nhất định là Tập tra sử đang trêu đùa tiểu tử này đâu, tựa như mèo đùa chuột vậy, nhất định là thế!”

Trong mắt mọi người mang theo sợ hãi thật sâu, chỉ có thể tự an ủi nội tâm cơ hồ sụp đổ của mình như thế.

Oanh!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng vang cuồng bạo truyền đến, giống như tiếng sấm trong trời trong, khí lãng điên cuồng cực lớn, trong nháy mắt đã bao phủ cả vùng không gian, thiên địa phảng phất đều đang run rẩy, như muốn sụp đổ.

Mọi người kinh hãi, vội vàng ngưng thần nhìn lại, sau đó chỉ thấy giữa không trung có một bóng người, giống như diều đứt dây, chật vật ngã xuống!

“Phân ra thắng bại!”

“Ha ha, nhất định là Tập tra sử đã chơi chán, chuẩn bị kết thúc trận chiến đấu này.”

“Ta đã nói rồi, Nhân Tiên chiến Địa Tiên, cái này sao có thể.”

“Chờ một chút, nhất định phải hảo hảo nhục nhã cái Nguyên Anh nho nhỏ này một phen, nhìn tiểu tử này còn cuồng nữa không!”

Mọi người thấy thắng bại đã phân, trong lòng cuối cùng buông lỏng một hơi, lộ vẻ mặt nhẹ nhàng.

Bọn họ cũng không phải lo lắng cho Tập tra sử, tương phản rất nhiều người đối với Tập tra sử hận tới xương, hận không thể để gã chết mới tốt.

Chính thức để tâm của bọn họ treo lên, là cái sự tình không đúng lẽ thường Nhân Tiên chiến Địa Tiên này, nếu quả thật có thể đánh hòa nhau, như vậy bọn họ vất vả tu thành Địa Tiên, lại không bằng Nhân Tiên, chênh lệch tâm lý, thực sự để bọn họ khó mà tiếp nhận.

Tất cả mọi người đều một mặt cười trên nỗi đau của người khác, hướng phía thân ảnh bay thấp nhìn lại, chuẩn bị nhìn trò cười của Lâm Hải.

Thậm chí rất nhiều người đều đã nghĩ kỹ mấy lời nói mỉa mai chế giễu.

Thế nhưng là, sau khi thân ảnh rơi xuống đất, xuất hiện tại trong tầm mắt của mọi người, đầu óc của đám Địa Tiên này lại ông một tiếng, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, mỗi cái nghẹn họng nhìn trân trối, trợn mắt há hốc mồm.

“Sao, tại sao có thể như vậy?”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người cũng kinh ngạc đến ngây người, mỗi cái thần sắc sợ hãi, tràn ngập thật không thể tin thật sâu!

Chỉ thấy người rơi xuống đất, tay che ngực, sắc mặt khó coi, máu tươi tích tích từ trước ngực nhỏ ra, không biết là bởi vì phẫn nộ hay là đau đớn, toàn thân cũng đang hơi hơi phát run!

“Là Tập tra sử!”

“Chiến bại thụ thương, lại là Tập tra sử!!!”

Sau yên lặng ngắn ngủi, mọi người nhất thời ồn ào một mảnh, bên trong thanh âm tràn ngập sợ hãi cùng khó có thể tin!

Mặc cho là ai cũng chưa từng nghĩ tới, cái thân ảnh bị thua này, căn bản không phải là Lâm Hải bọn họ cho rằng, mà chính là đường đường Hóa Thần trung kỳ, Địa Tiên Tập tra sử!!!

“Địa Tiên thua Nhân Tiên!!!”

Một màn này, quả thực so với trước đó Lâm Hải cùng Tập tra sử đánh đến bất phân thắng bại, càng để cho người thật không thể tin hơn.

Đám người này từng cái nhìn chằm chằm vào Tập tra sử thụ thương bại trận, sắc mặt khó coi, ánh mắt ngốc trệ, cũng không biết nên hình dung cảm thụ trong nội tâm như thế nào.

Nhưng mà, ánh mắt nhìn chăm chú của đám người này, lại giống như là từng thanh từng thanh đao nhọn, đâm vào trái tim của Tập tra sử.

Tập tra sử vốn là bởi vì thua ở bên trong tay một cái chỉ là Nhân Tiên như Lâm Hải, mà cảm thấy vô cùng xấu hổ không chịu nổi, bây giờ ánh mắt của mọi người, càng làm cho gã cảm thấy thật sâu khuất nhục, phảng phất như tất cả mọi người đang cười nhạo gã, để trong lòng gã, trong nháy mắt bị vô tận phẫn nộ chiếm cứ.

“Rống!!!”

Bỗng nhiên, Tập tra sử phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, khí tức toàn thân buông thả mà ra, thân ảnh bùng lên, như kẻ điên thẳng hướng Lâm Hải liền dốc sức lao qua.

“Ta muốn giết ngươi!!!”

Một cỗ khí lãng khủng bố màu đỏ, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ trời trong, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, bẻ gãy nghiền nát liền rơi xuống, thanh thế kinh hãi, Thạch Phá Thiên Kinh!!!

Nhưng mà, đột nhiên một đường quang hoa màu lam sáng chói, xẹt qua chân trời, từ bên trong khí lãng màu đỏ phá thể mà ra, đem khí lãng màu đỏ kia, trong nháy mắt chém thành vỡ nát, tán loạn ở vô hình.

Phù phù!

Sau đó, một âm thanh vật nặng ngột ngạt rơi xuống đất, giống như một cái sấm rền, nện ở trên buồng tim của mọi người. Mọi người đột nhiên giật mình một cái, nhao nhao nhìn lại, nhất thời ánh mắt lộ ra hoảng sợ vô cùng thật sâu!

Chương 1685: Đừng giả bộ, đi ra cho ta!

“Tập tra sử tử, Tập tra sử chết!!!”

Một cái thanh âm vô cùng sợ hãi, tại bên trong nội tâm của mọi người điên cuồng hò hét.

Đám người này mỗi cái ánh mắt sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, mang theo hàn ý thật sâu, nhìn về thi thể trên mặt đất phía trước, đã bị đánh thành hai đoạn, một cỗ hoảng sợ vô cùng trong nháy mắt đã xông lên đầu.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, Tập tra sử khiến cho người nghe tin đã sợ mất mật, chẳng những không có đem cái Nhân Tiên cuồng vọng Lâm Hải này cầm xuống, kết quả vậy mà thật bị Lâm Hải, một đao cho chém!

"Ta không phải Địa Tiên, lại có thể trảm Địa Tiên!"

Lời nói trước đó của Lâm Hải, lần nữa phun lên trên não hải của mọi người, khiến đám người này đột nhiên giật mình một cái, cảm giác trong lòng lại cùng trước đó, hoàn toàn khác biệt.

"Nghĩ không ra, hắn nói lại là thật! Nhân Tiên, thật có thể trảm Địa Tiên!"

"Trách không được hắn nói khoác mà không biết ngượng, đối mặt với Tập tra sử lẫm nhiên không sợ, nguyên lai là thật là có bản lĩnh a!"

"Vậy mà trước đó còn cảm thấy miệng người ta thổi đầy ngưu bức, hiện tại xem ra, chính mình mới càng giống cái đần độn a!"

Không khỏi, mọi người nhao nhao hướng phía Lâm Hải nhìn lại, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải lúc này, lại hoàn toàn khác biệt cùng lúc trước.

Những cái mỉa mai, chế giễu, cười trên nỗi đau của người khác trước đó kia, đã sớm không còn sót lại chút gì.

Thay vào đó, là sợ hãi cùng kinh hãi thật sâu, thậm chí, còn nhiều thêm một tia kính sợ thật sâu.

Có thể lấy Nguyên Anh chi cảnh, chém giết Hóa Thần trung kỳ Tập tra sử, phần thực lực này của Lâm Hải, đủ để cho bọn họ ngưỡng mộ.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt mọi người lại là nhất ảm, lộ vẻ mặt tiếc hận.

“Người này, lấy Nhân Tiên chi cảnh trảm Địa Tiên, tuyệt đối là kỳ tài vạn năm khó gặp một lần, nếu có thể thuận lợi trưởng thành, thành tựu tương lai là không thể đoán trước!”

“Chỉ là đáng tiếc a, Tập tra sử chính là người chấp pháp ở Di Vong Chi Đô, bây giờ bị hắn chém giết, các nhân vật lớn bên trong đô thành, tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn, chờ đợi hắn chỉ có một con đường chết a.”

“Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc, nhân vật thiên tài như vậy, lại phải bỏ mạng ở nơi này!”

Thời khắc mọi người nhao nhao lộ vẻ mặt tiếc nuối, vì Lâm Hải cảm thấy tiếc hận, Lâm Hải lại là hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao thu lại.

Sau đó thân hình tung bay, đến trước thi thể của Tập tra sử, đột nhiên thủ chưởng tìm tòi, hướng phía đỉnh đầu Tập tra sử chộp tới!

“Đừng giả bộ, đi ra cho ta!”

Sưu!

Ngay tại thời khắc thủ chưởng của Lâm Hải sắp chạm đến đỉnh đầu của Tập tra sử, đột nhiên một đường thân ảnh như u linh, từ đỉnh đầu Tập tra sử, phi tốc xông ra, mang theo ý khủng hoảng vô cùng, điên cuồng chạy trốn!

“Đúng thế, Nguyên Thần của Tập tra sử!”

Tất cả mọi người đều giật mình, vốn cho rằng Nguyên Thần của Tập tra sử, cũng tại dưới một đao khủng bố này của Lâm Hải mà hôi phi yên diệt, nghĩ không ra vậy mà trốn qua một kiếp, trốn ở bên trong huyệt vị ở đỉnh đầu!

Bất quá đáng tiếc a, dù vậy cũng không có giấu giếm được

Lâm Hải, nếu như Lâm Hải muốn đuổi tận giết tuyệt, Nguyên Thần của Tập tra sử, chỉ sợ rất khó đào thoát.

“Lôi đến!”

Ngay tại trong nháy mắt Nguyên Thần của Tập tra sử đào tẩu, trong miệng Lâm Hải bỗng nhiên quát nhẹ một tiếng, nhất thời giữa không trung lôi điện đan xen, quang mang rực rỡ, sau đó một tấm lưới lớn lóe ra vô tận hồ quang điện từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đem Nguyên Thần đào vong, áp xuống phía dưới.

“A!!!”

Nhất thời, một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Nguyên Thần thuộc về loại hình Quỷ Quái, sợ nhất là lôi điện.

Nguyên Thần của Tập tra sử bị lôi điện bao phủ, trong nháy mắt hồ quang điện đã trải rộng toàn thân, đem Nguyên Thần đánh trúng đến run rẩy một trận, lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, bắt đầu nhanh chóng trở thành nhạt nhòa.

“Tê ~”

Mọi người vây xem, nhao nhao hít một hơi khí lạnh, cảm thấy từ phía sau lưng dâng lên khí lạnh cả người, kinh hãi không thôi.

Lấy lôi điện đối phó với Nguyên Thần, không thể thích hợp hơn, cứ theo đà này, sau mấy hơi, Nguyên Thần của Tập tra sử liền sẽ tan thành mây khói, triệt để diệt vong!

“Tha mạng, tha mạng a!!!”

Nguyên Thần của Tập tra sử, ánh mắt lộ ra ý sợ hãi vô tận, nào còn nhớ được mặt mũi hay không mặt mũi, ngay ở trước mặt mọi người, bắt đầu lớn tiếng kêu rên, hướng phía Lâm Hải khóc rống cầu xin tha thứ.

Lâm Hải thì là cười lạnh một trận, trong lòng bất vi sở động, tựa hồ đang đợi cái gì đó.

Leng keng!

Đột nhiên, mấy cái đạo tiếng tin tức nhắc nhở, liên tiếp vang lên không ngừng tại trong đầu Lâm Hải.

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi lăm phần trăm, có muốn thu phục không?

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi sáu phần trăm, có muốn thu phục không?

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi bảy phần trăm, có muốn thu phục không?

…

Cho tới giờ khắc này, khóe miệng Lâm Hải hơi nhếch, mới lộ ra một vòng ý cười nhạt.

“Rốt cục đến!”

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi chín phần trăm, có muốn thu phục không?

“Thu phục!”

Theo Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Nguyên Thần của Tập tra sử cơ hồ đã biến thành trong suốt, hấp hối, trong nháy mắt đã biến mất tại trước mắt mọi người.

“Xong, Tập tra sử triệt để chết!”

“Hình thần đều diệt a, Nhân Tiên này, thật là một cái nhân vật hung ác!”

“Không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể trêu chọc người này!”

“Bất quá đáng tiếc, chính hắn cách cái chết cũng không xa!”

Mọi người căn bản không biết, Nguyên Thần của Tập tra sử, đã bị Lâm Hải thu vào Luyện Yêu Hồ, còn tưởng rằng đã chết tại phía dưới Lôi pháp của Lâm Hải, kính sợ đối với Lâm Hải, không khỏi càng sâu thêm một tầng.

Lâm Hải căn bản không để ý tới cái nhìn của bọn họ, thu Nguyên Thần của Tập tra sử xong, thân ảnh lên xuống mấy cái, biến mất ở trước mặt mọi người.

Chờ sau khi đến địa phương không ai, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Hô ~”

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới thở ra một ngụm trọc khí thật dài, sau đó chỉ cảm thấy một cỗ mỏi mệt cực độ đánh tới, lập tức khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Đạo Đức Kinh, bắt đầu điều tức khôi phục.

Sau nửa canh giờ, hai con ngươi của Lâm Hải lóe lên, một đạo tinh mang hiện lên, động thân mà lên, chân khí đã triệt để hồi phục.

“Cái Tập tra sử này, hẳn là Hóa Thần trung kỳ, cũng không phải loại mới vào Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ kia có thể so sánh!”

Nhớ tới trước đó, chiến một trận cùng Tập tra sử, lòng Lâm Hải vẫn còn sợ hãi một trận.

Thực lực của cái Tập tra sử này, so với những Địa Tiên phổ thông còn lại mà Lâm Hải gặp được, phải cường đại hơn nhiều.

Nếu không phải thực lực của mình, vừa đột phá đến Nguyên Anh hậu kỳ, ba mươi sáu đường Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, cũng đã từ có thể sử dụng mười hai đường trước, tăng lên đến có thể sử dụng mười sáu đường trước, muốn chém giết Tập tra sử, còn thật không dễ dàng.

“Công pháp Linh giai Trung Phẩm, quả nhiên không phải tầm thường, đánh đâu thắng đó!”

Nghĩ tới một đao chém giết Tập tra sử sau cùng kia, nội tâm Lâm Hải liền trở nên kích động.

Một đao kia vung ra, quả thực là Thạch Phá Thiên Kinh, phong vân biến sắc, trong nháy mắt liền đem Hóa Thần trung kỳ Tập tra sử miểu sát, Lâm Hải thi triển, chính là một kích mạnh nhất bên trong Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, mà mình có thể thi triển ra!

Đao pháp đường thứ mười sáu, Linh Quang Diệt!

Bất quá, một đao kia tuy mạnh, nhưng chân khí hao phí cũng đặc biệt nhiều, cơ hồ đều nhanh bắt kịp Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ.

Sau khi Lâm Hải bổ ra một đao kia, chân khí trong cơ thể, cơ hồ bị rút đi chín thành.

Vì thế, sau khi Lâm Hải thu phục được Nguyên Thần của Tập tra sử, liền không chút do dự mà bỏ chạy, tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Nếu không, lại gặp địch nhân, chân khí còn thừa của chính mình, căn bản không đủ để chèo chống trận chiến đấu tiếp theo.

“May mắn chính mình có Luyện Yêu Hồ, linh khí bên trong dư dả, nếu không tại cái Di Vong Chi Đô này, chân khí tiêu hao quá lớn, thật đúng là cái phiền toái lớn!”

Bất quá, Di Vong Chi Đô càng là linh khí thiếu thốn, Lâm Hải càng cảm thấy ý nghĩ trước đó của mình kia, sẽ có khả năng cực lớn, vận khí mà lời nói, nói không chừng sẽ có thu hoạch lớn!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đã biết được vị trí chỗ ở của Nguyên Thần Tập tra sử.

“Trước qua đó, hỏi thăm tình huống cụ thể của Di Vong Chi Đô một chút!”

Sau một khắc, thân ảnh của Lâm Hải đã biến mất không thấy, sau đó xuất hiện tại trước mặt Tập tra sử đang một mặt kinh hoảng.

Chương 1686: Ngươi là từ đâu xuất hiện?

“Tha mạng, tha mạng a!”

Lâm Hải vừa xuất hiện, Tập tra sử nhất thời lộ vẻ mặt sợ hãi thật sâu, hướng phía Lâm Hải ngã đầu liền bái, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Sau khi tiến vào Luyện Yêu Hồ, gã trong nháy mắt đa cảm nhận được, Nguyên Thần của chính mình đã hoàn toàn chịu khống chế của Lâm Hải, chỉ cần Lâm Hải có một cái ý niệm trong đầu, liền có thể để gã hôi phi yên diệt.

Có thể nói, Lâm Hải đã chi phối sinh tử của gã, để gã há có thể không sợ.

“Đứng lên đi!” Lâm Hải đạm mạc mở miệng, sau đó một cỗ lực lượng vô hình, đem Tập tra sử nâng đỡ.

“Đem sự tình của Di Vong Chi Đô, kỹ càng giới thiệu cho ta nghe một lần, dám can đảm có chút giấu diếm, sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết!”

“Vâng!”

Tập tra sử nào dám có chỗ giấu diếm, lập tức nơm nớp lo sợ, đem những gì mình biết, tất cả đều nói cho Lâm Hải.

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, lẳng lặng nghe, rốt cục hiểu rõ, cái Di Vong Chi Đô này, đến tột cùng là một chỗ truyền lại thế nào.

Nguyên lai, Di Vong Chi Đô tương truyền là do một vị đại năng thần bí nào đó, lấy đại thần thông khai mở ra một chỗ không gian độc lập, dùng để giam giữ một số người tội ác tày trời.

Toàn bộ linh khí trong không gian, cũng bị vị đại năng thần bí này rút ra tám chín phần mười, chỉ còn lại có không đủ một thành, khiến cho hoàn cảnh tu hành ở bên trong này, trở nên vô cùng ác liệt.

Cứ như vậy, người giam giữ dù là có thiên phú dị bẩm, cũng đừng hòng lần nữa đột phá, đạt tới cảnh giới cao hơn, để phá vỡ mảnh không gian này, chạy thoát.

Mà mảnh không gian này, cùng ngoại giới hoàn toàn ngăn cách, chỉ có thể vào không thể ra, mặc kệ là người bị giam giữ, hay là người vô tình tiến vào ở bên trong đây, đều phải vĩnh viễn bị nhốt ở bên trong này, chỉ có thể ở trong loại hoàn cảnh ác liệt này, chậm rãi chết đi, tựa như bị ngoại giới vứt bỏ.

Thời gian qua đi, mảnh không gian này liền bị những người nhốt ở đây gọi là Di Vong Chi Đô, liền theo thời gian chuyển dời, thành lập thành trì, đồng thời hình thành thống trị.

Mà Thành chủ hiện tại của Di Vong Chi Đô, nghe nói chính là một vị đại năng thần bí, sau khi đi tới bên trong này, lấy xu thế nghiền ép diệt sát Thành chủ trước đó, chiếm lĩnh thành trì, cùng sử dụng đại thần thông, đem linh khí còn sót lại, tụ lại tại trong thành.

Từ đó về sau, lập xuống quy củ, người có thực lực Địa Tiên trở lên, có thể vào thành trì tu hành.

Về phần từ Địa Tiên trở xuống, tại trong mắt vị Thành chủ này, đều là giun dế, tiến vào thành trì quả thực là uổng phí hết tư nguyên tu hành của nhóm Địa Tiên.

Bởi vậy, liền ban bố hiệu lệnh, người thực lực phía dưới Địa Tiên mà dám vào trong thành, giết không tha!

Mà cái Tập tra sử này, chính là một loại thủ hạ, người hầu, tiểu lâu la của Thành chủ, chuyên môn phụ trách dò xét cùng giữ gìn trật tự trong thành.

Chỉ bất quá, hôm nay gã không may, vậy mà gặp được Lâm Hải, rơi vào cái kết cục thân thể bị hủy, Nguyên Thần bị bắt!

Nghe xong Tập tra sử giới thiệu, Lâm Hải chậm rãi gật gật đầu, đột nhiên hỏi nói.

“Ngươi có biết nói, Thành chủ của Di Vong Chi Đô, là tu vi gì không?”

Cái Thành chủ này, có thể lấy đại thần thông tụ linh khí lại tại trong thành, chỉ là xem ở điểm này, liền tuyệt không phải là hạng người bình thường.

Lâm Hải đã muốn đi vào Di Vong Chi Đô, liền cần phải đem thực lực của Thành chủ làm rõ ràng, một khi phát sinh cái ngoài ý muốn gì, Thành chủ tuyệt đối là địch nhân số một của mình!

“Thực lực của Thành chủ, cuồn cuộn giống như bầu trời đêm, sâu không lường được, tiểu nhân vô pháp nhìn thấu.” Tập tra sử co đầu rụt cổ, có chút khiếp đảm nói nói.

“A?” Lâm Hải giật mình, chân mày hơi nhíu lại.

Cái Tập tra sử này tu vi thế nhưng là Hóa Thần trung kỳ, đã không địch lại, liền gã cũng nói sâu không lường được, vậy thực lực của cái Thành chủ này, cũng không phải là Hóa Thần kỳ.

Này nói như vậy, tu vi của Thành chủ, hẳn là Đại Thừa kỳ, thậm chí còn cao hơn!

“Ngươi có biết, Thành chủ bên trong thường ngày, đi làm những gì không?” Lâm Hải tiếp tục hỏi.

Tập tra sử nghe được, vội vàng lắc đầu.

“Thành chủ đại nhân, hành tung từ trước đến nay đều thần bí, người ngoài căn bản vô duyên nhìn thấy, bên trong ngày thường đều là Bát Đại Hộ Pháp dưới tay Thành chủ, quản lý thành trì.”

“Bát Đại Hộ Pháp?!” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mở miệng hỏi nói, “Bát Đại Hộ Pháp này, là tu vi gì?”

“Đều là Đại Thừa chi tôn!”

“Tê ~”

Lâm Hải nghe được, nhất thời hít một hơi khí lạnh, lộ vẻ mặt kinh ngạc.

“Tám cái Đại Thừa kỳ, mẹ nó!”

Lâm Hải quả thực chấn kinh im lặng, Đại Thừa kỳ a, đây chính là nhân vật biến thái tương đương với Chủ thượng đó!

Chính mình lúc trước đối mặt với Chủ thượng, thế nhưng là không có một tia sức đánh trả, nếu không phải Chủ thượng tự mình đem chính mình chơi hỏng, Lâm Hải căn bản không làm gì được Chủ thượng mảy may.

Cho dù là bây giờ, tu vi của Lâm Hải đã đến Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng so sánh cùng Đại Thừa chi tôn, vẫn là cách nhau một trời một vực, căn bản không thể cùng ngày mà thôi.

Vốn cho rằng dạng Đại Thừa chi tôn giống như Chủ thượng này, chính là Phượng Mao Lân Giác, tám mươi đến một trăm năm đều chưa hẳn có thể gặp gỡ một cái.

Thế nhưng là không nghĩ tới, chỉ là bên trong cái Di Vong Chi Đô này, vậy mà thoáng cái liền đi ra tám cái, thật sự là câu chuyện đáng sợ!

Đồng thời, nội tâm Lâm Hải rung mạnh, dâng lên một cái suy nghĩ đáng sợ hơn.

Liền Bát Đại Hộ Pháp dưới tay Thành chủ, cũng là Đại Thừa chi tôn mà chính mình phải cần ngưỡng vọng, vậy cái Thành chủ sâu không lường được này, lại là tu vi gì?

Đại Thừa hậu kỳ? Độ Kiếp kỳ? Tán Tiên thậm chí Thiên Tiên?

Đồng tử của Lâm Hải kịch liệt co vào, đã không dám nghĩ.

“Xem ra cái Di Vong Chi Đô này, so chính mình tưởng tượng, còn đáng sợ hơn nhiều a!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, sau đó lần nữa nhìn về phía Tập tra sử, cánh tay vung lên, chừng hơn ngàn khỏa Linh thạch, xuất hiện tại trước mắt Tập tra sử.

“Linh, Linh thạch!!!”

Mí mắt Tập tra sử cuồng loạn một trận, trong ánh mắt nhất thời lóe ra quang mang kích động tham lam.

Hơn ngàn khỏa Linh thạch a, từ sau khi gã tiến vào Di Vong Chi Đô, lúc nào gặp qua nhiều Linh thạch như vậy, đây quả thực là một món tiền của khổng lồ a!

“Những Linh thạch này, tại Di Vong Chi Đô, có thể đổi lấy bảo vật đẳng cấp gì?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Cơ hồ có thể đổi lấy, bất luận cái bảo vật gì!” Tập tra sử thở hổn hển nói nói.

“A.” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, âm thầm gật đầu.

Quả nhiên giống như mình nghĩ, Di Vong Chi Đô bởi vì linh khí mỏng manh, Linh thạch liền trở nên cực kỳ trọng yếu, trình độ trân quý thậm chí vượt qua pháp bảo công pháp!

“Địa phương nào trong thành, có thể tiến hành trao đổi?” Lâm Hải hỏi.

“Nhất Phẩm Đường ở thành Bắc, chính là chỗ quan phương cử hành đấu giá của Di Vong Chi Đô, tính an toàn cùng độ tin cậy cực cao, mặc kệ là bảo vật gì, đều có thể tiến hành đấu giá tại bên trong này.”

“Nếu như ngài cần mua sắm bảo vật, có thể qua Nhất Phẩm Đường tham gia đấu giá, nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng.”

“Nhất Phẩm Đường?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, chậm rãi gật gật đầu, “Tốt, ta biết rõ!”

“Lang Thất!” Lâm Hải vẫy tay một cái, đem Lang Thất đứng hầu tại bên người, gọi vào trước mặt.

“Lang Thất, bái kiến chủ nhân!”

Lang Thất bởi vì có công dò xét vòng xoáy, sau khi bị Lâm Hải một lần nữa thu vào Luyện Yêu Hồ, đã dựa theo ước định, tứ phong Lang Vương.

Bây giờ Lang Thất một bước lên trời, hăng hái, tinh thần vô cùng phấn chấn, đối với Lâm Hải có thể nói là tràn ngập cảm kích.

Thấy Lâm Hải triệu hoán, vội vàng quỳ một chân trên đất, cung kính hành lễ nói.

“Đem gã đưa đến trong đội ngũ Người Sói, làm lao dịch đi!”

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp ra khỏi Luyện Yêu Hồ, lần nữa trở lại Di Vong Chi Đô.

“A!!!”

Lâm Hải mới vừa xuất hiện, bên cạnh nhất thời có một đường kinh hô, sau đó chỉ thấy một cái nữ tử trẻ tuổi, đang trừng lớn con ngươi nhìn lấy chính mình, trong mắt tràn ngập chấn kinh!

“Ngươi, ngươi là từ đâu xuất hiện?!”

Sau thất thần ngắn ngủi, nữ tử nhất thời rung động chân khí, cấp tốc lui lại kéo dài khoảng cách cùng Lâm Hải, sau đó mặt mũi tràn đầy cảnh giác, hướng phía Lâm Hải hét lên một tiếng!

Chương 1687: u Dương Vân

Lâm Hải cũng là cả kinh, không nghĩ tới địa phương chính mình đi ra, lại vừa vặn có người, trong lúc cuống quít cũng là đề phòng toàn bộ tinh thần, ngẩng đầu hướng phía đối phương nhìn lại.

Thế nhưng là cái này vừa nhìn xuống, Lâm Hải nhất thời kinh ngạc đến ngây người, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

“Vân Vân, ngươi làm sao lại ở chỗ này?!” Lâm Hải kinh hãi phát hiện, cô gái đối diện, lại là muội muội Lâm Vân của mình!

Cô gái đối diện khẽ giật mình, sau đó khuôn mặt nhất thời đỏ lên, hướng phía Lâm Hải ném qua ánh mắt chán ghét.

“Phi, kẻ xấu xa, bớt gọi gần gũi như vậy đi!”

“Ách...” Lâm Hải bị muội muội mình chửi thành kẻ xấu xa, nhất thời một mặt xấu hổ, vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên biến sắc.

“Không đúng, đây không phải là Vân Vân!”

“Đậu phộng, nhận lầm người! Ta liền nói Vân Vân làm sao lại ở chỗ này đây.”

Phía dưới Lâm Hải tỉ mỉ quan sát, mới phát hiện cô gái đối diện, có dáng dấp cùng Lâm Vân tuy cực kỳ giống nhau, nhưng vẫn có một ít sai biệt rất nhỏ.

Nếu không phải cẩn thận phân biệt, thật đúng là phi thường dễ dàng nhận sai.

“Cái kia, có lỗi a, ta nhìn lầm, ngươi cùng muội muội của ta dáng dấp thật sự là rất giống!”

Lâm Hải xấu hổ cười một tiếng, hướng phía nữ tử xin lỗi trước.

“Hừ, trang, tiếp tục trang đi!” Nữ tử thì là một mặt khinh thường, hướng phía Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, hiển nhiên không tin giải thích của Lâm Hải.

“Ta không trang a, không tin, ta cho ngươi xem ảnh chụp của muội muội ta!”

Bởi vì cô gái đối diện Lâm Hải, có dáng dấp cực kỳ giống với Lâm Vân, trong lúc nhất thời hảo cảm của Lâm Hải đối với nữ tử tăng nhiều, biết rõ không phải là muội muội của mình, lại có loại cảm giác cưng chiều như khi đối mặt với Lâm Vân.

Nói xong, Lâm Hải đem điện thoại di động lấy ra, từ bên trong album ảnh tìm tới ảnh chụp của Lâm Vân.

“A, ngươi nhìn!”

Lâm Hải đem ảnh chụp, một tấm lại một tấm hướng cô gái đối diện triển lãm một phen.

Cô gái đối diện đầu tiên là nghi hoặc, sau đó chấn kinh, sau cùng là hoàn toàn từ bỏ cảnh giác, trực tiếp chạy đến bên người Lâm Hải, nhìn chằm chằm vào điện thoại di động của Lâm Hải, mới lạ quan sát một trận.

“Rất giống, thật rất giống, ngay cả chính ta cũng kém chút không phân biệt được nha!”

Trong đôi mắt đẹp của nữ tử dị sắc liên tục, nhìn ảnh chụp của Lâm Vân thỉnh thoảng kinh hô, tràn ngập thật không thể tin, ngay cả thân hình mềm mại, bất tri bất giác đè ép tại trên cánh tay Lâm Hải, cũng giống như chưa tỉnh.

“Ách... Cô nàng này thần kinh không ổn định, cùng Vân Vân có liều mạng!”

Nữ tử tuy dáng dấp cực đẹp, nhưng rất giống muội muội của mình, để trong lòng Lâm Hải chỉ có xấu hổ, thăng không nổi bất luận cái suy nghĩ gì khác, thân thể vội vàng thoáng lui lại, cùng nữ tử kéo ra một tia khoảng cách.

Nữ tử khẽ giật mình, lúc này mới phát hiện chính mình vừa rồi bởi vì hưng phấn, cơ hồ đều đã dán tại trên thân Lâm Hải.

Không khỏi đằng một cái, mặt mũi nữ tử tràn đầy đỏ bừng, tức đến giậm chân một cái, quay mặt đi, quả thực vô cùng xấu hổ.

“Cái kia, ta không có lừa ngươi đi?”

Lâm Hải ngượng ngùng cười một tiếng, vội vàng mở miệng, đem đề tài dời đi, giúp đỡ nữ tử hóa giải một chút xấu hổ.

“Ừm, nữ hài kia thật là muội muội ngươi a, dáng dấp cùng ta rất giống!”

“Nàng ở đâu? Ta muốn cùng nàng làm bằng hữu!”

Nữ tử tựa hồ cũng là người tư tưởng tương đối là đơn thuần, Lâm Hải vừa nhấc lên Lâm Vân, nữ tử nhất thời quên ngượng ngùng trước đó, hướng phía Lâm Hải hưng phấn nói nói.

Thần sắc Lâm Hải thì là nhất ảm, bỗng nhiên dâng lên một tia nhớ nhung với người nhà.

“Muội muội ta, nàng tại Phàm Gian giới!”

“Phàm Gian giới?” Nữ tử sững sờ, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, sau đó lắc đầu.

“Chưa từng nghe qua a, rất xa sao?”

Lâm Hải hít sâu một hơi, nhàn nhạt gật gật đầu.

“Thiên sơn vạn thủy!”

“A.” Nữ tử cái này mới gật gật đầu, một mặt thất vọng, “Muội muội của ngươi, cũng gọi Vân Vân?”

“Ừm, gọi Lâm Vân!” Lâm Hải nói nói, “Ngươi tên là gì?”

“Ta gọi u Dương Vân!” u Dương Vân ngẹo đầu, hơi có vẻ xinh xắn nói nói.

“u Dương Vân?” Lâm Hải nhịn không được cười lên, trách không được chính mình bảo nàng Vân Vân, nàng lại chửi mình đây.

Nghĩ không ra chẳng những lớn lên giống, liền tên cùng muội

muội mình cũng đều như thế, thật đúng là trùng hợp.

Trong lúc nhất thời, hảo cảm của Lâm Hải đối với cô gái này, lại càng thêm sâu.

“A, tu vi của ngươi... Ngươi không phải Địa Tiên?”

Lâm Hải nhìn chăm chú vào u Dương Vân, chợt phát hiện tu vi của nàng, cũng chỉ là tại Nguyên Anh sơ kỳ, không khỏi đột nhiên giật mình!

Đô thành Di Vong Chi Đô, người thực lực phía dưới Địa Tiên tiến vào, thế nhưng là giết không tha a.

Tiểu nha đầu này mới Nguyên Anh sơ kỳ, liền chạy vào đô thành, nếu như bị phát hiện, chẳng phải là chắc chắn phải chết!

“Đúng a, ta là Nguyên Anh sơ kỳ đâu!” u Dương Vân gật gật đầu, rất hào phóng thừa nhận nói.

“Nhanh rời khỏi chỗ này đi, nếu như bị phát hiện, ngươi liền có phiền phức!”

Lâm Hải nhất thời biến sắc, hướng phía u Dương Vân vội vã nói nói.

u Dương Vân cùng muội muội mình cực kỳ giống nhau, lại là cùng tên, Lâm Hải không muốn thấy nàng gặp được nguy hiểm.

“Ha ha ha!” u Dương Vân nghe được, thì là phát ra một chuỗi tiếng cười như chuông bạc, chống tay nhỏ xinh xắn liếc nhìn Lâm Hải một chút, nét mặt vui cười.

“Nghĩ không ra ngươi làm người vẫn rất tốt, yên tâm đi, ta không có việc gì!”

Lâm Hải sững sờ, thấy u Dương Vân nói chắc chắn như thế, không khỏi sinh lòng nghi hoặc.

“Đúng, còn không biết ngươi tên gì đâu!”

“Ta?” Lâm Hải còn đang lo lắng cho an nguy của u Dương Vân, thấy nàng tra hỏi, lúc này mới tỉnh hồn lại.

“Ta gọi là Lâm Hải!” Nói xong, Lâm Hải vô cùng ngưng trọng lần nữa liếc nhìn u Dương Vân một chút, nghiêm nghị hỏi.

“Ngươi xác định, ngươi không có việc gì?!”

“Ai nha, yên tâm đi, ta nói không có việc gì liền không có việc gì nha!” u Dương Vân nói xong, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải, xinh xắn chớp mắt một cái.

“Nếu ta và muội muội ngươi dáng dấp giống như vậy, vậy không bằng ta gọi ngươi là Lâm Hải ca ca, ngươi gọi ta là Vân Vân đi.”

“Ha ha, tốt!” Trên mặt Lâm Hải, không khỏi lộ ra một tia mỉm cười hiểu ý, vậy mà thật có loại, cảm giác ấm áp như khi đối mặt với muội muội của mình.

“Hì hì, Lâm Hải ca ca!”

“Vân Vân!”

Hai người xưng hô lẫn nhau, sau đó đồng thời vui sướng bật cười, khoảng cách giữa cả hai, phảng phất trong nháy mắt đã rút ngắn.

“Nha!”

Đột nhiên, u Dương Vân duỗi tay nhỏ ra, chìa tới trước mặt Lâm Hải, phiết lấy cái miệng nhỏ nhắn đắc ý nhìn Lâm Hải.

“A?” Lâm Hải một mộng bức, mặt mũi tràn đầy mờ mịt, “Ý gì a?”

“Hứ ~” u Dương Vân nhất thời hơi dựng ngược cái mũi ngọc tinh xảo lên, hướng phía Lâm Hải làm mặt quỷ.

“Người ta đều đã gọi ngươi là ca ca, ngươi cái làm ca ca này, chẳng lẽ liền cái lễ gặp mặt cũng không cho sao?”

“Ách...” Lâm Hải nghe được, nhịn không được cười lên, mặt mũi tràn đầy im lặng lắc đầu.

“Tiểu nha đầu này a, thật đúng là Quỷ Linh Tinh Quái!”

“Được, nói đi, ngươi muốn cái gì?” Lâm Hải vươn tay, cưng chiều xoa bóp cái mũi nhỏ của u Dương Vân, một mặt yêu thương nói nói.

Tuy biết rõ u Dương Vân cũng không phải là muội muội của mình, nhưng là cô gái này để nội tâm cô độc của Lâm Hải, có một loại ấm áp đã lâu, Lâm Hải bất tri bất giác đã coi nàng là thân nhân của mình, muốn sủng nàng yêu nàng!

“Ừm...” u Dương Vân ngẩng cái cằm, đôi mắt đẹp không ngừng chuyển động, tựa hồ đang nghiêm túc suy tư.

Bộ dáng đáng yêu xinh xắn kia, để Lâm Hải càng thêm ưa thích, trong lòng không ngừng phun trào một dòng nước ấm.

Giờ phút này Lâm Hải thậm chí có loại ý niệm điên cuồng, coi như u Dương Vân muốn ngôi sao trên trời, Lâm Hải đều muốn thay nàng lấy xuống.

“Không nghĩ ra được nha!”

Qua hơn nửa ngày, u Dương Vân bỗng nhiên chu miệng, vô cùng ủy khuất nói nói.

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp bị chọc cười, không nghĩ tới tiểu nha đầu này, minh tư khổ tưởng nửa ngày như thế, lại là kết quả như vậy.

“Vậy coi như không trách ta đi!” Lâm Hải nhún nhún vai, một mặt vô tội nói nói.

“Không được!” u Dương Vân thấy thế, vội vàng vội vã nói nói.

“Ta nhớ tới, Nhất Phẩm Đường lập tức có buổi đấu giá, ngươi cùng ta qua buổi đấu giá, người ta coi trọng cái gì, ngươi liền vỗ xuống đưa cho ta, có được hay không?”

“Nhất Phẩm Đường, buổi đấu giá?!” Lâm Hải nghe được, thì là nhíu lông mày lại.

Hắn lúc đầu cũng là đang chuẩn bị qua Nhất Phẩm Đường đâu, nào có đạo lý không đáp ứng?

“Tốt, chúng ta liền đi Nhất Phẩm Đường!”

“A, Lâm Hải ca ca, ngươi quá được rồi!” u Dương Vân reo hò một tiếng, khoác lên cánh tay của Lâm Hải, lanh lợi hướng phía Nhất Phẩm Đường mà đi.

Chương 1688: Nhất Phẩm Đường

“Nha đầu này, thật sự là tâm tư đơn thuần a, tựa như là một cái Thiên Sơn Tuyết Liên, thuần khiết vô hại!”

Chính mình cùng u Dương Vân, mới nhận biết mấy phút, nha đầu này liền khoác lên bên trên cánh tay của chính mình, không có một tia cảnh giác chút nào, thật là làm cho Lâm Hải cười khổ không thôi.

Cũng không biết tiểu nha đầu đơn thuần như vậy, tại trong giới Tu Hành mạnh được yếu thua, là làm thế nào sống sót?

Hai người vừa nói vừa cười hành tẩu tại đầu đường của Di Vong Chi Đô, rất nhanh Lâm Hải chú ý tới, thỉnh thoảng có một ít ánh mắt, rơi trên người mình, mang theo chấn kinh cùng kính sợ thật sâu.

“Mau nhìn, đây không phải là Nhân Tiên chém giết Tập tra sử sao?”

“Hắn vậy mà không có đào tẩu, còn dám xuất hiện tại trong thành, là không muốn sống sao?”

“Hiện tại Tập tra sử đầy thành, cũng đang khắp nơi đuổi bắt hắn, hắn đây quả thực là tự chui đầu vào lưới a!”

Nghe bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng nghị luận của những người này, trong lòng Lâm Hải cười lạnh không thôi.

“Đuổi bắt ca ca? Vậy thì tới đi, ca ca liền sợ khiến cho sự tình không đủ lớn đâu!”

“Uy, Lâm Hải ca ca, ngươi giết qua Tập tra sử a?” u Dương Vân cũng nghe thấy tiếng nghị luận của người qua đường, hai mắt nhỏ không khỏi trợn tròn xoe, nhìn Lâm Hải giật mình hỏi.

“Đúng a, ngay tại trước khi gặp ngươi, làm sao, tiểu nha đầu có phải sợ, không dám theo ca ca đi cùng một chỗ hay không?” Lâm Hải mang theo một tia nghiền ngẫm, nhìn u Dương Vân hỏi.

“Hứ ~” u Dương Vân thì là nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, cao ngạo hướng lên cái cổ, “Có cái gì không dám!”

“Bất quá, Lâm Hải ca ca ngươi vì cái gì giết Tập tra sử a?”

Bước chân Lâm Hải dừng lại, sau đó vô cùng nghiêm túc nhìn u Dương Vân, nhàn nhạt nói nói.

“Bởi vì ta giống như ngươi, đều là Nguyên Anh Nhân Tiên!”

“A!!!”

u Dương Vân nghe được, nhất thời kinh hô một tiếng, bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn, nhìn Lâm Hải một mặt khó có thể tin.

“Lâm Hải ca ca, ngươi, ngươi thật chỉ là Nguyên Anh Nhân Tiên?”

Lâm Hải nhếch miệng lên, lộ ra đường cong mê người,

Hiện tại, sợ hãi đi?”

“Mới không phải đâu!” u Dương Vân lắc đầu, chấn kinh nhìn Lâm Hải, “Ta chỉ là kinh ngạc, Lâm Hải ca ca ngươi, lại có thể lấy thực lực Nguyên Anh Nhân Tiên, chém giết Tập tra sử!”

“Tập tra sử, đều là tu vi Hóa Thần trung kỳ trở lên a, ngươi, ngươi là làm sao làm được?”

“Hóa Thần trung kỳ, rất không tầm thường sao?” Lâm Hải nhún nhún vai, lộ ra một vẻ khinh thường.

“Không phải thổi với ngươi, ca ca liền Đại Thừa chi tôn, cũng thu thập qua một cái đâu!” Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, làm ra một bộ biểu lộ dương dương đắc ý.

Tại trước mặt cái nữ hài ngây thơ tinh khiết như u Dương Vân này, Lâm Hải cũng không nhịn được đắc ý một phen, hoàn toàn bại lộ tuổi trẻ khinh cuồng chôn sâu trong nội tâm.

“Hứ ~ tin ngươi mới là lạ đâu!” u Dương Vân nhất thời nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy trào phúng.

Bất quá, nàng cũng không tiếp tục truy vấn sự tình Lâm Hải chém giết Tập tra sử, hai người tiếp tục tiến lên, rất nhanh liền đến trước Nhất Phẩm Đường.

Hai người mới vừa đi vào, nhất thời mười cái nam tử một thân áo bào đỏ, khí tức cường đại, liền tại dưới chỉ dẫn của một cái lão giả, vọt tới trước Nhất Phẩm Đường.

“Các vị Tập tra sử đại nhân, Nhân Tiên kia, mới vừa tiến vào Nhất Phẩm Đường!”

“Nhất Phẩm Đường?!”

Thần sắc của mười cái Tập tra sử biến đổi, sau đó khí tức dần dần thu liễm, hướng phía lão giả ném ra một khỏa Linh thạch.

“Đi xuống đi!”

“Vâng! Đa tạ các vị đại nhân!”

Lão giả tiếp nhận Linh thạch, nhất thời đại hỉ, vội vàng gật đầu cúi người lui xuống.

“Thủ lĩnh, làm sao bây giờ?” Những Tập tra sử này, hướng người cầm đầu hỏi.

Thủ lĩnh Tập tra sử, nhướn mày, hai mắt hơi hơi nheo lại, sau khi trầm mặc một lát, thở ra một hơi thật sâu.

“Nhất Phẩm Đường chính là địa phương trọng yếu của đô thành, ra vào nơi này có rất nhiều nhân vật lớn, không thể tự tiện xông vào, nếu không chúng ta cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn!”

Nói xong, Tập tra sử vung cánh tay lên, hạ lệnh phân phó nói.

“Canh gác trước sau Nhất Phẩm Đường, không thể để Nhân Tiên kia chạy!”

“Chờ hắn vừa ra tới, lập tức đem hắn cầm xuống!”

“Vâng!” Bọn Tập tra sử này, đáp ứng một tiếng, lập tức tản ra, chờ đợi tại bên ngoài Nhất Phẩm Đường.

Lâm Hải tự nhiên không biết, bên ngoài đã có mười mấy Tập tra sử, tại cửa ra vào ôm cây đợi thỏ, chuẩn bị đuổi bắt hắn.

Giờ phút này, hắn đã cùng một chỗ với u Dương Vân, tiến vào bên trong phòng khách quý của Nhất Phẩm Đường.

“Đấu giá đường này thật khí phái a!” Lâm Hải xem chừng bốn phía một phen, cái Nhất Phẩm Đường này có phong cách cổ xưa đại khí, rộng rãi hùng vĩ, ẩn ẩn tản ra một cỗ khí tức cao quý, xem xét cũng không phải là địa phương tầm thường.

“Ai u, u Dương tiểu thư, ngài tới chơi!”

Lâm Hải cùng u Dương Vân vừa mới ngồi xuống, sau khi thị nữ dâng trà lên, lập tức có một cái lão giả tóc trắng phơ, nở nụ cười đi tới, hướng phía u Dương Vân khách khí ân cần thăm hỏi nói.

“Mã gia gia, ta cùng Lâm Hải ca ca của ta, tới tham gia buổi đấu giá, có cái đồ vật tốt gì, các ngươi cũng đừng che giấu a, nếu như ta coi trọng, Lâm Hải ca ca sẽ vỗ xuống đưa cho ta!”

u Dương Vân hướng phía lão giả họ Mã, rực rỡ cười một tiếng, thoải mái nói nói.

“Lâm Hải ca ca?!”

Đồng tử của lão giả họ Mã co rụt lại, không khỏi mang theo một tia kinh ngạc nhìn về phía Lâm Hải, nội tâm lại vô cùng kinh hãi.

“Lão hủ, Đường chủ Nhất Phẩm Đường, bái kiến Lâm công tử!”

Tuy lão giả họ Mã cũng không nhận ra Lâm Hải, nhưng có thể bị u Dương Vân thân mật xưng là ca ca, lường trước tuyệt không phải hạng người bình thường.

Huống chi, lấy nhãn lực của Mã Đường chủ, lại làm sao có thể nhìn không ra, Lâm Hải chỉ là một tên Nhân Tiên.

Bên trong toàn bộ Di Vong Chi Đô, người tu vi phía dưới Địa Tiên, chỉ có hai loại người.

Một loại là ruột thịt tử tôn của Bát Đại Hộ Pháp, cái quần thể này tự nhiên không nhận quy tắc hạn chế.

Một cái loại khác thì là người không có chút tu vi nào, tựa như thị nữ dâng trà trước đó, tu vi bị phế, sẽ không tiêu hao linh khí trong thành trì, chỉ là hạ nhân hạ đẳng nhất!

Lâm Hải có thể lấy cảnh giới Nhân Tiên, tiến vào bên trong thành trì, còn thân mật cùng u Dương Vân như thế, Mã Đường chủ tuy nghi hoặc thân phận của Lâm Hải, nhưng nào dám chậm trễ chút nào.

“Lão nhân gia, khách khí!”

Lâm Hải vội vàng đứng dậy, cung kính hoàn lễ.

“Ha ha, Lâm công tử cùng u Dương tiểu thư, xin nghỉ ngơi một chút, buổi đấu giá lập tức bắt đầu, lão hủ còn có chuyện quan trọng, liền không phụng bồi!”

“Mã gia gia mời!” u Dương Vân cười cười, Mã Đường chủ lúc này mới quay người, cất bước rời đi.

“Đi, điều tra một chút, Lâm công tử cùng u Dương tiểu thư đến đây, là có thân phận gì?!” Mã Đường chủ ra khỏi phòng khách quý, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, hướng phía một cái nam tử bên người, trịnh trọng phân phó nói.

“Vâng!”

Nam tử đáp ứng một tiếng, thân ảnh lấp lóe, biến mất không thấy gì nữa.

Mà bên trong phòng khách quý, Lâm Hải bỗng nhiên mang theo một tia nghiền ngẫm, giống như cười mà không phải cười nhìn qua u Dương Vân.

“Uy, Lâm Hải ca ca, ngươi nhìn chằm chằm người ta như thế n, người ta sẽ thẹn thùng!”

u Dương Vân bị Lâm Hải nhìn một trận mất tự nhiên, trên mặt thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ đỏ lên thấp giọng nói nói.

“Ngươi tiểu nha đầu này, lai lịch không nhỏ a!” Lâm Hải bỗng nhiên cười nói nói.

“A? Có sao?” Ánh mắt u Dương Vân lấp lóe, có chút chột dạ nói nói.

“Vừa vào Nhất Phẩm Đường, liền bị mang vào phòng khách quý, sau đó Đường chủ Nhất Phẩm Đường, cũng tự mình tới chào hỏi, còn nói không rõ vấn đề sao?” Lâm Hải mặt chứa ý cười, nghiền ngẫm hỏi.

u Dương Vân thấy bị Lâm Hải nhìn thấu, nhất thời nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, trong đôi mắt đẹp đột nhiên hiện lên nước mắt trong suốt.

“Lâm Hải ca ca, ngươi lại bởi vì thân phận ta, mà không chơi cùng ta sao?”

“Ta trước kia cũng nhận biết qua vài bằng hữu, đều là bởi vì sau khi biết rõ thân phận của ta, trở nên sợ đầu sợ đuôi, sau cùng tất cả đều biến mất.”

“Nha đầu ngốc, ta đương nhiên sẽ không rời khỏi ngươi!” Lâm Hải thì là thân mật xoa xoa mái tóc của u Dương Vân, hướng phía nàng lộ ra một cái ánh mắt trìu mến.

“Thật sao?” u Dương Vân nín khóc mỉm cười, nhìn Lâm Hải kinh hỉ hỏi.

“Đương nhiên là thật, yên tâm, chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu!”

“Lâm Hải ca ca, ngươi thật tốt!” u Dương Vân cảm động một trận, đột nhiên đem đầu dựa vào bả vai của Lâm Hải, trên gương mặt xinh đẹp còn mang theo nước mắt, tràn ngập hạnh phúc.

“Ách...” Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên co lại, không biết vì sao, từ trên thân u Dương Vân, cảm thấy một cỗ cô độc trước đó chưa từng có cảm giác.

Thật giống như, toàn thế giới cũng vứt bỏ cái nữ hài thiên chân khả ái này.

Thời điểm đang chuẩn bị mở miệng, an ủi u Dương Vân một phen, đột nhiên thị nữ đi tới.

“u Dương tiểu thư, Lâm công tử, buổi đấu giá đã bắt đầu!”

Chương 1689: Xin nhờ, chúng ta là khách quý!

“Ha ha, bắt đầu a, Lâm Hải ca ca, chúng ta nhanh đi xem!”

u Dương Vân nhất thời lộ vẻ mặt vui mừng, lôi kéo Lâm Hải tay, đến trong phòng khách quý, tại trên ghế ngồi mềm mại thoải mái dễ chịu, ngồi xuống.

“A, đây là cái gì?”

Sau khi Lâm Hải ngồi xuống, chỉ thấy phía trước xuất hiện một mảnh hơi nước trong suốt, trong hơi nước có đạo pháp ba động, sáng ngời tựa như màn hình lớn của Phàm Gian giới, có thể rõ ràng thấy rõ ràng, tình huống ở bên ngoài.

“Lâm Hải ca ca, đây là Quan Chiếu Tường, chính là thông qua đại thần thông xây dựng, chúng ta có thể từ bên trong thấy rõ bên ngoài, mà bên ngoài lại không cách nào nhìn thấy bên trong, chỉ có phòng khách quý mới có nha!”

u Dương Vân lộ vẻ mặt tự mãn, hướng Lâm Hải giới thiệu nói.

“Thì ra là thế!” Lâm Hải gật gật đầu, nhìn bộ dáng u Dương Vân ở một bên huyền diệu, không khỏi âm thầm bĩu môi.

“Cái này có cái gì không tầm thường, đặt ở nhân gian mà nói, xin không phải liền là một cái thuỷ tinh mờ sao!”

Mà lúc này đây, Lâm Hải xuyên thấu qua Quan Chiếu Tường, thấy trong phòng bán đấu giá, đã ngồi đầy người tu hành hình dáng tướng mạo khác nhau.

Trên thân những người này, mỗi một cái cũng tản ra khí tức cường đại, không thể nghi ngờ tất cả đều là tu vi Địa Tiên!

Trên ghế đấu giá phía trước nhất, một cái lão giả tiên phong đạo cốt, đã đi đến trước sân khấu, hướng phía mọi người cười rạng rỡ ôm quyền.

“Các vị đạo hữu, hoan nghênh đến tham gia buổi đấu giá của Nhất Phẩm Đường ta!”

“Tất cả mọi người đều là lão bằng hữu, lão hủ liền không nói nhiều, chúng ta trực tiếp tiến vào chủ đề, hiện tại liền bắt đầu đấu giá kiện vật phẩm thứ nhất!”

Lão giả nói xong, trên mặt vui sướng mỉm cười, hướng phía chỗ cửa hông, hơi hơi khoát tay chặn lại.

Nhất thời, có thị nữ nâng một cái khay màu vàng kim phủ vải đỏ, thướt tha đi tới.

“Lão giả này, là Đấu giá sư thủ tịch của Nhất Phẩm Đường, gọi là Bàng Quốc Lương, chẳng những nhãn quang độc, có năng lực giám bảo cực cao, hơn nữa tu vi sâu không lường được, tất cả mọi người tôn xưng lão là Bàng lão.”

Thừa dịp cái khoảng trống này, u Dương Vân hướng Lâm Hải giới thiệu nói.

“A? Lão còn có thể giám bảo?” Lâm Hải sững sờ, hơi kinh ngạc hỏi.

“Đó là đương nhiên, Bàng lão rất lợi hại, nghe nói trước khi tiến vào Di Vong Chi Đô, chính là Đấu giá sư thủ tịch của cái Phòng Đấu Giá lớn nào đó, mặc kệ ngươi có bảo vật gì, chỉ cần để Bàng lão nhìn một cái, liền có thể tính ra ra giá trị, thậm chí nói ra lịch.”

“Này cũng có chút ý tứ!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt không khỏi hiện lên một sợi quang mang.

Nếu như cái Bàng lão này, thật lợi hại như vậy, vậy mình thật là có kiện đồ vật, có thể tìm lão hỗ trợ phân biệt một chút.

“Các vị, kiện đồ vật đấu giá thứ nhất này, chính là một bộ công pháp, cấp bậc Địa giai Thượng phẩm, giá khởi đầu một trăm khỏa Linh thạch Hạ phẩm!”

Lúc này, Bàng lão đã đem kiện bảo vật đấu giá thứ nhất, hướng mọi người giới thiệu xong xuôi, sau khi nói ra giá khởi điểm, Lâm Hải tuy đã sớm có sở liệu, nhưng vẫn là bị chấn kinh một chút.

“Đường đường công pháp Địa giai Thượng phẩm, giá khởi điểm thế mà vẻn vẹn một trăm khỏa Linh thạch Hạ phẩm, cái này nếu là đặt ở ngoại giới, tuyệt đối sẽ bị tranh đoạt, mười nghìn khỏa Linh thạch Hạ phẩm, đều chưa hẳn đã mua được!”

“Ta ra một trăm mười khỏa!”

“Một trăm hai mươi khỏa!”

“Một trăm hai lăm!”

…

Chậm rãi, đám người trong phòng bán đấu giá, bắt đầu có người ra giá.

Chỉ bất quá, giá cả thật sự là thấp đến đáng thương, hơn nữa chỉ có chút ít mấy người, cuối cùng đến một trăm ba mươi khỏa Linh thạch Hạ phẩm, cuối cùng không có hướng gọi lên nữa.

“Một trăm ba mươi khỏa Linh thạch Hạ phẩm lần một, một trăm ba mươi khỏa Linh thạch Hạ phẩm lần hai, một trăm ba mươi khỏa Linh thạch Hạ phẩm lần ba, thành giao!”

Theo tiếng nói của Bàng lão rơi xuống đất, bộ công pháp Địa giai Thượng phẩm này, bị người lấy giá cả một trăm ba mươi khỏa Linh thạch Hạ phẩm đập đi.

“Ta dựa vào, cái mẹ nó này, một trăm ba mươi khỏa Linh thạch, đập tới một bộ công pháp Địa giai Thượng phẩm?!”

Lâm Hải tại Quan Chiếu Tường thấy cảnh này, nhất thời dở khóc dở cười một trận, quả thực là im lặng.

“Loại tiện nghi này, đi đâu tìm ra a, không được, phía sau ca ca muốn xuất thủ!”

Lâm Hải thấy tình huống như vậy, lập tức quyết định, vật đấu giá phía sau, hắn tất cả đều muốn!

Về phần Linh thạch, không đủ lại nói!

“Phía dưới, chúng ta đấu giá kiện vật phẩm thứ hai, là một kiện pháp bảo, cấp bậc Linh khí Trung phẩm, giá khởi đầu một trăm năm mươi khỏa Linh thạch Hạ phẩm!”

Bàng lão giới thiệu xong, thị nữ đem một kiện trường đao lóe ra hàn mang huyết sắc nâng lên.

“Đao tốt!”

Lâm Hải chỉ nhìn liếc một chút, liền từ trên thân đao, cảm thấy một cỗ sát khí nghiêm nghị, phảng phất như ẩn chứa sát cơ đáng sợ, để cho người ta phát lạnh khắp cả người.

Cái này, tuyệt đối là một kiện pháp bảo thân kinh bách chiến, hơn nữa không có một tia tổn hại!

“Một trăm sáu mươi khỏa!”

“Một trăm tám mươi khỏa!”

“Hai trăm khỏa!”

“Hai trăm năm mươi khỏa!”

…

Trong phòng bán đấu giá, đã có người bắt đầu ra giá, hơn nữa trong chớp mắt liền đem giá cả, đẩy hướng tiếp cận ba trăm khỏa Linh thạch.

Dù sao, loại đồ vật pháp bảo này phi thường khan hiếm, cho dù là Địa Tiên, cũng không phải người nào cũng có, huống chi vẫn là Linh khí Trung phẩm phẩm giai không thấp.

So sánh với công pháp Địa giai, cái Linh khí Trung phẩm này, không thể nghi ngờ là có sức hấp dẫn lớn hơn nhiều.

“Ba trăm khỏa!”

“Ba trăm hai mươi khỏa!”

…

Mắt thấy giá cả của thanh Linh khí Trung phẩm này, còn đang chậm chạp dâng lên, đột nhiên một đường âm thanh đạm mạc vang lên.

"Năm trăm khỏa!"

Theo đạo thanh âm này vừa ra khỏi miệng, phòng bán đấu giá nhất thời an tĩnh lại.

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, đột nhiên hống một tiếng, đám người liền loạn, trong phòng bán đấu giá một mảnh ồn ào.

"Đậu phộng, đây là ai a, lập tức ra đến năm trăm khỏa Linh thạch Hạ phẩm!"

"Mẹ nó, thật sự là tài đại khí thô a, so không nổi!"

"Thôi, lão tử con mẹ nó từ bỏ!"

Mọi người đều bị cái giá cao năm trăm khỏa Linh thạch Hạ phẩm này, khiến cho không có một chút tính khí, chỉ có thể bóp cổ tay thở dài.

"Ra giá là người của phòng khách quý, cái này trách không được!"

Cũng có một số người, âm thầm lắc đầu cười khổ, người chỉ ra giá nghe thấy tiếng, không nhìn thấy người.

Thậm chí ngay cả thanh âm phát ra ở phương vị nào, đều không thể phát giác.

Cái này khiến một số người có lịch duyệt phong phú, lập tức biết là người ở phòng khách quý ra giá.

Phàm là có thể tiến vào phòng khách quý, không có chỗ nào mà không phải là dòng chính của Bát Đại Hộ Pháp, xuất ra nổi cái giá này, cũng coi là hợp tình lý.

Bàng lão hỏi thăm ba tiếng, sau khi thấy không có người lại ra giá, ánh mắt tại vị trí chỗ ở của Lâm Hải, hơi hơi quét mắt một vòng.

Sau đó, thị nữ tiếp cận, đem pháp bảo đưa đến chỗ phòng khách quý của Lâm Hải.

“Lâm công tử, đây là đồ vật mà ngài vỗ xuống!”

Thị nữ cung kính đem pháp bảo đưa lên cho Lâm Hải, sau đó Lâm Hải nhận lấy.

Sau đó, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, năm trăm khỏa Linh thạch Hạ phẩm, xuất hiện tại trước mặt.

“Ngươi đếm một chút đi!”

“Không cần đếm.” Thị nữ mỉm cười, “Hơn nữa Lâm công tử cũng không cần thanh toán từng vật, chờ sau khi buổi đấu giá kết thúc, cùng nhau cùng kết toán liền có thể!”

Thị nữ dịu dàng cúi đầu, cung kính lui ra ngoài.

Phốc phốc!

Thị nữ vừa đi, u Dương Vân ở bên cạnh, che miệng cười rộ lên.

“Ngươi cười cái gì?” Lâm Hải mạc danh kỳ diệu.

“Lâm Hải ca ca, ngươi thật là đùa, tham gia đấu giá nào có dạng kết toán như ngươi a.”

“Người vừa rồi kia, không phải liền là kết toán tại hiện trường sao?” Lâm Hải không hiểu hỏi.

“Xin nhờ, chúng ta là khách quý!” u Dương Vân liếc trắng Lâm Hải một chút, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Ách... Tốt a!” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó nhất thời im lặng.

Mà lúc này đây, Bàng lão đã bắt đầu đấu giá kiện vật phẩm thứ ba, vẫn là một kiện Linh khí Trung phẩm.

Kết quả, bị Lâm Hải lần nữa lấy năm trăm khỏa Linh thạch, đập đi, để những cái Địa Tiên kia không còn gì để nói.

Không chỉ có như thế, món thứ tư, món thứ năm, món thứ sáu...

Bảo vật sau đó, mặc kệ là pháp bảo, hay là công pháp đan dược vân vân, chỉ cần vừa lấy ra, Lâm Hải lập tức xuất thủ, dùng ‘Giá cao’ đem vỗ xuống.

Chậm rãi, những Địa Tiên trong phòng bán đấu giá này, từng cái lệ rơi đầy mặt, nội tâm phảng phất như có một vạn đầu thảo nê mã bôn đằng mà qua.

“Cái này con mẹ nó còn chơi thế nào?”

Càng về sau, đám người này dứt khoát liền giá cũng không ra, dù sao ra bao nhiêu, cũng không tranh nổi vị nhân vật lớn bên trong phòng khách quý kia.

Hơn nữa, bọn họ cũng không dám quấy rối, lên giá cả ào ào, người có thể đi vào phòng khách quý, cũng không phải bọn họ đắc tội được.

Cứ như vậy, ngược lại đem Lâm Hải làm cho mỹ hỏng, đến phía sau, mấy kiện bảo vật rõ ràng đều là lấy giá khởi điểm liền vỗ xuống được, thật sự là quá có lời.

Sắc mặt Bàng lão lại là tái xanh, nhìn từng kiện từng kiện bảo vật, vậy mà lấy giá khởi đầu bị đập đi, bắp thịt trên mặt cũng co rút lại.

“Người bên trong phòng khách quý này, đến cùng muốn làm gì a, làm sao con mẹ nó ai đến cũng không có cự tuyệt, cái gì cũng đập a!”

“Tiếp tục như vậy nữa, con mẹ nó liền quần cộc cũng đền hết!”

Trong lòng Bàng lão tuy lo lắng, nhưng buổi đấu giá vẫn phải tiếp tục.

Rất nhanh, thị nữ đem đồ vật tiếp theo, mang lên.

Bàng lão tập trung nhìn vào, không khỏi trong lòng hơi hồi hộp một chút.

“Hỏng, kiện vật phẩm này nếu là lại bị lấy giá khởi đầu đập đi, hao tổn coi như lớn!”

Chương 1690: Thanh Sa Vũ Dực

Trong lòng Bàng lão một trận xoắn xuýt, nhưng chuyện cho tới bây giờ, cũng không có cách nào.

Cưỡng ép gạt ra mỉm cười, bắt đầu hướng mọi người giới thiệu, bảo vật mà thị nữ mang lên.

“Các vị, vật phẩm bán đấu giá tiếp theo, thế nhưng là cực kỳ thưa thớt cùng trân quý, hơn nữa đối với chuyện tăng lên thực lực của các vị, có tác dụng cực kỳ trọng yếu, nếu như mọi người bỏ lỡ, sợ rằng sẽ tiếc nuối cả đời.”

Bàng lão sợ mọi người lại không ra giá, trực tiếp bị Lâm Hải lấy giá khởi đầu đập đi, cố ý cường điệu nhắc nhở mọi người, tầm quan trọng của món bảo vật này.

Quả nhiên, Bàng lão vừa nói như thế, ánh mắt đã ảm đạm của mọi người, lần nữa phóng xuất ra thần thái, đều muốn nhìn xem bảo vật bị Bàng lão tôn sùng như thế, đến tột cùng là cái gì?

Bàng lão thấy lời nói của mình có tác dụng, lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười, chậm rãi nói.

“Các vị nhìn, Linh khí Thượng phẩm, Thanh Sa Vũ Dực, pháp bảo phi hành cực kỳ hiếm thấy, sau khi tế ra, có thể huyễn hóa thành hai cái hai cánh cánh màu xanh trong suốt như lụa mỏng, lăng không phi hành!”

“Các vị cũng hẳn là biết rõ, cưỡi mây đạp gió, ngự không phi hành, chính là thủ đoạn độc hữu của Đại Thừa chi tôn, mà có cái pháp bảo phi hành này, liền có thể giống như Đại Thừa chi tôn, bay lượn tại trên chín tầng trời!”

Hống!

Bàng lão vừa nói xong, trong phòng bán đấu giá nhất thời liền sôi trào, từng cái người tu hành, nhao nhao lộ vẻ mặt vô cùng kích động và hưng phấn, nhìn cái Thanh Sa Vũ Dực này, trợn cả mắt lên.

“Đậu phộng, lại có đấu giá pháp bảo phi hành!”

“Đậu móa, coi như táng gia bại sản, cũng phải đem cái pháp bảo phi hành này vỗ xuống!”

“Pháp bảo phi hành a, nếu lão tử có pháp bảo phi hành, Đại Thừa trở xuống, có ai có thể làm khó dễ được ta.”

Bọn người tu hành này, mỗi cái hai mắt đỏ bừng, tựa như dã thú nhìn thấy máu tươi, hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng.

Bàng lão trên đài thấy rõ ràng, thấy tất cả mọi người đều đã điên cuồng, trong lòng cuối cùng đã yên lòng.

Sức hấp dẫn của pháp bảo phi hành, là không thể nghi ngờ, dù sao Đại Thừa trở xuống, muốn bay lên không trung là không thể nào, mà có pháp bảo phi hành, liền không giống nhau.

Về phần chỗ tốt của bay lên không trung, căn bản không cần Bàng lão đi giới thiệu, bọn người tu hành này, tự nhiên sẽ hiểu.

Mặc kệ là đào mệnh cản đường, hay là đến một số dấu tích ít người gặp hiểm cảnh để tầm bảo, có pháp bảo phi hành, đều sẽ tiện lợi hơn rất nhiều.

Hơn nữa, sau khi bay vào không trung, lực chiến đấu cũng sẽ tăng lên mấy lần, thậm chí tại trong Đại Thừa trở xuống, trở thành tồn tại vô địch.

Mấy trăm năm trước, Di Vong Chi Đô liền có một tên Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ, dưới nhân duyên tế hội đạt được một kiện pháp bảo phi hành.

Về sau chẳng biết tại sao, đắc tội một tên đại năng Hóa Thần hậu kỳ, cái đại năng Hóa Thần hậu kỳ này giận mà ra tay, chuẩn bị đem cái Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ này, đánh chết tại chỗ!

Nhưng mà, cái Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ này, lại đột nhiên tế ra pháp bảo phi hành, trực tiếp bay vào không trung, đến bên ngoài phạm vi công kích của cái đại năng Hóa Thần hậu kỳ này, khiến cho đại năng Hóa Thần hậu kỳ, vừa tức vừa giận lại không có biện pháp nào.

Không chỉ có như thế, cái Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ này ngược lại quấn lên cái đại năng Hóa Thần hậu kỳ này, không ngừng ở trong không trung tiến hành công kích quấy rối, một mực chiến đấu nguyên suốt ba tháng.

Cái đại năng Hóa Thần hậu kỳ này, bị tra tấn đến mức tinh thần cơ hồ sụp đổ, lại không thể làm gì, cuối cùng vậy mà không thể không hướng cái Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ này mở miệng cầu xin tha thứ.

Đến tận đây, cái Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ có được pháp bảo phi hành này, mới buông tha cho đối thủ, phiêu nhiên mà đi.

Chuyện này, lúc trước thế nhưng là oanh động toàn bộ Di Vong Chi Đô, từ đó về sau, cơ hồ tất cả mọi người đối với pháp bảo phi hành đều thèm nhỏ nước dãi.

Dù sao, có một kiện pháp bảo phi hành, chỉ cần Đại Thừa chi tôn không xuất thủ, vậy cơ hồ là đứng ở thế bất bại, thậm chí có thể vượt cấp ép đại năng cao hơn chính mình mấy cái cảnh giới phải cúi đầu, vô cùng ngưu bức.

Vì vậy, pháp bảo phi hành vừa ra, bọn người tu hành này không có một cái nào là bình tĩnh, cơ hồ tất cả mọi người đều có cùng một cái ý niệm trong đầu, dù là cả quần cộc cũng bỏ, cũng phải đem pháp bảo phi hành cầm xuống!

“Lâm Hải ca ca, ta liền muốn cái này!”

Bên trong phòng khách quý, u Dương Vân sau khi nhìn thấy Thanh Sa Vũ Dực, trong đôi mắt đẹp cũng là kích động không thôi, hướng phía Lâm Hải reo hò một tiếng, tràn ngập khát vọng!

“Thanh Sa Vũ Dực, pháp bảo phi hành?” trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, chậm rãi gật gật đầu.

“Tốt, nếu ngươi đã ưa thích, ca ca liền vỗ xuống tặng cho ngươi!”

Lâm Hải đối với cái pháp bảo phi hành này, hứng thú cũng không lớn.

Trước không nói mình đã có một kiện pháp bảo phi hành là Xuyên Vân Toa, hơn nữa còn là có thể chuyên chở nhiều người.

Coi như không có, cho dù pháp bảo phi hành tốt hơn, thì còn có thể so sánh với Tiểu Hồng sao?

Nhưng nếu u Dương Vân muốn, chính mình đưa nàng là được, ai bảo mình đã đưa nàng, xem như thân muội muội mà đối đãi đây.

“Thật a, Lâm Hải ca ca, ngươi đối với ta quá tốt, người ta yêu chết ngươi á!”

u Dương Vân nghe được, nhất thời kích động nắm chặt nắm tay nhỏ, khuôn mặt vui cười, tựa như Tuyết Liên nở rộ.

“Pháp bảo phi hành, Thanh Sa Vũ Dực, giá khởi đầu năm trăm khỏa Linh thạch Hạ phẩm!”

Theo lời nói của Bàng lão rơi xuống, trong phòng bán đấu giá nhất thời hống đến một tiếng, lại loạn trận cước.

“Đậu phộng, có lầm hay không a, giá khởi điểm liền đã năm trăm khỏa Linh thạch Hạ phẩm!”

“Cái này mẹ nó còn có để cho người sống hay không, toàn bộ gia sản của lão tử, cũng liền chỉ có năm trăm khỏa Linh thạch!”

“Xong xong, cái pháp bảo phi hành này, xem ra là không thể có hy vọng!”

Nhất thời, có một nửa người trong phòng bán đấu giá, sắc mặt như tro tàn, ánh mắt lộ ra tuyệt vọng thật sâu.

Đám người còn lại, tuy không đến mức như thế, nhưng mỗi cái cũng là sắc mặt ngưng trọng, bắt đầu cẩn thận kêu giá.

“Sáu trăm khỏa Linh thạch Hạ phẩm!”

“Bảy trăm khỏa!”

“Bảy trăm năm mươi!”

“Chín trăm!”

…

“Hai nghìn ba trăm khỏa!”

Mọi người ra giá, không ngừng kéo lên, trong chớp mắt đã đến hai nghìn ba trăm khỏa, phòng bán đấu giá rốt cục an tĩnh lại.

“Ha ha, không có người ra giá, Bàng lão, nhanh tuyên bố đi!”

Ra giá hai nghìn ba trăm khỏa, là một cái lão giả khô gầy một mặt âm ngoan, toàn thân tản ra Huyết Tinh Chi Khí, thấy không ai lại ra giá cao hơn, nhất thời kích động nhếch miệng cuồng tiếu, hướng phía Bàng lão thúc giục nói.

Đám người tu hành còn lại, nhìn lão giả khô gầy, thật sự là lại ghen ghét lại hâm mộ, không ngừng thở dài.

Tuy trơ mắt nhìn pháp bảo phi hành liền muốn bị người đập đi, nhưng lại không có biện pháp nào, ai bảo người ta nhiều Linh thạch đây.

“Hai nghìn ba trăm khỏa Linh thạch, không ít!”

Trên trán Bàng lão, lộ ra một vòng cười nhạt, giá cả mà cái pháp bảo phi hành này đánh ra, tuy không phải quá cao, nhưng đã đạt tới mong muốn.

Dù sao đây là Di Vong Chi Đô, Linh thạch trân quý, hoàn toàn không thể so sánh nổi cùng ngoại giới.

Hai nghìn ba trăm khỏa Linh thạch, nếu không phải tại Nhất Phẩm Đường, không người dám lỗ mãng, chỉ sợ đầy đủ để gây nên một trận gió tanh mưa máu.

Bàng lão hài lòng gật gật đầu, ngay tại lúc chuẩn bị mở miệng, tuyên bố cái pháp bảo phi hành Thanh Sa Vũ Dực, thuộc về sở hữu của cái lão giả khô gầy này, đột nhiên một đường thanh âm cao ngạo, vang lên ở trên đỉnh đầu của mọi người.

“Ta ra ba nghìn khỏa Linh thạch!”

Thanh âm vừa truyền tới, hiện trường trong nháy mắt lâm vào tĩnh mịch, mọi người từng cái thật không thể tin mà trừng to mắt, sắc mặt của lão giả khô gầy càng là khó coi, giống như bên trong miệng bị nhét một tảng đá, đôi mắt tàn nhẫn sáng rực lên.

“Lại là phòng khách quý!”

Mọi người tại đây sau khi kịp phản ứng, không khỏi nhao nhao lộ ra biểu lộ cười trên nỗi đau của người khác, đùa giỡn nhìn về phía lão giả khô gầy.

Bọn họ không chiếm được pháp bảo phi hành, nên ước gì lão giả khô gầy cũng không chiếm được, vừa vặn có thể nhìn cái náo nhiệt.

Mà hai đầu lông mày của Bàng lão thì cũng cười đến nhíu mày, người của phòng khách quý vừa ra tay, xem ra hạn mức cao nhất của cái pháp bảo phi hành này, xa xa không phải chỉ đơn giản là ba nghìn khỏa Linh thạch như vậy a!

Quả nhiên, giá mới ba nghìn khỏa Linh thạch vừa mới kêu ra, bỗng nhiên lại là một đường thanh âm đạm mạc, vang lên trên đỉnh đầu.

“Bốn nghìn khỏa!”

Oanh! Cái này, toàn bộ phòng bán đấu giá, lần nữa bị dẫn bạo, triệt để sôi trào!

Chương 1691: Ngươi muốn bán ta sao?

“Đậu phộng, người ở phòng khách quý, tự mình đối chọi nhau, lần này có trò vui để nhìn rồi!”

“Thật con mẹ nó tài đại khí thô a, bốn nghìn khỏa Linh thạch, đem lão tử bán cũng không đổi được!”

“Nghe thanh âm, là người vừa mới vỗ xuống tất cả vật phẩm kia, thật con mẹ nó ngưu bức a!”

Đông đảo người tu hành, đã không cách nào hình dung rung động trong nội tâm, nghe báo giá khủng bố này, chỉ có thể âm thầm chắt lưỡi, kinh hãi không thôi.

“Lâm Hải ca ca, bốn nghìn khỏa Linh thạch, có phải nhiềhay không quá a?”

u Dương Vân sau khi nghe Lâm Hải báo giá, không khỏi có chút bất an, hướng phía Lâm Hải yếu ớt nói nói.

“Nếu không, cái pháp bảo phi hành này, ta không muốn!”

Tuy cùng Lâm Hải cực kỳ hợp ý, nhưng u Dương Vân dù sao cũng mới nhận biết cùng Lâm Hải thời gian không dài, lập tức liền để Lâm Hải ra khoản tiền lớn tới bốn nghìn khỏa Linh thạch, đi mua món pháp bảo đưa cho chính mình.

Cho dù u Dương Vân tâm tư đơn thuần, tính cách ngây thơ, nhưng cũng cảm giác được, có chút không quá phù hợp.

Lâm Hải nghe được, thì là mỉm cười, mang theo cưng chiều xoa xoa mái tóc của u Dương Vân.

“Nha đầu ngốc, thứ Lâm Hải ca ca đáp ứng đưa ngươi, há có lý lẽ không muốn?”

“Ngươi yên tâm, Linh thạch của ca ca, còn nhiều, rất nhiều!”

“Thế nhưng là...” Cái miệng nhỏ nhắn của u Dương Vân hé hé, vừa muốn mở miệng nói chuyện.

Đột nhiên, một đường thanh âm mang theo từng tia từng tia hàn ý, bỗng nhiên vang lên trên không của sảnh đấu giá.

“Năm nghìn khỏa Linh thạch!”

Hống!

Cái thanh âm này vừa truyền tới, giống như một khỏa bom tấn, ném ở trong đám người.

Nhóm người tu hành trong phòng bán đấu giá, quả thực như là kẻ điên, mỗi cái lộ vẻ mặt thần sắc điên cuồng.

“Đậu phộng, ta con mẹ nó a không nghe lầm chứ, năm nghìn khỏa Linh thạch a, năm nghìn khỏa a!”

“Mẹ nó, điên, đây là điên!”

“Đây là ai, ai đang ra giá? Lão tử con mẹ nó nguyện ý vì gã hiến cúc hoa!!!”

Điên cuồng ra giá, đã làm cho tất cả mọi người đều không thể bình tĩnh, liền cả cái lão giả khô gầy kia, cũng không còn có tức giận trước đó, thay vào đó là thật không thể tin thật sâu.

“Thu hoạch lớn, thu hoạch lớn a!!!”

Bàng lão trên đài cao, càng là cười đến hai mắt cũng híp lại, liền lão cũng không nghĩ tới, cái pháp bảo phi hành này, vậy mà bị gọi tới giá cao năm nghìn khỏa Linh thạch.

Đây quả thực là vượt xa dự đoán trước đó a!

“Ha ha, có ý tứ!”

Lâm Hải thì là nao nao, sau đó lã chã bật cười.

Nghĩ không ra, chính mình muốn đưa cho u Dương Vân một kiện lễ vật, thế mà còn gặp được lực cản.

u Dương Vân thì là thở ra một hơi thật dài, lập tức trở nên vô cùng dễ dàng.

“Lâm Hải ca ca, không muốn, không muốn, để người kia đập đi thôi!”

“Khó mà làm được!” Lâm Hải lắc đầu, hắn đã đáp ứng đưa u Dương Vân cái pháp bảo phi hành này, há có thể thất tín.

Bất quá, Linh thạch trên thân Lâm Hải, vẫn là lúc trước lấy danh nghĩa âm Dương Song Sát, càn quét sơn tặc mà cướp tới.

Trừ tiêu hao thường ngày, còn thừa cũng bất quá là mấy ngàn khỏa.

Muốn lại chào giá hướng lên cao, thì bên trong tay Lâm Hải căn bản không có nhiều như vậy.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Lâm Hải suy tư một phen, trong lòng bỗng nhiên nhất động, khóe miệng lộ ra một vòng ý cười nhạt.

Vẫy tay một cái, đem thị nữ kêu đến.

“Trừ Linh thạch ra, đấu giá có thể dùng đồ vật để ra giá

không?”

Thị nữ hướng phía Lâm Hải mỉm cười, cung kính nói nói.

“Hồi Lâm công tử, có thể, bất quá đồ vật ra giá, phải đi qua Nhất Phẩm Đường chúng ta ước định, quy ra thành số lượng Linh thạch.”

“Dễ nói!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, đã có chủ ý.

“Gọi Giám định sư của các ngươi tới, ta có một kiện bảo vật, muốn tiến hành ước định trao đổi!”

“Vâng!”

Thị nữ đáp ứng một tiếng, sau đó chậm rãi đi ra ngoài.

“Các vị, phòng khách quý có khách quý, cần ước định quy đổi đồ vật, xin mọi người chờ cho một lát!”

Bàng lão không biết thông qua cái con đường gì, biết rõ sự tình Lâm Hải quy đổi đồ vật, liền đem buổi đấu giá tạm dừng xuống tới.

Bất quá, nhóm người tu hành phía dưới, lại là xôn xao một trận.

“Đậu phộng, ước định quy đổi đồ vật, cái này mẹ nó hiển nhiên là vẫn chưa xong a!”

“Năm nghìn khỏa Linh thạch, thế mà còn không phải là đỉnh phong, hôm nay thật sự là mở mắt!”

“Trò vui a, tuyệt đối trò vui a!”

…

Mọi người ồn ào hưng phấn đồng thời, một cái nam tử trung niên sắc mặt bảo thủ, tại dưới thị nữ dẫn đường, đi vào chỗ phòng khách quý của Lâm Hải cùng u Dương Vân.

“Giám định sư cấp ba của Nhất Phẩm Đường, Triệu Đông, bái kiến hai vị khách quý!”

Triệu Đông hướng phía Lâm Hải cùng u Dương Vân hơi hơi thi lễ một cái, “Không biết hai vị, có vật phẩm gì, cần giám định?”

Lâm Hải liếc lão một cái, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một cái đầu lâu liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

“Tham kiến chủ nhân...”

Đầu lâu vừa ra tới, nhất thời toàn thân một cái giật mình, vội vàng hướng phía Lâm Hải cung kính chào.

“U a, một hồi không thấy như thế, trở nên rất hiểu lễ phép a!” Lâm Hải nhìn bộ dáng e ngại của Chủ thượng này, không khỏi ngạc nhiên một trận, đây là Đại Thừa chi tôn không ai bì nổi, cao cao tại thượng sao?

Chủ thượng thì là co lại co lại ánh mắt, lộ khuôn mặt sống không bằng chết, nhếch miệng nói.

“A Hoa ba ba đã dạy bảo qua tiểu nhân, khi gặp chủ nhân nếu dám có không tuân theo, bạo... Bạo miệng hầu hạ!”

Chủ thượng nói đến đây, trong mắt nhất thời dâng lên vô hạn nhục nhã cùng hoảng sợ, một cái phát miệng kém chút liền khóc.

Phốc!

Lâm Hải nghe được, kém chút phun, nhìn Chủ thượng quả thực là dở khóc dở cười.

“Ngươi biết rõ liền tốt!”

Lâm Hải gật gật đầu, mẹ nó con hàng A Hoa này, đó là cái nhân tài a, Chủ thượng kiệt ngao bất thuần, liền chết còn không sợ như thế, cứ thế mà bị nó chơi cho thành cái bức dạng này.

“Lâm Hải ca ca, cái đầu lâu này là ai a, còn có, cái gì gọi là bạo miệng a?” u Dương Vân ở một bên, bỗng nhiên ngoẹo đầu, hiếu kỳ hỏi.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, mặt mũi tràn đầy xấu hổ nói nói, “Cái kia, gã chính là cái Nguyên Thần, về phần bạo, bạo miệng, ngươi có bạn trai liền biết rõ.”

“Có bạn trai liền biết rõ...” Mặt mũi u Dương Vân tràn đầy không hiểu, còn chuẩn bị tiếp tục truy vấn, thì Lâm Hải đã vội vàng đem đầu chuyển qua, hướng phía Triệu Đông, nghiêm nghị nói.

“Ngươi xem cho ta một chút, cái Nguyên Thần của Đại Thừa chi tôn này, có thể quy ra bao nhiêu Linh thạch?”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, sắc mặt của Triệu Đông hoàn toàn thay đổi, kém chút đặt mông xuống ngay tại chỗ.

u Dương Vân bBên cạnh, cũng là há hốc cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra thần sắc vô cùng kinh hãi.

“Quý, khách quý, ngài, ngài nói, cái này, cái này chính là Nguyên, Nguyên Thần của Đại Thừa chi tôn?”

Mặt mũi Triệu Đông tràn đầy sợ hãi, chỉ vào đầu lâu của Chủ thượng , nói chuyện cũng không lưu loát.

“Đúng a.” Lâm Hải gật gật đầu, “Ngươi không phải Giám định sư à, nếu như là không tin, có thể tự kiểm tra nghiệm chứng a!”

Triệu Đông nghe được, nhất thời bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, cuống quít liên tục khoát tay.

“Khách quý nói giỡn, tại hạ chỉ là một Giám định sư cấp ba nho nhỏ, nào dám làm giám định này?”

“Còn xin khách quý chờ một lát, ta qua mời Bàng lão!”

Nói xong, Triệu Đông giống như ném hồn, té cứt té đái liền chạy đi mất.

“Ách... Còn sợ hãi như thế sao?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy im lặng, lắc đầu cười khổ.

“Người, chủ nhân, cái gì giám định, ngươi muốn bán ta sao?” Chủ thượng ở một bên, thì là một mặt mộng bức, có chút bất an hỏi.

“Ừm hừ, nói đúng!” Lâm Hải nhún nhún vai, nghiền ngẫm nói.

Đầu lâu của Chủ thượng giật mình một cái, sau đó rơi lệ mặt mũi tràn đầy, phát ra một tiếng cười to cuồng hỉ.

“Giải phóng a, rốt cục muốn giải phóng a, rốt cuộc không cần phải đối mặt, với cái ma quỷ đáng sợ A Hoa ba ba kia á!!!”

“Ách...” Lâm Hải nhìn Chủ thượng kích động cuồng hỉ, như điên như dại, nhất thời chấn kinh đến miệng cũng không thể ngậm lại.

Mẹ nó, lúc đầu còn tưởng rằng, con hàng này sẽ liều mạng hướng mình cầu xin tha thứ đâu, nghĩ không ra thế mà lại vui vẻ thành cái bức dạng này, cũng thật sự là say.

Mà lúc này đây, Bàng lão đã rời khỏi phòng bán đấu giá, lưu lại Triệu Đông để duy trì trật tự, vội vàng đi vào chỗ phòng khách quý của Lâm Hải.

“Lâm công tử, nghe nói ngươi có Nguyên Thần của Đại Thừa chi tôn, cần giám định?” Bàng lão vừa tiến đến, liền mặt mũi tràn đầy chấn kinh, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Chương 1692: Thân phận của u Dương Vân

“A, chính là ở đây!”

Lâm Hải trực tiếp đem đầu lâu của Chủ thượng, hướng phía Bàng lão đưa qua.

Toàn thân Bàng lão xiết chặt, cúi đầu nhìn lại, vừa vặn cùng hai mắt của Chủ thượng, đối mặt cùng một chỗ.

“Ừm?!”

Chủ thượng hừ lạnh một tiếng, trong hai mắt trong nháy mắt kích xạ ra vô tận uy áp, giống như hai đường lợi kiếm, đâm vào hai mắt của Bàng lão.

Oanh!

Bàng lão chỉ cảm thấy trong đầu ông một tiếng, trong nháy mắt như gặp phải trọng kích, sắc mặt lập tức tái nhợt, thân thể xa xa nghiêng ngả, như muốn ngã sấp xuống.

“Đại Thừa chi tôn, quả nhiên là Đại Thừa chi tôn!”

Bàng lão vội vàng đem ánh mắt dời đi, trong lòng dâng lên sóng gió ngập trời, sắc mặt tràn ngập thần sắc sợ hãi, toàn thân cũng nhịn không được run rẩy một hồi, hoảng sợ thì thào nói.

Tu vi của Bàng lão, tại Di Vong Chi Đô tuy không phải là đỉnh phong, nhưng cũng đạt tới Hóa Thần hậu kỳ, xem như cao thủ phải tính đến, nếu không cũng sẽ không để lão tọa trấn Nhất Phẩm Đường.

Thật không nghĩ đến, lấy tu vi thâm hậu của lão, vẫn bị một ánh mắt của cái đầu lâu này, cơ hồ làm bị thương Nguyên Thần.

Giờ phút này, trong lòng Bàng lão đã vạn phần khẳng định, cái đầu lâu này nhất định là Đại Thừa chi tôn không thể nghi ngờ, nếu không tuyệt không thể nào làm được.

“Tiểu gia hỏa, còn cần giám định sao?”

Lúc này, trong mắt của Chủ thượng cũng mang theo một tia đùa giỡn, âm u nhìn về phía Bàng lão, ở trên cao nhìn xuống nói nói.

Tuy gã bị Lâm Hải thu phục, càng là bị A Hoa ngược chẳng bằng con chó, nhưng chung quy vẫn là Đại Thừa chi tôn.

Tại thời điểm đối mặt với Bàng lão, uy nghiêm của Đại Thừa chi tôn, kìm lòng không được liền phóng xuất ra, phảng phất lại tìm về cảm giác áp đảo phía trên thế nhân, bễ nghễ thiên hạ lúc trước.

“Không cần, không cần!”

Bàng lão liên tục khoát tay, trong lòng kinh hãi không thôi.

Chấn kinh với cái đầu lâu này, thế mà thật sự là Nguyên Thần của Đại Thừa đồng thời, trong lòng Bàng lão càng thêm chấn kinh, chính là thân phận của Lâm Hải.

Lâm Hải có thể tiến vào phòng khách quý, Bàng lão tuy kỳ quái, lại cũng không kinh ngạc.

Dù sao tất cả ruột thịt của Bát Đại Hộ Pháp, đều có tư cách, nếu có người lão không biết, cũng là bình thường.

Nhưng là, có thể xuất ra Nguyên Thần của Đại Thừa chi tôn, coi như không phải người bình thường có thể làm đến.

Đừng nói ruột thịt của Bát Đại Hộ Pháp, liền xem như đích thân Bát Đại Hộ Pháp đến, cũng không có khả năng có ai cầm ra được.

Trước không nói bản thân Bát Đại Hộ Pháp cũng là Đại Thừa chi tôn, muốn thu phục Nguyên Thần của Đại Thừa chi tôn đồng dạng cảnh giới, căn bản là sự tình làm không được.

Coi như thật có thể thu phục, bọn họ cũng tất sẽ lập tức bế quan, đem luyện hóa, lại há có lý lẽ lấy ra để đổi lấy Linh thạch.

“Cái Lâm công tử này, chỉ sợ không đồng nhất a!”

Trong nội tâm của Bàng lão, trăm mối vẫn không có cách giải, mà người trước đó phái đi điều tra thân phận của Lâm Hải, trước mắt vẫn chưa về, nên lão cũng vô pháp thăm dò nội tình của Lâm Hải.

Bất quá, bằng vào cái điểm Lâm Hải có thể xuất ra Nguyên Thần Đại Thừa này, cẩn thận hầu hạ, là nhất định phải có.

“Bàng lão, cái Nguyên Thần Đại Thừa này của ta, có thể đổi lấy bao nhiêu Linh thạch?”

Lâm Hải hướng phía Bàng lão mỉm cười, đạm mạc hỏi.

“Cái này...” Bàng lão há há miệng, sau đó cung kính hướng Lâm Hải hơi hơi gật đầu một cái.

“Lâm công tử, thực không dám giấu giếm, tại hạ sống tới năm nghìn năm, còn chưa bao giờ giám định qua Nguyên Thần của Nguyên Thần chi tôn.”

“Vì vậy, một mình lão phu chỉ sợ không làm được, cần xin chỉ thị của Hộ pháp đại nhân, mới có thể định đoạt!”

“A. Phiền toái như vậy?” Lâm Hải nhướn mày, trên mặt là thần sắc khó chịu.

“Lâm Hải ca ca, quên đi, Thanh Sa Vũ Dực này, ta không muốn!”

u Dương Vân tại sau khi Lâm Hải xuất ra Nguyên Thần của Đại Thừa, đã sớm bị dọa sợ.

Nàng thật không nghĩ tới, bên trong tay Lâm Hải lại có Nguyên Thần của Đại Thừa chi tôn.

Càng không nghĩ đến là, Lâm Hải lại muốn đem cái Nguyên Thần của Đại Thừa căn bản là không có cách cân nhắc giá trị này, dùng để đổi lấy Linh thạch, lại là còn để giúp mình vỗ xuống một kiện pháp bảo đã chọn trúng.

u Dương Vân giờ phút này, trong lòng trừ cảm động thật sâu ra, còn có một cỗ không khỏi bất an.

Nàng thậm chí cảm thấy đến, chính mình có phải đang nằm mơ hay không, hết thảy trước mắt, lại là không chân thực như vậy.

Lâm Hải thấy u Dương Vân bộ dáng một mặt sợ hãi, không khỏi cười cười, nhẹ nhàng bóp mũi ngọc tinh xảo của u Dương Vân một chút.

“Nha đầu ngốc, ca ca đã đáp ứng ngươi, ngươi không thể không muốn được nha!”

Nói xong, không đợi u Dương Vân mở miệng, ánh mắt Lâm Hải chớp một cái, hướng phía Bàng lão đạm mạc mở miệng nói.

“Đi thôi, ta ở chỗ này chờ ngươi!”

“Tốt, Lâm công tử chờ một lát, lão hủ xin lỗi không tiếp được!”

Bàng lão nói xong, mang theo một mặt chấn kinh, trong nháy mắt biến mất tại bên trong phòng khách quý, nội tâm kinh hãi, để lão trực tiếp thi triển tu vi, liền cả tĩnh dưỡng không có chút rung động nào mà lão luôn luôn bảo trì, cũng ném đến sau đầu.

“Chủ nhân, sau khi ngài đem ta bán đi, có thể ban thưởng tiểu tự do hay không?”

Sau khi Bàng lão đi, Chủ thượng do dự một hồi, cả gan hướng Lâm Hải nơm nớp lo sợ hỏi.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó nghiền ngẫm liếc nhìn Chủ thượng một chút, ngoẹo đầu hỏi.

“Ngươi là nghĩ, đoạt xá người mua ngươi, gặp lại ngày mai?”

Chủ thượng nhìn hai mắt lóe ra quang mang của Lâm Hải, toàn thân không khỏi giật mình một cái, dọa đến vội vàng cúi đầu xuống.

“Mong rằng chủ nhân, thành toàn!”

Chủ thượng biết rõ, ý đồ kia của chính mình, căn bản không thể gạt được Lâm Hải, lập tức cũng không dám ngụy biện, hướng thẳng đến Lâm Hải khẩn cầu nói.

Lâm Hải thì là nhíu mày, như có điều suy nghĩ, trầm mặc một lát, mới nhàn nhạt mở miệng.

“Nhìn tình thế mà định ra đi!”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Chủ thượng lần nữa thu hồi vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Sau khi đầu lâu của Chủ thượng biến mất, u Dương Vân mới từ trong lúc khiếp sợ thật sâu, chậm rãi tỉnh lại.

“Lâm Hải ca ca, ngươi muốn cái Nguyên Thần của Đại Thừa kia, đoạt xá của người mua sao?”

Đối thoại trước đó của Lâm Hải cùng Chủ thượng, cũng không giấu diếm u Dương Vân, u Dương Vân nghe vào bên trong tai cũng không sót một chữ, cho đến lúc này, mới mang theo một tia gấp gáp, hướng Lâm Hải hỏi.

“Tạm thời còn chưa quyết định.”

Lâm Hải cười cười, hướng phía u Dương Vân nói nói.

“Lâm Hải ca ca, ngàn vạn không thể!” u Dương Vân thì là một mặt gấp gáp, vội vã nói nói.

“A? Vì cái gì?” Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc hỏi.

“Lâm Hải ca ca, Hộ pháp chủ quản Nhất Phẩm Đường, chính là người đứng đầu Bát Đại Hộ Pháp của Di Vong Chi Đô, Hùng Viễn Đường!”

“Nếu như Hùng Viễn Đường nhìn thấy Nguyên Thần của Đại Thừa, nhất định sẽ không để cho nó rơi vào trong tay của người khác, mà cái Nguyên Thần kia muốn đoạt xá của Hùng Viễn Đường mà nói, cơ hồ là không thể nào!”

“Một khi đoạt xá thất bại, chỉ sợ Lâm Hải ca ca ngươi, sẽ bị liên lụy!”

“Người đứng đầu Bát Đại Hộ Pháp?” Lâm Hải nghe được, khóe miệng thì là hơi vểnh lên, “Này không còn gì tốt hơn!”

“Vân Vân, ngươi không cần lo lắng, ta tự có phân tấc!” Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên mang theo một tia hiếu kỳ, nhìn về phía u Dương Vân.

“Đúng, nếu như ta đoán không lầm, xuất thân của Vân Vân ngươi, hẳn là cũng không đơn giản đi.”

Nếu người lãnh đạo trực tiếp của Bàng lão, là Hùng Viễn

Đường đứng đầu Bát Đại Hộ Pháp, mà Bàng lão đối với u Dương Vân, lại là cung kính như thế.

Lâm Hải lập tức nghĩ đến, thân phận của u Dương Vân, tại Di Vong Chi Đô cũng tất sẽ không phải là đơn giản, chỉ sợ sau lưng cũng sẽ có bóng dáng của Bát Đại Hộ Pháp.

Thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, cái miệng nhỏ nhắn của u Dương Vân động động, sau đó mang theo một tia lo lắng, nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải ca ca, nếu như ta nói, ngươi có thể không để ý tới ta, tựa như bằng hữu trước kia của ta hay không?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lã chã bật cười, lắc đầu.

“Đương nhiên sẽ không!”

“Tốt, vậy ta sẽ nói cho ngươi biết!” u Dương Vân giãy dụa một phen, sau đó cắn răng một cái, mang theo một tia ủy khuất cùng quật cường, tức giận nói nói.

“Kỳ thực, ta là vị hôn thê của Hộ pháp Uông Thế Hào, đứng thứ ba bên trong Bát Đại Hộ Pháp!”

Phốc! Lâm Hải nghe được, một cái không thể ngồi vững vàng, trực tiếp từ trên ghế, trượt chân xuống tới.

Chương 1693: Ngươi liền là loại thái độ này, nói chuyện với ta sao?

“Lâm Hải ca ca, ngươi không sao chứ?”

u Dương Vân giật mình, vội vàng đứng dậy, dìu dắt Lâm Hải đứng lên, lo lắng hỏi.

Lâm Hải thì là mặt mũi tràn đầy chấn kinh, nhìn u Dương Vân, một mặt quái dị, hơn nửa ngày cũng nói không ra lời.

“Không phải, ta vừa rồi không có nghe rõ, ngươi nói ngươi là, vị hôn thê của người nào?”

Lâm Hải mang theo thật không thể tin thật sâu, lần nữa hỏi.

“Vị hôn thê của Tam Hộ pháp, Uông Thế Hào?”

u Dương Vân bĩu môi, đảo mắt to, một mặt vô tội nhìn Lâm Hải, nói nói.

Phốc!

Lâm Hải lần này triệt để nghe rõ ràng, đơn giản bị lôi đến triệt để im lặng, nhìn u Dương Vân, một mặt dở khóc dở cười.

“Lâm Hải ca ca, ngươi làm sao nhìn ta như vậy?” u Dương Vân nhất thời khẩn trương lên, trong đôi mắt đẹp, nước mắt không khỏi bắt đầu đảo quanh.

“Lâm Hải ca ca, ngươi có phải sau khi đã biết rõ thân phận ta, cũng sẽ giống như bằng hữu trước kia của ta, đột nhiên biến mất tại trước mắt ta, cũng không tiếp tục xuất hiện hay không?”

Nói xong, nước mắt của u Dương Vân, trong nháy mắt liền chảy xuống, trên mặt treo đầy ủy khuất.

“Ta liền biết rõ có thể như vậy, ta không muốn nói, ta sợ hãi mất đi Lâm Hải ca ca, thế nhưng là nội tâm của ta, lại không cho phép ta lừa gạt Lâm Hải ca ca, ta thật đau lòng... Ô ô ô!”

u Dương Vân nói, đột nhiên nhào vào trong lòng Lâm Hải, lên tiếng khóc lớn lên.

“Ách...”

Thân thể Lâm Hải nhất thời cứng đờ, mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

Trước đó không biết thân phận của u Dương Vân còn tốt, hiện tại biết rõ u Dương Vân, chính là vị hôn thê của Tam Hộ pháp Uông Thế Hào, bây giờ lại đang nhào vào bên trong lòng mình, Lâm Hải cũng có chút không được tự nhiên.

Dù sao ôm vị hôn thê của người khác, cái này có chút nói không lại qua a.

Nhưng nhìn u Dương Vân khóc đến thương tâm như thế, Lâm Hải cũng không đành lòng lập tức đưa nàng đẩy ra.

Vừa mới chuẩn bị hướng u Dương Vân giải thích một phen, chính mình chỉ là chấn kinh chuyện nàng một cái tiểu cô nương, thế mà tìm một cái Đại Thừa chi tôn làm bạn lữ.

Dù sao Đại Thừa chi tôn, từ bên trên tuổi tác mà nhìn, ít nhất cũng phải mấy ngàn tuổi, cái chênh lệch này thực sự có chút cách xa.

Nhưng không có chờ Lâm Hải mở miệng, đột nhiên không khí rung động, có hai bóng người xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Lâm công tử, Hộ pháp đại nhân nhà ta... Ngạch!”

Lời nói của Bàng lão, nói được một nửa liền dừng lại, sau đó mang theo một mặt chấn kinh, ngẩn ở tại chỗ.

“Ừm?”

Thanh niên nam tử đi theo Bàng lão mà đến, một thân uy nghiêm, chắp hai tay sau lưng, cũng là sững sờ, sau đó lã chã bật cười.

“Ha ha, ha ha ha! Có ý tứ!”

Trong mắt thanh niên nam tử dị sắc liên tục, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải cùng u Dương Vân, trong giọng nói tràn ngập khó có thể tin cùng cười trên nỗi đau của người khác.

“Ai nha nha, kiều thê nhập vào trong lòng người khác, một màn này nếu để cho Uông Thế Hào nhìn thấy, không biết sẽ có bao nhiêu đặc sắc!”

u Dương Vân giờ phút này, cũng giật mình tỉnh lại, trong lúc cuống quít liền từ bên trong lòng Lâm Hải đứng dậy, vội vàng xoa xoa nước mắt, sau đó mang theo một tia buồn bực tức giận, nhìn về phía Hùng Viễn Đường.

“Đại Hộ pháp, ngài cũng đừng nói bừa nói, ta cùng Lâm Hải ca ca, không phải như ngươi nghĩ thế!”

“Còn có, van cầu ngươi đừng nói cho Uông Thế Hào, ta không muốn Lâm Hải ca ca gặp nguy hiểm!”

“Đối với tiểu tình lang, vẫn rất đau lòng mà!” Hùng Viễn Đường một mặt đùa giỡn quét nhìn u Dương Vân cùng Lâm Hải một chút, sau đó một cỗ uy áp khủng bố trong nháy mắt đã phóng xuất ra, để hô hấp của Lâm Hải cùng u Dương Vân, bỗng nhiên trì trệ.

Sau đó, thanh âm lạnh lùng của Hùng Viễn Đường, nhàn nhạt vang lên, mang theo một cỗ khí thế của người ở vị trí cao lâu ngày.

“Ta lười nhác quản bát nháo giữa các ngươi, nghe Bàng lão nói, không phải có Nguyên Thần của Đại Thừa, cần giám định sao?”

Nói xong, ánh mắt của Hùng Viễn Đường, như là hai đạo ánh sáng, rơi vào trên thân Lâm Hải.

Huyết dịch khắp người Lâm Hải, trong nháy mắt ngưng tụ, phảng phất như đình chỉ lưu động, toàn thân lập tức cũng không khỏi kéo căng, khó chịu nói không nên lời.

“Hừ!” Lâm Hải nhất thời buồn bực tức giận không thôi, mang theo một tia thần sắc kiệt ngạo, lạnh lùng liếc nhìn Hùng Viễn Đường một chút.

“Các hạ đây là ý gì, chẳng lẽ Nhất Phẩm Đường của các ngươi, chính là đối đãi với khách nhân như thế?”

Hùng Viễn Đường khẽ giật mình, sau đó nhịn không được cười lên, nhìn Lâm Hải tràn ngập vẻ kinh ngạc.

“Có ý tứ, rất có ý tứ!”

“Bao lâu không có gặp được người trẻ tuổi thú vị như ngươi vậy!”

Nói xong, Hùng Viễn Đường đùa giỡn liếc nhìn Lâm Hải một chút, nghiền ngẫm nói nói.

“Ngươi chính là cái tiểu tử Nguyên Anh hậu kỳ chém giết Tập tra sử kia đi?”

“Lấy tu vi Nguyên Anh kỳ, tự tiện xông vào Di Vong Chi Đô, còn đem chấp pháp Tập tra sử chém giết, bây giờ càng là đem kiều thê của Uông Thế Hào ôm vào trong ngực, phần đảm lượng này, liền cả bản Hộ pháp cũng đều có chút bội phục đâu!”

Lâm Hải nhìn bộ dáng đùa giỡn này của Hùng Viễn Đường, không khỏi hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm nói.

“Bớt nói nhảm đi, ngươi đến cùng muốn làm gì?”

Lâm Hải giờ phút này cũng cảm giác được, cái Hùng Viễn Đường này là kẻ đến không thiện, hơn nữa còn đem lai lịch của mình, cũng đã thăm dò.

“Ngươi gấp gáp như vậy làm gì?” Hùng Viễn Đường cười quái dị một tiếng, “Ta cũng không phải là Uông Thế Hào, ha ha ha ha!”

“Đại Hộ pháp, ngươi nói cái gì đó, ta cùng Lâm Hải ca ca, thật sự là trong sạch!”

u Dương Vân thấy trong lời nói của Hùng Viễn Đường có hàm ý, nhất thời vừa gấp gáp vừa lo lắng, vội vã mở miệng giải thích nói.

Uông Thế Hào hung tàn đến cỡ nào, nàng thế nhưng là biết rõ nhất thanh nhị sở, thậm chí còn tận mắt thấy Uông Thế Hào, đem hai cái Địa Tiên đắc tội y, xé thành vỡ nát, vô cùng thê thảm.

Nếu như sự tình hôm nay, truyền đến trong tai Uông Thế Hào, Uông Thế Hào hiểu lầm Lâm Hải mà nói, Lâm Hải này chỉ sợ cũng thảm.

Vừa nghĩ tới Lâm Hải lại bởi vậy mà gặp nguy hiểm, u Dương Vân quả thực vừa vội lại sợ, sắp khóc.

“Hừ, lời này vẫn là giữ lại, đi giải thích cho Uông Thế Hào đi!”

Nói xong, ánh mắt lạnh lẽo của Hùng Viễn Đường, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Ngươi làm việc, ta lười đi quản, hiện tại chỉ hỏi ngươi, Nguyên Thần của Đại Thừa, đang ở đâu?”

Sau khi Hùng Viễn Đường đi vào, liền đem phương viên trăm dặm đều đã tra một lượt, cũng không phát hiện ra Nguyên Thần của Đại Thừa.

Nếu không, gã nào còn có thể nói nhảm cùng Lâm Hải, sớm đã đem Nguyên Thần của Đại Thừa, chiếm làm của riêng.

“Ngươi liền là loại thái độ này, nói chuyện với ta sao?”

Lâm Hải bỗng nhiên cười một tiếng, cực kỳ dễ chịu nằm tại trong ghế, bắt chéo chân nhếch lên, mang theo một mặt khinh thường, nhìn Hùng Viễn Đường giễu cợt nói.

“Ngươi là đang tìm chết sao?!”

Đôi mày của Hùng Viễn Đường cau một cái, nhìn bộ dáng chẳng thèm ngó tới kia của Lâm Hải, không khỏi dâng lên nộ khí, oanh một tiếng khí tức nở rộ, sát cơ liền rơi vào trên thân Lâm Hải.

Tại trong toàn bộ Di Vong Chi Đô, vẫn chưa có người nào dám lấy thái độ như thế, nói chuyện với gã cái Đại Hộ pháp này đâu!

Hành động của Lâm Hải, quả thực cuồng không biên giới.

Nếu không phải gã đến nay còn chưa phát hiện ra nơi hạ lạc của Nguyên Thần Đại Thừa, đã sớm đi lên cho một bàn tay, đem Lâm Hải chụp chết.

Đối mặt với sát cơ dày đặc của Hùng Viễn Đường, Lâm Hải xác thực lẫm nhiên không sợ, trong mắt ngược lại bắn ra một đường quang mang sắc bén, bỗng nhiên từ tốn nói.

“Muốn Nguyên Thần của Đại Thừa, liền thu hồi giá đỡ Đại Thừa chi tôn của ngươi, ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta!”

“Ngươi!!!”

Hùng Viễn Đường gầm thét một tiếng, giống như sấm lớn nổ vang, khí tức khủng bố, khiến cho bên trong phòng khách quý đầy cuồng phong gào thét, kêu khóc lạnh thấu xương, giống như bão quá cảnh, cực kỳ đáng sợ!

Bàng lão cùng u Dương Vân, mỗi cái trợn mắt há hốc mồm, lộ vẻ mặt hoảng sợ, đã sớm bị dọa sợ.

Bọn họ chưa ai từng nghĩ tới, đối mặt với Đại Hộ pháp của Di Vong Chi Đô, Đại Thừa chi tôn Hùng Viễn Đường, Lâm Hải chỉ là một cái thân thể Nguyên Anh, lại dám cả gan làm loạn như thế, quả thực là không thể tưởng tượng.

Mà Lâm Hải thì là mặt mũi tràn đầy đùa giỡn, không có một tia khiếp ý, nhìn chằm chằm vào đã đến Hùng Viễn Đường biên giới bạo tẩu, giễu cợt cười một tiếng, xem thường nói nói.

“Ngươi cái gì mà ngươi? Ta lặp lại lần nữa, muốn Nguyên Thần của Đại Thừa, liền ngoan ngoãn ngồi cho ca ca!”

“Nếu không, hiện tại liền cút cho ta!”

Chương 1694: Hắc hắc, ca ca qua giả bị người đụng nha!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, không chỉ là Bàng lão, hay là u Dương Vân, cũng triệt để hoảng sợ mộng.

Hai người há to mồm, một mặt khó có thể tin nhìn lấy Lâm Hải, bên trong ánh mắt không khỏi lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu.

Lâm Hải vừa mới nói cái gì? Để Hùng Viễn Đường lăn?

Ai ui mẹ ta nha a, đây là có suy nghĩ nhiều không ra, nóng lòng tìm chết a!

Hùng Viễn Đường là ai?

Đây chính là nhân vật lớn đứng đầu Bát Đại Hộ Pháp của Di Vong Chi Đô, dưới một người trên vạn người a.

Mà dưới tình huống Thành chủ lại là Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, lâu dài không hiện thân, Hùng Viễn Đường cơ hồ tương đương với chi phối Di Vong Chi Đô.

Có thể nói, một câu của Hùng Viễn Đường, có thể nhẹ nhõm quyết định sinh tử của tất cả mọi người phía dưới Bát Đại Hộ Pháp, quả thật là quyền cao chức trọng.

Coi như dứt bỏ thân phận đứng đầu Bát Đại Hộ Pháp của gã, đó cũng đường đường là Đại Thừa chi tôn, là tồn tại cần tất cả mọi người ngưỡng vọng a, uy nghiêm há lại cho chà đạp.

Lâm Hải ở trước mặt mọi người quát lớn với gã như thế, nếu như Hùng Viễn Đường còn có thể dễ dàng tha thứ, vậy liền gặp Quỷ!

Quả nhiên, sắc mặt Hùng Viễn Đường lập tức trở nên vô cùng khó coi, không khỏi khó thở mà cười, nhìn Lâm Hải không ngừng gật đầu, sát khí trên thân trong nháy mắt sôi trào, nồng như thực chất.

Nhất thời, toàn bộ phòng khách quý, cũng bị sát khí dày đặc bao phủ, băng lãnh túc sát, giống như hầm băng, đem không khí đều cơ hồ ngưng kết.

Bàng lão cùng u Dương Vân, thân thể nhất thời cứng đờ, trái tim phanh phanh cuồng loạn, liền hô hấp cũng trở nên cực kỳ khó khăn, một cỗ ý sợ hãi xuất phát từ nội tâm, để bọn họ cũng không dám thở mạnh.

“Tốt, thật tốt!”

Hùng Viễn Đường cười lạnh không thôi, con mắt như là lưỡi kiếm sắc bén, đâm tại trên thân Lâm Hải, phảng phất như muốn đem linh hồn của Lâm Hải cũng đâm xuyên một chút, âm ngoan độc ác.

Đôi mày của Lâm Hải thì là nhíu một cái, sắc mặt băng lãnh, lẫm nhiên không sợ tới đối mặt, đạm mạc nói.

“Ta không muốn nói lần thứ hai, chính ngươi nhìn rồi xử lý đi!”

“Còn có, nếu ngươi muốn lấy mạnh hiếp yếu, ai cũng rõ ràng, một trăm cái Lâm Hải ta cũng không phải là đối thủ của ngươi.”

“Đã như vậy, ngươi cứ việc động thủ là được, làm gì lại là uy áp lại là sát khí, trang bức cho ai nhìn?!”

Phốc!

Lâm Hải nói xong lời này, đem Hùng Viễn Đường tức đến kém chút đỉnh đầu bốc khói.

Tiểu tử này nói chuyện, quá con mẹ nó đáng giận!

“Tốt, nếu ngươi đã nói như thế, ta liền giết ngươi!!!”

Hùng Viễn Đường gầm lên giận dữ, không thấy hành động như thế nào, một cỗ khí tức khủng bố, đột nhiên từ trên trời giáng xuống, phảng phất như đem không gian cũng đánh xuyên, thẳng hướng đến trên thân Lâm Hải, cuồng mãnh nện xuống.

“Lâm Hải ca ca!”

u Dương Vân thấy thế, sắc mặt biến đổi lớn, không khỏi kinh hô một tiếng.

Một kích của Đại Thừa chi tôn Hùng Viễn Đường, Lâm Hải như thế nào ngăn cản được?

Một đòn này đánh xuống, Lâm Hải hẳn phải chết không nghi ngờ, trong lòng u Dương Vân, đột nhiên giống như Vạn Tiễn Xuyên Tâm, nước mắt trong nháy mắt đã lăn xuống!

Lâm Hải đối mặt với một kích khủng bố này, lại là mặt không đổi sắc, trên mặt thủy chung mang theo ý cười như có như không, giống như chưa tỉnh.

Bất quá, nội tâm của Lâm Hải, giờ phút này lại gắt gao kéo căng lên, mang theo mười hai phần cảnh giác, một khi không ổn, đã làm tốt chuẩn bị lập tức tiến vào Luyện Yêu Hồ.

Hắn đang đánh cược, cược tầm quan trọng của Nguyên Thần

Đại Thừa đối với Hùng Viễn Đường, làm Hùng Viễn Đường không dám giết hắn!

Một khi thành công, tại trong kế hoạch phía sau của hắn, sẽ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Coi như cược thua, cùng lắm là trốn vào Luyện Yêu Hồ, mặc cho Hùng Viễn Đường ngươi là Đại Thừa chi tôn, lại có năng lực làm gì ta.

Oanh!

Sau một khắc, một kích khủng bố Thạch Phá Thiên Kinh này của Hùng Viễn Đường, trong nháy mắt đã rơi vào trên thân Lâm Hải.

Ông!

Phía trên bên ngoài thân Lâm Hải, Tinh Thần Khải Giáp như mộng ảo, mới vừa xuất hiện liền bị đánh nát trong nháy mắt, lực lượng kinh khủng, giống như một cái mũi khoan, trực lên bụng kích Lâm Hải!

“Bà nội ngươi, đủ hung ác!”

Lâm Hải kinh hãi biến sắc, nghĩ không ra Hùng Viễn Đường, thế mà thật hướng mình hạ sát thủ.

Xem ra, chính mình đã xa xa đánh giá thấp sự tàn nhẫn của nhân vật kiêu hùng này, căn bản không thể tính toán theo lẽ thường!

Sưu!

Mắt thấy công kích của Hùng Viễn Đường, liền muốn đâm xuyên trái tim của Lâm Hải, Lâm Hải nơi nào còn dám dừng lại, hơi chuyển động ý nghĩ một chút liền muốn tiến vào Luyện Yêu

Hồ.

“A?”

Ngay tại thời khắc thân ảnh của Lâm Hải vừa muốn biến mất, trong lòng lại đột nhiên nhất động, dừng lại.

Bởi vì Lâm Hải nhạy cảm phát hiện, công kích của Hùng Viễn Đường tuy cực kỳ khủng bố, phảng phất sau một khắc liền muốn đem chính mình đánh thành phấn vụn, nhưng sát khí ẩn chứa trong đó, lại cấp tốc tiêu tán.

“Thao, Hùng Viễn Đường đang hù dọa người, kém chút bị tên quỷ này lừa!”

Lâm Hải lập tức kịp phản ứng, trong lòng bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nhìn thấu tâm cơ của Hùng Viễn Đường.

Phốc!

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Lâm Hải phun ra, thân thể Lâm Hải trực tiếp bị ném đi, nặng nề đâm vào trên vách tường, đem phòng khách quý cũng chấn động đến run rẩy một trận.

Nếu không phải phòng khách quý chính là do chất liệu đặc thù kiến tạo, chỉ sợ lần này, liền phải biến thành một vùng phế tích.

Phù phù!

Thân thể của Lâm Hải, hung hăng ngã xuống đất, lồng ngực rung động, máu tươi từ trong miệng không ngừng phun ra, nhìn qua thê thảm không thôi.

“Lâm Hải ca ca!”

u Dương Vân kinh hô một tiếng, mang theo hoảng sợ cùng bi thương thật sâu, sưu một tiếng liền đến gần Lâm Hải.

Khẽ vươn tay, đem Lâm Hải ôm ở trong lồng ngực mềm mại ấm áp của chính mình.

“Lâm Hải ca ca, ngươi đừng có chết, đừng có chết a!”

Nước mắt của u Dương Vân rơi như mưa, đau xót gần chết, tay nhỏ non mịn trơn nhẵn, nhẹ vỗ về lên gương mặt của Lâm Hải, sợ hãi la lên nói.

“Ách...”

“Mẹ nó, cái gái ngốc này!”

Lâm Hải không còn gì để nói, một kích kia của Hùng Viễn Đường, tuy nhìn qua thì cực kỳ chỉ sợ, thanh thế có thể nói là hủy thiên diệt địa, nhưng thời khắc cuối cùng, lại là thu tay lại, nếu không Lâm Hải chịu một kích này, đã sớm chết.

Mục đích của Hùng Viễn Đường, hoàn toàn là đang chấn nhiếp Lâm Hải, nên Lâm Hải tuy thụ thương rất nặng, nhưng căn bản sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng, Lâm Hải từ một điểm này, đã nhận định Hùng Viễn Đường tuyệt không phải hạng người vô não, mà chính là tâm cơ thâm trầm, đa mưu túc trí!

Lão tiểu tử này, tuyệt đối không phải là không muốn giết chính mình, mà chính là đang cùng mình chơi tâm lý chiến.

Chính mình cược gãvì Nguyên Thần của Đại Thừa, không dám giết chính mình, để tránh đoạn mất manh mối về nơi hạ lạc của Nguyên Thần Đại Thừa.

Mà gã xác thực không dám giết chính mình, lại làm ra một bộ dáng muốn đem chính mình diệt sát, đơn giản là chấn nhiếp chính mình, làm cho mình tại phía dưới cực kỳ hoảng sợ của tử vong uy hiếp, dùng Nguyên Thần của Đại Thừa để đổi lấy mạng sống.

Chỉ là đáng tiếc, Hùng Viễn Đường căn bản không biết mình có Luyện Yêu Hồ, hoàn toàn không có sợ hãi.

Càng sẽ không nghĩ tới, Lâm Hải tại thời điểm sinh tử nguy kịch, còn có thể bảo trì bình tĩnh như vậy, nhạy cảm phát giác được, gã thu liễm sát khí, nhìn thấu ý đồ của gã.

Lúc đầu, Lâm Hải nghĩ đến tương kế tựu kế, trực tiếp giả chết, trêu đùa Hùng Viễn Đường một chút.

Thật không nghĩ đến u Dương Vân lại xông lại, còn đem đầu mình đặt ở...

Lâm Hải huyết khí phương cương, lại cùng Liễu Hinh Nguyệt xa cách đã lâu, nào nhận được cái kích thích này a.

Mắt thấy liền muốn biểu dương hùng phong của nam nhân, Lâm Hải cười khổ không thôi, biết rõ không giả bộ được.

“Khụ khụ khụ!”

Một trận ho khan kịch liệt, Lâm Hải giả bộ ra bộ dáng như vừa mới thức tỉnh, từ từ mở mắt.

“Lâm Hải ca ca, Lâm Hải ca ca!”

u Dương Vân thấy vậy, nhất thời đại hỉ, khuôn mặt treo nước mắt, tươi cười rạng rỡ.

“Ô...”

Lâm Hải lại là một trận ấm ức, trong miệng phát ra thanh âm ô ô, quả thực triệt để say.

Cô nàng này, thật mẹ nó phục.

u Dương Vân quá kích động vui sướng, kết quả trực tiếp đem đầu Lâm Hải ôm càng chặt, ngược lại đem cả khuôn mặt của Lâm

Hải, đè ép vào trong ngực.

Lâm Hải giờ khắc này, thật sự là khó chịu với hưởng thụ này, phí khí lực thật lớn, mới vượt qua ý nghĩ cứ bất động như vậy, đem u Dương Vân nhẹ nhàng đẩy ra.

“Vân Vân, thả ta ra, ta không sao!”

Lâm Hải vừa nói, một bên vừa phí sức đứng lên, sau đó hung quang trên mặt, lảo đảo hướng phía Hùng Viễn Đường đi đến.

“Lâm Hải ca ca, ngươi muốn làm gì?!” Khuôn mặt u Dương Vân đột biến, không khỏi một tiếng kinh hô.

Lâm Hải nghe được, thì bỗng nhiên dừng bước lại, hướng phía u Dương Vân nhếch miệng cười một tiếng, nháy nháy mắt, lộ ra một cái ánh mắt tà tà

“Hắc hắc, ca ca qua giả bị người đụng nhia!”

Chương 1695: Ngươi nghe nói qua, Toái Anh Thuật đi?

“Đụng, giả bị người đụng?”

u Dương Vân trừng mắt to, một mặt mộng bức.

Cái từ nhi này đến từ Phàm Gian giới, nàng căn bản chưa nghe nói qua, hoàn toàn không hiểu rõ, Lâm Hải muốn làm gì.

Bất quá, từ ánh mắt tà mị của Lâm Hải đến xem, u Dương Vân có loại dự cảm, có vẻ như Hùng Viễn Đường phải ngã nấm mốc.

Mà lúc này đây, Lâm Hải đã lung la lung lay đi đến chỗ một trượng trước người Hùng Viễn Đường, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, sau đó phù phù nằm trên mặt đất.

Sau đó, Lâm Hải miệng phun máu tươi, hai mắt trắng dã, thân thể không ngừng run rẩy, lập tức phảng phất liền đã đến biên giới sắp chết.

“Lâm Hải ca ca!”

u Dương Vân hoa dung thất sắc, liền muốn xông lại, đã thấy Lâm Hải nghiêng mặt, bỗng nhiên hướng phía nàng nháy nháy mắt, lộ ra nụ cười hư hỏng.

“Ách...”

Bước chân của u Dương Vân dừng lại, sau đó khuôn mặt đột nhiên lộ ra thẹn thùng cười một tiếng, âm thầm liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Cái Lâm Hải ca ca này, thật là đủ hư hỏng, lại là Trang, kém chút hù chết người ta.”

“Bất quá, hắn trêu đùa Hùng Viễn Đường như thế, thật sự là quá nguy hiểm, còn có hắn nói giả bị người đụng, đến tột cùng là có ý gì đâu?.”

u Dương Vân tuy biết rõ Lâm Hải không có trở ngại, nhưng nội tâm vẫn là phanh phanh trực nhảy, lo lắng quá sức.

“Ai u, không được, bị thương quá nặng, muốn chết, muốn chết!”

Đột nhiên, Lâm Hải toét miệng, nằm trên mặt đất mười phần khoa trương bắt đầu lẩm bẩm.

“Ta cái này vừa chết, Nguyên Thần của Đại Thừa coi như không ai có thể tìm tới.”

Lâm Hải một bên thét lên lấy, một bên đem con mắt hướng phía Hùng Viễn Đường nhìn lại, lộ ra một bộ biểu lộ mười phần cần ăn đòn.

Phốc!

Bà nội ngươi!

Hùng Viễn Đường thấy Lâm Hải tại chỗ này làm ra vẻ, cái mũi kém chút cũng tức điên.

Vừa rồi gã đột nhiên xuất thủ, tại thời khắc mấu chốt liền thu lực, nên tự nhiên biết rõ thương thế của Lâm Hải như thế nào.

Mặc dù nói Lâm Hải xác thực thụ thương không nhẹ, nhưng là cách cái chết, ngược lại con mẹ nó kém lấy mười vạn tám ngàn dặm đấy.

Kết quả hiện tại, nằm trước mặt mình, giả trang ra một bộ dáng muốn chết muốn sống, còn đem Nguyên Thần của Đại Thừa ra uy hiếp, thật sự là đủ vô sỉ, đủ đáng hận!

“Hừ, tiểu tử, đừng giả bộ!”

“Thức thời, liền ngoan ngoãn đem Nguyên Thần của Đại Thừa giao ra, nếu không lần tiếp theo, bản Hộ pháp cũng sẽ không thủ hạ lưu tình!”

Lâm Hải nghe xong, trực tiếp đình chỉ hừ hừ, tứ chi bình thân, nằm ngửa trên đất.

“Ngươi giết ta đi!”

Phốc!

Đại gia ngươi!

Hùng Viễn Đường kém chút đem cái mũi tức điên, tiểu tử này, quả thực con mẹ nó cũng là cái lưu manh a!

Lão tử nếu thật sự có thể giết ngươi, ngươi con mẹ nó còn có thể sống đến bây giờ sao?

Quá con mẹ nó đáng giận!

Hùng Viễn Đường nhìn bộ dáng thích thế nào thì thế ấy này của Lâm Hải, quả thực hận đến ngứa cả hàm răng.

Bất quá, một kích vừa rồi kia, gã tuy kịp thu liễm sát khí, chỉ là sự tình phút chốc, gã cũng không biết đã bị Lâm Hải nhìn thấu.

Gã thấy, Lâm Hải đã chạy một vòng qua Quỷ Môn Quan, còn có thể không sợ hãi chút nào như thế, lấy tính mạng để uy hiếp Lâm Hải, đã không có hiệu quả lớn.

Hơn nữa gã biết rõ ràng, trên cái thế giới này, xác thực có một ít người kỳ quái, thật không sợ sinh tử.

Có lẽ, Lâm Hải chính là một cái trong số đó.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt Hùng Viễn Đường phát lạnh, lộ ra một vòng quang mang âm lãnh.

“Ngươi không sợ chết? Nhưng, ngươi có sợ sống không bằng chết hay không?”

“Đậu phộng!” Cảm nhận được ánh mắt âm u của Hùng Viễn Đường, Lâm Hải đột nhiên giật mình.

Nếu như Hùng Viễn Đường không giết hắn, ngược lại tra tấn hắn mà nói, vậy thật là không dễ làm, chỉ có thể trốn vào trong Luyện Yêu Hồ.

Nếu như vậy, dự định trong lòng Lâm Hải, coi như thất bại.

“Đậu móa, thật là một cái lão hồ ly!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, sau đó giả trang ra một bộ dáng thấy chết không sờn, cười lạnh.

“Ngươi đường đường là Đại Thừa chi tôn, khẳng định nghe nói qua có loại bí thuật, gọi là Toái Anh Thuật đi?”

“Toái Anh Thuật?” Hùng Viễn Đường sững sờ, mặt mũi tràn đầy mờ mịt, quỷ mẹ nó mới nghe nói qua Toái Anh Thuật là thứ đồ gì?

Bất quá, gã chính là Đại Thừa chi tôn a, sao có thể tại trước mặt Lâm Hải, nói chưa từng nghe nói qua.

Như thế, há không ra vẻ mình cô lậu quả văn, bị tiểu tử này khinh bỉ.

Nghĩ đến chỗ này, Hùng Viễn Đường lạnh lùng hừ một cái, chắp hai tay sau lưng, ngẩng lên cái cằm, làm ra một bộ dáng uy nghiêm cao cao tại thượng, đạm mạc mở miệng.

“Chỉ là Toái Anh Thuật, bản Hộ pháp tự nhiên sẽ hiểu!”

Phốc!

Lâm Hải nghe được, kém chút nhịn không được, phí khí lực thật lớn mới đem ý cười nghẹn trở về, nhưng trong lòng đã vui vẻ đến nở hoa.

Mẹ nó, con hàng này thật không biết xấu hổ!

Toái Anh Thuật chính là ca ca thuận miệng nói nhảm, ngươi biết được cái lông gà a!

Bất quá Hùng Viễn Đường càng trang bức, Lâm Hải càng cao hứng, gã trang như vậy, đối với Lâm Hải lại càng có lợi hơn.

Lâm Hải nhìn Hùng Viễn Đường, khóe miệng nhếch lên, lộ ra xem thường cười một tiếng, lạnh lùng mở miệng.

“Nếu ngươi biết rõ Toái Anh Thuật, vậy liền hẳn là biết được, thi triển Toái Anh Thuật, không nhận bất luận cái hạn chế gì, cho dù ngươi đem ta ngoài ý muốn khống chế lại, ta cũng có thể tự toái Nguyên Anh, trong nháy mắt chết, mặc cho ngươi tu vi thông thiên, cũng vô pháp ngăn cản đi.”

Nói xong, khí thế của Lâm Hải bỗng nhiên biến đổi, lộ ra một bộ thần sắc kiên quyết, nhìn Hùng Viễn Đường, tức giận gầm nói.

“Nhất Phẩm Đường lừa đời lấy tiếng, ngươi cái Đại Hộ pháp không biết xấu hổ này, vậy mà ngấp nghé Nguyên Thần Đại Thừa của ta, ta cho dù chết, ngươi cũng mơ tưởng có được!”

“Ngươi không phải muốn để ta sống không bằng chết sao?Đến a!”

“Chỉ cần ngươi vừa ra tay, ta lập tức thi triển Toái Anh Thuật, Nguyên Thần của Đại Thừa ai cũng đừng mong có được!”

Lâm Hải khí thế hung hung, nổi giận đùng đùng, mang theo ý điên cuồng, hướng phía Hùng Viễn Đường cuồng hống một trận, thấy chết không sờn!

“Ngươi!”

Mí mắt Hùng Viễn Đường một trận cuồng loạn, há há miệng, trong nháy mắt đã mộng bức.

Vừa rồi chính mình kém chút đem Lâm Hải giết, Lâm Hải còn dám dùng thái độ như thế nói chuyện cùng gã, trong lòng Hùng Viễn Đường đã kết luận, Lâm Hải là thật không sợ chết.

Đương nhiên, đối phó với người không sợ chết, gã có thể có một trăm loại biện pháp, để cho người ta muốn sống không thể, muốn chết không thành, ngoan ngoãn khuất phục.

Nhưng mấu chốt là, con hàng Lâm Hải này, còn nâng lên Toái Anh Thuật a!

Hơn nữa chiếu theo Lâm Hải nói, cho dù chính mình lấy tu vi khống chế Lâm Hải lại, dù là đem ý thức của Lâm Hải cũng giam cầm, cũng vô pháp ngăn cản Lâm Hải toái Nguyên Anh.

Đây cũng chính là nói, nếu Lâm Hải muốn tự sát, chính mình căn bản là không có cách ngăn cản a!

Lần này, cũng khó hỏng Hùng Viễn Đường.

Tuy gã không biết, Toái Anh Thuật mà Lâm Hải nói là thật là giả, nhưng lúc nhìn Lâm Hải nâng lên Toái Anh Thuật, giống như môn bí thuật này, cũng không phải là phi thường hiếm thấy.

Hơn nữa, người ở bên trong Di Vong Chi Đô, đều là đến từ địa vực khác biệt, có cái bí thuật gì mà gã không biết, cũng là chuyện bình thường.

Nếu như Lâm Hải nói không giả, lúc chính mình tra tấn hắn, hắn thật toái Nguyên Anh mà chết, vậy mình coi như thật tìm không thấy Nguyên Thần của Đại Thừa.

Trong lúc nhất thời, Hùng Viễn Đường cau mày, do dự.

Nguyên Thần của Đại Thừa, quả thực quá mức rung động, cho dù là cường đại như Hùng Viễn Đường, sau khi nghe nói, cũng là vẻ mặt biến đổi, lập tức liền đuổi tới bên trong này.

Nếu như có thể chiếm được Nguyên Thần của Đại Thừa, cũng đem luyện hóa, Hùng Viễn Đường tin tưởng, thực lực của mình, tất sẽ lần nữa tăng lên một cái cấp độ, bù đắp được tu luyện ngàn năm tại cái địa phương khổ bức khuyết thiếu linh khí này!

Thật sâu hút mấy ngụm khí, Hùng Viễn Đường đem lửa giận trong lòng đè xuống, không khỏi liếc nhìn Lâm Hải thật sâu một chút.

Cho tới giờ khắc này, gã mới phát hiện mình xem thường Lâm Hải.

Tiểu tử này tuy thực lực không cao, nhưng mặc kệ là tâm trí hay vẫn là dũng khí, cũng xa không phải người thường có thể so sánh, muốn từ tay hắn nắm lấy Nguyên Thần của Đại Thừa, chỉ sợ thật đúng là phải theo hắn mà tới.

“Đợi có được Nguyên Thần của Đại Thừa, bản tôn tuyệt không buông tha ngươi!”

Hai mắt Hùng Viễn Đường nhắm lại, mang theo hàn mang lạnh thấu xương như đao, hung hăng liếc nhìn Lâm Hải một chút, mới hừ lạnh một tiếng.

“Nói đi, ngươi muốn thế nào?!”

Chương 1696: Trẻ nhỏ dễ dạy, có tiền đồ!

Thấy ngữ khí của Hùng Viễn Đường hoà hoãn lại, trong lòng Lâm Hải vui vẻ, biết rõ quyền chủ động đã hoàn toàn đến trong tay mình, không khỏi cười lạnh.

Mặc cho Hùng Viễn Đường ngươi là Đại Thừa chi tôn thì lại như thế nào, chỉ cần trong lòng ngươi có mưu đồ, liền phải ngoan ngoãn nghe ca ca bài bố!

Trong mắt lóe lên một tia quang mang đùa giỡn, Lâm Hải bỗng nhiên phát miệng một cái, mười phần khoa trương mà kêu lên.

“Ai u, đau chết ta, không được, thụ thương quá nặng, xem ra huynh đệ muốn treo, xong xong...”

Phốc!

Bà nội ngươi!

Dưới chân Hùng Viễn Đường lảo đảo một cái, kém chút nằm trên đất, lửa giận vừa mới đè xuống, kém chút lần nữa xông tới.

“Ngươi cái bộ dáng này con mẹ nó là muốn treo sao?”

Chỉ thấy Lâm Hải nằm tại bên trong này, mười phần nhàn nhã bắt chéo hai chân, còn không ngừng quơ, hai tay gối dưới đầu, mang trên mặt ý cười đùa giỡn, muốn bao nhiêu hài lòng liền có bấy nhiêu hài lòng, đem Hùng Viễn Đường tức đến hận không thể đưa một chân qua, đem Lâm Hải giẫm ra cứt tới.

“Tiếp lấy!”

Hùng Viễn Đường hít sâu một hơi, đem lửa giận trong nội tâm đè xuống, sau đó ngón tay búng một cái, một đạo quang mang hướng phía Lâm Hải kích xạ mà đi.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, đột nhiên nhô cánh tay ra, hướng phía đạo tia sáng này chộp tới.

Sau đó, mở bàn tay ra, nhất thời một cỗ u hương nhàn nhạt, chui vào lỗ mũi của Lâm Hải, làm cho tâm thần Lâm Hải thanh thản một trận.

“Đan dược!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, chỉ thấy trong lòng bàn tay, là một viên đan dược lớn cỡ bóng pha lê, mượt mà bóng loáng, dừng ở trong tay mình, tựa hồ ẩn chứa sinh cơ to lớn.

“Đan dược thất phẩm, Linh Đan, đủ để khôi phục thương thế của ngươi!”

Thanh âm của Hùng Viễn Đường mang theo nộ khí, vang lên tại bên tai Lâm Hải, trong giọng nói, tựa hồ còn có một tia thịt đau!

“Đan dược thất phẩm?!”

Lâm Hải đột nhiên vui vẻ, nghĩ không ra cái Hùng Viễn Đường này, xuất thủ vẫn rất xa xỉ nha.

Đan dược thất phẩm a, đó là Nguyên Anh trở lên mới có thể phục dụng, vô cùng trân quý.

Lúc trước trong di sản mà Đan Vương Độc Cô Trần lưu lại, cũng bất quá mới chỉ có ba viên đan dược thất phẩm, hơn nữa lấy Đan Đạo Chi Thuật của Độc Cô Trần, xác xuất luyện chế đan dược thất phẩm thành công, cũng cực kỳ thấp.

Lâm Hải tuy kế thừa Đan Đạo Chi Thuật của Độc Cô Trần, nhưng muốn luyện chế đan dược thất phẩm, cũng cực kỳ không dễ.

Huống chi, đan phương cùng tài liệu cần thiết của đan dược thất phẩm, cũng là thứ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Cái Hùng Viễn Đường này, vừa ra tay cũng có thể là đan dược thất phẩm, xem ra trên thân lão tiểu tử, có không ít bảo vật a!

Leng keng!

Ngươi đạt được một viên Linh Đan!

Lúc này, tin tức nhắc nhở trong đầu Lâm Hải cũng vang lên.

Lâm Hải ý thức nhất động, xem xét tin tức nói rõ của linh đan một phen.

Linh Đan: đan dược thất phẩm, có thể cấp tốc khôi phục thương thế của người tu hành từ Nguyên Anh cảnh trở lên.

“Hùng Viễn Đường không có lừa gạt mình, đan dược này là thật!”

Xem xong tin tức nói rõ, thời điểm trong lòng Lâm Hải kinh hỉ, càng thêm khẳng định Hùng Viễn Đường đối với Nguyên Thần của Đại Thừa là tình thế bắt buộc, nếu không không có khả năng liền cả đan dược trân quý như vậy, cũng bỏ được cho mình phục dụng.

“Tốt như vậy a, ca ca có thể không kiêng nể gì cả mà giết ngươi nha!”

Trong mắt Lâm Hải, lộ ra một vòng ý cười tà mị, kế hoạch trước đó, có thể thuận lợi tiến hành.

“Thất thần làm gì, còn không nhanh đưa đan dược ăn hết!”

Thấy Lâm Hải nhìn chằm chằm vào đan dược, tại chỗ kia cười ngây ngô, Hùng Viễn Đường vốn là đau lòng không thôi, càng thêm tức giận, không khỏi hướng phía Lâm Hải gầm lên giận dữ nói.

“Gấp cái gì, trước khi ăn ta không thể kiểm tra một chút a, ai biết thứ ngươi cho ta, có phải cái sản phẩm thấp kém gì hay không?” Lâm Hải nhìn cũng không liếc nhìn Hùng Viễn Đường một chút, miễn cưỡng nói nói.

Phốc!

“Ngươi!”

Hùng Viễn Đường kém chút tức điên, con mẹ nó đó là đan dược thất phẩm Linh Đan a!

Tại Di Vong Chi Đô linh khí này mỏng manh, đó quả thực chính là Thánh Dược cứu mạng, bảo vật vô giá!

Nếu không phải vì Nguyên Thần của Đại Thừa, liền cả bản thân Hùng Viễn Đường cũng không nỡ ăn, hiện tại lấy ra cho Lâm Hải, Lâm Hải vậy mà hoài nghi là sản phẩm thấp kém, mặt Hùng Viễn Đường cũng xanh rồi.

Cũng may Lâm Hải không có tiếp tục đâm kích gã, mà chính là khẽ vươn tay, đem Linh Đan để vào trong miệng.

“Thu!”

Linh Đan vừa mới vào miệng, chưa kịp hóa thành chất lỏng, Lâm Hải bất động thanh sắc thầm hô một tiếng.

Sưu!

Sau một khắc, Linh Đan trong nháy mắt đã biến mất, bị Lâm Hải thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Lâm Hải giả vờ giả vịt nhắm mắt lại chờ một lát, sau đó đột nhiên mở hai mắt ra, tràn ngập xem thường nhìn Hùng Viễn Đường, không ngừng cười lạnh.

Hùng Viễn Đường nhìn bộ dáng cần ăn đòn của Lâm Hải này, nhất thời lửa giận công tâm, cảm giác trái tim đều nhanh nổ tung.

“Phục dùng đan dược rồi, còn không mau mau đem Nguyên Thần của Đại Thừa giao ra!”

“Hứ!” Lâm Hải thì là nhếch miệng lên, mang theo khinh thường thật sâu, hướng phía Hùng Viễn Đường lắc đầu một trận.

“Ta nói cái gì rồi, đan dược này quả nhiên là sản phẩm thấp kém!”

“Uổng cho ngươi là một cái Đại Thừa chi tôn, đường đường Hộ pháp, còn nói cái gì đan dược thất phẩm, có thể khôi phục thương thế, lừa gạt ta một cái tiểu Nguyên Anh như thế, ngươi liền không đỏ mặt sao?”

“Ngươi đánh rắm!”

Lời nói của Lâm Hải, đem Hùng Viễn Đường kém chút tức đến ngã nhào một cái, dù gã là Đại Thừa chi tôn, thân thể Hộ pháp, cũng nhịn không được bạo nói tục.

Lúc đầu đem đan dược thất phẩm vô cùng trân quý, cho Lâm Hải ăn liền đủ để tâm gã đau, kết quả Lâm Hải ăn xong, còn tới một câu như vậy, đây quả thực là tức chết người không đền mạng!

Lâm Hải thì là chẳng hề để ý, hướng phía Hùng Viễn Đường bĩu môi, cà lơ phất phơ mở miệng nói.

“Ta là một cái Nguyên Anh cảnh nho nhỏ, chẳng lẽ còn lừa được ngươi cái Đại Thừa chi tôn này sao?”

“Nếu ngươi không tin, tự kiểm tra một phen thôi.”

“Hừ, ta còn thực sự muốn xem xét một phen!” Thân ảnh Hùng Viễn Đường lóe lên, liền đến trước mặt Lâm Hải, một tay bắt lấy cổ tay của Lâm Hải.

“Nếu ngươi dám gạt ta, ta để ngươi...”

Lời nói của Hùng Viễn Đường nói được một nửa, liền im bặt mà dừng, sau đó đồng tử co rụt lại, lộ vẻ mặt thần sắc vô cùng kinh hãi.

“Không có khả năng!”

Hùng Viễn Đường nhịn không được kinh hô một tiếng, gã kinh hãi phát hiện, thương thế trong người Lâm Hải, vậy thật mà vẫn như trước đó, không có một tia chuyển biến tốt đẹp!

“Hứ, lúc này tin đi, nói đan dược của ngươi này, cũng là cái sản phẩm thấp kém, ca ca cũng không có dễ lừa gạt như vậy!” Lâm Hải một bộ dáng cười trên nỗi đau của người khác, đùa giỡn nói nói.

“Lừa muội ngươi!”

Hùng Viễn Đường tức đến toàn thân run rẩy, mang theo nghi hoặc thật sâu, lần nữa kiểm tra một phen thân thể của Lâm Hải, sau đó sắc mặt triệt để biến.

“Chuyện gì xảy ra, đây là có chuyện gì?”

Dù là Hùng Viễn Đường chính là Đại Thừa chi tôn, giờ phút này cũng một mặt mờ mịt, triệt để mộng bức.

“Uy, ta nói đan dược của ngươi này, từ đâu tới a, có phải thời gian quá dài, qua kỳ bảo đảm chất lượng rồi hay không?”

Lâm Hải mỉa mai chế giễu một câu, Hùng Viễn Đường nghe vào trong lỗ tai, lại là đột nhiên giật mình.

“Thời gian quá dài? Mất đi hiệu lực?”

Đồng tử của Hùng Viễn Đường không khỏi co rụt lại, viên Linh Đan này của gã, vẫn là lúc mới vào Di Vong Chi Đô, từ bên trong tay của một cái người tu hành cướp đoạt đến, đến nay đã có hơn ba nghìn năm.

Chẳng lẽ nói, thật sự là bởi vì vấn đề thời gian, dược hiệu đã không có.

Nếu thật sự là như thế, vậy coi như quá hố cha!

“Ngươi thử lại lần nữa viên này!”

Khẽ vươn tay, Hùng Viễn Đường từ bên trong Bách Bảo Nang, lần nữa lấy ra một viên Linh Đan, đưa cho Lâm Hải, quát lạnh nói!

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy kinh hỉ nhìn Hùng Viễn Đường, quả thực cũng không biết nên nói cái gì cho phải!

Mẹ nó, cái này đều không cần chính mình mở miệng a, trực tiếp liền đưa lên tới.

Lâm Hải khẽ vươn tay, không chút khách khí đem Linh Đan liền nhận lấy, hướng phía Hùng Viễn Đường nặng nề gật gật đầu.

“Trẻ nhỏ dễ dạy, có tiền đồ!”

“Bớt nói nhảm, nhanh ăn!” Hùng Viễn Đường vừa trừng mắt, quát lớn nói.

“Tốt!” Lâm Hải cười cười, há miệng, đem Linh Đan đưa vào trong miệng.

Hùng Viễn Đường một trận gấp gáp, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Hải, sau khi thấy Lâm Hải đem đan dược đưa vào trong miệng, lập tức đem cổ tay Lâm Hải, lần nữa nắm trong tay. Nhưng sau đó, sắc mặt Hùng Viễn Đường bỗng nhiên biến đổi, lộ ra vẻ không cam lòng thật sâu!

Chương 1697: Nhìn ca ca không lừa bịp chết ngươi!

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng!”

Mặt mũi Hùng Viễn Đường tràn đầy kinh hãi, thần sắc trở nên cực kỳ khó coi.

Gã khó có thể tin phát hiện, sau khi Lâm Hải lần nữa phục dụng một khỏa Linh Đan, thương thế thật không có một tia chuyển biến tốt đẹp.

“Chẳng lẽ, Linh Đan này thật bởi vì để quá lâu, đã mất đi dược hiệu?”

Ánh Hùng Viễn Đường mắt lấp lóe, lần nữa sờ tay vào ngực, đem một viên Linh Đan còn thừa cuối cùng, cũng lấy ra.

“Ngươi lại phục dụng một khỏa nữa thử một chút!”

Hùng Viễn Đường đem Linh Đan đưa tới Lâm Hải trước mặt, đen mặt lên hờn dỗi nói nói.

Dù sao gã hiện tại chỉ còn có một khỏa này, nếu quả thật mất đi hiệu lực, cái kia giữ lại cũng không có tác dụng gì.

Lâm Hải thì là khẽ giật mình, sau đó mang theo thần sắc thật không thể tin, nhìn Hùng Viễn Đường thật lâu, quả thực cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

"Người tốt a, thật sự là người tốt a!"

Lâm Hải một bộ dáng cảm động thật sâu, hướng phía Hùng Viễn Đường nặng nề gật gật đầu.

Sau đó, khẽ vươn tay đem Linh Đan trong tay Hùng Viễn Đường, nhận lấy, để vào trong miệng.

Hùng Viễn Đường nhíu lông mày lại, lập tức lần nữa nắm chặt cổ tay Lâm Hải, vô cùng gấp gáp cảm ứng đến.

Nhưng rất nhanh, một cỗ nộ khí từ trên thân Hùng Viễn Đường phát ra, đem không khí cũng chấn động một mảnh run rẩy, làm cho Bàng lão cùng u Dương Vân, kinh hãi biến sắc, nhao nhao lui ra phía sau.

"Đáng giận!!!"

Hùng Viễn Đường gầm lên giận dữ, sắc mặt dữ tợn, tức đến toàn thân cũng run nhè nhẹ.

"Nghĩ không ra bản Hộ pháp, đau khổ sưu tầm Linh Đan ba ngàn năm, một mực không nỡ dùng, kết quả là lại rơi đến cái mất hết dược hiệu, thật sự là tức chết người vậy!"

Lâm Hải ở bên cạnh, thì là cười thầm một trận.

Chẳng những đem Hùng Viễn Đường tức chết đi được, còn không công có đến ba khỏa thánh dược chữa thương, cũng coi là trút cơn giận.

"Lão Hùng a, nhân sinh không như ý, tám chín phần mười, xin bớt đau buồn đi a, vạn nhất đem chính mình tức đến xảy ra chuyện bất trắc, vậy coi như không đáng giá!"

Lâm Hải bỗng nhiên than nhẹ một tiếng, làm ra một bộ dáng đồng tình, hướng phía Hùng Viễn Đường an ủi nói.

Phốc!

“Lão Hùng?”

Hùng Viễn Đường nghe được xưng hô này, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

Mẹ nó, lão Hùng cũng là ngươi nha một cái tiểu Nguyên Anh, có thể tùy tiện gọi bậy sao?

Nếu đổi là người khác, chỉ là xưng hô này, liền đủ bị Hùng Viễn Đường chụp chết đến mấy lần!

“Bớt nói nhảm!”

Hùng Viễn Đường hung dữ trừng Lâm Hải một chút, sau đó lạnh giọng quát lớn một tiếng, mang theo nộ khí nói.

“Ngươi vừa rồi cũng nhìn thấy, ba khỏa đan dược thất phẩm liệu thương của ta, đều đã cho ngươi phục dụng.”

“Thế nhưng là, thương thế của ngươi không có chút nào khởi sắc, bản Hộ pháp cũng bất lực.”

“Không bằng ngươi trước đem Nguyên Thần của Đại Thừa, giao cho bản Hộ pháp, bản Hộ pháp tìm một chỗ linh khí dư dả, tạo điều kiện cho ngươi liệu thương, ngươi xem coi thế nào?”

“Khó mà làm được!” Lâm Hải trực tiếp lắc đầu, rất thẳng thắn mà nói lời cự tuyệt.

“Thương thế của ta là do ngươi gây thương tích, trước khi chưa khỏi hẳn, ta tuyệt đối sẽ không đem Nguyên Thần của Đại Thừa đưa cho ngươi.”

“Ngươi!” Hùng Viễn Đường dâng lên một trận lửa giận, trong mắt nổi sát cơ, hận không thể gặp Lâm Hải xé thành vỡ nát.

Đáng tiếc, Lâm Hải không sợ hãi chút nào, tránh cũng không tránh cùng Hùng Viễn Đường đối mặt, trên mặt còn mang theo một tia khiêu khích kiệt ngao bất thuần, để Hùng Viễn Đường hận đến nghiến răng.

“Trên người của ta xác thực không có còn đan dược liệu thương, vậy ngươi nói làm sao bây giờ?!” Phí khí lực thật lớn, Hùng Viễn Đường mới đưa nộ khí đè xuống, hướng phía Lâm Hải thở phì phì nói nói.

“Cái này rất dễ dàng a, ngươi thế nhưng là Đại Thừa chi tôn a, giúp Nguyên Anh nho nhỏ ta trị cái thương tổn, còn không phải sự tình dễ như trở bàn tay sao?” Lâm Hải nằm trên mặt đất, toét miệng nói nói.

“Giúp ngươi liệu thương?” Hùng Viễn Đường khẽ giật mình, sau đó trong nháy mắt mắt trợn trừng, khó thở mà cười.

“Ngươi nghĩ đến đẹp!”

Hùng Viễn Đường không khỏi một tiếng gầm thét, trên mặt mỉa mai, giống như nghe được chuyện cười cực lớn.

Bên trong này là địa phương nào? Di Vong Chi Đô a!

Thiên địa linh khí mỏng manh đến mức giận sôi, cho dù bên trong thành trì đỡ hơn một ít, nhưng cũng so với ngoại giới kém quá xa.

Mà Lâm Hải thương tổn nặng như vậy, thật muốn xuất thủ thay Lâm Hải liệu thương, dù Hùng Viễn Đường chính là Đại Thừa chi tôn, chỉ sợ cũng đến tiêu hao khoảng chừng ba bốn thành chân khí.

Ba bốn thành chân khí của một cái Đại Thừa chi tôn, này chính là một số lượng khổng lồ cỡ nào a!

Tại trong loại hoàn cảnh tu luyện ác liệt như Di Vong Chi Đô này, không có thời gian mười năm, thì Hùng Viễn Đường cũng đừng mơ tưởng khôi phục.

Mà thông qua hấp thu linh khí bên trong Linh thạch Hạ phẩm, để khôi phục chân khí hao tổn mà nói, cũng chí ít cần mấy vạn khỏa, căn bản chính là một cái con số trên trời.

Dù Hùng Viễn Đường chính là Đại Hộ pháp, lập tức hao phí nhiều Linh thạch như vậy, cũng phải thương cân động cốt, căn bản không chịu đựng nổi.

Nếu không mà nói, Hùng Viễn Đường vừa rồi cũng sẽ không đem đan dược thất phẩm Linh Đan coi như trân bảo, lấy ra cho Lâm Hải phục dụng.

“Ngươi mặc kệ liệu thương, vậy cũng được!”

Lâm Hải thấy Hùng Viễn Đường ngôn từ cự tuyệt, thì là nhếch khóe miệng lên, đạm mạc cười một tiếng.

“Ta hiện tại liền bắt đầu điều tức, an dưỡng thương thế, đợi thương thế của ta khôi phục, lập tức sẽ đem Nguyên Thần của Đại Thừa lấy ra.”

Nói xong, Lâm Hải ngẩng đầu, mang theo một tia nghiền ngẫm, liếc nhìn Hùng Viễn Đường một chút, nhếch miệng cười nói.

“Chỉ bất quá, liền muốn làm phiền lão Hùng ngươi, chờ lâu thêm một số ngày.”

“Chờ em gái ngươi!” Lời nói của Lâm Hải, để mí mắt của Hùng Viễn Đường run mạnh một trận, trong lòng hận đến hàm răng đều đau.

Cái này con mẹ nó rõ ràng là đang áp chế, ngươi nha thương thế nặng như vậy, chờ chính ngươi liệu thương khôi phục, lão tử cũng con mẹ nó thọ chung!

“Thao, nếu biết thì làm gì thương tổn hắn!” Hùng Viễn Đường vừa tức vừa buồn bực, Lâm Hải khó chơi, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của gã, để gã cũng bắt đầu hối hận vì đã đem Lâm Hải đánh thành trọng thương.

Lâm Hải thấy sắc mặt Hùng Viễn Đường âm trầm bất định, do dự, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Tiểu tử, ca ca là dễ khi dễ như vậy sao?”

“Đem ca ca đánh thành dạng này, nhìn ca ca không lừa bịp chết ngươi!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên thở dài một tiếng, lộ ra một bộ dáng đau lòng.

“Thôi đi, nhìn ngươi khó xử như thế, ta liền không so đo chuyện ngươi đả thương ta, đem Nguyên Thần của Đại Thừa, cho ngươi là được!”

Hùng Viễn Đường đang mặt ủ mày chau, cân nhắc như thế nào khôi phục thương thế cho Lâm Hải, đột nhiên nghe đến lời này, con mắt nhất thời lập tức trợn tròn, quả thực thật không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình.

“Ngươi nói cái gì, ngươi lặp lại lần nữa!”

Trong lòng Hùng Viễn Đường lập tức kích động lên, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hưng phấn hỏi.

“Lão Hùng a lão Hùng, uổng cho ngươi tuổi đã cao, vẫn còn là Đại Thừa chi tôn, làm sao giống như cái tiểu hài tử, không giữ được bình tĩnh như thế đâu, chẳng lẽ nhiều năm như vậy, toàn sống đến trên thân chó sao?”

Lâm Hải thì là trợn mắt trừng một cái, hướng phía Hùng Viễn Đường, một mặt xem thường quở trách nói.

“Ách... Bà nội ngươi!”

Hùng Viễn Đường nhất thời mặt mo tối đen, hận không thể xông qua tát cho Lâm Hải hai cái vả miệng.

Tiểu tử này, quá con mẹ nó không phải là vật, lão tử nói làm sao cũng là Đại Thừa chi tôn, ngươi nha một con kiến hôi Nguyên Anh nho nhỏ, kêu lão Hùng lão Hùng, lão tử không so đo cũng coi như thôi.

Thế nhưng là ngươi con mẹ nó ngay trước mặt mọi người, quở trách lão tử như thế, tính toán là có ý tứ gì?

“Nhẫn, trước lấy đến Nguyên Thần của Đại Thừa, lại cùng nhau tính toán tổng nợ!”

Hùng Viễn Đường hơi lim dim mắt, đứng tại chỗ, làm tốt mấy cái hít sâu, mới cưỡng ép đem tâm tình muốn bạo tẩu đè xuống, tận lực dùng ngữ khí nhẹ nhàng, chậm rãi nói nói.

“Như lời ngươi đã nói, là bản Hộ pháp quá gấp gáp.”

“Bất quá, cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, đối với bản Hộ pháp cực kỳ trọng yếu, xin tiểu huynh đệ hiện tại liền lấy ra đi, sau đó tiểu huynh đệ cũng có thể mau chóng liệu thương, khôi phục thương thế.”

Hùng Viễn Đường làm ra một bộ dáng quan tâm tới Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải nhẹ nhàng nói nói.

“Ai, vậy được rồi!” Lâm Hải thở dài, sau đó rất thẳng thắn đáp ứng một tiếng, sờ tay vào ngực.

Trong mắt Hùng Viễn Đường trong nháy mắt bùng lên tinh mang, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải vươn tay vào trong ngực, hô hấp đều có chút gấp gáp.

“Đúng, nếu không chúng ta, vẫn là trước nói chuyện về phí tổn thất tinh thần đi.”

Phốc! Lâm Hải lời này vừa ra, để Hùng Viễn Đường mặt mũi tràn đầy lo lắng, tha thiết chờ đợi Nguyên Thần của Đại Thừa, liền phun ra ngoài một ngụm huyết lão.

Chương 1698: Kiếm bộn

“Lâm Hải, ngươi đủ!!!”

Hùng Viễn Đường che ngực, tức đến gầm thét một tiếng, trong mắt tuôn trào ra sát cơ, rơi vào trên thân Lâm Hải, cuồng bạo tàn phá bừa bãi, đã đến biên giới mất khống chế.

Có thể tu hành đến Đại Thừa chi tôn, lại đứng hàng Đại Hộ pháp của Di Vong Chi Đô, Hùng Viễn Đường há lại là kẻ ngu dốt.

Nếu như lúc này, gã lại nhìn không ra Lâm Hải là đang trêu cợt với gã, vậy gã còn không bằng đập đầu chết đi thôi.

“Đủ? Không không không, còn chưa đủ!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lắc đầu liên tục, đối với sát cơ nồng đậm của Hùng Viễn Đường này, ngoảnh mặt làm ngơ.

“Phí tổn thất tinh thần của ta, một điểm còn không có lấy đâu, làm sao có thể đủ.”

“Việc ngươi đả thương ta này, ta không cần ngươi liệu thương coi như thôi, nhưng ngươi thế nhưng là Đại Thừa chi tôn a, lại hung ác như thế, người ta thế nhưng là nhận hoảng sợ cực kỳ kinh hãi.”

“Cho nên, cái phí tổn thất tinh thần này, ngươi nhất định phải ra, mới có thể an ủi tâm linh nhỏ bé yếu ớt thụ thương của người ta.”

“Ngươi con mẹ nó bị kinh sợ.” Hùng Viễn Đường nghe được lời này của Lâm Hải, tức đến kém chút ngất đi.

Từ đầu tới đuôi, đều là ngươi con mẹ nó đang xảo trá lão tử, nào có một điểm bộ dáng bị kinh sợ.

“Tốt tốt tốt, nói đi, ngươi muốn cái gì?!”

Hùng Viễn Đường hít sâu mấy hơi, mặt lạnh hướng phía Lâm Hải hỏi.

Gã hiện tại đã nghĩ thông suốt, Lâm Hải muốn cái gì thì gã sẽ cho cái đó, quyết không lại cùng Lâm Hải tức giận, nếu không tuyệt đối sẽ bị tiểu tử này là cho tức chết không thành.

Dù sao đến lúc đạt được Nguyên Thần của Đại Thừa, đem Lâm Hải nhất sát, đồ vật bị Lâm Hải xảo trá đi, sẽ một kiện không thiếu lấy quay trở về.

“Con người của ta đâu, luôn luôn chính trực, coi trọng công đạo, từ trước tới giờ không công phu sư tử ngoạm.” Lâm Hải cười tủm tỉm mở miệng nói.

“Ngươi đây, liền tùy tiện bồi thường một kiện Tiên khí a, đan dược cấp tám a, công pháp Linh giai a cái gì đó, ý tứ một chút là được, tuyệt đối không nên bồi đồ vật quá tốt, nếu không lại lộ ra ta giống như đang lừa ngươi a.”

Phốc!

“Ngươi còn muốn cái bộ mặt hay không?!”

Hùng Viễn Đường nghe xong, kém chút lồng ngực tức điên, mẹ nó như thế mà còn không gọi là xảo trá, thì cái gì gọi là xảo trá?

“Tỉnh táo, tỉnh táo! Nói xong không hề tức giận!”

Hùng Viễn Đường hít sâu mấy ngụm khẩu khí, mới bớt đau, sau đó toàn thân buông lỏng, hướng phía Lâm Hải nghiền ngẫm cười một tiếng.

“Cái này sao có thể được đâu, ngươi bị tổn thất tinh thần lớn như vậy, bản Hộ pháp nếu như không bồi thường lớn, há không lộ ra bản Hộ pháp quá mức hẹp hòi!”

Nói xong, mặt mũi Hùng Viễn Đường tràn đầy đùa giỡn liếc nhìn Lâm Hải một chút, khẽ vươn tay đem Bách Bảo Nang hái xuống.

“Toàn bộ đều bồi thường cho ngươi!”

Sưu!

Hùng Viễn Đường trực tiếp đem Bách Bảo Nang, ném qua cho Lâm Hải.

“WTF!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, thật không nghĩ tới Hùng Viễn Đường sẽ có hành động này, vội vàng đưa tay, đem Bách Bảo Nang tiếp vào trong tay, sau đó một mặt khó có thể tin nhìn về phía Hùng Viễn Đường.

“Đều, đều cho ta?”

“Đúng a!” Hùng Viễn Đường chắp hai tay sau lưng, đạm mạc cười một tiếng, “Toàn bộ gia sản của ta, đều đã cho ngươi, lúc này ngươi có thể đem Nguyên Thần của Đại Thừa, giao ra đi.”

“Ha ha, ha ha ha!” Lâm Hải nghe xong, thì là một trận mừng rỡ cười to.

Mẹ nó, cái ngốc bức này, đổ nước vào não sao?

Vậy mà trực tiếp đem toàn bộ Bách Bảo Nang, cũng cho ca ca, ngược lại bớt phải đi đe doạ từng cái từng cái qua.

“Lão Hùng a, đủ ý tứ! Ngươi chờ một lát a, ta xem trước một chút, bên trong cái Bách Bảo Nang này của ngươi, cũng có thứ bảo vật gì?!”

Lâm Hải vẻ mặt vui cười đến nở hoa, một bên vội vội vàng vàng mở Bách Bảo Nang ra, một bên hướng phía Hùng Viễn Đường nói nói.

Hùng Viễn Đường thì là một mặt phong đạm khinh vân, chỉ là trong mắt lại hiện lên hai đường hàn mang băng lãnh.

“Xem đi, từ từ xem, không cần phải gấp!”

Hùng Viễn Đường lộ vẻ mặt ấm áp mỉm cười, nhưng trong lòng lại cười lạnh liên tục, sát cơ phun trào.

“Tử kỳ sắp tới, còn không tự biết! Bảo vật mà bản Hộ pháp góp nhặt nhiều năm, há lại để ngươi cái tiểu bối này có thể ngấp nghé!”

“Chỉ đợi một khắc ngươi giao ra Nguyên Thần của Đại Thừa, chính là lúc ngươi hình thần đều diệt!”

Lâm Hải mới mặc kệ hiện tại trong lòng Hùng Viễn Đường nghĩ như thế nào, giờ phút này nhìn các thứ bên trong Bách Bảo Nang của Hùng Viễn Đường, quả thực kích động trợn cả mắt lên!

“Đậu phộng, nhiều Linh thạch như vậy, lão Hùng ngươi quá coi trọng!”

Lâm Hải nhịn không được liên tục kinh hô, cái Bách Bảo Nang này, chính là một kiện pháp khí không gian cỡ nhỏ, không gian bên trong có khoảng chừng mười mét vuông, cơ hồ đổ đầy tất cả đều là Linh thạch.

Đương nhiên, nếu chỉ là như thế, Lâm Hải cũng không trở thành vui vẻ ra mặt, dù sao Linh thạch mặc dù trọng yếu, nhưng tác dụng đối với Lâm Hải, lại là râu ria.

Có Luyện Yêu Hồ tại, Lâm Hải căn bản không lo lắng vấn đề không có thiên địa linh khí để hấp thu.

Mà chính thức để Lâm Hải cảm thấy kích động cùng hưng phấn, là mấy món đồ vật còn lại bên trong Bách Bảo Nang.

Một thanh trường kiếm hình rắn màu tím, hai cái ngọc giản công pháp, ba cái phù lục, còn có mười mấy viên thuốc!

Có thể làm cho Đại Thừa chi tôn Hùng Viễn Đường, thu vào Bách Bảo Nang mang theo trên người, Lâm Hải không cần nghĩ cũng biết, mấy loại vật phẩm này, cấp bậc tuyệt đối không thấp!

Huống chi, Lâm Hải từ trên khí tức phát ra của mấy món đồ vật, cũng có thể cảm giác được chúng nó bất phàm, chỉ sợ lấy ra mỗi một kiện, cũng sẽ ở gây nên oanh động giới Tu Hành!

“Kiếm bộn, thật con mẹ nó kiếm bộn!”

Trong nội tâm Lâm Hải cuồng hỉ không thôi, mới đầu vốn là không có trở ngại dự định đe doạ Hùng Viễn Đường một kiện bảo vật, liền thấy tốt thì lấy.

Không nghĩ tới cái đần độn này, một mạch tất cả đều cho mình, Lâm Hải cảm thấy mình, quả thực là bị đĩa bánh lớn từ trên trời rơi xuống, vừa vặn nện trúng!

Nhìn bộ dáng Lâm Hải này một bộ đắc ý vong hình, Bàng lão ở một bên, lại là âm thầm lắc đầu.

“Sắp chết đến nơi, vẫn không tự biết, thật sự là thật đáng buồn a!”

Lấy lịch duyệt của Bàng lão, tự nhiên đã đoán được, Hùng Viễn Đường đã nổi lên sát cơ.

Mà Hùng Viễn Đường thì là một bộ dáng phong đạm khinh vân, hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

“Lâm Hải, thành ý của bản Hộ pháp, ngươi đã hài lòng chưa?”

“Hài lòng, quá con mẹ nó hài lòng!” Lâm Hải liên tục gật đầu, thoải mái nói.

“Này, cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, có có thể lấy ra hay không?!”

“Đó là tự nhiên, ngươi chờ một lát a!” Lâm Hải nói, liền sờ tay vào ngực.

Hùng Viễn Đường đồng tử đột nhiên co rụt lại, gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Hải trong ngực, nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn lại.

Gã đứng tại phụ cận Lâm Hải, lại một mực không cảm ứng được tồn tại của Nguyên Thần Đại Thừa, nên rất nghi hoặc đem Lâm Hải cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, đến cùng giấu ở chỗ nào?

“A, chờ một chút!”

Đột nhiên, Lâm Hải lại lấy tay ra, để Hùng Viễn Đường một mặt tha thiết, kém chút thổ huyết.

“Ngươi lại có chuyện gì?!”

Hùng Viễn Đường hừ lạnh nói, cái mũi đều sắp tức điên, tiểu tử này làm sao nhiều mao bệnh như vậy a, luôn luôn đến thời khắc mấu chốt thì dừng lại.

“Hắc hắc hắc!” Lâm Hải bỗng nhiên cười một tiếng, ngược lại đem ánh mắt rơi vào trên thân Bàng lão.

“Bàng lão, cái Thanh Sa Vũ Dực vừa mới đấu giá kia, ta còn không có ra giá đây.”

“Ta thế nhưng là đáp ứng đưa cho Vân Vân, hiện tại ta có Linh thạch, chúng ta tiếp tục đi.”

“Sau khi đem cái Thanh Sa Vũ Dực này vỗ xuống, ta lập tức đem Nguyên Thần của Đại Thừa giao cho Hộ pháp đại nhân!”

“Thanh Sa Vũ Dực?.” Hùng Viễn Đường sững sờ, nghi hoặc nhìn về phía Bàng lão.

Bàng lão vội vàng tiến lên, đem sự tình trước đó dăm ba câu giao phó một lần, Hùng Viễn Đường nghe xong, tức đến kém chút ngã xuống đất.

Mẹ nó, một cái đấu giá cẩu thí, có thể có trọng yếu bằng Nguyên Thần Đại Thừa của lão tử sao.

“Buổi đấu giá tạm dừng, Thanh Sa Vũ Dực lấy tới, trực tiếp cho hắn!” Hùng Viễn Đường hiện tại lòng nóng như lửa đốt muốn có Nguyên Thần của Đại Thừa, làm sao có thời giờ bút tích, hướng thẳng đến Bàng lão phân phó nói.

“Thế nhưng là, một phe đang ra giá là...”

“Bất kể là ai!” Hùng Viễn Đường trực tiếp cắt ngang lời nói của Bàng lão, sau đó trong ánh mắt lóe lên tinh mang.

“Lập tức lấy ra!”

“Vâng!” Trong lòng Bàng lão giật mình, vội vàng đáp ứng một tiếng, sau khi rời khỏi đây chỉ trong chốc lát, đã đem Thanh Sa Vũ

Dực lấy vào.

“Cho hắn!”

Hùng Viễn Đường chỉ chỉ Lâm Hải, nhíu mày nói.

“Vâng!”

Bàng lão đem Thanh Sa Vũ Dực đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“Ha ha, đa tạ á! :ão Hùng, ngươi thật là ý tứ!”

Lâm Hải cười to một trận, cũng không nằm trên đất nữa, trực tiếp đứng lên, tiếp nhận Thanh Sa Vũ Dực, đưa cho u Dương Vân.

“Vân Vân, cho!”

“Lâm Hải ca ca, cái này, chính là giả bị người đụng mà ngươi nói sao?” u Dương Vân thẳng đến khi tiếp nhận Thanh Sa Vũ Dực, đầu vẫn còn có chút choáng váng, một mặt mờ mịt hướng Lâm Hải hỏi.

“Trả lời chính xác!” Lâm Hải hướng phía u Dương Vân, nháy nháy mắt, làm xấu nói nói.

“Lâm Hải!”

Mà lúc này đây, Hùng Viễn Đường nhắm hai mắt lại, hướng phía Lâm Hải quát khẽ một tiếng.

“Hiện tại, có thể đem Nguyên Thần của Đại Thừa, lấy ra đi.”

Chương 1699: Nguyên Thần của Đại Thừa, hiện hình!

Lâm Hải được nghe, bỗng nhiên nhếch miệng, hướng phía Hùng Viễn Đường lộ ra một vòng nụ cười sáng lạn.

“Đương nhiên có thể, lão Hùng ngươi làm như vậy là đã đạt đến một trình độ nào đó, Lâm Hải ta nếu không đem Nguyên Thần của Đại Thừa lấy ra, tựu quá cũng quá không thành ý rồi.”

Nói xong, Lâm Hải lần nữa sờ tay vào ngực, cực kỳ chậm chạp bắt đầu lục lọi. Hùng Viễn Đường thoáng cái đem hai mắt trợn tròn xoe, gắt gao chằm chằm vào vào trong ngực Lâm Hải, hô hấp đều khẩn trương lên.

“Đậu phộng, nhất định phải lấy ra, đừng có lại cả cái gì yêu thiêu thân rồi, nếu không lão tử không phải điên rồi thì không được!”

“Đừng có gấp a, khả năng cần một chút thời gian, Nguyên Thần của Đại Thừa, cũng không phải là dễ khống chế như vậy.”

Hùng Viễn Đường càng là sốt ruột, Lâm Hải càng là cười đùa tí tửng, không có một điểm bộ dáng gấp gáp. Mí mắt của Hùng Viễn Đường thẳng run, nhưng mà cũng không thể tránh được, chỉ có thể lo lắng cùng chờ đợi. Mà trong tay Lâm Hải làm bộ lục lọi, ý niệm lại thông qua Luyện Yêu Hồ, cùng đầu lâu của Chủ thượng , phi tốc câu thông lấy.

“Mục tiêu đoạt xá đã xuất hiện a, đợi lát nữa đem ngươi phóng xuất, có thể đoạt được hay không, liền xem chính ngươi thôi!”

“Cảm ơn chủ nhân, cám ơn chủ nhân, tiểu nhân nếu như đoạt xá thành công, vĩnh viễn sẽ không quên đại ân của chủ nhân!” Chủ thượng kích động đến hư mất, ở bên trong Luyện Yêu Hồ, không ngừng hướng phía Lâm Hải cảm động đến rơi nước mắt.

“Chuẩn bị xong chưa?” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, nhàn nhạt mỉm cười.

“Chuẩn bị xong!” Hai mắt Chủ thượng kích động, trùng trùng điệp điệp gật đầu nói.

“Tốt!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó ý niệm khẽ động, đem một khỏa Linh Thạch giữ tại lòng bàn tay, từ trong lòng ngực đem ra.

“Lão Hùng, Nguyên Thần của Đại Thừa, đến rồi!” Trong lòng Hùng Viễn Đường ông một tiếng, vội vàng ngưng thần hướng phía Lâm Hải lòng bàn tay nhìn lại, mà sau khi thấy rõ trong tay Lâm Hải chỉ là một khỏa Linh thạch Hạ phẩm bình thường nhất, sắc mặt không khỏi đại biến, tức sùi bọt mép.

“Lâm Hải, ngươi con mẹ nó đùa nghịch ta!” Hùng Viễn Đường gầm lên một tiếng, mãnh liệt sát khí, lập tức đem Lâm Hải bao phủ.

“Câm miệng, đừng có ảnh hưởng ta thi pháp, nếu không Nguyên Thần của Đại Thừa ra không được, chỉ có ngươi khóc!” Lâm Hải nhìn cũng không liếc nhìn Hùng Viễn Đường, nghiêm nghị quát lớn.

“Ách...” Hùng Viễn Đường cũng đã chuẩn bị xuất thủ, kết quả bị một câu của Lâm Hải, sinh sinh nghẹn trở về.

“Còn muốn thi pháp?” Hùng Viễn Đường có chút phát mộng mà hỏi.

“Nói nhảm!” Lâm Hải giả trang ra một bộ dạng phiền chán, tức giận quát lớn. Đồng thời, trong miệng nói lẩm bẩm, nâng Linh thạch bắt đầu giả vờ giả vịt.

“Đạt giết phê, chấn tốt thiên!”

“Đạt giết phê, chấn tốt thiên!”

“Đạt giết phê, chấn tốt thiên!”

...

Lâm Hải rung đùi đắc ý, trong miệng lẩm bẩm thì thầm, đem

Hùng Viễn Đường xem đến sững sờ sững sờ.

“Cái này là cái chú ngữ gì, nghe thật kỳ quái?” Hùng Viễn Đường mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, bất quá sợ ảnh hưởng tới Lâm Hải thi pháp, còn thực không dám nói tiếp nữa. Chỉ có u Dương Vân ở một bên, che miệng nén cười, trước ngực phập phồng một hồi.

“Lâm Hải ca ca quả thực rất xấu rồi, cái này không phải là cái chú ngữ gì a, rõ ràng là đại ngu xuẩn, thật dễ lừa gạt!”

“Lão Hùng, coi được rồi!” Trong lúc đó, hai mắt Lâm Hải bạo phát hào quang, hét lớn một tiếng. Hùng Viễn Đường đột nhiên cả kinh, cuống quít xuất ra toàn bộ tinh thần, gắt gao nhìn thẳng vào Linh thạch trong tay Lâm Hải.

“Nguyên Thần của Đại Thừa, hiện hình!”

Theo một tiếng quát lớn, trong lúc đó một cái đầu lâu cực lớn, xuất hiện tại trong lòng bàn tay Lâm Hải, tại trong mắt người khác, giống như là đột nhiên là từ trong Linh thạch chui ra.

Trong mắt Hùng Viễn Đường lập loè tinh mang, giống như một đạo lợi kiếm, hướng phía đầu lâu của Chủ thượng nhìn lại.

Mà Chủ thượng giờ phút này, hai mắt cũng là sáng lên, mang theo một tia hưng phấn cùng chờ mong, nhìn về phía Hùng Viễn Đường.

Ông!

Ánh mắt của hai người, đụng vào nhau tại giữa không trung, lập tức kích thích một đạo vô hình khí lãng, hỏa hoa văng khắp nơi.

Sau đó, hai người đồng thời biến sắc!

Chỉ có điều, một cái là kinh, một cái là hỉ!

“Chủ nhân, cái này là đối tượng ngươi tìm cho ta đoạt xá sao?”

Tiếng thét chói tai tuyệt vọng của Chủ thượng, vang lên tại trong đầu Lâm Hải, mang theo hoảng sợ thật sâu.

Gã như thế nào cũng không nghĩ tới, cái mà Lâm Hải gọi là đối tượng đoạt xá, lại con mẹ nó là một cái Đại Thừa tôn sư.

Đừng nói hiện tại gã chỉ còn một tia ý thức cùng đầu lâu không trọn vẹn, coi như là thời kỳ toàn thịnh, cùng Hùng Viễn Đường so sánh, ai mạnh ai yếu đều cũng càng chưa biết đấy.

Hiện tại, Lâm Hải vậy mà lại để cho gã đi đoạt thân thể của Hùng Viễn Đường, cái này con mẹ nó không phải là chuột đi chúc tết mèo đương, ngại gã mệnh dài quá sao?

Đừng nói đoạt xá, không bị Hùng Viễn Đường bắt lấy, sinh sinh luyện hóa, Chủ thượng phải thắp nhang thơm cầu nguyện rồi.

Mà Hùng Viễn Đường thì là kích động đến toàn thân run rẩy, nhịn không được hưng phấn cất tiếng cười to.

“Ha ha ha ha ha! Nguyên Thần của Đại Thừa, thật là Nguyên Thần của Đại Thừa!!!”

Hùng Viễn Đường không chút do dự, lập tức ra tay, hướng phía đầu lâu của Chủ thượng , nhanh chóng tựa như tia chớp trảo qua.

“Má ơi, chủ nhân cứu mạng a!”

Chủ thượng sợ tới mức hồn phi phách tán, ngao một tiếng, một bên hướng phía Lâm Hải cầu cứu, một bên quay đầu bỏ chạy.

“Chạy đi đâu?!”

Trong mắt Hùng Viễn Đường lóe ra hào quang hưng phấn, thân ảnh vèo một tiếng đã biến mất không thấy gì nữa, hướng phía đầu lâu của Chủ thượng đuổi theo.

Chỉ lưu lại một đạo thanh âm tràn ngập sát cơ, vang vọng tại trong phòng khách quý.

“Bàng lão, đem Lâm Hải giết, sau đó đem Bách Bảo Nang của bổn Hộ pháp, tiễn về phủ của bổn Hộ pháp!”

“Vâng!” Bàng lão đáp ứng một tiếng, sau đó một cỗ khí tức cường đại, lập tức phát ra, đem Lâm Hải hoàn toàn tập trung.

“Lâm Hải, đem Bách Bảo Nang của Đại Hộ pháp, giao ra đây a, lão hủ có thể lưu ngươi cái toàn thây!”

u Dương Vân được nghe, thì là hoa dung thất sắc, vội vàng chạy tới trước người Lâm Hải, đem Lâm Hải bảo hộ tại sau lưng.

“Bàng lão, ngươi không thể giết Lâm Hải!”

Bàng lão thì là cười khổ một tiếng, lắc đầu.

“u Dương tiểu thư, ngươi cũng đã nghe được, đây là mệnh lệnh của Đại Hộ pháp, lão hủ không thể không theo!”

“Vậy cũng không được!” u Dương Vân khẽ cắn môi son, vẻ mặt thở phì phì nói ra.

“Muốn giết Lâm Hải ca ca của ta, trừ phi ngươi giết ta trước!”

“Cái này...” Bàng lão lập tức nghẹn lời một hồi, “u Dương tiểu thư, ngươi chính là vị hôn thê của Tam Hộ pháp, lão hủ không dám giết ngươi?”

“Thế nhưng mà, ngươi làm như vậy, không phải lại để cho lão hủ khó xử sao?”

Phanh!

Vừa lúc đó, cửa phòng khách quý, đột nhiên bị đẩy ra, sau đó một làn gió thơm nhẹ nhàng tiến đến.

“Bàng lão, bổn phu nhân thật vất vả mới vừa ý một kiện pháp bảo phi hành, ngươi lại ở trên đường đình chỉ đấu giá, là có ý gì?”

Một người mỹ phụ tướng mạo yêu nhiêu, ăn mặc trang điểm xinh đẹp, mặt như băng sương xông vào, hướng phía Bàng lão quát hỏi.

“Nhị phu nhân...”

Bàng lão cả kinh, vừa định giải thích, mỹ phụ lại đem ánh mắt rơi vào trên người u Dương Vân, lập tức hừ lạnh một tiếng.

“Nguyên lai là vì nịnh nọt vị hôn thê của Tam Hộ pháp, nhưng ngươi sẽ không sợ, đắc tội ta cái phu nhân của Nhị Hộ pháp này sao?!”

“Nhị phu nhân, không phải như thế, là...”

Vẻ mặt Bàng lão lo lắng, vừa mới chuẩn bị giải thích, đột nhiên một cái thanh âm khiếp sợ, vang lên ở bên cạnh.

“Vị Tiên tử xinh đẹp đến mức để cho người hít thở không thông này, ngài là phu nhân của Nhị Hộ pháp sao?”

“n?” Mỹ phụ sững sờ, hướng phía người nói chuyện nhìn lại, đã thấy Lâm Hải đang mặt mũi tràn đầy si mê, đối với nàng giật nảy mình.

“Đúng là bổn phu nhân, ngươi là người phương nào?”

Mỹ phụ tuy cảm thấy thần thái Lâm Hải có chút vô lễ, nhưng Lâm Hải câu xinh đẹp đến mức để cho người hít thở không thông kia, lại làm cho trong nội tâm của nàng, ngọt ngào nói không nên lời, vô hình đối với Lâm Hải gia tăng lên một tia hảo cảm.

“Nhị phu nhân, ngài mau nhanh chóng về bẩm báo với Nhị Hộ pháp, Di Vong Chi Đô có Nguyên Thần của Đại Thừa xuất hiện, Đại Hộ pháp đã đuổi theo mà đi!” Lâm Hải xác nhận thân phận của mỹ phụ, lập tức cấp tốc nói ra.

“Cái gì?! Nguyên Thần của Đại Thừa!”

Mỹ phụ nghe xong, lập tức chấn động, lộ ra thần sắc kinh hãi.

Sắc mặt Bàng lão thì là đại biến, biết rõ chuyện xấu, tức đến dậm chân, thực hối hận không có sớm đem Lâm Hải giết chết.

“Tiểu bối, muốn chết!” Bàng lão hét lớn một tiếng, cũng chẳng quan tâm tới thân phận tôn quý của u Dương Vân, trực tiếp vung một đạo chân khí, đem u Dương Vân đẩy sang một bên, sau đó khí thế lăng lệ ác liệt, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, cuồng mãnh rơi xuống.

Chương 1700: Kim Lưu Thiểm

Đối mặt với một kích thanh thế khủng bố của Bàng lão, Lâm Hải chỉ quái dị cười một tiếng, sau đó thân ảnh đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Oanh!

Một kích của Bàng lão Thất bại, đem phòng khách quý chấn động đến cũng ầm ầm rung động, nhưng trên mặt lại lộ ra thần sắc kinh hãi.

“Người đâu?”

Bàng lão một mặt khó có thể tin, tìm nhìn bốn phía, nhưng căn bản tìm không thấy bóng dáng của Lâm Hải.

“Ngươi giết Lâm Hải ca ca!”

u Dương Vân ở một bên, tinh thần trở nên hoảng hốt, sau đó cực kỳ bi thương, quát mắng một tiếng.

“Ngươi cái lão già khốn nạn này, ta nhất định sẽ khiến Tam Hộ pháp giết ngươi, báo thù cho Lâm Hải ca ca!!!”

u Dương Vân lau nước mắt vẩy y phục, che mặt chạy đi.

Đôi mắt đẹp của Nhị phu nhân thì là nghi hoặc, có chút do dự.

Lâm Hải là tại công kích của Bàng lão, cơ hồ rơi ở trên người hắn, mới đột nhiên biến mất.

Cứ như vậy, người ngoài căn bản thấy không rõ, Lâm Hải là bị Bàng lão trực tiếp đánh thành tro, vẫn là lấy tốc độ thật không thể tin, thoát khỏi bên trong này.

Nhưng, so sánh với cái sau, mặc kệ là u Dương Vân hay là Nhị phu nhân, cũng càng có khuynh hướng về cái trước.

Lâm Hải chỉ là một cái Nguyên Anh cảnh, còn bị thương nặng, có thể tại dưới mí mắt của bọn họ, tại dưới tay Hóa Thần hậu kỳ Bàng lão, thần không biết quỷ không hay mà đào tẩu, đánh chết các nàng cũng sẽ không tin.

“Bàng lão, giết tiểu tình nhân của u Dương Vân, chỉ sợ ngươi có phiền phức!”

Nhị phu nhân khanh khách một tiếng, cười trên nỗi đau của người khác liếc nhìn Bàng lão một chút, sau đó thân ảnh lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Loại sự tình kinh thiên như có Nguyên Thần của Đại Thừa xuất hiện này, nàng nhất định phải lập tức chạy trở về, hướng Nhị Hộ pháp báo cáo.

Nếu không trễ một điểm bị Hùng Viễn Đường cướp đến tay, hối hận cũng không kịp.

Một cái nháy mắt, toàn bộ phòng khách quý, chỉ còn lại có một mình Bàng lão, đứng ngơ ngác sững sờ tại bên trong này.

“Lâm Hải chạy đi đâu? Lão hủ căn bản là không có giết hắn!”

Trong lòng Bàng lão, đã bắt đầu hốt hoảng.

Lão cũng không phải sợ hãi u Dương Vân sẽ chuyển đến Tam Hộ pháp, giết lão báo thù cho Lâm Hải.

Bất kể nói thế nào, lão là người của Đại Hộ pháp, Tam Hộ pháp muốn giết lão, cũng phải cân nhắc một chút.

Chính thức để Bàng lão hoảng sợ không thôi, là chuyện Lâm Hải mất tích.

Bởi vì trong tay Lâm Hải, còn cầm Bách Bảo Nang của Đại Hộ pháp đây.

Lúc Đại Hộ pháp đuổi theo Nguyên Thần của Đại Thừa, thế nhưng là tự mình giao phó cho lão, sau khi đem Lâm Hải giết chết, thì đem Bách Bảo Nang đưa về phủ Hộ pháp.

Thế nhưng là, hiện tại Lâm Hải liền lông cũng không tìm tới, để lão qua chỗ nào tìm Bách Bảo Nang cho Đại Hộ pháp đây.

Lão chính là rất rõ ràng, Bách Bảo Nang này chính là tất cả gia sản trong mấy ngàn năm của Đại Hộ pháp, một khi tìm không thấy mà nói, Đại Hộ pháp tất sẽ chấn động nộ, liền xem như lão chỉ sợ cũng đảm đương không nổi a.

“Đáng giận!!!”

Bàng lão không khỏi giận mắng một tiếng, phát sinh chuyện lớn như vậy, buổi đấu giá cũng không tiến hành được mữa.

Ra khỏi phòng khách quý, Bàng lão lập tức triệu tập tất cả nhân viên của Nhất Phẩm Đường, cùng nhau xuất động, tìm kiếm nơi hạ lạc của Lâm Hải, coi như đem Di Vong Chi Đô lật úp sấp, cũng phải đem Lâm Hải lật ra đến!

Ngay tại thời khắc người của Nhất Phẩm Đường gà bay chó chạy, tìm kiếm Lâm Hải khắp nơi, thì Lâm Hải đã khoanh chân ngồi tại bên Nguyệt hồ, trên thân đâm đầy kim châm, đồng thời vận chuyển Đạo Đức Kinh, cấp tốc khôi phục thương thế.

Một lúc lâu sau, Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, lóe lên tinh mang một cái rồi biến mất, thương thế đã hoàn toàn khôi phục.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải cảm ứng khí tức của Chủ thượng một chút, phát hiện vẫn còn sống, hơn nữa cũng không có dấu hiệu yếu bớt, cái này mới chậm rãi gật gật đầu, mặt lộ vẻ hài lòng.

“Đại Thừa chi tôn, quả nhiên cũng không phải là hạng người bình thường, cho dù chỉ còn một sợi ý thức một cái đầu lâu, vẫn có thể tại dưới truy kích của địch nhân cùng là Đại Thừa cảnh, biến nguy thành an.”

Bất quá, Lâm Hải cũng rõ ràng, Chủ thượng tuy giờ phút này là an toàn, nhưng bị bọn người Hùng Viễn Đường bắt lấy, cũng là sự tình sớm muộn.

Lâm Hải hiện tại cũng lười qua quản tình huống của Chủ thượng, vẫy tay một cái liền đem Bách Bảo Nang của Hùng Viễn Đường, cầm vào trong tay, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

“Cái ngốc bức Hùng Viễn Đường này, tưởng là ăn chắc ca ca, đoán chừng hiện tại cũng khóc chết đi.”

Phần phật!

Lâm Hải trực tiếp đem vật trong Bách Bảo Nang, tất cả đều đổ ra.

Linh thạch Lâm Hải không có thèm, ánh mắt hướng thẳng đến mấy món đồ vật khác nhìn lại.

“Nhìn xem đều là cái đồ vật tốt gì, vật của Đại Thừa chi tôn, cũng đừng để cho ta thất vọng a!”

Lâm Hải đưa tay chiêu một cái, trước đem hai cái ngọc giản công pháp ở bên trong đó, cầm trong tay.

Đồng thời, một đạo tin tức nói rõ, xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Tên công pháp: Trảm Thiên Kiếm Pháp

Đẳng cấp công pháp: Linh giai Hạ phẩm

“Đậu phộng, lại là kiếm pháp Linh giai?!” trong lòng Lâm Hải nhất thời vui vẻ, nghĩ không ra cái kiếm pháp này lại có đẳng cấp cao như thế.

Bên trong công pháp sở tu của Lâm Hải, trừ bỏ Đạo Đức Kinh cùng Lôi Thần Quyết có được từ thần tiên Thiên Đình ra, cũng chỉ có Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, mới có thể hơi thắng nó một bậc mà thôi.

“Ha ha, không tệ, quả nhiên không khiến ta thất vọng!”

Có muốn học tập Trảm Thiên Kiếm Pháp không?

Không!

Lâm Hải trầm mặc một hồi, lựa chọn cự tuyệt.

Tuy công pháp này có đẳng cấp không thấp, nhưng Lâm Hải đối với việc dùng kiếm, không có hứng thú gì, cảm giác vẫn là loại trường binh lưỡi đao như Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao này uy vũ bá khí, quơ múa thoải mái hơn.

“Chờ ra khỏi Di Vong Chi Đô, giữ lại cầm tới Địa Tiên giới đấu giá đi.”

Lâm Hải đem ngọc giản của Trảm Thiên Kiếm Pháp, để ở một bên, sau đó lại đem một cái ngọc giản khác, cầm ở bên trong tay.

Tên công pháp: Kim Lưu Thiểm

Đẳng cấp công pháp: Thiên giai Thượng phẩm

Kim Lưu Thiểm: Có thể cấp tốc ngưng tụ Kim Nguyên tố, đề thăng cảm ứng đối với Kim Nguyên tố.

“A.” Lâm Hải xem hết tin tức nhắc nhở, trước mắt đột nhiên sáng lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Lại là công pháp phụ trợ!”

Từ tin tức nói rõ nhìn ra, bộ công pháp Kim Lưu Thiểm này, thế mà không phải là thủ đoạn công kích hoặc là phòng ngự tầm thường, mà chính là dùng để phụ trợ tu hành Đạo pháp, có thể nói là cực kỳ hiếm thấy!

Có muốn học tập Kim Lưu Thiểm không?

Có!

Lâm Hải không chút do dự, lựa chọn học tập.

Uy lực của Kim Chi Đạo, Lâm Hải lúc ban đầu đối chiến cùng Yến Phi Dương ở Kim chi thông đạo, cũng đã lĩnh giáo qua, đồng thời lưu lại ấn tượng thật sâu cho Lâm Hải.

Nếu chỉ luận lực công kích cường đại, Kim Chi Đạo cơ hồ áp đảo phía trên tất cả Đạo pháp mà Lâm Hải gặp qua.

Bây giờ, có cơ hội lĩnh ngộ Kim Chi Đạo, Lâm Hải há lại có thể từ bỏ.

Huống chi, trong tay Lâm Hải còn có một thanh Trục Nhật Cung, đó cũng là Tiên khí thuộc tính Kim, phối hợp thêm Kim Chi Đạo, uy lực tất nhiên vô cùng cường đại.

Mà Kim Chi Nguyên Tủy đoạt từ tay Yến Phi Dương từ trong Kim chi thông đạo, cũng còn tại bên trong Thánh Cảnh đây.

Một khi lĩnh ngộ Kim Chi Đạo, Lâm Hải cũng có thể bắt đầu luyện hóa.

Có thể nói, bộ công pháp Kim Lưu Thiểm này, so sánh với Trảm Thiên Kiếm Pháp, tuy cấp bậc thấp một chút, nhưng lại chính là thứ Lâm Hải cần.

Theo Lâm Hải lựa chọn học tập, nhất thời một cỗ tin tức chui vào trong đầu Lâm Hải.

Ông!

Sau một khắc, chỗ linh đài của, đột nhiên cảm thấy một trận thư thái, sau đó đột nhiên vô số hạt tròn màu vàng kim, xuất hiện tại trước mắt Lâm Hải, vui thích nhảy vọt, phảng phất đối với Lâm Hải tràn ngập lực tương tác.

Leng keng!

Ngươi học được Kim Lưu Thiểm!

Leng keng!

Ngươi lĩnh ngộ Kim Chi Đạo!

Nghe trong đầu truyền đến tin tức, Lâm Hải không khỏi vui mừng quá đỗi.

“Ha ha, Kim Chi Đạo, rốt cục lĩnh ngộ!”

Trong mắt Lâm Hải bắn ra tinh mang bốn phía, thủ chưởng duỗi ra, hướng phía một khỏa màu vàng kim đầy trời, quát nhẹ một tiếng.

“Đến!”

Ông!

Sau một khắc, vô số hạt tròn màu vàng kim, cấp tốc hướng phía bàn tay của Lâm Hải hội tụ lại, trong chớp mắt tại trong lòng bàn tay của Lâm Hải, vậy mà ngưng tụ thành một mũi tên màu vàng kim, rạng rỡ phát sáng!

“Cung đến!”

Theo Lâm Hải quát lớn một tiếng, Tiên khí Trục Nhật Cung, sưu một tiếng, bay vào lòng bàn tay của Lâm Hải.

Lâm Hải đột nhiên đứng dậy, một cỗ Lăng Thiên Chi khí trong nháy mắt đằng phát. Lâm Hải giương cung cài tên, chỉ vào bầu trời phía xa, cả người bị quang mang màu vàng kim bao phủ, giống như một tôn Kim Giáp Chiến Thần, sừng sững giữa thiên địa!

Chương 1701: Hình ảnh Hậu Nghệ Xạ Nhật rung động

Ánh mắt Lâm Hải như điện, híp thành một cái khe, nhìn chăm chú vào thái dương trên bầu trời, sau đó ông một tiếng, trong đầu đột nhiên hiện lên vô số hình ảnh kinh hãi.

Núi lớn sụp đổ, khắp nơi khô nứt, biển xanh khô cạn, vô số hỏa diễm từ trên trời giáng xuống, sinh linh đồ thán!

Bên trên bầu trời, mười khỏa thái dương phóng thích ra nhiệt độ nóng bỏng cơ hồ đem không khí cũng thiêu đốt, tư tư rung động.

Đột nhiên, một đường tiếp lấy một đường mũi tên màu vàng kim sắc bén, thẳng hướng thái dương trên bầu trời mà bay đi.

Thái dương đang tùy ý hưởng thụ đốt nướng vạn vật, đột nhiên kịch liệt run rẩy, lộ ra biểu lộ sợ hãi.

Sau đó!

Phanh phanh phanh phanh...

Một viên tiếp lấy một viên thái dương, từ không trung rơi xuống, nhiệt độ khắp nơi, cấp tốc giảm xuống.

Khi chỉ còn lại có một thái dương cuối cùng, mũi tên biến mất, hết thảy khôi phục lại bình tĩnh.

Sau đó, vạn vật khôi phục, khắp nơi khôi phục sinh cơ, hiện ra một mảnh cảnh tượng sinh cơ bừng bừng.

Mà trung tâm của mặt đất, một cái bóng người mơ hồ toàn thân bị kim quang bao phủ, duy trì tư thái giương cung bắn mặt trời, chậm rãi biến mất, hóa thành vô số kim quang.

Oanh!

Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Hải yên lặng vang lên một đường tiếng vang, đem Lâm Hải từ trong tấm hình kinh hãi này đánh thức.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, kinh hãi biến sắc, lúc này mới phát hiện chính mình vừa rồi, vậy mà mất đi ý thức!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Lâm Hải kinh hãi một trận, đồng thời có vô cùng hoảng sợ, xông lên đầu, sợ không thôi.

“Chủ nhân!”

Đúng lúc này, một thanh âm chấn kinh, vang lên tại bên tai Lâm Hải.

Lâm Hải thu hồi Trục Nhật Cung, đồng thời mũi tên màu vàng kim trong tay, hóa thành quang hoa màu vàng kim, biến mất không thấy gì nữa.

Quay người lại, đã thấy Tiên Nhi đang đứng tại phía sau mình, trong đôi mắt đẹp mang theo vẻ kinh ngạc thật sâu.

“Tiên Nhi, ngươi làm sao vậy?”

Tiên Nhi nhìn Lâm Hải, ngơ ngẩn xuất thần một lúc, mới khôi phục sắc mặt, chậm rãi lắc đầu.

“Tiên Nhi cũng không biết, chỉ là cảm giác khi chủ nhân giương cung cài tên vừa rồi, khí thế phát ra từ trên thân, thật đáng sợ!”

“Tựa như, tựa như muốn đem một khoảng trời này, đều muốn bắn thủng vậy, khủng bố đến mức để cho người ta ngạt thở!”

Trong con mắt của Tiên Nhi, bỗng nhiên lộ ra vẻ kính sợ thật sâu, dùng ngữ khí vô cùng sợ hãi nói nói.

“A.”

Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Tiên Nhi thế nhưng là từng theo hầu chủ nhân đời thứ nhất của Thánh Cảnh, chẳng những tu vi sâu không lường được, hơn nữa kiến thức rộng rãi.

Nhưng khí thế vừa rồi của chính mình, liền cả Tiên Nhi cũng cảm thấy hoảng sợ, này là cường đại đáng sợ đến mức nào.

Không khỏi, Lâm Hải lại nghĩ tới hình ảnh kỳ quái trong đầu

này.

Một cái người được kim quang bao phủ, đứng tại trên mảnh đất không một cọng cỏ nào mọc được, có hỏa độc tàn phá bừa bãi, giương cung cài tên, bắn liên tục vào chín thái dương, làm khắp nơi khôi phục sinh cơ, vạn vật khôi phục...

Lâm Hải nghĩ đi nghĩ lại, con mắt đột nhiên trợn tròn, miệng há to, lộ ra một bộ biểu lộ khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Cái này, cái này con mẹ nó không phải là Hậu Nghệ Xạ Nhật sao?!”

Lâm Hải lập tức liền biết rõ, tràng cảnh trong đầu là cái gì!

Đây rõ ràng là truyền thuyết Đại Vu Hậu Nghệ Xạ Nhật bên trong truyền thuyết của Hoa Hạ Thượng Cổ!

“Đậu phộng, tình huống như thế nào?!” Lâm Hải lập tức mộng bức.

Trong đầu của mình, làm sao lại hiện ra tràng cảnh Hậu Nghệ Xạ Nhật đâu?.

“Chẳng lẽ...” Lâm Hải một tay đem Trục Nhật Cung cầm tới trước mắt, “Có quan hệ cùng cây cung này?”

Bên trong tin tức nói rõ của Trục Nhật Cung, giảng rất rõ ràng, chính là vật phỏng chế của Thượng Cổ Thần khí Xạ Nhật Thần Cung.

Mà Xạ Nhật Thần Cung, chính là thanh cung mà trong truyền thuyết lúc Hậu Nghệ bắn rơi mặt trời đã sử dụng kia.

“Xem ra, nhất định là như thế!”

Lâm Hải càng nghĩ càng thấy chính là như thế, không khỏi khẽ vuốt Trục Nhật Cung, đối với thanh Tiên khí pháp bảo này, ưa thích đến mức yêu không buông tay.

“Mụ nội nó, hình ảnh vừa rồi kia quá rung động đâu, ca ca lúc nào, cũng có thể ngưu bức giống như Hậu Nghệ, liền thái dương cũng bắn xuống được a!”

Lâm Hải nghĩ đến chỗ kích động, nhịn không được lăng không một nắm, một cái mũi tên màu vàng kim, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Sau đó, Lâm Hải khom bước một cái, giương cung cài tên, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía thái dương trên bầu trời, một cỗ khí thế đánh đâu thắng đó, theo mà phun trào, cả người trong nháy mắt bị quang mang màu vàng kim bao phủ!

“Đốt!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, sưu một tiếng, một đạo quang hoa màu vàng kim, mang theo khí thế sắc bén không gì không phá, đâm rách không gian, gào thét lên xông thẳng tới chân trời!

Lâm Hải bắn ra một tiễn, không khỏi ngửa đầu nhìn về phía thái dương trên bầu trời, trong lòng ẩn ẩn có vẻ mong đợi.

Phốc!

Sau mấy hơi, năng lượng trong mũi tên màu vàng kim bị hao hết, tại trong trời cao hóa thành quang hoa màu vàng kim, tiêu tán không thấy.

Mà lúc này cách thái dương, lại còn có mười vạn tám ngàn dặm!

“Mẹ nó!”

Lâm Hải không còn gì để nói, không khỏi cười khổ lắc đầu.

Xem ra chính mình, cách Hậu Nghệ lúc trước, thực lực quả thực kém lấy một cái thiên địa a!

Bất quá, cái này cũng tại trong dự liệu của Lâm Hải, Hậu Nghệ đây chính là Thượng Cổ Đại Vu, là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong truyền thuyết a.

Lâm Hải hiện tại, lại chẳng qua là chỉ là một cái Nguyên Anh Nhân Tiên, căn bản không thể so sánh.

Lâm Hải bắn ra mũi tên kia, hoàn toàn là bị tràng diện kinh hãi Hậu Nghệ Xạ Nhật trong đầu vừa mới này cảm nhiễm, căn bản không trông cậy vào chuyện thật có thể đem thái dương bắn xuống.

Bất quá, trong lòng Lâm Hải hơi động, bỗng nhiên chuyển hướng Tiên Nhi, mở miệng hỏi nói.

“Tiên Nhi, mũi tên ta vừa mới bắn ra kia, so với trước đó thì như thế nào?”

Tiên Nhi khẽ giật mình, sau đó khuôn mặt bỗng nhiên lộ ra thần sắc cổ quái, mang theo vẻ lúng túng nói.

“So sánh cùng khí thế lúc trước, giống như ánh sáng đom đóm tranh sáng cùng vầng trăng, căn bản không thể so sánh nổi.”

Phốc!

Tiên Nhi nói một câu, để Lâm Hải kém chút phun, sau đó nhìn Tiên Nhi, mặt mũi tràn đầy dở khóc dở cười.

Mẹ nó, Tiên Nhi làm sao thành thật như thế a, liền không biết đường nói uyển chuyển chút sao? Rất được đả kích!

Cười khổ lắc đầu, Lâm Hải tiếp tục xem xét mấy món bảo vật còn lại của Hùng Viễn Đường.

Trường kiếm hình rắn màu tím, không ngoài dự kiến của Lâm Hải, chính là một kiện Tiên khí Hạ phẩm.

Bất quá Lâm Hải đối với kiếm không có cảm giác, trực tiếp ném qua một bên, lưu lại chờ về sau đấu giá hoặc là đưa cho đệ tử.

Ba cái phù lục đẳng cấp cũng không thấp, hơn nữa đều là tính chất công kích, thời khắc mấu chốt dùng để đối địch, cũng là lựa chọn tốt.

Chính thức để Lâm Hải tâm động, là mười mấy viên thuốc này.

Những đan dược này thế mà cùng một dạng với loại Linh Đan mà Lâm Hải lừa gạt được từ chỗ Hùng Viễn Đường, tất cả đều là đan dược thất phẩm, hơn nữa chủng loại không ít, để Lâm Hải mừng rỡ không thôi.

“Lão Hùng nếu là biết rõ, những này đồ vật tất cả đều thuộc về ca ca, không biết chừng sẽ tức chết.”

Lâm Hải nghĩ tới tích súc mấy ngàn năm của Hùng Viễn Đường, cứ như vậy không công đưa cho chính mình, trong lòng liền buồn cười một trận.

Tiện tay vung lên, đem đồ vật cất kỹ, tay Lâm Hải khẽ vẫy, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Đến!”

Sưu!

Nhất thời, một đạo quang hoa màu vàng kim, xuyên phá không gian gào thét mà đến, rơi vào trong lòng bàn tay Lâm Hải.

Chính là Kim Chi Nguyên Tủy trước đó tại trong Kim chi thông đạo, mà hắn đoạt đến từ bên trong tay Yến Phi Dương.

“Bây giờ, đã lĩnh ngộ Kim Chi Đạo, cái Kim Chi Nguyên Tủy này, cũng có thể luyện hóa đi!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lần nữa khoanh chân ngồi xuống, đem Kim Chi Nguyên Tủy đằng không mà lên, treo ở trước người Lâm Hải.

Đôi lông mày của Lâm Hải nhíu lại, trong mắt lấp lóe tinh mang, đột nhiên hướng phía Kim Chi Nguyên Tủy lăng không nhất chỉ.

“Luyện!”

Ông!

Nhất thời, Kim Chi Nguyên Tủy run rẩy một trận, sau đó trong không gian, vô số hạt tròn màu vàng kim hiện lên, hướng phía Kim Chi Nguyên Tủy chen chúc mà đến.

Mà Kim Chi Nguyên Tủy càng là kim quang đại thịnh, chiếu sáng rạng rỡ, một cỗ khủng bố khí tức, bắt đầu theo bên ngoài thân những hạt tròn màu vàng kim, hết lần này tới lần khác hóa thành những mảnh ánh sáng nhu hòa, tụ hợp vào trong người Lâm Hải.

Oanh! Mảnh ánh sáng màu vàng kim mảnh vừa vào trong thân thể Lâm Hải, trong nháy mắt du tẩu khắp toàn thân, kinh mạch các nơi, đột nhiên một đoàn quang mang màu vàng kim, xuất hiện tại đỉnh đầu Lâm Hải, dáng vẻ trang nghiêm, quang hoa bắn ra tứ phía!

Chương 1702: Kim Chi Đạo, đại viên mãn

Hai mắt Lâm Hải nhắm nghiền, tinh tế cảm ngộ Kim Nguyên tố, cùng loại cảm giác kỳ diệu du tẩu quanh thân kia.

Mỗi khi du tẩu một chu thiên, Lâm Hải liền có thể rõ ràng cảm nhận được, cảm ứng ở giữa mình cùng Kim Nguyên tố, liền gia tăng một thành, độ hòa hợp cũng theo đó mà nhanh chóng tăng lên.

Mà trong người Lâm Hải, dòng nhỏ màu vàng kim cũng dần dần dung nhập vào bên trong chân khí, khiến cho chân khí của Lâm Hải, so với trước đó tựa hồ càng trở nên sắc bén.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, không biết qua bao lâu, rốt cục oanh một tiếng, Kim Chi Nguyên Tủy đã triệt để tiêu tán, bị Lâm Hải hoàn toàn luyện hóa hấp thu.

Ông!

Ngay tại lúc đó, trên thân Lâm Hải bùng lên kim quang, phảng phất như đúc thành một tòa Kim Thân, sặc sỡ loá mắt, một cỗ khí tức bén nhọn không gì không phá, từ trong người Lâm Hải dâng lên mà ra.

Ba ba ba ba!

Xung quanh Lâm Hải, không khí nổ đùng một trận, phảng phất như bị quang hoa màu vàng kim kích xạ đâm xuyên, thế như chẻ tre, không thể ngăn cản!

Trong lúc đó, Lâm Hải mở hai mắt ra, hai đường quang mang màu vàng kim như là lưỡi kiếm sắc bén, giống như Laze bắn ra, lóe lên một cái rồi biến mất.

“Hát!”

Lâm Hải hào tình vạn trượng, nhịn không được hét dài một tiếng, đột ngột từ mặt đất mọc lên, giống như một đường tia chớp màu vàng kim, nhảy vào giữa không trung.

Bàn tay duỗi ra, Tiên khí Trục Nhật Cung lần nữa giữ trong tay, một cái tay khác hư không một vòng, một đường mũi tên quang hoa màu vàng kim lấp lóe, sát khí lẫm nhiên xuất hiện từ trống rỗng, rạng rỡ phát sáng!

“Đoạt Hồn, Tam Thập Lục Tiễn!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, người còn giữa không trung, đã tách ra đầy trời quang ảnh màu vàng kim, sau đó một đường tiếp lấy một đường, mũi tên sắc bén nhanh chóng như là một ngôi sao chổi, đâm rách không gian, bắn ra!

Toát toát toát toát!!!

Một đường tiếp lấy một đường tiếng xé gió, vang vọng chân trời, những nơi mũi tên đi qua, mơ hồ trong đó lại có thanh âm Quỷ Hồn kêu khóc truyền ra, thê lương sợ hãi!

Ông!

Một mực liên tiếp không ngừng bắn ra ba mươi sáu mũi tên, không khí quanh thân Lâm Hải mới rung động, quang hoa màu vàng kim đã biến mất.

Sau đó, thân thể Lâm Hải chậm rãi rơi xuống đất, trong ánh mắt mang theo phong mang sắc bén, sắc bén uy nghiêm!

Leng keng!

Kim Chi Đạo của ngươi đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn!

Leng keng!

Uy lực pháp thuật hệ Kim của ngươi được tăng cường.

Leng keng!

Ngươi lĩnh ngộ thần thông hệ Kim Phá Giáp.

Phá Giáp: Thần thông bị động, lúc lấy Đạo pháp hệ Kim tiến hành công kích, có một phần trăm tỷ lệ, không nhìn Đạo pháp phòng ngự của đối phương, vô hiệu đối với pháp bảo phòng ngự.

Nghe trong đầu không ngừng truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở, Lâm Hải không khỏi cuồng hỉ một trận.

Lần này đầu tiên là tu hành Kim Lưu Thiểm, ngay sau đó là hấp thu Kim Chi Nguyên Tủy, thu hoạch có thể nói là quá lớn.

Chẳng những học Kim Chi Đạo, lập tức liền đạt đến đại viên mãn, hơn nữa lại lĩnh ngộ một loại thần thông.

Hơn nữa cái thần thông Phá Giáp này, cực kỳ bá đạo, vậy mà có thể không nhìn phòng ngự Đạo pháp, mặc dù nói tỉ lệ phát động không cao, nhưng một khi phát động, dưới vội vàng không kịp chuẩn bị, địch nhân rất có thể sẽ bị một kích tất sát.

Trừ cái đó ra, còn có một chút khiến Lâm Hải mười phần kinh hỉ là, mũi tên lấy Kim Chi Đạo ngưng tụ ra, cùng thuộc tính Kim của Trục Nhật Cung, cũng phi thường phù hợp.

Cứ như vậy, Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn lại có thể từ đầu tới đuôi, thi triển toàn bộ ra!

Cái Tam Thập Lục Tiễn này, uy lực một đường hơn một đường, đường đường thêm vào, sau khi bắn ra một hơi, uy lực có thể lung lay trời đất!

Lâm Hải thậm chí có lòng tin tuyệt đối, có thể miểu sát Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ, liền xem như Hóa Thần trung kỳ thậm chí Hóa Thần hậu kỳ, đều chưa hẳn có thể ngăn cản được.

Mà làm cho Lâm Hải kích động là, ở giữa mình cùng cái Trục Nhật Cung này, tựa hồ có một loại liên hệ kỳ diệu nào đó.

Sau khi liên tiếp bắn ra ba mươi sáu mũi tên, chân khí tiêu hao thế mà liền ba phần cũng chưa tới, so sánh cùng các loại đại chiêu như Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, Phần Thiên, cơ hồ có thể không cần tính.

Coi như so sánh cùng các loại Bá Không Trảm, Phong Lôi Chưởng Pháp, cũng chỉ là tương xứng mà thôi.

“Ha ha, tốt!”

Trong mắt Lâm Hải lấp lóe quang mang kích động, không khỏi đem Trục Nhật Cung nắm thật chặt, yêu thích không buông tay!

“Từ hôm nay, trừ Băng Sương Chi Nhận ra, ca ca lại nhiều thêm một thanh Thần Binh tiện tay!”

Lâm Hải tay cầm Trục Nhật Cung, thật sự là càng xem càng vui vẻ, trong đầu không khỏi lại nghĩ tới Chủ thượng.

“Có thể được đến cái Trục Nhật Cung này, còn may mà nhờ lão tiểu tử Chủ thượng kia!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải nhắm mắt cảm ứng khí tức của Chủ thượng một phen, sau đó nhướn mày.

“Không động.”

Khí tức của Chủ thượng, tuy cũng không có quá nhiều yếu bớt đi, nhưng lại phảng phất như đứng ở nơi nào đó.

“Xem ra, không phải bị giam cầm, cũng là trốn đi.”

Bất quá, trong lòng Lâm Hải, vẫn cảm thấy Chủ thượng bị giam cầm thì có khả năng lớn hơn.

Dù sao, Hùng Viễn Đường đường đường chính là Đại Thừa chi tôn, Chủ thượng mặc dù cũng không yếu, nhưng chỉ còn sót lại một tia ý thức, há có thể thoát khỏi truy tung của Hùng Viễn Đường.

Có thể kiên trì đến bây giờ mới bị bắt lại, Chủ thượng liền đã đủ không tầm thường.

“Ra ngoài đi, hành sự tùy theo hoàn cảnh, đem Chủ thượng cứu, cũng không thể tiện nghi cho Hùng Viễn Đường.”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, ra khỏi Luyện Yêu Hồ, đồng thời một cỗ chân khí phát ra tại bên ngoài thân, làm tốt mười phần phòng ngự.

“Không ai?”

Thân ảnh của Lâm Hải, xuất hiện trong phòng khách quý lúc trước, thấy xung quanh rỗng tuếch, mới buông lỏng một hơi.

“Khí tức của Chủ thượng, tại Đông Bắc phương hướng, đi qua nhìn một chút!”

Lâm Hải sau khi cảm ứng được vị trí của Chủ thượng, thân ảnh lóe lên, ra khỏi phòng khách quý.

“Người nào?!”

Đột nhiên, một thanh âm quát chói tai vang lên, để đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy hai nam tử trung niên, trong tay mang theo hai cái Bách Bảo Nang, đang từ hành lang phòng khách quý phía trước đi qua.

Mà Lâm Hải từ phòng khách quý đi ra, vừa vặn rơi vào tầm mắt của hai nam tử trung niên này.

Hai nam tử trung niên cuống quít đem Bách Bảo Nang cầm trong tay, nắm chắc, bên trong ánh mắt tràn ngập đề phòng thật sâu.

Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, đang suy nghĩ là giết hai người này, hay là lập tức bỏ chạy, bỗng nhiên một người trong đó, chỉ Lâm Hải hô to một tiếng.

“Hắn là Lâm Hải, là Lâm Hải mà Đại Hộ pháp treo giải thưởng đuổi bắt!”

“Giết hắn, tiền thưởng một vạn Linh thạch!”

Sau khi nhận ra Lâm Hải, hai nam tử trung niên, trong nháy mắt liền không bình tĩnh.

Từng cái hai mắt tỏa ánh sáng, hô hấp dồn dập, nhìn Lâm Hải tựa như nhìn một đống Linh thạch chiếu sáng lấp lánh.

“Giết!”

Sau một khắc, hai người gần như đồng thời hét lớn một tiếng, thủ chưởng tung bay, hai Đạo pháp thuật một xanh một đen, lóe ra quang hoa, mang theo xu thế uy mãnh, hướng phía Lâm Hải liền oanh kích mà đến.

“Hóa Thần sơ kỳ?!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, không khỏi lộ vẻ mặt cười lạnh, trong nháy mắt liền xem thấu tu vi cảnh giới của hai người này.

Nếu là Hóa Thần trung kỳ trở lên, Lâm Hải còn không muốn nhiều chuyện, lựa chọn đào tẩu.

Nhưng chỉ là hai cái Hóa Thần sơ kỳ, giờ phút này đã hoàn toàn không bị Lâm Hải đặt ở bên trong mắt.

Nếu hai người kia đối với mình lưu giữ ý quyết giết, vậy Lâm Hải vừa vặn cầm hai người kia, thử một chút uy lực của Trục Nhật Cung cùng Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn.

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, thủ chưởng hư không một rồi, hai mũi tên lóe ra quang mang màu vàng kim, sắc bén bức người, đồng thời liền xuất hiện trong tay.

Sau đó, Lâm Hải giương cung cài tên, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Phá!”

Toát toát!

Hai đường tiếng xé gió bén nhọn vang lên, sau đó quang mang màu vàng kim giống như lưu tinh xẹt qua chân trời, gào thét lên đâm rách không gian, cùng công kích của hai nam tử kia, đụng vào nhau.

Ầm ầm!

Hai đường tiếng vang truyền đến, mũi tên thế như chẻ tre, trực tiếp đem công kích của hai người kia bắn thủng, nổ vìvỡ nát.

“Không có khả năng!”

Hai nam tử trung niên, nhất thời quá sợ hãi, không nghĩ tới Lâm Hải chỉ là một cái Nguyên Anh cảnh, vậy mà lại phát ra công kích đáng sợ như thế, trực tiếp đánh vỡ nát công kích của hai người bọn họ!

Nhưng mà, còn chưa chờ hai người xuất thủ lần nữa, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố, trong nháy mắt rơi vào trên người bọn họ, đem sinh cơ của công kích, hoàn toàn khóa chặt! Trong lòng hai người nhất thời giật mình, dâng lên hoảng sợ thật sâu, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một đường quang mang màu vàng kim sắc bén mà đến, tại trong con mắt của bọn họ, đang không ngừng phóng đại!

Chương 1703: Có thể động thủ, tận lực đừng ầm ĩ nhao nhao!

“Không tốt!”

Hai nam tử trung niên, bị dọa đến quá sợ hãi, vừa muốn thi triển Đạo pháp chống cự, thân thể lại chấn động mạnh một cái, sau đó oanh một tiếng, ầm ầm nổ tung, thành cái xác không hồn!

Sưu!

Thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, đã xuất hiện tại vị trí mà hai nam tử lúc còn sống đang đứng thẳng, sau đó đem Bách Bảo Nang nhặt lên.

Đem từng cái Bách Bảo Nang mở ra, Lâm Hải cúi đầu xem xét, không khỏi vui mừng quá đỗi.

“Ha ha, vậy mà tất cả đều là Linh thạch, lần này cũng kiếm đại phát rồi!”

Lâm Hải kinh hỉ phát hiện, bên trong bốn cái Bách Bảo Nang này, vậy mà tất cả đều đổ đầy Linh thạch, thô sơ giản lược xem ra, lại có không dưới bốn vạn, năm vạn khỏa!

Đừng nói là tại Di Vong Chi Đô linh khí mỏng manh, liền xem như tại Địa Tiên giới, vậy cũng là một phen phát tài lớn.

“Chắc hẳn hai người vừa rồi, là người quản lý Linh thạch của Nhất Phẩm Đường, kết quả bị chính mình nửa đường gặp gỡ, ngược lại là nhặt cái tiện nghi lớn.”

Lâm Hải đem bốn cái Bách Bảo Nang thu vào trong Luyện Yêu

Hồ, sau đó thân ảnh lóe lên, hướng phía vị trí của Chủ thượng mà đi.

“Thật nhiều người a!”

Người một đường, Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, trên đường phố vậy mà tất cả đều là một đám người thần thái vội vàng xuất phát.

Hơn nữa những người này, mỗi cái đều lộ vẻ mặt hưng phấn, lộ tuyến hành tẩu, vừa vặn là cùng một cái phương hướng với Lâm Hải.

“Nguyên Thần của Đại Thừa a, nghĩ không ra tại Di Vong Chi Đô, vậy mà xuất hiện Nguyên Thần của Đại Thừa, thật sự là thật không thể tin!”

“Nếu Nguyên Thần của Đại Thừa bị ta chiếm được rồi luyện hóa, ta lúc còn sống, cũng sẽ lại có thể tiến giai vào Đại Thừa, ngẫm lại cũng thật đẹp a, ha ha ha!”

“Nghĩ chuyện đẹp gì đâu, Nguyên Thần của Đại Thừa vừa ra, tất cả Bát Đại Hộ Pháp đều kinh động, cũng tụ tại bên khe Bạch Vân tranh đoạt không xuống đâu, nào có phần của ngươi.”

“Vậy cũng phải qua thử thời vận, vạn nhất lão tử năm nay dẫm nhầm cứt chó, hết lần này tới lần khác liền bị ta chiếm được đâu?? Dù là chỉ có một phần vạn cơ hội, lão tử cũng sẽ không buông tha!”

…

Lâm Hải một bên một đường chạy nhanh, một bên nghe nhóm Địa Tiên phi tốc đi đường xung quanh hưng phấn nghị luận, lập tức liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

“Nháo nửa ngày, là đem tám cái Hộ pháp của Di Vong Chi Đô, tất cả đều kinh động!”

Lâm Hải không khỏi bĩu môi cười một tiếng, lộ ra một vòng nụ cười cười trên nỗi đau của người khác.

“Tốt như vậy a, Di Vong Chi Đô càng loạn, đối với mình càng là có lợi!”

“Chí ít, Hùng Viễn Đường hẳn tạm thời không có thời gian, tới đối phó chính mình.”

Lâm Hải dứt khoát cũng không nóng nảy, lẫn trong đám người, theo bọn Địa Tiên này qua tìm vận may, rất nhanh liền tới đến một chỗ biên giới của một khe núi có vân vụ lượn lờ.

“Mau nhìn, tất cả Bát Đại Hộ Pháp đang ở trên không trung!”

Đột nhiên, có người chỉ bầu trời, kinh hô một tiếng.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy bên trên bầu trời, ở giữa vân vụ, có tám đóa tường vân đang lơ lửng giữa không trung, chiếm cứ lấy phương vị khác nhau.

Mà phía trên mỗi một đóa tường vân, riêng phần mình đứng vững một người tu hành, bảy nam một nữ, khí tức to lớn, thần thái uy nghiêm, để cho người ta xa xa nhìn lên một cái, cũng cảm thấy một cỗ cảm giác áp bách cường đại.

“Cưỡi mây đạp gió, cực kỳ để cho người ta hâm mộ a!”

“Thật không biết ta cả đời này, còn có cơ hội này, hưởng thụ một chút cảm giác ngự không phi hành hay không?”

“Đậu móa, liền vì đột phá Đại Thừa, có thể bay vào bầu trời giống như Bát Đại Hộ Pháp, lão tử cũng phải đem Nguyên Thần của Đại Thừa đạt được!”

Nhìn tám người trên bầu trời đứng giữa mây, nhóm người tu hành dưới đáy, kính sợ đồng thời, không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ.

Tuy Hóa Thần cùng Đại Thừa, cùng được xưng là Địa Tiên, nhưng mặc kệ là thân phận địa vị, hay là thực lực sai biệt, cũng cách biệt quá xa.

Cái khác không nói, một cái cưỡi mây đạp gió, liền hoàn toàn đem Hóa Thần cùng Đại Thừa, chia làm hai cái tầng thứ.

Mặc kệ là những người tu hành này, liền cả Lâm Hải, tại phía dưới vừa nhìn, cũng không khỏi thèm thuồng một trận.

“Con mẹ nó a, Nhân Tiên Địa Tiên, Nguyên Anh Hóa Thần, đều là vô nghĩa!”

“Chỉ có đến Đại Thừa, này mới gọi là thần tiên chân chính!”

Lâm Hải không khỏi hai tay nắm chắc, trong mắt dị sắc liên tục, trong đầu hiện lên khi còn bé, trong TV nhìn thấy một số kịch thần thoại, cái thần tiên nào, không phải giống như Bát Đại Hộ Pháp này, có thể cưỡi mây đạp gió.

“Thật không biết huynh đệ, lúc nào mới có thể bay lên không trung a!”

Khi Lâm Hải cùng những người tu hành trên mặt đất này hâm mộ đồng thời, Bát Đại Hộ Pháp trên không trung, lại là đối chọi gay gắt, đã đến cấp độ như nước với lửa.

“Các ngươi cái gì cũng không cần nói, cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, ta chính là cái thứ nhất phát hiện, hơn nữa chủ nhân ban đầu của nó, đã đem nó bán cho Nhất Phẩm Đường, bởi vậy đương nhiên là đồ sở hữu của bản Hộ pháp!”

Hùng Viễn Đường chắp hai tay sau lưng, một mặt phẫn nộ, trừng mắt lạnh lùng nhìn bảy cái Hộ pháp còn lại, thở phì phì nói nói.

Mà hướng trên đỉnh đầu của Hùng Viễn Đường, một cái đầu lâu đen nhánh đang lăng không lơ lửng, phảng phất như bị một tầng lồng giam vô hình giam cầm, trên mặt đầu lâu, mang theo vẻ sợ hãi thật sâu.

Chính là Nguyên Thần của Đại Thừa, Chủ thượng!

“Thật là bị giam cầm ở đó!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, thấy Chủ thượng cũng không nhận tổn thương gì, cũng là không vội hiện thân, chuẩn bị yên lặng xem biến hóa.

“Lão đại, lời này của ngươi nói liền không đúng!”

Tiếng nói của Hùng Viễn Đường vừa rơi xuống đất, một nam tử người mặc áo bào đỏ, sắc mặt âm u, cười lạnh một tiếng, âm dương quái khí cười nói.

“Lão nhị, ngươi có ý tứ gì?!”

Hùng Viễn Đường nhất thời giận dữ, hướng phía nam tử mặc áo bào đỏ nói chuyện, hung dữ nhìn lại.

Nam tử mặc áo bào đỏ chính là Nhị Hộ pháp, đối với ánh mắt như thanh kiếm bén của Hùng Viễn Đường kia, lẫm nhiên không sợ, mà chính là nhếch khóe miệng lên, khinh thường cười lạnh.

“Không có ý gì! Phu nhân ta lúc ấy cũng là ở đó, nàng nói, cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, chính là vật của một cái tiểu tử Nguyên Anh, bị ngươi cưỡng ép cướp đoạt!”

“Sau khi cái tiểu tử Nguyên Anh kia nói ra sự tình về Nguyên Thần của Đại Thừa, thủ hạ lão Bàng của ngươi, còn giận dữ xấu hổ thành giận, đem người diệt khẩu, đáng tiếc bên trong giấy cuối cùng không gói được lửa!”

“Bây giờ, ngươi muốn một mình nuốt cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, người khác mặc kệ, ta thế nhưng là sẽ không đáp ứng!”

“Lão nhị nói không sai!”

Nam tử mặc áo bào đỏ vừa nói xong, một cái nam tử trẻ tuổi một thân quần áo màu trắng, sắc mặt cũng trắng bệch vô cùng, nhìn qua cực kỳ âm u, cũng bỗng nhiên lạnh như băng mà mở miệng.

“Cái tiểu tử Nguyên Anh kia, tên là Lâm Hải, chính là biểu ca của vị hôn thê u Dương Vân của ta!”

“Bây giờ, Lâm Hải đã chết, cái Nguyên Thần của Đại Thừa này nên do vị hôn thê u Dương Vân của ta kế thừa!”

“Lão đại, chỉ cần ngươi đem Nguyên Thần của Đại Thừa giao ra, Uông Thế Hào ta có thể xem ở trên mặt mũi cùng là Hộ pháp của Di Vong Chi Đô, đối với chuyện thủ hạ của ngươi diệt sát Lâm Hải, chuyện cũ sẽ bỏ qua, ngươi xem coi thế nào?”

Uông Thế Hào cái này vừa nói xong, mấy cái Hộ pháp còn lại, nhất thời không chịu.

“Phi, Uông Thế Hào, ngươi cũng thể thật không biết xấu hổ!”

“Cái gì biểu ca của vị hôn thê, là tiểu tình nhân của u Dương Vân đi.”

“Uông Thế Hào, ngươi so với Hùng Viễn Đường còn âm hiểm hơn nhiều, muốn một mình nuốt Nguyên Thần của Đại Thừa, không có cửa đâu!”

Trong lúc nhất thời, nhất thời mấy cái Hộ pháp trên đám mây, cãi vả mắng nhau kịch liệt.

“Ha ha, tiếp tục nhao nhao, đánh nhau cho phải đây!”

Lâm Hải ở bên dưới, nhìn mà một trận buồn cười.

Hắn hiện tại dù sao cũng là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, Bát Đại Hộ Pháp cái này, chính là đám người duy nhất tại Di Vong Chi Đô mà Lâm Hải cần kiêng kị.

Nếu như tám người này đánh nhau, tốt nhất náo cái tám bại câu thương, Lâm Hải còn cao hứng đây.

Mắt nhìn lên bên trong bầu trời, mấy cái Hộ pháp đang quát mắng lẫn nhau, cãi lộn càng ngày càng kịch liệt, đột nhiên một tiếng khẽ kêu vang lên.

“Đủ, uổng cho các ngươi đường đường cũng đều là Đại Thừa chi tôn, tại trước mặt một đám tiểu bối cãi lộn, không ngại mất mặt sao?”

Cái thanh âm này vừa mới nói xong, mấy cái Đại Hộ pháp quả nhiên đình chỉ cãi lộn, nhao nhao hướng phía nữ Hộ pháp duy nhất bên trong tám người, nhìn lại.

Đã thấy cái nữ Hộ pháp này, chính là một mỹ nữ vóc người nóng bỏng, nhìn qua là loại người quả quyết, giờ phút này đang dùng ánh mắt khinh thường thật sâu, nhìn vài người khác.

“Hừ, cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, mỗi người đều khó có khả năng từ bỏ, ngươi nói làm sao bây giờ?”

Có cái Hộ pháp, hừ lạnh một tiếng, hướng phía nữ Hộ pháp chất vấn nói.

Nữ Hộ pháp chỉ là nhếch bờ môi lên, lộ ra một vòng giễu cợt, môi son khẽ mở, đạm mạc mở miệng.

“Làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao!”

“Quê nhà bọn ta này, có câu nói rất hay, gọi có thể động thủ, tận lực đừng ầm ĩ nhao nhao!”

Nữ Hộ pháp vừa mới nói xong, sưu một tiếng, tường vân đã xẹt qua chân trời, hướng phía Hùng Viễn Đường bay đi.

“Đi!” Sau đó, một đường thanh âm quát nhẹ, vang lên tại thiên không, ngay sau đó một tia sáng hướng phía Chủ thượng, bao phủ tới!

Chương 1704: Bát Đại Hộ Pháp

Phốc!

Nữ Hộ pháp vừa thốt ra lời kia, Lâm Hải kém chút phun.

Sau đó mặt mũi tràn đầy kinh hỉ nhìn nữ Hộ pháp, trợn cả mắt lên.

Mẹ nó, tình huống gì a?

Cái đại tỷ này, chẳng lẽ nhà ở Đông Bắc Hoa Hạ a!

Cái này còn mẹ nó là gặp phải đồng hương sao?!

“Ha ha, lão Thất nói đúng, muốn Nguyên Thần của Đại Thừa, vẫn là động thủ đoạt đi!”

Nữ Hộ pháp động thủ đồng thời, mấy cái còn lại Hộ pháp cũng cười lớn một tiếng, tường vân bay tránh, cũng nhao nhao hóa thành lưu quang, hướng phía đầu lâu của Chủ thượng, xông qua.

“Hừ, muốn Nguyên Thần của Đại Thừa, liền xem các ngươi có bản lãnh này hay không?!”

Hùng Viễn Đường thấy thế, nhất thời đại nộ, khống chế đầu lâu của Chủ thượng, hướng phía sau bay ngược mà đi.

“Chạy đi đâu!”

Toát!

Nhất thời, một đường công kích khủng bố, từ sau lưng Hùng Viễn Đường mà đến, Hùng Viễn Đường trở tay ra một chưởng, một đạo khí mang màu xanh, giống như Laze, hướng phía sau kích xạ mà đi.

Oanh!

Nhất thời, tiếng vang cực lớn chấn thiên động địa, vô số quang hoa sáng chói, nở rộ giữa không trung, thân thể Hùng Viễn Đường dừng lại, bị chặn lại.

Mà cùng lúc đó, công kích của bọn người nữ Hộ pháp, cũng cùng nhau mà tới, hướng phía đỉnh đầu Hùng Viễn Đường rơi xuống.

“Muốn chết!”

Hùng Viễn Đường đại nộ, hai tay không khỏi vung vẩy không ngừng, giữa không trung vạch ra vô số tàn ảnh của cánh tay.

Trong lúc nhất thời, tầng mây lăn lộn, cuồng phong gào thét, toàn bộ không khí tựa hồ cũng bị Hùng Viễn Đường quấy lên.

“Cút ngay cho ta!”

Oanh!

Sau một khắc, đầy trời khí lãng, giống như sóng lớn đại hải, hướng phía bốn phương tám hướng bao phủ mà đi, trong nháy mắt liền đem thân ảnh của mấy người khác nuốt hết.

“Ha ha, lão Đại nổi giận a, đáng tiếc hoảng sợ không ngã chúng ta!”

Mấy cái Hộ pháp còn lại, cười dài một tiếng, sau đó thi triển Đạo pháp, hướng phía Hùng Viễn Đường công kích mà đi.

“Phá!”

Ầm ầm ầm ầm!!!

Nhất thời, một đường tiếp lấy một đường, giống như tiếng sấm vang vọng, thỉnh thoảng truyền đến tại trên thiên không.

Cả mảnh trời không vân vụ sôi trào, quang mang đầy trời, khí lãng khủng bố điên cuồng tàn phá bừa bãi, dư ba chiến đấu, giống như một đường lưỡi dao không thể phá vỡ, hướng phía bốn phương tám hướng kích xạ mà đến.

“WTF, mau tránh ra!”

Nhóm Địa Tiên ở phía dưới quan chiến, thấy thế nhao nhao kinh hãi, cuống quít kinh hô một tiếng, thân thể hướng phía sau bay ngược mà đi.

Thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp nạn a!

Tuy bọn họ đều là cảnh giới Địa Tiên, tu vi cường đại, nhưn cũng phải là phân so với ai.

Tại trước mặt Bát Đại Hộ Pháp Đại Thừa kỳ, bọn họ yếu ớt không hề khác gì con kiến hôi.

Vạn nhất bị cái dư ba chiến đấu khủng bố này đánh trúng, liền tính là không chết, chỉ sợ cũng phải thụ thương, vậy coi như xui đến đổ máu.

Lâm Hải tự nhiên cũng sẽ không đứng ở tại chỗ, sau khi đi theo những Địa Tiên này lui lại mấy trăm bước, mới dừng lại.

Ngẩng đầu, Lâm Hải mang theo một tia chấn kinh, hướng phía bầu trời nhìn lại.

“Cái này, chính là chiến đấu của Đại Thừa kỳ sao?.”

Đồng tử Lâm Hải không ngừng co vào, trong lòng lại là kinh hãi vô cùng.

Chỉ thấy bên trên bầu trời, giờ phút này đã sớm biến thành vô số đoàn mây sương mù, phảng phất như sóng biển thủy triều lên, không ngừng lăn lộn sôi trào.

Trong mây mù, các loại quang mang Đạo pháp đủ màu, không ngừng tứ tán kích xạ, đem vân vụ chiếu rọi đến năm màu rực rỡ, tuy nhìn qua phá lệ mỹ lệ, nhưng khí tức lạnh lẽo túc sát nghiêm nghị kia, lại làm cho người ta căn bản không rảnh để thưởng thức.

Thân ảnh của Bát Đại Hộ Pháp, thực sự quá nhanh, đã hoàn toàn thấy không rõ lắm, chỉ thấy có tám đạo lưu quang, không ngừng biến hóa phương hướng, mỗi lần đụng vào nhau, trên bầu trời cũng là một mảnh chấn động, Thạch Phá Thiên Kinh!

“Đại Thừa kỳ, quá cường đại!”

Trong lòng Lâm Hải, hiện lên rung động thật sâu.

Hắn cái này còn là lần đầu tiên nhìn thấy Đại Thừa kỳ giao thủ, mặc kệ là phương thức chiến đấu, hay là chấn nhiếp cho nội tâm của người ta, so sánh cùng người tu hành phía dưới Đại Thừa, cũng đã hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Tuy thực lực của Lâm Hải giờ phút này tăng nhiều, nhưng sau khi nhìn thấy một màn này, vẫn thật sâu cảm thấy, chênh lệch ở giữa mình cùng Đại Thừa kỳ, giống như khoảng cách giữa trời và đất.

Nếu đổi là chính mình đi lên, dù là có rất nhiều át chủ bài, chỉ sợ cũng phải bị miểu sát trong nháy mắt.

“Lúc đối mặt với Đại Thừa kỳ, nhất định phải tùy thời làm tốt chuẩn bị để tiến vào Luyện Yêu Hồ!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, nhớ tới hành động trong trận đánh lúc trước của chính mình cùng Chủ thượng và Hùng Viễn Đường, không khỏi hoảng sợ một trận.

May mắn hai người kia, đều là có mưu đồ đối với mình, nếu không thật muốn toàn lực xuất thủ đối phó với chính mình, có khi chính mình cũng không kịp tiến vào Luyện Yêu Hồ, liền bị diệt.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, sau đó hướng phía mơ hồ không rõ trên bầu trời nhìn lại.

Trong lúc đó, trong con mắt của Lâm Hải, lóe lên ánh sáng màu lam, sau đó tình cảnh trên bầu trời, dần dần trở nên rõ ràng.

Mà chiến đấu của Bát Đại Hộ Pháp, cũng giống như biến thành động tác chậm, bị Lâm Hải nhìn một cái không sót gì xem ở bên trong mắt.

“Hùng Viễn Đường sắp không chịu được!” Lâm Hải rất nhanh liền thấy rõ tình thế chiến đấu trên không trung.

Bảy cái Hộ pháp còn lại, bây giờ đang liên thủ công kích Hùng Viễn Đường, Hùng Viễn Đường đã hiểm tượng hoàn sinh.

Oanh!

Mà lúc này đây, đột nhiên một đường công kích mãnh liệt, đụng vào trên lưng Hùng Viễn Đường.

Hùng Viễn Đường lảo đảo một cái, suýt nữa từ trên cao rơi xuống, há miệng tràn ra máu tươi, không khỏi đại nộ.

“Đáng giận, nếu các ngươi muốn Nguyên Thần của Đại Thừa như vậy, thì lấy đi đi!”

Hùng Viễn Đường quát lớn một tiếng, đột nhiên hủy bỏ giam cầm đối với đầu lâu của Chủ thượng, trực tiếp đem đầu lâu của Chủ thượng, hướng phía một cái Hộ bên trong đó ném đi.

“Ha ha!”

Cái Hộ pháp này nhất thời đại hỉ, trong nháy mắt từ trong tay bắn ra một sợi quang mang, khống chế đầu lâu của Chủ thượng lại, hướng phía trước người mình hút tới.

“Đem Nguyên Thần của Đại Thừa lưu lại!”

Mấy tên Hộ pháp còn lại, há có thể trơ mắt nhìn Nguyên Thần của Đại Thừa bị cướp đi, lập tức hét lớn một tiếng, nhao nhao di chuyển mục tiêu công kích, hướng phía cái Hộ pháp này công tới.

“Hừ!”

Khóe miệng Hùng Viễn Đường nhếch lên, cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo lửa giận thật sâu, chợt quát một tiếng, cũng gia nhập trong công kích đối với cái Hộ pháp này.

Trong lúc nhất thời, tám người lần nữa lại đánh thành một đoàn, chỉ bất quá lần này, đối tượng bị công kích, đã biến thành một người khác.

Nhóm người tu hành trên mặt đất, trừ số ít mấy cái người nổi bật bên trong Hóa Thần hậu kỳ ra, tuyệt đại đa số người, căn bản không biết tình thế trên bầu trời, đã phát sinh chuyển biến.

Mà Lâm Hải lại tại dưới Thiên Nhãn Thần Thông, đã thấy nhất thanh nhị sở.

“Hùng Viễn Đường, cuối cùng là khai khiếu!”

Thấy Hùng Viễn Đường đem đầu lâu của Chủ thượng vứt cho một cái Hộ pháp khác, Lâm Hải không khỏi cười nhạt một tiếng.

Đầu lâu của Chủ thượng, bây giờ tựa như một cái bia sống, tại bên trong tay của người nào, thì người đó liền sẽ trở thành bia cho chúng mũi tên, lọt vào vây công của vài người khác.

Bất quá, đầu lâu của Chủ thượng, có sức hấp dẫn đối với mấy cái Đại Thừa chi tôn này, thật sự là quá lớn.

Tám người này rõ ràng đều biết, đó là củ khoai lang bỏng tay, nhưng không phải vạn bất đắc dĩ, ai cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Dù là có vết xe đổ như Hùng Viễn Đường, nhưng cái Hộ pháp bây giờ này, vẫn như cũ lấy một địch bảy, gắt gao kiên trì.

Phốc!

Đột nhiên, cái Hộ pháp này phun ra một ngụm máu tươi, lại là phía dưới bối rối, không biết bị Đạo pháp của người nào đánh trúng, lập tức bị thương thế không nhẹ.

“Đáng giận!!!”

Cái Hộ pháp này gầm thét một tiếng, nhưng không có loại quyết định thật nhanh như Hùng Viễn Đường kia, như cũ không bỏ được giao ra Nguyên Thần của Đại Thừa.

Ầm ầm ầm ầm!

Ngay sau đó, một đường tiếp lấy một đường công kích, tất cả đều rơi ở trên người gã, trong nháy mắt có vô số Đạo pháp, đem cái Hộ pháp Đại Thừa chi tôn này, trong khoảnh khắc liền bao phủ!

Ầm! Trong nháy mắt, thân thể của cái Hộ pháp này, đột nhiên nổ tung, sau đó một Đạo Nguyên Thần, thất kinh xông tới, mặt mũi tràn đầy sợ hãi!

Chương 1705: Sứ mệnh của ngươi, đã hoàn thành!

“Đậu phộng!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, nhìn trợn cả mắt lên, trong lòng quả thực tràn ngập kinh hãi.

“Mẹ nó, cái Hộ pháp này bị hủy thân thể, chỉ còn lại có Nguyên Thần!”

Lâm Hải chấn kinh đồng thời, không khỏi cảm thấy một trận buồn cười.

“Thật sự là người chết vì tiền, chim chết vì ăn a!”

“Con hàng này thấy bảo vật là không muốn sống, kết quả Nguyên Thần của Đại Thừa không thể cướp được, chính mình ngược lại lại thành Nguyên Thần.”

Một màn này, để các Hộ pháp đang tranh đoạt trên bầu trời, cũng là choáng váng một trận, sau đó nhao nhao lộ ra vẻ mừng như điên.

“Ha ha ha, lão Ngũ a lão Ngũ, thật có ngươi!”

“Cái Nguyên Thần của Đại Thừa tàn khuyết này, bản Hộ pháp không muốn, lão Ngũ, theo bản Hộ pháp về nhà đi!”

“Lão Bát, ngươi mơ tưởng hại lão Ngũ, Nguyên Thần của lão Ngũ, sẽ do bản Hộ pháp đến hộ vệ!”

“Phi, từng cái ra vẻ đạo mạo, còn không phải ngấp nghé Nguyên Thần của lão Ngũ, có bản lĩnh thì động thủ đoạt đi!”

…

Trong lúc nhất thời, Nguyên Thần của Ngũ Hộ pháp, kích thích tham niệm thật sâu của các Hộ pháp còn lại, nhất thời có mấy người, từ bỏ tranh đoạt đối với đầu lâu của Chủ thượng, ngược lại hướng phía Nguyên Thần đang chạy trốn của Ngũ Hộ pháp đánh tới.

“Các vị huynh đệ, nể mặt tình cảm nhiều năm, bỏ qua cho ta đi!”

Nguyên Thần của Ngũ Hộ pháp, một bên điên cuồng chạy trốn, một bên mang theo hoảng sợ thật sâu, vội vã cầu khẩn nói.

Nhưng mà, mấy cái Hộ pháp xông lại, đối với khẩn cầu của y ngoảnh mặt làm ngơ, trong mắt nào có một tia tình nghĩa thường ngày, có chỉ là vẻ tham lam thật sâu.

Ông!

Sau một khắc, Nguyên Thần của Ngũ Hộ pháp, bị một đạo quang mang giam cầm giữa không trung, mấy cái Hộ pháp tranh đoạt, trong nháy mắt đã đánh nhau cùng một chỗ.

“Có ý tứ, lần này có ý tứ!”

Lâm Hải trợn mắt há hốc mồm, nhìn lên tình hình bên trong bầu trời, cảm thấy một trận buồn cười.

Chỉ thấy bây giờ bên trên bầu trời, bảy cái Hộ pháp chia làm hai nhóm, một nhóm tranh đoạt Nguyên Thần của Ngũ Hộ pháp, một nhóm tranh đoạt đầu lâu của Chủ thượng.

Hai nhóm người tất cả đều không ai nhường ai, đánh túi bụi.

Bất quá, thân thể của Ngũ Hộ pháp bị hủy, cũng làm cho trong lòng bọn họ, cũng dâng lên cảnh giác thật sâu.

Tại thời điểm tranh đoạt Nguyên Thần, tất cả đều mọc tâm nhãn, học tập cách làm của Hùng Viễn Đường, một khi bị vây công, liền lập tức từ bỏ khống chế đối với Nguyên Thần.

Sau đó, lại thêm vào công kích một người khác trong đội ngũ.

“Ta dựa vào, hiện tại là tình huống như thế nào a?”

“Làm sao biến thành hai cái đám mây?”

“Nguyên Thần của Đại Thừa, ở bên trong tay cái Hộ pháp nào

a?”

Nhóm Địa Tiên phía dưới, căn bản không biết trên bầu trời, đã phát sinh biến đổi lớn.

Từng cái ngửa đầu, nhìn lên đám mây chiến đấu trên bầu trời, đột nhiên làm hai nhóm, tất cả đều một mặt mộng bức.

Chỉ có mấy cái đại năng Hóa Thần hậu kỳ có thể thấy rõ tình huống trên bầu trời, ánh mắt lộ ra sợ hãi thật sâu, mang theo một tiếng không khỏi hưng phấn, mở miệng nói nói.

“Ngũ Hộ pháp, thân thể bị hủy!”

“Nguyên Thần của y, cũng trở thành mục tiêu bị tranh đoạt!”

“Cái gì?!” Lời kia vừa thốt ra, nhóm Địa Tiên xem náo nhiệt, tất cả đều phải sợ hãi, xôn xao một mảnh.

Sau đó, dỗ đến một tiếng, liền lộn xộn.

“Đậu phộng, Ngũ Hộ pháp bị hủy thân thể!”

“Mẹ nó, đây là chiến đấu kịch liệt cỡ nào, liền Đại Thừa chi tôn cũng vẫn lạc!”

“Thao, đáng tiếc thấy không rõ tràng diện chiến đấu a, quá tiếc nuối!”

Mọi người nhao nhao châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ, đều tràn ngập kinh hãi thật sâu.

Bát Đại Hộ Pháp Đại Thừa chi tôn, tại trong lòng những người bọn họ này, quả thực cũng là y hệt như thần nhất.

Tùy tiện một ánh mắt, đều có thể tuỳ tiện quyết định sinh tử của bọn họ.

Nhưng không ai từng nghĩ tới, Bát Đại Hộ Pháp thường ngày cao cao tại thượng, cần bọn họ ngưỡng vọng, vì tranh đoạt một cái Nguyên Thần của Đại Thừa, đã có người hủy thân thể, nhiều năm tu hành hủy trong một sáng.

Đối với nhóm Địa Tiên Hóa Thần kỳ mà nói, thật sự là quá mức rung động.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, Thất Đại Hộ pháp đã tại trên bầu trời đã đánh nhau ba bốn canh giờ, vẫn là không thể quyết ra, Nguyên Thần của Đại Thừa thuộc về ai.

Nhưng mà, động tác bọn họ đánh nhau, cũng dần dần chậm lại.

“Cũng đừng đánh, dừng một cái, ta có lời muốn nói!”

Đột nhiên, Hùng Viễn Đường hét lớn một tiếng, sau đó dẫn đầu thoát ly khỏi vòng chiến đấu, rời khỏi cách xa hơn trăm mét.

Sưu sưu sưu sưu sưu!

Lời của Hùng Viễn Đường vừa ra khỏi miệng, đám Hộ pháp còn lại, cũng đều dừng lại, nhao nhao lui lại.

Trong nháy mắt, chỉ còn lại có hai cái Hộ pháp trước mắt đang khống chế Nguyên Thần của Đại Thừa, bị mấy người vây quanh ở giữa.

“Lão Đại, ngươi gọi mọi người dừng lại, là ý gì?” Sắc mặt Uông Thế Hào trắng bệch, trở nên càng thêm không có huyết sắc, nhìn Hùng Viễn Đường, âm u hỏi.

“Hừ, lão Tam, ngươi đây không phải biết rõ còn cố hỏi sao?”

Hùng Viễn Đường liếc mắt nhìn Uông Thế Hào một chút, cười lành lạnh nói.

“Ngươi nếu là không hiểu ý tứ ta gọi ngừng, sẽ nghe lời, ngoan ngoãn dừng lại như vậy sao?”

Nói xong, Hùng Viễn Đường đem đầu nhất chuyển, không nhìn Uông Thế Hào nữa, mà chính là hướng phía những người khác quét mắt qua một vòng, cao giọng mở miệng.

“Các vị, hiện tại tình huống của mọi người là như thế nào, không cần ta nói nhiều đi.”

Sáu cái Hộ pháp còn lại, nhao nhao nhíu mày, nhưng không ai mở miệng phản bác, hiển nhiên ngầm thừa nhận lời nói của Hùng Viễn Đường.

Mà ánh mắt Hùng Viễn Đường thì là ngưng tụ, tiếp tục mở miệng nói.

“Chúng ta tranh xuống như thế, căn bản không phải biện pháp, làm không cẩn thận kết quả là, ai cũng không lấy được, ngược lại sẽ đem mệnh dựng vào, lão Ngũ chính là vết xe đổ!”

“Cho nên, ta đề nghị, chúng ta không cần đánh, lấy một loại phương thức ôn hòa, đến quyết định Nguyên Thần của Đại Thừa thuộc về ai, các vị nghĩ như thế nào a?”

Sáu cái Hộ pháp còn lại, nhìn xem lẫn nhau, sau đó nhao nhao gật đầu.

“Tốt, chúng ta đồng ý!”

“Vậy ngươi nói, có phương thức gì, có thể giải quyết?”

Hùng Viễn Đường thì là nhíu mày, lắc đầu.

“Biện pháp giải quyết, ta còn không có nghĩ kỹ, cái này thì cần nghe mỗi người phát biểu ý kiến của mình như thế nào!”

Hùng Viễn Đường nói xong, đám Hộ pháp còn lại nhất thời lộ vẻ mặt suy tư, bắt đầu cân nhắc dùng phương pháp gì, mới có thể đem Nguyên Thần của Đại Thừa, phân đến trong tay mình.

“A, làm sao không đánh?”

“Đúng vậy a, vì cái gì dừng lại?”

Nhóm người tu hành trên mặt đất, vừa thấy các Hộ pháp đang đánh nhau kịch liệt, bây giờ đột nhiên dừng lại, nhất thời lộ vẻ mặt mờ mịt, không biết bọn họ đang làm cái gì.

Thiên Nhãn Thần Thông của Lâm Hải, tại trên thân từng cái trong bọn người Hùng Viễn Đường đảo qua, hơi khẽ giật mình, trong nháy mắt liền hiểu được.

“Nguyên lai, là chân khí tiêu hao quá lớn, mấy cái Đại Thừa chi tôn này, cũng có chút không chịu đựng nổi!”

Thấy rõ điểm này, đôi mày của Lâm Hải đột nhiên nhảy một cái, một cái suy nghĩ cực kỳ lớn gan, bỗng nhiên tại trong lòng Lâm Hải, điên cuồng phát sinh.

“Nơi này là Di Vong Chi Đô, linh khí thiên địa cực kỳ thiếu thốn, cho dù là Đại Thừa chi tôn, tiêu hao nhiều như thế, muốn khôi phục mà nói, chỉ sợ cũng cần một chút thời gian.”

“Mà một khi tiếp tục chiến đấu xuống dưới mà nói, chân khí của bọn họ sẽ khô kiệt, đến lúc đó chỉ sợ lực chiến đấu sẽ cấp tốc hạ xuống, cường giả bên trong Hóa Thần cảnh, cũng vô cùng có khả năng tạo thành uy hiếp đối với bọn họ, đây mới là nguyên nhân thực sự mà bọn họ dừng lại!”

Vì nghiệm chứng suy đoán của chính mình, Lâm Hải đem ánh mắt, hướng phía trong tay mấy cái Hộ pháp nhìn lại.

Quả nhiên, trừ Hùng Viễn Đường ra, sáu người khác tất cả đều đang nắm Linh thạch, nhanh chóng hấp thu.

“Không thể để cho bọn họ dừng lại!”

Trong mắt Lâm Hải lấp lóe quang mang, cái ý nghĩ lớn mật trong lòng kia, càng thêm mãnh liệt.

Bỗng nhiên, Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía đầu lâu của Chủ thượng một mặt hoảng sợ, đã sợ đến trắng bệch không màu mà nhìn lại.

“Sứ mệnh của ngươi, đã hoàn thành!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đầu lâu của Chủ thượng, đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, bị Lâm Hải thu hồi vào Luyện Yêu Hồ.

“Ừm?”

Các Hộ pháp trên bầu trời, nhìn thấy một màn này, đột nhiên giật mình, kinh hãi biến sắc.

“Nguyên Thần của Đại Thừa, đi đâu?”

“Lão Nhị, giao Nguyên Thần của Đại Thừa ra, nếu không, chết!”

Mấy cái Hộ pháp trước đó đang cướp đoạt đầu lâu của Chủ thượng, sắc mặt càng là hoàn toàn thay đổi, chấn động giận dữ không thôi, hướng phía Nhị Hộ pháp vừa mới đang khống chế đầu lâu của Chủ thượng, quát lớn một tiếng.

Nhị Hộ pháp giờ phút này càng là một mặt mộng bức, đầu lâu của Chủ thượng bị gã dùng Đạo pháp giam cầm, mạc danh kỳ diệu biến mất, trong lòng gã so với ai khác, cũng cảm thấy kinh hãi cùng thật không thể tin.

“Không có ở chỗ ta!” Bbắp thịt trên mặt Nhị Hộ pháp căng thẳng hết ra, không thể tưởng tượng mà hô to nói.

Nhưng mà, những người khác làm sao có thể tin lời nói của gã.

“Lão Nhị, ngươi ít giả bộ, thừa dịp chúng ta không sẵn sàng, không biết dùng thủ đoạn gì, đem Nguyên Thần của Đại Thừa lấy đi, coi chúng ta là dễ bị lừa gạt sao?”

“Nếu như ngươi không giao ra, vậy liền chết!”

Oanh! Tiếng nói rơi xuống đất, trong nháy mắt có vô số đạo pháp thuật, hướng phía Nhị Hộ pháp, cuồng mãnh bao phủ mà đi!

Chương 1706: Ca ca nâng nâng tinh thần cho các ngươi!

“Nguyên Thần của Đại Thừa, thật không có ở chỗ ta này!”

Nhị Hộ pháp vừa tức vừa gấp, đều nhanh điên.

Đầu lâu của Chủ thượng bị lúc đầu bị gã cầm cố lại, giờ mạc danh kỳ diệu mất tích, gã so với ai khác cũng lo lắng kinh hãi hơn.

Kết quả là, ngược lại bị oan uổng, Nhị Hộ pháp quả thực có khổ mà khó nói.

Nhưng mà, giờ phút này đã không phải là thời điểm để gã phân giải, công kích cuồng mãnh của mọi người, đã đến gần gã, đem gã hoàn toàn bao phủ.

Trong lúc cuống quít, sắc mặt Nhị Hộ pháp biến, vội vã tế ra một thanh loan đao quỷ dị, nhất thời hào quang tỏa sáng, đem công kích của tất cả mọi người, tất cả đều cản ở bên ngoài.

Oanh!

Sau một khắc, phía trên vang lên tiếng oanh minh cực lớn, công kích hợp lực của mấy cái Đại Thừa chi tôn, cho dù Nhị Hộ pháp dựa vào pháp bảo, cũng vô pháp hóa giải.

Chỉ thấy bên trong bầu trời, khí lãng quay cuồng một hồi, giống như biển động, pháp bảo loan đao của Nhị Hộ pháp, bị công kích cường đại, va chạm vù vù một trận, không ngừng run rẩy, quang mang trong nháy mắt đã trở nên ảm đạm đi.

Toát!

Ngay lúc này, đột nhiên một đường thanh âm rít lên, từ sau lưng của Nhị Hộ pháp, bỗng nhiên vang lên.

Nhị Hộ pháp đột nhiên giật mình, sau đó cảm thấy một cỗ lực xuyên thấu khủng bố, trong nháy mắt liền đến sau đầu, để sắc mặt gã kinh hãi đại biến, trong lòng dâng lên hoảng sợ thật sâu.

“Các ngươi thật hung ác!!!”

Nhị Hộ pháp phát ra một tiếng gầm rống không cam lòng, sau đó phốc một tiếng, đầu lâu trực tiếp nổ tung, Nguyên Thần kéo dài tới chân trời, lại bị Thất Hộ pháp vung tay lên, giam cầm tại giữa không trung.

“Lão Thất, ngươi tiện nhân này, ta cùng ngươi không oán không cừu, vì sao hạ độc thủ như vậy!!!”

Nguyên Thần của Nhị Hộ pháp, mang theo cừu hận cùng phẫn nộ thật sâu, hung dữ trừng mắt với Thất Hộ pháp, tuyệt vọng giận mắng một tiếng!

Thất Hộ pháp vốn là tại đang tranh đoạt Nguyên Thần của Ngũ Hộ pháp, Nhị Hộ pháp căn bản không nghĩ tới, nàng ta vậy mà lại đột nhiên xuất thủ đánh lén, dùng pháp bảo đem nhục thể của gã trực tiếp diệt sát.

Mất đi thân thể, Nhị Hộ pháp đã có thể tưởng tượng kết cục bi thảm của chính mình.

Chính mình vừa rồi còn đang tranh đoạt Nguyên Thần của Đại Thừa, kết quả trong chớp mắt công phu, sau bước Ngũ Hộ pháp, trở thành đối tượng bị người khác tranh đoạt.

Loại chênh lệch cực lớn này, thật sự là vừa thật đáng buồn vừa châm chọc, mà hết thảy này đều là do cái tiện nhân Thất Hộ pháp này ban tặng!

Nguyên Thần của Nhị Hộ pháp, gân xanh nổi giận, hận ý ngập trời nồng như thực chất, hận không thể đem Thất Hộ pháp xé thành mảnh vỡ cũng đều không tiêu hận.

“Lạc lạc lạc lạc!”

Thất Hộ pháp thì là yêu kiều cười một trận, mang theo mặt mũi tràn đầy đùa giỡn, liếc nhìn Nguyên Thần của Nhị Hộ pháp một chút.

“Ta nói lão Nhị, ngươi đây liền có chỗ không biết, quê nhà bọn ta, có câu nói nói rất hay, gọi là độc nhất là lòng dạ đàn bà!”

Phốc!

Nguyên Thần của Nhị Hộ pháp, tức đến cơ hồ thổ huyết, hung dữ gật gật đầu.

“Tâm của ngươi, xác thực độc như rắn rết, loại người như ngươi, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt!”

“Vậy liền không tốn sức ngươi hao tâm tổn trí!”

Thất Hộ pháp nói xong, đột nhiên rung động chân nguyên trên thân, tường vân dưới chân, không có dấu hiệu nào hướng phía sau cấp tốc bay ngược, liền muốn bỏ chạy.

“Đem Nguyên Thần của lão Nhị, lưu lại cho ta!”

Đột nhiên, một đường thanh âm quát lớn bỗng nhiên vang lên, lại là một tên Hộ pháp khác, thi triển Đạo pháp đem đường đi của Thất Hộ pháp ngăn cản, ngăn chặn đường lui của nàng ta.

“Muốn chết!”

Thất Hộ pháp nhất thời đại nộ, khẽ kêu một tiếng, cánh tay đột nhiên vung lên, một kiện pháp bảo phi đao, bắn ra, vạch ra một đạo lưu quang, thẳng đến người ngăn cản.

“Hừ, giết lão Nhị, còn chưa đủ à!”

Hộ pháp chặn đường nhất thời nổi giận, cánh tay lăng không nhoáng một cái, một cái pháp bảo hình dáng bàn tính, lóe ra kim quang, bay ra ngoài.

Oanh!

Nhất thời, pháp bảo của hai người, đụng vào nhau, nhấc lên một mảnh khí lãng cuồng bạo, lực trùng kích cực lớn, đem hai người chấn động đến đến liên tục bay ngược.

Mà chân nguyên tản ra để tiến hành giam cầm đối với Nguyên Thần của Nhị Hộ pháp của Thất Hộ pháp, trong nháy mắt đã mất khống chế, Nguyên Thần của Nhị Hộ pháp nhắm ngay thời cơ, cấp tốc trốn chạy.

“Chạy đi đâu!”

Trong lúc đó, Hùng Viễn Đường hét lớn một tiếng, lăng không nhô ra một chưởng, lực hấp xả cực lớn, trực tiếp đem Nguyên Thần của Nhị Hộ pháp, kéo đến bên người.

Ông!

Mà vừa lúc này, một đường tập kích khủng bố, đột nhiên hướng phía sau lưng Hùng Viễn Đường đánh tới.

“Đáng giận!”

Hùng Viễn Đường kinh hãi, trong lúc nguy cấp đành phải từ bỏ Nguyên Thần của Nhị Hộ pháp, quay người nghênh địch.

Cùng lúc đó, mấy cái Hộ pháp còn lại, cũng bỗng nhiên xuất thủ, bắt đầu tranh đoạt đối với Nguyên Thần của Ngũ Hộ pháp.

Trong lúc nhất thời, mấy cái đại Hộ pháp vừa mới chuẩn bị khôi phục nguyên khí, lần nữa lâm vào hỗn chiến.

“Ha ha, tốt, đánh thật hay!”

Lâm Hải ở phía dưới nhìn lấy, trong lòng một trận kinh hỉ.

Hắn thật đúng là sợ cái mấy cái đại Hộ pháp này, tỉnh táo lại, đình chỉ tranh đoạt, lấy phương thức hiệp thương để giải quyết.

Bởi như vậy mà nói, Lâm Hải muốn đục nước béo cò, coi như khó hơn lên trời.

Mà bây giờ, mấy cái đại Hộ pháp này, lần nữa bởi vì Nguyên Thần của Đại Thừa, mà lâm vào tranh đấu.

Một lúc sau, nhất định sẽ chân nguyên khô kiệt, thực lực đại giảm, cho đến lúc đó, Lâm Hải liền có cơ hội để lợi dụng được!

Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, tranh đoạt giữa mấy cái đại Hộ pháp, tựa hồ cũng đánh ra hỏa khí.

Tuy chân nguyên của mỗi người, cũng tiêu hao cực nhanh, nhưng lại không ai dừng tay, ngược lại càng đánh càng hung, tràng diện cũng càng ngày càng kịch liệt.

“Dừng tay, đều dừng tay!”

“Các ngươi đừng quên, nơi này là Di Vong Chi Đô!!!”

“Tiếp tục đánh xuống, chẳng tốt cho ai cả!”

Đầu não của Hùng Viễn Đường coi như tỉnh táo, một bên ngăn cản công kích, một bên hướng phía mấy người khác, lớn tiếng la lên.

Nhưng mà lần này, mấy cái Hộ pháp kia, căn bản không ai thèm chim gã, đối với nhắc nhở của gã, càng là chẳng thèm ngó tới.

“Lão Đại, ít tại chỗ này nhàn rỗi quan tâm!”

“Vừa rồi nếu không phải ngươi kêu dừng, thân thể của lão Nnhị, còn không bị hủy đâu!”

“Chỉ cần có thể đạt được Nguyên Thần của Đại Thừa, tổn thất chân nguyên, đây tính toán là cái gì?!”

Mấy cái đại Hộ pháp một bên điên cuồng cười lớn, một bên không giữ lại chút nào, xuất ra toàn bộ bản lĩnh, chuẩn bị đem đối thủ tranh đoạt, triệt để diệt sát, độc chiếm hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa.

Trong lúc nhất thời, phía trên đám mây khí vụ lăn lộn, quang mang sôi trào, khí lãng khủng bố, đem phương viên trăm dặm cũng cuốn vào, khe núi phía dưới một mảnh hỗn độn, giống như bão quá cảnh.

Mấy cái Hộ pháp Đại Thừa chi tôn, phía dưới toàn lực hành động, làm cho nhóm người tu hành phía dưới, không thể không lần nữa rời khỏi khoảng cách hơn trăm mét, mới tránh cho bị dư ba đáng sợ của chiến đấu tác động đến.

“Đại Thừa chi tôn giao thủ, thật sự là quá kinh khủng!”

“Đổi là ta đi lên, chỉ sợ vài phút liền bị miểu sát!”

“Cũng không biết, bây giờ ở giữa Bát Đại Hộ Pháp, ai ưu ai kém!”

Nhóm người tu hành trên mặt đất, nhao nhao mang theo một mặt kinh hãi, hướng phía đám mây trên bầu trời nhìn lại.

Tuy bọn họ thấy không rõ tình huống thật trong đó, lại tuyệt không ảnh hưởng tới tâm tình kích động của bọn họ.

Dù sao, chiến đấu ở giữa Đại Thừa kỳ, đúng là ngàn năm hiếm thấy, có thể may mắn ở đây xem chừng, bọn họ đã phi thường thỏa mãn.

Lâm Hải cũng là ngẩng đầu nhìn chăm chú lên bầu trời, nháy mắt một cái cũng không nháy quan sát tình huống chiến đấu của mấy cái đại Hộ pháp.

Theo thời gian chuyển dời, trên mặt Lâm Hải, bắt đầu lộ ra nụ cười thần bí.

Hơn nữa, nụ cười này càng ngày càng thịnh, càng ngày càng hưng phấn.

“Ha ha, mấy người này, chân nguyên trong cơ thể, rốt cục muốn hao hết sao?”

Dưới Thiên Nhãn Thần Thông, Lâm Hải nhìn cực kỳ rõ ràng.

Bọn người Hùng Viễn Đường, giờ phút này chiến đấu tuy nhìn qua, vẫn mười phần kịch liệt như cũ, nhưng chân nguyên ẩn chứa bên trong Đạo pháp, cũng đã suy yếu gấp mấy lần không thôi.

Hơn nữa, Lâm Hải càng thêm nhạy cảm phát giác, tường vân dưới chân bọn họ, cũng bắt đầu dần dần bất ổn, thậm chí có một tia dấu vết tán loạn.

Thế là, Lâm Hải lúc này liền làm ra phán đoán, mấy người này coi như không phải nỏ mạnh hết đà, giờ phút này cũng tất là nguyên khí tổn hao nhiều.

Nghĩ đến chỗ này, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, bỗng nhiên lộ ra một vòng nụ cười tà tà.

“Đánh nhau hữu khí vô lực, như cái lời nói gì? Không bằng, ca ca nâng nâng tinh thần cho các ngươi!”

Chương 1707: Đại Thừa kỳ Ngân Hợp

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải xấu xa cười một tiếng, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút.

Ông!

Sau một khắc, đầu lâu của Chủ thượng, lần nữa xuất hiện tại giữa thiên không, rơi vào giữa tầm mắt của mấy cái đại Thừa Hộ pháp.

“Đậu phộng, chủ nhân, không mang theo chơi như vậy a!”

Chủ thượng tại Hồ bên trong Luyện Yêu, còn không có từ bên trong kinh hồn trước đó tỉnh lại, kết quả lần nữa bị ném đến trước mặt những Đại Thừa chi tôn này, không khỏi bị dọa đến ngao một tiếng, quay đầu liền chạy.

“Ha ha, cái Nguyên Thần của Đại Thừa kia, lại xuất hiện!”

Lập tức, có hai cái Hộ pháp từ bỏ tranh đoạt cùng người khác, ngược lại hướng phía Chủ thượng đuổi theo.

“Đi!”

Một tiếng quát chói tai vang lên, Chủ thượng đang chạy trốn bỗng nhiên trì trệ, lần nữa bị giam cầm ở không trung, nhất thời mặt mũi tràn đầy sợ hãi, bị dọa đến hồn phi phách tán.

“Ha ha, đạt được á!”

Uông Thế Hào cuồng tiếu một tiếng, vui mừng quá đỗi, vừa muốn đem Chủ thượng thu đi, lại nghe thấy sau lưng có một đường lệ kKhiếu, sau đó khí mang khủng bố, phá không mà đến, trong nháy mắt đã đem gã khóa chặt.

Sắc mặt Uông Thế Hào đại biến, không khỏi thầm mắng một tiếng, biết rõ có người ra tay với mình.

“Cút!”

Bỗng nhiên, Uông Thế Hào xoay người một cái, song chưởng bỗng nhiên hướng về phía trước mà vung vẩy, nhất thời hai đạo âm phong gào thét mà ra, phanh một tiếng, đem công kích của người tới, trong nháy mắt đánh vỡ nát.

Oanh!

Thân thể của Uông Thế Hào, cũng bị cỗ sóng gió cuồng bạo này, chấn động đến lay động một trận, tường vân bay ngược, chật vật không chịu nổi.

“Đem Nguyên Thần của Đại Thừa lưu lại!”

Một đường thanh âm khẽ kêu vang lên, lại là Thất Hộ pháp cưỡi mây mà đến, hướng phía Uông Thế Hào phát động công kích cuồng mãnh, hai người trong nháy mắt ở trên đám mây, đánh nhau.

Lâm Hải ở phía dưới, ngẩng đầu quan sát, hai mắt không khỏi tỏa sáng, lộ ra một vòng ý cười.

“Không tệ, thế cục hiện tại, vừa vặn!”

Chỉ thấy bên trên bầu trời, giờ phút này có hết thảy ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa, mà sáu cái Hộ pháp còn lại, rất có ăn ý hai hai từng đôi chém giết, tranh đoạt Nguyên Thần, làm ba cái chiến đoàn.

Dạng thế cục này, là cho nội tâm Lâm Hải phi thường hài lòng.

Vừa rồi hỗn chiến như thế, mỗi người cũng có phòng bị, đều sẽ có lưu chuẩn bị ở sau, cho dù có kịch liệt hơn, cũng không quá dễ dàng xuất hiện tình huống thương vong.

Mà bây giờ thì lại khác, hai hai tranh đoạt, ai cũng không xuất thủ đăng sau, qua ám toán đối thủ bên ngoài người được.

Cứ như vậy, mỗi người đều không cần tiếp tục phòng bị những người khác đánh lén, chỉ cần toàn lực xuất thủ, đem đối thủ của mình đánh bại, sau đó mang theo Nguyên Thần của Đại Thừa trốn xa liền có thể.

Cũng chỉ có loại tình huống này, mới có thể không lưu tay mà tiến hành công kích, cũng vô cùng có khả năng xuất hiện cục diện lưỡng bại câu thương.

Một khi loại tình huống này xuất hiện, cũng là thời điểm Lâm Hải xuất thủ!

Hai mắt Lâm Hải không hề nháy, chăm chú nhìn chiến cục trên bầu trời, chờ đợi thời cơ.

“Sáu người còn lại này, chân nguyên tiêu hao cũng cực kỳ to lớn, cũng nhanh!”

Trong mắt Lâm Hải lóe ra quang mang kích động, đã từ trên thân sáu đại Hộ pháp, nhìn ra xu hướng suy tàn của bọn họ.

Oanh!

Đúng lúc này, bỗng nhiên bầu trời vang lên một tiếng thật lớn, sau đó khí lãng khủng bố phô thiên cái địa, tàn phá bừa bãi bao phủ.

Một bóng người đột nhiên như gặp phải trọng kích, cấp tốc từ trên đám mây rơi xuống, máu tươi phun lên trời cao!

“Mau nhìn, có Hộ pháp rơi xuống, không rõ sống chết!”

Đông đảo người tu hành vây xem ở phía dưới, đột nhiên giật mình, nhìn chằm chằm vào thân ảnh rơi xuống, kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Hô!

Cùng lúc đó, đột nhiên một đường khí lãng khủng bố, mang theo khí mang sắc bén màu đen từ trên trời giáng xuống, hướng phía thân ảnh rơi xuống, mau chóng đuổi xuống, thanh thế kinh hãi!

“Lão Đại, xin tha ta một mệnh!!!”

Trong lúc đó, một đường thanh âm tràn ngập hoảng sợ, vang lên giữa không trung, mang theo run rẩy thật sâu.

Phốc!

Thanh âm vừa dứt, đạo nhân ảnh này bỗng nhiên nổ tung, sau đó một đạo Nguyên Thần, xông ra, hoảng sợ chật vật chạy trốn.

“Ha ha ha ha!”

Đúng lúc này, một đường thanh âm kích động đại hỉ, vang lên tại bầu trời.

Nguyên Thần đang chạy trốn phảng phất bị một chiếc dây thừng vô hình trói lại, sưu một tiếng bị kéo về bầu trời, sau đó một cái bàn tay to lớn, đem Nguyên Thần một mực nắm ở trong tay.

“Các vị, sau này còn gặp lại!”

“Ha ha ha ha!!!”

Hùng Viễn Đường lần nữa phát ra một tiếng cười to cực kỳ hưng phấn, hai tay đều nắm một cái Nguyên Thần của Đại Thừa, khống chế tường vân, sưu cái liền không thấy bóng dáng tử.

“Đáng giận, lão Đại vậy mà đạt được hai cái Nguyên Thần!”

“Thật sự là tiện nghi cái lão già kia!”

Bốn cái Hộ pháp còn lại, thấy Hùng Viễn Đường thành công chém giết đối thủ, thu hoạch hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa, không khỏi ghen ghét không thôi.

Nhưng mà, bọn họ đang cùng đối thủ tranh đoạt Nguyên Thần của Đại Thừa, nếu như lúc này đuổi theo Hùng Viễn Đường, liền phải từ bỏ Nguyên Thần của Đại Thừa hiện tại, vô cớ làm lợi cho đối thủ của mình.

Loại sự tình này, căn bản không ai nguyện ý đi làm, thiếu một do dự, liền trơ mắt nhìn Hùng Viễn Đường, phi tốc trốn xa, coi như muốn đi truy, cũng không kịp.

Lâm Hải nhìn một màn này, lại là quỷ dị cười một tiếng, sau đó rời khỏi đám người.

“Làm người không thể quá tham, đem những Hộ pháp Đại Thừa chi tôn này một mẻ hốt gọn, hiển nhiên là sự tình không thực tế.”

“Cái Hùng Viễn Đường này, đối với ca ca có ý quyết giết, ca ca không thể khinh xuất tha thứ cho gã, hơn nữa trong tay của gã, còn có hai Nguyên Thần của Đại Thừa, tính ngươi không may, ca ca liền xuống tay với ngươi đi!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải sưu một tiếng, thân ảnh biến mất không thấy, hướng phía phương hướng mà Hùng Viễn Đường bỏ chạy, toàn lực đuổi theo.

“Móa, tốc độ cưỡi mây đạp gió, quả là nhanh không biên giới a!”

Lâm Hải truy một cái này, mới phát hiện lấy tốc độ của chính mình, căn bản không đuổi kịp Hùng Viễn Đường.

Cho dù chân nguyên của Hùng Viễn Đường tiêu hao rất lớn, nhưng chung quy vẫn là Đại Thừa chi tôn, cũng hoàn toàn không phải Lâm Hải là có thể với tới.

“Ngân Hợp, đi ra!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Bạch Long Mã Ngân Hợp manh manh, triệu hoán đi ra.

Sau đó, sưu một tiếng liền nhảy đến trên lưng Ngân Hợp, hướng phía tường vân sắp biến mất không thấy gì nữa trên bầu trời nhất chỉ.

“Đuổi theo cho ta!”

Sưu!

Lâm Hải vừa mới nói xong, thân ảnh của Ngân Hợp, trong nháy mắt hóa thành một đạo ánh sáng trắng, hướng phía Hùng Viễn Đường liền đuổi theo.

“Nhanh lên, nhanh hơn chút nữa!”

Hai mắt Lâm Hải gắt gao nhìn chằm chằm vào tường vân trên bầu trời, không ngừng hướng phía Ngân Hợp thúc giục nói.

“Yên tâm đi, Lâm Hải gia gia, gã chạy không thoát!”

Ngân Hợp nói, bỗng nhiên ngửa đầu long ngâm một tiếng, sau đó vậy mà đằng không mà lên, chân đạp tầng mây, bay thẳng lên trên không trung, tốc độ lập tức đề thăng gấp bội!

“Đậu phộng!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, lúc này mới phát hiện chính mình đã xuất hiện trên các đám mây, nhìn tầng mây bên cạnh không ngừng gào thét mà qua, bay ngược về đằng sau, trong lòng quả thực vui mừng quá đỗi!

“Ha ha, Ngân Hợp, ngươi chừng nào thì cũng có thể ngự không phi hành?” Lâm Hải kinh hỉ hỏi.

Ngân Hợp chớp chớp mắt to manh manh, một mặt xem thường bĩu môi.

“Ngự không phi hành? Rất không tầm thường sao?”

“Người ta đã đem thân thể Thiên Long, hòa tan bảy thành, lên trời xuống biển, còn không phải là một bữa ăn sáng.”

Lâm Hải nghe được, cũng là một trận kinh hỉ.

“Ngươi nói, ngươi đã đem thân thể Thiên Long, dung hợp bảy thành?”

“Đúng a!” Ngân Hợp gật gật đầu, manh manh nói.

“Ha ha, quá tốt!” Lâm Hải vỗ tay tỏ ý vui mừng, sau đó vội vàng hỏi nói.

“Vậy thực lực bây giờ của ngươi, đã đạt tới cảnh giới gì?”

Ngân Hợp nghiêng đầu, làm ra một bộ dáng trầm tư, ngẫm lại mới mở miệng nói.

“So với ta trước đó phải cường đại hơn nhiều, nhưng so với Thiên Long lúc còn sống, lại yếu hơn nhiều.”

“Chính ta đoán chừng mà nói, hẳn là tại Đại Thừa kỳ!”

“Đại Thừa kỳ?!!” Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, hưng phấn vung quyền đầu.

“Thật sự là quá tốt!”

Lâm Hải cúi đầu nhìn Ngân Hợp, quả thực vui vẻ không được.

Nghĩ không ra cái tiểu gia hỏa manh manh Ngân Hợp này, thế mà vô thanh vô tức, liền đến Đại Thừa tu vi.

Cứ như vậy, Ngân Hợp tuyệt đối là tay đấm cường đại nhất của chính mình, cho dù ở trước mặt đối cứng với Bát Đại Hộ Pháp, Lâm Hải lại có sợ gì.

Không khỏi, Lâm Hải hăng hái, hào tình vạn trượng, một cỗ đấu chí mãnh liệt xông lên đầu.

“Vốn còn muốn dùng chút kế sách, đi âm Hùng Viễn Đường, hiện tại xem ra, đã không cần thiết!”

Thông suốt ngẩng đầu, Lâm Hải hướng phía trước nhìn lại, đã thấy khoảng cách cùng Hùng Viễn Đường, đang nhanh chóng rút ngắn.

Thô sơ giản lược tính toán, chênh lệch tối đa cũng liền khoảng chừng ngàn mét!

“Hừ, hôm nay, nhìn ca ca liệp sát Đại Thừa!” Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một vòng cười lạnh, sau đó cánh tay duỗi ra, Trục Nhật Cung liền xuất hiện trong tay, kim quang xán lạn!

Chương 1708: Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa

Lâm Hải tay cầm Trục Nhật Cung, hai mắt tách ra quang mang sắc bén, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Tiễn đến!”

Ông!

Nhất thời, trong lòng bàn tay Lâm Hải, xuất hiện một mũi tên màu vàng kim rạng rỡ phát sáng, tản ra khí tức sắc bén nồng đậm.

Lâm Hải giương cung cài tên, đem dây cung của Trục Nhật Cung kéo căng, sau đó bỗng nhiên buông lỏng tay!

Toát ~

Một đường tiếng xé gió bén nhọn chói tai vang lên, mũi tên màu vàng kim giống như một đạo lưu quang, xuyên thấu không khí, mang theo khí thế sắc bén không gì không phá, hướng phía sau lưng Hùng Viễn Đường, liền bay qua.

Hùng Viễn Đường đang một mặt kích động nhanh chóng chạy trốn, toàn tâm đắm chìm trong vui sướng cực lớn vì thu hoạch được hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa, hoàn toàn không biết, Lâm Hải đã đuổi theo phía sau.

Thẳng đến khi mũi tên màu vàng kim cách Hùng Viễn Đường còn lại khoảng cách trăm mét, Hùng Viễn Đường mới đột nhiên giật mình, cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố, từ phía sau kích xạ mà đến.

“Không tốt, có người đuổi theo!”

Hùng Viễn Đường quá sợ hãi, bản năng nghĩ đến, có thể đuổi theo được gã, tất sẽ là mấy cái Đại Hộ pháp còn thừa lại không thể nghi ngờ.

Vừa rồi Hùng Viễn Đường giết người đoạt Nguyên Thần, cơ hồ đã hao hết chín thành chân nguyên, lại thêm một đường chạy trốn, chân nguyên trong cơ thể cơ hồ đã sắp khô kiệt.

Nếu quả thật có Đại Thừa Hộ pháp còn lại ngăn cản, Hùng Viễn Đường gã căn bản không có chút sức chống cự nào, cuối cùng chỉ có thể rơi vào hậu quả bị Hộ pháp còn lại chém giết, luyện hóa Nguyên Thần.

“Đáng giận!”

Hùng Viễn Đường không khỏi thầm mắng một tiếng, mặt mũi tràn đầy sợ hãi, dọa đến liền đầu cũng không dám quay về.

Vung tay lên, trở tay một đường khí mang màu đen, sắc bén bay ra, mang theo khí thế đáng sợ, bay tới một tiễn đang tới sau lưng này!

Đồng thời, Hùng Viễn Đường liều mạng, lần nữa tăng thêm tốc độ, cưỡi mây đào vong!

Oanh!

Lúc này, một tiễn của Lâm Hải, cùng một kích tiện tay của Hùng Viễn Đường, kịch liệt đụng vào nhau ở trên không trung.

Nhất thời, mũi tên màu vàng kim vỡ vụn, hóa thành vô số quang hoa màu vàng kim, tiêu tán tại trên không trung.

Mà một kích tiện tay vung lên của Hùng Viễn Đường này, cũng bị mũi tên màu vàng kim, bắn nổ bể ra, không có bất kỳ cái lực công kích gì.

"Hô ~"

Lâm Hải thấy thế, không khỏi thở ra một ngụm trọc khí thật dài, nhíu mày, trong lòng cảm khái không thôi.

"Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, Đại Thừa chi tôn, quả nhiên không phải dễ đối phó!"

Mũi tên vừa rồi kia, chính là mũi tên do Lâm Hải lấy Kim Chi Đạo đại viên mãn biến ảo ra, thông qua Tiên khí Trục Nhật Cung, thi triển Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn bắn ra, uy lực có thể nói là cực kỳ khủng bố.

Trước đó tại Nhất Phẩm Đường, Lâm Hải chính là dùng đồng dạng thủ đoạn, trực tiếp miểu sát hai tên Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ.

Nhưng không nghĩ tới, Hùng Viễn Đường sau đại chiến, cho dù đến đã tiếp cận cảnh giới đèn cạn dầu, uy lực tiện tay vung lên, lại đem một tiễn sắc bén đáng sợ này, dễ như trở bàn tay mà đánh tan.

“Xem ra chính mình, chung quy vẫn là đánh giá thấp sự đáng sợ của Đại Thừa chi tôn, cho dù đến tình trạng như thế, cũng không phải chỉ là một cái Nguyên Anh Nhân Tiên như mình, là có thể khinh nhục.”

“Lâm Hải gia gia, chân nguyên của người phía trước kia chấn động mười phần kịch liệt, xem ra đã đến nỏ mạnh hết đà!”

“Muốn gia tốc, vọt thẳng tới, đem gã nhất cử cầm xuống hay không?”

Lúc này, Ngân Hợp bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào Hùng Viễn Đường trên đám mây phía trước, hướng Lâm Hải hỏi.

Đôi mày của Lâm Hải chớp động, muốn một lát, sau đó lắc đầu, đạm mạc cười một tiếng.

“Không vội, ngươi chỉ cần một mực cùng gã bảo trì khoảng cách hiện tại này, đừng để gã chạy liền có thể!”

Lâm Hải nói xong, thủ chưởng ở trên không trung nhẹ nhàng phất một cái, nhất thời lại là một mũi tên màu vàng kim xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Thật vất vả mới gặp được cái Đại Thừa chi tôn chó nhà có tang này, dạng bia sống này đi đâu tìm được.”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp giương cung cài tên, mũi tên màu vàng kim, mang theo khí tức sắc bén nồng đậm, đem Hùng Viễn Đường phía trước khóa chặt.

“Ca ca muốn bắt cái Hùng Viễn Đường này, hảo hảo thử chiêu một chút!”

Toát!

Ttiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, ngón tay buông lỏng, mũi tên màu vàng kim nhất thời hóa thành một đạo lưu quang màu vàng kim, gào thét bắn về phía Hùng Viễn Đường.

Hùng Viễn Đường đang điên cuồng chạy trốn, đột nhiên cảm thấy sau lưng, lại là một đường sát cơ lạnh thấu xương đang tới gần, không khỏi kinh hãi thất sắc, trong lòng tức giận không thôi.

“Cái này là tên hỗn đản nào?!”

Trong lòng thầm mắng một tiếng, Hùng Viễn Đường căn bản liền quay đầu cũng không để ý tới, một bên lần nữa tăng thêm tốc độ thôi động tường vân, một bên trở tay lại là một đạo khí mang, ngăn cản mũi tên màu vàng kim công kích.

Oanh!

Sau lưng truyền đến một đường tiếng vang, khí lãng lăn lộn, mũi tên màu vàng kim cùng Đạo pháp của Hùng Viễn Đường, lần nữa đồng thời chôn vùi.

Nhưng mà, không đợi Hùng Viễn Đường kịp thở một ngụm, đột nhiên lại là vô số đường kình phong, gào thét mà tới, trong chớp mắt liền đến phía sau gã, sát cơ sắc bén, đem gã trong nháy mắt khóa chặt.

“Bà nội ngươi!”

Hùng Viễn Đường quá sợ hãi, vậy mà cảm thấy sau lưng đồng thời đánh tới bốn năm đường công kích, hơn nữa lực đạo của mỗi một kích, cũng thập phần cường đại, đối với gã tạo thành uy hiếp thật sâu.

“Nếu không phải giờ phút này chân nguyên khô kiệt, đâu sẽ quẫn bách đến mức này!”

Mí mắt Hùng Viễn Đường cuồng loạn một trận, trong lòng quả thực vừa tức vừa giận.

Mấy cái đường công kích sau lưng này, tuy cường đại, nhưng nếu đối với Hùng Viễn Đường thời kỳ cường thịnh mà nói, không khác gì châu chấu đá xe, thậm chí ngay cả phòng ngự của gã cũng không phá được.

Nhưng bây giờ khác biệt, chân nguyên của Hùng Viễn Đường sắp khô kiệt, cho dù đối mặt với bực công kích mà bên trong ngày thường gã cũng không thèm để ý tới, cũng phải toàn lực đi chống cự, mới không bị lật thuyền trong mương.

"Cút ngay!"

Hùng Viễn Đường một bên phát ra tiếng gầm lên giận dữ, một bên liên tục vung vẩy hai tay hướng về phía sau.

Liên tiếp khí mang, vô cùng tinh chuẩn đem mũi tên mà Lâm Hải phóng tới ngăn cản, ầm vang nổ tung.

Nhưng mà, một màn càng đáng sợ hơn đã xuất hiện.

So trước đó thêm ra hơn hai lần khí tức khủng bố, lần nữa gào thét lên, hướng phía Hùng Viễn Đường kích xạ mà đến, đem Hùng Viễn Đường lần nữa hoàn toàn khóa kín!

"Bà nội ngươi!"

Hùng Viễn Đường vừa sợ lại giận, đều nhanh điên.

Lúc đầu gã cưỡi mây đạp gió, tốc độ tiêu hao chân nguyên liền đã cực nhanh, vừa rồi lại chống cự công kích của Lâm Hải, lần nữa tiêu hao không ít chân nguyên, khiến cho chân nguyên vốn là sắp khô kiệt, càng thêm ít đến đáng thương.

Bây giờ, không nghĩ tới công kích càng kinh khủng hơn, lại một lần nữa đánh tới, trong lòng Hùng Viễn Đường rốt cục dâng lên một cỗ hoảng sợ thật sâu.

Nếu như đem cái một đợt công kích đáng sợ này, lần nữa ngăn cản được mà nói, như vậy chân nguyên trong cơ thể gã, sẽ triệt để khô kiệt.

Cứ như vậy, chỉ sợ gã liền cả cưỡi mây đạp gió, đều không thể làm đến.

Mà đợi Đại Thừa Hộ pháp truy kích sau lưng đuổi tới, chờ đợi gã tuyệt đối là một con đường chết.

“Đáng giận, thật sự là đáng giận!”

Hùng Viễn Đường sinh lòng e ngại, thầm mắng không thôi, nhưng chuyện cho tới bây giờ, cũng không thể không đi tới.

Nếu không mà nói, gã sẽ trực tiếp bị mười mấy đường công kích sắc bén sau lưng này, đem thân thể phá huỷ!

“Cút cho ta!!”

Hùng Viễn Đường rơi vào đường cùng, gầm lên giận dữ, lần nữa phất tay, mười mấy đường khí mang sắc bén bay ra, đem sau lưng công kích, từng cái ngăn cản.

Nhưng mà, nơi đan điền của Hùng Viễn Đường, lại bỗng nhiên đau xót, chân khí đã không đủ chèo chống để gã ngự không phi hành.

Sưu!

Sau một khắc, thân thể của Hùng Viễn Đường, trong nháy mắt đã từ trên đám mây rơi xuống, hướng xuống đất rơi xuống.

Đôi mày của Hùng Viễn Đường khóa chặt, trong mắt lại mang theo nồng đậm cừu hận.

Vì kế hoạch hôm nay, cũng chỉ có trước rơi xuống đất, rồi nghĩ biện pháp đào thoát khỏi truy kích sau lưng.

“A, Hùng Viễn Đường xuống dưới.”

Lâm Hải ở phía sau đang truy theo vui mừng, Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn cũng bắn ra gần hai mươi tiễn.

Vốn nghĩ nhất cổ tác khí, đem toàn bộ Tam Thập Lục Tiễn bắn ra, nhìn xem có thể đem Hùng Viễn Đường bắn rơi hay không?

Không nghĩ mới đến nửa đường, Hùng Viễn Đường cũng đã không ngăn cản nổi.

Sưu!

Trong nháy mắt Hùng Viễn Đường rơi xuống đất, thân ảnh lóe lên, liền chui vào bên trong một rừng cây rậm rạp, biến mất không thấy gì nữa.

“Hỏng!”

Lâm Hải giật mình, nếu để cho Hùng Viễn Đường đào tẩu, lần sau còn muốn giết gã, coi như không dễ dàng.

“Ngân Hợp, xuống dưới!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía Ngân Hợp phân phó một tiếng.

Ngân Hợp ngâm lên một tiếng, hóa thành ánh sáng trắng, trực tiếp rơi vào mép của rừng cây. Lâm Hải thả người nhảy lên, từ bên trên người Ngân Hợp nhảy xuống, nhìn rừng cây rậm rạp thanh thúy tươi tốt, mày không khỏi nhăn lại tới.

Chương 1709: Hỏa thiêu Đại Thừa!

“Hùng Viễn Đường thật là giảo hoạt!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, Hùng Viễn Đường trốn vào rừng cây rậm rạp, chính mình thật đúng là không dám tùy tiện truy vào theo.

Tuy Hùng Viễn Đường đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng dù sao chính là Đại Thừa chi tôn.

Chính mình tùy tiện đi vào, bị Hùng Viễn Đường núp trong bóng tối tùy tiện đến một chiêu, cũng đủ cho mình uống một bình.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải nhíu lông mày lại, mặt lộ vẻ ngoan lệ.

“Đừng tưởng rằng ngươi trốn vào trong rừng rậm, ca ca liền không có biện pháp!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lần nữa nhảy lên phía sau lưng Ngân Hợp, quát lạnh một tiếng.

“Ngân Hợp, lên không!”

Hô!

Kình phong gào thét mà qua, sau một khắc Ngân Hợp đã chở Lâm Hải, xâm nhập vào giữa không trung.

Hai chân Lâm Hải đứng thẳng, đứng tại trên lưng Ngân Hợp, chắp hai tay sau lưng, một mặt lạnh lùng liếc nhìn rừng cây rậm rạp rộng lớn phía dưới một chút, trong lòng cười lạnh một tiếng.

“Thần thông, Phần Thiên!!!”

Theo thanh âm quát lạnh của Lâm Hải vang lên, chỗ cái trán bỗng nhiên xuất hiện con mắt thứ ba, quang mang hỏa diễm liền bắn ra.

Oanh!

Sau một khắc, cả mảnh trời không đột nhiên biến thành màu hỏa hồng, giống như một vùng biển lửa mênh mông, cấp tốc bốc cháy lên.

Tuôn rơi tuôn rơi!

Ngay sau đó, vô biên vô hạn hỏa diễm, mang theo nóng rực cơ hồ đem thiên địa cũng đốt hóa, giống như mưa rào, hướng phía mặt đất bên dưới, điên cuồng rơi xuống.

Ông!

Hỏa diễm rơi vào bên trong rừng rậm phía dưới, trong nháy mắt lửa lớn rừng rực đằng không mà lên, xông thẳng tới chân trời!

Toàn bộ rừng rậm, trong nháy mắt biến thành một cái biển lửa, lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, biến thành một vùng phế tích.

Nhưng, đại hỏa lại di lâu không rời, khí lãng nóng rực đem không khí thiêu đốt tư tư rung động, mặt đất cháy đen một mảnh, khói đặc cuồn cuộn, giống như liệt hỏa Luyện Ngục!

Hai tay Lâm Hải đều nắm một khỏa Linh thạch, cấp tốc hấp thu linh khí, đồng thời mở Thiên Nhãn Thần Thông ra, nháy mắt một cái cũng không nháy, tìm kiếm tung tích của Hùng Viễn Đường.

“Tại bên trong này!”

Trong lúc đó, Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt hết lần này tới lần khác lóe lên tinh mang, hướng cái phương vị nào đó ở phía dưới nhìn lại.

Đã thấy một bóng người, đối mặt với đại hỏa đột ngột bốc lên, thất kinh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Một bên điên cuồng huy động hai tay, xua đuổi hỏa diễm đang từ trên bầu trời hạ xuống, một bên như con ruồi không đầu, chật vật chạy trốn, ý đồ đào thoát phạm vi của liệt hỏa.

“Hùng Viễn Đường!”

Lâm Hải liếc một chút liền nhận ra, người phía dưới này, chính là Hùng Viễn Đường Đại Thừa chi tôn, đứng đầu Bát Đại Hộ Pháp.

Nhìn Hùng Viễn Đường hiện tại là cái dạng này, dưới chân phù phiếm, thân thể lay động, trong mắt mang theo sợ hãi thật sâu, nhìn hỏa diễm từ trên bầu trời rơi xuống, càng ngày càng cố hết sức.

Mà muốn đột phá biển lửa phong tỏa mặt đất này, chạy thoát, thì là khó càng thêm khó.

Không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, gã cái đường đường Đại Thừa chi tôn này, hôm nay chỉ sợ muốn táng thân tại giữa biển lửa này.

“Thần thông Phần Thiên, không hổ là sát chiêu mạnh nhất của ta cho tới nay!”

Lâm Hải nhìn bộ dáng chật vật của Hùng Viễn Đường, không khỏi âm thầm gật đầu, trong lòng phi thường hài lòng.

Cái thần thông Phần Thiên này, tuy tiêu hao chân khí mười phần cực lớn, hơn xa phía trên mấy chiêu thức Đạo pháp còn lại.

Nhưng uy lực cũng thực đáng sợ, lại là công kích trên phạm vi lớn, một khi thi triển, dù địch nhân có mạnh hơn, coi như sẽ không tử vong tại chỗ, cũng đừng hòng đào tẩu.

Chí ít, từ trước tới nay còn chưa bao giờ để Lâm Hải thất vọng qua.

Bây giờ, đối phó với loại Đại Thừa chi tôn cao cao tại thượng như Hùng Viễn Đường này, cũng không ngoại lệ!

Lâm Hải tiện tay đem Linh thạch vỡ vụn ném đi, lần nữa lấy ra hai khỏa Linh thạch, sau khi hấp thu xong tất, chân khí trong cơ thể, đã có khoảng chừng ba phần.

Nhìn xuống nhìn lại, đã thấy Hùng Viễn Đường tuy chật vật không chịu nổi, lại vẫn đang giãy giụa khổ sở, không khỏi nhướn mày.

“Thật đúng là đủ ương ngạnh, nếu như thế, ca ca liền cho ngươi thêm trợ hứng!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lần nữa đem Trục Nhật Cung lấy ra, sau đó bàn tay hư không khẽ vuốt, mũi tên màu vàng kim lóe ra quang hoa, liền xuất hiện tại trong lòng bàn tay của Lâm Hải.

Trong mắt Lâm Hải lóe lên quang mang màu vàng kim, giương cung cài tên, trong nháy mắt một cỗ sát cơ lạnh lùng, đã khóa chặt Hùng Viễn Đường!

“Giết!”

Trong lúc đó, Lâm Hải quát lớn một tiếng, ngón tay buông lỏng, mũi tên sưu một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang màu vàng kim, xuyên thấu không khí, mang theo tiếng rít bén nhọn, hướng phía Hùng Viễn Đường kích xạ mà đi!

Trong lòng Hùng Viễn Đường giờ phút này, đã hoàn toàn bị vô tận hoảng sợ chiếm cứ, một bên dốc hết toàn lực chống cự hỏa diễm, một bên mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, điên cuồng rống giận.

Gã chưa bao giờ nghĩ tới, lấy gã đường đường là Đại Thừa chi tôn, lại gặp được nguy cơ như thế, nếu như còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ hôm nay liền muốn chết ở đây.

“Lão tử không cam tâm, lão tử không cam tâm a!!!”

Nội tâm của Hùng Viễn Đường, điên cuồng gầm thét, bây giờ trong tay gã đang cầm hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa, một khi luyện hóa, thực lực thậm chí có khả năng lại tăng lên một cái cấp độ, chính thức trở thành cường giả mạnh nhất của Di Vong Chi Đô!

Thế nhưng là, cơ hội tốt như vậy đang ở trước mắt, chỉ còn một chân nữa vào cửa, gã lại bị nhốt ở trong biển lửa khủng bố, sinh mệnh cũng nhận uy hiếp cực lớn, không cửa chạy trốn!

Nếu như cứ như vậy mà chết tại cái bên trong chỗ này, Hùng Viễn Đường tuyệt đối sẽ chết không nhắm mắt!

Ngay tại thời khắc nội tâm của Hùng Viễn Đường, bị phẫn nộ, hoảng sợ, không cam lòng cùng rất nhiều cảm xúc tiêu cực chiếm cứ, đã gần như trở nên điên cuồng, đột nhiên một cỗ khí tức khủng bố, tại sau lưng cấp tốc đánh tới.

Hùng Viễn Đường đột nhiên giật mình, cái cảm giác tử vong vô cùng tiếp cận này, để gã trong nháy mắt thanh tỉnh, sắc mặt đại biến.

“Cút ngay!”

Hùng Viễn Đường không kịp ngẫm nghĩ nữa, trở tay cũng là một chưởng, hướng đường công kích phía sau này, sắc bén công kích mà đi.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, sau lưng Hùng Viễn Đường, quang hoa màu vàng kim trong nháy mắt nổ tung, khí lãng cực lớn giống như hải triều, hướng phía Hùng Viễn Đường cuốn tới.

Phốc!

Hùng Viễn Đường bị cỗ khí lãng khủng bố này, trực tiếp đụng vào trước ngực, một ngụm máu tươi liền phun ra ngoài.

“Hừ!”

Hùng Viễn Đường rên lên một tiếng, tuy một tiễn này của Lâm Hải, đã bị Hùng Viễn Đường phá huỷ, nhưng lực trùng kích khủng bố, cũng đã làm trọng thương Hùng Viễn Đường.

Thân thể của Hùng Viễn Đường, trực tiếp bị ném lên cao, hướng phía sau rơi xuống.

Cái biến đổi lớn này, nhất thời để Hùng Viễn Đường quá sợ hãi, nhất là thời điểm nhìn thấy hỏa diễm đầy trời, chớp mắt liền muốn đem chính mình bao phủ, mà Hùng Viễn Đường lại không có dư lực đi tiếp, không khỏi phát ra một tiếng rống sợ hãi bén nhọn!

“Không muốn!!!”

Ông!

Tiếng nói của Hùng Viễn Đường vừa mới rơi xuống, hỏa diễm khủng bố này, đã rơi vào trên thân Hùng Viễn Đường, ông một tiếng, đằng không mà lên, Hùng Viễn Đường trong nháy mắt đã biến thành một cái người lửa!

“A a a a!!!!”

Tiếng kêu thảm thiết của Hùng Viễn Đường, vang vọng toàn bộ trời trong, tuy Hùng Viễn Đường chính là Đại Thừa chi tôn, nhưng hỏa diễm Phần Thiên, cũng không phải là Phàm Hỏa, như thế nào gã có thể chịu được.

Một cái nháy mắt, thân thể của Hùng Viễn Đường, liền bị đốt thành tro tàn, Nguyên Thần sưu cái thoát ra!

Đáng tiếc, hỏa diễm khủng bố phô thiên cái địa này, trong nháy mắt đã đem Nguyên Thần của gã, cũng hoàn toàn bao phủ, điên cuồng đốt hóa!

“Không, không muốn a, ta còn không muốn chết a!!!”

“Hùng Viễn Đường, ngươi là tên hỗn đản, lão tử chơi tám đời tổ tông nhà ngươi!”

“Cứu mạng a, cứu mạng a!!!”

Thân thể Hùng Viễn Đường bị hủy đồng thời, Nguyên Thần của Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp bị gã giam cầm, cũng đã khôi phục tự do.

Nhưng mà, cảnh ngộ của bọn họ, cũng không tốt hơn so với Hùng Viễn Đường, giờ phút này cũng là hỏa diễm quấn thân, sinh cơ phi tốc xói mòn.

Trong lúc nhất thời, âm thanh hoảng sợ, tiếng quát mắng, tiếng cầu cứu, vang vọng không gian, ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa chi tôn này, đối mặt với tử vong, tất cả đều bị dọa đến sợ vỡ mật, tinh thần đều nhanh sụp đổ.

Lâm Hải tại bên trên bầu trời, lẳng lặng nhìn xuống phía dưới, hô hấp hơi có vẻ gấp rút, tựa hồ đang đợi cái gì.

“Nhanh, cũng nhanh!”

Nhìn ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa ở phía dưới giống như biến thành người lửa, điên cuồng tán loạn, hai mắt Lâm Hải nháy mắt cũng không nháy, chăm chú đứng xem.

Mắt thấy thời khắc ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, liền muốn bị ngọn lửa hoàn toàn thôn phệ, hóa thành tro tàn, đột nhiên leng keng một tiếng, trong đầu Lâm Hải, vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

“Ha ha, rốt cục đến!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, mặt lộ vẻ kích động.

Chương 1710: Thu phục Nguyên Thần!

“Leng keng, Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi lăm phần trăm, có muốn thu phục không?”

“Leng keng, Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi sáu phần trăm, có muốn thu phục không?”

“Leng keng, Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi bảy phần trăm, có muốn thu phục không?”

“Leng keng, Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi lăm phần trăm, có muốn thu phục không?”

“Leng keng, Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi tám phần trăm, có muốn thu phục không?”

...

Nghe trong đầu không ngừng vang lên tiếng tin tức nhắc nhở, trong lòng Lâm Hải gọi là một cái thoải mái a!

“Ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa, đều đã tiến vào thiết lập xác suất thu phục chín mươi lăm phần trăm trở lên của chính mình rồi!”

“Lần này thế nhưng là thu hoạch lớn a!”

Lâm Hải tập trung tinh thần, tử tế nghe từng tiếng tin tức nhắc nhở trong đầu, sợ trì hoãn một cái, cái Nguyên Thần nào bị đốt thành cặn bã, vậy coi như tổn thất quá lớn.

“Leng keng, Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi chín phần trăm, có muốn thu phục không?”

Lúc nghe tới một cái bên trong, xác xuất thu phục thành công đã đạt tới chín mươi chín phần trăm, Lâm Hải không do dự nữa, lập tức hơi chuyển động ý nghĩ một chút.

“Thu!”

Sau một khắc, đột nhiên một người lửa, biến mất không thấy gì nữa, bị Lâm Hải thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Hỏa diệt!”

Ngay sau đó, Lâm Hải ra lệnh một tiếng, đồng thời khi người lửa tiến vào Luyện Yêu Hồ, liệt hỏa trên thân cũng đi theo dập tắt.

Bên trong Luyện Yêu Hồ, chính là do Lâm Hải chi phối, cho dù hỏa diễm Phần Thiên, không phải là Phàm Hỏa, nhưng tiến vào Luyện Yêu Hồ, cũng không thể không tuân theo ý chí của Lâm Hải.

“Leng keng, Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi chín phần trăm, có muốn thu phục không?”

Vừa mới đem một cái người lửa thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ, hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa còn lại, cũng trước sau đạt tới xác xuất thành công chín mươi chín phần trăm.

Lâm Hải xe nhẹ đường quen, đem hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, cũng thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Thành công!”

Ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa, tất cả đều bị Lâm Hải thu phục, trong lòng Lâm Hải cuồng hỉ không thôi.

Hai mắt khép hờ, Lâm Hải cảm ứng đầu lâu của Chủ thượng một phen, phát hiện vẫn còn tại địa phương trước đó.

Xem ra, tranh đoạt giữa mấy cái Hộ pháp còn lại kia, vẫn chưa kết thúc.

Bất quá, Lâm Hải đã thành công thu lấy ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa, thấy tốt thì lấy, không cần thiết lại đi tranh đoạt cùng bọn họ.

“Thu!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải trực tiếp từ xa đem đầu lâu của Chủ thượng, thu hồi vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Về phần các Hộ pháp đang tranh đoạt đầu lâu của Chủ thượng, có thể bởi vậy mà tức hộc máu hay không, lại không phải phạm vi quan tâm của hắn.

Ông!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân ảnh của Lâm Hải cùng Ngân Hợp biến mất, cũng tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Vừa tiến đến, Lâm Hải đi thẳng tới trước mặt Nguyên Thần của ba người Hùng Viễn Đường đang một mặt mộng bức.

“Lâm Hải, là ngươi!!!”

Ngoài hai người, chưa thấy qua Lâm Hải, nhưng ấn tượng của Hùng Viễn Đường đối với Lâm Hải, thế nhưng là quá sâu.

Lúc đầu bọn họ trở về từ cõi chết, trong lòng còn có một số kinh hỉ, nhưng rất nhanh liền phát hiện, chính mình vậy mà bị người khống chế, chỉ cần người khống chế có một cái ý niệm trong đầu, cũng có thể để bọn họ hôi phi yên diệt.

Lúc tâm thần đang bất định bất an, không biết người thần thông quảng đại như vậy, có thể đem bọn họ khống chế là ai, Lâm Hải lại đột nhiên ra hiện tại trước mặt bọn họ.

Hơn nữa Lâm Hải vừa xuất hiện, bọn họ lập tức cảm ứng rõ ràng đến, người khống chế bọn họ, chính là Lâm Hải!

Không khỏi, ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa, nhao nhao kinh hãi biến sắc.

Nhất là Hùng Viễn Đường, trong nháy mắt nhận ra Lâm Hải, tâm liền chìm đến đáy cốc, nội tâm dâng lên hoảng sợ thật sâu.

Ở giữa gã cùng Lâm Hải, thế nhưng là có cừu hận không cạn, bây giờ rơi vào bên trong tay Lâm Hải, Lâm Hải sao lại tha cho gã.

Nhìn ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa, ở trước mặt mình có bộ dáng hoảng hốt sợ hãi, Lâm Hải lại là cười lạnh.

“Không tệ, chính là ta, không nghĩ tới đi?”

“Lâm Hải, trước đó đều là ta, có mắt như mù!” Hùng Viễn Đường vừa thấy ánh mắt lạnh lùng này của Lâm Hải, nhất thời giật mình một cái, cuống quít cúi đầu xuống, thành khẩn nhận lầm.

“Hi vọng ngươi đại nhân không chấp tiểu nhân, thả ta một ngựa, từ nay về sau, ta Hùng Viễn Đường tất coi ngươi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, nếu có chống lại, Thiên Tru Địa Diệt!”

Hùng Viễn Đường vừa mới mở miệng, Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp cũng nhìn lẫn nhau một chút, rồi cũng lập tức hướng phía Lâm Hải cung kính thi lễ.

“Hai người chúng ta, cũng nguyện coi chủ thượng như Thiên

Lôi sai đâu đánh đó, ra sức trâu ngựa vì chủ thượng!”

Bọn họ có thể đến Đại Thừa chi tôn, tự nhiên không ngốc, đều là người thức thời, biết rõ mạng nhỏ giờ phút này đang nằm ngay tại bên trong tay Lâm Hải, muốn sống, nhất định phải hướng Lâm Hải khuất phục.

Về phần cái gọi là tôn nghiêm, bọn họ đã sớm không hề để tâm.

Chỉ cần có thể bảo trụ mệnh tại, bọn họ liền có thời cơ Đông Sơn Tái Khởi, thật đến ngày ấy, lại đem Lâm Hải chém thành muôn mảnh, rửa sạch cái nhục ngày hôm nay là được.

Vi tôn nghiêm không để ý đến tánh mạng, đó là chuyện mà mãng phu gây nên.

“Tốt!” Lâm Hải thì là liếc nhìn ba người một chút, mặt lộ vẻ nghiền ngẫm ý cười, đem ba người Hùng Viễn Đường, nhìn đến tâm lý dựng lông một trận.

Mà Lâm Hải nói xong, thì không tiếp tục để ý bọn họ, khoanh chân ngay tại chỗ lấy ra Linh thạch, bắt đầu cấp tốc khôi phục chân khí.

Mấy canh giờ sau, trạng thái của Lâm Hải đã toàn thịnh, đứng dậy, thấy Hùng Viễn Đường ba người, còn cung kính canh giữ ở bên cạnh, không khỏi đạm mạc cười một tiếng.

“Ba người các ngươi, thật nguyện ý cống hiến sức lực vì ta sao?”

Ba người Hùng Viễn Đường nghe xong, vội vàng cúi đầu xuống, cung kính cùng kêu lên đáp nói.

“Chúng ta, nguyện ý nghe chủ nhân phân công, xông pha khói lửa, cũng không chối từ!”

“A.” Lâm Hải nhếch miệng cười một tiếng, mang theo một tiếng thần sắc đùa giỡn, liếc nhìn ba người một chút, nghiền ngẫm hỏi.

“Này, nếu ta dự định đưa ba người các ngươi, toàn bộ luyện hóa đâu?.”

Ba người Hùng Viễn Đường nghe xong, bị dọa đến kém chút nằm trên đất, sắc mặt nhất thời liền biến.

“Chủ nhân, tha mạng, tha mạng a!!!”

Trong lúc nhất thời, tất cả ba người đều quỳ trên mặt đất, hướng phía Lâm Hải dập đầu như giã tỏi, khóc ròng ròng, âm thanh đau khổ cầu xin tha thứ, trong mắt tất cả đều là hoảng sợ thật sâu.

Sắc mặt Lâm Hải lại là âm hàn, âm lãnh nhìn chằm chằm vào ba người, mặt không biểu tình, trong mắt lại có một cỗ quang mang ngoan lệ, đang không ngừng lấp lóe.

Mà đỉnh đầu Lâm Hải, một đoàn sương mù màu đen, bắt đầu chậm rãi bốc lên.

“Ta tuy mâu thuẫn với loại thủ đoạn này, mặc kệ là Kim Đan, hay là Nguyên Anh, cũng chưa bao giờ luyện hóa hấp thu qua.”

“Nhưng vì mau chóng tăng thực lực lên, sớm một chút nhìn thấy Hinh Nguyệt, bây giờ cũng không lo được nhiều như vậy!”

Nghĩ đến chỗ này, bàn tay của Lâm Hải đột nhiên duỗi ra, trong nháy mắt đem Nguyên Thần của Hùng Viễn Đường, tóm vào trong tay.

“Theo ta đi!”

Sưu!

Sau một khắc, thân ảnh của Lâm Hải trong nháy mắt đã biến mất.

“Chủ nhân, tha mạng a, tha mạng a...”

Bên trong không gian, chỉ còn lại có tiếng cầu xin tha thứ thê lương của Hùng Viễn Đường.

Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp phù phù một tiếng, co quắp trên mặt đất, ánh mắt sợ hãi, run lẩy bẩy!

Ầm!

Tiên Nhi đang trong nhà gỗ, thu thập hoa cỏ, cửa đột nhiên bị Lâm Hải phá tan.

“Bái kiến chủ nhân!”

Tiên Nhi bị kinh ngạc, vội vàng hướng phía Lâm Hải hạ bái.

“Ra ngoài!”

Lâm Hải trực tiếp quát nhẹ một tiếng, ngữ khí băng lãnh, không mang theo một tia cảm tình.

Tiên Nhi khẽ giật mình, trong lòng nhất thời như là bị kim đâm, một cỗ ủy khuất không khỏi xông lên đầu, nước mắt kém chút rơi xuống.

“Vâng!”

Nhẹ giọng đáp ứng một tiếng, Tiên Nhi không dám phản bác, đứng dậy hướng ngoài phòng đi đến.

Thời điểm đi qua Lâm Hải bên người, thân thể mềm mại của Tiên Nhi bỗng nhiên sững lại một hồi, phát hiện đỉnh đầu của Lâm Hải, sương đen quấn quanh, Ma khí bốc lên, vô cùng nồng đậm!

Mà hai mắt Lâm Hải, càng là biến thành màu máu, để cho người ta không rét mà run.

“Chủ nhân, chấp niệm của ngươi...”

“Ta để ngươi ra ngoài!!!”

Lời nói của Tiên Nhi còn không nói hết, liền bị Lâm Hải thô bạo cắt ngang, đem hai mắt đỏ thẫm, hướng phía Tiên Nhi gầm lên giận dữ.

Thân thể mềm mại của Tiên Nhi run lên, vội vàng cúi đầu xuống, đem nước mắt cơ hồ lăn xuống che giấu.

“Tiên Nhi tuân mệnh!”

Nói xong, Tiên Nhi bước liên tục nhẹ nhàng, mang theo ủy khuất thật sâu, đi ra khỏi nhà gỗ.

Ầm!

Lâm Hải phất tay đánh ra một đạo chân khí, đem cửa gỗ đóng lại, sau đó bỗng nhiên quay đầu, hai mắt như là ác ma, rơi vào trên thân Hùng Viễn Đường. Thân thể Hùng Viễn Đường đột nhiên cứng đờ, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi!

Chương 1711: Điên cuồng luyện hóa

“Tha mạng, tha mạng a!!!”

Hùng Viễn Đường giờ phút này, cũng nhìn ra trạng thái của Lâm Hải không đúng.

Hơn nữa, mục đích của Lâm Hải đã rất rõ ràng, chính là muốn đem Nguyên Thần của gã luyện hóa, để gã sao có thể không sợ.

Không khỏi, Hùng Viễn Đường mang theo hoảng sợ thật sâu, hướng phía Lâm Hải lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Nhưng mà, Lâm Hải giờ phút này, đỉnh đầu có sương đen vờn quanh, hai mắt huyết hồng, mang theo ngoan lệ cùng điên cuồng, phảng phất như cái gì cũng đều đã không nghe được.

Trong đầu, phảng phất chỉ có một thanh âm, đang không ngừng vang vọng.

“Luyện hóa gã, tăng cao tu vi, sớm ngày đứng hàng Thiên Tiên, cùng Hinh Nguyệt gặp nhau!”

Ông!

Bỗng nhiên, trên thân Lâm Hải đột nhiên tách ra một cỗ khí tức cường đại, đem không khí xung quanh, cũng chấn động rung động, sau đó Lâm Hải quát chói tai một tiếng.

“Hát!”

Sau một khắc, hai tay Lâm Hải đột nhiên nhanh chóng vung vẩy, đánh ra liên tiếp ấn quyết, sau đó đột nhiên hướng phía Hùng Viễn Đường, lăng không nhất chỉ!

“Luyện cho ta!”

Oanh!

Hùng Viễn Đường chỉ cảm thấy trong đầu oanh minh ông một tiếng, sau đó thân thể bỗng nhiên cứng đờ, phảng phất bị một cỗ lực lượng cường đại giam cầm, vây ở trong lồng giam.

Sau đó, một cỗ khí lưu vô hình, trong nháy mắt rơi ở trên người gã, bắt đầu đem Nguyên Thần chi lực của gã, hướng phía trong người Lâm Hải, điên cuồng hấp xả mà đi!

“Không, không muốn a!”

Hùng Viễn Đường quá sợ hãi, dọa đến liên tục kêu to, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

Gã nơi nào sẽ không hiểu, đây là Lâm Hải đã bắt đầu luyện hóa Nguyên Thần của gã.

Một khi Nguyên Thần chi lực của chính mình, bị Lâm Hải triệt để hút vào trong người, chính là thời điểm Hùng Viễn Đường gã, hồn phi phách tán!

“Lâm Hải, ta van cầu ngươi, buông tha ta, ngươi để cho ta làm cái gì cũng đều được, van cầu ngươi a!!!”

Nhưng mà, Lâm Hải giờ phút này hai mắt nhắm nghiền, đôi mày khóa lại thật chặt, đã hoàn toàn không nghe được thanh âm của Hùng Viễn Đường.

Theo Nguyên Thần chi lực của Hùng Viễn Đường, không ngừng mà tràn vào trong người Lâm Hải, tại kinh mạch các nơi của Lâm Hải, không ngừng mạnh mẽ đâm tới, du tẩu bốn phía.

Biểu hiện trên mặt của Lâm Hải, cũng dần dần lộ ra vẻ thống khổ cực độ, khuôn mặt không ngừng run rẩy, mồ hôi to như hạt đậu, bắt đầu theo cái trán cuồn cuộn nhỏ xuống.

“Y... Ách!”

Trong cổ họng Lâm Hải, kìm lòng không được phát ra tiếng gầm thống khổ, khí tức lúc mạnh lúc yếu, không ngừng từ trong người Lâm Hải phát ra, quang mang như ẩn như hiện.

Da thịt trên thân Lâm Hải, một hồi đen một hồi trắng, một hồi lại biến thành màu tím, giao thế thay đổi, quỷ dị nói không nên lời, sương đen trên đỉnh đầu, lại càng thêm nồng đậm, cơ hồ tràn ngập cả gian nhà gỗ!

Bất quá Lâm Hải, đối với hết thảy những thứ này cũng hoàn toàn không biết gì cả, cảm giác duy nhất bây giờ của hắn, chính là lực lượng trong cơ thể mình, đang lấy tốc độ vô cùng kinh khủng, điên cuồng phát sinh!

Tuy quá trình này, cực kỳ thống khổ, phảng phất muốn đem toàn bộ thân thể Lâm Hải cũng no bạo, nhưng một cái tín niệm cường đại, lại chống đỡ lấy Lâm Hải, không ngừng kiên trì.

“Ta muốn trở nên mạnh hơn, ta phải nhanh chóng mạnh lên!”

“Ta muốn trở thành Thiên Tiên, ta muốn gặp Hinh Nguyệt!!!”

Nội tâm Lâm Hải, điên cuồng kêu gào, nhẫn nhịn thống khổ không giống người, đem Nguyên Thần của Hùng Viễn Đường, không ngừng luyện hóa thôn phệ!

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, không biết qua bao lâu, ý thức của Lâm Hải, bỗng nhiên bắt đầu trở nên mơ hồ.

Sau cùng, vậy mà hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại có một tia bản năng, đang thao túng pháp quyết, không ngừng hấp thu lấy Nguyên Thần chi lực của Hùng Viễn Đường.

“Lâm Hải, là anh sao?”

“Lâm Hải, là anh tìm đến em sao?”

Trong lúc đó, một đường thanh âm trong ôn nhu mang theo vô tận vui mừng, vang lên tại bên tai Lâm Hải.

Lâm Hải đột nhiên bừng tỉnh, sau đó một cái dung nhan để Lâm Hải mong nhớ ngày đêm, ngày đêm tư niệm, xuất hiện tại trước mắt Lâm Hải.

“Hinh Nguyệt, Hinh Nguyệt!!!”

Lâm Hải kinh hỉ như điên, chỉ thấy trước mặt mình, dung nhan tuyệt mỹ duyên dáng yêu kiều, không phải Liễu Hinh Nguyệt, còn có thể là ai.

Sưu!

Lâm Hải trực tiếp nhảy dựng lên, sợ Liễu Hinh Nguyệt lại rời đi, một tay đem Liễu Hinh Nguyệt, một mực ôm vào trong ngực.

“Hinh Nguyệt, anh không phải đang nằm mơ chứ, thật là em sao?”

Âm thanh của Lâm Hải run rẩy, nước mắt trong nháy mắt lăn xuống, vô cùng động tình nói nói!

“Lão công, là em, em rất nhớ anh a!”

Nước mắt của Liễu Hinh Nguyệt cũng là trượt xuống, duỗi ra cánh tay ngọc, đem Lâm Hải một mực ôm chặt, dựa vào bên trong lòng Lâm Hải, hoan hỉ nói nói.

“Quá tốt, quá tốt!”

Lâm Hải kích động đến toàn thân run rẩy, rơi lệ tràn đầy mặt mũi, lại mang theo nụ cười vô cùng thoải mái.

“Hinh Nguyệt, chúng ta sẽ không tách ra nữa, cũng sẽ không tách ra nữa!”

“Ừm, ai cũng không thể lại đem chúng ta tách ra!!!” Liễu Hinh Nguyệt gật gật đầu, vô cùng kiên quyết nói nói.

“Hinh Nguyệt, anh rất nhớ em, anh thật nhớ em...”

Tình cảm nhung nhớ đã lâu trong nháy mắt bạo phát, hóa thành biểu đạt tối nguyên thủy ở giữa nam nữ.

Hô hấp của Lâm Hải dồn dập, thô bạo hôn lên cặp môi thơm của Liễu Hinh Nguyệt, đôi mắt của Liễu Hinh Nguyệt mê ly, kịch liệt đáp lại.

Trong chớp mắt, quần áo bay xuống...

“Lão công, em thật yêu anh...”

Bên tai Lâm Hải, không ngừng truyền đến thanh âm mê say nỉ non của Liễu Hinh Nguyệt, để Lâm Hải giống như một con dã thú, bộc phát kích thích tố của giống đực trong người, như đang chạy tại trên thảo nguyên bao la, điên cuồng thô bạo!

“Chủ nhân, xin ngài thương tiếc Tiên Nhi...”

Nhưng vào lúc này, một đường thanh âm yếu đuối mang theo một chút thống khổ, nổ vang tại bên tai Lâm Hải, để Lâm Hải đột nhiên giật mình, kinh hãi mở hai mắt ra, cúi đầu nhìn lại.

Sau đó, đầu Lâm Hải ông một tiếng, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, mặt lộ vẻ thần sắc kinh hãi khó có thể tin.

“Tiên... Tiên Nhi!”

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, Tiên Nhi giờ phút này đang một mặt thống khổ nằm ở trên giường, đang vô cùng u oán nhìn lấy chính mình, nơi nào còn có bóng dáng của Liễu Hinh Nguyệt.

Oanh một tiếng!

Lâm Hải chỉ cảm thấy trong đầu, trống rỗng, sau đó cái gì cũng không biết.

“Chủ thượng, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại!”

Không biết qua bao lâu, Lâm Hải cảm thấy một thanh âm, đang ở bên tai mình, nhẹ giọng hô hoán.

Chậm rãi mở hai mắt ra, Lâm Hải liền thấy Tiên Nhi, đang bưng một bát nước, ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng đẩy chính mình.

“Tiên Nhi!”

Lâm Hải vừa thấy được Tiên Nhi, trong đầu kìm lòng không được hiện ra một màn trước đó, không khỏi cọ cái ngồi xuống, mặt mũi tràn đầy bối rối.

“Chủ nhân, ngươi không sao chứ?”

Cử động của Lâm Hải, đem Tiên Nhi giật mình, không khỏi lo lắng hỏi.

Mặt mũi của Lâm Hải thì là tràn đầy kinh hãi, nhìn chằm chằm vào Tiên Nhi, đầy trong đầu đều là hình ảnh kiều diễm trước đó này, để Lâm Hải càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng hoảng.

“Đừng nói chuyện, để cho ta ngẫm lại!”

Lâm Hải khoát tay chặn lại, cau mày đem Tiên Nhi ngăn lại, nhanh chóng nhớ lại.

Chính mình bắt Nguyên Thần của ba người Hùng Viễn Đường lại, sau đó tiến vào Luyện Yêu Hồ, sau đó giống như đã tại trong nhà gỗ, luyện hóa Nguyên Thần của Hùng Viễn Đường...

Chuyện khi trước, từng chút từng chút xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải, thẳng đến khi gặp gỡ cùng Liễu Hinh Nguyệt, sau đó Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên biến thành Tiên Nhi...

Ông!

Não hải của Lâm Hải oanh một tiếng, lập tức mộng bức, cảnh tượng cùng cảm giác vô cùng chân thực này, để Lâm Hải kết luận, này cũng không phải mộng!

Nhưng nếu như không phải là mộng mà nói, vậy mình và Tiên Nhi, chẳng phải là, chẳng phải là...

Trong lòng Lâm Hải, lập tức hoảng hốt, bỗng nhiên quay đầu, mang theo khiếp sợ không gì sánh nổi, hướng phía Tiên Nhi gấp gáp hỏi.

“Tiên Nhi, giữa chúng ta, là không đúng, có phải phát sinh cái gì không?”

Tiên Nhi sững sờ, sau đó một mặt mờ mịt liếc nhìn Lâm Hải một chút, chậm rãi lắc đầu.

“Chủ nhân, ngươi chỉ là cái gì? Tiên Nhi không biết rõ!”

Lâm Hải khẽ giật mình, nhìn bộ dáng nghi hoặc của Tiên Nhi, đôi mày không khỏi nhăn lại, trong lòng càng kinh nghi.

“Tựa như ảo mộng, cái này đến cùng có phải là thật hay không?”

Chương 1712: Tu vi tinh tiến, nửa bước Địa Tiên!

“Không có gì Tiên Nhi, có thể là trước đó do ta luyện hóa Nguyên Thần Đại Thừa của Hùng Viễn Đường, quá mức mệt nhọc.”

Trong lòng Lâm Hải cười khổ một tiếng, hướng phía Tiên Nhi nói nói.

Nhìn Tiên Nhi không có nói dối, có lẽ hết thảy trước đó, căn bản chính là giấc mộng đi.

“A!”

Tiên Nhi cái hiểu cái không gật gật đầu, sau đó bỗng nhiên một mặt gấp gáp, nhìn Lâm Hải nói nói.

“Chủ nhân, có thể nghe Tiên Nhi nói một câu hay không?”

“Tiên Nhi, ngươi nói là được!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Lấy cảnh giới trước mắt của chủ nhân, cưỡng ép luyện hóa Nguyên Thần của Đại Thừa, vẫn là quá mức nguy hiểm.”

“Hơn nữa cho dù luyện hóa thành công, cảnh giới đạt được đề thăng, cũng sẽ khiến căn cơ bất ổn, đối với tu hành ngày sau, có ảnh hưởng rất lớn, đến lúc đó được chả bằng mất.”

“Cho nên, Tiên Nhi cầu khẩn chủ nhân, tại trước khi đạt tới Hóa Thần hậu kỳ, không nên luyện hóa Nguyên Thần của Đại Thừa.”

Lâm Hải nhìn bộ dáng Tiên Nhi một mặt lo lắng, thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ gật gật đầu.

“Đúng vậy a, trước đó là ta nóng vội.”

Vừa mới luyện hóa Nguyên Thần của Hùng Viễn Đường, quá trình có thể nói là cực kỳ thống khổ, Lâm Hải thậm chí cảm thấy, linh hồn của chính mình cũng vỡ vụn.

Sau cùng thậm chí mất đi ý thức, liền chuyện gì phát sinh, chính mình cũng không biết.

Bây giờ, Lâm Hải tỉnh táo lại, tuy tu vi đạt được đề thăng, nhưng cũng rõ ràng cứ thế mãi, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi nhoẻn miệng cười, lộ ra nụ cười trấn an.

“Yên tâm đi, Tiên Nhi, ta đem hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa còn lại, tiến đến khai phát Không Gian Hỗn Độn, tạm thời trước không luyện hóa!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem A Hoa cho lăng không nhiếp tới, phanh cái ném xuống đất.

“Uy, chó lưu manh, có hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa chi tôn mới tới, hảo hảo giúp đỡ điều giáo đi!”

Lâm Hải nói xong, thủ chưởng vung lên, liền đem Nguyên

Thần của Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp, triệu đến trước người.

“Tha mạng a, chủ nhân tha mạng a!”

Nguyên Thần của Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp, quỳ gối trước mặt Lâm Hải, bị dọa đến run lẩy bẩy, không ngừng cầu xin tha thứ.

Nguyên Thần của Hùng Viễn Đường, bị Lâm Hải bắt đi sinh sinh luyện hóa, bọn họ thế nhưng là tận mắt nhìn thấy.

Bây giờ, thấy Lâm Hải đem bọn họ hút tới, tưởng là lập tức sẽ bước theo gót chân của Hùng Viễn Đường, bọn họ có thể nào không sợ.

“Yên tâm, sẽ không giết các ngươi!”

Lâm Hải đạm mạc mở miệng nói, sau đó hướng phía A Hoa nhất chỉ.

“Từ nay về sau, hai ngươi cùng nó lăn lộn!”

Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp sững sờ, sau đó mặt lộ vẻ cuồng hỉ!

“Đa tạ chủ nhân ân không giết!”

Biết rõ Lâm Hải sẽ không giết bọn họ, Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp quả thực mừng rỡ như điên, liên tục dập đầu tạ ơn.

Sau đó, mới ngẩng đầu, mang theo một tia hiếu kỳ nhìn về phía A Hoa.

Sau khi thấy rõ A Hoa chỉ là một đầu Yêu thú Nguyên Anh sơ kỳ, trong mắt không khỏi lóe lên vẻ khinh miệt.

Cho dù mất đi thân thể, bọn họ cũng là Nguyên Thần của Đại Thừa, há lại chỉ là một cái Yêu thú Nguyên Anh, là có thể chấn nhiếp.

Lâm Hải để bọn họ theo A Hoa lăn lộn, bọn họ mặt ngoài không dám không nghe theo, nhưng nội tâm cũng đã trầm tĩnh lại.

Chỉ cần Lâm Hải vừa đi, bọn họ có là biện pháp, đối phó với một cái Yêu thú chỉ là Nguyên Anh, đến lúc đó còn không thoải mái đem con chó này, chơi xoay quanh sao.

Lâm Hải ở một bên bất động thanh sắc, nhưng lại chú ý tới biểu lộ như trút được gánh nặng của Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp.

Không khỏi, Lâm Hải âm thầm lắc đầu, hướng phía bọn họ ném qua một cái đồng tình ánh mắt.

“Dám đem còn lưu manh chó này không để tại bên trong mắt. Hai ngươi, tự cầu phúc đi!”

Lâm Hải hướng phía hai người, lộ ra một cái nụ cười ý vị thâm trường, sau đó hướng phía A Hoa há miệng.

“Đừng đùa chết a!”

“Oa cáp cáp a, ba ba yên tâm đi, Cẩu gia ta lúc nào đùa chơi chết người đâu. Cẩu gia sẽ chỉ làm cho bọn họ sống không bằng chết, ha ha ha ha ha!”

Nghe tiếng cười quái dị xấu xa kia của A Hoa, toàn thân Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp giật mình một cái, đột nhiên dâng lên một tia dự cảm không tốt.

Nhưng mà, Lâm Hải mới không thèm quan tâm bọn họ cùng A Hoa chơi như thế nào, thân ảnh lóe lên, đã đến bên Nguyệt hồ.

Nhìn Nguyệt hồ mênh mông khói trần, Lâm Hải hít sâu một hơi, hai mắt khép hờ, sau đó bỗng nhiên mở ra, nhất thời một đạo lóe lên tinh mang một cái rồi biến mất, giống như phù quang lược ảnh.

“Hát!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, thủ chưởng đột nhiên đẩy ngang mà ra, nhất thời một cỗ khí lãng khủng bố, từ trong lòng bàn tay thoát ly mà ra.

Toát!

Cái đường khí lãng khủng bố này, giữa đường hóa thành một đạo lưu quang màu vàng kim, trực tiếp đánh vào trên mặt hồ của Nguyệt hồ.

Ầm!

Nước trong Nguyệt hồ, giống như bị ném vào một quả bom tấn, nhất thời nhấc lên màn nước cao mười mấy trượng, bọt nước vẩy ra, thanh thế kinh hãi!

Lâm Hải thu chưởng đứng thẳng, trong mắt lấp lóe tinh mang, không khỏi âm thầm gật đầu.

“Nghĩ không ra, luyện hóa Nguyên Thần của Đại Thừa Hùng Viễn Đường, tu vi càng tiến một bước, đã đạt tới nửa bước Địa Tiên, khoảng cách với Hóa Thần cảnh, còn sót lại cách xa một bước!”

Cảnh giới mặc dù không có đề bạt thực chất, nhưng đã đến một cái điểm tới hạn, nội tâm của Lâm Hải, vẫn là phi thường kích động cùng cao hứng.

Hơn nữa, Lâm Hải đối với thực lực của nửa bước Địa Tiên, cũng có càng thêm nhận biết càng sâu.

Đó là một loại cảnh giới đặc thù tuy vẫn là Nguyên Anh cảnh, lại siêu thoát tại phía trên Nguyên Anh cảnh.

Chân khí trong cơ thể, đã có một phần nhỏ, đạt được cực độ ngưng tụ, hoàn toàn biến thành chân nguyên.

Chân nguyên chính là trạng thái chân khí độc hữu của Địa Tiên trở lên, năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong đó, hoàn toàn không phải chân khí có thể so bì.

Từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, trong người Lâm Hải đã ngưng tụ chân nguyên, đã có một số thực lực của Địa Tiên.

Nhưng mà, cái chân nguyên này lại cực kỳ thưa thớt, thậm chí so sánh cùng lượng chân khí to lớn kia, thì có thể bỏ qua không tính.

Vì thế, loại trạng thái giới hạn này, được xưng là nửa bước Địa Tiên.

Bất quá, dù vậy, uy lực mà Lâm Hải lúc này có thể phát huy ra, cũng hoàn toàn không phải Nguyên Anh hậu kỳ phổ thông trước đó, có thể so sánh.

Chí ít đối mặt với Địa Tiên chân chính, Lâm Hải cho dù không dựa vào Thần binh pháp bảo, lúc này cũng có lực lượng, ở trước mặt đánh một trận chiến!

“Chủ nhân, Tiên Nhi còn có một chuyện muốn thông báo!”

Tiên Nhi không biết từ lúc nào, cũng rời khỏi nhà gỗ, đi theo tại bên người Lâm Hải.

Lâm Hải quay đầu lại, lúc nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của Tiên Nhi, không biết vì sao, trong đầu lại hiện ra hình ảnh kiều diễm trước đó, vội vàng đem ánh mắt dời đi, ho nhẹ hai tiếng, hơi có vẻ xấu hổ nói.

“Tiên Nhi, ngươi nói!”

Tiên Nhi nhàn nhạt cười một tiếng, mặt giãn ra mở miệng nói.

“Tiểu Hồng tại chủ nhân trong lúc hôn mê, đã thức tỉnh!”

“A.”

Lâm Hải nghe được, không khỏi vui mừng nhướn mày, vội vã hướng Tiên Nhi hỏi.

“Lần này Tiểu Hồng tỉnh lại, lại có đột phá?”

Đôi môi Tiên Nhi hé một cái, cười gật gật đầu.

“Ha ha, quá tốt!”

Lâm Hải không khỏi reo hò một tiếng, lập tức cảm ứng được vị trí của Tiểu Hồng, hướng phía Tiểu Hồng mà đi.

Tíu tíu!

Rất nhanh, bên trên bầu trời, một tiếng ưng kêu to rõ vang vọng chân trời, sau đó một đạo lưu quang màu vàng kim từ trên trời giáng xuống, nhanh như lưu tinh, rơi vào trước mặt Lâm Hải.

“Ha ha, Tiểu Hồng, nhanh để cho ta nhìn xem, đã đến cảnh giới gì!”

Lâm Hải cười lớn, đi đến gần Tiểu Hồng, đưa mắt nhìn lại, sau đó nhất thời lộ vẻ mặt kinh hỉ.

“Nguyên Anh trung kỳ, ha ha, không tệ, coi như không tệ!”

Trong mắt Lâm Hải dị sắc liên tục, không ngừng khích lệ nói.

Thật không nghĩ tới, Tiểu Hồng ngủ sâu một giấc, thế mà trực tiếp đột phá hai cái cảnh giới.

Đôi mắt bạc của Tiểu Hồng nhấp nhô, mang theo một tia cao ngạo, nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Hải một chút, cao ngạo ngẩng đầu lên.

“Đối với Yêu thú nhất tỷ ta mà nói, cái này cũng không đáng giá nhắc tới!”

Phốc!

Nhìn Tiểu Hồng đắc ý thế kia, Lâm Hải nhịn không được buồn cười một trận.

“Đúng vậy a, ngươi là Yêu thú nhất tỷ, chỉ là tăng hai cái cảnh giới, tự nhiên không tính được cái gì.”

“Yêu thú nhất tỷ kia, có thể nói cho ta biết, lần này ngủ say, ngươi còn có cái thu hoạch gì càng thêm ngưu bức hay không a?”

Lâm Hải đùa giỡn nhìn Tiểu Hồng, chuẩn bị đưa nó lừa lừa, không nghĩ tới Tiểu Hồng đắc ý hừ một cái, cái đầu ngẩng cao hơn, một mặt đắc ý ngạo nghễ mở miệng.

“Đương nhiên là có, ngươi xem kỹ!”

Chương 1713: Chơi tốc độ, nhất tỷ ngược chết bọn họ!

Tiểu Hồng nói xong, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ kình phong, thổi qua tại trước mặt, sau đó thân ảnh của Tiểu Hồng, đột nhiên biến mất.

“Tốc độ thật là nhanh!”

Tuy Lâm Hải đã sớm được chứng kiến tốc độ nhanh như gió của Tiểu Hồng, nhưng là lần này vẫn là giật nảy cả mình.

“A... Nha phi, ngươi cái chim ngu, bệnh thần kinh a!”

Ngay tại thời khắc mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh hãi, đột nhiên một đạo bóng đen, kêu thảm từ trên trời giáng xuống, ngã tại trước mặt Lâm Hải.

Ầm!

Dưới chân Lâm Hải, nhất thời bay lên một mảnh bụi đất, A Hoa quái khiếu nhảy dựng lên, cũng là một hồi chửi ầm lên!

“A... Nha phi, ngươi cái chim chết, ngươi muốn là ngã chết Cẩu gia, cùng cha ta chơi nhân tình có phải hay không?!”

“Ngươi cái gì phá nhãn quang gì a, cha ta có thể có lực chiến đấu siêu cường như Cẩu gia sao?!”

“Lăn ngươi nha!” Lâm Hải cái này khí a, A Hoa chó chết này, làm sao lúc nào cũng không quên tổn hại chính mình hai câu đây.

Lâm Hải giơ chân lên, đem A Hoa đá vào giữa Nguyệt hồ.

Mà lúc này đây, không khí run run một hồi, thân ảnh của Tiểu Hồng lần nữa xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Thực lực của Yêu thú nhất tỷ, như thế nào a?”

Tiểu Hồng ngẩng lên cái đầu cao ngạo, hướng phía Lâm Hải một mặt đắc ý hỏi.

Lâm Hải nhìn Tiểu Hồng, xuất phát từ nội tâm nặng nề gật gật đầu.

“Quá nhanh, so với trước đó phải nhanh chí ít gấp ba!”

Lâm Hải giơ ngón tay cái nói nói, khoảng cách giữa A Hoa cùng Lâm Hải có bao xa, tâm lý Lâm Hải phi thường rõ ràng.

Thế nhưng là mới nháy mắt một cái, Tiểu Hồng liền bay vừa đi vừa về, còn đem A Hoa bắt trở về.

Cái tốc độ đồng dạng như siêu thần này, quả thực là nghịch thiên.

“Trách không được con hàng Tiểu Hồng này được gọi là Nghịch Thiên Ưng, nếu như nhìn từ bên trên tốc độ, danh tự, thật không phải nói không a!”

Nghe được Lâm Hải tán dương, Tiểu Hồng càng thêm đắc ý, cao cao nghểnh đầu, nhẹ nhàng hừ một cái.

“Đúng thế, bổn nhất tỷ, hiện tại thế nhưng là Phong Chi Đạo, đại viên mãn!”

“Phong Chi Đạo, đại viên mãn?!” Lâm Hải nghe được, đôi mày bỗng nhiên vẩy một cái, sau đó vừa mừng vừa sợ.

“Nói như thế, ngươi tại trong thông đạo kia, đạt được Phong Chi Nguyên Tủy.”

“Ừm hừ!” Tiểu Hồng gật gật đầu, thần thái phi dương.

“Ha ha, quá tốt!”

Lâm Hải không khỏi trở nên kích động, Tiểu Hồng vốn là lấy tốc độ để tăng trưởng, bây giờ Phong Chi Đạo lại đạt đến đại viên mãn.

Ngày sau theo tu vi cảnh giới đề bạt, tốc độ tất nhiên sẽ còn tăng lên gấp bội.

Cứ như vậy, người tu hành có thể đuổi kịp Tiểu Hồng, tuyệt đối là Phượng Mao Lân Giác.

“Không biết tốc độ hiện tại của Tiểu Hồng, cùng những cái Đại Thừa chi tôn có thể cưỡi mây đạp gió kia, người nào nhanh người nào chậm?”

Trong nội tâm Lâm Hải, đột nhiên dâng lên lòng hiếu kỳ mãnh liệt.

Ngẩng đầu một cái, gặp A Hoa đang lật ngửa cái bụng, giả chết tại giữa Nguyệt hồ, Lâm Hải lăng không một trảo, níu lấy cái đuôi đem con hàng này kéo tới dưới chân.

“Ngao!”

A Hoa rú thảm một tiếng, nhảy dựng lên liên tục kháng nghị.

“Dã man, thật dã man!”

“Công nhiên ngược chó, là hành vi không đạo đức!”

“Khiển trách các ngươi, ta phải mạnh mẽ khiển trách các ngươi!”

A Hoa giơ lên vuốt chó, chỉ vào Lâm Hải cùng Tiểu Hồng, một mặt tức giận kháng nghị nói.

“Bớt nói nhảm!” Lâm Hải đưa tay cho nó một bàn tay, “Ta hỏi ngươi, hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa kia, đang làm gì đâu?.”

A Hoa nghe xong, ánh mắt trong nháy mắt đã đến tinh thần, lộ ra nụ cười vô cùng thô bỉ.

“Hắc hắc hắc, hai người bọn họ a, đang nghe cái đầu lâu của Chủ thượng kia, giảng về uy phong của Cẩu gia, cũng bị dọa đến toàn thân phát run đâu!”

A Hoa gật gù đắc ý, trên mặt đắc ý nói không nên lời.

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, trực tiếp cười rộ lên, im lặng lắc đầu.

Mẹ nó, vậy con me nó mà được gọi là uy phong sao? Gọi là bỉ ổi còn tạm được!

Bất quá, Lâm Hải thật đúng là không thể không thừa nhận, đối phó với những đại nhân vật này, những thủ đoạn bỉ ổi của A Hoa này, có đôi khi thật đúng là rất tốt dùng,

“Tiểu Hồng, tìm cho ngươi hai cái đối thủ, thử tốc độ của ngươi một chút!”

Lâm Hải nói, nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng, chỉ huy Tiểu Hồng, hướng phía vị trí của Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp bay đi.

“Uy, đừng như vậy a, mang ta lên a!”

A Hoa thấy thế, cọ cái nhảy dựng lên, hiểm hiểm bắt lấy cánh của Tiểu Hồng, dán tại trên không trung bay lên.

Cơ hồ là trong nháy mắt công phu, đã đến mục đích.

Tiểu Hồng vừa hạ xuống, đầu lâu của Chủ thượng, còn có hai người Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp đang tụ cùng một chỗ cúi đầu nói nhỏ, đột nhiên quay đầu, sau đó toàn thân giật mình một cái.

Sau một khắc, một màn để Lâm Hải chấn kinh trợn mắt há hốc mồm, xuất hiện.

Chỉ thấy đầu lâu của Chủ thượng, còn có Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp, đột nhiên tiến lên một bước, sóng vai đứng vững, sau đó mang theo một mặt thành kính, đại lễ bái hạ.

“Cung nghênh A Hoa ba ba!”

Phốc!

Lâm Hải sau kinh ngạc ngắn ngủi, nhịn không được liền phun ra ngoài một ngụm, sau đó cười ha ha.

Bọn họ cái này không nghĩ tới, ba cái hàng này trịnh trọng như vậy, lại là vì nghênh đón cái lưu manh chó A Hoa kia.

Hơn nữa, Lâm Hải còn nhạy cảm phát hiện, trong ba người, đầu lâu của Chủ thượng hơi có vẻ bình tĩnh một điểm.

Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp, thì là kìm lòng không được mà run run mí mắt, thần sắc bối rối, hiển nhiên là gấp gáp e ngại tới cực điểm.

“Xem ra, nhất định là đầu lâu của Chủ thượng, đã cho hai cái mới tới này, phổ cập khoa học về âm hiểm của A Hoa!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy im lặng, đều nhanh cười ra nước mắt tới.

Không thể không nói, thật đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn a!

Đường đường là Đại Thừa chi tôn, vậy mà bị một cái lưu manh chó, hoảng sợ thành cái dạng này.

Bằng vào điểm này, A Hoa cũng đủ để kiêu ngạo.

“Ừm, đều đứng lên đi, chổng mông lên qua một bên chờ lấy!”

A Hoa làm theo giá đỡ mười phần, một mặt trang bức đứng thẳng bằng chân sau, hai cái chân trước khoác tại sau lưng, mang trên mặt nụ cười đắc ý, lại dương dương nói nói.

“Vâng!”

Ba cái Đại Thừa chi tôn đáp ứng một tiếng, do dự một phen, sau đó bỗng nhiên cắn răng một cái, thật chổng mông lên, đứng ở một bên.

Phốc!

Nhìn thấy một màn buồn cười này, Lâm Hải một cái nhịn không được, lại cười đi ra.

“Ai u ta qua, thật sự là phục!”

Lâm Hải thật không nghĩ tới, tiếng xấu của A Hoa, thế mà khủng bố đến trình độ như vậy.

Hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, chỉ là nghe đầu lâu của Chủ thượng nói chuyện, liền đối với A Hoa e ngại như hổ, trở nên nghe lời như thế.

“Xem ra cái Chủ thượng này, khẩu tài cũng là nhất lưu a!”

“Hai ngươi, tới đây một chút!” Lâm Hải tìm Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp là có việc, sao có thể để bọn họ một mực chổng mông lên a.

“Lâm Hải gia gia, xin ngài phân phó!”

Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp vội vàng khúm núm chạy tới, cười nịnh nói nói.

Lâm Hải một phen khinh thường, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Cái này mẹ nó, một chút thời gian, liền cả xưng hô đối với chính mình, cũng thành thông dụng.

“Hai ngươi hiện tại, còn có thể cưỡi mây đạp gió sao?”

Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp sững sờ, nhìn nhau một cái, sau đó gật gật đầu.

“Có thể, nhưng thân thể chúng ta bị hủy, thực lực giảm lớn, cho dù cưỡi mây đạp gió, tốc độ có thể cũng chỉ có một phần mười trước đó, cũng không tệ.”

“Có thể là được!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, gật gật đầu.

“Hiện tại, hai cái các ngươi, toàn lực phát huy, cưỡi mây đạp gió, ta muốn xem lại tốc độ cực hạn của các ngươi!”

Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp sững sờ, sau đó vội vàng gật đầu, đáp ứng một tiếng.

“Vâng!”

Bọn họ đã từ tin tức của Chủ thượng này nghe được, nói A Hoa là con riêng của Lâm Hải.

Nếu như đắc tội Lâm Hải, cũng là đắc tội A Hoa, đến lúc đó A Hoa có một trăm loại biện pháp, để bọn họ sống không bằng chết.

Bây giờ Lâm Hải lên tiếng, bọn họ nào dám không theo, nhất thời giậm chân một cái, hai người trong nháy mắt đã bị tường vân nâng lên, bay lên giữa không trung.

Sưu!

Sau một khắc, quang hoa lóe lên, hai người đã không có bóng dáng, bầu trời chỉ để lại dấu vết tường vân xẹt qua.

Lâm Hải thấy thế, lông mày nhíu lại, cưỡi tại trên thân Tiểu Hồng, hỏi.

“Tiểu Hồng, thế nào, có thể đuổi kịp không?”

Tiểu Hồng lại là hừ lạnh một tiếng, cao ngạo hất đầu một phát, khinh thường nói nói.

“Chơi tốc độ, nhất tỷ ngược chết bọn họ!”

Tiếng nói của Tiểu Hồng rơi xuống đất, sưu một tiếng biến mất tại chỗ, sau một khắc đã xuất hiện tại giữa không trung. Sau đó, cánh chấn động, một tiếng ưng kêu, hóa thành một đạo quang hoa màu vàng kim, biến mất ở chân trời.

Chương 1714: Đồng hương đừng sợ, ca tới cứu ngươi!

“Ha ha, đuổi kịp!”

Mấy hơi công phu, Lâm Hải liền xa xa nhìn thấy, thân ảnh trước đó đã biến mất của Nhị Hộ pháp cùng Ngũ Hộ pháp, xuất hiện ở phía trước, hơn nữa còn đang nhanh chóng rút ngắn, trong lòng không khỏi đại hỉ.

Tíu tíu!

Tiểu Hồng lại kêu một tiếng, đôi cánh khổng lồ lần nữa chấn động, nhấc lên một trận cuồng phong, sau đó sưu một tiếng, vượt qua hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa, trong chớp mắt đã đem bọn họ bỏ lại đằng sau.

“Vượt qua, quá tốt!”

Lâm Hải trở nên kích động, thô sơ giản lược đoán chừng, tốc độ của Tiểu Hồng, là khoảng chừng bảy tám lần của hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa này.

Cứ như vậy, coi như so ra kém Đại Thừa chi tôn chính thức, nhưng chênh lệch cũng không phải quá xa.

Nếu tu vi của Tiểu Hồng lại có tăng lên, tốc độ nhất định sẽ tiếp tục tăng trưởng, khi đó, coi như Đại Thừa chi tôn cưỡi mây đạp gió, đều chưa hẳn đã đuổi kịp Tiểu Hồng.

“Tiểu Hồng, theo ta ra ngoài sóng một vòng!”

Có Tiểu Hồng tại, Lâm Hải đã yên tâm có chỗ dựa chắc, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, liền ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

Ông!

Sau một khắc, tình cảnh trước mắt bỗng nhiên biến đổi, Lâm Hải cưỡi tại trên thân Tiểu Hồng, trở lại trên không rừng rậm bị thiêu đốt trước đó.

“Ta dựa vào, lửa còn không có tắt, hơn nữa có rất nhiều người!”

Lâm Hải cúi đầu nhìn lại, bị kinh ngạc, chỉ thấy trên mặt đất bốc lên hỏa diễm, khói đặc cuồn cuộn, Hỏa Xà cuồng bạo cao chừng mấy trượng, làm cho không người nào có thể tới gần.

Chỗ mép hỏa diễm, chiếm hết đều là người tu hành chấn kinh kinh hãi, hiển nhiên cũng bị cái đại hỏa khủng bố này, chấn trụ.

Mà càng làm cho Lâm Hải kinh ngạc là, trong ngọn lửa, lại có hai bóng người, đang chiến đấu kịch liệt.

“Là Uông Thế Hào cùng cái Thất Hộ pháp kia!”

Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, lập tức nhận ra hai người.

Giờ phút này, hai cái Đại Thừa chi tôn này, rõ ràng cước bộ phù phiếm, động tác chậm chạp, hiển nhiên đã tiêu hao rất nhiều.

“Trách không được không đánh trên không trung, ngược lại chạy đến nơi đây!”

Lâm Hải lập tức hiểu rõ suy nghĩ trong lòng hai người này, tất nhiên là do cưỡi mây đạp gió tiêu hao quá lớn, đánh nhau tại mặt đất, còn có thể tiết kiệm một số chân nguyên.

Hơn nữa, đánh nhau ở trong hỏa diễm, cũng làm cho những cái Địa Tiên quan chiến kia có chỗ cố kỵ, không dám tùy tiện tiến đến.

Dù sao, tu vi đến cảnh giới Địa Tiên, tự nhiên đủ khả năng với nhìn ra ngọn lửa này tuyệt không phải là Phàm Hỏa, một cái sơ sẩy bị lửa dính vào, làm không cẩn thận cũng là kết cục hình thần đều diệt.

Mà tại trên không của hai người Uông Thế Hào cùng Thất Hộ pháp, ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa, đang mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, đau khổ cầu khẩn.

“Tha mạng a!”

“Thả chúng ta đi!”

“Xem ở mặt tình cảm nhiều năm, cho con đường sống đi!”

Lâm Hải ở trên cao nhìn xuống, nhìn xuống hết thảy, đối với cục thế bây giờ, lập tức có phán đoán rõ ràng.

Xem ra, Bát Đại Hộ Pháp của Di Vong Chi Đô, bây giờ chỉ còn lại có Uông Thế Hào cùng Thất Hộ pháp.

Hơn nữa nhìn tình huống này, hai người này vì tranh đoạt Nguyên Thần của Đại Thừa, cũng là cục diện không chết không nghỉ.

“Thật là muốn chết a, cũng bởi vì một cái đầu lâu của Chủ thượng, kết quả là dẫn phát chiến tranh thảm liệt như vậy.”

“Những người này muốn tranh đoạt Nguyên Thần của Đại Thừa, cuối cùng lại chỉ còn lại có Nguyên Thần của Đại Thừa, trở thành đối tượng tranh đoạt của người khác.”

“Suy nghĩ một chút, thật đúng là mỉa mai!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy giễu cợt nhìn phía dưới, thời khắc đang lắc đầu xem thường, đột nhiên một tiếng khẽ hừ thống khổ truyền đến, để Lâm Hải đột nhiên giật mình.

“Thất Hộ pháp bị thụ thương!”

Chỉ thấy Thất Hộ pháp ở phía dưới, đột nhiên bị một đạo khí mang của Uông Thế Hào, đánh vào trên vai trái.

Thân thể mềm mại của Thất Hộ pháp, trong nháy mắt bay lên cao, quần áo vai trái càng là nổ tung trong nháy mắt, máu tươi phun tung toé.

“Ha ha ha, chết đi cho ta!”

Uông Thế Hào thì là phát ra một nụ cười cuồng hỉ, thân ảnh sưu cái biến mất, hóa thành một đạo lưu quang truy kích mà đi.

Người còn giữa không trung, một cỗ sát cơ khủng bố, đã đem Thất Hộ pháp khóa chặt!

Mặt mày Thất Hộ pháp nhất thời thảm biến, lộ ra tuyệt vọng cùng không cam lòng thật sâu.

Bây giờ, chân nguyên của nàng hao hết, lại bị thương nặng, đối mặt với một kích tất sát này của Uông Thế Hào, đã không có chút sức chống cự nào.

“Sẽ chết sao? Nguyên Thần của chính mình đã vất vả tu luyện mấy ngàn năm, kết quả là cũng phải tiện nghi cho cái hỗn đản này sao.”

Vừa nghĩ tới kết cục bi thảm tiếp theo của chính mình, trong ánh mắt của Thất Hộ pháp đột nhiên hiện lên một tia kiên quyết.

“Mình coi như là chết, cũng không thể tiện nghi cho gã!”

Ông!

Sau một khắc, chân nguyên còn sót lại trong người Thất Hộ pháp rung động, ánh mắt mang theo ngoan lệ, cắn răng một cái, chuẩn bị tự bạo Nguyên Thần!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một đường thanh âm dương dương, từ trên không trung bay tới.

“Đồng hương đừng sợ, ca tới cứu ngươi!”

“Ừm?” Cái đường thanh âm thình lình xảy ra này, nhất thời gây nên chú ý của tất cả mọi người, nhao nhao hướng phía đỉnh đầu nhìn lại.

Khi thấy một cái nam tử trẻ tuổi, ngạo nghễ đứng ở trên thân một cái Yêu thú cánh vàng mắt bạc, không khỏi đột nhiên giật mình.

“Đây là ai, lại có Yêu thú phi hành?!”

Toát!

Mọi người còn không biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra, Lâm Hải cũng đã giương cung cài tên, một đạo lưu quang màu vàng kim, mang theo khí thế không gì không phá, xẹt qua chân trời, đã hướng phía Uông Thế Hào, kích xạ mà đến.

“Đậu phộng!”

Uông Thế Hào đột nhiên giật mình, nhất thời cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố chạm mặt mà tới, không khỏi vừa tức vừa giận!

Dạng công kích này, nếu là ở thời kỳ toàn thịnh của gã, căn bản khinh thường chú ý, phất tay liền có thể đánh tan.

Nhưng mà, sau đại chiến luân phiên, đã để Uông Thế Hào mỏi mệt không chịu nổi, bây giờ đối mặt với một tiễn này của Lâm Hải, lập tức cảm thấy uy hiếp thật sâu.

“Đáng giận!”

Uông Thế Hào thầm mắng một tiếng, nếu như không toàn lực chống cự một tiễn này, chỉ sợ hôm nay liền phải lật thuyền trong mương, làm không cẩn thận sẽ đem mệnh đều phải dựng vào.

Thế nhưng nếu đi đỡ mà nói, liền mất đi thời cơ tuyệt hảo để diệt sát Thất Hộ pháp, quả nhiên là đủ buồn bực.

Nhưng mà, thời khắc sinh tử tồn vong, Uông Thế Hào không thể không mang theo đáng tiếc cùng phẫn nộ thật sâu, lựa chọn cái trước.

Dù sao, coi như giết chết Thất Hộ pháp, chính mình cũng chơi xong, này còn có cái gì dùng.

“Phá!”

Trong lúc đó, Uông Thế Hào hét lớn một tiếng, thủ chưởng hướng về phía trước đẩy ra, nhất thời một đạo khí mang bắn ra, cùng mũi tên của Lâm Hải, đụng vào nhau.

Oanh!

Một đường tiếng vang truyền ra, mũi tên màu vàng kim bỗng nhiên nổ tung, hóa thành vô số quang hoa màu vàng kim, tiêu tán trên không trung.

Mà thân hình truy kích của Uông Thế Hào, cũng đột nhiên ngừng lại, rơi trên mặt đất, sắc mặt âm trầm, một gương mặt trắng bệch, cứ thế mà bởi vì phẫn nộ, biến thành màu gan heo!

Mà Thất Hộ pháp lúc này, thấy có người xuất thủ cứu giúp, không khỏi đại hỉ, tự nhiên từ bỏ tự bạo Nguyên Thần.

Bóng hình xinh đẹp tung bay, đã rơi trên mặt đất, cùng một chỗ với Uông Thế Hào, hướng phía giữa không trung nhìn lại.

“Ngươi là ai, muốn chết phải không?!”

Uông Thế Hào duỗi ngón tay ra, chỉ vào Lâm Hải giữa không trung, tức giận quát lớn nói.

Lâm Hải thì là liền nhìn cũng không liếc gã một cái, đối với quát lớn của gã, càng là ngoảnh mặt làm ngơ, ngược lại mang theo một nụ cười hiền lành, hướng phía Thất Hộ pháp nhìn lại.

“Uy, đồng hương, ngươi không sao chứ?”

Thất Hộ pháp sững sờ, sau đó nhất thời lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng.

Thời khắc nàng khó xử vừa rồi, liền nghe được Lâm Hải xưng hô chính mình là đồng hương, bây giờ Lâm Hải lần nữa xưng hô với chính mình như thế, chẳng lẽ nói, cái người cứu mình này, cùng đến từ một nơi với mình.

Nếu thật là dạng này, vậy thì quá tốt, mình đã mấy ngàn năm, cũng chưa từng gặp qua người của cố hương.

“Ngươi là ai, từ chỗ nào đến?” Thất Hộ pháp một mặt kích động hỏi.

“Ta gọi Lâm Hải, đến từ Hoa Hạ!” Lâm Hải mang theo mỉm cười, hướng phía Thất Hộ pháp nói nói.

“Hoa Hạ, ngươi thật đến từ Hoa Hạ!” Thất Hộ pháp nghe xong, nhất thời lộ vẻ mặt cuồng hỉ, phía trên khuôn mặt tràn ngập kích động cùng hưng phấn!

Thấy Thất Hộ pháp kích động như thế, Lâm Hải lập tức biết rõ, chính mình đoán đúng.

“Ngươi có phải là từ Đông Bắc hay không a.?” Lâm Hải hướng phía Thất Hộ pháp hỏi.

“Ha ha, cũng không phải thế, ngươi lúc nào rời đi Hoa Hạ a, nhà của chúng ta thế nào?”

“Ai, cái này nói đến liền lời nói dài, ngươi nghe xong từ từ mà nói a...”

Lâm Hải cùng Thất Hộ pháp, ngay trước mặt mọi người, một mặt hưng phấn lảm nhảm chuyện nhà, đem đám người này cũng nhìn đến mộng bức.

Sắc mặt Uông Thế Hào càng là cực kỳ khó coi, thấy Lâm Hải đối với chất vấn của y chẳng thèm ngó tới, ngược lại cùng Thất Hộ pháp trò chuyện vui vẻ, càng là tức đến ngực thân bốc hỏa.

“Lâm Hải ca ca, ngươi không chết? Quá tốt!!!”

Mà lúc này đây, một đường thanh âm tràn ngập kích động vui sướng, vang lên trong đám người.

Uông Thế Hào quay đầu nhìn lại, đã thấy một đường bóng hình xinh đẹp tịnh lệ, chính hướng phía Lâm Hải trên bầu trời, điên cuồng khoát tay, trên gương mặt là nét mặt vui cười!

“Tức chết ta rồi!!!” Uông Thế Hào không nhìn thì thôi, phía dưới xem xét, nhất thời tức đến nổi giận đùng đùng, sưu một tiếng, biến mất tại chỗ.

Chương 1715: Ngân Hợp hiển uy

“Hỏng!”

Trong nháy mắt Lâm Hải phát hiện ra thân ảnh của Uông Thế Hào biến mất, liền biết rõ muốn ra chuyện xấu.

Quả nhiên, sau một khắc, một đường thanh âm kinh hô vang lên, mang theo hoảng sợ thật sâu.

“A!!!”

Lại là u Dương Vân, bị Uông Thế Hào một tay giữ tại bên trong lòng, bóp chặt cổ họng!

“Tiện nhân, ta giết ngươi!”

Sắc mặt Uông Thế Hào trắng bệch như tờ giấy, trong mắt mang theo oán độc thật sâu, phát ra một tiếng gầm rống điên cuồng.

“Dừng tay!”

Lâm Hải thấy thế kinh hãi, không khỏi quát lớn một tiếng.

“Buông Vân Vân ra!!!”

“Vân Vân? Ha ha ha!” Uông Thế Hào nghe được xưng hô của Lâm Hải đối với u Dương Vân, càng là tức đến nổi giận đùng đùng.

“Gọi thật thân thiết a!”

“Các ngươi đôi cẩu nam nữ này, ta trước hết giết tiện nhân này, rồi lại giết ngươi!!!”

“Chờ một chút!” Lâm Hải vội vàng hô to một tiếng, đem Uông Thế Hào ngăn lại.

“Ngươi hiểu lầm! Ta cùng u Dương Vân, chỉ là quan hệ huynh muội, không phải như ngươi nghĩ thế!”

“Ngươi con mẹ nó cho là ta sẽ tin sao?” Uông Thế Hào gầm lên giận dữ, siết đến hai mắt u Dương Vân trắng dã, đều nhanh không thở nổi.

“Lúc đầu lão tử vẫn chờ đem tiện nhân này, nuôi đến Hóa Thần kỳ lại hút âm khí của nàng, không nghĩ tới nửa đường toát ra tên hỗn đản như ngươi, làm hỏng chuyện tốt của lão tử!”

“Chuyện cho tới bây giờ, lão tử lưu nàng cũng vô dụng! Ngươi không muốn để cho nàng chết, liền đem lão Thất giết cho ta!”

Nói xong, Uông Thế Hào hướng phía Thất Hộ pháp nhất chỉ, đối với Lâm Hải lạnh lùng gầm nói.

“Ta lặp lại lần nữa, ta cùng Vân Vân là trong sạch, ngươi đừng có làm hỏng danh tiếng của Vân Vân!”

Lâm Hải lạnh lùng nhìn Uông Thế Hào một chút, mang theo một cỗ nộ khí nói nói.

“Bớt nói nhảm, ta hiện tại để ngươi giết lão Thất! Lão Thất không chết, u Dương Vân liền chết!!!”

Trên tay Uông Thế Hào lần nữa dùng lực, trong cổ họng u Dương Vân nhất thời phát ra thanh âm thống khổ, thậm chí xương cổ yếu ớt, cũngđang khanh khách rung động, đã đến vỡ vụn biên giới.

Lâm Hải thấy thế, nhất thời khẩn trương, không khỏi hô to một tiếng.

“Nhanh dừng tay!!!”

“Không muốn chết, chiếu theo ta nói mà làm đi!”

“Thảo!” Mí mắt Lâm Hải cuồng loạn, trong lòng thầm mắng một tiếng, rơi vào đường cùng, liền giương cung cài tên, lăng không khóa chặt Thất Hộ pháp.

Đôi mắt đẹp của Thất Hộ pháp đột nhiên co rụt lại, mang theo vẻ kiêng dè thật sâu, ngưng trọng nhìn về phía Lâm Hải.

“Đồng hương, thật muốn giết ta sao?”

“Vì cứu người, xin lỗi!”

Lâm Hải mang theo một tia áy náy, than nhẹ một tiếng, sau đó ngón tay buông lỏng, sưu một tiếng, mũi tên màu vàng kim hóa thành lưu quang, hướng phía Thất Hộ pháp kích xạ mà đi.

Khuôn mặt Thất Hộ pháp đại biến, trong mắt không khỏi hiện lên một tia sát cơ, trong miệng quát nhẹ một tiếng, phất tay đánh ra một đạo lưu quang, ngăn cản công kích của Lâm Hải.

“Ha ha ha!”

Thấy Lâm Hải thật hướng Thất Hộ pháp xuất thủ, Uông Thế Hào không khỏi cất tiếng cười to, sắc mặt tràn ngập đắc ý điên cuồng.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, mũi tên của Lâm Hải cùng pháp bảo của Thất Hộ pháp đụng vào nhau, vậy mà không chịu nổi một kích, trong nháy mắt vỡ vụn, hóa thành quang hoa.

“Ừm?”

Một màn này, chẳng những Thất Hộ pháp sững sờ, Uông Thế Hào càng là bị kinh ngạc, không nghĩ tới một kích này của Lâm Hải lại yếu như thế, yếu đến mức quả thực có chút không bình thường.

“Không tốt!”

Cùng lúc đó, Uông Thế Hào biến sắc, cảm giác tựa hồ có chút không thích hợp, đồng thời một cỗ dự cảm bất thường xông lên đầu.

Oanh!

Lại ở thời điểm này, sau lưng Uông Thế Hào, đột nhiên có một cỗ cương phong khủng bố đánh tới, mang theo lực lượng thiên quân, chớp mắt liền đến sau lưng của gã.

Sắc mặt Uông Thế Hào đại kinh, dưới sự ứng phó không kịp, muốn tránh đều đã không kịp.

Thậm chí ngay cả phát sinh cái gì cũng không biết, chỉ cảm thấy phần lưng như là bị một cái chùy lớn đánh trúng, phốc cái phun ra một ngụm máu tươi, thân thể trực tiếp bay lên.

Đôi mi của u Dương Vân vẩy một cái, mượn cơ hội đẩy một tay tránh thoát bàn tay của Uông Thế Hào, đồng thời phía sau sinh ra Thanh Sa Vũ Dực, trong chớp mắt hướng phía Lâm Hải bay đi.

Một màn xuất kỳ bất ý này, đem tất cả những người đang quan khán, cũng kinh ngạc đến ngây người.

Liền cả Thất Hộ pháp giờ phút này cũng đã thu hồi pháp bảo, một mặt chấn kinh hướng phía Uông Thế Hào nhìn lại.

Đã thấy Uông Thế Hào giờ phút này, sắc mặt như tro tàn, hơi thở mong manh, phía dưới bị giáng đòn nặng nề, đã hấp hối, không chết cũng kém xa không nhiều.

Càng làm cho mọi người kinh hãi không thôi là, công kích Uông Thế Hào, lại là một con ngựa nhỏ màu trắng không biết từ đâu xuất hiện, bộ dáng manh manh, để cho người ta nhìn một chút liền hận không thể ôm nó vào bên trong ngực, thân mật một phen, đáng yêu nói không nên lời.

Nhưng mà, cũng là con ngựa nhỏ manh manh nhìn qua Người vô hại và Vật vô hại này, vừa rồi đã một móng đem Đại Thừa chi tôn Uông Thế Hào, kém chút sinh sinh đá chết, mặc cho ai cũng không dám lại dùng từ đáng yêu, để hình dung nó.

Huống chi, giờ phút này con ngựa nhỏ manh manh kia vậy mà phát ra một tiếng long ngâm rất to, phóng lên tận trời, trong chớp mắt liền đến trên không Uông Thế Hào, bốn cái móng liền hướng phía trên thân Uông Thế Hào, đạp xuống!

“Không, không muốn...”

Uông Thế Hào mang theo hoảng sợ thật sâu, trong miệng không ngừng phun máu, gian nan phát ra thanh âm cầu khẩn.

Nhưng mà, Ngân Hợp mới mặc kệ gã, thân thể như một tòa núi nhỏ, trong nháy mắt liền nện ở trên thân Uông Thế Hào.

Ầm!

Bốn cái móng của Ngân Hợp, giẫm lên thân thể Uông Thế Hào, trực tiếp đem gã từ giữa không trung đập rơi xuống, ầm vang rơi trên mặt đất.

Phốc!

Từ trong miệng Uông Thế Hào phun ra một ngụm máu, thân thể trực tiếp bị Ngân Hợp giẫm thành bùn nhão.

Sưu!

Sau một khắc, Nguyên Thần của Uông Thế Hào phóng lên tận trời, mang theo vô tận hoảng sợ, chật vật chạy trốn.

Nhưng mà, Nguyên Thần mới động, một cái vó ngựa bay thẳng qua, đem gã nặng nề giẫm tại dưới chân.

Nguyên Thần của Uông Thế Hào, run lên bần bật, trong nháy mắt đã trở nên cơ hồ trong suốt, kém chút bị một móng trực tiếp dẫm đến sụp đổ.

“Tha mạng, tha mạng a!”

Cho tới giờ khắc này, Nguyên Thần của Uông Thế Hào, mới phát ra tiếng cầu xin tha thứ vô cùng gian nan, trong hai mắt tràn ngập hoảng sợ cùng sợ hãi.

Leng keng!

Cửu Lê Hồ kiểm trắc đến có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi tám phần trăm, có muốn thu phục không?

Lâm Hải người còn trên không trung, trong đầu đột nhiên truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở, không khỏi kinh hỉ một trận.

Mẹ nó, con hàng Ngân Hợp này đủ hung ác a, một móng xuống dưới, trực tiếp đem Nguyên Thần của Uông Thế Hào, dẫm đến liền thừa một hơi.

“Thu!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Nguyên Thần của Uông Thế Hào, thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ, đồng thời thân ảnh Ngân Hợp, cũng biến mất không thấy gì nữa.

“Lâm Hải ca ca!”

u Dương Vân giờ phút này, cũng đã bay đến bên người Lâm Hải, lập tức nhào vào bên trong lòng Lâm Hải , không biết bởi vì hoảng sợ hay là ủy khuất, nước mắt trong nháy mắt liền chảy xuống.

“Ách...”

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Lâm Hải chỉ cảm thấy một dòng nước nóng, bay thẳng tới bụng dưới, theo bản năng muốn đem u Dương Vân đẩy ra.

Nhưng xem xét bộ dáng điềm đạm đáng yêu, thương tâm rơi lệ của u Dương Vân này, Lâm Hải than nhẹ một tiếng, vẫn là nhịn xuống.

Sau đó hít sâu một hơi, thầm vận Đạo Đức Kinh, đem cỗ hỏa trong tâm này, cưỡng ép đè xuống.

Giờ phút này, đông đảo người tu hành phía dưới, đều đã vỡ tổ.

Ngân Hợp đột nhiên xuất hiện, đem Đại Thừa chi tôn Uông

Thế Hào diệt sát, lại mạc danh kỳ diệu cùng với Nguyên Thần của Uông Thế Hào, cùng nhau biến mất.

Cái sự kiện quỷ dị liên tiếp này, đem tất cả mọi người triệt để kinh ngạc đến ngây người, nhao nhao châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ, suy đoán thân phận của Ngân Hợp.

Thậm chí có não đại động, cũng bắt đầu hoài nghi Ngân Hợp có phải là Yêu thú dưới trướng của Thành chủ thần bí hay không, nếu không làm sao có thể có đại thần thông như thế, sau khi diệt sát Đại Thừa chi tôn, liền tại dưới mí mắt của mọi người, biến mất không thấy gì nữa.

Mọi người chấn kinh kinh ngạc đồng thời, thất Trưởng lão lại là mang theo một tia hồ nghi, liếc nhìn Lâm Hải giữa không trung một chút. Thấy Lâm Hải giờ phút này, đang ôm ấp u Dương Vân, tựa hồ thấp giọng an ủi cái gì đó, trong mắt không khỏi chợt lóe sáng, đột nhiên xuất thủ, đem ba cái Nguyên Thần đã bị khống chế trước đó, lăng không một trảo, nắm trong tay!

Chương 1716: Nếu như ngươi động thủ, tự gánh lấy hậu quả!

“Ừm?”

Lâm Hải lập tức chú ý tới cử động của Thất Hộ pháp, không khỏi xoay chuyển ánh mắt, rơi ở trên người nàng.

Thất Hộ pháp thì là không chút hoang mang đem ba cái Nguyên Thần, một mực khống chế lại, mới ngẩng đầu, mang theo một tia ý cười ý vị thâm trường, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Đồng hương, ngươi ôm mỹ nhân về, cái Nguyên Thần này quy ta sở hữu, ngươi không có ý kiến chớ?”

Trong lòng Lâm Hải không khỏi hừ lạnh một tiếng, nghĩ không ra cái Thất Hộ pháp này lòng tham như thế, cỗ vui sướng vì nhìn thấy đồng hương này trước đó, trong nháy mắt biến mất không còn sót lại chút gì.

“Ta lặp lại lần nữa, ở giữa ta cùng Vân Vân, không phải là như các ngươi tưởng tượng, ta đối với Vân Vân, như là đối đãi với thân muội muội của ta!”

“Về phần Nguyên Thần của Đại Thừa...”

Ngữ khí của Lâm Hải dừng một cái, “Ta vừa rồi cũng là cứu ngươi từ bên trong tay của Uông Thế Hào, ngươi liền một cái Nguyên Thần, cũng không định phân cho ta sao?”

“Lâm lão đệ nói giỡn, vừa rồi coi như ngươi không xuất thủ, bản thân tỷ tỷ cũng đối phó được với Uông Thế Hào.”

“Huống chi, cái Nguyên Thần của Đại Thừa này đối với Lâm lão đệ ngươi, tác dụng cũng không phải là quá lớn.”

Nói xong, Thất Hộ pháp đột nhiên đưa tay vào trong Bách Bảo Nang, lấy ra một cái bố nang nho nhỏ.

“Đây là năm trăm khỏa Linh thạch, đối với Lâm lão đệ mà nói, so với Nguyên Thần của Đại Thừa lại càng hữu dụng, lần đầu gặp mặt, coi như tỷ tỷ đưa ngươi lễ gặp mặt!”

Thất Hộ pháp nói xong, vung tay lên, đem bố nang ném cho Lâm Hải.

Lâm Hải khẽ vươn tay, đem bố nang tiếp được, nhẹ nhàng áng chừng, không khỏi lộ vẻ mặt khinh thường.

“Năm trăm khỏa Linh thạch này, liền chuẩn bị đem ta đuổi?”

Thất Hộ pháp nghe được, nhất thời biến sắc, sắc mặt cũng trầm xuống.

“Lâm lão đệ, ngươi cũng không nên không biết tốt xấu a, nếu không phải xem ở trên mặt mũi đều là đồng hương Hoa Hạ, đừng nói năm trăm khỏa Linh thạch này sẽ không cho ngươi, liền vì ngươi nói như vậy với ta, ngươi cho rằng ngươi còn có mệnh ở đây không?”

Nói xong, trong mắt Thất Hộ pháp đột nhiên hiện lên một đường hàn mang băng lãnh, như là lưỡi kiếm sắc bén, rơi vào trên thân Lâm Hải.

Lâm Hải nghe được, không khỏi khó thở mà cười, mang theo xem thường thật sâu, chậm rãi lắc đầu, sau đó ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh, bắn ra sát cơ!

“Hừ, nếu không phải là đồng hương Hoa Hạ, ngươi cho rằng ngươi có thể sống đến bây giờ sao?!”

Thất Hộ pháp khẽ giật mình, sau đó kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, không khỏi khanh khách miệt thị cười một trận.

“Lâm lão đệ a, thật không biết ngươi có lực lượng từ đâu tới, lại nói ra loại khoác lác này!”

“Tỷ tỷ thế nhưng là Đại Thừa chi tôn, ngươi bất quá chỉ là một cái nửa bước Địa Tiên, tỷ tỷ phất tay liền có thể đưa ngươi diệt sát!”

Lâm Hải nghe xong, thì là nhếch khóe miệng lên, lộ ra vẻ khinh thường nhàn nhạt.

“Vậy ngươi có thể thử một chút!”

Ông!

Trong lúc đó, thủ chưởng của Thất Hộ pháp vung lên, nhất thời một đạo quang hoa lấp lóe, một cái pháp bảo bộ dáng phi đao, tại trong lòng bàn tay của nàng, quay tròn loạn chuyển, phóng thích ra khí tức khủng bố!

Mà ngữ khí của Thất Hộ pháp, cũng lập tức trở nên vô cùng âm lãnh, tràn ngập sát cơ.

“Lâm lão đệ, đừng tưởng rằng ngươi có Yêu thú phi hành, ta liền không có cách nào là gì ngươi!”

“Hiện tại Đại Thừa chi tôn ở Di Vong Chi Đô, chỉ còn có một mình ta, ta không hề có bất kì cố kỵ gì, hoàn toàn có thể cưỡi mây đạp gió, truy sát ngươi đến chân trời góc biển!”

“Huống chi, pháp bảo trong tay ta, chính là Tiên khí, từ trước đến nay lệ bất hư phát (không bao giờ trượt), ngươi cho rằng ngươi thoát khỏi sao?”

Ánh mắt Lâm Hải đột nhiên giật mình, mang theo một tia kinh hãi, nhìn về phía phi đao trong tay Thất Hộ pháp.

“Sát khí thật đáng sợ!”

Chân mày Lâm Hải hơi nhíu lại, vậy mà từ bên trong phi đao này, cảm thấy một cỗ uy hiếp thật sâu.

Hơn nữa trước đó Ngũ Hộ pháp, chính là bị Thất Hộ pháp dùng chuôi phi đao này bắn giết, có thể thấy được chuôi phi đao này, nhất định là vật phi phàm.

Thấy Lâm Hải nhíu mày không nói, Thất Hộ pháp không khỏi cười lạnh, hướng phía Lâm Hải lộ ra một tia thần sắc đùa giỡn.

“Lâm lão đệ, đừng nói tỷ tỷ không niệm tình đồng hương, trước đó ngươi mạo phạm, tỷ tỷ không cùng người so đo.”

“Chỉ cần ngươi đem Yêu thú phi hành dưới trướng, hiến cho tỷ tỷ bồi tội, tỷ tỷ có thể thả ngươi còn sống rời đi!”

“Nếu như ngươi không đáp ứng, này cũng đừng trách tỷ tỷ không niệm tình đồng hương, đưa ngươi diệt sát!”

Nói xong, phi đao trong tay Thất Hộ pháp, ông một tiếng bay ra khỏi lòng bàn tay, trôi nổi tại giữa không trung, một cỗ sát cơ khủng bố, trong nháy mắt đem Lâm Hải khóa kín!

Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin thật sâu, kinh ngạc liếc nhìn Thất Hộ pháp một chút.

“Ngươi muốn Yêu thú của ta?”

“Không sai! Giao ra Yêu thú, tỷ tỷ tha cho ngươi khỏi chết!” Ánh mắt Thất Hộ pháp chuyển động, chế nhạo nói nói.

“Ha ha, ha ha ha!” Lâm Hải khó thở mà cười, sắc mặt trở nên càng thêm băng lãnh.

“Ngươi biết không, thời điểm vừa mới phát hiện ngươi là đồng hương Hoa Hạ, nội tâm ta thật rất kích động, đối với ngươi cảm thấy thân thiết nói không nên lời, mới có thể ngang nhiên xuất thủ, từ bên trong tay Uông Thế Hào, đưa ngươi cứu!”

“Coi như vừa rồi, lúc ngươi chuẩn bị một mình nuốt riêng Nguyên Thần của Đại Thừa, ta cũng chỉ là bất mãn trong lòng, cảm thấy ngươi có chút tham lam, không phải người có thể kết giao.”

Nói đến bên trong đây, Lâm Hải nặng nề thở ra một hơi, ánh mắt lập tức kích xạ ra hàn mang lạnh thấu xương, rơi vào trên thân Thất Hộ pháp, quát lớn một tiếng.

“Thế nhưng là ngươi, vậy mà lòng tham không đáy, lấy oán báo ân, mưu đồ Yêu thú của ta, lại quả thực đáng giận!”

Oanh!

Trong lúc đó, khí tức cường đại trên thân Lâm Hải nở rộ, một cỗ chiến ý lẫm nhiên trong nháy mắt đã bốc lên, ở trên cao nhìn xuống Thất Hộ pháp, không mang theo một tia cảm tình đạm mạc mở miệng.

“Lời nói và việc làm của ngươi, đã xúc phạm đến phòng tuyến cuối cùng của ta!”

“Muốn Yêu thú, cứ việc thả ngựa tới, bất quá ta phải nhắc nhở ngươi một câu, nếu như ngươi động thủ, tự gánh lấy hậu quả!”

“Lạc lạc lạc lạc!” Nghe được lời nói của Lâm Hải, Thất Hộ pháp chẳng những không sợ, ngược lại cười to một trận, phảng phất như nghe được sự tình buồn cười biết bao.

“Lâm lão đệ a Lâm lão đệ, ngươi có phải cảm thấy, tỷ tỷ đi qua luân phiên chiến đấu, đã hao hết chân nguyên, mặc người có thể lấn, mới dám nói khoác mà không biết ngượng hay không?”

“Nếu như ngươi thật sự là nghĩ như vậy, vậy tỷ tỷ chỉ có thể để ngươi thất vọng!”

Nói xong, Thất Hộ pháp đột nhiên lấy ra một viên đan dược, trực tiếp đưa bên trong miệng.

Oanh!

Sau một khắc, một cỗ khí tức khủng bố, từ trên thân Thất Hộ pháp phát ra.

Thất Hộ pháp khí tức trước đó còn yếu ớt, chân nguyên sắp khô kiệt, lập tức khôi phục trạng thái, trở nên tinh thần vô cùng phấn chấn, ý chí chiến đấu sục sôi.

Ông!

Cùng lúc đó, một đóa tường vân từ dưới lòng bàn chân Thất Hộ pháp bốc lên, nâng thân thể của nàng, bay thẳng vào bên trong không trung, cùng Lâm Hải đứng giữa không trung!

Sau đó, trong hai con ngươi của Thất Hộ pháp hiện lên một tia sát cơ băng lãnh, hướng phía Lâm Hải quát lạnh một tiếng.

“Lâm lão đệ, hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, Yêu thú này, ngươi hiến hay là không hiến?!”

Trong mắt Lâm Hải, quang mang lạnh lùng lóe lên một cái rồi biến mất, bên trong miệng phun ra mấy chữ.

“Hiến đại gia ngươi!”

“Ngươi muốn chết!” Đôi mày của Thất Hộ pháp đột nhiên mãnh liệt, hừ lạnh một tiếng, tường vân xẹt qua chân trời, giống như ánh sáng, hướng phía Lâm Hải liền dốc sức lao qua.

“Tiểu Hồng, rút lui!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, Tiểu Hồng chấn động cánh, trong nháy mắt đã ở ngoài trăm thước.

Nhưng mà, Thất Hộ pháp chân đạp tường vân, tốc độ lại là còn nhanh hơn không ít so với Tiểu Hồng, trong chớp mắt liền đuổi tới gần.

“Giết!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, giương cung cài tên, mũi tên màu vàng kim mang theo sát khí sắc bén, giống như mưa rào, vạch phá không khí, gào thét lên thẳng đến Thất Hộ pháp kích xạ mà đi.

“Hừ, điêu trùng tiểu kỹ!”

Khóe miệng Thất Hộ pháp hơi nhếch, hừ lạnh một tiếng, cánh tay vung vẩy, nhất thời cương phong gào thét, đem mũi tên phóng tới, nhao nhao đánh rơi, hóa thành lưu quang màu vàng kim, tiêu tán trên không trung.

Toát!!!

Đúng lúc này, đột nhiên một đường âm thanh hú gọi bén nhọn, mang theo khí tức khủng bố, phá không mà đến, lực đạo mang theo quang hoa màu vàng kim so với trước đó cường đại hơn gấp mấy lần, trong chớp mắt đến gần Thất Hộ pháp.

“Không tốt!”

Thất Hộ pháp đột nhiên giật mình, nghĩ không ra một tiễn này của Lâm Hải lại mạnh như thế, thế mà đã có thể uy hiếp được nàng!

“Diệt!”

Dưới sự bất đắc dĩ, Thất Hộ pháp đành phải dừng tường vân lại, hướng phía mũi tên màu vàng kim đột nhiên phóng tới một kích, mới đưa mũi tên này triệt để phá huỷ.

Mà cái phút chốc trì hoãn này, thân ảnh của Tiểu Hồng, đã bay không thấy, chỉ còn lại có một cái điểm sáng màu vàng óng nho nhỏ, lóe lên một cái rồi biến mất ở chân trời.

“Muốn chạy, không dễ dàng như vậy đâu!”

Thất Hộ pháp thấy tốc độ của Tiểu Hồng vậy mà nhanh chóng như thế, so với nàng cái Đại Thừa chi tôn này cưỡi mây đạp gió, chênh lệch đều không phải là rất nhiều, lòng mơ ước đối với Tiểu Hồng, không khỏi càng thêm mãnh liệt.

“Yêu thú này, tỷ tỷ muốn chắc rồi!”

Sưu! Thất Hộ pháp toàn lực thôi động tường vân, hướng phía phương hướng Lâm Hải biến mất, liền đuổi tiếp.

Chương 1717: Di Vong Chi Đô, Thành chủ hiện thân

“Đậu phộng, mau đi qua nhìn một chút!”

Nhóm người tu hành trên mặt đất, lập tức ồn ào một mảnh, nhao nhao hướng phía phương hướng Lâm Hải cùng Thất Hộ pháp rời đi mà đuổi theo.

Đám người này, có người muốn theo xem náo nhiệt, cũng có người tâm hoài quỷ thai, chuẩn bị đục nước béo cò, nhìn có cơ hội vơ vét đến chỗ tốt gì hay không.

Trong lúc nhất thời, mặt đất chen chúc một mảnh, tất cả đều là người tu hành đang nhanh chóng thi triển thân pháp, tiếng gào liên tiếp, toàn bộ Di Vong Chi Đô, hỗn loạn tưng bừng.

Lâm Hải tại trên thân Tiểu Hồng, nhìn Thất Hộ pháp phi tốc đuổi theo phía sau, không khỏi nhướn mày.

“Nghĩ không ra nương môn này, thời khắc mấu chốt vậy mà cắn thuốc, chân nguyên tuy có vẻ như chỉ hồi phục gần một nửa, nhưng cũng không phải mình có thể đối phó.”

Mũi tên vừa mới làm cho Thất Hộ pháp đình trệ của Lâm Hải kia, chính là một kích mạnh nhất bên trong Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn, dù vậy, cũng chỉ là hơi ngăn cản Thất Hộ pháp trong công phu phút chốc, mà căn bản không đả thương được nàng.

Nếu thật tiếp tục đánh xuống, Lâm Hải chỉ sợ chỉ có thi triển các loại đại chiêu như Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, hoặc là Thiên Nhãn Thần Thông -Phần Thiên, Chước Quang này, có lẽ mới có thể tạo thành uy hiếp đối với nàng.

Mà có thể đưa nàng nhất cử oanh sát hay không, Lâm Hải thì là một điểm cơ sở cũng đều không có.

“Đại Thừa chi tôn, quả nhiên khó đối phó!”

Lâm Hải bất đắc dĩ thở dài, bất quá lại không có một tia e ngại.

Nếu chính mình không đối phó, gọi trợ thủ là được!

Mắt thấy Thất Hộ pháp chân đạp tường vân, lần nữa đuổi tới gần, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, bỗng nhiên lộ ra một vòng ý cười khinh miệt.

Ông!

Sau một khắc, một con ngựa nhỏ màu trắng manh manh, đột nhiên xuất hiện tại trước người Lâm Hải, sau đó long ngâm một tiếng, phong vân biến sắc, thân thể Ngân Hợp, đột nhiên biến lớn giống như cao sơn vĩ ngạn, uy áp khủng bố trong nháy mắt đã rơi vào trên thân Thất Hộ pháp.

Thất Hộ pháp thấy lập tức liền phải đuổi tới Lâm Hải, thời khắc trong lòng chính cao hứng, đột nhiên cảnh tượng trước mắt đột phá, cái Yêu thú diệt sát Uông Thế Hào kia lại hiện ra, nhất thời giật nảy cả mình.

Ngao!

Mà lúc này đây, Ngân Hợp lần nữa long ngâm một tiếng, hai cái móng trước đột nhiên nâng lên, giống như Thông Thiên Cự Trụ, mang theo cương phong khủng bố, hướng phía đỉnh đầu Thất Hộ pháp, liền nện xuống tới.

“Không tốt!”

Thất Hộ pháp quá sợ hãi, hai cái móng trước này của Ngân Hợp, thế tới hung mãnh, vừa vội lại nhanh, ẩn ẩn còn mang theo uy lực của Thiên Địa Pháp Tắc, nhất thời để Thất Hộ pháp cảm thấy một cỗ hoảng sợ phát ra từ linh hồn.

Thất Hộ pháp không chút nghi ngờ, một khi bị hai cái móng này đá trúng, dù chính mình là Đại Thừa chi tôn, cũng sẽ thịt nát xương tan trong nháy mắt, liền cả Nguyên Thần cũng đều phải sụp đổ!

“Giết!”

Căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa, Thất Hộ pháp khẽ kêu một tiếng, phi đao trong tay, mang theo thanh âm rít lên, đâm rách không gian, lóe ra quang hoa sáng chói, hướng phía Ngân Hợp liền kích xạ mà đi.

Đối mặt với một kích khủng bố này của Ngân Hợp, Thất Hộ pháp trực tiếp tế ra pháp bảo, đồng thời lái tường vân, hướng phía sau bay rút lui.

Oanh!

Một tiếng oanh minh kịch liệt vang lên, hai cái móng của Ngân Hợp, trực tiếp bị phi đao của Thất Hộ pháp chống đỡ.

Nhất thời, một đoàn ánh sáng ẩn chứa uy năng khủng bố, xuất hiện ở giữa móng của Ngân Hợp cùng phi đao, tại phía dưới hai cỗ lực lượng đè ép trùng kích, mãnh liệt run rẩy, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Ngao!!!

Hai cái mắt to manh manh của Ngân Hợp, giờ phút này lại trừng tròn xoe, ẩn chứa uy áp khủng bố, thanh thế kinh hãi.

Mà Thất Hộ pháp lại là sắc mặt dữ tợn, trong tay liên kết pháp quyết, khống chế phi đao chống cự với công kích của Ngân Hợp, toàn bộ thân hình cũng đang run nhè nhẹ, hiển nhiên đã có chút không chịu nổi!

Ầm!

Sau mấy hơi, tia sáng kia đột nhiên nổ tung, giống như biển động ầm ầm làm khí lãng vô hình, hướng bốn phương tám hướng điên cuồng bao phủ mà đi, bầu trời liền có một đám mây sương mù lăn lộn.

Đinh!

Một đạo thanh âm giòn vang gào thét truyền đến, quang hoa phía trên phi đao trong nháy mắt ảm đạm, hướng phía Thất Hộ pháp run rẩy bay trở về.

Phốc!

Thất Hộ pháp như gặp phải trọng kích, cuồng phun ra một ngụm máu tươi, trong ánh mắt mang theo hoảng sợ thật sâu, quay đầu chạy liền!

Ngân Hợp cường đại, vượt quá mức dự kiến của nàng, nếu tu vi của nàng tại thời kỳ toàn thịnh, có lẽ còn dám phân cao thấp cùng Ngân Hợp.

Nhưng, bây giờ nàng chỉ là dựa vào một khỏa đan dược, khôi phục chút ít chân nguyên, vừa rồi tế ra phi đao pháp bảo, lại tiêu hao không ít chân nguyên, nơi nào còn dám ham chiến.

Dù sao ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa, cũng tại bên trong tay của nàng, cái Yêu thú phi hành này không cần cũng được, dù sao so với không công mất mạng cũng mạnh hơn!

Ngao!

Thất Hộ pháp vừa mới đào tẩu, đột nhiên một đường long ngâm rung trời vang lên lần nữa, đã thấy thân thể Ngân Hợp, trong lúc đó biến thành một đầu Thần Long, bay lượn tại giữa thiên không mà tới.

Ô ~

Móng vuốt cực lớn của Thần Long, gió cuốn mưa bay, phảng phất như đem không gian cũng cào nát, hướng phía Thất Hộ pháp sắc bén chộp tới, lực cầm cố cường đại, khiến cho thân thể Thất Hộ pháp bỗng nhiên cứng đờ, vẻ mặt nhất thời kinh hãi.

“Đừng có giết ta!!!”

Ánh mắt Thất Hộ pháp lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu, ngửa mặt lên trời nhìn Long Trảo khủng bố này, không khỏi phát ra một tiếng rống bén nhọn sợ hãi, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Ông!

Ngay tại thời khắc Thất Hộ pháp hoa dung thất sắc, bị dọa đến kém chút hồn phi phách tán, Long Trảo cực lớn của Ngân Hợp, đột nhiên lăng không treo trên đỉnh đầu nàng, lập tức dừng lại.

"A!!!"

Nhìn Long Trảo gần trong gang tấc, bốc lên sát khí này, hai mắt Thất Hộ pháp gắt gao đóng lại, toàn thân run lẩy bẩy.

"Đừng giết ta, van cầu ngươi đừng giết ta!"

Chờ nửa ngày, nhưng cũng không thấy long trảo của Ngân Hợp rơi xuống, Thất Hộ pháp không khỏi ngẩn ngơ, sau đó bỗng nhiên mở hai mắt ra.

"Cái này..."

Khi thấy tình hình trước mắt, Thất Hộ pháp lập tức sửng sốt, sau đó trong mắt không khỏi lóe ra vẻ mừng như điên vô tận.

Chỉ thấy long trảo khổng lồ của Ngân Hợp, giờ phút này giống như bị định trụ, đình trệ tại bên trên bầu trời.

Mà xung quanh Ngân Hợp, một tầng ánh sáng màu trắng nhàn nhạt, như ẩn như hiện, tựa như một cái lồng giam, đem Ngân Hợp hoàn toàn phong tỏa!

Sắc mặt Ngân Hợp dữ tợn, hợp lực giãy dụa, đem tầng ánh sáng kia trùng kích đến không ngừng biến hóa hình dáng, nhưng lại dẻo dai mười phần, mặc cho Ngân Hợp nếm thử đủ kiểu, nhưng cũng không cách nào tránh thoát.

“Ha ha, được cứu rồi!”

Thất Hộ pháp lúc này nào còn nhìn không ra, đây là có người thần bí xuất thủ, đem Ngân Hợp vây khốn.

Mà Lâm Hải đứng tại trên lưng Tiểu Hồng, sắc mặt lại là đại kinh, mặt lộ vẻ kinh sợ khó có thể tin.

“Ngân Hợp, bị khốn trụ!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh hãi, làm sao cũng nghĩ không thông, ai sẽ có bản sự này, vậy mà đem Ngân Hợp Đại Thừa chi tôn, sinh sinh vây khốn, vô pháp đào thoát.

Ngay tại thời khắc Lâm Hải chấn kinh kinh ngạc, đột nhiên một tiếng thở dài nhẹ nhàng, vang lên tại trên thiên không.

“Ai!”

“Tiểu hữu, xem ở trên phân thượng đều là người Hoa Hạ, bỏ qua cho Tiểu Thất đi!”

“Người nào?” Lâm Hải đột nhiên giật mình, cuống quít tìm nhìn bốn phía, nhưng căn bản nhìn không đến bất luận cái vết chân bóng người gì, thậm chí ngay cả thanh âm đến từ nơi nào, cũng không phát hiện được.

Mà Thất Hộ pháp nghe được cái thanh âm này, toàn thân lại là run lên bần bật, sau đó lộ ra thần sắc vô cùng kích động.

“Thành chủ đại nhân, là ngài à, Thành chủ đại nhân?”

“Tiểu Thất, nhớ ngài muốn chết á!”

Sau một khắc, Thất Hộ pháp vậy mà ức chế không nổi niềm vui đến phát khóc, khuôn mặt mềm mại lê hoa đái vũ kia, nào có còn có một tia bộ dáng của Đại Thừa chi tôn, hoàn toàn là một cái tiểu nữ sinh bị ủy khuất.

“Thành chủ?!”

Lâm Hải nghe được Thất Hộ pháp xưng hô như thế, con mắt đột nhiên trừng tròn xoe, một cỗ bất an mãnh liệt, xông lên đầu.

Có thể làm cho Thất Hộ pháp xưng là Thành chủ, lại có thể tiện tay giam cầm Ngân Hợp, trừ Thành chủ thần bí đáng sợ trong Di Vong Chi Đô, còn có thể là ai?

“Hỏng!”

Trong lòng Lâm Hải, đột nhiên dâng lên dấu hiệu điềm xấu, nếu Thành chủ của là Di Vong Chi Đô, truy cứu bản thân tội diệt sát Hộ pháp của y, chính mình ngăn cản như thế nào.

Sau một khắc, Lâm Hải lập tức làm tốt chuẩn bị tiến vào Luyện Yêu Hồ, đồng thời đem một sợi thần niệm, cũng rơi vào bên trên người Ngân Hợp.

Chỉ cần tình huống không đúng, hắn sẽ không chút do dự, lập tức mang theo Ngân Hợp, trốn vào Luyện Yêu Hồ.

Ông! Mà lúc này đây, bên trên bầu trời, đột nhiên rung lên một trận gợn sóng, sau đó một gương mặt trẻ tuổi, xuất hiện tại giữa tầm mắt của Lâm Hải.

Chương 1718: Ta biết rõ ngươi là ai!

Cái gương mặt trẻ tuổi này vừa xuất hiện, thân thể mềm mại của Thất Hộ pháp nhất thời run rẩy, nước mắt kích động vui sướng trong nháy mắt liền lăn xuống.

“Thành chủ đại nhân, thật là ngươi!”

“Ba ngàn năm, Tiểu Thất không giờ khắc nào là không nhớ ngài, ngài rốt cục đã trở về!”

Ngữ khí Thất Hộ pháp run rẩy, thanh âm nghẹn ngào, nói đến chỗ động tình, nhịn không được khóc không thành tiếng.

“Ai!”

Gương mặt trẻ tuổi kia, lần nữa than nhẹ một tiếng, dùng một loại thần sắc phức tạp, liếc nhìn Tiểu Thất một chút.

“Tiểu Thất, ngươi sao phải khổ vậy chứ?”

Sưu!

Đột nhiên, một đường thân ảnh đơn bạc, trống rỗng xuất hiện trước mặt Lâm Hải, mang theo một tia hiếu kỳ, nhìn về phía Lâm Hải.

Lâm Hải giờ phút này, cũng là hai mắt ngưng thần, hướng phía đối phương nhìn lại.

Chỉ thấy đối phương, nhìn qua tuổi tác vậy mà cùng mình tương xứng, thanh tân đạm nhã, siêu trần thoát tục, trên gương mặt tuấn mỹ, mang theo một tia ý cười như có như không.

Mà hai cặp con ngươi sáng ngời như điện kia, lại lộ ra một cỗ cô độc cùng u buồn khó mà che giấu, biểu dương ra một loại khí chất khác.

“Thành chủ!”

Thân ảnh Thất Hộ pháp lập tức lóe lên, đến bên người Thành chủ, một mặt kích động, hai mắt ẩn tình, nhìn cặp con mắt mê người kia của Thành chủ, tim đập thình thịch, lại có loại nhăn nhó của tiểu nữ nhi.

“Ta dựa vào, hai người này không phải là người yêu đi? Vậy coi như bị xui!”

Đđáy lòng Lâm Hải trầm xuống, cái Thành chủ này chỉ là hướng trước người mình vừa đứng, mặc dù không có một tia khí tức phát ra, lại làm cho Lâm Hải cảm thấy cảm giác áp bách chưa bao giờ có.

Phảng phất như chính mình hít thở một hơi, cũng trong lúc bất tri bất giác cũng chịu ảnh hưởng, trở nên có chút dồn dập.

“Thối lui đến một bên đi!”

Đối mặt với nhu tình của Thất Hộ pháp, Thành chủ lại phảng phất như không nhìn thấy, nhẹ nhàng vung tay lên, nhàn nhạt nói nói.

“..., vâng!”

Thất Hộ pháp há há miệng, rõ ràng mang theo một tia thất lạc, thối lui đến một bên.

Lúc này, Thành chủ mới mang theo một mặt ý cười, trên dưới dò xét Lâm Hải một phen.

“Ngươi cũng là đến từ Hoa Hạ?”

Lâm Hải gật gật đầu, nhàn nhạt mở miệng.

“Không sai, ta là người Hoa!”

Thành chủ gật gật đầu, mười phần cảm khái thở dài.

“Có thể lần nữa nhìn thấy đồng hương Hoa Hạ, còn là ở loại địa phương này, thật không biết là nên cao hứng, hay là tiếc hận.”

Nói xong, đôi mày của Thành chủ bỗng nhiên ngưng tụ, lộ ra một mặt bộ dáng trang nghiêm.

“Ngươi rời đi Hoa Hạ là khi nào?”

“Ta rời đi Hoa Hạ, chỉ có thời gian mấy tháng!”

“A?” Thành chủ nghe xong, đột nhiên giật mình, sau đó mặt lộ vẻ hưng phấn.

“Mới thời gian mấy tháng? Vậy Hoa Hạ bây giờ, là cái dạng gì? Có thể cùng ta nói nói sao?” Thành chủ một mặt kích động, vội vã hỏi.

“Đương nhiên có thể!”

Lâm Hải cười cười, sau đó đem tình huống trước mắt của Hoa Hạ, hướng Thành chủ giản yếu giảng thuật một lần.

Thành chủ lẳng lặng nghe, đôi mày lại hơi nhíu lại, sau cùng nghe được càng là khóa thành một đoàn.

Thẳng đến sau cùng, mới nặng nề thở dài, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng mất mát.

“Nghĩ không ra, thương hải tang điền (Trong Thần tiên truyện có viết: tam thập niên vi nhất, thương hải biến vi tang điền nghĩa là cứ ba mươi năm một lần vũ trụ lại chuyển hóa, biển cả hóa thành nương dâu, nương dâu hóa thành biển cả . Chu kỳ 30 năm một lần. biển cả còn biến thành ruộng đất huống chi con người chỉ là hạt bụi trong vũ trụ của tạo hóa, thì sự chuyển dịch từ cõi này qua cõi khác, vận này qua vận kia là chuyện bình thường, sông có khúc, người có lúc), thời đại biến thiên, Hoa Hạ ta cường thịnh, vậy mà biến thành thời đại mạt pháp, thật sự là đáng tiếc a!”

Có chút tiếc hận lắc đầu, Thành chủ lần nữa liếc nhìn Lâm Hải một chút, bỗng nhiên nói.

“Ngươi, ta, còn có Tiểu Thất, là ba cái người Hoa duy nhất trong toàn bộ Di Vong Chi Đô.”

“Mặc kệ trước đó các ngươi có thù oán gì, có thể xem ở trên mặt mũi của ta, như vậy xóa bỏ hay không?”

Nói xong, trong mắt Thành chủ mang theo một cỗ chân thành, hướng phía Lâm Hải thành khẩn trông lại.

“Nếu Thành chủ đại nhân đã mở miệng, Lâm Hải há có lý lẽ không đáp ứng.”

Lâm Hải cởi mở cười một tiếng, thực lực của cái Thành chủ này sâu không lường được, nếu đứng tại một bên Thất Hộ pháp, cưỡng ép đối phó với chính mình, chính mình trừ trốn vào Luyện Yêu Hồ, một điểm tính khí cũng đều không có.

Mà người này lại không có ỷ mạnh hiếp yếu, mà chính là hòa khí cùng mình trao đổi, bằng vào điểm này, Lâm Hải liền tán thành nhân phẩm của cái Thành chủ này.

Vì thế, Lâm Hải không chút do dự thống khoái đáp ứng.

“Tốt, vậy liền đa tạ tiểu huynh đệ!”

Thấy Lâm Hải đáp ứng, trên mặt Thành chủ, lộ ra nụ cười cảm kích.

“Thành chủ đại nhân, nếu ân oán đã hóa giải, có thể trước đem đồng bọn của ta, để cho thoát khốn hay không a?”

Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Ngân Hợp ở trên bầu trời, đang bị giam cầm nhất chỉ, cười nhạt nói.

“Phải làm như thế!”

Thành chủ mỉm cười, sau đó đưa tay nhất chỉ, lồng ánh sáng trói buộc Ngân Hợp, trong nháy mắt đã biến mất.

Ông!

Ngân Hợp trong khoảnh khắc đã khôi phục tự do, biến thành bộ dáng ngựa nhỏ, lập tức lẻn đến sau lưng Lâm Hải.

“Lâm Hải gia gia, người này thật là khủng khiếp!”

Ngân Hợp trừng mắt to manh manh, mang theo kiêng kị thật sâu, sợ hãi nói nói.

“A?”

Mà lúc này đây, ánh mắt của Thành chủ, cũng rơi vào bên trên người Ngân Hợp, không khỏi lộ vẻ mặt kinh ngạc, như có điều suy nghĩ.

Đột nhiên, trong mắt Thành chủ bùng lên tinh mang, nhìn chằm chằm vào Ngân Hợp, lộ ra khuôn mặt kinh hãi.

“Ngươi, là Địa Long của Hoa Hạ!”

“Đúng vậy a, chúng ta cũng là đồng hương đâu!” Ngân Hợp thấy Thành chủ trông lại, không khỏi gấp gáp một trận, gật gật đầu, yếu ớt nói nói.

“Quả nhiên là ngươi!”

Thành chủ giật mình một trận, gật gật đầu.

“Vừa mới nhìn bộ dáng của ngươi, còn tưởng rằng là Thiên Long, nghĩ không ra đây chẳng qua là một bộ thể xác của Thiên Long!”

Nói xong, Thành chủ mang theo một thần sắc phức tạp, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Có thể làm cho Địa Long Hoa Hạ cao ngạo nương theo bên cạnh thân, Lâm Hải lão đệ, là người có đại cơ duyên a!”

“Thành chủ quá khen!” Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên có chút xấu hổ gãi gãi đầu.

“Vãn bối có một câu, không biết có nên hỏi hay không?”

“Ha ha, đều là đồng hương Hoa Hạ, lão đệ không cần khách khí, có lời gì, cứ hỏi!”

Lâm Hải nghe được, bỗng nhiên mang theo hiếu kỳ thật sâu, hai mắt tỏa ánh sáng hỏi.

“Thành chủ đại nhân đã đến từ Hoa Hạ, chắc hẳn nhất định là kỳ nhân dị sĩ, tiếng tăm lừng lẫy ở Hoa Hạ cổ đại đi.”

Thành chủ sững sờ, sau đó mang theo nụ cười phong đạm khinh vân, nhàn nhạt gật gật đầu.

“Không dám nói tiếng tăm lừng lẫy, nhưng người Hoa Hạ không biết ta, cũng không nhiều a.”

“Đậu phộng!” Lâm Hải nghe xong, nhất thời vô cùng hưng phấn.

Chẳng lẽ nói, cái Thành chủ này đúng như chính mình suy nghĩ, chính là nhân vật ngưu bức trong truyền thuyết thần thoại của Hoa Hạ.

“Vãn bối cả gan, có thể hỏi tục danh của Thành chủ hay không?” Lâm Hải mang theo một tia gấp gáp, hỏi.

Thành chủ nghe xong, thì là đạm mạc cười một tiếng, sau đó chắp hai tay ra sau lưng, ánh mắt u buồn nhiên nhìn về phía phương xa, dùng một loại ngữ khí mang theo ưu thương nhàn nhạt, nhẹ giọng mở miệng.

“Bằng cái khí chất độc nhất vô nhị của ta này, ngươi còn không có đoán được sao?”

“Thành chủ, ngươi thật đẹp trai a!” Thất Hộ pháp ở bên cạnh, nhất thời bị bức u buồn đồi phế tang thương của Thành chủ kia, mê đến thần hồn điên đảo, nhịn không được hoa si, nhẹ giọng than nhẹ nói.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời không còn gì để nói, đầu có chút choáng váng.

“Mẹ nó, ca ca làm sao bỗng nhiên có cảm giác, Thành chủ này có chút tiềm chất đùa bức đâu?.”

“Tha thứ cho vãn bối cô lậu quả văn (*chỉ kiến thức nhỏ bé, thường dùng làm tiếng tự khiêm nhường *), ta, thật đúng là không thể đoán được.” Lâm Hải gãi gãi đầu, một mặt xấu hổ cười ngượng ngùng nói.

“A?” Thành chủ đột nhiên quay đầu, nhìn Lâm Hải một mặt chấn kinh, phảng phất như không thể tin được lời nói của Lâm Hải.

“Là do ta rời đi Hoa Hạ, quá lâu sao?”

Trầm mặc một lát, Thành chủ bỗng nhiên làm ra một bộ dáng trầm tư, nửa cong cong thân thể, cánh tay phải nắm lại, nhẹ nhàng chống đỡ cái trán, bày ra một cái tạo hình, sau đó thâm trầm nói.

“Cái dạng này đâu, luôn có thể đoán được đi?”

“Oa, Thành chủ ngươi đẹp trai phát ngốc, người ta rất thích ngươi a!” Thất Hộ pháp ở một bên, ánh mắt mê ly, kích động kém chút cao trào, một mặt hoa si thì thào nói.

Phốc!

Lâm Hải ở bên cạnh, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

Mẹ nó, Thành chủ này tuyệt đối là cái đùa bức, giám định hoàn tất!

“Thành chủ đại nhân, ta chỉ cho ngươi một tạo hình khác, đặt cùi chỏ ở trên đùi, tạo hình sẽ càng thêm khốc một điểm, ngươi cảm thấy thế nào?” Lâm Hải có chút dở khóc dở cười nói nói. (*tạo hình bức người suy tư)

Thành chủ sững sờ, nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Là như thế này sao?”

“A, giống như thật đẹp trai hơn đâu!”

Phốc!

Lâm Hải phun ra ngoài một ngụm máu tươi, lệ rơi đầy mặt.

“Thành chủ, ngươi liền thẳng thắn mau nói cho ta biết, ngươi là ai đi!”

“Còn không có đoán được?” Thành chủ thu hồi tạo hình, đột nhiên lộ ra một bộ dáng ngưng trọng.

“Đã như vậy, ta liền phải lộ ra bảng hiệu của ta!”

Nói xong, khí chất của Thành chủ đột nhiên thay đổi, cả người giống như biến thành một thanh lưỡi dao sắc bén, cánh tay duỗi ra, một thanh phi đao ngắn nhỏ, lóe ra quang mang, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Quay tròn!

Phi đao tại trong tay Thành chủ, linh hoạt xoay tròn, giống như có sinh mệnh, một cỗ lực lượng kinh khủng, cấp tốc ngưng tụ, phảng phất như đem cả thiên địa, cũng có thể một đao đánh xuyên!

Mà lúc này đây, Thành chủ đạm mạc quay đầu, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Hiện tại, ngươi dù sao cũng nên biết rõ, ta là ai đi?”

Lâm Hải giờ phút này mặt mũi tràn đầy kinh hãi, nháy mắt một cái cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào phi đao trong tay Thành chủ, lại liên tưởng tới cái khí chất u buồn kia, trong đầu đột nhiên oanh một tiếng!

“Ta biết rõ ngươi là ai!”

Chương 1719: Ngươi cảm thấy tên của ta, bá khí không?

Lâm Hải một mặt kích động nhìn Thành chủ, trong mắt thần thái sáng láng, lấp lóe hưng phấn quang mang.

“Ngươi là Tiểu Lý Phi Đao, Lý Tầm Hoan!”

“Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hư phát!”

“Đúng hay không!!!”

Trong mắt Lâm Hải mang theo quang mang vô cùng kích động, hướng phía Thành chủ hưng phấn hỏi.

“Ách...”

Chờ Lâm Hải nhìn thấy mặt Thành chủ đen như đáy nồi, ngữ khí nhất thời trì trệ, liền trở nên chột dạ.

“Không, không phải sao?”

“Tức chết bản Thành chủ!” Thành chủ không khỏi một tiếng gầm thét, tức đến tóc cũng nổ đứng lên.

“Cái gì Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hư phát.”

“Đó là Tiểu Minh phi đao, lệ bất hư phát!” Thành chủ ngóc đầu lên, lộ ra một bộ thần thái cao cao tại thượng, tự hào nói nói.

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, mặt mũi tràn đầy bật cười nhìn Thành chủ, triệt để bị Lôi chết!

“Thành chủ, ngươi, ngươi nói cái gì? Cái gì phi đao?”

“Tiểu Minh phi đao a!” Thành chủ cau mày, một mặt khó chịu nói nói.

“Thế nào, ngươi làm người Hoa, sẽ không liền Tiểu Minh ta đây, cũng chưa nghe nói qua đi.”

“Nghe qua, làm sao có thể chưa từng nghe qua, ngài so với Tiểu Lý, danh khí lớn hơn quá nhiều!” Lâm Hải khóc không ra nước mắt nói nói, trong lòng kiên trì triệt để im lặng.

Lý Tầm Hoan mặc dù là nhân vật kinh điển bên trong võ hiệp, nhưng là có khối người không biết yhắn.

Nhưng nhấc lên Tiểu Minh, phóng mắt toàn bộ Hoa Hạ, người nào con mẹ nó không biết a.

Đó cơ hồ là đầu đề số một bị cưỡng chế, bên trong viết văn của học sinh tiểu học a.

Nếu ai viết văn bên trong không có viết qua Tiểu Minh, này đều không có ý tứ nói mình được đi học.

“Ừm!”

Thành chủ Tiểu Minh lúc này mới hài lòng gật gật đầu, lộ ra một bộ dáng đương nhiên.

“Ta đã nói rồi, coi như Địa Cầu có mạt pháp hơn, văn minh tu chân có lại xuống dốc, thì đại danh của Tiểu Minh ta, cũng chắc chắn truyền lưu thế gian, tuyệt sẽ không chôn vùi theo năm tháng.”

“Đúng, ngươi cảm thấy tên của ta, bá khí không?” Đột nhiên, Thành chủ Tiểu Minh hướng phía Lâm Hải nhướn nhướn mày, bỉ ổi hỏi.

Phù phù!

Lâm Hải trực tiếp bị Lôi ngã, đặt mông ngồi dưới đất, hai mắt vô thần, ngơ ngác nhìn lấy Thành chủ Tiểu Minh, trực tiếp liền khóc.

“Bá khí, quá bá khí, cũng con mẹ nó bên cạnh để lọt!”

“Ừm, có kiến thức! Ta cũng cho rằng như vậy!” Thành chủ Tiểu Minh phi thường tán thành gật gật đầu, rất có một loại cảm giác anh hùng sở kiến lược đồng (Anh hùng sở kiến lược đồng: thành ngữ, chỉ hai ý kiến tương đồng, hai người chủ trương không mưu mà hợp (không bàn bạc mà đưa ra chủ kiến như nhau).

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy im lặng, cũng không biết là nên khóc hay nên cười.

“Tốt, nếu mâu thuẫn ở giữa các ngươi đã hóa giải, ba cái Nguyên Thần này, để ta làm chủ, Lâm Hải một cái, Tiểu Thất một cái.”

Nói xong, Thành chủ Tiểu Minh lại nhìn Ngân Hợp một cái, phảng phất như nhớ lại cái chuyện cũ gì, trầm mặc một lát mới nói.

“Ta cùng tổ tiên cái Địa Long này có chút giao tình, một cái còn lại, giao cái nó đi!”

“Tiểu Thất!”

Thành chủ Tiểu Minh đem đầu chuyển hướng sang Thất Hộ pháp, “Ngươi không có ý kiến chớ?”

“Tiểu Thất không có ý kiến, hết thảy đều nghe phân phó của Thành chủ đại nhân!” Thất Hộ pháp vội vàng lắc đầu, hai con mắt ẩn ý đưa tình, nhìn Thành chủ Tiểu Minh, tựa như nhìn tình lang của chính mình.

Đừng nói là để cho nàng đem Nguyên Thần của Đại Thừa phân ra hai cái, coi như để cho nàng đem Nguyên Thần của chính mình giao ra, Lâm Hải cũng hoài nghi nàng sẽ lập tức làm theo.

“Nữ nhân a, mặc kệ đến cảnh giới gì, cũng qua không nổi cửa tình này!”

Lâm Hải không khỏi âm thầm lắc đầu buồn cười, nghĩ không ra Thất Hộ pháp đường đường là Đại Thừa chi tôn, nhìn thấy nam tử mà trong lòng chính mình ngưỡng mộ, thế mà cũng sẽ như những cái tiểu cô nương ở Phàm Gian giới kia, vì yêu có thể liều lĩnh.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải lại nghĩ tới tình cảm của chính mình đối với Liễu Hinh Nguyệt, không khỏi cười khổ một tiếng.

Chính mình còn ở chỗ này cảm khái người khác, đổi tới trên người mình, còn không phải là là như thế sao?

Nếu như Liễu Hinh Nguyệt đối với mình có yêu cầu gì, chính mình còn không phải sẽ như vậy, dù là xông pha khói lửa, cũng sẽ qua làm theo.

“Tiếp lấy!”

Lúc này, Thất Hộ pháp đột nhiên quát nhẹ một tiếng, sau đó đem ba cái Nguyên Thần bị giam cầm, phân ra hai cái đưa đến trước mặt Lâm Hải cùng Ngân Hợp.

“Thành chủ Tiểu Minh, Thất Hộ pháp, chúng ta liền không khách khí!”

Lâm Hải hướng phía Thành chủ Tiểu Minh cùng Thất Hộ pháp, khách khí ôm quyền, mỉm cười nói tiếng cảm ơn.

Sau đó, hướng phía Ngân Hợp bĩu môi, “Đem hai cái Nguyên Thần này, khống chế tốt!”

Ngân Hợp chớp chớp mắt to manh manh, há mồm phun ra một đạo quang mang, giống như một đầu tơ mỏng, đem hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, trói buộc cùng một chỗ.

“Thành chủ đại nhân, tha mạng a, cứu lấy chúng ta a!”

“Thành chủ đại nhân, vãn bối đối với ngài thế nhưng là trung thành tuyệt đối a, cầu Thành chủ đại nhân, cứu ta một mệnh a!”

Ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, thấy Thành chủ Tiểu Minh cũng không có ý tứ buông tha cho bọn họ, nhất thời bị dọa đến hồn phi phách tán, hướng phía Thành chủ Tiểu Minh, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

“Hừ, những năm ta không tại này, các ngươi đã gạt ta làm ra bao nhiêu sự tình táng tận lương tâm, cho là ta không biết sao?”

“Hậu quả hôm nay, chỉ là báo ứng chuyện lúc trước của các ngươi, cam chịu số phận đi!”

Nói xong, ngón tay của Thành chủ Tiểu Minh liền chỉ chút, nhất thời có ba đạo quang hoa, bắn vào não hải của ba cái Nguyên Thần Đại Thừa.

Ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa ưỡn thân thể một cái, trong nháy mắt đã bị mạt sát linh trí, biến thành Du hồn không có ý thức.

“Thủ đoạn thật đáng sợ!”

Lâm Hải ở một bên, nhìn mà đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Thành chủ Tiểu Minh này tiện tay chỉ một cái, vậy mà có thể mạt sát linh trí của Nguyên Thần Đại Thừa, cái này cần là tu vi kinh khủng bực nào?

Lâm Hải ngây ngốc nhìn Thành chủ Tiểu Minh, cổ họng không khỏi cảm thấy khô khốc chát chát một hồi, mang theo kinh hãi thật sâu, thử thăm dò hỏi.

"Thành chủ Tiểu Minh, ta có thể hỏi hỏi hay không, ngươi bây giờ là tu vi gì a?"

"Tu vi của ta sao?" Tiểu Minh nghe được, bỗng nhiên thở dài, vô cùng thất lạc lắc đầu.

"Nói ra thật xấu hổ, năm ngàn năm trước, ta độ kiếp phi thăng tại núi Thương Tùng của Hoa Hạ, thành tựu Thiên Tiên chi vị, nhưng hôm nay đã năm ngàn năm trôi qua, ta lại bị nhốt hơn bốn nghìn năm tại Di Vong Chi Đô, cho tới bây giờ y nguyên vẫn là Thiên Tiên, căn bản không có tiến thêm, thật sự là không mặt mũi nào để đề cập a!"

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, dưới chân mất thăng bằng, kém chút đặt mông xuống ngay tại chỗ.

Sau đó, con mắt Lâm Hải trừng tròn xoe, mang theo kích động thật sâu, nhìn Thành chủ Tiểu Minh, thân thể cũng không khỏi run rẩy lên.

"Thành chủ Tiểu Minh, ngươi, ngươi là Thiên Tiên?"

"Ai, hổ thẹn a!" Thành chủ Tiểu Minh thất vọng lắc đầu, mặt mũi tràn đầy đắng chát.

"Thiên Tiên, Thiên Tiên!" Lâm Hải ở một bên, thì là kích động đến hỏng.

Hắn cũng không phải bởi vì tu vi khủng bố của Thành chủ Tiểu Minh mà kích động, mà chính là bởi vì hắn đã nhìn thấy một vị Thiên Tiên, lần nữa nghĩ đến ước định cùng Liễu Hinh Nguyệt!

Cho tới nay, Lâm Hải cũng lấy mau chóng đạt tới Thiên Tiên chi vị, làm mục tiêu phấn đấu của chính mình.

Nhưng Thiên Tiên đến tột cùng mạnh bao nhiêu, cùng thực lực trước mắt của chính mình còn kém bao xa, Lâm Hải cũng không có một cái khái niệm rõ ràng nào.

Bây giờ, vậy mà nhìn thấy một cái Thiên Tiên sống sờ sờ đang ở trước mắt, mục tiêu của Lâm Hải, phảng phất lập tức cũng trở lên rõ ràng.

“Chỉ cần đạt tới thực lực cùng cảnh giới của Thành chủ Tiểu Minh, liền có thể cùng Hinh Nguyệt gặp gỡ!”

Lâm Hải nhìn Thành chủ Tiểu Minh, song quyền không khỏi nắm thật chặt, nội tâm lập tức dâng lên vô cùng đấu chí.

“Tốt, sự tình đã quyết, ta cũng phải rời đi, hai cái các ngươi là người Hoa, không thể tiếp tục nổi lên xung đột nữa, nếu không bị ta biết, sẽ không dễ dãi như thế đâu!”

Nói xong, Thành chủ Tiểu Minh quay người lại, liền muốn cưỡi mây rời đi.

“Thành chủ đại nhân, chờ một chút!”

Thấy Thành chủ Tiểu Minh muốn ly khai, Thất Hộ pháp vội vàng tiến lên, đem y cản lại.

“Tiểu Thất, còn có việc sao?” Thành chủ Tiểu Minh nghi hoặc hỏi.

“Thành chủ đại nhân, Tiểu Thất không muốn tách khỏi ngài, một khắc cũng không muốn!”

“Ngài muốn đi đâu, xin mang theo Tiểu Thất, Tiểu Thất nguyện ý phụng dưỡng tại bên cạnh thân ngài!”

“Ngài biết không? Tiểu Thất tiếc nuối nhất, cũng là đoạn thời gian tốt đẹp lúc trước đi theo bên người ngài, học tập tuyệt kỹ phi đao này!”

Thành chủ Tiểu Minh thì là cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tiểu Thất a, không phải là ta không muốn mang ngươi theo, ta mấy năm nay, vẫn luôn không có nhàn rỗi.”

“Bắt đầu từ bốn ngàn năm trước, ta đang một mực tìm kiếm điểm phong ấn yếu kém nhất của Di Vong Chi Đô, rốt cục để cho ta tại một ngàn năm trước tìm tới.”

“Một ngàn năm sau đó, ta không giờ nào khắc nào là không công kích vào điểm phong ấn yếu nhất đó, cũng là vì có thể sớm ngày thoát ly cái Di Vong Chi Đô này.”

“Ngươi đi theo ta, có ý nghĩa gì đâu?.”

“Thế nhưng là...” Thất Hộ pháp còn muốn lên tiếng, lại bị Thành chủ Tiểu Minh khoát tay cản lại.

“Ngươi đừng nói nữa, chính mình bảo trọng!”

Nói xong, Thành chủ Tiểu Minh nhẹ nhàng đem Thất Hộ pháp đẩy ra, chuẩn bị rời đi.

“Thành chủ Tiểu Minh, chờ một chút!”

Đột nhiên, Lâm Hải tiến lên một bước, ngăn ở trước mặt Thành chủ Tiểu Minh.

“Ngươi lại có chuyện gì?” Thành chủ Tiểu Minh nhất thời chau mày, hơi không kiên nhẫn.

Chương 1720: Cái này, chính là thực lực của Thiên Tiên sao?

Lâm Hải một mặt ngưng trọng, nhìn Thành chủ Tiểu Minh, nghiêm túc nói nói.

“Thành chủ Tiểu Minh, điểm phong ấn yếu kém của Di Vong Chi Đô, ở chỗ nào, có thể mang ta đi qua nhìn một chút hay không?”

Thành chủ Tiểu Minh sững sờ, sau đó hơi kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi qua làm gì?”

“Ta muốn mau chóng rời khỏi bên trong này, càng nhanh càng tốt!” Lâm Hải kiên định nói nói.

Hắn cũng không muốn bị vây ở bên trong này, nếu không cho dù đến Thiên Tiên chi vị, cũng vô pháp gặp mặt cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Ngươi muốn mau rời khỏi?” Thành chủ Tiểu Minh nhịn không được cười rộ lên.

“Lâm Hải a, ta có thể hiểu được tâm tình của ngươi, người trong Di Vong Chi Đô, cái nào không muốn mau rời khỏi đâu?.”

“Thế nhưng là nghĩ, thì có ích lợi gì đâu?.”

Nói xong, Thành chủ Tiểu Minh thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ thật sâu.

“Đừng nói là ngươi, liền xem như ta, muốn công phá phong ấn, cũng không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào đây.”

"Tốt, ngươi có Yêu thú phi hành, người ở đây không làm gì được ngươi, an tâm chờ đợi ở đây đi."

"Không!" Lâm Hải kiên định lắc đầu, sau đó một mặt trịnh trọng nhìn Thành chủ Tiểu Minh, khẩn thiết nói.

"Thành chủ Tiểu Minh, Lâm Hải khẩn cầu ngươi, mang ta qua đi!"

"Mọi thứ không có tuyệt đối, ta có lẽ có phương pháp phá giải phong ấn!"

"A?" Thành chủ Tiểu Minh nghe xong, không khỏi giật mình, trong mắt nhất thời lóe ra quang mang kinh hãi.

"Ngươi nói, ngươi có biện pháp?"

"Không dám xác định, nhất định phải đến hiện trường, mới có thể biết rõ!" Lâm Hải một mặt ngưng trọng cùng Thành chủ Tiểu Minh nhìn nhau, nói chắc như đinh đóng cột.

Thành chủ Tiểu Minh mang theo một tia chấn kinh, nhìn Lâm Hải một hồi lâu, mới gật gật đầu.

"Tốt, đã như vậy, ta liền mang ngươi qua đó!"

"Đa tạ Thành chủ Tiểu Minh!" Lâm Hải nghe xong, nhất thời đại hỉ, hướng phía Thành chủ Tiểu Minh nói lời cảm tạ.

"Thành chủ đại nhân, Tiểu Thất cũng đi!" Thất Hộ pháp thấy Thành chủ Tiểu Minh đáp ứng mang theo Lâm Hải rời đi, vội vàng cũng tới trước, lần nữa mặt mũi tràn đầy tha thiết khẩn cầu nói.

"Thôi, vậy liền cũng đi thôi!"

Thành chủ Tiểu Minh thở dài, mang một cái cũng là mang, mang hai cái cũng là mang, đã mang Lâm Hải, cũng không quan tâm mang nhiều thêm một cái Thất Hộ pháp.

“Thật, cảm tạ Thành chủ đại nhân, cảm tạ Thành chủ đại nhân!”

Thất Hộ pháp thấy Thành chủ Tiểu Minh đáp ứng, quả thực kích động vui đến phát khóc, nhìn Thành chủ Tiểu Minh, trong hai mắt tràn ngập nồng tình mật ý.

“Đừng có lại trì hoãn nữa, đi thôi!”

Thành chủ Tiểu Minh đạm mạc nói một tiếng, sau đó vung cánh tay lên, nhất thời cuồng phong nổi lên, cuốn tới.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, không đợi hiểu được chuyện gì xảy ra, liền ngay cả Tiểu Hồng cùng Ngân Hợp cũng bị nhấc lên, cuốn vào trong gió, trước mắt nhất thời là một vùng tăm tối.

“Chớ lộn xộn!”

Lâm Hải vừa muốn phản kháng, lại chợt nghe bên tai vang lên một thanh âm, giống như tiếng sấm vang lên, chính là thanh âm của Thành chủ Tiểu Minh.

Sau đó, Lâm Hải chỉ cảm thấy, chính mình chính đang lấy một loại tốc độ khó mà hình dung, đang nhanh chóng di động tới.

Chẳng những so với Tiểu Hồng toàn lực phi hành, phải nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, liền cả những cái Đại Thừa chi tôn cưỡi mây đạp gió kia, cùng giờ phút này so sánh, cũng lộ ra không đáng giá nhắc tới.

“Đến!”

Cũng chính là mấy hơi công phu, thanh âm lần nữa vang lên bên tai Lâm Hải.

Sau đó, gió mây tán đi, trước mắt Lâm Hải trong nháy mắt khôi phục ánh sáng, bốn phía nhìn lại, đã đến một chỗ địa phương không biết.

“Thành chủ đại nhân, đây là đâu a?”

Thất Hộ pháp nhìn xung quanh, phát hiện nơi này, cho dù nàng tại Di Vong Chi Đô đợi mấy ngàn năm, nhưng cũng chưa từng từng tới.

“Đây là hồ ác ma ở trung tâm Thiên Ma Đảo!” Ngữ khí của Thành chủ Tiểu Minh đạm mạc, bình thản nói nói.

“Cái gì?! Thiên Ma Đảo?!”

Thất Hộ pháp nghe được, thì là giật nảy cả mình, phát ra một thanh âm hoảng sợ thét lên.

“Bên trong này, rất đáng sợ sao?”

Lâm Hải nhướn mày, chỉ cảm thấy trên toà đảo này, tản ra một cỗ sát khí khiến người ta run sợ, toàn thân khó chịu nói không nên lời.

“Đâu chỉ đáng sợ!” Trong lòng Thất Hộ pháp run sợ nói nói.

“Tương truyền, Thiên Ma Đảo chính là lãnh địa của Yêu Ma nhất tộc, ở bên trong Di Vong Chi Đô, Đại Ma Đại Thừa kỳ, liền có từ mười cái trở lên, Đại Thừa trở xuống, càng là nhiều vô số kể!”

“Người tu hành nhân loại, đến bên trong này, tất là một con đường chết!”

Lâm Hải nghe được, cũng không khỏi đột nhiên giật mình.

Hắn còn thật không biết, bên trong Di Vong Chi Đô, vậy mà còn có Yêu Ma, hơn nữa Đại Thừa chi tôn bên trong Yêu Ma, thế mà còn nhiều hơn so với trong thành Di Vong Chi Đô.

“Không cần sợ hãi!”

Lúc này, Thành chủ Tiểu Minh bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí bình tĩnh, mười phần bình tĩnh.

"Yêu Ma nhất tộc, tuy thực lực so với người tu hành nhân loại mạnh hơn nhiều, nhưng trong tộc cũng không có Thiên Tiên tồn tại."

"Bọn họ biết ta ở đây, sẽ không ra để tự chuốc nhục nhã!"

Nói xong, trong mắt Thành chủ Tiểu Minh đột nhiên lóe lên một vệt sáng, hướng phía trên bầu trời, đưa tay nhất chỉ.

"Chỗ phong ấn yếu kém nhất của Di Vong Chi Đô, liền là chỗ đó!"

Thành chủ Tiểu Minh nói xong, Lâm Hải cùng Thất Hộ pháp đồng thời ngẩng đầu, hướng phía bầu trời nhìn lại.

"Thành chủ nhân đại, bên trong này nhìn không ra có cái gì khác biệt a." Thất Hộ pháp mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, không hiểu nói nói.

Lâm Hải thì là nhíu mày, cũng chưa phát hiện cái gì dị thường.

Nhưng Thành chủ Tiểu Minh nói là bên trong này, tất nhiên sẽ không không nhầm.

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải mặc niệm một tiếng, Thiên Nhãn mở!

Cùng lúc đó, Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, hai mắt Lâm Hải được phủ lên một đường ánh sáng màu xanh lam, lần nữa hướng phía bầu trời nhìn lại.

"Ừm?"

Sau một khắc, đồng tử Lâm Hải co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Bên trong đó, có một cái vòng xoáy khổng lồ bị gợn sóng Đạo pháp phong bế!”

“Hơn nữa, cái vị trí trung tâm của gợn sóng Đạo pháp này, tựa hồ đã nhận vô số lần đả kích, đã trở nên mỏng manh hơn rất nhiều so với xung quanh!”

“A.”

Nghe được lời nói của Lâm Hải, Thành chủ Tiểu Minh không khỏi lộ vẻ mặt thần sắc chấn kinh, mang theo thật không thể tin thật sâu, nhìn về phía Lâm Hải.

“Ngươi, có thể thấy rõ tình huống bên trên?”

Lâm Hải gật gật đầu, cũng không giấu diếm.

“Vãn bối tu luyện qua một loại nhãn thuật, có thể thấy rõ!”

Thành chủ Tiểu Minh lúc này mới chợt hiểu, gật gật đầu.

“Trách không được, ta cũng chỉ là có thể cảm ứng được, cho nên mấy ngàn năm này, cũng đang công kích tại chỗ đó.”

“Tuy vòng xoáy ở trung tâm, trở nên mỏng manh không ít, nhưng muốn công phá, vẫn là gánh nặng đường xa a!”

Thành chủ Tiểu Minh nói xong, khẽ thở dài, sau đó hướng phía Lâm Hải nhìn một chút.

“Ngươi không phải nói, ngươi khả năng sẽ có biện pháp đâu?.”

Lâm Hải nhíu mày, nhìn vòng xoáy trên đỉnh đầu, trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi mở miệng.

“Để cho ta ngẫm lại!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp cúi đầu xuống, suy tư.

“Ai, ngươi từ từ suy nghĩ, ta tiếp tục oanh kích cái điểm yếu kém này!”

Thành chủ Tiểu Minh hiển nhiên không có ôm cái hi vọng gì đối với Lâm Hải, y đường đường là Thiên Tiên cũng không thể làm gì, chỉ có thể dựa vào phương pháp ngốc nhất, Lâm Hải chỉ là một cái nửa bước Địa Tiên, có thể có biện pháp nào.

Trong lúc đó, Thành chủ Tiểu Minh duỗi tay ra, một cái phi đao lóe ra quang mang màu trắng, xuất hiện trong tay, quay tròn loạn chuyển, khí tức băng lãnh, cấp tốc tràn ngập, cả hòn đảo nhỏ, cũng tràn ngập hàn khí lạnh lẽo khắc nghiệt nồng đậm, để cho người ta không rét mà run!

Mà khí thế của Thành chủ Tiểu Minh đột nhiên thay đổi, phảng phất như hòa làm một thể cùng phi đao trong tay, cả người phong mang tất lộ, toàn thân tản mát ra một cỗ khí tức khủng bố không thể địch nổi!

“Đi!”

Đột nhiên, Thành chủ Tiểu Minh quát lạnh một tiếng, sau đó phi đao trong tay, giống như là một tia chớp, mang theo tiếng thét bén nhọn, bay lên không trung.

Lâm Hải đang nhíu mày suy tư, đột nhiên một trận kinh hãi, kinh hãi biến sắc.

“Cái này, chính là thực lực của Thiên Tiên sao?”

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, cái phi đao mà Thành chủ Tiểu Minh đánh ra này, tuy không phải công kích mình, nhưng huyết dịch khắp người mình, trong nháy mắt cũng bị ngăn chặn lưu thông, trở nên vô cùng cứng ngắc.

Thậm chí có một cái chớp mắt thời gian, Lâm Hải cảm thấy linh hồn của mình, cũng nhận chấn nhiếp, bắt đầu trở nên chậm chạp.

Không khỏi, trong lòng Lâm Hải sợ hãi một hồi.

Nếu cái phi đao này của Thành chủ Tiểu Minh, công hướng mình mà nói, coi như mình có Luyện Yêu Hồ, chỉ sợ đều chưa hẳn kịp trốn vào.

“Về sau gặp được Thiên Tiên, nhất định phải cẩn thận gấp trăm lần!”

Lâm Hải không khỏi vô cùng thận trọng khuyên bảo chính mình, thực lực của Thiên Tiên, đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của Lâm Hải.

Đối mặt với Thiên Tiên, sơ sẩy một cái, liền có khả năng vạn kiếp bất phục.

Đinh!

Một đường tiếng va chạm chói tai vang lên, phi đao của Thành chủ Tiểu Minh, đã đâm vào gợn sóng trên điểm yếu kém.

Thế nhưng là, một kích đáng sợ như thế, tại sau khi gặp được gợn sóng trên bầu trời, vậy mà nhận lực cản cực lớn, bị bắn ngược về đến!

Mà điểm yếu kém vòng xoáy trung tâm này, lấy mắt thường xem ra, lại không có bất kỳ biến hóa nào, để Lâm Hải cảm thấy một trận im lặng thật sâu.

“Cái này đều không được.”

Phi đao công kích của Thành chủ Tiểu Minh, trình độ kinh khủng đã vượt xa dự đoán của Lâm Hải, không nghĩ tới đối mặt với phong ấn của Di Vong Chi Đô, lại giống như lấy Trứng chọi Đá.

Mà Thành chủ Tiểu Minh, tựa hồ sớm đã thành thói quen, trên mặt không có một tia biến hóa, mà chính là lần nữa vung cánh tay lên, lại là một đường phi đao, đã gào thét lên bay ra...

Nhìn Thành chủ Tiểu Minh, một đao tiếp lấy một đao, không ngừng công kích tới điểm yếu kém, nhưng không có một tia hiệu quả rõ ràng.

Lâm Hải rốt cuộc hiểu, vì cái gì Thành chủ Tiểu Minh, công kích thời gian ngàn năm, mới khiến cho trung tâm vòng xoáy này, mỏng manh một chút như vậy.

“Xem ra, cái này thật đúng là cái sự tình để cho người ta đau đầu!”

Lâm Hải cười khổ một tiếng, bất quá trên mặt lại không có một tia vẻ u sầu, ngược lại lộ ra một vòng ý cười nhạt. Giờ phút này, trong lòng Lâm Hải, đã có biện pháp!

Chương 1721: Lại mượn Kim Cô Bổng

Ngay tại thời khắc Thành chủ Tiểu Minh không ngừng cầm phi đao oanh kích điểm yếu kém của phong ấn, Thất Hộ pháp cũng đang tập trung tinh thần ngóng nhìn, Lâm Hải đã đi tới một bên, đưa điện thoại di động lấy ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca Hầu ca, giang hồ cứu cấp!

Tôn Ngộ Không: A, nhị đệ, tìm lão Tôn ta có chuyện gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta bị phong ấn ở trong một cái không gian, muốn mượn Kim Cô Bổng dùng một lát, đem không gian này oanh mở.

Tôn Ngộ Không: Mượn Kim Cô Bổng. Dễ nói dễ nói!

Leng keng!

Tôn Ngộ Không hướng ngươi gửi đi Kim Cô Bổng, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, đa tạ Hầu ca!

Tôn Ngộ Không thống khoái như vậy, để Lâm Hải không khỏi vui vẻ, nói cám ơn liên tục.

Sau đó, Lâm Hải mở túi càn khôn ra, trực tiếp đem Kim Cô Bổng lấy ra.

Ông!

Kim Cô Bổng rơi vào trong tay Lâm Hải, Lâm Hải chỉ cảm thấy trầm xuống, trọng lượng cực lớn đem thân thể cũng rơi đến nhoáng một cái.

Bất quá so sánh cùng lần trước, lại xem như tốt hơn nhiều.

Tuy vẫn vô pháp huy động, nhưng ít ra theo tu vi đề thăng, có thể đem Kim Cô Bổng một mực nắm trong tay.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy chỗ mà Thành chủ Tiểu Minh oanh kích, cách xa mặt đất, chừng hơn ngàn mét.

Mình muốn đến cái chỗ kia, chỉ có thể dựa vào Tiểu Hồng.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải trực tiếp thả người nhảy lên, nhảy đến trên lưng Tiểu Hồng.

“Tiểu Hồng, bay lên, ngạch...”

Llời nói của Lâm Hải nói một nửa, nhất thời ngừng, cúi đầu nhìn, mặt đen lại.

Chỉ thấy Tiểu Hồng, giờ phút này trực tiếp bị ép tới nằm rạp trên mặt đất, trợn trắng mắt nhìn về phía Lâm Hải, tràn ngập u oán.

“Đậu phộng!”

Lâm Hải giật mình, vội vàng từ trên thân Tiểu Hồng, nhảy xuống.

“Mẹ nó, quá nặng sao?”

Tiểu Hồng cõng không nổi Kim Cô Bổng, Lâm Hải lại đem con mắt rơi vào bên trên người Ngân Hợp, nhất thời đem Ngân Hợp dọa đến toàn thân giật mình một cái, mắt to manh manh, đáng thương chớp chớp.

“Lâm Hải gia gia, ngươi muốn làm gì?”

Lâm Hải nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một bộ nét mặt bà ngoại sói.

“Ngân Hợp, ngươi thế nhưng là Đại Thừa kỳ a, cõng cây côn, không có vấn đề gì đi?”

Lâm Hải nói xong, sưu một tiếng, liền lẻn đến bên trên người Ngân Hợp.

“A Hoa ba ba ngoan ngoãn của ta, ta nói Lâm Hải gia gia, cây gậy của ngươi, làm sao nặng như vậy.”

Ngân Hợp tuy không giống Tiểu Hồng, trực tiếp bị đè sấp, nhưng cũng bị trọng lượng của Kim Cô Bổng, làm kinh ngạc đến mức há to miệng ra đều không thể ngậm lại.

“Đừng nói nhảm, chở ta bay đến bầu trời!”

Lâm Hải hướng phía địa phương mà Thành chủ Tiểu Minh đang công kích nhất chỉ, hướng phía Ngân Hợp phân phó nói.

Ngân Hợp vừa nghe, mắt to nhoáng một cái, nước mắt trong nháy mắt liền chảy xuống.

“Lâm Hải gia gia, ngươi đừng nói giỡn?”

“Cõng đến động là một chuyện, chở bay đi lại là một chuyện, trên lưng đè ép trọng lượng của một cây gậy loại này, làm sao có thể bay lên.”

“Ta dựa vào, ngươi không phải đâu.” Lâm Hải không còn gì để nói, sau đó mang theo nở nụ cười tiếp tục nói nói.

“Thử một lần, thử một lần, vạn nhất có thể làm đâu?.”

“Ai!” Ngân Hợp thấy Lâm Hải không tin, thở dài, sau đó sử xuất khí lực toàn thân, chở đi Lâm Hải hướng phía giữa không trung bay đi.

Sưu!

Sau một khắc, bốn chân Ngân Hợp mặt đất, bắt đầu chậm chạp bay lên không trung.

“Ha ha, ngươi nhìn, có thể làm đi!”

Lâm Hải nhất thời vui vẻ, nhưng mà lời còn chưa nói hết, phù phù một tiếng, Ngân Hợp từ giữa không trung trong nháy mắt đã rơi xuống, quẳng xuống đất.

Tuy cách mặt đất chỉ có cao ba bốn mét, nhưng Kim Cô Bổng thực sự quá nặng, trực tiếp đem Ngân Hợp đến hai mắt ứa ra sao vàng, bọt mép đều phun ra.

“Ách... Này làm sao xử lý?”

Thấy Ngân Hợp cũng không bay qua được, Lâm Hải không khỏi hơi lúng túng một chút.

“Nếu không, đem Kim Cô Bổng giao cho Thành chủ Tiểu Minh.”

Ý nghĩ này vừa nhô ra, lập tức bị Lâm Hải cho phủ quyết.

Kim Cô Bổng thực sự quá quý giá, đây chính là binh khí của Tôn Ngộ Không a.

Mặc dù mình có thể bằng vào Luyện Yêu Hồ, trực tiếp đem Kim Cô Bổng thu lại, nhưng Thành chủ Tiểu Minh chính là Thiên Tiên, ai biết sẽ có thủ đoạn gì, làm trở ngại liên hệ giữa Kim Cô Bổng cùng Luyện Yêu Hồ hay không.

Vạn nhất đem Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không mất, vậy tội nghiệt của mình coi như lớn, đến lúc đó căn bản không có cách nào giao phó cùng Tôn Ngộ Không.

Lâm Hải chau mày, suy tư một trận, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

“Đúng, Kim Cô Bổng không phải có thể tùy ý dài ngắn, có thể biến lớn có thể biến nhỏ sao?”

“Nếu như mình có thể làm cho nó không ngừng dài ra, này không phải liền có thể đứng trên mặt đất, trực tiếp đem bầu trời đâm ra lỗ thủng sao?”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải mang theo vẻ hưng phấn, học bộ dáng của Tôn Ngộ Không đã nhìn thấy qua trong TV, đưa tay hướng phía Kim Cô Bổng nhất chỉ.

“Dài, dài, dài...”

Sau đó, Lâm Hải hô mười mấy âm thanh, Kim Cô Bổng lại không nhúc nhích tí nào, liền chút biến hóa cũng đều không có, nhất thời để Lâm Hải đen mặt lại.

“Mẹ nó, cái cây gậy này không nghe lời a!”

Lâm Hải gãi gãi đầu, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, xem ra vẫn là hỏi Tôn Ngộ Không một chút, có biện pháp nào không đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, làm sao để khống chế Kim Cô Bổng lớn nhỏ a, có cái chú ngữ gì không?

Tôn Ngộ Không: A, tự nhiên có chú ngữ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy có thể nói cho ta biết hay không a? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tôn Ngộ Không: Cái Kim Cô Bổng của lão Tôn ta này, gọi Như Ý Kim Cô Bổng, nếu ngươi muốn nó biến hóa, chỉ cần chỉ vào nó, hô một câu chú ngữ, nó liền sẽ biến thành bộ dáng mà trong lòng ngươi muốn.

Tôn Ngộ Không: Cái chú ngữ này, trừ nhị đệ ngươi, lão Tôn ta thế nhưng là không có nói với bất luận người nào, ngươi tuyệt đối không nên tiết lộ ra ngoài.

Nói xong, Tôn Ngộ Không đem chú ngữ khống chế Kim Cô Bổng, phát cho Lâm Hải.

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hưng phấn, vội vàng cúi đầu nhìn lại.

Phốc!

Chờ sau khi Lâm Hải nhìn thấy chú ngữ mà Tôn Ngộ Không phát tới, trực tiếp liền phun.

“Mẹ nó, cái này cũng được.”

Lâm Hải quả thực im lặng, nhìn chú ngữ này, cũng không biết là nên khóc hay nên cười.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ngươi xác định, ngươi không có chơi ta chứ? (phía sau là một cái biểu lộ cười khóc)

Tôn Ngộ Không: A, ngươi cũng không phải Tiên Nữ, lão Tôn ta đối với chuyện chơi ngươi, thế nhưng là không có một chút hứng thú. (phía sau là một cái biểu lộ bĩu môi)

“Đậu phộng, thật ô!” Lâm Hải nhất thời trợn mắt trừng một cái.

Lần nữa dở khóc dở cười nhìn chú ngữ mà Tôn Ngộ Không phát tới một chút, Lâm Hải liên tục cười khổ, xem như triệt để say.

“Vẫn là thử trước một chút đi, nếu là không linh, ngược lại là thời điểm bị chơi khăm lớn rồi.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hướng phía Kim Cô Bổng trên mặt đất nhất chỉ, kiên trì đem câu chú ngữ kia niệm một lần.

Ông!

Chú ngữ vừa niệm xong, toàn thân Lâm Hải chấn động, con mắt đột nhiên liền thẳng.

Chỉ thấy đặt nằm dưới đất Kim Cô Bổng, đột ngột đứng thẳng đứng lên, hơn nữa lập tức biến thành dài hơn một trượng!

“Ha ha, đậu phộng, cái chú ngữ hố bức này, thật đúng là mẹ nó có tác dụng!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh hỉ, bộ dáng hiện tại của Kim Cô Bổng, đúng là bộ dáng trong lòng mình.

“Lớn, lại lớn!”

“Nhỏ, thu nhỏ!”

Lâm Hải mang theo hưng phấn nồng đậm, không ngừng mặc niệm lấy chú ngữ, mà Kim Cô Bổng theo ý chí của Lâm Hải, khống chế Kim Cô Bổng, một hồi biến lớn, một hồi thu nhỏ, co duỗi tự nhiên, dẫn tới Lâm Hải mừng rỡ cười to một trận.

Thành chủ Tiểu Minh đang toàn lực công kích phong ấn, không có chú ý tới tình huống bên Lâm Hải này, nhưng ánh mắt của Thất Hộ pháp, lại bị tiếng cười của Lâm Hải, hấp dẫn tới.

Khi thấy trước mặt Lâm Hải, có một cây gậy đứng thẳng, lại có thể không ngừng biến hóa, Thất Hộ pháp không biết vì sao, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ tư vị đã lâu.

“Ai u ta qua, đồ vật tốt a!”

Ba!

Lúc này, Lâm Hải đã hoàn tất thí nghiệm, triệt để nắm giữ phương pháp biến hóa của Kim Cô Bổng, một tay nắm lấy Kim Cô Bổng trong tay, ngẩng đầu hướng phía điểm phong ấn yếu kém trên bầu trời nhìn lại.

“Là thời điểm, rời khỏi nơi này rồi!”

Chương 1722: Đâm cái lỗ thủng lớn

Lâm Hải tay cầm Kim Cô Bổng, bước nhanh đến phía trước, đi vào bên cạnh thân của Thành chủ Tiểu Minh.

“Thành chủ Tiểu Minh, tạm thời dừng lại!”

Thành chủ Tiểu Minh vừa mới đem một thanh phi đao vung ra, nghe được thanh âm của Lâm Hải, không khỏi quay đầu, hướng phía Lâm Hải nhíu mày trông lại.

“Chuyện gì?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía Thành chủ Tiểu Minh lộ ra một tia mỉm cười lạnh nhạt.

“Ta nghĩ, ta có biện pháp đánh xuyên chỗ này, rời khỏi Di Vong Chi Đô!”

“A?!”

Thành chủ Tiểu Minh sững sờ, sau đó mang theo một tia kinh hỉ cùng nghi hoặc, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Chuyện này là thật?”

“Mười phần chắc chín!” Lâm Hải gật gật đầu, tuy nhiên cái phong ấn bên trong này, cực kỳ cường đại, liền cả loại Thiên Tiên như Thành chủ Tiểu Minh này, thời gian ngàn năm đều không thể công phá.

Nhưng, nội tâm của Lâm Hải, đối với Kim Cô Bổng lại có một loại cảm giác của tín đồ cuồng nhiệt.

Nghe Lâm Hải nói như đã tính trước, Thành chủ Tiểu Minh cũng là trở nên kích động, nhìn Lâm Hải dị sắc liên tục.

“Lâm Hải, ngươi có biện pháp nào, nhanh nói!”

Lâm Hải thì là mỉm cười, sau đó ánh mắt ngưng tụ, mang theo một mặt trang nghiêm, nhìn về phía bầu trời.

“Thành chủ Tiểu Minh, ngươi cứ lui ra phía sau đi!”

Thành chủ Tiểu Minh khẽ giật mình, sau đó gật gật đầu, dựa theo phân phó của Lâm Hải, lui lại khoảng cách mấy chục mét, hai mắt thủy chung không rời Lâm Hải, muốn nhìn một chút Lâm Hải đến tột cùng có biện pháp nào.

Ầm!

Lâm Hải đem Kim Cô Bổng, lập tức đâm trên mặt đất, trọng lượng cực lớn, đem khắp nơi cũng chấn động đến run lên, để Thành chủ Tiểu Minh đột nhiên giật mình.

“Cây gậy trong tay Lâm Hải, không phải là phàm vật!”

Mà Lâm Hải sau khi đem Kim Cô Bổng để xuống, đột nhiên hai ngón khép lại, hướng phía Kim Cô Bổng nhất chỉ, trong lòng khẽ hô một tiếng!

“Như ý như ý, theo tâm ý ta, mau mau hiển linh!”

“Cái chú ngữ con mẹ nó hố bức này!” Hô chú ngữ xong, Lâm Hải thầm cười khổ không thôi, luôn cảm giác mình có loại cảm giác mình thành Xà Tinh bên trong Cậu Bé Hồ Lô.

Bất quá chú ngữ hố hay không hố không trọng yếu, quan trọng vẫn là nhìn hiệu quả trị liệu.

Đôi mày của Lâm Hải hơi dựng ngược lên, vội vàng hướng phía Kim Cô Bổng nhìn lại.

Oanh!

Sau một khắc, bên trên Kim Cô Bổng đột nhiên quang mang đại thịnh, đột nhiên biến thành một cây Kình Thiên Trụ, bao quát chừng hơn một trượng, hướng phía bầu trời phi tốc tăng trưởng, phóng lên tận trời!

Ông!

Xung quanh Kim Cô Bổng, nhất thời nhấc lên một cỗ cương phong cuồng mãnh, liền cả Thành chủ Tiểu Minh tu vi Thiên Tiên, cũng bị bứt thân thể ra lay động một trận, mặt mũi tràn đầy kinh sợ!

“Cái cây gậy này, thật đáng sợ!”

Thành chủ Tiểu Minh thầm hô một tiếng, trong lòng đột nhiên dâng lên hi vọng thật sâu, cuống quít ngẩng đầu, hướng phía bầu trời nhìn lại.

Chỉ thấy Kim Cô Bổng, trong chớp mắt công phu, đã đến điểm trung tâm của vòng xoáy, mang theo một cỗ khí thế cuồng mãnh bẻ gãy nghiền nát, không gì không phá, ầm vang trùng kích tại chỗ địa phương yếu kém nhất kia.

Oanh!

Sau một khắc, một thanh âm rung trời thật lớn, đột nhiên nổ vang tại bên trên bầu trời, cả tòa Thiên Ma Đảo, trong nháy mắt thanh thế to lớn, như muốn lún xuống.

Mà phiến gợn sóng trên bầu trời này, tại trong nháy mắt tiếp xúc đến Kim Cô Bổng, liền giống như tờ giấy, trong nháy mắt đã sụp đổ, hóa thành trần ai, căn bản không có một tia lực ngăn cản, bị Kim Cô Bổng cứ thế mà chọc ra một cái lỗ thủng lớn.

Ông!

Một đạo quang mang bắn vào bên trong lỗ thủng, để Thành chủ Tiểu Minh cùng Thất Hộ pháp ở phía dưới, nhất thời lộ vẻ mặt thần sắc vô cùng kích động, toàn thân cũng nhịn không được run lên nhè nhẹ!

“Ha ha, mấy ngàn năm a, phong ấn phá á! Rốt cục phá á!”

Thành chủ Tiểu Minh nắm chặt song quyền, trong miệng lẩm bẩm tự nói, kích động đến nước mắt cũng bắt đầu đảo quanh tại trong mắt.

“Thu!”

Thấy Kim Cô Bổng không phụ kỳ vọng, trong lòng Lâm Hải cũng là kinh hỉ dị thường, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp đem Kim Cô Bổng thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Ông!

Ngay tại vừa lúc Kim Cô Bổng bị thu hồi, tình hình trên bầu trời đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy phiến gợn sóng vỡ vụn kia, vậy mà lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, đang nhanh chóng khép lại.

Lỗ thủng bị Kim Cô Bổng chọc ra, cũng đang theo đó mà cấp tốc thu nhỏ, trong chớp mắt đường kính chỉ còn lại có khoảng chừng một trượng.

“Không tốt, bên trong này muốn lần nữa phong ấn, mau mau rời đi!”

Thành chủ Tiểu Minh kinh hô một tiếng, thân thể trực tiếp hóa thành lưu quang, hướng phía lỗ thủng đang cấp tốc khép kín trên bầu trời mà phóng đi.

Ngay tại lúc đó, tường vân dưới chân Thất Hộ pháp cũng bay lên, tốc độ nhanh đến cực hạn, cũng theo Thành chủ Tiểu Minh, hướng không trung phóng đi.

“Tiểu Hồng, đi!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, không kịp ngẫm nghĩ nữa, trực tiếp nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng, hét lớn một tiếng.

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, chấn động cánh, cuồng phong gào thét, trong nháy mắt đã hóa thành một đường quang mang màu vàng kim, phóng lên tận trời!

“Chờ một chút ta!”

“Ngao!”

Ngân Hợp long ngâm một tiếng, hóa thân thành Long, theo sát tại bên người Tiểu Hồng, hướng phía lỗ thủng trên bầu trời phóng đi.

Ông!

Ông!

Thành chủ Tiểu Minh cùng Thất Hộ pháp, tuần tự xông ra khỏi lỗ thủng trên bầu trời, biến mất tại giữa tầm mắt của Lâm Hải.

“Tiểu Hồng, nhanh nữa lên!”

Mắt nhìn lỗ thủng bên trong bầu trời kia, chỉ còn lại có khoảng chừng một mét, Lâm Hải không khỏi khẩn trương một trận.

Bọn họ giờ phút này, khoảng cách cách bầu trời còn có hơn trăm mét, nếu thu nhỏ hơn một chút nữa, coi như sẽ không ra được.

“Tíu tíu!”

Tiểu Hồng tựa hồ cũng phi thường sốt ruột, lần nữa ngửa mặt lên trời kêu lên một tiếng, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau đó khí tức tăng vọt, tốc độ lần nữa tăng tốc, trong nháy mắt liền đến chỗ lỗ thủng.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong lòng mừng rỡ, không khỏi nhảy lên một cái, sát tới giới hạn lỗ thủng, từ đó xông tới.

“Thu!”

Tiểu Hồng cùng Ngân Hợp, thể tích quá to lớn, đã không thể chui ra, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem bọn chúng thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Rống!”

“Ngao!”

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới nghe được từ phía dưới, truyền đến trận trận thanh âm gầm rống, dọc theo lỗ thủng sắp phong bế mà nhìn xuống dưới, đã thấy mười mấy con Yêu Ma, đang mang theo mây đen, một mặt lo lắng hướng phía bầu trời vọt tới.

Hóa ra chính là Đại Thừa Yêu Ma trên Thiên Ma Đảo, phát hiện phong ấn bị phá, cũng muốn nhân cơ hội này, thoát khỏi Di Vong Chi Đô.

Nhưng mà, tốc độ của bọn họ lại nhanh, nhưng cuối cùng cũng vẫn chậm một bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn người Lâm Hải rời đi, lỗ thủng trên bầu trời lần nữa khép lại, chỉ còn lại có vô tận tuyệt vọng cùng gào thét.

“Ha ha, ra ngoài rồi, thật ra ngoài rồi!!!”

“Thành chủ đại nhân, linh khí thiên địa bên trong cái này, quá nồng nặc, chúng ta thật sự đã rời khỏi Di Vong Chi Đô á!”

Lúc này, tiếng cười cuồng hỉ của Thành chủ Tiểu Minh cùng Thất Hộ pháp, đã truyền vào trong tai Lâm Hải.

“Hô ~ “

Lâm Hải thở ra một ngụm trọc khí thật dài, trên mặt cũng hiện ra nụ cười vui mừng.

“Lâm Hải, cảm tạ ngươi, cảm tạ ngươi!”

Thành chủ Tiểu Minh đi đến trước mặt Lâm Hải, mang theo cảm kích thật sâu, hướng phía Lâm Hải chân thành nói nói.

Lâm Hải thì mỉm cười, hướng phía Thành chủ Tiểu Minh lắc đầu.

“Thành chủ Tiểu Minh, tất cả mọi người đều là người Hoa, không cần khách khí như vậy.”

Mặt mũi Thành chủ Tiểu Minh tràn đầy vui sướng, nặng nề gật

gật đầu, sau đó vẻ mặt đột nhiên vô cùng nghi hoặc, hướng sau lưng Lâm Hải nhìn lại, sau đó đột nhiên giật mình.

“Lâm Hải, cái Địa Long cùng Phi Ưng kia, chưa kịp đi ra sao?.”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Ngân Hợp cùng Tiểu Hồng xuất hiện tại trước người Thành chủ Tiểu Minh.

“Cái này, đây là...”

Thành chủ Tiểu Minh giật nảy cả mình, lấy tu vi của y, vậy mà không có phát giác, Ngân Hợp cùng Tiểu Hồng là từ nơi nào đi ra.

Nhưng rất nhanh, y phát hiện cây gậy mà Lâm Hải dùng để chọc thủng trời kia, cũng không có tung tích, lông mày nhíu lại, tựa hồ đã hiểu rõ cái gì.

“Xem ra, trên thân Lâm Hải, có rất nhiều bí mật a!”

Thành chủ Tiểu Minh ý vị thâm trường liếc nhìn Lâm Hải một chút, nhưng không có hỏi nhiều.

Mỗi người đều có bí mật của chính mình, nhất là người tu hành, hỏi nhiều rất có thể sẽ để cho người ta hiểu lầm, thậm chí sinh ra cừu hận, cái này chính là tối kỵ của người tu hành.

“Lâm Hải, tại Địa Tiên giới có một chỗ là căn cứ của người Hoa chúng ta, trước khi ta bị nhốt ở Di Vong Chi Đô, cũng là đến từ bên trong này, ngươi có muốn cùng đi với ta hay không?.” Thành chủ Tiểu Minh liếc nhìn Lâm Hải một chút, đột nhiên hỏi nói.

Chương 1723: Ta không ưa nhất, chính là loại không thương hương tiếc ngọc!

“Căn cứ của người Hoa?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong lòng có chút ngoài ý muốn, nghĩ không ra người Hoa còn có tổ chức của mình.

Vậy có phải hay không nói, các nhân vật trong truyền thuyết thần thoại của Hoa Hạ, cũng ở đâu bên trong đây a?

Không khỏi, nội tâm Lâm Hải rất là ý động, nhưng rất nhanh, Lâm Hải vẫn là lắc đầu.

“Thành chủ Tiểu Minh, ta còn có một ít chuyện cần xử lý, liền không đi theo ngươi được!”

Lâm Hải đã đáp ứng Hỗ Tam Nương, muốn đem Tinh phách của Đại Đao Quan Thắng làm tỉnh lại, để hỏi thăm chỗ hạ lạc của Tống Giang.

Mà muốn Tinh phách của Quan Thắng tỉnh lại, thì nhất định phải trở về Phi Tinh Các mới được.

Huống chi, Lâm Hải vẫn là đệ tử Phi Tinh Các, Tinh Thần Chi Lực ở đó cũng là thứ Lâm Hải cần, bất kể nói thế nào, Lâm Hải cũng phải về thành Lưu Tô một chuyến.

“Vậy thì thật là quá đáng tiếc!”

Thành chủ Tiểu Minh nghe được, nhất thời lộ vẻ mặt tiếc hận, khe khẽ thở dài.

Sau đó, đưa tay lấy ra một khối lệnh bài Thanh Long, đưa cho Lâm Hải.

“Đây là Hoa Hạ Lệnh, ngày sau nếu ngươi có cơ hội, đến thành Thuận An quốc đô của Linh Sở quốc, có thể bằng cái Hoa Hạ Lệnh này để tìm kiếm nơi tụ tập của chúng ta, vị trí cụ thể, ngươi tại trong thành hỏi một chút liền biết rõ!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, đưa tay tiếp nhận Hoa Hạ Lệnh,

gật gật đầu.

“Đa tạ Thành chủ Tiểu Minh!”

Thành chủ Tiểu Minh cười cười, “Vậy, chúng ta xin từ biệt!”

“Chờ một chút!” Thấy Thành chủ Tiểu Minh vừa muốn rời đi, Ngân Hợp bỗng nhiên chạy tới, đem y ngăn lại.

“A. tiểu Địa Long, ngươi có chuyện gì?” Thành chủ Tiểu Minh mang theo một tia hiếu kỳ, hỏi.

“Thành chủ Tiểu Minh, ngươi có biết rõ, tổ tiên của Địa Long chúng ta, ở nơi nào sao?” Ngân Hợp mang theo một tia gấp gáp, mở miệng hỏi nói.

“Tổ tiên của Địa Long các ngươi, cũng tại căn cứ người Hoa!”

Ngân Hợp nghe được, nhất thời trở nên kích động.

“Thế nào, ngươi muốn đi gặp tổ tông của ngươi?” Thành chủ Tiểu Minh kinh ngạc hỏi.

“Ừm!” Hai cái mắt to manh manh của Ngân Hợp, lệ quang chớp động, nặng nề gật gật đầu.

“Ta muốn đi, ta đặc biệt muốn đi! Ta rất lâu rất lâu rất lâu chưa từng gặp qua ba ba mụ mụ của ta!”

Nói, nước mắt của Ngân Hợp, lạch cạch lạch cạch liền rơi xuống, đáng thương nói không nên lời.

Thành chủ Tiểu Minh khẽ giật mình, sau đó nhìn về phía Lâm Hải.

Ngân Hợp là Yêu thú của Lâm Hải, coi như Ngân Hợp muốn đi, không có Lâm Hải đồng ý, y cũng không thể tự tiện mang Ngân Hợp đi theo.

Ngân Hợp cũng hiểu rõ ý tứ của Thành chủ Tiểu Minh, vội vàng vừa quay đầu, điềm đạm đáng yêu nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải gia gia, ta có thể đi theo Thành chủ Tiểu Minh, qua tìm cha mẹ của ta sao?”

Nhìn ánh mắt vô cùng tha thiết của Ngân Hợp này, trong lòng Lâm Hải, trào lên một dòng nước ấm.

“Đi thôi!”

Ngân Hợp vừa nghe, hai con mắt to đột nhiên trợn tròn, vui đến phát khóc!

“Thật? Ta thật có thể đi sao?”

“Đó là đương nhiên, đây là quyền lợi của ngươi!” Lâm Hải cười cười, nói nói.

“Lâm Hải gia gia, ngươi quá tốt, ta yêu chết ngươi á!”

Ngân Hợp kích động nhảy lên cao cao, bốn cái móng đi lên, trực tiếp đem Lâm Hải ấn nhào vào mặt đất.

“Ai u, ta qua, đừng dẫm lên trứng của ta...”

“Lâm Hải gia gia, ngươi phải bảo trọng!” Sau khi cùng Lâm Hải lưu luyến chia tay, Ngân Hợp mang theo một tia nỗi buồn, theo Thành chủ Tiểu Minh cùng Thất Hộ pháp, cưỡi mây mà đi.

Nhìn Ngân Hợp đi theo Thành chủ Tiểu Minh, qua tìm cha mẹ của mình, trong lòng Lâm Hải, bỗng nhiên thương cảm một trận.

Đến Địa Tiên giới này, thời gian cũng nhanh được một năm, không biết phụ mẫu của mình, tại Phàm Gian giới qua như thế nào.

Lâm Hải dùng sức vẫy vẫy đầu, đem tình cảm nhớ nhung trong lòng ném đi, nhảy lên trên lưng Tiểu Hồng.

“Tiểu Hồng, chúng ta cũng đi thôi!”

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, giương cánh bay cao, Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, đứng tại trên lưng Tiểu Hồng, quan sát phía dưới.

Vị trí bây giờ, vẫn là một mảnh sa mạc không nhìn thấy bờ, Lâm Hải không cần nghĩ cũng biết, chính là sa mạc Huyễn Dạ trước đó mình đã mất tích.

Bất quá, lúc này không giống khi trước, có Tiểu Hồng bay lượn ở trên không, tầm mắt của Lâm Hải trở nên cực kỳ rộng rãi.

Lại thêm có Thiên Nhãn Thần Thông phụ trợ, Lâm Hải tuyệt sẽ không giống như trước đó, mất tích tại trong sa mạc.

Tốc độ của Tiểu Hồng cực nhanh, mấy canh giờ sau, Lâm Hải liền từ xa xa nhìn thấy, phía trước xuất hiện một mảnh rừng núi, đã đến biên giới sa mạc.

“Rốt cục đi ra!”

Lâm Hải thở dài ra một hơi, cái sa mạc Huyễn Dạ này vừa đã quỷ dị lại bao la, nếu không phải phi hành trên không trung, muốn đi ra, thật đúng là chỉ có thể dựa vào vận khí.

“Phía dưới có người giao thủ!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện, bên trong núi rừng phía dưới, tựa hồ có bóng người đang chớp động, hơn nữa số lượng cũng không ít.

Bóng người trên không, các loại pháp thuật sắc thái lộng lẫy, bao phủ đầy trời, đao quang kiếm ảnh, quang hoa sáng chói, đem không khí oanh kích đến rung động không thôi!

Một đường lại một đường thanh âm quát chói tai, vang tận mây xanh, mang theo cuồng bạo lạnh lẽo túc sát.

“Đi xuống xem một chút!”

Lâm Hải chỉ huy Tiểu Hồng, xa xa rơi trên mặt đất, sau đó thân ảnh lóe lên, hướng phía địa phương giao thủ mà đi.

“Yêu nữ, ta khuyên ngươi vẫn là thúc thủ chịu trói đi!”

Chỗ phía trước, giờ phút này đang có mười mấy nam nhân, đem một cái nữ tử toàn thân đẫm máu, vây vào giữa, điên cuồng tiến hành công kích.

Cái nữ tử đẫm máu kia, có mái tóc màu đỏ, ánh mắt dị thường băng lãnh, mang theo hận ý ngập trời, cầm trong tay một thanh trường kiếm, vung vẩy ra kiếm khí đầy trời, hợp lực ngăn cản công kích.

Nhưng mà, nữ tử đẫm máu này tuy đã dốc hết toàn lực, cuối cùng yếu không địch lại mạnh, dần dần bắt đầu sắp không chống đỡ được nữa.

Pháp thuật bay vụt từ bốn phía tới, thỉnh thoảng rơi vào trên thân nàng, đưa thân thể mềm mại yếu đuối của nàng, đánh trúng lay động không thôi, trong miệng không ngừng tràn ra máu tươi.

“Các ngươi những kẻ xấu xa ra vẻ đạo mạo này, ta cho dù chết, cũng sẽ không để các ngươi đạt được!”

Hai con ngươi của nữ tử đẫm máu ôm hận, lớn tiếng quát mắng, trên mặt lại mang theo ý quật cường thật sâu.

“Hừ, không biết tốt xấu, vậy ngươi hãy chết đi!”

Một người cầm đầu, đột nhiên vung cánh tay lên, tế ra một kiện pháp bảo bị quang hoa vờn quanh, mang theo uy áp khủng bố, hướng phía đỉnh đầu nữ tử đẫm máu, liền hạ xuống.

Nữ tử đẫm máu quá sợ hãi, cuống quít vung vẩy kiếm khí đón đỡ, nhưng pháp bảo quá mức cường đại, kiếm khí của nàng căn bản không chịu nổi một kích.

Oanh!

Sau một khắc, nữ tử đẫm máu trong nháy mắt đã bị quang hoa bao trùm, phát ra một tiếng kêu thống khổ, trường kiếm rơi xuống đất, mắt thấy liền muốn mệnh tang tại chỗ.

Toát!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng xé gió bén nhọn vang lên, sau đó một đường quang mang màu vàng kim, vạch phá không khí mà đến, mang theo khí thế không gì không phá, đánh vào phía trên pháp bảo.

Ầm!

Một tiếng vang cực lớn truyền đến, pháp bảo trên đỉnh đầu nữ tử đẫm máu, ầm ầm vỡ vụn, quang hoa mất hết, bay xuống bốn phía.

“Người nào?!”

Một màn xuất kỳ bất ý này, đem tất cả mọi người dọa đến giật mình một cái, không khỏi nhao nhao quay đầu, hướng phía phương hướng mũi tên bay tới nhìn lại.

Sau đó, chỉ thấy một cái nam tử trẻ tuổi tóc trắng phơ, dáng người gầy gò, cầm trong tay Đại Cung, mặt không biểu tình đứng tại ngoài trăm thước, đạm mạc nhìn lấy bọn họ.

“Hỗn đản, là ngươi hủy pháp bảo của ta?!”

Nam tử cầm đầu, vừa thấy Lâm Hải, nhất thời nghiến răng nghiến lợi, một mặt thịt đau phẫn nộ rống nói.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, mang theo một tia thần thái đùa giỡn, nhún nhún vai, lại dương dương nói nói.

“Nếu như pháp bảo trong miệng ngươi, chỉ là thứ rác rưởi vừa mới phát sáng kia, vậy chính là ta!”

“Ngươi muốn chết!!!”

Nam tử đại nộ, phẫn nộ cuồng loạn một trận, thủ chưởng vừa nhấc, liền muốn hướng phía Lâm Hải động thủ.

“Đại sư huynh, chờ một chút!”

Mấy người bên cạnh thấy thế, cuống quít đem nam tử ngăn lại, một mặt cảnh giác hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Lâm Hải tuy tuổi không lớn lắm, nhưng lại có thể một tiễn phá huỷ đi pháp bảo cấp bậc Linh khí Hạ phẩm, bọn họ có ngu xuẩn hơn cũng có thể nghĩ đến, Lâm Hải cũng không phải là người bình thường.

“Xin hỏi vị huynh đệ kia, xưng hô như thế nào, là đến từ cái môn phái nào? Vì sao muốn xen vào việc của người khác?”

Lâm Hải thì là khinh thường cười một tiếng, lười nhác nói nói.

“Nếu ngươi đã hỏi, này ta sẽ nói cho ngươi biết!”

“Ca ca ta gọi là Lâm Hải, đến từ Phi Tinh Các!”

“Về phần tại sao muốn xen vào việc của người khác, rất đơn giản!” Nói xong, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, lạnh lùng nói nói.

“Bởi vì, ta con mẹ nó a không ưa nhất, chính là loại không thương hương tiếc ngọc!”

Chương 1724: Thành Hắc Trạch

Nói xong, thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, biến mất tại chỗ, sau một khắc đã đứng tại trước người nữ tử tóc đỏ.

“Muội tử, đừng sợ, ca ca bảo kê cho ngươi!”

Lâm Hải hướng phía nữ tử tóc đỏ, nhướn nhướn mày, một bộ dáng đảm nhiệm nhiều việc nói nói.

“Phi, ngươi kêu ai muội tử!”

Nữ tử tóc đỏ liếc trắng Lâm Hải một chút, mặt lộ vẻ thần sắc xấu hổ.

Bất quá, giờ phút này nàng cũng không đoái hoài tới so đo trong lời nói cùng Lâm Hải, thừa dịp có Lâm Hải ở phía trước cản trở một bên, vội vàng lấy ra hai khỏa Linh thạch, bắt đầu cấp tốc hấp thu.

“Tiểu tử, đem Đại Cung bên trong tay ngươi lưu lại, bồi thường cho pháp bảo của ta, sau đó cút ngay lập tức, nếu không ta giết ngươi!”

Nam tử đối diện, gặp Lâm Hải đâm ngang một gậy, ánh mắt nhất thời phát lạnh, chỉ vào Lâm Hải quát lạnh nói.

Lâm Hải lật mí mắt, liếc nhìn mấy người đối diện một chút, mạnh nhất bất quá chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, bỗng cảm giác một trận không thú vị.

Tuy Lâm Hải cũng chỉ là nửa bước Địa Tiên, nhưng đối thủ mà Lâm Hải đã tiếp xúc qua, liền Đại Thừa kỳ cũng đã có mấy cái, nào còn đem mấy cái người Nguyên Anh kỳ ở đối diện này đặt ở bên trong mắt.

Trong lúc đó, ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên ngưng tụ, thốt ra một tiếng quát chói tai!

“Đều cút cho ta, có bao xa thì lăn bấy xa!!!”

Ông!

Một cuống họng này của Lâm Hải, dùng tới thuật công kích của Nguyệt Cung Tiên m, tăng thêm khí thế sắc bén trên thân Lâm Hải, trong nháy mắt giống như một tiếng sấm, nổ vang tại bên tai mấy người đối diện.

“Hừ!”

Mấy cái thực lực hơi yếu ở đối diện, nhất thời rên lên một tiếng, chỉ cảm thấy ở ngực khó chịu một trận, trong đầu ông ông tác hưởng, khó chịu nói không nên lời

Liền cả cái Nguyên Anh hậu kỳ mạnh nhất này, sắc mặt cũng là hoàn toàn thay đổi, lộ ra khuôn mặt kinh hãi.

Lâm Hải hô lên một tiếng, tuy cũng không là tổn thương tới bọn họ, nhưng tu vi đến tình trạng như thế, cái nào cũng không phải là người vô não.

Có thể bằng vào một tiếng gào to, liền có uy lực như thế, thực lực của Lâm Hải, tất đã vượt xa bọn họ.

“Hừ, Phi Tinh Các Lâm Hải đúng không? Được, tiểu tử, ngươi chờ đó cho ta!”

“Đi!”

Mấy người này, thấy tình thế không ổn, lưu lại một câu ngoan thoại, xoay mặt liền trượt.

“Coi như các ngươi thông minh!”

Lâm Hải nhếch miệng lên, lộ ra một vòng cười lạnh.

“Bọn họ liền, cứ như vậy đi?”

Nữ tử tóc đỏ bên cạnh, nhìn thấy nhóm người này vậy mà thật sự đi như thế, không khỏi một mặt mộng bức.

“Không đi còn có thể thế nào? Lưu lại để bị đánh sao?”

Lâm Hải nhàn nhạt hừ nhẹ một tiếng, nghểnh đầu nói nói.

Nữ tử tóc đỏ trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, khóe miệng nhếch lên, nhất thời lộ ra thần sắc khinh thường.

“Hứ, ngươi bớt khoác lác!”

“Bọn họ khẳng định là, khẳng định là...”

Nữ tử tóc đỏ nói nửa ngày, cũng không nói ra cái lý do, không khỏi thở phì phì hừ một cái.

“Hừ, quản bọn họ làm gì, ta muốn mau về nhà!”

Nói xong, nữ tử tóc đỏ quay người lại, vội vã liền đi.

“Uy, cứ như vậy đi? Ta vừa rồi là cứu ngươi a, ngươi coi như không mang ơn, không thể báo đáp, lấy thân báo đáp, chí ít cũng nói tiếng cảm ơn đi.”

Lâm Hải một mặt im lặng, tại sau lưng nữ tử tóc đỏ nói nói.

“A!”

Nữ tử tóc đỏ cũng không quay đầu lại, đưa lưng về phía Lâm Hải khoát khoát tay, lên xuống mấy cái đã biến mất không có bóng dáng.

“Ta qua, có thể có chút thành ý hay không a!”

Lâm Hải ôm cánh tay, nhìn lấy thân ảnh rời đi của nữ hài tóc đỏ, một mặt cười khổ lắc đầu.

Sau đó, thân ảnh lóe lên, Lâm Hải biến mất tại chỗ, thi triển thân phận bất tri bất giác đi theo sau lưng nữ hài tóc đỏ.

Bóng hình xinh đẹp của nữ hài tóc đỏ, trong khi chạy nhu mỹ bãi động, phá lệ mê người, nhất là vòng eo tinh tế mềm mại này, quả thực tràn ngập dụ hoặc đối với nam nhân.

Lâm Hải theo sau lưng, đột nhiên có loại cảm giác dở khóc dở cười.

“Mẹ nó, ca ca vụng trộm đi theo sau lưng người ta như thế, có phải có chút bỉ ổi hay không a!”

Lâm Hải chợt nhớ tới, đã từng thấy Vương Mập Mạp chơi qua một cái trò chơi của Đảo Quốc, gọi là Bám Đuôi, làm sao càng ngày càng cảm thấy, mình tựa như nhân vật chính bên trong cái trò Bám Đuôi này đâu?.

“Bất quá, cô nàng này lớn lên, thật là giống Nguyệt Như cô nương a!”

Trong đầu Lâm Hải, bỗng nhiên hiển hiện lên khuôn mặt tuyệt mỹ băng lãnh như sương của Lãnh Nguyệt Như, dáng người tướng mạo của nữ tử tóc đỏ, cùng Lãnh Nguyệt Như có ít nhất bảy thành giống nhau.

Lần đầu tiên Lâm Hải nhìn thấy cái nữ tử tóc đỏ này, liền kết luận nàng cùng Lãnh Nguyệt Như, tuyệt đối có liên hệ máu mủ.

Lâm Hải bây giờ, đã trải qua quá nhiều chuyện, nhìn quen nhân tính hiểm ác, cũng không còn là cái thiếu niên ngây thơ tùy tiện liền thiện tâm tràn lan như ở Phàm Gian giới lúc trước nữa.

Nếu như không phải là bởi vì nữ tử tóc đỏ, có cùng dung nhan cực kì giống với Lãnh Nguyệt Như, tại dưới tình huống song phương thiện ác không rõ, Lâm Hải mới sẽ không tùy tiện xuất thủ, đi cứu một người xa lạ như nàng.

Cho dù cuối cùng đã đem nữ tử tóc đỏ cứu, Lâm Hải cũng không có đả thương sát hại tính mệnh người, chỉ là đem đám nam tử kia dọa cho sợ quá chạy mất, để tránh ngộ thương người tốt.

Lâm Hải một đường đi theo nữ tử tóc đỏ, rất nhanh liền đi đến trước một tòa thành trì to lớn.

Ngẩng đầu nhìn lại, bốn cái chữ lớn tản ra trận trận uy áp, quang mang tứ xạ, xuất hiện ở phía trên cửa thành.

“Thành Hắc Trạch!”

Bóng hình của nữ tử tóc đỏ vội vàng, đã tiến vào trong thành Hắc Trạch, tốc độ rốt cục thả chậm xuống tới.

Lâm Hải theo sát phía sau, một bên mười phần ẩn nấp đi theo sau lưng nữ tử tóc đỏ, một bên vừa quan sát đám người trong thành Hắc Trạch.

So sánh cùng thành Lưu Tô, thành Hắc Trạch hiển nhiên phải lớn hơn nhiều, hơn nữa đám người hành tẩu trên đường, tu vi cũng phải cao hơn một cái cấp bậc.

Đi không bao xa, Lâm Hải thậm chí đã phát hiện ba cái có tu vi cảnh giới nửa bước Địa Tiên không kém gì hắn, thậm chí còn có một tên Hóa Thần kỳ!

“Nếu là đặt ở thành Lưu Tô, Địa Tiên đều đã là cấp độ Tông chủ của thế lực lớn, nghĩ không ra tại thành Hắc Trạch, lại cùng lắm chỉ là người qua đường!”

Lâm Hải thầm giật mình vì sự cường đại của thành Hắc Trạch đồng thời, trong lòng cũng phá lệ cẩn thận.

“Nguyệt Như cô nương đã nói qua, chuyện thứ nhất nàng muốn làm khi về Địa Tiên giới, chính là muốn báo thù.”

“Nếu như cái nữ tử tóc đỏ kia thật có quan hệ cùng Nguyệt Như cô nương mà nói, lường trước kẻ thù của nhà Nguyệt Như cô nương, cũng vô cùng có khả năng ở ngay tại thành Hắc Trạch.”

“Vẫn là âm thầm xem xét trước một phen mới tốt, nếu như Nguyệt Như cô nương thật tại thành Hắc Trạch, một khi có nguy hiểm gì, mình tại chỗ tối, cũng có thể chiếm cứ một chút chủ động.”

Sưu!

Đúng lúc này, đột nhiên một đường thân ảnh nhanh như thiểm điện, trống rỗng xuất hiện tại trước người nữ tử tóc đỏ.

Nữ tử tóc đỏ giật mình, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, sau khi nhìn người tới, nhất thời lộ vẻ mặt vui mừng.

“Cha!”

“Đi theo ta!”

Phụ thân của nữ tử tóc đỏ, là một nam tử trung niên sắc mặt cương nghị, giờ phút này lại là một mặt nặng nề, lôi kéo nữ tử tóc đỏ, không nói hai lời, ngược lại hướng phía ngoài thành mà đi.

Nữ tử tóc đỏ sững sờ, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn cha mình.

“Phụ thân, chúng ta không trở về nhà sao?”

“Không về được!”

Trong mắt nam tử cương nghị lóe lên một vòng hận ý, không hề nói nhiều, chỉ là tốc độ dưới chân lại càng nhanh.

“Nhà chúng ta, không thể? Có phải là bọn họ hay không...”

Nữ tử tóc đỏ nhất thời kinh hãi, sau đó trong đôi mắt đẹp hiện lên cừu hận thật sâu, nước mắt lập tức chảy xuống.

“Mẫu thân nàng...”

Nam tử cương nghị nghe được, thân thể đột nhiên run lên, sau đó từ bên trong hàm răng, thống khổ phun ra hai chữ.

“Chết rồi!”

Ông!

Đầu của nữ tử tóc đỏ ông một tiếng, trong nháy mắt trở nên trống rỗng, thống khổ bi thương vô cùng vô tận xông lên đầu, nước mắt đổ rào rào không bị khống chế mà lăn xuống tới.

“Yên tâm, thù này, ta nhất định sẽ báo!”

Vvành mắt của nam tử cương nghị cũng là rưng rưng, cưỡng ép đem thống khổ trong nội tâm đè xuống, lôi kéo nữ tử tóc đỏ, liền ra khỏi thành Hắc Trạch.

“Chuyện gì xảy ra?”

Đối thoại của nam tử cương nghị cùng nữ tử tóc đỏ, không sót một chữ rơi vào bên trong lỗ tai của Lâm Hải, để trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên dâng lên hoảng sợ thật sâu.

“Trong nhà nữ tử tóc đỏ, hiển nhiên đã gặp gỡ biến đổi lớn, có người thương vong, trong đó sẽ không có cả Nguyệt Như cô nương đi.” Lâm Hải càng nghĩ trong lòng càng hoảng, theo sát phía sau nam tử cương nghị, truy tung mà đi.

Chương 1725: Gặp lại Lãnh Nguyệt Như

Lâm Hải theo sát nam tử cương nghị, một đường chạy ra ngoài mấy trăm dặm, đi vào trong một tòa núi sâu.

“Cha, chúng ta đây là đang đi đâu a?”

Nữ tử tóc đỏ thấy cha mình, chỉ là một đường chạy, cũng không ngừng nghỉ, nhịn không được mở miệng hỏi nói.

Bên trong ánh mắt của nam tử cương nghị đột nhiên hiện lên một tia quang mang bạo lệ cùng cừu hận, cắn răng nói.

“Qua tìm cô cô ngươi!”

“Cô cô?” nữ tử tóc đỏ sững sờ, sau đó bỗng nhiên đem tay của nam tử cương nghị hất lên, dừng lại.

Sau đó, trong mắt mang theo phẫn nộ cùng không cam lòng thật sâu, hướng phía nam tử cương nghị rống nói.

“Phụ thân, ngươi nói cho ta biết, đoạn thời điểm này, đến cùng xảy ra chuyện gì?”

“Cái cô cô kia của ta, nàng rốt cuộc là ai?!”

“Vì cái gì nàng đến không lâu, liền có nhiều cường giả đánh tới cửa như vậy, hiện tại liền cả mẫu thân cũng chết!”

Nữ tử tóc đỏ vừa nói, một bên vừa chảy xuống nước mắt thống khổ.

“Ngươi biết rõ hay không, ngay tại vừa rồi, ta cũng bị một đám người ngăn cản, luôn mồm xưng ta là yêu nữ, muốn đuổi bắt ta, nếu như không phải có người cứu giúp, ta chỉ sợ đã không gặp được ngươi!”

“Bọn họ đã xuống tay với ngươi?!” Nam tử cương nghị giật nảy cả mình, sau đó trên mặt lộ ra thần sắc phẫn nộ, song quyền không khỏi nắm thật chặt.

“Hỗn đản!!!”

“Phụ thân, ngươi còn muốn gạt ta sao?” Nữ tử tóc đỏ chảy nước mắt, hướng phía nam tử cương nghị hô nói.

“Không cần nói nữa, chờ nhìn thấy cô cô ngươi, hết thảy ngươi tự nhiên sẽ hiểu!”

Nam tử cương nghị hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên một tia thần sắc lo lắng, ngăn cản lời nói phía sau của nữ tử tóc đỏ.

Sau đó, lôi kéo tay của nữ tử tóc đỏ, thẳng đến đỉnh núi mà đi.

“Cô cô?”

Lâm Hải núp trong bóng tối nghe rõ ràng, đôi mày không khỏi bỗng nhiên nhảy một cái.

“Chẳng lẽ nói, Nguyệt Như cô nương là cô cô của cái nữ tử tóc đỏ này?”

Lâm Hải càng nghĩ càng thấy có khả năng, trong lòng lập tức kích động lên.

Bọn họ hiện tại cũng là đi gặp cô cô của nữ tử tóc đỏ, nếu như chính mình suy đoán chính xác, chẳng phải là chẳng mấy chốc sẽ nhìn thấy Nguyệt Như cô nương sao?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lập tức lên tinh thần, vội vàng thi triển thân pháp, nhanh chóng theo sau.

"Sơn phong thật dốc!"

Lâm Hải nhẹ như khỉ, một đường leo núi, sơn phong trước mặt cao vút trong mây, quanh năm tuyết đọng, căn bản không có đường có thể đi, hơn nữa càng lên cao càng là vô cùng lạnh lẽo.

Nếu người không có đầy đủ tu vi đạo hạnh, muốn lên núi căn bản là nói chuyện viển vông.

Trọn vẹn dùng mười mấy phút, Lâm Hải mới đi lên đỉnh núi, lúc này mới phát hiện cả tòa đỉnh núi cũng bị tuyết đọng bao trùm, vùng đất bằng phẳng, phương viên chừng mấy ngàn thước.

Mà tại chính giữa đỉnh núi, một cái thân ảnh xinh đẹp tuyệt mỹ, ngồi xếp bằng, đôi mắt đẹp buông xuống, môi son hơi hơi hé mở, thổ nạp lấy linh khí.

Trên đỉnh đầu nữ tử, một đoàn ánh sáng màu đen như ẩn như hiện, tại dưới cái hoàn cảnh trắng lóa như tuyết này phụ trợ, lộ ra phá lệ dễ thấy, cho người ta một loại cảm giác mỹ lệ quỷ dị!

Bất quá, tại trong nháy mắt khi Lâm Hải nhìn thấy cái bóng người đẹp đẽ này, một cỗ cuồng hỉ đã lâu, trong nháy mắt đã phun lên trong lòng Lâm Hải.

"Nguyệt Như cô nương, thật sự là Nguyệt Như cô nương!"

Lâm Hải không kìm được vui mừng, kích động tột đỉnh, cảm giác vui sướng do trùng phùng xa cách từ lâu, trong nháy mắt đã tràn ngập trong lòng.

Dưới chân Lâm Hải nhất động, liền muốn qua nhận người, thế nhưng thân thể bỗng nhiên lại lập tức dừng lại.

"Có cao thủ đến, rất nhiều cao thủ!"

Lâm Hải nhạy cảm phát giác được, có mấy chục đường khí tức cường đại, đang nhanh chóng hướng phía đỉnh núi tiến lên, cách vị trí của chính mình, chỉ còn lại có ba, bốn ngàn mét.

Coi như ngọn núi này cực kỳ khó bò, chỉ sợ dùng không vài phút, những người phía dưới này, cũng có thể đến được đỉnh núi.

Trong lúc đó, Lâm Hải nghĩ đến lời nói trước đó của nam tử cương nghị, một cỗ dự cảm bất thường liền xông lên đầu.

“Tình cảnh của Nguyệt Như cô nương, chỉ sợ không ổn, đám người phía dưới này, khả năng cực lớn là địch không phải bạn!”

“Trốn trước, yên lặng xem biến, nếu Nguyệt Như cô nương gặp nguy hiểm, lại ra mặt cũng không muộn!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vội vã hướng bốn phía nhìn lại, lại phát hiện trên đỉnh núi, căn bản không có bất luận cái chỗ ẩn thân gì.

Bất quá, cái này tự nhiên không làm khó được Lâm Hải, đôi mày của Lâm Hải hơi dựng ngược lên, đã có chủ ý.

“Cái đất tuyết trắng xoá này, chính là chướng nhãn pháp tốt nhất!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, đột nhiên xuất thủ, hai ngón hướng phía đất tuyết dưới lòng đất nhất chỉ.

Ông!

Nhất thời, tuyết hoa bay múa, phi thường có quy luật xoáy múa trên không trung, sau đó bay xuống tại dưới chân Lâm Hải.

“Ừm?”

Động tĩnh của Lâm Hải, tuy rất nhỏ, nhưng không giấu giếm được Lãnh Nguyệt Như đang ở vị trí trung tâm.

Đôi mi của Lãnh Nguyệt Như đột nhiên nhảy một cái, bỗng nhiên mở hai mắt ra, hàn quang lạnh như băng lóe lên một cái rồi biến mất, hướng phía vị trí chỗ ở của Lâm Hải trông lại.

Lâm Hải nghênh tiếp ánh mắt sắc bén băng lãnh như là lưỡi kiếm của Lãnh Nguyệt Như này, không khỏi nhoẻn miệng cười, hướng phía Lãnh Nguyệt Như vẫy tay.

Nhưng, Lãnh Nguyệt Như lại là lộ vẻ mặt nghi hoặc, căn bản không phát hiện được Lâm Hải tồn tại, đập vào mi mắt, chỉ là một mảnh tuyết trắng mênh mang.

“Ca?”

Lãnh Nguyệt Như không có phát hiện ra Lâm Hải, lại nhìn thấy nam tử cương nghị cùng nữ tử tóc đỏ đi đến, không khỏi động thân mà lên, đón nam tử cương nghị đi tới.

Lâm Hải thấy Lãnh Nguyệt Như không phát hiện ra chính mình, biết Huyễn trận mà mình bố trí xuống, đã đưa đến hiệu quả.

Tuy vừa rồi chính mình chỉ là đơn giản di động tuyết đọng xung quanh, nhưng là trong đó lại ẩn chứa thâm ảo của Trận Pháp Chi Đạo, trừ phi là người tinh thông trận pháp, nếu không tại một mảnh đất tuyết trắng xoá này, muốn tìm được tung tích của Lâm Hải, căn bản chính là khó như lên trời!

“Đám người phía dưới này, rất nhanh liền đến, phải nhanh chóng đem phạm vi Huyễn trận, mở rộng một chút, lo trước khỏi hoạ!”

Nghĩ đến chỗ này, dưới chân Lâm Hải phi tốc di động, không ngừng khống chế tuyết trắng xung quanh, bay múa xoay tròn, lấy một loại quy tắc kỳ diệu, một lần nữa rơi trên mặt đất.

Trong chớp mắt công phu, Lâm Hải đã vây quanh cả tòa đỉnh núi, bố trí xuống một vòng Huyễn trận.

Mà tại trong mắt Lãnh Nguyệt Như, lại chỉ là đỉnh núi nổi lên một trận gió mát, thổi bay biết bao nhiêu hoa tuyết, cùng bình thường không có bất cứ khác biệt gì.

Huống chi, giờ phút này lực chú ý của Lãnh Nguyệt Như, toàn bộ đã chuyển dời đến trên thân nam tử cương nghị.

“Ca, làm sao ngươi tới? Còn đem cả Hi nhi mang lên!”

Nam tử cương nghị, chính là ca ca Lãnh Nguyệt Sơn của Lãnh Nguyệt Như, mà nữ tử tóc đỏ, thì là con gái của Lãnh Nguyệt Sơn, Lãnh Hi.

Trong mắt Lãnh Nguyệt Sơn, hiện lên một tia bối rối không dễ dàng phát giác, vội vàng cười cười.

“Nguyệt Như a, ca đây không phải là lo lắng cho ngươi sao, cho nên ghé thăm ngươi một chút, thương của ngươi, thế nào rồi?”

Lãnh Nguyệt Như nghe được, nhất thời sinh lòng ấm áp, hướng phía Lãnh Nguyệt Sơn nhoẻn miệng cười.

“Ca, ngươi yên tâm đi, thương tổn của ta đã không còn đáng ngại, lường trước lại trải qua thêm một hai tháng, liền khôi phục.”

“Nếu như không có chuyện khẩn yếu gì, ngươi vẫn là đừng tới bên trong này, vạn nhất bị người phát hiện, ta cũng chẳng có gì, nếu như ngay cả ca ca...”

“Ngươi nói chuyện gì vậy!” Lãnh Nguyệt Sơn trực tiếp đem lời nói của Lãnh Nguyệt Như cắt ngang, sau đó một mặt chân thành nói nói.

“Nguyệt Như a, ngươi là thân muội muội của ta, là thân nhân duy nhất của ta trên thế giới này.”

“Bây giờ ngươi bị thương tổn nghiêm trọng như vậy, ta làm thân ca ca, có thể mặc kệ ngươi sao?”

“Thế nhưng là...” Lãnh Nguyệt Như còn muốn lên tiếng, đã thấy Lãnh Hi bên cạnh, đột nhiên tiến lên một bước, một mặt cừu hận nhìn về phía Lãnh Nguyệt Như, hai con ngươi đỏ thẫm, âm lãnh như đao!

“Lãnh Nguyệt Như!”

Lãnh Hi gào to một tiếng, trong giọng nói mang theo oán độc thật sâu, để Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên giật mình, mang theo một tia kinh ngạc, hướng phía Lãnh Hi trông lại.

“Trách không được nhà chúng ta, thời gian trước đều tốt đẹp, gần nhất lại bị một số người đánh tới cửa, hại mẫu thân của ta cũng bởi vậy mà mất mạng, nguyên lai, đây hết thảy đều là ngươi tiện nhân này đưa tới!”

“Ngươi nói cái gì?!” Lãnh Nguyệt Như đột nhiên giật mình, đôi mi bỗng nhiên dựng thẳng lên, một cỗ khí tức khủng bố âm lãnh trong nháy mắt phát ra, băng hàn giống như Cửu U Địa Ngục!

Lãnh Hi nhất thời run rẩy một cái, bị một ánh mắt của Lãnh Nguyệt Như, dọa đến toàn thân giật mình một cái, nhưng vẫn là cả gan, rưng rưng oán hận nói.

“Ta nói không phải sao?!”

“Hi nhi, tại sao lại cùng cô cô của ngươi nói chuyện như vậy đâu!” Lãnh Nguyệt Sơn ở một bên, lập tức lên tiếng quát lớn nói.

Đồng thời, mang theo một mặt áy náy, nhìn về phía Lãnh Nguyệt Như, cười ngượng ngùng mở miệng nói.

"Nguyệt Như a, Hi nhi không hiểu chuyện, ngươi đừng tìm nàng..."

"Ca, Hi nhi nói, thế nhưng là thật? Tẩu tử (chị dâu) nàng..." Trong mắt Lãnh Nguyệt Như lóe ra quang mang bạo lệ, ngữ khí âm lãnh như băng, cắt ngang lời nói của Lãnh Nguyệt Sơn, nói nói.

Chương 1726: Bán người thân

Lãnh Nguyệt Sơn khẽ giật mình, sau đó tinh thần chán nản, mang theo biểu lộ vô cùng thống khổ, gật gật đầu.

"Đám súc sinh này!!!"

Oanh!

Lãnh Nguyệt Như khẽ kêu một tiếng, nhất thời một cỗ khí tức khủng bố nở rộ, đem tuyết trắng xung quanh chấn động đến bay thẳng lên trời không, phiêu tán đầy trời, khí tức khủng bố, phảng phất như đem không gian cũng đóng băng, giống như trời đông!

"Ca, ngươi yên tâm, thù này, ta nhất định phải báo!"

Lãnh Nguyệt Như nói chuyện, trong lòng đột nhiên giật mình, bỗng nhiên ngẩng đầu, kinh hãi hướng bốn phía nhìn lại, sau đó đôi mi gắt gao nhăn lại tới.

"Nguyệt Như, ngươi làm sao thế?"

Lãnh Nguyệt Sơn thấy thế, không khỏi gấp gáp hỏi.

"Có người đến, rất nhiều người, ở đây có rất ít dấu tích gặp người, bọn họ làm sao lại tìm tới bên trong này?"

Lãnh Nguyệt Như tự lẩm bẩm, sau đó thân thể run lên bần bật, mang theo một mặt thật không thể tin, ngẩng đầu hướng phía Lãnh Nguyệt Sơn trông lại.

“Ca, là ngươi?!”

Lãnh Nguyệt Sơn nghênh tiếp ánh mắt kinh hãi khó có thể tin này của Lãnh Nguyệt Như, thần sắc nhất thời hoảng hốt, ánh mắt trốn tránh, lộ ra một vẻ bối rối cười ngượng ngùng.

“Nguyệt Như, ngươi đang nói cái gì, ta nghe không hiểu!”

“Ngươi, ngươi, ngươi...”

Lãnh Nguyệt Như vừa thấy bộ dáng chột dạ áy náy của Lãnh Nguyệt Sơn, nào vẫn không rõ, đám cao thủ đem trọn cả cái đỉnh núi vây quanh này, tất nhiên là do Lãnh Nguyệt Sơn mang đến không thể nghi ngờ!

Không khỏi, sắc mặt Lãnh Nguyệt Như tức đến trắng bệch, thân thể mềm mại cũng run lên nhè nhẹ, nhìn Lãnh Nguyệt Sơn, bên trong ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng cùng bi thương!

Sưu sưu sưu!

Đúng lúc này, mấy chục đạo thân ảnh, từ bốn phương tám hướng của đỉnh núi chui lên, lên xuống mấy cái liền đến nơi, đem ba người Lãnh Nguyệt Như, vây vào giữa.

Ông!

Ngay tại lúc đó, ở giữa mấy chục người này, khí tức tương liên, hình thành một cái lá chắn hình tròn, trong nháy mắt đã đem Lãnh Nguyệt Như bao phủ ở bên trong, hoàn toàn phong tỏa.

“Ha ha ha ha!”

Một đường thanh âm cười to càn rỡ đắc ý, từ trong miệng một cái nam tử áo đen sắc mặt âm ngoan truyền ra.

Nam tử áo đen sắc mặt dữ tợn, trên mặt vậy mà thiếu một con mắt, hốc mắt tối om, phá lệ khiếp người.

“Lãnh Nguyệt Như, nghĩ không ra ngươi cái cá lọt lưới này, còn dám trở về báo thù!”

“Ngươi đây quả thực là tự chui đầu vào lưới, hôm nay nhất định để ngươi cái yêu nữ này, chắc chắn phải chết!”

“Khôn Ninh Thiên, ngươi cái tiểu nhân hèn hạ này, lúc trước vì lợi ích của một người, đem cả nhà của ta diệt sát, Lãnh Nguyệt Như ta không báo thù này, thề không làm người!” Lãnh Nguyệt Như nhìn cái Khôn Ninh Thiên trước mặt này, hận đến răng ngà đều nhanh cắn nát.

“Báo thù? Ha ha ha ha!!!”

Khôn Ninh Thiên nghe được lời nói của Lãnh Nguyệt Như, phảng phất như nghe được chuyện cười cực lớn, trong ánh mắt tràn ngập thần sắc đùa giỡn.

“Tuy ngươi đã đột phá cảnh giới, trở thành Địa Tiên, thực lực cùng lúc trước không thể so sánh nổi, nhưng ngươi nhìn xung quanh ta, cái nào không phải là Địa Tiên.”

“Chỉ bằng ngươi, cũng muốn báo thù? Thật sự là trò cười!”

Nói xong, ánh mắt Khôn Ninh Thiên phát lạnh, hướng phía Lãnh Nguyệt Như âm lãnh nhe răng cười nói.

“Không muốn chết mà nói, lập tức quỳ ở trước mặt ta, tự phế tu vi, xem ở phân thượng ngươi còn có chút tư sắc, ta có thể ban ơn cho ngươi, làm một cái hạ nhân thị tẩm!”

“Phi! Đồ vô sỉ!” Lãnh Nguyệt Như nghe được, nhất thời đại nộ, giận mắng một tiếng.

Khôn Ninh Thiên nghe được, đôi mày đột nhiên nhảy một cái, mặt lộ vẻ hung quang.

“Hừ, cho thể diện mà không cần, đã như vậy, vậy thì chết đi!”

“Giết nàng!”

Nói xong, Khôn Ninh Thiên bỗng nhiên vung tay lên, bọn Địa Tiên xung quanh này, trong nháy mắt nở rộ khí tức, liền muốn động thủ.

“Khôn thiếu gia, chờ một chút!”

Thấy Khôn Ninh Thiên phát lệnh, Lãnh Nguyệt Sơn bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, vội vàng hô nói.

Khôn Ninh Thiên nghiêng mặt, liếc nhìn Lãnh Nguyệt Sơn một chút, xem thường bĩu môi một cái, mỉa mai nói.

“Ngươi còn có lời gì muốn nói?”

“Khôn thiếu gia, ta đã dựa theo ngài phân phó, mang ngươi tới tìm muội muội của ta, ngài không phải cũng nên dựa theo ước định, thả cho ta cùng ta nữ nhi rời đi sao?”

Lãnh Nguyệt Sơn một mặt cười làm lành, khúm núm hướng phía Khôn Ninh Thiên nịnh nọt cầu khẩn.

“Ca, ngươi đang nói cái gì?!”

Nhìn thấy Lãnh Nguyệt Sơn có bộ dáng này, lại nghe được lời nói của Lãnh Nguyệt Sơn, Lãnh Nguyệt Như quả thực lòng như đao cắt.

Tuy vừa rồi nàng cũng đã đoán được, Khôn Ninh Thiên- đại kẻ thù sát hại cả nhà chính mình, là do ca ca Lãnh Nguyệt Sơn của mình dẫn tới, nhưng trong nội tâm nàng vẫn ít nhiều ôm lấy một tia xa vời hi vọng, hy vọng là chính mình đoán sai, hiểu lầm thân ca ca của chính mình.

Thế nhưng là, lời nói từ trong miệng của Lãnh Nguyệt Sơn bây giờ, đã chính miệng nói ra, chứng cớ rành rành, Lãnh Nguyệt Như không còn có một tia ảo tưởng nào nữa.

Nghĩ đến thân ca ca của chính mình, một cái thân nhân duy nhất trên đời, vậy mà phản bội chính mình, đem chính mình bán cho kẻ thù diệt sát cả nhà, nội tâm đau đớn của Lãnh Nguyệt Như, quả thực không cách nào hình dung.

“Nguyệt Như a, ngươi đừng trách ca ca, ca ca cũng không muốn a!”

“Thế nhưng là, tẩu tử ngươi đã chết, nếu như ta không mang theo bọn họ tới tìm ngươi, bọn họ sẽ đem ta cùng Hi nhi, tất cả đều giết a!”

Lãnh Nguyệt Sơn căn bản không dám nhìn ánh mắt giống như đã chết của Lãnh Nguyệt Như, nhẹ nhàng nói nói.

“Nguyệt Như a, năm đó ta trở về từ cõi chết, nhận hết trắc trở, mới nhặt về một cái mạng, tại thành Hắc Trạch bắt đầu sinh hoạt lại từ đầu, ta rất trân quý quãng thời gian hiện tại.”

“Về phần ân oán, toàn bộ để nó đi qua đi, ta không muốn tiếp qua loại sinh hoạt nơm nớp lo sợ này.”

Lãnh Nguyệt Sơn nói xong, mang theo một tia thống khổ, liếc nhìn Lãnh Nguyệt Như một chút.

“Nguyệt Như, đừng trách ca ca tâm ngoan, Khôn công tử đã đáp ứng ta, sau khi ngươi chết, ân oán ngày xưa sẽ xóa bỏ, sẽ không tiếp tục khó xử ca ca cùng Hi nhi, vì ca ca cùng Hi nhi, ngươi liền hi sinh một lần đi!”

Nói xong, Lãnh Nguyệt Sơn ngoan tâm, bỗng nhiên quay người, không nhìn khuôn mặt treo đầy nước mắt của Lãnh Nguyệt Như, hướng phía Khôn Ninh Thiên ôm quyền.

“Khôn công tử, các ngươi cứ tự nhiên, tại hạ xin mang theo nữ nhi rời đi!”

“Hi nhi, đi!” Nói xong, Lãnh Nguyệt Sơn vươn tay kéo Lãnh Hi bên cạnh, đã triệt để mộng bức, nhanh chân hướng phía bên ngoài đi đến.

“Dừng lại, ai bảo ngươi đi!”

Đột nhiên, thanh âm mang theo đùa giỡn thật sâu của Khôn Ninh Thiên truyền đến, ánh mắt nhìn về phía Lãnh Nguyệt Sơn, tràn ngập khinh thường.

Lãnh Nguyệt Sơn nhất thời biến sắc, mang theo một tia hoảng sợ, nhìn về phía Khôn Ninh Thiên, gấp gáp mở to miệng.

“Khôn công tử, ngài đây là ý gì?”

“Hừ, ngu xuẩn!”

Khôn Ninh Thiên miệt thị cười lạnh một tiếng, nhìn Lãnh Nguyệt Sơn tràn ngập xem thường.

“Nhổ cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi tới lại sinh sôi!”

“Uổng ngươi sinh hoạt tuổi đã cao, còn như thế ấu trĩ, ngươi thật đúng là nghĩ, hôm nay ta sẽ thả ngươi còn sống rời đi sao?”

Khôn Ninh Thiên vừa thốt ra lời kia, Lãnh Nguyệt Sơn không khỏi kinh hãi thất sắc, mang theo thật sâu hoảng sợ, kinh hô một tiếng.

“Khôn công tử, ta đã chiếu theo lời nói của ngài mà xử lý, hơn nữa ta thề, cả đời không rời khỏi thành Hắc Trạch nửa bước, cầu Khôn công tử tha mạng a!”

“Giết!”

Lãnh Nguyệt Sơn đau khổ cầu khẩn, đổi lấy lại là một tiếng lạnh lùng tất sát của Khôn Ninh Thiên!

Oanh!

Nhất thời, mấy chục người từ bốn phương tám hướng, đồng thời huy động cánh tay, thi triển Đạo pháp, khí lãng cuồng mãnh, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ đỉnh núi, kích thích vô số tuyết hoa, bay lả tả đầy trời.

Trong bông tuyết, pháp thuật các hệ màu sắc sặc sỡ, mang theo uy áp khủng bố, xẹt qua đạo đạo lưu quang, mang theo uy thế cuồng mãnh, gào thét lên hướng phía Lãnh Nguyệt Như, điên cuồng rơi xuống.

“Khôn Ninh Thiên, ngươi cái tiểu nhân hèn hạ này!!!”

Lãnh Nguyệt Sơn phẫn nộ gào thét một tiếng, ánh mắt lộ ra hối hận cùng tuyệt vọng thật sâu.

Công kích của bọn Địa Tiên này, đã đem gã cùng Lãnh Hi, cũng toàn bộ bao phủ ở bên trong, lấy thực lực của gã, tuyệt khó may mắn thoát khỏi. Trong lúc nhất thời, tuyết bay đầy trời, xen lẫn với Đạo pháp và sóng khí cuồng mãnh, trong nháy mắt đem ba người Lãnh Nguyệt Như, hoàn toàn bao phủ!

Chương 1727: Mũi tên lấy mạng

“Không tốt, Nguyệt Như cô nương gặp nguy hiểm!”

Lâm Hải trốn ở trong Huyễn trận, một mực chú ý an nguy của Lãnh Nguyệt Như.

Bây giờ thấy Lãnh Nguyệt Như lâm vào nguy cơ, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, chuẩn bị đem Lãnh Nguyệt Như thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Về phần cha con Lãnh Nguyệt Sơn, đối với loại tiểu nhân bỉ ổi này, Lâm Hải mới lười đi cứu.

Thế nhưng, không chờ Lâm Hải có hành động, đột nhiên một đoàn vòng xoáy màu đen cực lớn, từ đỉnh đầu Lãnh Nguyệt Như, xoay tròn mà lên, xông thẳng tới chân trời.

Oanh!

Đầy trời pháp thuật này, tất cả đều cuồng mãnh đánh vào phía trên vòng xoáy màu đen, vòng xoáy màu đen run rẩy một trận, trong nháy mắt sụp đổ, xoạch một tiếng rơi trên mặt đất, rõ ràng là một kiện pháp bảo dạng ô xòe.

Bất quá, công kích của đám người đối diện này, cũng bởi vì pháp bảo phòng ngự đó, không công mà lui.

Phốc!

Môi son của Lãnh Nguyệt Như khẽ hé, một ngụm máu tươi trong nháy mắt liền phun ra ngoài, sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng.

Mà cha con Lãnh Nguyệt Sơn, thì là dọa đến hồn đều nhanh bay, ôm nhau ở cùng một chỗ không ngừng run rẩy.

“A, không chết?”

Khôn Ninh Thiên không khỏi khẽ di một tiếng, sau đó trên mặt lộ ra giễu cợt xem thường.

“Nghĩ không ra, bên trong tay ngươi, còn có một kiện pháp bảo lợi hại như vậy.”

“Bất quá, pháp bảo này đã hủy, lần này xem ai còn có thể cứu ngươi!”

“Xong!” Lãnh Nguyệt Như mang theo một tia bi thương tuyệt vọng, chậm rãi nhắm hai con ngươi lại.

Món pháp bảo dạng ô xòe vừa rồi kia, chính là nàng lúc mới về Địa Tiên giới, phía dưới nhân duyên tế hội mà đoạt được, có lực phòng ngự cực kỳ cường hãn.

Thế nhưng là, bây giờ pháp bảo đã hủy, bản thân nàng lại bị trọng thương, không còn có bảo vật có thể ngăn cản công kích của những Địa Tiên này, còn lại chỉ sợ chỉ có một con đường chết.

“Thật hận a!”

Trong lòng Lãnh Nguyệt Như, dâng lên không cam lòng thật sâu.

Chẳng những huyết hải thâm cừu của cả nhà không có báo thành, kết quả là ngược lại bị chính thân ca ca của mình bán, muốn ở chỗ này bị kẻ thù chém tận giết tuyệt.

Dạng kết cục này, để nội tâm của Lãnh Nguyệt Như, tràn ngập cảm giác bất lực thật sâu.

“Cái này vừa chết, sẽ không còn được gặp lại hắn...”

Trong đầu của Lãnh Nguyệt Như, hiện ra bóng dáng của Lâm Hải.

“Nếu có kiếp sau, lại báo đại ân của Quân!”

“Giết nàng!” Lúc này, trong mắt Khôn Ninh Thiên lóe lên hàn mang, trong miệng lần nữa quát lạnh một tiếng.

Theo Khôn Ninh Thiên ra lệnh một tiếng, bọn Địa Tiên này mang trên mặt nhe răng cười, liền muốn lần nữa chuẩn bị xuất thủ.

Toát!

Đúng lúc này, đột nhiên một đường tiếng xé gió sắc bén bỗng nhiên vang lên, bén nhọn chói tai, làm cho tất cả mọi người đều giật mình, kinh hãi quay đầu, hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại.

Sau đó, chỉ thấy một đạo quang hoa màu vàng kim, mang theo khí tức khủng bố không gì không phá, đã đến phụ cận.

“Không tốt, có người đánh lén!”

Tất cả mọi người đều giật mình, nhưng mà còn chưa chờ phản ứng lại, ánh sáng màu vàng óng này, đã rơi vào trên thân một người trong đó.

Phốc!

Một tiếng vang trầm, thân thể của cái Địa Tiên này bỗng nhiên cứng đờ, đã bị quang hoa màu vàng kim, đâm thủng ngực mà qua!

“Không...”

Mặt mũi của cái Địa Tiên này tràn đầy sợ hãi, trong cổ họng phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, sau đó phanh một tiếng, thân thể trong nháy mắt đx nổ tung, liền cả Nguyên Thần cùng một chỗ, hình thần đều diệt!

Biến đổi lớn bất thình lình, để bọn người Khôn Ninh Thiên kinh hãi biến sắc, đều lộ vẻ mặt thần sắc sợ hãi thật sâu.

“Ai, ai làm!”

Khôn Ninh Thiên rống to một tiếng, bên trong thanh âm đều mang một chút run rẩy, những người khác càng là một trận bối rối.

Có thể một kích miểu sát Địa Tiên, thực lực của người đánh lén này, quả thực có thể dùng khủng bố để hình dung, khiến bọn họ không thể không sợ!

Nhưng mà, đám người này cơ hồ đem cả cái đỉnh núi cũng nhìn mấy lần, đừng nói là người, liền cả cái Quỷ Ảnh cũng đều không nhìn thấy.

“Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ người đã đi?”

Khôn Ninh Thiên cưỡng ép đè xuống gấp gáp trong nội tâm, đôi mày gắt gao nhăn lại, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

“Toát!”

Thời khắc mọi người ở đây một mặt mờ mịt, đột nhiên tiếng xé gió lần nữa xuất hiện, lại là một đạo quang hoa màu vàng kim, nhanh như như lưu quang, mang theo khí thế khủng bố, gào thét mà tới.

“Cẩn thận!”

Khôn Ninh Thiên rống to một tiếng, lần này gã đã nhìn rõ ràng, quang hoa màu vàng kim, chính là một mũi tên lóe ra quang mang, từ ngay phía trước gã phóng tới.

Mà mục tiêu của mũi tên, thì là một tên Địa Tiên đang đứng chính diện gã!

Cái Địa Tiên này đạt được cảnh báo của Khôn Ninh Thiên, nhất thời trong lòng giật mình, mắt lộ hoảng sợ thật sâu.

Nhưng mà, lực xuyên thấu khủng bố này, trong nháy mắt liền đến phía sau gã, gã có lại muốn tránh đã không kịp.

Ầm!

Sau một khắc, thân thể cái Địa Tiên này, ầm ầm nổ tung, thân tử đạo tiêu!

“Tê ~”

Lần này, Khôn Ninh Thiên cùng rất nhiều người, tất cả đều nhìn rõ ràng, đều bị một tiễn khủng bố này, dọa đến vãi cả linh hồn.

Nhưng mà, càng làm cho bọn họ sợ hãi không thôi là, rất nhiều người bọn họ đều thấy rõ phương hướng mà mũi tên phóng tới, nhưng căn bản nhìn không thấy người bắn tên.

Không biết, mới là sợ hãi nhất, màn quỷ dị này, làm cho tất cả mọi người đều hoảng.

“Cùng một chỗ hướng bên này công kích!”

Khôn Ninh Thiên quát chói tai một tiếng, chỉ huy mọi người, hướng phía phương hướng mũi tên phóng tới, tung một trận tấn công mạnh!

Trong nháy mắt, chỗ đất tuyết kia, liền bị các loại pháp thuật lộng lẫy vô cùng vô tận thôn phệ, tuyết hoa vẩy ra, khí lãng bốc lên, qua hồi lâu, mới khôi phục lại bình tĩnh.

Bọn người Khôn Ninh Thiên, lập tức trừng to mắt, từng cái rướn cổ lên, hướng phía bên trong này nhìn lại.

“Cái gì cũng không có.”

Chỉ thấy chỗ đất bị bọn họ oanh kích, đã lộ ra mặt đất cứng rắn, tuyết đọng thật dày toàn bộ đã hóa thành hư vô.

Nhưng là trừ cái đó ra, không có để lại bất cứ chỗ dị thường nào.

“Có phải là, người đánh lén đã chết hay không?” Có người thử thăm dò hỏi.

“Rất có thể, chúng ta nhiều người cùng một chỗ công kích như vậy, coi như đối phương mạnh hơn, cũng ngăn cản không nổi đi.”

Có người rất tán đồng phụ họa nói.

Khôn Ninh Thiên lại là cau mày, giữ im lặng, không biết vì cái gì, trong lòng gã luôn luôn có chút bất an.

Toát!

Đúng lúc này, tiếng xé gió khủng bố, lại lần nữa vang lên, lần này vậy mà hiện ra tại sau lưng tất cả bọn họ!

"Không tốt!"

Những Địa Tiên này, nhao nhao mang theo mặt mũi tràn đầy sợ hãi, kinh hãi quay đầu nhìn lại, sau đó nhất thời lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu.

Chỉ thấy lần này, thu vào tầm mắt của bọn họ, lại là ba mũi tên màu vàng kim, mặc kệ là tốc độ hay là lực đạo, so với mũi tên trước đó, cũng càng hung hiểm hơn!

Phanh phanh phanh!

Thời điểm bọn họ nhìn thấy mũi tên, muốn tránh thì đã xong, trong nháy mắt lại là ba cái Địa Tiên, bị đâm thủng ngực mà qua, thân thể nổ tung mà chết!

Thoáng một cái, bao gồm cả Khôn Ninh Thiên ở bên trong, tất cả đều vô pháp bình tĩnh.

Từng cái nhìn chằm chằm phương hướng mà mũi tên phóng tới, đất tuyết rỗng tuếch, ánh mắt hoảng sợ, thần sắc bối rối, đều bị dọa đến run lẩy bẩy.

Toát!!!

Tiếng xé gió lại vang lên, lần này phương hướng vậy mà lại cải biến, vẫn là ở sau lưng mọi người!

Cái âm thanh hú gọi khủng bố này, tựa như kèn lệnh đòi mạng, để bọn người Khôn Ninh Thiên, tất cả đều bị dọa đến hồn phi phách tán, cầu nguyện lần này bị lấy mạng, không phải là mình.

Phanh phanh phanh!

Lại là ba cái Địa Tiên, tại phía dưới mũi tên màu vàng kim, mất đi tính mạng.

“Chạy a!”

Hoảng sợ trong nội tâm của bọn người Khôn Ninh Thiên, rốt cục đến cực hạn, bị mũi tên quỷ dị đáng sợ này, dọa đến tinh thần cũng gần như sụp đổ.

Không biết là người nào, sợ vỡ mật bén nhọn rống một tiếng, một mạch đồng dạng xoay người bỏ chạy.

Có người dẫn đầu, đám Địa Tiên đã sớm sợ mất mật này, hận không thể sinh nhiều thêm hai cái đùi, hướng phía dưới núi phi tốc chạy trốn, một khắc cũng không muốn ở chỗ này.

Sưu sưu sưu sưu...

Thân ảnh của bọn Địa Tiên này vừa động, bỗng nhiên một đường tiếp lấy một đường mũi tên màu vàng kim, mang theo khí thế sắc bén không gì không phá, vạch phá không gian, giống như mưa rơi, lít nha lít nhít phóng tới đối diện!

“Không!”

Bọn người Khôn Ninh Thiên, nhất thời phát ra một đường thanh âm hoảng sợ tuyệt vọng.

Cái tốc độ của mũi tên màu vàng kim này, vốn là nhanh đến mức thật không thể tin, bây giờ bọn họ càng giống như là đụng vào từ phía đối diện, muốn tránh né càng thêm là không thể nào! Trong nháy mắt, khí tức tử vong rơi vào trên người bọn họ, bọn người Khôn Ninh Thiên, từng cái lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu, bị dọa đến hồn phi phách tán!

Chương 1728: Ngươi chuẩn bị lấy thân báo đáp sao?

Phanh phanh phanh phanh...

Một đường tiếp lấy một đường thanh âm nổ tung vang lên, thân thể của bọn Địa Tiên này, giống như từng cái khí cầu, bị mũi tên màu vàng kim, không ngừng xuyên thấu, hóa thành bột mịn.

“Tha mạng a, tha mạng a!”

Nhóm Địa Tiên còn sống sót, mỗi cái khủng bố sợ hãi, liền cả dũng khí phản kháng cũng đều không có, căn bản cũng không thể nào phản kháng, trực tiếp quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Nhưng mà, Lâm Hải cũng không buông tha bọn họ, đám người này tội ác tày trời, nếu không phải là mình trùng hợp đuổi tới, chỉ sợ Lãnh Nguyệt Như hôm nay liền muốn mệnh tang trong tay bọn họ.

Sưu sưu sưu...

Mũi tên màu vàng kim, không ngừng phá không mà đến, đem bọn Địa Tiên này, từng cái bắn thủng, bạo thể mà chết.

“Đừng có giết ta, đừng có giết ta...”

Trong chớp mắt công phu, chỉ còn lại có một mình Khôn Ninh Thiên, quỳ trên mặt đất hoảng sợ kêu rên!

Toát!

Lại một tiếng xé gió vang lên, sau một khắc Khôn Ninh Thiên kêu thảm một tiếng, thống khổ ngã trên mặt đất.

Bất quá, Lâm Hải lại lưu cho gã một cái mạng, chỉ là một tiễn phế tu vi của gã, đem đan điền của gã hủy đi, trở thành một tên phế nhân.

Khôn Ninh Thiên chính là kẻ thù số một của Lãnh Nguyệt Như, xử trí như thế nào, vẫn là giao cho Lãnh Nguyệt Như thì phù hợp hơn.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đỉnh núi trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại có âm thanh tiếng gió gào thét cùng tiếng than nhẹ thống khổ của Khôn Ninh Thiên.

Lãnh Nguyệt Như đã sớm tỉnh táo lại từ trong tuyệt vọng, trong đôi mắt đẹp mang theo kinh hãi thật sâu, thật không thể tin nhìn một màn để người ta khó có thể tin ở trước mắt này.

Cha con Lãnh Nguyệt Sơn, càng là đã sớm bị dọa sợ, trợn mắt há hốc mồm ôm nhau ở cùng một chỗ, run lẩy bẩy thật sâu, sắc mặt tràn ngập sợ hãi, căn bản không biết trước mắt đến tột cùng đã phát sinh cái gì.

Trong lúc đó, ánh mắt của Lãnh Nguyệt Như, mang theo cừu hận thật sâu rơi vào trên thân Khôn Ninh Thiên, một cỗ sát cơ khủng bố khiến người ta run sợ, trong nháy mắt liền dâng lên.

C-K-Í-T..T...T, C-K-Í-T..T...T, C-K-Í-T..T...T...

Bên trong hai con ngươi của Lãnh Nguyệt Như, lóe ra hàn quang khiếp người, từng bước một, hướng phía Khôn Ninh Thiên đi đến.

Bước liên tục giẫm tại phía trên lớp tuyết đọng thật dày, phát ra thanh âm bộp bộp, tuy không lớn, lại giống một thanh chùa lớn, nện ở trong lòng Khôn Ninh Thiên, dọa đến toàn thân Khôn Ninh Thiên run rẩy, sắc mặt như tro tàn.

“Lãnh cô nương, tha mạng, tha mạng a!”

Giờ phút này tu vi của Khôn Ninh Thiên đã hoàn toàn không có, thấy Lãnh Nguyệt Như mang theo sát khí ngưng tụ như thực chất hướng gã đi tới, gã liền bị dọa đến không đứng vững ở mặt đất, lui lại phía sau, mang theo hoảng sợ thật sâu, không ngừng cầu khẩn.

Ánh mắt của Lãnh Nguyệt Như, âm lãnh như băng, mang theo cừu hận thật sâu, liếc nhìn Khôn Ninh Thiên một chút.

Sau đó, hai mắt nhắm lại, nước mắt lăn xuống.

“Cha, mẹ, người thân Lãnh gia, Tiểu Như, báo thù cho các ngươi!”

Nói xong, hai mắt Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên mở ra, khẽ kêu một tiếng khàn cả giọng, phảng phất như cừu hận đọng lại bao nhiêu năm trong nội tâm, một chiêu bạo phát, triệt để tiết ra!

Ông!

Sau một khắc, thân thể Khôn Ninh Thiên, trực tiếp bị Lãnh Nguyệt Như hút vào giữa không trung.

“A!!!!”

Lãnh Nguyệt Như phát ra một tiếng hò hét điên cuồng, lăng không bỗng nhiên xé ra, trực tiếp đem thân thể Khôn Ninh Thiên, xé thành vỡ nát!

Sưu!

Nguyên Thần của Khôn Ninh Thiên, thoát thể mà ra, mang theo vô tận hoảng sợ, nổi điên liều mạng chạy trốn!

Nhưng mà, lại bị Lãnh Nguyệt Như đưa tay phóng ra một đường sương mù màu đen, trực tiếp bao phủ ở bên trong.

“Lãnh cô nương, ta sai, ngươi tha cho ta đi!”

Nguyên Thần của Khôn Ninh Thiên, lớn tiếng cầu khẩn, than thở khóc lóc, thê thảm nói không nên lời.

“Lúc ngươi giết cả nhà của ta, làm sao lại không nghĩ tới bỏ qua cho người nào?”

“Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng, hôm nay cũng là tử kỳ của ngươi!”

“Lãnh Nguyệt Như, nếu ngươi dám giết ta, Khôn gia ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Khôn Ninh Thiên thấy cầu khẩn không thành, nhất thời biến sắc, tức hổn hển hướng phía Lãnh Nguyệt Như, lớn tiếng uy hiếp nói.

“Khôn gia không buông tha ta?” Đôi mày của Lãnh Nguyệt Như dựng lên, lộ ra một tiếng cười lạnh phẫn hận.

“Ta làm sao lại muốn buông tha cho Khôn gia các ngươi.”

“Khôn gia, sẽ vì sở tác sở vi của bọn họ, mà trả một cái giá thê thảm đau đớn!”

Lãnh Nguyệt Như nói xong, ánh mắt phát lạnh, trực tiếp lăng không một trảo, đem Nguyên Thần của Khôn Ninh Thiên, một ngụm nhét vào trong miệng.

“Không, không muốn a!!!”

Khôn Ninh Thiên phát ra một tiếng kêu rên sợ hãi, trong nháy mắt đã không có tiếng động.

Ông!

Đỉnh đầu của Lãnh Nguyệt Như, đột nhiên có sương đen lăn lộn, một cỗ khí tức khủng bố bay lên, rung động khiến không gian xung quanh, cũng run run một hồi.

Mà Lãnh Nguyệt Như lại giống như chưa tỉnh, hai mắt nhắm nghiền, bắp thịt run rẩy, toàn lực luyện hóa Nguyên Thần của Khôn Ninh Thiên.

Lãnh Nguyệt Sơn ở một bên, cho tới giờ khắc này mới từ trong kinh hãi cùng sợ hãi kịp phản ứng lại, thấy Lãnh Nguyệt Như tàn nhẫn đem Khôn Ninh Thiên giết chết, lại dùng công phu Ma đạo, luyện hóa Nguyên Thần của Khôn Ninh Thiên, trong lòng nhất thời phát lạnh một trận.

Nhớ tới sở tác sở vi của chính mình trước đó, Lãnh Nguyệt Sơn không khỏi chột dạ một trận, trên mặt hoảng sợ liếc nhìn Lãnh Nguyệt Như một chút, vội vàng lôi kéo Lãnh Hi vẫn ở vào bên trong mộng bức ở bên cạnh.

“Hi nhi, chúng ta đi mau!”

Lãnh Nguyệt Sơn lôi kéo Lãnh Hi, quay người lại liền phi tốc hướng phía dưới núi mà đi.

Toát!

Đúng lúc này, đột nhiên tiếng xé gió lại vang, một đạo mũi tên màu vàng kim, xuyên phá không gian mà đến, mang theo khí thế sắc bén khủng bố, thẳng đến Lãnh Nguyệt Sơn.

“A!!!”

Lãnh Nguyệt Sơn bị dọa đến kém chút hồn phi phách tán, vừa rồi cái mũi tên màu vàng kim xuất quỷ nhập thần này, đã liên tiếp bắn giết mấy chục cái Địa Tiên, đã sớm hoảng sợ phá lá gan của gã, gã có thể nào không biết.

Nghĩ không ra lần này, mũi tên giống như bùa lấy mạng này, vậy mà chạy đến chỗ gã, hai chân Lãnh Nguyệt Sơn mềm nhũn, trực tiếp bị dọa đến ngồi sập xuống đất, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Ông!

Sau một khắc, mũi tên dán qua thân thể của gã, bắn vào mặt đất trước người gã, chui vào trong lòng núi cứng rắn, quang hoa tán đi, biến mất không thấy gì nữa.

“A!!!”

Lãnh Nguyệt Sơn lại là kêu lên một tiếng hoảng sợ, nhưng khi nhìn thấy mũi tên cũng không bắn trúng chính mình, quả thực không thể tin được trước mắt mình.

Sau đó, một cỗ cuồng hỉ sống sót sau tai nạn, trong nháy mắt xông lên đầu, để Lãnh Nguyệt Sơn hưng phấn đến không ngừng run rẩy.

“Không chết, ha ha, ta không chết!”

Lãnh Nguyệt Sơn mừng rỡ như điên, trái tim lại là hoảng sợ lại là hưng phấn, phanh phanh phanh đều nhanh từ cuống họng nhảy ra.

Bất quá, nhìn mũi tên trước mặt này đã bắn thủng mặt đất, Lãnh Nguyệt Sơn lại giật nảy mình lạnh run, sau đó trong lòng sợ hãi không thôi.

“Không thể lại chạy, cái này rõ ràng là đang cảnh cáo chính mình!”

“Nguyệt Như là thân muội muội của mình, nàng sẽ không đối với mình như thế nào!”

Lãnh Nguyệt Sơn cũng không ngốc, trong nháy mắt liền hiểu rõ ý cảnh cáo trong một tiễn này của Lâm Hải, đứng dậy, ngoan ngoãn đứng tại bên trong này, không nhúc nhích.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, sau chừng một khắc đồng hồ, sương đen trên đỉnh đầu Lãnh Nguyệt Như đã tán đi, đã đem Nguyên Thần của Khôn Ninh Thiên, triệt để luyện hóa.

Rốt cục, ánh mắt của Lãnh Nguyệt Như, rơi vào trên thân Lãnh Nguyệt Sơn cùng Lãnh Hi, trống rỗng băng lãnh, không có một tia cảm tình, tựa như nhìn thấy một sợi không khí.

“Nguyệt Như, thù của nhà chúng ta, rốt cục đã báo! Cái này, đều là công lao của ngươi!”

Lãnh Nguyệt Sơn bị ánh mắt băng lãnh như đao của Lãnh Nguyệt Như, nhìn mà tâm lý phát run một trận, vội vàng cố nặn ra vẻ tươi cười, trong lòng run sợ nói nói.

Lãnh Nguyệt Như chỉ bình tĩnh nhìn gã, lại không lên tiếng, cái này khiến trong lòng Lãnh Nguyệt Sơn, càng thêm không chắc.

“Nguyệt Như, sự tình trước đó, đều là ca ca sai, thế nhưng ca ca cũng là tình bất đắc dĩ a, tẩu tử của ngươi đã bị bọn họ giết, nếu ta không đáp ứng, ta cùng Hi nhi, tất cả đều phải chết a...”

Vẻ mặt Lãnh Nguyệt Sơn đau khổ, một bộ dáng đau lòng nhức óc, lại bắt đầu treo lên bài khổ tình.

Nhưng, Lãnh Nguyệt Như trực tiếp quay đầu đi, liền nhìn cũng không lại nhìn gã một cái, mà chính là hướng phía bầu trời ôm quyền, mang theo ngữ khí vô cùng cảm kích cùng tôn kính, mở miệng nói.

“Đa tạ tiền bối đã cứu giúp, Lãnh Nguyệt Như đời này khó quên, mong tiền bối hiện thân gặp mặt hoặc lưu lại tục danh, Lãnh Nguyệt Như nhất định sẽ báo đại ân!”

Lãnh Nguyệt Như vừa mới nói xong, đột nhiên một đường thanh âm dương dương, mang theo một tia đùa giỡn, nhàn nhạt vang lên.

“Làm sao báo a? Ngươi chuẩn bị lấy thân báo đáp sao?”

Lãnh Nguyệt Như nghe được, sắc mặt đột nhiên biến đổi, thanh âm này, còn có cái ngữ điệu hư hỏng này, làm sao lại quen thuộc như thế. Nhưng sau đó, thân thể mềm mại của Lãnh Nguyệt Như run lên bần bật, trong nháy mắt hai hàng thanh lệ, lăn xuống!

Chương 1729: Thù của ta, còn chưa báo xong!

“Phi, nghĩ đến đẹp!”

Lãnh Nguyệt Như khẽ kêu một tiếng, trên gương mặt kinh hỉ lại rưng rưng nước mắt, một mặt thẹn thùng kích động tìm nhìn bốn phía, nhưng không thấy bóng dáng của Lâm Hải.

“Giả thần giả quỷ, còn không mau một chút đi ra!”

“Ha ha, ngươi đây là chờ không nổi sao?” Lâm Hải làm xấu cười một tiếng, chỉ thấy chỗ mép đỉnh núi, thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, đi tới, phảng phất như xuất hiện từ trong trống rỗng.

“Là hắn!”

Lãnh Nguyệt Sơn cùng Lãnh Hi, giờ phút này cũng phát hiện ra Lâm Hải, sau khi thấy rõ khuôn mặt của Lâm Hải, Lãnh Hi nhất thời một mặt kinh hỉ, lôi kéo tay của Lãnh Nguyệt Sơn, vô cùng kích động.

“Phụ thân, chúng ta không cần sợ, ta biết hắn!”

Lãnh Nguyệt Sơn giật mình, sau đó đột nhiên cuồng hỉ.

Không cần hỏi gã cũng biết, Lâm Hải chính là siêu cấp đại năng vừa rồi đã bắn giết đám Địa Tiên kia, nghĩ không ra vậy mà lại có quen biết cùng nữ nhi của mình!

“Các ngươi tại sao biết, giao tình như thế nào?” Lãnh Nguyệt Sơn vội vàng hỏi.

Lãnh Hi nhất thời bĩu đôi môi một cái, mặt lộ vẻ thẹn thùng, thấp giọng nói nói.

“Ta trước đó bị một đám người công kích, ngay tại lúc không địch lại, là hắn cứu ta!”

“Ta nghĩ, hắn khả năng đối với ta, có chút ý tứ kia...” Lãnh Hi nói xong, sắc mặt đỏ bừng, trên mặt lại mang theo một tia mừng thầm, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Nàng trước đó cũng hoàn toàn không biết, Lâm Hải vậy mà cường đại đến tình trạng như thế, bây giờ nghĩ lại, Lâm Hải một câu hô đem đám người công kích mình kia trực tiếp hoảng sợ đến chạy, cũng là chuyện đương nhiên.

“Hắn là đi theo mình để tới sao? Nếu như hắn thật đối với mình có ý, chính mình là đáp ứng, hay là không đáp ứng đâu?.”

Ngay tại thời khắc Lãnh Hi thẹn thùng mừng thầm, ý nghĩ hão huyền, đã thấy thân ảnh của Lãnh Nguyệt Như lóe lên, đến trước mặt Lâm Hải, kích động hưng phấn nhìn Lâm Hải, hai mắt rưng rưng, khóe miệng cũng đang run nhè nhẹ.

Lâm Hải nhếch miệng cười một tiếng, vừa muốn nói chuyện, lại đột nhiên cảm thấy, một cái thân thể mềm mại, trực tiếp nhào vào trong ngực hắn.

“Đậu phộng!”

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Lâm Hải đột nhiên giật mình, đã thấy Lãnh Nguyệt Như ôm chính mình, khóc không thành tiếng!

“Ách...”

Lâm Hải ngửi u hương nhàn nhạt của nữ tử truyền đến, lại cảm thụ được thân thể mềm mại như ngọc của Lãnh Nguyệt Như, chỉ cảm thấy một dòng nước nóng, bay thẳng tới bụng dưới, cuống quít vận chuyển Đạo Đức Kinh, đem bản năng tối nguyên thủy kia, đè xuống dưới.

Cái Lãnh Nguyệt Như này là cái tính tình gì, Lâm Hải thế nhưng lại quá là rõ ràng, đây chính là ma nữ, tuyệt đối không phải mình trêu chọc tới được.

Nếu như mình thực có can đảm ôm Lãnh Nguyệt Như, phóng xuất ra bản sắc của nam nhân, nói không chừng trực tiếp sẽ bị Lãnh Nguyệt Như phế.

“Thật tra tấn người a!”

Lâm Hải thầm cười khổ, tách khỏi Liễu Hinh Nguyệt lâu như vậy, bây giờ ôm cái đại mỹ nữ trong ngực, đối với nam nhân bình thường mà nói, quả thực là một loại tra tấn.

Bất quá, nhìn Lãnh Nguyệt Như khóc đến thương tâm như thế, Lâm Hải cũng không đành lòng đưa nàng đẩy ra.

Cánh tay hư nhấc, tại trên lưng Lãnh Nguyệt Như do dự một hồi, sau cùng nhẹ nhàng đặt ở trên vai thơm của Lãnh Nguyệt Như, vỗ nhè nhẹ, ôn nhu an ủi.

“Cái này, đây là có chuyện gì?”

Lãnh Nguyệt Sơn ở một bên, nhất thời mộng bức, quay đầu hướng phía Lãnh Hi hỏi.

Lãnh Hi cũng trợn tròn mắt, nhưng rất nhanh, nhìn bóng lưng của Lãnh Nguyệt Như, lộ ra vẻ chán ghét thật sâu.

“Hừ, lớn tuổi như vậy, còn ôm ấp yêu thương, thật không biết xấu hổ!”

Lãnh Hi vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy một đường ánh mắt băng lãnh như dao, rơi ở trên người nàng, đem nàng dọa đến toàn thân giật mình một cái.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Lãnh Nguyệt Như rời khỏi trong ngực Lâm Hải, trong mắt mang theo hàn ý khiến người ta run sợ, đang hướng phía nàng ta trông lại.

“Ngươi vừa mới, nói cái gì?” Lãnh Nguyệt Như mặt như băng sơn, không mang theo một tia cảm tình nói nói.

“Ta, ta...” Lãnh Hi há há miệng, hãi hùng khiếp vía, bị ánh mắt lạnh tận xương tủy của Lãnh Nguyệt Như, dọa đến nơi nào còn dám nói chuyện.

Mà Lâm Hải giờ phút này, cũng là sắc mặt âm lãnh, mang theo xem thường thật sâu, liếc nhìn cha con Lãnh Nguyệt Sơn một chút.

“Nguyệt Như cô nương, hai người kia, ngươi chuẩn bị xử trí như thế nào?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Lãnh Nguyệt Sơn cùng Lãnh Hi, toàn thân nhất thời cứng đờ, khẩn trương lên.

“Muội muội, ta...”

Lãnh Nguyệt Sơn giờ phút này đã nhìn ra, Lãnh Nguyệt Như cùng Lâm Hải, căn bản là đã sớm quen biết, hơn nữa giao tình tất không bình thường.

Nếu như Lãnh Nguyệt Như không tha thứ cho chính mình, chỉ sợ Lâm Hải ngay lập tức sẽ động thủ, đem hai cha con bọn họ diệt sát!

“Đừng gọi ta là muội muội!”

Lãnh Nguyệt Sơn nói còn chưa dứt lời, liền bị Lãnh Nguyệt Như băng lãnh cắt ngang.

Sau đó, Lãnh Nguyệt Như hít sâu một hơi, đem nước mắt tức thì muốn lăn xuống, cưỡng ép nghẹn trở về, mang theo thương tâm thật sâu, nghẹn ngào mở miệng.

“Người nhà của ta, tại rất nhiều năm trước, cũng đã toàn bộ chết!”

“Trên cái thế giới này, Lãnh Nguyệt Như ta, đã không còn thân nhân!”

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên quay người, đưa lưng về phía cha con Lãnh Nguyệt Sơn, nước mắt rốt cuộc không khống chế nổi, cuồn cuộn rơi xuống.

“Các ngươi đi thôi, sau ngày hôm nay, ngươi ta mỗi người một ngả!”

Tâm Lãnh Nguyệt Sơn bỗng nhiên nắm chặt, nhìn bóng lưng đơn bạc cô độc của Lãnh Nguyệt Như này, lòng như đao cắt, hai cái vành mắt cũng bắt đầu nóng lên.

“Nguyệt Như, ta...”

“Đi!” Lãnh Nguyệt Như một tiếng khẽ kêu, “Nếu ngươi không đi mà nói, Lâm Hải ngươi giúp ta giết bọn họ!”

Lâm Hải nghe được, nhất thời một cỗ khủng bố sát cơ, rơi vào trên thân cha con Lãnh Nguyệt Sơn, để hai người bọn họ lạnh run giật nảy mình, không rét mà run.

“Bên trong ba hơi, biến mất khỏi chỗ này, nếu không, chết!”

Lời nói băng lãnh của Lâm Hải, rơi vào trong tai cha con Lãnh Nguyệt Sơn, để hai người bọn họ cảm thấy một cỗ hoảng sợ phát ra từ linh hồn, nơi nào còn dám lưu lại.

“Nguyệt Như, ngươi bảo trọng!”

Sau khi để lại một câu nói, Lãnh Nguyệt Sơn lôi kéo Lãnh Hi, lên xuống mấy cái, biến mất tại trên đỉnh núi.

“Nguyệt Như cô nương, bọn họ đã đi, ngươi không nên quá khổ sở.”

Lâm Hải đứng tại bên cạnh Lãnh Nguyệt Như, thở dài, nhẹ giọng trấn an nói.

Tuy Lãnh Nguyệt Như đã báo được đại thù, nhưng ca ca phản bội, chỉ sợ sẽ làm cho Lãnh Nguyệt Như nhất thời căn bản là không có cách tiếp nhận.

“Yên tâm đi, ta không sao!”

Lãnh Nguyệt Như đưa tay chà chà nước mắt, xoay người lại, hướng phía Lâm Hải cảm kích cười một tiếng.

“Lâm Hải, thật rất cảm tạ ngươi!”

“Nếu không phải ngươi kịp thời đuổi tới, đừng nói báo thù, chỉ sợ bản thân ta hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết!”

“Giữa chúng ta, còn cần nói cảm tạ sao?” Lâm Hải cười nhạt nói, “Ta vốn là đáp ứng ngươi, thời điểm báo thù, ta sẽ giúp ngươi!”

“Đúng, thương thế của ngươi như thế nào?”

Lâm Hải khẽ vươn tay, bắt lấy cổ tay non mềm của Lãnh Nguyệt Như, toàn thân Lãnh Nguyệt Như run lên, trong lòng vậy mà có chút bối rối, kìm lòng không được cúi đầu, chỉ cảm thấy gương mặt nóng lên một trận.

Lâm Hải ngược lại là không có chú ý tới dị dạng của Lãnh Nguyệt Như, ngưng thần cảm ứng đến thương thế trong người Lãnh Nguyệt Như, qua hồi lâu mới nhướn mày.

“Làm sao lại bị thương tổn nặng như vậy?”

Lâm Hải phát hiện, kinh mạch trong người Lãnh Nguyệt Như, vậy mà không có một cái nào hoàn hảo, thật không biết trong khoảng thời gian này, nàng đến cùng đã trải qua cái dạng trắc trở gì.

“Một lời chẳng kể hết!”

Lãnh Nguyệt Như cười khổ một tiếng, lắc đầu.

“Vốn cho rằng ta tiến giai Địa Tiên, trở về sẽ báo thù dễ như trở bàn tay, nào nghĩ đến cừu gia của ta, cũng chính là cái Khôn Ninh Thiên kia, bây giờ cũng là Hóa Thần sơ kỳ, thậm chí so với ta còn muốn càng tăng lên một bậc!”

“Không chỉ có như thế, Khôn gia bọn họ trong những năm này có kỳ ngộ lớn, đã trở thành quái vật khổng lồ hùng bá một phương, những cái Địa Tiên vừa rồi kia, chính là hiệu lực vì Khôn gia.”

“Ta trước đó bởi vì nóng lòng báo thù, không có thăm dò nội tình, liền tìm tới cửa, cái này mới ăn đau khổ lớn.”

“Nếu không phải lúc ta mới vừa vào Địa Tiên giới, có một ít cơ duyên, có được một kiện pháp bảo hộ thân, chỉ sợ đã sớm táng thân tại Khôn gia, nhưng cho dù trốn được, cũng bị thương cực kỳ nặng.”

“Chỉ là không có nghĩ đến, trốn tới thành Hắc Trạch, lại ngẫu nhiên gặp được ca ca mà ta coi là sớm đã mất mạng.”

Vừa nhắc tới Lãnh Nguyệt Sơn, trên mặt Lãnh Nguyệt Như, lần nữa hiện ra đau thương thật sâu, nước mắt nhấp nhô.

Lâm Hải chậm rãi gật gật đầu, cũng không biết nên an ủi như thế nào, chỉ có thể hướng phía Lãnh Nguyệt Như nhoẻn miệng

cười.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi cũng đừng quá khó chịu, đại thù đã báo, ngươi hẳn là cao hứng mới đúng.”

Lãnh Nguyệt Như nghe được, ánh mắt bỗng phát lạnh, nhẹ nhàng lắc đầu, kiên quyết mở miệng.

“Không, thù của ta, còn chưa báo xong!”

Chương 1730: Đời này, chỉ làm nữ nhân của ngươi

“A?” Lâm Hải sững sờ, hơi kinh ngạc liếc nhìn Lãnh Nguyệt Như một chút.

“Cái Khôn Ninh Thiên kia, không phải đã bị ngươi giết sao?”

Ánh mắt Lãnh Nguyệt Như phát lạnh, lộ ra một sợi quang mang băng lãnh, mang theo cừu hận nói nói.

“Khôn Ninh Thiên chỉ là cái nanh vuốt, người chủ sử sau màn, là toàn bộ Khôn gia!”

“Khôn gia?!”

Lâm Hải nhướn mày, “Ngươi là nghĩ, đem cái Khôn gia này diệt tuyệt.”

Lãnh Nguyệt Như vô cùng kiên quyết gật đầu một chút mang theo bi thương thật sâu nói nói.

“Khôn gia sai sử Khôn Ninh Thiên, dẫn người diệt sát toàn cả gia tộc ta, ta sao lại buông tha bọn họ!”

Lâm Hải nghe xong, gật gật đầu, sau đó hướng phía Lãnh Nguyệt Như cười một tiếng.

“Tốt!”

“Nếu ngươi muốn diệt Khôn gia, ta cùng đi với ngươi!”

Lãnh Nguyệt Như nghe được, vẻ mặt biến đổi, nhìn Lâm Hải một mặt cảm động, nhưng rất nhanh lại lắc đầu.

“Không cần, trước ngươi giúp ta diệt sát Khôn Ninh Thiên, ta cũng đã vô cùng cảm kích.”

“Thực lực Khôn gia cường đại, ngươi không cần thiết, cùng một chỗ mạo hiểm với ta!”

Lâm Hải nhất thời trừng mắt, giả trang ra một bộ dáng tức giận.

“Lời nói này của ngươi, là không đem ta làm bằng hữu sao? Vẫn cảm thấy Lâm Hải ta là cái hạng người ham sống sợ chết.”

“Ta trước đó đã đáp ứng ngươi, thời điểm ngươi báo thù, ta giúp ngươi!”

“Cho nên, ngươi cái gì cũng không cần nói nữa, cái Khôn gia này, ta nhất định phải cùng đi với ngươi!”

Lâm Hải nói vô cùng kiên quyết, căn bản không cho Lãnh Nguyệt Như một tia cơ hội để phản bác, để trong lòng Lãnh Nguyệt Như, đột nhiên một cỗ trào lên một dòng nước ấm mãnh liệt.

Trong đôi mắt đẹp mang theo một tia tình cảm khác, nhịp tim của Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên tăng tốc, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Lâm Hải, ngươi vì cái gì đối với ta tốt như vậy?”

“Này còn cần nói, chúng ta là bằng hữu a!” Lâm Hải nháy mắt mấy cái, nói nói.

Lãnh Nguyệt Như nghe xong, môi son nhấp nhẹ, trầm mặc thật lâu, mới thấp giọng nói nói.

“n tình của ngươi, chỉ sợ trừ lấy thân báo đáp, ta thật không thể báo đáp!”

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt đỏ bừng, đột nhiên cắn răng một cái, quần áo trên người, trong nháy mắt trượt xuống, lộ ra da thịt băng thanh ngọc khiết, càng trắng hơn tuyết trắng mênh mang!

“Lâm Hải, ngươi muốn ta đi!”

Lãnh Nguyệt Như xấu hổ, cái cổ trắng nõn cũng trở nên đỏ bừng, đem đầu gắt gao vùi vào trước ngực, tiếng như muỗi hừ, nhìn cũng không dám nhìn Lâm Hải nói nói.

Phốc!

Lâm Hải bị một màn bất thình lình này, khiến cho nhiệt huyết lăn lộn, máu mũi kém chút phun ra ngoài, con mắt trong nháy mắt liền thẳng.

Đồng thời, một cỗ bản năng nguyên thủy đã lâu, bắt đầu điên cuồng phát sinh ở trong người Lâm Hải.

Một cái thanh âm gần như điên cuồng, tại trong đầu Lâm Hải, điên cuồng kêu gào.

“Lao lên, lên a!”

Trong đầu Lâm Hải ông một tiếng, cảm giác ý thức của mình đều muốn mất khống chế, vào lúc quan trọng liền cưỡng ép đem thân thể chuyển qua, thân thể cũng bởi vì không khỏi hưng phấn, run rẩy kịch liệt.

“Nguyệt Như cô nương, đừng như vậy, nhanh mặc quần áo vào, bên trong này băng tuyết ngập trời, coi chừng bị lạnh!”

Thanh âm Lâm Hải run rẩy nói nói, cảm giác trái tim đều nhanh nhảy ra, chỗ cổ họng khô khốc chát chát một hồi, toàn bộ thân thể giống như sắp nổ tung, khó chịu nói không nên lời.

Lãnh Nguyệt Như không nói gì, mà chính là trực tiếp tiến lên, từ phía sau ôm lấy Lâm Hải.

Lâm Hải cảm giác được cảm giác truyền đến từ phía sau lưng, toàn thân nhất thời cứng đờ, như muốn mất khống chế.

“Lâm Hải, Lãnh Nguyệt Như ta không phải người không biết rõ tự ái, nhưng là có ân tất báo, có thù tất báo, là nguyên tắc làm người của ta.”

“Ngươi năm lần bảy lượt cứu ta, lại giúp ta báo thù, ân tình của ngươi như núi cao như biển sâu, trừ cỗ thân thể băng thanh ngọc khiết này, ta thật không biết, lấy cái gì để báo đáp ngươi!”

“Nguyệt Như cô nương!” Lâm Hải hít sâu một hơi, đem cỗ khô nóng cơ hồ muốn bạo phát trong nội tâm này, cưỡng ép đè xuống, hô hấp dồn dập mở miệng.

“Lâm Hải ta tuy có đôi khi miệng lưỡi trơn tru, nhưng ngươi biết rõ, đó là tính cách ta cho phép.”

“Ta đối với ngươi, tuyệt đối là xuất phát từ hữu tình ở giữa bạn bè, cũng không phải có mưu đồ, mới giúp đỡ ngươi!”

“Cho nên, ngươi không cần dạng này! Hơn nữa ngươi biết rõ, ta có Hinh Nguyệt, nếu như ở giữa chúng ta phát sinh cái gì, đối với ngươi ta, đối với Hinh Nguyệt, cũng không tốt, ngươi nói phải không?”

Thân thể mềm mại của Lãnh Nguyệt Như run lên, nhẹ nhàng nói nói.

“Lâm Hải, ta biết rõ cảm tình giữa ngươi cùng Hinh Nguyệt, nhưng ta không biết vì cái gì, vừa muốn đem chính mình cho ngươi, không cần bất luận cái danh phận gì!”

“Lâm Hải, ngươi muốn ta đi, Lãnh Nguyệt Như ta đời này đã nhận định, ngươi chính là nam nhân của ta!”

“Tê ~”

Nghe nói như thế, Lâm Hải hít sâu một hơi, thật không biết nói cái gì cho phải.

Tính cách của Lãnh Nguyệt Như, Lâm Hải cũng có chỗ hiểu biết, có thể được xưng là ma nữ, tự nhiên là làm theo ý mình, sự tình quyết định, người nào nói cũng không thay đổi được.

Rơi vào đường cùng, Lâm Hải đành phải thầm cười khổ một tiếng.

“Nguyệt Như cô nương, như vậy đi, Hinh Nguyệt là thê tử của ta, ta không thể ở sau lưng Hinh Nguyệt, làm ra sự tình có lỗi với nàng.”

“Nếu không như vậy đi, chờ ngày sau nhìn thấy Hinh Nguyệt, sẽ để Hinh Nguyệt đến quyết định, nếu như nàng không ý kiến, ta tự nhiên cũng sẽ như vậy, ngươi xem coi thế nào?”

Lãnh Nguyệt Như trầm mặc một lát, mới mang theo một tia không muốn, nhàn nhạt mở miệng.

“Vậy được rồi!”

“Bất quá, coi như Liễu Hinh Nguyệt không đáp ứng, Lãnh Nguyệt Như ta, đời này chỉ làm nữ nhân của ngươi !”

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như nhẹ nhàng buông Lâm Hải ra, cánh tay vung lên, quần áo trượt xuống mặt đất, đem thân thể mềm mại lồi lõm rung động lòng người này che giấu, khôi phục một bộ dáng lạnh như băng.

“Hô ~”

Lâm Hải thở dài ra một hơi, liên tục đem Đạo Đức Kinh vận chuyển ba chu thiên lớn, mới đưa cỗ tà hỏa trong lòng này đè xuống, trong lòng không khỏi ngầm cười khổ.

“Dạng dụ hoặc này, lại đến thêm hai lần, ca ca chỉ sợ trực tiếp kìm nén đến bạo thể mà chết!”

Lãnh Nguyệt Như đẹp như tiên nữ, lại chủ động hiến thân, nếu như nói Lâm Hải một điểm không tâm động, quỷ mới sẽ tin tưởng.

Nhưng nội tâm của Lâm Hải, thủy chung không qua nổi cửa Liễu Hinh Nguyệt này, huống chi lấy tính cách của Lãnh Nguyệt Như, nếu như trực tiếp tùy tiện cự tuyệt, còn không biết nàng sẽ làm ra cái sự tình càng thêm điên cuồng gì.

Loại tình huống này, Lâm Hải cũng chỉ có thể tạm thời chơi kế hoãn binh, đem Lãnh Nguyệt Như làm yên lòng rồi lại nói.

Quay đầu, thấy Lãnh Nguyệt Như đã mặc chỉnh tề, nóng nảy trong lòng Lâm Hải, mới chậm rãi dập tắt.

“Nguyệt Như cô nương, thương thế của ngươi bây giờ quá nặng, ta vẫn là trước liệu thương cho ngươi đi, đợi sau khi thương thế của ngươi lành, chúng ta lại đi Khôn gia báo thù cũng không muộn!”

“Ừm, cảm tạ ngươi!” Khóe miệng Lãnh Nguyệt Như hơi vểnh, lộ ra ngọt ngào nụ cười, đối mặt với Lâm Hải, rõ ràng ôn nhu hơn rất nhiều so với trước kia, để Lâm Hải khó chịu một trận.

“Chúng ta đi Luyện Yêu Hồ, chỗ đó an toàn, không ai quấy rầy!”

Lâm Hải nói xong, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp mang theo Lãnh Nguyệt Như tiến vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Nhã miệt điệp, mắt titan của Cẩu gia a, đây là cái đại mỹ nữ nào trở về á!”

Lãnh Nguyệt Như vừa xuất hiện, vừa vặn bị A Hoa trông thấy, nhất thời hai cái mắt nhỏ sáng lên, cụp đuôi liền lao lên tới.

“A Hoa, nhiều ngày không thấy, ngươi vẫn là đùa bức như thế!”

Thời gian Lãnh Nguyệt Như đợi tại bên trong Luyện Yêu Hồ không ngắn, nhìn thấy A Hoa, nhất thời có cảm giác thân tình đã lâu, không khỏi mang theo vẻ mỉm cười, hướng phía A Hoa chào hỏi nói.

“Ha ha, Nguyệt Như cô nương, nhiều ngày không thấy, ta lại từ trên người ngươi, ngửi được một điểm vị đạo xuân tình tràn lan đây... Ngao!”

A Hoa còn chưa nói dứt lời, nhất thời một tiếng hét thảm, bị Lãnh Nguyệt Như một chân đá bay lên trời.

“Chó chết, ngứa da!”

Lãnh Nguyệt Như trong nháy mắt đã khôi phục bộ dáng lạnh lùng như băng, bất quá trong lòng lại chột dạ phanh phanh trực nhảy, phảng phất bị A Hoa nói trúng tâm sự, chột dạ một trận.

“Nguyệt Như cô nương, đã lâu không gặp!”

Tiên Nhi lúc này, cũng đi tới, nhìn thấy Lãnh Nguyệt Như, lập tức lôi kéo Lãnh Nguyệt Như, mặt mũi tràn đầy hoan hỉ.

“Tiên Nhi, ngươi càng ngày càng xinh đẹp!”

Lãnh Nguyệt Như cười cười, cũng là mặt mũi tràn đầy vui vẻ, tính cách nàng lãnh đạm, có loại cảm giác cách người xa ngàn dặm. vào bên trong Luyện Yêu Hồ, Tiên Nhi xem như bằng hữu duy nhất của nàng.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi bị thương?” Lúc này, Tiên Nhi mới chú ý tới, Lãnh Nguyệt Như bị thương không nhẹ, không khỏi một tiếng kinh hô.

“Không có gì trở ngại, huống chi Lâm Hải có thể trị!”

Lãnh Nguyệt Như nói, đem ánh mắt chuyển qua trên thân Lâm Hải.

“Vào nhà!”

Lâm Hải cười cười, hướng phía nhà gỗ nhất chỉ, Lãnh Nguyệt Như đẩy cửa tiến vào, khi thấy cái giường chính mình lúc trước dùng để liệu thương, trong đầu lập tức hiện ra tình cảnh lúc trước, không khỏi hơi đỏ mặt.

“Còn ở lại bên trong chỗ này sao?”

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu.

Lãnh Nguyệt Như hít sâu một hơi, đi đến trước giường gỗ, chân khí lắc một cái, quần áo trượt xuống.

Phốc!

“Mẹ nó, lại tới!” Lâm Hải thấy vậy, nhất thời cũng chịu không nổi nữa, máu mũi cuồng phun mà ra!

Chương 1731: Các ngươi có muốn, khôi phục thực lực đỉnh phong hay không?

Lãnh Nguyệt Như quay đầu, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi không sao chứ?”

“Không có việc gì liền con mẹ nó không phải nam nhân bình thường!” Lâm Hải thầm cười khổ một tiếng, vội vàng quay lưng đi.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi trước tiên vẫn là đem y phục mặc tốt a!” Lâm Hải xấu hổ nói nói.

“Liệu thương mà nói, không phải liền là cần đem y phục cởi xuống sao? Lần trước cũng là như thế a, hay là nói, lần trước ngươi là cố ý?!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút nằm trên đất, mẹ nó, lời này cũng không thể nói loạn a!

“Nguyệt Như cô nương, lần liệu thương này, không cần!” Lâm Hải vội vàng nói nói.

“A!”

Lãnh Nguyệt Như lúc này mới gật gật đầu, nhưng rất nhanh lại nói nói.

“Kỳ thực ngươi không cần thiết phải xoay người sang chỗ khác, dù sao đời này ta là người của ngươi, cho ngươi xem cũng là chuyện đương nhiên.”

“Ách...” Hai mắt Lâm Hải lật một cái, quả thực im lặng.

“Nguyệt Như cô nương, mình vẫn là mặc quần áo tử tế rồi nắm chặt liệu thương đi, sau khi thương thế lành, cũng tiện qua Khôn gia báo thù.”

Lâm Hải thực sự không muốn dây dưa tiếp cùng Lãnh Nguyệt Như trong vấn đề này, vội vàng nói nói.

Nhấc lên qua Khôn gia báo thù, trong mắt Lãnh Nguyệt Như lập tức hiện lên hàn mang băng lãnh, cánh tay vung lên cầm quần áo mặc.

“Vậy ngươi nhanh lên, liệu thương cho ta!”

“Ừm!”

Lâm Hải lúc này mới xoay người, lấy kim châm ra, nhanh như chớp đâm vào mấy chỗ yếu huyệt của Lãnh Nguyệt Như, sau đó hít sâu một hơi, chậm rãi gật gật đầu.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, một ngày thời gian, liền có thể hoàn toàn phục hồi như cũ!”

Lâm Hải tu vi càng cao, liền càng thêm cảm thấy, Truyền thừa Dược Vương của Thiết Quải Lý, thật sự lợi hại.

Mặc kệ là thương thế nặng cỡ nào, chỉ cần không chết, mấy cái châm xuống dưới, lập tức liền có thể khống chế, hoàn toàn phục hồi như cũ cũng chẳng qua là vấn đề thời gian.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi tốt nhất liệu thương đi, chờ thương thế của ngươi tốt lên, chúng ta lập tức xuất phát!”

Lâm Hải nói xong, quay người ra khỏi nhà gỗ, ngẫm lại hướng phía phương hướng Không Gian Hỗn Độn mà đi.

“Ba ba, Nguyệt Như cô nương lần này có biến hóa rất lớn u, tựa hồ phát tình đâu!”

Lâm Hải thoáng qua một cái đã đến, A Hoa lập tức ngoắt ngoắt cái đuôi chạy đến bên người Lâm Hải, một mặt bỉ ổi nháy mắt ra hiệu nói nói.

Lâm Hải nhất thời trợn trắng mắt, đối với lưu manh chó này xem như triệt để im lặng.

Bất quá, trong lòng Lâm Hải cũng có chút bội phục A Hoa, chó chết này thế mà lập tức liền nhìn ra, Lãnh Nguyệt Như động tình đối với mình, thật đúng là không phục không được.

“Vừa rồi bị Nguyệt Như cô nương đã một cước kia, ngươi không đau có phải hay không?” Lâm Hải tức giận nói nói.

A Hoa nghe xong, nhất thời kẹp lấy hai cái chân sau, giật nảy mình lạnh run.

“Làm sao lại không đau a, ba ba ngươi nhìn, cũng đá cho ta sưng rồi, về sau nếu ngươi là dính thành một khối cùng với nàng, không có việc gì thì bưng lấy điểm...”

“Cút sang một bên đi!” Lâm Hải trực tiếp một chân đưa nó đá sang một bên.

Mẹ nó, chó chết này, đồ vật ác tâm như vậy, lại cho mình nhìn!

“Ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa mới tới kia thế nào, có nghe lời hay không?” Lâm Hải hướng phía A Hoa đột nhiên hỏi nói.

“Hứ, nha nha phi, dám không nghe lời nói, Cẩu gia đùa chơi chết bọn họ!” A Hoa nhất thời nhếch miệng chó lên, mặt mũi tràn đầy đắc ý hướng phía trước nhất chỉ.

“Ngươi nhìn, từng cái ngoan đến giống như tôn tử, dốc sức làm việc!”

Lâm Hải lần theo móng chân A Hoa chỉ nhìn lại, quả nhiên thấy ba cái Hộ pháp của Di Vong Chi Đô kia, đang đứng tại phía trước nhất, phi thường ra sức khai khẩn lấy Không Gian Hỗn Độn.

Đầu lâu của Chủ thượng, thì tại một bên, không ngừng nhỏ giọng cùng bọn họ nói cái gì đó, mỗi khi nói một câu, ba người này liền dọa đến toàn thân run một cái, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, làm được càng bán mạng.

“Uy, Chủ thượng tại này đang nói thầm cái gì đâu?.”

Lâm Hải một mặt hiếu kỳ, không nghĩ ra Chủ thượng đang cùng bọn họ nói cái gì, lại làm cho ba cái Đại Thừa chi tôn, thành thật nghe lời ra sức làm việc như vậy?

A Hoa nghe xong, càng thêm đắc ý, miệng chó nhếch lên, lộ ra bộ dáng dương dương tự đắc.

“Này còn phải hỏi, đương nhiên là đang hướng bọn họ tuyên truyền uy danh của A Hoa ta á!”

“Ách...” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó nhất thời bật cười, bất quá ngẫm lại cũng đúng, có thể đem Nguyên Thần của Đại Thừa hoảng sợ thành cái dạng này, chỉ sợ cũng chỉ có những cái thủ đoạn âm hiểm tra tấn kia của A Hoa đi.

“Qua, đem bọn họ kêu đến!”

Lâm Hải hướng phía A Hoa há miệng.

“Được rồi!”

A Hoa đáp ứng một tiếng, sau đó dắt cuống họng, vênh váo tự đắc rít lên một tiếng.

“11250, 12250, 13250, 14250, đều tới đây cho ta!”

“Nhanh, A Hoa ba ba gọi chúng ta đâu!”

Thanh âm của A Hoa truyền vào trong lỗ tai của bọn người Chủ thượng, đem bốn người bọn họ dọa đến toàn thân giật mình một cái, lấy tốc độ nhanh nhất, tranh nhau chen lấn liền xông lại.

“11250, đến!”

“12250, đến!”

“13250, đến!”

“14250, đến!”

Sau một khắc, đầu lâu của Chủ thượng cùng ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, lập tức đứng thành một hàng chỉnh tề tại trước mặt A Hoa, ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn không chớp mắt, quả thực cùng binh lính chuyên nghiệp, cũng không có gì khác.

“Ta qua, được a!”

Lâm Hải thấy sửng sốt một chút, thật không nghĩ tới, mấy cái Nguyên Thần của Đại Thừa ngưu bức phần phật này, thế mà cứ thế mà để A Hoa, huấn luyện thành cái dạng này.

Chỉ là A Hoa biên danh hiệu cho mấy người này, quá con mẹ nó thất đức, thế mà mỗi người một cái 250 (* 二百五 (Èr bǎi wǔ): (đọc là o pái ủ) nghĩa à 250 nếu dịch nghĩa đen. Tuy nhiên, đây lại là một câu chửi bằng tiếng Trung, nghĩa là “thằng ngu”, “vô dụng” hoặc “vô tích sự” *), cũng thật sự là không có người nào.

“A Hoa ba ba, ngài có gì phân phó?”

Đầu lâu của Chủ thượng, hướng về phía trước bay ra một bước, hướng phía A Hoa đê mi thuận nhãn (nghĩa là ngoan ngoãn, dễ bảo) cười lấy lòng nói.

A Hoa cao nghểnh đầu, một bộ dáng ngưu bức hống hống, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng.

“Cha ta tìm các ngươi!”

“Bái kiến Lâm Hải gia gia!” Bbốn người Chủ thượng, lập tức cung kính hướng phía Lâm Hải thi lễ.

Lâm Hải che cái trán, quả thực im lặng.

Bốn cái hàng này, cái nào cũng con mẹ nó đều là lão quái vật sinh hoạt mấy ngàn năm, bây giờ há mồm cũng gọi mình là gia gia, thật đúng là có chút không thích ứng.

Bất quá, Lâm Hải tìm bọn họ là có chính sự, cũng lười qua uốn nắn những thứ này.

“Ta hỏi các ngươi, lấy thực lực bây giờ của các ngươi, có thể đối phó với người tu hành có cảnh giới gì?”

Bốn người Chủ thượng sững sờ, nhìn lẫn nhau một chút, sau đó nhao nhao giơ tay lên.

“Ách...” Lâm Hải buồn cười một trận, cái này vẫn rất coi trọng kỷ luật nha, thế mà theo giống như học sinh tiểu học, trước khi trả lời vấn đề đều nhấc tay a!

“Ngươi nói trước!” Lâm Hải hướng phía đầu lâu của Chủ thượng nhất chỉ.

“Báo cáo Lâm Hải gia gia, Nguyên Thần của ta hiện tại, chỉ còn lại có một tia ý thức yếu ớt, thực lực giảm lớn.”

“Nếu như toàn lực phát huy mà nói, có thể cùng Hóa Thần trung kỳ nhất chiến.”

“A.” Lâm Hải nhíu lông mày lại, mang theo hài lòng gật gật đầu, “Cũng không tệ lắm!”

“Ba người các ngươi đâu, từng cái nói!” Lâm Hải lại hướng phía ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa còn lại nhất chỉ, nói nói.

“Báo cáo Lâm Hải gia gia, thực lực bây giờ của ta, tương đương với mới vào Hóa Thần cảnh.”

“Báo cáo, ta cũng vậy!”

“Báo cáo, ta cũng giống vậy!”

“Ách... Các ngươi nói cái gì?” Lâm Hải nghe lời nói của ba cái Nguyên Thần Đại Thừa này, không khỏi choáng váng một trận.

“Không phải đi, y chỉ là một cái đầu, đều có thể đối phó với Hóa Thần trung kỳ, ba người các ngươi hoàn hảo, lại chỉ có thể đối phó với Hóa Thần sơ kỳ.” Lâm Hải một mặt mờ mịt nói nói.

“Lâm Hải gia gia, không thể tính như vậy a!” Một người trong đó vẻ mặt đau khổ nói nói.

“Ngài chớ nhìn y chỉ còn có một cái đầu lâu, nhưng lúc trước y chuyên tu Nguyên Thần a, coi như không có thân thể, cũng kém không nhiều lắm.”

“Ba người chúng ta liền không giống nhau, thân thể vừa tổn hại, chúng ta là nguyên khí đại thương a!”

“Là như thế này.” Lâm Hải hài lòng nghi hoặc liếc nhìn mấy cái Nguyên Thần của Đại Thừa một chút, sau đó gật gật đầu.

“Giống như thật đúng là chuyện như vậy!”

Lâm Hải nhớ tới, thời điểm Chủ thượng xuất hiện tại Tu La Điện trước đó, cũng là một cái Du hồn.

Lúc trước y đem chính mình bắt lấy, còn vọng tưởng đoạt xá chính mình đây.

Hiện tại tuy chỉ còn lại có một cái đầu cùng một sợi ý thức, nhưng y vốn là không có thân thể, ngược lại thực lực bị hao tổn nhỏ nhất.

“Có ý tứ, nghĩ không ra cái Chủ thượng này, thế mà còn là cái mạnh nhất bên trong này!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, cười cười, sau đó sắc mặt ngưng tụ, nghiêm túc mở miệng.

“Các ngươi có muốn, lần nữa khôi phục thực lực đỉnh phong hay không?”

“Cái gì?!” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Chủ thượng cùng ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa nhao nhao sững sờ, sau đó đột nhiên kịp phản ứng, vô cùng kích động đến toàn thân run rẩy, mặt mũi tràn đầy cuồng nhiệt hướng phía Lâm Hải trông lại.

Chương 1732: Thiên Đình thời đại Đại hàng hải

“Muốn, muốn a, chúng ta nằm mộng cũng muốn!”

Chủ thượng cùng ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa, liên tục kinh hô nói.

Nếu quả thật có thể một lần nữa khôi phục tu vi Đại Thừa chi tôn, bọn họ nào có lý lẽ không nguyện ý.

“Vậy các ngươi nói nói, muốn khôi phục, cũng cần điều kiện gì?”

Lâm Hải giống như cười mà không phải cười nhìn bốn người bọn họ, nhàn nhạt nói nói.

“Lâm Hải gia gia, chỉ cần cung cấp cho ta một bộ thân thể để ta đoạt xá, lại cho ta đầy đủ thời gian, ta liền có thể khôi phục thực lực!” Chủ thượng dẫn đầu nói nói.

“Đương nhiên, bộ thân thể này ít nhất cũng phải là Nguyên Anh cảnh, thấp hơn Nguyên Anh cảnh mà nói, căn bản không chịu nổi Nguyên Thần của ta.”

“Đoạt xá?” Lâm Hải nhướn mày, lại đưa mắt nhìn sang ba người còn lại.

“Các ngươi muốn khôi phục, cũng phải dựa vào đoạt xá sao?”

Ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa cùng nhau gật đầu, “Trừ đoạt xá, không còn cách nào khác.”

“Lâm Hải gia gia, ta chính là thân thể Du hồn, nếu như hấp thu đại lượng Tử khí, cũng có thể khôi phục thực lực.” Chủ thượng ở một bên, vội vàng bổ sung nói.

“A.” Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó gật gật đầu.

“Tốt, ta biết rõ!”

“Nếu có cơ hội phù hợp, ta sẽ triệu hoán các ngươi, trước lúc này, nhất định phải siêng năng làm việc, nỗ lực khai phát Không Gian Hỗn Độn, biết không?”

Chủ thượng cùng ba cái Đại Thừa chi tôn nghe được, nhất thời vui vẻ, vội vàng cùng nhau nói lời cảm tạ.

“Tạ Lâm Hải gia gia, chúng ta nhất định sẽ siêng năng làm việc, tuyệt không lười biếng!”

“Ừm, đi xuống đi!” Lâm Hải phất phất tay, bốn người một mặt cao hứng bừng bừng, trở về khai phát Không Gian Hỗn Độn, so với trước đó lại càng thêm ra sức.

Lâm Hải chắp tay sau lưng, nhìn bốn người này, không khỏi thở phào một ngụm trọc khí.

“Bốn cái Đại Thừa chi tôn, liền thả ở đây làm khuân vác, thực sự có chút lãng phí.”

“Nếu như gặp cái người tội ác tày trời gì, ngược lại là có thể cân nhắc, để bọn họ đoạt xá.”

“Một khi thành công, vậy thì là một sự giúp đỡ lớn với mình a!”

Lâm Hải đi lại bốn phía, nhìn xem chỗ Không Gian Hỗn Độn này, nhiều người như vậy cùng một chỗ khai phát, cho tới bây giờ cũng bất quá chỉ khai phát ra diện tích mười mấy mét vuông.

Xem ra muốn khai phát ra toàn bộ, tuyệt đối là một kiện sự tình xa xưa, trong ngắn hạn là không cần nghĩ.

“Làm việc tốt thường gian nan, từ từ sẽ đến đi.”

Lâm Hải không quan trọng cười cười, đi đến bên Nguyệt hồ ngồi xếp bằng, sau đó đưa điện thoại di động lấy ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, trả Kim Cô Bổng lại cho ngươi, cảm tạ á!

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi Kim Cô Bổng.

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi hai trong rương thuốc lá Trung Hoa.

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi hai rương sợi cay.

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi hai rương Coca Cola.

Lâm Hải rất biết làm người, trả Kim Cô Bổng đồng thời, lại gửi đi một số thuốc lá cùng đồ ăn vặt cho Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không: A, nhị đệ, ngươi lại khách khí như vậy, để lão Tôn ta cũng khó khăn vì tình, đa tạ đa tạ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, Hầu ca ngươi cũng đừng khách khí, cần gì, cứ mở miệng là được!

Tôn Ngộ Không: Nhị đệ, lão Tôn ta có một chuyện hỏi ngươi?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca có việc, cứ việc nói là được. (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Tôn Ngộ Không: Hiện tại Thiên Đình lưu hành nóng nảy một quyển 'One Piece', cơ hồ mỗi người đều có một quyển, có phải xuất ra từ tay ngươi hay không?

Phốc!

Lâm Hải xem hết cái tin này của Tôn Ngộ Không, kém chút phun.

"Lưu hành nóng nảy, mỗi người đều có một quyển?"

"Đậu phộng, mấy ngày không quan tâm, 'One Piece' bán hỏa như thế sao?"

"Đậu móa, con hàng Thần Tài này làm sao theo ca ca nói a, quay đầu phải hỏi y một chút."

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng vậy a, Hầu ca, Thần Tài là cửa hàng đại lý duy nhất của ta, Hầu ca cần phải giữ bí mật nha. (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Tôn Ngộ Không: A ha ha, giữ bí mật cái lông khỉ a, hiện tại Thiên Đình mọi người đều biết á! (phía sau là một cái biểu lộ ngã xuống đất cười to)

"Cái gì?!"

Tròng mắt Lâm Hải trợn thật lớn một chút, đậu phộng, tiểu tử Thần Tài này làm công tác bảo mật thế nào a.

Cái này nếu để cho Thái Thượng Lão Quân hãm hại kia biết rõ, chính mình có đồ vật tốt không đi Cửa hàng mạng Thiên Đình của lão bán, còn không phải tìm chính mình để tính sổ sách sao a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, hiện tại đến cùng tình huống như thế nào? (phía sau là một cái biểu lộ hoảng sợ)

Tôn Ngộ Không: A ha ha ha, hiện tại bốn biển, đã triệt để lộn xộn, bốn cái Lão Long Vương này, mỗi ngày đều sứt đầu mẻ trán, đều nhanh điên, a ha ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

“Chờ một chút, chờ một chút!” Lâm Hải một trận choáng váng, “Này làm sao lại nhấc lên Tứ Hải Long Vương?”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, liên quan chuyện gì tới Tứ Hải Long Vương a?

Tôn Ngộ Không: Làm sao lại không liên quan tới bốn người bọn họ. Các thần tiên Thiên Đình, từ khi nhìn ‘One Piece’ của ngươi, tất cả đều mê muội, từng cái không có việc gì liền tạo chiếc thuyền hướng bốn biển chạy, tranh nhau chen lấn mạo hiểm hàng hải đâu, a ha ha ha!

Phốc!

“Cái đồ chơi gì?” Lâm Hải nhất thời xạm mặt lại, quả thực là im lặng.

Mẹ nó, đám này thần tiên, quả thực là không có việc gì nhàn nhức cả trứng a.

Tôn Ngộ Không: Không chỉ có như thế, bọn họ tại bên trong quá trình hàng hải, tự nhiên muốn tầm bảo, mà địa phương tầm bảo tốt nhất, không thể nghi ngờ là Tứ Hải Long Cung, hiện tại bên trong Tứ Hải Long Cung, bảo vật mất mỗi ngày, đều nhiều vô số kể, đem bốn cái Lão Long Vương, tức đến con ngươi cũng lục, ha ha ha!

“Mẹ nó, cái này cũng được?”

Lâm Hải quả thực dở khóc dở cười, không nghĩ tới một bộ

‘One Piece’, lại đem Tứ Hải Long Vương hố thảm.

Tôn Ngộ Không: A ha ha, nhị đệ, trước không nói nữa, Tiểu Na Tra hẹn lão Tôn ta cùng Hồng Hài Nhi qua Đông Hải mạo hiểm, lão Tôn ta đã đáp ứng gia nhập đội hàng hải của t, lão Tôn ta muốn cùng một chỗ với y, qua Đông Hải Long Cung tầm bảo, a ha ha ha!

“Ách...” Lâm Hải mộng nửa ngày, sau đó nhịn không được cười ra tiếng.

Na Tra tăng thêm Tôn Ngộ Không cùng Hồng Hài Nhi, ba tên dở hơi này cùng đi Đông Hải mạo hiểm.

Lâm Hải thậm chí đã có thể tưởng tượng, Đông Hải Lão Long Vương sẽ khóc thành bộ dáng gì.

“Thật không nghĩ tới a, một bộ ‘One Piece’, vậy mà tạo nên thời đại Đại hàng hải cho Thiên Đình a!”

Lâm Hải cười khổ lắc đầu, một cái thời đại huy hoàng lớn, cứ như vậy thình lình buông xuống.

Trừ trầm thống mặc niệm ba giây đồng hồ cho Tứ Hải Long Vương, Lâm Hải thật không biết, nên nghênh đón thời đại mới của Thiên Đình như thế nào.

“Đúng, bán nhiều ‘One Piece’ như vậy, hoa hồng được phân cho ca ca làm sao không tới sổ sách?”

Lâm Hải chợt nhớ tới, chính mình cùng Thần Tài thế nhưng là có hiệp nghị, lão tiểu tử này hiện tại khẳng định kiếm lời lớn, nhưng làm sao lại không thấy phân hoa hồng cho mình, sẽ không phải là muốn độc chiếm đi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vội vàng tìm tới Weachat của Thần Tài, phát qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thần Tài, nghe nói ‘One Piece’ bán thật hỏa? (phía sau là một cái biểu lộ mắt trợn trắng)

“A, không hồi âm?”

Lâm Hải phát xong tin tức, chờ chừng mười phút đồng hồ, đều không thấy Thần Tài hồi âm, không khỏi có chút nổi nóng.

“Thao, con hàng này sẽ không thật độc chiếm đi.”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có ở đó hay không a, đang hỏi ngươi đâu!

...

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nếu ngươi còn không hồi âm, hủy bỏ tư cách cửa hàng đại lý của ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Thần Tài: Ở đây ở đây, ai u, bận bịu chết ta, chờ ta một khắc đồng hồ a, ta đã bị người mua ‘One Piece’ vây quanh, trước không để ý tới ngươi!

“Ách... Là như thế này a.” Lâm Hải lúc này mới yên lòng lại, chỉ cần không phải Thần Tài muốn ăn một mình là được.

“Không nghĩ tới, thật bốc lửa như vậy!”

Lâm Hải xoa cằm, một mặt bỉ ổi cười rộ lên.

“Nói như thế, ca ca chẳng phải là kiếm lời lớn.”

“Cũng không biết con hàng Thần Tài này, là quảng bá thế nào, vậy mà có thể bán hỏa như thế, quả nhiên không có tìm lầm người a!”

Lâm Hải lần này cũng không vội, một bên yên tĩnh chờ đợi tin tức của Thần Tài, một bên tưởng tượng, cái phiếu này của chính mình, đến tột cùng kiếm lời bao nhiêu.

Leng keng!

Một khắc đồng hồ sau, Weachat của Lâm Hải vang lên.

Lâm Hải cúi đầu xem xét, là Thần Tài phát tới.

“U a, rất đúng giờ a, nói một khắc đồng hồ cũng là một khắc đồng hồ!” Lâm Hải vội vàng mở Weachat ra, xem xét tin tức mà Thần Tài phát tới.

Chương 1733: Chuyển khoản cũng muốn thu phí thủ tục á!

Thần Tài: Ai u, mệt chết ta, cuối cùng cũng đem người đuổi đi. (phía sau là một cái biểu lộ mệt mỏi co quắp)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể a, Thần Tài, thật không nghĩ tới, một bộ Manga, lại để ngươi bán đi tới một cái thời đại a! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Thần Tài: Cũng đừng nhắc cái này, mấy ngày trước Tứ Hải Long Vương tới hưng sư vấn tội, đem cửa nhà ta cũng đá vỡ! (phía sau là một cái biểu lộ mồ hôi lạnh)

“Không đá bể cửa nhà ngươi mới là lạ chứ!” Lâm Hải buồn cười một trận.

Ngươi con mẹ nó bán cái Manga, cũng có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy, khiến toàn Tiên đi Đại hàng hải, cũng chạy tới cửa nhà Tứ Hải Long Vương người ta giày vò qua, người ta không sinh sinh nuốt ngươi, thế là tốt rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi phải cẩn thận một chút a, đừng để người ở phía sau đánh đại muộn côn! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Thần Tài: Ha ha, cái này ta cũng không sợ, ta sớm đã có cách đối phó, nếu không hiện tại đã sớm đi đường lánh nạn rồi. (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A? Cái cách đối phó gì, thật thông minh mà!

Lâm Hải bỗng nhiên có chút bội phục Thần Tài, đầu của con hàng này rất linh hoạt nha.

Chẳng những có thể đem một bộ Manga bán tới hỏa như thế, mà còn sau khi xông ra họa lớn như vậy, còn có thể bình yên vô sự, lại là có chút bản sự.

Thần Tài: Cái này đơn giản a, thứ nhất, ta đem tất cả trách nhiệm đều đẩy lên trên người ngươi, thứ hai, Tứ Hải Long Vương đến hưng sư vấn tội, ta đưa miễn phí cho mỗi người một bộ ‘One Piece’, nghe nói hiện tại Tứ Hải Long Vương đã tổ đội ra biển mạo hiểm, nơi nào còn có thời gian tìm ta phiền phức.

Phốc!

“Cái đồ chơi gì?”

Lâm Hải kém chút phun ra một ngụm, mẹ nó, Tứ Hải Long Vương cũng đi chơi hàng hải.

Cái này con mẹ nó quả thực là chuyện tiếu lâm!

Lâm Hải triệt để im lặng, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Bất quá, cái câu đầu của Thần Tài, đem tất cả trách nhiệm đều đẩy lên trên người mình, là có ý tứ gì.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Uy, ngươi làm sao lại đem trách nhiệm đẩy lên trên thân ta a! Cái này con mẹ nó không phải là hố đồng đội sao? (phía sau là một cái biểu lộ nổi nóng)

Thần Tài: Dù sao bọn họ cũng tìm không thấy ngươi, ngươi sợ cái gì? (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

“Ách… Giống như cũng đúng a!” Lâm Hải gật gật đầu, tựa hồ là chuyện như thế, nhưng cảm giác bị người bán, vẫn là để tâm lý Lâm Hải có chút khó chịu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không nói những cái này, ‘One Piece’ bán hỏa như thế, hoa hồng được phân của ca ca làm sao vẫn chưa tới a? (phía sau là một cái biểu lộ mắt trợn trắng)

Thần Tài: Ai! Chẳng lẽ hiện tại ngươi còn không biết đâu?.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Biết rõ cái gì?

Lâm Hải có chút choáng váng, trong lòng đột nhiên có loại dự cảm bất thường.

Thần Tài: Thái Thượng Lão Quân thấy ‘One Piece’ bán nóng nảy, số lượng giao dịch nước chảy mỗi ngày cực lớn, đã khẩn cấp chế định quy của mới, về sau muốn chuyển khoản qua Weachat thì phải thu phí thủ tục!

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy tin tức này, chấn kinh kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

“Cái đồ chơi gì, chuyển khoản Weachat, muốn thu phí thủ tục?”

“Mẹ nó, con hàng Thái Thượng Lão Quân này, tuyệt đối là đại gian thương số một trên trời dưới đất, cũng con mẹ nó còn hơn cả đám ở Phàm Gian giới!”

Thần Tài: Quy định mới của Thái Thượng Lão Quân, chuyển khoản qua Weachat bơm nước một phần trăm, mức cực lớn thì bơm nước là năm phần trăm, khi chuyển khoản đồng thời tự động khấu trừ, chúng ta mức lớn hơn, ta chuyển cho ngươi mà nói, tổn thất quá lớn.

“Mức cực lớn, muốn thu năm phần trăm?”

Lâm Hải quả thực im lặng, mẹ nó Thái Thượng Lão Quân cái hãm hại này, quá con mẹ nó hung ác!

Năm phần trăm, ngươi con mẹ nó tại sao không đi đoạt?!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy làm sao bây giờ? Ngươi tổng không thể không đưa cho ta đi? (phía sau là một cái biểu lộ im lặng)

Thần Tài: Cái này hiển nhiên sẽ không, Thái Thượng Lão Quân tinh, Thần Tài ta cũng không kém nơi nào! (phía sau là một cái biểu lộ cười trộm)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A? Ngươi có biện pháp nào, nhanh lên nói nói!

Thần Tài: Đừng quên, tiền lương của các thần tiên, thế nhưng do ta phát, cho nên giao dịch mấy ngày này, ta đều là áp dụng phương pháp ký sổ, khi phát tiền lương thì trực tiếp khấu trừ từ tiền lương, dạng này miễn trừ khoản phí thủ tục này!

“Thông minh!” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, một chiêu này của Thần Tài, thật đúng là không tệ, cứ như vậy, tính toán của Thái Thượng Lão Quân, liền thất bại.

“Thao, không đúng!” Lâm Hải bỗng nhiên kịp phản ứng, cái này theo chính mình được chia hoa hồng như thế nào, có quan hệ gì a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi xử lý những việc này như thế nào, ta mặc kệ, ta chỉ hỏi ngươi, hoa hồng phân cho ta, làm sao bây giờ?

Thần Tài: Cái này, có chút khó khăn, ta tạm thời thật đúng là không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

“Ta dựa vào!”

Lâm Hải quả thực im lặng, Thái Thượng Lão Quân a Thái Thượng Lão Quân, quá con mẹ nó hung ác!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nếu không trước tiên để ở chỗ ngươi đi, chờ nghĩ đến biện pháp lại nói, dù sao ta cũng không cần dùng gấp.

Thần Tài: Vậy được rồi, ngươi yên tâm, sổ sách ta cũng nhớ tinh tường, ngươi tùy thời có thể lấy tra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người, tin tưởng ngươi!

Kết thúc đối thoại cùng Thần Tài, trong lòng Lâm Hải thật sự là vừa buồn cười vừa tức giận.

Buồn cười là, một bộ Manga vậy mà dẫn động Thiên Đình biến hóa lớn như thế, tức giận là, Thái Thượng Lão Quân cái hãm hại này, quả thực chỗ nào cũng có, hố người không thương lượng a!

Lâm Hải càng nghĩ càng giận, mở sổ truyền tin trong Weachat ra, trực tiếp tìm tới Weachat của Hồng Hài Nhi.

Leng keng!

Ngươi hướng Hồng Hài Nhi gửi đi mười thùng sữa Canxi!

Hồng Hài Nhi: Đậu phộng, Đại Tiên, ta quả thực yêu chết ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng hỉ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bận bịu cái gì đâu?.

Hồng Hài Nhi: Cùng Na Tra còn có Đại Thánh đi hàng hải đâu, mới ra biển, chuẩn bị qua Đông Hải Long Cung dò xét tìm di tích!

Phốc!

Lâm Hải kém chút không thể bật cười, mẹ nó, Đông Hải Long Cung là chỗ Long Vương người ta ở hảo hảo, lúc nào thành di tích, cái hùng hài tử này là thật muốn mệnh a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A, làm xong, giúp ta một việc thôi.

Hồng Hài Nhi: Hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! Đại Tiên có gì phân phó, cứ việc nói, ta nhất định làm cho ngươi đến! (phía sau là một cái biểu lộ vỗ ngực)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được! Chờ ngươi hàng hải trở về, đem lông toàn thân của Thái Thượng Lão Quân, đều đốt cho ta! (phía sau là một cái biểu lộ nghiến răng nghiến lợi)

Hồng Hài Nhi: Toàn thân sao? Mặc kệ cái lông gì cũng đốt? (phía sau là một cái biểu lộ dấu chấm hỏi)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đốt, một cây cũng không dư thừa!

Hồng Hài Nhi: Được rồi, giao cho ta! Chúng ta đến Long Cung, trước không nói a!

Kết thúc đối thoại cùng Hồng Hài Nhi, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một nụ cười hư hỏng.

“Để ngươi nha hố người, ca ca đùa chơi chết ngươi!”

Leng keng!

Đột nhiên, Weachat của Lâm Hải lại vang lên, đem Lâm Hải giật mình.

Cúi đầu xem xét, sau đó con mắt Lâm Hải đột nhiên trợn lên.

“Đậu phộng, Thái Thượng Lão Quân!”

Lâm Hải không nghĩ tới, chính mình vừa tính kế Thái Thượng Lão Quân xong, con hàng này liền tìm tới cửa.

Mở Weachat ra, Lâm Hải nhìn một chút.

Thái Thượng Lão Quân: Thân, nghe nói Manga ‘One Piece’, là tác phẩm của ngươi? (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Lâm Hải nhất thời bĩu môi một cái, cái lông mày này, dùng không bao lâu, ngươi liền không có đến chọn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng vậy a, Lão Quân có gì chỉ giáo?

Thái Thượng Lão Quân: Thương lượng một chuyện thôi, thân. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chuyện gì, ngươi nói ra trước nhìn đã?

Lâm Hải một mặt cảnh giác, theo cái lão gian thương Thái Thượng Lão Quân này đánh giao đạo, Lâm Hải phải thêm đến 120 cái cẩn thận.

Thái Thượng Lão Quân: Cái ‘One Piece’ kia không tệ a, có thể phóng tới Cửa hàng mạng Thiên Đình của chúng ta bán hay không a?

“Ta dựa vào, nghĩ đến đẹp!”

Lâm Hải trực tiếp khinh thường một phen, Cửa hàng mạng Thiên Đình của ngươi nha bơm nước ác hơn, ca ca mới sẽ không công tặng cho ngươi đâu!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có ý tứ a, ‘One Piece’ đã trao quyền độc nhất vô nhị, giao cho Thần Tài đến bán, cho nên thật có lỗi, lần này không thể hợp tác. (phía sau là một cái biểu lộ mỉm cười)

Thái Thượng Lão Quân: Chớ nóng vội cự tuyệt a, thân, xem cửa hàng mạng của ngươi trước một chút, mới quyết định thôi. (phía sau là một cái biểu lộ đáng yêu)

“Cửa hàng mạng của ta?!”

Lâm Hải sững sờ, một cỗ dự cảm bất thường, đột nhiên xông lên đầu.

Vội vàng mở Cửa hàng mạng Thiên Đình ra, Lâm Hải vội vàng nhìn lại, nhất thời biến sắc, tức đến kêu to một tiếng.

“Mẹ nó, hố cha a!”

Chương 1734: Bốn cái hai, mang hai vương!

“Thân, tài khoản của ngài đã bị đông cứng!”

Lâm Hải nhìn khung tin tức bị bắn ra trên giao diện của cửa hàng mạng Thiên Đình, quả thực đều muốn chửi mẹ!

“Hung ác, thật con mẹ nó hung ác!”

Lâm Hải nghiến răng nghiến lợi, cái Thái Thượng Lão Quân này quả thực quá đáng giận, vậy mà dùng ra thủ đoạn ác tha như thế, buộc mình tới cửa hàng mạng bán Manga.

Thái Thượng Lão Quân: Thân, ngươi hẳn là nhìn thấy đi? Tài khoản đóng băng mà nói, tồn kho cùng điểm Công đức bên trong, đều không thể lấy ra nha! (phía sau là một cái biểu lộ đáng yêu)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, làm như vậy, có phải có chút không quá phúc hậu hay không a? Hơn nữa cũng quá không phù hợp với thân phận Đạo Tổ của ngươi đi. (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi lạnh)

Lâm Hải tuy phẫn nộ, nhưng là cũng không dám tùy tiện trở mặt cùng Thái Thượng Lão Quân, nếu không cửa hàng mạng thu hoạch lâu như vậy, liền phải đổ xuống sông xuống biển.

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, ngươi nói đây đều là vô nghĩa, cả hai cùng có lợi, mới là đạo lí quyết định mà! Có phải hay không đâu, thân? (phía sau là một cái biểu lộ đáng yêu)

“Cả hai cùng có lợi em gái ngươi!”

Lâm Hải phẫn nộ đến con ngươi cũng trợn tròn, nhưng rất nhanh lại nhụt chí một trận, hắn cầm Thái Thượng Lão Quân, thật đúng là không có biện pháp nào?

“Làm sao bây giờ đâu?.”

Lâm Hải vò đầu một trận, hắn hiện tại là cũng không muốn đem ‘One Piece’ phóng tới bán ở cửa hàng mạng, cũng không muốn cửa hàng mạng bị đông cứng, quả thực có chút hai đầu khó xử.

“Hố cha a!” Lâm Hải cười khổ một trận.

Thái Thượng Lão Quân sở dĩ ngưu bức như vậy, hố người không cần thương lượng, hoàn toàn là bởi vì lão nắm giữ quyền chế định quy tắc.

Cứ như vậy, phàm là người sử dụng Weachat, tại trước mặt Thái Thượng Lão Quân cũng trở nên cực kỳ bị động.

Nếu như mình tại bên trong thương lượng cùng Thái Thượng Lão Quân, có thể tới ý vị, chính mình đang đứng một phương chủ động, Thái Thượng Lão Quân này há không liền phải bị chính mình nắm mũi dẫn đi!

“Đậu móa, ngày sau dành ra thời gian, nhất định đi tìm Hacker ở nhân gian, đem trình tự Weachat của ngươi hắc!”

Bất quá, hiện tại nước xa không hiểu gần khát, cũng may Lâm Hải có thật nhiều đồ vật, có thể lấy ra bán ra, rất nhanh liền nghĩ đến biện pháp.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân a, ánh mắt của ngươi phải nhìn ra xa một chút, đừng có luôn nhìn chằm chằm ‘One Piece’ mà!

Thái Thượng Lão Quân: Ta cũng không có cách nào a, thân, ai bảo ‘One Piece’ bán hỏa như thế đây. (phía sau là một cái biểu lộ thở dài)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: ‘One Piece’ đã hoàn toàn trao quyền cho Thần Tài, thật không thể cầm tới cửa hàng mạng bán, nhưng mà, có cái so với ‘One Piece’ càng đặc sắc hơn, ta mang đến cửa hàng mạng bán, ngươi thấy thế nào?

Thái Thượng Lão Quân: Thật a? Đó là đương nhiên tốt lắm! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy được, ngươi bây giờ liền giải phong cửa hàng mạng của ta, ta lập tức đăng truyện!

Thái Thượng Lão Quân: Được rồi!

Leng keng!

Cửa hàng mạng Thiên Đình của ngươi đã được giải phong, có thể sử dụng bình thường!

Thái Thượng Lão Quân: Giải phong, ngươi bây giờ có thể truyền lên rồi! (phía sau là một cái biểu lộ nhe răng cười)

“Truyền lên em gái ngươi, trước đem điểm Công đức đề nghị rồi lại nói!”

Lâm Hải không nói hai lời, trực tiếp tìm tới đề nghị của Cửa hàng mạng Thiên Đình, nhẹ nhàng điểm một cái.

Leng keng!

Cảm tạ ngươi đã đưa ra đề nghị, Lão Quân sẽ xét duyệt ở trong vòng mười hai canh giờ.

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy cái khung nhắc nhở này, trực tiếp một đầu cắm xuống bên trên đất, rơi lệ mặt mũi tràn đầy.

“Bà nội ngươi, đa mưu túc trí a, không thể trêu vào, không thể trêu vào!”

Lâm Hải xem như hoàn toàn phục, nghĩ không ra Thái Thượng Lão Quân còn có một chiêu như vậy, đề nghị còn muốn xét duyệt, căn bản là con mẹ nó không phải giây tới sổ a!

Thái Thượng Lão Quân: Thân, đề nghi của thân, ta đã thấy, bất quá không vội a, chúng ta lên trước truyền đồ vật tốt thôi. (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

“Ai!” Lâm Hải thở dài, biết mình theo loại lão gian thương như Thái Thượng Lão Quân này đấu, thật sự là còn có chút non điểm.

“Thôi, trước truyền lên rồi lại nói!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải mở ra điện thoại di động, đem trò Đấu địa chủ, truyền đi lên.

“Đậu móa, Đấu địa chủ có thể chinh phục Sở Lâm Nhi, cũng không tin không chinh phục được đám thần tiên Thiên Đình này!”

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Truyền tốt!

Thái Thượng Lão Quân: Đấu địa chủ? Thân, đây là cái ý tứ gì a? (phía sau là một cái biểu lộ nghi hoặc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đây liền không biết. Đây là một cái Game Mobile, thao tác đơn giản, vừa học vừa chơi, thú vị vô cùng, ta dám cam đoan, tuyệt đối có thể vang dội toàn bộ Thiên Đình!

Thái Thượng Lão Quân: Thật? Ta xem một chút!

Thái Thượng Lão Quân nói xong, liền không có hồi âm, Lâm Hải cười lạnh, đoán chừng con hàng này muốn đi download đi.

Leng keng!

Sau mười mấy phút, Weachat của Lâm Hải vang lên lần nữa, là

Thái Thượng Lão Quân hồi âm lại.

Thái Thượng Lão Quân: ha ha, chơi vui, chơi vui! Thú vị vô cùng, chiếu theo phần mềm nói rõ, hoàn toàn có thể học được, vừa mới chơi một ván, đối thủ liền thừa một lá bài, may mắn ta phản ứng nhạy bén, một cái bom đem y nổ ngừng, sau đó bốn cái hai mang hai vương, trực tiếp ra xong, mạo hiểm thắng ván này! Kích thích, quá kích thích á! (phía sau là một cái biểu lộ hưng phấn)

“Ách... Bốn cái hai, mang hai vương.”

Lâm Hải nhìn hồi âm của Thái Thượng Lão Quân, quả thực dở khóc dở cười.

Mẹ nó, loại trò cười xuất hiện bên trong tiết mục ngắn này, thế mà ứng nghiệm tại trên thân Thái Thượng Lão Quân, thật sự là say.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thế nào, tạm được đi? Ngươi tưởng tượng, hiện tại các thần tiên không phải đều bận rộn đi Đại hàng hải sao. Chỉ cần trò Đấu địa chủ của chúng ta vừa lên kệ, các thần tiên một bên đi hàng hải, một bên chơi Đấu địa chủ, cuộc sống này, là hài lòng cỡ nào a?

Thái Thượng Lão Quân: Nói cực đúng! Cái Đấu địa chủ này, ta dám đoán chắc, nhất định sẽ hỏa!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bất quá có một chút, phải cần ngươi đi xử lý, nếu như các thần tiên một người mua tại cửa hàng mạng, sau đó lại gửi đi cái trò này ở giữa lẫn nhau, chúng ta coi như không kiếm được.

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, cái này ngươi yên tâm, điện thoại di động ở Thiên Đình là ta khai phát, ta có thể thiết lập khả năng lắp đặt chỉ có thể download từ cửa hàng mạng, phát qua vô hiệu, ha ha ha!

"Ách... Làm được tốt!"

Lâm Hải không khỏi cười, chợt phát hiện, theo loại gian thương như Thái Thượng Lão Quân này hợp tác, tựa hồ cũng không phải quá hố.

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi chuẩn bị định giá bao nhiêu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Năm trăm điểm Công đức, được không?

Lâm Hải ngẫm lại, vừa ngoan tâm báo cái giá cao, thử thăm dò nói nói.

Thái Thượng Lão Quân: Năm trăm điểm Công đức? Đương nhiên không được!

"Ách... Báo cao sao?" Lâm Hải một trận xấu hổ, vừa chuẩn bị đem giá cả giảm xuống một điểm, tin tức của Thái Thượng Lão Quân, lại phát tới.

Thái Thượng Lão Quân: Chí ít, năm mươi nghìn điểm Công đức!

"Bao nhiêu?!" Con mắt Lâm Hải lập tức trừng tròn xoe, chờ sau khi thấy rõ con số, trực tiếp liền mộng bức.

"Mẹ nó, một cái Đấu địa chủ, bán năm mươi nghìn điểm Công đức? Cái này con mẹ nó có người mua sao?"

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi xác định, giá tiền này có thể bán ra sao? (phía sau là một cái biểu lộ liếc mắt)

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, ngươi yên tâm, liền không có đồ vật mà Lão Quân ta không bán được! Bất quá nói trước, ta giúp ngươi quảng bá, nhưng bơm nước không thể giống như lúc trước, lần này ta muốn năm thành!

"Năm thành?!" Đôi mày của Lâm Hải hơi dựng ngược lên, thật mẹ nó đen a!

Bất quá, nếu như Thái Thượng Lão Quân thật có thể bán được năm mươi nghìn điểm Công đức, coi như lão rút đi năm thành, chính mình cũng kiếm lời lớn!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Được, năm thành liền năm thành!

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, thống khoái, thân, cái Đấu địa chủ này ngươi cái gì cũng không cần quản, Lão Quân ta tự mình cầm đao, ngươi liền đợi kiếm lời lớn đi! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Lâm Hải cười cười không nói chuyện, nếu quả thật như Lão Quân nói, vậy thật là có chút để cho người ta chờ mong.

Leng keng!

Đề nghị của thân thông qua xét duyệt đã đến sổ sách, mời xem xét tại trong ví tiền.

“U, đã tới sổ?” Lâm Hải trước mắt vui vẻ, Thái Thượng Lão Quân vẫn được, cuối cùng không có gài bẫy nhà! Đột nhiên, trong lòng Lâm Hải nhất động, con hàng Thái Thượng Lão Quân này, bình thường khó đánh giao đạo như vậy, hôm nay thật vất vả lão mới cao hứng, chính mình vừa vặn có cái sự tình, thừa dịp cơ hội có thể cầu lão!

Chương 1735: Ngươi là đang vũ nhục ta sao?

Lâm Hải tiện tay vẫy một cái, đem tờ đan phương tàn khuyết cấp bậc không rõ lúc trước, cầm vào trong tay.

Lúc đầu tại Di Vong Chi Đô, Lâm Hải chuẩn bị để Bàng lão giúp đỡ giám định một chút, kết quả ở giữa lại xảy ra ngoài ý muốn, chuyện này căn bản là không có kịp làm.

Bất quá, hiện tại có cơ hội để Thái Thượng Lão Quân giám định, tự nhiên so với Bàng lão giám định thì mạnh hơn nhiều.

Hơn nữa, hiện tại chính mình cùng Thái Thượng Lão Quân vừa có một cái hợp tác, lão già này có hố hơn, thì loại thời điểm này cũng không trở thành mặc kệ đi.

Lâm Hải mở quét quét của Weachat ra, hướng phía đan phương quét qua, trực tiếp cho gửi đi qua.

Leng keng!

Ngươi hướng Thái Thượng Lão Quân gửi đi một tấm đan phương tàn khuyết.

Thái Thượng Lão Quân: Ngươi phát cái đồ vật gì cho ta vậy? (phía sau là một cái biểu lộ nghi hoặc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, ta có được một tấm đan phương tàn khuyết, cho chút thể diện, hỗ trợ giám định một chút thôi, thuận tiện đem nó bổ sung hoàn thiện, thì càng tốt! (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Thái Thượng Lão Quân: A? Ta xem một chút a!

Lâm Hải nhất thời vui vẻ, quả nhiên như chính mình sở liệu, Thái Thượng Lão Quân lúc này, cũng không tiện hố chính mình.

Leng keng!

Cơ hồ là phút chốc công phu, Thái Thượng Lão Quân đem đan phương lại gửi trở về.

“Ta dựa vào, nhanh như vậy liền chữa trị tốt? Lão Quân quả nhiên ngưu bức a!”

Lâm Hải vội vàng mang theo một tia hiếu kỳ xem xét, kết quả trong nháy mắt đã trợn tròn mắt.

“Không biến hóa, y hệt như vừa rồi? Cái này là ý gì?”

Mà lúc này đây, tin tức của Thái Thượng Lão Quân, lần nữa gửi đi tới.

Thái Thượng Lão Quân: Ta cho là cái đan phương cao đoan cao cấp gì, nghĩ không ra liền cả bất nhập lưu cũng không tính, Lão Quân ta là thân phận gì, muốn giám định cùng hoàn thiện loại rác rưởi này, ngươi là đang vũ nhục ta sao? (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

“Ách...” Lâm Hải nhìn tin tức của Lão Quân, nhất thời choáng váng một trận.

Ý gì a? Đan phương này cả bất nhập lưu cũng không tính? Cấp bậc thấp như vậy?

“Không có khả năng a!” Lâm Hải kỳ quái một trận, hắn dù sao cũng là kế thừa Luyện Đan Chi Thuật của Độc Cô Trần, tuy cùng Thái Thượng Lão Quân căn bản là không cách nào so sánh được, nhưng dù sao cũng có chút tạo nghệ.

Từ đan phương tàn khuyết này đến xem, ít nhất cấp bậc không tính quá thấp a.

“Mẹ nó, khẳng định là do ánh mắt của Thái Thượng Lão Quân quá cao!” Lâm Hải trong nháy mắt hiểu được, Thái Thượng Lão Quân đó là Đạo Tổ, cũng là tổ tông luyện đan.

Đan phương này không cách nào vào mắt, cũng coi là chuyện quá bình thường.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân a, ngươi không phải là căn bản là không giám định ra đi. Nếu vậy ngươi liền nói thẳng, ta sẽ không xem thường ngươi. (phía sau là một cái biểu lộ mắt trợn trắng)

Lâm Hải một mặt buồn cười, ngươi nha không phải không quản sao? Vậy ca ca liền kích thích ngươi một chút!

Thái Thượng Lão Quân: Nói bậy nói bạ! Trong Tam giới, há có đan phương mà Lão Quân ta không giám định được. Cái đan phương rách này của ngươi, không có một chút hàm lượng kỹ thuật, liền cho đồng tử nhóm lửa của ta, nó cũng giám định ra đến! (phía sau là một cái biểu lộ khinh thường)

“A.” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, mẹ nó, sớm nói a!

Nếu biết rõ đồng tử của ngươi cũng có thể giám định, con mẹ nó sao ta lại đi tìm ngươi.

Thái Thượng Lão Quân: Không cùng ngươi vô nghĩa nữa, Lão Quân ta phải vội vàng đẩy ra phổ biến Đấu địa chủ, đúng, thuận tiện nói một tiếng, Đấu địa chủ tiêu thụ tại cửa hàng mạng, Lão Quân ta sẽ toàn quyền phụ trách, không cần ngươi quan tâm!

“Cái đồ chơi gì?” Lâm Hải sững sờ, đột nhiên cảm giác có trận cảm giác không ổn.

Vội vàng mở cửa hàng mạng của chính mình ra, sau đó con mắt trong nháy mắt liền thẳng.

“Mẹ nó!”

Chỉ thấy Đấu địa chủ mà mình vừa mới lên giá, quả nhiên đã bị gỡ xuống khỏi trong tiệm của mình, biến thành sản phẩm tự mang trong cửa hàng mạng, người sở hữu chính là Thái Thượng Lão Quân!

“Cái hãm hại này!”

Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, bất quá cũng lười cùng lão qua so đo, chỉ cần lợi nhuận tiêu thụ không thiếu phần của chính mình, vậy là được.

Dù sao loại phần mềm trò chơi không có hàm lượng kỹ thuật gì như Đấu địa chủ này, cái kia có là gì, hắn căn bản không có thèm!

Lâm Hải mở sổ truyền tin Weachat ra, lại tìm đến Weachat của Kim Hoa Đồng Tử, phát qua một đầu tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng Tử, có ở đó hay không? Có việc muốn nhờ!

Qua một hồi lâu, tin tức của Kim Hoa Đồng Tử, mới hồi âm lại.

Kim Hoa Đồng Tử: Ở đây, ở đây, Đại Tiên có gì phân phó?

Leng keng!

Ngươi hướng Kim Hoa Đồng Tử gửi đi một tấm đan phương tàn khuyết.

Lâm Hải trực tiếp đem đan phương gửi qua, mới gửi tin tức cho Kim Hoa Đồng Tử .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng Tử, giúp đỡ chút thôi! Ta chỗ này có một tờ đan phương, tàn khuyết không đầy đủ, ngươi có thể giúp đỡ giám định một chút hay không? Tốt nhất là lại đem nó bổ sung hoàn chỉnh. (phía sau là một cái biểu lộ ôm quyền)

Kim Hoa Đồng Tử lại là qua một hồi lâu, tin tức mới trở lại tới.

Kim Hoa Đồng Tử: Không có vấn đề, bất quá Đại Tiên có cần gấp không a, ta hiện tại có chút bận bịu!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không vội không vội, ngươi lúc nào có rảnh, giúp đỡ làm làm là được!

Lâm Hải hiện tại cũng không có nhu cầu gì đối với luyện đan, nhìn tin tức hồi âm của Kim Hoa Đồng Tử cũng chậm như vậy, xem xét biết là còn bên trong bận rộn, cũng không tiện tại về thời gian lại nói tới yêu cầu gì.

Kim Hoa Đồng Tử: A, tốt, chờ ta có rảnh giúp ngươi nhìn xem, chuẩn bị tốt sẽ liên hệ với ngươi. Này trước không nói với Đại Tiên nữa a, ta hiện tại đang tổ đoàn hàng hải cùng người đâu, chúng ta về rồi trò chuyện!

“Ách...”

Nhìn hồi âm của Kim Hoa Đồng Tử, Lâm Hải lập tức sững sờ tại bên trong này, sau đó mặt mũi tràn đầy bật cười.

Mẹ nó, còn tưởng rằng vội vàng nhóm lửa luyện đan cho Lão Quân đâu, nháo nửa ngày lại là đi hàng hải a!

Lâm Hải cười khổ lắc đầu, thật sự là im lặng.

Xem ra bên trong Thiên Đình, trận phong ba Đại hàng hải này, so chính mình tưởng tượng còn muốn mãnh liệt hơn một chút a.

Lâm Hải trong lúc rảnh rỗi, liền đi dạo bốn phía tại bên trong Luyện Yêu Hồ, lại nhìn xem cái cây Bàn Đào kia, chỉ là dáng dấp lớn của Bàn Đào thực sự quá chậm, lâu như vậy vẫn cơ hồ nhìn không ra bất kỳ biến hóa gì.

“Làm việc tốt thường gian nan a!”

Lâm Hải cũng biết, cái này là không thể cưỡng cầu, cho dù là Bàn Đào Viên trên trời, cũng là mấy ngàn mấy vạn năm, mới kết quả một lần.

“A, đó là, Hỗ Tam Nương?”

Lâm Hải chẳng có mục đích đi tới, bỗng nhiên thấy phía trước, có một bóng người xinh đẹp, hơi có vẻ cô độc đứng ở bên hồ, thần sắc sầu não, làm cho lòng người sinh thương hại.

Lâm Hải trầm ngâm một lát, cất bước đi qua.

“Tam Nương!” Lâm Hải nhàn nhạt hô nói.

Hỗ Tam Nương vội vàng quay đầu, thấy là Lâm Hải, lập tức nhẹ nhàng thi lễ, miễn cưỡng cười một tiếng.

“Tam Nương, bái kiến đại quan nhân!”

“Thế nào, có tâm sự?” Lâm Hải mang theo quan tâm, hỏi.

Hỗ Tam Nương khẽ vuốt mái tóc bên thái dương một chút, sau đó nhẹ nhàng thở dài, lắc đầu.

“Tam Nương chỉ là nhớ lại, đoạn năm tháng hỏa nhiệt khi Tam Thập Lục Thiên Cương, Thất Thập Nhị Địa Sát đồng loạt hạ phàm lúc trước, nên có chút cảm xúc mà thôi.”

Ánh mắt Lâm Hải không nháy mắt, nhìn Hỗ Tam Nương một hồi, mới đột nhiên mở miệng.

“Tam Nương, tâm sự của ngươi ta hiểu rõ, ngươi yên tâm, hành tung của Tống Giang, ta nhất định giúp ngươi tìm tới, để ngươi báo mối thù cho cả nhà!”

“Chờ Nguyệt Như cô nương tỉnh lại, sau khi giúp nàng diệt Khôn gia, ta sẽ lập tức trở về thành Lưu Tô, đến Phi Tinh Các giúp Tinh phách của Quan Thắng tỉnh lại!”

Hỗ Tam Nương nghe được, nhất thời hai mắt đỏ ửng, nhấp nhẹ môi son, hướng phía Lâm Hải cảm kích gật đầu một cái.

“Tam Nương, cám ơn đại quan nhân!”

Lâm Hải cười cười, “Vui vẻ một chút, ta đi xem Nguyệt Như cô nương một chút!”

Lâm Hải nói xong, quay người lại biến mất tại bên Nguyệt hồ, trở lại trong nhà gỗ.

Lãnh Nguyệt Như còn đang liệu thương, Lâm Hải dứt khoát lấy Linh thạch ra, ngồi tại trong nhà gỗ, cấp tốc tiến vào trạng thái tu luyện.

Thời gian cực nhanh, trong chớp mắt thời gian một ngày đã trôi qua.

Lâm Hải đang khoanh chân tu luyện, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức băng lãnh khủng bố, phát ra tại bên cạnh mình.

Trong lúc đó, Lâm Hải mở hai mắt ra, đã thấy Lãnh Nguyệt Như đang bình tĩnh nhìn chính mình, thương thế trước đó đã khôi phục như thường.

“Nguyệt Như cô nương, vết thương của ngươi đã lành?” Lâm Hải đứng người lên, hỏi.

“Ừm!” Lãnh Nguyệt Như gật gật đầu, hướng phía Lâm Hải nhu tình cười một tiếng.

“Ách...” Ánh mắt Lâm Hải vội vàng trốn tránh một trận, sau đó ngượng ngùng cười một tiếng.

“Vậy ta giúp ngươi lấy châm xuống!” Nói xong, Lâm Hải xuất thủ như điện, đem kim châm thu sạch lại.

Sau đó, trong mắt mang theo một tia nghiêm nghị, hướng phía Lãnh Nguyệt Như mở miệng nói.

“Nguyệt Như cô nương, việc này không nên chậm trễ, không bằng chúng ta hiện tại liền lên đường, qua Khôn gia báo thù.”

Lãnh Nguyệt Như nghe được, nhất thời cắn răng, một cỗ sát khí băng lãnh nở rộ mà ra.

“Khôn gia, chờ hủy diệt đi!”

Chương 1736: Thiên La Địa Võng!

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, cùng một chỗ với Lãnh Nguyệt Như, từ bên trong Luyện Yêu Hồ trở lại trên đỉnh núi đầy tuyết.

“Nguyệt Như cô nương, Khôn gia ngay tại bên trong thành Hắc Trạch sao?” Lâm Hải hỏi.

Lãnh Nguyệt Như lắc đầu, “Khôn gia, là một cái gia tộc ẩn thế ngoài thành Hắc Trạch, khoảng cách với thành Hắc Trạch, có hơn vạn mét.”

“Toàn bộ Khôn gia, cùng tất cả mười mấy tên Địa Tiên, trong đó mạnh nhất, là gia chủ hiện tại của Khôn gia- Khôn Ngô, nghe nói tu vi chính là Hóa Thần hậu kỳ.”

“Hóa Thần hậu kỳ?” Lâm Hải nhíu mày, mặc dù bây giờ thực lực của Lâm Hải đã tăng nhiều, nhưng đối phó với Hóa Thần sơ kỳ còn có thể, nếu đối đầu với Hóa Thần hậu kỳ, vẫn là có chênh lệch không nhỏ.

Đáng tiếc Ngân Hợp đã đi theo Thành chủ Tiểu Minh, nếu không mang theo Ngân Hợp qua đó, vài phút liền đem Khôn gia bãi bình.

Bây giờ, chỉ dựa vào chính mình cùng Lãnh Nguyệt Như, chỉ sợ cũng có chút khó khăn.

Lãnh Nguyệt Như tựa hồ cũng nghĩ tới chỗ này, hồ nghi liếc nhìn Lâm Hải một chút, đột nhiên cảm giác có chút nhìn không thấu Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi bây giờ là, tu vi nửa bước Địa Tiên?” Lãnh Nguyệt Như mang theo một tia kinh ngạc hỏi.

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Thế nhưng là, ngươi lại có thể miểu sát Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ?!” Lãnh Nguyệt Như nhớ lại trước đó, Lâm Hải bắn giết những cái Địa Tiên đi theo Khôn Ninh Thiên đến đây, càng thêm cảm thấy thật không thể tin.

“Cũng liền chút bản lãnh này, chỉ có thể khi dễ khi dễ, người mới vào Địa Tiên thôi.” Lâm Hải cười khổ nhún nhún vai.

Lãnh Nguyệt Như nghe xong, đôi mắt đẹp lật một cái, trực tiếp cho Lâm Hải một cái liếc mắt.

“Nửa bước Địa Tiên liền có thể miểu sát Địa Tiên, ngươi còn muốn thế nào?”

“Cái này nếu để cho đám nửa bước Địa Tiên còn lại nghe được, không phải có thể đem người tươi sống tức chết sao!”

Nói xong, thần sắc của Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên nhất ảm, nhìn không chuyển mắt về phía Lâm Hải, nhu tình nói.

“Lâm Hải, nếu không ngươi đừng đi qua đó với ta, quá nguy hiểm!”

“Lời gì?” Lâm Hải trừng mắt, “Càng nguy hiểm, ta càng phải đi theo ngươi a!”

“Thế nhưng là...”

“Đừng thế nhưng là, yên tâm đi, ta đã có biện pháp!” Lâm Hải mỉm cười, một mặt đã tính trước.

Lãnh Nguyệt Như khẽ giật mình, nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Thật?”

“Ừm!” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó ánh mắt phát lạnh, “Trừ phi Khôn gia chúng có Đại Thừa chi tôn, nếu không nhất định đem bọn chúng san thành bình địa!”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trực tiếp đem Tiểu Hồng triệu hoán ra.

“Nguyệt Như cô nương, chúng ta đi!”

Lâm Hải nói, kéo Lãnh Nguyệt Như, hai người song song nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, trong nháy mắt bay lên không, hóa thành một đạo lưu quang màu vàng kim, biến mất ở bên trong chân trời.

Khoảng cách ngàn dặm, đối với Tiểu Hồng mà nói, đảo mắt là đến.

Rất nhanh, Lãnh Nguyệt Như hướng một chỗ trang viên chiếm diện tích bao la phía dưới, xa xa nhất chỉ.

“Lâm Hải, bên trong đó chính là Khôn gia!”

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, chậm rãi gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Lãnh Nguyệt Như.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi thật muốn toàn bộ Khôn gia, biến mất khỏi cái thế giới này sao?”

Lãnh Nguyệt Như nghe xong, ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh, một cỗ sát cơ mãnh liệt, đằng không mà lên.

“Khôn gia diệt cả nhà của ta, ta nhất định phải lấy máu trả máu, lấy răng trả răng!”

“Tốt, ta biết rõ!”

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó hướng phía trên đầu Tiểu Hồng nhẹ nhàng vỗ.

“Tiểu Hồng, hạ xuống chỗ ngoài năm dặm của Khôn gia!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu to một tiếng, vỗ cánh đáp xuống, trong nháy mắt đã tới mặt đất, Lâm Hải cùng Lãnh Nguyệt Như thả người nhảy xuống.

“Lâm Hải, ngươi muốn làm gì?”

Lãnh Nguyệt Như một mặt cảnh giác, bốn phía tìm nhìn một phen, hướng phía Lâm Hải thấp giọng hỏi nói.

Vị trí hiện tại của bọn họ, cách Khôn gia chỉ có khoảng cách năm dặm, rất dễ bị phát hiện, lâm vào trong nguy hiểm.

“Hừ ~” Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng cười lạnh, “Tự nhiên là, dệt một tấm lưới lớn, để người của Khôn gia, chắp cánh cũng khó thoát!”

Nói xong, Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một đống Linh thạch đã xuất hiện tại trước mặt.

“Lên!”

Lâm Hải quát chói tai một tiếng, chỉ tay thành kiếm, đột nhiên hướng Linh thạch phía trước nhất chỉ.

Linh thạch nhất thời đằng không mà lên, phi thường có quy luật mà bay múa đầy trời, sau đó rơi xuống, quang mang lóe lên một cái rồi biến mất, vậy mà biến mất không thấy gì nữa!

“A, Linh thạch không thấy.” Lãnh Nguyệt Như ở một bên, nhìn mà kinh ngạc không thôi.

“Không phải không thấy, mà chính là dung nhập thành trận pháp, những Linh thạch này, chính là cái lưới lớn, mà ta bện cho Khôn gia!”

Lâm Hải nói xong, ý niệm lại cử động, lại là một đống Linh thạch xuất hiện, bị Lâm Hải thao túng, trải rộng bốn phía.

Cùng lúc đó, Lâm Hải không ngừng bước, bắt đầu du tẩu xung quanh Khôn gia, một bên hành động, một bên không ngừng đem Linh thạch rải vào những nơi đi qua.

Trong lúc bất tri bất giác, một vòng ngoài năm dặm của Khôn gia, đã bị Lâm Hải che kín bằng Linh thạch, trong không khí, ẩn ẩn có linh lực nồng nặc ba động, phảng phất tựa như một tấm lưới lớn, đem trọn cả Khôn gia, tất cả đều bao phủ ở bên trong.

“Đây là, trận pháp?!”

Lãnh Nguyệt Như kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, chuyện cho tới bây giờ, nàng nào còn nhìn không ra, Lâm Hải đây là đã bố trí xuống một cái trận pháp cực kỳ to lớn, quả thực chính là một cái Thiên La Địa Võng, đem Khôn gia gắn vào bên trong!

“Chúc mừng ngươi, chính xác!”

Lâm Hải mỉm cười, ngón tay gảy nhẹ, một viên Linh thạch cuối cùng bay ra, rơi vào phía trên mắt trận.

Ông!

Sau một khắc, một vòng xung quanh Khôn gia, nhất thời tỏa sáng hào quang, uy áp khủng bố, trong nháy mắt từ trên trời giáng xuống, hướng phía Khôn gia rơi xuống.

“Người nào lớn mật, phạm Khôn gia ta?!”

Nhất thời, thanh âm quát chói tai liên tiếp vang lên, chỉ thấy mấy cái thân ảnh nhanh như chớp, mang theo khí tức cường đại, từ trong trang viện của Khôn gia phóng lên tận trời.

“Cao thủ Khôn gia!”

Đôi mắt đẹp của Lãnh Nguyệt Như phát lạnh, một cỗ sát cơ sắc bén trong nháy mắt đã nở rộ, đỉnh đầu bốc lên sương đen, hai mắt trong nháy mắt trở nên đỏ như máu, để cho người ta không rét mà run!

“Nguyệt Như cô nương, không vội!”

Lâm Hải thấy thế, vội vàng khẽ vươn tay đem Lãnh Nguyệt Như giữ chặt, trận pháp vừa lên, còn không phải thời điểm xông pha chiến đấu.

Oanh!

Đúng lúc này, đột nhiên thanh âm ù ù đinh tai nhức óc, đột nhiên vang lên trên không trung, sau đó vô số quang hoa từ trên trời giáng xuống, giống như lưỡi dao, hướng phía mấy tên cao thủ Khôn gia này, kích xạ mà đi.

“Hát!”

Mấy tên cao thủ Khôn gia nhất thời kinh hãi, trong lúc cuống quít liền vung vẩy cánh tay, chưởng phong gào thét, pháp thuật cương mãnh bay múa đầy trời, đem công kích từ giữa không trung rơi xuống, đánh vỡ nát toàn bộ.

“Không tốt, là trận pháp!”

Mấy cái cao thủ Khôn gia này, cũng không phải là hạng người bình thường, lập tức liền đã phát giác, bọn họ đã bị trận pháp vây quanh.

“Chúng ta chạy về các phía, nhìn xem là bọn chuột nhắt phương nào quấy phá, một khi phát hiện ra người khả nghi, giết chết tại chỗ!”

Một cái người cầm đầu bên trong, hướng phía vài người khác phân phó một tiếng, sau đó chia ra chạy mỗi cái phương hướng, cấp tốc mà đi.

Nhưng mà, sau mấy chục giây, sự tình để bọn họ khủng bố không thôi đã phát sinh.

Mấy người bọn họ rõ ràng là hướng về các phương hướng khác nhau mà đi, thế nhưng bây giờ, vậy mà lần nữa gặp nhau ở cùng một chỗ!

“Chuyện gì xảy ra? Chúng ta lại trở lại chỗ cũ?”

Sắc mặt mấy người nhất thời biến đổi lớn, một cỗ dự cảm bất thường, xông lên đầu.

“Hỏng, trận pháp này quả thực đáng sợ, chúng ta không ra được!”

“Nhanh, nhanh chóng trở về, bẩm báo cho gia chủ biết được!” Người cầm đầu, hướng phía một người trong đó phân phó nói.

Người kia lập tức nặng nề gật đầu, quay người mà đi, thế nhưng là không mất một chút thời gian, gã mang theo hoảng sợ thật sâu, lần nữa xuất hiện trước mặt mấy người lúc trước.

“Thông tri gia chủ chưa?” Người cầm đầu, vội vã hỏi.

Người kia nghe được, nhất thời phát miệng, kém chút khóc.

“Ta, ta một mực hướng trong gia tộc chạy, thế nhưng là, thế nhưng là không biết làm sao, lại về đến bên trong này!”

“Cái gì?!” Mấy người nghe được, sắc mặt nhất thời thảm biến, kinh hô một tiếng, trong lòng trong nháy mắt bị khủng bố vô cùng chiếm cứ!

Chương 1737: Chỉ cần là thứ ngươi đưa, ta đều ưa thích!

“Chúng ta đã bị khốn trụ, liền cả thông tri cho gia tộc cũng không làm được!”

“Xem ra, là có cường địch xâm phạm, chúng ta chỉ sợ nguy hiểm!”

Sắc mặt mấy người nhất thời như tro tàn, trong lúc cuống quít tựa lưng vào nhau đứng vững, gấp gáp chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Toát!”

Ngay lúc này, đột nhiên một tiếng xé gió chói tai vang lên, để mấy người đột nhiên giật mình.

Sau đó, đồng tử của một người trong đó bỗng nhiên co rụt lại, chỉ cảm thấy một đạo lưu quang màu vàng kim, nhanh như tia chớp, mang theo lực xuyên thấu khủng bố, trong nháy mắt đến gần mình.

“Không tốt!”

Người này quá sợ hãi, trong lúc vội vã vung cánh tay lên, pháp thuật hệ Thủy cuồng mãnh phóng lên tận trời, trước người hình thành một tấm màn nước, gợn sóng gợn sóng, giống như lá chắn!

Ba!

Trong nháy mắt tấm màn nước kia xuất hiện, một đường thanh âm rất nhỏ vang lên, hào quang màu vàng óng kia trong nháy mắt đã chui vào trong đó.

Cái người Khôn gia này, vừa mới thở phào, lại đột nhiên cảm thấy ở ngực đau xót.

Kinh hãi cúi đầu nhìn lại, nhất thời hoảng sợ há to mồm, bên trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

Chỉ thấy trước ngực gã, giờ phút này đã thêm một cái động khẩu to bằng ngón tay, xuyên qua toàn bộ thân thể, quang hoa màu vàng kim, đang ở trong cơ thể gã, tùy ý tàn phá!

Ầm!

Cái người Khôn gia này, liền hét cũng không kịp hét lên một tiếng, thân thể ầm vang nổ tung, chết oan chết uổng!

“Người nào? Là ai!?”

“Có giỏi thì đi ra cho ta!”

Một màn khủng bố này, đem mấy người còn lại dọa đến hồn phi phách tán, nhao nhao cả gan, phát ra tiếng rống hoảng sợ.

Toát toát toát!

Trả lời bọn họ, là mấy đường mũi tên màu vàng kim sáng chói chói mắt, gào thét phá không mà đến!

Mấy người Khôn gia thấy thế, không khỏi vừa sợ lại hận, bọn họ vừa rồi chính là trơ mắt nhìn đồng bạn của chính mình, chết tại phía dưới cái mũi tên bay tới này.

“Cút ngay!”

Mấy người này mang theo hoảng sợ thật sâu, cuống quít thi triển Đạo pháp, hình thành lá chắn tiến hành phòng ngự trước người, đồng thời quát chói tai liên tục, xuất thủ tới mũi tên công kích.

Ba ba ba ba!

Một đường tiếp lấy một đường vang nhẹ truyền đến, phòng ngự của mấy người Khôn gia, tại trước mặt mũi tên màu vàng kim, giống như giấy, liền một hơi cũng không chèo được liền đã tan rã trong nháy mắt.

Mấy người này mang theo sợ hãi cùng hoảng sợ thật sâu, bị mũi tên màu vàng kim, đâm thủng ngực mà vào, nổ tung thành bột mịn!

Bên ngoài trận pháp, Lâm Hải cầm trong tay Trục Nhật Cung, lại là bình thản như nước, phảng phất diệt sát chỉ là mấy con kiến, không có một tia gợn sóng.

Lãnh Nguyệt Như ở bên cạnh, lại là mang theo thật không thể tin thật sâu, nhìn Lâm Hải mà đờ ra một lúc.

“Ngươi là làm sao làm được?”

Lãnh Nguyệt Như nhịn không được, kinh ngạc hỏi.

Mấy người vừa rồi kia, mặc dù chỉ là người thủ vệ của Khôn gia, nhưng nhìn từ trên thực lực, cũng đều là Địa Tiên không thể nghi ngờ.

Thế nhưng không nghĩ tới, trong chớp mắt công phu, liền bị Lâm Hải miểu sát từng cái, căn bản không có một tia sức đánh trả.

Tuy tại đỉnh núi tuyết trước đó, Lâm Hải liền đã miểu sát nhiều Địa Tiên như vậy, Lãnh Nguyệt Như cũng là tận mắt nhìn thấy.

Nhưng, khi đó dù sao Lâm Hải cũng đang tại trong trận pháp, Lãnh Nguyệt Như căn bản nhìn không thấy thân ảnh của Lâm Hải.

Nhưng hôm nay, Lâm Hải ở ngay tại bên người của Lãnh Nguyệt Như, khí định thần nhàn, giống như chơi đùa, vô cùng dễ dàng diệt sát Địa Tiên, so với lúc tại đỉnh núi tuyết trước đó, cảm giác cho Lãnh Nguyệt Như, muốn rung động hơn quá nhiều.

Thấy Lãnh Nguyệt Như một mặt chấn kinh đặt câu hỏi, Lâm Hải thì là cười cười, cầm Trục Nhật Cung trong tay lắc lắc.

“Tự nhiên là bởi vì, ca ca có Tiên khí!”

Mặc dù nói Lâm Hải có thể miểu sát Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ, dựa vào là lực lượng kinh khủng của Tử Lôi Thần Long Tí này, nhưng cũng không thể bỏ qua công lao của Trục Nhật Cung cùng Kim Chi Đạo đại viên mãn.

Sự tình Tử Lôi Thần Long Tí, Lâm Hải liền không thuật nói cùng Lãnh Nguyệt Như, liền đem tất cả công lao đều chồng chất đến trên Trục Nhật Cung.

“Tiên khí?!”

Lãnh Nguyệt Như giật mình, mang theo một tia ngạc nhiên liếc nhìn Trục Nhật Cung một chút, sau đó giật mình gật gật đầu.

“Nguyên lai là uy lực của Tiên khí, khủng bố như thế!”

Lãnh Nguyệt Như cũng chưa tiếp xúc qua Tiên khí, thấy Lâm Hải nói như thế, nhất thời đối với Lâm Hải tay cầm Tiên khí, tràn ngập hâm mộ.

Ánh mắt nóng bỏng của Lãnh Nguyệt Như này, tự nhiên không có trốn qua con mắt của Lâm Hải.

Trong lòng nhất động, Lâm Hải nhớ đến một chuyện.

“Nguyệt Như cô nương, ta nhớ ngươi là dùng kiếm đi?”

Lãnh Nguyệt Như nghe được, đột nhiên tại bên hông rút một vòng, một thanh trường kiếm màu đen hàn quang lập loè, được lấy ra từ bên trong Bách Bảo Nang, sát cơ bức người!

“Kiếm tên, Khấp Huyết!” Khí thế cả người Lãnh Nguyệt Như, cũng trở nên cực kỳ âm lãnh khát máu, đạm mạc nói nói.

“Huyết Kiếm?” Đôi mày của Lâm Hải ngưng tụ, “Không biết là phẩm giai nào?”

“Linh khí Hạ phẩm!”

“Linh khí Hạ phẩm.” Lâm Hải gật gật đầu, sau đó vẫy tay một cái, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Đến!”

Ông!

Nhất thời, một thanh trường kiếm hình rắn màu tím ẩn ẩn tản ra khí tức khủng bố, xuất hiện tại trong lòng bàn tay Lâm Hải.

Lãnh Nguyệt Như vô ý thức nhìn lại, đôi mắt đẹp nhất thời co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Người dùng kiếm, đối với kiếm có cảm ứng tự nhiên, thanh trường kiếm vừa xuất hiện trong tay Lâm Hải này, liền để trái tim Lãnh Nguyệt Như cuồng loạn một trận, phảng phất như người trong sa mạc, nhìn thấy hồ nước!

“Thanh kiếm này, so với Khấp Huyết của ta, không biết muốn mạnh hơn gấp bao nhiêu lần!” Nội tâm của Lãnh Nguyệt Như, trong nháy mắt liền có phán đoán.

Lâm Hải thì là mỉm cười, trực tiếp đem trường kiếm, đưa đến trước mặt Lãnh Nguyệt Như.

Lãnh Nguyệt Như sững sờ, không biết Lâm Hải là có ý gì?

“Kiếm tên, Linh Xà, Tiên khí Hạ phẩm, tặng cho ngươi!” Lâm Hải mỉm cười nói nói.

Thanh Linh Xà Kiếm này, là Lâm Hải trước đó lấy được từ chỗ Hùng Viễn Đường, Lâm Hải đối với kiếm không cảm giác, lúc đầu chuẩn bị giữ lại đấu giá hoặc là đưa cho đệ tử.

Hiện tại gặp phải Lãnh Nguyệt Như, vừa vặn nàng cũng là dùng kiếm, đưa cho nàng là phù hợp.

Lãnh Nguyệt Như nghe được, thì là giật nảy cả mình, hai mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Linh Xà Kiếm, hơn nửa ngày mới mang theo kích động mở miệng nói.

“Tiên khí Hạ phẩm? Thật đưa cho ta?”

“Tiên khí phối mỹ nữ, lẽ ra nên như vậy!”

Lâm Hải hướng phía Lãnh Nguyệt Như nhướn nhướn mày, sau đó đem Linh Xà Kiếm, đưa đến trong tay Lãnh Nguyệt Như.

Trong nháy mắt Lãnh Nguyệt Như nắm chặt Linh Xà Kiếm, nội tâm run lên bần bật, sau đó một cỗ khí tức khủng bố âm lãnh, tỏa ra từ trên thân.

Ông!

Linh Xà Kiếm đột nhiên vù vù một tiếng, sau đó hào quang màu tím đại thịnh, phảng phất như biến ảo thành một cái Linh Xà màu tím, du tẩu bôn đằng giữa không trung, khí tức kinh hãi!

“Nguyệt Như cô nương, vậy mà sinh ra cộng minh cùng Tiên khí?!”

Lâm Hải thấy tình cảnh này, không khỏi bị kinh ngạc, đồng thời nội tâm vui vẻ, xem ra Linh Xà Kiếm đưa cho Lãnh Nguyệt Như, thật sự là đưa đúng người!

“Lâm Hải, cái Linh Xà Kiếm này, phảng phất cùng ta Tâm Linh Tương Thông, ta cảm giác cùng nó mới quen đã thân, đã không thể tách rời!” Mặt mũi Lãnh Nguyệt Như tràn đầy kích động, hoan hỉ nói nói.

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như mang theo một tia thẹn thùng, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Dù sao ta là nữ nhân của ngươi, liền không khách khí với ngươi, cái Linh Xà Kiếm này, ta muốn!”

“Ách...” Lâm Hải lúc đầu mặt mang mỉm cười, nhưng nghe được câu ta là nữ nhân của ngươi kia của Lãnh Nguyệt Như, nhất thời một mặt xấu hổ, nụ cười cứng ngắc.

“Đúng, còn có một bộ kiếm pháp, cũng cùng đưa ngươi!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem bộ Trảm Thiên Kiếm Pháp, cũng lấy ra, đưa đến trước mặt Lãnh Nguyệt Như.

“Trảm Thiên Kiếm Pháp, Linh giai Hạ phẩm, rất ngưu bức, chỉ là cái kiếm pháp này thẳng thắn thoải mái, cùng lộ tuyến âm nhu của ngươi, khả năng không quá tương xứng, không biết ngươi có thích không?”

Cái Trảm Thiên Kiếm Pháp này, cũng là lấy được từ Hùng Viễn Đường, Lâm Hải khẽ vươn tay, đưa tới trước mặt Lãnh Nguyệt Như.

“Linh giai Hạ phẩm?!”

Lãnh Nguyệt Như lại giật nảy cả mình, công pháp Linh giai, cơ bản chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, có thể nói là có tiền mà không mua được, vô cùng trân quý.

Bất luận một bản công phu Linh giai nào xuất thế, chỉ sợ đều sẽ gây nên một trận tranh đoạt gió tanh mưa máu.

Thật không nghĩ đến, Lâm Hải vậy mà liền lấy ra, thoải mái đưa cho chính mình như thế!

Trong lòng Lãnh Nguyệt Như, đột nhiên dâng lên nồng đậm ấm áp, đồng thời một cỗ ngọt ngào nói không nên lời, quanh quẩn trong lòng, thật lâu không rời.

Lâm Hải một chút thời gian như thế, lại là đưa Tiên khí, lại là đưa công phu Linh giai, nội tâm Lãnh Nguyệt Như, trong nháy mắt bị một cỗ cảm giác hạnh phúc cùng cảm giác ngọt ngào thật sâu hòa tan.

Mang theo một tia thẹn thùng cùng vui sướng, Lãnh Nguyệt Như đem ngọc giản công pháp tiếp nhận, sau đó nhu tình vạn chúng liếc nhìn Lâm Hải một chút, vội vàng ngượng ngùng cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói.

“Chỉ cần là ngươi đưa, ta đều ưa thích!”

Chương 1738: Người nhà này, là thuộc loại rùa đen sao?

“Ách...” Nhìn khuôn mặt xinh đẹp mềm mại xấu hổ, nhu tình vạn chúng của Lãnh Nguyệt Như này, trong lòng Lâm Hải không khỏi rung động, lại có loại xúc động đưa nàng lập tức ôm vào trong ngực.

“Khụ khụ!”

Lâm Hải vội vàng ho nhẹ hai tiếng, đem cái tâm tình đột nhiên xuất hiện này khu trừ, sau đó hướng phía trong trận pháp nhất chỉ.

“Nguyệt Như cô nương, Khôn gia đã phát hiện dị thường, một số đông người bắt đầu đi ra!”

Lãnh Nguyệt Như nghe được người Khôn gia, tư thái tiểu nữ nhi trước đó trong nháy mắt đã biến mất, thay vào đó là hai con ngươi âm lãnh cùng sát khí thấu xương!

Bạch!

Lãnh Nguyệt Như đem Linh Xà Kiếm hạ xuống, hàn khí đông lạnh tận xương tủy bay lên, hướng phía phương hướng Khôn gia, băng lãnh nhìn lại.

“Hôm nay, liền lấy cái Linh Xà Kiếm này, huyết tẩy Khôn gia, để báo thù diệt môn!”

“Đi!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, lôi kéo Lãnh Nguyệt Như, lần nữa nhảy lên thân thể Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, vang vọng khắp nơi, lần nữa đằng không mà lên, lần này vọt thẳng vào trong trận pháp, đến đỉnh đầu trang viên của Khôn gia!

“Người nào tự tiện xông vào Khôn gia ta?!” Một tiếng quát chói tai, vang lên tại Khôn gia!

Người Khôn gia, giờ phút này đã sớm bị kinh động, trang viện bị người lấy trận pháp cường đại vây quanh, thủ vệ càng là chết không toàn thây, chuyện như vậy trăm năm không có, Khôn gia đã sớm lâm vào trong phẫn nộ cùng khủng hoảng.

“Khôn gia, có nhớ kỹ Lãnh gia bị các ngươi đồ sát diệt môn không!”

Lãnh Nguyệt Như khẽ kêu một tiếng, mang theo nồng đậm cừu hận, ánh mắt ở bên trên nhân thân của Khôn gia phía dưới, đảo qua từng cái, giống như hàn băng!

Một lão giả cầm đầu người Khôn gia, chính là gia chủ Khôn Ngô, nghe vậy bỗng nhiên sững sờ, mang theo nghi hoặc suy tư hồi lâu, mới đột nhiên giật mình.

“Là ngươi, cái kia ma nữ Lãnh gia lọt lưới kia?!”

Nói xong, sắc mặt Khôn Ngô bỗng nhiên biến đổi, hướng phía sau lưng gấp giọng gầm nói.

“Khôn Ninh Thiên đâu, gã không phải đi truy sát cái ma nữ này sao?”

“Khôn Ninh Thiên, mang theo bốn năm mươi cái Địa Tiên phụ thuộc Khôn gia ta đi lần theo ma nữ này, nhưng tại hôm qua, đã mất đi liên lạc.” Một người sau lưng Khôn Ngô, cuống quít gấp gáp nói.

“Cái gì?” Khôn Ngô nghe xong, nhất thời đại nộ, đồng thời một cỗ dự cảm không tốt, xông lên đầu.

“Khôn Ninh Thiên có phải bị ngươi dùng trận pháp vây khốn hay không?”

“Ta cảnh cáo ngươi, Khôn Ninh Thiên là đứa cháu ta sủng ái nhất, nếu Khôn Ninh Thiên có một tia tốt xấu, ta để ngươi ma nữ này, sống không bằng chết!”

Lãnh Nguyệt Như nghe được, thì là cất tiếng cười to, trong tiếng cười mang theo hận thật sâu.

“Lão thất phu Khôn Ngô, cháu của ngươi, đã bị ta diệt thân thể, luyện hóa Nguyên Thần!”

“Thế nào, có phải cảm thấy, lòng như đao cắt hay không a?”

Khôn Ngô nghe được, trong mắt bùng lên tinh mang, chỉ cảm thấy một trận bi thương cực lớn xông tới trong lòng, nổi giận đùng đùng, con mắt trong nháy mắt trở nên giống như dã thú ăn thịt người!

“Ngươi giết Thiên nhi!!!”

“Không sai, Khôn Ninh Thiên đã hồn phi phách tán, chết không toàn thây!”

“A!!!” Khôn Ngô nghe được, nhất thời bi thương gào thét một tiếng, sau đó chỉ lên Lãnh Nguyệt Như trên bầu trời, gầm thét một tiếng.

“Giết nàng cho ta!”

Rầm rầm rầm!

Khôn Ngô ra lệnh một tiếng, nhất thời người Khôn gia phía dưới, đồng loạt ra tay, vô số Đạo pháp bay tán loạn, hướng phía Lãnh Nguyệt Như công kích mà đến.

Tạch tạch tạch tạch tạch!

Đúng lúc này, bên trên bầu trời, đột nhiên nở rộ quang mang, vô số quang hoa khủng bố, bay khắp trời, đem tất cả công kích của người Khôn gia đều ngăn lại, ầm ầm vỡ vụn!

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, hơi hơi cười lạnh.

“Nguyệt Như cô nương, trận pháp này ẩn chứa công kích chi đạo, người Khôn gia không xuất thủ thì thôi, vừa ra tay thì chỉ có phần bị đánh!”

Quả nhiên, Lâm Hải vừa nói xong, sát cơ khủng bố trong trận pháp, lần nữa hóa thành quang hoa sắc bén, hướng người Khôn gia ở phía dưới, cuồng mãnh rơi xuống.

Người Khôn gia quá sợ hãi, cuống quít xuất thủ, tu vi hơi yếu lại trực tiếp bị đâm xuyên thân thể, chết oan chết uổng.

Trận pháp công kích, thời gian tiếp tục chừng ba năm phút đồng hồ, chờ công kích đình chỉ về sau, số người Khôn gia đã thương vong, vô cùng thê thảm!

“Đáng giận!”

Khôn Ngô thấy thế, tức giận đến nổi trận lôi đình, toàn thân cũng khẽ run lên.

“Lão nhị, lão tam, lão ngũ, ba người các ngươi lưu lại, những người khác trốn trong phòng!”

“Vâng!”

Khôn Ngô ra lệnh một tiếng, người Khôn gia vội vàng tản ra, trốn vào gian phòng.

Các gian phòng của Khôn gia, đều là dùng chất liệu đặc thù kiến tạo mà thành, có thể chống chọi trình độ công kích tương xứng.

Trận pháp mà Lâm Hải bố trí xuống, có công kích quá mức khủng bố, người có tu vi không đủ, lưu lại tại bên ngoài, thật sự là quá nguy hiểm.

Thấy đệ tử Khôn gia trốn đi, Khôn Ngô mới hướng phía Lãnh Nguyệt Như nhất chỉ, quát lạnh một tiếng.

“Ba người các ngươi, đem ma nữ này cầm xuống!”

Rầm rầm rầm!

Tiếng nói của Khôn Ngô vừa rơi xuống đất, ba người phía sau lão, lập tức phát động công kích cuồng mãnh, quang hoa pháp thuật rực rỡ, xông thẳng tới chân trời, hướng phía Lãnh Nguyệt Như trên lưng Tiểu Hồng công kích mà tới.

Tạch tạch tạch!

Trận pháp trong nháy mắt đã bị phát động, vô số quang hoa rơi xuống, ngăn cản công kích của ba người, nhưng mà lại bị đánh tan trong nháy mắt, công kích của ba người, chớp mắt liền đến trước người Lãnh Nguyệt Như.

“Ba người này, đều là Hóa Thần trung kỳ!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, đã thấy rõ thực lực của ba người, lấy trận pháp ngăn cản công kích của bọn họ, hiển nhiên không đáng chú ý.

Bất quá, Lâm Hải lại không hoảng hốt, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một vòng mỉm cười đùa giỡn.

“Tiểu Hồng, lên không!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu to một tiếng, chấn động đôi cánh, trong nháy mắt đã lên cao mấy ngàn thước, thoát ly phạm vi công kích của ba người phía dưới.

“Đáng giận!”

Ba cái cao thủ Hóa Thần trung kỳ phía dưới, nhất thời lộ vẻ mặt giận dữ, quát tháo một tiếng.

“Phụ thân, ma nữ này có Yêu thú phi hành, làm sao bây giờ?”

Ba người hướng Khôn Ngô hỏi đến, tu vi của bọn họ cũng không đến Đại Thừa, căn bản là không có cách ngự không phi hành.

Gặp được loại Yêu thú phi hành có tốc độ cực nhanh như Tiểu Hồng này, quả thực là không có biện pháp nào.

Khôn Ngô cũng là cau mày, mí mắt cuồng loạn một trận, tức đến mặt đều xanh!

Cho dù tu vi của lão sớm đã là Hóa Thần hậu kỳ, cách Đại Thừa chi tôn chỉ còn cách xa một bước, đối mặt với Tiểu Hồng biết bay, cũng chỉ cảm thấy một trận bất lực thật sâu.

Toát!

Mà lúc này đây, đột nhiên một đường tiếng xé gió bén nhọn vang lên, Khôn Ngô đột nhiên ngẩng đầu, đã thấy một đạo lưu quang màu vàng kim, xẹt qua chân trời, mang theo khí thế không gì không phá, hướng phía lão kích xạ mà đến!

“Đáng giận!”

Khôn Ngô đại nộ, bên mình đánh không đến người liền đã đủ biệt khuất, không nghĩ tới đối phương được một tấc lại muốn tiến một thước, vậy mà chủ động phát động công kích.

“Cút!”

Khôn Ngô gầm lên giận dữ, vung cánh tay lên, nhất thời một cỗ sóng lớn mãnh liệt mà đi, hướng phía mũi tên của Lâm Hải bao phủ mà đi.

Oanh!

Một đường tiếng vang cực lớn truyền đến, mũi tên màu vàng kim trong nháy mắt đã vỡ vụn, hóa thành vô số quang hoa màu vàng kim, bị sóng lớn hoàn toàn thôn phệ.

“Hừ!”

Khôn Ngô lại là rên lên một tiếng, thân thể vậy mà khẽ run lên, mặt lộ vẻ kinh sợ thật không thể tin!

“Không có khả năng, một tiễn này làm sao lại mạnh như thế!”

Tuy mũi tên của Lâm Hải, bị lão phất tay là vỡ nát, nhưng Khôn Ngô cũng bị lực xuyên thấu cực lớn bên trên mũi tên này, chấn động đến cánh tay tê dại một hồi, nhất thời lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Bất kể nói thế nào, lão cũng là tu vi Hóa Thần hậu kỳ a, cái nam tử cùng một chỗ với ma nữ kia, cũng là một cái nửa bước Địa Tiên, công kích làm sao lại đáng sợ như thế?

Toát!

Thời khắc Khôn Ngô đang ngây người, lại là một mũi tên phóng tới, bất quá lần này, lại là bắn về phía một người bên trong ba người khác.

“Lão nhị, cẩn thận, mũi tên này có gì đó quái lạ!”

Khôn Ngô kinh hãi, sợ con trai của mình ăn thiệt thòi, lớn tiếng nhắc nhở nói.

“Hừ, phụ thân yên tâm, chỉ là một mũi tên, sao có thể làm khó dễ được ta!” Lão nhị cười lạnh một tiếng, phất tay đánh ra một đạo khí mang, hướng phía mũi tên đánh tới!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, mũi tên màu vàng kim cùng khí mang đụng vào nhau, khí mang trong nháy mắt vỡ nát, mà dư lực từ mũi tên màu vàng kim kia, trong chớp mắt đã đến gần lão nhị kia!

“A!!!”

Lão nhị bị cái đột nhiên ngoài ý muốn này, dọa đến kinh hô một tiếng, sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng trắng bệch!

“Lui!”

Khôn Ngô hét lớn một tiếng, sau đó đánh ra một đạo khí sóng, đem mũi tên đánh nát, đồng thời đem thân thể của lão nhị, đẩy ra mấy chục mét.

“A, a!!!” Lão nhị trở về từ cõi chết, lúc này mới phản ứng được, bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, sợ hãi không thôi.

“Khinh địch như thế, sớm muộn cũng ăn thiệt thòi!” Khôn Ngô tức đến mắng to một tiếng, chính mình cũng đã nhắc nhở, cái lão nhị này còn không để tâm, nếu không phải là mình xuất thủ kịp thời, lão nhị liền lật thuyền trong mương, chết tại dưới tên của Lâm Hải!

Toát!

Lúc này, tiếng xé gió vang lên lần nữa, vậy mà đồng thời là ba mũi tên, hướng phía ba người Khôn gia cùng nhau bay tới.

“Đều trốn vào gian phòng!”

Khôn Ngô thấy thế, hét lớn một tiếng, vậy mà không ở lại, sưu một tiếng, mang theo ba đứa con, chui vào trong phòng.

“Ách... Cũng đều trốn? Người nhà này, đều là thuộc loại rùa đen sao?” Lâm Hải nắm Trục Nhật Cung, một mặt im lặng.

Lãnh Nguyệt Như thì là hơi nhíu đôi mi, nhìn về phía Lâm Hải.

“Bọn họ không ra, làm sao bây giờ?”

Chương 1739: Vậy liền vĩnh viễn đừng ra nữa!

“Không ra?”

Lâm Hải nghe được, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

“Vậy liền vĩnh viễn đừng ra nữa!”

Nói xong, khí thế trên thân Lâm Hải đột nhiên biến đổi, Lãnh Nguyệt Như chỉ cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố để cho nàng cũng tim đập nhanh không thôi, bỗng nhiên từ trên thân Lâm Hải phát ra.

Sau đó, một đường thanh âm phảng phất uy nghiêm đến từ trên chín tầng trời, tại trong miệng Lâm Hải nhàn nhạt khẽ nhả mà ra!

“Thần thông, Phần Thiên!”

Ông!

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, con mắt thứ ba trên trán bỗng nhiên mở ra, ngọn lửa nhấp nháy, lóe lên một cái rồi biến mất!

Sau đó, cả mảnh trời không đột nhiên trở nên vô cùng đỏ thẫm, vô số hỏa diễm xuất hiện tại trên đường chân trời, phảng phất như đem một phương thế giới này, cũng đốt cháy lên.

Khí lãng nóng rực cơ hồ đem không khí cũng thiêu đốt, bỗng nhiên mãnh liệt mà đến.

Sau một khắc, vô số hỏa diễm ngập trời, từ trên trời rơi xuống, dầy như mưa rào, đổ rào rào hướng phía trang viện Khôn gia bay xuống, trong nháy mắt đã đem Khôn gia, chôn vùi tại giữa biển lửa.

“A!!!”

Phút chốc công phu, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp không ngừng, bỗng nhiên vang lên ở phía dưới.

Phòng xá của Khôn gia, mặc dù là dùng tài liệu đặc thù kiến tạo, nhưng chỉ có thể đỡ trình độ pháp thuật công kích tương xứng.

Mà ở trước mặt liệt diễm Phần Thiên, liền giống như làm từ giấy bùn, trong nháy mắt đã thiêu đốt, người Khôn gia trốn ở bên trong, một bộ phận lớn trong khoảnh khắc đã bị đốt thành bột mịn.

“Tặc tử đáng giận, lại làm tổn thương căn cơ của Khôn gia ta!!!”

Chỗ phòng ốc của Khôn Ngô, trong khoảnh khắc cũng bị thiêu, hỏa diễm cơ hồ đem người đốt hóa này, làm cho Khôn Ngô cũng không thể không trốn đi, một bên hợp lực đánh bay hỏa diễm đang bay xuống, một bên phát ra thanh âm quát mắng phẫn nộ, trong hai mắt tràn ngập cừu hận nồng đậm!

Nhìn trang viện to như vậy, trong chớp mắt công phu liền thành một mồi lửa, đệ tử gia tộc càng là thương vong thảm trọng, tâm Khôn Ngô quả thực đều đang chảy máu.

“Phụ thân, ngọn lửa này quá mức đáng sợ, đụng vào hẳn phải chết a!”

Ba đứa con Hóa Thần trung kỳ của Khôn Ngô, cũng một bên ngăn cản công kích của hỏa diễm, một bên tiến đến bên cạnh Khôn Ngô, mặt mũi tràn đầy sợ hãi la lên nói.

Bọn họ đã trơ mắt, nhìn vô số người bên cạnh bị ngọn lửa đốt thành tro bụi, liền cơ hội bay nhanh tới cấp cứu cũng đều không có, trong lòng đã sợ mất mật.

Mặt mũi Khôn Ngô tràn đầy bi thương cùng phẫn nộ, nhìn trang viện Khôn gia đã biến thành biển lửa, lửa giận công tâm, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

“Ma nữ đáng giận, thù này không báo, ta thề không làm người!!!”

Mắt thấy đại thế đã mất, Khôn gia kinh doanh mấy ngàn năm, cứ như vậy đã táng thân tại biển lửa, Khôn Ngô thương tiếc giậm chân một cái, hướng phía ba đứa con vung tay lên.

“Phá vây!”

Ngọn lửa này thực sự quá khủng bố, nếu thật không rút lui, một lúc sau, chỉ sợ liền cả ba người bọn họ, cũng phải chôn vùi tại bên trong này.

“Đi!”

Ba đứa con của Khôn Ngô, đã sớm muốn chạy, giờ phút này có Khôn Ngô hạ lệnh, bọn họ lập tức thi triển Đạo pháp, hướng phía bên ngoài phóng đi.

Thế nhưng rất nhanh, bọn họ tuyệt vọng, bên ngoài Khôn gia, đã triệt để biến thành một cái biển lửa, Hỏa Xà trùng thiên này, giống như quái thú nuốt người, cuồng mãnh hung hãn.

Mặc kệ Đạo pháp của bọn họ cường đại cỡ nào, lại căn bản là không có cách đem Hỏa Xà trên mặt đất đánh tan, muốn đem hỏa diễm đánh ra một lỗ hổng để chạy trốn, cũng làm không được!

Mà hỏa diễm khủng bố trên trời này, còn tại không ngừng hạ xuống, làm cho bọn họ chật vật không chịu nổi, trên mặt nhất thời lộ ra hoảng sợ cùng tuyệt vọng thật sâu

“Phụ thân, làm sao bây giờ? Chúng ta không ra được!!!”

Ba đứa con của Khôn Ngô, cùng nhau hướng phía lão lo lắng hô nói, đều tràn ngập kinh hoảng cùng hoảng sợ.

Khôn Ngô giờ phút này cũng là mí mắt cuồng loạn, tâm chìm vào đáy cốc thật sâu, một cỗ khủng hoảng chưa bao giờ có, nổi lên trên khuôn mặt.

“A!!!”

Lúc này, lại là một tiếng thét thảm liệt, truyền vào trong tai Khôn Ngô.

Khôn Ngô bỗng nhiên quay đầu, hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại, mặt mũi không khỏi tràn đầy bi thương, phát ra một tiếng la lên thống khổ.

“Lão thất!!!”

Đã thấy cách chỗ trăm mét, một bóng người bị ngọn lửa thôn phệ, trong nháy mắt đã hóa thành hư vô.

Mà Khôn Ngô từ một tiếng hét thảm sau cùng này, trong nháy mắt đã phân biệt ra được, đó là đưa con thứ bảy Hóa Thần sơ kỳ của chính mình!

Khôn Ngô có hết thảy mười cái nhi tử, trong năm tháng dài đằng đẵng, đã chết đi sáu cái, chỉ còn lại có lão nhị, lão tam, lão ngũ cùng lão thất.

Bây giờ, trơ mắt nhìn lão thất chết thảm tại trước mắt mình, trong lòng Khôn Ngô quả thực lòng như đao cắt!

“Phụ thân, làm sao bây giờ a?”

“Ngọn lửa này khủng bố, tiếp tục như vậy nữa, chúng ta tất cả đều xong a!”

Ba đứa con còn lại, một bên hợp lực chống cự hỏa diễm trên đỉnh đầu tiến công tập kích, một bên hướng phía Khôn Ngô, lo lắng hô nói.

Sắc mặt Khôn Ngô tái nhợt, không biết là phẫn nộ hay là hoảng sợ, đợi nguyên tại chỗ thật lâu không nói.

Qua rất lâu, trong đôi mắt già nua, mới hiện lên một tia thần sắc ngoan lệ cứng cỏi.

“Đều đứng vững cho ta!”

“Theo ta nhìn, công kích hỏa diễm đáng sợ như thế, nhất định là mượn nhờ một loại pháp bảo mạnh mẽ nào đó!”

“Ma nữ này bất quá là Hóa Thần sơ kỳ, cái trợ thủ kia của nàng càng chỉ là có cảnh giới nửa bước Địa Tiên, lấy tu vi của bọn họ, tuyệt đối vô pháp khống chế ngọn lửa trong thời gian dài này!”

“Chờ lúc bọn họ kiệt lực chống đỡ hết nổi, chính là thời cơ để chúng ta thoát khốn, đến lúc đó chúng ta lại đem hai người bọn họ nghiền xương thành tro, báo mối thù của Khôn gia ta!”

“Vâng!” Ba đứa con của Khôn Ngô, nghe Khôn Ngô phân tích một phen, nhất thời có loại cảm giác hiểu ra, trong lòng lập tức dâng lên hi vọng, chợt quát một tiếng, tiếp tục đau khổ chèo chống, chống cự hỏa diễm!

“Hứ, đần độn!”

Lâm Hải ở giữa không trung nghe được rõ ràng, không khỏi cười nhạo một tiếng, lộ ra nụ cười xem thường.

Khôn Ngô nói không sai, chính mình là không có cách nào thi triển Phần Thiên trong thời gian dài.

Thậm chí giờ phút này đều đã cảm thấy chân khí chống đỡ hết nổi, mắt thần trên trán đã khép kín, trong tay càng là nắm Linh thạch, bắt đầu cấp tốc hấp thu, khôi phục chân khí.

Nhưng Khôn Ngô lại phạm một cái sai lầm trí mạng, cái hỏa diễm đầy trời này, chính là thần thông của chính mình, cũng không phải là uy lực của pháp bảo như lão suy đoán.

Thời điểm lão cho là mình vô pháp thôi động pháp bảo, những ngọn lửa này liền sẽ tự động dập tắt, khi đó cũng là thời điểm bọn họ thoát khốn.

Đáng tiếc, cái biển lửa ngập trời này, coi như thời gian đốt trên ba năm ngày, có thể dập tắt cũng không tệ.

Tính toán của Khôn Ngô, nhất định sẽ thất bại, chỉ sẽ nỗ lực trả đại giới thê thảm đau đớn!

Lãnh Nguyệt Như đứng tại bên người Lâm Hải, nhìn Khôn gia bị ngọn lửa thôn phệ ở phía dưới, hai hàng thanh lệ chậm rãi chảy xuôi xuống tới.

“Cha, mẹ, người thân Lãnh gia, đại thù của các ngươi, rốt cục đã báo!”

Nói xong, tâm tình của Lãnh Nguyệt Như, rốt cuộc không khống chế nổi, lập tức nhào vào bên trong lòng Lâm Hải, ôm đầu khóc rống.

“Ách...”

Thân thể Lâm Hải cứng đờ, thân thể mềm mại của Lãnh Nguyệt Như, theo tiếng thút thít nỉ non một tiếng lại một tiếng, lộ ra càng thêm yếu đuối, để Lâm Hải kìm lòng không được, sinh ra tâm yêu thương.

Khẽ vươn tay, Lâm Hải đem Lãnh Nguyệt Như ôm lấy, chậm rãi vỗ vỗ trấn an, than nhẹ một tiếng.

“Nguyệt Như cô nương, đại thù đã báo, chính là việc vui, chuyện cũ đã qua, xin bớt đau buồn đi!”

Lãnh Nguyệt Như ghé vào trong ngực Lâm Hải, thút thít một hồi lâu, phảng phất đem cừu hận chôn ở đáy lòng trong những năm này, tất cả đều phóng xuất ra.

“A!!!”

Ngay lúc này, phía dưới đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

“Lão nhị!!!”

Sau đó, thanh âm cực kỳ bi thương của Khôn Ngô liền truyền

tới.

Lãnh Nguyệt Như rời khỏi ôm ấp của Lâm Hải, cuống quít hướng phía dưới nhìn lại, đã thấy đứa con thứ hai của Khôn Ngô, đại năng Hóa Thần trung kỳ, giờ phút này đã bị lửa cháy hừng hực thôn phệ, hóa thành tro tàn! Ba người còn lại, trừ Khôn Ngô còn miễn cưỡng chèo chống ra, hai cái Hóa Thần trung kỳ còn lại, cũng đã là hiểm tượng hoàn sinh, chật vật không chịu nổi, đã đến biên giới sinh tử tồn vong!

Chương 1740: Khôn gia diệt vong, đại thù đã báo!

“Phụ thân, ngọn lửa này vô cùng vô tận, chúng ta đã ngăn cản không nổi!”

Lão tam cùng lão ngũ, tất cả đều mang theo hoảng sợ thật sâu, hướng phía Khôn Ngô kinh hoảng hô nói.

Giờ phút này, trong lòng bọn họ đã hoàn toàn bị bóng râm tử vong bao phủ, nhất là tận mắt nhìn thấy lão nhị bị diệt vong, càng là bị dọa đến hồn đều nhanh bay.

Khôn Ngô giờ phút này cũng là tràn ngập tuyệt vọng, không nghĩ tới ngọn lửa này, vậy mà không có một chút dấu hiệu dập tắt, cùng suy nghĩ trước đó của lão, hoàn toàn không phải là một chuyện.

“Làm sao có thể, cái này sao có thể?!”

Khôn Ngô cũng là triệt để hoảng, nếu như ngọn lửa này còn tiếp tục thiêu đốt xuống dưới như vậy, đừng nói là hai đứa con trai còn lại của lão, liền xem như lão, chỉ sợ cũng tai kiếp khó thoát!

“Không, ta không thể chết!”

Khôn Ngô càng nghĩ càng sợ hãi, ngay tại thời khắc không biết phải như thế nào cho phải, đột nhiên a một tiếng, tiếng kêu thảm thiết vang lên lần nữa, đem Khôn Ngô dọa đến toàn thân giật mình một cái.

Trong lúc cuống quít quay đầu lại nhìn lại, Khôn Ngô chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, một cỗ bi thương cực lớn, trong nháy mắt đã quét qua người.

“Lão tam!!!”

Khôn Ngô phát ra một tiếng gào lên đau xót khàn cả giọng, nước mắt không khỏi tuôn đầy mặt, không nghĩ tới một cái nháy mắt như thế, lại có một đứa con trai của chính mình, cứ như vậy bị hủy diệt.

“Phụ thân, cứu ta, cứu ta a!”

Mà lúc này đây, lão ngũ bỗng nhiên mang theo hoảng sợ thật sâu, bắt đầu lớn tiếng kêu khóc.

Mấy người huynh đệ bọn họ, bây giờ chết chỉ còn một mình gã, hoảng sợ cực lớn khiến cho tinh thần của lão ngũ trong nháy mắt sụp đổ, triệt để phân loạn.

Nhưng mà, cái này lại gia tốc cho sự diệt vong của gã, Khôn Ngô căn bản không kịp cứu viện, một đoàn hỏa diễm cuồng bạo, trong nháy mắt nhào về phía lão ngũ, đem gã trong khoảnh khắc liền thôn phệ!

“Không!!!”

Khôn Ngô trơ mắt nhìn cái nhi tử cuối cùng của chính mình, cứ như vậy chết ở trước mắt, nội tâm đau đớn cực lớn, giống như vạn thanh cương đao, đâm vào phía trên tâm khảm.

Phốc!

Khôn Ngô há miệng ra, máu tươi cuồng phun mà ra, mà cái công phu thất thần này, hỏa diễm trong nháy mắt đã trèo lên thân thể Khôn Ngô, cánh tay trái của Khôn Ngô, trong chớp mắt đã bị ngọn lửa nuốt hết.

“Không!”

Khôn Ngô quá sợ hãi, xuất thủ nhanh như chớp, không có một chút do dự, trực tiếp đem cánh tay trái chặt xuống, trong mắt lóe lên thật sâu hoảng sợ.

“Nguy hiểm thật!”

Khôn Ngô nghĩ mà sợ, toàn thân run rẩy, nếu không phải lão quyết định thật nhanh, tự chặt cánh tay, chỉ sợ giờ phút này hỏa diễm đã dọc theo cánh tay, đem lão triệt để thiêu cháy.

Bất quá, cánh tay gãy mất, Khôn Ngô sớm đã mỏi mệt không chịu nổi, cũng không còn có dũng khí kiên trì.

“Tha mạng, tha mạng a!”

Khôn Ngô mang theo hoảng sợ thật sâu, bắt đầu lớn tiếng hướng Lãnh Nguyệt Như cầu xin tha thứ.

“Lãnh cô nương, sự tình trước đó, đều là Khôn mỗ sai, mong Lãnh cô nương ngươi đại từ đại bi, bỏ qua cho Khôn mỗ đi!”

Lãnh Nguyệt Như nghe tiếng cầu xin tha thứ của Khôn Ngô, nước mắt lần nữa lăn xuống, vô cùng kiên quyết lắc đầu.

“Ngày đó, khi cha mẹ ta hướng ngươi cầu xin tha thứ, ngươi đã từng bỏ qua cho bọn họ chưa!”

Toàn thân Khôn Ngô một cái giật mình, từ bên trong thanh âm băng lãnh như đao của Lãnh Nguyệt Như này, nghe được sát cơ nồng đậm, để hoảng sợ trong lòng lão, trong nháy mắt tăng lên tới cực điểm.

“Lãnh cô nương, ta sai, ta biết rõ sai, chỉ cần ngươi bỏ qua cho Khôn mỗ, Khôn mỗ nguyện đi theo làm tùy tùng, làm một con chó bên người Lãnh cô nương, để đền bù tội nghiệt, cầu Lãnh cô nương khai ân a!”

“Lãnh cô nương, van cầu ngươi, tha mạng a!”

Khôn Ngô đánh mất đấu chí, cộng thêm cánh tay tàn khuyết, rốt cuộc ngăn cản không nổi hỏa diễm thôn phệ, trong lúc nhất thời hiểm tượng hoàn sinh, trong nháy mắt bị ép vào tuyệt cảnh!

Sắc mặt Lãnh Nguyệt Như lại là băng lãnh, đối với cầu xin tha thứ của Khôn Ngô, không có một chút thương hại, có chỉ là cừu hận thật sâu!

Quay người lại, Lãnh Nguyệt Như đối mặt với Lâm Hải, vô cùng trịnh trọng mở miệng nói.

“Lâm Hải, ta nghĩ tiếp theo, tự tay mình giết Khôn Ngô, báo thù vì người nhà!”

Lâm Hải khẽ giật mình, chân mày hơi nhíu lại, bất kể nói thế nào, Khôn Ngô thế nhưng là Hóa Thần hậu kỳ.

Mặc dù bây giờ đã đánh mất đấu chí, bản thân lại bị trọng thương, nhưng Lãnh Nguyệt Như tiếp tục như thế, vẫn còn có chút quá nguy hiểm.

Lâm Hải vừa muốn phủ quyết, nhưng khi nhìn thấy hai con ngươi trong đau thương mang theo kiên quyết của Lãnh Nguyệt Như này, để trong lòng Lâm Hải mềm nhũn, đem lời nói cự tuyệt, nuốt xuống.

“Tốt, vậy ngươi cẩn thận!”

Lãnh Nguyệt Như nghe được, nhất thời vui vẻ, nặng nề gật gật đầu.

“Tiểu Hồng, xuống dưới!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía Tiểu Hồng ra lệnh một tiếng, Tiểu Hồng một cái lao xuống, vượt qua biển lửa, hóa thành một đạo lưu quang màu vàng kim, lao thẳng tới chỗ Khôn Ngô!

“Giết!”

Lúc khoảng cách với Khôn Ngô còn có trăm mét, Lãnh Nguyệt Như điên cuồng quát chói tai một tiếng, mang theo cừu oán tích lũy mấy ngàn năm, hóa thành một đường quang mang màu đen, cầm Linh Xà Kiếm trong tay, hướng phía Khôn Ngô ám sát mà đi!

Khôn Ngô giờ phút này, đang bị ngọn lửa làm cho chật vật không chịu nổi, đột nhiên cảm thấy phía sau có sát cơ lạnh thấu xương tập kích đến, nhất thời thất kinh.

Vừa quay đầu, đã thấy một đường ánh sáng màu tím, mang theo khí tức âm lãnh túc sát, giống như một đầu Linh Xà, hướng phía lão ám sát mà đến!

Mà phía sau Linh Xà, là một đôi con ngươi mang theo nồng đậm cừu hận, âm lãnh như băng!

“Lãnh ma nữ!”

Khôn Ngô giật mình, lập tức nhận ra là Lãnh Nguyệt Như đang công kích mình, trong lòng lập tức dấy lên hi vọng cầu sinh!

“Ha ha, thật sự là trời không quên ta!”

“Cái Lãnh ma nữ này không biết lượng sức, đưa tới cửa, chỉ cần đưa nàng bắt lại, mệnh ta không phải lo rồi!”

“Hát!” Nghĩ đến chỗ này, Khôn Ngô một tiếng gào to, đem hỏa diễm đánh tới tạm thời đánh lui, sau đó cánh tay bỗng nhiên vung lên, trước người hình thành một tầng lá chắn thật dày, chống cự một kích của Lãnh Nguyệt Như.

Đồng thời, miệng Khôn Ngô phun ra quang mang, một cái ánh sáng cực lớn, mang theo chữ "Cấm" rõ ràng, hướng phía đỉnh đầu Lãnh Nguyệt Như rơi xuống, muốn đem Lãnh Nguyệt Như giam cầm, bắt sống!

"Ha ha ha, Lãnh ma nữ, nhìn ngươi chạy chỗ nào... Ách!"

Khôn Ngô đắc ý cười to, lời nói nói được một nửa, lại đột nhiên ngừng.

Sau đó, thân thể Khôn Ngô bỗng nhiên cứng đờ, mang theo kinh hãi cùng khó có thể tin thật sâu, cúi đầu nhìn lại.

Đã thấy lá chắn trước người mình, vậy mà bị một kiếm của Lãnh Nguyệt Như đâm xuyên, cứ thế mà xuyên qua thân thể của mình!

"Không, không có khả năng!"

Mặt mũi Khôn Ngô tràn đầy sợ hãi, làm sao cũng không nghĩ tới lại sẽ là kết quả như thế, lá chắn do chính mình Hóa Thần hậu kỳ biến ảo ra, làm sao lại không nổi ngăn cản một kích của Lãnh Nguyệt Như Hóa Thần sơ kỳ.

Cảm nhận được sinh cơ trong người, đang nhanh chóng xói mòn, trong mắt Khôn Ngô tràn ngập thần sắc tuyệt vọng.

"Chẳng lẽ thanh kiếm này, có gì đó quái lạ."

Khôn Ngô mang theo không cam lòng thật sâu, cúi đầu hướng phía Linh Xà Kiếm đã đâm rách thân thể của mình nhìn lại, đã thấy màu tím vờn quanh, âm lãnh như rắn, vô tình đem sinh mệnh của lão, thôn phệ từng chút xíu một!

Oanh!

Sau một khắc, thân thể Khôn Ngô trực tiếp bị hào quang màu tím phá hủy, nổ tung tại chỗ, tính cả Nguyên Thần cùng một chỗ, bị triệt để xoắn nát, hình thần đều diệt!

Ông!

Chữ cấm trên đỉnh đầu Lãnh Nguyệt Như này, cũng chậm rãi tiêu tán, tan biến thành vô hình.

“Đi!”

Lúc này, Lâm Hải hô quát một tiếng, Tiểu Hồng lần nữa đáp xuống.

Lâm Hải một tay đem Lãnh Nguyệt Như một mặt thất thần, lệ rơi đầy mặt ôm vào trong ngực, đằng không mà lên.

Cái hỏa diễm Phần Thiên này, trừ Lâm Hải thế nhưng là ai cũng không nhận, Lãnh Nguyệt Như không còn ra, coi như nguy hiểm.

“Khôn Ngô chết, Khôn gia diệt vong!”

“Báo thù, ta rốt cục đã báo được thù!”

“Ha ha, ha ha ha ha!”

Lãnh Nguyệt Như tại trong ngực Lâm Hải, một hồi khóc lớn một hồi cười to, tâm tình ba động kịch liệt, như muốn điên cuồng.

“Ai!”

Lâm Hải than nhẹ một tiếng, đại thù của Lãnh Nguyệt Như đã báo, cừu hận đọng lại ở trong lòng mấy ngàn năm một chiêu phóng thích, không kìm chế được nỗi nòng cũng là nhân chi thường tình!

“Nguyệt Như cô nương, về Luyện Yêu Hồ nghỉ ngơi một chút đi!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Lãnh Nguyệt Như thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ, đồng thời ý niệm truyền âm, an bài Tiên Nhi chiếu cố tốt cho Lãnh Nguyệt Như.

Sau đó, Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, nhìn Khôn gia ở phía dưới đã trở thành phế tích, cười lạnh. Thù của Lãnh Nguyệt Như đã báo xong, nhưng là Lâm Hải lại không nóng nảy rời đi!

Chương 1741: Cái Tử khí này, ngươi có muốn hay không?

“Ra đi!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đầu lâu của Chủ thượng, đã xuất hiện bên cạnh thân Lâm Hải, treo ở giữa không trung.

“Lâm Hải gia gia, ngươi tìm ta?”

Đầu lâu của Chủ thượng, mang theo nụ cười hèn mọn lấy lòng, hướng phía Lâm Hải như là đang nịnh nọt nói nói.

Lâm Hải liếc y một cái, sau đó hướng phía dưới nhất chỉ.

“Ngươi nhìn, đó là cái gì?”

Đầu lâu của Chủ thượng sững sờ, mang theo nghi hoặc hướng phía dưới nhìn lại, sau đó nhất thời giật mình.

“Lửa thật lớn, phương viên...”

Đầu lâu của Chủ thượng, lời nói nói được một nửa, liền bỗng nhiên ngừng, sau đó trong mắt nhất thời tách ra quang mang cuồng nhiệt, bắt đầu kích động run rẩy dữ dội.

“Tử khí, Tử khí nồng đậm như vậy!!!”

Chỉ thấy phía trên đại hỏa đầy trời này, một tầng Tử khí đen nghịt, đang chậm rãi bốc lên, ứ đọng nồng nặc, cơ hồ khiến người ngạt thở!

Nhưng mà, ở bên trong mắt của Chủ thượng, vậy quả thực là so với linh đan diệu dược gì cũng đều càng thêm trân quý đại bổ, chỉ cần y đem những Tử khí này toàn bộ hấp thu luyện hóa, khôi phục tu vi Đại Thừa, đã ở trong tầm tay!

Bỗng nhiên, đầu lâu của Chủ thượng lấy lại tinh thần, một mặt kích động tha thiết nhìn Lâm Hải, gấp gáp hưng phấn, thanh âm nói chuyện cũng có chút run rẩy.

“Lâm Hải gia gia, ngươi, ý ngươi là...”

Lâm Hải nhướn mày, tức giận liếc y một cái, không kiên nhẫn mở miệng nói.

“Cái Tử khí này, ngươi có muốn hay không? Không muốn liền lăn về Luyện Yêu Hồ!”

“Muốn, ta muốn!” Chủ thượng giật mình một cái, sau đó trong mắt trong nháy mắt hiện lên quang mang cuồng hỉ, liên tục đáp ứng.

Đồng thời, hướng phía Lâm Hải trở nên kích động không ngừng nói lời cảm tạ.

“Cảm tạ Lâm Hải gia gia, cảm tạ Lâm Hải gia gia!!!”

“Bớt nói nhảm, nắm chặt thời gian!” Lâm Hải cười mắng một tiếng, phất phất tay!

“Vâng!”

Đầu lâu của Chủ thượng, kích động run rẩy quay đầu, khi ánh mắt lần nữa rơi vào bên trên Tử khí đen nghịt này, không khỏi bùng lên tinh mang, hít sâu một hơi, đem cuồng hỉ cùng kích động trong nội tâm đè xuống.

Sau đó, đầu lâu của Chủ thượng mạnh mẽ há miệng, nhất thời một đường hấp lực khủng bố, hình xoắn ốc bay ra, rơi vào phía trên đầy trời Tử khí này.

Hô ~

Sau một khắc, Tử khí đen nghịt này, trong nháy mắt đã bị lôi ra một đầu tia dài mảnh, hướng phía Chủ thượng trong miệng bay đi.

“Ngao ~ ô ~”

Bên trong thiên địa, đột nhiên sinh sinh vang lên tiếng quỷ khóc sói tru thê lương, hai mắt Lâm Hải nhắm lại, ẩn ẩn tựa hồ nhìn thấy vô số U Hồn Lệ Quỷ, thống khổ giãy dụa, bị Chủ thượng điên cuồng thôn phệ!

“Những này, hẳn là vong hồn Khôn gia còn sót lại bên trong Tử khí đi!”

Lâm Hải sớm đã không phải là thiếu niên thuần chân của Phàm Gian giới, đối với những người Khôn gia này chết, trong lòng cũng không có động sóng quá lớn.

Phần Thiên hạ xuống, bên trong vòng năm dặm của Khôn gia lại bị Lâm Hải bố trí xuống trận pháp, toàn bộ Khôn gia có thể nói không có người nào đào thoát, toàn cả gia tộc toàn bộ đều táng thân ở nơi này.

“Không biết thời điểm Khôn gia diệt sát Lãnh gia, có nghĩ từng tới hôm nay hay không, cái này sao lại không phải là nhân quả tuần hoàn đâu!”

Lâm Hải đột nhiên lòng có cảm giác, nghe bên tai không ngừng truyền đến thanh âm thê lương gào khóc, vậy mà ẩn ẩn tiến vào bên trong một loại trạng thái kỳ diệu.

Phảng phất, Lâm Hải đối với hết thảy nhân quả tuần hoàn trên, có càng thêm một tầng nhận biết khắc sâu.

Leng keng!

Không biết qua bao lâu, một tiếng tin tức nhắc nhở giòn vang, đem Lâm Hải từ bên trong loại trạng thái này, giật mình tỉnh lại.

Chúc mừng ngươi, đối với Đại Nhân Quả Thuật có lĩnh ngộ mới, tiến độ hoàn thành (15/100)

“Đại Nhân Quả Thuật?!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lã chã bật cười, nghĩ không ra trong lúc lơ đãng, cái Đại Nhân Quả Thuật mà chính mình duy nhất tự lĩnh ngộ nằm ở bên trong Ba Ngàn Đại Đạo này, lần nữa có tiến triển.

Chỉ là, cái tốc độ tiến triển này, thật sự là có chút quá mức chậm chạp, lúc ngày hôm nay, cũng bất quá mới mười lăm phần trăm mà thôi.

Hơn nữa, cái Đại Nhân Quả Thuật này, tựa hồ hoàn toàn không thể dựa vào chủ động tu luyện.

Mỗi một lần Lâm Hải có chỗ tiến triển, tựa hồ cũng rất ngẫu nhiên, mạc danh kỳ diệu có chỗ lĩnh ngộ, liền như là hôm nay, hoàn toàn không phải mình có thể chưởng khống.

“Chờ cái Đại Nhân Quả Thuật này đạt thành viên mãn, thật không biết muốn tới ngày tháng năm nào!”

Lâm Hải cười khổ lắc đầu, tuy cái Đại Nhân Quả Thuật này nếu tập được viên mãn, có thể ngưng kết Tịnh Hỏa Liên Đài, thành tựu Lưu Ly Cổ Phật chi thân, nghe ngưu bức hống hống.

Nhưng, Lâm Hải đối với nó là tuyệt không ôm lấy ảo tưởng, tại trên thân cái Đại Nhân Quả Thuật này bỏ công sức, đơn thuần là lãng phí thời gian.

“Mặc kệ nó, theo nó đi thôi!”

Lâm Hải đối với Đại Nhân Quả Thuật, đã không buồn không vui, vừa quay đầu, hướng phía đầu lâu của Chủ thượng nhìn lại.

“Đậu phộng, vị nào?!”

Cái này vừa nhìn xuống, Lâm Hải nhất thời đột nhiên giật mình, chỉ thấy đầu lâu của Chủ thượng, đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Mà bên cạnh mình, đang đứng một cái mỹ nam tử nhẹ nhàng, chính là một mặt bỉ ổi nhìn lấy chính mình.

“Hắc hắc hắc, Lâm Hải gia gia, ngươi không nhận ra ta sao?”

Mỹ nam tử một mặt cười lấy lòng, khúm núm hướng phía Lâm Hải, cúi đầu khom lưng nói.

“Ngươi, ngươi là Chủ thượng?” Vẻ mặt Lâm Hải vô cùng nghi hoặc hỏi.

“Là ta à, Lâm Hải gia gia!”

Chủ thượng một mặt cười rực rỡ, hướng phía Lâm Hải gật gật đầu.

“Mẹ nó, thân thể đều dài ra rồi?”

Lâm Hải mang theo một tia kinh ngạc, trên dưới dò xét Chủ thượng một phen, không khỏi ngạc nhiên nói nói.

“Chẳng những thân thể mọc ra, cách hoàn toàn khôi phục tu vi Đại Thừa, chỉ kém một chút như vậy!”

Chủ thượng nhẹ nhàng vươn ra hai cái đầu ngón tay, mang theo một mặt tiếc hận, hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Có thể a!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh hỉ, bất quá khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Chủ thượng này, sắc mặt nhất thời đen xuống.

Ba!

Lâm Hải đưa tay cho cái ót của y một bàn tay, mặt mũi tràn đầy khó chịu.

“Lâm, Lâm Hải gia gia, làm gì đánh ta a?”

Chủ thượng bị Lâm Hải đánh mà một mặt mộng bức, vừa sợ hãi lại ủy khuất, hướng Lâm Hải hỏi.

“Ngươi nha trước đó lớn lên là bức dạng gì, hiện tại đẹp trai như vậy để làm gì?” Lâm Hải quặm mặt lại, bất mãn nói nói.

Chủ thượng nghe xong, nhất thời liền khóc.

“Lâm Hải gia gia, hiện tại mới là diện mạo lúc trước của ta a, trước đó dạng như vậy, là biến ảo, hung một điểm để dọa người!”

“Cái gì?” Lâm Hải sững sờ hơn nửa ngày, sau đó giơ tay lên, ba lại cho Chủ thượng một bàn tay!

“Ta nhìn bộ dáng hiện tại của ngươi rất khó chịu, lại biến trở về cho ta!”

“A?” Chủ thượng phát miệng, nhưng nhìn thấy ánh mắt dữ dằn của Lâm Hải, lập tức dọa đến giật mình một cái.

“Ta biến, ta biến còn không được sao?”

Chủ thượng toét miệng, một mặt ủy khuất, đem Tử khí trên mặt vặn vẹo một trận, biến trở về bộ dáng trước đó.

“Ừm! Lần này nhìn liền thuận mắt hơn nhiều! Ngươi về sau liền lấy khuôn mặt này bày ra, nghe được không?!”

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó quặm mặt lại cảnh cáo nói.

“Biết rõ, Lâm Hải gia gia!”

Khóe miệng Chủ thượng co quắp một trận, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy dở khóc dở cười.

“Trách không được A Hoa ba ba nói, Lâm Hải gia gia lớn nhất ghen ghét bề ngoài anh tuấn của nó, hiện tại xem ra quả nhiên không sai, Lâm Hải gia gia không ưa nhất là người khác lớn lên so với hắn còn đẹp trai hơn!”

“Ngươi nói cái gì?!” Chủ thượng ở một bên nhỏ giọng thầm thì, bị Lâm Hải sau khi nghe được, cái mũi kém chút tức điên!

Thảo, không có thiên lý!

Ca ca anh tuấn tiêu sái như thế, sẽ con mẹ nó ghen ghét cái lưu manh chó A Hoa kia sao, A Hoa nói lời này, thật sự là không biết xấu hổ!

“Không, không nói cái gì, ta nói Lâm Hải gia gia là đẹp trai nhất trên đời này, so với ta cùng A Hoa ba ba đẹp trai hơn nhiều!” Chủ thượng vội vàng cười theo, một mặt khúm núm nói nói.

“Cái này còn tạm được!”

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, quệt miệng nói nói.

“Cái kia, Lâm Hải gia gia, ngươi nhìn ta cách Đại Thừa chi tôn, liền thừa một chút, nếu không, chúng ta lại đi giết người, tụ họp chút Tử khí.”

Nhìn thấy Lâm Hải cao hứng, Chủ thượng vội vàng đê mi thuận nhãn, hướng Lâm Hải nói nói.

Ba!

Vừa mới dứt lời, Lâm Hải đưa tay liền cho y một bàn tay!

“Nói cái gì đó! Về sau còn dám lạm sát kẻ vô tội, ta để ngươi mỗi ngày đi theo A Hoa!”

Chủ thượng nghe được, nhất thời giật mình một cái, dọa đến liên tục khoát tay.

“Đừng đừng đừng, Lâm Hải gia gia, ta không dám, cũng không dám nữa!”

“Hừ!” Lâm Hải lúc này mới hừ lạnh một tiếng, sau đó nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Chủ thượng suy tư.

“Kém một chút như vậy liền Đại Thừa, khá là đáng tiếc a!”

Chủ thượng cười theo, bị Lâm Hải nhìn chằm chằm đến nổi da gà một trận, ngay tại lúc y đều nhanh không kiên trì nổi, Lâm Hải bỗng nhiên vỗ hai tay, mặt lộ vẻ vui mừng.

“Có biện pháp!”

Chương 1742: Tử khí đến từ Địa Phủ

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đưa điện thoại di động cầm trong tay.

“Lâm Hải gia gia, ngươi nghĩ đến biện pháp tốt gì?”

Mặt mũi Chủ thượng tràn đầy hưng phấn, kích động hỏi.

Vừa nghĩ tới Lâm Hải có biện pháp để y trở lại Đại Thừa chi tôn, trên mặt y cũng cười ra hoa.

Lâm Hải còn chưa trả lời, mà chính là mở ra Weachat, tại bên trong sổ truyền tin tìm tới Sở Lâm Nhi.

“Rất lâu không có tin tức của Lâm Nhi Công chúa, thật đúng là hơi nhớ nhung đâu!”

Lâm Hải nhìn bên trên Weachat, ảnh chân dung yêu diễm xinh xắn của Sở Lâm Nhi, khoái lạc ở chung trong ngày thường xông lên đầu, khóe miệng kìm lòng không được hiện ra một nụ cười nhu tình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, đang làm gì? Có nhớ ca ca không? (phía sau là một cái biểu lộ nhíu lông mày)

Lâm Hải phát xong tin tức, không biết vì cái gì, tâm lý lại có chút gấp gáp, hai mắt nhìn màn hình chằm chằm, lẳng lặng chờ đợi.

Qua hơn nửa ngày, ngay tại lúc trong lòng Lâm Hải đều có chút lo lắng, tin tức của Sở Lâm Nhi mới hồi âm lại.

Sở Lâm Nhi: Phi, nhớ ngươi cái đại đầu quỷ! (phía sau là một cái biểu lộ le lưỡi nghịch ngợm)

“Ha ha ha, cô nàng này!”

Nhìn thấy Sở Lâm Nhi hồi âm, Lâm Hải cảm thấy phá lệ thân thiết, tâm tình lập tức trở nên thư sướng nói không nên lời, không tự chủ được mà bật cười.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hừ, lâu như vậy cũng không phát cái tin tức, ngươi có phải có người mới hay không?! (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Sở Lâm Nhi: Người mới em gái ngươi a! Bản Công chúa bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, liền thời gian chơi trò chơi đều không có! (phía sau là một cái biểu lộ liếc mắt)

“Ta dựa vào, bận rộn như vậy.” Lâm Hải khẽ giật mình, Sở Lâm Nhi đối với trò chơi có bao nhiêu nghiện, hắn chính là vô cùng rõ ràng.

Không nghĩ tới bây giờ bận bịu đến mức cả trò chơi cũng không để ý tới, cái này là chuyện lớn cỡ nào a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ngươi bận bịu cái gì đâu?? Có địa phương nào cần ta hỗ trợ hay không?

Sở Lâm Nhi: Ai, sự tình Địa Phủ, một lời chẳng kể hết! Đúng, ngươi tìm ta có chuyện gì, sẽ không cũng chỉ là nhớ người ta đi? (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tìm ngươi có hai chuyện, một chuyện lớn cực kỳ trọng yếu, một chuyện hơi nhỏ không đủ lên mặt bàn. (phía sau là một cái biểu lộ đáng yêu)

Sở Lâm Nhi: A? Ngươi nói, ta có thể giúp đỡ thì nhất định sẽ giúp ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chuyện lớn đâu, liền là để cho ngươi biết, nhớ nhung của ta đối với ngươi, tràn lan giống như nước sông Hoàng Hà, chôn vùi tâm ruộng của ta, Lâm Nhi Công chúa của ta a, khi nào trở lại bên cạnh ta? (phía sau là một cái biểu lộ phiền muộn cô độc)

Sở Lâm Nhi: Phi! Ha ha ha, miệng lưỡi trơn tru! Nhanh nói chính sự! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhớ nhung đối với siêu cấp mỹ thiếu nữ manh manh đáng yêu Lâm Nhi Công chúa, chẳng lẽ không phải chính sự sao? (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Sở Lâm Nhi: Lấy ép a, đừng đùa người ta! Nhanh nói có chuyện gì, ta thật vội vàng đâu!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt a, trừ cái chuyện lớn này, còn có một cái việc nhỏ phi thường nhỏ, Lâm Nhi Công chúa, ngươi tại Địa Phủ, giúp ta lấy chút Tử khí thôi. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Sở Lâm Nhi: Tử khí? Ngươi muốn Tử khí làm gì? Tử khí Địa Phủ, cùng Tử khí ở giữa dương gian còn đáng sợ hơn nhiều, liền xem như người tu hành hút phải, cũng rất có thể sẽ mất mạng, một khi khuếch tán, hậu quả khó mà lường được! (phía sau là một cái biểu lộ ngưng trọng)

“Ách... Lợi hại như vậy?”

Lâm Hải sững sờ, vẫn thật không nghĩ tới, Tử khí của Địa Phủ, cùng Tử khí ở dương gian hoàn toàn không tại một cái cấp bậc.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ta nơi này có cái Du hồn từ Đại Thừa chi tôn rơi xuống, muốn thông qua hút một chút Tử khí, để trở lại Đại Thừa cảnh, không biết có thể chịu đựng Tử khí của Địa Phủ hay không?

Sở Lâm Nhi: Đại Thừa kỳ rơi xuống? Này còn tốt! Nếu như là tu vi phía dưới Địa Tiên, chỉ cần hít một hơi liền sẽ mất mạng trong nháy mắt, chờ một chút a, ta thu thập một chút cho ngươi!

Sau một lát.

Leng keng!

Sở Lâm Nhi hướng ngươi gửi đi một bình Tử khí đến từ Địa Phủ, mời xem xét tại trong túi càn khôn!

Sở Lâm Nhi: Phát qua rồi đó, một bình nhỏ này, đủ để dùng, nếu như dùng không hết, nhớ kỹ tuyệt đối đừng khuếch tán tại nhân gian, nếu không xuất hiện nhân khẩu tử vong trên diện tích lớn, bản Công chúa phải gánh chịu trách nhiệm!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, Lâm Nhi Công chúa yên tâm, nếu như dùng không hết, ta liền đặt vào bên trong Luyện Yêu Hồ! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Sở Lâm Nhi: n, còn có việc sao? Không có việc gì ta lại đi bận bịu qua á! A a a a, bận bịu chết bản Công chúa, liền cả thời gian đùa giỡn ngươi cũng đều không có! (phía sau là một cái biểu lộ cuồng quào)

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy cái tin này, nhất thời không còn gì để nói, ca ca là dễ đùa giỡn như vậy sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có việc gì, Lâm Nhi Công chúa ngươi bận rộn như vậy, chú ý thân thể chính mình! (phía sau là một cái biểu lộ ôm ấp)

Sở Lâm Nhi: Mau mau cút, bớt chiếm tiện nghi của bản Công chúa, muốn ôm thì qua chỗ A Hoa, hừ! Không nói a, bận bịu qua!

Kết thúc đối thoại cùng Sở Lâm Nhi, nụ cười trên mặt Lâm Hải cũng dần dần biến mất, không tự chủ được khẽ than thở một tiếng.

Không biết vì sao, trong lòng Lâm Hải, lại có loại cảm giác vắng vẻ.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên rất muốn để Sở Lâm Nhi trở lại bên cạnh mình, dù là mỗi ngày bị nàng khi dễ, bị nàng biến thành trò đùa quái đản, hắn cũng nguyện ý a!

“Ta đây là làm sao?”

Hơn nửa ngày, Lâm Hải mới hồi phục tinh thần lại, nhẹ nhàng hất đầu một cái, trong lòng cười khổ một trận.

“Thôi, đừng nghĩ nha đầu này, Sở Lâm Nhi ham chơi hiếu động, chờ nàng làm xong, khẳng định liền tự mình chạy trở về, đuổi cũng đuổi không đi kia!”

“Về Luyện Yêu Hồ trước!”

Có dặn dò trước đó của Sở Lâm Nhi, Lâm Hải thật đúng là không dám ở bên trong này xuất ra cái bình nhỏ đổ đầy Tử khí kia.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, mang theo Chủ thượng cùng Tiểu Hồng, trở lại vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

“Lâm Hải gia gia, đến cùng có biện pháp không?”

Chủ thượng thấy Lâm Hải nửa ngày đứng ở chỗ này chơi điện thoại di động đâu, trên mặt thỉnh thoảng còn lộ ra nụ cười thô bỉ, trong lòng nhất thời có chút chột dạ.

Thấy lần này càng là trở lại Luyện Yêu Hồ, tâm Chủ thượng lập tức treo lên, sợ là Lâm Hải không định quản y, để y tiếp tục tìm A Hoa đi mở mang Không Gian Hỗn Độn, vậy liền thảm.

“Gấp cái gì!”

Lâm Hải lườm y một cái, sau đó mở túi càn khôn trên Weachat ra, tìm tới cái bình nhỏ mà Sở Lâm Nhi phát tới.

“Ta dựa vào, quả nhiên đủ nhỏ!”

Lâm Hải xem xét, cái bình nhỏ này chỉ có lớn chừng ngón cái, bên trong đen nghịt, đổ đầy Tử khí.

Rút ra!

Sau một khắc, bình nhỏ xuất hiện tại trong lòng bàn tay của

Lâm Hải, Lâm Hải hướng phía Chủ thượng đưa qua.

“Cho, cầm lấy đi luyện hóa đi!”

Chủ thượng sững sờ, tiếp xúc với bình nhỏ, miệng há ha, trong nháy mắt liền khóc.

“Lâm Hải gia gia, cái này, một bình nhỏ như vậy. Không đủ nhét kẽ răng a!”

Ba!

“Nói cái gì đó?” Lâm Hải đưa tay cho cái ót của Chủ thượng một bàn tay, quặm mặt lại nguýt y một cái.

“Nhỏ cái gì cũng thể nhỏ hơn tiểu đệ đệ của ngươi!”

“Lâm Hải gia gia, ngươi làm sao biết so với ta... Ngươi nhìn lén qua ta tắm rửa?” Mặt mũi Chủ thượng tràn đầy hoảng sợ.

Phốc!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất, đưa tay lại cho y một bàn tay.

“Nhìn lén em gái ngươi a, bớt nói nhảm, nếu không ta để A Hoa tới cho ngươi ăn.”

“Không không không không!” Chủ thượng bị dọa đến kém chút nhảy dựng lên, vội vàng liên tục khoát tay.

“Chút chuyện nhỏ này, cũng đừng phiền phức A Hoa ba ba, ta luyện, ta hiện tại liền luyện!”

Nói xong, Chủ thượng vội vàng cầm lấy cái bình nhỏ, ba một tiếng, đem nắp bình rút ra.

“Vẫn là tên của A Hoa dễ dùng!” Lâm Hải ở bên cạnh, hai tay ôm ngực, không khỏi buồn cười một trận.

Ông!

Ngay lúc này, một cỗ Tử khí cực kỳ khủng bố, từ trong bình nhỏ phóng lên tận trời, bên trong phương viên mười dặm, trong nháy mắt đều bị Tử khí bao phủ, âm u khủng bố, để cho người ta phát lạnh khắp cả người, như rơi vào Cửu U Địa Ngục!

“Đậu phộng, thật đáng sợ!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, cảm thấy sinh mệnh của mình cũng đang bị Tử khí thôn phệ, cuống quít quát chói tai một tiếng.

“Cút ngay!”

Ông!

Sau một khắc, bên người Lâm Hải xuất hiện một mảnh chân không, giống như lấp kín tường, Tử khí đều bị chống cự ở bên ngoài.

“Lâm Nhi nói quả nhiên không sai, nếu không phải mình là chủ nhân của Luyện Yêu Hồ, chi phối bên trong này, chỉ sợ thật muốn bị Tử khí thôn phệ, phút chốc mất mạng!”

Lâm Hải không khỏi cảm thấy một trận hoảng sợ, cái Tử khí đến từ Địa Phủ này, trình độ kinh khủng quả nhiên không phải nói giỡn!

“Phong!”

Trong lòng Lâm Hải, lần nữa thầm hô một tiếng, đem Tử khí giam cầm tại một mảnh khu vực, không tiếp tục để nó khuếch tán. Sau đó, Lâm Hải ngẩng đầu hướng phía Chủ thượng nhìn lại, nhưng cái này vừa nhìn xuống, con mắt Lâm Hải nhất thời thẳng!

Chương 1743: Ta không hy vọng, trở thành vật thay thế của nàng!

Chỉ thấy Chủ thượng giờ phút này, hai mắt lóe ánh sáng, chảy nước bọt, nhìn chằm chằm vào Tử khí tràn ngập giữa không trung, một mặt trư ca, rất giống một cái sắc lang nhìn thấy mỹ nữ.

“Sảng khoái, sảng khoái a! Ta chưa bao giờ thấy qua Tử khí có vị đạo nồng đậm như thế!”

Ba!

Lâm Hải cái này tức a, đưa tay lại cho y một bàn tay, sau đó trừng mắt.

“Thất thần làm gì, ngươi ngược lại là luyện hóa a!”

“A. A, ta quá kích động, cũng quên, cái này luyện, cái này luyện!”

Chủ thượng xoa xoa đầu, sau đó mang theo một mặt kinh hỉ cùng hưng phấn, cánh tay ở trước ngực nhanh như thiểm điện đánh ra một đạo pháp quyết, sau đó hai ngón khép lại, hướng phía Tử khí trên bầu trời bỗng nhiên nhất chỉ!

“Luyện!”

Ông!

Sau một khắc, Tử khí giữa không trung chấn động mạnh một cái, sau đó đột nhiên giống như thủy triều vỡ đê, hướng phía Chủ thượng chen chúc mà đến, trong nháy mắt quấn quanh ở bên người Chủ thượng.

Sắc mặt Chủ thượng ngưng trọng, pháp quyết trong tay không ngừng biến hóa, đồng thời chậm rãi ngồi dưới đất, hai mắt khép hờ, trong miệng nói lẩm bẩm, bắt đầu chầm chậm đem Tử khí, đạo nhập vào trong cơ thể mình, tiến hành luyện hóa.

Lâm Hải ở một bên nhìn lấy, phát hiện tốc độ luyện hóa của Chủ thượng đối với cái Tử khí này, thấp hơn nhiều so với trước đó Tử khí trên không tại Khôn gia, lường trước nguyên nhân là bởi vì cái Tử khí này quá mức nồng đậm.

“Đi trước nhìn xem Nguyệt Như cô nương!”

Thấy Chủ thượng nhất thời nửa khắc đoán chừng sẽ không luyện hóa xong, thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, biến mất không thấy gì nữa, thẳng đến nhà gỗ mà đi.

Cách xa xa, Lâm Hải liền nghe được thanh âm khóc nức nở của Lãnh Nguyệt Như, để Lâm Hải không khỏi cảm khái không thôi.

Đẩy cửa, Lâm Hải đi vào, Tiên Nhi thấy vậy, liền vội vàng tiến lên hành lễ.

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

Lâm Hải mỉm cười, đem Tiên Nhi đỡ dậy, sau đó đi đến trước mặt Lãnh Nguyệt Như.

“Nguyệt Như cô nương, tâm tình tốt hơn chưa?”

Lãnh Nguyệt Như giờ phút này đã đem nước mắt lau khô, hướng phía Lâm Hải dịu dàng cười một tiếng như hoa.

“Yên tâm đi, ta không sao!”

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên chuyển hướng Tiên Nhi, trên mặt bay lên một rặng mây đỏ, thấp giọng mở miệng nói.

“Tiên Nhi tỷ tỷ, ngươi có thể trước tránh một chút hay không, ta có mấy lời, muốn nói cùng Lâm Hải!”

“Tiên Nhi cáo lui!”

Tiên Nhi từ trước đến nay khéo hiểu lòng người, nghe được mỉm cười, lắc lư vòng eo, chậm rãi đi ra ngoài.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi có lời gì muốn nói cùng ta sao?”

Lâm Hải hơi kinh ngạc nhìn Lãnh Nguyệt Như, không biết Lãnh Nguyệt Như muốn nói gì, còn muốn để Tiên Nhi đi.

Khuôn mặt Lãnh Nguyệt Như, đột nhiên trở nên đỏ bừng vô cùng, nhấp nhẹ bờ môi, cúi đầu, hô hấp trở nên dồn dập.

“Ách...”

Lâm Hải khẽ giật mình, vậy mà rõ ràng nghe được, âm thanh gấp gáp phanh phanh nhảy lên của trái tim Lãnh Nguyệt Như.

Còn không có hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, Lãnh Nguyệt Như đột nhiên đi lên trước, ôm chặt lấy cổ của Lâm Hải.

Con mắt Lâm Hải đột nhiên trợn tròn, chỗ cổ truyền đến cảm giác kỳ diệu mềm nhẵn trơn mềm từ cánh tay ngọc của Lãnh Nguyệt Như, nhất thời giống như bị điện giật, một dòng nước nóng đi khắp toàn thân.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi, ngươi...” Lâm Hải một mặt xấu hổ, lời nói nói được một nửa, đột nhiên một cặp môi thơm ướt át sung mãn, bao trùm tại trên môi Lâm Hải.

Ông!

Trong đầu Lâm Hải, đột nhiên oanh một tiếng, trong nháy mắt trống rỗng, một cỗ bản năng nguyên thủy, như là dã thú thoát tù đày, điên cuồng sôi trào tại trong người Lâm Hải.

Đồng thời, một cỗ sương mù màu đen, bắt đầu chậm rãi quanh quẩn tại đỉnh đầu Lâm Hải.

Cơ hồ là vô ý thức, Lâm Hải một tay đem Lãnh Nguyệt Như ôm vào trong ngực...

"Lâm Hải, muốn ta, muốn ta..." Lãnh Nguyệt Như nỉ non than nhẹ, vang lên tại bên tai Lâm Hải, giống như ma âm, đem một tia lý trí sau cùng của Lâm Hải, phá hủy trong nháy mắt.

Hai mắt Lâm Hải đỏ thẫm, thở hổn hển, một tay đem Lãnh Nguyệt Như ấn ngã tại trên giường gỗ, điên cuồng xé rách...

Ánh mắt Lãnh Nguyệt Như mê ly, ôm chặt lấy Lâm Hải, nội tâm gấp gáp mang theo vẻ hưng phấn cùng chờ đợi, trong miệng lẩm bẩm.

"Lâm Hải, lão công thân ái của em, hảo hảo yêu em đi!"

"Hinh Nguyệt, Hinh Nguyệt, lão công nhớ em muốn chết!"

Trong thoáng chốc, thanh âm của Lâm Hải, tại bên tai của Lãnh Nguyệt Như giống như tiếng sấm vang lên, đem Lãnh Nguyệt Như trong nháy mắt từ trạng thái mê ly giật mình tỉnh lại.

Trong lúc đó, hai con ngươi của Lãnh Nguyệt Như mở ra, nhìn thấy Lâm Hải ở trên người mình một mặt động tình, còn đang la lên tên của Liễu Hinh Nguyệt, một cỗ cảm giác sỉ nhục thật sâu, trong nháy mắt liền xông lên óc.

"Cút ngay!"

Ầm!

Đầu gối Lãnh Nguyệt Như đỉnh lên, trực tiếp đánh vào bụng dưới của Lâm Hải, đem Lâm Hải từ trên thân mình đá xuống dưới.

"Ngao!"

Lâm Hải hét thảm một tiếng, bưng lấy bụng dưới liền nằm trên mặt đất, đau đớn toàn tâm, để Lâm Hải trong nháy mắt tỉnh táo lại.

"Hỏng, đem Nguyệt Như cô nương, xem như Hinh Nguyệt!"

Lâm Hải hối hận đan xen, biết mình phạm sai lầm lớn, lấy tính cách của Lãnh Nguyệt Như, tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng bỏ qua!

Quả nhiên, Lãnh Nguyệt Như lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, cầm quần áo mặc lại, sau đó trong mắt bắn ra một đạo hàn mang, rơi vào trên thân Lâm Hải, sát khí đằng không mà lên!

Lâm Hải cố nén đau nhức kịch liệt, vẫy tay một cái cũng cầm quần áo mặc lại, đứng lên hướng phía Lãnh Nguyệt Như xấu hổ cúi đầu xuống.

“Nguyệt Như cô nương, thật xin lỗi, đều tại ta nhất thời mê muội tâm trí, ngàn sai vạn sai đều là ta sai, ngươi muốn chém giết muốn róc thịt, tự nhiên muốn làm gì cũng được!”

Lãnh Nguyệt Như mím chặt đôi môi, hai mắt như đao, mang theo sát khí băng lãnh, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Hải, thân thể mềm mại bởi vì tức giận, cũng đang run lên nhè nhẹ.

Bất quá sau một lát, khóe miệng Lãnh Nguyệt Như giật một cái, hai hàng nước mắt lăn xuống xuống.

Sau đó, Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên quay người, chậm rãi lắc đầu, nghẹn ngào mở miệng.

“Không trách ngươi!”

“Vốn chính là do ta, chủ động hiến thân cho ngươi, huống chi ta đời này đều là nữ nhân của ngươi, ngươi làm xảy ra gì đối với ta, đều là đương nhiên.”

“Chỉ là...” Trong lòng Lãnh Nguyệt Như, bỗng nhiên đau xót, nước mắt lần nữa lăn xuống.

“Ngươi không quên được Liễu Hinh Nguyệt, ta hiểu ngươi, cũng nguyện ý tiếp nhận sự thật này!”

“Nhưng, ta không hy vọng, trở thành vật thay thế của nàng!”

Nói xong, Lãnh Nguyệt Như bỗng nhiên đem nước mắt lau khô, lần nữa xoay đầu lại, cưỡng ép gạt ra một nụ cười.

“Lâm Hải, nhờ có ngươi tương trợ, mới khiến cho đại thù của ta được báo, ta thật phi thường phi thường cảm kích ngươi!”

“Lãnh Nguyệt Như ta trừ ngươi, sẽ không lại tỏ ra thân thiện đối với bất kỳ nam nhân nào, trong nội tâm của ta từ nay chỉ có ngươi!”

“Nguyệt Như cô nương, ta...”Nội tâm Lâm Hải, vừa cảm động vừa xấu hổ day dứt, đối mặt với một mảnh thâm tình của Lãnh Nguyệt Như, thật không biết nên nói cái gì cho phải.

“Ngươi đừng nói nữa!” Lãnh Nguyệt Như đưa tay đem lời nói của Lâm Hải dừng lại, nước mắt bất tri bất giác lại lăn xuống tới.

“Lâm Hải, ta muốn rời đi một đoạn thời gian, về quê nhà ta, thủ linh mười năm cho cha mẹ ta, hiện tại, để cho ta rời đi đi!”

“Cái gì?!” Lâm Hải nghe xong, đột nhiên giật mình, thật không thể tin mà nhìn Lãnh Nguyệt Như.

“Nguyệt Như cô nương, ngươi muốn đi?” Trong lòng Lâm Hải, bỗng nhiên cảm giác một trận khó chịu.

Lãnh Nguyệt Như không nói gì, chỉ là đong đưa bờ môi, nặng nề gật gật đầu.

“Là, là bởi vì ta sao?” Lâm Hải mang theo thương cảm, áy náy nói nói.

Lãnh Nguyệt Như thì nhoẻn miệng cười, nước mắt trên mặt, đã biến mất không thấy gì nữa.

“Ngươi không cần suy nghĩ nhiều, cùng ngươi không có quan hệ gì đâu!”

“Hiện tại, để cho ta đi!”

Lâm Hải còn muốn nói gì nữa, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt vô cùng kiên định này của Lãnh Nguyệt Như, biết rõ nói cái gì cũng không có dùng.

“Ai!”

Lâm Hải than nhẹ một tiếng, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, mang theo Lãnh Nguyệt Như, xuất hiện tại bên ngoài Luyện Yêu Hồ.

“Nguyệt Như cô nương, thật muốn đi sao?” Lâm Hải khổ sở nói nói.

“Thiên hạ không có buổi tiệc không tàn.”

“Này, ta đưa ngươi!”

“Không cần!” Lãnh Nguyệt Như lắc đầu, sau đó hướng phía Lâm Hải, thê mỹ cười một tiếng.

“Bảo trọng!”

Nói xong, bóng hình xinh đẹp của Lãnh Nguyệt Như lóe lên, tại trong ánh nhìn soi mói của Lâm Hải, dần dần rời xa.

Nhìn thân ảnh đi xa của Lãnh Nguyệt Như, không biết vì sao, nội tâm của Lâm Hải, đau đớn giống như bị kim đâm.

Đột nhiên, Lãnh Nguyệt Như ngừng cước bộ lại, hướng phía Lâm Hải ngoái nhìn cười một tiếng, xinh đẹp như hoa.

“Lâm Hải, ngươi sẽ nhớ ta sao?”

“Ta sẽ!” Lâm Hải thốt ra, lớn tiếng hô nói.

“Tựa như nhớ nhung Liễu Hinh Nguyệt sao?” Lãnh Nguyệt Như lần nữa hỏi.

“…” Lâm Hải lời đã đến khóe miệng, còn chưa chờ nói ra miệng, đã thấy ngón tay ngọc của Lãnh Nguyệt Như vừa nhấc, làm ra một dấu tay chớ lên tiếng, sau đó lắc đầu.

“Đừng nói ra!” Nói xong, Lãnh Nguyệt Như lần nữa cười một tiếng, quay thân thể lại, thân ảnh chớp liên tục, dần dần từng bước đi đến, cô độc mà cô đơn!

Chương 1744: Trùng phùng Túy Tửu Tiên!

Lâm Hải ngây ngốc đứng tại bên trong này, thẳng đến khi cũng không còn nhìn thấy bóng dáng của Lãnh Nguyệt Như, một cỗ hối hận vô cùng mới mãnh liệt xông lên đầu.

“Ta thật con mẹ nó là tên hỗn đản!”

Lâm Hải nhịn không được, đưa tay cho mình một cái vả miệng.

Lãnh Nguyệt Như mặc dù là cười cười rời đi, nhưng lần này, chỉ sợ là triệt để đau thấu tim.

Tuy nàng rời đi, nói là đi lễ tế thân nhân, thủ linh vì cha mẹ, nhưng ai dám nói, là không có ý tứ tránh né Lâm Hải đâu?.

“Cái đồ vật cảm tình này, thật là khiến người ta đau đầu!”

Lâm Hải một trận bực bội, hắn chợt phát hiện, chính mình đối với Lãnh Nguyệt Như đến tột cùng là một loại tình cảm gì, liền cả chính hắn cũng đều có chút nói không rõ ràng.

“Thôi, thuận theo tự nhiên đi!”

Lâm Hải lắc đầu, không muốn suy nghĩ tiếp những sự tình phiền lòng này.

Tại trước khi gặp Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải chỉ có trải qua hai lần yêu đương không hoàn chỉnh.

Một lần là cùng Lưu Hiểu Khiết, thuộc về loại ái mộ tỉnh tỉnh mê mê lẫn nhau kia, liền cả tầng giấy cửa sổ cũng đều không có xuyên phá.

Một lần khác thì là cùng Vương Đình, Vương Đình hoàn toàn đem Lâm Hải coi như cơm phiếu, chỉ có thời điểm rất cần tiền, mới có thể nhớ tới Lâm Hải, căn bản không có một tia cảm giác yêu đương.

Nói trắng ra, Lâm Hải chính thức yêu đương, chỉ có cùng Liễu Hinh Nguyệt, bởi vậy tại bên trên xử lý vấn đề tình cảm, Lâm Hải hoàn toàn là thằng ngu, không có một chút kinh nghiệm nào.

Bất quá, Lãnh Nguyệt Như rời đi, khiến nội tâm của Lâm Hải, xúc động rất lớn, tuy không muốn suy nghĩ, nhưng tâm tình Lâm Hải, vẫn là trở nên vô cùng phiền não.

Không biết vì cái gì, Lâm Hải luôn luôn rất ít khi uống rượu, đột nhiên có một loại xúc động đặc biệt muốn uống rượu.

“Chuyện lớn cỡ nào cũng để sang một bên, hôm nay liền làm một trận không say không nghỉ!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải triệu hồi Tiểu Hồng ra, nhất phi trùng thiên, thẳng đến nơi cách thành Hắc Trạch gần nhất.

Thời điểm cách thành Hắc Trạch còn có mười dặm, để phòng để người chú ý, Lâm Hải đem Tiểu Hồng thu hồi, thi triển tốc độ, Súc Địa Thành Thốn, tiến vào trong thành, tìm tới một quán rượu có quy mô lớn hơn!

Lâm Hải vừa đi vào, một cái nữ phục vụ viên tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, mặt mỉm cười đi tới.

“Khách quan, ngài cần gì?”

“Chỗ các ngươi, có cái rượu ngon gì, có thể làm say lòng người?” Lâm Hải cúi đầu, tâm tình sa sút nói nói.

Nữ phục vụ viên khẽ giật mình, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua dạng khách nhân này, cười cười mở miệng nói nói.

“Rượu ngon nhất ở chỗ chúng ta này, chính là Túy Tình Nhân, từ bảy bảy bốn mươi chín loại tài liệu quý hiếm ủ chế mà thành, sau khi uống qua sẽ như nhấm nháp vị đạo tình nhân, rượu không say người người tự say, một nghìn khỏa Linh thạch Hạ phẩm một bình!”

“Túy Tình Nhân?” Lâm Hải nghe được cái tên này, không khỏi lã chã bật cười.

“Thật đúng là hợp với tình hình a, liền cho ta một bình Túy Tình Nhân, lại tùy ý thêm mấy cái đồ nhắm!”

“Tốt, khách quan chờ một lát, lập tức tới ngay!”

Sau khi nữ phục vụ viên lui xuống dưới, đồ ăn rất nhanh bưng lên, đồng thời dùng khay vàng ròng, bưng một bầu rượu đặt ở trên bàn Lâm Hải.

“Khách quan, một người uống rượu tẻ nhạt vô vị, có cần Nữ Tiên làm bạn hay không?”

“A?” Lâm Hải sững sờ, hơn nửa ngày mới phản ứng được, không khỏi buồn cười một trận.

“Mẹ nó, nghĩ không ra quán rượu này, còn có cái phục vụ này đâu?.”

“Không cần, cảm tạ!” Lâm Hải phất phất tay, nữ phục vụ viên mỉm cười, lui xuống.

Lâm Hải tự rót một chén rượu, vừa bưng lên muốn uống, đột nhiên một đường thanh âm kêu nhẹ, vang lên tại sau lưng.

“A, rượu thật có vị đạo a!”

Sau đó, một bóng người lóe lên, ngồi tại đối diện Lâm Hải, mang theo mùi hơi rượu nồng đậm, bay tới trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải đang phiền muộn, nhất thời nhướn mày, ngẩng đầu liền muốn mở miệng quát lớn.

Nhưng chờ sau khi Lâm Hải thấy rõ dung mạo của người đối diện, lại lập tức sửng sốt, sau đó mặt mũi đột nhiên tràn đầy kinh hỉ đứng lên, một tay đem cánh tay của người đối diện, bắt lại!

“Ha ha, Túy Tửu Tiên đại ca!!!”

“Ừm.” Túy Tửu Tiên đối diện, hai con mắt tỏa ánh sáng, toàn bộ lực chú ý cũng tại bên trên ấm Túy Tình Nhân này, khi nghe thấy Lâm Hải la lên tên lão, mới một mặt mờ mịt ngẩng đầu lên.

“Ngươi, ngươi là... Lâm Hải?!”

Túy Tửu Tiên mới đầu còn sững sờ, sau đó lập tức nhận ra Lâm Hải, không khỏi cất tiếng cười to.

“Ha ha, Lâm Hải, là tiểu tử ngươi!”

“Là ta à, Túy Tửu Tiên đại ca, ha ha, thật sự là quá khéo!” Lâm Hải kích động một mặt hoan hỉ.

“Túy Tửu Tiên đại ca, nhanh ngồi nhanh ngồi!”

Lâm Hải lôi kéo Túy Tửu Tiên lại ngồi xuống, gọi phục vụ viên lại đến một bộ bát đũa, rót đầy một chén rượu cho Túy Tửu Tiên, mới mang theo một tia vui sướng xa cách từ lâu trùng phùng, hướng Túy Tửu Tiên hỏi.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi làm sao lại ở cái chỗ này?”

Lâm Hải nhớ ngày đó, Túy Tửu Tiên tại Hải Nguyệt Tông bị đánh rớt xuống vách núi, chính mình lúc đi tìm, đã không còn thấy bóng dáng, lường trước là được người cứu đi, từ đó liền bặt vô âm tín.

Thật sự là không nghĩ tới, hôm nay còn quá trùng hợp, tại bên trong quán rượu của Địa Tiên giới, lại gặp lại cùng Túy Tửu Tiên.

“Ai, một lời chẳng kể hết a!” Túy Tửu Tiên khoát khoát tay, bưng chén rượu lên, ngửa cái cổ uống sạch sành sanh.

Sau đó, một bên rót rượu cho mình, một bên vừa mở miệng nói nói.

“Ngày đó, ta bị đánh xuống vách núi, lâm vào hôn mê, chờ thời điểm ta tỉnh lại, lại mạc danh kỳ diệu phát hiện mình đang ở trong một cái sơn động cổ xưa.”

“Càng khiến người ngoài ý là, trong sơn động lại có một đường năng lượng khủng bố, tại trong nháy mắt ta tỉnh lại, liền cưỡng ép tiến vào trong cơ thể ta, khiến cho ta lần nữa lâm vào hôn mê.”

“Chờ lúc ta tỉnh lại lần nữa, đã là một năm sau, mà để cho ta rất im lặng là, tu vi cảnh giới của ta, vậy mà thoáng cái đã đến cảnh giới nửa bước Địa Tiên, ngươi nói có đáng giận không?”

Túy Tửu Tiên cùng Lâm Hải đụng chạm cốc, uống một hơi cạn sạch, tiếp tục nói nói.

“Sau khi từ sơn động đi ra ngoài, ta mới biết được, Địa Tiên giới đã mở ra, liền vào Địa Tiên giới, không nghĩ tới lại tại cái thành Hắc Trạch này, gặp được Lâm lão đệ ngươi, xem ra chúng ta thật sự là hữu duyên a!”

“Ách...” Lâm Hải nghe được cái tao ngộ ly kỳ này của Túy Tửu

Tiên, cũng là im lặng.

Bất quá, Túy Tửu Tiên chẳng những được cứu, hơn nữa tu vi cảnh giới có chỗ đề bạt, cũng coi như thêm một cọc chuyện tốt.

“Đúng, Lâm lão đệ, tóc ngươi là xảy ra chuyện gì, ta vừa rồi kém chút đều không nhận ra ngươi!” Túy Tửu Tiên bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào mái tóc trắng phơ của Lâm Hải, kỳ quái hỏi.

Lâm Hải nghe xong, tinh thần thời chán nản, một ngụm đem Túy Tình Nhân trong chén uống cạn, thương cảm nói nói.

“Tóc ta trắng, cái này phải từ ngày Địa Tiên giới mở ra nói lên...” Lâm Hải đem sự tình Địa Tiên giới mở ra, Liễu Hinh Nguyệt rời đi, chính mình trong nháy mắt bạc đầu, hướng Túy Tửu Tiên giảng thuật một lần, trong nội tâm phảng phất như thấy tình cảnh ngày đó lại hiện ra, uống vào Túy Tình Nhân trong chén, phảng phất như thấy âm thanh dung mạo của Liễu Hinh Nguyệt, ngay tại trước mặt, để Lâm Hải thương cảm thất ý, không khỏi có vẻ say.

“Lâm lão đệ, cũng là người đa tình a!” Túy Tửu Tiên nghe xong, thổn thức không thôi, đối với ái tình ở giữa Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, vừa cảm động lại tiếc hận.

“Không đề cập tới những cái này nữa!” Lâm Hải miễn cưỡng vui cười, đem tư niệm thật sâu trong nội tâm khu trừ, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem một cái hồ lô lấy ra.

“Túy Tửu Tiên lão ca, đã nhìn thấy ngươi, cái hồ lô này cũng nên vật quy nguyên chủ!”

“Ha ha, Trảm Tiên Phi Đao!”

Túy Tửu Tiên thấy vậy, nhất thời lên tiếng cười một tiếng, đem hồ lô tiếp nhận qua, trái xem phải xem, yêu thích không buông tay!

“Quá tốt, Lâm lão đệ, không dối gạt ngươi, ta chính là đang cần bảo bối này đâu!”

Túy Tửu Tiên vừa nói, vừa đem một bầu rượu trên bàn cầm lấy, cũng không rót vào bên trong chén rượu, ngược lại trực tiếp ngửa cổ, tất cả đều rót vào bên trong miệng.

“Ách...” Lâm Hải ở bên cạnh nhìn thấy, nhất thời choáng váng một trận, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi chậm rãi uống, không ai giành với ngươi, uống xong mình lại gọi!”

Túy Tửu Tiên lắc đầu, đem ấm rượu buông xuống, đưa tay quệt quệt mồm, mặt lộ vẻ nghiêm nghị.

“Không kịp, thời gian đã đến!”

Chương 1745: Hậu quả chính là, thay ngươi!

Túy Tửu Tiên nói xong, đứng người lên, liền hướng bên ngoài đi.

“A, tại bên trong mắt của Túy Tửu Tiên, thế mà còn có chuyện càng trọng yếu hơn uống rượu sao?”

Nội tâm Lâm Hải không khỏi một trận hiếu kỳ, cũng vội vàng đứng dậy, nhanh chóng theo gót Túy Tửu Tiên đi ra ngoài.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi đi làm gì?” Lâm Hải một bên vừa đi, vừa hỏi.

“Qua giết một người!”

“Giết người?!” Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, sau đó một mặt nghiêm nghị nói.

“Ta giúp ngươi!”

“Ha ha, đủ ý tứ! Bất quá, cái này cũng không thể để cho người ta nhúng tay!”

Túy Tửu Tiên cười lớn một tiếng, bước nhanh như bay, không mất một chút thời gian, đã đi vào trong quảng trường của thành Hắc Trạch.

“Thật nhiều người!”

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, không khỏi sững sờ, chỉ thấy chỗ quảng trường đầy người, nhao nhao hướng phía bên trong nhìn lại.

Mà vị trí trong quảng trường, một cái màu đen nam tử, một mặt ngạo nghễ đứng tại bên trong này, trong ngực ôm một thanh trường kiếm đen nhánh, thần sắc ngạo nghễ, khí thế như băng!

“Nhường một chút, nhường một chút!”

Túy Tửu Tiên mang theo men say, nấc hơi rượu, tách đám người ra, đi vào.

“Ừm?” Nam tử áo đen nghe được động tĩnh, đột nhiên quay đầu, hai mắt như điện, kích xạ ra một đường hàn mang sắc bén, hướng phía Túy Tửu Tiên trông lại.

Mà Túy Tửu Tiên thì tại ánh mắt kinh ngạc nhìn soi mói của mọi người, đi đến trước người nam tử áo đen, cách xa nhau mười mét mới dừng bước lại.

“Nấc ~”

Túy Tửu Tiên cước bộ phù phiếm, há miệng đánh cái nấc rượu, mắt say lờ đờ mông lung liếc nhìn nam tử áo đen một chút, lười nhác mở miệng nói.

“Hạng năm mươi tư của Tiềm Long Bảng, Đoạt Mệnh Kiếm

Đường Hồng?”

Nam tử áo đen vừa nhấc cái cằm, mang theo thần sắc cao ngạo, nhàn nhạt nói nói.

“Không sai, ta chính là Đường Hồng!”

Đường Hồng vừa thốt ra lời kia, mọi người vây xem nhất thời ồ lên một tiếng, liền vỡ tổ!

“Đậu phộng, người này lại là Đường Hồng, nhân vật đáng sợ thứ năm mươi bốn của Tiềm Long Bảng!”

“Mẹ nó, trách không được vừa đứng ở đây, liền cho người ta một loại cảm giác áp bách, nghĩ không ra là cường giả đứng hàng Tiềm Long Bảng!”

“Theo nói Đoạt Mệnh Kiếm Đường Hồng, kiếm xuất đoạt mệnh, người cùng gã giao thủ, tất cả đều chết, không một ai còn sống a!”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, ánh mắt nhìn Đường Hồng, tràn ngập kính sợ.

Mà lúc này đây, trong mắt Đường Hồng, mang theo khinh thường thật sâu, trên dưới dò xét Túy Tửu Tiên một phen, không khỏi xùy cười một tiếng, xem thường hỏi.

“Chính là ngươi, muốn khiêu chiến ta?”

“Nấc ~ đúng a, chính là ta, Túy Tửu Tiên, muốn khiêu chiến ngươi cái cao thủ Tiềm Long Bảng này!” Túy Tửu Tiên lảo đảo, chỉ vào cái mũi của mình, cười đùa tí tửng nói nói.

“Bất quá, vừa rồi gặp được người bằng hữu, cao hứng uống hai chén, đến hơi trễ, chớ trách chớ trách a!”

“Đậu phộng, con sâu rượu này nói cái gì? Lão muốn khiêu chiến Đoạt Mệnh Kiếm Đường Hồng?" Lời của Túy Tửu Tiên vừa ra khỏi miệng, mọi người vây xem, lại là một trận oanh động, bên trong ánh mắt nhao nhao lộ ra ánh mắt thật không thể tin.

"Mẹ nó, đây là uống bao nhiêu rượu a, say đến hồ đồ đi?"

"Dám khiêu chiến Đoạt Mệnh Kiếm Đường Hồng, cái này không phải liền là tự sát sao?"

"Đều nói rượu mạnh làm lớn gan người, nhưng lá gan này cũng quá lớn mạnh đi."

"Say rượu hỏng việc a, cái con sâu rượu này chỉ sợ không sống được!"

Ánh mắt của Đường Hồng, đột nhiên hiện lên một đạo quang mang âm lạnh như kiếm, sắc bén rơi vào trên thân Túy Tửu Tiên, hai mắt nhíu lại, lạnh lùng mở miệng nói.

"Ngươi biết rõ, hậu quả khiêu chiến ta, là cái gì không?"

"Nấc ~ đương nhiên biết rõ, hậu quả chính là, thay ngươi, trở thành hạng thứ năm mươi bốn mới trên Tiềm Long Bảng!"

"Chết!" Lời của Túy Tửu Tiên vừa ra khỏi miệng, Đoạt Mệnh Kiếm Đường Hồng liền quát chói tai một tiếng, sau đó trường kiếm màu đen trong ngực, bỗng nhiên ra khỏi vỏ, một đường quang mang sắc bén, xẹt qua như chớp nhoáng, trong chớp mắt liền đến trước mặt Túy Tửu Tiên.

"Đậu phộng, kiếm thật nhanh!"

"Đoạt Mệnh Kiếm danh bất hư truyền, một lời không hợp liền muốn đoạt mệnh a!"

"Cái con sâu rượu này xong!"

Mọi người nhao nhao bị một kiếm nhanh như chớp của Đoạt

Mệnh Kiếm Đường Hồng này, rung động đến trong lòng cuồng loạn, kinh hãi không thôi.

Không có người ai cho rằng, Túy Tửu Tiên tại phía dưới một kiếm khủng bố như thế, còn có thể lưu lại tánh mạng!

Nhưng mà, Túy Tửu Tiên lại là một mặt khinh thường, mặt lộ vẻ thần sắc mỉa mai, không có một tia gấp gáp.

Mắt thấy một kiếm này, sắp rơi vào trên người, Túy Tửu Tiên đột nhiên quát nhẹ một tiếng.

“Đi!”

Ông!

Sau một khắc, cánh tay Túy Tửu Tiên vung lên, đem một cái hồ lô tế lên trên không.

Keng!

Một đạo âm thanh giòn thanh vang lên, trường kiếm của Đoạt Mệnh Kiếm Đường Hồng, giống như đánh vào nham thạch cứng rắn, trong nháy mắt bị bắn ngược trở về!

Cùng lúc đó, một cỗ sát cơ khủng bố ngập trời, từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đem cả phiến quảng trường này cũng bao phủ ở trong đó.

“A!!!”

Mọi người vây xem, nhịn không được kinh hô một tiếng, nhất thời cảm thấy linh hồn cũng run rẩy lên, sợ hãi không thôi.

Đường Hồng càng là kinh hãi biến sắc, mang theo thần sắc sợ hãi thật sâu, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một thanh phi đao chiều dài bảy tấc, có chuôi có mũi, đầu mũi bắn ra ánh sáng trắng, đang xoay quanh tại phía trên đỉnh đầu gã.

Đường Hồng căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, chỉ cảm thấy Nê Hoàn Cung tê rần, trong nháy mắt đã mất đi tri giác.

Mà lúc này đây, vẻ say của Túy Tửu Tiên đã hoàn toàn không có, một mặt cung kính, hướng phía phi đao này xa xa cúi đầu!

“Mời bảo bối quay người!”

Sưu!

Theo thanh âm của Túy Tửu Tiên rơi xuống, phi đao trên đỉnh đầu Mệnh Kiếm Đường Hồng, đột nhiên xoay quanh rơi xuống, trực tiếp đem đầu người lớn chừng cái đấu của gã, cắt bỏ, lăn rơi trên mặt đất.

Phù phù một tiếng, thi thể Đường Hồng mới ngã xuống đất, chết oan chết uổng.

Tĩnh!

Toàn bộ hiện trường hoàn toàn tĩnh mịch, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, chỉ còn lại có tiếng tim đập phanh phanh cùng tiếng hít thở gấp rút của mọi người.

Đám người vây xem, từng cái nghẹn họng nhìn trân trối, trừng to mắt, thật không thể tin nhìn một màn để người ta khó có thể tin trước mắt này, qua chừng một phút đồng hồ, mới oanh một tiếng, triệt để đại loạn!

“Đậu phộng, Đoạt Mệnh Kiếm Đường Hồng chết, bị cái con sâu rượu kia giết chết!”

“Cái này sao có thể, Đường Hồng thế nhưng là cao thủ Tiềm

Long Bảng a!”

“Hồ lô của cái con sâu rượu kia thật đáng sợ, còn có cái thanh phi đao kia, nhìn một chút đều để người ta thở không nổi!”

“Con mẹ nó ngươi còn dám gọi người ta là con sâu rượu, ngươi không muốn sống, đó là tân cao thủ Tiềm Long Bảng!”

Mọi người một mảnh ồn ào, nghị luận ầm ĩ, lần nữa nhìn về phía Túy Tửu Tiên, sớm đã không có khinh miệt trước đó, mà thay vào là kính sợ thật sâu.

“Thu!”

Túy Tửu Tiên thì là khôi phục vẻ say, hướng phía Trảm Tiên Phi Đao giữa không trung nhất chỉ, hồ lô liền bay thấp về trong tay lão.

“Ông bạn già, nhiều ngày không thấy, phong tao vẫn như cũ a!”

Túy Tửu Tiên một mặt cưng chiều nhẹ nhàng vỗ về hồ lô, mang trên mặt nụ cười hài lòng.

“Ách...”

Lâm Hải nghe được lời này của Túy Tửu Tiên, không khỏi buồn cười một trận, hai chữ phong tao này, dùng tốt!

“Túy Tửu Tiên đại ca, chúng ta tiếp tục đi uống rượu.”

Lâm Hải ở bên cạnh, có chút im lặng nói nói.

Lấy hung danh của Trảm Tiên Phi Đao, đừng nói là một cái cao thủ Tiềm Long Bảng Đường Hồng, liền xem như Địa Tiên đứng tại trước mặt, chỉ sợ cũng khó thoát kết cục bị cắt mất đầu.

Thật không biết Túy Tửu Tiên, cầm pháp bảo ngưu bức như vậy, qua khiêu chiến một cái chỉ là Đường Hồng, là có ý tứ gì.

Vừa nhắc tới rượu, hai mắt Túy Tửu Tiên nhất thời tỏa ánh sáng, kéo cánh tay Lâm Hải lại.

“Đi!”

Sưu!

Thân ảnh hai người lóe lên, tại trong ánh mắt kính sợ nhìn soi mói của mọi người, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

Một đường phi nước đại, không mất một chút thời gian, hai người đã ra khỏi thành Hắc Trạch, đến một chỗ trong núi sâu ngoài thành mấy trăm dặm, lúc này mới dừng lại.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi có phải thật uống nhiều hay không?”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cười khổ, quán rượu tại trong thành, cái Túy Tửu Tiên này đem chính mình kéo đến nơi dã ngoại hoang vu làm gì a.

“Hắc hắc hắc!” Túy Tửu Tiên bỗng nhiên xoa xoa tay, nhìn Lâm Hải một trận xấu hổ cười.

“Cái kia, Lâm Hải lão đệ a, nói lên quán rượu, ta cảm thấy vẫn là Hầu Nhi Tửu của ngươi này, là rượu ngon nhất mà ta uống qua trên đời, không biết ngươi này...”

“Ách... Nguyên lai là muốn Hầu Nhi Tửu a!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy bật cười, ngươi muốn uống cho ngươi là được, cần phải chạy tới đây nói sao?

Bên trong Luyện Yêu Hồ của Lâm Hải, có lưu giữ không ít Hầu Nhi Tửu, đều là Tôn Ngộ Không đưa cho hắn.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải trực tiếp lấy ra hai hồ lô rượu, ném cho Túy Tửu Tiên một cái, chính mình xách một cái.

“Đến, Túy Tửu Tiên đại ca, chúng ta không say không nghỉ!”

Chương 1746: Say rượu đốn ngộ, đạo hạnh lên nhanh!

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, một mực uống từ ban ngày đến ban đêm, chỉ là hồ lô rượu dưới chân, đều đã bày đặt trên trăm cái.

Lâm Hải tâm tình sa sút, chỉ muốn cầu say, cắm đầu uống rượu, không nói một lời.

Túy Tửu Tiên càng là cái tửu quỷ triệt triệt để để, có rượu ngon trước mắt, nào còn nhớ được nói chuyện.

Toàn bộ quá trình, hai người vậy mà hết sức ăn ý, từ đầu tới đuôi cũng không có bất kỳ cái giao lưu gì.

Thẳng đến khi Lâm Hải lại uống xong một hồ lô rượu, vẻ say mông lung lần nữa lấy ra một hồ lô, thì Túy Tửu Tiên đột nhiên xuất thủ, đem hồ lô trong tay Lâm Hải, đoạt đi.

“Chờ một chút, trước đừng uống!”

Túy Tửu Tiên đem hồ lô gắt gao ôm bên trong ngực, một mặt cảnh giác hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Nấc ~ vì cái gì không uống?”

Lâm Hải một mặt mờ mịt, say khướt hỏi.

“Lâm lão đệ, ta nhìn ra, ngươi đây là mượn rượu giải sầu a!”

“Phải thì như thế nào? Nâng cốc cho ta!” Lâm Hải cười khổ một tiếng, đưa tay đi đoạt hồ lô bên trong lòng Túy Tửu Tiên.

Túy Tửu Tiên vội vàng đưa tay, đem cánh tay Lâm Hải giữ chặt, sau đó một mặt nghiêm túc lắc đầu.

“Mượn rượu giải sầu sầu càng sầu! Lâm lão đệ, đừng uống nữa!”

“Ha ha, ha ha ha!” Lâm Hải kinh ngạc nhìn Túy Tửu Tiên hơn nửa ngày, sau đó không khỏi cất tiếng cười to.

“Có ý tứ, ngươi con sâu rượu này, thế mà khuyên người khác đừng có uống rượu, rất có ý tứ!”

Túy Tửu Tiên nhíu mày, thấy Lâm Hải thật sự là uống nhiều.

Theo lý mà nói tu vi đến một bước như bọn họ này, nếu muốn không để cho mình uống say, quả thực rất dễ dàng.

Thế nhưng Lâm Hải hết lần này tới lần khác lại uống say, nói rõ nội tâm Lâm Hải, thật rất đau đớn a!

“Lâm lão đệ, nghe ta một lời, mọi thứ thuận theo tự nhiên, tùy tâm mà đi, tùy tính mà làm, làm theo nước chảy thành sông vậy!”

Lâm Hải nghe được, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, kìm lòng không được trong miệng tự lẩm bẩm.

“Tùy tâm mà đi, tùy tính mà làm, tùy tâm mà đi, tùy tính mà làm...”

Lâm Hải một bên nói thầm lấy, một bên thần sắc bắt đầu trở nên trang nghiêm, trong lúc bất tri bất giác ngồi xếp bằng, hai mắt khép kín, vậy mà tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu.

“Ách...”

Túy Tửu Tiên ở một bên, nhất thời một mặt mộng bức, sau đó nhìn Lâm Hải, lộ ra vẻ khó tin thật sâu.

“Mẹ nó, cái này, cái này liền đốn ngộ? Thật là một cái biến thái!”

Túy Tửu Tiên quả thực im lặng, không nghĩ tới chính mình nói một câu, thế mà để Lâm Hải có cảm giác ngộ, tiến vào trạng thái đốn ngộ mà người tu hành tha thiết ước mơ, cũng thật sự là say!

Cười khổ lắc đầu, Túy Tửu Tiên đem cái nắp hồ lô đoạt đến từ bên trong tay Lâm Hải mở ra, dùng sức ngửi mùi rượu tràn lan ra, một mặt say mê.

“A ~ thật sự là rượu ngon a, tiểu tử Lâm Hải này đốn ngộ cũng tốt, ngược lại là không ai cùng ta đoạt uống rượu!”

Túy Tửu Tiên một bên vừa nói, một bên vừa ngửa cổ, rầm rầm uống từng ngụm lớn rượu vào.

“Thoải mái, sảng khoái!”

Uống sạch một hồ lô, mặt mũi Túy Tửu Tiên tràn đầy thư sướng, như muốn say mê, vừa mới chuẩn bị mở miệng lần nữa hướng Lâm Hải muốn rượu, thì đột nhiên biến sắc.

“Hỏng, tiểu tử này đốn ngộ, ta chẳng phải là không thể uống rượu.”

Nhìn Lâm Hải vẫn ở vào trạng thái đốn ngộ, Túy Tửu Tiên nhất thời liền khóc.

“Mẹ nó, hố cha a, cái này như thế nào cho phải?” Túy Tửu Tiên một mặt tuyệt vọng, thế nhưng là lại không thể quấy nhiễu Lâm Hải, quả thưc thống khổ như là trăm trảo cào tâm, rơi vào đường cùng, đem ánh mắt rơi bên trên đống hồ lô rượu trên mặt đất kia.

“Thao, xem ra chỉ có thể đem những hồ lô này, lại liếm một lần!”

...

Không biết qua bao lâu, thân thể Lâm Hải chấn động, bỗng nhiên mở hai mắt ra, tinh mang bay vụt, phảng phất như phù quang lược ảnh, trong bóng đêm xẹt qua một đường chớp nhoáng!

Leng keng!

Lúc này, trong đầu âm thanh tin tức nhắc nhở, vang lên.

Chúc mừng ngươi, có cảm ngộ mới, tâm cảnh đạt được đề thăng, đạo hạnh gia tăng một nghìn năm!

“Đậu phộng!”

Lâm Hải đột nhiên vui vẻ, phảng phất như bị một cái đĩa bánh cực lớn đập trúng, kích động vui mừng không kìm được!

“Đạo hạnh gia tăng một nghìn năm!”

Lâm Hải quả thực có chút không quá tin tưởng, đạo hạnh có bao nhiêu khó đề bạt, Lâm Hải lại quá là rõ ràng.

Mặc dù tu vi cảnh giới của mình, đã đạt tới nửa bước Địa Tiên, cách Hóa Thần cũng chỉ thừa cách xa một bước.

Nhưng là, tại bên trên một đường đạo hạnh, lại là tiến triển cực kỳ chậm chạp, tuy cũng có tăng trưởng, nhưng từ lúc tu hành đến nay, cũng bất quá chỉ có hơn ba nghìn năm đạo hạnh.

Thế nhưn thật không nghĩ tới, lần đốn ngộ mạc danh kỳ diệu này, lập tức liền gia tăng một nghìn năm đạo hạnh, quả thực là kinh hỉ cực lớn.

Lâm Hải mang theo một tia kinh hỉ cùng hưng phấn, xem xét một chút trạng thái đạo hạnh trước mắt của chính mình.

“Bốn nghìn một trăm ba mươi hai năm!”

“Xem ra, lực chiến đấu của chính mình, lại phải đề thăng một cái cấp bậc!”

“Ách...” Đột nhiên, Lâm Hải phát hiện, trước mặt mình, lại có một cái bóng đen đang nằm rạp trên mặt đất, ngọ nguậy mười phần quỷ dị, còn thỉnh thoảng phát ra thanh âm hút trượt.

“Đậu phộng, cái quỷ gì?!”

Lâm Hải giật mình, vụt cái liền nhảy dựng lên, một mặt cảnh giác cúi đầu nhìn lại, nhưng sau đó, con mắt liền thẳng.

“Túy, Túy Tửu Tiên đại ca? Ngươi thế nào say thành cái bức dạng này?”

Lâm Hải mặt mũi tràn đầy bật cười, chỉ thấy người trên mặt đất không phải là người khác, chính là Túy Tửu Tiên, giờ phút này đang nằm rạp trên mặt đất, cầm một cái hồ lô rượu bị chém thành hai khúc, điên cuồng liếm láp lấy.

“Lâm Hải lão đệ, ngươi cũng đã tỉnh, lại không tỉnh ta đều muốn điên!”

Túy Tửu Tiên nghe được thanh âm, lập tức liền luồn lên, ôm Lâm Hải liền khóc.

“Nhanh, rượu, rượu a! Những hồ lô rượu này, ta con mẹ nó a cũng đã liếm thêm ba lần! Đầu lưỡi cũng liếm đến lột da a!”

Phốc!

“Ha ha ha ha!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó kịp phản ứng, nhất thời nhịn không được, ôm bụng liền cười rộ lên.

“Túy Tửu Tiên đại ca, thật có ngươi a!”

Lâm Hải xem như thấy rõ, nguyên lai mình một trận ngộ này, Túy Tửu Tiên không thể uống rượu.

“Ngươi còn cười, nhanh cho ta rượu a, thèm chết ta!”

Túy Tửu Tiên rơi lệ mặt mũi tràn đầy, biểu tình kia ủy khuất nói không nên lời.

“Tốt tốt tốt!”

Lâm Hải nín cười, một bên đáp ứng, một bên lần nữa lấy ra một hồ lô rượu, vứt cho Túy Tửu Tiên.

Túy Tửu Tiên hai mắt buông tha, nhận lấy một hơi liền uống sạch.

“A ~ thoải mái a!”

Sau khi uống xong, Túy Tửu Tiên bỗng nhiên cười đùa tí tửng lại gần, hướng phía Lâm Hải khẽ vươn tay.

“Lâm Hải lão đệ, ngươi còn có bao nhiêu tồn kho a, nhiều thêm một chút thôi?”

Lâm Hải cười khổ, bất đắc dĩ lắc đầu, cánh tay vung lên, trực tiếp lấy ra mười mấy cái hồ lô rượu, bày tại một chỗ trước mặt.

“Đủ chưa?”

“Đủ, đủ! Lâm Hải lão đệ, ngươi thật là ý tứ!”

Mặt mũi Túy Tửu Tiên tràn đầy cuồng hỉ, một bên cười lớn, một bên vội vàng đem hồ lô rượu trên mặt đất, nhanh chóng chứa vào Bách Bảo Nang, một mặt hưng phấn.

Lâm Hải mặt mỉm cười, nhìn Túy Tửu Tiên đem hồ lô rượu cất đi, mới khe khẽ thở dài một hơi.

Phía dưới một trận say trước đó, Lâm Hải tiến vào trạng thái đốn ngộ, sau khi tỉnh lại, tâm tính đã khôi phục bình thản.

“Túy Tửu Tiên đại ca, hôm nay trùng phùng, thực sự khó được, chỉ là tiểu đệ còn có việc trong người, chỉ sợ muốn cùng ngươi tạm biệt.” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Túy Tửu Tiên ôm quyền một cái, cười hỏi.

Hỗ Tam Nương bây giờ vẫn chờ Lâm Hải, qua Phi Tinh Các làm tỉnh lại Tinh phách của Quan Thắng, để tìm hiểu chỗ hạ lạc của Tống Giang.

Lâm Hải tự nhiên không thể lưu lại tại thành Hắc Trạch, trong thời gian dài.

“Ách... Ngươi đi lần này, thế nhưng là không có người cùng ta uống rượu!” Túy Tửu Tiên sững sờ, trên mặt buồn bã.

Lâm Hải thì là mỉm cười, “Cùng ở tại Địa Tiên giới, luôn có cơ hội gặp mặt lần nữa!”

“Đúng, Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi có tính toán gì hay không? Nếu như không có chuyện gì, có thể cùng ta đi thành Lưu Tô, như thế chúng ta cũng không cần tách ra, mỗi ngày có thể cùng một chỗ uống rượu!”

Túy Tửu Tiên nghe xong, lắc đầu liên tục.

“Ta cũng không đi, ta muốn tìm một chỗ rừng sâu núi thẳm để trốn đi, thẳng đến đầu năm nay mới trở ra!”

“A.” Lâm Hải sững sờ, sau đó không hiểu hỏi nói, “Vì cái gì a?”

Túy Tửu Tiên khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Thế nào, ngươi còn không biết?”

Chương 1747: Tin tức oanh động cả nước

“Ta biết rõ cái gì?”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy mờ mịt, bị Túy Tửu Tiên hỏi một mặt mộng bức.

“Ách...” Túy Tửu Tiên cũng sửng sốt, nhìn Lâm Hải chớp chớp mắt, một mặt kỳ quái.

“Lâm Hải lão đệ, tin tức này đều đã oanh động toàn bộ Thiên Vận Quốc, hơn nữa ngươi cũng là cao thủ trên Tiềm Long Bảng, làm sao lại không biết đâu?.”

“Cái gì?. Oanh động toàn bộ Thiên Vận Quốc?” Lâm Hải sững sờ, nhưng càng thêm chấn kinh, vẫn là câu nói phía sau kia của Túy Tửu Tiên.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi trước chờ đã, ta lúc nào, thành cao thủ Tiềm Long Bảng rồi?”

Lâm Hải bây giờ đối với Tiềm Long Bảng cũng có hiểu biết nhất định, đó là một trăm cao thủ trong toàn bộ Thiên Vận Quốc, có tiềm lực đi vào hàng ngũ Địa Tiên nhất, lúc trước Yến Phi Dương chính là một cái trong số đó.

Đồng thời, Yến Phi Dương càng là một người duy nhất trong toàn bộ thành Lưu Tô, đứng hàng Tiềm Long Bảng.

Nhưng bây giờ, Túy Tửu Tiên làm sao lại nói mình cũng là cao thủ Tiềm Long Bảng.

“Ngươi, ngươi không biết?”

Túy Tửu Tiên nhìn Lâm Hải vẻ mặt mờ mịt, sững sờ hơn nửa ngày, sau đó lã chã bật cười.

“Ngươi thế mà không biết, chính ngươi là cao thủ Tiềm Long

Bảng?” Túy Tửu Tiên một mặt không tin hỏi.

“Ta thật không biết!”

“Ai u ta qua!” Túy Tửu Tiên che mặt, quả thực im lặng.

“Ngươi xem cái này một chút!”

Túy Tửu Tiên sờ tay vào ngực, sau đó đem một quyển sách nhỏ hơi mỏng, vứt cho Lâm Hải.

Lâm Hải nhận lấy, cúi đầu xem xét, phía trên trang bìa, là ba chữ to.

“Tiềm Long Bảng!”

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, lật bảng danh sách ra, bắt đầu xem xét.

Khi thấy người thứ tám mươi mốt, con mắt không khỏi trong nháy mắt liền thẳng.

“Hạng thứ tám mươi mốt Tiềm Long Bảng, thành Lưu Tô Lâm Hải!”

“Ta qua, thật là có chính mình a!” Lâm Hải một mặt kinh ngạc, vừa nhìn về phía giới thiệu đối với mình ở bên dưới.

Lâm Hải: Đệ tử Phi Tinh Các trong thành Lưu Tô, bởi vì chém giết Yến Phi Dương, nên thay thế vị trí!

Ghi chú: Nghe nói, lúc Lâm Hải chém giết Yến Phi Dương, hư hư thực thực sử dụng pháp bảo có uy lực mạnh mẽ, cũng có tính ngẫu nhiên cực lớn, mới một kích giết địch, thực lực chân thật, Nguyên Anh sơ kỳ!

“Ha ha, cái Tiềm Long Bảng, này, là ai làm a?” Lâm Hải rốt cục biết rõ, vì cái gì chính mình cũng lên Tiềm Long Bảng.

Nháo nửa ngày, là bởi vì chính mình giết Yến Phi Dương, nên tự động lấy đi vị trí của Yến Phi Dương.

Xếp hạng của mình tại Tiềm Long Bảng bên trên, cũng cùng Yến Phi Dương trước đó, giống như đúc.

Bất quá, trong lòng Lâm Hải lại cười nhạt một tiếng.

Người biên soạn Tiềm Long Bảng, đối với mình cuối cùng vẫn là không đủ hiểu biết.

Chính mình khi giết Yến Phi Dương, lúc đó nào có sử dụng pháp bảo gì, này rõ ràng là mượn nhờ Tử Lôi Thần Long Tí, thi triển Thần Thông hệ Lôi.

Hơn nữa, thực lực chân thật của chính mình, từ lâu đã không còn là Nguyên Anh sơ kỳ, mà chính là nửa bước Địa Tiên!

“Nhìn thấy đi, người thứ tám mươi mốt!” Túy Tửu Tiên ở một bên, hé miệng, nói nói.

“Ha ha, không có trứng dùng gì!”

Lâm Hải khinh thường cười một tiếng, nhẹ nhàng đem cái Tiềm Long Bảng này, lại ném cho Túy Tửu Tiên.

Cái người trên Tiềm Long Bảng này, dù thực lực mạnh nhất, thiên phú lại cao hơn, cũng đều là người tu hành phía dưới Địa Tiên.

Bây giờ Lâm Hải, mượn nhờ Tiên khí Trục Nhật Cung, Tử Lôi Thần Long Tí cùng Kim Chi Đạo đại viên mãn, đều có thể nhẹ nhõm miểu sát Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ, cho dù là Hóa Thần trung kỳ cũng có thể đánh một trận, làm thế nào có thể lại đem cái người trên Tiềm Long Bảng này, đặt ở bên trong mắt.

Tại trong mắt Lâm Hải, nhân vật trên Tiềm Long Bảng luôn cao

cao tại thượng kia, đã không khác gì con kiến hôi!

“Làm sao vô dụng, đương nhiên hữu dụng a!”

Túy Tửu Tiên một mặt nghiêm túc, trừng mắt hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Lâm Hải lão đệ, xem ra ngươi là thật cái gì cũng không biết a!”

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi nói cái tin tức lớn oanh động Thiên Vận Quốc, đến cùng là cái gì?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

Lúc trước hắn tiến vào Di Vong Chi Đô, căn bản không biết ngoại giới đã xảy ra chuyện gì.

“Ta cùng ngươi nói!” Túy Tửu Tiên một mặt ngưng trọng, “Thiên Vận Quốc truyền xuống tin tức, sang đầu năm sau, người bên trong Tiềm Long Bảng, sẽ có mười người có cơ duyên lâm thân, tiến giai vào Địa Tiên!”

“A.” Lâm Hải nghe được, trước mắt đột nhiên sáng lên.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi có biết, là cơ duyên gì không?” Lâm Hải vội vã hỏi.

Tu vi cảnh giới càng cao, Lâm Hải càng có thể cảm nhận được, tiến thêm một bước về phía trước, là khó khăn bực nào.

Tuy hắn hiện tại là nửa bước Địa Tiên, cách Địa Tiên chân chính, chỉ có cách xa một bước.

Nhưng Lâm Hải lại rõ ràng biết rõ, chính là một bước cách xa này, lại giống như rãnh trời, nếu muốn đột phá, còn không biết cần bao lâu.

Nhưng nếu như thật có cái gọi là đại cơ duyên, có thể làm cho chính mình đăng lâm Địa Tiên chi vị, cái kia ngược lại là cái tin tức tốt cực lớn!

Túy Tửu Tiên thì là nhẹ nhàng lắc đầu, chân mày hơi nhíu lại.

“Đến tột cùng là cơ duyên ra sao, ta cũng không rõ ràng!”

“Bên trong thông tin chỉ có ghi, người bên trong Tiềm Long Bảng, đều có cơ hội!”

“Cho nên, trước ngươi giết cái Đoạt Mệnh Kiếm Đường Hồng kia, cũng là vì chiếm cứ một chỗ cắm dùi bên trong Tiềm Long Bảng?” Lâm Hải cuối cùng đã minh bạch, Túy Tửu Tiên vì cái gì có hào hứng, tới giết chỉ là một cái Đường Hồng.

Túy Tửu Tiên thì là hơi thả lỏng vai, lộ ra cái biểu lộ bất đắc dĩ.

“Chỉ có thể trách Đường Hồng gã không may, ai bảo gã vừa vặn tại thành Hắc Trạch đâu, bất quá Đường Hồng này cũng không phải kẻ tốt lành gì, bụng dạ độc ác, giết người như ngóe, diệt hắn cũng coi là trừ hại cho giới Tu Hành!”

“Hiện tại, điều duy nhất ta muốn làm, cũng là trốn ở rừng sâu núi thẳm, uống rượu ba tháng, chậm rãi đợi sang đầu năm, chờ đại cơ duyên buông xuống.”

Túy Tửu Tiên vừa nói, một bên vừa nhịn không được xuất ra một hồ lô Hầu Nhi Tửu, lại bắt đầu uống.

Lâm Hải nhìn bộ dáng dương dương tự đắc của Túy Tửu Tiên này, cũng thật sự là im lặng.

“Túy Tửu Tiên đại ca, tiểu đệ liền không bồi ngươi, sau này còn gặp lại!”

Lâm Hải nói xong, liền ôm quyền, quay người liền muốn rời khỏi.

“Chờ một chút!”

Túy Tửu Tiên vội vàng đem Lâm Hải gọi lại, sau đó một mặt ngưng trọng, hướng phía Lâm Hải dặn dò nói.

“Lâm Hải lão đệ, tin tức sang đầu năm, đại cơ duyên buông xuống các cường giả Tiềm Long Bảng, đã truyền xôn xao, nổi tiếng!”

“Hiện tại toàn bộ cường giả phía dưới Địa Tiên của Thiên Vận Quốc, cũng đang tìm kiếm người đứng hàng Tiềm Long Bảng ở khắp nơi, muốn thay vào đó, chiếm cứ một vị trí.”

“Mà giới thiệu của ngươi bên trên Tiềm Long Bảng, thực lực còn dừng lại tại Nguyên Anh sơ kỳ, đồng thời đưa ngươi nhập hạng Tiềm Long Bảng, nói có tính ngẫu nhiên nhất định.”

“Cứ như vậy, sẽ để cho rất nhiều người ngộ phán thực lực của ngươi, cho rằng ngươi là dựa vào vận khí để tiến vào Tiềm Long Bảng, so với những người còn lại trên Tiềm Long Bảng, sẽ dễ đối phó hơn nhiều.”

Nói đến đây, Túy Tửu Tiên bất đắc dĩ thở dài, nhìn Lâm Hải cười khổ một trận.

“Cho nên, rất có thể, người tìm kiếm ngươi cũng muốn giết ngươi để thay vào đó, lại là nhiều nhất!”

“Chính ngươi, nhất định phải cẩn thận gấp bội a!”

Lâm Hải nghe xong sững sờ, hắn vẫn thật không nghĩ tới điểm này, nhất thời im lặng lắc đầu.

“Thật sự là đau đầu a!”

Lâm Hải sợ cũng không sợ, quan trọng cứ như vậy, sẽ có phiền phức vô cùng vô tận, có thể đem Lâm Hải phiền chết!

“Đa tạ Túy Tửu Tiên đại ca, Lâm Hải biết rõ!”

Lâm Hải hướng phía Túy Tửu Tiên nói tiếng cảm ơn, sau đó nghiêm mặt, cao giọng nói.

“Cáo từ!”

“Bảo trọng!” Túy Tửu Tiên gật gật đầu, “Sang đầu năm sau, chúng ta gặp lại!”

Lâm Hải cười cười, cũng không tị hiềm Túy Tửu Tiên, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tiểu Hồng triệu hoán ra, sau đó thả người nhảy lên, nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng.

“Tiểu Hồng, chúng ta đi!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, giương cánh bay cao, thẳng đến phương hướng Đông Nam mà đi.

Lâm Hải trước đó đã dò thăm, thành Lưu Tô ngay tại phương hướng Đông Nam của thành Hắc Trạch, tuy liền nhau, lại cách muôn sông nghìn núi.

Tại lúc rời xa thành trì, tự nhiên cưỡi Tiểu Hồng đi đường, muốn thuận tiện cấp tốc hơn nhiều.

Một ngày thời gian, Lâm Hải liền đã đến gần thành Lưu Tô.

Lúc cách thành Lưu Tô còn có trăm dặm, Tiểu Hồng liền hạ xuống, bị Lâm Hải thu nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

Lâm Hải thì là khoác hai tay về sau, hướng phía phương hướng thành Lưu Tô xa xa nhìn một cái, hít sâu một hơi.

“Ca, rốt cục lại trở về!”

Chương 1748: Ngươi chẳng những ngược chó, còn ngược tâm!

Lâm Hải ngược lại không có vội vã tiến vào thành Lưu Tô, mà chính là hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trở lại vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Chủ thượng trước đó tại bên trong Luyện Yêu Hồ, đang luyện hóa Tử khí mà Sở Lâm Nhi cho, hiện ở thời điểm này, hẳn là không sai biệt lắm.

“Tử khí quả nhiên đã hoàn toàn biến mất!”

Vừa tiến vào Luyện Yêu Hồ, Lâm Hải liền cảm ứng được, Tử khí nồng đậm kia, đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Mà Chủ thượng đang khoanh chân ngồi ở vị trí lúc trước, trên thân tản ra khí tức cường đại, cảm giác cho Lâm Hải, so với lần thứ nhất nhìn thấy y trước đó, uy áp còn cường đại hơn.

“Xem ra tiểu tử này, đã khôi phục thực lực Đại Thừa!”

Lâm Hải bĩu môi cười một tiếng, thân ảnh lấp lóe, đi tới trước mặt Chủ thượng.

“Ừm?”

Con mắt Chủ thượng bỗng nhiên mở ra, không gian nhất thời hiện lên một đạo âm mang rét lạnh, một cỗ sát khí âm hàn khủng bố, rơi vào trên thân Lâm Hải.

Nhưng khi thấy rõ là Lâm Hải đứng ở trước mặt y, khí tức của Chủ thượng liền biến đổi, nhất thời cười đùa tí tửng, mang theo nụ cười hèn mọn nịnh nọt đứng lên.

“Lâm Hải gia gia, ngươi trở về rồi!”

Chủ thượng cúi đầu khom lưng, hướng Lâm Hải thi lễ nói.

Tuy y đã khôi phục tu vi, nhưng y biết rõ, mạng nhỏ của mình, vẫn còn nắm giữ tại bên trong tay Lâm Hải.

Chỉ cần Lâm Hải có một cái ý niệm trong đầu, liền có thể để cho y hôi phi yên diệt.

Vì thế, dù là lần nữa khôi phục thực lực Đại Thừa, Chủ thượng đối với Lâm Hải cũng không dám có một điểm thất lễ, thậm chí càng thêm kính sợ.

Y cũng không muốn, thực lực thật vất vả mới khôi phục, để Lâm Hải một cái không cao hứng, lại bị tước đoạt mất.

“Xem ra, khôi phục không tệ, so với trước đó giống như còn mạnh hơn.”

Lâm Hải ngoẹo đầu, giống như cười mà không phải cười nhìn Chủ thượng, lại dương dương nói nói.

“Là so với trước kia mạnh hơn một chút, bất quá, đây đều là Lâm Hải gia gia ban ơn, tiểu nhân tuyệt không quên đại ân của Lâm Hải gia gia.”

“Ừm, coi như hiểu chuyện!” Lâm Hải gật gật đầu, đối với thái độ của Chủ thượng, xem như tương đối hài lòng.

Chủ thượng khôi phục thực lực, Lâm Hải cũng tương đối cao hứng, chí ít chính mình xem như có một cái thủ hạ siêu cấp cường đại.

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

Đột nhiên, thanh âm của Tiên Nhi, vang lên tại sau lưng.

“Tiên Nhi.”

Lâm Hải quay đầu, đem Tiên Nhi nhẹ nhàng đỡ dậy, mỉm cười.

“Tìm ta có việc?”

Sắc mặt Tiên Nhi hơi có vẻ nghiêm túc, nhìn Chủ thượng, lại nhìn Lâm Hải, mới khẽ gật đầu.

“Tiên Nhi có mấy lời, muốn nói cùng chủ nhân.”

“A.” Lâm Hải khẽ giật mình, thấy Tiên Nhi thần thái ngưng trọng như thế, lường trước sự tình không thể coi thường a.

“Lâm Hải gia gia, Tiên Nhi nãi nãi, tiểu nhân cáo lui trước!”

Chủ thượng rất có ánh mắt, lập tức hướng phía Lâm Hải cùng Tiên Nhi, cung kính thi lễ một cái, sau đó thân ảnh lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

“Ách… Lão tiểu tử này.”

Lâm Hải buồn cười một trận, nhìn không ra Chủ thượng này, vẫn rất hiểu chuyện nha.

Mà Tiên Nhi đối diện, khuôn mặt thì là đỏ bừng, Chủ thượng kêu xong Lâm Hải gia gia, lập tức lại gọi nàng nãi nãi, để nai con trong lòng Tiên Nhi thình thịch đập loạn một trận, thẹn thùng vô cùng.

“A, Tiên Nhi, ngươi làm sao đỏ mặt?” Lâm Hải một mặt hiếu kỳ, hỏi.

“Không, không có việc gì!” Tiên Nhi bị Lâm Hải hỏi như vậy, càng là xấu hổ đến khuôn mặt nóng lên một trận.

“Chủ nhân, Tiên Nhi có câu nói, không biết có nên nói hay không?!” Tiên Nhi vội vàng đổi chủ đề, hướng phía Lâm Hải trịnh trọng nói nói.

“Tiên Nhi, ngươi ta không phải là người ngoài, có chuyện nói thẳng là được!” Lâm Hải mỉm cười, vẻ mặt ôn hoà nói.

“Ừm!” Tiên Nhi gật gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn Lâm Hải.

“Chủ nhân, cái Chủ thượng kia đã khôi phục thực lực Đại Thừa, không biết chủ nhân chuẩn bị an bài y như thế nào?”

“Tự nhiên là kéo ra ngoài làm bảo tiêu a, có cái Đại Thừa theo bên người, ca ca không ai địch nổi a!” Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi nhướn nhướn mày, đắc ý nói nói.

Tiên Nhi nghe được, lại là biến sắc, cái miệng nhỏ nhắn he hé, sau đó một mặt ngưng trọng mở miệng.

“Tiên Nhi muốn nói, liền là chuyện này!”

“A.” Lâm Hải sững sờ, “Tiên Nhi, ý ngươi là?”

“Chủ nhân, tu hành vốn là nghịch thiên hành sự, quý ở tu luyện bản tâm, Tiên Nhi nghĩ là, chủ nhân còn cần ma luyện ý chí, làm cho bản thân lớn mạnh, không thể mượn nhờ ngoại lực quá nhiều, nếu không đối với con đường tu tâm của chủ nhân, có hại vô ích!”

Lời của Tiên Nhi mặc dù ngắn gọn, lại làm cho trong lòng Lâm Hải run lên bần bật, giống như cảnh tỉnh, trong nháy mắt đã bừng tỉnh!

“Tiên Nhi, ta minh bạch, cảm ơn ngươi!” Lâm Hải một mặt trịnh trọng, hướng phía Tiên Nhi gật đầu nói.

Đồng thời, nội tâm Lâm Hải may mắn một trận.

Ngay tại vừa rồi, hắn thật có loại ý nghĩ, đem Chủ thượng mang theo trên người, làm cái bảo tiêu cho mình, gặp được địch nhân căn bản không cần tự mình động thủ, trực tiếp để Chủ thượng đi lên, vài phút là bãi bình.

Sau khi nghe được Tiên Nhi khuyên bảo, Lâm Hải mới trong nháy mắt minh ngộ ra, biết mình suýt nữa đã phạm phải sai lầm lớn, làm ra quyết định cực kỳ bất lợi, đối với tu hành của bản thân.

“Ngươi yên tâm!” Lâm Hải đưa tay nắm chặt vai Tiên Nhi, thần sắc trang trọng nói nói.

“Trừ phi thời khắc sinh tử tồn vong, nếu không ta tuyệt không mượn nhờ lực lượng của y, hết thảy đều dựa vào chính ta!”

Tiên Nhi lúc này mới yên tâm gật đầu cười cười, một mặt vui mừng.

“Như thế, đạo tâm của chủ nhân tất thành!”

Nhìn thấy Tiên Nhi quan tâm chính mình như vậy, trong lòng Lâm Hải có một cỗ dòng nước nóng mãnh liệt trào lên, kìm lòng không được nhìn Tiên Nhi, ôn nhu mở miệng nói.

“Tiên Nhi, ngươi thật tốt!”

Thân thể mềm mại của Tiên Nhi nhất thời khẽ run lên, sau đó một cỗ cảm giác ngọt ngào nói không nên lời, trong nháy mắt đã lao vọt khắp toàn thân.

Tiên Nhi nhu tình vạn chúng liếc nhìn Lâm Hải một chút, lại vội vàng ngượng ngùng cúi đầu xuống, lại khó nén vẻ vui thích trên gương mặt, nai con trong lòng càng là nhảy nhót càng thêm lợi hại.

“Chủ nhân, Tiên Nhi còn có việc, đi trước!”

Nói xong, Tiên Nhi nhẹ nhàng tránh thoát hai tay Lâm Hải, cúi đầu bước liên tục nhẹ nhàng, mang trên mặt nụ cười ngượng ngùng, bước nhanh rời đi.

“A, nha đầu này, làm sao có chút cảm giác kỳ kỳ quái quái đâu?."

Nhìn bóng lưng Tiên Nhi rời đi, Lâm Hải cười khổ lắc đầu, tự lẩm bẩm nói.

"Y ~ chậc chậc chậc!"

Đột nhiên, một đường thanh âm mang theo ý ghét bỏ nồng đậm, vang lên tại sau lưng Lâm Hải, đem Lâm Hải làm giật mình.

"Đậu phộng, ai!"

Lâm Hải vội vàng quay đầu, đã thấy A Hoa đang đứng thẳng trên hai chân, hai cái chân trước ôm ở trước ngực, gật gù đắc ý, một mặt xem thường nhìn lấy chính mình, cặp mắt nhỏ kia tràn ngập khinh thường.

Lâm Hải nhất thời tức giận một trận, đi lên cho nó một bàn tay.

"Ngươi cái chó chết, ánh mắt này là có ý tứ gì!"

"Ngao!"

A Hoa khoa trương kêu to một tiếng, ôm đầu, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, càng thêm xem thường.

"Ba ba, ngươi chẳng những ngược chó, còn ngược tâm, ta khinh bỉ ngươi!"

"Khinh bỉ ta, ta con mẹ nó a để ngươi... n? Đợi chút!"

Lâm Hải giơ tay lên, bỗng nhiên lại dừng lại, sau đó một mặt kinh ngạc nhìn A Hoa.

"Ngươi lưu manh chó này, nói rõ cho ta, ngược chó không sai, nhưng ca ca lúc nào ngược tâm!"

"Hứ ~" A Hoa nghe xong, khóe miệng nhếch lên, càng thêm xem thường.

"Ba ba, ngươi thật đúng là dám làm không dám chịu, trong mắt ta hoài nghi ngươi có phải là nam nhân hay không... Ngao!"

A Hoa còn chưa nói dứt lời, trực tiếp bị một bàn tay của Lâm Hải đập ở bên trên gáy.

"Bớt nói nhảm, cái ngược tâm này, đến cùng là có ý tứ gì?!" Lâm Hải trừng mắt, dữ dằn nói nói.

"Ngươi còn không thừa nhận, người ta cũng nhìn thấy!"

"Ngươi con mẹ nó thấy cái gì, ngược lại là nói a!" Lâm Hải cái này tức a, A Hoa chó chết này, thật sự là càng ngày càng đáng giận.

"Ta nhìn thấy, ngươi vừa mới chọc Tiên Nhi người ta, để người ta xuân tâm dập dờn, chính mình lại tại cái chỗ này giả vô tội, ba ba, ngươi thật vô sỉ a!"

Nói xong, A Hoa bỗng nhiên lộ ra một nụ cười thô bỉ, hướng phía Lâm Hải hư hỏng nháy mắt ra hiệu nói.

"Bất quá, chiêu ngược tâm của ba ba này, thật sự là cao a, Tiên Nhi ngây thơ đơn thuần như thế, lại là mới biết yêu, tuyệt đối sẽ bị ngươi ngược đến thần hồn điên đảo, chết đi sống lại... Ngao!"

A Hoa còn chưa nói xong, trực tiếp bị Lâm Hải một chân đá lên trời.

Bất quá, trên mặt Lâm Hải, lại là một mặt mờ mịt chấn kinh, cùng nghi hoặc thật sâu.

"Ta, thật đem Tiên Nhi đùa giỡn sao?"

Chương 1749: Động phủ của Chủ thượng!

Lâm Hải gãi gãi đầu, trong lòng không còn gì để nói.

Tiên Nhi đối với mình có ý, Lâm Hải là biết rõ, thế nhưng cử động vừa rồi của chính mình, căn bản là không có ý tứ khác a, chỉ là thuần túy cảm tạ Tiên Nhi, kịp thời tiến hành nhắc nhở trọng yếu đối với mình.

Chẳng lẽ nói, cái này đã để Tiên Nhi sinh ra hiểu lầm.

“Xem ra sau này, vẫn phải chú ý một chút, để tránh thương tổn tâm của Tiên Nhi a!”

Lâm Hải lắc đầu, không suy nghĩ thêm những cái này nữa, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tìm tới vị trí của Chủ thượng, thân ảnh chớp liên tục, đến chỗ Không Gian Hỗn Độn.

“Ông trời của ta a, thật khôi phục!”

“Đại Thừa chi tôn hàng thật giá thật, hâm mộ chết ta!”

“Lúc nào mới có thể đến phiên chúng ta a, thật chờ mong a!”

Giờ phút này, ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa, đang vây xung quanh Chủ thượng, một mặt chấn kinh nhìn Chủ thượng, ánh mắt đều tràn ngập hâm mộ thật sâu.

Lâm Hải lần trước đã hỏi bọn họ, có muốn khôi phục thực lực Đại Thừa chi tôn hay không, kết quả cái này mới bao lâu, Chủ thượng liền đã thực hiện!

Không khỏi, hâm mộ Chủ thượng, đồng thời bọn họ đối với tương lai của mình, cũng mong đợi thật sâu.

Mà Chủ thượng thì là chắp tay sau lưng, nghểnh đầu, đứng tại trước mặt ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, một mặt đắc ý.

“Các ngươi cũng không cần quá mức hâm mộ, có lẽ qua mấy chục vạn năm, Lâm Hải gia gia cũng sẽ giúp các ngươi khôi phục!”

Phốc!

Chủ thượng vừa nói lời này, ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa kia, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

Mẹ nó, mấy chục vạn năm? Thực có can đảm nói a!

Thật đến lúc đó, bọn họ đã sớm hóa thành một hạt bụi ở giữa thiên địa, không biết đã chết được bao lâu rồi?

Bất quá, ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa này cũng biết, Chủ thượng nói như thế, thuần túy là đang ở trước mặt bọn họ khoe khoang đắc ý đây.

Bọn họ mới sẽ không đem lời nói của Chủ thượng coi là thật, nội tâm của từng cái vẫn là tràn ngập hi vọng, có lẽ một giây sau Lâm Hải sẽ xuất hiện tại trước mặt của bọn họ, giúp bọn họ khôi phục tu vi đâu.

Đang nghĩ ngợi, trước mắt bọn họ có một thân ảnh lóe lên, Lâm Hải thật xuất hiện.

“Lâm Hải gia gia, chúng ta lúc nào thì có thể khôi phục tu vi Đại Thừa a!”

Lần này, lại làm ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa kích động hỏng, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải vây vào giữa, trong mắt vô cùng tràn ngập chờ mong thật sâu.

“Các ngươi? Đợi chút đi!”

Lâm Hải nhàn nhạt để lại một câu nói, sau đó hướng phía Chủ thượng vẫy tay một cái, phiêu nhiên mà đi.

“Ách...”

Ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa, nhất thời giống như bị giội một chậu nước lạnh, quả thực thất lạc đến đáy cốc.

“Dựa vào cái gì Chủ thượng có thể, chúng ta lại không thể!” Nhị Hộ pháp tức, lăng không vung quyền, không phục nói nói.

Hai người khác, cũng là than thở, vô cùng thất vọng.

“Đúng, nếu không chúng ta, đi cầu cầu A Hoa ba ba. Để A Hoa ba ba nói nói cùng Lâm Hải gia gia đi.”

Ngũ Hộ pháp đề nghị, nhất thời để hai người khác tỏa sáng hai mắt.

Nhất là Nhị Hộ pháp, thân thể chấn động, lộ ra một mặt biểu lộ giật mình.

“Ta biết rõ vì cái gì, Chủ thượng là cái thứ nhất khôi phục Đại Thừa chi tôn!”

“A? Vì cái gì, nhanh nói a!” Hai người còn lại, vội vã hỏi.

“Khẳng định là A Hoa ba ba, các ngươi quên, đám Người Sói kia nói, lúc Chủ thượng hàng này vừa mới tiến đến, là hầu hạ A Hoa ba ba thế nào sao?”

Hai cái Nguyên Thần của Đại Thừa khác, nghe xong sững sờ, sau đó đột nhiên toàn thân giật mình một cái.

“Ngươi là nói, Chủ thượng dùng miệng...”

Nhị Hộ pháp nặng nề gật gật đầu, sau đó mang theo một mặt kiên quyết, làm ra quyết định gian nan.

“Vì khôi phục Đại Thừa cảnh, ta biết, nên làm như thế nào!”

Nói xong, Nhị Hộ pháp giơ tay lên, nhẹ nhàng chà chà miệng của chính mình, sau đó hô to một tiếng.

“A Hoa ba ba, ta muốn cùng ngươi bàn luận nhân sinh cùng lý tưởng, hai ta tìm địa phương không ai, hảo hảo tâm sự thôi!”

Sưu!

Sau một khắc, thân ảnh của Nhị Hộ pháp đã biến mất, thẳng đến A Hoa ở nơi xa, dốc sức lao qua.

“Đậu phộng, không thể bị lão nhị dẫn trước!”

Hai người còn lại, lúc này mới phản ứng được, thân ảnh cũng vội vàng lóe lên, đuổi theo.

“A Hoa ba ba, chúng ta cũng muốn cùng ngươi bàn luận nhân sinh cùng lý tưởng!”

…

Lúc ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, chủ động tìm A Hoa hiến thân, đồng thời Lâm Hải đang chắp hai tay sau lưng, một mặt nghiêm túc nhìn Chủ thượng.

“Trước không phải ngươi đã nói, ngươi có rất nhiều bảo tàng sao?”

“Hiện tại chúng ta đã trở lại thành Lưu Tô, bảo tàng của ngươi ở đâu?”

Chủ thượng nghe Lâm Hải nhấc lên bảo tàng, nhất thời thịt đau một trận.

Đây chính là tích súc trên vạn năm đến của y a.

Thế nhưng là, ngày đó vì bảo mệnh, y đã đáp ứng đưa cho Lâm Hải, coi như y lại không muốn thực hiện, cũng không dám nói không a.

Bây giờ, Lâm Hải hỏi, y chỉ có thể thành thật trả lời.

“Lâm Hải gia gia, bảo tàng ngay tại ngoài ngàn dặm phía Bắc thành Lưu Tô, ở trong động phủ của ta!”

“Ngoài ngàn dặm phía Bắc thành Lưu Tô?”

Lâm Hải chau mày, cái này không cẩn thận, con mẹ nó đã chạy qua.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải mang theo Chủ thượng, ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

“Ngươi mang theo ta, cưỡi mây qua động phủ của ngươi, trước tiên đem bảo tàng lấy, rồi lại vào thành!”

“Vâng!”

Trong lòng Chủ thượng kêu khổ, nhưng là không có cách nào, trong miệng nói lẩm bẩm, sau đó ông một tiếng, dưới chân xuất hiện một đám mây màu đen.

“Lâm Hải gia gia, ngài đứng vững!”

Chủ thượng dặn dò một câu, sau đó quát nhẹ một tiếng.

“Lên!”

Hô ~

Sau một khắc, mây đen nâng Lâm Hải cùng Chủ thượng, trong nháy mắt bay lên không trung, nháy mắt đã biến mất ở chân trời.

Lâm Hải đứng ở phía trên đám mây, tràn ngập hiếu kỳ, hắn cái này còn là lần đầu tiên cưỡi mây đâu, mặc dù chỉ là cái phó điều khiển, nhưng cũng là kích động đến không được.

“Lúc nào, ca ca cũng có thể cưỡi mây, liền tốt!”

Lâm Hải cảm thụ được mây mù phi tốc lui lại bên người, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Chỉ là, khi Lâm Hải cúi đầu xuống, nhìn mây đen quay cuồng dưới chân, che khuất bầu trời, không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

“Cái này mẹ nó nếu là bị người trông thấy, chỉ sợ còn tưởng rằng là yêu quái tới đi.”

Ông!

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, thì mây đen dưới chân đột nhiên dừng lại, sau đó chậm rãi rơi trên mặt đất.

“Lâm Hải gia gia, phía trước chính là động phủ của ta!”

Chủ thượng đem mây đen thu hồi, sau đó hướng một chỗ thâm sơn phía trước, đưa tay nhất chỉ, cung kính nói nói.

“Ừm, chúng ta đi vào!”

Lâm Hải gật gật đầu, Chủ thượng vội vàng đi tại phía trước dẫn đường, phút chốc sau đã tiến nhập vào trong núi.

Thế nhưng là, mới vừa vào núi, sắc mặt Chủ thượng đột nhiên biến đổi.

“Không tốt, có người xâm nhập vào động phủ của ta!”

Lâm Hải lúc này, cũng ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện phía trước có chừng mấy chục người, đang thăm dò cái gì đó.

“Đám hỗn đản kia, động phủ của bản tôn, cũng dám tự tiện xông vào!”

“Lâm Hải gia gia chờ một lát, ta qua đem bọn chúng diệt!”

Chủ thượng nói, liền muốn xông qua, đem đám xông vào này giết chết tại chỗ, lại bị Lâm Hải khoát tay, cản lại.

“Đừng xúc động!”

Lâm Hải khoát tay, đem Chủ thượng cản lại, sau đó mang theo một tia nghi hoặc, chăm chú nhìn lại, nhất thời giật mình.

“Các chủ?!”

Lâm Hải chấn kinh phát hiện, bên trong đám người kia, vậy mà có một người, chính là Các chủ Phi Tinh Các.

Mà những người còn lại, Lâm Hải tuy không gọi nổi tên, nhưng phần lớn cũng đã có gặp mặt một lần, thế mà tất cả đều là Môn chủ của các tông môn thế lực lớn trong thành Lưu Tô!

“Có thể vòng qua bọn họ, tiến vào động phủ của ngươi hay không?”

Lâm Hải hướng Chủ thượng thấp giọng hỏi nói, trước khi không có làm rõ ràng mục đích của đám lão đại này, Lâm Hải không muốn kinh động đến bọn họ.

“Có thể!”

“Lâm Hải gia gia, đi theo ta!”

Chủ thượng nói xong, mang theo thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, mau lẹ như gió, trong chớp mắt đã đi ra phía sau núi.

Sau đó, Chủ thượng hướng một tòa sơn phong cực lớn ở phía trước, đưa tay nhất chỉ.

“Lâm Hải gia gia, bên trong này chính là động phủ của ta!”

Nói xong, Chủ thượng tiến lên một bước, tại bên trên ngọn núi, đánh thủ pháp phức tạp, nặng nề vỗ lên mấy cái.

Ầm ầm! Sau một khắc, một tiếng vang thật lớn truyền đến, bên trên ngọn núi, vậy mà xuất hiện một cánh cửa đá cực lớn, chậm rãi hướng hai bên mở ra!

Chương 1750: Đồ vật của ca, ai cũng không đoạt được!

“Có thể a, động phủ của ngươi này, có chút môn đạo!”

“Không nhìn ra, ngươi còn hiểu trận pháp.”

Lâm Hải ở một bên, nhìn tấm tắc lấy làm kỳ lạ, mở miệng tán thưởng nói.

Tuy động tác vừa rồi của Chủ thượng, nhanh như thiểm điện, nhưng Lâm Hải lại nhìn rõ ràng.

Quỹ tích thủ chưởng đập xuống của Chủ thượng, rõ ràng là một cái trận pháp, tuy tại trong mắt Lâm Hải, trận pháp này như là trò trẻ con, nhưng kỳ thật đã coi như là tương đối phức tạp.

Chủ thượng thì là hèn mọn cười một tiếng, mở miệng nói.

“Lâm Hải gia gia quá khen, ta nào hiểu trận pháp gì a, động phủ này là ta trong lúc vô tình phát hiện, phương pháp mở cửa sau ra, trong động phủ có ghi chép, ta cũng là học thật lâu, mới học được.”

“Nguyên lai là dạng này!” Lâm Hải gật gật đầu.

“Lâm Hải gia gia, việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau vào đi thôi!”

“Ừm, đằng trước dẫn đường!”

Chủ thượng vội vàng tiến lên, mang theo Lâm Hải tiến vào trong động phủ, cửa núi tự động khép kín.

“Lâm Hải gia gia, bảo tàng ngay tại phía trước.”

“Đám thế lực lớn hỗn đản của thành Lưu Tô kia, khẳng định phát hiện ra động phủ của ta, cũng là chạy tới vì bảo tàng.”

“Nếu như Lâm Hải gia gia không muốn chạm mặt cùng bọn chúng, chúng ta phải mau một chút, cửa trước của động phủ, lúc ta phát hiện cũng đã bị tổn hại, ta bắt một cái người tu hành hiểu sơ về trận pháp, bố trí một cái chướng nhãn pháp, phi thường thô lậu, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ bị bọn họ phát hiện.”

Chủ thượng phi thường giỏi về nhìn mặt mà nói chuyện, vừa rồi Lâm Hải không cho y ra tay giết người, y liền đoán được Lâm Hải là không muốn chạm mặt cùng những người này, nên vội vã nói nói.

“Ừm, vậy liền nhanh một chút!”

Lâm Hải gật gật đầu, đối với Chủ thượng cân nhắc chu đáo, rất là hài lòng.

Hai người thi triển thân pháp, động phủ mặc dù lớn, nhưng rất nhanh liền đến, một cái phòng đá cực lớn đã ở trước mặt.

“Lâm Hải gia gia, bảo tàng, tất cả đều ở bên trong cái phòng đá này!”

Chủ thượng nói xong, tiến lên lần nữa đập vào vách tường, phát động cơ quan, phòng đá ầm ầm mở ra, sau đó vô số quang mang sắc thái lộng lẫy, trong nháy mắt liền nở rộ mà ra!

“Đậu phộng, bảo bối không ít a!” Lâm Hải nhất thời đại hỉ, vừa muốn cất bước đi vào, bỗng nhiên phía sau truyền đến một trận thanh âm ồn ào, trong nháy mắt liền đã đến gần.

Lâm Hải đột nhiên giật mình, cuống quít quay đầu, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, nói thầm một tiếng hỏng!

Chỉ thấy sau lưng có mấy chục người, nhanh như gió, kiểu như là thuấn di, đang hướng phía bên này mà đến, mấy người phía trước, cũng đã phát hiện ra hắn cùng Chủ thượng.

“Không tốt, phía trước có người!”

“Đúng thế, bảo tàng!”

Một tiếng tiếp lấy một tiếng kinh hô, thỉnh thoảng lại vang lên, trong chớp mắt đám người này, đã đến cửa phòng đá.

“Ai!”

Lâm Hải than nhẹ một tiếng, cười khổ lắc đầu.

Chính mình cuối cùng vẫn là trễ một bước, đám Tông chủ của các thế lực lớn trong thành Lưu Tô này, không nghĩ tới nhanh như vậy liền bài trừ chướng nhãn pháp, cũng tìm tới bên trong này.

“Lâm Hải?”

Đám người này đi tới gần, khi thấy Lâm Hải, không khỏi nhao nhao sững sờ.

Nhưng khi nhìn thấy sau lưng Lâm Hải, có một nam tử áo đen toàn thân tản ra khí tức âm lãnh, uy áp khủng bố để bọn họ cơ hồ thở không nổi, không khỏi nhao nhao lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ngươi, Chủ thượng, là Chủ thượng!”

Không biết là người nào, nhận ra Chủ thượng, không khỏi la lên một tiếng sợ hãi, dọa đến hồn đều nhanh bay.

“Mau chạy đi!”

Sau một khắc, đám Tông chủ cao cao tại thượng này, từng cái lộ vẻ mặt hoảng sợ, nhao nhao hướng phía sau bay rút lui, một mực thối lui ra sau vài trăm mét, mới dừng lại.

“Hừ hừ hừ, đám hỗn đản các ngươi kia, lại dám xông vào động phủ của bản tôn, chán sống rồi sao?!”

Chủ thượng quát lạnh một tiếng, đem đám Tông chủ này, dọa đến toàn thân giật mình một cái, không ngừng gấp gáp nuốt nước miếng.

Bọn họ đối với Chủ thượng, đều là sớm có nghe thấy, thậm chí rất nhiều người tận mắt nhìn thấy Chủ thượng là hung tàn bực nào.

Tràng hạo kiếp mấy ngàn năm trước trong thành Lưu Tô kia, kẻ cầm đầu cũng là Chủ thượng, lấy lực lượng một người đối cứng với cao thủ trong các tông môn lớn của thành Lưu Tô, khiến cho các tông môn lớn tổn thất nặng nề.

Các thế lực lớn của thành Lưu Tô cũng là bắt đầu từ lúc đó, suy sụp dần đi, trở thành một cái thế lực yếu nhất, trong ba mươi sáu thành của Thiên Vận Quốc.

Tuy kết quả cuối cùng, Chủ thượng cũng không thể chiếm được thắng lợi, bị hủy thân thể, trốn vào Thần Đàn cấm địa của Tu La Điện, mấy ngàn năm cũng không có đi ra.

Nhưng hung danh của Chủ thượng, đã lưu tại trong lòng của các tông môn lớn, trở thành bóng mờ không vung đi được.

Trước đó, Chủ thượng lần nữa tái xuất, sau khi giết Điện chủ của Tu La Điện, mang theo Lâm Hải tiến vào Thần Đàn cấm địa, càng là chấn kinh toàn bộ thành Lưu Tô.

Thậm chí ngay cả Tông chủ của ba tông môn đỉnh phong và Thành chủ Hứa Quang Thuần, cũng tự mình xuất ngựa, công kích

Thần Đàn cấm địa, cho tới bây giờ cũng còn không có rút khỏi.

Chính là vì muốn đem Chủ thượng triệt để tiêu diệt, nếu không để y lại từ Thần Đàn cấm địa chạy ra, chỉ sợ cũng không ai có thể kềm chế được y.

Mà Tông chủ của những tông môn khác, thực lực tuy không yếu, nhưng căn bản không giúp được gì.

Vừa lúc này, có người phát hiện chỗ động phủ hư hư thực thực của Chủ thượng, thế là các tông môn lớn nhao nhao kết đội mà đến, chuẩn bị tiến vào bên trong, tìm kiếm bảo vật.

Dù sao, động phủ của Đại Thừa chi tôn, vẫn là có sức hấp dẫn phi thường cường đại.

Chỉ là chẳng ai ngờ rằng, bảo vật ngược lại là tìm tới, lại tại cái bên trong này đụng tới Chủ thượng để cho bọn họ e ngại không thôi!

Chủ thượng đây chính là tồn tại cường đại phất tay liền có thể đem Điện chủ Tu La Điện Hóa Thần hậu kỳ miểu sát a!

Đường đường là Đại Thừa chi tôn, nếu quả thật muốn giết bọn họ, chỉ sợ bọn họ hôm nay, một cái cũng đừng hòng còn sống rời đi.

“Hỏng, Tông chủ của ba tông môn đỉnh phong và Hứa Thành chủ, còn đang tại Thần Đàn của Tu La Điện, chúng ta không có ai là đối thủ của Chủ thượng, làm sao bây giờ?”

Lập tức, đám Tông chủ của các thế lực lớn này, nhất thời tất cả liền đều hoảng.

Lâm Hải ở một bên, thấy Chủ thượng đã động sát cơ, lập tức nhẹ giọng truyền âm cho Chủ thượng.

“Đừng giết người, đem tất cả bọn họ dọa sợ bỏ đi, mình đoạt bảo tàng rồi lập tức rời đi!”

Chủ thượng hiểu ý, sau đó một cỗ sát cơ khủng bố, trong nháy mắt đã đem bọn Tông chủ Hóa Thần kỳ này, toàn bộ bao phủ, để hô hấp của bọn họ bỗng nhiên trì trệ.

“Cho các ngươi thời gian ba cái hô hấp, cút ngay lập tức, biến mất khỏi trước mặt bản tôn, nếu không giết không tha!”

Chủ thượng vừa mới nói xong, đám Tông chủ này, nhất thời thở dài ra một hơi.

Chỉ cần Chủ thượng không lập tức giết bọn họ, này so với cái gì cũng mạnh hơn, về phần bảo tàng này, bọn họ là không có lá gan để suy nghĩ tiếp.

“Đi!”

Không biết là người nào hô một tiếng, đám Tông chủ này, lập tức quay người liền muốn rời khỏi.

Sưu sưu sưu sưu!

Đúng lúc này, đột nhiên bên trong không gian hiện lên một mảnh gợn sóng, sau đó có bốn đạo nhân ảnh, trống rỗng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đám Tông chủ này giật mình, tập trung nhìn vào, nhất thời mừng rỡ!

“Ha ha, không cần đi, Môn chủ của ba cái tông môn đỉnh cấp cùng Hứa Thành chủ đã đến!”

Chỉ thấy bốn người đến, không phải là người khác, thật sự là Thành chủ thành Lưu Tô Hứa Quang Thuần, cùng Môn chủ của ba cái tông môn đỉnh cấp!

Bốn người vừa xuất hiện, những Tông chủ của tông môn này, lập tức thấy có người đáng tin cậy, từng cái dừng lại, mang theo vẻ đăm chiêu, hướng phía Chủ thượng nhìn lại.

“Hỏng, bọn họ làm sao lại tới!”

Chủ thượng biến sắc, tâm lập tức chìm xuống.

“Bái kiến Hứa Thành chủ, bái kiến ba vị tôn giả!”

Đám Tông chủ của các tông môn kia, nhao nhao hướng phía bọn người Hứa Quang Thuần, ôm quyền thi lễ.

“Các vị không cần đa lễ!”

Hứa Quang Thuần khoát tay chặn lại, sau đó ánh mắt sáng lên, rơi vào trên thân Chủ thượng, cười lạnh.

“Chủ thượng, hôm nay ngươi tai kiếp khó thoát, Hứa mỗ khuyên ngươi, sớm một chút thúc thủ chịu trói đi!”

“Nếu không, sẽ để ngươi hình thần đều diệt!”

Hai mắt Chủ thượng âm u, lóe ra hàn quang thấu xương, trong lòng lại âm thầm lo lắng, hướng Lâm Hải truyền âm nói.

“Lâm Hải gia gia, bốn cái lão gia hỏa này, mỗi cái thực lực đều không kém gì ta, muốn hù dọa bọn họ bỏ đi là không có khả năng, cái bảo tàng này làm không cẩn thận sẽ bị cướp đi, làm sao bây giờ?”

Thế cục trước mắt, lấy thực lực của một mình y, căn bản không gánh nổi bảo tàng.

Lhóe miệng Lâm Hải thì là hơi vểnh, lộ ra một nụ cười đùa giỡn.

“Cướp đi?”

“Ngươi yên tâm, đồ vật của ca, ai cũng không đoạt đi được!”

Chương 1751: Không cánh mà bay

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, đã có chủ ý.

“Xuất kỳ bất ý, tiên hạ thủ vi cường, đem bọn họ bức lui, sau đó ta thu ngươi tiến vào Luyện Yêu Hồ!”

Lâm Hải hướng phía Chủ thượng, truyền âm nói.

“Vâng!”

Chủ thượng tuy tâm lý có chút rụt rè, nhưng đối với mệnh lệnh của Lâm Hải, lại không dám chống lại.

Ngẩng đầu một cái, Chủ thượng nhếch môi, hướng phía bọn người Hứa Quang Thuần, lộ ra một nụ cười âm u.

“Thúc thủ chịu trói? Làm bà ngươi xuân thu đại mộng đi!”

Oanh!

Chủ thượng vừa mới nói xong, nhất thời một đoàn Tử khí nồng đậm, bay lên, giống như thao thiên cự lãng, mang theo tiếng quỷ khóc sói tru, hướng phía bọn người Hứa Quang Thuần, bao phủ mà đi.

“Hỗn trướng, còn dám động thủ, giết y!”

Bọn người Hứa Quang Thuần, thấy Chủ thượng vậy mà còn dám phản kháng, nhất thời đại nộ, quát to một tiếng, nhao nhao xuất thủ.

Các loại đạo pháp sắc bén uy mãnh, trong nháy mắt từ trong tay bốn cái Đại Thừa chi tôn Hứa Quang Thuần bay ra, phô thiên cái địa, thanh thế kinh hãi, trong nháy mắt cùng đầy trời Tử khí của Chủ thượng, quấn quýt lấy nhau.

"Cơ hội tốt!"

Lâm Hải ở một bên, trước mắt nhất thời sáng lên, chờ đến chính là cái thời điểm này.

Sưu!

Sau một khắc, Lâm Hải bùng lên, trực tiếp biến mất, xông vào trong phòng đá.

"Thu!"

Thời gian cấp bách, Lâm Hải căn bản không kịp nhìn kỹ, vung cánh tay lên, trong nháy mắt đem toàn bộ bảo tàng, tất cả đều thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

"Hừ!"

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng rên rỉ thống khổ, lại là Chủ thượng tại phía dưới hợp kích của bốn cái Đại Thừa chi tôn, lập tức lâm vào bị động, bị đánh đến bay lên.

Ầm!

Thân thể của Chủ thượng, giống như diều đứt dây, nặng nề đụng vào trên thạch bích.

Ngay tại thời khắc bọn người Hứa Quang Thuần, chuẩn bị nhất cổ tác khí, đem Chủ thượng triệt để diệt sát, trước mắt lại đột nhiên hoa lên, thân ảnh của Chủ thượng, vậy mà tiêu thất vào hư không, hoàn toàn không có tung tích!

Sắc mặt bọn người Hứa Quang Thuần đại biến, đem toàn bộ thần thức tất cả đều phóng xuất ra, cẩn thận tra tìm, lại nơi nào còn có bóng dáng của Chủ thượng.

"Không có khả năng!"

Bọn người Hứa Quang Thuần, nhất thời lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Một người sống lớn như vậy, vậy mà tại dưới mí mắt của bốn người Đại Thừa chi tôn bọn họ biến mất không thấy gì nữa, nói ra căn bản không có người sẽ tin tưởng!

Thế nhưng là, thần thức của bọn họ, giờ phút này đã sớm bao phủ cả tòa động phủ, lại là không có thân ảnh của Chủ thượng, thật là khiến người ta không thể tưởng tượng.

“Nơi này là động phủ của y, có lẽ y đã mượn cái cơ quan gì đó để đào tẩu, cũng càng chưa biết chừng!”

“Chủ thượng chung quy vẫn là Đại Thừa chi tôn, hung danh rõ ràng, cho dù chúng ta lấy bốn địch một, muốn giết y cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Tông chủ Vô Cực Tông Đoạn Thiên Nhai, thở dài, bất đắc dĩ nói nói.

“Chỉ là lần này để y chạy, còn muốn giết y liền khó!”

Tông chủ của Lãnh Nguyệt Các cùng Lăng Thiên Kiếm Phái, cũng là nhao nhao lắc đầu, mặt lộ vẻ tiếc hận.

“Hứa Thành chủ, các vị tôn giả, bảo tàng trong phòng đá, đã không thấy!”

Lúc này, bỗng nhiên có người kinh hô một tiếng, chỉ vào phòng đá, kinh hô một tiếng.

“Ừm?”

Mọi người lúc này mới giật mình, nhao nhao hướng phía phòng đá nhìn lại, quả nhiên phòng đá trước đó sắc thái chói lọi, linh khí nồng đậm, bây giờ vậy mà trở nên rỗng tuếch.

Sưu sưu sưu!

Thân ảnh của bọn người Hứa Quang Thuần lóe lên, liền vọt tới trước phòng đá, sau đó đồng tử không khỏi co rụt lại.

“Lâm Hải, ngươi làm sao lại ở bên trong này?”

Chỉ thấy bên trong một nơi hẻo lánh, một cái thân ảnh hơi có vẻ thon gầy, đang một mặt gấp gáp đứng tại bên trong này, không phải Lâm Hải còn có thể là ai.

“Lại là Lâm Hải!”

“Chẳng lẽ, là hắn lấy bảo tàng đi?!”

Lúc này, mỗi cái Tông chủ của các tông môn, cũng đều tìm nhìn ra bốn phía.

Trừ Các chủ Phi Tinh Các ra, trong mắt dị sắc liên tục, mang theo vẻ kích động ra, những người khác từng cái nhìn về phía Lâm Hải, tất cả đều lộ ra ánh mắt bất thiện.

Trước đó Lâm Hải cùng Chủ thượng đứng chung một chỗ, bọn họ đã sớm nhìn thấy.

Chỉ là, ở trước mặt ác nhân khủng bố như Chủ thượng, bọn họ tự nhiên không có lòng dạ thanh thản qua để ý tới Lâm Hải.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, một chút thời gian như thế, Lâm Hải vậy mà thừa dịp cơ hội Chủ thượng giao thủ cùng bọn người Hứa Quang Thuần, bị quang hoa pháp thuật che đậy ánh mắt, tiến vào trong chỗ để bảo tàng!

Hết lần này tới lần khác bảo tàng trong phòng, cũng biến mất không thấy gì nữa ở thời điểm này, mọi người căn bản không cần đoán, tuyệt đối là có quan hệ cùng Lâm Hải!

Lâm Hải nhìn thấy ánh mắt của mọi người cũng rơi trên người mình, thì là thở phào một hơi thật dài, sau đó mặt mũi mang theo tràn đầy cảm kích, hướng phía bọn người Hứa Quang Thuần, khom người thi lễ.

“Lâm Hải, đa tạ các vị tiền bối, ân cứu mạng!”

“Ừm?” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều sững sờ, không biết Lâm Hải đây là đang làm cái trò gì.

“Lâm Hải, bớt nói nhảm, bảo tàng trong phòng đá đâu, có phải là do ngươi lấy đi hay không?” Lập tức có người, tại phía sau hướng phía Lâm Hải, lớn tiếng hô nói.

Lâm Hải nghe xong khẽ giật mình, sau đó cười lạnh, hướng phía người nói chuyện, lộ ra vẻ khinh bỉ thật sâu.

“Ngươi là ai a, nói chuyện làm sao như là đánh rắm vậy.”

“Ngươi!” Lời nói của Lâm Hải, đem đối phương kém chút tức đến ngã nhào một cái, mặt lập tức liền đen.

Bất kể nói thế nào, gã cũng là Tông chủ của một trong các thế lực lớn tại thành Lưu Tô, thân phận tôn quý, địa vị hiển hách!

Người nào nghĩ đến một cái vãn bối như tiểu tử Lâm Hải này, nói chuyện đã vậy còn quá tổn hại, để gã mất hết thể diện trước mặt người khác, quả thực mất hết mặt mũi.

“Ngươi cái gì mà ngươi, ta hiện tại đang nói chuyện cùng Hứa Thành chủ, nào có phần để ngươi nói chuyện! Không biết tôn ti, tuổi đã cao sống đến trên thân chó hết rồi sao!”

Lâm Hải mang theo xem thường thật sâu, trực tiếp đem lời nói của tên Tông chủ này cắt ngang, mặt mũi tràn đầy khinh thường mỉa mai nói.

“Tiểu bối, ngươi...”

“Tốt!” Hứa Quang Thuần khoát tay, đem cái Tông chủ sau lưng đang nổi giận này ngăn lại, sau đó nhíu hai mắt lại, mang theo một tia nghi hoặc, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Lâm Hải, bảo tàng trong cái phòng đá này, tại trước mắt bao người, biến mất không thấy gì nữa, mà ngươi vừa lúc lại tại bên trong cái phòng đá này, đây là sự thật không thể tranh cãi.”

“Ngươi, không cảm thấy hẳn là nên cho mọi người một lời giải thích sao?”

Hứa Quang Thuần nói xong, một cỗ uy áp như có như không, tràn ngập tại trên không của Lâm Hải, khiến cho không khí trong phòng đá, cơ hồ đều ngưng kết, để cho người ta kìm lòng không được sinh ra ý sợ hãi.

Loại tình huống này, nếu là người tính cách không kiên định, chỉ sợ trực tiếp sẽ bị khí thế của Hứa Quang Thuần chấn nhiếp, tuyệt không dám có bất kỳ giấu giếm nào đối với Hứa Quang Thuần.

Chỉ là, bây giờ đối mặt với Hứa Quang Thuần, chính là Lâm Hải!

Lâm Hải cảm nhận được cỗ uy áp nhàn nhạt này, đồng tử cũng là co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Thực lực của Hứa Quang Thuần, thật cường đại!”

Lâm Hải lúc trước vì tầm mắt có hạn, chỉ có thể nhìn ra Hứa Quang Thuần là Địa Tiên, hiện tại mới biết, Hứa Quang Thuần lại là Đại Thừa chi tôn, hơn nữa thực lực so với Chủ thượng, chỉ cao hơn chứ không thấp hơn!

Không chỉ có như thế, Môn chủ của ba cái tông môn đỉnh cấp, vậy mà cũng là cường giả Đại Thừa, điều này thực vượt quá đoán trước của Lâm Hải.

Bất quá, trong lòng Lâm Hải lại không có bất kỳ cái e ngại gì, giả trang ra một bộ dáng mờ mịt, hướng phía Hứa Quang Thuần lắc đầu.

“Hứa Thành chủ, vãn bối cũng không biết, cái bảo tàng này đang ở đâu.”

“Ừm.” Ccon mắt Hứa Quang Thuần lóe lên hàn mang, uy áp khủng bố trong nháy mắt đã rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Hừ!” Lâm Hải rên lên một tiếng, ở ngực như gặp phải trọng kích, bạch bạch bạch liền lùi lại ba bước, che ngực, sắc mặt tái nhợt, một bộ dáng thống khổ.

“Ngươi biết rõ, hậu quả khi lừa gạt ta sao?.” Hai mắt Hứa Quang Thuần nhắm lại, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lạnh lùng nói nói.

“Ha ha.” Lâm Hải cười khổ một tiếng, mang theo một tia bất đắc dĩ, liếc nhìn Hứa Quang Thuần một chút.

“Hứa Thành chủ, ngươi cảm thấy Lâm Hải, có lá gan lớn bao nhiêu, lại dám lừa gạt ngươi?”

“Đổi lại là ngươi, dưới loại tình huống này, dám một mình tham ô nhóm bảo tàng này sao?”

Nói xong, Lâm Hải mang theo một mặt thành khẩn, hướng phía mọi người liền ôm quyền.

“Các vị tiền bối, Lâm Hải tuy bất tài, nhưng cũng không ngốc, sự tình cầm tính mạng mình đến nói đùa, là quyết định không làm!”

Chương 1752: Toàn bộ đều lừa gạt qua

Lúc này, mọi người đã tỉnh táo lại, nghe được Lâm Hải nói như thế, tất cả không khỏi đều âm thầm gật đầu.

Xác thực, tại trước mặt nhiều Tông chủ của các thế lực lớn như vậy, Lâm Hải chỉ là một người vãn bối Nguyên Anh kỳ, nếu thật dám độc chiếm khoản bảo tàng này, này trừ phi là đổ nước vào não, chán sống!

Thế nhưng, nếu như không phải Lâm Hải lấy đi, vậy cái bảo tàng này, sẽ đi về đâu.

Dù thế nào cũng sẽ không phải là chính mình mọc cánh, bay đi đi.

Lâm Hải thấy mọi người cũng đều lộ vẻ mặt trầm tư, trong lòng vui vẻ, biết lời nói của mình, có hiệu quả, lập tức rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục nói nói.

“Lâm Hải trước đó một mực bị Chủ thượng bức hiếp, muốn đoạt xá của ta, nếu không có gặp được các vị tiền bối đến đây, chỉ sợ vãn bối giờ phút này đã bị ngộ hại, Lâm Hải lần nữa cảm tạ, ân cứu mạng của các vị tiền bối!”

Đáng tiếc, Lâm Hải tuy muốn nói sang chuyện khác, nhưng đám người trước mặt này, cái nào cũng không phải là đèn cạn dầu, đương nhiên sẽ không bị Lâm Hải nắm đi.

“Đừng nói lời vô dụng, vấn đề hiện tại, là hướng đi của bảo tàng!”

Có người mở miệng quát lớn nói, cho dù bọn họ đều là thế lực lớn của thành Lưu Tô, nhưng bảo tàng mấy ngàn năm của một cái Chủ thượng Đại Thừa chi tôn, đối với bọn họ vẫn là có sức hấp dẫn cường đại.

Hứa Quang Thuần trầm mặc không nói, nhìn Lâm Hải hơn nửa ngày, mới chậm rãi nói.

“Lâm Hải, ngươi là người tiến vào cái phòng đá này sớm nhất, vậy ngươi có nhìn rõ, cái bảo tàng này là đi đâu không?.”

Lâm Hải nghe xong, thì là nhíu mày, làm ra một bộ dáng suy nghĩ.

“Hứa Thành chủ, vãn bối trước đó thấy các ngươi động thủ, chỉ là xuất phát từ tự vệ, muốn đào thoát khỏi khống chế của Chủ thượng, bởi vậy không hề nghĩ ngợi, liền trốn vào đây.”

“Về phần bảo tàng, giống như sau khi tiếng vang mà các ngươi giao thủ truyền đến, thì đột nhiên đều biến mất.”

“Có phải hay không là...” Lâm Hải nói đến bên trong đây, đột nhiên nhíu lông mày lại, “Bị Chủ thượng lấy đi?”

“Chủ thượng?” Hứa Quang Thuần sững sờ, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía ba người Đoạn Thiên Nhai.

Ba người Đoạn Thiên Nhai, giờ phút này cũng là biến sắc, như có điều suy nghĩ mà gật gật đầu.

“Vừa rồi, Chủ thượng cũng là mạc danh kỳ diệu mà biến mất không thấy gì nữa như thế, nơi này là động phủ của y, bảo đảm có cái cơ quan gì đó, bảo tàng biến mất, cùng Chủ thượng biến mất, khẳng định là có liên quan!”

Hứa Quang Thuần cũng đồng ý thở dài, “Nghĩ không ra, cái Chủ thượng này giảo hoạt như vậy!”

“Xem ra, bảo tàng vô cùng có khả năng, là bị Chủ thượng lúc đào tẩu, cùng nhau mang đi!”

Hứa Quang Thuần cùng Đoạn Thiên Nhai vừa nói như thế, mọi người phía sau, cũng nhao nhao tỉnh ngộ lại, không khỏi lắc đầu thở dài.

Hiển nhiên, tuyệt đại đa số người, đã tán thành cái khả năng này.

Lâm Hải ở bên cạnh, thì là thở phào một hơi thật dài, bỗng cảm giác một trận nhẹ nhõm.

“Thật không dễ dàng a, cuối cùng đã lừa dối quá quan!”

Lâm Hải tuy không sợ những người này, nhưng không đến mức bị bất đắc dĩ, cũng không muốn cùng bọn họ trở mặt.

Dù sao, Lâm Hải còn muốn về Phi Tinh Các, nếu như phát sinh mâu thuẫn cùng những thế lực lớn này, Phi Tinh Các còn có thể trở về hay không, coi như khó nói.

“Đệ tử Lâm Hải, bái kiến Các chủ!”

Cho đến lúc này, Lâm Hải mới quan tâm đi qua chào hỏi cùng Các chủ Phi Tinh Các, hướng phía ông ta xa xa cúi đầu.

Các chủ Phi Tinh Các, mang trên mặt ý cười như có như không, hướng phía Lâm Hải gật gật đầu, sau đó vẫy tay một cái, để Lâm Hải đến bên cạnh ông ta.

“Chờ một chút!”

Đột nhiên, lại có người đem Lâm Hải cản lại.

Đôi mày của Lâm Hải nhất thời nhíu một cái, mặt lộ vẻ thần sắc bất mãn, lạnh lùng nói.

“Các hạ có ý gì?”

“Lâm Hải, trước ngươi bị Chủ thượng bức hiếp, tiến vào Thần Đàn cấm địa của Tu La Điện, ở bên trong đến tột cùng phát sinh cái chuyện gì? Thần Đàn cấm địa này lại có chỗ kỳ dị gì, không biết có thể hướng mọi người nói rõ một phen hay không?”

Người này vừa nhắc nhở, mọi người nhao nhao gật đầu, biểu thị đồng ý.

“Đúng a, cái Thần Đàn cấm địa của Tu La Điện này, bên trong đến tột cùng có cái gì?”

“Còn có, cái Thần Hồn kia đang ở đâu?”

Tu La Điện luôn luôn thần bí, Chủ thượng càng là hai lần tiến vào Thần Đàn cấm địa, mỗi một lần trở ra, thực lực đều sẽ bất chợt bỗng nhiên mà tăng mạnh như bay, mọi người không khỏi đối với Thần Đàn cấm địa, tràn ngập hiếu kỳ.

Hơn nữa, Chủ thượng đối với cái gọi là Thần Hồn kia, coi trọng như vậy, vậy tuyệt không phải là vật phàm, những người này không khỏi đối với Thần Hồn, cũng sinh ra hứng thú nồng đậm.

“Cái Thần Đàn cấm địa kia, một mảnh hoang vu, trừ cái đó ra, có một Huyết Trì!” Lâm Hải nhàn nhạt nói.

“Chủ thượng sau khi đem ta đưa đến bên trong này, liền dùng Huyết Trì ngâm thân thể, đồng thời luyện hóa Thần Hồn.”

“Ngay tại thời điểm y chuẩn bị đoạt xá thân thể ta, đột nhiên nói có người không biết sống chết, lại dám xông vào động phủ của y, sau đó ta chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, sau một khắc liền xuất hiện ở đây.”

Lâm Hải vẻ mặt thành thật nói vớ nói vẩn, đem đám Tông chủ của các thế lực lớn đang đứng đối diện này, lừa gạt sửng sốt một chút.

“Thì ra là thế!”

Hứa Quang Thuần gật gật đầu, sau đó chân mày hơi níu lại.

"Xem ra, cái động phủ này của Chủ thượng, nhất định cùng Thần Đàn cấm địa, có liên quan nào đó?"

"Y tại Thần Đàn cấm địa, liền có thể cảm giác được có người xâm nhập vào động phủ, hơn nữa trong khoảnh khắc liền xuất hiện ở đây, như vậy vừa rồi đột nhiên biến mất, bảo tàng cũng cùng nhau không thấy, liền rất dễ giải thích!"

Đoạn Thiên Nhai nhíu lông mày lại, nhìn Hứa Quang Thuần, có chút nặng nề nói nói.

"Ngươi là nói, Chủ thượng đã mang theo bảo tàng của y, lần nữa trở lại Thần Đàn cấm địa?"

"Trừ cái đó ra, ngươi cảm thấy vẫn còn có khả năng khác sao?" Ánh mắt Hứa Quang Thuần lưu chuyển, hỏi lại nói.

Đoạn Thiên Nhai hít sâu một hơi, tại trong cái động phủ này, dò xét bốn phía một phen.

"Đã như vậy, cơ quan thông hướng Thần Đàn cấm địa, tất sẽ ngay tại bên trong cái động phủ này!"

"Lấy thực lực chúng ta, vô pháp công phá Thần Đàn cấm địa, có lẽ tại bên trong này, nhìn có thể tìm được một số dấu vết để lại hay không!"

"Chính hợp ý ta!" Hứa Quang Thuần gật đầu nói, sau đó hướng phía một đám Tông chủ sau lưng, cao giọng nói nói.

"Các vị, Chủ thượng chính là đại địch của thành Lưu Tô ta, mỗi môn mỗi phái cũng cùng y có huyết hải thâm cừu!"

"Chúng ta coi như đem động phủ này đào sâu ba thước, cũng phải tìm ra cơ quan, sau đó cùng nhau giết tiến vào Thần Đàn cấm địa, đem Chủ thượng diệt sát, để báo nợ máu, chấm dứt hậu hoạn!"

“Hết thảy, xin nghe Hứa Thành chủ phân phó!” Đám Tông chủ này, lập tức cùng kêu lên đáp ứng nói.

“Tốt, vậy bây giờ mọi người phân tán ra, cùng một chỗ tìm kiếm, nếu có tình huống, lấy tiếng hét làm báo!”

“Vâng!”

Hứa Quang Thuần nói xong, đông đảo Môn chủ các tông môn đáp ứng một tiếng, tốp năm tốp ba, hướng phía mỗi cái phương hướng của động phủ mà đi.

“A!” Nội tâm Lâm Hải reo hò một tiếng, nghĩ không ra liền nhẹ nhàng như vậy, đem đám Tông chủ ngưu bức phần phật này, toàn bộ đều lừa gạt qua đi.

“Các chủ, đệ tử trải qua chuyện này, đã bị dọa dẫm phát sợ, muốn trở về tông môn, bế quan một đoạn thời gian.”

Lâm Hải thừa cơ hội này, đến trước mặt Các chủ Phi Tinh Các, thần sắc đồi phế nói nói.

Các chủ Phi Tinh Các trầm ngâm một lát, mới chậm rãi gật gật đầu.

“Ngươi đi đi!”

“Vâng!” Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, liền hướng phía Các chủ Phi Tinh Các ôm quyền, sau đó quay người phi tốc rời khỏi động phủ.

Lâm Hải một mực chạy vội ra ngoài trên trăm dặm, mới thở dài ra một hơi, trong lòng một trận thư sướng.

Tại trước mặt nhiều Địa Tiên thực lực khủng bố như vậy, một bản nghiêm túc nói vớ nói vẩn, áp lực trong nội tâm Lâm Hải, cũng là phi thường lớn.

Một cái sơ sẩy nói lộ ra miệng, rất có thể liền sẽ bị tai hoạ ngập đầu, Lâm Hải tuy không sợ, nhưng chung quy là cái phiền toái lớn, sẽ ảnh hưởng đến hành động phía sau!

Lâm Hải thả chậm cước bộ, lại đi một khoảng cách, xác định phía sau không có người theo dõi, mới lần nữa dừng lại.

"Xem trước một chút lão tiểu tử Chủ thượng này, cũng trân tàng thứ đồ vật tốt gì!" Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tiến vào vào bên trong Luyện Yêu Hồ, tiện tay vẫy một cái, đem bảo tàng của Chủ thượng, thu tới trước mặt mình.

Chương 1753: Cái này, tựu chơi với lửa có ngày chết cháy đi.

"Đậu phộng, lão tiểu tử này, đồ vật tốt thật không ít a!"

Lâm Hải nhìn bảo tàng trước mặt chồng chất như núi, nhất thời trước mắt liền sáng.

"Tới!"

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Chủ thượng xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, chỉ bất quá thần sắc có chút uể oải.

Vừa mới cùng bọn người Hứa Quang Thuần động thủ, tuy Lâm Hải kịp thời đem y thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ, nhưng là Chủ thượng vẫn là bị một số thương tổn, đoán chừng cần điều tức một hồi.

"Lâm Hải gia gia, ngươi tìm ta?"

Chủ thượng hèn mọn cười một tiếng, đồng thời nhìn bảo tàng trên mặt đất một chút, không khỏi một trận thịt đau.

Mụ nội nó, cái này đều là bảo tàng của y a, hiện tại toàn về Lâm Hải.

"Ừm!"

Cái mũi Lâm Hải hừ một cái, sau đó đưa tay chỉ chỉ bảo tàng trên mặt đất.

“Bảo vật này của ngươi thật sự là quá nhiều, ta cũng lười xem xét từng cái từng cái.”

“Như vậy đi, phù lục thất phẩm trở lên, đan dược thất phẩm trở lên và đan phương, Linh khí trở lên tách ra một bên, công pháp Thiên giai trở lên, còn có kỳ trân dị bảo hiếm thấy, ngươi cũng lựa ra cho ta đi.”

“Vâng!” Khóe miệng Chủ thượng giật một cái, Lâm Hải thuận miệng nói một câu như vậy, xem như đem tinh hoa bên trong bảo tàng của chính mình, tất cả đều rút đi.

“Phân!”

Chủ thượng vung cánh tay lên, nhất thời mấy cái đường chia nhỏ, rơi vào phía trên bảo tàng.

Sau đó, bảo tàng dựa theo mấy cái thuộc loại mà Lâm Hải đã nói, chia làm mấy cái khu vực nhỏ.

“Lâm Hải gia gia, phân tốt!”

“Phù lục thất phẩm trở lên, mười chín tấm! Đan dược thất phẩm trở lên hai mươi bảy khỏa, đan phương một tấm, pháp bảo từ Linh khí trở lên mười ba kiện, công pháp từ Thiên giai trở lên có chín bộ.”

“Mặt khác, có ba cây thảo dược từ vạn năm trở lên, thảo dược ngoài ngàn năm là một trăm chín mươi ba gốc, một khối Vạn Niên Hàn Thiết, một cái Nguyên Linh của Hóa Thần Yêu thú!”

Chủ thượng chỉ mấy cái khu vực nhỏ bị chia ra, hướng Lâm Hải giới thiệu nói từng cái, mỗi khi giới thiệu một cái, bắp thịt trên mặt liền run rẩy một phen, thịt đau không thôi.

“Ha ha, tốt, ngươi lui ra đi!”

Trước mắt Lâm Hải sáng lên, mang theo kinh hỉ thật sâu, hướng phía Chủ thượng phất phất tay.

Sau khi Chủ thượng lui ra, Lâm Hải lập tức ngồi xổm người xuống, nhìn lại từng cái.

“Ha ha, tốt, tốt a!”

“Lần này xem như kiếm bộn phát!”

Lâm Hải mới đầu vẫn thật không nghĩ tới, bảo vật chất lượng cao, thế mà có nhiều như vậy, vượt xa tưởng tượng của chính mình.

Sau đó, Lâm Hải cầm từng cái vào trong tay xem xét, quả nhiên cũng như Chủ thượng nói, tất cả đều là phù hợp với yêu cầu của chính mình.

Bất quá, để Lâm Hải tiếc nuối là, những bảo vật này tuy cấp bậc không thấp, nhưng cũng không có mười phần cao minh.

Nhưng dù cho như thế, Lâm Hải cũng phi thường thỏa mãn, bảo vật đẳng cấp cao, vốn chính là có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Lâm Hải lại đem ánh mắt rơi vào bên trên đống bảo vật không có bị lựa đi ra kia, đây mới là bảo tàng to.

Tuy bên trên cấp bậc không thể so sánh cùng những cái bị lựa đi ra kia, nhưng là thắng ở số lượng to lớn a.

Cái khác không nói, chỉ là Linh thạch, Lâm Hải nhìn ra, phải có đến mấy chục vạn khỏa!

“Đây là một món tiền của khổng lồ a, chờ ngày sau Hải Nguyệt Tông tiến vào Địa Tiên giới, hoàn toàn có thể làm căn cơ để phát triển tông phái!”

“Đi thôi!” Lâm Hải vung tay lên, nhóm bảo tàng này biến mất ở trước mắt, chỉ còn lại có cái viên Nguyên Linh của Yêu thú Hóa Thần kỳ kia.

“Cái đồ vật này, ngược lại là có thể đưa cho A Hoa cùng Tiểu Hồng.” Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem Tiểu Hồng cùng A Hoa triệu hoán đến trước mắt.

“Ầy, hai ngươi cầm lấy đi luyện hóa đi!”

“Oa cáp cáp, ba ba ta yêu chết ngươi á... Uy, ngươi cái chim chết, muốn nuốt một mình sao, xuống tới cho Cẩu gia!”

“Cũng không biết hai hàng này, luyện hóa cái Nguyên Linh này, sẽ có đột phá gì hay không?” Nhìn lấy A Hoa cùng Tiểu Hồng, đùa giỡn rời đi, Lâm Hải cười cười, tràn ngập chờ mong.

“Về Phi Tinh Các đi!”

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải từ trong Luyện Yêu Hồ đi ra, hướng phía thành Lưu Tô phi tốc mà đi.

Phi Tinh Các ở vào phía Bắc thành Lưu Tô, Lâm Hải từ cửa Nam tiến vào, rồi đi ra cửa Bắc, không hề dừng lại một chút nào tại thành Lưu Tô, một đường nhanh như tên bắn mà vụt qua.

Chỉ là, Lâm Hải cũng không phát giác, tại thời điểm hắn tiến vào trong thành, một cái thân ảnh mạnh mẽ, phi tốc cùng lên đến.

“Ừm?”

Đi ra ngoài khoảng cách mấy chục dặm, Lâm Hải mới phát hiện, vậy mà bị người theo dõi, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Đột nhiên, Lâm Hải dừng bước chân lại, dừng lại, cũng không quay đầu lại đạm mạc mở miệng.

“Theo một đường, có chuyện gì, ra đi!”

Sưu!

Lưu quang lóe lên, một thân ảnh mạnh mẽ, xuất hiện tại sau lưng Lâm Hải, mang theo một tia lãnh ngạo, ngẩng đầu đứng thẳng.

“Ngươi là Lâm Hải đi?”

Thanh âm lạnh lùng truyền đến, Lâm Hải lúc này mới quay người, hướng phía sau lưng nhìn lại.

Đã thấy người tới, bộ dáng chừng hai mươi, người mặc trường bào màu đỏ, ánh mắt lãnh tuấn, mặt đỏ như lửa, trên trán mang theo một tia ngạo mạn cùng vẻ coi thường.

“Là ta, ngươi là người phương nào?”

Lâm Hải nhàn nhạt hỏi, tên nam tử mặc áo bào đỏ đối diện này, Lâm Hải chưa từng gặp mặt, không biết tại sao lại đi theo chính mình.

Nam tử mặc áo bào đỏ nghe được, thì là nhếch khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười quái dị.

“Ngươi hỏi ta là ai? Vậy ngươi nghe kỹ!”

“Người thứ tám mươi mốt trên Tiềm Long Bảng, Hỏa Long Mạnh Phi, chính là tại hạ!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi sững sờ, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Người thứ tám mươi mốt trên Tiềm Long Bảng? Đây không phải là ta sao?”

Lâm Hải một mặt mờ mịt hỏi, lúc trước hắn từ trên bảng danh sách Tiềm Long Bảng mà Túy Tửu Tiên đưa cho mình kia, nhìn thế nhưng là hết sức rõ ràng.

Diệt sát Yến Phi Dương, thay thế vị trí của Yến Phi Dương, đứng hàng thứ tám mươi mốt trong Tiềm Long Bảng, đó là Lâm Hải hắn a!

Chẳng lẽ nói, đoạn thời điểm này, Tiềm Long Bảng lại phát sinh biến hóa.

Hỏa Long Mạnh Phi thấy Lâm Hải một mặt bộ dáng kinh ngạc, không khỏi cất tiếng cười to, trong tiếng cười tràn ngập mỉa mai cùng xem thường.

Sau khi cười xong, sắc mặt Mạnh Phi bỗng nhiên phát lạnh, âm ngoan nhe răng cười nói.

“Đồ ngu, sắp chết đến nơi vẫn không rõ? Hạng thứ tám mươi mốt trên Tiềm Long Bảng hiện tại, đúng là ngươi.”

“Nhưng, sau khi giết ngươi, chính là ta!”

Tiếng nói rơi xuống đất, thanh âm của Mạnh Phi đột nhiên biến mất, sau đó giữa không trung, một đoàn ngọn lửa màu đỏ nóng rực, đột nhiên đầy trời buông xuống, mang theo năng lượng cuồng bạo, giống như một đám Hỏa Xà, hướng phía đầu Lâm Hải rơi xuống!

Hô ~

Hỏa Xà cực lớn, dài ra theo gió, hỏa diễm khủng bố cơ hồ đem cả vùng không gian cũng đốt cháy, trong nháy mắt đã đem Lâm Hải nuốt vào trong đó.

“Hừ, không chịu nổi một kích!”

Mạnh Phi khinh thường cười lạnh, khinh miệt truyền đến, bóng người màu đỏ lóe lên, Mạnh Phi lần nữa xuất hiện tại vị trí cũ, trên mặt tràn ngập mỉa mai.

“Ai!”

Đúng lúc này, đột nhiên một đường tiếng thở dài thật sâu, vang lên tại bên tai của Mạnh Phi, để nụ cười trên mặt Mạnh Phi, trong nháy mắt ngưng kết, sắc mặt đại biến.

“Người nào?!”

Tiếng nói của Mạnh Phi vừa rơi xuống đất, đã thấy trong ngọn lửa ngập trời phía trước này, một bóng người chậm rãi đi tới.

Những nơi đi qua, hỏa diễm cuồng bạo mãnh liệt, vậy mà giống gặp được khắc tinh, nhao nhao né tránh, vậy mà căn bản không dám tới gần!

“Không có khả năng!”

Mạnh Phi nhịn không được kinh hô một tiếng, sau khi thấy rõ khuôn mặt của bóng người, càng là giật mình há to mồm, một mặt khó có thể tin.

“Lâm Hải, ngươi không chết?!”

Lâm Hải thì là bĩu môi một cái, biểu hiện trên mặt, mỉa mai nói không nên lời.

“Người nào cho ngươi dũng khí, tại ca ca trước mặt đùa lửa?”

Lâm Hải vừa nói, một bên cũng không quay đầu lại, bỗng nhiên giơ tay, lăng không nắm một cái.

Ông!

Sau một khắc, tại trong ánh nhìn soi mói hoảng sợ của Mạnh Phi, đoàn hỏa diễm mà gã thả ra ngoài kia, vậy mà bay thẳng vào Lâm Hải trong tay, nhảy cẫng hoan hô!

“Ngươi, ngươi là Hỏa Chi Đạo đại viên mãn?!”

Mạnh Phi đến cùng cũng là người đùa lửa, giờ phút này nào vẫn không rõ, một màn này có ý vị như thế nào?

“Chạy!”

Cơ hồ là vô ý thức, thân ảnh Mạnh Phi lóe lên, quay đầu liền chạy!

Hỏa Chi Đạo đại viên mãn có bao nhiêu đáng sợ, chỉ sợ không có người nào so với những người tu hành Hỏa Chi Đạo như bọn họ này, càng rõ ràng hơn.

Hơn nữa, Mạnh Phi chỉ chuyên tu Hỏa Chi Đạo, cũng không tu các Đạo pháp còn lại, đối mặt với Lâm Hải có Hỏa Chi Đạo đại viên mãn, này cơ hồ tương đương đối mặt với một cái BUG miễn dịch công kích của mình.

Cho dù Mạnh Phi có tu vi cảnh giới cao hơn Lâm Hải nhiều, nhưng cũng không có một tia biện pháp nào để bắt Lâm Hải, cho dù lưu lại, cũng là không có chút phần thắng nào.

Thậm chí, nếu thật sự không đi mà nói, chỉ sợ mệnh đều phải để lại bên trong đây!

“Còn may Lâm Hải chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, mà tu vi của chính mình đã đạt Nguyên Anh hậu kỳ, coi như hắn có Hỏa Chi Đạo đại viên mãn, cũng không lưu lại chính mình!”

Nhưng lại tại thời khắc Mạnh Phi tràn đầy tự tin, đột nhiên một đám lửa từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đã rơi vào đỉnh đầu gã.

“Không!”

Sắc mặt Mạnh Phi hoảng hốt, không khỏi phát ra một tiếng rống hoảng sợ, làm sao cũng không nghĩ tới, công kích của Lâm Hải, vậy mà tấn mãnh nhanh chóng như thế!

Oanh!

Cơ hồ liền một tia thời gian cũng đều không có, thân thể Mạnh Phi trong nháy mắt đã bị đốt thành tro bụi, hình thần đều diệt.

Nhìn hỏa diễm vẫn chưa tắt, khóe miệng Lâm Hải hơi nhếch, đạm mạc cười một tiếng.

“Cái này, chính là chơi với lửa có ngày chết cháy đi.”

Xem thường lắc đầu, thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, biến mất tại chỗ.

Sau một lát, một cái ngôi sao cực lớn, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

Phi Tinh Các, đến!

Chương 1754: Nội hạch của ngôi sao

Thân thể Lâm Hải nhảy vọt mấy cái, tiến vào bên trong Phi Tinh Các, thẳng đến chỗ ở của chính mình.

Sau khi vào nhà, Lâm Hải đóng cửa phòng lại, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Hỗ Tam Nương liền xuất hiện tại trước mặt.

“Đại quan nhân, chúng ta đây là, đã trở lại Phi Tinh Các sao?”

Hỗ Tam Nương vừa ra tới, liền cảm thấy xung quanh có Tinh Thần Chi Lực nồng đậm, không khỏi kinh hỉ nói nói.

“Ừm!”

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó mỉm cười nhìn Hỗ Tam Nương.

“Tam Nương, ta đáp ứng ngươi, giúp ngươi tỉnh lại Tinh phách của Quan Thắng, hỏi thăm nơi hạ lạc của Tống Giang?”

“Hiện tại, ta liền đem Tinh phách của Quan Thắng, lấy ra!”

“Cảm tạ đại quan nhân!” Hỗ Tam Nương mang theo một mặt kích động, hướng phía Lâm Hải dịu dàng cong người xuống.

“Không cần đa lễ!”

Cánh tay Lâm Hải hư nhấc, đem Hỗ Tam Nương đỡ dậy, sau đó trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Đi ra!”

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, Tinh phách của Quan Thắng, lóe ra quang mang, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

Ông!

Tinh phách của Quan Thắng, trong nháy mắt vừa đi ra, cả phòng Lâm Hải, đột nhiên quang mang đại thịnh.

Vô số Tinh Thần Chi Lực, giống như những sợi tơ tinh mịn, hướng phía trong phòng điên cuồng tràn vào, vờn xung quanh Tinh phách của Quan Thắng, nhảy cẫng hoan hô, giống như trùng phùng với thân nhân xa cách từ lâu.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Hải cùng Hỗ Tam Nương đã không hoài nghi, cái ngôi sao vẫn lạc của Phi Tinh Các này, cũng chính là ngôi sao bản mệnh của Quan Thắng, Thiên Dũng Tinh!

“Đại quan nhân, muốn tỉnh lại Quan Thắng ca ca, cần đem Tinh phách của y, đưa đến chỗ nội hạch của ngôi sao.”

Hỗ Tam Nương tràn đầy kích động, hướng phía Lâm Hải nói nói.

“Nội hạch của ngôi sao?” Lâm Hải nhướn mày, “Ta đến Phi Tinh Các mới mấy ngày ngắn ngủi, cũng không biết rõ chỗ nội hạch của ngôi sao, đến tột cùng ở đâu?”

“Ngươi ở đây chờ ta một lát, ta qua tìm Ứng Vinh sư huynh, hỏi thăm một chút!”

Nói xong, Lâm Hải đi ra khỏi phòng, không mất một chút thời gian, liền đến chỗ ở của Ứng Vinh.

Đông đông đông!

Lâm Hải nhẹ nhàng gõ cửa.

“Tiến đến!”

Một cái thanh âm nhu hòa, vang lên từ trong phòng.

Trên mặt Lâm Hải hiển hiện nụ cười, đẩy cửa đi vào.

“Lâm Hải?!”

Lâm Hải vừa tiến đến, Ứng Vinh nhất thời sững sờ, sau đó liền kịp phản ứng, không khỏi cao hứng cất tiếng cười to.

Sưu!

Thân ảnh Ứng Vinh lóe lên, liền đến trước người Lâm Hải, một tay bắt lấy bả vai của Lâm Hải, vành mắt không tự chủ được liền hồng.

“Lâm sư đệ, ta không phải đang nằm mơ chứ? Thật là ngươi, thật là ngươi sao?!” Ứng Vinh kích động đến trên mặt đều đang kịch liệt run rẩy, trong lòng trong nháy mắt bị cuồng hỉ cực lớn chiếm cứ.

“Ứng sư huynh, tiểu đệ đã trở về!” Lâm Hải mỉm cười, trong lòng trào lên một dòng nước ấm.

Ứng Vinh nhìn thấy chính mình, kích động cùng vui sướng xuất phát từ nội tâm này, Lâm Hải có thể cảm nhận được.

Đây mới thực là tình cảm huynh đệ!

“Quá được rồi, quá được rồi! Ngày đó ngươi bị Chủ thượng mang đi, từ đó bặt vô âm tín, ta vẫn cho là...”

Nói đến bên trong đây, nước mắt của Ứng Vinh kém chút rơi xuống.

“Đúng, Lâm sư đệ, trong thời gian này đến cùng đã phát sinh chuyện gì a? Ngươi không biết, ta cùng Lạc Băng lo lắng đến mức nào đâu?!”

“Cái này một lời chẳng lẽ hết, chờ có thời gian lại nói kỹ càng cùng Ứng sư huynh.”

“Đúng, Lạc Băng đâu?.” Ứng Vinh nhấc lên Lạc Băng, Lâm Hải chợt nhớ tới, Lạc Băng sau khi thoát ly khỏi Vô Cực Tông, cũng chuẩn bị gia nhập Phi Tinh Các.

“Lạc Băng.” Thần sắc Ứng Vinh nhất ảm, thở dài.

“Lúc đầu, Lạc Băng là muốn ở lại Phi Tinh Các, tiếc rằng Các chủ cân nhắc liên tục, sợ đắc tội Vô Cực Tông, liền cự Lạc Băng ở ngoài cửa.”

“Cái gì?!” Đôi mày của Lâm Hải đột nhiên vẩy một cái, trong mắt lóe lên một chút giận dữ.

“Vậy Lạc Băng, hiện tại thế nào?” Lâm Hải lạnh lùng hỏi, Lạc Băng cũng giống như Ứng Vinh, đều là huynh đệ mà Lâm Hải hắn tán thành, trong lòng Lâm Hải, không khỏi có chút bận tâm.

“Ngươi yên tâm, ngày đó Lạc Băng trong cơn tức giận, rời khỏi Phi Tinh Các, qua tìm nơi Đông Phương Dã để nương tựa, hiện đã gia nhập Thiên Vũ Tông.”

“Hô ~” Lâm Hải lúc này mới thở ra một ngụm trọc khí thật dài, chậm rãi gật gật đầu, yên lòng.

Mặc kệ là đang Phi Tinh Các hay là Thiên Vũ Tông, chỉ cần Lạc Băng không có việc gì liền tốt.

“Ứng sư huynh, ta muốn hỏi thăm ngươi một việc!” Lâm Hải bỗng nhiên một mặt ngưng trọng, nhìn về phía Ứng Vinh nói nói.

“A? Lâm sư đệ, có chuyện ngươi nói, ta tất biết gì nói nấy!”

“Nội hạch của ngôi sao trong Phi Tinh Các chúng ta, là ở nơi nào?”

Ứng Vinh nghe được, không khỏi giật mình.

“Lâm sư đệ, ngươi hỏi cái này làm cái gì?”

“Có một sự tình rất trọng yếu!” Lâm Hải không tiện nói rõ cùng Ứng Vinh, “Nếu như Ứng sư huynh biết rõ, xin cáo tri!”

“Ta biết là biết rõ!” Ứng Vinh hơi nhíu chân mày lại, “Chỉ là cái chỗ kia, rất quái dị a!”

“A? Có gì quái dị?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

Ứng Vinh liếc nhìn Lâm Hải một chút, sắc mặt bỗng nhiên trở nên ngưng trọng lên.

“Vị trí của nội hạch, ở Phi Tinh Các cũng không phải là bí mật gì, chỉ là bởi vì ngươi gia nhập Phi Tinh Các thời gian ngắn ngủi, mới không được biết.”

“Kỳ thực nội hạch của ngôi sao này, nằm ngay tại cấm địa của Phi Tinh Các chúng ta!”

“Cấm địa của Phi Tinh Các?” Lâm Hải nghe được, nhất thời nhăn mày lại.

Chỗ được xưng là cấm địa, tự nhiên sẽ có người trấn giữ, không cho phép người tiến vào.

Chẳng lẽ, chính mình còn muốn cùng đệ tử Phi Tinh Các, phát sinh xung đột sao?

“Chính là cấm địa!” Ứng Vinh gật gật đầu, “Cấm địa của Phi Tinh Các, phi thường quái dị cùng khủng bố, Tinh Thần Chi Lực ở bên trong, nồng đậm đến mức làm cho không người nào có thể tiếp cận!”

“Cho dù chúng ta chuyên tu Tinh Thần Chi Lực, căn bản cũng là không có cách tới gần trong vòng trăm thước của cấm địa, nếu không lập tức sẽ bị Tinh Thần Chi Lực phá hủy, bạo thể mà chết!”

“Theo Các chủ nói, thời điểm Phi Tinh Các huy hoàng, từng có một vị Đại Thừa chi tôn, muốn đi vào trong cấm địa tu hành, để hấp thu Tinh Thần Chi Lực, kết quả mới vừa tiến vào, trong nháy mắt liền hôi phi yên diệt!”

“Từ đó về sau, đệ tử của Phi Tinh Các, rốt cuộc không người nào dám tiếp cận cấm địa.”

“Đáng sợ như vậy?” Lâm Hải nghe, không khỏi giật mình.

Liền cả Đại Thừa chi tôn tới gần, đều sẽ chết trong nháy mắt, vậy mình làm sao đi vào được a?

Mà trong mắt Ứng Vinh mang theo một tia nghiêm túc, nhìn không chuyển mắt nhìn Lâm Hải, trịnh trọng nói nói.

“Lâm sư đệ, nếu như ngươi muốn tiến vào cấm địa, như vậy sư huynh cần phải khuyên ngươi một câu, bỏ ý niệm này đi, liền cả Đại Thừa chi tôn đi vào cũng hẳn phải chết không nghi ngờ, ngươi cũng không thể qua mạo hiểm như vậy!”

Lâm Hải cau mày, trầm ngâm một lát, mới chậm rãi gật gật đầu.

“Ta biết rõ!”

Lâm Hải gật gật đầu, sau đó đứng dậy, hướng phía Ứng Vinh liền ôm quyền.

“Ứng sư huynh, ta trở về suy tính một chút, ngày khác sẽ trở lại quấy rầy, cáo từ!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, nhanh chân đi ra ngoài.

“Lâm sư đệ, ngươi cũng tuyệt đối không nên khí phách hành sự a!” Ứng Vinh vội vàng hướng phía bóng lưng của Lâm Hải, lớn tiếng dặn dò nói.

“Ứng sư huynh yên tâm, Lâm Hải ta không làm sự tình không thể nắm chắc!”

Lâm Hải khoát khoát tay, lên xuống mấy cái, đã biến mất tại giữa tầm mắt của Ứng Vinh.

“Ai!”

Ứng Vinh đứng tại cửa ra vào, khe khẽ thở dài.

“Lâm Hải là rồng phượng trong đám người, tuyệt không phải là kẻ tầm thường, nhưng, chốn cấm địa này quá nguy hiểm, hi vọng hắn có thể đem lời nói của ta nghe vào, không nên tùy tiện mạo hiểm a!”

Đồng thời với lúc Ứng Vinh lo lắng cho Lâm Hải, thì Lâm Hải đã trở lại gian phòng của mình.

“Đại quan nhân, thế nào?”

Lâm Hải vừa về đến, Hỗ Tam Nương lập tức chào đón, một mặt chờ mong hỏi.

“Chỗ nội hạch, đã thăm dò được!” Lâm Hải gật gật đầu, nói nói.

“Thật? Quá tốt!”

Hỗ Tam Nương cao hứng một mặt vui mừng, vậy mà như là một cái tiểu nữ hài, nắm chặt hai nắm đấm, mặt mũi tràn đầy kích động!

“Bất quá...” Lâm Hải khẽ chau mày, muốn nói lại thôi, để nụ cười trên mặt Hỗ Tam Nương trong nháy mắt đã ngưng kết, gấp gáp mở to miệng hỏi.

“Đại quan nhân, bất quá cái gì?”

Lâm Hải hít sâu một hơi, mang theo vẻ khó khăn nồng đậm, liếc nhìn Hỗ Tam Nương một chút.

“Cái chỗ nội hạch này, chỉ sợ không phải dễ qua như vậy!”

Chương 1755: Trung Thiên Bắc Cực Lệnh

“Đại quan nhân, lời này có ý gì?” Hỗ Tam Nương vội vã hỏi.

Lâm Hải liếc nhìn Hỗ Tam Nương một chút, chậm rãi nói nói.

“Nghe nói, chỗ nội hạch, có Tinh Thần Chi Lực cực kỳ đậm đặc, có thể tuỳ tiện mạt sát Đại Thừa chi tôn!”

“Bằng vào thực lực trước mắt của ta, chỉ sợ không vào được a!”

Hỗ Tam Nương nghe được, thân thể mềm mại không khỏi run lên, sắc mặt nhất thời như tro tàn, toát ra thần sắc vô cùng thất vọng.

“Nô gia ngược lại là quên điểm này!”

“Đừng nói Đại Thừa Địa Tiên, liền xem như Thiên Tiên chi tôn, tiến vào chỗ nội hạch, cũng sẽ bị xé thành vỡ nát trong khoảnh khắc!”

“Ha ha!” Hỗ Tam Nương thê thảm cười một tiếng, mang theo cô đơn thật sâu, hướng phía Lâm Hải cúi mình một cái.

“Đều do nô gia nóng vội, bị loạn lòng người, mới có thể nghĩ ra biện pháp ngu xuẩn như thế, để đại quan nhân không công bận bịu một trận.”

“Xin đại quan nhân đem Tam Nương cùng Tinh phách của Quan Thắng ca ca, đưa về Luyện Yêu Hồ đi.”

Nhìn bộ dáng vô cùng thất lạc cùng thương tâm của Hỗ Tam Nương, trong lòng Lâm Hải, chẳng biết tại sao đột nhiên đau xót.

“Tam Nương, ngươi đừng vội, chúng ta suy nghĩ thật kỹ, chưa hẳn là không có cách nào!”

“Đại quan nhân, ý tốt của ngươi, Tam Nương tâm lĩnh.” Hỗ Tam Nương u buồn lắc đầu.

“Nhưng là, vô dụng! Đại quan nhân hiện tại mà tiến vào nội hạch, sẽ chỉ không công bị chôn vùi tánh mạng.”

“Thế thì chưa hẳn!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong lòng đã có chủ ý.

“Tam Nương, đừng nhụt chí, ngươi chờ ta một chút!”

Nói xong, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, tìm tới Weachat của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, chưởng quản ngàn vạn ngôi sao, nhờ nghĩ biện pháp giúp mình tiến vào nội hạch của ngôi sao, hẳn không phải là việc khó gì đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đế Quân, có ở đó hay không, Tiểu Tiên tìm ngươi có việc muốn nhờ!

Chờ tới bốn năm phút sau, Weachat của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, mới trở lại tới.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Ha ha, không có ý tứ a tiên hữu, vừa rồi đang đàn tấu khúc ‘Tiếu Ngạo Giang Hồ’ mà ngươi làm này, thật sự là hào khí ngất trời, rung động đến tâm can a! Đúng, tiên hữu tìm Bản Đế Quân, có chuyện gì a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đế Quân, Tiểu Tiên muốn hướng ngươi thỉnh giáo, như thế nào mới có thể tiến nhập vào bên trong nội hạch của ngôi sao?

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Loại nội hạch của ngôi sao đẳng cấp nào a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thiên Cương Tinh!

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: A? Thiên Cương Tinh! Cái này cũng không dễ dàng, cần tiên hữu có thực lực Đại La Kim Tiên trở lên mới có thể.

Phốc!

Lâm Hải xem hết, kém chút một đầu cắm xuống bên trên đất.

Mẹ nó, Đại La Kim Tiên? Ca ca liền Địa Tiên cũng còn không phải, còn đang tại Nhân Tiên cảnh, ra sức giãy dụa đâu!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đế Quân, thực lực của Tiểu Tiên không đủ a, có những biện pháp khác hay không?

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Đúng, trước đó ngươi không phải cùng ta nói qua, ngươi là Tinh Thần Thánh Thể sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng a, ta là Tinh Thần Thánh Thể!

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, chẳng lẽ Tinh Thần Thánh Thể, có thể không e ngại Tinh Thần Chi Lực khủng bố này.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Vậy Tinh Thần Luyện Thể Quyết mà ta đưa cho tiên hữu, ngươi có tu luyện hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tu luyện, bất quá trở ngại thực lực cảnh giới của bản thân cùng Tinh Thần Chi Lực thiếu thốn, trước mắt chỉ tu luyện đến tầng thứ nhất. (phía sau là một cái vẻ mặt bối rối)

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Dạng này a... Nếu Tinh Thần Luyện Thể Quyết tu luyện tới cảnh giới tối cao tầng thứ chín, thì dù ngươi là phàm nhân, cũng có thể tuỳ tiện tiến vào nội hạch của ngôi sao, nhưng tầng thứ nhất mà nói, vẫn còn có chút khó khăn a!

“Có chút khó khăn?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó bất quá lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Hắn chú ý tới, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế dùng từ, là có chút khó khăn, mà không phải là vô pháp tiến vào!

Cứ như vậy, chẳng phải là nói, chính mình ỷ vào Tinh Thần Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất, vẫn là có hi vọng đi vào sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đế Quân, khó khăn không sao, ngươi ý là nói, ta có hi vọng thành công đi vào.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Lấy Tinh Thần Thánh Thể của ngươi, phối hợp với Tinh Thần Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất, tiến vào nội hạch của Thiên Cương Tinh, cũng không phải là không có khả năng, chỉ là quá trình có chút gian nan, sơ sẩy một cái sợ rằng sẽ mệnh tang tại chỗ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ý tứ của Đế Quân, là có khả năng thành công, cũng có khả năng thất bại?

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Là dạng này! Cũng được, bổn Đế Tôn cùng tiên hữu thần giao đã lâu, không muốn nhìn ngươi mạo hiểm, liền giúp ngươi một tay đi.

Leng keng!

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế hướng ngươi gửi đi một tấm Trung Thiên Bắc Cực Lệnh, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

“Trung Thiên Bắc Cực Lệnh?!”

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, nhất thời lộ vẻ mặt mừng như điên.

Đồ vật Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đưa, không cần hỏi cũng biết, đây tuyệt đối là đồ vật tốt a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, đa tạ Đế Quân! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Cái Trung Thiên Bắc Cực Lệnh này, thời khắc mấu chốt có thể cứu vãn tính mệnh của ngươi, nhưng có thể tiến vào nội hạch hay không, lại muốn xem kiên quyết của chính ngươi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: n tình tặng bảo của Đế Quân, Tiểu Tiên ghi nhớ! (phía sau là một cái biểu lộ cảm kích)

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: Tiên hữu không cần khách khí, nếu lại có tác phẩm kinh thế, nhớ kỹ hướng Bản Đế Quân chia sẻ a! (phía sau là một cái biểu lộ mỉm cười)

Lâm Hải nhìn tin tức, trong lòng nhất động.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế người ta đủ ý tứ như thế, chính mình cũng không thể keo kiệt a, Phàm Gian giới có nhiều khúc nhạc đình đám như vậy, làm gì không lấy ra trả nhân tình đâu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đế Quân không nói, Tiểu Tiên còn quên! Mấy ngày gần đây, Tiểu Tiên tâm huyết dâng trào, ngẫu nhiên làm được một khúc, đang chuẩn bị hướng Đế Quân xin lĩnh giáo đâu!

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế: A. Tiên hữu lại có tác phẩm lớn ra đời sao? Mau mau phát tới, để bản Đế Quân giám thưởng một phen! (phía sau là một biểu lộ kinh hỉ

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đế Quân chờ một lát một lát!

Lâm Hải nói xong, cau mày, đem những ca khúc mà mình biết, suy tư một phen.

Sau một lát, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, đã có lựa chọn!

"Đến!"

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một bản sách cổ đàn tranh mua sắm từ nhân gian, liền xuất hiện tại trong tay Lâm Hải.

Sau khi lật vài trang, ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Tìm tới, chính là nó!"

Cạch!

Lâm Hải chiếu vào bên trên trang sách, chụp một tấm hình, gửi đi qua cho Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Phát cho ngươi, xin Đế Quân giám thưởng!

Lâm Hải phát xong, chờ một hồi, thấy Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cũng không hồi âm cho chính mình, không khỏi mỉm cười.

Xem ra, nhất định là cái thủ khúc mà chính mình gửi đi này, đã đem Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, lại chấn kinh đến.

Nói không chừng, giờ phút này đang một mặt kinh hỉ trình diễn, căn bản không có thời gian để ý tới chính mình.

“Cũng tốt, thừa cơ hội này, nhìn xem Trung Thiên Bắc Cực Lệnh này, đến tột cùng là bảo vật bực nào!”

Lâm Hải mang theo nụ cười đã tính trước, chuẩn bị mở ra túi càn khôn, xem xét một chút Trung Thiên Bắc Cực Lệnh mà Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đã phát cho chính mình.

“Ách...” Trong lúc vô tình, Lâm Hải ngẩng đầu một cái, nhìn thấy Hỗ Tam Nương, đang dùng ánh mắt vô cùng tha thiết, nhìn chăm chú vào chính mình, môi son hơi hơi run run, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Tam Nương, ngươi có chuyện muốn nói?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Đại quan nhân, ngươi, ngươi cười vui vẻ như vậy, có phải, nghĩ đến biện pháp nào hay không?”

Hỗ Tam Nương quan tâm sẽ bị loạn, một mặt chờ mong hỏi.

“A, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là có biện pháp!”

“Thật?!” Hỗ Tam Nương nhất thời đại hỉ, “Đại quan nhân, biện pháp gì?”

Lâm Hải nhẹ nhàng hô một hơi, đem túi càn khôn mở ra, nhẹ nhàng điểm một cái, đem Trung Thiên Bắc Cực Lệnh lấy ra, nhẹ nhàng nhoáng một cái tại trước mặt Hỗ Tam Nương, cười cười.

“Biện pháp, chính là nó!”

Chương 1756: Đau nhức cũng khoái lạc!

“Tinh Thần Chi Lực thật cường đại, đây là cái đồ vật gì?”

Hỗ Tam Nương không khỏi giật mình, nhìn Trung Thiên Bắc Cực Lệnh, kinh ngạc nói nói.

“Cái này gọi là Trung Thiên Bắc Cực Lệnh, có lẽ có thể giúp ta, tiến vào bên trong nội hạch!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, cúi đầu nhìn chằm chằm vào Trung Thiên Bắc Cực Lệnh, trong đầu hiện ra một hàng tin tức nói rõ.

Trung Thiên Bắc Cực Lệnh: Thủ lệnh do Bắc Cực Tử Vi Đại Đế tiện tay luyện chế, sau khi phát động có thể miễn dịch công kích Tinh Thần Chi Lực trong thời gian ngắn ngủi.

“Mặc dù chỉ là tiện tay luyện chế, nhưng xuất phẩm của Đại Đế, tất là vật phi phàm, hai chữ miễn dịch, đủ có thể để chính mình xông vào nội hạch của Thiên Dũng Tinh một lần.”

Nội tâm Lâm Hải vui vẻ, lập tức có lòng tin.

“Trung Thiên Bắc Cực Lệnh?” Hỗ Tam Nương nghe được, không khỏi kinh hô một tiếng, nhìn chằm chằm vào Trung Thiên Bắc Cực Lệnh, khuôn mặt tràn ngập kinh sợ khó có thể tin.

“Đại quan nhân, chẳng lẽ đây là, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế...”

“Chúc mừng ngươi, chính xác!” Lâm Hải híp mắt cười một tiếng, đánh cái búng tay, nói nói.

“A!!!”

Hỗ Tam Nương nhất thời bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn, duyên dáng gọi to một tiếng, mặt mũi tràn đầy kích động, tràn ngập tâm tình vui sướng.

“Trung Thiên Bắc Cực Lệnh, lại là Trung Thiên Bắc Cực Lệnh của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế!”

“Quá tốt, quá tốt! Có thủ lệnh của Tử Vi Đại Đế, tiến vào nội hạch của Thiên Dũng Tinh, tất sẽ vạn vô nhất thất!”

Lâm Hải đứng dậy đứng lên, hướng phía Hỗ Tam Nương lắc lắc đầu.

“Vậy còn chờ gì, xuất phát thôi!”

“Ừm!” Mặt mũi Hỗ Tam Nương tràn đầy vui sướng, kích động nặng nề gật gật đầu.

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Hỗ Tam Nương cùng Tinh phách của Quan Thắng, thu nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, đẩy cửa ra khỏi phòng, rất nhanh liền gặp được một tên đệ tử của Phi Tinh Các.

“Vị sư huynh này, xin hỏi một chút cấm địa của Phi Tinh Các chúng ta, là tại vị trí nào?”

Lâm Hải tuy gia nhập Phi Tinh Các có chút thời gian, nhưng đối với Phi Tinh Các cũng không quen thuộc, lập tức đem tên đệ tử này ngăn lại, một mặt khách khí hỏi.

Tên đệ tử này sững sờ, trên dưới dò xét Lâm Hải một phen, mới nghi hoặc hỏi.

“Mới tới?”

“Đúng vậy a, mới tới!” Lâm Hải cười nói.

“Từ nơi này đi thẳng, đi đến cuối cùng, rẽ trái liền có thể nhìn thấy!” Tên đệ tử này nghe Lâm Hải là mới tới, lập tức lộ ra một bộ tư thái cao cao tại thượng, ở trên cao nhìn xuống nói nói.

“Ha ha, đa tạ sư huynh!”

Lâm Hải gật đầu cười cười, sau đó quay người lại, hướng phía phương hướng tên đệ tử này đã chỉ mà đi.

“Đệ tử trẻ tuổi hiện tại a, thật sự là không biết trời cao đất rộng, vừa tới liền hướng cấm địa mà chạy, Tinh Thần Chi Lực bên trong đó tuy là nồng đậm, nhưng ngươi cũng phải có mệnh đi hấp thu a, ai, tự giải quyết cho tốt đi!”

Cái đệ tử này, nhìn bóng lưng vội vã của Lâm Hải, không khỏi thở dài một tiếng, tiếc hận lắc đầu.

Lâm Hải mới mặc kệ y nghĩ như thế nào, thời gian qua một lát, liền đến chỗ cấm địa của Phi Tinh Các.

Cấm địa nguy hiểm khủng bố, các đệ tử Phi Tinh Các đều biết, căn bản sẽ không có người tuỳ tiện tới gần.

Vì vậy, bên trong này cũng không có người trấn giữ, như thế lại thay Lâm Hải tiết kiệm không ít sự tình.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy phía trước một khối bia đá cao cỡ một người, bên trên có ghi vài cái chữ to.

“Cấm địa Phi Tinh Các, người tự tiện xâm nhập chết!”

Mà bên cạnh bia đá, là một cái động khẩu có đường kính khoảng chừng một trượng, Tinh Thần Chi Lực giống như sóng triều, đang từ trong động khẩu dâng lên mà ra, hướng bốn phương tám hướng nhanh chóng khuếch tán, rải ra tại bên trong toàn bộ phạm vi của Phi Tinh Các.

“Nguyên lai, Tinh Thần Chi Lực của Phi Tinh Các, tất cả đều là đến từ bên trong nội hạch!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, không khỏi hoảng hốt gật đầu, thế mới biết, cả cái ngôi sao Phi Tinh Các này, ngọn nguồn của Tinh Thần Chi Lực nồng đậm, vậy mà chính là ở đây!

“Trách không được liền cả Đại Thừa chi tôn, tiến vào cấm địa, đều sẽ bị xé nát trong nháy mắt.”

“Tinh Thần Chi Lực phun ra từ bên trong hang động này, cách xa xa, đều đã khiến người chùn bước!”

Lâm Hải giờ phút này, cách động khẩu này còn có khoảng cách vài chục mét, liền đã cảm thấy một cỗ uy áp khủng bố đánh tới, dẫn động Tinh Thần Luyện Thể Quyết của Lâm Hải, tự động vận chuyển với tốc độ cao.

“Bắc Cực Tử Vi Đại Đế nói, bằng vào Tinh Thần Thánh Thể cùng Tinh Thần Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất, chính mình có lẽ có thể tiến vào bên trong cái cấm địa này, mặc dù có nguy hiểm, cũng có Trung Thiên Bắc Cực Lệnh, có thể bảo vệ tánh mạng không lo!”

“Đã như vậy, vậy liền thử một lần!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hít sâu một hơi, đem Trung Thiên Bắc Cực Lệnh nắm trong tay, sau đó nhanh chân hướng về phía trước nhảy lên!

Oanh!

Nhất thời, một cỗ Tinh Thần Chi Lực khủng bố, giống như sóng biển cuồng triều, hướng phía Lâm Hải liền đập tới!

Đôi mày của Lâm Hải bỗng nhiên vẩy một cái, chỉ cảm thấy một cỗ lực lớn, khoảng cách rơi vào trước ngực mình.

Ông!

Sau một khắc, một đoàn quang mang ngôi sao xuất hiện tại bên ngoài thân của Lâm Hải, Tinh Thần Khải Giáp trong nháy mắt đã tự động ngưng tụ.

Nhưng mà, khải giáp mới vừa hình thành xuất hiện, nhất thời một thanh âm thanh thúy giống như pha lê tan vỡ, bỗng nhiên vang lên.

Sau đó, Tinh Thần Khải Giáp trong nháy mắt đã vỡ vụn, Tinh Thần Chi Lực khủng bố, giống như vô số chùm sáng, đánh vào trên thân thể Lâm Hải.

Hừ!

Lâm Hải rên lên một tiếng, máu tươi cuồng phun mà ra, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng phá hủy khủng bố, bẻ gãy nghiền nát liền tiến vào trong cơ thể của mình, mắt thấy liền muốn đem lục phủ ngũ tạng của mình, thậm chí cả linh hồn, đều muốn nghiền ép vỡ nát!

Ông!

Nhưng vào lúc này, quanh thân Lâm Hải đột nhiên quang mang đại thịnh, vô số ánh sao lập loè, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, phảng phất như lập tức đặt mình vào trong bầu trời đêm.

Sau đó, vô số ánh sáng ngôi sao, như cơn mưa rào rơi xuống, vây quanh đỉnh đầu của Lâm Hải, nhanh chóng xoay tròn.

Cùng lúc đó, cỗ lực lượng khủng bố không gì không phá trong người Lâm Hải này, phảng phất như nhận được dẫn dắt, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, phi tốc mà đi.

Lâm Hải chau mày, hai mắt kìm lòng không được mà khép kín, cả người cũng bị Tinh Thần Chi Lực triệt để vây quanh, dọc theo huyệt đạo nơi đỉnh đầu, chậm rãi tụ hợp vào trong thân thể, phi tốc chảy xuôi ở trong kinh mạch.

“Tinh Thần Luyện Thể Quyết!”

Nội tâm của Lâm Hải, nhất thời tuôn ra một cỗ cuồng hỉ.

Mmột kích khủng bố vừa mới nãy, quả thực đáng sợ, Lâm Hải thậm chí đều đã ngửi thấy vị đạo tử vong, cũng liên tục động ý nghĩ dùng tới Trung Thiên Bắc Cực Lệnh.

Thật không nghĩ đến, trong nháy mắt công phu, Tinh Thần Luyện Thể Quyết trong nháy mắt đã giống như một cái vòng xoáy khổng lồ, đem cỗ lực lượng kia toàn bộ hấp dẫn đi.

Hơn nữa, nhìn tình huống trước mắt, đã đang đem cỗ Tinh Thần Chi Lực khủng bố này, chậm rãi luyện hóa, dung nhập vào bên trong chân khí của chính mình.

Đối với Lâm Hải mà nói, quả thực là chuyện tốt bằng trời!

Tinh Thần Luyện Thể Quyết, không hổ là do Bắc Cực Tử Vi Đại Đế tự tay sáng tạo, đối với chuyện hấp thu Tinh Thần Chi Lực, quả thực đã đến cấp độ để Lâm Hải không thể tưởng tượng.

Một cỗ lực lượng khủng bố như vậy, trong chớp mắt công phu, vậy mà bị luyện hóa hoàn toàn.

Trọng thương mà Lâm Hải vừa mới nhận, chẳng những đã khỏi hẳn trong khoảnh khắc, thậm chí ẩn ẩn cảm thấy, Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể mình, trở nên bàng bạc vô cùng, bắt đầu không ngừng thối luyện Tinh Thần Thánh Thể của chính mình!

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, nhất thời lộ ra quang mang kinh hỉ.

“Cầu phú quý trong nguy hiểm, tuy cái chỗ nội hạch này cực kỳ nguy hiểm, nhưng sao lại không phải là một loại kỳ ngộ đâu.”

“Tinh Thần Thánh Thể thậm chí Tinh Thần Luyện Thể Quyết của chính mình, có lẽ tại bên trong này, sẽ có một bước đột phá, cũng càng cũng chưa biết chừng!”

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải không khỏi hào khí ngất trời, trong lòng hét lớn một tiếng, nhanh chóng rảo bước tiến lên, lần nữa hướng phía trước mà đi!

Oanh!

Lại là một đường Tinh Thần Chi Lực khủng bố, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, xông vào trong người Lâm Hải.

Hừ!

Lâm Hải rên một tiếng, lần nữa máu tươi cuồng phun, bất quá trong mắt lại mang theo nụ cười đắc ý điên cuồng.

Bởi vì tại trong nháy mắt Tinh Thần Chi Lực nhập thể, Tinh Thần Luyện Thể Quyết liền cấp tốc vận chuyển.

Cỗ lực lượng kinh khủng này, dùng không bao lâu, liền sẽ lần nữa biến thành chất dinh dưỡng cường đại, tưới nhuần cùng thối luyện Tinh Thần Thánh Thể của chính mình!

“Lại đến!”

Sau một lát, Lâm Hải quát lớn một tiếng, lần nữa hướng về phía trước!

Trọng thương, luyện hóa, khôi phục, lại hướng về phía trước...

Lâm Hải đi đoạn đường này, quả thực là vừa đau nhức cũng vừa khoái lạc, không ngừng bị đánh cho trọng thương, bên bờ sinh tử lại bị kéo về, đem Tinh Thần Chi Lực triệt để luyện hóa, thối luyện Tinh Thần Thánh Thể của chính mình!

Tuynhiên quá trình cực độ thống khổ, nhưng nội tâm Lâm Hải, lại là mừng rỡ, hưng phấn! Rốt cục, sau một canh giờ, Lâm Hải đã đứng ở chỗ cửa động, nhìn cửa vào nội hạch gần trong gang tấc, Lâm Hải hít sâu một hơi, nội tâm càng thêm cuồng nhiệt!

Chương 1757: Tái tạo thân thể

“Xuống dưới!”

Trong mắt Lâm Hải bùng lên tinh mang, hàm răng khẽ cắn, sưu cái liền nhảy xuống.

Oanh!

Nhất thời, Tinh Thần Chi Lực khủng bố, giống như chùm laser, trong nháy mắt trùng kích tại trên thân Lâm Hải.

“Ách ~”

Lâm Hải rên một tiếng, đau đớn cực lớn trong nháy mắt đã truyền khắp toàn thân, để trên mặt Lâm Hải vặn vẹo một trận.

“Thao, đau quá a!!!”

Nnội tâm Lâm Hải nhịn không được thầm mắng một tiếng, cảm giác toàn thân tựa hồ cũng bị xé nứt, loại thống khổ toàn tâm kia, cơ hồ khiến ý chí của Lâm Hải sụp đổ.

Ông!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải khó mà chịu đựng, đột nhiên trên thân có một cỗ quang mang ngôi sao lấp lóe, lại là Tinh Thần Khải Giáp lần nữa hình thành, muốn bảo vệ thân thể Lâm Hải.

Nhưng mà, công kích của Tinh Thần Chi Lực, thật sự là quá cường đại, thật đáng sợ.

Tinh Thần Khải Giáp cơ hồ tại trong nháy mắt xuất hiện, liền ầm vang vỡ vụn, hóa thành vô số quang mang ngôi sao.

Mà kinh mạch bên trong người Lâm Hải, chân khí cũng bắt đầu lấy tốc độ nhanh nhất, cấp tốc lưu chuyển.

Tinh Thần Luyện Thể Quyết, càng là tự động khởi động, vận chuyển toàn thân, liều mạng hấp thu luyện hóa Tinh Thần Chi Lực khủng bố ở ngoại giới, làm dịu thương tổn cùng thống khổ của Lâm Hải.

Trong lúc nhất thời, Tinh Thần Khải Giáp ở bên ngoài thân Lâm Hải, không ngừng ngưng tụ, lại không ngừng vỡ vụn, chợt nhìn, tựa như có vô số ngôi sao quang mang, đang phóng thích tại trên thân Lâm Hải.

Mà toàn bộ thân hình của Lâm Hải, càng giống là một hố đen to lớn, không ngừng đem Tinh Thần Chi Lực xung quanh, điên cuồng hút vào trong người, liên miên không dừng!

“A!!!”

Trong cổ họng của Lâm Hải, không ngừng phát ra tiếng gầm thống khổ, cảm giác thần trí của mình cũng đã bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ.

“Chẳng lẽ, muốn sử dụng Trung Thiên Bắc Cực Lệnh sao?”

Lâm Hải kìm lòng không được, đem Trung Thiên Bắc Cực Lệnh lấy ra, trong lòng mâu thuẫn một trận.

Một khi sử dụng Trung Thiên Bắc Cực Lệnh, chính mình tất sẽ bình yên vô sự, nhưng kế hoạch tiến vào nội hạch của ngôi sao, cũng coi như tuyên cáo thất bại, vô pháp hoàn thành lời hứa đối với Hỗ Tam Nương.

Thế nhưng nếu như không sử dụng, cái Tinh Thần Chi Lực khủng bố này, chỉ sợ sau một khắc liền sẽ đem Lâm Hải triệt để phá hủy, thống khổ cực lớn này, làm Lâm Hải rõ ràng biết rõ, chính mình đã kiên trì không được bao lâu nữa.

“Làm sao bây giờ đâu?.”

Lâm Hải chịu đựng đau nhức kịch liệt, mặt mũi tràn đầy lo lắng, lập tức lâm vào trong mâu thuẫn.

Leng keng!

Ngay lúc này, đột nhiên một tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Chúc mừng ngươi, đẳng cấp Tinh Thần Luyện Thể Quyết đạt được đề thăng, đẳng cấp trước mắt: Tầng thứ hai!

“Cái gì? Tinh Thần Luyện Thể Quyết thăng cấp?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó đột nhiên cuồng hỉ một trận, trong lòng quả thật kích động không thôi.

“Ha ha, thật sự là trời cũng giúp ta!”

Lâm Hải thật không nghĩ tới, Tinh Thần Luyện Thể Quyết thế mà tại thời khắc mấu chốt này, đạt được đột phá.

Tinh Thần Luyện Thể Quyết, hết thảy có chín tầng, mỗi khi tăng lên một tầng, tốc độ hấp thu luyện hóa Tinh Thần Chi Lực, liền sẽ đề thăng gấp mười lần a!

Cứ như vậy, mình đối mặt với cái Tinh Thần Chi Lực khủng bố này, hẳn là liền sẽ nhẹ nhõm rất nhiều đi.

Quả nhiên, trong nháy mắt tiếng tin tức nhắc nhở vang lên, tốc độ vận hành của Tinh Thần Luyện Thể Quyết, đột nhiên cấp tốc đề thăng!

Ông!

Lâm Hải chỉ cảm thấy, trong cơ thể mình phảng phất nổi lên một trận cuồng phong, đem này Tinh Thần Chi Lực đang cuồng bạo phá hủy thân thể của mình này, trong nháy mắt cuốn vào trong đó, nhanh chóng thôn phệ!

Tinh Thần Chi Lực từ bên ngoài, tuy còn đang không ngừng trùng kích vào trên thân Lâm Hải, chỉ khi nào tiến vào trong người

Lâm Hải, ngay lập tức sẽ bị điên cuồng hút đi.

Sau một chu thiên, liền trở nên cực kỳ nhẹ nhàng, bị Tinh Thần Luyện Thể Quyết hoàn toàn luyện hóa hấp thu, dung nhập vào bên trong huyết mạch của Lâm Hải.

Thống khổ cực lớn, rốt cục dần dần tán đi, Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, thật có loại cảm giác từ Quỷ Môn Quan chạy một vòng.

“Thật đáng sợ, cái Tinh Thần Chi Lực này thật đáng sợ!”

“Trách không được liền cả Đại Thừa chi tôn, đều sẽ mất mạng ở đây, nếu không phải mình chính là Tinh Thần Thánh Thể, lại tu hành Tinh Thần Luyện Thể Quyết của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, chỉ sợ sớm đã xong đời!”

Lâm Hải hồi tưởng lại, trong lòng không khỏi hoảng sợ một trận.

Dù vậy, nếu như không phải tại thời khắc mấu chốt Tinh Thần Luyện Thể Quyết có đột phá ngoài ý muốn, chỉ sợ chính mình cũng chỉ có tế ra Trung Thiên Bắc Cực Lệnh, rồi chật vật đào tẩu phần.

“Bất quá, là phúc thì không phải họa, mặc dù mình chịu đựng loại thống khổ không giống người này, nhưng ngược lại cũng nhận được lợi ích thực tế cực lớn, cũng coi là một kiện cơ duyên a!”

Cảm thụ được thống khổ đang chậm rãi giảm bớt, cùng Tinh Thần Chi Lực đang bành trướng như nước thủy triều trong người này, nội tâm Lâm Hải, bắt đầu trở nên hưng phấn.

Lúc trước hắn gia nhập Phi Tinh Các, cũng là vì thối luyện Tinh Thần Thánh Thể.

Hiện tại xem ra, còn có phương pháp thối luyện tốt hơn nào, so với việc tiến vào bên trong cái nội hạch này sao?

“Đi xuống, đi xuống nữa một chút!”

Trong mắt Lâm Hải mang theo một cỗ cuồng nhiệt, thôi động chân khí, khiến cho thân thể mình, lần nữa chậm rãi hạ xuống.

Càng là xâm nhập vào trong động, Tinh Thần Chi Lực trùng kích lên trên người, cũng càng thêm cuồng bạo mãnh liệt.

Lâm Hải cắn chặt hàm răng, liều mạng kiên trì, mặc cho Tinh Thần Chi Lực tiến vào trong cơ thể mình, bị Tinh Thần Luyện Thể Quyết, không ngừng luyện hóa.

“Không tốt, thân thể có vẻ như không chịu được!”

Không biết qua bao lâu, sắc mặt Lâm Hải đột nhiên biến đổi.

Tuy bên trong kinh mạch, Tinh Thần Chi Lực càng ngày càng mạnh, nhưng bị Tinh Thần Chi Lực trùng kích trong thời gian dài như vậy, nhục thể của Lâm Hải, vậy mà không có dấu hiệu nào bắt đầu sụp đổ.

“Hỏng!”

Lâm Hải giật nảy cả mình, thậm chí ngay cả cơ hội trốn Luyện Yêu Hồ cũng không kịp, liền phanh một tiếng, toàn bộ thân thể nổ thành mảnh vỡ, chỉ còn lại có một cái đầu lâu cùng Tử Lôi Thần Long Tí!

“Mẹ nó, hố cha a!”

Lâm Hải kêu rên một tiếng, biến thành cái dạng này, để cho mình làm sao ra ngoài gặp người a!

Ông!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải một mặt tuyệt vọng, đột nhiên vô số ánh sáng ngôi sao, phảng phất như có sinh mệnh, hướng phía Lâm Hải nhanh chóng ngưng tụ, đồng thời bắt đầu chậm rãi dung hợp.

“Đây là!”

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, sau đó thời điểm khi thấy những ánh sáng ngôi sao này, lại là đang tạo nên thân thể của mình, không khỏi kinh hỉ một trận.

“Ha ha, lại là đang tái tạo thân thể cho ca ca!”

Lâm Hải nhịn không được reo hò một tiếng, lại có cảm giác dở khóc dở cười.

Mẹ nó, một chút thời gian như thế, thật sự là đem ca ca hoảng sợ đến chảy tiểu.

Nhìn vô số ánh sáng ngôi sao, lấp lóe nhảy vọt, chậm rãi ngưng hợp thành thân thể mới cho chính mình.

Lâm Hải tại thời khắc này, vậy mà sinh ra một loại cảm ứng kỳ diệu, phảng phất như cùng những ánh sáng ngôi sao vô tận này, mỗi một khỏa đều có thể tiến hành câu thông.

“Thật thần kỳ!”

Lâm Hải vừa mừng vừa sợ, hắn biết rõ, thân thể của chính mình từ nay về sau, chỉ sợ sẽ có khác biệt rất lớn!

Leng keng!

Theo thân thể mới triệt để ngưng tụ, ánh sáng ngôi sao lóe lên một cái rồi biến mất, đồng thời âm thanh tin tức đề bạt, lần nữa vang lên.

Tinh Thần Thánh Thể của ngươi đạt được thối luyện, trước mắt đã hoàn thành tầng thối luyện thứ nhất!

“Ách... Tầng thứ nhất sao?”

Lâm Hải nghe được âm thanh đề bạt, không khỏi sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy cười khổ.

Đối với đẳng cấp phân chia của Tinh Thần Thánh Thể, Lâm Hải cũng không rõ ràng, trước đó chẳng qua là cảm thấy chính mình đã đạt tới cảnh giới tiểu thành, còn ngưng tụ ra Tinh Thần Khải Giáp.

Vốn cho rằng thối luyện đã rất ngưu bức, không có nghĩ rằng cho tới giờ khắc này, bất quá mới hoàn thành tầng thối luyện thứ nhất mà thôi.

Mà cái gọi là tiểu thành mà chính mình cảm ứng được trước đó, càng bất quá chỉ là tiểu thành của tầng thứ nhất mà thôi!

“Xem ra, muốn thối luyện Tinh Thần Thánh Thể, còn là gánh nặng đường xa a!”

Lâm Hải nhận rõ sự thật này, chẳng những không thất vọng, ngược lại trong lòng dâng lên vô hạn chờ mong.

Càng là khó mà thối luyện, mới càng có thể nói rõ, cái Tinh Thần Thánh Thể này không bình thường.

Nếu quả thật giống như suy nghĩ trước đó của chính mình, đơn giản như vậy liền đạt tới tiểu thành, như vậy cho dù đạt đến đại thành, chỉ sợ cũng cường đại không đến chỗ nào, nào xứng với xưng hào Bát Đại Thánh Thể trong Tam giới.

Cúi đầu nhìn thân thể mới của chính mình, lấp lánh đầy sao như ẩn như hiện, khiến cho chính mình phảng phất như phủ thêm một tầng quang hoa thần thánh, trang nghiêm vô cùng, để Lâm Hải hết sức hài lòng!

“Cái khác không nói, liền với cái Tinh Thần Quang Hoa này, dùng để trang bức mà nói, tuyệt đối phong cách, mị lực mười phần!”

“Chỉ là không biết, Tinh Thần Thánh Thể sau khi đạt được tầng thứ nhất, sẽ có có một chút hiệu quả thực tế gì hay không?”

Chương 1758: Tinh Thần Chi Đạo

Ý nghĩ này của Lâm Hải vừa xuất hiện, một hàng tin tức, tự động hiển hiện trong đầu.

“Tinh Thần Thánh Thể tầng thứ nhất, ngưng tụ Tinh Thần Khải Giáp, có thể ngăn cản một kích toàn lực của Đại Thừa cảnh trở xuống!”

“Đậu phộng!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong lòng đột nhiên vui vẻ.

“Ha ha, ngưu bức lớn!”

Tinh Thần Khải Giáp, Lâm Hải đã sớm có thể ngưng tụ, chỉ bất quá lực phòng ngự của cái khải giáp này, thật có thể nói là vô cùng gà mờ.

Cho tới nay, đối với công kích của đối thủ có thực lực yếu kém, Lâm Hải căn bản không cần phòng ngự.

Thế nhưng đối với công kích của đối thủ có thực lực mạnh mẽ, cái Tinh Thần Khải Giáp này lại căn bản không phòng ngự được, nhiều nhất là có một cái tác dụng giảm xóc, chỉ có thể nói là có chút ít còn hơn không.

Thật không nghĩ đến lần này, theo Tinh Thần Thánh Thể tầng thứ nhất thối luyện thành công, lực phòng ngự của Tinh Thần Khải Giáp, lập tức tăng lên tới cấp độ cường đại như thế.

Đây chẳng phải là nói, về sau chỉ cần không gặp được Đại Thừa chi tôn, mặc cho ngươi là Hóa Thần sơ kỳ hay là Hóa Thần hậu kỳ, ca ca đứng bất động ở chỗ này tùy cho ngươi đánh, ngươi cũng không làm gì được ca ca sao?

“Ha ha, ngưu bức a! Đây mới là Tinh Thần Thánh Thể tầng thứ nhất, thật không biết đến tầng thứ hai, tầng thứ ba, thậm chí cao hơn, cái Tinh Thần Khải Giáp này, sẽ cường đại đến mức nào?”

Lâm Hải giờ phút này, đối với cái Tinh Thần Khải Giáp này, quả thực hài lòng nói không nên lời.

Cúi đầu nhìn lại, Tinh Thần Chi Lực khủng bố này, vẫn đang cuồng mãnh công kích tới chính mình.

Tuy Tinh Thần Khải Giáp vẫn vừa xuất hiện, liền bị phá hủy trong khoảnh khắc, nhưng tốc độ tiêu tán, so với trước đó rõ ràng muốn chậm hơn một chút.

Mà trong người Lâm Hải, Tinh Thần Luyện Thể Quyết, vẫn đang nhanh chóng vận chuyển, không ngừng đem Tinh Thần Chi Lực công kích Lâm Hải, hấp thu luyện hóa, dung nhập vào trong huyết mạch da thịt của Lâm Hải!

Giờ phút này, thống khổ của Lâm Hải, đã trở nên hơi không đủ, thay vào đó là hưng phấn thật sâu.

“Nếu như một mực tiếp tục như vậy, Tinh Thần Thánh Thể của chính mình, có thể trực tiếp đạt đến cảnh giới đại viên mãn hay không a?”

“Đại cơ duyên ngàn năm một thuở, cũng tuyệt đối không thể bỏ qua a!”

Lâm Hải càng nghĩ càng kích động, dứt khoát cũng không hề vội vã tiếp tục đi xuống dưới, mà chính là khép hờ hai mắt, toàn thân tâm thôi động Tinh Thần Luyện Thể Quyết, bắt đầu điên cuồng hấp thu Tinh Thần Chi Lực tới.

Trong thoáng chốc, Lâm Hải phảng phất như tiến vào trong một bầu trời đêm tràn ngập ánh sao.

Vô số ngôi sao sáng chói loá mắt, quay tại xung quanh người Lâm Hải, tinh quang nhu hòa không ngừng phóng xuất, huy sái tại trên thân Lâm Hải.

Lâm Hải giống như tắm rửa trong suối nước nóng, thần thái vui mừng, như si như say, trên thân thư sướng nói không nên lời.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, Lâm Hải lăng không ngồi xếp bằng, bế quan tu luyện, tiếp nhận Tinh Thần Chi Lực tẩy lễ.

Lần ngồi xuống này, cũng là thời gian ba tháng!

Oanh!

Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Hải, truyền đến một tiếng oanh minh cực lớn.

Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, giống như hai khỏa ngôi sao sáng chói sáng ngời, thâm thúy mà thần bí!

Leng keng!

Ngươi lĩnh ngộ Tinh Thần Chi Đạo!

Lực công kích các pháp thuật tinh thần của ngươi được tăng cường.

Nghe trong đầu truyền đến tiếng nhắc nhở, Lâm Hải không khỏi cười khổ một trận, lắc đầu.

“Trách không được, đều nói Tinh Thần Chi Đạo cực kỳ khó mà tu luyện, chính mình dưới loại tình huống này, cũng bất quá vừa mới lĩnh ngộ mà thôi, muốn đạt đến đại viên mãn, không biết phải khó khăn bực nào?”

Động thân mà lên, Lâm Hải cảm thấy lực độ công kích của Tinh Thần Chi Lực, đã giảm bớt rất nhiều.

Không biết là bị chính mình hấp thu không sai biệt lắm, hay là do chính mình đã lĩnh ngộ Tinh Thần Chi Đạo, đối với Tinh Thần Chi Lực đã có năng lực phòng ngự nhất định.

“Tiếp tục đi tới thôi!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, chân khí du tẩu, đem thân thể trầm xuống, chông cự công kích của Tinh Thần Chi Lực, tiếp tục hướng phía dưới, chậm rãi hạ xuống.

Theo Lâm Hải càng xuống càng sâu, cường độ công kích của Tinh Thần Chi Lực, cũng bắt đầu dần dần tăng lớn lên.

Cũng may Tinh Thần Luyện Thể Quyết trong người Lâm Hải, vận chuyển phi thường cấp tốc, đem cỗ cường độ công kích khủng bố này, đại bộ phận đều hấp thu luyện hóa, dung nhập vào trong người Lâm Hải.

Một phần nhỏ còn lại, sau khi bị Tinh Thần Khải Giáp của Lâm Hải triệt tiêu, cũng bất quá chỉ tạo thành thương tổn không nghiêm trọng lắm đối với Lâm Hải, hoàn toàn ở trong phạm vi có thể chịu đựng.

“A, công kích của Tinh Thần Chi Lực, không hề tiếp tục tăng cường nữa!”

Hạ xuống hơn trăm mét, ngay tại thời khắc trình độ chịu đựng của Lâm Hải, sắp đến biên giới, lại kinh hỉ phát hiện, công kích mà mình nhận phải, bắt đầu không hề tăng cường nữa.

Mà cùng lúc đó, Lâm Hải cảm thấy Tinh Thần Chi Lực xung quanh, tuy càng thêm nồng đậm, lại không hề cuồng bạo giống như bên trên, ngược lại trở nên nhu hòa.

Phát hiện này, để Lâm Hải mừng rỡ không thôi, chí ít ý vị này, có nghĩa nguy hiểm cũng đã giải trừ.

Một mực lại hạ xuống khoảng cách bốn trăm, năm trăm mét, Lâm Hải ở trên cao nhìn xuống, rốt cục xem rõ ràng!

“Cuối cùng là đến!”

Lâm Hải nhất thời thở ra một hơi dài, theo hai chân rơi xuống đất, chậm rãi đứng vững, Lâm Hải không khỏi thổn thức một trận.

“Thật sự là không nghĩ tới, tiến vào nội hạch, vậy mà hao phí thời gian hơn ba tháng!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Hỗ Tam Nương liền xuất hiện tại Lâm Hải bên người.

“Tam Nương, nhìn xem đây là đâu?” Lâm Hải hướng phía Hỗ Tam Nương cười một tiếng, nhàn nhạt nói nói.

Hỗ Tam Nương sững sờ, sau đó cảm nhận được Tinh Thần Chi Lực nồng như thực chất, trong đôi mắt đẹp nhất thời lóe lên tinh mang, khuôn mặt lộ vẻ vô cùng kinh hỉ!

“Đại quan nhân, đây là nội hạch của ngôi sao! Nội hạch của Thiên Dũng Tinh!”

Hỗ Tam Nương kích động, kéo tay Lâm Hải, không ngừng vung vẩy, đôi mắt đẹp nhìn Lâm Hải, tràn ngập tâm tình vui sướng khó mà ức chế.

“Ách...”

Lâm Hải bị tay nhỏ trơn nhẵn trắng nõn, mềm mại không xương của Hỗ Tam Nương bắt lấy, nhất thời một cỗ cảm giác thoải mái dễ chịu nói không nên lời đi khắp toàn thân, để trong lòng Lâm Hải nhịn không được nhảy loạn một trận.

“Cái kia, Tam Nương a, bước kế tiếp làm sao bây giờ, lấy Tinh phách của Quan Thắng ra sao?”

Lâm Hải một bên nói sang chuyện khác, một bên không để lại dấu vết đưa tay rút ra, để tránh Hỗ Tam Nương xấu hổ.

“Đúng vậy a đúng vậy a, lấy Tinh phách của Quan Thắng ca ca ra, hẳn là có thể tỉnh lại y!”

Hỗ Tam Nương liên tục gật đầu, kích động mừng rỡ nói nói.

“Vậy thì tốt, ta hiện tại liền đem Tinh phách của Quan Thắng, lấy ra!”

Lâm Hải nói xong, trong mắt lóe lên tinh mang, trong miệng khẽ hô một tiếng.

“Đi ra!”

Ông!

Sau một khắc, Tinh phách của Quan Thắng lóe ra quang mang, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải cùng Hỗ Tam Nương.

“Quan Thắng ca ca, ngươi mau nhìn xem, đây là ở đâu?!”

Hỗ Tam Nương nhất thời vọt tới trước mặt, đôi mắt đẹp mang theo vui sướng thật sâu, hướng phía Tinh phách của Quan Thắng lớn tiếng hô nói.

Oanh!

Đúng vào lúc này, bốn phía đột nhiên vang lên một trận thanh âm kịch liệt, sau đó bên trong toàn bộ nội hạch, giống như động đất, kịch liệt đung đưa.

“A!!!”

Toàn bộ lực chú ý của Hỗ Tam Nương, cũng tại phía trên Tinh phách của Quan Thắng, sơ sẩy một cái, thân thể mềm mại nhất thời lay động một trận, lập tức ngã sấp xuống tại Lâm Hải trong ngực.

“Cẩn thận!”

Sắc mặt Lâm Hải biến hóa, cuống quít đem Hỗ Tam Nương ôm lấy, vừa định đưa nàng nâng đỡ dậy, lại không nghĩ mặt đất chấn động, càng thêm kịch liệt, liền cả bản thân Lâm Hải cũng đứng không vững!

Cùng lúc đó, Tinh Thần Chi Lực trải rộng bốn phía, đột nhiên bắt đầu trở nên cuồng bạo, giống như thủy triều phong bạo, tại bên trong nội hạch của ngôi sao, kịch liệt quay cuồng lên.

“Không tốt!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, chỉ cảm thấy một cỗ lực trùng kích cực lớn, hướng phía chính mình cùng Hỗ Tam Nương đụng tới!

Dù Tinh Thần Luyện Thể Quyết của Lâm Hải đã đột phá tầng thứ nhất, càng có Tinh Thần Khải Giáp có thể đỡ được một kích của Hóa Thần, nhưng vẫn từ bên trong lực trùng kích khủng bố này, cảm thấy một cỗ uy hiếp cường đại.

Ầm!

Lúc này, mặt đất đột nhiên rung mạnh lần nữa, đem thân thể Lâm Hải trực tiếp ném ra ngoài.

Mà cỗ Tinh Thần Chi Lực kinh khủng này, trong chớp mắt cũng đã đến phụ cận, vừa vặn đối mặt với Lâm Hải, đánh về phía sau lưng Hỗ Tam Nương đang ở trong ngực Lâm Hải.

“Cẩn thận!”

Lâm Hải không khỏi hô to một tiếng, cơ hồ không chút do dự, người còn giữa không trung đã nắm lấy vòng eo tinh tế của Hỗ

Tam Nương, lăng không xoay tròn một cái một trăm tám mươi độ, trong nháy mắt đã chuyển đổi vị trí cùng Hỗ Tam Nương.

Oanh!

Cơ hồ là cùng một thời gian, Tinh Thần Chi Lực khủng bố, đã nặng nề đánh vào trên lưng Lâm Hải.

Lâm Hải nhất thời như gặp phải trọng kích, thân thể tăng tốc hướng phía trước bay đi, ôm thân thể mềm mại của Hỗ Tam Nương, phanh một tiếng, đâm vào trên vách đá.

Nội tâm Hỗ Tam Nương giật mình, đối với chuyện Lâm Hải thay nàng ngăn cản một kích, vừa cảm động lại lo lắng, kinh hô một tiếng, mang theo lo lắng thật sâu, nhìn về phía Lâm Hải.

“Đại quan nhân, ngươi thế nào... Ô!”

Thế nhưng là, lời nói mới nói được một nửa, lời nói của Hỗ Tam Nương đã im bặt mà dừng, sau đó đôi mắt đẹp, liền trừng tròn xoe, trong đầu lập tức mộng!

Chương 1759: Quan Thắng, tỉnh!

Hỗ Tam Nương chỉ cảm thấy một cỗ điện lưu mãnh liệt, trong nháy mắt đã đi khắp toàn thân, cỗ cảm giác thoải mái dễ chịu đã lâu này, để cho nàng lập tức trở nên xụi lơ như bùn.

Đồng thời, gương mặt trắng nõn trơn nhẵn, lập tức trở nên vô cùng đỏ bừng, liền cả cái cổ trắng như thiên nga này, cũng đi theo che kín rặng mây đỏ, đôi mắt đẹp gắt gao đóng lại, thân thể mềm mại khẽ run, ngượng ngùng không thôi.

“Ách...”

Con mắt Lâm Hải, đột nhiên liền thẳng, cảm thụ được cặp môi thơm nhu nhuận bên miệng này, để Lâm Hải như muốn mất khống chế.

“Đậu phộng!”

Lâm Hải cuối cùng còn duy trì được một tia lý trí, trong lúc cuống quít liền đem miệng từ trên môi thơm của Hỗ Tam Nương dời đi, một mặt sợ hãi giải thích nói.

“Tam Nương, ta, ta không phải cố ý!”

Đồng thời, trong lòng Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, thật là đáng chết, làm sao lại khéo như vậy!

Vừa rồi, hắn vốn là xuất từ ý tốt, bằng vào chính mình có Tinh Thần Thánh Thể hộ thân, giúp đỡ Hỗ Tam Nương đỡ một kích khủng bố này.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, sự tình trùng hợp như thế, Lâm Hải tại phía dưới quán tính khi tiếp nhận một kích kia, thân thể bỗng nhiên hướng đổ về phía trước, thật vừa đúng lúc, miệng vừa vặn khắc ở phía trên môi son của Hỗ Tam Nương.

“Đại quan nhân, cảm tạ, xin đem nô gia buông ra!”

Hỗ Tam Nương giờ phút này, đã xấu hổ đến mức đem đầu chôn thật sâu vào trước ngực, tiếng như muỗi hừ, thân thể mềm mại nhúc nhích, thấp giọng nói nói.

“A. A, a, không có ý tứ!”

Lâm Hải lúc này mới chú ý tới, Hỗ Tam Nương còn bị chính mình ôm vào bên trong ngực đâu, phía dưới cái nhúc nhích này, nhắm trúng Lâm Hải kém chút cướp cò tại chỗ, quả thực vô cùng dày vò.

Buông lỏng tay, Lâm Hải đem Hỗ Tam Nương buông xuống, nhưng ngay lúc này, không gian đột nhiên lần nữa phát sinh chấn động kịch liệt.

Hỗ Tam Nương kinh hô một tiếng, đột nhiên hướng phía Lâm Hải ngã xuống.

“Ai u, ta qua!”

Dưới chân Lâm Hải cũng là bất ổn một trận, nhìn thấy Hỗ Tam Nương ngã xuống, liền vô ý thức khẽ vươn tay, chuẩn bị đem Hỗ Tam Nương đỡ lấy.

Oanh!

Lại là một tiếng vang vọng cực lớn, sau đó không gian thanh thế to lớn, dù tu vi của Lâm Hải đã đạt đến nửa bước Địa Tiên, vậy mà cũng bị chấn động đến mê muội một trận, kìm lòng không được mà ngã xuống.

“A!”

Trong nháy mắt thân thể Lâm Hải ngã xuống đất, liền nghe được một tiếng gọi to duyên dáng truyền đến, sau đó phanh một tiếng, một cái thân thể mềm nhũn, liền nện ở trên thân Lâm Hải.

“Tam Nương... Ô!”

Lời nói của Lâm Hải nói được một nửa, miệng đột nhiên bị một cái môi son vô cùng hương non, lập tức hôn xuống.

Sưu!

Phảng phất như một cỗ điện lưu chui vào trong người Lâm Hải, trong nháy mắt đã đi khắp toàn thân.

Thân thể Lâm Hải bỗng nhiên cứng đờ, trợn tròn hai mắt, nhìn khuôn mặt kiều mị gần trong gang tấc, quả thực cũng không biết là nên khóc hay nên cười.

“Mẹ nó, muốn cẩu huyết như thế hay không!”

Lâm Hải đối với một màn hài kịch này, quả thực là triệt để im lặng.

Vừa rồi hắn thật là vừa đúng lúc tự mình thân lên cặp môi thơm của Hỗ Tam Nương, lúc này mới một cái nháy mắt, Hỗ Tam Nương lại đem hắn đặt ở dưới thân, hôn lên miệng hắn, cũng làm cho Lâm Hải thật sự là say.

Liền xem như quay phim truyền hình, cũng không trở thành trùng hợp như vậy đi.

“Anh ~”

Hết lần này tới lần khác giờ phút này, toàn bộ thân thể của Hỗ Tam Nương, phảng phất như liền cả xương cốt cũng xốp giòn, thậm chí ngay cả khí lực đứng lên, cũng đều không có.

“Trời ạ, không thể dạng này a!”

Lâm Hải tuy giờ phút này cũng là kích tình phấn khởi, nhưng cuối cùng vẫn là giữ một tia lý trí, vội vàng khẽ vươn tay, đem Hỗ Tam Nương từ trên người chính mình, dời xuống qua.

“Tam Nương, chính ngươi cẩn thận!”

Lâm Hải nói, trong lúc cuống quít ngã trái ngã phải, cùng Hỗ Tam Nương kéo ra một khoảng cách.

Nếu như hai người lại đứng cùng một chỗ mà nói, thật không biết sẽ còn phát sinh chuyện gì.

Ầm ầm ầm ầm!

Bên trong nội hạch của ngôi sao, chấn động cực lớn giống như động đất cấp chín, vẫn đang tiếp tục.

Lâm Hải cơ hồ đem toàn bộ chân khí, đều ngưng ở dưới chân, mới miễn cưỡng đứng vững thân hình.

Mà Hỗ Tam Nương giờ phút này, cũng vịn vách tường đứng lên, thân thể mềm mại bên trong chấn động không ngừng run rẩy, nhìn Lâm Hải một trận miệng đắng lưỡi khô.

Đột nhiên, ánh mắt của hai người, gặp nhau ở giữa không trung, trong nháy mắt dừng lại tại bên trong này.

“Tam Nương, ngươi không sao chứ?”

Sau thất thần ngắn ngủi, Lâm Hải vội vàng một mặt xấu hổ đem ánh mắt dời đi, mang theo quan tâm hỏi.

“Đại quan nhân yên tâm, Tam Nương không có việc gì!”

Hỗ Tam Nương cúi đầu, khẽ cắn môi son, mặt mũi tràn đầy đỏ bừng, nhẹ giọng nói nói, trong đôi mắt đẹp ẩn ẩn nhiều thêm một tia sắc thái khó tả.

“Cái này, đến cùng là phát sinh cái gì?”

Lâm Hải lúc này mới xem chừng bốn phía, sau đó chấn kinh phát hiện, chấn động kịch liệt trong nội hạch của ngôi sao phảng phất không ngừng, tựa hồ là cả ngôi sao, hoặc là nói toàn bộ Phi Tinh Các, cũng bắt đầu trở nên trời rung đất động!

“Là Tinh Thần Chi Lực của Thiên Dũng Tinh, nhận ra Tinh phách của Quan Thắng ca ca, không kìm chế được nỗi lòng, chỉ một lát nữa liền tốt!” Hỗ Tam Nương cúi đầu, nhẹ giọng nói nói.

“Không kìm chế được nỗi lòng? Ta qua!”

Lâm Hải nghe xong, nhất thời không còn gì để nói.

Mẹ nó, nháo nửa ngày, là Tinh Thần Chi Lực không kìm chế được nỗi lòng!

Này cũng tốt, ngươi nha mất khống chế không sao, khiến cho ca ca cũng thiếu chút mất khống chế.

Rơi vào đường cùng, Lâm Hải đành phải ổn định thân hình, đứng tại bên trong này lẳng lặng chờ đợi.

Hỗ Tam Nương đứng cách Lâm Hải bên ngoài năm mét, một mực cúi đầu trầm mặc không nói, mím chặt đôi môi, tựa hồ tâm sự nặng nề.

Chấn động kịch liệt, một mực tiếp tục chừng mười mấy phút, mới dần dần trở nên yên tĩnh lại.

Lâm Hải lúc này mới thở dài ra một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Tinh Thần Chi Lực đầy trời, đột nhiên như là có sinh mệnh, vui sướng hướng phía Tinh phách của Quan Thắng, bay nhào mà đi.

“Mau nhìn, chúng nó đang kêu gọi Quan Thắng ca ca đâu!”

Hỗ Tam Nương thấy thế, thì là hơi hơi vui vẻ, hướng phía Lâm Hải reo hò nói.

Chỉ là, khi nghênh tiếp với ánh mắt của Lâm Hải, khuôn mặt Hỗ Tam Nương lại đột nhiên đỏ ửng, nóng bỏng một trận, lại cuống quít cúi đầu xuống, không dám nhìn Lâm Hải nữa.

“Quan Thắng ca ca, hẳn là rất nhanh liền tỉnh!”

Lại nói một câu, Hỗ Tam Nương trực tiếp đem vùi đầu xuống, lại cũng không nói lời nào nữa.

“Ai ~”

Lâm Hải thì là cười khổ một tiếng, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

Thần sắc cùng biểu lộ vừa rồi của Hỗ Tam Nương, hắn cũng xem ở bên trong mắt.

Biết rõ đi qua thân mật hiểu lầm liên tiếp vừa rồi, Hỗ Tam Nương vốn là tư tưởng bảo thủ, tính cách ngượng ngùng, đoán chừng cũng không biết nên đối mặt với chính mình như thế nào.

Thế nhưng là loại sự tình này, Lâm Hải cũng không cách nào đi giải thích, tuy song phương đều biết đó là trùng hợp, nhưng sự tình cuối cùng cũng đã phát sinh, xấu hổ ở giữa hai người, là không cách nào tránh khỏi.

“Đều do cái Quan Thắng này a!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, sau đó tiếp tục ngẩng đầu, hướng phía Tinh phách của Quan Thắng nhìn lại.

“Ừm?”

Sau một khắc, Lâm Hải đột nhiên giật mình, chỉ thấy Tinh Thần Chi Lực đầy trời, chẳng những đang vây quanh Tinh phách của Quan Thắng, vui sướng nhảy lên.

Hơn nữa trong mơ hồ, tựa hồ còn đang dung nhập vào bên trong Tinh phách của Quan Thắng, trở thành một thể hoàn mỹ.

“Tinh phách của Quan Thắng, đang hấp thu Tinh Thần Chi Lực!”

Hai mắt Lâm Hải mang theo rung động, trơ mắt nhìn Tinh Thần Chi Lực đầy trời này, không ngừng bị Tinh phách của Quan Thắng hấp thu.

Mà Tinh phách của Quan Thắng, khí tức cũng biến thành càng ngày càng cường đại, đồng thời quang mang ngôi sao chói lóa mắt, chậm rãi nở rộ mà ra, đem cả cái không gian này, chiếu rọi giống như bầu trời đêm sáng chói!

Oanh!

Trong lúc đó, một tiếng vang thật lớn truyền đến, Tinh Thần Chi Lực xung quanh Quan Thắng, giống như phát sinh nổ tung, hướng bốn phía bao phủ mà đi, nhất thời nổi lên một cỗ trận sóng lớn Tinh Thần khủng bố!

“Hừ!”

Lâm Hải rên lên một tiếng, vậy mà bị cái Tinh Thần Chi Lực cực lớn này, trùng kích cũng không còn cách nào đứng vững, thân thể không tự chủ được, dọc theo mặt đất vạch ra hơn trăm mét, mới đứng vững thân hình.

Kinh hãi ngẩng đầu, Lâm Hải hướng phía Tinh phách của Quan Thắng nhìn lại, đồng tử nhất thời co rụt lại!

“Quan Thắng, tỉnh!”

Chương 1760: Xin ca ca, báo cho nơi hạ lạc của cẩu tặc Tống Giang!

Chỉ thấy ngay phía trước, Tinh phách của Quan Thắng bị Tinh Thần Chi Lực vô tận quấn quanh, đã chậm rãi mở hai mắt ra, mang theo mờ mịt thật sâu.

“Đây là, nội hạch của Thiên Dũng Tinh? Ta vậy mà trở về?”

Đột nhiên, một đường thanh âm kích động, từ trong miệng của Quan Thắng truyền ra.

“Ừm? Ngươi là ai?!”

Ánh mắt của Quan Thắng, đột nhiên rơi vào trên thân Lâm Hải, sắc bén như đao!

Thân thể Lâm Hải bỗng nhiên cứng đờ, phảng phất như bị một cỗ hàn khí túc sát khủng bố, giam cầm tại chỗ, thoáng cái vậy mà đã mất đi năng lực hành động.

Ông!

Cùng lúc đó, Tinh Thần Khải Giáp trên thân Lâm Hải trong nháy mắt đã tự động mà thành, trôi nổi tại bên ngoài thân, tại dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Quan Thắng, phát ra tiếng vang khanh khách, phảng phất như bị cắt cắt!

“Thật là khủng khiếp!”

Nội tâm Lâm Hải cuồng loạn một trận, nghĩ không ra thực lực của Quan Thắng, lại cường hãn như vậy!

Phía dưới một ánh mắt, thế mà liền để chính mình mất đi năng lực phản kháng, chỉ sợ có là Đại Thừa chi tôn, cũng căn bản là không có cách làm đến đi.

“Quan Thắng ca ca!”

Đúng lúc này, một đường thanh âm gọi to kích động duyên dáng vang lên, trong thanh âm mang theo tâm tình vui sướng nồng đậm.

Sau đó, bóng hình xinh đẹp của Hỗ Tam Nương lóe lên, nhanh chóng đi vào trước mặt Quan Thắng, nhìn khuôn mặt quen thuộc đã lâu này của Quan Thắng, thân thể mềm mại run rẩy, không kìm được vui mừng!

“Ngươi là... Tam Nương!!!”

Quan Thắng khẽ giật mình, sau đó mặt mũi nhất thời tràn đầy cuồng hỉ, kích động la lên nói.

“Quan Thắng ca ca, chính là nô gia!”

Hỗ Tam Nương liên tục gật đầu, thần thái mừng rỡ trên gương mặt, lộ ra rõ ràng!

“Ha ha ha, thật là ngươi a, Tam Nương!”

Quan Thắng không khỏi cất tiếng cười to, trong tiếng cười tràn ngập tâm tình vui sướng nồng đậm.

“Quan Thắng ca ca, từ ngày cách biệt, Thiên Cương Địa Sát cách xa nhau lưỡng giới, vốn cho rằng đời này sẽ không có ngày gặp lại, không nghĩ tới lại ở bên trong này trùng phùng cùng Quan Thắng ca ca, nô gia thật sự là rất cao hứng!”

“Đúng vậy a đúng a!” Trên mặt Quan Thắng kích động, cảm khái gật đầu nói nói, “Ngày đó, Thiên Cương Tinh vào Địa Tiên giới, Địa Sát Tinh về Địa Phủ giới, cái từ biệt này đã là bao nhiêu năm tháng a!”

“Đúng!” Nói đến bên trong đây, Quan Thắng bỗng nhiên lộ vẻ mặt kinh ngạc, nhìn về phía Hỗ Tam Nương.

“Tam Nương, bên trong này có lẽ vẫn là tại Địa Tiên giới đi? Ngươi làm sao lại xuất hiện ở đây?”

Hỗ Tam Nương nghe được, thần sắc nhất thời nhất ảm, một cỗ bi thương thâm trầm xông lên đầu.

“Việc này nói đến, thật sự là một lời chẳng kể hết, để nô gia chậm rãi nói với ca ca đi.”

“Uy uy uy!” Hỗ Tam Nương vừa muốn mở miệng, Lâm Hải ở bên cạnh đã không chịu được.

“Ta nói, hai ngươi trước khi ôn chuyện, có thể trước tiên đem ca ca buông ra hay không a?”

Lâm Hải một mặt im lặng nói nói, một cái ánh mắt vừa rồi của Quan Thắng này, tuy đối với hắn không có bất kỳ cái thương tổn gì.

Nhưng, lại thật sự đem hắn giam cầm tại bên trong này, Lâm Hải hiện tại nhất động cũng không động đậy được.

Mà hai người này xa cách từ lâu lại trùng phùng, một khi tự nhắc chuyện cũ, còn không biết phải qua bao lâu đâu, Lâm Hải cũng không muốn một mực như dạng này mà chờ bọn họ.

“A!”

Hỗ Tam Nương nghe được, không khỏi kinh hô một tiếng, vội vàng hướng phía Lâm Hải liên tục xin lỗi.

“Thật có lỗi với đại quan nhân, đều do nô gia nhìn thấy Quan Thắng ca ca, nhất thời quá khích động, đem ngươi cho quên!”

Nói xong, Hỗ Tam Nương vội vàng quay đầu, nhìn về phía Quan Thắng.

“Quan Thắng ca ca, vị đại quan nhân này, gọi là Lâm Hải, có đại ân đối với nô gia, lần này tỉnh lại Tinh phách của ca ca, cũng là công lao của Lâm Hải đại quan nhân, xin Quan Thắng ca ca, trước đem Lâm Hải đại quan nhân thả đi!”

“A?” Quan Thắng nghe xong, nhất thời lộ vẻ mặt nghiêm nghị, đưa tay hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, đạo gông xiềng vô hình trên thân Lâm Hải này, trong nháy mắt đã biến mất, khôi phục tự do.

“Lâm đại quan nhân, vừa rồi đã đắc tội, Quan mỗ hướng ngươi bồi tội!”

Quan Thắng nói, hướng phía Lâm Hải xa xa ôm quyền, một mặt thành khẩn xin lỗi.

“Ha ha, Quan Thắng ca ca nói quá lời!” Lâm Hải cười ha ha một tiếng, đối với loại anh hùng hảo hán như Quan Thắng này, nội tâm cũng là rất kính nể, sao lại trách tội.

Huống chi, vừa rồi dưới tình huống địch ta không rõ, Quan Thắng cũng chẳng qua là giam cầm, lại chưa thương tổn tới mình.

Cái này hoàn toàn là xuất phát từ bản năng đề phòng, Quan Thắng cũng không phải là hạng người lạm sát kẻ vô tội, Lâm Hải đương nhiên sẽ không so đo cùng y.

“Quan Thắng ca ca, Tam Nương cùng ngươi xa cách từ lâu mới trùng phùng, nhất định có rất nhiều lời muốn nói, các ngươi không cần quản ta, ta tự sang một bên chờ đợi liền được!”

Lâm Hải nói xong, hướng phía Quan Thắng mỉm cười, sau đó nhanh chân đi đến bên cạnh, khoanh chân ngồi xuống.

Ông!

Sau một khắc, Tinh Thần Luyện Thể Quyết trong người Lâm Hải, lập tức phi tốc vận chuyển, điên cuồng hấp thu Tinh Thần Chi Lực bên trong nồng đậm này.

“Tinh Thần Thánh Thể?!”

Nhìn Tinh Thần Quang Huy như ẩn như hiện, bên ngoài thân Lâm Hải này, Quan Thắng không khỏi biến sắc, kinh hô một tiếng.

“Quan Thắng ca ca, ngươi nói Lâm đại quan nhân, là Tinh Thần Thánh Thể một trong Bát Đại Thánh Thể?”

Hỗ Tam Nương nghe được, nhất thời cái miệng nhỏ nhắn há to, một mặt giật mình nhìn Quan Thắng hỏi.

Tinh Thần Chi Thể, đối với Tinh Túc những như bọn họ này mà nói, danh tiếng quả thực quá lớn.

Chẳng những là một trong Bát Đại Thánh Thể nổi tiếng nhất Tam giới, hơn nữa sau khi thối thể đại viên mãn, có thể hóa thân thể thành Chư Thiên Vũ Trụ, nhật nguyệt tinh thần, đồng thọ bất hủ cùng trời đất!

Tựa như những nhật nguyệt tinh thần trong Trung Thiên Bắc Cực mà bọn họ chưởng khống này, từ Tử Vi Đại Đế, cho tới Bắc Cực Tứ Thánh, Thập Nhất Đại Diệu Tinh Quân, những đại năng lực giả này, không có ai mà không phải là Tinh Thần Thánh Thể!

Bất quá, người có Tinh Thần Thánh Thể, lại là cực kỳ thưa thớt, cho dù là tại bên trong những Tinh Túc bọn họ này, cũng là tồn tại như Phượng Mao Lân Giác.

Phóng mắt khắp Tam Thập Lục Thiên Cương, Thất Thập Nhị Địa Sát, bên trong một trăm lẻ tám khỏa Tinh Túc này, cũng chỉ có một mình Thiên Thương Tinh Võ Tòng, là Tinh Thần Thánh Thể mà thôi!

Mà Hỗ Tam Nương xem như Địa Sát Tinh, so với Thiên Cương Tinh còn kém lấy một cái cấp độ, càng là liền cả phân biệt ra Tinh Thần Thánh Thể, đều không thể làm đến!

Hai mắt Quan Thắng lóe ra tinh mang, nhìn chằm chằm Lâm Hải rất lâu, mới một mặt ngưng trọng, chậm rãi gật gật đầu.

“Hắn chẳng những là Tinh Thần Thánh Thể, hơn nữa nhìn bộ dáng, đã thối luyện thành công, hẳn là đạt tới cảnh giới tầng thứ nhất!”

“Tuy so với Võ Tòng huynh đệ, còn xa xa không kịp, nhưng hắn không phải Tinh Túc chi thân, có thể có thành tựu này, đã tương xứng không được!”

Hỗ Tam Nương nghe được đánh giá của Quan Thắng đối với Lâm Hải, nội tâm chẳng biết tại sao lại phun lên một tia ngọt ngào cùng kinh hỉ, môi son không tự chủ được hơi hơi nhếch lên, mặt mũi tràn đầy vui sướng.

“Ta đã sớm biết rõ, Lâm đại quan nhân hắn, tuyệt không phải là kẻ tầm thường!”

Quan Thắng nghe được, cũng mười phần tán thành mà gật gật đầu.

“Trừ phi nửa đường chết yểu, nếu không đến ngày sau, kẻ này tất thành châu báu!”

Thấy Lâm Hải đã nhập định, toàn lực vận chuyển Tinh Thần Luyện Thể Quyết, hấp thu Tinh Thần Chi Lực nồng đậm, Quan Thắng vừa quay đầu, lần nữa nhìn về phía Hỗ Tam Nương.

“Tam Nương, nhanh cùng ta nói nói, ngươi là thế nào tới Địa Tiên giới?”

“Các huynh đệ Địa Sát còn lại, cũng tới sao? Bọn họ đều còn tốt?”

Quan Thắng một mặt chờ mong, hứng thú bừng bừng hỏi.

“Quan Thắng ca ca, ngươi nghe nô gia chậm rãi nói chho ngươi nghe đi!”

Hỗ Tam Nương nhấp nhấp môi son, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Ngày đó, Vương Anh tiếp vào nhiệm vụ, muốn đi nhân gian...”

Hỗ Tam Nương đem chuyện từ lúc theo Vương Anh, tiến vào Phàm Gian giới, sau đó gặp được Lâm Hải, trở mặt cùng Vương Anh, được Lâm Hải giữ lại bên người, Vương Anh bị Lâm Hải phong ấn tại trong người Tôn Quế Chi, rồi Hỗ Tam Nương cầu Lâm Hải tìm kiếm chỗ hạ lạc của Tống Giang nói ra.

Thẳng đến sau khi Địa Tiên giới mở ra, lại theo Lâm Hải tiến vào Địa Tiên giới, tới Phi Tinh Các phát hiện Thiên Dũng Tinh vẫn lạc, lại sau đó tìm tới Tinh phách của Quan Thắng, khẩn cầu Lâm Hải tỉnh lại Quan Thắng, tiến vào ở trong nội hạch của Thiên Dũng Tinh.

Thời gian qua hai canh giờ, Hỗ Tam Nương mới đưa những lời này kể xong, để Quan Thắng nghe mà thổn thức một trận, cảm khái không thôi.

“Đây là không nghĩ tới, những năm này vậy mà phát sinh nhiều sự tình như vậy.”

Quan Thắng nói xong, thở dài, sau đó mang theo một tia thần sắc phức tạp, nhìn về phía Hỗ Tam Nương.

“Tam Nương, thời gian đã qua lâu như vậy, ngươi đối với chuyện ngày đó còn niệm niệm không quên, muốn tìm Tống Giang ca ca báo thù sao?”

Hỗ Tam Nương nghe được, nhất thời một cỗ sát cơ dày đặc, từ trên thân phát tán ra, đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đẹp lóe ra hàn quang, nhìn về phía Quan Thắng, băng lãnh nói.

“Mối thù với Tống Giang, không đội trời chung, nô gia không báo thù này, thề không làm người!”

Nói xong, hai đầu gối của Hỗ Tam Nương đột nhiên uốn khúc, phù phù quỳ gối ở trước mặt Quan Thắng.

“Tam Nương, ngươi làm cái gì vậy? Còn không mau mau đứng lên!” Quan Thắng giật mình, cuống quít nói nói.

Ánh mắt Hỗ Tam Nương thì là kiên quyết, chậm rãi lắc đầu, đôi mắt đẹp rưng rưng, nhìn Quan Thắng nói nói.

“Xin ca ca, báo cho nơi hạ lạc của cẩu tặc Tống Giang!”

Chương 1761: Thu lấy Tinh phách của Quan Thắng

“Ai!” Quan Thắng trầm mặc hồi lâu, mới thở dài một hơi.

“Tống Giang ca ca làm việc, lại có chỗ để các huynh đệ thất vọng đau khổ, nếu ngươi nhất định phải tìm y báo thù, vậy ta cũng không ngăn cản ngươi!”

Hỗ Tam Nương nghe được, nhất thời đại hỉ.

“Xin ca ca, nói cho nơi hạ lạc của cẩu tặc!”

Quan Thắng chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu xa, tựa hồ tại nhớ lại sự tình xa xưa.

“Tống Giang ca ca trước mắt ở phương nào, ta cũng không biết được lắm, chỉ biết trước khi thân ta vẫn đạo, y từng xuất hiện qua ở thành Thái Huyền -đô thành của Thiên Vận Quốc!”

“Đô thành của Thiên Vận Quốc, thành Thái Huyền!”

Đôi mi của Hỗ Tam Nương vẩy một cái, bên trong anh hào chi khí mang theo sát cơ nồng đậm, động thân đứng lên, hướng phía Quan Thắng liền ôm quyền!

“Đa tạ ca ca!”

“Ai!” Quan Thắng lần nữa thở dài, mang theo vô cùng tiếc hận, lắc đầu.

“Tam Nương a, ca ca vẫn là hi vọng, ngươi cùng Tống Giang ca ca, có thể bỏ đi thù cũ, không nên đến cấp độ ngươi chết ta vong.”

Hỗ Tam Nương thì là thê mỹ cười một tiếng, sau đó vô cùng kiên quyết lắc đầu.

“Quan Thắng ca ca, nô gia có thể sẽ phải để ngươi thất vọng!”

Quan Thắng tựa hồ đã ngờ tới thái độ của Hỗ Tam Nương, bất đắc dĩ cười một tiếng.

“Vậy, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!”

“Ừm!” Hỗ Tam Nương gật gật đầu, Quan Thắng là huynh đệ của Hỗ Tam Nương ủa nàng, càng là huynh đệ của Tống Giang.

Có thể đem nơi hạ lạc của Tống Giang, nói cho nàng đi báo thù, Hỗ Tam Nương đã phi thường cảm kích.

“Quan Thắng ca ca, sau này có tính toán gì không?” Hỗ Tam Nương hỏi.

“Tính toán?” Quan Thắng bỗng nhiên cười nhạo một trận, mặt mũi tràn đầy tự giễu lắc đầu.

“Ta bây giờ chỉ còn có một tia Tinh phách, nào còn có tính toán gì?”

“Nhiều nhất lại thêm một khắc đồng hồ thời gian, ta liền muốn tiêu tán ở trong thiên địa, triệt để diệt vong!”

Hỗ Tam Nương nghe xong, nhất thời giật nảy cả mình, một mặt kinh hoảng nhìn lấy Quan Thắng.

“Quan Thắng ca ca, đây là vì sao?”

“Tam Nương, ngươi có chỗ không biết!” Sắc mặt Quan Thắng bình tĩnh, trong mắt lại mang theo một vòng ưu thương nhàn nhạt.

“Nguyên Thần bản thể của ta, đã tiêu tán, một vòng Tinh phách còn lại này, đã thành lục bình không rễ, nếu không tỉnh lại thì thôi, một khi thức tỉnh, cách diệt vong chính thức, cũng liền không xa!”

Hỗ Tam Nương nghe được, thân thể mềm mại run lên bần bật, sau đó một cỗ áy náy cùng thương tâm nồng đậm, trong nháy mắt xông lên đầu, nước mắt trong nháy mắt dọc theo gương mặt, liền lăn xuống tới.

“Nói như thế, là nô gia hại ca ca.”

“Tam Nương, ngươi không cần tự trách!” Quan Thắng thì là lắc đầu, một mặt trấn an nói nói.

“Cho dù ngươi không tỉnh lại ta, Tinh phách của ta như vậy cũng không có bất kỳ cái ý thức gì, cùng chết có gì khác biệt?”

“Huống chi, bên trong Tinh phách này ẩn chứa một sợi Nguyên Thần của ta, kết quả là sớm muộn sẽ rơi vào kết cục bị người luyện hóa.”

“Ngươi bây giờ đem ta tỉnh lại, chẳng những để cho ta gặp ngươi lần nữa, cũng biết tình hình gần đây của các huynh đệ Địa Sát còn lại, ta đã rất vừa lòng thỏa ý, đồng thời ngươi cũng cứu vãn kết cục bị luyện hóa của ta, ta hẳn là phải cảm tạ ngươi mới đúng đâu!”

“Thế nhưng là...”

“Không cần thế nhưng là!” Quan Thắng cười đem lời nói của Hỗ Tam Nương cắt ngang, sau đó ánh mắt rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Tam Nương, cái Lâm Hải kia, là cái người trung hậu có thể dựa vào cả đời, nếu ngươi cùng Vương Anh tình duyên đã hết, không ngại suy tính hắn một chút!”

“Quan Thắng ca ca, ngươi nói cái gì đó!” Hỗ Tam Nương không nghĩ tới Quan Thắng lại toát ra một câu như vậy, nhất thời giậm chân một cái, xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Ha ha ha ha!” Quan Thắng thì là một trận cười to, sau đó sắc mặt ngưng tụ.

“Tam Nương, suy nghĩ thật kỹ một chút đề nghị của ca ca đi!”

Nói xong, Quan Thắng thở dài một tiếng, trên mặt hiện ra một vòng đau thương nhàn nhạt, thì thào nói một mình.

“Nên đi!”

Ông!

Sau một khắc, Tinh phách của Quan Thắng, đột nhiên run lẩy bẩy.

Sau đó, Tinh Thần Chi Lực xung quanh như là biết rõ Quan Thắng sắp phải rời đi, lập tức trở nên cực kỳ cuồng bạo, điên cuồng tàn phá bừa bãi, bên trong toàn bộ nội hạch, trong nháy mắt thanh thế to lớn, rung động ầm ầm, phảng phất như muốn sụp đổ.

“Chuyện gì xảy ra?!”

Lâm Hải đang dốc lòng tu luyện, điên cuồng hấp thu Tinh Thần Chi Lực, bị chấn động bất thình lình này, lập tức bừng tỉnh, kinh hãi mở hai mắt ra, động thân mà lên.

Oanh!

Lâm Hải vừa mới đứng lên, nhất thời bị lay động đến lảo đảo một trận, cơ hồ ngã sấp xuống, sắc mặt không khỏi đại biến.

“Đậu phộng, tại sao lại có động đất!”

Lâm Hải giật nảy cả mình, lập tức phát giác được Tinh Thần Chi Lực cuồng bạo, phảng phất như muốn đem mảnh không gian này cũng phá hủy, so với lúc trước khi Quan Thắng thức tỉnh, còn muốn kịch liệt hơn nhiều.

“Đại quan nhân, Tinh phách của Quan Thắng ca ca, muốn tiêu tán!”

Hỗ Tam Nương thấy Lâm Hải tỉnh lại, mang theo nồng đậm đau thương, nghẹn ngào nói nói.

“Tiêu tán?”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, vội vàng ngẩng đầu hướng phía Tinh phách của Quan Thắng nhìn lại.

Đã thấy Tinh phách của Quan Thắng, giờ phút này đang bị vô số Tinh Thần Chi Lực, gắt gao bao lại ở trung ương, từng tiếng thanh âm thút thít giống như trẻ sơ sinh, chậm rãi truyền ra, như khóc như than!

Mà hai mắt Quan Thắng, thì là mang theo thương tiếc cùng nỗi buồn thật sâu, vươn tay nhẹ vỗ về những Tinh Thần Chi Lực này, giống như vuốt ve hài tử của chính mình, trên mặt tràn ngập đau thương.

“Tinh phách của Quan Thắng, đang nhạt dần đi!”

Lâm Hải lập tức phát hiện dị thường, chính như Hỗ Tam Nương nói, Tinh phách của Quan Thắng, muốn tan thành mây khói!

“Đại quan nhân, mau mau cứu Quan Thắng ca ca đi!”

Hỗ Tam Nương mặt đầy nước mắt, hướng phía Lâm Hải thút thít nói.

Quan Thắng thì là ngẩng đầu một cái, hướng phía Hỗ Tam Nương cười nhạt một tiếng.

“Tam Nương, đừng có khổ sở, sinh tức là tử, tử tức là sinh, sinh tử sớm đã do trời định!”

“Ngươi cùng Lâm Hải, mau mau rời đi đi, còn trễ mà nói, chỉ sợ các ngươi có muốn đi, cũng không đi được!”

“Không, Quan Thắng ca ca, ngươi không thể chết!” Hỗ Tam Nương chảy nước mắt lắc đầu nói, trong đôi mắt đẹp tràn ngập đau thương.

“Đậu phộng, Tinh phách của Quan Thắng, cũng không thể tiêu tán, con mẹ nó ca ca còn có nhiệm vụ tập hợp thẻ hố cha đâu!”

Lâm Hải mắt thấy Tinh phách của Quan Thắng, đang nhanh chóng trở thành nhạt, trong lòng không khỏi giật mình, trong lúc cuống quít hơi chuyển động ý nghĩ một chút.

“Đến!”

Ông!

Sau một khắc, La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, xuất hiện ở trong tay Lâm Hải, quang mang đại thịnh!

Trong la bàn, ngôi sao đại biểu cho Thiên Dũng Tinh, cấp tốc lấp lóe, phóng thích quang mang đem cả vùng thế giới này, cũng hoàn toàn bao phủ ở trong đó.

“Ừm?”

Trong nháy mắt Lâm Hải đem La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh lấy ra, Quan Thắng không khỏi sững sờ, vậy mà cảm thấy có loại cảm giác kỳ diệu, đang triệu hoán y.

“Quan Thắng ca ca, đắc tội!”

Lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên hét lớn một tiếng, sau đó cầm La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh trong tay, bỗng nhiên hướng phía bầu trời ném đi.

“Thu!”

Ông!

Sau một khắc, La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, đột nhiên bay vào giữa không trung, bắt đầu cấp tốc chuyển động.

Đồng thời, một tia sáng chói mắt, đột nhiên từ bên trong La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh bắn ra, đem Tinh phách sắp tiêu tán của Quan Thắng, hoàn toàn bao phủ.

Sưu!

Cơ hồ là cùng một thời gian, Tinh phách của Quan Thắng đột nhiên bị một cỗ lực hút cực lớn hút lên, hóa thành lưu quang, bay vào bên trong La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh.

Đại biểu của Thiên Dũng Tinh bên trong la bàn, quang mang đột nhiên lóe sáng, sau đó khôi phục lại bình tĩnh, sáng ngời như điện!

Leng keng!

Ngươi thu được Tinh phách của Thiên Dũng Tinh!

Trong đầu Lâm Hải, vang lên tiếng tin tức nhắc nhở, để trong lòng Lâm Hải vui vẻ.

“Thành công!”

Lâm Hải tiện tay chiêu một cái, đem La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, thu lại bên trong tay rồi để vào Luyện Yêu Hồ.

“Tam Nương, chúng ta đi mau!”

Trong lòng Lâm Hải, còn nhớ lời nói vừa rồi Quan Thắng, thấy

Tinh Thần Chi Lực tựa hồ có dấu hiệu mất khống chế, cuống quít đem Hỗ Tam Nương cũng thu nhập vào trong Luyện Yêu Hồ, chuẩn bị rút lui.

Nhưng vào lúc này, Tinh Thần Chi Lực mất đi bóng dáng của Quan Thắng, phảng phất như bị đoạt đi đồ vật trọng yếu nhất, sau yên tĩnh ngắn ngủi, đột nhiên điên cuồng lên!

Rầm rầm rầm!

Tiếng vang kinh thiên động địa, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ nội hạch của ngôi sao, này Tinh Thần Chi Lực khủng bố vô biên, triệt để bạo tẩu, trở nên nóng nảy điên cuồng, phô thiên cái địa, nổi lên một trận phong bạo kịch liệt, phảng phất như muốn đem phương thiên địa này, cũng triệt để thôn phệ!

"Không tốt!" Lâm Hải giật nảy cả mình, còn chưa chờ kịp phản ứng, liền bị Tinh Thần Chi Lực điên cuồng này, trong nháy mắt nuốt hết!

Chương 1762: Cái kia, các ngươi là đang nghênh tiếp ta sao?

Ông!

Cơ hồ là cùng một thời gian, đột nhiên một đạo quang hoa phóng lên tận trời, sau đó một đường thanh âm mang uy nghiêm theo nồng đậm, bỗng nhiên vang lên.

"Tinh Thần Chi Lực Tam giới, tôn Đế lệnh của ta, nhượng bộ lui binh!"

Oanh!

Sau một khắc, Tinh Thần Chi Lực nuốt hết Lâm Hải, nhất thời giống như gặp được Quân vương của bọn họ, lập tức hướng bốn phía nhanh chóng tản ra.

Sau đó, những Tinh Thần Chi Lực này, phảng phất có sinh mệnh, đã hướng phía đạo quang hoa kia, xa xa cong xuống, vô cùng cung kính!

"Nguy hiểm thật!"

Bên cạnh ánh sáng, Lâm Hải thở phào một hơi, trong lòng sợ hãi một trận.

Nhìn Trung Thiên Bắc Cực Lệnh lấy trên thân đã biến mất không thấy gì nữa, hóa thành đạo quang hoa kia, Lâm Hải âm thầm may mắn không thôi.

Cái Tinh Thần Chi Lực phát cuồng này, quả thực là thật đáng sợ, quả thực đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của Lâm Hải.

Nếu không phải Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, đưa cho chính mình cái Trung Thiên Bắc Cực Lệnh này, cho dù có Luyện Yêu Hồ bàng thân, chỉ sợ hôm nay cũng phải đưa mệnh tại bên trong chỗ này.

"Chờ sau khi rời khỏi đây, phải cảm tạ thật tốt Bắc Cực Tử Vi Đại Đế một chút!"

Lâm Hải quay người lại, đi nhanh mấy bước, sau đó thân thể phóng lên tận trời, chân đạp vách đá, nhanh chóng leo núi hướng lên mà đi!

Cái Trung Thiên Bắc Cực Lệnh này, bên trên tin tức nói rõ đã nói rõ, chỉ có thể miễn dịch Tinh Thần Chi Lực ngắn ngủi.

Lâm Hải nhất định phải thừa dịp thời gian miễn dịch chưa hết, nắm chặt rời khỏi chỗ này, nếu không một khi Trung Thiên Bắc Cực Lệnh mất đi hiệu lực, chính mình còn muốn ra ngoài, liền không có khả năng!

Không có Tinh Thần Chi Lực trở ngại, thân pháp của Lâm Hải như bay, trong chớp mắt công phu, liền ra khỏi cửa động, trở lại bên trong cấm địa!

Ông!

Lâm Hải mới vừa ra tới nơi, đạo quang hoa kia rung động run lên, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

“Hô ~ vừa vặn!”

Lâm Hải phun ra một ngụm trọc khí thật dài, may mắn chính mình phản ứng cấp tốc, chậm một chút nữa, chỉ sợ thật đúng là phiền phức.

Rầm rầm rầm!

Ngay tại trong nháy mắt quang hoa tiêu tán, bên trong nội hạch của ngôi sao, lần nữa truyền đến trận trận tiếng vang kịch liệt.

Tinh Thần Chi Lực cuồng bạo tàn phá bừa bãi, phóng lên tận trời, dọc theo cửa động điên cuồng xông ra, phảng phất như muốn đem chân trời cũng đâm xuyên, thanh thế doạ người, sợ hãi không thôi.

Mà khắp nơi dưới chân Lâm Hải, đột nhiên lần nữa run lẩy bẩy, giống như động đất, để Lâm Hải nhịn không được mà lay động một trận.

“Đậu phộng, cái Tinh Thần Chi Lực này không xong, phải mau chóng rời khỏi chỗ này!”

Lâm Hải đã không kịp ngẫm nghĩ nữa, phi tốc rời xa cấm địa, hướng phía trong Phi Tinh Các chạy tới.

Thế nhưng Lâm Hải càng chạy, nội tâm càng chấn kinh mãnh liệt, hắn kinh hãi phát hiện, toàn bộ Phi Tinh Các thế mà cũng đang lay động kịch liệt, thanh thế to lớn, phảng phất như cả ngôi sao này, đều muốn nổ tung.

“Mẹ nó, không thể nào!”

Đồng tử của Lâm Hải không khỏi co rụt lại, chẳng lẽ nói mình thu lấy Tinh phách của Quan Thắng, liên đới đem cả Phi Tinh Các, cũng hủy đi sao?

“Đậu phộng!”

Rất nhanh, trong tầm mắt của Lâm Hải, đã nhìn thấy một số ốc xá của Phi Tinh Các.

Mà lúc này, những ốc xá này vậy mà đều đã sụp đổ, rách nát không chịu nổi, vô số đệ tử Phi Tinh Các, đứng tại phía trên ngôi sao, đung đưa không ngừng, trong mắt tràn ngập hoảng sợ thật sâu.

“Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?!”

Đột nhiên, một tiếng gầm gừ tức giận, vang vọng trời trong, chính là Các chủ Phi Tinh Các!

Các chủ Phi Tinh Các, nhìn tông môn như đống phế tích trước mặt, hai mắt huyết hồng, tràn ngập vô tận phẫn nộ.

“Các chủ, ngươi nhìn, tựa hồ là chỗ cấm địa xuất hiện dị biến!”

Có người bỗng nhiên kinh hô một tiếng, hướng phía phương hướng cấm địa chỉ qua.

Đã thấy trên không cấm địa, quang hoa lập loè, Tinh Thần Chi Lực đầy trời, phảng phất như hồng thủy tiết áp, đem một mảnh phương viên này, hoàn toàn bao phủ, tàn phá bừa bãi điên cuồng!

Các chủ Phi Tinh Các giờ phút này cũng chú ý tới dị hưởng của cấm địa, ánh mắt mang theo một tia tinh mang, đột nhiên hướng phía phương hướng cấm địa nhìn lại.

Sau đó, sắc mặt nhất thời đại biến, mặt lộ vẻ hoảng sợ!

“Trong khoảng thời gian này, có người nào tới gần cấm địa không?!” Các chủ Phi Tinh Các quát chói tai một tiếng, thanh âm bao phủ toàn bộ Phi Tinh Các, truyền vào trong tai tất cả các đệ tử đang hoảng sợ bất an.

“Bẩm Các chủ, ba tháng trước, đệ tử mới Lâm Hải từng hướng ta tìm hiểu qua vị trí của cấm địa!”

Một cái đệ tử, mang theo sợ hãi thật sâu, run rẩy trả lời nói.

“Lâm Hải?!”

Các chủ Phi Tinh Các vừa nghe đến tên Lâm Hải, trong mắt không khỏi lóe lên tinh mang, mày bắt đầu nhăn lại!

“Trách không được, sau khi về Phi Tinh Các, một mực không có nhìn thấy Lâm Hải, nghĩ không ra hắn vậy mà chạy tới cấm địa!”

“Thật sự là đáng giận!” Các chủ Phi Tinh Các tức đến thầm mắng một tiếng.

Toàn bộ Phi Tinh Các, ai cũng biết rõ cấm địa của Phi Tinh Các, chính là chỗ chết, cho dù Đại Thừa chi tôn tiến vào, cũng chắc chắn phải chết, căn bản không có khả năng tới gần cấm địa, qua tự tìm đường chết.

Mà Lâm Hải gia nhập Phi Tinh Các thời gian ngắn ngủi, căn bản còn chưa kịp hướng hắn giảng thuật những cái này, nghĩ không ra hôm nay lại nhưỡng xuống họa lớn như thế!

“Hát!”

“Hát!”

…

Đúng lúc này, đột nhiên có mấy cái đường thanh âm kêu nhỏ, từ xa mà đến gần mà đến, truyền vào trong tai mọi người.

Các chủ Phi Tinh Các chau mày, quay đầu nhìn lại, đã thấy mấy chục đạo thân ảnh, đang chạy như bay đến, trong chớp mắt liền đến phụ cận.

Mà giữa không trung, càng có bốn đóa tường vân rơi xuống, Hứa Quang Thuần cùng đán Đại Thừa chi tôn Đoạn Thiên Nhai, đã rơi vào trước mặt Các chủ Phi Tinh Các.

“Phi Tinh Các phát sinh chuyện gì?”

Hứa Quang Thuần vừa rơi xuống đất, liền kinh hãi biến sắc, mang theo thần sắc sợ hãi thật sâu, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các hỏi.

Mà lúc này đây, Môn chủ của những tông môn thế lực lớn khác, cũng tuần tự đuổi tới, tất cả đều là mang theo một mặt kinh hãi, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các trông lại.

Động tĩnh của Phi Tinh Các, thật sự là quá lớn, thậm chí đem cả cái thành Lưu Tô, đều đã tác động đến ở bên trong.

Bây giờ toàn bộ bên trong thành Lưu Tô, Tinh Thần Chi Lực đã che kín chân trời, bay tán loạn bốn phía, công kích khắp nơi, tuy Tinh Thần Chi Lực phân tán, uy lực cũng giảm xuống cực lớn, nhưng vẫn là có không ít người thực lực thấp, bởi vậy mà mất mạng.

Mà mặt đất chấn động, càng là phảng phất như thiên địa đều muốn sụp đổ, giống như Thiên Thần nổi cơn giận, khiến người sợ hãi không thôi.

Bọn người Hứa Quang Thuần, hôm trước vì chuyện của Chủ thượng cùng bảo tàng không công mà lui, liền riêng phần mình về tông môn.

Ban đêm hôm nay, thời khắc đều đang bế quan tu hành, bị cái dị hưởng kinh thiên này là cho nhao nhao bừng tỉnh, lúc này mới lần theo tung tích, tìm tới Phi Tinh Các.

“Ta cũng không rõ ràng, có thể là có người, tự tiện xông vào cấm địa!”

Các chủ Phi Tinh Các giờ phút này, cũng là bó tay toàn tập, căn bản không biết đến cùng đã phát sinh cái gì.

Mà Lâm Hải xông cấm địa, cũng bất quá là chỉ là suy đoán của ông ta mà thôi.

Dù sao, bên trong cấm địa liền cả Đại Thừa chi tôn xông vào cũng đều muốn chết, Lâm Hải chỉ là một cái Nguyên Anh cảnh, có thể lật lên sóng gió gì.

Nhưng, trừ khả năng này, ông ta thực sự nghĩ không ra, còn có cái nguyên nhân gì, sẽ để cho ngôi sao luôn luôn ổn định, lại giống như động đất, bắt đầu điên cuồng lay động.

“Mau nhìn, có người tới!”

Đúng lúc này, Đoạn Thiên Nhai bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng phía phương hướng cấm địa nhất chỉ, lớn tiếng hô nói.

“Ừm?”

Mọi người nghe được, tất cả đều giật mình, sau đó nhao nhao hướng phía phương hướng Đoạn Thiên Nhai chỉ mà nhìn lại.

Chỉ thấy một đường thân ảnh nhanh như chớp, từ bên trong cấm địa phi tốc chạy ra, một đường lay động xóc nảy, đang hướng phía phương hướng bọn họ này, phi tốc mà đến.

“Thật sự là có người xông vào cấm địa, người kia là ai?”

Hai mắt Hứa Quang Thuần nhíu lại, quang mang lấp lóe, nhịn không được hướng Các chủ Phi Tinh Các hỏi.

Mà Các chủ Phi Tinh Các giờ phút này, hai mắt đang tóe lửa, mang theo quang mang phẫn nộ, hướng phía người này nhìn lại.

Theo thân ảnh càng ngày càng gần, thời khắc khi thấy rõ người tới này có mái tóc trắng phơ, trong mắt Các chủ Phi Tinh Các đột nhiên lóe lên hàn mang, tức đến quát lớn một tiếng!

“Lâm Hải, quả nhiên là ngươi!”

“Là Lâm Hải?!” Bbọn người Hứa Quang Thuần tất cả đều sững sờ, nhưng rất nhanh cũng nhận ra Lâm Hải, không khỏi nhao nhao lộ vẻ mặt kinh hãi, trong mắt tràn ngập thật không thể tin.

Mặc cho ai cũng chưa từng nghĩ tới, động tĩnh lớn cơ hồ đem trọn cái thành Lưu Tô đều phá vỡ, lại chỉ là do một cái Nhân Tiên như Lâm Hải làm ra!

Mà Lâm Hải lúc này, cũng một thân chật vật chạy trốn tới trước mặt mọi người, dừng lại.

Nhưng khi thấy rõ trong đám người lít nha lít nhít phía đối diện, chẳng những có đệ tử Phi Tinh Các, thậm chí còn có các Môn chủ tông môn thế lực lớn, cơ hồ cùng nhau mà tới, hắn liền không khỏi sững sờ.

Bạch!

Cơ hồ ánh mắt của tất cả mọi người, đồng loạt hướng phía Lâm Hải trông lại, Lâm Hải trong nháy mắt đã thành tiêu điểm.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy xấu hổ, gãi gãi đầu.

“U, tất cả mọi người tại a.”

“Cái kia, các ngươi là đang nghênh tiếp ta sao?”

Chương 1763: Phi Tinh Các, xong!

“Nghênh đón ngươi?” Cái mũi của Các chủ Phi Tinh Các kém chút tức điên, đưa tay hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Lâm Hải, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?!”

“Ta không biết a!” Lâm Hải mười phần dứt khoát lắc đầu, toàn bộ Phi Tinh Các đều thành phế tích, sự tình nghiêm trọng như vậy, hắn sao có thể thừa nhận a!

“Ngươi không biết?!” Cái mũi của Các chủ Phi Tinh Các hừ một cái, trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

“Có đệ tử nói, ngươi từng nghe ngóng vị trí của cấm địa, nói, ngươi có phải đã qua cấm địa hay không?!”

“Cấm địa? Xác thực qua!” Lâm Hải yếu ớt gật gật đầu.

“Ta nghe nói chỗ kia, có Tinh Thần Chi Lực nồng nặc nhất, vì thế liền định qua đó tu luyện, ai biết bằng vào thực lực của ta, căn bản không tới gần được à!”

“Cho nên, ta ở ngay tại địa phương cách cấm địa một khoảng cách, tu hành ba tháng, đang tu hành đây, đột nhiên chấn động ngay tại chỗ dọa đến ta liền vội tranh thủ thời gian liền chạy trở về.”

“Hừ, thật chỉ đơn giản như vậy sao?” Các chủ Phi Tinh Các nhắm hai mắt lại, mang theo lẫm nhiên chi khí, hừ lạnh một tiếng, chất vấn nói.

“Đương nhiên là như vậy, nếu ngươi không tin, ta cũng không có cách nào!” Lâm Hải buông buông tay, làm ra một bộ biểu lộ bất đắc dĩ.

“Ngươi!”

Các chủ Phi Tinh Các tức đến lửa giận dâng lên, nếu như nói hết thảy không có quan hệ cùng Lâm Hải, đánh chết ông ta cũng đều không tin.

Thế nhưng cái dạng hiện tại của Lâm Hải này, nói rõ là sẽ không thừa nhận, chuẩn bị chơi xỏ lá.

“Chấn động đã đình chỉ, chúng ta tiến đến dò xét một phen, rồi làm tiếp kết luận cũng không muộn!”

Hứa Quang Thuần ở một bên, đột nhiên quay đầu, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các nói nói.

“Tốt, vậy liền nghe theo Hứa Thành chủ!”

Các chủ Phi Tinh Các, cũng rất muốn nhìn một chút, cấm địa đến cùng đã phát sinh chuyện gì, gật đầu đồng ý nói.

Sau đó, mang theo một tia nộ khí, hướng phía Lâm Hải hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi cũng đi theo qua đó!”

“Vâng!” Lâm Hải giả trang ra một bộ dáng thành thành thật thật, gật đầu nói.

“Đệ tử Phi Tinh Các, nhanh chóng thu thập tàn cục, trọng kiến tông môn!” Các chủ Phi Tinh Các dặn dò một tiếng, sau đó mang theo bọn người Hứa Quang Thuần, hướng phía cấm địa mà đi.

Đồng thời, đem Lâm Hải khống chế tại bên trong phạm vi giám sát của chính mình, để phòng Lâm Hải mượn cơ hội đào tẩu.

Không mất một chút thời gian, mọi người liền đến chỗ cấm địa, nhao nhao dừng bước lại.

“Các vị, nơi này chính là cấm địa của Phi Tinh Các!”

Các chủ Phi Tinh Các, hướng phía lối vào nội hạch lúc trước, đưa tay nhất chỉ, nghiêm nghị nói.

“Tinh Thần Chi Lực thật là khủng khiếp!”

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, nhao nhao kinh hãi biến sắc, liền cả bốn cái Đại Thừa chi tôn đám người Hứa Quang Thuần, cũng kinh hãi một trận.

Các chủ Phi Tinh Các nghe được, trong lòng liền dâng lên một trận cảm xúc tự hào.

“Không dối gạt các vị, Tinh Thần Chi Lực bên trong này, đủ để nhẹ nhõm diệt sát Đại Thừa chi tôn!”

Bọn người Hứa Quang Thuần, cau mày, ngưng trọng gật gật đầu.

“Lấy tu vi Đại Thừa chi tôn, cũng là vô pháp chịu lực trùng kích của Tinh Thần Chi Lực này!”

Lâm Hải ở một bên, thì là âm thầm cười một tiếng, đột nhiên yếu ớt mở miệng.

“Các vị tiền bối, vấn đề này liền đến, nếu cả Đại Thừa chi tôn, đều không thể tiến vào cấm địa, vãn bối chỉ là một cái Nguyên Anh nho nhỏ, lại làm sao có thể tiến vào cấm địa, tạo thành trận cục bây giờ đâu?.”

Lời nói của Lâm Hải, nhất thời để mọi người sinh lòng nghi hoặc, liền cả Các chủ Phi Tinh Các, đều có chút dao động.

“Có thể, để cho chúng ta bốn phía xem xét một phen không?”

Trầm mặc một lát, Hứa Quang Thuần bỗng nhiên hướng phía Các chủ Phi Tinh Các, mở miệng nói.

“Hứa Thành chủ, mời!” Các chủ Phi Tinh Các vội vàng mở miệng nói, bọn người Hứa Quang Thuần, là đến giúp chính mình tra ra nguyên nhân, ông ta nào có lý lẽ ngăn cản.

Hứa Quang Thuần gật gật đầu, sau đó hướng phía ba cái Đại Thừa chi tôn đám Đoạn Thiên Nhai nháy mắt.

Ba người Đoạn Thiên Nhai gật gật đầu, sau đó thân ảnh lóe lên, bốn cái Đại Thừa chi tôn, liền biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, đã xuất hiện tại chỗ cửa động, cẩn thận từng li từng tí hướng phía bên trong dò xét.

Bọn người Các chủ Phi Tinh Các, trái tim nhất thời nhấc lên đến cổ họng, Tinh Thần Chi Lực khủng bố này, thế nhưng là có thể tuỳ tiện tiêu diệt Đại Thừa chi tôn, cử động của bốn người này, có thể nói là mười phần nguy hiểm.

Lâm Hải đứng ở một bên, trên mặt thủy chung mang theo vẻ mặt vô tội, nhưng nội tâm cũng khẩn trương lên.

Bất kể thế nào nói, bốn người Hứa Quang Thuần, đều là Đại Thừa chi tôn, ai biết bọn họ có thể từ đó tìm tới manh mối gì hay không?

“Tinh Thần Chi Lực bên trong này, tựa hồ như một cái giếng phun!” Hứa Quang Thuần đột nhiên nói nói.

“Xác thực như thế, Tinh Thần Chi Lực cuồng bạo như thế, cùng nhau hướng ra phía ngoài phun trào, hẳn là nguyên nhân tạo thành chấn động cực lớn trước đó!” Đoạn Thiên Nhai cũng ở một bên, bổ sung nói.

“Cái này, chỉ sợ không phải sức người là được, hẳn là bên trong ngôi sao, phát sinh kịch biến gì đó!”

“Không phải do người tạo thành?” Các chủ Phi Tinh Các sững sờ, không khỏi liếc nhìn Lâm Hải ở bên cạnh một chút.

Mà lúc này đây, Hứa Quang Thuần đột nhiên hướng phía Các chủ Phi Tinh Các trông lại, thâm trầm nói.

“Nếu như ta đoán không lầm, bên trong này hẳn là chỗ nội hạch của ngôi sao của Phi Tinh Các đi.”

“Chính là chỗ nội hạch!” Các chủ Phi Tinh Các gật đầu nói, điểm này bên trên sách cổ của Phi Tinh Các cũng có ghi chép, hơn nữa cũng không phải là bí mật gì, cũng không cần giấu diếm.

“Tình cảnh của Phi Tinh Các các ngươi, chỉ sợ có chút không ổn a!” Hứa Quang Thuần thở dài, bỗng nhiên nói nói.

“A? Hứa Thành chủ, xin chỉ giáo cho!”

Các chủ Phi Tinh Các nhất thời giật mình, vội vàng hỏi nói.

“Tinh Thần Chi Lực bên trong này, như giếng phun mà ra, khuếch tán ra ngoài thiên địa, cuối cùng cũng có thời điểm khô kiệt, một khi khô kiệt, ngôi sao này sẽ thành một ngôi sao chết triệt để, sẽ không còn Tinh Thần Chi Lực nồng đậm, tạo điều kiện cho các ngươi tu hành nữa!”

“Cái gì?!”

Các chủ Phi Tinh Các nghe được, kinh hãi biến sắc, tâm lập tức chìm xuống.

Nếu thật sự là như thế, vậy Phi Tinh Các của họ về sau, há không phải là không có nơi sống yên ổn!

“Đáng giận!!!”

Sắc mặt Các chủ Phi Tinh Các trắng bệch, song quyền không khỏi nắm thật chặt, một cỗ cừu hận mãnh liệt, từ trong nội tâm bay lên, sát khí lẫm nhiên.

Lâm Hải nghe được lời nói của Hứa Quang Thuần, nội tâm cũng là cả kinh, chân mày hơi nhíu lại.

“Hậu quả còn quá nghiêm trọng như vậy.”

Lâm Hải cũng không nghĩ tới, chính mình chỉ là tiến vào nội hạch, làm Tinh phách của Quan Thắng tỉnh lại.

Lại không nghĩ, vậy mà gây nên Tinh Thần Chi Lực bạo động, sau đó khiến cho những Tinh Thần Chi Lực này cực kỳ bi ai, thoát ly khỏi Thiên Dũng Tinh, trở về với thiên địa!

Cứ như vậy, căn cơ tu hành của Phi Tinh Các, chẳng phải là bị chính mình trong lúc vô tình đã hủy đi sao.

Trong lúc nhất thời, nội tâm của Lâm Hải, bỗng nhiên dâng lên áy náy thật sâu.

Bất kể thế nào nói, trước mắt hắn cũng coi là một phần tử của Phi Tinh Các, cho dù gia nhập Phi Tinh Các là có mục đích mà đến, nhưng Phi Tinh Các cuối cùng vẫn để hắn thu hoạch được rất nhiều.

Cho dù Các chủ Phi Tinh Các, đối với mình không thể nói là thân mật, thậm chí có chút lạnh lùng, nhưng đối với mình cũng không có cái ác ý rõ ràng gì.

Ngược lại là chính mình, vì lợi ích của một người, đem trọn cả cái Phi Tinh Các sinh sinh cho hủy, đồng thời bị hủy hoại, tự nhiên còn có những cái đệ tử Phi Tinh Các vô tội kia!

“Ai!”

Nội tâm Lâm Hải không khỏi khẽ than thở một tiếng, ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết!

Tuy hủy diệt Phi Tinh Các, cũng không phải là bản ý của Lâm Hải, nhưng cuối cùng vẫn là bởi vì chính mình, Tinh Thần Chi Lực của Phi Tinh Các, chờ không bao lâu sau, sẽ triệt để tiêu tán.

Bản tính Lâm Hải thiện lương, việc này là do hắn mà ra, nhất thời nội tâm bắt đầu tự trách thật sâu.

“Sau đó, nhất định phải tiến hành đền bù tổn thất, đối với Phi Tinh Các!”

Lâm Hải cúi đầu, nắm chặt hai nắm đấm, áy náy tự trách.

Việc đã đến nước này, đối với Phi Tinh Các, chỉ có thể đền bù sau đó.

Mà lúc này đây, bốn người Hứa Quang Thuần, đã rút lui khỏi chỗ cửa động, đến trước mặt Các chủ Phi Tinh Các, mang theo một tia đồng tình, tiếc hận nói nói.

“Theo bốn người chúng ta dự đoán, không tới ba ngày, Tinh Thần Chi Lực ở bên trong này, sẽ hoàn toàn tán loạn.”

“Phi Tinh Các, vẫn là tìm chỗ khác xây các đi!”

Các chủ Phi Tinh Các nghe xong, thân thể run lên bần bật, phảng phất giống như bị ném mất hồn, lập tức mộng bức tại bên trong này.

“Ai!”

Bọn người Hứa Quang Thuần, nhao nhao bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài một tiếng.

Mà người của những thế lực lớn khác, cũng biết Phi Tinh Các đã xong, nhao nhao dùng ánh mắt phức tạp, liếc nhìn Các chủ Phi

Tinh Các một chút, trừ đưa lên vài câu ngữ điệu an ủi, cũng không còn cách nào khác.

Lời nói của Hứa Quang Thuần, đã vì kịch biến của Phi Tinh Các, làm ra kết luận, các thế lực lớn cũng không cần thiết tiếp tục ở lại bên trong đây nữa.

Không mất một chút thời gian, mọi người liền đi sạch sẽ, chỉ còn lại có Lâm Hải cùng Các chủ Phi Tinh Các phảng phất như đã ném mất hồn.

“Các chủ, ngươi không sao chứ?”

Nhìn bộ dáng Các chủ Phi Tinh Các, giống như là tượng gỗ, Lâm Hải càng thêm áy náy, thấp giọng hỏi nói.

Phốc!

Các chủ Phi Tinh Các không nói gì, mà chính là há miệng, phun ra ngoài một ngụm máu tươi, sau đó ngửa mặt ngã quỵ!

Chương 1764: Bảo vật trấn các

“Các chủ!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình, vội vàng tiến lên, đem Các chủ Phi Tinh Các ôm vào bên trong ngực, đặt tay lên mạch đập của ông ta.

“Còn tốt, cũng không đáng ngại, chỉ là úc khí công tâm, ngất đi!”

Điều tra rõ trạng thái của Các chủ Phi Tinh Các, Lâm Hải mới buông lỏng một hơi.

Bất quá, làm cho Các chủ Phi Tinh Các đường đường là Hóa Thần hậu kỳ, một lời không hợp liền ngất đi, có thể thấy được nội tâm của ông ta, cực kỳ bi ai đến mức nào.

Nội tâm của Lâm Hải, không khỏi càng thêm áy náy.

“Các chủ, tỉnh lại!”

Lâm Hải khép hai ngón tay lại, hướng phía huyệt vị của Các chủ Phi Tinh Các điểm một cái, một cỗ chân khí liền tiến vào trong người ông ta.

“Ừm ~”

Trong cổ họng của Các chủ Phi Tinh Các phát ra một tiếng thanh âm rất nhỏ, sau đó từ từ mở mắt.

Chỉ là đôi mắt nguyên bản sáng ngời giống như ngôi sao thâm thúy, giờ phút này lại là hoàn toàn u ám, không có một tia linh khí.

“Các chủ, ngươi không sao chứ?”

Lâm Hải đem Các chủ Phi Tinh Các, dìu đứng lên, lo lắng hỏi.

Nếu thân thể thậm chí Nguyên Thần của Các chủ Phi Tinh Các nhận trọng thương, Lâm Hải bằng vào Truyền thừa Dược Vương, cũng có biện pháp trị liệu.

Nhưng bây giờ xem ra, là tâm cảnh của Các chủ Phi Tinh Các, tựa hồ xảy ra vấn đề a!

Tục ngữ nói, tâm bệnh chỉ có thể nhờ tâm dược trị, nếu thật là như thế, dù y thuật của Lâm Hải có lại cao hơn, cũng sẽ thúc thủ vô sách.

“Ha ha, ha ha ha!” Hai mắt Các chủ Phi Tinh Các vô thần, tuyệt vọng nở nụ cười khổ.

“Phi Tinh Các, hủy, truyền thừa vài vạn năm, tại bên trong tay của ta, hủy!”

“Ta là tội nhân của Phi Tinh Các a!!!”

Các chủ Phi Tinh Các nói, đột nhiên nước mắt tuôn đầy mặt, trên mặt tràn ngập áy náy cùng hối hận, cả người phảng phất lập tức như già cả đi rất nhiều, cực kỳ bi thương.

“Tội nhân chính thức, là ta à!” Trong lòng Lâm Hải ngầm cười khổ, nhìn thấy Các chủ Phi Tinh Các thành cái dạng này, nội tâm Lâm Hải, liền càng thêm tràn ngập áy náy.

Tuy Các chủ Phi Tinh Các, đối với hắn từ trước đến nay đều lãnh đạm, càng là bởi vì e ngại đắc tội với Vô Cực Tông, cự tuyệt Lạc Băng gia nhập, để Lâm Hải đối với ông ta rất không ưa thích.

Nhưng Lâm Hải cuối cùng vẫn là tính cách thiện lương, nhìn thấy Các chủ Phi Tinh Các bây giờ, tựa như một ông già bình thường mất đi nhà cửa, khóc đến khóc ròng ròng, nội tâm lập tức bị xúc động.

“Thôi đi, sự tình đều do ta mà lên, ta không thể trơ mắt nhìn Phi Tinh Các suy sụp như vậy, không bằng đem Tinh Thần Luyện Thể Quyết đưa cho Phi Tinh Các, tính là đền bù tổn thất đi!”

Nghĩ đến chỗ này, trên mặt Lâm Hải lộ ra một cái mỉm cười bình thản, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các nói nói.

“Các chủ, ngươi đừng thương tâm quá mức, Phi Tinh Các, cũng không có hủy!”

Các chủ Phi Tinh Các cười thảm một tiếng, tuyệt vọng lắc đầu.

“Lâm Hải, ngươi không cần an ủi ta, cái Tinh Thần Chi Lực này, chính là gốc rễ lập tông của Phi Tinh Các, một khi Tinh Thần Chi Lực tán loạn, Phi Tinh Các sẽ xuống dốc không phanh, diệt vong chỉ là sự tình sớm muộn!”

“Các chủ, ta cũng không phải là đang an ủi ngươi!”

“Ta có biện pháp, để Phi Tinh Các tiếp tục sinh tồn xuống dưới, thậm chí so với quá khứ sẽ càng thêm huy hoàng!”

Lâm Hải một mặt lạnh nhạt, nhìn Các chủ Phi Tinh Các, vô cùng kiên quyết nói nói.

“Ngươi nói cái gì?!”

Các chủ Phi Tinh Các nghe được, đột nhiên sững sờ, sau đó trong mắt đột nhiên kích xạ ra quang mang sắc bén, bỗng nhiên quay đầu, kích động tiếp cận Lâm Hải.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, hướng phía Các chủ Phi Tinh Các, ném qua một cái nụ cười trấn an.

“Ta nói, ta có biện pháp, để Phi Tinh Các so với ngày xưa càng thêm huy hoàng!”

“Ngươi có biện pháp nào? Nhanh nói a!”

Các chủ Phi Tinh Các lập tức kích động lên, phảng phất như bắt lấy một cọng cỏ cứu mạng sau cùng, hai tay chế trụ bả vai Lâm Hải, gấp gáp nói nói.

Lâm Hải thì là mang theo nụ cười bình tĩnh, đưa tay thò vào trong ngực, che đậy kín ánh mắt của Các chủ Phi Tinh Các, sau đó hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đem Tinh Thần Luyện Thể Quyết lấy ra.

“Các chủ, Lâm Hải ngẫu nhiên đạt được một bộ công pháp, đối với Phi Tinh Các có lẽ có chỗ dùng!”

Nói xong, Lâm Hải đem Tinh Thần Luyện Thể Quyết, đưa tới trước mặt Các chủ Phi Tinh Các.

“Công pháp?”

Mặt mũi Các chủ Phi Tinh Các nhất thời tràn đầy thất vọng, Tinh Thần Chi Lực đều muốn tiêu tán, một bộ công pháp lại có thể có làm được cái gì?

Lại nói, lấy tu vi cảnh giới của Lâm Hải, lại có thể xuất ra cái công pháp ra dáng gì.

Tuy đáy lòng của Các chủ Phi Tinh Các không cho rằng, bộ công pháp kia của Lâm Hải, có thể có làm được cái gì, nhưng vẫn là ôm một tia may mắn cùng hi vọng, nhận lấy.

“Tinh Thần Luyện Thể Quyết?”

Lúc thấy tên của bộ công pháp kia, trong lòng Các chủ Phi Tinh Các đột nhiên nhảy một cái, trong lòng đột nhiên dấy lên một tia hi vọng.

Sau đó, vội vàng không kịp chờ đợi lật xem công pháp.

Chỉ liếc nhìn một chút, thân thể của Các chủ Phi Tinh Các đã run lên bần bật, sau đó con mắt đột nhiên liền thẳng!

“Cái này, cái này...”

Trong lòng Các chủ Phi Tinh Các như sông cuộn biển gầm, mang theo kinh hãi cùng khó có thể tin thật sâu, điên cuồng lật xem!

Oanh!

Khi ông ta nhìn đến một phần ba, trong đầu liền như oanh một tiếng, phảng phất bị một cỗ lực lớn vô hình đánh trúng, Các chủ Phi Tinh Các oa cái một ngụm máu tươi, liền phun ra.

Bất quá, ông ta không những không sợ hãi, ngược lại ức chế không nổi cuồng hỉ trong nội tâm, cười to lên.

“Ha ha, ha ha ha ha!”

“Trời không bỏ rơi Phi Tinh Các ta, trời không bỏ rơi Phi Tinh

Các ta a!!!”

Lâm Hải ở một bên, nhìn Các chủ Phi Tinh Các hưng phấn đến mức cơ hồ thất thố, biết rõ ông ta đã nhìn ra giá trị cực lớn của Tinh Thần Luyện Thể Quyết, áy náy trong nội tâm cuối cùng ít đi một chút.

Một mực cười chừng nửa phút thời gian, Các chủ Phi Tinh Các mới mang theo vui sướng khó mà tự kiềm chế, vô cùng cảm kích nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải, bộ công pháp kia quá trân quý, quả thực là vì đệ tử Phi Tinh Các, lượng thân mà làm!”

“Có bộ công pháp kia, tốc độ hấp thu Tinh Thần Chi Lực của các đệ tử, sẽ tăng tốc gấp bội, dù Tinh Thần Chi Lực bên trong Phi Tinh Các tán loạn, thì mượn nhờ Tinh Thần Chi Lực bên trong tinh không xa xôi, thì tốc độ tu hành chưa hẳn liền sẽ chậm hơn bao nhiêu so với!”

Các chủ Phi Tinh Các, càng nói càng kích động, nhìn qua Lâm Hải, trong mắt tràn ngập cảm kích thật sâu.

“Lâm Hải, ngươi thật sự là cứu tinh của Phi Tinh Các ta!”

“Các chủ, ngươi nói quá lời!” Lâm Hải liên tục khiêm tốn nói, nhưng trong lòng lại cười khổ một trận.

Nếu ngươi biết rõ, Phi Tinh Các cũng là do ca ca làm phế, không biết vẫn sẽ nói như thế hay không?

“Đúng, lần khảo nghiệm trung thành trước, đệ tử bị Chủ thượng bắt đi, sau khi trở về một mực còn không có hướng Các chủ biểu thị trung thành đâu, Các chủ ngươi nhìn thời gian nào phù hợp?” Lâm Hải cười nói nói.

“Trung thành cái gì trung thành?!” Các chủ Phi Tinh Các vừa trừng mắt, sau đó cầm Tinh Thần Luyện Thể Quyết trong tay lắc lắc.

“Còn có cái đồ vật nào, so với bộ công pháp này, càng có thể nói rõ ngươi trung thành sao?”

Lâm Hải âm thầm cười một tiếng, sau đó giả trang ra một bộ dáng giật mình, mừng rỡ nói.

“Ý tứ của Các chủ, khảo nghiệm của ta, đã thông qua?”

Các chủ Phi Tinh Các mang theo vui sướng thật sâu, nặng nề gật gật đầu.

“Chẳng những thông qua, hơn nữa, ngươi Lâm Hải chính là công thần vĩnh viễn, của Phi Tinh Các ta, được khen ngợi vạn thế!”

Nói xong, Các chủ Phi Tinh Các đem Tinh Thần Luyện Thể Quyết cất kỹ, sau đó sắc mặt ngưng tụ, nghiêm túc nói.

“Bộ công pháp này không thể coi thường, phải tránh không thể nhắc đến đối với bất kỳ người nào, cho dù đệ tử Phi Tinh Các ta, ngày sau cũng chỉ chọn đệ tử hạch tâm để truyền thụ.”

“Từ nay về sau, cái Tinh Thần Luyện Thể Quyết này, chính là bảo vật trấn các của Phi Tinh Các ta!”

“Vâng, đệ tử ghi nhớ!” Lâm Hải gật đầu đáp ứng nói.

Cách làm của Các chủ Phi Tinh Các, Lâm Hải phi thường đồng ý, dù sao bộ công pháp kia thế nhưng là xuất ra từ tay của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, một khi tu luyện thành công, uy lực sẽ không thể đong đếm!

Nếu như truyền đến trong tai người ngoài, nói không chừng hoài bích có tội, sẽ khiến cho nổi lên một trận gió tanh mưa máu, cũng càng cũng chưa biết chừng!

Các chủ Phi Tinh Các hài lòng gật gật đầu, sau đó kéo một cánh tay của Lâm Hải.

“Đi theo ta!”

Chương 1765: Trưởng lão vinh dự

“Chúng đệ tử nghe lệnh!”

Các chủ Phi Tinh Các, mang theo Lâm Hải trở lại một vùng phế tích của Phi Tinh Các, đột nhiên hét lớn một tiếng.

Các đệ tử Phi Tinh Các đang mặt mũi tràn đầy ảo não tinh thần, tâm tình sa sút dọn dẹp thi thể, nghe vậy liền nhao nhao dừng sinh hoạt trong tay, quay đầu nhìn lại.

Nhưng thời điểm nhìn thấy Các chủ Phi Tinh Các một mặt kích động mừng rỡ, tất cả mọi người không khỏi đều sững sờ.

“Ta dựa vào, tình huống như thế nào, Phi Tinh Các cũng bị hủy, Các chủ làm sao còn cao hứng như thế?”

“Mẹ nó, Các chủ không phải là thương tâm quá độ, tinh thần xảy ra vấn đề đi?”

Thời khắc mọi người ở đây không biết rõ tình huống, Các chủ Phi Tinh Các mặt mày hớn hở tiến lên một bước, cao giọng nói nói.

“Tại bên trong này, ta có một kiện tin tức trọng đại, muốn hướng mọi người tuyên bố.”

Chúng đệ tử nghe xong, nhao nhao giật lên tinh thần, không biết dưới loại tình huống này, Các chủ Phi Tinh Các còn muốn tuyên bố sự tình gì?

Mà Các chủ Phi Tinh Các, thấy ánh mắt của chúng đệ tử cũng tụ tập tới, mới đưa tay hướng phía Lâm Hải ở bên người nhất chỉ.

“Lâm Hải, đệ tử mới của Phi Tinh Các ta, chắc hẳn có ít người, đã nhận biết.”

“Hiện tại, ta trịnh trọng tuyên bố, từ hôm nay trở đi, Lâm Hải sẽ là Trưởng lão vinh dự suốt đời, của Phi Tinh Các ta, chỉ cần Phi Tinh Các tồn tại một ngày, các đệ tử phải lấy lễ với Các chủ tới đối đãi!”

“Người vi phạm, phế bỏ tu vi, trục xuất khỏi Phi Tinh Các!”

Oanh!

Lời nói này của Các chủ Phi Tinh Các, giống như một khỏa bom tấn, rơi vào bên trong tai của các đệ tử.

Đám đệ tử này, lập tức liền lộn xộn, nhao nhao dùng ánh mắt thật không thể tin, nhìn Các chủ Phi Tinh Các cùng Lâm Hải, phảng phất như không thể tin được đây là sự thật.

“Lâm Hải chỉ là một cái đệ tử mới, có tài đức gì lại được tôn sùng là Trưởng lão vinh dự?”

“Ta dựa vào, Các chủ tất nhiên là thương tâm quá độ, thần chí đã không rõ!”

“Quyết định qua loa như vậy, để cho người ta làm sao có thể tin phục!”

Các đệ tử Phi Tinh Các nghị luận ầm ĩ, tức giận cũng có, không phục cũng có, càng có đệ tử thậm chí hoài nghi Các chủ Phi Tinh Các, có phải não tử hỏng, hoặc là bị Lâm Hải bắt cóc hay không.

Không riêng gì bọn họ, liền cả bản thân Lâm Hải, cũng không khỏi sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy im lặng.

Hắn là thật không nghĩ tới, Các chủ Phi Tinh Các, vậy mà làm một cái quyết định ra như thế.

“Trưởng lão vinh dự? Đãi ngộ cùng Các chủ ngang nhau?” Nội tâm Lâm Hải, bỗng nhiên trào lên một dòng nước ấm.

Tuy những lễ ngộ mà Các chủ Phi Tinh Các cho Lâm Hải này, Lâm Hải thật đúng là không nhất định sẽ coi trọng.

Nhưng, cái này ít nhất đã nói rõ Các chủ Phi Tinh Các đối với mình là một mảnh thành tâm, chuyện này Lâm Hải vẫn là lĩnh.

“Lâm Hải, tạ ơn Các chủ!”

Lâm Hải hướng phía Các chủ Phi Tinh Các ôm quyền, mỉm cười nói nói.

“Ha ha, đều là nhà mình người, Lâm Trưởng lão không cần khách khí.”

Các chủ Phi Tinh Các nói xong, sau đó sắc mặt bỗng nhiên ngưng tụ, hướng phía đông đảo đệ tử nói.

“Chúng đệ tử tiếp tục tu sửa ốc xá bị tổn thương, tất cả đệ tử hạch tâm, đi theo ta!”

“Vâng!”

Đông đảo đệ tử Phi Tinh Các, tuy trong lòng không hiểu, nhưng vẫn là đáp ứng một tiếng, tiếp tục thu thập cái phế tích khắp nơi trên đất này.

Mà mười cái đệ tử hạch tâm, thân ảnh lấp lóe, theo sát sau lưng Các chủ Phi Tinh Các cùng Lâm Hải, mau chóng đuổi theo, một mực trở về gần chỗ cấm địa, mới dừng lại.

“Các vị, toàn bộ ốc xá của Phi Tinh Các đã bị hủy, chúng ta chỉ có thể lâm thời tại bên trong này, tổ chức một cái hội nghị khẩn cấp mà trọng đại!”

Mười cái đệ tử hạch tâm, nhìn không chuyển mắt vào Các chủ

Phi Tinh Các, chờ đợi đoạn dưới của Các chủ Phi Tinh Các.

“Lời nói sau đây của ta, quan hệ đến tương lai, thậm chí là sinh tử tồn vong của Phi Tinh Các ta, các ngươi đều là đệ tử hạch tâm của Phi Tinh Các, phải tránh không thể tiết lộ, nếu không ta tất sẽ tru chi!”

Nói xong, Các chủ Phi Tinh Các vô cùng chú ý cẩn thận, đem Tinh Thần Luyện Thể Quyết lấy ra.

“Đây là một bộ công pháp cường đại đến khó có thể tưởng tượng, gọi là Tinh Thần Luyện Thể Quyết...”

Sau một canh giờ, Các chủ Phi Tinh Các cùng Lâm Hải đi ở phía trước, mười cái đệ tử hạch tâm đi ở phía sau, trở về Phi Tinh Các, cùng một chỗ với đám đệ tử phổ thông kia, vùi đầu vào bên trong việc trọng kiến gia viên.

Đông đảo đệ tử đều là lòng tràn đầy nghi hoặc, không biết bọn họ vừa mới đi chỗ nào, làm cái gì?

Chỉ là, người có tâm tư tinh tế lại chú ý tới, trong mắt mười cái đệ tử hạch tâm này, không biết vì sao, tất cả đều mang theo một loại kích động cùng vẻ vui thích khó mà che giấu.

“Gặp quỷ, chẳng lẽ Phi Tinh Các bị hủy, vẫn còn là chuyện tốt gì sao?”

Tất cả mọi người đều là mạc danh kỳ diệu, mặt mũi tràn đầy mờ mịt.

Công trình trọng kiến Phi Tinh Các tuy không nhỏ, nhưng tại trước mặt những đệ tử tu vi không thấp này, quả thực như là trò trẻ con.

Không đến ba ngày, Phi Tinh Các lần nữa sừng sững đứng tại bên trên vị trí cũ, cùng trước khi hủy diệt, hoàn toàn không có gì khác.

Mà Lâm Hải giờ phút này, chính là một mặt nghiêm túc đứng tại trong phòng Ứng Vinh, đối diện với Ứng Vinh, đầu đầy là mồ hôi, cắn chặt hàm răng, tựa hồ đang nhẫn nhịn lấy thống khổ.

Không biết qua bao lâu, Ứng Vinh mới thở dài ra một hơi, chậm rãi mở hai mắt ra, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

"Ứng sư huynh, thế nào?" Khuôn mặt Lâm Hải cũng giãn ra, ở một bên hỏi.

Ứng Vinh ngẩng đầu, hướng phía Lâm Hải cảm kích cười một tiếng.

"Có ngươi ở một bên, tự mình chỉ đạo, tu luyện cái Tinh Thần Luyện Thể Quyết này, quả nhiên là làm ít công to!"

"Bây giờ, ta đã lãnh hội được một điểm môn đạo, lường trước dùng không bao lâu, liền có thể đi vào quỹ đạo!"

Nói đến bên trong đây, Ứng Vinh động thân đứng lên, mặt mũi tràn đầy buồn bã đi đến trước mặt Lâm Hải.

"Lâm sư đệ, ngươi thật muốn rời khỏi Phi Tinh Các sao?"

Lâm Hải cười cười, sau đó hướng phía Ứng Vinh gật gật đầu.

"Sau kihi rời khỏi chỗ của ngươi, ta liền lên đường!"

"Vội vã như vậy?" Ứng Vinh kinh hô một tiếng, trong lòng càng thêm buồn.

"Ứng sư huynh, ngươi cũng biết, mấy tháng trước liền có tin tức truyền ra, sẽ có đại cơ duyên buông xuống tại trên thân cường giả Tiềm Long Bảng."

"Bây giờ, ngày này đã tới gần, ta không muốn bỏ qua lần cơ duyên này.”

Ứng Vinh thở dài, sau đó rất là thông cảm mà gật gật đầu.

“Nếu như vậy, sư huynh liền không ngăn cản ngươi!”

“Lấy thiên phú và thực lực của ngươi, tự nhiên có thiên địa càng rộng lớn hơn, đang chờ ngươi đi xông xáo.”

“Đừng nói Phi Tinh Các, coi như toàn bộ thành Lưu Tô, cũng không trói buộc được tốc độ trưởng thành của ngươi!”

“Ứng sư huynh quá khen!” Lâm Hải cười cười, sau đó ánh mắt chân thành nhìn về phía Ứng Vinh.

“Ứng sư huynh bây giờ cũng là Nguyên Anh hậu kỳ, lấy thực lực của ngươi, chưa hẳn không tiến vào Tiềm Long Bảng được, sao không cùng một chỗ với ta, ra ngoài xông xáo một phen.”

Ứng Vinh khẽ giật mình, sau đó cười khổ lắc đầu.

“Ta không đi, Phi Tinh Các bây giờ tuy có Tinh Thần Luyện Thể Quyết của ngươi, nhưng phạm vi vẫn giới hạn ở đệ tử hạch tâm, nhưng đệ tử phổ thông tu luyện, cuối cùng vẫn là nhận ảnh hưởng cực lớn.”

“Ta lo lắng ngày sau, nội bộ Phi Tinh Các sẽ bất ổn, Các chủ đối xử với ta không tệ, ta vẫn là lưu lại, hiệp trợ Các chủ xử lý sự vụ đi!”

Lâm Hải nghe xong, không khỏi thở dài.

“Này, thật sự là có chút đáng tiếc!”

Lâm Hải hiểu biết cách làm người của Ứng Vinh, biết rõ y tâm địa thiện lương, tri ân đồ báo, bây giờ tình thế của Phi Tinh Các không hề lạc quan, y nhất định sẽ không vì lợi ích của chính mình, mà rời đi lúc này.

Vì vậy, Lâm Hải cũng không có khuyên bảo, hướng phía Ứng Vinh liền ôm quyền.

“Đã như vậy, xin Ứng sư huynh bảo trọng, Lâm Hải cáo từ!”

Ứng Vinh mỉm cười, hướng phía Lâm Hải cũng ôm quyền một cái.

“Lâm sư đệ, ngươi một mình ra ngoài xông xáo, mọi thứ phải cẩn thận một chút!”

“Mặc kệ bất cứ lúc nào, phát sinh chuyện gì, ngươi nhớ kỹ, Phi Tinh Các vĩnh viễn là nhà của ngươi!”

Lời nói chân thành giản dị của Ứng Vinh, để cái mũi Lâm Hải chua chua, kém chút rớt nước mắt xuống.

“Sau này còn gặp lại!”

Lâm Hải không muốn lại trải nghiệm cái thương cảm ly biệt này, nói tiếng vừa dứt, quay người nhanh chân rời đi, một hơi rời khỏi Phi Tinh Các, mới bỗng nhiên quay đầu, mang theo một tia thương cảm, nhìn một chút ngôi sao đã trở nên ảm đạm không ánh sáng này, nói.

“Phi Tinh Các, gặp lại!”

Sưu!

Thân ảnh của Lâm Hải, hóa thành lưu quang, biến mất không thấy gì nữa!

Trong nháy mắt Lâm Hải rời đi, một thanh âm than nhẹ thật dài, vang lên ở giữa không trung, sau đó thân ảnh của Các chủ Phi Tinh Các, xuất hiện tại địa phương mà Lâm Hải đứng thẳng trước đó.

Các chủ Phi Tinh Các một mặt sầu não, nhìn phương hướng

Lâm Hải rời đi, kiên định tự lẩm bẩm nói.

“Lâm Hải, đi đường cẩn thận, Phi Tinh Các, vĩnh viễn là nhà của ngươi!”

Chương 1766: Kiếm Vô Thương

Lâm Hải ra khỏi Phi Tinh Các, nội tâm cũng kìm lòng không được một trận thất vọng mất mát.

Bất kể nói thế nào, Phi Tinh Các cũng là môn phái thứ nhất mà mình gia nhập, tại Địa Tiên giới.

Hơn nữa, môn phái này còn bởi vì chính mình, mà bị hủy đi căn cơ tu hành, hiện tại chính mình lại muốn rời nó mà đi, trong lòng thực có chút cảm giác khó chịu.

“Hi vọng Phi Tinh Các, có thể có cái phát triển tốt đi.”

Lâm Hải cười khổ lắc đầu, chính mình đem Tinh Thần Luyện Thể Quyết mà Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đưa cho chính mình, cũng lưu lại cho Phi Tinh Các, cũng coi là một loại đền bù tổn thất cực lớn.

“Giờ đi đâu đây?.”

Lâm Hải thả chậm tốc độ, trong lòng suy tư một trận.

Người trên Tiềm Long Bảng, sẽ có đại cơ duyên buông xuống, chính là tin tức từ quốc đô của Thiên Vận Quốc truyền tới.

Đã như vậy, vậy không bằng liền đi quốc đô của Thiên Vận Quốc -thành Thái Huyền đi.

Hạ quyết tâm, Lâm Hải đi thẳng đến trong thành Lưu Tô, chuẩn bị mua tấm bản đồ, hoặc là tìm cá nhân hỏi thăm một chút.

Thành Thái Huyền cách thành Lưu Tô muôn sông nghìn núi, tùy tiện tiến về lời nói, nói không chừng nửa đường liền đi lạc.

“Ừm? Phía trước có thật nhiều người!”

Mới vừa vào thành Lưu Tô, Lâm Hải liền bị đám người lít nha lít nhít ở phía trước, hấp dẫn qua đó.

Mang theo một tia hiếu kỳ, Lâm Hải đi qua, hướng phía bên trong nhìn lại, chỉ thấy hai người trẻ tuổi, đang đứng đối mặt, trên thân tất cả đều mang theo sát cơ dày đặc

“Ta qua, đây là muốn quyết đấu sao?”

Thấy bộ dáng hai người giương cung bạt kiến, hẳn là muốn động thủ không thể nghi ngờ.

“Dưới đao của ta, không lưu kẻ vô danh, báo tên của ngươi đi!” Một cái nam tử ở bên trong, mang trên mặt vẻ ngạo nhiên thật sâu, ở trên cao nhìn xuống, đạm mạc hỏi.

Nam tử mặc áo xanh đối diện, mày kiếm rực rỡ, trên thân tản ra một cỗ khí thế sắc bén, băng lãnh mở miệng.

“Thế lực lớn thành Lưu Tô, đệ tử của Lăng Thiên Kiếm Phái, Kiếm Vô Thương!”

Nam tử kiệt ngạo nghe được sững sờ, sau đó không khỏi cười một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ khinh bỉ thật sâu.

“Nháo nửa ngày, hóa là thổ dân của thành Lưu Tô a?”

“Chỉ bằng rác rưởi của thành Lưu Tô các ngươi, cũng dám khiêu chiến Đặng Phi ta?”

Lần này lời của nam tử kiệt ngạo vừa ra khỏi miệng, đám người vây xem, nhất thời tất cả liền đều vỡ tổ.

“Đậu phộng, gã lại là Đặng Phi, cao thủ thứ chín mươi tám trên Tiềm Long Bảng!”

“Thao, Đặng Phi không nổi a! Dựa vào cái gì nói thành Lưu Tô đều là rác rưởi!”

“Ai, người ta đứng hàng Tiềm Long Bảng, tự nhiên có thực lực để nói lời này, ai bảo thành Lưu Tô chúng ta, chỉ có Yến Phi Dương đứng vào bên trên Tiềm Long Bảng đâu, kết quả con mẹ nó lại chết!”

“Thì tính sao, Phi Tinh Các Lâm Hải, không phải thay thế Yến Phi Dương à, bài danh so với cái Đặng Phi này cao hơn nhiều, Đặng Phi gã khoa trương cái lông gà a!”

“Lâm Hải? Hứ!” Nhất thời rất nhiều người lộ ra vẻ khinh bỉ thật sâu.

“Ngươi cảm thấy, một cái đệ tử mới của Phi Tinh Các, có thể giết được đệ nhất thiên tài Yến Phi Dương của Vô Cực Tông sao?”

“Xin nhờ, trước khi nói chuyện hãy động động não tử, ngươi cảm thấy điều này có thể sao?”

“Không thấy giới thiệu bên trên Tiềm Long Bảng à, Lâm Hải có thể vào bảng, đơn thuần là ngẫu nhiên, dẫm nhằm cứt chó mà thôi!”

“Ách... Đúng thế a, cái gọi Lâm Hải kia, vận khí thật con mẹ nó tốt!” Người nhấc lên Lâm Hải, nhất thời mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

“Ca ca giết Yến Phi Dương, dựa vào là vận khí?” Lâm Hải tại phía sau nghe được rõ ràng, trong lòng không khỏi buồn cười một trận.

Bất quá, lấy thân phận cùng địa vị hôm nay của Lâm Hải, tự nhiên khinh thường qua tranh luận cùng những quần chúng ăn dưa này, mà chính là đưa ánh mắt hướng phía Đặng Phi cùng

Kiếm Vô Thương ở giữa sân nhìn lại.

Hai mắt Kiếm Vô Thương đột nhiên nhíu lại, hiện lên một đạo hàn mang, nhìn chằm chằm vào Đặng Phi hừ lạnh một tiếng.

“Đặng Phi ngươi, cũng bất quá ở cuối xe của Tiềm Long Bảng mà thôi, cũng xứng khoa trương tại thành Lưu Tô ta sao?”

Đặng Phi nghe được, nhất thời đại nộ.

Gã tuy đứng hàng Tiềm Long Bảng, nhưng bài danh tại Tiềm Long Bảng cơ hồ là hạng chót, luôn luôn kiêng kỵ người nhấc lên nhất.

Bây giờ, Kiếm Vô Thương ở trước mặt mọi người nói đến chỗ đau đớn của gã, để gã chợt cảm thấy mất hết thể diện, một cỗ sát khí đằng không mà lên.

“Hừ, ở cuối xe lại như thế nào, giết người của thành Lưu Tô ngươi, đã đầy đủ!”

“Chết!”

Cùng lúc đó, Đặng Phi quát lớn một tiếng, thân ảnh hóa thành lưu quang, biến mất không thấy gì nữa!

Sau đó, giữa không trung cương phong gào thét, một đường đao mang lạnh thấu xương, mang theo sát khí âm lãnh cuồng mãnh như sóng triều, xẹt qua chân trời, trong nháy mắt liền đến đỉnh đầu Kiếm Vô Thương, uy mãnh kinh hãi!

“Đậu phộng, một đao thật nhanh!”

“Đặng Phi không hổ là cao thủ Tiềm Long Bảng, một đao kia quả thực đáng sợ!”

“Kiếm Vô Thương xong, y mặc dù là đệ tử của Lăng Thiên Kiếm Phái, nhưng làm sao có thể là địch thủ của cao thủ Tiềm

Long Bảng!”

Trong lúc nhất thời, mọi người nhao nhao chấn kinh tiếc hận, âm thầm lắc đầu, không có người cho rằng, Kiếm Vô Thương tại dưới một đao bổ trời rạch đất của cái Đặng Phi này, còn có thể sống sót.

“Hừ!”

Đặng Phi bổ ra một đao, trên mặt đã lộ ra khinh miệt giễu cợt.

Một đao kia của gã nhìn như tùy ý bổ ra, kì thực đã dùng tới toàn bộ thực lực, cũng là vì một kích chế địch, giết một người răn trăm người!

Gã thấy, chỉ là người tu hành trong một cái thành trì thấp kém như thành Lưu Tô, căn bản không có tư cách khiêu chiến gã.

Giết cái Kiếm Vô Thương có can đảm khiêu chiến gã này, đủ để tránh quấy rối vô cùng vô tận về sau.

Keng!

Thời khắc mọi người ở đây cũng coi là Kiếm Vô Thương hẳn phải chết, đột nhiên một đường chớp nhoáng băng lãnh, đột nhiên xẹt qua bầu trời, lóe lên một cái rồi biến mất.

Mọi người giật mình, còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra, đã thấy Kiếm Vô Thương mặt không biểu tình, chậm rãi đem trường kiếm chẳng biết đã rút ra từ lúc nào, cắm vào trong vỏ kiếm.

“Ta, chết?”

Đặng Phi đối diện, mặt mũi lại là mang theo tràn đầy hoảng sợ cùng khó có thể tin, lưỡi đao dừng ở chỗ đỉnh đầu ba tấc của Kiếm Vô Thương, hoảng sợ thì thào nói.

Ầm!

Sau một khắc, thân thể của Đặng Phi, đột nhiên nổ tung, hóa thành mưa máu, chết oan chết uổng!

“Tê ~”

Một màn biến hóa ngoài dự kiến này, để mọi người nhao nhao hít một hơi khí lạnh, quả thực không thể tin được vào con mắt của chính mình!

Sau đó, oanh một tiếng, hiện trường liền vỡ tổ!

“Đậu phộng, ta không nhìn lầm đi? Đặng Phi chết, bị Kiếm Vô Thương giết!”

“Mẹ nó, tình huống như thế nào? Ta làm sao cái gì cũng đều không thấy rõ, Đặng Phi liền xong!”

“Kiếm Vô Thương ngưu bức a, vậy mà miểu sát Đặng Phi, chỉ sợ Yến Phi Dương còn sống, cũng không nhất định làm được đi.”

“Đặng Phi chết chưa hết tội, để gã còn dám xem nhẹ thành Lưu Tô ta không, ha ha, thoải mái a!”

Nghe tiếng nghị luận chấn kinh hưng phấn của mọi người, Kiếm Vô Thương vẫn là mặt không biểu tình, đạm mạc mở miệng nói.

“Từ hôm nay, Kiếm Vô Thương ta trảm Đặng Phi, trở thành hạng thứ chín mươi tám mới trên Tiềm Long Bảng!”

Nói xong, Kiếm Vô Thương tại trong ánh mắt kính sợ hâm mộ của mọi người, quay người nhanh chân rời đi.

Mọi người thấy thế, nhao nhao tránh ra một con đường, đưa mắt nhìn bóng lưng của Kiếm Vô Thương, trong mắt tràn ngập sùng bái.

“Cái Kiếm Vô Thương này, kiếm pháp thật nhanh!”

Lâm Hải ở một bên, cũng là nhìn đến dị sắc liên tục, không khỏi âm thầm gật đầu.

Tu vi của Kiếm Vô Thương, cũng giống như mình, cùng là nửa bước Địa Tiên, mà từ góc độ xuất kiếm sắc bén cùng cấp tốc, chỉ sợ thực lực đã vượt qua Yến Phi Dương lúc trước!

“Nghĩ không ra, cái Lăng Thiên Kiếm Phái này cũng ẩn tàng đủ sâu!”

Lâm Hải không khỏi âm thầm cười lạnh, xem ra những thế lực lớn của thành Lưu Tô này, còn lâu mới đơn giản như ở mặt ngoài vậy a!

Nhìn thân ảnh đi xa của Kiếm Vô Thương, trong lòng Lâm Hải không khỏi nhất động.

“Cái Kiếm Vô Thương này lẳng lặng vô danh, vừa xuất thế liền kiếm trảm cao thủ Đặng Phi trên Tiềm Long Bảng, chắc hẳn cũng là vì cái gọi là đại cơ duyên này.”

“Thế thì không bằng, đồng hành cùng một chỗ với y, y xuất thân từ Lăng Thiên Kiếm Phái, tất nhiên biết rõ phải tiến về thành Thái Huyền như thế nào!” Nghĩ đến chỗ này, dưới chân Lâm Hải nhất động, hóa thành lưu quang, hướng phía Kiếm Vô Thương, đuổi theo.

Chương 1767: Anh em, não động thật lớn a!

Kiếm Vô Thương đang hành tẩu ở phía trước, mày kiếm bỗng nhiên vẩy một cái, phát hiện phía sau có người theo dõi, trong mắt nhất thời lóe lên một vòng hàn ý.

Sau đó, cước bộ tăng tốc, đột nhiên hướng phía ngoài thành Lưu Tô mà đi.

Lâm Hải cũng không che giấu hành tung của mình, nếu không

Kiếm Vô Thương cũng không có khả năng phát hiện ra mình.

Thấy Kiếm Vô Thương vậy mà chạy ra ngoài thành, Lâm Hải mỉm cười.

“Dạng này cũng tốt, chính mình bây giờ cũng là Tiềm Long Bảng người, mà lại bị quan bên trên ngẫu nhiên nhập bảng tên.”

“Nếu như tại trong thành bại lộ thân phận, khó tránh khỏi sẽ đưa tới một chút phiền toái.”

Hai người một mực ra ngoài khoảng cách chừng hơn trăm dặm, đến một chỗ không người, Kiếm Vô Thương mới đột nhiên ngừng cước bộ.

Bỗng nhiên chuyển người, ánh mắt sắc bén như kiếm, hướng phía Lâm Hải kích xạ mà đến, trong không khí tựa hồ cũng đánh qua một đường chớp nhoáng!

Lâm Hải thì là mặt mỉm cười, cách Kiếm Vô Thương bên ngoài mười bước, mới dừng lại.

“Động thủ đi, bằng không đợi ta rút kiếm, ngươi liền cả cơ hội ra tay, cũng sẽ đều không có!”

Ánh mắt Kiếm Vô Thương sắc bén, mang theo một cỗ hàn ý băng lãnh, đạm mạc hướng phía Lâm Hải nói nói.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy bật cười, lắc đầu.

“Ta không phải đến động thủ cùng ngươi!”

Kiếm Vô Thương nghe được, lông mày nhíu lại, không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Đừng giả bộ, ta vừa rồi tại thành Lưu Tô, giết Đặng Phi, thay gã trở thành hạng thứ chín mươi tám trên Tiềm Long Bảng.”

“Ngươi theo dõi ta lâu như vậy, không phải liền là vì giết ta, tiến vào Tiềm Long Bảng để nghênh đón đại cơ duyên sao?”

“Ngươi là nghĩ như vậy?” Lâm Hải không khỏi buồn cười một trận, sức tưởng tượng của Kiếm Vô Thương này rất phong phú mà!

“Ta nghĩ ngươi có khả năng hiểu lầm, ta căn bản không cần đoạt vị trí trên Tiềm Long Bảng của ngươi.”

Lâm Hải cười cười, sau đó ánh mắt ngưng tụ, nhàn nhạt nói nói.

“Bởi vì, bản thân ta cũng ở ngay tại Tiềm Long Bảng!”

“A?” Kiếm Vô Thương giật mình, sau đó kinh ngạc dò xét Lâm Hải một phen, khi thấy mái tóc trắng phơ của Lâm Hải, đột nhiên biến sắc.

“Ngươi là, Phi Tinh Các Lâm Hải?!”

Ba!

Lâm Hải đánh cái búng tay, mỉm cười.

“Chính là tại hạ, không thể giả được!”

Kiếm Vô Thương trải qua giật mình ngắn ngủi, lần nữa khôi phục một mặt biểu lộ đạm mạc, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi đi theo ta, có chuyện gì?”

Lâm Hải cười nói, “Bây giờ, cách thời giờ ngày đại cơ duyên trong truyền thuyết phủ xuống, đã không xa.”

“Nếu như ta đoán không lầm, ngươi cũng sắp khởi hành, rời khỏi thành Lưu Tô đi?”

Kiếm Vô Thương nghe được, lông mày nhíu lại, lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Phải thì như thế nào?”

“Vậy không bằng cùng đi đi, ta cũng đang chuẩn bị rời khỏi thành Lưu Tô, qua đô thành thành Thái Huyền của Thiên Vận Quốc, chờ đợi cơ duyên buông xuống...” Lâm Hải một mặt hiền lành, cười nói nói.

“Im ngay!”

Lâm Hải còn chưa nói hết lời, Kiếm Vô Thương đột nhiên quát lạnh một tiếng, đem Lâm Hải cắt ngang.

Sau đó, trong mắt mang theo xem thường thật sâu, một mặt mỉa mai nhìn Lâm Hải, cười lạnh một tiếng, cao ngạo nói nói.

“Lâm Hải ngươi tính toán là cái đồ vật gì, cũng xứng cùng đồng hành Kiếm Vô Thương ta?”

“Ách...” Ngữ khí của Lâm Hải nhất thời bịt lại, sau đó chân mày hơi nhíu lại tới.

Chính mình ôn tồn cùng Kiếm Vô Thương này nói chuyện với nhau, cũng không đắc tội gã, con hàng này làm sao cứ nói năng đả thương người đâu?.

“Kiếm Vô Thương, ngươi không cảm thấy, nói như vậy có chút quá phận sao?”

Coi như tính khí Lâm Hải có tốt hơn, thì trong lòng cũng có chút tức giận.

Sắc mặt trầm xuống, mang theo một tia bất mãn, hướng phía Kiếm Vô Thương, lạnh lùng nói nói.

“Quá phận? Hừ!”

Kiếm Vô Thương một tiếng cười nhạo, sau đó một cỗ kiếm khí sắc bén, từ trên thân phát ra, trong nháy mắt rơi vào trên thân Lâm Hải.

“Một cái dựa vào vận khí tiến vào Tiềm Long Bảng chỉ là hạng người hư danh như Lâm Hải ngươi, thật đúng là đề cao bản thân.”

“Nếu không phải xem ở trên phân thượng cùng là người của thành Lưu Tô, ngươi cho rằng ngươi bây giờ, còn có mệnh đứng ở đây sao?”

Nói xong, Kiếm Vô Thương cười lạnh, hai mắt hiện lên một đạo hàn quang, một bộ ngữ khí nhìn thấu Lâm Hải, xem thường nói nói.

“Đừng cho là ta không biết mục đích của ngươi ở đâu, đơn giản cũng là vị trí trên Tiềm Long Bảng của ngươi, là hữu danh vô thực, sợ người khiêu chiến đến cửa mất mạng, muốn lợi dụng Kiếm Vô Thương ta, làm tấm mộc!”

“Ta cho ngươi biết, ngươi đây là si tâm vọng tưởng!”

“Hiện tại, lập tức cút cho ta! Nếu không, ta sẽ giết ngươi!”

Lâm Hải nghe lời nói của Kiếm Vô Thương, giật mình thật lâu, mới phản ứng được, không khỏi liên tục cười khổ.

“Mẹ nó, Kiếm Vô Thương này, không đi viết tiểu thuyết, thật sự là đáng tiếc!”

Lâm Hải dở khóc dở cười hướng phía Kiếm Vô Thương, giơ ngón tay cái, một mặt sùng bái nói nói.

“Anh em, não động thật lớn a!”

“Não động?!” Kiếm Vô Thương sững sờ, không thể hiểu rõ cái từ này là có ý gì, bất quá sắc mặt lại âm lãnh như trước.

“Lập tức biến mất ở trước mắt ta, đừng ép ta động thủ!”

“Cút!”

Sắc mặt Lâm Hải bỗng nhiên phát lạnh, lửa giận trong lòng đằng không mà lên.

Kiếm Vô Thương này lặp đi lặp lại nhiều lần lớn lối kiêu ngạo, thật đem mình thành quả hồng mềm bóp mà bóp sao?!

“Kiếm Vô Thương, ngươi từng nghe qua một câu, gọi là họa từ miệng mà ra?”

Lâm Hải mang trên mặt nụ cười Người vô hại và Vật vô hại, ngữ khí lại băng lãnh giống như Cửu U Địa Ngục!

Kiếm Vô Thương vừa muốn mở miệng phản bác, đã thấy thân ảnh của Lâm Hải, không biết khi nào, đã biến mất không thấy gì nữa.

“Ừm?”

Kiếm Vô Thương sững sờ, sau đó sắc mặt đại biến, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, trong nháy mắt đã đến phụ cận!

“Không tốt!”

Trong lòng Kiếm Vô Thương rung mạnh, vô ý thức liền chuẩn bị rút kiếm, ngay sau lúc đó, đột nhiên ông một tiếng, một mảnh Lôi Trì khủng bố, trong nháy mắt từ dưới đất bằng mà lên!

“Ách!”

Thân thể Kiếm Vô Thương cứng đờ, trong nháy mắt đã trở nên tê liệt không thôi, tay cầm tại trên chuôi kiếm đang muốn rút kiếm, lại căn bản là không có cách đem kiếm rút ra!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Trong lòng Kiếm Vô Thương, đột nhiên dâng lên hoảng sợ thật sâu, Lôi Trì bất thình lình này, để gã lập tức mất đi tự do hành động, cơ hồ đồng đẳng với mặc người chém giết!

Ba!

Cùng lúc đó, một đạo âm thanh giòn tan vang lên, sau đó Kiếm Vô Thương chỉ cảm thấy gương mặt như bị phỏng, sau đó trong nháy mắt liền sưng lên.

Sau đó, một đường thanh âm đạm mạc, vang lên bên tai tại Kiếm Vô Thương.

“Nếu không phải xem ở trên phân thượng cùng là người của thành Lưu Tô, liền vì vừa rồi ngươi miệng phun đầy phân, miệng thối như cứt, ngươi bây giờ đã sớm mất mạng!”

“Một tát này, dạy ngươi làm người như thế nào!”

“Nếu có lần sau nữa, sẽ lấy mạng chó của ngươi!”

Ông!

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, Lôi Trì xung quanh Kiếm Vô Thương, cũng quỷ dị biến mất, khiến cho gã lập tức khôi phục tự do.

Chỉ là, Kiếm Vô Thương lại lập tức đứng sững sờ ở đó, bưng lấy gương mặt sưng lên, nhìn thân ảnh dần dần biến mất của Lâm Hải, hơn nửa ngày cũng chưa tỉnh hồn lại.

“Hỗn đản!!!”

Thời điểm sững sờ chừng một phút đồng hồ, Kiếm Vô Thương mới phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ.

Vô tận khuất nhục cùng biệt khuất, đằng cái xông lên đầu, để Kiếm Vô Thương tức đến cơ hồ đem răng cũng cắn nát!

“Cái Lâm Hải đáng chết này, dám làm nhục ta như vậy!”

“Đáng tiếc nhất thời vô ý, không biết bị hắn dùng pháp bảo gì đánh lén thành công, nếu vừa rồi để cho ta rút kiếm ra, hắn đâu có mạng tại.”

Kiếm Vô Thương càng nghĩ càng giận, căn bản không có ý thức được, chênh lệch thật lớn giữa mình cùng Lâm Hải, ngược lại cảm thấy là Lâm Hải sử dụng pháp bảo gì đó, thành công đánh lén mình, mới khiến cho chính mình chịu nhục.

Mà liền trong nháy mắt công phu Lôi Pháp biến mất, Lâm Hải cũng đồng thời bỏ chạy, càng để trong lòng gã khẳng định, Lâm Hải là sử dụng pháp bảo đánh lén, cũng không mạnh mẽ lắm, Lâm Hải càng chỉ là hư danh, bị dọa đến hốt hoảng đào tẩu, sợ chính mình trả thù.

Chính mình vừa rồi trúng chiêu, hoàn toàn là bởi vì nhất thời vô ý.

“Lâm Hải, tiểu nhân hèn hạ, gặp lại ngươi, ta tất sát ngươi!”

Kiếm Vô Thương nghiến răng nghiến lợi, sát khí toàn thân lẫm nhiên, cơ hồ đem Lâm Hải hận đến trong xương cốt!

Lâm Hải cũng không biết, tự mình ra tay giáo huấn Kiếm Vô Thương, hảo tâm lưu cho gã một cái mạng, lại khiến Kiếm Vô Thương chẳng những không có nhận cảnh cáo, ngược lại cho là mình là sợ hãi đào tẩu, nội tâm đã hận lên chính mình.

Bất quá, cho dù biết rõ, Lâm Hải cũng sẽ không có thừa thời gian để ý tới Kiếm Vô Thương. Bởi giờ phút này, Lâm Hải đứng tại cửa thành Lưu Tô, đang bị một đám người trẻ tuổi, vây chặt như nêm cối!

Chương 1768: Đều cút cho ta, qua chỗ nào hóng mát đợi đi!

“Các vị, đây là có ý tứ gì a?”

Lâm Hải một mặt mờ mịt, nhìn bọn người trẻ tuổi lạ lẫm này, mở miệng hỏi nói.

“Nhìn mái tóc trắng phơ này của ngươi, hẳn là Phi Tinh Các Lâm Hải đi?” Một người trong đó, mang theo một mặt khoa trương, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Là ta, có gì chỉ giáo?” Lâm Hải gật gật đầu, kinh ngạc hỏi.

Đám người trẻ tuổi này xem xét thật sự là Lâm Hải, nhất thời không khỏi lộ ra thần sắc kích động.

“Lâm Hải, ngươi căn bản không xứng leo lên Tiềm Long Bảng, còn không qua đây nhận lấy cái chết!”

“Giết ngươi, ta chính là người thứ tám mươi mốt của Tiềm Long Bảng!”

Nghe đám người trẻ tuổi này xôn xao, kích động hưng phấn hướng phía chính mình kêu gào, Lâm Hải không có một tia tức giận, ngược lại là tràn ngập im lặng và buồn cười.

“Thật sự là người không biết không sợ a!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy im lặng lắc đầu, đám người trẻ tuổi này, thực lực mạnh nhất, cũng bất quá Nguyên Anh trung kỳ, vậy là dũng khí từ đâu tới, muốn muốn giết mình để tiến vào Tiềm Long Bảng.

Cũng bởi vì bên trên Tiềm Long Bảng, rêu rao chính mình chính là Nguyên Anh sơ kỳ, giết Yến Phi Dương rất có thể là dựa vào vận khí.

“Quá ngây thơ!”

Lâm Hải thở dài, đám người trẻ tuổi này dễ dàng tin tưởng một cái bảng danh sách như thế, chỉ sợ về sau chết như thế nào cũng không biết.

Đồng thời, Lâm Hải cũng đối với cái người biên soạn bảng danh sách này, sinh ra một bụng nổi nóng.

Dạng này võ đoán để miêu tả chính mình, chẳng những sẽ hại một đám người muốn muốn giết mình, hơn nữa sẽ còn mang đến cho mình vô tận phiền phức, thật không phải là cái đồ vật a!

“Muốn giết ta? Được a!” Lâm Hải gật gật đầu, nếu như mình không lộ chút bản lãnh, nói không chừng phía sau còn có bao nhiêu người, đứng xếp hàng muốn giết mình đây.

Nơi này phiền phức không ngừng như thế, không bằng một lần chặt đứt, để cho người ta biết rõ, Lâm Hải hắn đứng hàng Tiềm Long Bảng, cũng không phải là dựa vào cái ngẫu nhiên cùng vận khí gì, mà chính là thực lực cho phép!

Trong mắt mang theo một tia miệt thị cười, Lâm Hải liếc nhìn một vòng đám người trẻ tuổi tâm tình kích động này, sau đó chắp hai tay sau lưng, đạm mạc mở miệng nói.

“Thời gian của ta đang gấp, các ngươi cùng lên đi!”

“Cái gì?!” Lời nói của Lâm Hải, để đám người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng này, nhao nhao sững sờ, sau đó tất cả đều lộ ra thần sắc vô cùng phẫn nộ.

“Lâm Hải, ngươi dám xem nhẹ chúng ta!”

“Nói khoác mà không biết ngượng, giết ngươi ta một người là đủ!”

“Thật sự là cuồng vọng vô biên, thật sự coi chính mình là dựa vào bản sự để tiến vào Tiềm Long Bảng sao?”

Ngay tại thời điểm đám người trẻ tuổi này, nhao nhao mở miệng quát mắng, đối với Lâm Hải tràn ngập khinh thường thật sâu, một đường uy áp vô cùng khủng bố, trong nháy mắt đã hiện ra tại trên đỉnh đầu của bọn họ.

Sau một khắc, đám người trẻ tuổi này kinh hãi biến sắc, từng cái lập tức im miệng, ngẩng đầu nhìn lên trời, tràn ngập hoảng sợ.

Oanh!

Trong lúc đó, một tiếng vang thật lớn, vùng thế giới này phảng phất như cũng sụp đổ xuống dưới, khí lãng khủng bố nặng như Thái Sơn, hướng phía đám người trẻ tuổi này, cuồng mãnh đè xuống.

“Không tốt!”

Đám người trẻ tuổi này sắc mặt thảm biến, hoảng sợ la lên một tiếng, hốt hoảng thất thố, nhất thời vung vẩy cánh tay, kiếm ảnh đao quang, pháp thuật đầy trời, hướng phía đỉnh đầu đánh tới, muốn đem khí lãng nghiền ép.

Ông!

Liền tại khi bọn họ đồng thời xuất thủ, khí lãng khủng bố này, vậy mà không có dấu hiệu nào tiêu thất vào hư không.

Mà công kích của bọn họ, thì một mạch tất cả đều rơi vào trên thân Lâm Hải, trong nháy mắt đem Lâm Hải hoàn toàn nuốt hết.

“Cái này, đây là có chuyện gì?”

Đám người trẻ tuổi này tất cả đều mộng bức, uy áp khủng bố vừa rồi kém chút đem hồn của bọn họ cũng hoảng sợ bay, vậy mà tới vô ảnh, đi vô tung, thật là quái dị.

Mà càng làm cho bọn họ phiền muộn là, tất cả công kích của bọn họ đều bay về phía Lâm Hải, cứ như vậy, Lâm Hải chết, xem như người nào giết a.

Liền tại lúc tâm lý bọn họ buồn rầu, không biết nên là để người nào thay thế Lâm Hải, danh liệt Tiềm Long Bảng, đột nhiên có người một tiếng kinh hô.

“Mau nhìn Lâm Hải!”

Mọi người đột nhiên giật mình, nhao nhao ngẩng đầu hướng phía Lâm Hải nhìn lại, sau đó nhất thời trừng to mắt, từng cái toát ra thần sắc thật không thể tin.

“Lâm Hải không chết?”

“Cái này, cái này sao có thể?”

Chỉ thấy Lâm Hải bị bọn họ dùng pháp thuật chôn vùi, vốn cho rằng hẳn phải chết không nghi ngờ, giờ phút này toàn thân lại đang lóe ra Tinh Thần Quang Hoa, giống như khoác một kiện khải giáp, đi tới.

Ánh mắt lạnh lùng kia, rơi vào bên trong mắt bọn họ, để bọn họ kìm lòng không được mà giật mình một cái, lại có cảm giác áp bách thật sâu, để bọn họ không tự chủ được cúi đầu, vậy mà không dám đối mặt cùng Lâm Hải!

“Chuyện gì xảy ra, ta làm sao lại sợ Lâm Hải?”

“Hắn chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ dẫm nhầm cứt chó, làm sao lại đối với nội tâm của ta, sinh ra chấn động mạnh như vậy?”

Đám người trẻ tuổi này, lập tức tất cả đều hoảng, vậy mà không có người nào, còn dám nhìn thẳng vào Lâm Hải.

“Còn muốn động thủ sao?”

Lúc này, thanh âm đạm mạc của Lâm Hải, vang lên bên tai mọi người, tuy không lớn, lại giống như tiếng sấm, để đám người trẻ tuổi này, kìm lòng không được mà thân thể run lên.

Không người nào dám nói chuyện!

Giờ phút này, bọn họ đã kịp phản ứng, cỗ uy áp kinh khủng vừa mới nãy, căn bản chính là do Lâm Hải phát ra!

Mà một kích hợp lực của tất cả bọn họ, vậy mà không thương tổn Lâm Hải mảy may, bọn họ nơi nào còn dám xuất thủ đối với Lâm Hải.

“Mẹ nó, Tiềm Long Bảng cũng không đáng tin cậy a!”

Trong lúc nhất thời, tâm lý của tất cả mọi người, đều đem người biên soạn Tiềm Long Bảng mắng chết.

Thực lực mà Lâm Hải vừa mới biểu hiện ra ngoài, ở đâu con mẹ nó là ngẫu nhiên, ở đâu con mẹ nó là Nguyên Anh sơ kỳ.

Lúc trước Lâm Hải giết Yến Phi Dương, vô cùng có khả năng, tiến tới là thực lực của bản thân a!

Trong lòng tất cả mọi người, hối hận đồng thời, dâng lên ý sợ hãi thật sâu.

Nếu như Lâm Hải nổi nóng, muốn giết bọn họ, vậy bọn họ chẳng phải là chết chắc.

Ngay tại thời điểm đám người này hoảng sợ không thôi, thanh âm lạnh lùng của Lâm Hải, lần nữa vang lên.

“Đều cút cho ta, qua chỗ nào hóng mát đợi đi!”

Sưu!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, đem những người trẻ tuổi đã sớm bị dọa sợ kia, nhất thời như được đại xá, cơ hồ phát huy ra tốc độ nhanh nhất trong đời này của bọn họ, chớp mắt liền chạy cái không thấy.

“Thật sự là say!”

Lâm Hải im lặng lắc đầu, tin tưởng mình lần này, hẳn là có thể với chấn nhiếp một nhóm người đi.

Cúi đầu xuống, Lâm Hải nhìn Tinh Thần Khải Giáp trên thân một chút, không khỏi hài lòng gật gật đầu.

“Sau khi Tinh Thần Thánh Thể đạt tới tầng thứ nhất, lực phòng ngự của cái Tinh Thần Khải Giáp này, có thể chống đỡ một kích toàn lực của phía dưới Đại Thừa, công kích của một đám tiểu tử Nguyên Anh kỳ, giống như gãi không đúng chỗ ngứa!”

Ông!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Lâm Hải đem Tinh Thần Khải Giáp thu lại, sau đó hướng phía trong thành đi đến.

Vừa mới đánh nhau, đã hấp dẫn rất nhiều người vây quanh, hôm nay đã sớm bị sự cường đại của Lâm Hải, chấn kinh đến trợn mắt há hốc mồm.

Thấy Lâm Hải đi vào, vội vàng nhao nhao tránh ra một con đường, dùng ánh mắt kính sợ, đưa mắt nhìn Lâm Hải vào thành, liền thở mạnh cũng không dám thở một tiếng.

Thẳng đến khi Lâm Hải đi xa, mọi người mới thở dài ra một hơi, như trút được gánh nặng, sợ hãi thán phục một tiếng.

“Cường giả Tiềm Long Bảng, lại khủng bố như vậy!”

Lâm Hải đi tại trong thành, mang trên mặt mỉm cười nhàn nhạt, hắn biết rõ sự tình vừa mới phát sinh kia, dùng không bao lâu liền sẽ truyền khắp thành Lưu Tô, kẻ dám đến tìm hắn để gây sự, hẳn là sẽ giảm bớt một bộ phận lớn đi.

“Qua chỗ nào tìm địa đồ để tiến về thành Thái Huyền đâu?.”

Lâm Hải tìm nhìn bốn phía, phát hiện phía trên bên đường, bán pháp bảo, phù lục, đan dược, công pháp, cái gì cần có đều có, nhưng không có bán địa đồ.

Lâm Hải thử hỏi mấy người, cũng là không có kết quả, căn bản không có người đi qua địa phương xa như quốc đô, thậm chí ngay cả quốc đô gọi là thành Thái Huyền, cũng còn không biết.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải vô kế khả thi, đột nhiên trước mắt lóe lên gợn sóng, một bóng người không có dấu hiệu nào xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải. Lâm Hải giật mình, cuống quít ngưng thần đề phòng, ngẩng đầu nhìn lại, sau đó đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

Chương 1769: Nhờ vả của Hứa Quang Thuần

“Hứa Thành chủ!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, chỉ thấy người vừa mới xuất hiện, chính là thành Lưu Tô Thành chủ, Hứa Quang Thuần!

“Đi theo ta!”

Hứa Quang Thuần cũng không nhiều lời, nói với Lâm Hải một tiếng, liền xoay người rời đi.

“Ách...” Lâm Hải bất đắc dĩ, đành phải đi theo sau lưng Hứa Quang Thuần, theo ông ta một mực tiến vào trong phủ Thành chủ.

“Hứa Thành chủ, có gì chỉ giáo?”

Sau khi ngồi xuống, Lâm Hải mang theo một tia cung kính, hướng Hứa Quang Thuần hỏi.

Hứa Quang Thuần trầm mặc một lát, đột nhiên thở dài một tiếng, dùng một loại thần sắc phức tạp, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Nếu như ta đoán không lầm, ngươi gần đây liền muốn rời khỏi thành Lưu Tô, tiến về quốc đô thành Thái Huyền của Thiên Vận Quốc đi?”

“Đúng vậy!” Lâm Hải gật gật đầu, “Vãn bối hôm nay liền chuẩn bị rời đi!”

“A? Nhanh như vậy?”

Hứa Quang Thuần kinh ngạc một chút, sau đó nhìn Lâm Hải, đột nhiên lộ ra vẻ hâm mộ thật sâu.

“Thật tốt a, ta đều đã nhanh quên, thành Thái Huyền là cái dạng gì!”

Lời nói của Hứa Quang Thuần, để trong lòng Lâm Hải nhất động, sau đó hỏi.

“Hứa Thành chủ, không biết từ thành Lưu Tô qua thành Thái Huyền, nên đi như thế nào?”

“Ừm?” Hứa Quang Thuần sững sờ, sau đó vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Lâm Hải, có chút khó có thể tin.

“Ngươi không biết?”

“Ta chưa bao giờ đi qua thành Thái Huyền, liền thành Thái Huyền ở phương hướng nào, cũng không biết đường!” Lâm Hải gật gật đầu, nói nói.

“Ách...” Hứa Quang Thuần bị một câu của Lâm Hải, nói cho mộng.

Qua rất lâu, bỗng nhiên mới lộ ra một tia mỉm cười thần bí, dùng ánh mắt là lạ, nhìn Lâm Hải nói nói.

“Lý giải, lý giải.”

“Lý giải? Lý giải cái gì?” Lâm Hải nhất thời mờ mịt, Hứa Quang Thuần đây là có ý gì a?

Ngay tại thời khắc Lâm Hải cảm thấy mạc danh kỳ diệu, Hứa Quang Thuần đột nhiên lộ ra thần sắc vô cùng ngưng trọng, nhìn Lâm Hải nói nói.

“Lâm Hải, không biết có thể giúp ta một chuyện không?”

“Hứa Thành chủ, có việc cứ việc phân phó!” Lâm Hải vội vàng đáp nói, đồng thời trong lòng nghi hoặc, không biết Hứa Quang Thuần đường đường là Đại Thừa chi tôn, sẽ có chuyện gì yêu cầu mình.

“Sau khi ngươi đến thành Thái Huyền, nếu Hứa gia trong thành Thái Huyền gặp nạn, có thể hỗ trợ trông nom một hai hay không?”

“Thái Huyền thành... Hứa gia.” Lâm Hải sững sờ, sau đó trong đầu lóe lên linh quang.

“Chẳng lẽ là...”

“Không sai!” Hứa Quang Thuần thở dài, trong giọng nói mang theo vẻ đau thương cùng bất đắc dĩ, đau khổ cười một tiếng.

“Chính là bản gia của ta!”

Lâm Hải giật mình, sau đó kinh ngạc liếc nhìn Hứa Quang Thuần một chút, kinh ngạc nói.

“Vãn bối thật không nghĩ tới, Hứa Thành chủ vậy mà xuất thân từ quốc đô.”

“Sau khi Lâm Hải đến thành Thái Huyền, nhất định sẽ tiến về Hứa gia bái phỏng!”

“Không!” Hứa Quang Thuần nghe xong, nhất thời phủ quyết nói, “Ngươi không cần đi Hứa gia, càng đừng nhắc đến tên của ta.”

Trong ánh mắt của Hứa Quang Thuần, đột nhiên hiện lên bất đắc dĩ cùng bi thương, chậm rãi nói.

“Nếu như Hứa gia vẫn huy hoàng như cũ, ngươi chỉ coi ta như không có nói qua lời này, nhưng nếu như tình trạng Hứa gia đáng lo hoặc là gặp nạn, mong ngươi sẽ nhìn trên phân thượng của Hứa mỗ, đưa tay viện thủ!”

“Hứa mỗ ở đây, cám ơn tiểu huynh đệ!”

Lâm Hải muốn nói lại thôi, nhìn sắc mặt của Hứa Quang Thuần không đúng, không khỏi trầm mặc không nói, không có tiếp tục truy vấn.

Từ bên trong lời nói của Hứa Quang Thuần, Lâm Hải đã nghe được, bên trong này đoán chừng là có cố sự a.

“Hứa Thành chủ yên tâm đi, nếu là Hứa gia gặp nạn, Lâm Hải nhất định sẽ xuất thủ giúp đỡ, bất quá Hứa Thành chủ cũng biết, tu vi của vãn bối còn thấp, nếu không giúp được gì, xin Thành chủ chớ trách.”

Hứa Quang Thuần đều là Đại Thừa chi tôn, lường trước bên trong gia tộc của ông ta, càng là cao thủ xuất hiện lớp lớp.

Nếu như ngay cả bên trong loại đại gia tộc quốc đô này, cũng không giải quyết phiền phức, Lâm Hải coi như giúp đỡ, cũng chưa chắc đã giúp được việc gì, nhưng Lâm Hải cảm thấy, vẫn là đem cảnh cáo nói trước một chút mới tốt.

Hứa Quang Thuần khẽ giật mình, sau đó bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải, lộ ra một vòng mỉm cười thần bí.

“Có câu nói này của Lâm lão đệ, Hứa mỗ liền vô cùng cảm kích!”

“Chỉ cần Lâm lão đệ chịu hỗ trợ, ta tin tưởng không có chuyện gì, là không giải quyết được!”

“Ách... Cứ như vậy tin tưởng ca ca sao?” Nhìn bộ dáng một mặt lòng tin tràn đầy của Hứa Quang Thuần này, để trong lòng Lâm Hải không còn gì để nói.

Cũng không biết lòng tin của Hứa Quang Thuần đối với mình, từ đâu tới mà mạnh như vậy.

Bất quá, nhận ủy thác của người, thì hết lòng làm việc vì người, Lâm Hải đã đáp ứng Hứa Quang Thuần, nội tâm cũng là chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu như Hứa gia ở thành Thái Huyền, thật gặp được phiền phức, Lâm Hải tuyệt không ngồi yên bên cạnh nhìn là được, cũng coi như xứng đáng với tín nhiệm của Hứa Quang Thuần.

“Hứa Thành chủ, còn có việc khác sao?” Lâm Hải cười cười, hỏi.

Hứa Quang Thuần ngẫm lại, sau đó ngẩng đầu một cái, “Lâm lão đệ, ngươi chờ ta một lát!”

Quay người lại, Hứa Quang Thuần vào bên trong phòng, không mất một chút thời gian, cầm một thanh trường kiếm vỏ đen, đi tới.

“Nếu có cơ hội, xin đem thanh kiếm này, tự tay giao cho Hứa gia Hứa Thế Nguyên, xin nhờ!”

“Hứa Thế Nguyên?” Lâm Hải gật gật đầu, ghi lại cái tên này, “Cũng không đề cập tới tên ngươi sao?”

Trên mặt Hứa Quang Thuần, nhất thời hiện lên vẻ giãy dụa, sau đó hung hăng khoát tay chặn lại.

“Không cần! Ngươi chỉ cần nói, là ngươi tặng cho người đó liền được!”

“Tốt, vãn bối ghi lại!” Lâm Hải gật gật đầu, “Hứa Thành chủ vẫn còn có gì muốn giao phó sao?”

“Không có!” Hứa Quang Thuần lắc đầu, “Chỉ cần Lâm lão đệ, giúp ta trông nom tốt Hứa gia, Hứa mỗ ngày sau tất sẽ hậu báo!”

“Hứa Thành chủ nói quá lời!” Lâm Hải đem trường kiếm vỏ đen thu lại, sau đó lộ ra một nụ cười xấu hổ.

“Cái kia, vãn bối còn không biết, qua thành Thái Huyền đi như thế nào đâu, Hứa Thành chủ có địa đồ?”

“Ngươi không biết thành Thái Huyền đi như thế nào?” Hứa Quang Thuần sững sờ, bỗng nhiên dùng ánh mắt vô cùng quái dị, liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Qua thành Thái Huyền không cần địa đồ, ra khỏi thành Lưu Tô, một mực đi về phía nam, xuyên qua bốn tòa thành trì, chính là thành Thái Huyền!”

“Ách... Chỉ đơn giản như vậy?” Lâm Hải sững sờ, nếu như vậy mà nói, thật đúng là không cần đến địa đồ.

“Tốt, nếu như Hứa Thành chủ không có phân phó gì khác mà nói, vậy Lâm mỗ xin cáo từ!”

“Lâm lão đệ, sự tình Hứa gia, xin nhờ!” Hứa Quang Thuần lần nữa hướng phía Lâm Hải, trịnh trọng nói nói.

“Lâm mỗ, nhất định sẽ dốc hết toàn lực!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, nhanh chân rời khỏi phủ

Thành chủ, trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm tích.

“Hô ~”

Nhìn thân ảnh Lâm Hải đi xa, Hứa Quang Thuần phun ra một ngụm trọc khí thật dài, thần sắc ảm đạm, chắp hai tay sau lưng, trầm mặc thật lâu.

Qua chừng thời gian một khắc đồng hồ, Hứa Quang Thuần nặng nề thở dài một hơi.

“Ngày xưa nhất thời xúc động, dẫn đúc xuống sai lầm lớn, khiến gia tộc bị liên luỵ, chính mình cũng bị trục xuất khỏi gia tộc, Quân chủ càng là hạ xuống Quốc Quân Lệnh, vĩnh thế không được lại vào thành Thái Huyền.”

“Nếu không phải nhị thúc Hứa Thế Nguyên âm thầm tương trợ, chỉ sợ chính mình đã sớm chết tại phía dưới truy sát của Hô gia!”

Trong ánh mắt của Hứa Quang Thuần mang theo một tia thương cảm, tựa hồ nhớ lại sự tình xa xưa.

“Mấy ngàn năm qua, cũng không biết nhị thúc qua như thế nào, tình trạng Hứa gia lại như thế nào?”

“Lấy sự bá đạo của Hô gia, chỉ sợ sẽ không tuỳ tiện buông tha cho Hứa gia, thời gian qua của Hứa gia, lường trước sẽ không tốt hơn a!”

Trên mặt Hứa Quang Thuần, hiện lên thần sắc lo lắng.

“Hi vọng lần này Lâm Hải đi, có thể có chỗ trợ giúp đối với Hứa gia, chỉ cần Lâm Hải chịu ra tay, Hứa gia tất sẽ vạn vô nhất thất.”

Vừa nghĩ tới Lâm Hải, lo lắng trước đó của Hứa Quang Thuần liền được quét sạch, bỗng nhiên khôi phục lòng tin cực độ.

“Lâm Hải tuy một mực lén gạt đi thân phận của mình, nhưng làm lại sao lại giấu diếm được ta.”

“Chỉ cần có Lâm gia của thành Thái Huyền ra mặt bảo đảm cho Hứa gia ta, liền xem như Hô gia, cũng tuyệt không dám tùy ý làm bậy!”

Ánh mắt của Hứa Quang Thuần trở nên càng thêm kiên định, nặng nề gật gật đầu.

“Lâm gia, lấy Băng Chi Đạo cùng Hỏa Chi Đạo cường đại, nổi tiếng thành Thái Huyền.”

“Chỉ là không nghĩ tới, thời gian mấy ngàn năm, Lâm gia vậy mà thật nghiên cứu ra Băng Hỏa Tương Dung Chi Đạo, chỉ sợ địa vị của Lâm gia bây giờ, muốn càng hơn trước kia a!”

“Lấy tư chất ngút trời của Lâm Hải, coi như tại Lâm gia của thành Thái Huyền, chỉ sợ cũng là tồn tại tài năng xuất chúng đi.”

Lâm Hải cũng không biết, Hứa Quang Thuần đã đem hắn xem như người của Lâm gia thành Thái Huyền. Giờ phút này, Lâm Hải đã ra khỏi thành Lưu Tô, một đường hướng Nam mà đi.

Chương 1770: Ngã đến bán sống bán chết

Lâm Hải dọc theo đường lớn ngoài thành, một mực hướng phía Nam mà đi.

Trên đường, Lâm Hải xuất phát từ hiếu kỳ, đem cái thanh trường kiếm vỏ đen mà Hứa Quang Thuần phó thác, lấy ra nghiên cứu một chút.

“Ta dựa vào, lại là Tiên khí Hạ phẩm!”

Sau khi trong đầu hiện ra phẩm giai của thanh trường kiếm này, Lâm Hải nhất thời bị kinh ngạc.

“Cái Hứa Thành chủ này, thật đúng là đủ tín nhiệm ta à, càng là như thế, càng không thể cô phụ hi vọng của người ta a!”

Lâm Hải ý niệm đáp ứng, đem trường kiếm vỏ đen thu nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ.

Ngoài thành Lưu Tô, là Thương Mang đại sơn, người đi đường cực kì thưa thớt.

Lâm Hải buông thả thân pháp, một hơi đi ra ngoài khoảng cách hơn ngàn dặm, mới dừng lại, lấy Linh thạch ra, hơi bổ sung linh khí đã tiêu hao một phen.

“Đáng tiếc a, Tiểu Hồng luyện hóa Nguyên Linh của Hóa Thần Yêu thú, còn đang say giấc nồng, nếu không cưỡi Tiểu Hồng đi đường, cũng nhanh hơn nhiều!”

Thời khắc Lâm Hải đang tiếc hận, hai mắt đột nhiên lại tỏa sáng.

“Móa, làm sao đem hàng này cho quên!”

Lâm Hải hơi chuyển động ý nghĩ một chút, thân ảnh của Chủ thượng liền xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Lâm Hải gia gia, ngươi tìm ta a?”

Chủ thượng lập tức khúm núm, ưỡn lấy vẻ mặt vui cười hướng phía Lâm Hải cúi đầu khom lưng nói.

“Ừm, ngươi đã đi qua thành Thái Huyền sao?” Lâm Hải hỏi.

“Không có!” Chủ thượng lắc đầu, một mặt mờ mịt nói.

“Móa, uổng cho ngươi vẫn là Đại Thừa, liền quốc đô đều không đi qua, thật mất mặt!” Lâm Hải nhất thời một mặt xem

thường.

“Được, cho ngươi cái phúc lợi, dẫn ngươi đi quốc đô, du lịch miễn phí một vòng.”

“A.” Chủ thượng một mặt mờ mịt, hiển nhiên không có hiểu rõ, cái mà Lâm Hải gọi là du lịch miễn phí, là có ý gì?

“Móa, phản ứng trì độn a ngươi!” Lâm Hải đưa tay cho y một bàn tay, một mặt im lặng.

“Cưỡi mây, mang ta đi thành Thái Huyền!”

“Há, nha!”

Chủ thượng giờ mới hiểu được, vội vàng liên tục gật đầu, sau đó trong miệng nói lẩm bẩm.

Sau một khắc, ông một tiếng, một đoàn mây đen, nâng Chủ thượng cùng Lâm Hải, trong chớp mắt bay lên không trung.

“Một đường hướng Nam!”

Lâm Hải khoanh chân ngồi trên đám mây, chỉ huy Chủ thượng nói nói.

“Vâng!”

Chủ thượng đáp ứng một tiếng, thao túng mây đen, thẳng đến phía Nam mà đi.

“Lần này tốt hơn nhiều, so với chính mình đi đường, không biết phải nhanh hơn gấp bao nhiêu lần!” Lâm Hải lúc này mới hài lòng gật gật đầu, nhưng rất nhanh, đôi mày lại nhăn lại tới.

“Uy, ta nói ngươi cái đám mây này, liền không thể biến thành Ngũ Thải Tường Vân sao?”

“Bộ dáng của cái này như miếng vải đen Long Đông, không biết còn tưởng rằng ca ca là yêu quái đâu!”

Lâm Hải một mặt ghét bỏ, hướng phía Chủ thượng nói nói.

Chủ thượng nhất thời miệng nhếch lên, mặt mũi tràn đầy im lặng, hướng phía Lâm Hải khóc tang mặt nói.

“Lâm Hải gia gia, cái này không đổi được à!”

“Ta là thân thể Du hồn, ấn lý mà nói vốn chính là một loại yêu quái đâu!”

“Nếu không, Lâm Hải gia gia tìm cho ta thân thể tốt, để cho ta đoạt xá. Như thế ta liền có thể chân đạp tường vân!”

Chủ thượng một mặt bỉ ổi, nháy mắt ra hiệu tiến đến trước mặt Lâm Hải, làm xấu nói nói.

“Cút!”

Lâm Hải trực tiếp một chân đem y đạp đi một bên.

Muốn đoạt xá? Đừng nói không thấy phù hợp, liền xem như có, bên trong Luyện Yêu Hồ còn có ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa xếp hàng chờ đây.

“A, phía dưới có người động thủ!”

Đột nhiên, Lâm Hải hướng phía dưới bầu trời nhất phương chỉ, đứng người lên nói nói.

Chỉ thấy trên mặt đất, quang mang pháp thuật sắc bén cuồng bạo, văng bay tán loạn khắp nơi, rung động ầm ầm, tựa hồ có người đang giao thủ bên trong này.

“Lâm Hải gia gia, có cần diệt bọn họ, tìm phù hợp để đoạt xá hay không?”

Chủ thượng nghe xong, vội vàng ở bên cạnh, hưng phấn nói nói.

“Đoạt em gái ngươi a!”

Lâm Hải tức giận cho y cái mắt trắng, sau đó mở miệng phân phó nói.

“Giảm xuống một chút, nhìn xem tình huống như thế nào!”

“A!” Chủ thượng một mặt thất lạc, sai sử mây đen, hướng phía dưới hạ xuống.

Bạch!

Ngay lúc này, phía dưới đột nhiên một hiện lên đường quang hoa sắc bén, giống như chớp nhoáng trong trời nắng, xẹt qua chân trời.

Sau đó, phanh một tiếng, một bóng người trong nháy mắt bị đánh thành phấn vụn, chết oan chết uổng.

Mà lúc này đây, người xuất thủ kéo ra một đạo Kiếm hoa, trên mặt hiện lên vẻ ngạo nhiên.

“Chỉ là con kiến hôi, cũng dám cùng Kiếm Vô Thương ta, tranh đoạt vị trí Tiềm Long Bảng, tự chịu diệt vong!”

“Ta qua, là Kiếm Vô Thương a!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, đã thấy rõ bóng người phía dưới, chính là đệ tử Lăng Thiên Kiếm Phái trước đó bị chính mình tát một cái vả miệng, bây giờ là hạng thứ chín mươi tám trên Tiềm Long Bảng, Kiếm Vô Thương!

Nhìn Kiếm Vô Thương vừa mới chém giết đối thủ, bộ gương mặt khoa trương đắc ý kia, lông mày Lâm Hải nhíu lại, không khỏi lộ ra một vòng cười xấu xa.

“Nhìn thấy cái hàng trang bức phía dưới kia không? Bắt gã cuốn lại cho ta, ngã đến bán sống bán chết!”

“Được rồi!”

Chủ thượng đáp ứng một tiếng, lộ ra khuôn mặt âm u, mây đen dưới chân, ông cái liền bay thấp xuống dưới.

“Ừm?” Kiếm Vô Thương vừa đưa trường kiếm vào vỏ, trong lúc đó liền cảm thấy đỉnh đầu bị một mảnh bóng đen bao phủ, không khỏi kinh hãi biến sắc.

Nhưng không đợi kịp phản ứng, đột nhiên một cỗ đại lực khủng bố, liền rơi vào trên thân Kiếm Vô Thương.

Ông!

Sau một khắc, thân thể của Kiếm Vô Thương, trực tiếp bị cuốn vào giữa không trung.

Càng làm cho gã hoảng sợ không thôi là, chân khí trong cơ thể gã, vậy mà thoáng cái bị phong ấn, trong nháy mắt đã mất đi tự do hành động.

“A!!!”

Kiếm Vô Thương bị dọa đến sợ vỡ mật, không khỏi kinh hô một tiếng, liền phát sinh cái gì cũng không biết, đột nhiên cỗ đại lực này buông lỏng, trực tiếp đem gã từ giữa không trung, ném xuống.

“Oa a a a!!!”

Mặt mũi Kiếm Vô Thương tràn đầy sợ hãi, dọa đến liên tục quái khiếu, chân khí của ga bị phong, nếu cứ từ trên cao té xuống như vậy, vậy còn không bị quẳng thành bánh thịt a!

Cũng may thời điểm cách mặt đất còn có vài mét, chân khí bị phong của Kiếm Vô Thương, đột nhiên khôi phục vận chuyển.

Nhưng mà, cũng đã có chút không kịp, tuy Kiếm Vô Thương chỉ cố gắng lớn nhất, dùng chân khí bảo vệ thân thể, nhưng vẫn bị nặng nề té ngã.

Ầm!

Một tiếng vang nặng nề trầm đục, bụi đất tung bay, Kiếm Vô Thương nằm trên mặt đất, không ngừng trợn trắng mắt, trực tiếp ngã đến bán sống bán chết, kém chút ngất đi.

Bất quá, dù vậy, Kiếm Vô Thương trước tiên cũng là nhảy dựng lên, mang theo thật sâu cùng kính sợ hoảng sợ, lăng không liền ôm quyền.

“Là vị tiền bối nào, đang trêu đùa cùng tại hạ?”

“Chỉ là bất tài, Lâm Hải là vậy. Ha ha ha ha!”

Thanh âm của Lâm Hải, từ bốn phương tám hướng vang lên, mang theo đùa giỡn nồng đậm, để sắc mặt Kiếm Vô Thương đột nhiên biến đổi, không khỏi nổi giận đùng đùng.

“Lâm Hải? Ngươi hỗn đản này, chỉ biết đánh lén từ phía sau! Có bản lĩnh đi ra cho lão tử!”

Kiếm Vô Thương giận dữ, tìm nhìn bốn phía.

Nhưng mà, Lâm Hải đã sớm theo mây đen của Chủ thượng, bay ra ngoài ngàn dặm, gã nào còn có thể tìm tới bóng dáng của Lâm Hải.

“Lâm Hải gia gia, tiểu tử vừa rồi kia, là Lăng Thiên Kiếm Phái đi. Ta nhìn thân thể của gã, liền rất thích hợp để đoạt xá đâu!”

Chủ thượng cưỡi mây, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải, cẩn thận từng li từng tí nói nói.

Lâm Hải vừa một mặt cười xấu xa, vừa suy nghĩ về sự tình trêu cợt Kiếm Vô Thương, nghe được lời nói của Chủ thượng, nhất thời sầm mặt lại!

“Ta khuyên ngươi, tốt nhất đừng đánh chủ ý nên gã!”

“Bất kể nói thế nào, gã cũng là một phần tử của thành Lưu Tô, trừ phi gã làm ra cái sự tình đại ác gì, nếu không không cho phép thương tổn tính mạng của gã!”

“Có nghe hay không?!”

Lâm Hải vừa trừng mắt, đem Chủ thượng dọa đến toàn thân giật mình một cái, vội vàng cúi đầu xuống, cười đùa tí tửng nói.

“Đúng, đúng, ta liền tùy tiện nói nói, hắc hắc, tùy tiện nói nói.”

“Này không còn gì tốt hơn!” Lâm Hải lại dùng ánh mắt uy nghiêm, liếc nhìn Chủ thượng một chút, thẳng đến khi đem Chủ thượng nhìn đến toàn thân nổi da gà, mới quay mặt đi.

“Tiểu tử này, xuất thân Ma đạo, về sau phải xem trọng a!”

Leng keng!

Ngay lúc này, Weachat của Lâm Hải bỗng nhiên vang. Lâm Hải sững sờ, sau đó lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, hai mắt nhất thời tỏa sáng.

Chương 1771: Đan phương siêu thất phẩm

“Là Kim Hoa Đồng Tử!”

Lâm Hải vội vàng mở Weachat ra, xem xét tin tức của Kim Hoa Đồng Tử.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, cái đan phương không trọn vẹn mà ngươi đưa cho ta kia, ta đã phá giải.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A? Đó là đan phương mấy phẩm? (phía sau là một cái vẻ mặt kinh hỉ)

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên có khả năng phải thất vọng rồi, đây chẳng qua là một tờ đan phương thất phẩm bình thường, thích hợp cho Nhân Tiên Nguyên Anh dùng, bất quá ta đã cải tạo qua một chút, nhưng tối đa là có chút tác dụng đối với Đại Thừa cảnh, đã ngoài Thiên Tiên là không có hiệu quả.

“Ta đi, cái tiểu đồng tử này đã đạt đến một trình độ nào đó a!”

Vốn Lâm Hải nhìn thấy chỉ là đan phương thất phẩm áp dụng cho Nguyên Anh cảnh, thật đúng là có chút thất vọng, nhưng sau khi thấy đoạn dưới, Kim Hoa Đồng Tử rõ ràng đã cải tiến thoáng một phát, thoáng cái trở nên Đại Thừa đều dùng.

Bởi như vậy, quả thực là hoàn mỹ, về phần ngoài Thiên Tiên đã không có hiệu quả, Lâm Hải mới không so đo, dù sao hắn hiện tại cũng không phải là Thiên Tiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, không thất vọng không thất vọng, Đồng Tử, thật sự là cám ơn ngươi rồi! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên khách khí, chỉ tiếc năng lực tiểu đồng có hạn, chỉ có thể cải tạo đến loại tình trạng này rồi! (phía sau là một cái biểu lộ mồ hôi lạnh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đã rất tốt rồi, đúng rồi, cái đan phương này, là cái loại đan dược nào?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên chờ một chốc, ta cái này chuyển cho ngươi.

Leng keng!

Kim Hoa Đồng Tử hướng ngươi gửi đi một tờ đan phương, mời xem xét tại bên trong túi càn khôn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thu được, đa tạ!

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên còn có chuyện khác hay không, ta trước hết còn đi hàng hải.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hơi chờ một chút!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, từ trong Luyện Yêu Hồ lấy ra một rương sữa canxi, phát tới cho Kim Hoa Đồng Tử.

Leng keng:

Ngươi hướng Kim Hoa Đồng Tử gửi đi một rương sữa canxi Cáp cáp.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Một điểm tâm ý, mang theo uống lúc đi hàng hải. (phía sau là một cái biểu lộ mỉm cười)

Kim Hoa Đồng Tử: Oa, đây không phải sữa canxi cáp cáp sao? Ta thấy Hồng Hài Nhi mấy ngày hôm trước thời điểm đến Đâu Suất Cung, đốt quần áo của Lão Quân, cầm trong tay đúng là cái này. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

“Ách...”

Lâm Hải xem hết tin tức của Kim Hoa Đồng Tử, mặt mũi lập tức tràn đầy hắc tuyến.

Mẹ nó, cái Hồng Hài Nhi này là cái ngốc hàng, lúc đốt Lão Quân như thế nào còn cầm theo sữa a, cái này con mẹ nó còn không phải nói cho Lão Quân, là do mình sai khiến đi đốt sao?

Như vậy là lại để cho cái đại gian thương Thái Thượng Lão Quân kia, tìm chính mình để tính lên sổ sách, còn không đem mình gài bẫy à?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, đa tạ a, ta được uống sữa đi hàng hải a, thoải mái a, ha ha ha!

Đóng nói chuyện phiếm cùng Kim Hoa Đồng Tử, Lâm Hải chột dạ một hồi.

Vội vàng mở Cửa hàng mạng Thiên Đình ra, nhìn thoáng một phát cửa hàng mạng của chính mình, thấy vẫn bình thường, mới nhẹ nhàng thở ra.

Bất quá, trong nội tâm của Lâm Hải tổng có chút bất an, những điểm Công đức này nếu như không đổi thành thứ đồ vật thật sự, chỉ sợ tùy thời cũng có thể bị Thái Thượng Lão Quân nuốt sống.

Đến lúc đó, chính mình thế nhưng là một điểm tính tình đều không có a.

“Làm sao bây giờ đâu?”

Lâm Hải không khỏi nhíu lông mày lại.

Theo lý thuyết, cầm những điểm Công đức này, để đổi sang đạo hạnh, là lựa chọn tốt nhất.

Thế nhưng mà, Tôn Ngộ Không đã từng nói qua, bên trên Bia Công Đức của Thiên Đình, chỉ có chính bản thân mình tự mình tiến về, mới có thể đổi lấy công đức, người khác không thay thế được.

Mình bây giờ thân ở Địa Tiên giới, căn bản không cách nào lên Thiên Đình đi đổi a.

Mà trong Bách Bảo Các của Thái Thượng Lão Quân, thứ tốt cũng không phải ít, nhưng giá cả lại quá quý, còn có nhiều hơn một nửa đều là cho thuê.

Càng mấu chốt chính là, thứ đồ vật bên trong đó, đối với Lâm Hải hiện tại mà nói, đều quá mức cao cấp, cho dù tính toán mua, trong thời gian ngắn cũng không dùng được.

Mấu chốt nhất chính là, so sánh với việc đổi thành đạo hạnh, mua những vật kia lộ ra rất lãng phí a.

“Thật đúng là cái chuyện phiền toái.”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cười khổ, nhất thời nửa khắc còn thật không nghĩ tới cái phương pháp xử lý tốt gì.

“Được rồi, thuận theo tự nhiên a, nếu Lão Quân quả thật muốn lừa người, đừng nói mình, phóng mắt khắp toàn bộ Thiên Đình, ai có thể tránh qua được đâu?”

Lâm Hải dứt khoát không hề đi cân nhắc sự tình điểm Công đức, mà là mở túi càn khôn ra, đem đan phương không trọn vẹn mà Kim Hoa Đồng Tử đã cải tạo qua lấy ra.

Sau đó, tin tức nói rõ của cái đan phương này, liền xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Đan phương Hồi Linh Đan: Đan phương do Kim Hoa Đồng Tử cải tạo qua, có thể luyện chế ra Hồi Linh Đan.

Hồi Linh Đan: Đan dược siêu thất phẩm, sau khi phục dụng có thể hồi phục chân khí hoặc chân nguyên rất nhanh. Nguyên Anh cảnh phục dụng, có thể rất nhanh hồi phục bảy thành chân khí, Hóa Thần cảnh phục dụng, có thể rất nhanh hồi phục ba thành chân nguyên, Đại Thừa cảnh phục dụng, có thể rất nhanh hồi phục một thành chân nguyên, đã ngoài Thiên Tiên phục dụng không có hiệu quả.

Tài liệu cần thiết và trình tự luyện chế:...

Nhìn xem tin tức của Hồi Linh Đan ở trong đầu, Lâm Hải kinh hỉ một hồi, càng thêm thoả mãn.

“Không thể tưởng được cái đan phương thất phẩm này, bị Kim Hoa Đồng Tử cải tạo một phen, vậy mà biến thành siêu thất phẩm!”

“Hơn nữa, bên trên ghi lại dĩ nhiên là Hồi Linh Đan, tính thực dụng cũng là phi thường cường a!”

Loại đan dược hồi phục chân khí rất nhanh này, lúc trước khi Lâm Hải phát hiện ra di thể của Đan Vương Độc Cô Trần, cũng liền phát hiện rất nhiều.

Hơn nữa, tại bên trong một ít quá trình chiến đấu về sau, quả thực giúp Lâm Hải không ít bề bộn.

Chỉ có điều, những đan dược mà Độc Cô Trần luyện chế kia, đều là có phẩm giai khá thấp, cung cấp cho phía dưới Nguyên Anh phục dụng.

Theo tu vi cảnh giới của Lâm Hải đề cao, dĩ nhiên đã không có cái tác dụng gì, bị Lâm Hải lưu tại Hải Nguyệt Tông ở Nhân Gian giới.

Từ đó về sau, mỗi lần Lâm Hải tiêu hao chân khí quá lớn, đều chỉ có thể trở về bên trong Luyện Yêu Hồ, dựa vào hấp thu Linh khí bên trong Linh thạch, để khôi phục rất nhanh.

Tuy tốc độ hồi phục khi hấp thu Linh thạch, cũng phi thường nhanh chóng, nhưng so sánh với phục dụng đan dược, còn hơi kém xa.

Nếu như đối mặt với địch nhân cường đại, như vậy một khỏa đan dược nhanh chóng khôi phục chân khí, thời khắc mấu chốt tuyệt đối có thể phát ra tác dụng khởi tử hồi sinh, là điều mà Linh thạch hoàn toàn không so sánh bằng.

Hơn nữa, đối với cảnh giới hôm nay của Lâm Hải mà nói, phục dụng một khỏa có thể rất nhanh hồi phục tám thành chân khí.

Cứ như vậy, nếu có đầy đủ Hồi Linh Đan mà nói, cái kia tương đương với việc Lâm Hải có thể thời khắc bảo trì trạng thái toàn thịnh để tiến hành chiến đấu a!

"Thứ tốt, thực là thứ tốt!" Trong nội tâm Lâm Hải tràn đầy mừng rỡ.

Cái Hồi Linh Đan này, tuy là đan dược siêu thất phẩm, nhưng vẫn thuộc về phạm trù đan dược thất phẩm.

Lâm Hải từ chỗ Độc Cô Trần kế thừa thuật luyện đan, vừa vặn có tỷ lệ luyện chế thành công đan dược thất phẩm.

"Chờ đến thành trì phía trước, trước đi mua chút ít tài liệu luyện đan cần, đem cái Hồi Linh Đan này luyện ra một ít rồi nói sau!"

Lâm Hải đem đan phương của Hồi Linh Đan thu hồi, sau đó nhắm mắt minh tưởng, trong đầu ôn lại luyện đan chi đạo của Độc Cô Trần.

Không biết đã qua bao lâu, Chủ thượng đột nhiên ngừng lại, tại bên tai Lâm Hải cung kính mở miệng nói.

"Lâm Hải gia gia, khoảng cách với thành trì phía trước, còn có một nghìn dặm, chúng ta không thể bay xa hơn nữa."

Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, sau đó kinh ngạc liếc nhìn Chủ thượng.

"Vì cái gì?"

"Ách..." Vẻ mặt Chủ thượng lập tức xấu hổ, sau đó cười theo nói.

"Lâm Hải gia gia, ở bên trong thành trì phía trước, tất sẽ có Đại Thừa chi tôn, nếu như chúng ta lại cưỡi mây bay về phía trước, rất nhanh cũng sẽ bị bọn họ phát hiện.”

“Ngươi cũng thấy đấy, mây của ta là màu đen, có chút không phải chính phái, thuộc về một loại yêu ma, một khi bị phát hiện, tất nhiên sẽ bị cùng công kích.”

“Đến lúc đó, chỉ sợ sẽ đưa tới nguy hiểm cùng phiền toái không cần thiết.”

Trong nội tâm Chủ thượng mang một tia tâm thần bất định, cẩn thận từng li từng tí hướng phía Lâm Hải giải thích nói.

“Nguyên lai là như vậy a!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, Chủ thượng nói cũng đúng, nếu như bọn hắn mang theo một đóa mây đen như vậy vào thành mà nói, Đại Thừa chi tôn trong thành, không đến hàng yêu trừ ma mới là lạ.

“Vậy được a, tìm một chỗ rơi đi xuống đi, một nghìn dặm mà thôi, tự ta đi qua là được!”

“Ai u, Lâm Hải gia gia, ngươi thật đúng là khéo hiểu lòng người, ý chí đại cục, có thể nói là mẫu mực của đời ta, để cho ta phát ra quỳ bái từ nội tâm, giờ phút này kính nể của ta đối với ngươi, giống như nước sông cuồn cuộn, không ngớt không dứt, càng như...”

“Càng như con em ngươi a!” Lâm Hải đưa tay cho y một cái tát, quả thực là say.

Con mẹ nó, ngươi cũng là Đại Thừa chi tôn, có thể có chút mặt mũi hay không, làm sao lại thành cái chuyện gia vỗ mông ngựa rồi?

“Nhanh xuống dưới!” Lâm Hải trừng mắt, quát lớn.

“Được rồi!” Chủ thượng đáp ứng một tiếng, mây đen lóe lên, rơi trên mặt đất.

Chương 1772: Đại tiên, ngươi đem ta dọa khóc!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Chủ thượng thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, Lâm Hải cũng không có nóng lòng chạy vào thành, mà là chậm rãi đi về phía trước, cau mày, tiếp tục suy tư về truyền thừa đan đạo của Độc Cô Trần.

Hơn nữa, càng là suy tư, tâm Lâm Hải càng chìm xuống, một cỗ cảm giác xấu xông lên đầu.

“Dùng tạo nghệ bên trên tại thuật luyện đan của Độc Cô Trần, tuy có thể luyện chế đan dược thất phẩm, nhưng xác xuất thành công thật sự là quá thấp a.”

Lâm Hải vốn đối với chuyện đạt được đan phương Hồi Linh Đan, cõi lòng đầy là hưng phấn, nhưng bây giờ xem ra, Đan Đạo Chi Thuật của chính mình, hoàn toàn kế thừa từ Độc Cô Trần, chỉ sợ tỷ lệ luyện chế thành công, cũng không lớn a.

Hơn nữa, nhìn từ bên trên ghi chép tài liệu luyện chế của đan phương, có mấy thứ vẫn tương đối khan hiếm, một khi luyện hóa thất bại bị lãng phí mất, còn muốn tìm đều không dễ dàng.

“Không được, phải nghĩ cái biện pháp!”

“Nếu không, tìm Kim Hoa Đồng Tử?”

Trong lòng Lâm Hải khẽ động, lập tức lại nghĩ tới trên người Kim Hoa Đồng Tử.

Kim Hoa Đồng Tử mặc dù chỉ là đồng tử đốt lò đan của Thái Thượng Lão Quân, nhưng có thể đem một tấm đan phương thất phẩm không trọn vẹn, nhẹ nhõm hoàn chỉnh hơn nữa còn tiến hành cải thiện, đủ thấy tại bên trên luyện đan chi đạo, vẫn còn có chút tạo nghệ.

Không phải có câu tục ngữ, gọi là Tể tướng môn tiền thất phẩm quan (trước cửa Tể tướng quan nhất phẩm: nôm na có thể hiểu là người gác cổng nhà Tể tướng cũng ngang với quan nhất phẩm. Cũng như con ông cháu cha nhà mình) ấy ư, đồng tử môn hạ của vị tổ tông luyện đan Thái Thượng Lão Quân này, phóng tới bên ngoài, chỉ sợ ít nhất cũng là cấp bậc Đan Đạo Tông Sư a?

“Tìm y đi!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải quyết định chủ ý, lấy điện thoại di động ra, lần nữa đã tìm đến Weachat của Kim Hoa Đồng Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng tử, có ở đấy không, lại có việc muốn làm phiền ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ xấu hổ)

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, ta đang ở vừa đi hàng hải, một vừa uống sữa đâu, uống thật ngon a! Ngươi có chuyện gì, cứ việc phân phó! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, ngươi có thể đem một chút Luyện Đan Chi Thuật truyền cho ta sao? (phía sau là một cái biểu lộ mồ hôi lạnh)

Kim Hoa Đồng Tử: Phốc! Đại tiên, ngươi đem ta dọa khóc! (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

“Ách... Khóc cọng lông a!” Lâm Hải một hồi im lặng, tiếp tục biên tập tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng tử, ta cho ngươi thêm một rương sữa canxi cáp cáp, ngươi đem Đan Đạo Chi Thuật của ngươi, truyền cho ta đi, được không? (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt lưng tròng)

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, không phải ta không muốn truyền cho ngươi, mà là chút Đan Đạo Chi Thuật của ta đó, căn bản không lên được mặt bàn a, nào dám lấy ra làm mất mặt xấu hổ a! (phía sau là một cái biểu lộ cười khóc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, không việc gì đâu, ngươi truyền cho ta là được rồi, nếu truyền loại rất cao sâu, ta còn sợ không học được ni! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, ngươi xác định ngươi là rất nghiêm túc? Không phải đang trêu chọc ta? (phía sau là một cái biểu lộ khiếp sợ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đương nhiên là rất nghiêm túc, không dối gạt ngươi, ngươi là người có Đan Đạo Chi Thuật cao minh nhất, mà ta đã thấy ngoại trừ Lão Quân ra! (phía sau là một cái biểu lộ dựng thẳng ngón tay cái)

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, ngươi đừng nói móc ta a, cái kia, nếu ngươi không chê, ta truyền cho ngươi là được!

Leng keng!

Kim Hoa Đồng Tử hướng ngươi gửi đi một tờ bản nháp giấy hỗn loạn, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy cái tin tức nhắc nhở này, thiếu chút nữa một đầu cắm xuống bên trên đất, con mắt lập tức trợn tròn.

“Cái đồ chơi gì, bản nháp giấy? Còn là hỗn loạn!”

Lâm Hải quả thực bó tay rồi, mà lúc này đây, tin tức của Kim Hoa Đồng Tử, lại phát tới.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, trên cái bản nháp giấy này, ghi lại đều là lúc ta đốt lò đan, ngẫu có điều ngộ ra, ghi nhớ một ít tâm đắc, mong rằng ngươi đừng có chê cười! (phía sau là một cái biểu lộ che mặt khóc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, như thế nào sẽ thế rồi, đa tạ á! (phía sau là một cái biểu lộ ôm quyền)

Leng keng!

Ngươi hướng Kim Hoa Đồng Tử gửi đi một rương sữa canxi cáp cáp.

Tuy Lâm Hải đối với cái bản nháp giấy hỗn loạn này, danh tự có chút khó chịu, nhưng làm người vẫn là muốn thành tín.

Mới vừa rồi đã nói, nếu sẽ cho Kim Hoa Đồng Tử một rương sữa canxi cáp cáp, Lâm Hải tự nhiên sẽ không keo kiệt sắc.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, ngươi thật sự là quá tốt, ta rất cảm động a, cám ơn, cám ơn! (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Khách khí, uống xong cứ tìm ta muốn a! (phía sau là một cái biểu lộ mỉm cười)

Đã nói chuyện phiếm cùng Kim Hoa Đồng Tử xong, Lâm Hải mở túi càn khôn ra, nhìn thoáng qua cái bản nháp giấy hỗn loạn kia, lập tức mộng bức một hồi, quả thực dở khóc dở cười.

“Chà mẹ nó, cái này mẹ nó thực là nhện bò a, một chữ cũng đều nhận không ra!”

Bản nháp giấy hỗn loạn: Do Kim Hoa Đồng Tử lúc đốt lò đan, có ghi lại một ít tâm đắc lộn xộn đối với thuật luyện đan, không có trứng dùng gì.

“Không có trứng dùng gì?!”

Lâm Hải nhìn một câu cuối cùng của tin tức nói rõ, quả thực triệt để bó tay rồi.

Bất quá khá tốt, Lâm Hải trước đó đã từng có kinh nghiệm, biết rõ cái hữu dụng vô dụng trong tin tức nói rõ này, không nhất định là dùng với hắn mà nói, rất có thể chỉ chính là đối với Thần Tiên trên Thiên Đình không có gì dùng.

Tựa như khỏa Trúc Cơ Đan mà Kim Hoa Đồng Tử luyện chế ra lúc trước kia, bên trên tin tức cũng nói không có trứng dùng gì.

Nhưng sau khi Lâm Hải phục dụng, lại thoáng cái đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, nhẹ nhõm đem một đám người Cường đầu trọc đánh đến ngã rạp.

“Vẫn là trước lấy ra rồi nói sau!”

Lâm Hải đem cái bản nháp giấy hỗn loạn kia, lấy ra.

Leng keng!

Có muốn học tập không?

Học tập!

Lâm Hải lựa chọn có, cũng may mình có thể tự động học tập, nếu không cái chữ viết ngoáy này, Lâm Hải còn thật không biết phải làm sao bây giờ rồi.

Sau một khắc, trong đầu Lâm Hải ông một tiếng, một lượng tin tức khổng lồ, lập tức xông vào trong óc, sau đó lóe lên rồi biến mất.

Leng keng!

Ngươi lĩnh ngộ tâm đắc đan đạo của Kim Hoa Đồng Tử!

Leng keng!

Tạo nghệ tại bên trên thuật luyện đan của ngươi được tăng lên, đạt đến tiêu chuẩn luyện chế được đan dược cửu phẩm, xác xuất thành công là một trăm phần trăm!

Leng keng!

Tạo nghệ tại bên trên thuật luyện đan của ngươi được tăng lên, đối với luyện chế đan dược Thiên giai, đã có được lĩnh ngộ nhất định.

Trong đầu Lâm Hải, tiếng tin tức nhắc nhở, không ngừng vang lên.

Đồng thời, một cái khái niệm mới liền xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Nguyên lai, ngoài đan dược cửu phẩm, còn có đan dược Thiên giai tồn tại, mà phía dưới cửu phẩm, là Địa giai, Nhân giai cùng Phàm giai, đối ứng với người tu hành phía dưới Địa Tiên, Nhân Tiên và dưới Nhân Tiên.

Lâm Hải trong một nháy mắt, liền đem tâm đắc đan đạo của Kim Hoa Đồng Tử, hoàn toàn hấp thu, phảng phất tựa như bản năng bẩm sinh của chính mình, đối với Luyện Đan Chi Thuật, thoáng cái đã có lĩnh ngộ sâu đậm.

“Luyện chế đan dược cửu phẩm, xác xuất thành công đều có thể đạt tới một trăm phần trăm!!!”

Lâm Hải giờ phút này, trong mắt bùng lên tinh mang, kích động mừng rỡ không thôi!

Đan dược cửu phẩm a, đây chính là đan dược mà Đại Thừa chi tôn đều có thể phục dụng, không thể tưởng được chính mình rõ ràng cũng có thể luyện chế ra!

Cho dù là đan dược cho Thiên Tiên phục dụng, mình cũng đã có được lĩnh ngộ nhất định, Đan Đạo Chi Thuật của Kim Hoa Đồng Tử, quả nhiên không phải đùa giỡn!

Lần nữa nhắm hai mắt lại, trong đầu Lâm Hải hiện ra phương pháp luyện chế Hồi Linh Đan, vấn đề xác xuất thành công trước đó để cho Lâm Hải buồn rầu, đã sớm không còn sót lại chút gì.

Thậm chí, Lâm Hải cảm thấy luyện chế cái Hồi Linh Đan này, quả thực tựa như tương đương trả lời với một cộng một bằng mấy, đơn giản đến cực kỳ khủng khiếp, chỉ cần tài liệu đầy đủ hết, tuyệt đối là hạ bút thành văn!

Mà truyền thừa đan đạo kế thừa từ Độc Cô Trần trước đó, giờ phút này tại trong mắt Lâm Hải, càng giống là đồ chơi cho con nít.

“Dùng Đan Đạo Chi Thuật trước đó của Độc Cô Trần, đều có thể trở thành Đan Vương, vậy tạo nghệ tại bên trên luyện đan chi đạo của chính mình hôm nay, không phải là có thể trở thành Đan Thánh rồi sao!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên đường cong, lộ ra một vòng vui vẻ, trong nội tâm đột nhiên có loại khoái ý nho nhỏ.

“Thực sự có chút không thể chờ đợi được a!”

Học xong bổn sự mới, trong lòng Lâm Hải ngứa ngáy một hồi, hận không thể lập tức nếm thử một chút.

“Vào thành a! Nhìn xem có thể mua được tài liệu cần thiết hay không?!” Ánh mắt Lâm Hải nhảy lên, thân ảnh chớp động, thi triển thân pháp hướng thành trì phía trước mà đi.

Chương 1773: Địa Tiên giới cũng có đảng cò mồi a

“Thành Vân Sương!”

Trước cửa thành, Lâm Hải nhìn nhìn ba chữ to phía trên, bước nhanh đi vào.

“So với thành Lưu Tô, bề ngoài giống như muốn phồn hoa hơn nhiều a, người đi đường trên đường, tu vi tựa hồ so với thành Lưu Tô cũng muốn cao hơn một chút.”

Lâm Hải rất nhanh liền phát hiện chỗ bất đồng của thành Vân Sương, bất quá Lâm Hải cũng biết, thành Lưu Tô xuống dốc, hoàn toàn là do Chủ thượng năm đó tạo thành.

“Vị huynh đài này, tiểu đệ muốn mua một ít thảo dược, không biết tại chỗ nào trong thành thì có thể mua được?”

Lâm Hải vẻ mặt mỉm cười, hướng phía một cái người bán hàng rong ven đường, khách khí mà hỏi.

“Ngươi muốn mua thảo dược?” Người bán hàng rong sững sờ, cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy a, có vấn đề gì sao?” Lâm Hải bảo trì mỉm cười, không biết người bán hàng rong này như thế nào lại có phản ứng lớn như vậy.

“Xin hỏi, ngài là Luyện Đan Sư?”

Người bán hàng rong thoáng cái trở nên cực kỳ cung kính, dùng kính ngữ hướng Lâm Hải hỏi.

“Ách... Xem như thế đi!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, hướng phía người bán hàng rong cười nói.

“Ai u, nguyên lai là Luyện Đan Sư đại nhân tôn kính, ngài cứ dọc theo con đường này đi thẳng, hai cây số sau thì có cái ngã tư đường, ngài quẹo bên trái, có thể nhìn thấy Đan Thảo Đường nổi danh nhất của thành Vân Sương chúng ta, bất kể là thảo dược hay là đan dược, tại đó cũng đều có thể mua được.”

“Đan Thảo Đường?”

Lâm Hải mỉm cười, hướng phía người bán hàng rong nhẹ gật đầu.

“Tốt, ta nhớ kỹ, đa tạ!”

“Ai u, không dám không dám!” Người bán hàng rong liên tục khoát tay, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, tràn đầy tôn kính.

Sau khi quay người rời đi, trong mắt Lâm Hải không khỏi lập loè hào quang, không thể tưởng được tại thành Vân Sương này, Luyện Đan Sư rất được tôn kính nha.

So sánh ra, thành Lưu Tô liền kém xa lắc, thậm chí liền cái địa phương để bán đan dược cùng thảo dược cũng đều không có đấy.

Dựa theo lộ tuyến mà người bán hàng rong chỉ, Lâm Hải thẳng đường đi tới, rất nhanh đã tìm được Đan Thảo Đường.

“Khí phái quá!”

Lâm Hải đứng tại trước Đan Thảo Đường, đánh giá một phen, tổng cộng có năm tầng, trang trí theo hương vị cổ xưa, nhưng không mất đi đại khí to lớn, ẩn ẩn có loại khí chất cao quý.

Lâm Hải cất bước đi vào, lập tức có một nữ tử tướng mạo xinh đẹp, chân thành chạy ra chào đón.

“Ngài khỏe chứ, hoan nghênh quang lâm Đan Thảo Đường, xin hỏi có cái gì cần?”

Nữ tử tao nhã, hướng phía Lâm Hải mỉm cười hỏi.

“Ta muốn mua một ít thảo dược dùng để luyện đan.”

“Thảo dược dùng để luyện đan, Đan Thảo Đường chúng ta cơ hồ cái gì cần có đều có, đều ở bên trong lầu một, ngài có thể nhìn một chút.”

“Tốt, đa tạ!”

Lâm Hải đã phát hiện, lầu một của cái Đan Thảo Đường này, tổng thể đều là những cái giá chia ô nhỏ, bầy đặt đều là một ít thảo dược thông thường.

Lâm Hải bắt đầu từ bên trái của mình, xem qua một giá lại một giá, bắt đầu xem xét thảo dược tại đây, xem có thứ chính mình cần hay không.

Thế nhưng mà, một vòng xem xong, Lâm Hải nhíu mày, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

“Đan Ba vị thảo dược chính yếu nhất để luyện chế Hồi Linh, một thứ cũng không có a!”

“Không có thứ ngài cần sao?” Nữ tử ở một bên, cũng có chút kinh ngạc, hướng Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải lắc đầu, sau đó nhìn nữ tử hỏi.

“Cửu Chi Huyền Diệp Thảo, Hỏa Liên Quả, Ngọc Cơ Hoa, ba dạng thảo dược này, các ngươi không có sao?”

Nữ tử nghe xong, vẻ mặt mờ mịt lắc đầu, hiển nhiên liền cả nghe cũng đều chưa nghe nói qua.

“Ai!” Lâm Hải thở dài, mặt mũi tràn đầy cười khổ, tài liệu của đan dược siêu thất phẩm, quả nhiên không phải dễ bán.

Quay người lại, Lâm Hải chuẩn bị ly khai, thì nữ tử liền đem Lâm Hải ngăn lại.

“Ngài chờ một chút!”

“n?” Lâm Hải kinh ngạc nhìn xem nữ tử.

“Thủ tịch Luyện Đan Sư Kim Thước đại sư của Đan Thảo Đường chúng ta, hôm nay vừa vặn ở nhà, Kim Thước đại sư kiến thức rộng rãi, có lẽ biết rõ ở đâu có thể mua được thảo dược mà ngài cần.”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó hướng phía nữ tử khách khí ôm quyền.

“Kính xin dẫn tiến!”

“Kim Thước đại sư tại tầng năm, xin mời đi theo ta!”

Nữ tử mỉm cười, mang theo Lâm Hải xuôi theo thang lầu thẳng đến lầu năm mà đi.

“Nhiều người như vậy?”

Vừa đến lầu năm, Lâm Hải không khỏi khẽ giật mình, chỉ thấy trong đại sảnh rộng rãi, vậy mà hoặc đứng hoặc ngồi, chừng hơn mấy chục người.

“Những người này, đều là có việc tới cầu Kim Thước đại sư.” Nữ tử ở một bên, hướng Lâm Hải giải thích nói.

“Ngài chỉ cần ở chỗ này, kiên nhẫn chờ đợi là được, Kim Thước đại sư làm người hiền hoà, nếu như hắn biết rõ ngài cần có ba vị thảo dược, nhất định sẽ nói cho ngài.”

“Tốt, đa tạ!” Lâm Hải lần nữa hướng phía nữ tử nói lời cảm tạ, nữ tử mỉm cười, quay người ly khai.

“Này, vị đạo hữu này, ngươi cũng là đến tìm Kim đại sư để luyện đan hay sao?”

Lâm Hải vừa đi qua, lập tức liền có người nam tử chạy tới, đem Lâm Hải kéo qua một bên, tặc mi thử nhãn nhỏ giọng nói ra.

“Không phải!” Lâm Hải cười lắc đầu, “Chỉ là tìm lão hỏi thăm vấn đề mà thôi.”

“Ách...” Lời nói của Lâm Hải, hiển nhiên lại để cho người đối diện sững sờ, bất quá rất nhanh, trên mặt người này lại lộ ra dáng tươi cười hèn mọn bỉ ổi.

“Ngươi thấy không, nhiều người chờ gặp Kim đại sư như vậy, ngươi tới chậm, chờ đến phiên ngươi, không biết phải tới lúc nào.”

Nói xong, nam tử khẽ vươn tay, từ trong lòng móc ra một khối bài nhỏ màu bạc lòe lòe sáng lên, bên trên viết một cái chữ chín, quơ quơ tại trước mặt Lâm Hải.

“Thấy không, thẻ bài đăng ký, vị trí thứ chín là có thể đến phiên, chỉ cần một nghìn Linh thạch, có muốn hay không?”

Lâm Hải nghe xong, con mắt lập tức trợn thật lớn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn xem nam tử.

“Ta đi, cò mồi!”

Lâm Hải quả thực là say, thực con mẹ nó không nghĩ tới, cái nghiệp vụ cò mồi này, phát triển thật sự là rộng khắp a, liền con mẹ nó cả Địa Tiên giới đều có a!

“Cò... Cò mồi?” Nam tử sững sờ, sau đó hai mắt tỏa sáng, hướng phía Lâm Hải không khỏi dựng thẳng ngón tay cái.

“Ha ha, không tệ! Danh tự, ta thích!”

“Đạo hữu, cái gì cũng không cần nói rồi, vì cảm tạ ngươi giúp ta nghĩ ra một cái xưng hô chuẩn xác như vậy, ta đánh giảm giá tám mươi phần trăm cho ngươi! Tám trăm khỏa Linh thạch, thẻ bài đăng ký vị trí thứ chín này, ngươi lấy đi!”

“Thành giao!” Lâm Hải dở khóc dở cười nhẹ gật đầu, ý niệm khẽ động, lấy ra tám trăm khỏa Linh thạch, giao vào trong tay nam tử.

“Ha ha, đạo hữu thống khoái, cái bài đăng ký này quy ngươi rồi!”

Nam tử lập tức mặt mày hớn hở, tiếp nhận Linh thạch trong tay Lâm Hải, đem bài đăng ký cho Lâm Hải, vẻ mặt cao hứng ly khai.

Nhìn nhìn bài đăng ký vừa mua được, vẻ mặt Lâm Hải bất đắc dĩ.

Thật sự là không thể tưởng được, đi tới Địa Tiên giới, muốn làm ít chuyện, cũng không có rời khỏi được đảng cò mồi a.

Bất quá, tám trăm khỏa Linh thạch mà thôi, đối với thân gia hiện tại của Lâm Hải mà nói, quả thực là chín trâu mất một sợi lông.

Có thể dùng để đổi lấy thời gian cùng thuận tiện, đối với Lâm Hải mà nói, coi như là đáng giá.

Phanh!

Vừa lúc đó, cửa lớn của phòng tiếp khách phía trước, đột nhiên mở ra, một người nam tử mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, không ngừng cong người, thiên ân vạn tạ lui thân thể đi ra.

“Thành công rồi, Kim Thước đại sư, thật là cao nhân!”

Sau đó, người nam tử này vẻ mặt kích động, cao hứng bừng bừng rời khỏi Đan Thảo Đường.

“Vị kế tiếp, thỉnh đạo hữu số thứ bảy!”

“Ha ha, đến ta á!” Cầm bài đăng ký số thứ bảy là một cái lão giả, nghe được lập tức đứng dậy, mặt mũi tràn đầy kích động đi tới phòng tiếp khách.

“Mẹ nó, đây quả thực không khác gì bệnh viện ở Nhân Gian giới, thật đúng là theo số mà gọi vào a!”

“Con gái, ngươi chịu đựng a, kế tiếp liền đến phiên chúng ta!” Đúngi lúc này, bỗng nhiên một cái thanh âm cực độ khẩn trương mang theo một vẻ bối rối, vang lên tại cách đó không xa.

“n?” Lâm Hải không khỏi quay đầu nhìn lại, sau đó chỉ thấy một cái nam tử mặt mũi tràn đầy tang thương, mỏi mệt không chịu nổi, trên người thậm chí còn mang theo vết máu, đang ôm một cái thiếu nữ tuổi trẻ hôn mê bất tỉnh, sắc mặt đen nhánh.

Chương 1774: Kim đại sư

“Đây là, trúng kịch độc?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, dùng tạo nghệ y thuật của hắn, liếc cái liền đã khẳng định, nữ tử này bị độc khí công tâm, nếu như không chiếm được cứu chữa kịp thời, chỉ sợ nguy tại sớm tối.

Bất quá, khi Lâm Hải nhìn thấy một ngọn thảo dược mà nam tử kia đang nắm trong tay, Lâm Hải không khỏi nhẹ gật đầu.

“Quế Linh Đan, Cứ Xỉ Thảo, Bách Túc Trùng, dùng ba dạng thánh thảo giải độc này để làm nguyên liệu chủ yếu, luyện chế ra đan dược, giải độc của cô gái này, vấn đề không lớn.”

Nếu người nam tử này đã tìm đúng thảo dược, hơn nữa kế tiếp đã đến phiên bọn họ rồi, thì Lâm Hải cũng không cần phải ra tay, đi trợ giúp nữ tử trị liệu.

"Đa tạ Kim đại sư, ban thưởng ân ban đan!"

Hơn mười phút sau, người đi vào lúc trước, mặt mũi tràn đầy kích động cùng cảm kích đi ra ngoài.

"Con gái, đến chúng ta, rốt cục đến chúng ta, ngươi được cứu rồi!!!"

Tên nam tử mỏi mệt không chịu nổi kia, thoáng cái kích động lên, ôm nữ tử hôn mê bất tỉnh, liền đứng lên.

"Kế tiếp, thỉnh đạo hữu số thứ tám!"

"Kim đại sư, cứu mạng a!" Không đợi đan đồng gọi người kia nói xong, nam tử đã ôm nữ tử trong ngực, vọt lên đi vào.

"Kế tiếp, chính là đến mình rồi."

"Hi vọng cái này Kim đại sư, đừng cho chính mình thất vọng a!"

Lâm Hải ngồi ở trên ghế dài, kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng lần này, một mực đi qua hai canh giờ, người bên trong lại vẫn không có đi ra.

Lông mày của Lâm Hải, không khỏi có chút nhíu lại.

"Đây là cái tình huống gì? Giải cái độc mà thôi, muốn lâu như vậy sao?"

"Hơn nữa, với tình huống trúng độc của nữ tử kia, tuy nàng đã là Nguyên Anh kỳ, nhưng nếu như hiện tại còn không có giải độc, chỉ sợ sẽ chậm chễ cứu chữa, cũng có chút khó khăn rồi."

Phanh!

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, đột nhiên cửa phòng tiếp khách bị đẩy ra, sau đó chỉ thấy nam tử trước đó kia, mặt mũi tràn đầy bi thống, giống như thất hồn lạc phách, ôm nữ hài đi ra ngoài.

“n?”

Lâm Hải ngẩng đầu, rồi đột nhiên cả kinh, chỉ thấy cô bé này, toàn thân cơ hồ đều bị màu đen ăn mòn, độc khí lan tràn, đã đến tình trạng hấp hối!

“Chịu bó tay sao?”

Mặt mũi Lâm Hải không khỏi tràn đầy kinh ngạc, theo lý thuyết, có ba loại thánh thảo giải độc vừa rồi kia, luyện chế một miếng đan dược giải độc, giải độc cho cô gái này, hoàn toàn không nói chơi a!

“Chẳng lẽ nói, là do Đan Đạo Chi Thuật của Kim Thước không được? Hoặc là không có có thích hợp đan phương?”

Tại lúc Lâm Hải còn đang nghi hoặc, đột nhiên thanh âm của đan đồng, lần nữa vang lên.

“Kế tiếp, thỉnh vị đạo hữu thứ chín!”

“Đến chính mình rồi!” Lâm Hải vội vàng đứng lên, do dự một phen, bỗng nhiên tiến lên, ngăn ở trước mặt nam tử.

“Đem nàng đặt ngang trên mặt đất, nhanh!” Thời gian cấp bách, ngữ khí của Lâm Hải liền mang theo một tia chân thật đáng tin.

Nam tử giờ phút này tựa hồ giống như đã sớm mất hồn, chờ hơn nửa ngày, mới chậm rãi ngẩng đầu, dùng ánh mắt dĩ nhiên đã không còn Linh khí, chất phác liếc nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải chau mày, biết rõ nam tử là bị bi thống cực lớn, đả kích đến mức tinh thần đều có chút thất thường rồi.

“Không muốn nàng chết, liền làm theo lời ta bảo!”

Lâm Hải đột nhiên dùng tới Nguyệt Cung Tiên m, tại bên tai nam tử khẽ quát một tiếng, lập tức giống như là tiếng sấm, đem nam tử đột nhiên bừng tỉnh.

Sau đó, mặt mũi nam tử tràn đầy kinh hãi nhìn xem Lâm Hải, phảng phất như nhìn thấy một cây cỏ cứu mạng cuối cùng, trong mắt đột nhiên bắt đầu trở nên cực độ cuồng nhiệt.

“Ngươi, ngươi có thể cứu nữ nhi của ta?”

“Ngươi còn trì hoãn nữa, ai cũng không cứu được nàng!” Lâm Hải cau mày, bất mãn nói ra.

Phù phù!

Lâm Hải vừa mới dứt lời, nam tử trực tiếp quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Van cầu ngươi, cứu cứu nữ nhi của ta, cứu cứu nữ nhi của ta a!”

Lâm Hải trực tiếp liếc mắt, nam tử này thật sự là bị bi thống khiến cho tinh thần đều hỗn loạn, câu nói đầu tiên của chính mình, là để y đem nữ tử đặt ngang trên mặt đất, làm sao lại không nghe!

Khẽ vươn tay, Lâm Hải trực tiếp đem nữ tử từ trong ngực nam tử ôm xuống dưới, phóng tới trên mặt đất.

Đồng thời, kim châm đã xuất hiện trong tay, cánh tay chớp ảnh liên tục, tại mấy chỗ yếu huyệt của nữ tử, đâm vào.

“Cái này, đây là...”

Nam tử nhìn trên người con gái, lập tức trát đầy kim châm, vẻ mặt không khỏi mộng bức, mờ mịt hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Mà Lâm Hải giờ phút này, dĩ nhiên đứng dậy, đem mồ hôi trên trán lau đi, thở phào một cái.

“Yên tâm đi, tối đa nửa canh giờ, nàng sẽ không còn chuyện gì nữa!”

Lâm Hải thản nhiên nói, tuy hắn ghim kim cho nữ hài, nhìn như đơn giản, kì thực hao phí không ít chân khí, mặc dù dùng thực lực của Lâm Hải, cũng cảm thấy có chút mỏi mệt.

“Ngàn vạn không nên động vào kim châm trên người nàng, nếu không ai cũng không cứu được nàng!”

Lâm Hải nói xong, hít sâu một hơi, hướng phía cửa phòng tiếp khách đi đến.

“Số chín có ở đấy không? Không có ở đây, thì tới số mười rồi!”

Vừa vặn, đan đồng đã chờ không kiên nhẫn, hướng phía bên ngoài la lớn.

“Đến rồi đến rồi!”

Lâm Hải vội vàng đáp ứng một tiếng, trong lòng cười khổ, một cái cứu người này, thiếu chút nữa đem số mình mua được từ chỗ cò mồi, nhảy qua đi.

“Nhanh lên a, thời gian của Kim đại sư rất quý!” Đan đồng bất mãn liếc nhìn Lâm Hải, theo mang theo Lâm Hải, tiến nhập vào phòng tiếp khách.

“n?”

Đã đến phòng tiếp khách, đan đồng không khỏi sững sờ, phát hiện vậy mà rỗng tuếch, Kim Thước đại sư căn bản không có đây.

“Kỳ quái, chẳng lẽ đại sư vẫn còn trong phòng luyện đan hay sao?”

Đan đồng nghi ngờ một lát, sau đó bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Lâm Hải.

“Ngươi cầu kiến Kim đại sư, chắc hẳn cũng là khẩn cầu Kim đại sư vi luyện đan cho ngươi a?”

“Nếu như thế, vậy không bằng cùng ta trực tiếp đi phòng luyện đan a.”

“Tốt!” Lâm Hải khẽ giật mình, bất quá rất nhanh lại đáp ứng.

Tuy hắn tìm Kim Thước, cũng không phải là vì luyện đan, chỉ là hỏi thăm thoáng một phát về thảo dược mà mình cần, nhưng cuối cùng vẫn xem như là có việc cầu người.

Nếu Kim Thước hôm nay đã tại phòng luyện đan, chính mình đi qua bái phỏng, coi như là một loại lễ phép.

Rất nhanh, đan đồng mang theo Lâm Hải, xuyên qua phòng tiếp khách, đi tới phía trước một chỗ phòng đá cực lớn.

“Địa Hỏa thật cường liệt!”

Lâm Hải vừa đứng đến trước phòng đá, trong lòng không khỏi đột nhiên nhảy dựng, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Sau khi Hỏa Chi Đạo đạt đại viên mãn, cảm ứng của Lâm Hải đối với hỏa diễm, đã đến tình trạng Thiên Nhân Hợp Nhất.

Tuy cái phòng đá này nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng Lâm Hải lại rõ ràng cảm ứng được, phía dưới phòng đá, có Hỏa Nguyên tố phi thường cường liệt đang sinh động, tựa như một cái cường giả tu hành Hỏa Chi Đạo, đang không ngừng chuyển vận hỏa diễm!

“Thủ bút lớn a!”

Lâm Hải không khỏi âm thầm gật đầu, hắn từ trong truyền thừa của Độc Cô Trần, đã sớm biết được kiến tạo loại Địa Hỏa này, là một kiện sự tình hao phí tài lực cỡ nào.

Có thể nói, ngoại trừ cái loại tông môn đại tộc cùng một ít siêu cấp tông môn chuyên tu Đan Đạo Chi Thuật ra, cực ít có phòng luyện đan phụ gánh chịu nổi loại chi tiêu này.

Cửa phòng luyện đan, giờ phút này cũng không đóng cửa, Lâm Hải ngẩng đầu, liền nhìn thấy một cái lão giả áo trắng tóc trắng, tiên phong đạo cốt, giờ phút này đang đứng ở bên cạnh, ngơ ngác xuất thần, trên mặt tựa hồ mang theo một cỗ buồn bã vô cớ.

“Cái này là Kim đại sư sao? Tạo nghệ luyện đan không biết như thế nào, nhưng tu vi lại đạt đến Hóa Thần kỳ.”

Lông mày Lâm Hải không khỏi nhảy lên, không có nghĩ đến cái Kim đại sư này, còn là một Địa Tiên!

“Kim đại sư, đạo hữu số thứ chín đã tới rồi.”

Đan đồng đứng tại cửa ra vào, thân thể khom xuống, vẻ mặt cung kính nói.

“A!”

Kim Thước lúc này mới hồi thần, hướng phía cửa ra vào trông lại, sau khi thấy Lâm Hải, liền hướng phía Lâm Hải khẽ gật đầu.

“Bái kiến Kim đại sư!”

Lâm Hải hướng phía Kim Thước ôm quyền, cung kính vấn an.

“Mời vào a!”

Trạng thái tinh thần của Kim Thước, tựa hồ không quá tốt, đem Lâm Hải kêu vào, sau đó có chút sa sút hỏi.

"Đạo hữu, cần luyện chế đan dược gì, có chuẩn bị đủ dược liệu bắt buộc chưa?"

Lâm Hải nghe được, thì là mỉm cười, sau đó lạnh nhạt mở miệng.

"Tại hạ tìm Kim đại sư, cũng không phải là vì luyện đan mà đến."

"A?" Kim Thước sững sờ, kinh ngạc nhìn về phía Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Chương 1775: Không bằng, chỉ điểm lão một phen a!

"Vậy đạo hữu, vì sao mà đến?" Vẻ mặt Kim Thước kỳ quái, phàm là người đến cầu kiến lão, không khỏi là cầu lão luyện đan, Lâm Hải là một cái ngoại lệ đầu tiên.

"Tại hạ muốn hướng Kim đại sư nghe ngóng mấy vị thảo dược!"

"Nghe ngóng thảo dược?" Trong nội tâm Kim Thước càng thêm kì quái, cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, có chút kinh ngạc mà hỏi.

"Chẳng lẽ, ngươi cũng là Luyện Đan Sư?" Kim Thước nghi ngờ hỏi, dù sao ngoại trừ Luyện Đan Sư ra, ai không có việc gì thì đi nghe ngóng thảo dược làm gì?

Coi như là muốn mua thảo dược, tìm người luyện đan, lại há có đạo lý để lão cái Luyện Đan Đại Sư được công nhận này không tìm, mà đi tìm người khác?

"Xem như thế đi!" Lâm Hải cười cười, gật đầu nói.

"Thì ra là thế!" Ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải của Kim Thước, không khỏi trở nên nhu hòa đi một ít.

“Ngươi nói đi, muốn nghe ngóng về cái thảo dược gì, nếu ta biết thì có lẽ có thể cho ngươi câu trả lời thoả mãn.”

Tuy cảm xúc của Kim Thước vẫn đang không tốt, khó coi, nhưng lại khôi phục thần thái tràn đầy tự tin.

Dù sao, tại trong mắt lão, Lâm Hải coi như là Luyện Đan Sư, thì cũng là hậu sinh vãn bối.

Dùng tuổi thọ hiện tại của Lâm Hải, dù là tại trên Đan Đạo Chi Thuật có thiên phú dị linh, thì thành tựu cũng sẽ không quá cao.

Dù có thể thành công luyện chế đan dược tam phẩm, đều đã xem như kỳ tài ngút trời rồi.

Dù sao, Luyện Đan Chi Thuật ngoại trừ thiên phú ra, càng nhiều hơn là còn muốn chú ý kinh nghiệm cùng truyền thừa, không có truyền thừa của người trước cùng ngàn vạn lần thực tế, là tuyệt đối không có khả năng có được thành tựu.

Bởi vậy, đối với chuyện Lâm Hải nghe ngóng thảo dược, lão liền coi thành vãn bối thỉnh giáo, dùng tạo nghệ bên trên Đan Đạo Chi Thuật của lão, trả lời Lâm Hải hẳn là nhẹ nhõm đến cực điểm.

Lâm Hải thì là mỉm cười, sau đó mở miệng nói.

“Vãn bối muốn thỉnh giáo, ba loại thảo dược Cửu Chi Huyền Diệp Thảo, Hỏa Liên Quả cùng Ngọc Cơ Hoa, có thể hái đến hoặc là mua được ở đâu?”

“Cửu Chi Huyền Diệp Thảo, Hỏa Liên Quả, Ngọc Cơ Hoa?” Kim Thước nghe được, không khỏi sững sờ, ba loại thảo dược này, lão vậy mà một loại cũng đều chưa nghe nói qua.

Bất quá, Kim Thước cũng biết, chủng loại thảo dược thật sự là nhiều lắm, nhất là một ít thảo dược cấp thấp, càng là nhiều vô số kể, lão không biết đã là hợp tình hợp lý.

Thế nhưng mà, vừa rồi lão đã khoa trương hạ miệng lớn như vậy, nếu như tùy tiện nói không biết, chẳng phải là lại để cho một cái tiểu bối như Lâm Hải chế nhạo sao?

“Đạo hữu, muốn ba loại thảo dược này, là để chuẩn bị luyện chế đan dược gì, thuộc về mấy phẩm à?”

Kim Thước không có trực tiếp trả lời vấn đề của Lâm Hải, ngược lại hướng phía Lâm Hải hỏi.

Chỉ cần Lâm Hải nói ra luyện chế đan dược gì, thì lão hoàn toàn có thể dựa vào tạo nghệ bên trên Đan Đạo Chi Thuật của mình, tìm được ba loại thảo dược vật để thay thế, thậm chí trợ giúp Lâm Hải cải tiến đan phương.

Làm như vậy, vừa che dấu được bối rối của mình, cũng chỉ dẫn được vãn bối, sao lại không làm đâu?

“Kim đại sư, vãn bối muốn luyện chế đan dược gọi Hồi Linh Đan, thuộc về siêu thất phẩm!” Lâm Hải ở một bên, đáp chi tiết.

“A, phẩm giai cũng không phải cao, siêu thất phẩm, siêu... Siêu thất phẩm?!”

Kim Thước bắt đầu còn vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng sắc mặt sau đó lại mạnh mẽ biến đổi, tròng mắt thiếu chút nữa trừng đi ra.

“Ngươi mới vừa nói mấy phẩm?”

Kim Thước cho là mình nghe lầm, vẻ mặt không thể tin được nhìn xem Lâm Hải, khiếp sợ hỏi, miệng há ra hận không thể đem Lâm Hải ăn hết.

“Siêu, siêu thất phẩm a!”

Lâm Hải vẻ mặt mộng bức, mờ mịt nói.

Phốc!

Kim Thước thiếu chút nữa phun ra một ngụm lão huyết, lập tức tức sùi bọt mép, đưa tay hướng phía ngoài cửa chỉ ra.

“Cút ra ngoài cho ta!”

“Ách…” Lâm Hải cả kinh, không nghĩ tới Kim Thước như thế nào đột nhiên trở mặt rồi.

“Kim đại sư, ngài đây là có ý gì?”

“Có ý tứ gì?” Kim Thước khó thở mà cười, trong ánh mắt nhìn xem Lâm Hải tràn đầy lửa giận.

“Hừ, một cái hậu sinh vãn bối, vậy mà dõng dạc muốn luyện chế đan dược siêu thất phẩm, còn đến chỗ lão phu hỏi thăm thảo dược, ta nhìn ngươi là đặc biệt đến để trêu đùa hí lộng lão phu a!”

“Ta không có a!” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy bật cười, giờ mới hiểu được Kim Thước vì cái gì đột nhiên nổi giận, náo loạn cả buổi thì ra cho là mình đang khoác lác trang bức cố tình gây sự a.

“Kim đại sư, ta tuyệt đối không có trêu đùa hí lộng ngươi, ta thật sự cần ba vị thảo dược này, luyện chế đan dược siêu thất phẩm, Hồi Linh Đan!”

“Ha ha, còn dám nói xạo!”

Kim Thước tức đến sắc mặt đều đen, đưa tay chỉ vào Lâm Hải, vẻ mặt giận dữ.

“Ngươi cho rằng đan dược siêu thất phẩm là cái gì? Là rau cải trắng sao?”

“Đừng nói đan dược siêu thất phẩm, cho dù có thể luyện chế đan dược thất phẩm bình thường, đều là trình độ cấp Đại Sư!”

“Ngươi chính là một cái vãn bối, cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn, luyện chế đan dược siêu thất phẩm?”

Kim Thước càng nói càng tức, bỗng nhiên bàn tay lăng không một trảo, từ trong cái sọt phế đan bên cạnh cầm lên một khỏa phế đan, hướng phía trước mặt Lâm Hải duỗi ra.

“Thấy không, người phía trước ngươi kia, tìm ta luyện chế đan dược thất phẩm Phá Độc Tán, dùng mấy ngàn năm tạo nghệ đan đạocủa ta, đều không có luyện chế thành công!”

“Mà ngươi, mới vừa tiếp xúc luyện đan được vài ngày, vậy mà dõng dạc, muốn luyện chế đan dược siêu thất phẩm?!”

Trên mặt Kim Thước, tràn đầy phẫn nộ cùng châm chọc, sau đó đột nhiên trong mắt hiện lên một đạo tinh mang, hướng phía bên ngoài nhất chỉ.

“Cút, lập tức cút cho ta!”

“Lão phu vừa mới luyện đan thất bại, khiến một tánh mạng tuổi trẻ như vậy vẫn lạc, đang phiền muộn lắm, đừng ép ta tức giận, nếu không đối với ngươi không có bất kỳ chỗ tốt nào!”

“Ta...” Lâm Hải muốn nói lại thôi, quả thực là bó tay rồi.

Mẹ nó, lão nhân này cũng thật sự là say, cứ nhận định chính mình là ở chỗ này cố tình gây sự đâu?

Bất quá, Lâm Hải hiện tại cũng đã kết luận, ba cây thảo dược mà chính mình cần này, Kim Thước tất nhiên là chưa từng nghe qua.

“Xem ra, chính mình vẫn còn có chút đánh giá cao vị Kim đại sư này rồi.”

Trong nội tâm Lâm Hải thất vọng một hồi, bất quá cũng có thể lý giải.

Dù sao Độc Cô Trần lúc trước chỉ là có tỷ lệ luyện thành đan dược thất phẩm, đã được xưng là Đan Vương rồi.

Mà Kim Thước tuy luyện chế Phá Độc Tán thất bại, nhưng lão dám luyện, đã nói lên có thành công tỷ lệ.

Nhìn như vậy, trình độ đan đạo của Kim Thước, có lẽ tại cùng một cái cảnh giới với Độc Cô Trần, trở thành đại sư cũng không có gì không ổn.

Nếu ở chỗ Kim Thước đã không chiếm được trợ giúp, Lâm Hải cũng không cần thiết phải tiếp tục ở tại chỗ này nữa.

“Cái kia, vãn bối cáo từ!”

Lâm Hải cười cười, cũng không tức giận, quay người đinh ly khai.

Nhưng sau khi thấy miếng phế đan mà Kim Thước cầm trong tay kia, trong lòng Lâm Hải khẽ động, lại ngừng lại.

“Cái Kim Thước này, bề ngoài giống như người cũng không tệ lắm, ít nhất trước khi hiểu lầm chính mình, từ đầu tới đuôi đều không có cái loại cảm giác cao cao tại thượng, coi trời bằng vung, ngược lại so sánh hiền hoà, có phong phạm tiền bối cao nhân.”

“Không bằng, chỉ điểm lão một phen a.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên hướng phía phế đan trong tay Kim Thước nhất chỉ, mỉm cười mở miệng.

“Kim đại sư, nếu như vãn bối đoán không lầm, ngươi là ở thời điểm tám phần hỏa hầu, thì gia nhập thêm Bách Túc Trùng a?”

Mặt mũi Kim Thước đang tràn đầy tức giận, thế nhưng mà sau khi nghe được Lâm Hải nói, vẫn không khỏi sững sờ, không tự chủ được mà nói.

“Đúng là thời điểm tám phần hỏa hầu!”

“Quả nhiên bị chính mình đoán đúng!” Lâm Hải không khỏi hiểu ý cười cười.

Tuy hắn cũng không biết cái đan phương Phá Độc Tán này, nhưng sau khi học xong Đan Đạo Chi Thuật của Kim Hoa Đồng Tử, tạo nghệ của Lâm Hải dĩ nhiên đạt đến một cái tình trạng cực cao.

Ít nhất, loại đan dược thất phẩm trước kia rất khó luyện chế thành công này, tại trong mắt Lâm Hải đã trở thành đồ chơi cho con nít.

Tuy Lâm Hải cũng không biết đan phương, càng không biết quá trình luyện chế của Kim Thước, nhưng tùy ý liếc nhìn cái phế đan này, Lâm Hải cũng đã tìm ra được nguyên nhân thất bại của Kim Thước.

“Nếu như ngươi tại thời điểm bảy phần hỏa hầu, để Bách Túc Trùng vào, thì cũng đã không thất bại!” Lâm Hải bỗng nhiên nói ra.

“Nói bậy nói bạ!” Kim Thước nghe xong, tức đến râu ria nhếch lên đến.

“Bách Túc Trùng nếu cho vào lúc bảy phần hỏa hầu, căn bản sẽ không thể dung luyện, sách cổ sớm có ghi lại, ngươi cái hài tử, hiểu cái lông gà gì!”

Kim Thước tức đến nói tục đều bạo ra.

Lâm Hải cũng không phản bác, mà trên mặt bỗng nhiên lộ ra một vòng mỉm cười, liếc nhìn Kim Thước, thản nhiên nói.

“Nếu như thời điểm gia nhập Bách Túc Trùng, lại thêm vào ba tích Quỳnh Chi Dịch đâu?”

“Thật sự là nói hưu nói vượn, thuộc tính của Quỳnh Chi Dịch và Bách Túc Trùng xung đột, cùng nhau gia nhập mà nói…” Kim Thước tức đến râu tóc đều dựng, thế nhưng mà vừanói đến một nửa, lại im bặt mà dừng, sau đó đầu ông một tiếng, thoáng cái sững sờ ở tại chỗ!

Chương 1776: Thời điểm chứng kiến kỳ tích, đã đến!

Nhìn Kim Thước đã lâm vào trạng thái suy tư thật sâu, Lâm Hải mỉm cười, quay người ly khai.

Về phần có thể suy nghĩ cẩn thận, cũng có chỗ lĩnh ngộ hay không, vậy thì phải xem vận mệnh của lão rồi.

Đan đồng ở một bên, thì có chút nhìn mà mộng bức.

Hiện tại cái dạng này của Kim đại sư, y là nên gọi người kế tiếp, hay là không gọi à?

“Kim đại sư, Kim đại sư…”

Phía dưới khó xử, đan đồng cẩn thận từng li từng tí hô hai tiếng, thế nhưng mà Kim Thước lại một điểm phản ứng cũng đều không có, phảng phất như căn bản không có nghe được y nói chuyện.

“Đừng có quấy rầy lão, lão đang tự hỏi một cái vấn đề phi thường trọng yếu!”

Thanh âm của Lâm Hải bay vào trong tai đan đồng, đan đồng nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Hải, cũng thoáng cái mộng bức tại chỗ.

“Ta nói, ngươi sao có thể tùy tiện tin những gì mà tiểu tử kia nói a? Trát một thân châm, thì dùng được cái gì à?”

“Đúng đấy, liền cả Kim đại sư cũng đều không cứu được con gái của ngươi, hắn một tên mao đầu tiểu tử có thể cứu được sao?”

“Đúng vậy a, ngươi cũng đừng ngồi đây mơ mộng, tiểu tử kia nếu thực sự có bổn sự khởi tử hồi sinh, còn có thể đến cầu Kim đại sư luyện đan sao?”

“Nhanh chóng đem cái kim châm không có tác dụng gì kia nhổ đi, rồi mang theo con gái của ngươi về nhà, an bài hậu sự a.”

Lâm Hải vừa ra tới nơi, chợt nghe thấy một đám người đang hướng nam tử lúc trước kia, mặt mũi tràn đầy giễu cợt châm chọc khiêu khích.

Mà sắc mặt nam tử, thì trở nên vô cùng khó coi, nhìn con gái không hề có khởi sắc ở trên mặt đất, sắc mặt lo lắng, nội tâm thống khổ giãy dụa, hiển nhiên cũng đã trở nên hoảng loạn.

“Hắc, đi ra, ta là số mười, rốt cục đến ta rồi, ha ha!”

Vừa lúc đó, đột nhiên có người hưng phấn hô lớn một tiếng, mọi người lúc này mới quay đầu lại nhìn lại.

Đã thấy Lâm Hải sắc mặt bình tĩnh, vẻ mặt đạm mạc đang hướng về phía đôi cha con này đi tới.

“Chàng trai, cái kim châm này của ngươi đến cùng có dùng được không a, không dùng được cũng đừng cố lộng huyền hư, đây không phải là lừa người sao?” Lập tức có người, vẻ mặt xem thường hướng phía Lâm Hải mỉa mai nói.

“Đúng đấy, cứu không được cũng đừng quấy rối, ngươi xem đã lâu như vậy, nữ hài một điểm biến hóa cũng không có.”

Lập tức có người đi theo ở một bên phụ họa nói.

“Chàng trai, nữ nhi của ta nàng, nàng...”

Phụ thân của nữ hài, một cái đi nhanh lao đến, mặt mũi tràn đầy kinh hoảng nhìn xem Lâm Hải, trong ánh mắt tràn đầy cầu khẩn.

Đối với ông ta mà nói, Lâm Hải đã là hy vọng duy nhất để cứu nữ nhi của mình rồi.

Ông ta thật sự không hy vọng, Lâm Hải sẽ như những người khác nói, căn bản không cứu được nữ nhi của mình.

“Ngươi tin tưởng ta sao?”

Lâm Hải mặt mỉm cười, nhìn nam tử nói ra.

Nam tử khẽ giật mình, sau đó do dự một phen, cắn răng một cái trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Tin, ta tin!”

“Cái kia tốt, lại đợi thêm một phút đồng hồ đi!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp tìm một chỗ ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

“Cái này, cái này...” Nam tử thoáng cái lại luống cuống, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, nhìn con gái nằm trên mặt đất không hề chuyển biến tốt đẹp, hai mắt đẫm lệ.

“Ồ, đan đồng đâu? Như thế nào còn không gọi ta à?”

Cái lúc này, số thứ mười đã sớm chờ không kiên nhẫn, thấy đan đồng hồi lâu đều không có đi ra kêu tên, không khỏi một hồi kỳ quái.

“Không phải là Kim đại sư hôm nay sẽ không tiếp kiến chúng ta a?” Có người lo lắng nói ra.

“Không có khả năng, nếu như vậy, đan đồng nhất định sẽ đi ra nói một tiếng.”

“Cái kia đến cùng là nguyên nhân gì a, thật sự là kì quái.”

…

Thời gian từng chút từng chút đi qua, đan đồng thủy chung không có đi ra, mọi người đã bắt đầu trở nên nôn nóng bất an.

Mà lúc này đây, hai mắt Lâm Hải lại rồi đột nhiên mở ra, sau đó đứng lên, đi tới trước người nữ tử hôn mê.

“Thời gian có thể rồi!”

Lâm Hải nói xong, tại trong ánh nhìn soi mói mờ mịt cùng chờ mong của phụ thân nữ tử, cúi người xuống.

“Thời điểm chứng kiến kỳ tích, đã đến!”

Nói xong, ngón tay Lâm Hải chậm chạp vươn ra, nhẹ nhàng nắm một cây kim châm, phi tốc rút ra.

Hưu!

Theo kim châm mà Lâm Hải rút ra, một cỗ chất lỏng màu đen, từ trong cơ thể nữ tử liền bắn ra, mang theo mùi tanh hôi nồng đậm, làm cho người buồn nôn!

Lâm Hải vung tay lên, chân khí liền đem cỗ chất lỏng này, giam cầm tại giữa không trung, để ngừa khuếch tán.

Đồng thời ngón tay không ngừng, đem kim châm trên người nữ hài, một cây tiếp lấy một cây, tất cả đều phi tốc rút ra.

Hưu Hưu hưu!

Một cỗ tiếp một cỗ chất lỏng màu đen, từ trong cơ thể nữ hài bay ra, tất cả đều bị Lâm Hải giam cầm tại giữa không trung.

Thẳng đến sau khi kim châm trên người cô gái, bị Lâm Hải lấy ra toàn bộ, Lâm Hải mới hô một hơi, ý niệm khẽ động đem những chất lỏng màu đen này, thu nhập vào trong Luyện Yêu Hồ xử lý sạch.

“Tốt rồi!”

Lâm Hải lau mồ hôi trên đầu, hướng phía nam tử bên cạnh đang khẩn trương không hiểu, mỉm cười.

“Con gái của ngươi không có việc gì rồi, rất nhanh sẽ tỉnh!”

Nam tử giờ phút này, đã sớm kích động đến hưng phấn lệ nóng doanh tròng.

Tại một khắc Lâm Hải rút kim châm ra, nam tử cũng đã chú ý tới, theo chất lỏng màu đen bay ra, sắc mặt nữ nhi của mình, đã bắt đầu dần dần khôi phục.

Chờ sau khi toàn bộ kim châm đã rút ra, sắc mặt của con gái, ngoại trừ có chút tái nhợt ra, dĩ nhiên đã hoàn toàn khôi phục bình thường.

Căn bản không cần Lâm Hải nói, ông ta đã xác định, đau nhức kịch liệt trong cơ thể nữ nhi của mình, thật sự đã được hóa giải rồi.

“Cảm ơn ân nhân, cám ơn ân nhân!”

Nam tử phù phù một tiếng, liền quỳ gối trước mặt Lâm Hải, bang bang dập đầu.

“Tiện tay mà thôi, không cần khách khí!”

Lâm Hải đạm mạc cười cười, tiện tay phất một cái, đem nam tử đỡ lên.

“Con gái của ngươi còn rất yếu, chiếu cố tốt nàng!”

“Tốt, tốt!” Nam tử liền vội vàng gật đầu, sau đó vẻ mặt chờ mong, đợi con gái tỉnh lại.

“Chà mẹ nó, thực mẹ nó ngưu bức a!”

“Tiểu tử này là ai a, vậy mà thật có thể cứu người!”

“Xem nhìn lần nữa à, lại nói, cái kim châm kia là cái pháp bảo gì a!”

Một màn Lâm Hải cứu người này, đem đám người bên cạnh mới vừa rồi còn xì mũi coi thường, kinh ngạc đến mức cái cằm thiếu chút nữa đều rơi xuống.

Không khỏi, tất cả cũng đều đem lực chú ý, đặt ở trên người con gái của nam tử kia, muốn xem xem, có phải thật theo như lời Lâm Hải nói, lập tức muốn tỉnh lại hay không.

“Con gái, ngươi rốt cục tỉnh, ha ha ha!”

Mấy phút đồng hồ sau, cái nữ tử hôn mê kia, chậm rãi mở hai mắt ra, vẻ mặt mờ mịt.

“Cha, ta không chết?”

Nữ hài có chút không dám tin tưởng, nói ra.

“Ha ha, không chết, là vị ân nhân này cứu được... n nhân đâu?”

Nam tử nói được một nửa, sau đó đột nhiên cả kinh.

Lúc này mới phát hiện Lâm Hải không biết từ lúc nào, vậy mà đã đi ra.

“Cái chàng trai kia, đã đi rồi!” Lúc này, có người ở bên cạnh nói ra.

“Đi?!”

Nam tử nghe được, lập tức biến sắc.

“Chúng ta liền cả ân nhân tên gọi là gì, cũng không kịp hỏi ni!”

“Không được, không thể để cho ân nhân đi như vậy, con gái, chúng ta không thể tri ân không báo!”

Nói xong, nam tử khẽ vươn tay, đem nữ nhi của mình cõng lên, sau đó thân ảnh lóe lên, rơi xuống lầu năm, ra khỏi Đan Thảo Đường, đi tới trên đường cái.

“n nhân đi nơi nào?”

Nam tử nhìn quanh mọi nơi, vẻ mặt lo lắng, đồng thời nội tâm áy náy thật sâu không thôi.

Lâm Hải cùng ông ta bèo nước gặp nhau, cũng tại thời điểm ông ta tuyệt vọng nhất, cứu được nữ nhi của ông ta, sau đó yên lặng ly khai, không cầu bất luận cái hồi báo gì.

Bởi như vậy, càng thêm để cho trong lòng của ông ta, đối với Lâm Hải tràn đầy tôn kính cùng cảm kích.

Ông ta Hắn nhất định phải tìm được Lâm Hải, không thể để cho người ta lãng phí thời giờ.

“n? Tại nơi đó!”

Rất nhanh, nam tử liền phát hiện, phía trước có một cái người trẻ tuổi đầu đầy tóc trắng, đang cúi đầu từ từ hành tẩu, tựa như đang tự hỏi cái sự tình gì.

“n nhân, xin dừng bước!”

Nam tử đại hỉ, cuống quít hướng phía Lâm Hải hô to một tiếng.

“n?”

Lâm Hải ra khỏi Đan Thảo Đường, đang suy tư, là tiếp tục dừng lại ở trong thành, hay là chạy ra khỏi thành.

Nghe được tiếng la lên sau lưng, không khỏi quay đầu. Đã thấy nam tử lúc trước đang mang vẻ mặt kích động, lưng cõng nữ nhi của mình, đi tới gần.

Chương 1777: Lâm công tử, thỉnh thu ta làm đồ đệ a!

“n nhân, ngài tại sao không nói một tiếng, đã đi?!”

Nam tử nhìn Lâm Hải, không biết là oán trách hay là cảm kích, nói ra.

Lâm Hải mỉm cười, “Chuyện nơi đây đã xong, tự nhiên nên rời đi rồi.”

“n nhân, tại hạ họ Lam, gọi Lam Tiến, tiểu nữ Lam Thải Nguyệt, còn chưa thỉnh giáo đại danh của ân nhân?” Lam Tiến hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ta gọi Lâm Hải!”

“Nguyên lai là Lâm công tử!” Lam Tiến đem Lam Thải Nguyệt sau lưng buông xuống, “Thải Nguyệt, còn không mau cám ơn ân cứu mạng của Lâm công tử!”

“Thải Nguyệt, đa tạ Lâm công tử!”

“Lam cô nương, không cần khách khí!” Lâm Hải cười cười, nói.

“Lâm công tử, nhà của ta ngay tại trấn Hướng Dương cách ba trăm dặm thành đông, nếu như Lâm công tử không ghét bỏ, thì kính xin Lâm công tử theo Lam mỗ về nhà, để Lam mỗ nhất định phải báo đáp đại ân của Lâm công tử!”

“Thế thì không cần!” Lâm Hải liên tục khoát tay, “Ta còn có chuyện quan trọng tại thân, không tiện ở lâu.”

“Nếu như không có chuyện gì khác, Lâm mỗ liền cáo từ rồi!”

Lâm Hải nói xong, liền hướng phía cha con Lam Tiến ôm quyền, muốn ly khai.

“Chờ một chút, Lâm công tử!”

Lam Tiến vội vàng đem Lâm Hải ngăn lại, do dự một phen, sau đó khẽ vươn tay đem Bách Bảo Nang lấy ra.

“Lâm công tử có việc, vậy Lam mỗ không dám ngăn trở, nhưng đại ân cứu mạng, không thể không báo!”

“Lam mỗ không có bản lãnh gì, dùng nghề hái thuốc mà sống, nơi này có chút ít thảo dược, mặc dù không tính là trân quý, nhưng cũng có chút giá trị, kính xin Lâm công tử vui lòng nhận cho, đây là tâm ý của Lam mỗ!”

Nói xong, Lam Tiến đem Bách Bảo Nang, cung kính đưa đến trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải vốn muốn cự tuyệt, nhưng khi nghe được Lam Tiến nói, ông ta là dùng nghề hái thuốc mà sống, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Hắn hiện tại đang không biết đi đâu để tìm ba vị thuốc chủ yếu để luyện chế Hồi Linh Đan, mà cái Lam Tiến này dùng nghề hái thuốc mà sống, có lẽ sẽ có ba vị thuốc này cũng không chừng!

Bất quá, Lâm Hải vẫn là không có thò tay đi đón, mà là hướng phía Lam Tiến hỏi.

“Lam huynh, ngươi dùng nghề hái thuốc mà sống, có từng nghe nói qua ba vị thảo dược Cửu Chi Huyền Diệp Thảo, Hỏa Liên

Quả, Ngọc Cơ Hoa chưa?”

Lam Tiến nghe được, không khỏi sững sờ, sau đó mờ mịt lắc đầu.

“Chưa nghe nói qua sao?”

Thần sắc Lâm Hải lập tức buồn bã, mặt lộ vẻ thất vọng.

Tựa hồ là nhìn ra Lâm Hải thất vọng, miệng Lam Tiến ngập ngừng, rồi nói ra.

“Lâm công tử, cần ba vị thảo dược này?”

“Đúng vậy a! Đáng tiếc Kim Thước của Đan Thảo Đường cũng chưa từng nghe qua, ngươi cũng chưa từng nghe qua, đoán chừng khó tìm a!” Lâm Hải thở dài nói ra.

Đồng thời, đem Bách Bảo Nang mà Lam Tiến đưa tới đẩy trở về.

“Lâm công tử, Diệt Tiên Sơn chắc chắn có ba vị thảo dược mà ngươi muốn này.”

“Không bằng Lâm công tử theo Lam mỗ về nhà, ở trong nhà Lam mỗ mấy ngày, Lam mỗ tựu cho dù liều cái mạng này, cũng đem ba vị thảo dược này, hái đến cho Lâm công tử!”

Lam Tiến hướng phía Lâm Hải, vẻ mặt kiên quyết trịnh trọng nói.

“n?”

Lâm Hải nghe được, không khỏi sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lam Tiến.

“Diệt Tiên Sơn? Ngươi nói Diệt Tiên Sơn, là địa phương nào?”

“Diệt Tiên Sơn, hướng phía nam ba nghìn dặm, là một mảnh dãy núi bị mây mù vờn quanh, kéo dài tám trăm dặm.”

“Theo tương truyền cổ xưa, Diệt Tiên Sơn chính là từ mấy trăm vạn năm trước, từ trên Thiên Đình rơi xuống Địa Tiên giới, trên núi mọc khắp các loại kỳ hoa dị thảo cùng dị thú hung mãnh.”

“Chỉ có điều, người tu hành sau khi vào núi sẽ phải chịu phong ấn chân khí, mà thế núi lại cực kỳ hiểm ác, cộng thêm dị thú công kích, cho nên mặc kệ là Nhân Tiên hay là Địa Tiên, sau khi vào núi đều có phong hiểm thật lớn, thậm chí cửu tử nhất sinh, cho nên lại xưng là Diệt Tiên Sơn.”

“Mà người hái thuốc chúng ta, tối đa cũng chỉ hoạt động được ở trong phạm vi một dặm của Diệt Tiên Sơn, chưa bao giờ xâm nhập sâu được. Tiểu nữ trúng độc, chính là bị Yêu thú bên trong Diệt Tiên Sơn phun ra nọc độc gây thương tích.”

“Từ Thiên Đình rơi xuống Địa Tiên giới sao?” Lâm Hải nghe xong, không khỏi cả kinh.

Nếu thật sự là như thế, cái Diệt Tiên Sơn này thật không đơn giản a.

“Đa tạ ý tốt của ngươi rồi!” Lâm Hải hướng phía Lam Tiến mỉm cười.

Hắn từ bên trong lời nói của Lam Tiến, dĩ nhiên đã hiểu, cái Diệt Tiên Sơn này hung hiểm vạn phần, lên núi hái thuốc đều là nguy hiểm mạo hiểm tánh mạng.

Lam Tiến vì báo ân, nguyện ý lên núi mạo hiểm tìm kiếm thảo dược cho Lâm Hải, nhưng Lâm Hải sao lại đáp ứng?

“Ba vị thảo dược này, ta cũng không phải bắt buộc, hơn nữa khó tìm, các ngươi không cần phải vì thế mà đi mạo hiểm.”

“Lâm mỗ còn có chuyện quan trọng, muốn đi thủ đô thành Thái Huyền trước, như vậy xin cáo biệt!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, phi tốc ly khai.

“Ai, Lâm công tử…” Lam Tiến hô một tiếng, đáng tiếc Lâm Hải đã đi xa.

“Ai, Lâm công tử thi ân không cầu báo, thực là đại trượng phu!”

Cha con Lam Tiến, chỉ có thể nhìn bóng lưng Lâm Hải, thở dài một hồi.

Cùng một thời gian, lầu năm của Đan Thảo Đường!

“Ta suy nghĩ cẩn thận rồi, ta rốt cục suy nghĩ cẩn thận rồi!”

Kim Thước một mực ở vào trạng thái suy tư, đột nhiên bừng tỉnh, lộ ra mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ.

“Quỳnh Chi Dịch cùng Bách Túc Trùng tuy có xung đột thuộc tính, nhưng tại dưới tình huống bảy phần hỏa, loại xung đột này vừa vặn bị Thanh Mang Thảo sắp hòa tan triệt tiêu, đạt tới quá trình cô đọng hoàn mỹ!”

“Thật sự là không thể tưởng được, đan phương luyện chế Phá Độc Tán, truyền lưu mấy ngàn năm, vậy mà không có người nào, dòm thấu cái đạo lý đơn giản như thế này!”

“Dựa theo phương pháp này mà nói, xác xuất luyện chế Phá Độc Tán thành công, thậm chí có thể đạt tới một trăm phần trăm, cao nhân, chính thức là cao nhân a!”

Kim Thước suy nghĩ cẩn thận đạo lý này, phảng phất đối với toàn bộ luyện đan chi đạo, đều đã có thêm một tầng lĩnh ngộ càng sâu, không khỏi đối với Lâm Hải, quả thực tràn đầy sùng bái.

Lão hiện tại, đã hoàn toàn khẳng định, Lâm Hải tuyệt đối là cái Đan Đạo Tông Sư siêu cấp.

Nhớ tới chính mình trước đó, còn răn dạy người ta, nói người ta vô tri, hiện tại ngẫm lại, thật sự là vô cùng xấu hổ a.

“Lâm công tử, hắn ở đâu?!”

Cuống quít, Kim Thước hướng phía đan đồng, cấp tốc hỏi.

Lão phải nhanh chóng hướng Lâm Hải xin lỗi, cũng cảm tạ Lâm Hải đã chỉ điểm cho lão, lại để cho lão đối với Luyện Đan Chi Thuật, đã có mạch suy nghĩ hoàn toàn mới, tầm mắt thoáng cái trở nên cực kỳ rộng lớn, cùng lúc trước hoàn toàn không hề đồng nhất nữa.

Đương nhiên, trọng yếu hơn là, lão còn có rất nhiều nghi vấn bên trên luyện đan, muốn thỉnh giáo nhờ Lâm Hải chỉ điểm.

Có thể gặp được loại Đại Sư Luyện Đan như Lâm Hải này, nếu như bỏ qua mà nói, thật sự thật là đáng tiếc.

“Hắn, hắn sớm đã đi!”

Đan đồng nhìn Kim Thước, dáng vẻ một hồi kích động, một hồi lo lắng, không khỏi có chút khẩn trương, nhút nhát e lệ nói ra.

“Đi?”

Đầu Kim Thước ông một tiếng, sau đó vèo cái biến mất tại chỗ, liền xông ra ngoài.

“Lâm công tử, Lâm công tử...”

Kim Thước vọt tới phòng tiếp khách, hô to một hồi, đem mọi người chờ đợi bên ngoài, sợ tới mức tất cả đều đứng lên, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn vị Kim đại sư đức cao vọng trọng này, không biết lão vì sao lại thất thố như thế.

Kim Thước đã bất chấp ánh mắt của mọi người, thấy Lâm Hải cũng không ở trong đó, không khỏi lo lắng hướng phía mọi người hỏi.

“Các vị, Lâm Hải Lâm công tử, đã đi bao lâu rồi?”

“Đại sư hỏi, thế nhưng mà cái người trẻ tuổi đầu đầy tóc trắng kia không?” Có người hỏi.

“Đúng vậy!” Kim Thước liên tục gật đầu.

“Lâm công tử sau khi cứu sống cái nữ tử thân trúng kịch độc kia, đã rời đi rồi!”

“Cái gì?!”

Kim Thước nghe xong, không khỏi sững sờ, mang theo không thể tưởng tượng nổi hỏi.

“Lâm công tử, còn cứu được cái nữ tử họ Lam kia sao?”

“Đúng vậy!”

“Dùng Phá Độc Tán sao?”

“Không phải, là trát đầy kim châm lên trên người nàng, lúc rút kim châm ra, nọc độc màu đen liền theo đi ra.”

Kim Thước nghe xong, đầu ông một tiếng, đồng tử kịch liệt co rút lại, lộ ra vẻ mặt vô cùng rung động.

“Đây là, thuật châm cứu của Hoa Hạ!!!”

Trong nháy mắt, trong đầu Kim Thước, chỉ còn lại có một cái ý niệm trong đầu.

Nhất định phải tìm được Lâm Hải, cũng phải bái làm môn hạ của Lâm Hải, nếu không lão sẽ hối hận cả đời!

“Lâm công tử, thỉnh thu ta làm đồ đệ a!”

Tại trong ánh mắt khó có thể tin của mọi người, Kim Thước giống như bị đánh máu gà, ngao một tiếng, vẻ mặt cuồng nhiệt liền xông ra ngoài. Chỉ để lại mọi người nguyên một đám nghẹn họng nhìn trân trối, ngây ra như phỗng!

Chương 1778: Diệt Tiên Sơn

Chờ thời điểm Kim Thước từ trong Đan Thảo Đường chạy ra, ra đường tìm kiếm Lâm Hải, Lâm Hải đã sớm ra khỏi thành, một đường hướng nam mà đi.

“Nếu đi thủ đô thành Thái Huyền cũng là một đường hướng nam, vừa vặn đi ngang qua cái Diệt Tiên Sơn này, không bằng đến lúc đó vào xem, có lẽ sẽ có cái thu hoạch gì.”

Lâm Hải một đường hành tẩu, một bên trong nội tâm đã có ý định.

Khoảng cách ba nghìn dặm, đối với Lâm Hải mà nói, cũng không tính xa, Lâm Hải cũng không có triệu hoán Chủ thượng, đằng vân giá vũ.

“Đúng rồi, không phải nói Diệt Tiên Sơn là từ trên Thiên Đình rơi xuống sao, hỏi Tôn Ngộ Không một chút xem có biết về lai lịch của núi này hay không?”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vừa đi vừa móc điện thoại ra, đã tìm được Weachat của Tôn Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, có bề bộn không, có một sự tình muốn hỏi ngươi. (phía sau là một cái biểu lộ nhếch miệng cười)

Một lát sau, tin tức của Tôn Ngộ Không, mới hồi âm lại.

Tôn Ngộ Không: A, Nhị đệ, chuyện gì ngươi nói, lão Tôn ta đang đi hàng hải tại Đông Hải, gặp được hải tặc rồi! Hôm nay đánh thẳng khí thế ngất trời đâu, a ha ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Phốc!

“Cái đồ chơi gì?!!”

Lâm Hải xem hết tin tức của Tôn Ngộ Không, tròng mắt thiếu chút nữa lòi ra, quả thực có chút không thể tin được.

“Đông Hải có hải tặc?”

Mẹ nó, cái tình huống này là như thế nào?

Sau khi giật mình trong chốc lát, Lâm Hải không khỏi bật cười một hồi.

Thật là có ý tứ, không nghĩ tới thời đại Đại hàng hải của Thiên Đình đã đến lúc này, cái này ắt không thể thiếu giống hải tặc, lập tức đúng thời cơ mà sinh ra.

Bất quá, hải tặc bên trong manga, vì thể hiện bản tính hung ác, rất nhiều đều vẽ thành Độc Nhãn Long, chỉ có một con mắt.

Nhưng là, cái hải tặc Thiên Đình này, mẹ nó là mắt trợn, hoặc là trên mặt có hai lỗ thủng lớn sao?

Cướp của ai không tốt, ngươi nha lại cướp của Tôn Ngộ Không?

Cái con khỉ này bình thường không có việc gì vẫn còn muốn tìm chút chuyện để làm đâu rồi, ngươi đi cướp của y, cái này mẹ nó không phải là tìm đường chết sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, không vội, đánh nhau quan trọng hơn, ngươi trước bề bộn, bề bộn hết rồi nói sau, ta đi mặc niệm một hồi cho hải tặc trước! (phía sau là một cái biểu lộ mồ hôi lạnh)

Tôn Ngộ Không: A, cũng tốt cũng tốt! Cái hải tặc hôm nay, có chút khó giải quyết, lão Tôn ta hoài nghi, là cái tên Nhị Lang Thần kia, dẫn người giả mạo! Lão Tôn ta đi trước cho y một gậy!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, ngươi bề bộn ngươi bề bộn, Hầu ca coi chừng!

Lâm Hải hồi phục tin tức xong, nháy nháy mắt, lập tức có chút mộng bức.

“Vừa rồi Tôn Ngộ Không nói cái gì? Hải tặc có thể là Nhị Lang Thần giả mạo hay sao?”

Ta đi!

Lâm Hải nhịn cười không được đi ra, cái này mẹ nó liền có ý tứ rồi.

Người ta cái Thần Tiên khác, nhìn ‘One Piece’, đều mang theo mộng tưởng đi chinh phục biển lớn, cái Nhị Lang Thần này vậy mà đi làm hải tặc?

“Có phải thật vậy hay không à?”

Lâm Hải không khỏi có chút bắt đầu tò mò.

“Hỏi Thỏ Ngọc một chút, xem nàng có biết hay không!”

Lâm Hải nhớ rõ, Thỏ Ngọc cùng Hạo Thiên Khuyển, tựa hồ thường chơi cùng một chỗ, nói không chừng Thỏ Ngọc biết rõ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thỏ Ngọc, có ở đấy không, đưa ngươi hai cây cà rốt lớn! (phía sau là một cái biểu lộ nhướn mày)

Thỏ Ngọc: Oa, đại tiên, ngươi thật tốt, người ta ưa thích thứ vừa dài lại thô! (phía sau là một cái biểu lộ sắc sắc)

“Ách...” Lâm Hải nhìn hồi âm của Thỏ Ngọc, lập tức miên man bất định.

Mẹ nó, cái Tiểu Thỏ Tử này, nói chuyện quá có nghĩa khác, rất dễ dàng lại để cho ca ca hiểu sai có được không?

Bất quá, Lâm Hải vẫn là lấy ra hai cây cà rốt, gửi tới cho Thỏ Ngọc.

Leng keng!

Ngươi hướng Thỏ Ngọc gửi đi hai cây cà rốt.

Thỏ Ngọc: A! Đại tiên, ngươi thật tốt, yêu ngươi chết mất! (phía sau là một cái biểu lộ thân thân)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Gần đây bề bộn cái gì đâu, có phải lại đi thông đồng cùng Hạo Thiên Khuyển hay không? (phía sau là một cái biểu lộ nhướn mày)

Thỏ Ngọc: Đại tiên, ngươi chớ nói lung tung a! Người ta mới chướng mắt cái con hải cẩu chán ghét kia! (phía sau là một cái biểu lộ mắt trợn trắng)

“Hải cẩu?”

Lâm Hải không khỏi sững sờ, Hạo Thiên Khuyển như thế nào lại thành hải cẩu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thỏ Ngọc a, hải cẩu là cái ý tứ gì? (phía sau là một cái mang biểu lộ dấu chấm hỏi)

Thỏ Ngọc: Hải cẩu, tựu là cẩu đi hàng hải! (phía sau là một cái biểu lộ bĩu môi)

Phốc!

Cái giải thích này!

Lâm Hải phục rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ý của ngươi là, Hạo Thiên Khuyển đi theo Nhị Lang Thần, đi hàng hải?

Thỏ Ngọc: Đúng vậy a, hơn nữa còn làm hải tặc! (phía sau là một cái biểu lộ xem thường)

“Bà mẹ nó, quả nhiên là hải tặc!”

Lâm Hải lúc này không còn nghi ngờ rồi, Hạo Thiên Khuyển trở thành hải tặc, Nhị Lang Thần còn có chỗ chạy khác sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bọn họ là nghĩ thế nào vậy? Mặc dù nói Luffy nghiêm khắc trên ý nghĩa, coi như là hải tặc, nhưng người ta là nhân vật chính diện a, người ta làm hải tặc, là để chinh phục Đại Hải a!

Thỏ Ngọc: Hạo Thiên Khuyển nói, chủ nhân của y cảm thấy, chúng tiên đều muốn làm nam nhân chinh phục Đại Hải, chủ nhân của y cảm thấy quá tục rồi, cho nên muốn làm hải tặc, làm nam nhân chinh phục “Nam nhân chinh phục Đại Hải”!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bà mẹ nó, ngươi chờ một chút, ta có chút mộng, để ta vuốt vuốt! (phía sau là một cái biểu lộ chóng mặt)

Chờ sau khi hiểu rõ, Lâm Hải một hồi im lặng, trong nội tâm quả thực là say.

Mẹ nó, Nhị Lang Thần thằng này, có cách nghĩ!

Thỏ Ngọc: Ai nha, đại tiên, ta cùng ngươi nói sau a, chủ nhân nhà ta gọi ta đi hàng hải rồi! Cám ơn cà rốt của ngươi, ta rất thỏa mãn! (phía sau là một cái vẻ mặt đáng yêu)

“Ách... Hằng Nga Tiên Tử cũng bắt đầu hàng hải?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó im lặng lắc đầu, xem ra toàn bộ

Thiên Đình, đều bị cuốn hút nữa à.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng chỉ thỏa mãn chính ngươi, thay ta hướng Hằng Nga Tiên Tử, tiễn đưa hai quả dưa leo! (phía sau là một cái biểu lộ nhướn mày)

Leng keng!

Ngươi hướng Thỏ Ngọc gửi đi hai quả dưa leo.

Thỏ Ngọc: Tốt, ta giúp ngươi chuyển đạt! (phía sau là một cái biểu lộ cười ngọt ngào)

“Nhị Lang Thần, quả nhiên đã trở thành hải tặc, hơn nữa thằng này lá gan không nhỏ, nhìn ý tứ, là bắt bớ cướp a!”

“Cái này tốt rồi, Thiên Đình muốn náo nhiệt.”

Vừa rồi Thỏ Ngọc nâng lên Hằng Nga, lại để cho Lâm Hải không khỏi lại nghĩ tới Liễu Hinh Nguyệt, trong nội tâm chua xót một hồi.

“Hinh Nguyệt a, từ khi sau khi em rời đi, điện thoại cùng Weachat đều không đã thông, cũng không biết em bây giờ trôi qua được không?”

“Em yên tâm, anh sẽ dùng tốc độ nhanh nhất, tăng lên tu vi, đạt tới Thiên Tiên cảnh, sau đó đến Vọng Thiên Nhai tìm em!”

Ánh mắt Lâm Hải trở nên kiên định, đem tưởng niệm trong lòng tạm thời đè xuống, bắt đầu rất nhanh chạy đi.

Khoảng cách ba nghìn dặm, một cái chớp mắt mà qua, Lâm Hải rất nhanh đã nhìn thấy ở phía trước, một ngọn núi bị mây mù vờn quanh, không ngừng kéo dài, xa xa nhìn lại, trên núi tựa hồ nở đầy các loại hoa cỏ, phi thường xinh đẹp.

“Đẹp quá a, cái này là Diệt Tiên Sơn sao?”

"Cảnh đẹp như thế, vậy mà phối với một cái hung danh như vậy, thật đúng là có chút sát phong cảnh!"

Cách chân núi càng ngày càng gần, rất nhanh Lâm Hải liền phát hiện, dưới núi tựa hồ có vài nhóm người vụn vặt lẻ tẻ, tất cả đều chiếm cứ một khối địa phương, không biết đang làm cái gì.

"Những người này, đang làm gì đó?"

"Chẳng lẽ, đều là đang chuẩn bị lên núi hái thuốc sao?"

Lâm Hải còn đang kinh ngạc, trong lúc đó liền leng keng một tiếng, Weachat vang lên.

Dừng bước lại, Lâm Hải đưa điện thoại di động lấy ra xem xét, là Tôn Ngộ Không phát tới.

Tôn Ngộ Không: A, Nhị đệ, Nhị Lang Thần đánh ta, lại bị lão Tôn ta quất một gậy vào trên mông đít, trốn vào đồng hoang chạy trốn, ha ha ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bà mẹ nó, Hầu ca uy vũ a! (phía sau là một cái biểu lộ dựng thẳng ngón tay cái)

Tôn Ngộ Không: Chút lòng thành, chút lòng thành! (phía sau là một cái biểu lộ đắc ý)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, Nhị Lang Thần làm bị thương cái đó của ngươi sao?

Tôn Ngộ Không: là chân lão Tôn ta... Ngạch, lão Tôn ta sao lại bị y gây thương thế, lông tóc ít bị tổn thương, lông tóc ít bị tổn thương! Nhị đệ, ngươi không phải là có chuyện hỏi lão Tôn ta sao? Chuyện gì, nói mau nói mau!

Lâm Hải không khỏi một hồi cười trộm, cái con khỉ này cãi lại ngạnh, ngươi nha cùng Nhị Lang Thần tương xứng, y bị ngươi gõ một gậy, ngươi không bị thương mới là lạ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, trước kia trên Thiên Đình có tòa núi, hình như là mấy chục vạn năm trước đã rơi xuống Địa Tiên giới, ngươi biết chuyện này sao?

Tôn Ngộ Không: A, biết rõ biết rõ, đương nhiên biết rõ!

“A?” Lâm Hải vui vẻ, không nghĩ tới Tôn Ngộ Không thật đúng là biết rõ việc này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia Hầu ca nhanh cùng ta nói nói, cái núi này, có huyền cơ gì?

Chương 1779: Di Sơn Đảo Hải Thuật

Tôn Ngộ Không: Có phải trên cái núi kia, mọc đầy hoa hoa thảo thảo, tranh hoa điểu cá trùng, nhiều vô số kể hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng vậy a, Hầu ca, trên núi đều là thảo dược, hơn nữa nghe nói có rất nhiều Yêu thú cường đại!

Tôn Ngộ Không: A, không sai được rồi! Ngọn núi kia, vốn là một khối núi đá bên trong Bách Hoa Viên của Bách Hoa Tiên Tử, bị lão Tôn ta lúc chuồn êm tiến vào hái hoa, không cẩn thận một cước trèo lên đạp rớt xuống giới, a ha ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ ôm bụng cười to)

“Ách...” Lâm Hải nhìn hồi âm của Tôn Ngộ Không, lập tức mặt mũi tràn đầy hắc tuyến.

Mẹ nó, náo loạn cả buổi, lại là kiệt tác của con khỉ này a.

Lâm Hải bỗng nhiên đối với đám Thần Tiên trên Thiên Đình kia, bắt đầu có chút đồng tình.

Bên người có cái hầu tử nghịch ngợm gây sự như vậy, đoán chừng mỗi ngày đều phải trôi qua trong chờ đợi lo lắng a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, trong núi kia nghe nói có thể phong ấn chân khí chân nguyên, không biết phải phá giải như thế nào à?

Tôn Ngộ Không: A, đó là bởi vì hoa cỏ yếu ớt, Bách Hoa Tiên Tử lúc trước sợ chúng tiên du lãm, không cẩn thận phóng thích Tiên khí, làm bị thương hoa hoa thảo thảo, nên dùng pháp thuật Tiên gia ngưng tụ một tầng phòng hộ yếu ớt, tác dụng dùng phát ra nhắc nhở, ngươi nếu không thích, cưỡng ép phá vỡ là được.

“Cưỡng ép phá vỡ?”

Hai mắt Lâm Hải trừng một phen, quả thực bó tay rồi.

Ngươi nha nói đến nhẹ nhõm, đây chính là tầng phòng hộ do Bách Hoa Tiên Tử bố trí xuống a, ngươi coi ca ca là ngươi sao, nói phá hư thì phá hư?

Bất quá, Lâm Hải bây giờ đối với lai lịch của cái Diệt Tiên Sơn này, coi như là triệt để hiểu rõ.

Tiên thạch bên trong Bách Hoa Viên của Bách Hoa Tiên Tử, rơi xuống Địa Tiên giới, thai nghén ra vô số kỳ hoa dị thảo, cũng không tính là kì quái.

Đồng thời, một cái cách nghĩ điên cuồng, đột nhiên trào vào trong đầu Lâm Hải.

Cái khỏa Tiên thạch này, trước đó đã ở tại Thiên Đình lúc, tất sẽ lây dính vô số Tiên khí của Bách Hoa Viên.

Hôm nay rơi vào Địa Tiên giới, thảo dược sinh trưởng trên núi, tất cũng có chứa khí của Tiên gia, cũng không phải thảo dược sinh trưởng ở địa phương như Địa Tiên giới có thể so sánh được a!

Nếu như đem cả tòa núi vào trong Luyện Yêu Hồ của chính mình, vậy chính mình sau này, chẳng phải sẽ có thảo dược Tiên gia dùng vô cùng không hết sao?

Lâm Hải càng nghĩ càng kích động, vội vàng lại gởi tin tức cho Tôn Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta muốn đem cái núi này dời đi, không biết ngươi có biện pháp gì không? (phía sau là một cái biểu lộ nhướn mày)

Tôn Ngộ Không: A, đơn giản, một cái Di Sơn Đảo Hải Thuật, là nhẹ nhõm giải quyết được!

Leng keng!

Tôn Ngộ Không hướng ngươi gửi đi một bản bí tịch Di Sơn Đảo Hải Thuật, mời xem xét tại trong túi càn khôn.

“Chà mẹ nó!” Hai mắt Lâm Hải không khỏi tỏa sáng, trong lòng lập tức mừng rỡ quá đỗi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, đa tạ Hầu ca á!

Lâm Hải chấm dứt đối thoại cùng Tôn Ngộ Không, vội vàng mở túi càn khôn ra, đi thăm dò xem Di Sơn Đảo Hải Thuật.

Di Sơn Đảo Hải Thuật: Pháp thuật Tiên gia bình thường, có thể thông qua Đạo pháp để rời núi lấp biển.

“Cái nói rõ cũng quả thực là sáng tỏ!”

Nhìn tin tức nói rõ của Di Sơn Đảo Hải Thuật, Lâm Hải cười cười, đã có cái đồ chơi này, thì cái tòa bảo tàng lớn ở phía trước này, có thể quy cho chính mình rồi.

Rút ra!

Lâm Hải đem Di Sơn Đảo Hải Thuật rút ra.

Có muốn học tập không?

Có!

Sau đó, Lâm Hải trong đầu có một cỗ tin tức dũng mãnh tràn vào, lập tức nắm giữ phương pháp Di Sơn Đảo Hải.

“Nguyên lai Di Sơn Đảo Hải Thuật, thật không ngờ lại đơn giản như thế?”

Lại để cho Lâm Hải giật mình ngoài ý muốn chính là, cái pháp thuật Di Sơn Đảo Hải này nghe thì ngưu bức phần phật, nguyên lý lại phi thường dễ hiểu rõ ràng, rõ ràng tựu là phiên bản tăng cường của Cách Không Thủ Vật.

Chỉ có điều, Cách Không Thủ Vật chỉ có thể lấy một ít vật thể có sức nặng không lớn, tại trong phạm vi lực lượng của chính mình, muốn trực tiếp nhấc lên một ngọn núi, đó là nói chuyện hoang đường viển vông.

Nhưng Di Sơn Đảo Hải Thuật thì bất đồng, trong này gia nhập một ít pháp môn thâm ảo, của Tiên gia mới khiến cho Di Sơn Đảo Hải, giống như Cách Không Thủ Vật, hạ bút thành văn.

“Đi qua đi!”

Học xong Di Sơn Đảo Hải Thuật, Lâm Hải mang theo lòng tràn đầy vui mừng, thân ảnh lập loè mấy cái, liền đã đến chân núi.

“Đứng lại!”

Đột nhiên, một đạo tiếng gầm nghiêm khắc vang lên.

Sau đó, một cái đại hán khôi ngô eo dắt loan đao, tiến lên đem Lâm Hải ngăn lại, hai mắt lóe ra hào quang, bất thiện nhìn vào Lâm Hải.

“Ngươi là làm gì?”

Vẻ mặt đại hán khôi ngô cảnh giác, hướng phía Lâm Hải thô

thô quát hỏi.

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, kinh ngạc liếc nhìn cái đại hán khôi ngô này, trong nội tâm không khỏi chấn động.

“Địa Tiên!”

Đại hán khôi ngô này, hướng chỗ kia vừa đứng liền cho người một loại cảm giác áp bách cường đại, Lâm Hải quả thực có thể cảm giác được, tu vi cảnh giới của gã tuyệt đối đã bước vào Địa Tiên cảnh, ít nhất là Hóa Thần sơ kỳ.

Đương nhiên, nếu như chỉ là một cái Hóa Thần sơ kỳ, Lâm Hải mới sẽ không đặt tại trong mắt.

Chính thức lại để cho Lâm Hải kinh ngạc chính là, cách ăn mặc của người này, rõ ràng là một cái tùy tùng hạ nhân!

Liền một cái tùy tùng hạ nhân, đều là Địa Tiên cảnh, như vậy chủ nhân của cái nam tử khôi ngô này, chỉ sợ lai lịch không nhỏ a!

“Tại hạ, đến Diệt Tiên Sơn hái thuốc!”

Lâm Hải mỉm cười, hướng phía cái đại hán khôi ngô này, ôm quyền nói ra.

“Hái thuốc?”

Đại hán khôi ngô sững sờ, sau đó lộ vẻ mặt thần sắc khinh thường, liếc nhìn Lâm Hải.

“Hôm nay không thể hái, đi thôi!”

Đại hán khôi ngô vung tay lên, hướng phía Lâm Hải xua đuổi nói.

“A? Vì cái gì?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, giống như cười mà không phải cười hỏi.

“Vì cái gì?” Mặt mũi đại hán khôi ngô tràn đầy giễu cợt, sau đó ánh mắt phát lạnh, “Bởi vì, ta nói không thể hái!”

“Ít nói nhảm, đi nhanh lên, nếu không ta sẽ không khách khí!”

Lâm Hải nhướn mày, trong nội tâm cũng khó chịu rồi, đây không phải ngang ngược không nói đạo lý sao?

Huống chi, Lâm Hải lúc này đã phát hiện, một đống người trước đó đã tụ tập kia, dĩ nhiên đã bắt đầu lên núi rồi.

“Dựa vào cái gì bọn họ có thể lên núi, ta lại không thể?”

Lâm Hải mặt âm trầm, hướng phía đám người đang lên núi kia, đưa tay nhất chỉ nói.

“Bọn họ đương nhiên có thể, bởi vì bọn họ, đều là vì công tử nhà ta, mà lên núi hái thuốc!” Đại hán khôi ngô nhếch miệng lên, khinh thường nói.

“A, nguyên lai các ngươi là cùng một bọn a!”

Lâm Hải giật mình nhẹ gật đầu, sau đó lạnh lùng cười cười.

“Nếu như, ta càng muốn lên núi đâu?”

Đại hán khôi ngô đột nhiên tay cầm chuôi đao, lập tức phóng xuất ra một đám sát khí, âm lãnh cười cười.

“Vậy thì, phải xem ngươi có cái mệnh để lên núi hay không?!”

“Lập tức lăn, nếu không giết ngươi!”

Lâm Hải nghe xong, sắc mặt cũng chìm xuống, trong mắt lóe lên hàn mang, lạnh lùng cười cười.

“Có gan, ngươi thử xem xem!”

“Muốn chết!” Đại hán khôi ngô lập tức giận dữ, gã bất kể nói thế nào, cũng là Địa Tiên cảnh, sao lại để cho một cái chính là nửa bước Địa Tiên như Lâm Hải, ở trước mặt mình hung hăng càn quấy?

Huống chi, chức trách hôm nay của gã, nếu để cho Lâm Hải làm hư mất đại sự của chủ nhân, gã cũng sẽ ăn tội không dậy nổi.

Nếu Lâm Hải đã không biết tốt xấu, cái kia không thể nói trước muốn hạ sát thủ rồi!

Bá!

Tiếng nói của đại hán khôi ngô vừa rơi xuống đất, nhất thời bầu trời xẹt qua một đạo chớp nhoáng, hào quang chói mắt, bội đao bên hông, đã ra khỏi vỏ, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, bổ rơi xuống!

Lông mày của Lâm Hải đột nhiên nhảy lên, một đao của cái đại hán khôi ngô này, nhanh chóng như sấm nhanh như gió, mang theo một cỗ hàn khí mãnh liệt khắc nghiệt, lại có thể ảnh hưởng tới tâm thần người, lại để cho Lâm Hải lập tức lộ vẻ mặt ngưng trọng.

“Đao đến!”

Một tiếng gào to, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao xuất hiện tại trong tay Lâm Hải, lập tức quang mang màu lam đại thịnh, sáng chói như mang!

Đối mặt với Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ, Lâm Hải tại bên trên tu vi tuy xa là nửa bước, nhưng lại còn có chênh lệch cực lớn.

Tuy Lâm Hải đã sớm có thể miểu sát Địa Tiên, nhưng nhất định phải mượn nhờ lực lượng của Tiên khí Trục Nhật Cung cùng

Tử Lôi Thần Long Tí.

Hôm nay phía dưới cận chiến, dùng cung đối địch hiển nhiên không thực tế, Lâm Hải trực tiếp lấy ra Băng Sương Chi Nhận, một chiêu Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, liền nghênh chém lên!

“Phá!”

Ông!

Theo một tiếng hét lớn của Lâm Hải, đao mang màu xanh da trời lăng lệ ác liệt, lập tức thoát thể mà ra, mang theo xu thế sắc bén phá bỏ mọi thứ, lập tức cùng lưỡi đao của đại hán khôi ngô, va chạm lại với nhau.

Bang!

Nhất thời, một tiếng va đập chói tai vang lên. Sau một khắc, giữa không trung hào quang vẩy ra, đao ảnh đầy trời!

Chương 1780: Hạng thứ mười ba trên Tiềm Long Bảng, Hoa Quảng Lộc!

Phốc!

Cùng lúc đó, Lâm Hải há miệng, phun ra một ngụm máu tươi.

Dù hắn đã dùng Tiên khí Băng Sương Chi Nhận đối địch, nhưng chênh lệch cực lớn trước mặt, vẫn để cho hắn bị chút ít vết thương nhẹ.

Ngay tại lúc đó, đại hán khôi ngô ở đối diện, lại kêu đau đớn một tiếng, đạp đạp đạp liền lùi lại ba bước, mới đứng vững thân hình, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Oanh!

Mà lúc này đây, đao ảnh giữa không trung, cũng lập tức tán loạn, hóa thành vô số vầng sáng!

Một đao kia của Lâm Hải, cùng đại hán khôi ngô cơ hồ đánh thành ngang tay, vậy mà ai cũng không có chiếm được quá nhiều tiện nghi.

“Đáng tiếc a, Băng Sương Chi Nhận cần hai tay cầm nắm, nên không cách nào phát huy toàn bộ uy lực của Tử Lôi Thần Long Tí, nếu không gã đâu có mạng tại!”

Lâm Hải tiếc hận đồng thời, đại hán khôi ngô đối diện lại triệt để mộng bức.

Gã như thế nào cũng không nghĩ tới, một đao bảy thành lực lượng của chính mình kia, lại bị một cái chính là nửa bước Địa Tiên, chặn lại, đây quả thực lại để cho người khó có thể tin.

Bất quá rất nhanh, nội tâm của đại hán khôi ngô, lập tức bị một cỗ nổi giận thật sâu tràn ngập.

Dùng Hóa Thần cảnh đối đầu với Nguyên Anh cảnh, rõ ràng không thể một chiêu miểu sát, đây quả thực là vô cùng nhục nhã!

“Tiểu tử, nhận lấy cái chết!”

Một tiếng quát lớn, đại hán khôi ngô nổi giận không chịu nổi, lần nữa vung đao, chuẩn bị toàn lực xuất kích, thế tất muốn đem Lâm Hải giết ở dưới đao!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hai tay nắm chuôi đao không khỏi xiết chặt, chân khí lập tức tách ra, ba mươi sáu đường Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, nhanh chóng biểu thị một lần trong đầu, định dạng tại trên đường thứ mười sáu!

“Giết!”

Theo một tiếng quát chói tai của Lâm Hải, bầu trời phảng phất như vang lên một tiếng sấm, sau đó một thanh đao ảnh khổng lồ, trống rỗng xuất hiện tại trên đỉnh đầu của đại hán khôi ngô, mang theo phong vũ, gào thét lăng lệ ác liệt đánh xuống.

Oanh!

Đao thế cực lớn, đem khí lãng trong không gian, đè ép xuống dưới, chém nát không gian, lập tức liền đem đại hán khôi ngô hoàn toàn bao phủ.

Một cỗ khí tức vô cùng tiếp cận với tử vong, thoáng cái đã chui vào trong linh hồn của đại hán khôi ngô.

Sắc mặt của đại hán khôi ngô biến đổi lớn, đao bổ về phía Lâm Hải cuống quít thay đổi một cái, ngược lại hướng phía trên đón đỡ, tại giữa không trung kéo lê ra một cái đao hoa chói mắt, đón nhận đao ảnh cuồng bạo trên đỉnh đầu.

Oanh!

Một tiếng trầm đục cực lớn, phảng phất như đã xảy ra bạo tạc, vầng sáng vô tận vẩy ra mọi nơi, khí lãng che ánh mắt người, đem Lâm Hải cùng đại hán khôi ngô, tất cả đều bao bọc ở trong đó.

Đã qua hồi lâu, vầng sáng tán đi, hai đạo nhân ảnh dần dần hiển lộ ra đến, cách xa nhau trăm mét, xa xa đối mặt mà đứng!

Hừ!

Yết hầu Lâm Hải lăn một vòng, lại là phun ra một búng máu, theo khóe miệng tràn ra, trong mắt lại bùng lên tinh mang, đã có một tia nộ khí.

Còn đối với đại hán khôi ngô, tay cầm chuôi đao, một cánh tay đều đang run nhè nhẹ, trong mắt mang theo khó có thể tin thật sâu.

Oa!

Cùng lúc đó, gã há miệng ra, máu tươi cuồng phun, lập tức đem quần áo trước ngực nhuộm đỏ, sắc mặt bắt đầu trở nên tái nhợt.

“Tiểu tử, trách không được ngươi cuồng, quả nhiên thật sự có tài!”

Đại hán khôi ngô nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, trong mắt hiện lên quang mang cừu hận, nghiến răng nghiến lợi nói.

Mí mắt Lâm Hải thì là nhảy lên, loát một tiếng khoát tay giơ Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lên, chỉ vào đại hán khôi ngô ở phía xa.

“Còn dám động thủ, ngươi sẽ biết chết!”

Ngữ khí Lâm Hải lạnh như băng không mang theo một tia cảm tình, cái sát cơ mãnh liệt kia càng là không che dấu chút nào, hiển nhiên hai lần bị thương này, đã để cho Lâm Hải thật sự nổi giận!

“Chỉ bằng ngươi? Hừ!” Đại hán khôi ngô lập tức khẽ hừ, sau đó khí thế trên người đột nhiên đại phóng, mắt lộ sát cơ.

“Ngươi thật là cường, nhưng ngươi có cường thịnh hơn nữa, cũng bất quá chỉ là một cái nửa bước Địa Tiên!”

“Hôm nay, ta sẽ để cho ngươi biết, chênh lệch giữa nửa bước Địa Tiên cùng Địa Tiên chính thức, đến tột cùng có bao nhiêu!”

Đại hán khôi ngô nói xong, đột nhiên đao cầm trong tay, cao cao giơ khỏi đỉnh đầu, lập tức trên thân đao, hiện lên một đạo sát khí lăng lệ ác liệt, khiếp tâm hồn người!

Đồng thời, chân nguyên khủng bố phi tốc hướng phía thân đao bao phủ, khiến cho cả thanh đao đều sống, phảng phất như có tánh mạng, hào quang bắn ra bốn phía, sát cơ nghiêm nghị!

"Muốn động thật?"

Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, biết rõ đại hán khôi ngô chỉ sợ muốn ra sát chiêu rồi, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

Mặc ngươi Địa Tiên thì như thế nào, còn dám tới, ca ca một chiêu Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, tiễn đưa ngươi choáng tới bên trên Tây Thiên nha!

Ngay tại thời điểm Lâm Hải đã làm tốt chuẩn bị ra sức một kích, đột nhiên một đạo thanh âm hơi cao ngạo truyền đến.

"Dừng tay!"

Vèo!

Sau một khắc, một đạo thân ảnh phi tốc mà đến, đứng ở chính giữa Lâm Hải cùng đại hán khôi ngô.

"Tham kiến Thiếu chủ!"

Đại hán khôi ngô cả kinh, chờ sau khi thấy rõ tướng mạo của người tới, liền cuống quít thu đao, cung kính cúi người thi lễ.

"n?"

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía Thiếu chủ trong miệng đại hán khôi ngô nhìn lại.

Chỉ thấy một cái nam tử khoảng chừng hai mươi, tương xứng cùng mình, một bộ áo trắng, tướng mạo tuấn lãng, khóe miệng mang theo vui vẻ như có như không, cho người ta một loại tự tin thập phần tiêu sái.

Không thể không nói, người này là một cái mỹ nam tử khó được!

Chỉ có điều, trên trán người này, mang theo một tia cao ngạo rõ ràng, cho người ta một loại cảm giác không dễ tiếp xúc.

“Ngươi trước tiên lui qua một bên!”

Nam tử được xưng là Thiếu chủ kia, vung tay lên đem đại hán khôi ngô vẫy lui, sau đó mang theo kinh ngạc cùng hiếu kỳ thật sâu, đánh giá đến Lâm Hải.

Lúc ánh mắt của hai người đụng chạm cùng một chỗ, giữa không trung đột nhiên hiện lên một đạo hỏa hoa, lại để cho Lâm Hải cùng cái gọi là Thiếu chủ này, nhao nhao bùng lên tinh mang, âm thầm giật mình.

“Cái Thiếu chủ này, không đơn giản!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, vậy mà từ trong ánh mắt của cái Thiếu chủ này, cảm thấy một tia nguy hiểm khí tức.

Cái Thiếu chủ kia, mí mắt cũng là một hồi kinh hoàng, bỗng nhiên lạnh lùng nói.

“Có thể cùng tùy tùng của ta giao thủ mà bất bại, các hạ tuyệt không phải là hạng người vô danh, nếu như tại hạ đoán không lầm, chắc là người nổi danh bên trên Tiềm Long Bảng a?”

“Chẳng biết có thể, biết đại danh của các hạ được không?”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, thản nhiên nói.

“Lâm Hải!”

“Lâm Hải?” Nam tử được xưng là Thiếu chủ khẽ giật mình, sau đó con mắt thoáng cái trợn tròn, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

“Hạng thứ tám mươi mốt trên Tiềm Long Bảng, người giết Yến Phi Dương mà chuyển biến thành Lâm Hải?”

“Đúng vậy!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, không kiêu ngạo không tự ti nói.

“Cái này... A, ha ha a!”

Người Thiếu chủ này, vốn là giật mình kinh ngạc, sau đó không khỏi buồn cười một hồi, phảng phất như đã nghe được sự tình không thể tưởng tượng nổi cỡ nào.

“Có ý tứ, thật là có ý tứ!”

Thiếu chủ không khỏi cười khổ lắc đầu, trong ánh mắt vậy mà toát ra thần sắc nhìn có chút hả hê.

“Rõ ràng là nửa bước Địa Tiên cảnh, bên trên cái Tiềm Long Bảng kia lại nói, là Nguyên Anh sơ kỳ!”

“Rõ ràng là một cái cao thủ có thể vượt cấp chiến Địa Tiên, bên trên cái Tiềm Long Bảng kia lại nói, là dựa vào ngẫu nhiên dựa vào vận khí, mới giết Yến Phi Dương đạt được bài danh thứ tám mươi mốt.”

“Bởi như vậy, đã gài bẫy được bao nhiêu kẻ chuẩn bị nhặt quả hồng mềm để niết, coi tiền như rác giết ngươi để thượng vị a!”

Lâm Hải nghe cái Thiếu chủ này, ở đằng kia nhìn có chút hả hê, không khỏi lạnh lùng cười cười.

“Nếu như ta đoán không lầm, ngươi cũng là người trên Tiềm Long Bảng a?”

Cái Thiếu chủ này, lại để cho Lâm Hải đều cảm thấy uy hiếp thật sâu, mà cảnh giới lại giống như Lâm Hải, chỉ là nửa bước Địa Tiên.

Lâm Hải liệu định, người có thực lực này lại ở phía dưới Địa Tiên, ngoại trừ cao thủ bên trên Tiềm Long Bảng, tuyệt đối sẽ không có người khác.

“Chúc mừng ngươi, đã đoán đúng!”

Thiếu chủ này vỗ tay một cái, hướng phía Lâm Hải cười cười, sau đó mang theo một tia cao ngạo nói.

“Tại hạ, Hoa Quảng Lộc!”

“Hạng thứ mười ba trên Tiềm Long Bảng, Hoa Quảng Lộc?!” Lâm Hải nghe được, chấn động!

Trách không được cái Thiếu chủ này, cho mình cảm giác áp bách mạnh như thế, náo loạn cả buổi, dĩ nhiên là cao thủ xếp hạng thứ mười ba trên Tiềm Long Bảng a!

“Đúng vậy, chính là tại hạ!” Hoa Quảng Lộc thần sắc cao ngạo, nhàn nhạt nhẹ gật đầu.

Lâm Hải thì là mỉm cười, ngắn ngủi giật mình qua đi, lập tức khôi phục thái độ bình thường.

Chính là một cái thứ mười ba trên Tiềm Long Bảng mà thôi, ca ca liền Địa Tiên đều có thể giết, sao lại sợ ngươi?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Hoa Quảng Lộc, nhún vai.

“Như vậy, ngươi muốn thay thủ hạ của ngươi, động thủ cùng ta sao?”

Chương 1781: Ngươi không phải là cái đàn bà a?

“Động thủ cùng ngươi?” Hoa Quảng Lộc sững sờ, sau đó liên tục khoát tay, trên mặt tràn đầy vui vẻ đùa giỡn.

“Không không không, ta sẽ không giết ngươi!”

“Không biết còn có bao nhiêu người không rõ chân tướng, chính đang tìm ngươi khắp nơi, nhớ nhung muốn giết ngươi đâu rồi, sự tình có ý tứ như vậy, ta làm sao có thể lại để cho nó gián đoạn nữa nha?”

Lâm Hải nghe xong, đạm mạc cười, cái Hoa Quảng Lộc này cũng rất không phải là một món đồ a.

“Nếu ngươi đã không muốn động thủ cùng ta, ta đây lên núi rồi.” Lâm Hải nhún vai, cũng lười phải cùng y nói chuyện tào lao, quay người lại muốn hướng phía Diệt Tiên Sơn mà đi.

Dù sao, Hoa Quảng Lộc ở chỗ này, y cũng không thể tại lúc đang có mặt người, đem cái Diệt Tiên Sơn này lấy đi.

Nếu không việc này khi muốn truyền đi, đoán chừng Lâm Hải về sau sẽ là không còn có ngày an bình rồi.

“Chờ một chút!”

Thấy Lâm Hải phải đi, Hoa Quảng Lộc bỗng nhiên đem Lâm Hải gọi lại, sau đó có thâm ý khác liếc nhìn Lâm Hải.

“Ngươi biết, sự tình sắp tới sẽ có đại cơ duyên hàng lâm trên người cao thủ Tiềm Long Bảng a?”

“Tự nhiên biết rõ!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, hiện tại chuyện này, đã truyền khắp nơi, cơ hồ mọi người đều biết, hắn cũng không cần phải phủ nhận.

“Không ngại tiết lộ cho ngươi một hút, ngày đại cơ duyên hàng lâm, tại ngày cuối cùng của ba tháng, cách hiện tại còn có thời gian hơn một tháng, địa điểm ngay tại quốc đô của Thiên Vận Quốc, thành Thái Huyền!”

“Mà mấu chốt có thể thu hoạch cơ duyên...” Hoa Quảng Lộc bỗng nhiên nhếch miệng cười cười, hướng phía trên núi nhâst chỉ.

“Nghe nói, có quan hệ cùng một ít trân quý thảo dược!”

“A?” Lâm Hải nghe được, chân mày đột nhiên nhảy lên, kinh ngạc liếc nhìn Hoa Quảng Lộc.

“Làm sao ngươi biết?” Lâm Hải mang theo một tia nghi hoặc, hỏi.

“Ha ha, nếu như ngươi biết rõ gia thế của Hoa Quảng Lộc ta, thì cũng sẽ không hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy.” Mặt mũi Hoa Quảng Lộc tràn đầy khinh thường, mang theo thần sắc cao ngạo, từ trên cao nhìn xuống liếc nhìn Lâm Hải, lười nhác nói.

“Hừ, Thiếu chủ nhà ta, chính là một trong Tứ đại vương phủ của thủ đô thành Thái Huyền, thiếu gia của Hoa vương phủ mà cũng không biết, thật sự là cô lậu quả văn (thất học, kém hiểu biết)!”

Cái hạ nhân khôi ngô kia, lập tức đối với Lâm Hải xì mũi coi thường, vẻ mặt khinh thường nói ra.

“A!” Vẻ mặt Lâm Hải giật mình, nhẹ gật đầu, “Nguyên lai còn là một vị Thiếu Vương gia a, thật sự là thất kính thất kính!”

Lâm Hải giả vờ giả vịt ôm quyền, bất quá đối với Hoa Quảng Lộc mà nói, lại tin thêm vài phần.

“Như vậy Hoa Thiếu Vương gia, không ngại từ cách xa vạn dặm đến cái Diệt Tiên Sơn này, chính là vì đại cơ duyên của một tháng sau sao?” Lâm Hải ý vị thâm trường mà hỏi.

“Không sai!” Hoa Quảng Lộc hào không thèm để ý nói, “Cái đại cơ duyên này, không phải ta thì không ai có thể có được!”

“Ha ha, cái kia Hoa Thiếu Vương gia, đem chuyện trọng yếu như vậy nói cho tại hạ, sẽ không sợ ta cạnh tranh với ngươi sao?” Trên mặt Lâm Hải, lộ ra một vòng dáng tươi cười nghiền ngẫm.

“Ngươi cạnh tranh cùng ta? Ha ha ha ha!”

Hoa Quảng Lộc nghe xong, lập tức phá lên cười, trong ánh mắt tràn đầy xem thường.

“Lâm Hải a Lâm Hải, thực lực của ngươi là không tệ, nhưng không phải là ta đả kích ngươi, muốn cùng ta tranh đoạt phần đại cơ duyên này, ngươi còn xa xa không xứng.”

“Vậy sao?” Lâm Hải từ chối cho ý kiến, hướng phía Hoa Quảng Lộc cười cười, “Cái kia vậy chờ xem rồi!”

Lâm Hải nói xong, muốn chuẩn bị lên núi, nhìn xem cái Diệt Tiên Sơn này, đến cùng có cái gì đặc biệt.

“A!!!”

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một tiếng tiếp lấy một tiếng kêu thảm thiết, từ trên núi truyền đến xuống.

“n?”

Bước chân Lâm Hải mạnh mẽ dừng lại, hoảng sợ ngẩng đầu, hướng phía trên núi nhìn lại.

“Chuyện gì xảy ra?!”

Hoa Quảng Lộc lúc này, cũng là thét lên một tiếng kinh hãi, chờ sau khi thấy rõ tình huống trên núi, sắc mặt không khỏi đại biến!

Chỉ thấy chừng trên trăm người hái thuốc trước đó đã lên núi kia, cơ hồ từ các phương hướng bất đồng, hướng phía dưới núi thất kinh, gào khóc thảm thiết chạy thục mạng xuống.

Mà phía sau bọn họ, có hơn mười con Yêu thú, dài hơn một trượng, giống như con ngựa màu trắng, đang há cái mồm như bồn máu, theo đuổi không bỏ, thỉnh thoảng đem những người hái thuốc này, nuốt vào trong bụng!

“Nhanh cứu người!”

Mí mắt Hoa Quảng Lộc kinh hoàng một hồi, sắc mặt lập tức giận dữ, hướng phía hộ vệ bên cạnh hét lớn một tiếng.

“Vâng!”

Cái đại hán khôi ngô kia đáp ứng một tiếng, thân ảnh chớp liên tục, người tại nửa đường liền rút ra yêu đao, thẳng đến Diệt Tiên Sơn mà đi.

“Rống!!!”

“A!!!”

Trên núi, tiếng hét lên điên cuồng của Yêu thú cùng tiếng kêu thảm thiết của người hái thuốc, vẫn đang không ngừng vang vọng bên tai, thời gian một cái nháy mắt như vậy, đã có chín thành người hái thuốc, bị chết ở tại trong miệng Yêu thú.

“Nghiệt súc, nhận lấy cái chết!”

Lúc này, đại hán khôi ngô rốt cục đuổi tới, quát lớn một tiếng, thả người nhảy lên, đao trong tay giơ cao khỏi đỉnh, gào thét hướng con Yêu thú phía trước nhất này, điên cuồng bổ xuống.

Phốc!

Một tiếng vang nặng nề đánh vào thịt vang lên, con Yêu thú xông vào phía trước nhất này, lập tức đầu thân khác biệt, chết oan chết uổng.

Tuy bên trên Diệt Tiên Sơn đã hạn chế chân khí của người tu hành, nhưng đại hán khôi ngô cuối cùng vẫn chính là Địa Tiên cảnh, tuy vẻn vẹn là dựa vào lực lượng thân thể cùng kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vẫn đang một đao kiến công!

“Làm tốt lắm!”

Hoa Quảng Lộc ở phía dưới, không khỏi tán thưởng một tiếng.

Nhưng mà, y vừa dứt lời, sắc mặt lại đột nhiên thảm biến, trong mắt lập tức lộ ra vẻ lo lắng.

“Coi chừng!”

Hoa Quảng Lộc đột nhiên hướng phía trên núi hô to một tiếng, đáng tiếc lại đã trễ!

Ngay tại khi con Yêu thú đầu tiên bị đại hán khôi ngô chém giết, hơn mười con Yêu thú còn lại kia, rõ ràng đồng thời đình chỉ truy kích với đám người hái thảo dược, ngược lại đồng thời tập trung hướng phía đại hán khôi ngô kia, hung ác đánh tới!

Đại hán khôi ngô lập tức biến sắc, vội vàng vung đao lần nữa đem hai con Yêu thú lao tới chém đôi, nhưng bởi vì không cách nào vận dụng chân nguyên, nên chỉ có thể hạ gục một con Yêu thú trong đó, bị một con còn lại thoáng cái ấn ngã xuống đất.

“Cút ngay!”

Đại hán khôi ngô sợ tới mức hồn phi phách tán, không khỏi sợ hãi kinh hô một tiếng, muốn đem Yêu thú lật tung.

Nhưng mà, không chờ gã sử xuất khí lực, lại cảm thấy chỗ tứ chi đồng thời truyền đến đau đớn kịch liệt, lại để cho trước mắt gã không khỏi đen lại, lập tức đã không có ý thức!

Vèo!

Sau một khắc, Nguyên Thần của đại hán khôi ngô xuất khiếu, mang theo vô cùng hoảng sợ, hốt hoảng chạy thục mạng!

“Rống!”

Một đạo thú rống vang lên, lập tức đem Nguyên Thần của gã phốc ngã xuống đất, nuốt vào trong bụng.

“Tê ~”

Lâm Hải ở dưới chân núi, nhìn xem mà không khỏi hít một hơi khí lạnh, đầy mặt lạnh lẽo!

Đường đường là Hóa Thần Địa Tiên, cứ dễ dàng như vậy, đem mệnh ném đi?

“Cái Diệt Tiên Sơn này, danh bất hư truyền a!”

Đồng tử Lâm Hải hơi co lại, trong nội tâm không khỏi may mắn, may mắn vừa rồi chính mình không có đi lên, nếu không tuy không đến mức ném đi tánh mạng, gây chuyện không tốt cũng là kết cục chật vật.

“A a a a!”

Cái lúc này, trên núi lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết, lại là những người hái thuốc trước đó kia, lần nữa bị Yêu thú đuổi theo, lập tức bị bổ nhào xuống, chết oan chết uổng!

Đến tận đây, tổng cộng không đến mấy phút nữa thời gian, trên trăm cái người hái thuốc này, tất cả đều táng thân tại Diệt Tiên Sơn.

“Hỗn đản!”

Hoa Quảng Lộc ở bên cạnh, sắc mặt tái nhợt, cơ bắp thẳng run, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Đây chính là các cao thủ hái thuốc mà ta tốn hao ba tháng thời gian, dùng số tiền lớn thuê đến từ bên trong tất cả thành trì lớn, như vậy chỉ trong chốc lát, vậy mà toàn bộ đều chết hết!”

“Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi!!!”

Hoa Quảng Lộc tức, nộ khí bốc lên, con mắt nhìn chằm chằm vào đám Yêu thú đang dần dần biến mất kia, tràn đầy sát cơ.

“Nếu như ta không có đoán sai mà nói, ngươi bây giờ là đang sinh khí a?”

Đột nhiên, một đạo thanh âm lười biếng, vang lên tại bên tai Hoa Quảng Lộc.

Hoa Quảng Lộc mãnh liệt quay đầu, chỉ thấy Lâm Hải hai tay ôm ngực, đang vẻ mặt đùa giỡn nhìn mình, trên mặt biểu lộ tràn đầy cười nhạo.

“Lâm Hải, ngươi không có việc gì thì tìm việc sao!”

Hoa Quảng Lộc chỉ vào Lâm Hải, phẫn nộ nói, gã tuy đang nổi nóng, nhưng làm sao có thể nghe không hiểu, Lâm Hải nói lời này, hoàn toàn là nhìn có chút hả hê.

“Sinh khí lớn như vậy làm gì a, nóng giận hại đến thân thể không hiểu à?”

Lâm Hải dùng ngữ khí răn dạy, hướng phía Hoa Quảng Lộc nói ra, sau đó đưa tay hướng phía trên núi nhất chỉ.

“Đi lên! Là cái đàn ông, liền đi lên báo thù cho bọn họ!”

“Báo con em ngươi thù a!” Cái mũi Hoa Quảng Lộc thiếu chút nữa tức lệch ra, thù này con mẹ nó dễ báo như vậy sao?

Đi lên cái kia chính là chịu chết, ai con mẹ nó dám đi lên, thì kẻ đó là ngu xuẩn.

“Hừ!” Hoa Quảng Lộc thở phì phì hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi!

“Ta đi, Hoa Quảng Lộc, ngươi còn có phải là đàn ông hay không a, đám người kia thế nhưng mà vì ngươi mà chết a, ngươi vậy mà không đi báo thù cho bọn họ sao?”

Lâm Hải nhìn bóng lưng của Hoa Quảng Lộc, lập tức kinh hãi thét lên một tiếng.

“Ngươi mẹ nó!” Hoa Quảng Lộc nghe được, lập tức hai đấm không khỏi nắm chặt, bất quá dưới chân lại không có một tia dừng lại.

Người y mang đến, hiện tại toàn bộ đều đã chết hết, y phải nhanh đi về, lại nghĩ biện pháp tìm kiếm cao thủ hái thuốc, thay y lên núi hái thuốc, mới mặc kệ châm chọc khiêu khích của Lâm Hải.

“Này!”

Thấy Hoa Quảng Lộc không để ý tới, Lâm Hải bỗng nhiên lại hướng phía y hô một tiếng.

“Hoa Quảng Lộc, ngươi không phải là đàn bà a?”

Chương 1782: Hiện tại, cái núi này liền thuộc về ta!

“Lâm Hải, ngươi là muốn chết sao?”

Hoa Quảng Lộc đột nhiên quay đầu lại, trong mắt mang theo sát cơ, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải nói.

“Vậy ngươi tới giết ta à?” Lâm Hải nhún vai, vẻ mặt không sao cả nói.

“Ngươi...” Hoa Quảng Lộc chỉ vào Lâm Hải, hít sâu mấy hơi thở, mới đưa lửa giận trong ngực đè xuống.

“Hừ, mặc kệ ngươi!”

Nói xong, thân ảnh Hoa Quảng Lộc lập loè, trong chớp mắt đã biến mất tại giữa tầm mắt của Lâm Hải.

Thẳng đến lúc này, dáng tươi cười đùa giỡn trên mặt Lâm Hải kia, mới dần dần thu liễm, mà chính là chuyển biến thành ngưng trọng thật sâu.

“Ta khiêu khích cái Hoa Quảng Lộc này như thế, y lại rõ ràng đều có thể nhịn được, xem ra tiểu tử này không đơn giản, là cái kình địch a.”

Lâm Hải vừa rồi liên tục sử dụng từ ngữ khiêu khích, tự nhiên không phải sinh sự không đâu, mà là vì thăm dò thoáng một phát, cái Hoa Thiếu Vương gia xếp hạng thứ mười ba trên Tiềm Long Bảng này!

Phía dưới một lần thử này, Lâm Hải dĩ nhiên kết luận, cái Hoa Quảng Lộc này tuy nhìn về phía trên là cao ngạo, kì thực nội tâm lại thập phần cẩn thận, là cái nhân vật không thể khinh thường.

Sau khi Hoa Quảng Lộc rời đi, tại đây dĩ nhiên chỉ còn lại có một mình Lâm Hải, Lâm Hải quay người lại, ánh mắt đã rơi vào bên trên Diệt Tiên Sơn, ánh mắt đột nhiên trở nên nóng rực.

“Hiện tại, cái núi này là thuộc về ta!”

Trong mắt Lâm Hải đột nhiên lóe lên tinh mang, sau đó hai tay rất nhanh ở trước ngực, đánh ra vô số ấn quyết phức tạp, đồng thời trong miệng nói lẩm bẩm, một cỗ khí tức kinh khủng, bắt đầu ngưng tụ ở ngón giữa của Lâm Hải.

“Di Sơn Đảo Hải!”

Oanh!

Theo một tiếng quát lớn của Lâm Hải, Diệt Tiên Sơn cực lớn trước mắt, đột nhiên kịch liệt đung đưa, trong lúc nhất thời đất rung núi chuyển, giống như long trời lở đất.

“Cảm giác thật kỳ diệu!”

Trước mắt Lâm Hải thì là vui vẻ, cảm giác ở giữa mình cùng ngọn núi này, phảng phất có một tia liên hệ kỳ diệu.

Chỉ cần ý niệm của mình khẽ động, là có thể đem nó chuyển chuyển qua bất luận cái địa phương gì.

“Thu!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, sau đó Diệt Tiên Sơn kéo dài trăm dặm, thoáng cái đã biến mất không thấy gì nữa, bị Lâm Hải thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Đồng thời, một đạo thân ảnh xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, chính là Chủ thượng.

“Lâm Hải gia gia!”

“Đừng nói chuyện, lập tức cưỡi mây, toàn lực hướng nam!” Lâm Hải cấp tốc phân phó nói.

“Vâng!”

Ông!

Chủ thượng đáp ứng một tiếng, lập tức mây đen cuồn cuộn, nâng y và Lâm Hải, trong chớp mắt bay lên không trung, biến mất tại phía giữa chân trời.

“Hô ~”

Lâm Hải đứng ở trên đám mây, nhìn địa điểm cũ của Diệt Tiên Sơn đã dần dần rời xa, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Vừa rồi, hắn thi triển Di Sơn Đảo Hải Thuật, đem cả tòa Diệt Tiên Sơn chuyển vào Luyện Yêu Hồ, động tĩnh thật sự là quá lớn.

Mà thành Vân Sương cách nơi đó, chỉ có ba nghìn dặm, tất nhiên đã kinh động đến cao thủ Đại Thừa trong thành, chỉ sợ họ lập tức sẽ chạy tới nơi này.

Đến lúc đó, tất sẽ đối với chính mình ngang ngược đề ra nghi vấn, mặc dù mình không sợ, nhưng cuối cùng vẫn là cái phiền toái.

Chủ thượng đằng vân giá vũ, bay thẳng đến gần một ngày thời gian, mới đột nhiên hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Lâm Hải gia gia, một nghìn dặm phía trước, lại có thành trì rồi!”

“Đi xuống đi!”

“Vâng!”

Theo Lâm Hải phân phó một tiếng, Chủ thượng mang theo mây đen, rơi trên mặt đất.

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Chủ thượng thu hồi đồng thời, mình cũng tiến nhập vào Luyện Yêu Hồ.

“Chủ nhân, ngài mới thu thêm một ngọn núi vào sao?”

Lâm Hải vừa mới tiến đến, Tiên Nhi liền bước lên, vẻ mặt kinh hỉ nói.

“Đúng vậy a, Tiên Nhi, cái núi kia ngươi an bài ở nơi đâu?” Lâm Hải vẻ mặt hưng phấn, hỏi.

“Tại chỗ biên giới của Không Gian Hỗn Độn!”

Tiên Nhi hướng phía phương hướng Không Gian Hỗn Độn nhất chỉ, “Chủ thượng, trên cái núi này, thiệt nhiều Yêu thú ni!”

“A?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

"Ngươi nói là, Yêu thú trên núi cũng bị thu vào rồi?" Lâm Hải khó có thể tin mà hỏi.

"Đúng vậy đâu, hơn nữa bên trên còn có Yêu thú rất cường đại ni!" Tiên Nhi nhẹ gật đầu.

"Ồ, cái này kì quái!"

Trong nội tâm Lâm Hải liên tục lấy làm kỳ, Luyện Yêu Hồ tuy có thể thu phục Yêu thú, nhưng bình thường đều là loại bị thương sắp chết, tỷ lệ thu phục lớn, hơn nữa chính mình sẽ thu được âm thanh nhắc nhở.

Như thế nào hiện tại, không hiểu thấu đem Yêu thú trên cả tòa núi, đều thu vào cả được rồi?

"Chẳng lẽ nói, là lúc đem cả tòa núi di chuyển tiến vào, bọn Yêu thú này không có kịp chạy, cùng một lúc bị chuyển tiến vào?"

Trong lòng Lâm Hải khẽ động, tựa hồ chỉ có một cái khả năng này, trong nội tâm không khỏi càng thêm kinh hỉ.

Như vậy tốt, vốn tưởng rằng những Yêu thú kia tại thời điểm núi di động đều chạy, không nghĩ tới đều tiện nghi cho chính mình rồi.

"Ta đi qua xem!"

Thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, sau một khắc dĩ nhiên đã xuất hiện tại chỗ biên giới của Không Gian Hỗn Độn.

Chỉ thấy, một tòa ngọn núi kéo dài trăm dặm, tọa lạc tại đó, trên núi kỳ hoa dị thảo, hương thơm trăm vị, mới vừa đi vào đã để cho người vui vẻ thoải mái.

Chính là tòa Diệt Tiên Sơn trước kia a!

Thoải mái a!

“Đi lên xem một chút, có ba vị thảo dược mà chính mình cần hay không!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, thả người nhảy lên đỉnh núi, hướng phía trên núi mà đi.

Ông!

Quả nhiên, mới vừa lên núi, Lâm Hải liền cảm thấy chân khí trong cơ thể, tựa hồ bị một cỗ lực lượng kỳ dị, bắt đầu phong ấn lại.

Cỗ lực lượng này tuy mạnh, lại không bá đạo, ngược lại cực kỳ nhu hòa, không có hiệu quả thương tổn người.

Nghĩ đến, đây chính là một đám pháp thuật Tiên gia mà Bách Hoa Tiên Tử lưu lại, trong lời Tôn Ngộ Không nói rồi.

“Đã đến địa bàn của ca ca, sao còn để cho ngươi giương oai?”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, tại đây là ở bên trong Luyện Yêu Hồ, hắn chính là chúa tể, pháp thuật của Bách Hoa Tiên Tử có cường thịnh hơn nữa, lại há có thể trói buộc hắn cái chủ nhân này sao?

“Phá!”

Lâm Hải đạm mạc mở miệng, sau đó ông một tiếng, cái cỗ lực lượng thần bí kia, lập tức bị bắn ra.

Mà quanh thân Lâm Hải, phảng phất như có một tầng vầng sáng vô hình bao phủ, khiến chân khí của hắn lập tức được khôi phục, hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Thế núi của Diệt Tiên Sơn phi thường dốc đứng, nếu chân khí bị phong ấn, hướng leo lên trên sẽ trở nên cực kỳ khó khăn.

Nhưng mà, giờ phút này phong ấn chân khí của Lâm Hải dĩ nhiên đã bị giải trừ, bò lên núi tự nhiên là một bữa ăn sáng, trong chớp mắt công phu, dĩ nhiên đã bò lên khoảng cách hơn trăm thước.

Rốt cục, lại ở bên trong nham bích phía lên ngọn núi, bắt đầu xuất hiện một ít hoa cỏ vụn vặt lẻ tẻ, không ngừng phóng thích ra các loại hương vị.

“Cái kia, Linh Chi Thảo năm trăm năm!”

“Cái kia, là Tử Diệp Hoa ngàn năm!”

“Cung Tâm Diệp ngàn năm, Lục Thúy Chi tám trăm năm, Cứ Xỉ Đằng một ngàn hai trăm năm...”

Lâm Hải nhìn sang nguyên một đám, không khỏi mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Những hoa hoa thảo thảo này, quả nhiên đều không phải là vật phàm, thấp nhất đều có năm trăm năm năm, không có chỗ nào mà không phải là tài liệu luyện đan tuyệt hảo.

Bất quá, Lâm Hải cũng phát hiện một vấn đề, cái kia chính là năm của những thảo dược này, tuy phổ biến không địch lại, nhưng cũng không có rất cao.

Một cây cao nhất, cũng bất quá là một nghìn năm trăm năm mà thôi.

Nhưng, Lâm Hải cũng tinh tường, cái này mới vừa vặn là biên giới của Diệt Tiên Sơn, ngày bình thường đều có người đến hái thuốc, đều đến cái chỗ này, nếu có dược liệu cao năm trân quý, sớm đã bị hái đi nha.

Tình huống hiện tại này, coi như là phi thường bình thường.

“Không cần hỏi, càng đi vào bên trong, năm thảo dược mới có thể càng cao!”

Lâm Hải cũng không có đem những thảo dược này hái xuống, dù sao cả tòa núi này đều là của mình, không có người sẽ đến đoạt cùng mình. Cứ để cho bọn chúng chậm rãi phát triển a, năm càng lâu, giá trị càng cao.

Lâm Hải tiếp tục đi lên phía trước, tìm kiếm ba cây thảo dược mà mình cần, đồng thời cũng nhìn xem, cái Diệt Tiên Sơn thần bí này, đến tột cùng sẽ có kỳ trân dị bảo nào.

“Quả nhiên, càng đi lên cao, số lượng cùng trình độ trân quý của thảo dược, đều có chỗ tăng lên!”

Sau khi Lâm Hải lại leo lên một hai trăm mét, phát hiện chủng loại thảo dược cũng bắt đầu nhiều lên, đồng thời gốc thảo dược ba ngàn năm đầu tiên, đã xuất hiện.

“Là một cây Tử Đan Sâm!”

“Tử Đan Sâm đã đến ba ngàn năm, dược hiệu tốt nhất, nếu là năm lớn hơn, ngược lại là hăng quá hoá dở!”

Ở bên trong Đan Đạo Chi Thuật, tự nhiên có bao hàm tri thức thảo dược phong phú, Lâm Hải lập tức đoán được, cái cây Tử Đan Sâm ba ngàn năm này, hôm nay vừa vặn đã đến năm tốt nhất.

Dưới chân đạp một cái, Lâm Hải nhanh như khỉ, hướng phía Tử Đan Sâm mà đi.

“Rống!” Nhưng vừa lúc đó, đột nhiên vang lên một tiếng thú rống, dị biến nảy sinh!

Chương 1783: Thượng tiên, tha mạng!

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, quay đầu nhìn lại, đã thấy con hơn mười con Yêu thú giống ngựa, chiều cao hơn một trượng, đang nhe răng nanh, hướng phía chính mình điên cuồng đánh tới.

“Ta đi, tiểu tử, tại địa bàn của ca ca, còn dám huênh hoang!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lập tức nhận ra cái con Yêu thú hơn mười đầu này, chính là cái con trước đó đã đem những người hái thuốc kia toàn bộ giết chết!

“Đứng lại cho ta!”

Đột nhiên, Lâm Hải quát lớn một tiếng, thanh âm ong ong rung động, giống như Kinh Lôi, quanh quẩn không dứt tại trong toàn bộ Luyện Yêu Hồ!

Ông!

Hơn mười con Yêu thú đang vọt tới trước kia, thoáng cái ngừng lại, sau đó phù phù một tiếng phủ phục trên mặt đất, lạnh run, trong mắt tràn đầy sợ hãi giống như phát ra từ linh hồn.

“Như vậy mới nghe lời mà!” Lâm Hải thoả mãn nhẹ gật đầu.

Những Yêu thú này đều là theo chân Diệt Tiên Sơn mà gián tiếp tiến vào Luyện Yêu Hồ, cùng mình cũng không có liên quan thuộc chủng loại trên linh hồn kia, Lâm Hải cảm thấy rất tất yếu, phải để cho bọn nó biết rõ một chút, ai mới là lão đại của một phương thế giới này!

“Tu vi đều nha, tất cả đều là Nguyên Anh sơ kỳ!”

Lâm Hải đánh giá bọn Yêu thú này một phen, tu vi đều là Nguyên Anh sơ kỳ, mạnh nhất cũng bất quá chỉ là sơ kỳ đỉnh phong.

Không khỏi, Lâm Hải đối với đám người hái thuốc kia cùng hạ nhân đã chết của Hoa Quảng Lộc kia, cảm thấy có chút oan uổng.

Trước không nói cái hạ nhân kia, chính là Hóa Thần cảnh hàng thật giá thật, cho dù là những người hái thuốc kia, cũng không có một cái nào là phía dưới Nguyên Anh.

Không thể tưởng được bởi vì nguyên nhân chân khí bị phong ấn, tất cả đều đã bị chết ở trong tay bọn Yêu thú không tính là cường đại này.

“Kỳ quái, chân khí của những Yêu thú này, vì cái gì không bị ảnh hưởng?”

Lâm Hải bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, lập tức cảm thấy có chút kinh ngạc.

Vừa cất bước, Lâm Hải đi tới trước mặt mấy cái Yêu thú kia, trong mắt mấy cái Yêu thú kia lập tức tràn đầy hoảng sợ, kính sợ nhìn xem Lâm Hải, run rẩy càng thêm lợi hại.

“Yên tâm, đều là người một nhà, ca ca sẽ không giết các ngươi!”

Lâm Hải hướng phía những Yêu thú này nhíu lông mày, cười đùa tí tửng nói.

Sau đó, khẽ vươn tay đặt tại chỗ đỉnh đầu của một con Yêu thú trong đó, con Yêu thú kia lập tức hai mắt trợn trắng, trực tiếp sợ tới mức ngất đi.

“Bà mẹ nó!”

Con mắt Lâm Hải đột nhiên trợn lên, sau đó mặt mũi tràn đầy bật cười.

Mẹ nó, cái Yêu thú này cũng quá nhát gan a, rõ ràng trực tiếp bị chính mình nhấn một cái, dọa ngất rồi.

Bất quá Lâm Hải cũng mặc kệ nó, chân khí trực tiếp đưa vào trong cơ thể Yêu thú, muốn cảm thụ thoáng một phát, chân khí của nó không bị phong ấn, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì.

“Kỳ quái!”

Lâm Hải dò xét hồi lâu, cũng không phát hiện ra dị thường trong cơ thể Yêu thú, vẻ mặt không khỏi mờ mịt.

“Chẳng lẽ, là do pháp thuật của Bách Hoa Tiên Tử, chỉ hạn chế người, không hạn chế thú?”

“Oa, một tòa núi lớn này là ở đâu ra a, không biết trên núi có tiểu mẫu cẩu hoang dã hay không?” Đúng lúc này, một đạo thanh âm hèn mọn bỉ ổi, bỗng nhiên vang lên tại dưới chân núi.

“Bà mẹ nó, cái chó chết A Hoa kia đã tỉnh!”

Lâm Hải không cần nhìn, chỉ nghe thanh âm đã biết rõ, tuyệt đối là cái hàng A Hoa kia không thể nghi ngờ!

“A Hoa, đi lên!”

Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía dưới núi, la lên một tiếng.

“Ồ, trên núi không có tiểu mẫu cẩu hoang dã, đã có cái cha a!”

A Hoa vừa nói, một bên vừa từ từ tháo chạy lên núi, chỉ trong chốc lát đã đến bên người Lâm Hải.

“Ba ba, ngươi là muốn lên núi đánh dã chiến sao?”

“Ta nhìn ngươi mang theo chính là Tiên Nhi, hay là Hỗ Tam Nương, hay là... Ngao!”

A Hoa còn chưa nói hết lời, đã bị Lâm Hải tung một cước, đạp lăn xuống dưới núi.

Mẹ nó, lưu manh chó này, thật sự là một câu lời nói đứng đắn cũng đều không có.

Lâm Hải triệt để im lặng, đã qua hơn nửa ngày, A Hoa mới cười toét miệng xoa bờ mông, lại lẻn đến bên người Lâm Hải.

“Ba ba, cái mông nhỏ khêu gợi của ta kia, đều bị ngươi đạp ngã thành hai nửa rồi, đều không làm ra dáng mê người rồi...”

“Im miệng!” Lâm Hải vừa trừng mắt, A Hoa vội vàng ngậm miệng lại rồi, sau đó cuống quít nhảy qua một bên, cùng Lâm Hải kéo ra khoảng cách.

“Ồ, đây là vật gì?”

Cho đến lúc này, A Hoa mới nhìn thấy đám tiểu Yêu thú ngoan ngoãn ở phía trước Lâm Hải kia, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

“Là Yêu thú ở trên núi này, uy, lại nói ngươi lên núi, chân khí sẽ không bị phong ấn sao?”

“Không có a, cái này không hảo hảo đấy sao?” A Hoa nháy nháy con mắt, kinh ngạc nói.

“Xem ra quả nhiên là chỉ nhằm vào người, không nhằm vào Yêu thú.”

Nghĩ đến một điểm này, Lâm Hải không khỏi một hồi cười khổ.

Trách không được gọi là Diệt Tiên Sơn đâu, chân khí hoặc là chân nguyên một khi bị hạn chế, có thể không cái tiên gì cũng phải bị diệt!

“Này, lúc này mới tỉnh, thu hoạch như thế nào đây?” Lâm Hải hỏi A Hoa.

“Coi như cũng được a, nửa bước Địa Tiên rồi, ít nhất không thể chênh lệch so với ba ba ngươi.”

A Hoa đứng thẳng lên, lưng cõng hai cái tiểu trảo, dương

dương đắc ý nói.

“Bà mẹ nó!”

Lâm Hải nghe được, thật đúng là lắp bắp kinh hãi, không thể tưởng được một cái nguyên linh Hóa Thần, A Hoa cùng Tiểu Hồng luyện hóa cùng một chỗ, đều có thể lại để cho cái con chết tiệt này thăng liền hai cấp rưỡi.

“Tiểu Hồng đâu rồi, Tiểu Hồng hiện tại như thế nào đây?” Hai mắt Lâm Hải bỗng nhiên hiện ánh sáng, cấp tốc hỏi.

A Hoa vừa thấy Lâm Hải là cái dạng này, mặt mũi lập tức lộ ra biểu lộ tràn đầy bi phẫn, trừu trừu lấy miệng nghẹn ngào một hồi.

“Ba ba, vì cái gì ngươi luôn nhớ thương chim của ta u, hơn nữa ta còn từ trong mắt của ngươi, thấy được gian tình!”

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải mềm nhũn, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất, tức đến đi lên cho nó một cước.

“Gian con em ngươi tình a!”

Con mẹ nó, ca ca sẽ có gian tình cùng một con chim sao? Quá con mẹ nó vô nghĩa rồi!

“Thiếu kéo con bê, nói nhanh một chút!”

“Cái chim ngu kia, cũng là nửa bước Địa Tiên rồi!” Vẻ mặt A Hoa ủy khuất nói.

“Chà mẹ nó, thoải mái a!”

Lâm Hải nghe được, lập tức đại hỉ, không nghĩ tới Tiểu Hồng cũng thoáng cái liền nhảy hai cấp rưỡi.

Như vậy, tốc độ phi hành của Tiểu Hồng, khẳng định sẽ nhanh hơn rồi, nói không chừng cách Đại Thừa chi tôn đằng vân giá vũ, cũng không xa a?

“Ba ba, ta từ trong ánh mắt của ngươi, nhìn thấy ngươi muốn cưỡi chim của ta!” A Hoa ở một bên, vẻ mặt lại ủy khuất, trừu trừu lấy khóe miệng nức nở nói.

“Tựu muốn cưỡi, thì thế nào?!”

Lâm Hải vừa trừng mắt, mẹ nó cái con chó chết tiệt này, vẫn chưa xong.

Chẳng phải là cưỡi thôi nha, cần thế sao!

“Không, không có việc gì! Tùy tiện cưỡi, hắc hắc, tùy tiện cưỡi!” A Hoa thấy Lâm Hải lại muốn động thủ, vội vàng biến sắc, lộ ra một bộ dáng tươi cười hèn mọn bỉ ổi, cười làm lành nói.

“Cái này còn không sai biệt lắm!”

Lâm Hải liếc trắng rồi, sau đó cao ngạo nói.

“Giao cho ngươi cái nhiệm vụ!”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía trên núi nhất chỉ.

“Trên núi này, có vô số Yêu thú, hơn nữa càng lên cao thìcàng cường đại, ngươi từ hôm nay, liền ở trên núi này hỗn a, đem tình huống của Yêu thú bên trên cả cái tòa núi này, nắm rõ ràng cho ta!”

Lâm Hải nói xong, vốn tưởng rằng A Hoa thằng này sẽ biết sợ, không dám đồng ý.

Không nghĩ tới A Hoa nghe xong, lập tức hai mắt ứa ra tinh quang, nước miếng đều nhanh chảy ra rồi.

“Ba ba, ngươi thật sự là thân ba ba của ta, oa ha ha, nhiệm vụ này giao cho ta, ngươi cứ yên tâm đi!”

“Ách... thống khoái như vậy?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó chỉ thấy thân ảnh A Hoa lóe lên, dĩ nhiên là hướng phía trên núi nhanh chóng xông lên.

“Nha nha phi, đám Yêu thú trên núi, chuẩn bị nghênh đón Vạn Thú Chi Vương A hoa ba ba của các ngươi a!”

“Nhóm tiểu mẫu thú của từng cái chủng tộc, Cẩu gia phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, ôn nhu đa tình của các ngươi, đã đến an ủi tâm linh tịch mịch của các ngươi á!”

“Oa ha ha ha ha!”

Nghe tiếng cười quái dị đắc ý khoa trương của A Hoa từ xa xa truyền đến, Lâm Hải lập tức đầu đầy hắc tuyến, mất trật tự tại chỗ.

Đã qua hồi lâu, Lâm Hải mới hướng phía phương hướng mà A Hoa đã biến mất, nhìn một cái thật sâu, thâm trầm thở dài.

“A Hoa, là lưu manh cẩu có lý tưởng a!”

“Các ngươi, từ đâu ra thì về đấy a!” Lâm Hải phất phất tay, đám Yêu thú phủ phục trên mặt đất kia, như được đại xá, trong chớp mắt đã chạy vô tung vô ảnh.

Mà ngay cả cái con Yêu thú đã hôn mê kia, cũng đều nhảy dựng lên, vậy mà chạy so với ai khác cũng đều nhanh hơn, đem Lâm Hải nhìn đến sững sững sờ sờ.

Sau đó, ánh mắt Lâm Hải lần nữa rơi vào trên cái cây Tử Đan Sâm ba ngàn năm kia.

Khẽ vươn tay, Lâm Hải hướng phía Tử Đan Sâm kia chộp tới, đem nó chộp vào trong tay.

“Thượng tiên, tha mạng!”

Đúng lúc này, một đạo thanh âm mảnh mai, đột nhiên truyền vào trong tai Lâm Hải, lại để cho Lâm Hải đột nhiên cả kinh.

“Ai?” Lâm Hải thấp giọng quát hỏi, nhưng sau đó, Lâm Hải liền nhìn chằm chằm vào Tử Đan Sâm trong tay, miệng lập tức há thật to, con mắt thoáng cái thẳng.

Chương 1784: A Tử

“Chà mẹ nó, yêu quái!”

Lâm Hải nhịn không được thét kinh hãi một tiếng, chỉ thấy Tử Đan Sâm trong tay, thậm chí có cái mũi có mắt, hai con mắt đang điềm đạm đáng yêu nhìn mình, mặt mũi tràn đầy sợ hãi cầu khẩn.

Tuy lúc Lâm Hải tại Nhân gian giới, đã sớm nghe nói qua, một ít sâm núi lâu năm, đều là có linh tính.

Chẳng những có gương mặt không sai biệt lắm cùng nhân loại thậm chí còn có thể chạy loạn khắp nơi trong núi, để cho người hái thảo dược không bắt được tung tích của nó.

Nhưng hôm nay vừa thấy, còn là cảm thấy kinh ngạc cùng hiếu kỳ nói không nên lời.

“Thượng tiên, ta không phải yêu quái, là ta Thông Linh Sâm núi.”

Tử Đan Sâm nháy nháy mắt, vẻ mặt bộ dạng sợ hãi, hướng phía Lâm Hải yếu ớt nói ra.

“Ha ha, có ý tứ!” Lâm Hải càng xem càng cảm thấy thú vị, “Ngươi là nữ a?”

Nghe thanh âm của cái Tử Đan Sâm kia, tựa như một cái thiếu nữ tuổi trẻ, êm tai dễ nghe, Lâm Hải không khỏi hỏi.

“n, người ta là nữ hài tử!” Tử Đan Sâm nhẹ gật đầu.

“Ồ?” Lâm Hải bỗng nhiên vươn tay, đem sợi râu củaTử Đan Sâm đang trảo trong tay, tóm lấy.

“Lại nói, sâm núi các ngươi, nữ cũng mọc râu à?”

“Vâng, nữ cũng mọc!”

Tử Đan Sâm bị Lâm Hải tóm một cái này, đau đến nước mắt thiếu chút nữa chảy ra, đáng thương nói ra.

Cũng may Lâm Hải chỉ là hiếu kỳ, rất nhanh đã buông lỏng ra, cao thấp tường tận xem xét cái sâm núi này một lần, không khỏi thở dài.

“Nháo việc này, ngươi đã có linh trí, khiến cho ca ca đều không có ý tứ bắt ngươi luyện dược rồi.”

“Thượng tiên tha mạng, thượng tiên tha mạng a, ngàn vạn lần đừng có cầm ta luyện dược a!” Tử Đan Sâm sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, vội vàng lần nữa đau khổ cầu xin tha thứ.

“Yên tâm đi, dù ngươi để cho ta luyện ta thì ta cũng không hạ thủ được.”

Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên tò mò hỏi.

“Những sâm núi các ngươi này, có phải khi được năm nhất định, sẽ có linh trí hay không à?”

“Đương nhiên không phải, chỉ có ta loại kỳ tài ngút trời, nhân tài kiệt xuất bên trong sâm núi này, mới có thể mở rộng linh trí ra, người ta thuộc về trong vạn không có một đây này!”

Tử Đan Sâm bỗng nhiên quơ quơ thân thể, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vậy mà làm ra một bộ thần thái dương dương đắc ý.

“Mẹ nó, còn rất tự kỷ.” Lâm Hải lập tức một hồi im lặng, cho nó cái khinh khỉnh.

“Lại nói, thảo dược đã có linh trí trên núi này, có nhiều hay không?”

“Không nhiều hay không, duy nhất chỉ có một phần này!” Lâm Hải vừa hỏi như vậy, Tử Đan Sâm liền càng thêm đắc ý, rung đùi đắc ý, hướng phía Lâm Hải tự hào nói.

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, vẻ mặt không thể tin được nhìn xem Tử Đan Sâm.

“Ngươi nói là, cả tòa núi thảo dược này, chỉ có một mình ngươi là mở linh trí?”

“Đúng vậy, bởi vì ta thông minh nhất mà!” Tử Đan Sâm cười tủm tỉm gật đầu nói.

“Bà mẹ nó!” Lâm Hải quả thực bó tay rồi, trong nội tâm thật không biết là nên cao hứng hay là thất lạc.

Bất quá, lúc chứng kiến dáng vẻ đắc ý của Tử Đan Sâm kia, khóe miệng Lâm Hải không khỏi nhếch lên.

“Ngươi còn không biết xấu hổ nói thông minh đâu, thông minh như thế nào còn bị ta bắt được, liền chạy cũng không biết chạy?”

“Thượng tiên, ta nào dám chạy a!” Tử Đan Sâm mắt nước mắt lưng tròng nói.

“Vừa rồi ngươi hô một tiếng, đã để cho linh hồn của ta đều run rẩy, ta có một loại cảm giác, vận mệnh của cả tòa núi, tựa hồ cũng đều ở trong lòng bàn tay của ngươi, chỉ cần ngươi có một cái ý niệm trong đầu, đừng nói là ta, cả tòa núi này cũng đều phải sụp đổ.”

“Ồ?”

Lâm Hải nghe được, không khỏi kinh ngạc liếc nhìn Tử Đan Sâm, âm thầm gật đầu.

“Được a, xem ra còn là rất thông minh, rõ ràng biết rõ ta là chúa tể ở đây!”

“Đó là đương nhiên a, nhìn thượng tiên ngươi anh tuấn suất khí, phong lưu phóng khoáng như vậy, ngươi xem chính là chúa tể ở đây!”

“Ha ha, còn rất rất biết nói chuyện!” Lâm Hải bị lời nói của cái Tử Đan Sâm này, trực tiếp làm cho tức cười.

“Đúng rồi, ngươi tên là gì à?” Lâm Hải hướng phía Tử Đan Sâm hỏi.

“Người ta còn không có tên ni!” Tử Đan Sâm lập tức thất lạc một hồi, ủy khuất nói.

“A, không có tên à?” Lâm Hải nắm cái cằm nghĩ nghĩ, sau đó nói ra, “Ngươi có màu tím, vậy kêu ngươi là A Tử a!”

“A Tử?” Tử Đan Sâm khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ.

“A Tử, ha ha, A Tử! Người ta có tên a, a!”

Nhìn A Tử vui sướng không kìm được vui mừng, Lâm Hải không khỏi mỉm cười, đem nó thả xuống.

A Tử thoáng cái đã từ trong tay Lâm Hải tháo chạy xuống dưới, đứng trên mặt đất hưng phấn giãy dụa, vui vẻ nói không nên lời.

“Đúng rồi, A Tử, sâm núi các ngươi có phải không cố định vị trí sinh trưởng, có thể chạy khắp núi hay không?”

Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên khẽ động, nhớ tới truyền thuyết về sâm núi ở Nhân Gian giới, liền hướng phía A Tử hỏi.

“Đúng vậy a, phàm là sâm núi có chút năm cùng đạo hạnh, đều có thể làm được.” A Tử nhẹ gật đầu, nói ra.

“Vậy còn ngươi, có phải đã đem ngọn núi này chạy một lượt hay không?”

“Ha ha, thượng tiên, không phải thổi với ngươi, thời điểm ta vừa khai linh trí, trời sinh tính nghịch ngợm, chơi đùa khắp nơi, cơ hồ đã chạy một lượt qua từng cái nơi hẻo lánh của ngọn núi này.”

“Nói như vậy đi, cho ngươi hay, bên trên cả tòa núi này, sẽ không có địa phương mà ta không biết!”

“Thật sự?” Lâm Hải nghe được vui vẻ, nếu thực là như thế này, vậy cũng thật tốt quá.

“Đương nhiên thật sự, hừ!” A Tử quơ quơ thân thể, vẻ mặt đắc ý.

“Cái kia hỏi ngươi chuyện này đi?” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía A Tử nhướn này, “Ngươi có biết, trên núi này ở đâu có ba loại thảo dược Cửu Chi Huyền Diệp Thảo, Hỏa Liên Quả cùng Ngọc Cơ Hoa hay không à?”

“Đương nhiên biết rồi.” A Tử đắc ý nói.

“Thật sự à? Mang ta đi tìm xem?” Lâm Hải kinh hỉ nói ra, nếu thật sự như thế, cái kia chính mình có thể giảm bớt chuyện rồi.

“Được rồi, cái kia thượng tiên ngươi theo sát a!”

A Tử nói xong, vèo một tiếng, hướng phía trên núi phi tốc chạy đi, Lâm Hải vừa thấy liền vội vàng đuổi kịp, theo A Tử trái chạy phải nhảy, rốt cục tại một chỗ sườn núi, thì ngừng lại.

“Thượng tiên, đây không phải là Cửu Chi Huyền Diệp Thảo sao?”

A Tử cúi đầu, hướng phía trước quơ quơ, nói ra.

Lâm Hải chăm chú nhìn lại, trong lòng lập tức vui vẻ, chỉ thấy phía trước, thậm chí có một mảnh Cửu Chi Huyền Diệp Thảo rậm rạp chằng chịt, đang múa may theo gió.

“Ha ha, thật tốt quá!”

Lâm Hải nhịn không được hoan hô một tiếng, Cửu Chi Huyền Diệp Thảo nhiều như vậy, không biết đủ để hắn luyện ra bao nhiêu Hồi Linh Đan rồi.

Vèo!

Dưới chân Lâm Hải khẽ động, nhảy tới, đem những Cửu Chi Huyền Diệp Thảo này nhìn kỹ một phen, không khỏi âm thầm gật đầu.

“Đều tại đã ngoài ngàn năm, thậm chí còn có vạn năm trở lên, không tệ, coi như không tệ!”

Lâm Hải khẽ vươn tay, hái xuống mười gốc Cửu Chi Huyền Diệp Thảo ngàn năm, có mười gốc này, luyện chế mấy trăm khỏa Hồi Linh Đan, đã dư xài.

Về phần còn lại, dù sao cả tòa núi này đều là của mình, cũng không sợ bị người khác hái đi, hãy để cho chúng tiếp tục sinh trưởng a.

“Rống!”

Ngay tại đồng thời khi Lâm Hải đem Cửu Chi Huyền Diệp

Thảo hái xuống, đột nhiên một tiếng thú rống truyền đến, sau đó một con quái vật khổng lồ, đột nhiên xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải hung mãnh đánh tới.

“n?!”

Lâm Hải thấy thế, đột nhiên ngẩng đầu, trừng mắt, một cỗ uy áp vô cùng, lập tức từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên người con Yêu thú này.

Toàn thân Yêu thú mạnh mẽ giật mình một cái, sau đó trong mắt đột nhiên lộ ra thần sắc vô cùng kinh khủng, phù phù một tiếng liền nằm sấp trên mặt đất, kính sợ nhìn xem Lâm Hải, lạnh run.

“Đi, qua một bên chơi đi!”

Lâm Hải tùy ý phất phất tay, Yêu thú trên núi này, đã tiến vào Luyện Yêu Hồ, liền coi như là người của Lâm Hải hắn, Lâm Hải tự nhiên sẽ không tổn thương bọn chúng.

“Ô, ô...”

Yêu thú lập tức như được đại xá, hướng phía Lâm Hải ô ô hai tiếng, sau đó quay đầu bỏ chạy không thấy.

“Wow, thượng tiên, ngươi rất đẹp trai a, một ánh mắt liền đem nó dọa chạy!” A Tử ở bên cạnh, hai mắt nhìn Lâm Hải mà ứa ra sao Kim, sùng bái nói.

“Sai!” Lâm Hải bỗng nhiên dựng thẳng một cái ngón tay, nhẹ nhàng xếp đặt, sau đó nghiêm trang nói.

“Nó cũng không phải bị ta dọa chạy, mà là bị mị lực của ta, khuất phục!”

“Ọe ~” Lâm Hải vừa mới dứt lời, sau lưng đột nhiên truyền đến một hồi âm thanh nôn mửa.

Chương 1785: Mắt xích toàn quốc

“Ai u uy, không được, Cẩu gia ta muốn ói!”

Ngay sau đó, một tiếng kêu khoa trương, tại Lâm Hải sau lưng vang lên.

Lâm Hải mãnh liệt quay đầu lại, chứng kiến A Hoa ôm bụng ở đằng kia làm trạng thái nôn mửa, trong mắt lại mang theo dáng tươi cười xấu xa, lập tức liền đen mặt.

“Ngươi cái chó chết, có ý tứ gì?! Ngươi là hoài nghi mị lực vô cùng của ca ca sao?”

Lâm Hải đi lên cho nó hai chân, mặt đen lên chất vấn.

“Không có có hay không, ta nào dám a.” A Hoa vội vàng lắc đầu liên tục, sau đó bỗng nhiên hướng phía sau lưng khoát tay chặn lại.

“Còn không qua đây, bái kiến ba ba của ta!”

“n?” Lâm Hải lúc này mới chú ý tới, sau lưng A Hoa, lại còn đi theo vài chục con Yêu thú, giờ phút này tất cả đều là vẻ mặt mộng bức đứng ở nơi đó nhìn mình.

Thẳng đến khi A Hoa lên tiếng, bọn Yêu thú này mới nện bước chân, đi vài bước về phía trước, hướng phía Lâm Hải gật đầu một hồi.

“Ta đi, tình huống như thế nào?”

Trong mắt Lâm Hải ngạc nhiên một hồi, hướng phía A Hoa hỏi.

“Đây đều là bị mị lực cá nhân của Cẩu gia ta thuyết phục, tự nguyện đi theo bên cạnh ta, đi theo làm tùy tùng tiểu đệ, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới!”

A Hoa trong miệng nói không đáng giá nhắc tới, nhưng đầu lại đắc ý ngẩng lên thật cao, cái đuôi càng là vểnh lên trời.

Lâm Hải lập tức bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Còn mị lực cá nhân đâu rồi, lưu manh chó này có cái lông mị lực cá nhân a.

Lâm Hải không cần nghĩ cũng biết, bọn Yêu thú này tuyệt đối là bị A Hoa, không biết dùng cái thủ đoạn nham hiểm gì, lừa dối tới.

“Ai u uy, tiểu muội muội ở đâu ra, mà đáng yêu như thế, tới để cho Cẩu gia ôm một cái!”

Cái lúc này, A Hoa chợt phát hiện A Tử ở bên cạnh Lâm Hải, lập tức sắc híp híp mắt muốn bu lại.

A Tử lập tức biến sắc, vèo cái núp ở sau lưng Lâm Hải, nhút nhát e lệ ló ra, vẻ mặt cảnh giác nhìn xem A Hoa.

“Người xấu, ngươi đi đi!”

“Ách...” Sắc mặt A Hoa lập tức cứng đờ, sau đó trừng mắt chó, nghiêm mặt hổ nói.

“Tiểu nha đầu, lời nói cũng không thể nói lung tung a, A Hoa ta ở đâu giống như người xấu?”

“Ở đâu cũng giống, ân, đặc biệt giống!”

“Ta... Ta...” Miệng A Hoa ngập ngừng, lập tức im lặng một hồi, “Nha nha phi, Cẩu gia lớn lên soái khí như vậy, ngươi lại nói như người xấu, tiểu nha đầu, ngươi không thành thật!”

“Ngươi là người xấu!”

“Ngươi không thành thật!”

“Ngươi là người xấu!”

“Ngươi không thành thật!”

...

A Hoa cùng A Tử, một chó một sâm, mắt to trừng mắt nhỏ, lập tức tựu vô cùng hăng hái rồi.

Lâm Hải ở bên cạnh, xem mà che cái trán, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Mẹ nó, hai cái hàng này trò chuyện có chút ít nhàm chán a, ca ca còn muốn tìm thảo dược, không có thời gian xem các ngươi gây hấn có được không?

“Được rồi, đừng cãi nữa!”

Lâm Hải đem hai bọn họ đánh gãy, sau đó vẻ mặt không kiên nhẫn, nói ra.

“Giới thiệu thoáng một phát a, cái chó sủa chết tiệt này là A Hoa, phi thường lưu manh, A Tử ngươi về sau cách nó xa một chút, coi chừng học cái xấu!”

“Không phải, ba ba, người ta nhiều lắm thì có chút phong lưu, làm sao lại là lưu manh rồi, ngươi cho dù ghen ghét ta lớn lên so với ngươi soái hơn, thì cũng không cần...”

“Im miệng!” Lâm Hải vừa trừng mắt, A Hoa lập tức co rụt cổ lại, không dám nói tiếp nữa.

“Đây là A Tử, là một bé gái, A Hoa ngươi về sau cũng không thể khi dễ người ta, biết không?”

A Hoa nghe xong liên tục gật đầu, sau đó đột nhiên nước mắt lưng tròng, nhìn xem A Tử, nức nở nói.

“Ta gọi A Hoa, ngươi gọi A Tử, nguyên lai ngươi chính là thân muội muội thất lạc nhiều năm của ta a!”

“Muội muội, ca ca nhớ ngươi muốn chết rồi!”

A Hoa nói xong, hai cái chân trước giơ lên, hướng phía A Tử ôm đến.

“Chết đi, sắc cẩu!”

Lâm Hải một cước đem thằng này đá bay, sau đó hướng phía A Tử cúi đầu xuống.

“Đi, đi tìm hai chủng thảo dược khác!”

“Được rồi!” A Tử đáp ứng một tiếng, đắc ý liếc nhìn A Hoa, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, sôi nổi mang theo Lâm Hải, hướng phía một phương hướng khác mà đi.

“Đã xong, ba ba của ta xem xét chính là quá lâu không có tiếp xúc với nữ nhân, nên lại bị một cái tiểu nhân sâm tinh, mê hoặc, ai, cái định lực này a, chênh lệch so với A Hoa ta, không phải là nửa lần hay một lần a!”

Nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Hải cùng A Tử, A Hoa ngửa mặt lên trời thở dài, vẻ mặt trách trời thương dân.

Lâm Hải mới mặc kệ, A Hoa ở đằng kia trang bức thế nào, đi theo A Tử rất nhanh đã tìm được hai chủng thảo dược khác, hơn nữa số lượng tất cả đều không ít, lại để cho Lâm Hải mừng rỡ không thôi.

Về phần nửa đường gặp được một ít Yêu thú, tự nhiên tất cả đều bị một ánh mắt của Lâm Hải duổi đi, không nói chơi.

“A Tử, hôm nay thật sự là cám ơn ngươi rồi!”

Hái đã đầy đủ thảo dược rồi, Lâm Hải liền hướng phía A Tử, vẻ mặt thoả mãn nói lời cảm tạ.

“Hì hì, thượng tiên không cần khách khí, về sau cần gì, cứ tới tìm A Tử ta, trên núi này ta rõ ràng nhất!”

“Ah xong!” Lâm Hải làm cái tư thế OK, sau đó hướng phía A Tử cười cười.

“Ta xuống núi rồi, chính ngươi đi chơi đi.” Nói xong, vẻ mặt Lâm Hải bỗng nhiên nghiêm túc, hướng phía A Tử trịnh trọng dặn dò.

“Nhớ kỹ, rời xa A Hoa, coi chừng biến thành trêu chọc bức!”

“À?” A Tử vẻ mặt mộng bức, mờ mịt hướng phía Lâm Hải nhìn lại, nhưng mà Lâm Hải đã phi tốc đi xuống núi.

Luyện chế Hồi Linh Đan, ba vị thảo dược chính yếu nhất, dĩ nhiên đã chuẩn bị đầy đủ toàn bộ, về phần những thứ thảo dược phụ trợ khác, cũng không trân quý, có thể đơn giản mua được.

Lâm Hải ý niệm khẽ động, ra khỏi Luyện Yêu Hồ, hít sâu một hơi.

“Vào thành a, chờ đến trong thành, đem thảo dược còn lại mua đủ, là có thể luyện đan rồi.”

“Bất quá đáng tiếc chính là, Lão Quân Lô đã bị ta lưu tại Hải Nguyệt Tông, muốn luyện đan còn phải tìm phòng luyện đan, đi thuê thiết bị thoáng một phát mới được.”

Một nghìn dặm khoảng cách, mặc dù Tiểu Hồng đã thức tỉnh, Lâm Hải cũng không cần phải cưỡi, thi triển thân pháp, chỉ trong chốc lát, liền đã đến dưới thành.

“Thành Hỏa Phượng!”

Nhìn trên tường thành, ba chữ to chữ lóe ra quang mang màu hồng, giống như đoàn đoàn hỏa diễm nóng bỏng kia, Hỏa Nguyên tố trong cơ thể Lâm Hải, đột nhiên nhảy lên một hồi, phảng phất sinh ra một loại cộng minh nào đó.

“Ồ?”

Lâm Hải không khỏi sững sờ, nhìn xem chỉ là ba chữ kia, nhưng lại ẩn chứa Hỏa Chi Đạo cường đại.

Nngười viết ba chữ “Thành Hỏa Phượng” kia, xem ra không đơn giản a!

Lâm Hải cất bước đi vào trong thành, thấy quy mô cùng lưu lượng người trong thành, cùng thành Vân Sương lúc trước tương xứng, so với thành Lưu Tô thì phát đạt hơn nhiều.

Lâm Hải tùy ý đi đến trước mặt một cái người bán hàng rong, rất nhanh đã thăm dò được, cửa hàng thảo dược lớn nhất trong thành, hơn nữa lại để cho Lâm Hải kinh ngạc chính là, danh tự rõ ràng cũng gọi là Đan Thảo Đường.

“Đan Thảo Đường?!”

Lúc Lâm Hải đứng tại trước mặt Đan Thảo Đường, không khỏi cười nhạt một tiếng.

“Cũng không biết trong Đan Thảo Đường của thành Vân Sương, cái thủ tịch Luyện Đan Sư Kim Thước kia, có lĩnh ngộ được ngữ điệu chỉ điểm của chính mình hay không?”

“Xem vận mệnh của lão a!”

Lâm Hải chỉ là tùy ý tưởng tượng, về phần Kim Thước có thu hoạch hay không, hắn mới chẳng muốn đi quan tâm.

Cất bước đi vào Đan Thảo Đường, rất nhanh đã có một nữ tử tướng mạo xinh đẹp, chân thành chạy ra đón chào.

“Xin chào, vị công tử này, xin hỏi cần dùng cái gì?”

“Các ngươi cùng Đan Thảo Đường bên trong thành Vân Sương, là có quan hệ như thế nào?” Lâm Hải chợt phát hiện, liền cả trang phục của nữ tử tiếp khách của cái nhà Đan Thảo Đường này, cùng Đan Thảo Đường của thành Vân Sương đều độc nhất vô nhị, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

“Công tử, Đan Thảo Đường của chúng ta là mắt xích toàn quốc, trong toàn bộ ba mươi sáu thành của Thiên Vận Quốc, ngoại trừ thành Lưu Tô ra, mỗi một thành trì đều có chi nhánh của chúng ta Đan Thảo Đường chúng ta.”

“Ách... Mắt xích toàn quốc a?” Lâm Hải lã chã bật cười, không thể tưởng được Địa Tiên giới cũng có loại hình thức kinh doanh mắt xích này, chỉ có điều vì cái gì hết lần này tới lần khác đều không mang theo thành Lưu Tô chơi đâu?

“Những dược liệu này, mỗi dạng cho ta mười phần!” Lâm Hải khẽ vươn tay, đem danh sách đã sớm viết xong, đưa tới nữ tử tiếp khách trong tay.

Nữ tử tiếp khách tiếp nhận danh sách nhìn thoáng qua, sau đó khuôn mặt mạnh mẽ biến đổi.

“Nhiều như vậy?!”

Sau đó vội vàng hướng phía Lâm Hải cung kính cúi đầu, khách khí nói.

“Công tử, ngài muốn nhiều dược liệu như thế, tiểu nữ tử đã không có tư cách tiếp đãi ngài, xin ngài chờ một chốc, ta đi mời Dược sư trong điếm, tự mình tiếp đãi ngài!”

Chương 1786: Mượn phòng luyện đan dùng một lát

“Tốt, xin cứ tự nhiên!” Lâm Hải cười nói.

Nữ tử tiếp khách mỉm cười, sau đó xoay người lắc mông, đi vào một cái cửa bên cạnh sảnh.

Lâm Hải ngồi ở trên ghế, lẳng lặng cùng đợi, đồng thời đánh giá mọi nơi một phen.

“Liền cả thiết bị lắp đặt và phong cách đều giống nhau như đúc, xem ra lầu năm của nhà Đan Thảo Đường này, tất cũng là phòng luyện đan, đợi lát nữa mua xong tài liệu, liền ở tại chỗ của bọn họ này luyện chế là được.”

Lâm Hải còn đang nghĩ ngợi, thì một nam tử trung niên tướng mạo văn nhã, bước nhanh từ cửa bên sảnh đi ra, đi theo phía sau chính là cái nữ tử tiếp khách trước đó.

“Đổng Dược sư, chính là vị công tử này!”

Nữ tử tiếp khách vội vàng nhanh đi vài bước, đi tới trước mặt Lâm Hải, hướng phía Đổng Dược sư dẫn tiến nói.

“Tại hạ, là Dược sư trú điếm của Đan Thảo Đường -Đổng Thế, ra mắt công tử, không biết công tử xưng hô như thế nào?”

“Đổng Thế?” Trong lòng Lâm Hải không khỏi cười cười, danh tự không tệ.

Thấy Đổng Thế khách khí hướng chính mình chào hỏi, Lâm Hải tự nhiên cũng sẽ không ngạo mạn với người, đứng lên hướng phía Đổng Thế ôm quyền.

“Nguyên lai là Đổng Dược sư, tại hạ Lâm Hải!”

“Lâm công tử, thảo dược bên trên cái danh sách này, đều là thứ mà công tử cần thiết?” Đổng Thế cũng không có hàn huyên quá nhiều, trực tiếp cầm danh sách mà Lâm Hải vừa rồi đã giao cho nữ tử tiếp khách, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Không sai!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Đều là một ít thảo dược thông thường, chắc hẳn quý điếm cũng đều có a?”

“Có là có...” Ngữ khí của Đổng Thế dừng lại một chút, mới hướng phía Lâm Hải cười cười.

“Chỉ có điều Lâm Hải công tử một lần mua nhiều thảo dược như vậy, khả năng cần một số lớn Linh thạch a.”

Lâm Hải thì là cười cười, sau đó nhìn xem Đổng Thế nói ra.

“Đổng Dược sư, ngươi nói cái giá a?”

“Tổng cộng cần tám ngàn năm trăm khỏa Linh thạch!”

“Tám ngàn năm trăm khỏa!” Đđồng tử của Lâm Hải không khỏi co rụt lại, trên mặt lộ ra khuôn mặt kinh hãi.

Mặc dù hắn biết, thảo dược có khả năng không rẻ, nhưng không nghĩ tới lại quý như vậy, một ít bình thường thảo dược như vậy, lại để cho giá hơn tám nghìn.

Cái này may mắn là Lâm Hải trước đó đã bưng đi bảo tàng của Chủ thượng, đạt được vô số kể Linh thạch, nếu không thật đúng là không nhất định mua nổi đấy.

“Tám ngàn khỏa Linh thạch a, ta muốn nhiều như vậy, Đổng Dược sư như thế nào không cho ta một ít ưu đãi, số lẻ thì miễn đi?” Lâm Hải vừa cười vừa nói.

“Lâm công tử, Đan Thảo Đường chúng ta chính là mắt xích cả nước, giá cả công chính công khai, không thể trả giá!” Đổng Thế cười lắc đầu, nói ra.

“Ách...” Lâm Hải vốn là không am hiểu cò kè mặc cả, Đổng Thế nói một câu, trực tiếp lại để cho Lâm Hải không biết nói cái gì cho phải.

Bất quá rất nhanh, trong lòng Lâm Hải khẽ động, đã có chủ ý.

“Đổng Dược sư, lầu năm của quý điếm, là phòng luyện đan a?” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía trên nhất chỉ, hỏi.

“Đúng vật, đúng là địa phương để Luyện Đan Đại Sư trong tiệm luyện đan cho khách nhân.”

“Nếu như Lâm công tử muốn muốn luyện đan, chỉ sợ phải hôm nào lại đến rồi, bởi vì Vương đại sư hôm nay có việc nên ra ngoài rồi.”

“Thế thì không có quan hệ!” Lâm Hải cười cười, “Nếu Đổng Dược sư tại bên trên giá cả, không thể ưu đãi cho tại hạ, cái kia có thể để phòng luyện đan ở lầu năm, cho Lâm mỗ mượn dùng một lát có được hay không?”

Đổng Thế nghe xong, không khỏi khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn xem Lâm Hải, khó hiểu mà hỏi.

“Lâm công tử mượn phòng luyện đan dùng để làm gì?”

“Tự nhiên là muốn luyện đan a!” Lâm Hải cười nói, cảm thấy Đổng Thế hỏi cái vấn đề này, có chút ý tứ.

“Lâm công tử, biết luyện đan?!”

Đổng Thế chấn động, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Lâm Hải hỏi.

“Đúng vậy a, nếu không ta mua nhiều thảo dược như vậy làm gì à?” Lâm Hải giang tay ra, cười nói.

“Ta, ta còn tưởng rằng Lâm công tử, là mua để thỉnh Vương đại sư luyện đan đấy.”

“Không thể tưởng được Lâm công tử tuổi còn trẻ, dĩ nhiên lại là một Luyện Đan Sư tôn quý, thất kính thất kính!”

Đổng Thế lần nữa hướng phía Lâm Hải ôm quyền, trên mặt bày thêm ra vẻ tôn kính.

“Cái kia, Đổng Dược sư, cái phòng luyện đan này…” Lâm Hải cười nói.

“Vương đại sư không ở, Luyện Đan Sư dù sao cũng là không có, tự nhiên có thể để cho Lâm công tử!”

“Tốt!” Lâm Hải nghe được vui vẻ, “Vậy xin đa tạ rồi!”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem một cái Bách Bảo Nang sớm đã chuẩn bị tốt lấy ra.

Sau đó, đem Bách Bảo Nang mở ra, ý niệm khẽ động, một đống nhỏ Linh thạch liền xuất hiện ở dưới chân Đổng Thế.

“Đổng Dược sư, đây là tám ngàn năm trăm khỏa Linh thạch, ngươi kiểm lại một chút!”

Hai mắt Đổng Thế tỏa sáng, hướng phía nữ tử tiếp khách đưa mắt liếc qua một cái, nữ tử tiếp khách đi qua, ngón tay khẽ điểm, lập tức một đám hào quang, đem Linh thạch bao phủ.

Sau một lát, nữ tử tiếp khách hướng phía Đổng Thế nhẹ gật đầu.

“Đổng Dược sư, tám ngàn năm trăm khỏa Linh thạch, không ít một khỏa!”

“Tốt!” Đổng Thế vung tay lên, nữ tử tiếp khách lấy ra một cái Bách Bảo Nang, đem Linh thạch thu vào.

“Lâm công tử, dược liệu ngài muốn, lập tức sẽ chuẩn bị cho ngài, kính xin ngài ngồi đây hơi chờ một chút.”

“Không cần!” Lâm Hải lắc đầu, “Ta sẽ đi phòng luyện đan ngay bây giờ, chuẩn bị dược liệu xong, trực tiếp đưa đến phòng luyện đan cho ta a!”

Đổng Thế khẽ giật mình, sau đó nhẹ gật đầu, hướng phía nữ tử tiếp khách đưa mắt liếc qua một cái.

“Mang Lâm công tử, đi phòng luyện đan!”

“Lâm công tử, xin mời đi theo ta!” Nữ tử tiếp khách hướng phía Lâm Hải mỉm cười, sau đó đi phía trước bên cạnh dẫn đường, dẫn Lâm Hải lên lầu năm, đem cửa phòng luyện đan mở ra.

“Lâm công tử, mời!”

“n, cám ơn, ngươi đi mau lên!” Lâm Hải hướng phía nữ tử tiếp khách cười cười, sau đó đi vào phòng luyện đan.

“Địa Hỏa tại đây, so với thành Vân Sương tựa hồ còn mạnh hơn không ít!”

Lâm Hải vừa tiến vào phòng luyện đan, Hỏa Nguyên tố trong cơ thể liền nhảy lên một hồi, mắt không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

“Xem trước một chút cái lò đan này như thế nào?”

Lâm Hải đi đến trước, thò tay vuốt ve lò đan phía trước một phen, không khỏi âm thầm lắc đầu.

“Chỉ là lò đan bình thường, so với Lão Quân Lô của chính mình, chênh lệch quá xa rồi.”

Bất quá, chênh lệch phẩm chất lò đan cũng là không sao cả, dùng tu vi đan đạo giờ phút này của Lâm Hải, chính là một cái đan dược siêu thất phẩm, Lâm Hải cho dù nhắm mắt lại cũng đều có thể nhẹ nhõm luyện ra.

Rất nhanh, người của Đan Thảo Đường đã đem tài liệu mà Lâm Hải muốn, một lần mười phần tất cả đều đưa tới, cung kính đặt ở trước mặt Lâm Hải, trực tiếp chất đầy nửa cái phòng luyện đan.

Chờ người đưa thảo dược đi rồi, Lâm Hải liền đem cửa đóng lại, sau đó hít sâu một hơi.

“Bắt đầu đi!”

Lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, bàn tay khẽ dẫn, lập tức oanh một tiếng, một đoàn Địa Hỏa đột nhiên bay lên, tại phía dưới lò đan, bốc cháy mạnh mẽ.

“Đi!”

Lâm Hải khép hai ngón lại, hướng thảo dược trên mặt đất lăng không nhất chỉ, dược liệu lập tức dựa theo trình tự đặc biệt, bay vào trong lò đan, ở bên trong Địa Hỏa cường thịnh thiêu đốt, bắt đầu dung luyện.

Sắc mặt Lâm Hải nhẹ nhõm, trong nội tâm tính toán hỏa hầu, không biết đã qua bao lâu, trong mắt lóe lên tinh mang.

“Đến!”

Một tiếng quát nhẹ, Lâm Hải đem ba gốc thuốc chủ yếu Cửu Chi Huyền Diệp Thảo lấy đi ra, sau đó hướng phía trong lò đan ném vào.

Ông!

Ngay sau đó, nắp lò đan bay lên, phịch một tiếng đem lò đan hoàn toàn đậy kín, sau đó trong lò đan phảng phất như nhận lấy cái trùng kích cường đại gì đó, đột nhiên kịch liệt run rẩy lên.

Lâm Hải biến sắc, vội vàng một đem đám chân khí, lập tức chuyển vận tới, bao phủ lấy lò đan.

“Ổn định cho ta!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, cái lò đan này có chất liệu bình thường, luyện chế một ít đan dược bình thường coi như cũng được, hôm nay lại bị Lâm Hải lấy ra luyện chế đan dược siêu thất phẩm, lập tức có chút không chịu nổi.

Cũng may kỹ nghệ hôm nay của Lâm Hải tinh xảo, dễ dàng tìm được điểm thăng bằng, lập tức hóa giải nguy cơ.

Nếu là hóa thành một người khác, chỉ sợ tại ngay khi Cửu Chi Huyền Diệp Thảo tiến vào lò đan, đã phải nổ lò rồi.

Hai mắt Lâm Hải không nháy, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào lò đan, nhưng trong lòng đang tinh chuẩn nắm chặt hỏa hầu Địa Hỏa.

Không biết đã qua bao lâu, ông một tiếng, nắp lò đột nhiên cao cao bay lên, sau đó một cỗ đan hương nồng đậm, theo trong lò phiêu tán ra.

“Thành!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lập tức lộ vẻ mặt vui thích.

Khẽ vươn tay, đem lò đan chiêu đến trước mặt mình, đã thấy bên trong rậm rạp chằng chịt có năm mươi khỏa đan dược, mỗi một khỏa tựa hồ cũng mang theo sinh cơ vô cùng.

“Thu!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem năm mươi khỏa này Hồi Linh Đan, toàn bộ thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Đi!”

Sau đó, Lâm Hải đưa tay hướng thảo dược trên mặt đất nhất chỉ, lại một phần thảo dược, bay vào trong lò đan...

Thời gian từng chút từng chút đi qua, Lâm Hải không ngừng thúc dục Địa Hỏa, luyện chế lấy đan dược, thẳng đến khi một phần thảo dược cuối cùng cũng tiêu hao hết, mới thở dài ra một hơi.

“Tổng cộng mười phần thảo dược, thu được năm trăm khỏa Hồi Linh Đan, không tệ, đủ để dùng một đoạn thời gian rất dài rồi!”

Lâm Hải lúc này đây, quả thực thu hoạch tràn đầy, mang theo một tia vui sướng, đẩy cửa phòng luyện đan ra.

“n?” Vừa mới đẩy cửa ra, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ kình phong, đột nhiên hướng phía chính mình chộp tới, không khỏi đột nhiên cả kinh!

Chương 1787: Cái này, chính là Lâm đại sư mà ngươi nói?

“Tránh ra!”

Lâm Hải rung động chân khí, lập tức một cỗ lực đạo cực lớn, đem người chụp vào chính mình, chấn đến liền lùi lại ba bước.

Sau đó, Lâm Hải mạnh mẽ quay đầu, trong mắt bắn ra một đạo hàn quang, hướng phía người này kích bắn đi.

“Ngươi là ai, muốn làm gì?”

Lâm Hải hướng cái thiếu niên cẩm phục trước mặt này, vẻ mặt lạnh lùng nói ra.

Thiếu niên cẩm phục sau khi nhìn thấy là Lâm Hải, rõ ràng khẽ giật mình, lúc này mới lắp bắp nói.

“Ngươi, ngươi thật không phải là Vương đại sư?”

“Ai u, Từ công tử, ta đều nói, Vương đại sư không ở đây, thật sự không ở đây a!” Đúng lúc này, Đổng Thế vẻ mặt bối rối chạy tới, hướng phía thiếu niên cẩm phục, vỗ đùi nói ra.

Từ công tử miệng ngập ngừng, lập tức xấu hổ một hồi, biết rõ chính mình thật sự nghĩ sai rồi.

“Lâm công tử, thật có lỗi thật có lỗi!” Đổng Thế lại hướng phía Lâm Hải không ngừng thở dài.

“Từ công tử bởi vì trong nhà có việc gấp cần cầu kiến Vương đại sư, tưởng rằng Vương đại sư đang luyện đan, mới nhất thời tình thế cấp bách chạy tới, quấy rầy Lâm công tử luyện đan, mong Lâm công tử thứ lỗi a!”

Từ công tử ở một bên, cũng biết chính mình vừa rồi đã đường đột rồi, không khỏi hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Huynh đài, mới vừa rồi là do tiểu đệ lỗ mãng, bồi tội cho ngươi!”

“Nguyên lai là có chuyện như vậy!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, đã hiểu rõ ngọn nguồn trong đó.

Nếu là một hồi hiểu lầm, mà cái Từ công tử này cũng có thái độ thành khẩn, hướng chính mình xin lỗi, Lâm Hải tự nhiên sẽ không lại để vào trong lòng.

“Đổng Dược sư, Từ công tử, một hồi hiểu lầm mà thôi, không cần như thế!”

Lâm Hải hướng phía Đổng Thế cùng Từ công tử cười cười, ngữ khí bình thản nói ra.

Từ công tử mang theo một tia áy náy cùng cảm kích, hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó đột nhiên vẻ mặt lo lắng, chuyển hướng sang Đổng Thế.

“Đổng Dược sư, Vương đại sư thật sự không ở đây sao?”

“Thật sự không ở, ta sẽ không lừa gạt ngươi, Từ công tử!”

“Vậy phải làm sao bây giờ a?!” Khuôn mặt Từ công tử thoáng cái mặt mũi tràn đầy u sầu, sau đó lại vội vàng hỏi.

“Cái kia vậy ngươi có biết, Vương đại sư đi nơi nào, khi nào trở lại không?”

“Hình như là, đi thành Vân Sương.” Đổng Thế có chút không xác định nói.

“Thành Vân Sương?” Từ công tử nghe xong, sắc mặt lập tức thảm biến, vẻ mặt tuyệt vọng.

“Đã xong đã xong, thành Vân Sương cách đây mấy vạn dặm, cho dù hiện tại đi tìm, cũng không còn kịp rồi.”

“Từ công tử, vết thương cũ của Từ lão gia tử, lại phát tác sao?” Đổng Thế hỏi dò.

“Đúng vậy a, hơn nữa lần này so với trước kia còn muốn lợi hại hơn nhiều, nếu lại tìm không thấy thánh dược chữa thương do đại sư đan dược luyện chế, chỉ sợ gia gia ta sẽ...”

Từ công tử nói xong, hai mắt đột nhiên hồng hồng, một tầng hơi nước bịt kín con mắt, thiếu chút nữa rơi lệ.

Lâm Hải ở một bên nghe, thần sắc bỗng nhiên buồn bã, nhất là nhìn thấy bộ dạng thương cảm của Từ công tử, không biết vì sao, trong đầu hiện ra bộ dạng của gia gia mình.

“Cũng không biết gia gia cùng cha mẹ, qua được không, nhoáng một cái ly khai nhà, đã gần một năm rồi.”

Trong nội tâm Lâm Hải, không khỏi sinh ra tưởng niệm thật sâu.

“Đợi qua bề bộn trong khoảng thời gian này, thì về Nhân Gian giới nhìn xem người nhà a.”

“Gia gia của ngươi bị thương thế nào?” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Từ công tử, mở miệng hỏi.

“Là bị một cái cao thủ dụng độc đả thương, kịch độc một mực ở trong người không cách nào bài xuất, đã rất nhiều năm.”

“Trước đó, đều dựa vào Phá Độc Tán mà Vương đại sư luyện chế đến khắc chế, thế nhưng Phá Độc Tán chính là đan dược thất phẩm, rất khó tu luyện, tài liệu cũng không dễ tìm kiếm.”

“Hôm nay, Phá Độc Tán trong nhà đã dùng hết rồi, mà Vương đại sư lại không ở đây, chẳng lẽ ông nội của ta, độ không qua cái cửa ải khó này hay sao?”

“Lại là Phá Độc Tán?” Lâm Hải nghe xong, không khỏi sững sờ, trong đầu đột nhiên nhớ tới cái khỏa đan dược mà Kim Thước đã luyện phế kia.

“Từ công tử, nếu như chỉ là luyện chế Phá Độc Tán mà nói, ta nghĩ ta có thể giúp ngươi!”

“Cái gì?!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Từ công tử rồi đột nhiên cả kinh, sau đó không thể tin được mà nhìn xem Lâm Hải, lời nói cũng đều không nói ra được.

Mà Đổng Thế ở một bên, thì là sắc mặt vui vẻ.

“Đúng vậy, Từ công tử, Lâm công tử cũng là một vị Luyện Đan Sư a!”

Từ công tử mang theo một tia nghi hoặc, cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, thấy tuổi tác của Lâm Hải cũng tương xứng cùng với chính mình, coi như là biết luyện đan, chỉ sợ cũng là cái loại học đồ a?

Mà cái Phá Độc Tán kia, thế nhưng mà đan dược thất phẩm a, mà ngay cả Vương đại sư, xác xuất luyện chế thành công cũng bất quá chỉ là ba thành mà thôi.

Mà Lâm Hải, một cái học đồ vừa mới tiếp xúc với luyện đan, thì có thể có nắm chắc mấy phần?

Chỉ sợ liền xác xuất thành công một phần vạn, cũng sẽ không có a?

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Từ công tử, Lâm Hải có chút cười, cũng không thèm để ý.

Hắn sở dĩ muốn trợ giúp Từ công tử, hoàn toàn là bị bi thống vừa rồi, xúc động tưởng niệm nhớ người thân của chính mình, mới tạm nảy lòng, muốn giúp y một tay.

Về phần y có tin chính mình hay không, đó chính là sự tình của y rồi.

Từ công tử kinh ngạc nhìn xem Lâm Hải, trong nội tâm không khỏi bắt đầu kịch liệt giãy dụa.

Từ trong tâm mà nói, y căn bản không tin tưởng Lâm Hải có thể luyện chế loại đan dược đẳng cấp cao như Phá Độc Tán này.

Thế nhưng mà, hôm nay Vương đại sư không tại, phóng mắt khắp toàn bộ thành Hỏa Phượng, đoán chừng rốt cuộc tìm không ra một cái người biết luyện đan rồi.

Mà tánh mạng của gia gia, đã nguy tại sớm tối, nếu như lại chậm trễ cứu chữa, chỉ sợ sẽ trễ.

“Đã không có lựa chọn, liền để cho hắn thử một lần đi!”

Trong giây lát, trong mắt Từ công tử đã hiện lên một tia thần sắc kiên quyết, hạ quyết định.

Sau đó, tiến lên một bước, hướng phía Lâm Hải cung kính ôm quyền.

“Cái kia, làm phiền Lâm đại sư rồi!”

Từ công tử liền cả xưng hô đối với Lâm Hải cũng thay đổi, tuy y cảm thấy khả năng Lâm Hải có thể luyện ra Phá Độc Tán có thể cơ hồ là bằng không, nhưng nội tâm vẫn còn tồn tại một tia hi vọng.

“Khách khí, cứu người như cứu hỏa, Từ công tử thỉnh đi trước dẫn đường a!”

“Lâm đại sư, thỉnh!”

Từ công tử nói xong, quay người lại đăng đăng xuống lầu, dẫn đường ở phía trước, ra khỏi Đan Thảo Đường, thẳng đến gia tộc mà đi.

Phủ đệ Từ gia ở ngay tại bên trong thành Hỏa Phượng, cách Đan Thảo Đường khoảng chừng mười dặm, trong nháy mắt đã tới nơi.

“Lâm công tử, mời vào trong!”

Từ công tử hướng phía Lâm Hải khẽ vươn tay, làm ra cái tư thế xin mời, sau đó mang theo Lâm Hải tiến vào phủ viện.

“Vinh nhi, Vương đại sư mời đến chưa?”

Từ Vinh vừa tiến đến, một người nam tử trung niên tướng mạo uy nghiêm, liền mang vẻ mặt lo lắng chạy ra đón chào, chính là phụ thân của Từ Vinh- Từ Cảnh Vân.

“Cha, Vương đại sư không ở, đã đi thành Vân Sương!” Từ Vinh chi tiết nói ra.

“Cái gì?!” Từ Cảnh Vân nghe được, đầu không khỏi ông một tiếng, sắc mặt lập tức tái nhợt, lung lay sắp đổ.

“Vậy phụ thân lão, chẳng phải là hết thuốc chữa?”

“Cha, ngươi đừng vội, tuy Vương đại sư không có thỉnh đến được, nhưng ta tại Đan Thảo Đường, vô tình gặp được Lâm đại sư, Lâm đại sư nói có thể luyện chế Phá Độc Tán, cứu tánh mạng của gia gia.” Từ Vinh cấp tốc nói ra.

“A?” Từ Cảnh Vân lập tức vui vẻ, vội vàng kích động mà hỏi.

“Cái Lâm đại sư nào, hắn hiện tại i ở nơi nào? Còn không mau thỉnh!”

“Ách...” Vẻ mặt Từ Vinh lập tức xấu hổ, Lâm Hải người ta đang đứng ở bên cạnh mình một hồi lâu rồi, là chính ngươi không thấy có được không?

“Cha, vị này, chính là Lâm Hải, Lâm đại sư!”

“Lâm đại sư, kính xin...” Từ Cảnh Vân vội vàng ôm quyền, thế nhưng mà nói được một nửa, liền đột nhiên ngừng.

Sau đó, mang theo vẻ mặt thần sắc không thể tin được, cao thấp đánh giá Lâm Hải hơn nửa ngày, mới khó có thể tin nhìn xem Từ Vinh, chấn kinh hỏi.

“Vinh nhi, cái này, chính là Lâm đại sư mà ngươi nói sao?”

“Đúng vậy a, cha!” Từ Vinh nhẹ gật đầu, nói ra.

“Hồ đồ!” Sau một khắc, Từ Cảnh Vân quát lớn một tiếng, trên mặt tràn đầy phẫn nộ, tức giận đến bộc phát tại chỗ!

Chương 1788: Trừ phi ngươi muốn lão chết

“Một cái mao đầu tiểu tử miệng còn hôi sữa, cũng dám nói xằng xưng đại sư?”

“Vinh nhi, đầu óc của ngươi bị nước vào sao?!”

Từ Cảnh Vân tức giận đến râu tóc đều dựng, ngón tay chỉ vào Từ Vinh, quát mắng một hồi.

Đối với Lâm Hải ở bên cạnh, càng là không nhìn thẳng, trong ánh mắt tất cả đều là thần sắc khinh miệt cùng xem thường.

“Cha, ta...”

“Đừng gọi ta!” Từ Vinh còn muốn nói gì nữa, kết quả đã bị Từ Cảnh Vân vung tay lên, trực tiếp ngăn lại.

Sau đó, trong mắt Từ Cảnh Vân lóe lên hàn mang, như là hai thanh lưỡi dao sắc bén, lạnh băng hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Tiểu tử, ai đưa cho ngươi gan chó, dám đến Từ gia ta giả danh lừa bịp?”

“Hiện tại, lập tức cút cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Từ Cảnh Vân đưa tay hướng phía ngoài cửa nhất chỉ, lạnh lùng quát nói.

“A ~”

Lâm Hải đau khổ cười cười, lắc đầu.

Không thể tưởng được chính mình chủ động đến cửa hỗ trợ, kết quả chẳng những không có lễ ngộ, ngược lại lại bị ngang ngược xua đuổi như thế.

“Thật sự là tự mình chuốc lấy cực khổ a!”

Lâm Hải cũng không tức giận, trong nhà Từ Cảnh Vân đang trải qua loại sự tình này, cảm xúc táo bạo cũng là không thể tránh được.

Nếu đã không cần chính mình, cái kia chính mình đi là được.

Quay người lại, Lâm Hải cất bước hướng phía bên ngoài đi đến, Từ Vinh bên cạnh thì là mặt xanh một hồi trắng một hồi.

“Cha, ngươi nói cái gì đó, Lâm đại sư thế nhưng là khách nhân mà ta mời đến!”

Từ Vinh không khỏi oán trách Từ Cảnh Vân một câu, sau đó vội vàng bước nhanh đuổi kịp Lâm Hải.

Tuy nội tâm của y, cũng không quá tin tưởng Lâm Hải, nhưng dù sao Lâm Hải cũng là do y mời đến, nếu cứ như vậy mà bị chửi đi, cái kia trên mặt y cũng không xem được a.

“Lâm đại sư, ngươi đừng nóng giận, cha ta cũng là lo lắng cho gia gia của ta, cho nên cảm xúc có chút kích động.”

“Xin ngươi xem tại bên trên mặt mũi của ta, lưu lại giúp gia gia của ta luyện chế một chút Phá Độc Tán a!”

Bước chân Lâm Hải dừng lại, liếc nhìn Từ Vinh, thấy mặt mũi y tràn đầy chân thành, còn mang theo một tia áy náy, không khỏi thở dài.

“Được rồi, đến đều đến rồi, liền cho ngươi cái mặt mũi này, mang ta đi cứu người a!”

Lâm Hải vừa mới dứt lời, đột nhiên ngoài cửa lại truyền đến một hồi tiếng bước chân ầm ĩ, sau đó một người nam tử trung niên mặt mũi tràn đầy không khí vui mừng vọt lên đến.

“Ha ha ha, đại ca, phụ thân lão được cứu rồi!”

Người vừa tiến đến, liền cao hứng vọt tới trước mặt Từ Cảnh Vân, vẻ mặt kích động nói.

“Nhị đệ, chỉ giáo cho?” Từ Cảnh Vân thấy đệ đệ Từ Cảnh Thọ của mình cao hứng thành cái dạng kia, lập tức cũng là một hồi hưng phấn, cấp tốc hỏi.

“Diệt Tiên Sơn ở ngoài ba nghìn dặm thành Vân Sương phát sinh biến đổi lớn, trong vòng một đêm cả tòa núi đã biến mất vô tung.”

“Thành chủ thành Vân Sương điều tra không có kết quả, trước tới bái phỏng Thành chủ thành Hỏa Phượng chúng ta, thỉnh cầu cùng nhau điều tra, đằng vân giá vũ đem Kim đại sư của thành Vân Sương mời đến.”

“Hơn nữa, Vương đại sư của Đan Thảo Đường tại thành Hỏa Phượng chúng ta, vừa vặn cùng một chỗ với Kim đại sư, cũng bị Thành chủ thành Vân Sương đưa trở lại!”

“Thật sự?!” Từ Cảnh Vân nghe được, kích động không kìm được vui mừng, không khỏi trùng trùng điệp điệp đánh ra một chưởng!

“Thật tốt quá, Vương đại sư trở lại, phụ thân được cứu rồi!”

“Vương đại sư bây giờ đang ở đâu, còn không mau đi mời?”

“Vương đại sư đã theo ta đến đây rồi, biết rõ tình huống của phụ thân khẩn cấp, đã trước một bước chạy tới bên phụ thân kia rồi!” Từ Cảnh Thọ nói ra.

“Cái kia còn chờ cái gì, mau qua đó!”

Từ Cảnh Vân nói xong, vội vã chạy ra khỏi cửa.

Từ Vinh ở một bên, cũng nghe thập phần rõ ràng, trên mặt không khỏi dào dạt toát ra thần sắc kích động.

“Không thể tưởng được, Vương đại sư vậy mà trở lại rồi, thật tốt quá, gia gia được cứu rồi!”

Nói xong, Từ Vinh vừa quay đầu, hướng phía Lâm Hải lộ ra nụ cười xấu hổ.

“Lâm đại sư, nếu Vương đại sư đã trở lại rồi, vậy thì không cần làm phiền ngươi nữa.”

“Như vậy đi, ngươi đợi ta một lát, ta qua chỗ gia gia của ta nhìn xem, chờ Vương đại sư luyện chế Phá Độc Tán, cứu gia gia ta xong, ta thỉnh ngươi uống rượu!”

Lâm Hải nghe được, thì là lắc đầu, hướng phía Từ Vinh cười cười.

“Không cần, nếu Vương đại sư đã đến rồi, ta đây liền cáo từ rồi!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, liền phải ly khai.

“Chờ một chút!” Từ Vinh thấy thế, trong nội tâm lập tức bay lên một tia áy náy.

Bất kể nói thế nào, là tự mình cầu Lâm Hải tới, Lâm Hải người ta cùng mình không thân chẳng quen, lại chưa nói hai lời, đi theo chính mình đến rồi.

Kết quả hiện tại đã có Vương đại sư, cũng không cần người ta, Từ Vinh cảm giác, cảm thấy, sự tình làm như vậy tựa hồ có chút không quá trượng nghĩa.

“Lâm đại sư, nếu không ngươi theo ta cùng đi a, vạn nhất Vương đại sư không cứu được gia gia của ta, đến lúc đó ngươi lại ra tay cũng không muộn.”

Từ Vinh nói thốt ra, chỉ có điều nói xong, liền chính y đều cảm thấy có chút hoang đường.

Nếu như Vương đại sư đều cứu không được gia gia của y, như vậy Lâm Hải đi, lại có thể có làm được cái gì đâu?

Bất quá, Từ Vinh tin tưởng Lâm Hải cũng hiểu rõ, y nói lời này, chỉ là tự cấp một cái hạ bậc thang cho Lâm Hải, lại để cho Lâm Hải đi không đến mức quá mức xấu hổ.

Như vậy, có lẽ có thể giảm nhẹ một chút áy náy đối với Lâm Hải a.

Lâm Hải sửng sốt một chút, sau đó liếc nhìn Từ Vinh, sau đó nhẹ gật đầu.

“Cũng tốt, ta đây đi theo xem, nếu như cái Vương đại sư kia không cứu được gia gia của ngươi, ta lại ra tay.”

“Ách...” Từ Vinh nghe được, đột nhiên trừng to mắt, vẻ mặt không thể tin được mà nhìn xem Lâm Hải, miệng ngập ngừng, muốn nói lại thôi, trong nội tâm quả thực đã bó tay rồi.

Mẹ nó, chính mình chỉ là chiếu cố đến mặt mũi Lâm Hải, nói lời khách sáo a.

Lâm Hải nếu như thức thời mà nói, nên nói dịu dàng xin miễn, sau đó chính mình ly khai, song phương đều có mặt mũi.

Ai có thể nghĩ tới, cái Lâm Hải này dĩ nhiên là cái đầu gỗ, rõ ràng đem lời khách sáo của mình tưởng là thật, hơn nữa dõng dạc, thật đúng là phải đợi lúc Vương đại sư không cứu được người, mới do hắn ra tay.

Không khỏi, những áy náy trước đó của Từ Vinh đối với Lâm Hải kia, cũng lập tức tan thành mây khói rồi.

“Còn đứng ngây đó làm gì, nhanh lên đi thôi, ta hoài nghi cái Vương đại sư kia, căn bản cứu không được gia gia của ngươi!” Lâm Hải thấy Từ Vinh ở đằng kia vẻ mặt mộng bức nhìn mình, không khỏi nhíu mày thúc giục nói.

“A, cái kia liền đi đi thôi, thỉnh!”

Lâm Hải vừa nói như vậy, Từ Vinh mới kịp phản ứng, trong nội tâm không khỏi ngầm cười khổ.

Nếu Lâm Hải muốn đi theo, vậy để cho hắn đi theo a, dù sao cái Phá Độc Tán này, mỗi lần Vương đại sư đều có thể luyện chế thành công, vấn đề cứu gia gia không lớn.

Coi như là lại để cho Lâm Hải, đi theo biết một chút về thủ pháp luyện đan cao minh của Vương đại sư, được thêm kiến thức a.

Từ Vinh mang theo Lâm Hải, rất nhanh liền đi tới gian phòng của gia gia y- Từ Khoát Thiên.

Lúc này, hai huynh đệ Từ Cảnh Vân Từ Cảnh Thọ còn có một chút người Từ gia, tất cả đều tụ tập tại trước giường bệnh, vẻ mặt khẩn trương nhìn xem Vương đại sư, bắt mạch cho Từ Khoát Thiên.

Sau khi Từ Vinh đi vào, cũng vội vàng đi tới, yên tĩnh đứng ở một bên, không dám lên tiếng.

Lâm Hải đứng tại cửa ra vào ngừng lại, dựa vào khuông cửa hướng phía bên trong nhìn lại.

Đối với chuyện Vương đại sư bắt mạch cho Từ Khoát Thiên, Lâm Hải cũng không kỳ lạ quý hiếm gì, phàm là người thông hiểu

Đan Đạo Chi Thuật, đều hiểu được một ít y thuật, đơn giản cao thấp có khác mà thôi.

Chỉ là, khi ánh mắt của Lâm Hải, rơi vào trên người Từ Khoát Thiên ở trên giường, lông mày không khỏi nhíu lại.

“Ồ, có cổ quái a!”

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Từ Khoát Thiên, nhìn hồi lâu, mới đột nhiên nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng dáng tươi cười nghiền ngẫm.

“Thì ra là thế!”

Mà lúc này đây, Vương đại sư cũng buông lỏng cổ tay của Từ Khoát Thiên ra, chậm rãi mở mắt.

“Vương đại sư, gia phụ như thế nào đây?”

Từ Cảnh Vân cùng Từ Cảnh Thọ, vội vàng khẩn trương hỏi.

“Vẫn là bệnh cũ, đau nhức kịch liệt trong cơ thể khống chế không nổi rồi, cần lập tức phục dụng Phá Độc Tán.”

“Mười phần tài liệu để luyện chế Phá Độc Tán, đã chuẩn bị đầy đủ, làm phiền Vương đại sư!”

Nói xong, Từ Cảnh Vân hướng phía Vương đại sư khoát tay chặn lại, làm cái tư thế xin mời.

“Không cần!”

Vương đại sư đứng lên, liếc nhìn Từ Cảnh Vân, đạm mạc nói.

“Dùng tình huống phát độc của lão gia tử, cho dù hiện tại luyện chế Phá Độc Tán, cũng không còn kịp rồi.”

“Cái gì?!” Bọn người Từ Cảnh Vân nghe được, sắc mặt lập tức đại biến, đầu không khỏi ông một tiếng.

“Vương đại sư, van cầu ngươi cứu cứu cha ta a!” Từ Cảnh Vân vẻ mặt khổ sở, bi thống nói.

“Từ Tộc trưởng đừng vội, có Vương Mỗ tại, lão gia tử không có việc gì!”

Nói xong, Vương đại sư khẽ vươn tay, từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ, sau khi mở ra, đem một viên thuốc đổ ra.

“Đây là, Phá Độc Tán!”

Bọn người Từ Cảnh Vân thấy thế, hai mắt lập tức tỏa sáng, kích động nói.

Từ khi Từ Khoát Thiên trúng độc, không biết ăn qua bao nhiêu miếng Phá Độc Tán rồi, bọn họ đâu có đạo lý không biết.

“Nguyên lai Vương đại sư, đã sớm luyện tốt rồi!” Bọn người Từ Cảnh Vân, mặt mũi tràn đầy mừng rỡ, nhẹ nhàng thở ra.

“Cũng không phải!” Vương đại sư lắc đầu, “Cái này chỉ có thể nói, là mệnh lão gia tử tốt.”

“Vương mỗ lần này đi thành Vân Sương bái phỏng Kim Thước đại sư, vừa vặn gặp được Kim đại sư, đang dùng một loại phương thức xảo diệu trước nay chưa từng có, luyện chế Phá Độc Tán, hơn nữa xác xuất thành công lại cực cao.”

“Ta phía dưới khiếp sợ, hướng lão yêu cầu một miếng, chuẩn bị mang về nghiên cứu một phen.”

“Hôm nay lão gia tử độc phát, nhưng lại vừa vặn dùng tới rồi.”

“Thì ra là thế!” Bọn người Từ Cảnh Vân nhao nhao gật đầu, trong nội tâm may mắn một hồi.

"Việc này không nên chậm trễ, nhanh chóng cho lão gia tử phục dụng đi." Vương đại sư đem Phá Độc Tán, giao cho Từ Cảnh Vân.

Từ Cảnh Vân vội vàng nhận lấy, sau đó cúi người tiến đến trước người Từ Khoát Thiên, chuẩn bị uy lão phục dụng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một đạo thanh âm nhàn nhạt, vang lên tại cửa ra vào.

"Đừng cho lão ăn, trừ phi ngươi muốn lão chết!"

Chương 1789: Thật có lỗi, ca ca không tin tà!

Thanh âm vừa vang lên lên, cơ hồ trong lòng tất cả mọi người đều chấn động, nhao nhao mang theo ánh mắt kinh ngạc, hướng phía cửa ra vào nhìn lại.

Sau đó, chỉ thấy một cái nam tử trẻ tuổi đầu đầy tóc trắng, hai tay ôm ngực, đang lười nhác dựa vào trên khung cửa, bên khóe miệng còn mang theo một tia khinh thường nhàn nhạt.

"Lâm đại sư..."

Từ Vinh vừa thấy người nói chuyện dĩ nhiên là Lâm Hải, không khỏi biến sắc, mí mắt lập tức kinh hoàng một hồi, thật sự là vừa tức vừa giận.

Tiểu tử này, cũng quá không hiểu chuyện đi à nha?

Lại để cho hắn tới, chỉ là nhìn mặt mũi hắn, ngươi không có việc gì ở một bên xem cái náo nhiệt thêm kiến thức là được rồi, ở chỗ này nói hưu nói vượn cái gì à?

Huống chi, lời này nói cũng quá tuyệt rồi!

Từ Vinh không khỏi càng thêm hối hận, vì đã để cho Lâm Hải đi theo tới.

“Là ngươi!”

Từ Cảnh Vân giờ phút này cũng xoay đầu lại, khi thấy người nói chuyện dĩ nhiên là Lâm Hải lúc, không khỏi giận tím mặt.

“Ngươi như thế nào còn chưa có chạy!”

“Bắt hắn đánh đi ra ngoài cho ta!”

Từ Cảnh Vân phổi quả thực đều tức điên rồi, cái gọi là Lâm đại sư này, tính toán là cái thứ gì?

Hãm hại lừa gạt đến tận Từ gia bọn họ, không có đem hắn đánh cho tàn phế văng ra coi như xong, lại vẫn dám chạy đến nơi đây quấy rối, thực coi Từ gia dễ khi dễ hay sao?

“Chờ một chút!”

Từ Cảnh Vân vừa dứt lời, lại bị Vương đại sư ở bên cạnh khoát tay, ngăn cản.

Chỉ là, sắc mặt Vương đại sư giờ phút này lại âm trầm như nước, cực kỳ khó coi, hai cái mí mắt bởi vì phẫn nộ, không ngừng run run.

“A, người trẻ tuổi, lời vừa rồi của ngươi, là có ý gì?”

Trong giọng nói Vương đại sư có một tia tức giận, hướng phía Lâm Hải chất vấn.

Câu nói vừa rồi của Lâm Hải kia, quả thực là miệt thị cùng nghi vấn đối với lão.

Tình huống của Từ Khoát Thiên, Vương đại sư lão cũng vô cùng tinh tường, hơn nữa đã vì Từ Khoát Thiên luyện chế Phá Độc Tán, hơn mười năm.

Sau mỗi một lần phục dụng Phá Độc Tán, Từ Khoát Thiên đều có chuyển biến tốt đẹp, tuy không thể trị tận gốc, nhưng thực sự có thể bảo vệ ít nhất nửa năm không có việc gì.

Mà đối với Từ Khoát Thiên trúng kỳ độc mà nói, đã là phương án trị liệu tốt nhất.

Thật không nghĩ đến, hôm nay người trẻ tuổi này, vậy mà ở trước mặt mọi người nghi vấn chính mình, lại để cho Vương đại sư có thể nào không giận?

Lâm Hải nghe được, thì là trừng mí mắt lên, liếc nhìn Vương đại sư, thản nhiên nói.

“Không có ý gì, chính là nói cho ngươi biết, nếu để cho lão ăn cái miếng Phá Độc Tán kia, thì không phải là đang cứu lão, mà là đang giết lão!”

“Nói hưu nói vượn!” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, không đợi Vương đại sư nói chuyện, Từ Cảnh Vân đã dẫn đầu quát mắng một tiếng, hai mắt phẫn nộ trừng mắt nhìn Lâm Hải, râu ria đều tức điên rồi.

“Cha ta trúng độc mười năm, tất cả đều là dựa vào Phá Độc Tán do Vương đại sư luyện chế để kéo dài tánh mạng, rõ ràng là đang cứu mạng, tại sao lại nói là giết người!”

“Ngươi cái tiểu nhi miệng còn hôi sữa này, còn dám ở chỗ này ăn nói bừa bãi, có tin ta giết ngươi hay không!”

Nói xong, thân thể Từ Cảnh Vân chấn động, lập tức tỏa ra một cỗ sát khí, trực chỉ Lâm Hải.

“Cha, ngươi bớt giận, Lâm đại sư đích thị là vô tâm nói như vậy!”

Từ Vinh thấy thế, vội vàng đem Từ Cảnh Vân ngăn lại, trên mặt cũng mang theo một tia bất mãn, hướng phía Lâm Hải nháy mắt, lại để cho Lâm Hải nhanh chóng mà ly khai.

Lâm Hải thì là than nhẹ một tiếng, lắc đầu.

“Lời hay khó khích lệ quỷ đáng chết, những gì chính mình nên nói đều đã nói, về phần có nghe hay không, đó là sự tình của bọn họ rồi!”

Quay người lại, Lâm Hải chuẩn bị ly khai.

“Đứng lại cho ta!”

Đột nhiên, sau lưng vang lên một tiếng quát lớn phẫn nộ, chính là Vương đại sư mặt mày âm trầm, tiến lên một bước.

Lâm Hải dừng bước chân lại, ngừng lại, quay đầu lại nhìn xem vị Vương đại sư này.

“Có gì chỉ giáo?”

“Hừ, người trẻ tuổi, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời nói không thể nói lung tung!”

“Ngươi buông một câu nói không chịu trách nhiệm như vậy, lại muốn bỏ đi hay sao?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, nghiền ngẫm liếc nhìn Vương đại sư.

“Cái kia, ngươi còn muốn thế nào?”

“Ngươi không phải nói, cái Phá Độc Tán này là giết người, mà không phải cứu người sao?” Vương đại sư mặt âm lạnh nói.

“Vậy, hôm nay ngươi liền nói rõ ràng cho ta, là giết người như thế nào!”

“Lão phu cũng không muốn, đần độn u mê mang trên lưng cái tội danh giết người!"

"Vương đại sư, ngươi nói quá lời! Từ mỗ thế nhưng mà chưa bao giờ hoài nghi tới đại sư!" Từ Cảnh Vân ở một bên, đột nhiên cả kinh, vội vàng ôm quyền nói ra.

Ông ta đã nghe ra ý tứ trong lời nói của Vương đại sư, tuy tại trong mắt ông ta, lời nói của Lâm Hải hoàn toàn là nói hưu nói vượn, nhưng Vương đại sư hiển nhiên còn đa tâm.

Vạn nhất có một ngày Từ Khoát Thiên thật sự không trị được mà bỏ mình, Vương đại sư lão cũng sẽ lo lắng, Từ gia sẽ bởi vì lời nói hôm nay, mà trách tội đến trên đầu của ông ta.

"Đây không phải vấn đề hoài nghi hay không hoài nghi!" Vương đại sư mặt trầm như nước, lắc đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Hải.

"Lão phu tuy khinh thường cùng bực tiểu bối này so đo, nhưng tôn nghiêm cũng không dung người khác tùy ý chà đạp!"

Từ Cảnh Vân thấy Vương đại sư thật sự tức giận rồi, không khỏi dựng lông mày lên, hướng phía Lâm Hải quát lạnh một tiếng.

"Nói!"

"Nếu là nói không nên cái nguyên cớ gì, hôm nay ngươi mơ tưởng còn sống mà ly khai!"

Lâm Hải nghe được, thì trong mắt lóe lên tinh mang, hai đầu lông mày hạ xuống một cỗ thần sắc quật cường.

"Lâm mỗ tuy bất tài, lại từ trước đến nay là ăn mềm không ăn cứng!"

"Nếu như ngươi như hảo hảo hỏi ta, ta có lẽ còn có thể giải nghĩa ngọn nguồn cho ngươi, nhưng ngươi bây giờ uy hiếp ta, hừ!”

Lâm Hải lạnh lùng cười cười, ánh mắt phát lạnh, mặt lộ vẻ châm chọc.

“Thật có lỗi, ca ca không tin tà!”

“Muốn chết!”

Từ Cảnh Vân gầm lên một tiếng, khí tức trên người tách ra, muốn ra tay!

“Hừ ~”

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo thanh âm kêu rên thống khổ, vang lên tại sau lưng.

“n?” Từ Cảnh Vân đột nhiên cả kinh, sau đó sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, cuống quít quay đầu nhìn lại.

“Phụ thân!”

Sau một khắc, Từ Cảnh Vân kinh hoảng hô to một tiếng, đã thấy Từ Khoát Thiên trên giường, đột nhiên phun ra một ngụm máu độc lớn màu đen nhánh, khí tức yếu ớt, lập tức sắp không được.

“Nhanh, đem Phá Độc Tán, cho lão uống rồi hỏi tiếp!”

Vương đại sư ở một bên, cũng là biến sắc, cấp tốc quát!

“A, đúng, đúng!”

Từ Cảnh Vân giờ phút này đã luống cuống tay chân, nghe Vương đại sư vừa hô, lập tức đem Phá Độc Tán, đút vào trong miệng Từ Khoát Thiên, sau đó tất cả một đám người đều vây tới, khẩn trương chú ý tới tình huống của Từ Khoát Thiên.

“Ai, lang băm sát hại tính mệnh a!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cười khổ, lắc đầu.

Từ Khoát Thiên độc phát như vậy, cũng không có người lo lắng để ý đến hắn rồi.

Quay người lại, Lâm Hải đi ra khỏi cửa phòng, thân ảnh lên xuống mấy cái, đã đi ra khỏi Từ gia.

“Tốt rồi, sắc mặt phụ thân đã chuyển biến tốt đẹp rồi, độc trong cơ thể, đã bị chế trụ.”

Một phút đồng hồ sau, Từ Cảnh Vân nhìn sắc mặt Từ Khoát Thiên bắt đầu khôi phục hồng nhuận phơn phớt, không khỏi thở dài ra một hơi.

“May mắn mà có Phá Độc Tán của Vương đại sư a, mới có thể cứu phụ thân ta một mạng!” Từ Cảnh Thọ ở một bên, cũng là vẻ mặt may mắn, hướng phía Vương đại sư cảm kích nói.

“Ha ha!” Vương đại sư mỉa mai cười cười, “Tuy nhiên lại có người, nói lão phu là sát nhân sát hại tính mệnh ni!”

“Đúng rồi, tiểu tử kia đâu rồi, xem hắn bây giờ còn có lời gì đểnói?”

Từ Cảnh Vân lúc này mới nhớ tới sự tình của Lâm Hải, mang theo vẻ mặt tức giận, quay đầu nhìn về phía cửa ra vào.

Đã thấy Lâm Hải sớm đã chạy tới không thấy bóng rồi.

“Hừ, tiểu tử này đích thị là chột dạ, liền lẻn trốn!”

“Thật sự là tiện nghi cho hắn rồi, còn gặp được hắn, nhất định không tha cho hắn!”

Trên mặt Vương đại sư thì là khôi phục cười nhạt, hướng phía

Từ Cảnh Vân khẽ lắc đầu.

“Một cái đạo chích lấy lòng mọi người mà thôi, nếu đã chột dạ đào tẩu, Từ gia chủ liền không cần lại đi để ý tới, không công lại bôi nhọ thân phận.”

“Vương đại sư quả nhiên là lòng dạ rộng lớn, lại để cho Từ mỗ bội phục!” Từ Cảnh Vân vội vàng hướng phía Vương đại sư ôm quyền, lấy lòng nói.

Vương đại sư cười cười, sau đó hướng phía Từ Cảnh Vân ôm quyền.

“Kim đại sư của thành Vân Sương, vẫn còn đang chờ ở hàn xá, lão phu xin cáo từ.”

“Đại sư thỉnh, một vạn Linh thạch phí xem bệnh, sau đó sẽ đưa đến quý phủ!” Từ Cảnh Vân vừa nói, vừa đem Vương đại sư đưa đến cửa ra vào.

“n!” Vương đại sư mỉm cười, vừa định ly khai, nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng thét kinh hãi, truyền đến từ trong phòng.

“Không tốt, độc lại phát!”

Chương 1790: Người này, chỉ sợ ngươi thỉnh không đến a!

“n?”

Từ Cảnh Vân biến sắc, lập tức kinh hãi, quay người lại chạy trở về.

Nhưng chờ thấy rõ bộ dạng của Từ Khoát Thiên, đầu không khỏi ông một tiếng, thoáng cái đã luống cuống.

“Phụ thân, ngươi làm sao vậy, phụ thân?!”

Chỉ thấy Từ Khoát Thiên lúc này, đột nhiên ói ra máu đen, thân thể cứng ngắc, sắc mặt xanh đen, hai mắt trợn ngược lên, mắt thấy muốn không được.

“Vương đại sư, đây là có chuyện gì, nhanh cứu cứu cha ta a!”

Từ Cảnh Vân bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, vội vàng quay người, hướng phía Vương đại sư cấp tốc cầu khẩn nói.

Vương đại sư giờ phút này cũng có chút mộng bức, tiến lên vài bước đi tới trước giường, hướng phía Từ Khoát Thiên nhìn lại, sau đó ánh mắt lập tức lộ ra thần sắc khó có thể tin.

“Cái này, đây là bệnh trạng độc khí xâm nhập vào huyết mạch!”

“Cái gì?!”

Đầu Từ Cảnh Vân oanh một tiếng, thân thể run lên bần bật, sau đó lộ ra mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Độc khí một khi xâm nhập vào huyết mạch, sẽ nhanh chóng chạy đến toàn thân, đến lúc đó còn muốn đem độc bài xuất, cái kia không khác gì đầm rồng hang hổ rồi.

“Vương đại sư, cha ta không phải đã phục dụng Phá Độc Tán sao, như thế nào lại...”

Từ Cảnh Vân vẻ mặt lo lắng nhìn Vương đại sư, không thể tưởng tượng nổi mà hỏi.

Vương đại sư giờ phút này cau mày, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ bối rối, bị một màn trước mắt này, làm cho mộng.

“Không đúng a, cái này không khoa học a!”

Vương đại sư cuối cùng là thì thào tự nói, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng.

“Vương đại sư, hiện tại phải làm gì a?!”

Từ Cảnh Vân gấp đến thẳng dậm chân, hướng phía Vương đại sư bối rối hô.

“Ngươi đừng vội!” Vương đại sư khẽ vươn tay, từ trong Bách Bảo Nang móc ra một khỏa đan dược.

“Đây là một khỏa Hộ Tâm Đan, cho phụ thân ngươi phục dùng, ở trong một canh giờ, có thể bảo vệ lão không có việc gì.”

“Kim đại sư của thành Vân Sương đang ở tại trong phủ ta, lão so với ta cao hơn minh nhiều, ta đi mời Kim đại sư tới, chẩn đoán bệnh cho phụ thân ngươi!”

“Vậy xin nhờ Vương đại sư rồi!” Từ Cảnh Vân một bên đem Hộ Tâm Đan nhận lấy, uy cho Từ Khoát Thiên ăn hết, một bên hướng phía Vương đại sư thiên ân vạn tạ nói.

Vương đại sư khoát tay áo, sau đó quay người lại, lập tức ly khai, hồi phủ đi mời Kim Thước.

“Nọc độc đã đình chỉ khuếch tán!”

Sau khi Từ Khoát Thiên phục dụng đan dược được một lát, khí đen trên người rốt cục chậm khuếch tán lại, bọn người Từ Cảnh Vân lúc này mới tạm thời nhẹ nhàng thở ra.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a!”

Từ Cảnh Vân đem mồ hôi lạnh trên trán lau đi, vẻ mặt hổn hển nói.

Từ Vinh ở bên cạnh, trong lòng đột nhiên khẽ động, không biết vì cái gì, lại nghĩ tới lời nói mà Lâm Hải trước khi đi đã nói kia, lại để cho y đột nhiên cả kinh.

“Cha, trước đó Lâm đại sư đã nói, nếu cho gia gia phục dụng

Phá Độc Tán, không phải đang cứu người, mà là đang giết người, chẳng lẽ hắn nói, đều là sự thật?”

Từ Vinh vừa thốt lên xong, tất cả mọi người trong phòng đều cả kinh, trên mặt lộ ra khuôn mặt kinh hãi.

Bất quá rất nhanh, Từ Cảnh Vân liền cau mày, không kiên nhẫn quát lớn một tiếng.

“Nói hưu nói vượn, lời nói của một cái tiểu tử lấy lòng mọi người, ngươi cũng tin tưởng!”

“Gia gia của ngươi những năm này, đều dựa vào Phá Độc Tán để duy trì, nếu quả thật như cái gọi là Lâm Hải kia nói, gia gia của ngươi đã sớm xong rồi, còn có thể đợi cho tới hôm nay sao, hoang đường!”

“Thế nhưng mà...”

“Không cần phải nói nữa!” Từ Cảnh Vân khoát tay chặn lại, đã cắt đứt lời nói của Từ Vinh.

“Vương đại sư đã đi mời Kim đại sư rồi, tin tưởng bọn họ nhất định sẽ có biện pháp cứu gia gia của ngươi.”

“Về phần cái Lâm Hải kia, một cái đạo chích giả danh lừa bịp, về sau đừng nhắc lên nữa!”

“Vâng!” Thấy phụ thân tức giận, Từ Vinh đành phải đáp ứng một tiếng, không dám lên tiếng nữa rồi.

Hơn mười phút sau, một hồi tiếng bước chân ầm ĩ, vang lên ở ngoài cửa, lại để cho bọn người Từ Cảnh Vân chờ đến lo lắng không thôi, tinh thần không khỏi chấn động.

“Vương đại sư, ngài trở lại rồi!”

Chỉ thấy Vương đại sư vẻ mặt nghiêm túc đi đến, sau lưng còn đi theo một cái lão giả áo trắng tiên phong đạo cốt.

“Từ Tộc trưởng, vị này, chính là thủ tịch Luyện Đan Sư của Đan Thảo Đường ở thành Vân Sương, Kim Thước Kim đại sư!” Vương đại sư chỉ vào Kim Thước, hướng Từ Cảnh Vân giới thiệu nói.

“Bái kiến Kim đại sư!”

Bọn người Từ Cảnh Vân, vội vàng hướng phía Kim Thước, cung kính ôm quyền thi lễ.

“Đừng có khách sáo, xem trước một chút người thế nào!”

Kim Thước vung tay lên, cũng không khách sáo, trực tiếp cất bước đi tới trước giường, hướng phía Từ Khoát Thiên nhìn lại.

Chỉ nhìn thoáng qua, sắc mặt Kim Thước không khỏi mạnh mẽ biến đổi.

“Độc tố thật là lợi hại!”

Kim Thước vừa nói lời này, lập tức lại để cho bọn người Từ Cảnh Vân, trái tim mạnh mẽ co lại, thoáng cái bối rối lên.

“Kính xin Kim đại sư, cứu cha ta một mạng, Từ mỗ tất có thâm tạ!”

Kim Thước không nói gì, mà là khẽ vươn tay, cầm cổ tay của Từ Khoát Thiên, hai mắt khép hờ, cẩn thận bắt mạch.

“Kim huynh, Từ lão gia tử tại mười năm trước, đã trúng một loại kỳ độc, trong lúc nguy nan tìm được ta, ta cho lão phục dụng Phá Độc Tán, mới hóa giải kỳ độc phát tác.”

Vương đại sư đứng ở một bên, hướng Kim Thước kể rõ tình huống của Từ Khoát Thiên.

“Chỉ có điều, độc tính của cái kỳ độc này thật lớn, Phá Độc Tán không thể hoàn toàn khu trừ, mỗi một lần chỉ có thể áp chế khoảng nửa năm thời gian, nửa năm thoáng qua một cái, liền lại cần phục dụng một khỏa.”

“Cứ như vậy, Từ lão gia tử một mực phục dụng Phá Độc Tán mười năm, cũng là bình yên vô sự, chỉ là thời gian lần này mới không đến ba tháng, kỳ độc đã sớm phát tác.”

“Vừa rồi, ta đã cho lão phục dụng một khỏa Phá Độc Tán, thế nhưng mà không biết vì cái gì, thời gian vừa qua một lát thì Từ lão gia tử đã không được, ta chỉ đành trước cho lão phục dụng một khỏa Hộ Tâm Đan, tạm thời bảo vệ tâm mạch, thỉnh Kim huynh đến chẩn đoán bệnh.”

Vương đại sư nói xong, ánh mắt của mọi người trong Từ gia, tất cả đều khẩn trương hướng phía Kim Thước nhìn lại, chờ đợi Kim Thước chẩn đoán bệnh.

Hôm nay, mệnh của Từ Khoát Thiên, toàn bộ ở tại trên người Kim đại sư.

Nếu như Kim Thước cũng không cứu được Từ Khoát Thiên mà nói, cái kia Từ Khoát Thiên có thể xong rồi.

Kim Thước tiếp tục xem xét mạch đập của Từ Khoát Thiên, trầm mặc không nói, nhưng lông mày lại càng nhăn càng chặt, lại để cho người ở chỗ này tâm thoáng cái tất cả đều nâng lên tới cổ họng.

Đồng thời, một cỗ dự cảm bất thường, bắt đầu bay lên ở trong nội tâm của mọi người.

“Ai!”

Qua hồi lâu, Kim Thước bỗng nhiên than nhẹ một tiếng, sau đó buông tay bắt mạch, chậm rãi mở mắt.

“Kim huynh, như thế nào đây?” Vương đại sư ở một bên, vội vàng hỏi.

“Đúng vậy a, Kim đại sư, cha ta còn có cứu sao?” Bọn người Từ Cảnh Vân, ở một bên cũng gấp gáp hỏi thăm.

Kim Thước mang trên mặt nghi hoặc thật sâu, liếc nhìn mọi người, mờ mịt nói.

“Từ lão gia tử xác thực là thân trúng kỳ độc, theo lý thuyết sau khi phục dụng Phá Độc Tán, mặc dù không thể hoàn toàn hóa giải, nhưng áp chế kỳ độc bộc phát, cũng là không có vấn đề.”

“Thế nhưng thời điểm ta bắt mạch vừa rồi, phát hiện Phá Độc Tán dĩ nhiên đã vận hành, nhưng cũng không biết vì cái gì, vậy mà cùng kỳ độc không can thiệp vào chuyện của nhau, hoàn toàn là một bộ tình huống ở chung hòa thuận, thật là quái quá thay!”

Kim Thước trăm mối vẫn không có cách giải, vẻ mặt mộng bức.

“Ách...” Bọn người Từ Cảnh Vân ở tại bên cạnh nghe xong, trong nội tâm thì là âm thầm sốt ruột.

Mẹ nó, chúng ta hỏi chính là người còn có thể cứu hay không, này làm sao đều nói chút ít thứ không dính đến bên cạnh đó a.

Bất quá, mệnh của Từ Khoát Thiên, hiện tại có thể toàn bộ nhờ vào Kim Thước rồi, trong nội tâm bọn họ mặc dù gấp, lại cũng không dám vô lễ.

“Kim đại sư, vậy bây giờ phải làm gì?” Từ Cảnh Vân hỏi dò.

“Khó a!” Kim Thước lắc đầu, thở dài một tiếng nói ra.

“Loại tình huống này, ta chưa gặp phải qua bao giờ, đối với tình cảnh của lệnh tôn, Kim mỗ chỉ có thể nói tiếng xin lỗi!”

Kim Thước vừa thốt lên xong, Từ Cảnh Vân lập tức giống như Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, trong đầu ông một tiếng, lập tức trống rỗng.

“Kim đại sư ý tứ là, cha ta đã, đã hết thuốc chữa?”

“Phá Độc Tán, là đan dược hóa giải kịch độc tốt nhất, hôm nay liền cả Phá Độc Tán đều đã mất đi hiệu lực, thứ cho ta nói thẳng, phụ thân ngươi đã hết thuốc chữa, chuẩn bị hậu sự a!”

“Không, Kim đại sư, van cầu ngươi, cứu cứu cha ta a!” Nước mắt của Từ Cảnh Vân thoáng cái chảy ra, bổ nhào vào trước mặt Kim Thước, đầy mặt cầu khẩn nói.

“Không phải ta không cứu, thật sự là Kim mỗ bất lực a!” Kim Thước lắc đầu thở dài nói.

“Cái kia, cái kia Kim đại sư có biết, trong thiên hạ này, còn có ai có thể cứu cha ta không?” Vẻ mặt Từ Cảnh Vân bi thống, lo lắng hỏi.

Kim Thước nghe được, đột nhiên khẽ giật mình, sau đó mang theo một tia bất đắc dĩ, liếc nhìn Từ Cảnh Vân.

“Thật đúng là có một người, có thể cứu phụ thân ngươi!”

Từ Cảnh Vân nghe được, lập tức đại hỉ, hướng phía Kim Thước cấp tốc nói ra.

“Thỉnh Kim đại sư cáo tri, là vị tiền bối nào, Từ mỗ lập tức đi mời!”

Kim Thước nghe được, thì là cười khổ một tiếng, lắc đầu.

‘Người này, chỉ sợ ngươi thỉnh không đến a!”

Chương 1791: Còn không đem Lâm đại sư, mời về cho ta!

“Kim đại sư, vị tiền bối này rốt cuộc là ai, kính xin cho biết!

Từ mỗ cho dù dốc hết gia tài, cũng muốn đưa hắn mời đến, cứu cha ta một mạng!"

Vương đại sư ở một bên, cũng là vẻ mặt thành khẩn nhìn xem Kim Thước, mở miệng nói.

"Kim huynh, ta cùng với Từ gia rất có giao tình, tình huống nhà hộ ta phi thường tinh tường."

"Từ lão gia tử chính là đại năng Hóa Thần hậu kỳ duy nhất trong nhà, có tác dụng cực lớn giống như Định Hải Thần Châm."

"Một khi Từ lão gia tử bỏ mình, Từ gia tất sẽ bị các gia tộc lòng mang dạ khác làm loạn nuốt hết, chỉ sợ toàn bộ Từ gia, đều nguy hiểm a!"

"Cho nên, kính xin Kim huynh nhìn trên mặt mũi của ta, nói cho Từ tộc trưởng thân phận của cái vị cao nhân này a!"

Kim Thước ở một bên, không khỏi cười khổ một hồi.

"Các ngươi đã hiểu lầm, Kim mỗ thực sự không phải là không muốn nói cho các ngươi biết, mà là cho dù nói cho các ngươi biết, cũng vô dụng a!"

"Không, kính xin Kim đại sư nói rõ, Từ mỗ cho dù liều mạng, cũng nhất định đem người mời đến!" Từ Cảnh Vân ở một bên, ngữ khí kiên quyết nói.

"Ai!" Kim Thước thở dài, mang theo một tia bất đắc dĩ, liếc nhìn Từ Cảnh Vân.

"Ta nói ngươi thỉnh không đến người này, cũng không phải nói người này khó thỉnh bao nhiêu, mà là vì, ngay cả ta cũng không biết hắn ở nơi nào a!"

"Cái gì?" Kim Thước vừa thốt ra lời kia, Từ Cảnh Vân thoáng cái ngây ngẩn cả người, những người khác cũng là hai mặt nhìn nhau, nghẹn họng nhìn trân trối.

Nói cả buổi, nguyên lai Kim đại sư căn bản không biết người này ở nơi nào à?

Cái này mẹ nó thật đúng là thỉnh không đến!

Không khỏi, Từ Cảnh Vân thoáng cái nhụt chí rồi, nhìn Từ Khoát Thiên hấp hối, mặt mũi lập tức tràn đầy tuyệt vọng.

Vương đại sư thì một bên, trong nội tâm khẽ động, sau đó lông mày mạnh mẽ nhảy lên.

“Kim huynh, chẳng lẽ người ngươi nói, chính là vị cao nhân đã chỉ điểm ngươi, đem xác xuất luyện chế Phá Độc Tán thành công đề cao đến ngoài chín thành sao?”

“Đúng vậy, đúng là hắn!” Trong mắt Kim Thước, lập tức lộ ra thần sắc vô cùng sùng kính.

“Ngày đó, ta luyện chế Phá Độc Tán cho người khác thất bại, vốn tưởng rằng nữ tử kia hẳn phải chết không thể nghi ngờ, kết quả sau đó biết được, lại bị vị cao nhân kia, dùng Châm Cứu Chi Thuật Cổ Hoa Hạ, hóa giải kịch độc.”

“Chỉ tiếc, lúc ấy ta bị vị cao nhân kia chỉ điểm, không tự chủ được tiến vào bên trong đốn ngộ, chờ tới khi tỉnh lại, vị cao nhân kia đã rời đi.”

Nhớ tới tình cảnh ngày đó, Kim Thước thật sự là vừa tiếc hận lại vừa hổ thẹn, không khỏi cười khổ lắc đầu.

“Buồn cười nhất chính là, ta ngày đó còn trông mặt mà bắt hình dong, cười nhạo vị cao nhân kia khẩu xuất cuồng ngôn, cuồng vọng tự đại, hiện tại ngẫm lại, thật là làm cho người vô cùng xấu hổ a!”

“Châm Cứu Chi Thuật Cổ Hoa Hạ? là Châm Cứu Chi Thuật Cổ Hoa Hạ được xưng là một trong tam tuyệt?!!” Vương đại sư ở một bên nghe được, lập tức chấn động.

“Không sai!” Kim Thước vẻ mặt gật đầu đồng ý nói, “Nếu là cao nhân này tại đây, chỉ cần một phen châm cứu, độc của Từ lão gia tử, sẽ lập tức được hóa giải.”

Vương đại sư nghe xong, đồng ý thật sâu, nếu lúc này thật là có cao thủ châm cứu, giải độc tự nhiên không nói chơi.

“Kim đại sư, không biết vị cao nhân tinh thông Châm Cứu Chi Thuật Cổ Hoa Hạ này, họ tên là gì?” Vương đại sư ở một bên, vẻ mặt sùng bái mà hỏi.

Ánh mắt Kim Thước ngưng tụ, sắc mặt mang theo nghiêm túc và trang trọng, nói ra từng chữ từng chữ.

“Gọi Lâm Hải!”

“Lâm Hải?!”

“Cái gì!”

Kim Thước vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó người ở chỗ này lập tức một mảnh ồn ào!

“Dĩ nhiên là Lâm Hải!”

“Người mà Kim đại sư nói, lại là hắn!”

Thoáng cái, bọn người Từ Cảnh Vân tất cả đều không bình tĩnh rồi, mà ngay cả Vương đại sư cũng là sắc mặt cổ quái, kinh hãi nói không nên lời.

“n? Các ngươi đây là làm sao vậy?” Kim Thước không khỏi khẽ giật mình, kinh ngạc hỏi.

Vẫn là Từ Vinh phản ứng nhanh, một cái đi nhanh liền vọt tới trước mặt Kim đại sư, hô hấp dồn dập nói.

“Kim đại sư, cái cao nhân gọi là Lâm Hải này, không biết niên kỷ bao nhiêu, tướng mạo ra sao?”

Kim Thước chau mày, trong đầu hiện ra bộ dạng Lâm Hải.

“Niên kỷ khoảng hai mươi, đầu đầy tóc trắng...”

“Là Lâm đại sư, cha, thật là Lâm đại sư!!!”

Không đợi Kim Thước nói xong, Từ Vinh đã kích động không thể tự kiềm chế, vẻ mặt cuồng hỉ điên cuồng hô.

Thân thể Từ Cảnh Vân cũng là run lên, ánh mắt lộ ra thần sắc cực kỳ phức tạp.

Vốn thời điểm nghe tới tên của Lâm Hải, trong lòng của ông ta liền chấn động mạnh một cái, bất quá trên cái thế giới này người trùng tên có nhiều lắm, ông ta còn không dám xác định, người mà Kim Thước nói chính là Lâm Hải trước đó đã bị chính mình quát lớn đuổi đi.

Mà thời điểm khi Kim Thước nói đến Lâm Hải mới khoảng hai mươi, nhất là đầu đầy tóc trắng, Từ Cảnh Vân thoáng cái đã triệt để mộng bức.

Tóc trắng có không ít người, nhưng hai mươi lại đầu đầy tóc trắng, còn gọi là Lâm Hải, ngoại trừ cái gọi là Lâm đại sư trước đó kia, còn có thể là ai?

“Nghiệp chướng a!”

Nghĩ đến vị Lâm đại sư lại để cho Kim đại sư tôn sùng không thôi, có thể cứu tánh mạng cha mình, lại bị chính mình coi như lừa đảo, đá đi ra ngoài, Từ Cảnh Vân hận không thể quất cho chính mình hai cái vả miệng.

“Thất thần làm gì, còn không nhanh chóng, đem Lâm đại sư mời về cho ta!”

Không khỏi, Từ Cảnh Vân vừa thẹn vừa xấu hổ, hướng phía mọi người rống to một tiếng.

“Vâng!” Bọn người Từ Vinh, vội vàng nhanh như chớp chạy ra ngoài, tìm kiếm nơi hạ lạc của Lâm Hải ở khắp nơi.

Phù phù!

Thân thể Từ Cảnh Vân mềm nhũn, ngồi ở trên mặt ghế, mặt mũi tràn đầy sợ hãi cùng bất an.

“Nhất định phải tìm được Lâm đại sư, nhất định phải tìm được Lâm đại sư a!”

“n?” Kim Thước ở bên cạnh, nhìn có chút phát mộng.

“Đi tìm Lâm đại sư? Chẳng lẽ nói, trước đó bọn họ đã bái kiến Lâm đại sư, Lâm đại sư đã đến thành Hỏa Phượng?”

Vừa nghĩ tới chỗ này, Kim Thước thoáng cái kích động lên.

“Từ tộc trưởng, các ngươi đã bái kiến Lâm đại sư?”

“Đâu chỉ bái kiến?” Vẻ mặt Từ Cảnh Vân tự giễu cười khổ nói, “Ta còn tự mình đem Lâm đại sư, đuổi ra ngoài a!”

“Cái gì?!” Kim Thước nghe được, đột nhiên cả kinh.

Mà Vương đại sư ở một bên, cũng là than nhẹ một tiếng, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Kim huynh, thực không dám đấu diếm, ngay tại vừa rồi, Lâm đại sư còn ở nơi này, chỉ tiếc, ta có mắt như mù, cũng giống như

Từ tộc trưởng, đều coi hắn trở thành lừa đảo, đem hắn... Uy, Kim huynh ngươi đi đâu vậy?”

Vương đại sư vừa nói được một nửa, đã thấy Kim Thước như là con thỏ, chạy nhanh ra ngoài.

“Đi tìm Lâm đại sư, cơ hội để cải biến vận mệnh đã ở ngay tại trước mắt, ta muốn bái hắn làm thầy, không thể lại để cho hắn chạy trốn khỏi trước mắt ta!”

“Ách...” Vương đại sư sững sờ, sau đó trong mắt đột nhiên bùng lên tinh mang, lộ thần sắc ra vô cùng kích động.

“Kim huynh, chờ ta một chút, tính ta một người!”

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh Vương đại sư cũng là lóe lên, đi theo Kim Thước chạy vội ra ngoài, chỉ còn lại có một mình Từ Cảnh Vân, trợn mắt há hốc mồm.

“Ha ha, ha ha a!”

Đã qua hồi lâu, mặt mũi Từ Cảnh Vân mới lộ ra tràn đầy cười khổ, trên mặt tràn đầy hối hận cùng tự trách.

“Cao nhân lại để cho hai vị đại sư Đan Thảo Đường, bình thường chỉ sợ thỉnh đều thỉnh không đến, điên cuồng chạy tới bái sư.”

“Thật không nghĩ đến, rõ ràng lại bị ta coi trở thành một một tên lường gạt, đuổi ra ngoài, kết quả kết quả là, còn muốn lại đi cầu người ta, thật sự là châm chọc lớn lao a!”

Không khỏi, nội tâm Từ Cảnh Vân thống khổ không thôi, cho dù tìm được Lâm Hải, dùng thái độ lúc trước của ông ta đối với Lâm Hải, cũng không biết nên đối mặt với Lâm Hải như thế nào.

Thời điểm mọi người ở đây toàn thành tìm kiếm Lâm Hải, Lâm Hải đang đứng tại trên đường cái của thành Hỏa Phượng, ngơ ngác xuất thần, tựa hồ đang suy tư cái gì đó.

“Kỳ quái, đến cùng là tại cái vị trí gì đâu?”

Lâm Hải nhíu mày, không khỏi thì thào lẩm bẩm.

“Hỏa Nguyên tố trong cơ thể ta, chưa bao giờ hưng phấn sinh động qua như thế, cái thành Hỏa Phượng này, tuyệt đối có một chỗ Hỏa Nguyên bất thường, chỉ là làm sao lại tìm không thấy đâu?”

Ngay tại thời điểm Lâm Hải không có cách nào, đột nhiên một đạo nhân ảnh vèo cái đã lẻn đến trước người Lâm Hải.

“Lâm đại sư, cứu mạng a!”

Chương 1792: Quỳ xuống bên đường

Lâm Hải sững sờ, đã thấy một thiếu niên quỳ gối ở trước mặt của mình, chính là Từ Vinh.

“Như thế nào, gia gia của ngươi phục dùng Phá Độc Tán, hiện tại đã không được?” Lâm Hải nghiền ngẫm hỏi.

“Đúng vậy a, Lâm đại sư!” Từ Vinh gật đầu nói, “Cha ta hiện tại cũng đang thập phần hối hận, không nên trách oan Lâm đại sư.”

“Lâm đại sư, kịch liệt đau nhức trên người của gia gia ta, dĩ nhiên đã tiến vào huyết mạch, kính xin Lâm đại sư, cứu cứu gia gia của ta a!”

Lâm Hải thì là nhếch khóe miệng lên, lạnh lùng cười cười.

“Vừa rồi ta hảo tâm theo ngươi đi cứu gia gia của ngươi, nhưng cái phụ thân kia của ngươi lại chẳng phân biệt được tốt xấu, đem ta trục xuất khỏi nhà, thậm chí còn dùng ngôn ngữ uy hiếp, hiện tại lại muốn đem ta gọi về cứu người, trên đời này nào có loại chuyện tốt này!”

Sắc mặt Lâm Hải bỗng nhiên lạnh lẽo, chắp tay sau lưng đạm mạc liếc nhìn Từ Vinh, không mang theo cảm tình nói.

“Ngươi đi đi, ta sẽ không theo ngươi đi cứu người.”

Từ Vinh nghe xong, sắc mặt lập tức đại biến, hướng phía Lâm Hải đau khổ cầu khẩn.

“Lâm đại sư, trước đó đều là cha ta sai, ta thay ông ấy bồi tội cho ngươi.”

“Hiện tại cha ta cũng biết đã trách lầm Lâm đại sư, lập tức đã để cho chúng ta đi ra ngoài tìm ngài rồi, kính xin ngài theo ta trở về a.”

“A?” Lâm Hải nghe được, không khỏi giễu cợt một tiếng, mặt mũi tràn đầy trào phúng nhìn xem Từ Vinh, nhàn nhạt mà hỏi.

“Phụ thân ngươi biết rõ sai rồi? Vậy ông ta hiện tại người ở nơi nào?”

“Phụ thân đang tại trong nhà chờ Lâm đại sư...” Từ Vinh thốt ra, nhưng vừa mới dứt lời, lại đã biến sắc, rốt cục ý thức được không ổn rồi.

Quả nhiên, Lâm Hải biến sắc, không khỏi lạnh lùng khẽ hừ.

“Cái giá đỡ thật lớn a, cái này là biết rõ sai rồi sao?”

“Ha ha!” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

“Lâm đại sư, dừng bước a Lâm đại sư!” Từ Vinh thấy thế, vội vàng đứng dậy, đi theo sau lưng Lâm Hải.

“Lâm đại sư, ta van cầu ngươi, cứu cứu gia gia của ta a!”

Lâm Hải mặt không biểu tình, dưới chân không ngừng đi về phía trước, đối với khẩn cầu của Từ Vinh, làm như không nghe thấy.

Tuy Lâm Hải cũng không phải là người ý chí sắt đá, nhưng loại thái độ này của Từ Cảnh Vân, liền để cho Lâm Hải có chút tức giận.

Trước đó xua đuổi chính mình uy hiếp chính mình, còn chưa tính.

Dù sao, Từ Cảnh Vân cũng không biết thủ đoạn của mình, cũng coi như có thể châm chước.

Thế nhưng mà hôm nay, đã biết rõ trách lầm chính mình, còn muốn thỉnh chính mình quay về cứu người rồi, nhưng còn cùng chính mình bày cái tác phong đáng tởm gì sao?

Cầu người cứu mạng, chính mình không phải nên tự mình đến đây, chỉ là phái một cái vãn bối tới, đây chính là thái độ của Từ Cảnh Vân sao?

Lâm Hải tuy không phải cái loại tính cách cao cao tại thượng gì, nhưng là tuyệt không phải là không có tôn nghiêm của mình.

“Ai nha, Lâm đại sư, thật là ngươi a!”

Đột nhiên, một đạo thanh âm vô cùng kinh hỉ, vang lên ở phía xa, sau đó có hai đạo nhân ảnh phi tốc đi tới bên người Lâm Hải.

“n?”

Lâm Hải sững sờ, quay đầu nhìn lại, đã thấy vẻ mặt cuồng hỉ của Kim Thước đang nhìn chính mình, phía sau lão là vị Vương đại sư trước đó kia, chỉ không biết giờ phút này nhìn mình, chẳng biết tại sao lại có nhiều hơn một tia kính sợ cùng câu thúc.

“Kim đại sư? Không thể tưởng được lại gặp gỡ ngươi ở chỗ này rồi.”

Lâm Hải liếc nhìn Kim Thước, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Ai u, không dám nhận không dám nhận!” Kim Thước nghe được, vội vàng liên tục khoát tay, vẻ mặt sợ hãi.

“Tại trước mặt Lâm đại sư, lão phu nào dám đảm đương được hai chữ đại sư, thật sự là chiết sát lão phu rồi!”

Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Kim Thước, thấy lão vậy mà đối với chính mình trở nên tôn kính như thế, xem ra là chỉ điểm của mình, lão đã hiểu được.

Nếu không, Kim Thước đối với chính mình, tuyệt đối không thể nào là cái thái độ như vậy.

Lâm Hải hướng phía Kim Thước cười cười, sau đó nhàn nhạt mà hỏi.

“Ngươi tìm ta có việc sao?”

Kim Thước nghe được, đột nhiên phù phù một tiếng, liền quỳ gối trước mặt Lâm Hải, đem Lâm Hải lại càng hoảng sợ.

“Này, ngươi làm gì?”

“Lâm đại sư, xin ngài thu ta làm đồ đệ a!”

Phốc!

Kim Thước vừa nói, lại để cho Lâm Hải thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Kim Thước, không nghĩ tới thằng này, vừa ra đã rõ ràng đến như vậy.

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, đã thấy Vương đại sư ở sau lưng Kim đại sư, đột nhiên tiến lên một bước, cũng phù phù một tiếng quỳ gốiở trước mặt Lâm Hải.

"Bà mẹ nó, ngươi lại muốn làm loại nào?" Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy khiếp sợ.

"Lâm đại sư, trước đó đều là tại ta có mắt không tròng, mong ngươi đại nhân không chấp tiểu nhân, cũng thu ta làm đồ đệ a!"

Phốc!

"Không thu, kiên quyết không thu, hai cái đều không thu!"

Lâm Hải đen mặt, vung tay lên, trong nội tâm quả thực cũng là say.

Mẹ nó, ca ca chẳng lẽ thật sự là mọc cái mặt sư phụ sao?

Tại Nhân Gian giới đã có một đám muốn bái sư, đem Lâm Hải làm cho im lặng không được, như thế nào đã đến Địa Tiên giới, còn là cái bức dạng này?

Nói xong, Lâm Hải giống như sợ bị hai cái hàng này dính bên người, liền quay đầu tựu đi.

"Lâm đại sư, ngươi thu ta đi, ta biết làm ấm giường!"

"Ta biết bán manh, biết làm nũng, biết sinh khỉ con!"

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

Mẹ nó, nói biết sinh khỉ con thì ngươi tới, nói cho ca ca con mẹ nó làm sao sinh một cái!

Lâm Hải một đường chạy như điên, Kim Thước cùng Vương đại sư thì theo đuổi không bỏ, không ngừng đau khổ cầu khẩn Lâm Hải, nhận hai người bọn họ làm đồ đệ, nhiều lần lẩm bẩm nhiều lần lẩm bẩm, đem Lâm Hải đều nhanh bức điên rồi.

“Lâm đại sư, cứu mạng a, ông nội của ta vẫn chờ cứu mạng a!”

Từ Vinh vẻ mặt đau khổ, cũng một bước không rời đi theo, y như thế nào cũng không nghĩ tới, cái cầu người cứu mạng này, như thế nào thoáng cái đã thay đổi hướng gió, thành đùa giỡn bái sư rồi.

“Đồ ngốc, còn không quay về, để cho ngươi cha tự mình đến thỉnh!” Vẫn là Vương đại sư nhìn không được nữa, hướng phía Từ Vinh thấp giọng nhắc nhở.

Từ Vinh lúc này mới đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng hướng phía Vương đại sư cảm kích nhìn thoáng qua, quay người về nhà gọi cha y đi.

“Lâm đại sư, ngươi thu ta đi, tiểu nữ trong nhà của ta, tuổi vừa mới hai tám, tuổi dậy thì, còn khuê nữ...”

“Lâm đại sư, đừng nghe lão, nữ nhi của lão có ngoại hiệu là Hắc Toàn Phong, ngươi vẫn là thu ta đi, ta vừa nạp một tiểu thiếp, đẹp như tiên nữ, mà bản thân ta trời sinh có tinh thần chia xẻ...”

Kim Thước cùng Vương đại sư, rơi tại phía sau bờ mông của Lâm Hải, một đường mặt dày mày dạn cười làm lành năn nỉ lấy, đem người đi đường bên trong thành Hỏa Phượng, kinh hãi đến cái cằm đều rơi xuống rồi.

“Chà mẹ nó, tình huống như thế nào, ta không nhìn lầm a, lão đầu kia hình như là Vương đại sư của Đan Thảo Đường a!”

“Đúng vậy, chính là Vương đại sư, Vương đại sư đức cao vọng trọng, liền cả Thành chủ đều phải lễ ngộ, như thế nào lại ở phía sau người trẻ tuổi kia, nhu thuận như chó xù vậy?”

“Này, các ngươi có nghe hay không, Vương đại sư thật giống như là muốn bái người trẻ tuổi kia làm sư a, nhưng xem ra, bộ dạng của người trẻ tuổi kia còn không quá cam tâm tình nguyện?”

“Mẹ nó, cái thế giới này là làm sao vậy, Vương đại sư lại muốn bái thầy? Cái người trẻ tuổi kia, là có thân phận gì a? Có bao nhiêu ngưu bức a!”

Trong lúc nhất thời, tất cả người đi trên đường đều trợn tròn mắt, trợn mắt há hốc mồm nhìn xem một màn này, nhao nhao đối với thân phận của Lâm Hải, tràn ngập tò mò cùng phỏng đoán.

“Ồ, mau nhìn, cái kia không phải là Từ gia Tộc trưởng Từ Cảnh Vân ấy ư, giống như đang hướng phía bên này chạy tới.”

“Từ gia thế nhưng là một trong bốn đại gia tộc của thành Hỏa Phượng, tài lực hùng hậu, cái Từ Cảnh Vân này coi như là Thành chủ thấy, đều phải khách khí ba phần, cái Từ Cảnh Vân này là cái đại nhân vật a!”

“Không biết người có thân phận như Từ Cảnh Vân, như thế nào lại tự mình đi ra, theo lý thuyết nếu có chuyện gì, giao phó cho hạ nhân xử lý là được rồi à?”

Thời điểm mọi người ở đây đang nghi hoặc khó hiểu, Từ Cảnh Vân đã hấp tấp chạy đến gần Lâm Hải, trong hai mắt mang theo một tia giãy dụa, nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm đại sư!”

Đột nhiên, yết hầu của Từ Cảnh Vân bỗng nhúc nhích qua một cái, hướng phía Lâm Hải hô.

Lâm Hải lúc này cũng ngừng lại, đạm mạc nhìn ông ta một cái, ngữ khí không mang theo cảm tình nói.

“Không dám nhận, ta chỉ là một cái đạo chích lừa gạt, lấy lòng mọi người mà thôi.”

“Ta còn có việc, thỉnh ngươi tránh ra!”

Từ Cảnh Vân thấy biểu lộ của Lâm Hải lạnh lùng như vậy, trong lòng lập tức run lên, sau đó mạnh mẽ cắn răng, phù phù một tiếng, quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Bà mẹ nó, tình huống như thế nào?!” Lần này, người đi đi đầy đường, lập tức tất cả đều há to miệng, nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm.

Chương 1793: Tinh thần khí tràng

Từ Cảnh Vân quỳ gối trước mặt Lâm Hải, vẻ mặt hối hận, dùng đầu chạm đất.

“Đều do Từ mỗ có mắt như mù, khinh mạn đại sư, mong Lâm đại sư ngài đại nhân đại lượng, tha thứ cho Từ mỗ lúc này a.”

“Phụ thân của Từ mỗ, hôm nay nguy tại sớm tối, còn dựa Lâm đại sư ngài cứu mạng a!”

Lâm Hải chắp tay sau lưng đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn Từ Cảnh Vân, trước mặt mọi người hướng chính mình quỳ xuống, trong nội tâm không khỏi mềm nhũn.

“Được rồi, cái Từ Cảnh Vân này cũng là nhân vật có uy tín danh dự, có thể làm được điểm này, cũng đúng là không dễ, cũng không cùng ông ta so đo nữa.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đạm mạc mở miệng.

“Đứng lên đi!”

Từ Cảnh Vân nghe được, lập tức sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy kinh hỉ ngẩng đầu, tha thiết nhìn Lâm Hải hỏi.

“Lâm đại sư, ngài, ngài đã đáp ứng?”

Lâm Hải tức giận liếc trắng ông ta một cái, nhướn mày nói ra.

“Nếu là trì hoãn một hồi nữa, sợ là ta cũng không thể nào cứu được phụ thân của ngươi rồi!”

Lâm Hải nói xong, Từ Cảnh Vân cọ cái liền đứng lên, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

“Lâm đại sư, thỉnh!”

“n!” Lâm Hải chắp tay sau lưng, theo Từ Cảnh Vân, bước nhanh hướng phía Từ gia mà đi.

Kim Thước cùng Vương đại sư ở một bên, liếc nhìn nhau, sau đó cũng nhanh chóng đi theo.

“Sư phụ, lúc ngươi cứu người, chúng ta có thể ở hiện trường quan sát sao?”

“Đúng vậy a, sư phụ, có thể chiêm ngưỡng phong độ tư thái lúc sư phụ ra tay cứu người, cũng là một sự tình rất may a!”

Phốc!

Hai người nói chuyện, lại để cho Lâm Hải thiếu chút nữa một đầu cắm xuống bên trên đất, sau đó mặt mũi tràn đầy dở khóc dở cười liếc nhìn hai cái.

“Xin nhờ, ta không phải là sư phụ của các ngươi!”

“Sự tình sớm muộn, sự tình sớm muộn, trước sớm kêu lên, có trợ giúp bồi dưỡng cảm tình nha, ngươi cứ nói đi, sư phụ?” Hai người Kim Thước, cười đùa tí tửng nói.

“Ta đi, như thế nào có loại cảm giác nhìn thấy Cường đầu trọc rồi?” Hai mắt Lâm Hải trợn thật lớn, quả thực là bó tay rồi.

Đã đến Từ gia, Lâm Hải cũng không có trì hoãn, đi thẳng vào gian phòng của Từ Khoát Thiên, hướng phía trên giường nhìn lại.

Sau khi thấy tình huống của Từ Khoát Thiên, Lâm Hải không khỏi chau mày.

Chỉ thấy toàn thân Từ Khoát Thiên đã biến thành màu đen, quả thực tựa như vừa từ bên trong đống than lôi ra, kịch độc dĩ nhiên đã đi khắp toàn thân, thẩm thấu đến chính giữa huyết mạch.

Nếu không phải trước đó đã phục dụng qua một khỏa Hộ Tâm Đan, chỉ sợ giờ phút này đã sớm độc khí công tâm, đi đời nhà ma rồi.

“Lâm đại sư, cha ta lão, lão còn có thể cứu sao?” Từ Cảnh Vân nhìn Từ Khoát Thiên đã thành cái dạng kia, trong lòng đều phát run, hướng phía Lâm Hải bối rối nói.

“Hơi phiền toái!”

Lâm Hải gắt gao nhíu mày lại, đi tới trên giường, nhìn Từ Khoát Thiên vẻ mặt ngưng trọng.

Tâm Từ Cảnh Vân thoáng cái nâng lên tới cổ họng, nếu như Lâm Hải cũng cứu không được cha ông ta mà nói, cái kia Từ Khoát Thiên hôm nay tuyệt đối chết chắc rồi.

“Chuẩn bị một thùng nước nóng lớn, đem cha ngươi bỏ vào, phải nhanh!” Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Từ Cảnh Vân trịnh trọng nói.

“A, vâng!”

Từ Cảnh Vân liền vội vàng gật đầu, an bài người đi chuẩn bị, chỉ chốc lát, một thùng nước nóng lớn bị khênh đi vào.

Sau đó, Từ Cảnh Vân cùng Từ Cảnh Thọ dựa theo Lâm Hải phân phó, đem quần áo toàn thân Từ Khoát Thiên cởi ra, để vào trong nước.

“Thời điểm ta cứu người, phải tránh bất luận kẻ nào tới quấy rầy, nếu không sẽ gặp nguy hiểm!” Lâm Hải vô cùng ngưng trọng phân phó một câu, Từ Cảnh Vân liên tục gật đầu, an bài người giữ vững vị trí cửa phòng, bất luận kẻ nào cũng không cho phép đi vào quấy rầy.

Lâm Hải lúc này mới ý niệm khẽ động, đem bao châm lấy ra mở ra, bên trong lộ ra một đống kim châm phẩm chất dài ngắn không đồng nhất.

“Sư phụ muốn thi triển Châm Cứu Chi Thuật Cổ Hoa Hạ!”

“Có may mắn được thấy rồi, chỉ cần có thể học được một chút da lông, cũng vô cùng hưởng thụ a!”

Kim Thước cùng Vương đại sư ở một bên, trong ánh mắt đột nhiên thả ra hào quang, mang theo kích động thật sâu, đến thở mạnh cũng không dám, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, sợ bỏ lỡ quan sát cái Châm Cứu Chi Thuật thần kỳ này.

Từ Cảnh Vân thì sững sờ nhất, ông ta cũng không biết Châm Cứu Chi Thuật, vốn tưởng rằng Lâm Hải là luyện chế đan dược, đi cứu phụ thân ông ta.

Nhưng không nghĩ đến, Lâm Hải lại ra lấy ra một đống kim châm đến, không biết muốn làm gì.

Ngay tại thời khắc Từ Cảnh Vân vẻ mặt mờ mịt, không khí trong phòng đột nhiên ngưng tụ, một cỗ khí tức cường đại đột nhiên nhập vào trong thân thể của Lâm Hải.

Mà chính cái lúc này, Lâm Hải đột nhiên động.

Chỉ thấy cánh tay Lâm Hải vung lên, đột nhiên đem một cây kim châm, trảo trong tay, hai mắt nhìn chăm chú vào Từ Khoát Thiên trong nước, phảng phất như cả thiên địa, chỉ còn lại có Từ Khoát Thiên cùng kim châm trong tay hắn!

“Cái này, đây là tinh thần khí tràng! Toàn bộ tinh thần lực của Lâm đại sư, cũng đã đặt ở trên kim châm!”

“Không thể tưởng được Lâm đại sư trẻ tuổi như vậy, liền có thể ngưng tụ tinh thần khí tràng, thật là kỳ tài ngút trời!”

Kim Thước cùng Vương đại sư ở một bên, mặt mũi khiếp sợ tràn đầy hoảng sợ, trong nội tâm quả thực dâng lên cơn sóng gió động trời.

Tinh thần khí tràng, là xưng hô trong giới đan đạo của bọn họ, nói là một người đem toàn bộ tinh thần lực, cô đọng đến trình độ lớn nhất, hình thành một cái khí tràng đặc biệt.

Tại bên trong cái khí tràng này, nếu như luyện đan mà nói, xác xuất thành công sẽ đề cao thật lớn.

Chỉ có điều, bọn họ cũng đều là nghe nói mà thôi, còn chưa bao giờ thấy qua bất cứ người nào, có thể làm được đến điểm này.

Không thể tưởng được hôm nay, vậy mà gặp được tại trên người Lâm Hải, để rung động trong tâm bọn họ, đã không cách nào hình dung rồi.

“Mau nhìn, Lâm đại sư động!”

Đúng lúc này, chỉ thấy con mắt Lâm Hải đột nhiên nhảy lên, kim châm trong tay, nhanh giống như là tia chớp đâm vào bên trong huyệt đạo của Từ Khoát Thiên.

Sau đó, Lâm Hải một phát không hề dừng lại, hai tay liên tục vung vẩy, giống như là hành vân lưu thủy, đem một cây lại một cây kim châm, liên tiếp đâm vào trên người Từ Khoát Thiên, khiến mọi người nhìn mà hoa mắt.

Trong chớp mắt công phu, một bao kim châm của Lâm Hải, đã bị dùng cái sạch sẽ, mà Từ Khoát Thiên trong nước, tức thì trực tiếp biến thành một cây gai.

“Hô ~”

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới thở ra một hơi thật dài, trên đầu đã là đầm đìa mồ hôi.

“Mệt mỏi quá a!”

Lâm Hải lau lau mồ hôi, vậy mà cảm thấy thân thể có chút suy yếu, quay người đi tới trên ghế ngồi bên cạnh, đặt mông ngồi xuống.

Sau đó, hai bàn tay đều nắm một khỏa Linh thạch, Lâm Hải bắt đầu nhắm mắt điều tức.

“Ách...”

Bọn người Kim Thước cùng Từ Cảnh Vân, thấy Lâm Hải trát hết châm, không nói hai lời trực tiếp ngồi ở chỗ kia hấp thu Linh thạch đi.

Hơn nữa nhìn bộ dạng Lâm Hải, tựa hồ phi thường mỏi mệt, vốn một bụng muốn hỏi, giờ phút này cũng không dám quấy rầy.

Toàn bộ đành phải nhao nhao đều đem ánh mắt, chuyển dời đến trên người Từ Khoát Thiên ở trong nước.

Cũng không biết một đống lớn kim châm này của Lâm Hải đâm đi xuống, sẽ có hiệu quả gì?

Trong phòng thoáng cái trở nên cực kỳ an tĩnh, chỉ còn lại có tiếng hít thở của mọi người.

Lâm Hải không mở miệng, bọn họ con mẹ nó quả thực cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, trong nội tâm quả thực bị dày vò.

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Hải mới đột nhiên mở to mắt, dưới chân đã thả tầm mười khối Linh thạch vứt đi.

“Thật muốn mệnh a, không thể tưởng được tiêu hao lại to lớn như thế!” Lâm Hải lúc này mới chậm rãi đứng lên.

Vừa rồi thi triển châm pháp để cứu Từ Khoát Thiên, Lâm Hải dùng chính là một loại thủ pháp cùng loại với Kim Châm Độ Hồn.

Chỉ có điều Kim Châm Độ Hồn đoạt được mệnh của phàm nhân, lúc này đây chính là lại bảo trụ tánh mạng của một cái Địa Tiên, độ khó trong đó căn bản không thể so sánh nổi.

Hơn nữa, Lâm Hải còn là lần đầu tiên tại trên người Địa Tiên, thi triển kim châm chi thuật cường đại như thế.

Một phen châm cứu xuống, lại đem chân khí toàn thân, tiêu hao hơn bảy thành, tinh thần cả người đều trở nên hư nhược không ít rồi.

“Lâm đại sư, cha ta...” Từ Cảnh Vân đã sớm chờ đến lòng nóng như lửa đốt rồi, thấy Lâm Hải tỉnh lại, vội vàng tiến đến gần, vẻ mặt khẩn trương hỏi.

“Đừng nóng vội!” Lâm Hải khoát tay áo, “Ngươi lập tức sẽ biết kết quả!”

Lâm Hải nói xong, ánh mắt ngưng tụ, chậm rãi đi tới phía trước thùng gỗ.

Chương 1794: Ngươi làm như thế, không biết là có chút quá phận sao?

“Lâm đại sư, cha ta như thế nào một điểm biến hóa cũng không có a, còn tiếp tục như vậy, ta sợ...”

Từ Cảnh Vân đi theo bên người Lâm Hải, cả gan hỏi.

Lâm Hải ghim kim cho Từ Khoát Thiên, đã có một hồi thời gian, thế nhưng mà Từ Khoát Thiên nhìn về phía trên thì cùng trước đó lại hoàn toàn không có gì khác nhau, lại để cho ông ta không thể không hoài nghi, có phải là không có hiệu quả hay không.

“Gấp cái gì!”

Lâm Hải nhàn nhạt nói một câu, sau đó ánh mắt ngưng tụ.

“Coi kỹ là được rồi!”

Sưu sưu sưu sưu!

Sau một khắc, Lâm Hải dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng thò cánh tay ra, trong chớp mắt đã đem kim châm trên người Từ Khoát Thiên, tất cả đều rút ra.

Bọn người Từ Cảnh Vân sững sờ, sau đó trong thùng nước, đột nhiên truyền đến một cỗ mùi tanh hôi làm cho người buồn nôn.

“Mau nhìn, nọc độc bài xuất ra rồi!”

Kim Thước ở một bên, bỗng nhiên kinh hãi thét lên một tiếng, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

Chỉ thấy giờ phút này, trên người Từ Khoát Thiên, đột nhiên toát ra vô số chất lỏng màu đen, lập tức liền đem trọn cái thùng nước trong, nhuộm thành màu đen.

“Ha ha, thật tốt quá, Lâm đại sư thật là cao nhân đấy!”

Từ Cảnh Vân thấy tình cảnh này, sự nghi ngờ trước đó cũng đi hết, lộ ra mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, kích động hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái nói.

Tình cảnh trước mắt, đã quá rõ ràng rồi.

Đừng nói Kim Thước cùng Vương đại sư, mặc dù những người không thông đan đạo y thuật như Từ Cảnh Vân này, cũng có thể nhìn ra, cái chất lỏng màu đen này, là độc tố trong cơ thể Từ Khoát Thiên.

Chỉ cần đem những độc tố này bài trừ hết, thì độc trong cơ thể Từ Khoát Thiên, tự nhiên sẽ hóa giải.

“Trước đừng cao hứng quá sớm, lại đi chuẩn bị nước a!”

Lâm Hải thì là cười khổ một tiếng, hướng phía Từ Cảnh Vân phân phó nói, đồng thời trong nội tâm thở dài một hồi.

Lúc này mới là cái gì a, độc của Từ Khoát Thiên, đã trải rộng toàn thân thậm chí tiến vào huyết mạch rồi, mặc dù dùng y thuật của Lâm Hải, muốn trị liệu cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Thật muốn để cho Từ Khoát Thiên triệt để sống khá giả, quá trình thi châm vừa rồi kia, ít nhất phải lặp lại mười lần.

Vừa nghĩ tới chỗ này, đầu Lâm Hải liền đau đớn không dứt, bởi vì quá trình thi châm kia, cần đều đầu nhập toàn tâm đi vào, đối với tinh thần lực tuyệt đối là một loại dày vò, quả thực quá mệt mỏi.

Bất quá, nếu đã đáp ứng hỗ trợ trừ độc, Lâm Hải cũng không thể đổi ý, chỉ có thể nhẫn nhịn chịu thêm mấy lần nữa.

“Vâng!”

Từ Cảnh Vân nghe được cả kinh, thế mới biết, chữa thương còn chưa kết thúc, vội vàng phân phó người, lần nữa chuẩn bị một thùng nước ấm lớn, khiêng vào.

“Đem người đưa qua đi!”

Thấy độc tố trong cơ thể Từ Khoát Thiên, đã đình chỉ tiếp tục bài xuất, Lâm Hải mới nhao nhao sai người, đưa lão chuyển dời đến trong thùng gỗ mới.

Sau đó, hướng cái thùng nước lớn trước đó đã trở nên vô cùng đen kịt kia nhất chỉ, trịnh trọng nói.

“Tìm địa phương không có bóng người, đào một cái hố sâu ngoài mười mét, vùi vào đi!”

“Tốt!” Từ Cảnh Vân vội vàng an bài người đi làm, Lâm Hải thì là lần nữa đi tới trước người Từ Khoát Thiên.

“Ai, lại tới một lần a!”

Lâm Hải lần nữa tinh thần lực ngưng tụ, sau đó ra tay như điện, đem kim châm đâm vào bên trong huyệt đạo của Từ Khoát Thiên.

…

Liên tiếp hơn mười lần, Lâm Hải không ngừng thi châm cho Từ Khoát Thiên, mắt thấy trên người Từ Khoát Thiên, dĩ nhiên dần dần trở nên đỏ ửng, thậm chí một sau lần cuối cùng thi châm, vậy mà đã mở hai mắt ra, liền để cho Từ Cảnh Vân không kìm được vui mừng, thiếu chút nữa rớt xuống nước mắt.

Mà Lâm Hải thì mệt mỏi như chỉ chó chết, tư thế bất nhã, nằm ở trên mặt ghế, trong tay nắm Linh thạch, trên mặt lại mang theo một tia thống khổ thật sâu.

“Con mẹ nó, liên tục thi châm hơn mười lần, quả thực là muốn chết a, cảm giác đầu đều nhanh nổ!”

Đau đớn kịch liệt, lại để cho đầu Lâm Hải cơ hồ muốn nổ.

Tuy tiêu hao chân khí, có thể thông qua Linh thạch để hồi phục, nhưng hao tổn tinh thần lực, lại không phải Linh thạch có thể bổ sung trở lại.

Lâm Hải giờ phút này, cảm giác tựa như có vô số con kiến, đang cắn xé tại trong đầu của mình, cái loại thống khổ này quả thực lại để cho người thống khổ.

“Cảnh Vân, độc của ta, tốt rồi?”

Lúc này, Từ Khoát Thiên dĩ nhiên đã có thể hành động, sau khi mặc quần áo tử tế, đột nhiên mang theo khiếp sợ thật sâu, hướng phía Từ Cảnh Vân hỏi.

“Đúng vậy a, cha, vừa rồi Lâm đại sư đã nói, độc tố trong cơ thể ngươi, đã bị triệt để trừ tận gốc rồi!”

“Từ nay về sau, ngươi rốt cuộc không cần thừa nhận thống khổ kịch độc phệ tâm nữa!”

Từ Cảnh Vân vui đến phát khóc, không nghĩ tới kịch độc tra tấn Từ Khoát Thiên mười năm, cũng làm cho Từ gia ông ta hao phí hơn phân nửa tài lực, cứ như vậy lại để cho Lâm Hải,hoàn toàn khu trừ ra ngoài rồi.

“Vị nào là Lâm đại sư?”

Bản thân Từ Khoát Thiên chỉ sợ so với bất luận kẻ nào cũng đều cao hứng hơn, lão có thể rõ ràng cảm nhận được, độc tố trong cơ thể thật sự là một điểm cũng không còn có, không khỏi đối với cái Lâm đại sư trong miệng nhi tử kia, tràn đầy cảm kích.

Không đợi Từ Cảnh Vân nói chuyện, ánh mắt của Từ Khoát Thiên, đã đột nhiên rơi vào trên người Kim Thước, sau đó tiến lên một bước, hướng phía Kim Thước khom người sát đất!

“Từ mỗ, tạ ân cứu mạng của Lâm đại sư!”

“Ngày sau, nếu như Lâm đại sư có sai khiến, Từ mỗ dù xông pha khói lửa, muôn lần chết cũng không chối từ!”

“Ách...” Kim Thước khẽ giật mình, sau đó vội vàng khoát tay liên tục, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Từ huynh, ngươi lầm rồi, lão phu không phải Lâm đại sư.”

“n?” Từ Khoát Thiên sững sờ, ngẩng đầu nhìn Kim Thước, mặt mũi tràn đầy mờ mịt.

Trước mắt của mình, ngoại trừ Kim Thước cùng Vương đại sư, đều là người của Từ gia lão a.

Vương đại sư lão nhận thức, chính là Luyện Đan Sư của Đan Thảo Đường thành Hỏa Phượng, mỗi lần đều là Vương đại sư luyện chế Phá Độc Tán cứu chính mình.

Cái khả năng duy nhất kia, chính là Kim Thước à?

“Phụ thân, Lâm đại sư, ở đàng kia!”

Từ Cảnh Vân thấy náo loạn ô long, không khỏi khẩn trương một hồi, sợ Lâm Hải sinh khí, vội vàng lôi kéo Từ Khoát Thiên, hướng phía Lâm Hải vẻ mặt đang thống khổ dựa vào tại trên ghế chỉ chỉ, nhỏ giọng nói ra.

Từ Khoát Thiên lúc này mới quay đầu lại, hướng phía Lâm Hải nhìn sang, chờ sau khi thấy rõ bộ dạng của Lâm Hải, lập tức há miệng thật to, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

“Hắn, hắn là Lâm đại sư?”

Từ Khoát Thiên quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, Lâm Hải tuổi còn trẻ, nhìn về phía trên thì ra là mới khoảng hai mươi a?

Một cái mao đầu tiểu tử miệng còn hôi sữa như vậy, sẽ là đại sư hóa giải kịch độc tra tấn chính mình hơn mười năm kia sao?

“Từ huynh, chắc chắn một trăm phần trăm, cái kia chính là Lâm đại sư đã cứu ngươi a!” Vương đại sư ở một bên, cười khổ nói.

Lão hiện tại phi thường lý giải cách nghĩ trong nội tâm của Từ Khoát Thiên, đừng nói Từ Khoát Thiên không tin, thời điểm lúc trước chính mình khi nhìn thấy Lâm Hải, còn không phải cũng như vậy sao?

Thậm chí, chính mình còn đem Lâm Hải răn dạy trào phúng một chầu, hiện tại nhớ tới, thật là làm cho người vô cùng xấu hổ a.

“Phụ thân, người không thể xem bề ngoài, Lâm đại sư, là cao nhân a!” Từ Cảnh Vân trước đó cũng ăn hết cái khổ này, sợ phụ thân của mình, bởi vì Lâm Hải tuổi còn rất trẻ mà mạo phạm đến Lâm Hải, vội vàng ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở.

Từ Khoát Thiên nhìn chằm chằm vào Lâm Hải nhìn hơn nửa ngày, thấy con của mình cùng Vương đại sư, cũng tôn sùng Lâm Hải như vậy, nội tâm mới mang theo một tia khiếp sợ, đã tiếp nhận sự thật này.

“Nếu thật như thế, đây chính là một vị thiếu niên anh hùng tiền đồ vô lượng a!”

Nghĩ đến chỗ này, Từ Khoát Thiên vội vàng đi nhanh hai bước, đã đến trước mặt Lâm Hải, khom người đến đất.

“Từ mỗ, bái tạ đại ân của Lâm đại sư!”

Lâm Hải giờ phút này đang thống khổ lắm, đau đầu đến con mắt đều lười trợn thoáng lên một phát, thấy có người nói chuyện cùng chính mình, liền hữu khí vô lực phất phất tay.

“n?” Một cử động kia của Lâm Hải, lập tức lại để cho Từ Khoát Thiên sững sờ, sau đó mặt mo đằng cái ửng hồng, một ngọn lửa vô danh phóng lên trời.

Bất kể thế nào nói, chính mình là mang theo thành ý, tới tỏ vẻ cảm tạ.

Thế nhưng mà cái Lâm Hải này tùy ý phất phất tay như thế, là có ý gì, là bảo chính mình qua một bên sao?

Coi như ngươi là ân nhân cứu mạng, cũng không cần giống như vung con ruồi, vô lễ như thế a?

“Lâm đại sư, Từ mỗ cảm kích ơn cứu mệnh của ngươi!”

“Nhưng là, ngươi làm như thế, không biết là có chút quá phận sao?”

Chương 1795: Phí xem bệnh, một khỏa Linh thạch!

Từ Khoát Thiên vừa thốt ra lời kia, trong phòng toàn bộ lập tức tất cả đều yên tĩnh trở lại, mọi người nguyên một đám tất cả đều sợ đến ngây người.

“Phụ thân, ngươi như thế nào nói Lâm đại sư như vậy!”

Từ Cảnh Vân sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, vội vàng lôi kéo phụ thân mình, vẻ mặt lo lắng nhỏ giọng nói ra.

Toàn bộ quá trình trị liệu vừa rồi của Lâm Hải cho phụ thân mình, ông ta chính là mắt thấy toàn bộ hành trình.

Mỗi một lần Lâm Hải thi châm, là mỏi mệt đến cỡ nào, Từ Cảnh Vân đều nhìn đến nhất thanh nhị sở.

Nhất là sau bốn năm lần thi châm, Lâm Hải bắt đầu xuất hiện cực kỳ thống khổ, mỗi một lần đều phải thật lâu hơn mới có thể giảm bớt một ít, sau đó lại nhịn đau khổ, giúp phụ thân ông ta tiếp tục thi châm.

Lâm Hải làm như vậ, đã triệt để khuất phục Từ Cảnh Vân, lại để cho ông ta đối với Lâm Hải phát ra cảm kích cùng kính nể từ trong nội tâm.

Dù sao, trước đó thái độ của ông ta đối với Lâm Hải cũng là phi thường không hữu hảo, Lâm Hải có thể bất kể hiềm khích lúc trước, chịu đựng thống khổ chữa thương cho phụ thân của ông ta, đã là phi thường đáng quý rồi.

Từ Khoát Thiên nhướn mày, cũng cảm giác mình nói như thế đối với ân nhân cứu mạng, khả năng có chút quá.

Nhưng là, Từ Khoát Thiên lão đường đường là cao thủ Hóa Thần hậu kỳ, là Định Hải Thần Trâm của Từ gia- một trong bốn đại gia tộc của thành Hỏa Phượng, bị người khinh mạn như thế, lại để cho lão quả thực căm tức.

“Lần chữa thương này, phí xem bệnh cần bao nhiêu Linh thạch, Lâm đại sư cứ việc mở miệng, Từ gia tuyệt không khất nợ!” Từ Khoát Thiên cau mày, cưỡng ép đè xuống lửa giận nói ra.

Từ Khoát Thiên vừa thốt ra lời kia, lại để cho tất cả mọi người đều cả kinh.

Mặc cho ai đều có thể nghe được, ý tứ của Từ Khoát Thiên rất rõ ràng rồi, chính là dùng tiền để chữa bệnh.

Lâm đại sư ngươi giúp Từ Khoát Thiên lão giải độc, Từ Khoát Thiên lão đưa Linh thạch cho Lâm đại sư ngươi, từ nay về sau hai bên không thiếu nợ nhau.

Mà cái gọi là ân cứu mạng, tự nhiên cũng không hề tồn tại, hoàn toàn thành một hồi giao dịch.

“Phụ thân!” Từ Cảnh Vân ở một bên, nhanh chóng thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Từ Khoát Thiên nói lời này, tuy thoạt nhìn cũng không có chuyện xấu gì, nhưng là ý tứ đại biểu lại rất rõ ràng.

Đây là muốn phân rõ giới hạn cùng Lâm Hải a, từ nay về sau hai bên không thiếu nợ nhau a.

Trước không nói làm như vậy, lộ ra có chút vô tình vô nghĩa, lại để cho trên mặt Lâm Hải khó chịu rồi.

Chỉ là từ nay về sau cũng sẽ đem một vị thần y có thể cứu mạng, đẩy đi ra ngoài, cũng không phải là cử chỉ sáng suốt a!

“Già nên hồ đồ rồi sao?!”

Từ Cảnh Vân tuy không dám mắng rõ ra, nhưng nội tâm vẫn là đem phụ thân của mình, oán trách một hồi.

“Từ huynh, ngươi làm như vậy, không trượng nghĩa a!”

Vương đại sư ở một bên, thật sự nhìn không được rồi, hướng phía Từ Khoát Thiên lắc đầu thở dài nói.

“Vương huynh, không phải Từ mỗ không trượng nghĩa, rõ ràng là vị Lâm đại sư này, khinh thường cùng loại tiểu nhân vật như Từ mỗ này kết giao!”

Từ Khoát Thiên cười lành lạnh, âm dương quái khí nói ra, hiển nhiên vẫn còn vì cái phất tay tùy ý lúc trước của Lâm Hải kia, canh cánh trong lòng.

“Cha, ngươi hiểu lầm Lâm đại sư rồi!”

Từ Cảnh Vân ở bên cạnh, tức đến vỗ đùi, Lâm đại sư người ta, không phải xem thường ngươi a, nếu thật xem thường ngươi, còn có thể giải độc giống như chơi mệnh cho ngươi sao?

“Hiểu lầm?” Từ Khoát Thiên khẽ giật mình, lạnh lùng cười cười, “Như thế nào lại là hiểu lầm?”

“Từ huynh!” Vương đại sư ở một bên, đem lời nói tiếp tới.

“Ngươi không tháy Lâm đại sư, giờ phút này đang cực kỳ thống khổ, căn bản chẳng quan tâm nói chuyện cùng ngươi sao?”

Từ Khoát Thiên nhướn mày, lúc này mới lần nữa liếc nhìn Lâm Hải, quả nhiên thấy Lâm Hải cau mày, khuôn mặt vặn vẹo, tựa hồ đang nhẫn nhịn cái thống khổ gì đó.

“Hắn, đây là làm sao vậy?”

Từ Khoát Thiên lập tức cả kinh, vừa rồi lão thật đúng là không có quá chú ý đến biểu lộ của Lâm Hải, chỉ cho là Lâm Hải là mệt mỏi, dựa ở chỗ này nghỉ ngơi.

Hiện tại nhìn kỹ, mới phát hiện trạng thái của Lâm Hải, tựa hồ có chút không thích hợp.

“Hừ, còn không phải là vì liệu độc cho ngươi, Lâm đại sư liên tục thi triển tuyệt học, tinh thần lực hao tổn quá lớn, bị thương linh hồn!”

“Đáng tiếc, ngươi chẳng những không lĩnh tình, lại muốn trách người ta vô lễ, thật sự là buồn cười!” Kim Thước ở một bên, sớm liền không nhịn được rồi, nghe Từ Khoát Thiên vừa hỏi như vậy, lập tức đứng ra, vì Lâm Hải bất bình nói.

“Cái gì?!”

Đầu Từ Khoát Thiên ông một tiếng, thoáng cái đã ngốc tại chỗ.

“Cảnh Vân, việc này thật sao?”

Từ Khoát Thiên vội vàng cấp tốc quay đầu, hướng phía con của mình- Từ Cảnh Vân hỏi.

“Còn không phải sao, cha!” Vẻ mặt Từ Cảnh Vân im lặng, tức giận nói.

“Cái này, cái này, ai nha nha nha, ta hiểu lầm Lâm đại sư rồi!”

Sau khi làm rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, Từ Khoát Thiên không khỏi vỗ đùi, quả thực vô cùng xấu hổ.

“Lâm đại sư, thực xin lỗi, thật sự là thực xin lỗi a!”

“Vừa rồi Từ mỗ không biết tình huống của Lâm đại sư, trách oan ngươi rồi, ta bồi tội cho ngươi.”

Nói xong, Từ Khoát Thiên vội vàng lần nữa khom người đến đất, hướng phía Lâm Hải bồi tội nói.

“Không cần!”

Lâm Hải nhẫn nhịn lấy thống khổ, hữu khí vô lực nói.

“Thân phận ngài cao quý, Lâm mỗ nào dám lại để cho ngài bồi tội?”

Lâm Hải vừa nói, một bên vừa cố nén thống khổ đứng lên.

“Kính xin đem phí xem bệnh của Lâm mỗ thanh toán, để Lâm mỗ ly khai chỗ này, thân thể ti tiện, không dám là bẩn cái nơi thanh nhã này.”

“Lâm đại sư, Từ mỗ biết sai rồi!” Từ Khoát Thiên ở đâu nghe không ra ngữ điệu mỉa mai của Lâm Hải, trong nội tâm không khỏi càng thêm áy náy, hướng phía Lâm Hải liên tục bồi tội.

Lâm Hải thì coi như không thấy, đột nhiên hướng phía Từ Khoát Thiên duỗi ra một ngón tay.

"Phí xem bệnh, một khỏa Linh thạch!"

"Ách..." Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Từ Khoát Thiên quả thực xấu hổ đến mức hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Lâm Hải phí khí lực lớn như vậy, hóa giải kịch liệt đau nhức mười năm trong cơ thể lão, cứu được mạng của lão, hôm nay lại chỉ muốn một khỏa Linh thạch làm phí xem bệnh.

Cái này rất rõ ràng, là đang nhục nhã lão, ám chỉ mạng của lão tiện như cẩu, chỉ trị giá một khỏa Linh thạch mà thôi.

Thế nhưng mà, nhớ tới lời nói trước đó của chính mình đối với Lâm Hải kia, Từ Khoát Thiên cũng không trách Lâm Hải người ta sinh khí, muốn trách chỉ có thể trách chính mình vừa rồi quá ngu xuẩn rồi.

"Lâm đại sư, ngài đừng nóng giận, hiện tại linh hồn của ngài còn đang bị thương, vẫn là nên tĩnh dưỡng tại Từ gia ta a!"

"Không cần."

Hiện tại đầu Lâm Hải đau muốn nứt, một câu cũng không muốn nhiều lời, chịu đựng đau nhức kịch liệt đi ra ngoài.

Đột nhiên, Từ Vinh đi tới trước mặt Từ Cảnh Vân, nhỏ giọng nói ra.

"Phụ thân, ta nhớ được bảo vật gia truyền của nhà chúng ta, không phải có hiệu quả ân cần săn sóc linh hồn sao? Sao không lấy ra, cho Lâm đại sư sử dụng?"

Từ Cảnh Vân nghe được, đột nhiên bừng tỉnh.

"Đúng vậy, ta như thế nào lại đem việc này quên đi! Ta hiện tại liền đi nói cùng gia gia của ngươi!"

Nói xong, Từ Cảnh Vân vội vàng tiến tới trước mặt Từ Khoát

Thiên, ở bên tai của lão nhỏ giọng nói vài câu.

“Bảo vật gia truyền?”

Từ Khoát Thiên lập tức nhướn mày, cái bảo vật gia truyền này từ danh tự liền có thể biết, là trân quý đến cỡ nào.

Hôm nay tùy tiện lấy ra, chữa thương cho một người ngoài, trong nội tâm của Từ Khoát Thiên cũng là có chút cố kỵ.

Bất quá, khi thấy Lâm Hải thống khổ kéo lấy thân hình, hướng phía bên ngoài đi đến, trong lòng Từ Khoát Thiên quét ngang, liền hạ quyết tâm.

“Lâm đại sư, xin dừng bước!”

Nói xong, Từ Khoát Thiên tiến lên đem Lâm Hải ngăn lại, sau đó vẻ mặt chân thành nhìn Lâm Hải nói ra.

“Lâm đại sư, vừa rồi Từ mỗ nghĩ ngươi cố ý khinh thị, mới sinh lòng tức giận, mạo phạm đến ngươi.”

“Nhưng, Từ mỗ cũng không phải là hạng người vong ân phụ nghĩa, hôm nay Lâm đại sư vì chữa thương cho Từ mỗ, mà linh hồn đã bị thương, Từ mỗ tuyệt sẽ không ngồi im mà nhìn không để ý tới.”

Nói xong, trên mặt Từ Khoát Thiên lộ làm ra một bộ thần sắc ngưng trọng, hướng phía Lâm Hải nói ra từng chữ từng chữ.

“Lâm đại sư, Từ gia ta có một kiện bảo vật gia truyền, có thể ân cần săn sóc linh hồn, nếu như Lâm đại sư không từ chối, Từ mỗ nguyện đem bảo vật này lấy ra, giúp Lâm đại sư an dưỡng linh hồn!”

“A?” Lâm Hải nghe được, hai mắt đột nhiên tỏa sáng, bước chân liền ngừng lại.

Lâm Hải giờ phút này, trong đầu đau đớn khó nhịn, vốn định nhanh chóng ly khai, sau đó về Luyện Yêu Hồ nghĩ biện pháp chữa thương.

Nhưng hôm nay, Từ Khoát Thiên lại nói nhà lão có bảo vật gia truyền, có thể ân cần săn sóc linh hồn, lập tức lại để cho trong nội tâm Lâm Hải đại động.

Huống chi, Từ Khoát Thiên trước đó cũng là đã hiểu lầm chính mình, hiện tại lại thật thà thành hướng chính mình nói xin lỗi, Lâm Hải cũng không phải người nhỏ mọn, trong nội tâm đã sớm không hề có so đo.

Nếu Từ Khoát Thiên đã nguyện ý cho mình mượn bảo vật gia truyền để dùng, Lâm Hải cũng không cần phải lại cự người ở ngoài ngàn dặm.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhịn đau khổ, hướng phía Từ Khoát Thiên cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Đã như vầy, làm phiền Từ tiền bối rồi!”

“Ha ha, Lâm đại sư khách khí a, ngươi là bị thương do liệu độc cho Từ mỗ, Từ mỗ lẽ ra nên như vậy!”

Thấy Lâm Hải đã không còn tức giận, giải trừ hiểu lầm, vẻ mặt Từ Khoát Thiên cũng là cao hứng, vung tay lên hướng phía Từ Cảnh Vân phân phó nói.

“Cảnh Vân, thỉnh bảo vật gia truyền!”

Chương 1796: Bí thuật suýt nữa bị mai một

“Vâng, phụ thân!”

Từ Cảnh Vân đáp ứng một tiếng, sau đó vội vàng ly khai.

“Lâm đại sư, ngươi ngồi tạm một lát, bảo vật gia truyền của Từ gia ta, lập tức tới ngay.” Từ Khoát Thiên hướng phía Lâm Hải, khách khí nói.

“Ai!”

Lâm Hải thở dài, nhịn đau khổ liếc nhìn Từ Khoát Thiên, bất đắc dĩ cười.

“Từ tiền bối, mới vừa rồi là vãn bối, khí lượng hẹp hòi rồi.”

“Không không không!” Từ Khoát Thiên vừa nghe Lâm Hải nói như vậy, vội vàng liên tục khoát tay.

“Lâm đại sư, ngươi ngàn vạn đừng nói như vậy, trước đó đều là lỗi của ta, Từ mỗ đều nhanh xấu hổ chết rồi.”

“Ha ha, Lâm đại sư, Từ huynh, các ngươi đều không cần so đo chuyện vừa rồi nữa, cái kia vốn chính là một hồi hiểu lầm, lập tức vẫn là nắm chặt trị liệu linh hồn bị thương của Lâm đại sư a.” Thấy Lâm Hải cùng Từ Khoát Thiên đã hóa giải mâu thuẫn, Vương đại sư ở một bên, cười phụ họa nói.

“Đúng vậy a, Lâm đại sư, mau mời nghỉ ngơi một chút.” Từ Khoát Thiên vội vã vươn tay, vịn Lâm Hải một lần nữa ngồi trở về.

“Vậy làm phiền Từ tiền bối rồi.” Lâm Hải thật sự thống khổ khó chịu, cũng không hề chối từ, miễn cường vừa cười vừa nói.

“Lâm đại sư vì cứu ta mà bị thương, nên làm, nên làm!”

Lâm Hải cười cười, sau đó khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép hờ, điều tức thương thế của linh hồn.

“Linh hồn của mình, thật sự là quá yếu a!”

Lâm Hải ngồi ở chỗ kia, chỉ cảm thấy toàn bộ linh hồn, phảng phất đều giống như muốn bốc cháy, thống khổ nói không nên lời.

Thậm chí, so với loại thống khổ sau khi thi triển Kim Châm Độ Hồn lúc trước, còn mãnh liệt hơn vài phần.

Nếu không phải tu vi của Lâm Hải đã sớm xưa đâu bằng nay, năng lực chịu được thống khổ cũng đã nhận được tăng lên thật lớn, chỉ sợ giờ phút này đã sớm đau nhức đến bất tỉnh đi rồi.

“Phụ thân, Lâm đại sư, bảo vật đã đến!”

Vừa lúc đó, Từ Cảnh Vân hô to một tiếng, tay bưng lấy một vật, cẩn thận từng li từng tí đi đến.

“Nhanh lấy tới!”

Từ Khoát Thiên vội vàng nhận lấy, là một cái hộp ngọc lớn cỡ lòng bài tay.

“Lâm đại sư, bảo vật đã đến!”

Từ Khoát Thiên vừa nói, một bên vừa đem hộp ngọc mở ra, lập tức một hòn đá lóe ra ánh sáng năm màu âm u, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Đây là Thần Hồn Thạch tổ truyền của Từ gia ta, có hiệu quả an hồn cường phách, có thể ân cần săn sóc linh hồn bị thương của

Lâm đại sư.”

Từ Khoát Thiên vừa mới dứt lời, con mắt Lâm Hải đột nhiên mở ra, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cái Thần Hồn Thạch này, đồng tử kịch liệt co rút lại một hồi, mặt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Lâm đại sư, Lâm đại sư!”

Từ Khoát Thiên nhẹ nhàng la lên hai tiếng, nhưng mà Lâm Hải căn bản cũng đã không nghe được rồi, nội tâm của hắn đã dâng lên sóng to gió lớn, hoàn toàn bị rung động cực lớn tràn ngập.

Bởi vì, ngay tại lúc Từ Khoát Thiên đem cái khỏa Thần Hồn Thạch này lấy ra, linh hồn của Lâm Hải đã run lên bần bật, sau đó một cái công pháp để cho Lâm Hải cơ hồ đều đã nhanh quên, tự động vận chuyển.

“Thần Hồn Quyết!”

Linh hồn của Lâm Hải, phảng phất giống như một đứa con nít, xếp bằng ở trong biển ý thức.

Lâm Hải rõ ràng có thể cảm thấy, trên đỉnh đầu của linh hồn, một mảnh vầng sáng năm màu đang chớp động, Thần Hồn Quyết phi tốc vận chuyển, phảng phất cùng cái Thần Hồn Thạch năm màu này, sinh ra liên hệ thần bí nào đó.

Kìm lòng không được, Lâm Hải một tay lấy Thần Hồn Thạch nắm vào trong tay, lập tức cảm thấy một cỗ khí mát lạnh vô cùng, tiến nhập vào trong cơ thể, sáp nhập vào linh hồn của mình.

“n ~”

Lâm Hải kìm lòng không được, phát ra một tiếng rên nhẹ thoải mái dễ chịu, chỉ cảm thấy linh hồn phảng phất như đang tắm rửa trong suối nước nóng, thoải mái nói không nên lời.

Thống khổ do linh hồn bị thương mang đến trước đó, đã đang nhanh chóng giảm bớt.

Mà tốc độ vận chuyển của Thần Hồn Quyết, cũng trở nên càng lúc càng nhanh, phảng phất như có một cỗ lực hấp dẫn rất mạnh, đem khí tức bên trong Thần Hồn Thạch, nhanh chóng hướng phía trong cơ thể Lâm Hải hút đi.

“Đây là có chuyện gì?”

Lâm Hải nhắm mắt lại, không rõ ràng lắm tình huống của ngoại giới, nhưng bọn người Từ Khoát Thiên, lại từng cái lộ vẻ mặt sững sờ, bị một màn không thể tưởng tượng nổi trước mắt, toàn bộ là cho sợ ngây người.

Chỉ thấy Thần Hồn Thạch bị Lâm Hải nắm trong tay, phảng phất như có tánh mạng, một cỗ khí tức sức sống vô cùng, lập tức tràn ngập cả gian phòng, lại để cho mọi người ở đây, tất cả đều cảm thấy thoải mái nói không nên lời.

Hơn nữa, bên trên Thần Hồn Thạch thần sắc năm màu, đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, rạng rỡ sáng lên, mỗi một sắc quang mang đều khiến linh hồn người, cảm thấy một hồi vô cùng nhẹ nhõm, tựa hồ giác quan cả người, đều trở nên vô cùng thanh minh.

“Từ huynh, bảo vật gia truyền của Từ gia ngươi, danh bất hư truyền a!” Vương đại sư ở một bên, nhịn không được tán thán nói.

Những Luyện Đan Sư bọn họ này, đối với tinh thần lực có yêu cầu cực cao, đồng thời đối với cảm ứng linh hồn cũng muốn linh mẫn hơn nhiều.

Chờ những ánh sáng năm màu này rơi vào trên thân, Vương đại sư kinh hỉ cảm thấy, tinh thần lực của mình vậy mà đang chậm chạp tăng trưởng, thời gian một cái nháy mắt như vậy, vậy mà chống đỡ vượt qua một tháng khổ tu của lão!

“Vương huynh khen trật rồi, cái Thần Hồn Thạch này, ngày xưa cũng không có trạng huống kỳ dị này a!”

Từ Khoát Thiên ở một bên, càng là vẻ mặt mộng bức, mang theo ngữ khí không thể tưởng tượng, nói ra.

Cái Thần Hồn Thạch này, lão cũng quá quen thuộc rồi, tuy thật có hiệu quả ân cần săn sóc linh hồn, nhưng tối đa bất quá là có thể để cho người giảm bớt mệt nhọc, có thể nhanh chóng khôi phục trạng thái tinh thần.

Còn phát ra ánh sáng rực rỡ như hôm nay này, thậm chí cái dị tượng liền để cả lão đều là cảm thấy linh hồn có một hồi thoải mái dễ chịu này, trước kia căn bản là chưa bao giờ phát sinh qua.

“A?” Vương đại sư nghe xong, thì là sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn về phía Lâm Hải, nhịn không được thốt ra.

“Chẳng lẽ, có quan hệ cùng Lâm đại sư?”

“Vô cùng có khả năng! Có lẽ, linh hồn bị thương càng nặng, hiệu quả của Thần Hồn Thạch càng rõ ràng a.” Từ Khoát Thiên không quá khẳng định nói, đồng thời càng ngày càng cảm giác cái suy đoán này của mình, phi thường hợp lý.

Lão vốn là hoài nghi, một cái Thần Hồn Thạch không quá thực dụng như thế, tại sao phải thành bảo vật gia truyền của Từ gia lão, một đời truyền xuống dưới một đời.

Cho đến hôm nay, mới thấy được tác dụng chính thức cùng hiệu quả thực tế của cái Thần Hồn Thạch này, trong ánh mắt không khỏi dị sắc liên tục, cuối cùng dòm phá chỗ thần bí của cái bảo vật gia truyền này, đến tột cùng ở nơi nào?

Lâm Hải tự nhiên không biết, Từ Khoát Thiên nhìn thấy Thần Hồn Thạch đại phóng dị sắc, trong nội tâm đã vui cười đến nở hoa rồi.

Hắn giờ phút này, đã bắt đầu thử khống chế tốc độ vận chuyển của Thần Hồn Quyết, bắt đầu vô cùng có quy luật hấp thu năng lượng bên trong cái Thần Hồn Thạch này, đến bổ dưỡng linh hồn bị thương của chính mình.

Thống khổ cực lớn trước đó, dĩ nhiên đã đi bảy tám phần, Lâm Hải giờ phút này tuy nhắm hai mắt nghiền, nhưng ý thức linh hồn lại cực kỳ thanh tỉnh.

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới đúng là nhớ lại cái công pháp Thần Hồn Quyết cơ hồ quên mất này, một lần nữa bắt đầu dư vị.

Thần Hồn Quyết: Một trong thập đại bí thuật của Địa Tiên giới, là công pháp tu luyện linh hồn do Thần Hồn Đại Đế sáng chế.

Tin tức nói rõ của Thần Hồn Quyết, lại một lần nữa hiển hiện trong đầu, lại để cho Lâm Hải không khỏi cười khổ liên tục.

Đây là công pháp lúc trước, khi hắn diệt tu sĩ loại tinh thần -Lý Chí Dũng, từ trên người Lý Chí Dũng lấy xuống đến.

Sau khi Lâm Hải học được, lại phát hiện dùng thực lực lúc trước, căn bản không cách nào phát huy tác dụng.

Cộng thêm tu hành loại tinh thần, cùng tu hành thông thường hoàn toàn khác nhau, căn bản không có chỗ để bắt tay vào làm, hơn nữa bề ngoài giống như không quá thực dụng, một lúc sau, Lâm Hải sớm đã đem nó quên đến lên chín từng mây rồi.

Không thể tưởng được hôm nay, hôm nay linh hồn bị thương, thời khắc nhìn thấy Thần Hồn Thạch, cái công pháp cơ hồ đã quên mất này, thoáng cái bị tỉnh lại, tự động vận chuyển!

“Một trong thập đại bí thuật của Địa Tiên giới, còn là do Đại Đế sáng chế, xem ra chính mình lúc trước thật sự là ánh mắt thiển cận, cơ hồ đem công pháp ngưu bức bực này, để cho mai một nữa à!”

Nội tâm Lâm Hải tự giễu một hồi, đồng thời vận chuyển Thần Hồn Quyết, rất nhanh tiếp tục hấp thu năng lượng của Thần Hồn Thạch, bổ dưỡng linh hồn của mình.

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên lông mày Lâm Hải nhíu lại, hai mắt bỗng nhiên mở ra, một đạo hào quang năm màu lóe lên rồi biến mất.

“Lâm đại sư, ngươi đã tỉnh!”

Từ Khoát Thiên thấy Lâm Hải tỉnh lại, lập tức vui vẻ, thế nhưng mà lão vừa dứt lời, sắc mặt lại đột nhiên mạnh mẽ biến đổi, sau đó lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh hãi!

Chương 1797: Cái này chính là quyết định chính xác nhất trong cuộc đời này của ngươi!

“Bảo vật gia truyền của ta, cái này, cái này...”

Từ Khoát Thiên quá sợ hãi, chằm chằm vào Thần Hồn Thạch trong tay Lâm Hải, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ thấy Thần Hồn Thạch trước đó còn rực rỡ năm màu, cho người cảm giác cực kỳ thoải mái dễ chịu, giờ phút này vậy mà ảm đạm vô quang, biến thành một khối đá ngăm đen, vỡ vụn thành hai nửa.

“Cái Thần Hồn Thạch này, năng lượng bên trong, đã không có!”

Lâm Hải giờ phút này đã hoàn toàn phục hồi như cũ, linh hồn hao tổn chẳng những bị đạt được hồi phục, hơn nữa tinh thần lực thoáng cái trở nên cực kỳ tràn đầy, so với lúc trước thậm chí cường đại hơn không chỉ gấp mười lần.

Chỉ là, nhìn Thần Hồn Thạch vỡ vụn trong tay này, trong nội tâm Lâm Hải, liền có chút xấu hổ.

Trong đám người ở đây, đoán chừng không có người nào so với hắn rõ ràng hơn, đây là có chuyện gì rồi.

Vừa rồi, thời điểm Lâm Hải vận chuyển Thần Hồn Quyết, là điên cuồng hấp thu năng lượng bên trong cái Thần Hồn Thạch này.

Chẳng những đem thương thế linh hồn của Lâm Hải hoàn toàn chữa trị, thậm chí còn đã tiến hành một phen cường hóa đối với linh hồn của Lâm Hải, khiến cho Thần Hồn Quyết đều đã nhận được đột phá.

Có thể nói, Lâm Hải tại vừa rồi trong quá trình, quả thực là kiếm lợi lớn.

Chỉ có điều, đem bảo vật gia truyền của Từ gia người ta, cứ như vậy làm hỏng, trong nội tâm Lâm Hải thật là có chút băn khoăn.

“Tại sao có thể như vậy?”

Sắc mặt Từ Khoát Thiên thoáng cái trở nên cực kỳ khó coi, tuy cái Thần Hồn Thạch này, tác dụng trong ngày bình thường cũng không phải là rất lớn, nhưng bất kể nói thế nào, đó cũng là bảo vật tổ tiên truyền thừa a.

Cứ không minh bạch làm hỏng như vậy, lại để cho trong lòng của lão, nhất thời thật sự có chút không tiếp thụ được.

“Từ tiền bối, thực xin lỗi, đều là Lâm Hải sai!”

Lâm Hải mang theo áy náy thật sâu, vẻ mặt thành khẩn nói.

“Ta sẽ đền bù tổn thất một kiện bảo vật giá trị tuyệt không dưới Thần Hồn Thạch cho Từ gia.”

“A, không cần!” Từ Khoát Thiên lắc đầu, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ uể oải vô cùng.

“Cái mệnh này của Từ mỗ, là do Lâm đại sư cứu, cái bảo vật gia truyền này, coi như là Từ mỗ, báo đáp ân cứu mạng của Lâm đại sư rồi.”

“Ai!” Lâm Hải than nhẹ một tiếng, Từ Khoát Thiên càng là nói như thế, trong nội tâm Lâm Hải càng là áy náy, nếu không phải đền bù thoáng một phát Từ gia, Lâm Hải đến một cửa của chính mình, đều qua không được.

Đột nhiên, trong lòng Lâm Hải khẽ động, hướng phía Từ Khoát Thiên hỏi.

“Từ tiền bối, cái Thần Hồn Thạch này tại sao lại trở thành bảo vật gia truyền của Từ gia, chẳng lẽ nói các ngươi là tu hành tinh thần lực hay sao?”

Từ Khoát Thiên nghe được, không khỏi khẽ giật mình, sau đó hơi kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, nhẹ gật đầu.

“Lâm đại sư quả nhiên thông minh hơn người, thế nhân đều cho rằng chỉ có Luyện Đan Sư mới có thể chuyên tu tinh thần lực, kì thực Từ gia ta, cũng là dùng tu luyện tinh thần lực làm chủ.”

Nói xong, Từ Khoát Thiên đột nhiên thở dài một hơi, mặt lộ vẻ cười khổ.

“Chỉ là đáng tiếc, bí tịch tu hành tổ truyền của Từ gia ta, bởi vì một hồi ngoài ý muốn, trở nên không trọn vẹn không được đầy đủ, thành tựu của con cháu Từ gia, bởi vậy mà nhận lấy hạn chế thật lớn, rốt cuộc không cách nào trở về huy hoàng của ngày xưa rồi.”

“A? Nguyên lai là như vậy!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm đã có chủ ý, biết rõ nên đền bù tổn thất cho Từ gia như thế nào rồi.

“Từ tiền bối, Lâm mỗ có một thỉnh cầu mạo muội, không biết có thể chiêm ngưỡng thoáng một phát, bí tịch tu hành của quý gia tộc không?”

“Cái này...” Lông mày của Từ Khoát Thiên đột nhiên dựng lên, không thể tưởng tượng nổi nhìn xem Lâm Hải.

Mà ngay cả Vương đại sư cùng Kim Thước ở bên cạnh, cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, hiển nhiên thật không ngờ, Lâm Hải lại đột nhiên đưa ra yêu cầu vô lễ như thế.

Phải biết rằng, bất kể là gia tộc hay là tông môn, bí tịch tu hành từ trước đến nay là thứ đồ vật kiêng kỵ nhất, cho dù là đệ tử bổn môn hoặc bổn tộc, cũng chưa chắc đều có cơ hội tu hành.

Nhất là một ít đại tông môn hoặc là đại gia tộc, một bộ công pháp bí tịch ngưu bức, rất có thể chính là căn cơ để thúc đẩy cái tông môn hoặc gia tộc này đi về hướng huy hoàng.

Có thể nói, mặc kệ ở nơi nào, bí tịch tu hành đều là thứ đồ vật phi thường trọng yếu, tuyệt không có khả năng đơn giản bày ra cho người.

Lâm Hải hôm nay đưa ra yêu cầu muốn xem bí tịch tu hành của Từ gia, Từ gia coi như là trở mặt tại chỗ, cũng trách không được người ta, thật sự là yêu cầu này của Lâm Hải, dĩ nhiên đã phạm vào tối kỵ.

Bất quá, khi Từ Khoát Thiên chứng kiến vẻ mặt dáng tươi cười chân thành kia của Lâm Hải, tức giận trong lòng tức thì chậm rãi tiêu tán, mà chuyển biến thành nghi hoặc thật sâu.

“Lâm đại sư, có thể nói rõ, ý đồ làm như vậy không?” Từ Khoát Thiên cẩn thận hỏi, trực giác nói cho lão biết, Lâm Hải cũng không phải là ngấp nghé công pháp của Từ gia, rất có thể là có mục đích riêng.

“Từ tiền bối không phải nói, bí tịch tu hành của nhà các ngươi, thất lạc một bộ phận sao?”

“Lâm mỗ bất tài, đối với tinh thần chi pháp có chút nghiên cứu, muốn thử một chút, xem có thể giúp các ngươi tu bổ hoàn thiện hay không!”

“Cái gì?!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, lập tức tại trong nội tâm của người Từ gia, đưa tới sóng to gió lớn.

Mà ngay cả Kim Thước cùng Vương đại sư, ở một bên cũng kinh ngạc há to miệng, nhìn Lâm Hải mà phát mộng một hồi.

“Lâm đại sư vừa mới nói cái gì? Muốn giúp Từ gia hoàn thiện công pháp?”

“Loại sự tình hoàn thiện công pháp này, thậm chí so với sáng tạo công pháp còn khó hơn a, coi như là Đại Thừa chi tôn, đều chưa hẳn có thể a?”

“Lâm đại sư tuổi còn trẻ, sẽ có năng lực này sao?”

Trong lúc nhất thời, mọi người nhao nhao nghẹn họng nhìn trân trối, nhìn Lâm Hải mà vẻ mặt phát mộng, hiển nhiên đều bị Lâm Hải cái câu nói nghe qua thập phần hoang đường này, làm cho sợ ngây người.

“Ha ha, Lâm đại sư, sự tình bảo vật gia truyền, Từ mỗ thật sự sẽ không trách tội ngươi, ngươi không cần phải...”

“Từ tiền bối, thỉnh ngươi tin tưởng ta!” Từ Khoát Thiên còn chưa nói hết lời, liền bị Lâm Hải trực tiếp ngăn lại.

Sau đó, ánh mắt Lâm Hải nhìn thẳng vào con mắt của Từ Khoát Thiên, nói ra từng chữ từng chữ.

"Ngươi tin tưởng ta một lần, còn cho Từ gia của ngươi một cái tương lai!"

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho thân thể Từ Khoát Thiên chấn động mạnh một cái, hai mắt nháy cũng không nháy nhìn vào con mắt Lâm Hải, nội tâm của Từ Khoát Thiên, đột nhiên dâng lên một cỗ hi vọng mãnh liệt.

Sau một khắc, Từ Khoát Thiên mãnh mẽ xoay người, hướng phía Từ Vinh còn ở vào trạng thái mộng bức, hét lớn một tiếng.

"Vinh nhi, đi đem bí tịch tu hành của gia tộc, mang tới cho ta!"

"Vâng, gia gia!"

Từ Vinh đột nhiên bừng tỉnh, sau đó vội vàng đáp ứng một tiếng, quay đầu chạy đi.

Lâm Hải lúc này mới lộ ra một cái mỉm cười lạnh nhạt, hướng phía Từ Khoát Thiên quăng qua một cái ánh mắt tự tin.

"Từ tiền bối, ta dám khẳng định, cái này chính là quyết định chính xác nhất trong cuộc đời này của ngươi!"

"Ha ha, vậy thì dựa vào Lâm đại sư rồi!" Từ Khoát Thiên bất đắc dĩ cười cười, không biết mình vì cái gì, đột nhiên lựa chọn tin tưởng Lâm Hải.

Nhưng việc đã đến nước này, lão cũng không nên nói cái gì nữa, trong nội tâm ngược lại thật sự có một loại chờ đợi.

Vạn nhất, Lâm Hải thật sự có tài lớn, có thể đem công pháp không trọn vẹn của Từ gia, tu bổ toàn bộ nữa nha?

Tuy lão biết rõ, loại khả năng này cơ hồ đến gần vô hạn bằng không, nhưng Lâm Hải tuổi còn trẻ, liền có thể đem độc tố tra tấn lão mười năm, liền cả Vương đại sư của Đan Thảo Đường đều chỉ có thể giảm bớt chứ không thể khu trừ, giải quyết đến triệt để, đây không thể nghi ngờ đã là một loại kỳ tích.

Nếu Lâm Hải đã sáng tạo ra một loại kỳ tích, ai biết có thể thật sự có bổn sự, lại sáng tạo một loại kỳ tích khác hay không đâu?

Vì tương lai của Từ gia, Từ Khoát Thiên lão lựa chọn đánh bạc!

Chỉ trong chốc lát, Từ Vinh đã đi mà quay lại, trong tay dĩ nhiên có nhiều hơn một bộ sách cổ nhìn về phía trên đã có chút ố vàng, hiển nhiên đã có không ít thời đại rồi.

Từ Khoát Thiên đem sách cổ nhận lấy, sau đó cẩn thận từng li từng tí đưa đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm đại sư, đây chính là bí tịch tu hành của Từ gia, kính xin xem qua!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó thò tay nhận lấy.

Nhưng khi ánh mắt rơi vào bìa mặt bên trên của sách cổ, đồng tử của Lâm Hải không khỏi bỗng nhiên co rụt lại, lập tức lộ vẻ mặt vô cùng kinh hãi!

Chỉ thấy bên trên bìa mặt của sách cổ,thình lình viết ba cái chữ to màu vàng kim giống như hư ảo.

“Thần Hồn Quyết!”

Chương 1798: Có nghĩ muốn, khôi phục vinh quang ngày xưa không?

“Như thế nào cũng gọi là Thần Hồn Quyết?”

“Là trùng hợp, hay là nói, cùng Thần Hồn Quyết mà mình tu luyện, căn bản chính là một loại?”

Hai mắt Lâm Hải nhìn chằm chằm vào bí tịch công pháp này, không khỏi có chút sững sờ.

“Lâm đại sư, có vấn đề gì sao?”

Thấy bộ dạng Lâm Hải có chút xuất thần, Từ Khoát Thiên không khỏi ở một bên, nhẹ giọng hỏi.

“Ta nhìn một chút.”

Lâm Hải cười cười, đem Thần Hồn Quyết từ trong tay Từ Khoát Thiên tiếp tới, sau đó một vòng ý thức, đắm chìm đến trong đó.

Leng keng!

Ngươi nhận được một bộ sách công pháp ứng dụng của ‘Thần Hồn Quyết’.

Trong đầu Lâm Hải, lập tức truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở, lại để cho lông mày Lâm Hải đột nhiên nhảy dựng lên.

“Bộ sách công pháp ứng dụng của ‘Thần Hồn Quyết’? Đây là cái quỷ gì?”

Rất nhanh, nói rõ tin tức của bộ công pháp kia, cũng hiển hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Bộ sách công pháp ứng dụng của ‘Thần Hồn Quyết’: Thuật pháp ứng dụng linh hồn do Thần Hồn Đại Đế sáng chế, cần phối hợp sử dụng với một trong thập đại bí thuật của Địa Tiên giới- ‘Thần Hồn Quyết’, uy lực vô cùng cường đại.

“Cũng là do Thần Hồn Đại Đế sáng chế!” Lâm Hải chứng kiến cái đầu tin tức nói rõ này, thoáng cái ngây dại.

Chuyện cho tới bây giờ, Lâm Hải đã không hoài nghi nữa, cái bản sách công pháp ứng dụng của ‘Thần Hồn Quyết’ này, cùng

Thần Hồn Quyết mà mình tu luyện, tuyệt đối là nhất mạch tương thừa.

Lâm Hải khẽ vươn tay, đem bản sách công pháp ứng dụng của ‘Thần Hồn Quyết’ này lật xem, lập tức tiếng nhắc nhở lần nữa vang lên.

Có muốn học tập không?

Có!

Lâm Hải không chút do dự lựa chọn học tập, sau đó ông một tiếng, lập tức một cỗ tin tức trào vào trong óc.

Sau một khắc, nội dung của bản sách công pháp ứng dụng này, dĩ nhiên đã bị Lâm Hải hoàn toàn nắm giữ.

“Thì ra là thế!”

Học xong bản sách công pháp ứng dụng này, trước mắt Lâm Hải đột nhiên sáng ngời, trong nội tâm mừng rỡ không thôi.

Trách không được lúc trước, chính mình sau khi học được Thần Hồn Quyết, phát hiện cũng không có tác dụng quá lớn, thậm chí thiếu chút nữa đều muốn đem bộ công pháp kia quên đi.

Nguyên lai thứ mà chính mình học được, căn bản không phải là một cái hệ thống nguyên vẹn, chỉ là học được một cái trụ cột mà thôi.

Cho tới bây giờ, học tập được bản sách công pháp ứng dụng này, Lâm Hải mới biết được, cái Thần Hồn Quyết này được xưng là một trong thập đại bí thuật của Địa Tiên giới, thì có uy lực đáng sợ cỡ nào.

“Thông tục mà nói, cái Thần Hồn Quyết kia chính là tâm pháp, là tri thức trụ cột, mà bản sách công pháp ứng dụng này, thì là kỹ năng chiến đấu, là thủ đoạn công kích cùng phòng ngự!”

“Lúc trước chính mình chỉ học được tri thức trụ cột, căn bản không biết vận dụng Thần Hồn Quyết đi đối địch như thế nào, hiện tại học được cái bản sách công pháp ứng dụng này, cho dù là phương thức dùng linh hồn để công kích, cũng đã nắm giữ hơn mười loại.”

“Dùng cường độ linh hồn của chính mình hôm nay, tuy tạm thời chỉ có thể thi triển một loại Linh Hồn Trùng Kích trong đó, nhưng trong chiến đấu nếu đột nhiên thi triển ra, cũng đủ để đạt tới hiệu quả thắng vì đánh bất ngờ.”

Trong đầu Lâm Hải, lại hiện ra tin tức nói rõ của Linh Hồn Trùng Kích.

Linh Hồn Trùng Kích: Dùng linh hồn lực cường đại, trực tiếp công kích linh hồn của đối thủ, khiến linh hồn của đối thủ gặp trọng thương, đối với đối thủ có linh hồn lực cường tại hơn mình thì không có hiệu quả.

Công kích linh hồn là không thể tìm ra, căn bản không cách nào phòng ngự, hơn nữa thống khổ khi linh hồn bị thương, Lâm Hải thế nhưng là tự mình trải qua, quả thực khó có thể chịu được.

Nếu trong lúc đó hướng đối thủ thi triển cái Linh Hồn Trùng Kích này, cho dù không chết, chỉ sợ cũng phải lập tức mất đi năng lực chiến đấu.

Trên mặt Lâm Hải, lộ ra dáng tươi cười kinh hỉ, đối với cái Linh Hồn Trùng Kích này, tương đương thoả mãn.

Tuy phía sau còn có một câu, đối với đối thủ có linh hồn lực cường tại hơn mình thì không có hiệu quả, nhưng bản thân Lâm Hải thế nhưng là tu luyện Thần Hồn Quyết, linh hồn tự nhiên muốn cường đại hơn người thường.

Đối thủ có linh hồn lực còn muốn cường đại hơn Lâm Hải, chỉ sợ cho dù có, cũng sẽ không nhiều a?

“Cái Linh Hồn Trùng Kích này, tuyệt đối lại là một cái đòn đại sát thủ của mình!”

Trong nội tâm Lâm Hải thoả mãn đồng thời, cũng có chút tiếc nuối.

Cái Thần Hồn Quyết này tuy đã sớm học xong, nhưng mình tu luyện thật sự là quá ít, làm cho linh hồn lực vẫn còn có chút yếu, rất nhiều đại chiêu đều không cách nào thi triển.

Tựa như ở bên trong bản sách công pháp ứng dụng này, có một cái đại chiêu cuối cùng, chính là chiêu bài tung hoành Địa Tiên giới của Thần Hồn Đại Đế lúc trước, gọi là Linh Hồn Gạt Bỏ!

Tên như ý nghĩa, chính là căn bản không cần ra tay, trực tiếp đem linh hồn của đối thủ lập tức gạt bỏ, đây là pháp thuật ngưu bức cỡ nào a!

Đáng tiếc, trong nội tâm Lâm Hải cũng chỉ có thể là trông mà thèm một chút, linh hồn lực mà cái đại chiêu chung cực này cần, thật sự là quá cường đại, chờ thời điểm hắn có thể thi triển, còn không biết muốn ngày tháng năm nào đấy.

Mang trên mặt vẻ tươi cười, Lâm Hải đem bản sách công pháp ứng dụng của Thần Hồn Quyết này, trả lại cho Từ Khoát Thiên.

Từ Khoát Thiên sững sờ, thấy Lâm Hải chỉ lật ra một tờ, phía sau nhìn cũng chưa từng nhìn, đã trả lại cho chính mình, trong nội tâm lập tức bay lên vô hạn thất vọng.

“Xem ra, Lâm đại sư chỉ là một câu lời nói phiến diện a, cải thiện công pháp, há lại có thể làm được đơn giản như vậy.”

Đem công pháp nhận lấy, Từ Khoát Thiên ha ha cười cười, hướng phía Lâm Hải trấn an nói.

“Không cách nào cải thiện cũng không sao, dù sao đây không phải là chuyện mà người thường có thể làm, tâm ý của Lâm đại sư, tại hạ...”

“Ai nói không thể cải thiện?” Lâm Hải vẻ mặt kinh ngạc, đem lời nói của Từ Khoát Thiên, trực tiếp cắt đứt.

“Ách...” Từ Khoát Thiên rõ ràng sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy mờ mịt, nhìn xem Lâm Hải.

Lâm Hải thì là mỉm cười, hướng phía mọi người nói ra.

“Thỉnh mọi người tránh đi một chút, ta có lời muốn một mình nói với Từ tiền bối.”

Kim Thước cùng đám người Từ gia nghe được, nhao nhao thối lui ra khỏi gian phòng, chỉ còn lại có hai người Lâm Hải cùng Từ Khoát Thiên.

Sau đó, Lâm Hải bỗng nhiên liếc nhìn Từ Khoát Thiên, thần bí nói.

“Nếu như ta đoán không lầm, bộ công pháp này của Từ gia ngươi, chính là do Thần Hồn Đại Đế sáng chế a?”

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, sắc mặt của Từ Khoát Thiên liền đột nhiên biến đổi, mang theo ánh mắt vô cùng kinh hãi, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Lâm đại sư, là như thế nào biết được?”

Trong nội tâm Từ Khoát Thiên, quả thực dâng lên cơn sóng gió động trời.

Từ gia bọn họ, chính là hậu nhân của Thần Hồn Đại Đế, chỉ có một số ít nhân vật trọng yếu bên trong gia tộc bọn họ mới biết được, thậm chí liền cả Từ Vinh đối với cái này, đều là hoàn toàn không biết gì cả.

Sở dĩ liền cả tộc nhân của mình đều giữ bí mật, là vì quá khứ của Thần Hồn Đại Đế, quá mức huy hoàng rồi.

Toàn bộ Địa Tiên giới, không biết có bao nhiêu người, ngấp nghé công pháp của Thần Hồn Đại Đế.

Cái gọi là thất phu vô tội hoài bích có tội, một khi bị người biết được Từ gia chính là hậu nhân của Thần Hồn Đại Đế, chỉ sợ lập tức sẽ có vô số cao thủ, tìm tới Từ gia tranh đoạt truyền thừa của Thần Hồn Đại Đế.

Như vậy, Từ gia sẽ vĩnh viễn không ngày yên tĩnh, thậm chí cũng có thể bị diệt tộc.

Nhưng hôm nay, Lâm Hải vậy mà một câu nói toạc ra, điểm ra thân phận chân thật của Từ gia, lại để cho Từ Khoát Thiên có thể nào không sợ hãi!

Lâm Hải thì là mỉm cười, nhàn nhạt liếc nhìn Từ Khoát Thiên.

“Từ tiền bối không cần khẩn trương, Lâm mỗ tuyệt sẽ không tiết lộ ra ngoài.” Lâm Hải sớm đã không phải là cái thiếu niên tâm cơ đơn thuần lúc trước kia, trong nội tâm tự nhiên hiểu rõ băn khoăn của Từ Khoát Thiên.

“Cái kia liền đa tạ Lâm đại sư rồi, tin tức này một khi để lộ, Từ gia ta chỉ sợ sẽ vĩnh viễn không ngày yên tĩnh.”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó mang theo một tia hiếu kỳ, hỏi.

“Cái Thần Hồn Quyết này khuyết thiếu công pháp trụ cột, không biết các ngươi ngày thường, là tu luyện như thế nào?”

“Ai!” Từ Khoát Thiên thở dài, mặt mũi tràn đầy đắng chát.

“Lâm đại sư quả nhiên là cao nhân, liếc cái đã thấy ra chỗ thiếu hụt của công pháp này, không có công pháp trụ cột, nên người Từ gia ta nhiều năm qua, chỉ dùng một bộ công pháp trụ cột hàng vỉa hè nhất là Dưỡng Hồn Pháp, để tiến hành tu luyện linh hồn.”

“Thế nên, tổ tiên Thần Hồn Đại Đế là đại năng như vậy, nhưng Từ gia chúng ta lại từ từ xuống dốc, thế hệ rơi vào tay ta này, mạnh nhất cũng bất quá chỉ mới là Hóa Thần hậu kỳ, liền cả Đại Thừa đều không thể đột phá, thật sự là thẹn với Đại Đế a!”

Lâm Hải nhìn cái vẻ mặt thần sắc xấu hổ của Từ Khoát Thiên kia, rất có thể hiểu được nội tâm của lão.

Thần Hồn Đại Đế, xưng hô ngưu bức vang dội cỡ nào, kết quả hậu nhân lại lạc mịch đến tận đây, trong nội tâm Từ Khoát Thiên muốn nói không biệt khuất, cái kia căn bản là không có khả năng.

Lông mày nhíu lại, Lâm Hải nhìn Từ Khoát Thiên, ý vị thâm trường nói.

“Từ tiền bối, có muốn, khôi phục lại vinh quang ngày xưa không?”

“Cái gì?!” Từ Khoát Thiên nghe được, trong lòng rồi đột nhiên nhảy dựng, mãnh liệt ngẩng đầu, gắt gao nhìn thẳng vào Lâm Hải.

Chương 1799: Vật về cố chủ

“Lâm đại sư, xin ngươi chỉ giáo cho?”

Từ Khoát Thiên khẩn trương hỏi, tiếng nói, đều có chút run rẩy.

Ai mà không muốn khôi phục vinh quang ngày xưa a, nếu có thể lại để cho Từ gia lão khôi phục phong quang của Thần Hồn Đại Đế lúc trước, đánh chết Từ Khoát Thiên lão cũng đều cam tâm tình nguyện a.

Lâm Hải thì mỉm cười, sau đó ý niệm khẽ động, đem Thần Hồn Quyết lấy ra.

“Ngươi nhìn xem, đây là cái gì?”

Lâm Hải đem Thần Hồn Quyết đưa tới trước mặt Từ Khoát Thiên.

Từ Khoát Thiên mang theo một tia nghi hoặc, hướng phía Thần Hồn Quyết nhìn lại, nhưng khi thấy ba chữ to bên trên bìa mặt của Thần Hồn Quyết kia, đầu Từ Khoát Thiên ông một tiếng, con mắt lập tức trợn tròn.

“Cái này, đây là...”

Từ Khoát Thiên một tay đem Thần Hồn Quyết nhận lấy, hai tay run rẩy lật qua thoạt nhìn, mới nhìn một chút, Từ Khoát Thiên liền choáng váng, sau đó hai hàng nước mắt, trong lúc bất tri bất giác liền từ trong mắt rơi xuống.

“Thần Hồn Quyết, Thần Hồn Quyết của Đại Đế, rốt cuộc tìm được rồi, rốt cuộc tìm được rồi...”

Từ Khoát Thiên ngăn không được nước mắt chảy xuôi, trên mặt lại mang theo dáng tươi cười cuồng hỉ, trong miệng thì thào tự nói, phảng phất như thoáng cái đã nhận lấy kích thích thật lớn, vừa khóc vừa cười, giống như điên cuồng.

Lâm Hải nhìn bộ dạng của Từ Khoát Thiên, không khỏi lộ ra một tia tươi cười trấn an.

“Ta hấp thu bảo vật gia truyền của Từ gia, lại học xong phương pháp ứng dụng của Thần Hồn Quyết, nói tóm lại, Từ gia đối với ta xem như có ân.”

“Hôm nay, cái Thần Hồn Quyết này vật quy nguyên chủ, coi như là cảm tạ cùng đền bù tổn thất đối với Từ gia a.”

Lâm Hải lại nhìn thoáng qua Từ Khoát Thiên đang đắm chìm tại giữa vui sướng cực lớn, quay người lại đẩy cửa đi ra ngoài.

“Lâm đại sư!”

Kim Thước cùng tất cả người Từ gia đều chờ ở ngoài cửa, thấy Lâm Hải đi ra, không khỏi xông tới.

Lâm Hải thì vẫy tay một cái, đem Từ Vinh gọi tới gần.

“Gia gia của ngươi, hiện tại cảm xúc có chút vô cùng kích động, ngươi đi vào chiếu ứng một chút đi!”

“Ông nội của ta làm sao vậy?” Từ Vinh nghe được, lập tức cả kinh, bọn người Từ Cảnh Vân cũng lộ vẻ mặt lo lắng.

Lâm Hải thì là mỉm cười, “Yên tâm, là chuyện tốt!”

An bài một cái phòng nghỉ ngơi cho Lâm Hải xong, bọn người Từ Cảnh Vân, mới vội vội vàng vàng đi thăm dò tình huống của Từ Khoát Thiên.

Ngày hôm nay, trong nội tâm của đệ tử Từ gia đều rất kỳ quái, không biết trong nhà đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Chỉ nghe được, Từ gia lão gia tử Từ Khoát Thiên, cùng với bọn người gia chủ Từ Cảnh Vân, tại trong phòng Từ Khoát Thiên, cười to một ngày một đêm, như điên như dại, thậm chí rất nhiều người cũng hoài nghi, bọn họ là không phải là bị cái gì kích thích, hoặc là luyện công tẩu hỏa nhập ma đi.

Lâm Hải tại trong thời gian một ngày một đêm này, thì là đóng cửa từ chối tiếp khách, toàn tâm tu hành Thần Hồn Quyết.

Cái bộ công pháp ngưu bức này, lúc trước bị Lâm Hải vắng vẻ đến bây giờ, hiện tại đã biết cái linh hồn chi thuật này khủng bố, Lâm Hải quả thực hối hận muốn chết.

Thẳng đến khi chân trời sáng lên, Lâm Hải mới bỗng nhiên mở hai mắt ra, cảm giác ý nghĩ thanh minh nói không nên lời.

Tu luyện một ngày một đêm, cảm giác lớn nhất của Lâm Hải, chính là bản thân đối với việc khống chế linh hồn, càng thêm tùy tâm sở dục.

Lúc trước, Lâm Hải cũng có qua linh hồn xuất khiếu trong lúc vô tình, bất quá đây chẳng qua là trùng hợp ngẫu nhiên.

Hiện nay, Lâm Hải cảm giác linh hồn của mình, đã hoàn toàn chịu khống chế của mình, có thể tùy thời lại để cho linh hồn thoát ly thể xác, du hành trên thế gian nha.

“Hiện tại linh hồn, vẫn còn có chút nhỏ yếu, chờ linh hồn cường thịnh thêm chút ít, có thể yên tâm can đảm để linh hồn xuất khiếu, một mình tu luyện, không chiếm dụng thời gian tu hành của thân thể.”

Đông đông đông!

Cái lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, Lâm Hải mở cửa phòng, đã thấy Từ Vinh vẻ mặt cung kính đứng tại cửa ra vào.

“Lâm đại sư, ông nội của ta cho mời!”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó nhẹ gật đầu, “Ta cũng đang muốn gặp lão đâu, đi trước dẫn đường!”

Lâm Hải theo Từ Vinh, thẳng đến phòng nghị sự của Từ gia.

Độc thương của Từ Khoát Thiên đã được hóa giải, Thần Hồn Quyết cũng vật quy nguyên chủ, chuyện nơi đây đã yên một giai đoạn, Lâm Hải cũng nên rời khỏi Từ gia rồi.

Rất nhanh, đã đến phòng nghị sự, Lâm Hải phát hiện nhân vật trọng yếu của Từ gia như Từ Khoát Thiên Từ Cảnh Vân, tất cả đều đang ở đây.

Tại lúc Lâm Hải tiến đến, tất cả mọi người đều đứng người lên, ánh mắt nhìn hướng Lâm Hải, mang theo tôn kính cùng cảm kích thật sâu.

“Ha ha, Lâm đại sư, mau mời ngồi, mau mời ngồi!”

Lâm Hải cười cười, cũng không khách khí, ngồi xuống dưới tay Từ Khoát Thiên.

“Lâm đại sư, hôm nay thỉnh ngươi tới, Từ mỗ là có một chuyện lớn muốn tuyên bố!”

Nói xong, ánh mắt của Từ Khoát Thiên, mang theo một tia uy nghiêm, tại trên người đám nhân vật trọng yếu của Từ gia, đảo qua từng cái.

“Đang ngồi đây, đều là hạch tâm của Từ gia ta, sự tình hai ngày này, tất cả mọi người đều đã biết được rồi.”

“Lâm đại sư chẳng những cứu được tánh mạng của ta, hơn nữa còn đem truyền thừa Thần Hồn Quyết đã mất đi nhiều năm của Đại Đế của Từ gia ta, không ràng buộc trả lại cho Từ gia ta, cái này đối với Từ gia, chính là ân tái tạo!”

“Bởi vậy, trải qua hội nghị hạch tâm của gia tộc quyết định, kể từ hôm nay, Lâm đại sư chính là bằng hữu tôn quý nhất của Từ gia ta, địa vị cân bằng cùng Tộc trưởng, có thể di động dùng hết thảy tài nguyên của Từ gia ta, mệnh lệnh của Lâm đại sư, bất luận kẻ nào của Từ gia, cũng không được cãi lời, người vi phạm sẽ huỷ bỏ tu vi, trục xuất khỏi gia tộc!”

Từ Khoát Thiên nói vừa xong, những nhân vật trọng yếu của Từ gia này, nhao nhao cùng kêu lên phụ họa.

“Chúng ta tuân mệnh!”

“Cái này...” Lâm Hải lập tức nghẹn họng nhìn trân trối, không nghĩ tới Từ Khoát Thiên vậy mà làm ra quyết định trọng đại như thế.

“Từ tiền bối, không cần như thế!”

Lâm Hải nhanh chóng nói ra, quyết định này của Từ Khoát Thiên, thật sự là lại để cho Lâm Hải quá ngoài ý muốn rồi.

Đây quả thực tương đương với, đem Lâm Hải đặt ở vị trí chí cao vô thượng của Từ gia a, nội tâm Lâm Hải cảm động đồng thời, lại cũng không dám thừa nhận cảm ơn như thế của Từ gia.

“Lâm đại sư, ngươi không cần phải nói nữa!” Từ Khoát Thiên trực tiếp đem lời nói của Lâm Hải đánh gãy.

“Người Từ gia ta nặng nhất tình nghĩa, cũng không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa, ân tình của Lâm đại sư đối với Từ gia, Từ gia ghi khắc vào đáy lòng, từ nay về sau, hết thảy sẽ duy Lâm đại sư như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!”

“Cái này... Ai!” Lâm Hải cười khổ một tiếng, thấy thần sắc Từ Khoát Thiên kiên quyết như thế, biết rõ chính mình dù có nói cái gì cũng không có dùng.

Sắc mặt ngưng tụ, Lâm Hải vẻ mặt trang trọng nhìn Từ Khoát Thiên, chậm rãi đứng người lên, trịnh trọng ôm quyền.

“Đã như vầy, Lâm Hải cũng hướng Từ tiền bối hứa hẹn, ngày sau nếu Từ gia có chỗ cần đến Lâm Hải, Từ tiền bối cứ mở miệng, Lâm mỗ quyết không chối từ!”

“Ha ha, tốt!” Từ Khoát Thiên nghe được, lập tức đại hỉ, trong ánh mắt nhìn Lâm Hải tràn đầy kính nể.

“Lâm đại sư thi ân không cầu báo, đối xử chân thành với mọi người, Từ Khoát Thiên ta có thể kết bạn với Lâm đại sư, thật sự là tam sinh hữu hạnh!”

“Từ mỗ cũng không làm kiêu, về sau Từ gia ở trong thành Hỏa Phượng này, là nhà của Lâm đại sư!”

“Từ tiền bối, nếu là người một nhà rồi, cũng đừng gọi ta là Lâm đại sư nữa, liền trực tiếp gọi tên của ta a!” Lâm Hải cười nói.

Tuy cùng cái Từ Khoát Thiên này mới đầu có chút hiểu lầm, nhưng hiện tại xem ra, Từ Khoát Thiên cũng là một cái đàn ông thật tình, đáng giá kết giao.

Có thể có một người bạn như vậy, nội tâm Lâm Hải, cũng là thập phần cao hứng.

“Tốt, Lâm Hải lão đệ, lão ca ca nghe lời ngươi!” Từ Khoát Thiên cởi mở cười cười, sau đó vung tay lên.

“Nhanh, phân phó người thiết yến, ta muốn cùng Lâm lão đệ, không say không nghỉ!”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Từ gia giống như đang ăn tết, không khí tràn đầy vui mừng, Từ Khoát Thiên xếp đặt yến hội, khoản đãi Lâm Hải, tràng diện náo nhiệt nói không nên lời.

Kim Thước cùng Vương đại sư tự nhiên cũng được giữ lại, hai cái hàng này trong bữa tiệc không ngừng hướng Lâm Hải mời rượu, mặt dày mày dạn muốn bái Lâm Hải làm sư.

Lâm Hải bị khiến cho không kiên nhẫn, chỉ có thể đáp ứng miệng trước, thu hai người làm đệ tử ký danh, đem hai lão này cao hứng, trực tiếp há miệng uống một chầu lớn, không tới một hồi liền đều uống nằm, bị người nâng xuống dưới.

Từ Khoát Thiên cũng là hơi có men say, lôi kéo Lâm Hải vừa khóc vừa cười, Thần Hồn Quyết mất mà được lại, khiến cho Từ Khoát Thiên cho tới bây giờ, đều không có theo từ trong vui sướng cực lớn tỉnh lại.

Giờ phút này Lâm Hải, tại trong mắt Từ Khoát Thiên, quả thực chính là quý nhân mà ông trời phái xuống, trợ giúp Từ gia lão trọng chấn huy hoàng.

Phanh!

Thời khắc mọi người ở đây đang thoải mái chè chén, uống đến hào hứng, đột nhiên phanh một tiếng, cửa lớn Từ gia bị người một cước đá văng ra, sau đó một đám người nghênh ngang xông vào.

“Ai là Lâm Hải, lăn ra đây cho gia!” Một đạo thanh âm tiếng nói vịt đực, đột nhiên vang lên.

Chương 1800: Chó dữ, gia chính là Lâm Hải!

“Vô liêm sỉ, Vương Côn, ngươi muốn làm gì?!”

Từ Khoát Thiên đột nhiên cả kinh, cảm giác say lập tức thanh tỉnh, không khỏi giận tím mặt, cọ cái liền đứng lên.

Mọi người Từ gia, cũng nhao nhao đứng lên, từng cái đối với đám người đột nhiên xâm nhập kia, trợn mắt nhìn qua.

“U, Từ Khoát Thiên, còn uống nữa sao, sẽ không sợ độc thương phát tác, chết lềnh bà lềnh bềnh cái rắm hay sao?” Vẻ mặt Vương Côn giễu cợt, nhìn có chút hả hê nói.

“Vương Côn, ngươi bớt tại đây nói láo!” Từ Khoát Thiên hướng phía Vương Côn nhất chỉ, sắc mặt âm trầm nói.

“Vương gia ngươi cùng Từ gia ta, đều là một trong bốn đại gia tộc của thành Hỏa Phượng, hôm nay ngươi cứ như vậy dẫn người tự tiện xông vào Từ gia ta, quá không đem Từ gia ta để vào mắt đi

a?”

“Hứ!” Vương Côn lập tức khinh thường cười lạnh một tiếng, nhìn Từ Khoát Thiên mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Ta nói Từ Khoát Thiên, Từ gia ngươi hiện nay, cũng còn xứng xưng là tứ đại gia tộc sao?”

“Toàn bộ Từ gia, trừ ngươi một cái Hóa Thần hậu kỳ, còn tùy thời có khả năng treo rồi, ngươi dựa vào cái gì, để cho ta đem Từ gia ngươi để vào mắt?”

Nói xong, sắc mặt Vương Côn mạnh mẽ phát lạnh, lạnh lùng nói.

“Ít nói nhảm, hôm nay ta đến, tìm chính là Lâm Hải, lại để cho Lâm Hải cút ra đây cho ta!”

“Phi, Lâm lão đệ là Từ gia ta...” Từ Khoát Thiên vừa nói một nửa, đã bị Lâm Hải đưa tay ngăn lại, sau đó hướng phía Từ Khoát Thiên cười nhạt một tiếng.

“Từ lão ca, chỉ là một con chó sủa loạn mà thôi, ngươi không cần để ý.”

“Ta là người khi còn bé ở trong nhà nghèo, thường xuyên bị chó dữ dây dưa, cho nên ta am hiểu nhất là đánh chó rồi!”

Lâm Hải vừa nói, một bên vừa đứng dậy, ánh mắt đạm mạc, hướng phía Vương Côn nhìn lại.

“Ngươi nói ai là chó!” Vương Côn lập tức giận dữ, âm lãnh quát hỏi.

“Chỉ số thông minh của ngươi thấp nên không có nghe hiểu sao?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy xem thường, “Ta đây liền lập lại lần nữa!”

“Xem kỹ khẩu hình miệng của ta, ta nói, ngươi là chó!”

Nói xong, Lâm Hải lập tức xem thường lắc đầu.

“Lần sau đi ra ngoài, nhớ rõ sớm nạp tiền cho chỉ số thông minh, giống như ngu xuẩn vậy, sẽ lại để cho người chê cười a!”

Hống!

Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại để cho người Từ gia nở nụ cười, không khí nghiêm túc giương cung bạt kiếm trước đó, thoáng cái đã bị đánh phá, ngược lại bắt đầu trở nên buồn cười.

“Tiểu tử, ngươi muốn chết!”

Vương Côn lập tức giận dữ, mạnh mẽ lăng không một chưởng, hướng phía Lâm Hải liền chụp tới.

Ông!

Nhất thời, giữa không trung xuất hiện một cái chưởng ấn màu xanh cực lớn, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, thẳng đến đỉnh đầu Lâm Hải rơi xuống.

“Vương Côn, Từ gia ta là chỗ để ngươi giương oai sao?!”

Không đợi Lâm Hải ra tay, Từ Khoát Thiên gầm lên một tiếng, phất tay ra một chưởng, lập tức một cỗ lực lượng như mộng ảo, bay thẳng đến chân trời, lập tức đụng vào cùng một chỗ với chưởng ấn.

Oanh!

Nhất thời, bầu trời nổ mạnh một hồi, chưởng ấn màu xanh bị đánh tan, hóa thành vô số điểm sáng, tiêu tán vô hình.

“Từ Khoát Thiên, ngươi dám động thủ cùng ta?” Sắc mặt Vương Côn phát lạnh, lạnh lùng hỏi.

“Hừ, động thủ thì như thế nào!” Từ Khoát Thiên cái cằm vừa nhấc, khí thế khinh người nói ra.

“Ngươi...” Vương Côn sững sờ, phảng phất như không nhận ra Từ Khoát Thiên, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Từ Khoát Thiên, ngươi sẽ không sợ ngày nào đó độc phát thân vong, ta sẽ tiêu diệt Từ gia ngươi sao?!” Hai mắt Vương Côn nhắm lại, hàn quang lập loè, âm lãnh nói.

“Hừ, cho ngươi mượn gan chó!” Từ Khoát Thiên khí thế rùng mình, mang theo một tia hung hăng càn quấy nói ra.

“Ách...” Vương Côn càng thêm mộng bức, nhìn Từ Khoát Thiên, nhất thời không kịp phản ứng, vì cái gì Từ Khoát Thiên trong lúc đó lại cứng tức giận như vậy?

“Vương Côn, những năm này bởi vì ta trúng kịch độc, Vương gia ngươi đối với Từ gia ta mọi cách ức hiếp, ta đều nhịn xuống.”

“Nhưng, hôm nay ta trịnh trọng cảnh cáo ngươi, thời gian Từ gia ẩn nhẫn, đã kết thúc!”

“Hiện tại, lập tức mang theo người của ngươi, cút cho ra khỏi Từ gia ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Miệng Vương Côn ngập ngừng, bị Từ Khoát Thiên nói một phen, điểm khả nghi trong nội tâm liền bộc phát.

“Cái Từ Khoát Thiên này, uống lộn thuốc hay sao?”

Mặt mũi Vương Côn tràn đầy khó hiểu, thực lực của Vương gia lão, cùng Từ gia tương xứng, trong ngày thường đều là ở chung hòa thuận.

Nhưng từ khi Từ Khoát Thiên trúng kịch độc, hơn nữa sau khi không cách nào triệt để hóa giải, Từ gia liền không có lực lượng, đã sớm trở nên mềm yếu không chịu nổi, mặc người khi dễ.

Nhất là chỉ cần dùng Từ gia ra uy hiếp, Từ Khoát Thiên tất sẽ đi vào khuôn khổ, có thể chịu thì sẽ nhẫn, vì không muốn đưa tới mầm tai vạ cho Từ gia.

Nếu không Vương Côn cũng không dám nghênh ngang phá cửa mà vào, hung hăng càn quấy bá đạo như thế.

Nhưng hôm nay, không biết vì cái gì Từ Khoát Thiên ngày xưa sợ phiền phức, bắt đầu rõ ràng đã thay đổi trở nên cường ngạnh, lập tức lại để cho Vương Côn có chút ra ngoài ý định.

“Chẳng lẽ nói, độc của lão gia hỏa này, triệt để hóa giải?”

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Liền cả Vương đại sư của Đan Thảo Đường, đều thúc thủ vô sách, chỉ có thể dùng Phá Độc Tán tạm thời áp chế, làm sao có thể hóa giải được rồi.”

Vương Côn như thế nào cũng nghĩ không thông, Từ Khoát Thiên vì cái gì đột nhiên cứng rắn như thế, bất quá vì để đạt được mục đích, vẫn là không nên trêu chọc lão mới tốt, chờ sau đó điều tra rõ ràng rồi nói sau.

Nghĩ đến chỗ này, Vương Côn hướng phía Từ Khoát Thiên lạnh lùng cười cười, khinh miệt nói ra.

“Từ Khoát Thiên, ngươi bớt xen vào việc của người khác, hôm nay ta không phải là tới tìm ngươi, ta tìm chính là Lâm Hải!”

Từ Khoát Thiên còn muốn lên tiếng, lại bị Lâm Hải ngăn lại, sau đó Lâm Hải tiến lên một bước, đạm mạc liếc nhìn Vương Côn.

“Chó dữ, gia chính là Lâm Hải!”

“Ngươi tựu là Lâm Hải?” Vương Côn cao thấp đánh giá Lâm

Hải một phen, thực tế khi nhìn thấy cái đầu đầy tóc trắng của Lâm Hải kia, hai mắt lão không khỏi tỏa sáng, dữ tợn gật đầu cười.

“Rất tốt, phi thường tốt!”

Vương Côn nhẹ gật đầu, sau đó hướng phía sau lưng vẫy tay một cái.

“Ngọc nhi, xuất hiện đi!”

“Vâng, gia gia!” Sau lưng Vương Côn, lập tức có một cái người trẻ tuổi mặt mũi tràn đầy bướng bỉnh, nghênh ngang đi ra, hai tay ôm ngực, khinh thường hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Đây là tôn nhi (cháu trai) Vương Ngọc của ta, ngươi không phải là cái cao thủ Tiềm Long Bảng gì sao?”

“Hiện tại, lập tức ngoan ngoãn quỳ xuống, lại để cho Ngọc nhi giết ngươi, đi nghênh đón đại cơ duyên, ta có thể lưu lại Nguyên Anh của ngươi!”

“Nếu không, sẽ để cho ngươi hồn phi phách tán!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi cười cười, im lặng nhẹ gật đầu.

“Ta nói mà, cái gì Vương Côn này, như thế nào đột nhiên tìm tới chính mình, náo loạn cả buổi, lại là vì Tiềm Long Bảng à?”

“Muốn giết ta có thể, liền xem gã có bổn sự này hay không rồi!” Lâm Hải nhún vai, mỉm cười.

“Hừ, có ta ở đây, ngươi còn có thể lật trời sao?!” Vương Côn cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Vương Ngọc.

“Ngọc nhi, nếu hắn đã không biết phân biệt, ngươi đi qua, đem hắn giết đi!”

Vương Ngọc nghe được, thì là co rụt cổ lại, lộ ra một tia thần sắc khiếp đảm.

“Gia gia, ta không nhất định đánh thắng được hắn.”

“Yên tâm, hết thảy có gia gia tại!” Vương Côn hung hăng càn quấy nói.

“Vâng!” Vương Ngọc lúc này mới yên tâm, hướng phía Lâm Hải lộ ra một vòng nhe răng cười.

“Tiểu tử, giết ngươi, ta chính là cao thủ Tiềm Long Bảng, đại cơ duyên sẽ là của ta!”

Nói xong, thân ảnh Vương Ngọc lóe lên biến mất không thấy gì nữa, sau một khắc một đạo kình phong đã lao thẳng tới Lâm Hải, vừa nhanh vừa vội.

“Hứ!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy khinh thường, cái Vương Ngọc này nhiều nhất thì là cái Nguyên Anh trung kỳ, cũng dám dõng dạc, muốn giết mình để tiến vào Tiềm Long Bảng?

Mắt thấy công kích của Vương Ngọc, đã tới phụ cận, Lâm Hải rồi đột nhiên ra tay, duỗi ra ngón trỏ, hướng phía bầu trời nhẹ nhàng nhấn một cái.

“Diệt!”

Ông!

Nhất thời, hư ảnh của một cái ngón tay cực lớn, mang theo hàn băng chi ý lạnh lẽo vô cùng, giống như một tòa núi băng ầm ầm rơi xuống.

“Ngọc nhi, coi chừng!”

Vương Côn ở bên cạnh, sắc mặt lập tức đại biến, thét lên một tiếng kinh hãi.

Lão như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải vừa ra tay, thật không ngờ lại mạnh như thế, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của lão.

Trong lúc cuống quít, Vương Côn vung bàn tay lên, hướng phía cái hư ảnh ngón tay cực lớn kia đập đi, muốn đem Vương Ngọc từ trong tay Lâm Hải cứu lại.

“Hai đánh một ư, có xấu hổ hay không?”

Lúc này, Từ Khoát Thiên quát lạnh một tiếng, cũng là đánh ra một chưởng, oanh một tiếng, đem một chưởng của Vương Côn ngăn lại.

“Từ Khoát Thiên, mẹ nhà nó, ngươi dám nhúng tay!” Sắc mặt Vương Côn đại biến, nhanh chóng trực tiếp bạo nói tục rồi.

Phốc! Mà lúc này đây, đột nhiên một tiếng trầm đục truyền đến, hư ảnh ngón tay cực lớn của Lâm Hải, trực tiếp đặt tại trong hư không, sau đó một đạo nhân ảnh trực tiếp bay ngược mà đi, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

Chương 1801: Muốn giết người, phải có giác ngộ bị giết!

“Ngọc nhi!”

Sắc mặt Vương Côn cuồng biến, thân ảnh lóe lên liền nhào tới, mang theo một vẻ bối rối cúi đầu nhìn lại.

Đã thấy Vương Ngọc nằm trên mặt đất, toàn thân bị một tầng băng sương bao trùm, đã sớm đông lạnh tuyệt sinh cơ, liền cả Nguyên Anh cũng không tránh được, chết oan chết uổng.

“Hỗn đản!”

Vương Côn mạnh mẽ ngẩng đầu, trong hai mắt lóe ra sát khí lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải gầm lên một tiếng.

“Ngươi lại dám giết Ngọc nhi!”

“Chê cười, gã có thể tới giết ta, ta không thể giết gã sao?” Sắc mặt Lâm Hải đạm mạc, lạnh lẽo liếc nhìn Vương Côn.

“Muốn giết người, phải có giác ngộ bị giết!”

“Phi, ngươi tiện mệnh, như thế nào so sánh cùng với Ngọc nhi được!” Vương Côn tức sùi bọt mép, hai mắt huyết hồng, hướng phía Lâm Hải quát mắng một tiếng, sau đó một cỗ sát cơ kinh khủng, bỗng nhiên tách ra.

“Lão tử sẽ đem ngươi bầm thây vạn đoạn, báo thù cho Ngọc nhi!”

Nói xong, Vương Côn đột nhiên đứng lên, hai tay để ở trước ngực cấp tốc đong đưa một hồi, lập tức một cỗ khí lãng vô hình, bắt đầu nhanh chóng hình thành, uy áp khủng bố lập tức tràn ngập không gian.

“Đây là tuyệt học Điệp Lãng Trảm của Vương gia, Lâm lão đệ coi chừng!”

Từ Khoát Thiên ở một bên lập tức chấn động, cuống quít lên tiếng nhắc nhở, đồng thời vẻ mặt ngưng trọng, vội vàng tay kết pháp quyết, một cỗ hư ảo màu đen giống như khí lưu, quanh quẩn tại giữa không trung.

“Giết!”

Đột nhiên, Vương Côn quát lớn một tiếng, khí lãng trước ngực giống như sóng biển sóng cả, hướng phía Lâm Hải mãnh liệt đánh úp lại, tại trên đường liền hóa thành một thanh lưỡi đao khổng lồ, phảng phất giống như muốn đem thiên địa đều bổ ra, lăng không chém rụng!

“Diệt Linh Kiếm!”

Mà cùng lúc đó, Từ Khoát Thiên cũng quát lớn một tiếng, pháp quyết nhất chỉ, khí lưu hư ảo màu đen trước người, lập tức hóa thành một thanh trường kiếm, vù vù rung động, phảng phất như có vô số linh hồn ở trong đó thút thít nỉ non, hướng phía lưỡi đao sóng biển, đón đánh đi lên!

Oanh!

Nhất thời, đao ảnh cùng kiếm quang, cùng kịch liệt nổ vang trong không trung, trong không gian lập tức hào quang văng khắp nơi, khí lãng lăn lộn, lực trùng kích cực lớn, đem người của song phương tất cả đều làm cho liên tiếp lui về phía sau, trong nội tâm kinh hãi không thôi.

Đạp đạp đạp!

Dưới chân Từ Khoát Thiên liền lùi lại ba bước, ngực bị đè nén một hồi, phía dưới một chiêu ngạnh chống này, vậy mà lại để cho lão ăn chút thiệt thòi nhỏ, khí huyết lăn lộn một hồi.

Bất quá, thực lực của Vương Côn cùng lão sàn sàn nhau, lường trước cũng không tốt đến đâu.

Xuyên thấu qua cái hào quang đầy trời kia, Từ Khoát Thiên chăm chú nhìn lại, nhưng sau đó sắc mặt lập tức đại biến.

“Không tốt, người đâu!”

Chỉ thấy Vương Côn đối diện, không biết từ lúc nào, vậy mà sớm đã không có bóng dáng.

“Hỏng rồi!”

Cơ hồ là trong chốc lát, Từ Khoát Thiên liền phát hiện ra tung tích của Vương Côn, chỉ là lúc này, Vương Côn đã hóa thành một đạo lưu quang, thẳng đến chỗ Lâm Hải nhào tới.

Mà lão còn muốn ngăn cản, dĩ nhiên đã không còn kịp rồi.

“Lâm lão đệ, coi chừng a!”

Trái tim của Từ Khoát Thiên, thoáng cái nâng lên đến cổ họng, đầu không khỏi ông một tiếng, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Vương Côn thế nhưng mà giống lão là Hóa Thần hậu kỳ a, mà Lâm Hải tuy y thuật cao tuyệt, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là nửa bước Địa Tiên, đối mặt với cao thủ như Vương Côn, chỉ có phần bị lập tức miểu sát a!

Đáng tiếc một chiêu Diệt Linh Kiếm của chính mình, lại để cho tiểu tử Vương Côn này chui chỗ trống, vọt tới bên người Lâm Hải.

Lâm Hải vừa mới giết đi cháu yêu của lão, lão sao lại ra tay lưu tình, tánh mạng Lâm Hải nguy rồi!

Mắt thấy Lâm Hải sắp chết tại trước mặt của mình, còn nhớ đến ân tình của Lâm Hải đối với Từ gia lão, trong nội tâm Từ Khoát Thiên quả thực lòng như đao cắt, không khỏi tức giận hét lớn.

“Vương Côn, nếu như ngươi giết Lâm Hải, Từ Khoát Thiên ta nhất định diệt cả nhà Vương gia ngươi!”

Oanh!

Từ Khoát Thiên vừa dứt lời, một tiếng nổ mạnh truyền đến, nhưng lại là một chưởng lóe ra hào quang đạo pháp của Vương Côn, hung hăng khắc ở trên lồng ngực Lâm Hải.

“Hỗn đản, chết cho ta!”

Tiếng gầm gừ dữ tợn phẫn nộ của Vương Côn vang lên, mang theo oán độc thật sâu.

“Lâm lão đệ!!!” Từ Khoát Thiên không khỏi phát ra một tiếng gào thét bi phẫn, một cỗ ngập trời sát ý lập tức bay lên.

“Đậu phộng, Vương gia, chờ diệt vong a... n?”

Sau một khắc, trước mắt Từ Khoát Thiên đột nhiên sáng ngời, sau đó đột nhiên lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Chỉ thấy một chưởng này của Vương Côn, khắc ở trước ngực Lâm Hải đồng thời, cùng lúc đó trên người Lâm Hải lại phát ra ánh sáng rực rỡ.

Ông!

Cùng lúc đó, một đạo hào quang thâm thúy lóe ra, áo giáp giống như vạn ngàn ngôi sao, đột nhiên xuất hiện tại trên người Lâm Hải, đem Lâm Hải hoàn toàn bảo hộ ở trong đó.

Mà một chưởng dị thường hung ác của Vương Côn kia, đập nện vào phía trên Tinh Thần Khải Giáp, thậm chí giống như ném đá vào trong biển lớn, kích thích một mảnh rung động, sau đó trong khoảnh khắc đã bị hóa giải, Lâm Hải vậy mà lông tóc không bị tổn thương!

“Cái này, điều này sao có thể!”

Cơ hồ tất cả mọi người ở đây, chứng kiến một màn không thể tưởng tượng nổi này, con mắt của tất cả đều trợn thật lớn, thoáng cái sợ ngây người.

“Ha ha, pháp bảo tốt!” Từ Khoát Thiên vốn tưởng rằng Lâm Hải hẳn phải chết, lập tức cuồng hỉ không thôi, nhịn không được hoan hô một tiếng!

Mà sắc mặt Vương Côn thì là tái nhợt, tức đến thiếu chút nữa thì thổ huyết.

Lão thật không nghĩ tới, Lâm Hải chính là một cái nửa bước Địa Tiên, trên người thậm chí có bảo vật như thế, đem một kích dưới sự phẫn nộ của lão kia, đều nhẹ nhõm chặn lại.

“Lâm lão đệ, mau tránh ra, ta tiếp ứng ngươi!”

Lúc này, Từ Khoát Thiên nhìn chuẩn cơ hội, một bên hướng phía Lâm Hải lớn tiếng nhắc nhở, một bên vung vẩy cánh tay, quang mang màu đen quanh quẩn, đã làm xong chuẩn bị tiếp ứng cho Lâm Hải.

Vương Côn giờ phút này cách Lâm Hải quá gần, Từ Khoát Thiên căn bản không kịp tiến lên, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể dựa vào bản thân Lâm Hải tự mình rút lui khỏi.

Chỉ cần Lâm Hải kéo ra một tia khoảng cách cùng Vương Côn, Từ Khoát Thiên lập tức sẽ hướng Vương Côn phát động công kích trí mạng.

Cũng may trên người Lâm Hải có pháp bảo áo giáp ngưu bức như vậy, nếu liều mạng lại chịu một kích của Vương Côn, tuyệt đối có thể sáng tạo ra cơ hội này.

Nhưng tại thời điểm Từ Khoát Thiên cho rằng Lâm Hải vô sự, đã thấy Tinh Thần Khải Giáp trên người Lâm Hải, đột nhiên phanh cái vỡ vụn, hóa thành điểm sáng ngôi sao, tiêu tán ở giữa không trung.

“Cái này, không tốt! Pháp bảo hủy!”

Sắc mặt Từ Khoát Thiên đại biến, không nghĩ tới cái pháp bảo này của Lâm Hải bị chịu một kích của Vương Côn, vậy mà cũng đã là nỏ mạnh hết đà rồi!

Nếu là nói như vậy, Lâm Hải lại lâm vào nguy hiểm!

"Hỗn đản!"

Vương Côn gầm lên một tiếng, thấy cái Tinh Thần Khải Giáp này đột nhiên bị nghiền nát, trên mặt lập tức lộ ra ý dữ tợn hung ác.

"Lần này, xem ai có thể cứu ngươi!"

Ngay tại thời điểm Vương Côn lần nữa chuẩn bị ra tay, đột nhiên một đạo thanh âm phảng phất như đến từ trên tầng chín trời, vang lên tại bên tai.

"Nhìn vào ánh mắt của ta!"

"n?" Vương Côn không khỏi ngẩn ngơ, đạo thanh âm này phảng phất giống như có thể xúc động linh hồn của lão, lại để cho lão vô ý thức ngẩng đầu lên.

Sau đó, chỉ thấy một ánh mắt thâm thúy giống như là sao trời, đã rơi vào trong mắt của lão.

"Linh Hồn Trùng Kích!"

Oanh!

Sau một khắc, Vương Côn chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, lập tức trống rỗng, sau đó một cỗ đau nhức kịch liệt đến từ linh hồn, lại để cho lão đột nhiên thanh tỉnh.

"A!"

Vương Côn không khỏi phát ra một tiếng kêu đau, làm sao không biết, là bị Lâm Hải đánh lén.

"Biến Địa kinh lôi!"

Nhưng không đợi Vương Côn kịp phản ứng, Lâm Hải lại quát chói tai một tiếng, sau đó ông một tiếng, Lôi Trì phóng lên, đem

Vương Côn triệt để nuốt hết.

Xì xì xì ~

Tiếng hồ quang điện chạy loạn bốn phía vang lên, lập tức bò đầy quanh thân Vương Côn, Vương Côn chỉ cảm thấy toàn thân chết lặng một hồi, đã mất đi năng lực hành động, sắc mặt lập tức biến đổi lớn.

“Cút!”

Phía dưới kinh hoảng, Vương Côn hét lớn một tiếng, trên người lập tức tách ra khí tức khủng bố, đem hồ quang điện bắn ra, cảm giác tê liệt lập tức biến mất.

Nhưng vào lúc này, một cỗ dự cảm bất thường, đột nhiên phun lên trong lòng Vương Côn, lại để cho lão ngửi thấy được một cỗ tử vong khí tức. Hoảng sợ ngẩng đầu, đã thấy khóe miệng Lâm Hải hơi nhếch, vẻ mặt đùa giỡn nhìn lão, mà trong lòng bàn tay phải, đang có một đoàn lực lượng Lôi Đình vô cùng cuồng bạo tư tư rung động, đem khí tức của lão hoàn toàn khóa chết!

Chương 1802: Hệ thống chiến đấu của Lâm Hải

Sắc mặt Vương Côn hoảng sợ đại biến, trong ánh mắt không khỏi lộ ra thần sắc vô cùng kinh khủng, trong miệng phát ra một tiếng gầm rống sợ hãi!

“Không muốn!”

“Đã muộn!” Lâm Hải lạnh lùng cười cười, sau đó ánh mắt mạnh mẽ phát lạnh, Lôi Điện trong tay hóa thành một chùm tia sáng lăng lệ ác liệt, kích xạ mà ra.

“Lôi Bạo Quang Ba!”

Theo Lâm Hải hét lớn một tiếng, cái chùm tia sáng này tại trong mắt mọi người xẹt qua nhanh như tia chớp, sau đó tựa như một đạo laser mãnh liệt, lập tức từ trước ngực Vương Côn xuyên thấu mà qua, trực tiếp đem nửa người trên của Vương Côn, oanh ra một cái lỗ thủng lớn trong suốt.

Phanh!

Sau một khắc, cả người Vương Côn, ầm ầm nổ tung, bị Lôi Điện bên trong chùm tia sáng kia trực tiếp giảo sát, hình thần câu diệt.

“Tê ~”

Nhất thời, tất cả mọi người ở đây đều hít một hơi khí lạnh, tất cả đều triệt để mộng bức.

“Tộc trưởng Vương gia Vương Côn, đại năng Hóa Thần hậu kỳ, lại như vậy chết?”

“Lâm Hải dùng Nguyên Anh cảnh, vậy mà miểu sát đại năng Hóa Thần?”

“Cái này, điều này sao có thể?”

Trong lúc nhất thời, mặc kệ là người Từ gia hay là người Vương gia, toàn bộ cũng là không thể tin tưởng mà ngây ngốc ngẩn người, quả thực không thể tin được hết thảy ở đây.

Dù sao, Nguyên Anh Nhân Tiên miểu sát Hóa Thần hậu kỳ Địa Tiên, đừng nói tận mắt nhìn thấy, mà ngay cả nghe bọn họ cũng đều chưa nghe nói qua, đây quả thực là quá nghịch thiên.

Lâm Hải giờ phút này, tại trong mắt bọn họ, đã hoàn toàn biến thành một cái tồn tại giống như quái vật.

“Tiểu tử, ca ca đùa chơi chết ngươi, có một trăm loại phương pháp!”

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng đứng vững, khóe miệng không khỏi lộ ra một vòng cười lạnh, xem thường nói.

Sau đó, mạnh mẽ ngẫng đầu, trong mắt mang theo hàn quang, nhìn về phía người Vương gia đã sớm bị dọa ngốc.

“Có người, muốn lên báo thù hay không?”

“Tộc trưởng chết rồi, chạy mau a!” Lâm Hải vừa hỏi, đem người Vương gia sợ tới mức toàn thân giật mình một cái.

Liền cảVương Côn cũng đều bị Lâm Hải miểu sát, bọn họ nào còn có lá gan đi lên a, lập tức ngao một tiếng, nhanh chân bỏ chạy, trong chớp mắt đã bỏ chạy sạch sẽ.

“Lâm lão đệ, ngươi, ngươi vậy mà giết Vương Côn!”

Cho tới bây giờ, vẻ mặt khiếp sợ Từ Khoát Thiên, mới hơi thu lại, mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi thật sâu, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Vương Côn thế nhưng mà có thực lực tương xứng cùng lão a, lão cho đến bây giờ đều không thể tin được sự thật này.

“May mắn mà thôi!”

Tại trước mặt Từ Khoát Thiên, Lâm Hải không có trang bức, mà là cười khổ, may mắn nói ra.

Tuy nói phần lớn át chủ bài của Lâm Hải, đều am hiểu chiến đấu vượt cấp, nhưng chênh lệch cùng Hóa Thần hậu kỳ, đúng là vẫn còn quá mức một ít.

Lúc này có thể miểu sát Vương Côn, nhìn về phía trên thì phong đạm khinh vân, không cần tốn nhiều sức.

Nhưng chân chính có bao nhiêu gian khó, chỉ sợ chỉ có Lâm Hải là tự mình biết.

Vốn là dùng Tinh Thần Khải Giáp chống cự một kích trí mạng của Vương Côn, lại dùng Linh Hồn Trùng Kích vừa mới học được, khiến cho Vương Côn lập tức thất thần, linh hồn bị thương.

Chờ khi Vương Côn kịp phản ứng, Biến Địa kinh lôi lại dĩ nhiên phát động, đem thân thể Vương Côn tê liệt, khiến cho lão không cách nào di động.

Mà trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Lâm Hải vừa muốn dựa vào Tử Lôi Thần Long Tí cùng Lôi Chi Đạo đại viên mãn, chứa đầy lực lượng lôi điện, tại trước khi Vương Côn khôi phục hành động, phát ra đại chiêu hệ Lôi Lôi Bạo Quang Ba, lúc này mới đem Vương Côn diệt sát.

Tất cả những trình tự này, nói thì đơn giản, nhưng lại cần nối liền cùng ăn ý phi thường cao.

Dù là trong đó có bất kỳ một cái trình tự nào xuất hiện không ổn, Vương Côn đều sẽ biến nguy thành an, chạy ra tìm đường sống được, lúc đó còn muốn giết lão, có thể khó như lên trời rồi.

Dù hoàn mỹ diệt sát Vương Côn, Lâm Hải cũng không phải là không có một tia tổn thất, ngược lại còn bỏ ra cái giá không nhỏ.

Đầu tiên là Tinh Thần Khải Giáp đã bị trọng thương, làm cho Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể tán loạn, muốn lần nữa ngưng tụ, chỉ sợ ít nhất cần thời gian một tháng, mới có thể khôi phục.

Mà lực lượng lôi điện do Lôi Bạo Quang Ba hao tổn, cũng cực kỳ khổng lồ, cũng may tốc độ khôi phục của Tử Lôi Thần Long Tí rất khá, hao tổn so với Tinh Thần Chi Lực muốn nhỏ hơn rất nhiều, nhưng muốn khôi phục hoàn toàn, ít nhất cũng phải có hai ba ngày thời gian.

Bất quá, cái này đối với Lâm Hải mà nói, hoàn toàn không phải là chuyện lớn, ngược lại nội tâm Lâm Hải, còn có một tia kích động nho nhỏ.

“Linh Hồn Trùng Kích cùng Biến Địa kinh lôi, một cái công kích linh hồn, một cái tê liệt tứ chi, hai cái pháp thuật này sử dụng cùng một chỗ mà nói, thực con mẹ nó là tuyệt sát a!”

“Cho dù là người tu hành có thực lực xa cao hơn mình, chỉ sợ cũng phải lập tức trúng chiêu, lật thuyền trong mương!”

“Từ nay về sau, cái này là hệ thống chiến đấu thứ nhất của mình!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải, đột nhiên lóe ra hào quang hưng phấn sáng lạn, đồng thời trong óc lập tức cảm thấy một cỗ thanh minh.

Leng keng!

Mà lúc này đây, tiếng tin tức nhắc nhở, đột nhiên vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Chúc mừng ngươi, sơ bộ lĩnh ngộ cùng hình thành hệ thống chiến đấu cho chính mình, đạo hạnh gia tăng một nghìn năm!

“Đậu phộng!” Thời điểm Lâm Hải nghe được tin tức nhắc nhở này, kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Mẹ nó, cái này cũng được?

Mình chỉ là tùy tiện suy nghĩ một chút, cảm thấy âm người như vậy thì càng thoải mái, không nghĩ tới là được hệ thống chiến đấu rồi.

Hơn nữa càng mấu chốt chính là, đạo hạnh gần đây khó tăng trưởng nhất, vậy mà thoáng cái đã tăng thêm một nghìn năm, bởi như vậy, chính mình thế nhưng mà là có hơn bốn nghìn năm đạo hạnh rồi.

“Thoải mái a!”

Lâm Hải không tự chủ được, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn.

Đạo hạnh gia tăng, không thể nghi ngờ sẽ khiến lực chiến đấu của mình, đạt được tăng lên thật lớn.

Đồng thời, Lâm Hải cũng nghĩ đến La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh bên trong Luyện Yêu Hồ, cái Thần khí ngưu bức này.

Thời điểm lúc trước chính mình có hơn hai nghìn năm đạo hạnh, có thể câu thông hai ngôi sao, uy lực có thể chiến với Hóa Thần sơ kỳ.

Hôm nay, hơn bốn nghìn năm đạo hạnh rồi, có lẽ lại có thể câu thông hai ngôi sao rồi, uy lực của bốn khỏa ngôi sao, không biết sẽ mạnh cỡ bao nhiêu, về sau phải tìm cái thời gian thử một chút.

Từ Khoát Thiên ở một bên, thấy Lâm Hải cười vui vẻ như vậy, nội tâm không khỏi cảm khái một hồi.

Lão cũng không biết Lâm Hải đang cười cái gì, chỉ là cảm thấy, đổi lại là ai, dùng nửa bước Địa Tiên cảnh, miểu sát đại năng Hóa Thần hậu kỳ, chỉ sợ đều vui vẻ như vậy a.

“Lâm lão đệ, Vương gia này cùng Từ gia ta, những năm này kết duyên rất sâu, hôm nay Vương Côn đã chết, lão ca ca ta muốn nhân cơ hội đem Vương gia cầm xuống, ngươi xem coi thế nào?”

Trong hai mắt Từ Khoát Thiên đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang, hướng phía Lâm Hải trưng cầu nói.

Mà người Từ gia, nghe được lời này của Từ Khoát Thiên, lập tức tất cả đều tỏa sáng hai mắt, lộ ra hào quang kinh hỉ.

Lâm Hải lúc này mới thu liễm dáng tươi cười, hơi kinh ngạc liếc nhìn Từ Khoát Thiên.

“Từ lão ca, Từ gia ngươi cùng Vương gia, đều là tứ đại gia tộc của thành Hỏa Phượng, địa vị tất không phải chuyện đùa.”

“Nếu như tùy tiện đi đánh Vương gia, Thành chủ sẽ không nhúng tay sao?”

“Ha ha, Lâm lão đệ yên tâm!” Từ Khoát Thiên nghe được, lập tức ha ha cười cười.

“Tuy chúng ta xác thực là tứ đại gia tộc của thành Hỏa Phượng, nhưng chỉ là có cái tên êm tai mà thôi, kì thực tại trong thành Hỏa Phượng, căn bản là loại bất nhập lưu, Thành chủ mới chẳng muốn quản!”

Nói xong, ánh mắt Từ Khoát Thiên ngưng tụ, hơi trầm trọng nói.

“Thứ mà Thành chủ đại nhân chính thức quan tâm, là những thế lực lớn tông môn kia!”

“A?” Lâm Hải nghe được, lông mày đột nhiên nhảy lên, chậm rãi nhẹ gật đầu.

Náo loạn cả buổi, cái thành Hỏa Phượng này cùng thành Lưu Tô cũng không sai biệt lắm, ngoại trừ đại gia tộc trong thành ra, bên ngoài còn có không ít tông môn thế lực.

Mà so sánh cùng với các tông môn thế lực kia, lực lượng của gia tộc như Từ gia này, dĩ nhiên là không đáng giá nhắc tới rồi.

“Đã như vầy, binh quý thần tốc, Từ lão ca vẫn là triệu tập người, khởi hành a!”

“Ha ha, tốt!” Từ Khoát Thiên cởi mở cười lớn một tiếng, “Cái kia vậy mời Lâm lão đệ cùng hai vị đại sư, tạm thời nghỉ ngơi, Từ mỗ đi trước đem Vương gia cầm xuống!”

Nói xong, Từ Khoát Thiên quay người, hướng phía người Từ gia sau lưng hét lớn một tiếng.

“Triệu tập tất cả đệ tử gia tộc đã ngoài Nguyên Anh kỳ, đến quảng trường tập hợp!”

Nhìn Từ Khoát Thiên khí vũ hiên ngang ly khai, khóe miệng Lâm Hải có chút nhếch lên, lộ ra một vòng vui vẻ.

Bất kể nói thế nào, hắn cùng với Từ gia đã xem như một thể rồi, Từ gia cường đại Lâm Hải tự nhiên sẽ cao hứng.

Ít nhất, về sau khi Hải Nguyệt Tông tiến vào Địa Tiên giới, Từ gia tuyệt đối có thể để làm một trợ lực lớn.

“Sư phụ, người Từ gia đều đi hết sạch, chúng ta đợi cũng không có ý nghĩa, không bằng cùng đệ tử về Đan Thảo Đường a?” Vương đại sư ở một bên, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Đan Thảo Đường?” Trong lòng Lâm Hải khẽ động, sau đó nhẹ gật đầu.

“Cũng tốt, vậy thì đi Đan Thảo Đường!”

Chương 1803: Thiên Hỏa Phượng Diễm

Vừa đến Đan Thảo Đường, Vương đại sư liền đem Lâm Hải thỉnh vào trong phủ của chính mình, rồi mới mang theo một tia cung kính, cùng một chỗ với Kim Thước, đứng ở trước mặt Lâm Hải.

“Đệ tử Kim Thước!”

“Đệ tử Vương Húc!”

“Bái kiến sư phụ!”

Nói xong, hai người ngay ngắn hướng trước mặt Lâm Hải mà quỳ lạy, biểu lộ trên mặt lại cung kính nói không nên lời.

Nhìn hai cái lão đầu râu bạc này, đối với chính mình đại lễ thăm viếng, Lâm Hải một hồi cũng không thể làm gì.

"Đứng lên đi!"

Lâm Hải nhẹ nói, hai người kia tổng thể mà nói thì nhân phẩm không xấu, thu cũng liền thu a.

Huống chi, Lâm Hải đã đáp ứng bọn họ, chỉ là thu làm đệ tử ký danh, ngày sau nếu là có địa phương bất mãn đối với hai người này, lại trục xuất sư môn là được.

"Tạ sư phụ!"

Kim Thước cùng Vương Húc lúc này mới đứng lên, ngoan ngoãn đứng ở trước mặt Lâm Hải.

"Có một điểm cần sớm nói rõ cùng các ngươi, luyện đan cùng y thuật chỉ là yêu thích nghiệp dư của ta, tuy các ngươi bái ta làm thầy, nhưng cũng đừng hy vọng ta cả ngày dạy bảo các ngươi."

"Đệ tử hiểu rõ!" Kim Thước cùng Vương Húc, liên tục gật đầu, "Chỉ cần sư phụ ngẫu nhiên chỉ điểm vài câu, đệ tử đã biết đủ."

"Tốt, hiện tại ta vừa vặn có rảnh, các ngươi tại bên trên Đan Đạo Chi Thuật có nghi vấn gì, cứ việc hỏi đi!"

Kim Thước cùng Vương Húc nghe được, lập tức đại hỉ, vội vàng theo sau tiếp trước đem địa phương nghi hoặc cùng khó hiểu trong quá trình luyện đan của chính mình, hướng Lâm Hải thỉnh giáo.

Lâm Hải cũng là kiên nhẫn, đối với nghi vấn của hai người, kiên nhẫn giải đáp, thường thường dăm ba câu, liền lại để cho hai người hiểu ra, vui mừng quá đỗi.

Ba người hỏi tích cực, đáp kiên nhẫn, thời gian từ từ trôi qua, trong nháy mắt đã là thời gian một ngày một đêm.

“Tốt rồi, đến đây thôi a!”

Lâm Hải thấy hai người kia không dứt, càng hỏi càng hưng phấn, vội vàng đem hai người vẫn chưa thỏa mãn cắt đứt.

“Đa tạ sư phụ chỉ điểm!”

Kim Thước cùng Vương Húc cũng không phải là người không hiểu chuyện, nhao nhao hướng phía Lâm Hải cúi người nói cảm tạ.

Một ngày một đêm hỏi đáp, đã để cho hai người lấy được lợi ích không nhỏ rồi, thậm chí hai người đều có một loại cảm giác.

Đan dược thất phẩm ngày xưa chỉ có ba thành xác xuất thành công, nếu hiện tại để cho bọn họ tới luyện, chỉ sợ xác xuất thành công có thể đạt tới chín thành!

Cái này đối với hai người bọn họ mà nói, quả thực chính là đột phá cực lớn, nội tâm cuồng hỉ, đã sớm nhanh áp chế không nổi rồi.

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó hướng phía hai người hỏi.

“Ta có một chuyện, cũng muốn hỏi các ngươi!”

“Sư phụ thỉnh giảng!”

“Ở bên trong cái thành Hỏa Phượng này, có phải có cái Hỏa Nguyên cường đại gì hay không?” Lâm Hải trịnh trọng hỏi.

Hắn từ lúc vừa mới vào thành, thời điểm nhìn thấy ba chữ thành Hỏa Phượng kia, liền cảm thấy Hỏa Nguyên tố trong cơ thể mình, đột nhiên trở nên hưng phấn lên.

Mà ở bên trong phòng luyện đan của Vương Húc, Địa Hỏa càng là muốn mạnh xa hơn cái phòng luyện đan của Kim Thước, cái này càng để cho Lâm Hải kiên định với phán đoán của mình.

Lâm Hải vừa mới nói xong, Kim Thước cùng Vương Húc liếc nhìn nhau, sau đó đồng thời hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Sư phụ nói không sai, ở bên trong cái thành Hỏa Phượng này, xác thực có một chỗ Hỏa Nguyên cường đại!”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong lòng đột nhiên vui vẻ.

“Đến tột cùng là cái Hỏa Nguyên gì, ở nơi nào?”

“Sư phụ có biết, vì sao cái thành Hỏa Phượng này tồn tại không?” Vương Húc hỏi.

“Không biết.” Lâm Hải lắc đầu.

“Tương truyền, tại mấy chục vạn năm trước, có một con Thần Điểu Phượng Hoàng bay qua tại trên không thành trì, đột nhiên miệng phun liệt hỏa, rơi vào trong thành, đem mặt đất đốt ra một cái hố to sâu mấy ngàn trượng.”

“Mà cái đoàn liệt hỏa kia, cũng đã rơi vào cự trong hố, đốt cháy không thôi, một mực cháy cho đến ngày hôm nay.”

“Từ đó về sau, cái tòa thành trì này liền đổi tên là thành Hỏa Phượng, mà Hỏa Nguyên cường đại theo như lời sư phụ, là hỏa diễm của Phượng Hoàng ngày đó, chúng ta xưng là Thiên Hỏa Phượng Diễm!”

“Thiên Hỏa Phượng Diễm?!” Lâm Hải nghe xong, đồng tử đột nhiên co rụt lại, trong nội tâm thình thịch mà động!

Mấy chục vạn năm mà không tắt, cái này con mẹ so với Phần Thiên của chính mình, còn muốn ngưu bức hơn nhiều a!

Không khỏi, nội tâm Lâm Hải đột nhiên kích động lên, một cỗ dục vọng muốn đem cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này lấy đến tay, tự nhiên sinh ra.

Tuy Hỏa Chi Đạo của Lâm Hải giờ phút này là đại viên mãn, nhưng Lâm Hải cũng biết, cái kia chẳng qua chỉ là phàm hỏa mà thôi.

Dù là Phần Thiên của chính mình, cho tới nay đánh đâu thắng đó, chưa bao giờ để cho Lâm Hải thất vọng qua, nhưng cuối cùng vẫn là phàm hỏa, một khi gặp được đối thủ càng mạnh hơn, thế tất cũng sẽ chiết kích trầm sa (mũi kích vùi vào cát = dập tắt, vùi lấp).

Mà cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này có thể không giống với lúc trước, có thể thiêu đốt mấy chục vạn năm mà không tắt, không cần nghĩ cũng biết, tuyệt đối không phải là phàm hỏa có thể so sánh được.

Nếu như mình có thể đem cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này thu phục, như vậy Hỏa Chi Đạo của chính mình, thế tất sẽ có tăng lên về chất!

“Cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này, ở địa phương nào?” Lâm Hải cấp tốc hỏi.

“Ở bên trong thành Hỏa Phượng này, chỉ có điều cửa vào của cái hố to kia, dĩ nhiên bị coi thành cấm địa, do tất cả các thế lực lớn phái người cộng đồng canh gác, bất luận là kẻ nào cũng không thể tới gần, nếu không sẽ bị thế lực lớn của thành Hỏa Phượng, liên hợp giảo sát!”

“A?” Lâm Hải nhướn mày, không khỏi bắt đầu có chút khó xử.

Bởi như vậy, chính mình kia chẳng phải là không dễ đến gần?

“Ngươi có biện pháp nào, để cho ta đi xem cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này một chút hay không?” Lâm Hải ngẩng đầu nhìn Vương Húc, hỏi.

Bất kể nói thế nào, Vương Húc thế nhưng mà thủ tịch Luyện Đan Sư của Đan Thảo Đường tại thành Hỏa Phượng, thân phận địa vị có lẽ không thấp, có lẽ có thể có biện pháp mang chính mình đi vào, cũng càng chưa biết.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải liền thất vọng rồi.

Vẻ mặt Vương Húc cười khổ, lắc đầu, hướng phía Lâm Hải lộ ra một cái biểu lộ hổ thẹn.

“Sư phụ, đệ tử vô năng, còn không có mặt mũi lớn như vậy.”

“Được rồi, ta đã biết!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, Vương Húc không có cách nào, hắn chỉ có thể thay đổi sách lược rồi.

Nhìn biểu lộ của Lâm Hải hơi có vẻ thất vọng, Vương Húc đột nhiên há hốc mồm, muốn nói lại thôi.

“n?” Lâm Hải sững sờ, ngẩng đầu nhìn lão một cái, “Có lời gì cứ nói, không cần cố kỵ!”

“Sư phụ, đừng nói là ta, coi như là Chưởng môn của tất cả các thế lực lớn trong thành Hỏa Phượng này, thậm chí Thành chủ đại nhân đường đường là Đại Thừa tôn sư, đều không thể một mình đi thăm dò xem xét cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này!”

“A? Đây là vì cái gì?” Lâm Hải kinh ngạc một hồi, không nghĩ tới liền cả Chưởng môn của thế lực lớn, thậm chí cả Thành chủ thành Hỏa Phượng, đều không thể xem xét cái Thiên Hỏa này, cái này lộ ra có chút quái dị.

“Bởi vì...” Trên mặt Vương Húc, đột nhiên lộ ra khuôn mặt thần bí, hướng phía Lâm Hải thấp giọng nói ra.

“Nghe nói, là bị một vị nhân vật lớn ở thủ đô thành Thái Huyền, theo dõi!”

“Những thế lực lớn ở thành Hỏa Phượng này, kì thực là đang giúp đỡ vị nhân vật lớn ở thủ đô kia, chăm sóc cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này!”

“Nhân vật lớn của thủ đô thành Thái Huyền?” Lâm Hải nghe được, đột nhiên cả kinh, mang theo một tia ngưng trọng hỏi.

“Ngươi có biết, vị nhân vật lớn này, là lai lịch gì không?” Nhân vật lớn có thể làm cho toàn bộ thế lực lớn của thành Hỏa Phượng, đều chịu phục vụ, Lâm Hải liệu định tuyệt không phải là người thường.

“Cái này, cũng không biết!” Vương Húc lắc đầu.

Lâm Hải đã trầm mặc một lát, trong nội tâm đã có chủ ý.

Mặc kệ cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này là bị nhân vật lớn nào theo dõi, nếu chính mình đã biết đến rồi, liền không có đạo lý đi qua xem, bất kể như thế nào, đều phải tìm cái thời gian, đi qua dò xét một phen.

Nếu như có thể đem nó thu phục, dù là bốc lên chút ít nguy hiểm, cũng đáng.

Tựa hồ là nhìn ra Lâm Hải đang nghĩ cách, Vương Húc mang theo một chút do dự, mở miệng hỏi.

“Sư phụ, cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này, cực kỳ cuồng bạo đáng sợ, nghe nói thời điểm vừa mới rơi vào trong thành, từng có ba vị Đại Thừa tôn sư, dắt tay nhau tiến về muốn thu phục, nhưng lại cách bên ngoài trăm mét, liền bị thiêu thành tro tàn, liền cả Nguyên Thần đều không có trốn được.”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này thật quá đáng sợ?

Bất quá, nội tâm Lâm Hải lại không sợ hãi, ngược lại càng thêm kiên định, quyết tâm muốn đem nó thu cho chính mình dùng!

“Tốt, ta đã biết!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, đem sự tình Thiên Hỏa Phượng Diễm, tạm thời buông xuống, liếc nhìn Kim Thước cùng Vương Húc, thản nhiên nói.

“Ta còn có một chuyện, muốn hỏi các ngươi!”

Chương 1804: Ngươi có nghe nói qua, Độc Cô Trần hay không?

“Sư phụ thỉnh giảng!” Kim Thước cùng Vương Húc, ngay ngắn đáp nói ra.

“Đan Thảo Đường của các ngươi, ở bên trong ba mươi sáu cái thành trì của Thiên Vận Quốc, ngoại trừ thành Lưu Tô ra, từng cái thành trì đều có một chi nhánh, thủ bút lớn như vậy, chỉ sợ lai lịch không nhỏ a?”

Kim Thước ở một bên, nghe được mỉm cười, hướng phía Lâm Hải cung kính nói.

“Không dối gạt sư phụ, Đan Thảo Đường chúng ta, xác thực là có lai lịch lớn!”

“A? Có thể nói nói cùng ta hay không?” Lâm Hải tò mò hỏi.

“Cái này không phải là bí mật gì, tự nhiên sẽ không giấu diếm đối với sư phụ.”

Trên mặt Kim Thước, bỗng nhiên lộ ra một vòng thần sắc tự hào, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Sư phụ, có từng nghe nói qua, Đan Đạo Tông chưa?”

“Đan Đạo Tông?!” Lâm Hải nghe được khẽ giật mình, sau đó con mắt đột nhiên trừng tròn xoe, mặt lộ vẻ khiếp sợ!

“Đây không phải là tông môn của Độc Cô Trần sao?” Trong đầu Lâm Hải, đột nhiên nhớ tới di ngôn mà Đan Vương Độc Cô Trần ddax lưu lại.

Ngày đó, Lâm Hải đạt được truyền thừa của Độc Cô Trần, phát hiện ở bên trong di ngôn của Độc Cô Trần, liền có nhắc lão chính là Đại Trưởng lão là của Đan Đạo Tông ở Địa Tiên giới.

Bởi vì không biết đắc tội người nào, bị người thần bí một đường đuổi giết, trúng kịch độc ăn mòn Nguyên Anh, mới mang theo không cam lòng cùng oán hận thật sâu, vẫn lạc tại Nhân Gian giới.

Hơn nữa, trong di ngôn của lão đã từng nói, người có được truyền thừa, phải giúp lão tra ra hung thủ, báo thù rửa hận.

Lâm Hải ngày đó sau khi đạt được truyền thừa của Độc Cô Trần, đan dược mà Độc Cô Trần lưu lại, đã giúp Lâm Hải cùng Hải Nguyệt Tông không ít bề bộn, Lâm Hải dĩ nhiên cũng âm thầm quyết định, một ngày kia sẽ trợ giúp Độc Cô Trần, giải quyết xong cái đoạn cừu hận này.

Chỉ là, từ khi tiến vào Địa Tiên giới đến nay, Lâm Hải cũng không nghe nói qua danh tự của Đan Đạo Tông cùng Độc Cô Trần, không thể tưởng được hôm nay, vậy mà từ trong miệng Kim Thước, đã nghe được tin tức về Đan Đạo Tông.

Chỉ có điều, Đan Đạo Tông này, cùng Đan Đạo Tông của Độc Cô Trần, đến cùng có đúng là một cái hay không, trong nội tâm Lâm Hải còn có chút không dám xác định.

“Ta gần đây không hỏi thế sự, đối với Đan Đạo Tông, cũng không biết!” Lâm Hải lắc đầu, nói ra.

“Ách...” Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Kim Thước rõ ràng sững sờ.

Đan Đạo Tông danh khí to lớn, Thiên Vận Quốc cơ hồ không người không biết không người không hiểu, đặc biệt là người tu tập Đan Đạo Chi Thuật, không người nào là không đem chuyện có thể tiến vào Đan Đạo Tông, làm mục tiêu cuối cùng của chính mình?

Thế nhưng mà lão thật không nghĩ tới, tạo nghệ của Lâm Hải tại trên đan đạo sâu như thế, lại có thể chưa từng nghe nói qua danh tự của Đan Đạo Tông.

Nếu không phải lão biết rõ Lâm Hải không cần phải nói dối với lão, thì lão thậm chí đều muốn hoài nghi, Lâm Hải thật sự là nói hưu nói vượn rồi.

Cười khổ một tiếng, Kim Thước đành phải hướng Lâm Hải giải thích nói.

“Cái Đan Đạo Tông này, chính là một trong những siêu cấp đại tông môn của thành Thái Huyền, ở bên trong toàn bộ các đại tông môn của Thiên Vận Quốc, cũng là tồn tại cường đại có thể đứng vào ba vị trí đầu.”

“Mà Đan Thảo Đường chúng ta, là cơ cấu bên ngoài phái của Đan Đạo Tông, ngoại trừ thành Lưu Tô ra, có thể nói thế lực của Đan Đạo Tông, đã trải rộng toàn bộ Thiên Vận Thành!”

“Ta cùng Vương Húc, cũng đều là đệ tử của Đan Đạo Tông!”

“Đan Thảo Đường, là cơ cấu bên ngoài phái của Đan Đạo Tông?!” Lần này, Lâm Hải thật sự kinh hãi.

Nếu thật sự là như thế, thế lực của cái Đan Đạo Tông này, cũng thật quá mức đáng sợ.

“Trước khi Độc Cô Trần chết, cảnh giới chỉ là Nguyên Anh kỳ, hơn nữa cao nhất cũng bất quá chỉ có thể luyện chế ra đan dược thất phẩm.”

“Thế nhưng mà thân phận của lão, lại là Đại Trưởng lão của Đan Đạo Tông, còn được xưng là Đan Vương!”

“Nếu như cái Đan Đạo Tông này cùng Đan Đạo Tông của Độc Cô Trần là cùng một cái mà nói, dùng tạo nghệ đan đạo của Độc Cô Trần, chỉ sợ còn không xứng với vị trí Đại Trưởng lão, nhiều lắm thì là tương đương cùng Kim Thước và Vương Húc, chớ nói chi là đạt được tôn xưng Đan Vương!”

Lâm Hải nhướn mày, đã bắt đầu hoài nghi, Đan Đạo Tông trong miệng Kim Thước, cùng Đan Đạo Tông của Độc Cô Trần, hẳn không phải là một cái rồi.

Bất quá, vì bảo hiểm để đạt được mục đích, Lâm Hải vẫn là hướng phía Kim Thước hỏi.

“Ngươi có nghe nói qua, Độc Cô Trần hay không?”

“Độc Cô Trần?!” Kim Thước nghe xong, sắc mặt lập tức đại biến, sau đó nặng nề gật đầu.

“Tự nhiên đã nghe nói qua!”

“A?” Lông mày Lâm Hải đột nhiên nhảy dựng, chẳng lẽ mình nghĩ lầm rồi, Độc Cô Trần thực đúng là Đại Trưởng lão chỗ Đan Đạo Tông của Kim Thước cùng Vương Húc?

“Sư phụ, ngươi như thế nào lại hỏi cái này?” Vương Húc ở một bên, đột nhiên xen vào nói.

“Ngẫu nhiên nghe nói qua người này, nhưng lão là người trong tông môn các ngươi sao?” Lâm Hải dấu diếm dấu vết hỏi.

“Lão là người của Đan Đạo Tông chúng ta, là phản đồ lớn nhất!” Kim Thước đột nhiên mở miệng nói.

“n?” Lâm Hải lập tức cả kinh, có chút kinh ngạc liếc nhìn Kim

Thước, “Chỉ giáo cho?”

“Sư phụ có chỗ không biết, cái Độc Cô Trần này ngày đó coi như là một cái nhân vật khó lường, tại lúc Đan Đạo Tông ta mới bắt đầu kiến tông, từng đảm nhiệm chức Đại Trưởng lão, bởi vì Đan Đạo Chi Thuật thập phần cao minh, nên được ngoại giới xưng là Đan Vương!”

“Quả nhiên là lão!” Lâm Hải nghe đến đó, nội tâm đã khẳng định, Đan Đạo Tông mà Kim Thước nói, chính là Đan Đạo Tông của Độc Cô Trần!

Chỉ là Lâm Hải không rõ chính là, Độc Cô Trần rõ ràng là bị người đuổi giết chí tử, làm sao lại thành phản đồ của Đan Đạo Tông?

Mà Kim Thước thì tiếp tục nói.

“Chỉ là ai cũng thật không ngờ, Độc Cô Trần lòng muông dạ thú, vậy mà cấu kết với người ngoài muốn ám sát Tông chủ soán vị, bị Nhị Trưởng lão lúc đó phát hiện tại chỗ.”

“m mưu của Độc Cô Trần bại lộ, chật vật mà trốn, bị Nhị Trưởng lão đuổi giết mấy vạn dặm, giết chết tại chỗ.”

“Bất quá đáng tiếc chính là, Tông chủ cũng bởi vì thương thế quá nặng, vô lực xoay chuyển trời đất, vẫn lạc tại trong tay Độc Cô Trần.”

“Cái gì?” Lời này của Kim Thước, lại để cho Lâm Hải nghe mà phát mộng một hồi.

Cái này mẹ nó là tình huống như thế nào, tại sao cùng Độc Cô Trần nói, hoàn toàn là hai việc khác nhau à?

Kim Thước cũng không có phát hiện sắc mặt Lâm Hải khác thường, tiếp tục nói.

“Tông chủ tuy vẫn lạc, nhưng Đan Đạo Tông không thể một ngày vô chủ, nên chúng đệ tử đã đề cử Nhị Trưởng lão người chính tay đâm thủ phạm, đã báo đại thù cho Tông chủ, kế thừa vị trí Tông chủ!”

“Chuyện sau đó đã chứng minh, để Nhị Trưởng lão đảm nhiệm vị trí Tông chủ, là quyết định phi thường sáng suốt.”

“Nhị Trưởng lão tại bên trên tạo nghệ đan đạo, có thiên phú hơn người, thời gian ngắn ngủn mấy ngàn năm, liền đạt đến cảnh giới Luyện Đan Sư cấp chín!”

“Không chỉ có như thế, càng là dẫn đầu Đan Đạo Tông đi về hướng huy hoàng trước nay chưa từng có, giúp Đan Đạo Tông từ một cái tiểu môn tiểu phái bất nhập lưu, phát triển đến hôm nay thành một cái quái vật khổng lồ thế lực trải rộng Thiên Vận Quốc.”

“Mà những đệ tử chúng ta này, tự nhiên là có lợi ích nhất, toàn bộ Thiên Vận Quốc chí ít có mấy chục tên đệ tử, đều đã trở thành Luyện Đan Sư cấp bảy, đạt đến cảnh giới bằng với Đan Vương Độc Cô Trần được xưng ngày đó!”

Kim Thước vừa nói, một bên vừa không khỏi nhiệt huyết sôi trào, vì sự cường đại của Đan Đạo Tông, cảm thấy vô cùng tự hào.

Nhất là lúc nâng lên vị Nhị Trưởng lão kế thừa Tông chủ, dẫn đầu Đan Đạo Tông đi về hướng huy hoàng, trong giọng nói càng là không tự chủ được, toát ra sùng bái cùng ý hướng tới.

Thế nhưng mà Lâm Hải ở bên cạnh, lại nghe mà không hiểu ra sao, càng thêm mộng bức.

Mẹ nó, cái này cùng theo như lời trong di ngôn của Độc Cô Trần, hoàn toàn là hai việc khác nhau a!

Đây rốt cuộc là nên tin ai a?

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hồ nghi, bất quá có thể khẳng định chính là, cái chết của Độc Cô Trần, trong này có kỳ quặc a!

Nếu không phải là trong di ngôn của lão có điều lừa gạt chính mình, thì chính là cái Nhị Trưởng lão, Tông chủ Đan Đạo Tông hiện tại này có vấn đề.

“Móa, việc này, còn thật phức tạp!”

Lâm Hải im lặng một hồi, xem ra trước khi muốn giúp Độc Cô Trần báo thù, thật đúng là cần hạ một phen công phu, hảo hảo điều tra một phen rồi.

“Chờ đến Thiên Vận Quốc, tìm một cơ hội, tiếp xúc thoáng với cái Đan Đạo Tông này một phát, rồi làm tiếp ý định a!”

Lâm Hải liếc nhìn Kim Thước cùng Vương Húc, bỗng nhiên mang theo một tia nghiền ngẫm, mở miệng nói.

“Nếu hai ngươi là người phụ trách cơ cấu bên ngoài phái của Đan Đạo Tông, như vậy tùy tiện bái ta làm thầy, Đan Đạo Tông sẽ đồng ý sao?”

“Ha ha, cái này sư phụ cứ việc yên tâm!” Kim Thước ha ha cười nói, “Tông chủ chúng ta phi thường vĩ đại, lão đã sớm hạ qua mệnh lệnh, đệ tử Đan Đạo Tông có thể bái bất luận người nào mạnh hơn mình là sư phụ, chỉ cần đem bản lĩnh học được, đền đáp cho tông môn, tông môn chẳng những không phản đối, ngược lại còn đại lực ủng hộ!”

“Đan Đạo Tông chúng ta có thể có lớn mạnh hôm nay, cùng sự anh minh của Tông chủ, tuyệt đối là không hề tách rời!”

“Ồ?” Lâm Hải nghe xong, trong nội tâm không khỏi âm thầm lấy làm kỳ, cách nhìn đối với cái Tông chủ Đan Đạo Tông này, có chút thay đổi.

Nếu thật sự theo như lời Kim Thước, người này cũng thực không đơn giản a, hoàn toàn không có cái chủng loại thiên kiến bè phái như những tông môn khác kia!

Người có loại lồng ngực chí hướng nhìn xa này, sẽ là người đại gian đại ác sao?

Trong nội tâm Lâm Hải, không khỏi bắt đầu ở giữa Tông chủ Đan Đạo Tông cùng Độc Cô Trần cân nhắc, lại là càng thêm không biết, đến tột cùng nên tin ai rồi.

“Xem ra một chuyện báo thù vì Độc Cô Trần này, xa không đơn giản giống như đã nghĩ a!”

“Vương đại sư, có ở trong nhà không?” Đúng lúc này, đột nhiên một đạo thanh âm mang theo nồng đậm uy nghiêm, vang lên ở ngoài cửa.

Vương đại sư nghe được, trực tiếp nhảy dựng lên, kinh hãi thét một tiếng.

“Có khách quý đến rồi!”

Chương 1805: Cảm giác không có người tin tưởng, thật khó chịu a!

“Là ai?” Lâm Hải nhịn không được hỏi.

“Thành chủ Thành Hỏa Phượng, Triệu Cát Quang!” Nói xong, Vương Húc hướng phía Lâm Hải liền ôm quyền, “Sư phụ, Triệu Thành chủ đích thân đến, đệ tử đi nghênh đón một cái.”

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó Vương Húc quay người lại, ra khỏi gian phòng.

“Vương đại sư, nghe nói có vị cao nhân đến chơi quý phủ?”

Triệu Cát Quang là cái nam tử nho nhã bộ dáng thư sinh, vừa thấy Vương Húc, liền hơi kinh ngạc mà hỏi.

Vương Húc sững sờ, có chút kinh ngạc liếc nhìn Triệu Cát Quang.

“Triệu Thành chủ như thế nào lại biết được?”

“Ha ha, sự tình ngươi tại trên đường cái, đuổi theo vị cao nhân kia đòi bái sư, hiện tại đều đã truyền khắp trong thành.”

Triệu Cát Quang ha ha cười cười, sau đó mang theo một tia hiếu kỳ, hướng phía Vương Húc hỏi.

“Vị cao nhân kia có lai lịch ra sao, có thể dẫn tiến cho Triệu mỗ một phen không?”

“Ách...” Ngữ khí của Vương Húc thoáng ngừng, sau đó lộ ra một cái dáng tươi cười áy náy, “Cái này, ta cần xin chỉ thị một cái.”

“Tốt, ta ở chỗ này chờ đợi, làm phiền Vương đại sư, đi thông báo một tiếng!” Triệu Cát Quang cười nói.

Vương Húc nhẹ gật đầu, lúc này mới trở lại gian phòng, hướng Lâm Hải nói.

“Sư phụ, Triệu Thành chủ muốn gặp ngươi.”

“Gặp ta?” Lâm Hải sững sờ, mình cùng cái Triệu Thành chủ này cũng không nhận thức, ông ta muốn thấy mình để làm gì?

Bất quá, đứng đầu một thành đều là Đại Thừa tôn sư, người ta đến gặp mình, Lâm Hải cũng không nên cự tuyệt, sau khi suy nghĩ một chút, vẫn là hướng phía Vương Húc nhẹ gật đầu.

“Cái kia tốt, ta ra đi gặp ông ta!”

Nói xong, Lâm Hải đứng dậy, đi ra khỏi gian phòng, rất nhanh liền nhìn thấy ở bên ngoài có một cái nam tử nho nhã, đang hướng phía mình trông lại.

“n?”

Thời điểm khi Lâm Hải nhìn thấy Triệu Cát Quang, cơ bắp toàn thân không khỏi xiết chặt, một cỗ uy áp đáng sợ như có như không phiêu đãng tại bên người của mình, lại để cho nội tâm Lâm Hải cảm thấy một hồi hoảng sợ.

“Chắc hẳn, cái nam tử nho nhã này, chính là Thành chủ thành Hỏa Phượng Triệu Cát Quang rồi!”

“Tuy người này nhìn về phía trên thì như một cái thư sinh tay trói gà không chặt, nhưng cảm giác cho người ta, so với Thành chủ Hứa Quang Thuần của thành Lưu Tô lại muốn, đáng sợ hơn một ít.”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, đi ra phía trước, liền chủ động hướng phía Triệu Cát Quang ôm quyền.

“Vãn bối Lâm Hải, bái kiến Triệu Thành chủ!”

Triệu Cát Quang từ lúc Lâm Hải vừa đi ra, ánh mắt liền không có rời khỏi trên người Lâm Hải.

Hôm nay thấy Lâm Hải chỉ là một cái nửa bước Địa Tiên, nhưng lúc đối mặt với chính mình vậy mà không kiêu ngạo không tự ti, không có một tia câu nệ, không khỏi âm thầm gật đầu.

“Nghe nói chỗ Vương đại sư, có đến một vị cao nhân, Triệu mỗ không mời mà tới, đặc biệt đến bái kiến, mong Lâm tiểu hữu chớ trách!” Triệu Cát Quang mang trên mặt dáng tươi cười ấm áp, nhàn nhạt nói ra.

“Triệu Thành chủ nói quá lời, mời vào trong!”

Lâm Hải cười cười, sau đó hướng phía Triệu Cát Quang mời nói.

“Ha ha, tốt!” Triệu Cát Quang cởi mở cười, theo Lâm Hải tiến vào gian phòng, phân chủ khách rồi ngồi xuống.

“Không biết Triệu Thành chủ, tìm vãn bối có gì phân phó?” Lâm Hải trước tiên mở miệng hỏi.

Triệu Cát Quang cao thấp đánh giá một phen Lâm Hải, sau đó bỗng nhiên mở miệng nói.

“Hạng thứ tám mươi mốt trên Tiềm Long Bảng, cũng gọi là Lâm Hải, không biết có phải là tiểu hữu hay không?”

“Bất tài, chính là tại hạ!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Tiểu hữu tuổi còn trẻ, có thể đứng hàng Tiềm Long Bảng, thật sự là rồng trong loài người a.” Triệu Cát Quang tán dương một câu, sau đó lại có chút kinh ngạc nói.

“Nhưng , có thể làm cho Vương đại sư tôn sùng kính trọng như thế, chẳng lẽ nói tiểu hữu, tại bên trên luyện đan chi đạo, cũng có tạo nghệ?”

“Ha ha, Triệu Thành chủ, ngươi đây có chỗ không biết rồi!” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Vương Húc ở một bên, bỗng nhiên cười mở miệng nói.

“Tạo nghệ đan đạo của Lâm đại sư, vượt xa chúng ta, hôm nay ta cùng Kim Thước đại sư, cũng đã bái làm môn hạ của Lâm đại sư.”

“Cái gì?!” Vương Húc vừa thốt ra lời kia, thế nhưng mà lại đem Triệu Cát Quang càng hoảng sợ, trên gương mặt vinh nhục không sợ hãi của ông ta, rốt cục lộ ra một tia rung động.

Tiêu chuẩn luyện đan của Vương Húc cùng Kim Thước thì ông ta cũng biết, có thể được Đan Đạo Tông phái ra làm chủ trấn một phương, há lại là loại tầm thường?

Nhưng không thể tưởng được hai người kia, vậy mà tất cả đều chủ động bái là môn hạ của Lâm Hải, vậy cái Lâm Hải này, tạo nghệ tại bên trên đan đạo, sẽ mạnh bao nhiêu?

Vừa nghĩ tới chỗ này, Triệu Cát Quang đột nhiên kích động lên, sau đó mạnh mẽ đứng dậy, ánh mắt sáng quắc nhìn xem Lâm Hải.

“Triệu mỗ mạo muội hỏi một câu, không biết Lâm đại sư, cao nhất có thể luyện chế ra đan dược mấy cấp?”

Lâm Hải sắc mặt bình tĩnh, mỉm cười, mở miệng nói.

“Cấp chín!”

Lâm Hải từ sau khi học xong kinh nghiệm luyện đan của Kim Hoa Đồng Tử, đối với việc luyện chế đan dược cấp chín, dĩ nhiên đã đạt đến xác xuất thành công một trăm phần trăm, thậm chí đối với luyện chế đan dược Thiên giai, cũng có được lĩnh ngộ nhất định.

Hôm nay, Triệu Cát Quang hỏi, Lâm Hải cũng không có giấu diếm, nói thẳng.

“Cái gì? Cấp chín!!!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, đem Kim Thước cùng Vương Húc bên cạnh, cũng sợ tới mức thiếu chút nữa trượt chân ngã đến trên mặt đất đi.

Mà ngay cả Triệu Cát Quang, sắc mặt cũng là đại biến, mí mắt không tự chủ được kinh hoàng một hồi, nhìn Lâm Hải triệt để sợ ngây người.

“Sư phụ, ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi có thể luyện chế đan dược cấp chín?”

Kim Thước cùng Vương Húc, thoáng cái đã chạy tới, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Lâm Hải hỏi.

“Như thế nào, có vấn đề gì sao?” Lâm Hải liếc nhìn hai người, kinh ngạc hỏi.

“Đậu phộng, ai u ngọa tào!”

Kim Thước cùng Vương Húc, toàn thân kích động run rẩy, mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ nhìn Lâm Hải, nói chuyện đều nói năng lộn xộn rồi.

“Lâm đại sư, chuyện này là thật?!”

Triệu Cát Quang ở một bên, cũng không cách nào bình tĩnh rồi, dù ông ta chính là Đại Thừa tôn sư, giờ phút này vậy mà hô hấp dồn dập, trái tim đập loạn thình thịch, tựa hồ khẩn trương đã đến cực hạn.

“Vãn bối không dám cùng Triệu Thành chủ nói giỡn?” Lâm Hải cười nói.

“Cái kia ta hỏi ngươi, ngươi luyện chế đan dược cửu phẩm, có mấy thành nắm chắc?” Triệu Cát Quang cấp tốc hỏi.

Lâm Hải thì là cười cười, sau đó giống như đã tính trước mà nói ra.

“Mười thành!”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Kim Thước cùng Vương Húc bên cạnh, thiếu chút nữa đặt mông ngồi trên đất, con mắt nhìn Lâm

Hải đều biến sắc rồi.

Triệu Cát Quang thì là sững sờ, sau đó trên mặt hốt nhiên lộ ra một hồi cười nhạo, mang theo thần sắc xem thường liếc nhìn Lâm Hải.

“Tông chủ Đan Đạo Tông Hạ Hầu Xuyên, được xưng là đệ nhất nhân trong giới đan đạo của Thiên Vận Quốc, cũng không dám nói nắm chắc mười phần, luyện chế đan dược cửu phẩm, không thể tưởng được ngươi chỉ là một cái hậu sinh vãn bối, khẩu khí lại to lớn như thế!”

Triệu Cát Quang nói xong, kích động trước đó đã dần dần bình phục, mà chuyển biến thành phẫn nộ cùng khinh thường thật sâu.

“Vốn, ta còn tưởng rằng ngươi thật sự là cái cao nhân gì, chủ động đến trước cửa bái phỏng, náo loạn cả buổi, lại là cái kẻ cuồng vọng không biết trời cao đất rộng!”

Nói xong, Triệu Cát Quang lạnh lùng khẽ hừ, sau đó ánh mắt chuyển hướng Kim Thước cùng Vương Húc, khinh thường cười nói.

“Vương đại sư, Kim đại sư, Triệu mỗ khuyên hai người các ngươi một câu, trước khi bái sư nên đem con mắt đánh bóng trước, đừng để kết quả là đã bái một hạng người vô năng chỉ biết khoác lác nói mạnh miệng, không duyên không cớ hủy thanh danh của mình!”

“Cáo từ!”

Nói xong, Triệu Cát Quang quay người, nhìn cũng đều không có lại liếc nhìn Lâm Hải, đi nhanh rời khỏi phòng.

“Ách...”

Lâm Hải nhìn Triệu Cát Quang rời đi, không khỏi phát mộng một hồi, đã qua hơn nửa ngày mới bật cười một trận.

“Mẹ nó, ca ca làm sao lại chỉ biết khoác lác nói mạnh miệng?”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy im lặng, bản thân nói rõ ràng là lời nói thật, làm sao lại không ai tin đâu?

Bất đắc dĩ nhún vai, Triệu Cát Quang thích tin hay không, dù sao cũng không có nửa xu quan hệ cùng ca ca a.

Vừa quay đầu lại, ánh mắt của Lâm Hải đã rơi vào trên người Kim Thước cùng Vương Húc.

“Ách...” Lâm Hải lập tức sững sờ, chỉ thấy hai cái hàng này, giờ phút này tất cả đều là vẻ mặt khiếp sợ nhìn mình, trong hai con mắt tràn đầy thần thái phức tạp.

“Hai ngươi, tổng nên tin tưởng ta đi à nha?” Lâm Hải chăm chú hỏi.

Kim Thước cùng Vương Húc liếc nhìn nhau, sau đó hướng phía Lâm Hải, điên cuồng lắc đầu một hồi.

Phốc!

Đại gia ngươi! Lâm Hải quả thực là say.

Chương 1806: Cảm giác bị áp chế

“Hai ngươi hiện tại, có phải đã hối hận vì bái ta làm thầy hay không, nếu như hối hận mà nói, hiện tại còn kịp!”

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, liếc nhìn Kim Thước cùng Vương Húc, thản nhiên nói.

“Không có không có!” Kim Thước cùng Vương Húc, vội vàng lắc đầu liên tục.

“Tuy sư phụ ngươi vừa rồi thổi ngưu bức có chút lớn, nhưng hai ta tin tưởng ngươi vẫn là thực sự có bổn sự!”

“Đúng vậy a, sư phụ, tuy ngươi không có khả năng luyện chế đan dược cửu phẩm, nhưng luyện cái đan dược thất phẩm, còn là không thành vấn đề, thậm chí đan dược bát phẩm, chúng ta cảm thấy đều vô cùng có khả năng, điểm này hai ta phục!”

Kim Thước cùng Vương Húc, ở một bên cười đùa tí tửng nói, sau đó hướng phía Lâm Hải nhíu lông mày.

“Huống chi, một tay châm cứu chi thuật của sư phụ ngươi kia, thật sự ngưu bức a!” Kim Thước ở một bên, không khỏi giơ ngón tay cái lên, liền phụ họa cùng Vương Húc.

Lâm Hải nghe xong, trực tiếp cho hai người bọn họ một cái liếc mắt, nói cả buổi, vẫn là không tin trình độ của ca ca sao?

Lâm Hải cũng lười được cùng bọn họ giải thích, thích tin hay không thì tùy, cùng chính mình có quan hệ gì?

Bất quá, thái độ đột nhiên thay đổi của Triệu Cát Quang vừa rồi, thật ra khiến Lâm Hải có chút kinh ngạc.

Theo lý thuyết, một cái Đại Thừa tôn sư, thân phận lại là Thành chủ, không cần phải cùng một cái vãn bối như chính mình, trở mặt nhanh như vậy a?

Tựa hồ là nhìn ra nghi hoặc của Lâm Hải, Vương Húc ở một bên, trầm ngâm một lát, nói ra.

“Sư phụ, người cảm thấy thái độ của Triệu Thành chủ, có chút kỳ quái sao?”

“Xác thực có một điểm!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Ta cùng Triệu Thành chủ tiếp xúc khá nhiều, biết rõ một ít việc tư của Triệu Thành chủ, ông ta đột nhiên tức giận là có nguyên nhân.”

“A? Chỉ giáo cho?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Sư phụ, Triệu Thành chủ có một vị thanh mai trúc mã, bị địch nhân dùng một loại kỳ công hiếm thấy gây thương tích, phong ấn linh hồn, chỉ có đan dược cửu phẩm Thái Hư Tán mới có thể đem phong ấn giải trừ, một lần nữa tỉnh lại.”

“Thế nhưng mà, trong thiên hạ cũng chỉ có Tông chủ chúng ta là có thể luyện chế đan dược cửu phẩm, Triệu Thành chủ đã từng tiến về Đan Đạo Tông cầu kiến Tông chủ, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, Tông chủ cũng không giúp ông ta luyện đan.”

“Về sau, Triệu Thành chủ khắp nơi tìm kiếm kết giao với Luyện Đan Sư có tiềm lực, hi vọng một ngày kia, có thể có người đạt tới tiêu chuẩn luyện chế đan dược cửu phẩm, đến lúc đó ông ta sẽ đến cửa muốn nhờ, khả năng đây cũng là nguyên nhân mà Triệu Thành chủ chủ động tới bái phỏng sư phụ.”

Nói đến đây, Vương Húc không khỏi cười khổ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nhìn thoáng qua.

“Thế nhưng mà sư phụ vừa rồi, đem lời nói nói quá lớn, nhất là ngươi nói có thể luyện chế đan dược cửu phẩm, còn là nắm chắc mười phần, chỉ sợ đã kích thích đến Triệu Thành chủ rồi, này mới khiến ông ta phẫn nộ mà đi.”

Lâm Hải nghe xong, chậm rãi nhẹ gật đầu, nếu là nói như vậy, cũng không thể toàn bộ đều trách Triệu Cát Quang.

“Được rồi, chính mình cũng không có cái giao tình gì cùng Triệu Cát Quang, nếu ông ta đã không tin chính mình, như vậy tùy ông ta đi thôi!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải liếc nhìn Kim Thước cùng Vương

Húc, sau đó nhàn nhạt nói ra.

“Đan Đạo Chi Thuật trước đó đã giảng giải cùng các ngươi, các ngươi xuống dưới tiêu hóa thoáng một phát, ta cũng hơi mệt chút, cần vận công điều tức một phen, không có phân phó của ta, bất luận kẻ nào cũng không cho phép quấy rầy!”

“Vâng!” Kim Thước cùng Vương Húc vội vàng đáp ứng một tiếng, sau đó lui ra ngoài.

Chờ hai người ra khỏi gian phòng, Lâm Hải khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Thần Hồn Quyết, rất nhanh hồn phách của Lâm Hải vậy mà rời khỏi thân thể, lơ lửng tại giữa không trung.

“Linh hồn xuất khiếu, có thể tiếp tục tu luyện Thần Hồn Quyết, mà nhục thể của mình, thì có thể tu luyện Đạo Đức Kinh.”

“Như vậy hai bên không ảnh hưởng, thế tất làm chơi ăn thật!”

Linh hồn của Lâm Hải, thoả mãn liếc nhìn xuống thân thể của chính mình, ý niệm khẽ động, Đạo Đức Kinh trong thân thể liền tự động vận chuyển, đã bắt đầu Chu Thiên tuần hoàn.

Mà linh hồn Lâm Hải, cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại, bị một vòng vầng sáng nhàn nhạt vờn quanh, tiến nhập trạng thái tu luyện.

Không biết đã qua bao lâu, linh hồn của Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, sau đó lóe lên rồi biến mất, về tới trong thân thể.

Sau đó, Lâm Hải động thân mà lên, đi đến phía trước cửa sổ, mở cửa sổ ra hướng phía bên ngoài nhìn lại.

Đã thấy bên ngoài là đen kịt một mảnh, đưa tay không thấy được năm ngón, đúng là thời cơ tốt để hành động.

Vèo!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, theo cửa sổ nhảy ra ngoài, mấy cái lên xuống liền biến mất ở chính giữa màn đêm.

“Trước đó Vương Húc có nói, nơi ở của cái Thiên Hỏa Phượng Diễm kia, chính là cấm địa của thành Hỏa Phượng, có người của các đại môn phái liên hợp canh gác, lường trước không khó tìm kiếm.”

Lâm Hải một bên chạy trốn tại trong màn đêm, một bên đem Hỏa Nguyên tố trong cơ thể, điều động toàn bộ, toàn lực cảm ứng đến phương vị của Thiên Hỏa Phượng Diễm.

“Tại cái hướng kia!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền đã tìm được phương hướng, thi triển thân pháp cấp tốc mà đi, rất nhanh liền đã đến giữa một chỗ đất bằng trên một ngọn núi ngoài thành trăm dặm.

Ẩn ẩn, Lâm Hải thấy một mảnh đất bằng rộng lớn phía trước, bị một vòng tường vây cao lớn nhốt chặt, ở trong tường vây, có ngọn đèn lập loè, còn có thanh âm người nói chuyện với nhau.

“Đích thị là tại đây rồi!”

Cảm nhận được Hỏa Nguyên tố trong cơ thể kia cơ hồ sôi trào, Lâm Hải lập tức kết luận, Thiên Hỏa Phượng Diễm ở trong tường vây này.

“Không biết người canh giữ ở đây, đều là cái tu vi gì, nếu xông vào, chỉ sợ sẽ có phiền toái!”

Lâm Hải nhíu mày, suy tư một phen, quyết định mạo hiểm mà thử!

Thế nhưng mà, không chờ Lâm Hải hành động, đột nhiên có vài đạo khí tức cường đại, đột nhiên từ xa mà đến gần mà đến, lại để cho Lâm Hải đột nhiên cả kinh.

“Không tốt, có người!”

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, núp ở sau một tảng đá lớn, sau đó ngừng thở cùng nhịp tim đập, lẳng lặng nhìn lại.

Mà lúc này đây, mấy đạo nhân ảnh kia dĩ nhiên đã đến phụ cận.

Người cầm đầu, chính là một cái nam tử trẻ tuổi sắc mặt cương nghị, mang theo một tia ngạo nhiên, lại để cho Lâm Hải chỉ nhìn thoáng qua, liền cảm thấy cơ bắp trên mặt mạnh mẽ nhảy dựng!

Hắn bất ngờ phát hiện, Băng Hỏa Nguyên tố trong cơ thể mình, vậy mà cùng một chỗ bắt đầu xao động, đột nhiên phảng phất có một loại cảm giác bị áp chế.

“Chuyện gì xảy ra! Người này là ai?” Lâm Hải chấn động, loại chuyện tình cổ quái này, hắn còn là lần đầu tiên gặp được, hơn nữa cái loại cảm giác bị áp chế này, lại để cho Lâm Hải cảm thấy thập phần khó chịu.

“n?” Nam tử trẻ tuổi lúc này, bước chân cũng mạnh mẽ ngừng lại, lộ vẻ mặt nghi hoặc.

“Công tử, làm sao vậy?” Một cái lão giả sau lưng nam tử trẻ tuổi, gấp gáp bước lên phía trước, cảnh giác mà hỏi.

Nam tử trẻ tuổi nhíu mày, trầm mặc không nói, qua hồi lâu mới mang vẻ mặt nghi hoặc mà lắc đầu.

“Không có việc gì, chỉ là có loại cảm giác kỳ quái, có lẽ là bởi vì cái Thiên Hỏa Phượng Diễm kia a!”

Vừa nhắc tới Thiên Hỏa Phượng Diễm, trên mặt nam tử trẻ tuổi, lập tức lộ ra thần thái kích động hưng phấn, hướng phía trước nhìn lại.

“Đi thôi!”

“Vâng!”

Nam tử trẻ tuổi chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt uy nghiêm đi thẳng về phía trước, mấy người sau lưng vội vàng đuổi kịp, cung kính như nô bộc.

“Hô ~”

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới thở dài ra một hơi, không khỏi mang theo vẻ khiếp sợ, liếc nhìn nam tử trẻ tuổi kia thật sâu, kìm lòng không được sinh ra một tia kiêng kị.

Cảm giác mà nam tử trẻ tuổi vừa rồi cho hắn, thật sự là quá kì quái, Băng Hỏa Nguyên tố đột nhiên bị áp chế, lại để cho Lâm Hải có loại cảm giác bị người chế trụ, phảng phất như gặp khắc tinh trời sinh.

Hơn nữa, nam tử trẻ tuổi kia tựa hồ cũng phát hiện ra sự hiện hữu của mình, chỉ là không quá khẳng định mà thôi.

Tuy bởi vì cách nhau quá xa, Lâm Hải cảm ứng không đến tu vi của nam tử trẻ tuổi, nhưng nhìn từ điểm này, người này tất sẽkhông tầm thường.

Còn có một điểm bết bát nhất, cái nam tử trẻ tuổi này, giống như cũng là chạy đến vì Thiên Hỏa Phượng Diễm, nói như vậy, sẽ trực tiếp thành lực cản của chính mình. Không khỏi, ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, lần nữa hướng phía nam tử trẻ tuổi nhìn lại, thế nhưng mà phía dưới cái vừa nhìn này, lại để cho Lâm Hải chấn động!

Chương 1807: Này, mẹ của ngươi họ gì?

Chỉ thấy một người đang đi theo bên người cái nam tử trẻ tuổi này, đối với nam tử trẻ tuổi tựa hồ phi thường cung kính, thậm chí bên trên hình thái còn có chứa một tia nịnh nọt rõ ràng.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là người này, Lâm Hải vậy mà nhận thức!

“Triệu Cát Quang!”

Lâm Hải quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, cái người khúm núm đối với nam tử trẻ tuổi kia, dĩ nhiên là Thành chủ thành Hỏa Phượng mới thấy qua không lâu, Triệu Cát Quang!

Lại để cho đường đường là Thành chủ thành Hỏa Phượng, Đại Thừa tôn sư cung kính như thế, cái nam tử trẻ tuổi này, là có thân phận gì?

Lông mày của Lâm Hải, không khỏi gắt gao nhíu lại, xem ra cái nam tử trẻ tuổi này, so với chính mình tưởng tượng, còn muốn càng thêm thần bí đáng sợ hơn nhiều a!

Oanh!

Đúng lúc này, cửa lớn phía trước dĩ nhiên bị mở ra, một đám người của nam tử trẻ tuổi, không thể chờ đợi được mà đi vào, sau đó cửa lớn lần nữa bị đóng lại.

“Qua xem!”

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, đi tới dưới tường vây, nghiêng tai hướng phía bên trong lắng nghe.

“Ha ha ha, vất vả các vị rồi!”

“Hôm nay, bổn công tử sẽ đem Thiên Hỏa Phượng Diễm luyện hóa, thù lao đáp ứng cho các vị, đồng dạng cũng sẽ không thiếu!”

Lời nói của nam tử trẻ tuổi, trong hưng phấn mang theo đắc ý, lại để cho Lâm Hải tại bên ngoài, nghe hết sức rõ ràng!

“Y muốn luyện hóa Thiên Hỏa Phượng Diễm?!”

Lông mày Lâm Hải đột nhiên nhảy lên, sắc mặt không khỏi thay đổi.

“Vương Húc từng nói qua, các đại môn phái ở thành Hỏa Phượng, là đang thay một cái nhân vật lớn canh gác Thiên Hỏa Phượng Diễm, chẳng lẽ nói cái gọi là nhân vật lớn kia, chính là cái nam tử trẻ tuổi này?”

Lâm Hải không khỏi, lại nghĩ tới Triệu Cát Quang tại bên người nam tử trẻ tuổi trước đó, cái bộ dạng hèn mọn nịnh nọt kia, liền càng thêm khẳng định ý nghĩ này trong nội tâm.

Bất quá rất nhanh, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, mặt lộ vẻ lạnh lùng.

“Không cần biết ngươi là cái nhân vật lớn gì, cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này, ngoại trừ ca ca, ai cũng đừng hòng lấy!”

Tuy Lâm Hải biết rõ cái nam tử trẻ tuổi này tuyệt đối không dễ chọc, hơn nữa bên trong còn có hằng hà cao thủ, nhưng Lâm Hải vẫn quyết định, nhất định phải đem cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này lấy đến tay!

Vèo!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, trực tiếp nhảy lên tường vây, hướng phía bên trong nhìn lại.

Đã thấy trong một cái hố sâu cực lớn rất xa, đang hướng phía bên ngoài không ngừng phụt lên hỏa diễm, cái khí lãng nóng rực kia, cơ hồ đem không gian đều đốt cháy, làm cho không người nào có thể tới gần.

Trên không của hỏa diễm, là một tầng sương mù giống như là màn nước, đem hào quang mà hỏa diễm phun nhổ ra, hoàn toàn che lấp, bởi vậy, khiến cho ngoại giới, căn bản không cách nào phát hiện hỏa diễm tồn tại.

Mà bọn người nam tử trẻ tuổi, cùng một đám người tu hành quần áo hình thái khác nhau, tất cả đều đứng thẳng cách hố sâu trăm mét xa, cảnh giác thủ vệ bốn phía.

“Ai đang tại đó?!”

Rất nhanh, đã có người phát hiện ra Lâm Hải, không khỏi quát lớn một tiếng, lập tức hướng phía vị trí của Lâm Hải vọt tới.

“n?” Một tiếng hò hét bất thình lình này, lại để cho tất cả tất cả mọi người đều cả kinh, nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Mà lúc này đây, một cái nam tử cầm lợi kiếm trong tay, dĩ nhiên đã đến trên tường vây chỗ Lâm Hải đứng thẳng, tuy lại phát hiện trên tường vây rỗng tuếch, căn bản cũng không có người!

“Chuyện gì xảy ra?”

Cái lúc này, Thành chủ Triệu Cát Quang đột nhiên đi qua, trầm mặt hỏi.

“Triệu Thành chủ, vừa rồi ta nhìn thấy, có người đứng ở trên tường vây, thế nhưng mà không biết như thế nào, người lại không thấy rồi!”

“A?” Triệu Cát Quang biến sắc, cùng lúc đó một đóa tường vân xuất hiện tại dưới chân, bay lên trời.

Sau đó, một cỗ uy áp cường đại lập tức phát ra từ đỉnh đầu, thoáng cái đã đem phương viên trăm dặm, tất cả đều bao bọc ở trong đó.

Sau một lát, Triệu Cát Quang mang theo tường vân rơi xuống đất, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn nam tử cầm kiếm.

“Nói bậy nói bạ!”

“Ta...” Nam tử cầm kiếm miệng ngập ngừng, trong nội tâm ủy khuất không thôi, nhưng khi nghênh tiếp ánh mắt lạnh lẽo của Triệu Cát Quang kia, cuối cùng nhất vẫn là đem lời nói nuốt trở vào.

“Triệu Thành chủ, xảy ra chuyện gì?” Cái lúc này, cái nam tử trẻ tuổi kia cũng đã đi tới, hơi bất mãn liếc nhìn Triệu Cát Quang, hỏi.

“Công tử thứ lỗi, hẳn là y hoa mắt!” Triệu Cát Quang vội vàng bồi cái không phải, có chút bối rối nói ra.

“Ta cũng đã sớm hạ lệnh, trong phương viên trăm dặm, chính là cấm khu, bất luận cái người không quan hệ gì đi vào, sẽ giết không tha, lường trước tuyệt đối sẽ không có người lớn mật, dám đến nơi đây.”

“Hơn nữa, ta vừa rồi đã dò xét qua, trong vòng trăm dặm, tuyệt không có một người nào!”

Nam tử trẻ tuổi hồ nghi liếc nhìn Triệu Cát Quang, sau đó không chút khách khí hừ lạnh một tiếng.

“Cái kia không còn gì tốt hơn, nếu như hư mất chuyện tốt của ta, ngươi biết hậu quả!”

“Vâng vâng vâng!” Triệu Cát Quang nghe xong, trong lòng lập tức xiết chặt, vội vàng liên tục đồng ý.

“Công tử yên tâm, những thủ vệ này đều là tinh anh của tất cả đại tông môn, hơn nữa tối nay ta sẽ đích thân thủ tại chỗ này, bảo đảm công tử không sơ hở tý nào!”

“Hừ!” Nam tử trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng, ánh mắt quét liếc bọn thủ vệ này, lộ ra một vòng vẻ khinh thường.

“A Thổ, lại để cho người của chúng ta, phân biệt giữ vững vị trí bốn phương tám hướng, nếu có bất kỳ người dám can đảm tới gần Thiên Hỏa Phượng Diễm, trực tiếp diệt sát!” Nam tử trẻ tuổi cũng không quay đầu lại, hướng phía lão giả sau lưng, cao ngạo phân phó nói.

“Vâng, công tử!”

A Thổ đáp ứng một tiếng, sau đó cùng ba cái tùy tùng khác, thân ảnh phiêu lên, liền đã đến bốn phương tám hướng của hố sâu, đối mặt với hố sâu ngạo nghễ mà đứng, bốn đạo khí tức khủng bố lập tức tách ra, không lọt vào mắt bọn thủ vệ này.

“Các ngươi, tất cả cũng đều giữ vững vị trí, đều đem con mắt trừng lớn, đừng có lại cả kinh một chợt, trông gà hoá cuốc!”

Triệu Cát Quang cau mày phân phó một tiếng, bọn hộ vệ này mới lại tán đi, về tới vị trí thủ vệ của chính mình.

Ông!

Không qua chốc lát, Lâm Hải liền từ trong Luyện Yêu Hồ đi ra, lần nữa xuất hiện tại trên tường vây.

Tên thủ vệ trước đó, giờ phút này đang mang theo một bụng ủy khuất, hai mắt trừng tròn xoe nhìn chằm chằm vào vị trí trước đó.

Như thế nào cũng nghĩ không thông, chính mình rõ ràng thấy có người, vì cái gì người lại đột nhiên không thấy rồi, còn bị Thành chủ khiển trách một phen.

Thời điểm đang biệt khuất đến không được, con mắt của người thủ vệ này rồi đột nhiên thoáng cái trừng tròn xoe, sau đó chỉ vào Lâm Hải hô to một tiếng!

“Có người!”

“n?” Nam tử trẻ tuổi đang đi tới trước hố sâu, sắc mặt nghiêm chỉnh ngưng trọng, làm công tác chuẩn bị, đột nhiên bị một cái cuống họng này, sợ tới mức suýt nữa xá khí.

Mang theo một tia tức giận, nam tử trẻ tuổi quay đầu nhìn lại, đã thấy cái hộ vệ trước đó kia, đã đứng ở trên tường vây, mặt mũi tràn đầy mộng bức nhìn quanh mọi nơi.

Triệu Cát Quang cũng mang theo tường vân lên không trước tiên, tìm tòi mọi nơi.

Nếu quả thật có người, cho dù đồng dạng là Đại Thừa tôn sư đáp mây mà bay đi, thời gian ngắn ngủi như vậy, cũng mơ tưởng tránh được dò xét của ông ta.

Thế nhưng mà, đem phương viên trăm dặm tìm tòi mấy lần, đừng nói là người, liền cả con ruồi Triệu Cát Quang cũng không phát hiện.

“Người ở đâu?!”

Triệu Cát Quang tức đến mức cái mũi đều thiếu chút nữa lệch ra, không khỏi hướng phía tên hộ vệ kia, gầm lên một tiếng!

“Ta, ta thật sự nhìn thấy người mà!”

Tên hộ vệ kia ủy khuất sắp khóc rồi, y vừa rồi rõ ràng nhìn thấy, bên trên tường vây thật sự có người, thế nhưng mà sau khi tới, người như thế nào đã không thấy tăm hơi đâu?

“Trông thấy con em ngươi!”

Triệu Cát Quang thấy hộ vệ còn dám nói xạo, tức giận tới mức tiếp bạo nói tục rồi, nếu không phải người hộ vệ này không thuộc về phủ Thành chủ của ông ta, thì ông ta đều hận không thể đi qua, một cái tát chụp chết y!

“Triệu Thành chủ, có ý tứ gì?!” Nam tử trẻ tuổi lúc này, cũng đã đi tới, xanh mặt, vẻ mặt phẫn nộ quát hỏi.

“Công tử, ta cam đoan, tuyệt sẽ không phát sinh chuyện tiếp theo nữa!” Triệu Cát Quang lập tức mồ hôi lạnh một tiếng, hướng phía nam tử trẻ tuổi nói.

“Như có lần sau, đừng trách ta không khách khí!”

Nam tử trẻ tuổi nói xong, hung hăng liếc trừng Triệu Cát Quang, mới khoan thai quay người, lần nữa về tới trước hố sâu.

“Ngươi tự giải quyết cho tốt a!” Triệu Cát Quang hít sâu một hơi, đem lửa giận trong lòng đè xuống, hướng phía tên hộ vệ kia, hung hăng hừ một tiếng, này mới khiến bọn hộ vệ, lần nữa trở lại vị trí của mình.

“Gặp quỷ rồi!”

Người hộ vệ này, quả thực nghẹn mà chết rồi, chính mình rõ ràng nhìn thấy người rồi, vì cái gì sẽ không ai tin tưởng chính mình đâu?

“Không được, lão tử hôm nay sẽ ở này trông coi, ta cũng không tin!”

Trong nội tâm người hộ vệ này cũng nổi lên bướng bỉnh, dứt khoát cũng không về vị trí của mình nữa, liền đứng tại phía dưới tường vây, hai mắt nháy mắt cũng không nháy, nhìn chằm chằm vào tường vây bên trên.

Ông!

Qua không bao lâu, thủ vệ đột nhiên thấy hoa mắt, đã thấy trên tường vây, đột nhiên nhiều hơn một người.

Lâm Hải cũng không nghĩ tới, cái thủ vệ này rõ ràng lại thủ tại trước mặt của mình, đem Lâm Hải dọa sợ nhảy lên.

“Này, mẹ của ngươi họ gì?”

Lâm Hải xấu hổ cười, hướng phía hộ vệ khoát tay áo, cười toe toét miệng nói ra.

Con mắt hộ vệ rồi đột nhiên thoáng cái trợn tròn, sau đó dắt cuống họng hô to một tiếng.

“Lần này thật sự có người!!!”

Chương 1808: Công tử thần bí

Nam tử trẻ tuổi vừa chuẩn bị sẵn sàng, bị một cuống họng của cái hộ vệ này, sợ tới mức trực tiếp nhụt chí rồi.

“Mẹ nó!”

Một cỗ khí tức kinh khủng, lập tức từ trên người nam tử trẻ tuổi phát ra, thân ảnh lóe lên, nam tử trẻ tuổi liền vọt tới trước tường vây.

Mà Triệu Cát Quang càng là đuổi tới trước một bước, mang theo tường vân từ phía trên không rơi xuống, cả khuôn mặt đều biến thành màu gan heo rồi.

Mà cái hộ vệ trước đó kia, thì là vẻ mặt khủng bố, chỉ vào tường vây rỗng tuếch, bờ môi run rẩy, vừa sợ lại bị dọa, sửng sốt một câu cũng nói không nên lời.

Vèo!

Sau một khắc, hộ vệ chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, sau đó Triệu Cát Quang mang theo vô tận phẫn nộ, mặt đều nhanh dán tại trên mặt của y rồi, hai con mắt mang theo hàn quang lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào y.

“Triệu Thành chủ, ngươi, ngươi muốn làm gì?” Người hộ vệ này sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, lắp bắp nói ra.

Con mắt Triệu Cát Quang đều tái rồi, nghiến răng nghiến lợi rít gào nói.

“Ta con mẹ nó còn muốn hỏi ngươi một chút, người ngươi nói, ở chỗ nào!”

Hộ vệ đột nhiên cả kinh, sau đó hướng phía tường vây trống trơn nhất chỉ, yếu ớt nói ra.

“Vừa rồi, vừa rồi ở chỗ này!”

Lời nói của hộ vệ, đem Triệu Cát Quang sợ tới mức thiếu chút nữa muốn sặc khí, hít sâu mấy hơi thở, mới nặng nề gật đầu.

“Tốt, vậy ngươi nói cho ta biết, hiện tại hắn đi đâu?”

“Không, không thấy rồi! Tựa như tiêu thất vào hư không, vèo cái sẽ không có!” Hộ vệ vẻ mặt sợ hãi, thời điểm nói đến “Vèo”, còn đặc biệt khoa tay múa chân thoáng một phát, đem cái Triệu Cát Quang, thiếu chút nữa tức đến thổ huyết.

“Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi sao? Ngươi con mẹ nó vèo một cái, để ta nhìn xem!”

“Triệu Thành chủ, ngươi phải tin tưởng ta à!” Hộ vệ vẻ mặt ủy khuất nói, “Ta nói đều là thật sự a, vừa rồi chỗ này thật sự có người, hắn còn hỏi ta, mẹ của ngươi họ gì ni!”

Phốc!

Lời nói của hộ vệ, lại để cho Triệu Cát Quang thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất, mặt âm trầm, cắn răng hỏi.

“Cái kia xin hỏi, mẹ của ngươi họ gì a?!”

“Mẹ của ta họ Hồ, gọi Hồ Yến.” Hộ vệ nhút nhát e lệ nói ra.

Phốc!

Nói bậy?

Triệu Cát Quang tràn ra một búng máu, nắm ngực, hung dữ hỏi.

“Vậy cha ngươi, có phải hay không họ loạn, gọi loạn ngữ a!”

“Ồ, làm sao ngươi biết? Cha ta là họ loan, gọi Loan Vũ, Triệu Thành chủ, chẳng lẽ ngươi nhận thức cha ta?” Hộ vệ vẻ mặt kinh hỉ mà hỏi.

“Ta nhận thức con em ngươi, ngươi dám con mẹ nó chơi ta! Ta giết ngươi!”

Triệu Cát Quang rốt cuộc ép không được lửa giận trong lòng rồi, đưa tay một chưởng, một đoàn ánh sáng xanh trực tiếp bao phủ tại trên người hộ vệ.

“Triệu Thành chủ, tha mạng a! Ta nói đều là sự thật a!”

Hộ vệ phát ra một tiếng kêu thảm thiết sợ hãi, sau đó thân thể phịch một tiếng, lập tức bị đoàn ánh sáng xanh kia trực tiếp cắn nát, hình thần câu diệt.

“Tê ~”

Hộ vệ của ông ta, tất cả ở một bên xem mà toàn thân đều giật mình một cái, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi.

Bọn họ ai cũng thật không ngờ, Triệu Thành chủ ngày bình thường đối với bọn họ coi như hòa thiện, ra tay thật không ngờ tàn nhẫn, trực tiếp muốn mệnh của cái hộ vệ này.

“Đều là tự mình gây ra đó a!”

Sợ hãi qua đi, trong nội tâm của những hộ vệ khác, đối với người hộ vệ đã chết này, xem thường một hồi.

Triệu Cát Quang là cái thân phận gì? Đường đường là Thành chủ thành Hỏa Phượng, Đại Thừa tôn sư, coi như là tất cả Tông chủ của các thế lực lớn, thấy người ta cũng phải lễ nhượng ba phần.

Ngươi nha chính là một cái hộ vệ do tông môn phái ra, cũng dám năm lần bảy lượt trêu đùa hí lộng người ta, cái kia không phải là chán sống sao?

Huống chi, bên cạnh còn đứng một cái nhân vật lớn liền cả Triệu Thành chủ cũng đều phải cẩn thận hầu hạ đâu!

“Công tử, thực xin lỗi!”

Sau khi giết hộ vệ, Triệu Cát Quang vẻ mặt xấu hổ, đi vào trước mặt cái nam tử trẻ tuổi kia, hổ thẹn nói.

“Hừ!”

Thấy Triệu Cát Quang đem cái hộ vệ giết kia, sát cơ trên người nam tử trẻ tuổi, mới dần dần tán đi, sau đó hai mắt như là lưỡi kiếm sắc bén, giống như lóe ra lãnh mang đông lạnh tận xương tủy, liếc nhìn Triệu Cát Quang.

“Triệu Thành chủ, đây là một lần cuối cùng, nếu như lại có người quấy rối, đáp ứng ngươi trước đó, như vậy sẽ hết hiệu lực!”

Triệu Cát Quang nghe xong, đột nhiên cả kinh, cuống quít hướng nam tử trẻ tuổi cam đoan nói.

“Công tử, ngươi yên tâm, tuyệt đối sẽ không có lần nữa, kính xin xem tại phân thượng Triệu mỗ cho tới nay vẫn tận chức tận trách, ngàn vạn phải cứu người ta yêu một mạng a!”

Nam tử trẻ tuổi không nói chuyện, chỉ là lạnh lùng nhìn thoáng qua Triệu Cát Quang, quay người lại hướng phía hố sâu đi đến.

“Cái này...” Triệu Cát Quang lập tức liền luống cuống, nhìn bóng lưng của nam tử trẻ tuổi, ánh mắt bối rối một hồi.

Sau đó, đột nhiên một cỗ sát khí kinh khủng tách ra, Triệu Cát Quang mang theo nồng đậm tức giận, hướng phía bầy hộ vệ còn lại, lạnh lẽo nhìn mà đi.

Toàn thân đám kia hộ vệ lập tức run lên, cảm thấy một cỗ sát ý lạnh như băng tới người, trong chốc lát sợ tới mức thân thể cứng đờ, tất cả đều nhút nhát e lệ nhìn về phía Triệu Cát Quang.

“Các vị!”

Ngữ khí của Triệu Cát Quang mang theo một tia âm lãnh, hướng phía mọi người chậm rãi mở miệng.

“Ta trước tiên đem từ tục tĩu nói trước, kế tiếp nếu ai lại dám quấy rầy công tử, Triệu Cát Quang ta đều sẽ giết chết hết!”

“Triệu Thành chủ yên tâm, chúng ta tuyệt không dám quấy rầy công tử!” Bọn hộ vệ này vội vàng liên tục tỏ thái độ, đối mặt với ánh mắt giống như sát nhân kia của Triệu Cát Quang, nào dám có một tia kháng cự.

“Tất cả đều vào chỗ a!”

Triệu Cát Quang lúc này mới vung tay lên, đem bọn hộ vệ này lần nữa xua tán, trở về vị trí của chính mình.

Mà thân ảnh Triệu Cát Quang thì là lóe lên, cũng đi tới bên cạnh hố sâu.

“Công tử, cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này cực kỳ bá đạo, mà ngay cả Đại Thừa tôn sư, đều bị lập tức đốt thành tro tàn, ngài có nắm chắc không?”

A Thổ đứng tại sau lưng nam tử trẻ tuổi, một bên cảnh giới, một bên tràn ngập ân cần hỏi han.

Nam tử trẻ tuổi thì là nhếch khóe miệng lên, một bộ dạng đã tính trước, khẽ cười nói.

“Cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này tuy bá đạo, nhưng Hỏa Nguyên tố trong cơ thể ta, cũng hỏa phi phàm!”

“Đây chính là do lão tổ tông tự mình tiến vào Mãng Hoang Chi Địa, trải qua vạn hiểm chộp tới một cái Dung Nham Thú Đại Thừa kỳ, đem nội hỏa trong cơ thể nó bóc ra, cũng tự mình giúp ta luyện hóa bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau đó mới dung hợp với Hỏa Nguyên tố trong cơ thể ta mà thành!”

A Thổ nghe được, trên mặt đột nhiên cả kinh, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Nguyên lai, lão tổ tông mạo hiểm nguy hiểm thật lớn tiến vào Mãng Hoang Chi Địa, dĩ nhiên là vì ngưng tụ Thú Hỏa cho công tử!”

“Bên ngoài đồn đại, lão tổ tông đối với công tử sủng nịch nhất, xem ra quả là thế a!”

Nam tử trẻ tuổi nghe được, thì là cười nhạt một tiếng, ánh mắt lộ ra một tia thần sắc đắc ý.

"Cái Thú Hỏa trong cơ thể ta này, mặc dù chỉ là được từ Dung Nham Thú, không cách nào cùng cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này đánh đồng, nhưng tăng thêm một thân đạo hạnh của ta này, thực sự miễn cưỡng có thể chống cự với Thiên Hỏa Phượng Diễm đốt cháy rồi!"

"Một khi ta đem cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này thu phục, triệt để luyện hóa xong, trong thiên hạ, ta chính là đệ nhất nhân chơi lửa!"

Nói đến chỗ này, trong mắt nam tử trẻ tuổi, đột nhiên kích xạ ra một đám hào quang cuồng nhiệt.

"Cái kia, vậy lão bộc liền cầu chúc công tử, mã đáo thành công!" A Thổ mang trên mặt hưng phấn vui vẻ, hướng phía nam tử trẻ tuổi, liền ôm quyền nói ra.

"Hừ ~"

Nam tử trẻ tuổi nhẹ hừ một tiếng, sau đó thân thể đột nhiên chấn động, một cỗ khí lãng màu hồng kinh khủng, đột nhiên từ trong cơ thể của y dâng lên mà ra.

Sau một khắc, cả người của nam tử trẻ tuổi, thoáng cái đã bị một cỗ hỏa diễm cuồng bạo vây quanh, sóng nhiệt khủng bố lập tức hướng bốn phía tràn ra, lại để cho bọn hộ vệ này không khỏi xiết chặt hô hấp, nhao nhao vận công chống cự, trong mắt không không lộ ra vẻ kinh hãi.

"A Thổ, bốn cái các ngươi, cần phải bảo vệ tốt rồi, nếu xuất hiện một chút lầm lỗi, ta sẽ bắt ngươi để hỏi!" Con mắt của nam tử trẻ tuổi nhìn chằm chằm vào hố sâu, đột nhiên lộ ra thần sắc ngưng trọng trước nay chưa có!

“Yên tâm đi, công tử, chỉ cần A Thổ có một hơi tại, sẽ không để cho bất luận kẻ nào tiếp cận Thiên Hỏa Phượng Diễm!”

“n!” Nam tử trẻ tuổi lúc này mới nhẹ gật đầu, sau đó hai cái chân phảng phất nặng nề giống như là Thiên Quân, cực kỳ chậm chạp bắt đầu hướng phía trước hành tẩu!

Trong nháy mắt, toàn bộ lực chú ý của bốn người A Thổ cùng Triệu Cát Quang, đều tập trung vào trên người nam tử trẻ tuổi, nguyên một đám nhìn không chuyển mắt, thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài, nhìn nam tử trẻ tuổi hướng phía cái hố sâu liền cả Đại Thừa tôn sư đều có thể lập tức thiêu chết kia đi đến.

Ông!

Đúng lúc này, thân ảnh trên tường vây lóe lên, Lâm Hải lần nữa xuất hiện.

“Khá tốt, lần này không có người tại đây nhìn chằm chằm vào, vừa rồi hù chết ca ca rồi!” Lâm Hải thả lỏng một ngụm, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

“Bà mẹ nó, cái nam tử trẻ tuổi này, muốn chuẩn bị đi lấy Thiên Hỏa Phượng Diễm rồi!” Khi thấy nam tử trẻ tuổi đang hướng phía hố sâu chậm chạp hành tẩu, Lâm Hải đột nhiên cả kinh.

“n?” Đột nhiên, ánh mắt của một cái hộ vệ vừa vặn lướt qua, rơi vào trên người Lâm Hải, sau đó miệng lập tức há thật to, mặt lộ vẻ hoảng sợ!

Chương 1809: Các ngươi là đang tìm ta sao?

“Này!”

Lâm Hải thấy bị hộ vệ phát hiện, bỗng nhiên hướng phía y nhếch miệng cười cười, khoát tay áo.

Sau đó, vèo thoáng một phát, biến mất không thấy gì nữa.

“Ách!”

Cái hộ vệ kia vừa mới muốn hô lên thanh âm, đã thấy Lâm Hải lại không thấy rồi, lập tức càng làm cho thanh âm nén trở về.

Sau đó, dùng sức dụi dụi con ngươi, lần nữa hướng phía tường vây nhìn lên, phát hiện chỗ đó rỗng tuếch, ở đâu còn có người!

“Đậu phộng, gặp quỷ rồi hay sao?!”

Hộ vệ chỉ cảm thấy lông tơ trên người đều bị dựng lên, trong mắt là một hồi nghi hoặc.

Ngay tại thời điểm y cho là mình thật là hoa mắt, đã thấy thân ảnh Lâm Hải, đột nhiên lần nữa xuất hiện tại bên trên tường vây.

“Mẹ nó!”

Toàn thân hộ vệ giật mình một cái, lần này tuyệt đối sẽ không nhìn lầm rồi, trên tường vây này, thật sự có người!

Thế nhưng mà, y vừa mới chuẩn bị muốn hô, lại phát hiện thân ảnh Lâm Hải, lần nữa biến mất không thấy!

“Ta thảo!”

Con mắt hộ vệ, lập tức thẳng, miệng thoáng há hốc, quả thực khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi.

“Người đâu, tại sao lại không có?”

Vèo!

Ngay tại thời điểm hộ vệ kinh hãi không thôi, thân ảnh của Lâm Hải, lại lại một lần ra hiện tại chính giữa tầm mắt của y.

Hơn nữa, vẻ mặt bộ dạng cả người lẫn vật đều vô hại của Lâm Hải, đang hướng y toe toét miệng nở nụ cười.

Chỉ là, nụ cười này nhìn vào trong mắt hộ vệ, nhưng lại âm trầm đáng sợ như vậy, lại để cho y không rét mà run.

Một cỗ sợ hãi vô cùng, đột nhiên phun lên trong lòng hộ vệ, lại để cho y kìm lòng không được há hốc miệng ra, muốn lớn tiếng la lên.

"Có..."

Hộ vệ vừa mới hô một nửa, lại bị một người bên cạnh, đột nhiên bịt miệng lại, sau đó vẻ mặt khẩn trương hướng phía y thấp giọng quát nói.

"Hô cái gì mà hô, ngươi không muốn sống nữa!"

Hai mắt hộ vệ hoảng sợ, lúc này mới phát hiện, người che miệng y, chính là một cái hộ vệ khác đứng tại bên cạnh y, giờ phút này con mắt của người nọ, cũng là vẻ mặt sợ hãi nhìn xem Lâm Hải, cơ bắp trên mặt cũng đều đang run động.

Hiển nhiên, Lâm Hải làm một hồi như vậy, lại là đột nhiên biến mất, lại là đột nhiên xuất hiện, cái hộ vệ bên cạnh này cũng đã phát hiện.

"Lưu ca, ngươi, ngươi cũng thấy đấy, thực sự có người a!"

Cái hộ vệ lúc trước đó, toàn thân run rẩy, hướng phía hộ vệ che miệng mình, khẩn trương nhỏ giọng nói ra.

Cái Lưu ca kia, so với y cũng không tốt đến đâu, trong thanh âm mang theo run rẩy nói ra.

"Nhị Mao, có người cũng không thể hô a!"

"Ngươi không có phát hiện, người này có thể tùy thời biến mất sao? Ta hiện tại rốt cuộc biết, trước đó Loan Cẩu Đản không phải gạt người là được rồi, thế nhưng mà kết quả thế nào, Loan Cẩu Đản bị Triệu Thành chủ một chưởng chụp chết rồi!”

“Nếu như bây giờ chúng ta hô, người kia lại biến mất không thấy gì nữa, ngươi nói Triệu Thành chủ sẽ làm sao?”

Hộ vệ gọi là Nhị Mao kia, nghe được đột nhiên giật mình một cái, nhớ tới lời nói mà Triệu Cát Quang đã nói sau khi giết chết Loan Cẩu Đản kia, lập tức cảm thấy cái cổ bốc lên khí lạnh.

“Triệu Thành chủ tìm không thấy người, sẽ cho rằng chúng ta đang trêu đùa hí lộng ông ta, sau đó... Giết chúng ta!” Toàn thân Nhị Mao một cái giật mình, run rẩy thấp giọng nói ra.

“Còn không phải sao?!” Lưu ca chấp nhận thật sâu, trùng trùng điệp điệp gật đầu nói.

“Cái kia, vậy làm sao bây giờ à?”

“Còn có thể làm sao, hãy ngó qua chỗ khác, giả bộ nhìn không thấy!” Lưu ca thấp giọng nói một tiếng, sau đó quay đầu, uốn éo sang một bên khác, cũng không dám nhìn cái hướng của Lâm Hải kia.

“Vẫn là Lưu ca thông minh, Lưu ca ngươi đã cứu ta một mạng a!” Nhị Mao lộ vẻ mặt vui mừng, cũng vội vàng quay đầu chuyển đi.

“Ách...” Lâm Hải ngồi xổm bên trên tường vây, nhìn hai cái hộ vệ này, phát hiện ra chính mình cũng không dám lên tiếng, trong nội tâm lập tức buồn cười một hồi.

“Mẹ nó, ca ca muốn đúng là cái hiệu quả này, thực phối hợp a!”

Vèo!

Lâm Hải thả người nhảy lên, từ bên trên tường vây nhảy xuống tới, đóng chặt khí tức tìm được một khối đá lớn để che chắn, núp vào, sau đó lần nữa thăm dò hướng phía chỗ hố sâu nhìn lại.

Đã thấy cái cái nam tử trẻ tuổi kia, toàn thân bị ngọn lửa vây quanh, vô cùng gian nan tiếp cận bên mép của hố sâu.

Bốn người A Thổ, cùng Thành chủ Triệu Cát Quang, tất cả đều là vẻ mặt khẩn trương theo dõi y, dù sao cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này quá mức khủng bố, mặc dù trong cơ thể nam tử trẻ tuổi có Thú Hỏa, nhưng bọn họ cũng không dám xem thường.

“Không thể lại để cho y tiếp tục xâm nhập nữa, vạn nhất Thiên Hỏa Phượng Diễm thật sự bị y luyện hóa được, cái kia sẽ thua lỗ lớn.”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, sau đó Trục Nhật Cung xuất hiện trong tay.

Ông!

Sau một khắc, bàn tay phải của Lâm Hải vừa nhấc, lập tức một đạo mũi tên màu vàng kim, phóng thích ra khí tức lăng lệ ác liệt, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“n?”

Bên trên mũi tên phóng xuất ra một cỗ hơi thở, khiến bốn cái hộ vệ A Thổ cùng Triệu Cát Quang đột nhiên cả kinh, tất cả đều hoảng sợ hướng phía phương hướng chỗ Lâm Hải trông lại.

“Không tốt, có người xâm nhập!”

Toát!

Lời của bọn họ vừa cứng rắn đi xuống, đột nhiên một đạo tiếng xé gió bén nhọn đánh úp lại, sau đó vầng sáng màu vàng kim, giống như là lưu tinh vạch phá bầu trời đêm, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, hướng phía công tử trẻ tuổi, kích xạ mà đến!

“Bảo hộ công tử!”

A Thổ hét lớn một tiếng, đồng thời bàn tay vừa nhấc, lập tức một cỗ khí lãng kinh khủng phụt lên mà ra, tại giữa không trung liền hóa thành một đạo hư ảnh bàn tay cực lớn, hướng phía mũi tên màu vàng kim, bắt tới!

Phốc!

Một đạo tiếng vang nặng nề vang lên, truyền vào trong tai mọi người, mũi tên màu vàng kim phảng phất như đâm vào trên vách tường cứng rắn, lập tức bị ngăn trở, sau đó ầm ầm vỡ vụn.

Mà ba người còn lại cùng Triệu Cát Quang, thì là thân ảnh lóe lên, liền đã đến chỗ ẩn thân của Lâm Hải.

“Bọn chuột nhắt phương nào, cút ra đây cho ta!”

Mặt Triệu Cát Quang đều sợ tới mức phát xanh rồi, không thể tưởng được phía dưới phòng bị như thế, lại vẫn có người xông vào.

Cái này nếu làm hư mất chuyện tốt của công tử, vậy tâm nguyện cứu người của ông ta, có thể xong rồi!

Phanh!

Cái hòn đá bị Lâm Hải coi như nơi che chắn kia, lập tức bị Triệu Cát Quang đánh nát bấy, thế nhưng mà sau một khắc, Triệu Cát Quang cùng ba cái hạ nhân khác, lại biến sắc, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

“Không có người?”

"Điều đó không có khả năng!"

A Thổ lúc này, cũng lao đến, lông mày không khỏi gắt gao nhăn lại.

"Vừa rồi cái đạo mũi tên kia, rõ ràng là từ nơi này phát ra!"

"Cho dù đối phương cũng là Đại Thừa tôn sư, cũng không thể tại dưới mí mắt của bốn cái Đại Thừa cảnh các ngươi mà đào tẩu, đây là có chuyện gì?"

Bốn cái hộ vệ đám A Thổ cùng Triệu Cát Quang, thoáng cái tất cả đều mộng bức.

"Hỗn đản, Triệu Cát Quang, nếu ngươi không cho ta một cái giải thích hợp lý, ta sẽ không để yên cho ngươi!"

Đúng lúc này, tiếng gầm phẫn nộ của công tử trẻ tuổi kia, đột nhiên truyền ra, mang theo oán độc thật sâu.

"Công tử, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đem người tìm được, đưa hắn bầm thây vạn đoạn!" Triệu Cát Quang vội vàng bối rối nói ra.

"Chết tiệt!"

Nam tử trẻ tuổi mắng một tiếng, ngọn lửa trên người đột nhiên có chút bất ổn, vội vàng xao động nhảy lên.

"A Thổ, Thú Hỏa trong cơ thể ta đã toàn lực phát động, cùng Thiên Hỏa Phượng Diễm sinh ra cộng minh, hiện tại ngừng cũng đều không ngừng lại được, các ngươi nhất định phải bảo đảm an toàn của ta, không thể để cho người ngoài quấy nhiễu, có nghe hay không?!"

"Nếu như ta xảy ra chuyện, các ngươi ai cũng không sống được!"

A Thổ nghe được, lập tức hoảng sợ biến sắc, cấp tốc hướng phía công tử trẻ tuổi lớn tiếng nói.

“Công tử yên tâm, A Thổ nhất định thề sống chết bảo hộ ngươi an toàn!”

“Bốn cái các ngươi, lập tức bảo vệ tốt phương vị của mình, sự tình truy địch, lại để cho cái Triệu Cát Quang không có tác dụng gì kia đi làm!”

“Vâng!”

Bốn người A Thổ đáp ứng một tiếng, thân ảnh nhao nhao lóe lên, lần nữa về tới vị trí trước đó, đem nam tử trẻ tuổi vây ở chính giữa, tạo thành xu thế phòng ngự.

“Triệu Cát Quang, ngươi còn đứng ra ngây đó làm gì, choáng váng rồi sao?!”

“Vâng!”

Triệu Cát Quang đáp ứng một tiếng, sau đó hướng phía bọn hộ vệ hô to một tiếng.

“Tìm kiếm cho ta!”

Chúng hộ vệ lập tức loạn làm một đoàn, tìm kiếm mọi nơi, mà Triệu Cát Quang càng là đáp mây bay lên không trung, phóng xuất ra linh thức, tìm kiếm mọi nơi.

“Này, các ngươi là đang tìm ta sao?”

Đúng lúc này, đột nhiên một giọng nói, vang lên tại trong tai của mọi người. Tất cả mọi người đều thất kinh, hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại, đã thấy một cái người trẻ tuổi, đầu đầy tóc trắng đang dùng vẻ mặt sáng lạn đứng ở nơi đó, trong tay giương cung cài tên, khí thế nghiêm nghị!

Chương 1810: Điệu hổ ly sơn

“Lâm Hải, là ngươi?!”

Đồng tử của Triệu Cát Quang lập tức co rụt lại, chợt giận dữ, nhận ra Lâm Hải, tức đến sắc mặt đều xanh rồi.

“Này, Triệu Thành chủ, đa tạ ngươi đã sớm thông báo, ta mới có thể đúng lúc vượt tới, ngăn cản y luyện hóa Thiên Hỏa Phượng Diễm.”

Lâm Hải hướng phía Triệu Cát Quang trừng mắt nhìn, vẻ mặt nghịch ngợm nói.

“Ngươi bớt tại đây nói hưu nói vượn, ta lúc nào nói cho ngươi biết rồi!” Sắc mặt Triệu Cát Quang lập tức đại biến, Lâm Hải con mẹ nó đây là đang hướng bên trên đầu mình mà đổ bô phân a, thực con mẹ nó thiếu đạo đức a!

Quả nhiên, cái nam tử trẻ tuổi kia nghe được, giận tím mặt, một cỗ sát khí lạnh như băng liền phóng xuất ra.

“Triệu Thành chủ, ngươi làm chuyện tốt!”

“Công tử, ngươi đừng nghe hắn nói bậy, ta không có...”

“Không cần phải nói nữa!” Nam tử trẻ tuổi gào to một tiếng, đem lời nói của Triệu Cát Quang đánh gãy.

“Lập tức đem hắn giết, nếu làm hư mất chuyện tốt của ta, ngươi không đảm đương nổi!”

“Vâng!” Triệu Cát Quang vội vàng đáp ứng một tiếng, hai mắt mang theo hào quang cừu hận, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi là cố ý gây khó dễ cho ta, hôm nay ta giết ngươi!”

Nói xong, cánh tay Triệu Cát Quang mạnh mẽ nhấc lên, một đạo quang mang màu xanh từ trên trời giáng xuống, giống như một cái chuông lớn, hướng phía Lâm Hải ép xuống dưới đi.

“Giết!”

Toát!

Lâm Hải đối với công kích của Triệu Cát Quang giống như chưa tỉnh, ngược lại đem mũi tên trong tay, hướng phía nam tử trẻ tuổi kia bắn ra ngoài.

Lập tức, một đạo quang mang màu vàng, đâm thủng không khí, mang theo thanh âm hú gọi bén nhọn, lăng lệ ác liệt bay ra!

“Cút ngay!”

A Thổ thấy thế, cuống quít đánh ra một chưởng, khí lãng khổng lồ cùng mũi tên của Lâm Hải va chạm lại với nhau, sau một tiếng vang to lớn, mũi tên nổ, hóa thành vầng sáng.

Sắc mặt A Thổ thì là âm trầm, trong lòng có chút hoảng sợ.

Tuy một mũi tên này của Lâm Hải, bị lão đơn giản hóa giải, nhưng lão lại từ bên trong mũi tên, cảm thấy một cỗ Kim Chi Đạo cuồng bạo không thể phá vỡ.

Mặc dù lão chính là Đại Thừa tôn sư, cũng bị khí tức lăng lệ ác liệt bên trong mũi tên, làm cho khí huyết cuồn cuộn một hồi.

Oanh!

Đúng lúc này, công kích của Triệu Cát Quang, cũng đã rơi vào trên người Lâm Hải, lập tức quang hoa tăng mạnh, khí lãng bốc lên, đem Lâm Hải hoàn toàn nuốt hết vào trong đó.

“Hừ, tiểu bối không biết sống chết!”

Triệu Cát Quang lúc này mới hừ lạnh một tiếng, trong lòng cuối cùng nhả ra một ngụm ác khí.

“Công tử, tại hạ đã đem cái Lâm Hải này...”

Toát!

Triệu Cát Quang còn chưa dứt lời, đột nhiên một đạo âm thanh hú gọi bén nhọn bỗng nhiên vang lên, sau đó liền thấy ba đạo lưu quang màu vàng kim, đồng thời vạch phá không gian mà đến, thẳng đến nam tử trẻ tuổi kích bắn đi.

“Công tử coi chừng!”

Vốn thấy Lâm Hải bị giết, tất cả mọi người đều thở dài một hơi, nhưng chẳng ai ngờ rằng, lúc này mũi tên vậy mà thay đổi cái phương hướng, lần nữa phóng tới, hơn nữa thoáng cái biến thành ba cây!

Oanh!

Một gã hạ nhân khác, đột nhiên vung vẩy hai tay, trong lòng bàn tay bay ra hai đạo hào quang màu hồng, lập tức đem ba mũi tên của Lâm Hải quấn quanh vào trong đó, trong khoảnh khắc vỡ vụn tiêu tán.

“U, tất cả đều là Đại Thừa tôn sư a, ngưu bức!”

Lâm Hải đứng ở đàng xa, cầm Trục Nhật Cung trong tay, hướng phía đám hạ nhân A Thổ, dựng thẳng ngón tay cái, vẻ mặt mỉa mai nói.

Nam tử trẻ tuổi giờ phút này, đứng tại lối vào hố sâu, toàn thân bị Thú Hỏa hừng hực thiêu đốt vờn quanh, mặc kệ hỏa diễm cuồng bạo nhảy lên, khiến cho sắc mặt của y cũng bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Thấy Triệu Cát Quang chẳng những không có đem Lâm Hải giết chết, ngược lại lại để cho Lâm Hải làm trầm trọng thêm, bắt đầu tiến hành công kích đối với y, quả thực vừa tức vừa giận.

“Triệu Cát Quang, ngươi nếu như lại giết không được hắn, ta sẽ giết ngươi!!!”

Nam tử trẻ tuổi thực sự nổi giận, Thú Hỏa toàn thân y lúc nay, dĩ nhiên sôi trào, nếu không nắm chặt thời gian, đem Thiên Hỏa Phượng Diễm phía dưới luyện hóa, chỉ sợ chính mình cũng sẽ bị đốt thành tro rồi.

Triệu Cát Quang giờ phút này vẫn còn khiếp sợ, Lâm Hải bị công kích của mình thôn phệ, vì cái gì vẫn chưa có chết.

Bây giờ thấy nam tử trẻ tuổi nổi giận, trong lòng không khỏi run lên, cắn răng liếc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Tiểu bối, hôm nay ngươi hẳn phải chết!”

Triệu Cát Quang nổi giận gầm lên một tiếng, ra tay như điện, hai luồng hào quang đồng thời từ trong lòng bàn tay bay ra, hướng phía Lâm Hải oanh kích mà đi.

Lúc này đây, Lâm Hải không có ra tay, ngược lại khóe miệng hơi vểnh, lộ ra một vòng mỉa mai.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, công kích của Triệu Cát Quang, đã rơi vào chỗ Lâm Hải đứng thẳng, đem mặt đất oanh kích run rẩy lên.

Mà Triệu Cát Quang thì là nhìn không chuyển mắt, gắt gao chằm chằm vào chỗ của Lâm Hải, để ngừa cái loại sự tình quỷ dị vừa rồi tái xuất hiện.

Ông!

Ngay tại lúc hào quang pháp thuật sắp đem Lâm Hải thôn phệ, thân ảnh Lâm Hải đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, lại để cho con mắt Triệu Cát Quang lập tức trừng tròn xoe, lộ ra vẻ khó tin.

“Không tốt, người đâu?!”

Ngay tại thời khắc Triệu Cát Quang trợn mắt há hốc mồm, đột nhiên một đạo bóng đen, dùng tốc độ cực nhanh, hướng phía tường vây mà đi, lập tức nhảy ra khỏi sân nhỏ, biến mất tại chính giữa màn đêm.

“Chạy?!”

Lông mày Triệu Cát Quang nhíu lại, lập tức bay lên không, linh thức phóng xuất ra đi, bắt đến bóng đen, lập tức khóa chết.

“Triệu Cát Quang, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, mang theo người của ngươi, đuổi theo cho ta! Bổn công tử muốn sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể!”

Nam tử trẻ tuổi đột nhiên hét lớn một tiếng, trong thanh âm mang theo vô tận oán độc cùng phẫn nộ.

“Thế nhưng mà, công tử ngươi tại đây...”

“Hừ, có bốn người A Thổ tại, so bọn phế vật các ngươi này còn mạnh hơn nhiều!”

Mặt già của Triệu Cát Quang lập tức đỏ lên, bất quá nếu nam tử trẻ tuổi lên tiếng, ông ta đã không còn gì để nói được rồi.

“Đều đuổi theo cho ta!”

Một tiếng thét ra lệnh, bọn hộ vệ này nhao nhao nhảy ra khỏi tường vây, hướng phía bên ngoài truy kích mà đi.

Mà sắc mặt Triệu Cát Quang âm lãnh, đối với Lâm Hải đã hận vào xương cốt, sau khi ở giữa không trung đem khí tức của bóng đen tập trung lại, không khỏi cười lạnh một hồi.

“Tuy không biết ngươi dựa vào thủ đoạn gì, hai lần thoát được sinh cơ, nhưng lần này ngươi đừng hòng tháo chạy!”

“Hại ta mất hết mặt mũi ở trước mặt công tử, không giết ngươi, quyết không bỏ qua!”

Vèo!

Sau một khắc, tường vân dưới chân Triệu Cát Quang run lên, lập tức biến mất không thấy gì nữa, hướng phía đạo bóng đen kia, truy đuổi mà đi.

“Triệu Cát Quang, thật sự là một cái ngu xuẩn!”

Thấy Triệu Cát Quang dẫn người ly khai, giận dỗi của nam tử trẻ tuổi vẫn không tiêu, không khỏi tức giận lớn tiếng mắng.

“Công tử, an tâm một chút chớ vội! Triệu Thành chủ đã dẫn người truy theo, chắc sẽ không còn có người quấy rầy.” A Thổ ở một bên, khuyên.

“Hừ, suýt nữa làm hư mất đại sự của bổn công tử!”

Nam tử trẻ tuổi lúc này mới hừ lạnh một tiếng, cưỡng ép khống chế Thú Hỏa cơ hồ muốn không khống chế được, hướng phía bốn người A Thổ phân phó nói.

“A Thổ, bốn cái các ngươi nhất định phải thủ hộ tốt cho ta, thời khắc mấu chốt nhất đã tới rồi, thành bại là ở một lần hành động lúc này!”

“Vâng, công tử yên tâm, có chúng ta bốn người tại, nhất định sẽ bảo vệ ngài không sơ hở tý nào!”

“n!” Nam tử trẻ tuổi nhẹ gật đầu, “Các ngươi, mới là ta yên tâm nhất!”

Nói xong, ánh mắt nam tử trẻ tuổi ngưng tụ, đột nhiên lớn tiếng quát chói tai, sau đó một cỗ khí tức cực nóng kinh khủng, từ trong cơ thể tán phát ra.

Mà hỏa diễm vờn quanh thân y, lập tức phóng lên trời, đưa toàn bộ đỉnh đầu y tất cả đều đốt thành một mảnh đỏ thẫm.

Rống!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng thú rống cuồng bạo, vang lên trên không, tại trong bầu trời đêm truyền ra xa tới vài chục dặm, khiếp tâm hồn người.

Mà càng tăng thêm kinh khủng chính là, một đầu hư ảnh cự thú cao vài trượng bằng hỏa diễm, đột nhiên xuất hiện tại trên không của nam tử trẻ tuổi, điên cuồng gào thét, miệng phun Liệt Diễm, đột nhiên hướng phía trong hố sâu chụp vào một cái.

“Dung Nham Thú, xem ngươi rồi!” Trong mắt nam tử trẻ tuổi bùng lên tinh mang, gắt gao nhìn chằm chằm vào cái hư ảnh của Dung Nham Thú này.

Bốn người A Thổ, cũng là hô hấp cả kinh, tất cả tinh lực đều tập trung vào trên người Dung Nham Thú.

Chuyện hôm nay, thành công hay không, cũng đều xem vào hư ảnh của cái Dung Nham Thú này rồi.

Tíu tíu!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng ưng kêu to rõ vang lên trên không, lại để cho nam tử trẻ tuổi đột nhiên cả kinh.

Hoảng sợ gian nan ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một đạo lưu quang màu vàng kim, đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Ngay tại lúc đó, một đạo thanh âm phảng phất đến từ trên tầng chín trời, bỗng nhiên vang lên.

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Chương 1811: Ngươi trang bức như thế, không sợ bị người đánh chết sao?

Oanh!

Sau một khắc, một cái côn ảnh màu vàng kim cực lớn trống rỗng xuất hiện tại trong bầu trời đêm, phảng phất mang theo xu thế uy mãnh đem thiên địa đều sụp đổ, giống như dễ như trở bàn tay, hướng phía đỉnh đầu nam tử trẻ tuổi, điên cuồng nghiền áp mà đến!

“A!”

Nam tử trẻ tuổi thét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt trong lúc đó biến đổi lớn, trong cái côn ảnh màu vàng kim này ẩn chứa uy lực đáng sợ, vậy mà lại để cho y cảm thấy một cỗ cảm giác vô lực thật sâu!

Hắn có thể khẳng định, nếu một gậy này rơi xuống, dù y liều tính mạng, cũng mơ tưởng ngăn cản được, kết cục chỉ có một con đường chết!

“A Thổ!”

Trong lúc nguy nan, nam tử trẻ tuổi thét lên một tiếng kinh hãi, hướng phía A Thổ cấp tốc cầu cứu.

Bốn người A Thổ, giờ phút này cũng là sắc mặt đại biến, dù bốn người bọn họ chính là Đại Thừa tôn sư, thì cũng từ bên trong một côn từ trên trời giáng xuống này, cảm thấy một cỗ nguy cơ mãnh liệt.

“Bảo hộ công tử!”

A Thổ hướng phía ba người khác hò hét một tiếng, sau đó thân thể bỗng nhiên biến mất, sau một khắc dĩ nhiên xuất hiện ở giữa không trung, mang trên mặt một tia vẻ mặt ngưng trọng thật sâu, rồi đột nhiên vung ra một chưởng, hướng phía côn ảnh màu vàng kim kia đánh ra.

“Phá!”

Nhất thời, một đạo sương mù màu đen, từ trong tay A Thổ phóng lên trời, biến ảo thành một thanh thiết chuy, hướng phía côn ảnh màu vàng kim, nện tới!

Oanh!

Một đạo tiếng vang kịch liệt, phảng phất như mấy vạn tấn thuốc nổ bạo tạc, bỗng nhiên vang lên ở giữa không trung.

Sau đó, thiết chuy màu đen cùng côn ảnh màu vàng kim, trong chốc lát đã đụng vào cùng một chỗ, lập tức nhấc lên một mảnh khí lãng cuồng bạo, tất cả mọi nơi giống như là mang tiếng biển gầm, không gian một mảnh run rẩy, gần như muốn sụp đổ!

Phanh!

Sau một khắc, cái thiết chuy màu đen kia, đột nhiên lay động kịch liệt một hồi, sau đó ầm ầm nổ tung, hào quang văng bay tán loạn khắp nơi, vậy mà không chịu nổi một kích!

“Không có khả năng!”

Sắc mặt A Thổ biến đổi lớn, như thế nào cũng không nghĩ tới, dùng đạo pháp do chính mình Đại Thừa tôn sư phát ra, cư nhiên yếu ớt như thế, vậy thực lực của đối phương, sẽ mạnh bao nhiêu!

Ông!

Ngay tại thời khắc A Thổ sinh lòng tuyệt vọng, đã thấy côn ảnh màu vàng kim kinh khủng kia, cũng đột nhiên lay động một hồi, sau đó trực tiếp nổ thành vô số vầng sáng màu vàng kim, tiêu tán tại trong bầu trời đêm.

“Hô ~” Thân hình A Thổ rơi xuống đất, lúc này mới thở dài ra một hơi, trong nội tâm nghĩ mà sợ không thôi.

“Nguy hiểm thật, nguyên lai đối phương cũng không chịu nổi!”

Tíu tíu!

Cái lúc này, thanh âm ưng kêu lại vang lên, lưu quang màu vàng kim lóe lên, biến mất tại chính giữa cảnh đêm mênh mông.

Con mắt A Thổ nhảy lên, dưới chân bốc lên tường vân, muốn truy kích, lại bị nam tử trẻ tuổi ngăn lại.

“A Thổ, không nên, ta cảm giác Thiên Hỏa Phượng Diễm, sắp đi ra!”

A Thổ đột nhiên cả kinh, vội vàng tán đi tường vân dưới chân, cấp tốc hướng phía nam tử trẻ tuổi nhìn lại.

“Công tử...”

“Yên tâm, ta còn có thể kiên trì!” Sắc mặt nam tử trẻ tuổi nhăn nhó, toàn thân bị Liệt Diễm nướng đỏ thẫm như máu, tựa hồ đang thừa nhận lấy thống khổ thật lớn.

“A Thổ, thành bại là ở một lần hành động lúc này, bốn người các ngươi nhất định phải hộ vệ ta an toàn, đối với người xâm phạm, lập tức đuổi đi, không thể truy kích, chờ sau khi chuyện thành công, lại tính sổ cũng không muộn!”

“Vâng, cẩn tuân phân phó của công tử!” Bốn người A Thổ, vội vàng ôm quyền đáp.

Bốn người bọn họ mặc dù chỉ là hạ nhân, nhưng Đại Thừa tôn sư lại há có hạng người bình thường, tự nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Bất quá, nam tử trẻ tuổi không lên tiếng, bọn họ không dám tự chủ trương, nếu gặp địch không truy, ai biết nam tử trẻ tuổi có thể trách tội bọn họ hay không.

Hiện tại nam tử trẻ tuổi ra lệnh, trong lòng của bọn họ, cũng lập tức dễ dàng không ít.

Nếu như chỉ là thủ hộ nam tử trẻ tuổi an toàn, sự tình khác một mực mặc kệ, dùng lực lượng của bốn người bọn họ, lường trước không phải việc khó gì, gánh nặng trên vai lập tức biến nhẹ.

A Thổ ngẩng đầu, liếc nhìn lưu quang màu vàng kim sắp biến mất, trong ánh mắt hiện lên một đám hàn mang.

“Coi như số ngươi gặp may!”

Cái đạo lưu quang màu vàng kim kia, tự nhiên là Yêu thú Tiểu Hồng và Lâm Hải.

Giờ phút này, Lâm Hải cầm trong tay Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, ngồi ở trên lưng Tiểu Hồng, khóe môi nhếch lên một vòng máu tươi, sắc mặt ảm đạm, mặt lộ vẻ thống khổ.

“Đậu phộng, Đại Thừa tôn sư, thực không thể trêu vào!”

Vừa rồi, Lâm Hải dùng năm nghìn năm đạo hạnh cùng Kim Chi Đạo đại viên mãn của chính mình, lại mượn nhờ Tiên khí Băng Sương Chi Nhận cùng Tiểu Hồng nhanh chóng hạ xuống, thi triển ra tuyệt học của Tôn Ngộ Không, Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!

Vốn tưởng rằng một gậy này xuống dưới, coi như là Đại Thừa tôn sư, cũng đủ để uống một bình.

Thật không nghĩ đến, lại bị một chưởng của A Thổ, trực tiếp đem côn ảnh màu vàng kim đánh thành nát bấy, không chỉ có như thế, cái lực phản chấn cực lớn kia, còn lại để cho nội tạng của Lâm Hải bị thương không nhẹ thế.

Tuy nhiên A Thổ một chưởng kia, cũng bị Lâm Hải trong khoảnh khắc nổ nát, nhưng cuối cùng không có gì tổn thất.

Tuy nhìn về phía trên, lần giao phong này của hai người bề ngoài giống như thế lực ngang nhau, nhưng trên thực tế vẫn là Lâm Hải thất bại.

Không khỏi, Lâm Hải đối với sự cường đại của Đại Thừa tôn sư, xem càng thêm rõ ràng rồi.

Mặc dù chính mình vừa rồi đã ra hết át chủ bài, dùng ra toàn lực, nhưng đối với Đại Thừa tôn sư mà nói, thì còn không cách nào tạo thành tính uy hiếp thực chất.

“Thao, vẫn là quá yếu!”

Lâm Hải cười khổ một tiếng, một bên tự mình ăn một khỏa Hồi Linh Đan, lập tức đem chân khí bổ đầy, một bên lắc đầu tự giễu.

“Ngươi thật không biết xấu hổ, Yêu thú nhất tỷ khinh bỉ ngươi!”

Nghe được Lâm Hải nói chuyện, thanh âm tràn ngập mỉa mai của Tiểu Hồng, đột nhiên truyền vào trong tai Lâm Hải.

“Ách…” Mặt mũi Lâm Hải lập tức tràn đầy hắc tuyến, “Ngươi là cái ý tứ gì?”

“Hứ ~” Tiểu Hồng khinh thường cười nhạo một tiếng, “Nửa bước Địa Tiên cùng Đại Thừa tôn sư cách biệt một trời, phía dưới ngạnh kháng còn có thể toàn thân trở ra, cái này đã xem như kỳ tích rồi, rõ ràng còn nói mình yếu?”

“Ngươi trang bức như thế, không sợ bị người đánh chết sao?”

“Trang con em ngươi a!” Lâm Hải lập tức im lặng một hồi, ca ca nói là lời nói thật tâm có được không?

“Ai, xem ra A Hoa của nhà chúng ta không biết xấu hổ, đích thị là di truyền từ ngươi!” Tiểu Hồng lại là than nhẹ một tiếng, đối với Lâm Hải mặt mũi tràn đầy xem thường.

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, lập tức phun ra một búng máu, mặt mũi tràn đầy không vui.

Mẹ nó, nói ca ca trang bức, nhịn cũng đành nhịn!

Nhưng là nói A Hoa không biết xấu hổ, là di truyền của ca ca, là ngươi quá sùng bái ca ca, hay là căn bản không biết A Hoa?

Luận trình độ không biết xấu hổ, A Hoa có thể lên ngôi có được không?

“Hứ, ta không cùng chim chấp nhặt!”

Lâm Hải nhếch miệng lên, sau đó lấy ra kim châm, đâm vào huyệt đạo, một lát sau thương thế liền đã phục hồi như cũ, sau đó lần nữa đứng lên.

“Đi, lại trở về!”

“Ca ca cho dù đánh không chết ngươi nha, cũng muốn quấy rối chết ngươi!”

“Tốt nhất làm ngươi cái tẩu hỏa nhập ma!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng nghe lệnh mà động, một tiếng ưng kêu vang vọng bầu trời đêm, lập tức lần nữa hóa thành lưu quang, hướng phía chỗ mặt đất có Thiên Hỏa Phượng Diễm, lại bay trở về.

Lâm Hải hai tay cầm đao, đứng ở bên trên lưng Tiểu Hồng, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang.

“Tiên khí Băng Sương Chi Nhận là thuộc tính Thủy, Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ là pháp thuật hệ Kim, lúc này đây thử kết hợp Kim Chi Đạo cùng Băng Chi Đạo, nhìn xem uy lực có tăng thêm hay không!”

Trong chớp mắt công phu, Tiểu Hồng đã bay đến trên không của bọn người nam tử trẻ tuổi.

Bọn người A Thổ đang cảnh giới mọi nơi, khi thấy cái đạo lưu quang màu vàng kim kia ở trên bầu trời, lập tức nhíu lông mày lại.

“Công tử, người đánh lén vừa rồi, lại tới nữa!”

Nam tử trẻ tuổi giờ phút này, đang khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm nghiền, cái hư ảnh của con Dung Nham Thú trên đỉnh đầu kia, đã đem nửa thân thể chui vào trong hố sâu, đang cực kỳ gian nan hướng phía dưới tiến lên.

Nghe được lời nói của A Thổ, nam tử trẻ tuổi đột nhiên mở hai mắt ra, trong ánh mắt hiện lên một vẻ bối rối.

“A Thổ, đem kẻ đến lập tức đuổi đi, bây giờ là thời khắc mấu chốt, một khi đã bị quấy nhiễu, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng chịu nổi!”

“Vâng!” Vẻ mặt A Thổ lập tức trầm trọng, hướng phía ba người khác phân phó nói.

“Chiếu cố tốt công tử, ta lên không chặn đường hắn!”

Ông! Câu nói của A Thổ vừa rơi xuống đất, dưới chân lập tức xuất hiện tường vân, sau một khắc đã lập tức lên không, hướng phía Tiểu Hồng bay đi!

Chương 1812: Đánh không chết ngươi, phiền chết ngươi!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

A Thổ vừa mới lên không, một tiếng gào lập tức to vang lên trên không trung, sau đó côn ảnh màu vàng kim lại hiện ra, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, hướng phía A Thổ điên cuồng rơi xuống.

Ông!

Cùng lúc đó, một cỗ kỳ hàn lạnh lẽo thấm vào tận xương cốt, trong khoảnh khắc trải rộng cả một phiến không gian này, sau đó sương tuyết cùng buông, gió lạnh kêu khóc, như là lưỡi dao sắc bén, lập tức đem A Thổ bao ở trong đó.

“Lại là một chiêu này!”

A Thổ biến sắc, vừa rồi cùng Lâm Hải ngạnh đụng một cái, dĩ nhiên biết rõ uy lực trong một đao kia của Lâm Hải không phải là chuyện đùa.

Hôm nay, tại bên trong Kim Chi Đạo cương mãnh sắc bén kia, vậy mà lại xen lẫn Băng Chi Đạo cơ hồ đem không khí cũng đều đông lại, dù A Thổ là Đại Thừa tôn sư, cũng không dám chủ quan chút nào!

Cùng lúc đó, cánh tay A Thổ ở trước ngực nhoáng một cái, kéo lê một đạo màu đen hình cong, hào quang kích xạ mà ra, lập tức hóa thành thiết chuy so với trước lại càng lớn hơn, hướng phía côn ảnh màu vàng kim, cuồng mãnh đập tới.

Oanh!

Sau một khắc, tiếng nổ mạnh truyền đến, côn ảnh màu vàng kim cùng thiết chuy màu đen lần nữa mãnh liệt đụng vào cùng một chỗ, trong chốc lát đồng thời nứt vỡ.

Phốc!

Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức biến thành vô cùng xám trắng.

“Tiểu Hồng, rút lui!”

Cuống quít, Lâm Hải hướng phía Tiểu Hồng phân phó một tiếng, Tiểu Hồng chấn động đôi cánh, hóa thành lưu quang bay nhanh mà đi.

“Chạy đi đâu!”

A Thổ bị một gậy này của Lâm Hải, cũng nện cho thân thể lay động một hồi, trong nội tâm tuy hoảng sợ không thôi, nhưng lại không bị thương tổn.

Thấy Lâm Hải đào tẩu, lập tức chợt quát một tiếng, mang lấy tường vân, đuổi sát mà đi.

Thế nhưng mà, phía dưới một truy này, sắc mặt A Thổ xác thực đại biến, lão hoảng sợ phát hiện, cái con Yêu thú phi hành phía trước kia, vậy mà tốc độ so với chính mình đáp mây bay không có chậm hơn bao nhiêu!

Tuy khoảng cách đang chậm chạp kéo gần hơn, nhưng muốn đuổi theo cái con ưng màu vàng kim kia, chỉ sợ ít nhất phải mất một phút đồng hồ thời gian.

Không khỏi, A Thổ có chút do dự.

Dù sao, công tử nhà mình vẫn còn ở phía dưới, hơn nữa đã đến thời khắc mấu chốt.

Nếu như mình truy địch mà đi, công tử phát sinh vấn đề, vậy có hối hận thì đã muộn rồi.

Bất đắc dĩ, A Thổ ngừng lại, dù sao vừa rồi công tử cũng đã giao phó, chỉ cần đem địch nhân đuổi đi là được, việc cấp bách là bảo đảm công tử không bị quấy rầy.

“Coi như ngươi mạng lớn!”

A Thổ hừ lạnh một tiếng, đình chỉ truy kích, mang theo tường vân, lần nữa trở xuống tại chỗ.

“Công tử, người tới đã bị đuổi đi!”

“A Thổ, nhất định phải nghiêm ngặt đề phòng, Thú Hỏa của ta đã câu thông với Thiên Hỏa Phượng Diễm, chúng ta cách thành công, không xa! Cái lúc này, ngàn vạn lần không thể xuất hiện không may, thất bại trong gang tấc!”

A Thổ nghe được, lập tức lộ vẻ mặt vui mừng, hướng phía nam tử trẻ tuổi trùng trùng điệp điệp gật đầu.

“Công tử yên tâm, A Thổ nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng!”

Tíu tíu!

A Thổ vừa dứt lời, đột nhiên thanh âm ưng kêu lần nữa vang lên, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy lưu quang màu vàng kim, lại một lần xuất hiện ở không trung trên đầu.

“Mẹ nó!”

Sắc mặt A Thổ lập tức biến đổi, cái này con mẹ nó là sao a, như thế nào không để yên rồi!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!!!”

Không đợi A Thổ lên không nghênh chiến, đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên, đã thấy côn ảnh màu vàng kim, lần nữa đem không gian rung động lắc lư, xu thế giống như muốn phá hủy, nện xuống dưới!

“Đáng giận!”

Vẻ mặt A Thổ đầy lửa giận, hai chân đập mạnh, giẫm tường vân lên không mà đi, cánh tay vung vẩy, thiết chuy màu đen cực lớn lần nữa ngưng tụ, hướng phía côn ảnh màu vàng kim, oanh kích mà đi!

Phanh!

Nổ mạnh qua đi, Tiểu Hồng chở Lâm Hải, lập tức viễn độn, chỉ để lại A Thổ đứng tại trên đám mây, tức đến thân thể thẳng run!

“Công tử, ngươi làm sao vậy?”

Đúng lúc này, ba cái hạ nhân phía dưới, đột nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, lại để cho A Thổ ở giữa không trung đột nhiên cả kinh.

Hoảng sợ hướng phía dưới nhìn lại, đã thấy nam tử trẻ tuổi thần sắc uể oải, trước ngực có dấu vết máu tươi, mà hỏa diễm quanh thân, cũng bắt đầu càng thêm luống cuống.

Vèo!

Không chần chờ chút nào, A Thổ hạ xuống, hướng phía nam tử trẻ tuổi cấp tốc hỏi thăm.

“Công tử, ngươi không sao chứ?”

Nam tử trẻ tuổi mang theo một cỗ lửa giận, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Vừa rồi, Thú Hỏa của ta cùng Thiên Hỏa Phượng Diễm, dĩ nhiên đã bắt đầu câu thông, lại bị dư ba chiến đấu quấy nhiễu, thời khắc Phượng Diễm kinh hãi, đã đánh bị thương Thú Hỏa, hại ta suýt nữa bị thương căn cơ!”

“Đều là trách nhiệm của A Thổ!” A Thổ nghe được, sắc mặt đại biến, vẻ mặt kinh hoảng nói ra.

Nam tử trẻ tuổi nhẹ khẽ lắc đầu, nhìn lưu quang màu vàng kim đã biến mất kia, trong mắt toát ra thù hận trước nay chưa từng có.

“Người này rốt cuộc là ai, vậy mà năm lần bảy lượt tới quấy rối!”

“Tên hỗn đản Triệu Cát Quang này, còn nói không sơ hở tý nào, cái này con mẹ nó đúng là không sơ hở tý nào sao?!”

Vừa nhắc tới Triệu Cát Quang, hỏa khí của nam tử trẻ tuổi càng lớn.

“Triệu Cát Quang còn chưa có trở lại sao?”

A Thổ lắc đầu, “Triệu Cát Quang dẫn người đuổi theo cái gọi là Lâm Hải kia rồi, còn chưa có trở lại.”

“Cái ngu xuẩn này!”

Nam tử trẻ tuổi quát mắng một tiếng, sau đó vẻ mặt ngưng trọng nhìn xem A Thổ.

“Ta không thể lại bị người quấy rầy, A Thổ ngươi nhớ kỹ, nếu cái con kia ưng lại đến, thì ngươi truy kích cho ta, do ba người bọn họ bảo hộ ta là được!”

“Vâng!” A Thổ nặng nề gật đầu, cũng nhìn ra tình huống của nam tử trẻ tuổi hiện tại không ổn, lại thêm hai lần bị quấy rầy như trước, chỉ sợ liền ngoẻo rồi.

Tíu tíu!

Bọn họ vừa nói xong, âm thanh ưng kêu đột nhiên lại vang lên, đem nam tử trẻ tuổi tức đến thiếu chút nữa thì thổ huyết.

“A Thổ, giết hắn cho ta!” Nam tử trẻ tuổi gầm lên giận dữ.

“Hắc hắc, ca ca đánh không chết ngươi, thì phiền chết ngươi!”

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Nam tử trẻ tuổi vừa dứt lời, côn ảnh màu vàng kim lần nữa xuất hiện, hướng phía dưới điên cuồng rơi xuống.

“Mẹ nó, lại không thể có chút ý mới sao!”

A Thổ tức đến thiếu chút nữa thì thổ huyết, một tiếng hét to, bay lên trời.

“Chết cho ta!”

Oanh!

Nhất thời, trên đỉnh đầu của A Thổ, đột nhiên xuất hiện một cái bóng đen cực lớn, giương nanh múa vuốt, phảng phất như Thần Ma đến từ thời viễn cổ, hướng phía côn ảnh màu vàng kim, liền nhào tới!

“Đậu phộng!”

Lâm Hải đứng tại bên trên lưng Tiểu Hồng, lập tức cảm thấy một cỗ tim đập nhanh, cái khí tức Thần Ma kia, vậy mà lại để cho hắn cảm thấy một cỗ cảm giác áp bách thật sâu, phảng phất như huyết dịch toàn thân đều đang đình chỉ lưu động.

Mà lúc này đây, Thần Ma gầm thét, một bàn tay cực lớn vung ra, đem côn ảnh màu vàng kim tóm vào trong tay.

Oanh!

Nhất thời, quang mang màu vàng kim nổ tung, côn ảnh lập tức nứt vỡ, mà một cánh tay của Thần Ma, cũng biến thành bột mịn.

Nhưng, thân hình Thần Ma vẫn còn, lập tức giương nanh múa vuốt, mang theo sát khí nồng đậm, gầm thét thẳng đến Lâm Hải đánh tới.

“Tiểu Hồng, rút lui!”

Lâm Hải một bên nuốt vào một khỏa Hồi Linh Đan, nhanh chóng khôi phục chân khí, một bên chỉ huy Tiểu Hồng, phi tốc trốn chạy.

Tại trong mắt Lâm Hải, cái Thần Ma này cực kỳ đáng sợ, không cần phải dây dưa thêm, chờ chân khí lại phục hồi như cũ, rồi trở về là được.

Thế nhưng mà rất nhanh, sắc mặt Lâm Hải đã thay đổi, chỉ thấy lúc này đây, A Thổ vậy mà không có lui về, mà là mắt lộ hung quang, mang lấy tường vân tại phía sau lưng hắn đuổi theo đuổi không bỏ mà đến!

“Đậu phộng, cái tình huống gì đây, thằng này cải biến sách lược?” Lâm Hải cả kinh, mắt thấy A Thổ điều khiển Thần Ma, dĩ nhiên đã đến sau lưng, một bàn tay cực lớn khác, đang vung vẩy hướng phía chính mình nện xuống.

“Thần thông, Chước Quang!”

Lâm Hải không kịp ngẫm nghĩ nữa, lập tức mở ra con mắt thứ ba, nhất thời một đạo quang mang màu trắng, giống như là Laser bắn ra, lập tức đã rơi vào trước ngực Thần Ma.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, Chước Quang xuyên thể mà qua, thân thể Thần Ma chấn động, sau đó phịch một tiếng nổ tung mà vong.

“Không tốt!”

A Thổ ở xa xa, đang thao túng Thần Ma, chợt thấy một đạo ánh sáng trắng, vậy mà bắn thủng thân thể Thần Ma, hướng phía lão bay tới, sắc mặt lập tức đại biến.

Dù lão là Đại Thừa tôn sư, vậy mà cũng từ giữa đạo ánh sáng trắng này, cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm nồng đậm.

Thế nhưng mà, lão giờ phút này đang chân đạp tường vân theo đuổi không bỏ, mà cái Chước Quang này lại phóng qua quá nhanh, A Thổ mặc dù muốn tránh, cũng đã không còn kịp rồi!

Thời khắc sinh tử, sắc mặt A Thổ biến đổi lớn, đem hết toàn lực đem thân thể của mình hướng phía bên cạnh chếch đi.

Phốc! Sau một khắc, ánh sáng trắng tách ra, huyết hoa vẩy ra!

Chương 1813: Hỏa Phượng thành hình

“A!”

A Thổ kêu đau một tiếng, nghiêng đầu nhìn lại, lại thấy cánh tay trái của mình, trực tiếp bị Chước Quang nổ, biến thành bột mịn.

Nếu không phải chân nguyên trong cơ thể lão, lập tức theo miệng vết thương dâng lên mà ra, đem Chước Quang chống lại, chỉ sợ cả người cũng phải bị ảnh hưởng đến, rơi vào kết cục hình thần câu diệt.

“Hỗn đản!”

Mí mắt A Thổ kinh hoàng một hồi, quả thực đau lòng không thôi.

Dù lão là Đại Thừa tôn sư, cánh tay đã đứt, cũng không có cách nào tái sinh, đời này xem như tàn phế.

Không chỉ có như thế, mất một cánh tay, thực lực của lão cũng sẽ hạ thấp trên diện rộng, trong lúc nhất thời vậy mà không dám tiếp tục truy kích.

“Người cưỡi Yêu thú phi hành kia, đến tột cùng là ai, thậm chí có lực công kích đáng sợ như thế!”

Nội tâm A Thổ, bỗng nhiên bay lên một cỗ ý sợ hãi, bất kể là Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, hay là đạo ánh sáng trắng kia, đều có thể uy hiếp được tánh mạng của lão.

Nếu tiếp tục truy kích, còn không biết người này sẽ có cái thủ đoạn kinh khủng gì hơn nữa, phong hiểm quá lớn.

“Được rồi, ta cứ thủ tại chỗ này, nếu hắn lại đến, đưa hắn đánh lui là được!”

Suy tư một phen, A Thổ ngừng lại, chân đạp đám mây, cứ như vậy đứng ở chỗ đó, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ.

Nếu như Lâm Hải trở về, lão sẽ ra tay đem Lâm Hải đánh lui, nếu không quay lại, thời gian ngăn chặn đủ để cho nam tử trẻ tuổi thành công luyện hóa Thiên Hỏa Phượng Diễm, nhiệm vụ của lão cũng coi là hoàn thành.

Lâm Hải ngồi ở trên lưng Tiểu Hồng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thậm chí cảm thấy trong đầu đau đớn một hồi.

“Mẹ nó, cái Chước Quang này tuy mạnh, nhưng hao tổn quá lớn, chẳng những tiêu hao chân khí đến tận cùng, liền cả tinh thần đều mỏi mệt không chịu nổi, có loại cảm giác hư thoát.”

Lâm Hải đã ăn vào một khỏa Hồi Linh Đan, đồng thời nhanh chóng vận chuyển Thần Hồn Quyết, khôi phục tinh thần lực mỏi mệt.

Thấy A Thổ không có truy theo, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Vẫn là trước điều tức tốt, sẽ đi qua quấy rối!”

Lâm Hải cùng A Thổ, hoàn toàn chập choạng cán đánh lang, hai đầu sợ hãi, trong lúc nhất thời hai người cũng không dám tùy tiện hành động.

Cũng may tinh thần của Lâm Hải tuy mỏi mệt, lại không bị thụ thương, phía dưới Thần Hồn Quyết vận chuyển, rất nhanh đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

“Cái Thiên Nhãn Thần Thông này kể từ sau khi thăng cấp, bất kể là Phần Thiên hay là Chước Quang, hoặc là Phá Chướng, uy lực đều tăng lên không ít so với trước, nhưng tiêu hao cũng càng thêm cường đại rồi.”

Mấy cái đại sát chiêu này, cho tới nay đều là để cho Lâm Hải vừa yêu lại vừa hận, mỗi lần sử dụng hết, đều tương đương với việc đã trải qua một cuộc ác chiến, lâm vào trạng thái hư thoát.

Cũng may, hôm nay đã có rất nhiều Hồi Linh Đan, Lâm Hải mới không có cố kỵ nhiều như vậy.

“Chước Quang, là công kích đơn thể mạnh nhất trước mắt của chính mình, liền cả Đại Thừa tôn sư, đều phải nhượng bộ lui binh.”

“Mà Phần Thiên, thì là kỹ năng quần công cường đại nhất của chính mình, không biết hôm nay, đã khủng bố đến trình độ nào!”

Trong mắt Lâm Hải, lóe lên hàn mang, có cảm giác rục rịch.

Bên người cái nam tử trẻ tuổi kia, ngoại trừ A Thổ còn có ba cái hạ nhân, tất cả cũng đều là Đại Thừa tôn sư.

Chính mình bây giờ mà quay về quấy rối, tuy có thể sinh ra được ảnh hưởng nhất định đối với nam tử trẻ tuổi, nhưng lại không nguy hiểm đến tánh mạng.

Không bằng, một mồi lửa xuống dưới, chết choáng cháy nha là được rồi!

Lâm Hải càng nghĩ càng cảm giác biện pháp này của mình không tệ.

Lửa Phần Thiên chính là thông qua Thiên Nhãn Thần Thông mà thi triển ra, vượt qua xa phàm hỏa bình thường.

Tuy so ra kém cái Thiên Hỏa Phượng Diễm kia, nhưng so với Thú Hỏa Dung Nham Thú của cái nam tử trẻ tuổi kia, lại chỉ mạnh hơn chứ không yếu!

“Đêm dài lắm mộng, cứ làm như thế!”

Lâm Hải lập tức hạ quyết tâm, hướng phía trên lưng Tiểu Hồng nhẹ nhàng vỗ.

“Tiểu Hồng, bỏ qua cái gọi là A Thổ kia, theo một phương hướng khác đi qua.”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, quay thân hình lại, hướng phía phương hướng bên cạnh bay đi.

“Đạo ánh sáng trắng vừa rồi kia, uy lực đáng sợ như thế, lường trước người bên trên cái Yêu thú phi hành kia, nhất định sẽ hao tổn thật lớn, có lẽ cũng không dám đến rồi!”

Đợi đã lâu, cũng không thấy Lâm Hải giống như lúc trước, lập tức quay ngược lại, tâm A Thổ cuối cùng đã để xuống.

“Đợi thêm một phút đồng hồ nữa, nếu như vẫn chưa trở lại, ta sẽ trở về, thủ hộ cho công tử!”

Nghĩ đến chỗ này, hai mắt A Thổ khép hờ, một bên vận chuyển chân nguyên chữa thương, một bên chờ đợi Lâm Hải.

Lão hoàn toàn không biết, Lâm Hải lúc này, dĩ nhiên đã vượt qua lão, lần nữa về tới trong cấm địa.

“Ha ha, ha ha ha!”

Mà lúc này đây, cái nam tử trẻ tuổi kia đang là vẻ mặt cuồng hỉ, cất tiếng cười to lấy.

“Công tử, như thế nào?” Ba cái hạ nhân kia thấy thế, lập tức kích động mà hỏi.

“Thú Hỏa cùng Thiên Hỏa Phượng Diễm đã hoàn tất câu thông, hoàn toàn chống lại Phượng Diễm thiêu đốt, ta có thể bắt tay vào làm luyện hóa được.”

“Nếu như thuận lợi mà nói, tối đa một phút đồng hồ, cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này, có thể bị ta đã thu phục được!”

“Đến lúc đó, thực lực của ta sẽ đột nhiên tăng mạnh, phía dưới Đại Thừa sẽ không có đối thủ!”

Nam tử trẻ tuổi vung tay lên, trên người đột nhiên tản mát ra một loại khí phách cường đại giống như quân lâm thiên hạ, vẻ mặt hưng phấn, tràn đầy kích động.

“Chúc mừng công tử!”

“Nhìn kỹ bốn phía, cuối cùng trước mắt, ngàn vạn đừng có xuất hiện không may!”

“Vâng!”

Ba cái hạ nhân đáp ứng một tiếng, lập tức mang vẻ mặt cảnh giác quan sát bốn phía.

Mà nam tử trẻ tuổi thì là ngưng tụ ánh mắt, cánh tay ở trước ngực vung lên, hỏa diễm đã yên ả xuống bên ngoài thân kia, lập tức lần nữa tràn đầy như lúc ban đầu!

"Rống!"

Cái lúc này, hư ảnh của con Dung Nham Thú kia, cả thân thể đã hoàn toàn chui vào trong hố sâu, cùng hỏa diễm trong hố sâu, phảng phất như hòa thành một thể.

"Luyện!"

Nam tử trẻ tuổi đột nhiên quát lớn một tiếng, hai tay liền kết pháp quyết, hỏa diễm bên ngoài thân bỗng nhiên bay lên, bay thẳng lên trời.

Mà trong mắt nam tử trẻ tuổi, đột nhiên nhảy ra hai ngọn lửa mãnh liệt, phảng phất như Thiên Hỏa, làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động không thôi.

Oanh!

Trong chốc lát, trong hố sâu kia, một đoàn Liệt Diễm phóng lên trời, hình thành một cái cột lửa cao chừng hơn mười trượng, đem một mảnh bầu trời đêm này, đều chiếu rọi giống như ban ngày!

Sắc mặt nam tử trẻ tuổi đột nhiên thay đổi, cơ bắp run rẩy một hồi, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cái cột lửa trùng thiên kia, đem hàm răng cơ hồ đều cắn nát, diện mục dữ tợn, hiển nhiên đã thập phần cố hết sức.

Nhưng, trong mắt của y lại mang theo một vẻ mừng như điên, nhìn xem bên trong cột lửa, cái Hỏa Phượng Hoàng đang chậm rãi thành hình cùng Dung Nham Thú sắp tiêu tán kia, đã không cách nào ức chế kích động trong nội tâm, nhịn không được thét dài một

tiếng.

“Uống!”

“Uống con em ngươi a!”

Tiếng kêu gào của nam tử trẻ tuổi vừa dứt, đột nhiên một đạo thanh âm lười nhác, bỗng nhiên vang lên tại trên bầu trời, lại để cho sắc mặt nam tử trẻ tuổi cuồng biến.

Hoảng sợ nhìn lại, đã thấy một đạo lưu quang màu vàng kim, hướng phía bên này phi tốc mà đến, trong chớp mắt đã ngừng ở giữa không trung.

“Mẹ nó!”

Nam tử trẻ tuổi trước đó thiếu chút nữa đã nằm sấp trên mặt đất, nhìn phi ưng lơ lửng trên đỉnh đầu kia, một búng máu thiếu chút nữa đã phun ra đến.

“Thật sự là âm hồn bất tán!”

“A Thổ đâu?!”

“Ai biết được!” Lâm Hải nhún vai, vẻ mặt cười khẩy nói.

Mà lúc này đây, nam tử trẻ tuổi biến sắc, rốt cục thấy rõ tướng mạo của Lâm Hải, không khỏi lộ ra vẻ vô cùng khiếp sợ.

“Lâm Hải, ngươi là cái Lâm Hải kia?!”

Nam tử trẻ tuổi quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, sau đó hổn hển quát.

“Tên hỗn đản Triệu Cát Quang kia đâu rồi, gã không phải đi truy ngươi sao?”

Lâm Hải liếc mắt, xem thường một hồi rồi nói ra.

“Ngươi cũng biết Triệu Cát Quang là tên khốn kiếp rồi, vậy ngươi cảm thấy, ông ta truy đến ta sao?”

“Đáng chết!” Nam tử trẻ tuổi quả thực là nhanh giận điên lên, vốn là Triệu Cát Quang, lại là A Thổ, hai cái Đại Thừa tôn sư, như thế nào liền cả một cái Lâm Hải đều không đối phó được, muốn bọn chúng có gì dùng?

Oanh!

Đột nhiên, ở bên trong cái cột lửa trùng thiên kia, Hỏa Phượng Hoàng rốt cục thành hình, phảng phất như một đứa trẻ con ngủ say, co rúc ở giữa không trung, lại để cho người ta chỉ liếc mắt nhìn, đều có loại cảm giác sắp bị thiêu.

“Ha ha ha, thành!” Nam tử trẻ tuổi thấy thế, lập tức cười to một tiếng.

“Ba người các ngươi, đem Lâm Hải diệt sát ngay tại chỗ, ta đến thu cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này!”

“Vâng!”

Ba cái hạ nhân đáp ứng một tiếng, lập tức đáp mây bay lên không, hướng phía Lâm Hải nhào tới.

Mà Lâm Hải thì là lạnh lùng cười cười, đột nhiên một đạo thanh âm đạm mạc, vang lên tại trên bầu trời.

“Thần thông, Phần Thiên!”

Chương 1814: Hỏa Phượng đáng sợ

Oanh!

Sau một khắc, vô cùng liệt hỏa từ trên trời giáng xuống, giống như mưa rào, hướng phía dưới bay thấp mà xuống.

“Không tốt!”

Ba cái hạ nhân này, vừa mới đứng lên trên đám mây, liền đột nhiên cả kinh, lập tức cảm thấy khí tức của vô số Liệt Diễm khủng bố, hướng phía bọn họ công kích mà đến.

“Cút ngay!”

Ba người hét lớn một tiếng, đồng thời ra tay, khí lãng khủng bố, theo trong lòng bàn tay của bọn họ lăn lộn mà ra, hướng phía hỏa diễm đầy trời quấn đi.

Oanh!

Nhất thời, trên không trung đỉnh đầu của bọn họ, bị xung kích ra một lỗ hổng cực lớn, hỏa diễm văng khắp nơi, đỉnh đầu là một mảnh đỏ thẫm, phảng phất như bầu trời đều bị thiêu cháy.

Tuôn rơi tuôn rơi!

Tại thời khắc bọn họ cho rằng hỏa diễm đã bị đánh tan, lại không nghĩ đến càng nhiều hỏa diễm hơn nữa, xuất hiện từ trống rỗng, dùng xu thế càng thêm uy mãnh, hướng phía bọn họ công kích mà đến.

Không chỉ có như thế, hỏa diễm trước đó rơi trên mặt đất, lập tức hình thành một mảnh biển lửa cực lớn, sóng nhiệt khủng bố, mang theo cực nóng thiêu đốt hết thảy, đem không khí đều thiêu cháy run rẩy lên, tư tư rung động.

Mà nam tử trẻ tuổi đang chuẩn bị thu Hỏa Phượng kia, thì là sắc mặt đại biến, mang theo sợ hãi thật sâu, không ngừng vung vẩy cánh tay, tránh khỏi hỏa diễm thật lớn bay đầy trời rơi xuống, chật vật không chịu nổi.

“Nhanh tới cứu ta!”

Theo nam tử trẻ tuổi hoảng sợ la lên một tiếng, ba cái hạ nhân kia liền hoảng sợ biến sắc.

“Không tốt, bảo hộ công tử!”

Vèo!

Sau một khắc, ba người mang lấy tường vân, trực tiếp vọt tới trước người nam tử trẻ tuổi, đưa y vây vào giữa, hai tay vung vẩy, vầng sáng tràn lan, hình thành một màn hào quang pháp thuật, đem nam tử trẻ tuổi bảo hộ ở trong đó.

“Công tử, ngươi không sao chớ?”

Ba cái hạ nhân một bên điên cuồng đập bay hỏa diễm đang rơi xuống, một bên khẩn trương hỏi.

“Đậu phộng, thiếu chút nữa thất bại trong gang tấc!”

Nam tử trẻ tuổi quát mắng một tiếng, nhìn mưa lửa đầy trời cùng biển lửa bay lên trên mặt đất, trong mắt rốt cục lộ ra thần sắc kiêng kị thật sâu.

“Những hỏa diễm này, tuyệt không phải là phàm hỏa, so với Thú Hỏa trong cơ thể ta, chỉ mạnh hơn chứ không yếu!”

“Các ngươi coi chừng ứng đối, đừng để cho hỏa diễm rơi vào trên người của ta, ta muốn toàn lực thuyết phục luyện hóa cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này!”

“Vâng!” Ba cái hạ nhân đáp ứng một tiếng, hết sức ăn ý hình thành một cái tam giác, hộ vệ nam tử trẻ tuổi chu toàn, bằng không thì hỏa diễm rơi vào trên người của hắn.

“Ai u ta đi!” Lâm Hải giờ phút này, tức thì đặt mông ngồi ở trên người Tiểu Hồng, mặt mũi thần sắc tràn đầy mỏi mệt.

“Cái Thần thông Phần Thiên này, quả nhiên so với trước đó càng thêm khủng bố hơn rồi, nhưng chân khí tiêu hao cũng là nhiều hơn, hao tổn đối với tinh thần lực, cũng là sâu sắc gia tăng!"

"Trước đó sử dụng hết, ngoại trừ chân khí hao tổn ra, cơ bản không có cái gì không khỏe, hiện tại mẹ nó bắt đầu đau đầu rồi!"

Lâm Hải vội vàng ăn vào Hồi Linh Đan, đồng thời vận chuyển Thần Hồn Quyết, sau một lát đã hồi phục xong.

Đứng tại trên người Tiểu Hồng, từ trên cao nhìn xuống lại, nhìn cái biển lửa ngập trời trên mặt đất kia, Lâm Hải không khỏi nở nụ cười.

"Hỏa thế so với trước kia, muốn mạnh mẽ hơn nhiều a, ba cái hạ nhân này, mặc dù là Đại Thừa tôn sư, nhưng nếu không nghĩ ra biện pháp thoát thân mà nói, chỉ sợ cũng không ra được rồi!"

Tíu tíu!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng phượng hót, vang vọng trời quang, khiến Tiểu Hồng dưới chân Lâm Hải chấn động thân thể.

Sau đó cặp mắt bạc của nó bỗng nhiên kích xạ ra quang mang mãnh liệt, phảng phất như nhận lấy cái khiêu khích gì đó, một cỗ ý chí chiến đấu vô cùng phóng lên trời.

"n?"

Lâm Hải cả kinh, sau đó kinh hãi phát hiện, cái con Hỏa Phượng đang ngủ say trong cột lửa kia, vậy mà đã thức tỉnh!

"Ha ha ha, thành công rồi, Thiên Hỏa Phượng Diễm, là của ta rồi!"

Ngay sau đó, cái cái nam tử trẻ tuổi kia điên cuồng cười to một tiếng, thân thể run lên, hư ảnh Dung Nham Thú, lần nữa xuất hiện trên đỉnh đầu trên không.

“Thiên Hỏa Phượng Diễm, đem ngươi tỉnh lại, Thú Hỏa câu thông cùng ngươi, liền ở trong cơ thể của bổn công tử, ngươi còn không mau mau nhận chủ!”

Tíu tíu!

Nam tử trẻ tuổi vừa dứt lời, cái con Hỏa Phượng kia, đột nhiên hóa thành một đạo hỏa quang, thẳng đến không trung hưng phấn bay đi.

“Hỏng rồi!”

Lâm Hải vừa thấy, đột nhiên kinh hãi, chẳng lẽ cái Thiên Hỏa Phượng Diễm này, cứ như vậy bị y hàng phục sao?

“Ha ha, đến, đến đây đi!”

Nam tử trẻ tuổi thì là đại hỉ, vươn hai tay ra, làm ra một bộ tư thế hoan nghênh.

Thế nhưng mà, ngay tại thời điểm Hỏa Phượng sắp đến trước người, thì sắc mặt của ba cái hạ nhân kia lại mạnh mẽ biến đổi!

“Công tử coi chừng!”

Ba người hét lớn một tiếng, đồng thời một cỗ sợ hãi giống như phát ra từ linh hồn, lập tức bay lên.

Theo cái Hỏa Phượng kia tới gần, bọn họ cảm thấy thân thể của mình, đều muốn bị đốt thiêu cháy, một cỗ uy hiếp tử vong, lập tức hàng lâm.

“Chuyện gì xảy ra?!”

Cái nam tử trẻ tuổi kia cũng là sắc mặt đại biến, mặt lộ vẻ hoảng sợ, chỉ thấy thời điểm cái Hỏa Phượng kia hướng phía y bay tới, hoàn toàn không có cái loại cảm xúc quy phụ, ngược lại tràn đầy thô bạo!

Tíu tíu!

Cùng lúc đó, Hỏa Phượng lần nữa phát ra một tiếng minh rít gào, đột nhiên đứng tại trên không nam tử trẻ tuổi, con mắt nhìn thẳng vào cái hư ảnh Dung Nham Thú kia, lộ ra thần sắc miệt thị thật sâu.

“Ách...”

Ngay tại thời khắc nam tử trẻ tuổi sững sờ, đã thấy Hỏa Phượng đột nhiên há miệng ra, lập tức một đoàn hỏa diễm bay ra, trực tiếp rơi vào phía trên hư ảnh của Dung Nham Thú.

Oanh!

Hư ảnh của Dung Nham Thú, liền cả giãy dụa cũng không kịp giãy dụa một phát, trực tiếp bị đốt hóa thành tro tàn.

Phốc!

Nam tử trẻ tuổi lập tức phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức trắng bệch vô cùng, thân thể xa xa muốn ngã, nhìn xem Hỏa Phượng, tràn đầy khiếp sợ cùng khó hiểu!

“Thiên Hỏa Phượng Diễm, ta là chủ nhân của ngươi!”

Mặt mũi nam tử trẻ tuổi tràn đầy phẫn nộ, hướng phía Hỏa Phượng trên bầu trời, hò hét một tiếng.

Hỏa Phượng đột nhiên cúi đầu xuống, trong hai mắt lần nữa hiện lên thần sắc khinh miệt, sau đó há miệng ra lại là một đoàn hỏa diễm, hướng phía nam tử trẻ tuổi, phun xuống dưới.

“Đậu phộng!”

Nam tử trẻ tuổi sắc mặt đại biến, không nghĩ tới Hỏa Phượng vậy mà hướng y ra tay, lập tức sợ tới mức hồn đều đã bay!

“Công tử coi chừng!”

Ba cái hạ nhân thấy thế, lập tức bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, đồng thời ra tay, hướng phía cái đoàn hỏa diễm kia đánh tới.

Oanh!

Hỏa diễm nổ, nhưng thân thể của ba cái hạ nhân cũng bị chấn đến liên tục lay động, mặt lộ vẻ sợ hãi.

“Công tử, cái Hỏa Phượng này nguy hiểm, chúng ta đi mau!”

Nói xong, một cái hạ nhân bên trong đó, tiến lên một tay đem nam tử trẻ tuổi cõng tại sau lưng, hốt hoảng hướng phía bên ngoài bỏ chạy.

Tạp tạp!

Mưa lửa trên bầu trời, vẫn đang rậm rạp chằng chịt rơi xuống, mà biển lửa trên mặt đất đã bao phủ khắp đại địa, lại để cho ba người bọn họ liền cả chỗ đặt chân cũng đều không có.

“Đi từ phía trên không!”

Sau một khắc, tường vân dưới chân ba người bay lên, lập tức lên không, nhưng mà mưa lửa trên bầu trời, càng là rậm rạp không có một tia khe hở.

Ba cái Đại Thừa tôn sư, vừa mới lên không, liền ngạnh sinh sinh bị mưa lửa nện xuống dưới.

“Hỏng rồi, chúng ta đi không được nữa!”

Ba cái hạ nhân sắc mặt đại biến, tâm thoáng cái trầm xuống.

“Công tử, công tử ngươi ở nơi nào?”

Vừa lúc đó, từ xa xa đột nhiên truyền đến thanh âm lo lắng hét lớn, lại để cho ba cái hạ nhân vốn đã tuyệt vọng, đột nhiên lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng.

“Là A Thổ, A Thổ, chúng ta tại đây!”

A Thổ kịp thời quay về, lái tường vân lao đến, lại bị mưa lửa lập tức cuốn lấy, cất bước khó khăn.

“Công tử như thế nào?”

Rơi vào đường cùng, A Thổ cấp tốc hướng phía dưới hô lớn.

“Công tử bị trọng thương, cái lửa này cực kỳ khủng bố, chúng ta không đi ra được!”

“Đáng giận!” A Thổ quát mắng một tiếng, “Các ngươi chịu đựng, ta nghĩ biện pháp xông vào cứu các ngươi!”

Ba cái hạ nhân nghe được chuyện đó, nhưng mặt lại lộ vẻ cười thảm, nhìn thoáng qua lẫn nhau, đồng thời lộ ra thần sắc kiên quyết.

“A Thổ, không nên vào, nếu ngươi mà tiến vào, ngươi cũng không ra được rồi!”

Nói xong, ba người lần nữa bay lên không, quát lớn một tiếng, lập tức đem mưa lửa đánh tan, ngạnh sinh sinh xuất hiện ra một đạo khu vực chân không.

Vèo!

Cái khoảng cách chân không ngắn ngủi này, hạ nhân lưng cõng nam tử trẻ tuổi, trực tiếp đem nam tử trẻ tuổi quăng ra ngoài.

“Trên người công tử có Hộ Thân Phù do lão tổ tông luyện chế, có thể bảo vệ tánh mạng, ngươi mang theo công tử, lập tức quay về gia tộc!”

Oanh!

Hạ nhân còn chưa dứt lời, cái phiến khu vực chân không kia liền lập tức biến mất, hỏa diễm vô tình, đã rơi vào trên người nam tử trẻ tuổi.

Ông!

Cùng lúc đó, một đạo ánh sáng màu trắng, đột nhiên sáng lên tại trên người nam tử trẻ tuổi, phảng phất giống như một cái vòng bảo hộ, đem cái hỏa diễm đầy trời kia, chống đỡ chắn bên ngoài một mét.

Mặc dù là lửa Phần Thiên, vậy mà cũng không cách nào rung chuyển cái ánh sáng trắng này mảy may.

Vèo!

Một đạo thân ảnh hiện lên, A Thổ đáp mây bay tới, dùng một cánh tay đem nam tử trẻ tuổi ôm vào trong ngực.

Sau đó, hai mắt mang theo một tia bi thống, lần nữa nhìn thoáng qua ba cái hạ nhân bị ngọn lửa vây quanh, nước mắt già của A Thổ không khỏi lăn rơi xuống.

“Ba vị huynh đệ, A Thổ đi rồi, các ngươi nhất định phải còn sống, nhất định phải còn sống a!”

“Bảo vệ tốt công tử!”

“Đi mau!”

A Thổ cắn răng một cái, chân đạp tường vân, lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Lâm Hải tại trên người Tiểu Hồng, trơ mắt nhìn nam tử trẻ tuổi bị A Thổ mang đi, vốn định chặn đường, thế nhưng hôm nay cũng đã chẳng thể quan tâm rồi. Bởi vì, cái con Hỏa Phượng đáng sợ kia, bây giờ đang huy động đôi cánh giống như hỏa diễm, lơ lửng tại phía trước mười mét của hắn, hai con mắt giống như là hỏa diễm, đang nháy mắt cũng không nháy theo dõi hắn!

Chương 1815: Cái kia, giúp một việc thôi?

Lâm Hải bị Hỏa Phượng nhìn mà sợ hãi một hồi, không khỏi hướng phía nó phát miệng, khoát tay áo.

“Này!”

Tíu tíu!

Hỏa Phượng đột nhiên rít gào một tiếng, sau đó đôi cánh chấn động, đột nhiên xông vào chính giữa đầy trời hỏa diễm kia, giống như một Tinh Linh vui sướng, tại trong ngọn lửa không ngừng xuyên thẳng qua, thỉnh thoảng phát ra thanh âm hưởng thụ thoải mái dễ chịu.

Mà đầy trời hỏa diễm cùng biển lửa trên mặt đất kia, tức thì phảng phất như đưa tới cộng minh, những nơi Hỏa Phượng đi qua, thế lửa lập tức đại thịnh, so với trước đó còn muốn cuồng bạo hơn ba phần.

Bởi như vậy, có thể khổ ba cái hạ nhân của nam tử trẻ tuổi kia, ba người bị nhốt ở trong đó, trên mặt tất cả đều lộ ra khuôn mặt sợ hãi.

Tuy bọn họ một mực đang ra sức đập lên hỏa diễm, nhưng hỏa diễm thật sự là quá nhiều quá dầy, quả thực như là dệt một tấm Thiên La Địa Võng, đã đem toàn bộ đường lui của bọn họ, hoàn toàn phong kín.

Mặc dù bọn họ đều là Đại Thừa tôn sư, thì giờ phút này tình thế cũng cực kỳ không ổn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, táng thân tại trong biển lửa, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

"Hừ, trên nhảy dưới tránh, xem xét chính là cái lẳng lơ!"

Cùng lúc đó, một tiếng thanh âm phiền chán của Tiểu Hồng, đột nhiên vang lên, trong giọng nói tựa hồ mang theo xem thường thật sâu.

"Ách..." Lâm Hải bị câu nói của Tiểu Hồng, khiến cho phát mộng một tiếng, sau đó kinh ngạc hỏi.

"Tiểu Hồng, ngươi nói người nào?"

"Còn không phải là con chim lửa kia sao, tuyệt không ổn trọng, nào có một điểm bộ dạng của mẫu điểu (chim cái)!"

"Nó là mẫu hay sao?" Vẻ mặt Lâm Hải kinh hỉ, không thể tưởng được Tiểu Hồng liền trống mái đều nhìn ra, không khỏi có chút bội phục.

Nhưng, cái ngữ khí chán ghét trong miệng Tiểu Hồng kia, lại để cho Lâm Hải nghiền ngẫm cười cười, đùa giỡn nói ra.

"Tiểu Hồng, ngươi là sợ cái tiểu hỏa điểu này, đem cái lưu manh chó A Hoa kia mê hoặc, nên đã có cảm giác nguy cơ đi à nha?"

"Hứ!" Tiểu Hồng nghe được, lập tức cao ngạo ngửa cổ một phát, "Nói mò mẫm cái gì đó, ta đường đường là Yêu thú nhất tỷ, sẽ đem một cái tiểu dâm đãng như vậy để vào mắt sao?"

Trong miệng Tiểu Hồng nói xong, nhưng trong lòng đột nhiên bay lên một cỗ lửa vô danh, thầm hạ quyết tâm.

Nếu như cái tiểu hỏa điểu này về sau cũng đi theo Lâm Hải mà nói, nó trở về nhất định phải đem A Hoa đánh một trận tơi bời, đánh đánh cái châm dự phòng, khiến cho A Hoa cùng tiểu hỏa điểu phân rõ giới hạn, quyết không xằng bậy.

Lâm Hải nhìn một bộ dáng ăn giấm của Tiểu Hồng kia, trong nội tâm không khỏi buồn cười một hồi.

Bất quá, bây giờ không phải là thời điểm cùng cái con chim ngu này vẩy mực, hiện tại thế nhưng mà còn có ba cái Đại Thừa ở bên cạnh đấy.

“Ba người bọn họ, hẳn là không sống được rồi, vừa vặn, ở bên trong Luyện Yêu Hồ của chính mình, thế nhưng mà còn có ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa, đang chờ đoạt xá đâu!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, đã có quyết định.

Ý niệm khẽ động, ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa liền xuất hiện tại bên cạnh thân của Lâm Hải.

“Đậu phộng!”

Ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa này vừa ra tới, nhìn xem hỏa diễm đang hạ xuống kia, không khỏi sợ tới mức giật mình một cái.

Cũng may cái lửa Phần Thiên này có nhận chủ, xung quanh Lâm Hải, có một mảnh khu vực chân không, là an toàn.

“Bái kiến Lâm Hải gia gia!”

Ba cái Đại Thừa tôn sư, vội vàng hướng phía Lâm Hải thi lễ, không biết Lâm Hải đem bọn họ kêu đi ra là có chuyện gì.

Lâm Hải mỉm cười, sau đó hướng ba cái Đại Thừa tôn sư phía dưới nhất chỉ.

“Nhìn ở bên trong!”

“Đại Thừa tôn sư!” Ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa cúi đầu nhìn lại, đồng tử lập tức co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn họ liếc cái liền nhận ra, ba người phía dưới này, tất cả đều là Đại Thừa cảnh.

Chỉ là không nghĩ tới, ba người kia giờ phút này tất cả đều lâm vào chính giữa nguy cơ thật sâu, tình cảnh đã tràn đầy nguy cơ rồi.

“Ba cỗ thân thể này, có thoả mãn không?” Lâm Hải chắp tay sau lưng, nhàn nhạt mà hỏi.

Ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa nghe được thì sững sờ, sau đó trên mặt đột nhiên lộ ra biểu lộ vô cùng cuồng hỉ, mang theo kích động thật sâu, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Lâm Hải gia gia, ngươi là muốn, để cho chúng ta đoạt xá của ba người bọn họ?”

Lâm Hải tà tà cười, nghiền ngẫm nói ra.

“Như thế nào, không muốn?”

“Nếu như không muốn, vậy các ngươi hiện tại có thể trở về đi.”

“Không không không!” Ba cái Đại Thừa tôn sư liên tục khoát tay, nội tâm đã hoàn toàn bị vô tận vui sướng này thay thế!

“Lâm Hải gia gia, chúng ta nguyện ý, chúng ta một trăm cái nguyện ý a!”

Ba người quả thực cao hứng đến hỏng mất, vốn tưởng rằng sự tình đoạt xá ngày tháng năm nào, còn không biết phải đợi tới khi nào đấy.

Cho dù chờ đến, giá trị trong chờ mong của bọn họ, cũng bất qua là cái Hóa Thần hậu kỳ dễ tìm nhất đã là tốt nhất rồi, thật sự không được thì thân thể của Hóa Thần trung kỳ thậm chí Hóa Thần sơ kỳ cũng được.

Thật không nghĩ đến, Lâm Hải vậy mà trực tiếp tìm tới ba cái Đại Thừa tôn sư, để cho bọn họ tới đoạt xá, đây quả thực là chuyện tốt mà bọn họ nằm mộng cũng không nghĩ đến a!

“Lâm Hải gia gia, nếu như có thể đoạt xá ba người bọn họ, chúng ta chỉ cần điều chỉnh thêm chút, liền có thể khôi phục thực lực tu vi Đại Thừa đỉnh phong!” Ba người kích động nói.

“Cái kia không còn gì tốt hơn rồi!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó lông mày đột nhiên nhíu lại.

“Thế nhưng mà, ba cái hàng gây chuyện này làm không tốt sẽ trực tiếp bị đốt thành tro bụi a, các ngươi đoạt như thế nào đâu?”

“Lâm Hải gia gia, ba người bọn họ tuyệt sẽ không bó tay mà chờ chết, bởi vậy sẽ liều chết mà giãy dụa, chỉ cần khi bọn họ sắp chết, ba cái chúng ta tiến vào trong cơ thể của bọn họ, liền có chín thành nắm chắc, đem thân thể túm lấy.”

Một cái Nguyên Thần của Đại Thừa bên trong đó tràn đầy tin tưởng nói, nhưng nói xong, lại đột nhiên lộ ra một tia khó xử.

“Chỉ có điều, cái hỏa thế này quá mãnh liệt, chúng ta căn bản là không thể đi xuống a, cho dù đi xuống đoạt xá thành công, đoán chừng cũng không ra được rồi, chỉ có thể rơi vào kết cục đồng dạng như ba người bọn họ.”

Lâm Hải nghe xong, chậm rãi nhẹ gật đầu, cái này thật đúng là cái vấn đề.

Tuy lửa Phần Thiên, là do mình phát ra, nhưng muốn dập tắt nó, Lâm Hải lại không làm được.

“Thật đúng là một vấn đề khó khăn a!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải không biết như thế nào cho phải, đột nhiên con mắt lần nữa đã rơi vào trên người cái con Hỏa

Phượng kia, hai mắt lập tức tỏa sáng!

“Ồ, cái Hỏa Phượng này, có thể khống chế lửa Phần Thiên?”

Lâm Hải ngạc nhiên phát hiện, cái bên trên đường nhỏ mà Hỏa Phượng xuyên thẳng qua, lửa Phần Thiên rõ ràng tất cả đều vui sướng hướng phía nó đong đưa, thậm chí đều cải biến vị trí ban đầu, hướng phía Hỏa Phượng tụ lại đi qua.

Giờ phút này, trên mặt đất phía dưới, bởi vì nguyên nhân Hỏa Phượng, dĩ nhiên xuất hiện rất nhiều khu vực chân không nhỏ.

Phát hiện này, lại để cho trái tim Lâm Hải đập thình thịch, nếu như có thể câu thông cùng cái Tiểu Hỏa Phượng này, như vậy vấn đề trước đó, cũng không phải là chuyện gì rồi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải không khỏi hướng phía Hỏa Phượng, la lên một tiếng.

“Này, Tiểu Hỏa Phượng, tới, tới!”

Lâm Hải cả gan, hướng phía Tiểu Hỏa Phượng la lên nói.

Đồng thời, cũng đã làm tốt vạn toàn chuẩn bị, nếu như cái Tiểu Hỏa Phượng này phun lửa công kích chính mình, như vậy Lâm Hải lập tức liền trốn vào trong Luyện Yêu Hồ.

Tíu tíu!

Hỏa Phượng phảng phất như nghe hiểu Lâm Hải nói, kêu lên một tiếng, vậy mà thật sự huy động cánh, hướng phía Lâm Hải bay tới, tại chỗ cách Lâm Hải mười mét, liền ngừng lại.

“Bà mẹ nó!”

Lâm Hải lập tức cảm thấy một cỗ khí lãng nóng bỏng đập vào mặt, dẫn tới Hỏa Nguyên tố trong cơ thể xao động một hồi.

“Này, ngươi có thể nghe hiểu ta nói gì sao?” Lâm Hải hỏi dò.

“Chiêm chiếp ~” Tiểu Hỏa Phượng kêu lên hai tiếng, sau đó hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Ồ?” Trong lòng Lâm Hải lập tức vui vẻ, có thể nghe hiểu liền dễ làm rồi.

“Ngươi có thể khống chế ngọn lửa này?” Lâm Hải hướng phía hỏa diễm còn đang bay rơi đầy trời nhất chỉ, hướng phía Hỏa Phượng hỏi.

“Chiêm chiếp ~” Tiểu Hỏa Phượng lần nữa nhẹ gật đầu, tựa hồ sợ Lâm Hải không tin, đột nhiên hướng cái cổ lên, phát ra một tiếng hót.

Ông!

Sau một khắc, một mảnh hỏa diễm trên bầu trời, đột nhiên hướng phía Tiểu Hỏa Phượng phi tốc mà đến, lập tức rơi vào trên người của nó, trong khoảnh khắc đã sáp nhập vào trong cơ thể của nó, Tiểu Hỏa Phượng lập tức lộ ra một bộ biểu lộ thoải mái.

“Đậu phộng!” Lâm Hải xem mà cả kinh, không thể tưởng được cái Hỏa Phượng này, chẳng những có thể khống chế hỏa diễm, thậm chí còn có thể hấp thu hỏa diễm a!

“Hắc hắc hắc ~” Trên mặt Lâm Hải, bỗng nhiên lộ ra một bộ dáng tươi cười hèn mọn bỉ ổi, giống như một lang bà ngoại hướng phía Tiểu Hỏa Phượng cười đùa tí tửng nói.

“Cái kia, giúp một việc thôi?”

Chương 1816: Niếp Niếp nhận chủ

“Chiêm chiếp ~”

Tiểu Hỏa Phượng kêu hai tiếng, hai cái con mắt lóe ra ngọn lửa, sững sờ nhìn xem Lâm Hải, vẻ mặt mờ mịt.

Đậu phộng, ngươi nha nghe hiểu hay không có nghe hiểu à?

Biểu lộ của Tiểu Hỏa Phượng, lập tức lại để cho trong nội tâm Lâm Hải có chút không có ngọn nguồn.

“Cái Tiểu Hỏa Phượng này, nếu biết nói tiếng người thì tốt rồi! Chiêm chiếp thu, ca ca căn bản nghe không hiểu a!”

Lâm Hải đang gãi đầu lầm bầm lầu bầu, đột nhiên một đạo thanh âm khinh thường giễu cợt, vang lên tại dưới chân.

“Hứ, nó đang hỏi ngươi, nó có thể đem những hỏa diễm này, tất cả đều ăn hết hay không?”

“À?” Lâm Hải lập tức trợn mắt há hốc mồm, sau đó vẻ mặt khiếp sợ nhìn xem Tiểu Hồng ở dưới chân.

“Này, Tiểu Hồng, ngươi nghe hiểu được nó nói chuyện sao?”

“Hừ!” Tiểu Hồng đắc ý hừ lạnh một tiếng, cao ngạo giương lên cái cổ.

“Cái này rất khó sao?”

“Đương nhiên khó, ta nghe không hiểu a!” Lâm Hải nói ra.

“Ngươi cũng không phải người chim, hiểu tiếng chim làm gì?!”

“Ách...” Lâm Hải bị một câu của Tiểu Hồng làm nghẹn, tức giận trừng liếc nó.

Nha nha phi, ca ca không chấp nhặt với một con chim nhà ngươi!

“Vậy ngươi nói cho nó biết, chỉ cần nó giúp ta, ngọn lửa này tùy tiện nó ăn, quản đủ!”

“Chiêm chiếp chiêm chiếp ~” Tiểu Hồng đột nhiên hướng phía Tiểu Hỏa Phượng, kêu lên vài tiếng, trên mặt Tiểu Hỏa Phượng, lập tức lộ ra biểu lộ cuồng hỉ.

Vèo!

Sau một khắc, Tiểu Hỏa Phượng chấn động đôi cánh, trực tiếp lẻn đến bên cạnh Tiểu Hồng, vô cùng thân mật ở trên người Tiểu Hồng, cọ, cái hỏa diễm hừng hực kia, đem lông vũ của Tiểu Hồng thiếu chút nữa đốt trụi.

Cũng may Tiểu Hỏa Phượng có thể tùy ý khống chế hỏa diễm, phát hiện không đúng, lập tức đem hỏa diễm thu vào trong cơ thể, nhưng dù vậy, vẫn là đem Tiểu Hồng nướng một mảnh cháy đen.

Phốc!

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải nhìn Tiểu Hồng giống như than cốc, lập tức ôm bụng nở nụ cười.

Mà Tiểu Hồng giờ phút này, lại gắt gao trừng mắt nhìn Tiểu Hỏa Phượng, trong mắt đều nhanh phun ra lửa.

Tiểu Hỏa Phượng thì là nhút nhát e lệ nhìn Tiểu Hồng, tròng mắt vụt sáng, một bộ dạng vô cùng ủy khuất, nhìn thật sự là ta thấy thương tiếc.

“Này, Tiểu Hồng, cái tình huống gì à?” Sau khi Lâm Hải cười xong, nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

“Hừ, ta đem lời của ngươi nói nói cho nó, bất quá còn cùng nó nói, ta là Yêu Thú nhất tỷ, về sau để nó hô ta là tỷ tỷ, chuyện gì cũng phải nghe lời của ta.”

“Kết quả cái tiểu ngu xuẩn này, hô hào tỷ tỷ liền nhào đầu về phía trước rồi, thật sự là tức chết ta rồi!”

“Ách...” Lâm Hải một hồi buồn cười, cái Tiểu Hồng này thuần túy là tự tìm vạ a!

Bất quá, Lâm Hải cũng phát hiện, tâm tư của Tiểu Hỏa Phượng giống như rất đơn thuần, đây chính là thời cơ thu phục tốt a.

“Ngươi lại nói cho nó biết, những hỏa diễm này, đều là do ta chế tạo, chỉ cần nó nhận ta làm chủ, nó muốn bao nhiêu hỏa diễm, ta toàn bộ bao hết!”

“Chiêm chiếp chiêm chiếp ~”

Tiểu Hồng đem lời nói của Lâm Hải, chuyển đạt cho Tiểu Hỏa Phượng, Tiểu Hỏa Phượng lập tức quay đầu, hơi ngưng trọng nhìn Lâm Hải vài lần.

Sau đó, đột nhiên há miệng, một đoàn sóng lửa hướng phía Lâm Hải nhả đi qua.

“Đậu phộng!”

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, không thể tưởng được cái Tiểu Hỏa Phượng này, nói động thủ liền động thủ, vậy mà một lời không hợp liền công kích chính mình.

“Ồ, không đúng!”

Lâm Hải vừa muốn trốn vào bên trong Luyện Yêu Hồ, lại phát hiện cái đoàn sóng lửa này, tại chính giữa chính mình cùng Tiểu Hỏa Phượng, bỗng nhiên ngừng lại, lơ lửng tại đó, một cổ lực lượng thần bí, bắt đầu khởi động ở trong đó không ngừng.

“Đây là cái gì?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Chiêm chiếp thu ~” Tiểu Hỏa Phượng hướng phía Lâm Hải, kêu lên một hồi.

“Này, phiên dịch thoáng một phát!” Lâm Hải hướng phía Tiểu

Hồng nói ra, nội tâm ẩn ẩn đã có một loại dự cảm.

“Nó nói, đây là Tâm Thần Chi Hỏa của nó, ngươi chỉ cần đem ý thức đắm chìm vào trong đó, là cùng nó ký kết được khế ước!”

“Ha ha, thật sự như thế!” Lâm Hải lập tức đại hỉ, hắn đã nghĩ đến loại khả năng này, nhưng nghe thấy Tiểu Hồng nói vậy, nội tâm vẫn là vô cùng kích động.

“Tốt tốt!”

Lâm Hải liên tục đáp ứng, sau đó đột nhiên ý niệm khẽ động, sau đó một vòng ý thức bay ra, sáp nhập vào trong sóng lửa.

Ông!

Sau một khắc, phía trên sóng lửa đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, mà thân thể của Lâm Hải cùng Tiểu Hỏa Phượng thì là chấn động, sau một khắc sóng lửa biến mất, Lâm Hải cùng Tiểu Hỏa Phượng, đồng thời hướng phía đối phương trông lại.

“Chủ nhân, ta muốn ăn những hỏa diễm kia!”

Trong đầu Lâm Hải, đột nhiên truyền đến thanh âm kiều nộn giống như của một đứa con nít, tựa hồ còn mang theo hương vị làm nũng.

“Ha ha, Tiểu Hỏa Phượng, là ngươi sao?”

Lâm Hải đại hỉ, hai mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Hỏa Phượng, thông qua ý thức cùng nó câu thông

“n, là ta à, chủ nhân! Còn có, tên của ta gọi là Niếp Niếp!” Tiểu Hỏa Phượng hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu, trên mặt lộ ra một bộ biểu lộ vui sướng.

“Niếp Niếp? Ha ha, tốt, ta đây về sau sẽ kêu ngươi là Niếp Niếp!”

“Chủ nhân, Niếp Niếp hiện tại có thể đem những hỏa diễm này, đều ăn chưa?”

“Ách… Hơi chờ một chút!” Lâm Hải gấp gáp nói, “Trước khi ngươi ăn, ta có một sự tình muốn làm!”

Lâm Hải đem tính toán của mình, giải thích cùng Niếp Niếp một phen, sau đó mang theo áy náy nói ra.

“Đợi đem ba người bọn họ thu thập, ngươi có thể tùy tiện ăn hết!”

Niếp Niếp nghe xong, thì là cúi đầu xuống, hướng phía ba cái Đại Thừa tôn sư đang vùng vẫy giãy chết, chật vật không chịu nổi kia nhìn một cái.

“Chủ nhân, đối phó với ba người bọn hắn, Niếp Niếp có thể giúp cho ngươi!”

“A?” Lâm Hải nghe được, hai mắt lập tức tỏa sáng, “Ngươi giúp như thế nào?”

Niếp Niếp không nói gì, mà là đột nhiên chấn động đôi cánh, bay vào chính giữa hỏa diễm.

“Tíu tíu!!!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải nghi hoặc, đã thấy Niếp Niếp đột nhiên phát ra một tiếng kêu to rõ vang xa, sau đó toàn bộ thân hình, đột nhiên toát ra liệt hỏa hừng hực, thân thể bỗng nhiên tăng vọt cao hơn một trượng, đã trở thành một con Phượng Hoàng dục hỏa!

“Đậu phộng, đây mới thực sự là Phượng Hoàng nha, so với cái tiểu tử chim sẻ vừa rồi kia, muốn uy vũ hơn nhiều!”

Trong mắt Lâm Hải không khỏi tinh mang đại thịnh, dị sắc liên tục.

Hô ~

Trong lúc đó, Niếp Niếp khẽ vỗ cánh, nhất thời đầy trời hỏa diễm kia, đột nhiên xuất hiện dừng lại trong nháy mắt, sau đó ông một tiếng, vậy mà cải biến quỹ tích, tất cả đều hướng ba cái Đại Thừa tôn sư phía dưới, kích bắn đi.

“Đậu phộng!”

Con mắt Lâm Hải đều xem thẳng, vốn cái lửa Phần Thiên này, là công kích phạm vi lớn, kết quả lại bị Niếp Niếp, ngạnh sinh sinh làm thành công kích đơn thể.

Bởi như vậy, uy lực không biết muốn tăng lên gấp bao nhiêu lần a!

“Ba cái hàng này, muốn xui xẻo!”

Trong nội tâm Lâm Hải mừng rỡ không thôi, quả nhiên ba cái Đại Thừa tôn sư phía dưới, sắc mặt lập tức đại biến.

Đối mặt với hỏa diễm cuồng bạo dày đặc hơn lúc trước vô số lần, thoáng cái trở tay không kịp, lập tức lâm vào thời điểm sinh tử nguy kịch.

Hô ~

Vào lúc này, cánh của Niếp Niếp lần nữa chấn động, biển lửa trên mặt đất, vậy mà thật sự như là sóng, bắt đầu lăn lộn mãnh liệt, hướng phía ba cái Đại Thừa tôn sư, mang tất cả mà đi.

“A!!!”

Ba cái Đại Thừa tôn sư, đối mặt với đầy trời hỏa diễm, dĩ nhiên đã không có lực chống cự.

Lúc này trên hỏa diễm mặt đất, như cự thú mở ra cái miệng lớn dính máu của mình, hướng phía bọn họ thôn phệ mà đến, lập tức lại để cho bọn họ sinh lòng tuyệt vọng, đã không có bất luận cái hy vọng sống sót gì!

“Liều mạng!”

Ba người cùng hét lớn một tiếng, đột nhiên đem lực lượng Nguyên Thần ẩn chứa trong cơ thể, toàn bộ bạo phát ra.

Sau đó, ba đạo khí tức khủng bố, lập tức tỏa ra, đem cái hỏa diễm đang từ trên trời dưới đất tới kia, tất cả đều chấn khai ra khoảng cách mấy chục thước.

Nhưng mà, cái này cũng bất quá là lại để cho bọn họ có một tia cơ hội thở dốc mà thôi, cơ hồ trong thời gian nháy mắt, hỏa diễm liền lần nữa mãnh liệt đánh úp lại, uy thế so với trước đó lại càng thêm hung mãnh.

“Đã xong!”

Ba người tất cả đều tuyệt vọng, vừa rồi Nguyên Thần bộc phát, dĩ nhiên đã dùng hết tiềm năng trong cơ thể của bọn họ, khiến cho tâm thần bị hao tổn, suy yếu không chịu nổi.

Hôm nay ba người, sớm đã là nỏ mạnh hết đà, đã không có bất luận cái lực chiến đấu gì, chỉ còn một đường chết!

Ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa đã sớm đứng tại trên lưng của Tiểu Hồng, gắt gao nhìn chằm chằm vào phía dưới, thấy thế thì là trên mặt liền lộ rõ nét vui mừng.

“Lâm Hải gia gia, bây giờ là thời cơ đoạt xá tốt nhất!”

Lâm Hải nghe được, lông mày đột nhiên nhảy dựng, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

"Vậy còn chờ cái gì, nhanh chóng xuống dưới!"

Chương 1817: Đoạt xá thành công!

Ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa, lập tức co rụt lại cái cổ, mặt lộ vẻ sợ hãi.

"Lâm Hải gia gia, hiện tại xuống dưới, trực tiếp bị đốt trọi thành cái rắm được rồi!"

"Ách... Đem việc này quên!" Lâm Hải vỗ cái ót, sau đó ở trong ý thức hướng phía Niếp Niếp hò hét một tiếng.

"Niếp Niếp, bọn họ muốn đi xuống!"

Tíu tíu!

Niếp Niếp kêu lên một tiếng, đôi cánh khẽ run, sau đó xung quanh ba cái Đại Thừa tôn sư phía dưới, lập tức xuất hiện một mảnh chân không.

Không chỉ có như thế, trên đỉnh đầu của bọn họ cũng khôi phục một mảnh trời quang, hỏa diễm bay múa khắp trời, tất cả đều đã bay đi nơi khác.

Ba người vốn đã nhắm mắt chờ chết, thấy thế lập tức đại hỉ.

"Ha ha, được cứu rồi, nhanh đáp mây bay ra ngoài!"

Ông!

Sau một khắc, dưới chân ba người đột nhiên xuất hiện tường vân, thế nhưng mà còn chưa chờ tường vân lên không, tất cả ba người đều là kêu thảm một tiếng, lập tức lại té rớt xuống dưới.

Sau đó, trên mặt của mỗi người, đều lộ ra biểu lộ vô cùng ảo não và tuyệt vọng.

“Đáng giận, Nguyên Thần đã hao tổn nghiêm trọng, không cách nào đáp mây bay rồi!”

“Đậu phộng, sinh cơ ngay tại trước mắt, mau nghĩ biện pháp đi ra ngoài!”

Hối hận cùng tức giận trong nội tâm của ba người, quả thực không cách nào nói nên lời rồi.

Cái sinh cơ thật vất vả mới xuất hiện này, kết quả chính mình lại không được rồi, còn có lời nào so cái này càng làm cho người ta không nói được hơn sao?

“Ha ha ha!”

“Chúng ta tới á!”

“Tân sinh có hi vọng!”

Ngay tại thời khắc ba người không biết nên như thế nào cho phải, đột nhiên ba đạo thanh âm cuồng hỉ, vang lên trên đỉnh đầu.

Ba cái Đại Thừa tôn sư đột nhiên cả kinh, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy ba người có hình thái Nguyên Thần, đang giương nanh múa vuốt, chảy nước miếng hướng phía bọn họ, bay nhào mà đến.

“Không tốt, đều là Nguyên Thần của Đại Thừa!”

“Coi chừng, bọn họ là muốn đoạt xá!”

Ba cái Đại Thừa tôn sư này, hiển nhiên đều là người kiến thức rộng rãi, lập tức tựu khám phá ý đồ của ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, sắc mặt không khỏi đại biến.

Một khi bị ba người này đoạt xá, Nguyên Thần của bọn họ sẽ gặp tiêu vong, mà thân thể thì thuộc về người bên ngoài rồi.

Loại kết cục này, quả thực so với hình thần câu diệt, đều không thể lại để cho người tiếp nhận.

“Tự bạo, chết cũng không thể để cho bọn họ thực hiện được!”

Một người trong đó bi tráng hô, đồng thời Nguyên Thần lập tức bành trướng, muốn nổ.

Ông!

Nhưng sau một khắc, thân thể của gã chấn động mạnh một cái, sau đó hai mắt lập tức đã mất đi thần thái.

Cùng lúc đó, hai người khác cũng là tình huống đồng dạng.

Ba người giống như là tượng gỗ, sững sờ, ngẩn người đứng ở chỗ đó, phảng phất đã không có tánh mạng.

“Cái này, chính là đoạt xá sao?”

Lâm Hải ở trên không thấy rõ, tuy ba cái Đại Thừa tôn sư này, giờ phút này đã chẳng khác gì người chết.

Nhưng Lâm Hải lại tinh tường, Nguyên Thần của bọn họ, đang đối với ba cái cỗ thân thể này, tiến hành một hồi tranh đoạt kịch liệt.

“Chủ nhân, ta bây giờ có thể ăn hết hỏa diễm chưa? Niếp Niếp đói bụng.”

Cái lúc này, Tiểu Hỏa Phượng đột nhiên hướng phía Lâm Hải, yếu ớt mà hỏi.

Lâm Hải thì là mỉm cười, cái Tiểu Hỏa Phượng này thế nhưng mà giúp mình đại ân rồi, hơn nữa lực khống chế của nó đối với hỏa diễm, cường đại như thế, về sau thế tất là một trợ lực lớn của mình.

“Ăn đi, tùy tiện ăn!”

Lâm Hải vừa cười vừa nói, địch nhân đều đã không có, ngọn lửa này cũng không cần tiếp tục tồn tại nữa.

Huống chi, hắn bây giờ là chủ nhân của Niếp Niếp, sao có thể bạc đãi tiểu gia hỏa này đâu?

“A, thật tốt quá, cám ơn chủ nhân!”

Niếp Niếp vui sướng kêu lên một tiếng, sau đó đôi cánh chấn động, trong hai mắt đột nhiên kích xạ ra Liệt Diễm màu hỏa hồng, miệng mạnh mẽ há ra!

“Tíu tíu!”

Ông!

Sau một khắc, mặc kệ lửa Phần Thiên trên bầu trời hay là dưới mặt đất, lập tức giống như nhận lấy lực hút cường đại, tất cả đều hướng phía Niếp Niếp chạy như bay mà đi.

“Đậu phộng!”

Con mắt Lâm Hải lập tức trợn tròn, chỉ thấy cái hỏa diễm đáng sợ này, rõ ràng như là nước chảy, tất cả đều tiến vào trong bụng Niếp Niếp.

Mà một cái thân hình nho nhỏ của Niếp Niếp, vậy mà giống như một cái vật chứa không thấy đáy, ai đến cũng không có cự tuyệt!

Chỉ mất thời gian ba năm phút đồng hồ, đại hỏa vô cùng vô tận, hoàn toàn rõ ràng bị Niếp Niếp hấp thu, thôn phệ đến sạch sẽ!

“Nấc ~”

Đột nhiên, Niếp Niếp đánh cái nấc trọn vẹn, bay đến bên người Lâm Hải.

“Chủ nhân, Niếp Niếp ăn no rồi, thật mệt a!”

Nói xong, hai mắt Niếp Niếp vừa nhắm, trực tiếp ngủ say.

“Bà mẹ nó!”

Lâm Hải vội vã vươn tay, đem thân hình rơi xuống của Niếp Niếp tiếp được, chỉ cảm thấy có cỗ lực lượng cực kỳ khủng bố, đang nhấp nhô tại trong cơ thể Niếp Niếp, dẫn động Hỏa Nguyên tố trong cơ thể mình, kìm lòng không được mà sôi trào một hồi.

“Yêu thú như thế nào, đều ưa thích ngủ say a!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy im lặng, cũng may Niếp Niếp đã nhận chính mình làm chủ, tâm linh tương thông.

Lâm Hải khẽ động ý niệm, liền đem nó thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Cũng không biết tiểu gia hỏa này, muốn ngủ tới khi nào?”

“Đến lúc đó phải dặn dò Tiên Nhi một tiếng, ngàn vạn không thể để cho nó cùng cái con chó A Hoa chết tiệt kia tiếp xúc, nếu không hảo hảo một Tiểu Phượng Hoàng, lại sẽ giống như Ngân Hợp, bị mang thành cái trêu chọc bức rồi hư mất.”

Thần thông Phần Thiên mang đến đại hỏa ngập trời, dĩ nhiên đã biến mất vô tung vô ảnh, Lâm Hải cũng không cần bay trên không trung nữa rồi.

“Tiểu Hồng, xuống dưới!”

Lâm Hải phân phó một tiếng, Tiểu Hồng lao xuống một cái, đã rơi vào bên cạnh ba cái Đại Thừa tôn sư ở phía dưới.

“Cái đoạt xá này, cũng không biết phải đợi tới lúc nào?”

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, nhìn ba cái thân thể giống như tử thi này, thì thào lẩm bẩm.

Bất quá, trong ý thức của Lâm Hải, có thể cảm giác được, ba cái Nguyên Thần của Đại Thừa kia, giờ phút này sinh mệnh lực tràn đầy, hiển nhiên ở vào một phương có lợi.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đoạt xá tất sẽ thành công, chẳng qua là vấn đề thời gian.

Lâm Hải nhân cơ hội này, đem Đạo Đức Kinh cùng Thần Hồn Quyết, lần nữa phi tốc vận chuyển, khôi phục trạng thái.

Tuy chiến đấu tại đây đã chấm dứt, nhưng Lâm Hải cũng chưa quên, còn có vị Thành chủ Triệu Cát Quang, cùng với một đám người của tất cả các thế lực lớn đấy.

Trước đó, Lâm Hải lợi dụng thời khắc điệu hổ ly sơn, thả Chủ thượng ra dẫn bọn người Triệu Cát Quang đi, hiện tại thời gian qua đã lâu.

Nói không chừng thân phận của Chủ thượng, đã bị nhìn thấu, Triệu Cát Quang tùy thời cũng có thể trở lại.

Triệu Cát Quang thế nhưng là Đại Thừa tôn sư, bất kể là chạy trốn hay là nghênh chiến, hắn đều được tùy thời chuẩn bị sẵn sàng.

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên Lâm Hải cảm thấy có ba cổ khổng lồ khí tức, từ bên người tràn lan bốc lên.

“n?”

Lâm Hải bỗng nhiên mở to mắt, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy ba cái Đại Thừa tôn sư ở đối diện, trong ánh mắt dĩ nhiên đã khôi phục thanh minh, nguyên một đám tràn đầy vẻ mừng như điên.

“Ha ha ha ha, thành công a, đoạt xá thành công á!”

“Chúng ta lại có thân thể rồi, trùng hoạch tân sinh á!”

Ba người thành công đoạt xá, lập tức kích động đến liên tục cười to, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Hai mắt Lâm Hải cũng là tỏa sáng, bất quá lại lạnh lùng liếc nhìn ba người, nhàn nhạt hỏi.

“Đoạt xá thành công, thật cao hứng?”

Ba người đột nhiên cả kinh, lúc này mới chú ý tới, bởi vì đoạt xá thành công nên có chút đắc ý quên hình rồi.

Mặc dù bọn họ lần nữa đạt được thân thể, trở thành Đại Thừa tôn sư, nhưng đúng vẫn còn là nô bộc của Lâm Hải, chỉ cần Lâm Hải có một cái ý niệm trong đầu, đã có thể đơn giản mạt sát bọn họ.

Cuống quít, ba người vội vàng thu liễm dáng tươi cười, hướng phía Lâm Hải bái xuống thật sâu, kính sợ mở miệng nói.

“Tạ ơn ân tái tạo của Lâm Hải gia gia!”

“n!” Lâm Hải lúc này mới chắp tay sau lưng, vẻ mặt đạm mạc nhẹ gật đầu.

“Cao hứng thì cao hứng, nhưng giới hạn trong nội tâm kia, thì đừng có vượt qua!”

Ba người nghe được, trong lòng lập tức run lên, lập tức đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, kinh sợ gật đầu liên tục.

“Vâng, chúng ta vừa rồi thất thố rồi, thỉnh Lâm Hải gia gia, trách phạt!”

“Trách phạt thì miễn đi, lần tới chú ý a!” Lâm Hải khoát tay chặn lại, bản ý của hắn chỉ là uy hiếp ba người này thoáng một phát, tránh cho bọn họ đắc ý quên hình, làm không rõ lớn nhỏ rồi.

Hiện tại thấy bọn họ kịp phản ứng, mục đích của Lâm Hải cũng đã đạt tới, không cần thiết lại phải đi trừng phạt bọn họ nữa.

“Đúng rồi, các ngươi tên gọi là gì?” Lâm Hải chợt nhớ tới, hắn một mực cũng không biết, ba cái hàng này tên gì đấy.

Chương 1818: Phụng mệnh của Lâm Hải gia gia, mang câu nói tới cho ngươi!

“Hồi Lâm Hải gia gia, ta gọi…”

“Được rồi, không cần phải nói nữa!” Một người trong đó còn chưa nói xong, trực tiếp bị Lâm Hải đưa tay đánh gãy.

“Các ngươi nói ta cũng không nhớ được, không bằng như vậy đi, từ giờ trở đi…”

Lâm Hải duỗi ngón tay ra, theo thứ tự chỉ vào ba người, rồi nói ra.

“Tên của ngươi kêu A Đại, ngươi gọi A Nhị, ngươi gọi A Tam! Không có ý kiến gì a?”

“Ách…” Ba người lập tức sững sờ, tuy cái tên mới mà Lâm Hải cho, mẹ nó chẳng khác gì danh hiệu, nhưng là bọn họ nào dám có ý kiến à?

“Không có ý kiến, không có ý kiến, cái tên thật là dễ nghe!”

“Đúng vậy a đúng vậy a, chẳng những êm tai, hơn nữa rất có sáng ý a!”

“Ai nói không phải đâu rồi, đây là cái tên vang dội nhất, mà ta từng nghe qua ni!”

Ba người lập tức một bộ dạng chó xù, khúm núm vừa cười vừa nói, đem Lâm Hải đều nhìn mộng bức.

Mẹ nó, cú đập chém gió này, cũng quá rõ ràng đi à nha?

“n?”

Đột nhiên, ba người biến sắc, nhao nhao quay đầu lại, hướng phía phương xa nhìn lại.

“Lâm Hải gia gia, có hai đạo khí tức cường đại, hướng phía này đến rồi!”

“Đúng vậy, phía sau còn có mấy chục đạo khí tức, tuy yếu ớt, nhưng ít nhất đều là Hóa Thần kỳ!”

Lâm Hải nghe được, thì là mỉm cười, chắp tay sau lưng một bộ dạng khí định thần nhàn, nhàn nhạt nói ra.

“Không cần bối rối, là lão tiểu tử Chủ thượng kia trở lại rồi!”

Lâm Hải vừa nói xong, chỉ thấy một đạo bóng đen nhanh giống như là tia chớp, lăng không bay vọt, hướng phía bên này phi tốc mà đến.

Mà cách đó không xa phía sau y, một đóa tường vân theo sát tới, thái độ nam tử trên tường vân phóng đằng trước kia hung dữ, trong mắt tràn đầy phẫn nộ, đúng là Thành chủ thành Hỏa Phượng, Triệu Cát Quang!

“Bọn chuột nhắt, đứng lại cho ta!”

Triệu Cát Quang gầm lên giận dữ, giờ phút này lồng ngực cũng đã mau tức nổ.

Thời điểm đuổi được một nửa, ông ta cũng đã phát hiện truy nhầm người, đạo nhân ảnh phía trước này, căn bản không phải là Lâm Hải.

Thế nhưng mà, cái nam tử trẻ tuổi kia trước đó đã lên tiếng, bắt không được người thì không cho ông ta trở về.

Ông ta mặc dù biết rõ đã truy sai rồi, cũng chỉ đành đâm lao phải theo lao, suy đoán minh bạch rồi giả bộ hồ đồ thôi.

Thế nhưng mà rất nhanh, Triệu Cát Quang khiếp sợ phát hiện, tốc độ chạy trốn của người phía trước này, rõ ràng nhanh đến kỳ lạ.

Dù là ông ta đằng vân giá vũ, vậy mà cũng không cách nào đuổi theo kịp hắn, chỉ có thể là đi theo phía sau ăn đất, phát hiện này đem cái cằm của ông ta thiếu chút nữa rớtxuống!

“Người này là Đại Thừa tôn sư, hơn nữa tu vi không dưới ta!”

Trong nháy mắt, Triệu Cát Quang liền đối với thực lực của Chủ thượng, đã có phán đoán rõ ràng, trong nội tâm không khỏi càng thêm phẫn nộ.

Phàm là Đại Thừa tôn sư trong thành Hỏa Phượng, có một cái nào cùng cái vị Thành chủ ông ta này, là không có một ít giao tình?

Dưới cơn thịnh nộ, Triệu Cát Quang dĩ nhiên thầm hạ quyết tâm, nhất định phải đem người này đuổi kịp, ngược lại muốn nhìn, đến tột cùng là ai muốn lừa bịp ông ta, mà tới quấy rối tại loại thời khắc mấu chốt này.

“Khặc khặc khặc, gia gia cũng chạy phiền rồi, đứng lại thì đứng lại!”

Nghe được tiếng quát của Triệu Cát Quang, Chủ thượng đột nhiên phát ra một tiếng cười hãi người, rồi đột nhiên ngừng lại.

Sau đó, nghênh ngang hướng chỗ kia vừa đứng, nhìn chằm chằm vào Triệu Cát Quang ở trên bầu trời, không ngừng cười lạnh.

Vèo!

Triệu Cát Quang chân đạp tường vân, rơi vào phía trước mười mét cách Chủ thượng, cẩn thận trông lại, sau đó lập tức sững sờ.

“Ngươi không phải là người của thành Hỏa Phượng? Ngươi là người nào?!”

Sau khi hỏi xong lời nói, Triệu Cát Quang mới đột nhiên cả kinh, bất ngờ phát hiện mình dĩ nhiên đã về tới bên ngoài tường vây của cấm địa, sắc mặt không khỏi đại biến.

“Không biết công tử có thành công hay không, tên hỗn đản này lại chạy đến nơi đây, cũng đừng làm hỏng đại sự của công tử a!”

Triệu Cát Quang đang nghĩ ngợi, đột nhiên có ba đạo thân ảnh lóe lên, xuất hiện ở bên cạnh của ông ta, lại để cho tâm của ông ta đột nhiên nhảy dựng lên.

Chờ sau khi thấy rõ người đến là ai, tâm Triệu Cát Quang thoáng cái kéo căng, nhíu mày nói.

“Ba vị, sự tình của công tử, có thuận lợi không?”

Ba người đột nhiên xuất hiện này, tự nhiên là A Đại A Nhị A Tam, nghe Triệu Cát Quang đặt câu hỏi, ba người cũng không trả lời, mà là thân ảnh khẽ động, đứng cùng một chỗ với Chủ thượng, đối với Triệu Cát Quang tạo thành xu thế vây kín.

Triệu Cát Quang lập tức kinh hãi, hoảng sợ biến sắc, hướng phía bọn người A Đại cấp tốc hỏi.

“Các ngươi đây là ý gì?”

“Không có ý gì, phụng mệnh của Lâm Hải gia gia, mang câu nói tới cho ngươi!”

“Hoặc là đầu hàng, hoặc là chết!”

Lời nói của A Đại, lại để cho hai mắt của Triệu Cát Quang lập tức trợn tròn xoe, quả thực không thể tin được.

“Các ngươi nói phụng mệnh lệnh của ai? Lâm Hải gia gia?”

Triệu Cát Quang không thể tưởng tượng, ba người này thế nhưng mà là hạ nhân của công tử, đường đường là Đại Thừa tôn sư a.

Như thế nào sẽ cùng Lâm Hải gọi gia gia đâu rồi, lại còn muốn để cho chính mình đầu hàng?

Ngay tại thời khắc Triệu Cát Quang vẻ mặt mộng bức, rơi vào trạng thái không rõ, đột nhiên một tiếng ưng kêu vang vọng phía chân trời.

Sau đó, chỉ thấy một đạo quang mang màu vàng kim hiện lên, đứng tại Triệu Cát Quang trên không.

Triệu Cát Quang hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái nam tử tóc trắng, đang chắp hai tay sau lưng đứng ở trên lưng ưng, hai mắt lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống hướng phía ông ta đạm mạc mở miệng.

“Đúng vậy, chính là phụng mệnh của ta!”

“Lâm Hải!” Đồng tử Triệu Cát Quang bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra thần sắc chấn động thật sâu.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Công tử đang ở đâu?” Triệu Cát Quang nhịn không được quát hỏi.

“Bại trốn mà đi!” Lâm Hải nhàn nhạt nói ra.

“Cái gì?!” Đầu Triệu Cát Quang ông một tiếng, sau đó mặt mũi lộ ra vẻ tràn đầy không thể tin được.

Lâm Hải thì là chau mày, mang theo một tia không kiên nhẫn, hướng phía Triệu Cát Quang nói ra.

“Ít nói nhảm, đưa cho ngươi hai lựa chọn, ngươi chọn cái nào?”

“Lâm Hải, ta đường đường là Thành chủ thành Hỏa Phượng, sao lại chịu uy hiếp của một cái tiểu bối như ngươi, ta cái nào cũng không chọn!”

Tuy Triệu Cát Quang cảm giác sự tình kỳ quặc, đến bây giờ cũng không có biết rõ đến tột cùng là tình huống gì.

Nhưng, lại để cho ông ta hướng Lâm Hải khuất phục, ông ta là tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

Vừa nói xong, dưới chân Triệu Cát Quang rồi đột nhiên bốc lên tường vân, hướng phía bầu trời phi tốc mà trốn.

Đối mặt với bốn cái Đại Thừa tôn sư của đối phương, Triệu Cát Quang cũng có tự mình hiểu lấy, biết rõ không thể dùng lực địch.

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có trước chạy khỏi nơi này, tìm kiếm nghĩ cách tìm được nơi hạ lạc của công tử, rồi làm tiếp ý định!

“Đi xuống cho ta!”

Thân ảnh Triệu Cát Quang vừa động, Lâm Hải đột nhiên quát lớn một tiếng, sau đó côn ảnh màu vàng kim, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, hướng phía Triệu Cát Quang nện xuống dưới.

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Ông!

Nhất thời, thiên dao địa động, khí tức đáng sợ từ trên trời giáng xuống, liền không gian đều cơ hồ bị côn ảnh màu vàng kim nện cho sụp đổ, một cỗ khí tức nguy hiểm, lập tức lại để cho Triệu Cát Quang biến sắc.

“Không có khả năng, Lâm Hải chính là nửa bước Địa Tiên, như thế nào lại mạnh như vậy!”

Sắc mặt Triệu Cát Quang đại biến, không kịp ngẫm nghĩ nữa, cuống quít vung bàn tay lên, một đạo lưu quang kích xạ mà ra, tại giữa không trung hóa thành khí lãng cuồng mãnh, cùng côn ảnh màu vàng kim đụng vào cùng một chỗ.

Oanh!

Nhất thời, khí lãng lăn lộn, ánh sáng phát ra rực rỡ, côn ảnh màu vàng kim trong khoảnh khắc liền sụp đổ, tiêu tán trong không khí.

Lâm Hải lông tóc không tổn hao gì, đã sớm khống chế Tiểu Hồng, thối lui đến xa xa, khóe miệng hơi vểnh, lộ ra một vòng tà tà vui vẻ.

Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ tuy cường đại, nhưng dùng thực lực trước mắt của Lâm Hải, tự nhiên là không uy hiếp được Đại Thừa tôn sư.

Nhưng, mục đích của Lâm Hải cũng không tại giết địch, chỉ cần đem Triệu Cát Quang ngăn trở một lát, như vậy đủ rồi.

Sự tình còn lại, tự nhiên có bọn Chủ thượng cùng A Đại đi làm.

Quả nhiên, thân hình của Triệu Cát Quang bị một đao kia của Lâm Hải, ngăn cản dừng lại.

Nhưng cơ hội cũng chưa tới nháy mắt như vậy, bốn người Chủ thượng cùng A Đại, đã đáp mây bay lên không, đem đường lui của Triệu Cát Quang, hoàn toàn phá hỏng!

“Triệu Cát Quang, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ngươi hôm nay là trốn không thoát đâu, vẫn là sớm làm đầu hàng đi.” Vẻ mặt A Đại lạnh lùng, hướng phía Triệu Cát Quang hừ lạnh nói.

“Phi, để cho ta đầu hàng, vọng tưởng!” Vẻ mặt Triệu Cát Quang phẫn nộ, quát lớn.

“Khặc khặc khặc, đừng nhiều lời, nếu không muốn sống, thì thanh toàn cho ông ta đi!” Chủ thượng ở một bên, đột nhiên cười một tiếng quái dị, sau đó bàn tay đột nhiên xẹt qua trước ngực, lập tức một đoàn hào quang màu đen lăng không lơ lửng, mang theo tử khí làm cho lòng người sợ hãi rung động, sôi trào mà lên.

Sau đó, trong miệng quát lớn một tiếng!

“Giết!!!”

Chương 1819: Ngươi, muốn chết như vậy sao?

Chủ thượng gầm lên một tiếng, tử khí màu đen trong tay, lập tức biến ảo thành nhất con Lệ Quỷ, gầm thét hướng phía Triệu Cát Quang nhào tới, những nơi đi qua sinh cơ đoạn tuyệt, không có một ngọn cỏ, làm cho người chấn kinh không thôi!

Cùng lúc đó, ba người A Đại cũng là quát lớn một tiếng, cơ hồ cùng một thời gian, thi triển đạo pháp, quấy lấy phong vân, hướng phía Triệu Cát Quang phát động ra công kích mãnh liệt.

“Hừ hừ, Triệu Cát Quang ta lại sợ các ngươi sao?!”

Đối mặt với công kích cuồng mãnh của bốn cái Đại Thừa tôn sư, Triệu Cát Quang không sợ chút nào, hai tay lăng không kéo một phát, một thanh lợi kiếm lóe ra hào quang xuất hiện tại trong tay, phun ra hàn mang, huyễn hóa ra vô số bóng kiếm, đón nhận công kích của bốn người Chủ thượng.

“Giết!”

Triệu Cát Quang quát lớn một tiếng, lập tức cùng bốn người Chủ thượng đánh thành một đoàn.

Trong lúc nhất thời, bên trên bầu trời khí lãng lăn lộn, vầng sáng đầy trời, bốn đám mây ba trắng một đen, quấn giao cùng một chỗ, không ngừng phát ra thanh âm va chạm nổ vang kịch liệt.

Chỉ sợ dư ba chiến đấu, giống như sóng biển gầm thét, hướng phía trên trời dưới đất điên cuồng đập tới, tàn sát bừa bãi nghiền áp, khiến cho Lâm Hải đều không thể không cưỡi Tiểu Hồng, trốn ra ngoài ngàn mét, đồng tử kịch liệt co rút lại một hồi.

“Đại Thừa tôn sư toàn lực ra tay, uy lực vậy mà khủng bố như vậy!”

Tuy Lâm Hải đã không phải là lần thứ nhất nhìn thấy Đại Thừa tôn sư động thủ, nhưng vẫn là bị cái thanh thế chiến đấu cường đại này, cảm thấy kinh hãi thật sâu không thôi.

“Triệu Thành chủ, Triệu Thành chủ!”

Đúng lúc này, đệ tử của tất cả các thế lực lớn đi theo sau lưng Triệu Cát Quang kia, lúc này cũng nhao nhao đuổi tới.

Nguyên một đám đứng trên mặt đất, đứng xa xa nhìn tình cảnh chiến đấu trên bầu trời, trợn mắt há hốc mồm, tràn đầy sợ hãi.

Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, Triệu Cát Quang vậy mà cùng ba cái hạ nhân của tên công tử kia, còn có người áo đen mà bọn họ một mực truy đuổi kia động thủ.

Tuy tu vi Triệu Cát Quang được, nhưng đối phương cũng không yếu a, phía dưới lấy một địch nhiều tuyệt khó thắng được đi.

Không khỏi, tất cả mọi người có chút mộng bức, không biết nên như thế nào cho phải rồi.

Mặc dù có người muốn giúp Triệu Cát Quang mà nói, nhưng tu vi của bọn họ chỉ là Hóa Thần kỳ, căn bản không xen tay vào được.

Thế nhưng mà nếu như không giúp, tình huống của Triệu Cát Quang, rõ ràng không ổn a!

“Hừ!”

Ngay tại thời khắc bọn họ không biết làm sao, bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng kêu đau đớn, sau đó có một bóng người bỗng nhiên tách ra.

Chỉ thấy Triệu Cát Quang phun ra một ngụm máu tươi, mãi vãi trên không trung, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng tái nhợt.

“Không tốt, Triệu Thành chủ bị thương!”

“Khặc khặc khặc, chết cho ta!” Chủ thượng thì nhe răng cười một tiếng, lần nữa huy động tử khí đầy trời, hướng phía Triệu Cát Quang vọt tới.

“Giết!” Ba người A Đại, cũng là quát chói tai một tiếng, công kích cuồng mãnh bay thẳng tới Triệu Cát Quang.

Hiển nhiên, bốn người đều hiểu rõ, tuyệt đối không thể để cho Triệu Cát Quang có một tia cơ hội thở dốc, thừa dịp đối phương bệnh mà muốn mệnh của y, vĩnh viễn đều là lời lẽ chí lý!

“Hỗn đản, lấy nhiều khi ít, tính toán là cái anh hùng gì!”

Triệu Cát Quang cố nén đau xót, vung vẩy lưu quang kiếm trong tay, hét to một tiếng, lần nữa cùng bốn người chiến cùng một chỗ.

Oanh!

Một lát công phu, A Đại đánh xuống một chưởng, chưởng ấn màu xanh cực lớn, hung hăng rơi vào trên lưng Triệu Cát Quang.

Triệu Cát Quang lảo đảo một cái, lại phun ra một ngụm máu lớn, khí tức yếu ớt, sắc mặt vô cùng khó coi.

Không chờ phản ứng lại, lại bị một đạo nắm đấm xen lẫn vô tận tử khí của Chủ thượng, hung hăng oanh kích tại trên ngực.

Ông!

Tường vân dưới chân Triệu Cát Quang lập tức tán loạn, thân thể trực tiếp quẳng lên cao, hướng trên mặt đất rơi xuống.

“Hỏng rồi, Triệu Thành chủ nguy hiểm!”

Có đệ tử lá gan to của thế lực lớn, thấy tình thế không ổn, muốn tiến lên, chuẩn bị cứu Triệu Cát Quang sinh tử không biết.

Nhưng không chờ bọn họ có hành động, đột nhiên một đạo đao mang khủng bố từ trên trời giáng xuống, mang theo khí thế lăng lệ ác liệt hủy diệt mọi thứ, lập tức từ trước người bọn họ xẹt qua, lại để cho bọn họ đột nhiên dừng lại!

Oanh!

Sau một khắc, đại địa run rẩy, khí lãng nổ tung, đao mang khủng bố trực tiếp đem mặt đất bổ ra một đạo khe hở dài hơn mười trượng, sâu hơn một trượng!

Sau đó, một đạo thanh âm đạm mạc, vang lên tại trên bầu trời.

“Vượt qua vạch này, giết không tha!”

Trong lòng mọi người cả kinh, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Lâm Hải cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay, đứng ở trên lưng Tiểu Hồng, hai con mắt lạnh lùng khắc nghiệt, đang lạnh như băng nhìn qua bọn họ.

“Tê ~”

Đám đệ tử này nhao nhao hít một hơi khí lạnh, bị khí thế của Lâm Hải chấn nhiếp, không tự chủ được lui về phía sau một bước, trên mặt lộ ra biểu lộ cực kỳ khó coi.

“Đáng giận, cái Lâm Hải này, rõ ràng chỉ là nửa bước Địa Tiên, lão tử thế nhưng là tu vi Hóa Thần trung kỳ, mạnh hơn hắn gấp trăm lần, sợ hắn làm chi!”

Rất nhiều người cúi đầu, không tự chủ được nắm chặt nắm đấm, sắc mặt giãy dụa, trong nội tâm vừa giận lại vừa sợ!

Bọn họ như thế nào cũng làm không rõ ràng, rõ ràng tu vi cảnh giới so với Lâm Hải cao không ít, vì cái gì lại bị Lâm Hải chấn nhiếp, vậy mà thật sự không dám lướt qua cái vạch đi.

Hóa Thần Địa Tiên, bị Lâm Hải chính là một Nhân Tiên uy hiếp, cái này đối với bọn họ mà nói, quả thực là một loại sỉ nhục!

Nhưng mà, mặc dù trong lòng của bọn họ lại phẫn nộ như thế nào, cuối cùng vẫn thả lỏng nắm đấm nắm chặt ra, trong nội tâm bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.

Không biết cái gì, bọn họ có loại dự cảm cực kỳ mãnh liệt, chỉ cần bọn họ vượt qua cái vạch kia, sau một khắc tuyệt đối sẽ bị Lâm Hải một đao chém giết!

Loại dự cảm này tuy lại để cho bọn họ cực kỳ khó chịu, nhưng lại không có người nguyện ý cầm tánh mạng của mình đi nói giỡn.

Vì vậy, một màn không thể tưởng tượng này đã xuất hiện!

Mấy chục cái Địa Tiên Hóa Thần kỳ, sửng sốt bị Lâm Hải một cái nửa bước Địa Tiên, nói một câu sợ tới mức đứng ở nơi đó, không ai dám động.

Lâm Hải thấy đám người kia đã bị chấn nhiếp, mới lạnh lùng cười cười, quay đầu nhìn về phía Triệu Cát Quang.

Chỉ thấy Triệu Cát Quang giờ phút này đã nặng nề ngã trên mặt đất, còn chưa kịp đứng dậy, liền bị Chủ thượng chế trụ chỗ hiểm, bắt sống!

“Lâm Hải gia gia, Triệu Cát Quang đã chộp tới rồi, là giết tại chỗ, hay là tra tấn một phen rồi lại giết?”

Chủ thượng mang theo Triệu Cát Quang mặt mũi tràn đầy nổi giận, hướng phía Lâm Hải vẻ mặt cười lấy lòng mà hỏi.

“Lâm Hải gia gia, chúng ta đã phục mệnh!” Ba người A Đại, thì là vẻ mặt nghiêm túc, ngẩng đầu hướng phía Lâm Hải làm cái lễ, sau đó cung kính đứng qua một bên.

“Tê ~”

Các đệ tử vây xem kia, sau khi nghe được xưng hô cùng thái độ của Chủ thượng và ba người A Đại đối với Lâm Hải, không khỏi lại hít một hơi khí lạnh, tròng mắt thiếu chút nữa trừng đi ra.

Mẹ nó, cái bốn cái Đại Thừa tôn sư này, gọi Lâm Hải là cái gì?

Gia gia?

“Mẹ kiếp nhà ngươi a!” Đám người kia lập tức toàn bộ đều choáng váng, đường đường là Đại Thừa tôn sư, gọi một cái nửa bước Địa Tiên là gia gia?

Hơn nữa nhìn bộ dáng của bọn họ, tại trước mặt Lâm Hải, thật đúng là nhu thuận như cháu trai!

“Trời ạ, đầu óc của ta giống như có chút không đủ dùng!”

Tất cả mọi người mộng bức, Đại Thừa tôn sư là tôn quý bực nào a, vậy mà cam tâm tình nguyện làm cháu trai cho người ta sao?

Sau khi khiếp sợ kinh ngạc, đám người kia lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, không khỏi ánh mắt của tất cả đều thay đổi.

“Cái Lâm Hải này, đến tột cùng là có thân phận gì?”

“Có thể làm cho Đại Thừa tôn sư cam tâm tình nguyện hô gia gia, chỉ sợ bối cảnh sau lưng, muốn to như trời ạ!”

“Mẹ nó, may mắn vừa rồi thành thành thật thật không có vượt qua vạch, nếu không chỉ sợ chết như thế nào cũng không biết!”

Cơ hồ trong chốc lát, đám người kia đối với Lâm Hải, đều tràn đầy cảm giác kính sợ thật sâu.

Không còn có người bởi vì Lâm Hải chỉ là nửa bước Địa Tiên, mà dám xem nhẹ Lâm Hải rồi.

“Tiểu Hồng, xuống dưới!”

Lâm Hải thì chỉ huy Tiểu Hồng, hạ xuống trên mặt đất, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt Triệu Cát Quang, vẻ mặt lạnh lùng nhìn ông ta.

“Hừ, Lâm Hải, muốn giết cứ giết, nhăn đầu chau mày, Triệu mỗ không tính là anh hùng hảo hán!”

Lâm Hải nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Triệu Cát Quang, bỗng nhiên nhếch khóe miệng lên, nghiền ngẫm cười.

“Ngươi, muốn chết như vậy sao?”

Triệu Cát Quang sững sờ, sau đó kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải.

“Ngươi có ý tứ gì?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó tiến tới bên tai Triệu Cát Quang, nhẹ giọng nói một câu.

Triệu Cát Quang nghe được, sắc mặt đột nhiên biến đổi, sau đó vẻ mặt kinh hỉ nhìn xem Lâm Hải, cấp tốc nói ra.

“Chuyện này là thật?!”

Chương 1820: Chúc mừng ngươi, thành công rồi!

Mặt mũi Triệu Cát Quang tràn đầy kích động, nhìn Lâm Hải vẻ mặt khó có thể tin.

“Lâm Hải, ngươi thật có thể cứu người yêu của ta?”

Lâm Hải nhún vai, mỉm cười.

“Ngươi cảm thấy, ta có cần thiết phải lừa ngươi sao?”

“Cái này...” Ngữ khí Triệu Cát Quang sững lại, sau hưng phấn ngắn ngủi, trên mặt lần nữa hiển hiện ra biểu lộ hoài nghi.

“Lâm Hải, người yêu của ta, thế nhưng mà chỉ có phục dùng đan dược cửu phẩm Thái Hư Tán, mới có thể giải trừ phong ấn!”

Lâm Hải trực tiếp lộ ra một cái biểu lộ im lặng, tức giận liếc nhìn Triệu Cát Quang.

“Tại quý phủ của Vương Húc, ta cũng đã nói cùng ngươi, ta luyện chế đan dược cửu phẩm có thành công xác suất, chính là trăm phần trăm, nhưng ngươi hết lần này tới lần khác không tin, cho rằng ta đang khoác lác.”

Nói đến đây, Lâm Hải thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Hiện tại xem ra, ngươi còn không có tin tưởng a.”

“Vậy coi như rồi, nếu ngươi đã không tin được ta, ta đây làm sao lại xen vào việc của người khác đây.”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía Chủ thượng chép miệng, đạm mạc nói ra.

“Buông ông ta ra, lại để cho ông ta đi thôi!”

Chủ thượng sững sờ, bất quá vẫn là ngoan ngoãn đáp ứng một tiếng, thả Triệu Cát Quang.

“Coi như ngươi mạng lớn, còn không mau cút đi!”

“Cái này...” Triệu Cát Quang thoáng cái mộng bức tại chỗ, ông ta vốn tưởng rằng lúc này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ tới Lâm Hải cứ như vậy thả ông ta đi, quả thực lại để cho ông ta có chút không thể tin được.

Qua hồi lâu, Triệu Cát Quang mới dùng một loại ánh mắt phức tạp, liếc nhìn Lâm Hải, ngữ khí có chút khàn khàn hỏi.

“Vì cái gì, không giết ta?”

“Ngươi cho rằng ta không muốn giết ngươi sao?” Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, hai mắt như là lợi kiếm, rơi vào trên người Triệu Cát Quang.

“Nếu không là xem tại phân thương, ngươi chính là một cái người trọng tình, chỉ sợ ngươi đã sớm chết rồi!”

Lâm Hải nói đến đây, trong ánh mắt đột nhiên hiện lên một tia ảm đạm, một cỗ tình cảm tưởng niệm nồng đậm xông lên đầu, lại để cho sâu trong nội tâm của Lâm Hải, mạnh mẽ đau xót.

Bóng hình xinh đẹp cùng giọng nói và dáng điệu nụ cười của Liễu Hinh Nguyệt, lần nữa hiển hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Triệu Cát Quang đối với thanh mai trúc mã của ông ta tình sâu vô cùng, chính mình đối với Hinh Nguyệt, cảm giác không phải là như thế sao?

Chỉ có điều, người yêu của Triệu Cát Quang tuy bị phong ấn linh hồn, nhưng ông ta lại có thể mỗi ngày nhìn thấy người yêu của mình, cẩn thận thủ hộ ở bên cạnh.

Nhưng Hinh Nguyệt của mình, hôm nay lại không biết thân ở phương nào, an khang hay không, lần nữa gặp gỡ lại càng là không biết ngày tháng năm nào.

Vừa nghĩ tới đây, nội tâm Lâm Hải liền vô cùng đau nhức, nỗi khổ tưởng niệm tận lực áp chế trong ngày bình thường, không ngừng xông lên đầu, lại để cho Lâm Hải thiếu chút nữa chảy nước mắt xuống.

“Còn không mau cút đi!”

Một cỗ cảm xúc bực bội không hiểu, đột nhiên bay thẳng tới trong đầu Lâm Hải, lại để cho Lâm Hải nhịn không được quát lớn một tiếng, hướng phía Triệu Cát Quang giận dữ hét.

Thế nhưng mà, Triệu Cát Quang lại đứng ở nơi đó, không động mảy may, ngược lại có kinh ngạc mà nhìn Lâm Hải, ngơ ngác xuất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Như thế nào, ngươi đang đợi ta cải biến chủ ý sao?”

Ngữ khí Lâm Hải lạnh như băng, đột nhiên phóng xuất ra một cỗ sát khí, âm trầm nói.

Phù phù!

Lâm Hải vừa dứt lời, Triệu Cát Quang lại đột nhiên gian quỳ gối trước mặt Lâm Hải, dùng đầu chạm đất.

“Lâm Hải, van cầu ngươi, cứu cứu người yêu của ta a!”

Đông đông đông!

Triệu Cát Quang hướng phía Lâm Hải, chính là khấu đầu ba cái, lúc lần nữa ngẩng đầu lên, dĩ nhiên là mặt mũi rơi lệ tràn đầy.

Chứng kiến cái bộ dạng bi thống kia của Triệu Cát Quang, tâm Lâm Hải, bỗng nhiên không khỏi đau xót.

"Ngươi, không phải là không tin ta sao?"

"Người yêu của ta, đã ngủ mê hơn một ngàn năm, nếu thật sự không tỉnh lại, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không tỉnh lại nữa."

Nói đến đây, trong ánh mắt của, đột nhiên lộ ra thần sắc kiên quyết, kiên định nói.

"Tuy lý trí của ta nói cho ta biết, dùng tuổi cùng tu vi của ngươi, không có khả năng luyện chế ra đan dược cửu phẩm, nhưng ta không muốn bỏ qua bất kỳ một cái cơ hội nào cứu tỉnh người yêu của ta, cho nên, ta nguyện đặt cược!"

Lâm Hải đau khổ cười cười, náo loạn cả buổi Triệu Cát Quang vẫn là không có tin tưởng chính mình, chẳng qua là đang đánh bạc mà thôi.

Bất quá, chứng kiến bộ dạng tình sâu vô cùng của Triệu Cát Quang kia, trong nội tâm Lâm Hải nhẹ nhàng thở dài.

Có thể đối với người yêu của mình, dùng tới ngàn năm đi thủ hộ, không bỏ không rời, nhìn từ điểm này, Triệu Cát Quang cũng không phải một cái người đại gian đại ác.

Trước đó trở thành cừu địch, cũng hoàn toàn là vì lập trường bất đồng, cũng không là cái tư oán gì.

"Giúp ông ta một lần a!"

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hướng phía Triệu Cát Quang nhìn thoáng qua, lộ ra một vòng mỉm cười lạnh nhạt.

"Chúc mừng ngươi, thành công rồi!"

Nói xong, Lâm Hải bắn ngón tay ra, một viên Hồi Linh Đan liền hướng phía Triệu Cát Quang bay đi.

Triệu Cát Quang sững sờ, vô ý thức tiếp được, lập tức một mùi thơm ngát truyền đến, lại để cho tinh thần của ông ta chấn động mạnh một cái.

Không đợi ông ta nói chuyện, thanh âm của Lâm Hải, nhàn nhạt vang lên.

“Đan tên Hồi Linh Đan, mặc dù chỉ là đan dược siêu thất phẩm, nhưng sau khi Đại Thừa tôn sư phục dùng, cũng có thể nhanh chóng khôi phục một thành chân nguyên, ăn đi!”

Triệu Cát Quang nghe được, đột nhiên cả kinh, sau đó không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem viên thuốc trong tay này, trợn mắt há hốc mồm.

Hơn nửa ngày, mới vô cùng kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, khiếp sợ nói ra.

“Viên thuốc này, là siêu thất phẩm? Liền cả Đại Thừa phục dùng, cũng đều có hiệu quả?”

Lâm Hải lập tức im lặng một hồi, tức giận nhìn ông ta một cái.

“Ta cần thiết phải lừa ngươi sao? Nếu ngươi không tin, thì không ăn là được!”

Triệu Cát Quang khẽ giật mình, sau đó lần nữa liếc nhìn Hồi Linh Đan, mạnh mẽ gật đầu một cái.

“Tin, ta ăn!”

Nói xong, Triệu Cát Quang há miệng, đem Hồi Linh Đan đưa vào trong miệng, lập tức đan vào liền tan, hóa thành một cỗ dòng nước ấm, đi khắp toàn thân tứ chi bách hài.

Ông!

Sau một khắc, hai mắt Triệu Cát Quang lập tức liền trợn tròn, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng dồi dào, từ trong kinh mạch của mình bỗng nhiên bay lên, sau đó nhanh chóng lưu chuyển.

Chân nguyên trước đó cơ hồ đã tiêu hao hầu như không còn, vậy mà đang hồi phục rất nhanh, trong chớp mắt liền khôi phục khoảng chừng một thành, mới dần dần ngừng lại.

“Cái này, cái này, thật sự là hồi phục một thành chân nguyên?!”

Mặt mũi Triệu Cát Quang tràn đầy cuồng hỉ, quả thực không thể tin được hết thảy, nhưng sự thật lại phát sinh ở trên người của ông ta, không phải do ông ta không tin.

Trong nháy mắt, Triệu Cát Quang kích động đến hỏng mất.

Dựa theo lẽ thường, đan dược có hữu hiệu đối với Đại Thừa kỳ, chỉ có đan dược cửu phẩm, phía dưới cửu phẩm một mực không có hiệu quả.

Thật không nghĩ đến, cái miếng siêu thất phẩm Hồi Linh Đan mà Lâm Hải tiện tay lấy ra này, sẽ sinh ra tác dụng đối với ông ta.

Triệu Cát Quang không phải là người không có kiến thức, điều này đại biểu cái gì, đã không cần nói cũng biết.

Trước đừng nói đến giá trị của viên thuốc này, có thể làm cho Đại Thừa kỳ lập tức khôi phục một thành chân nguyên, thời khắc mấu chốt đủ để bảo vệ tánh mạng, thậm chí thay đổi càn khôn, dùng giá trị liên thành để hình dung cũng đều không đủ.

Một điểm trọng yếu hơn là, Lâm Hải có thể xuất ra đan dược thần kỳ vi phạm thông thường như thế, lại để cho Triệu Cát Quang đối với lời nói trước đó của Lâm Hải, thoáng cái sinh ra tin tưởng thật lớn.

"Có lẽ, Lâm Hải thật có thể luyện chế đan dược cửu phẩm, cứu tỉnh người yêu của mình!"

Triệu Cát Quang càng nghĩ càng kích động, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt không khỏi đều sáng lên rồi.

"Lâm Hải... Không, Lâm công tử!" Xưng hô của Triệu Cát Quang đối với Lâm Hải đều thay đổi, thái độ thoáng cái cũng bắt đầu trở nên cực kỳ tôn kính.

"Cái đan dược này, thế nhưng mà là do Lâm công tử tự tay luyện chế?"

"Tự nhiên!" Lâm Hải đạm mạc nhẹ gật đầu.

Triệu Cát Quang nghe được, lập tức lộ ra biểu lộ vô cùng cuồng hỉ, giờ khắc này ông ta đối với Lâm Hải mà nói không còn tiếp tục hoài nghi nữa, không khỏi lần nữa hướng phía Lâm Hải thành khẩn cầu khẩn.

"Lâm công tử, cầu ngươi cứu cứu người yêu của ta!"

"Phía trước dẫn đường a!" Lâm Hải khẽ giơ cánh tay lên, đem Triệu Cát Quang nâng dậy, thản nhiên nói.

"Tốt, tốt!"

Triệu Cát Quang vội vàng đứng lên, "Lâm công tử, ngồi tường vân của ta a!" Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó Triệu Cát Quang lòng nóng như lửa đốt, đáp mây bay lên không, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại tất cả đám đệ tử của các thế lực lớn, nhìn đám mây đi xa, trợn mắt há hốc mồm.

Chương 1821: Ngươi là đang nấu đồ ăn sao?

"Lâm công tử, mời vào trong!"

Trong chớp mắt công phu, liền đã đến phủ Thành chủ.

Triệu Cát Quang vô cùng khách khí đem Lâm Hải thỉnh vào bên trong.

Lâm Hải khoác hai tay ra sau lưng, vẻ mặt bình thản đi vào, Chủ thượng cùng ba người A Đại theo sát phía sau, hộ vệ tại trái phải.

Chi ~

Triệu Cát Quang đem cánh cửa của một chỗ trang viện ở bên trong nhất, nhẹ nhàng đẩy ra, trên mặt đau thương đi vào.

“Cung nghênh Thành chủ!” Lập tức có thị nữ cùng hộ vệ, cung kính chạy ra đón chào.

“Phu nhân có mạnh khỏe không?” Thần sắc Triệu Cát Quang có chút cô đơn hỏi.

“Phu nhân vẫn như trước, không có gì thay đổi.”

“Đã biết, đi xuống đi!” Triệu Cát Quang phất phất tay, thị nữ cùng bọn hộ vệ nhao nhao rời đi.

“Lâm công tử, người yêu của ta, đang nằm ngủ ở bên trong, thỉnh!”

Triệu Cát Quang khoát tay mời, đem Lâm Hải mời đến trong phòng.

Vừa vào cửa, Lâm Hải liền nhìn thấy bên trong gian phòng, bầy đặt một cái hòm quan tài bằng thủy tinh trong suốt.

Bên trong một cái nữ tử khuôn mặt tuyệt mỹ, yên tĩnh nằm tại đó, tựa hồ như đang ngủ say, trên mặt còn mang theo một dáng tươi cười điềm tĩnh.

Mà lúc này đây, Triệu Cát Quang liền chạy tới trước mặt hòm quan tài thủy tinh, trên mặt đột nhiên lộ ra dáng tươi cười vô cùng ôn nhu.

“Tuyết Nhi, ta tới thăm ngươi đây!”

“Hôm nay, ta mời Lâm công tử đến đây, Lâm công tử có đại tài, có thể tỉnh ngươi lại, chúng ta rất nhanh có thể giống như lúc trước, song túc song tê rồi!”

Nói xong, Triệu Cát Quang quay người lại, trong ánh mắt mang theo cầu khẩn thật sâu, nhìn phía Lâm Hải.

“Lâm công tử, đây chính là người yêu của ta, Tuyết Nhi!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, mang trên mặt một tia ngưng trọng, đi tới trước mặt hòm quan tài thủy tinh, hướng phía Tuyết Nhi bên trong nhìn lại.

Sau đó, đột nhiên khẽ vươn tay, hướng phía cổ tay của Tuyết Nhi chộp tới.

“...” Triệu Cát Quang thấy thế, lông mày nhíu lại, há to miệng, cuối cùng nhất vẫn là đem lời nói nuốt xuống, chỉ là hai mắt khẩn trương chằm chằm vào Lâm Hải, giống như sợ Lâm Hải làm tổn thương Tuyết Nhi vậy.

Mà Lâm Hải giờ phút này, cũng đã hơi nhắm hai mắt lại, cẩn thận cảm ứng tình huống trong cơ thể Tuyết Nhi.

“Giữa linh hồn cùng thân thể, bị một tầng lực lượng cường đại, ngạnh sinh sinh ngăn cách ra!”

Sau mấy hơi, Lâm Hải rồi đột nhiên mở hai mắt ra, có chút kinh ngạc nói.

Triệu Cát Quang nghe được, thì là nặng nề gật đầu.

“Đúng vậy, linh hồn của Tuyết Nhi, bị người phong ấn!”

Nói xong, Triệu Cát Quang khẽ vươn tay, đem Bách Bảo Nang lấy xuống, sau đó từ đó lấy ra một miếng da cuốn màu vàng.

“Lâm công tử, cái này, chính là đan phương của đan dược cửu phẩm Thái Hư Tán!”

“A?” Lâm Hải thò tay nhận lấy, cúi đầu nhìn hai mắt, sau đó nhẹ gật đầu.

“Xác thực là đan phương của Thái Hư Tán, hơn nữa Thái Hư Tán, cũng thật có hiệu quả bài trừ phong ấn.”

Dùng tạo nghệ đan đạo của Lâm Hải, chỉ nhìn thoáng qua, cái phương pháp luyện chế Thái Hư Tán này, liền đã nhớ ở trong lòng.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải lại nhíu mày, thở dài nói ra.

“Bất quá, tài liệu thảo dược để luyện chế cái Thái Hư Tán này, lại là có chút khó tìm a!”

Tài liệu mà bên trên cái đan phương này ghi lại, chí ít có một phần năm, là loại cực kì thưa thớt hiếm thấy, muốn mua được còn thật không dễ dàng.

Đang lúc Lâm Hải đang cân nhắc, muốn tiến vào Luyện Yêu Hồ, đi lên bên trên Diệt Tiên Sơn đem những thảo dược quý hiếm kia hái xuống hay không, đã thấy Triệu Cát Quang đột nhiên mở miệng nói.

“Chỗ tài liệu này hơn ngàn năm qua, ta cũng đã không ngừng sưu tầm, hôm nay đã bị ta thu thập đủ rồi.”

Nói xong, Triệu Cát Quang vô cùng cẩn thận, từ bên trong Bách Bảo Nang, lấy ra một đống tài liệu luyện đan, cẩn thận từng li từng tí đặt ở trước mặt Lâm Hải.

“A?” Chân mày Lâm Hải nhảy lên, mang theo một tia kinh ngạc hướng trên mặt đất nhìn lại, sau đó không khỏi lộ vẻ mặt khác lạ.

“Thật đúng là tìm đủ!”

Lâm Hải không khỏi có chút thay đổi cách nhìn đối với Triệu Cát Quang, những tài liệu này đều là vô cùng trân quý, mặc dù muốn mua cũng đều không nhất định sẽ mua được.

Mặc dù là thời gian ngàn năm, Triệu Cát Quang có thể đem chúng thu thập đủ, coi như là rất giỏi rồi.

Mà lúc này đây, Triệu Cát Quang thì là vẻ mặt khẩn trương hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Lâm công tử, ta, ta cũng chỉ có một phần tài liệu a, nếu như luyện chế thất bại mà nói, cái kia, cái kia...”

Triệu Cát Quang càng nói càng khẩn trương, đến cuối cùng, vậy mà đã không dám nói tiếp.

“Yên tâm đi!”

Lâm Hải cười cười, “Ta đã sớm cùng ngươi nói, luyện chế đan dược cửu phẩm, xác suất thành công của ta, là trăm phần trăm!”

Nói xong, sắc mặt Lâm Hải nghiêm lại, nhìn tài liệu trên mặt đất một phen.

“Mang theo tài liệu, đi Đan Thảo Đường với ta, ta muốn mượn phòng luyện đan ở chỗ đó dùng một lát!”

“Tốt!” Triệu Cát Quang nghe được, vội vàng lại không mất cẩn thận đem tài liệu thu hồi, bao hàm thâm tình nhìn Tuyết Nhi trong quan tài thủy tinh nói.

“Tuyết Nhi, chờ ta trở lại!”

Đan Thảo Đường, Vương Húc cùng Kim Thước hoàn toàn không biết, Lâm Hải một đêm này đều không ở đây, thẳng đến khi Lâm Hải cùng một chỗ với Triệu Cát Quang đi đến đây, hai người này vẫn còn vẻ mặt mờ mịt, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Đem phòng luyện đan chuẩn bị cho tốt, ta muốn luyện đan!”

Lâm Hải cũng không có nói nhảm, bay thẳng đến chỗ Vương Húc phân phó nói.

“Vâng!”

Vương Húc nghe Lâm Hải nói muốn luyện đan, lập tức vui vẻ.

Lâm Hải tự mình luyện đan, cái đan dược này tuyệt đối không phải chuyện đùa, nếu như có thể đứng ngoài quan sát học tập mà nói, tất sẽ có thu hoạch thật lớn.

Vương Húc đáp ứng một tiếng, vội vàng lôi kéo Kim Thước, hai người tự mình đi thu thập.

Chỉ trong chốc lát, hai người lại chạy xuống, mang theo một tia hưng phấn, hướng phía Lâm Hải bẩm báo nói.

“Sư phụ, đã chuẩn bị xong!”

“Đi, lên đi!” Lâm Hải hướng phía Triệu Cát Quang nói ra, sau đó dẫn đầu hướng phía phòng luyện đan đi đến.

“Sư phụ, ngài muốn luyện đan dược gì a, chúng ta có thể đứng ngoài quan sát sao?”

Vương Húc cùng Kim Thước đi theo sau lưng Lâm Hải, vẻ mặt như là đang nịnh nọt hỏi.

“Đan dược cửu phẩm, Thái Hư Tán!”

Lâm Hải cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói.

“A, là đan dược cửu phẩm a... Cửu, cửu phẩm!!!”

Sau một khắc, con mắt của hai người Vương Húc cùng Kim Thước đột nhiên trừng lớn, nhao nhao lộ ra khuôn mặt khiếp sợ vô cùng.

Sau đó, một cỗ vui sướng cùng kích động vô cùng, lập tức xông lên đầu.

“Sư phụ muốn luyện chế đan dược cửu phẩm...”

Kim Thước cùng Vương Húc, đều không biết mình tiến vào phòng luyện đan như thế nào, vừa tiến đến liền thành thành thật thật đứng ở trong góc nhỏ, hai mắt nháy mắt cũng không nháy nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, khẩn trương đến mức trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Phóng mắt ra toàn bộ Thiên Vận Quốc, có thể luyện chế đan dược cửu phẩm, nghe nói chỉ có Tông chủ Đan Đạo Tông Hạ Hầu Xuyên, hơn nữa xác xuất thành công cũng là phi thường thấp.

Không thể tưởng được, hôm nay thậm chí có hạnh phúc, kiến thức Lâm Hải luyện chế đan dược cửu phẩm, bọn họ cũng có cảm giác giống như là đang nằm mơ.

“Lâm công tử, xin nhờ rồi!”

Triệu Cát Quang đem đan phương cùng tài liệu, tất cả đều đặt ở bên người Lâm Hải, vô cùng ngưng trọng nói.

Lời vừa mới dứt, trên đầu đã là mồ hôi đầm đìa, khẩn trương trong nội tâm, lập tức đã đến cực hạn.

Ngàn năm chờ đợi, có thể thành công, thành bại ngay tại một lần hành động này rồi!

Lâm Hải ngược lại là cực kỳ bình tĩnh, phảng phất như đang làm một chuyện cực kỳ bình thường, hai tay dang ra, hai luồng hỏa diễm xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Lửa cháy!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, ông một tiếng, Địa Hỏa bị dẫn đốt, một cỗ sóng nhiệt thiêu đốt, lập tức tràn ngập toàn bộ phòng luyện đan.

Lâm Hải vung cánh tay lên, lò đan đã rơi vào phía trên hỏa diễm, sau đó nhìn cũng không liếc nhìn, tiện tay đem những tài liệu trân quý trên mặt đất kia, tất cả đều ném vào trong lò đan.

“Ách...”

Một cử động kia, đem Triệu Cát Quang thiếu chút nữa hù chết, mà ngay cả Kim Thước cùng Vương Húc, ở bên cạnh xem đều là nghẹn họng nhìn trân trối, mặt mũi tràn đầy không thể tin được.

“Mẹ nó, đan dược cửu phẩm a, luyện đến tùy ý như vậy sao?”

Không khỏi, sắc mặt Triệu Cát Quang thảm biến, mồ hôi lạnh lập tức che kín toàn thân, một cỗ dự cảm bất thường, lại để cho đầu của ông ta ông ông tác hưởng, gần như muốn hôn mê.

Ầm!

Cùng lúc đó, một tiếng vang thanh thúy truyền đến, nắp lò của lò đan bay lên, đem đỉnh lò phong kín, mà tài liệu trên mặt đất cũng đã không còn dư thừa, toàn bộ cũng đã bị Lâm Hải, ném bỏ vào trong lò.

“Tốt rồi, chờ đan thành a!”

Lâm Hải phủi tay, mặt mũi tràn đầy nhẹ nhõm nói.

Nhưng sau khi thấy biểu lộ ngây ra như phỗng của Triệu Cát Quang cùng Kim Thước Vương Húc, Lâm Hải không khỏi sững sờ.

“Không có sao chứ, các ngươi?”

Kim Thước ừng ực nuốt nuốt nước miếng một cái, sau đó mang theo kinh hãi thật sâu, gian nan mà hỏi.

“Sư phụ, vừa rồi... Ngươi là đang nấu đồ ăn sao?”

Chương 1822: Nhanh đi cứu người yêu của ngươi a!

Phốc!

Nấu con em ngươi!

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hắc tuyến, ca ca con mẹ nó là đang luyện đan có được không?

Mà Triệu Cát Quang giờ phút này cũng kịp phản ứng, mang theo vẻ mặt bi thống, chỉ vào Lâm Hải, bờ môi run rẩy.

“Lâm công tử, ngươi, ngươi...”

Triệu Cát Quang chỉ cảm thấy trước mắt một hồi biến thành màu đen, cái loại vô lực cùng tuyệt vọng thật sâu này, quả thực lại để cho ông ta thống khổ.

Gần ngàn năm chờ đợi, gần ngàn năm chờ đợi, không thể tưởng được lại bị Lâm Hải, triệt để hủy diệt như vậy!

“Thực không nên dễ tin hắn a, Tuyết Nhi, ta thực xin lỗi ngươi, chờ ta giết tên hỗn đản này rồi, sẽ lấy cái chết để tạ tội!”

Trong nháy mắt, một cỗ sát cơ kinh khủng, từ trên người Triệu Cát Quang phát ra.

Triệu Cát Quang phía dưới bi thống tuyệt vọng, liền chuẩn bị đem Lâm Hải đã đưa ông ta đánh vào vực sâu tuyệt vọng, mà tàn nhẫn diệt sát!

“Hai người các ngươi tập trung tinh lực, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, liền xem vận mệnh của các ngươi rồi!”

Ngay tại thời khắc Triệu Cát Quang phẫn nộ chuẩn bị động thủ, đã thấy Lâm Hải đột nhiên quay đầu, hướng phía Vương Húc cùng Kim Thước, trịnh trọng nói.

Sau đó, phảng phất như không có chú ý tới khuôn mặt vặn vẹo của Triệu Cát Quang, Lâm Hải khoan thai quay người, bàn tay đột nhiên duỗi ra, đem Địa Hỏa ở dưới lô, hoàn toàn khống chế.

Đồng thời, lời nói của Lâm Hải, cũng nhàn nhạt truyền ra.

“Luyện đan, quan trọng nhất là khống chế hỏa hầu cùng nối liền, hỏa hầu lớn hơn, đan hủy! Hỏa hầu nhỏ hơn, đan hủy!”

“Mặc dù hỏa hầu phù hợp, nối liền không trôi chảy, dược hiệu cũng sẽ giảm xuống sâu sắc, thậm chí luyện thành phế đan.”

“Kế tiếp, các ngươi chú ý ta khống chế, thay đổi nối liền ở giữa ôn hỏa cùng liệt hỏa!”

Lâm Hải một bên giảng giải, một bên khống chế hỏa diễm bên trong hai bàn tay, phun ra nuốt vào không thôi, lúc mạnh lúc yếu.

“Hỏa hầu cùng nối liền?”

Trong lòng Kim Thước cùng Vương Húc chấn động, biết rõ Lâm Hải là đang chỉ điểm bọn họ, nhanh chóng trừng to mắt, cẩn thận nhìn lại.

Sau đó, hai người lập tức há to miệng, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Chỉ thấy hỏa diễm trên hai bàn tay Lâm Hải, một cái mãnh liệt cuồng bạo, một cái ôn hòa mềm mại, liên tiếp luân chuyển đưa vào phía dưới đáy lô, toàn bộ quá trình như nước chảy mây trôi, nối liền trôi chảy, hoàn mỹ nói không nên lời!

“Một người lại có thể đồng thời khống chế ôn hỏa cùng liệt hỏa, hơn nữa còn nối liền hoàn mỹ không tỳ vết, cái này cái này quá không thể tưởng tượng nổi!”

“Phục rồi, triệt để phục rồi, sư phụ quả thực là thần nhân a!”

“Đều câm miệng, nhìn kỹ, xem ta khống chế cùng nối liền như thế nào!” Lâm Hải nghe được lời nói sau lưng, lập tức gào to một tiếng, bất mãn nói.

Kim Thước cùng Vương Húc, lúc này mới đột nhiên cả kinh, sau đó mồ hôi đầm đìa.

Lúc này mới tỉnh ngộ, thiếu chút nữa bỏ lỡ cái cơ hội học tập ngàn năm khó gặp gỡ này, vội vàng nín thở ngưng thần, tinh tế cảm ngộ toàn bộ quá trình của Lâm Hải, chỉ trong chốc lát, liền tất cả đều đắm chìm ở trong đó.

“Ách...”

Triệu Cát Quang cũng đã chuẩn bị ra tay, nhưng sau khi chứng kiến cái tình cảnh này, không khỏi thoáng cái giật mình tại chỗ.

Sau khi thấy cái thủ pháp vô cùng thành thạo cùng hoàn toàn có khác với những Luyện Đan Sư khác của Lâm Hải, nội tâm Triệu Cát Quang lập tức chuyển buồn làm vui, sát khí lập tức tán đi, mà chuyển thành áy náy cùng nghĩ mà sợ thật sâu.

“Nguyên lai, ta hiểu lầm Lâm công tử rồi, suýt nữa gây thành sai lầm lớn!”

Triệu Cát Quang may mắn đồng thời, một cỗ cảm giác sợ hãi không rét mà run tự nhiên sinh ra.

“Sát khí vừa rồi, Lâm công tử nhất định là cảm thấy, nếu trong lòng của hắn trách tội, có thể cố ý đem đan dược hay không...”

Vừa nghĩ tới chỗ này, tâm Triệu Cát Quang lập tức liền nguội lạnh, hận không thể quất cho chính mình hai cái vả miệng.

Triệu Cát Quang a Triệu Cát Quang, ngươi đây đều là lần thứ mấy hoài nghi Lâm công tử rồi, đổi lại là chính ngươi, chỉ sợ cũng sẽ không tha thứ cho mình đi à nha?

Không khỏi, Triệu Cát Quang mồ hôi rơi như mưa, nội tâm hoàn toàn bị tự trách áy náy cùng sợ hãi thật sâu chiếm hết.

Phù phù!

Triệu Cát Quang trực tiếp quỳ gối tại sau lưng Lâm Hải, mang theo hối hận thật sâu dùng đầu chạm đất, thẳng đến khi Lâm Hải chấm dứt luyện đan, không còn có đem đầu nâng lên.

Ông ta là đang tại dùng phương thức của mình, một người nam nhân là tối trọng yếu nhất chính là tôn nghiêm, hướng phía Lâm Hải thỉnh tội!

Lâm Hải tuy đưa lưng về phía Triệu Cát Quang, nhưng đối với hết thảy phát sinh ở sau lưng, đều hiểu rõ ở trong lòng.

Thời khắc ban đầu khi Triệu Cát Quang phóng thích sát khí, Lâm Hải tuy giống như chưa tỉnh, kì thực trong nội tâm đã chuẩn bị kỹ càng.

Nếu Triệu Cát Quang tâm có gây rối, hắn sẽ lập tức tiến vào Luyện Yêu Hồ, sau đó lệnh cho Chủ thượng cùng bọn người A Đại, đem Triệu Cát Quang diệt sát.

Cũng may Triệu Cát Quang kịp thời tỉnh ngộ, nếu không đừng nói cứu tỉnh người yêu của ông ta, mà ngay cả chính ông ta, mệnh cũng phải đáp lên rồi.

Thời gian từng chút từng chút đi qua, hai tay Lâm Hải, không ngừng khống chế ôn hỏa cùng liệt hỏa, thành thạo tiếp nhận trao đổi, tựa như tại làm một chuyện cực kỳ dễ dàng.

Kim Thước cùng Vương Húc, thì theo thời gian dần dần nhắm mắt lại, lông mày khi thì giãn ra, khi thì nhíu chặt, tựa hồ có chỗ lĩnh ngộ, trong đầu đang suy diễn lấy cái gì đó.

Triệu Cát Quang từ đầu đến cuối liền đầu cũng không dám ngẩng thoáng lên một phát, chỉ còn lại có tiếng hít thở cùng tiếng tim đập khẩn trương, theo ngọn lửa tư tư rung động, ở bên trong phòng luyện đan yên tĩnh, liên tiếp vang lên.

“Thành!”

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên Lâm Hải quát nhẹ một tiếng.

Trái tim của Triệu Cát Quang đột nhiên đập mạnh một cú, lúc này mới hoảng sợ ngẩng đầu, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Đã thấy Lâm Hải giờ phút này, trên mặt lộ ra vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, bỗng nhiên đem hai tay thu lại, Địa Hỏa từ từ tiêu tán.

“Lên!”

Lâm Hải vung cánh tay lên, nắp lò lập tức bay lên, sau đó một cỗ mùi thơm ngát nhàn nhạt, từ trong lò truyền ra.

“Đan dược cửu phẩm, Thái Hư Tán, tổng cộng thành đan mười viên!”

Lâm Hải vừa nói, một bên đem mười khỏa đan dược mùi thơm ngát bốn phía lấy ra, thản nhiên nói.

“Thái Hư Tán đã luyện thành, Thái Hư Tán đã luyện thành!”

Triệu Cát Quang giờ phút này, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đan dược trong tay Lâm Hải, nước mắt không bị khống chế mà chảy xuống, sắc mặt lại toát ra kinh hỉ cùng kích động chưa bao giờ có.

“Cái này, ngươi tin ta chưa?”

Lâm Hải nhàn nhạt liếc nhìn Triệu Cát Quang, bình tĩnh mà hỏi.

Triệu Cát Quang đột nhiên cả kinh, sau đó lần nữa hướng phía Lâm Hải dùng đầu chạm đất, cung kính quỳ lạy.

“Trước đó đều là Triệu mỗ, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, thỉnh Lâm công tử trách phạt!”

“Được rồi, luyện chế Thái Hư Tán, đối với ngươi rất trọng yếu, có câu nói là quan tâm sẽ bị loạn, ngươi đối với ta có chỗ ngờ vực vô căn cứ, cũng là có nguyên do!”

Lâm Hải thở dài, sau đó cánh tay giơ lên, một cỗ chân khí đem Triệu Cát Quang nâng đỡ.

“Lâm tiên sinh, ta, ta thật là đáng chết, ta cũng không biết nên nói cái gì cho phải!”

Lâm Hải càng rộng lượng, ngược lại lại để cho trong nội tâm của Triệu Cát Quang, càng tăng lên áy náy, đường đường là Đại Thừa tôn sư, nói chuyện đều có chút nghẹn ngào rồi.

Lâm Hải thì là mỉm cười, lắc đầu.

“Nhanh đi cứu người yêu của ngươi a!”

Nghe nói như thế, Triệu Cát Quang liên tục gật đầu, nội tâm của ông ta, cũng đã sớm không thể chờ đợi được rồi.

Nếu không phải sợ chọc giận Lâm Hải, ông ta thậm chí nghĩ muốn trực tiếp đem đan dược túm lấy, phi về đến nhà cứu người rồi.

Lâm Hải tay cầm Thái Hư Tán, vừa đi ra ngoài, lại phát hiện hai người Kim Thước cùng Vương Húc, vẫn còn đang nhắm mắt khổ tư, không khỏi âm thầm gật đầu.

“Xem ra, hai người kia, đều có chỗ thu hoạch a!”

“Đi thôi!” Lâm Hải không tiện quấy rầy hai người bọn họ, hướng phía Triệu Cát Quang hô một tiếng, hai người đi ra khỏi Đan Thảo Đường.

Đan Thảo Đường cách phủ Thành chủ, chưa đủ mười dặm, chớp mắt là tới.

Nhưng dù vậy, Triệu Cát Quang cũng không chờ rồi, sau khi đi ra trực tiếp mang theo Lâm Hải đáp mây bay lên không, liền thời gian trong nháy mắt cũng chưa tới, liền đáp xuống bên trong.

Sau đó, mang theo vô cùng khẩn trương cùng kích động, đem Lâm Hải lần nữa dẫn vào trong căn phòng đặt hòm quan tài thủy tinh.

Vừa tiến vào, lúc nhìn thấy người yêu lẳng lặng nằm im trong quan tài thủy tinh, nước mắt của Triệu Cát Quang lập tức lăn xuống.

“Tuyết Nhi, Lâm công tử đã luyện thành Thái Hư Tán, ngươi được cứu rồi!”

Chương 1823: Chúc người hữu tình trong thiên hạ, cuối cùng sẽ thành thân thuộc!

“Cho nàng ăn vào đi!”

Lâm Hải đem một viên Thái Hư Tán, đưa cho Triệu Cát Quang.

Triệu Cát Quang cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, mang theo kích động thật sâu, đi tới trước hòm quan tài thủy tinh.

“Tuyết Nhi, ngươi nhất định phải tỉnh lại a!”

Nói xong, Triệu Cát Quang run run rẩy rẩy, hô hấp dồn dập đem Thái Hư Tán, đưa vào trong miệng Tuyết Nhi, sau đó hai mắt trừng tròn xoe, nháy mắt cũng không nháy nhìn chằm chằm vào Tuyết Nhi, trái tim đều nhanh nhảy ra ngoài.

Thế nhưng mà, đợi chừng ba năm phút đồng hồ, chỉ thấy Tuyết Nhi vẫn nằm tại đó, vẫn không nhúc nhích, không phản ứng chút nào.

Không khỏi, Triệu Cát Quang lập tức tựu luống cuống, vẻ mặt bất lực chuyển hướng qua Lâm Hải.

“Lâm công tử, cái này, cái này...”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, mở miệng trấn an nói.

“Ngươi đừng vội, người yêu của ngươi bị phong ấn lâu như vậy, há có thể lập tức tỉnh lại?”

“Kiên nhẫn chờ thêm một hồi, lại để cho dược hiệu của đan dược phát huy ra đến!”

“A, tốt, tốt!” Triệu Cát Quang liên tục gật đầu, chỉ là trong nội tâm giống như mọc cỏ, nhanh chóng xoay quanh, sợ xuất hiện cái sai lầm gì.

Mà Lâm Hải thì là thầm quát một tiếng Thiên Nhãn mở, sau đó Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, hướng phía Tuyết Nhi nhìn lại.

“Dược hiệu đã vận hành, tầng cách ở giữa linh hồn cùng thân thể, đang từ từ tan rã!”

Đã qua chừng mười phút đồng hồ, ngay tại thời khắc Triệu Cát

Quang đều nhanh sụp đổ, trong mắt Lâm Hải đột nhiên lóe lên tinh mang, vỗ tay phát ra tiếng.

“Muốn tỉnh!”

“Thật sự?!” Triệu Cát Quang đại hỉ, vội vàng hướng phía Tuyết Nhi, lo lắng nhìn lại.

Sau đó, chỉ thấy Tuyết Nhi trong hòm quan tài thủy tinh, lông mi đột nhiên run rẩy nhúc nhích, một cái phát hiện rất nhỏ này, lại để cho Triệu Cát Quang lập tức khóc không thành tiếng, kích động kéo tay Tuyết Nhi.

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi!”

Triệu Cát Quang kích động vui sướng la lên, ngàn năm chờ đợi, hôm nay rốt cục đã có kết quả, nước mắt của Triệu Cát Quang, ngăn không được chảy xuống, im ắng nghẹn ngào!

“Ta không chết?” Con mắt của Tuyết Nhi, chậm rãi mở ra, mang theo một tia mờ mịt.

Sau đó, chợt thấy Triệu Cát Quang mặt mũi rơi lệ tràn đầy, lập tức lộ ra một dáng tươi cười kinh hỉ.

“Cát Quang, là ngươi sao, Cát Quang?”

“Là ta, là ta à Tuyết Nhi!!!”

“Cát Quang, ta còn tưởng rằng, sẽ không còn được gặp lại ngươi nữa!” Tuyết Nhi cường chống muốn ngồi dậy, lại phát hiện toàn thân không có một tia khí lực nào.

Triệu Cát Quang thấy thế, vội vàng đem Tuyết Nhi nâng dậy, ôm ở trong ngực, hai người khóc không thành tiếng.

“Ai!”

Lâm Hải nhìn hai người gặp lại sau ngàn năm, vì bọn họ mà cảm thấy cao hứng đồng thời, không biết vì sao trong nội tâm lại thê lương một hồi.

“Ta cùng với Hinh Nguyệt của ta, khi nào mới có thể có một ngày gặp lại đâu?”

Trong ánh mắt của Lâm Hải, hiện lên thống khổ cùng cô đơn thật sâu, xoay người yên lặng đi ra ngoài.

“Chúc người hữu tình trong thiên hạ, cuối cùng sẽ thành thân thuộc!!”

Chờ sau khi ra khỏi phủ Thành chủ, ánh mắt Lâm Hải, dĩ nhiên đã không còn bi thương, mà biến thành cứng cỏi!

“Muốn gặp Hinh Nguyệt, phải mau chóng đạt tới Thiên Tiên cảnh!”

“Vì cái mục tiêu này, ta sẽ dùng mọi cách có thể!”

Ông!

Sau một khắc, thân hình của Tiểu Hồng liền xuất hiện ở bên người Lâm Hải, Lâm Hải thả người nhảy lên, nhảy tới trên lưng Tiểu Hồng.

“Xuất phát, mục tiêu, thành Thái Huyền!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, vang vọng trời trong, lập tức hóa thành một đạo quang mang màu vàng, biến mất tại phía chân trời.

“Cát Quang, là ai đã cứu ta? Để cho chúng ta xa cách ngàn năm, còn có ngày gặp lại, Tuyết Nhi muốn giáp mặt bái tạ ân nhân!” Trong phủ Thành chủ, sau khi ôm nhau thật lâu, Tuyết Nhi mang theo cảm kích thật sâu, nói ra.

“Người luyện chế Thái Hư Tán cứu ngươi, là Lâm Hải Lâm công tử...”

Triệu Cát Quang nói xong, mới đột nhiên sững sờ, hoảng sợ phát hiện Lâm Hải ở sau lưng, không biết từ khi nào, đã sớm ly khai, chỉ để lại trên mặt bàn bên cạnh, chín khỏa Thái Hư Tán, yên tĩnh đặt ở nơi đó.

“Lâm công tử, ở đâu?” Tuyết Nhi hỏi.

Trái tim Triệu Cát Quang mạnh mẽ co lại, không kịp trả lời, ôm Tuyết Nhi vọt ra ngoài, lại đã trễ, chỉ thấy phía chân trời xa xôi, có một đạo quang mang màu vàng, lóe lên rồi biến mất.

Phù phù!

Triệu Cát Quang hướng phía phương hướng Lâm Hải rời đi, lần nữa quỳ xuống lạy, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Lâm công tử, đại ân của ngươi đối với Triệu Cát Quang ta, như trời cao đất rộng! Triệu mỗ lúc này thề, ngày sau phàm là Lâm công tử có mệnh lệnh, lên núi đao xuống biển lửa, Triệu Cát Quang ta sẽ không chối từ, nếu như có vi phạm, trời tru đất diệt!”

“Trời tru đất diệt...”

“Trời tru đất diệt...”

Lời nói của Triệu Cát Quang, tại trên không của thành Hỏa Phượng, quanh quẩn thật lâu, rơi vào trong tai của mỗi người trong thành.

Cư dân trong thành Hỏa Phượng, toàn bộ đều thất kinh, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Không biết cái Lâm công tử này, đến tột cùng là hạng nhân vật khó lường gì, vậy mà lại để cho Thành chủ đại nhân cao cao tại thượng của bọn họ, lập lời thề như thế!

“Triệu Thành chủ, sư phụ ta hắn ở đâu?”

Thanh âm của Triệu Cát Quang, đem Kim Thước cùng Vương Húc, cũng từ trong ngộ đạo giật mình tỉnh lại.

Hai người chợt cảm thấy không ổn, dùng tốc độ nhanh nhất, vọt tới phủ Thành chủ, chỉ thấy Triệu Cát Quang ôm một cô gái tuyệt sắc, đang quỳ trên mặt đất, nhìn về phía chân trời, mang trên mặt vẻ áy náy thật sâu.

Thẳng đến khi Kim Thước cùng Vương Húc đặt câu hỏi, Triệu Cát Quang mới cười khổ một tiếng, mang theo kính nể thật sâu, nói ra.

“Lâm công tử, chính là người đại nhân đại nghĩa, thi ân không cầu báo, dĩ nhiên đã đi ra!”

“Cái gì, sư phụ ta đi rồi?” Kim Thước cùng Vương Húc, lập tức lắp bắp kinh hãi.

“Đúng vậy a, Lâm công tử bất kể hiềm khích lúc trước, không ràng buộc luyện đan cho ta, cứu được người yêu của ta, lại không có nói bất luận cái yêu cầu gì, cứ như vậy lặng yên rời đi.” Triệu Cát Quang vừa nói, một bên vừa lộ ra tự giễu thật sâu.

“Buồn cười Triệu Cát Quang ta, trước đó còn năm lần bảy lượt hoài nghi Lâm công tử, ta thực con mẹ nó chính là tên khốn kiếp a!”

“Cái kia, ngươi có biết, sư phụ ta đi nơi nào hay không?” Kim Thước cùng Vương Húc, lần nữa cấp tốc hỏi.

Triệu Cát Quang lắc đầu, “Ta cũng không nhìn thấy mặt Lâm công tử, bất quá Lâm công tử cưỡi Yêu thú, là chạy hướng Nam mà đi.”

“Lâm công tử chính là nhân vật trên Tiềm Long Bảng, nếu như ta đoán không sai, hẳn hẳn là đi thành Thái Huyền, chờ đợi đại cơ duyên hàng lâm!”

“Thành Thái Huyền?” Kim Thước cùng Vương Húc liếc nhìn nhau, trong nội tâm lập tức đã có quyết định.

“Đan Đạo Chi Thuật của sư phụ, trong mắt của ta, dĩ nhiên đã hoàn toàn vượt qua Tông chủ Hạ Hầu Xuyên.”

“Hơn nữa, sư phụ thiệt tình giáo dậy chúng ta, không hề giống như Tông chủ Hạ Hầu Xuyên chỉ coi trọng của mình.”

“Một phen chỉ điểm vừa rồi của sư phụ, đã để cho tạo nghệ đan đạo của chúng ta đột nhiên tăng mạnh, đột phá gần trong gang tấc, danh sư như vậy, đi nơi nào tìm kiếm đây?”

“Không bằng, chúng ta bỏ cái Đan Thảo Đường này, đi đuổi theo sư tôn, ngươi xem coi thế nào?”

Lời nói của Kim Thước, hoàn toàn nói đến trong tâm khảm của Vương Húc, khiến Vương Húc nặng nề gật đầu.

“Lời nói của Kim huynh, chính hợp ý ta!”

“Chúng ta bây giờ trở về Đan Thảo Đường, thu thập một phen, rồi theo sư tôn đi thành Thái Huyền!”

“Các ngươi, không sợ Đan Đạo Tông truy cứu sao?” Triệu Cát Quang ở một bên nghe được mà sững sờ, nhịn không được hỏi.

“Ha ha, sợ cái gì! Đã sớm nhìn thấu, liền có thể chết!”

Kim Thước cùng Vương Húc thoải mái cười to một hồi, phiêu nhiên mà đi.

Nhìn Kim Thước cùng Vương Húc cứ liều lĩnh ly khai như vậy, trong nội tâm Triệu Cát Quang đột nhiên dấy lên một cỗ nhiệt huyết, phảng phất như có một loại lý tưởng hào hùng đã lâu, đang dần dần thức tỉnh!

Sau đó, Triệu Cát Quang cúi đầu xuống, vô cùng ôn nhu yêu thương nhìn Tuyết Nhi trong ngực.

“Tuyết Nhi, không bằng ta cũng bỏ chức Thành chủ này, đuổi theo Lâm công tử, để báo đại ân, ngươi xem coi thế nào?”

Chương 1824: Lũng đoạn, quả nhiên đều là món lợi kếch sù!

Tuyết Nhi nghe xong, thì là nhẹ khẽ lắc đầu, lại để cho Triệu Cát Quang lập tức biến sắc.

“Tuyết Nhi, ngươi không đồng ý?”

“Ta không phải có ý tứ này!” Tuyết Nhi cười một tiếng, “Cát Quang, như lời ngươi nói, Lâm công tử liền cả đan dược cửu phẩm đều có thể luyện chế, ngươi cảm thấy bên cạnh của hắn, sẽ thiếu cao thủ sao?”

“Ách...” Triệu Cát Quang lập tức khẽ giật mình, sau đó thở dài.

“Đúng vậy a, bên người Lâm công tử, chỉ là Đại Thừa cảnh đã giao thủ cùng ta, liền đã có bốn người.”

“Thế nhưng mà Tuyết Nhi, Lâm công tử đối với chúng ta có đại ân a, Triệu Cát Quang ta cũng không thể làm người vong ân phụ nghĩa.”

“Cát Quang!” Tuyết Nhi mang theo ý mỉm cười ngọt ngào, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt Triệu Cát Quang, nhu tình nói ra.

“Phương pháp báo ân có rất nhiều loại, ta nghĩ, nếu bên người Lâm công tử đã không thiếu cao thủ, thì ngươi mặc dù đi theo bên người Lâm công tử, cũng phát huy không được tác dụng quá lớn.”

“So rằng như thế, chẳng bằng tiếp tục lưu lại thành Hỏa

Phượng làm Thành chủ, đem thế lực trong thành Hỏa Phượng hảo hảo kinh doanh một phen, một khi Lâm công tử có việc cần, thì ngươi mang theo thế lực một thành tới tương trợ, chẳng phải hơn xa ngươi lẻ loi một mình sao?”

Lời nói của Tuyết Nhi, lại để cho hai mắt Triệu Cát Quang lập tức tỏa sáng, có loại cảm giác thể hồ quán đính (thể hồ quán đính là một thành ngữ Trung Quốc, đọc là tí hú guàn dǐng; thể hồ: mỡ sữa đông đặc nhất, dùng để ví với chính pháp của Phật, tinh hoa của Đạo Phật; quán đỉnh: nghi thức xối nước lên đầu. Gộp cả câu nghĩa đen là dùng bơ sữa tinh khiết rưới lên đầu. Nghĩa bóng là Phật Giáo truyền thụ trí tuệ, khiến người ta hoàn toàn giác ngộ, ví von như nghe xong ý kiến uyên bác cao siêu khiến cho ta nhận được gợi ý rất lớn. Cũng có ý hình dung sự tươi mát dễ chịu)

“Ha ha, Tuyết Nhi nói có lý!”

…

Lâm Hải cũng không biết, Kim Thước cùng Vương Húc bỏ mặc thân phận thủ tịch Luyện Đan Sư của Đan Thảo Đường, đi theo hắn mà đến.

Càng không biết Triệu Cát Quang, đã bắt đầu không ngừng kết giao bái phỏng Tông chủ của tất cả các thế lực lớn trong thành Hỏa Phượng, tuyên dương thanh danh của hắn.

Giờ phút này Lâm Hải, một đường hướng Nam, gặp được thành trì cũng không hề dừng lại, vượt thành mà qua, thẳng đến thành Thái Huyền.

Đương nhiên, công cụ đi đường, cũng từ Tiểu Hồng đổi thành tường vân của A Đại.

Như vậy không chỉ có nhanh hơn một ít, hơn nữa không cần giống như mây đen của Chủ thượng, cố kỵ những Đại Thừa tôn sư khác, đem chính mình trở thành yêu quái mà vận chuyển qua.

Giữa thành Hỏa Phượng cùng thành Thái Huyền, cách nhau phi thường xa xôi, dù là A Đại đáp mây bay phi hành, cũng đi chừng hơn nửa tháng, mới đưa khoảng cách giữa hai tòa thành trì, đi qua hết.

“Lâm Hải gia gia, phía trước có rất nhiều người tụ tập, không biết có chuyện gì xảy ra!”

Đột nhiên, A Đại dừng tường vân lại, hướng phía dưới nhất chỉ, kinh ngạc nói.

“n?” Lâm Hải cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên thấy một mảnh đám người đông nghịt, đều tụ tập tại một chỗ.

“Cái đó là... Truyền Tống Trận!” Rất nhanh, đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lộ ra khuôn mặt kinh ngạc.

“A Đại, cách xa một ít, xuống dưới!” Lâm Hải bỗng nhiên phân phó nói.

“Vâng!” A Đại rời xa đám người, đáp tường vân xuống, Lâm Hải đem A Đại thu về Luyện Yêu Hồ, thân ảnh lóe lên, hướng địa phương đám người tụ tập phía trước mà đi.

Rất nhanh, đã đến gần, thấy chừng hơn một ngàn người, đều xếp hàng tại phía trước Truyền Tống Trận, theo thứ tự thông qua, không biết bị truyền tống tới nơi nào.

“Vị huynh đệ kia, cái Truyền Tống Trận này, là đi thông tới đâu hay sao?”

Lâm Hải cũng xếp hạng giữa đám người, hướng một người phía trước, khách khí mà hỏi.

“Lần đầu tiên tới thành Thái Huyền a?”

Người phía trước, chính là một cái Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ, nghe Lâm Hải hỏi như vậy, lại xem Lâm Hải chỉ là nửa bước Địa Tiên, lập tức lộ làm ra một bộ dạng cao cao tại thượng, liếc xéo mắt tam giác nói ra.

“Đúng vậy a, mong rằng huynh đệ chỉ giáo!” Lâm Hải cũng không thèm để ý, y nguyên cười ôm quyền nói ra.

“Nhìn thấy một mảnh sương mù phía trước kia chưa?” Mắt tam giác hướng phía trước nhất chỉ, lười nhác nói.

“Chỗ đó được xưng là vương quốc của Yêu thú -Mãng Hoang Chi Địa, kéo dài mấy chục vạn dặm, Yêu thú bên trong hung mãnh dị thường, hơn nữa càng xâm nhập càng sâu sẽ càng khủng bố, mà ngay cả Đại Thừa tôn sư, cũng mơ tưởng hoành hành tại Mãng Hoang Chi Địa.”

“Nhưng, Truyền Tống Trận tại đây, liền thành thông đạo duy nhất để tiến vào thành Thái Huyền!”

“Thì ra là thế! Đa tạ vị huynh đệ nay rồi!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, giờ mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

Nếu cái Truyền Tống Trận này là đi thông tới thành Thái Huyền, vậy chính mình dứt khoát cũng ở nơi đây xếp hàng là được.

Truyền Tống Trận một lần có thể truyền tống mười người, nhưng dù vậy, Lâm Hải vẫn là xếp hàng gần một canh giờ mới đến phiên.

“Pphí truyền tống, một ngàn Linh thạch!”

Hộ vệ thiết giáp thủ vệ truyền tống, mí mắt đều không thoáng giơ lên một phát nào, hướng phía thẻ bài bên cạnh nhất chỉ.

“Bà mẹ nó, đó là một bút mua bán lớn a! Lũng đoạn, quả nhiên đều là món lợi kếch sù!”

Lâm Hải hiện tại còn nhiều Linh thạch mà, tự nhiên không thèm để ý một ngàn Linh thạch này, sau khi đem Linh thạch giao cho người thủ vệ, đứng lên bên trên Truyền Tống Trận, trước mắt sáng ngời, dĩ nhiên đã thông qua được Mãng Hoang Chi Địa.

“Phí vào thành, một ngàn Linh thạch!”

Lâm Hải còn chưa từ trên Truyền Tống Trận bước ra, đột nhiên từ bên cạnh có một lời nói lạnh như băng, truyền tới.

“n, lại thu?”

Lâm Hải quả thực bó tay rồi, cái này mẹ nó còn là thu phí hai hướng a!

Chín người cùng một chỗ truyền tống tới với Lâm Hải, cũng là bực tức đầy bụng, nhưng sau khi nhìn đến bộ dạng hung hăng của cái hộ vệ thiết giáp kia, cũng chỉ có thể nén giận rồi.

Lâm Hải cũng không muốn gây chuyện, giao Linh thạch, không khỏi buồn cười một tiếng.

“Cái này mẹ nó, thủ đô chính là không giống a, nghèo chút đều mẹ nó đến không dậy nổi!”

Rời khỏi Truyền Tống Trận, Lâm Hải dọc theo đường nhỏ sát biên giới Mãng Hoang Chi Địa, hướng phía trước hành tẩu.

Dựa theo chỉ thị của cột mốc đường, chỉ cần đi ra ba trăm dặm, hướng về phía nam, chính là đường lớn đi thông tới thành Thái Huyền.

“Này, bằng hữu, ngươi từ cái thành trì nào đến vậy a?”

Trên đường, một cái nam tử trẻ tuổi dáng tươi cười sáng lạn, giống như đã thân quen, tiến tới bên người Lâm Hải.

“Thành Lưu Tô.” Lâm Hải mỉm cười, tuy hai bên không nhận thức, nhưng Lâm Hải cũng không cần phải cự nhân ở ngoài ngàn dặm.

“Thành Lưu Tô a ~ vậy cũng đủ xa!” Nam tử trẻ tuổi lắp bắp kinh hãi, sau đó hướng phía Lâm Hải khẽ vươn tay.

“Nhận thức thoáng một phát, ta đến từ thành Vân Trung, gọi là Lý Diệp, tu vi Nguyên Anh hậu kỳ!”

Lâm Hải mỉm cười, thò tay cùng y nắm cùng một chỗ, vừa muốn báo ra tên, nhưng trong lòng đột nhiên khẽ động.

“Ta gọi Đông Phương Dã, cũng là Nguyên Anh hậu kỳ!”

Hôm nay, Lâm Hải đứng hàng Tiềm Long Bảng, cảm thấy vẫn là điệu thấp một chút mới tốt, trực tiếp đem tên của Đông Phương Dã lấy ra mượn, đẳng cấp tu vi cũng nói thấp đi nửa cấp.

Hôm nay ai cũng biết, cường giả Tiềm Long Bảng sẽ có đại cơ duyên hàng lâm, nếu để cho người biết hắn chính là Lâm Hải, nói không chừng lập tức sẽ nhảy ra một đám người, tới cướp đoạt vị trí của hắn.

Lâm Hải cũng không phải là sợ, nhưng nếu bởi như vậy mà nói, thế tất sẽ mang đến một ít phiền toái không cần thiết, phiền đến mức đều có thể đem người phiền chết.

“Ngươi là người thành Lưu Tô hay sao?”

Đột nhiên, một cái nam tử áo trắng đi tại phía trước Lâm Hải cách đó không xa, đột nhiên xoay đầu lại, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải.

“Cái Lâm Hải dựa vào vận khí cứt chó, leo lên Tiềm Long Bảng, chính là ở chỗ các ngươi kia a?”

Nam tử áo trắng vẻ mặt khinh thường, hướng phía Lâm Hải xem thường nói ra.

Nam tử áo trắng há miệng, hai nam một nữ ở bên cạnh gã, cũng ngừng lại, tất cả đều hướng phía Lâm Hải trông lại.

Lâm Hải lập tức chau mày, còn chưa chờ nói chuyện, đã thấy một cái nam tử khác, chỉ vào Lâm Hải thét kinh hãi một tiếng.

“Mau nhìn tóc của hắn, tất cả đều là trắng, hắn, hắn không phải là Lâm Hải a?”

“n?” Nnam tử áo trắng nói chuyện trước đó đột nhiên cả kinh, sau đó trong mắt bùng lên tinh mang, lộ ra một tia kinh hỉ.

“Tóc trắng, đến từ thành Lưu Tô, ngươi thật là Lâm Hải?” Nam tử áo trắng kích động mà hỏi.

“Nói mò mẫm cái gì đó, đây là Đông Phương Dã!” Lý Diệp ở một bên, lớn tiếng nói.

Thế nhưng mà sau khi nói xong, bản thân Lý Diệp cũng ngây ngẩn cả người, sau đó mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn Lâm Hải nói ra.

“Ta nói Đông Phương Dã, ngươi như thế nào cũng tóc trắng, chẳng lẽ, đây là mốt thời thượng ở thành Lưu Tô các ngươi sao?”

Phốc!

Lâm Hải thiếu chút nữa bị những lời trêu chọc này của Lý Diệp làm phun ra, sau đó sắc mặt nghiêm lại, nói ra.

“Lâm Hải là thần tượng của một đời trẻ tuổi thành Lưu Tô chúng ta, người trẻ tuổi chúng ta kia, tất cả đều nhuộm tóc trắng!”

“Hứ, đem một cái phế vật vận khí cứt chó coi thành thần tượng, thành Lưu Tô các ngươi còn không có tiền đồ!” Nữ tử bên người nam tử áo trắng kia, mặt mũi lập tức tràn đầy mỉa mai nói.

Mà sắc mặt nam tử áo trắng thì là âm trầm, hồ nghi đánh giá Lâm Hải một phen, sau đó lạnh lùng nói ra.

“Chúng ta không có đi qua cái loại thâm sơn cùng cốc như thành Lưu Tô, ai cũng không biết hắn nói thật hay giả.”

“Bất quá, hắn đến cùng có đúng là Lâm Hải hay không, thử một lần liền biết!”

Nói xong, nam tử áo trắng hướng phía nam tử cao gầy khác bên người đang mang trên mặt dáng tươi cười cái khinh miệt, chép miệng.

“Lão Nhị, ngươi đi qua thử xem hắn!”

Chương 1825: Ta chưa bao giờ thấy qua người vô liêm sỉ như thế!

“Được rồi!”

Cái kia cho được xưng là lão Nhị cao gầy cái, lười nhác đáp ứng một tiếng cái, vẻ mặt cười lạnh hướng phía Lâm Hải đi tới.

“Này, quá mức a?”

Lý Diệp ở bên cạnh vừa trừng mắt, tiến lên nói ra.

“Tiểu tử, đi ra bên ngoài, bớt lo chuyện người, đừng đem mình góp đi vào!” Lão Nhị mặt mày âm lạnh, uy hiếp nói.

“Ta...” Lý Diệp còn muốn nói điều gì, lại bị Lâm Hải khẽ vươn tay ngăn lại.

Đồng thời, trong nội tâm than nhẹ một tiếng, xem ra chính mình nghĩ đơn giản, dù có thay tên đổi họ, căn bản là không lừa gạt được người có ý chí a.

“Ngươi không phải muốn thử xem sao? Đến a!” Lâm Hải hướng phía lão Mhị ngoắc ngoắc đầu ngón tay, đạm mạc nói.

“Này, Đông Phương Dã, ngươi có được hay không được? Bọn họ có tới bốn người ni!” Lý Diệp ở một bên, nhỏ giọng nói ra.

“Yên tâm! Rác rưởi có nhiều hơn nữa, cũng vẫn là rác rưởi!” Lâm Hải hướng phía Lý Diệp nhoẻn miệng cười, đùa giỡn nói.

“Ha ha, nói rất đúng á!” Lý Diệp lập tức cười to.

Còn mặt lão Nhị đối diện, thì là dáng tươi cười cứng lại, sắc mặt âm trầm, trong mắt hiện lên một vòng sát cơ.

“Muốn chết!”

Oanh!

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, lão Nhị trực tiếp vung cánh tay lên, một cỗ khí lãng cường đại lăn lộn thẳng đến Lâm Hải mà lên.

Mí mắt Lâm Hải chau lên, lộ ra một vòng thần sắc đùa giỡn.

Chỉ là một cái Nguyên Anh hậu kỳ, cũng dám ở trước mặt mình hung hăng càn quấy, thật không biết dũng khí ở đâu ra!

“Cút!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, phảng phất giống như vung con ruồi bình thường, cánh tay phải tùy ý vung lên, lập tức một đạo lực lượng Lôi Đình khủng bố mãnh liệt mà ra.

Phanh!

Trong chốc lát, thân hình của lão Nhị trực tiếp bị chấn bay ngược mà đi, trùng trùng điệp điệp ngã ở trước mặt nam tử áo trắng.

“Lão Nhị!”

Nam tử áo trắng kinh hãi, sợ hãi vội vàng cúi đầu nhìn lại, đã thấy lão Nhị miệng phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt, trong ánh mắt mang theo sợ hãi thật sâu, liền đứng lên cũng không nổi.

Nhất thời, tất cả mọi người sợ ngây người, nguyên một đám giống như không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Lâm Hải, trong ánh mắt tràn đầy chấn kinh.

“Còn có ai, muốn tới thử xem không?”

Áánh mắt Lâm Hải phát lạnh, hướng phía nam tử áo trắng lạnh lùng nói ra.

Nam tử áo trắng nheo mắt, một cỗ tức giận dâng lên, lại bị sinh sinh đè ép xuống dưới.

Có thể hời hợt như vậy, một chiêu đem lão Nhị đánh cho trọng thương, cho dù gã đi lên, cũng là đưa không.

“Không cần thử nữa, ngươi không phải Lâm Hải!”

“Lâm Hải là dựa vào vận khí cứt chó leo lên trên Tiềm Long Bảng, chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, mà ngươi, hiển nhiên không có kém cỏi như vậy!”

Nam tử áo trắng liếc nhìn Lâm Hải thật sâu, sau đó hướng phía một cái nam tử khác, đưa mắt ra ý liếc qua một cái.

“Lão Tam, cõng lão Nhị, chúng ta đi!”

“Ách...” Nhìn mấy người này quay người ly khai, Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy buồn cười.

Mẹ nó, đây đều là cái gì Logic gì à?

“Đậu phộng, Đông Phương Dã, ngưu bức a!” Lý Diệp ở bên cạnh, bỗng nhiên vẻ mặt khiếp sợ nhìn xem Lâm Hải, nhịn không được hoảng sợ nói.

“Cái lão Nhị kia, nhìn tư thế ra chiêu cũng là Nguyên Anh hậu kỳ a, rõ ràng bị ngươi một chiêu làm gục xuống!”

“Ngươi nha có phải cắn dược, nên mới mạnh như vậy hay không?”

Lâm Hải nhìn bộ dáng như kẻ dở hơi của Lý Diệp kia, trong nội tâm buồn cười một hồi.

“Đúng vậy a, chính là cắn dược đó, ngươi có cần một khỏa không?” Lâm Hải một bên tiếp tục hướng phía trước đi tới, một bên tức giận mà hỏi.

“Tốt tốt, đến một khỏa đến một khỏa!” Lý Diệp hướng phía Lâm Hải vươn tay ra, hai mắt sáng lên nói ra.

“Đợi chút a!” Lâm Hải thập phần khoa trương đem tay, rời xuống dưới nách, dùng sức chà xát hai cái, sau đó xuất ra một cái viên bùn nhỏ.

“Nột, ăn đi, cam đoan sau khi ngươi ăn vào, sẽ trở nên siêu mãnh liệt, đêm ngự trăm nữ đều không nói chơi!”

“Đậu phộng, lăn ngươi nha a! Ngươi cái này buồn nôn!” Lý Diệp cười mắng lấy, cùng Lâm Hải đùa giỡn thành một đám, lưu lại một đòan tiếng cười vui.

Trong bất tri bất giác, hai cái vốn là người lạ lẫm, khoảng cách phảng phất thoáng cái đã kéo vào không ít.

“Rống!”

Tthời điểm mắt thấy muốn đi đến cuối cùng, chuyển hướng sang đường lớn, đột nhiên một tiếng thú rống rung trời, từ trong

Mãng Hoang Chi Địa truyền ra, lại để cho Lâm Hải cùng Lý Diệp đột nhiên cả kinh, nhao nhao ngừng chân nhìn lại.

“Đậu phộng, mau nhìn, đó là cái Yêu thú gì!”

Lý Diệp bỗng nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, hướng phía trong Mãng Hoang Chi Địa nhất chỉ, trên mặt tràn đầy khiếp sợ.

Mà Lâm Hải giờ phút này, đồng tử cũng là bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra một tia vẻ mặt khó có thể tin.

“Mẹ nó, khủng long!”

Chỉ thấy con yêu thú này, thân cao chừng mười thước, da dày thịt béo, đang loạng choạng cái đầu lớn tiếng gào thét, lớn lên giống cực kỳ khủng long thời đại kỷ Phấn trắng ở Hoa Hạ.

“Đông Phương Dã, chạy mau a, nó lao tới sẽ chết mất!” Lý Diệp ở một bên, sợ tới mức bắp chân đều mềm nhũn.

“Hứ, hai lúa!”

Nam tử áo trắng đi phía trước bọn hắn, cũng đã ngừng lại, đang hướng phía con yêu thú này nhìn sang.

Sau khi nghe được lời nói của Lý Diệp, lập tức dùng vẻ mặt xem thường mỉa mai nói.

“Vương giả Yêu tộc của Mãng Hoang Chi Địa, cùng đại năng của Thiên Vận Quốc đã sớm có ước định, Yêu thú không thể ly khai Mãng Hoang Chi Địa, liền điểm thưởng thức ấy cũng không biết, ếch ngồi đáy giếng!”

Nói xong, nam tử áo trắng lại hướng phía nữ tử sợ tới mức mặt mũi tràn đầy trắng bệch ở bên người, vẻ mặt nhu hòa nói.

“Tiểu Lệ ngươi yên tâm, chỉ cần chúng ta không tiến vào Mãng Hoang Chi Địa, cái Yêu thú này có hung hơn, cũng không dám tổn thương chúng ta.”

Nữ tử lúc này mới nhẹ gật đầu, trên mặt như cũ vẫn là một bộ kinh hồn chưa định, hiển nhiên bị dọa đến không nhẹ.

“Oa, cứu mạng a!”

“Có người cứu cứu ta hay không?”

Vừa lúc đó, đột nhiên có một tiếng nữ tử thét lên, từ trong Mãng Hoang Chi Địa truyền ra.

“Đậu phộng, có một cô nàng đang giao thủ cùng cái Yêu thú này!” Lý Diệp mắt sắc, lập tức chỉ vào bên trong nói ra.

Kỳ thật không cần y nói, Lâm Hải giờ phút này cũng nhìn thấy.

Chỉ thấy một cái nữ tử cẩm y dáng người quyến rũ, tướng mạo ngọt ngào, giờ phút này tay cầm một thanh Liễu Diệp Đao, vung vẩy lấy đầy trời đao ảnh, cùng cái con khủng long lớn kia, kịch liệt đánh nhau cùng một chỗ.

Thực lực của nữ tử tuy không kém, nhưng rõ ràng không phải là đối thủ của Yêu thú, dĩ nhiên bị Yêu thú làm cho chật vật không chịu nổi, lâm vào tình cảnh tràn đầy nguy cơ.

“Mẹ nó, cái cô nàng xinh đẹp như vậy, cũng bị Yêu thú ăn hết, thật sự là đáng tiếc!”

Lý Diệp ở bên cạnh xem, tiếc hận một hồi, giậm chân đấm ngực nói.

Nam tử áo trắng cách đó không xa kia, giờ phút này cũng là vẻ mặt phát mộng, ánh mắt phức tạp nhìn xem nữ tử cẩm y cùng Yêu thú triền đấu, nắm đấm buông ra rất nhanh, không biết đang suy tư cái gì.

“Sư huynh, chúng ta vẫn là đi mau đi, cái Yêu thú này nhìn xem thật đáng sợ!” Tiểu Lệ ở một bên, bỗng nhiên hướng phía nam tử áo trắng lôi kéo, nhút nhát e lệ nói ra.

“Chờ một chút!” Nam tử áo trắng mang theo một tia không kiên nhẫn, cắt đứt lời nói của Tiểu Lệ, lại để cho Tiểu Lệ đột nhiên cả kinh, sau đó mang theo ngữ khí u oán ủy khuất, nói ra.

“Sư huynh, ngươi trước kia cho tới bây giờ không có đối với người ta hung như vậy...”

Nhưng mà, Tiểu Lệ còn chưa nói hết lời, đã thấy nam tử áo trắng tựa hồ làm ra quyết định thật lớn, đột nhiên tiến lên một bước, cao giọng nói ra.

“Vị cô nương bên trong Mãng Hoang Chi Địa này, tại hạ là Lý Hạo Vũ của thành Bình Châu, đối với dung nhan của cô nương vừa gặp đã thương, nếu là cô nương chịu đáp ứng, làm đạo lữ của Lý mỗ, Lý mỗ lập tức sẽ xuất thủ cứu giúp, ngươi xem coi thế nào?”

Bá!

Lý Hạo Vũ vừa thốt ra lời kia, người xem náo nhiệt ở ven đường, toàn bộ cũng là bất khả tư nghị hướng phía gã trông lại, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin.

“Đậu phộng, cái này mẹ nó quá không biết xấu hổ a?”

Mà thân thể Tiểu Lệ càng là run lên, dùng ánh mắt phảng phất như không nhận ra, nhìn Lý Hạo Vũ, hơn nửa ngày mới mang theo khóc nức nở nói ra.

“Sư huynh, ngươi, ngươi đang nói gì đấy?”

Nhưng mà, Lý Hạo Vũ lại đối với ánh mắt của mọi người cùng chất vấn của Tiểu Lệ, phảng phất như không thấy, giả trang ra một bộ dạng rất có phong độ, cùng đợi nữ tử trong Mãng Hoang Chi Địa đáp lại.

“Thừa dịp người gặp nguy! Thực con mẹ nó mở mắt nữa à, Đông Phương Dã, ngươi từng gặp qua kiểu người ác tha như vậy sao?” Vẻ mặt Lý Diệp khiếp sợ, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải cũng là há to miệng, hơn nửa ngày mới nhẹ khẽ lắc đầu.”Ta chưa bao giờ thấy qua người vô liêm sỉ như thế!”

Chương 1826: Cái bức trang này, quá bất ngờ!

“Như thế nào a, cô nương, Lý mỗ sẽ chờ một câu của ngươi rồi!”

Lý Hạo Vũ hai tay ôm ngực, làm ra một bộ dạng tự nhận là rất tuấn tú, lớn tiếng nói.

“Đi mẹ của ngươi! Cút!”

Một đạo thanh âm tức giận, đột nhiên truyền vào trong tai mọi người, lại để cho dáng tươi cười của Lý Hạo Vũ lập tức cứng lại, sắc mặt thoáng cái trở nên đặc biệt khó coi.

Phốc!

“Ha ha ha ha!” Lý Diệp ở một bên, lập tức nhịn không được liền bật cười.

“Mẹ nó, cô nàng này đủ mãnh liệt!”

Lâm Hải cũng là trợn mắt há hốc mồm, sau đó mặt mũi tràn đầy bật cười, mang theo một tia kinh ngạc nhìn thoáng qua cô bé bên trong Mãng Hoang Chi Địa này, cảm thấy có chút khó tin.

“Nhìn không ra a, một cái nữ hài dung mạo thanh thuần xinh đẹp như vậy, vậy mà bưu hãn như thế, trực tiếp bạo nói tục, đặt ở Nhân Gian giới, cái kia chính là cái nữ hán tử a!”

“Hừ, vậy ngươi chờ chết đi!” Lý Hạo Vũ cảm nhận được ánh mắt trào phúng giễu cợt chung quanh, lập tức thẹn quá hoá giận, hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, quay người lại kéo tay Tiểu Lệ, mang theo cười lấy lòng ôn nhu nói.

“Tiểu Lệ, loại nữ nhân này không biết tán thưởng rồi, ta hảo tâm cứu nàng, nàng lại vô lễ như thế, chết cũng xứng đáng, ngươi về sau cũng đừng học nàng a!”

Trong mắt Tiểu Lệ nhấp nhô nước mắt, dùng sức đem tay Lý Hạo Vũ vung ra, hung dữ tức giận mắng một tiếng.

“Phi, thối không biết xấu hổ! Từ giờ trở đi, hai ta đã xong!”

“Ách...” Lý Hạo Vũ biến sắc, sau đó trong mắt đột nhiên hiện lên thần sắc lo lắng.

“A!!!”

Đúng lúc này, ở bên trong Mãng Hoang Chi Địa, lần nữa truyền ra thét lên một tiếng kinh hãi, đã thấy nơi bả vai của nữ tử kia, bị hỏa diễm do Yêu thú phun ra dính vào một tia.

Dù nữ tử phản ứng nhanh chóng, cũng không bị thương, nhưng cẩm y vẫn bị đốt ra một cái lỗ thủng lớn, lộ ra bả vai trắng nõn.

Mà công kích của Yêu thú, cũng càng thêm mãnh liệt, tình thế của nữ tử càng thêm không ổn.

“Đậu phộng, hỏng rồi!” Lý Diệp ở một bên nhìn thấy, gấp đến thẳng dậm chân.

“Đậu phộng, làm sao lại không có người ra tay cứu cứu nàng a, đáng tiếc thực lực của ta không đủ a!”

Nói xong, Lý Diệp bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Lâm Hải, cắn răng một cái nói ra.

“Đông Phương Dã, nếu không hai ta cùng một chỗ đi vào, đem cô bé kia cứu ra a, cái Yêu thú này tuy mạnh, nhưng ba người chúng ta liên thủ, chưa hẳn trốn không thoát được!”

“Tốt!” Lâm Hải một mực quan sát nữ tử chiến đấu cùng Yêu thú, cảm giác nữ tử tối đa chỉ có thể tiếp tục kiên trì hơn mười tức công phu, chính mình lại không ra tay cũng đã muộn!

Vèo!

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, thân ảnh lóe lên, trực tiếp đã vọt tới.

“Ha ha, Đông Phương Dã, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi, có gan!”

“Mỹ nữ đừng hoảng hốt, chúng ta tới cứu ngươi!”

Lý Diệp cười lớn một tiếng, cũng theo sát sau lưng Lâm Hải, vọt vào Mãng Hoang Chi Địa.

“Đáng giận, chẳng lẽ vừa muốn tiêu hao một kiện bảo bối của ta sao, ô ô ô, thật khó chịu a!”

Ngay tại thời khắc nữ tử sinh lòng bất đắc dĩ, chợt thấy hai đạo nhân ảnh vọt lên tiến đến, gia nhập chiến đoàn, khiến cho áp lực của nàng, bỗng nhiên chợt nhẹ.

“Mỹ nữ, đừng hoảng hốt, huynh đệ tới cứu ngươi á... Đậu phộng!”

Lý Diệp vừa hướng phía nữ tử nhướn nhướn lông mi, cùng lúc đó kinh hô một tiếng, hoảng sợ biến sắc.

Đồng thời, một cỗ uy hiếp tử vong, lập tức xông lên đầu, lúc này mới phát hiện Yêu thú vậy mà khủng bố vượt qua tưởng tượng!

Thời điểm tại bên ngoài, yxem Yêu thú chiến đấu cùng nữ tử, vốn tưởng rằng cái Yêu thú này nhiều nhất là nửa bước Địa Tiên, cho dù càng lợi hại, phía dưới ba đánh một, tự bảo vệ mình khẳng định vấn đề sẽ không lớn.

Thế nhưng mà cái này vừa động thủ mới phát hiện, Yêu thú ở đâu là nửa bước Địa Tiên a, chỉ là cái uy áp khủng bố phát ra từ trên người kia, đã để cho Lý Diệp nháy mắt thanh tỉnh!

“Cái Yêu thú này, con mẹ nó là Hóa Thần kỳ!”

Trong nháy mắt, Lý Diệp tuyệt vọng, y và Lâm Hải đều là Nguyên Anh hậu kỳ, đối mặt với Yêu thú Hóa Thần kỳ, liền không đủ để nhét kẻ răng cho người ta a!

Ngay tại thời khắc Lý Diệp cho rằng hẳn phải chết, đột nhiên một cỗ dòng nước lạnh kinh khủng trùng thiên mà xuống, lại để cho người nhịn không được toàn thân giật mình một cái, như rơi vào hầm băng.

Còn chưa chờ hiểu được chuyện gì xảy ra, đã thấy sương tuyết hạ xuống, sau đó một cái chưởng ấn hàn băng cực lớn, từ trên trời giáng xuống, ầm ầm rơi vào trên người Yêu thú.

Ngay tại lúc đó, một đạo lực lượng nhu hòa, lập tức đưa y đẩy sang một bên, thoát ly phạm vi công kích của Yêu thú.

“Cẩn thận một chút!”

Thẳng đến cái lúc này, thanh âm của Lâm Hải, mới vang lên, lại để cho Lý Diệp khẽ giật mình, sau đó trong lòng cuồng hỉ.

“Ngưu bức a, Đông Phương Dã!”

Trong mắt Lý Diệp dị sắc liên tục, y như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải lại có thể từ trong công kích của Yêu thú Hóa Thần kỳ, đem chính mình cấp cứu xuống dưới.

Xem ra, chính mình vẫn là quá coi thường Đông Phương Dã rồi, cái tên này ẩn dấu quá kỹ a!

“Uống!”

Cái lúc này, nữ tử quát lên một tiếng, Liễu Diệp Đao trong tay đột nhiên xoay tròn bổ ra, vô số đạo lưỡi đao khủng bố, đem Yêu thú lập tức bao phủ!

Yêu thú mới vừa rồi đã bị một chiêu Huyền Băng âm Sát Chưởng của Lâm Hải, đánh trúng khiến khí huyết lăn lộn, đau đớn không thôi, còn chưa chờ kịp phản ứng, lưỡi đao lại đến, trong lúc vội vã liền vung vẩy móng vuốt cực lớn, muốn đem lưỡi đao đánh nát!

“Rống!”

Nhưng mà rất nhanh, một tiếng rú thảm liền từ trong miệng Yêu thú phát ra, sau đó máu tươi cuồng phun, toàn bộ móng vuốt lại bị lưỡi đao của nữ tử, lập tức cắn nát!

“Đao tốt!” Hai mắt Lâm Hải không khỏi tỏa sáng, bật thốt lời khen!

Có thể làm bị thương móng vuốt ẩn chứa chân nguyên của Yêu thú Hóa Thần cảnh, đao này tuyệt đối là cấp bậc Tiên khí!

“Hừ ~ Cảm ơn!” Nữ tử đắc ý cười, sau đó hướng phía Lâm Hải cùng Lý Diệp, đĩnh đạc nói ra.

“Cơ hội tốt!” Lý Hạo Vũ ở bên ngoài Mãng Hoang Chi Địa thấy thế, thì là xoay động nhãn châu, đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Cô nương chớ hoảng sợ, Lý mỗ tới cứu ngươi!”

Lý Hạo Vũ thấy Yêu thú bị trọng thương, hơn nữa trước đó thấy Lâm Hải dùng một chưởng đã đem nó đánh lui, lường trước cái Yêu thú này tuy có cái đầu lớn, nhưng thực lực cũng không lợi hại đi nơi nào.

Cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân tốt như vậy, cũng không thể lại để cho Lâm Hải cùng Lý Diệp cướp đi.

Tuy nữ tử vừa rồi đã mắng gã, nhưng chờ sau khi cứu nàng, dùng thủ đoạn tình trường của chính mình, chưa hẳn đã không bắt được nàng!

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh Lý Hạo Vũ nhoáng một cái, cũng vọt vào Mãng Hoang Chi Địa, tại trong ánh nhìn soi mói trợn mắt há hốc mồm của bọn người Tiểu Lệ, ngăn ở trước người nữ tử.

“Cô nương chớ hoảng sợ, có Lý mỗ tại, ngươi an toàn!”

“Ách...”

Cái Lý Hạo Vũ này vừa xuất hiện, không riêng gì Lâm Hải cùng Lý Diệp ngây ngẩn cả người, mà ngay cả nàng kia cũng đều mộng bức.

“Đậu phộng, người thật sự có thể vô sỉ đến loại tình trạng này sao?” Nữ tử khiếp sợ mà hỏi.

“Yêu thú đều bị thương nặng, chúng ta chiếm thượng phong rồi, ngươi nha tiến đến, là có ý tứ gì?”

“Hẳn là, ngươi là tới hái quả đào hay sao?”

Mà trì hoãn thời cơ như vậy, con yêu thú kia tựa hồ cũng đã nhận ra tình thế không ổn, không khỏi xoay người bỏ chạy!

“Nếu Lý Hạo Vũ ta đã xuất thủ, ngươi còn muốn sống mà ly khai sao?”

“Chạy đi đâu!”

Lý Hạo Vũ há sẽ bỏ qua cơ hội trang bức tốt như vậy, quát một tiếng, thân thể đột nhiên nhảy lên, hướng phía Yêu thú liền nhào tới.

“Rống!”

Yêu thú thấy có người theo đuổi không bỏ, lập tức cũng gấp, rồi đột nhiên quát lớn một tiếng, mang theo vô cùng phẫn nộ, xoay người chính là đánh ra một cái tát.

“Hừ, tại trước mặt Lý Hạo Vũ ta, há có phần ngươi làm càn... Ai u, Đậu phộng!”

Lý Hạo Vũ còn chưa nói dứt lời trang bức, sắc mặt bỗng nhiên liền đại biến, sau đó trong mắt đột nhiên lộ ra sợ hãi thật sâu.

Một tát này của Yêu thú đập tới, gã kinh hãi phát hiện, uy lực vậy mà lớn vượt qua tưởng tượng của gã, lại để cho gã liền một điểm sức lực phòng kháng cũng đều không có!

Phốc!

Sau một khắc, thân hình của Lý Hạo Vũ, trực tiếp bị một cái tát của Yêu thú tát thành mảnh vụn, lời kêu thảm thiết không ngớt đều còn không có kịp phát ra, đã chết oan chết uổng.

“Ách... Cái bức trang này, quá bất ngờ!”

Tất cả mọi người sợ ngây người, há to mồm nhìn xem một màn này, cũng không biết là nên khóc, hay nên cười rồi.

Chẳng ai ngờ rằng, Lý Hạo Vũ một bộ dạng ngưu bức hò hét, kết quả là cái hổ giấy, chẳng lẽ cái này là truyền thuyết tặng đầu người, trong giang hồ sao?

“Không tốt, Yêu thú chạy!”

Cái lúc này, nữ tử cẩm y la lên một tiếng, đã thấy Yêu thú dĩ nhiên chạy ra xa vài trăm thước, lập tức muốn mất đi bóng dáng rồi.

Lâm Hải quay đầu nhìn thoáng qua, không khỏi cười nhạt một tiếng.

“Yên tâm, nó chạy không được!” Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, một thanh cung lớn ánh vàng rực rỡ, xuất hiện trong tay, hào quang chói mắt!

Chương 1827: Ta gọi Mạnh Thanh Ca, nhận thức thoáng một phát!

“Tiên khí?!”

Nữ tử cẩm y lập tức thét kinh hãi một tiếng, đôi mắt dễ thương kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải.

Không thể tưởng được một người đi đường như Lâm Hải, tiện tay xuất ra một cây cung, dĩ nhiên lại là Tiên khí!

“Có chút ánh mắt!”

Lâm Hải đạm mạc cười cười, sau đó tay trái giương cung, tay phải lăng không vẽ một cái, một mũi tên lóe ra vầng sáng màu vàng kim, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Lâm Hải giương cung cài tên, lập tức một cỗ khí tức kinh khủng phát ra, cả người phảng phất đều hòa thành một thể cùng Trục Nhật Cung, mũi nhọn lăng lệ ác liệt làm cho nữ tử cẩm y cùng Lý Diệp, không khỏi nhao nhao rút lui, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mà Lâm Hải giờ phút này, hai mắt lại nhìn chằm chằm vào Yêu thú đào tẩu, ánh mắt sắc bén như kiếm, phảng phất trong mắt đã không có vật gì khác.

“Hống!”

Đột nhiên, Lâm Hải hét to một tiếng, mũi tên trong tay hóa thành một đạo lưu quang màu vàng kim, như gió bay điện chớp lăng lệ ác liệt mà ra.

Toát!

Nhất thời, một tiếng xé gió bén nhọn gào thét mà đi, đâm phá không gian, đem không khí đều bắn ra một đầu dấu vết, phù một tiếng, xỏ xuyên qua lồng ngực của Yêu thú.

“Rống!”

Yêu thú đang chạy trốn chết, thân thể cao lớn đột nhiên cứng đờ, sau đó đau nhức rống lên một tiếng, giống như một tòa núi lớn sụp đổ, ầm ầm ngã trên mặt đất, nện nổi lên một mảnh bụi bậm.

“Chết?”

Nữ tử cẩm y thét lên một tiếng kinh hãi, quả thực không thể tin được, thân ảnh lóe lên liền vọt tới.

Lâm Hải đem Trục Nhật Cung thu hồi, hướng phía Lý Diệp đã bị dọa ngốc cúi đầu xuống, cũng vội vàng đi theo.

“Trời ạ, thật đã chết rồi!”

Nữ tử cẩm y nhìn nơi trung tâm trái tim của Yêu thú đã bị xuyên thủng, liền cả Nguyên Thần cũng đều không thể đào thoát, vẻ mặt khiếp sợ.

Sau đó, mạnh mẽ quay đầu, hướng phía ngực Lâm Hải đánh qua một quyền.

“Huynh đệ, ngưu bức a!”

“Ách...” Vẻ mặt Lâm Hải mộng bức, đối với cử động của cái nữ tử cẩm y này, thật đúng là có chút ra ngoài ý định.

Cái này mẹ nó, hoàn toàn một bộ diễn xuất của nữ hán tử a!

“Giống nhau giống nhau, thiên hạ thứ ba!” Lâm Hải cười cười, gãi đầu nói ra.

Phốc!

Nữ tử cẩm y lập tức bị Lâm Hải chọc cho cười cười, thật sự là bách mị chúng sinh, lại để cho Lý Diệp ở bên cạnh, nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống.

“Này, mỹ nữ, ta gọi Lý Diệp, đến từ thành Vân Trung, ngươi gọi là cái gì à?”

Lý Diệp một bộ mặt heo ca, gom góp tới cười tủm tỉm nói.

“Hừ ~”

Nữ tử cẩm y bĩu môi một cái, cái miệng nhỏ nhắn cao ngạo khẽ hừ, ngẩng cái cằm lên cho Lý Diệp cái khinh khỉnh.

Sau đó, vừa quay đầu, mang theo nụ cười sáng lạn, hướng phía Lâm Hải duỗi ra bàn tay nhỏ bé trắng nõn.

“Chuyện vừa rồi, cám ơn a!”

“Ta gọi Mạnh Thanh Ca, nhận thức thoáng một phát!”

“Mạnh Thanh Ca? Tên rất hay a!” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Lý Diệp trực tiếp tháo chạy tới, chắn ở phía trước Lâm Hải, híp lấy đôi mắt nhỏ, hướng phía bàn tay nhỏ bé của Mạnh Thanh Ca đưa tới.

“Đi một bên, ai cùng ngươi nắm tay, xem xét chính là cái phối hợp diễn!” Mạnh Thanh Ca nhấc chân đem Lý Diệp đá bay, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nói.

Lý Diệp lập tức khóc, vẻ mặt ủy khuất nghẹn ngào nói ra.

“Phối hợp diễn cũng là không thể thiếu, có được không?”

Nhưng mà, Mạnh Thanh Ca mới chẳng muốn đi để ý đến y, lần nữa mang theo nụ cười sáng lạn, khanh khách hào phóng hướng phía Lâm Hải duỗi ra bàn tay nhỏ bé.

“Xin chào, Đông Phương Dã, đến từ thành Lưu Tô!”

Lâm Hải hướng phía Mạnh Thanh Ca cười nhạt một tiếng, vẫn là báo ra cái tên Đông Phương Dã, sau đó vươn tay ra, cùng bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của Mạnh Thanh Ca nắm chặt lại, vừa chạm vào lập tức liền buông.

“Lúc này đến phiên ta nắm tay đi à nha...”

Lý Diệp cười đùa tí tửng, vừa gom góp tới, kết quả lại bị Mạnh Thanh Ca cho một cước, đá bay rồi.

“Ngươi là muốn đi thành Thái Huyền sao?” Mạnh Thanh Ca hỏi.

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Thành Thái Huyền ta biết a, vừa rồi ngươi giúp ta chuyện lớn như vậy, đi, huynh đệ thỉnh ngươi ăn cơm!”

Nói xong, Mạnh Thanh Ca trực tiếp khẽ vươn tay, nắm lấy bả vai Lâm Hải, đĩnh đạc nói.

“Ách...” Lâm Hải bị một cái nữ hài nắm bả vai, lập tức có chút không được tự nhiên, bất quá chứng kiến cái ánh mắt sạch sẽ không tỳ vết của Mạnh Thanh Ca kia, biết rõ đây là tính cách của nàng cho phép.

Nếu như mình đa tưởng hoặc là kháng cự, ngược lại sẽ rơi xuống tầm thường, vì vậy cũng chỉ có thể để tùy theo đi.

“Thật là một cái nữ trung hào kiệt a!” Trong nội tâm Lâm Hải cười khổ, thế nhưng mà mới vừa đi hai bước, Lý Diệp lại chạy tới.

“Cái kia, Mạnh mỹ nữ a, ngươi tay phải ôm lấy Lâm Hải, ta xem tay trái ngươi giống như còn nhàn rỗi ni!”

Lý Diệp một bên tiến tới bên trái Mạnh Thanh Ca, một bên hướng phía Mạnh Thanh Ca nháy mắt ra hiệu, nói ra.

“Đúng vậy, tay trái ta nhàn rỗi ni!” Mạnh Thanh Ca nhẹ gật đầu, sau đó nâng tay trái lên, cầm Lý Diệp lên rồi ném đi ra ngoài, khiến Lý Diệp ngã thiếu chút nữa nhả bọt mép.

“Mỹ nữ, không mang theo như vậy đi?” Lý Diệp nằm trên mặt đất, ủy khuất sắp khóc rồi, “Coi như là đóng vai phụ, tốt xấu cũng phải cho cái cặp lồng đựng cơm a?”

“Đi, đợi lát nữa ăn cơm, tỷ liền cùng một chỗ mời ngươi!” Mạnh Thanh Ca hào sảng nói.

“Cái này còn không sai biệt lắm.” Lý Diệp lúc này mới không tình nguyện cười toe toét miệng, đứng lên.

“Đúng rồi, cái kia cũng mang đi a, có thể bán không ít Linh thạch ni!” Mạnh Thanh Ca bỗng nhiên hướng thi thể Yêu thú trên mặt đất nhất chỉ, sau đó mang theo dáng tươi cười vô cùng ôn nhu, nhìn về phía Lý Diệp.

Lý Diệp bị Mạnh Thanh Ca xem mà sợ hãi một hồi, toàn thân không khỏi rùng mình một cái.

“Mỹ nữ, ngươi muốn làm sao?”

“Đẹp trai, giúp đỡ khiêng thi thể Yêu thú nha?” Mạnh Thanh Ca hướng phía Lý Diệp nháy nháy con mắt, đem Lý Diệp điện giật thiếu chút nữa trở thành ngất đi.

“Được được được, ta khiêng, các ngươi ai cũng đừng cản ta!” Nói xong, hấp tấp chạy tới, đem thi thể Yêu thú khiêng lên.

“Ách... Cái này quá lớn, đi không được a!”

Rất nhanh, Lý Diệp liền phát hiện, sự tình nâng lên là chuyện nhỏ, dùng tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của y, thể tích của Yêu thú tuy lớn, nhưng cũng vẫn dễ dàng.

Thế nhưng mà cái Mãng Hoang Chi Địa này, khắp nơi đều là cây cối núi đá ngăn cản, khiêng cái gia hỏa lớn như vậy, căn bản không ra được a.

“Vậy làm sao bây giờ, ném đi thật là đáng tiếc!” Mạnh Thanh Ca cũng phát hiện ra vấn đề này, có chút khó xử.

“Ta đến a!”

Lâm Hải cười cười, đi tới gần thi thể Yêu thú, ý niệm khẽ động, thi thể Yêu thú liền được thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Đậu phộng, như thế nào không có?” Lý Diệp lập tức lại càng hoảng sợ, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

Mà trong đôi mắt đẹp dịu dàng của Mạnh Thanh Ca thì là hiện lên một đạo ánh sao kinh ngạc, mang theo một tia kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải.

“Không Gian Chi Đạo?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó cười cười.

“n!”

Lâm Hải vừa vặn không biết biên cái lý do gì đâu, Mạnh Thanh Ca cái này vừa nói, ngược lại bớt việc cho Lâm Hải rồi.

Mạnh Thanh Ca sau nửa ngày sợ run, mới bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái.

“Ngưu bức!”

Lâm Hải quả thực bó tay rồi, cái Mạnh Thanh Ca này nói chuyện, tuyệt đối là tiêu chuẩn nữ hán tử, sai rồi quản đổi!

“Đi thôi!”

Lâm Hải cười cười, hướng phía Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp nói ra.

Ba người lúc này mới cười cười nói nói, hướng phía bên ngoài Mãng Hoang Chi Địa đi đến.

Thế nhưng mà đi không có được vài bước, Lý Diệp bỗng nhiên như nghĩ tới chuyện gì đó, đột nhiên ngừng lại.

“Không đúng!” Lý Diệp mang theo vẻ mặt nghi hoặc, bỗng nhiên nói ra, “Cái tên Mạnh Thanh Ca này, như thế nào nghe quen như vậy đâu?”

Lâm Hải mới đầu không có chú ý, bị Lý Diệp vừa nói như vậy, cũng là khẽ giật mình ngừng lại.

Sau đó, Lâm Hải cùng Lý Diệp cơ hồ cùng một thời gian, liền nghĩ tới một người, nhao nhao mang theo ánh mắt vô cùng kinh hãi, nhìn phía Mạnh Thanh Ca.

“Đậu phộng, Mạnh Thanh Ca! Ngươi gọi là Mạnh Thanh Ca!” Lý Diệp đột nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, lộ ra vẻ khó tin.

Mà đồng tử của Lâm Hải cũng là co rụt lại, khó có thể tin mà liếc nhìn Mạnh Thanh Ca, thốt ra.

“Bài danh thứ ba của Tiềm Long Bảng, Bá Vương Đao Mạnh Thanh Ca!!!”

Mạnh Thanh Ca nghe được, thì là đắc ý ngẩng lên cái cằm nhỏ, hừ nhẹ một tiếng.

“Bất tài, đúng là tiểu nữ tử!”

Chương 1828: Thành Thái Huyền

Hai người Lâm Hải cùng Lý Diệp, mắt lập tức tất cả đều nhìn thẳng về phía trước, nhìn xem Mạnh Thanh Ca, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi làm sao có thể cùng Mạnh Thanh Ca bên trên Tiềm Long Bảng, là cùng là một người đâu?!” Lý Diệp không ngừng đánh giá Mạnh Thanh Ca, như thế nào cũng không tiếp thu được sự thật này.

“Vì cái gì không thể?” Cái mũi Mạnh Thanh Ca khẽ hừ, ngóc lên cằm nhỏ.

“Không phải, Mạnh Thanh Ca người ta bên trên Tiềm Long Bảng, thế nhưng mà gọi là Bá Vương Đao a, bá khí uy vũ nhiều như vậy, cái này nghe xong chính là danh hào của nam nhân.”

“Nhìn nhìn lại ngươi, dùng đúng là một mảnh đao nhỏ, cái này cái này cái này, cái này hoàn toàn không hợp cùng sự thật a!”

Bá!

Lý Diệp vừa mới dứt lời, đột nhiên thấy hoa mắt, sau đó một cỗ đao khí lăng lệ ác liệt bá đạo, lập tức đưa y nhốt ở trong đó.

“Đậu phộng!”

Lý Diệp đột nhiên cả kinh, sợ hãi nhảy lên, còn chưa chờ kịp phản ứng, Mạnh Thanh Ca đã đem đao tra vào vỏ, sau đó mang theo một tia dí dỏm đùa giỡn, nghiền ngẫm nói.

“Rất nhanh, ngươi sẽ biết rõ, đao của ta bá khí hay không bá khí rồi!”

“Chỉ bằng cái Liễu Diệp Đao của ngươi này... Ai u ta thảo!” Lý Diệp còn chưa nói hết lời, đột nhiên quần trượt thoáng một phát, liền rơi xuống mu bàn chân, lộ ra quần cộc hoa lớn ở bên trong.

“Mạnh Thanh Ca, ngươi, ngươi lưu manh!”

Lý Diệp nhấc quần lên, muốn khóc rồi, khiến Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca cười to một hồi.

“Còn cười, các ngươi còn cười! Không cho cười!”

Bộ dạng Lý Diệp thở hổn hển, lại để cho dáng tươi cười của Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca, càng thêm không dừng lại được.

Sau khi cười xong, Lâm Hải đối với thân phận của Mạnh Thanh Ca, cũng không tiếp tục hoài nghi.

Trách không được Mạnh Thanh Ca cũng giống như mình, cảnh giới nửa bước Địa Tiên liền có thể dùng lực lượng một người, dốc sức chiến đấu với Yêu thú Hóa Thần kỳ, thứ ba của Tiềm Long Bảng, quả nhiên danh bất hư truyền!

Lý Diệp lúc này, đã chạy đến phía sau một khối núi đá, một lần nữa thay đổi cái quần.

Chỉ có điều, lần này y rất chủ động giữ vững một khoảng cách cùng Mạnh Thanh Ca, trong ánh mắt nhiều hơn một tia u oán.

Bộ dạng vợ bé bị khinh bỉ kia, lại để cho Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca, lại là buồn cười, cười ha hả.

“Nhanh ly khai a, nơi này chính là Mãng Hoang Chi Địa, tuy tại chỗ biên giới, nhưng không đảm bảo sẽ không đột nhiên có cái Yêu thú cường đại nhảy ra.”

Mạnh Thanh Ca thu liễm dáng tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc nói ra.

Lâm Hải gật đầu đồng ý, bất quá sau khi nhìn thấy bờ vai lộ ra của Mạnh Thanh Ca, liền do dự mà hỏi.

“Ngươi không đổi bộ y phục sao?”

Mạnh Thanh Ca nghiêng đầu nhìn nhìn, sau đó tùy tiện khoát tay áo.

“Không có việc gì, một cái lỗ hổng nhỏ mà thôi, ngươi không biết là, như vậy càng gợi cảm hay sao?”

“Ách...” Nhìn biểu lộ nghịch ngợm hướng phía chính mình nhướn nhướn mày của Mạnh Thanh Ca, Lâm Hải cũng thật sự là say.

Một cái tuyệt sắc mỹ nữ kiều mỵ động lòng người như thế, lại có thể có một loại tính cách đĩnh đạc như vậy, thật đúng là hiếm thấy.

“Đi thôi!”

Ba người cũng nháo đủ rồi, sóng vai đi ra khỏi Mãng Hoang Chi Địa.

“Bà mẹ nó, bọn hắn đi ra!”

“Rõ ràng không chết, lợi hại!”

“Có thể đào thoát từ trong tay cái con khủng bố Yêu thú kia, ba người này không đơn giản a!”

Bên ngoài rất nhiều người qua đường có lòng hiếu kỳ mạnh, cũng không ly khai, nhưng bị cây cối núi đá bên trong Mãng Hoang Chi Địa chặn ánh mắt, cũng không biết bên trong đã phát sinh tình huống gì.

Hiện tại thấy ba người Lâm Hải bình yên vô sự đi ra, tất cả đều toát ra một tia thần sắc kính sợ.

Tuy bọn họ cũng không cho rằng, Yêu thú sẽ bị ba người Lâm Hải giết chết, nhưng có thể bình yên đào thoát, cũng xem là tốt rồi.

“Này, Đại sư huynh như thế nào còn không có đi ra?”

Đột nhiên, một giọng nói vang lên, hướng phía ba người Lâm Hải dò hỏi.

Lâm Hải dừng bước nhìn lại, thấy nói chuyện chính là đám người cùng một chỗ với Lý Hạo Vũ trước đó.

“Trang bức trang quá mức, chết rồi!”

Lâm Hải nhún vai, bất đắc dĩ nói.

“Chết?!”

Người hỏi lập tức sắc mặt đại biến, mà Tiểu Lệ thì là thoáng cái đứng sững ở đó.

Ba người Lâm Hải mới mặc kệ tâm tình của bọn họ, ba người cười cười nói nói, hướng phía thành Thái Huyền đi đến, rất nhanh đã đến cửa ra vào của thành trì.

“Đậu phộng!”

Cửa thành đứng cao vút tại trong mây, rộng chừng tầm hơn mười trượng, Lâm Hải lập tức bị rộng lớn khí phái của thành Thái Huyền, chấn trụ rồi.

“Cái này mẹ nó là cửa thành sao? Một vạn người cùng một chỗ tiến vào, đều cũng không bị gạt ra a?” Lý Diệp cũng là nghẹn họng nhìn trân trối, không nghĩ tới chỉ là cửa thành của thành Thái Huyền, đều mang đến cho y chấn nhiếp như thế.

“Không hổ là thủ đô a!” Lâm Hải cảm khái một hồi, thậm chí có loại cảm giác thôn dã vào thành.

“Các ngươi là lần đầu tiên đến thành Thái Huyền à?” Chứng kiến phản ứng của Lâm Hải cùng Lý Diệp, Mạnh Thanh Ca tò mò hỏi.

“n!” Lâm Hải cùng Lý Diệp nhao nhao gật đầu.

“Trách không được!” Mạnh Thanh Ca giật mình nói, “Đi, đi vào trước!”

Mạnh Thanh Ca chắp hai tay sau lưng, sôi nổi, tựa như cái nữ hài nhà bên, dẫn Lâm Hải cùng Lý Diệp tiến vào thành Thái Huyền, đi thẳng tới trước mặt người bán hàng rong đầu tiên bên cạnh cửa thành.

“Này, đến hai cái ngọc giản địa đồ!”

Người bán hàng rong vội vàng cầm lấy hai cái ngọc giản từ trên mặt đất, giao vào trong tay Mạnh Thanh Ca, sau đó cười nói.

“Vị tiểu thư này, một cái ngọc giản là năm ngàn Linh thạch, hai cái là một vạn Linh thạch!”

“Đậu phộng, cái này mẹ nó là tàng bảo đồ ấy ư, mắc như vậy?” Người bán hàng rong báo giá, đem Lý Diệp sợ tới mức nhảy lên rất cao, mà ngay cả Lâm Hải đều là sắc mặt phát lạnh, cảm giác cái người bán hàng rong này có phải đang lừa bịp Mạnh Thanh Ca hay không?

Người bán hàng rong cười không nói gì, chỉ có điều trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải cùng Lý Diệp, không khỏi nhiều ra một tia thần sắc khinh miệt.

Mạnh Thanh Ca thì là chưa nói hai lời, tay phải trực tiếp vuốt một vòng lên bên trên tay trái, một đống Linh thạch liền xuất hiện ở trước mặt người bán hàng rong.

“Cho!”

Mạnh Thanh Ca đem hai cái ngọc giản địa đồ, phân biệt đưa cho Lâm Hải cùng Lý Diệp.

“Chỉ cần đem ý thức đắm chìm vào trong đó, là xem xét được!”

Lâm Hải cùng Lý Diệp chất phác tiếp nhận ngọc giản địa đồ, tất cả đều là vẻ mặt khiếp sợ nhìn xem Mạnh Thanh Ca, lại để cho Mạnh Thanh Ca có chút phát mộng.

“Này, hai ngươi không có sao chứ?”

Mạnh Thanh Ca hướng phía hai người khoát tay áo, nghi ngờ hỏi.

Hai mắt Lý Diệp lúc này mới đột nhiên bốc lên ngôi sao nhỏ, thoáng cái lẻn đến bên người Mạnh Thanh Ca, chảy nước miếng nói.

“Phú hào tỷ, cầu bao dưỡng a, tiểu đệ biết làm ấm giường, biết làm nũng, biết bán manh...”

“Cút!”

Mạnh Thanh Ca trực tiếp đem Lý Diệp đạp bay rồi.

Lâm Hải cũng từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, bất quá khiếp sợ của hắn, cũng không phải là vì Mạnh Thanh Ca ra tay xa xỉ.

Mà là, phương thức lấy ra Linh thạch vừa rồi của Mạnh Thanh Ca!

“Này, ngươi cũng sẽ không muốn để cho ta bao dưỡng ngươi đi?”

Mạnh Thanh Ca đem cánh tay khoác lên trên bờ vai Lâm Hải, mang theo một tia đùa giỡn, nói ra.

Lâm Hải thì là hai tay khoanh lại, hướng phía Mạnh Thanh Ca nhướn nhướn lông mày.

“Ngươi nếu muốn bao, ta ngược lại là không có ý kiến gì!”

“Ngươi chết đi a!” Mạnh Thanh Ca đẩy Lâm Hải một cái, cười mắng.

Lâm Hải cười cười, sau đó khuôn mặt nghiêm chỉnh, mang theo nghi hoặc hỏi.

“Mạnh mỹ nữ, Linh thạch vừa rồi của ngươi kia, là lấy ra từ chỗ nào vậy?” Trong lòng Lâm Hải còn nghi vấn, hỏi lên.

Mạnh Thanh Ca hé miệng cười cười, sau đó hướng phía Lâm Hải quơ quơ tay trái của mình.

“Trông thấy chưa?”

“Nhẫn không gian!”

Lời nói của Mạnh Thanh Ca, lại để cho Lâm Hải đột nhiên cả kinh, sau đó ánh mắt rơi vào trên ngón tay của Mạnh Thanh Ca, trên mặt chiếc nhẫn lóe ra hào quang u ám kia, trong nội tâm phập phồng mãnh liệt!

“Cái này là, nhẫn không gian trong truyền thuyết?”

Mí mắt Lâm Hải kinh hoàng một hồi, tràn đầy kinh ngạc cùng hiếu kỳ!

Lúc hắn tại Nhân Gian giới, đã xem qua không ít những tiểu thuyết tu tiên, đối với đại danh của nhẫn không gian, đã sớm như sấm bên tai.

Thế nhưng mà từ khi tu hành đến bây giờ, hắn nhìn thấy tối đa chính là Bách Bảo Nang, đối với cái nhẫn không gian đại danh đỉnh đỉnh này, thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lần đi tới thành Thái Huyền này, thật đúng là có thêm kiến thức!

“Tốt rồi, đừng suy nghĩ nữa, phía trước có cái quán rượu không tệ, ta mời các ngươi ăn cơm!” Mạnh Thanh Ca nói xong, đi ở phía trước bên cạnh dẫn đường, mang theo Lâm Hải cùng Lý Diệp, đi tới trước một quán rượu lắp đặt xa hoa.

Chương 1829: Oa, của ngươi đây là loại hàng mới nhất sao?

“Túy Tiên Lâu?”

Lâm Hải ngẩng đầu quan sát, cái tên của quán rượu ngược lại là bình thường, nhưng là cái thiết bị lắp đặt này, là thực con mẹ nó xa hoa a, chỉ là trên vách tường khảm đầy Linh thạch kia, đều có thể sáng mò mẫm con mắt người.

“Ba vị, mời vào trong!”

Sau khi ba người Lâm Hải đi vào, lập tức có phục vụ viên mang theo dáng tươi cười cung kính, chạy ra đón chào.

“Đậu phộng, Nguyên Anh hậu kỳ!”

Lý Diệp nhìn cái phục vụ viên tiếp khách này, tròng mắt thiếu chút nữa trừng ra.

Cái này mẹ nó, một cái phục vụ viên của quán rượu lại có tu vi không tại phía dưới y, cái này cũng quá đả kích người đi à nha?

“Đừng ngạc nhiên được không, rất mất mặt ni!”

Mạnh Thanh Ca ở một bên của đại sảnh tìm một chỗ ngồi xuống, một bên im lặng hướng phía Lý Diệp nói ra.

“Cái này gọi là ngạc nhiên sao? Y một cái phục vụ viên a, lại là Nguyên Anh hậu kỳ!” Mặt mũi Lý Diệp tràn đầy không cách nào lý giải nói.

“Xin nhờ, đây là thủ đô của Thiên Vận Quốc, là thành Thái Huyền!” Mạnh Thanh Ca triệt để bó tay rồi.

“Ở chỗ này, Hóa Thần đi đầy đất, Đại Thừa nhiều như chó, một cái chính là Nguyên Anh cảnh, được coi là cái gì?”

Mạnh Thanh Ca vừa nói, một bên vừa thuần thục điểm tốt đồ ăn, để phục vụ viên cầm thực đơn đi.

“Các ngươi lần đầu tiên tới thành Thái Huyền, ta liền tự chủ trương, đem đồ ăn chọn a, đồ ăn ở nhà này, hương vị cũng không tệ lắm.”

Lâm Hải cùng Lý Diệp tự nhiên không có ý kiến, Mạnh Thanh Ca người ta đã mời khách, nếu như bọn hắn còn chọn ba lấy bốn, cái kia chính là không hiểu chuyện rồi.

“Đúng rồi, Đông Phương Dã, ngươi mới vừa nói, ngươi tới từ thành Lưu Tô?” Lúc chờ đợi mang thức ăn lên, Mạnh Thanh Ca đột nhiên hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Đúng vậy a!” Lâm Hải cười cười.

“Gần đây thành Lưu Tô các ngươi có một người mới tiến vào Tiềm Long Bảng, gọi Lâm Hải, nghe nói là dựa vào vận khí leo lên trên, thật hay giả... Ồ, không đúng!”

Mạnh Thanh Ca vừa nói xong, đôi mắt dễ thương bỗng nhiên rơi vào trên tóc Lâm Hải, lộ ra biểu lộ giật mình.

“Ngươi tóc trắng a, cái Lâm Hải kia, nghe nói cũng là tóc trắng, ngươi, ngươi không phải là Lâm Hải a?!”

“Ha ha, Mạnh mỹ nữ, ngươi suy nghĩ nhiều, hắn tại sao có thể là Lâm Hải!” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Lý Diệp một bộ dáng vẻ đắc ý mở miệng trước.

“Biết rõ Đông Phương Dã vì cái gì cũng là tóc trắng sao? Bởi vì hắn sùng bái Lâm Hải, Lâm Hải là thần tượng của hắn, cho nên hắn và thần tượng của hắn, liền có cùng một màu tóc!”

Đáng tiếc, Mạnh Thanh Ca nghe xong lời nói của Lý Diệp, nhưng lại không chút biểu tình, chỉ là nhìn chằm chằm thật lâu vào Lâm Hải, mới mang theo một dáng tươi cười ý vị thâm trường, nói ra.

“Huynh đệ, lại che che lấp lấp, là không còn ý tứ!”

Lâm Hải bất đắc dĩ thở dài, không thể tưởng được Mạnh Thanh Ca thông minh như thế, biết rõ muốn dấu diếm nữa đã là không thể.

Dứt khoát, Lâm Hải thoải mái nhếch miệng cười cười, hướng phía Mạnh Thanh Ca chủ động đưa tay ra.

“Lần nữa làm quen thoáng một phát, thành Lưu Tô, Lâm Hải!”

“Cũng biết là ngươi!” Mạnh Thanh Ca hướng phía Lâm Hải, nghịch ngợm nhún nhún cái mũi.

“Nếu như ngươi không phải Lâm Hải, dùng thực lực của ngươi, thành Lưu Tô há đến phiên người khác leo lên bảng!”

“Tuệ nhãn như đuốc a!” Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca tay vừa chạm vào lập tức tách ra, sau đó hướng phía Mạnh Thanh Ca dựng thẳng ngón tay cái, tán thưởng nói.

“Đúng thế, bổn tiểu thư thế nhưng là có Hỏa Nhãn Kim Tinh!” Mạnh Thanh Ca đắc ý khẽ hừ, vểnh cái cằm lên nói ra.

“A!” Lâm Hải bừng tỉnh đại ngộ giống như nhẹ gật đầu, nhưng mà cả kinh nói, “Nháo loạn cả buổi, ngươi nha là con khỉ a!”

“A, ngươi đi chết đi a!”

Mạnh Thanh Ca cười vỗ Lâm Hải một cái, hai người nháo làm một đoàn.

“Không phải, các ngươi có thể trước dừng một cái hay không, ta có chút mộng!” Lý Diệp ở một bên, giờ phút này đã choáng váng.

Hơn nửa ngày mới hồi thần lại, mang theo khiếp sợ thật sâu, đem Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca đánh gãy.

“Như thế nào, mộng bức? Mộng bức tới mức gặp trở ngại, đem tường đụng sập thì tốt rồi!” Mạnh Thanh Ca cười khanh khách nói.

Lý Diệp đã chẳng quan tâm tới chuyện Mạnh Thanh Ca trêu đùa hí lộngnữa, mạnh mẽ đứng người lên, hai mắt trợn tròn xoe, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Lâm Hải.

“Đông Phương Dã, ngươi, ngươi chính là Lâm Hải?”

“Không có ý tứ a, một mực gạt ngươi!” Lâm Hải áy náy cười, nói ra.

“Tiềm Long Bảng, hạng thứ tám mươi mốt?” Lý Diệp há miệng thật to, tiếp tục hỏi.

“Chê cười!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

Lý Diệp lại vừa quay đầu, ánh mắt đã rơi vào trên người Mạnh Thanh Ca.

“Mạnh Thanh Ca, hạng thứ ba trên Tiềm Long Bảng?”

“E hèm!” Mạnh Thanh Ca gật đầu cười.

Phù phù!

Lý Diệp đặt mông co quắp ngồi ở trên mặt ghế, lộ làm ra một bộ biểu lộ so với khóc còn khó coi hơn.

“Mẹ của ta nha, Lý Diệp ta, rõ ràng đồng thời cùng hai cái cao thủ Tiềm Long Bảng, ngồi ăn cơm ở trên cùng một cái bàn, đây là vinh hạnh, hay là bi ai a!”

“Nói nhảm, đương nhiên là vinh hạnh á!” Mạnh Thanh Ca bị biểu lộ của Lý Diệp, trực tiếp làm cho tức cười.

“Hai người các ngươi là cao thủ danh chấn cả nước, ta lại là con tôm nhỏ không có tiếng tăm gì, các ngươi sẽ không kỳ thị ta đi?” Lý Diệp bỗng nhiên mang theo một tia lo lắng, yếu ớt hỏi.

“Kỳ thị con em ngươi a, nếu kỳ thị ngươi, đã sớm một cước đem ngươi đá đi rồi!” Lâm Hải cười mắng, vỗ cho Lý Diệp một cái tát.

“Đúng đấy, tuy ngươi người này a, lớn lên ngốc ngốc, còn có chút khờ, nhưng bổn tiểu thư thật đúng là không ghét ngươi!” Mạnh Thanh Ca cũng ở một bên nói ra.

“Này, nói cái gì đó! Huynh đệ thế nào lại ngốc khờ, cái này gọi là ngốc manh có được không?” Lý Diệp lập tức không vui, nghiêm mặt hổ nói ra.

Cái bộ biểu lộ trêu chọc bức kia, lập tức càng làm Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca, chọc cho cười ha ha.

Lý Diệp cũng không có đình chỉ, bản thân cũng bắt đầu cười theo.

Trong lúc bất tri bất giác, lo lắng trong lòng Lý Diệp, cũng tan thành mây khói tại trong tiếng cười.

Leng keng!

Đột nhiên, weachat của Lâm Hải vang lên.

Lâm Hải sững sờ, lấy điện thoại cầm tay ra nhìn một chút.

“n? Là nàng!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, không nghĩ tới dĩ nhiên lại là cái bạn tốt nhận thức qua Phiêu Lưu Bình, Liễu Như Yên phát tới.

Lâm Hải cùng Liễu Như Yên, có đồng bệnh tương liên trên mặt cảm tình, lại để cho hai người từ ngày nhận biết đó, đã kéo gần khoảng cách vô hình.

Tuy cũng không có đến cái loại tình trạng không chuyện không nói, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ tâm sự thông qua weachat.

Liễu Như Yên: Lâm Hải, ngươi đang bận sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đang ăn cơm cùng bằng hữu đâu rồi, có chuyện gì sao?

Liễu Như Yên: A, cũng không có việc gì, vậy ngươi ăn cơm trước đi, có rảnh lại trò chuyện.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, cái kia quay đầu lại trò chuyện!

Lâm Hải cười đóng weachat của Liễu Như Yên, Liễu Như Yên tìm chính mình, cũng không có việc gì, đơn giản chỉ là nói chuyện phiếm.

Mà mình bây giờ đang cùng một chỗ với Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp, đều là bằng hữu mới quen, chính mình nếu cúi đầu chơi điện thoại, hiển nhiên không quá phù hợp.

Nhưng, Lâm Hải không biết, trong cái hương khuê nào đó, một cái nữ tử dáng người no đủ, gợi cảm vũ mị tuyệt mỹ, trong tay đang ngơ ngác nhìn xem điện thoại, trong lòng dâng lên thất lạc thật sâu, nước mắt kìm lòng không được mà chảy xuống.

“Lão công, từ khi ngươi đi rồi, tại thời điểm ta bất lực, lại cũng không có ai có thể giúp ta rồi, cho dù là an ủi trong lời nói, đều là hy vọng xa vời!”

…

“Ồ, Lâm Hải, ngươi có điện thoại a!”

Lâm Hải vừa mới chuẩn bị đưa di động thu lại, Mạnh Thanh Ca ở bên cạnh đột nhiên tỏa sáng hai mắt, kinh hỉ nói.

“Đúng vậy a.”

“Không nói sớm!” Mạnh Thanh Ca nện vào bả vai Lâm Hải một phát, sau đó vuốt một vòng tại nhẫn bên trên không gian, cũng móc ra một cái điện thoại di động, quơ quơ tại trước mặt Lâm Hải.

“Đến, đẹp trai, thêm cái weachat!”

“Tốt!” Lâm Hải cười, cùng Mạnh Thanh Ca tăng thêm weachat của nhau.

“Tiểu Hồ Đồ Tiên?” Sau khi thêm xong, Mạnh Thanh Ca sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi nhìn xem Lâm Hải.

“Vấn đề điện thoại!” Lâm Hải mặt mũi tràn đầy cười khổ, điện thoại của Địa Tiên giới, đều là trực tiếp biểu hiện danh tự, cái nickname này của hắn, đã không phải là lần thứ nhất bị người nghi vấn rồi.

“Còn có thể như vậy?” Mạnh Thanh Ca bán tín bán nghi, sau đó mới đột nhiên chú ý tới, điện thoại trong tay Lâm Hải, rõ ràng còn muốn tinh xảo hơn của nàng nhiều, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

“Oa, của ngươi đây là loại hàng mới nhất sao? Thật xinh đẹp, ta nhìn xem!”

Mạnh Thanh Ca nói xong, ra tay như điện, Lâm Hải một cái không có để ý, lập tức bị Mạnh Thanh Ca đoạt mất di động.

“Này!” Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt lập tức liền thay đổi!

Chương 1830: Cô nương, ta kính ngươi là đầu hán tử!

Lâm Hải vội vàng khẽ vươn tay, lại đưa điện thoại di động đoạt trở lại.

Bí mật trong điện thoại di động kia, thế nhưng mà nhiều lắm, tuyệt đối không thể cho người xem.

“Này, huynh đệ, một đại nam nhân, không cần hẹp hòi như vậy chứ?”

Mạnh Thanh Ca vẻ mặt im lặng, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy xem thường lắc đầu nói.

“Không có ý tứ a, trong điện thoại di động của ta, có tư ẩn của người!” Lâm Hải cười cười, xin lỗi nói.

“Hứ, ai cảm thấy hứng thú đối với tư ẩn cá nhân của ngươi a, ta chính là nhìn kiểu dáng cái điện thoại này của ngươi không tệ, rõ ràng so với của ta còn tinh xảo hơn, đến đến, lấy tới, ta nhìn xem!”

Mạnh Thanh Ca vươn tay, tùy tiện hướng phía Lâm Hải nói.

“Thực không thể cho ngươi xem, như vậy đi, nếu ngươi ưa thích cái hình thức này, ta liền tặng ngươi một cái giống như vậy là được rồi.”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, từ trong Luyện Yêu Hồ lấy ra một cái điện thoại màu hồng phấn năm phẩy năm phân, đưa tới trước mặt Mạnh Thanh Ca.

“Oa, điện thoại còn có màu hồng nhạt, thật xinh đẹp!”

Hai mắt Mạnh Thanh Ca lập tức sáng lên, nhận lấy cầm ở trong tay, quả thực yêu thích không buông tay.

“Wow, thật tinh xảo, màn hình thật rõ ràng a, vì cái gì ta tại thành Thái Huyền, chưa bao giờ thấy qua điện thoại tốt như vậy?”

Mạnh Thanh Ca nhìn chằm chằm vào điện thoại, khuôn mặt đã ngây dại.

Lâm Hải cười khổ, nguyên lai người thủ đô, cũng không kiến thức như vậy a.

Cái này may mắn đã để cho Tiên Nhi, đem tất cả ứng dụng trên điện thoại di động mà mình mang từ Nhân Gian giới đến đều xóa, chỉ để lại một cái weachat cùng công năng không cách nào xóa bỏ.

Nếu là bộ dáng lúc trước, lại để cho Mạnh Thanh Ca nhìn thấy đống ứng dụng rậm rạp chằng chịt kia, đoán chừng cái tỷ tỷ này cần phải sợ ngây người.

“Lâm Hải, nói thực, điện thoại xinh đẹp như vậy, thật sự đưa ta sao?” Vẻ mặt Mạnh Thanh Ca không dám tin tưởng hỏi.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, “Cái này còn có giả sao, chỉ là một cái điện thoại di động mà thôi, coi như tặng ngươi cái người bằng hữu này rồi!”

“Ha ha, huynh đệ đủ nghĩa khí!” Mạnh Thanh Ca lập tức đại hỉ, hướng phía bả vai Lâm Hải nện một phát.

“Ta đây liền không khách khí, ngươi như vậy đủ nghĩa khí, về sau tại thành Thái Huyền, tỷ bảo kê ngươi!”

Nói xong, Mạnh Thanh Ca vội vàng cúi đầu xuống, không thể chờ đợi được cầm điện thoại nghiên cứu.

Lý Diệp ở một bên, cũng sớm đã xem choáng váng, y không nghĩ tới Lâm Hải hào phóng như vậy, liền cả điện thoại quý trọng đến có mức có tiền mà không mua được, đều đơn giản tặng người.

Phải biết rằng, toàn cả gia tộc bọn họ, cũng chỉ có phụ thân của y là có một cái điện thoại mà thôi.

“Lâm Hải, chúng ta cũng là bằng hữu, ngươi không thể trọng sắc khinh bạn!” Lý Diệp trơ mắt nhìn Lâm Hải, vẻ mặt chờ đợi nói.

“Ha ha, không thiếu của ngươi!”

Lâm Hải đối với cái người bằng hữu Lý Diệp này, coi như là đã đồng ý, ý niệm khẽ động, một cái điện thoại màu đen giống như của Mạnh Thanh Ca đã xuất hiện trong tay.

“Cho!” Lâm Hải cười, đưa điện thoại di động bỏ vào trước mặt Lý Diệp.

“Đậu phộng, đủ nghĩa khí!”

Lý Diệp thiếu chút nữa vui cười đến hỏng mất, một tay cầm điện thoại lên, kích động đến tay đều run rẩy.

Lâm Hải xem Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp, tất cả đều ở đằng kia vẻ mặt vui sướng nghiên cứu điện thoại, không khỏi lắc đầu.

Sau đó, đem cái ngọc giản địa đồ kia lấy ra, một đám ý thức đắm chìm vào trong đó.

Sau một khắc, Lâm Hải phảng phất có một loại cảm giác chơi trò chơi lập thể, toàn bộ tất cả thành Thái Huyền đều xuất hiện tại chính giữa trong đầu của mình, Lâm Hải muốn xem xét cái phương vị nào, chỉ cần ý niệm khẽ động, liền sẽ lập tức xuất hiện tại trước mắt, thập phần thần kỳ.

“Đậu phộng, cái này mẹ nó quá lớn a!”

Rất nhanh, Lâm Hải đã bị quy mô của thành Thái Huyền chấn kinh rồi, tròng mắt đều thiếu chút nữa rơi xuống.

Hắn nằm mơ đều không nghĩ tới, diện tích của cái thành Thái Huyền này thật rộng đến không ngờ, so với diện tích của toàn bộ Nhân Gian giới, đều chỉ lớn hơn chứ không nhỏ.

Mà những thành trì như thành Lưu Tô thành Hỏa Phượng này, vừa so sánh tới thì càng như là tiểu vu gặp đại vu, hoàn toàn không cùng một cái cấp độ.

“Thật không hổ là thủ đô a!” Lâm Hải xem như triệt để mở mắt rồi.

“Ba vị khách quan, đồ ăn của các ngươi đến rồi!”

Đúng lúc này, phục vụ viên mỉm cười đi tới, đem rượu và thức ăn mà Mạnh Thanh Ca đã gọi, cung kính bày tại trên bàn.

Mạnh Thanh Ca lúc này mới đem điện thoại mà Lâm Hải đưa, thập phần cẩn thận thu vào nhẫn không gian, hướng phía Lâm Hải ngọt ngào cười.

“Lâm Hải, cái điện thoại này ta rất ưa thích rồi, cám ơn ngươi!”

“Ha ha, giữa bằng hữu mà nói cái này, liền khách khí rồi!” Lâm Hải cười cười.

“Ngươi biết không, cái điện thoại này nếu cầm lấy đi đấu giá, tuyệt đối có thể đánh ra con số thiên văn, ngươi cứ như vậy đưa cho ta cùng Lý Diệp, những thứ khác không nói nữa, đợi lát nữa xem biểu hiện của hai chúng ta a!”

“Đến đến, hai vị đại lão, cười một cái!” Đột nhiên, Lý Diệp đứng lên, chạy tới chính giữa Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca, sau đó cầm điện thoại, nhắm ngay vào ba người bọn họ.

“Làm gì vậy đâu?” Lâm Hải vẻ mặt buồn cười, một cái đàn ông lớn, chơi cái gì tự chụp à?

“Đậu phộng, Lý Diệp ta có thể cùng nhau ăn cơm với hai cái đại lão Tiềm Long Bảng, sự tình huy hoàng như vậy, sao có thể không chụp ảnh lưu niệm, ngày sau cũng tiện lấy ra khoác lác trang bức a!”

Tạch…!

Lý Diệp nói xong, nhấn xuống cửa chớp, sau đó nhìn nhìn, vẻ mặt thoả mãn.

“Chụp thực rõ ràng, ta vừa bỏ thêm weachat của phụ thân ta rồi, ta muốn chia sẽ cho ông, cho ông biết con của ông đã có tiền đồ, oa ha ha ha ha!”

Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca mặt mũi tràn đầy im lặng, Lý Diệp hưng phấn phát xong ảnh chụp, lại tăng thêm weachat của Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca, ba người mới bắt đầu ăn cơm.

“Lâm Hải, cái gì cũng không nói nữa, ngươi người này đủ nghĩa khí, ta cạn ba chén, mời ngươi!”

Mạnh Thanh Ca phi thường sảng khoái, đem chén rượu của mình rót đầy, ba chén rượu trực tiếp vào trong bụng, khuôn mặt lập tức liền đỏ lên.

“Ta đi!”

Lâm Hải một hồi giật mình, không nghĩ tới Mạnh Thanh Ca uống rượu, rõ ràng không có sử dụng chân khí, như vậy cho dù tu vi lại cao, cũng dễ dàng say rồi.

Bất quá, Lâm Hải giật mình đồng thời, nội tâm cũng tuôn ra một cỗ dòng nước ấm.

Mạnh Thanh Ca làm như vậy, hoàn toàn là đại biểu một loại tán thành đối với chính mình, đây là thật sự kính chính mình!

“Ha ha, Mạnh mỹ nữ đều làm ra tấm gương rồi, ta cũng không thể rớt lại phía sau a, tuy tu vi của ta không bằng các ngươi, nhưng luận tửu lượng, bản thân cũng không kinh sợ!”

“Lâm Hải, ta cũng mời ngươi ba chén!”

Lý Diệp nói xong, cũng là uống đủ ba chén rượu vào bụng, bất quá tiểu tử này lại mặt không đỏ tim không nhảy, quả nhiên tửu lượng không tệ.

Lâm Hải cũng bị hào sảng của hai người, khơi gợi lên hào hứng trong lòng, một cỗ cảm giác phóng khoáng tự nhiên sinh ra.

Cúi đầu cũng rót đầy cho chén rượu của mình, dẫn đầu hướng phía Mạnh Thanh Ca giơ chén, cởi mở cười cười.

“Cô nương, ta khính ngươi là đầu hán tử!”

“Ngươi đi chết đi!”

“Ha ha ha!”

...

Ba người cười cười nói nói, không khí phi thường vui sướng, đều không dùng công phu, nên đều có chút men say.

“Ồ, đây là cái thịt gì?”

Lâm Hải cầm một cái bánh bột ngô quấn thịt cắn một cái, không khỏi chau mày, kinh ngạc hỏi.

Cái thịt này vừa cứng vừa chát, thật sự là khó ăn.

“Đây là thịt Yêu thú Thanh Phong Thố, là phần tươi mới nhất ở bên trong Yêu thú đấy!” Mạnh Thanh Ca nói ra.

Cái này còn tươi mới nhất hay sao? Lâm Hải quả thực là bó tay rồi, xem ra người ở cái Địa Tiên giới này, căn bản không biết cái gì gọi là mỹ vị a!

“Khá tốt huynh đệ trước khi đến Địa Tiên giới, đã làm chuẩn bị đủ sung túc.”

Ý niệm khẽ động, trên bàn xuất hiện một bàn bánh cuốn thịt lừa tươi mới còn đang nóng, lập tức hương đầy bốn tòa.

“Đậu phộng, đây là cái thịt gì, thơm quá a!”

Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp, lập tức yết hầu nhấp nhô một hồi, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra.

“Thịt lừa a, cái này gọi là bánh cuốn thịt lừa!”

“Thịt lừa?” Mạnh Thanh Ca sững sờ, sau đó kinh ngạc nói ra, “Con lừa áo giáp màu đen sao? Loại thịt Yêu thú này, không phải là rất khó ăn sao?”

“Ai nói với ngươi, ăn được hay không, ngươi nếm thử chẳng phải sẽ biết sao?” Lâm Hải hướng phía bánh cuốn thịt lừa chép miệng nói.

“Thật hay giả?”

Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp bán tín bán nghi, tất cả cầm lấy một cái bánh cuốn thịt lừa, cẩn thận từng li từng tí cắn một cái.

Nhưng sau đó, thân thể hai người mạnh mẽ cứng đờ, con mắt lập tức liền thẳng.

“Đậu phộng, ăn ngon, ăn thật ngon!”

Sau một khắc, hai người ăn như hổ đói, trong chớp mắt liền đem một cái bánh cuốn thịt lừa ăn sạch sẽ.

“Lâm Hải, cái này, đây quả thật là thịt lừa sao? Quả thực quá mỹ vị rồi!”

“Đúng thế đúng thế, ta chưa bao giờ nếm qua thịt ăn ngon như vậy đâu rồi, còn, còn tham ăn à... Uy, Mạnh mỹ nữ, chú ý thoáng một phát hình tượng có được không, ngươi thế nhưng là một cái nữ nhân a... Dựa vào, lưu cho ta một cái!”

Nhìn bộ dáng buồn cười của Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp tranh đoạt ăn thịt lừa, Lâm Hải không khỏi cười cười, mang theo một tia men say, nói ra.”Về cái bánh cuốn thịt lừa này, còn có cái tiết mục ngắn, các ngươi có muốn nghe hay không?”

Chương 1831: Con lừa nhà ai chạy đến?

“Nghe a, ngươi nói ngươi nói!”

Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp, một bên cúi đầu miệng lớn ăn bánh cuốn thịt lừa, một bên ngôn ngữ hàm hồ nói.

Lâm Hải mỉm cười, mang theo một tia men say, chậm rãi diễn giải.

“Chuyện kể có người a, đi mua bánh cuốn thịt lừa, liền nói cùng lão bản, đừng cho rau thơm a, chỉ cho thịt là được, cho nhiều thịt chút, cho, lại cho, lại cho nhiều chút, đừng ngừng, tiếp tục cho.”

“Lão bản nổi giận, mặt đen như than, đem bánh cuốn ném qua một bên, con mẹ nó, cuốn cho ngươi cả đầu lừa nhé?”

Phốc!

“Ha ha ha ha ha!!!”

Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp một cái nhịn không được, hai người lập tức cười phun ra.

“Ha ha ha, cuốn đầu con lừa, quá con mẹ nó khôi hài rồi... Ngạch!”

Lý Diệp cười thẳng vỗ bàn, thế nhưng mà đột nhiên tiếng cười trì trệ, mạnh mẽ bị chẹn họng trở về, sau đó mang theo một tia sợ hãi, ngẩng đầu nhìn lại.

Sau đó, chỉ thấy một cái nam tử áo đen tướng mạo cực xấu, một bên dùng con mắt giống như giết người trừng nhìn y, một bên đem thịt lừa bị phun đến trên mặt, vô cùng chán ghét lau đi.

“Cái kia, không có ý tứ a!” Lý Diệp cũng biết đã gây họa, vội vàng cười cười, nói ra.

“n?”

Lâm Hải sững sờ, lúc này mới quay đầu nhìn lại, nhưng chờ sau khi nhìn thấy người sau lưng, lập tức sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Đậu phộng, con lừa nhà ai chạy đến?”

Phốc!

“Ha ha ha ha ha!”

Lâm Hải nói một câu, lập tức đem Mạnh Thanh Ca vừa thu liễm dáng tươi cười, lại làm đến ôm bụng cười cười to.

Mà ngay cả Lý Diệp, sợ hãi trong nội tâm cũng lập tức bị để tại sau đầu, lại ôm bụng nở nụ cười.

Hết cách rồi, nam tử này lớn lên, quá con mẹ nó hiếm thấy rồi, chẳng những vô cùng xấu, hơn nữa cả khuôn mặt cũng dài chừng hai thước, hiển nhiên là mọc một cái mặt con lừa!

“Mã ca, hắn nói ngươi như con lừa!” Tùy tùng của nam tử xấu xí, lập tức vẻ mặt phẫn nộ quát.

Kết quả, một cuống họng này đem người của toàn bộ đại sảnh, tất cả đều hấp dẫn ánh mắt tới, đem nam tử xấu xí tức đến thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

“Vậy ngươi nói, giống ư?!” Vẻ mặt nam tử xấu xí phẫn nộ, hướng phía tùy tùng hung dữ hỏi.

Tùy tùng chứng kiến cái con mắt giống như giết người của nam tử xấu xí kia, toàn thân không khỏi giật mình một cái, lắp bắp nói.

“Vâng, là rất giống!”

Phốc!

“Ha ha ha ha ha!”

Cái này, không riêng gì ba người Lâm Hải lại nở nụ cười, người trong toàn bộ đại sảnh tất cả đều cười nằm.

“Ta đi mẹ của ngươi!”

Nam tử xấu xí tức đến mặt đều xanh rồi, nhấc chân liền đem cái tùy tùng ngu ngốc này, đạp bay ra ngoài.

Sau đó, mặt âm trầm, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, lạnh lùng nói ra.

“Lập tức quỳ xuống, dập đầu xin lỗi cho ta, nếu không hôm nay để ngươi không đi ra khỏi Túy Tiên Cư!”

Nụ cười trên mặt Lâm Hải, cũng từ từ thu liễm, sau đó hướng phía nam tử xấu xí, thành khẩn nhẹ gật đầu.

“Không có ý tứ a, vừa rồi uống hơi nhiều rồi, trong lời nói có chút nhầm lẫn, bồi tội cho ngươi!”

Lâm Hải hướng phía nam tử xấu xí ôm quyền, chân thành nói ra.

Sự tình vừa rồi, là do mình đã làm sai trước, người ta sinh khí, cũng là hợp tình lý.

Lâm Hải cũng không phải người không nói đạo lý, có sai liền sửa, thiện lớn lao yên.

Đáng tiếc, cái nam tử xấu xí đối diện này, hiển nhiên không muốn bỏ qua như vậy!

“Ta con mẹ nó bảo ngươi quỳ xuống!” Nam tử xấu xí hướng trên mặt đất nhất chỉ, ngẩng lên cái cằm, hung hăng càn quấy nói ra.

“Ai u, đây không phải Mã ca sao? Như thế nào sinh khí lớn như vậy a, mau mời...”

“Đi một bên!” Cái phục vụ viên vừa tới khuyên này, trực tiếp bị nam tử xấu xí đẩy sang một bên.

Sắc mặt Lâm Hải cũng lạnh xuống, mặt không biểu tình nhìn nam tử xấu xí, nhàn nhạt nói ra.

“Bằng hữu, ta đã quá khiêm nhượng, không cần phải đúng lý không buông tha người như vậy a?”

“Bớt con mẹ nó nói nhảm!” Nam tử xấu xí hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm mắng.

“Thức thời, lập tức quỳ xuống cho lão tử!”

Phục vụ viên không dám khuyên nam tử xấu xí, lại vội vàng chạy tới Lâm Hải bên người, thấp giọng nói ra.

“Khách quan, không được thì ngươi nhịn một chút a, Mã ca là người ngươi có thể không thể trêu vào à?”

“A?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười, “Gã có cái địa vị gì?”

“Gã gọi Mã Phong...”

Phốc!

Lời nói của phục vụ viên vừa ra, Lâm Hải thiếu chút nữa nhịn không được, hơn nửa ngày mới đem vui vẻ nén trở về.

“Ách...” Phục vụ viên thoáng cái mộng.

“Không có việc gì, ngươi nói.” Lâm Hải vừa nói, một bên vừa thầm than một tiếng, tên rất hay a!

“Vóc người Mã ca là có chút... Nhưng thân phận của gã, cũng khó lường a! Chính là người tâm phúc trước mặt Lưu Nhị gia ở thành Nam chúng ta!”

“Gã ngày thường kiêng kỵ nhất người khác xưng gã là con lừa rồi, đã từng có một cái người tu hành từ bên ngoài đến, trong lúc vô tình cười nhạo gã một câu, bị gã dẫn người đánh giết trước mặt mọi người, Nguyên Anh thì bị tra tấn bảy bảy bốn mươi chín ngày, mới thống khổ chết đi a.”

Lâm Hải nghe, không khỏi chau mày, hắn cũng không phải sợ hãi, mà là cảm thấy nghe, như thế nào mẹ nó có loại cảm giác trở lại Nhân Gian giới.

Mặc kệ cái Mã Phong này còn là cái gì Lưu Nhị gia thành Nam, hiển nhiên không phải là du côn lưu manh ở Nhân Gian giới sao?

“Ta hỏi lại ngươi một lần, quỳ hay là không quỳ!”

Thấy Lâm Hải cả buổi không có động tĩnh, Mã Phong triệt để nổi giận, hướng phía Lâm Hải gầm lên giận dữ, sát cơ bắn ra bốn phía.

Gã vốn cũng là tại Túy Tiên Cư ăn cơm, lúc đang chuẩn bị ly khai, đột nhiên ngửi thấy được một cỗ mùi thịt trước nay chưa từng có, đem nước miếng của gã thiếu chút nữa câu xuống.

Men theo mùi thơm vẻ này, mới vừa đi tới trước bàn của bọn người Lâm Hải, còn chưa chờ hỏi thăm, tựu đã nghe được câu kia của Lâm Hải "Cuốn cho ngươi đầu con lừa!"

Lập tức, một cỗ lửa cháy vô danh, thế nhưng mà còn chưa kịp bốc lên trong lòng Mã Phong, lại bị một ngụm thịt lừa của Lý Diệp, phun tới trên mặt.

Mà câu con lừa nhà ai chạy đến kia của Lâm Hải, càng là đem lửa giận của Mã Phong, thổi lên đỉnh phong.

Cái này mẹ nó không phải là đang nhằm vào gã sao?

Nếu không để cho ba người Lâm Hải trả một cái giá lớn thảm trọng, vậy Mã Phong gã tại một mảnh thành Nam này, cũng đừng lăn lộn!

"Ta đã xin lỗi rồi, đừng có lại ảnh hưởng tới chúng ta!"

Lâm Hải nói xong liền ngồi xuống, bưng chén rượu lên, từ từ thưởng thức, trực tiếp đem Mã Phong trở thành không khí.

Mạnh Thanh Ca hiển nhiên là cái người xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, cũng lôi kéo Lý Diệp ngồi xuống, tùy tiện hướng phía Lâm Hải hỏi.

"Này, huynh đệ, thịt lừa này còn có hay không, ăn quá ngon rồi!"

“Muốn chết!”

Mã Phong thấy thế, lập tức gầm lên một tiếng, thân ảnh lóe lên, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới.

“Nửa bước Địa Tiên!”

Mọi người ăn cơm, đồng tử lập tức co rụt lại!

Bực tu vi này, tại một mảnh thành Nam này, tuy không tính là quá mạnh mẽ, nhưng cũng đã xem như tương đương rất cao minh rồi.

“Cút!”

Cùng lúc đó, một tiếng quát lạnh vang lên, sau đó chỉ thấy một đạo thân ảnh, trực tiếp bị ném ra ngoài, phịch một tiếng ngã ở trên đường cái.

“Tốc độ thật nhanh!”

Tất cả mọi người đều cả kinh, đã thấy Mã Phong dĩ nhiên ngã vào trên đường cái, thống khổ rên hừ hừ.

Mà Lâm Hải vẫn tay cầm chén rượu, không nhanh không chậm phẩm rượu, phảng phất như không có cái gì phát sinh, ổn như Thái Sơn!

“Tê ~”

Đám người ăn cơm này, không khỏi hít một hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, không khỏi toát ra một tia kính sợ.

“Dễ như trở bàn tay, đem nửa bước Địa Tiên ném ra ngoài, cái nam tử trẻ tuổi này, không đơn giản a!”

“Này, các ngươi xem tóc của hắn!” Bỗng nhiên có người, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, nhỏ giọng nói ra.

“Tóc trắng?”

Mọi người sững sờ, sau đó đồng tử co lại, người trẻ tuổi đầu đầy tóc trắng, phóng mắt khắp toàn bộ Thiên Vận Quốc, đều là cực kỳ hiếm thấy.

Nhưng mà, cả nước đều biết bên trên Tiềm Long Bảng, đã có một người, chính là tóc trắng!

Không khỏi, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía Lâm Hải, tất cả đều bắt đầu trở nên phức tạp, một cái ý niệm bắt đầu điên cuồng khởi động ở trong đầu.

“Chẳng lẽ, hắn là vị trí thứ tám mươi mốt trên Tiềm Long Bảng, thành Lưu Tô Lâm Hải?!”

“Tiểu súc sinh, ngươi con mẹ nó có giỏi thì chớ đi, chờ đấy cho gia!”

Cái lúc này, bên ngoài quán rượu đột nhiên truyền đến một tiếng thanh âm tức giận, đã thấy Mã Phong từ trên mặt đất bò lên, hướng phía Lâm Hải hung dữ nói.

Lâm Hải thì là nhìn cũng chưa từng liếc nhìn gã, một ngụm đem chén rượu uống cạn, sau đó thân ảnh bỗng nhiên biến mất, sau một khắc dĩ nhiên đã xuất hiện tại trước người Mã Phong.

Ba!

Một tiếng giòn vang, lại để cho mọi người đang ngóng cổ trông lại, toàn thân một cái giật mình đưa cổ trông lại.

Đã thấy Lâm Hải vung một cái vả miệng, lập quất vào trên cái mặt lừa của Mã Phong, trực tiếp đem Mã Phong đánh cho mộng bức.

Mà lúc này, Lâm Hải đưa tay nhất chỉ, âm thanh lạnh như băng, đạm mạc vang lên.

“Ngươi bây giờ đi kêu người đi, ta chờ ngươi!”

Chương 1832: Người không hiểu chuyện, hậu quả đều rất thảm ni!

“Đậu phộng, đây là muốn gây chuyện a!”

Lâm Hải cường hoành, lại để cho tất cả mọi người mộng bức.

Chẳng ai ngờ rằng Lâm Hải lại kiêu ngạo như vậy, chẳng những đánh Mã Phong hung danh khắp thành nam, còn lại để cho Mã Phong đi gọi người, quả thực quá bá khí rồi!

Hắn thật là Lâm Hải thành Lưu Tô, kẻ dựa vào vận khí để leo lên bảng trong truyền thuyết kia sao?

“Không phải, tuyệt đối không phải!”

Cơ hồ tất cả mọi người tại thời khắc này, đều không nhận suy đoán trước đó.

Xem ra không phải tất cả người cưỡi ngựa trắng đều là Đường Tăng, cũng không phải tất cả người có tóc trắng đều là Lâm Hải a.

Lâm Hải tại trong ánh nhìn soi mói kính sợ khiếp sợ của mọi người, lần nữa về tới trên chỗ ngồi.

Không đợi ngồi xuống, đã thấy Lý Diệp điên cuồng hướng vào miệng đút một chầu mỹ vị, sau đó lau miệng, ngẩng đầu lên nói.

“Tốt rồi, đi thôi!”

“Đi làm cái gì?” Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc hỏi.

“Chạy trốn a, một hồi cái con lừa kia sẽ trở lại rồi!”

“Chốn con em ngươi a, ngồi xuống, tiếp tục ăn!” Lâm Hải im lặng một hồi, tiểu tử này cũng quá nhát gan a?

“Bà mẹ nó, ngươi không chạy a, người ta thế nhưng là đi gọi viện binh rồi!” Lý Diệp giật mình hỏi.

“Sợ cái gì a, binh tới tướng đỡ, nước tới đất chặn!” Vẻ mặt Lâm Hải không quan tâm nói, đồng thời lần nữa ngửa cái cổ, đem một chén rượu uống một hơi cạn sạch.

“Đúng đấy, chỉ là một tên côn đồ ở thành Thái Huyền, mạnh cái lông a, đến đến, tiếp tục uống rượu!”

Vẻ mặt Mạnh Thanh Ca càng là hào phóng không thèm để ý, bưng chén rượu lại uống cùng Lâm Hải.

“Không phải... Các ngươi...” Lý Diệp nhìn cái bộ dạng trấn định tự nhiên của Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca kia, miệng giật giật, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Cuối cùng, dứt khoát cũng phù phù một tiếng, đã ngồi trở về.

“Thao, chết thì chết rồi, huynh đệ liều mình cùng quân tử!”

“Ha ha, huynh đệ, lúc này mới như một nam nhân!” Lâm Hải ha ha cười cười, sau đó ý niệm khẽ động, lấy ra mấy hồ lô Hầu Nhi Tửu.

“Rượu nơi này hương vị cũng bình thường, đến, nếm thử rượu ta mang đến xem!”

Lâm Hải vứt cho Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp, một người một cái hồ lô, hai người thò tay tiếp được, đem nút lọ hồ lô nhổ xuống.

Nhất thời, một cỗ mùi rượu nhẹ nhàng thấm vào ruột gan bay ra, lại để cho hai người trước mắt lập tức sáng ngời.

“Wow, thơm quá a!” Mạnh Thanh Ca hoảng sợ nói.

Mà Lý Diệp thì càng trực tiếp, không nói hai lời dốc hồ lô rượu lên, ừng ực ừng ực vài ngụm, mới ngừng lại được, sau đó mặt mũi tràn đầy hưởng thụ tán thán nói.

“Rượu ngon, rượu ngon a, trên thế giới này tại sao có thể có rượu mỹ vị như thế?”

Nhìn cái bộ dạng sảng khoái kia của Lý Diệp, Mạnh Thanh Ca cũng nhịn không được nữa rồi, đối với hồ lô rượu uống liền hai ngụm lớn.

Sau đó, đôi mắt dễ thương lập tức trợn tròn, biểu lộ trên gương mặt đẹp, so với Lý Diệp còn muốn khoa trương hơn.

“Rượu này, tuyệt đối là rượu uống ngon nhất trong toàn bộ Thiên Vận Quốc, không có một trong!”

“Ha ha, vậy chúng ta phải nhanh uống rượu ngon, ăn hết thịt, đừng phụ bỏ cái thời gian tốt này!”

Lâm Hải thoải mái nói một tiếng, lại lấy ra càng nhiều bánh cuốn thịt lừa thơm ngào ngạt.

Ba người uống Hầu Nhi Tửu, ăn bánh cuốn thịt lừa, tiếng cười vui sướng, lập tức tràn ngập toàn bộ đại sảnh.

“Tâm ghê gớm thật a!”

Thực khách trong đại sảnh, thấy một màn như vậy, không khỏi nhao nhao lắc đầu.

Đánh Mã Phong, còn dám không có việc gì ngồi ở chỗ nầy ăn cơm, đây là nâng cốc uống đến trong đầu sao?

Bất quá, cái thịt bọn họ ăn, cái rượu bọn họ uống kia, ngửi thực con mẹ nó thơm a!

Ba người đang ăn ngon uống vào, đột nhiên một người nam tử trung niên mặc cẩm phục, xuất hiện tại trước bàn.

Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn người tới.

“Có chuyện gì sao?”

“Ba vị, ta là lão bản của cái Túy Tiên Cư này, vừa rồi các ngươi đắc tội Mã Phong, nhưng gã là người tâm phúc trước mặt Lưu Nhị gia của thành Nam, các ngươi vẫn là nhanh rời đi thôi.” Lão bản của cái Túy Tiên Cư, vẻ mặt lo lắng nói.

“Đa tạ hảo tâm của lão bản, chỉ là một đám du côn lưu manh, chúng ta thực không để vào mắt.” Lâm Hải cười nói.

“Thế nhưng mà...” Lão bản còn muốn nói điều gì đó, bên ngoài đột nhiên rối loạn một hồi, sau đó chừng bốn mươi năm mươi người, chen chúc vọt lên tiến đến.

“Hỏng rồi!” Lão bản vừa quay đầu lại, lập tức mồ hôi rơi như mưa.

“Đậu phộng, Lưu Nhị gia đến rồi!” Hô hấp của các thực khách cũng là trì trệ, toàn bộ đại sảnh lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

“Con mẹ nó, thật đúng là chờ ở tại đây ni!” Một tiếng âm thanh tức giận mắng mỏ truyền đến, Mã Phong hướng phía nam tử áo đen hai mắt khép hờ, vẻ mặt lạnh lùng ở bên người đưa tay nhất chỉ vào Lâm Hải.

“Nhị gia, chính là tiểu tử này!”

Lưu Nhị gia không nói gì, mà là đưa hai con mắt lạnh như băng như là đao tử, rơi vào trên người Lâm Hải.

Sau đó, cạch cạch cạch...

Lưu Nhị gia cực kỳ chậm chạp nện bước chân, hướng phía Lâm Hải đi đến, một cỗ không khí áp lực làm cho người hít thở không thông lập tức tràn ngập, cái tiếng bước chân cạch cạch cạch kia, giống như một cỗ búa tạ, đập vào lòng của mỗi người ở bên trong, lại để cho người cũng không dám hít thở mạnh ra ngoài rồi.

Ba người Lâm Hải, giờ phút này cũng đình chỉ ăn uống, ngoại trừ Lý Diệp mang theo một tia sợ hãi, không dám quay đầu lại ra ngoài.

Hai người Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca, nhao nhao ngẩng đầu, mang theo một tia nghiền ngẫm, hướng phía Lưu Nhị gia nhìn lại.

“Địa Tiên!”

Lâm Hải quay đầu nhìn về phía Mạnh Thanh Ca, vừa cười vừa nói, ngữ khí nhẹ nhõm, không có một tia sợ hãi.

Mạnh Thanh Ca nhếch miệng lên, trên gương mặt đẹp lộ ra khinh thường thật sâu.

“Hóa Thần trung kỳ mà thôi!”

Lâm Hải nghe được, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút khó tin liếc nhìn Mạnh Thanh Ca.

“Làm sao ngươi biết?”

Lâm Hải có chút kinh ngạc, hắn có thể nhìn ra cảnh giới của Lưu Nhị gia, hoàn toàn là vì Địa Tiên mà Lâm Hải đã tiếp xúc thật sự là nhiều lắm.

Nhưng, tu vi của Lâm Hải cuối cùng chỉ là nửa bước Địa Tiên, tuy có thể nhìn ra Lưu Nhị gia là Địa Tiên, nhưng căn bản không cách nào nhìn thấu cảnh giới cụ thể của gã.

Không thể tưởng được Mạnh Thanh Ca, lại có thể một câu nói ra, quả nhiên không hổ là nhân vật thứ ba trên Tiềm Long Bảng.

Cái mũi Mạnh Thanh Ca thì là khẽ hừ, thập phần khinh thường nói.

“Nơi này là biên giới của thành Thái Huyền, vị trí vắng vẻ, trật tự hỗn loạn, đại năng đã ngoài Hóa Thần hậu kỳ, sao lại dừng lại ở loại địa phương này, còn làm mưa làm gió?”

“Ách... Nguyên lai là có chuyện như vậy a!” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó bất đắc dĩ cười cười.

Còn tưởng rằng Mạnh Thanh Ca ngưu bức, bằng vào nhãn lực nhìn ra cảnh giới của Lưu Nhị gia, náo loạn cả buổi là do dựa vào hiểu rõ đối với thành Thái Huyền, phân tích ra đến.

“Hỗn đản!”

Lưu Nhị gia giờ phút này, mặt cũng đã đen.

Gã sở dĩ chậm chạp hướng phía ba người Lâm Hải đi tới như vậy, chính là vì tạo ra một loại không khí khẩn trương áp lực, để cho ba người Lâm Hải có áp lực tâm lý cường đại.

Dựa theo lẽ thường mà nói, ba người Lâm Hải giờ phút này có lẽ đã sớm sợ tới mức đái ra quần, bò qua quỳ tại trước mặt của mình cầu xin tha thứ rồi, người trước kia đắc tội chính mình, không phải đều là như thế sao!

Mà Lưu Nhị gia cũng phi thường hưởng thụ cái loại cảm giác trước mắt bao người, từ trên cao nhìn xuống, một lời định sinh tử này.

Nhưng hôm nay, rõ ràng con mẹ nó đụng quỷ rồi.

Gã cũng đã sắp đi đến trước bàn của ba người Lâm Hải rồi, ba người Lâm Hải chẳng những không có té cứt té đái bò qua, ngược lại còn ngồi ở chỗ kia chuyện trò vui vẻ, hoàn toàn đem gã trở thành không khí.

Càng tức hơn chính là, hai cái nửa bước Địa Tiên này, sau khi đoán được tu vi của gã, chẳng những không có biểu hiện ra một tia sợ hãi, ngược lại trong giọng nói còn mang theo khinh thường thật sâu, thật không biết lấy lực lượng ở đâu ra!

"Ai u, Lưu Nhị gia đại giá quang lâm, bồng tất sinh huy (bồng tất sinh huy =nhà tranh rực rỡ/phát sáng (lời khách sáo) | thường dùng khi khách quý tới nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng nhà cửa | rồng đến nhà tôm; quý khách đến nhà; thật là vinh hạnh...) a!" Lão bản giờ phút này đã hoảng loạn rồi, mồ hôi lạnh đầm đìa cười cười chạy tới.

Loại cửa hàng làm việc buôn bán như bọn họ này, với loại địa đầu xà như Lưu Nhị gia, cái đó nào đắc tội nổi a!

"Ách..."

Lão bản còn chưa nói dứt lời, liền cảm thấy yết hầu bị xiết chặt, chính là bị Lưu Nhị gia đem cổ siết lại rồi.

"Lưu Nhị gia, Lưu Nhị gia..." Lão bản sợ tới mức hồn phi phách tán, lập tức mộng bức.

Lưu Nhị gia lúc này mới dừng bước lại, quay đầu cầm mí mắt liếc nhìn lão, lười biếng nói.

"Người của ta tại chỗ của ngươi này, bị người đánh, Nhị gia ta rất không cao hứng!"

"Ngươi với tư cách lão bản, khó chối tội trạng, xuất ra hai trăm vạn Linh thạch làm đền bù tổn thất, ngươi có lẽ sẽ không có ý kiến a?"

Phốc!

Lưu Nhị gia vừa thốt ra lời kia, chân lão bản liền mềm nhũn thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Hai trăm vạn Linh thạch, một năm kinh doanh của quán rượu này, đều con mẹ nó làm không đến a!

Vừa muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng khi nhìn đến ánh mắt giết người của Lưu Nhị gia kia, chính giống như cười mà không phải cười nhìn lão, lão bản đột nhiên giật mình một cái, ngạnh sinh sinh đem lời cự tuyệt, nuốt trở vào.

“Không, không có ý kiến!”

Lưu Nhị gia lúc này mới lộ ra một dáng tươi cười âm lãnh, vươn tay vỗ vỗ lên mặt lão bản.

“Hiểu chuyện! Người hiểu chuyện, đều sống lâu dài.”

“Trái lại, người không hiểu chuyện, hậu quả đều rất thảm ni!”

Đem lão bản đẩy sang bên cạnh, ánh mắt âm lãnh của Lưu Nhị gia, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Chương 1833: Ngươi quất gã, hay là ta quất gã?

Bá!

Ánh mắt của mọi người, toàn bộ đều tập trung vào trên người Lâm Hải.

Lời này của Lưu Nhị gia, rất rõ ràng là nói cho Lâm Hải nghe, kế tiếp liền xem Lâm Hải làm sao bây giờ rồi.

“Tuổi trẻ khí thịnh a, sớm biết như thế, lúc trước làm gì phải thế.”

“Liền lão bản cũng nằm thương, đều bị lừa bịp hai trăm vạn Linh thạch, cái Lâm Hải này rất không được nữa.”

“Ai, đáng tiếc, gây chuyện không tốt phải đem cả mệnh đáp lên a!”

Mọi người nhao nhao lắc đầu thở dài, chọc loại nhân vật hung ác như Lưu Nhị gia này, không có người cảm thấy Lâm Hải sẽ có kết cục tốt.

Mà lúc này đây, Lưu Nhị gia đã mang theo vẻ mặt cười lạnh, đi tới trước bàn của ba người Lâm Hải.

“Tiểu tử, đừng nói Nhị gia ta không để cho ngươi cơ hội, việc hôm nay này, ngươi nói phải làm sao bây giờ a?”

Lưu Nhị gia từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng nói ra, đồng thời một cỗ uy áp kinh khủng, lập tức đáp xuống trên người ba người Lâm Hải, chuẩn bị dùng nghiền áp bên trên tu vi, gia tăng áp lực tâm lý cho ba người.

“Thực phiền a!”

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Mạnh Thanh Ca ở bên cạnh, đột nhiên vẻ mặt khó chịu, nhíu đôi lông mày kẻ đen lại bực bội nói.

“n?!”

Con mắt Lưu Nhị gia đột nhiên trừng ra, một cỗ lửa giận ngút trời mà lên, ánh mắt giống như là lợi kiếm đã rơi vào trên người Mạnh Thanh Ca, âm trầm nói ra.

“Ngươi vừa rồi, nói cái gì?”

Mạnh Thanh Ca nhìn cũng chưa từng liếc nhìn gã, bỏ thẳng qua câu hỏi của gã, mà là quay đầu nhìn về phía Lâm Hải, bất đắc dĩ giận dữ nói.

“Ngươi quất gã, hay là ta quất gã?”

Mạnh Thanh Ca vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ở đây liền hít một hơi khí lạnh, phảng phất như nhìn kẻ ngốc mà nhìn xem

Mạnh Thanh Ca, trong ánh mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

“Mẹ nó, cô nàng này lớn lên khuynh quốc khuynh thành, như thế nào đầu óc lại không dùng được?”

“Đã xong đã xong, vì những lời này, cô nàng này cũng muốn xui xẻo!”

Bản thân Lưu Nhị gia, thì càng thêm mộng bức, nhìn Mạnh Thanh Ca, thậm chí có loại cảm giác giống như nằm mơ.

“Ngươi mới vừa nói cái gì? Muốn quất ta? Ha ha, ha ha ha ha!”

Lưu Nhị gia phảng phất như nghe được chuyện cười cực lớn, nhịn không được lên tiếng nở nụ cười, trong ánh mắt tràn đầy đùa giỡn nồng đậm.

Mẹ nó, hiện tại nửa bước Địa Tiên, nói chuyện đều không biết trời cao đất rộng như vậy sao?

Không khỏi, trong ánh mắt Lưu Nhị gia mang theo vẻ đăm chiêu nồng đậm, nhìn về phía Lâm Hải.

Gã ngược lại muốn nhìn, loại câu nói giống như tìm chết này, Lâm Hải sẽ tiếp như thế nào?

Lâm Hải thì là mang theo một tia im lặng, hướng phía Mạnh Thanh Ca, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Quả nhiên, tiểu tử này căn bản không dám nhận lời, xem ra còn không có ngu ngốc về đến nhà.”

Thế nhưng mà một câu ngay sau đó của Lâm Hải, lại làm cho nụ cười trên mặt Lưu Nhị gia, lập tức cứng lại.

“Ngươi xem chính gã đều có thể cười thành thế kia, giống như cái thứ ngu xuẩn, rõ ràng chỉ số thông minh không đủ dùng.”

“Đối phó với loại kẻ đần này, để chúng ta ra tay, quá thấp kém rồi!”

Lâm Hải nhìn Lưu Nhị gia, vẻ mặt ghét bỏ lắc đầu, trong ánh mắt tràn đầy xem thường.

“Ha ha ha ha...”

Lâm Hải vừa thốt lên xong, Mạnh Thanh Ca lập tức khanh khách bật cười, đem Lưu Nhị gia tức đến mặt đều xanh rồi.

“Ngươi con mẹ nó...”

“A Đại, bắt gã ném ra cho ta!”

Lưu Nhị gia vừa muốn tức giận, đã thấy sắc mặt Lâm Hải trầm xuống, lạnh lùng nói.

“A Đại? Ai à?”

Tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó con mắt lập tức trừng tròn xoe, không thể tưởng tượng nổi hướng phía sau lưng Lâm Hải nhìn lại.

Chỉ thấy sau lưng Lâm Hải, bất ngờ đứng một cái nam tử trung niên khí tức cường đại đến mức để cho người hít thở không thông!

Mà để cho người khủng bố nhất chính là, nam tử này xuất hiện lúc nào, rõ ràng không ai phát giác!

“Đại, đại...”

Tại trong nháy mắt A Đại xuất hiện, sắc mặt của Lưu Nhị gia đối diện liền thay đổi, đồng thời một cỗ sợ hãi vô cùng, lập tức từ đáy lòng xông ra, sợ tới mức gã thiếu chút nữa hồn đều đã bay.

"Đại con em ngươi!"

A Đại quát lạnh một tiếng, không thấy động như thế nào, dĩ nhiên đã đến trước mặt Lưu Nhị gia, như đứa bé xách con gà con, đem Lưu Nhị gia xách ra ngoài.

"Đậu phộng, người này là ai, như thế nào mạnh như vậy?"

"Mẹ nó, trảo Lưu Nhị gia Hóa Thần trung kỳ, dễ dàng như là trảo gà!"

Tất cả mọi người đều mộng bức, lại nhìn Lưu Nhị gia vừa rồi uy phong bát diện, giờ phút này đã bị A Đại xách trong tay, thậm chí ngay cả động cũng không dám động thoáng một phát, toàn thân run rẩy, sắc mặt như tro tàn, trong ánh mắt chỉ còn lại có khủng bố nồng đậm!

Vèo!

Thân ảnh của A Đại bỗng nhiên biến mất, sau một khắc dĩ nhiên đã xuất hiện ở chỗ cửa tiện, khẽ vươn tay, giống như ném rác rưởi, đem Lưu Nhị gia ném đi ra ngoài.

Phanh!

Lưu Nhị gia tại trên đường cái, rơi lăn một đường, sau đó đầy bụi đất đứng lên, liền đầu cũng không dám quay lại một cái, so với con thỏ còn chạy nhanh hơn, vèo cái đã bỏ chạy cái vô tung vô ảnh.

Mà A Đại cũng về tới sau lưng Lâm Hải, hai tay khoác ra sau lưng vừa đứng, sắc mặt lạnh lùng, nhìn không chớp mắt, hoàn toàn một bộ dạng bảo tiêu.

"Mẹ nó, trách không được người ta cuồng như vậy, náo loạn cả buổi là mang theo bảo tiêu ni!"

“Có thể đem Lưu Nhị gia lập tức dọa nước tiểu, cái bảo tiêu này đoán chừng là Hóa Thần hậu kỳ a? Quá ngưu bức rồi!”

“Sự tình đã rất rõ ràng rồi, đây nhất định là công tử nhà ai đi ra ngoài du ngoạn đâu rồi, Lưu Nhị gia lần này xem như đá trúng thiết bản rồi.”

Không khỏi, mọi người trong nội tâm, đối với Lâm Hải nhiều hơn một tia kính sợ thật sâu.

“Bảo tiêu Đại Thừa cảnh? Được a!”

Mà ngay cả Mạnh Thanh Ca cũng là sững sờ, đánh giá A Đại một phen, hướng phía Lâm Hải kinh ngạc nói.

Phù phù!

Mạnh Thanh Ca vừa thốt ra lời này xong, không đợi Lâm Hải trả lời, Lý Diệp ở đối diện đã trực tiếp đặt mông ngồi trên mặt đất.

Bất quá rất nhanh, Lý Diệp lại bò lên, chỉ là miệng của tiểu tử này, lại kinh ngạc đến mức rốt cuộc không thể ngậm lại rồi.

“Đậu phộng đậu phộng đậu phộng!”

Lý Diệp chỉ vào Lâm Hải liên tục kinh hô, con mắt đều nhanh trừng ra.

“Ngươi không sao chớ?”

Lâm Hải có chút phát mộng, không biết Lý Diệp đây là phát cái thần kinh gì rồi.

Vèo!

Lý Diệp trực tiếp lẻn đến bên người Lâm Hải, một tay ôm lấy cổ Lâm Hải.

“Ha ha, ngươi nha che dấu quá sâu a?”

“Ngoan nghe lời cái thiên tích, cao không thể chạm Đại Thừa cảnh, rõ ràng cho ngươi làm hộ vệ!”

“Mau cùng huynh đệ nói, ngươi nha là công tử hào phú nhà ai!”

“Hào con em ngươi a!” Lâm Hải cười mắng đem Lý Diệp đẩy ra, “A Đại chỉ là một người bằng hữu của ta mà thôi.”

“Thật vậy chăng?”

Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp, đồng thời hướng phía Lâm Hải quăng đến ánh mắt nghiền ngẫm, âm dương quái khí hỏi.

A Đại giống như một cây gỗ, đứng tại sau lưng Lâm Hải, tuyệt đối là thế đứng tiêu chuẩn của bảo tiêu.

Nói là bằng hữu, mẹ nó lừa gạt quỷ đấy.

“Ai!”

Đột nhiên, một thanh âm thở dài nặng nề, truyền vào trong lỗ tai của ba người Lâm Hải.

Lâm Hải sững sờ, sau đó ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy lão bản mang theo khuôn mặt u sầu thật sâu, quay người ly khai.

Bóng lưng bộ pháp của lão có chút ít phù phiếm cùng cô đơn tịch mịch, có một loại cảm giác tuổi xế chiều, thê lương nói không nên lời.

Giờ phút này, lão bản quán rượu, nội tâm tràn đầy đắng chát, đồng thời nội tâm cũng tràn đầy oán hận đối với Lâm Hải.

Những công tử ca của gia tộc lớn này, không có việc gì không đợi tại trong thành Thái Huyền, chạy đến chỗ biên giới này giả trang cái bức gì a!

Ngươi tự làm tốt, trang hết bức sướng rồi thì phủi mông bỏ đi, chính mình con mẹ nó đang chọc ai gây ai?

Chẳng những muốn bồi hơn hai trăm vạn Linh thạch, tạ tội cho Lưu Nhị gia.

Hơn nữa Lưu Nhị gia mới vừa rồi còn bị cái A Đại kia dưới vạn chúng trừng trừng mắt nhìn ném văng ra ngoài, có thể nói là mất hết thể diện.

Dùng hiểu biết của lão đối với cách làm người của Lưu Nhị gia, việc này tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

Lưu Nhị gia không dám chọc giận các ngươi, nhưng lại dám thu thập ta à, khoản sổ sách này tuyệt đối sẽ rơi vào trên đầu của ta!

“Thật sự là họa trời giáng a!” Nội tâm lão bản tuyệt vọng một hồi, cảm giác cái quán rượu này của mình, chỉ sợ muốn không mở nổi nữa.

Nhìn bộ dạng bi thương của lão bản, trong nội tâm Lâm Hải khẽ động, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

“Lão bản, xin dừng bước!” Lâm Hải đột nhiên mở miệng, đem lão bản gọi lại.

Chương 1834: Nói cái giá đi, ta mua!

“Công tử, có gì phân phó?” Lão bản xoay người, thần sắc ảm đạm nói ra.

“Có phải, ta đã rước lấy phiền phức cho ngươi hay không?”

Lâm Hải thở dài nói, hắn xuất thân tầng dưới chót, lúc tại Nhân Gian giới đối với loại du côn lưu manh như Lưu Nhị gia này, cũng coi như có chút hiểu rõ.

Hôm nay Lưu Nhị gia bị chính mình thu thập một chầu, thời điểm gây chuyện không tốt sẽ làm trầm trọng thêm, đem sổ sách tính toán tại trên đầu lão bản.

“Không có, công tử quá lo lắng!”

Lão bản liên tục lắc đầu, tuy sự thật đúng là như thế, nhưng lão nào dám nói đúng a!

Liền Lưu Nhị gia làm mưa làm gió tại trên đầu của lão, đều bị một cái bảo tiêu của Lâm Hải, dọa thành cái bức dạng kia.

Chính mình nếu khiến Lâm Hải mất hứng, cái chịu trách nhiệm đó phải rất lớn a.

“Đem quán rượu của lão, mua lại a!” Đúng lúc này, Mạnh Thanh Ca đột nhiên ở bên cạnh nói ra.

“n?”

Lời nói của Mạnh Thanh Ca, lại để cho Lâm Hải cùng lão bản, tất cả đều sững sờ.

“Trừ phi ngươi đem cái Lưu Nhị kia vừa rồi giết đi, nếu không quán rượu của lão, đoán chừng không mở nổi nữa.” Mạnh Thanh Ca tiếp tục nói.

“Bất quá, cho dù giết Lưu Nhị, cuộc sống của lão cũng sẽ không sống khá giả, Lưu Nhị đã kinh doanh tại đây nhiều năm, thế tất có không ít thế lực, lão còn muốn tiếp tục kinh doanh xuống, khó khăn.”

“Ai!” Mạnh Thanh Ca vừa nói xong, lão bản lập tức thở dài thật sâu, mặt mũi tràn đầy đắng chát.

Những lời này, xem như nói đến trong lòng của lão rồi.

Tuy để cho lão bán quán rượu đi, thì lão có chút không nỡ, nhưng cái này giống như cũng là đường ra duy nhất rồi.

Lâm Hải ngược lại rất là động tâm, nội tâm đột nhiên đã tuôn ra một cái ý nghĩ.

“Cái quán này của ngươi bán bao nhiêu Linh thạch? Nói cái giá đi, ta mua!” Lâm Hải nhìn thẳng vào lão bản, thản nhiên nói.

Lão bản sững sờ, không nghĩ tới Lâm Hải thật đúng là có ý định mua lại.

“Công tử, thỉnh lên trên lầu trao đổi!”

“n, thỉnh!”

Ba người Lâm Hải, đi theo lão bản đến một cái gian phòng rộng rãi ở lầu hai, là văn phòng của lão bản.

Sau khi ngồi xuống, lão bản tự mình dâng trà cho ba người Lâm Hải, rồi mới than nhẹ một tiếng nói ra.

“Cái quán này, Vương mỗ kinh doanh nhiều năm, nếu không có sự tình bất đắc dĩ, thật sự là không bỏ được bán a!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Lão bản, chúng ta đi thẳng vào vấn đề a, ngươi ra cái giá đi!”

Vương lão bản nghe được, ngẩng đầu nhìn Lâm Hải một lát, sau đó duỗi ra ra một cái bàn tay, lại lật thoáng một phát.

“Một nghìn vạn Linh thạch!”

“Một nghìn vạn?!” Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, mẹ nó, mắc như vậy?

Cái Vương lão bản này cũng thực có can đảm muốn a!

Lâm Hải tuy nói có được bảo tàng của Chủ thượng, Linh thạch nhiều vô số kể, nhưng là khoảng cách với một nghìn vạn, lại còn kém quá xa rồi.

Lâm Hải tính toán qua một cái, tính thêm toàn bộ Linh thạch trong Luyện Yêu Hồ vào cùng một chỗ, tối đa cũng chỉ là bốn mươi năm mươi vạn khỏa.

“Ta đi, ngươi đây không phải là công phu sư tử ngoạm sao?” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Lý Diệp trực tiếp nhảy lên, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nói.

Một nghìn vạn Linh thạch, Lý Diệp thiếu chút nữa bị sợ chết!

Mạnh Thanh Ca ở một bên, thì là chau mày, nhàn nhạt nói ra.

“Lão bản, tối đa năm trăm vạn!”

“Ách...” Mạnh Thanh Ca vừa thốt ra lời kia, Lâm Hải cùng Vương lão bản đều ngây ngẩn cả người.

“Mẹ nó, vẫn là nữ nhân biết trả giá a, trực tiếp nhảy vào là chém một nửa a!” Lâm Hải dứt khoát không nói, loại sự tình này, xem ra Mạnh Thanh Ca so với chính mình còn lành nghề hơn.

“Vị tiểu thư này, cái quán này của ta, buôn bán hàng năm đều không chỉ có năm trăm vạn, lợi nhuận thuần càng là đã ngoài một trăm vạn Linh thạch, năm trăm vạn này, quá ít a?” Vương lão bản cười toe toét miệng nói ra.

Mạnh Thanh Ca thì là mặt không biểu tình, đạm mạc nhìn lão một cái.

“Nếu như ngươi cảm thấy thiếu, chúng ta đây không mua, ngươi bán cho người khác đi thôi!”

Mạnh Thanh Ca nói xong, trực tiếp đứng người lên, kéo cánh tay Lâm Hải một cái.

“Đi thôi, dù sao chúng ta chỉ là cái khách qua đường, mua ngược lại là vướng víu.”

Lâm Hải vẻ mặt kinh ngạc đứng dậy, nhìn Mạnh Thanh Ca có chút phát mộng.

Cái này, cái này trực tiếp là đàm phán không thành?

“Ai u, tiểu thư ngươi đừng vội nha, giá cả không thích hợp, chúng ta lại thương lượng mà!”

Vương lão bản vừa thấy Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca phải đi, vội vàng ngăn lại, sau đó cắn răng một cái.

“Chín trăm vạn, được không?”

Mạnh Thanh Ca không nói lời nào, lôi kéo Lâm Hải tiếp tục đi.

“Tám trăm vạn!”

…

“Bảy trăm vạn, không thể ít hơn nữa rồi, bà cô của ta ơi!”

…

“Sáu trăm vạn, sáu trăm vạn là giá thấp nhất!”

…

Mạnh Thanh Ca ngoảnh mặt làm ngơ, lôi kéo Lâm Hải ra khỏi gian phòng.

Vương lão bản nhanh chóng dậm chân cắn răng một cái, chạy nhanh hai bước đem hai người ngăn lại.

“Công tử, tiểu thư, Vương mỗ hôm nay xem như bồi chảy máu rồi, năm trăm vạn thì năm trăm vạn, bán cho các ngươi á!"

Kkhóe miệng Mạnh Thanh Ca lúc này mới nhếch lên, hướng phía Lâm Hải đắc ý trừng hai mắt.

"Nói sớm đi, làm gì khó khăn!"

Nói xong, Mạnh Thanh Ca hướng phía Lâm Hải gật gật đầu.

"Giao tiền đi thôi!"

"Ách..." Miệng Lâm Hải giật giật, thoáng cái mộng bức ở đằng kia rồi.

Giao tiền con em ngươi a, ca ca con mẹ nó nào có nhiều Linh thạch như vậy?

"Trước giúp ta bù được không?" Lâm Hải cười nói, Mạnh Thanh Ca há miệng đã năm trăm vạn, còn có cái loại bảo vật nhẫn không gian này, xem xét chính là cái phú bà.

Con mắt Mạnh Thanh Ca cũng trừng lớn.

"Ta không có a, trên người chỉ có hơn một trăm vạn!"

Phốc!

Lâm Hải nghe được, thiếu chút nữa phun ra.

Mẹ nó, vừa rồi gọi hung như vậy, náo loạn cả buổi căn bản là cầm không nổi à?

Lâm Hải không khỏi lại đem ánh mắt, tội nghiệp chuyển hướng về phía Lý Diệp.

"Đừng nhìn ta!" Lý Diệp vội vàng khoát tay, "Ta là nghèo bức, toàn thân cao thấp đến một vạn khỏa Linh thạch đều không có!"

Lâm Hải lập tức bó tay rồi, so với hắn càng im lặng hơn, thì là bên cạnh Vương lão bản, giờ phút này toét miệng sắp khóc rồi.

Cảm tình giá tiền này dưới một đao chém đi một nửa, đem lão chém đến mặt đều tái rồi.

Kết quả kết quả là, Linh thạch cầm không ra, nháo đâu?

“Thực cầm không ra à?” Mạnh Thanh Ca cũng trợn tròn mắt, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Thật sự! Thật không cầm ra nổi!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Ai u ta đi!” Mạnh Thanh Ca liếc mắt trắng một phen, triệt để bó tay rồi.

“Công tử, tiểu thư, cái quán này, còn, còn có mua hay không?” Vương lão bản ở một bên, tội nghiệp mà hỏi.

Lão chính là vẫn chờ, bán cái quán này đi rồi cầm Linh thạch chạy trốn đấy.

Đắc tội Lưu Nhị gia, bọn Lâm Hải vừa đi, tuyệt đối không có quả ngon để lão ăn.

Đêm dài lắm mộng a!

“Mua!”

Lâm Hải cắn răng một cái, kiên quyết nói.

“Ngươi cho ta thời gian ba ngày, ta đi kiếm Linh thạch, tối đa ba ngày, ta sẽ đưa tới cho ngươi!”

“Ba ngày?” Vương lão bản há miệng một phát, thiếu chút nữa quỳ cho Lâm Hải.

“Công tử, nếu ngươi đi đâu mà nói, thời gian ba ngày, Lưu Nhị gia có thể đùa chơi chết một trăm cái ta rồi."

Lâm Hải nhướn mày, sau đó hướng phía A Đại đứng ở sau lưng vẫy tay một cái.

"A Đại, ngươi tới!"

"Ba ngày thời gian ta không ở đây này, bảo vệ tốt cho Vương lão bản, không thể có bất kỳ sơ xuất, nếu không ta bắt ngươi tới hỏi!"

"Vâng!" A Đại vội vã cung kính đáp ứng nói.

"Cái này, ngươi yên tâm a?" Lâm Hải hướng phía Vương lão bản nói ra.

"A, cái kia đa tạ Lâm công tử rồi!"

Vương lão bản lúc này mới bất đắc dĩ đáp ứng, cũng là sự tình bất đắc dĩ rồi.

Dù sao cái quán này, ngoại trừ Lâm Hải ra, lão muốn bán cũng không biết nên bán cho ai đi.

Năm trăm vạn Linh thạch, cũng không phải ai cũng có thể cầm ra được.

"n!" Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó hướng phía Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp nhìn thoáng qua.

"Đi thôi!"

Vương lão bản cung kính đem ba người Lâm Hải đưa ra ngoài, nhìn thấy A Đại cũng không có rời đi theo Lâm Hải, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Hi vọng vị công tử này, có thể sớm chút trở lại a!"

Ba người Lâm Hải đi xuống lầu, ở dưới ánh mắt nhìn soi mói kính sợ của các thực khách nơi đại sảnh, đã đi ra khỏi Túy Tiên Lâu.

“Này, thời gian ba ngày ngắn ngủi như vậy, ngươi đi đâu kiếm Linh thạch à?” Vừa ra ngoài, Mạnh Thanh Ca liền hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là cười cười, đánh cái búng tay, thần bí nói.

“Sơn nhân tự có diệu kế!”

Chương 1835: Luật pháp giao thông ở thành Thái Huyền!

“Đi theo ta!”

Lâm Hải nói xong, thân ảnh lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang, thẳng đến phương hướng trung tâm của thành Thái Huyền bay nhanh mà đi.

“Này, ngươi chậm một chút, siêu tốc sẽ bị phạt tiền!”

Thanh âm lo lắng của Mạnh Thanh Ca, vang lên tại bên tai, lại để cho dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã cái chó gặm phân.

Sau đó, dừng bước lại, quay người lại mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Mạnh Thanh Ca, kinh ngạc mà hỏi.

“Cái đồ chơi gì? Siêu tốc còn phạt tiền?”

“Đúng vậy, tu vi phía dưới Đại Thừa khi hành tẩu tại trong thành, tốc độ không được vượt qua một trăm hai mươi kilomet, người vi phạm sẽ trọng phạt, người siêu tốc nghiêm trọng, còn cũng bị vĩnh viễn cấm vào thành Thái Huyền!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, thiếu chút nữa phun ra.

“Tốc độ không được vượt qua một trăm hai mươi kilomet?!”

Mẹ nó, thực không phải là giống như đường cao tốc ở Nhân Gian giới sao?

Không nghĩ tới đều đã tu tiên rồi, lại còn phải chịu ước thúc giống như trước a.

Chẳng lẽ nói, một trăm hai mươi kilomet, là tốc độ hạn chế thông dụng của tam giới sao?

Lâm Hải thật sự là dở khóc dở cười, quả thực triệt để say.

“Vậy đã ngoài Đại Thừa kỳ đâu?” Lâm Hải mang theo một tia hiếu kỳ, hỏi.

“Đã ngoài Đại Thừa kỳ tự nhiên không bị hạn chế a, bởi vì vì bọn họ biếtđáp mây bay, bất quá bọn họ bị hạn chế độ cao!”

“Ta đi!” Lâm Hải nhịn không được thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Hạn chế độ cao? Cái này mẹ nó không phải là xe vận tải lớn sao?

“Có phải thời điểm bọn họ đáp mây bay, còn hạn chế mang theo số người cùng sức nặng hay không?” Lâm Hải chịu đựng cười hỏi.

“Ồ, ngươi làm sao biết?” Mạnh Thanh Ca kinh ngạc hỏi.

“Một cái Đại Thừa tôn sư, có thể mang theo ba người, sức nặng của vật phẩm mang theo, không cao hơn một vạn cân.”

Nói xong, Mạnh Thanh Ca nhìn Lâm Hải ngạc nhiên một hồi.

“Khó lường a, ngươi rõ ràng hiểu được suy một ra ba!”

Phốc!

Lâm Hải thiếu chút nữa phun ra, cái lông suy một ra ba a, cái này còn khó lường?

Cái này mẹ nó không phải là không cho phép quá tải siêu trọng ở Nhân Gian giới sao?

“Ai định ra loại quy củ này à?” Lâm Hải quả thực đối với người chế định quy củ, triệt để bó tay rồi.

Thậm chí cũng hoài nghi cái huynh đệ này, có phải là từ Nhân Gian giới đến, thuận tiện đem luật pháp giao thông của Nhân Gian giới, phổ cập thoáng một phát hay không.

“Là đệ nhất quân sư dưới trướng Quốc vương nghĩ ra được.” Mạnh Thanh Ca nói ra.

“Nhân khẩu trong Thái Huyền Thành thật sự quá nhiều, trước kia lúc không hạn chế tốc độ, mỗi ngày đều phát sinh thiệt nhiều thảm án đụng chết người.”

“Nếu là có chút Hóa Thần kỳ tính cách lạnh lùng lại toàn lực đi đường mà nói, căn bản sẽ không né tránh, không suy nghĩ đem các Nguyên Anh kỳ đi lướt qua, trực tiếp đâm chết.”

“Đại Thừa cảnh đi trên bầu trời, tuy không tồn tại vấn đề này, nhưng dễ dàng bay rất cao, đào thoát khỏi ánh mắt quan sát, hoặc là chuyển đi một ít bảo vật không rõ lai lịch.”

“Cho nên, trên mặt đất thì có hạn chế tốc độ, bầu trời thì có quy định hạn chế độ cao cùng hạn chế sức nặng!”

“Ta đi!” Lâm Hải nghe mà hai mắt đều thẳng.

“Đệ nhất quân sư? Không phụ lòng cái danh xưng này!” Lâm

Hải không khỏi dựng thẳng ngón tay cái, nói ra.

Sau đó, Lâm Hải nhíu mày, nói ra.

“Địa phương ta muốn đi, cách đây hơn ba nghìn kilomet, chúng ta không thể dùng cái tốc độ này chạy tới, nếu không dưa leo đồ ăn đều nguội lạnh a!”

“Vậy cũng đơn giản a!” Mạnh Thanh Ca cười cười, “Đi lên phía trước khoảng mười dặm, thì có địa phương cho thuê Yêu thú phi hành, tuy tốc độ không phải rất nhanh, nhưng hơn ba nghìn km, bốn năm giờ đồng hồ, vậy là đủ rồi.”

“Còn có địa phương cho thuê Yêu thú phi hành?” Lâm Hải trợn mắt há hốc mồm, thật sự là cảm giác cái thành Thái Huyền này, quá mẹ nó phát đạt, chính mình quả thực có loại cảm giác người sống trên núi đi vào thành.

“Bao nhiêu tiền một giờ?” Lâm Hải tò mò hỏi.

“Không đắt, một giờ chỉ cần một vạn khỏa Linh thạch!”

Phốc!

Cái này mẹ nó còn không đắt?

Lâm Hải đã bó tay rồi, tiêu phí trong cái thành Thái Huyền này, cũng thật là cao a.

Vốn trên người Lâm Hải mang theo mấy chục vạn khỏa Linh thạch, cho là mình xem như thổ hào rồi.

Kết quả vừa đến thành Thái Huyền mới biết được, chính mình hoàn toàn là cái nghèo bức.

Thủ đô, không so được a không so được!

“Không cần phí chuyện này nữa!” Lâm Hải mới sẽ không đi tiền tiêu uổng phí cho cái này.

“A Nhị, mang bọn ta lên trời!”

“A Nhị, ai à?” Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp sững sờ, sau đó đột nhiên một đạo thanh âm thâm trầm, vang lên tại sau lưng ba người.

“Vâng!”

“Đậu phộng!” Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp lại càng hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một cái nam tử có khí tức khủng bố, không biết từ lúc nào, đã đứng ở phía sau bọn họ.

Ông!

Không đợi bọn họ phục hồi tinh thần lại, một đóa tường vân đã xuất hiện tại dưới chân A Nhị.

“Lại một cái Đại Thừa?!” Lần này, liền cả Mạnh Thanh Ca đều có chút giật mình rồi, có chút kinh ngạc nhìn Lâm Hải thêm hai mắt.

“Lâm Hải, ngươi thật là từ cái địa phương nhỏ bé như thành Lưu Tô kia đi ra hay sao?”

“Không thể giả được!” Lâm Hải nhún vai, sau đó liền nhảy lên tường vân.

“Còn chờ cái gì, đi lên nhanh một chút a!”

Mặt mũi Mạnh Thanh Ca tràn đầy nghi hoặc, miệng giật giật, vẫn là nhịn xuống không có hỏi tiếp, thả người nhảy lên tường vân, trên mặt đã khôi phục lạnh nhạt, hiển nhiên là người đã gặp qua nhiều chuyện.

Còn Lý Diệp ở bên cạnh, thì có chút không bình tĩnh rồi, nhìn chằm chằm vào tường vân dưới chân A Nhị, hai mắt ứa ra hào quang.

“Trời ạ, trời ạ, cái này, cái này là tường vân của Đại Thừa tôn sư sao?”

“Mẹ nó, trước kia đều là nghe nói, hôm nay rốt cục nhìn thấy sự thật rồi!”

Lâm Hải im lặng một hồi, tức giận nhìn y một cái.

“Dong dài cái gì, đi lên nhanh một chút a!”

“Ai ai, được rồi!” Lý Diệp đã sớm hưng phấn đến không thể chờ đợi được rồi, thế nhưng mà vừa muốn bước chân, lại ngừng lại, sau đó nhút nhát e lệ liếc nhìn A Nhị, nuốt nuốt nước miếng, cung kính nói.

“Tiền bối, ta, ta có thể đi lên sao?”

“Công tử, thỉnh!” A Nhị mặt không biểu tình, ngữ khí lại cực kỳ khách khí hướng phía Lý Diệp nói ra.

Tuy tu vi của Lý Diệp, tại trong mắt A Nhị giống như con sâu cái kiến, nhưng y lại là bằng hữu của Lâm Hải, A Nhị cũng không dám khinh mạn.

“A, hảo hảo hảo, cám ơn tiền bối!”

Lý Diệp bị A Nhị khách khí mời, sướng đến linh hồn nhỏ bé thiếu chút nữa đã bay.

Đại Thừa tôn sư a, rõ ràng đối với bản thân khách khí như thế, cái này nếu nói ra, có bao nhiêu tự hào a.

Đáng tiếc a, đám người ngày thường xem thường mình kia, không có thấy một màn như vậy.

Nếu không, không phải mẹ nó làm sáng mù mắt chó của bọn chúng sao!

Vèo!

Lý Diệp nhảy lên tường vân, sờ sờ chỗ này nhìn xem chỗ kia, tràn ngập tò mò cùng tâm thần bất định.

“Mục tiêu, ba nghìn kilomet phía chính nam!”

“Vâng!”

Theo Lâm Hải ra lệnh một tiếng, A Nhị chân đạp tường vân, lập tức bay lên không, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại phía chân trời.

“Oa, quá thoải mái a, không thể tưởng được bản thân cũng có một ngày đằng vân giá vũ!”

Lý Diệp tại trên đám mây, cảm thụ được kình phong không ngừng gào thét lao qua bên tai, hưng phấn đến liên tục kêu to.

Đem Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca ở một bên, nhìn mà im lặng một hồi.

“Này, có thể yên tĩnh hay không a, ngươi như vậy lộ ra rất không kiến thức, rất mất mặt có được không?” Mạnh Thanh Ca liếc mắt, nói ra.

“Ha ha ha, ta vốn là không kiến thức nha, bất quá hiện tại đã có, huynh đệ lên trời, oa ha ha ha!”

Lý Diệp chẳng những lơ đễnh, ngược lại cười càng vui vẻ hơn rồi.

“Đúng rồi, bản thân hiện tại cũng có điện thoại rồi, ta phải chụp ảnh lưu niệm a, trở về ít nhất có thể thổi ngưu bức một trăm năm!”

Hai mắt Lý Diệp tỏa sáng, nghĩ tới đem cái điện thoại mà Lâm Hải đưa y chụp lại chuyện này.

Vội vàng đem điện thoại di động lấy ra, đang chuẩn bị chụp ảnh, đột nhiên cảnh tượng trước mắt biến đổi, tường vân ngừng lại, rơi trên mặt đất.

“Ách... Như thế nào lại không bay nữa?” Lý Diệp cầm điện thoại, vẻ mặt mờ mịt.

“Đến địa phương rồi!” Lâm Hải im lặng một hồi, từ bên trên tường vân nhảy xuống.

“À? Ba, ba nghìn kilomet, cái này đã đến?”

Lý Diệp triệt để trợn tròn mắt, thời gian huynh đệ nói mấy câu, ba nghìn kilomet đã đi xong rồi, cái tốc độ này mẹ nó cũng quá nhanh đi?

Mặt mũi tràn đầy không bỏ từ bên trên tường vân nhảy xuống, Lý Diệp sắp khóc rồi.

“Thật vất vả mới được lên trời, còn không có lưu lại chứng cớ, lúc này đi khoác lác trang bức với người như thế nào a!”

Thời điểm vẻ mặt Lý Diệp tiếc hận, Lâm Hải dĩ nhiên ngừng chân mà đứng, ánh mắt bình tĩnh hướng một chỗ kiến trúc khí thế rộng rãi ở phía trước nhìn lại.

Mạnh Thanh Ca men theo ánh mắt của Lâm Hải nhìn lên, lập tức khẽ giật mình, sau đó thần sắc cổ quái liếc nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi không phải là, muốn đi nơi này đi?”

Chương 1836: Tất cả đều là đánh bạc lớn nhỏ

“Bà mẹ nó, sòng bạc?”

Lý Diệp ở bên cạnh cũng là cả kinh, nhìn xem Lâm Hải có chút lo lắng.

“Lâm Hải, mười đánh bạc chín thua a!”

Lâm Hải không thèm để ý chút nào mà nhún vai, vẻ mặt nhẹ nhõm nói ra.

“Nhưng các ngươi cảm thấy, còn có cái gì so với sòng bạc, có lợi nhuận nhanh hơn sao?”

“Nhưng là bồi cũng nhanh a!” Lý Diệp cười toe toét miệng, nói ra.

Mạnh Thanh Ca ở một bên, cau đôi lông mày kẻ đen lại, nhìn Lâm Hải ngưng trọng nói ra.

“Lâm Hải, coi như hết, 500 khỏa Linh thạch mà thôi, ta lại để cho người lập tức đưa tới.” Nói xong, Mạnh Thanh Ca liền móc điện thoại di động ra.

“Đừng đừng đừng!” Lâm Hải vội vàng ngăn lại, sau đó vẻ mặt im lặng nhìn hai người một chút.

“Hai người các ngươi, đối với ta không tin như vậy à?”

“Đây không phải vấn đề tin tưởng!” Mạnh Thanh Ca nghiêm túc nói ra, “Vừa rồi Lý Diệp cũng nói, mười lần đánh bạc chin lần thua, nếu như ngươi là đi đánh bạc nhỏ tìm niềm vui, chúng ta tự nhiên không ngăn trở.”

“Thế nhưng mà, ngươi là vì kiếm Linh thạch, muốn trong khoảng thời gian ngắn thắng đủ năm trăm vạn khỏa, phải hạ tiền đánh bạc lớn, lớn đến mức rất có thể sẽ cho ngươi thua sạch sẽ a!”

“Ha ha, thua sạch sẽ? Không tồn tại!” Lâm Hải lắc đầu, sau đó ánh mắt sáng quắc, liếc nhìn hai người.

“Tin tưởng ta một lần, được không?”

Nói xong, Lâm Hải mang theo dáng tươi cười tự tin thong dong, hướng phía sòng bạc đi đến.

“Ai!” Mạnh Thanh Ca than nhẹ một tiếng, mặt mũi tràn đầy cười khổ.

“Nếu Lâm Hải muốn chơi, vậy thì chơi a, cùng lắm thì hắn thua sạch rồi, ta lập tức sai người đưa tới năm trăm vạn khỏa Linh thạch là được.”

Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp, đều là vẻ mặt bất đắc dĩ, theo Lâm Hải tiến nhập vào trong tràng đánh bạc.

“quy mô thật lớn a!”

Nhà sòng bạc này, có tổng cộng tầng chín, mỗi một tầng đều là khí thế rộng rãi, lắp đặt thiết bị xa hoa, hơn nữa cực kỳ rộng rãi, dung nạp hơn vạn người đều không thành vấn đề gì.

“Hoan nghênh quang lâm!”

B=Ba người Lâm Hải vừa tiến đến, lập tức có nữ lang ăn mặc khêu gợi, mặt mỉm cười ở cửa ra vào cung nghênh.

“Ta lần đầu tiên tới, cách chơi ở chỗ các ngươi này là như thế nào?” Lâm Hải nhàn nhạt mà hỏi.

“Mời theo ta đến tổng đài đổi thẻ đánh bạc!”

Nữ lang mỉm cười, dẫn dắt Lâm Hải đến tổng đài.

“Công tử, thẻ đánh bạc của chúng ta tại đây, nhỏ nhất chính là một trăm khỏa Linh thạch, lớn nhất chính là một trăm vạn khỏa Linh thạch...”

“Đổi cho ta năm cái thẻ đánh bạc mười vạn!” Không đợi người tổng đài giới thiệu xong, Lâm Hải trực tiếp đã cắt đứt giới thiệu của nàng, sau đó ý niệm khẽ động, năm cái túi trữ vật đã sớm liền chuẩn bị tốt, ném vào trên quầy.

Nữ tử tổng đài khẽ giật mình, sau đó mang theo một tia kinh ngạc, liếc nhìn Lâm Hải.

“Công tử, cũng chỉ đổi năm cái thẻ đánh bạc mười vạn sao? Thẻ đánh bạc mệnh giá nhỏ, ngài không đổi một ít sao?”

“Không!” Lâm Hải lắc đầu.

“Tốt, ta lập tức kiểm tra số lượng Linh thạch của ngài, sau khi kiểm tra sẽ hối đoái thẻ đánh bạc cho ngài!”

Lập tức có cái nam tử trung niên tới, cầm lấy năm túi trữ vật của Lâm Hải xem xét một phen, sau đó hướng phía nữ lang tổng đài nhẹ gật đầu.

Nữ lang tổng đài, mang theo đầy mặt mỉm cười, đem năm cái thẻ đánh bạc màu xanh da trời, cung kính giao vào trong tay Lâm Hải.

“Công tử, đây là thẻ đánh bạc của ngài, bởi vì ngài đặt cược cất bước là mười vạn tiền, thuộc về hội viên cao cấp, kính xin ngài dời bước tới lầu tám, sẽ có nhân viên chuyên môn tiếp đãi ngài, chúc ngài chơi vui vẻ!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, tiếp nhận thẻ đánh bạc, đã đến đầu bậc thang của sòng bạc, thẳng đến lầu tám mà đi.

“Hoan nghênh quang lâm tầng tám của sòng bạc! Xin lấy ra thẻ đánh bạc của ngài, chúng ta cần kiểm tra thực hư thoáng một phát.”

Lâm Hải vừa mới đi lên, lập tức có người nam tử, mặt mũi tràn đầy mỉm cười hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Ta đi, thủ tục còn rất rườm rà.” Lâm Hải im lặng một hồi, đem năm cái thẻ đánh bạc lấy ra, đưa cho nam tử.

Nam tử nhận lấy, chỉ nhìn thoáng qua, lập tức liền cung kính trả lại cho Lâm Hải, sau đó hướng phía bên cạnh một cái cách tầng rộng thùng thình hô lên.

“Tiểu Mai, Tiểu Vũ, hầu hạ tốt vị công tử này!”

Tiếng nói của nam tử vừa rơi xuống đất, lập tức có hai cái nữ tử quần áo bạo lộ, gợi cảm, mỹ mạo quyến rũ, mang theo mỉm cười mê người, đi tới bên người Lâm Hải, một bên một cái khoác ở cánh tay Lâm Hải.

“Bà mẹ nó!” Toàn thân Lâm Hải cứng đờ, cảm nhận được mềm mại từ chỗ cánh tay truyền đến, lập tức một hồi sảng khoái.

“Công tử, ngươi muốn chơi cái gì, chúng ta cùng ngươi!”

“Trước tùy tiện xem một chút đi!”

Lâm Hải không dễ dàng phát giác đem hai cái cánh tay rút ra, sau đó hướng phía vị trí trung ương ở tầng tám sòng bạc đi đến.

Hai nữ tử sững sờ, sau đó kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, không nghĩ tới còn có loại nam nhân có tiện nghi mà không chiếm này.

“Ha ha, hai vị mỹ nữ có chỗ không biết, vị Lâm công tử này tính hướng không bình thường, hắn hảo nam phong, các ngươi vẫn là theo giúp ta a!”

Lý Diệp tại phía sau hèn mọn bỉ ổi mà cười cười, duỗi cánh tay nắm ở bờ vai lộ ra của hai nữ tử, hai cánh tay thập phần không thành thật một chút nào mà bắt đầu vuốt ve.

Phốc!

Con em ngươi!

Lâm Hải tức giận trừng Lý Diệp, ngươi nha mới con mẹ nó là tính hướng không bình thường ni!

Mạnh Thanh Ca thì ở một bên, khanh khách nở nụ cười.

“Hảo nam phong?” Hai nữ tử âm thầm lắc đầu, vốn đang chuẩn bị thi triển thủ đoạn, xem có thể trèo lên loại phú hào công tử ca này hay không, cái này xem như triệt để không có cửa để đùa giỡn rồi.

“Nhiều người như vậy?”

Lâm Hải vốn tưởng rằng, loại địa phương hào đổ tầng tám này, người chắc có lẽ không quá nhiều, nhưng bây giờ xem xét, mới biết được chính mình mười phần sai rồi!

Người đánh bạc ở cái tầng tám này, mặc dù không có nhiều như tầng một, nhưng phóng mắt nhìn lại, ít nhất cũng có hơn một ngàn người, thật sự là ra ngoài ý định.

“Thổ hào ở thành Thái Huyền, nhiều như vậy sao?” Lâm Hải càng ngày càng cảm thấy, chính mình như một thổ tài chủ từ trên núi đến, đã đến thành phố lớn, mới biết được chút tài sản của chính mình, là nhỏ bé cỡ nào.

“Lâm công tử, sòng bạc quy định, phía dưới Đại Thừa thì giải trí ở đại sảnh, đã ngoài Đại Thừa thì tại phòng giải trí, tu vi của ngài chưa tới Đại Thừa, có thể tùy ý giải trí ở đại sảnh.” Một trong hai cái nữ tử, kéo cánh tay Lý Diệp, hướng Lâm Hải giới thiệu nói.

“A? Đây là vì cái gì?” Lâm Hải khẽ giật mình, kinh ngạc hỏi.

Chẳng lẽ đánh bạc, còn căn cứ tu vi, phân đủ loại khác biệt sao?

“Là vì phòng ngừa ăn gian chơi bẩn, chia bài trong đại sảnh, đều là tu vi Hóa Thần hậu kỳ, chỉ cần tu vi không đến Đại Thừa, tỷ lệ ăn gian thành công tiếp cận về không.”

“Mà khách nhân đã ngoài Đại Thừa, thì chuyên môn sẽ do Đại Thừa cảnh tới chia bài, tiếp đãi tại phòng trong.”

Nữ tử giới thiệu xong, Lâm Hải chậm rãi nhẹ gật đầu, xem như đã minh bạch.

Tùy ý đi đến trước một cái bàn, Lâm Hải gom góp đi qua hướng phía bên trong nhìn lại, muốn xem xem sòng bạc ở cái Địa Tiên giới này, đều là có cái cách chơi như thế nào.

“Đánh bạc lớn nhỏ?”

Chỉ nhìn thoáng qua, trên mặt Lâm Hải liền lộ ra một vòng dáng tươi cười nhàn nhạt.

Xem ra càng là cách chơi đơn giản, lại càng dễ dàng phổ cập a, đánh bạc ở Địa Tiên giới, cũng không gì hơn cái này.

Nhưng sau khi lại tùy ý chuyển qua mấy cái bàn đài, Lâm Hải không khỏi ngây ngẩn cả người.

“Mẹ nó, như thế nào tất cả đều là đánh bạc lớn nhỏ?”

“Không có cái cách chơi khác sao?” Lâm Hải nhịn không được, hướng phía hai nữ tử đang cọ tại trên người Lý Diệp, kinh ngạc mà hỏi.

Hai nữ tử khẽ giật mình, sau đó kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, vẻ mặt mờ mịt.

“Công tử, toàn bộ sòng bạc, chẳng phải chỉ có một loại cách chơi này sao?”

“Cái gì? Chỉ có một loại cách chơi này?” Cái này, đến phiên Lâm Hải giật mình rồi.

“Ngươi đừng nói cho ta, hết thảy mọi người trong toàn bộ sòng bạc của các ngươi, đều là đang chơi đánh bạc lớn nhỏ a?”

“Đúng vậy a! Đến sòng bạc, đùa không phải là đánh bạc lớn nhỏ sao?” Nữ tử sững sờ nhìn xem Lâm Hải, đột nhiên cảm giác được Lâm Hải chẳng những tính hướng có vấn đề, đầu óc giống như cũng có vấn đề.

“Này, huynh đệ, ngươi sẽ không phải là lần đầu tiên đến sòng bạc a?” Mạnh Thanh Ca ở một bên, cũng mộng.

Lâm Hải liền cả trong sòng bạc đùa là cái gì cũng không biết, lại dám chạy tại đây đến kiếm Linh thạch, cái này mẹ nó lá gan cũng quá lớn a?

Không khỏi, trong đầu Mạnh Thanh Ca, bắt đầu hiện ra cảnh tượng thảm thương Lâm Hải thua chỉ còn một đầu quần cộc.

“Ngươi nói đúng, thật đúng là lần đầu đến!” Lâm Hải vừa nói, một bên vừa nở nụ cười.

“Không thể tưởng được, phương thức đánh bạc ở Địa Tiên giới, chỉ có một loại buồn tẻ như vậy a!” Một cái cách nghĩ để cho Lâm Hải cảm thấy hưng phấn, đột nhiên bắt đầu từ từ sinh ra ở trong đầu.

“Đậu phộng, huynh đệ, chúng ta vẫn là đi thôi! Đừng một hồi thua rồi cởi truồng đi ra ngoài!” Mạnh Thanh Ca thấy Lâm Hải thật đúng là là lần đầu tiên tiến vào sòng bạc, quả thực là triệt để bó tay rồi.

“Đi, tại sao phải đi? Ca ca là đến thắng!” Lâm Hải vừa nói, vừa đi đến trước một cái bàn, ngừng lại.

Chương 1837: Huynh đệ, đoán thực chuẩn!

Trước chiếu bạc, tụ tập một đám người tu hành, tất cả đều mắt đỏ hồng, nhìn chằm chằm vào cái cốc xúc xắc đang bị người chia bài đè lại.

Chia bài là một người nam tử trung niên, mang trên mặt một vòng mỉm cười tà tà, quét liếc qua mọi người.

Sau đó, cổ tay đang đè lại cốc xúc xắc nhẹ nhàng rời ra.

“Các vị, đặt cược a!”

Chia bài nói xong, bọn đổ khách này lập tức phía sau tiếp trước, đem thẻ đánh bạc bắt lên.

“Mua chắc rời tay!”

Sau khi đình chỉ đặt cược, nhóm đổ khách nguyên một đám hô hấp dồn dập, bắt đầu điên cuồng hô lên.

“Khai Đại, khai Đại!”

“Khai Tiểu, khai Tiểu!”

“Đại!”

“Đại!”

“Tiểu!”

“Đại!”

…

Ông!

Rất nhanh, chỉ thấy cái cốc xúc xắc kia, bắt đầu chậm rãi tiêu tán, từ từ bắt đầu trở nên trong suốt.

“Cái cốc xúc xắc này, chỉ dùng chân khí ngưng tụ mà thành, sau một phút đồng hồ khi chia bài buông tay ra liền tự động tiêu tán.”

“Mục đích làm như vậy, là vì phòng ngừa chia bài gian lận tại bên trên con xúc xắc, ngăn chặn khả năng ăn gian của sòng bạc.”

“Đương nhiên, người tham dự cũng phải tại trong ba mươi giây, làm ra lựa chọn đặt Đại hoặc Tiểu, cũng đặt cược, ba mươi giây thoáng qua một cái, phải mua định rời tay “

Một nữ tử bên người Lý Diệp, hướng phía Lâm Hải mỉm cười giới thiệu nói.

“Nguyên lai là như vậy.” Lâm Hải chậm rãi nhẹ gật đầu, phương pháp này ngược lại là so sánh hợp lý.

Dù sao người tu hành không giống người bình thường, nếu như cũng dùng cái loại con xúc xắc bằng vật dụng thực tế như ở Nhân Gian giới, muốn động thủ tay chân thì dễ dàng.

“Mở, mở!”

Cái lúc này, cốc xúc xắc dĩ nhiên đã tiêu tán không sai biệt lắm, điểm số bên trong cái sàng, cũng bắt đầu hiển hiện ra.

“Một cái hai, hai cái ba, tám điểm, Tiểu!”

Theo thanh âm đạm mạc của chia bài vang lên, nhóm đổ khách trước chiếu bạc, lập tức lại có một bộ phận lớn bắt đầu giậm chân đấm ngực.

“Đậu phộng, quá mẹ nó lừa được, tại sao lại là Tiểu!”

“Con mẹ nó, đều xuất liên tục hơn bảy lần Tiểu rồi!”

“Mẹ nó, hôm nay như thế nào lại tà môn vậy!”

…

Ngoại trừ số rất ít mấy người, cười mở cờ trong bụng, chảy nước miếng thu thẻ đánh bạc thẳng đến ra, cơ hồ tất cả mọi người, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi, tính tình cũng bắt đầu táo bạo.

Chia bài hiển nhiên đã nhìn quen các loại thần thái của đám đổ khách, giống như không coi ai ra gì, tiếp tục phóng xuất ra một cỗ chân khí, hình thành một cốc xúc xắc đã hoàn toàn phong bế, dao động.

Ba!

Sau mấy hơi, chia bài lần nữa đem cốc xúc xắc nhấn một cái, sau đó buông tay ra.

“Các vị, đặt cược a!”

“Mẹ nó, lần này nên ra Đại a! Lão tử vẫn áp Đại!”

“Ta cũng áp Đại, con mẹ nó ta không tin cái tà này!”

“Nếu như cái cục thứ tám này còn ra Tiểu, lão tử con mẹ nó trực tiếp ăn bay liệng, áp Đại!”

...

Phần đông đổ khách đỏ hồng mắt, bắt đầu lần nữa điên cuồng đặt cược, tuyệt đại đa số người, tất cả đều áp tại bên Đại.

Mà ngay cả bên áp thắng lúc trước, lúc này đây do dự một lát sau, cũng áp tại bên Đại!

Mà áp bên Tiểu, lúc này đây chỉ còn lại có hai người, bất quá tiền đặt cược cũng chỉ có một cái thẻ đánh bạc, mười vạn khỏa Linh thạch mà thôi.

Hiển nhiên, đã mở liền bảy ván Tiểu, cái cục thứ tám này có lẽ đã không có mấy người coi lại có khả năng ra Tiểu.

“Thiên Nhãn Thần Thông, khai!”

Lâm Hải ở một bên, trong nội tâm thì là thầm quát một tiếng, sau đó lập tức một vòng sương mù màu xanh da trời, ở trong con mắt hắn lóe lên rồi biến mất.

Sau một khắc, Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, cái cốc xúc xắc do chân khí ngưng tụ xuống đã dần mờ đi, điểm số xúc xắc, lập tức rơi vào trong mắt Lâm Hải.

“Ha ha, có ý tứ!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trên mặt đột nhiên lộ ra một tia biểu lộ kinh ngạc.

“Mua định rời tay!”

Theo một tiếng quát nhẹ của chia bài, vẻ mặt của nhóm đổ khách lần nữa khẩn trương bắt đầu nhìn chằm chằm vào cái cốc xúc xắc đang chậm rãi trở nên nhạt đi.

“Đại!”

“Đại!”

“Đại!”

“Đại!”

…

Trước chiếu bạc, một đám người điên cuồng hô Đại, con mắt toàn bộ đều đỏ, nguyên một đám giống như dã thú đã nổi giận.

Mà hai cái người mua Tiểu kia, thì lộ ra nhẹ nhõm vô cùng, giống như ván này không quan hệ với mình.

Rất hiển nhiên, tuy bọn họ mua Tiểu, nhưng liền cả chính bọn họ, đều cảm thấy rất không có khả năng sẽ thắng.

Sở dĩ mua Tiểu, hoàn toàn là bởi vì lúc trước thắng nhiều lắm, một ván này thuần túy là chơi đùa mà thôi.

Thua không sao cả, vạn nhất Tiểu có xác suất thắng mà nói, thế nhưng mà lại thắng một số lớn.

“Hai cái tên ngu xuẩn này, đều đã mở liên tục bảy ván Tiểu rồi, rõ ràng còn mua Tiểu, thật không có trình độ!” Lý Diệp thọt Lâm Hải, hướng phía hai cái người mua Tiểu kia chép miệng, nhẹ nói.

Lâm Hải thì là mang theo một nụ cười cổ quái, hướng phía Lý Diệp nói ra.

“Ngươi có từng nghe qua một câu, chân lý thường thường nắm giữ ở trong tay rất ít người!”

Lý Diệp sững sờ, Mạnh Thanh Ca ở bên cạnh thì là lắc đầu cười, liếc nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi sẽ không cho là, ván này thật sự còn ra Tiểu a? Loại xác suất này, quả thực...”

Lời của Mạnh Thanh Ca còn chưa nói hết, còn đang líu lo, sau đó đôi mắt dễ thương liền mạnh mẽ trợn tròn, không thể tưởng tượng nổi đã rơi vào trên chiếu bạc.

Mà lúc này đây, thanh âm nhàn nhạt của chia bài vang lên, chỉ là lúc này đây, liền cả thanh âm của chia bài, đều mang lên một tia khiếp sợ thật sâu.

“Một cái hai, một cái ba, một cái bốn, chín điểm, Tiểu!”

Hống!

Tiếng nói của chia bài vừa rơi xuống đất, toàn bộ trước chiếu bạc, lập tức liền tạc nồi rồi.

“Cái này mẹ nó không có khả năng, như thế nào lại là Tiểu!”

“Con mẹ nahf nó, xuất liên tục tám cục Tiểu, cái này không phải là lừa người sao?”

“Ta đi đại gia ngươi a, hôm nay khẳng định đụng quỷ rồi!”

“Đã xong đã xong, bồi đến quần cộc đều không có rồi!”

…

Nhóm đổ khách chắn trên bàn, tất cả đều điên rồi, nguyên một đám hai mắt đỏ ngầu, gắt gao nhìn chằm chằm vào xúc xắc trên chiếu bạc, sắc mặt tái nhợt, quả thực khó coi giống như cha chết.

Chỉ có hai cái đổ khách áp Tiểu kia, sau thất thần ngắn ngủi, tất cả đều lộ ra vô cùng cuồng hỉ.

Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, chơi phiếu tính chất tùy ý một áp, rõ ràng lại để cho bọn họ triệt để lợi nhuận lớn.

“Oa ha ha, thực mẹ nó đụng đại vận á!”

Hai người một bên làm càn cười lớn, một bên đem thẻ đánh bạc thắng đến, điên cuồng ôm vào trong ngực.

Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp, thì là thoáng cái mộng tại chỗ đó, qua hơn nửa ngày, mới đồng thời hướng phía Lâm Hải, giơ ngón tay cái lên.

“Huynh đệ, ngưu bức a, đoán thực chuẩn!”

Lâm Hải lập tức một hồi im lặng, ca ca cái kia gọi là đoán sao?

Cái kia gọi là ăn gian bằng bổn sự!

Mà lúc này đây, chia bài lần nữa lắc lắc xúc xắc, sau đó phịch một tiếng, đem cốc xúc xắc lần nữa đặt tại trên chiếu bạc.

Sau đó, tay vừa nhấc, nhàn nhạt nói ra.

“Các vị, đặt cược a!”

“Bà nhà nó, lần này nên ra Đại a! Ta mua Đại, mua toàn bộ!”

“Đi con mẹ nó, lão tử cũng bắt lại, mua Đại!”

“Nếu không ra Đại, thiên lý khó dung, ta cũng toàn bộ mua!”

Bọn đổ khách này giống như điên rồi, đưa thẻ đánh bạc trong tay, tất cả đều áp tại bên trên Đại.

Mà ngay cả hai người một ván trước áp Tiểu kia, lúc này đây cũng không có tiếp tục đặc lập độc hành, đem một nửa thẻ đánh bạc thắng đến, tất cả đều áp tại bên Đại.

“Không có người áp Tiểu?”

Chia bài sững sờ, sau đó mồ hôi trên mặt, lập tức liền chảy xuống rồi.

Mẹ nó, toàn bộ cái này áp Đại, sòng bạc còn không bồi chết à?

Rất hiển nhiên, liền cả y đều không cho rằng ván này còn có thể ra Tiểu, mở ra liên tục chín cục Tiểu, y tại sòng bạc đợi hơn một nghìn năm đến nay, giống như chưa gặp được qua được một lần.

Cái khái luận này, mẹ nó so với nam nhân sanh con, đều lớn hơn không được bao nhiêu.

“Này, còn đứng ngây đó làm gì a, cơ hội tốt bao nhiêu a, nhanh đặt cược a! Toàn bộ áp lên!” Mạnh Thanh Ca ở một bên, vẻ mặt kinh hỉ, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Đúng vậy a, cái này mẹ nó tương đương với nhặt Linh thạch a!” Con mắt Lý Diệp đều đỏ, y thật không nghĩ tới, gặp được loại cơ hội ngàn năm khó gặp gỡ này.

Sớm biết như vậy mà nói, y vừa rồi cũng mua chút ít thẻ đánh bạc rồi, cái này con mẹ nó tất lợi nhuận không thể nghi ngờ a!

“Tốt, vậy thì áp toàn bộ!” Lâm Hải cười cười, sau đó vung tay lên, đem năm cái thẻ đánh bạc giá trị năm trăm vạn khỏa Linh thạch, tất cả đều ném vào trên bàn đánh bạc.

Chương 1838: Ca, lại chơi mấy cục a!

“Đậu phộng, ngươi áp sai rồi!”

Lâm Hải áp hết thẻ đánh bạc, sắc mặt của Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp lập tức liền thay đổi, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi.

Chỉ thấy vị trí mà Lâm Hải áp, trên mặt bàn bất ngờ có một cái chữ “Tiểu” rất rõ.

Lâm Hải vậy mà đem toàn bộ thẻ đánh bạc, một mạch áp tại bên trên Tiểu đã xuất ra liên tục tám cục!

Cái này mẹ nó không phải hiển nhiên là tiễn đưa Linh thạch cho người sao?

“Mua định rời tay!”

Đúng lúc này, chia bài giống như sợ Lâm Hải đổi ý, đột nhiên hét lớn một tiếng, thanh âm đều bởi vì kích động, mà trở nên có chút phát run rồi.

“Cứu tinh a, thực mẹ nó là cứu tinh lớn a!”

Chia bài nhìn xem Lâm Hải, cảm động sắp khóc rồi.

Vốn tưởng rằng ván này muốn thua thảm rồi, tất cả mọi người đều mua Đại, sòng bạc muốn thua thảm rồi.

Mà y làm chia bài cho một bàn này, bị phạt tuyệt đối là trốn không thoát, gây chuyện không tốt thì tiền thưởng một năm cũng bị mất.

Nhưng thật không nghĩ tới, tại loại thời khắc tuyệt vọng này, Lâm Hải vậy mà nhảy ra, trực tiếp áp tại bên Tiểu.

Hơn nữa thẻ đánh bạc áp còn không ít, trọn vẹn năm mươi vạn khỏa Linh thạch!

Tuy cùng áp Đại đối diện mà so sánh, thuộc về như muối bỏ biển, nhưng loại tình huống hôm nay này, tỉ lệ đặt cược áp Đại rất nhỏ a.

Cho dù bọn áp Đại này cuối cùng thắng, đã có năm mươi vạn của Lâm Hải, sòng bạc tối đa lại ra một trăm vạn, liền đủ bồi được rồi.

Thẻ đánh bạc của Lâm Hải, trực tiếp giảm bớt một phần ba tổn thất của sòng bạc a!

“Ha ha ha ha, rõ ràng còn có người dám mua Tiểu, thật sự là chết cười ta rồi!”

“Huynh đệ, ngươi nha là làm từ thiện a, người tốt nha!”

“Ván này đã không hề lo lắng, không có khả năng ra lại Tiểu, chờ khóc đi!”

…

Trong lúc nhất thời, phần đông đổ khách tất cả đều nở nụ cười, ánh mắt nhìn xem Lâm Hải, tràn đầy cười nhạo cùng nhìn có chút hả hê, hoàn toàn tựa như đang nhìn một cái ngu xuẩn.

“Đã xong đã xong, năm mươi vạn khỏa Linh thạch cứ như vậy nước dội lá môn rồi, như thế nào không nhìn đúng rồi hãy hạ xuống a.”

Lý Diệp hối hận giậm chân đấm ngực, nhìn năm khỏa thẻ đánh bạc của Lâm Hải kia, lẻ loi trơ trọi đặt ở bên trên “Tiểu”, tâm đều đang nhỏ máu rồi.

“Không cho ngươi tới, ngươi không nên tới, cái này tốt rồi, bồi sạch sẽ a!” Mạnh Thanh Ca ở một bên, cũng là mặt mũi tràn đầy im lặng, xem ra chính mình rất cần thiết, đi tìm người đưa năm trăm vạn khỏa Linh thạch tới thôi.

Lâm Hải thì là có chút nhếch khóe miệng lên, hai tay ôm ngực, lộ ra một bộ biểu lộ đắc ý.

“Nói cái gì đó? Huynh đệ được xưng là tiểu vương tử sòng bạc anh tuấn tiêu sái, thân kinh bách chiến khó một lần bại, làm sao có thể thất bại?”

“Ván này, huynh đệ thắng định rồi!”

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải vừa nói, lập tức lại rước lấy một hồi cười to của các đổ khách khác.

“Mẹ nó, với cái trình độ này, còn tiểu vương tử sòng bạc đâu?”

“Thật sự là phục rồi, một hồi chờ cởi truồng rời đi a.”

“Ai u ta đi, huynh đệ, ngưu bức thổi trúng đến ta đều nghe không nổi nữa.” Mạnh Thanh Ca trực tiếp bị Lâm Hải nói đến tức cười, vỗ bả vai Lâm Hải, chịu đựng cười nói.

“Con mẹ nó a, ta không biết hắn, thật sự không biết hắn!” Lý Diệp càng không nghĩa khí, trực tiếp giả trang ra một bộ dạng không biết Lâm Hải, chê cười hướng hai cái mỹ nữ bên người nói ra.

“Đừng cãi nữa, mở!”

Cái lúc này, có người hét lớn một tiếng, mọi người lúc này mới an tĩnh lại, nhao nhao hướng phía cái cốc xúc xắc sắp tiêu tán nhìn lại.

Tuy ván này, tất cả mọi người xem ra đều là không hề lo lắng, nhưng trên chiếu bạc chính là như vậy, trong nháy mắt tuyên bố kết quả đó, vĩnh viễn là kích thích nhất.

Ông!

Rất nhanh, cốc đựng con xúc xắc biến mất, xúc xắc xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Ha ha ha, thắng thắng, cũng đã sớm nói, không có khả năng lại ra Tiểu!”

“Huynh đệ mua Tiểu kia, có thể đi với cái quần cộc a, ha ha ha!”

“Đúng đấy, lão tử thua liền tám cục rồi, cuối cùng là thắng một ván, thắng, thắng...”

Đám người kia vốn đang trong kích tình phấn khởi mà hưởng thụ vui sướng đánh bạc thắng, thế nhưng mà sau đó lại mạnh mẽ sững sờ, thoáng cái đột nhiên yên tĩnh trở lại, tất cả đều trợn tròn mắt.

Trước toàn bộ chiếu bạc, lập tức trở nên lặng ngắt như tờ, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, chỉ còn lại có tiếng thở hổn hển của nhóm đổ khách.

“Ai, đi thôi đi thôi, năm trăm vạn khỏa Linh thạch kia ngươi không cần phải xen vào nữa, ta đã an bài người đưa tiền tới.” Mạnh Thanh Ca bất đắc dĩ thở dài, nói ra.

“Đáng tiếc a, mới tiến vào đã phải đi ra, các mỹ nữ, các ngươi sẽ nhớ ta sao?” Lý Diệp tội nghiệp, hướng phía hai cái mỹ nữ bên người hỏi.

“Tại sao phải đi à?” Vẻ mặt Lâm Hải kinh ngạc, “Cho dù đi, cũng phải chờ ta thu thẻ đánh bạc rồi lại đi a!”

“Ngươi đều thua sạch rồi, ngươi còn thu, thu, thu...” Lý Diệp nói một nửa liền nói không được nữa.

Sau đó, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem trên chiếu bạc, ba khỏa xúc xắc sáng lóng lánh kia, thoáng cái mộng bức.

“Ba cái hai, sáu điểm, Tiểu!”

Thẳng đến cái lúc này, thanh âm mang theo rung động của cái chia bài kia, mới bỗng nhiên vang lên tại bên tai mọi người.

Thanh âm tuy không lớn, lại giống như tiếng sấm, đem nhóm đổ khách đã chứng kiến kết quả, nhưng căn bản không thể tin được này, lập tức dẫn nổ.

“Ta thảo mẹ nó, lại ra Tiểu!”

“Xuất ra liên tục chín cục Tiểu, điều này sao có thể!”

“Con em ngươi, Tiểu Tiểu Tiểu, tại sao không đi đớp cứt!”

“Đã xong đã xong, toàn bộ con mẹ nó áp tại Đại rồi, bồi sạch sẽ á!”

Trước chiếu bạc lập tức một mảnh kêu rên cùng gào thét phẫn nộ, tràng diện gần như muốn không khống chế được, hiển nhiên lại một lần ra Tiểu, khiến tất cả mọi người có chút không tiếp thụ được.

Nếu không phải nhóm đổ khách có tu vi đều không kém, biết rõ loại đánh bạc này căn bản không cách nào ăn gian.

Hơn nữa sắc mặt của chia bài giờ phút này, so với bọn họ còn muốn khó coi hơn, cười toe toét miệng đến sắp khóc rồi.

Thì bọn họ thậm chí đều muốn hoài nghi, chia bài có phải làm cái tay chân gì hay không.

“Đậu phộng, lại đoán đúng rồi?!” Mạnh Thanh Ca giờ phút này cũng choáng váng, một đôi mắt đẹp trừng tròn xoe, cái cằm đều nhanh rơi mất trên mặt đất rồi.

Lý Diệp càng là khoa trương, giơ tay lên tát vào cái miệng của chính mình, sau đó đau đến ngao một tiếng.

“Mẹ nó, không phải đang nằm mơ!”

“Đương nhiên không phải đang nằm mơ!” Thanh âm của Lâm Hải, nhàn nhạt vang lên.

Sau đó, tại trong vẻ mặt đau lòng cùng ánh nhìn soi mói của mọi người, đem thẻ đánh bạc trên bàn, tất cả đều kéo đến trước mặt của mình.

Ý niệm quét qua, số lượng thẻ đánh bạc, Lâm Hải đã hiểu rõ tại trong lòng.

“Tại đây có tổng cộng là hai trăm ba mươi sáu cái thẻ đánh bạc, dựa theo tỉ lệ đặt cược mua Tiểu, sòng bạc của các ngươi có lẽ còn phải bồi thường cho ta chín trăm bảy mươi bốn cái thẻ đánh bạc, ta nói không sai a?”

Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía chia bài đã mồ hôi đầm đìa, thản nhiên nói.

Chia bài ừng ực một tiếng, nuốt nước miếng, cảm giác hai chân như nhũn ra, đứng đều nhanh đứng không yên.

Chín trăm bảy mươi bốn cái thẻ đánh bạc a, một cái thẻ đánh bạc là mười vạn khỏa Linh thạch, cái này mẹ nó cùng một chỗ, chính là chín ngàn bảy trăm bốn mươi vạn khỏa Linh thạch a!

Nghĩ đến cái số lượng này, chia bài thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất ngay tại chỗ.

Một ván liền thua con số thiên văn lớn như vậy, sau đó quản sự của sòng bạc, còn con mẹ nó không đem y tháo thành tám khối sao?

Mà ngay cả nhóm đổ khách thua sạch thẻ đánh bạc kia, sau khi nghe cái con số thiên văn kia, cũng không khỏi hô hấp trì trệ.

Trong lúc nhất thời liền cả vô cùng đau đớn do táng gia bại sản đều đã quên, nhao nhao mang theo ánh mắt vô cùng hâm mộ ghen ghét hận, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Ngươi mẹ nó, cái vận khí cứt chó này a, xác suất siêu cấp nhỏ bộc phát, thoáng cái liền phát đạt!”

“Thao, lão tử vừa rồi như thế nào không mua Tiểu a!”

“Thực mẹ nó người ngốc có phúc ngốc, mò mẫm mua vài thanh, lại thực mua đúng rồi, chẳng lẽ đây là số mệnh?”

Lâm Hải đối với ánh mắt của bọn đổ khách này như không nhìn thấy, hướng phía chia bài đã mặt không có chút máu kia mỉm cười.

“Tại sao không nói chuyện? Chẳng lẽ ta tính toán không đúng?”

“Đúng, ngươi tính toán đúng!” Chia bài lau mồ hôi trên mặt, run rẩy hướng phía nữ trợ thủ đều đã nhanh quỳ ở sau lưng, vô lực vẫy vẫy tay.

“Đi, đem thẻ đánh bạc mang tới, cho vị công tử này!”

“Vâng!” Nữ trợ thủ một đường lảo đảo đi đến một cái quầy hàng cách đó không xa, mang theo một cái rương đi trở về.

“Đây là thẻ đánh bạc mà ngài đã thắng!”

Nữ trợ thủ đem rương hòm, đưa tới trước mắt Lâm Hải.

Thiên Nhãn Thần Thông của Lâm Hải vẫn chưa khép kín, không cần mở ra liền thấy rõ thẻ đánh bạc bên trong.

Chín trăm bảy mươi bốn cái, tất cả đều là thẻ đánh bạc màu xanh da trời đại biểu cho mười vạn Linh thạch, không thiếu một cái.

“Xem ra nhà sòng bạc này còn không tính, rất giảng danh dự, đã như vầy, liền không lừa bịp bọn họ nữa.”

Lâm Hải đem rương hòm nhấc lên, sau đó đem thẻ đánh bạc trên bàn, cũng cất vào túi trữ vật, sau đó hướng phía chia bài nhíu lông mày.

“Cảm ơn!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, liền chuẩn bị ly khai.

“Chờ một chút!”

Trong lúc đó, một giọng nói vang lên tại sau lưng Lâm Hải.

Lâm Hải quay đầu lại, đã thấy chia bài nuốt nước miếng, sau đó dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn chính mình, mang theo khóc nức nở cầu khẩn nói. “Ca, lại chơi mấy cục a!”

Chương 1839: Toa hết!

“Còn chơi?” Trên mặt Lâm Hải, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười cổ quái.

Lại chơi, ca ca sợ đem ngươi đùa chơi chết a!

“Coi như thôi!” Lâm Hải cười lắc đầu.

Hắn tuy chỉ chơi một ván, nhưng Linh thạch thắng đến, đã vượt qua rất xa năm trăm vạn khỏa rồi.

Nếu mục đích đã đạt tới, không cần phải đem sự tình làm được quá tuyệt nữa.

Chia bài thấy Lâm Hải không chơi, sắc mặt càng thêm trở nên khó coi.

Lại để cho Lâm Hải cứ như vậy, thoáng cái thắng đi nhiều Linh thạch như vậy, y thật sự không chịu trách nhiệm nổi a.

Huống chi, tại trong mắt y, Lâm Hải chỉ chơi một ván, sở dĩ có thể thắng, tuyệt đối là đi vận khí cứt chó mà thôi.

Tục ngữ nói, mười lần đánh bạc chín lần thua, chỉ cần Lâm Hải nguyện ý lưu lại chơi thêm mấy cục, y liền có cơ hội đem tất cả chỗ thua kia đều thắng trở về.

“Công tử, đến đều đã đến rồi, làm gì đi vội vã vậy, chơi thêm mấy cục a.”

Chia bài sắp khóc rồi, hướng phía Lâm Hải năn nỉ nói.

Lâm Hải quả thực bó tay rồi, vẻ mặt dở khóc dở cười nhìn xem chia bài, lắc đầu.

“Ta đi rồi, là tốt đối với ngươi a!”

“Rất tốt với ta?” Chia bài phát miệng, ngươi con mẹ nó đem phần thắng được đều để lại cho ta, mới là thật rất tốt với ta.

“Được rồi, không nói nữa, hẹn gặp lại a!”

Lâm Hải nói xong, vừa muốn đi ra ngoài.

“Đợi một chút!” Chia bài lần nữa mở miệng, đem Lâm Hải gọi lại, sau đó ngữ khí bỗng nhiên trở nên có chút lạnh.

“Công tử, đến rồi chỉ chơi một ván, thắng đã nghĩ chạy đi, có phải không tốt lắm hay không à?”

“A?” Lâm Hải nghe nói như thế, con mắt mạnh mẽ phát lạnh, trong nội tâm không khỏi cười lạnh, nhàn nhạt nói ra.

“Như thế nào, chẳng lẽ tại chỗ các ngươi đây, thắng rồi thì không thể đi?”

“Cái kia cũng không phải...” Chia bài vội vàng phủ nhận, y cũng không dám tùy ý làm bại hoại thanh danh của sòng bạc.

“Cái này chẳng phải xong sao!”

Lâm Hải lạnh lùng nhìn y một cái, lần nữa xoay người ly khai, trong nội tâm một hồi lắc đầu.

Huynh đệ không muốn gài ngươi, ngươi choáng nha thoạt nhìn bộ dạng còn rất không thoải mái.

“Vị công tử này, xin dừng bước!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải vừa phải ly khai, đột nhiên có một đạo nhân ảnh, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, đem Lâm Hải ngăn lại, đồng thời một cỗ uy áp cường đại, đáp xuống trên người Lâm Hải.

“n?”

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, lập tức phát giác được người đối diện, là Địa Tiên không thể nghi ngờ, hơn nữa tuyệt đối không phải cái loại Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ.

Bước chân dừng lại, Lâm Hải ngẩng đầu, đạm mạc liếc nhìn đối phương.

Đã thấy người ngăn chính mình lại, chính là một người nam tử trung niên mặc quần áo màu đen, giữ lại một vòng râu cá trê.

“Vĩ ca!”

Cái chia bài kia vừa thấy nam tử áo đen này, sắc mặt lập tức vui vẻ, gấp gáp cung kính hô.

Phốc!

Chỉ là một tiếng xưng hô này, lại để cho Lâm Hải nhịn không được, trực tiếp cười phun ra.

“Vĩ ca?”

Lâm Hải nhìn xem cái này nam tử áo đen, mặt mũi tràn đầy bật cười.

“Như thế nào, vị công tử này cũng đã nghe nói qua đại danh của ta?” Vĩ ca lập tức hất cái cằm lên một phát, dùng ngữ khí từ trên cao nhìn xuống nói ra.

“Đại danh của Vĩ ca, có thể nói là nổi tiếng, có mấy người không biết?” Lâm Hải chịu đựng cười nói.

Vĩ ca nghe được, sắc mặt lập tức vui vẻ, ngoài miệng lại nói.

“Quá khen, ta chính là kiếm miếng cơm ăn tại bên trên con đường này, các bằng hữu ngược lại là đều nguyện ý cho ta cái mặt mũi, kỳ thật ta làm người vẫn là rất điệu thấp.”

Nói xong, Vĩ ca vỗ vỗ bả vai Lâm Hải, dùng giọng điệu mệnh lệnh nói ra.

“Đến, lại chơi mấy cục!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, liếc nhìn cái Vĩ ca này, xem như đã minh bạch.

Cái nhân vật Vĩ ca này, đặt ở Nhân Gian giới, mẹ nó chính là một cái trấn tràng đó a!

“Thật sự không chơi.”

Lâm Hải cười lắc đầu, đã lừa được của cái sòng bạc này hơn chín nghìn vạn khỏa Linh thạch rồi, bản thân Lâm Hải cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Sắc mặt Vĩ ca, bá cái liền chìm xuống, ánh mắt mang theo một tia âm ngoan, nhìn Lâm Hải lạnh lùng cười cười.

“Như thế nào, huynh đệ không để cho ta mặt mũi sao?”

Trên mặt Lâm Hải, thủy chung mang theo nụ cười sáng lạn, lộ ra miệng đầy răng trắng, vẻ mặt hòa khí nói.

“Vĩ ca, ta nghe nói thiệt nhiều sòng bạc, chỉ cho phép đổ khách thua, không cho phép đổ khách thắng, nhà sòng bạc của chúng ta này, không phải là như vậy đi?”

“Ngươi cũng chớ nói nhảm!” Vĩ ca vội vàng phủ nhận, đồng thời con mắt nhìn sang đám dân cờ bạc bên cạnh kia.

Nếu như rơi xuống cái thanh danh như thế, cái này về sau sòng bạc cũng đừng mở nữa, ai còn dám đến?

“Không phải là tốt rồi, làm ta sợ muốn chết!” Lâm Hải vỗ vỗ bộ ngực, giả trang ra một bộ dạng sợ hãi.

“Cái kia, Vĩ ca, ta có thể đi chưa?”

Lâm Hải yếu ớt nhìn xem Vĩ ca, một bộ dạng nhút nhát e lệ nói

ra.

“Ngươi...” Vĩ ca bị Lâm Hải hỏi đến á khẩu không trả lời được, nếu như nói không thể đi, đây chẳng phải là chứng thực lời nói vừa rồi của Lâm Hải, không cho phép đổ khách thắng sao?

“Hừ!”

Đột nhiên, Vĩ ca hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm như nước, hai mắt như đao đã rơi vào trên người Lâm Hải.

“Ngươi muốn đi, tự nhiên tùy thời có thể đi, không có người sẽ ngăn đón ngươi!”

“Chỉ có điều, Vĩ ca ta tại vùng này, cũng là nhân vật có uy tín danh dự, nếu vừa rồi ta cũng đã mở miệng, ngươi còn phải đi mà nói, đây không phải đang đánh ta mặt sao?”

Nói xong, Vĩ ca âm trầm cười, dữ tợn nghiêm mặt uy hiếp nói.

“Hỗn tại vùng này cũng đều biết, người không để cho Vĩ ca ta mặt mũi, kết cục bình thường đều rất thảm ni!”

Đối mặt với uy hiếp trần trụi của Vĩ ca, Lâm Hải bỗng nhiên nở nụ cười.

Đây không phải là muốn buộc chính mình, thắng nhiều thêm một ít nữa sao?

Đã như vầy, ca ca còn có cái không có ý tứ gì nữa.

Ngươi nha chính mình thiếu nợ, cái kia ca ca sẽ đem ngươi cái Vĩ ca này, thắng cho thành héo ca!

“Nếu Vĩ ca đều đã nói như vậy rồi, nếu như huynh đệ còn không cảm thấy được, vậy thì không thể nào nói nổi rồi!”

“Đi, cho Vĩ ca cái mặt mũi, chơi thêm mấy cục!”

Lâm Hải nói xong, thập phần hào sảng quay người lại, mang theo rương hòm quay về chiếu bạc lúc trước.

“Ha ha, huynh đệ đủ sảng khoái, về sau hỗn tại vùng này, gặp được phiền toái cứ nói tên của Vĩ ca ta, Vĩ ca ta sẽ bảo vệ ngươi bình an!”

Vĩ ca cười lớn cũng ngồi xuống ở một bên, phòng ngừa Lâm Hải trên đường chuồn đi, đồng thời hướng phía chia bài đưa mắt ra ý một cái.

Chia bài thấy Lâm Hải lần nữa ngồi xuống, đã sớm cao hứng đến hỏng mất.

“Công tử, bắt đầu chưa?” Chia bài hướng phía Lâm Hải, cười híp mắt hỏi.

“Có thể a!” Lâm Hải giơ lên tay, ý nói.

Đám đổ khách đã thua sạch bên cạnh kia, nhìn thấy có trò hay để xem, toàn bộ cũng không có gấp gáp đi nữa, tất cả đều vây qua, ngược lại muốn nhìn cái tiểu tử đã thắng sạch của tất cả bọn họ này, sẽ là cái kết cục như thế nào.

Ông!

Chia bài đã sớm chờ không thể chờ đợi được rồi, một cỗ chân khí hóa thành cốc xúc xắc, đem xúc xắc trên bàn dao động.

Ba!

Sau một lát, cái cốc xúc xắc đã rơi vào trên bàn, chia bài hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

“Công tử, có thể đặt cược rồi.”

“Ai, lần này áp Đại hay là áp Tiểu đâu?” Lâm Hải xoa đầu, làm ra một bộ dạng khó xử.

Kì thực dưới Thiên Nhãn Thần Thông, hắn dĩ nhiên đã thấy rõ điểm số xúc xắc phía dưới cái cốc xúc xắc kia, trong nội tâm cười thầm không thôi.

“Thao, cái này còn gì phải do dự a, một bàn này đều xuất ra liên tục chín cục Tiểu, tự nhiên áp Đại a!”

“Đúng đấy, chẳng lẽ còn có thể lại ra Tiểu hay sao? Cái này rõ ràng là cơ hội kiếm lớn a!”

“Đáng tiếc a, lão tử thua sạch rồi, nếu không ván này, tuyệt đối có thể lợi nhuận đầy bồn đầy bát!”

“Cái kia không nhất định, vừa rồi đình chỉ một thời gian ngắn, Chín ván Tiểu đã tính toán đã xong, ván này có lẽ thuộc về một lần nữa bắt đầu!”

“Ta cảm thấy cũng thế, Đại Tiểu cũng đều có thể!”

“Các ngươi hiểu cái lông gà a, tuyệt đối không có khả năng lại là Tiểu, lại ra Tiểu lão tử sẽ tự đoạn JJ!”

Mọi người lập tức bắt đầu nhao nhao nghị luận, có đoán Đại, có đoán Tiểu, một mảnh ồn ào.

Vĩ ca ở một bên nhìn xem, thì là cười lạnh một tiếng, hướng phía Lâm Hải nghiền ngẫm nói.

“Huynh đệ, lại không đặt cược, thời gian có thể không còn kịp rồi!”

“Ai, thật là làm cho con người khó ra quyết định a!”

Lâm Hải lúc này mới khẽ thở dài một hơi, sau đó mang theo một chút do dự nói ra.

“Những tiền này của ta, đều dựa vào áp Tiểu mà thắng đến, nếu không, ta vẫn là áp Tiểu a!”

“Đậu phộng, ngươi ngu xuẩn a, cái này mẹ nó làm sao có thể còn ra Tiểu!”

“Đúng đấy, cái này mẹ nó là nhược trí a, rõ ràng áp Đại mà!”

Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại để cho những đổ khách chủ trương áp Đại kia bắt đầu táo bạo, một bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Người chủ trương áp Tiểu, thì là âm thầm gật đầu, có loại cảm giác giống như anh hùng gặp nhau.

“Cái kia, áp bao nhiêu à?” Chia bài hỏi.

Lâm Hải thở dài, sau đó đột nhiên đứng người lên, đem tất cả thẻ đánh bạc, hướng phía trước đẩy. “Toa hết!”

Chương 1840: Ngươi là tới đập phá quán a?

“Đậu phộng!”

Tất cả mọi người ở đây, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, sợ tới mức thiếu chút nữa không có nằm sấp trên mặt đất.

Tuy bọn họ không hiểu Lâm Hải nói toa là có ý gì, nhưng cử động của Lâm Hải, bọn họ lại nhìn thấy rõ ràng.

Một ván trước đó thắng toàn bộ các thẻ đánh bạc, tổng cộng có hơn một ngàn cái, từng cái lại đại biểu cho mười vạn khỏa Linh thạch, tổng cộng hơn một trăm triệu khỏa Linh thạch, tất cả đều áp lên rồi.

“Hào đổ, cái này mẹ nó là hào đổ a!”

Không riêng gì đám đổ khách kia hai mắt đỏ bừng, hô hấp dồn dập, nguyên một đám tất cả đều xem choáng váng.

Mà ngay cả Vĩ ca cùng chia bài, tất cả đều hoảng sợ há to miệng, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Một lần duy nhất hạ thẻ đánh bạc lớn như vậy, đừng nói tại tầng thứ tám này, tựu là thẻ đánh bạc một trăm vạn khỏa Linh thạch một ván tại tầng thứ chín, đều cực ít xuất hiện.

Không khỏi, hai người Vĩ ca cùng chia bài, trên trán lập tức liền xuất hiện mồ hôi lạnh.

Loại đánh bạc như bọn họ này, nguyên nhân bởi vì đều là người tu hành, nên căn bản không cách nào ăn gian, nói một cách khác, khai mở ra Tiểu hay Đại hoàn toàn không bị bọn họ khống chế.

Nếu như một ván đánh bạc này xuống dưới, tế thủy trường lưu (*mang hàm nghĩa khe nhỏ sông dài, dòng chảy chầm chậm trôi, từng chút một lấp đầy biển lớn, chảy đến vĩnh hằng ...), bởi vì nhân tính tham lam cùng nguyên nhân tâm lý của đổ khách, xác suất sòng bạc thắng được muốn xa cao hơn đổ khách.

Thế nhưng mà Lâm Hải thoáng cái đem tiền đặt cược toàn bộ đè ép như vậy, bọn họ liền ngu xuẩn rồi.

Loại tình huống này, thắng bại hoàn toàn đang phân ra 5:5, thuần túy dựa vào vận khí.

Lâm Hải thua thì thôi rồi, bọn họ tự nhiên tất cả đều vui vẻ, thua thì thẻ đánh bạc thoáng cái tất cả đều thắng trở lại rồi.

Nhưng vạn nhất nếu Lâm Hải là thắng, bọn họ con mẹ nó bồi đến thổ huyết a!

“Kích thích, quá kích thích a, lão tử sinh thời, có thể gặp một lần hào đổ như thế, cũng coi như đáng giá!”

“Mở a, nhanh mở a, ta đã không thể chờ đợi được muốn biết kết quả!”

“Không được, ta có chút thở không nổi, khẩn trương chết ta rồi!”

…

Nhóm đổ khách vây xem, nguyên một đám thở hổn hển, hai mắt đỏ thẫm như máu, nháy đều không nháy mắt nhìn gắt gao chằm chằm vào cốc xúc xắc trên bàn.

Cái dáng vẻ khẩn trương kia, tựa như nhân vật chính trong trận hào đổ này, là bọn họ vậy.

“Này, ngươi điên rồi a!”

Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp, cũng đã triệt để mộng bức, hoàn toàn thật không ngờ, Lâm Hải sẽ làm ra cử động điên cuồng như thế.

Lâm Hải thì là quay đầu lại, hướng phía hai người đồng dạng đang vô cùng khẩn trương, mỉm cười.

“Ván này qua đi, có thể sẽ có người điên, nhưng ngươi yên tâm, tuyệt đối không phải là ta!”

Mặt mũi Mạnh Thanh Ca tràn đầy im lặng liếc nhìn Lâm Hải, sau đó hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái.

“Huynh đệ, ta phục loại người như ngươi, lúc nào cũng đều có thể dùng vẻ mặt bình tĩnh trang bức!”

Cạch, cạch, cạch…

Mồ hôi lạnh trên đầu chia bài, đã theo gương mặt, tích táp rơi vào trên chiếu bạc.

Theo từng chút thời gian, đang nhanh chóng trôi đi, nội tâm khẩn trương của y, cũng đã đến cực điểm, cả người phảng phất như vừa từ bên trong lồng hấp đi ra, mồ hôi rơi như mưa, toàn thân đều đang run nhè nhẹ.

Y phi thường tinh tường, trận hào đổ này nếu như thua, chờ đợi y tuyệt đối sẽ không còn là xử phạt đơn giản như vậy, chỉ sợ sẽ trực tiếp quan hệ đến tánh mạng.

“Muốn mở, muốn mở!”

Đúng lúc này, đột nhiên có người thét lên một tiếng kinh hãi, tất cả mọi người bắt đầu khẩn trương, kích động, hưng phấn, điên cuồng lên.

Chỉ thấy cái cốc xúc xắc do chân khí ngưng tụ kia, bắt đầu từ từ tan rã, kết quả của trận hào đổ này, rất nhanh liền hiện ra tại trước mặt của mọi người.

Phù phù, phù phù, phù phù...

Không khí áp lực khẩn trương ở hiện trường, hiện trường chỉ còn tiếng tim đập rất nhanh của mọi người.

Trái tim của tất cả mọi người đều nâng lên tới cổ họng, yết hầu không ngừng nhấp nhô, nhìn không chuyển mắt mà nhìn xem cái cốc xúc xắc kia, tiêu tán từng một chút, lộ ra ba cái xúc xắc ở bên trong.

“Một cái hai, một cái ba, một cái bốn!”

“Đậu phộng, chín điểm, Tiểu!”

“Mẹ nó, thực ra Tiểu!”

“Đậu phộng, cái này huynh đệ thắng á!”

Hống!!!

Theo điểm số của xúc xắc, xuất hiện tại trước mắt mọi người, bọn đổ khách này lập tức sôi trào.

Nguyên một đám hô to gọi nhỏ, tình cảm quần chúng phấn khởi, cảm xúc quả thực bạo tạc tới cực điểm, phảng phất như thắng trận ván bài này, là chính bọn họ vậy.

Bọn họ đã hoàn toàn bị kết quả công bố của trận hào đổ này, kích thích đến không cách nào bình tĩnh, như điên như dại.

Phanh!

Chia bài đối diện, sắc mặt như tro tàn, hai mắt lộ ra tuyệt vọng thật sâu, trái tim vậy mà không cách nào thừa nhận kích thích lớn như vậy, hai mắt trực tiếp lật ngược, đã hôn mê, ngã trên mặt đất.

“Huynh đệ, ngươi, ngươi lại đoán đúng rồi?!” Mạnh Thanh Ca ở một bên, cái miệng nhỏ nhắn há thật to, trên mặt đẹp tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

“Đậu phộng, đậu phộng, đậu phộng!” Hai mắt Lý Diệp thì là nổi đom đóm, hai cánh tay không tự chủ được dùng sức xoa nắn vai của hai cái mỹ nữ, hoàn toàn mộng bức bên người, không biết nói cái gì cho phải.

“Như thế nào gọi là đoán đây này?” Lâm Hải liếc nhìn Mạnh Thanh Ca, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Huynh đệ cái này rõ ràng là ăn gian, được không?

“Đều tránh ra một phát, đều tránh ra một phát!”

Lâm Hải tách nhóm đổ khách ra, đã đến bên người chia bài té xỉu, đem một đám chân khí điểm vào bên trên huyệt vị của y, chia bài lúc này mới hừ nhẹ một tiếng, tỉnh lại.

“Huynh đệ, ngươi đừng vội chóng mặt a, trước tiên đem thẻ đánh bạc ta thắng được đưa cho ta à!”

Lâm Hải hai tay ôm ngực nhìn y, có chút im lặng nói.

Chia bài vừa tỉnh lại, nghe xong lời này, thiếu chút nữa lần nữa muốn sặc khí.

Tuy ván này, là Lâm Hải cùng y đánh bạc, tỉ lệ đặt cược áp Đại áp Tiểu đều là một bồi một.

Nhưng là, cái này mẹ nó cũng hơn một ngàn cái thẻ đánh bạc đâu rồi, cộng thêm trước đó đã thua hơn chín trăm cái, tiếp xuống là hơn hai nghìn cái thẻ đánh bạc, tương đương với hai trăm triệu Linh thạch nữa à!

Thời gian một cái nháy mắt, liền thua hai trăm triệu Linh thạch, cái này từ khi sòng bạc khai trương đến nay, đều là tổn thất lớn chưa từng có ai a!

Làm sao hết lần này tới lần khác lại xui xẻo như vậy, lại để cho y đụng phải?

Hai chân y run lên đứng dậy, vẻ mặt chia bài cầu xin, hướng phía Lâm Hải nhếch miệng nói ra.

“Công tử, ngươi ở nơi này hơi chờ một chút, ta cái này đi lấy cho ngươi.”

Nói xong, chia bài quay người lại, thất tha thất thểu hướng phía trên bục phía cao mà đi.

Y chẳng những là muốn đi lấy thẻ đánh bạc cho Lâm Hải, trọng yếu hơn là phải đi hướng thượng cấp báo cáo.

Tại đây phát sinh tổn thất lớn như thế, y nào có còn đảm đương lên, nhất định phải thỉnh lãnh đạo ra mặt.

Lâm Hải nhún vai, cũng chỉ có thể chờ rồi.

Vừa quay đầu, vừa vặn chứng kiến Vĩ ca đang đứng người lên, run rẩy hai chân, cũng chuẩn bị ly khai.

“Ồ, Vĩ ca, ngươi cũng không thể đi a!”

Lâm Hải đuổi bước lên phía trước, đem Vĩ ca ngăn lại.

“À? Ta, ta vì cái gì không thể đi à?” Vĩ ca mờ mịt hỏi.

“Ngươi đương nhiên không thể đi!” Vẻ mặt Lâm Hải thành thật nói ra, “Ngươi chính là phúc tinh của ta a!”

“Ngươi nghĩ a, nếu không phải ngươi lần nữa giữ lại, thậm chí đem mặt mũi lăn lộn nhiều năm của ngươi, đều lấy ra thịnh tình để cho ta lưu lại, ta làm sao có thể có cơ hội, thoáng cái thắng nhiều như vậy a!”

“Cho nên, ta cảm thấy Vĩ ca ngươi chính là phúc tinh của ta, ngươi ngàn vạn lần không thể đi... Ồ, Vĩ ca, ngươi không sao chớ, ngươi như thế nào lại hộc máu?”

...

Đã qua chừng mười phút đồng hồ, chia bài mang theo một cái rương, về tới trước chiếu bạc.

Bất quá, cùng đi với, còn có một cái nam tử trung niên sắc mặt lạnh lùng, mang theo một tia khí chất cao ngạo.

“Công tử, đây là thẻ đánh bạc ngài thắng được!” Chia bài đem rương hòm, cung kính đưa đến trước mặt Lâm Hải, đã không có bối rối khi trước, mà đã khôi phục lạnh nhạt.

“Cảm ơn!” Lâm Hải đem rương hòm nhận lấy, Thiên Nhãn Thần Thông đảo qua, phát hiện thẻ đánh bạc bên trong không thiếu một cái.

Mang theo rương hòm, Lâm Hải hướng phía Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp gật gật đầu.

“Đi, mời các ngươi đại bảo kiếm!”

“Ai, công tử dừng bước!” Chia bài thấy thế, vội vàng đem Lâm Hải ngăn lại.

“Còn có việc?” Lâm Hải hỏi.

“Giới thiệu cho công tử thoáng một phát, vị này chính là Tần chủ quản của sòng bạc chúng ta!” Chia bài chỉ vào cái nam tử cao ngạo kia, hướng phía Lâm Hải vừa cười vừa nói.

“A, ta đã biết!” Lâm Hải thuận miệng qua loa một câu, hướng phía Tần chủ quản nhẹ gật đầu, tiếp tục chuẩn bị ly khai, lại bị Tần chủ quản tiến lên, chặn đường đi.

Sắc mặt Lâm Hải lập tức trầm xuống, mang theo một tia nghiền ngẫm, nhìn Tần chủ quản lạnh lùng nói.

“Tần chủ quản, đây là ý gì?”

Trong mắt Tần chủ quản hiện lên một vòng hàn quang, mang theo khinh thường thật sâu, từ trên cao nhìn xuống nói ra. “Ngươi là tới đập phá quán a?”

Chương 1841: Ngươi xác định, còn cùng chơi với ta sao?

Lâm Hải nghe xong lời này, lập tức liền không vui, nhìn Tần chủ quản cười lạnh một tiếng.

“Lời này của ngươi là có ý gì?”

“Không có ý gì!” Tần chủ quản ngẩng cái cằm lên, mặt lạnh hừ một tiếng.

“Bằng hữu đến đùa ở sòng bạc chúng ta, đều chơi đến tận hứng, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua, chơi được hai ván liền đi đây này!”

“Ta đã rất tận hứng nữa à!” Lâm Hải cầm hai cái rương tràn đầy thẻ đánh bạc trong tay, giơ lên tại trước mặt Tần chủ quản, kinh ngạc nói.

“Hừ!”

Tần chủ quản nhìn hai cái rương kia, che ngực, thiếu chút nữa thổ huyết.

“Này, ngươi không sao chớ? Thân thể không tốt sao? Cái kia về nhà nghỉ ngơi đi!” Lâm Hải vẻ mặt chân thành nói ra.

“Nghỉ con em ngươi!” Tần chủ quản cắn răng một cái, hung hăng trừng Lâm Hải.

“Bằng hữu, người sáng mắt không nói tiếng lóng, tất cả mọi người là kiếm miếng cơm ăn, ngươi làm như vậy, để cho sòng bạc chúng ta rất khó làm a!”

Lâm Hải cũng lười phải cùng y nhiều lời, mang theo một tia không kiên nhẫn, nhíu lại hỏi.

“Vậy ngươi nói đi, muốn làm sao bây giờ?”

Tần chủ quản cười nhạt một tiếng, thò tay hướng phía bên trên nhất chỉ.

“Tài lực của công tử hôm nay, tại tầng thứ tám đã có chút ủy khuất, không bằng đến tầng thứ chín, lại chơi thêm mấy cục, như thế nào?”

Lâm Hải nghe được, trên mặt đột nhiên lộ ra một tia biểu lộ nghiền ngẫm.

“Ngươi xác định, còn cùng chơi với ta sao?”

“Ha ha!” Tần chủ quản cười cười, “Chúng ta mở cửa mở sòng bạc, vì cái gì không cùng khách nhân chơi đâu?”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt nhìn tại trên người chia bài.

“Ngươi vừa rồi, chính là không nên lưu ta, lại chơi thêm mấy cục a?”

Chia bài nghe xong, ngực đau xót, thiếu chút nữa khóc tại chỗ.

Sớm biết lại thua nhiều như vậy, quỷ mẹ nó mới lưu lại!

“Ngươi không hối hận?” Khóe miệng Lâm Hải mang theo một vòng cười tà, hướng phía Tần chủ quản hỏi.

“Công tử nói đùa, chỉ cần công tử đùa tận hứng, ta làm sao có thể hối hận?”

“Ai!” Lâm Hải thở dài, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

“Đây là do các ngươi không nên giữ lại ta, cũng không thể trách ta à!”

Nói xong, Lâm Hải nhún vai.

“Đi thôi!”

“Công tử, thỉnh!” Con mắt Tần chủ quản sáng ngời, hướng phía Lâm Hải nói ra.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, nhưng vừa muốn đi, bỗng nhiên lại ngừng lại.

Sau đó, hai mắt nhíu lại, mang theo dáng tươi cười hèn mọn bỉ ổi, nhìn về phía Vĩ ca đang chuẩn bị chuồn đi.

“Vĩ ca, muốn đi đâu à?”

Toàn thân Vĩ ca giật mình một cái, sự tình cường lưu Lâm Hải vừa rồi, làm cho sòng bạc tổn thất thảm trọng, y là khó chối tội trạng.

Tần chủ quản hiện tại tuy nhìn mặt ngoài coi như bình tĩnh, nhưng nội tâm tất nhiên đã phẫn nộ tới cực điểm.

Vĩ ca cũng không muốn tại cái lúc này, lắc lư tại trước mặt Tần chủ quản, tự đòi mất mặt.

Thật không nghĩ đến, vừa muốn rời khỏi ánh mắt của Tần chủ quản, lại bị Lâm Hải cho gọi lại, Vĩ ca thật sự là vừa tức vừa giận, rồi lại không dám phát tác.

“Ta đi những tầng lầu khác, dò xét một phen!”

“Khó mà làm được!” Lâm Hải nghe được, vội vàng lắc đầu liên tục.

Sau đó, quay người lại hướng phía Tần chủ quản nói ra.

"Tần chủ quản, ta theo ngươi lên trên lầu chín lại chơi thêm mấy cục cũng không có vấn đề, nhưng là ta có một điều kiện!"

"Điều kiện gì, ngươi nói!" Tần chủ quản híp mắt, đạm mạc nói.

"Y phải cùng đi theo!" Lâm Hải đột nhiên nhất chỉ Vĩ ca, kiên định nói.

Phốc!

Vĩ ca nghe xong, thiếu chút nữa bị dọa đến gục xuống, mặt mũi tràn đầy khóc không ra nước mắt nhìn xem Lâm Hải, quả thực hỏng mất.

Mẹ nó, ta đi theo ngươi làm cái lông gà gì a!

Trốn còn tránh còn không kịp ni!

Tần chủ quản cũng là sững sờ, có chút hồ nghi liếc nhìn Vĩ ca, khó hiểu mà hỏi.

"Tại sao phải lại để cho y đi theo?"

Vĩ ca tuy tại bên trên con đường này có chút danh tiếng, nhưng chỉ là trấn tràng, thuộc về mặt hàng không nhập lưu.

Tại trong mắt của đám chia bài có lẽ ngưu bức, nhưng nào vào được pháp nhãn của loại cao tầng sòng bạc như Tần chủ quản này?

Y là thực không hiểu, Lâm Hải tại sao phải đề ra cái yêu cầu như vậy.

"Đương nhiên muốn cho y đi theo rồi!" Lâm Hải vẻ mặt thành thật nói ra, sau đó đi đến trước mặt Vĩ ca, thò tay đem bả vai Vĩ ca nắm lấy.

“Ta đã nói với ngươi, đây chính là ngôi sao may mắn của ta, ta thắng nhiều như vậy, toàn bộ đều nhờ y a!”

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, thiếu chút nữa đem Vĩ ca dọa đến gục xuống, sắc mặt lập tức liền tái rồi.

Ngươi mẹ nó a, lời nói không thể nói lung tung a, cái này con mẹ nó không phải lừa người sao?

“Tần chủ quản, không phải... Ta...” Vĩ ca liền bị dọa choáng tại chỗ rồi.

“Mang lên a!”

Sắc mặt Tần chủ quản tái nhợt, đã chẳng muốn nghe y giải thích nữa.

“Công tử, thỉnh!”

“Tốt, vậy thì đi lầu chín chơi đùa!”

Lâm Hải lúc này mới thoả mãn nhẹ gật đầu, mời cả Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp, cùng nhau lên lầu chín.

Vĩ ca đã sớm muốn lên trên lầu chín để có thêm kiến thức, bình thường không có tư cách này, hôm nay đột nhiên đã có cơ hội này, bất quá y lại cũng không có một chút cao hứng nào, ngược lại uể oải giống như là chết cha vậy.

Giờ phút này, trong nội tâm Vĩ ca quả thực đem Lâm Hải hận chết rồi.

Thắng sòng bạc số lớn thẻ đánh bạc, lại nói mình là ngôi sao may mắn của hắn, Tần chủ quản sự sau đó không con mẹ nó lột da của mình a!

Nhưng, Lâm Hải đưa ra yêu cầu này, Tần chủ quản đã đồng ý, y nào dám không theo à?

Hết cách rồi, Vĩ ca đành phải kiên trì, đi theo lên lầu chín.

Trong nội tâm chỉ có thể không ngừng mà yên lặng cầu nguyện, lại để cho Lâm Hải chạy nhanh thua sạch, đừng con mẹ nó lại thắng.

“Oa, khí phái quá!”

Vừa lên lầu chín, hai mắt Lâm Hải không khỏi tỏa sáng, cái lầu chín này cùng phía dưới, hoàn toàn là hai cái phong cách.

Hơn nữa, số lượng đổ khách, cũng rõ ràng giảm bớt trên diện rộng, chỉ có lẻ tẻ mười mấy đổ khách, tụ tại trên một cái chiếu bạc.

Bất quá, lúc Lâm Hải nhìn thấy cái chia bài trước chiếu bạc kia, lại làm cho đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại!

“Đại Thừa tôn sư!!!”

Lâm Hải khiếp sợ phát hiện, cái chia bài đang đổ xúc xắc kia, khí tức trên thân vậy mà cường đại đến mức để cho hắn cách thật xa, liền đã cảm thấy một cỗ cảm giác hít thở không thông.

Loại cảm giác này, Lâm Hải cũng quá quen thuộc rồi, đó là uy áp bên trên cảnh giới chỉ có Đại Thừa tôn sư mới có!

“Công tử, mức tiền đặt cược ở lầu chín cực lớn, thẻ đánh bạc quá nhỏ sẽ sử dụng bất tiện, thỉnh một lần nữa đổi thẻ đánh bạc một phát a!”

Tần chủ quản nói xong, vẫy tay một cái đem một cái nữ tử gợi cảm kiều mỵ trước sân khấu, gọi tới trước người.

“Giúp vị công tử này, đổi thành thẻ đánh bạc lớn!”

“Vâng!”

Nữ tử đáp ứng một tiếng, sau đó hướng phía Lâm Hải cười đến thiên kiều bá mị.

“Công tử, thỉnh đem rương hòm giao cho ta, ta đi đổi thẻ đánh bạc cho ngài!”

“Tốt!”

Lâm Hải cũng không sợ bọn họ lừa gạt, đưa thẻ đánh bạc trong tay, tất cả đều giao cho nữ tử.

Chỉ chốc lát, nữ tử đã mang theo một cái rương đi trở về, mang theo một tia khiếp sợ giao cho Lâm Hải.

“Công tử, bởi vì thẻ đánh bạc của ngài có mức cực lớn, thẻ đánh bạc màu hồng lớn nhất của sòng bạc là một trăm vạn khỏa Linh thạch, không có đủ số lượng hối đoái, nên chúng ta đổi cho ngươi thẻ đánh bạc Chí Tôn đã năm trăm năm chưa từng động dùng qua.”

“Thẻ đánh bạc Chí Tôn, màu tím, một miếng, đại biểu một nghìn vạn khỏa Linh thạch!”

“Ngài trước đó có tổng cộng là hai trăm bốn mươi năm miếng thẻ đánh bạc màu xanh da trời, đổi cho ngài thẻ đánh bạc màu tím là hai mươi bốn miếng, thẻ đánh bạc màu xanh da trời là năm miếng!”

“Ah xong!” Lâm Hải tiếp nhận rương hòm, đồng thời thông qua Thiên Nhãn Thần Thông, kiểm tra thực hư của thẻ đánh bạc bên trong, cùng nữ tử nói không khác gì mấy.

“Công tử, đi qua đi!” Khóe miệng Tần chủ quản lộ ra một vòng cười lạnh, nhàn nhạt nói ra.

“Tốt!”

Lâm Hải mang theo rương hòm, theo Tần chủ quản đi tới trước chiếu bạc.

“Đại!”

“Đại!”

“Tiểu!”

“Tiểu!”

…

Trước chiếu bạc, mười cái đổ khách này, đang dùng vẻ mặt khẩn trương nhìn chằm chằm vào cốc xúc xắc, không ngừng la lên.

“Sáu cái Đại Thừa!!!”

Lâm Hải đến gần mới chú ý tới, ở bên trong mười cái đổ khách này, thậm chí có sáu cái Đại Thừa tôn sư!

Mẹ nó, trách không được Mạnh Thanh Ca nói, trong thành Thái Huyền Hóa Thần nhiều như chó, Đại Thừa đi đầy đất đấy.

Tại thành Lưu Tô ngày bình thường khó gặp được Đại Thừa tôn sư, nhưng rõ ràng tại một cái sòng bạc, liền thoáng cái thấy được bảy cái, có một cái còn con mẹ nó là cái chia bài!

“Mở, mở!”

Theo mười cái đổ khách này la lên, Lâm Hải cũng hướng phía cốc xúc xắc trên bàn nhìn lại.

“n?” Nhưng một giây sau, đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên không khỏi co rụt lại!

Chương 1842: Sòng bạc tầng chín

“Gian lận bài bạc!!!”

Lâm Hải vô cùng khiếp sợ phát hiện, ngay tại trong nháy mắt khi cốc xúc xắc sắp tiêu tán, xúc xắc bên trong, có một khỏa đột nhiên thay đổi.

Mà điểm số của xúc xắc, cũng thoáng cái từ Tiểu biến thành Đại!

Bất quá không biết cái chia bài này đã dùng cái thủ pháp thần bí gì, sáu cái Đại Thừa tôn sư trên chiếu bạc kia, vậy mà cũng hồn nhiên chưa tỉnh, căn bản không biết xúc xắc đã bị người động tay chân.

Đậu phộng, còn nói sòng bạc tại Địa Tiên giới, đối mặt đều là người tu hành, không có gian lận bài bạc ni!

Hôm nay vừa thấy, so với mình nghĩ còn rất đơn giản.

Xem ra, bất kể là Nhân Gian giới hay là giới Tu Hành, có sòng bạc thì tất có gian lận bài bạc a!

“Thế nhưng mà cái chia bài ở tầng thứ tám kia, thời điểm cùng chính mình đánh bạc, vì cái gì tựu không chơi bẩn đâu?”

Xem ra, ở Địa Tiên giới người có thể chơi bẩn tại dưới mí mắt, đều thuộc về nhân tài hiếm thấy a.

Rất hiển nhiên, cái sòng bạc này ngoại trừ tầng thứ chín ra, chia bài của tám tầng khác, đều không có cái kỹ năng này.

Tại phía dưới tầng chín là đơn thuần đánh bạc, hoàn toàn đánh bạc chính là tâm tính cùng vận khí của đổ khách.

Nếu không, vừa rồi lúc tại tầng tám, cũng sẽ không khiến cho chính mình thoáng cái thắng nhiều như vậy.

“Biết chơi bẩn, hẳn là tồn tại giống như phượng mao lân giác, gây chuyện không tốt toàn bộ sòng bạc, thì chỉ có một người!”

“Mở, mở!”

Cái lúc này, cốc xúc xắc trên chiếu bạc dĩ nhiên đã biến mất, lộ ra xúc xắc bên trong.

Quả nhiên, tình huống giống như Thiên Nhãn Thần Thông mà Lâm Hải đã nhìn thấy, điểm số biểu hiện là Đại!

“Móa! Lại thua rồi!”

“Hôm nay thật sự là xui xẻo chết rồi!”

“Dừng dừng, hôm nay không thể chơi nữa!”

Ngoại trừ hai cái áp đúng là có vẻ mặt sắc mặt vui mừng ra, những người khác tất cả đều có vẻ mặt uể oải, ảo não, lắc đầu thở dài không thôi.

Bất quá, hai cái đổ khách thắng, bởi vì vấn đề đặt cược không nhiều lắm cùng tỉ lệ đặt cược, thu hoạch cũng không phải rất lớn.

Người thắng lớn chính thức, vẫn là cái chia bài vẻ mặt đạm mạc, mặt không biểu tình kia.

“Từ lão!”

Sau khi ván này kết thúc, Tần chủ quản mới đi đến trước mặt chia bài, vẻ mặt cung kính hô một tiếng.

“n!” Từ lão nhìn cũng chưa từng liếc nhìn y nhẹ gật đầu, liền không nói chuyện.

Cái bộ dạng tùy ý cùng lạnh lùng kia, hiển nhiên không có đem Tần chủ quản để vào mắt.

Tần chủ quản thì không chút phật lòng, hướng Lâm Hải nhất chỉ, mang theo dáng tươi cười nịnh nọt cùng Từ lão nói ra.

“Vị công tử này, vừa rồi tại tầng tám có thu hoạch không nhỏ, chuẩn bị đến tầng chín chơi đùa!”

Từ lão lúc này mới mang theo một tia hiếu kỳ, đem ánh mắt rơi vào trên người Lâm Hải, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt không dễ dàng phát giác.

“Muốn chơi, an vị đi qua đi!”

“Công tử, thỉnh!” Tần chủ quản cười theo nhẹ gật đầu, lúc này mới quay người lại, khôi phục uy nghiêm, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói ra.

“Tốt!”

Lâm Hải đáp ứng một tiếng, đánh liệt liệt ngồi ở trước chiếu bạc, đem rương hòm đặt ở trước mắt.

Tạch...!

Khẽ vươn tay, đem rương hòm mở ra.

“Tê ~ nhiều thẻ đánh bạc Chí Tôn như vậy!”

Xung quanh lập tức truyền đến từng tiếng kinh hô, mười cái đổ khách này, tất cả ánh mắt đều nhìn thẳng vào rương hòm của Lâm Hải, không rời đi được rồi!

Tuy có thể lên trên tầng chín, đều là thổ hào bên trong thổ hào, nhưng Lâm Hải có nhiều thẻ đánh bạc màu tím như vậy, vẫn là đem bọn họ trấn trụ rồi!

Mà ngay cả mí mắt của Từ lão đều là run lên, lại càng hoảng sợ, nhìn thẻ đánh bạc của Lâm Hải khiếp sợ không thôi.

“Ha ha, xem ra vị tiểu huynh đệ này, là muốn tới một hồi hào đổ a!”

“Chúng ta đùa, so sánh cùng vị tiểu huynh đệ, quả thực chính là qua mọi nhà a!”

“Loại hào đổ này ngàn năm khó thấy được một lần, cũng không nên bỏ qua, trước không chơi, nhìn kỹ hẵn nói!”

Không khỏi, mười cái đổ khách này, tất cả đều đình chỉ tiếp tục đánh bạc, mang theo nồng đậm hứng thú, chuẩn bị ở một bên xem cuộc chiến.

Hơn nữa trong lời nói, đối với Lâm Hải tựa hồ cũng mang theo một tia khách sáo, lại để cho trong nội tâm Lâm Hải im lặng một hồi.

Xem ra, lúc tại Nhân Gian giới có tiền chính là gia, đã đến Địa Tiên giới cũng cũng giống như thế a!

Ở bên trong mấy người này, có sáu cái là Đại Thừa tôn sư, lại bởi vì thẻ đánh bạc ở trước mặt chính mình, mở miệng liền một tiếng tiểu huynh đệ, hoàn toàn không có bởi vì cảnh giới của mình, mà có một tia khinh thị.

Cái này, chính là lực lượng của tài phú a!

“Chuẩn bị xong chưa?”

Từ lão trải qua kinh ngạc ngắn ngủi, rất nhanh đã khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt mang theo khinh thường giễu cợt.

Mặc ngươi có nhiều thẻ đánh bạc hơn nữa thì lại như thế nào, chỉ cần ngươi chơi, phải ngoan ngoãn đều để lại tiền cho ta!

“Tốt rồi, tùy thời có thể bắt đầu!”

Lâm Hải nhún vai, vừa cười vừa nói.

Trong nội tâm Từ lão cười lạnh, sau đó có một đám chân khí bay ra, đem xúc xắc dao động.

Ba!

Sau mấy hơi, liền đem cốc xúc xắc áp lên trên mặt bàn, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Có thể đặt cược rồi!”

“A!” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, xuất ra một cái thẻ đánh bạc màu xanh da trời, tiện tay quăng ra.

“Áp Đại!”

Phốc!

Cử động của Lâm Hải, thiếu chút nữa đem nhóm đổ khách ở bên cạnh đang rướn cổ trừng to mắt quan sát, lôi đến ngã xuống đất.

Sau đó, nhao nhao dùng ánh mắt im lặng nhìn xem Lâm Hải, triệt để say.

Cái huynh đệ này có một cái rương thẻ đánh bạc Chí Tôn màu tím, hào đến dọa người, kết quả mẹ nó thoáng rót một phát, vậy mà dùng màu xanh da trời, cái chênh lệch này cũng quá lớn a?

Từ lão cùng Tần chủ quản đối diện, mặt thoáng cái liền đen.

Đặt cược một cái thẻ đánh bạc màu xanh da trời, cái này mẹ nó chơi gì đâu?

“Không có ý tứ, công tử, ở tầng chín thấp nhất là phải dùng thẻ đánh bạc màu hồng, thẻ đánh bạc màu xanh da trời không thể sử dụng!” Tần chủ quản ở một bên, mặt đen lên nói ra.

“A, không thể dùng a!” Lâm Hải giống như bừng tỉnh đại ngộ liếc nhìn Tần chủ quản, sau đó lập tức lộ ra biểu lộ khó chịu.

“Nếu đã không thể dùng, vậy thời điểm các ngươi đổi thẻ đánh bạc vừa rồi, làm gì không đổi thành hồng cho ta?”

“Ngươi con mẹ nó nghĩ đến mỹ a!” Tần chủ quản trực tiếp bó tay rồi, con mẹ nó mười cái xanh da trời mới đổi được một cái hồng, ngươi nha chỗ này có năm cái xanh da trời, như thế nào đổi cho ngươi đây?

“Cái này có thể sử dụng sao?” Lâm Hải vẻ mặt ghét bỏ lắc đầu, cầm lấy cái thẻ đánh bạc màu tím, không kiên nhẫn hỏi.

“Cái này tự nhiên có thể sử dụng!” Tần chủ quản nhẹ gật đầu, trong nội tâm không khỏi vui vẻ.

Ngươi nha chỉ cần cầm thẻ đánh bạc Chí Tôn chơi, từng phút đồng hồ sẽ cho ngươi thua đến chỉ còn quần!

“A, đi đổi mười cái hồng cho ta!” Lâm Hải đem thẻ đánh bạc màu tím, đưa tới trước mặt Tần chủ quản, nói ra.

“Ách... Đổi, đổi hồng hay sao?”

Tần chủ quản một hồi im lặng, mẹ nó, ý chí áp lên toàn bộ lúc tại lầu tám vừa rồi đâu?

“Tốt, tốt, ta cho đổi!”

Vừa rồi sở dĩ chưa cho Lâm Hải thẻ hồng, cầm tất cả đều là thẻ đánh bạc màu tím, vì chính là lại để cho Lâm Hải thua nhanh một chút.

Kết quả thằng này không tiếp chiêu, Tần chủ quản hết cách rồi, đành phải đi cho đổi thẻ đánh bạc màu hồng trở lại.

Mà chỉ trong chốc lát như vậy, một ván trước đó đã mở, bởi vì nguyên nhân Lâm Hải đặt cược không phù hợp với yêu cầu, chỉ có thể hết hiệu lực.

“Có thể bắt đầu sao?” Từ lão lần nữa hỏi.

“Có thể có thể rồi!” Lâm Hải liên tục gật đầu.

“Tốt!”

Từ lão đem cốc xúc xắc lay động, sau đó ba một tiếng, đặt tại trên mặt bàn.

“Đặt cược a!”

“Được rồi!” Lâm Hải cầm lấy một cái thẻ đánh bạc màu hồng, sau đó ném tới.

“Áp Đại!”

“Còn, còn là áp một cái à?” Tần chủ quản ở một bên, nuốt nước miếng, có chút khó chịu mà hỏi.

“Đúng vậy!” Lâm Hải nhìn y một cái, nhẹ gật đầu.

“Một cái nhưng đã có một trăm vạn khỏa Linh thạch đâu rồi, không ít!”

“Con em ngươi!” Mặt Tần chủ quản đều xanh rồi, cái này mẹ nó từng bước từng bước đến, phải thắng đến lúc nào, mới có thể đem số thua đều thắng trở lại a.

Bất quá, hạ bao nhiêu đó là tự do của đổ khách, y cũng không cách nào can thiệp, chỉ có thể thở phì phì ở một bên, nhìn Lâm Hải mà sinh hờn dỗi.

Bất quá, những đổ khách bên cạnh kia, ngược lại là có chút hăng hái xem.

Lâm Hải cầm nhiều thẻ đánh bạc như vậy, lại chơi nhỏ nhất, quả thực có chút vượt quá dự liệu của mọi người.

“Mở!” Đột nhiên, có người la lên một tiếng, ánh mắt nhao nhao hướng phía xúc xắc trên chiếu bạc nhìn lại.

Chương 1843: Nên chơi điểm kích thích rồi!

Chỉ thấy xúc xắc trên bàn, một cái năm, hai cái bốn, mười ba điểm, Đại!

“Ha ha, thắng á!”

Lâm Hải cao hứng hoan hô một tiếng, hướng phía Từ lão liên tục thò tay.

“Nhanh lên, một bồi một, ta thắng một cái thẻ đánh bạc màu hồng!”

Mọi người ở một bên nhìn xem, một hồi im lặng.

Mẹ nó cầm một cái rương thẻ đánh bạc Chí Tôn, sáng mù mắt hợp kim ti-tan của mọi người.

Kết quả hiện tại chỉ thắng một cái thẻ đánh bạc màu hồng, còn phần hưng phấn như vậy sao?

Từ lão mặt không biểu tình đem một cái thẻ đánh bạc màu hồng, đổ tới trước mặt Lâm Hải, nhưng trong lòng lạnh lùng cười cười.

“Không cho ngươi nếm chút ngon ngọt, ngươi như thế nào cam lòng hạ tiền đánh bạc lớn đâu?”

“Tiếp tục sao?” Từ lão nhàn nhạt hỏi.

“A, tiếp tục, tiếp tục!” Lâm Hải vừa cười vừa nói.

“Vẫn áp Đại!”

Lâm Hải không đợi Từ lão lắc cốc xúc xắc, trực tiếp cầm lấy một cái thẻ đánh bạc màu hồng, ném vào bên trên chữ “Đại”.

Mẹ nó!

Một cử động kia của Lâm Hải, lại để cho người ở chỗ này, thiếu chút nữa ngửa đầu ngã quỵ.

Cái này con mẹ nó còn chưa bắt đầu, đã hạ đặt cược rồi, hơn nữa lại là một cái thẻ đánh bạc màu hồng, chơi đâu?

Ào ào xoạt!

Từ lão dao động hết xúc xắc, ba cái đem cốc xúc xắc đặt tại trên bàn, sau đó buông bàn tay ra, cùng đợi cốc xúc xắc dần dần tiêu tán.

Vẻ mặt Lâm Hải không đếm xỉa tới, trong miệng hừ hừ tiểu khúc, con mắt nhìn như tùy ý bay tới mọi nơi, kì thực toàn bộ lực chú ý, đều đặt ở trên người Từ lão.

Tại ngay khi cốc xúc xắc rơi trên bàn, Lâm Hải cũng đã thấy rõ điểm số bên trong, lần này là Tiểu!

Dựa theo lẽ thường mà nói, nếu như sòng bạc muốn câu cá mà nói, Từ lão có lẽ sẽ động tay chân, lại để cho chính mình thắng liền mấy cục, như vậy mới có thể lại để cho chính mình buông lỏng cảnh giác, hạ thẻ đánh bạc lớn.

Lâm Hải hiện tại muốn quan sát, chính là Từ lão đi làm gian lận bài bạc như thế nào!

Thế nhưng mà, thẳng đến khi cốc xúc xắc tiêu tán, Từ lão ở đối diện rõ ràng cũng không có bất cứ động tĩnh gì, điểm số của xúc xắc, cùng Thiên Nhãn Thần Thông mà Lâm Hải nhìn thấy, không khác chút nào!

Ván này, khai Tiểu, Lâm Hải thua!

“Ai u ta đi, không có động thủ?” Trong lòng Lâm Hải có chút kinh ngạc, xem ra chính mình đem những gian lận bài bạc này, nghĩ quá đơn giản.

Đám người kia tại sòng bạc thân kinh bách chiến, đoán chừng tâm lý đều là cấp đại sư rồi.

Chỉ sợ chỉ có thời khắc mấu chốt, mới sẽ động thủ, cải biến kết cục a.

Bất quá, trong nội tâm Lâm Hải thì hơi hơi cười lạnh, ngươi không động thủ, cái kia ca ca sẽ chầm chậm chơi với ngươi chứ sao.

“Thao, lại thua trở về, đến tiếp tục!”

Lâm Hải giả trang ra một bộ dạng đau lòng, rầm rầm rĩ rĩ nói.

Từ lão mặt không biểu tình, lại một lần nữa lắc lắc cốc xúc xắc.

“Áp Đại!”

“Ha ha, lại thắng!”

“A, lại thắng một ván!”

“Móa, thua!”

“Ha ha, thắng á!”

“Đậu phộng, thoải mái, lại ván kế tiếp!”

...

Một ván đón lấy một ván, chỉ trong chốc lát, Lâm Hải cùng Từ lão liền chơi tới bốn mươi năm mươi cục.

Lâm Hải không hề ngoài ý muốn, mỗi một ván đều là áp một cái thẻ đánh bạc màu hồng, mặc dù có thua có thắng, nhưng tổng thể mà nói, vẫn là thắng có hơn mười miếng thẻ đánh bạc màu hồng.

“Này, ngươi nha một lần một miếng màu hồng, có ý tứ sao?”

“Thừa dịp hiện tại vận khí đang thinh, ra thẻ đánh bạc lớn a!”

“Đúng thế đúng thế, nếu bắt đầu đã ra thẻ đánh bạc màu tím, hiện tại cũng đã lợi nhuận lớn a!”

Nhóm đổ khách ở bên cạnh, đều có chút thiếu kiên nhẫn rồi, ở tại bên người Lâm Hải không ngừng thúc giục nói.

Mỗi lần một miếng thẻ đánh bạc màu hồng, nhìn xem thật sự quá chưa đủ nghiền rồi.

Mà ngay cả hai mắt Lý Diệp cũng là sáng lên bu lại, không ngừng giựt giây Lâm Hải, đem thẻ đánh bạc Chí Tôn áp lên đi.

“Công tử, nếu tất cả mọi người đã nói như vậy, liền chơi lớn hơn một chút đi, đừng làm cho mọi người thất vọng, ngươi cứ nói đi?” Tần chủ quản ở một bên, thấy cơ hội tới, cũng vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười khuyên nói.

“Chơi lớn chút?” Lâm Hải mang theo một chút do dự, hỏi.

“Đúng vậy a, chơi lớn chút a!”

“Thẻ đánh bạc Chí Tôn, cái kia sảng khoái hơn a!”

“Mãi dùng hồng, quá không có ý nghĩa rồi!”

Người bên cạnh, lập tức bắt đầu đi theo ồn ào.

“Tốt!” Lâm Hải cắn răng một cái vỗ đùi, “Lần này liền chơi lớn chút!”

Ba!

Lâm Hải trực tiếp đem một cái thẻ đánh bạc Chí Tôn màu tím, ném tới bên chữ ‘Đại’!

“Vẫn áp Đại!”

Phốc!

Mọi người lập tức ngửa mặt ngã quỵ.

Mẹ nó, lần này thế nhưng mà là thẻ đánh bạc Chí Tôn a, huynh đệ ngươi có thể thận trọng chút hay không?

Tốt xấu đợi người ta lắc hết cốc xúc xắc rồi hãy hạ a!

Từ lão thấy Lâm Hải thật sự đặt cược một cái thẻ đánh bạc Chí Tôn, trong mắt không khỏi hiện lên một tia cười lạnh không dễ dàng phát giác.

Ào ào xoạt!

Cốc xúc xắc dao động, sau đó ba cái đặt ở trên chiếu bạc, đem tay nhẹ nhõm mở.

“Ha ha, là Đại, ta thắng á!”

Kết cục công bố, xúc xắc ra Đại, mặt mũi Lâm Hải tràn đầy sắc mặt vui mừng, nhưng trong lòng lại càng thêm cẩn thận.

Ván thứ hai, Lâm Hải không có sốt ruột đặt cược, mà là chờ Từ lão lắc hết xúc xắc, mới làm ra một bộ dạng suy nghĩ.

Thẳng đến khi thời gian nhanh chấm dứt, Lâm Hải mới mạnh mẽ vỗ đùi.

“Vẫn áp đại!”

Lâm Hải một bên đem một miếng thẻ đánh bạc Chí Tôn màu tím, ném vào bên trên “Đại”, một bên hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cốc xúc xắc, đồng thời Thần Hồn Quyết cao tốc vận chuyển, đem toàn bộ tinh thần lực, đều đặt ở trên người Từ lão.

Bởi vì, lúc này đây trước khi ném, Lâm Hải đã thông qua Thiên Nhãn Thần Thông, thấy rõ điểm số của xúc xắc.

Lúc này đây, xúc xắc là Tiểu, Lâm Hải cố ý áp Đại, vì chính là nhìn xem, lần này Từ lão có thể động thủ hay không.

Cảm giác của bọn họ cho chính mình lúc trước, là thật vất vả quyết định, sử dụng thẻ đánh bạc màu tím.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không lại để cho chính mình không ngừng thua xuống dưới, chỉ cần mình một mực lựa chọn áp chú sai lầm, Từ lão tuyệt đối sẽ nhịn không được ra tay, để ngừa đem mình dọa chạy.

“Mở, là Tiểu!”

Xúc xắc lộ ra, mở ra Tiểu, Từ lão không có động thủ.

Ván kế tiếp, xúc xắc vẫn là Tiểu, Lâm Hải đè ép Đại!

Từ lão vẫn không có động thủ!

“Có thể a, có kiên nhẫn như vậy?”

Lâm Hải có chút ngoài ý muốn rồi, đồng thời trên mặt cố ý biểu hiện ra vẻ do dự cực độ.

“Vận khí không được a, có nên đổi về thẻ đánh bạc màu hồng hay không a.” Lâm Hải cố ý nói ra.

“Đừng a, công tử, có lẽ ván kế tiếp sẽ thắng!” Tần chủ quản biến sắc, gấp gáp nói.

“Được rồi, lại thử một lần, lại thua thì là thua ba cái rồi, nói rõ vận khí không được, hôm nay liền không chơi nữa.”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, đem Tần chủ quản thiếu chút nữa hù chết, nếu như Lâm Hải không chơi, y thật không có lý do lại ngăn đón Lâm Hải rồi.

Không khỏi, Tần chủ quản vội vàng hướng phía Từ lão quăng qua một tia ánh mắt cầu khẩn.

Từ lão giống như chưa tỉnh, tiếp tục lắc lắc cốc xúc xắc.

Ba!

Cốc xúc xắc đã đặt tại trên mặt bàn.

“Đặt cược a!”

“Áp Đại thua hai ván rồi, lần này ta áp Tiểu a!” Lâm Hải do dự một phen, sau đó đem một cái thẻ đánh bạc Chí Tôn màu tím, áp tại bên Tiểu.

Lông mày của Từ lão không dễ dàng phát giác mà run lên, hai mắt híp mắt.

“Mua định rời tay!”

Ngay tại thời khắc cốc xúc xắc bắt đầu biến hóa, Từ lão quát nhẹ một tiếng.

“n?” Lâm Hải ở đối diện, đồng tử đột nhiên co rụt lại, bất ngờ phát hiện xúc xắc ở phía dưới cốc xúc xắc kia, động!

Lâm Hải sở dĩ áp Tiểu, cũng là bởi vì nhìn thấy điểm số xúc xắc là Đại, buộc Từ lão động thủ.

Còn lần này, Từ lão vì phòng ngừa Lâm Hải không chơi, thật sự động thủ.

Chỉ có điều, Lâm Hải từ đầu tới đuôi gắt gao chằm chằm vào, lại sửng sốt không có phát hiện, Từ lão là làm sao làm được.

“Kỳ quái!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy nghi hoặc, mà ván này mở ra Tiểu, tự nhiên là Lâm Hải thắng.

“Thử lại mấy cục!”

Lâm Hải không cam lòng, cục cục hướng bên sai mà mua, tiền đặt cược hết lần này tới lần khác đều là một miếng thẻ đánh bạc màu tím.

Một miếng thẻ đánh bạc màu tím đối với con số mà Lâm Hải thắng được kia, quả thực không có quan hệ quá lớn, làm cho Từ lão không thể không liên tiếp ra tay, phòng ngừa Lâm Hải có số lần thua quá nhiều, trực tiếp bị dọa chạy.

Mà Lâm Hải cũng rốt cục tại sau nhiều lần Từ lão ra tay, liền phát hiện ra một tia mánh khóe.

Mỗi lần Từ lão cải biến điểm số xúc xắc ở dưới cốc xúc xắc, đều là tại trước khi nói mua định rời tay, nói cách khác trước khi cốc xúc xắc bắt đầu tiêu tán, thời gian phi thường cố định!

Lại sau khi tận lực quan sát thêm mấy lần, Lâm Hải nương tựa theo tinh thần lực cường đại của Thần Hồn Quyết, rốt cuộc biết Từ lão là động thủ như thế nào rồi!

“Nguyên lai là thông qua cộng hưởng!”

Khóe miệng Lâm Hải, hiện ra một tia cười tà nhàn nhạt.

Cốc xúc xắc kia, là do chân khí của Từ lão biến thành, tại trong nháy mắt khi chân khí bắt đầu tiêu tán, sẽ cùng chân nguyên trong cơ thể Từ lão sinh ra cộng hưởng trong chốc lát.

Mà Từ lão chính là thông qua cái cực kỳ trong nháy mắt này, cải biến điểm số của xúc xắc.

Về phần Từ lão làm sao biết điểm số ban đầu là Đại hay Tiểu, đây quả thực quá dễ dàng.

Liền cả sòng bạc ở Nhân Gian giới, đổ xúc xắc đều có thể thông qua dao động mà đoán ra điểm số, huống chi là Đại Thừa tôn sư đâu?

"Nếu không phải ca ca có Thiên Nhãn Thần Thông, lại cóThần Hồn Quyết, thật đúng là không phát hiện được a!"

Lâm Hải không khỏi có chút bội phục Từ lão rồi, chỉ là có thể đem thời gian cộng hưởng ngắn ngủi tính đến tinh chuẩn như thế, liền không phải người bình thường có thể làm được.

"Nên chơi điểm kích thích rồi!"

Nếu đã biết rõ ràng về Từ lão, Lâm Hải cũng không cần phải tiếp tục kéo dài nữa. Kế tiếp, hắn muốn tốc chiến tốc thắng!

Chương 1844: Lâm trận thay đổi

Lúc này đây, sau khi Từ lão lắc tốt xúc xắc, Lâm Hải đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Vĩ ca.

"Vĩ ca, ngươi nói ván này, là áp Đại hay là áp Tiểu?"

"À?" Vĩ ca đang ở bên cạnh phát mộng, nghe được Lâm Hải đặt câu hỏi mới kịp phản ứng.

"Hỏi ta làm cái gì!"

Vẻ mặt Vĩ ca khó chịu nói ra, y bị Lâm Hải cường hành yếu thế cầu lên tầng chín, trong nội tâm đã đủ bồn chồn rồi.

Lâm Hải còn con mẹ nó hỏi áp Đại hay là áp Tiểu, đến lúc đó Tần chủ quản không phải hoài nghi y và Lâm Hải cùng một bọn a.

“Đương nhiên hỏi ngươi á!” Lâm Hải vẻ mặt kinh ngạc nói, “Ngươi chính là ngôi sao may mắn của ta a!”

Phốc!

May mắn con em ngươi!

Vĩ ca sợ nhất nghe lời này rồi, không biết còn cho là mình ăn cây táo, rào cây sung đấy.

“Ta không biết!” Vĩ ca tức giận nói.

“Ta vốn muốn chơi cục kích thích, một ván bắt lại toàn bộ, đáng tiếc ngôi sao may mắn của ta không nói cho ta biết áp Đại hay là áp Tiểu, vậy coi như thôi, vẫn là một cái thẻ đánh bạc lại một cái thẻ đánh bạc, chậm rãi chơi a!”

Lâm Hải nhún vai, thở dài nói ra.

Từ lão cùng Tần chủ quản sớm đã bị Lâm Hải mài đến không kiên nhẫn được nữa, hôm nay nghe xong, hai mắt lập tức tỏa sáng.

“Người ta hỏi ngươi, là coi trọng ngươi, ngươi liền thay vị công tử này ra cái chủ ý đi!” Tần chủ quản trừng mắt, hướng phía Vĩ ca nháy mắt nói.

“À?” Vĩ ca thoáng cái mộng bức.

Chủ ý này chính mình nào dám nói a, nếu Lâm Hải thua thì khá tốt, nếu như thắng, Tần chủ quản không phải sẽ làm thịt y à?

“A cái gì mà a, nhanh lên! Không có thời gian!” Tần chủ quản quát lớn.

“Tốt, được rồi!” Vĩ ca bị ánh mắt giống như giết người của Tần chủ quản, nhìn đến toàn thân giật mình một cái.

“Nếu không, mua, mua Đại a!”

Lâm Hải nghe xong, không khỏi cười hắc hắc, trên mặt lộ ra một dáng tươi cười tà mị.

“Coi ta ngốc a, các ngươi đều là người của cái sòng bạc này, ta mới không tin ngươi!”

“Ngươi nói mua Đại, ta đây liền mua Tiểu!”

Nói xong, Lâm Hải đem tất cả thẻ đánh bạc, duy nhất một lần tất cả đều áp tại bên “Tiểu”!

“Toa hết, áp Tiểu!”

“Đậu phộng!” Tất cả mọi người ở đây, mí mắt tất cả đều kinh hoàng một hồi, trái tim thoáng cái nâng lên cổ họng, hô hấp đều dồn dập lên.

Bọn họ không nghĩ tới, Lâm Hải thực không phải tùy tiện nói nói, quả nhiên một ván tất cả đều áp lên rồi.

Cộng thêm Lâm Hải vừa rồi lẻ tẻ thắng được, chỉ là thẻ đánh bạc Chí Tôn màu tím, thì đã có hơn ba mươi cái a!

Nhiều thẻ đánh bạc như vậy, Lâm Hải rõ ràng một lần toàn bộ áp lên, thật sự là thiên đại hào đổ a!

Kích thích, quá con mẹ nó kích thích!

Mà ngay cả Từ lão đối diện, đều lắp bắp kinh hãi, dù lão tung hoành sòng bạc nhiều năm, cũng chưa bao giờ thấy qua hào đổ có quy mô như thế, nội tâm kìm lòng không được kích động một hồi.

Bất quá, đồng thời với giật mình kích động, Từ lão lại lộ ra một vòng cười lạnh nhàn nhạt.

“Cuối cùng nên đã xong!”

“Đợi lát sẽ có ngươi khóc!”

Xúc xắc ở phía dưới cốc xúc xắc là Tiểu, đã sớm tại trong khống chế của Từ lão, mặc kệ Lâm Hải áp Đại hay là áp Tiểu, đều không có khả năng thắng!

Theo thời gian từ từ trôi qua, tất cả mọi người đều có thần sắc khẩn trương, nháy mắt một cái đều không nháy mà nhìn chằm chằm vào cốc xúc xắc trên bàn, ai cũng không muốn bỏ qua thời khắc công bố trận hào đổ này!

Từ lão nhắm hai mắt lại, mắt thấy cốc xúc xắc muốn tiêu tán rồi, trên mặt không tự chủ được lộ ra nụ cười chiến thắng.

“Không được!” Nhưng vào lúc này, vẻ mặt Lâm Hải bỗng nhiên nghiêm túc, đứng lên.

Tất cả mọi người đều cả kinh, không biết tại loại mấu chốt thời khắc này, Lâm Hải muốn làm gì.

“Còn không có mua định rời tay a?”

“Ta quyết định, vẫn là nghe ngôi sao may mắn của ta, đổi thành toàn bộ áp Đại!”

Lâm Hải nói xong, tại trong ánh mắt nhìn soi mói khiếp sợ của mọi người, dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai, thoáng cái đem tất cả thẻ đánh bạc, tất cả đều đổ lên “Đại” rồi!

“Ngươi!”

Sắc mặt Từ lão đại biến, chỉ cảm thấy đầu oanh một tiếng, thoáng cái mộng tại chỗ.

“Hỗn đản!”

Trong nội tâm thầm mắng một tiếng, mồ hôi lạnh của Từ lão lập tức rơi xuống rồi.

Đánh chết lão cũng thật không ngờ, Lâm Hải vậy mà ở thời điểm này, đột nhiên cải biến chủ ý.

Mà lúc này, thật vừa đúng lúc, vừa lúc là trước khi mua định rời tay, thời điểm chân khí bắt đầu cộng hưởng!

Thời điểm chờ Lâm Hải đem toàn bộ thẻ đánh bạc sửa áp tại bên trên “Đại”, lão lại muốn thông qua cộng hưởng, động tay chân đối với xúc xắc bên trong, dĩ nhiên đã không còn kịp rồi!

“Ồ, Từ lão, ngươi rất nóng sao? Như thế nào đầu đầy mồ hôi?” Lâm Hải nhìn xem Từ lão, kinh ngạc hỏi.

“Không phải là bị thận hư, bị lấy hết thân thể a?”

“Hư con em ngươi!”

Trong nội tâm Từ lão thầm mắng một tiếng, dù lão là Đại Thừa tôn sư, toàn thân cũng nhịn không được run rẩy lên, một cái thanh âm tuyệt vọng, không ngừng vang vọng trong đầu.

“Đã xong, đã xong!”

Từ lão thống khổ nhắm mắt lại, tuy kết quả còn chưa mở, nhưng lão đã biết rõ, thua!

Xúc xắc ở dưới cốc, lão lắc ra chính là mười bốn điểm, Đại!

Mà Lâm Hải mới đầu áp Tiểu, căn bản là không cần lão động tay chân, cũng đã có thể thuận lợi thắng được ván này.

Ai lại con mẹ nó biết rõ, Lâm Hải vậy mà ra bài không theo như lẽ thường, tại thời khắc cuối cùng mua định rời tay, liền tạm thời thay đổi, lại đổi thành áp Đại.

Bởi như vậy, lại để cho lão liền sửa đổi điểm số bên trong, cũng không kịp rồi.

“Hơn ba mươi miếng, gần bốn mươi miếng thẻ đánh bạc Chí Tôn màu tím a!”

Từ lão chỉ là suy nghĩ một chút, đều cảm thấy lòng đang nhỏ máu.

Thậm chí, cũng đã không biết, sau đó đối mặt như thế nào với lão bản sòng bạc rồi.

“Thực mẹ nó là trò đùa a, thẻ đánh bạc lớn như vậy, nói sửa liền sửa!”

“Bên trên sòng bạc, kiêng kỵ nhất chính là lắc lư bất định, cái huynh đệ này không có kinh nghiệm a!”

Nhóm đổ khách ở bên cạnh, cũng đều bị một cử động kia của Lâm Hải, khiến cho nhao nhao lắc đầu.

Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp, càng là há to miệng, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Lâm Hải, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Chỉ có Vĩ ca ở một bên, thoáng cái tâm liền nâng lên cổ họng, trên đỉnh đầu ứa ra mồ hôi lạnh, toàn thân run lên, đã bắt đầu yên lặng cầu nguyện rồi.

“Mẹ nó, ngàn vạn đừng mở Đại a, nếu không ta con mẹ nó xong rồi!”

“Khai Tiểu, khai Tiểu, thua chết thằng ngốc bức này!”

Chỉ có Tần chủ quản, vẻ mặt bình tĩnh thong dong, trong mắt mang theo vẻ đắc ý đã tính trước.

“Có Từ lão tọa trấn, tiểu tử còn muốn thắng?”

“Linh thạch của sòng bạc, là dễ thắng như vậy sao?”

“Đợi thất bại đến còn cái quần, nhìn ngươi còn dám hung hăng càn quấy!”

Lâm Hải đem thần sắc biểu lộ của tất cả mọi người, tất cả đều xem tại trong mắt, khóe miệng không khỏi lộ ra cười lạnh đùa giỡn.

“Cùng ca ca chơi, các ngươi còn non lắm!”

“Ồ, Từ lão, ngươi như thế nào còn đang đổ mồ hôi à?” Lâm Hải vẻ mặt ỉu xìu xấu, đến cái lúc này, vẫn không quên tiếp tục trêu đùa hí lộng Từ lão ở đối diện.

“Không phải vãn bối nói ngươi, lớn tuổi như vậy rồi, về sau tại phương diện kia nên tiết chế thì vẫn là tiết chế một chút, không nên cầu thoải mái nhất thời.”

“Nhìn hôm nay, có bao nhiêu người vì mấy chục giây thoải mái kia, lấy hết thân thể mệt mỏi lại đoạn eo...”

“Câm miệng!” Từ lão gào to một tiếng, đem lời nói của Lâm Hải đánh gãy, che ngực đều nhanh hộc máu.

Ngươi mẹ nó, ai con mẹ nó truy cầu nhất thời sướng rồi, tiểu tử này là thực con mẹ nó đáng giận rồi!

Lâm Hải thì là không vội không não, một bộ dạng giật mình, nhướn nhướn lông mi nói ra.

“Xem, bị ta nói trúng rồi a?”

“Giấu bệnh sợ thầy, giấu bệnh sợ thầy!”

Phốc!

Nói trúng đại gia ngươi a!

Hai mắt Từ lão mang theo phẫn nộ thật sâu, hung hăng trừng liếc Lâm Hải, cảm giác trái tim của mình đều nhanh tức điên rồi.

Nếu không phải bởi vì lão là nhân viên công tác của sòng bạc, đều hận không thể đi lên một cái tát, đem Lâm Hải chụp chết!

“Mau nhìn, mở, mở!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó ánh mắt của mọi người, tất cả đều vội vàng hướng phía xúc xắc nhìn lại. Nhưng chờ sau khi thấy rõ điểm số của xúc xắc ở trên bàn, trái tim của tất cả mọi người cũng không khỏi mạnh mẽ co lại, thoáng cái tất cả đều ngây dại.

Chương 1845: Ngươi thực là ngôi sao may mắn của ta!

Toàn bộ hiện trường một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào xúc xắc trên bàn, trợn mắt há hốc mồm.

Đã qua chừng hơn mười giây thời gian, mới ông một tiếng, lập tức loạn thành một đoàn.

“Đậu phộng, thực ra Đại!”

“Tiểu tử này vậy mà thắng!”

“Mẹ nó, cuối cùng trước mắt lại sửa thắng, thần chuyển hướng a!”

“Ngưu bức rồi, cái này thắng lớn!”

“Thoáng cái đã thắng hơn ba mươi miếng thẻ đánh bạc Chí Tôn màu tím a, ông trời của ta ơi, quá kích thích, trái tim đều chịu không được rồi!”

Toàn bộ đổ khách đều điên cuồng, không ngừng ở một bên điên cuồng kêu to, kích động hưng phấn, tựa như bọn họ đã thắng trận hào đổ này.

“Bà mẹ nó, huynh đệ, ngươi nha lại đoán đúng rồi!” Mạnh Thanh Ca ở một bên, đều có chút mộng bức.

Đôi mắt dễ thương nhìn Lâm Hải từ trên xuống dưới, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Lý Diệp thì càng đừng nói gì nữa, giờ phút này nước miếng chảy đầy đất, hắc hắc cười ngây ngô lấy, hiển nhiên đã mỹ đến nói không ra lời.

“Không có khả năng, cái này, điều này sao có thể, Từ lão, cái này, cái này...”

Toàn thân Tần chủ quản kịch liệt run rẩy, hoàn toàn không thể tin tưởng vào sự thật này, mang theo hoảng sợ cùng khó có thể tin thật sâu, hướng phía Từ lão nhìn lại.

“Ai!”

Từ lão nội tâm vô lực thở dài một tiếng, không nói một lời, chậm rãi nhắm mắt lại.

Đối với kết quả này, tại lúc Lâm Hải cải biến chủ ý, lão cũng đã biết.

Nhưng thời điểm thật sự cần đối mặt, trái tim lão vẫn là run rẩy một hồi, xấu hổ hối hận nổi giận, trong nội tâm quả thực là ngũ vị trần tạp.

“Ha ha, áp đúng rồi!” Lâm Hải thì là cố ý giả trang ra một bộ vẻ mặt kinh hỉ.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn Từ lão, hưng phấn nói.

“Từ lão, ta thắng, ván này là có thể thanh toán phải không?”

Khóe miệng Từ lão co lại, nhưng vẫn là thở ra một ngụm trọc khí thật dài, hướng phía người sau lưng đã choáng váng vẫy tay, trầm thấp nói.

“Thanh toán thoáng một phát!”

“Vâng!” Tiếng nói của trợ thủ đều đã run rẩy.

Dưới chân giống như là giẫm bông, lấy một cái rương lớn tới trước đài, tiện tay đặt ở trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải cũng không khách khí, đem rương hòm kéo qua, mở ra ngay tại trước mặt của mọi người, bên trong tràn đầy thẻ đánh bạc Chí Tôn màu tím, lại để cho đổ khách ở bên cạnh, không khỏi hô hấp trì trệ, mặt mũi tràn đầy hâm mộ.

Mẹ nó, nếu lão tử có nhiều thẻ đánh bạc như vậy, hẳn là tốt!

“Ta nói cái gì kia mà, Vĩ ca, ngươi thực là ngôi sao may mắn của ta!”

Lâm Hải khẽ vươn tay, từ trong đó xuất ra một tấm thẻ đánh bạc Chí Tôn, tiện tay vung cho Vĩ ca ở bên cạnh.

“Cầm!”

“À? Không không không, ta, ta...”

Vĩ ca cũng đã sớm bị hù đến mặt đều tái rồi, y vừa rồi thuận miệng nói áp Đại, ai biết Lâm Hải cuối cùng thật sự nghe lời y.

Mà kết quả hết lần này tới lần khác con mẹ nó lại là đã ra Đại, lần này lại để cho sòng bạc tổn thất thảm trọng, Vĩ ca thiếu chút nữa không có đái tại chỗ.

Không cần nghĩ, sau đó sòng bạc tuyệt đối sẽ không tha cho y, gây chuyện không tốt thì mạng nhỏ đều huyền nữa à!

Hiện tại, Lâm Hải rõ ràng lại đang tại trước mặt Từ lão cùng Tần chủ quản, đưa cho y thẻ đánh bạc Chí Tôn quý trọng như thế.

Tuy cái hấp dẫn này lớn đến mức để cho người hít thở không thông, nhưng tại loại thời điểm này, Vĩ ca y nào dám muốn à?

“Cho ngươi cầm thì cầm đi, ván bài phía sau, huynh đệ thế nhưng mà còn phải dựa vào ngươi ni!” Lâm Hải cưỡng ép đem thẻ đánh bạc màu tím, đút vào trong ngực Vĩ ca.

Vĩ ca nghe xong phía sau còn cần nhờ mình, chân mềm nhũn an vị trên mặt đất rồi, rơi lệ đầy mặt.

Cái này mẹ nó, không mang theo lừa người như vậy đó a!

“Hô ~”

Từ lão ở đối diện, cuối cùng đã trì hoãn lại, cưỡng ép đem các loại cảm xúc ở trong lòng đè xuống, phức tạp liếc nhìn Lâm Hải.

“Còn muốn tiếp tục không?”

“Đương nhiên a!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Dù sao ta có ngôi sao may mắn, cũng sẽ không thua!”

“Hừ!” Từ lão khinh thường bĩu môi một cái, vừa rồi lão đã đem quá trình trước đó, cẩn thận quay lại một lần ở trong đầu, cuối cùng được ra kết luận, Lâm Hải sở dĩ có thể thắng, hoàn toàn là đi vận khí cứt chó!

Chẳng những tạm thời thay đổi, còn trùng hợp biến đổi tại trong lúc mấu chốt, lại để cho lão không cách nào sửa đổi điểm số xúc xắc.

Bất quá loại sự tình này là tuyệt đối trùng hợp, Từ lão tuyệt đối sẽ không tin tưởng, còn sẽ xuất hiện lần thứ hai.

Chỉ cần Lâm Hải còn tiếp tục chơi, tổn thất trước đó, có thể thắng trở lại, còn muốn cho hắn táng gia bại sản, cuối cùng cởi truồng xéo đi!

Ào ào xoạt!

Từ lão cũng không nói nhảm, trực tiếp lắc lắc xúc xắc, sau đó ba cái đặt tại trên mặt bàn.

“Ngôi sao may mắn, lần này ta áp Đại hay là áp Tiểu?” Lâm Hải vừa quay đầu, nhếch miệng hướng Vĩ ca trên mặt đất cười hỏi.

Toàn thân Vĩ ca giật mình một cái, hoảng sợ trừng to mắt lắc đầu liên tục, lần này đánh chết y cũng không nói rồi.

“Ngươi không nói cho ta, chỉ sợ ta muốn thua a!” Lâm Hải tội nghiệp nói ra.

Vĩ ca nghe xong, sắp khóc rồi, ngươi con mẹ nó nhanh thua a, cái trái tim này của huynh đệ đã nhanh chịu không được rồi.

“Ai, được rồi, ngươi không nói cái kia tự chính mình mù mờ thì tốt rồi!”

Lâm Hải thấy Vĩ ca không nói lời nào, một hồi liền bất đắc dĩ quay đầu lại, sau đó đem toàn bộ thẻ đánh bạc, đẩy về phía trước, tất cả đều áp tại bên “Tiểu”!

“Tê ~”

Nhất thời, tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh, cảm giác nhiệt huyết toàn thân, đều bị bốc cháy lên, con mắt lập tức toàn bộ đều đỏ.

“Ngươi mẹ nó, tính cả cục thắng lúc trước, một mạch tất cả đều áp lên rồi!”

“Ta thảo, cái phách lực này, lão tử phục rồi!”

“Có thể tận mắt thấy loại hào đổ quy mô này, về sau đều có vốn liếng để khoác lác trang bức rồi!”

“Đậu phộng, lão tử như thế nào đột nhiên thật khẩn trương a!”

Nhóm đổ khách lúc này đây, cảm xúc của tất cả đều bắt đầu vô cùng phấn khởi, hoàn toàn bị trận hào đổ trước mắt này, kích thích đến mức có chút điên cuồng.

Hai mắt Từ lão nhíu lại, hiện lên một đám tinh mang, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, trong nội tâm bỗng nhiên đã có một tia nghi hoặc.

“Tiểu tử này, lấy ở đâu ra phách lực lớn như vậy?”

“Dám đặt cược được ăn cả ngã về không như vậy, hắn vững tin như vậy, mình có thể thắng sao?”

Không biết vì cái gì, nhìn thấy Lâm Hải một bộ dạng không đếm xỉa tới, không thèm để ý kia, trong nội tâm của Từ lão, bỗng nhiên có chút chột dạ.

Đây chính là sự tình mà lão tung hoành sòng bạc nhiều năm như vậy, vẫn chưa bao giờ có!

Theo thời gian một giây lại một vài giây trôi qua, trái tim Từ lão cũng thoáng cái kéo căng rồi.

Lập tức liền đã tới thời gian cốc sắp tiêu tán, sinh ra cộng hưởng, lúc này đây Lâm Hải sẽ không tạm thời cải biến chủ ý a?

Phải biết rằng, điểm số mà lão lắc ra lúc này đây, vẫn là Đại a!

Tất cả thẻ đánh bạc của Lâm Hải, tất cả đều đặt ở bên trên “Tiểu” rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Lâm Hải liền sẽ thua.

Đáng tiếc, ngoài ý muốn hết lần này tới lần khác lại một lần nữa xuất hiện!

Vẫn là lúc tiết điểm kia, trước một giây đồng hồ khi mua định rời tay, Lâm Hải đột nhiên động!

“Ta hiểu được, ván này cần phải mua Đại!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, lần nữa dùng tốc độ vô cùng mau lẹ, đem toàn bộ thẻ đánh bạc, đổ lên bên Đại.

Phốc!

Sắc mặt Từ lão đại biến, sau đó một búng máu từ bên khóe miệng tràn ra đến, hai mắt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Ngươi, ngươi, ngươi...”

Toàn thân Từ lão run rẩy, chỉ vào Lâm Hải, lời nói đều cũng không nói ra được.

“Từ lão, ngươi không sao chớ? Như thế nào còn hộc máu? Xem ra thân thể ngươi thật sự rất hư a!”

“Lúc không có chuyện gì làm, bồi bổ thận nhiều, lớn hơn mấy tuổi, không thể so cùng người trẻ tuổi a!”

Trong mắt Từ lão mang theo phẫn nộ thật sâu, chỉ vào Lâm Hải thấp giọng quát hỏi.

“Vì cái gì, lại sửa lại?!!!”

“A, ngươi hỏi cái này a!” Lâm Hải bỗng nhiên duỗi cánh tay ra, đem bả vai Vĩ ca vừa mới từ trên mặt đất đứng lên nắm lấy, đắc ý nói.

“Tự nhiên là bởi vì ngôi sao may mắn của ta rồi!”

“Ta, ta lần này cái gì cũng chưa nói mà!” Vĩ ca sợ tới mức thiếu chút nữa sụp đổ, liên tục khoát tay.

“Ngươi là cái gì cũng chưa nói, nhưng ý của ngươi, ta hiểu!” Lâm Hải hướng phía Vĩ ca, nhíu lông mày, ý vị thâm trường nói.

“Ngươi, ngươi hiểu cái gì?” Vĩ ca hoảng sợ mà hỏi.

“Hắc hắc, Vĩ ca ngươi vừa rồi tuy không nói lời nào, nhưng hai cái mắt trừng lớn như vậy, không phải là là ám chỉ ta, ván này vẫn mua Đại sao?”

“Đáng tiếc đầu óc ta có chút đần, thẳng đến khi trước mua định rời tay, mới kịp phản ứng, thiếu chút nữa lầm đại sự a!”

Phốc!

Mẹ nó, cái này cũng được?

Ai con mẹ nó nói cho ngươi biết, trừng to mắt, chính là ám chỉ ngươi mua Đại a!

Vĩ ca nghe được lần giải thích này của Lâm Hải, cười toe toét miệng sắp khóc rồi.

“Mở, mở!” Cái lúc này, có người thét lên một tiếng kinh hãi, mọi người nhao nhao hướng phía trên bàn xúc xắc nhìn lại.

Chương 1846: Nghèo khó đã hạn chế trí tưởng tượng của ta!

“Ta thảo, thật sự lại ra Đại rồi!”

“Mẹ nó, ngưu bức a!”

“Kiếm lợi lớn, lại kiếm lợi lớn này!”

Sau một khắc, tất cả mọi người đều thét lên một tiếng kinh hãi, hiện trường lập tức liền lộn xộn rồi, một mảnh ồn ào!

Từ lão cùng Tần chủ quản, đã không nghe được những đổ khách này đang nói cái gì nữa rồi, chỉ cảm thấy đầu vang lên ông ông, đứng ở nơi đó như là tượng gỗ.

Phù phù!

Hhai chân Tần chủ quản đột nhiên mềm nhũn, đặt mông ngồi trên mặt đất, hai mắt vô thần, sắc mặt như tro tàn.

Từ lão tuy còn đứng ở nơi đó, nhưng là ai cũng có thể nhìn thấy, cơ bắp trên mặt lão, đang kịch liệt run run, ánh mắt nhìn xem Lâm Hải, tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tưởng tượng nổi!

“Từ lão, kết toán a?” Lâm Hải nhún vai, hướng phía Từ lão nói ra.

Sau khi Từ lão sửng sốt nửa ngày, mới hữu khí vô lực hướng phía trợ thủ phất phất tay.

“Kết toán cho hắn!”

“Vâng!”

Trợ thủ đều không biết mình đi đến trước sân khấu như thế nào, chờ sau khi mang theo ba cái rương lớn trở về, còn chưa tỉnh hồn lại.

“Cảm ơn!”

Lâm Hải không chút khách khí mở ba cái rương lớn ra, kiểm tra thực hư một phen, bên trong kia tất cả đều là thẻ đánh bạc Chí Tôn màu tím, khiến đổ khách bên cạnh nhìn thấy, hô hấp dồn dập một hồi.

Một hồi công phu ngắn như vậy, thẻ đánh bạc Chí Tôn của Lâm Hải, đã có hơn một trăm năm mươi miếng!

Trọn vẹn lật ra bảy tám lần a!

“Ngôi sao may mắn, đây là của ngươi!”

Lâm Hải lại xuất ra một tấm thẻ đánh bạc Chí Tôn, vung cho Vĩ ca vẻ mặt mộng bức ở bên cạnh.

Bá!

Ánh mắt của đám đổ khách, lúc này tất cả mới đều tập trung vào trên người Vĩ ca, hai mắt sáng lên lách đi qua.

“Vĩ ca đúng không, kết giao bằng hữu cái!”

“Ngươi tốt Vĩ ca, ta là Dương Vĩ, xem danh tự của hai ta liền thực sự hữu duyên, về sau liền cùng một chỗ đánh bạc a!”

“Vĩ ca, hai ta tổ chức thành đoàn thể a, ta bỏ vốn, đánh bạc thắng hai ta phân một nửa, như thế nào đây?”

“Vĩ ca...”

Trong chốc lát, Vĩ ca thành nhân vật chạm tay có thể bỏng, bắt đầu bị bọn đổ khách này điên cuồng lôi kéo.

Vĩ ca phát miệng một cái muốn khóc rồi.

Đừng con mẹ nó náo loạn, hắn có thể thắng cùng ta có cái lông quan hệ a, ta con mẹ nó là cái hàng nhập lậu a!

Mà Tần chủ quản giờ phút này, hai chân cũng run rẩy bò lên, tiến đến trước mặt Từ lão.

“Từ lão, cái này, cái này...” Mặt mũi Tần chủ quản tràn đầy hoảng sợ cùng không thể tưởng tượng, không biết Từ lão vì cái gì không động tay chân, lại để cho Lâm Hải thắng.

Coi như là phóng dây dài câu cá lớn, cái phóng dây này cũng quá dài đi à nha?

"Ai!" Từ trưởng lão than nhẹ một tiếng, sắc mặt đột nhiên ảm đạm xuống, đắng chát cười.

"Xem ra ta nhìn lầm rồi, hôm nay, sợ là gặp được cao nhân rồi!"

"Cao, cao nhân?" Tần chủ quản sững sờ, mang theo không thể tưởng tượng nổi thật sâu, hướng phía Vĩ ca đang bị nhóm đổ khách vây quanh nhìn lại, nghẹn họng nhìn trân trối nói.

"Vĩ ca, y, y thật là cao nhân?"

Phốc!

Lời nói của Tần chủ quản, lại để cho Từ lão tràn ra một búng máu, nhìn Tần chủ quản như nhìn một kẻ ngu xuẩn một cái.

"Cao nhân ở đằng kia!"

Từ lão cầm ánh mắt ý bảo thoáng một phát, Tần chủ quản lúc này mới đem ánh mắt rơi vào trên người Lâm Hải, trợn mắt há hốc mồm.

"Tần chủ quản, chúng ta tiếp tục chứ?"

Thấy Tần chủ quản hướng phía chính mình trông lại, Lâm Hải nhếch miệng cười cười, nghiền ngẫm nói.

Vẻ mặt Tần chủ quản mộng bức, vội vàng hướng phía Từ lão trông lại.

Từ lão cười khổ một tiếng, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

"Công tử, lão hủ hôm nay, nhận thua rồi!"

Nếu như cho đến bây giờ, Từ lão còn nhìn không ra, Lâm Hải chính là cao thủ thâm tàng bất lộ, vậy lão ở tại sòng bạc nhiều năm như vậy, coi như là không công uổng phí rồi.

Lâm Hải thấy Từ lão nói như thế, sắc mặt cũng là nghiêm lại, thu hồi dáng tươi cười vui vẻ trên mặt.

“Từ lão, thừa nhận thua!”

“Ai!” Từ lão than nhẹ một tiếng, sau đó dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Tần chủ quản, thất lạc nói.

“Tần chủ quản, làm phiền ngươi nói một tiếng cùng lão bản, Từ mỗ năng lực bất lực, thấy thẹn đối với người, không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại, xin người thỉnh cao minh khác a!”

Nói xong, Từ lão lại liếc nhìn Lâm Hải thật sâu, quay người lại chuẩn bị rời khỏi tầng chín.

“Cái này, Từ lão, cái này...” Tần chủ quả nhìn Từ lão vẫn luôn trấn tràng, rõ ràng cứ như vậy đi rồi, sắc mặt lập tức như tro tàn, thoáng cái ngồi phịch ở bên trong này.

“n?”

Thấy Từ lão ly khai, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên khẽ động.

“Từ lão, xin dừng bước!”

Lâm Hải bỗng nhiên đem Từ lão gọi lại.

Bước chân Từ lão dừng lại, cũng không quay người, nhàn nhạt nói ra.

“Công tử, có chuyện gì?”

“Có thể chờ ta đem thẻ đánh bạc đổi thành Linh thạch, rồi cùng Từ lão rời đi không?” Lâm Hải vừa cười vừa nói, “Ta sợ sòng bạc thua nhiều như vậy, sẽ không dễ dàng thả ta đi ni!”

“Hừ!” Từ lão nghe được, hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi yên tâm, đánh bạc phẩm tức là nhân phẩm, người Từ mỗ nguyện đánh bạc chịu thua, không ai dám quỵt nợ!”

Nói xong, Từ lão trực tiếp đi tới trước sân khấu, hướng phía nữ tử đã sợ đến hoa dung thất sắc nói ra.

“Đổi thành Linh thạch cho hắn!”

“Từ, Từ lão, vị công tử này thắng được quá nhiều, Linh thạch mà chúng ta chuẩn bị, không đủ a!”

“Vậy còn không sai người đi lấy!” Từ lão vừa trừng mắt, nói ra.

“Vâng!”

Nữ tử vội vã xuống lầu, qua chừng nửa canh giờ mới vừa về, bất quá cùng đi với nàng, còn có một nam tử áo đen sắc mặt âm ngoan.

“Từ lão, nghe nói ngươi phải đi?”

Nam tử áo đen vừa lên đến nơi, liền thẳng đến Từ lão mà đến, trên mặt còn mang theo một tia kinh ngạc.

“Lão bản?” Từ lão sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy xấu hổ thở dài.

“Thực xin lỗi, lão bản, Từ mỗ đã không mặt mũi nào để tiếp tục ở lại!”

“Ha ha, Từ lão nói chuyện này!” Lão bản nghe được, thì là nhoẻn miệng cười.

“Thắng bại là chuyện thường của binh gia, không phải chỉ là thua chút Linh thạch nha, Từ lão cần gì phải so đo được mất nhất thời đâu?”

Nói xong, nam tử áo đen hướng phía nữ tử khoát tay nói.

“Đem Linh thạch, hối đoái cho vị công tử này!”

“Vâng!”

Nữ tử đáp ứng một tiếng, trực tiếp lấy ra một cái túi đựng đồ, đưa tới trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải nhận lấy, kiểm tra thực hư một phen, phát hiện ở bên trong túi đựng đồ này, vậy mà lại chứa một trăm cái túi trữ vật cùng một đống lớn Linh thạch.

“Bên trong tổng cộng có một trăm cái túi trữ vật, mỗi túi trữ vật, chứa một nghìn năm trăm vạn khỏa Linh thạch, số lẻ cũng đặt ở bên trong cho ngài rồi.” Nữ tử hướng phía Lâm Hải, nhẹ nói.

“Đậu phộng, tổng cộng một tỷ rưỡi!” Lý Diệp ở bên cạnh, nước miếng lập tức liền chảy xuống rồi.

Chỉ là cái số này, đều có thể hù chết một nhóm lớn người rồi!

“Cám ơn!” Lâm Hải cười cười.

Chính mình chỉ là muốn thắng đủ năm trăm vạn rồi đi, không nghĩ tới kết quả là, trực tiếp chính đi một tỷ rưỡi.

Đoán chừng sau đó cái lão bản này, cần phải khóc chết rồi!

Nhưng mà, lão bản của sòng bạc giống như lại không thèm để ý, coi Lâm Hải giống như không có tồn tại, hướng phía Từ lão vẻ mặt chân thành nói ra.

“Từ lão, chút Linh thạch thua hôm nay này, so sánh cùng với số mà ngươi thắng cho sòng bạc nhiều năm qua, quả thực như chín trâu mất một sợi lông, ngươi cần gì phải quá mức để ý đâu?”

“Đậu phộng!” Lão bản sòng bạc vừa thốt ra lời kia, lại để cho tất cả mọi người đều thất kinh.

Mà ngay cả Lâm Hải đều là há to miệng, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Tuy Lâm Hải sớm đã biết rõ, mở sòng bạc là món lợi kếch sù, tuyệt đối là siêu cấp lợi nhuận.

Nhưng là cũng không nghĩ tới, lợi nhuận lại lớn đến như vậy a!

Một tỷ rưỡi a, dĩ nhiên lại là chín trâu mất một sợi lông, đổi lại bình thường thế nhưng mà là nghĩ cũng không dám nghĩ a!

“Mẹ nó, thực ứng với câu nói kia, nghèo khó đã hạn chế trí tưởng tượng của ta a!”

“Lão bản, Từ mỗ đã quyết định đi, ngươi không cần khuyên nữa!” Từ lão thở dài, hướng phía lão bản đắng chát cười nói.

Sau đó, không nghe lão bản giữ lại, cũng không quay đầu lại ly khai.

“Từ lão, Từ lão...”

Mặt mũi lão bản sòng bạc tràn đầy rất là tiếc, sau đó lộ ra bất đắc dĩ thật sâu.

Bất quá rất nhanh, lão bản sòng bạc đã quay người lại, mặt mày hớn hở hướng phía Lâm Hải cười cười.

“Công tử có thể tại bên trên tài nghệ sòng bạc trấn áp Từ lão, quả thực lại để cho lão thán phục!”

“Không biết công tử có thể nguyện ý tiếp nhận vị trí của Từ lão, tại hạ nguyện ý đem tặng lợi nhuận của sòng bạc!”

“Ách...” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy bật cười.

Không nghĩ tới Từ lão vừa đi, cái lão bản này vậy mà bắt đầu lôi kéo chính mình đến rồi, quả thật là người làm ăn a!

“Ta không có bổn sự gì, sở dĩ có thể thắng, toàn bộ nhờ y, ngươi hãy tìm y a!” Lâm Hải hướng phía Vĩ ca đang có vẻ mặt mộng bức nhất chỉ, sau đó tại trong ánh nhìn soi mói trợn mắt há hốc mồm của lão bản sòng bạc, vội vã rời khỏi sòng bạc.

Khi trong nội tâm Lâm Hải vừa bắt đầu có ý nghĩ kia, tại sau khi biết rõ sòng bạc có lợi nhuận lớn như vậy, giờ phút này ý nghĩ liền càng thêm mãnh liệt vô cùng. Hắn vội vàng đuổi theo Từ lão, nếu để cho Từ lão cứ như vậy đi rồi, thì thật là đáng tiếc!

Chương 1847: Ta muốn mở sòng bạc!

Cũng may Từ lão tâm sự trầm trọng, cũng không đi xa, đang tại trên đường cái, cô đơn chậm rãi hành tẩu lấy.

“Từ lão, xin dừng bước!”

Lâm Hải hô to một tiếng, vội vàng đi theo.

“Công tử, còn có chuyện gì?”

Từ lão quay đầu lại, thấy là Lâm Hải, trong ánh mắt hiện lên một tia ảm đạm, chậm rãi hỏi.

“Vãn bối nói chuyện không thích quanh co lòng vòng, cứ việc nói thẳng thôi!”

Ánh mắt Lâm Hải sáng quắc, nhìn chằm chằm vào Từ lão, ngữ khí kiên định nói.

“Ta chuẩn bị mở một sòng bạc, muốn mời Từ lão tọa trấn!”

“Mở sòng bạc?!”

Lời nói của Lâm Hải, chẳng những lại để cho Từ lão sững sờ, mà ngay cả Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp ở sau lưng, đều là giật mình há to miệng.

Cái Lâm Hải này, thật đúng là muốn mở liền mở ra a, mở sòng bạc là dễ mở như vậy sao?

Không nói trước cần số Linh thạch khổng lồ, chính là các loại quan hệ phức tạp, ngươi một cái hộ từ bên ngoài đến liền có thể dọn dẹp sao?

“Ha ha!” Sau khi kinh ngạc ngắn ngủi qua đi, Từ lão lắc đầu cười cười.

“Công tử nói đùa, chút thủ đoạn không quan trọng ấy của Từ mỗ, ở trước mặt công tử căn bản không đáng giá nhắc tới.”

“Cho nên, công tử vẫn là thỉnh cao minh khác a!” Nói xong, Từ lão quay người lại, liền chuẩn bị ly khai.

“Làm như thế nào, mới có thể để cho Từ lão đáp ứng?” Lâm Hải không vội không chậm, nhàn nhạt nói ra.

Từ lão bỗng nhiên quay người, trong hai mắt lộ ra một đạo tinh mang, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nói ra từng chữ từng chữ.

“Từ mỗ tung hoành sòng bạc nhiều năm, chưa từng thất bại, hôm nay mặc dù thua ở trong tay công tử, nhưng lại bại mà không hiểu thấu, Từ mỗ đến bây giờ cũng không biết, vấn đề ra ở nơi nào!”

“Nếu công tử chịu đem nguyên nhân thất bại cáo tri cho Từ mỗ, Từ mỗ tự nhiên đáp ứng yêu cầu của công tử!”

Nói xong, Từ lão đắng chát cười.

“Đương nhiên, ta cũng biết, tiết lộ tuyệt kỹ của mình, đối với người dùng đánh bạc mà sống như chúng ta mà nói, là tuyệt không có khả năng.”

“Cho nên, công tử vẫn là mời trở về đi!”

“Ai nói không có khả năng!” Lâm Hải thì là cười cười, hướng phía Từ lão thản nhiên nói.

“Chỉ cần có thể thỉnh động Từ lão, vãn bối đem cách thủ thắng vừa rồi nói ra, lại có gì khó?”

“Cái gì?!”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, trong mắt Từ lão bùng lên tinh mang, lộ ra mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

“Công tử, có thể nói sao?”

Từ lão quả thực không thể tin được, công bố tuyệt kỹ của mình, cái kia tương đương với tự đoạn tiền đồ a.

Thử nghĩ thủ đoạn đánh bạc của ngươi, đều bị người biết, còn có thể đánh bạc thắng thế nào?

“Không!” Lâm Hải cười cười, “Vãn bối là một mảnh thành tâm, là thực muốn mời Từ lão gia nhập liên minh!”

Nói xong, sắc mặt Lâm Hải nghiêm lại, hướng phía Từ lão làm tư thế xin mời.

“Từ lão, mượn một bước nói chuyện!”

Vẻ mặt Từ lão nghi hoặc, bất quá vẫn là đi theo Lâm Hải, đến một cái chỗ hẻo lánh không có người.

…

Hơn mười phút sau, Lâm Hải cùng Từ lão đi trở về.

Trên mặt Lâm Hải, mang theo dáng tươi cười giống như là tắm gió xuân, mà vẻ mặt Từ lão thì là khiếp sợ cùng khâm phục.

“Đi thôi, trở về thành Nam!”

Lâm Hải hướng phía Mạnh Thanh Ca cùng Lý Diệp đang có vẻ mặt mộng bức, vỗ tay phát ra tiếng, vừa cười vừa nói.

Ông!

Dưới chân Từ lão, lập tức tường vân bay lên, sau đó tiếng cười cởi mở liền truyền ra.

“Thỉnh ba vị lên tường vân của ta!”

“Từ lão, các ngươi đàm tốt rồi?” Phía trên đám mây, Mạnh Thanh Ca mang theo một tia kinh ngạc, hỏi.

“Ha ha, Lâm công tử kỳ tài ngút trời, lại đối xử chân thành với mọi người, Từ mỗ tuy bất tài, nhưng nhận được Lâm công tử để mắt, nguyện ý từ nay về sau đi theo Lâm công tử, cống hiến sức lực cho Lâm công tử!”

Từ lão mang trên mặt dáng tươi cười, đối với Lâm Hải triệt để vui lòng phục tùng!

“Bà mẹ nó, Lâm Hải, ngươi đã nói cái gì cùng Từ lão? Làm sao lại đem Đại Thừa tôn sư ngưu bức như Từ lão vậy, ngoặt tới rồi?”

Lý Diệp ở bên cạnh, vẻ mặt giật mình hỏi.

“Cái gì gọi là ngoặt? Ta cùng Từ lão là tỉnh táo tương tích!” Lâm Hải bĩu môi một cái, liếc trắng Lý Diệp.

Trong chớp mắt, liền đã đến thành Nam, bốn người trực tiếp tiến vào Túy Tiên Lâu.

“Cho, năm trăm vạn khỏa Linh thạch, lão bản ngươi nhìn một chút a!”

Lâm Hải đem một cái túi trữ vật chứa đầy năm trăm vạn khỏa Linh thạch, ném cho lão bản.

“Công tử, làm hết thủ tục, tửu lâu này sẽ là của ngươi rồi!” Lão bản thở dài, mang theo một tia không bỏ nói ra.

“Làm thủ tục? Cái thủ tục gì?” Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc hỏi.

“Tự nhiên là thủ tục mua bán chính thức, tại thành Thái Huyền mặc kệ kinh doanh cái gì, đều phải lập hồ sơ đăng ký chính thức, nếu không chính là phi pháp, chẳng những không được bảo hộ, còn có thể bị thủ tiêu!”

“Ách... Còn có chuyện như vậy?” Trong nội tâm Lâm Hải bật cười một hồi, sau đó bỗng nhiên đưa mắt nhìn sang Lý Diệp.

“Lý Diệp, giúp một việc chứ?”

“Làm gì?” Lý Diệp vẻ mặt mờ mịt hỏi.

“Cùng lão bản đi làm xong thủ tục, ta còn có việc muốn nói cùng Từ lão.”

“Công tử, xử lý thủ tục phải do bản thân tiến đến, ai đi làm, thì ghi tên người đó!” Lão bản ở một bên nhắc nhở.

“Cái này không sao cả, cứ ghi tên Lý Diệp là được rồi!”

Lâm Hải phất phất tay, hướng phía Lý Diệp nhếch miệng.

“Đi thôi, giúp đỡ chút á!”

“Đậu phộng, Lâm Hải ngươi nói thật?” Lý Diệp nhưng lại cả kinh, nhưng y vẫn là nghe rõ.

Nếu như y đi theo lão bản mà nói, còn tất cả mọi người ở lại chỗ này, đăng ký sẽ chỉ có y rồi.

Tuy nói trên thực tế chỗ này khẳng định vẫn là của Lâm Hải, nhưng có thể treo cái tên, cũng đủ để Lý Diệp y thổi ngưu bức lên mấy trăm năm rồi.

Dù sao, có thể tại thủ đô thành Thái Huyền, mở một cái quán rượu quy mô không nhỏ, coi như vẫn là sự tình lấy làm tự hào rồi.

“Làm gì mà nói nhảm nhiều như vậy, nhanh đi nhanh đi!” Lâm Hải trợn trắng mắt, cười mắng.

“Ha ha, được rồi!”

Lý Diệp cao hứng nhảy lên rất cao, lôi kéo tay của lão bản, liền chạy ra ngoài.

“Oa ha ha, huynh đệ muốn làm đại lão bản rồi, quay đầu lại nhất định phải nói cho ba ba mụ mụ ta biết, con của bọn họ đã có tiền đồ á!”

Nghe tiếng kêu to hưng phấn của Lý Diệp, Lâm Hải một hồi im lặng.

Cái lúc này, Lâm Hải mới quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn xem Từ lão nói ra.

“Từ lão, sự tình mở sòng bạc, xin nhờ ngươi rồi!”

Nói xong, Lâm Hải đem Linh thạch thắng đến vừa rồi, trực tiếp lấy ra một nửa, đặt ở trước mặt Từ lão.

Từ lão chấn động.

"Lâm công tử, không cần dùng nhiều như vậy!"

"Ngươi cầm!" Lâm Hải lắc đầu, "Ta sẽ không dừng lại quá lâu ở chỗ này, sự tình về sau của sòng bạc, từ chọn địa điểm đến khai trương, lại đến buôn bán, toàn quyền xin nhờ Từ lão rồi!"

"Sự tình trong trường đánh bạc, Từ lão có thể tự hành làm chủ, không cần hướng ta bẩm báo!"

"Lợi nhuận, ta và ngươi phân chia 5:5!"

"Vạn lần không được!" Từ lão liên tục khoát tay, đồng thời nội tâm cảm động một hồi, không thể tưởng được Lâm Hải cư nhiên tín nhiệm lão như thế!

"Lâm công tử đã tín nhiệm Từ mỗ như vầy, sự tình sòng bạc, Từ mỗ bụng làm dạ chịu, nhưng cái phân thành này..."

Ngữ khí của Từ lão thoáng dừng một phát, sau đó duỗi ra một ngón tay.

"Từ mỗ chỉ cần một thành, là đủ!"

"Không, một thành quá ít!" Lâm Hải lắc đầu.

"Cái kia, hai thành, tối đa hai thành! Nhiều hơn nữa, liền là chiết sát lão hủ rồi!" Từ lão kiên định nói.

"Vậy được rồi!" Lâm Hải lúc này mới nhẹ gật đầu, "Liền theo Từ lão!"

Lâm Hải nói xong, lại lấy ra một cái điện thoại di động, đưa cho Từ lão, cũng bỏ thêm weachat lẫn nhau, với tư cách công cụ liên hệ.

Sau đó, Lâm Hải mới bỗng nhiên mang theo một chút do dự, hỏi.

“Từ lão, cho ngươi phụ trách sự tình sòng bạc, sẽ không ảnh hưởng tới chuyện tu hành của ngươi a?”

“Ha ha, Lâm công tử không cần lo lắng!” Từ lão khẽ vuốt lấy chòm râu, mỉm cười.

“Tu vi đã đến cảnh giới như Từ mỗ này, còn muốn tiến thêm một bước, thì khó hơn lên trời, hơn nữa chỉ có thể dựa vào cơ duyên, cùng tu luyện trong ngày thường, ngược lại không có quan hệ lớn rồi.”

“So với bế quan tu hành, chẳng bằng tại sòng bạc kiếm lấy đại lượng Linh thạch, để mà mua sắm một ít đan dược pháp bảo để tăng cường thực lực của chính mình mới là tốt nhất.”

“Thì ra là thế!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, giờ mới hiểu được vì cái gì Từ lão đường đường là Đại Thừa, lại đi sòng bạc làm người chia bài.

Mà những điếm tiểu nhị, phục vụ viên sòng bạc Nguyên Anh kỳ kia, có lẽ cũng đều là có cùng một loại tâm lý a.

“Lâm công tử coi trọng lão phu như thế, nếu lão phu không đem sự tình sòng bạc làm tốt, thì trong lòng khó có thể bình an, thỉnh Lâm công tử thứ tội, lão phu ta ngay bây giờ sẽ đi dạo mọi nơi, đem địa chỉ tuyển xuống!”

Từ lão bỗng nhiên đứng lên, hướng phía Lâm Hải ôm quyền nói ra.

“n, vất vả Từ lão rồi!”

“Cáo từ!”

Từ lão đi rồi, Mạnh Thanh Ca mới mang theo một tia lo lắng cùng kinh ngạc thật sâu, nhìn về phía Lâm Hải.

“Ngươi đem nhiều Linh thạch như vậy đều giao cho lão, sẽ không sợ lão chạy sao?”

“Nhưng lão là Đại Thừa tôn sư a, thật muốn chạy mà nói, ngươi truy đều truy theo không kịp.”

Lâm Hải nghe được, thì là cười nhạt một tiếng, nhìn Mạnh Thanh Ca nói ra.

“Hoa Hạ chúng ta có câu ngạn ngữ, gọi là nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người!”

Mạnh Thanh Ca khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy im lặng, cái Lâm Hải này, làm việc thật đúng là ngoài dự đoán của mọi người, không giống người thường!

Ông!

Đột nhiên, một đoàn khói đen từ trong trống rỗng xuất hiện ở trong phòng, sau đó một cỗ tử khí u ám lập tức tràn ngập.

“Yêu ma Đại Thừa cảnh!” Mạnh Thanh Ca đột nhiên cả kinh, chỉ cảm thấy chỗ lưng phát lạnh một hồi, đã thấy một cái nam tử âm trầm đang đứng tại trước mặt Lâm Hải.

Chương 1848: Đem con đường này, mua lại cho ta!

“Đừng hoảng hốt, người một nhà!” Lâm Hải vừa cười vừa nói.

“Lâm Hải gia gia, ngươi tìm ta a!” Chủ thưởng híp mắt suy nghĩ, bộ dạng vẻ mặt khúm núm, nói ra.

“Lâm Hải gia gia?!”

Mạnh Thanh Ca nghe xưng hô như thế, con mắt đều thẳng.

“Lâm Hải, cái này, đây là cháu trai của ngươi sao?”

Lâm Hải bó tay rồi, ai con mẹ nó muốn loại cháu trai này a, còn không phải chính bọn họ theo cái A Hoa kia mò mẫm luận bối phận sao!

“U, cô nàng không tệ a.” Chủ thượng cao thấp đánh giá Mạnh Thanh Ca, sau đó hướng phía Lâm Hải nhíu lông mày.

“Lâm Hải gia gia, đây là nãi nãi dự bị của chúng ta sao?”

“Phi!” Mạnh Thanh Ca ở một bên, mặt lập tức hồng, Lâm Hải nhấc chân đem y đá sang một bên rồi.

“Cút sang một bên, mò mẫm nói cái gì đó!”

Lâm Hải quả thực là say, Chủ thượng thằng này dầu gì cũng là Đại Thừa tôn sư đâu rồi, như thế nào thoáng cái đã trở nên giống như A Hoa rồi, nói chuyện không che đậy miệng, không có đứng đắn.

“Khục khục, Thanh Ca, ngươi đừng phản ứng đến y, đó là một cái trêu chọc trang bức!” Lâm Hải cười cười xấu hổ.

“Đúng rồi, y tu hành Ma đạo, tại thành Thái Huyền mà nói, có thể bị nhắm vào hay không à?”

“Thế thì sẽ không!” Mạnh Thanh Ca lắc đầu, “Thái Huyền Thành còn là rất bao dung.”

“Hơn nữa, thành Thái Huyền cũng có môn phái Ma đạo, bình thường tuy có mâu thuẫn cùng Tiên đạo, nhưng còn chưa tới tình trạng thủy hỏa bất dung, chỉ cần không làm ra chuyện tình quá phận gì, thì sẽ không lọt vào Tiên đạo vây quét.”

“A, vậy là tốt rồi!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, yên tâm.

Thái Huyền Thành không hổ là thủ đô, quả nhiên có khí độ của thành phố lớn.

“Này, tới, giao cho ngươi cái nhiệm vụ!”

Lâm Hải vẫy tay một cái, đem Chủ thượng lại gọi đến trước mặt.

“Lâm Hải gia gia, có việc xin ngài phân phó, giết người phóng hỏa, tàn sát tộc diệt môn, đều là sự tình một câu của ngài!”

Phốc!

Lâm Hải bị một câu của Chủ thượng, lôi đến thiếu chút nữa gục xuống, đưa tay tức giận cho y một cái tát.

“Diệt diệt diệt, tàn sát tàn sát tàn sát! Con em ngươi không thể làm chút chính sự a!”

Chủ thượng lập tức phát miệng một cái, ủy khuất nhìn xem Lâm Hải nói.

“Vì sao kêu chính sự a, cái này không phải là chính sự sao?”

Sắc mặt Lâm Hải lập tức trầm xuống, vô cùng nghiêm túc nói.

“Bớt cùng ta ba hoa đi, giao cho ngươi một kiện chính sự lớn!”

Lâm Hải nói xong, đột nhiên đứng người lên, đi đến phía trước cửa sổ, một tay khoác về sau, hướng phía đường cái rộng lớn bên ngoài nhất chỉ.

“Nhìn thấy con đường bên ngoài này sao?”

“Thấy được!” Chủ thượng nhẹ gật đầu.

Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, không chuyển mắt nhìn chằm chằm vào Chủ thượng, nghiêm túc nói ra từng chữ.

“Cho ngươi thời gian một tháng, ta muốn toàn bộ các cửa hàng trên con đường này, thành sản nghiệp của ta!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Chủ thượng cùng Mạnh Thanh Ca đồng thời cả kinh, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi đây là muốn làm gì?” Mạnh Thanh Ca khiếp sợ mà hỏi.

“Không có gì, chỉ là đơn thuần muốn tại thủ đô, làm một chỗ cắm dùi cho mình!”

“Lâm Hải gia gia, việc này ngươi cứ giao cho ta a!” Khiếp sợ của Chủ thượng qua đi, trong mắt lập tức lộ ra thần sắc điên cuồng.

“Không cần một tháng, ta cam đoan trong vòng ba ngày, giết sạch hết thảy mọi người trên con đường này, đem toàn bộ các cửa hàng, đều túm lấy đến!”

Phốc!

Chủ thượng nói xong, dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, thiếu chút nữa không có nằm sấp trên mặt đất.

“Giết ngươi muội a, chỉ biết rõ giết giết giết, không thể động điểm đầu óc ư!” Ngón tay Lâm Hải hướng phía cái trán Chủ thượng điểm một chầu, mặt đen lên khiển trách.

“Không giết thì làm sao bây giờ à?” Chủ thượng ủy khuất một hồi, đều bị Lâm Hải đâm sắp khóc rồi.

Lâm Hải tức giận đến trắng mặt liếc nhìn y, sau đó đem theo Linh thạch thắng từ sòng bạc đến, sau khi lưu lại cho chính mình một cái túi đựng đồ, những thứ khác tất cả đều đưa cho Chủ thượng.

“Nhìn xem đây là cái gì!”

Chủ thượng nghi hoặc đem túi trữ vật mở ra, mới nhìn thoáng qua, con mắt lập tức liền thẳng.

“Đậu phộng, đậu phộng, đậu phộng đậu phộng!”

Chờ sau khi Chủ thượng đem mỗi một cái túi đựng đồ đều nhìn qua một lần, liền mộng bức tại chỗ, sau đó mang theo không thể tưởng tượng nổi thật sâu, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Lâm Hải gia gia, ngươi đây là đã diệt bao nhiêu gia tộc a, vậy mà đã đoạt tới nhiều Linh thạch như vậy!”

Phốc! Đoạt con em ngươi a!

Cái này con mẹ nó là ca ca bằng bổn sự thắng tới có được không?

Lâm Hải thật sự là say, trong đầu cái thằng Chủ thượng này, làm sao lại chỉ biết giết a diệt đó a!

“Biết rõ có ý tứ gì đi à nha?” Lâm Hải cũng lười phải giải thích cùng y, cau mày nói ra.

“Đã biết!” Chủ thượng gật đầu mạnh một cái, trong mắt hiện lên một đạo quang mang.

“Ý tứ của Lâm Hải gia gia chính là, nếu ai dám không đem cửa hàng giao ra đây, liền giết sạch bọn họ, đoạt Linh thạch của bọn họ nữa!”

Phốc!

Lâm Hải phun ra một búng máu, ngửa mặt ngã quỵ, mặt mũi rơi lệ tràn đầy.

Mẹ nó, không có cách nào trao đổi rồi!

“Ta con mẹ nó là cho ngươi đi mua, không phải giết không phải đoạt, là mua, hiểu hay không!” Lâm Hải hướng phía Chủ thượng rít gào nói.

“A, là mua a. Ngươi nói thẳng ta không phải sẽ hiểu a, làm gì vậy một mực nói dối ta à!” Chủ thượng vẻ mặt ủy khuất.

“Ta nói dối ngươi?” Lâm Hải trực tiếp bị tức đến nở nụ cười, rõ ràng là ngươi con mẹ nó không đi đường tầm thường có được không?

“Cầm những Linh thạch này, đem con đường này mua lại cho ta, hiểu chưa?”

“Đã hiểu!” Chủ thượng nhẹ gật đầu, “Nếu là có người không bán đâu?”

“Còn có, những Linh thạch tuy không ít, nhưng mua cả con đường này mà nói, chỉ sợ còn là xa xa không đủ a!”

“Vậy cần ngươi làm gì?” Lâm Hải vừa trừng mắt hổ, nghiêm mặt nói ra.

Chủ thượng khẽ giật mình, sau đó ý vị thâm trường nhẹ gật đầu, ánh mắt lộ ra một vòng hung mang.

“Hắc hắc, ta hiểu được!”

“Hiểu con em ngươi rồi!” Lâm Hải một hồi im lặng, nhìn đôi mắt nhỏ thần này của Chủ thượng, đã biết rõ thằng này lại muốn nghĩ lệch ra.

“Ta cảnh cáo ngươi a, sử dụng chút thủ đoạn nhỏ, không gì đáng trách, nhưng là có một điểm, tuyệt đối không thể giết người, hiểu hay không?!”

“À? Hiểu, ta hiểu!” Chủ thượng liên tục gật đầu.

“Sau khi chuyện thành công, ngươi liền ở lại con phố này, chủ trì chuyện nơi đây a!” Lâm Hải chắp tay sau lưng, thản nhiên nói.

“Thật sự? Ha ha, cám ơn Lâm Hải gia gia, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ viên mãn!”

Chủ thượng thoáng cái kích động đến hỏng mất, ở lại còn phố này, không hề tiến vào Luyện Yêu Hồ, tương đương với khôi phục tự do cho y, ở chỗ này tương đương với thổ hoàng đế a!

Cái đó và ở lại bên người A Hoa chịu ngược đãi, quả thực là đãi ngộ của Thiên Đường a!

“n!” Lâm Hải lúc này mới nhẹ gật đầu, sau đó vẻ mặt trịnh trọng nói.

“Một tháng sau, ta muốn nhìn thấy con đường này, toàn bộ cửa hàng có phong cách thống nhất, biển hiệu của mỗi một cửa hàng, đều đeo lên hai chữ Hải Nguyệt!”

“Hải Nguyệt?” Chủ thượng sững sờ, nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Khách sạn Hải Nguyệt, tiệm vũ khí Hải Nguyệt, đan phòng Hải Nguyệt, cửa hàng phù lục Hải Nguyệt... Toàn bộ mặt tiền cửa hàng, bất kể là kinh doanh cái gì, đều phải dùng cái tên Hải Nguyệt!”

“Nhớ chưa?” Lâm Hải vẻ mặt trịnh trọng nói.

Đầu Chủ thượng run lên, cảm thấy một cỗ uy nghiêm từ trên người Lâm Hải phát ra, cuống quít cúi đầu xuống, cung kính đáp.

“Vâng, thuộc hạ nhớ kỹ!”

“Còn có, Từ lão đang trù hoạch kiến lập sòng bạc, ngươi phải toàn lực phối hợp với lão, sau khi sòng bạc xây xong, nhất định phải cam đoan danh dự cùng an toàn của sòng bạc, cái này chính là nhiệm vụ chủ yếu nhất của ngươi ngày sau ở tại chỗ này, hiểu chưa?”

“Hiểu!” Chủ thượng vội vàng đáp ứng nói.

“n!” Lâm Hải lúc này mới chậm rãi nhẹ gật đầu, lợi nhuận của sòng bạc lớn vượt xa tưởng tượng.

Chỉ sợ những thứ mặt tiền cửa hàng khác của cả con đường này cộng cùng một chỗ, đều chưa hẳn có lợi nhuận nhiều như là sòng bạc.

Sòng bạc tiền lời, đem là tự mình ngày sau Linh thạch chủ yếu nơi phát ra, Lâm Hải cũng không thể lại để cho sòng bạc có bất kỳ sơ xuất.

“Lâm Hải, con đường này tuy ở chỗ biên giới thành Thái Huyền, nhưng bởi vì là con đường phải qua khi vào thành, cho tới nay đều tương đương phồn hoa, hơn nữa toàn bộ kéo dài tới trăm dặm, tuyến trường mặt quảng, ngư long hỗn tạp, cho dù ngươi cầm xuống toàn bộ, cũng không thể quản lý, ngươi thật muốn làm như vậy sao?”

Mạnh Thanh Ca mang theo một tia kinh ngạc, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là nhàn nhạt cười, “Có quản lý được hay không, cái kia là sự tình từ nay về sau rồi.”

“Sự tình bây giờ, là trước cầm xuống rồi nói sau!”

Trong lời nói của Lâm Hải, không tự chủ được lộ ra một tia bá khí, lại để cho Mạnh Thanh Ca kìm lòng không được, đem lời nói phía sau nuốt trở vào.

“Đi thôi, ngươi chỉ có một tháng thời gian!” Lâm Hải hướng phía Chủ thượng phất phất tay.

"Vâng!" Chủ thượng liền ôm quyền, cầm túi trữ vật tràn đầy Linh thạch mà Lâm Hải đưa cho, lui ra ngoài.

"Hô ~"

Lâm Hải đứng tại phía trước cửa sổ, nhìn con đường đi phồn hoa bên ngoài, trong nội tâm không khỏi suy nghĩ ngàn vạn!

"Thanh Ca nói không sai, một đầu phố dài như vậy, bắt đầu quản lý, xác thực là một vấn đề khó khăn."

"Chủ thượng chém chém giết giết là có thể, lại để cho y đi làm loại sự tình quản lý rất có kỹ thuật hàm lượng này, vẫn là khiếm khuyết nhiều lắm."

Không khỏi, một cái dung nhan tuyệt mỹ kiều mỵ xinh đẹp, nhẹ nhàng khoan khoái giỏi giang, hiển hiện tại trong đầu Lâm Hải.

"Qua khoảng thời gian bề bộn này, liền trở về Nhân Gian giới một chuyến, đem Trần Nghiên mang tới a!"

Về phần cái tên tương lai cho con đường này, Lâm Hải trầm mặc một lát, lông mày mạnh mẽ nhảy lên. "Liền kêu phố Người Hoa đi!"

Chương 1849: Không, ngươi còn có ta!

Lý Diệp rất nhanh làm tốt thủ tục cho quán rượu, lòng tràn đầy vui sướng leo lên làm lão bản chính thức.

Y đối với chính mình rất có tự mình hiểu lấy, nhất là sau khi kiến thức thực lực của Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca, hai cái cao thủ Tiềm Long Bảng, này càng là biết mình có bao nhiêu chênh lệch.

Vốn, cha mẹ của y là lđể cho y tiến tới thành Thái Huyền, xem có cơ hội tranh đoạt cái vị trí trên Tiềm Long Bảng, thu hoạch đại cơ duyên, làm rạng rỡ tổ tông hay không.

Nhưng hiện tại Lý Diệp xem đã minh bạch, dùng thực lực của y đi tranh đoạt Tiềm Long Bảng, đây không phải là chạy theo đại cơ duyên, mà là chạy đi chịu chết.

“Tại thủ đô thành Thái Huyền, làm lão bản của một quán rượu, có lẽ coi như là đã làm rạng rỡ tổ tông đi à nha?”

Lý Diệp ngồi ở trong phòng của lão bản, vỗ một tấm hình tự chụp, phát tới cho cha mẹ.

“Thanh Ca, dựa theo thời gian mà tính toán, đại cơ duyên trong truyền thuyết, có lẽ phủ xuống ngay tại tháng này, nhưng bây giờ như thế nào liền một điểm tin tức cũng đều không có?”

Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca, bước chậm trên đường, mang theo một tia nghi hoặc hỏi.

“Thời gian cụ thể, là ba ngày cuối cùng của tháng này!” Mạnh Thanh Ca nhàn nhạt nói ra.

“A?” Lâm Hải cả kinh, không nghĩ tới Mạnh Thanh Ca biết đến kỹ càng như vậy, liền cả ngày cụ thể cũng biết.

“Nói như vậy, chỉ còn lại có hơn mười ngày?”

“n!” Mạnh Thanh Ca nhẹ gật đầu, “Địa điểm ngay tại hoàng cung Dưỡng Tâm Điện của thành Thái Huyền!”

“Tại hoàng cung!!!”

Lâm Hải càng là chấn động, địa điểm này thật đúng là ngoài dự đoán của mọi người.

“Hiện tại thời gian cùng địa điểm, cũng chưa công bố ra phía ngoài, Lâm Hải ngươi phải tránh đừng có tương truyền đối với người ngoài!”

Mạnh Thanh Ca đột nhiên dùng vẻ mặt nghiêm túc, hướng Lâm Hải nói ra.

“n, ta nhớ kỹ rồi!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó mang theo một tia kinh ngạc, liếc nhìn Mạnh Thanh Ca.

“Thanh Ca, chuyện bí ẩn như vậy, làm sao ngươi biết?”

Mạnh Thanh Ca mỉm cười, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nho nhỏ mê người.

“Ngày sau, ngươi sẽ biết!”

Thấy Mạnh Thanh Ca không muốn nói, Lâm Hải cũng không có truy vấn, nhưng Lâm Hải đã khẳng định, thân phận của Mạnh Thanh Ca chỉ sợ không đơn giản.

“Đúng rồi, Thanh Ca, ngươi có biết, Hứa gia ở khu vực trung tâm thành Thái Huyền chứ?” Lâm Hải chợt nhớ tới, Hứa Quang Thuần đã từng nhờ hắn chiếu ứng Hứa gia, chính là tại khu vực trung tâm.

“Hứa gia?” Mạnh Thanh Ca sững sờ, sau đó nhẹ gật đầu, “Tự nhiên biết rõ.”

“A, Hứa gia hiện tại, tình trạng như thế nào?”

“Hứa gia nhiều năm trước bởi vì một cái tộc nhân gọi là Hứa Quang Thuần, kết xuống thù hận cùng Hô gia, bị xa lánh cùng đả kích, hôm nay đã xuống dốc, chuyển ra khỏi khu vực trung tâm rồi.”

“Hôm nay thân ở phương nào, ta cũng không biết!”

Mạnh Thanh Ca nói xong, bỗng nhiên mang theo một tia nghi hoặc, liếc nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi như thế nào lại sẽ hỏi về Hứa gia?”

Lúc Lâm Hải nghe được Hứa gia đã bị xa lánh ra khỏi khu vực trung tâm, lông mày cũng đã nhíu lại.

Bây giờ, nghe được Mạnh Thanh Ca đặt câu hỏi, chậm rãi lắc đầu.

“Không có gì, có chút sâu xa cùng Hứa gia mà thôi!”

Mạnh Thanh Ca nghe được, mặt lập tức lộ vẻ mặt ngưng trọng, hướng phía Lâm Hải nghiêm túc nói.

“Lâm Hải, nghe ta một câu, nếu như chưa từng có sâu xa cùng Hứa gia, ngàn vạn lần đừng có có bất kỳ liên quan gì cùng Hứa gia!”

“Hứa gia đắc tội với quái vật lớn Hô gia, tuy hôm nay đã ly khai khỏi khu vực trung tâm, nhưng hai nhà kết thù kết oán quá sâu, Hô gia tuyệt sẽ không bỏ qua cho Hứa gia, ngươi cũng không nên bị liên quan đi vào!”

“A?” Lâm Hải nghe được, đột nhiên cả kinh, không thể tưởng được tình cảnh của Hứa gia, lại không ổn như thế!

“Tốt, ta đã biết!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, trong nội tâm trở nên vô cùng ngưng trọng.

Chuyện Hứa Quang Thuần lúc ấy phó thác cho chính mình, ngoại trừ đem một thanh bảo kiếm Tiên khí, chuyển giao cho Hứa Thế Nguyên của Hứa gia ra.

Còn có nhờ chính mình, nếu như Hứa gia gặp nạn, giúp đỡ Hứa gia một tay.

Lâm Hải chính là người trung tín, nhận ủy thác của người, tự nhiên sẽ không nói không giữ lời.

“Hô gia sao?” Lông mày Lâm Hải, nhíu lại thật sâu.

Có thể được Mạnh Thanh Ca xưng là quái vật khổng lồ, không cần hỏi cũng biết, cái Hô gia này tuyệt đối phi thường cường đại.

Huống chi, Lâm Hải tại trong ngọc giản địa đồ về thành Thái Huyền, có thấy khu vực trung tâm còn đặc biệt đánh dấu ra vị trí của Hô gia.

Trong một diện tích lãnh thổ bao la của thành Thái Huyền, một gia tộc có thể lên địa đồ rõ ràng, có thể thấy được gia tộc này tại trong toàn bộ thành Thái Huyền, chiếm địa vị trọng yếu đến cỡ nào.

“Xem ra, thời gian mình ở thành Thái Huyền, sẽ không bình tĩnh a!”

Leng keng!

Trong lúc đó, weachat điện thoại của Mạnh Thanh Ca vang lên.

Mạnh Thanh Ca xuất ra điện thoại di động mà Lâm Hải đưa cho nàng, cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó ngẩng đầu xem.

“Lâm Hải, ta muốn đi về nhà!”

“A? Nhà của ngươi ở nơi nào?” Lâm Hải vô ý thức hỏi.

“Ngay tại thành Thái Huyền, khu vực trung tâm.”

“Ngươi thì sao, muốn cùng ta đi hay không, hoàng cung cũng là tại khu vực trung tâm.” Mạnh Thanh Ca hỏi.

“Từ đây đến khu vực trung tâm, cần bao nhiêu thời gian?” Lâm Hải trầm mặc một lát, hỏi.

“Nếu như là cưỡi tường vân của Đại Thừa cảnh bay qua, thời gian một ngày là đủ rồi.”

“A, ta cũng không cùng đi với ngươi rồi, ta lưu lại, còn có một số việc muốn làm!” Lâm Hải vừa cười vừa nói.

“Vậy được rồi, chúng ta lần sau, gặp ở hoàng cung!”

“Ta để cho A Đại tiễn đưa ngươi!” Lâm Hải ý niệm khẽ động, A Đại trống rỗng xuất hiện ở bên cạnh.

“Đem Thanh Ca tiểu thư, đưa về nhà!”

“Vâng!” A Đại đáp ứng một tiếng, dưới chân lập tức bốc lên tường vân, hướng phía Mạnh Thanh Ca cung kính nói.

“Tiểu thư, thỉnh!”

“Ta đây liền không khách khí rồi, Lâm Hải, chính ngươi bảo trọng!”

Mạnh Thanh Ca nhảy lên tường vân, hướng phía Lâm Hải cười một tiếng, sau đó cưỡi tường vân của A Đại, bay lên đám mây, trong chớp mắt đã biến mất tại bên trong phía chân trời.

“Sự tình tìm kiếm nơi hạ lạc của Tống Giang cùng điều tra Độc Cô Trần bị hại, cũng không có gấp gáp tại nhất thời, cách cuối tháng còn có hơn thời gian mười ngày, không bằng đi đi mọi nơi tại trong thành đi.”

“Hôm nay, Hứa gia trốn đến nơi nào, chính mình cũng không biết, thuận tiện liền có thể nghe ngóng một phen.”

Sự tình phố Người Hoa, có Từ lão, Chủ thượng cùng Lý Diệp tại, tự nhiên không cần Lâm Hải đi quan tâm.

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Tiểu Hồng gọi ra, sau đó nhảy đến trên lưng Tiểu Hồng.

“Tiểu Hồng, đi, một mực hướng bay về phía nam, hướng một khu vực phía trước đi xem!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng , hóa thành lưu quang màu vàng kim, bay vào bên trên bầu trời.

Lâm Hải khoác hai tay về sau, đứng ở trên người Tiểu Hồng, thần sắc hờ hững hướng phía dưới tìm nhìn qua.

Đột nhiên, leng keng một tiếng, weachat vang lên.

“n?”

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, nhìn thoáng qua, “Là Liễu Như Yên?”

Liễu Như Yên: Lâm Hải, vẫn còn bề bộn sao? (phía sau là một cái biểu lộ mất hứng)

“Ách...” Lâm Hải bật cười một hồi, Liễu Như Yên sẽ không bởi vì chính mình vừa rồi không có thời gian nói chuyện phiếm cùng nàng, mà hiện tại tức giận a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vừa bề bộn xong, ngươi làm sao vậy, bộ dạng không quá cao hứng?

Liễu Như Yên: Ta bị thương, ô ô ô ô... (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Lâm Hải sững sờ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chuyện gì xảy ra, có nặng lắm không?

Liễu Như Yên: n, thương thật nặng, bị mấy cái thế hệ âm hiểm ác tha đả thương.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi có thuốc chữa thương hay không?

Liễu Như Yên: Không có, hơn nữa ta hiện tại núp đi, căn bản không dám đi mua, sợ bị các nàng phát hiện.

Liễu Như Yên: Lâm Hải, vì cái gì mạng của ta khổ như vậy, người yêu chết trận, ta lại còn phải chịu đến khi dễ, ta không bằng cứ như vậy chết đi được rồi! (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng, ngàn vạn đừng!

Lâm Hải cả kinh, cái Liễu Như Yên này sẽ không phải nghĩ không thông a?

Liễu Như Yên: Không có người quan tâm ta, không người nào để ý ta, cuộc sống như thế, còn có cái gì ý nghĩa? (phía sau là một cái biểu lộ tuyệt vọng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không, ngươi còn có ta!

Chương 1850: Nhập ma giết người!

Lâm Hải nhìn thấy Liễu Như Yên nói thê lương như thế, nội tâm không biết vì sao, bỗng nhiên đau xót.

Hắn cùng với Liễu Như Yên tuy chưa từng gặp mặt, nhưng chính là có kinh nghiệm cảm tình tương tự, lại để cho Lâm Hải có loại cảm giác đồng bệnh tương liên.

Kìm lòng không được, trong nội tâm Lâm Hải, liền có một loại xúc động muốn che chở cho Liễu Như Yên.

Loại xúc động này không quan hệ tới tình yêu, hoàn toàn là vì, sự tồn tại của Liễu Như Yên, thời khắc xúc động cái khỏa thần kinh nhu nhược ở chỗ nội tâm sâu nhất của Lâm Hải kia.

“Không có ta ở bên người, không biết Hinh Nguyệt có qua được không, có thể có người khi dễ nàng hay không?”

Vừa nghĩ tới chỗ này, cảm xúc của Lâm Hải đột nhiên không khống chế được, sương mù màu đen nồng đậm lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu, hai mắt trong khoảnh khắc trở nên huyết hồng.

“Hinh Nguyệt không có việc gì, Hinh Nguyệt sẽ không bị khi dễ!”

“Ai cũng không thể khi dễ Hinh Nguyệt, ai cũng không thể khiến Hinh Nguyệt của ta bị ủy khuất!”

Ông một tiếng, trong óc Lâm Hải lập tức lâm vào một loại trạng thái điên cuồng, khuôn mặt trở nên dữ tợn khủng bố!

“Hinh Nguyệt, Hinh Nguyệt...”

“Ngươi yên tâm, ai cũng không thể khi dễ ngươi, ai cũng không thể khiến ngươi bị chút ủy khuất nào!”

“Ai dám khi dễ của ta Hinh Nguyệt, ta sẽ để cho kẻ đó sống không bằng chết!!!”

“A!!!!”

Đột nhiên, Lâm Hải phẫn nộ gào thét một tiếng, âm thanh chấn khắp nơi, tràn ngập ma tính vô tận!

“Yêu ma từ nơi nào đến, lại dám ở chỗ này giương oai!”

Vừa lúc đó, đột nhiên một đạo thanh âm uy nghiêm, đột nhiên vang lên.

Sau đó, oanh một tiếng, một đoàn khí mang khủng bố, mang theo lực lượng bàng bạc, hướng phía Lâm Hải lao đến.

“Giết!!!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, không né không tránh, bàn tay hướng phía trước mạnh mẽ đẩy ra, lập tức sương tuyết buông xuống, chưởng ấn Hàn Băng khủng bố, trong khoảnh khắc đã đem khí mang phá hủy.

Sau đó, người hướng phía công kích Lâm Hải, giống như dễ như trở bàn tay mà rơi xuống.

Phốc!

“A!!!”

Thanh âm nặng nề vang lên, nương theo là tiếng thét chói tai hoảng sợ của nữ nhân, một đạo nhân ảnh trực tiếp từ bên trên Yêu thú phi hành, hướng phía dưới ngã xuống!

“Vương công tử chết rồi, Vương công tử bị cái yêu ma này giết á!”

Thanh âm hoảng sợ của nữ nhân lần nữa vang lên, chỉ có điều Lâm Hải giống như không nghe thấy, đối với ngoại giới dĩ nhiên hoàn toàn hoàn toàn không biết gì cả.

Vèo!

Tựa hồ cảm giác ra tình huống của Lâm Hải không đúng, đôi cánh của Tiểu Hồng chấn động, đáp xuống, đã rơi vào một chỗ trong núi rừng phía dưới.

“Này, tỉnh, tỉnh a!”

Tiểu Hồng không ngừng ở bên tai Lâm Hải la lên, lại phát hiện không hề có tác dụng.

Bất quá rất nhanh, trong đôi mắt bạc của Tiểu Hồng lóe lên tinh mang, đột nhiên một phát ra một tiếng ưng kêu to lớn!

“Liễu Hinh Nguyệt!”

Lâm Hải nghe được ba chữ Liễu Hinh Nguyệt, thân thể chấn động mạnh một cái.

“Hinh Nguyệt ở đâu? Hinh Nguyệt!”

Ông!

Sương mù màu đen trên đỉnh đầu Lâm Hải, lập tức tán đi, con mắt khôi phục thanh minh, vẻ mặt khẩn trương nhìn quanh mọi nơi.

“Ai u, lo chết Nhất tỷ rồi, ngươi cuối cùng đã tỉnh!”

Tiểu Hồng lúc này mới thở dài ra một hơi, vẻ mặt im lặng liếc nhìn Lâm Hải, tức giận nói.

“Ách...” Lâm Hải sau thất thần ngắn ngủi, rất nhanh đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, trong nội tâm cười khổ một hồi.

“Không nghĩ tới, một chút thất thần, lại lâm vào bên trong chấp niệm, gần muốn thành ma!”

“Không đúng!”

Đột nhiên, đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, vội vàng hướng phía Tiểu Hồng hỏi.

“Vừa rồi, ta có phải đã giết người hay không?”

“E hèm!” Tiểu Hồng nhẹ gật đầu, “Ngươi mới nhớ tới a!”

“Đậu phộng, ta giết phải người nào?” Nội tâm của Lâm Hải, đột nhiên dâng lên áy náy thật sâu.

“Yên tâm đi, cái hàng đã chết kia, ra tay tàn nhẫn, là chạy ra giết ngươi đi, xem xét cũng không phải là cái đồ chơi tốt gì!” Tiểu Hồng vẻ mặt xem thường nói.

“Vừa rồi, thời điểm chúng ta bay qua, gã chính là đang ôm một cái nữ nhân quần áo không chỉnh tề, còn cưới trên người Yêu thú phi hành chuẩn bị chơi điểu chấn ni!”

“Kết quả ngươi làm hư mất hào hứng của người ta, người nam nhân kia mới ra tay muốn giết ngươi, lại bị ngươi một cái tát giết chết!”

“Lại nói tiếp, ngươi vậy cũng là tự vệ rồi, không cần tự trách.”

“Ách... Được rồi!” Lâm Hải một hồi im lặng, bất quá thuyết pháp của Tiểu Hồng, cũng giải thích thông.

Loại người bị người khác chỉ là không có ý quấy nhiễu, liền thống hạ sát thủ này, đích thị là hung hăng càn quấy bá đạo đã quen.

Lâm Hải cho dù ở lúc lý trí thanh tỉnh, cũng sẽ không khách khí đối với gã.

Chết rồi, chỉ có thể coi là gã không may!

“Đây là nơi nào à?” Lâm Hải hướng phía Tiểu Hồng hỏi.

“Ta nào biết được, ngươi cho rằng Nhất tỷ ta là vạn năng sao?” Tiểu Hồng nhún nhún cánh, cao ngạo nói.

Lâm Hải im lặng một hồi, đúng lúc này, chợt nghe có tiếng bước chân, hướng phía bên này mà đến.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem Tiểu Hồng thu vào, sau đó quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một cái nữ hài trẻ tuổi khuôn mặt mỹ lệ, đang hướng phía mình đi tới, sau khi nhìn thấy chính mình liền lập tức dừng bước.

“Vừa rồi, là ngươi đang hô sao?” Nữ hài cùng Lâm Hải bảo trì một khoảng cách, nghiêng đầu hỏi.

“Ách... Là ta, không có ý tứ, có phải quấy rầy đến ngươi rồi hay không?” Lâm Hải áy náy cười.

“A, cái kia thật không có! Ta chính là sang đây xem xem, ngươi không sao chớ?”

“Không có việc gì rồi, chỉ là nghĩ đến một ít chuyện cũ thương tâm, la to để phát tiết một phát, cám ơn ngươi a!” Lâm Hải cười nói, phát hiện tâm địa của cô bé này còn rất thiện lương.

“Không cần khách khí.” Nữ hài ngòn ngọt cười, “Đúng rồi, ngươi có một mình sao?”

“Đúng vậy a!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Một người tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, rất nguy hiểm, vừa vặn chúng ta thiếu một đồng bọn, nếu không người cùng chúng ta cùng lên a?”

“Hắc Ám Sâm Lâm?” Lâm Hải khẽ giật mình, chợt nhớ tới đến dấu hiệu của chỗ này ở trong ngọc giản địa đồ.

Hắc Ám Sâm Lâm, ở vào giữa vùng đất phía Bắc của thành Thái Huyền, nghe nói bên trong có Yêu thú Đại Thừa cảnh qua lại.

Là một trong tứ đại hiểm địa của thành Thái Huyền, cũng là địa phương mà đệ tử của các gia tộc cùng môn phái tu hành, thường xuyên lịch lãm rèn luyện.

Mức độ nguy hiểm của nó, gần với Mãng Hoang Chi Địa bên ngoài thành.

Bất quá, Yêu thú bên trong đều có địa bàn của mình, chỉ cần không xâm nhập quá sâu mà nói, liền không gặp được Yêu thú cường đại.

Bởi vậy, đệ tử đến đây lịch lãm rèn luyện, đều căn cứ vào tu vi cảnh giới của mình, mà lựa chọn trình độ xâm nhập.

Hoặc là nhiều người tổ đội, khiêu chiến một ít khu vực đẳng cấp cao.

Bởi như vậy, chỉ cần không nổi lên ngoài ý muốn, đệ tử đi lịch lãm rèn luyện, coi như là tương đối an toàn.

Lâm Hải cười cười, thấy cô bé đối diện này, chỉ là tu vi Nguyên Anh trung kỳ bình thường, lường trước tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, cũng sẽ không xâm nhập quá sâu.

Nếu bọn họ đã thiếu người, không bằng giúp nàng ta một lần a.

Dù sao vừa rồi chính mình la to, nữ hài là quan tâm tới an nguy của mình, mới chạy tới.

Đối với loại người tâm địa thiện lương này, Lâm Hải vẫn là nguyện ý duỗi tay ra trợ giúp.

Huống chi, đối với Lâm Hải mà nói, bất quá là tiện tay mà thôi!

“Tốt, ta đây liền cùng một chỗ với các ngươi a!” Lâm Hải đáp ứng nói.

“A! Thật tốt quá!” Nữ hài lập tức hoan hô một tiếng, chạy tới trước mặt Lâm Hải.

“Ta gọi Hứa Linh, ngươi sao?!”

“Ta gọi... Đông Phương Dã!” Lâm Hải vẫn lấy danh tự của Đông Phương Dã, bốc ra dùng.

“Đông Phương Dã? n, ngươi là cái tu vi gì a, ta nhìn không thấu ni!” Hứa Linh cười hỏi.

“Nguyên Anh hậu kỳ!”

Lâm Hải cười nói, nửa bước Địa Tiên nói cho cùng cũng là

Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ có điều có thê, một ít thần thông của Địa Tiên mà thôi.

Nếu như chỉ từ khí tức nhìn lại, cùng Nguyên Anh hậu kỳ bình thường cũng không khác biệt gì, chỉ có ở bên trong quá trình chiến đấu, mới có thể nhìn ra, lực lượng khủng bố mạnh hơn xa Nguyên Anh hậu kỳ bình thường.

“A, thật là lợi hại, ta mới chỉ là Nguyên Anh trung kỳ ni!” Hứa Linh dí dỏm le lưỡi một cái, nói ra.

“Linh nhi, ngươi đang cùng ai nói chuyện vậy?!” Đúng lúc này, đột nhiên có thanh âm của một nữ tử, từ đằng xa truyền đến, trong thanh âm mang theo cảnh giác thật sâu.

Chương 1851: Hứa Linh mời

Lâm Hải quay đầu lại nhìn lại, đã thấy một nữ tử mỹ mạo mặc quần áo màu hỏa hồng, đang cau mày, hướng phía chính mình trông lại.

Mà bên người nữ tử mỹ mạo, còn đi theo một người nam tử tuổi còn trẻ, hai tay ôm ngực, cho người một loại cảm giác ngạo mạn.

“Là ta biểu tỷ cùng bạn trai nàng!”

Hứa Linh vui vẻ, lôi kéo Lâm Hải sôi nổi chạy đến trước mặt nữ tử áo hồng cùng nam tử ngạo mạn.

“Biểu tỷ, đội ngũ của chúng ta không phải còn thiếu một người ấy ư, ta đã tìm được, hắn gọi Đông Phương Dã!”

Biểu tỷ Đỗ Quyên của Hứa Linh không nói chuyện, mà là cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, cau mày hỏi.

“Đông Phương Dã? Cái tu vi gì?”

“Hắn là Nguyên Anh hậu kỳ!” Hứa Linh vui sướng nói.

“Hứ!”

Không đợi Đỗ Quyên nói chuyện, nam tử ngạo mạn tên Trương Mạc ở bên cạnh liền nhếch khóe miệng lên, lộ ra thần sắc khinh miệt thật sâu.

“Chính là một cái Nguyên Anh hậu kỳ, cũng xứng tổ đội cùng chúng ta sao?”

Nói xong, Trương Mạc đều lười nhác lại liếc nhìn Lâm Hải, hướng phía Đỗ Quyên vừa cười vừa nói.

“Diễm Diễm, ta đều nói, có sư huynh Hồ Mãnh của ta tại, bốn người chúng ta như vậy là đủ rồi, hoàn toàn không cần phải tìm người thứ năm, huống chi hắn chỉ là một cái Nguyên Anh hậu kỳ rác rưởi, chẳng những không giúp được gì, ngược lại là cái vướng víu.”

“Chúng ta vẫn là nhanh lên đi thôi, Hồ Mãnh sư huynh thế nhưng mà thật vất vả, mới đáp ứng mang chúng ta tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, nếu để cho y chờ lâu, y sẽ mất hứng.”

“Thế nhưng mà...” Trên mặt Đỗ Quyên, mang theo một chút do dự nhìn về phía Lâm Hải, sau đó lập tức sững sờ.

Chỉ thấy Lâm Hải, hoàn toàn không có nghe bọn họ đang nói cái gì, ngược lại cầm điện thoại, đang rất nhanh nhập chữ vào!

“Ngươi có điện thoại?”

Đỗ Quyên lập tức chấn động, nhìn chằm chằm vào điện thoại của Lâm Hải, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

“A.”

Lâm Hải đầu cũng không ngẩng, thuận miệng qua loa đáp một tiếng, hắn giờ phút này đang hồi âm tin tức của Liễu Như Yên.

Liễu Như Yên: Lâm Hải, cám ơn ngươi! Những lời này của ngươi, để cho ta rất cảm động! Giờ phút này thật muốn mượn lồng ngực rộng lớn của ngươi để dựa vào, ta thật sự quá mỏi mệt!

Cái đầu tin tức này, vẫn là lúc Lâm Hải vừa mới nhập ma, Liễu Như Yên đã gửi tới.

Lâm Hải cho tới bây giờ mới nhớ tới, chính mình còn không có hồi âm đấy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, chờ có cơ hội thấy, ta cho ngươi mượn để dựa vào! (phía sau là một cái biểu lộ nhếch miệng cười)

Liễu Như Yên: Một lời đã định, không cho phép chơi xấu a! (phía sau là một cái vẻ mặt đáng yêu)

“Này, hỏi ngươi đâu rồi, điện thoại di động của ngươi ở đâu ra?” Trương Mạc nhìn thấy điện thoại trong tay Lâm Hải, hai mắt cũng là tỏa sáng, mang theo một tia cao ngạo, hỏi.

Lâm Hải đều không có để ý đến gã, tiếp tục gởi tin tức cho Liễu Như Yên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thương thế của ngươi thế nào?

Liễu Như Yên: Yên tâm đi, ta đã trốn được vào một cái chỗ an toàn, chờ thương thế tốt lên thì có thể đi ra ngoài rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia chính ngươi coi chừng!

Liễu Như Yên: n, biết!

“Tiểu tử, ngươi có phải điếc hay không?!” ThấyLâm Hải vậy mà bỏ qua sự hiện hữu của mình, Trương Mạc thẹn quá hoá giận, hướng phía Lâm Hải quát hỏi.

Lâm Hải lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu, đạm mạc nhìn gã một cái.

“Nhặt, làm sao vậy?”

“Nhặt hay sao?!” Lâm Hải trả lời, lại để cho Trương Mạc cùng Đỗ Quyên đồng thời sững sờ.

“Ha ha, vận khí cứt chó!” Trương Mạc cũng bật cười một trận, không che dấu thần sắc đố kỵ trong mắt chút nào.

Điện thoại thế nhưng mà bảo vật cực kỳ trân quý a, từ trước đến nay đều là có tiền mà không mua được, cho dù muốn mua đều chưa hẳn đã mua đến.

Không thể tưởng được cái tiểu tử gọi là Đông Phương Dã này, vận khí thật không có tốt, rõ ràng lại nhặt được một bộ!

Xem ra, chắc là do cái đại năng thân phận hiển quý nào đó, trong lúc vội vàng đã làm rơi mất.

“Ngươi không phải muốn cùng một chỗ với chúng ta tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm sao? Xem tại trên mặt mũi của Linh nhi, liền cho ngươi cơ hội này! Đi thôi!”

“Mạc ca, ngươi không phải nói, tu vi của hắn quá thấp sao?” Đỗ Quyên sững sờ, kinh ngạc nói, không biết tại sao Trương Mạc lại đột nhiên cải biến chủ ý.

“Dù sao đã có Hồ Mãnh sư huynh tại, căn bản không có nguy hiểm gì, mang ai cũng như nhau, tính hắn vận khí tốt, liền lại để cho hắn đi theo đánh xì dầu rồi!”

Trương Mạc một bên lười biếng nói, một bên nhìn Lâm Hải đưa điện thoại di động thu lại, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang.

“Vậy được rồi, bất quá tu vi của ngươi quá thấp, một hồi ngươi cần phải theo sát Hồ sư huynh, nếu không xảy ra điều nguy hiểm gì, đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi!”

Đỗ Quyên cau mày, có chút bất mãn hướng phía Lâm Hải nói ra, hiển nhiên đối với tu vi của Lâm Hải, có chút không hài lòng lắm.

“A!” Lâm Hải lập tức im lặng một hồi, cái Đỗ Quyên cùng Trương Mạc này, bản thân bất quá cũng là Nguyên Anh hậu kỳ.

Đương nhiên, dùng nhãn lực của Lâm Hải, có thể nhìn ra chân khí chấn động bên ngoài thân bọn họ, dĩ nhiên đã có một tia dấu vết chân nguyên, đây là đặc thù của nửa bước Địa Tiên.

Chính là hai cái nửa bước Địa Tiên mà thôi, thật không biết có tư cách gì, xem thường chính mình.

Tuy Lâm Hải cũng là cảnh giới nửa bước Địa Tiên, nhưng luận sức chiến đấu mà nói, ngay cả Đại Thừa tôn sư, Lâm Hải cũng dám đối chiến, há lại là hai người kia so được hay sao?

Lâm Hải thật sự nhấc không nổi hứng thú, không chấp nhặt cùng loại nhân vật giống như con sâu cái kiến này.

Quay người lại, liền chuẩn bị ly khai, lại không nghĩ đến, bị Hứa Linh vẻ mặt vui mừng, kéo lại.

“Đông Phương Dã, biểu tỷ ta cùng Trương sư huynh đáp ứng cho ngươi gia nhập, thật tốt quá, chúng ta đi thôi!”

“Ách...” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cười khổ, nhìn xem bộ dạng cao hứng của Hứa Linh, thật đúng là không có ý tứ cự tuyệt.

“Đi nhanh đi, một hồi Hồ sư huynh lại mất hứng!”

Đỗ Quyên bỗng nhiên có chút không kiên nhẫn, nói dứt lời liền quay người lại dẫn đầu ly khai.

“Linh nhi, mang vị huynh đệ Đông Phương Dã này, nhanh theo tới a!”

Trương Mạc ôn hoà nói một câu, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một vòng nhe răng cười, theo sát Đỗ Quyên mà đi.

“Đông Phương Dã ta nói với ngươi, Hồ sư huynh rất lợi hại, là Địa Tiên chân chính đâu rồi, chúng ta không thể để cho y chờ quá lâu, nhanh lên đi qua đi!”

Trương Mạc cùng Đỗ Quyên vừa đi, Hứa Linh cấp tốc hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Tốt, cái kia liền đi đi thôi!” Lâm Hải vừa cười vừa nói, nhưng trong lòng khinh thường một hồi.

“Địa Tiên, rất lợi hại phải không?”

Rất nhanh, Lâm Hải theo Hứa Linh, đã đến phía trước một cái cửa động cách đó mấy trăm mét.

Từ rất xa, liền đã thấy một đạo ánh mắt lăng lệ, hướng phía bên này trông lại, giống như lợi kiếm đâm tại trên người của mình.

“Hóa Thần sơ kỳ mà thôi!”

Lâm Hải nhàn nhạt cười lạnh, đối với ánh mắt của, không thèm để ý, trong chớp mắt đã đến phụ cận.

“Hồ sư huynh, để cho ngươi đợi lâu, ta tìm được đồng bọn rồi, hắn gọi là Đông Phương Dã!”

“Đều nói tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, năm người một tổ là an toàn nhất, hiện tại chúng ta rốt cục gom góp đủ năm người rồi!”

Hứa Linh lộ ra dáng tươi cười ngọt ngào, hướng phía Hồ Mãnh nói ra.

Hồ Mãnh nhìn khuôn mặt cười tươi như hoa của Hứa Linh, trong mắt không khỏi hiện lên một đạo quang mang, bên trên gương mặt lạnh lùng, lập tức phủ kín dáng tươi cười.

“Linh nhi, năm người một tổ an toàn nhất, đó là đối với người bình thường mà nói.”

“Có Hồ sư huynh tại, cái đó sợ sẽ là hai ta, ngươi cũng là an toàn nhất!”

“Ha ha, đó là đương nhiên á!” Hứa Linh lập tức cười cười sáng lạn, “Hồ sư huynh, chính là Địa Tiên ni!”

Hồ Mãnh nghe Hứa Linh vừa nói như vậy, sắc mặt lập tức hiển hiện vẻ vui mừng, mang theo một cỗ ánh mắt ngạo mạn, hướng phía Lâm Hải bên cạnh nghiêng mắt nhìn đi.

Nghe được chính mình là Địa Tiên, cái tiểu tử gọi là Đông Phương Dã này, chỉ sợ đối với chính mình sẽ tràn ngập kính sợ a?

“n?”

Nhưng sau một khắc, sắc mặt vui mừng trên mặt Hồ Mãnh, lập tức cứng lại, sau đó trong mắt đột nhiên hiện lên một tia lo lắng.

Chỉ thấy Lâm Hải chẳng những không có như y nghĩ, đối với y kính sợ sùng bái, ngược lại vẻ mặt lạnh lùng, tựa như hoàn toàn không có nghe được lời nói trước đó vậy.

“Mẹ nó, còn rất có thể giả bộ!”

Trong nội tâm Hồ Mãnh, lập tức thầm mắng một tiếng, vốn muốn tại trước mặt Hứa Linh khoe khoang thoáng một phát, không có nghĩ đến cái Đông Phương Dã này, tuyệt không phối hợp.

“Đợi có cơ hội, sẽ cho ngươi đẹp mắt!”

Hồ Mãnh thầm hừ một tiếng, đem lửa giận đè xuống, lần nữa lộ làm ra một bộ khuôn mặt hòa thiện, hướng phía Hứa Linh cười cười.

“Linh nhi, đi, Hồ sư huynh mang ngươi quét ngang Hắc Ám Sâm Lâm!”

Chương 1852: Ta đem Nguyên Anh của cái Yêu thú này, mang tới tặng cho ngươi!

Phốc!

Lời nói của Hồ Mãnh, lại để cho Lâm Hải một cái nhịn không được, bật cười.

Ngươi nha một cái Hóa Thần sơ kỳ nho nhỏ, cũng dám nói ẩu nói tả, muốn quét ngang Hắc Ám Sâm Lâm?

Thực con mẹ nó là khoác lác trang bức không cần nộp thuế a!

“Ngươi cười cái gì?!”

Sắc mặt của Hồ Mãnh lập tức tựu chìm xuống, mặt đen lên hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Không có gì, chợt nhớ tới một truyện cười mà thôi, mới kìm không được mà nở nụ cười.”

“Đông Phương Dã, cái chuyện cười gì a, nói cho ta nghe một chút đi, để cho ta cũng cười cười quá?” Hứa Linh ở một bên, vội vàng hưng phấn nói.

“Tốt!” Lâm Hải cười cười, “Nói lúc trước có một người a, bổn sự chó má gì cũng không có, còn huênh hoang đến không được, có một ngày đi ngang qua một nhà dưỡng trâu, phát hiện tất cả trâu cái đều giống như phát điên mà chạy ra bên ngoài.”

“Người này kỳ quái a, vì vậy hỏi lão bản của nhà dưỡng trâu này, nói những trâu cái này vì sao lại chạy à?"

"Đúng vậy a, trâu cái vì sao chạy à?" Hứa Linh chớp mắt to linh động, vẻ mặt mờ mịt mà hỏi.

"Lão bản thở phì phì nhìn người này một cái, ngươi con mẹ nó có thể khoác lác trang bức như vậy, trâu cái thấy ngươi có thể không chạy sao?"

"Ha ha ha lạc..." Hứa Linh nghe xong, lập tức nở nụ cười, "Nguyên lai trâu cái là sợ y khoác lác trang bức a!"

Đỗ Quyên cũng ở bên cạnh, cũng chịu đựng cười, liếc trắng Lâm Hải, chợt phát hiện cái gọi là Đông Phương Dã này, nói chuyện còn rất ẩn dấu.

Chỉ có Hồ Mãnh ở một bên, mặt mũi tràn đầy hắc tuyến, trong mắt không khỏi hiện lên một tia hào quang độc ác.

"Mẹ nó!"

Hồ Mãnh hung hăng trừng liếc Lâm Hải, gã vừa thổi cái ngưu bức, Lâm Hải liền giảng loại chê cười này, cũng không biết tiểu tử này có phải là cố ý châm chọc chính mình hay không.

Thật sự là đáng hận!

Chờ tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, lão tử cho ngươi đẹp mắt!

"Linh nhi, thời gian không còn sớm, nhanh đi thôi!"

Hồ Mãnh biến sắc, lần nữa khôi phục dáng tươi cười phong đạm khinh vân, hướng phía Hứa Linh nói ra.

"Đúng vậy a, tranh thủ thời gian tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm a!" Trương Mạc ở một bên, cũng gấp gáp thúc giục nói.

"Tốt, Đông Phương Dã, hai chúng ta đi cùng một chỗ, ngươi kể chuyện cười một lần nữa cho ta được không?” Hứa Linh nhảy về phía trước đến bên người Lâm Hải, giống làm nũng như hỏi.

“Tốt, chuyện cười trong đầu ta, kể một năm đều kể không hết ni!”

“A! Quá tốt á!”

…

Lâm Hải cùng Hứa Linh sóng vai đi vào Hắc Ám Sâm Lâm, một đường nói giỡn, lộ ra cực kỳ thân mật.

Tiếng cười như chuông bạc của Hứa Linh, thỉnh thoảng truyền đến, đem Hồ Mãnh ở sau lưng tức đến sắc mặt đều xanh rồi!

“Mẹ nó!”

Hồ Mãnh nhìn bóng lưng của Lâm Hải, hàm răng cắn chặt, dĩ nhiên đã động sát cơ!

“Linh nhi, đừng đi lên phía trước quá, xa hơn trước thì có Yêu thú qua lại rồi, nhanh đến bên người Hồ sư huynh đi!”

Đỗ Quyên cũng nhìn ra Hồ Mãnh phẫn nộ, vội vàng đem Hứa Linh hô về, cau mày nói ra.

“A, đã biết!” Hứa Linh nhẹ gật đầu, sau đó lôi kéo cánh tay của Lâm Hải.

“Đông Phương Dã, đi, chúng ta đi tới bên người Hồ sư huynh, không có nguy hiểm.”

Trong mắt Lâm Hải, đột nhiên hiện lên một vòng đùa giỡn vui vẻ.

Tiểu nha đầu này là thực đơn thuần a, đây là tiết tấu muốn đem Hồ Mãnh tức chết sao?

“Tốt!”

Lâm Hải gật đầu cười, trên mặt chảy ra một tia biểu lộ nhìn có chút hả hê, theo Hứa Linh, đã đến sau lưng Hồ Mãnh.

Hồ Mãnh tức đến mức mặt đen như than, hai mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, mỉa mai nói ra.

“Ngươi một cái đại nam nhân, cũng cần ta bảo hộ sao?”

“Đúng vậy a!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Hồ sư huynh ngươi thế nhưng mà là tồn tại cường đại có thể quét ngang Hắc Ám Sâm Lâm a!”

Phốc!

Lâm Hải nhắc tới cái chuyện này, Hồ Mãnh lại nghĩ tới cái chuyện cười trước đó của Lâm Hải, trên mặt không khỏi nóng bỏng một hồi.

Tổng cảm giác tiểu tử này, là con mẹ nó đang cố ý châm chọc gã, trong nội tâm không được tự nhiên vô cùng.

“Rống!”

Vừa lúc đó, đột nhiên có một tiếng thú rống, vang lên tại phía trước.

Năm người đột nhiên cả kinh, tất cả đều dừng bước, hướng phía trước nhìn lại.

“Là Yêu thú Nguyên Anh hậu kỳ, Kim Cương Viên!” Trương Mạc lập tức thét lên kinh hãi một tiếng.

“Không nghĩ tới, vừa mới tiến vào đã gặp được Yêu thú cường đại như thế!” Đỗ Quyên cũng là biến sắc.

Tuy nàng cùng Trương Mạc đều là nửa bước Địa Tiên, nhưng thân thể Yêu thú phi thường cường đại, chiến lực tổng hợp lại vượt xa người tu hành có cảnh giới đồng cấp.

Mặc dù bọn họ là nửa bước Địa Tiên, nhưng chống lại Yêu thú Nguyên Anh hậu kỳ, cũng chưa chắc đã có phần thắng.

Hồ Mãnh thấy thế, thì là nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng cười lạnh.

“Linh nhi, đến đằng sau ta! Hồ sư huynh sẽ bảo hộ ngươi!”

“A!”

Hứa Linh mang theo một vẻ khẩn trương, nhút nhát e lệ nhẹ gật đầu.

Tu vi của nàng là Nguyên Anh trung kỳ, gặp được Yêu thú Nguyên Anh hậu kỳ, trong nội tâm còn thật sự có điểm sợ hãi.

“Đông Phương Dã, đi, chúng ta đến phía sau Hồ sư huynh, có Hồ sư huynh tại, không có chuyện gì đâu!”

Hứa Linh lôi kéo cánh tay Lâm Hải, nói ra.

“n?”

Một cử động kia của Hứa Linh, đem Hồ Mãnh thiếu chút nữa tức đến thổ huyết, con mắt lập tức liền tái rồi.

“Linh nhi, ta là để cho chính ngươi đến đằng sau ta!”

Hồ Mãnh nói xong, trong ánh mắt mang theo một tia giễu cợt, khinh thường đánh giá Lâm Hải một phen, lạnh lùng nói.

“Đông Phương Dã, nếu năm người chúng ta đã tổ đội, ngươi cũng không thể không xuất ra một điểm cống hiến a.”

“Như vậy đi, cái con Kim Cương Viên phía trước này, liền giao cho ngươi đối phó rồi, ngươi không có ý kiến a?”

“Hồ sư huynh!” Hứa Linh nghe được, lập tức biến sắc.

Lâm Hải là Nguyên Anh hậu kỳ, Kim Cương Viên cũng là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng thân thể Kim Cương Viên cường đại, xa không phải người tu hành bình thường có thể so sánh.

Nếu quả thật lại để cho Lâm Hải đi đối phó với Kim Cương Viên, Lâm Hải chỉ sợ dữ nhiều lành ít a!

“Linh nhi, Đông Phương Dã là cái nam nhân, cũng không thể lại để cho hắn đi theo phía sau bờ mông của chúng ta kiếm tiện nghi a?”

“Thế nhưng mà...”

“Đừng nhưng là!” Hồ Mãnh đã cắt đứt lời nói của Hứa Linh, sau đó mang theo đùa giỡn thật sâu, nhìn về phía Lâm Hải.

“Đông Phương Dã, ngươi không phải là không dám a?”

“Hứ, phế vật!”

Vẻ mặt Hồ Mãnh mỉa mai, thế nhưng mà vừa mới dứt lời, lại ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Lâm Hải dĩ nhiên phóng ra một bước, thong dong bình tĩnh hướng phía trước đi đến.

“Ha ha!” Hồ Mãnh lập tức nở nụ cười, đồng thời trong nội tâm xem thường lắc đầu một hồi.

“Một kích liền giận, khí phách làm việc, chạy lên đi chịu chết, loại người này không hiểu chịu nhục, chết không có gì đáng tiếc!”

Hồ Mãnh miệt thị lắc đầu, mang theo ánh nhìn có chút hả hê, chuẩn bị xem Lâm Hải bị Kim Cương Viên xé thành mảnh nhỏ như thế nào!

Trương Mạc ở một bên thì là sửng sốt một chút, sau đó trên mặt cũng hiển hiện thần sắc xem thường.

Cái Đông Phương Dã này, thật đúng là dám đi qua, quá đem mình coi thành chuyện quan trọng rồi.

Một hồi tất nhiên sẽ chết vô cùng thảm.

Đỗ Quyên thì là nhíu lông mày một cái, trên mặt hiển hiện một tia không đành lòng.

Hồ Mãnh lại để cho hắn một cái Nguyên Anh hậu kỳ, đi đối phó với Kim Cương Viên liền cả nửa bước Địa Tiên bọn họ đều không có phần thắng, cái này không phải rõ ràng là lại để cho cái Đông Phương Dã này đi chịu chết sao?

Bất quá nội tâm do dự một chút, Đỗ Quyên cuối cùng cũng không có ngăn cản.

Lần này tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, còn muốn dựa vào Hồ Mãnh, bởi vì một cái Đông Phương Dã nhỏ yếu, khiến Hồ Mãnh mất hứng, liền cái được không bù đắp đủ cái mất.

“Đông Phương Dã, ngươi đang làm gì đó, mau trở lại a!”

Chỉ có Hứa Linh thấy thế, sợ tới mức hoa dung thất sắc, vội vàng hướng phía Lâm Hải, cấp tốc la lên nói.

Bước chân Lâm Hải dừng lại, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại hướng phía Hứa Linh mỉm cười.

“Linh nhi, đừng lo lắng, ta đem Nguyên Anh của cái Yêu thú này, mang tới tặng cho ngươi!”

Nói xong, Lâm Hải quay đầu, thân pháp đột nhiên nhanh hơn, hướng phía Kim Cương Viên vọt tới.

“Ha ha, tiểu tử này thật đúng là có thể khoác lác trang bức, lại đòi lấy Nguyên Anh của Kim Cương Viên!” Hồ Mãnh lập tức ở một bên, mỉa mai cười rộ lên.

“Đúng đấy, đừng nói là hắn, dù là ta tự mình đi lên, đều không có nắm chắc cái này!” Trương Mạc cũng vừa cười vừa nói, trong giọng nói lộ vẻ khinh thường.

“Cái Đông Phương Dã này, không biết lượng sức, nói chuyện không đáng tin cậy như thế!”

Mà ngay cả Đỗ Quyên đối với Lâm Hải có một tia không đành lòng, nghe được lời nói của Lâm Hải, cũng là sinh lòng chán ghét, cảm thấy người này thật sự là cuồng không có bên cạnh rồi.

Nguyên Anh của Kim Cương Viên, là dễ lấy như vậy đấy sao?

Bọn họ đối phó với Yêu thú, bình thường đều là cùng một chỗ diệt sát cả thân thể cùng Nguyên Anh.

Yêu thú vốn là hung hiểm, chỉ giết thân thể lại bỏ qua Nguyên Anh, độ khó sẽ lớn hơn nhiều.

Trừ phi thực lực mạnh hơn Yêu thú quá nhiều, nếu không không có người nguyện ý đi làm loại chuyện này.

Cái Đông Phương Dã này, chính là Nguyên Anh hậu kỳ, lại nói ẩu nói tả, nói lời nói lớn lối như thế, quả thực lại để cho người xem thường.

“Các ngươi có cảm giác, chính là cái chuyện cười mà hắn kể lúc trước kia, rõ ràng nói là chính bản thân hắn hay không?” Hồ Mãnh bỗng nhiên mang theo mỉa mai thật sâu, đùa giỡn nói.

“Ha ha, đúng thế, hắn đây mới thực sự là khoác lác trang bức, quả thực...”

Oanh!

Không đợi Trương Mạc nói xong lời nói phụ họa, đột nhiên một tiếng vang thật lớn truyền đến. Tất cả mấy người đều cả kinh, ngẩng đầu hướng phía trước nhìn lại, sau đó lập tức khiếp sợ đến há to miệng!

Chương 1853: Gây chuyện với ta, các ngươi hối hận cũng không kịp!

“Cái này, cái này, cái này... Điều này sao có thể?”

Mấy người tất cả đều sợ ngây người, trong ánh mắt của nguyên một đám đều toát ra khó có thể tin thật sâu.

Mà ngay cả Hồ Mãnh Hóa Thần cảnh, mí mắt giờ phút này cũng là kinh hoàng một hồi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Chỉ thấy cái con Kim Cương Viên cách đó không xa kia, giờ phút này vậy mà ầm ầm sụp đổ, dĩ nhiên đã chết oan chết uổng!

Mà Lâm Hải thì là vẻ mặt nhẹ nhõm, đang hướng phía bọn họ đi tới, trong tay còn nắm một viên Nguyên Anh của Yêu thú lớn cỡ lòng bài tay, hình dáng tướng mạo không khác gì Kim Cương Viên!

“Hắn, hắn thật sự làm được?”

Đỗ Quyên thét lên một tiếng kinh hãi, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Trương Mạc càng là trợn mắt há hốc mồm, như thế nào cũng không nghĩ ra, Lâm Hải vậy mà thật sự đem Nguyên Anh của Kim Cương Viên, lấy ra được!

“Đến cùng chuyện gì đã xảy ra?!”

Giật mình nhất trong mấy người, không ai qua được Hồ Mãnh rồi.

Hồ Mãnh mang theo không thể tưởng tượng thật sâu, ánh mắt nháy mắt cũng không nháy rơi vào trên người Lâm Hải, trong lòng rung mạnh vô cùng.

Gã kinh hãi phát hiện, Lâm Hải là săn giết Kim Cương Viên như thế nào, lại là bắt được Nguyên Anh của Kim Cương Viên như thế nào, gã vậy mà hoàn toàn không có nhìn rõ ràng!

Phảng phất, vừa rồi chỉ có một đạo đao mang màu xanh thẳm hiện lên, sau đó Kim Cương Viên liền chết rồi.

Thế nhưng mà trong tay Lâm Hải, rõ ràng là không có vũ khí, vậy đao mang từ nơi nào đến?

Coi như là lấy đao từ trong túi trữ vật ra, giết hết Kim Cương Viên rồi lại thu lại, cũng không có khả năng nhanh như vậy a!

“Linh nhi, cho!”

Cái lúc này, Lâm Hải đã về tới trước người bọn họ, vẻ mặt mỉm cười, đem Nguyên Anh của Kim Cương Viên, đưa tới trước mặt Hứa Linh.

“Oa, Đông Phương Dã, ngươi giỏi quá a!”

Hai mắt Hứa Linh ứa ra hoa đào, tiếp nhận Nguyên Anh của Kim Cương Viên, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, vẻ mặt sùng bái nói.

“Không có gì, không đáng giá nhắc tới!” Lâm Hải cười cười.

Dùng thực lực hôm nay của hắn, giết cái Yêu thú Nguyên Anh hậu kỳ, còn không phải hạ bút thành văn sao?

“Hừ, xác thực không đáng giá nhắc tới!”

Lâm Hải vừa dứt lời, Hồ Mãnh ở một bên khẽ hừ cái mũi, mang theo vẻ mặt ngạo mạn, từ trên cao nhìn xuống liếc nhìn Lâm

Hải.

“Lấy Nguyên Anh của Kim Cương Viên mà thôi, không có gì đáng giá tự hào.”

“Hồ sư huynh, ta cảm thấy Đông Phương Dã đã rất lợi hại rồi, dù sao hắn mới là Nguyên Anh hậu kỳ ai!” Hứa Linh tâm tư đơn thuần, nghe Hồ Mãnh nói như vậy, lập tức thay Lâm Hải phản bác nói.

Sắc mặt Hồ Mãnh lập tức đại biến, không khỏi hung dữ liếc nhìn Lâm Hải, sát cơ lóe lên rồi biến mất.

“n?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lập tức cảm ứng được sát khí trên người Hồ Mãnh, trong nội tâm không khỏi cười lạnh.

Người giả trang trang bức là chuyện của ngươi, ca ca chẳng muốn quản, nhưng cũng ngàn vạn lần đừng trêu chọc ca ca a!

Bởi vì, ca ca cũng không phải là người ngươi chiêu chọc được nổi.

“Cái gì Nguyên Anh hậu kỳ, rõ ràng là nửa bước Địa Tiên, cố ý giả heo ăn thịt hổ, trang bức tại trước mặt tiểu nữ hài, có ý tứ sao?” Hồ Mãnh nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lạnh lùng nói.

Tuy vừa rồi gã cũng không thấy rõ Lâm Hải ra tay như thế nào, nhưng có thể miểu sát Kim Cương Viên, Lâm Hải tuyệt đối không phải Nguyên Anh hậu kỳ bình thường!

Nếu không phải bởi vì Lâm Hải thật sự ở vào Nguyên Anh cảnh, Hồ Mãnh thậm chí đều muốn hoài nghi, Lâm Hải cùng gã, ai mới chính là Địa Tiên tôn sư rồi!

Nhưng mặc dù không phải là Địa Tiên, Hồ Mãnh cũng đã kết luận, tu vi cảnh giới của Lâm Hải là nửa bước Địa Tiên không thể nghi ngờ, hơn nữa còn là cái chủng loại phi thường lợi hại ở bên trong nửa bước Địa Tiên kia!

“Hồ sư huynh đã hiểu lầm!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Ta chính là một cái nửa bước Địa Tiên, cái đó nào dám tùy ý trang bức a.”

Nói xong, Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra một đáng tươi cười ý vị thâm trường, nhìn Hồ Mãnh nghiền ngẫm nói ra.

“Nếu ta muốn thật muốn trang bức, sẽ nói khoác chính mình, có thể quét ngang toàn bộ Hắc Ám Sâm Lâm rồi!”

“Ngươi!”

Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại để cho Hồ Mãnh giận tím mặt!

Cái ý tứ trong lời nói này quá rõ ràng rồi, Lâm Hải hoàn toàn là đang châm chọc lời nói lúc trước của gã cùng Hứa Linh!

“Ngươi muốn chết sao?!”

Khí tức cường đại trên người Hồ Mãnh, lập tức tỏa ra, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải cắn răng nói ra.

“Hồ sư huynh, ngươi đừng tổn thương Đông Phương Dã!”

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Hứa Linh bỗng nhiên đã chạy tới, ngăn tại trước mặt Lâm Hải, vẻ mặt cầu khẩn nói.

“Hồ sư huynh, trước đó ngươi không phải là vừa vặn bị mất một cái điện thoại di động sao?”

Trương Mạc ở một bên, bỗng nhiên nói ra.

“n?” Hồ Mãnh đang nổi nóng liền khẽ giật mình, sau đó mờ mịt liếc nhìn Trương Mạc, có chút mộng bức.

Thứ đồ vật mắc như điện thoại, gã nào có a, càng chưa nói tới bị mất.

Trương Mạc nói lời này, là có ý gì?

Thế nhưng mà, khi thấy Trương Mạc hướng gã nháy mắt, Hồ Mãnh tuy khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

“Đúng vậy, là vừa mất một bộ điện thoại!”

Trên mặt Trương Mạc, lập tức lộ ra một vòng biểu lộ nhìn có chút hả hê, hướng phía Lâm Hải nghiền ngẫm cười.

“Rất trùng hợp đâu, Đông Phương Dã không lâu trước đó, vừa mới nhặt được một bộ điện thoại ni!”

“A?” Hồ Mãnh sững sờ, sau đó trong mắt bùng lên tinh mang, lập tức minh bạch ý tứ của Trương Mạc.

“Đông Phương Dã, ngươi nhặt được một bộ điện thoại?”

“Ách...” Lâm Hải lập tức mộng bức, sau đó mặt mũi tràn đầy bật cười, triệt để bó tay rồi.

Trương Mạc cùng Hồ Mãnh cái một hỏi một đáp này, đánh cái chủ ý gì cũng quá rõ ràng rồi.

“Đúng vậy a.” Vẻ mặt Lâm Hải buồn cười, nhẹ gật đầu.

“Lấy ra, ta nhìn xem!” Hồ Mãnh có chút kích động nói, gã không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà thật sự có điện thoại.

Lâm Hải cười khổ một tiếng, ý niệm khẽ động đưa điện thoại di động đem ra, quơ quơ tại trước mặt Hồ Mãnh.

“Nếu như ta không có đoán sai mà nói, kế tiếp ngươi muốn nói, đây chính là một bộ mà ngươi đã mất kia, có đúng không?”

Lúc Hồ Mãnh nhìn thấy điện thoại của Lâm Hải, trong mắt liền bùng lên tinh mang, vẻ tham lam nồng đậm, không che dấu chút nào liền xuất hiện tại trong mắt.

“Đúng vậy, đây chính là thứ ta bị mất!”

Hồ Mãnh thậm chí liền cả ý châm chọc trong lời nói của Lâm Hải, đều không có nghe ra được, cấp tốc nói ra.

“Nhanh đưa di động trả cho ta!”

“Ha ha, thật là có ý tứ!” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy xem thường, cười lắc đầu.

“Linh nhi, ngươi nói, người sao có thể vô sỉ đến tình trạng như thế?”

Hứa Linh ở một bên, cũng trợn tròn mắt, nhìn Lâm Hải, lại nhìn Hồ Mãnh, yếu ớt nói ra.

“Đông Phương Dã, ngươi nhặt được điện thoại, trùng hợp là cái Hồ sư huynh bị mất hay sao?”

Lâm Hải che cái trán, đối với cái Hứa Linh đơn thuần này, quả thực bó tay rồi.

“Linh nhi, ngươi còn không hiểu được sao?”

“Bọn họ là tham lam điện thoại di động của ta, muốn mạnh mẽ cường đoạt ni!”

“À?!” Hứa Linh lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Hồ Mãnh cùng Trương Mạc.

“Hồ sư huynh, Trương sư huynh, Đông Phương Dã nói, có phải là thật hay không?”

“Linh nhi, ngươi đừng nghe hắn nói bậy, đến bên biểu tỷ này!” Đỗ Quyên đột nhiên khẽ vươn tay, đem Hứa Linh kéo sang một bên, quát lớn.

“Thế nhưng mà...” Hứa Linh triệt để mộng, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lâm Hải mang theo một tia ánh mắt kinh ngạc, nhìn nhìn Đỗ Quyên, sau đó lại nhìn lướt qua trên người Hồ Mãnh cùng Trương Mạc.

Sau đó, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu.

“Nhân tính a!”

“Linh nhi!” Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Hứa Linh, thản nhiên nói.

“Ta sở dĩ tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, chính là là vì ngươi thịnh tình mời mọc, nhưng hiện tại xem ra, ta đã không cần thiết tiếp tục đồng hành rồi.”

“Trước khi rời đi, nhắc nhở ngươi một câu, ngươi phi thường đơn thuần ngây thơ, không có một điểm kinh nghiệm giang hồ, cái này đối với ngươi mà nói không phải là cái chuyện tốt gì, rất dễ dàng bị lừa.”

“Ba người bên cạnh ngươi này, cũng không phải cái tốt lành gì, đều là tiểu nhân hèn hạ hám lợi, ngươi đi theo bên người đám bọn họ, chính mình muốn cẩn thận một chút, đừng để người bên ngoài bán đi!”

“Nói đến thế thôi, cáo từ!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, sải bước hướng phía phương hướng lối ra của Hắc Ám Sâm Lâm đi đến.

Bá!

Lâm Hải vừa động, đột nhiên ba đạo nhân ảnh lóe lên, đem Lâm Hải vây quanh ở trong.

“Muốn đi? Đưa di động lưu lại!”

Hồ Mãnh ngăn lại trước mặt Lâm Hải, trong ánh mắt mang theo sát cơ, lạnh lùng nói ra.

“Hồ sư huynh, Trương sư huynh, biểu tỷ, các ngươi muốn làm gì?” Hứa Linh lập tức luống cuống, hướng phía ba người lo lắng hỏi.

“Linh nhi, ngươi lui qua một bên, đừng lẫn vào!” Đỗ Quyên khẽ vươn tay, đem Hứa Linh đẩy sang một bên.

“Đông Phương Dã, đưa di động giao ra đây a, loại bảo vật quý trọng này, không phải ngươi xứng đáng có được!” Lời nói của Đỗ Quyên bao hàm sát cơ, một gương mặt coi như xinh đẹp, giờ phút này lại trở nên cực kỳ dữ tợn.

“Hồ sư huynh, đừng nhiều lời với hắn, giết hắn đi!” Trương Mạc ở một bên, âm u cười nói.

Lâm Hải nhìn ba người này, bộc lộ ra tham lam cùng diện mạo xấu xí ở trước mặt, trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, hai tay khoác về sau, đạm mạc mở miệng nói.

“Cho các ngươi cơ hội cuối cùng, lập tức cút qua một bên!”

“Gây chuyện với ta, các ngươi hối hận cũng không kịp!”

Chương 1854: Ác có ác báo!

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Hồ Mãnh không khỏi khẽ giật mình, trong mắt hiện lên thần sắc hồ nghi.

Đến loại thời khắc này, Lâm Hải lại vẫn nghiêm nghị không sợ, hơn nữa ngữ khí cường ngạnh, chẳng lẽ thật sự có cái chỗ dựa gì hay sao?

Bất quá rất nhanh, trên mặt Hồ Mãnh, hiện lên một tia âm độc.

“Hừ, ngây thơ!”

“Có thể sử dụng điện thoại, có lẽ nói rõ ngươi có cái bối cảnh thâm hậu gì, nhưng cái kia thì sao?”

“Đừng quên, nơi này là Hắc Ám Sâm Lâm, sau khi giết ngươi, chỉ cần mấy cái chúng ta không hướng bên ngoài nói, ai lại biết rõ ngươi là chết như thế nào?”

Lâm Hải khinh thường cười cười, mang theo châm chọc thật sâu, liếc nhìn Hồ Mãnh.

“Thật sự là vô sỉ a!”

“Muốn chết, cứ việc phóng ngựa thử một lần a!”

“Chỉ là chờ lúc ngươi tuyệt vọng, đừng nói ca ca ta không báo trước!”

Lâm Hải nói xong, sắc mặt lạnh lẽo, không nhìn thẳng vào ba người Hồ Mãnh, giống như không coi ai ra gì hướng phía trước đi đến.

“Động thủ!”

Hồ Mãnh ra lệnh một tiếng, Trương Mạc ở bên cạnh dẫn đầu làm khó dễ, thân ảnh bỗng nhiên biến mất, sau đó khí mang cường đại từ trên trời giáng xuống, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải rơi xuống.

“Chết!”

Bước chân Lâm Hải không ngừng, cánh tay phải đột nhiên duỗi ra, một đoàn hồ quang điện lập tức tràn ngập trong không gian, tư tư rung động.

Ông!

Sau một khắc, không khí bốn phía bỗng nhiên nổ tung, phảng phất như khí cầu bị đâm rách, khí mang công hướng Lâm Hải trực tiếp bị Lâm Hải trảo cái nát bấy.

Sau đó, một đạo nhân ảnh xuất hiện từ trống rỗng, đã bị Lâm Hải cầm trong tay, giơ cao khỏi đỉnh đầu!

“Làm...”

Trương Mạc bị Lâm Hải một chiêu khóa lại yết hầu, trong mắt lập tức lộ ra sợ hãi thật sâu.

Nhưng mà, lời cầu xin tha thứ còn chưa nói hết, liền nghe két, một tiếng vang nhỏ, trực tiếp bị Lâm Hải vặn gãy cổ, giống như là ném rác rưởi, ném xuống đất.

Ngay tại lúc đó, một đạo lôi điện dĩ nhiên tiến vào trong thân thể Trương Mạc, đưa Nguyên Anh của gã, lập tức diệt sát!

Trong chớp mắt công phu, Trương Mạc nửa bước Địa Tiên, đã bị Lâm Hải một chiêu đánh chết giết, hình thần câu diệt!

“Tê ~”

Một màn này, lại để cho Hồ Mãnh đối diện với Lâm Hải, cũng nhịn không được hít một hơi khí lạnh, mí mắt kinh hoàng không thôi.

“Không có khả năng, cái Đông Phương Dã này, như thế nào lại mạnh như thế?”

“Đồng dạng là nửa bước Địa Tiên, Trương Mạc lại bị miểu sát, không phải là đối thủ của hắn!”

Một loại dự cảm bất thường, đột nhiên bay lên tại trong nội tâm của Hồ Mãnh.

Coi như là gã, muốn nhẹ nhõm miểu sát Trương Mạc như thế, chỉ sợ đều không làm được a?

“Mạc ca!!!”

Cho tới giờ khắc này, thanh âm kêu đau đến tê tâm liệt phế của Đỗ Quyên, mới vang lên.

Hai con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào thân thể Trương Mạc, hoàn toàn không tin, thời gian một cái nháy mắt như vậy, bằng hữu của chính mình kia liền đã chết rồi!

Trong giây lát ngẩng đầu, trong mắt Đỗ Quyên mang theo nồng đậm cừu hận, nhất chỉ vào Lâm Hải!

“Hồ sư huynh, mau giết hắn, báo thù cho Mạc ca a!”

Hồ Mãnh giờ phút này dĩ nhiên nghe không được tiếng reo hò của Đỗ Quyên, gã lúc này, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nhìn Lâm Hải từng bước một hướng phía gã đi tới, trên trán không khỏi xông ra mồ hôi lạnh.

Không biết vì cái gì, Hồ Mãnh khi đối mặt Lâm Hải, thậm chí có một loại cảm giác nguy hiểm giống như đối mặt với dã thú nguyên thủy, phảng phất như Lâm Hải tùy thời cũng có thể bạo lên, đem gã triệt để xé nát!

“Hỗn đản, tại sao có thể như vậy?!”

Loại cảm giác này, lại để cho trong nội tâm Hồ Mãnh vừa giận vừa hận, gã không rõ, vì cái gì chính mình đường đường là Hóa Thần cảnh, lại e ngại một cái nửa bước Địa Tiên như Lâm Hải!

Mắt thấy Lâm Hải đi tới gần, cái loại không khí áp lực nầy lại để cho Hồ Mãnh cơ hồ hít thở không thông, nhịn không được gầm lên một tiếng, bỗng nhiên ra tay!

“Đi chết đi a!”

Oanh!

Sau một khắc, một đạo khí lãng khủng bố đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Lâm Hải, hào quang màu đỏ như máu, hóa thành một thanh búa khổng lồ, hướng phía Lâm Hải hung ác bổ xuống!

“Trảm!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đột nhiên xuất hiện trong tay, đao mang màu xanh thẫm từ đuôi đến đầu, lăng lệ ác liệt bổ ra.

Oanh!

Đao mang khủng bố, mang theo xu thế không gì không phá, cắt nát không gian, giống như thủy triều mãnh liệt, giống như phô thiên cái địa hướng phía trước mang theo tất cả mà đi!

Phốc!

Một đạo tiếng vang nặng nề, vang lên tại giữa không trung, cái búa màu hồng do đạo pháp của Hồ Mãnh biến ảo, lại mỏng manh như giấy, trong khoảnh khắc đã bị đao mang chém thành mảnh vỡ!

Cùng lúc đó, uy thế của đao mang không giảm, trong chớp mắt đã đem Hồ Mãnh hoàn toàn bao phủ ở trong đó, lại để cho gã không chỗ có thể trốn!

“Không!!!”

Mặt mũi Hồ Mãnh tràn đầy sợ hãi, đối mặt với một đao đáng sợ như thế, lập tức phát ra một tiếng gào rú sợ hãi.

Đồng thời, một cỗ hối hận thật sâu, từ đáy lòng dâng lên.

Lời nói trước đó của Lâm Hải, lần nữa vọng tại trong đầu của gã, nổ vang giống như tiếng chuông khổng lồ, tuyên truyền giác ngộ!

Gây chuyện với ta, các ngươi hối hận cũng không kịp!

“Vì cái gì không tin lời của hắn, tại sao phải gây chuyện với hắn a!”

Hồ Mãnh mang theo tuyệt vọng cùng hối hận thật sâu, bị đao mang màu xanh da trời xẹt qua thân thể, sau đó ầm ầm nổ tung!

Hồ Mãnh Hóa Thần cảnh Địa Tiên, tại dưới một đao của Lâm Hải, hình thần câu diệt!

“n?”

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo cương phong lăng lệ ác liệt, từ sau đầu Lâm Hải vang lên.

“Muốn chết!”

Lâm Hải lạnh lùng cười cười, thu Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lại, bốn phía bên người bỗng nhiên nổi lên Lôi Trì!

Sau đó cánh tay vươn ra sau tìm tòi, đem Đỗ Quyên vẻ mặt hoảng sợ, cầm trong tay, giơ cao cao qua khỏi đỉnh đầu!

“Đông Phương Dã, hạ thủ lưu tình!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải chuẩn bị đem Đỗ Quyên diệt sát, một đạo tiếng gọi lo lắng ầm ĩ, vang lên ở bên cạnh.

“n?” Lâm Hải chậm rãi quay đầu, đã thấy Hứa Linh đang dùng vẻ mặt cầu khẩn nhìn mình.

“Linh nhi, ngươi muốn vì nàng ta cầu tình sao?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Đông Phương Dã, ta van cầu ngươi, buông tha biểu tỷ của ta a!”

“Tha, tha mạng a!” Đỗ Quyên giờ phút này, sớm đã sợ đến toàn thân run rẩy, hồn đều nhanh bay.

Thấy Hứa Linh cầu tình cho chính mình, cũng tranh thủ thời gian mở miệng, hướng phía Lâm Hải sợ hãi cầu xin tha thứ.

“Coi như số ngươi gặp may, cút đi!”

Lâm Hải buông lỏng tay, đem Đỗ Quyên ném xuống đất.

Loại người này với hắn mà nói, nhỏ bé giống như là con sâu cái kiến, sống hay chết, tất cả là một ý niệm của Lâm Hải.

Nếu Hứa Linh đã vì nàng ta cầu tình rồi, không giết cũng được!

“Cảm ơn!”

Đỗ Quyên tìm được đường sống trong chỗ chết, cuống quít đứng lên, liền nhìn cũng đều không dám liếc nhìn Lâm Hải nữa.

Vèo một tiếng, thi triển thân pháp, trong chớp mắt đã chạy cái không thấy!

“Ai, biểu tỷ!”

Hứa Linh ở một bên, thì trợn tròn mắt, biểu tỷ của chính mình như thế nào mặc kệ chính mình, một mình đi nha?

Nơi này chính là Hắc Ám Sâm Lâm a, vạn nhất lại nhảy ra cái

Yêu thú, chính mình chẳng phải là nguy hiểm sao?

“Rống!”

Thật sự là sợ cái gì thì cái đóđến, đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng thú rống, sau đó một đạo bóng dáng màu trắng nhanh giống như là tia chớp, trong chớp mắt đã đến phụ cận, hướng phía Hứa Linh đánh tới!

“A! Đông Phương Dã, cứu mạng a!”

Hứa Linh sợ tới mức hoa dung thất sắc.

“n?”

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, giơ chưởng lên hướng phía cái bóng dáng màu trắng kia, liền chụp xuống dưới!

“Cút!”

Oanh!

Nhất thời, sương tuyết buông xuống, chưởng ấn Hàn Băng cực lớn, giống như một tòa cự sơn, vỗ vào trên người bóng dáng màu trắng.

Phanh!

Bóng dáng màu trắng trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, chỉ là một con Bạch Lang Nguyên Anh hậu kỳ, giờ phút này dĩ nhiên đã bị một chiêu Huyền Băng âm Sát Chưởng của Lâm Hải, đập thành tượng băng!

“Ai u, làm ta sợ muốn chết!”

Hứa Linh vội vàng vỗ bộ ngực phập phồng, chạy tới bên người Lâm Hải, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhìn thi thể của Bạch Lang, một hồi lòng còn sợ hãi!

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, liếc nhìn Hứa Linh.

“Đừng sợ, đã an toàn!”

Hứa Linh mang theo một tia áy náy, liếc nhìn Lâm Hải.

“Đông Phương Dã, thực xin lỗi a, không nghĩ tới bọn Hồ sư huynh vậy mà hư hỏng như vậy, muốn cướp điện thoại di động của ngươi, còn muốn giết ngươi, đều tại ta đã kéo ngươi tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm, để ngươi gặp gỡ nguy hiểm.”

Hứa Linh cúi đầu xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy áy náy.

Lâm Hải thì là không thèm để ý cười cười, nhàn nhạt nói ra.

“Linh nhi, ngươi không cần phải tự trách, bọn họ muốn giết ta, nhưng kết quả đâu?”

“Cuối cùng chết chính là bọn họ!”

“Cái này, tựu kêu là ác có ác báo!”

“Thế nhưng mà, ta không có cho ngươi giết biểu tỷ của ta, ngươi có tức giận không?” Hứa Linh do dự một chút, nhút nhát e lệ hỏi.

Chương 1855: Tình cảnh của Hứa gia

“Như thế nào lại thê đâu?” Lâm Hải cười cười, Đỗ Quyên đối với hắn, cùng con sâu cái kiến cũng không có gì khác nhau.

Sống hay chết, đối với nội tâm của Lâm Hải, liền một tia rung động đều dẫn không dậy nổi.

Bất quá, Hứa Linh tựa hồ như là sợ Lâm Hải bất mãn, nhút nhát e lệ nói ra.

“Đông Phương Dã, ngươi đừng trách ta, ta biết rõ, biểu tỷ của ta cùng bọn Hồ sư huynh, cùng một lượt tính kế ngươi còn muốn giết ngươi, ngươi có lý do nên giết nàng.”

“Nhưng là rất nhiều năm trước, Hứa gia ta gặp rủi ro, là một nhà biểu tỷ đã chứa chấp chúng ta, Đỗ gia bọn họ đối với chúng ta có ân, cho nên ta không thể nhìn nàng ta chết!”

“A? Hứa gia gặp rủi ro?” Lâm Hải nghe tới đây, trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Sau đó, một cái ý niệm bỗng nhiên xông ra trong đầu.

“Sự tình, sẽ không trùng hợp như vậy a?”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên nhìn Hứa Linh, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Linh nhi, ta hỏi ngươi cái vấn đề, Hứa gia các ngươi, là từ chỗ nào chạy nạn đến tận đây hay sao?”

“Nghe ba ba của ta nói, là từ khu vực trung tâm mà đến!”

“Khu vực trung tâm!!!” Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, chẳng lẽ Hứa gia trong miệng Hứa Linh...

“Linh nhi, bên trong gia tộc các ngươi, còn có một cái tên là Hứa Thế Nguyên hay sao?”

“A!!!” Hứa Linh nghe Lâm Hải nâng lên Hứa Thế Nguyên, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, bưng kín cái miệng nhỏ nhắn.

Sau đó, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Lâm Hải, trong lúc nhất thời vậy mà nói không ra lời.

“Linh nhi, ngươi không sao chớ?”

Lâm Hải sững sờ, bất quá rất nhanh lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, Hứa Linh có thần thái như thế, đủ để nói rõ nàng biết rõ Hứa Thế Nguyên!

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, chỗ Hứa gia của Hứa Linh, chính là gia tộc của Hứa Quang Thuần!

“Linh nhi, ngươi biết Hứa Thế Nguyên có đúng hay không? Ngươi yên tâm, ta không phải là người xấu!”

Hứa Linh mang theo vẻ mặt kinh hoảng cùng sợ hãi, cảnh giác nhìn xem Lâm Hải, trong ánh mắt mê mang mà nghi hoặc.

“Là như thế này, ta được cố nhân ủy thác, nếu là gặp được hậu nhân Hứa gia, phải trông nom một hai!”

“Nếu như ngươi nhận thức Hứa Thế Nguyên, kính xin dẫn ta đi gặp, ta có bảo vật tặng cho lão!”

Lâm Hải lại để cho cảm xúc kích động của chính mình chậm dần xuống, vẻ mặt hòa thiện nói ra.

Hứa Linh nhìn chằm chằm vào Lâm Hải nhìn rất lâu, đều nhanh đem Lâm Hải xem có chút không được tự nhiên rồi, mới nhút nhát e lệ nói ra.

“Ngươi nói, thật sự?”

“Đương nhiên thật sự!” Lâm Hải nặng nề gật đầu.

“Ngươi không phải là người xấu? Không phải là đến đuổi giết Hứa gia chúng ta hay sao?” Hứa Linh lần nữa hỏi.

Lâm Hải mỉm cười, “Ngươi xem ta, giống như người xấu sao?”

“Không giống.” Hứa Linh trừng mắt to, lắc đầu.

“Ha ha, vậy thì không phải được rồi sao!” Lâm Hải ha ha cười cười.

“Linh nhi, chúng ta bây giờ ra khỏi Hắc Ám Sâm Lâm, ngươi dẫn ta đi gặp Hứa Thế Nguyên, được không?”

“Tốt, được rồi!” Hứa Linh do dự thật lâu, mới gật đầu đáp ứng nói.

“Bất quá, ngươi phải đáp ứng ta, không cho phép tổn thương người của Hứa gia!”

“Yên tâm, Hứa gia, là bằng hữu của ta!” Lâm Hải chăm chú nói ra.

Đồng thời, cũng bị cái Hứa Linh ngây thơ này, triệt để đánh bại.

May mắn chính mình thật không phải là cái người xấu gì, nếu không tiểu cô nương Hứa gia này, đã bị triệt để bán đi.

“Đi thôi, hiện tại dẫn ta đi gặp Hứa Thế Nguyên!”

Lâm Hải mang theo Hứa Linh bán tín bán nghi, ra khỏi Hắc Ám Sâm Lâm.

“Hứa gia cách nơi này, có xa lắm không?” Lâm Hải hỏi.

“Ra khỏi núi, đi về phía đông một nghìn dặm, rồi qua phía bắc hơn tám trăm dặm là đến.”

“Không bao xa, chúng ta đây đi qua a!”

Lâm Hải hướng phía Hứa Linh cười nói, sở dĩ không cho Tiểu Hồng bay qua, vì Lâm Hải là muốn trên đường, lại nghe ngóng thoáng một phát tình huống hôm nay của Hứa gia.

“n!”

Hứa Linh đáp ứng một tiếng, cùng Lâm Hải sóng vai mà đi.

“Hứa Thế Nguyên đến tột cùng là cái dạng người gì, có thể giới thiệu cho ta một chút không?” Lâm Hải tò mò hỏi.

Hắn đến bây giờ đều rất ngạc nhiên, vì cái gì Hứa Quang Thuần muốn để cho chính mình, đem một thanh bảo kiếm Tiên khí, đưa cho cái gọi là Hứa Thế Nguyên này.

Hơn nữa, còn không cho nói là y đưa, chỉ nói là chính mình đem tặng.

“Hứa Thế Nguyên, thật ra là gia gia của ta!” Hứa Linh bỗng nhiên nói ra.

“À?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy bật cười, không thể tưởng được giữa Hứa Linh cùng Hứa Thế Nguyên, còn có tầng quan hệ thân mật này.

“Gia gia của ta làm người rất tốt, đối với người hiền lành, mặt mũi hiền lành, cũng đặc biệt thương ta, chỉ có điều không nói nhiều lắm.”

Nhắc tới gia gia của mình, trên mặt Hứa Linh, đột nhiên hiện ra một bộ cảm xúc tức giận.

“Thế nhưng mà không biết vì cái gì, toàn bộ người của Hứa gia, đều chán ghét gia gia của ta.”

“Thậm chí, còn có thật nhiều người đang ở trước mặt mắng gia gia, nói gia gia là tai họa của Hứa gia, vì cái gì còn không sớm chết đi!”

Hứa Linh nắm tay nhỏ, thoáng cái nắm chặt, trong mắt to linh động, đột nhiên nhấp nhô nước mắt.

“Tại lúc ta còn rất nhỏ, ta còn thấy tận mắt qua, một ít trưởng bối trong gia tộc, đem gia gia chí thân của ta, đánh cho trọng thương thổ huyết, suýt nữa chết!”

“Nhưng là gia gia của ta, đối mặt với khi dễ của bọn họ, lại chưa bao giờ còn hoàn thủ, vẫn luôn là chịu nhục.”

“Có một lần, ta phi thường không hiểu mà chất vấn gia gia, vì cái gì nhu nhược như vậy, vì cái gì không phản kháng?”

“Chính là một lần đó, trên người gia gia, đột nhiên tản mát ra một cỗ khí tức khủng bố để cho linh hồn của ta đều đang run sợ, ta mới biết được gia gia của ta, dĩ nhiên là cường đại như vậy!”

“Gia gia của ngươi, là Đại Thừa tôn sư?” Hai mắt Lâm Hải co rụt lại, kinh ngạc mà hỏi.

“Ta không biết, ta chỉ biết là, gia gia rất cường đại!” Hứa Linh nói tiếp.

“Gia gia nói cho ta biết, người không phản kháng, không phải là vì nhu nhược, mà là vì gia gia đã làm một sự kiện, khiến cho toàn bộ Hứa gia cô đơn, bị cừu nhân đuổi giết, mới không thể không ăn nhờ ở đậu, lại để cho Hứa gia có quẫn bách như hôm nay.”

“Thế nhưng mà gia gia còn nói, sự kiện kia về tình về lý, gia gia không có làm sai, nhưng đối với Hứa gia mà nói, gia gia đã làm sai rồi.”

“Cho nên, người Hứa gia đánh gia gia mắng gia gia hận gia gia, gia gia đều không ngại, bởi vì đó là trừng phạt mà gia gia nên được!”

“trừng phạt nên được?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, vẻ nghi hoặc trong mắt dần dần dày lên.

Trong mơ hồ, Lâm Hải cảm thấy Hứa Thế Nguyên có cái kết quả hôm nay, vô cùng có khả năng có quan hệ cùng Hứa Quang Thuần.

Nếu không, Hứa Quang Thuần tuyệt sẽ không lại để cho chính mình, đem một thanh Tiên khí hiếm thấy trân quý, đặc biệt đưa tới cho Hứa Thế Nguyên.

Trầm mặc một lát, Lâm Hải đột nhiên hỏi.

“Ngươi biết, Hứa Quang Thuần người này sao?”

“Hứa Quang Thuần?” Vẻ mặt Hứa Linh mờ mịt, sau đó lắc đầu.

“Chưa nghe nói qua, y là ai? Cũng là người của Hứa gia ta sao?”

“Không phải, ta thuận miệng hỏi mà thôi!” Lâm Hải cười cười.

Hứa Linh với tư cách là cháu gái của Hứa Thế Nguyên, vậy mà không biết Hứa Quang Thuần, càng thêm lại để cho Lâm Hải cảm thấy, nơi này có cái gì kỳ quặc rồi.

“Truy giết Hứa gia các ngươi, là người nào?” Lâm Hải lại hỏi.

“Ta cũng không biết!” Hứa Linh lắc đầu, “Chỉ là nghe nói, đối phương cực kỳ cường đại, cường đại đến mức phất tay là có thể để cho Hứa gia tan thành mây khói!”

“A!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Hứa gia các ngươi, người có tu vi mạnh nhất, là ai?”

“Là đại gia gia của ta, Hứa Thế Chương, đại gia gia của ta là Đại Thừa tôn sư ni!” Hứa Linh nói xong, bỗng nhiên ánh mắt lộ ra một tia biểu lộ nghi hoặc, nói ra.

“Bất quá, ta cảm giác, cảm thấy gia gia của ta, có lẽ so với đại gia gia còn muốn lợi hại hơn một điểm.”

Lâm Hải nghe được, thì là mỉm cười, thật là một cái nha đầu ngốc.

Nếu như Hứa Thế Nguyên không phải là người mạnh nhất Hứa gia, thì chỉ nói những gặp gỡ mà nàng nói vừa rồi kia, lão há có thể sống đến bây giờ?

Tuy Lâm Hải không biết, Hứa Thế Nguyên đã làm sự tình gì, khiến cho y trở thành kẻ địch của toàn bộ Hứa gia.

Nhưng có thể khẳng định chính là, nếu Hứa gia không có người không làm gì được Hứa Thế Nguyên, chỉ sợ sớm đã có người đưa lão giết chết!

“Xem ra cái Hứa Thế Nguyên này, cũng là người có câu chuyện a!”

Sau nửa canh giờ, Lâm Hải cùng Hứa Linh đã xuất hiện tại trước một tòa trang viên to lớn rộng thùng thình.

“Đông Phương Dã, đây chính là chỗ Hứa gia ta sống nhờ, Đông Xuyên Đỗ gia!”

Chương 1856: Hứa Thế Nguyên

“Đông Xuyên Đỗ gia?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, nhìn xem cái trang viên to lớn khí phái này, nhàn nhạt nói ra.

“Đỗ gia, có lẽ rất có thực lực a?”

“Đó là đương nhiên rồi!” Hứa Linh gật đầu nói, “Tại vùng Đông Xuyên, Đỗ gia có thể sắp xếp tiến vào mười rồi.”

“Đỗ gia không chỉ có có hai vị Đại Thừa tôn sư, hơn nữa còn có giao hảo cùng đại môn phái Lạc Diệp Tông ở Đông Xuyên, a!”

Nâng lên Lạc Diệp Tông, Hứa Linh bỗng nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, mang theo một chút hoảng hốt nhìn về phía Lâm Hải.

“Làm sao vậy?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Đông Phương Dã, ngươi tại Hắc Ám Sâm Lâm giết Hồ sư huynh cùng Trương sư huynh, chính là người của Lạc Diệp Tông!”

Hứa Linh tuy đơn thuần, nhưng lại không ngốc, biểu tỷ Đỗ Quyên của nàng thế nhưng mà tận mắt thấy quá trình Lâm Hải giết người.

Nếu như Đỗ Quyên đem chuyện này, nói cho Lạc Diệp Tông mà nói, người của Lạc Diệp Tông kia, tuyệt sẽ không bỏ qua cho Lâm Hải.

Lâm Hải tự nhiên cũng nghĩ đến điểm này, trên mặt cười nhạt một tiếng, không thèm để ý nói.

“Không cần lo lắng, Đông Phương Dã ta dám giết người, sẽ không sợ có chuyện!”

“Nha.” Hứa Linh lúc này mới mang theo lo lắng nhẹ gật đầu, dẫn Lâm Hải tiến vào Đỗ gia, đi vào trước một chỗ sân nhỏ lụi bại trong trang viên cực kỳ vắng vẻ.

Thế nhưng mà, vừa tới cửa ra vào của sân nhỏ, sắc mặt Hứa Linh mạnh mẽ biến đổi, nghe được bên trong không ngừng truyền đến thanh âm quát mắng.

“Bọn họ lại tới đánh gia gia của ta!”

Hứa Linh thoáng cái nóng nảy, đẩy cửa ra liền vọt đi vào.

Lâm Hải khẽ giật mình, cũng vội vàng theo tại sau lưng, đi vào chỉ thấy bốn năm người trẻ tuổi, đang đem một cái lão giả đã ngã xuống đất bao bọc vây quanh, điên cuồng đá đập vào.

Một bên đánh, một bên trong miệng còn ác độc mắng.

“Con mẹ nó, ngươi cái lão già kia, như thế nào còn không chết đi!”

"Hại Hứa gia ta chán nản đến tận đây, ngươi còn có cái mặt gì để sống!"

"Lão bất tử, Hứa gia ta đi tới hôm nay, đều là bị ngươi làm hại!"

"Ta đánh chết ngươi! Đánh chết ngươi cái lão hỗn đản!"

Lão nhân hình thái gầy gò, quần áo tả tơi, thần sắc chất phác, ôm đầu bị đá đến lăn qua lăn lại, lại không nói một lời, chỉ là trong ánh mắt, hiện ra áy náy thật sâu.

"Dừng tay, các ngươi dừng tay!"

"Không cho phép lại đánh gia gia của ta!"

Đầu Hứa Linh ông một tiếng, nước mắt trong mắt lập tức rơi xuống, tiến lên đem mấy cái người trẻ tuổi này đẩy ra, nâng lão nhân dậy, rơi lệ đầy mặt.

"Gia gia, ngươi thế nào, có bị thương không a, gia gia?!"

Hứa Thế Nguyên thở dài một tiếng, dùng ánh mắt trìu mến liếc nhìn Hứa Linh, lắc đầu.

"Linh nhi không khóc, gia gia không có chuyện gì đâu!"

Hứa Linh lúc này mới mạnh mẽ ngẩng đầu, khuôn mặt nén giận, tức giận nhìn chằm chằm vào mấy cái nam nhân trẻ tuổi, khẽ kêu một tiếng.

"Các ngươi chơi cái gì a, vì cái gì lại đây đánh gia gia của ta?!"

"Hừ!" Một người tuổi còn trẻ trong đó, nghe được liền hừ lạnh một tiếng, mang theo ánh mắt oán độc, nhìn về phía Hứa Thế Nguyên.

"Đánh lão là còn nhẹ!"

“Hứa gia ta vốn là đại gia tộc tại khu vực trung tâm, cũng là bởi vì lão, rơi vào tình cảnh như hôm nay, đến loại vùng đất vắng vẻ như Đông Xuyên này, làm con chó cho Đỗ gia nho nhỏ!”

“Đáng thương cho Nhị thúc của ta, hôm nay trong tranh đấu đối đầu cùng Đỗ gia, đã bị đối phương giết đi!”

“Mà hết thảy này, đều là do lão tạo thành!” Người trẻ tuổi chỉ vào Hứa Thế Nguyên, gào thét lên một tiếng cừu hận!

“Ngươi đang nói cái gì?” Hứa Linh nghe xong, vẻ mặt kinh ngạc.

“Đỗ gia cùng Hứa gia ta chính là quan hệ thân duyên, tại thời khắc Hứa gia ta nguy nan, đã chứa chấp chúng ta.”

“Chúng ta nên đem Đỗ gia coi là ân nhân, ngươi nói như thế nào, Hứa gia chúng ta sao lại thành chó của Đỗ gia sao?”

“Huống chi, cái này cùng gia gia của ta, có quan hệ gì?!”

“Ha ha, ha ha ha!” Hứa Linh mà nói, lại để cho người trẻ tuổi cười to một hồi, trong ánh mắt tràn đầy mỉa mai.

“n nhân? Chó má ân nhân!”

“Hứa Linh, không thể tưởng được chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn bị mơ mơ màng màng!”

Người trẻ tuổi nâng lên Đỗ gia, cũng là vẻ mặt cừu hận, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận.

“Ngươi coi Đỗ gia thật sự hảo tâm như vậy, sẽ thu lưu chúng ta sao?”

“Cái bọn chúng gọi là thu lưu, là có điều kiện, đó chính là muốn chúng ta giống như gia thần của Đỗ gia, chinh chiến vì bọn họ!”

“Từng ấy năm tới nay như vậy, vì trợ giúp Đỗ gia tranh đoạt lợi ích, Hứa gia chúng ta đã có bao nhiêu người chiến chết rồi, ngươi không biết sao? Kể cả cha mẹ của ngươi, là chết như thế nào, ngươi không biết sao?!”

“Ngươi nói cái gì?!” Lời nói của người trẻ tuổi, lại để cho đầu Hứa Linh ông một tiếng, lập tức như bị sét đánh.

Sau đó, Hứa Linh một bước vọt tới, giữ chặt cánh tay của người trẻ tuổi, lo lắng hỏi.

“Hứa Hạo, phụ mẫu ta không phải, tại lúc lịch lãm rèn luyện ở Hắc Ám Sâm Lâm, bị Yêu thú giết chết sao?”

“Ha ha ha!” Hứa Hạo mỉa mai cười to một hồi, nhìn xem Hứa Linh một hồi rồi khinh miệt lắc đầu.

“Hứa Linh a, cái lời nói hỗn quỷ này, cũng chỉ có ngươi mới tin!”

“Ba năm trước đây, Đỗ gia cùng Lôi gia, vì tranh đoạt một mảnh tài nguyên khoáng sản, đã xảy ra xung động.”

“Đáng hận Đỗ gia, tất cả tộc nhân của mình đều núp ở phía sau bên cạnh, để cho người Hứa gia ta đấu tranh anh dũng!”

“Một trận chiến kia, tuy đánh thắng, nhưng Hứa gia ta lại thương vong thảm trọng, cha mẹ của ngươi chính là ở trong một trận chiến dịch kia, mà chết trận!”

“Mà Đỗ gia có được tài nguyên khoáng sản, lại không có một tia trấn an đối với Hứa gia ta, thậm chí liền cả cái người qua tới thăm cũng đều không có, tất cả liền đều cao hứng bừng bừng đi khánh công rồi!”

“Ngươi nói, địa vị của Hứa gia ta tại Đỗ gia, không phải là chó vậy thì là cái gì?!”

Nghe đến đó, toàn thân Hứa Linh chấn động, mang trên mặt khó có thể tin thật sâu, nước mắt lập tức liền chảy xuống.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

Hứa Linh triệt để choáng váng, hoàn toàn không thể tin được sự thật này.

Mà Hứa Hạo cũng là càng nói càng giận, đột nhiên đưa tay chỉ vào Hứa Thế Nguyên!

“Đều là lão!”

“Đây hết thảy, đều là vì lão!”

“Đáng thương Hứa gia ta, vốn là có mười lăm người Đại Thừa tôn sư, cũng đều tại trong quá trình yểm hộ Hứa gia trốn chết, mà dâng ra tánh mạng!”

“Mà cái lão già này, mỗi một lần lại có thể còn sống trở về, thật sự là ông trời không có mắt!”

“Nếu không có như thế, làm cho Đại Thừa tôn sư của Hứa gia ta, chỉ còn Tộc trưởng cùng lão gia hỏa này, Hứa gia ta như thế nào lại chán nản đến tận đây, mặc người khi dễ?”

“Ta là tội nhân, ta là tội nhân của Hứa gia!” Hứa Thế Nguyên đột nhiên mang theo hối hận thật sâu, ôm đầu nức nở nói.

“Hừ, vậy ngươi vì cái gì còn không đi chết đi?!”

Hứa Hạo gầm lên một tiếng, oán hận trừng liếc Hứa Thế Nguyên, mang người quay người thở phì phì ly khai.

Chờ tới lúc đi qua bên người Lâm Hải, đột nhiên sững sờ, ngừng lại.

Sau khi cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, Hứa Hạo đột nhiên xem thường cười cười, quay đầu nhìn về phía Hứa Linh.

“Hứa Linh, người kia là ai a, không phải là thân mật mà ngươi tìm tại bên ngoài a?”

“Ngươi chớ nói nhảm!” Khuôn mặt Hứa Linh đỏ lên, mang theo nộ khí quát lớn.

“Ha ha, có phải thân mật của ngươi hay không, đã không sao cả rồi, bởi vì có chuyện, ngươi chỉ sợ còn không biết a?”

Hứa Hạo bỗng nhiên quay đầu, mang theo một tia đùa giỡn, nhìn có chút hả hê nói ra.

“Đỗ gia vì nịnh nọt Lạc Diệp Tông, đã quyết định đem ngươi đưa cho nhi tử của Đại Trưởng lão Lạc Diệp Tông.”

“Mà nghe nói cái nhi tử của Đại Trưởng lão kia, bởi vì tu hành tẩu hỏa nhập ma, ba năm trước đây đã biến thành một người ngu ngốc!”

“Hiện nay, Tộc trưởng của Đỗ gia đang cùng Tộc trưởng của chúng ta, cùng với người tới từ Lạc Diệp Tông, đang tại phòng tiếp khách trao đổi việc này.”

“Tin tưởng qua không được bao lâu, ngươi chính là con dâu của Đại Trưởng lão Lạc Diệp Tông rồi, ha ha ha ha, báo ứng, báo ứng a!!!” Hứa Hạo cười lớn ly khai, lại làm cho khuôn mặt của Hứa Linh thoáng cái trắng bệch, trở nên mặt không có chút máu!

Chương 1857: Người vô sỉ, thật sự có thể không có hạn cuối sao?

“Gia gia, điều Hứa Hạo vừa mới nói, có thật không vậy?”

Hứa Hạo đi rồi, Hứa Linh vội vàng vọt tới trước mặt Hứa Thế Nguyên, mặt mũi tràn đầy thống khổ mà hỏi.

“Ai!”

Hứa Thế Nguyên thở dài, sau đó chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Linh nhi a, ngươi trời sinh tính đơn thuần thiện lương, gia gia thầm nghĩ cho ngươi vui vui sướng sướng lớn lên, nên không có nói cho ngươi biết, tình cảnh của Hứa gia tại Đỗ gia, cùng với nguyên nhân cái chết thật sự của cha mẹ ngươi.”

“Hiện tại, nếu ngươi cũng đã biết rồi, gia gia cũng không cần thiết lại dấu diếm ngươi nữa.”

“Đỗ gia, lợi dụng Hứa gia chúng ta, nhưng chúng ta lại vô lực phản kháng, nếu không Đỗ gia sẽ đem hành tung của chúng ta, báo cho cừu gia của chúng ta, như vậy chờ đối đãi với Hứa gia chúng ta, sẽ là triệt để diệt vong!”

“Tại sao lại là như vậy, tại sao lại là như vậy?” Nước mắt của Hứa Linh, không ngừng chảy xuống, trong nội tâm thống khổ vô cùng, căn bản không cách nào tiếp nhận sự thật này.

Rất nhanh, Hứa Linh lại nghĩ tới chuyện mà Hứa Hạo trước khi đi, đã nói kia.

“Gia gia, Hứa Hạo mới vừa nói, Đỗ gia muốn đem ta gả cho một người ngu ngốc?”

“Ta không muốn a, gia gia!”

Nghe đến đó, trong đôi mắt đục ngầu vô thần già nua của Hứa Thế Nguyên, đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, giống như tia chớp xẹt qua trời quang, lại để cho Lâm Hải ở một bên, đều là đột nhiên cả kinh rồi.

“Linh nhi yên tâm, trừ phi gia gia chết rồi, nếu không bọn họ mơ tưởng thực hiện được!”

Hứa Linh lúc này mới nín khóc mỉm cười, ôm cổ Hứa Thế Nguyên, thập phần thân mật.

“Đúng rồi, gia gia, đây là Đông Phương Dã, hắn muốn tìm ngươi ni!” Hứa Linh bỗng nhiên chỉ vào Lâm Hải, nói ra.

“A?”

Hứa Thế Nguyên sững sờ, lão đã sớm chú ý tới Lâm Hải rồi, chỉ có điều không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà không phải là người của Hứa gia hoặc là Đỗ gia.

“Đông Phương Dã, bái kiến Hứa tiền bối!”

Lâm Hải tiến lên một bước, hướng phía Hứa Thế Nguyên ôm quyền, khẽ cười nói.

“Ngươi gọi là Đông Phương Dã? Tìm lão phu có chuyện gì à?”

Hứa Thế Nguyên nghi hoặc đánh giá Lâm Hải một phen, đạm mạc mà hỏi.

Trong nội tâm của Lâm Hải cười khổ một hồi, Hứa Quang Thuần không để cho mình nhấc lên y, cái kia chính mình chỉ có thể nói bừa rồi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên hướng phía Hứa Thế Nguyên khom người bái thật sâu, sau đó trên mặt thành khẩn nói ra.

“Tổ tiên của vãn bối, nhận được đại ân của tiền bối, một ngày không dám quên.”

“Trước khi vãn bối đến thành Thái Huyền, từng được giao phó phải tìm tiền bối, cũng đem bảo kiếm này dâng lên, để báo đáp đại ân to lớn ngày đó của tiền bối!”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem bảo kiếm Tiên khí mà Hứa Quang Thuần đưa cho hắn, lấy ra, đưa tới trước mặt Hứa Thế Nguyên.

“n?”

Mặt mũi Hứa Thế Nguyên tràn đầy mờ mịt, chờ sau khi nhìn thấy bảo kiếm trong tay Lâm Hải, đồng tử không khỏi bỗng nhiên co rụt lại.

Dù lão chính là Đại Thừa tôn sư, vậy mà tại trên thân bảo kiếm, lại cảm thấy một cỗ bá khí lăng lệ ác liệt lại để cho lòng lão vì sợ mà tâm rung động.

“Đây là... Tiên khí!”

Hứa Thế Nguyên kiến thức rộng rãi, liếc cái liền phân biệt ra, bảo kiếm này là tuyệt vật phi phàm!

“Đúng vậy, kiếm này xác thực là Tiên khí, kính xin tiền bối vui lòng nhận cho!” Lâm Hải cười nói.

Hứa Thế Nguyên lại ngây ngẩn cả người, hồi lâu không có thò tay đi đón, mà là mang theo một tia mờ mịt, nhìn về phía Lâm Hải.

“Vị tiểu hữu này, vật quý trọng như thế, thứ cho lão hủ không thể tiếp nhận!”

“Tiền bối, đây là một mảnh tâm ý của tổ tiên vãn bối a!” Lâm Hải bó tay rồi, Tiên khí đưa tới cửa, cái Hứa Thế Nguyên này như thế nào còn không muốn à?

“Thực không dám đấu diếm, lão hủ cho đến bây giờ, cũng không có nhớ tới, trong đám bạn cũ từng có người họ Đông Phương!”

“Xin hỏi tiểu hữu, quý tổ tiên tục danh xưng hô như thế nào?”

“Vãn bối tổ tiên, Đông Phương Bất Bại!” Lâm Hải bịa chuyện

nói.

“Đông Phương Bất Bại?” Hứa Thế Nguyên càng nghi ngờ, lại qua hồi lâu, mới chậm rãi lắc đầu.

“Xác thực nhớ không nổi, có một vị bạn cũ như vậy!”

“Cái chuôi Tiên khí này, ta không thể nhận!”

Lâm Hải lúc này cũng nóng nảy, như thế nào ngược lại lại đưa không ra chứ?

“Tiền bối, tổ tiên ta thời khắc chịu đại ân của ngài, còn là một hạng người vô danh, ngài không biết tên, cũng là bình thường, nhưng cái Tiên khí này, chính là tổ tiên ta...”

Phanh!

Lâm Hải còn chưa nói hết lời, đột nhiên cái cửa của sân nhỏ cũ nát, bị một cước đạp ra.

Sau đó, một đám người tâm cao khí ngạo đi đến, trong chớp mắt đã đến trước mặt Hứa Thế Nguyên.

“Các ngươi muốn làm gì?!”

Hứa Linh cả kinh, cuống quít hỏi, thế nhưng mà sau một khắc nàng liền nói không ra lời.

Bởi vì trong đám người đến, đi ở phía trước, dĩ nhiên là gia chủ Đỗ gia Đỗ Quang Mãn, cùng gia chủ Hứa gia Hứa Thế Chương.

“Ồ, Hứa Linh cũng ở nơi đây, cái kia không thể tốt hơn rồi!”

Đỗ Quang Mãn nhìn thấy Hứa Linh, lập tức hai mắt tỏa sáng, vừa cười vừa nói.

“Đỗ gia gia, đại gia gia, các ngươi tới, có chuyện gì sao?”

Trong nội tâm Hứa Linh, không hiểu mà khẩn trương một hồi, nhút nhát e lệ hỏi.

“A, có việc, hơn nữa là chuyện tốt cực lớn!”

Đỗ Quang Mãn cười tủm tỉm liếc nhìn Hứa Linh, sau đó hướng phía một cái lão giả áo bào đỏ sắc mặt uy nghiêm ở bên người nhất chỉ.

“Giới thiệu cho ngươi cái nhân vật lớn, vị này chính là Đại Trưởng lão của Lạc Diệp Tông, Phong Thiên Lý!”

“Còn không qua đây chào!”

“Đại Trưởng lão của Lạc Diệp Tông?!” Trái tim Hứa Linh lập tức co lại, sắc mặt bỗng nhiên trở nên vô cùng trắng bệch.

Lời nói trước khi đi của Hứa Hạo kia, lần nữa vọng tại bên tai Hứa Linh, lại để cho thân thể Hứa Linh nhoáng một cái, suýt nữa thì ngã sấp xuống.

“n?!”

Thấy Hứa Linh không có chút phản ứng nào, Đỗ Quang Mãn lập tức trừng mắt, bất mãn nói.

“Hứa Linh, thấy Phong Trưởng lão, như thế nào lại vô lễ như thế!”

“Đỗ gia chủ, đừng dọa đến hài tử!” Phong Thiên Lý đột nhiên khoát tay, ngăn lại lửa giận của Đỗ Quang Mãn.

Sau đó cao thấp đánh giá Hứa Linh một phen, hai mắt lập tức tỏa sáng, hết sức hài lòng mà nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy, rất không tồi!”

“Tiểu cô nương, đừng sợ, ngươi chính là Hứa Linh sao?” Phong Thiên Lý lộ một bộ khuôn mặt hòa ái, vừa cười vừa nói.

“n!” Hứa Linh nhẹ gật đầu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng tất cả đều là hoảng sợ.

Phong Thiên Lý tại sao phải xuất hiện ở chỗ này, nàng giờ phút này sao còn không rõ ràng lắm?

Xem ra, gia chủ Đỗ gia cùng gia chủ Hứa gia, thật sự muốn đem nàng, gả cho nhi tử ngu ngốc của Phong Thiên Lý rồi.

“Chúc mừng ngươi a, Đỗ gia chủ cùng Hứa Tộc trưởng của các ngươi, thật sự là đối với ngươi yêu mến có thừa, đã vì ngươi tìm một cái quy túc tốt a!”

“Không, ta không muốn!” Hứa Linh sợ tới mức liên tục khoát tay, cự tuyệt nói.

Nhưng Phong Thiên Lý lại lơ đễnh, sắc híp híp mắt liếc nhìn Hứa Linh, vừa cười vừa nói.

“Ta còn chưa nói xong, ngươi gấp cái gì a!”

“Ngươi biết, quy túc rất tốt mà ta nói, là ai chăng?”

Nói xong, Phong Thiên Lý đột nhiên hất cái cằm một phát, mang trên mặt dáng tươi cười phong đạm khinh vân, đắc ý nói.

“Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt!”

“Chính là bản thân!”

“Hứa Linh, đây là tạo hóa của ngươi a, có thể... Ngạch!” Đỗ Quang Mãn ở một bên, cũng phụ hoạ theo đuôi nói, thế nhưng mà nói đến một nửa, liền ngây ngẩn cả người.

Sau đó, mang theo vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Phong Thiên

Lý, “Phong Trưởng lão, trước đó không phải nói...”

Phong Thiên Lý thì là nhếch miệng cười cười, hai mắt không rời mà đảo qua các bộ vị mấu chốt của Hứa Linh.

“Tiểu cô nương này không tệ, rất hợp với khẩu vị của lão phu, lão phu tạm thời đổi chủ ý rồi, không được sao?”

“Ách... Được, đương nhiên được!” Mặt Đỗ Quang Tràn đầy hắc tuyến, cười theo gật đầu nói.

Hứa Thế Chương ở bên cạnh, thì là chậm rãi nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra một tia nhục nhã thật sâu.

“Cha, tình huống như thế nào, cái này, đây không phải là tìm vợ cho ta sao?”

Đúng lúc này, nam tử bên cạnh Phong Thiên Lý, đột nhiên vẻ mặt phẫn nộ xông lên, nhìn Phong Thiên Lý, mặt mũi tràn đầy tức giận nói.

Sắc mặt Phong Thiên Lý lập tức trầm xuống, đưa tay ba một cái bàn tay, đem nam tử tát xoay hai vòng tại chỗ.

“Cút sang một bên! Lão tử với ngươi đoạt cái gì!”

“Ai lấy còn không giống sao, còn sợ thiếu đi phần của ngươi sao?!”

Nam tử lập tức co rụt cổ lại, lộ ra một vòng e sợ, trong miệng lầm bầm lui trở về.

“Cái cha a gì đây a, gì thế đều muốn qua miệng trước a!”

Lâm Hải ở một bên, nhìn hai cha con Phong Thiên Lý, đã chấn kinh đến mức triệt để bó tay rồi.

“Mẹ nó, người vô sỉ, thật sự có thể không có hạn cuối sao?

Thực con mẹ nó lại một lần nữa đổi mới cái nhìn của ca ca a!”

“Ta không đồng ý, ta tuyệt đối không đồng ý!” Hứa Linh sắp khóc rồi, vội vàng ôm lấy cánh tay của Hứa Thế Nguyên.

“Gia gia, cứu ta a!”

Chương 1858: Tiếp pháp bảo!

“Ai!”

Hứa Thế Nguyên than nhẹ một tiếng, chậm rãi đứng lên, mặt không biểu tình liếc nhìn Đỗ Quang Mãn cùng Phong Thiên Lý.

Sau đó, đạm mạc nói.

“Các ngươi đi thôi, chuyện này ta không đồng ý!”

“n?”

Lời nói của Hứa Thế Nguyên vừa ra khỏi miệng, ánh mắt của mọi người, đều đã rơi vào trên người của lão.

Trong mắt của Phong Thiên Lý, càng là hiện lên một tia hàn quang, sau đó đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

“Đại Thừa!”

Phong Thiên Lý thét lên một tiếng kinh hãi, tuy lão vừa tiến đến liền đã chú ý tới sự tồn tại của Hứa Thế Nguyên.

Nhưng quần áo Hứa Thế Nguyên tả tơi, lại ở tại nơi địa phương vắng vẻ này, không cần nghĩ cũng biết, tại Hứa gia có địa vị cực kỳ thấp.

Vì thế, Phong Thiên Lý chỉ ở trên người Hứa Thế Nguyên nhìn lướt qua, liền không có chú ý nữa.

Nhưng vạn không nghĩ tới, bây giờ cẩn thận quan sát xuống, cái khí tức khủng bố như ẩn như hiện trên người Hứa Thế Nguyên kia, vậy mà lại để cho tim gã đập nhanh không thôi.

Bởi như vậy, sự tình đã rất rõ ràng rồi, Hứa Thế Nguyên chính là Đại Thừa tôn sư, thậm chí tu vi còn muốn tại phía trên gã!

“Vị này chính là?”

Trên mặt Phong Thiên Lý lộ ra một tia ngưng trọng, nhìn chăm chú vào Hứa Thế Nguyên, hỏi.

“Ta là gia gia của Hứa Linh!” Hứa Thế Nguyên mặt không biểu tình, thản nhiên nói.

“Hừ!” Đỗ Quang Mãn thì là hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Hứa Thế Nguyên, cười lạnh nói.

“Ngươi không đồng ý? Cái này cũng không phải do ngươi!”

Hứa Thế Nguyên cũng không nói chuyện, chỉ là khẽ vươn tay, đem Hứa Linh kéo đến phía sau mình.

Dùng hành động thực tế, biểu lộ quyết tâm của mình!

“Ngươi!” Đỗ Quang Mãn lập tức giận dữ, sau đó quay đầu, nhìn về phía Hứa Thế Chương ở bên cạnh.

“Lão Hứa, ngươi nói, làm sao bây giờ?”

Hứa Thế Chương lập tức khó xử một hồi, nhưng rất nhanh trong mắt lại hiện lên một tia thần sắc ngoan lệ, hướng phía Hứa Thế Nguyên gầm lên một tiếng.

“Lão Nhị, ngươi tránh ra! Hứa Linh có thể được Phong Trưởng lão coi trọng, là phúc phần của nàng, cũng là vinh hạnh của Hứa gia ta!”

“Ngươi không có tư cách, thay Hứa Linh làm chủ!”

Hứa Thế Nguyên mang theo một tia kinh ngạc, liếc nhìn Hứa Thế Chương, lạnh lùng cười cười.

“Đại ca, Hứa Linh là cháu gái ruột của ta, ta làm sao lại không có tư cách, vì nàng làm chủ!”

“Hứa Linh là cháu gái ruột của ngươi không giả!” Hứa Thế Chương vẻ mặt lạnh lùng, “Nhưng ngươi đừng quên, nàng càng là tử tôn của Hứa gia ta!”

“Ngươi lúc trước phạm phải sai lầm lớn, đã là tội nhân của Hứa gia ta, chẳng lẽ hôm nay ngươi lại muốn làm hại Hứa gia ta sao?!”

Hứa Thế Chương vô cùng đau đớn, đối với cái đệ đệ này của chính mình, vừa tức vừa hận!

Chuyện lúc ban đầu cũng đã không nhắc lại nữa, tình trạng hôm nay của Hứa gia, chẳng lẽ lão còn không rõ ràng lắm sao?

Đem Hứa Linh gả cho nhi tử của Phong Thiên Lý, đương nhiên hiện tại đã đổi thành gả cho Phong Thiên Lý, xác thực là thủ đoạn để Đỗ gia nịnh bợ Lạc Diệp Tông.

Nhưng là, cái này không phải là cơ hội của Hứa gia sao?

Chỉ cần Hứa Linh đạt được sủng ái của Phong Thiên Lý, Hứa gia lão coi như là đã tìm được một cái núi dựa lớn.

Ngày sau, Đỗ gia còn muốn như hôm nay, cầm người của Hứa gia sai sử giống như chó, chỉ sợ phải lo lo lắng lắng rồi!

Hi sinh một cái nữ tộc nhân không có ý nghĩa, lại có thể đổi lấy an bình cho Hứa gia, đây là cơ hội khó được cỡ nào?

Đạo lý đơn giản như vậy, Hứa Thế Nguyên làm sao lại không hiểu?

Nghe được Hứa Thế Chương quát hỏi, Hứa Thế Nguyên kìm lòng không được cúi đầu xuống, nội tâm không khỏi đau xót.

Trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nhìn về phía Hứa Thế Chương, trong ánh mắt đục ngầu, dĩ nhiên nhiều hơn một tia thần sắc kiên quyết.

“Đại ca, ta thừa nhận ta thực xin lỗi Hứa gia, nhưng hôm nay ngươi nghĩ muốn bán hạnh phúc của Linh nhi, trừ phi ta chết, nếu không ta tuyệt không đáp ứng!”

“Lão Nhị!” Hứa Thế Chương lập tức giận dữ, đưa tay nhất chỉ Hứa Thế Nguyên, tức sùi bọt mép nói.

“Ngươi đừng ép ta động thủ!”

“Đại ca, lời nói ta không muốn nhiều lời lần thứ hai, hoặc là giết ta, nếu không các ngươi lập tức ly khai!”

“Ngươi, ngươi mau tránh ra cho ta!”

Hứa Thế Chương triệt để phẫn nộ rồi, đột nhiên hét lớn một tiếng, đưa tay một chưởng, hướng phía Hứa Thế Nguyên liền chụp tới.

Oanh!

Nhất thời, khí lãng khổng lồ lăn lộn, khí mang khủng bố của đạo pháp, kẹp bọc lấy lực lượng giống như hủy thiên diệt địa, lập tức đem Hứa Thế Nguyên bao phủ.

Hứa Thế Nguyên nhíu lông mày lại, trở tay một chưởng đẩy ra một cỗ lực đạo nhu hòa, đem Hứa Linh cùng Lâm Hải, lập tức đưa vào trong góc.

“Đông Phương tiểu hữu, giúp ta chiếu cố tốt Linh nhi!”

Hứa Thế Nguyên gào to một tiếng, đột nhiên oanh ra một quyền, lập tức đem công kích của Hứa Thế Chương, nện thành nát bấy.

Sau đó, dưới chân bay ra một đóa tường vân, Hứa Thế Nguyên bay thẳng vào đám mây, thần sắc đạm mạc bao quát lấy phía dưới.

“Đại ca, ta không muốn động thủ cùng ngươi, nhưng là ngươi đừng ép ta!”

“Các ngươi lập tức ly khai khỏi đây, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

“Tức chết ta rồi!” Hứa Thế Chương gầm lên một tiếng, sau đó cũng đáp mây bay lên không, một chưởng hướng phía Hứa Thế Nguyên, lần nữa đập tới!

“Ta ngược lại muốn nhìn, ngươi đối đãi không khách khí với ta như thế nào!”

Rầm rầm rầm!

Lập tức cơ, khí lãng lăn lộn giữa không trung, hào quang kích xạ, mây mù lộn xộn, hai huynh đệ Hứa Thế Chương cùng Hứa Thế Nguyên, kịch liệt đánh nhau cùng một chỗ.

“Lão Hứa, ta đến giúp ngươi!”

Đúng lúc này, trong mắt Đỗ Quang Mãn hiện lên một vòng hàn quang, hừ lạnh một tiếng, lập tức lên không.

Sau đó, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh đại đao to lớn, hướng phía Hứa Thế Nguyên đổ ập xuống chín là một chém!

“Ha ha, tới tốt lắm!”

Hứa Thế Nguyên cười lớn một tiếng, thân ảnh đột nhiên tránh qua, hai tay vung vẩy như điện, pháp thuật cuồng bạo lập tức đem đại đao của Đỗ Quang Mãn đánh trúng bắn lên cao cao.

Sau đó, không ngừng xuyên thẳng qua tại giữa hai người Hứa Thế Chương cùng Đỗ Quang Mãn, vậy mà thành thạo, hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong!

“Gia gia, ngươi coi chừng a!”

Hứa Linh ở trên mặt đất, chỉ thấy ba đoàn quang ảnh kịch liệt va chạm, hoàn toàn thấy không rõ tràng diện chiến đấu.

Không khỏi vừa vội lại sợ, đứng trên mặt đất, nhảy chân lo lắng la lên nói.

“Yên tâm, gia gia của ngươi không có việc gì!”

Lâm Hải ở một bên, vỗ nhẹ nhẹ đập vào bả vai của Hứa Linh, mang theo một tia kinh ngạc nói ra.

Giờ phút này Lâm Hải, dĩ nhiên đã mở Thiên Nhãn Thần Thông ra, đối với chiến đấu trên không trung, xem đến rõ rõ ràng ràng.

Khiến Lâm Hải khiếp sợ chính là, đều là Đại Thừa tôn sư, nhưng thực lực của Hứa Thế Nguyên rõ ràng xa cao hơn hai người Hứa Thế Chương cùng Đỗ Quang Mãn.

Mặc dù lấy một địch hai, vẫn đang như nhàn nhã dạo chơi, nhẹ nhõm tự tại!

Tuy thời gian ngắn thì không cách nào thủ thắng, nhưng Hứa Thế Chương cùng Đỗ Quang Mãn muốn chiến thắng Hứa Thế Nguyên, thì càng thêm gian nan!

“Người này, thực lực thật mạnh!”

“Như thế nào chưa từng nghe nói qua, Đỗ gia lại có người cường đại như thế!”

Phong Thiên Lý đứng tại phía dưới, nhìn tình cảnh trên bầu trời, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Bất quá rất nhanh, khóe mắt Phong Thiên Lý hiện lên một vòng cười lạnh.

“Loại tiểu loli ngây thơ thủy nộn như Hứa Linh này, đúng là loại hình lão tử ưa thích, ai dám ngăn cản lão tử đạt được, thì đều phải chết!”

Nghĩ đến chỗ này, dưới chân Phong Thiên Lý bay lên tường vân, trong chốc lát đã đến không trung.

“Đỗ gia chủ, ta đến giúp ngươi!”

Oanh!

Tiếng nói rơi xuống đất, Phong Thiên Lý vung vẩy cánh tay, đạo pháp bay tán loạn, chạy đến bên Hứa Thế Nguyên, gia nhập chiến đoàn.

“Gia gia!”

Hứa Linh thấy thế, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ tới mức thảm không có chút máu, mặt mũi tràn đầy kinh hoảng.

Ba cái Đại Thừa tôn sư, vây công gia gia của mình, Hứa Thế Nguyên có cường thịnh hơn nữa, sợ rằng cũng phải dữ nhiều lành ít rồi!

“Thật là vô sỉ!”

Lâm Hải ở bên cạnh, thấy cũng là thẳng cau mày, ánh mắt không khỏi lạnh xuống.

Hứa Thế Nguyên tại dưới công kích của ba cái Đại Thừa tôn sư, quả nhiên sắc mặt biến đến vô cùng ngưng trọng lên, thoáng cái đã lâm vào bị động.

Tuy trong thời gian ngắn, ba người Đỗ Quang Mãn muốn cầm xuống Hứa Thế Nguyên, cũng là chuyện cực không dễ dàng.

Nhưng, tiếp tục như vậy mà nói, Hứa Thế Nguyên bị thua, đã là sự tình sớm muộn!

Trong nội tâm Lâm Hải, không khỏi than nhẹ một tiếng.

Hứa Quang Thuần đã nhờ chính mình, tại lúc Hứa gia gặp nạn trông nom thoáng một phát.

Nhưng bây giờ, Hứa gia rõ ràng đã chia làm hai phái, chính mình lại trong ổ đấu.

Cái này, lại để cho chính mình như thế nào cho phải?

Bất quá nội tâm của Lâm Hải, vẫn là càng có khuynh hướng về một phương của Hứa Thế Nguyên.

Ngoại trừ nguyên nhân là Hứa Linh ra, Lâm Hải đối với cách làm của một phương Hứa Thế Chương, cảm thấy cực kỳ trơ trẽn.

Huống chi, Hứa Quang Thuần còn ủy thác chính mình, đem bảo kiếm Tiên khí đưa tặng cho Hứa Thế Nguyên.

Hứa Quang Thuần càng thêm thân cận với ai, dĩ nhiên không cần nói cũng biết!

“Giúp Hứa Thế Nguyên a!”

Trong khoảnh khắc, nội tâm của Lâm Hải, đã làm ra quyết định!

Sau đó, xem đúng thời cơ, hướng phía bầu trời hét lớn một tiếng!

“Tiền bối, tiếp pháp bảo!”

Chương 1859: Còn dám tiến lên, chết!

Toát!

Nhất thời, một đạo hào quang lăng lệ ác liệt, vạch phá phía chân trời, mang theo tiếng kêu gào đâm phá không gian, hướng phía Hứa Thế Nguyên bay đến!

“Đó là cái gì?!”

Ba người Đỗ Quang Mãn lập tức cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, cái đạo quang mang kia dĩ nhiên đã bị Hứa Thế Nguyên trảo vào trong tay.

Hào quang chói mắt, khí thế như cầu vồng, rõ ràng là một thanh trường kiếm màu tím lóe ra ánh sáng âm u!

Bá!

Hứa Thế Nguyên đem trường kiếm giơ lên trước người, lập tức có vô số kiếm hoa kích xạ mà ra, giống như sao lốm đốm đầy trời, trải rộng không gian, mũi nhọn lợi hại, khí tức lăng lệ ác liệt làm cho ba người Đỗ Quang Mãn, liên tiếp lui về phía sau!

“Tiên khí!”

Phong Thiên Lý thét lên một tiếng kinh hãi, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam vô tận!

Với tư cách là Đại Trưởng lão của Lạc Diệp Tông, Phong Thiên Lý cũng là người kiến thức rộng rãi, lập tức nhận ra trường kiếm trong tay Hứa Thế Nguyên, chính là một thanh Tiên khí.

“Ha ha, Đông Phương tiểu hữu, đa tạ á!”

Hứa Thế Nguyên tiếp được Tiên kiếm vào tay, nhất thời hăng hái, hào tình vạn trượng, cả người đều trở nên bộc lộ tài năng, tinh thần vô cùng phấn chấn!

“Kiếm tốt!”

Đỗ Quang Mãn giờ phút này, cũng là hai mắt hiện ánh sáng, nhìn chằm chằm vào trường kiếm của Hứa Thế Nguyên.

Với tư cách Tộc trưởng, lão cho đến bây giờ còn không có một kiện Tiên khí tiện tay ni!

“Cùng tiến lên!”

Đột nhiên, Đỗ Quang Mãn quát một tiếng chói tai, dẫn đầu hướng phía Hứa Thế Nguyên vọt tới.

Phong Thiên Lý cùng Hứa Thế Chương cũng không cam chịu rớt lại phía sau, huy động cánh tay, đạo pháp phát ra cùng một lúc, lần nữa hướng phía Hứa Thế Nguyên phát động ra tấn công hung mạnh!

Nhưng mà, lúc này đây Hứa Thế Nguyên đã có Tiên khí nơi tay, sức chiến đấu lập tức tăng lên chừng ba thành.

Xu hướng suy tàn trước đó lập tức bị đảo ngược, dựa vào uy lực của Tiên khí, Hứa Thế Nguyên lấy một địch ba, lần nữa cùng ba người Đỗ Quang Mãn, chiến thành ngang tay!

“Đáng giận!”

Mấy phút đồng hồ sau, Phong Thiên Lý thầm mắng một tiếng, trong lòng có chút lo lắng rồi.

Lão nằm mơ cũng không nghĩ tới, cái Hứa Thế Nguyên đột nhiên xuất hiện này, vậy mà đã cường đến tình trạng như thế.

Thậm chí lão cũng hoài nghi, tu vi của Hứa Thế Nguyên, dĩ nhiên đã đến Đại Thừa sơ kỳ đỉnh phong rồi!

Chiến đấu ở giữa Đại Thừa, một khi thực lực tương đương, cho dù đánh hơn một tháng bất phân thắng bại, đều vô cùng có khả năng.

Thế nhưng mà, nhìn cái khuôn mặt trong veo như nước cùng thân thể mềm mại ngạo nhân của Hứa Linh kia, Phong Thiên Lý cũng không đợi được lâu như vậy.

Đột nhiên, Phong Thiên Lý hướng phía dưới hét lớn một tiếng!

“Trị Bình, trước đem Hứa Linh mang về Lạc Diệp Tông, chờ ta trở về kết hôn!”

Phong Thiên Lý dĩ nhiên đã nhìn rõ ràng rồi, tu vi của Hứa Linh chính là Nguyên Anh trung kỳ, mà tiểu tử tóc trắng đứng tại bên người Hứa Linh, cũng bất quá chính là một cái nửa bước Địa Tiên.

Con của mình Phong Trị Bình, tuy tẩu hỏa nhập ma thành ngu ngốc, tu vi cũng sâu sắc hạ thấp.

Nhưng dù vậy, vẫn là tu vi Hóa Thần sơ kỳ, cướp đi một cái Hứa Linh, dễ như trở bàn tay!

Huống chi, sau lưng Phong Trị Bình, còn có ba người đệ tử của lão, đều là tu vi Hóa Thần sơ kỳ.

Chỉ cần mình cùng Đỗ Quang Mãn Hứa Thế Chương, đem cái Hứa Thế Nguyên khủng bố này cuốn lấy, liền không sơ hở tý nào!

“Ha ha, cha, không nói gạt ngươi, ta đã sớm muốn làm như vậy, nếu ngươi bề bộn, ta kết hôn trước cũng không có quan hệ!”

Phốc!

Phong Trị Bình ngốc núc ních mà nói, đem Phong Thiên Lý trên bầu trời tức đến thiếu chút nữa một đầu trồng xuống đất.

“Ít nói nhảm, nhanh động thủ!”

“Được rồi!” Phong Trị Bình chảy nước miếng, liền hướng phía Hứa Linh vọt tới.

“Súc sinh, ngươi dám!”

Hứa Thế Nguyên thấy thế, lập tức khẩn trương, thoáng cái mắt liền đỏ lên.

Nếu như Hứa Linh bị Phong Trị Bình bắt đi mà nói, hậu quả quả thực thiết tưởng sẽ không chịu nổi!

“Giết!”

Đột nhiên, Hứa Thế Nguyên quát một tiếng chói tai, Tiên kiếm trong tay lập tức xẹt qua vô số bóng kiếm, đem ba người Đỗ Quang Mãn bức lui.

Cùng lúc đó, Tiên kiếm lăng lệ ác liệt vung lên, kiếm quang sắc bén, hướng phía Phong Trị Bình ở dưới mà đi, muốn ngăn cản hành động của gã.

Nhưng mà, Phong Thiên Lý đối diện lại cười quái dị một tiếng, một đạo quyền ảnh khủng bố, lập tức thoát thể mà ra, đem kiếm quang chặn đường lại.

Oanh!

Kiếm quang cùng quyền ảnh, lập tức nứt vỡ, cùng lúc đó, Phong Thiên Lý lấn thân mà lên.

“Ha ha, lão gia hỏa, đối thủ của ngươi là chúng ta!”

Ông!

Tiếng nói của Phong Thiên Lý rơi xuống đất, lần nữa hướng phía Hứa Thế Nguyên phát động công kích cuồng mãnh.

Cùng lúc đó, công kích của Đỗ Quang Mãn cùng Hứa Thế Chương, cũng đã phóng tới, đem Hứa Thế Nguyên lần nữa cuốn lấy, khiến cho lão căn bản không thể ra tay, đi cứu viện Hứa Linh!

“Hỗn đản, các ngươi bọn súc sinh này!”

Hứa Thế Nguyên phẫn nộ gầm thét, không biết làm sao, tuy có trường kiếm Tiên khí, cuối cùng là lấy một địch ba, căn bản không cách nào phá tan công kích của ba người, đi cứu Hứa Linh!

Một cỗ tuyệt vọng cùng cảm giác vô lực thật sâu, từ trong nội tâm của Hứa Thế Nguyên bay lên!

Mà Phong Trị Bình giờ phút này, dĩ nhiên đã đến gần bên Hứa Linh, chảy nước miếng, sắc híp híp mắt nói.

“Tiểu muội muội, ngươi lớn lên thực đẹp a, đến, cùng ca ca về nhà, chúng ta nhập động phòng, hắc hắc hắc hắc...”

“A! Cút ngay, ngươi không được qua đây!”

Hứa Linh sợ tới mức oa oa kêu to, nước mắt đều nhanh chảy xuống rồi, trốn ở sau lưng Lâm Hải, cũng không dám nhìn cái bộ dạng hèn mọn bỉ ổi kia của Phong Trị Bình.

“U, còn thẹn thùng a, không có quan hệ, đợi lát nữa ngươi sẽ không có xấu hổ, chỉ còn điên cuồng!”

Nói xong, Phong Trị Bình đột nhiên thò tay, nhanh giống như là tia chớp, hướng phía Hứa Linh sau lưng Lâm Hải chộp tới.

“Ngươi dám!!!”

Hứa Thế Nguyên tại giữa không trung, nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, nhưng hết lần này tới lần khác lại bất lực, khóe mắt không khỏi tức giận, nội tâm đều nhanh hỏng mất!

Phốc!

Vừa lúc đó, đột nhiên một đạo vầng sáng màu xanh da trời hiện lên, lại để cho lông mày của tất cả mọi người mạnh mẽ nhảy lên.

Sau đó, một cái cánh tay trực tiếp phóng lên trời, tách ra huyết quang!

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người!

“A!!!”

Ngay sau đó, một tiếng kêu thê thảm đau đớn, truyền vào trong lỗ tai của mọi người.

Chỉ thấy Phong Trị Bình bụm lấy cánh tay đã bị chặt, mặt mũi tràn đầy thống khổ rú thảm, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi!

Mà phía trước Phong Trị Bình, Lâm Hải cầm theo Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, trừng mắt mà đứng, thần sắc lạnh nhạt, giống như một tòa núi cao, đem Hứa Linh bảo hộ tại sau lưng.

Hứa Thế Nguyên vốn đã tuyệt vọng, thấy một màn như vậy, mặt mũi lập tức tràn đầy kinh hỉ, không khỏi cất tiếng cười to!

“Ha ha, Đông Phương tiểu hữu, một đao kia, trảm được tốt!”

Hứa Thế Nguyên kích động đến hỏng mất, thật không nghĩ tới Lâm Hải một cái nửa bước Địa Tiên, lại chặt bỏ được cánh tay của Hóa Thần cảnh Phong Trị Bình, quả thực quá ra bất ngờ rồi!

“Trị Bình!!!”

“Thiếu chủ!!!”

Phong Thiên Lý cùng mấy người đệ tử của lão thấy thế, thì là chấn động, mang theo bi thống thật sâu mà hô lên.

“Đậu phộng, còn không giết hắn cho ta!”

Phong Trị Bình biến thành ngu ngốc, dĩ nhiên lại để cho Phong Thiên Lý có đủ tâm bệnh rồi, không thể tưởng được hiện tại càng là biến thành tàn phế, thiếu chút nữa đem Phong Thiên Lý tức đến thổ huyết vạn dặm!

"Vâng!"

Trong mấy người đệ tử của Phong Thiên Lý, vội vàng có một người tiến lên, đem Phong Trị Bình đỡ trở lại, cầm máu chữa thương.

Mà hai người còn lại, thì mang theo mặt mũi tràn đầy sát khí, thẳng đến Lâm Hải nhào tới!

"Giết hắn đi, giết hắn cho ta!"

"Đau chết mất a, ta phải về nhà tìm mẹ ta, ô ô ô..."

Phong Trị Bình kịch liệt đau nhức khó nhịn, ngồi dưới đất liền oa oa khóc lên, đem Phong Thiên Lý tức đến gần như muốn ngất!

"Mất mặt, quá con mẹ nó thật xấu hổ chết người ta rồi!"

Bá!

Mắt thấy hai cái nam tử Hóa Thần sơ kỳ, hướng phía mình đánh tới, Lâm Hải hạ cánh tay xuống, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao chỉ vào hai người ở phía xa, một cỗ kinh khủng khí tức, lập tức đưa bọn chúng tập trung.

Sau đó, Lâm Hải nhắm hai mắt lại, thần sắc lạnh lùng, nhàn nhạt mở miệng.

"Ngoan ngoãn nghe lời đứng tại đó đừng nhúc nhích cho ta!"

"Còn dám tiến lên, chết!"

Hai cái nam tử Hóa Thần sơ kỳ, trên mặt lập tức hiển hiện khinh thường thật sâu.

“Bọn chuột nhắt cuồng vọng!”

“Không biết tự lượng sức mình!”

Hai người cơ hồ không có bất kỳ đình trệ nào, không để vào mắt cảnh cáo của Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải liền lao đến.

Tại trong mắt bọn họ, Lâm Hải chính là một cái nửa bước Địa Tiên, cũng dám dõng dạc, uy hiếp Địa Tiên chính thức?

Thật không biết hắn lấy dũng khí ở đâu ra!

Tuy Lâm Hải vừa rồi chỉ dùng một đao đã chém đứt cánh tay của Phong Trị Bình, nhưng Phong Trị Bình là cái ngu ngốc, căn bản không thể ra bài theo như lẽ thường.

Lâm Hải thấy hai người căn bản không nghe khuyên bảo, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một vòng cười lạnh.

“Nếu đã không biết tốt xấu, vậy thì đừng trách ca ca ta ra tay vô tình!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải đột nhiên bùng lên tinh mang, sau một khắc Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay, đột nhiên lăng không đánh xuống!

“Trảm!” Lâm Hải quát lớn một tiếng, có như kinh lôi!

Chương 1860: Xem ca ca giương cung bắn người chim!

Lâm Hải một đao đánh rớt đồng thời, cấp tốc vận chuyển Thần Hồn Quyết, bắn ra tinh thần lực!

“Linh Hồn Trùng Kích!”

Ông!

Lâm Hải cùng một lúc phát ra công kích vật lý cùng công kích tinh thần, hai cái Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ đối diện, lập tức như gặp phải trọng kích, một cỗ đau đớn toàn tâm đâm vào trong óc, lại để cho thân thể của bọn họ mạnh mẽ trì trệ!

Còn chưa kịp phát ra hét thảm một tiếng, đao mang lạnh thấu xương, lóe ra vầng sáng màu xanh thẳm, dĩ nhiên đã rơi vào trên thân thể bọn họ.

Phốc!

Như là gió thu quét lá rụng, hai cái Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ, lập tức tan thành mây khói, căn bản không phải đối thủ của Lâm Hải!

"Tê ~"

"Miểu sát!!!"

Song phương đang gõ đấu giữa không trung, chứng kiến một màn làm cho người ta khó có thể tin ở phía dưới này, nhao nhao lộ ra khuôn mặt vô cùng rung động.

Một cái chính là nửa bước Địa Tiên, vậy mà lập tức miểu sát hai cái Địa Tiên Hóa Thần cảnh chính thức, điều này sao có thể?

"Ha ha, Đông Phương tiểu hữu, làm tốt!"

Hứa Thế Nguyên lập tức cười to một tiếng, kinh ngạc đồng thời, nội tâm một hồi đại hỉ.

Không thể không thừa nhận, lão cũng đã coi thường Lâm Hải, thực lực của Lâm Hải, cường đại đến mức quả thực không hợp với lẽ thường.

Nhưng càng là như thế, nội tâm của Hứa Thế Nguyên càng là cao hứng, bởi như vậy, an toàn của Hứa Linh sẽ càng có bảo đảm.

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, trong mắt đột nhiên hiện lên một vòng hàn quang, đột nhiên rơi vào trên người Phong Trị Bình đã tàn.

Chính mình vốn là chặt đứt cánh tay Phong Trị Bình, lại diệt sát hai gã đệ tử Hóa Thần cảnh của Lạc Diệp Tông.

Hôm nay cái cục diện này, hiển nhiên thù hận với Lạc Diệp Tông cùng Phong Thiên Lý, là không thể nào hóa giải rồi.

Đã như vầy, giết một người là giết, giết hai cái cũng là giết, dứt khoát liền lưu lại toàn bộ a!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ngược lại nhấc Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lên, trong mắt mang theo sát cơ nghiêm nghị, hướng phía Phong Trị Bình liền vọt tới.

Phong Trị Bình thấy Lâm Hải xông lại, lập tức sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, toét miệng liền khóc rồi.

“Đừng có giết ta, đừng có giết ta a, nhanh bảo hộ ta à, ta phải về nhà tìm mẹ ta, mẹ a...”

“Đứng lại, ngươi đứng lại đó cho ta!” Còn sót lại một gã đệ tử Lạc Diệp Tông, giờ phút này sợ tới mức mặt đều tái rồi, ngăn tại trước người Phong Trị Bình, hướng phía Lâm Hải hoảng sợ gào lên.

Như lúc trước, ánh mắt gã nhìn xem Lâm Hải, còn là khinh thường miệt thị cùng cao cao tại thượng.

Cho rằng Lâm Hải một cái chính là nửa bước Địa Tiên, liền cả tư cách để cho con mắt gã liếc nhìn cũng đều không có.

Nhưng bây giờ, Lâm Hải lại phất tay miểu sát hai cái sư huynh đệ có thực lực tương xứng cùng gã, càng là mang theo sát cơ lạnh thấu xương, hướng phía gã và Phong Trị Bình mà đến.

Một cỗ sợ hãi vô cùng, lập tức phun lên trong lòng người đệ tử này, lại để cho gã mồ hôi rơi như mưa, hai chân đều kìm lòng không được, bắt đầu run rẩy.

Nhưng mà, Lâm Hải đối với tiếng hô của gã, lại như không nghe thấy, ngược lại bước chân đột nhiên nhanh hơn, tràn ngập sợ hãi sát cơ, lập tức đưa gã cùng Phong Trị Bình, hoàn toàn bao phủ!

“Đừng giết ta, đừng giết ta à!”

Lần này, đệ tử Lạc Diệp Tông rốt cục sợ hãi, mang trên mặt khuôn mặt hoảng sợ, hướng phía Lâm Hải đau khổ cầu khẩn.

Trong lúc nhất thời, người này đường đường là Hóa Thần Địa Tiên, đã bị khí thế của Lâm Hải chấn nhiếp, thậm chí ngay cả dũng khí phản kháng cùng chạy trốn cũng không có!

“Tiểu bối, lão phu là Đại Trưởng lão của Lạc Diệp Tông, nếu ngươi dám giết bọn họ, chính là cùng Lạc Diệp Tông ta là địch, Lạc Diệp Tông ta nhất định...”

Phốc!

Lời nói lo lắng uy hiếp của Phong Thiên Lý, còn chưa nói xong, đã thấy Lâm Hải giơ tay chém xuống, đao mang lăng lệ ác liệt màu xanh da trời, lập tức đem Phong Trị Bình cùng người đệ tử này, bao phủ tại bên trong đao ảnh.

Bá!

Sau một khắc, Lâm Hải đã thu đao, lui trở về bên người Hứa Linh, sắc mặt bình thản, thần sắc như thường, phảng phất như cái gì cũng không có xảy ra.

Mà lại nhìn Phong Trị Bình cùng đệ tử Lạc Diệp Tông ở đối diện, giờ phút này đã sớm bị đao mang, giảo sát thành bột mịn, tan thành mây khói!

“Trị Bình!!!”

Trong lúc đó, một đạo thanh âm phẫn nộ bi thống, từ phía trên không bỗng nhiên vang lên.

Hai mắt Phong Thiên Lý huyết hồng, mang theo vô tận cừu hận, ánh mắt như đao, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

“Ngươi tên hỗn đản này, trả mệnh con ta đây!”

Phong Thiên Lý quát lớn một tiếng, đột nhiên buông tha cho công kích đối với Hứa Thế Nguyên, ngược lại một chưởng hướng phía Lâm Hải, lăng không chụp đến!

“Ha ha, đối thủ của ngươi là ta!”

Hứa Thế Nguyên thấy thế, thì là lớn tiếng cười cười, Tiên kiếm trong tay mạnh mẽ vung lên, một đạo kiếm quang kích xạ mà ra, oanh một tiếng, đem một chưởng công hướng Lâm Hải của Phong Thiên Lý, ngăn lại trên đường.

“Đáng giận!”

Phong Thiên Lý tức đến nổi trận lôi đình, còn muốn tiếp tục công kích Lâm Hải, lại bị mấy kiếm liên tục của Hứa Thế Nguyên, làm cho luống cuống tay chân, suýt nữa trúng chiêu.

Rơi vào đường cùng, Phong Thiên Lý đành phải buông tha cho việc đánh chết Lâm Hải, lần nữa triền đấu cùng một chỗ với Hứa Thế Nguyên.

Hứa Linh đứng tại bên người Lâm Hải, giờ phút này đôi mắt dễ thương trợn thật lớn, nhìn Lâm Hải tựa như xem quái vật.

“Nhìn ta làm gì?” Lâm Hải cười hỏi.

“Đông Phương Dã, ngươi căn bản cũng không phải là Nguyên Anh hậu kỳ a? Ngươi như thế nào lại mạnh như vậy?” Hứa Linh kinh ngạc nói.

“n!” Lâm Hải cười cười, “Không có ý tứ lừa ngươi, kỳ thật ta là nửa bước Địa Tiên!”

“Nửa bước Địa Tiên? Hứ!” Hứa Linh miệng nhếch lên, “Ta mới không tin ni!”

“Ngươi tuyệt đối là Địa Tiên chính thức! Nói cho ngươi biết, lúc này ngươi không lừa được ta rồi, hừ!” Hứa Linh nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, một bộ dáng vẻ đắc ý.

“Ách...” Lâm Hải một hồi im lặng, như thế nào tự mình nói lời nói thật, lại luôn không ai tin đâu?

“Đông Phương Dã, ngươi có thể giúp đỡ gia gia của ta hay không a, ba người bọn họ đánh gia gia của ta, ta có chút lo lắng.”

Hứa Linh tuy thấy không rõ tràng diện chiến đấu trên bầu trời, nhưng nghe được tiếng oanh minh giống như là kinh lôi kia, nội tâm vẫn là lo lắng một hồi.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thấy Hứa Thế Nguyên tuy lấy một địch ba, không sợ chút nào.

Nhưng nhất đối với ba thì chỉ là thế lực ngang nhau, muốn thắng ba cái Đại Thừa tôn sư này, là chuyện không thể nào.

“Đêm dài lắm mộng, giúp lão một chút đi!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao thu vào, sau đó một cây cung lớn lập lòe lóng lánh, xuất hiện ở trong tay Lâm Hải

Sau đó, Lâm Hải há miệng, hướng phía Hứa Linh sáng lạn cười.

“Linh nhi, xem ca ca giương cung bắn người chim!”

Lâm Hải nói xong, khí thế trên người rồi đột nhiên biến đổi, một cỗ khí tức kinh khủng lập tức phát ra, lại để cho Hứa Linh ở bên cạnh, thân thể mềm mại không khỏi run lên.

Kinh ngạc hướng phía Lâm Hải nhìn lại, đã thấy Lâm Hải tay trái cầm cung, tay phải lăng không kéo một phát, lập tức một mũi tên lóng lánh, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Lâm Hải giương cung cài tên, ánh mắt như điện tập trung vào mục tiêu trên không trung, một cỗ khí thế cường đại lạnh lẽo, lập tức phóng lên trời!

Sau một khắc, thời gian phảng phất như ngừng lại, cả phiến không gian phảng phất chỉ còn lại có một mình Lâm Hải, cùng với con mồi trong mắt Lâm Hải!

“Rất đẹp trai a!”

Hứa Linh ở một bên, không khỏi đem hai tay nắm tại trước ngực, nhìn cái tư thế soái soái kia của Lâm Hải, khuôn mặt một hồi si mê, tâm thiếu nữ ngây thơ, tại thời khắc này vậy mà không bị khống chế bắt đầu thình thịch đập loạn.

Cùng lúc đó, hai người Phong Thiên Lý cùng Đỗ Quang Mãn ở trên bầu trời, lập tức không khỏi thấy một hồi hãi hùng khiếp vía, một cỗ dự cảm bất thường, bỗng nhiên bay lên từ trong tâm.

“Không tốt!”

Hai người cơ hồ là vô ý thức, hướng phía dưới nhìn lại, sau đó sắc mặt đột nhiên đại biến!

“Thao, lại là tiểu tử kia!”

“Đáng giận, như thế nào lại ở trên người hắn, cảm thấy một cỗ uy hiếp!”

Hai người hoảng sợ kinh hãi, lập tức phát giác là Lâm Hải, đang cầm trong tay một cây cung lớn, nhắm ngay vào hai người bọn họ, đang tìm cơ hội xuất thủ!

“Giết!”

Ngay tại thời khắc hai người này vừa phân thần, Hứa Thế Nguyên nhìn đúng cơ hội, Tiên kiếm như cầu vồng, hóa thành một đạo lưu quang, hướng phía Phong Thiên Lý liền đâm tới!

“Không tốt!”

Phong Thiên Lý kinh hãi, cuống quít huy động hai tay, ở trước ngực hình thành một cái khối không khí cực lớn, chặn một kiếm lăng lệ ác liệt bá đạo này của Hứa Thế Nguyên!

Bang!!!

Một tiếng va đập bén nhọn chói tai, đột nhiên vang lên, khối không khí trước ngực Phong Thiên Lý ầm ầm nổ tung.

Phong Thiên Lý hoảng sợ biến sắc, thân hình lảo đảo một hồi, chật vật không chịu nổi hướng phía sau bay ngược mà đi!

“Ngay tại lúc này!” Lâm Hải thấy thế, trong mắt đột nhiên lóe lên hàn mang, ngón tay buông lỏng, mũi tên màu vàng kim xuyên thấu không gian, hướng phía ngực Phong Thiên Lý, bay nhanh mà đi!

Chương 1861: Chờ nghênh đón lửa giận của Lạc Diệp Tông a!

Toát!

Một đạo tiếng xé gió bén nhọn, lập tức truyền vào màng tai của mọi người.

Sau đó, mũi tên màu vàng kim giống như một đạo lưu quang, xẹt qua một đạo dấu vết ở giữa không trung, trong chớp mắt đã mang theo lực xuyên thấu giống như phá tan mọi thứ, đã đến trước người Phong Thiên Lý!

“Mẹ nó!”

Phong Thiên Lý sợ tới mức hồn thiếu chút nữa đã bay, nhịn không được phát ra một tiếng quát mắng sợ hãi, dù lão là Đại Thừa tôn sư, giờ phút này sắc mặt cũng trắng bệch, lộ ra ý sợ hãi thật sâu!

Một cái mũi tên này của Lâm Hải, thời cơ phóng tới, thật sự là quá tinh chuẩn rồi.

Nếu đổi lại bình thường, uy lực của một mũi tên này tuy cường đại khủng bố, nhưng Phong Thiên Lý thật đúng là không để vào mắt.

Nhưng bây giờ lại không giống với lúc trước!

Phong Thiên Lý vừa mới bị một kiếm của Hứa Thế Nguyên phá phòng ngự, làm cho chật vật trở ra, khí huyết lăn lộn, đúng là thời điểm chân nguyên tán loạn, chưa ngưng tụ!

Cái lúc này, một mũi tên của Lâm Hải lại vừa vặn phóng tới, căn bản chính là không để cho Phong Thiên Lý có một tia cơ hội thở dốc.

Dù Phong Thiên Lý nương theo tu vi Đại Thừa cảnh, dùng hết khả năng, đem thân thể hướng phía bên cạnh sinh sinh cường ngạnh dời đi, nhưng vẫn là bị mũi tên bắn trúng cánh tay!

Phốc!

Nhất thời, huyết quang vẩy ra, cánh tay trái của Phong Thiên Lý trực tiếp nổ tung, biến thành huyết vụ!

“A!!!”

Phong Thiên Lý kêu đau một tiếng, đau đến mồ hôi lạnh ở trên trán lập tức rơi xuống.

Nhưng mà, lão cũng không dám có bất kỳ dừng lại nào, chuyện cho tới bây giờ nếu còn không đi, chỉ sợ mệnh đều phải để lại ở tại chỗ này.

Vèo!

Cơ hồ không có chút do dự nào, Phong Thiên Lý chân đạp tường vân, lập tức đã đến bên ngoài vài dặm, chật vật chạy thục mạng!

“Đông Phương tiểu bối, Hứa gia Đỗ gia, chờ nghênh đón lửa giận của Lạc Diệp Tông a!”

Một đạo thanh âm mang theo nổi giận độc hận nồng đậm, quanh quẩn tại giữa không trung, Phong Thiên Lý trong khoảnh khắc đã chạy cái vô tung vô ảnh!

“Cái này...”

Lâm Hải đột nhiên ra tay, bẻn đứt cánh tay của Phong Thiên Lý, một màn đột ngột này, lại để cho Hứa Thế Chương cùng Đỗ Quang Mãn ở trên bầu trời thoáng cái sững sờ ở đương trường.

“Đại ca, Đỗ gia chủ, còn muốn tiếp tục đánh xuống sao?”

Hứa Thế Nguyên thở dài, thản nhiên nói.

Hứa Thế Chương cùng Đỗ Quang Mãn giờ phút này, nội tâm đã sớm bị vô tận sợ hãi chiếm cứ.

Phảng phất như căn bản cũng không có nghe được câu hỏi của Hứa Thế Nguyên, mà là đồng thời đem ánh mắt phẫn nộ, rơi vào trên người Lâm Hải.

“Tiểu bối, chết cho ta!”

Hứa Thế Chương cùng Đỗ Quang Mãn, quát lớn một tiếng, cơ hồ đồng thời ra tay, hai đạo khí mang khủng bố, hướng Lâm Hải trên mặt đất cuốn tới!

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm vô cùng!

Còn chưa chờ ra tay chống cự, đã thấy một đạo kiếm quang hiện lên, lại là Hứa Thế Nguyên lăng không một kiếm, đem công kích của hai người, lập tức tan rã!

Vèo!

Cùng lúc đó, thân hình già nua của Hứa Thế Nguyên, đã rơi vào trước người Lâm Hải, đem Lâm Hải chắn ở sau lưng.

“Đông Phương tiểu hữu, không cần kinh hoảng, có lão phu tại, không có người đả thương được ngươi!”

Trên người Hứa Thế Nguyên, tự nhiên sinh ra một cỗ khí phách, ánh mắt nhìn chăm chú vào Hứa Thế Chương cùng Đỗ Quang Mãn, cũng không quay đầu lại hướng phía Lâm Hải nhàn nhạt nói ra.

Lâm Hải mỉm cười, đem Trục Nhật Cung thu vào, đạm mạc nói.

“Đa tạ tiền bối, bất quá chỉ bằng hai cái mặt hàng này, muốn thương tổn ta còn kém xa ni!”

“n?” Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Hứa Thế Nguyên sững sờ, sau đó trong nội tâm ngầm cười khổ.

Cái Đông Phương tiểu hữu này, thực lực xác thực không kém, làm người cũng rất không tồi, nhưng cuối cùng vẫn là tâm tính thiếu niên, có chút không biết trời cao đất rộng rồi.

Hắn sẽ không cho rằng, một mũi tên vừa rồi đã bắn đứt cánh tay của Phong Thiên Lý, liền thật sự có vốn liếng để giao thủ cùng Đại Thừa cảnh a?

Mũi tên vừa rồi kia, tuy nắm bắt thời cơ phi thường xảo diệu, nhưng càng mấu chốt chính là, Phong Thiên Lý lúc ấy đã bị một kiếm của chính mình làm cho chân khí tán loạn, chính là thời điểm không còn chút sức lực nào a.

Bằng không mà nói, cho dù Phong Thiên Lý đứng ở nơi đó cho ngươi bắn, ngươi lại há có thể thương được lão?

Cái lúc này, Hứa Thế Chương cùng Đỗ Quang Mãn, cũng từ trên đám mây rơi xuống, mang theo vẻ mặt hổn hển, đứng ở trước mặt Hứa Thế Nguyên!

“Nghiệp chướng, nghiệp chướng a!!!”

Hứa Thế Chương tức đến thẳng dậm chân, hai mắt mang theo sát khí, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hận không thể đem Lâm Hải ăn sống nuốt tươi!

Sắc mặt Đỗ Quang Mãn thì là tái nhợt, trong mắt mang theo oán độc thật sâu, liên tục cười lạnh.

“Hứa gia, thực là có thể a!”

“Uổng cho Đỗ gia ta niệm tại phân thượng thân duyên, tại trong nguy nan thu lưu các ngươi!”

“Nhưng không nghĩ đến các ngươi không chỉ có không biết cảm ơn, còn xông ra tai họa như thế, đem Đỗ gia ta kéo cả xuống nước, ta thật muốn hỏi một câu, lương tâm của các ngươi, bị chó ăn chưa?!”

Đỗ Quang Mãn quát hỏi, tuy là đối với Hứa Thế Nguyên, nhưng Hứa Thế Chương ở một bên nghe, cũng là ngượng vô cùng, trên mặt nóng rát bị phỏng một hồi!

“Lão Đỗ, ngươi đừng nói nữa! Chuyện này, ta sẽ cho ngươi một cái công đạo!”

Hứa Thế Chương hướng phía Đỗ Quang Mãn, vẻ mặt áy náy nói.

“Công đạo?!” Đỗ Quang nhếch miệng lên, mặt mũi tràn đầy xem thường liếc nhìn Hứa Thế Chương.

“Ngươi lấy cái gì để giao phó?”

“Đại Trưởng lão của Lạc Diệp Tông a, nhi tử chết thảm, cánh tay lại đứt, cho dù bắt mệnh của tất cả mọi người trong Hứa gia ngươi đến hoàn lại, ngươi lại hoàn được sao?”

Nói xong, trong mắt Đỗ Quang đột nhiên hiện lên một tia thần sắc ngoan lệ, tức giận quát!

“Người tới!”

Động tĩnh tại đây, đã sớm kinh động đến người của Đỗ gia, Đỗ Quang Mãn vừa la lên một tiếng, lập tức có mấy cái cao tầng của Đỗ gia, vội vã chạy tiến đến.

“Gia chủ, có gì phân phó?!”

Đỗ Quang Mãn nhíu hai mắt lại, một đạo hàn mang chợt lóe lên, lạnh lùng nói ra.

“Phân phó xuống dưới, lập tức đem người của Hứa gia lại, không cho phép ly khai khỏi cửa nửa bước, người vi phạm giết không tha!”

Nhóm cao tầng của Đỗ gia, lập tức biến sắc, nhưng vẫn là vội vã cung kính đáp lại.

“Vâng!”

Nói xong, mấy cái cao tầng dùng ánh mắt khác thường, nhìn thoáng qua Hứa Thế Chương cùng Hứa Thế Nguyên đang đồng dạng sắc mặt đại biến, mới quay người nhanh chóng ly khai.

“Đem người của Hứa gia, đều bắt đầu trông coi kỹ cho ta!”

“Có người không tuân, giết!”

Nghe bên ngoài truyền đến thanh âm cách không phát lệnh của cao tầng Đỗ gia, Hứa Thế Chương mang theo khó có thể tin thật sâu, nhìn về phía Đỗ Quang Mãn.

“Lão Đỗ, ngươi làm như vậy, là có ý gì?”

“Có ý tứ gì?!” Mặt mũi Đỗ Quang Tràn đầy thần sắc âm trầm như nước, mang theo một tia ngoan lệ, liếc nhìn Hứa Thế Chương.

“Chuyện hôm nay, Lạc Diệp Tông sẽ không từ bỏ ý đồ!”

“Mà đầu sỏ gây nên, chính là Hứa gia ngươi cùng cái tiểu tử họ Đông Phương kia!”

“Từ giờ trở đi, các ngươi đều ngoan ngoãn đợi ở đây cho ta, chờ đợi Lạc Diệp Tông tuyên án a!”

Nói xong, Đỗ Quang Mãn hừ lạnh một tiếng, quay người lại hướng phía bên ngoài nhanh chóng ly khai.

Đi tới cửa, bước chân của Đỗ Quang Mãn dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua Hứa Thế Chương sắc mặt như tro tàn, dữ tợn vừa cười vừa nói.

“Lão Hứa, nếu như ngươi cùng Hứa Thế Nguyên muốn ly khai, Đỗ gia ta không có người ngăn được các ngươi!”

“Nếu như các ngươi muốn đi, tùy thời cũng có thể đi.”

“Đương nhiên, ta có thể hướng các ngươi cam đoan, nếu như hai người các ngươi đào tẩu, mặc kệ Lạc Diệp Tông xử lý việc này như thế nào, Hứa gia các ngươi cũng sẽ chó gà không tha!”

“Có bản lĩnh, liền đem Hứa gia các ngươi, tất cả đều mang đi a!”

Nói xong, con ngươi của Đỗ Quang Mãn phát lạnh, lộ ra một tia khuôn mặt âm tàn, cười lạnh ly khai.

“Đã xong, Hứa gia đã xong!”

Nhìn thân ảnh rời đi của Đỗ Quang Mãn, thân thể Hứa Thế Chương nhoáng một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Sau đó, mạnh mẽ ngẩng đầu, con mắt giống như là dao găm, rơi vào trên người Lâm Hải.

Không khỏi, Hứa Thế Chương dâng lên nộ khí, mang theo vô tận cừu hận, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Đều tại ngươi cái tiểu tạp chủng này, đem Hứa gia ta lâm vào tuyệt cảnh!”

“Hiện tại, ta sẽ giết ngươi!” Nói xong, Hứa Thế Chương quát lớn một tiếng, mang theo cơn giận lôi đình, hướng phía Lâm Hải như thiểm điện đánh tới!

Chương 1862: Có ta ở đây, Hứa gia sẽ không có việc gì!

Bá!

Không chờ Lâm Hải động thủ, Hứa Thế Nguyên đã vung Tiên kiếm lên, đem Hứa Thế Chương ngăn lại.

Sắc mặt Hứa Thế Chương thay đổi, sau đó mang theo phẫn nộ thật sâu, hướng phía Hứa Thế Nguyên rít gào nói.

"Lão Nhị, tiểu tử này đem Hứa gia ta đẩy vào tuyệt cảnh, ngươi còn muốn che chở cho hắn sao?!"

"Đại ca!" Thần sắc Hứa Thế Nguyên ảm đạm, liếc nhìn Hứa Thế Chương, thở dài.

"Đem Hứa gia đẩy vào tuyệt cảnh, không phải Đông Phương Dã, mà là Lạc Diệp Tông!"

"Nói bậy nói bạ!" Hứa Thế Chương giận dữ nói, "Nếu không phải là hắn, bắn đứt cánh tay của Phong Trưởng lão, còn giết con của lão, Hứa gia ta sao lại lâm vào nguy cơ như thế!"

"Còn ngươi nữa, nếu ngay từ đầu đồng ý đem Hứa Linh gả cho Phong Trưởng lão, há lại sẽ có sự tình sau đó!"

Hứa Thế Chương càng nói càng tức, cuối cùng càng là chỉ vào Hứa Thế Nguyên mà nghiến răng nghiến lợi.

"Lão Nhị a lão Nhị, ngươi đã hại Hứa gia một lần, lúc này đây càng là đem Hứa gia dẫn vào vực sâu vạn trượng, đem ngươi là tội nhân thiên cổ của Hứa gia!!!"

"Tội nhân thiên cổ của Hứa gia, là ngươi đi?" Lâm Hải thật sự nghe không nổi nữa, tiến lên một bước, vượt qua Hứa Thế Nguyên, lạnh lùng nhìn Hứa Thế Chương, mặt mũi tràn đầy xem thường nói.

"Ngươi nói cái gì?!" Hứa Thế Chương khẽ giật mình, sau đó trong mắt đột nhiên bắn ra sát cơ!

"Ngươi cái tiểu súc sinh này, sự tình của Hứa gia ta, há lại để cho ngươi..."

"Nhắm cái miệng chim của ngươi lại! Ngươi cái ngu xuẩn!" Lâm Hải lập tức nổi giận, không khỏi hét to một tiếng!

Hứa Thế Chương thằng ngốc bức này, há miệng ngậm miệng chửi mình tiểu tạp chủng tiểu Súc sinh, Lâm Hải đã nhẫn hắn đã lâu rồi.

Nếu không phải Hứa Quang Thuần đã từng xin nhờ chính mình chiếu cố Hứa gia, chỉ vì những lời chửi mình này, Lâm Hải đã đi lên quất vào cái miệng rộng của lão rồi.

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Hứa Thế Chương tức đến thiếu chút nữa thổ huyết, lão bất kể nói thế nào, cũng là Đại Thừa tôn sư, là gia chủ Hứa gia, lúc nào bị người ở trước mặt mắng ngu xuẩn à?

Nhất thời, sắc mặt Hứa Thế Chương đỏ bừng, ngón tay chỉ vào Lâm Hải, tức đến nói đều cũng không nói ra được!

“Ngươi cái gì mà ngươi, không muốn Hứa gia xong đời, thì lập tức nói xin lỗi ta!”

Lâm Hải vừa thốt lên lời xong, Hứa Thế Chương cùng Hứa Thế Nguyên đồng thời sững sờ, sau đó nhao nhao không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Lâm Hải.

“Đông Phương tiểu hữu, ngươi có biện pháp bảo trụ Hứa gia sao?” Trong nội tâm Hứa Thế Nguyên vui vẻ, vội vàng hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nhướn mày, “Ngươi yên tâm, có ta ở đây, Hứa gia sẽ không có việc gì!”

“Thực, thực sự?” Hứa Thế Nguyên thấy Lâm Hải nói khẳng định như vậy, không khỏi có chút phát mộng.

Địch nhân hôm nay của Hứa gia, thế nhưng mà là thế lực lớn Lạc Diệp Tông của vùng Đông Xuyên a!

Nghe nói, Lạc Diệp Tông chỉ là Đại Thừa tôn sư, thì đã có hơn mười vị, Hóa Thần Địa Tiên càng là nhiều vô số kể.

Tông chủ càng là tu vi sâu không lường được, nghe nói đã đạt đến Đại Thừa sơ kỳ đỉnh phong, so với Hứa Thế Nguyên lão còn phải mạnh hơn một bậc!

Lâm Hải chính là một cái nửa bước Địa Tiên, dựa vào cái gì bảo vệ Hứa gia lão không việc gì?

“Tự nhiên là thật!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó ánh mắt mang theo một tia lạnh lùng, liếc nhìn Hứa Thế Chương.

“Bất quá, đây hết thảy đều có cái điều kiện tiên quyết, chính là cái thằng ngốc bức này, phải hướng ta nói xin lỗi!”

Lâm Hải tuy không phải cái loại người tính toán chi li, nhưng vẫn là bị Hứa Thế Chương chọc tức.

Nếu như Hứa Thế Chương không hướng chính mình chịu thua xin lỗi mà nói, Lâm Hải sẽ quay đầu đi, cũng không tính là vi phạm hứa hẹn đối với Hứa Quang Thuần.

Dù sao, Hứa Quang Thuần cũng chỉ là xin nhờ Lâm Hải, tại thời khắc Hứa gia gặp nạn, trông nom một hai.

Đương nhiên, cái gọi là trông nom, cũng có thể là lượng sức mà đi, tại trong phạm vi năng lực của Lâm Hải.

Hôm nay, Hứa gia đắc tội thế nhưng mà là Lạc Diệp Tông, một cái đại tông môn trong cảnh nội Đông Xuyên.

Lâm Hải một cái nửa bước Địa Tiên, như thế nào lại đối kháng cùng toàn bộ tông môn được?

Cho dù khoanh tay đứng nhìn, bất luận kẻ nào cũng tìm không ra một điểm tật xấu của hắn!

Đương nhiên, Lâm Hải từ trước đến nay tâm tính thiện lương, làm người lại so sánh trọng nghĩa khí.

Nếu như Hứa Thế Chương xin lỗi mà nói, xem tại trên mặt mũi của Hứa Quang Thuần cùng Hứa Linh, Lâm Hải sẽ không để ý mà nghĩ biện pháp, đem Hứa gia bảo vệ!

Hứa gia sẽ là một cái kết cục như thế nào, thì phải xem thái độ của Hứa Thế Chương lão rồi.

Hứa Thế Chương nghe được Lâm Hải vậy mà lại để cho lão xin lỗi, không khỏi giận quá mà cười.

“Để cho ta xin lỗi ngươi? Ngươi như thế nào không...”

“Đại ca!” Hứa Thế Chương còn chưa nói dứt lời, Hứa Thế Nguyên đột nhiên đưa lão quát bảo ngưng lại.

“Nói xin lỗi Đông Phương tiểu hữu đi!”

“Ngươi nói cái gì?” Hứa Thế Chương sững sờ.

“Ta nói, ngươi xin lỗi Đông Phương tiểu hữu đi!”

“Lão Nhị, ngươi điên rồi a?!” Hứa Thế Chương gào thét một tiếng, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Hứa Thế Nguyên.

“Đại ca, Hứa gia hôm nay đang ở trong lúc sinh tử, nếu như ngươi không muốn thấy Hứa gia diệt vong trong tay ngươi mà nói, cũng đừng có buông tha bất kỳ cơ hội nào!”

Nói xong, Hứa Thế Nguyên đột nhiên hướng phía Lâm Hải, khom người đến đất, thành khẩn nói.

“Hứa Thế Nguyên, khẩn cầu Đông Phương tiểu hữu, cứu Hứa gia tại trong nước lửa này!”

“Lão Nhị, ngươi!” Mặt mũi Hứa Thế Chương tràn đầy khó có thể tin, lão thật không nghĩ tới, Hứa Thế Nguyên đường đường là Đại Thừa tôn sư, lại rõ ràng chủ động thi lễ lớn cho Lâm Hải như vậy.

“Tiền bối, mau mời lên!” Lâm Hải vội vàng đem Hứa Thế Nguyên dìu dắt đứng lên.

Đối với Hứa Thế Nguyên, ấn tượng của Lâm Hải đối với lão, còn là rất không tệ.

Hứa Thế Nguyên đứng thẳng thân thể, quay đầu nhìn Hứa Thế Chương vẻ mặt mộng bức, nhàn nhạt nói ra.

“Đại ca, ngươi có khả năng không có chú ý, Đông Phương tiểu hữu vừa mới ra tay, đã từng dùng hai chủng vũ khí!”

“Một thanh đao, một cây cung! Mà hai kiện vũ khí này, tất cả đều là Tiên khí!”

“Cái gì?!” Con mắt Hứa Thế Chương mạnh mẽ nhảy lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Mà Hứa Thế Nguyên thì đem trường kiếm trong tay run lên, tiếp tục nói.

“Thanh kiếm này có uy lực như thế nào, vừa rồi lúc giao thủ, đại ca ngươi cũng được chứng kiến rồi đi.”

“Dùng nhãn lực của ngươi cũng có thể nhìn ra, cái kiếm này cũng là một thanh Tiên khí, hơn nữa là do Đông Phương tiểu hữu ban tặng!”

Nói đến đây, trong mắt Hứa Thế Nguyên, đột nhiên hiện lên một đám tinh mang, rơi vào trên vẻ mặt ngốc trệ của Hứa Thế Chương.

“Đại ca, có thể tiện tay xuất ra ba kiện Tiên khí, điều này đại biểu cho cái gì, còn cần ta nhiều lời sao?”

“Cho dù là ngày Hứa gia ta cường thịnh, nội tình cũng không gì hơn cái này a?”

Hứa Thế Chương nghe được, toàn thân không khỏi chấn động mạnh một cái, mang theo ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, lần nữa nhìn về phía Lâm Hải.

“Đông Phương tiểu hữu đã dám mở miệng, nói bảo vệ Hứa gia ta không việc gì, đại ca ngươi vẫn chưa rõ sao?”

Hứa Thế Nguyên gào to một tiếng, giống như kinh lôi, lập tức lại để cho Hứa Thế Chương như bị thể hồ quán đính, mạnh mẽ tỉnh táo lại!

“Đông Phương tiểu hữu, Hứa mỗ sai rồi, Hứa mỗ trịnh trọng hướng ngươi xin lỗi, xin ngươi tha thứ cho!”

“Mong Đông Phương tiểu hữu đại nhân không chấp tiểu nhân, cứu Hứa gia ta!”

Nói xong, mặt mũi Hứa Thế Chương tràn đầy sợ hãi, hướng phía Lâm Hải khom người đến đất, thái độ tưởng như hai người.

“Ồ?”

Lâm Hải không khỏi sững sờ, trên mặt hốt nhiên lại lộ ra dáng tươi cười mờ mịt.

“Bọn họ, giống như đối với thân phận của mình, sinh ra cái hiểu lầm gì a?”

Theo lời nói mới rồi của Hứa Thế Nguyên, lại cho tới thái độ bây giờ của Hứa Thế Chương, Lâm Hải thoáng cái liền hiểu được.

Xem ra, cái này là đem mình, coi thành một cái công tử ca bối cảnh cường đại nào đó nữa à.

Bất quá, nếu Hứa Thế Chương đã xin lỗi rồi, Lâm Hải cũng lười lại đi so đo, càng chẳng muốn đi giải thích.

Nói một cách khác, lý giải của bọn họ, cũng không thể xem như không đúng.

Chính mình có điện thoại nơi tay, bên trên có thể liên thông Thiên đình, bên dưới có thể liên thông Địa Phủ.

Cùng Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không xưng huynh gọi đệ, cùng Công chúa Địa Phủ Sở Lâm Nhi chẳng phân biệt được ta và ngươi, bối cảnh này ai so được đúng không?

“Thao, tưởng tượng như vậy, bối cảnh của ca ca, giống như rất cường đại a!”

Trên mặt Lâm Hải không khỏi lộ ra một vòng dáng tươi cười, hướng phía Hứa Thế Chương tùy ý phất phất tay.

“Được rồi, về sau chú ý một chút a, lại nói như vậy, ta có thể quất nát cái miệng rộng của ngươi!”

Khóe miệng Hứa Thế Chương không khỏi co lại, bất quá vẫn là cố nén nhẹ gật đầu.

“Đã biết!”

“n!” Lâm Hải lúc này mới nhẹ gật đầu, bất quá rất nhanh, lông mày lại nhăn thành một đoàn.

“Đậu phộng, ngưu bức thổi ra, thoải mái là sướng rồi.”

“Nhưng Lạc Diệp Tông là một cái tông phái lớn a, ca ca lấy cái gì để đối phó với nó?” Lâm Hải không khỏi có chút mộng bức.

Chương 1863: Viện binh đang tại trên đường chạy đến!

“Cái kia, chúng ta có thể trước tiên tiến vào phòng rồi ngồi xuống nói sau hay không?”

Lâm Hải hướng phía Hứa Thế Nguyên nói ra, hắn cảm thấy cần thiết, cần hảo hảo vuốt vuốt rồi.

“Lẽ ra nên như vậy, là lão phu chậm trễ!”

Hứa Thế Nguyên lúc này mới kịp phản ứng, thỉnh Lâm Hải vào tòa phòng sa sút kia.

“Đông Phương tiểu hữu, cái Tiên khí này lão phu đã dùng xong rồi, hiện tại vật quy nguyên chủ a!”

Hứa Thế Nguyên đem Tiên kiếm trong tay đưa tới, hướng phía Lâm Hải nói ra.

Lâm Hải thì là cười lắc đầu, cũng không thò tay đi đón.

“Tiền bối, trước đó ta đã nói qua, chuôi kiếm này đã chuyển tặng cho tiền bối rồi.”

“Thế nhưng mà, cái kiếm này quá mức quý trọng...”

“Tiền bối!” Lâm Hải đem lời nói cự tuyệt của Hứa Thế Nguyên đánh gãy, “Vừa rồi ngươi cũng thấy đấy, ngươi cảm thấy ta là người thiếu Tiên khí sao?”

“Cái này...” Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Hứa Thế Nguyên do dự một hồi.

Trong tay Lâm Hải còn có một thanh đao một cây cung, đều là Tiên khí, lão đã tận mắt nhìn thấy.

Chính như theo như lời Lâm Hải, hắn căn bản là không thiếu Tiên khí.

Mà lão đối với cái thanh Tiên kiếm này, muốn nói không thích đây tuyệt đối là giả.

Huống chi vừa rồi lão dùng Tiên kiếm lấy một địch ba, đại triển thần uy, lại để cho lão đối với cái thanh Tiên khí này, càng thêm yêu thích không buông tay.

Chỉ có điều tâm động thì tâm động, nhưng Tiên khí dù sao không phải là phàm vật, lão cùng với Lâm Hải lại là lần đầu tương kiến, há có thể nhận lấy vật quý trọng như thế?

Thời khắc còn chuẩn bị mở miệng cự tuyệt, sắc mặt Lâm Hải trực tiếp nghiêm lại.

“Tiền bối, tại hạ một mảnh thành tâm, cảm động và nhớ nhung ân tình của ngài đối với tổ tiên, mới dùng bảo kiếm đem tặng, nếu như tiền bối lại từ chối, cái kia chính là xem thường tại hạ, tại hạ đành phải lấy lại bảo kiếm, cáo từ!”

“Ta tuyệt không có ý này!” Hứa Thế Nguyên lại càng hoảng sợ, vội vàng liền nói.

Hay nói giỡn, nếu Lâm Hải lúc này đi rồi, ai giúp bọn họ đối phó với Lạc Diệp Tông à?

“Ai!” Hứa Thế Nguyên than nhẹ một tiếng, hướng phía Lâm Hải lộ ra một tia thần sắc cảm kích.

“Đã như vầy, cái kia Hứa mỗ liền thu hạ rồi!”

Nói xong, Hứa Thế Nguyên đem Tiên khí nắm trong tay, một cỗ khí thế lăng lệ ác liệt tự nhiên sinh ra, đầu đầy tóc đen không gió mà động, cả người bộc lộ tài năng!

“Đông Phương tiểu hữu, không biết cái kiếm này, tên là gì?” Hứa Thế Nguyên hỏi.

“Chưa có tên!”

Quỷ mới biết được cái kiếm này tên gì, lúc trước Hứa Quang Thuần cũng không nói a, Lâm Hải đành phải bịa chuyện rồi.

“A?” Hứa Thế Nguyên nhíu lông mày lại, sau đó ngưng trọng nhìn xem Lâm Hải.

“Nếu kiếm này, chính là do Đông Phương tiểu hữu ban tặng, như vậy Hứa mỗ khẩn cầu, tiểu hữu ban thưởng cho nó cái tên a!”

“Ban tên?” Trong nội tâm Lâm Hải khẽ động, sau đó cười nhạt nói.

“Không bằng, kêu nó Phong Thu Kiếm a!”

“Gió thu cuốn hết lá vàng, tiền bối có thể bằng kiếm này, giết hết kẻ địch Lạc Diệp Tông xâm phạm!”

“Phong Thu Kiếm?!” Hai mắt Hứa Thế Nguyên tỏa sáng, sau đó ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn thân kiếm, khen không dứt miệng!

“Tên tốt, tên tốt a!”

“Vậy kêu Phong Thu Kiếm đi!”

Sau khi Hứa Thế Nguyên đem kiếm cất kỹ, Lâm Hải mới nhẹ nhàng thở ra, mặt mũi tràn đầy cười khổ.

Chuyện thứ nhất mà Hứa Quang Thuần nhờ chính mình, cuối cùng đã hoàn thành.

Thật không nghĩ tới, Tiên khí tặng người, còn phế đi nhiều trắc trở như vậy, cũng là không có ai rồi.

“Hứa tiền bối, cái gọi là biết mình biết người, trăm trận trăm thắng, có thể đem tình huống của Lạc Diệp Tông, hướng tại hạ giới thiệu một phen hay không?”

Thấy Lâm Hải nói đến chính đề rồi, Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Thế Chương, đều là vẻ mặt ngưng trọng.

“Đại ca, ngươi đến nói một chút a, ta cơ bản không tiếp xúc cùng ngoại giới, hiểu rõ đối với Lạc Diệp Tông cũng không tỉ mỉ.”

Hứa Thế Nguyên nhìn về phía Hứa Thế Chương, Hứa Thế Chương thở dài, mới mang theo một tia cảm giác vô lực, nói ra.

“Lạc Diệp Tông, chính là tông phái lớn thực lực bài danh thứ ba tại vùng Đông Xuyên.”

“Theo ta hiểu rõ, bên trong tông môn có mười người Đại Thừa, Hóa Thần Địa Tiên nhiều vô số kể, mà ở bên trong mười cái Đại Thừa tôn sư, lại dùng Tông chủ Tiêu Thiên Nhận cường đại nhất, chính là Đại Thừa sơ kỳ đỉnh phong!”

“Mười cái Đại Thừa tôn sư?!” Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, tâm thoáng cái chìm xuống đến.

“Đỗ gia có mấy cái Đại Thừa cảnh?”

“Ngoại trừ gia chủ Đỗ Quang Mãn ra, còn có đệ đệ của hắn, Đỗ Quang Tràn!”

“Lạc Diệp Tông cộng thêm Đỗ gia, tổng cộng có mười hai Đại Thừa!” Lâm Hải nhíu mày lại chặt hơn.

Mẹ nó, việc này không dễ xử lý lắm a!

Lâm Hải trong đầu tính toán một phen.

Một phương của chính mình, Hứa Thế Nguyên Hứa Thế Chương, cộng thêm A Đại A Nhị A Tam, tổng cộng chỉ có năm cái Đại Thừa cảnh.

Cho dù tính cả Chủ thượng mang theo Từ lão cùng một chỗ chạy tới, cũng bất quá là bảy người mà thôi.

Mà một phương Lạc Diệp Tông, tuy Phong Thiên Lý gảy tay, sức chiến đấu tổn hao nhiều, có thể không đáng để cân nhắc.

Nhưng là Đỗ Quang Mãn người này, tuyệt đối là đứng tại một phương của Lạc Diệp Tông.

Bởi như vậy, một phương của Lạc Diệp Tông, ít nhất là có mười một cái Đại Thừa tôn sư!

Dùng bảy địch mười một, không hề có phần thắng!

Thấy Lâm Hải cau mày, không rên một tiếng, hai huynh đệ Hứa Thế Nguyên, thoáng cái khẩn trương lên.

Hi vọng hôm nay của bọn họ, tất cả có thể đều ở tại trên người Lâm Hải, nếu như Lâm Hải không có cách nào, vậy Hứa gia bọn họ, liền triệt để đã xong!

“Đông Phương tiểu hữu, việc này như thế nào cho phải?” Hứa Thế Chương trong lòng run sợ mà hỏi.

“Lạc Diệp Tông muốn đến một lần nữa, cần bao lâu thời gian?”

“Nhanh nhất mà nói, một canh giờ liền đến!”

“Một canh giờ sao? Vậy là đủ rồi!” Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, lông mày bỗng nhiên giãn ra, trong nội tâm dĩ nhiên đã có chủ ý.

Hai người huynh đệ Hứa Thế Nguyên khó hiểu ý nghĩa, nhao

nhao nhìn xem Lâm Hải, cùng đợi câu nói sau đó của Lâm Hải.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, đột nhiên hỏi.

“Lạc Diệp Tông có mười cái Đại Thừa tôn sư, mà Hứa gia ngươi chỉ có hai cái, Đỗ gia tất nhiên là đứng tại một phương của Lạc Diệp Tông.”

“Loại tình huống này, các ngươi cho rằng nếu Lạc Diệp Tông muốn báo thù, mười cái Đại Thừa sẽ tới toàn bộ sao?”

“Tự nhiên sẽ không!” Hứa Thế Nguyên lắc đầu nói.

“Mặc dù Phong Thiên Lý đem tin tức ta có thể lấy một địch ba mang về, Lạc Diệp Tông một lần có thể tới năm cái Đại Thừa tôn sư, như vậy đã là tương đương coi trọng.”

“Cộng thêm có Đỗ gia ở một bên tương trợ, cầm xuống Hứa gia ta, giống như lấy đồ trong túi!”

Trên mặt Lâm Hải, bỗng nhiên lộ ra dáng tươi cười nhàn nhạt, nhìn Hứa Thế Nguyên nói.

“Nói cách khác, Lạc Diệp Tông cộng thêm Đỗ gia, đánh đến tận cửa tối đa cũng chỉ là bảy cái Đại Thừa?”

“Theo lý mà nói, hẳn là như vậy!” Hứa Thế Nguyên gật đầu nói.

“Vậy là dễ xử lý rồi!” Lâm Hải duỗi lưng một cái, sau đó đứng dậy.

“Hai vị tiền bối, có thể tìm một chỗ cho ta, để cho ta nghỉ ngơi một chút hay không?”

“Nghỉ, nghỉ ngơi?” Hai huynh đệ Hứa Thế Nguyên, thoáng cái đều ngây ngẩn cả người.

Đến lúc nào rồi, có lẽ một giờ sau, Lạc Diệp Tông liền giết đến tận cửa rồi.

Hiện tại một điểm đối sách cũng đều còn không có, ngươi nha còn lo lắng nghỉ ngơi?

Chứng kiến biểu lộ của hai người, Lâm Hải tự nhiên biết rõ ý nghĩ trong lòng bọn họ, lạnh nhạt cười.

“Hai vị yên tâm, chính là bảy cái Đại Thừa mà thôi, không đáng giá nhắc tới!”

“Cái gì?” Lời nói Lâm Hải, đem tròng mắt của hai người Hứa Thế Nguyên thiếu chút nữa cả kinh rớt xuống, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng.

Lâm Hải lắc đầu, xem ra không nói rõ mà nói, hai người kia là khó có thể an lòng.

Hướng phía hai người mỉm cười, Lâm Hải thần bí nói.

“Không dối gạt hai vị, viện binh của chúng ta, đang tại trên đường chạy đến!”

“Viện binh?!”

Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Thế Chương vốn là sững sờ, sau đó đột nhiên đại hỉ, ánh mắt lộ ra hào quang kinh hỉ.

Xem ra bọn họ trước đó đoán không sai, Lâm Hải quả nhiên là người có bối cảnh lớn, chút bất tri bất giác, đã điều động viện binh!

Xem ra, lúc này đây xem như thành công rồi, Hứa gia không lo nữa!

“Đông Phương tiểu hữu, đây là khuê phòng của Linh nhi, sự cấp tòng quyền, liền ủy khuất tiểu hữu lúc này nghỉ ngơi một chút

a.”

Vẻ mặt Hứa Thế Nguyên vui mừng, đem Lâm Hải dẫn tới trong một gian phòng thơm ngào ngạt, vừa cười vừa nói.

“Ách...” Mặt mũi Lâm Hải lập tức tràn đầy hắc tuyến, mẹ nó, khuê phòng?

“Đông Phương Dã ca ca, cần Linh nhi, lưu lại cùng ngươi sao? Linh nhi có thể xoa bóp vai, đấm bóp, giảm bớt thoáng mệt nhọc cho ngươi.”

Hai mắt Hứa Linh bỗng nhiên vụt sáng lên, hướng phía Lâm Hải yếu ớt nói, cái bộ dạng manh manh kia, thật sự là mê say chúng sinh.

“Cảm ơn, không cần!”

Lâm Hải quả thực say, ca ca chỉ là muốn nghỉ ngơi đơn thuần một hồi, đây cũng là hương khuê lại là mỹ nữ, ca ca rất dễ dàng phạm sai lầm có được không? Sau khi đem Hứa Linh uyển chuyển khích lệ rời đi, Lâm Hải đóng cửa lại, sắc mặt biến được ngưng trọng lên.

Chương 1864: Thật sự cứu giúp thành công sao?

Rất hiển nhiên, sự tình xa không có nhẹ nhàng như Lâm Hải mặt ngoài nói như vậy.

Dù sao, đối phương là một cái tông phái lớn a, tuy Đại Thừa tôn sư là nhân tố quyết định, nhưng Hóa Thần cảnh mới là chủ lực, tuyệt không có khả năng bị xem nhẹ.

Mặc dù thực lực Đại Thừa trong một phương của chính mình, không kém gì Lạc Diệp Tông, nhưng đừng quên Lạc Diệp Tông còn có hằng hà Hóa Thần Địa Tiên!

Nếu Lạc Diệp Tông muốn tới hưng sư vấn tội, bên trên khí thế tự nhiên tuyệt sẽ không yếu.

Ngoại trừ Đại Thừa tôn sư tự mình đến đây ra, tất nhiên còn có rất nhiều Hóa Thần Địa Tiên bám theo, hò hét trợ uy!

Mà thật muốn bắt đầu đánh, những Hóa Thần Địa Tiên này, dựa vào ai đi đối phó?

“Thật sự là đau đầu a!”

Lâm Hải cười khổ một tiếng, Hứa gia là tuyệt đối không trông cậy được vào, dù sao ngoại trừ Lạc Diệp Tông, bọn họ cần đối mặt còn có Đỗ gia.

Một cái Đỗ gia, cũng đủ để kiềm chế toàn bộ Hứa gia rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn phải là dựa vào Lâm Hải hắn!

“Trước tiên đem bọn Chủ thượng gọi tới, lại nghĩ biện pháp a!”

Lâm Hải đã cho Chủ thượng cùng Từ lão, tất cả có một bộ điện thoại, hôm nay một cái weachat liền thông tri hai người, cũng gửi đi cho hai người vị trí của mình.

Mệnh lệnh hai người, thả mọi chuyện đang làm trong tay xuống, vô luận như thế nào ở trong một canh giờ, tới chỗ Đỗ gia Đông Xuyên, tùy thời chờ lệnh!

Sau khi thông báo xong, Lâm Hải khe khẽ thở dài.

“Chẳng lẽ nói, lại muốn sử dụng một lần Thần thông Phần Thiên sao?”

Đối phó với không biết bao nhiêu cái Hóa Thần Địa Tiên sẽ đến, ngoại trừ quần công ra, Lâm Hải không còn phương pháp khác.

Nếu như đi giết từng bước từng bước mà nói, hoàn toàn không thực tế.

Thế nhưng mà kỹ năng quần công của Lâm Hải, chỉ có Thần thông Phần Thiên cùng Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên tự nghĩ ra.

Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên so với Phần Thiên mà nói, uy lực còn kém hơn rất nhiều.

Dùng để đối phó với người cùng cảnh giới với mình còn có thể, đối phó với Hóa Thần Địa Tiên hiển nhiên có chút cố hết sức.

Như vậy vì kế hoạch hôm nay, chỉ có lần nữa thi triển Thần thông Phần Thiên, đem địch nhân Lạc Diệp Tông xâm phạm, toàn bộ để lại.

Lâm Hải từ trong tâm mà nói, cũng không quá muốn vận dụng Phần Thiên.

Dù sao, Phần Thiên chính là đại chiêu cuối cùng của Lâm Hải, tự nhiên không muốn làm cho càng nhiều người biết rõ.

Thế nhưng mà, lúc này đây một khi dùng ra, cho dù đem tất cả người của Lạc Diệp Tông đều diệt sát, thì át chủ bài lớn nhất của chính mình, cũng sẽ bạo lộ tại trước mặt người của Hứa gia.

Hứa gia thế nhưng mà là một gia tộc, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, khó tránh khỏi sẽ đem thần thông của chính mình tiết lộ ra ngoài.

Át chủ bài cường đại nhất một khi bị càng nhiều người biết được, đối với Lâm Hải mà nói, tự nhiên tuyệt sẽ không phải là cái chuyện tốt gì.

“n?”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải bất đắc dĩ, đột nhiên một đạo tin tức truyền vào trong đầu, lại để cho trong lòng Lâm Hải vui vẻ.

Sau một khắc, Lâm Hải khẽ động ý niệm, tiêu thất vào hư không, tiến nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Bái kiến chủ nhân!”

Tiên Nhi cười nói tự nhiên, hướng phía Lâm Hải chào nói.

“Tiên Nhi miễn lễ!” Lâm Hải tiện tay đem Tiên Nhi nâng dậy đến, “Ngươi mới vừa nói, Niếp Niếp tỉnh?”

“n!” Tiên Nhi nhẹ gật đầu.

“Nó ở chỗ nào?”

“Vừa mới tỉnh lại không lâu, đã bị A Hoa dùng vẻ mặt nghiêm túc gọi đi nói chuyện rồi.”

Phốc!

“Cái gì?” Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, bị A Hoa cho gọi đi?

“Đậu phộng!”

Lâm Hải vèo một tiếng, đã không thấy bóng rồi, đồng thời lập tức cảm ứng được vị trí của A Hoa, dùng tốc độ nhanh nhất mà vọt tới.

“Mẹ nó, cái chó chết này, thực con mẹ nó lừa bịp a!”

Lâm Hải quả thực lòng nóng như lửa đốt, lo lắng không thôi.

Niếp Niếp bị cái trêu chọc bức A Hoa này gọi đi, còn có thể có được cái trò hay gì?

Gây chuyện không tốt, thì con mẹ nó lại là một cái trêu chọc bức mới sinh ra đời nữa à!

Trong chớp mắt công phu, Lâm Hải đã đến bên cạnh Nguyệt Hồ, từ rất xa đã nhìn thấy thân ảnh của A Hoa cùng Niếp Niếp.

Giờ phút này, A Hoa đang đứng thẳng trên hai chân sau, hai cái chân trước khoác tại sau lưng, đưa lưng về phía Niếp Niếp, mặt chó nghiêm túc, nhìn nước trong Nguyệt Hồ, giả trang ra một bộ phong phạm cao nhân.

“Niếp Niếp đúng không?” Thanh âm của A Hoa, nhàn nhạt vang lên.

“Đúng vậy a, ngươi là ai?” Niếp Niếp chuyển động mắt to, nghi ngờ liếc nhìn A Hoa, hỏi.

“Hô ~” A Hoa thở ra một hơi thật sâu, dùng thanh âm hơi có vẻ tang thương, đạm mạc nói.

“Ngươi có khả năng không biết ta, nhưng ngươi nhất định đã nghe nói qua truyền thuyết của ta!”

“Nếu từ hôm nay trở đi, ngươi cũng muốn lăn lộn tại trong Luyện Yêu Hồ, như vậy rất cần thiết lại để cho ngươi biết thoáng một phát, địa vị chí cao vô thượng giang hồ của ta!”

“Ngươi rất ngưu bức sao?” Niếp Niếp nhìn bóng lưng A Hoa, trong mắt to mang theo hoài nghi thật sâu, hỏi.

Cánh tay A Hoa rồi đột nhiên vừa nhấc, sau đó nói ra từng chữ từng chữ.

“Đem cái chữ sao kia, xóa cho ta! Sau đó lập lại lần nữa!”

“Ngươi rất ngưu bức?”

“n!” A Hoa chậm rãi nhẹ gật đầu, sau đó thở dài một tiếng.

“Người nhận thức ta, đều đánh giá ta như vậy! Ai, thật sự là càng ngưu bức càng tịch mịch, cao xử bất thắng hàn a!”

"Thôi đi, bảo ngươi tới, kỳ thật một điểm chính yếu nhất, vẫn là lại để cho ngươi biết ở bên trong cái Luyện Yêu Hồ này, ai là lão đại, người nào định đoạt!"

"Về sau, ngươi hỗn cùng ta a, kêu một tiếng A Hoa ba ba, về sau ta bảo kê ngươi!"

Niếp Niếp nghe được, lập tức bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói.

"Ngươi đừng hống ta, ta như thế nào nghe nói, Tiểu Hồng tỷ tỷ mới là Yêu thú Nhất tỷ?"

"Nàng? Hứ!" Mặt mũi A Hoa lập tức tràn đầy khinh thường, "Còn không phải mỗi ngày bị ta cưỡi?"

"Không phải thổi với ngươi, đừng nói cái chim ngu kia, chính là chủ nhân của chúng ta thì như thế nào đây?"

"Luận tướng mạo không có soái như ta a? Luận tài hoa không cao hơn ta a? Đương nhiên, luận lực bền bỉ, hắn càng yếu hơn vừa so sánh với... Ngao!"

A Hoa còn chưa nói xong, đột nhiên một cái chân to ngang trời bay tới, đá vào bên trên cái mông của nó, đem cái hàng trang bức này, trực tiếp rơi vào chính giữa Nguyệt Hồ.

Sau đó, thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, xuất hiện ở trước mặt Niếp Niếp, vẻ mặt khẩn trương hỏi.

"Niếp Niếp, cái lưu manh chó kia đã nói cho ngươi cái gì?"

Niếp Niếp nháy nháy con mắt, "Cũng không nói cái gì a."

"Chỉ nói nó rất ngưu bức, là lão đại ở bên trong Luyện Yêu Hồ, để cho ta về sau hỗn cùng nó, gọi nó là A Hoa ba ba."

"Đậu phộng, ngươi ngàn vạn đừng tin nó, thằng này con mẹ nó là khoác lác trang bức!” Lâm Hải vội vàng cấp tốc nói ra.

“n, người ta vậy mới không tin ni!” Niếp Niếp nhẹ gật đầu, liếc qua A Hoa đang ngụm lặn trong nước, quăng qua một cái ánh mắt xem thường.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Lâm Hải thở phào một cái.

Mẹ nó, cuối cùng cứu giúp kịp thời, lại đến muộn một ít, kết quả thực khó mà nói.

“Đúng rồi, chủ nhân, nó mới vừa rồi còn nói, ngươi lớn lên không có soái như nó, không có tài hoa như nó ni!” Niếp Niếp bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn, cười nói.

Lâm Hải nghe xong, mặt lập tức liền đen, hung dữ trừng mắt liếc A Hoa đang bơi tới trên.

Mẹ nó, cái con chó chết tiệt này, lại con mẹ nó chửi bới ca ca, đề rất cao chính mình!

“Niếp Niếp, ngươi tin sao?” Lâm Hải mặt đen lên hỏi.

“Tự nhiên không tin a, Niếp Niếp lại không mù!” Niếp Niếp lắc đầu nói ra.

“Ha ha, Niếp Niếp, không thể không nói, ánh mắt của ngươi rất lợi hại, rất có quan niệm thẩm mỹ!” Lâm Hải lập tức nở nụ cười, hướng phía Niếp Niếp tán dương nói.

“Bất quá, nó còn nói, lực bền bỉ của ngươi không được, cái này nên trị a!”

Phốc!

Khục khục khục!

Lâm Hải đang cười đâu rồi, kết quả bị một câu của Niếp Niếp, nghẹn đến thiếu chút nữa mắt trợn trắng.

Mẹ nó, ai nói cho ngươi biết lực bền bỉ của ca ca không được!

Cái chó chết này, quá mẹ nó đáng giận rồi!

Mặt của Lâm Hải, lập tức đen kịt như than, hai mắt cơ hồ toát ra ánh lửa đến.

“Chủ nhân, ngươi không sao chớ? Ngươi yên tâm, ta sẽ không kỳ thị ngươi, cái thế giới này là tràn ngập tình yêu!”

Phốc!

Kỳ thị đại gia ngươi a!

Lâm Hải nhìn cái vẻ mặt bộ dạng đồng tình của Niếp Niếp kia, trong nội tâm không khỏi kêu rên một tiếng.

Con mẹ nó, thật sự cứu giúp thành công sao?

“Đều do cái chó chết này!”

Lâm Hải mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt đã rơi vào trên người A Hoa vừa mới bò lên trên bờ.

“Ba ba, Niếp Niếp nói rất đúng, cái thế giới này tràn ngập tình yêu, A Hoa ta cũng sẽ không kỳ thị ngươi, chỉ biết lớn tiếng cười nhạo ngươi, oa ha ha ha ha... Ngao!”

A Hoa cười đáp một nửa, đột nhiên bị Lâm Hải tiến lên, cưỡi trên thân thể, chính là một chầu bạo đánh!

“Đậu phộng, cho ngươi nhìn xem, ca ca bền bỉ hay không!”

“Ca ca đánh tới ngươi tới Thiên Hoang Địa Lão!”

Lâm Hải quyền như mưa xuống, nghiến răng quát mắng.

"Cứu mạng a, có người đánh chó mù đường á!" Nhất thời, toàn bộ Luyện Yêu Hồ, tràn ngập tiếng gào khóc thảm thiết giống như chết của A Hoa.

Chương 1865: Ngươi cứ yên tâm can đảm luyện hóa ta đi!

Nói giỡn một phen xong, Lâm Hải mới nghiêm trang nhìn xem Niếp Niếp, nghiêm túc hỏi.

"Niếp Niếp, hôm nay ngươi đã thức tỉnh, so với trước đó có cái biến hóa gì không?"

"Đương nhiên là có a!" Nhắc tới cái này, Niếp Niếp lập tức hưng phấn lên.

"Chủ nhân ngươi cũng biết, Niếp Niếp tuy là Thiên Hỏa do Thần Thú Phượng Hoàng phun ra, nhưng trải qua ngàn vạn, thuộc tính của ta đã thay đổi ở bên trong năm tháng, bị suy yếu thật lớn."

"Nếu lại tiếp qua hơn mấy vạn năm, Niếp Niếp chỉ sợ muốn triệt để tiêu tán rồi."

"Bất quá may mắn, có Hỏa Nguyên của chủ nhân cung cấp năng lượng cường đại cho ta, tuy cái Hỏa Nguyên này cùng Thiên Hỏa kém khá xa, nhưng lại mạnh hơn xa lửa bình thường, là chất dinh dưỡng tốt nhất của Niếp Niếp rồi!"

Niếp Niếp nói xong, cánh kìm lòng không được mà có chút huy động, trong không khí mang theo một mảnh hỏa diễm rung động.

"Chủ nhân, chỉ cần ngươi có thể liên tục không ngừng cung cấp Hỏa Nguyên cho Niếp Niếp, Niếp Niếp có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ, thẳng đến thời khắc khôi phục uy lực đỉnh phong của Thiên Hỏa!"

"A?" Lâm Hải nghe được, lập tức vui vẻ.

Niếp Niếp hiện tại cũng đã ngưu bức như vậy rồi, liền Đại Thừa tới gần đều bị đốt thành cặn bã.

Nếu như khôi phục uy lực của Thiên Hỏa, cái kia lại cường đại bao nhiêu à?

Bất quá rất nhanh, mặt mũi Lâm Hải lại tràn đầy bất đắc dĩ há miệng.

“Niếp Niếp, cái này ta chỉ sợ không làm được a, mỗi lần sử dụng Thần thông Phần Thiên, ta đều muốn trả giá thật nhiều a!”

Lâm Hải cười khổ nói, thi triển Thần thông Phần Thiên, thế nhưng mà cơ hồ muốn rút sạch toàn bộ chân khí trong cơ thể.

Đương nhiên, nếu như không phải trong chiến đấu, đây cũng không phải chuyện gì, cùng lắm thì Lâm Hải ở bên trong Luyện Yêu Hồ, mỗi lần tới thì làm một lần chứ sao.

Hao tổn chân khí, bất kể là hấp thu Linh thạch hay là ăn Hồi Linh Đan, cũng có thể nhẹ nhõm giải quyết.

Nhưng vấn đề là, trừ lần đó ra, thi triển Thần thông Phần Thiên, sẽ có loại cảm giác đau đầu muốn nứt.

Lâm Hải hiện tại cũng tìm được nguyên nhân rồi, theo uy lực càng ngày càng lớn mạnh của Thần thông Phần Thiên, không chỉ cần có chân khí chèo chống, đồng dạng cũng cần tinh thần lực cường đại để khống chế.

Mà tinh thần lực của Lâm Hải hôm nay, hiển nhiên còn có điều khiếm khuyết, nên cũng sẽ nhanh chóng bị rút sạch, đương nhiên không dễ chịu được.

“Không cần chủ nhân phóng thích Hỏa Nguyên!” Niếp Niếp khẽ lắc đầu nói.

“A? Cái kia cần làm như thế nào?” Lâm Hải vẻ mặt kinh ngạc.

“Chủ nhân đừng quên, bản thân Niếp Niếp chính là Hỏa Nguyên, chỉ cần chủ nhân đem Niếp Niếp luyện hóa, cùng Hỏa Nguyên tố trong cơ thể chủ nhân dung làm một thể, Niếp Niếp dĩ nhiên là có thể hấp thu liên tục không ngừng!”

“Tuyệt đối không được!” Lâm Hải nghe xong, chấn động, lắc đầu liên tục.

Dù nói thế nào, Niếp Niếp hiện tại đã có ý thức, vậy thì tương đương với một đầu tánh mạng a.

Lâm Hải làm sao có thể, đem Niếp Niếp đi luyện hóa được?

Tựa hồ là biết rõ suy nghĩ của Lâm Hải, Niếp Niếp khanh khách một tiếng, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Chủ nhân, ngươi không cần lo lắng cho Niếp Niếp!”

“Niếp Niếp chính là Thiên Hỏa, là ý thức tự nhiên của ta, mặc dù ngươi đem ta luyện hóa, ta vẫn là tồn tại độc lập!”

“À?” Lâm Hải khẽ giật mình, mặt mũi tràn đầy mộng bức, hoàn toàn không hiểu ý tứ của Niếp Niếp.

“Như vậy nói với ngươi, nói cho ngươi hay, sau khi ngươi luyện hóa được ta, về sau lúc ngươi thi triển Hỏa Chi Đạo, sẽ không còn là phàm hỏa, mà là dùng Thiên Hỏa của ta làm chủ, uy lực tăng lên rất lớn.”

“Mặt khác, ta mặc dù sáp nhập vào trong cơ thể của ngươi, nhưng vẫn sẽ có ý thức riêng, có thể tùy thời cùng ngươi câu thông.”

“Cho nên a, so sánh với hiện tại, ngoại trừ cần đạt được cho phép của ngươi mới có thể hiện thân ra bên ngoài, thì cũng không có những thứ gì khác.”

“Là như thế này?” Lâm Hải cau mày, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng.

Hắn vẫn cho là, cái gì đó một khi bị luyện hóa, liền triệt để chơi xong rồi.

Không thể tưởng được lại vẫn có loại thuyết pháp này, xem ra chính mình vẫn là có cảnh giới quá thấp, cuối cùng còn có thiệt nhiều điều không hiểu đó a!

“Cho nên chủ nhân, ngươi không cần lo lắng, ngươi cứ yên tâm can đảm luyện hóa ta đi!”

Nhìn cái bộ dạng vẻ mặt khao khát của Niếp Niếp kia, Lâm Hải không khỏi, cũng tim đập thình thịch rồi.

Niếp Niếp thế nhưng mà là Thiên Hỏa Phượng Diễm a, uy lực mạnh cỡ bao nhiêu, lúc trước hắn thế nhưng mà là tận mắt nhìn thấy.

Nếu quả thật đem Niếp Niếp luyện hóa, mặc dù không đạt được uy lực như lúc ấy, ít nhất cũng sẽ lại để cho Hỏa Chi Đạo của chính mình, tăng lên mấy cái bậc thang!

Loại chuyện tốt này, hướng chỗ nào tìm đây?

“Niếp Niếp, nếu việc này với ngươi ta, tất cả đều có lợi, ta đây cũng sẽ không khách khí!”

“Khanh khách, chủ nhân, ngươi không cần khách khí, đây vốn là sự tình cả hai cùng có lợi!” Niếp Niếp cười nói.

“Tốt, đã như vầy, ta hiện tại liền bắt đầu luyện hóa!”

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên khoanh chân mà ngồi, sau đó trong hai mắt, lập tức nhảy lên hỏa diễm, đem Hỏa Nguyên tố toàn thân, đều bắt đầu chuyển động.

Nhất thời, quanh thân Lâm Hải, bị vô cùng vô tận những viên bi màu hỏa hồng vây quanh, cả người như là đắm chìm vào trong chính giữa hỏa diễm, vô cùng uy nghiêm!

Tíu tíu!

Mà Niếp Niếp thì là Phượng Minh một tiếng, rồi đột nhiên vỗ cánh bay lên.

Sau đó, thân hình vậy mà chậm rãi tiêu tán, hóa thành vô số Hỏa Nguyên tố, trôi nổi tại trước mặt Lâm Hải.

Chỉ có điều, hạt Hỏa Nguyên tố mà Niếp Niếp biến thành, rõ ràng so với Hỏa Nguyên tố quanh thân Lâm Hải, muốn sáng ngời chói mắt hơn nhiều.

Đột nhiên, lông mày Lâm Hải nhíu lại, trong mắt hiện lên một đạo hào quang giống như tia chớp, hỏa diễm xì ra!

Sau đó, Lâm Hải khép hai ngón lại, ở trước ngực đánh ra một chuỗi ấn quyết phức tạp, hướng phía Hỏa Nguyên tố mà Niếp Niếp biến thành, xa xa nhất chỉ!

"Luyện!"

Ông!

Sau một khắc, Hỏa Nguyên tố đầy trời, giống như đã nghe được mệnh lệnh, vờn quanh lấy Lâm Hải, bắt đầu lập tức phi tốc chuyển động.

Cùng lúc đó, Thiên Hỏa do Niếp Niếp biến thành, bắt đầu hóa thành dòng nhỏ, hướng phía trên người Lâm Hải, chậm rãi hợp thành nhập mà đến.

Lốp ba lốp bốp!

Thiên Hỏa cùng Hỏa Nguyên tố bình thường vừa mới tiếp xúc, lập tức truyền đến một hồi tiếng vang giống như xào đậu.

Sau đó, đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, phát hiện mình Hỏa Nguyên tố trong cơ thể, vậy mà sinh ra ý sợ hãi thật sâu.

Cái loại cảm xúc nầy, truyền đưa cho Lâm Hải, phảng phất tựa như dân chúng thấp cổ bé họng, gặp được Quân Vương của chính mình!

Hống!

Đột nhiên, hỏa diễm trước người Lâm Hải, phóng lên trời.

Một bên rực rỡ một bên mờ nhạt, hai chủng hỏa diễm khác nhau, lập tức quấn quanh lại với nhau.

Thiên Hỏa như là mãnh thú mở ra cái miệng khổng lồ, bắt đầu điên cuồng thôn phệ.

“Mẹ nó, đây là đang luyện hóa Thiên Hỏa sao? Như thế nào cảm giác như là Thiên Hỏa đang luyện hóa Hỏa Nguyên tố của chính mình à?”

Hai mắt Lâm Hải trừng tròn xoe, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem một màn này, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

Nếu không phải Niếp Niếp đã nhận chính mình làm chủ, Lâm Hải hoàn toàn tín nhiệm Niếp Niếp, thì thậm chí đều muốn hoài nghi, Niếp Niếp có phải cho mình rơi xuống cái hố, đang âm chính mình rồi hay không?

Thời gian từng giọt từng giọt đi qua, không biết đã qua bao lâu, Hỏa Nguyên tố trong cơ thể Lâm Hải, đã hoàn toàn bị Niếp Niếp thôn phệ không còn một mảnh!

Toát!

Sau một khắc, cái đoàn Thiên Hỏa kia rõ ràng cao lớn thêm không ít, rồi đột nhiên ngưng tụ thành hình, lần nữa hóa thành bộ dạng của Niếp Niếp.

“Oa, thật thoải mái!”

Vẻ mặt Niếp Niếp hưởng thụ, vung đôi cánh, vậy mà đang tại trên người Lâm Hải, duỗi lưng một cái.

“Niếp Niếp, hiện tại, có tính là hoàn thành luyện hóa không?”

Lâm Hải cười hỏi, hắn phát hiện thân thể của mình, đã cùng Niếp Niếp sinh ra một loại liên hệ kỳ diệu.

Cái loại liên hệ này, giống như là chính mình lúc trước đối với Hỏa Nguyên tố trong cơ thể là cùng một khối, một cái ý niệm liền có thể tùy ý khống chế!

“Đương nhiên rồi!”

Niếp Niếp nhẹ gật đầu, sau đó đột nhiên chấn động đôi cánh, thẳng hướng phía Lâm Hải mà lao đến.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, cũng không kinh hoảng, ngược lại mang theo một vòng vui vẻ, thầm hô một tiếng.

“Thu!”

Toát!

Sau một khắc, thân thể hỏa hồng của Niếp Niếp, liền như thế mà chui vào trong cơ thể Lâm Hải, tại trước ngực Lâm Hải, chợt lóe lên rồi biến mất!

Ông!

Sau đó, một cỗ lực lượng Hỏa Diễm kinh khủng cuồng bạo, lập tức rải khắp kinh mạch toàn thân, tứ chi bách hài của Lâm Hải!

Toàn thân Lâm Hải chấn động, động thân mà lên, nhịn không được kêu nhỏ một tiếng, trong mắt có Liệt Diễm nồng đậm chớp động!

Leng keng!

Đột nhiên, tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên tại trong đầu Lâm Hải!

Chương 1866: Cái bức trang này quá mức, thứ cho chúng ta không cách nào phối hợp rồi!

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, thành công luyện hóa lửa của Thần Thú Phượng Hoàng!

Leng keng!

Hỏa Chi Đạo của ngươi đã có đột phá mới, lĩnh ngộ Thiên Hỏa Chi Đạo.

Leng keng!

Hỏa Chi Đạo của ngươi tiến nhập cấp độ mới, trước mắt từ Phàm Hỏa Chi Đạo đại viên mãn, đi vào Thiên Hỏa Chi Đạo sơ cấp.

Leng keng!

Uy lực pháp thuật hệ Hỏa của ngươi đã nhận được tăng lên thật lớn!

Leng keng!

Đạo hạnh của ngươi gia tăng lên một nghìn năm!

...

Tiếng tin tức nhắc nhở liên tiếp, không ngừng vang lên ở trong đầu Lâm Hải.

Trên mặt Lâm Hải, không khỏi lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, đến cuối cùng càng là nhịn không được mà cười dài một tiếng, trong mắt bùng lên tinh mang!

“Lĩnh ngộ Thiên Hỏa Chi Đạo, đạo hạnh gia tăng ba nghìn năm!”

“Thu hoạch quá lớn!”

Lâm Hải lúc này mới luyện hóa Thiên Hỏa Phượng Diễm, chẳng những khiến cho Hỏa Chi Đạo tiến nhập tầng thứ mới càng cao hơn, đạt tới tiêu chuẩn Thiên Hỏa Chi Đạo sơ cấp, uy lực pháp thuật hệ Hỏa cũng tăng lên cực lớn.

Càng làm cho Lâm Hải hưng phấn không thôi chính là, đạo hạnh từ trước đến nay luôn thần bí, rõ ràng thoáng cái tăng vọt lên ba nghìn năm.

Bởi như vậy, Lâm Hải liền có hơn tám nghìn năm đạo hạnh rồi!

“Hơn tám nghìn năm đạo hạnh a!” Lâm Hải ngẫm lại đều hưng phấn đến không được!

“A Đại, ba người các ngươi tới!” Ý niệm khẽ động, Lâm Hải hướng ba người A Đại, hạ mệnh lệnh.

“Bái kiến Lâm Hải gia gia!”

Rất nhanh, A Đại A Nhị A Tam, ngay ngắn đi tới bên cạnh thân Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải cung kính thi lễ.

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, thản nhiên liếc nhìn ba người, mở miệng hỏi.

“Các ngươi ba người, tất cả có bao nhiêu năm đạo hạnh?”

“Hồi Lâm Hải gia gia, ta có một vạn ba ngàn năm đạo hạnh!”

“Ta có một vạn năm!”

“Ta có chín ngàn năm!”

Ba người A Đại, theo thứ tự hồi đáp.

“A?!” Lâm Hải nghe được, càng là không kìm được vui mừng.

Không thể tưởng được đạo hạnh của mình, đều đã không sai biệt nhiều lắm cùng Đại Thừa tôn sư rồi.

Nhất là A Tam yếu nhất trong ba người, so với chính mình cũng bất quá chỉ là nhiều ra một ngàn năm đạo hạnh mà thôi!

“A Tam!” Trong lòng Lâm Hải khẽ động, hướng phía A Tam quát lớn một tiếng.

A Tam ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía Lâm Hải.

Sau đó chỉ thấy trong hai mắt của Lâm Hải, đột nhiên hiện lên một đoàn hỏa diễm, vậy mà lại để cho y có loại cảm giác bị phỏng, lập tức chấn động.

“Tiếp của ta một chưởng!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, bàn tay cao cao dựng thẳng lên, lập tức hỏa diễm cực nóng vô cùng, từ trong lòng bàn tay bay lên!

Oanh!

Sau một khắc, bàn tay của Lâm Hải, hướng phía A Tam lăng không chụp đến, hỏa diễm khủng bố gào thét một tiếng, theo gió mà dài.

Tíu tíu!

Trong chốc lát, hỏa diễm trên không trung đã biến ảo thành bộ dáng của một con Phượng Hoàng, mang theo sóng lửa cuồng bạo mãnh liệt, hướng phía A Tam lăng không rơi xuống!

Mí mắt A Tam kinh hoàng, trong lòng hoảng sợ vô cùng, nhìn chằm chằm vào cái con Hỏa Phượng Hoàng trên đỉnh đầu kia, kinh hãi một hồi.

“Uống!”

Đột nhiên, A Tam kêu nhỏ một tiếng, thân hình bạo khởi, sau đó song chưởng mạnh mẽ đẩy ra về phía trước!

Lập tức, hào quang năm màu phóng lên trời, hóa thành một cái bàn tay cực lớn, hướng phía Hỏa Phượng hung mãnh chộp tới!

Oanh!

Một tiếng vang cực lớn truyền đến, Hỏa Phượng cùng bàn tay năm màu, lập tức gặp nhau tại giữa không trung, kịch liệt đụng vào cùng một chỗ!

Trong chốc lát, Liệt Diễm bay múa, hào quang kích xạ, Hỏa Phượng phảng phất giống như có tánh mạng, đem bàn tay năm màu kia điên cuồng quấn quanh.

Cái hỏa diễm cuồng bạo uy mãnh kia, giống như một con mãnh thú mở ra cái miệng khổng lồ, điên cuồng thôn phệ!

Trong nháy mắt, bàn tay năm màu sụp đổ, bị Hỏa Phượng hoàn toàn hòa tan, chỉ để lại giữa không trung khí lãng nóng bỏng, cơ hồ đem không khí đều thiêu đốt, tỏa ra bốn phía!

Tíu tíu!

Mà Hỏa Phượng lại dư thế không giảm, lần nữa hướng phía đỉnh đầu A Tam, điên cuồng đánh tới!

“Thật mạnh!”

A Tam lập tức lộ vẻ mặt kinh hãi, hai tay lần nữa duỗi ra, ở trước ngực vung vẩy ra vô số tàn ảnh, một cái khí mang ẩn chứa uy năng khủng bố, dần dần thành hình.

“Diệt!”

Đột nhiên, A Tam hét lớn một tiếng, khí mang hóa thành một thanh lợi kiếm, lóe ra lưu quang, bay thẳng đến chân trời, hướng phía đỉnh đầu của Hỏa Phượng, lăng lệ ác liệt chặt xuống!

Tíu tíu!

Hỏa Phượng kêu to một tiếng, quanh thân lập tức bốc lên Liệt Diễm, cùng lợi kiếm đụng vào cùng một chỗ!

Oanh!

Tiếng nổ mạnh cực lớn truyền đến, Hỏa Phượng bị lợi kiếm trực tiếp chém làm hai đoạn, hóa thành vô số hỏa diễm tinh mang, tiêu tán tại chính giữa không khí.

Mà lợi kiếm do chân nguyên của A Tam biến thành, cũng ầm ầm vỡ vụn, lóe lên một chút vầng sáng rồi tiêu tán vào vô hình!

Lần này phía dưới ngạnh tiếp, dĩ nhiên là thế lực ngang nhau, không chia trên dưới!

“A Tam, ngươi nói thực, vừa rồi ra thêm mấy phần lực?”

Thanh âm của Lâm Hải, nhàn nhạt vang lên.

“Hồi Lâm Hải gia gia, kích thứ nhất chỉ ra ba thành, kích thứ hai, bảy thành!”

“Tê ~”

Lời của A Tam vừa ra tới, A Đại cùng A Nhị bên cạnh, lập tức chấn động.

Bọn họ tuy cũng nhìn ra, Hỏa Phượng do Hỏa Chi Đạo của Lâm Hải biến ảo, có uy lực cực kỳ khủng bố.

Nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới, vậy mà làm cho A Tam, ngạnh sinh sinh sử xuất ra bảy thành thực lực, mới đưa nó kích diệt!

Nếu không phải là biết rõ A Tam sẽ không nói dối, bọn họ thậm chí không thể tin được một chuyện này là sự thực!

Dù sao, Lâm Hải chỉ là nửa bước Địa Tiên, mà A Tam thì là Đại Thừa tôn sư a!

Chênh lệch tu vi cảnh giới giữa hai bên, không thể chỉ nói là vượt qua một cái cái hào rộng, quả thực là cách biệt một trời.

Ai dám tin tưởng, một cái chính là nửa bước Địa Tiên, lại rõ ràng có thể đem Đại Thừa tôn sư, ép dùng ra bảy thành lực lượng?

A Đại cùng A Nhị, lập tức tất cả đều là vẻ mặt mộng bức, bị chấn kinh triệt để rồi.

“Bảy thành sao?”

Lâm Hải thì là nhướn mày, sau đó mang theo vẻ thất vọng, chậm rãi lắc đầu.

“Cái Hỏa Chi Đạo này, còn là quá yếu!”

“Cái gì?” Lời nói giống như lầm bầm lầu bầu của Lâm Hải, đem ba người A Đại, lôi đến thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, ba cái chúng ta bị một đạo pháp thuật hệ Hỏa của ngươi này, làm khiếp sợ đến mức cái cằm đều nhanh rơi mất, ngươi nha lại còn nói quá yếu?

Lời này nếu đổi là người khác nói, ba người A Đại, cần phải xông lên, tát cái miệng rộng cho đến khi gã không thể hoài nghi nhân sinh.

Coi như là xuất ra từ miệng của Lâm Hải, ba người nhìn xem Lâm Hải, thần sắc không khỏi cũng có chút cổ quái.

“Lâm Hải gia gia quá trâu rồi, trang bức đã giả ra cảnh giới mới!”

“Ai!” Lâm Hải tựa hồ hoàn toàn không có chú ý tới biểu lộ kinh hãi của ba người, mà là khe khẽ thở dài.

“Hơn tám nghìn năm đạo hạnh đều ra hết, lại là Thiên Hỏa Chi Đạo, lại miểu sát không được một cái Đại Thừa.”

“Thật là làm cho người thất vọng a!”

Phốc!

Lúc này đây, ba người A Đại, trực tiếp máu tươi cuồng phun, ngửa mặt ngã quỵ!

Nửa bước Địa Tiên, muốn miểu sát Đại Thừa?

Ca a, cái bức trang này quá mức, thứ cho chúng ta không cách nào phối hợp rồi!

“Nếu như đạo hạnh của ta, có thể gia tăng thêm ba nghìn năm, có lẽ có thể một cái tát chụp chết Đại Thừa đi à nha?”

Lâm Hải nắm bắt cái cằm, vẻ mặt vui rạo rực, nhớ tới chuyện tốt!

“Lâm Hải gia gia, không phải ta đả kích ngươi, ba cái chúng ta đều đã tu hành mấy vạn năm rồi, mới bất quá có được chút đạo hạnh ấy.”

“Ngươi muốn thoáng cái gia tăng ba nghìn năm đạo hạnh, cái này không khác gì nói chuyện hoang đường viển vông a!”

A Đại ở một bên, vẻ mặt im lặng nhìn xem Lâm Hải nói ra.

“Nói chuyện hoang đường viển vông?” Lâm Hải bĩu môi một cái, đó là đối với người bình thường các ngươi mà nói, ca ca là người bình thường sao?

Ngay tại vừa mới, còn không phải thoáng cái đã gia tăng lên ba ngàn năm đạo hạnh sao?

“Vừa rồi gia tăng ba ngàn năm đạo hạnh, là vì đã luyện hóa được lửa của Phượng Hoàng, mới có thể gia tăng.”

“Nếu như còn muốn gia tăng vượt qua thường thức như vậy, cái kia còn phải luyện hóa Nguyên tố tương đương cùng với lửa của Phượng Hoàng mới được a!”

Lửa của Phượng Hoàng chính là Thiên Hỏa, đây cũng không phải là rau cải trắng, không có dễ dàng tìm ra như vậy.

Lâm Hải không khỏi than nhẹ một tiếng, mặt lộ vẻ thất vọng.

Loại Nguyên tố đẳng cấp cao này, có thể ngộ nhưng không thể cầu, chỉ có thể nhờ vào vận may rồi.

“Ồ, không đúng!” Đột nhiên, trong đầu Lâm Hải linh quang sáng ngời, nhớ tới một chuyện, lập tức trong lòng đại hỉ!

Chương 1867: Kẻ dám can đảm phạm ta, để gã có đến mà không có về!

“Bồng Lai Tiên Đảo, băng động vạn năm!!!”

Lâm Hải đột nhiên nhớ tới, băng động vạn năm tại Bồng Lai Tiên Đảo, thời điểm tình cảnh khi đi tìm bức tranh da dê!

Sau khi xâm nhập vào một trăm mét của băng động vạn năm, Băng Nguyên tố ở bên trong, liền không hề nghe theo triệu hoán của chính mình.

Mà Lâm Hải lúc ấy đã hỏi thăm qua Lãnh Nguyệt Như, xuất hiện loại tình huống đó, chỉ có một khả năng.

Băng Nguyên tố ở phía dưới trăm mét, là tồn tại có cấp bậc cao hơn Băng Nguyên tố bình thường, có ý thức của mình!

Bây giờ nghĩ lại, đó không phải chính là tồn tại cực kỳ tương tự cùng Thiên Hỏa Phượng Diễm sao?

“Móa, cái Băng Nguyên tố trong băng động vạn năm đó, tuyệt đối cũng là một cái cấp bậc cùng Thiên Hỏa!”

Lâm Hải thoáng cái kích động rồi, nếu có thể đem cái Băng Nguyên tố kia luyện hóa, chẳng phải là lại có khả năng gia tăng đạo hạnh trên diện rộng sao?

“Nhớ rõ Nguyệt Như cô nương đã từng nói qua, Nguyên tố đẳng cấp cao chỉ có thuần phục đối phương, mới sẽ chủ động nhận chủ, điểm này cùng quá trình thu phục Thiên Hỏa Phượng Diễm, tương đối tương tự.”

“Trước không nói nữa, phải tìm thời gian trở về Bồng Lai Tiên Đảo một lần rồi!”

Lâm Hải thoáng cái bắt đầu cực kỳ tâm động, hắn vốn có ý định qua một thời gian ngắn, thì về Nhân Gian giới một chuyến.

Đến lúc đó, vừa vặn thừa cơ tiến vào Bồng Lai, đem cái Băng Nguyên tố đẳng cấp cao này, đi luyện hóa được!

“Thời điểm đi, tốt nhất có thể đột phá Địa Tiên cảnh, như vậy tỷ lệ thành công, sẽ càng lớn hơn một chút!”

Lâm Hải nhớ rõ Lãnh Nguyệt Như từng nói, phàm là thu phục Nguyên tố đẳng cấp cao, đều là người tu hành đã ngoài Địa Tiên.

Vạn nhất chính mình có tu vi cảnh giới quá thấp, bị cái Băng Nguyên tố đẳng cấp cao kia cự tuyệt, thì thật quá xấu hổ chết người ta rồi.

“Xem ra, còn phải nắm chặt cố gắng, tăng thực lực lên a!”

Lâm Hải suy nghĩ nghiêm chỉnh, đem ý niệm đi Bồng Lai thu phục Băng Nguyên tố ở trong đầu, trước đặt qua một bên.

Sau đó, ánh mắt ngưng tụ, đã rơi vào trên người ba người A Đại.

“Ba người các ngươi, chuẩn bị sẵn sàng, nghênh đón cường địch!”

“Nghênh đón cường địch?” Ba người A Đại nghe xong, lập tức vui vẻ, Lâm Hải gia gia đây là muốn thả bọn họ đi ra ngoài a!

Vừa nghĩ tới lại có thể rời khỏi bên người A Hoa, ba người không khỏi mặt mũi tràn đầy kích động.

“Chúng ta tuân mệnh!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, ý niệm khẽ động, lúc này mới ra khỏi Luyện Yêu Hồ, quay trở về khuê phòng của Hứa Linh.

“n?”

Lâm Hải vừa mới xuất hiện, chợt nghe thấy Hứa Thế Chương, đang tại bên ngoài lo lắng la tên chính mình.

“Đông Phương tiểu hữu, Đông Phương tiểu hữu!”

“Ai nha, tại sao không có đáp lại a!”

“Đại sự không ổn, đại sự không ổn a!”

Hứa Thế Chương nhanh chóng đến ứa ra mồ hôi lạnh, tại bên ngoài gấp gáp đi tới đi lui.

Thế nhưng mà, không có được Lâm Hải cho phép, lão cũng không dám tùy tiện đẩy cửa vào, nên đều không biết như thế nào cho phải rồi!

“Cái đại sự gì không ổn? Chẳng lẽ nói, người của Lạc Diệp Tông, đã tới?”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, vội vàng đi tới trước cửa, mở cửa ra, hướng phía hai người nhìn lại.

“Đông Phương tiểu hữu, ai nha, ngươi đã mở cửa rồi, việc lớn không tốt nữa à!” Hứa Thế Chương vừa thấy Lâm Hải, gương mặt lập tức kinh hoảng nói.

“Chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải nhíu mày hỏi.

“Đông Phương tiểu hữu, trước đó ngươi tại Hắc Ám Sâm Lâm, có phải giết một cái tên là Hồ Mãnh cùng một cái tên là Trương Mạc hay không?” Hứa Thế Chương lo lắng hỏi.

Lâm Hải liếc nhìn Hứa Thế Chương, nhàn nhạt gật đầu.

“Thật có việc này!”

“Hỏng rồi, hỏng rồi a!” Hứa Thế Chương vỗ đùi, mặt mũi tràn đầy bối rối.

Lâm Hải lập tức bất mãn nhìn lão một cái, cái Hứa Thế Chương này thân là nhất gia chi chủ, tố chất tâm lý như thế nào lại kém như vậy?

“Đông Phương Dã, vừa rồi biểu tỷ Đỗ Quyên đã về đến trong nhà rồi, biết được ngươi đã ở Đỗ gia, lập tức liền lên đường, tiến về Vân Kiếm Tông rồi!” Hứa Linh ở một bên, gấp gáp nói.

“Đỗ Quyên? Vân Kiếm Tông?” Lâm Hải sững sờ, tựa hồ ý thức được phát sinh cái gì.

“Hai người chết kia, là đệ tử Vân Kiếm Tông?” Lâm Hải đạm mạc mà hỏi.

“Còn không phải sao!” Hứa Thế Chương vỗ đùi, “Nếu là đệ tử bình thường thì thôi rồi, mấu chốt cái Hồ Mãnh kia, là nhi tử của Tam Trưởng lão Vân Kiếm Tông!”

“Thực lực của Vân Kiếm Tông, tại vùng Đông Xuyên xếp hạng thứ hai, càng tại phía trên Lạc Diệp Tông, nếu như cùng lúc với Lạc Diệp Tông tới hưng sư vấn tội, có thể liền nguy rồi a!”

Hứa Thế Nguyên ở một bên, thì là thở phào một hơi, sau đó vỗ vỗ Hứa Thế Chương.

“Đại ca, ngươi cũng không cần lo nghĩ quá mức, dù Đỗ Quyên thật sự đi mật báo, dẫn Vân Kiếm Tông đến báo thù trước, vẫn còn có thể nói.”

“Còn nói nữa, nếu Vân Kiếm Tông thật muốn đến báo thù, gấp cũng vô dụng, cùng lắm thì binh tới tướng đỡ, nước tới đấp đất chặn, không cần thiết chính mình rối loạn một tấc vuông!”

“Việc này quan hệ tới sinh tử tồn vong của Hứa gia, ta có thể không vội sao?” Hứa Thế Chương than thở nói, đồng thời trong nội tâm đối với Lâm Hải, không khỏi sinh ra oán niệm thật sâu.

Nếu không phải đối kháng với Lạc Diệp Tông, còn muốn dựa vào Lâm Hải, lão hiện tại thật muốn cùng Lâm Hải lập tức phủi sạch quan hệ.

Lão cũng không muốn toàn bộ Hứa gia đều bị Lâm Hải kéo xuống nước, cùng một chỗ với Lâm Hải đối kháng với Vân Kiếm Tông càng cường đại hơn!

“Được rồi, đều đừng nói nữa!”

Lâm Hải cau mày, nhàn nhạt nói ra, trong nội tâm bực bội một hồi.

Mẹ nó, một cái Lạc Diệp Tông còn chưa đủ, lại thêm một cái Vân Kiếm Tông, thật sự là phiền toái không ngừng!

Thực coi ca ca là dễ khi dễ phải không?

“Bất kể là Lạc Diệp Tông, hay là Vân Kiếm Tông, kẻ dám can đảm phạm ta, thì để cho gã có đến mà không có về!”

Lâm Hải nói xong lời này, phịch một tiếng đem cửa đóng lại, quay trở về phòng.

“Ai, Đông Phương tiểu hữu, Đông Phương...” Hứa Thế Chương thấy Lâm Hải càng là đem cửa đóng lại, lập tức khẩn trương một hồi.

Cái Lạc Diệp Tông này, nhìn thời gian có lẽ rất nhanh đã sắp tới rồi, hiện tại lại trêu chọc phải Vân Kiếm Tông.

Ngươi nha ngược lại là cầm cái chủ ý a, đóng cửa trốn đi tính toán là chuyện gì xảy ra?

Ít nhất, viện binh mà ngươi nói, ở nơi nào à?

“Đại ca, đừng hô nữa!” Hứa Thế Nguyên ở một bên, đem Hứa Thế Chương kéo lại.

“Nếu chúng ta đã lựa chọn tin tưởng Đông Phương tiểu hữu, thì phải tin tưởng đến cùng a!”

“Ai!” Hứa Thế Chương vô lực thở dài, “Cho dù không tin, chúng ta còn có lựa chọn khác sao?”

“Liệt tổ liệt tông của Hứa gia, nhất định phải bảo hộ Hứa gia ta, vượt qua cửa ải khó lần này a!”

Đồng thời với lúc Hứa Thế Chương lo lắng bối rối, Lâm Hải dĩ nhiên nằm ở trên giường nhỏ thơm ngào ngạt của Hứa Linh, đưa điện thoại di động lấy ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Khoảng cách với Đỗ gia Đông Xuyên, có còn xa lắm không?

Âm Chí Nhã: Chỉ còn năm trăm dặm, lập tức liền đến!

Âm Chí Nhã, chính là tên của Chủ thượng, nếu không phải lúc đăng kí weachat, đều cần tên thực, chỉ sợ liền cả bản thân Chủ thượng, đều đem cái tên đã sớm vứt đi không cần này, quên đến trên chín từng mây rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, sau khi tới, ngươi cùng Từ lão không nên vào tiến vào Đỗ gia, tại xung quanh Đỗ gia bắt đầu mai phục, tùy thời nghe ta hiệu lệnh!

Âm Chí Nhã: Tuân mệnh, Lâm Hải gia gia!

Giao phó xong cho Chủ thượng, Lâm Hải từ trên giường ngồi dậy, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang.

Lạc Diệp Tông, Vân Kiếm Tông?

Hừ!

Thực khiến ca ca nóng nảy, vậy xin lỗi, chỉ có thể coi là các ngươi xui xẻo!

“Uống!”

“Uống!”

“Uống!”

…

Đúng lúc này, trên không của Đỗ gia, đột nhiên vang lên tiếng kêu nhỏ liên tiếp, khí tức cường đại, thanh âm kéo dài, lại để cho người tuyên truyền giác ngộ.

Người có tu vi yếu ớt, càng là bị chấn đến trong óc ông ông tác hưởng, sắc mặt tái nhợt, lập tức thổ huyết!

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, trong mắt nổ bắn ra tinh mang!

Loại trực tiếp xâm nhập từ trên không nhà cửa này, dùng tiếng kêu gào để thị uy, có thể nói là bá đạo đến cực điểm, đối với chủ nhân của Đỗ gia, càng là một loại miệt thị trần trụi.

“Xem ra, là người của Lạc Diệp Tông, đến rồi!”

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, đẩy cửa đi ra ngoài.

“Đông Phương tiểu hữu!”

Hứa Thế Chương cùng Hứa Thế Nguyên vội vàng gom lại bên người Lâm Hải, vẻ mặt cảnh giác hướng phía giữa không trung nhìn lại.

Chỉ thấy năm đóa tường vân, mang theo nồng đậm uy áp, lăng không trôi nổi tại trên không của Đỗ gia.

Trong lúc đó, một đạo thanh âm ẩn chứa lực lượng chân nguyên khổng lồ, bỗng nhiên vang lên tại đám mây chính giữa!

“Ai dám đả thương Đại Trưởng lão của Lạc Diệp Tông ta, cút ra đây cho ta!!!”

Chương 1868: Cường địch đến!

“Gia chủ Đỗ gia Đỗ Quang Mãn, cung nghênh các vị Trưởng lão của Lạc Diệp Tông!”

Một đạo thanh âm to rõ vang lên, sau đó tường vân phi thăng, chính là Đỗ Quang Mãn bay đến trước mặt người tới.

Đối với sự tình năm cái Đại Thừa tôn sư của Lạc Diệp Tông, xông thẳng vào Đỗ gia, Đỗ Quang Mãn chẳng những không có một tia bất mãn, ngược lại mang trên mặt dáng tươi cười nồng đậm, ý nịnh nọt cực kỳ rõ ràng.

“Hừ!”

Người cầm đầu chính là Nhị Trưởng lão Nhạc Thiên Sơn của Lạc Diệp Tông, lập tức liếc xéo qua Đỗ Quang Mãn, cái mũi hừ lạnh một tiếng.

“Đỗ Quang Mãn, Đại Trưởng lão của Lạc Diệp Tông ta, tại Đỗ gia ngươi bị người chặt đứt một tay, nhi tử cũng bị người giết chết, ngươi phải bị tội gì?!”

Đỗ Quang Mãn nghe được, trong lòng lập tức giật mình, gấp gáp nói.

“Nhạc Trưởng lão đừng hiểu lầm, người làm thương Phong Trưởng lão, chính là một cái tiểu tử tên là Đông Phương Dã, hôm nay ta đã sai người, đem trọn cái trang viên phong tỏa, Đông Phương Dã có chạy đằng trời, chỉ đợi các vị Trưởng lão đến xử lý!”

Nhạc Thiên Sơn lúc này mới hừ lạnh một tiếng, dùng thần sắc từ trên cao nhìn xuống, liếc nhìn Đỗ Quang Mãn.

“Cái kia còn không mang ta đi qua!”

“Thỉnh, mấy vị Trưởng lão xin mời đi theo ta!”

Đỗ Quang Mãn vội vàng nhẹ gật đầu, sau đó quay người lại, tường vân bay thấp, hạ xuống tại trong sân của Hứa Thế Nguyên.

“Đông Phương Dã tiểu nhi, các vị Trưởng lão của Lạc Diệp Tông đã đích thân đến, còn không ra tạ tội!”

Đỗ Quang Mãn nhảy xuống khỏi tường vân, hướng phía trong phòng hò hét một tiếng.

“Đông Phương tiểu hữu, làm sao bây giờ?”

Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Thế Chương, đều là vẻ mặt khẩn trương, đứng tại trước khuê phòng Hứa Linh, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, trên mặt hiện lên một vòng cười lạnh đạm mạc.

“Người ta đều đã tìm tới cửa, còn có thể làm sao?”

“Đi, đi ra ngoài chiếu cố bọn chúng!”

Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Thế Chương sắc mặt đại biến, sau đó do dự mà hỏi.

“Đông Phương tiểu hữu, viện binh như lời ngươi nói...”

Đáng tiếc, bọn họ còn chưa nói hết lời, Lâm Hải đã ra khỏi tiểu viện của Hứa Linh, hướng phía sân nhỏ của Hứa Thế Nguyên mà đi.

Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Thế Chương liếc nhìn nhau, sau đó nhao nhao bất đắc dĩ lắc đầu.

Chuyện cho tới bây giờ, nói cái nữa cũng vô dụng rồi, đi ra ngoài trước rồi nói sau!

Hai người phân phó Hứa Linh, đợi tại trong khuê phòng, không cho phép đi ra.

Sau đó mang theo tâm tình tâm thần bất định, cũng đi theo Lâm Hải sau lưng, đã đến trong sân.

Chỉ trong chốc lát như vậy, trong trang viên của Đỗ gia, lần nữa xâm nhập mười mấy cái người tu hành có khí tức cường đại.

Đám người kia quần áo thống nhất, mang theo sát khí lành lạnh, tụ tập tại sau lưng năm cái Trưởng lão Nhạc Thiên Sơn, đem trọn cái sân nhỏ, hoàn toàn phong tỏa!

Chính là đệ tử Lạc Diệp Tông đi theo bọn người Nhạc Thiên Sơn mà đến, tu vi vậy mà tất cả đều đã ngoài Hóa Thần kỳ!

Hứa Thế Chương cùng Hứa Thế Nguyên vừa thấy cái trạng thái này, tâm liền nguội lạnh một nửa, lập tức gắt gao khóa lông mày.

Năm cái Trưởng lão của Lạc Diệp Tông, cộng thêm hai cái Đại Thừa của Đỗ gia đã ở đây, bảy cái Đại Thừa tôn sư, số lượng cùng Lâm Hải tính ra, ngược lại là cực kỳ nhất trí.

Không biết làm sao, viện binh theo như lời Lâm Hải, cho tới bây giờ cũng không có nhìn thấy.

Cho dù Hứa Thế Nguyên nương theo Tiên khí Phong Thu Kiếm, có thể lấy một địch ba, Hứa Thế Chương cũng có thể địch một cái.

Thế nhưng mà, đối phương còn có ba cái Đại Thừa a!

Huống chi, tại đây còn có mười mấy cái Hóa Thần cảnh, cũng là một cỗ lực lượng rất mạnh, tuyệt đối không thể khinh thường!

Xem ra một trận này, trừ phi xuất hiện kỳ tích, nếu không không hề có phần thắng a!

Không khỏi, hai người lập tức nắm chặt nắm đấm, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi khẩn trương.

“Nhạc Trưởng lão, cái tiểu tử đầu đầy tóc trắng kia, chính là Đông Phương Dã!”

Thấy Lâm Hải xuất hiện, Đỗ Quang Mãn lập tức đưa tay nhất chỉ, hướng phía Nhạc Thiên Sơn nói ra.

Nhạc Thiên Sơn nhíu hai mắt lại, một vòng hàn quang thoáng hiện, sau đó mang theo một cỗ uy nghiêm, liếc nhìn Lâm Hải.

“Quỳ xuống!”

Thanh âm lạnh lùng không mang theo một tia tình cảm, từ trong miệng Nhạc Thiên Sơn truyền ra, mang theo giọng điệu chân thật đáng tin!

Lâm Hải sững sờ, nhìn xung quanh một chút, sau đó chỉ vào cái mũi của chính mình, kinh ngạc hỏi.

“Ngươi là đang nói chuyện cùng ta sao?”

“Nói nhảm!” Trong mắt Nhạc Thiên Sơn lóe lên sát cơ, lạnh lùng nói, “Ngươi quỳ xuống cho ta!”

Lâm Hải bỗng nhiên nở nụ cười, hai mắt mang theo thần sắc đùa cợt thật sâu, nhất chỉ Nhạc Thiên Sơn, quay đầu nhìn về phía Hứa Thế Nguyên cười nói.

“Cái tên ngu xuẩn!”

Lâm Hải vừa mới nói xong, toàn bộ người trong sân, lập tức trợn mắt há hốc mồm, nguyên một đám dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Lâm Hải, phảng phất như đang nhìn xem một người ngu ngốc.

Mẹ nó, cái huynh đệ này bị dọa điên rồi a?

Cũng dám nói Nhạc Thiên Sơn là ngu xuẩn?

Chẳng lẽ cái này là bịp bợm tìm đường chết trong truyền thuyết sao?

Mà Nhạc Thiên Sơn tại sau khi Lâm Hải nói xong, toàn bộ mặt lập tức liền đen lại, thoáng cái trở nên cực kỳ khó coi!

Lão vốn tưởng rằng, dùng uy áp Đại Thừa tôn sư của chính mình, cộng thêm bốn Trưởng lão cùng mười mấy cái đệ tử ở sau lưng, loại khí thế cường đại này, cho dù đối phương là một cái Đại Thừa tôn sư, cũng sẽ bị lập tức bị dọa nước tiểu!

Lâm Hải bất quá chỉ là một cái nửa bước Địa Tiên, chỉ sợ chính mình vừa mới mở miệng, phải lập tức sợ tới mức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ rồi.

Không nghĩ tới, trang bức không thành bị thảo, tiểu tử này căn bản chính là cái ngu xuẩn, ở trước mặt nhiều người như vậy, lại còn nói lão là cái ngu xuẩn!

Trong lúc nhất thời, một cỗ cảm giác vô cùng nhục nhã, lập tức lại để cho Nhạc Thiên Sơn, phẫn nộ tới cực điểm!

“Tiểu tử, ngươi muốn chết!”

Quanh thân Nhạc Thiên Sơn, sát khí cuồn cuộn, phẫn nộ gào thét một tiếng.

Lão giờ phút này đối với Lâm Hải, thật sự là hận vào trong xương!

Bị một cái nửa bước Địa Tiên, gọi là ngu xuẩn ở trước mặt mọi người, cho dù một khắc sau đem Lâm Hải đánh đến hình thần câu diệt, hôm nay mặt mũi này coi như là mất hết.

Nhạc Thiên Sơn thật sự là vừa hối hận vừa giận, sớm biết như vậy đã không trang bức rồi, vừa lên liền đem tiểu tử này diệt, thì sao còn có việc này!

Lâm Hải nghe được, sắc mặt thì là mạnh mẽ biến đổi, một cỗ hàn ý lạnh như băng, từ trên người phát ra.

Sau đó, mạnh mẽ quay đầu, hai mắt như kiếm rơi vào trên người Nhạc Thiên Sơn, đưa tay hướng phía ngoài cửa nhất chỉ.

“Đừng nói không để cho ngươi cơ hội!”

“Nếu không muốn chết, lập tức mang theo người của ngươi, cút!”

Một tiếng gào to này của Lâm Hải, lại để cho Nhạc Thiên Sơn không khỏi khẽ giật mình, sau đó khó thở mà cười.

“Tiểu tử, không thể không nói, ta thực bội phục bổn sự tìm đường chết của ngươi, chỉ bằng...”

“Lập lại lần nữa, mang theo người của ngươi, cút!!!”

Không đợi Nhạc Thiên Sơn nói chuyện, Lâm Hải lại quát lớn một tiếng, đồng thời một cỗ sát cơ kinh khủng, liền tản mát ra!

Lời nói của Nhạc Thiên Sơn bị Lâm Hải thô bạo đánh gãy, lập tức biến sắc, càng thêm tức giận.

“Lão Tam, đem hắn phế đi!”

Theo Nhạc Thiên Sơn gầm lên một tiếng, một gã Đại Thừa tôn sư ở sau lưng, lập tức đem thân ảnh biến mất.

Sau một khắc, một cỗ khí tức kinh khủng, đột nhiên xuất hiện tại trước người Lâm Hải!

“Đừng hòng làm thương Đông Phương công tử!”

Hứa Thế Nguyên ở bên cạnh, lập tức nhíu lông mày lại, hét lớn một tiếng, sau đó đánh ra một chưởng.

Oanh!

Nhất thời, khí lãng lăn lộn giống như thủy triều, một đạo nhân ảnh bay ngược mà đi, chật vật rơi vào bên người Nhạc Thiên Sơn, nhìn Hứa Thế Nguyên bất động như núi ở trước người Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

Nhạc Thiên Sơn cũng là biến sắc, cao thấp đánh giá Hứa Thế Nguyên một phen, sau đó lạnh lùng nói ra.

“Ngươi chính là kẻ trong miệng Phong Trưởng lão, cái Hứa Thế Nguyên có thể lấy một địch ba kia a?”

Hứa Thế Nguyên mặt không biểu tình, liếc nhìn Nhạc Thiên Sơn, thản nhiên nói.

“Có ta ở đây, các ngươi đừng nghĩ làm thương tổn Đông Phương công tử!”

“Hừ!” Nhạc Thiên Sơn cười lạnh một tiếng, nhìn xem Hứa Thế Nguyên, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Chỉ bằng ngươi?”

“Ngươi có thể lấy một địch ba, thật là rất giỏi, nhưng ngươi có bản lãnh, lấy một địch bốn hay không đâu?”

Nói xong, sắc mặt Nhạc Thiên Sơn mạnh mẽ biến đổi, sau đó vung tay lên.

“Bốn cái các ngươi, cùng tiến lên!”

Vèo!

Sau một khắc, bốn Trưởng lão sau lưng Nhạc Thiên Sơn, thân ảnh lập tức biến mất cùng một chỗ.

Sắc mặt của Hứa Thế Nguyên không khỏi đại biến, cùng lúc lấy ra Phong Thu Kiếm, xẹt qua một đạo tia chớp trên không trung, đem bốn người đã cận thân bức lui!

Sau đó, lập tức chân đạp tường vân bay lên không.

Cùng lúc đó, bốn đạo lưu quang lóe lên, bốn Trưởng lão của Lạc Diệp Tông, cũng lên không mà lên.

Trong chớp mắt, bên trên bầu trời bóng kiếm bay múa, vầng sáng đạo pháp đầy trời, năm người đã đánh chung một chỗ!

“Chỗ còn lại này, giao cho huynh đệ Đỗ gia các ngươi, lên!”

“Vâng!”

Đỗ Quang Mãn đáp ứng một tiếng, cùng một gã Đại Thừa khác của Đỗ gia, xông về phía Hứa Thế Chương!

“Ai!”

Hứa Thế Chương than nhẹ một tiếng, viện binh theo như lời của Lâm Hải, đến bây giờ cũng không có xuất hiện.

Xem ra hôm nay, Hứa gia chạy trời không khỏi nắng rồi!

Chân đạp tường vân bay lên không, Hứa Thế Chương cùng hai cái huynh đệ của Đỗ gia, đấu lại với nhau.

Nhạc Thiên Sơn lúc này mới cười lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy xem thường liếc nhìn Lâm Hải.

“Tiểu tử, hiện tại, ngươi một lần nữa cuồng một cái cho ta thử xem!”

Chương 1869: Trước đánh ngã rồi nói sau!

Lâm Hải nghe được, thì là đùa giỡn liếc nhìn Nhạc Thiên Sơn, sau đó mở ra nhổ ra hai chữ.

“Ngu xuẩn!”

“Đậu phộng!”

Lần này, tất cả mọi người mộng bức, nhao nhao không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Lâm Hải.

Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Thế Chương đều đã bị người cuốn lấy rồi, Lâm Hải hôm nay chỉ còn lại một cái tư lệnh quang can.

Mà trong loại tình huống này, lại còn dám mắng Nhạc Thiên Sơn ngu xuẩn, thật không biết cái huynh đệ này lấy dũng khí ở đâu ra?

“Ngươi nói cái gì?!”

Nhạc Thiên Sơn càng là vừa tức vừa giận, không thể tưởng được đều đã đến cái lúc này rồi, Lâm Hải còn dám hung hăng càn quấy như thế, thật sự là không biết sống chết!

“Ngươi không có nghe rõ sao?” Lâm Hải chau mày, thản nhiên liếc nhìn Nhạc Thiên Sơn.

“Ta đây liền lập lại lần nữa!”

“Ta nói...” Lâm Hải giơ ngón tay lên, chỉ vào Nhạc Thiên Sơn, nói ra từng chữ từng chữ.

“Ngươi, là, ngu ngốc!”

“Chết!” Nhạc Thiên Sơn bị triệt để chọc giận, nếu như không đem Lâm Hải đánh chết giết tại chỗ, lão cũng không còn mặt mũi lăn lộn tại trước mặt đám đệ tử Lạc Diệp Tông nữa!

Vèo!

Sau một khắc, Nhạc Thiên Sơn đột nhiên biến mất, khí lưu trong không gian cuồng bạo chấn động một hồi, khí tức khủng bố, lập tức đã đến trên người Lâm Hải.

Sát cơ nồng đậm, trong khoảnh khắc đã đem Lâm Hải hoàn toàn bao phủ, lại để cho Lâm Hải đã không có bất luận cái cơ hội chạy trốn gì!

Oanh!

Cùng lúc đó, bàn tay của Nhạc Thiên Sơn đột nhiên đứng lên, một cỗ khí lãng đông lạnh thấu xương tủy lạnh như băng xuất hiện tại trong lòng bàn tay, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, đập rơi xuống!

“Bà mẹ nó, đối phó một cái nửa bước Địa Tiên, Nhị Trưởng lão vậy mà dùng ra tuyệt học của mình, Hàn Băng Chưởng!”

“Xem ra, Nhị Trưởng lão đối với tiểu tử này là hận vào xương cốt, thật sự nổi giận rồi!”

“Đáng đời tiểu tử này không may, lại dám nói năng lỗ mãng đối với Nhị Trưởng lão như thế, chết cũng là đáng đời!”

“Đại Thừa tôn sư không thể nghịch, tiểu tử này, cuối cùng là không có hiểu được đạo lý này a!”

Các đệ tử của Lạc Diệp Tông, nhao nhao mang theo xem thường ánh mắt, lắc đầu cười lạnh.

Không có người cho rằng, Lâm Hải tại dưới tuyệt học của Nhị Trưởng lão, còn có thể bảo vệ mệnh đến.

Mà biểu hiện của Lâm Hải, tựa hồ càng thêm xác minh cách nghĩ trong tâm bọn họ.

Chỉ thấy Lâm Hải, vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, phảng phất liền cả cảm xúc đều không có một tia chấn động.

Cái dạng kia, rất giống như là đã sợ choáng váng, hoàn toàn đã không có chút phản ứng nào.

Chỉ có Nhạc Thiên Sơn, tại thời điểm công kích của mình sắp rơi vào trên người Lâm Hải, mới đột nhiên chú ý tới, khóe miệng Lâm Hải, vậy mà mang theo một tia cười lạnh nhàn nhạt.

Hơn nữa bên trong cái nụ cười lạnh kia, tựa hồ tràn đầy xem thường cùng khinh thường, càng là một loại bỏ qua thật sâu đối với lão.

“n?”

Trong lòng Nhạc Thiên Sơn mạnh mẽ nhảy dựng, không biết vì sao, một cỗ dự cảm bất thường xông lên đầu.

Oanh!

Đúng lúc này, một tiếng nổ mạnh truyền đến, chính là một chưởng của Nhạc Thiên Sơn, đánh trúng vào mục tiêu.

“Hô ~”

Nhạc Thiên Sơn lúc này mới thở dài ra một hơi, thầm nói một tiếng chính mình quá lo lắng.

Lâm Hải dù nói thế nào, cũng bất quá chỉ là một cái nửa bước Địa Tiên, một chưởng bổ xuống này của chính mình, hắn dĩ nhiên đã không có khả năng còn mạng sống!

Nhưng vừa nghĩ tới đây, sắc mặt Nhạc Thiên Sơn lại đột nhiên biến đổi, một cỗ kinh hãi thật sâu lập tức xông lên đầu.

“Không tốt!”

Nhạc Thiên Sơn quá sợ hãi, chỉ cảm thấy địa phương mà mình đánh trúng, đột nhiên có một cỗ lực phản chấn cường đại truyền đến, vậy mà đưa lão chấn đến khí huyết lăn lộn, thân thể kìm lòng không được, hướng phía sau bay ngược đi!

“Điều này sao có thể!”

Nhạc Thiên Sơn hoảng sợ không thôi, đầu Lâm Hải làm sao có thể cứng như vậy, vậy mà đem chính mình bắn đi ra!

Mang theo rung động thật sâu, ngẩng đầu nhìn lại, sau một khắc con mắt của Nhạc Thiên Sơn, lập tức trừng tròn xoe, tràn đầy chấn động!

Chỉ thấy không biết lúc nào, trước người Lâm Hải, vậy mà xuất hiện một đạo nhân ảnh!

Một chưởng của chính mình kia, ở đâu là đánh tới trên người Lâm Hải?

Mà là bị người thần bí này, một chưởng vỗ trở lại!

Vèo!

Đúng lúc này, thân ảnh của người thần bí này đột nhiên biến mất, sau một khắc dĩ nhiên đã truy đến trước người Nhạc Thiên Sơn, hướng phía Nhạc Thiên Sơn, oanh đến một quyền!

“Không tốt!”

Nhạc Thiên Sơn đang tại bay ngược, chỉ cảm thấy một cỗ thật sâu sợ hãi, lập tức quanh quẩn trong lòng.

Lão hoảng sợ phát hiện, thực lực của người ra một quyền này, vậy mà vô cùng cường hãn, hoàn toàn không phải lão có thể tiếp được!

“Đại Thừa tôn sư, hơn nữa chiến lực tại phía trên ta!”

Toàn thân Nhạc Thiên Sơn lập tức run lên, song chưởng múa may trước người, chân nguyên tại trong lòng bàn tay lăn lộn, lập tức hình thành một cái khối không khí, hướng phía trước mạnh mẽ đẩy ra!

Oanh!

Nhất thời, một quyền của người tới, đánh vào phía trên khối không khí, khối không khí ầm ầm nổ, Nhạc Thiên Sơn bị chấn động lần nữa rất nhanh bay ngược lại, ngực đau xót, gần muốn thổ huyết!

“Thật đáng sợ!”

Đồng tử của Nhạc Thiên Sơn co rút lại một hồi, lập tức bắt đầu sinh thoái ý.

Nhưng còn chưa chờ lão ngừng ổn thân thể, đột nhiên có hai đạo khí tức cường đại, trống rỗng xuất hiện từ phía sau của lão, lại để cho lão đột nhiên cả kinh!

“Ai?!”

Nhạc Thiên Sơn hoảng sợ biến sắc, mạnh mẽ quay đầu lại, đã thấy hai đạo bóng người lạ lẫm, giờ phút này đã hình thành xu thế vây lại, ngăn cản phía sau lão.

Mà cùng lúc đó, chính là cái cao thủ phía trước kia, cũng dừng bước chân lại, chân nguyên quanh thân nhấp nhô, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chăm chú vào lão!

Trong chốc lát, Nhạc Thiên Sơn đã bị ba người cao thủ lạ lẫm, thành hình tam giác bao vây vào giữa, phong tỏa toàn bộ đường lui!

Đồng tử Nhạc Thiên Sơn kịch liệt co rút lại, nhìn ba người kia, trong lòng quả thực rung mạnh vô cùng.

Lão kinh hãi phát hiện, khí tức của ba người này, vậy mà vô cùng cường đại.

Tuy đều là Đại Thừa tôn sư, nhưng bất kỳ một cái nào, thực lực đều muốn tại phía trên lão.

Nhất là người vừa mới bắt đầu đã ra tay công kích chính mình kia, coi như là so sánh cùng Hứa Thế Nguyên, đều chưa hẳn rơi vào hạ phong!

Bị ba cái cao thủ cường đại như vậy vây quanh, Nhạc Thiên Sơn lão cho dù sử xuất ra tất cả vốn liếng, cũng có chạy đằng trời!

Không khỏi, sắc mặt Nhạc Thiên Sơn thay đổi, một cỗ sợ hãi thật sâu, xông lên đầu.

“Ba vị bằng hữu, tại hạ là Nhị Trưởng lão Nhạc Thiên Sơn của Lạc Diệp Tông, các ngươi là người phương nào?”

“A Đại!”

“A Nhị!”

“A Tam!”

Ba người vẻ mặt lạnh lùng, nhìn xem Nhạc Thiên Sơn, từng cái nói ra.

“A Đại, A Nhị, A Tam?!”

Nhạc Thiên Sơn sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Ba người cường đại như thế, như thế nào lại lấy loại danh tự này, tựa như hạ nhân của người khác vậy.

“Không biết tại hạ đã đắc tội ba vị ở đâu, kính xin cáo tri, tại hạ nhất định sẽ đến nhà tạ tội!”

Nhạc Thiên Sơn hướng phía ba người A Đại ôm quyền, vô cùng cung kính nói.

Đối mặt với ba người A Đại, dù lão đường đường là Nhị Trưởng lão của Lạc Diệp Tông, cũng lập tức kinh sợ rồi.

A Đại không nói gì, mà là quay đầu, nhìn về phía Lâm Hải.

“Công tử, muốn chết hay muốn sống?”

Sắc mặt Nhạc Thiên Sơn đột nhiên biến đổi, hoảng sợ hướng phía Lâm Hải nhìn lại, thiếu chút nữa đem lão dọa đến gục xuống!

A Đại hỏi lời này, lại đã quá rõ ràng rồi, ba người bọn họ rõ ràng thật sự là hạ nhân!

Mà chủ nhân của bọn họ, dĩ nhiên là cái Đông Phương Dã mà chính mình muốn giết kia!

“Ngươi mẹ nó!”

Nhạc Thiên Sơn thiếu chút nữa khóc, trách không được Lâm Hải lại cuồng như vậy, nguyên lai người ta thật sự có lực lượng a!

Ngươi nha có hạ nhân ngưu bức như vậy, sớm con mẹ nó nói gì a!

Sớm nói lão tử nhất định sẽ trốn rất xa, ngu xuẩn mới con mẹ nó trêu chọc ngươi a!

Mà Lâm Hải giờ phút này, chính là dùng vẻ mặt lười nhác tu sửa móng tay, thấy A Đại xin chỉ thị, cũng không ngẩng đầu lên mà nhàn nhạt nói ra.

“Trước đánh ngã rồi nói sau!”

“Vâng!”

A Đại đáp ứng một tiếng, sau đó quay đầu, ánh mắt lập tức phát lạnh!

“Động thủ!” Theo A Đại ra lệnh một tiếng, ba người lập tức huy động cánh tay, đạo pháp uy mãnh, lăn lộn như nước thủy triều, trong khoảnh khắc đã đem Nhạc Thiên Sơn vẻ mặt tuyệt vọng, triệt để chôn vùi!

Chương 1870: Sống thoát một cái Ảnh Đế a!

“Nhị Trưởng lão!!!”

Trên bầu trời, bốn Trưởng lão đang chiến đấu cùng Hứa Thế Nguyên, đã chú ý tới tình huống bên này, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi.

Nhưng mà, muốn cứu viện cũng đã muộn!

Vầng sáng đạo pháp tan hết, thân ảnh của ba người A Đại hiển hiện ra, giống như ba tôn Thần Ma uy nghiêm, đứng thẳng ở bên trong đó!

Mà Nhạc Thiên Sơn, trên mặt thì là mang theo sợ hãi cùng nhục nhã thật sâu, bị A Đại dùng một cước giẫm ở trên mặt đất!

Phốc phốc phốc!

Trong miệng Nhạc Thiên Sơn, không ngừng phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, khí tức suy yếu, xem xét là bị thương thế rất nặng.

Đối mặt với ba cái Đại Thừa cảnh thực lực đều tại phía trên lão, Nhạc Thiên Sơn cơ hồ không có một tia năng lực phản kháng, lập tức liền bị bắt sống!

“Công tử, người đã đánh ngã!”

Cái lúc này, A Đại đột nhiên ôm quyền, hướng phía Lâm Hải cung kính nói.

Lâm Hải lúc này mới nhàn nhạt ngẩng đầu xem, lười biếng liếc nhìn Nhạc Thiên Sơn ở trên mặt đất.

Nhạc Thiên Sơn giờ phút này mặt mũi tràn đầy sợ hãi, sau khi nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, toàn thân không khỏi giật mình một cái, khàn cả giọng hô.

“Tiểu tử, ngươi tốt nhất là thả ta, nếu không Lạc Diệp Tông, sẽ không tha cho ngươi!”

Lâm Hải nghe được, trong mắt lập tức lóe lên hàn mang, nhàn nhạt nhổ ra hai chữ.

“Ngu xuẩn!”

Lâm Hải vốn còn muốn dùng Nhạc Thiên Sơn, để bức bách người của Lạc Diệp Tông rút đi, không nghĩ tới Nhạc Thiên Sơn lại dám uy hiếp chính mình!

Không biết ca ca, từ trước đến nay con mẹ nó ăn mềm không ăn cứng sao?

“Giết a!”

Lâm Hải nói xong, lần nữa cúi đầu, vẻ mặt thành thật nhìn nhìn móng tay.

“Tiểu tử, ngươi dám!”

Nhạc Thiên Sơn sợ tới mức vong hồn đều bốc lên, không nghĩ tới một câu của chính mình, lại khiến Lâm Hải có quyết định như vậy.

“Ta là Nhị Trưởng lão của Lạc Diệp Tông, nếu như ngươi giết ta...”

Phốc!

Nhạc Thiên Sơn còn chưa dứt lời, đã bị một cước nặng như Thái Sơn của A Đại, trực tiếp đạp vỡ nội tạng, chết oan chết uổng!

Vèo!

Ngay sau đó, Nguyên Thần Đại Thừa của Nhạc Thiên Sơn, từ trong thi thể bay ra, mang theo sợ hãi đoạt mệnh thật sâu mà chạy như điên!

“Bắt lấy lão!”

A Đại gào to một tiếng, A Nhị cùng A Tam lập tức muốn ra tay, lại bị Lâm Hải ngăn lại.

“Không cần phải xen vào Nguyên Thần của lão, đi trợ giúp Hứa Thế Nguyên, đem bốn cái trên bầu trời kia, cùng nhau cầm xuống!”

“Vâng!”

A Đại khẽ giật mình, tuy khó hiểu Lâm Hải tại sao lại phóng thích cho Nguyên Thần của Nhạc Thiên Sơn đào tẩu, nhưng vẫn là đáp ứng một tiếng.

Sau đó, ba đóa tường vân bay lên trời, thẳng đến bốn Trưởng lão khác phóng đi!

Bốn Trưởng lão này, đã sớm mộng bức.

Chẳng ai ngờ rằng, Nhị Trưởng lão cường đại nhất trong bọn họ, lại cứ ở trong thời gian một cái nháy mắt như vậy, liền ném đi tánh mạng, chỉ còn có Nguyên Thần đào thoát.

Chờ bọn họ phục hồi tinh thần lại, ba người A Đại đã mang theo tường vân, hướng phía bọn họ nhào tới.

“Chạy mau!”

Cơ hồ không có chút gì do dự, bốn người này quát to một tiếng, quay đầu bỏ chạy!

Bốn người bọn họ người hợp chiến với Hứa Thế Nguyên, tuy vững vàng chiếm cứ thượng phong, nhưng thủy chung không làm gì được Hứa Thế Nguyên.

Cái này lại đã để cho bọn họ đủ đau đầu rồi, bây giờ ba cái cao thủ miểu sát Nhạc Thiên Sơn, lại lao đến.

Nếu bọn họ thật sự không chạy, tuyệt đối sẽ rơi vào một cái kết cục giống với Nhạc Thiên Sơn!

“Đều ở lại cho ta!”

Ba người A Đại quát lớn một tiếng, ngang nhiên ra tay, lập tức vô số hào quang đạo pháp, hướng phía bốn người mãnh liệt mà đi.

Ngay tại lúc đó, Tiên kiếm trong tay Hứa Thế Nguyên, vung vẩy như cầu vồng, vô số bóng kiếm giống như là lồng giam, cũng hướng phía đỉnh đầu của bốn người rơi xuống!

“A!!!”

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, các đệ tử của Lạc Diệp Tông ở trên mặt đất, vội vàng sợ hãi ngẩng đầu nhìn lại.

Sau đó, bọn Hóa Thần Địa Tiên ngày thường cao cao tại thượng này, nguyên một đám sắc mặt trắng bệch, sắp khóc rồi!

Chỉ thấy bốn Trưởng lão trên bầu trời, trực tiếp có ba cái, bị bọn người A Đại cùng Hứa Thế Nguyên chặn đường xuống dưới.

Hơn nữa ba người này chỉ lo chạy trốn, sớm đã không có ý chí chiến đấu, trong nháy mắt đã bị đánh thương, từ trên đám mây ngã rơi xuống!

Bọn người A Đại cùng Hứa Thế Nguyên theo sát tới, đem ba người dẫm nát dưới chân, chế trụ yếu huyệt, bắt sống!

Trong chớp mắt công phu, ngũ đại Trưởng lão của Lạc Diệp Tông, một chết ba thương, chỉ có một chạy trối chết!

“Chỉ có ba cái?”

Lâm Hải nhìn ba người trên mặt đất, nhướn mày, có chút kinh ngạc nhìn về phía A Đại.

A Đại đột nhiên cả kinh, toàn thân không khỏi giật mình một cái, cuống quít khẩn trương cúi đầu xuống.

“Công tử, A Đại vô năng, không cẩn thận để chạy một cái!”

“Ta, ta cái này đi bắt lão trở lại!”

Nói xong, A Đại quay người lại, muốn đuổi theo cái Trưởng lão đã đào tẩu kia.

“Không cần!”

Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, lắc đầu.

A Đại lập tức không dám động rồi, chỉ là nhìn Lâm Hải hướng phía bên này đi tới, vẻ mặt bối rối.

Sau đó, phù phù một tiếng, tại bên trong ánh mắt kinh ngạc khiếp sợ của tất cả mọi người, A Đại trực tiếp quỳ gối ở trước mặt Lâm Hải.

“A Đại hành sự bất lực, thỉnh công tử trách phạt!”

“Tê ~”

Một màn này, lại để cho hết thảy mọi người tất cả đều sợ ngây người, chẳng ai ngờ rằng, A Đại đường đường là Đại Thừa tôn sư, so với Trưởng lão Nhạc Thiên Sơn của Lạc Diệp Tông, là nhân vật còn phải cường đại ngưu bức hơn nhiều, vậy mà quỳ xuống cho Lâm Hải ở trước mặt mọi người!

Cái người trẻ tuổi gọi là Đông Phương Dã này, đến tột cùng là thân phận gì?

Mà ngay cả Hứa Thế Nguyên ở bên cạnh, đều xem đến ngẩn ngơ, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

“Xem ra ta đoán không sai, bối cảnh của Đông Phương công tử, quả nhiên sâu không lường được a!”

Lâm Hải thấy A Đại quỳ xuống, cũng là không khỏi sững sờ, sau đó lã chã bật cười.

“Đứng lên đi, ta lại chưa nói trách ngươi!”

Nhưng mà, A Đại lại quỳ sát tại dưới chân Lâm Hải, căn bản động cũng không dám động, thậm chí bắt đầu lạnh run.

Nhất thời, cái bầy đệ tử Lạc Diệp Tông đã bị dọa ngốc kia, không khỏi nhao nhao nuốt ngụm nước miếng lớn, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Thậm chí ba cái Trưởng lão đã bị bắt kia, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, đều tràn đầy kính sợ.

Một lời diệt sát Nhạc Thiên Sơn, hôm nay một ánh mắt, lại để cho cường giả như A Đại, quỳ sát đất, lạnh run, không dám đứng dậy!

Trời ạ, Lạc Diệp Tông đến cùng đắc tội với một cái tồn tại khủng bố như thế nào à?

Lâm Hải giờ phút này, cũng có chút không hiểu thấu rồi, mẹ nó, ca ca có đáng sợ như vậy sao?

Không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu một hồi, cái A Đại này hôm nay, như thế nào có điểm gì là lạ đấy.

Ngay tại thời khắc Lâm Hải cảm thấy kỳ quái, đột nhiên có một đạo thanh âm chỉ có hắn nghe được, truyền vào trong tai.

Chính là A Đại, lấy chân nguyên hội tụ thành sợi, hướng phía Lâm Hải truyền âm.

“Lâm Hải gia gia, A Hoa ba ba sớm có giao phó, nói ngươi là thuộc quần cộc, đặc biệt có thể giả bộ trang bức.”

“Cho nên, để cho ba cái chúng ta sau khi đi ra ngoài, tận hết khả năng phối hợp với ngươi, đem bức trang xinh đẹp thoáng một phát, đừng ném mặt mũi của A Hoa ba ba!”

Nói xong, A Đại vẫn dán mặt trên mặt đất, vẫn không quên hướng phía Lâm Hải há miệng, mở trừng hai mắt.

Phốc!

Lời nói của A Đại, lại để cho dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ném xuống đất!

“Cút!”

Lâm Hải tức đến một cước đá vào trên mông đít của A Đại.

Mẹ nó, nói mò mẫm cái gì đó, ca ca con mẹ nó lúc nào có thể đặc biệt giả bộ trang bức?

Ca ca cái kia gọi là kèm theo bá khí, có hiểu hay không à?

“Ách!”

A Đại bị Lâm Hải đạp một cước, thân thể lập tức trực tiếp bay lên, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

Sau đó, tại trong ánh nhìn soi mói chấn động không thôi của tất cả mọi người, còn đánh thêm mấy cái lăn, sau đó phun ra một búng máu.

“Tạ công tử, ân không giết!”

A Đại phảng phất như bị trọng thương nặng nề, cố hết sức đứng lên, vẻ mặt cảm kích vội vàng lần nữa quỳ xuống, hướng phía Lâm Hải khấu tạ nói.

“Ách...”

Lâm Hải nhìn A Đại, hai mắt đăm đăm, lập tức liền mộng bức.

Mẹ nó, một cước kia của ca ca, chỉ là nhẹ nhẹ một chút mà thôi, ngươi con mẹ nó có cần thổ huyết thành như vầy không?

Mà lúc này đây, truyền âm của A Đại, lần nữa tiến vào trong lỗ tai của Lâm Hải.

“Lâm Hải gia gia, ta diễn như a? Hắc hắc, khi thấy A Hoa ba ba, ngươi nên nói tốt vài câu cho ta a!”

“Mẹ, quá giống như sao rồi, diễn đến ca ca đều con mẹ nó thiếu chút nữa tin rồi!” Lâm Hải quả thực bó tay rồi. A Đại tu tiên, thật sự là nhân tài không được trọng dụng rồi, cái này con mẹ nó sống thoát một cái Ảnh Đế a!

Chương 1871: Muốn sống, thì đem cái này ăn hết!

“Hừ, đứng lên đi, nếu có lần sau nữa, nhất định trảm không buông tha!”

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng làm mặt lạnh lấy, giả trang ra một bộ dạng cao ngạo, lạnh lùng nói.

A Đại đều ra sức biểu diễn như vậy rồi, Lâm Hải không trang cái bức, thật sự có chút xin lỗi A Đại rồi.

“Tạ công tử!”

Vẻ mặt A Đại đại hỉ, giống như trút được gánh nặng mà đứng lên, về tới bên người Lâm Hải.

“Tê ~”

Hai cái hàng trang bức biểu diễn một phen, lại để cho ba cái Trưởng lão bị bắt, cùng các đệ tử của Lạc Diệp Tông, lần nữa hít một hơi khí lạnh, đối với Lâm Hải càng thêm kính sợ rồi.

A Đại là tuyệt thế cao thủ như vậy, sinh tử vậy mà đều do một lời của Lâm Hải quyết định!

Trời ạ, cái này mẹ nó không phải là đắc tội với Thái tử gia của Thiên Vận Quốc đi à nha?

Mà ngay cả Hứa Thế Chương cùng huynh đệ Đỗ Quang Mãn, giờ phút này đã chấn kinh mà đình chỉ chiến đấu từ lâu.

Ba người giống như là tượng gỗ, đứng ở đàng xa, nhìn hết thảy phát sinh trước mắt, tất cả đều mộng bức.

Bất quá, nội tâm cảm xúc của ba người này, nhưng lại hoàn toàn trái lại.

Hứa Thế Chương giờ phút này, hoàn toàn không cách nào ức chế kích động cùng cuồng hỉ trong nội tâm, cơ bắp trên mặt hưng phấn đến run rẩy lên.

“Hứa gia được cứu rồi, cái Đông Phương công tử này, thật sự là ẩn dấu quá kỹ đó a!”

Mà huynh đệ Đỗ Quang Mãn, giờ phút này thì là mặt mũi tràn đầy tro tàn, một tấm mặt mo này so chết cha còn khó xem hơn.

Giờ phút này nhìn xem bọn người Lâm Hải cùng A Đại, trong lòng nhịn không được bang bang trực nhảy, nội tâm sợ hãi càng ngày càng sâu.

Lâm Hải không chút do dự giết Nhạc Thiên Sơn, hôm nay lại bắt giữ ba vị Trưởng lão khác của Lạc Diệp Tông, không phải cường thế bình thường!

Loại nhân vật cường hoành này, căn bản không cho phép người khác ngỗ nghịch, cái A Đại kia cũng bởi vì Lạc Diệp Tông có một Trưởng lão đào tẩu, đều phải lạy đất cầu xin tha thứ, mới miễn được vừa chết!

Hai huynh đệ Đỗ gia bọn họ, lại cùng một chỗ với Lạc Diệp Tông, chuẩn bị đối phó với Lâm Hải cùng Hứa gia.

Sau đó, Lâm Hải có khả năng buông tha cho bọn họ sao?

Hai người liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương, thấy được sợ hãi cùng hối hận thật sâu.

Nếu như Lâm Hải giận dữ, gây chuyện không tốt hôm nay, thì chính là ngày Hứa gia diệt vong a!

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Hai huynh đệ Đỗ Quang Mãn, không khỏi khẩn trương sợ hãi đến mức trái tim kinh hoàng, bắt đầu cấp tốc suy tư biện pháp, xem có thể khẩn cầu Lâm Hải như thế nào, mới buông tha cho hai người bọn họ cùng Đỗ gia!

Cạch cạch cạch ~

Cái lúc này, Lâm Hải từng bước một, hướng phía ba cái Trưởng lão Lạc Diệp Tông bị bắt kia mà đi đến.

Thanh âm mỗi một bước rơi xuống đất, tựa như một thanh búa tạ, nện ở trong lòng ba cái Trưởng lão này, lại để cho thân thể của bọn họ, nhịn không được mà đi theo run rẩy.

Thẳng đến khi bước chân của Lâm Hải, đứng tại trước mắt của bọn họ, sợ hãi trong tâm bọn họ, cũng cuối cùng đã tới cực điểm.

“Đông Phương tiểu hữu, sự tình trước đó, có thể là hiểu lầm...”

Một cái Trưởng lão bên trong, cả gan nói ra.

Ba!

Lời còn chưa nói hết, đã bị A Đại ở một bên, trực tiếp tát tới một cái miệng rộng.

“Công tử nhà ta, lại để cho ngươi nói chuyện sao!” Lời nói lạnh như băng của A Đại, mang theo lạnh lẽo khắc nghiệt.

“Ồ?” Lâm Hải vừa nghiêng đầu, phi thường kinh ngạc liếc nhìn A Đại, không khỏi âm thầm gật đầu.

Mẹ nó, luận trang bức, cái huynh đệ này tạo nghệ sâu a!

Bất quá, Lâm Hải cũng không có ngăn cản, bởi vì hắn phát hiện, A Đại phối hợp trang bức như vậy, hiệu quả thần kỳ tốt hơn.

Những thứ không nói khác, mười mấy cái đệ tử Lạc Diệp Tông Hóa Thần kỳ kia, giờ phút này đang nhìn mình tràn đầy sợ hãi.

Theo lý thuyết, đám Hóa Thần cảnh này cũng là một cỗ lực lượng cường đại, nhưng bây giờ ngạnh sinh sinh lại bị dọa đến đứng ở nơi đó, động cũng không dám động.

Hơn nữa năm đại Trưởng lão đầu lĩnh, trong chớp mắt công phu, đã vừa chết vừa trốn ba cái bị bắt.

Bọn Hóa Thần cảnh này không có người tâm phúc, nội tâm tức thì bị vô tận sợ hãi tràn ngập, thậm chí liền cả dũng khí chạy trốn cũng không có!

“Hỏi các ngươi một câu, muốn chết hay là muốn sống?”

Lâm Hải cúi đầu xuống, từ trên cao nhìn xuống nhìn xem ba cái Trưởng lão bị dẫm nát dưới chân, nhàn nhạt mà hỏi.

Sắc mặt của ba cái Trưởng lão biến đổi, ai con mẹ nó muốn chết à?

Thế nhưng mà, bọn họ ngày thường ở bên trong tông môn, đều là vẻ mặt uy nghiêm, là tồn tại cao cao tại thượng.

Hôm nay, tại trước mặt nhiều tông môn đệ tử như vậy, lại để cho bọn họ mở miệng cầu xin tha thứ, bọn họ thật sự có chút không mở miệng được a!

“Không nói? Cái kia chính là muốn chết rồi?”

Lâm Hải bĩu môi cười cười, sau đó liếc nhìn A Đại.

“Ngươi biết nên làm như thế nào rồi đi!”

“A Đại minh bạch!” A Đại đáp ứng một tiếng, trong mắt hiện lên một vòng hàn quang, nhe răng cười nhìn về phía ba cái Trưởng lão.

Sau đó, ánh mắt mạnh mẽ ngưng tụ, đứng tại trước mặt Trưởng lão bị Hứa Thế Nguyên dẫm ở dưới chân.

“Nghe nói, ngươi muốn chết?”

“Không không không!” Cái Trưởng lão kia, sợ tới mức vội vàng lắc đầu liên tục.

“Ta không muốn chết, ta muốn sống!”

Nghênh tiếp cái ánh mắt giống như sát nhân của A Đại kia, cái Trưởng lão này nào còn lo lắng tới mặt mũi, lập tức thất kinh nói.

“Muốn sống, liền đem cái này ăn hết!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem một viên đan dược màu xanh lá, nhét vào trước mặt cái Trưởng lão này.

“Cái này, đây là cái gì?” Người Trưởng lão kia hoảng sợ biến sắc, chỉ là nhìn màu sắc đan dược, đã biết rõ chính là độc dược.

“Không cần ngạc nhiên, Khống Thần Đan mà thôi!” Lâm Hải nhàn nhạt nói ra.

“Khống Thần Đan?!!!”

Cái Trưởng lão kia nghe được, toàn thân đột nhiên giật mình một cái, hồn đều thiếu chút nữa đã bị dọa bay.

Danh khí của Khống Thần Đan, thế nhưng mà quá lớn.

Tuy phẩm giai không cao, nhưng độc tính lại rất mạnh, một khi phát tác lại để cho người sống không bằng chết!

Mặc dù là Đại Thừa tôn sư, phục dùng Khống Thần Đan, vận mệnh cũng chỉ có nước bị người khống chế!

“Không, ta không ăn, ta không ăn!”

Tên Trưởng lão kia mặt mũi tràn đầy sợ hãi, sợ tới mức lắc đầu liên tục nói.

“Không ăn?” Lâm Hải bĩu môi cười cười, “Cái kia cũng chỉ có thể chết rồi!”

“Ngươi, ngươi không thể giết ta!”

“Tứ Trưởng lão đã đào tẩu rồi, lão tất sẽ về Lạc Diệp Tông kêu viện binh, đến lúc đó Tông chủ sẽ đích thân đến, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Thức thời, ngươi bây giờ tha cho chúng ta, chúng ta tất sẽ tại trước mặt Tông chủ, cầu tình cho ngươi!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy bật cười liếc nhìn người Trưởng lão này, thần sắc tràn đầy mỉa mai.

“Ai nói cho ngươi biết, Tứ Trưởng lão đã đào tẩu?”

“Ách...” Người Trưởng lão này khẽ giật mình, nhìn xem Lâm Hải mặt mũi tràn đầy mờ mịt.

Tứ Trưởng lão vừa rồi đã chạy thoát đi ra ngoài, là mọi người tận mắt nhìn thấy a, cái này còn có thể có giả hay sao?

Ở thời khắc vẻ mặt tên Trưởng lão này khó hiểu, Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía phương hướng Tứ Trưởng lão đào tẩu.

Sau đó, Lâm Hải nhướn mày, không quá cao hứng nói.

“Xử lý chuyện này chậm rì rì, còn ra thể thống gì?! Là bức ta thả chó cắn người ư?!”

“Đừng, đừng thả chó!” Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên một đạo thanh âm mang theo sợ hãi thật sâu, từ xa mà đến gần truyền đến.

Mọi người cả kinh, nhao nhao quay đầu nhìn lại, sau đó chỉ thấy một đạo nhân ảnh đã bay tiến đến, ngã ở trước mặt Lâm Hải.

Phanh!

Nhất thời, một tiếng trầm đục, bụi mù trên mặt đất nổi lên bốn phía, đem người trong sân, sợ tới mức toàn thân giật mình một cái.

Nhưng cúi đầu nhìn lại, chờ sau khi thấy rõ người trên mặt đất, tất cả mọi người đều hoảng sợ há to miệng, nguyên một đám lộ ra khuôn mặt khó có thể tin!

“Lão Tứ!!!”

Ba cái Trưởng lão bị bắt ở, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng thật sâu.

Chỉ thấy bị ngã trên mặt đất, bất ngờ chính là cái Tứ Trưởng lão trước đó đã đào tẩu kia!

Hơn nữa, bộ dạng của giờ phút này Tứ Trưởng lão, quả thực quá thảm rồi.

Đường đường là Đại Thừa tôn sư, khuôn mặt sống sờ sờ bị đánh sưng thành đầu heo, hấp hối, mắt thấy muốn tắt thở rồi.

Nếu không phải là ba cái Trưởng lão khác, đã sớm chiều ở chung, thậm chí cũng đã nhận không ra rồi.

Vèo!

Thời khắc mọi người ở đây nghẹn họng nhìn trân trối, còn không biết rõ ràng có chuyện gì xảy ra, đột nhiên có hai đạo nhân ảnh lóe lên, dĩ nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Tham kiến công tử!”

Hai người một cái tiên phong đạo cốt, một cái âm trầm đáng sợ, lại để cho người xem xét là đã biết rõ, hai người kia một chính một tà, một tiên một ma, cũng không phải người một đường.

Nếu như ở trên đường gặp được, nói không chừng lập tức sẽ động thủ đánh nhau!

Thế nhưng mà, sau khi hai người kia đi vào, nhưng lại ai cũng không nhìn, trực tiếp đi tới trước người Lâm Hải, cung kính bái hạ! Càng làm cho đám người Trưởng lão cùng các đệ tử của Lạc Diệp Tông tuyệt vọng chính là, cái hắc y nhân âm trầm khủng bố kia, trong tay bất ngờ còn nắm một cái Nguyên Thần của Đại Thừa mặt mũi tràn đầy sợ hãi!

Chương 1872: Lưu lại cũng vô dụng, cầm lấy đi luyện hóa đi a!

Chờ sau khi mọi người thấy hình dáng tướng mạo của cái Nguyên Thần của Đại Thừa kia, một cỗ vô cùng sợ hãi cùng chấn động, lập tức tràn ngập ở trong lòng.

“Cái kia, đó là Nguyên Thần của Nhị Trưởng lão Nhạc Thiên Sơn!!!”

“Nguyên Thần của Nhị Trưởng lão, còn có Tứ Trưởng lão, vậy mà ai cũng không thể đào tẩu!”

“Trách không được hắn không có lại để người đi cho truy, nguyên lai hết thảy đều tại trong khống chế của người ta a!”

Các đệ tử của Lạc Diệp Tông, lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, kính sợ trong ánh mắt, bắt đầu càng thêm nồng đậm.

Lạc Diệp Tông năm cái Trưởng lão đích thân đến, lại được đùa bỡn tại bàn tay bên trong, trong khoảnh khắc đều bị cầm xuống.

Cái này, đây là một loại thực lực khủng bố cỡ nào!

Lạc Diệp Tông, lần này chỉ sợ đã đá đến thiết bản, đắc tội một cái nhân vật lớn trêu chọc không nổi a!

Các đệ tử của Lạc Diệp Tông, từng cái thần sắc bối rối, một cỗ sợ hãi thật sâu tự nhiên sinh ra.

Bọn họ cho dù có ngốc, giờ phút này cũng đã nhìn ra.

Có thể có năm cái Đại Thừa tôn sư làm hộ vệ tả hữu, cái gọi là

Đông Phương Dã này, tuyệt không phải là người bình thường.

Thật lớn khả năng, tựu là khu vực trung tâm cái nào đó đại gia tộc công tử ca, đi ra tán gái.

Có lẽ người ta vừa vặn không có chỗ trang bức đâu rồi, Lạc Diệp Tông lại chủ động đưa tới cửa, thực mẹ nó đủ lừa bịp a!

“Làm bậy a, gây hắn làm gì a!”

Giờ phút này, mấy cái Trưởng lão của Lạc Diệp Tông, nội tâm của tất cả đều bay lên hối hận thật sâu, không khỏi đối với Đại Trưởng lão Phong Thiên Lý, quả thực đều hận chết rồi.

“Như thế nào lại chậm như vậy?”

Lâm Hải lúc này, thì là cau mày, vẻ mặt bất mãn hướng phía Chủ thượng quát hỏi.

Chủ thượng thấy sắc mặt Lâm Hải lạnh như băng, không khỏi sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, vội vàng khẩn trương nói ra.

“Công tử, tiểu tử này sau khi bị bắt, miệng quá thối, vẫn tại bên ngoài quất lão đâu rồi, hào hứng nhất thời, nên bên trên thời gian liền chậm trễ một điểm.”

“Thỉnh công tử ngàn vạn lần đừng có thả chó, thỉnh công tử thứ tội!”

Chủ thượng nói xong, phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy sợ hãi nói.

“Bà mẹ nó, thằng này cũng rất có thể diễn a, cái bộ dạng sợ hãi trên mặt kia, thật là giống!”

Lâm Hải nhìn biểu lộ của Chủ thượng, trong nội tâm buồn cười một hồi.

Hắn nào biết được, Chủ thượng thật sự sợ hãi a, cái câu bức ta thả chó vừa rồi của Lâm Hải kia, đem Chủ thượng sợ tới mức thiếu chút nữa tiểu trong quần.

Người khác không biết, thả chó theo như lời của Lâm Hải là có ý gì, nhưng y lại quá con mẹ nó rõ ràng.

Đây chính là ác mộng tồn tại trong nội tâm của tất cả mọi người ở bên trong Luyện Yêu Hồ, A Hoa ba ba a.

Chủ thượng cho tới bây giờ, còn thường xuyên bừng tỉnh tại trong cơn ác mộng, mơ tới lúc vừa mới tiến vào Luyện Yêu Hồ, y vẫn chỉ là một cái đầu lâu, tình cảnh bi thảm lúc A Hoa ba ba giáo y làm người a.

Đây chính là bóng mờ mà cả đời này của y, đều tản không đi.

Hiện tại đừng nói nhìn thấy A Hoa, chỉ cần nhắc tới cái tên của A Hoa, y cũng nhịn không được toàn thân run rẩy.

Nếu như Lâm Hải thật sự bởi vì có bất mãn đối với y, đem A Hoa phóng xuất, Chủ thượng đoán chừng có thể khóc chết.

Lâm Hải không rõ ràng nguyên nhân lắm, đám người của Lạc Diệp Tông kia, liền càng không biết rồi.

Giờ phút này, bọn họ chỉ thấy, cái nam tử áo đen toàn thân bốc lên ma khí, giống như hung thần ác sát, quỳ gối ở mặt Lâm Hải, bởi vì một câu của Lâm Hải, vậy mà sợ tới mức lạnh run!

Không khỏi, sợ hãi của bọn họ đối với Lâm Hải, lập tức lên tới cực hạn!

“Cái Đông Phương công tử này, đến tột cùng là thần thánh phương nào, vì sao mấy cái Đại Thừa tôn sư này, sợ hắn như thế?”

“Tất nhiên là do cái Đông Phương công tử này, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, đậu phộng, đũng quần của ta như thế nào lại ướt?”

“Hắn có thể đem chúng ta toàn bộ giết hay không à? Ta tháng trước mới con mẹ nó vừa lấy nàng dâu a!”

Trong lúc nhất thời, không khí khủng bố lập tức tại trong hàng đệ tử của Lạc Diệp Tông, nhanh chóng lan tràn.

Đám đệ tử này nhìn xem Lâm Hải, dĩ nhiên cũng như đang nhìn một cái Ma Quỷ ăn người, sợ tới mức kinh hãi lạnh mình, liền đại khí cũng không dám thả ra ngoài rồi.

Lâm Hải cúi đầu, nhìn nhìn vào Tứ Trưởng lão đầu heo, trong nội tâm không khỏi cười thầm.

Tê liệt, lão tiểu tử Chủ thượng này, thế nhưng mà ngoan độc a.

Người ta tốt xấu cũng là Đại Thừa tôn sư, lại bị y ngạnh sinh sinh đánh cho thành cái bức dạng này rồi.

Bất quá cũng tốt, ngược lại là có thể đối với đệ tử của Lạc Diệp Tông, chấn nhiếp một phen!

“Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, đứng lên đi!”

Lâm Hải giả trang ra một bộ dạng bất mãn, tức giận liếc nhìn Chủ thượng, thản nhiên nói.

“Tạ ân công tử không thả chó!”

Chủ thượng lúc này mới đại hỉ, vội vàng hướng phía Lâm Hải tạ ơn, sau đó đứng lên.

“Công tử, cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, xử trí như thế nào à?”

Chủ thượng cầm Nguyên Thần của Nhạc Thiên Sơn ở trong tay, hướng phía Lâm Hải quơ quơ, vẻ mặt như là đang nịnh nọt mà hỏi.

Nguyên Thần của Nhạc Thiên Sơn, sắc mặt lập tức thảm biến, sợ hãi nhìn về phía Lâm Hải.

“Công tử, tha mạng, tha mạng a!”

Nhạc Thiên Sơn giờ phút này, đối với Lâm Hải thật sự là sợ hãi tới cực điểm rồi.

Lâm Hải có bao nhiêu hung ác, lão chính là đã tự thể nghiệm.

Vừa rồi đã diệt nhục thể của mình, Lâm Hải đây chính là liền một tia do dự cũng đều không có, không thèm để ý giống như nghiền chết con kiến.

Hôm nay, Nguyên Thần của mình lại bị bắt chặt, lão cũng tuyệt không tin, Lâm Hải không dám giết lão!

Lâm Hải đối với Nhạc Thiên Sơn cầu xin tha thứ, nhìn cũng không nhìn, mà là nhiều hứng thú liếc nhìn Chủ thượng.

Thấy vẻ mặt thằng này hèn mọn nịnh nọt, trong mắt lóe ra ánh mắt tham lam, thỉnh thoảng liếc về phía Nguyên Thần của Nhạc Thiên Sơn.

Trong nội tâm của Lâm Hải, lập tức liền minh bạch, Chủ thượng là có ý gì rồi.

“Lưu lại cũng vô dụng, cầm lấy đi luyện hóa đi a!” Lâm Hải thản nhiên nói.

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ở đây, toàn bộ cũng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, trái tim nhịn không được kinh hoàng một hồi, trên mặt tràn đầy sợ hãi.

Nhị Trưởng lão Nhạc Thiên Sơn của Lạc Diệp Tông, đường

đường Đại Thừa tôn sư, cứ như vậy muốn đã xong?

Một câu của cái Đông Phương công tử này, vậy mà lại để cho lão rơi vào cái kết cục thân thể hủy diệt, Nguyên Thần bị luyện hóa?

Mẹ nó, Đại Thừa ngày bình thường cao cao tại thượng, giờ phút này vậy mà đã trở thành cừu non mặc người chém giết, không có lực phản kháng!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều bị chấn nhiếp thật sâu, không khí áp lực khủng bố kia, lập tức lại để cho người ở chỗ này, cảm thấy hô hấp đều bắt đầu không khỏe.

“Công tử, tha mạng, tha mạng a!”

“Cầu công tử buông tha ta, Nhạc Thiên Sơn ta cam nguyện làm trâu ngựa a!”

Nhạc Thiên Sơn giật mình một cái, sau đó sợ tới mức gào khóc thảm thiết, hướng phía Lâm Hải dốc sức liều mạng cầu khẩn.

Nhưng mà, Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn lên trời, lại xem cũng không liếc lão một cái, đối với cầu khẩn của lão, càng là như không nghe thấy.

Cử động của Lâm Hải, nhìn tại trong mắt mọi người, lập tức biến thành lạnh lùng cùng vô tình.

Không khỏi, Lâm Hải giờ khắc này đối với tất cả mọi người, đều sinh ra ý sợ hãi thật sâu.

“Ha ha ha, đa tạ công tử!”

Chủ thượng thì là vui mừng quá đỗi, sau khi tạ ơn Lâm Hải, hai mắt sáng lên nhìn về phía Nguyên Thần của Nhạc Thiên Sơn đã sợ đến ngốc trệ, phảng phất như dã thú nhìn xem con mồi.

Thằng Chủ thượng này, chủ tu chính là linh hồn, một khi đem Nguyên Thần Đại Thừa của Nhạc Thiên Sơn luyện hóa, thực lực của y nhất định có thể lại tiến thêm một tầng, giờ phút này trong nội tâm của lão tiểu tử này, quả thực đã đẹp đến nở hoa rồi.

Cái lúc này, Lâm Hải mới quay người lại, cúi đầu xuống lần nữa hướng phía cái Trưởng lão Lạc Diệp Tông ở dưới chân Hứa Thế Nguyên kia nhìn lại.

“Ngươi không phải nói, Tứ Trưởng lão cùng Nguyên Thần của Nhị Trưởng lão, đã về tông báo tin sao?”

“Không phải nói, Tông chủ của các ngươi tất sẽ đích thân đến, tuyệt sẽ không bỏ qua cho ta sao?”

“Hiện tại, ngươi tại sao lại không nói chuyện?”

Cái Trưởng lão kia tại sau khi Tứ Trưởng lão cùng Nguyên Thần của Nhạc Thiên Sơn, bị bắt trở lại, sắc mặt liền đã tái nhợt, hoàn toàn đã sợ choáng váng.

Vừa mới nghe được Lâm Hải, càng làm cho để cho cái nam tử áo đen kia, đem Nguyên Thần của Nhạc Thiên Sơn luyện hóa.

Giờ phút này, cái Trưởng lão này chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, nội tâm chỉ còn lại có thật sâu sợ hãi.

Lão ngược lại là muốn nói chuyện, thế nhưng mà ngay cả dũng khí cầu xin tha thứ, đều đã không có.

Mà Lâm Hải hỏi xong, sắc mặt thì là mạnh mẽ phát lạnh, một cỗ sát cơ lập tức phát ra, lại để cho cái Trưởng lão này, toàn thân run rẩy một cái, tràn ngập sợ hãi nhìn về phía Lâm Hải.

Sau đó, âm thanh lạnh như băng của Lâm Hải, ở bên tai của lão vang lên.

"Hỏi lại ngươi một lần, cái Khống Thần Đan này, ngươi ăn, hay là không ăn!"

Chương 1873: Các ngươi, có nguyện quy hàng không?

"Ăn, ta ăn, ta hiện tại liền ăn!"

Người Trưởng lão này, sợ tới mức đều nhanh đái, cái này con mẹ nó nếu không ăn, nháo không tốt chính là có kết cục giống như Nhạc Thiên Sơn a!

Ăn hết Khống Thần Đan, mặc dù mệnh nhỏ liền nằm tại trong tay người khác rồi.

Nhưng là, chết tử tế không bằng lại còn sống a, huống chi không ăn mà nói, liền chết tử tế cũng đều không có!

Nhìn xem Nhạc Thiên Sơn sẽ biết, thân thể bị hủy, Nguyên Thần cũng bị luyện hóa, cái kết cục này có bao nhiêu bi thảm?

Lão cũng không muốn bước theo gót của Nhạc Thiên Sơn a!

Nghĩ đến chỗ này, người Trưởng lão này khẽ vươn tay, mạnh mẽ đem Khống Thần Đan trên mặt đất bắt lại, một ngụm nhét vào trong miệng!

"Ách..."

Rất nhanh, thống khổ cực lớn đánh úp lại, lại để cho người Trưởng lão này nhịn không được thống khổ gầm nhẹ một tiếng, sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn không thôi!

Cạch!

Ngón tay Lâm Hải bắn ra, một khỏa dược hoàn màu trắng tản ra mùi thơm ngát, đã rơi vào trước mặt người Trưởng lão này.

"Đây là giải dược năm thứ nhất, ăn xong có thể miễn nỗi thống khổ của ngươi!” Lâm Hải nhàn nhạt nói ra.

Người Trưởng lão này nghe được, giống như là điên rồi, lập tức đem giải dược chộp vào trong tay, nuốt xuống dưới.

“A ~”

Sau một lúc lâu, trong cổ họng của người Trưởng lão này phát ra một tiếng hừ lạnh trì hoãn, thân thể thoáng cái xụi lơ, miệng lớn thở hổn hển, trong ánh mắt tất cả đều là nghĩ mà sợ thật sâu.

Một khắc khi Khống Thần Đan phát tác vừa rồi đó, thời gian tuy phi thường ngắn ngủi, nhưng lại làm cho lão giống như đã qua ngàn năm!

Lão thề, cái loại thống khổ giống như không phải người nầy, đời này lão đều không muốn lại nếm thử lần thứ hai nữa rồi!

“Hứa tiền bối, buông lão ra a!” Lâm Hải nhàn nhạt nói ra, Hứa Thế Nguyên lúc này mới đem chân buông ra.

Người Trưởng lão này sợ hãi đến mức vội vàng đứng lên, mang theo vô cùng kính sợ, hướng phía Lâm Hải bái xuống thật sâu.

Tại sau khi thể nghiệm cái tra tấn sống không bằng chết của Khống Thần Đan kia, lão ở đâu còn dám có một tia bất kính.

Về sau có thể kịp thời đạt được giải dược hay không, vậy cũng toàn bộ phải xem tân chủ nhân của lão, đối với lão có hài lòng hay không rồi.

“Ngải Thiên Đao, bái kiến chủ nhân!”

“Đáng đâm ngàn đao?”

Phốc!

Lâm Hải nghe người Trưởng lão này vừa báo tên, trực tiếp cười phun ra.

Mẹ nó, danh tự quá hiếm thấy đi à nha?

Lâm Hải mang theo biểu lộ dở khóc dở cười, nhìn Ngải Thiên Đao, chịu đựng cười hỏi.

“Danh tự này, ai lấy cho ngươi hay sao?”

“Trong sách Sa mạc chi sa a! Làm sao vậy?” Ngải Thiên Đao vẻ mặt mờ mịt, đồng thời trong nội tâm vô cùng khẩn trương.

Vị công tử này, không phải là không hài lòng đối với tên của ta a?

“Không có việc gì, có mới lạ!” Lâm Hải nghẹn cười, hướng phía Ngải Thiên Đao dựng thẳng ngón tay cái.

“Ách... Chủ nhân quá khen, quá khen!” Ngải Thiên Đao lập tức lộ ra một bộ dạng thụ sủng nhược kinh, cúi đầu khom lưng cùng cười nói.

Lâm Hải hướng phía lão phất phất tay, sau đó lại lấy ra ba miếng Khống Thần Đan, theo thứ tự nhét vào trước mặt ba cái Trưởng lão khác.

“Cho các ngươi ba giây đồng hồ thời gian tuyển... Ngạch!”

Lâm Hải còn chưa nói hết lời, liền nói không được nữa.

Bởi vì ba cái Trưởng lão này, một khắc vừa nhìn thấy Khống Thần Đan này, căn bản liền do dự cũng đều không có do dự, trực tiếp cầm lên rồi nuốt vào trong bụng.

Phía trước đã có vết xe đổ của Nhạc Thiên Sơn, ai dám ngỗ nghịch ý chí của Lâm Hải à?

Cái huynh đệ này có thể mặc kệ ngươi có phải là Đại Thừa tôn sư hay không, có phải Trưởng lão của Lạc Diệp Tông hay không, toàn bộ đều là vô nghĩa!

Hắn là thực có can đảm giết ngươi a, hơn nữa liền cả con mắt đều không mang theo nháy mắt thoáng một phát nào.

Ba cái Trưởng lão này, có thể có thành tựu ngày hôm nay, không người nào là tại trên đường tu hành, trải qua trắc trở chịu nhiều đau khổ?

Bọn họ cũng không muốn vạn năm tu hành, cứ như vậy đần độn u mê bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Ăn Khống Thần Đan, cuộc đời này bị Lâm Hải khống chế, tổng so với tại chỗ ném đi tánh mạng, Nguyên Thần còn cũng bị người cầm lấy đi luyện hóa, muốn tốt hơn nhiều.

Huống chi, trong nội tâm của bọn họ, còn có lấy một tia may mắn nho nhỏ.

Nhìn bên người Lâm Hải mang theo nhiều hạ nhân Đại Thừa như vậy, như vậy thân phận của Lâm Hải tất sẽ cực kỳ hiển quý!

Đi theo loại công tử hào phú này hỗn, nói không chừng sẽ có cái cơ duyên gì chờ bọn họ, cũng càng chưa biết chừng!

Bất quá rất nhanh, bọn họ liền đình chỉ tưởng tượng, bởi vì dược hiệu của Khống Thần Đan, phát tác.

Cho tới giờ khắc này, bọn họ mới biết được, Ngải Thiên Đao vừa rồi đến tột cùng đã trải qua thống khổ thế nào, nguyên một đám nhịn không được bắt đầu điên cuồng đau nhức rống lên.

“Đem giải dược ăn đi!”

Lâm Hải mặt không biểu tình, ban thưởng cho mỗi người một khỏa giải dược, ba cái Trưởng lão này vội vàng nuốt vào, thống khổ mới dần dần biến mất.

Sau khi đứng lên, ba người một bộ lòng còn sợ hãi hướng phía Lâm Hải cung kính thi lễ, xem như triệt để phục rồi.

Những thứ không nói khác, nếu như một năm sau Lâm Hải không tiếp tục cho các ngươi giải dược, đều có thể trực tiếp lại để cho ý chí của bọn họ sụp đổ!

“Chủ nhân, ta gọi...”

“Ngừng!” Ba cái Trưởng lão này, vừa định tự giới thiệu, trực tiếp liền bị Lâm Hải kêu dừng lại.

“Ta lười ghi nhớ tên của các ngươi, đã theo ta, liền để ta ban tên cho a!”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía bốn người, từng cái nhất chỉ, nhàn nhạt nói ra.

“A Tứ, A Ngũ, A Lục, A Thất!”

“Cái này, chính là cái tên về sau của các ngươi!”

Bốn người nghe được, không khỏi im lặng một hồi, cái này mẹ nó là tên gì à? Sắp xếp con số đâu?

Bất quá, bọn họ cũng không dám không theo, khiến Lâm Hải mất hứng, giải dược Khống Thần Đan năm sau, có thể cũng chưa có.

Nghĩ tới khi Khống Thần Đan phát tác, cái cảm giác sống không bằng chết kia, toàn thân bốn người kia không khỏi giật mình một cái.

“Tạ chủ nhân ban tên cho!”

Bốn người không dám biểu hiện ra chút bất mãn nào, ngược lại giả trang ra một bộ dạng cao hứng, vội vàng hướng phía Lâm Hải, cung kính bái tạ.

“Ai nha, công tử, thật là nhân tài a!”

“A Tứ A Ngũ A Lục A Thất, chậc chậc chậc, danh tự thật sự là sáng sủa dễ đọc thuộc lòng, tuyên truyền giác ngộ, kêu lên đã có tính Logic phong phú, lại giàu có khắc sâu nội hàm toán học, lại để cho người nghe xong toàn thân không khỏi khoan khoái dễ chịu, hiểu ra, có loại... Ngao!”

Chủ thượng còn chưa nói xong, đã bị một cước của Lâm Hải đạp sang một bên rồi.

Mẹ nó, cho dù vuốt mông ngựa, cũng không cần dùng từ buồn nôn như vậy a?

Bản thân Lâm Hải cũng nghe không nổi nữa.

Bốn cái danh tự này, có cái lông gà tính Logic a, còn nội hàm toán học, ngươi nha cũng thật có thể vô nghĩa!

Ca ca con mẹ nó rõ ràng chính là chẳng muốn đặt tên, dọc theo A Tam lại đi thuận thêm bốn cái có được không?

Giải quyết bốn cái Trưởng lão Lạc Diệp Tông này, ánh mắt lẫm liệt của Lâm Hải, đã rơi vào trên người mười mấy cái đệ tử Hóa Thần cảnh của Lạc Diệp Tông.

Bọn đệ tử Hóa Thần cảnh này, vừa tiếp xúc với ánh mắt của Lâm Hải, toàn thân lập tức giật mình một cái, trái tim bang bang trực nhảy, thoáng cái nâng lên cổ họng.

Người có lá gan nhỏ, càng là hai chân cũng bắt đầu lạnh run, sắc mặt khó coi, còn kém chút đã khóc tại chỗ.

Đại Trưởng lão đứt tay, Nhị Trưởng lão hình thần câu diệt, Tam Tứ Ngũ Lục Trưởng lão, ăn hết Khống Thần Đan!

Vốn là hùng hổ mà đến, chuẩn bị cường thế trang bức, nghiền áp đối phương.

Kết quả trang bức không có giả dạng làm, mấy cái đầu lĩnh ở một phương chính mình, toàn bộ đều thả lật ra.

Bọn họ những cái hò hét trợ uy này, nào còn dám có một tia ý thức phản kháng?

Ánh mắt của Lâm Hải, tại trên người mười mấy cái đệ tử Hóa Thần cảnh này, đảo qua từng cái, lạnh như băng như sương!

Ánh mắt rơi vào trên người ai, đều khiến toàn thân họ run rẩy một cái, vội vàng sợ hãi cúi đầu, căn bản không dám đối mặt cùng Lâm Hải!

Trong khoảnh khắc, mười mấy cái Hóa Thần Địa Tiên, lại bị khí thế của Lâm Hải một cái nửa bước Địa Tiên chấn nhiếp, kinh hoàng trong lòng, sợ Lâm Hải như sợ hổ lang!

Trọn vẹn qua hai ba phút thời gian, hiện trường một mảnh yên tĩnh, lặng ngắt như tờ, chỉ còn lại có tiếng hít thở khẩn trương cùng tiếng tim đập kịch liệt của mọi người.

Không khí bỗng nhiên trở nên vô cùng khẩn trương, không khí trên đỉnh đầu, tựa hồ cũng bắt đầu ngưng kết.

Một cỗ khí tức vô cùng áp lực, lập tức tản mát ra, khiến cho bọn đệ tử Hóa Thần này, trái tim bang bang kinh hoàng, nội tâm sợ hãi, hô hấp đều trở nên bắt đầu cực kỳ khó khăn.

Bầy đệ tử Hóa Thần này, thời khắc bị không khí áp lực khẩn trương này, ép tới đều nhanh hít thở không thông, đột nhiên một giọng nói, đạm mạc vang lên.

“Các ngươi, có nguyện quy hàng không?”

Chương 1874: Các vị, uống thuốc a!

“Chúng ta nguyện ý quy hàng!”

Năm cái Trưởng lão dẫn đội, hôm nay đều chết thì chết hàng thì hàng, bọn họ những người làm đệ tử này, ở đâu còn có một tia sĩ khí?

Lâm Hải vừa hỏi, bọn họ chẳng những không có bất luận cái không muốn gì, ngược lại tất cả đều giống như trút được gánh nặng, phía sau tiếp trước mở miệng, sợ nói chậm, bị Lâm Hải tiêu diệt.

Lâm Hải thấy mười mấy cái đệ tử Hóa Thần này, ý kiến vậy mà nhất trí ngoài ý định, không khỏi âm thầm gật đầu.

Xem ra, một lớp liên hoàn trang bức vừa rồi kia, không có phí công trang a!

Quả thực chỉ cần nương tựa theo khí thế, đem bọn Địa Tiên này, đều bị chấn nhiếp rồi.

“Đã như vầy, các vị, uống thuốc a!”

Lâm Hải vung cánh tay lên, lập tức ở trước mặt từng cái đệ tử Hóa Thần, đều rơi xuống hai viên thuốc một xanh một trắng.

“Xanh chính là Khống Thần Đan, trắng chính là giải dược, có thể giải thống khổ của một năm!”

Lâm Hải ban đầu ở Bồng Lai Tiên Đảo, vì khống chế người trên đảo, đã luyện chế ra rất nhiều Khống Thần Đan cùng giải dược.

Tuy thời khắc rời đi, đã đem tuyệt đại bộ phận đều lưu tại Bồng Lai Tiên Đảo, nhưng vẫn là dẫn theo một bộ phận đi ra ngoài.

Hôm nay, lại vừa vặn có công dụng rồi.

Bọn đệ tử Hóa Thần này, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó cắn răng một cái, đem Khống Thần Đan nhặt lên.

Liền cả bốn Trưởng lão đều đã ăn hết, bọn họ nào dám không ăn, há miệng, nhao nhao nuốt xuống.

Bất quá, đám người này vừa rồi đã ở một bên nhìn xem, ngược lại là có kinh nghiệm.

Tại ngay lập tức khi đưa Thần Đan vào miệng, liền đem giải dược cũng phục dùng xuống dưới.

Tuy bởi như vậy, lại để cho bọn họ thiếu bị chịu rất nhiều thống khổ, nhưng sự khủng bố của Khống Thần Đan, vẫn để cho bản thân bọn họ có nhận thức.

Trong lúc nhất thời, nội tâm của tất cả mọi người, đều bay lên ý sợ hãi thật sâu.

Nhao nhao âm thầm thề, đời này cho dù chết cũng không thể phản bội Đông Phương công tử.

Cũng không phải là vì trung thành, thật sự là bởi vì, thống khổ khi Khống Thần Đan phát tác, quả thực lại để cho người sống không bằng chết a!

Đến tận đây, Lạc Diệp Tông hạo hạo đãng đãng mà đến, lại gần như bị bẻ gãy hết.

Ngoại trừ Nhạc Thiên Sơn thân thể bị hủy, Nguyên Thần cũng sắp bị luyện hóa ra, tất cả mọi người khác, đều bị Lâm Hải thu phục!

Trong nội tâm của Hứa Thế Nguyên, cuối cùng thở phào một cái rồi, nhìn Lâm Hải tràn đầy cảm kích.

Nguy cơ diệt vong của Hứa gia, tựa như nhẹ nhàng bâng quơ, bị Lâm Hải cho hóa thành vô hình.

Lâm Hải, thật sự là quý nhân của Hứa gia lão a!

Hứa Thế Chương ở bên cạnh, thì đã sớm xem choáng váng.

Lão tuy đã sớm suy đoán thân thế của Lâm Hải bất phàm, có lẽ có thể thương lượng cùng Lạc Diệp Tông, biến nguy thành an.

Tuy nhiên lại nằm mơ cũng không nghĩ tới, Lâm Hải thật không ngờ cường thế, lại đem bốn Trưởng lão của Lạc Diệp Tông, mấy chục cái Hóa Thần Địa Tiên, trực tiếp thu lại.

Thủ bút lớn như vậy, lại để cho Hứa Thế Chương mộng bức một hồi, hơn nửa ngày đều không có kịp phản ứng.

“Kẻ này rất là bất phàm, nếu Hứa gia có thể kết giao, chưa hẳn không có hi vọng quật khởi mới a!”

Hứa Thế Chương nhìn Lâm Hải, hai mắt đột nhiên bắt đầu tỏa ánh sáng, trong đầu cấp tốc suy tư.

Hai huynh đệ Đỗ Quang Mãn, hiện tại xác thực triệt để trợn tròn mắt.

Đứng xa xa nhìn Lâm Hải, chỉ cảm thấy sau lưng bốc lên từng đợt lạnh cả người, một cỗ ý sợ hãi nồng đậm, lập tức xông lên đầu.

Lạc Diệp Tông cường đại đến mức cần bọn họ kiệt lực nịnh bợ như thế, trong chớp mắt công phu, một nửa Trưởng lão cùng mấy chục cái đệ tử Hóa Thần, tất cả đều gãy tại đây.

Mấy cái Đại Thừa bên người Lâm Hải này, càng là cho bọn họ một loại cảm giác sâu không lường được.

Đồng dạng là Đại Thừa kỳ, lúc bọn họ đối mặt với Chủ thượng cùng bọn người A Đại, lại có loại cảm giác vô lực thật sâu.

Không khỏi, hai huynh đệ Đỗ Quang Mãn, hai chân bắt đầu có chút phát run.

Bọn họ rốt cục đã ý thức được, chính mình đã chọc vào một cái tồn tại khủng bố bao nhiêu!

Mà Lâm Hải đã thu thập xong Lạc Diệp Tông, như vậy kế tiếp, nên đến phiên hai người bọn họ đi à nha?

Thậm chí, liền toàn bộ Đỗ gia, nói không chừng đều sẽ phải chịu liên quan a!

Vừa nghĩ tới chỗ này, hai huynh đệ Đỗ Quang Mãn, nhất thời sắc mặt như tro tàn, trong ánh mắt lộ ra sợ hãi cùng hối hận thật sâu.

Mà lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên xoay người, ánh mắt đã rơi vào trên người hai người bọn họ.

Đỗ Quang Mãn đột nhiên giật mình một cái, vội vàng gian nan chạy chậm hai bước, đi tới trước mặt Lâm Hải.

Sau đó, ở bên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đỗ Quang Mãn phù phù một tiếng, quỳ gối trước mặt Lâm Hải, dùng đầu chạm đất!

“Đỗ Quang Mãn, có mắt như mù, mong công tử đại nhân đại lượng, bỏ qua cho Đỗ gia ta a!”

Huynh đệ Đỗ Quang Tràn của Đỗ Quang Mãn, giờ phút này cũng kịp phản ứng, vội vàng quỳ gối ở bên người Đỗ Quang Mãn.

“Đông Phương công tử, chúng ta biết sai rồi, tha mạng a!”

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, từ trên cao nhìn xuống, nhàn nhạt nhìn hai cái Đại Thừa tôn sư quỳ ở trước mặt mình, trầm mặc không nói.

Lâm Hải cái này không lên tiếng, làm huynh đệ hai người Đỗ Quang Mãn, tràn đầy sợ hãi.

Thân thể hai người, nhịn không được lạnh run, trái tim khẩn trương đều nhanh nhảy ra ngoài.

Tựa như hai cái tội nhân, đang đợi tuyên án, quá trình này, quả thực là một loại dày vò!

“Ai!”

Đột nhiên, một tiếng thở dài ung dung, vang lên ở bên cạnh.

Sau đó, Hứa Thế Nguyên chậm rãi đi tới bên người Lâm Hải.

“Đông Phương tiểu hữu, Đỗ gia mặc dù có sai, nhưng cuối cùng vẫn tại thời khắc Hứa gia ta nguy nan, có ân thu lưu!”

“Mong tiểu hữu xem tại bên trên chút tình mọn của lão phu, buông tha cho Đỗ gia a!”

Lâm Hải khẽ giật mình, quay đầu kinh ngạc liếc nhìn Hứa Thế Nguyên, nhàn nhạt nói ra.

“Đỗ gia thu lưu Hứa gia, chính là không có ý tốt, đem Hứa gia coi làm vũ khí mà sử dụng, Đỗ gia gã ngồi làm ngư ông thu lợi.”

“Vừa rồi, càng là hiệp trợ người của Lạc Diệp Tông, chuẩn bị đem Hứa gia một mẻ hốt gọn, tiền bối còn nguyện ý tha thứ cho bọn họ sao?”

Hứa Thế Nguyên mỉm cười, sau đó ánh mắt đã rơi vào trên vẻ mặt sợ hãi của hai huynh đệ Đỗ Quang Mãn.

“Đỗ gia đối với Hứa gia ta vô tình, nhưng Hứa gia ta không thể không nghĩa!”

“Chỉ có điều, sau việc này, Hứa gia ta cùng Đỗ gia, huyết thống không tục, ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Nói xong, Hứa Thế Nguyên quay đầu, nhìn về phía Hứa Thế Chương xa xa.

“Đại ca, ta có thể thay Hứa gia, làm chủ cái này hay không?”

“Tự nhiên có thể!” Hứa Thế Chương liên tục gật đầu, lão cũng biết, Lâm Hải trợ giúp Hứa gia, hoàn toàn là xem tại trên mặt mũi Hứa Thế Nguyên, cùng lão người gia chủ này, không có một mao tiền quan hệ nào.

Hôm nay Lâm Hải lại biểu hiện mạnh như thế, Hứa gia lão ngày sau còn cần dựa nhiều vào Lâm Hải hơn, lão nào dám không theo Hứa Thế Nguyên à?

Thấy Hứa Thế Chương không có ý kiến, Hứa Thế Nguyên lần nữa chuyển hướng Lâm Hải, khẩn cầu.

“Đông Phương tiểu hữu, xin buông tha Đỗ gia a!”

Lâm Hải nhíu mày, trầm mặc không nói.

Đỗ Quang Mãn cùng Đỗ Quang Tràn thoáng cái trở nên cực kỳ khẩn trương, hô hấp dồn dập, hai mắt kinh sợ nhìn xem Lâm Hải.

Bọn họ biết rõ, lời nói kế tiếp của Lâm Hải, sẽ trực tiếp quan hệ đến sinh tử tồn vong của Đỗ gia cùng với hai người bọn họ!

Mà đám người A Đại cùng Chủ thượng, thì là tách khí tức ra, đem huynh đệ Đỗ Quang Mãn, dĩ nhiên hoàn toàn tập trung.

Chỉ đợi Lâm Hải ra lệnh một tiếng, liền sẽ lập tức động thủ, đem hai người Đỗ Quang Mãn đánh giết tại chỗ!

“Hô ~”

Sau mấy hơi, Lâm Hải thở ra một ngụm trọc khí thật dài, hướng phía Hứa Thế Nguyên mỉm cười.

“Nếu Hứa tiền bối đã mở miệng cầu tình, vậy thì tiện nghi cho hai người kia rồi!”

Nói xong, con mắt Lâm Hải mạnh mẽ phát lạnh, như là lưỡi kiếm sắc bén, rơi vào trên người hai huynh đệ Đỗ Quang Mãn.

“Vốn dùng sở tác sở vi của hai người các ngươi, đem cả Đỗ gia diệt sát, cũng không đủ!”

“Bất quá xem tại phân thượng của Hứa tiền bối, hôm nay bỏ qua cho hai người các ngươi cùng Đỗ gia.”

“Nếu như lần sau có tái phạm, sẽ để cho hai người các ngươi hối hận vì đã đi vào trên đời này!”

Lời nói của Lâm Hải, nói tuy hung ác, nhưng nghe vào trong lỗ tai hai người huynh đệ Đỗ Quang Mãn, lại giống như âm thanh của tự nhiên, có loại cảm giác như trút được gánh nặng, toàn thân khoan khoái dễ chịu nói không nên lời!

“Tạ Đông Phương công tử!”

Cõi lòng hai người đầy đại hỉ, hướng phía Lâm Hải bái xuống thật sâu, lúc này mới phát hiện toàn thân đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

“Hỏng rồi, đại ca!” Vừa mới bái xong cho Lâm Hải, sắc mặt Đỗ Quang Tràn đột nhiên biến đổi, tựa hồ nghĩ tới điều gì, thét lên một tiếng kinh hãi!

Chương 1875: Khí thế như cầu vồng!

“Nhị đệ, làm sao vậy?”

Đỗ Quang Mãn bị dọa đến giật mình một cái, vội vàng hỏi lại.

“Đại ca, có còn nhớ rõ nữ tử trong tộc, Đỗ Quyên?”

“Đỗ Quyên?” Đỗ Quang Mãn nhướn mày, sau đó mang theo một tia không xác định hỏi.

“Chính là cái Đỗ Quyên, cùng đệ tử Vân Kiếm Tông có thân mật kia sao? Nàng ta làm sao vậy?”

Đỗ Quyên có thể trèo lên đệ tử của Vân Kiếm Tông, đối với Đỗ gia mà nói, cũng là một kiện sự tình quang vinh.

Tuy cái đệ tử gọi là Trương Mạc kia, tại Vân Kiếm Tông địa vị phi thường bình thường.

Nhưng lưng tựa đại thụ tốt hóng mát, đã có cái tầng quan hệ này, Đỗ gia đã có thể nhấc lên quan hệ cùng Vân Kiếm Tông.

Vạn nhất có cái sự tình gì, nói không chừng có thể dựa vào cái tầng quan hệ này, đạt được Vân Kiếm Tông che chở.

Vì thế, chuyện của Đỗ Quyên cùng Trương Mạc, liền cả Đỗ Quang Mãn người gia chủ này cũng biết hiểu, cũng kiệt lực ủng hộ.

Nếu không, chính là một cái đệ tử gia tộc bình thường, sao lọt vào pháp nhãn của vị gia chủ này?

“Đại ca, chính là nàng ta a!” Đỗ Quang Trần vỗ đùi, ảo não nói.

“Ngay tại vừa rồi, Đỗ Quyên về đến gia tộc, lúc biết Đông Phương công tử ở đây, sắc mặt khó nhìn ra cửa, nghe nói là tiến về Vân Kiếm Tông mà đi rồi!”

“Nàng ta đi Vân Kiếm Tông làm gì?” Đỗ Quang Mãn cả kinh, hỏi.

Chẳng lẽ lại, là vì Đỗ gia lão, đi tìm viện binh đi hay sao?

Đỗ Quang Tràn ngập ngừng, phía sau lại không tiện nói ra miệng, mà là mang theo một tia ý sợ hãi, nhìn về phía Lâm Hải.

Lâm Hải đã sớm từ trong miệng Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Thế Chương, biết được chuyện lúc này.

Bây giờ, thấy Đỗ Quang Tràn nhắc tới, không khỏi cười nhạt một tiếng.

“Nàng đi Vân Kiếm Tông, hẳn là tìm người tới giết ta.”

“Cái gì?!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, đem Đỗ Quang Mãn sợ tới mức hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa cắm xuống trên đất!

“Đông Phương công tử, việc này ta hoàn toàn không biết a, cái này, đây là có chuyện gì?!”

Đỗ Quang Mãn vội vàng đem mình phủi sạch quan hệ, sau đó vẻ mặt táo bạo hướng phía Đỗ Quang Tràn quát hỏi.

“Bởi vì, bởi vì...” Đỗ Quang Tràn nhút nhát e lệ liếc nhìn Lâm Hải, “Bởi vì Đông Phương công tử giết bạn trai Trương Mạc của nàng, còn giết một người tên là Hồ Mãnh.”

“Nghe nói cái Hồ Mãnh kia, là nhi tử Tam Trưởng lão của Vân Kiếm Tông!”

Ông!

Nghe được đến đây, đầu Đỗ Quang Mãn ông một tiếng, suýt nữa không có ngã sấp xuống.

Sau đó, sắc mặt lập tức liền thay đổi, thoáng cái mộng bức tại chỗ, thất kinh.

Cái này thật đúng là phúc không cùng đến, họa vô đơn chí a!

Không nghĩ tới sự tình Lạc Diệp Tông đến cửa trả thù, còn chưa triệt để hiểu rõ, Vân Kiếm Tông so với Lạc Diệp Tông cường đại hơn, lại bị kéo đi ra.

Nếu như Vân Kiếm Tông chỉ là tìm Lâm Hải trả thù, lão ngược lại cũng không khủng hoảng thành như thế.

Nhưng mấu chốt là, đi Vân Kiếm Tông mật báo gọi người, lại con mẹ nó là người của Đỗ gia a!

“Lừa bịp a!”

Nội tâm của Đỗ Quang Mãn, kêu rên một tiếng, tâm muốn chết đều đã có.

Cái này con mẹ nó lại là quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, lại là có Hứa Thế Nguyên cầu tình, thật vất vả mới khiến cho Lâm Hải đáp ứng, buông tha cho Đỗ gia bọn họ.

Kết quả điều này cũng tốt, còn chưa kịp may mắn đâu rồi, lại càng chọc ra một cái sọt lớn.

Đỗ Quyên tiến về Vân Kiếm Tông, không cần đoán cũng biết, đích thị là đi tìm Tam Trưởng lão, nói cho lão biết Lâm Hải đã đem con của lão giết.

Mà Tam Trưởng lão của Vân Kiếm Tông, tất nhiên sẽ giận dữ, đến Đỗ gia tìm Lâm Hải trả thù.

Cái này mẹ nó không phải là gián tiếp, càng làm cho vị tổ tông đáng sợ Lâm Hải này, chọc vào sao?

Phù phù!

Đỗ Quang Mãn vừa mới đứng lên, không chút do dự lại quỳ xuống cho Lâm Hải.

“Đông Phương công tử, ta, ta... Đỗ gia ta tội đáng chết vạn lần a!”

Đỗ Quang Mãn dùng đầu chạm đất, toàn thân run rẩy, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể khẩn cầu Lâm Hải đại nhân đại lượng, đừng có cùng Đỗ gia lão so đo.

Nếu không, Đỗ gia lão trong khoảnh khắc, sẽ diệt vong!

“Đông Phương công tử, ta, ta đi đem đầu của cha mẹ Đỗ Quyên, đưa tới gặp ngươi!”

Đỗ Quang Tràn cũng kịp phản ứng, vẻ mặt khẩn trương hướng phía Lâm Hải nói ra, chuẩn bị lập công chuộc tội.

“Không cần!”

Lâm Hải khoát tay chặn lại, ngăn trở Đỗ Quang Tràn.

Sau đó, cúi đầu xuống đạm mạc liếc nhìn Đỗ Quang Mãn đang sợ hãi không thôi.

“Ngươi đứng lên a!”

Toàn thân Đỗ Quang Mãn run lên, vẻ mặt mờ mịt ngẩng đầu, sợ hãi liếc nhìn Lâm Hải.

“Ta lại để cho ngươi đứng lên!”

Lâm Hải lập tức chau mày, bất mãn nói.

“Vâng, vâng!”

Đỗ Quang Mãn lúc này mới đứng lên, cùng một chỗ với Đỗ Quang Tràn, chờ đợi lo lắng nhìn xem Lâm Hải, không biết Lâm Hải sẽ xử lý hai người bọn họ cùng với Đỗ gia như thế nào.

“Các ngươi không cần sợ hãi, ta vừa rồi đã nói qua, buông tha cho Đỗ gia các ngươi, tự nhiên sẽ không lật lọng!”

Đỗ Quang Mãn cùng Đỗ Quang Tràn lập tức đại hỉ, hướng phía Lâm Hải một chầu thiên ân vạn tạ.

“Tạ công tử, Tạ công tử!”

“Thế nhưng mà, công tử, sự tình của Đỗ Quyên cùng Vân Kiếm Tông...” Đỗ Quang Mãn lại khẩn trương hỏi.

“Vân Kiếm Tông sao?” Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng cười lạnh.

“Cái chết của Hồ Mãnh và Trương Mạc, quả thật gieo gió gặt bão, Đỗ Quyên cùng Hứa Linh, lúc ấy đều tại hiện trường, đối với toàn bộ quá trình, biết đến nhất thanh nhị sở!”

“Ca ca ta từ trước đến nay mềm lòng, nếu Vân Kiếm Tông biết chuyện nói lý, đến đây cùng ta xin lỗi mà nói, ta sẽ xem xét tha thứ cho bọn họ!”

“Cái gì?” Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Đỗ Quang Mãn cùng Đỗ Quang Tràn mộng bức một hồi, sau đó lộ ra một bộ biểu lộ dở khóc dở cười.

Mẹ nó, cái Đông Phương công tử này, là khờ thật hay là giả ngu đâu?

Vân Kiếm Tông sẽ đến xin lỗi?

Bọn họ muốn tới, cũng con mẹ nó là tới trả thù, là tới giết ngươi, được không?

“Công tử, ngươi giết, thế nhưng mà nhi tử của Tam Trưởng lão Vân Kiếm Tông a!” Đỗ Quang Mãn nhịn không được, lần nữa nhắc nhở.

Sắc mặt Lâm Hải đột nhiên phát lạnh, một cỗ khí tức lăng lệ ác liệt, lập tức phát ra, đem Đỗ Quang Mãn sợ tới mức giật mình một cái.

Mà Lâm Hải thì là vừa quay đầu, ánh mắt sáng quắc, nhìn thẳng vào lão, lạnh như băng nói.

“Giết là nhi tử của Tam Trưởng lão Vân Kiếm Tông sao? Hừ!”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, lập tức một cỗ khí thế bá đạo phóng lên trời, lại để cho người ở chỗ này toàn thân không khỏi chấn động!

Mà Lâm Hải thì là chắp hai tay sau lưng, cái cằm khẽ nâng, vẻ mặt đạm mạc cao giọng nói ra.

“Ta giết, là người đáng giết!”

“Coi như gã là nhi tử của Tông chủ Vân Kiếm Tông, nếu là nên giết, cái kia giết lại có thể thế nào!”

“Lại có thể thế nào!”

“Lại có thể thế nào!”

“Lại có thể thế nào!”

…

Câu nói sau cùng của Lâm Hải, bất tri bất giác dùng tới phương pháp Nguyệt Cung Tiên m, lập tức giống như kinh lôi cuồn cuộn, bay thẳng vào sâu trong linh hồn của tất cả mọi người ở đây!

Trong lúc nhất thời, thanh âm tuyên truyền giác ngộ, quanh quẩn thật lâu không tiêu tan giữa không trung, vô cùng bá khí, lại để cho tất cả mọi người khi đối mặt với Lâm Hải, vậy mà đều có một loại kính sợ thật sâu, phảng phất như đối mặt với Thần linh chí cao vô thượng!

“Khặc khặc khặc, cái Vân Kiếm Tông kia nếu là dám đến, nhất định lại để cho gã có đến mà không có về!”

Chủ thượng ở một bên, bị lời nói khí phách của Lâm Hải, lập tức khơi dậy khát máu cùng tàn bạo trong nội tâm, toàn thân sát khí nghiêm nghị, u ám cười cười, lại để cho người không khỏi sởn hết cả gai ốc!

“Nói không sai, nếu Vân Kiếm Tông dám mạo phạm công tử, lại để cho gã có đến mà không có về!” Trong nội tâm A Đại thầm mắng một tiếng, cơ hội vuốt mông ngựa tốt như vậy, lại bị Chủ thượng chiếm trước đi.

Thừa dịp người khác còn không có kịp phản ứng, y vội vàng vung tay hô to một tiếng!

“Lại để cho gã có đến mà không có về!”

“Có đến mà không có về!”

“Có đến mà không có về!”

...

Theo A Đại la lên một tiếng, A Nhị A Tam cũng kịp phản ứng, vội vã vàng đi theo đồng loạt hò hét.

Bốn Trưởng lão Lạc Diệp Tông vừa mới bị thu phục thấy thế, nào dám rớt lại phía sau a, vội vàng cũng đi theo phất cờ hò reo.

Đám đệ tử Hóa Thần cảnh kia, liền không cần phải nói rồi.

Nếu như cái lúc này còn không biết nên làm gì, thì mấy ngàn năm kia cũng đã sống vô dụng rồi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trong sân, tất cả đều vung tay hô to, thanh âm cao vút, vang tận mây xanh, khí thế nhất thời vô lượng, người không biết thậm chí đều cho rằng, đây là một chi đội ngũ sắp xuất chinh bách chiến!

Đỗ Quang Mãn cùng Đỗ Quang Tràn ở một bên, cũng lập tức bị cảm xúc của mọi người lây nhiễm, bất tri bất giác trở nên nhiệt huyết sôi trào!

Không khỏi, ánh mắt hướng phía Lâm Hải nhìn lại, đã thấy Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, nghiêm nghị mà đứng, thần sắc lạnh nhạt, gợn sóng không sợ hãi!

Cái loại thong dong tự nhiên giống như trấn định nầy, hoàn toàn chính là một cái thống soái khống chế toàn cục!

Không khỏi, một cái ý niệm bay lên trong nội tâm của huynh đệ hai người Đỗ Quang Mãn. Nếu Vân Kiếm Tông thật dám đến đây trả thù, chờ đợi bọn họ, chỉ sợ sẽ là tai hoạ ngập đầu a!

Chương 1876: Trân ái tánh mạng, rời xa A Hoa!

Lâm Hải phân phó Đỗ Quang Mãn, đem mọi người Lạc Diệp Tông thu phục dàn xếp tốt.

Sau đó, mang theo Chủ thượng cùng mọi người A Đại, lần nữa về tới khuê phòng của Hứa Linh.

“Đông Phương Dã, nguy cơ đã giải trừ chưa?”

Hứa Linh một mực trốn trong phòng, cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Nhất là lúc nhìn thấy cái khuôn mặt u ám kia của Chủ thượng, không khỏi sinh lòng ý sợ hãi, sợ hãi mà hỏi.

“Linh nhi yên tâm đi, địch nhân Lạc Diệp Tông xâm phạm, đều đã bị Đông Phương công tử chế phục á!”

Hứa Thế Chương ở một bên, cướp lời cười to nói.

Lâm Hải thì là vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc của Hứa Linh, mỉm cười nói.

“Yên tâm đi, có ta ở đây, Hứa gia sẽ không có việc gì!”

Nói xong, Lâm Hải bất đắc dĩ cười cười, “Linh nhi, có thể tạm mượn khuê phòng của ngươi dùng một lát, ta muốn triển khai cuộc họp hay không?”

“n, tự nhiên có thể!” Hứa Linh ngọt ngào cười.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó sắc mặt ngưng tụ, hướng phía Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Thế Chương nhìn lại.

“Hai vị tiền bối, ta muốn cùng mấy cái thuộc hạ, thương thảo một sự tình, có thể thỉnh nhị vị lảng tránh thoáng một phát không?”

Hứa Thế Chương cùng Hứa Thế Nguyên khẽ giật mình, sau đó vội vàng liên tục gật đầu.

“Cái kia sẽ không quấy rầy Đông Phương công tử rồi, phát sinh chuyện lớn như vậy, đệ tử của gia tộc vừa vặn cũng cần trấn an, chúng ta cáo từ!”

Nói xong, Hứa Thế Nguyên lôi kéo Hứa Linh, cùng Hứa Thế Chương ra khỏi gian phòng.

Vừa ra ngoài, hai mắt Hứa Thế Chương liền lóe ra hào quang, nói ra cùng Hứa Thế Nguyên.

“Nhị đệ, có một sự tình, ta cùng với ngươi thương lượng một chút.”

“Đại ca, chuyện gì?” Hứa Thế Nguyên hỏi.

Hứa Thế Chương bỗng nhiên cười cười, liếc nhìn Hứa Linh, thấp giọng tại bên tai Hứa Thế Nguyên nói vài câu.

Hứa Thế Nguyên khẽ giật mình, phảng phất cũng rất là ý động, chỉ là bên trên biểu lộ lại có chút do dự.

“Chỉ sợ, Đông Phương công tử không muốn a!”

“Ha ha, không thử thử thì làm sao biết, nếu như được chuyện, chẳng những Hứa gia ta đã có chỗ dựa cường ngạnh, đối với bản thân Linh nhi cũng là một kiện chuyện tốt cực lớn a.”

“Đại gia gia, cái gì mà là chuyện tốt cực lớn à?” Hứa Linh ở một bên, thấy nâng lên tên của mình, hai mắt không khỏi vụt sáng lên, mờ mịt mà hỏi.

“Ha ha, lại để cho gia gia của ngươi chính miệng nói cho ngươi biết a!”

Hứa Thế Chương nói xong, cười lớn ly khai.

“Gia gia, đại gia gia có ý tứ gì à?” Hứa Linh mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, hướng phía Hứa Thế Nguyên hỏi.

Hứa Thế Nguyên trầm mặc một lát, mới đột nhiên vô cùng trìu mến nhìn xem Hứa Linh, hòa ái nói.

“Linh nhi, ngươi nguyện ý, gả cho Đông Phương công tử sao?”

“A!” Hứa Linh sững sờ, sau đó lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt.

...

Trong phòng Hứa Linh, Lâm Hải nằm nghiêng tại trên giường thơm của Hứa Linh, liếc nhìn Chủ thượng cùng bọn người A Đại.

“Lạc Diệp Tông chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, đều nói nói đi, bước tiếp theo của chúng ta, nên làm cái gì bây giờ?”

“Khặc khặc khặc, còn có thể làm sao?” Chủ thượng ở một bên, mắt lộ hung quang, u ám cười nói.

“Lâm Hải gia gia, Lạc Diệp Tông to gan lớn mật, lại dám đắc tội ngài, không bằng chúng ta trực tiếp đánh lên Lạc Diệp Tông, đem Tông chủ bọn họ chộp tới, tát chết cái miệng rộng của lão để mẹ lão cũng không nhận ra, xem lão còn dám hung hăng không!”

“Đúng, ta tán thành!” A Đại ở một bên phụ họa nói, “Tốt nhất là khi đến Lạc Diệp Tông, đem A Hoa ba ba phóng xuất, lại để cho bọn họ thể nghiệm thoáng một phát, cái gì gọi là ác mộng!”

“Ồ ~” A Đại vừa mới nói xong, Chủ thượng cùng A Nhị A Tam, nhịn không được đồng thời giật mình một cái.

“Đậu phộng, A Đại, nhận thức ngươi đã lâu như vậy, hôm nay mới biết được, ngươi nha tâm địa ác như vậy, quả thực độc so với rắn rết a!” Chủ nhân nhìn xem A Đại, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

A Nhị cùng A Tam, cũng là vẻ mặt tim đập nhanh, mang theo sợ hãi thật sâu nói ra.

“Đại ca, chiêu phóng A Hoa ba ba này, có phải quá độc ác hay không?”

A Đại khẽ giật mình, không đợi nói chuyện, đã thấy Chủ thượng cùng A Nhị A Tam, đồng thời lộ ra dáng tươi cười nham hiểm.

“Bất quá, chúng ta rất thích a, oa ha ha ha!”

“Ách...”

Lâm Hải ở một bên, nhìn xem cái mấy cái hàng này, lập tức bó tay rồi.

Mẹ nó, cái lưu manh chó A Hoa kia, đến cùng để lại cho nội tâm của bọn họ, bao nhiêu bóng mờ a.

“Công tử, A Hoa mà bọn họ nói, là vị hào kiệt nào à? Có thể giới thiệu cho Từ mỗ nhận thức không?”

Từ lão ở một bên nghe mà rất hiếu kỳ, không khỏi hướng phía Lâm Hải hỏi.

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Chủ thượng cùng bọn người A Đại, nhao nhao mang theo ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, nhìn về phía Từ lão.

“Ngươi mới vừa nói, ngươi muốn nhận thức A Hoa ba ba? Lão Từ, ngươi là bi quan chán đời sao?”

“Lão Từ a, nếu ngươi nghĩ không ra rồi, trước khi chết, nhớ rõ đem tài sản phân thoáng một phát cho mấy cái ca ca a!”

“Ai, lão Từ a, tánh mạng là tươi đẹp cỡ nào, ngươi cần gì phải đi cái đầu tuyệt lộ này đâu?”

“Không phải, cái gì ý tứ à?” Từ lão nhìn mấy cái hàng này, vẻ mặt bi thống nhìn mình, lập tức mộng bức.

Lão tử vừa mới có sự nghiệp của mình, mở sòng bạc của chính mình, đang chuẩn bị đi theo công tử làm một hồi lớn đấy.

Hiện tại toàn thân đều có sức lực dùng không hết, sống được hăng hái đâu rồi, ai con mẹ nó bi quan chán đời không muốn sống à?

Lâm Hải cũng là vẻ mặt im lặng, sau đó mang theo biểu lộ dở khóc dở cười, liếc nhìn Từ lão.

“Từ lão a, A Hoa là ai, ngươi về sau sẽ có cơ hội nhận thức.”

“Bất quá, ta hôm nay trịnh trọng nhắc nhở ngươi một câu!” Lâm Hải nói đến đây, biểu lộ đột nhiên nghiêm túc lên.

“Trân ái tánh mạng, rời xa A Hoa!”

“Tê ~” Từ lão nghe được, chấn động, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mặt ngưng trọng thật sâu.

“Đa tạ công tử nhắc nhở, Từ mỗ nhớ kỹ!”

Thấy Lâm Hải cũng trịnh trọng cảnh cáo như vậy, Từ lão rốt cục không dám không xem ra gì rồi.

Hướng Lâm Hải nói lời cảm tạ, một mực đem những lời này của Lâm Hải, ghi tạc ở trong nội tâm.

“Xem ra, cái A Hoa này, hẳn là một cái tồn tại cực kỳ đáng sợ giống như ác ma, về sau nếu là gặp được, nhất định phải trốn được bao xa thì trốn bấy xa!”

“Lão m!” Cái lúc này, ánh mắt của Lâm Hải, bỗng nhiên đã rơi vào trên người Chủ thượng.

“Lâm Hải gia gia!”

Chủ thượng vội vã cung kính tiến lên, lặng chờ chỉ thị của Lâm Hải.

“Luyện hóa Nguyên Thần của Đại Thừa, ngươi cần bao nhiêu thời gian?” Lâm Hải hướng phía Nguyên Thần của Nhạc Thiên Sơn mà Chủ thượng đang nắm trong tay nhất chỉ, nhàn nhạt hỏi.

“Ba canh giờ, đủ rồi!”

“Ba canh giờ?” Lâm Hải nhíu mày suy tư một phen, sau đó nhẹ gật đầu.

“Tốt, lập tức luyện hóa!”

“Vâng! Tạ Lâm Hải gia gia!” Chủ thượng đại hỉ, y đã sớm chờ đến mức có chút không thể chờ đợi được rồi.

Bây giờ thấy Lâm Hải rốt cục hạ lệnh, hai mắt lập tức sáng lên chằm chằm vào Nguyên Thần của Nhạc Thiên Sơn, nước miếng đều nhanh chảy ra rồi.

“Công tử, tha mạng, tha mạng a!”

“Ta nguyện làm trâu làm ngựa, đi theo công tử, chỉ cầu công tử để ta không chết a!”

Nguyên Thần của Nhạc Thiên Sơn, sợ tới mức té cứt té đái, hướng phía Lâm Hải kêu khóc lớn tiếng xin xỏ.

“Luyện!”

Chủ thượng thấy thế, trong tay vội vàng phun ra một đoàn hắc khí, đem Nguyên Thần của Nhạc Thiên Sơn, nhanh chóng nuốt hết, bắt đầu luyện hóa.

Y sợ vạn nhất Lâm Hải một lòng mềm, đáp ứng thả Nhạc Thiên Sơn, vậy y sẽ thua lỗ lớn.

“A!!!”

Nhất thời, Nhạc Thiên Sơn phát ra một tiếng hét thảm, sau đó liền đã không có một tia tiếng động.

Toàn bộ Nguyên Thần, bắt đầu lấy tốc độ cực kỳ chậm chạp, dần dần trở thành nhạt, hợp thành một sợi năng lượng, hướng phía trong cơ thể Chủ thượng rót vào!

“Các ngươi thủ ở nơi này, hộ pháp cho y, đừng để xuất hiện cái ngoài ý muốn gì!”

Lâm Hải vốn định, là đem Chủ thượng thu nhập vào Luyện Yêu Hồ, rồi lại đi luyện hóa Nhạc Thiên Sơn.

Không nghĩ tới lão tiểu tử này gấp gáp như vậy, vi bảo hộ an toàn, chỉ có thể lại để cho bọn người A Đại đi lên cảnh giới.

“Vâng!”

Bọn người A Đại đáp ứng một tiếng, bốn người phân ra bốn phương tám hướng, đem Chủ thượng bảo hộ tại chính giữa.

Mà Lâm Hải thì đẩy cửa, đi ra ngoài. Chủ thượng luyện hóa Nguyên Thần, cần khoảng thời gian ba canh giờ, hắn cũng không có kiên nhẫn, ở chỗ này mà trông coi.

Chương 1877: Ta nói, ta đã lấy vợ

Lâm Hải ở trong sân, chắp tay sau lưng đi vài vòng, trong nội tâm dĩ nhiên đã có quyết định.

Chính mình thoáng cái đã thu bốn cái Đại Thừa của Lạc Diệp Tông, còn giết một cái bị thương một cái, mười mấy cái đệ tử Hóa Thần cảnh, cũng đã nhét vào dưới trướng của chính mình.

Bởi như vậy, thù cùng Lạc Diệp Tông, kết thì có điểm thâm sâu, tuyệt đối đã không thể hóa giải.

Đã như vầy, Lạc Diệp Tông cũng sẽ không có tất yếu để tiếp tục tồn tại rồi.

Muốn trách, liền trách Lạc Diệp Tông không may, không nên dây vào chính mình a!

“A Tứ, tới!”

Lâm Hải dừng bước lại, bỗng nhiên hướng phía A Tứ ngoan ngoãn như cháu trai, đang canh giữ ở cửa ra vào của sân nhỏ vẫy tay một cái.

A Tứ vội vàng giống như chó xù, chạy tới trước mặt Lâm Hải, khom người cười làm lành nói.

“Công tử, có gì phân phó?”

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, nhìn lão một cái, thản nhiên nói.

“Đem tình huống của Lạc Diệp Tông, giới thiệu kỹ càng thoáng một phát cho ta!”

“Vâng!” A Tứ đáp ứng một tiếng, đột nhiên cảm giác được đây là một cái cơ hội để biểu hiện, lập tức thao thao bất tuyệt, đưa tình huống mà lão biết đến, kỹ càng nói một lần cho Lâm Hải.

Thậm chí liền cả những bát quái như Tông chủ cùng mấy tên nữ đệ tử yêu đương vụng trộm, con trai của Đại Trưởng lão Phong Thiên Lý, là của vợ Tông chủ ngoại tình này, đều hướng Lâm Hải nói tới từng cái, nói đến mặt mày hớn hở.

Đến cuối cùng, thậm chí liền cả một ít chi tiết cảm thấy khó xử cũng bắt đầu miêu tả, tựa như lúc ấy lão cũng có tại hiện trường.

Lâm Hải nghe mà dở khóc dở cười, nhìn bộ dạng A Tứ nước bọt bay tứ tung, quả thực là bó tay rồi.

Mẹ nó, thằng này như thế nào so với nữ nhân còn bát quái hơn?

Bất quá, A Tứ dù sao cũng là Trưởng lão của Lạc Diệp Tông, hiểu biết đối với Lạc Diệp Tông vẫn là phi thường kỹ càng.

Lâm Hải từ bên trong lời nói của A Tứ, cũng đối với thực lực chỉnh thể của Lạc Diệp Tông, đã có một cái ấn tượng trực quan.

Lạc Diệp Tông hôm nay, tổng cộng còn thừa lại năm tên Đại Thừa tôn sư, ngoại trừ Tông chủ Tiêu Thiên Nhận, thực lực sâu không lường được ra, bốn Trưởng lão còn lại, thực lực cũng tương xứng với A Tứ.

Mà Đại Trưởng lão Phong Thiên Lý, bởi vì gãy một cánh tay, thực lực đại tổn, đã không cần cân nhắc.

Đệ tử Hóa Thần kỳ, toàn bộ tông môn có hơn ba trăm người, bỏ đi mười mấy cái đã bị Lâm Hải thu phục ra, còn thừa hơn hai trăm sáu mươi người!

Về phần đệ tử phía dưới Hóa Thần, thì là quá nhiều, nhiều vô số kể.

Bất quá, bởi vì thực lực thực sự thấp kém, không quan hệ tới đại cục, Lâm Hải cũng chẳng muốn đi cân nhắc rồi.

Chính thức lại để cho Lâm Hải cảm thấy kinh ngạc chính là, bên trong tông môn của Lạc Diệp Tông, thậm chí có một cái hộ tông đại trận.

Theo A Tứ nói, đó là thời điểm đệ nhất Tông chủ của Lạc Diệp Tông kiến tông, đã dùng số tiền lớn mời một vị đại gia Trận Pháp, tốn thời gian ngàn năm mới bày ra được.

Một khi có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, lúc hộ tông đại trận khởi động, sẽ đem toàn bộ tông môn bảo hộ ở trong đó.

Dù là trăm ngàn cái Đại Thừa tôn sư, liên tục oanh kích ngàn năm, cũng mơ tưởng đánh bại đại trận phòng ngự!

Mà đáng sợ hơn chính là, trong cái hộ tông đại trận này, còn ẩn chứa sát cơ, có thể hướng ra phía ngoài kích xạ năng lượng ánh sáng.

Uy lực của ánh sáng này rất mạnh, nghe nói có thể miểu sát Đại Thừa!

Từ khi Lạc Diệp Tông kiến tông đến nay, từng dựa vào hộ tông đại trận này, nhiều lần vượt qua nguy cơ, thậm chí chuyển bại thành thắng, đem cường địch tới phạm đuổi giết!

Vì thế, thực lực chỉnh thể của Lạc Diệp Tông, tuy ở bên trong các tông môn của vùng Đông Xuyên, không tính là quá mức cường đại.

Nhưng vì nguyên nhân hộ tông đại trận, lại được xếp hạng tới vị trí thứ ba, gần với Vô Ảnh Các cùng Vân Kiếm Tông!

“Có chút ý tứ!”

Trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một vòng tinh mang, đối với cái Lạc Diệp Tông này, càng thêm cảm thấy hứng thú.

Hộ tông đại trận của Lạc Diệp Tông tuy mạnh, nhưng tạo nghệ trận pháp của Lâm Hải, thế nhưng mà được truyền lại từ Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân, thiên hạ trận pháp còn không có thứ Lâm Hải không phá giải được.

Chính thức lại để cho Lâm Hải tâm động chính là, cái hộ tông đại trận này có gồm nhiều mặt công thủ, lại là do Đại Sư Trận Pháp hao phí tâm huyết ngàn năm, mới có thể bố trí xuống, thế nhưng mà cực kỳ khó được a!

“Lạc Diệp Tông, thật là một cái địa phương lý tưởng để kiến tông lập phái!”

Nội tâm của Lâm Hải, lập tức đã có ý định.

“Đối với Vân Kiếm Tông, ngươi còn có hiểu rõ sao?”

“Vân Kiếm Tông? Biết rõ một ít!” A Tứ vội vàng lại đem tình huống của Vân Kiếm Tông, hướng Lâm Hải giới thiệu một phen.

Tuy xa không có kỹ càng như Lạc Diệp Tông, nhưng thực lực đại khái của Vân Kiếm Tông, coi như là nói rõ.

“Mười lăm cái Đại Thừa tôn sư, Tông chủ cùng Thái Thượng Trưởng lão có tu vi cao thâm, tương đương cùng Tông chủ Lạc Diệp Tông!”

Lâm Hải chậm rãi nhẹ gật đầu, thực lực của cái Vân Kiếm Tông này, so với Lạc Diệp Tông còn muốn mạnh hơn một cái cấp bậc.

“Tốt rồi, ta đã biết, đi ra ngoài chờ lệnh a!”

Lâm Hải hiểu rõ hết tình huống, phất phất tay, A Tứ vội vã cung kính lui ra ngoài.

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, lẳng lặng đứng tại trong sân, nhíu mày, bắt đầu suy tư bước hành động tiếp theo.

Thời gian từ từ trôi qua, dần dần, trong đầu Lâm Hải đã có một cái cách nghĩ đại khái.

“Công tử, Hứa Thế Chương Hứa Thế Nguyên cầu kiến!”

Đột nhiên, A Tứ lần nữa tiến đến, hướng phía Lâm Hải cung kính xin chỉ thị.

“A?” Lâm Hải quay đầu nhìn lại, đã thấy Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Thế Chương đang đứng tại cửa ra vào, bị một cái đệ tử Lạc Diệp Tông, ngăn ở ngoài cửa.

Lâm Hải không khỏi buồn cười một hồi, đám đệ tử Lạc Diệp Tông này, ngược lại là rất có nhãn lực.

Vừa mới bị chính mình thu phục, đã chủ động đảm nhiệm chức trách canh cổng bảo vệ rồi, khiến cho Hứa Thế Nguyên liền cả cửa nhà của mình, đều không vào được.

“Nhị vị mời đến!”

Lâm Hải vừa cười vừa nói, đệ tử của Lạc Diệp Tông, lúc này mới lui về phía sau một bước, cho đi!

“Ra mắt công tử!”

Sau khi Hứa Thế Chương cùng Hứa Thế Nguyên đi vào, liền hướng phía Lâm Hải khách khí thi lễ.

“Hứa tiền bối, tìm ta có việc?”

Lâm Hải đối với Hứa Thế Chương, vẫn còn có chút không quá thích thú, bay thẳng đến chỗ Hứa Thế Nguyên, cười hỏi.

“Cái kia...” Hứa Thế Nguyên do dự một chút, sau đó đột nhiên nhìn Lâm Hải, nói ra.

“Không biết công tử, đã có hôn phối chưa?”

Lâm Hải nghe được sững sờ, sau đó tinh thần chán nản, bóng hình xinh đẹp của Liễu Hinh Nguyệt, đột nhiên hiển hiện trong đầu.

Một cỗ bi thống cùng tưởng niệm cực lớn, trong khoảnh khắc phun lên trong lòng Lâm Hải, lại để cho sắc mặt Lâm Hải trở nên cực kỳ khó coi.

“Ách...” Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Thế Chương đột nhiên cả kinh, không biết Lâm Hải tại sao phải có phản ứng lớn như vậy.

Thoáng cái, lại để cho những lời mà họ đã chuẩn bị tốt, cũng không biết nên nói hay là không rồi.

“Công tử, ngươi làm sao vậy?” Vẻ mặt Hứa Thế Nguyên lo lẳng, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Không có việc gì!” Lâm Hải lắc đầu cười khổ, thương cảm nói, “Nhớ tới một ít chuyện cũ thương tâm mà thôi.”

Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Thế Chương nhìn lẫn nhau một cái, sau đó cắn răng một cái, tiếp tục nói.

“Công tử, Hứa Thế Nguyên ta nói chuyện, từ trước đến nay sẽ không quanh co lòng vòng, Hứa gia ta nhờ có đại ân của công tử, không gì báo đáp, nguyện đem Linh nhi gả cho công tử, bắt đầu phục thị cuộc sống hàng ngày cho công tử, mong rằng công tử đừng có ghét bỏ!”

Lâm Hải khẽ giật mình, kinh ngạc liếc nhìn Hứa Thế Nguyên, sau đó chậm rãi lắc đầu, cảm xúc sa sút nói ra.

“Tiền bối, tại hạ đã cưới vợ, hảo ý của ngươi, tâm lĩnh!”

“Linh nhi có thể đi theo công tử, là vận mệnh của nàng, không cần chính xứng!” Hứa Thế Nguyên cấp tốc nói ra.

“Ta nói, ta đã lấy vợ!”

Thanh âm của Lâm Hải, bỗng nhiên trở nên lạnh, một cỗ sương mù màu đen, đột nhiên xuất hiện tại trên đỉnh đầu, trong ánh mắt hàn mang lập loè, lại để cho Hứa Thế Nguyên đột nhiên cả kinh.

Còn chưa chờ nói cái gì nữa, Lâm Hải dĩ nhiên đã quay người, nhanh chóng đi vào khuê phòng của Hứa Linh, phanh cái đem cửa đóng lại.

“Cái này...” Hứa Thế Chương cùng Hứa Thế Nguyên hai mặt nhìn nhau, sau đó trong nội tâm cười khổ một hồi.

“Cái Đông Phương công tử này, chính là rồng trong loài người, xem ra Linh nhi, không có phúc duyên này a!”

Trong khuê phòng của Hứa Linh, Lâm Hải vừa tiến đến, mấy người A Đại đột nhiên cả kinh, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải nhìn lại.

“Công tử, ngươi làm sao vậy?”

Chỉ thấy khói đen trên đỉnh đầu Lâm Hải, càng ngày càng đậm, mà ánh mắt của Lâm Hải, cũng lập tức biến thành màu đỏ như máu, cực kỳ khủng bố!

“Không có việc gì!” Lâm Hải gian nan lắc đầu, giờ phút này thần trí của hắn còn tại, chỉ có điều trong nội tâm, đột nhiên bay lên một cỗ sát cơ đậm đặc, có loại xúc động cực kỳ khát máu.

“Họ Đông Phương tặc tử, cút ra ngay cho ta!” Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng quát lớn phẫn nộ, bỗng nhiên vang lên tại bên ngoài!

Chương 1878: Chém của ngươi một tay, như thế nào?

“n?”

Nội tâm của Lâm Hải giờ phút này đặc biệt táo bạo, nghe được thanh âm, con mắt lập tức lóe lên hàn mang.

Vèo!

Sau một khắc, Lâm Hải phá cửa mà ra, đi tới chính giữa sân nhỏ.

Ngẩng đầu, chỉ thấy một đóa tường vân từ xa mà đến gần mà đến, trong chớp mắt đã đến trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng rớt xuống.

Sau đó, một cái lão giả áo xanh mặt mang giận dữ, đã rơi vào đối diện Lâm Hải, bên cạnh của lão còn có một nữ tử, đang hướng phía Lâm Hải dữ tợn cười lạnh!

“Tam Trưởng lão, hắn chính là Đông Phương Dã, Hồ sư huynh cùng Trương sư huynh, đều là bị hắn giết chết!”

Lão giả áo xanh nghe được, một cỗ sát khí cường đại, lập tức dâng lên mà ra.

Còn không động thủ, nhưng sắc mặt lão lại đại biến, chỉ cảm thấy vài đạo khí tức cường đại, đột nhiên đưa lão vây quanh.

“Công tử!”

Thanh âm chỉnh tề mà mang theo tôn kính, truyền vào trong tai lão giả áo xanh.

Bọn người A Đại cùng với bốn cái Trưởng lão Lạc Diệp Tông vừa thu phục, đồng loạt xuất hiện tại chính giữa sân nhỏ.

Nguyên một đám trong ánh mắt mang theo sát khí, đem lão giả áo xanh lập tức tập trung, chỉ đợi Lâm Hải ra lệnh một tiếng, sẽ một loạt mà lên, đem lão giả áo xanh cầm xuống!

Đồng tử của lão giả áo xanh hoảng sợ co rút lại, một cỗ thật sâu sợ hãi, lập tức tràn ngập nội tâm.

“Bị lừa rồi!”

Phản ứng đầu tiên nội tâm của lão giả áo xanh, chính là bị Đỗ Quyên lừa, khẽ vươn tay đem Đỗ Quyên mặt đầy mộng bức, trảo vào trong tay.

Đỗ Quyên đến Vân Kiếm Tông, nói cho lão biết người giết Hồ Mãnh, chỉ có một mình Đông Phương Dã.

Hiện tại con mẹ nó như thế nào lại đột nhiên xuất hiện nhiều Đại Thừa tôn sư như vậy?

Mà Lâm Hải giờ phút này, quanh thân lăn lộn khói đen, hai mắt đỏ thẫm như máu, nhìn chằm chằm vào lão giả áo xanh, cười lạnh một tiếng.

“Ngươi không phải tìm Đông Phương Dã sao?”

“Đông Phương Dã ở đây, có gì chỉ giáo?!”

“Ngươi, ngươi là người trong ma giáo?” Lão giả áo xanh cái lúc này, mới chú ý tới Lâm Hải quá không bình thường, một thân khói đen âm trầm khủng bố, quỷ dị nói không nên lời.

“Hừ, là thì như thế nào?”

Lâm Hải cố nén khát máu cùng cuồng bạo trong nội tâm, lạnh lùng nói ra.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi không phải là tìm ta sao?”

“Ta hôm nay liền đứng ở chỗ này, ngươi tính như thế nào?”

“Ta, ta...” Lão giả áo xanh nhìn ánh mắt lạnh như băng kia của Lâm Hải, trong nội tâm không khỏi chột dạ một hồi.

Tuy lão chính là Tam Trưởng lão của Vân Kiếm Tông, nhưng đối phương chính là người trong ma giáo a, lại có mấy cái Đại Thừa giúp đỡ.

Nếu như mình mạnh bạo, chỉ sợ hôm nay muốn sống mà ly khai, đều khó có khả năng rồi.

Nghĩ đến chỗ này, con mắt của lão giả áo xanh nhanh chóng quay ngược trở lại, sau đó nuốt nuốt nước miếng, nhút nhát e lệ nói ra.

“Ta, ta là tới tìm ngươi lý luận!”

“Ngươi tại sao phải giết con của ta?!”

Phốc!

Lão giả áo xanh vừa nói, đem mọi người A Đại, chọc cho thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, cái Trưởng lão Vân Kiếm Tông này, cũng quá khôi hài đi à nha?

Hùng hổ, mang theo sát khí mà đến, kết quả lại nói là tới lý luận hay sao?

Giới Tu Hành mạnh được yếu thua, từ trước đến nay là quyền đầu của ai cứng thì người đó có lý, còn con mẹ nó có cái lý luận này để nói sao?

“Lý luận ngươi mẹ nó, cút!”

Lâm Hải sát khí cuồn cuộn, đôi mắt đỏ hồng giống như nhất tôn Thần Ma, hướng phía lão giả áo xanh quát lớn một tiếng!

Lão giả áo xanh bị Lâm Hải quát mắng ở trước mặt mọi người, ngày bình thường cao cao tại thượng, lúc nào chịu qua cái loại ủy khuất này à?

Vừa muốn phát tác, chờ lúc nhìn thấy ánh mắt giống như dã thú kia của Lâm Hải, toàn thân không khỏi giật mình một cái.

“Được rồi, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, hôm nay dễ tin cái tiện nhân Đỗ Quyên này mà nói, phán quyết sai tình thế.”

“Vẫn là về Vân Kiếm Tông bẩm báo cho Tông chủ trước, mang theo các lộ cao thủ trong tông ngóc đầu trở lại, lại rửa một phen hổ thẹn này!”

Nghĩ đến chỗ này, lão giả áo xanh hừ lạnh một tiếng, hướng phía Lâm Hải hung hăng nhìn thoáng qua.

“Không thể nói lý!”

“Cái kia liền cáo từ rồi!”

Nói xong, tường vân dưới chân lão giả áo xanh phi thăng, lập tức lên không.

Nhưng mà, còn chưa chờ lão rời khỏi trên không của đình viện, đột nhiên một đạo âm thanh lạnh như băng, bỗng nhiên vang lên.

“Ta cho ngươi đi rồi sao?”

Oanh!

Sau một khắc, lập tức vài đạo khí tức khủng bố, từ trên trời giáng xuống, hướng phía lão giả áo xanh áp bách mà đến.

“Không tốt!”

Lão giả áo xanh sắc mặt đại biến, vài đạo công kích này, lực lượng của mỗi một đạo đều cực kỳ cường đại, thậm chí hơn xa cả lão!

Nếu là bị đánh trúng mà nói, dù lão là Đại Thừa tôn sư, cũng sẽ rơi vào kết cục bị mất mạng trong khoảnh khắc.

Vèo!

Cơ hồ không có chút do dự gì, tường vân của lão giả áo xanh lần nữa rơi xuống đất, chật vật không chịu nổi!

Cũng may vài đạo công kích này, mục đích chỉ ở chặn đường, nếu không giờ phút này lão giả áo xanh, đã sớm mệnh tang tại chỗ!

Nhưng dù vậy, lão giả áo xanh cũng là sợ tới mức mồ hôi đầm đìa, sắc mặt vô cùng khó coi!

“Ngươi muốn thế nào?”

Trong ánh mắt của lão giả áo xanh mang theo một tia sợ hãi, nhìn về phía Lâm Hải ở đối diện, thanh âm khàn khàn nói.

Bá!

Cánh tay phải của Lâm Hải mạnh mẽ vừa nhấc, một đạo vầng sáng màu vàng kim thoáng hiện, hóa thành một thanh lợi kiếm hào quang, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Chém của ngươi một tay, như thế nào?”

“Cái gì?!” Lão giả áo xanh sắc mặt đại biến, theo bản năng muốn cự tuyệt.

Nhưng lúc ấy lại cảm thấy vài đạo sát cơ cường đại kia, lập tức tập trung vào chính mình, lại để cho lão ngạnh sinh sinh đem lời nói cự tuyệt, nuốt trở vào.

Lão có thể khẳng định, một khi cự tuyệt, chờ đợi lão chính là công kích như lôi đình, sẽ lập tức đưa lão thôn phệ!

“Đáng giận!”

Trong nội tâm lão giả áo xanh thầm mắng một tiếng, hai đấm không khỏi nắm thật chặt lại, một cỗ hối hận vô tận xông lên đầu.

Cái Đông Phương Dã này, không phải lẻ loi một mình theo như lời của Đỗ Quyên.

Xem điệu bộ này, hoàn toàn con mẹ nó là công tử của dòng họ lớn a.

Chính mình làm sao lại xui xẻo như vậy, tùy tiện chạy đến nơi đây, đập lên họng súng của người ta a...!

“Trảm!”

Ngay tại thời khắc lão giả áo xanh hối hận ảo não, lại nghe Lâm Hải quát lớn một tiếng, lợi kiếm hào quang trong tay, bỗng nhiên đánh xuống!

Lông mày của lão giả áo xanh mạnh mẽ nhảy dựng, theo bản năng liền muốn chống cự, nhưng khi nghênh tiếp ánh mắt ngoan lệ táo bạo như Ma Quỷ của Lâm Hải, toàn thân liền nhịn không được giật mình một cái.

“Không thể phản kháng a, nếu không tánh mạng hưu vậy!”

Phốc!

Cánh tay đứt bay lên, huyết quang văng khắp nơi!

Lão giả áo xanh một tiếng rên, bụm lấy đoạn tí, sắc mặt đều dữ tợn bắt đầu.

Cúi đầu, trong hai mắt đã hận vừa giận, hào quang oán độc lóe lên rồi biến mất!

“Thù này không báo, thề không làm người!”

Cưỡng ép đem kịch liệt đau nhức cùng cừu hận đè xuống, lão giả áo xanh hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hải.

Lại phát hiện, khói đen quanh thân Lâm Hải, chẳng biết từ lúc nào vậy mà đã tán đi, lập tức khẽ giật mình.

“Đông Phương công tử, ta có thể đi chưa?”

Lão giả áo xanh tận lực khiến cho ngữ khí của mình, không chứa bất luận cái cừu hận gì, sợ chọc giận Lâm Hải, một lần nữa cho lão thêm một kiếm, đưa lão chấm dứt ở chỗ này, liền ngu xuẩn rồi.

“Hô ~”

Lâm Hải thở ra một ngụm trọc khí thật sâu, hai con mắt huyết hồng, cũng khôi phục bình thường.

Sau đó, đạm mạc liếc nhìn lão giả áo xanh, nhẹ nhàng nhổ ra một chữ.

“Cút!”

“Cáo từ!” Lão giả áo xanh như trút được gánh nặng, lúc này mới chân đạp tường vân, đằng không mà lên.

Sau đó, mang theo một tia cừu hận, hướng phía dưới nhìn một cái, nhưng khi ánh mắt rơi vào trên thân bọn người A Tứ, sắc mặt của lão giả áo xanh liền đại biến!

“Trưởng lão Lạc Diệp Tông!”

Trước đó khi lão bị vây quanh, là đưa lưng về phía bọn người A Tứ, căn bản không biết sau lưng là người nào.

Bây giờ từ trên cao nhìn xuống, lập tức nhận ra thân phận của bọn người A Tứ, hàm răng không khỏi khẽ cắn, mắt lộ hung mang!

“Lạc Diệp Tông, vậy mà cấu kết với Ma giáo, chặt cánh tay của ta, thù này ta nhớ kỹ!”

Vèo!

Tường vân lóe lên rồi biến mất, biến mất tại bên trong phía chân trời.

“Công tử, vì sao không giết lão đi, chấm dứt hậu hoạn?”

Cái lúc này, A Đại mới mang theo một tia nghi hoặc, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Không cần phải thế!”

Lâm Hải lắc đầu.

“Lão tới trả thù cho con, tội không đáng chết!”

“Hôm nay ta chặt một tay của lão, coi như là cho lão một cái giáo huấn sâu đau nhức, một cái giá lớn với tư cách mạo phạm tới ta!”

“Nếu lão không biết kính sợ, còn dám tìm chuyện, lúc đó giết lão cũng không muộn!”

Lâm Hải nói xong, xoay chuyển ánh mắt, đã rơi vào trên người Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cũng sớm đã sợ choáng váng, bây giờ thấy Lâm Hải hướng nàng ta trông lại, hai chân lập tức mềm nhũn, co quắp trên mặt đất.

Chương 1879: Là thời điểm, nên đi Lạc Diệp Tông một chuyến rồi!

“Công tử, tha mạng, tha mạng a!”

Đỗ Quyên mang theo sợ hãi thật sâu, hướng phía Lâm Hải liền bò tới, ôm lấy đùi Lâm Hải, nước mũi giàn giụa.

“Công tử, đừng có giết ta, van cầu ngươi đừng có giết ta a!”

“Công tử, chỉ cần ngươi buông tha ta, ta nguyện ý phụng dưỡng công tử, cam đoan lại để cho công tử ngày đêm hưởng lạc...”

Đỗ Quyên còn chưa nói dứt lời, đã bị Lâm Hải một cước đá đến một bên, mặt mũi tràn đầy chán ghét.

“Đem nàng đưa đến chỗ Đỗ Quang Mãn!”

Lâm Hải giao phó xong, quay người lại chắp tay sau lưng, về tới gian phòng của Hứa Linh.

Đối với loại nhân vật như Đỗ Quyên này, Lâm Hải đã sớm khinh thường tự mình ra tay.

Về phần Đỗ Quang Mãn sẽ xử trí nàng ta như thế nào, Lâm Hải càng là chẳng muốn đi quan tâm.

“Vâng!”

A Tứ cung kính đáp ứng một tiếng, mệnh lệnh cho một cái đệ tử Hóa Thần cảnh, mang theo Đỗ Quyên đi ra khỏi sân nhỏ.

Bốn người A Đại, thì đi theo Lâm Hải, tiến nhập vào gian phòng.

“Công tử, vừa rồi Từ mỗ gặp ngươi, toàn thân bị khói đen vờn quanh, hình như là dấu hiệu nhập ma a!”

Từ lão do dự một phen, bỗng nhiên nhìn Lâm Hải, lo lắng nói.

“Từ lão không cần lo lắng, cái kia là một vòng chấp niệm của ta, tại thời điểm ta chém đứt cánh tay của cái lão giả áo xanh kia, táo bạo trong nội tâm dĩ nhiên lui tán, chỉ có thể nói, lão đến thật là đúng lúc a!”

Lâm Hải cười khổ, không thể tưởng được chuyện Hứa Thế Nguyên đề thân, đều có thể làm cho chính mình nổi lên tưởng niệm thật sâu đối với Liễu Hinh Nguyệt.

Cũng may, kích thích lúc này đây cũng không phải là quá sâu.

Nếu không chính mình ma hóa, làm ra chuyện gì đến, đều càng chưa biết.

“Chấp niệm?” Từ lão cái hiểu cái không, bất quá rất nhanh, trên mặt sầu lo nói ra.

“Cái lão giả áo xanh kia, tựa hồ đem công tử, coi trở thành người trong ma giáo rồi.”

“Thì tính sao?” Lâm Hải cười lành lạnh nói.

"Tại thành Thái Huyền, tuy Ma đạo cùng Tiên đạo biểu hiện ra chung sống hoà bình, nhưng trên thực tế cả hai đã sớm thế như nước lửa, vụng trộm tranh đấu chém giết, vẫn là không ít."

"Hơn nữa thế lực Ma đạo cuối cùng vẫn là yếu nhược hơn một tí, nếu như lão giả áo xanh kia mượn cái này để kiếm chuyện, chỉ sợ sẽ có phiền toái không cần thiết."

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, không thèm để ý mà lắc đầu.

"Không cần lo ngại."

Nói xong, Lâm Hải bỗng nhiên đứng dậy, chắp hai tay ra sau lưng đi đến phía trước cửa sổ, bình tĩnh nhìn bên ngoài, đạm mạc mở miệng.

"Ta cả đời làm việc, từ trước đến nay người kính ta một thước, ta kính người một trượng!"

"Nếu là có người đui mù, chọc tới trên đầu ta, quản gã khỉ gió là Ma đạo Tiên đạo, nhất định lại để cho gã hối hận không kịp!"

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, bọn người A Đại nhịn không được xiết chặt hô hấp.

Chỉ cảm thấy một cỗ uy nghiêm cùng bá khí cường đại, từ trên người Lâm Hải phát ra, lại để cho trong lòng bọn họ kinh hoàng.

"Lâm Hải gia gia, càng thêm lại để cho người kính sợ rồi!"

Đông đông đông!

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, sau đó thanh âm của A Tứ vang lên.

"Công tử, gia chủ Đỗ gia Đỗ Quang Mãn cầu kiến!"

“Lại để cho lão tiến đến!”

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, cửa phòng liền bị đẩy ra, Đỗ Quang Mãn mang vẻ mặt sợ hãi đi đến.

“Công tử, Đỗ Quyên phạm phải sai lầm lớn ngập trời, ta đã...”

Đỗ Quang Mãn vừa nói được một nửa, Lâm Hải trực tiếp khoát tay, đem lời nói của lão ngừng lại.

“Còn có những chuyện khác sao?”

“Ách... Đã không có.” Đỗ Quang Mãn lắc đầu.

“Đã thành, vậy thì đi ra ngoài đi!” Lâm Hải nhìn cũng không liếc nhìn lão, tùy ý phất phất tay nói.

Đỗ gia lão xử trí loại tiểu nhân vật như Đỗ Quyên này thế nào, hắn mới chẳng muốn đi nghe.

“Vâng!” Trong lòng Đỗ Quang Mãn đập mạnh một cú, sợ đến bề bộn lui ra ngoài.

Kính sợ trong lòng đối với Lâm Hải, lại càng thêm nồng đậm rồi.

Đỗ Quang Mãn lui ra ngoài không lâu, Chủ thượng đang khoanh chân luyện hóa Nguyên Thần của Nhạc Thiên Sơn, thân thể đột nhiên chấn động.

“n?”

Bọn người Lâm Hải, nhao nhao quay đầu nhìn lại, đã thấy chung quanh Chủ thượng, trong chốc lát lăn lộn khói đen, âm phong gào thét, một cỗ khí tức âm trầm vô cùng cường đại, lập tức tràn ngập cả cái gian phòng!

“Ha ha ha, ha ha ha ha ha!”

Sau một khắc, một đạo tiếng cười to hưng phấn, truyền vào trong lỗ tai của mọi người.

Con mắt của Chủ thượng bỗng nhiên mở ra, lóe lên hàn mang rồi biến mất, sau đó động thân mà lên.

Oanh!

Khí tức âm trầm bá đạo, làm cho bọn người A Đại, liên tiếp lui về phía sau, đồng tử bỗng nhiên, khiếp sợ không thôi!

Lâm Hải có tu vi yếu nhất, tự nhiên cũng bị cái cỗ khí tức cường đại này, làm cho liên tục rút lui, thậm chí đều áp vào trên tường rồi.

“Con em ngươi!”

Lâm Hải lúc ấy liền tức đến không đánh một chỗ, tiến lên một cước đá vào trên mông đít của Chủ thượng, đem Chủ thượng đang hung hăng càn quấy cười to, trực tiếp đạp chó gặm phân!

“Lâm Hải gia gia, làm gì đánh ta à?”

Chủ thượng nằm rạp trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy ủy khuất, cười toe toét miệng nói ra.

“Đậu phộng, vừa tỉnh dậy liền hung hăng, không đánh ngươi thì đánh ai? Ngươi hoàn toàn tìm đánh có biết rõ không?!”

Lâm Hải quát lớn xong, bỗng nhiên nhếch khóe miệng lên, đùa giỡn nhìn xem Chủ thượng, nghiền ngẫm nói ra.

“Có phải cảm thấy đã luyện hóa được Nguyên Thần của Đại Thừa, thực lực lại mạnh hơn không ít, nên mới ngưu bức không được hay không?”

“Có cần tìm A Hoa đi ra, nói chuyện nhân sinh cùng lý tưởng với ngươi hay không à?”

Chủ thượng nghe được, đột nhiên giật mình một cái, sợ tới mức liên tục khoát tay.

“Không không không không, không cần!”

“Chút thành tựu của ta, không đáng giá nhắc tới, cũng đừng phiền toái A Hoa ba ba anh tuấn vĩ đại!”

Chủ thượng cười toe toét miệng, vẻ mặt khổ sáp, sắp khóc rồi, hướng phía Lâm Hải đau khổ cầu khẩn nói.

Lâm Hải lúc này mới quay người lại, lười biếng nghiêng dựa vào trên giường của Hứa Linh, nhàn nhạt liếc nhìn Chủ thượng.

“Nói nói a, lần này luyện hóa Nguyên Thần của Đại Thừa, có cái thu hoạch gì?”

Chủ thượng nghe được, lập tức tinh thần tỉnh táo, mặt mày hớn hở nói.

“Lâm Hải gia gia, ta nói với ngươi, ta lần này thế nhưng là không chịu thua kém rồi!”

“Luyện hóa được cái Nguyên Thần của Đại Thừa này, thực lực của ta đột nhiên tăng mạnh, hôm nay đã đạt đến Đại Thừa sơ kỳ đỉnh phong rồi!”

“Đậu phộng, ngươi là Đại Thừa sơ kỳ đỉnh phong?”

“Lão m, chuyện này là thật?”

Chủ thượng vừa nói xong, không đợi Lâm Hải mở miệng, bọn người A Đại ở bên cạnh , nhao nhao lộ ra khuôn mặt khiếp sợ.

Nguyên một đám nhìn xem Chủ thượng, lại là kinh ngạc, lại là hâm mộ.

“Hắc hắc hắc hắc, đó là đương nhiên.” Chủ thượng thấy bộ dạng giật mình hâm mộ của bọn người A Đại, càng là đắc chí không được.

Đi qua vỗ nhẹ nhẹ đập bả vai A Đại, điểm lấy chân hung hăng càn quấy nói.

“Không phải thổi với ngươi, A Đại, hiện tại cho dù ba cái các ngươi cùng tiến lên, ta cũng có thể dễ dàng đem bọn ngươi đánh ngã, có tin hay không?”

Chủ thượng vừa mới dứt lời, đột nhiên một cái chân to bay tới, rơi vào bên trên cái mông của y, trực tiếp đưa y đạp đến một đường lảo đảo, suýt nữa ngã sấp xuống.

“Lâm Hải gia gia, tại sao lại đạp ta?”

Chủ thượng quay đầu lại, nhìn Lâm Hải, vẻ mặt ủy khuất.

Lâm Hải thì là vẻ mặt xem thường, mặt mũi tràn đầy giọng mỉa mai nói.

“Nhìn ngươi đắc chí như vậy, còn tưởng rằng ngươi đột phá đến Đại Thừa trung kỳ nữa nha, náo loạn cả buổi, còn là một Đại Thừa sơ kỳ, thật là một cái đồ vô dụng!”

Chủ thượng nghe xong, sắp khóc rồi, cười toe toét miệng chạy đến bên người Lâm Hải.

“Lâm Hải gia gia, ngươi nói nhẹ nhàng linh hoạt, Đại Thừa cảnh cũng không giống như những cảnh giới khác, dựa vào tu hành là có thể đột phá.”

“Đã đến một bước như chúng ta này, nếu muốn có chỗ đột phá, càng nhiều là dựa vào cơ duyên cùng ngộ đạo rồi.”

“Đại Thừa trung kỳ, đó là sự tình nghĩ cũng không dám nghĩ a!”

“A?” Lâm Hải sững sờ, hắn còn thật không biết Đại Thừa cảnh lại là loại tình huống này.

Chờ chứng kiến bộ dạng chấp nhận sâu của bọn người A Đại cùng Từ lão, không khỏi chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Xem ra, lần này là trách lầm ngươi?” Lâm Hải buồn cười nhìn xem Chủ thượng nói.

“Còn không phải sao, ai u, cái mông của ta, đau chết!”

Lâm Hải vừa nói như vậy, Chủ thượng càng thêm ủy khuất, miệng nhếch lên thiếu chút nữa là khóc tại chỗ.

“Nhìn ngươi ủy khuất như vậy, nếu không lại để cho A Hoa an ủi ngươi thoáng một phát?” Lâm Hải đùa giỡn nói.

“À? Không cần không cần!” Chủ thượng lập tức nhảy dựng lên, “Ai nói ta ủy khuất à? Ta tuyệt không ủy khuất!”

Trong nội tâm Lâm Hải buồn cười một hồi, A Hoa thằng này, thật đúng là khắc tinh của đám Đại Thừa cảnh này a!

Sắc mặt ngưng tụ, Lâm Hải thu liễm dáng tươi cười, vẻ mặt trịnh trọng liếc nhìn Chủ thượng cùng bọn người A Đại Từ lão.

“Các ngươi yên tâm, chỉ cần đi theo ta làm rất tốt, đừng nói đột phá một cái Đại Thừa sơ kỳ, cho dù toàn bộ Đại Thừa cảnh, chính là đến Thiên Tiên, cũng tuyệt không phải là cực hạn của các ngươi!”

Đám người Chủ thượng nghe được, lập tức tinh thần chấn động, mặt lộ vẻ kích động.

Sau đó nhao nhao hướng phía Lâm Hải cung kính bái hạ!

“Chúng ta thề sống chết thuần phục công tử!”

Lâm Hải cười cười, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang.

“Là thời điểm, nên đi Lạc Diệp Tông một chuyến rồi!”

Chương 1880: Đến Lạc Diệp Tông

“Từ lão!”

Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, nhìn về phía Từ lão.

“Công tử, có gì phân phó?” Từ lão lập tức tiến lên, cung kính nói.

“Sự tình sòng bạc, làm thí điểm nhanh, còn có kiến thiết phố Người Hoa, thời điểm lão âm không tại, ngươi cũng chiếu cố thoáng một phát.”

“Vâng!” Từ lão vội vàng đáp ứng một tiếng.

“n, tại đây không có chuyện của ngươi rồi, ngươi có thể đi trở về rồi!”

“Cái kia, lão phu cáo lui!”

Từ lão hướng Lâm Hải ôm quyền, quay người nhanh chóng ly khai.

“Thu!”

Từ lão đi rồi, Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Chủ thượng cùng bọn người A Đại, thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, ra khỏi phòng, quát nhẹ một tiếng.

“A Tứ!”

Bọn người A Tứ, một mực chờ đợi tại bên ngoài sân nhỏ, Lâm

Hải vừa hô, lập tức chạy chậm đến gần Lâm Hải.

“Công tử!”

A Tứ có chút khom người, thái độ tôn kính nói không nên lời.

Lão chính là đã ăn hết Khống Thần Đan, sợ Lâm Hải đối với lão có một điểm bất mãn, sang năm liền không có cho giải dược rồi.

Lúc Khống Thần Đan phát tác, cái loại cảm giác sống không bằng chết nầy, lại để cho lúc lão nghĩ tới, da đầu đều run lên, sởn hết cả gai ốc.

Lão đời này, đều không muốn nếm thử một lần nữa rồi.

“Đem người đều gọi vào đi!” Lâm Hải nhàn nhạt phân phó nói.

“Vâng!”

A Tứ đáp ứng một tiếng, vội vàng đem các đệ tử của Lạc Diệp Tông, tất cả đều gọi vào chính giữa sân nhỏ.

Ánh mắt Lâm Hải lẫm liệt, từ trên thân mọi người đảo qua, uy nghiêm nhàn nhạt phát ra, lại để cho bọn đệ tử Lạc Diệp Tông này, nhất thời trong lòng đập mạnh một cú, không hiểu mà khẩn trương lên.

“Ta muốn đánh hạ Lạc Diệp Tông, các ngươi có nguyện giúp ta không?”

Lâm Hải nói vừa xong, tất cả mọi người sửng sốt, sau đó hống một tiếng, lập tức đưa tới sóng to gió lớn.

“Công tử, ngươi nói muốn, muốn đánh Lạc Diệp Tông?”

“Cái này, cái này cái này...”

Đừng nói những đệ tử Hóa Thần kia, mà ngay cả mấy cái

Trưởng lão, cũng là nghẹn họng nhìn trân trối, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Bất kể nói thế nào, bọn họ cũng là xuất thân từ Lạc Diệp Tông a.

Hiện tại ngược lại lại để cho bọn hắn đi giúp Lâm Hải, đánh chính mình tông môn, nội tâm của bọn hắn trong lúc nhất thời, thật đúng là khó có thể tiếp nhận.

Bọn này Lạc Diệp Tông đệ tử, to lớn như thế phản ứng, đã sớm tại Lâm Hải trong dự liệu.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cũng không nóng nảy, chờ bọn hắn nghị luận không sai biệt lắm, mới tiếp tục mở miệng.

“Các vị không nên hiểu lầm, đánh hạ Lạc Diệp Tông theo như lời của ta, cũng không phải để cho giữa sư môn các ngươi, tự giết lẫn nhau!”

“Cái gọi là bắt người trước hết phải bắt ngựa, bắt giặc trước phải bắt vua, ta muốn làm, chỉ là bắt Tông chủ của Lạc Diệp Tông!”

“Chỉ cần Tông chủ của Lạc Diệp Tông, chịu quy thuận ta, ta sẽ không làm tổn thương bất luận cái người nào của Lạc Diệp Tông!”

Lâm Hải nói xong, ánh mắt lẫm liệt, lần nữa đảo qua tại trên thân mọi người.

“Nói đến thế thôi, không muốn tương trợ, hiện tại có thể rời đi!”

Rời đi? Ai dám rời đi?

Bọn đệ tử Lạc Diệp Tông này, có thể có tu vi hôm nay, cái nào cũng không ngốc!

Cái lúc này mà rời đi, đừng nói Lâm Hải có thể đem giết chết tại chỗ hay không, cho dù thả bọn họ đi, một năm sau khi Khống Thần Đan phát tác, ai chịu nổi à?

“Không có người rời đi sao?”

Đợi chừng ba phút, Lâm Hải đạm mạc cười cười, hướng phía mọi người hỏi.

Không có người trả lời.

“Cái kia tốt!” Lâm Hải lạnh giọng cười cười, “Đã như vầy, hiện tại liền xuất phát!”

“Mục tiêu, Lạc Diệp Tông!”

Nói xong, Lâm Hải nhìn về phía A Tứ.

“Ta ngồi tường vân của ngươi!”

“Vâng!” A Tứ vội vàng đáp ứng một tiếng, trong nội tâm âm thầm thở dài, Lạc Diệp Tông, xin lỗi rồi!

Ông!

Sau một khắc, tường vân dưới chân A Tứ phi thăng, sau đó hướng phía Lâm Hải cung nghênh nói.

“Công tử, thỉnh!”

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, thả người nhảy lên tường vân dưới chân A Tứ.

“Đông Phương công tử!”

Ngay tại lúc Lâm Hải chuẩn bị ly khai, Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Thế Chương, bỗng nhiên tiến lên, đem Lâm Hải ngăn lại.

Sau đó, hai người liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Đại ân của công tử đối với Hứa gia, Hứa gia không thể không báo, hôm nay công tử đánh Lạc Diệp Tông, hai người chúng ta nguyện trợ giúp công tử một tay!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó cười lắc đầu.

“Không cần!”

“Hảo ý của hai vị, tại hạ tâm lĩnh, nhưng lần này đánh Lạc Diệp Tông, ý tại dùng trí, nhiều người ngược lại không tốt!”

“Hai vị chỉ cần lưu thủ tại đây, đề phòng Đỗ gia đừng có phản bội là được!”

Hứa Thế Nguyên còn muốn nói điều gì, lại bị Lâm Hải trực tiếp khoát tay ngăn lại.

“Xuất phát!”

Vèo!

Sau một khắc, tường vân của A Tứ bay lên không, bọn người A Ngũ theo sát phía sau, hướng phía Lạc Diệp Tông bay đi.

Đám đệ tử Hóa Thần cảnh còn lại, thì ở trên đất bằng, thi triển thân pháp, gắt gao bám theo.

“Không cần chờ bọn họ, chúng ta đi trước!”

Đệ tử Hóa Thần cảnh, tại bên trên tốc độ tự nhiên không cách nào so sánh cùng với đằng vân giá vũ.

Lâm Hải ra lệnh một tiếng, bọn người A Tứ toàn lực phi hành, trong chớp mắt đã đem các đệ tử Hóa Thần cảnh, để tại phía sau.

Mất vài phút thời gian, một tòa ngọn núi cao vút trong mây từ rất xa, đã chiếu vào tầm mắt của Lâm Hải.

Trên ngọn núi, là một mảnh kiến trúc bao la giống như cung điện, kiến trúc trên không, ẩn ẩn có ánh sáng trắng thoáng hiện, mang theo khí tức vô cùng lăng lệ ác liệt khắc nghiệt, lại để cho người sợ hãi!

“Công tử, chỗ kia chính là Lạc Diệp Tông!” A Tứ hướng phía dưới nhất chỉ, cung kính nói.

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, tất cả lực chú ý lại đều ở bên trên ánh sáng trắng lập loè đằng kia.

“Cái này là hào quang của hộ tông đại trận sao?”

“Người bố trí xuống trận này, quả nhiên không tầm thường!”

Dùng tạo nghệ trên trận pháp của Lâm Hải, lập tức liền đã nhận ra cường đại cùng diệu dụng của trận này.

Cái tòa hộ tông đại trận này, chẳng những gồm nhiều mặt công thủ, càng đáng quý chính là, thúc dục trận pháp dựa vào hoàn toàn là linh khí thiên địa, vậy mà không cần tiêu hao bất luận cái năng lượng gì.

Bởi như vậy, chỉ cần linh khí thiên địa không khô kiệt, cái tòa đại trận này, có thể vĩnh viễn vận hành xuống dưới!

“Rất tốt, phi thường tốt!”

Lâm Hải âm thầm gật đầu, đối với cái tòa hộ tông đại trận này, phi thường vừa lòng.

“Nếu là ở bốn phương tám hướng của đại trận này, tất cả lại bố xuống một cái Tụ Linh Trận, dẫn động linh khí của tứ phương, hợp nhập vào trong đại trận, uy lực của trận pháp, còn có thể đề cao thêm mấy lần!”

“Đợi sau khi cầm xuống Lạc Diệp Tông, ngược lại là có thể đem nó cải thiện một phen!”

Thời khắc Lâm Hải suy nghĩ, tường vân của A Tứ, dĩ nhiên đã rơi vào trước sơn môn của Lạc Diệp Tông!

“Tham kiến Tam Trưởng lão!”

Đệ tử thủ vệ, tự nhiên nhận thức bọn người A Tứ, lập tức cung kính bái hạ!

“n!”

Vẻ mặt A Tứ uy nghiêm nhẹ gật đầu, mang theo Lâm Hải ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới tông môn.

Tuy thủ vệ phát hiện Lâm Hải không phải người của tông môn, nhưng bốn Trưởng lão đồng loạt mang theo hắn trở lại, bọn họ lại nào dám hỏi thăm?

Vì vậy, Lâm Hải đi theo bọn người A Tứ, nghênh ngang tiến vào Lạc Diệp Tông.

Trên đường đi, gặp được không ít đệ tử Lạc Diệp Tông, nhìn thấy bọn người A Tứ, tất cả đều ngừng lại hành lễ.

Bọn người A Tứ dưới chân không ngừng, nhưng lại trực tiếp mang theo Lâm Hải, đến chỗ cư trụ của Tông chủ Tiêu Thiên Nhận!

“Bái kiến mấy vị Trưởng lão!”

Thủ vệ ở cửa ra vào của Tiêu Thiên Nhận, vừa thấy bọn người A Tứ đến đây, cũng lập tức tiến lên hành lễ.

“n!”

A Tứ dừng bước lại, hướng phía thủ vệ thản nhiên nói.

“Đi thông báo cho Tông chủ một câu, người làm bị thương Đại Trưởng lão, đã bị chúng ta bắt được, hiện ở ngoài cửa cầu kiến!”

“Vâng!” Đệ tử thủ vệ liếc nhìn Lâm Hải, sau đó đáp ứng một tiếng, vội vàng chạy vào đi thông báo rồi.

Chỉ trong chốc lát, đệ tử thủ vệ liền đi ra.

“Các vị Trưởng lão thỉnh, Tông chủ đã chờ ở phòng tiếp khách!”

“Tốt!”

A Tứ đáp ứng một tiếng, mang theo Lâm Hải hướng phía bên trong đi đến.

Trong nháy mắt, bốn cái Trưởng lão này, nội tâm của tất cả thoáng cái đều trở nên cực kỳ khẩn trương.

“Chớ khẩn trương, làm việc theo kế hoạch!”

Lâm Hải thấy thế, vội vàng quát khẽ một tiếng, hướng phía bốn người nói ra.

“Vâng!”

Bọn người A Tứ nhỏ giọng đáp ứng một tiếng, rất nhanh đã đến cửa ra vào của phòng tiếp khách.

Sau đó, A Tứ hít sâu một hơi, đem khẩn trương trong nội tâm đè xuống, cao giọng nói ra.

“Ngải Thiên Đao, cầu kiến Tông chủ!”

“Vào đi!” Một cái thanh âm uy nghiêm, vang lên tại trong phòng tiếp khách, lại để cho bọn người A Tứ, trong nội tâm mạnh mẽ nhảy dựng, vội vàng đáp ứng một tiếng.

“Vâng!” Nói xong, bọn người A Tứ mang theo Lâm Hải, đẩy cửa lớn của phòng tiếp khách ra!

Chương 1881: Đao trảm Đại Thừa!

“Bái kiến Tông chủ!”

Bọn người A Tứ vừa tiến đến, liền hướng một người nam tử trung niên ngồi nghiêm chỉnh ở phía trước, cung kính bái hạ!

Lâm Hải cũng ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy người nam tử này, một thân áo đen, sắc mặt uy nghiêm, ngồi ở chỗ kia liền cho người một loại cảm giác áp bách mãnh liệt.

Không cần hỏi, người này tự nhiên là Tông chủ Lạc Diệp Tông, Tiêu Thiên Nhận rồi!

Mà dưới tay Tiêu Thiên Nhận, còn ngồi một cái lão giả gãy một cánh tay, khổ đại thù sâu, không phải người khác, đúng là Đại Trưởng lão Phong Thiên Lý!

Giờ phút này, Phong Thiên Lý đang dùng ánh mắt giống như giết người, hung dữ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Người đã mang đến?”

Tiêu Thiên Nhận nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Lâm Hải, mà là hướng phía A Tứ hỏi.

“Đã mang đến!”

A Tứ cung kính đáp, sau đó đem Lâm Hải hướng phía trước đẩy ra, quát lớn.

“Còn không bái kiến Tông chủ của chúng ta!”

Dưới chân Lâm Hải giả bộ lảo đảo một cái, ánh mắt lúc này mới cười lạnh, liếc nhìn Tiêu Thiên Nhận.

“Ngươi muốn thế nào?”

“Hừ!” Tiêu Thiên Nhận hừ lạnh một tiếng, lúc này mới đem ánh mắt rơi vào trên người Lâm Hải, tràn đầy khinh thường.

“Một cái nửa bước Địa Tiên nho nhỏ, cũng dám nói chuyện như vậy!”

Nhất thời, một cỗ lực áp bách cường đại, từ trên người Tiêu Thiên Nhận phát ra, lập tức rơi vào trên người Lâm Hải.

“Hừ!”

Lâm Hải kêu đau đớn một tiếng, đạp đạp đạp liền lùi lại ba bước, nhất thời khí huyết lăn lộn, một búng máu liền từ khóe miệng tràn ra.

“Cái Tiêu Thiên Nhận này, quả nhiên rất cường!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, nhưng trong lòng thì âm thầm cười lạnh.

Đây chính là ngươi nha động thủ trước đó a, vốn ca ca vô duyên vô cớ đoạt Lạc Diệp Tông của ngươi, trong nội tâm còn có chút băn khoăn.

Hiện tại, ngươi làm ca ca bị thương, vậy thì không trách được ta rồi!

Lâm Hải cưỡng ép tìm cho mình một cái lý do, trên mặt lập tức lộ ra một vòng dáng tươi cười thoải mái.

“n?”

Đột nhiên, Tiêu Thiên Nhận sững sờ, nhìn mọi nơi một phen, kinh ngạc hỏi.

“Nhạc Thiên Sơn như thế nào không có tới? Lão đi nơi nào rồi?”

Bọn người A Tứ, nghe vậy sắc mặt đại biến, thoáng cái khẩn trương nói không ra lời, nhao nhao hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Đến cùng xảy ra chuyện gì?!”

“Nhạc Thiên Sơn đâu?!”

Trong mắt Tiêu Thiên Nhận lóe lên tinh mang, lập tức ý thức được không đúng, không khỏi hướng phía bọn người A Tứ gào to một tiếng!

“Hô cái gì mà hô! Có thể chú ý một chút tố chất hay không?!”

Đúng lúc này, một đạo thanh âm lười nhác vang lên, đã thấy Lâm Hải quyệt miệng nhìn Tiêu Thiên Nhận, vẻ mặt bất mãn.

“Tiểu bối, ngươi nói cái gì?!”

Tiêu Thiên Nhận lập tức giận dữ, y đường đường là Tông chủ của Lạc Diệp Tông, khi nào đến phiên Lâm Hải một cái tù nhân giống như con sâu cái kiến quở trách?

Nhất thời, một cỗ sát khí cuồng bạo, từ trên người Tiêu Thiên Nhận phát ra, lại để cho bọn người A Tứ lập tức nâng trái tim lên cổ họng, câm như hến!

Lâm Hải cau mày, tức giận liếc nhìn Tiêu Thiên Nhận, nhàn nhạt nói ra.

“Ngươi không phải là muốn biết, Nhạc Thiên Sơn đang ở đâu sao?”

“Ta đây sẽ nói cho ngươi biết, lão thay thằng ngốc bức này can thiệp vào, đã bị ta giết!”

Lâm Hải hướng phía Phong Thiên Lý nhất chỉ, thản nhiên nói.

“Tiểu tạp chủng, ngươi nói ai ngu xuẩn ni!”

Phong Thiên Lý lập tức nổi giận, lão vốn đối với Lâm Hải hận vào xương cốt, hôm nay Lâm Hải vậy mà ở trước mặt gọi lão là ngu xuẩn, lửa giận trong lòng rốt cuộc không áp chế nổi, tức đến vụt cái liền đứng lên!

Lâm Hải xem thường cười, “Ai hỏi thì kẻ đó ngu xuẩn!”

“Ngươi...”

“Đủ rồi!” Tiêu Thiên Nhận vội vàng quát lớn một tiếng, đem lời nói phía sau của Phong Thiên Lý cho ngừng lại, lông mày nhăn lại thật sâu.

“Ngải Thiên Đao, ta hỏi ngươi, Nhạc Thiên Sơn đến cùng đi đâu?!”

Tiêu Thiên Nhận tự nhiên sẽ không tin lời nói của Lâm Hải, Lâm Hải chỉ là một cái nửa bước Địa Tiên nho nhỏ, có thể giết được Nhạc Thiên Sơn sao?

Cái kia quả thực là chuyện cười cực lớn!

Bất quá, Nhạc Thiên Sơn thế nhưng là Nhị Trưởng lão, ngoại trừ Phong Thiên Lý ra, trong Trưởng lão địa vị của lão là cao nhất.

Nhưng hiện tại, lão lại không có xuất hiện ở chỗ này, liền để cho trong nội tâm của Tiêu Thiên Nhận sinh ra dự cảm bất thường.

Không đợi A Tứ đáp lời, Lâm Hải lần nữa xùy cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy xem thường nhìn Tiêu Thiên Nhận nói ra.

“Ta vừa rồi đều đã nói, Nhạc Thiên Sơn đã bị ta giết, ngươi làm sao lại không tin đâu?”

Nói xong, Lâm Hải lần nữa hướng phía Phong Thiên Lý nhất chỉ, đùa giỡn nói.

“Chẳng lẽ, ngươi là con riêng của cái ngu xuẩn này? Lão đã đem thuộc tính ngu xuẩn, di truyền cho ngươi sao?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, sắc mặt Tiêu Thiên Nhận đại biến, lập tức bị tức đến sùi bọt mép, râu tóc đều dựng!

“Muốn chết!”

Phong Thiên Lý ở một bên, càng là nhịn không được rồi, chợt quát một tiếng, biến mất tại chỗ, hướng phía Lâm Hải liền lao đến, ngang nhiên ra tay!

“Hừ!”

Tiêu Thiên Nhận thì là hừ lạnh một tiếng, không có ngăn cản.

Lời nói của Lâm Hải, quá con mẹ nó đáng giận rồi, y đường đường là nhất tông chi chủ, khi nào chịu qua nhục nhã như thế!

Lại để cho Phong Thiên Lý tát một cái, đem tiểu tử này chụp chết cũng tốt, nếu không chính mình động thủ, không duyên cớ lại bôi nhọ thân phận!

Oanh!

Trong chớp mắt, một chưởng công kích của Phong Thiên Lý, đã đến trước người Lâm Hải.

Một kích nén giận của Phong Thiên Lý, uy lực cuồng bạo vô cùng, có thể lay trời đất, lại để cho bọn người A Tứ, trong lòng lập tức xiết chặt, mồ hôi lạnh không khỏi xông ra.

Tuy Phong Thiên Lý bởi vì gãy một cánh tay, nguyên khí tổn hao nhiều, thực lực rớt xuống nghiêm trọng.

Một chưởng này tuy mạnh, nhưng tối đa bất quá chỉ tương đương với một kích của Hóa Thần hậu kỳ, sớm đã vô pháp giống với thời kỳ Phong Thiên Lý còn toàn thịnh.

Nhưng, Lâm Hải dù sao chỉ là nửa bước Địa Tiên a, chênh lệch thực lực lớn như vậy, Lâm Hải căn bản không có khả năng tiếp được một chưởng này!

Mà Lâm Hải vừa chết, giải dược Khống Thần Đan của bọn họ, chính là không còn có nữa.

Ngẫm lại lúc Khống Thần Đan phát tác, cái thống khổ sống không bằng chết kia, mấy người liền mồ hôi đầm đìa, sởn hết cả gai ốc.

Thế nhưng mà, Lâm Hải không có hướng bọn họ phát ra mệnh lệnh động thủ, bọn họ cũng không dám động a!

Trong lúc nhất thời, bọn người A Tứ sợ tới mức hai chân như nhũn ra, trái tim đều nhanh nhảy ra ngoài.

Nội tâm của bọn họ, hiện tại chỉ có một khẩn cầu, cái kia chính là Lâm Hải ngàn vạn không thể chết được a!

Phanh!

Đột nhiên, một tiếng nổ mạnh truyền đến, nhất thời phát ra ánh sáng rực rỡ, khí lãng bốc lên.

Một chưởng của Phong Thiên Lý, rắn rắn chắc chắc vỗ vào trước ngực Lâm Hải!

“Đã xong!”

Bọn người A Tứ ảo não sợ hãi, trong mắt lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng thật sâu!

“Ồ, không đúng!”

Sau một khắc, bọn người A Tứ vẫn không khỏi ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trên người Lâm Hải, không biết từ lúc nào, đột nhiên xuất hiện một kiện áo giáp hào quang lòe lòe.

Phía trên áo giáp, lấp lánh sáng chói, giống như Ngân Hà trút xuống, lưu ba nhấp nhô, ngạnh sinh sinh đem một chưởng này của Phong Thiên Lý, bắn trở về!

Phốc!

Tuy khóe miệng của Lâm Hải, lần nữa tràn ra một ngụm máu tươi, nhưng hiển nhiên bị thương không nặng, càng chưa nói tới nguy hiểm tới tánh mạng!

“Cái này!”

Thoáng cái, tất cả mọi người sửng sốt!

Phong Thiên Lý càng là mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, vẻ mặt ngốc trệ mộng tại chỗ đó!

Đột nhiên, khóe miệng Lâm Hải có chút nhếch lên, lộ ra một vòng dáng tươi cười tà mị, trong mắt lóe lên hàn mang rồi biến mất.

“Không tốt!”

Phong Thiên Lý kinh hãi, một cỗ dự cảm bất thường xông lên đầu, lại để cho lão không kịp nghĩ nhiều, hướng phía sau phi tốc rút lui!

Nhưng thân ảnh của lão vừa mới động, đột nhiên có Lôi Trì bạo lên, lập tức đưa lão bao phủ ở trong đó.

Ông!

Trong chốc lát, quanh thân Phong Thiên Lý, bị hồ quang điện quấn quanh, cảm giác tê liệt mãnh liệt, lại để cho thân hình lão mạnh mẽ trì trệ!

"Cút!"

Phong Thiên Lý hoảng sợ biến sắc, đột nhiên chân nguyên nhấp nhô, đem hồ quang điện phi tốc bắn ra!

Nhưng mà, mới vừa vặn khôi phục lại hành động tự do, trong đầu lại đột nhiên ông một tiếng.

Phảng phất như sâu trong linh hồn, bị người dùng búa tạ hung hăng đập một cái, đầu Phong Thiên Lý đau muốn nứt, đại não lập tức trống rỗng!

Bất quá, Phong Thiên Lý cuối cùng vẫn là Đại Thừa tôn sư, thời gian một hơi không đến liền đã tỉnh táo lại.

Nhưng vào lúc này, một đạo vầng sáng màu xanh thẳm, giống như là lưu tinh lóe lên rồi biến mất tại bên trong con ngươi của lão!

Sau đó, thân thể Phong Thiên Lý chấn động mạnh một cái, mang theo sợ hãi thật sâu cúi đầu nhìn lại.

"Không!!!"

Phong Thiên Lý sợ hãi kêu rên một tiếng, đã thấy thân thể của lão, dĩ nhiên từ một phân thành hai, sau đó phịch một tiếng, biến thành bột mịn! Đại Thừa tôn sư Phong Thiên Lý, bị Lâm Hải một đao chém giết, hình thần câu diệt!

Chương 1882: Vị trí của ngươi, ta đến ngồi!

"Tê ~"

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người ở đây, đều hít một hơi khí lạnh, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin thật sâu.

Cho dù là tận mắt nhìn thấy, Tiêu Thiên Nhận cùng bọn người A Tứ, cũng đều không thể tin được đây là thật.

Nửa bước Địa Tiên trảm Đại Thừa? Cái này mẹ nó nháo cái gì!

Cho dù thực lực của Phong Thiên Lý đại tổn, cũng không trở thành đưa đồ ăn tại trên người loại con sâu cái kiến nửa bước Địa Tiên này a!

Ông!

Cái lúc này, Tinh Thần Khải Giáp bên ngoài thân Lâm Hải, dĩ nhiên đã tán đi, muốn khôi phục chỉ sợ lại phải cần một khoảng thời gian rồi.

Bất quá, Lâm Hải cầm trong tay Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, khóe miệng lại lộ ra một vòng cười lạnh.

“Đại Thừa thì như thế nào? Hệ thống chiến đấu của ca ca, am hiểu nhất chính là lấy yếu thắng mạnh, cho ngươi choáng nha lật thuyền trong mương!”

“Muốn chết!”

Ngắn ngủi khiếp sợ qua đi, Tiêu Thiên Nhận đã kịp phản ứng, không khỏi nộ không thể khiển trách, giận dữ!

Ngay tại trước mặt gã, đưa tông môn Đại Trưởng lão của gã chém giết, đây không thể nghi ngờ là trần trụi vẽ mặt đối với cái Tông chủ là gã này!

Nếu không đem Lâm Hải diệt sát tại chỗ, lại để cho gã cái Tông chủ này, còn mặt mũi nào mà tồn tại!

Vèo!

Sau một khắc, thân hình của Tiêu Thiên Nhận đột nhiên biến mất, sau đó một cỗ khí tức kinh khủng, lập tức vọt tới trước người Lâm Hải.

Nhưng mà, Lâm Hải lại không hãi không sợ, ngược lại khóe miệng hơi vểnh, lộ ra một vòng dáng tươi cười nghiền ngẫm.

“n?”

Tiêu Thiên Nhận đột nhiên cả kinh, thấy Lâm Hải trấn định thong dong như thế, trong nội tâm lập tức bay lên một tia dự cảm bất thường!

Còn chưa chờ gã kịp phản ứng, sắc mặt liền lập tức đại biến, một cỗ sợ hãi thật sâu xông lên đầu.

“Không tốt, rút lui!”

Tiêu Thiên Nhận vốn dĩ nhiên đã chuẩn bị ra tay, lại đột nhiên phát hiện một cỗ khí tức cực kỳ cường đại, không hề có dấu hiệu nào xuất hiện ở giữa gã và Lâm Hải!

Có thể làm cho gã không hề phát giác, mà xuất hiện ở chỗ này, thực lực của người này khủng bố, dĩ nhiên đã vượt xa tưởng tượng của Tiêu Thiên Nhận, lại để cho gã kinh hãi không thôi.

Cơ hồ không kịp ngẫm nghĩ nữa, Tiêu Thiên Nhận lập tức bạo lui.

Nhưng mà sau một khắc, lông tơ toàn thân Tiêu Thiên Nhận, đều nổ đứng lên.

Bởi vì đúng lúc này, đột nhiên sau lưng, đồng dạng xuất hiện ba đạo khí tức cường đại, đem đường lui của gã hoàn toàn phong tỏa!

Oanh!

Sợ hãi khí lãng lăn lộn sôi trào, bốn đạo công kích vô cùng cường đại, trong chớp mắt đều hướng phía Tiêu Thiên Nhận công kích mà đến, lập tức đem vẻ mặt mộng bức của Tiêu Thiên Nhận nuốt hết!

Nhưng mà, Tiêu Thiên Nhận cũng không phải dễ dàng chấp nhận, thân là Tông chủ của Lạc Diệp Tông, thực lực sâu không lường được, dĩ nhiên tiếp cận Đại Thừa sơ kỳ đỉnh phong, sao lại mặc người chém giết!

"Mở!"

Nguy nan thời khắc, Tiêu Thiên Nhận quát lớn một tiếng, song chưởng đồng thời vung vẩy, chân nguyên khủng bố tách ra, hóa thành một con Mãnh Hổ, phóng lên trời!

Mãnh Hổ thanh thế uy mãnh, lập tức đánh bại ba đạo công kích, bất quá cũng đã đến mức nỏ mạnh hết đà!

Sau đó bị một đoàn sương mù màu đen bao phủ, trong khoảnh khắc đã thôn phệ sạch sẽ!

Cùng lúc đó, sương mù màu đen hóa thành một con Cự Mãng, một ngụm cắn lấy phía trên cánh tay của Tiêu Thiên Nhận.

"Hừ!"

Tiêu Thiên Nhận bị đau không thôi, bả vai lập tức máu tươi đầm đìa, cả người lảo đảo một hồi.

"Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì!"

Tiêu Thiên Nhận hổn hển, chẳng quan tâm tới đau đớn, hướng phía bọn người A Tứ, quát lớn một tiếng!

Giờ phút này, nội tâm của gã thật sự là vừa sợ lại sợ, không biết từ nơi nào đến cao thủ bực này, vậy mà phía dưới một chiêu liền đem gã đánh thương!

May mắn bọn người A Tứ vừa vặn đã ở hiện trường, nếu không hôm nay sợ rằng gã đã nguy hiểm!

"Khặc khặc khặc, gục xuống cho ta a!"

Đúng lúc này, Chủ thượng bỗng nhiên phát ra một tràng cười quái dị hãi người, bàn tay lần nữa lăng không ấn xuống, sương mù màu đen hướng phía đỉnh đầu Tiêu Thiên Nhận, thôn phệ mà đến!

Ba người A Đại cũng từ sau bên cạnh, bay nhào mà đến, đạo pháp lăn lộn, cuốn động Phong Vân, đem toàn bộ đường lui của Tiêu Thiên Nhận, tất cả đều phong kín!

“Động thủ!”

A Tứ lúc này, hét lớn một tiếng, bốn người lập tức nhanh chóng huy động cánh tay, vọt tới!

Thấy bọn người A Tứ xuất thủ, nội tâm sợ hãi của Tiêu Thiên Nhận, mới xem như thư hoãn thoáng một phát.

Lập tức, sắc mặt gã ngưng trọng, bỗng nhiên rút ra một thanh trường kiếm, mang theo khí mang lạnh thấu xương, thẳng hướng phía Cự Mãng do sương mù màu đen của Chủ thượng biến thành mà đâm tới!

Trong lúc ra tay vừa rồi, Tiêu Thiên Nhận liền đối với thực lực của đám người Chủ thượng, đã có phán đoán đại khái.

Ở bên trong bốn người này, dùng thực lực của Chủ thượng là cường đại nhất, mặc dù là gã đối kháng với Chủ thượng cũng không có chút phần thắng nào.

Mà ba người A Đại, tuy cũng cường hoành vô cùng, nhưng so sánh cùng Chủ thượng, thì hơi kém một bậc!

Vì thế, trong lòng Tiêu Thiên Nhận lập tức đã có phương pháp ứng đối.

Do gã cầm trong tay Tiên khí trường kiếm trấn tông chi bảo, đối địch với Chủ thượng cường đại nhất.

Mà bốn người Ngải Thiên Đao, lấy nhiều địch ít, bức lui ba người A Đại, nguy cơ của gã sẽ giải!

Tuy làm vậy, cũng chưa chắc có thể chiến thắng, nhưng đừng quên, đây là tại địa bàn Lạc Diệp Tông của gã!

Chỉ cần cho Tiêu Thiên Nhận gã có hơi chút cơ hội thở dốc, gã nhất định sẽ có biện pháp, lại để cho những địch nhân xâm phạm này, có đi không về!

Ngay tại lúc trên mặt Tiêu Thiên Nhận lộ ra vẻ hung ác, tính toán đánh cho vang lên ba ba, thì dị biến nảy sinh!

Vốn tưởng rằng bọn người A Tứ, đồng loạt ra tay, tất có thể đem địch nhân sau lưng mình, ngăn cản một lát.

Thật không nghĩ đến, ba đạo công kích khủng bố này, chẳng những không có bị ngăn cản, ngược lại lại có bốn đạo công kích mãnh liệt, hướng tới phía sau lưng của gã mà đến!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Tiêu Thiên Nhận quá sợ hãi, liền mộng bức tại chỗ!

Mà lúc này đây, trường kiếm trong tay gã, cùng Cự Mãng khói đen của Chủ thượng, dĩ nhiên đã đụng vào nhau.

Oanh một tiếng, Cự Mãng màu đen bị Tiên kiếm chém giết, nhưng Tiêu Thiên Nhận cũng bị lực trùng kích cực lớn, chấn đến khí huyết lăn lộn, thân thể không tự chủ được, hướng phía sau thối lui.

Mà cái vừa lui này, phảng phất tựa như Tiêu Thiên Nhận tự mình hướng công kích phía sau đánh tới, lại để cho gã liền một tia cơ hội trốn tránh, cũng không có!

“Đậu phộng, bốn người Ngải Thiên Đao đang đớp cứt ư!”

Tiêu Thiên Nhận vừa giận lại sợ, thời khắc nguy nan cũng chỉ có thể đem chân nguyên ngưng tụ tại phía sau lưng, đón đỡ vài đạo công kích khủng bố này.

Oanh oanh oanh oanh!

Đón lấy một đạo lại một đạo công kích rơi xuống, phía sau lưng Tiêu Thiên Nhận, lập tức hào quang cùng bay, huyết nhục mơ hồ!

Phù phù một tiếng!

Trong chớp mắt công phu, Tiêu Thiên Nhận đã bị đánh ngã trên đất, trong miệng thổ huyết không ngừng, thương thế thảm trọng, liền cả khí lực đứng lên cũng không có.

Bá!

Mà lúc này đây, một đạo hào quang màu xanh thẳm, tại trong hai mắt sợ hãi của Tiêu Thiên Nhận, chợt lóe lên.

Sau một khắc, lưỡi đao với hàn khí bức người, đã rơi vào trên bờ vai gã, lại để cho thân thể của gã mạnh mẽ cứng đờ!

Đồng tử của Tiêu Thiên Nhận co rụt lại, cảm thụ được sát khí lành lạnh từ Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao truyền đến, trong lòng không khỏi thở dài.

Gã biết rõ, hôm nay xem như bại, đưa tại trong tay cái nửa bước Địa Tiên nhỏ yếu giống như con sâu cái kiến ở trước mặt này!

Không khỏi, mang theo nồng đậm hận ý, ánh mắt như đao của Tiêu Thiên Nhận, liền nhìn về phía bọn người A Tứ.

Bọn người A Tứ, vội vã cúi đầu cúi đầu, nghiêng người nghiêng người, chột dạ căn bản không dám cùng gã đối mặt.

“Ngải Thiên Đao, đây là vì cái gì?!”

Tiêu Thiên Nhận mang theo phẫn nộ cùng khó hiểu mãnh liệt, hướng phía A Tứ nghiêm nghị quát hỏi.

Mấy người A Tứ, chính là sư huynh đệ cùng thế hệ với gã, cho tới nay đều là trung thành và tận tâm, vi Lạc Diệp Tông làm ra không ít cống hiến.

Mà chính mình đối với bọn họ, cũng là cực kỳ nể trọng, lại để cho bọn họ đứng hàng chín đại Trưởng lão của Lạc Diệp Tông, quyền cao chức trọng, chưa bao giờ có bất luận cái thiệt thòi gì!

Nhưng hôm nay, Tiêu Thiên Nhận nghĩ muốn phá đầu, cũng nghĩ không thông bốn người bọn họ, tại sao lại đột nhiên phản bội!

Nếu không có như thế, gã làm sao lại rơi vào cái kết cục đao gác trên cổ này!

“Tông chủ, xin lỗi, chúng ta đã nhận Đông Phương công tử làm chủ, hướng ngươi ra tay, cũng là thân bất do kỷ!”

Ánh mắt A Tứ trốn tránh, mang theo nồng đậm áy náy, nhỏ giọng nói ra.

“Cái gì?!” Đầu Tiêu Thiên Nhận ông một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi!

“Nhận thức làm chủ?!”

Tiêu Thiên Nhận quả thực không thể tin được, bọn người A Tứ đường đường để chức Trưởng lão Lạc Diệp Tông ở đó không làm, vậy mà nhận thức người làm chủ, đi làm nô bộc?!

Cái Đông Phương Dã này, đến tột cùng là người ra sao, thậm chí có mị lực như thế?

Không khỏi, Tiêu Thiên Nhận mang theo nghi hoặc thật sâu, nhìn về phía Lâm Hải đang đem đao mang gác lên cổ của gã.

Lâm Hải thấy Tiêu Thiên Nhận hướng phía hắn trông lại, khóe miệng không khỏi nhếch lên, nghiền ngẫm nói.

“Tiêu Tông chủ, thương lượng chuyện này thôi?”

“Chuyện gì?” Tiêu Thiên Nhận vô ý thức mà hỏi.

Lâm Hải thì là thu lại mặt cười, thanh âm đạm mạc vang lên.

“Vị trí của ngươi, ta đến ngồi!”

Chương 1883: Vừa rồi, chỉ là một cái vui đùa!

“Ngươi vọng tưởng!”

Lâm Hải nói vừa xong, Tiêu Thiên Nhận liền gào to một tiếng, mang theo vô tận phẫn nộ hướng phía Lâm Hải quát!

“A?”

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, một đạo hàn mang hiện lên, thanh âm trở nên băng lạnh.

“Ngươi không đồng ý?”

“Hừ! Vài vạn năm truyền thừa của Lạc Diệp Tông ta, sao lại rơi vào trong tay một người ngoài như ngươi, cho dù ngươi giết ta, cái chức Tông chủ này cũng đều có đệ tử Lạc Diệp Tông ta kế thừa, vị trí Tông chủ, còn chưa tới phiên ngươi tới ngồi!”

“Nói như vậy, ngươi thà rằng có thể chết, cũng không đáp ứng?” Lâm Hải cười lạnh nói.

“Hừ, chết thì chết vậy, để cho ta phản bội Lạc Diệp Tông, làm không được!” Tiêu Thiên Nhận quét ngang cái cổ, trong mắt mang theo thần sắc kiên quyết, nghiêm nghị không sợ nói.

“Tốt, có cốt khí!” Lâm Hải nghiền ngẫm nhẹ gật đầu, sau đó ánh mắt mạnh mẽ phát lạnh.

“Vậy ngươi nói, nếu ta đem người của Lạc Diệp Tông ngươi, tất cả đều giết sạch thì sao?”

“Cái vị trí Tông chủ này, có phải liền đến phiên ta ngồi hay không?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, sắc mặt Tiêu Thiên Nhận lập tức thảm biến, mang theo sợ hãi thật sâu, nhìn về phía Lâm Hải.

“Ngươi, ngươi... Lạc Diệp Tông cùng ngươi, có cừu hận gì, ngươi lại ác độc như thế?!”

“Không oán không cừu!” Lâm Hải lắc đầu, “Ta chỉ thật là đơn thuần, coi trọng Lạc Diệp Tông mà thôi!”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải lẫm liệt, lạnh lùng nói.

“Tồn vong của Lạc Diệp Tông, đều tại một ý niệm của ngươi, cho ngươi mười hơi thời gian để cân nhắc!”

“Mười hơi thoáng qua một cái, nếu ngươi không từ bỏ, ta đem Lạc Diệp Tông tàn sát một lượt, lại để cho tại đây sinh linh đồ thán, chó gà không tha!”

“Ngươi!!!” Hai mắt Tiêu Thiên Nhận trợn tròn xoe, nhìn xem Lâm Hải, một cỗ tuyệt vọng thật sâu, lại để cho gã tim như bị đao cắt, bi thống không thôi!

“Mười!”

“Chín!”

“Tám!”

...

Lâm Hải thì là nhìn đều không hề liếc gã một cái, dùng ngữ khí vô cùng lạnh lùng, đã bắt đầu đếm ngược!

“Tông chủ, đáp ứng Đông Phương công tử a!”

“Đúng vậy a, Tông chủ, nếu không Lạc Diệp Tông liền xong rồi!”

“Tông chủ, ngươi mau trả lời ứng a!”

Bọn người A Tứ, ở một bên cũng là mặt mũi tràn đầy lo lắng, hướng phía Tiêu Thiên Nhận không ngừng hô.

Bất kể nói thế nào, bọn họ cũng xuất thân từ Lạc Diệp Tông, cảm tình đối với Lạc Diệp Tông, tuyệt không ít hơn Tiêu Thiên Nhận.

Hôm nay nghe Lâm Hải vừa nói như vậy, lại để cho nội tâm của bọn họ, cũng bắt đầu trở nên cực kỳ sợ hãi.

Nếu như Lâm Hải thật sự bởi vì Tiêu Thiên Nhận không từ bỏ, mà đồ sát đệ tử Lạc Diệp Tông, bọn người A Tứ cũng căn bản không dám lại nghĩ tiếp.

Tiêu Thiên Nhận giờ phút này, quả thực tâm loạn như ma.

Đem tông môn truyền thừa vài vạn năm, cứ như vậy chắp tay tặng cho một người ngoài, gã như thế nào cam tâm?

Cho dù cuối cùng gã có lấy cái chết tạ tội, vậy cũng chính là tội nhân của tông môn a!

Thế nhưng mà, nếu như không đáp ứng Lâm Hải mà nói, để hắn thật sự đồ diệt Lạc Diệp Tông, tội lỗi của mình có thể sẽ càng lớn!

Tiêu Thiên Nhận thế nhưng mà một chút cũng không nghi ngờ, Lâm Hải có thực lực này hay không.

Bên người mang theo bốn cái cao thủ thực lực không kém gì gã, càng là đem bọn người A Tứ, thần không biết quỷ không hay thu phục.

Chỉ với hai điểm này, liền không phải bình thường người có thể hiểu rõ.

Sau lưng Lâm Hải, đến tột cùng còn có thế lực kinh khủng bực nào, gã nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Một!”

Ngay tại thời điểm Tiêu Thiên Nhận lo lắng vạn phần, không biết làm sao, thì Lâm Hải đếm ngược, đột nhiên chấm dứt, lại để cho toàn thân Tiêu Thiên Nhận run lên bần bật.

Thấy Tiêu Thiên Nhận vẫn không có phản ứng, lời nói lạnh lùng như băng nguyên Bắc Cực của Lâm Hải, bỗng nhiên vang lên.

“A Đại, ra lệnh cho ba mươi cái hộ vệ Đại Thừa kia, đệ tử Lạc Diệp Tông, một tên cũng không để lại, giết!”

“Vâng!” Trong nội tâm A Đại buồn cười, Lâm Hải gia gia thật đúng là có thể khoác lác trang bức.

Đáp ứng một tiếng, toàn thân mang theo sát cơ, quay người liền đi ra ngoài!

“Đợi, đợi một chút!” Tiêu Thiên Nhận sợ tới mức hồn thiếu chút nữa đã bay, vội vàng cấp tốc ngăn lại.

Ba mươi hộ vệ Đại Thừa?

Ngươi mẹ nó a, thực lực cường đại như vậy, đừng nói Lạc Diệp Tông, coi như là tông môn Vô Ảnh Các mạnh nhất vùng Đông

Xuyên này, chỉ sợ đều chiếm không được bỏ đi!

Nếu như có nhiều Đại Thừa tôn sư như vậy, nhảy vào Lạc Diệp Tông mà nói, như vậy đối với đệ tử Lạc Diệp Tông mà nói, hoàn toàn là một hồi đồ sát đơn phương a!

“Như thế nào, ngươi còn có cái gì muốn nói hay sao?” Lâm Hải liếc nhìn Tiêu Thiên Nhận, lạnh lùng hỏi.

Sắc mặt Tiêu Thiên Nhận khó coi vô cùng, bờ môi kìm lòng không được mà kịch liệt run rẩy lấy, nội tâm kịch liệt giãy dụa một phen.

Sau đó, mạnh mẽ ngẩng đầu, trùng trùng điệp điệp thở dài, hướng phía Lâm Hải, khuất phục nói.

“Đông Phương công tử, Tiêu mỗ nguyện đem vị trí Tông chủ nhượng xuất, thỉnh công tử, buông tha cho đệ tử Lạc Diệp Tông a!”

Nói xong, cả người Tiêu Thiên Nhận toàn thân mềm nhũn, phảng phất như hư thoát, mặt mũi tràn đầy đắng chát, nội tâm bi thống, quả thực không cách nào hình dung.

Lạc Diệp Tông truyền thừa vài vạn năm, không thể tưởng được hôm nay, tại trong tay của gã, chắp tay lại để cho người!

Tiêu Thiên Nhận gã, là tội nhân của Lạc Diệp Tông a!

Bá!

Lâm Hải đem đao thu lại, thò tay đem Tiêu Thiên Nhận nâng lên.

Sau đó, Lâm Hải bỗng nhiên lui về phía sau một bước, hướng phía Tiêu Thiên Nhận thi lễ thật sâu!

“Vãn bối Lâm Hải, có nhiều mạo phạm, xin hướng Tiêu Tông chủ bồi tội rồi!”

“Ách...” Tiêu Thiên Nhận thoáng cái mộng bức, hoàn toàn xem không hiểu, Lâm Hải đây cũng là làm cái sáo lộ gì.

“Lâm Hải?” Bọn người A Tứ ở bên cạnh, cũng trợn tròn mắt.

Đông Phương công tử không phải gọi là Đông Phương Dã sao? Như thế nào một hồi như vậy, lại thành Lâm Hải?

“Công tử, ngươi cái này là ý gì?”

Tiêu Thiên Nhận không thể tưởng tượng, mang theo nghi hoặc thật sâu, hỏi.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, hướng Tiêu Thiên Nhận nói ra.

“Thực không dám đấu diếm, vừa rồi, chỉ là một cái vui đùa.”

“Vãn bối, cũng không có ý xâm chiếm Lạc Diệp Tông!”

“Cái gì?!” Tiêu Thiên Nhận nghe vậy, con mắt thoáng cái trợn thật lớn, quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình.

“Vui đùa? mẹ nó, vừa rồi tràng diện dọa người như vậy, là con mẹ nó vui đùa hay sao?”

Cái vui đùa này, một chút cũng con mẹ nó không buồn cười!

Tiêu Thiên Nhận sững sờ nhìn xem Lâm Hải, đối với Lâm Hải mà nói, một chút cũng không dám nhận thực.

Lâm Hải thì là sắc mặt nghiêm lại, nghiêm túc nói.

“Tiêu Tông chủ thấy chết không sờn, đối với Lạc Diệp Tông là tình thâm nghĩa trọng, lại để cho vãn bối phi thường khâm phục!”

“Vãn bối hiện tại liền hướng Tiêu Tông chủ trịnh trọng hứa hẹn, cái Tông chủ Lạc Diệp Tông này, vẫn là ngươi!”

“Ngươi, ngươi là nói thật?” Tiêu Thiên Nhận sợ run hơn nửa ngày, mới mang theo khiếp sợ thật sâu, hướng Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là mỉm cười, sau đó ý niệm khẽ động, kim châm hiện nơi tay.

“Tiêu Tông chủ không nên dùng chân khí!”

Nói xong, Lâm Hải ra tay như điện, hơn mười cây kim châm, liền hướng phía Tiêu Thiên Nhận đâm tới.

Tiêu Thiên Nhận mới đầu, theo bản năng chuẩn bị phản kháng, thế nhưng mà vừa nghĩ tới, sinh tử của mình hoàn toàn nắm giữ ở trong tay Lâm Hải, phản kháng cũng là phí công, dứt khoát liền mặc kệ Lâm Hải làm cái gì, đem kim châm đâm vào huyệt đạo.

Ông!

Sau một khắc, chân nguyên trong cơ thể Tiêu Thiên Nhận, lập tức bắt đầu phi tốc lưu chuyển

Sau đó, gã khiếp sợ phát hiện, chỗ bị thương của chính mình, rõ ràng đang nhanh chóng phục hồi như cũ.

Một phút đồng hồ thời gian qua đi, vậy mà đã hoàn hảo như lúc ban đầu, thương thế khỏi hẳn!

“Cái này! Cái này...” Tiêu Thiên Nhận thoáng cái sợ ngây người, không thể tưởng được Lâm Hải thậm chí lại có bản lĩnh như thế!

“Hô ~”

Lâm Hải sau khi gim hết châm cho gã, liền khoanh chân ngồi xuống trên mặt đất, tay cầm Linh thạch bắt đầu khôi phục chân khí.

Cho tới bây giờ, mới đứng người lên, trên mặt vẫn đang mang theo một tia mệt mỏi, đem kim châm trên người Tiêu Thiên Nhận gỡ xuống.

“Tiêu Tông chủ, thương thế khôi phục a?” Lâm Hải cười toe toét miệng cười nói.

Tiêu Thiên Nhận nhìn xem Lâm Hải, đã chấn kinh nói không ra lời.

Thương thế nặng như vậy, Lâm Hải đâm mấy châm liền lại để cho gã khôi phục, cái này mẹ nó quả thực là thần tích a!

Cái gọi là Lâm Hải trước mặt này, đến tột cùng là thần thánh phương nào?!

“Tiêu Tông chủ, Lạc Diệp Tông vẫn là Lạc Diệp Tông của ngươi, Lâm Hải cáo từ!”

Lâm Hải nói xong, quay người cũng không quay đầu lại hướng phía bên ngoài đi đến.

“Chờ một chút!”

Tiêu Thiên Nhận sững sờ chỉ trong chốc lát, đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng tại phía sau lưng Lâm Hải, la lên một tiếng. Lâm Hải dừng bước chân lại, trên khóe miệng khẽ giương, lộ ra một vòng mỉm cười giống như nắm chắc thắng lợi trong tay.

Chương 1884: Cái này gọi là, diễn biến hòa bình!

Quay đầu, Lâm Hải hướng phía Tiêu Thiên Nhận cười nhạt một tiếng.

“Tiêu Tông chủ, còn có gì phân phó?”

Tiêu Thiên Nhận dùng vẻ mặt cảm kích nhìn Lâm Hải, chân thành nói.

“Lâm công tử buông tha cho Lạc Diệp Tông ta, lại chữa thương cho Tiêu mỗ, Tiêu mỗ vô cùng cảm kích!”

“Ngày sau, nếu như công tử có địa phương dùng đến Lạc Diệp Tông ta, Tiêu mỗ nhất định sẽ tương trợ hết sức, quyết không chối từ!”

Lâm Hải gãi gãi đầu, mang theo một lần không có ý tứ nhìn về phía Tiêu Thiên Nhận.

“Tiêu Tông chủ quả nhiên là người đại nhân đại nghĩa, kỳ thật ta thật đúng là có một việc nhỏ, muốn phiền toái Tiêu Tông chủ.”

“Ách...” Sắc mặt Tiêu Thiên Nhận lập tức khẽ giật mình, không nghĩ tới chính mình vừa nói xong, Lâm Hải thật đúng là muốn dùng tới Lạc Diệp Tông rồi.

“Lâm công tử mời nói!”

“Ai!” Lâm Hải thở dài, trên mặt khó xử nói, “Vốn a, ta là không muốn nói.”

“Nhưng là, lời nói của Tiêu Tông chủ đều nói đến loại tình trạng này rồi, ta nếu như không nói, cái kia chính là xem thường Tiêu Tông chủ rồi!”

“Lâm công tử, có chuyện cứ nói đừng ngại!”

“Là như thế này!” Lâm Hải dùng vẻ mặt chân thành nhìn xem Tiêu Thiên Nhận, “Bản thân ta có một tông môn, gọi Hải Nguyệt Tông, hôm nay thực lực còn yếu, lại không có cái chỗ đặt chân, thật sự là đáng thương a!”

“Ta xem Lạc Diệp Tông có đất đai cực kỳ rộng lớn, có nhiều ốc xá trống không, lại có phần đông cao thủ tọa trấn, chẳng biết có mượn được một góc của Lạc Diệp Tông, làm chỗ đặt chân tạm thời cho Hải Nguyệt Tông ta không?”

Tiêu Thiên Nhận nghe xong, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Lại để cho một cái tông phái, tiến vào chiếm giữ Lạc Diệp Tông?

Cái này mẹ nó vấn đề bên trong liền lớn hơn.

Không nói trước sẽ không phát sinh cái sự tình cưu chiếm thước sào gì, chỉ là đệ tử hai tông ở chung như thế nào, đều là một vấn đề khó khăn.

“Thao, sớm biết ngươi sẽ đề thỉnh cầu này như vậy, ta con mẹ nó thà rằng để ngươi xem thường ta à!”

Trong nội tâm Tiêu Thiên Nhận thầm mắng một tiếng, nhưng lời vừa mới nói ra, gã lại không thể lập tức đổi ý a.

“Quý tông môn, có bao nhiêu người? Tiêu mỗ không biết, ốc xá trống có đủ hay không a!” Tiêu Thiên Nhận khó xử nói.

“Ha ha, cái này Tiêu Tông chủ yên tâm, chỉ là mười mấy người, tối đa là hai mươi người!”

“Chỉ, chỉ hai mươi người?” Tiêu Thiên Nhận sững sờ, sau đó trong nội tâm thở dài ra một hơi.

Những băn khoăn trước đó kia, lập tức tan thành mây khói, tâm tình trở nên đặc biệt dễ dàng hơn.

Nếu như chỉ có hai mươi người, vậy thì không có gì để cố kỵ rồi.

Lạc Diệp Tông to như vậy, nhiều ra thêm hai mươi người như vậy, chỉ sợ liền chút rung động đều không tung tóe dậy nổi.

"Ha ha, không có vấn đề!"

"Lâm công tử cho người của ngươi, cứ việc đến Lạc Diệp Tông là được! Tiêu mỗ nhất định dùng lễ đối đãi!"

"Cái kia, liền đa tạ Tiêu Tông chủ rồi!"

Lâm Hải cười ôm quyền, sau đó ánh mắt liền chuyển hướng qua bọn người A Tứ.

"Tiêu Tông chủ, Lâm mỗ còn có một chuyện muốn nhờ!"

"A? Ngươi nói!"

"Bọn người Ngải Trưởng lão, hôm nay đã là người của ta rồi, nhưng ta muốn cho bọn họ tiếp tục lưu lại Lạc Diệp Tông."

"Ngươi, sẽ không làm khó bọn họ a?"

Tiêu Thiên Nhận nghe được, lập tức biến sắc, có chút âm trầm xuống.

Vừa rồi bọn người Ngải Thiên Đao, liên hợp với người của Lâm Hải đánh lén mình, việc này gã cũng không quên đâu!

Thấy Lâm Hải nâng lên việc này, trong nội tâm của Tiêu Thiên Nhận, lập tức giống như đè ép một khối đá lớn, biệt khuất nói không nên lời.

"Tiêu Tông chủ, xin cho Lâm mỗ một cái mặt mũi a!" Lâm Hải khẩn thiết nói.

"Hừ!" Tiêu Thiên Nhận trầm mặc hồi lâu, mới hừ lạnh một tiếng, mang theo nộ khí liếc nhìn bọn người Ngải Thiên Đao.

"Nếu không xem tại trên mặt mũi của Lâm công tử, ta tuyệt không tha cho các ngươi!"

“Tông chủ, chúng ta hổ thẹn!” Bọn người A Tứ, vội vàng kinh sợ, hướng phía Tiêu Thiên Nhận thỉnh tội.

Bởi vì có Lâm Hải ở một bên, Tiêu Thiên Nhận cũng không nên tiếp tục răn dạy quá nhiều, sự tình đành phải bỏ qua như vậy.

“Tiêu Tông chủ, cái kia Lâm mỗ liền cáo từ rồi!”

Sau khi lại cùng Tiêu Thiên Nhận hàn huyên một phen, Lâm Hải mang theo Chủ thượng cùng bọn người A Đại, đi ra khỏi Lạc Diệp Tông.

“Lâm Hải gia gia, tại sao phải buông tha cho Tiêu Thiên Nhận a?!” Trên đường, Chủ thượng vẻ mặt khó hiểu mà hỏi.

“Đúng vậy a, Lâm Hải gia gia, đem cái Tiêu Thiên Nhận kia một đao làm thịt, hoặc là uy cho gã một khỏa Khống Thần Đan, trực tiếp chiếm Lạc Diệp Tông là được a!” Bọn người A Đại, cũng đầy mặt nghi hoặc.

Lâm Hải nghe được, thì là cười nhạt một tiếng.

“Tiêu Thiên Nhận rất có cốt khí, thà chết chứ không chịu khuất phục, uy gã Khống Thần Đan, gã sẽ chọn tự sát.”

“Hơn nữa, thực lực của gã rất cường, lại là nhất tông chi chủ, giết thì đáng tiếc!”

“Huống chi, cho dù giết gã đi, Lạc Diệp Tông lớn như vậy, cũng không phải đơn giản là có thể khống chế, ngược lại rất có thể lại để cho tông môn sụp đổ, đây không phải là thứ ta cần!”

Nói xong, Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, lộ làm ra một bộ dạng đã tính trước kỹ càng.

“Bọn người A Tứ, cùng đám đệ tử Hóa Thần kia, dĩ nhiên là người của chúng ta.”

“Đợi tinh anh của Hải Nguyệt Tông ta lại tiến vào chiếm giữ Lạc Diệp Tông, cùng bọn người A Tứ liên thủ, hơi thi triển mưu kế, thì vô tri vô giác có thể thay đổi cách cục ở bên trong, đem Lạc Diệp Tông nhét vào dưới trướng!”

“Ách... Các ngươi đây là cái biểu lộ gì?”

Chỉ thấy Chủ thượng cùng bọn người A Đại, nghe Lâm Hải giải thích, giống như nghe Thiên Thư, vẻ mặt mờ mịt.

Lâm Hải cười khổ một tiếng, mấy cái hàng này, đều là cái loại không phục liền làm ngay mãnh tướng, lại không phải soái tài a!

Xem ra chính mình là đàn gảy tai trâu rồi!

“Các ngươi hiện tại không hiểu, cũng không có quan hệ, một chiêu này, vẫn là ca ca ta theo nước Mỹ ở Nhân Gian giới học được!”

Nói đến đây, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, nhẹ nhàng nhổ ra mấy chữ.

“Cái này gọi là, diễn biến hòa bình!”

“A!” Lâm Hải lắc đầu, cái từ diễn biến hòa bình này, đem đám người Chủ thượng, nghe càng thêm mộng bức.

Lâm Hải dứt khoát cũng lười lại đi giải thích rồi, chân bước tiếp theo, hướng phía Chủ thượng phân phó nói.

“Về phố người Hoa a, đem toàn bộ cái phố kia bắt lại cho ta, lúc nào nhiệm vụ hoàn thành, thì lúc đó hãy trở về!”

“Vâng, Lâm Hải gia gia, ta đi đây!” Chủ thượng đáp ứng một tiếng, giẫm lên mây đen biến mất tại phía chân trời.

“Lâm Hải gia gia, kế tiếp chúng ta đi đâu?”

Bọn người A Đại, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải còn chưa kịp trả lời, đột nhiên lại cảm thấy vô số khí tức khủng bố, đang hướng phía bên này mà đến.

“Trốn đi!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, đem bọn người A Đại thu nhập vào trong Luyện Yêu Hồ, sau đó núp ở phía sau một tảng đá lớn, nín hơi cùng tim đập!

Rất nhanh, một đám đệ tử Hóa Thần hạo hạo đãng đãng từ chỗ trăm mét phía trước Lâm Hải trải qua.

Bên trên bầu trời, còn có tầm mười đóa tường vân, không cần hỏi, đó là Đại Thừa tôn sư a!

“Mẹ nó, tình huống như thế nào?!”

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, trận thế lớn như vậy, hình như là chạy tới Lạc Diệp Tông đi!

“Cùng qua xem!”

Lâm Hải cẩn thận từng li từng tí, từ rất xa liền đi theo sau lưng đám đệ tử Hóa Thần kia, còn chưa có đi ra rất xa, chợt nghe được phía trước đột nhiên nổ vang lên một tiếng cực lớn!

Oanh!

Sau đó, quang hoa của đạo pháp, bay thẳn đến chân trời, trên không của Lạc Diệp Tông, lập tức ánh lửa đầy trời!

Ngay sau đó, một tiếng thanh âm quát lớn phẫn nộ, tại bên trên bầu trời, khoan thai vang lên!

“Tiêu Thiên Nhận, cút ra đây cho ta!!!”

"Người phương nào dám làm càn tại Lạc Diệp Tông ta?!"

"Uống!"

"Uống!"

...

Từng đạo thanh âm nổi giận, theo Lạc Diệp Tông vang lên, mấy đạo nhân ảnh lập tức bay lên không.

Đó là Tiêu Thiên Nhận cùng bọn người A Tứ, chân đạp tường vân, cùng Đại Thừa tôn sư xâm phạm, nhô lên cao mà đứng!

"Tiết Tông chủ!!"

Tiêu Thiên Nhận chấn động, lập tức nhận ra người tới, đúng là Tông chủ Vân Kiếm Tông, Tiết Thắng Thần !

Mà sau lưng Tiết Thắng Thần, còn đi theo mười mấy Đại Thừa, hiển nhiên hơn phân nửa cao thủ của Vân Kiếm Tông, tất cả đều đến rồi.

"Không biết Tiết Tông chủ, đến Lạc Diệp Tông ta, có gì muốn làm?!"

Sắc mặt Tiêu Thiên Nhận ngưng trọng, hướng phía Tiết Thắng Thần cất cao giọng nói.

"Hừ, Tiêu Tông chủ, Lạc Diệp Tông ngươi cấu kết Ma đạo, đoạn một tay Tam Trưởng lão của Vân Kiếm Tông ta, việc này nếu không cho ta cái giao phó, Tiết mỗ nhất định sẽ không bỏ qua!"

"Cái gì?!" Tiêu Thiên Nhận khẽ giật mình, sau đó lạnh lùng cười cười, "Lạc Diệp Tông ta cấu kết Ma giáo? Một bên nói bậy nói bạ!"

"Như thế nào, ngươi dám làm không dám chịu?"

“Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do!” Tiêu Thiên Nhận lạnh lùng nói.

“Hừ, vậy thì đừng trách ta không khách khí!”

“Đệ tử Vân Kiếm Tông nghe lệnh, toàn lực đánh Lạc Diệp Tông!”

Vân Kiếm Tông cùng Lạc Diệp Tông riêng có cừu hận, đã sớm là cục diện thủy hỏa bất dung.

Tiết Thắng Thần ra lệnh một tiếng, lập tức đạo pháp cùng bay, đệ tử Vân Kiếm Tông, liền hướng phía Lạc Diệp Tông phát khởi tấn công mạnh!

“Mở ra hộ tông đại trận!”

Sắc mặt Tiêu Thiên Nhận đại biến, lập tức đem hộ tông đại trận mở ra, hào quang phòng ngự bay thẳng đến chân trời, đem công kích của Vân Kiếm Tông, tất cả đều ngăn cản tại bên ngoài!

“Hừ, rùa đen rút đầu, có bản lĩnh vĩnh viễn đừng có đi ra!”

“Đem Lạc Diệp Tông, phong tỏa cho ta!”

…

“Ta đi, làm lớn a!” Lâm Hải đứng xa xa nhìn, một hồi mộng bức!

Cái này mẹ nó thế nhưng mà là hai đại tông môn a, không điều tra rõ ràng liền đã động thủ? Cũng quá trò đùa đi à nha?

“Bất quá, ca ca rất thích a!”

Chương 1885: Rời khỏi Đông Xuyên

“Đánh đi, đánh đi, tiêu hao thoáng một phát cũng tốt!”

“Ngày sau, chờ Hải Nguyệt Tông tiến vào chiếm giữ, vừa vặn thu thập tàn cuộc!”

Khóe miệng Lâm Hải mang theo dáng tươi cười tà mị, quay người phi tốc ly khai, về tới Đỗ gia!

“Hứa tiền bối, Linh nhi, ta muốn rời đi!”

Lâm Hải đã đến sân nhỏ của Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Linh, vừa cười vừa nói.

Chuyện Hứa Quang Thuần xin nhờ hắn, hắn đã hoàn thành, hôm nay cũng muốn chạy tới khu vực trung tâm rồi.

Hứa Thế Nguyên khẽ giật mình, sau đó mang theo một tia ngưng trọng, mở miệng nói.

“Đông Phương tiểu hữu, muốn đi đâu?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Chuyện cho tới bây giờ, cũng không cần lại gạt tiền bối nưax rồi.”

Nói xong, sắc mặt Lâm Hải nghiêm lại, lạnh nhạt nói.

“Vãn bối Đông Phương Dã chính là dùng tên giả, tên thật của ta, gọi là Lâm Hải!”

“Lâm Hải?” Hứa Thế Nguyên sững sờ, còn Hứa Linh ở bên cạnh lại thét lên một tiếng kinh hãi!

“Chính là, vị thứ tám mươi mốt trên Tiềm Long Bảng -Lâm Hải?”

Nói xong, Hứa Linh lần nữa cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, khi thấy cái đầu đầy tóc trắng kia của Lâm Hải, không khỏi lần nữa thét lên một tiếng kinh hãi.

“A! Tóc trắng, Lâm Hải, ngươi quả nhiên là Lâm Hải!”

“Trời ạ, ta vừa bắt đầu, vậy mà thật không ngờ!”

Hứa Thế Nguyên ở một bên, nhìn cháu gái của mình kích động như thế, vẻ mặt không khỏi mộng bức.

Cái Lâm Hải này, rất nổi danh sao?

“Linh nhi, ngươi nhận thức Lâm công tử?”

“Gia gia, Lâm Hải Lâm công tử, chính là nhân vật đứng hàng Tiềm Long Bảng a!” Hứa Linh kích động nói.

“Tiềm Long Bảng?”

Hứa Thế Nguyên cũng cả kinh, dù lão từ trước đến nay không để ý tới chuyện bên ngoài, nhưng thực sự có nghe nói qua đại danh của Tiềm Long Bảng.

Không có cách nào, thanh danh của Tiềm Long Bảng, tại Thiên Vận Quốc mà nói, quả thực là quá lớn!

Người có thể đứng hàng Tiềm Long Bảng, đều là người trẻ tuổi có tiềm lực nhất trong cả Thiên Vận Quốc, tương lai không thể đong đếm!

Thậm chí có loại thuyết pháp, người trênTiềm Long Bảng, xác suất tương lai tiến giai Địa Tiên, có thể đạt tới ngoài tám thành!

Phải biết rằng, ở bên trong toàn bộ người tu hành Nguyên Anh hậu kỳ, có thể tiến giai Địa Tiên, thế nhưng mà là trong vạn không có một a!

Xác suất tám thành, đã là cao nghịch thiên!

Nhưng chỉ là như thế, Tiềm Long Bảng còn sẽ không lại để cho bực Đại Thừa tôn sư như Hứa Thế Nguyên này, cảm thấy coi trọng.

Dù sao, tiến giai Địa Tiên tuy khó, nhưng phóng mắt toàn bộ Thiên Vận Quốc, số lượng thực sự cũng không ít.

Dù là một cái tông môn thực lực hơi mạnh như Lạc Diệp Tông, đều có hơn vài trăm người, cũng không kỳ lạ quý hiếm.

Chính thức lại để cho Hứa Thế Nguyên coi trọng chính là , người trên Tiềm Long Bảng, tỷ lệ tương lai tiến giai Đại Thừa, đạt đến một thành!

Nói một cách khác, một trăm người bên trên Tiềm Long Bảng, chỉ cần không trúng đồ chết non, tương lai tiến giai Đại Thừa, thậm chí có thể đạt tới hơn mười người!

Con số này, thì có điểm khủng bố rồi!

Dù sao, Đại Thừa so sánh cùng Hóa Thần, lại là một cái tầng thứ khác.

Nếu như nói Hóa Thần cảnh là trong vạn không có một, như vậy Đại Thừa cảnh, chín là trong ngàn vạn người, mới có một hai cái như vậy!

Có thể thấy được, người tiến vào Tiềm Long Bảng, thực lực cùng tiềm lực, là khủng bố cỡ nào!

“Trách không được Lâm công tử, dùng tu vi nửa bước Địa

Tiên, lại có thể một mũi tên bắn đứt cánh tay của Phong Thiên Lý, nguyên lai đúng là cao thủ bên trên Tiềm Long Bảng!"

Hứa Thế Nguyên nhìn xem Lâm Hải, một hồi khâm phục nói ra.

"Hứa tiền bối quá khen, cao thủ Tiềm Long Bảng thì như thế nào, còn không chỉ là một Nhân Tiên sao!" Lâm Hải khiêm tốn nói.

"Vậy cũng không giống!" Hứa Thế Nguyên cười lắc đầu nói.

"Giới Tu Hành có câu nói, một người chính thức đáng sợ, không phải thực lực, mà là tiềm lực!"

"Lâm công tử đứng hàng Tiềm Long Bảng, có thể thấy được tiềm lực sâu sắc, tương lai Đại Thừa, chỉ sợ cũng không phải giới hạn của công tử!"

Lâm Hải nghe được, lông mày liền nhíu lại, một cỗ khí thế ngạo nghễ, tự nhiên sinh ra!

Đại Thừa, tự nhiên không phải là giới hạn của hắn!

Hinh Nguyệt, thế nhưng mà đang chờ hắn, ngày hắn đứng hàng Thiên Tiên ni!

"Lâm Hải ca ca, ngươi tới thành Thái Huyền, là vì cái đại cơ duyên kia sao?" Hứa Linh sau khi biết rõ Lâm Hải là cao thủ Tiềm Long Bảng, trong đôi mắt đẹp dịu dàng, lập tức tràn đầy sùng bái.

Nàng nhảy về phía trước, bỗng nhiên nắm ở cánh tay Lâm Hải, tò mò hỏi.

"Ách..." Lâm Hải cảm giác được chỗ cánh tay truyền đến sự mềm mại, lập tức như là bị điện giật, toàn thân nổi lên một cỗ cảm giác khác thường.

Bất quá lúc nhìn thấy cặp mắt thiên chân vô tà của Hứa Linh, Lâm Hải không khỏi cười khổ một hồi.

Tiểu nha đầu này, thực là có thể đơn thuần a, căn bản không biết, lực sát thương của nữ nhân a!

“Xác thực là vì tìm kiếm đại cơ duyên!” Lâm Hải cũng không có giấu diếm, gật đầu nói.

“Lâm Hải ca ca là muốn chạy tới khu vực trung tâm?” Hứa Linh kinh hỉ mà hỏi.

“n, đúng vậy!”

“Cái kia, ta có thể cùng đi với ngươi sao?”

Hứa Linh vừa thốt ra lời kia, Lâm Hải còn chưa trả lời, Hứa Thế Nguyên lại đã biến sắc!

“Linh nhi, ngươi nói cái gì đó?!”

“Lâm công tử vi tìm cơ duyên mà đi, ngươi đi theo làm gì, không duyên cớ thêm phiền cho Lâm công tử!”

“Gia gia, ta muốn đi mà! Ta đến bây giờ, còn không có rời khỏi Đông Xuyên a!” Hứa Linh lập tức xấu hổ một hồi, bĩu môi không cao hứng nói.

“Không cho phép đi!” Hứa Thế Nguyên cao giọng răn dạy, sắc mặt âm trầm như nước!

“Hừ, ta tự đi!” Hai con ngươi của Hứa Linh, lập tức nước mắt chớp động, hờn dỗi nói ra.

“Ngươi!” Hứa Thế Nguyên tức đến vừa muốn răn dạy, lại bị Lâm Hải ngăn lại.

“Hứa tiền bối, Linh nhi nguyện ý đi, thì cứ cho nàng đi thôi!”

“Nếu như tiền bối lo lắng cho an toàn của nàng, ta sẽ phái người bảo hộ nàng!”

Lâm Hải ở một bên, vừa cười vừa nói, nhưng trong lòng thì bất đắc dĩ cười khổ.

Ông cháu hai cái, ở ngay tại trước mặt mình nhao nhao, đem mình kẹp ở giữa, quả thực xấu hổ a.

Nếu như mình cũng nói không mang Hứa Linh theo, liền ra vẻ mình quá mức keo kiệt rồi.

Tiểu cô nương, đơn giản là yêu náo nhiệt, cùng lắm thì phái A Đại bảo hộ cho nàng, thì ra ổn rồi.

“Cái này...” Hứa Thế Nguyên miệng ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

“Hì hì, vẫn là Lâm Hải ca ca tốt!” Hứa Linh lập tức nín khóc mỉm cười, sau đó một đầu chui vào trong ngực Hứa Thế Nguyên, làm nũng một hồi.

“Gia gia, ngươi để cho ta đi thôi, ta cầu van ngươi!”

“Ta cam đoan, sẽ không gây phiền toái cho Lâm Hải ca ca!”

Hứa Thế Nguyên cau mày, cuối cùng cắn răng một cái, trùng trùng điệp điệp thở dài.

“Cũng thế, nếu ngươi đã muốn đi, cứ đi là được!”

“A! Thật tốt quá! Gia gia ta yêu chết ngươi á!” Thấy Hứa Thế Nguyên đã đáp ứng, Hứa Linh cao hứng nhảy lên rất cao, ba ba chít chít hôn Hứa Thế Nguyên một ngụm, vui mừng khôn xiết!

Nhìn Hứa Linh cao hứng thành cái dạng này, khuôn mặt già nua của Hứa Thế Nguyên, không khỏi lộ ra một tia dáng tươi cười trìu mến.

Mà thôi, chỉ cần Linh nhi cao hứng, không ngại tựu bốc lên hung hiểm trước đó a!

“Đã cách nhiều năm, dung mạo của Hứa Thế Nguyên ta lại đã xảy ra biến hóa lớn như vậy, cho dù đứng tại đối diện, cừu gia có lẽ sẽ không nhận ra a.”

Nghĩ đến chỗ này, Hứa Thế Nguyên hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

“Lâm công tử muốn tranh đoạt đại cơ duyên, bên người không thể bớt giúp đỡ.”

“Hứa mỗ không thể bởi vì Linh nhi, mà phân tán thực lực của công tử, cứ để Hứa mỗ, cùng Linh nhi đi một chuyến a!”

Hứa Linh nghe xong, một phát bắt được cánh tay của Hứa Thế Nguyên, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

“Gia gia, ngươi cũng đi?”

Hứa Thế Nguyên tức giận vuốt vuốt tóc Hứa Linh, giả bộ như bất mãn nói.

“Ta không đi, ngươi cái quỷ này gây sự, còn không đem Lâm công tử phiền chết a!”

“Hừ ~” Hứa Linh nghe xong, lập tức liếc mắt, hướng phía Hứa Thế Nguyên làm cái mặt quỷ, lòng tràn đầy cao hứng.

Cái lúc này, Hứa Thế Nguyên mới mang theo vui vẻ, nhìn về phía Lâm Hải nói ra.

“Lâm công tử, lão hủ đồng hành cùng một chỗ, chẳng biết có được không?”

“Ha ha, đương nhiên có thể a!” Lâm Hải đại hỉ, có cái đại cao thủ như Hứa Thế Nguyên đi theo, hắn cầu còn không được a!

Một lúc lâu sau, Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Linh, thu thập vật phẩm đi theo xong, liền cùng Hứa Thế Chương chào từ biệt.

Lâm Hải thì đem Đỗ Quang Mãn gọi tới, cảnh cáo một phen, lại gửi weachat cho Chủ thượng cùng bọn người A Tứ ở Lạc Diệp Tông.

Lại để cho bọn họ chú ý Hứa gia thoáng một phát, nếu như Hứa gia gặp nạn, toàn lực trợ giúp! Sau đó, ba người cùng một chỗ, rời khỏi Đông Xuyên, thẳng đến khu vực trung tâm!

Chương 1886: Nữ hiệp, thật phóng khoáng a!

Trên đường, theo đề nghị của Hứa Thế Nguyên, ba người Lâm Hải thoáng ngụy trang thân phận một phát.

Lâm Hải là công tử thế gia, Hứa Thế Nguyên là hộ vệ, Hứa Linh thì là thiếp thân nha hoàn của Lâm Hải.

Mới đầu Lâm Hải không muốn, cảm thấy như vậy sẽ ủy khuất Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Linh, nhưng tại dưới Hứa Thế Nguyên lần nữa yêu cầu, Lâm Hải cũng chỉ đành đáp ứng.

Đồng thời, hắn cũng đã nhìn ra, Hứa Thế Nguyên làm vậy là thầm nghĩ điệu thấp, không khiến cho bị người chú ý.

Nhớ tới những gì Hứa Linh trước đó đã nói qua, Hứa gia bọn họ có một cừu gia rất lợi hại, bọn họ tại Đỗ gia là ở tị nạn, Lâm Hải tựa hồ đã minh bạch cái gì.

“cừu nhân của Hứa gia, có lẽ ngay tại khu vực trung tâm, hơn nữa thế lực có lẽ không nhỏ!”

Đã có cái Đại Thừa tôn sư như Hứa Thế Nguyên đi theo, Lâm Hải dứt khoát cũng đáp cái tuyến xe miễn phí.

Do Hứa Thế Nguyên đáp mây bay, hắn và Hứa Linh ngồi ở trên đám mây, thích ý đến không được.

“n?”

Vừa bay ra ngoài khoảng cách vài nghìn dặm, đột nhiên phía trước có một đám mây đen cuồn cuộn, từ trước mặt mà đến!

“Người của Ma Tông!”

Hứa Thế Nguyên nhíu lông mày lại, vội vàng hướng phía Lâm Hải cùng Hứa Linh, thấp giọng dặn dò.

“Coi chừng một ít, tận lực không nên trêu chọc!”

Người của Ma Tông, từ trước đến nay đều theo tính mà làm, làm theo ý mình, một cái nhìn ngươi không vừa mắt, cũng có thể động thủ giết người.

Hứa Thế Nguyên tuy không sợ, nhưng có Hứa Linh tại bên người, thì vẫn là không muốn chiêu gây chuyện!

Hứa Linh lập tức nhu thuận nhẹ gật đầu, mà Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, con mắt lập tức liền thẳng.

“Mẹ nó!”

Lâm Hải quả thực là dở khóc dở cười, triệt để bó tay rồi.

Chỉ thấy phía trên cái đoàn mây đen đang từ trước mặt mà đến này, có một cái lão giả hình thái hèn mọn bỉ ổi, đang cùng một nữ tử, làm sự tình không thể miêu tả.

“Vân chấn (= xe chấn, từ này chắc các bác hiểu, chỉ đổi công cụ hành sự thôi, ha ha) a, ta lặc cái đi, ngưu bức!”

Hứa Thế Nguyên tự nhiên cũng thấy rõ bên trên mây đen đang phát sinh cái gì, lập tức nhướn mày.

“Thật sự là không biết cảm thấy thẹn!”

Nói xong, Hứa Thế Nguyên vội vàng vung cánh tay lên, một đoàn hào quang liền ngăn ở trước mắt Hứa Linh.

Lão cũng không muốn lại để cho cháu gái ngây thơ thuần khiết của chính mình, nhìn thấy một màn xấu xa này.

“Muốn chết!”

Đột nhiên, một đạo thanh âm âm trầm truyền đến, sau đó một con Cự Mãng màu đen, mang theo Hung Sát Chi Khí âm trầm, hướng phía Hứa Thế Nguyên liền đánh tới.

Hứa Thế Nguyên nhíu lông mày lại, cánh tay huy động, quang mang màu trắng kích xạ mà ra, cùng Cự Mãng màu đen đụng vào nhau.

Oanh!

Nhất thời, giữa không trung khí lãng lăn lộn, sôi trào như nước thủy triều!

Quang mang màu trắng đem hắc mãng trực tiếp đâm thủng, cả hai đồng thời nổ tung nát bấy.

Đồng thời, tường vân của Hứa Thế Nguyên cùng mây đen của đối phương, tất cả cũng đều bởi vì lực phản chấn cực lớn, mà ngừng lại.

“Ồ?”

Rất nhanh, phía trên mây đen, truyền đến một hồi kinh nghi thanh âm.

Cái người hèn mọn bỉ ổi kia kéo quần lên, mang theo một tia kinh ngạc, hướng phía Hứa Thế Nguyên trông lại.

“Thật sự có tài, lại có thể chống đỡ một kích của lão tổ ta!”

“Bất quá, lão tổ đang làm chính sự, ngươi lại nói năng lỗ mãng, làm hỏng mất hào hứng của lão tổ, hôm nay cũng đừng đi rồi!”

Hứa Thế Nguyên hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên thần sắc miệt thị nồng đậm, xem thường nhổ ra hai chữ.

“Vô sỉ!”

“Ha ha ha ha, ngươi thật đúng là nói đúng, tục danh của lão tổ, liền kêu là Vô Sỉ lão tổ!”

“Ách...” Hứa Thế Nguyên lập tức nghẹn lời, trong mắt xem thường càng lớn, thật không nghĩ tới còn có người dùng cái tên hổ thẹn như vậy để vẻ vang.

Không hổ là là thế hệ tà ma ngoại đạo!

Mà lúc này đây, nữ tử bên trên mây đen, cũng đã mặc quần áo xong, hướng phía đối diện trông lại.

Chờ lúc thấy rõ khuôn mặt của Lâm Hải, thần sắc nữ tử ngẩn ngơ, sau đó lập tức sắc mặt đại biến!

“Lão tổ, mau nhìn người này!”

Nữ tử bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, cấp tốc nói ra.

“n?”

Vô Sỉ lão tổ sững sờ, lập tức liếc xéo Lâm Hải, sau đó hung hăng ngắt nữ tử một cái!

“Như thế nào, ngươi cái đồ đĩ nhỏ, vừa ý tên mặt trắng nhỏ này?”

“Đi, một hồi lão tổ đem hắn nắm đến, cho ngươi chơi đủ!”

“Không đúng a!” Nữ tử lắc đầu liên tục, “Lão tổ, đồ đệ của ngươi, chính là bị hắn giết chết!”

“Cái gì?!” Sắc mặt Vô Sỉ lão tổ đột nhiên biến đổi, sau đó sát khí lập tức dâng lên mà ra!

“Tiểu bối, là ngươi giết cái đồ nhi nghe lời kia của ta sao?”

“Ách...” Lâm Hải vẻ mặt mộng bức, ca ca giết là đám người đi, đồ đệ của ngươi là ai à?

“Lão tổ, chính là hắn!” Nữ tử ở một bên vừa vội vừa gấp nói ra.

“Ngày đó, ta và đồ nhi của ngươi kia, đang tại bên trên Yêu thú phi hành thuê đến, làm, làm...”

“Ai nha, tóm lại thì là chính tại lúc khẩn yếu quan đầu, hắn nổi cơn điên xông lại, đồ nhi kia của ngươi tức giận, chuẩn bị một cái tát đưa hắn chụp chết.”

“Nhưng không nghĩ đến, ngược lại bị hắn, cho một chưởng chụp chết rồi!”

“Ta đi!” Lâm Hải nghe xong, con mắt thoáng cái liền thẳng, sau đó mang theo không thể tưởng tượng nổi thật sâu, nhìn xem nữ tử, khiếp sợ mà hỏi.

“Ngươi chính là, nữ tử ngày đó kia?”

“Hừ, ngươi cuối cùng đã thừa nhận!” Nữ tử mắt lộ hung quang, hướng phía Lâm Hải hung hăng nói.

“Nam tử đã chết kia, là đồ đệ của lão?” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy khiếp sợ, chỉ vào Vô Sỉ lão tổ hỏi.

“Đúng vậy, ngươi bây giờ biết rõ sợ sao?”

Lâm Hải nghẹn họng nhìn trân trối, triệt để mất trật tự rồi.

Ngày ấy nhập ma hạ giết người, Lâm Hải tuy không rõ ràng tình huống cụ thể lắm, nhưng Tiểu Hồng thế nhưng mà đã có nói lại với hắn rồi.

Lúc ấy, nữ tử này cùng người bị giết, đang tại trên người Yêu thú làm cái gì, Tiểu Hồng cũng nói cho hắn biết rồi.

Chỉ là không nghĩ tới, nữ tử hôm nay chơi vân chấn cùng Vô Sỉ lão tổ, dĩ nhiên là cùng một người!

Đương nhiên, người ta tư tưởng cởi mở, đùa một ít trò mới, cũng không gì đáng trách.

Cái này cùng lúc ở Nhân Gian giới, trong công viên, bờ sông nhỏ, khu rừng nhỏ, trên đồng cỏ không có gì khác nhau.

Nhưng mấu chốt là, Vô Sỉ lão tổ cùng người nam nhân kia, mẹ nó là thầy trò a!

Lâm Hải không khỏi, mang theo một tia sùng bái, liền hướng phía nữ tử xa xa ôm quyền.

“Nữ hiệp, thật phóng khoáng a!”

Nữ tử sững sờ, hoàn toàn không hiểu ý tứ của Lâm Hải, quay người lại cọ đến trên người Vô Sỉ lão tổ.

“Lão tổ, mau giết hắn, báo thù cho đồ đệ ngươi a!”

Trong mắt Vô Sỉ lão tổ lóe ra hung quang, sát khí âm trầm vờn quanh bốn phía, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói ra.

“Cái đồ nhi kia của ta, đem thê tử yêu của mình, hiến cho lão tổ hưởng thụ, rất hợp khẩu vị của lão tổ!”

“Ngươi lại đưa gã giết đi, nếu lão tổ không thay gã báo thù, như thế lại sẽ phụ lòng một mảnh tâm ý của gã!”

“Hiện tại cho ngươi một cơ hội, lập tức tự mình quay lại đây nhận lấy cái chết!”

Lâm Hải nghe nói như thế, đã triệt để sợ ngây người.

“Cô gái này, là thê tử của nam tử chết đi, còn là do gã chủ động hiến cho Vô Sỉ lão tổ sao?”

Ai u ta đi!

Lâm Hải che cái trán, triệt để bó tay rồi.

Từng thấy qua chưa biết xấu hổ, nhưng chưa thấy qua không biết xấu hổ đến loại trình độ này!

Cái này mẹ nó quả thực là ác tha không hạn cuối a!

“Lão tổ đang nói với ngươi ni!”

Thấy Lâm Hải không phản ứng chút nào, Vô Sỉ lão tổ trừng hai mắt, hướng phía Lâm Hải hung dữ quát.

“Công tử, ta đem ngươi cùng Linh nhi đưa đến trên mặt đất, cái Vô Sỉ thế hệ này, giao cho ta a!”

Hứa Thế Nguyên cũng bị buồn nôn đến, mặt mũi tràn đầy chán ghét liếc nhìn nữ tử, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Tốt!”

Lâm Hải đáp ứng một tiếng, Hứa Thế Nguyên lập tức mang tường vân, hướng trên mặt đất rơi xuống.

“Chạy đi đâu!”

Vô Sỉ lão tổ giận quát một tiếng, đuổi sát tới, cũng lập tức rơi xuống đất.

Bá!

Hứa Thế Nguyên hất cánh tay lên, đem Tiên khí Phong Thu Kiếm trong túi trữ vật, nắm ở trong tay, bầu trời lập tức hiện lên một đạo tia chớp, lăng lệ ác liệt bức người!

“Tiên khí?!”

Vô Sỉ lão tổ ở đối diện biến sắc, kinh hô một tiếng, không khỏi trở nên ngưng trọng lên.

“Nhận lấy cái chết!”

Mà lúc này đây, Hứa Thế Nguyên quát chói tai một tiếng, cầm trong tay Tiên kiếm, dĩ nhiên lao đến! Nhất thời, vô số hào quang bóng kiếm, liền đem Vô Sỉ lão tổ, lập tức nuốt hết!

Chương 1887: Các vị ba ba, đừng đánh nữa!

“Muốn chết!”

Vô Sỉ lão tổ thấy thế, lập tức rống to một tiếng, toàn thân lập tức khói đen bốc lên, một đầu Cự Mãng màu đen như ẩn như hiện, đem lão vờn quanh.

Sau một khắc, Vô Sỉ lão tổ huy động hai tay, vô số hào quang màu đen, che khuất bầu trời, hóa thành từng đạo Độc Xà thật nhỏ, đánh về phía Hứa Thế Nguyên!

Oanh oanh oanh oanh!

Một đạo đón lấy một đạo nổ mạnh, vang lên tại giữa không trung, không khí ở giữa hai người, giống như nổ tung, khí mang bắn ra bốn phía, tung tóe đầy trời!

“Lui về phía sau!”

Lâm Hải thấy thế, vội vàng lôi kéo Hứa Linh, hướng phía sau rút lui thẳng đến ra hơn trăm mét, mới dừng bước lại, hướng phía trước nhìn lại.

Cái này vừa nhìn xuống, đồng tử Lâm Hải hơi co lại, chân mày cau lại.

“Không thể tưởng được, cái Vô Sỉ lão tổ này, tuy làm người không biết một chút hổ thẹn nào, nhưng thực lực lại cường đại như thế!”

Chỉ thấy phía trước có hai luồng hào quang một đen một trắng, tựa như tia chớp dây dưa cùng một chỗ, thỉnh thoảng phát ra tiếng va chạm kịch liệt.

Khí lãng bị nhấc lên ở những nơi đi qua, giống như có bão vận chuyển qua, một mảnh đống bừa bộn.

Hai người trong lúc nhất thời vậy mà đánh ngang tay, khó chia trên dưới!

“Lão tổ, cố gắng lên, chơi chết lão, người ta coi trọng ngươi u!”

Nữ tử đối diện, trong hai mắt lóe ra hào quang, vặn vẹo thân hình, vươn tay chuẩn bị tư thế dung nhan, phát ra thanh âm ỏn ẻn ỏn ẻn, vì Vô Sỉ lão tổ phất cờ hò reo.

“Khặc khặc khặc, lão tổ đối với nam nhân cũng không có hứng thú, làm cũng phải làm cô nàng phía sau lão, thực con mẹ nó non a!”

Vô Sỉ lão tổ âm hiểm cười một tiếng, con mắt dĩ nhiên chú ý tới Hứa Linh ở bên người Lâm Hải, hai mắt bắt đầu sáng lên.

“Vô sỉ, nhận lấy cái chết!”

Hứa Thế Nguyên lập tức giận dữ, Hứa Linh thế nhưng mà cháu gái ruột của lão, là hòn ngọc quý trên tay lão.

Hiện tại thấy Vô Sỉ lão tổ rõ ràng đánh chủ ý lên Hứa Linh, không khỏi sinh lòng giận dữ, đem Tiên kiếm trong tay, múa càng thêm nhanh chóng.

Trong lúc nhất thời, phô thiên cái địa giống như tất cả đều là mũi nhọn của bóng kiếm, làm cho Vô Sỉ lão tổ liên tiếp lui về phía sau.

“Hừ, ngươi có Tiên khí, lão tổ ta sẽ không có pháp bảo sao?”

Vô Sỉ lão tổ lập tức gầm lên một tiếng, đột nhiên sờ tay vào ngực, sau một khắc một cái Khô Lâu màu đen cực lớn, bị tế lên trên không.

Hô!

Sau đó, trong miệng Khô Lâu màu đen, bỗng nhiên phun ra nồng đậm tử khí.

Những tử khí này phóng lên trời, hóa thành vô số oan hồn Lệ Quỷ, gào khóc thảm thiết giống như đem bóng kiếm đầy trời, xé thành mảnh nhỏ.

Phốc phốc phốc phốc phốc!

Một đạo tiếp lấy một đạo tiếng vang nặng nề vang lên, Lệ Quỷ tại bên trong kiếm quang lăng lệ ác liệt cắt xuống, không ngừng nổ tung nát bấy.

Nhưng công kích của Hứa Thế Nguyên, cũng lập tức bị ngăn trở, hai người lần nữa tạo thành cục diện khó phân thắng bại.

Lâm Hải nhìn xa xa, lông mày không khỏi hơi nhíu.

Không thể tưởng được loại cao thủ lấy một địch ba như Hứa Thế Nguyên này, rõ ràng cũng gặp phải cọng rơm hơi cứng.

Đánh tiếp như vậy, còn không biết muốn đánh tới khi nào.

Ý niệm khẽ động, A Đại A Nhị A Tam, không hề dấu hiệu xuất hiện tại sau lưng Lâm Hải.

“Đi, đem cái Vô Sỉ lão tổ này, giết cho ta!”

“Vâng!”

Lâm Hải ra lệnh một tiếng, bọn người A Đại chợt quát một tiếng, lập tức hóa thành ba đạo lưu quang xông vào chiến đoàn!

Oanh oanh oanh oanh!

Bọn người A Đại vừa gia nhập, lập tức dốc toàn lực, hướng phía Vô Sỉ lão tổ phát động ra công kích mãnh liệt.

“Đậu phộng!”

Vô Sỉ lão tổ bị ba người bỗng nhiên gia nhập, lập tức đánh cho trở tay không kịp, sắc mặt đại biến!

Lão hoảng sợ phát hiện, ba người không biết từ đâu xuất hiện này, thực lực vậy mà cường đại vô cùng.

Cho dù cùng lão còn có chút ít chênh lệch, nhưng thực sự không kém là bao nhiêu rồi.

Đáng sợ hơn chính là, loại cao thủ này rõ ràng một lần là đến ba cái, còn từng cái ra tay tàn nhẫn, tất cả đều là chạy đến muốn mạng của lão.

Trong chớp mắt công phu, Vô Sỉ lão tổ đã bị đánh đến luống cuống tay chân, trong khoảnh khắc đã rơi vào hạ phong, chật vật không chịu nổi.

Nếu không có có cái Khô Lâu màu đen treo ở trên không, giúp lão chống cự một bộ phận công kích kia.

Chỉ sợ giờ phút này, lão đã sớm tại dưới tập kích của ba người A Đại, mà mệnh tang tại chỗ.

Nhưng dù vậy, tình cảnh hôm nay của lão, cũng lập tức trở nên tràn đầy nguy cơ.

Nhất là Khô Lâu giữa không trung, đã bắt đầu lay động kịch liệt, hiển nhiên đã chống đỡ hết nổi rồi.

“Đậu phộng, lấy nhiều khi ít, so với lão tổ còn muốn vô sỉ hơn!”

“Lão tổ con mẹ nó không phụng bồi rồi!”

Vô Sỉ lão tổ mắng to một tiếng, sợ Khô Lâu màu đen bị hủy, đem thu về tay, quay đầu bỏ chạy!

“Chạy đi đâu!”

Hứa Thế Nguyên làm sao có thể lại để cho lão đi rồi, Tiên kiếm trong tay vung lên, liền ngăn cản đường đi của lão.

Cùng lúc đó, công kích của ba người A Đại, cũng lập tức đã đến sau lưng.

“Cút!”

Vô Sỉ lão tổ hét lớn một tiếng, một đoàn khói đen nồng đậm, hướng phía sau lao nhanh đi, ngăn cản công kích của ba người A Đại!

Oanh!

Công kích của ba người A Đại, kích tại bên trên khói đen, lập tức đem khói đen đánh tan, dư lực đã rơi vào trên lưng Vô Sỉ lão tổ.

Phốc!

Vô Sỉ lão tổ phun ra một búng máu, lại chẳng quan tâm đau đớn, thừa dịp khoảng cách tiếp tục phá vòng vây!

Nào nghĩ đến, thân hình bất động, Tiên kiếm của Hứa Thế Nguyên run lên, kiếm quang lần nữa đánh úp lại, đem Vô Sỉ lão tổ sợ tới mức hồn thiếu chút nữa đã bay.

Trong lúc vội vàng, Vô Sỉ lão tổ nghiêng người một cái, vô cùng hung hiểm tránh thoát tai ương phá lồng ngực, nhưng ngực lại bị kiếm quang xéo qua, trực tiếp kéo lê ra một miệng vết thương thật dài, máu tươi phun!

Mà cùng lúc đó, công kích của ba người A Đại lại đến, trên mặt của Vô Sỉ lão tổ, rốt cục lộ ra vẻ sợ hãi.

Oanh!

Cực kỳ miễn cưỡng đem công kích của ba người A Đại chống đỡ, sau khi lần nữa bị thụ nội thương không nhẹ, Vô Sỉ lão tổ nhịn không được quái gọi một tiếng.

“Đừng đánh nữa, các vị ba ba, đừng đánh nữa!”

“Lão tổ ta biết sai rồi, cầu các ngươi buông tha a!”

Phốc!

Lâm Hải nghe được Vô Sỉ lão tổ kêu rên, một cái nhịn không được bật cười.

Mẹ nó, trách không được gọi là Vô Sỉ lão tổ, là thực con mẹ nó vô sỉ a!

Rõ ràng trước mặt mọi người kêu lên ba ba đến rồi!

Đáng tiếc, Lâm Hải không lên tiếng, Hứa Thế Nguyên cùng bọn người A Đại, sao lại tha cho lão!

Thời gian một cái nháy mắt, trên người Vô Sỉ lão tổ lại bị đánh vài lần, cả người máu tươi đầm đìa, đau đến lão ngao ngao thẳng gọi.

Bất quá, lại để cho Lâm Hải khiếp sợ chính là, tại phía dưới bốn cái cao thủ vây công, lão gia hỏa này tuy liên tiếp bại lui, thảm không nói nổi, lại vẫn có thể đau khổ chèo chống.

“Nhân tài a!”

Lâm Hải đều không thể không có chút bội phục Vô Sỉ lão tổ rồi.

Chỉ bằng cái sức chiến đấu này, chỉ sợ ngoại trừ Chủ thượng, bên Lâm Hải này còn thật không có người hung hãn hơn lão rồi.

Nếu không phải người này thật sự quá vô sỉ quá ác tâm, Lâm Hải thậm chí đều động tâm thu phục.

“Được rồi, giúp bọn họ thoáng một phát, sớm chút giải quyết thằng này a!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, Truy Nhật Cung nơi tay, tay phải lăng không kéo một phát, một mũi tên lóe ra quang mang màu vàng kim, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Lâm Hải giương cung cài tên, nhất thời khí thế biến đổi, cả người phảng phất đều hóa thành mũi tên lăng lệ ác liệt, vô kiên bất tồi, có thể bắn thủng thiên địa!

Vô Sỉ lão tổ đang tại chật vật không chịu nổi, bị đánh đến hôn thiên ám địa, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố, lập tức đưa lão tập trung.

Không khỏi, bị dọa đến sắc mặt đại biến, cuống quít gian nan ngẩng đầu nhìn lại.

Toát!

Lại nghe một tiếng xé gió vang lên, sau đó một đạo lưu quang màu vàng kim, đâm thủng không khí mà đến, mang theo vầng sáng vô tận, tại bên trong con ngươi của lão, không ngừng phóng đại!

Cái xu thế vô kiên bất tồi lăng lệ ác liệt kia, lại để cho Vô Sỉ lão tổ lập tức biến sắc, khí tức tử vong, thoáng cái quanh quẩn trong lòng, lại để cho lão phát ra một tiếng gào rú tuyệt vọng.

“Không!”

Oanh!

Đúng lúc này, khí lãng cuồng bạo, bỗng nhiên tỏa ra tất cả khắp nơi, giống như thủy triều sóng biển, đem Hứa Thế Nguyên cùng bọn người A Đại, lập tức lật tung, hướng phía bốn phía chật vật bay ngược.

“Cái gì!”

Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái nam tử toàn thân bị áo bào đen bao khỏa, không biết từ khi nào, đã xuất hiện ở trước người Vô Sỉ lão tổ. Mà trong tay của y, giống như đang hời hợt, nắm lấy một thanh mũi tên lập lòe lóng lánh!

Chương 1888: Ma Tôn!

Rầm rầm rầm phanh!

Bốn đạo tiếng vang nặng nề nện trên mặt đất vang lên, Lâm Hải hoảng sợ nhìn lại, đã thấy Hứa Thế Nguyên cùng ba người A

Đại, tất cả đều trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

“Tê ~”

Lâm Hải không khỏi hít một hơi khí lạnh, trái tim khiếp sợ thiếu chút nữa liền từ trong cuống họng nhảy ra!

Cái này cũng con mẹ nó quá mạnh mẽ a?

Hứa Thế Nguyên cùng ba người A Đại, tất cả cũng đều là Đại Thừa tôn sư a!

Hơn nữa còn là tồn tại ở bên trong Đại Thừa tôn sư, không thua kém gì.

Như thế nào tại trước mặt nam tử áo đen này, lại không chịu nổi một kích như thế?

Cũng may Hứa Thế Nguyên cùng ba người A Đại, cũng không thụ thương quá nặng, sau khi ngã sấp xuống liền lập tức nhảy dựng lên.

Chỉ có điều, trong nội tâm bốn người, đã sớm dời sông lấp biển, trong mắt càng là tràn đầy chấn kinh nồng đậm!

Lâm Hải trước đó không thấy rõ chuyện gì xảy ra, nhưng bốn người bọn họ lại nhìn rõ nhất thanh nhị sở.

Vào lúc bọn họ thi triển toàn lực, công hướng Vô Sỉ lão tổ, cái nam tử áo đen kia, phảng phất như phá không mà đến, không hề có dấu hiệu mà xuất hiện ở trước người Vô Sỉ lão tổ.

Sau đó, cánh tay giống như hời hợt vung lên, liền đem công kích của bọn họ lập tức đánh tan rã.

Đồng thời, một cỗ sức lực lớn giống như sóng triều cuồn cuộn, đưa bọn họ trực tiếp đánh bay, ngã rơi trên mặt đất.

Mà một mũi tên do Lâm Hải bắn ra, cũng bị y trảo vào trong tay, hết thảy đều là nhẹ nhàng mà dễ dàng như vậy!

Thực lực của nam tử áo đen mạnh, đã hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của Hứa Thế Nguyên cùng bọn người A Đại.

Thậm chí, bọn họ có loại dự cảm, nếu như nam tử áo đen muốn muốn giết bọn họ, bọn họ có khả năng liền cả cơ hội phản kháng cũng sẽ đều không có!

“Thật đáng sợ, đây là đại năng từ nơi nào đến?”

Hứa Thế Nguyên cùng bọn người A Đại, thoáng cái tất cả đều đứng sững sờ tại chỗ.

Cái lúc này, nam tử áo đen nhìn thoáng qua mũi tên màu vàng kim ở trong tay, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Bất quá, cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi.

Rất nhanh, nam tử áo đen nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay, sau đó phịch một tiếng!

Mũi tên màu vàng kim trực tiếp nổ tung, hóa thành vô số vầng sáng màu vàng kim, tiêu tán tại chính giữa không khí.

Cho tới giờ khắc này, nam tử áo đen mới ngẩng đầu, dùng hai mắt không mang theo một tia cảm tìnhnào, liếc nhìn Lâm Hải.

“Người của Ma Tông, há lại để cho bọn ngươi tru sát?”

Thanh âm của nam tử áo đen không lớn, nhưng lại làm cho Lâm Hải cùng bọn người Hứa Thế Nguyên, trong đầu ông một tiếng, giống như kinh lôi.

Nhất là cặp mắt bình thản không có gì lạ kia, càng làm cho trái tim Lâm Hải thoáng cái đều buộc chặt.

Phảng phất, cái kia căn bản không phải là hai mắt của con người, bên trong nồng đậm sát lục chi khí, lại để cho người ta không rét mà run!

“Hỏng rồi, người này là người của Ma Tông!”

Nam tử áo đen vừa thốt lên xong, bọn người Lâm Hải lập tức sẽ hiểu ra thân phận của y.

Trách không được lại đi cứu Vô Sỉ lão tổ, náo loạn cả buổi lại là cùng mọt bọn với Vô Sỉ lão tổ, cùng thuộc Ma Tông!

Tâm của Lâm Hải, không khỏi thoáng cái trầm xuống thật sâu.

Người này mạnh, vượt xa tưởng tượng, nếu như y muốn động thủ, hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi.

Thậm chí, Lâm Hải đã lập tức chuẩn bị kỹ càng, một khi không ổn, thì lập tức mang theo bọn người A Đại, trốn vào trong Luyện Yêu Hồ.

Thế nhưng mà, Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Linh, lại không vào được à?

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Mồ hôi lạnh không khỏi từ cái trán Lâm Hải lăn rơi xuống, hai đấm của Lâm Hải không khỏi nắm thật chặt lên, trong đầu bắt đầu nhanh chóng suy tư.

Vô Sỉ lão tổ chuyển nguy thành an, cuồng hỉ trong lòng giờ phút này, quả thực không cách nào hình dung.

“Đại nạn không chết, tất có hậu phúc a!”

Mang theo nồng đậm vui sướng, chạy đến nhìn thoáng qua nam tử áo đen đang đưa lưng về phía lão, cười một cái thật có lỗi.

“Đa tạ huynh đệ…” Vô Sỉ lão tổ mới nói một nửa, liền im bặt mà dừng.

Sau đó, toàn thân đột nhiên giật mình một cái, liền trợn tròn mắt tại chỗ.

Phù phù!

Sau một khắc, Vô Sỉ lão tổ trực tiếp quỳ gối trước mặt nam tử áo đen, dùng đầu chạm đất, toàn thân run rẩy.

“Đệ tử Ma Tông Ngô Trì, bái kiến Ma Tôn đại nhân!”

Tiếng nói của Vô Sỉ lão tổ, đều run rẩy lợi hại, hiển nhiên đối với nam tử áo đen, sợ hãi tới cực điểm.

“Ma Tôn đại nhân?!”

Lời nói của Vô Sỉ lão tổ, tự nhiên cũng đã rơi vào trong lỗ tai của bọn người Lâm Hải.

Lâm Hải cùng bọn người A Đại, vẻ mặt mờ mịt, không biết cái Ma Tôn đại nhân này, là người ra sao?

Nhưng sắc mặt Hứa Thế Nguyên lại đột nhiên biến đổi, toàn thân lập tức bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin được thật sâu!

“Y, là Ma tôn!”

Toàn thân Hứa Thế Nguyên mềm nhũn, suýt nữa té ngã trên đất, sau đó một cỗ cảm giác vô lực thật sâu xông lên đầu.

Hứa gia xuất thân từ khu vực trung tâm của thành Thái Huyền, cũng đã từng là gia tộc huy hoàng, Hứa Thế Nguyên với tư cách là đệ tử trọng yếu của Hứa gia, tự nhiên cũng là kiến thức rộng rãi.

Đại danh của Ma Tôn, vẫn còn ở lúc Hứa Thế Nguyên mới ra đời, lưu lạc thiên hạ thì liền đã sớm như sấm vang bên tai rồi.

Nghe nói Ma Tôn mạnh, rung trời hám địa, có năng lực dời sông lấp biển.

Cho dù Hứa gia tại thời điểm huy hoàng nhất, tại trước mặt Ma Tôn, đều nhỏ yếu giống như là con sâu cái kiến.

Mặc dù toàn bộ Thiên Vận Quốc, có thể tới chống lại, cũng bất quá chỉ có một hai người mà thôi.

Mà thân phận của Ma Tôn, không thể nghi ngờ, tự nhiên là người chí cao trong Ma Tông!

Tu Ma giả, từ trước đến nay tùy tâm sở dục, tính cách quái đản, làm việc toàn bộ bằng yêu ghét của cá nhân.

Hôm nay, tại trước mặt Ma Tôn, suýt nữa đem đệ tử Ma Tông là Vô Sỉ lão tổ đánh giết, chỉ sợ Ma Tôn sẽ không từ bỏ ý đồ a!

Nội tâm của Hứa Thế Nguyên, không khỏi dâng lên tuyệt vọng thật sâu.

Ma Tôn giận dữ, máu chảy thành sông, mấy người bọn họ, hôm nay sợ rằng ai cũng không sống được rồi!

Hai con ngươi bình thản của Ma Tôn, liếc nhìn Vô Sỉ lão tổ run rẩy trên mặt đất.

“Ngươi nhận thức bản tôn?”

“Hồi Ma Tôn đại nhân, một vạn năm trước tại đại hội Tàn Sát tiên, tiểu nhân may mắn nhìn thấy chưởng kỳ của Ma Tông, chiêm ngưỡng qua phong thái của Ma Tôn đại nhân, phất tay liền miểu sát ba cái Tiên đạo Chí Tôn!”

“A?” Ma Tôn sững sờ, mặt lộ vẻ suy ngẫm, tựa hồ tại nhớ lại sự tình đã cực kỳ lâu.

“Tiên đạo Chí Tôn? Ba cái ngụy quân tử Đại Thừa cảnh viên mãn, sắp độ kiếp kia? Hừ!”

Ma Tôn lạnh lùng khẽ hừ, nhắc tới ba cái Tiên đạo Chí Tôn, trên mặt lộ ra thần sắc khinh thường nồng đậm.

Bất quá, bọn người Lâm Hải lại trực tiếp nghe choáng váng.

Miểu sát Tiên đạo Chí Tôn Đại Thừa cảnh viên mãn? Còn là thoáng một phát ba cái?

Đậu phộng, cái Ma Tôn này chẳng lẽ là Thiên Tiên hay sao?

Cúi đầu xuống, Ma Tông liếc nhìn Vô Sỉ lão tổ.

“Ngươi chính là Vô Sỉ lão tổ gần đây tại thành Thái Huyền, thanh danh lên cao?”

Vô Sỉ lão tổ sững sờ, sau đó cuồng hỉ không thôi, ngẩng đầu kích động nhìn Ma Tôn.

“Ma Tôn đại nhân, ngài, ngài vậy mà nghe nói qua tiểu nhân?”

Một cỗ cảm giác tự hào thật sâu, lập tức tràn ngập trong nội tâm của Vô Sỉ lão tổ, lại để cho lão không kìm được vui mừng!

Ma Tôn mặt không biểu tình nhìn lão một cái, ngữ khí không mang theo cảm tình nói ra.

“Giải phẫu phụ nữ có thai, cưỡng gian rồi giết chết ấu nữ, dùng thân thể đứa bé nuôi nấng độc trùng, những sự tình này, đều là ngươi làm a?”

“Nhưng chuyện tiểu nhân gây nên, không thể tưởng được Ma Tôn đại nhân cũng hiểu biết rồi, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới!” Vô Sỉ lão tổ cười mở cờ trong bụng, liên tục khiêm tốn nói.

Đồng thời, một cái suy nghĩ vô cùng mỹ diệu, bừng lên.

Ma Tôn đại nhân vậy mà nghe nói qua lão, thậm chí liền cả một việc lão đã làm, đều có chỗ nghe qua.

Vậy có phải có ý nghĩa, là Ma Tôn đại nhân đang chú ý tới chính mình hay không?

Chẳng lẽ nói, Ma Tôn đại nhân cho mình là nhân tài có thể đào tạo, muốn bồi nuôi mình?

Nghĩ đến đây, nội tâm của Vô Sỉ lão tổ, quả thực so với uống mật còn muốn ngọt hơn, đều muốn mỹ tới nở hoa rồi.

Nếu quả thật có thể được Ma Tôn chiếu cố, vậy Vô Sỉ lão tổ lão đã đi vận khí cứt chó rồi.

Từ nay về sau thăng chức rất nhanh, đi về hướng nhân sinh huy hoàng, ở trong tầm tay a!

“Thật đúng là đều là do ngươi làm hay sao?” Trong giọng nói của Ma Tôn, mang theo một tia kinh ngạc, sau đó nhẹ gật đầu.

“Cái danh hào Vô Sỉ lão tổ của ngươi này, ngược lại là chuẩn xác, quả nhiên là vô sỉ cùng cực a!”

“Ách...” Dáng tươi cười của Vô Sỉ lão tổ khẽ giật mình, thoáng cái có chút mộng bức.

Những lời này của Ma Tôn, lại để cho lão tại chỗ phản ứng không kịp, không biết là đang ca ngợi, hay là đang châm chọc.

“Ma Tôn đại nhân quá khen, quá khen!”

Vô Sỉ lão tổ đành phải dùng vẻ mặt cười mỉa, nhưng trong lòng bắt đầu có chút thấp thỏm không yên.

Bá! Cái lúc này, Ma Tôn đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt như là Sát Lục Chi Kiếm, rơi vào trên người Lâm Hải.

Chương 1889: Gặp lại Túy Tửu Tiên

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng đáng sợ đưa hắn bao phủ, lại để cho hắn lập tức đã mất đi tự do hành động.

“Mẹ nó, thật đáng sợ!”

Đồng tử Lâm Hải co rút lại một hồi, không thể tưởng được một ánh mắt của Ma Tôn, liền đem chính mình nhẹ nhõm chế trụ.

“Biết rõ bản tôn, vì sao không cho ngươi giết lão không?”

Thanh âm của Ma Tôn nhàn nhạt vang lên, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Dùng nhãn lực của Ma Tôn, tự nhiên đã sớm nhìn ra, Lâm Hải tuy có thực lực yếu nhất, nhưng lại là thủ lĩnh của mấy người này.

“Ma Tôn đại nhân không phải mới vừa nói, người của Ma Tông, không cần người khác tru sát!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, dù cho đối mặt với Ma Tôn, cũng là một bộ không kiêu ngạo không tự ti, cao giọng nói ra.

“Đúng vậy!”

Ma Tôn nhẹ gật đầu, “Người của Ma Tông ta, mặc dù đáng giết, cũng không đến phiên những người Tiên đạo các ngươi này!”

Ma Tôn nói xong, ngón tay phải đột nhiên bắn ra, một đạo hào quang màu đen, kích xạ mà ra.

“Ma Tôn đại nhân, làm cho...”

Phốc!

Thanh âm sợ hãi của Vô Sỉ lão tổ im bặt mà dừng, sau đó phịch một tiếng, thân thể biến thành bột mịn!

“Cái này!”

Một màn đột nhiên xuất hiện này, lại để cho bọn người Lâm Hải thoáng cái trợn tròn mắt, nhìn xem Ma Tôn, mặt mũi tràn đầy mộng bức.

Bọn hắn ai cũng thật không ngờ, Ma Tôn nói chuyện xong, vậy mà đột nhiên ra tay, đem Vô Sỉ lão tổ giết đi.

Mẹ nó, đây là cái sáo lộ gì à?

Mà lúc này đây, thanh âm của Ma Tôn, lần nữa lạnh lùng vang lên.

“Người của Ma Tông ta, tuy tính cách quái đản, tùy tâm sở dục, sát phạt quyết đoán, nhưng lại không phải không có nguyên tắc cùng điểm mấu chốt!”

“Sự vô sỉ của Vô Sỉ lão tổ, làm nhục danh dự của , đương giết!”

Lâm Hải nghe lời nói của Ma Tôn, trợn mắt há hốc mồm, triệt để phục rồi.

Đều nói người của Ma Tông làm việc, từ trước đến nay tùy tâm sở dục, không đi đường tầm thường.

Hôm nay vừa thấy, thực con mẹ nó là như thế a!

Hiện tại Lâm Hải mới nhìn rõ ràng, Ma Tôn sở dĩ không để cho bọn người mình giết Vô Sỉ lão tổ, căn bản cũng không phải là vì muốn cứu lão.

Mà là, y cảm thấy người của Ma Tông, không tới phiên người khác tới giết.

Cho nên, mới trước đem Vô Sỉ lão tổ cứu ra, sau đó do y tự mình ra tay, đem lão tiêu diệt!

Không thể không nói, cái Ma Tôn này, quá có cá tính rồi!

“Kế tiếp, đến phiên mấy người các ngươi!”

Ma Tôn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tại trên người mấy người Lâm Hải, đảo qua từng cái.

“Người của Tiên đạo, lại dám tru sát đệ tử Ma Tông ta, đã bị bản tôn gặp, các ngươi có thể chết rồi!”

Tiếng nói của Ma Tôn rơi xuống đất, trong chốc lát, khí tức khủng bố cơ hồ đem bọn người Lâm Hải đè sập, tràn ngập cả phiến không gian, sát khí nghiêm nghị.

Lâm Hải chấn động, mí mắt kinh hoàng không thôi, tâm thoáng cái chìm đến đáy cốc.

Nếu như Ma Tôn thật sự hướng bọn hắn động thủ, bọn hắn căn bản không có mảy may phần thắng.

Biện pháp tốt nhất, chính là trốn vào Luyện Yêu Hồ.

Chỉ có điều, bởi như vậy, sẽ phải hi sinh Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Linh rồi.

Nội tâm Lâm Hải lo lắng một hồi, làm sao có thể nhẫn tâm bỏ xuống đồng bạn mặc kệ?

“Ma Tôn, ta thao đại gia ngươi!”

Ở ngay thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên một đạo tiếng quát mắng nổi giận vang lên, sau đó một đạo nhân ảnh, nhanh chóng từ xa mà đến gần mà đến.

“n?” Ma Tôn lập tức nhướn mày, mặt mũi tràn đầy khó chịu, “Thật sự là chán ghét, nhanh như vậy đã đuổi tới!”

Ông!

Sau một khắc, áp lực trên thân bọn người Lâm Hải, khoảng cách tán đi.

“Bản tôn tâm tình không tốt, chẳng muốn xuất thủ, các ngươi tự sát a!”

“Đừng có suy nghĩ ăn may, nếu không bản tôn cho các ngươi, hối hận vì đi vào cái thế giới này!”

Nói xong, Ma Tôn chắp hai tay sau lưng quay đầu, mang theo phiền muộn thật sâu, hướng phía bóng người nhanh chóng mà đến nhìn lại.

Bọn người Lâm Hải, giờ phút này cũng trợn tròn mắt, nguyên một đám nghẹn họng nhìn trân trối, quả thực không thể tin được.

Vừa rồi, đạo nhân ảnh kia hô câu gì?

Ma Tôn, ta thao đại gia ngươi?

Mẹ nó, đây là tôn đại thần từ đâu tới a, lại dám trực tiếp nhục mạ Ma Tôn như vậy?

Thực con mẹ nó ngưu bức về đến nhà nữa à!

Bất quá, khiếp sợ đồng thời, trong lòng đám người Lâm Hải lại càng thêm lo lắng.

Ma Tông hiện tại lại để cho bọn hắn tự sát a, cũng không có buông tha bọn hắn, bọn hắn phải làm gì?

"Lâm công tử, nếu không ngươi mang theo Linh nhi, trước trốn a, ta liều mạng già cũng muốn tự bạo Nguyên Thần, có lẽ có thể đem Ma Tôn ngăn cản một lát!"

Hứa Thế Nguyên mang theo một tia tuyệt vọng, hướng phía Lâm Hải truyền âm nói.

Lâm Hải vừa muốn nói cái gì đó, ánh mắt đột nhiên rơi vào bên trên cái thân ảnh đang phi tốc mà đến kia.

Sau đó, hai mắt lập tức tỏa sáng, lộ ra khó có thể tin thật sâu cùng vô tận kinh hỉ!

"Hứa tiền bối, đừng nóng vội, sự tình có lẽ còn có chuyển cơ!"

Lâm Hải vội vàng truyền âm cho Hứa Thế Nguyên, đồng thời vẻ mặt không thể tưởng tượng, nhìn về phía đạo nhân ảnh dĩ nhiên đã đến phụ cận kia.

"Ma Tôn, ngươi nha có xấu hổ hay không, tự ngươi nói, đã đoạt của ta mấy cái hồ lô rượu rồi!"

Người tới vẻ mặt phẫn nộ, tức đến đỏ bừng cả khuôn mặt, chỉ vào cái mũi Ma Tôn quát mắng.

"Hừ!"

Ma Tôn thì là khẽ hừ cái mũi, cao ngạo ngóc lên đầu, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi đây là cái thái độ gì, đoạt rượu của lão tử, ngươi còn có lý rồi!"

"Ngươi nha có biết hay không, cái Hầu Nhi Tửu này có bao nhiêu trân quý, con mẹ nó một hồ lô cuối cùng của lão tử, đều bị ngươi cho cướp đi!"

Nói xong, người tới há miệng một phát, thiếu chút nữa khóc.

“Cũng không biết, lúc nào mới có thể gặp lại Lâm Hải lão đệ của ta!”

“Hiện tại một hồ lô Hầu Nhi Tửu cũng hết rồi, ngươi nha lại để cho lão tử sống thế nào a!”

“Hừ!” Đối mặt với người tới giậm chân đấm ngực bi thống, Ma Tôn lại là khẽ hừ, mặt mũi tràn đầy bướng bỉnh cùng khinh thường.

“Túy Tửu Tiên đại ca, muốn uống Hầu Nhi Tửu, quản đủ a!”

Đúng lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên mang theo nồng đậm kinh hỉ, cười lớn hô.

Túy Tửu Tiên vốn đang sầu mi khổ kiểm, một bộ khổ đại thù sâu nhìn chằm chằm vào Ma Tôn.

Nghe được lời nói của Lâm Hải, lão đột nhiên cả kinh, vội vã ngẩng đầu nhìn lại, sau đó vui mừng quá đỗi!

“Đậu phộng, Lâm Hải lão đệ!!!”

Vèo!

Sau một khắc, Túy Tửu Tiên thoáng cái đã lẻn đến bên người Lâm Hải, bắt lấy bả vai Lâm Hải, nhịn không được cất tiếng cười to.

“Ha ha, lão đệ a, thật là ngươi a!”

“Ta không phải đang nằm mơ a?”

Túy Tửu Tiên kích động đến hỏng mất, nhìn xem Lâm Hải, quả thực cao hứng đến mở cờ trong bụng.

“Đương nhiên không phải đang nằm mơ, không thể tưởng được lại trùng hợp như vậy, gặp nhau ở chỗ này rồi!” Lâm Hải cười nói.

“n?”

Ma Tôn vốn đang vẻ mặt bướng bỉnh, cũng là sững sờ, sau đó bỗng nhiên quay đầu, cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, đột nhiên mở miệng.

“Túy Tửu Tiên, người này chính là, Lâm Hải mà ngươi nói?”

“Nói nhảm!” Túy Tửu Tiên quay đầu lại, tức giận liếc trắng nhìn Ma Tôn, “Không phải Lâm Hải lão đệ ta, còn có thể là ai?”

“Lâm Hải lão đệ, chúng ta đừng để ý tới thằng ngốc bức này, y thối không biết xấu hổ!”

Túy Tửu Tiên mang theo nộ khí, nói ra.

“Ách...”

Lâm Hải thiếu chút nữa hóa đá tại chỗ rồi, nháy nháy con mắt nhìn xem Túy Tửu Tiên, phảng phất như không nhận ra lão, tràn đầy khiếp sợ.

“Này, Lâm lão đệ, ngươi không sao chớ?” Túy Tửu Tiên vẻ mặt mờ mịt, hỏi.

Lâm Hải đã triệt để mộng bức.

Vừa rồi, Túy Tửu Tiên từ thật xa liền mắng Ma Tôn, hiện tại càng là trực tiếp xưng hô Ma Tôn là ngu xuẩn, còn nói y thối không biết xấu hổ?

WOW!! A, cái thế giới này ta thấy thế nào lại không hiểu?

Bọn người Hứa Thế Nguyên, càng là không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Túy Tửu Tiên, tròng mắt trừng đến độ nhanh rơi mất trên mặt đất rồi.

Nếu như không nhìn lầm mà nói, người đang nói chuyện cùng Lâm Hải này, tu vi chính là cái nửa bước Địa Tiên a?

Một cái nửa bước Địa Tiên nho nhỏ, thật không ngờ ngữ khí nói chuyện cùng Ma Tôn, vì cái gì đã lâu như vậy, còn không có bị một cái tát chụp chết?

Cái này mẹ nó không khoa học à? (Ta cũng muốn nói một câu: các ngươi không phải là cơ lão đi)

Bất quá, mọi người tuy khó hiểu, nhưng trong lòng lại cũng thở phào một cái thật dài.

Đến bây giờ, bọn họ chỗ nào còn nhìn không ra, Túy Tửu Tiên cùng Ma Tôn, tựa hồ có quan hệ không giống bình thường.

Mà xem ra, quan hệ giữa Túy Tửu Tiên cùng Lâm Hải, cũng phi thường thân cận.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bọn hắn hôm nay, có lẽ được cứu trợ rồi.

“Này, Lâm lão đệ, ngươi nói chuyện à?”

“Còn có, ngươi như thế nào đụng cùng một chỗ với cái Ma Tôn ngu xuẩn này rồi, ta cảnh cáo ngươi, y cũng không phải là người tốt lành gì a!”

Túy Tửu Tiên tiếp tục mặt mũi tràn đầy nghi ngờ hỏi.

Lâm Hải há miệng một phát, mặt mũi tràn đầy cười khổ. Túy Tửu Tiên đại ca của ta a, ngươi cho rằng ta con mẹ nó nguyện ý đụng cùng một chỗ với Ma Tôn à?

Chương 1890: Tỉnh táo tương tích

“Túy Tửu Tiên đại ca, các ngươi...”

Lâm Hải vụng trộm chỉ chỉ Ma Tôn, lại nhìn Túy Tửu Tiên một chút, mặt mũi tràn đầy khó hiểu mà hỏi.

“Ta cùng cái ngu xuẩn kia?” Túy Tửu Tiên thở dài, “Một lời khó nói hết a!”

“Không nói cái này trước nữa, Lâm Hải lão đệ, cái Hầu Nhi Tửu kia của ngươi còn có không?” Túy Tửu Tiên xoa xoa tay, vẻ mặt nịnh nọt mà hỏi.

“Cho!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, lấy ra một hồ lô Hầu Nhi Tửu, đưa tới trước mặt Túy Tửu Tiên.

“Ha ha, Lâm Hải lão đệ, ta yêu chết ngươi á!”

Túy Tửu Tiên hưng phấn cười to một tiếng, thò tay liền đem hồ lô rượu đoạt đi qua.

Ba!

Đem nắp hồ lô rượu vẹt ra, lập tức phiêu hương bốn phía, nước miếng của Túy Tửu Tiên, lập tức liền chảy xuống rồi.

Ngửa lên cái cổ, vừa mới chuẩn bị uống, kết quả đột nhiên một cỗ lực lớn truyền đến, trực tiếp đem hồ lô rượu đoạt mất.

Túy Tửu Tiên sững sờ, mạnh mẽ quay đầu, đã thấy Ma Tôn đang cầm hồ lô rượu, giống như liều mạng hướng trong miệng dốc vào.

“Ma Tôn, ta thao đại gia ngươi!”

Túy Tửu Tiên nổi điên tại chỗ, gầm lên giận dữ, cọ cái thoáng qua, liền đem hồ lô rượu đoạt trở lại.

Sau đó, cũng bất chấp Ma Tôn vừa uống qua, điên cuồng hướng phía trong miệng bắt đầu dốc xuống.

Cạch, cạch...

Túy Tửu Tiên thoáng cái cứng đờ tại chỗ này, trong hồ lô rượu, con mẹ nó chỉ còn lại hai giọt!

Túy Tửu Tiên liền bạo tẩu tại chỗ rồi!

“Ma Tôn, ta con mẹ nó muốn giết ngươi!”

Rầm rầm rầm!

Túy Tửu Tiên nhào tới, hướng phía Ma Tôn chính là một chầu pháp thuật oanh tạc, nhất thời khí lãng lăn lộn, hào quang nổi lên bốn phía!

Đem bọn người Lâm Hải, liền xem đến miệng há thật to, trợn tròn mắt tại chỗ.

Bụi mù tán đi, đã thấy Ma Tôn êm đẹp đứng ở nơi đó, thập phần ưu nhã phủi phủi quần áo, bĩu môi liếc nhìn Túy Tửu Tiên.

“Bản tôn, khinh thường so đo cùng một cái tửu quỷ!”

Phốc!

“Ngươi, đại gia ngươi...”

Túy Tửu Tiên quả thực đều muốn hộc máu, chỉ vào Ma Tôn, thật sự là khóc không ra nước mắt.

Quay người lại, Túy Tửu Tiên đi tới bên người Lâm Hải, lôi kéo Lâm Hải muốn đi.

“Lâm lão đệ, chúng ta đi, cách thằng ngốc bức này xa một chút.”

“Cái ngu xuẩn này lại có kháng đánh, ta một giây đồng hồ cũng không muốn nhìn thấy y rồi.”

“Ách...” Lâm Hải cho tới bây giờ, còn là vẻ mặt mộng bức.

Túy Tửu Tiên cùng Ma Tôn, đến tột cùng là quan hệ như thế nào, trong lòng của hắn một điểm phổ cũng đều không có.

Bất quá có một điểm Lâm Hải xem như đã nhìn ra, cái Ma Tôn này bề ngoài giống như cũng rất thích uống rượu a!

Yếu ớt liếc nhìn Ma Tôn, thấy Ma Tôn còn khoanh tay ngẩng đầu ở đằng kia trang bức, hoàn toàn không có ý phản ứng đến mình.

Lâm Hải lúc này mới hướng phía Hứa Thế Nguyên cùng bọn người A Đại vẫy tay một cái, làm cái thủ thế lui lại!

Mấy người đi theo Túy Tửu Tiên, phi tốc ly khai.

Nào nghĩ đến, bọn hắn vừa mới động, thân hình của Ma Tôn, lập tức từ trống rỗng xuất hiện ở bên cạnh bọn hắn, cùng bọn họ sóng vai mà đi.

“Bà mẹ nó, ngươi nha đi theo chúng ta làm gì?”

Ma Tôn mặt không biểu tình, liếc nhìn Lâm Hải.

“Hắn có Hầu Nhi Tửu, bản tôn vì sao không được đi theo!”

“Đại gia ngươi, đi theo cũng không để cho ngươi uống!” Túy Tửu Tiên thở phì phì nói ra.

“Bản tôn lại không cần hắn cho, chỉ cần theo ngươi đoạt là được!”

Phốc!

Ma Tôn nói vừa xong, dưới chân Túy Tửu Tiên lảo đảo một cái, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

“Vô sỉ, vô sỉ a!”

…

Mấy người một đường chạy gấp, rất nhanh đã đến một cái khu vực phồn hoa ở gần đó, tiến vào một nhà trọ.

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên vừa ngồi xuống, Ma Tôn cũng không chút khách khí ngồi xuống đối diện với bọn hắn.

Lâm Hải còn tốt hơn một chút ít, nhưng Hứa Thế Nguyên cùng bọn người A Đại lại sợ tới mức vội vàng đứng lên, thẳng nuốt nước miếng.

Nhân vật lớn ngưu bức như Ma Tôn ngồi xuống, bọn họ ở đâu còn dám ngồi à?

“Ngồi, đều ngồi, đừng để ý đến y, coi như cái ngu xuẩn này là cái không khí!” Túy Tửu Tiên tức giận nói.

Hứa Thế Nguyên cùng bọn người A Đại, vẻ mặt u oán liếc nhìn Túy Tửu Tiên, sắp khóc rồi.

Mẹ nó, cũng chỉ ngươi có thể gọi y là ngu xuẩn ngu xuẩn, để cho chúng ta đem Ma Tôn coi là không khí, nô tì làm không được a!

“Thôi đi, các ngươi đến một cái bàn khác a!”

Lâm Hải cười hướng phía đám người Hứa Thế Nguyên nói.

Hứa Thế Nguyên cùng bọn người A Đại, tu vi càng là cao thâm, càng có thể nhận thức Ma Tôn đến tột cùng là đáng sợ cỡ nào.

Câu nệ tại trước mặt Ma Tôn, cũng là nhân chi thường tình.

Đã như vầy, ngược lại cứ để cho bọn họ qua một mở một bàn khác, đến tự nhiên một ít.

“Xin lỗi không tiếp được!”

Hứa Thế Nguyên cùng bọn người A Đại, lập tức như được đại xá, vội vàng chạy qua một bên, lẫn mất rất xa.

Lâm Hải hôm nay, đã sớm trấn định lại.

Hắn nhìn ra được, Túy Tửu Tiên cùng Ma Tôn, tuy như là oan gia, vừa đánh vừa mắng.

Nhưng càng là như thế, càng có thể nói rõ hai người, quan hệ không giống bình thường.

Nếu không, Ma Tôn có thân phận tôn sùng như thế, Túy Tửu Tiên lại mắng lớn như vậy, sớm đã bị y cho một cái tát chụp chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Ý niệm khẽ động, trong hai tay của Lâm Hải, tất cả đều xuất hiện một hồ lô Hầu Nhi Tửu.

Sau đó, chân khí đẩy, đưa đến trước mặt Túy Tửu Tiên cùng Ma Tôn.

“Nhị vị, rượu quản đủ, cũng đừng có đoạt… Ngạch!”

Lâm Hải còn chưa nói hết lời, nhất thời mặt mũi tràn đầy hắc tuyến, nhìn hai cái người này, một hồi im lặng.

“Còn nữa không?”

“Không phải nói quản đủ sao?”

Túy Tửu Tiên cùng Ma Tôn, đem hồ lô rượu uống trống trơn, hướng bên cạnh nhếch lên, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải yếu ớt nói.

Mẹ nó, cái này là hai con tửu quỷ a!

Lâm Hải vội vàng lại lấy ra hai cái hồ lô, đưa đến bên người hai người.

“Chậm rãi uống, chúng ta không vội a!”

Ừng ực!

Ừng ực!

“Còn nữa không?”

Lâm Hải ngửa mặt ngã quỵ!

…

Sau khi hai người một mực liên tục uống mười cái hồ lô Hầu Nhi Tửu, tiết tấu rốt cục mới chậm lại.

“Hảo tửu, thật sự là hảo tửu a!”

Ma Tôn cầm hồ lô, uống một ngụm, khen không dứt miệng nói.

“Hứ, nói nhảm!” Túy Tửu Tiên ở một bên, mặt mũi tràn đầy mỉa mai nói.

“n, ngươi nói những lời này, xác thực là nói nhảm!”

“Ta nói ngươi nói là nói nhảm!”

“Đúng vậy, ngươi những lời này chính là nói nhảm!”

“Ngươi…”

...

Mắt thấy Túy Tửu Tiên cùng Ma Tôn, lại nhao nhao, Lâm Hải che cái trán, quả thực bó tay rồi.

Thật vất vả đem hai người cản lại, Lâm Hải mới mang theo một tia hiếu kỳ mà liếc nhìn hai người.

“Túy Tửu Tiên đại ca, Ma Tôn tiền bối, ta rất ngạc nhiên, các ngươi là tại sao mà biết nhau?”

Nhắc tới cái này, Túy Tửu Tiên lập tức tỉnh táo tinh thần, tiến đến bên tai Lâm Hải, miệng đầy hơi rượu nói ra.

“Lâm lão đệ, lời này nói đến, liền có ý tứ rồi!”

“Ta đây không phải chạy tới khu vực trung tâm, chờ tranh đoạt đại cơ duyên nha, có một ngày tại một cái quán rượu ven đường, gặp được thằng ngốc bức này, đang cùng người đụng rượu!”

“Ngươi cũng biết, ta thích rượu như mạng, thoáng cái đã nổi lên hứng thú, gom góp đi qua xem náo nhiệt.”

“Rất nhanh, ta phát hiện thằng này tửu lượng rất mạnh, tất cả mọi người uống không qua nổi y, trong nội tâm của ta liền không phục rồi.”

“Vì vậy, ta ngồi xuống cùng y liều, kết quả cái này vừa so, chính là suốt bảy ngày bảy đêm, đem tồn kho của lão bản đều uống cạn sạch, vậy mà cũng không có phân ra thắng bại!”

Túy Tửu Tiên nói xong, trong mắt đột nhiên lộ ra một bộ dạng hưng phấn.

“Huynh đệ, biết rõ cái gì gọi là uống rượu gặp tri kỷ sao? Hai người chúng ta, lập tức liền có loại cảm giác tri âm khó kiếm này, không khỏi tỉnh táo tương tích, tại chỗ liền quỳ xuống, bái làm huynh đệ!”

Phốc!

Lâm Hải nghe đến đó, thiếu chút nữa trượt chân đến trên mặt đất, nhìn xem Túy Tửu Tiên cùng Ma Tôn, quả thực triệt để bó tay rồi.

Mẹ nó, cái này cũng có thể đi?

Mà Túy Tửu Tiên tiếp tục nói.

“Ngươi cũng biết, lão ca ta cũng không phải là người keo kiệt, đã bái làm huynh đệ, cái kia chính là huynh đệ nhà mình!”

“Nếu lão bản không có rượu rồi, nhưng tại chỗ lão ca ta đây, không phải còn có trân tàng ngươi cho sao?”

Nói đến đây, khóe miệng Túy Tửu Tiên co lại, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt hối hận cùng u oán.

“Vì vậy, lão ca ta làm một cái quyết định hối hận đến mức ruột đều xanh a!”

Chương 1891: Chỉ bằng, ta có rượu!

Túy Tửu Tiên lại là giậm chân đấm ngực, lại là đập đùi, ảo não nói.

“Hầu Nhi Tửu ngươi đưa ta, ta bình thường đều là uống dè xẻn a, kết quả lúc ấy đầu óc trừu rồi, trực tiếp xuất ra hai cái hồ lô, y một hồ lô ta một hồ lô.”

“Không nghĩ tới thằng này vừa uống liền nghiện rồi, liền cạn của ta mười cái hồ lô a.”

Túy Tửu Tiên nói mà một hồi thịt đau, hung hăng trừng về phía vẻ mặt lạnh lùng của Ma Tôn.

“Ta xem xét không được a, còn như vậy sẽ đem tồn kho của ta đều uống xong, liền sẽ không có rồi.”

“Thằng này ngược lại cũng không nói gì, vừa rỗi rãnh giật một hồi, chúng ta liền tách ra.”

“Ai biết, thằng này vậy mà vụng trộm theo dõi ta, chờ ta lấy thêm ra một hồ lô rượu, lúc vừa mới chuẩn bị uống, y liền xuất hiện, trực tiếp cướp của ta đi á!”

Túy Tửu Tiên nói xong liền khóc rồi.

“Nếu như nói chỉ đoạt một hồ lô kia thì coi như xong, thế nhưng mà thằng này con mẹ nó một mực vụng trộm theo ta một đường a.”

“Ngươi cũng biết, ta không uống rượu thì nhịn không được a, nhưng chỉ cần ta vừa cầm rượu ra bên ngoài, thằng này liền xuất hiện, đem rượu của ta cướp đi, một giọt đều không để thừa cho ta a, quá con mẹ nó thất đức.”

“Hừ!” Ma Tôn ở bên cạnh, nghe không nổi nữa, cái mũi khẽ hừ, ngẩng lên cổ nói.

“Bản tôn đây là vì tốt cho ngươi!”

“Uống rượu thế nhưng mà thương thân, ngươi là Nhị đệ mà bản tôn kết bái, bản tôn há có thể lại để cho ngươi bị rượu xâm hại!”

Phốc!

Túy Tửu Tiên vừa uống một ngụm rượu, nghe được lời này, liền phun ra tại chỗ.

Sau đó chỉ vào Ma Tôn, vẻ mặt tức giận nói.

“Ngươi, ngươi còn có thể có chút mặt mũi hay không!”

Túy Tửu Tiên vừa dứt lời, lại cảm giác thấy hoa mắt, sau đó hồ lô cầm trong tay đã mạnh mẽ không còn.

“Ta thao đại gia ngươi, lại đoạt rượu của ta!”

...

Lâm Hải ở bên cạnh, nhìn xem Túy Tửu Tiên cùng Ma Tôn, ở đằng kia đoạt rượu đấu võ mồm, quả thực đều nhanh cười nằm.

Mẹ nó, đây quả thực là hai kẻ dở hơi a!

Một mực từ ban ngày uống đến buổi tối, Lâm Hải cảm thấy không sai biệt lắm, không thể một lần nữa cung ứng Hầu Nhi Tửu rồi.

Bằng không mà nói, hai cái tửu quỷ này còn không biết muốn uống tới khi nào đi đấy.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi kế tiếp có tính toán gì hay không?”

Lâm Hải nói đến chính sự.

Túy Tửu Tiên cũng thu hồi vui đùa ầm ĩ, sắc mặt lộ ra một tia ngưng trọng.

“Thời gian đại cơ duyên trong truyền thuyết hàng lâm đã tới rồi, ta chuẩn bị lập tức chạy tới khu vực trung tâm.”

“Sau đó tìm cái chỗ nghỉ ngơi, vừa uống rượu, vừa một bên chờ đợi cơ duyên xuất hiện.”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Ta cũng là đánh tính toán như vậy, cái kia chờ một lát, chúng ta đồng hành a!”

“Ha ha, cái kia tự nhiên không thể tốt hơn!”

Túy Tửu Tiên cười to, lão ước gì đồng hành cùng Lâm Hải, như vậy Hầu Nhi Tửu có thể có uống mỗi ngày.

Lâm Hải cười cười, lại quay đầu nhìn về phía Ma Tôn, mang theo ngữ khí tôn kính, hỏi.

“Ma Tôn tiền bối, có tính toán gì không?”

“Y tự nhiên là có bao xa thì lăn bấy xa!” Không đợi Ma Tôn nói chuyện, Túy Tửu Tiên cướp lời.

“Hừ!” Ma Tôn cao ngạo một tiếng, lấy ánh mắt liếc nhìn Túy Tửu Tiên, sau đó đạm mạc nói.

“Ta muốn một đường đi theo Nhị đệ ta, phòng ngừa rượu cồn tổn thương thân thể của y!”

Phốc!

“Đại gia ngươi!” Túy Tửu Tiên ngửa mặt ngã sấp xuống.

“Ách...” Thấy Ma Tôn đây là tiết tấu muốn đi theo chính mình, trong lòng Lâm Hải không khỏi vui vẻ.

“Ma Tôn tiền bối, ngươi đi theo chúng ta, vãn bối không phản đối, hơn nữa có thể cam đoan, mỗi ngày ít nhất cung ứng một hồ lô Hầu Nhi Tửu cho ngươi.”

“Nhưng là, ta có một điều kiện!”

Ma Tôn quay đầu, nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Hải.

“Nói!”

“Chúng ta đều là một ít người bình thường, nhưng thân phận của ngươi quá cao, một khi bạo lộ có thể sẽ ảnh hưởng đến chúng ta…”

“Yên tâm!” Lâm Hải còn chưa nói hết lời, Ma Tôn liền trực tiếp đánh gãy.

“Ngoại trừ trong khu vực trung tâm, mấy người cao cấp nhất ra, không ai có thể nhận ra thân phận của bản tôn.”

“A, vậy là tốt rồi!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó lộ ra một vòng dáng tươi cười.

“Nếu như chúng ta gặp được nguy hiểm không cách nào chống cự, tiền bối…”

“Ta chỉ dùng thân phận người bình thường đi theo các ngươi, trừ phi các ngươi gặp được nguy cơ sinh tử hoặc khó khăn không cách nào giải quyết, nếu không ta sẽ không nhúng tay!”

“Ha ha, đa tạ Ma Tôn tiền bối!” Lâm Hải đại hỉ, vội vàng hướng phía Ma Tôn nói lời cảm tạ, đồng thời nội tâm kích động một hồi.

Đã có những lời này của Ma Tôn, cái kia cơ hồ tương đương với, dẫn theo một cái Siêu cấp bảo tiêu a!

Bất quá, Lâm Hải vẫn là có chút không yên lòng, trầm mặc một lát, lần nữa nói ra.

“Ma Tôn tiền bối, vãn bối còn có cái thỉnh cầu cả gan!”

Ma Tôn nhướn mày, liếc nhìn Lâm Hải.

“Nói!”

“Cái này trên đường đi, hết thảy đều muốn dùng vãn bối làm chủ, gặp chuyện tiền bối không thể tự hành chủ trương, có thể?”

Ma Tôn nhíu lông mày lại, lạnh lùng nói.

“Ý của ngươi, là muốn bản tôn, nghe theo phân phó của ngươi?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

“Nếu tiền bối lý giải như vậy, cũng không tính sai!”

“Hừ!” Ma Tôn hừ lạnh một tiếng, “Vậy ngươi nói cho bản tôn, dựa vào cái gì?!”

Ông!

Sau một khắc, một cỗ khí tức kinh khủng, từ trên người Ma Tôn lập tức phát ra, rơi vào trên người Lâm Hải.

Toàn thân Lâm Hải mạnh mẽ cứng đờ, áp lực trái tim đều muốn nổ tung, lại cố gắng trấn định, nhàn nhạt cười.

“Chỉ bằng, ta có rượu!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, lần nữa lấy ra một hồ lô Hầu Nhi Tửu, quơ quơ tại trước mặt Ma Tôn, cười nói.

Vèo!

Lâm Hải vừa dứt lời, trong tay đột nhiên không còn, hồ lô rượu dĩ nhiên đã bị Ma Tôn đoạt mất.

“Nghe lời ngươi là được!”

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải nhịn không được cười to, cái Ma Tôn này, thật đúng là có ý tứ a!

“Này, Lâm lão đệ, của ta đâu? Ca ta đã đồng ý theo ngươi như vậy, ngươi không thể chỉ cho y, mà không để cho ta à!”

Thấy Ma Tôn lại từ trong tay Lâm Hải đạt được một hồ lô rượu, Túy Tửu Tiên sốt ruột rồi, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Tự nhiên không thể thiếu lão ca ngươi!”

Lâm Hải cười cười, lại lấy ra một hồ lô rượu, đưa cho Túy Tửu Tiên.

“Ha ha, đa tạ lâm… Ma Tôn, đại gia ngươi!”

Túy Tửu Tiên mới vươn tay, đã thấy thấy hoa mắt, dĩ nhiên bị Ma Tôn đoạt đi, không khỏi tức đến chửi ầm lên!

“Ma Tôn tiền bối, nâng cốc cho Túy Tửu Tiên lão ca!”

Sắc mặt Lâm Hải trầm xuống, hướng phía Ma Tôn nghiêm túc nói.

Ma Tôn lại như không nghe thấy.

“Như thế nào, sự tình vừa ước định, đã không giữ lời sao?”

“Không thể tưởng được Ma Tôn tiền bối, lại là người nói không giữ lời bực này!”

Ngữ khí của Lâm Hải, thoáng cái trở nên nghiêm nghị lại.

“n?” Ma Tôn nghe được, ánh mắt mạnh mẽ mãnh liệt, một cỗ sát khí đằng cái liền xông ra.

Y thân là Ma Tôn, thân phận tôn quý hạng gì, lúc nào lại có người dám cùng y nói chuyện như vậy?

“Ngươi biết, ngươi đang nói chuyện cùng ai sao?” Sắc mặt Ma Tôn âm trầm, nhìn xem Lâm Hải nói ra.

Nội tâm Lâm Hải khẩn trương một hồi, mặt ngoài lại nghiêm nghị không sợ, không kiêu ngạo không tự ti.

“Ta chỉ biết là, tiền bối trái với ước định vừa rồi, không có nghe theo phân phó của ta!”

Ma Tôn nhíu lông mày lại, hai mắt như đao nhìn xem Lâm Hải, trái tim Lâm Hải lập tức nâng lên cổ họng, lại cường hướng để cho chính mình trấn định, không thể lộ ra một tia khiếp đảm.

Hai người cứ như vậy, mắt to trừng đôi mắt nhỏ, đã trầm mặc chừng thời gian một phút đồng hồ.

Ma Tôn lúc này mới đem sát khí tán đi, sau đó trùng trùng điệp điệp hừ một tiếng.

“Con mẹ nó, liền coi như Tiên đạo Chí Tôn của các ngươi, dám cùng bản tôn nói chuyện như vậy, ít nhất đều được lần lượt hai cái tát tai!”

Nói xong, Ma Tôn vung tay lên, đem hồ lô rượu đoạt đến, đổ cho Túy Tửu Tiên.

“Ha ha, ngu xuẩn, rốt cục có người trị được ngươi á!” Túy Tửu Tiên đại hỉ, hướng phía Ma Tôn, cười khẩy nói.

“Ngươi tin hay không, ta lại đem của ngươi cướp về!” Ma Tôn vừa trừng mắt, Túy Tửu Tiên lập tức câm miệng, bụm lấy hồ lô rượu không nói.

Lâm Hải thì là thở phào một cái thật dài, biết rõ chính mình vừa rồi đã thành công rồi.

Ma Tôn tuy kiệt ngao bất tuần, nhưng Lâm Hải cảm giác người này tâm tính không xấu, chính là tính tình thẳng thắn, chỉ là tính cách có chút cổ quái mà thôi.

Nếu không, Túy Tửu Tiên há miệng ngậm miệng mắng y ngu xuẩn, chỉ sợ sớm đã bị y một cái tát đập chết rồi.

Đúng là đoán được điểm này, Lâm Hải mới dám nói chuyện cùng Ma Tôn như thế. Bất quá, chính mình vậy mà cùng Ma Tôn mạnh mẽ như thế, suy nghĩ một chút đều cảm thấy, thực con mẹ nó kích thích a!

Chương 1892: Nhà trọ Thiên Thịnh

Cơm nước no nê, bọn người Lâm Hải bắt đầu chạy đi.

Vừa ra khỏi nhà trọ, Ma Tôn liền không có bóng dáng, không biết đã đi nơi nào.

Bất quá, Lâm Hải biết rõ, vị đại lão ngưu bức này nhất định sẽ cùng tại bên người nhóm người mình.

Không vì cái gì khác, lực hấp dẫn của Hầu Nhi Tửu, lại để cho y không nỡ đi.

Bọn người A Đại, tự nhiên bị Lâm Hải không để lại dấu vết thu vào Luyện Yêu Hồ.

Chỉ để lại Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Linh, dựa theo trước khi ước định, ra vẻ gia phó cùng nha hoàn của Lâm Hải.

Đương nhiên, đối với Túy Tửu Tiên liền không cần che giấu.

“Hứa tiền bối, làm phiền rồi!” Lâm Hải hướng phía Hứa Thế Nguyên cười nói.

“Công tử khách khí!”

Hứa Thế Nguyên nói xong, dưới chân xuất hiện tường vân, bọn người Lâm Hải nhảy lên tường vân, lập tức lên không.

Đại Thừa tôn sư đằng vân giá vũ, một hơi vạn dặm, khu vực trung tâm mặc dù cách khá xa, nhưng cũng bất quá chỉ là ba bốn cái canh giờ, liền đã đến biên giới.

Vèo!

Tường vân của Hứa Thế Nguyên rơi xuống đất, Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, phát cái tin tức cho Mạnh Thanh Ca.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mỹ nữ, ta đến khu vực trung tâm rồi, có rảnh chưa, đi ra họp gặp?

Tuy thời gian ở chung ngắn ngủi, nhưng tính cách ngay thẳng phóng khoáng của Mạnh Thanh Ca, lại rất hợp tính tình của Lâm Hải.

Hôm nay đi tới khu vực trung tâm, Lâm Hải tự nhiên muốn chào hỏi cùng Mạnh Thanh Ca.

Rất nhanh, tin tức của Mạnh Thanh Ca liền trở về.

Mạnh Thanh Ca: Huynh đệ, ngươi tới khu vực trung tâm? Quá tốt á! Đã đến địa bàn của ta, ta mời khách!

Mạnh Thanh Ca: Ngươi trước tới nhà trọ Thiên Thịnh ở Bắc Vực chờ ta, sau đó các ngươi ăn trước ssi, ta nơi này có chút sự tình cần xử lý, xử lý xong sẽ đi qua!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, cái kia một hồi gặp!

Lâm Hải cười thu điện thoại di động, sau đó hướng phía Túy Tửu Tiên nói ra.

“Có một người bằng hữu sẽ tới chung, chúng ta trước đi nhà trọ Thiên Thịnh ở Bắc Vực, đợi nàng một hồi!”

“Tốt, thừa cơ lại có thể uống một chầu, ha ha ha!”

Lâm Hải lập tức im lặng một hồi, cái Túy Tửu Tiên này, danh tự thực không phải nói không, đi đến chỗ nào cũng đều quên không được uống a.

“Cửa Bắc!”

Trong ngọc giản địa đồ thành Thiên Vận, có ghi lại Bắc Vực, rất nhanh đám người Lâm Hải đã đi tới trước cửa Bắc cao lớn.

Tuy thành Thái Huyền được xưng là thành, nhưng địa vực thật sự là quá bao la rồi, có thể so với toàn bộ diện tích của Nhân Gian giới.

Vì thế, mỗi một khu vực hoặc là khu vực, đều có cửa thành chuyên môn, đại biểu cho một phương thế lực.

Điểm này, ngược lại là tương tự cùng đường biên giới hay đường ven biển quốc gia ở Nhân Gian giới.

Tiến vào cửa Bắc, là khu vực trung tâm của Bắc Vực.

Lâm Hải lập tức thấy được khu vực trung tâm phồn hoa, dòng người bắt đầu khởi động, ngựa xe như nước, hoàn toàn không phải khu vực khác có thể so sánh với.

“Đậu phộng, trách không được Mạnh Thanh Ca nói, Hóa Thần nhiều như chó, Đại Thừa đi đầy đất, cái này mẹ nó khắp nơi đều có Đại Thừa a!”

Lâm Hải tùy ý nhìn lướt qua, liền phát hiện đám người trên đường cái, rất nhiều đều là khí tức cường đại, hành tẩu như gió.

Tuy nhìn không thấu tu vi của bọn họ, nhưng dùng kinh nghiệm của Lâm Hải, lập tức liền phân biệt rõ ra, đều là Đại Thừa tôn sư.

Lâm Hải thô sơ giản lược tính toán một cái, trong mỗi mười người sẽ có một cái Đại Thừa.

Còn lại chín cái, chí ít có sáu bảy là Hóa Thần Địa Tiên.

Ngược lại Nguyên Anh cảnh có nhiều nhất ở các địa phương khác, ở chỗ này thoáng cái trở nên cực kỳ hiếm thấy.

“Trung tâm thành Thái Huyền, tương đương với thủ đô của

Nhân Gian giới, quả nhiên cùng địa phương nhỏ bé có khác biệt a!”

Lâm Hải cảm khái một hồi, mới đầu hắn còn lo lắng, mang theo một cái hạ nhân Đại Thừa như Hứa Thế Nguyên, có thể quá chói mắt hay không.

Hiện tại xem ra, chói mắt cái cọng lông a, Đại Thừa ở chỗ này, quá tầm thường rồi.

Nhà trọ Thiên Thịnh, ngay tại địa phương tiến vào Bắc Vực không xa.

Bọn người Lâm Hải, dựa theo vị trí ghi lại trong ngọc giản địa đồ, rất nhanh đã đến trước cửa.

“n?”

Lâm Hải liền không khỏi sững sờ, chỉ thấy một người nam tử mập trắng mặc cẩm phục, đang đầu đầy mồ hôi, đứng tại cửa ra vào của nhà trọ, khẩn trương nhìn quanh mọi nơi.

Cái lúc này, nam tử mập trắng cũng nhìn thấy bọn người Lâm Hải.

Khi ánh mắt của y, rơi vào trên tóc của Lâm Hải, hai mắt lập tức tỏa sáng, chạy chậm tới trước mặt Lâm Hải.

“Xin hỏi công tử, thế nhưng là họ Lâm, gọi Lâm Hải?” Nam tử mập trắng, vẻ mặt cung kính mà hỏi.

“Chính là tại hạ!” Lâm Hải cười nói.

“Ai nha, Lâm công tử, mau mời mau mời!” Nam tử mập trắng một bên nhiệt tình đem bọn người Lâm Hải nghênh đón đi vào, một bên khúm núm tự giới thiệu mình.

“Kẻ hèn này Vương Khiếu Huy, chính là lão bản của nhà trọ

Thiên Thịnh, đã sớm chờ đại giá của Lâm công tử đã lâu!”

“Làm phiền Vương lão bản rồi!” Lâm Hải cười cười, tự nhiên đoán được đây là Mạnh Thanh Ca đã sắp xếp xong xuôi.

“Ai u, không dám không dám!” Vương lão bản liên tục khoát tay, vô cùng cung kính đem bọn người Lâm Hải, dẫn tới trong một cái gian phòng ở chính giữa lầu năm của nhà trọ Thiên Thịnh.

“Hoan nghênh quang lâm!”

Ở cửa phòng, đã sớm có mười mấy nữ nhân viên phục vụ như hoa như ngọc, dáng người ngạo nhân chờ lấy.

Thấy bọn người Lâm Hải đã đến, không khỏi nhao nhao mang theo mỉm cười ngọt ngào, cung kính đón chào.

“Ta đi, cái phòng này khá tốt a!”

Sau khi Túy Tửu Tiên đi vào, đánh giá mọi nơi một phen, không khỏi tự đáy lòng tán thán nói.

Lâm Hải cũng là liên tục gật đầu, phòng chẳng những lắp đặt thiết bị phú lực xa hoa, rộng rãi sáng ngời, càng có linh khí nồng đậm phiêu tán, lại để cho người vừa tiến đến, thì có loại cảm giác vui vẻ thoải mái.

Mấy người sau khi ngồi xuống, lập tức có phục vụ viên, bưng thơm đồ ăn ngào ngạt và rượu ngon đi lên, chỉ chốc lát đã bày đầy một bàn lớn.

Sau đó, mười mấy mỹ nữ nhân viên phục vụ này, cung kính đứng ở một bên, tùy thời chờ đợi bọn người Lâm Hải sai khiến.

“Lâm công tử, các ngươi chậm rãi dùng, có cái gì cần tùy thời nói cùng phục vụ viên, tại hạ xin lỗi không tiếp được rồi!” Vương lão bản mang theo khuôn mặt tươi cười hèn mọn, hướng phía Lâm

Hải ôm quyền, cung kính lui ra ngoài.

“Ta đi, Lâm lão đệ, cái bằng hữu này của ngươi, có địa vị gì à?”

Vương lão bản vừa đi, Túy Tửu Tiên lập tức hiếu kỳ hướng phía Lâm Hải hỏi.

Có thể an bài phòng tốt như vậy, lại để cho lão bản của nhà trọ Thiên Thịnh, khúm núm như thế, có thể không phải bình thường người có thể làm được.

“Đợi nàng đến rồi, chính ngươi hỏi là được rồi!”

Lâm Hải nhún vai, hắn chỉ là đoán được thân phận của Mạnh Thanh Ca không tầm thường, nhưng đến tột cùng là cái địa vị gì, thì còn thật không biết.

“Hứ, còn giữ bí mật a!” Túy Tửu Tiên lập tức phát miệng một cái, sau đó hướng phía Lâm Hải khẽ vươn tay.

“Làm gì vậy?” Lâm Hải sững sờ.

“Hầu Nhi Tửu a, từ khi uống Hầu Nhi Tửu của ngươi, những thứ khác rượu, ta đã rất khó nuốt xuống rồi.” Túy Tửu Tiên cười toe toét miệng nói ra.

Lâm Hải vẻ mặt im lặng lắc đầu, sau đó ý niệm khẽ động, một hồ lô Hầu Nhi Tửu xuất hiện trong tay.

“Ha ha, đa tạ!”

Túy Tửu Tiên đại hỉ, vội vàng hướng phía hồ lô rượu chộp tới, lại không nghĩ đến, thoáng cái bắt hụt.

Sau đó, chỉ thấy một cái nam tử áo đen, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện ở bên cạnh của lão.

Giờ phút này, y đang cầm hồ lô rượu vừa rồi, hướng trong miệng mãnh liệt rót xuống.

“Đậu phộng, đại gia ngươi, ngươi nha từ đâu xuất hiện!”

Túy Tửu Tiên quả thực giận điên lên, đem hồ lô rượu của lão cướp đi không phải người khác, đúng là Ma Tôn một mực không thấy bóng dáng.

Chỉ là không nghĩ tới, Lâm Hải vừa đem Hầu Nhi Tửu lấy ra, thằng này lập tức liền xuất hiện.

“Ai ~” Lâm Hải một hồi im lặng, vì để cho hai cái hàng này không làm ầm ĩ, hắn vội vàng thả một loạt Hầu Nhi Tửu ra trên bàn, cũng nói cho bọn họ biết, hôm nay quản đủ.

Hai cái hàng Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên này, lúc này mới không cãi cọ, nguyên một đám bắt đầu vui thích ăn thịt uống rượu.

“Thịt Yêu thú tại đây, so với Túy Tiên Lâu muốn ăn ngon hơn nhiều hơn!”

Lâm Hải cũng ăn vài miếng, âm thầm gật đầu.

Tuy những đồ ăn này, so với mỹ vị ở Nhân Gian giới vẫn kém khá xa, nhưng đã không phải là cái loại địa phương vắng vẻ như tiệm cơm Túy Tiên Lâu, có thể so sánh được rồi.

“Kiếm Vô Thương, không phải với ngươi thổi, tại khu vực trung tâm của thành Thái Huyền, công tử ta đây hầu như đều là đi ngang!”

Một đạo thanh âm hung hăng càn quấy đến cực điểm, từ bên ngoài phòng vang lên, lại để cho Lâm Hải sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái. Bởi vì, hắn đã nghe được một cái tên quen thuộc!

Chương 1893: Có thể chạy bao xa, thì cút đi bấy xa cho ta!

“Kiếm Vô Thương?”

Lâm Hải chợt nhớ tới, cái đệ tử Lăng Thiên Kiếm Phái có chút quật cường, bị chính mình trêu cợt qua vài lần kia.

Không thể tưởng được tốc độ của Kiếm Vô Thương còn rất nhanh, rõ ràng cũng đã đến khu vực trung tâm rồi.

“Kiếm mỗ thầm nghĩ đoạt được cơ duyên, nếu công tử có thể giúp Kiếm mỗ một tay, Kiếm mỗ sẽ ổn thỏa báo đáp công tử!”

Thanh âm hơi ngạo khí của Kiếm Vô Thương vang lên.

“A, dễ nói dễ nói!”

“Có bổn công tử hỗ trợ, tỷ lệ ngươi đoạt được cơ duyên, sẽ tăng lên trên diện rộng, nếu như dựa vào chính ngươi, chỉ bằng bài danh thw chín mươi tám trên Tiềm Long Bảng của ngươi, hừ, không hề có hi vọng!”

“Cái kia, liền dựa vào công tử rồi!” Kiếm Vô Thương trầm giọng nói.

“Ồ, cái phòng Chí Tôn số một này như thế nào lại có người?” Đột nhiên, bước chân của người bên ngoài, đứng tại bên ngoài phòng.

Bất quá, người tới lại không có đẩy cửa vào, mà là hướng phía chủ quản đang chạy dưới tầng trệt vẫy vẫy tay.

“Ai u, Hô công tử đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa a!”

“Ngài như thế nào không báo trước, tiểu nhân cũng tốt sớm an bài a, thứ lỗi, thứ lỗi a!”

Nhìn bộ dạng hèn mọn nịnh nọt của chủ quản tầng trệt kia, người được xưng là Hô công tử, càng thêm vênh mặt hất hàm sai khiến, dương dương tự đắc.

Ngẩng lên cái cằm, dùng khóe mắt nhìn sang chủ quản tầng trệt, từ trên cao nhìn xuống ngạo mạn nói.

“Bổn công tử cũng là tạm thời đi ngang qua đây, mới tiến vào.”

Nói xong, Hô công tử hướng phía chỗ phòng của Lâm Hải nhất chỉ, thanh âm thoáng đè thấp, cẩn thận nói.

“Ở bên trong phòng Chí Tôn số một, là người phương nào?”

Tuy gã vừa rồi ngưu bức thổi trúng ầm ầm, nhưng quyền quý hào phú ở khu vực trung tâm thật sự là nhiều lắm.

Có thể tiến vào phòng Chí Tôn số một, tự nhiên không phải là người bình thường, gã cũng sợ đắc tội người không nên đắc tội.

Chủ quản tầng trệt khẽ giật mình, sau đó lắc đầu.

“Là lão bản tự mình đưa lên, tiểu nhân cũng không biết!”

“Ngươi không biết?” Hô công tử sững sờ, “Nói như vậy, không phải người của khu vực trung tâm sao?”

“Không phải!” Chủ quản tầng trệt lắc đầu.

Lão chuyên chúc phụ trách cho quyền quý ở Chí Tôn tầng trệt, đã rất nhiều năm, cái dạng nhân vật lớn gì, cơ hồ đều đã gặp.

Phàm là người hiển quý ở khu vực trung tâm, nào có người lão không biết.

“Thảo!” Hô công tử lập tức xem thường mắng một tiếng, sau đó mặt mũi tràn đầy khinh thường nói.

“Còn tưởng rằng là nhân vật lớn nào ở bên cạnh, không thể tưởng được dĩ nhiên là người từ bên ngoài đến.”

Nếu trong phòng đã không phải quyền quý của khu vực trung tâm, Hô công tử cũng không cần cố kỵ nữa rồi.

Nói xong, Hô công tử hướng phía phòng nhất chỉ, đối với chủ quản tầng trệt, cao ngạo phân phó nói.

“Đi, lại để cho bọn hắn xéo đi, bổn công tử muốn dùng cơm tại phòng Chí Tôn số một!”

Chủ quản tầng trệt nghe được, sợ tới mức kinh hách, vội vàng há mồm nói.

“Hô công tử, không được a, đây chính là khách nhân tôn quý mà lão bản của chúng ta, tự mình mang đến a!”

“Nếu không, ngài đến cái gian Chí Tôn số hai bên cạnh kia, chỗ đó không khác lắm.”

“Thả ngươi mẹ cái rắm!” Chủ quản tầng trệt vừa mới dứt lời, đã bị Hô công tử ngang ngược đẩy lảo đảo một cái.

“Lại để cho bổn công tử đi số hai? Ngươi con mẹ nó đầu óc bị nước vào đi à nha?”

Hô công tử liền nổi giận chỗ tựu, gã vừa cùng Kiếm Vô Thương thổi xong rồi, tại khu vực trung tâm có thể đi ngang.

Kết quả ăn một bữa cơm, liền phòng tốt nhất đều không thể vào.

Chí Tôn số một cùng Chí Tôn số hai, tựa như lão đại cùng lão nhị, vậy con mẹ nó có thể đồng dạng sao?

Cái này mẹ nó không phải vẽ mặt tại chỗ sao?

“Lại để cho lão bản của các ngươi cút đi lên cho ta, ngươi xem lão có dám để cho ta đi số hai hay không?!” Vẻ mặt Hô công tử hung hăng càn quấy, phẫn nộ hô.

“Lão bản của ta, có việc vừa đi ra ngoài nữa à!” Chủ quản tầng trệt bỉu môi nói.

Nếu như lão bản ở nhà, lão đã sớm phái người đi gọi rồi.

Có thể tới cái tầng trệt này ăn cơm, mẹ nó đều là đại gia khó hầu hạ, lão cái nào cũng không thể trêu vào a.

“Đi ra ngoài? Hừ!”

Cái mũi Hô công tử hừ một tiếng, “Vậy ngươi bây giờ liền đi dọn bãi cho ta, cái Chí Tôn số một này, ta muốn định rồi!”

“Thế nhưng mà, đó thật là khách nhân tôn quý do lão bản tự mình dẫn tới a, Hô công tử, ngươi đừng làm khó tiểu nhân...”

Chủ quản tầng trệt cười toe toét miệng, đều nhanh quỳ xuống cho Hô công tử, đau khổ cầu khẩn nói.

Ba!

Thế nhưng mà lời còn chưa nói hết, Hô công tử đưa tay vả miệng một cái, quất vào trên mặt chủ quản tầng trệt.

Lời nói phía sau của chủ quản tầng trệt im bặt mà dừng, mặt thoáng cái trướng đến đỏ bừng, một cỗ lửa giận đằng cái mà lên.

Tuy lão chỉ là chủ quản của một cái tầng lầu nhà trọ, nhưng nói như thế nào cũng là Đại Thừa tôn sư, lúc nào bị người tát miệng tại chỗ?

Bất quá rất nhanh, cái cỗ lửa giận này lại phi tốc dập tắt, mà chuyển biến thành vô lực thật sâu.

Nếu là người bình thường quất lão một miệng, lão đã sớm đi lên một cái tát, trực tiếp chụp chết choáng rồi.

Thế nhưng mà vị Hô công tử trước mặt này, lão không thể trêu vào a!

“Ngươi không rõ có phải hay không? Tốt!” Hô công tử một bộ không thuận theo thì không buông tha, hung hăng nhẹ gật đầu.

“Ngươi con mẹ nó không đi, lão tử tự mình đi!”

“Bổn công tử ngược lại muốn nhìn, cái gọi là khách nhân tôn quý trong miệng ngươi, đều là mấy thứ mặt hàng gì!”

Nói xong, Hô công tử đẩy chủ quản tầng trệt ra, hướng phía phòng Chí Tôn số một, đi nhanh đến.

Miệng chủ quản tầng trệt ngập ngừng, cuối cùng lại không có tiếp tục mở miệng ngăn cản, trong nội tâm không khỏi cười khổ một tiếng.

“Thần Tiên đánh nhau, con mẹ nó tiểu quỷ gặp nạn!”

“Được rồi, lão tử mặc kệ, thích sao thế nào cũng kệ, song phương các ngươi ai có thực lực, thì con mẹ nó xưng gia đi thôi!”

Thời khắc chủ quản tầng trệt ở một bên khoanh tay đứng nhìn, Hô công tử dĩ nhiên bước đi đến cửa ra vào phòng.

Phanh!

Khẽ vươn tay, trực tiếp thô bạo đem cửa phòng, đẩy ra!

Sau đó, mặt mũi tràn đầy hung hăng càn quấy hướng phía bên trong đi đến, vừa đi một bên trong miệng hùng hùng hổ hổ.

“Bổn công tử muốn nhìn, ai con mẹ nó... Ngao!”

Phanh!

Hô công tử còn chưa nói dứt lời, liền hét thảm một tiếng, cả người thân thể, trực tiếp bay ra.

“Công tử!”

Mấy cái hộ vệ Đại Thừa ở sau lưng, thấy thế sắc mặt lập tức biến đổi lớn, khẽ vươn tay đem Hô công tử tiếp được, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Chủ nhân bị đánh, đây chính là hộ vệ bọn họ làm việc thất trách nghiêm trọng a.

Chỉ là bọn họ vẫn cho rằng, tại khu vực trung tâm, không có khả năng có người lớn mật như thế, liền cả Hô công tử cũng dám đánh.

Vì thế, vừa rồi mới không có đi theo Hô công tử, tùy thân bảo hộ, đem cơ hội làm trang bức náo động, hoàn toàn lưu cho một mình Hô công tử.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, lần này mẹ nó gặp được không có mắt rồi, vậy mà một cước đem Hô công tử đạp đi ra.

Hô công tử này tuy thân phận cao quý, nhưng lại là cái thật phế vật, hao phí nhiều tài nguyên của gia tộc như vậy, mới bất quá vừa mới vào Nguyên Anh sơ kỳ, tiểu thân thể giòn rất yếu.

Vạn nhất người bên trong ra tay không biết nặng nhẹ, sẽ đem cái huynh đệ này một cước đạp cho chết, bọn họ có thể sẽ thảm rồi.

Mấy cái hộ vệ, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng cẩn thận xem xét, chờ sau khi thấy rõ Hô công tử cũng không đáng lo ngại, mới thở dài ra một hơi.

Bất quá, sắc mặt của Hô công tử lúc này, lại trở nên so với gan heo còn muốn khó coi hơn.

Một cước này mặc dù chỉ là lại để cho gã đau quá sức, cũng không làm bị thương nội tạng, nhưng lại quá con mẹ nó thật xấu hổ chết người ta rồi a!

Gã đã lớn như vậy đến nay, có ai dám động đậy một đầu ngón tay của gã sao?

Chớ nói chi là, trước mặt mọi người, bị người một cước từ trong bao gian đạp đi ra!

Cái này đối với Hô công tử mà nói, quả thực là sỉ nhục lớn nhất từ trước tới nay!

Nhưng mà, còn chưa chờ gã tức giận, trong bao gian, một đạo thanh âm nhàn nhạt truyền ra.

“Khuyên ngươi một câu, có thể chạy bao xa, thì cút đi bấy xa cho ta!”

“Lại dám quấy rầy chúng ta ăn cơm, cũng không phải là một cước đơn giản như vậy!”

“Ta đi mẹ nó a!” Hô công tử nghe được, lập tức quát mắng một tiếng.

Đánh lão tử còn lại để cho lão tử lăn, lão tử không đem ngươi lột da chó ra, liền con mẹ nó không phải họ Hô!

“Còn con mẹ nó thất thần làm gì? Đều lên cho ta!”

Hô công tử hổn hển, hướng phía mấy cái hộ vệ Đại Thừa bên người quát mắng.

“Vâng!” Mấy cái hộ vệ Đại Thừa đáp ứng một tiếng, thân ảnh biến mất, lập tức liền vọt lên đi vào.

Chương 1894: Ta có thể nói, đây là một cái ngoài ý muốn sao?

Vèo!

Bốn cái hộ vệ Đại Thừa, lập tức xông vào phòng.

Lúc này đây, không có bị bất luận cái gì ngăn trở, liền vượt qua bình phong, đi tới trước bàn ăn.

Sau đó, chỉ thấy bốn nam một nữ, đang ngồi ở trước bàn, chuyện trò vui vẻ ăn uống lấy, hoàn toàn không có một tia giác ngộ xông rơi xuống đại họa ngập trời.

“n?”

Mấy cái hộ vệ Đại Thừa, đồng tử co rụt lại, cũng không vội vã động thủ, mà là mang theo một tia nghi hoặc, hướng phía bọn người Lâm Hải nhìn lại.

Bọn họ có thể trở thành hộ vệ của Hô gia công tử, tự nhiên cũng đều là kiến thức rộng rãi, tuyệt không phải người lỗ mãng.

Hôm nay gặp bọn người Lâm Hải, trấn định tự nhiên như thế, hoàn toàn là một bộ dạng không có sợ hãi.

Có thể làm được điểm này, chỉ có hai loại khả năng.

Nếu không phải mấy người này là thuần túy ngu xuẩn, căn bản không biết tình cảnh hôm nay của mình.

Thì chính là, người ta thật sự có chỗ dựa, hoàn toàn không có đem bọn họ để vào mắt.

Nhưng mà, khách nhân có thể được lão bản của nhà trọ Thiên Thịnh, tự mình mời vào phòng Chí Tôn số một, sẽ là ngu xuẩn sao?

Hiển nhiên không phải!

Không khỏi, bốn cái hộ vệ Đại Thừa, bắt đầu cẩn thận đánh giá bọn người Lâm Hải.

Ba cái Nguyên Anh cảnh, một cái Đại Thừa tôn sư, còn có một...

Ánh mắt của mấy cái hộ vệ này, cuối cùng ngừng lưu tại trên người Ma Tôn đang đưa lưng về phía bọn họ, bắt đầu kinh nghi bất định.

Thực lực của Ma Tôn, như là Đại Thừa, lại vừa không có cái cỗ khí thế lăng lệ ác liệt bá đạo của Đại Thừa kia.

Nhưng nếu như nói là Hóa Thần thậm chí Nguyên Anh, rồi lại cho bọn họ có một cỗ cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Trong lúc nhất thời, mấy người thậm chí có chút nhìn không thấu cái người bị áo bào đen bao phủ toàn thân này rồi.

Mấy người giúp nhau nhìn một cái, mới do người cầm đầu, hướng phía bọn người Lâm Hải quát lạnh một tiếng.

“Vừa rồi, là ai động thủ làm bị thương công tử nhà ta, khuyên ngươi, chính mình đứng ra!”

“Hắn, là hắn làm, ngàn vạn lần đừng tìm ta!” Hộ vệ vừa dứt lời, Túy Tửu Tiên liền một tay mang theo hồ lô rượu, tay kia hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, say khướt nói.

“Bà mẹ nó, ngươi nha có thể giảng điểm nghĩa khí hay không?!”

Lâm Hải quay đầu, mặt mũi tràn đầy khó chịu trừng mắt với Túy Tửu Tiên nói ra.

“Nghĩa khí? Giá trị mấy hồ lô rượu à?”

Túy Tửu Tiên vẻ mặt đùa giỡn nói xong, ừng ực ừng ực uống miệng lớn.

“Ngươi lợi hại!”

Lâm Hải bó tay rồi, hướng phía Túy Tửu Tiên dựng thẳng ngón tay cái, sau đó lười biếng đứng lên.

“Các ngươi hỏi, chính là cái ngu xuẩn vừa rồi xông tới kia a?”

“Đúng vậy, đem gã một cước đạp ra ngoài, liền chính là tại hạ đây!”

Lâm Hải hướng phía chính mình nhất chỉ, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói.

“Như thế nào, các vị muốn mời ta uống rượu?”

“Bất quá ta bề bộn nhiều việc, khả năng cần hẹn trước a!”

Phốc!

Thỉnh ngươi uống cái rắm ấy!

Mấy cái hộ vệ này, mặt mũi tràn đầy hắc tuyến, ngươi con mẹ nó thật khờ hay là giả ngốc a!

Đánh công tử nhà ta, còn con mẹ nó muốn chúng ta thỉnh ngươi uống rượu?

Ngươi cũng thực mẹ nó có thể giả bộ bức!

“Hừ, to gan lớn mật, liền công tử nhà ta cũng dám đánh!”

“Lập tức cút tới cho ta, hướng công tử nhà ta dập đầu nhận tội!”

Hộ vệ cầm đầu tức giận hừ một tiếng, lập tức ra tay, hướng phía Lâm Hải lăng không một trảo.

Oanh!

Nhất thời, một cỗ chân khí cường đại dâng lên mà ra, tại giữa không trung biến ảo thành một bàn tay cực lớn, hướng phía Lâm Hải lăng không trảo xuống!

“Làm càn!”

Mắt thấy hư ảnh bàn tay kia, muốn rơi vào trên người Lâm Hải, Hứa Thế Nguyên ở bên cạnh gầm lên một tiếng, cánh tay mạnh mẽ vung lên!

Nhất thời, chân nguyên như thủy triều sóng biển cuốn sạch ra, giống như một cỗ sóng biển cuồng bạo, trùng kích tại phía trên hư ảnh bàn tay kia.

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh im ắng, tại trong lòng hộ vệ thủ lĩnh chấn nổ, một trảo lăng không kia, lập tức nát bấy!

Không chỉ có như thế, một cỗ lực phản chấn cường đại, vậy mà lập tức dọc theo không gian lan tràn, đã rơi vào trên người của gã.

Sắc mặt hộ vệ thủ lĩnh đại biến, không tự chủ được đạp đạp đạp liền lùi lại ba bước, khí huyết lăn lộn, chỗ ngực khó chịu một hồi.

Hoảng sợ ngẩng đầu, lần nữa nhìn về phía Hứa Thế Nguyên không chút thu hút nào ở bên người Lâm Hải, trong lòng hộ vệ thủ lĩnh rung mạnh vô cùng.

“Người này hảo cường, thực lực lại còn ở phía trên ta!”

Mà trong đôi mắt đục ngầu già cả của Hứa Thế Nguyên, đột nhiên có một đạo sát cơ sắc lạnh, chợt lóe lên.

"Cút!"

Một chữ đơn giản thô bạo, từ trong miệng Hứa Thế Nguyên phụt lên mà ra, lại giống như là tiếng sấm, rơi vào trong nội tâm mấy cái hộ vệ đối diện, lại để cho trong lòng bọn họ chấn động mạnh một cái!

Bọn họ vậy mà từ trên người Hứa Thế Nguyên, cảm nhận được một cỗ sát khí đậm đặc giống như là thực chất.

Nhất là hai mắt do đục ngầu mà trở nên sáng ngời như đèn, càng là giống như lưỡi dao sắc bén khát máu, phảng phất như muốn đem tánh mạng của bọn họ thôn phệ!

"Đậu phộng, bệnh tâm thần!"

"Đều là làm hộ vệ, như thế nào giống như nhìn thấy cừu nhân giết cha vậy?"

Trong nội tâm thầm mấy cái hộ vệ mắng một tiếng, tuy thực lực của Hứa Thế Nguyên rất cường, vượt quá dự liệu của bọn họ.

Nhưng, một phương bọn họ thắng tại nhiều người, một khi động thủ, Hứa Thế Nguyên chưa hẳn đã lấy được bỏ đi.

Công tử nhà mình, thế nhưng mà còn tại bên ngoài chờ đâu rồi, bọn họ há có thể bị một cái Hứa Thế Nguyên hù sợ?

"Hừ, không nghe lời, vậy thì đừng trách chúng ta, không khách khí!"

"Cùng tiến lên!"

Hộ vệ thủ lĩnh hét lớn một tiếng, sau đó bốn người cánh tay cùng lúc vung vẩy, quấy khí lãng, phong vân lăn lộn, đạo pháp lăng lệ ác liệt sáng lạn, hướng phía Lâm Hải cùng bọn người Hứa Thế Nguyên, điên cuồng nuốt hết mà đi!

Hứa Thế Nguyên thấy thế, không khỏi biến sắc.

Bốn cái Đại Thừa tôn sư đối diện đồng loạt động thủ, coi như mình chưa chắc sẽ thua, chỉ sợ cũng không tránh được một hồi ác chiến rồi.

Ít nhất, một bàn tiệc rượu này, là giữ không được.

Bang!

Sau một khắc, Hứa Thế Nguyên trực tiếp đem Phong Thu Kiếm lấy ra, nếu như không tá trợ Tiên kiếm, lấy một địch bốn lão sẽ không hề có phần thắng.

“Phiền chết rồi!”

“Uống cái rượu cũng không cho yên tĩnh!”

Ngay tại thời khắc Hứa Thế Nguyên vừa muốn động thủ, đột nhiên một đạo thanh âm cực kỳ khó chịu vang lên.

Ông!

Sau một khắc, một đoàn chân nguyên khí lãng khủng bố đến mức để cho người hít thở không thông, đột nhiên không hề có dấu hiệu mà xuất hiện.

Giống như một cái lồng khí cực lớn, đem một bàn tiệc rượu cùng người này, tất cả đều gắn vào trong đó.

Oanh!

Ngay sau đó, công kích của bốn cái hộ vệ Đại Thừa, cuồng mãnh rơi vào phía trên cái lồng khí, kích thích một mảnh vầng sáng.

Hừ!

Sau đó, bốn đạo tiếng kêu rên vang lên, bốn cái hộ vệ Đại Thừa sắc mặt đại biến.

Bọn họ căn bản liền là ai ra tay cũng không thấy rõ, liền bị lực phản chấn khủng bố, trực tiếp quẳng lên, trùng trùng điệp điệp ngã văng ra ngoài!

"Đậu phộng!"

Hô công tử ở bên ngoài, thấy bên trong cả buổi không có động tĩnh, đang lúc chờ không kiên nhẫn, chuẩn bị tiến đến xem.

Nhưng mới vừa vào đến, bỗng nhiên bị một đạo nhân ảnh bay tới, trực tiếp đụng phải người.

Phốc!

Hô công tử lập tức như gặp phải trọng kích, một búng máu liền phun ra, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

"Ách..."

Cái Hô công tử này chính là một cái Nguyên Anh sơ kỳ, ở đâu chịu được cỗ lực lớn va chạm này a.

Nằm trên mặt đất, hai mắt trợn một phen, liền ngoẻo tại chỗ rồi.

Không chỉ có như thế, mà ngay cả Nguyên Anh trong cơ thể, đều bị khoảng cách chấn vỡ, tan thành mây khói.

"Đậu phộng, công tử, công tử!"

Cái hộ vệ đem Hô công tử đâm chết này, sợ tới mức hồn đều thiếu chút nữa đã bay, ôm thân thể của Hô công tử, run rẩy không ngừng hô lớn.

Mấy cái hộ vệ khác, cũng là có một cỗ khí lạnh từ sau lưng xông ra, sau đó mồ hôi lạnh đầm đìa.

Ai cũng thật không ngờ, chủ tử của bọn họ, liền con mẹ nó đến thật vừa đúng lúc như vậy, cùng con mẹ nó bị đụng chết rồi.

Đột nhiên, bốn người tất cả đều quay đầu, con mắt huyết hồng, hướng phía Lâm Hải hung ác trông lại!

Hô công tử vừa chết, bọn họ bảo hộ bất lực, chờ đợi bọn họ kết quả chỉ có một.

Cái kia chính là bị Hô gia xử tử, chôn cùng Hô công tử a!

Bốn cái hộ vệ quả thực tuyệt vọng, cái này thực mẹ nó là một hồi tai bay vạ gió a!

“Ách...” Lâm Hải cũng bó tay rồi, cái Hô công tử này, cũng quá con mẹ nó bi thúc a?

Mới vừa rồi còn một bộ dạng ngưu bức phần phật, hiện tại liền chết như vậy?

Nhìn xem bốn cái hộ vệ giống như muốn giết người, Lâm Hải không khỏi gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười cười.

“Cái kia, ta có thể nói, đây là một cái ngoài ý muốn sao?”

Chương 1895: Mệnh lệnh của ta, ngươi có nghe không?

Ngoài ý muốn?

Bốn cái hộ vệ Đại Thừa, thiếu chút nữa quỳ tại chỗ cho Lâm Hải.

Ngoài ý muốn mẹ nhà ngươi a, người đều con mẹ nó chết rồi, ngươi theo chúng ta nói ngoài ý muốn?

“Đại ca, làm sao bây giờ?”

Bọn hộ vệ lộ vẻ mặt sợ hãi, hướng phía hộ vệ thủ lĩnh, thấp giọng lo lắng hỏi.

Hô công tử vừa chết, bọn họ thân là hộ vệ bụng làm dạ chịu, Hô gia tuyệt không có khả năng tha cho bọn họ.

Cho dù đem bọn người Lâm Hải giết chết, báo thù cho Hô công tử, người cũng không sống được rồi.

Đến lúc đó chờ đợi bọn họ, kết cục chỉ sợ còn là hình thần câu diệt, để chôn cùng Hô công tử.

“Các huynh đệ, còn ở tại chỗ này chờ chết nữa sao, từ nay về sau, lưu lạc Thiên Nhai a!”

Hộ vệ thủ lĩnh nói xong, vèo một tiếng, bóng người trực tiếp theo cửa sổ nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Sau đó, chân đạp tường vân, trong chớp mắt liền biến mất tại bên trong phía chân trời.

“Chạy!”

Ba cái hộ vệ còn lại, cũng kịp phản ứng, đi theo hộ vệ thủ lĩnh chạy trối chết, trong chớp mắt đã bỏ chạy vô tung vô ảnh.

“Ách... Chạy?”

Lâm Hải lập tức mộng bức, sau đó mặt mũi tràn đầy buồn cười.

Mẹ nó, cái kết quả này thật đúng là ngoài dự đoán của mọi người a.

Bất quá, lưu lạc Thiên Nhai, mai danh ẩn tích, bề ngoài giống như cũng là kết cục tốt nhất cho bốn cái hộ vệ rồi.

Vèo!

Cùng lúc đó, còn có một đạo bóng người, từ cửa sổ bên ngoài phòng nhảy ra ngoài.

Chỉ có điều, người này sẽ không đằng vân giá vũ, sau khi hạ xuống liền lên xuống mấy cái, sau đó biến mất ở giữa đám người.

“Kiếm Vô Thương?”

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, từ thân ảnh nhảy ra cửa sổ của người này, dĩ nhiên nhận ra thân phận của y.

“Công tử, chúng ta đi nhanh lên thôi.” Đột nhiên, Hứa Thế Nguyên tiến đến bên người Lâm Hải, thấp giọng nói ra.

“Cái Hô công tử này, không phải người bình thường, chính là một trong Tứ đại Vương tộc của khu vực trung tâm, Hô gia công tử!”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, “Tứ đại Vương tộc?”

“Đúng vậy!” Vẻ mặt Hứa Thế Nguyên ngưng trọng nhẹ gật đầu.

“Tứ đại Vương tộc, theo thứ tự là Lâm gia, Hô gia, Hoa gia, Tiết gia, đều vì Hoàng gia của Thái Huyền quốc thành lập ra công huân bất hủ, mới được phong làm Vương tộc.”

“Tại khu vực trung tâm, tứ đại gia tộc này chính là tồn tại như quái vật lớn, người bình thường căn bản không dám trêu chọc.”

“Coi như là người của hoàng thất, nhìn thấy bốn gia tộc này, đều muốn lễ nhượng ba phần.”

Lâm Hải nghe xong, lông mày không khỏi nhíu một cái, cái này mẹ nó thật sự là địa đầu xà a.

Tục ngữ nói, cường long không áp địa đầu xà, xảy ra loại sự tình này, vẫn là trốn đi a.

Vừa nghĩ tới chỗ này, Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại di động ra, phát cái weachat qua cho Mạnh Thanh Ca.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đừng tới đây nữa, bên nhà trọ Thiên Thịnh này, xảy ra chút tình huống.

Mạnh Thanh Ca: À? Tình huống như thế nào a, ta cũng đã xuất phát! (phía sau là một cái biểu lộ kinh ngạc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có ý tứ, vừa rồi ra chút ngoài ý muốn, đem một cái công tử Hô gia, làm cho chết khô!

Mạnh Thanh Ca: Cái gì? (phía sau là một cái biểu lộ khiếp sợ)

Mạnh Thanh Ca: Các ngươi không có việc gì a? Chờ ta, ta lập tức tới ngay!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật sự, ngươi đừng đến nữa, chuyện này ta tự mình xử lý!

Lâm Hải không muốn làm cho Mạnh Thanh Ca tham dự vào, thế nhưng mà sau khi tin tức phát ra, Mạnh Thanh Ca lại không có hồi âm.

“Ai!”

Lâm Hải cười khổ một tiếng, biết rõ Mạnh Thanh Ca là sẽ không ngồi yên không để ý đến rồi, trong nội tâm không khỏi có chút áy náy.

Nếu như chỉ là mấy người mình mà nói, Lâm Hải tuyệt không lo lắng.

Hô gia cường thịnh hơn thì như thế nào, chính mình cũng không phải là người nơi này, đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì bỏ chạy chứ sao.

Huống chi, bên người còn đi theo một cái Ma Tôn đâu rồi, chỉ cần cái vị đại thần này chịu ra tay, Hô gia tính toán là cái lông gà gì a!

Thế nhưng mà, Mạnh Thanh Ca không giống a, chính là người của khu vực trung tâm.

Chính mình chọc Hô gia, nhưng chỉ cần vừa đi, Mạnh gia chỉ sợ sẽ phải gặp tai ương, việc này thực xin lỗi bằng hữu a.

Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trong mắt hiện lên một tia tinh mang.

“Xem ra, rốt cuộc phải chết khiêng!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải quay đầu, nhìn về phía Ma Tôn.

Chỉ thấy Ma Tôn giống như người không có việc gì, còn đang cùng Túy Tửu Tiên miệng lớn uống rượu, hoàn toàn không có một điểm giác ngộ vừa mới giết người.

“Phải đem cái vị đại thần này lừa dối a, nếu không ca ca tự mình đi đối kháng với một cái Vương tộc, cái kia hoàn toàn là vô nghĩa.”

“Này, ngươi vừa rồi đánh chết người rồi!” Lâm Hải hướng phía Ma Tôn nói ra.

“Nha.” Ma Tôn kẹp một đũa đồ ăn, nhai nhai hàm hồ ứng một câu, giống như sự tình Lâm Hải nói, cùng y không hề có quan hệ vậy.

Lâm Hải nghẹn họng nhìn trân trối, quả thực bó tay rồi.

“Người chết, là một trong Tứ đại Vương tộc của khu vực trung tâm, Hô gia công tử!” Lâm Hải không thể không cường điệu một câu.

“Hô gia công tử?” Ma Tôn lúc này mới sững sờ, sau đó mang theo một tiếng kinh ngạc, nhìn về phía Lâm Hải.

“Thao, biết rõ tính nghiêm trọng của sự tình đi à nha?” Trong nội tâm Lâm Hải im lặng, nhìn ngươi nha còn giả trang ra một bộ dạng không thèm để ý sao.

Nhưng một câu kế tiếp của Ma Tôn, thiếu chút nữa không có đem Lâm Hải lôi gục xuống.

“Chết tốt lắm a!”

Ma Tôn nặng nề gật đầu, sau đó tiếp tục quay đầu, cùng Túy Tửu Tiên ăn thịt uống rượu rồi.

Mẹ nó!

Cái này là có ý tứ gì?

Lâm Hải liền hóa đá tại chỗ rồi.

Vốn tưởng rằng nghe được chết chính là người của Hô gia, Ma Tôn sẽ coi trọng một ít.

Thật không nghĩ đến, thằng này vậy mà đến một câu như vậy, hoàn toàn không ra bài theo như sáo lộ a!

“Hô gia thế lớn, chỉ sợ lập tức đã có người tới báo thù rồi!” Lâm Hải nghiêm túc cường điệu nói.

“A!” Ma Tôn nhẹ gật đầu, tiếp tục uống rượu ăn thịt.

Mẹ nó!

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hắc tuyến.

Cái này a, là con mẹ nó có ý tứ gì à?

Người Hô gia đến, ngươi là quản a, hay là mặc kệ à?

Nhìn Ma Tôn chỉ lo uống rượu, không có ý tứ nói gì thêm, Lâm Hải bất đắc dĩ nhẹ gật đầu.

Đi, ngươi choáng nha, trang đúng không?

Cái kia đến lúc đó, tất cả một tia ý thức đều đẩy đến trên người của ngươi.

Dù sao người là ngươi ngộ sát, ngươi ngưu bức, có việc ngươi tới khiêng!

Cái này chỉ trong chốc lát, thi thể của Hô công tử, đã có người của nhà trọ, nâng lên khiêng đi ra ngoài.

Chủ quản tầng trệt, tại lúc Hô công tử lập tức tử vong, cũng không biết đã chạy đi nơi nào.

Đăng đăng đạp đạp!

Đột nhiên, một hồi tiếng bước chân dồn dập, từ thang lầu truyền đến.

Sau đó, vèo, một đạo nhân ảnh, xông vào phòng.

“Lâm Hải, ngươi không sao chớ?”

Mạnh Thanh Ca xuất hiện tại bên trong phòng, lo lắng dò hỏi.

Chờ lúc nhìn thấy bọn người Lâm Hải, bình yên vô sự ngồi ở trên bàn rượu, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Khá tốt khá tốt, chưa có tới muộn!”

Lâm Hải nhìn Mạnh Thanh Ca, bởi vì khẩn trương mà bộ ngực không ngừng phập phồng, lập tức bất đắc dĩ cười.

“Nói không cho ngươi tới, ngươi không nên tói, cần gì phải nhảy tranh vào cái vũng nước đục này?”

“Nói cái gì đó!” Mạnh Thanh Ca liếc trắng Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy không vui.

“Ngươi bây giờ gặp được chuyện, nếu ta không đến, cái kia còn coi như huynh đệ sao?”

“Huống chi, cũng là do ta để cho các ngươi tới nơi này, hiện tại xảy ra chuyện, ta há có thể không để ý đến?”

Nói xong, Mạnh Thanh Ca hướng phía Lâm Hải vung tay lên.

“Thôi, thừa dịp người của Hô gia còn chưa tới, nhanh lên đi thôi!”

“Không nói gạt ngươi, việc này thật đúng là có chút khó giải quyết!”

Thấy Lâm Hải thất thần bất động, Mạnh Thanh Ca thoáng cái nóng nảy, xông lại liền kéo tay Lâm Hải.

“Đi, nghe ta, bị người Hô gia ngăn chặn, có thể sẽ nguy rồi.”

Lâm Hải lúc này mới đứng lên, hướng phía Túy Tửu Tiên cùng Ma Tôn còn đang đấu rượu, bất đắc dĩ cười.

“Hai vị, đổi cái địa phương uống đi?”

“Đổi cái gì mà đổi, ngay ở chỗ này!” Ma Tôn cũng không ngẩng đầu lên, khó chịu nói.

Lâm Hải nghe được, sắc mặt thoáng cái liền chìm xuống đến.

Ngươi nha là Ma tôn, ngươi ngưu bức không sợ sự tình, nhưng là chớ liên lụy tới ca ca có được không?

“Trước đó chúng ta ước định như thế nào?” Lâm Hải lạnh lùng nói, “Mệnh lệnh của ta, ngươi có nghe không?”

Ma Tôn nhíu lông mày lại, mang theo kinh ngạc thật sâu, liếc nhìn Lâm Hải.

“Kẻ nào cho ngươi lá gan, dám cùng bản tôn nói như thế?”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, mặt mũi tràn đầy giễu cợt, trong tay nhiều ra một cái hồ lô rượu, quơ quơ tại trước mặt Ma Tôn!

“Trừ phi, ngươi không bao giờ muốn uống đến nó nữa!”

“...” Ma Tôn kinh sợ, ủ rũ đứng lên.

“Dùng rượu áp chế, tính toán là cái anh hùng hảo hán gì, người trong Tiên đạo các ngươi, quả nhiên từng cái hèn hạ vô sỉ!”

Lâm Hải đã chẳng quan tâm Ma Tôn nói móc nữa, đi theo Mạnh Thanh Ca, hướng phía bên ngoài phòng đi đến.

“Phong tỏa toàn bộ lối ra cho ta!”

Đúng lúc này, một đạo thanh âm tức giận, vang lên tại bên ngoài.

Bước chân của Mạnh Thanh Ca mạnh mẽ ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Lâm Hải, ngưng trọng nói một tiếng.

“Thao, không còn kịp rồi!”

Chương 1896: Cửu Công chúa!

Phần phật!

Nhất thời, một đám người xâm nhập vào bên trong phòng, mấy đạo khí tức khổng lồ, đem bọn người Lâm Hải lập tức bao phủ.

“Thảo con mẹ nó, là ai giết con ta?!”

Một đạo âm thanh gào thét như rung trời, phẫn nộ vang lên.

Nam tử trung niên cầm đầu, tức sùi bọt mép, mang trên mặt cừu hận thật sâu, hướng phía bọn người Lâm Hải quát to.

“Làm càn!”

Nam tử trung niên vừa dứt lời, Mạnh Thanh Ca liền khẽ kêu một tiếng, sau đó nồng đậm uy nghiêm tán phát ra, lại để cho đám người đối diện kia, đột nhiên cả kinh.

Nam tử trung niên cả kinh, chờ sau khi thấy rõ dung mạo của Mạnh Thanh Ca, không khỏi sắc mặt đại biến.

“Bái kiến Cửu Công chúa!”

Nam tử trung niên vội vàng ôm quyền, cúi đầu xuống cung kính thi lễ, nhưng trong lòng dâng lên cơn sóng gió động trời.

“Cửu Công chúa tại sao lại ở chỗ này?”

“Bái kiến Cửu Công chúa!” Người Hô gia đi theo nam tử trung niên mà đến, cũng vội vàng hướng phía Mạnh Thanh Ca cung kính thi lễ.

“Đậu phộng, ngươi nha là Công chúa a!” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Mạnh Thanh Ca.

Tuy Lâm Hải đã sớm đoán được, thân phận của Mạnh Thanh Ca có khả năng không tầm thường, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới, rõ ràng ngưu bức như vậy!

Xem ra, hài tử của thằng ngốc bức Hô gia này, hẳn là chết không rồi.

“Nhìn cái gì vậy, không nhận ra a?!” Mạnh Thanh Ca liếc trắng Lâm Hải, nhỏ giọng thầm nói.

Sau đó, mang theo uy nghi từ trên cao nhìn xuống, thản nhiên liếc nhìn nam tử trung niên.

“Ngươi là người phương nào của Hô gia?”

“Hồi Cửu Công chúa, tại hạ là đời thứ ba của Hô gia, Hô Nguyên Khánh!”

“Hô Nguyên Khánh?” Đôi lông mày đen của Mạnh Thanh Ca nhảy lên, tâm thoáng cái trầm xuống.

Nếu là những người khác của Hô gia đến, nàng có lẽ còn có thể ép tới, nhưng là Hô Nguyên Khánh mà nói, mặt mũi của chính mình chưa hẳn đã đủ a!

Đây cũng không phải bởi vì Hô Nguyên Khánh có bao nhiêu ngưu bức, mà là vì lão sinh ra một cái nhi tử siêu cấp ngưu bức!

Dưới trướng Hô Nguyên Khánh có hai đứa con, lão đại gọi Hô Thiên Khiếu, lão nhị gọi Hô Thiên Vũ.

Hô Thiên Khiếu thuở nhỏ thiên phú dị bẩm, ngộ tính hơn người, chính là thiên tài tu hành vạn năm khó gặp của Hô gia.

Bắt đầu từ Kim Đan kỳ, liền do lão tổ tông Hô gia, tự mình chỉ đạo tu hành, mười năm trước ngang trời xuất thế, sát nhập Tiềm Long Bảng.

Hơn nữa tại trong thời gian một năm, từ hạng thứ chín mươi bảy của Tiềm Long Bảng, một đường quét ngang, giết đến vị trí thứ hai!

Tại trên vị trí thứ hai, Hô Thiên Khiếu ngồi xuống chính là mười năm, không người có thể rung chuyển.

Đã từng có không ít cao thủ Tiềm Long Bảng, thậm chí là cao thủ trong mười thứ hạng đầu, khiêu chiến địa vị của Hô Thiên Khiếu.

Kết quả không hề ngoài ý muốn, đều là bị Hô Thiên Khiếu một chiêu miểu sát.

Thậm chí, có người còn tận mắt thấy qua, Hô Thiên Khiếu một tay miểu sát Hóa Thần Địa Tiên, lực kháng Đại Thừa mà không bại.

Trong lúc nhất thời, thanh danh của Hô Thiên Khiếu lên cao, trở thành thiên tài tu hành nổi tiếng trong khu vực trung tâm của thành Thái Huyền.

Thậm chí có người suy đoán, dùng thực lực của Hô Thiên Khiếu, đã sớm có thể đột phá Hóa Thần cảnh, tiến vào hàng ngũ Địa Tiên.

Chỉ có điều một mực bị gã tận lực áp chế, cưỡng ép đem tu vi cảnh giới của mình, khống chế tại nửa bước Địa Tiên.

Vì cái gì, chính là vì đại cơ duyên hàng lâm lúc này đây.

Mà lão nhị Hô Thiên Vũ của nhà Hô Nguyên Khánh gia, cùng so với ca ca Hô Thiên Khiếu của gã, cái kia quả thực chính là một cái bầu trời, một cái dưới đất rồi.

Chẳng những thiên phú cực kém, hao phí đại lượng tài nguyên cũng bất quá chỉ miễn cưỡng ngưng tụ Nguyên Anh.

Hơn nữa nhân phẩm cực kỳ ác liệt, ngày thường diễu võ dương oai, mượn xu thế của Hô gia, hoành hành ngang ngược, không người dám gây sự.

Hôm nay người chết ở nhà trọ Thiên Thịnh, Mạnh Thanh Ca không cần nghĩ cũng biết, tuyệt đối là Hô Thiên Vũ không thể nghi ngờ.

“Thật sự là đau đầu a!”

Trong nội tâm Mạnh Thanh Ca một hồi cười khổ, tuy nàng là Cửu Công chúa, nhưng địa vị của Hô gia hết sức quan trọng, chết lại là thân đệ đệ của Hô Thiên Khiếu, việc này thật đúng là không dễ làm.

“Nguyên lai là Hô thúc thúc!”

Trong nội tâm Mạnh Thanh Ca kêu khổ, trên mặt lại lộ ra một vòng lạnh lùng sát ý.

“Hô thúc thúc dẫn người đem ta vây quanh, đằng đằng sát khí, là muốn giết ta sao?”

Hô Nguyên Khánh nghe được, lập tức biến sắc, sợ đến nói gấp.

“Hô Nguyên Khánh không dám!”

“A!” Mạnh Thanh Ca nhẹ gật đầu, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Làm ta sợ đến nhảy dựng, ta còn tưởng rằng Hô thúc thúc là muốn làm phản, chuẩn bị đem ta cái Công chúa này giết ni!”

Hô Nguyên Khánh nghe xong, sắc mặt không khỏi đen lên, mồ hôi lạnh đều ra rồi.

Cái Cửu Công chúa này, nói chuyện thật sự là đeo đao tử a, chụp mũ mưu phản, mẹ nó nói mưu phản liền mưu phản sao!

“Cửu Công chúa nói đùa, Hô gia đối với hoàng thất, luôn luôn trung thành và tận tâm, tuyệt không dám có nhị tâm!”

Hô Nguyên Khánh gấp gáp cung kính nói.

“n, bổn Công chúa cảm thấy cũng đúng!”

“Như vậy, Hô thúc thúc đã có sự tình muốn bề bộn, chúng ta sẽ không quấy rầy rồi.”

Nói xong, Mạnh Thanh Ca lôi kéo Lâm Hải, vẻ mặt điềm nhiên như không có việc gì hướng phía bên ngoài đi đến.

“Đi, chúng ta đổi cái địa phương chơi, đừng ảnh hưởng Hô thúc thúc làm việc!”

“Chờ một chút!” Hô Nguyên Khánh biến sắc, vội vàng đem Mạnh Thanh Ca ngăn lại.

Mẹ nó, con mình chết rồi, ngươi cái này nói đi là đi a, nghĩ cũng thật đẹp a?

“Như thế nào, Hô thúc thúc còn có việc?” Mạnh Thanh Ca kinh ngạc hỏi.

“Cửu Công chúa, khuyển tử Hô Thiên Vũ, vừa rồi đã bị người sát hại, Hô mỗ không thể để cho hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật!”

Sắc mặt Mạnh Thanh Ca mạnh mẽ trầm xuống, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên một đám hàn quang, lạnh lùng nói.

“Hô thúc thúc có ý tứ gì? Hoài nghi hung thủ là bổn Công chúa?”

“Hô Nguyên Khánh không dám!” Hô Nguyên Khánh cuống quít nói, trong nội tâm không khỏi thầm mắng một hồi.

Cái Cửu Công chúa này, nói chuyện quá con mẹ nó hung ác rồi, khắp nơi đều là bộ đồ a!

“Vậy ngươi ngăn đón ta làm gì?!” Mạnh Thanh Ca mặt như băng sơn, bất mãn nói.

“Tại hạ hoài nghi, hung thủ tại trong mấy người kia!” Hô Nguyên Khánh không dám trêu chọc Mạnh Thanh Ca, mà là khoát tay, chỉ hướng đám người Lâm Hải nói.

“Làm càn, đây đều là bằng hữu của bổn Công chúa, ngươi chỉ chứng nhận bọn hắn giết người, là đang nhục nhã bổn Công chúa nhục nhã hoàng thất sao?”

“Tại hạ không dám!” Hô Nguyên Khánh liên tục kinh hô, trái tim đều nhanh tức điên rồi.

Con mẹ nó cái Mạnh Thanh Ca này, làm sao nói không có việc gì liền ưa thích chụp mũ khấu trừ a, thực mẹ nó không có cách nào trao đổi a!

“Không dám, còn không tránh ra cho ta!” Mạnh Thanh Ca vừa trừng mắt, uy nghiêm nói.

“Cửu Công chúa, kẻ giết con ta, đúng là đám người chính giữa kia!” Hô Nguyên Khánh tự nhiên sẽ không dễ dàng nhượng bộ, cắn răng một cái, nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh như băng của Mạnh Thanh Ca, nói ra.

“Ta có chứng nhân!”

Nói xong, Hô Nguyên Khánh khoát tay chặn lại, “Gọi y tới!”

Rất nhanh, một cái nam tử trẻ tuổi ở giữa hai đầu lông mày mang theo ngạo khí, đi đến.

“Bái kiến tiền bối!” Nam tử trẻ tuổi, hướng phía Hô Nguyên Khánh ôm quyền, không kiêu ngạo không tự ti nói.

“Kiếm Vô Thương!!!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lập tức liền nhận ra, nam tử này, đúng là Lăng Thiên Kiếm Phái Kiếm Vô Thương!

“Ngươi nói cho Cửu Công chúa, Hô Thiên Vũ con ta, là chết như thế nào?!”

“Vâng!”

Kiếm Vô Thương đáp ứng một tiếng, sau đó ánh mắt chuyển hướng bọn người Lâm Hải, sau khi tại trên người Lâm Hải dừng lại một lát, mới mang theo vẻ tôn kính, nhìn về phía Mạnh Thanh Ca.

“Cửu Công chúa, công tử Hô Thiên Vũ, là bị bọn người Lâm Hải giết chết!”

Lâm Hải nghe được, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lạnh lùng liếc nhìn Kiếm Vô Thương.

Đậu phộng, đều là từ thành Lưu Tô đi ra, thằng này một điểm tình cảm đồng hương cũng đều không giảng a!

“Cửu Công chúa, ngươi đã nghe được?!” Hô Nguyên Khánh mang theo phẫn nộ liếc nhìn bọn người Lâm Hải, nói ra.

“Ngươi là cái thứ gì? Ngươi có tư cách gì nói chuyện cùng bổn Công chúa? Ngươi nói trông thấy là trông thấy sao? Ngươi thế nào chỉ mắt nhìn thấy? Ai chứng minh ngươi trông thấy?”

Đôi mắt dễ thương của Mạnh Thanh Ca trừng lên, hướng phía Kiếm Vô Thương liền là một chuỗi bắn liên hồi, đem Kiếm Vô

Thương trực tiếp mộng bức.

Mà ngay cả Hô Nguyên Khánh ở một bên, cũng là sắc mặt khó coi, tâm nén khí giận.

Nào có chất vấn chứng nhân như vậy hay sao? Mạnh Thanh Ca cái này đã là hoàn toàn càn quấy rồi.

“Ha ha ha, tiểu nha đầu này có ý tứ!” Ngay tại thời khắc tràng diện cực độ xấu hổ, bỗng nhiên một đạo cười tiếng vang lên, lại để cho tất cả mọi người đều khẽ giật mình.

Chương 1897: Giết Lâm Hải, một mình ta là đủ!

Đã thấy Ma Tôn, đang nghiêng đầu nhìn xem Mạnh Thanh Ca, trong ánh mắt tràn ngập tò mò.

Lâm Hải lập tức tối sầm mặt, mẹ nó thời điểm lúc này cũng đừng thêm phiền có được không?

Cái huynh đệ này, thật sự là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn a!

Quả nhiên, nghe được lời nói của Ma Tôn, Hô Nguyên Khánh ở đối diện, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Mạnh Thanh Ca càn quấy tại đây, chết không thừa nhận, đã lại để cho lão đủ tức giận được rồi.

Hôm nay, một phương hung thủ lại vẫn nở nụ cười, cái này mẹ nó không phải trần trụi khiêu khích sao?

Cửu Công chúa thì thế nào? Hô gia lão cũng không phải dễ trêu!

Nghĩ đến chỗ này, sắc mặt Hô Nguyên Khánh đen lên, lạnh lùng nói.

"Cửu Công chúa, đây là nhất định phải bao che cho hung thủ giết người sao?"

Thấy Hô Nguyên Khánh nói trực tiếp như thế, khuôn mặt Mạnh Thanh Ca cũng lạnh xuống dưới.

"Hô Nguyên Khánh, cái gì gọi là bao che, nói chuyện khó nghe như vậy!"

"Con của ngươi tuy bị chết ở tại đây, nhưng ai cũng không chứng minh được, là do bằng hữu ta giết chết!"

"Cho nên, thỉnh ngươi tránh ra!"

Hô Nguyên Khánh lại lạnh lùng cười cười, đứng ở nơi đó không chút sứt mẻ, ngữ khí trở nên càng thêm âm trầm.

"Cửu Công chúa, Hô gia tuy nhiên bất tài, nhưng cũng không phải mặc người có thể lấn!"

"Năm đó người của Hứa gia, giết con trai trưởng của Hô gia ta, rơi vào một cái kết cục gì, ta nghĩ Cửu Công chúa có lẽ cũng có nghe thấy a?"

Ông!

Hô Nguyên Khánh vừa mới dứt lời, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ sát khí mãnh liệt, từ bên người bay lên.

Bất quá rất nhanh, liền lại lóe lên rồi biến mất, biến mất vô tung vô ảnh.

Mang theo một tia kinh ngạc, Lâm Hải quay đầu lại, ánh mắt đã rơi vào trên người Hứa Thế Nguyên.

Đã thấy Hứa Thế Nguyên giờ phút này, hai đấm nắm chặt, cúi thấp đầu xuống, cơ bắp trên mặt run run rất nhỏ, tựa hồ đang cưỡng ép khống chế tâm tình của mình.

Trong lòng Lâm Hải khẽ động, sau đó lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi.

“Hứa Thế Nguyên có phản ứng này, chẳng lẽ Hứa gia trong miệng Hô Nguyên Khánh, chính là Hứa gia của Hứa Thế Nguyên?”

“Thế lực lớn một mực đuổi giết Hứa gia không buông, chính là Hô gia?”

“Thật đúng là trùng hợp a!” Trong nội tâm Lâm Hải bật cười, theo thần thái của Hứa Thế Nguyên, dĩ nhiên có thể kết luận, suy đoán của chính mình sẽ không sai rồi.

Mạnh Thanh Ca nghe được lời nói của Hô Nguyên Khánh, khuôn mặt rồi đột nhiên biến đổi, mang theo một cỗ sát cơ, lạnh lùng nói.

“Hô Nguyên Khánh, ý của ngươi, muốn cho Bổn Công chúa, rơi vào kết cục đồng dạng cùng với Hứa gia sao?”

“Hô Nguyên Khánh không dám!” Hô Diên Khánh hừ lạnh một tiếng, “Ngươi quý vi Công chúa, Hô mỗ không làm gì được ngươi!”

“Nhưng là, bằng hữu của ngươi giết người của Hô gia ta, coi như là náo đến chỗ Quốc chủ, Hô gia ta cũng sẽ không nhượng bộ!”

Mạnh Thanh Ca nhíu lông mày lại, một cơn tức giận dâng lên, nhưng trong lòng thì bắt đầu càng thêm trầm trọng.

Hô gia thế lớn, chính là cánh tay đắc lực của Hoàng gia, nếu quả thật nháo đến chỗ cha mình, phụ thân vì chiếu cố đến cảm xúc của Hô gia, cũng đều sẽ vì Hô gia làm chủ.

Hứa gia năm đó, chính là vết xe đổ!

Tuy khi đó Mạnh Thanh Ca chưa sinh ra, nhưng đã từng có nghe thấy.

Một tên bại hoại cặn bã của Hô gia, ở bên đường đùa giỡn một nữ tử của Hứa gia không thành, thẹn quá hoá giận, đem nữ tử đánh giết.

Kết quả bị một cái tên đệ tử Hứa gia là Hứa Thuần, giận dữ giết chết!

Hô gia tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, cùng Hứa gia trực tiếp nháo đã đến chỗ Quốc chủ.

Tuy lý tại một phương Hứa gia, nhưng vì chiếu cố cảm xúc của Hô gia, kết quả lại là Hứa gia bị khu trục.

Kẻ giết người Hứa Thuần, càng là cả đời không cho phép lại tiến vào khu vực trung tâm.

Theo lý thuyết, quyết phán như vậy, đối với Hứa gia là bất công, dĩ nhiên là có khuynh hướng Hô gia rồi.

Nhưng mà, Hô gia lại như cũ không thuận theo không buông tha, vậy mà phái đại lượng sát thủ, tại ven đường đuổi giết Hứa gia.

Hứa gia đáng thương, cũng là đại gia tộc nổi danh ở khu vực trung tâm, lại bởi vậy mà bị giết thây ngang khắp đồng, máu chảy thành sông.

Cao thủ trong tộc, cơ hồ chết thương hầu như không còn, mới che chở lấy một ít người, trốn khỏi đuổi giết, hôm nay không biết đã cẩu thả an thân ở nơi nào.

Cái Hứa Thuần đầu sỏ gây nên kia, càng là không còn có tin tức, nghe nói đã chết tại trong đuổi giết của Hô gia.

“Hô Nguyên Khánh, có Mạnh Thanh Ca ta tại, không có người có thể làm gì bằng hữu của ta!”

“Người hôm nay ta mang đi! Có bản lĩnh, ngươi liền đi chỗ Quốc chủ kia cáo trạng a!”

Nếu lời nói đã nói đến cái phân thượng này, Mạnh Thanh Ca cũng không cần khách khí nữa.

“Lâm Hải, chúng ta đi!”

Nói xong, Mạnh Thanh Ca lôi kéo Lâm Hải, liền đi ra ngoài!

Hô Nguyên Khánh thấy thế, trong mắt lóe lên hàn mang, muốn ngăn trở.

“Cút ngay!”

Độ nhiên, Mạnh Thanh Ca khẽ kêu một tiếng, ra tay như điện, một chưởng mang theo cương phong mạnh mẽ, thẳng đến Hô Nguyên Khánh.

Hô Nguyên Khánh nhíu lông mày lại, lão chính là Đại Thừa tôn sư, sao lại bị Mạnh Thanh Ca đánh trúng.

Bất quá, lão cũng không dám ra tay phản kháng, nếu không Mạnh Thanh Ca thuận thế trang cái thương gì đó, lão có thể ăn tội không dậy nổi.

Bất đắc dĩ, Hô Nguyên Khánh hơi nghiêng thân thể, hướng phía bên cạnh trốn tránh.

Mà Mạnh Thanh Ca bắt lấy cơ hội này, dĩ nhiên lôi kéo Lâm Hải, lướt qua Hô Nguyên Khánh.

Hô Nguyên Khánh giận dữ, “Tiểu tử đáng giận, chỉ trốn ở sau lưng nữ nhân sao?”

Nghe nói như thế, bước chân Lâm Hải mạnh mẽ khựng, ngừng lại.

“Lâm Hải, đi a! Đừng xúc động, quản lão khỉ gió nói cái gì!”

Nhưng mà, Lâm Hải lại hướng phía Mạnh Thanh Ca cười nhạt một tiếng, sau đó lắc đầu.

“Thanh ca, ta đi rồi, bằng hữu của ta lại đi không được!”

Mạnh Thanh Ca sững sờ, lại phát hiện bọn người Hứa Thế Nguyên Túy Tửu Tiên, giờ phút này đã bị người của Hứa gia, bao quanh vây lại.

“Ngươi bây giờ bản thân đều khó bảo toàn, trước cùng ta rời khỏi đây, sau đó ta lại nghĩ biện pháp, cứu bằng hữu của ngươi!” Mạnh Thanh Ca thấp giọng lo lắng nói.

“Vứt bỏ bằng hữu, không phải tính cách của Lâm Hải ta!” Lâm Hải kiên định lắc đầu.

Sau đó, nhìn Mạnh Thanh Ca nhoẻn miệng cười.

“Thanh ca, ta xem ra, ngươi cũng thật khó khăn, chuyện này ngươi không cần nhúng tay nữa!”

Nói xong, trên người Lâm Hải, đột nhiên có một cỗ khí thế phóng khoáng, bỗng nhiên bay lên!

“Hảo hán làm việc hảo hán chịu, nếu Hô gia không chịu bỏ qua, Lâm Hải ta, phụng bồi là được!”

“Ngươi điên rồi!” Mạnh Thanh Ca nghe được khẩn trương, “Đây chính là Hô gia một trong Tứ đại Vương tộc a!”

“Coi như là Hoàng gia chúng ta, đều muốn lễ nhượng ba phần, ngươi làm sao có thể đấu qua được bọn họ?”

“Ngươi bây giờ tựu theo ta tiến vào hoàng cung, ta mang ngươi đi gặp lão tổ tông, lão tổ tông xưa nay thương ta, chỉ cần ta đau khổ cầu khẩn, nhất định có thể bảo trụ được ngươi!”

Lâm Hải thì là hướng phía Mạnh Thanh Ca, cảm kích cười, lần nữa kiên định lắc đầu.

“Thanh ca, tựa như ngươi nói, Hô gia chính là một trong Tứ đại Vương tộc, thế lực cường đại.”

“Trốn, căn bản không phải biện pháp!”

“Đã như vầy, Lâm Hải ta liền đấu chúng một đấu!”

“Hô gia lão không dễ chọc, chẳng lẽ Lâm Hải ta, liền là dễ trêu sao?”

“Ngươi...” Mạnh Thanh Ca thấy Lâm Hải không nghe khuyên bảo, quả thực đều nhanh phát điên rồi.

Lâm Hải ngươi là tu vi bất phàm, càng là nhân vật nổi danh bên trên Tiềm Long Bảng, nhưng này chỉ đại biểu tiềm lực của ngươi a!

Tiềm lực không phải là thực lực, chỉ là đại biểu cho, nếu như thuận lợi lớn lên, tương lai thành tựu của ngươi sẽ không thể đong đếm.

Nhưng cái này cũng không có nghĩa là, ngươi có thực lực đối kháng với loại đại gia tộc như Hô gia này a!

Hô Nguyên Khánh ở một bên, cũng nghe được lời nói của Lâm Hải, không khỏi lạnh lùng cười cười.

“Cửu Công chúa, nếu cái gọi là Lâm Hải này, đều đã nói như thế rồi, ngươi cũng đừng có cố tranh vào vũng nước đục này đi à nha?”

“Hừ!” Mạnh Thanh Ca hừ lạnh một tiếng, “Hô Nguyên Khánh, ngươi dùng Hô gia thế mạnh, tu vi Đại Thừa, mang theo một đám người đối phó với một người hậu bối tuổi còn trẻ, không biết là ném mặt mũi của Hô gia sao?”

“Chẳng lẽ Hô gia các ngươi, đều là loại thế hệ lấy mạnh hiếp yếu, chẳng biết xấu hổ này sao?”

“Cửu Công chúa, thỉnh ngươi tự trọng!” Hô Nguyên Khánh nghe được, lập tức giận dữ, quát lên một tiếng.

Mạnh Thanh Ca mặc dù là Công chúa, Hô Nguyên Khánh cũng không cho phép nàng ngôn ngữ vũ nhục Hô gia như thế.

“Ta nói, chẳng lẽ không phải sự thật sao?” Khuôn mặt Mạnh Thanh Ca trắng bệch, vừa tức vừa giận.

Hô Nguyên Khánh vừa muốn phản bác, đột nhiên một đạo âm thanh lạnh như băng, vang lên tại phía sau đám người.

“Phụ thân, nếu Cửu Công chúa nói Hô gia chúng ta ỷ mạnh hiếp yếu, vậy hãy để cho tất cả mọi người giải tán đi!”

“Giết Lâm Hải, một mình ta là đủ!”

Bá! Tiếng nói rơi xuống đất, tất cả mọi người đều quay đầu, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người người tới!

Chương 1898: Khiêu chiến ta, nghĩ tới hậu quả sao?

Lại thấy người tới một thân áo trắng, tướng mạo tuấn lãng, khí độ phi phàm, giữa lúc hành tẩu có loại cảm giác phong đạm khinh vân.

Trên trán, càng có một loại bá khí uy nghiêm như ẩn như hiện, lại để cho người chỉ liếc mắt nhìn, thì có loại cảm giác tự ti mặc cảm.

“Thiên Khiếu!” Hô Nguyên Khánh vừa thấy người tới, lập tức đại hỉ.

“Sao ngươi lại tới đây, ngươi mấy ngày nay, không phải đều đang theo lão tổ tông tu hành sao?”

Người tới chính là đứa con lớn nhất của Hô Nguyên Khánh, thiên tài thứ hai trên Tiềm Long Bảng, Hô Thiên Khiếu.

Hô Thiên Khiếu hướng phía Hô Nguyên Khánh, có chút thi lễ, sau đó nhíu mày.

“Lão tổ tông đột nhiên có cảm ngộ, bế quan minh tưởng, ta liền lui ra, về tới trong nhà.”

“Thế nhưng mà vừa về nhà, chợt nghe nói Thiên Vũ tại nhà trọ Thiên Thịnh, bị người giết đi!”

Hô Thiên Khiếu nói xong, đột nhiên một cỗ sát khí lạnh thấu xương như là thực chất, lập tức dâng lên mà ra.

Mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt như là lưỡi kiếm sắc bén, rơi vào trên người Lâm Hải.

“Hung thủ, chính là hắn?”

Lâm Hải nghênh tiếp ánh mắt của Hô Thiên Khiếu, trong lòng lập tức chấn động mạnh một cái, phảng phất như bị đau đớn thật sâu, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

“Ánh mắt thật sắc bén, cái Hô Thiên Khiếu này, tựa hồ đặc biệt cường đại a!”

“Đúng vậy, chính là hắn, đã giết đệ đệ của ngươi!” Hô Nguyên Khánh mang theo phẫn nộ thật sâu, chỉ vào Lâm Hải nói ra.

Tuy lão cũng không xác định, Hô Thiên Vũ đến tột cùng đã chết tại trong tay của ai.

Nhưng những người này hiển nhiên là lấy Lâm Hải làm chủ, Mạnh Thanh Ca lại kiệt lực che chở, như vậy cho dù tính tại trên đầu Lâm Hải, thì tuyệt đối là không có chạy.

Hô Thiên Khiếu lạnh lùng cười cười, lúc này mới cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, khóe miệng nhếch lên, mỉa mai nói.

“Cái phế vật vào vận khí cứt chó giết Yến Phi Dương, may mắn tiến vào Tiềm Long Bảng kia, liền đem mình coi thành một nhân vật?”

“Ngay cả đệ đệ của Hô Thiên Khiếu ta cũng dám giết, thật sự là tội ác tày trời!”

Nói xong, Hô Thiên Khiếu quay đầu, nhìn về phía Mạnh Thanh Ca, hai mắt có chút nhíu lại.

“Cửu Công chúa, ngươi không phải chỉ trích Hô gia ta người đông thế mạnh, ỷ mạnh hiếp yếu sao?”

“Như vậy, hôm nay chỉ một người Hô Thiên Khiếu ta ra tay, như thế nào?”

Mạnh Thanh Ca trong nháy mắt vừa nhìn thấy Hô Thiên Khiếu xuất hiện, đã biết rõ sự tình hôm nay, chỉ sợ không ổn rồi.

Nếu như mình cố gắng phải mang Lâm Hải ly khai, Hô Nguyên Khánh cố kỵ thân phận của mình, có lẽ sẽ không dám thế nào.

Thế nhưng mà Hô Thiên Khiếu đến, cái này liền không giống với lúc trước.

Nếu như nói trong người của Hô gia, còn có ai có thể làm cho Mạnh Thanh Ca kiêng kị, cái kia không phải là Hô Thiên Khiếu thì không còn ai.

Cũng không phải bởi vì Hô Thiên Khiếu là xếp hạng thứ hai trên Tiềm Long Bảng, vượt lên đầu Mạnh Thanh Ca một hạng.

Mà bởi vì Hô Thiên Khiếu chính là đệ tử do lão tổ tông Hô gia, tự mình dạy dỗ!

Lão tổ tông Hô gia a, đây chính là Tiên đạo Chí Tôn, là nhân vật lớn đứng ở đỉnh phong Thiên Vận Quốc, là tồn tại giống như vô địch.

Cho dù là đương kim Quốc chủ, nhìn thấy lão tổ tông Hô gia, cũng phải cung kính đi quỳ lạy lễ, không dám có chút bất kính.

Tuy sau lưng Mạnh Thanh Ca, cũng có chỗ dựa cực kỳ cường đại, nhưng mà cùng so sánh, liền lại thua một bậc rồi.

Nếu như hôm nay Hô Thiên Khiếu không để cho Mạnh Thanh Ca cái mặt mũi này, Mạnh Thanh Ca thật đúng là một chút biện pháp cũng không có.

Bất quá, Mạnh Thanh Ca cuối cùng vẫn là Công chúa hoàng thất, Hô Thiên Khiếu không sợ nàng, nàng cũng chưa chắc đã sợ Hô Thiên Khiếu.

“Hô Thiên Khiếu, ngươi cũng thật không biết xấu hổ!”

“Thứ hai Tiềm Long Bảng, muốn cùng thứ tám mươi mốt trên Tiềm Long Bảng động thủ, còn nói không phải ỷ mạnh hiếp yếu!”

“Có bản lĩnh, ngươi tại sao không đi tìm Lâm Ngọc động thủ!”

Nghe được cái tên Lâm Ngọc, sắc mặt Hô Thiên Khiếu lập tức biến đổi, lộ ra thần sắc kiêng kị thật sâu.

Lâm Ngọc không phải người bên ngoài, chính là Lâm gia công tử trong Tứ đại Vương tộc.

Thuở nhỏ thiên phú trác tuyệt, ngộ tính kinh người, có danh xưng đệ nhất thiên tài của Thiên Vận Quốc, tại năm chín tuổi liền đi theo lão tổ tông Lâm gia tu luyện, được truyền tuyệt học của Lâm gia.

Năm năm trước ngang trời xuất thế, quét qua nhiều thiên tài cao thủ của Tiềm Long Bảng, từ một hạng cuối cùng, một mực đánh tới hạng nhất, không một thua trận!

Sau đó, Lâm Ngọc như phù dung sớm nở tối tàn, lần nữa trở về Lâm gia, dốc lòng tu luyện, không hỏi thế sự.

Đối với cái vị nhân vật quét ngang bảng đơn Tiềm Long Bảng này, tự nhiên có nhiều cường giả không phục, nhiều lần đến cửa khiêu chiến.

Đáng tiếc, không có có bất cứ người nào, có thể ngăn cản một chiêu của Lâm Ngọc.

Thậm chí, không cần Lâm Ngọc động thủ, chỉ là một ánh mắt, liền đem người sợ tới mức chật vật mà trốn.

Thời gian dần trôi qua, thanh danh Lâm Ngọc cường đại lan xa, thậm chí dần dần bị thần thoại, lại cũng không người nào dám khiêu chiến.

Ba năm trước đây, thời điểm Hô Thiên Khiếu ngang trời xuất thế, quét ngang Tiềm Long Bảng, đã từng động đậy tâm tư, khiêu chiến địa vị bá chủ của Lâm Ngọc, lại bị lão tổ tông Hô gia ngăn trở.

Mà lão tổ tông bao quát chúng sinh, đối với Hô Thiên Khiếu cực kỳ thoả mãn, coi gã là niềm tự hào, lại trịnh trọng nói cho Hô Thiên Khiếu, không nên trêu chọc Lâm Ngọc!

Bởi vì, Hô Thiên Khiếu gã căn bản không phải đối thủ của Lâm Ngọc!

Cái này đối với Hô Thiên Khiếu lúc ấy danh tiếng chính thịnh, đắc chí mà nói, giống như đánh đòn cảnh cáo, quả thực không thể tin được.

Cuối cùng, gã gạt lão tổ tông Hô gia, tìm tới Lâm Ngọc, một trận quyết sống mái!

Không có ai biết kết quả như thế nào, chỉ có điều sau trận chiến ấy, Hô Thiên Khiếu liền lần nữa về tới trước người lão tổ tông Hô gia, dốc lòng tu hành.

Mà bài vị đệ nhất của Tiềm Long Bảng, vẫn là Lâm Ngọc, mà không phải Hô Thiên Khiếu gã!

“Cửu Công chúa, ta cùng với Lâm Ngọc, cuối cùng sẽ có một trận chiến, không cần ngươi đi quan tâm!”

Hô Thiên Khiếu đem suy nghĩ trong nội tâm thu hồi, liếc nhìn Mạnh Thanh Ca, lạnh lùng nói.

“Về phần ngươi nói thứ hai Tiềm Long Bảng, đối chiến với thứ tám mươi mốt của Tiềm Long Bảng, ta nhận thấy không có gì không ổn!”

Hô Thiên Khiếu lạnh lùng cười cười, mang theo một tia đùa giỡn, liếc nhìn Mạnh Thanh Ca.

“Chắc hẳn ngươi cũng biết, bất kể là Lâm Ngọc, hay là Hô Thiên Khiếu ta, đều là từ một trăm tên Tiềm Long Bảng, dùng bậc thấp đi lên bậc cao, một đường chém giết đi tới vị trí hôm nay.”

“Mà Cửu Công chúa ngươi, càng là dùng không bảng chi thân, trực tiếp khiêu chiến thứ ba Tiềm Long Bảng, cầm xuống bài vị hôm nay!”

“Hừ hừ!” Hô Thiên Khiếu nghiền ngẫm bĩu môi một cái, “Như thế nào, Cửu Công chúa ngươi, có thể trực tiếp đối chiến với thứ ba Tiềm Long Bảng, Lâm Hải hắn không thể dùng vị trí thứ tám mươi mốt Tiềm Long Bảng, đối chiến với ta cái thứ hai này sao?”

“...” Mạnh Thanh Ca lập tức nghẹn lời, dù nàng miệng lưỡi lanh lợi, cũng bị nói có chút á khẩu không trả lời được.

Mà Hô Thiên Khiếu thì thừa dịp cái thời cơ này, hướng phía Lâm Hải khinh miệt cười.

“Tiểu tử, có giỏi mà nói, liền từ phía sau nữ nhân đi ra, cho lời nói thống khoái!”

“Ngươi, có dám cùng ta chiến một trận hay không?!”

Thanh âm của Hô Thiên Khiếu đột nhiên cất cao, âm thanh như kinh lôi, đã rơi vào trong tai mọi người.

Ánh mắt mọi người, tất cả đều hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Đối mặt với khiêu chiến của Hô Thiên Khiếu, xem hắn ứng đối như thế nào?

Sắc mặt Mạnh Thanh Ca đại biến, vừa muốn ngăn cản, lại bị Lâm Hải nhẹ nhàng đẩy sang một bên.

“Thanh ca, tốt rồi!”

“Chuyện kế tiếp, giao cho chính ta xử lý a!”

“Chỉ là một cái Hô Thiên Khiếu, Lâm Hải ta còn không để vào mắt, nếu gã đã tìm kích thích, ta sẽ nhượng cho gã hiểu được, khiêu chiến Lâm Hải ta, là một quyết định sai lầm cỡ nào!”

Nói xong, Lâm Hải tại trong vẻ mặt kinh ngạc nhìn soi mói của bọn người Mạnh Thanh Ca, chậm rãi đi tới trước mặt Hô Thiên Khiếu.

Thời điểm cách Hô Thiên Khiếu còn có khoảng ba mét, Lâm Hải ngừng lại.

Cúi đầu trầm tư một chút, Lâm Hải mới chậm rãi ngẩng đầu, nghiêng đầu liếc nhìn Hô Thiên Khiếu.

“Ngươi gọi Hô Thiên Khiếu?”

“Đúng vậy!” Hô Thiên Khiếu khẽ nâng cái cằm, ngạo mạn nói.

“Thứ hai Tiềm Long Bảng?” Lâm Hải như trước không đếm xỉa tới, nghiêng đầu nhàn nhạt hỏi.

“Không sai!” Hô Thiên Khiếu híp mắt, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lạnh thấu xương như đao!

“Tốt!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó mang theo một vòng giễu cợt nghiền ngẫm, hỏi.

“Khiêu chiến ta, nghĩ tới hậu quả sao?”

Hô Thiên Khiếu khẽ giật mình, sau đó khó thở mà cười, cái gọi là Lâm Hải này, cũng quá con mẹ nó có thể giả bộ a?

Sắc mặt phát lạnh, Hô Thiên Khiếu mang theo sát cơ nồng đậm, điềm nhiên nói.

“Hậu quả, tự nhiên là giết ngươi!”

Chương 1899: Sợ ngươi cũng không phải là gia gia của ngươi!

Lâm Hải nghe được, mang theo khinh thường thật sâu, xem thường lắc đầu.

“Người a, sợ nhất là không có tự mình hiểu lấy.”

Ngẩng đầu, đạm mạc liếc nhìn Hô Thiên Khiếu.

“Nói đi, đánh ở nơi nào?”

Hai mắt Hô Thiên Khiếu phát lạnh, cười lành lạnh nói.

“Trung tâm quảng trường, lôi đài sinh tử, có dám đi hay không?!”

Mạnh Thanh Ca ở bên cạnh nghe được, khuôn mặt đột nhiên biến đổi.

Lôi đài sinh tử ở trung tâm quảng trường, chính là địa phương để tất cả các thế lực lớn ở khu vực trung tâm, giải quyết tử thù.

Ở giữa tất cả thế lực lớn, một khi đã có cừu hận không thể hóa giải, đều lên bên trên lôi đài sinh tử để giải quyết.

Bên trên lôi đài sinh tử, phải do song phương tự nguyện, sinh tử chớ luận, mặc dù bị đối phương giết chết tại chỗ, thì bất luận kẻ nào cũng không cho phép nhúng tay, càng không thể sau đó tìm đối phương trả thù.

Hô Thiên Khiếu đưa ra ý quyết đấu bên trên lôi đài sinh tử cùng Lâm Hải, ý đồ rất rõ ràng, chính là không cho Mạnh Thanh Ca dùng thân phận Cửu Công chúa, bảo vệ Lâm Hải!

Một khi lên lôi đài sinh tử, gã muốn giết Lâm Hải, ai cũng cứu không được.

“Sự tình ở đâu, thì giải quyết ở đó, cần gì phải lên bên trên lôi đài sinh tử!”

Mạnh Thanh Ca sợ Lâm Hải không biết sâu cạn, liền đáp ứng Hô Thiên Khiếu, nên vội vàng cấp tốc nói ra.

Khóe miệng Hô Thiên Khiếu nhếch lên, nhàn nhạt cười lạnh, nhìn cũng không liếc nhìn Mạnh Thanh Ca, chỉ là tràn ngập mỉa mai nhìn xem Lâm Hải.

“Lôi đài sinh tử, liền hỏi ngươi có dám hay không?!”

“Lâm Hải, đừng đáp ứng hắn!” Mạnh Thanh Ca vội vàng tại bên người Lâm Hải, nhỏ giọng lo lắng nói.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, hướng phía Mạnh Thanh Ca quăng qua một cái ánh mắt yên tâm.

Sau đó, ngẩng đầu đạm mạc liếc nhìn Hô Thiên Khiếu, lạnh lùng nói.

“Có gì không dám, sợ ngươi cũng không phải là gia gia của ngươi!”

“Hừ, coi như ngươi còn có chút cốt khí, vậy thì...” Hô Thiên Khiếu vừa nói một nửa, đột nhiên sắc mặt cứng đờ, sau đó giận tím mặt.

Con mẹ nó, sợ ta không phải gia gia ta?

Mẹ nó cái này gọi là lời nói gì!

Cái Lâm Hải này, quá con mẹ nó không phải thứ gì rồi, không để ý đã bị hắn chiếm được tiện nghi!

“Người sắp chết, vẫn không quên sính miệng lưỡi!”

“Đi thôi!”

Con mắt Hô Thiên Khiếu sững sờ, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Chờ một chút!”

Mạnh Thanh Ca vội vàng đem Lâm Hải ngăn lại, sau đó mang theo vẻ mặt u oán, tức giận liếc nhìn Lâm Hải.

“Nói cho ngươi không được đáp ứng, ngươi làm sao lại không nghe ni?!”

Mạnh Thanh Ca quả thực nhanh sắp điên, Lâm Hải muốn lên lôi đài sinh tử, liền cả nàng đều không có biện pháp cứu Lâm Hải rồi.

“Cửu Công chúa, Lâm Hải cũng đã đáp ứng, ngươi không cần nhiều chuyện đi à nha?”

Hô Thiên Khiếu vẻ mặt khó chịu, nhìn Mạnh Thanh Ca, lạnh lùng nói.

“Hừ, hắn đã đáp ứng thì như thế nào, lại chưa nói phải lập tức quyết đấu!”

“Lâm Hải là bằng hữu của ta, mấy ngày nay phải chơi với ta, các ngươi quyết đấu, ba ngày sau hãy nói!”

Hô Thiên Khiếu biến sắc, trở nên âm trầm xuống.

“Cửu Công chúa, ngươi đây là cố tình gây sự rồi!”

“Ta cố tình gây sự đó, ngươi có thể làm gì ta?” Mạnh Thanh Ca mặt lạnh lấy, trừng tròng mắt nói ra.

“Ngươi!” Hô Thiên Khiếu lập tức chán nản, trừng mắt nhìn Mạnh Thanh Ca, tức đến bộ ngực phập phồng một hồi.

Cái Mạnh Thanh Ca này, thật sự là quá càn quấy rồi, cái này không phải bày rõ ra quấy rối sao?

“Ngươi cái gì mà ngươi! Quyết đấu đặt ở ba ngày sau đó, trong lúc đó ai cũng không cho động Lâm Hải, nếu không trước hết giết ta đã!”

Nói xong, khuôn mặt Mạnh Thanh Ca như sương lạnh, không hề xem bất luận kẻ nào, lôi kéo Lâm Hải đi ra ngoài.

“Tránh ra!”

Thấy Hô Thiên Khiếu bất động ngăn cản tại đó, con mắt Mạnh

Thanh Ca phát lạnh, lạnh lùng như băng quát.

“Cửu Công chúa, ngươi có phải có chút quá hay không?!”

“Quá con em ngươi!” Mạnh Thanh Ca khẽ kêu một tiếng, đưa tay một chưởng, hướng phía ngực Hô Thiên Khiếu liền chụp tới.

Lông mày Hô Thiên Khiếu rồi đột nhiên nhảy dựng, một chưởng này của Mạnh Thanh Ca, đã không lưu tình chút nào, chính là mười phần sát chiêu!

Nếu như Hô Thiên Khiếu không tránh né, mặc dù dùng tu vi của gã, cũng phải bị mất mạng tại chỗ.

“Thảo! Cái đàn bà thúi này!”

Ttrong nội tâm Hô Thiên Khiếu thầm mắng một tiếng, rồi lại không dám chống cự, sợ gã vừa ra tay, Mạnh Thanh Ca nhân thể trang cái trọng thương, lừa bịp gã một vố.

Dù sao Mạnh Thanh Ca chính là người của hoàng thất, mặc kệ thương thực hay thương giả, Hô gia gã đều có tội mạo phạm Hoàng gia.

Bất đắc dĩ, Hô Thiên Khiếu đành phải lóe thân ảnh lên, hướng phía bên cạnh nhượng bộ.

Thừa cơ hội này, Mạnh Thanh Ca lôi kéo Lâm Hải, ra khỏi phòng.

Bọn người Ma Tôn Hứa Thế Nguyên, cũng theo sát phía sau, tại trong ánh nhìn soi mói phẫn nộ của người Hô gia, bình yên thoát thân.

“Lâm Hải!”

Vừa đến trên đường cái, từ chỗ sân thượng lầu năm của nhà trọ Thiên Thịnh, Hô Thiên Khiếu quát lớn một tiếng!

Lâm Hải dừng bước lại, mang theo một tia đùa giỡn, ngẩng đầu nhìn lại.

“Đừng tưởng rằng, có Cửu Công chúa che chở, Hô gia sẽ bỏ qua cho ngươi!”

“Ba ngày này, Hô gia sẽ mật thiết giám thị hành động của ngươi, ngươi đừng nghĩ nhân cơ hội đào thoát!”

“Ba ngày sau, lôi đài sinh tử, sẽ là tử địa của ngươi!”

Nói xong, Hô Thiên Khiếu lại nhìn về phía Mạnh Thanh Ca, lạnh lùng cười.

“Cửu Công chúa, ba ngày sau, ngươi nếu lại ngăn trở, Hô gia ta tất sẽ hướng Quốc chủ đại nhân, lấy cái công đạo!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hướng phía Hô Thiên Khiếu nhún vai.

“Cũng đã sớm nói, sợ ngươi cũng không phải là gia gia của ngươi!”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Hô Thiên Khiếu thiếu chút nữa một đầu từ trên lầu năm ngã xuống đến, sắc mặt lập tức đen như sắt!

“Hừ, hi vọng ba ngày sau, người còn có thể mạnh miệng như thế!”

Phanh!

Nói xong, Hô Thiên Khiếu tức đến một chưởng đem vòng bảo hộ trên sân thượng, đập thành mảnh vỡ, mặt đen lên quay người ly khai.

“Cái kia, hư hao của công phải bồi thường a!”

“Ai, người này như thế nào không có tố chất như vậy ni!”

Lâm Hải bỗng nhiên dắt cổ, tại trên đường cái hô to một tiếng, sau đó mặt mũi tràn đầy xem thường, lắc đầu thở dài nói.

Phốc!

Hô Thiên Khiếu vừa đi hai bước, dưới chân liền lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, tức đến răng đều nhanh cắn nát.

Ngươi mẹ nó, đó là dạng người nào, nói chuyện như thế nào tổn hại như vậy a!

“Ba ngày sau, ta sẽ cho ngươi hối hận, vì hết thảy đã làm hôm nay!”

Hô Thiên Khiếu nắm chặt hai đấm, hai mắt lăng lệ ác liệt như đao, lồng ngực dĩ nhiên tất cả đều là lửa giận!

Mà trên đường cái, những người đi đường đi ngang qua, giờ phút này lại cũng đã ngừng chân lại, có nhiều hưng phấn nhìn chăm chú lên bọn người Lâm Hải, nghị luận nhao nhao.

“Đậu phộng, tình huống như thế nào, ta như thế nào có chút mộng bức à?”

“Ba ngày sau, lôi đài sinh tử, Hô gia Hô Thiên Khiếu, muốn cùng Lâm Hải quyết chiến!”

“Hô Thiên Khiếu, Lâm Hải? Danh tự như thế nào quen thuộc như thế?”

“Ngươi ngu xuẩn a, Hô Thiên Khiếu là thứ hai Tiềm Long Bảng, Lâm Hải là tám mươi mốt Tiềm Long Bảng, có thể không quen sao?”

“Đậu phộng, còn không phải sao?! Cao thủ Tiềm Long Bảng quyết đấu a. Cái này mẹ nó có nhìn!”

Mọi người lập tức hưng phấn lên, trong lúc nhất thời tin tức lan truyền nhanh chóng.

Tin tức ba ngày sau đó, Lâm Hải muốn cùng Hô Thiên Khiếu, tại lôi đài sinh tử quyết chiến, lập tức kinh động đến cả khu vực trung tâm, cơ hồ mọi người đều biết.

Mà Lâm Hải với tư cách người trong cuộc, giờ phút này đang ngồi ở trong phòng khách của một nhà khách sạn, khóc không ra nước mắt nhìn xem Mạnh Thanh Ca ở đối diện.

Mạnh Thanh Ca giờ phút này hai tay chống nạnh, một chân dẫm nát trên mặt ghế, đôi mắt dễ thương trừng nhìn Lâm Hải, tức đến bộ ngực không ngừng phập phồng, còn kém nhào tới cắn Lâm Hải hai cái rồi!

“Cho ngươi đừng đáp ứng, cho ngươi đừng đáp ứng, ngươi làm sao lại không nghe lời như vậy ni!”

“Người nọ là ai, Hô Thiên Khiếu a, là Hô Thiên Khiếu thứ hai Tiềm Long Bảng a!”

“Ngươi cùng gã quyết đấu, đây không phải là tìm đường chết ư!”

Mạnh Thanh Ca càng nói càng tức, càng tức càng nhanh.

“Ngươi nói ngươi a, nếu như không đáp ứng, cho ta một chút thời gian, ta chưa hẳn cứu không được ngươi!”

“Nhưng này thì tốt rồi, ngươi đã đáp ứng ba ngày sau đó quyết đấu, còn là trên lôi đài sinh tử, bổn Công chúa muốn cứu ngươi cũng không biết như thế nào cứu được.”

Nhìn bộ dáng Mạnh Thanh Ca vừa tức lại gấp gáp, Lâm Hải chẳng những không não, ngược lại trong nội tâm lại là ôn hòa một hồi.

Hắn có thể cảm giác được, lo lắng của Mạnh Thanh Ca đối với mình, là phát ra từ thiệt tình.

“Thanh ca, thật không nghĩ tới, ngươi nha còn là một Công chúa!”

“Lại nói, Công chúa của Thiên Vận Quốc chúng ta, đều là nữ hán tử như ngươi vậy sao?”

Lâm Hải nghiêng đầu, trêu đùa.

“Ngươi câm miệng cho ta a!” Mạnh Thanh Ca vẻ mặt im lặng trừng Lâm Hải, “Đến lúc nào rồi, ngươi còn có tâm tư đùa giỡn ta!”

Mạnh Thanh Ca lo lắng đi qua đi lại hai vòng, sau đó bỗng nhiên cắn răng một cái.

“Chỉ có thể như thế!”

Nói xong, Mạnh Thanh Ca đột nhiên khẽ vươn tay, đem áo dây thắt lưng, cởi xuống dưới.

“Đậu phộng!”

Lâm Hải thấy thế, thoáng cái liền nhảy lên, sau đó nhút nhát e lệ nói.

“Công chúa điện hạ, ngươi là muốn sủng hạnh ta sao?”

Chương 1900: Nhũ danh của người ta, gọi là Đại Đinh Đương!

Mạnh Thanh Ca khẽ giật mình, sau đó xông lại, hướng phía Lâm Hải liền nện một chầu.

“Phi! Nghĩ ngược lại thật đẹp!”

Vừa nói, Mạnh Thanh Ca dĩ nhiên đem áo ngoài cởi, lộ ra áo giáp nhuyễn ti rực rỡ ánh vàng ở bên trong.

Giơ tay lên, trên chỗ bả vai nhẹ nhàng nhấn một cái, áo giáp thoát ly, Mạnh Thanh Ca thò tay đưa cho Lâm Hải.

“Ách...”

Vẻ mặt Lâm Hải mờ mịt, lập tức mộng ép.

“Nhìn cái gì vậy, cầm a!”

Mạnh Thanh Ca đưa tay đem áo ngoài mặc vào, phủ lên vai cùng cánh tay đã lộ trần, vẻ mặt im lặng hướng phía Lâm Hải nói ra.

“A!”

Lâm Hải yếu ớt nhẹ gật đầu, đem áo giáp nhuyễn ti nhận vào trong tay, lập tức một cỗ mùi thơm ngát của thiếu nữ đập vào mặt, lại để cho trong nội tâm Lâm Hải nhịn không được rung động.

Bất quá rất nhanh, nội tâm Lâm Hải bắt đầu rung động, bởi vì trong đầu của hắn, đột nhiên vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

“Cái áo giáp này, là Tiên khí!” Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

Pháp bảo loại hình phòng ngự, luôn luôn cực kỳ rất thưa thớt, mà cấp bậc Tiên khí liền càng không cần phải nói.

Đây chính là luận với loại Tiên khí võ khí, còn muốn trân quý hơn nhiều a!

Không thể tưởng được Mạnh Thanh Ca tùy thân vậy mà xuyên lấy áo giáp Tiên khí, không hổ là Công chúa, quả nhiên tài đại khí thô a!

Đương đương đương đương!

Ngay tại Lâm Hải thời khắc ngây người, trên mặt đất đột nhiên truyền đến một hồi tiếng vang, Lâm Hải cúi đầu xem xét, lập tức mộng bức.

Chỉ thấy trên mặt đất, nào đao, kiếm, hộp mực đóng dấu, phù lục, cái búa...

Đủ loại thứ đồ vật, bị Mạnh Thanh Ca ném đầy đất, mỗi một kiện vật phẩm, đều tản ra lực lượng khủng bố làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động.

Lâm Hải thế nhưng mà là người biết hàng, hắn kinh hãi phát hiện, những thứ đồ vật đầy đất này, rõ ràng không có một kiện là phàm vật!

Mặc kệ là một kiện nào, sau khi cầm ra ngoài, tuyệt đối đều là giá trị liên thành, thậm chí giống như có thể khiến cho nổi lên một phen cướp đoạt gió tanh mưa máu.

“Mẹ nó, thổ hào a!”

Con mắt Lâm Hải lập tức liền thẳng, cái Mạnh Thanh Ca này cũng quá giàu có rồi.

Coi như mình, chỉ sợ đều không nhất định có bảo vật nhiều hơn nàng.

Không khỏi, Lâm Hải ngẩng đầu, vẻ mặt khiếp sợ mà hỏi.

“Thanh Ca, ngươi có phải còn có cái nhũ danh hay không?”

Mạnh Thanh Ca sững sờ, sau đó nhẹ gật đầu.

“Có a!”

“Cái kia, có phải gọi là Tiểu Đinh Đương (*Tiểu Đinh Đương = Doraemon) hay không?” Lâm Hải yếu ớt hỏi.

Hắn thật sự không nghĩ ra được, ngoại trừ Tiểu Đinh Đương, còn có ai có thể tùy tiện móc ra nhiều bảo bối như vậy rồi.

“Tiểu con em ngươi a, bổn Công chúa chỗ nào tiểu (nhỏ) hả!” Mạnh Thanh Ca liếc trắng Lâm Hải.

“Nhũ danh của người ta, gọi là Đại Đinh Đương, nhớ kỹ, là đại, không phải tiểu!!!”

Phốc!

Lâm Hải nghe được, thiếu chút nữa phun ra, nhìn xem Mạnh Thanh Ca, vẻ mặt dở khóc dở cười.

Mẹ nó, thật đúng là gọi là Đinh Đương a!

Hơn nữa còn là Đại Đinh Đương!

Là tỷ tỷ của Tiểu Đinh Đương a?

Không không không, Thanh Ca là nữ hán tử hào phóng như vậy, hẳn là ca ca của Tiểu Đinh Đương a!

“Này, ngươi có cái biểu lộ gì a?!” Mạnh Thanh Ca trừng mắt, vẻ mặt cảnh giác mà hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là cảm thấy cái nhũ danh này của ngươi, nhiều người biết tới a!” Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái, tán thán nói.

“Nhiều người con em ngươi a, nói cho ngươi biết rồi, là Đại Đinh Đương!”

Mạnh Thanh Ca liếc trắng Lâm Hải, sau đó hướng đống đồ vật trên mặt đất kia nhất chỉ, thở dài.

“Huynh đệ, bảo vật trên toàn thân ta, đều ở đây rồi.”

“Còn có ba ngày thời gian, nắm chặt làm quen một chút a!”

Lâm Hải sững sờ, “Cái ý tứ gì à?”

“Còn có thể là cái ý tứ gì?” Mạnh Thanh Ca vẻ mặt im lặng, “Chẳng lẽ, ta nhìn ngươi đi chịu chết a!”

Lâm Hải khẽ giật mình, lập tức đã hiểu rõ, sau đó trong nội tâm bỗng nhiên dâng lên cảm động thật sâu.

Náo loạn cả buổi, Mạnh Thanh Ca đem những bảo vật giá trị liên thành này, tất cả đều lấy ra phóng tại trước mặt của mình.

Thậm chí, liền cả áo giáp thiếp thân, đều giao cho mình.

Dĩ nhiên là vì để cho mình ở lúc quyết đấu cùng Hô Thiên Khiếu, nhiều thêm một tia cơ hội bảo vệ tánh mạng!

“Thanh Ca, ta...” Lâm Hải không biết vì sao, con mắt thậm chí có chút ít ướt át.

Mạnh Thanh Ca đường đường là thân phận Công chúa, vì mình người huynh đệ không tính là quen biết quá lâu này, lại có thể làm được đến một bước này.

Lâm Hải đã không biết, dùng cái ngôn từ gì, để diễn tả cảm thụ trong nội tâm lúc này.

“Ngươi cái gì ngươi a!” Mạnh Thanh Ca tức giận liếc nhìn Lâm Hải.

“Ta từng bước từng bước giới thiệu cho ngươi thoáng một phát a!”

Mạnh Thanh Ca nói xong, liền chỉ chỉ kiện áo giáp nhuyễn ti vốn ở trong tay Lâm Hải kia

“Đây là áo giáp thiếp thân mà ông nội của ta tặng cho ta, đừng nhìn nó mềm nhũn, đây chính là một kiện Tiên khí a!”

“Mặc nó vào, có thể ngăn cản một kích của Hóa Thần!”

Mạnh Thanh Ca nói đến đây, lông mày đen không khỏi có chút nhíu lại.

“Nhưng ngươi đừng bởi vì đã có nó, mà trong lòng liền còn có may mắn.”

“Trong tay Hô Thiên Khiếu cũng có Tiên khí, chưa hẳn là không phá nổi cái áo giáp phòng ngự này.”

Giới thiệu xong áo giáp, Mạnh Thanh Ca lại đem đống đồ vật trên mặt đất kia, bắt đầu giới thiệu từng cái từng cái cho Lâm Hải.

“Cái này là Liễu Diệp Đao của ta, cũng là Tiên khí, là lúc ta tiến giai Nguyên Anh cảnh, ông nội của ta tặng cho ta.”

“Đây là Lôi Quang Kiếm, có thể biến ảo tia chớp Thần Lôi, công kích lăng lệ ác liệt, cũng là Tiên khí.”

“Đây là Thanh Nham Phù, sau khi tế ra có thể biến ảo thành một tòa núi lớn, ngăn cản trước người chống cự công kích.”

“Đây là...”

Mỗi khi Mạnh Thanh Ca giới thiệu xong một kiện, để lại vào trong Túi Trữ Vật, một mực giới thiệu hơn mười phút, mới đưa toàn bộ bảo vật, đều giới thiệu xong.

Sau đó, đem Túi Trữ Vật hướng phía trước mặt Lâm Hải đưa qua.

“Cho, cầm a!”

Lâm Hải nhìn khuôn mặt hơi lo lắng của Mạnh Thanh Ca, trong nội tâm như là tắm rửa trong suối nước nóng, ôn hòa nói không nên lời.

“Thanh Ca, làm gì đối với ta tốt như vậy?” Lâm Hải cười khổ nói.

“Nói nhảm, ai bảo chúng ta là huynh đệ!” Mạnh Thanh Ca vừa trừng mắt, nói ra.

Lâm Hải nhìn Mạnh Thanh Ca hồi lâu, mới trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Đúng, chúng ta là huynh đệ!”

“Hảo huynh đệ cùng sinh cùng tử, bất ly bất khí tốt!” Lâm Hải vô cùng trịnh trọng nói.

“Ồ ~” Mạnh Thanh Ca nghe xong, lập tức ôm cánh tay, nổi lên một tiếng nổi da gà.

“Ngươi mẹ nó không buồn nôn a, còn cùng sinh cùng tử, bất ly bất khí, khiến cho tựa như ngươi là tiểu tình nhân của ta vậy!”

Lâm Hải bị một câu của Mạnh Thanh Ca, cũng làm cho tức cười, nhưng nội tâm Lâm Hải, lại đem câu nói vừa rồi kia, lần nữa lập lại một lần.

“Hảo huynh đệ cùng sinh cùng tử, bất ly bất khí tốt!”

Mạnh Thanh Ca có thể vô tư, đem pháp bảo toàn thân, đều lấy ra cho Lâm Hải ứng đối nguy cơ như vậy.

Lâm Hải tự hỏi, đổi lại là chính bản thân hắn, đều chưa hẳn đã làm được.

Bằng vào điểm này, phần thiệt tình đối với huynh đệ này của Mạnh Thanh Ca, lại để cho Lâm Hải cảm động thật sâu.

Tính cách của Lâm Hải, từ trước đến nay là người kính ta một thước, ta kính người một trượng, nhận một ngụm nước, báo một nguồn suối!

Mạnh Thanh Ca đối đãi với chính mình như thế, Lâm Hải dĩ nhiên đem Mạnh Thanh Ca, vạch đến hàng ngũ sinh tử chi giao.

Đồng thời nội tâm đã hướng Mạnh Thanh Ca hứa hẹn, ngày khác nếu như Mạnh Thanh Ca gặp nạn, hoặc là có thời điểm cần dùng đến chính mình, dù là cách xa thiên sơn vạn thủy, núi đao biển lửa, Lâm Hải cũng quyết không chối từ, tương trợ to lớn!

Câu cùng sinh cùng tử, bất ly bất khí kia, cũng không phải đơn giản chỉ là nói!

Mang theo Túi Trữ Vật nặng trịch trong tay, Lâm Hải hướng phía Mạnh Thanh Ca, lộ ra một cái dáng tươi cười cảm kích.

“Thanh Ca, những chí bảo tùy thân của ngươi này, mỗi một kiện đều rất ngưu bức a!”

“Đó là đương nhiên a!” Mạnh Thanh Ca nhẹ gật đầu, “Nếu không ngươi cho rằng, vị trí thứ ba trên Tiềm Long Bảng của ta, là có được như thế nào?”

“Chỉ bằng vào thực lực của bản thân ta, có thể tiến vào trong hai mươi thứ hạng đầu cũng đã không tệ rồi, sở dĩ đem thứ ba đều làm tới, hơn phân nửa công lao đều là dựa vào pháp bảo.”

Nói đến đây, sắc mặt Mạnh Thanh Ca, lần nữa ngưng trọng lên, thở dài.

“Bất quá, Hô Thiên Khiếu lại không giống vậy, gã đứng hàng thứ hai Tiềm Long Bảng, dựa vào cũng là thực lực chân chính a!”

“Lâm Hải!” Mạnh Thanh Ca mạnh mẽ quay đầu, nghiêm túc nhìn xem Lâm Hải.

“Dựa vào những pháp bảo này, ngươi đối chiến với Hô Thiên Khiếu có lẽ có một đường sinh cơ.”

“Nhưng, ngươi cũng quyết không thể phớt lờ, bởi vì pháp bảo của Hô Thiên Khiếu, chưa hẳn đã ít hơn ta!”

Lâm Hải nhìn bộ dạng nghiêm túc của Mạnh Thanh Ca, không khỏi cười nhạt một tiếng.

“Thanh Ca, yên tâm đi!”

“Ý tốt của ngươi, ta nhận được! Nhưng những pháp bảo này, ta không dùng được!”

Lâm Hải nói xong, đem Túi Trữ Vật tràn đầy pháp bảo, thả lại vào trong tay Mạnh Thanh Ca.

Sau đó, ánh mắt lẫm liệt, một cỗ khí thế đánh đâu thắng đó, đằng không mà lên.

“Bởi vì, ta giết Hô Thiên Khiếu như giết gà!”

Chương 1901: Tỉnh lại tám khỏa Địa Sát Tinh!

Mạnh Thanh Ca khẽ giật mình, sau đó vẻ mặt sụp đổ hô.

“Huynh đệ, đều là người một nhà, ngươi nha cũng đừng trang bức nữa được không?”

“Còn giết Hô Thiên Khiếu như giết gà, ngươi nói ngược a?”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cười khổ, chính mình phải nói như thế nào cùng Mạnh Thanh Ca, nàng mới có thể tin đâu?

Vẻ mặt nghiêm túc nhìn xem Mạnh Thanh Ca, Lâm Hải thản nhiên nói.

“Thanh Ca, ta không ngốc, sẽ không làm sự tình không nắm chắc, ngươi cứ yên tâm đi!”

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh lấy ra, đặt ở trước mặt Mạnh Thanh Ca.

“Đây là cái gì?” Mạnh Thanh Ca sững sờ.

“Thần khí!” Lâm Hải mặt không biểu tình, bộ dáng thập phần trang bức.

Phốc!

“Khanh khách, ngươi thực có thể trêu chọc, còn Thần khí, nghe đều chưa nghe nói qua.” Mạnh Thanh Ca vẻ mặt không tin.

Lâm Hải triệt để bó tay rồi, ca ca nói thật, như thế nào con mẹ nó lại không ai tin đấy.

Ông!

Sau một khắc, trong cơ thể Lâm Hải đột nhiên tách ra Tinh Thần Chi Lực, một chút hào quang Tinh Thần trong chốc lát che kín gian phòng!

Vèo!

La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, lăng không bay lên, phiêu phù trên không, một cỗ lực lượng Tinh Thần kinh khủng, lập tức bao phủ mà xuống, lại để cho Mạnh Thanh Ca hoảng sợ biến sắc.

Nhưng mà, còn chưa chờ Mạnh Thanh Ca làm ra phản ứng, Lâm Hải liền thu lại Tinh Thần Chi Lực, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh bay trở xuống trên mặt đất, hào quang ảm đạm, trở nên bình thản không có gì lạ.

Nhưng là, Mạnh Thanh Ca giờ phút này, lại là khuôn mặt khiếp sợ, hoàn toàn không dám xem nhẹ cái Tinh La Bàn này rồi.

Vừa rồi, Tinh Thần Chi Lực khổng lồ kia, làm cho nàng có loại cảm giác giống như mất phương hướng trong bầu trời đêm.

Thậm chí, có mấy đạo uy áp cực kỳ khủng bố, làm cho nàng không rét mà run, như lâm đại địch.

“Đây là cái pháp bảo gì?”

Sau khi sợ run nửa ngày, Mạnh Thanh Ca mới mang theo kiêng kị thật sâu, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Bảo vật này, tên là La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, có thể dùng Tinh Thần Chi Lực, triệu hoán ngôi sao trên không trung tiến hành công kích, uy lực cường đại vô cùng, có thể miểu sát Địa Tiên!”

“Cho nên, có bảo vật này nơi tay, Hô Thiên Khiếu căn bản không chịu nổi một kích!”

Lâm Hải đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh cầm trong tay, mang trên mặt dáng tươi cười thong dong trấn định, nói ra.

“Có thể miểu sát Địa Tiên?” Mạnh Thanh Ca biến sắc, lộ ra khuôn mặt kinh hỉ.

Tuy nàng dựa vào những pháp bảo kia của mình, cũng có thể miểu sát Địa Tiên tầm thường, nhưng này cũng đã là cực hạn của nàng.

Nếu như Lâm Hải dựa vào cái Tinh La Bàn này cũng có thể làm được, vậy cái Tinh La Bàn này ít nhất không thể chênh lệch so với pháp bảo của nàng.

“Cho nên, ngươi cứ yên tâm đi!”

Lâm Hải vẻ mặt tự tin nhún vai, lần nữa đem Túi Trữ Vật, đút vào trong tay Mạnh Thanh Ca.

Mạnh Thanh Ca cầm Túi Trữ Vật, nhìn Lâm Hải nửa ngày, sau đó mạnh mẽ nhào lên, đem Lâm Hải điên cuồng đánh một trận!

“Ngươi choáng nha, có bảo vật lợi hại như vậy còn không sớm lấy ra, làm hại bổn Công chúa đem áo giáp thiếp thân đều thoát!”

“Nói, có phải ngấp nghé sắc đẹp của bổn Công chúa, đã sớm muốn nhìn một chút da thịt tuyết non của bổn Công chúa rồi hay không, ngươi cái đại lưu manh, ta khinh bỉ ngươi!!!”

Lâm Hải ôm đầu ngồi xổm trong góc, mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

Huynh đệ, là ngươi choáng nha một lời không hợp liền lột y phục, căn bản không có cho ta cơ hội nói chuyện có được không?

Hai người đùa giỡn một hồi, Mạnh Thanh Ca mới vẻ mặt ngưng trọng nhìn xem Lâm Hải.

“Thật sự không cần những pháp bảo này của ta sao?”

“Thật sự không cần!” Lâm Hải lắc đầu.

“Cái kia, nếu không đem khôi giáp của ta mặc vào?”

“Ta không mặc quần áo nữ nhân!” Lâm Hải lần nữa lắc đầu.

“Thật thơm, ngươi ngửi, hơn nữa, mặc vào tổng tốt hơn so với chết!”

“Chết cũng không mặc!” Lâm Hải đầu lắc mạnh hơn rồi.

“Vậy thì chết đi!!!”

Mạnh Thanh Ca lập tức hóa thân thành mãnh hổ, nhào tới...

Kẹt kẹt!

Cửa mở.

Túy Tửu Tiên vừa thấy Mạnh Thanh Ca đem Lâm Hải áp dưới thân thể, lập tức vẻ mặt mộng bức.

“Ách... Đi nhầm rồi, các ngươi tiếp tục!”

“Tiếp tục con em ngươi a!” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy im lặng, “Không phải như ngươi nghĩ!”

Mạnh Thanh Ca cũng nhảy dựng lên, mặt không biểu tình đi đến trước mặt Túy Tửu Tiên.

“Không, không có việc gì... Hắn ngứa da, cần ăn đòn!”

Nói xong, Mạnh Thanh Ca chắp tay sau lưng, nghênh ngang rời đi, khiến Túy Tửu Tiên nhìn mà vẻ mặt mộng bức.

“Chà mẹ nó, Lâm Hải lão đệ, cái tình huống gì à? Bị chinh phục?”

Túy Tửu Tiên vội vàng chạy đến trước mặt Lâm Hải, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi mà cười cười nói.

Lâm Hải vẻ mặt im lặng trợn mắt trắng không còn chút máu, tức giận nói.

“Huynh đệ mà dễ dàng bị chinh phục như vậy sao?”

Túy Tửu Tiên sững sờ, sau đó vô cùng rất nghiêm túc cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Phải!”

Phốc!

Lâm Hải ngửa mặt ngã quỵ.

“Tìm ta có chuyện gì a, sẽ không phải là muốn uống rượu a?”

Lâm Hải vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn xem Túy Tửu Tiên cười khổ nói.

Gặp được Túy Tửu Tiên cùng Ma Tôn, không đến thời gian một ngày, Hầu Nhi Tửu tồn kho của hắn, cũng là hạ thấp đến cực hạn a.

“Rượu tự nhiên là muốn uống.” Túy Tửu Tiên cười cười, bất quá rất nhanh, khôi phục vẻ mặt khuôn mặt nghiêm túc.

“Huynh đệ, cái này cho ngươi!”

Túy Tửu Tiên đem Trảm Tiên Hồ Lô cõng trên lưng, vô cùng ngưng trọng đưa tới trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải khẽ giật mình, “Cái ý tứ gì a, Túy Tửu Tiên đại ca?”

“Đừng giả bộ, huynh đệ!”

“Hôm nay ngưu bức ngươi thổi trúng có chút lớn, cái Trảm Tiên Phi Đao này, cầm lấy đi dùng a!”

Phốc!

Ai con mẹ nó khoác lác a!

Lâm Hải quả thực là say, như thế nào Mạnh Thanh Ca vừa đi, Túy Tửu Tiên lại lôi cái này ra.

Tuy là hảo tâm, nhưng là cũng quá xem thường huynh đệ đi à nha?

“Hảo ý tâm lĩnh, bảo bối lấy về, huynh đệ không cần!”

Lâm Hải mất cả buổi, mới đem Túy Tửu Tiên vẻ mặt nghi hoặc khích lệ rời đi.

Túy Tửu Tiên vừa đi, Hứa Thế Nguyên lại xuất hiện tại cửa ra vào của Lâm Hải.

“Hứa tiền bối, có chuyện gì sao?”

“Lâm công tử, cái Phong Thu Kiếm này, nếu không ngươi trước lấy về dùng a!”

“Kiếm đã đưa cho Hứa tiền bối, cầm lại để làm cái gì?” Lâm Hải vẻ mặt mộng bức.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy, công tử hôm nay thổi ngưu bức có chút lớn, nhiều thêm một kiện Tiên khí tại bên người, có lẽ có thể bảo vệ tánh mạng!”

Phốc!

Lâm Hải phun ra một búng máu, ngửa mặt ngã quỵ, hai mắt ngốc trệ nhìn lên trần nhà, sống không thể yêu.

Mẹ nó, vì cái gì, ca ca nói rõ ràng là lời nói thật, làm sao lại không ai tin ni!

Thật vất vả đem Hứa Thế Nguyên cũng khích lệ đi, Lâm Hải phanh cái khóa cửa lại, chuẩn bị ai gõ cũng không mở.

Cúi đầu nhìn La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh trong tay, Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể Lâm Hải, lập tức phi tốc lưu chuyển.

“Tiên Nhi đã từng nói qua, mỗi một ngàn năm đạo hạnh, là câu thông được một ngôi sao trong đó.”

“Hôm nay, ta đã có hơn tám nghìn năm đạo hạnh, theo đạo lý có thể câu thông với tám ngôi sao rồi!”

“Lúc trước, câu thông hai ngôi sao, là đối kháng được với Hóa Thần sơ kỳ Địa Tiên, hôm nay có tới tám khỏa, không biết sẽ cường đại đến mức nào?”

“Nghiêm túc suy đoán, diệt sát Hóa Thần trung kỳ có lẽ không hề có vấn đề a?”

Ông!

Sau một khắc, Lâm Hải trực tiếp đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh tế lên thiên không, trong mắt bùng lên tinh mang.

Oanh!

Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể Lâm Hải, giống như chảy ra, dâng lên mà ra.

Lúc trước hấp thu toàn bộ Tinh Thần Chi Lực của Thiên Dũng Tinh, Lâm Hải hôm nay thúc dục Tinh La Bàn, đã hoàn toàn không cần phảinữa mượn nhờ lực lượng của Tinh Vẫn Thạch nữa.

Đột nhiên, cảnh tượng trước mắt Lâm Hải biến đổi, một mảnh đen kịt, phảng phất như đi tới trong bầu trời đêm mênh mông.

Ông!

Hai ngôi sao đã sớm câu thông qua trước đó, lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, cùng Lâm Hải sinh ra liên hệ vô cùng thân mật.

Bất quá, hứng thú của Lâm Hải ở giờ phút này, lại tại phía trên những ngôi sao lờ mờ như cũ khác.

“Thử một chút!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, cảnh tượng xa xa đột nhiên phảng phất bị kéo đến gần hơn bình thường, những ngôi sao lờ mờ kia, bắt đầu hướng phía Lâm Hải, phi tốc tới gần.

Ông!

Đột nhiên, một ngôi sao sáng lên.

“Địa Kiệt Tinh!”

Trong đầu Lâm Hải, lập tức hiện ra cái tên của ngôi sao này, cũng sinh ra liên quan vi diệu.

“Địa Hùng Tinh!” Lại một ngôi sao sáng lên.

“Địa Uy Tinh!”

“Địa Anh Tinh!”

“Địa Cuồng Tinh!”

“Địa Tẩu Tinh!”

Oanh!

Sau khi khỏa ngôi sao thứ tám sáng lên, trong đầu Lâm Hải ông một tiếng, lập tức khôi phục thanh minh!

Sau đó, một cỗ Tinh Thần Chi Lực kinh khủng, từ trong Tinh La Bàn phóng xuất ra, cùng Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể Lâm Hải, nối liền làm một thể! Hai mắt Lâm Hải tinh mang tách ra, thâm thúy như như sao trời, cả người bị tinh quang bao phủ, khí thế uy nghiêm, giống như Tinh Không Chiến Thần!

Chương 1902: Đi, theo ta đi đánh lôi đài!

“Tám khỏa ngôi sao, lực lượng thật là khủng khiếp!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm mừng thầm.

Nếu tám khỏa ngôi sao này đồng loạt rơi xuống, uy lực thậm chí vượt qua uy lực của Truy Nhật Cung.

Phải biết rằng, mũi tên mà Truy Nhật Cung bắn ra, thế nhưng mà không giống bình thường.

Mũi tên là do Tử Lôi Thần Long Tí cùng Kim Chi Đạo đại viên mãn biến ảo ra, thi triển Thiên giai Thượng phẩm Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn, lợi dụng Tiên khí Trung phẩm Trục Nhật Cung thuộc tính Kim bắn ra, cơ hồ là liên tiếp tăng thêm thuộc tính.

Cho dù là so sánh cùng đại chiêu giữ nhà Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ của Lâm Hải, cũng đều không kém bao nhiêu.

Không thể tưởng được cái La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh này, vừa mới câu thông một phần chín ngôi sao, liền có uy lực như thế.

Thần khí, quả nhiên không hổ là Thần khí a!

“Xem ra chính mình, mới vừa rồi còn đánh giá thấp uy lực của cái Tinh La Bàn này.”

“Tám khỏa ngôi sao rơi xuống, miểu sát Hóa Thần sơ kỳ dễ dàng, mặc dù là Hóa Thần hậu kỳ, cũng mơ tưởng lấy được bỏ đi, thậm chí ngay cả Đại Thừa tôn sư, cũng chưa chắc không thể chống lại!”

Ông!

Lâm Hải đem Tinh Thần Chi Lực tán đi, đem Tinh La Bàn đã thu vào Luyện Yêu Hồ, nụ cười trên mặt, càng thêm tự tin.

“Đối phó với một cái Hô Thiên Khiếu, căn bản không cần ra át chủ bài, một cái Tinh La Bàn, đủ để dậy gã làm người!”

Lâm Hải thoả mãn nhẹ gật đầu, quay người lại chuẩn bị đi ra ngoài.

Thế nhưng mà vừa quay đầu lại, Lâm Hải liền sợ tới mức trực tiếp nhảy dựng lên.

“Ai u ta thảo!”

Chỉ thấy một người, không biết từ lúc nào, vậy mà đứng ở phía sau của mình.

Lâm Hải rõ ràng một chút cũng không có phát giác được.

Chờ sau khi thấy rõ bộ dạng của người này, mặt mũi Lâm Hải tràn đầy bất đắc dĩ cười khổ nói.

“Ma Tôn tiền bối, ngươi chừng nào thì vào?”

“Xin nhờ ngươi lần sau đến, thì sớm chào hỏi, rất dễ dàng hù chết người!”

Ma Tôn mặt không biểu tình, cũng không tiếp lời nói của Lâm Hải, mà là mang theo một tia kinh ngạc, mở miệng nói.

“Tinh Thần Chi Đạo của ngươi, rất có chút thành tựu!”

“Ha ha, quá khen!” Lâm Hải cười nói, nhưng trong lòng không cho là đúng.

Nói giỡn, cũng không nhìn một chút ca ca tại bên trên Tinh Thần Chi Đạo, tu hành là công pháp gì?

Tinh Thần Luyện Thể Quyết!

Đây chính là do Bắc Cực Tử Vi Đại Đế trên Thiên Đình tự tay sáng chế, chính mình lại là một trong Bát Đại Thánh Thể của Tam giới -Tinh Thần Thánh Thể, nếu lại không có điểm thành tựu, cái kia còn nói qua được sao.

“Cái Tinh La Bàn của ngươi vừa rồi, là Thần khí a?”

Ma Tôn lần nữa mở miệng, chỉ có điều lúc này đây, mặt mũi của y thoáng cái trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Lâm Hải cả kinh, không thể tưởng được Ma Tôn vậy mà nhìn ra cấp bậc của Tinh La Bàn.

“Đúng vậy, đúng là Thần khí!”

Lâm Hải cũng không có giấu diếm, tại trước mặt bực đại năng như Ma Tôn mà nói dối, thì không có bất kỳ ý nghĩa gì.

“Cho ta xem một chút!”

Ma Tôn đột nhiên khẽ vươn tay, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Ách...” Lâm Hải do dự một chút, bất quá vẫn là ý niệm khẽ động, lấy Tinh La Bàn ra.

Tinh La Bàn vừa lấy ra, Lâm Hải liền cảm thấy một cỗ lực lượng không thể kháng cự.

Sau đó, Tinh La Bàn dĩ nhiên đã rơi vào trong tay Ma Tôn.

Chỉ thấy Ma Tôn, cau mày, vô cùng ngưng trọng đem Tinh La Bàn cầm ở trong tay, cẩn thận quan sát.

Đi qua chừng hơn mười phút, Ma Tôn mới ngẩng đầu, liếc nhìn Lâm Hải.

“Thần khí có thể tiến giai?”

“Đúng vậy!” Lâm Hải trầm mặc thoáng một phát, mới nhẹ gật đầu.

Cái Tinh La Bàn này cần chính mình không ngừng câu thông với ngôi sao, câu thông càng nhiều, uy lực càng mạnh.

Từ phương diện này mà xem, xác thực tính toán là Thần khí có thể tiến giai.

Bất quá, Ma Tôn chỉ là nhìn một hồi như vậy, liền thấy rõ điểm này, đã để cho trong nội tâm của Lâm Hải giật mình không nhỏ.

Ma Tôn lại cầm Tinh La Bàn loay hoay trong chốc lát, liền trả lại cho Lâm Hải.

“Từ nay về sau, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không cần thiết đem vật ấy lấy ra, nếu không sẽ là đại họa lâm đầu!”

“Cái gì?” Lời nói của Ma Tôn, lại để cho con mắt Lâm Hải thoáng cái trợn thật lớn, mặt mũi tràn đầy mộng bức.

Ma Tôn chắp hai tay sau lưng, liếc nhìn Lâm Hải, đạm mạc nói.

“Ngươi căn bản không biết, Thần khí đại biểu cho cái gì!”

“Cái Tinh La Bàn này một khi bị mấy lão quái vật trong thành Thiên Huyền phát hiện, bọn chúng dù liều mạng cũng sẽ đem vật cướp đến tay!”

Nói đến đây, khóe miệng Ma Tôn nhếch lên, lộ ra rõ ràng thần sắc khinh thường.

“Đừng tưởng rằng, những cái gọi là Tiên đạo Chí Tôn kia, đều là cái chính nhân quân tử gì.”

“Biểu hiện ra nhân nghĩa đạo đức, sau lưng lại dơ bẩn ác tha, chẳng bằng người của Ma Tông ta, bụng dạ thẳng thắn, lại để cho người thống khoái!”

Lâm Hải nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

“Ma Tôn tiền bối, ý của ngươi là, một khi cái Thần khí này hiện thế, sẽ có đại năng đến đoạt?”

Ma Tôn nhẹ gật đầu, sau đó liếc nhìn Lâm Hải thật sâu.

“Nếu không phải Thần khí này đối với ta không có tác dụng lớn, thì ngay cả bản tôn, đều muốn nhịn không được mà xuất thủ!”

Lâm Hải nghe được, chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh, lập tức từ sau lưng xông ra.

Nếu như Ma tôn vừa rồi hướng mình ra tay, dưới tình huống chính mình không hề phát giác, liền cả trốn vào Luyện Yêu Hồ cũng đều không làm được.

Như vậy đợi chờ mình kết quả chỉ có một...

Lâm Hải không dám nghĩ tiếp rồi, trong lòng hoảng sợ một trận.

Mẹ nó, về sau đối với loại cấp bậc đại năng như Ma Tôn này, nhất định phải thêm nhiều đề phòng, nếu không chết như thế nào cũng không biết.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem Tinh La Bàn thu vào, sau đó hướng phía Ma Tôn cảm kích cười.

“Đa tạ Ma Tôn tiền bối nhắc nhở, vãn bối tại trước khi có thực lực tự bảo vệ mình, sẽ không bao giờ đem cái Thần khí này lấy ra nữa.”

Ma Tôn phảng phất giống như không có nghe được Lâm Hải nói chuyện, lần nữa nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, thần sắc có chút kinh ngạc.

“Ngươi còn tu hành Không Gian Chi Đạo?”

“Thế nhưng mà, không gian cũng không có pháp lực chấn động, không có lẽ à?”

Ma Tôn đột nhiên ngẩng đầu, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Cái Tinh La Bàn kia đâu rồi, ngươi thu đi đâu rồi?”

“Ách…” Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hắc tuyến, không thể tưởng được Ma Tôn lại hỏi cái này rồi.

“Xác thực là Không Gian Chi Đạo a!” Lâm Hải cười khổ nói, hắn tự nhiên sẽ không đem bí mật của Luyện Yêu Hồ, nói cho Ma Tôn.

“Không có khả năng, bản tôn căn bản không có cảm thấy được không gian chấn động!”

Ma Tôn nhìn Lâm Hải từ trên xuống dưới, mặt mũi tràn đầy hồ nghi.

Trong lòng Lâm Hải khẽ động, hướng phía Ma Tôn nhếch miệng cười cười.

“Ma Tôn đại nhân, vãn bối sao dám lừa ngươi, chỉ là Không Gian Chi Đạo mà ta tu hành, có chút đặc biệt mà thôi.”

Lâm Hải nói xong, cánh tay duỗi ra, mạnh mẽ hướng lên lăng không kéo một phát, trong miệng thầm hô một tiếng.

“Quyển Châu Liêm!”

Ông!

Sau một khắc, không gian trực tiếp bị Lâm Hải xoáy lên, lộ ra khe hở hắc ám bên trong có cương phong gào thét!

Lâm Hải khẽ vươn tay, thăm dò vào bên trong vết nứt không gian với tư cách yểm hộ, lần nữa đem Tinh La Bàn lấy ra.

“Ngươi xem, cái này không phải đã lấy ra.”

Ma Tôn vẻ mặt khiếp sợ, nhìn vết nứt không gian bị cuốn đi ra, kinh ngạc nói không nên lời

“Không thể tưởng được, ngươi tại Không Gian Chi Đạo, cũng có như tài nghệ như thế, thật sự khó được!”

“Ha ha, Ma Tôn tiền bối quá khen!” Lâm Hải cười lớn một tiếng, đem Tinh La Bàn ném vào trong cái khe.

Tinh La Bàn chợt lóe lên rồi biến mất, tự nhiên là bị Lâm Hải vụng trộm thu hồi vào Luyện Yêu Hồ.

Đồng thời, Lâm Hải giả vờ giả vịt, lấy ra hai hồ lô Hầu Nhi Tửu, đưa cho Ma Tôn.

“Ma Tôn tiền bối, cảm tạ ngươi đã nhắc nhở, hai hồ lô rượu này, không thành kính ý!”

Ma Tôn tiếp nhận rượu, lại nhìn thoáng qua vết nứt không gian đang chậm rãi khép kín, mới hướng phía Lâm Hải quăng đến một tia ánh mắt tán thưởng.

“Tinh Thần Chi Đạo cùng Không Gian Chi Đạo, đều là cực kỳ khó có thể tu luyện, ngươi tuổi còn trẻ, đã có thành tựu này, thành tựu tương lai không thể đong đếm!”

Nói xong, Ma Tôn lại có thâm ý khác liếc nhìn Lâm Hải, đạm mạc nói.

“Nếu quyết đấu ba ngày sau, ngươi có thể sống sót, ta mang ngươi đi một chỗ!”

Vèo!

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, thân ảnh của Ma Tôn đã biến mất không thấy gì nữa.

Ma Tôn đi rồi, Lâm Hải thở dài ra một hơi, lúc này mới phát hiện phía sau lưng đều bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Con mẹ nó, ở chung cùng loại nhân vật cấp bậc đại lão như

Ma Tôn này, thật là muốn chết a.

Chính mình giống như là thứ đồ trong suốt, cái gì cũng đều không thể gạt được con mắt của người ta.

Nhớ tới quyết đấu ba ngày sau đó, Lâm Hải bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Vốn chuẩn bị dùng Tinh La Bàn, đem Hô Thiên Khiếu trực tiếp miểu sát, hiện tại xem ra, kế hoạch phải sửa sửa lại.

Bất quá, Lâm Hải thực sự lơ đễnh.

Lá bài tẩy của mình, cũng không phải chỉ là một cái Tinh La Bàn, chính là Hô Thiên Khiếu, còn có thể lật trời hay sao?

“Tùy cơ ứng biến là tốt rồi!”

Lâm Hải trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, đồng thời vận chuyển Đạo Đức Kinh cùng Thần Hồn Quyết, tiến nhập vào trạng thái tu luyện.

Ba ngày thời gian, một cái chớp mắt mà qua.

Chờ lúc Lâm Hải lần nữa mở hai mắt ra, bọn người Mạnh Thanh Ca, dĩ nhiên ở ngoài cửa chờ đã lâu.

Lâm Hải đẩy cửa mà ra, mang trên mặt nụ cười tự tin, khóe miệng nhếch lên, ngữ khí phóng khoáng nói.

“Đi, theo ta đi đánh lôi đài!”

Chương 1903: Trước giờ quyết chiến

“Lâm Hải, ngươi xác định không có vấn đề?”

Mạnh Thanh Ca vẫn như cũ là vẻ mặt lo lắng, lo lắng sốt ruột mà hỏi.

Hứa Thế Nguyên cùng bọn người Túy Tửu Tiên, cũng là lo lắng nhìn xem Lâm Hải.

Chỉ có Ma Tôn, trên mặt giống như cười mà không phải cười, con mắt nhìn xem Lâm Hải, tràn đầy vẻ đăm chiêu.

“Ha ha, tự nhiên không có vấn đề, một hồi cho các ngươi nhìn xem, huynh đệ chính là đánh Hô Thiên Khiếu gã răng rơi đầy đất như thế nào.”

Vẻ mặt Lâm Hải thong dong tự tin, đi ở phía trước.

Bọn người Mạnh Thanh Ca lắc đầu thở dài, chỉ có thể mang lo lắng thật sâu, đi theo phía sau Lâm Hải.

Lôi đài sinh tử, ở vào quảng trường trung tâm trong trung tâm khu vực, có thể nói là địa phương bắt mắt nhất trong cả khu vực.

Tại lôi đài này, cơ hồ mỗi ngày đều có cường giả vẫn lạc, người tu hành đi xem cuộc chiến, càng là quá nhiều.

Tin tức Lâm Hải cùng Hô Thiên Khiếu, hôm nay lúc này muốn quyết đấu, trải qua ba ngày thời gian lên men, đã sớm oanh động cả toàn bộ khu vực, mọi người đều biết.

Giờ phút này, lôi đài sinh tử đã sớm bị mọi người đến đây xem cuộc chiến, vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, có thể nói người ta tấp nập, mênh mông bát ngát.

Nếu là người tu hành tầm thường quyết đấu, tự nhiên không thể có thanh thế to lớn như vậy.

Nhưng Lâm Hải cùng Hô Thiên Khiếu, cũng không phải hạng người vô danh, hai người tất cả đều là nhân vật nổi danh bên trên.

Nhất là Hô Thiên Khiếu, đứng hàng thứ hai của Tiềm Long Bảng, cơ hồ là người tu hành đỉnh phong trong một đời trẻ tuổi

này.

Nhân vật thiên tài như vậy, cùng người quyết chiến sinh tử, lập tức liền hấp dẫn hứng thú của .

Rất nhiều người tu hành tuổi trẻ, bất luận nam nữ, trong ánh mắt đều lộ ra thần thái hưng phấn kích động.

Tiềm Long Bảng, có thể nói là mục tiêu phấn đấu của người tu hành tuổi trẻ Thiên Vận Quốc.

Có thể tiến vào Tiềm Long Bảng, chẳng những nói rõ tiềm lực cùng thực lực của bản thân, càng là một loại biểu tượng vinh quang.

Mà nhân vật nổi danh bên trên Tiềm Long Bảng, càng là đối tượng sùng bái của những người tu hành tuổi trẻ này.

Cơ hồ chỗ có người tuổi trẻ, đều tưởng tượng lấy có một ngày kia, có thể giống như thần tượng của mình, đứng hàng Tiềm Long Bảng, danh dương thiên hạ, làm rạng rỡ tổ tông.

“Thật kích động a, một hồi là có thể nhìn thấy hai đại cao thủ trên Tiềm Long Bảng quyết đấu rồi.” Một cái nữ tử hai mắt hoa si, mười ngón đan xen nắm tại trước ngực, cái bộ dạng kích động kia, còn chưa bắt đầu cũng đã cao triều.

“Hứ, cái gì quyết đấu? Rõ ràng là cục nghiền áp!” Lập tức có người bĩu môi, mặt mũi tràn đầy khinh thường lắc đầu nói.

“Đúng đấy, Lâm Hải tính toán là cái thứ gì, chính là vị thứ tám mươi mốt, cũng dám cùng Hô Thiên Khiếu quyết đấu, thuần túy là tìm chết!”

“Ta dám đánh cược, Lâm Hải tuyệt đối liền cả một chiêu của Hô Thiên Khiếu đều tiếp không dưới!”

“Hắc hắc, Lâm Hải có khả năng căn bản là không dám tới, giờ phút này nói không chừng đã sớm sợ tới mức chạy trối chết rồi.”

…

Thời điểm mọi người nghị luận nhao nhao, đột nhiên phương hướng đông nam rối loạn một hồi.

Mọi người quay đầu nhìn lại, sau đó lập tức một hồi sôi trào, có chút nữ tu tuổi trẻ, càng là kích động đến lệ nóng doanh tròng!

“A!!! Hô Thiên Khiếu, ta yêu ngươi!!!”

“Hô Thiên Khiếu, ta là Fans hâm mộ của ngươi, ngươi liếc nhìn ta một cái a!”

“Hô Thiên Khiếu tất thắng! Hô Thiên Khiếu cố gắng lên!”

“Hô Thiên Khiếu, ngươi quá xuất sắc rồi, ta muốn sinh khỉ con cho ngươi!”

…

Theo mọi người điên cuồng hò hét, Hô Thiên Khiếu một thân áo trắng, sắc mặt lạnh lùng, đi lại trầm ổn hướng phía lôi đài sinh tử đi tới, khí thế phi phàm, mị lực bắn ra bốn phía, những nơi đi qua, lập tức khiến cho một mảnh thét lên.

Sau lưng, mấy cái hộ vệ Đại Thừa khí tức cường đại, cảnh giác nhìn chăm chú bốn phía, dùng chân nguyên đem đám fans hâm mộ điên cuồng, thô lỗ bắn ra.

Hô Thiên Khiếu nhìn không chớp mắt, giống như không coi ai ra gì, đi đến dưới lôi đài, ngồi ở trên ghế ngồi đã sớm chuẩn bị tốt.

“Lâm Hải còn chưa tới?”

Hô Thiên Khiếu vẻ mặt lạnh lùng, nhàn nhạt mà hỏi.

Lập tức có người của Hô gia tiến lên, cung kính nói.

“Hồi thiếu gia, Lâm Hải chưa đến.”

“Bất quá, xin thiếu gia yên tâm, ba ngày này người của chúng ta một mực đang giám thị Lâm Hải, hắn muốn chạy trốn, là không thể nào.”

Hô Thiên Khiếu nghe xong, con mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang, lạnh lùng nói.

“Vậy thì chờ hắn một chút, nếu như mặt trời lên cao, hắn còn không dám đến, liền đi chỗ ở của hắn, đưa hắn lôi qua!”

“Vâng!” Người của Hô gia vội vàng đáp ứng một tiếng, lui xuống.

Hô Thiên Khiếu nhếch khóe miệng lên, trong nội tâm cười lạnh một tiếng.

“Lâm Hải, mặc kệ ngươi có dám tới hay không, hôm nay ai cũng không thể nào cứu được ngươi!”

Sát cơ âm lãnh lóe lên rồi biến mất, Hô Thiên Khiếu khép hờ hai mắt, lẳng lặng chờ Lâm Hải đến.

“Oa, bộ dạng Hô Thiên Khiếu ngồi ở chỗ kia, thật sự rất đẹp trai a!”

“Đúng vậy a, thật có phong phạm, thật có khí chất a!”

“Thật muốn cùng Hô Thiên Khiếu nói chuyện yêu thương a!”

Ở bên trong mọi người vây xem, lại là một đám Fans hâm mộ Hô Thiên Khiếu, lâm vào si mê.

“Soái chết rồi, rất có vị nam nhân rồi! Nếu như có thể cùng Hô Thiên Khiếu một lần đêm xuân, cho dù chết đều đáng giá! Anh ~”

một cái thanh âm kích động buồn nôn, tại mỗ hẻo lánh vang lên.

“Huynh đệ, ngươi nếu như đem râu ria cạo sạch sẽ chút ít, có lẽ hy vọng có thể lớn một chút!” Người bên cạnh, tất cả đều chấn kinh rồi.

“Phi, các ngươi nghĩ quản, lão nương cái này gọi là gợi cảm, hiểu hay không a, không có tình thú!”

“Ọe ~ “

...

Bốn phía lôi đài, trên một phương khán đài, là từng tòa kiến trúc lầu các lăng không lơ lửng.

Bốn phía lầu các, mây mù lượn lờ, giống như tiên cảnh, cho người có một loại cảm giác vô cùng uy nghiêm.

Đây là địa phương đặc biệt kiến tạo cho một chút ít người thân phận cao quý, để tới xem cuộc chiến, hạng người bình thường căn bản không có tư cách vào đây.

Ngày bình thường, những lầu các này đều là rỗng tuếch, một năm có thể có một hai lần có người tiến vào, coi như đã là phi thường kỳ lạ quý hiếm rồi.

Nhưng hôm nay, chính giữa lầu các này, lại cơ hồ có một nửa, không còn chỗ ngồi.

May mắn lầu các bị mây mù che đậy, người phía dưới căn bản nhìn không tới tình huống bên trên.

Nếu không, những người phía dưới này, cần phải kinh hãi đến cái cằm đều muốn rơi xuống rồi.

Bởi vì, chính giữa lầu các này, bên trên từng cái ghế, ngồi đều là đại nhân vật hết sức quan trọng của thành Thái Huyền.

Có thể không chút nào khoa trương mà nói, bất cứ người nào trong đó, tùy tiện dậm dậm một chân, thành Thái Huyền đều phải ba ba rung động.

Nhiều đại nhân vật như vậy, tề tụ một đường, quan sát lôi đài sinh tử quyết đấu.

Lôi đài sinh tử tại thành Thái Huyền đã có lịch sử qua vạn năm, cũng bất quá chỉ xuất hiện qua một lần mà thôi.

Cái kia còn là từ hai vạn năm trước, một đời đệ nhất cao thủ tuổi trẻ của thành Thái Huyền, khiêu chiến một vị tiền bối thanh danh hiển hách của giới Tu Hành.

Không thể tưởng được lúc cách hai vạn năm, như thế huy hoàng tràng diện, lại một lần nữa xuất hiện.

“Ai nha, Triệu huynh, ngươi cũng tới, hạnh ngộ hạnh ngộ!”

“Ha ha, Tiền lão đệ, lần trước từ biệt, đã có ba ngàn năm trước không gặp, tu vi của lão đệ, càng thêm sâu không lương được rồi!”

“Tôn huynh, nghe nói ngươi gần đây vừa đạt được một kiện Tiên khí, sau đó cần phải lại để cho ta kiến thức một phen a!”

“Lão Lý, gặp ngươi một lần thật không dễ dàng a, nghe nói ngươi đi nước láng giềng, thế nào, cô nàng nước láng giềng có hương vị như thế nào?”

…

Các đại nhân vật ngày bình thường như Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, cao cao tại thượng này, sau khi gặp mặt, cũng lập tức bắt đầu hàn huyên.

Có thể đưa bọn họ tề tụ cùng một chỗ, đúng là sự tình tương đối không dễ.

Sau khi hàn huyên khách sáo, ánh mắt của mọi người, mới hướng về phía Hô Thiên Khiếu ở phía dưới nhìn lại.

“Chu lão, ngươi cũng là vì xem cái Hô Thiên Khiếu này mà đến a?”

“Đúng vậy a, kẻ này thiên phú dị bẩm, lại được lão tổ Hô gia của gã tự mình chỉ điểm, tuyệt không phải vật trong ao, loại thiếu niên anh hùng tiềm lực vô cùng này cùng người chiến đấu, lão phu há có thể bỏ qua?”

“Bất quá, ta cảm giác chiến đấu hôm nay chưa hẳn dã đặc sắc, Hô Thiên Khiếu quá mạnh mẽ, có lẽ cái gọi là Lâm Hải kia, vừa lên đến đã bị chụp chết, vậy thì không có nhìn.”

“Ai, hi vọng cái gọi là Lâm Hải kia không chịu thua kém một ít a, chỉ cần Hô Thiên Khiếu ra tay vượt qua mười chiêu, lão phu có thể đối với thành tựu tương lai của gã, làm ra suy tính đại khái!”

“Mười chiêu? Ha ha, chỉ sợ Chu lão nhất định thất vọng rồi.”

...

Ngay tại lúc những đại nhân vật này, tại trong lầu các đàm luận về Hô Thiên Khiếu, đột nhiên có hai đạo nhân ảnh hiện lên, xuất hiện tại trước mặt mọi người. Mọi người khẽ giật mình, chờ sau khi thấy rõ người tới, những đại nhân vật ngày bình thường này cao cao tại thượng, toàn bộ lập tức đứng dậy, hướng phía người tới cung kính bái hạ!

Chương 1904: Lâm Hải đến rồi!

“Bái kiến Lâm lão!”

Những đại nhân vật này, đồng loạt cung kính nói, có ít người thậm chí bởi vì khẩn trương, hô hấp đều trở nên dồn dập.

“Các vị không cần đa lễ, ngồi a!”

Lão giả tóc bạc mặt hồng hào, hướng phía mọi người nhàn nhạt cười, sau đó lôi kéo nam tử trẻ tuổi bên người, đến vị trí chính giữa lầu các, không coi ai ra gì mà ngồi xuống.

Những đại nhân vật này, sau khi trở lại chỗ ngồi của mình, lập tức mang theo kinh hãi thật sâu, lần nữa nghị luận lên.

“Thật không nghĩ tới, lần lôi đài sinh tử này, liền cả Lâm lão đều bị kinh động đến!”

“Lão tổ Lâm gia thế nhưng mà là Tiên đạo Chí Tôn a, cuộc chiến có thể làm cho lão nhân gia ông ta đích thân đến xem, bất kể là Hô Thiên Khiếu hay là Lâm Hải, cho dù chết, cũng đủ để kiêu ngạo rồi.”

“Các ngươi có chú ý tới người trẻ tuổi bên người Lâm lão không, kẻ này tu vi không cao, nhưng chẳng biết tại sao, trên người lại có một loại khí tức làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động, quá không bình thường rồi!”

“Các ngươi liền y cũng không biết, đó là Lâm Ngọc a!” Lập tức có người nhỏ giọng nói.

“Lâm Ngọc!”

Bọn đại nhân vật này, lập tức một mảnh kinh hô.

“Chính là cái Lâm Ngọc thứ nhất Tiềm Long Bảng, liền cả Hô Thiên Khiếu đều bị áp chế kia?”

“Trừ y ra, còn có thể là ai!”

“Chà mẹ nó, cả Lâm Ngọc cũng tới!” Tất cả mọi người thoáng cái đều chấn kinh rồi.

Nhao nhao ghé mắt, mang theo ánh mắt tò mò, hướng phía Lâm Ngọc nhìn lại.

Đã thấy Lâm Ngọc yên tĩnh ngồi ngay ngắn ở bên người Lâm lão, nhìn không chớp mắt, mang trên mặt dáng tươi cười nhàn nhạt, phong đạm khinh vân, khí độ ưu nhã.

Nếu không có biết rõ thân phận của y, thậm chí đều cho rằng, đây là một cái thư sinh phong độ nhẹ nhàng.

“Lâm gia có tử như rồng, có thể chịu tải vài vạn năm huy hoàng vậy!”

Bọn đại lão này từng cái đứng ra, đều có thể dẫn phát oanh động, nhìn xem Lâm Ngọc mà cảm khái một hồi.

Nếu như nói lão tổ Lâm gia, là truyền thuyết tuyệt thế bên trong thế hệ bọn họ, càng là cột trụ chống trời chèo chống Lâm gia thành đệ nhất đại gia tộc của Thiên Vận Quốc.

Như vậy Lâm Ngọc, chính là tương lai của Lâm gia.

Có lẽ không dùng tới vạn năm, sẽ trưởng thành là một cái lão tổ Lâm gia khác, áp đảo phía trên toàn bộ người tu hành của Thiên Vận Quốc.

Cảm thụ được ánh mắt của phần đông đại lão, sắc mặt Lâm Ngọc bình tĩnh, lạnh nhạt như nước, một bộ dạng không quan tâm hơn thua, lại để cho lão tổ Lâm gia càng thêm thoả mãn.

“Ngọc nhi, ta nghe nói ba năm trước đây, tiểu tử Hô gia, đã từng khiêu chiến qua ngươi?” Lão tổ Lâm gia xa xa liếc nhìn Hô Thiên Khiếu, nhàn nhạt hỏi.

“Hồi lão tổ tông, thật có việc này!” Lâm Ngọc cung kính nói.

“Kẻ này do lão gia hỏa Hô gia kia tự mình dạy dỗ, tu vi thực lực vượt xa người cùng cảnh giới, cho dù so sánh cùng ngươi, cũng không sai biệt nhiều, ngày đó ngươi cùng gã quyết ra thắng bại như thế nào?”

Trong mắt Lâm Ngọc lóe lên tinh mang, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Một lần kia, ta cùng Hô Thiên Khiếu, cơ hồ hai bên đều sử xuất ra tất cả vốn liếng, kích đấu một ngày một đêm, cuối cùng ta bất đắc dĩ, dùng ra tuyệt học Xích Diễm Trảm chưa hoàn toàn nắm giữ của gia tộc, mới đưa gã đánh bại!”

“Bất quá, sau đó ta cũng bởi vì cưỡng ép thi triển Xích Diễm Trảm, mà phải nghie dưỡng một tháng.”

Lão tổ Lâm gia chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Hô Thiên Khiếu tuổi lớn hơn ngươi trăm tuổi, ba năm trước đây ngươi có thể thắng gã, xác thực có thành phần may mắn!”

“Nếu hôm nay, lại cho ngươi tới một trận chiến đâu?”

Lâm Ngọc nghe được, trong mắt hiện lên một đạo hào quang lăng lệ ác liệt làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động, thản nhiên nói.

“Hô Thiên Khiếu, không phải đối thủ của ta!”

“n!” Lão tổ Lâm gia nhẹ gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

“Ngươi hôm nay, xác thực không thể cùng ba năm trước đây, giống nhau mà nói rồi!”

“Bất quá, cũng không nên coi thường Hô Thiên Khiếu, kẻ này tại ba năm này, chưa hẳn là không có đại cơ duyên!”

“Hôm nay mang ngươi đến đây xem cuộc chiến, chính là muốn cho ngươi hấp thu ánh nhìn của gia chủ các nhà, dù là đối phương yếu hơn ngươi, cũng chưa chắc không có chỗ cần học tập!”

“Vâng, cẩn tuân lão tổ tông dạy bảo!” Lâm Ngọc cung kính nói.

Đối thoại của lão tổ Lâm gia cùng Lâm Ngọc, thanh âm tuy không lớn, nhưng cũng bị người xung quanh, nghe nhất thanh nhị sở.

Khi bọn họ nghe được, Lâm Ngọc vậy mà công bố, Hô Thiên Khiếu không phải đối thủ của mình, nội tâm nhao nhao rung động vô cùng!

Bọn họ vốn tưởng rằng, Lâm Ngọc cùng Hô Thiên Khiếu, đều là thiên tài vạn năm khó được một người, lại đồng thời có Tiên đạo Chí Tôn dạy dỗ, tu vi thực lực có lẽ không kém bao nhiêu.

Cho dù Lâm Ngọc áp qua Hô Thiên Khiếu một đầu, thì giữa cả hai cũng sẽ không có chênh lệch quá lớn.

Thật không nghĩ đến, Lâm Ngọc vậy mà nói, Hô Thiên Khiếu hôm nay căn bản không phải đối thủ của y!

Nếu thật là nói như vậy, đánh giá của bọn họ đối với Lâm Ngọc, chỉ sợ muốn phải nâng lên trước một bậc thang rồi.

“Mau nhìn, là lão tổ Hô gia đến rồi!”

Đúng lúc này, có người thét lên một tiếng kinh hãi, đã thấy một lão giả tiên phong đạo cốt, uy nghiêm rung trời, lăng không mà đến, đã rơi vào trước mặt mọi người.

“Bái kiến Hô lão!”

Các đại lão thanh danh hiển hách, hùng cứ một phương này, lần nữa biến thành bảo bảo ngoan ngoãn, cung kính thi lễ.

“n!”

Lão tổ Hô gia chỉ là khẽ ừ, dưới chân không ngừng, ngồi xuống bên cạnh thân lão giả Lâm gia.

“Lão Lâm, không thể tưởng được ngươi cũng tới?” Lão tổ Hô gia hướng phía lão tổ Lâm gia, cười nói.

“Đệ tử ngươi tự mình dạy dỗ, muốn cùng người công khai quyết đấu, ta có thể nào không đến quan sát một phen?”

“Quyết đấu?” Trên mặt lão tổ Hô gia lộ ra thần sắc khinh thường, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Lâm Ngọc.

“Nếu đối thủ của Thiên Khiếu, là tiểu tử Lâm gia này của ngươi, có lẽ có thể gọi là quyết đấu.”

“Bất quá, cái Lâm Hải không biết từ đâu xuất hiện này, có tư cách gì đối chiến cùng Thiên Khiếu?”

“Ngươi yên tâm đi, một trận chiến hôm nay này, chỉ có một cách nghiền áp!”

Lão tổ Lâm gia cười cười, “Lão Hô a, ngươi vẫn là giống như trước đây, bộc lộ tài năng, vô cùng hung hăng càn quấy a!”

“Hung hăng càn quấy, là vì thực lực!”

Vẻ mặt lão giả Hô gia dương dương tự đắc, bộ dạng cao ngạo, lại để cho lão tổ Lâm gia im lặng một hồi.

“Ồ, mau nhìn, bên kia có người đến, có phải Lâm Hải hay không?”

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người hướng phía phương hướng Tây Bắc nhất chỉ, mở miệng nói ra.

Mọi người nhao nhao cúi đầu, từ giữa không trung hướng phía dưới nhìn lại.

Đã thấy phương hướng Tây Bắc, một chuyến năm người, ba nam hai nữ, hướng phía lôi đài nhanh chóng đi tới.

Một người cầm đầu, dáng người thon gầy, sắc mặt thanh tú, đầu đầy tóc trắng đặc biệt dễ làm người khác chú ý, trên mặt một bộ vui vẻ nhàn nhạt như có như không. cho người một loại cảm giác cực kỳ hòa thiện.

“Xin nhường một phát, mọi người xin nhường một phát!”

Thân phận của Hứa Thế Nguyên, chính là tôi tớ của Lâm Hải, lập tức đi đầu mở đường, hướng phía đám người sơ tán.

“Chà mẹ nó, tóc trắng, là Lâm Hải, Lâm Hải đến rồi!”

“Mẹ nó, Lâm Hải thật đúng là dám đến, ta cho rằng đã sớm chạy ni!”

“Thao, cái Lâm Hải này có phải ngốc hay không, tới chẳng phải là chịu chết?”

“Nếu như Lâm Hải có thể ngăn cản được một chiêu của Hô Thiên Khiếu, lão tử trực tiếp ăn bay liệng!”

“Ai nói cho ngươi biết tới liền nhất định là đến quyết đấu hay sao? Có lẽ thoáng một giây sau, Lâm Hải liền quỳ gối trước mặt Hô Thiên Khiếu cầu xin tha thứ ni!”

…

Mọi người thấy Lâm Hải hướng phía lôi đài đi đến, một bên liền nhường ra một con đường, một bên nhao nhao nghị luận.

Bất quá, hiển nhiên không ai coi trọng Lâm Hải, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, tất cả đều tràn đầy mỉa mai cùng miệt thị.

Những lời này, tự nhiên cũng rơi vào trong lỗ tai một đoàn người Lâm Hải.

Những người khác tuy phẫn nộ, nhưng còn hơi đỡ một ít.

Mạnh Thanh Ca thì nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, đôi lông mày đen gắt gao nhăn lại, nghe quả thực bộ ngực đều nhanh tức điên rồi.

“Đám người này thật đáng ghét, không có việc gì nói cái lời nói thật gì!”

Tuy Mạnh Thanh Ca cuối cùng nhất đã bị Lâm Hải thuyết phục, nhưng từ trong tâm mà nói, nàng vẫn là không cho rằng Lâm Hải sẽ thắng.

Nhưng Lâm Hải cố ý kiên trì, lại tràn đầy tự tin, Mạnh Thanh Ca cũng không có cách nào, chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh rồi.

“Thiếu gia, Lâm Hải đến rồi!”

Bên cạnh thân Hô Thiên Khiếu, có một gia phó thấy thế, vội vàng tiến tới bên tai Hô Thiên Khiếu, nhẹ nói.

Hô Thiên Khiếu nghe được, hai mắt bỗng nhiên mở ra, hiện lên một đạo hàn mang làm lòng người vì sợ mà tâm rung động.

Vừa quay đầu, mang theo một tia cười lạnh thật sâu, hướng phía phương hướng Tây Bắc nhìn lại.

Mà Lâm Hải giờ phút này, cũng vừa đúng lúc hướng phía Hô Thiên Khiếu trông lại, ánh mắt của hai người, lập tức gặp nhau tại giữa không trung.

Oanh! Một cỗ hỏa hoa vô hình, tại chính giữa hai người, lập tức dấy lên!

Chương 1905: Chính là cái người hối hận kia, nhất định là ngươi!

“Lâm Hải, ngươi thật đúng là dám đến?” Hô Thiên Khiếu cười lạnh một tiếng, đứng người lên nghiêm nghị quát.

“Hứ!” Lâm Hải dừng bước lại, liếc nhìn Hô Thiên Khiếu, khinh thường bĩu môi một cái.

“Có cái gì không dám? Ca ca đã sớm nói, sợ ngươi cũng không phải là gia gia của ngươi!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ở đây đều là khẽ giật mình, sau đó oanh cái toàn bộ đều nở nụ cười.

“Mẹ nó, cái Lâm Hải này nói chuyện cũng thực chế nhạo a, trước khi đi lên còn chiếm được cái tiện nghi!”

“Ngươi đừng nói, Lâm Hải thằng này tuy đợi lát nữa tất bại, nhưng khí thế kia thật đúng là không kém!”

“Được rồi, trước khi chết thống khoái thống khoái miệng, cũng không tệ rồi!”

“Bất quá, cái gọi là Lâm Hải này, phong cách nói chuyện ta con mẹ nó rất thích a, ha ha!”

Vốn một cái không khí nghiêm túc khẩn trương, lập tức lại để cho một câu của Lâm Hải, cho khiến bắt đầu sinh động.

Còn đối với Hô Thiên Khiếu, giờ phút này đã sớm tức đến sắc mặt tái nhợt, một cỗ sát khí bay lên.

Lâm Hải tiểu tử này, quá con mẹ nó đáng giận rồi!

Hiện tại cười, đợi lát nữa sẽ có thời điểm ngươi khóc!

“Lâm Hải!” Hô Thiên Khiếu quát lạnh một tiếng, “Bớt sính miệng lưỡi đi, ước hẹn ba ngày đã đến, có dám lên đài nhận lấy cái chết?”

“Không dám!” Lâm Hải trực tiếp lắc đầu, vô cùng kiên quyết nói.

“Ách...”

Lâm Hải trả lời, lại để cho mọi người lập tức phát mộng một hồi.

Mẹ nó, cái ý tứ gì à?

Mới vừa rồi còn kiêu ngạo như vậy, hiện tại trực tiếp đến câu không dám rồi?

Nháo cái gì ni!

Mà ngay cả Hô Thiên Khiếu, cũng ngây ngẩn cả người, sau đó trên mặt hiện một tia cười lạnh, xem thường nói.

“Nói như vậy, ngươi hôm nay đến, không phải là lên đài quyết đấu, mà là đến dập đầu nhận tội hay sao?”

“Đã như vầy, còn không mau mau quỳ xuống!”

Lâm Hải ngẩng đầu, giống như là liếc kẻ ngu si, liếc nhìn Hô Thiên Khiếu.

“Ngươi ngu xuẩn nha? Ai muốn dập đầu nhận tội cho ngươi?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người lại đều ngây ngẩn cả người, nguyên một đám nhìn xem Lâm Hải, đầu đầy sương mù.

Thằng này lại không dám lên đài, lại không phục nhuyễn, đến cùng mẹ nó có mấy cái ý tứ?

Hô Thiên Khiếu chỉ cảm thấy một cỗ lửa giận, dâng lên, mí mắt run run, chỉ vào Lâm Hải tức giận quát!

“Lâm Hải, ngươi đến cùng có ý tứ gì?!”

Lâm Hải lúc này mới nhàn nhạt nhìn gã một cái, khóe miệng nhếch lên, khinh thường lạnh lùng cười cười.

“Lên đài nhận lãnh cái chết, huynh đệ không dám, nhưng lên đài giết người, huynh đệ lại chưa bao giờ sợ qua!”

Vèo!

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, biến mất tại chỗ, sau một khắc dĩ nhiên đã xuất hiện tại trên lôi đài cao vài chục trượng.

Sau đó, Lâm Hải phun ra nuốt vào chân khí, vận dụng Nguyệt Cung Tiên m, quát lên một tiếng chói tai.

“Hô Thiên Khiếu, lăn đi lên cho ta!”

“Lăn đi lên!”

“Lăn đi lên!”

…

Oanh!

Trong đầu mọi người, lập tức giống như vang lên một đạo sấm sét, chấn đến vang lên ông ông.

Lời nói của Lâm Hải, thanh thế rung trời, không ngừng vang vọng ở giữa không trung, lại để cho mọi người ở đây, hoảng sợ biến sắc.

“Cái Lâm Hải này, một tiếng gào to, lại có uy lực như thế!”

“Xem ra, trước đó chỉ sợ đã đánh giá thấp thực lực của Lâm Hải a!”

"Lâm Hải dám đến ứng chiến, nói không chừng thực sự có chút tài năng!"

Mà ngay cả trong lầu các giữa không trung, những đại lão đỉnh cấp kia, cũng nhao nhao lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hiển nhiên, một tiếng quát này của Lâm Hải, lại để cho bọn họ cũng đều cảm thấy một hồi ngoài ý muốn.

"Kẻ này, có chút ý tứ!"

Lão tổ Lâm gia, trong con mắt thâm thúy giống như là ngôi sao, đột nhiên hiện lên một tia ánh sáng, không khỏi âm thầm gật đầu.

Trong nội tâm, đột nhiên bay lên một tia hứng thú đối với Lâm Hải.

Lâm Ngọc bên cạnh, cũng là nhíu lông mày lại, rất nghiêm túc liếc nhìn Lâm Hải, ánh mắt chớp động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mà lão tổ Hô gia, giờ phút này sắc mặt liền có chút khó coi rồi, trên cao nhìn xuống nhìn xem Lâm Hải, hừ lạnh một tiếng.

"Hô to gọi nhỏ, còn ra thể thống gì!"

"Quyết chiến sinh tử, chẳng lẽ so chính là ai giọng lớn sao?"

Vèo!

Cái lúc này, thân ảnh của Hô Thiên Khiếu, cũng biến mất tại chỗ, sau một khắc liền xuất hiện ở trên lôi đài.

"Hô Thiên Khiếu, ta yêu ngươi, chơi chết hắn, người ta đêm nay sẽ là của ngươi!!!"

"Hô Thiên Khiếu, cố gắng lên, cho ta xem uy mãnh của ngươi!"

“Hô Thiên Khiếu tất thắng! Ta vĩnh viễn là Fans hâm mộ của ngươi!!!”

“Hô Thiên Khiếu, ngươi rất đẹp trai a, người ta yêu chết ngươi á!”

Hô Thiên Khiếu vừa bước đài, phía dưới lôi đài lập tức lại vang lên tiếng hoan hô kích động hưng phấn của nhóm fan não tàn.

Khóe miệng Hô Thiên Khiếu nhếch lên, mặt lộ vẻ đắc ý, giơ cánh tay lên, hướng phía dưới đài ý bảo ngừng lại.

Kết quả, lập tức lại khiến cho một hồi triều dâng càng thêm nóng liệt nâng lên, nếu không có cường giả chính thức, lần nữa giữ gìn trật tự, nói không chừng liền khiến cho một hồi rối loạn.

“Xem ra, cái đồ chơi não tàn này, thật sự là chẳng phân biệt được quốc tịch, chẳng phân biệt được địa vực, chỗ nào cũng đều tồn tại a!”

Lâm Hải nhìn phía dưới, một số người tu hành nữ gần như điên cuồng kia, một hồi im lặng lắc đầu.

Cái đó và các thiếu nam thiếu nữ ở Nhân gian giới, khi muốn chết muốn sống khi truy cầu tiểu thịt tươi kia, có cái gì khác nhau a?

“Hai vị, đã leo lên lôi đài sinh tử, chắc hẳn đã biết quy củ a?”

Cái lúc này, một vị Đại Thừa tôn sư đã sớm chờ ở trên lôi đài, trên mặt uy nghiêm, bỗng nhiên mở miệng.

“Quyết đấu trên lôi đài sinh tử, thuộc về song phương tự nguyện, bất luận kẻ nào cũng không thể cường hành yếu thế cầu đối phương lên đài.”

“Nhưng là, một khi bắt đầu quyết đấu, bất kể là ai, sinh tử chớ luận!”

Nói xong, vị Đại Thừa tôn giả này, dùng ánh mắt sắc bén đảo qua trên người Lâm Hải cùng Hô Thiên Khiếu.

“Các ngươi, đã nghĩ kỹ?”

“Hiện tại hối hận, xuống đài vẫn còn kịp!”

Vừa dứt lời, Hô Thiên Khiếu đột nhiên hướng phía Lâm Hải lạnh lùng cười cười, nghiêm nghị quát.

“Lâm Hải, ngươi nếu có giỏi, còn là một nam nhân, cũng đừng có đổi ý!”

Lâm Hải thì cười cười, nghiêng đầu nhàn nhạt liếc nhìn Hô Thiên Khiếu.

“Được a, vì chứng minh ca ca là cái nam nhân, hôm nay cũng muốn tại trên lôi đài đây, làm ngươi trở mình!”

Oanh!

Lời nói của Lâm Hải, lại gây một hồi cười vang ở phía dưới.

“Ha ha, cái Lâm Hải này, nói chuyện thực con mẹ nó tổn hại a!”

“Lại nói cái làm trở mình này, là có ý tứ gì a, có thể biểu thị thoáng một phát hay không?”

“Lâm Hải, nhanh chứng minh ngươi là nam nhân, thực mẹ nó lại để cho người miên man bất định a!”

“Phi, thứ không biết xấu hổ, làm ngất Thiên Khiếu ca ca, hẳn là muội muội ta!”

“Thiên Thiên ca ca, ta yêu ngươi, cầu làm trở mình!”

…

Nghe phía dưới thỉnh thoảng truyền đến thanh âm trêu chọc, Hô Thiên Khiếu tức đến mặt đều xanh rồi.

Cái hỗn đản đáng chết này!

Hô Thiên Khiếu nắm chặt hai đấm, hai mắt mang theo sát cơ lành lạnh, hung dữ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, cắn răng nói!

“Lâm Hải, ta sẽ để cho ngươi hối hận!”

Sắc mặt Lâm Hải cũng là lạnh lùng, hai tay khoác về sau, sẳng giọng liếc nhìn Hô Thiên Khiếu, đạm mạc nói.

“Ta dám đánh cuộc, chính là cái người hối hận kia, nhất định là ngươi!”

Thấy hai người Lâm Hải cùng Hô Thiên Khiếu giương cung bạt kiếm, dĩ nhiên đã đến tình trạng không thể điều hòa, Đại Thừa tôn sư ở chính giữa, sắc mặt nghiêm lại!

“Nếu thù hận của nhị vị, muốn thông qua quyết đấu sinh tử để giải quyết, như vậy lão phu sẽ không nói nhiều nữa!”

“Một khi động thủ, sinh tử chớ luận!”

“Hơn nữa, bất luận kẻ nào cũng không cho phép nhúng tay, sau đó lại càng không cho trả thù, nếu không chính là khiêu khích quyền uy của Thiên Vận Quốc ta, hoàng thất Thiên Vận Quốc ta, nhất định sẽ không tha thứ cho!”

Nói xong, cái Đại Thừa tôn sư này lần nữa liếc nhìn Lâm Hải cùng Hô Thiên Khiếu, vèo một tiếng, nhảy xuống lôi đài!

Ông!

Trong nháy mắt, chính giữa đã không có vật che chắn giữa hai người Lâm Hải cùng Hô Thiên Khiếu, bốn mắt nhìn nhau, lăng lệ ác liệt như kiếm, trên không trung va chạm ra vô số hỏa hoa!

Oanh!

Cơ hồ cùng một thời gian, khí tức khổng lồ, tại trên người hai người đều phát ra, trên lôi đài, phảng phất như nổi lên một hồi vòi rồng, khí lãng lăn lộn, thanh thế hoảng sợ!

Hai người sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm vào đối phương, lập tức đem khí tức của đối phương, hoàn toàn khóa chết!

“Muốn bắt đầu!” Người phía dưới đang xem cuộc chiến, lập tức xiết chặt hô hấp, mang theo khẩn trương cùng hưng phấn, nhìn không chuyển mắt nhìn về phía trên lôi đài!

Chương 1906: Hám Sơn Quyết

Bá!

Giờ phút này, bất kể là trong lầu các, hay là dưới lôi đài.

Vô số con mắt, tất cả đều tụ tập tại trên người hai người Lâm Hải cùng Hô Thiên Khiếu.

Hô Thiên Khiếu mang theo một tia ngạo mạn, lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải, xem thường cười cười.

“Đừng nói bổn công tử khi dễ ngươi, ngươi động thủ trước a, nếu không ngươi liền cả cơ hội xuất thủ cũng đều không có!”

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, đạm mạc liếc nhìn Hô Thiên Khiếu, khóe miệng nhếch lên.

“Chỉ bằng ngươi?” Lâm Hải khinh thường lắc đầu, “Còn không có tư cách để cho ca ca ta, ra tay trước!”

“Ngọa tào, hai người này, một cái so với một cái cuồng, đều không đem đối phương để vào mắt a!”

“Đúng thế, có thể đứng hàng Tiềm Long Bảng, cái nào không phải là hạng người tâm cao khí ngạo?”

“Mấu chốt là bài danh của hai người chênh lệch quá xa, Hô Thiên Khiếu người ta cuồng, đó là có vốn liếng, Lâm Hải cuồng, thì có điểm trang bức rồi.”

“Đâu chỉ trang bức a, Lâm Hải thuần túy là đang tú chỉ số thông minh, ta dám đánh cuộc, hắn liền cả một chiêu của Hô Thiên Khiếu đều tiếp không nổi.”

“Cái này còn cần ngươi nói, kỳ thật hôm nay tới xem náo nhiệt, đều là đến xem Hô Thiên Khiếu, Lâm Hải nào có tư cách quyết đấu cùng Hô Thiên Khiếu?”

…

Người xem dưới đài, lập tức bắt đầu xem thường trào phúng, cơ hồ tất cả mọi người, đều cảm thấy Lâm Hải rất có thể trang bức rồi.

Mà ngay cả những đại lão trên lầu các kia, cũng là một hồi khinh thường lắc đầu.

“Cái gọi là Lâm Hải này, cuồng vọng tự đại, không có tự mình hiểu lấy a!”

“Cho dù hôm nay không chết, dùng loại tính cách này của hắn, cũng khó có thành tựu lớn.”

“Tuy nói tuổi trẻ khinh cuồng, nhưng cái gọi là Lâm Hải này, ngưu bức thổi trúng có chút lớn rồi.”

Trên lôi đài, Hô Thiên Khiếu nghe được lời nói của Lâm Hải, vốn là khẽ giật mình, sau đó lã chã bật cười.

Tràn ngập mỉa mai liếc nhìn Lâm Hải, gã mặt mũi tràn đầy khinh thường nói.

“Ta không có tư cách để cho ngươi ra tay trước?”

“Đi, ngươi cái bức trang này, ta cho ngươi điểm tối đa!”

“Bất quá, nếu ngươi đã muốn trang bức, bổn công tử sẽ thanh toàn cho ngươi, chỉ hy vọng sau một khắc, ngươi còn có thể trang nổi đi!”

Nói xong, trên người Hô Thiên Khiếu, đột nhiên tách ra một cỗ cuồng bạo khí tức, cả người bị một đoàn hào quang màu vàng đất vờn quanh.

Tóc đen tung bay, quần áo không gió mà động, bay phất phới, làm cho lòng người kinh hoàng một hồi.

“Ha ha, cái Lâm Hải này trang bức quá mức, Hô Thiên Khiếu muốn chủ động xuất thủ!”

“Cái này kêu là tìm đường chết a, Hô Thiên Khiếu xuất thủ trước, cuộc quyết đấu này đã có thể tuyên bố đã xong.”

“Oa, Hô Thiên Khiếu rất đẹp trai a! Yêu chết ngươi rồi!”

…

Lâm Hải nhìn Hô Thiên Khiếu đối diện, cảm thấy một cỗ uy áp kinh khủng, giống như núi cao cực lớn, hướng phía chính mình xông tới mà đến.

Nhất thời, đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, thu hồi toàn bộ lòng khinh thị, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Không thể không nói, chỉ là cái này vừa có mặt, cảm giác mà

Hô Thiên Khiếu cho Lâm Hải, liền cực kỳ nguy hiểm.

Thậm chí, hoàn toàn không thua Địa Tiên Hóa Thần hậu kỳ, thậm chí Đại Thừa tôn sư!

“Xem ra, tiểu tử này vẫn là thực sự có tài thực học đó a!”

Lâm Hải rung động thân thể, chân khí quanh thân giống như một đoàn quang hoàn, như ẩn như hiện.

Ngẩng đầu, nhìn xem Hô Thiên Khiếu đối diện, Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, miệt thị ngoắc ngón tay, tràn đầy ý tứ khiêu khích hàm xúc!

“Muốn chết!”

Hô Thiên Khiếu gầm lên giận dữ, đột nhiên một chưởng lăng không chụp đến!

Oanh!

Nhất thời, trong thiên địa nổ mạnh một hồi, cuồng phong gào thét, bụi mù nổi lên bốn phía, khắp không khí đều run rẩy một hồi.

“Chà mẹ nó, mau nhìn!”

Mọi người đang xem cuộc chiến thét lên một tiếng kinh hãi, nhao nhao hướng phía bầu trời nhìn lại.

Đã thấy Hô Thiên Khiếu đánh ra một chưởng này, bên trên bầu trời lập tức hiển hiện vô số vầng sáng màu vàng đất, trong chốc lát vậy mà huyễn hóa thành một tòa ngọn núi cao vút vào trong mây!

Hô!

Ngay sau đó, ngọn núi bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, liền nện xuống dưới.

Mang theo cương phong, kêu khóc điếc tai, khí lãng lăn lộn đem mọi người dưới đài, trùng kích liên tiếp lui về phía sau, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Cái này, đây là cái đạo pháp gì, Hô Thiên Khiếu như thế nào lại mạnh như thế!”

Cơ hồ sắc mặt của mọi người, tất cả đều thay đổi, nguyên một đám nhìn lên ngọn núi bên trong bầu trời, không thể tưởng tượng!

Phải biết rằng, mọi người đang xem cuộc chiến ở phía dưới, tuyệt đại đa số đều là Địa Tiên a, thậm chí Đại Thừa tôn sư, số lượng cũng không ít.

Mà Hô Thiên Khiếu là cái tu vi gì, nửa bước Địa Tiên mà thôi!

Tuy Hô Thiên Khiếu đứng hàng thứ hai trong Tiềm Long Bảng, mọi người đã phi thường liếc gã cao một cái.

Nhưng như thế nào cũng thật không ngờ, Hô Thiên Khiếu vậy mà cường đến tình trạng như thế.

Chỉ là một chiêu đạo pháp, dư ba vậy mà đều có thể đưa bọn họ những Địa Tiên này, làm cho liên tục rút lui, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Đồng thời, bọn họ đối với Lâm Hải trên lôi đài, đều lộ ra một bộ thần sắc tiếc hận.

Công kích của Hô Thiên Khiếu, liền dư ba đều khủng bố như thế, Lâm Hải đối mặt với ngọn sơn phong này, phải thừa nhận bao nhiêu áp lực?

“Không hề lo lắng, Lâm Hải hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

Mà ngay cả những đại lão bên trên lầu các kia, giờ phút này cũng là giật mình đứng lên, nhìn chằm chằm vào tòa đỉnh núi này, vẻ mặt khiếp sợ.

“Đây là một trong ba đại tuyệt học của Hô gia, Hám Sơn Quyết?”

“Không thể tưởng được, Hô Thiên Khiếu tuổi còn trẻ, lại rõ ràng đem Hám Sơn Quyết luyện thành, thật sự là thiên tài a!”

“Chúc mừng Hô lão, có người kế tục á!”

Các đại lão này, khiếp sợ qua đi, tất cả đều hướng phía Hô lão đang ngồi ngay ngắn tại trung ương, nhao nhao chúc mừng.

“Các vị quá khen, Thiên Khiếu chỉ mới nắm giữ một tia da lông, không đáng giá nhắc tới!” Hô lão tuy ngoài miệng khiêm tốn, nhưng vẻ đắc ý trên mặt, lại dật vu ngôn biểu. (*Dật vu ngôn biểu: vượt ra ngoài ngôn ngữ, chỉ tư tưởng hay tình cảm nào đó dù chưa giải thích nhưng lại có thể khiến cho người nghe hiểu được)

Không khỏi, con mắt nhếch lên, Hô lão hướng phía lão tổ Lâm gia cùng Lâm Ngọc bên cạnh nhìn lại.

Lâm Ngọc những năm này, một mực đứng hàng thứ nhất Tiềm Long Bảng, ổn áp Hô Thiên Khiếu một đầu.

Đối với cái này, lão tổ Hô gia một mực canh cánh trong lòng, trong nội tâm không phục.

Hôm nay, Hô Thiên Khiếu đem đạo pháp công kích cường đại nhất Hô gia -Hám Sơn Quyết luyện thành, thực lực tăng nhiều, so với ba năm trước đây, căn bản không thể so sánh nổi.

Lão tin tưởng, nếu như lúc này Hô Thiên Khiếu cùng Lâm Ngọc quyết đấu, cái vị trí thứ nhất Tiềm Long Bảng này, tuyệt đối sẽ đổi chủ.

Thế nhưng mà, chờ sau khi lão chứng kiến biểu lộ của lão tổ Lâm gia cùng Lâm Ngọc, nhưng lại không khỏi khẽ giật mình.

Chỉ thấy lão tổ Lâm gia cùng Lâm Ngọc, hai người tất cả đều là một bộ dạng phong đạm khinh vân.

Đối với Hô Thiên Khiếu sử xuất ra tuyệt học Hám Sơn Quyết của Hô gia, vậy mà không có một tia phản ứng.,

Chớ nói chi là tưởng tượng khiếp sợ cùng sợ hãi như trong lòng của lão rồi.

Không khỏi, sắc mặt lão tổ Hô gia buồn bã, trong nội tâm hừ lạnh một tiếng.

“Lão gia hỏa Lâm gia này, từ trước đến nay có thể giả bộ trang bức, không thể tưởng được Lâm Ngọc cũng rất có được tinh túy của lão.”

“Biểu hiện ra trang trấn định, chỉ sợ nội tâm, đã đang run rẩy đi à nha?”

Đồng thời với lúc nội tâm Lão tổ Hô gia xem thường, lão tổ Lâm gia lại cùng Lâm Ngọc, đang thông qua truyền âm trao đổi.

“Ngọc nhi, một chiêu này của Hô Thiên Khiếu như thế nào, ngươi có mấy phần nắm chắc tiếp được?”

“Hồi lão tổ tông, nếu là ba tháng trước, đối mặt với cái Hám Sơn Quyết này của Hô gia, ta thua không nghi ngờ.”

Lâm Ngọc nói đến đây, ngữ khí ngừng một chầu, sau đó khóe miệng lộ ra một vòng sắc khinh miệt không dễ dàng phát giác thần.

“Bất quá hiện tại, ta phá nó, như lấy đồ trong túi, dễ dàng!”

Lão tổ Lâm gia nghe xong, không nói gì, bất quá trên mặt lại hiện lên một vòng ánh sáng màu đỏ, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Mau nhìn, Lâm Hải động!”

“Bà mẹ nó, cái Lâm Hải này lại còn có thể phản kháng? Ngược lại cũng có chút thực lực!”

“Bất quá, phản kháng cũng không xong, đối mặt với công kích đáng sợ như thế, hết thảy đều là phí công!”

“Tản a, tản a, chiến đấu đã xong!”

Không có người coi trọng Lâm Hải, càng không có cảm thấy Lâm Hải có thể sống sót dưới một kích đáng sợ này.

Thậm chí, rất nhiều người đã bắt đầu tưởng tượng, thảm trạng Lâm Hải bị cái tòa núi lớn này, trực tiếp nện thành bánh thịt.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng quát lớn, từ trong miệng Lâm Hải phát ra, vang vọng khắp nơi!

“Bá Không Trảm!”

Oanh!

Trong tay Lâm Hải, không biết từ khi nào, vậy mà nhiều ra một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao ánh xanh lạnh lẽo. Đao mang lóe lên, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, hướng phía ngọn núi trên đỉnh đầu, như lôi đình đánh xuống!

Chương 1907: Chúc mừng ngươi, trang bức thất bại!

“Ha ha, không biết tự lượng sức mình!”

Cơ hồ trong nội tâm của tất cả mọi người, đều toát ra một câu lời nói như vậy.

Đối mặt với một kích khủng bố cường đại như thế của Hô Thiên Khiếu, Lâm Hải chỉ dựa vào một đao bình thản không có gì lạ này để phá địch sao?

Quả thực là lời nói vô căn cứ!

Không nói đến ở bên trong một cái Hám Sơn Quyết của Hô Thiên Khiếu, có ẩn chứa Thổ Chi Đạo cường đại.

Chỉ là theo bên trên sức nặng cùng thể tích của ngọn sơn phong này, cũng đủ để đem một cái Hóa Thần Địa Tiên, nhẹ nhõm nện thành thịt nát.

Mà Lâm Hải đứng ở nơi đó, đối mặt với ngọn núi cực lớn này, nhỏ bé tựa như con sâu cái kiến.

Muốn đánh tan ngọn sơn phong này, cơ hồ là không có khả năng!

Tạch...!

Ngay tại thời điểm mọi người nhao nhao lắc đầu xem thường, đột nhiên giữa không trung phảng phất xẹt qua một đạo tia chớp.

Sau đó, một đạo tiếng vang cực lớn, vang vọng trời quang, màng tai của đám đông thiếu chút nữa đã bị chấn vỡ.

“Bà mẹ nó, tình huống như thế nào?!”

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu, hướng phía trên lôi đài nhìn lại.

Sau một khắc, lập tức tất cả đều mở to hai mắt nhìn, trên mặt lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu.

“Cái này, điều này sao có thể!”

Chỉ thấy một đao bình thản không có gì lạ của Lâm Hải, lăng lệ ác liệt bổ vào trên ngọn núi cực lớn, vậy mà ngạnh sanh sanh chống đỡ xu thế hạ thấp của ngọn núi!

Không chỉ có như thế, cái ngọn núi cực lớn cao vút trong mây kia, giờ phút này quang mang màu vàng đất đang nhanh chóng chớp nháng, lúc sáng lúc tối.

Phía trên bên ngoài thân, vậy mà bắt đầu xuất hiện vô số vết rạn, dùng mũi đao của Lâm Hải làm trung tâm, nhanh chóng hướng phía trên không, lan tràn rạn nứt!

Oanh!

Sau mấy hơi, ngọn núi cực lớn, bỗng nhiên nổ, hóa thành vô số đá vụn, vẩy ra mọi nơi, tại trên nửa đường liền hóa thành bụi bặm!

Hừ!

Ngay khi ngọn núi vỡ vụn, Hô Thiên Khiếu kêu lên một tiếng đau đớn, dưới chân đạp đạp đạp liền lùi lại ba bước, trên mặt lập tức hiện lên kinh hãi cùng khó có thể tin thật sâu!

“Điều đó không có khả năng!”

Hô Thiên Khiếu mang theo thần sắc không thể tưởng tượng nổi, hoảng sợ ngẩng đầu, hướng phía Lâm Hải đối diện nhìn lại.

Đã thấy Lâm Hải, giờ phút này cũng bị lực phản chấn cực lớn, trùng kích đến mức ở trên lôi đài xẹt qua một đạo dấu vết thật sâu.

Cả người, dĩ nhiên đã đến bên mép lôi đài, trong tay ngược lại giữ Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, cau mày, sắc mặt ngưng trọng.

Một chiêu Bá Không Trảm vừa rồi, Lâm Hải đã thi triển tám ngàn năm đạo hạnh, cùng với Kim Chi Đạo đại viên mãn.

Uy lực đã sớm không thể so sánh cùng lúc trước, nhưng dù vậy, cũng là miễn cưỡng đánh tan công kích của Hô Thiên Khiếu, mình cũng bị chấn đến tâm huyết lăn lộn, trong nội tâm khó chịu đến cực điểm.

“Đậu phộng, Hô Thiên Khiếu đứng hàng thứ hai Tiềm Long Bảng, quả nhiên có thực tài thực liệu!”

Bên trên lầu các cùng dưới lôi đài, giờ phút này dĩ nhiên lâm vào yên lặng thật sâu.

Cơ hồ tất cả mọi người, tất cả đều nghẹn họng nhìn trân trối, mở to hai mắt nhìn, miệng há lớn đến mức có thể nhét vào một cái nắm đấm.

Lâm Hải cùng Hô Thiên Khiếu quyết đấu một chiêu, dĩ nhiên là một cái kết quả ngoài dự đoán của mọi người như vậy, quả thực đem tất cả mọi người, tất cả đều cho sợ ngây người.

Oanh!

Yên tĩnh ngắn ngủi qua đi, bất kể là bên trên lầu các hay là dưới lôi đài, tất cả lập tức đều sôi trào!

“Chà mẹ nó, ta có phải hoa mắt hay không, công kích của Hô

Thiên Khiếu, lại bị Lâm Hải chặn lại!”

“Mẹ nó, cái này không khoa học a, một cái ngọn núi lớn như vậy, làm sao có thể bị Lâm Hải dùng một đao chém nát rồi!”

“Ảo giác, cái này nhất định là ảo giác, kỳ thật Lâm Hải đã bị đè chết!”

“Chết ngươi muội a, Lâm Hải êm đẹp đứng đấy đâu rồi, xem ra, chúng ta đều coi thường Lâm Hải rồi!”

“Vốn tưởng rằng là bốc lên một hồi không lo lắng nghiền áp, không thể tưởng được lại đánh ra hiệu quả thế lực ngang nhau, cái này có trò để nhìn!”

“Thao, Lâm Hải dám lên lôi đài, nguyên lai không phải là đang tìm đường chết, người ta là mẹ nó là thực sự có thực lực a!”

“Là cái ngu xuẩn nào biên Tiềm Long Bảng, chỉ nhìn một đao kia của Lâm Hải, căn bản không có khả năng là dựa vào vận khí để lên trên bảng!”

...

Trong lúc nhất thời, đám người dưới lôi đài kia, trong mắt tất cả đều lộ ra hào quang kích động hưng phấn.

Nếu như Lâm Hải thật có thể vượt qua mấy chiêu cùng Hô Thiên Khiếu, vậy quyết đấu hôm nay, cũng sẽ đặc sắc hơn nhiều.

Mà ngay cả những fan não tàn của Hô Thiên Khiếu, giờ phút này cũng đình chỉ la lên, thần sắc có chút phát mộng.

“Thiên Khiếu ca ca nhất định là đang đùa bỡn Lâm Hải, tựa như mèo chơi đùa chuột vậy!”

“Đúng, nhất định là như vậy!”

“Thiên Khiếu ca ca, chúng ta yêu ngươi, không cần vội giết Lâm Hải, trước đùa chơi chết hắn rồi nói sau!”

Não tàn không hổ là não tàn, rất nhanh liền đã thuyết phục được chính mình, tiếp tục điên cuồng quát lên.

Mà trên lầu các, muốn yên tĩnh nhiều hơn.

Tuy những đại lão này, cũng là từng cái thần sắc hoảng sợ, nhưng hiển nhiên không có nói nhảm nhiều như vậy.

Cũng không phải bọn họ không kinh hãi, thật sự là bởi vì, Hô lão ngồi ở vị trí trung ương , giờ phút này đang tức đến râu ria đều vểnh lên.

Hô lão thế nhưng mà Tiên đạo Chí Tôn a, hơn nữa nghe nói tính tình không tốt, ai dám lên chọc rủi ro lúc này?

Đương nhiên, cũng có cái ngoại lệ, lão tổ Lâm gia giờ phút này, còn ý kiến phê bình mang theo một tia đùa giỡn, hướng Hô lão trêu đùa.

“Lão Hô a, tiểu tử nhà của ngươi này không được a, Hám Sơn Quyết căn bản cũng không có học vững chắc, liền đã lấy ra khoe khoang.”

“Ngươi xem, hiện tại bị đánh mặt đi à nha!”

“Ngươi câm miệng a!” Lão tổ Hô gia mặt đen lên, tức giận liếc trắng nhìn lão tổ Lâm gia.

“Cái tiểu tử gọi là Lâm Hải này, trong tay cầm, là một thanh Tiên khí!”

Lão tổ Lâm gia nhếch miệng cười cười, dùng nhãn lực của lão, tự nhiên cũng đã sớm nhìn ra điểm này.

Chỉ có điều, dựa vào Tiên khí có thể ngăn cản được tuyệt học

Hám Sơn Quyết của Hô gia sao?

Nếu thực như thế, cái Hám Sơn Quyết kia của Hô gia, cũng quá không đáng giá.

Kỳ thật hết thảy mọi người trong lầu các, giờ phút này cũng đã thấy rõ một điểm.

Tiểu tử Lâm Hải này, che dấu quá sâu.

Tuy là dựa vào Tiên khí, miễn cưỡng ngăn cản được công kích của Hô Thiên Khiếu.

Nhưng ít ra cũng nói rõ một chút, thực lực chân thật của Lâm Hải, mặc dù không bằng Hô Thiên Khiếu, thì cũng xê xích không bao nhiêu.

Ít nhất, trong mười thứ hạng đầu của Tiềm Long Bảng, có lẽ có một chỗ cho Lâm Hải cắm dùi.

Thời điểm bên trên lầu các cùng dưới lôi đài, mọi người nghị luận nhao nhao, Hô Thiên Khiếu đứng tại trên lôi đài, tức đến mặt đều xanh rồi.

Vốn, gã cảm giác phải đối phó với loại tiểu nhân vật như Lâm Hải này, thì tùy tiện vung vung tay lên, đều có thể đem tiêu diệt.

Sở dĩ dùng ra tuyệt học cường đại như Hám Sơn Quyết này, Hô Thiên Khiếu chính là vì muốn ở trước mặt người trong thiên hạ, hảo hảo khoe khoang thoáng một phát.

Thật không nghĩ đến, Lâm Hải vốn tưởng rằng nhỏ yếu như con sâu cái kiến, thực lực lại xa không giống như không chịu nổi một kích trong tưởng tượng của gã.

Hơn nữa càng làm cho gã giật mình chính là, thằng này còn con mẹ nó có Tiên khí!

Tiên khí a, coi như là Đại Thừa tôn sư bình thường, có được Tiên khí đều ít càng thêm ít.

Lâm Hải hắn, một cái tiểu tử đến từ thành nhỏ vắng vẻ, vậy mà nắm giữ Tiên khí, thật sự là ra ngoài ý định!

Bởi như vậy, một chiêu đạo pháp chính mình dùng để khoe khoang, tràng diện kinh hãi ngược lại là làm đi ra.

Mọi người cũng xác thực đều giật mình rồi, rung động rồi, sau đó cũng tán thưởng rồi.

Thế nhưng mà kết quả đâu rồi, là quá con mẹ nó châm chọc rồi!

Một chiêu Hám Sơn Quyết ngưu bức như thế, lại bị cái Lâm Hải nhỏ yếu này, phá giải!

Cái này mẹ nó không phải vẽ mặt sao?

Ngay tại thời điểm sắc mặt Hô Thiên Khiếu lúc trắng lúc xanh, đột nhiên thanh âm tràn ngập mỉa mai, nghiền ngẫm vang lên.

“Này, ngươi không phải mới vừa nói, nếu như ngươi động thủ trước, thì ta ngay cả cơ hội xuất thủ cũng đều không có sao?”

“Bây giờ nhìn, giống như không phải là cái dạng này à?” Lâm Hải giang tay ra, mặt mũi tràn đầy đùa giỡn nói.

“Chúc mừng ngươi, trang bức thất bại!”

“Có thể nói chút cảm tưởng à?”

Phốc!

Nghe được lời nói châm chọc của Lâm Hải, ngực Hô Thiên Khiếu một buồn bực, tức đến thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Đột nhiên ngẩng đầu, hung dữ liếc nhìn Lâm Hải, tràn ngập thù hận, cắn răng nói.

“Lâm Hải, ngươi bớt tại đây nói móc cho ta!”

“Đừng tưởng rằng, tiếp được một chiêu của ta, thì có thể ở trước mặt ta huênh hoang!”

“Hô Thiên Khiếu ta nếu thực muốn giết ngươi, ngươi liền cả cơ hội phản kháng cũng đều không có!”

Lâm Hải vẫn chỉ cười cười, mặt mũi tràn đầy đùa giỡn trêu cợt nhìn xem Hô Thiên Khiếu.

“Thổi, cứ thổi đi!”

“Ta ngược lại muốn nhìn, cái vị trí thứ hai Tiềm Long Bảng của ngươi này, có phải dựa vào da mặt dày mà đi lên hay không!”

“Ngươi muốn chết!” Hô Thiên Khiếu tức đến râu tóc đều dựng, gầm lên một tiếng, bàn tay mang theo vầng sáng màu vàng đất đậm đặc, lần nữa giơ lên!

Ông!

Đột nhiên, thiên địa biến sắc, một cỗ uy áp kinh khủng, lập tức xuất hiện tại giữa không trung. Trong lòng tất cả mọi người đều đập mạnh một cú, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi hoảng sợ thất sắc!

Chương 1908: Hậu quả chính là, ngươi sẽ chết!

“Đó là cái gì?!”

Mọi người nhao nhao thét lên một tiếng kinh hãi, trong mắt đang nhìn bầu trời, không khỏi lộ ra kinh hãi thật sâu.

Trong lòng Lâm Hải cũng là chấn động mạnh một cái, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức cực độ nguy hiểm, xuất hiện tại trên đỉnh đầu, đem chính mình hoàn toàn tập trung!

Hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy đầy trời là vầng sáng màu vàng đất, phô thiên cái địa, đang nhanh chóng ngưng tụ.

Rất nhanh, một đầu Cự Long chiều cao mấy trăm trượng, lóe ra hào quang màu vàng đất, tại dưới ánh nhìn soi mói kinh hãi của vô số người, dần dần thành hình!

Rống!

Cự Long gầm lên giận dữ, trên lôi đài lập tức phảng phất thổi qua một hồi bão tố, khí lãng mãnh liệt nặng như thiên quân, theo trên người Lâm Hải thổi qua!

Hừ!

Lâm Hải kêu lên một tiếng đau đớn, chân khí trên người bỗng nhiên tách ra, chống cự lấy một tiếng rống này của Cự Long, mang đến trùng kích khủng bố.

“Thật mạnh!”

Thân thể Lâm Hải khom xuống, hai chân đều bị uy áp cực lớn kia, áp bách đến run nhè nhẹ, xương cốt khanh khách rung động.

Y phục trên người, càng là phần phật run run, phảng phất như tùy thời cũng có thể bị thổi chạy.

Nhưng mà, Lâm Hải vẫn đứng ở nơi đó, đơn đao xử địa, tuy vòi rồng cuồng mãnh, lại khó có thể che dấu quật cường cùng cứng cỏi trong ánh mắt!

“Nhanh, lui ra phía sau!”

Phía dưới lôi đài, những người đang xem cuộc chiến kia, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, nhao nhao như thủy triều hướng lui về phía sau.

Một mực thối lui ra chừng hơn trăm mét, tất cả mới đều mang theo rung động thật sâu, hướng phía Cự Long trên đỉnh đầu cùng Hô Thiên Khiếu trên lôi đài nhìn lại, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

“Không có khả năng, Hô Thiên Khiếu như thế nào lại mạnh đến tình trạng như thế!”

Giờ khắc này, những Hóa Thần Địa Tiên đang xem cuộc chiến kia, sắc mặt cũng đã triệt để thay đổi.

Tuy Hô Thiên Khiếu đứng hàng thứ hai Tiềm Long Bảng, tất cả mọi người biết rõ sự cường đại của gã.

Nhưng, mặc dù cường thịnh hơn nữa, thì cuối cùng cũng chỉ là cái nửa bước Địa Tiên.

Những cao thủ Hóa Thần cảnh kia, nhất là Hóa Thần trung hậu kỳ, tuy kính nể Hô Thiên Khiếu, nhưng lại chưa hẳn đã sợ gã.

Thậm chí, rất nhiều người cho rằng, chỉ cần mình ra tay, nghiền áp bên trên cảnh giới, thì diệt sát Hô Thiên Khiếu dễ dàng.

Thế nhưng mà hôm nay, không còn có người nghĩ như vậy rồi.

Đầu Cự Long do Hô Thiên Khiếu dùng đạo pháp biến ảo này, khiến trong tâm bọn họ rung động cùng uy áp, thật sự là quá mạnh mẽ.

Mà ngay cả một ít Địa Tiên Hóa Thần hậu kỳ, nội tâm giờ phút này đều là bang bang kinh hoàng, tràn đầy cảm giác vô lực.

Không hề nghi ngờ, cái Cự Long cuồng bạo này, nếu như công hướng bọn họ mà nói, thì bọn họ cũng không hề có lực chống cự!

“Thực mẹ nó, nhận thức của lão tử đều bị phá vỡ rồi!”

Không khỏi, nội tâm của tuyệt đại đa số Hóa Thần Địa Tiên, đều bay lên một tia sợ hãi cùng hương vị đắng chát.

Không thể tưởng được chính mình đường đường là Địa Tiên, thậm chí lại có một ngày đối mặt với nửa bước Địa Tiên, mà cảm thấy vô lực thật sâu.

“Lúc này đây, nếu Lâm Hải còn không chết, tên của lão tử sẽ ghi ngược lại!”

Không chỉ có những Hóa Thần Địa Tiên này, bị Cự Long do Hô Thiên Khiếu biến ảo, làm cho kinh hãi mộng ép.

Mà ngay cả những Đại Thừa tôn sư kia, giờ phút này cũng là vẻ mặt hoảng sợ, trong nội tâm tràn đầy khiếp sợ!

Bọn họ khó có thể tin mà phát hiện, uy lực đáng sợ mà cái đầu Cự Long trên không trung này phóng thích ra, vậy mà lại để cho bọn họ, đều cảm thấy tim đập nhanh không thôi!

Tuy còn không đến mức lại để cho bọn họ sợ hãi, nhưng ít nhất, dĩ nhiên đã có thực lực chống lại bọn họ.

Cơ hồ tất cả Đại Thừa tôn sư, nhìn về phía Hô Thiên Khiếu, trong nội tâm đều nhiều hơn một tia kính sợ.

Một chiêu đạo pháp này của Hô Thiên Khiếu, dĩ nhiên đã có đủ uy lực để uy hiếp Đại Thừa, cái này lại để cho những Đại Thừa tôn sư kia, nội tâm kinh hãi đồng thời, không khỏi ngũ vị trần tạp.

Dù sao, Hô Thiên Khiếu hôm nay, chẳng qua là chính là một cái nửa bước Địa Tiên a!

“Hô Thiên Khiếu kẻ này, ngày sau chắc chắn sẽ đi tới đỉnh phong của Tiên đạo!”

Không chỉ có phía dưới lôi đài, mà ngay cả trên lầu các, những đại lão kia, giờ phút này tất cả cũng đều khiếp sợ mà đứng lên.

“Hô lão, Hô Thiên Khiếu giờ phút này thi triển, thế nhưng mà là tuyệt học của Hô gia, Địa Long Nộ!” Có người thét lên một tiếng kinh hãi!

Trên mặt Hô lão, lộ ra một bộ thần sắc đắc ý, vuốt vuốt chòm râu nhàn nhạt nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy, một thức đạo pháp này, đúng là Địa Long Nộ!”

Lời này của Hô lão vừa ra khỏi miệng, lập tức khiến cho trong lầu các kinh hô một mảnh.

“Thiên tài, cái Hô Thiên Khiếu này, thật là thiên tài a!”

“Hô Thiên Khiếu dùng cảnh giới nửa bước Địa Tiên, luyện thành Hám Sơn Quyết, tuy nói đã kinh thế hãi tục, nhưng vẫn còn có thể trong phạm vi tiếp nhận, thế nhưng mà Địa Long Nộ, nghe nói không phải chỉ có Hóa Thần hậu kỳ, mới có thể luyện thành sao?”

“Hô lão, vãn bối nhớ rõ, chính là thiên tài như ngài, lúc trước khi luyện thành Địa Long Nộ, cũng là tại Hóa Thần sơ kỳ a?”

Hô gia lão giả vừa nghe câu hỏi này, tự hào trên mặt càng lớn, đắc ý nhẹ gật đầu.

“Lão phu lúc trước, chính là tại cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ, mới tập được chiêu này, thiên tư của Thiên Khiếu, mạnh hơn lão phu đấy!”

“Bà mẹ nó!” Hô lão vừa thốt ra lời kia, mọi người lần nữa phát ra tiếng hô khiếp sợ.

Hô lão là ai, đây chính là lão giả Hô gia, Tiên đạo Chí Tôn, một trong mấy cái người mạnh nhất của toàn bộ Thiên Vận Quốc.

Không thể tưởng được, tư chất tu hành của Hô Thiên Khiếu này, lại còn muốn trác tuyệt hơn lão tổ Hô gia!

Cái này vẫn còn được sao?

Thành tựu tương lai của Hô Thiên Khiếu, chỉ sợ liền cả lão tổ Hô gia đều muốn vượt qua đi a!

“Chúc mừng Hô lão, chúc mừng Hô gia a!”

Mọi người không khỏi, mang theo kính sợ cùng hâm mộ thật sâu, hướng phía Hô lão nói nói.

Hôm nay có Hô lão, ngày sau có Hô Thiên Khiếu, huy hoàng của Hô gia, ít nhất phải truyền thừa mấy vạn năm rồi.

“Ngọc nhi, ngươi bây giờ thấy thế nào?”

Mà ngay cả lão tổ Lâm gia, giờ phút này đều lộ ra một tia ngưng trọng, hướng phía Lâm Ngọc truyền âm nói.

“Hồi lão tổ tông, Hô Thiên Khiếu có thể luyện thành Địa Long Nộ, quả thật có chút ra ngoài ý định!”

“Nếu là ba tháng trước, đối mặt với Địa Long Nộ, ta không hề có lực hoàn thủ.”

“Nhưng hôm nay...” Lâm Ngọc khẽ lắc đầu, “Hô Thiên Khiếu, như cũ không phải là đối thủ của ta!”

Lão tổ Lâm gia nghe được, lông mày nhíu lại, không nói gì, nhưng trên mặt lại lộ ra một tia thần sắc thoả mãn.

Trên lôi đài, hai tay Hô Thiên Khiếu giờ phút này dĩ nhiên bấm niệm pháp quyết, ngừng đặt ở trước ngực, mặt mũi nhìn xem Lâm Hải tràn đầy cười lạnh.

“Lâm Hải, ngươi bây giờ, ngược lại là lại cuồng một cái cho ta xem chút!”

Lâm Hải cau mày, cố hết sức chống cự lấy uy áp cực lớn từ trên đỉnh đầu truyền đến, ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy Cự Long khổng lồ, đang lăn lộn sôi trào tại tầng mây, quấy phong vân, thỉnh thoảng phát ra tiếng gào thét, thanh thế sợ hãi, hoảng sợ vô cùng!

Hai hàng lông mày mạnh mẽ nhảy lên, trong mắt Lâm Hải hiện lên một đạo tinh mang, ánh mắt quật cường bất khuất, hướng phía Hô Thiên Khiếu nhìn lại.

“Chỉ là một con rắn đất, mà muốn hù đến Lâm Hải ta sao?”

“Nói cho ngươi biết, ca ca đánh rắn chuyên nghiệp hai mươi năm, chuyên trị các loại không phục!”

Tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, mọi người lập tức dậy lên một mảnh thanh âm chửi bới.

“Cuồng vọng!”

“Không biết tự lượng sức mình!”

“Thực con mẹ nó có thể giả bộ trang bức!”

“Một hồi chết như thế nào cũng không biết!”

…

Mà ngay cả các đại lão bên trên lầu các, đều là khẽ lắc đầu, lúc nhìn về phía Lâm Hải, lộ ra một tia thần sắc xem thường.

Tuy trước đó Lâm Hải tiếp được Hám Sơn Quyết, lại để cho tất cả bọn họ đều lau mắt mà nhìn, có chút thưởng thức Lâm Hải rồi.

Nhưng đối mặt với đạo pháp khủng bố như Địa Long Nộ, Lâm

Hải còn có thể nói ẩu nói tả, thì lại để cho những đại lão này có chút bất mãn.

"Người trẻ tuổi có chút ngạo khí là chuyện tốt, nhưng là ngạo đã qua đầu, thì là ngu xuẩn rồi!"

Hô Thiên Khiếu càng là khó thở mà cười, hướng phía Lâm Hải chậm rãi nhẹ gật đầu.

"Lâm Hải, Hô Thiên Khiếu ta từ trước đến nay không có phục qua người nào, nhưng đối với ngươi, hôm nay ta triệt để phục rồi!"

"Biết rõ ta phục ngươi một điểm nào nhất sao?"

"Ta con mẹ nó phục ngươi lúc khoác lác tramh bức, cái bộ dạng mặt không đỏ tim không nhảy kia!"

Rống!

Hô Thiên Khiếu nói chuyện, Cự Long màu vàng đất trên đỉnh đầu, lần nữa gào thét một tiếng.

Sau đó, đột nhiên đình chỉ bốc lên, hai cái khóe mắt cực lớn, lóe ra hàn mang, bỗng nhiên rơi vào trên người Lâm Hải.

"Có biết, Cự Long đập xuống, sẽ là hậu quả gì hay không?" Hô Thiên Khiếu cười lạnh nói.

"Biết rõ a!" Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó nghiêm trang nói.

"Hậu quả chính là, ngươi sẽ chết!"

Chương 1909: Cuộc chiến có một không hai

Hô Thiên Khiếu quát lạnh một tiếng, "Vậy hãy để cho ngươi nhìn xem, chết rốt cuộc là ai!"

“Địa, Long, Nộ!!!”

Hô Thiên Khiếu quát một tiếng chói tai, sau đó hai tay ở trước ngực mạnh mẽ xẹt qua một cái độ cong cực lớn, quấy khí lãng lăn lộn, hướng phía Lâm Hải mạnh mẽ đẩy!

Rống!

Trong nháy mắt, Cự Long màu vàng đất trên bầu trời, hào quang vạn trượng, gào thét một tiếng.

Chợt, đuôi rồng cực lớn hạ xuống, vòi rồng mây tản, giương nanh múa vuốt, hướng phía Lâm Hải liền lao xuống dưới!

Oanh!

Cự Long khẽ động, cả trời không phảng phất như biển gầm gào rít giận dữ, phong vân biến sắc, khí lãng khủng bố một tầng chồng lên một tầng, thanh thế to lớn, trùng kích đến mức không gian đều muốn sụp đổ!

“Chà mẹ nó! Lại lui về sau!!!”

Cả đám người xem náo nhiệt dưới lôi đài, dĩ nhiên thối lui ra khỏi trăm mét.

Nhưng kho thấy đến một hồi thế này, vẫn là hoảng sợ biến sắc, cuống quít gian nan lần nữa rời khỏi vài trăm mét, mới mang theo trận trận kinh hãi, hướng phía trên lôi đài nhìn lại.

“Lúc này đây, nếu Lâm Hải không chết, lão tử quỳ xuống đất gọi hắn là ba ba!”

Nhìn Cự Long khổng lồ kia, giống như Thần linh tức giận, hướng phía Lâm Hải cuồng mãnh đập xuống.

Đã không có người cho rằng, Lâm Hải còn có thể sống thêm được nữa.

Xì xì xì xì...!!!

Cự Long từ trên trời giáng xuống, mang theo cương phong mạnh mẽ, đem Lâm Hải lần nữa trùng kích hướng phía sau trượt ra mấy chục thước, mới đứng vững thân hình.

Mũi đao của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, tại trên phía trên lôi đài, xẹt qua một đạo hỏa hoa hẹp dài, tiếng cọ xát chói tai, lại để cho toàn thân người run lên một hồi.

Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, nhìn quái vật Cự Long khổng lồ trên đỉnh đầu kia, trong mắt đột nhiên lóe lên hàn mang!

Ông!

Cánh tay Lâm Hải chấn động, hai tay cầm đao, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao giơ lên cao cao qua khỏi đỉnh đầu.

Sau đó, khí thế cả người đột nhiên thay đổi, tách ra quang mang màu vàng, một cỗ khí tức kinh khủng bỗng nhiên bay lên!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Một đạo thanh âm phảng phất đến từ bên ngoài chín tần trời, đột nhiên vang lên ở giữa không trung, khiến cho trong lòng tất cả mọi người rung mạnh, phảng phất giống như thất thần.

Oanh!

Ngay sau đó, một cái côn ảnh màu vàng kim cực lớn, đột nhiên xuất hiện tại bên trên bầu trời, thiên địa phảng phất đều bắt đầu run rẩy.

“Cái đó là...”

Trong nháy mắt khi côn ảnh màu vàng kim xuất hiện, mọi người ở đây, chỉ cảm thấy trái tim mạnh mẽ kéo căng, thậm chí có loại cảm giác giống như tai vạ đến nơi.

Trong lúc bất tri bất giác, mồ hôi lạnh từ cái trán của rất nhiều người xông ra, nhìn cái côn ảnh màu vàng kim này, phảng phất như chính mình thoáng cái trở nên nhỏ bé như con kiến, trong khoảnh khắc cũng sẽ bị côn ảnh, nghiền thành phấn vụn!

Mà ngay cả những đại lão trong lầu các kia, giờ phút này cũng đột nhiên đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ mặt kinh hãi thật sâu!

“Cái này, đây là cái đạo pháp gì!”

“Ta như thế nào từ bên trong một côn này, cảm nhận được lực lượng của Thiên Đạo!”

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Nhân gian tại sao có thể có chiêu thức đáng sợ như thế!”

“Cái gọi là Lâm Hải này, đến cùng là cái địa vị gì!”

Những đại lão này, rốt cuộc không cách nào bình tĩnh rồi, nguyên một đám nhìn chằm chằm vào cái côn ảnh màu vàng kim kia, trợn mắt há hốc mồm!

Mà ngay cả lão tổ Lâm gia luôn luôn gợn sóng không sợ hãi, giờ phút này cũng kìm lòng không được, mạnh mẽ đứng dậy, mí mắt kinh hoàng một hồi!

“Thiên Đạo, đó là Thiên Đạo!”

“Kẻ này, thực khiến người ngoài ý!”

Đột nhiên, ánh mắt của lão tổ Lâm gia, giống như một cái kính viễn vọng bội số lớn, rơi vào trên người Lâm Hải.

Sau một khắc, Lâm Hải toàn thân thậm chí mỗi một tế bào, đều bị lão tổ Lâm gia, xem nhất thanh nhị sở.

Lâm Ngọc ở một bên, cũng chậm rãi đứng dậy, nhìn cái côn ảnh màu vàng kim kia, có chút ngẩn người.

“Lão tổ tổng, cái này là Thiên Đạo sao?” Lâm Ngọc khiếp sợ truyền âm nói.

Lão tổ Lâm gia trầm mặc nửa ngày, mới vẻ mặt nghiêm túc, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Mặc dù không hoàn toàn là Thiên Đạo, nhưng là đã có một tia bóng dáng của Thiên Đạo!”

“Cái gọi là Lâm Hải này, thật là làm cho ta ngoài ý định!”

“Ngọc nhi, Hô Thiên Khiếu tuy là tuyệt thế thiên tài, nhưng đã không xứng làm đối thủ của ngươi, xem ra Lâm Hải, mới là kình địch chính thức của ngươi a!”

Trên mặt Lâm Ngọc lộ ra ngưng trọng trước nay chưa có, liếc nhìn thật sâu Lâm Hải, đột nhiên bay lên ý chí chiến đấu vô cùng.

“Lão tổ tông, Lâm Hải tuy mạnh đến mức để cho người giật mình, nhưng Ngọc nhi ở trong mười chiêu, có thể giết hắn!”

“A?” Lão tổ Lâm gia sững sờ, sau đó kinh ngạc liếc nhìn Lâm Ngọc, ánh mắt lộ ra thần sắc hết sức hài lòng.

“Đệ nhất thiên tài Thiên Vận Quốc, cuối cùng là Ngọc nhi ngươi!”

Tất cả mọi người giật mình kinh hãi đồng thời, sắc mặt của lão tổ Hô gia, tức thì bắt đầu trở nên cực kỳ khó coi.

Vốn Hô Thiên Khiếu thi triển ra tuyệt học Địa Long Nộ của Hô gia, lại để cho lão cực kỳ kinh hỉ cùng tự hào.

Vốn tưởng rằng, đạo này pháp vừa ra, cho dù có một trăm cái Lâm Hải, cũng sẽ tan thành mây khói trong khoảnh khắc.

Cho dù là Lâm gia Lâm Ngọc một mực phong đạm khinh vân ngồi ở bên cạnh, đều chưa hẳn có thể tiếp được một chiêu này.

Thật không nghĩ đến mới trong chớp mắt công phu, tình thế trên trận đều đã biến.

Cái Lâm Hải mà mọi người một mực không coi trọng này, rõ ràng lần nữa vượt quá dự liệu của mọi người.

Vậy mà lại để cho người khó có thể tin, thi triển ra một chiêu đáng sợ như thế, hơn nữa vậy mà ẩn chứa một tia uy lực của Thiên Đạo!

Tuy một tia uy lực của Thiên Đạo này, cực kỳ yếu ớt, trừ bọn họ những đại lão này ra, những người khác thậm chí căn bản đều không thể cảm ứng được.

Nhưng, có yếu hơn thì đó cũng là uy lực của Thiên Đạo a!

Trái tim của lão tổ Hô gia, thoáng cái nâng lên cổ họng.

Vốn lão đối với Hô Thiên Khiếu còn có mọi cách tin tưởng, nhưng giờ phút này vậy mà bay lên một tia dự cảm bất thường, lo lắng không hiểu.

Oanh!!!

Vừa lúc đó, côn ảnh màu vàng kim mang theo xu thế nghiền áp dễ như trở bàn tay, ầm ầm đưa tại trên đỉnh đầu của Cự Long màu vàng đất.

Tiếng vang cực lớn, đem màng tai của mọi người đang xem cuộc chiến, đều cơ hồ chấn vỡ.

Bên trên bầu trời, càng là hóa thành một đoàn hào quang cực lớn, màu vàng kim cùng màu vàng đất hoà lẫn, che khuất bầu trời, làm cho không người nào có thể thấy rõ.

Khí lãng khủng bố, lăn lộn sôi trào, giống như sóng biển gào rít giận dữ, hướng phía bốn phương tám hướng điên cuồng quấn đi.

Mọi thứ trong vòng nghìn dặm ở phía dưới lôi đài, giống như bị bão quấn qua, lập tức bị xung kích quét qua là hết, toàn bộ hóa thành bụi bặm.

Mà ngay cả nhóm người tu hành Hóa Thần thậm chí là Đại Thừa tôn sư kia, cũng không khỏi vận chuyển chân khí, ngăn cản lực trùng kích cực lớn, khiếp sợ trên mặt, dĩ nhiên đã không cách nào hình dung!

“Cuộc chiến có một không hai, tuyệt đối là cuộc chiến có một không hai a!”

Nội tâm của mọi người kinh hô, mang theo kích động cùng hiếu kỳ thật sâu, hướng phía bầu trời nhìn lại.

Muốn xem thoáng một phát, côn ảnh màu vàng kim cùng Cự Long màu vàng đất phía dưới kịch liệt va chạm kia, đến tột cùng ai mạnh ai yếu!

Rống!

Đúng lúc này, ở bên trong hào quang do màu vàng kim cùng màu vàng đất đan vào, Cự Long gào thét, lần nữa chấn nhiếp không trung!

Chỉ có điều, lúc này đây mặc cho ai cũng đều có thể nghe được, đạo long ngâm này, tựa hồ mang theo một tia sợ hãi!

Phanh!

Ngay tại lúc mọi người sững sờ, đã thấy hào quang màu vàng đất trên bầu trời, bỗng nhiên nổ tung, hướng phía bốn phương tám hướng, kích bắn đi.

Cùng lúc đó, ánh mắt của mọi người, rốt cục lần nữa trở lên rõ ràng.

Sau đó, cơ hồ tất cả mọi người, đều khiếp sợ há to miệng, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin!

Chỉ thấy bên trên bầu trời, Cự Long trước đó uy áp lâm thế, trợn mắt liều lĩnh, lại bị côn ảnh màu vàng kim, thoáng cái đập vỡ đầu.

Thân thể cao lớn, trong khoảnh khắc sụp đổ, hóa thành vô số vầng sáng, tiêu tán ở khắp nơi!

Phốc!

Cùng lúc đó, Hô Thiên Khiếu liền phun ra một búng máu.

Lập tức, thân thể nhoáng một cái, liền lùi lại mấy bước, suýt nữa ngã sấp xuống.

Tóc tai bù xù, sắc mặt dữ tợn, mặt mũi tràn đầy đều là khó có thể tin thật sâu!

“Chà mẹ nó, Hô Thiên Khiếu thất bại!”

“Cái này mẹ nó, làm sao có thể!”

Mọi người giật mình kinh ngạc đồng thời, cái côn ảnh màu vàng kim kia, lại còn có thừa lực, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, gào thét lên hướng phía đỉnh đầu của Hô Thiên Khiếu, điên cuồng rơi xuống.

“Không!!!” Hô Thiên Khiếu thấy thế, đột nhiên phát ra một tiếng rống to sợ hãi, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng!

Chương 1910: Lão hỗn đản, thối không biết xấu hổ!

“Nghiệp chướng ngươi dám!”

Ngay tại thời khắc côn ảnh màu vàng kim sắp nuốt hết Hô Thiên Khiếu, đột nhiên một tiếng gầm lên, vang vọng phía chân trời.

Sau đó, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, đã thấy một gã lão giả, chẳng biết từ lúc nào, lăng không xuất hiện ở trước người Hô Thiên Khiếu.

“Lão tổ tông, cứu ta!!!”

Hô Thiên Khiếu đại hỉ, cuống quít hô to một tiếng!

Đã thấy lão tổ Hô gia, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, ngẩng đầu nhìn cái kia côn ảnh màu vàng kim đang ầm ầm rơi xuống kia, trùng trùng điệp điệp khẽ hừ!

Sau đó, cánh tay phải mạnh mẽ thò ra, lăng không một trảo!

Ông!

Sau một khắc, một màn làm cho người khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Chỉ thấy giữa không trung, xuất hiện từ trống rỗng một bàn tay lớn màu vàng đất, ngạnh sanh sanh đem côn ảnh màu vàng kim, một mực nắm vào trong tay.

Côn ảnh màu vàng kim phát ra ánh sáng rực rỡ, kích xạ khắp nơi, phảng phất như muốn tiếp tục hướng xuống rơi đập.

Nhưng mà, cái bàn tay lớn kia phảng phất tựa như một thanh kìm sắt không gì phá nổi, một mực đem nó khóa lại, mặc kệ nó giãy dụa như thế nào, cũng rốt cuộc không cách nào di động mảy may.

Lâm Hải thấy thế, sắc mặt không khỏi đại biến, nhìn lên lão giả trước mặt này, lộ ra vẻ mặt thật sâu.

“Hừ!”

Lão giả hừ lạnh một tiếng, bàn tay mạnh mẽ lần nữa dùng sức nắm chặt!

Oanh!

Sau một khắc, côn ảnh màu vàng kim bỗng nhiên nổ tung, trực tiếp bị nắm thành bột mịn, hóa thành vô số vầng sáng, tiêu tán tại bên trên bầu trời.

Phốc!

Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, lập tức như gặp phải trọng kích, thân thể lảo đảo lui về phía sau.

Vội vàng một tay cầm đao, dùng đao cắm xuống đất, lại kéo lê xa mấy chục thước, mới đứng vững thân hình.

Lần nữa ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc thật sâu.

“Ngươi là ai?”

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, lạnh lùng mà hỏi.

“Hừ, bằng ngươi, còn không xứng biết rõ thân phận của ta!”

Lão tổ Hô gia hừ lạnh một tiếng, cao ngạo chắp tay sau lưng, lạnh lùng nói.

Nói xong quay người lại, giữ chặt Hô Thiên Khiếu bản thân đang bị trọng thương, liền chuẩn bị rời đi lôi đài.

“Đứng lại!”

Đột nhiên, Lâm Hải quát chói tai một tiếng, lại để cho bước chân của lão tổ Hô gia dừng lại, mang theo một tia lạnh lùng, quay đầu.

“Thua, liền muốn rời đi như vậy a?”

Lão tổ Hô gia nhíu lông mày lại, không khỏi dâng lên nộ khí.

“Ngươi còn muốn thế nào?”

“Ha ha!” Lâm Hải khó thở mà cười, sau đó sắc mặt phát lạnh, duỗi ngón tay chỉ vào lôi đài, lạnh lùng nói.

“Đừng quên, nơi này là, lôi đài sinh tử!”

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, lão tổ Hô gia cùng Hô Thiên Khiếu, sắc mặt đồng thời biến đổi!

“Lôi đài sinh tử, thì như thế nào?!”

Lão tổ Hô gia cố nén phẫn nộ trong nội tâm, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

“Hừ, leo lên lôi đài sinh tử, sinh tử chớ luận!”

Lâm Hải nói xong, con mắt mang theo một vòng sát cơ, đột nhiên nhìn về phía Hô Thiên Khiếu ở sau lưng lão tổ Hô gia.

“Hô Thiên Khiếu, ta nói, đúng không?”

Ngữ khí Hô Thiên Khiếu ngừng lại, lập tức trướng đến đỏ bừng cả khuôn mặt, không phản bác được.

Gã thua ở dưới tay của Lâm Hải, cuối cùng lại vẫn dựa vào lão tổ Hô gia đến cứu mạng, cái đó nào còn dám trả lời.

Hôm nay, lại bị Lâm Hải ở trước mặt chất vấn, Hô Thiên Khiếu hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Thấy Hô Thiên Khiếu không nói lời nào, Lâm Hải đưa tay lau đi máu tươi bên khóe miệng, mang theo miệt thị thật sâu, hừ lạnh một tiếng.

“Thứ hai Tiềm Long Bảng? Thiên tài Hô gia? Hiện tại xem xét, lại chính là một đống cứt chó không biết liêm sỉ!”

“Ngươi!” Hô Thiên Khiếu lập tức giận dữ, chỉ vào Lâm Hải, tức đến lồng ngực phập phồng một hồi.

“Như thế nào, ta nói không đúng sao?” Lâm Hải lạnh lùng cười nói, tràn ngập mỉa mai.

“Lôi đài sinh tử, vốn là đại phương nhất tuyệt sinh tử, người thắng sống, kẻ bại chết, đây còn là công luận!”

“Hô Thiên Khiếu ngươi bại vào tay ta Lâm Hải, còn có cái gì thể diện, cẩu thả sống trên cõi đời này!”

“Nói ngươi không biết liêm sỉ, cứt chó không bằng, chẳng lẽ nói sai rồi sao?!”

“Ngươi, ngươi...” Hô Thiên Khiếu bị Lâm Hải trách móc một chầu, nói đến á khẩu không trả lời được, lập tức vừa tức vừa giận!

Chỉ vào Lâm Hải nói liên tục nhiều cái ngươi, cuối cùng oa một tiếng, lại là phun ra một ngụm máu tươi.

Sau đó, trong mắt đột nhiên toát ra một tia nhục nhã thật sâu cùng cảm giác bị thất bại, cả người lập tức trở nên có chút tinh thần hoảng hốt, cảm xúc không khống chế được tại chỗ.

“Câm miệng, ngươi câm miệng cho ta!”

“Hô Thiên Khiếu ta chính là thiên tài đương thời, há lại để cho ngươi cái này tùy ý vũ nhục!”

“Ta không có bại, ta không bị thua!!!”

...

“Thiên Khiếu!” Lão tổ Hô gia thấy Hô Thiên Khiếu thành cái dạng này, lập tức chấn động, không khỏi vừa tức vừa giận!

Hô Thiên Khiếu giờ phút này, chính là tâm lý đã bị trọng thương thật lớn, mới có thể biểu hiện mất tâm điên ra ngoài.

Nếu như tiến hành khai thông trễ, Hô Thiên Khiếu rất có thể từ nay về sau chưa gượng dậy nổi, biến thành phế nhân!

Vèo!

Lão tổ Hô gia điểm một ngón tay, một cỗ chân nguyên tiến vào trong cơ thể Hô Thiên Khiếu.

Thân thể Hô Thiên Khiếu run lên, sau đó lâm vào hôn mê.

“Chà mẹ nó, Hô Thiên Khiếu điên rồi!”

“Đường đường thứ hai Tiềm Long Bảng, gây chuyện không tốt từ nay về sau sẽ biến thành phế nhân!”

“Cho dù không điên, Lâm Hải cũng sẽ là bóng mờ cả đời này của gã!”

“Thiên tài Hô gia, chỉ sợ sẽ vẫn lạc như vậy, Hô Thiên Khiếu cuối cùng cả đời, chỉ sợ không tiến thêm tấc nào nữa rồi!”

Cái lúc này, bất kể là đại lão trên lầu các, hay là quần chúng ăn dưa dưới lôi đài, cũng đã thấy rõ tình cảnh giờ phút này của Hô Thiên Khiếu.

Trong lúc nhất thời, giật mình, tiếc hận, mừng thầm, phẫn nộ, nhìn có chút hả hê, nhiều vô số kể.

Mặc cho ai cũng đều có thể nhìn ra, thứ hai Tiềm Long Bảng Hô Thiên Khiếu, gần với tuyệt thế thiên tài Lâm gia Lâm Ngọc.

Rất có thể trải qua một chuyện này, sẽ rời khỏi ánh nhìn của mọi người rồi!

Lão tổ Hô gia, tự nhiên so với ai khác đều hiểu rõ tính nghiêm trọng của hậu quả này.

Tuy lão thân là Tiên đạo Chí Tôn, nhưng đến tột cùng có thể khiến Hô Thiên Khiếu một lần nữa tỉnh lại hay không, lại một điểm ngọn nguồn cũng đều không có.

Hô Thiên Khiếu, thế nhưng mà là do lão tự mình dạy bảo từ nhỏ, chính là thiên tài vạn năm khó được nhất ngộ của Hô gia, hai người tuy bối phận kém rất xa, kì thực thân như cha con!

Thậm chí, lão tổ Hô gia đã đem Hô Thiên Khiếu coi như là người nối nghiệp đến mà bồi dưỡng.

Vài vạn năm về sau, trách nhiệm làm Hô gia huy hoàng, cũng đã giao vào trên người Hô Thiên Khiếu.

Thế nhưng mà, nằm mơ cũng thật không ngờ, một hồi chiến đấu vốn tưởng rằng không hề lo lắng như vậy, lại ra ngoài ý định đem Hô Thiên Khiếu làm hỏng!

Loại hậu quả giống như là trời sập này, lại để cho lão tổ Hô gia, căn bản không cách nào tiếp nhận!

Mãnh liệt xoay người, hai con mắt của lão tổ Hô gia, giống như là hung thú Nguyên Thủy, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Oanh!

Lâm Hải chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, như gặp phải trọng kích, sau một khắc Thần Hồn Quyết liền tự động vận chuyển.

Liên tục mấy cái đại chu thiên, mới đưa uy áp do cái liếc mắt đáng sợ này mang đến của lão tổ Hô gia hoàn toàn hóa giải.

Phốc!

Dù vậy, Lâm Hải vẫn là há miệng ra, oa nhổ ra một ngụm máu tươi.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt Lâm Hải mang theo phẫn nộ cùng bất khuất, lạnh như băng nhìn về phía lão tổ Hô gia.

“n?”

Lão tổ Hô gia khẽ giật mình, nguyên bản cho là cái nhìn này của mình trông qua, thì lập tức sẽ đem linh hồn của Lâm Hải phá hủy, mặc dù không chết cũng sẽ biến thành một cái si ngốc.

Không nghĩ tới, Lâm Hải ngoại trừ thổ một ngụm máu tươi, vậy mà bình yên vô sự, quả thực lại để cho lão có chút kinh ngạc.

“Lão hỗn đản, thối không biết xấu hổ!”

Lâm Hải cắn răng, mang theo phẫn nộ thật sâu, từng chữ nói ra, phẫn hận nói.

Lão tổ Hô gia ngẩn ngơ, sau đó mang theo không thể tin thật sâu, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc mở miệng nói.

“Ngươi vừa rồi, nói cái gì?”

Lâm Hải lạnh lùng cười cười, trong mắt lập loè cái hàn mang bất khuất này, lần nữa lớn tiếng nói.

“Ta nói ngươi cái lão hỗn đản này, thối không biết xấu hổ!”

Oanh!

Lời này của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, trên người lão tổ Hô gia, đột nhiên tách ra một cỗ hào quang kinh khủng, giống như sóng biển ngập trời, hướng phía bốn phía cuốn tới!

Phốc!

Nhất thời, nhóm quần chúng ăn dưa đang xem cuộc chiến phía dưới, tất cả đều bị cái cỗ uy áp kinh khủng này, trùng kích liên tiếp lui về phía sau.

Có chút Nguyên Anh cảnh tu vi yếu, càng là trực tiếp thổ huyết bị thương, mặt mũi tràn đầy tái nhợt, sợ tới mức mặt không có chút máu!

Ông!

Lâm Hải cách lão tổ Hô gia gần đây, tự nhiên bị ảnh hưởng lớn nhất.

Chỉ có điều, cái khí lãng có thể so với một kích của Hóa Thần này, tại lúc lập tức tiếp xúc đến thân thể của Lâm Hải, một tầng hào quang ngôi sao, đột nhiên lập loè tại trên người Lâm Hải mà ra, hóa thành áo giáp, đem khí lãng biến thành vô hình!

“Ngươi biết, ngươi đang cùng cái dạng tồn tại gì nói chuyện sao?”

Thanh âm âm lãnh của lão tổ Hô gia, bỗng nhiên vang lên, phảng phất như cự chùy, nện vào trong nội tâm của tất cả mọi người.

Trong nháy mắt, không khí trong toàn bộ hiện trường phảng phất như đều bắt đầu ngưng kết. Khí tức áp lực khủng bố, lại để cho tất cả mọi người ngừng lại hô hấp, trong mắt chỉ còn lại có sợ hãi cùng kinh hãi!

Chương 1911: Ma Tôn hiện thân!

“Ta nhớ ra rồi, đó là lão tổ Hô gia, mấy trăm năm trước, ta đã may mắn bái kiến một lần!”

“Lão tổ Hô gia? Đây chẳng phải là Tiên đạo Chí Tôn! Trách không được chỉ là khí tức trên thân, đều đáng sợ như thế!”

“Tiên đạo Chí Tôn! Bà mẹ nó, ta rõ ràng gặp được Tiên đạo Chí Tôn, thật sự là chuyến đi này không tệ a!”

“Lâm Hải đã xong, lại dám cùng Tiên đạo Chí Tôn nói chuyện như thế, ai cũng không cứu được hắn!”

Người đang xem cuộc chiến dưới lôi đài, rốt cục có người nhận ra thân phận của lão tổ Hô gia, thoáng cái tất cả đều sôi trào.

Tiên đạo Chí Tôn, cường giả đứng tại đỉnh người tu đạo của Thiên Vận Quốc, tồn tại giống như vô địch a!

Không thể tưởng được hôm nay, vậy mà xuất hiện ở chỗ này, còn bị một cái nửa bước Địa Tiên, cho mắng!

Mẹ nó, cái này có nhìn.

Đối mặt với lão tổ Hô gia đang nổi giận, Lâm Hải nghiêm nghị không sợ, xem thường cười.

“Cái dạng tồn tại gì? Hừ!”

“Vi phạm quy định của lôi đài sinh tử, bỏ qua quyền uy của Thiên Vận Quốc lên đài cứu người, còn hèn hạ tiến hành đánh lén đối với ta, ngươi là dạng tồn tại gì, còn phải nói gì nữa sao?”

“Ngươi chính là cái lão hỗn đản hèn hạ vô sỉ, xấu xa buồn nôn!”

Lâm Hải quả thực là bị lão tổ Hô gia chọc tức, một đạo ánh mắt vừa rồi kia, nếu không phải là do mình tu hành qua Thần Hồn Quyết, chỉ sợ giờ phút này không chết cũng đã biến thành ngu ngốc rồi.

Bởi vậy, Lâm Hải chữ chữ tru tâm, ngôn ngữ khó nghe đến cực điểm, hận không thể đem phẫn hận trong lòng, tất cả đều phát tiết ra.

“Chết!”

Lão tổ Hô gia liền bạo tại chỗ đi nha.

Thân là một trong Tiên đạo Chí Tôn, người mạnh nhất Thiên Vận Quốc, ngày bình thường ai thấy lão thì không phải là cung kính, lúc nào bị người nhục nhã qua như thế.

Lâm Hải là một cái tiểu bối, vậy mà tại trước mặt người trong thiên hạ mắng lão như thế, đem lão tổ Hô gia tức đến trực tiếp ra một cái tát, lăng không liền vỗ xuống.

Oanh!

Nhất thời, thiên địa biến sắc, Lôi Vân nhấp nhô, uy lực của một chưởng này, vậy mà dẫn động Thiên Tượng.

Lực lượng khủng bố, phảng phất giống như đem bầu trời đều sụp đổ, hướng phía Lâm Hải nghiền áp mà đến.

“A!!!”

Phía dưới lôi đài, đám người đang xem cuộc chiến kia, thấy thế tất cả đều là thét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt hoảng sợ, trong nội tâm tràn đầy sợ hãi.

Một chưởng này của Lão tổ Hô gia, tuy là chụp được Lâm Hải, nhưng ở trong phương viên trăm dặm, tựa hồ toàn bộ đã bị bao phủ tại trong đó.

Mặc dù là những người đang xem cuộc chiến như bọn họ này, cũng đều cảm thấy một cỗ uy áp kinh khủng tới người, lại để cho thân thể bọn họ mạnh mẽ cứng đờ.

Tuy biết rõ, một chưởng này cũng không phải công hướng bọn họ, nhưng vẫn là nhịn không được hoảng sợ đến sắc mặt đại biến, có loại cảm giác gần như tử vong!

“Tiên đạo Chí Tôn, vậy mà khủng bố như vậy!!!”

Tuyệt đại đa số người, đều là lần đầu tiên nhìn thấy Tiên đạo

Chí Tôn ra tay.

Tuy sớm đã biết rõ, Tiên đạo Chí Tôn chính là cường giả mạnh nhất của Thiên Vận Quốc, tu vi sâu không lường được.

Nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới, vậy mà đã cường đại đến tình trạng như thế.

Một khi ra tay, liền những người ngoài cuộc như bọn họ này, đều câm như hến, phảng phất sinh tử dĩ nhiên đã bị người chưởng khống.

“Lâm Hải thực là tự mình muốn chết a, Tiên đạo Chí Tôn thật là đáng sợ!”

“Kỳ thật Lâm Hải có thể chiến thắng Hô Thiên Khiếu, đã vượt quá dự liệu của mọi người, đã xem như tuyệt thế thiên tài rồi!”

“Đúng vậy a, nếu như Lâm Hải không chết, thành tựu tương lai sẽ không thể đong đếm, tuyệt đối là hắc mã lớn nhất Thiên Vận Quốc!”

“Đáng tiếc a, tiểu tử này quá bành trướng, lại dám nhục mạ Tiên đạo Chí Tôn, cái này kêu là tự gây nghiệt không thể sống!”

…

Trong lúc nhất thời, mọi người đều dùng ánh mắt thương cảm tiếc hận, nhìn về phía Lâm Hải.

Lâm Hải dùng hai chiêu đánh bại Hô Thiên Khiếu thứ hai Tiềm Long Bảng, nếu như không chết, cái kia thế tất sẽ thay thế vị trí của Hô Thiên Khiếu.

Từ nay về sau, sẽ trở thành nhân vật chạm tay có thể bỏng của Thiên Vận Quốc, bị vô số thế lực lớn chú ý cùng lôi kéo.

Chỉ là hiện tại, Lâm Hải ở trước mặt mọi người nhục mạ Tiên đạo Chí Tôn, chỉ sợ liền mặt trời ngày mai, đều nhìn không thấy rồi.

Liền coi như ngươi có thiên tài, có yêu nghiệt hơn, lại còn có cái gì dùng?

Thiên tài chết, vĩnh viễn so ra kém một cái phế vật còn sống.

Lâm Hải giờ phút này, lông mày mạnh mẽ nhảy lên, hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn một chưởng mà lão tổ Hô gia đánh tới này, trong nội tâm hoảng sợ không thôi.

“Cái này, chính là thủ đoạn của Tiên đạo Chí Tôn sao?”

Lâm Hải khiếp sợ phát hiện, đối mặt với một chưởng nhìn như bình thản không có gì lạ của cái lão tổ Hô gia này, thậm chí có loại cảm giác vô lực thật sâu.

Mặc dù là công kích đơn thể mạnh nhất -thần thông Chước Quang, tại phía dưới một chưởng này, tựa hồ cũng lộ ra có chút lực bất tòng tâm!

Ngoại trừ trốn vào Luyện Yêu Hồ ra, chính mình bề ngoài giống như không có bất kỳ thủ đoạn gì, có thể chống lại uy lực của một chưởng này!

“Tu vi của mình, đúng là vẫn còn quá yếu!”

“Chẳng lẽ, chỉ có thể tạm lánh mũi nhọn sao?”

Lâm Hải nắm chặt hai đấm, trong mắt hiện lên bất khuất thật sâu.

Nhưng tình thế như thế, Lâm Hải cũng không có cái lựa chọn khác.

Dù sao, công kích đối diện chính mình, đây chính là Tiên đạo Chí Tôn.

Chính mình tu vi còn yếu, căn bản không có thực lực chống lại.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải khẽ động ý niệm, liền chuẩn bị trốn vào trong Luyện Yêu Hồ.

Ông!

Đúng lúc này, đột nhiên Lâm Hải cảm thấy hoa mắt, sau đó chỉ thấy một đạo thân ảnh bị áo bào đen bao khỏa, xuất hiện từ trống rỗng tại trước mặt của mình.

“Hừ!”

Ngay sau đó, một tiếng hừ lạnh vang lên, đã thấy thân ảnh bị áo bào đen bao khỏa kia, đưa tay nhất chỉ, lập tức một đạo khí mang màu đen, đâm phá không gian, trong chớp mắt liền kích xuất tại trên bàn tay công tới của lão tổ Hô gia!

Oanh!

Sau một khắc, một tiếng vang cuồng bạo nổ tung vang lên, sau đó khí lãng giống như thủy triều lăn lộn, lập tức bay thẳng lên trời cao, che khuất bầu trời!

Vầng sáng mây mù tán đi, tất cả mọi người mới khiếp sợ phát hiện, một chưởng khiến cho mọi người đều cảm thấy vô lực hít thở không thông của lão tổ Hô gia kia, vậy mà dĩ nhiên tán loạn tan rã!

“Cái này!”

Trong lòng tất cả mọi người đều kinh hoàng một hồi, mang theo không thể tưởng tượng nổi thật sâu, hướng phía trên lôi đài nhìn lại.

Đã thấy một người nam tử mặc áo bào đen, thấy không rõ dung mạo, đang chắp hai tay sau lưng, ngạo nghễ đứng thẳng tại trước người Lâm Hải.

“Bà mẹ nó, cái nam tử áo đen này là ai?”

“Người này vậy mà đánh tan một kích của lão tổ Hô gia, làm sao có thể!”

Vèo!

Thời khắc mọi người ở đây giật mình kinh ngạc, đột nhiên lại là một đạo nhân ảnh, xuất hiện ở trên lôi đài.

Người tới tóc bạc mặt hồng hào, mặt mũi hiền lành, cho người một loại cảm giác tiên phong đạo cốt.

Chỉ có điều giờ phút này, lại là mặt mũi tràn đầy ngưng trọng, trong ánh mắt thậm chí mang theo ý kinh hãi thật sâu.

“Mau nhìn, cái lão giả mới vừa lên đến này, là lão tổ tông Lâm gia!”

“Đúng vậy, chính là lão tổ Lâm gia, năm trăm năm trước ta dã may mắn xa xa nhìn thấy a!”

“Trời ạ, đây cũng là một vị Tiên đạo Chí Tôn, hôm nay đây là cái ngày gì a!”

“Hai cái Tiên đạo Chí Tôn đều cùng hiện thân, cái này thật sự là rầm rộ ngàn năm khó gặp gỡ a!”

“Này, các ngươi đừng quên trọng điểm, sau khi cái nam tử áo đen kia hiện thân, lão tổ Lâm gia mới xuất hiện!”

“Đúng vậy a, nam tử áo đen đánh trả bại công kích của lão tổ Hô gia, người này rốt cuộc là ai, chẳng lẽ cũng là một vị Tiên đạo Chí Tôn?”

…

Phía dưới lôi đài, giờ phút này đã triệt để oanh động.

Mà ngay cả trên lầu các, những đại lão kia đều là kinh hãi đứng lên, trái tim đều nhảy tới cổ họng!

“Ma Tôn, cái kia, cái kia là Ma tôn!!!”

“Chà mẹ nó, dĩ nhiên là Ma Tôn, chẳng lẽ Tiên đạo phải có kiếp nạn rồi!”

Bọn đại lão hùng bá một phương này, kiến thức cùng tầm mắt, tự nhiên không phải quần chúng ăn dưa dưới lôi đài có thể so sánh.

Lập tức có người, nhận ra thân phận của Ma Tôn, không khỏi sợ tới mức lạnh run, đại khí cũng không dám ra ngoài rồi.

“Y chính là Ma tôn?!”

Lâm Ngọc ở một bên, đã nghe được nghị luận của mọi người, đồng tử không khỏi bỗng nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Đại danh của Ma Tôn, y tự nhiên đã sớm nghe nói qua.

Ma Tôn trước mắt từng phất tay diệt sát ba cái Tiên đạo Chí Tôn, có thể nói chấn kinh rồi toàn bộ Tu Đạo giới của Thiên Vận Quốc.

Từ đó về sau, Ma Tôn cơ hồ là tồn tại như ác mộng ở bên trong Tu Đạo giới.

Những bí văn này người tu hành bình thường tuy không biết, nhưng Lâm Ngọc với tư cách là công tử Lâm gia, sao lại không biết?

Không khỏi, trong lòng Lâm Ngọc xiết chặt, nhìn lão tổ Lâm gia đứng tại trên lôi đài, thoáng cái trở nên cực kỳ khẩn trương.

Ông! Đúng lúc này, lão tổ Lâm gia đột nhiên vung cánh tay lên, lập tức một đạo màn hào quang đem trọn cái lôi đài, bao vào trong đó.

Chương 1912: Hiện tại, còn cảm thấy ta quá phận sao?

“Bà mẹ nó, cái gì đều nhìn không thấy rồi!”

“Chuyện gì xảy ra, lão tổ Lâm gia vì cái gì đem lôi đài che đậy rồi!”

“Mẹ nó, hai cái Tiên đạo Chí Tôn, một cái áo bào đen thần bí, thiên cổ thịnh thế, động đến tiếng lòng bao nhiêu a, vì cái gì không cho xem a!”

“Lừa bịp a, đây là tiết tấu muốn gấp chết người ư!”

Thấy lão tổ Lâm gia che đậy tràng cảnh trên lôi đài, nhóm quần chúng ăn dưa, lập tức lo lắng một hồi.

Đối với trên lôi đài đến tột cùng sẽ phát sinh chuyện gì, quả thực tràn ngập tò mò.

Loại cảm giác rõ ràng ngay tại trước mắt, lại cái gì cũng nhìn không thấy này, quả thực như là trăm trảo cào tâm, khó chịu nói không nên lời.

Nhưng mà, không gian phong bế lôi đài, chính là của Tiên đạo Chí Tôn lão tổ Lâm gia.

Bọn họ mặc dù lại sốt ruột, cũng chỉ có thể chịu đựng rồi.

Những đại lão trong lầu các kia, trong lòng cũng là giật mình, không biết cử động lần này của Lâm lão là vì sao.

Bất quá, bọn họ ngoại trừ lo lắng, hơn nữa là sợ hãi cùng lo lắng.

Ma Tôn nhiều năm chưa từng hiện thân, hôm nay đột nhiên hàng lâm thành Thái Huyền, không biết đến tột cùng có mục đích gì.

Ma Tôn làm việc, thế nhưng mà từ trước đến nay vô câu vô thúc, tùy tâm sở dục.

Vạn nhất cái vị đại thần này, trong nội tâm khó chịu một cái, tại thành Thái Huyền đến trường đồ sát lớn, vậy bọn họ có thể liền thảm rồi.

“Thao, sớm biết như vậy thì đừng tới, hai cái Nhân Tiên tranh đấu, sang đây xem cái lông gà a!”

“Đậu phộng, năm xưa không vận a, vậy mà gặp Ma Tôn, thực con mẹ nó vận khí xui vãi cả mìn rồi.”

“Không hoảng hốt không vội vàng, không phải còn có lão tổ Lâm gia cùng lão tổ Hô gia nha, Ma Tôn chưa hẳn dám xằng bậy!”

“Vô nghĩa, trên cái thế giới này, có sự tình Ma Tôn không dám làm sao?”

“Chư Thiên Thần Phật phù hộ a, phù hộ Ma Tôn chỉ là lạc đường, lập tức đi ngay!”

…

Nếu là bị nhóm quần chúng ăn dưa dưới lôi đài chứng kiến các đại nhân vật ngày bình thường này cao không thể chạm, đứng tại đỉnh phong của Thiên Vận Quốc, giờ phút này đều bị dọa thành cái bức dạng này, nhất định sẽ nghĩ mình đang nằm mơ!

Nhưng Lâm Ngọc lại tận mắt nhìn thấy rồi.

Những đại nhân vật này, mặc dù nhìn thấy lão tổ tông của nhà mình, cũng bất quá là cung kính hữu lễ, chưa bao giờ giống như hôm nay, thần sắc bối rối, thậm chí nói năng lộn xộn như vậy.

Uy của Ma Tôn, vậy mà khủng bố như vậy!

Không khỏi, Lâm Ngọc nắm chặt hai đấm, đối với an nguy của lão tổ Lâm gia, càng thêm lo lắng rồi.

“Ha ha ha, không thể tưởng được dĩ nhiên là Ma Tôn đích thân đến, Lâm mỗ hữu lễ!”

Phía dưới màn hào quang, nội tâm của lão tổ Lâm gia tuy khiếp sợ, nhưng trên mặt lại mang theo dáng tươi cười hòa thiện, hướng phía Ma Tôn xa xa cúi đầu, cười nói.

Ma Tôn chắp hai tay sau lưng, ngẩng lên cái cằm, đạm mạc nhìn lão một cái.

“Hừ.”

Cái mũi khẽ hừ, coi như là cùng lão tổ Lâm gia, bắt chuyện qua rồi.

“Chà mẹ nó, ngưu bức, bá khí!”

Lâm Hải tại sau lưng, xem mà bội phục một hồi.

Mẹ nó, luận trang bức, Ma Tôn thằng này, tựa hồ so với chính mình còn rất được tinh túy a!

Lão tổ Lâm gia thực sự không tức giận, tiếp tục hướng phía Ma Tôn, khách khí cười một tiếng.

“Ma Tôn đến vậy, không biết có gì chỉ giáo?”

Ma Tôn liếc nhìn lão tổ Lâm gia, sau đó ánh mắt lưu chuyển, mạnh mẽ rơi vào trên người lão tổ Hô gia.

Thân thể lão tổ Hô gia mạnh mẽ cứng đờ, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi không dễ dàng phát giác, cưỡng ép cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Ma Tôn, ngươi đây là có ý gì à?”

Tuy nội tâm của lão tổ Hô gia khẩn trương, nhưng biểu hiện ra, như cũ giả trang ra một bộ dạng trấn định.

Bất kể nói thế nào, lão cũng là Tiên đạo Chí Tôn, nếu như nhìn thấy Ma Tôn, trực tiếp liền quỳ mà nói, trên mặt mũi cũng quá không thể nào nói nổi rồi.

Ma Tôn lạnh lùng nhìn lão một cái, khóe miệng nhếch lên, xem thường mở miệng.

“Hèn hạ vô sỉ, lão hỗn đản thối không biết xấu hổ!”

Lời của Ma Tôn vừa ra khỏi miệng, dáng tươi cười của lão tổ Hô gia, đột nhiên cứng đờ, sau đó sắc mặt lập tức biến thành màu tím xanh!

Lão như thế nào cũng không nghĩ tới, Ma Tôn vậy mà vừa há miệng ra, liền tiến hành nhục mạ đối với lão.

Hơn nữa càng đáng giận chính là, nội dung mắng, rõ ràng cùng Lâm Hải vừa rồi mắng lão, giống như đúc!

Mẹ cái so a, ngươi!

Lão tổ Hô gia bay lên một cỗ lửa giận, hận không thể tại chỗ đem Ma Tôn chụp chết!

Bất quá, này chỉ là suy nghĩ trong nội tâm, chứ cho lão mượn cái lá gan, lão cũng không dám a!

Không có cách nào, đành phải đem phẫn nộ trong nội tâm cưỡng ép đè xuống, hướng phía Ma Tôn xấu hổ cười.

“Ma Tôn, nhiều năm không thấy, ngươi vẫn là như cũ, vừa thấy mặt đã hay nói giỡn!”

Ma Tôn nghe được, sắc mặt lạnh lẽo, mang theo chán ghét thật sâu, liếc nhìn lão tổ Hô gia.

“Nói vui đùa mẹ ngươi, ngươi xứng sao?”

Dáng tươi cười của lão tổ Hô gia, lần nữa cứng đờ, lập tức tức đến đỏ mặt tía tai!

Dù là người mắng lão, chính là Ma Tôn mỗi người đều sợ hãi, thì lão giờ phút này cũng có chút chịu không được rồi.

“Ma Tôn, có phải có chút quá phận hay không?”

Lão tổ Hô gia trướng đỏ mặt, vẻ mặt phẫn nộ nói.

“Quá phận sao?”

Ma Tôn khẽ giật mình, sau đó thân ảnh đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Ba!

Đột nhiên, một đạo tiếng vang thanh thúy, vang lên tại trên lôi đài, làm cho lòng người run lên bần bật.

Sau đó, thân ảnh Ma Tôn lần nữa xuất hiện tại chỗ cũ, phảng phất giống như chưa từng động đậy.

Nhưng, lão tổ Hô gia đối diện, mặt mũi lại tràn đầy sợ hãi phẫn nộ, bụm lấy nửa bên mặt, thoáng cái mộng tại chỗ đó.

“Hiện tại, còn cảm thấy ta quá phận sao?”

Thanh âm của Ma Tôn, đạm mạc vang lên, bất quá trong giọng nói, lại nhiều hơn một tia sát khí, lại để cho người phát lạnh khắp cả người!

“Ngươi, ngươi...”

Lão tổ Hô gia bụm mặt, yết hầu nhấp nhô, ngươi ngươi cả buổi, lại một câu cũng không dám nói!

Lão nằm mơ cũng không nghĩ tới, Ma Tôn vậy mà thẳng tới trước mặt, đưa tay cho lão một cái vả miệng.

Càng làm cho lão chấn kinh sợ hãi chính là, lão thậm chí ngay cả một tia năng lực phản kháng, cũng đều không có!

Nói một cách khác, vừa rồi nếu như Ma Tôn không phải trừu tát lão, mà là giết lão mà nói, giờ phút này lão sớm đã là một cỗ thi thể rồi!

Với tư cách là Tiên đạo Chí Tôn, nhân vật đứng tại đỉnh của Thiên Vận Quốc, lão tổ Hô gia khi nào chịu qua vô cùng nhục nhã như thế!

Lửa giận trong nội tâm, cơ hồ đem lòng phổi của lão đều bốc cháy lên.

Nhưng, lão tổ Hô gia vẫn sửng sốt đứng ở nơi đó, không có dám làm ra cái cử động gì!

Không vì cái gì khác, vì người đánh lão, đây chính là Ma Tôn hung danh chiêu lấy, mỗi người nghe tin đã sợ mất mật a!

Nếu là đổi lại là Tiên đạo Chí Tôn khác, lão tổ Hô gia cho dù biết rõ không địch lại, cũng dám lý luận một phen.

Nhưng đối mặt với Ma Tôn, lão lại liền cái rắm cũng không dám phóng.

Bởi vì Ma Tôn làm việc, căn bản mặc kệ cái gì là không phải đúng sai, nếu như lão dám mở miệng, Ma Tôn thực có can đảm giết lão a!

“Lão Hô, còn không tranh thủ thời gian bồi tội với Ma Tôn!”

Thấy tràng diện có chút xấu hổ, lão tổ Lâm gia ở một bên, vội vàng hướng phía lão tổ Hô gia đưa mắt liếc ra ý một cái.

Phốc!

Lão tổ Hô gia chỉ cảm thấy ngực bị đè nén, một ngụm máu tươi thiếu chút nữa đã phun ra.

Ngươi mẹ nó a, bị người không hiểu thấu tát một cái, kết quả là còn muốn chịu tội cho người ta sao?

Dưới gầm trời này, còn có địa phương phân rõ phải trái sao?

Trong nội tâm lão tổ Hô gia quả thực mắng chết rồi, mặc dù có một trăm cái không tình nguyện, nhưng là cũng không có cái lựa chọn khác.

Lão tổ Lâm gia đều đã nói như vậy rồi, nếu như mình không bồi tội trước, ai biết cái tên điên Ma Tôn này, có thể trực tiếp ra tay, đem chính mình tiêu diệt hay không.

“Trách không được lão Lâm vừa lên đến, liền đem lôi đài che đậy lại, nếu không một màn này lại để cho người trong thiên hạ trông thấy, lão tử đều con mẹ nó không có mặt mũi sống rồi!”

Lão tổ Hô gia phẫn nộ đồng thời, cũng may mắn một hồi, trong nội tâm đối với lão tổ Lâm gia, bay lên một tia cảm kích.

Hít sâu mấy hơi thở, lão tổ Hô gia bình phục tâm tình thoáng một phát.

Sau đó, trên mặt cố nặn ra vẻ tươi cười, tiến lên hai bước, hướng phía Ma Tôn liền ôm quyền.

“Ma Tôn, trước đó là lão phu không đúng, ở chỗ này cho ngươi...”

“n?”

Lão tổ Hô gia mới nói một nửa, Ma Tôn đột nhiên khoát tay, đem lời của lão ngừng.

Sau đó, Ma Tôn quay người lại, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, đạm mạc nói.

“Đối tượng ngươi bồi tội, là hắn, không phải ta!”

“Cái gì?!” lão tổ Hô gia nghe được, lập tức sắc mặt trở nên vô cùng khó coi!

Chương 1913: Hô Thiên Khiếu, phải chết!

Bồi tội cho Lâm Hải?

Điều này sao có thể!

Lão tổ Hô gia quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình.

Nếu để lão bồi tội cho Ma Tôn, trong lòng của lão tuy không muốn, nhưng đó cũng là sự tình không có cách nào.

Dù sao, Ma Tôn không phải lão có thể chọc được.

Thế nhưng mà, bồi tội cho Lâm Hải, lão tổ Hô gia căn bản không cách nào tiếp nhận.

Lão là Tiên đạo Chí Tôn a, nhân vật đứng ở đỉnh phong của Thiên Vận Quốc, cho dù Quốc chủ đích thân đến, đều không có tư cách để cho lão bồi tội.

Lâm Hải tính toán là cái thứ gì?

Chỉ là một cái nửa bước Địa Tiên, nhân vật giống như con sâu cái kiến, còn là nhục chửi mình, là người mà lão sau đó muốn giết thật nhanh.

“Ma Tôn, ta, ta bồi tội cho hắn?”

Lão tổ Hô gia, mang theo khó có thể tin thật sâu, không biết nên khóc hay cười mà hỏi.

Ma Tôn cao ngạo ngẩng lên cái cằm, liếc nhìn lão tổ Hô gia, đạm mạc nói.

“Bằng không thì sao!”

“Ma Tôn, ta thế nhưng mà là Tiên đạo Chí Tôn, hắn, hắn có tư cách gì...” Trong nội tâm lão tổ Hô gia mặc dù e ngại Ma Tôn, giờ phút này cũng có chút nóng nảy!

Ba!

Thanh âm đập thanh thúy, lần nữa vang lên, đem đoạn lời nói sau của lão tổ Hô gia, sinh sinh đánh đi về.

“Phiền nhất những ngụy quân tử Tiên đạo, Chí Tôn chó má các ngươi này, làm sai sự tình phải xin lỗi, phàm nhân cũng hiểu được đạo lý đó, ngươi không hiểu sao?”

“Ta...”

Lão tổ Hô gia giờ phút này toàn thân run rẩy, tức giận đến cả khuôn mặt đã thành màu gan heo.

Hai cái tát a!

Một hồi công phu ngắn như vậy, lại bị Ma Tôn tát miệng hai cái, lại để cho mặt mo của Tiên đạo Chí Tôn lão, đặt ở chỗ nào?

Lâm Hải ở một bên, thì là có chút kinh ngạc liếc nhìn Ma Tôn, trong nội tâm phi thường ngoài ý muốn.

Đều nói người của Ma đạo, tâm tính bất chính, tính tình quái đản, làm việc toàn bộ bằng yêu ghét.

Hiện tại xem ra, cũng không phải như thế a!

Theo hành vi đập lão tổ Hô gia của Ma Tôn mà nói, cái này hoàn toàn mẹ nó là chân hán tử a!

Hơn nữa, yêu cầu nói ra, cũng phi thường hợp tình hợp lý.

Quản ngươi cái Tiên đạo Chí Tôn hay không Chí Tôn gì, chuyện đã làm sai, chính là muốn xin lỗi!

Cái này hoàn toàn là một loại lý niệm từ bỏ địa vị tôn ti thế tục, chúng sinh ngang hàng.

Xem ra, Ma Tông sở dĩ bị Tiên đạo chính thống không dung, chưa chắc là bởi vì chuyện người của Ma Tông đều là ác nhân làm việc tà ác.

Rất có thể, còn là vì người của Ma Tông không tôn trọng cấp bậc lễ nghĩa thế tục, uy hiếp lợi ích cùng quyền uy đã có được của thượng vị giả!

“Lão Hô, Ma Tôn đều đã lên tiếng, ngươi nói cho Lâm Hải, lời xin lỗi a!”

Lão tổ Lâm gia ở một bên, thở dài, hướng phía lão tổ Hô gia, bất đắc dĩ nói.

Ma Tôn cũng không phải là cái tính tình tốt gì, nếu như lão tổ Hô gia không xin lỗi Lâm Hải, chờ đợi lão chỉ sợ tựu không còn là tát hai cái miệng, đơn giản như vậy.

Hô ~

Lão tổ Hô gia nhổ ra một ngụm trọc khí thật sâu, đem nổi giận điên cuồng trong nội tâm cưỡng ép đè xuống.

Lão cũng biết, Ma Tôn mở cái miệng này, lão liền không có cái lựa chọn khác.

Chỉ là không cam lòng thật sâu trong nội tâm, mới khiến cho lão căn bản không được cái miệng này.

Nhưng lão cũng sợ hãi, chính mình nếu tiếp tục trầm mặc mà nói, quỷ mới biết được cái tên điên Ma Tôn này, sẽ làm ra chuyện gì đến.

Cho dù đột nhiên ra tay, đưa lão giết đi, đều không phải là không có khả năng này!

“Chuyện nhục nhã hôm nay, ngày sau nhất định hoàn trả gấp trăm lần!”

Trong nội tâm lão tổ Hô gia âm thầm cắn răng, rơi vào đường cùng, đành phải hướng phía Lâm Hải tùy ý liền ôm quyền.

“Xin lỗi rồi!”

Lâm Hải lạnh lùng cười cười, cái thái độ này của lão tổ Hô gia, mặc cho ai cũng đều có thể nhìn ra, hoàn toàn là đang qua loa.

Hơn nữa, xin lỗi đồng thời, Lâm Hải thậm chí từ trong mắt của lão tổ Hô gia, nhạy cảm bắt đến một vòng sát khí lạnh như băng.

“Xem ra, lão tổ Hô gia không dám trêu chọc Ma Tôn, đem chuyện bị sỉ nhục hôm nay, tất cả đều tính toán đến trên đầu của ca ca a!”

“Từ nay về sau, quan hệ cùng Hô gia, chỉ sợ muốn trở thành tử thù rồi!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải hiện lên một đám hàn mang.

Đã như vầy, vậy hắn đối với Hô gia, cũng không cần phải khách khí.

“Ngươi cứ như vậy xin lỗi sao?”

Lâm Hải mang theo khinh thường thật sâu, đạm mạc liếc nhìn lão tổ Hô gia, lạnh lùng nói ra.

Lão tổ Hô gia sững sờ, sau đó lập tức tức sùi bọt mép, hung ác trừng mắt với Lâm Hải, tức giận đến mặt đều đen rồi!

Lão với tư cách Tiên đạo Chí Tôn, thân phận tôn quý, bị Ma Tôn buộc xin lỗivới Lâm Hải một cái nhân vật giống như con sâu cái kiến, nội tâm đã nhục nhã biệt khuất muốn chết rồi.

Nhưng không thể tưởng được, Lâm Hải chẳng những không thụ sủng nhược kinh, kinh sợ, lại vẫn không hài lòng?

“Ngươi còn muốn như thế nào nữa?”

Lão tổ Hô gia cắn chặt răng, mắt lộ hung quang, tức giận nói.

“Ta từ bên trong lời xin lỗi của ngươi, nhìn không thấy một điểm thành ý nào!” Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Ngươi!” Lão tổ Hô gia chán nản một hồi, tức giận đến toàn thân đều có chút phát run.

Tiên đạo Chí Tôn xin lỗi ngươi một cái con sâu cái kiến, ngươi còn dám yêu cầu nhiều như vậy sao?

Nhưng mà, Lâm Hải vừa nói dứt lời, lại nhìn cũng đều không hề nhìn lão, nhẹ nhàng ngẩng lên cái cằm, bày làm ra một bộ tư thái khinh thường thật sâu.

Loại thái độ không chút nào đem lão để vào mắt này, lại để cho lão tổ Hô gia quả thực vừa tức vừa giận, ngực buồn bực, thiếu chút nữa phun ra một búng máu đến.

“Tốt tốt tốt!”

Lão tổ Hô gia hít sâu một hơi, trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Hôm nay là lão phu không đúng, ta thành khẩn hướng ngươi xin lỗi, xin lỗi rồi!”

Lão tổ Hô gia kiềm chế lửa giận cùng cừu hận đầy tâm, tận lực đem ngữ khí phóng thấp cùng thành khẩn, hướng Lâm Hải lần nữa xin lỗi.

Dù sao hôm nay mặt mũi đã triệt để bại, cũng không quan tâm một cái xin lỗi rồi.

Huống chi lúc này có Ma Tôn, lão cũng không có biện pháp nào để bắt Lâm Hải.

Vẫn là trước nói xin lỗi để rời khỏi cái địa phương xấu hổ này, chờ Ma Tôn đi rồi, thù cùng Lâm Hải ngày sau lại báo!

“Cái này còn không sai biệt lắm!”

Lâm Hải liếc trắng lão tổ Hô gia, mang theo một tia bất mãn, nhàn nhạt nói ra.

“Hừ!” Trong nội tâm lão tổ Hô gia hừ lạnh một tiếng, sau đó quay đầu chuyển hướng Ma Tôn.

“Ma Tôn, lão phu có thể đi?”

“Vẫn không thể!” Không đợi Ma Tôn mở miệng, Lâm Hải bỗng nhiên giành nói.

“Ngươi!” Lão tổ Hô gia tức đến thiếu chút nữa bạo tẩu, hai mắt trừng nhìn Lâm Hải, cơ hồ trừng đến chảy máu.

“Lão phu đã xin lỗi rồi, ngươi còn muốn làm gì?!”

Lão tổ Hô gia gầm lên một tiếng, lồng ngực đều nhanh nổ.

“Không phải ta muốn làm gì, là ngươi ôm Hô Thiên Khiếu, muốn làm gì?!” Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Tự nhiên là dẫn gã rời đi!”

“Dẫn gã rời đi?!” Lâm Hải khinh thường cười cười, “Nói thật sự là lẽ thẳng khí hùng!”

“Ta đây hỏi một chút ngươi, tại đây là cái địa phương nào?!”

Lâm Hải gào to một tiếng, sắc mặt của lão tổ Hô gia lập tức đại biến.

“Lâm Hải, Thiên Khiếu dĩ nhiên đã bị trọng thương, ngươi chẳng lẽ còn muốn bám chặt theo không buông tha sao?”

“Làm người lưu một đường, ngày sau dễ gặp lại! Ngươi tuổi còn trẻ, tâm địa chẳng lẽ lại ác độc như thế ư?!”

“Ta ác độc? Ha ha!” Lâm Hải trực tiếp bị lời nói của lão tổ Hô gia, chọc tức đến nở nụ cười.

“Ngươi có thể lại không biết xấu hổ thêm một chút sao?”

“Ngươi nói cái gì?!” Lão tổ Hô gia tức đến lạnh run.

“Ta nói không đúng sao?” Lâm Hải lạnh lùng cười cười.

“Quyết đấu trên lôi đài sinh tử, là Hô Thiên Khiếu gã nói ra, mà không phải là Lâm Hải ta!”

“Lôi đài sinh tử, sinh tử chớ luận, đây là quy củ, ngươi chẳng những phá hư quy củ, còn muốn ra tay đánh chết ta!”

“Nếu không phải là do Ma tôn tiền bối không quen nhìn ngươi thối không biết xấu hổ, Lâm Hải ta chỉ sợ đã bị ngộ hại.”

Lâm Hải càng nói càng giận, nói đến phía sau, sắc mặt dĩ nhiên một mảnh lạnh như băng.

Chuyện này từ đầu tới đuôi, vốn là người của Hô gia lần nữa khiêu khích, ngang ngược vô lý.

Nếu không phải Lâm Hải có chỗ dựa, ở đâu còn có thể sống đến bây giờ?

Hiện tại, hướng gió nghịch chuyển, người của Hô gia muốn nhẹ nhàng rời đi như vậy, nào có loại chuyện tốt này!

“Ngươi tùy ý phá hư quyết đấu sinh tử, sự tình xúc phạm quyền uy của Thiên Vận Quốc, đều có Thiên Vận Quốc tìm ngươi tính sổ, Lâm Hải ta chẳng muốn phản ứng.”

“Ngươi vừa rồi dĩ nhiên hướng ta nói xin lỗi, nhìn trên mặt mũi của Ma Tôn tiền bối, sự tình ngươi ra tay công kích ta, ta cũng không hề so đo cùng ngươi!”

“Nhưng là!” Lông mày Lâm Hải đột nhiên nhảy lên, hướng phía Hô Thiên Khiếu đã hôn mê nhất chỉ.

“Hô Thiên Khiếu, phải chết!”

Chương 1914: Lão tổ Lâm gia cầu tình

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, sắc mặt của lão tổ Hô gia, lập tức đại biến!

“Lâm Hải, ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt sao?”

“Hừ!” Lâm Hải lạnh lùng cười cười, hai mắt nhắm lại, xem thường liếc nhìn lão tổ Hô gia.

“Cho dù hôm nay ta không giết Hô Thiên Khiếu, Hô gia ngươi sẽ bỏ qua cho ta sao?”

Lão tổ Hô gia khẽ giật mình, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, không thể tưởng được Lâm Hải tuổi còn trẻ, tâm cơ lại sâu như thế!

“Tốt!”

Lão tổ Hô gia trầm mặc một lát, mới mang theo một tia không cam lòng, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Chỉ cần ngươi phóng Thiên Khiếu rời đi, ta cam đoan với ngươi, ân oán giữa ngươi cùng Hô gia, xóa bỏ!”

Lâm Hải nhướn mày, vừa muốn mở miệng, lại nghe một đạo tiếng cười cởi mở vang lên.

“Ha ha ha, Lâm Hải tiểu hữu, tục ngữ nói rất đúng, oan gia nên giải không nên kết!”

“Cho lão phu cái mặt mũi, nếu như Hô gia đã làm ra hứa hẹn, việc này dừng ở đây a!”

n?

Lâm Hải vừa quay đầu, đã thấy lão tổ Lâm gia đang mang dáng tươi cười thân mật, hướng phía chính mình trông lại.

“Ma Tôn, ngươi cảm thấy như thế nào à?”

Không chờ Lâm Hải nói chuyện, lão tổ Lâm gia lại hướng phía Ma Tôn, cười hỏi.

Lão cũng nhìn ra, lực lượng của Lâm Hải, hoàn toàn đến từ chính thái độ của Ma Tôn.

Chỉ cần Ma Tôn gật đầu đáp ứng, còn sợ Lâm Hải không đáp ứng sao?

Ma Tôn giờ phút này, hai tay khoác về sau, ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc lạnh lùng, hoàn toàn một bộ dạng không đếm xỉa đến.

Thấy lão tổ Lâm gia đặt câu hỏi, lúc này mới mang vẻ mặt lạnh lùng nhìn lão một cái.

“Cùng ta có quan hệ gì đâu?”

Phốc!

Lão tổ Hô gia ở một bên, thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Mẹ nó, đây không phải là nói nhảm ư!

Nếu không quan hệ cùng ngươi, lão tử sớm mẹ nó đã một chưởng chụp chết Lâm Hải, sau đó mang theo Hô Thiên Khiếu đi nha.

Còn cần phải tại đây, cùng cái tiểu súc sinh Lâm Hải này, giằng co nói chuyện sao?

Còn con mẹ nó vô duyên vô cớ, đã trúng hai cái tát miệng, thể diện đều mất hết!

“Ách...” Lão tổ Lâm gia cũng là sững sờ, không thể tưởng được Ma Tôn, căn bản không tiếp cái mảnh vụn này.

Xem ra, vẫn là muốn xem thái độ của Lâm Hải a!

“Lâm Hải tiểu hữu, Hô Thiên Khiếu đã sinh tâm ma, thành tựu cuộc đời này, chỉ sợ sẽ dừng bước tại này, đối với loại thiên tài tu hành như gã này mà nói, kết cục chỉ sợ so với chết còn muốn khó có thể tiếp nhận hơn.”

“Thượng Thiên có đức hiếu sinh, không bằng tạm tha cho gã một mạng, để gã tự sanh tự diệt a!”

Lão tổ Lâm gia mang theo dáng tươi cười từ bi hòa thiện, lần nữa hướng Lâm Hải khẩn thiết nói ra.

“Hô ~”

Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, cúi đầu suy tư một phen, lúc này mới nhẹ gật đầu.

“Mà thôi!”

“Nếu tiền bối đã mở miệng cầu tình, Lâm Hải buông tha Hô Thiên Khiếu gã là được!”

Lâm Hải cũng nhìn ra được, lão tổ Lâm gia tất nhiên là cùng Ma Tôn, lão tổ Hô gia đồng dạng là nhân vật Chí Tôn.

Độ cao thân phận, tuyệt đối là người cần chính mình nhìn lên.

Nếu lão đã hai lần cầu tình, Lâm Hải nếu còn lại cự tuyệt mà nói, chỉ sợ sẽ đem lão tổ Lâm gia đắc tội.

Lâm Hải tuy chưa chắc sẽ sợ, nhưng hoàn toàn không có cần cái tất yếu này.

Huống chi, lão tổ Lâm gia thần thái hiền lành, ấn tượng của Lâm Hải đối với lão, cũng coi như không tệ.

Đương nhiên, mấu chốt nhất vẫnn là Hô Thiên Khiếu, trải qua một trận tâm lý đã bị trọng thương này, đã không đáng để lo.

Chết cùng không chết, đối với Lâm Hải mà nói, ý nghĩa đã không lớn rồi.

“Ha ha ha, cái kia liền đa tạ Lâm Hải tiểu hữu rồi!”

Lão tổ Lâm gia thấy Lâm Hải đã đáp ứng yêu cầu của mình, không khỏi cởi mở cười cười, trong mắt hiện lên thần sắc tán dương.

“Lâm tiểu hữu cũng họ Lâm, lão phu cũng họ Lâm, quả thật là duyên phận a!”

“Nếu Lâm tiểu hữu không ghét bỏ, nhất định phải đến Lâm gia ta làm khách a!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hướng phía lão tổ Lâm gia cung kính ôm quyền.

“Có thời gian mà nói, vãn bối nhất định sẽ đến nhà bái phỏng!”

“Ha ha ha, tốt! Cái kia lão phu, liền quét dọn mà đợi rồi!”

Ông!

Lão tổ Lâm gia vừa nói xong, cánh tay vung lên, màn hào quang trên không lôi đài lập tức biến mất.

Đồng thời, hướng phía lão tổ Hô gia, đưa mắt ra ý qua một cái.

“Ma Tôn, cáo từ!”

Lão tổ Hô gia đã sớm một khắc cũng không muốn ngây người, hướng phía Ma Tôn liền ôm quyền, trực tiếp đáp mây bay rời đi.

Ma Tôn thì nhìn cũng không liếc nhìn lão một cái, thân ảnh lóe lên, trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Lão tổ Lâm gia thì là hướng phía Lâm Hải, hòa thiện gật đầu cười, sau đó lăng không hư đạp, dĩ nhiên về tới trong lầu các.

Trong chốc lát, trên lôi đài to như vậy, chỉ còn lại có một mình

Lâm Hải

“Mẹ nó, tình huống như thế nào a, trên lôi đài đến cùng xảy ra chuyện gì à?”

“Thao, tại sao phải dùng hết tráo đem lôi đài che đậy a!”

“Hai cái Tiên đạo Chí Tôn, còn có Ma Tôn, tất cả đều hiện thân nữa à, vậy mà cái gì cũng không thấy được, rất tiếc nuối!”

Nhóm quần chúng ăn dưa dưới lôi đài, nguyên một đám bóp cổ tay thở dài, tiếc hận không muốn không muốn.

Mà trong lầu các, thì càng là nổ nồi rồi.

Những cái đại lão ngày bình thường hùng cứ một phương này, giờ phút này nội tâm bát quái, tuyệt không chênh lệch so với các bác gái ở Nhân Gian giới, tất cả đều vây quanh ở bên người lão tổ Lâm gia.

“Lâm lão, vừa rồi trên lôi đài, đến cùng xảy ra chuyện gì?”

“Đúng vậy a, Ma Tôn hiện thân, không có khả năng liền khinh địch rời đi như vậy à nha?”

“Cái Lâm Hải kia, cùng Ma Tôn là quan hệ như thế nào à?”

...

“Các ngươi chỉ cần biết rõ, Lâm Hải thắng Hô Thiên Khiếu, đã là thứ hai Tiềm Long Bảng!”

Đối mặt với mọi người gắt gao truy vấn, lão tổ Lâm gia chỉ nói một câu lời nói như vậy, liền nhẹ lướt đi.

“Ách...”

Bọn đại lão này khẽ giật mình, sau đó mới hoàn toàn tỉnh ngộ!

“Đúng vậy, mải chú ý Ma Tôn, thiếu chút nữa đem việc này quên, Lâm Hải bây giờ là thứ hai Tiềm Long Bảng!”

“Yêu nghiệt a, thiên tài yêu nghiệt a! Thành tựu tương lai của Lâm Hải, tuyệt đối không thể đong đếm!”

“Kẻ này nếu như lớn lên, sớm muộn gì sẽ có một ngày, sẽ trở thành tồn tại vượt qua cả chúng ta!”

Không khỏi, những đại lão này, nhìn Lâm Hải đã nhảy xuống lôi đài, tâm tư tất cả đều bắt đầu linh hoạt.

Một thiên tài, đi lôi kéo tại thời điểm vừa mới bộc lộ tài năng, thế nhưng mà so với đi lôi kéo làm quen tại thời điểm hắn công thành danh toại, muốn mạnh hơn nhiều a!

“Kẻ này nếu như có thể cho ta sở dụng, tương lai đích thị là một trợ lực lớn!”

Ở thời điểm lúc bầy đại lão này, chuẩn bị xuống dưới tìm Lâm Hải bắt chuyện một phen, đem hắn thu về dưới tay, đã thấy một đạo bóng đen, không biết từ lúc nào, đứng ở bên người Lâm Hải.

“Chà mẹ nó, Ma Tôn!”

Đám người kia đột nhiên giật mình một cái, lúc này mới nhớ tới vừa rồi Ma Tôn thế nhưng mà cứu được Lâm Hải.

Hiện tại lại xuất hiện tại bên người Lâm Hải, bảo vệ không cho phép , hai người là quan hệ như thế nào ni!

Lôi kéo Lâm Hải? Cho mình sở dụng?

Cái kia có tính là theo Ma Tôn cướp người không?

Vừa nghĩ tới chỗ này, bọn đại lão này nhịn không được toàn thân giật mình một cái, vội vàng đem ý nghĩ này triệt để gạt bỏ.

“Mau đỡ ngược lại a, còn con mẹ nó không có sống đủ ni!”

Những đại lão này, trong lòng còn muốn lôi kéo Lâm Hải, vừa thấy Ma Tôn hiện thân, cũng không dám có suy nghĩ không an phận gì nữa.

“Lâm Hải, ngưu bức a, ngưu bức lớn hơn đi rồi!”

Giờ phút này, Túy Tửu Tiên đang mặt mũi tràn đầy khiếp sợ mà nhìn xem Lâm Hải, không ngừng kinh hô.

Mạnh Thanh Ca ở một bên, cũng là không thể tưởng tượng, phảng phất giống như không biết Lâm Hải.

“Huynh đệ, ẩn dấu quá kỹ a, Hô Thiên Khiếu đều bị ngươi làm lật ra, thoáng cái đã leo đến bên trên ta đi, làm hại ta ba ngày đều ngủ không ngon!”

“Chờ một chút!” Túy Tửu Tiên bỗng nhiên sững sờ, nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem Mạnh Thanh Ca, sau đó mạnh mẽ bịt miệng lại, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

“Ngươi ba ngày ngủ không ngon?” Túy Tửu Tiên hướng phía Mạnh Thanh Ca hỏi.

“Đúng vậy a!”

“Ngươi leo đến bên trên nàng rồi?” Túy Tửu Tiên lại hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải khẽ giật mình, không đợi nói chuyện, Túy Tửu Tiên giống như đã phát hiện ra đại lục mới, nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem Mạnh Thanh Ca, hai mắt lập tức liền sáng.

“Ngươi bò tới bên trên nàng, làm cho nàng ba ngày đều ngủ không ngon, hai người các ngươi, hai người các ngươi... Vậy mà vụng trộm...”

Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca vẻ mặt mộng bức, sau đó sắc mặt biến đổi mãnh liệt, lập tức đã minh bạch ý tứ trong lời nói của Túy Tửu Tiên.

“Thối tửu quỷ, ngươi đi chết đi, bà cô nói là bài danh!!!”

Mạnh Thanh Ca liền bạo tẩu tại chỗ rồi, đuổi theo Túy Tửu Tiên, một đường cuồng đánh, chỉ để lại Lâm Hải mất trật tự trong gió.

...

Hô gia, đại sảnh nghị sự!

Toàn bộ đại sảnh, lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Giờ phút này, toàn bộ nhân vật trọng yếu của Hô gia, tất cả đều tề tụ tại đây.

Lão tổ Hô gia ngồi ngay ngắn ở giữa đại sảnh, sắc mặt tái nhợt, những người còn lại tất cả đều thẳng tắp mà đứng ở hai bên đại sảnh, mà ngay cả Tộc trưởng cũng không ngoại lệ.

Hô hấp của tất cả mọi người khẩn trương dồn dập, liền thở mạnh cũng không dám ra ngoài.

Một cỗ mây đen vô hình, bao phủ tại trên đỉnh đầu của mọi người, phảng phất như mưa to gió lớn, tùy thời cũng có thể hàng lâm!

“Lão tổ tông, Kiếm Vô Thương đã đưa đến!”

Cái lúc này, một cái đệ tử Hô gia, run run rẩy rẩy đi tới, cung kính bẩm báo nói.

Lão tổ Hô gia nhíu lông mày lại, một vòng hàn mang kích xạ mà ra!

“Dẫn tới!”

Chương 1915: Cái mua bán này, không có lông bệnh!

Rất nhanh, Kiếm Vô Thương bị một cái đệ tử Hô gia, dẫn tới đại sảnh nghị sự.

“Kiếm Vô Thương, bái kiến tiền bối!”

Kiếm Vô Thương giờ phút này, sớm đã không có ngạo mạn lúc trước, câm như hến hướng phía lão tổ Hô gia thi lễ.

Tuy tại thành Lưu Tô, Kiếm Vô Thương với tư cách đệ tử thiên tài của Lăng Thiên Kiếm Phái, không ai bì nổi, coi trời bằng vung.

Nhất là sau khi tiến nhập Tiềm Long Bảng, càng là cảm giác mình chính là người được trời chọn.

Thế nhưng mà đã đến thành Thái Huyền, mới biết được chính mình là dễ hiểu vô tri cỡ nào, quả thực giống như ếch ngồi đáy giếng.

Hôm nay đối mặt với lão tổ Hô gia, chỉ là vẻ uy áp nồng đậm này, liền đã để cho hai chân Kiếm Vô Thương run lên, ngay cả đứng đều nhanh đứng không yên.

“Ngươi cùng cái Lâm Hải kia, đều là đến từ thành Lưu Tô?”

“Hồi tiền bối, đúng vậy!” Trái tim Kiếm Vô Thương đều nhanh nhảy tới cổ họng rồi, mồ hôi lạnh bá cái liền chảy xuống.

Thứ hai Tiềm Long Bảng -Hô Thiên Khiếu, tại trên lôi đài sinh tử, bị Lâm Hải đánh bại ở trước mặt mọi người, tâm lý sụp đổ, rất có thể biến thành phế nhân.

Điểm này, tại trong cả khu vực, đã là nổi tiếng, Kiếm Vô Thương càng là mắt thấy toàn bộ hành trình.

Thiên tài như Hô Thiên Khiếu, địa vị tại Hô gia, không cần nói cũng biết!

Hôm nay bị Lâm Hải phế bỏ, Hô gia nổi giận có thể nghĩ.

Sinh tử lôi vừa kết thúc, gã liền bị người Hô gia khống chế, đã lại để cho Kiếm Vô Thương sợ tới mức hoang mang lo sợ.

Kết quả hiện tại lại bị dẫn tới trước mặt lão tổ Hô gia, hỏi sự tình của Lâm Hải, lại để cho gã có thể nào không sợ hãi?

Ai biết người của Hô gia, có thể bởi vì nguyên nhân gã cùng với Lâm Hải là đồng hương mà giận lây sang gã hay không.

Lửa giận của Hô gia, cũng không phải là gã có thể thừa nhận được rất tốt!

Lão tổ Hô gia trùng trùng điệp điệp thở ra một hơi, đem nội tâm gần như bị lửa giận thiêu đốt, cưỡng ép đè xuống.

“Lâm Hải tại thành Lưu Tô, còn có người nào?” Lão tổ Hô gia lạnh lùng nói.

“Hồi tiền bối, ta chỉ biết là, Lâm Hải chính là đệ tử của một thế lực lớn trong thành Lưu Tô, Phi Tinh Các!”

“Phi Tinh Các?!” Lão tổ Hô gia nghe được, hai mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo hàn mang.

Đem đối diện Kiếm Vô Thương, sợ tới mức hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa co quắp trên mặt đất.

“Rất tốt, rất tốt!”

Lão tổ Hô gia chậm rãi gật đầu, sát cơ đậm đặc, lóe lên rồi biến mất!

Lâm Hải, chỉ là đến từ một cái nhỏ tông phái không biết tên ở thành trì xa xôi, cùng Ma Tôn chí cao vô thượng, không có khả năng có cái liên quan gì.

Xem ra, Ma Tôn quả nhiên là bởi vì không quen nhìn mới ra tay, này cũng phù hợp với phong cách hành sự của y.

Chỉ cần Lâm Hải cùng Ma Tôn không có gì, vậy Hô gia lão, liền không có gì phải cố kỵ nữa rồi!

Sau đó, ngón tay lão đột nhiên bắn ra, một điểm ánh sáng nhanh như tia chớp, đâm vào chỗ đan điền của Kiếm Vô Thương.

“A!!!”

Kiếm Vô Thương kêu thảm một tiếng, sau đó mặt mũi tràn đầy sợ hãi, co quắp ngồi dưới đất.

“Tiền bối, ngươi, ngươi làm cái gì đối với ta?”

Lão tổ Hô gia thì là lạnh lùng khẽ hừ.

“Ngươi là thứ chín mươi tám trên Tiềm Long Bảng?”

“Vâng, vâng!” Kiếm Vô Thương sợ hãi đáp.

“n, ngày đại cơ duyên hàng lâm, toàn lực đi tranh đoạt, nếu như thất bại, ngươi liền không có giá trị tồn tại rồi!”

Nói xong, lão tổ Hô gia quay người lại, đi nhanh rời đi.

Chỉ còn lại có người của Hô gia thở dài ra một hơi, cùng Kiếm Vô Thương vẻ mặt thất thần.

Cạch cạch cạch...

Tộc trưởng Hô gia đi tới trước mặt Kiếm Vô Thương, từ trên cao nhìn xuống nhìn gã một cái, đạm mạc nói.

“Trong cơ thể của ngươi, đã bị lão tổ tông gieo xuống cấm chế, sinh tử chỉ ở một ý niệm của lão tổ tông!”

“Nếu như ngươi có thể đem đại cơ duyên cướp đến tay, kính dâng cho Hô gia, có lẽ còn có cơ hội giữ mạng sống.”

“Nếu không, hừ!”

Tộc trưởng Hô gia hừ lạnh một tiếng, như là nhìn một con chó, liếc nhìn Kiếm Vô Thương, quay người rời đi.

Trong chớp mắt công phu, đại sảnh nghị sự to như vậy của Hô gia, chỉ còn lại có một mình Kiếm Vô Thương, ngồi dưới đất mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

“Thiên Khiếu, ngươi như thế nào rồi?”

Trong một căn phòng yên tĩnh xa hoa, lão tổ Hô gia cùng Tộc trưởng Hô gia, nhìn Hô Thiên Khiếu ở trên giường dĩ nhiên đã tỉnh lại, hai mắt vô thần, khẩn trương ân cần hỏi han.

Đáng tiếc, Hô Thiên Khiếu như là choáng váng, đối với câu hỏi của hai người, giống như không nghe thấy, chỉ là ngơ ngác nhìn chằm chằm vào trần nhà, như si như ngốc.

“Lão tổ tông, Thiên Khiếu thật không có hi vọng sao?”

Tộc trưởng Hô gia mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng, nhìn lão tổ Hô gia, bi thống mà hỏi.

Lão tổ Hô gia nắm chặt hai nắm đấm, chòm râu hoa râm, cũng không khỏi khẽ run lên.

“Tâm bệnh còn cần tâm dược y, Thiên Khiếu là tâm lý nhận lấy trọng thương, chúng ta ai cũng không giúp được nó!”

“Có thể gắng gượng qua cửa ải này hay không, chỉ có thể dựa vào chính nó rồi!”

“Ai!”

Lão tổ Hô gia nặng nề thở dài, quay người yên lặng rời đi, thân ảnh cô đơn, phảng phất thoáng cái đã già đi rất nhiều!

Nhìn lão tổ tông thúc thủ vô sách, cùng Hô Thiên Khiếu trên giường bệnh như là si ngốc, trong mắt Tộc trưởng Hô gia, đột nhiên hiện lên một đạo hào quang ngoan lệ thù hận.

“Lâm Hải!!!”

…

Lâm Hải giờ phút này, đã về tới chỗ ở.

Vừa về đến, Túy Tửu Tiên liền ồn ào lên, muốn uống rượu chúc mừng.

Mà ngay cả Ma Tôn thiếu nói ít lời, cũng rất trịnh trọng tỏ vẻ, xác thực đáng giá để uống một bữa rượu lớn.

Lâm Hải vẻ mặt im lặng, hai cái hàng này có ý tứ gì, hắn sao có thể không rõ?

Không phải là con mẹ nó nhớ thương Hầu Nhi Tửu của ca ca sao?

“Cầm lấy đi!”

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải trực tiếp lấy ra trên trăm cái hồ lô rượu, đặt ở trước mặt hai người.

Vèo!

Hồ lô rượu mới vừa xuất hiện, kết quả thời gian nháy con mắt liền lại đã biến mất không thấy gì nữa.

Nước miếng của Túy Tửu Tiên đều chảy dài ra, con mắt thoáng cái trừng tròn xoe, mộng bức tại chỗ.

Bất quá, chờ lúc lão nhìn thấy khóe miệng Ma Tôn mang theo vui vẻ, vội vã đi ra ngoài, lập tức sẽ hiểu.

“Ma Tôn, đại gia ngươi!”

Túy Tửu Tiên tức đến kêu to một tiếng, nhảy chân đuổi theo, trong chớp mắt hai người đã bỏ chạy không thấy.

Lâm Hải nhìn hai cái kẻ dở hơi này, thật sự là một hồi im lặng.

“Lâm Hải, lần lôi đài sinh tử này, Hô Thiên Khiếu bởi vì bị ngươi hủy bỏ, ngươi xem như triệt để đem Hô gia đắc tội thảm rồi, Hô gia tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ!”

Mạnh Thanh Ca ở một bên, bỗng nhiên nhíu chặt đôi lông mày đen, vô cùng ngưng trọng nói.

“Thì tính sao, Lâm Hải ta từ trước đến nay là người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta tất phạm người!”

“Hô Thiên Khiếu có kết quả này, hoàn toàn gieo gió gặt bão, nếu Hô gia không chịu bỏ qua, Lâm Hải ta tận lực bồi tiếp!”

“Lúc nào, còn trang bức!” Mạnh Thanh Ca trực tiếp liếc trắng Lâm Hải, tức giận nói.

“Ngươi căn bản không biết, Hô gia có bao nhiêu sợ!”

“Còn có, cái lão giả ra tay giết ngươi, nhưng bị Ma Tôn ngăn cản kia, thế nhưng mà là lão tổ tông Hô gia, Tiên đạo Chí Tôn a!”

“Tiên đạo Chí Tôn, phất phất tay diệt ngươi một trăm lượt! Ngươi lấy cái gì đón lấy!”

Mạnh Thanh Ca nói xong, vội vàng nhỏ giọng nói ra.

“Ta nói với ngươi, ngươi nhất định phải nghĩ tất cả biện pháp, đem Ma Tôn giữ ở bên người, có nhớ chưa!”

“Chỉ cần có Ma Tôn tại, người Hô gia cũng không dám động tới ngươi, bằng không mà nói, từng phút đồng hồ đều muốn mạng nhỏ của ngươi!”

Lâm Hải liếc mắt, một hồi im lặng.

“Xin nhờ, người ta là Ma tôn, y có thể một mực đi theo ta sao?”

“Ngươi không phải có rượu sao?”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, không khỏi rơi lệ đầy mặt.

“Địa chủ gia, lương thực dư cũng không nhiều rồi!”

Tuy Lâm Hải đã lấy rất nhiều Hầu Nhi Tửu từ chỗ Tôn Ngộ Không, nhưng là cũng không chịu nổi Túy Tửu Tiên cùng Ma Tôn uống như vậy a.

Hôm nay, ở bên trong Luyện Yêu Hồ của Lâm Hải, Hầu Nhi Tửu đã thấy đáy rồi.

Trên trăm cái hồ lô rượu vừa rồi kia, đã là toàn bộ hàng tồn rồi.

Nhưng, điều Mạnh Thanh Ca nói, thật đúng là cái vấn đề.

Dùng thực lực hôm nay của chính mình, đối mặt với nhân vật cấp Chí Tôn như lão tổ Hô gia, thật đúng là không có một tia sức hoàn thủ.

Trong thời gian ngắn, thật đúng là không thể để cho Ma Tôn rời khỏi bên cạnh của mình.

“Xem ra, phải tìm Tôn Ngộ Không, lại muốn chút ít Hầu Nhi Tửu rồi!”

Dùng Hầu Nhi Tửu không cần tiền, đổi lại Siêu cấp đại bảo tiêu như Ma Tôn. n, cái mua bán này, không có lông bệnh!

Chương 1916: Danh dương thiên hạ!

Tiềm Long Bảng!

Vị thứ hai: thành Lưu Tô Lâm Hải.

Lâm Hải cùng Hô Thiên Khiếu quyết chiến tại lôi đài sinh tử, hai chiêu đánh bại Hô Thiên Khiếu, cũng dẫn tới ba vị Chí Tôn là lão tổ Hô gia, lão tổ Lâm gia cùng với Ma Tôn hiện thân, nghi là đệ tử của Ma Tôn.

Vị thứ ba: Hô Thiên Khiếu.

Nguyên vị thứ hai Tiềm Long Bảng, lôi đài sinh tử bại vào dưới tay của Lâm Hải, bị lão tổ Hô gia cứu, hư hư thực thực tinh thần thất thường.

Vị thứ tư: Mạnh Thanh Ca

Bởi vì Lâm Hải thay thế Hô Thiên Khiếu, chiếm cứ vị thứ hai trên Tiềm Long Bảng, từ phía dưới Hô Thiên Khiếu, vị trí bài danh ban đầu lần lượt bị đẩy xuống, Mạnh Thanh Ca từ vị thứ ba xuống làm vị thứ tư.

...

Gần kề một ngày thời gian, Tiềm Long Bảng lần nữa đổi mới, Lâm Hải danh dương thiên hạ, toàn bộ Thiên Vận Quốc, không người nào là không nhìn được đại danh của Lâm Hải!

Phi Tinh Các, Các chủ nhìn xem Tiềm Long Bảng mới ra đến, kích động hai tay run rẩy, cất tiếng cười to.

“Ha ha, Lâm Hải vậy mà đánh bại Hô Thiên Khiếu, sắp xếp đến thứ hai Tiềm Long Bảng, thật sự là vạn hạnh của tông môn ta!”

“Cái gì hư hư thực thực đệ tử của Ma Tôn, rõ ràng là đệ tử Phi Tinh Các ta! Phân phó xuống dưới, xếp đặt yến hội, cử tông cùng khánh!”

Phủ Thành chủ thành Lưu Tô, Hứa Quang Thuần tay nâng Tiềm Long Bảng, nhìn bài danh mới nhất, kinh ngạc ngẩn người.

“Tuyệt thế thiên tài của Hô gia, thất bại? Còn là bại bởi Lâm Hải?!”

“Ta quả nhiên không có đoán sai, Lâm Hải có tiềm chất này, đích thị là đệ tử mà Lâm gia bí mật bồi dưỡng không thể nghi ngờ.”

“Tuy Hô Thiên Khiếu cuối cùng chưa chết, thực sự đại khoái nhân tâm rồi, chỉ là không biết, Lâm Hải có nhìn thấy Nhị thúc ta hay không, tình trạng Hứa gia, thì như thế nào?”

Trấn Lạc Phong, Đông Phương gia tộc.

“Ha ha ha, ha ha ha ha! Sư phụ của ta, là thứ hai Tiềm Long Bảng! Có thể bái làm môn hạ của sư phụ, thật là vạn hạnh trong cuộc đời này của Đường Chấn ta đấy!”

…

Cùng một thời gian, phố người Hoa ở thành Thái Huyền, Từ gia ở thành Hỏa Phượng, trong phủ Thành chủ Triệu Cát Quang, Lạc Diệp Tông ở khu vực Đông Xuyên, Đỗ gia Hứa gia…

Phàm là người hoặc thế lực có quan hệ cùng Lâm Hải, đều bị đổi mới trên Tiềm Long Bảng, làm cho khiếp sợ nói không ra lời!

Sau đó, là vui sướng cùng kinh hỉ thật sâu, ai cũng thật không ngờ, Lâm Hải thật không ngờ lại mạnh như vậy.

Rõ ràng trực tiếp chiến bại Hô Thiên Khiếu thứ hai Tiềm Long Bảng, thế thân vào vị trí của gã, trở thành nhân vật thiên tài bài danh thứ hai, ở bên trong một đời trẻ tuổi của toàn bộ Thiên Vận Quốc!

Mà ngay cả Lạc Diệp Tông cùng Vân Kiếm Tông vốn định tìm Lâm Hải trả thù, sau khi biết được Đông Phương Dã ngày đó, là Lâm Hải hôm nay, cũng sợ tới mức không dám lỗ mãng.

Nhất là Tiềm Long Bảng đã nói rõ, Lâm Hải hư hư thực thực là đệ tử Ma Tôn, còn nghĩ tới trước đó bên người Lâm Hải xác thực có cao thủ Ma Tông bảo hộ, đem Tam Trưởng lão bị chặt tay thiếu chút nữa không có dọa chảy nước tiểu, chỉ có thể nhận xui xẻo.

Lâm Hải cứ như vậy không hề có dấu hiệu mà phát hỏa, nhưng Lâm Hải tuyệt không vui vẻ.

Bởi vì hôm nay Lâm Hải vừa ra khỏi cửa, lập tức sẽ bị vô số người nhận ra, nhất cử nhất động phảng phất đều tại chính giữa tầm mắt của mọi người.

Loại cảm giác này, lại để cho Lâm Hải đã im lặng lại không có gì để nói, không khỏi nghĩ tới những minh tinh nổi tiếng ở Nhân Gian giới kia.

Thật sự là một điểm không gian tư mật, cũng không có.

“Công tử, ngoài cửa có hai người tự xưng Kim Thước, Vương Húc cầu kiến!”

Ngay tại thời điểm Lâm Hải trốn trong phòng buồn rầu, Hứa Thế Nguyên tiến đến bẩm báo.

“Kim Thước, Vương Húc?” Lâm Hải sững sờ, hai người bọn họ làm sao lại tới?

“Lại để cho bọn họ tiến đến!”

“Vâng!”

Sau khi Hứa Thế Nguyên lui ra ngoài, không tới trong chốc lát, tiếng bước chân vội vã vang lên, hai người đẩy cửa vào.

“Đệ tử Kim Thước!”

“Vương Húc!”

“Bái kiến sư tôn!”

Kim Thước cùng Vương Húc vừa tiến đến, lập tức cung kính hướng phía Lâm Hải, đại lễ thăm viếng, thành kính nói không nên lời!

“Đứng lên đi!”

Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng, sau đó cánh tay vừa nhấc, một cỗ chân khí trống không xuất hiện, đem hai người đỡ dậy.

“Tạ sư tôn!”

Kim Thước cùng Vương Húc lúc này mới đứng dậy, cung kính tại trước mặt Lâm Hải, khoanh tay mà đứng.

“Các ngươi làm sao tới?” Lâm Hải đột nhiên hỏi.

“Bẩm sư tôn, hai người chúng ta đã từ bỏ Đan Thảo Đường, chuẩn bị từ nay về sau đi theo sư tôn, ngày đêm lắng nghe sư tôn dạy bảo!”

“À?” Lâm Hải sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy bật cười.

“Hai ngươi, đem chức vị thủ tịch Luyện Đan Sư của Đan Thảo Đường, từ?”

"Từ rồi!" Kim Thước cùng Vương Húc đồng thời gật đầu nói.

"Cái kia, Đan Đạo Tông sẽ đồng ý sao?" Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

"Chúng ta đã không phải là đệ tử của Đan Đạo Tông!"

"Đúng, sư tôn bây giờ của chúng ta, chỉ có ngài!"

Phốc!

Lâm Hải nghe được, thiếu chút nữa phun ra một ngụm.

"Nói như vậy, các ngươi đã phản bội Đan Đạo Tông?" Lâm Hải khó có thể tin mà hỏi.

Hai người Kim Thước cùng Vương Húc, liếc nhìn nhau, sau đó gật đầu một cái.

"Có thể nói như vậy!"

"Cái kia, nếu Đan Đạo Tông truy cứu tới, làm sao bây giờ?" Lâm Hải chấn thất kinh hỏi.

Kim Thước cùng Vương Húc, lập tức đem ánh mắt, tất cả đều tập trung vào trên người Lâm Hải, sau đó trăm miệng một lời nói.

"Trời sập xuống, có cái đỉnh cao đỡ lấy!"

Phốc!

"Đợi đợi đợi chút đã!"

Lâm Hải thiếu chút nữa đặt mông ngồi trên đất, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi nhìn xem hai cái hàng này, cấp cấp hỏi.

"Cái gì gọi là trời sập xuống, có cái đỉnh cao đỡ lấy à?"

“Ý tứ chính là, nếu Đan Đạo Tông truy cứu, thì lại để cho bọn họ tìm sư phụ ngươi tính sổ a!”

Kim Thước cùng Vương Húc, vẻ mặt vô tội, lẽ thẳng khí hùng nói.

Phốc!

Lâm Hải liền phun ra tại chỗ, nhìn hai cái hàng trước mặt này, thực mẹ nó là khóc không ra nước mắt!

Người ta đều là lừa bịp lừa bịp mẹ lừa bịp em bé, hai ngươi con mẹ nó lừa bịp sư phụ à?

Mấu chốt nhất chính là, lừa bịp được còn con mẹ nó lẽ thẳng khí hùng, hoàn toàn không có một điểm chột dạ cùng áy náy sao?

Đây là tạo cái nghiệt gì nữa à!

“Sư phụ, ngươi tại sao khóc?”

“Có phải nhìn thấy hai chúng ta, cao hứng vui đến phát khóc hay không?”

“Không không không, ta cảm thấy sư phụ là bị tinh thần vứt bỏ Đan Đạo Tông của chúng ta, làm cho cảm động!”

“Sư phụ, kỳ thật ngươi không cần như vậy, chỉ cần trong nội tâm nhớ rõ chúng ta tốt, là đủ rồi!”

Lâm Hải nghe hai cái hàng này nói chuyện, khóc đến lợi hại hơn rồi.

Cao hứng? Cảm động?

Ta cao hứng con em ngươi, ta cảm động ngươi hai đại gia!

Lâm Hải vô lực phất phất tay, đem hai cái lừa bịp sư hàng này, đuổi đi ra ngoài.

“Lâm Hải Lâm Hải, ta yêu ngươi!”

“Lâm Hải, ta là Fans hâm mộ của ngươi, cầu làm trở mình!”

“Lâm Hải, ta muốn vì ngươi sinh khỉ con!”

“Lâm Hải, lấy ta đi! Bổn cô nương thiên sinh lệ chất, đẹp như tiên nữ, công phu nhất lưu, có thể giải khóa nhiều loại tư thế!”

“Lâm Hải, bổn công tử vừa ý ngươi rồi, một đêm bao nhiêu, nói cái giá đi!”

…

Vừa đem hai cái lừa bịp sư hàng đuổi đi, bên ngoài bỗng nhiên đại loạn cả lên.

Lại là một đám Truy Tinh tộc cuồng nhiệt, đuổi tới bên ngoài chỗ ở của Lâm Hải, thét lên một hồi điên cuồng.

Nếu không phải Hứa Thế Nguyên tại bên ngoài, thái độ hung dữ dẫn theo kiếm, đoán chừng bọn Fans hâm mộ điên cuồng này, sớm liền vọt vào đến, đem Lâm Hải đè xuống đất, điên cuồng ma sát.

“Mẹ nó, phiền chết rồi! Làm danh nhân, thật là khó a!”

Lâm Hải dứt khoát ý niệm khẽ động, trực tiếp tiến nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

Thấy Lâm Hải tiến đến, Tiên Nhi lập tức chạy ra đón chào, cung kính thỉnh an.

“Không cần đa lễ!” Lâm Hải có chút bất đắc dĩ mà cười cười

nói.

Cùng Tiên Nhi nói qua bao nhiêu lần, tiếc rằng Tiên Nhi quan niệm thâm căn cố đế, đối với tôn ti thập phần coi trọng, như thế nào cũng không đổi được.

Đặt mông ngồi ở trên giường gỗ của Tiên Nhi, Lâm Hải nhẹ nhàng vuốt vuốt cái trán.

Cái một đêm thành danh này, thật đúng là mẹ nó phiền toái a.

Chính mình đầu đầy tóc trắng, quả thực chính là tiêu chí dễ lộ ra nhất.

Dù là người chưa bao giờ thấy qua chính mình, vừa nhìn thấy tóc, lập tức liền sẽ nhận ra thân phận của mình.

Khiến cho chính mình, cũng không dám đơn giản xuất hiện trước mặt người khác.

Thấy Lâm Hải mang bộ mặt bộ dạng sầu thảm, Tiên Nhi đi đến sau lưng Lâm Hải, nhẹ nhàng duỗi ra bàn tay nhỏ bé mềm mại, khoác lên bả vai Lâm Hải, vì Lâm Hải nhẹ nhàng xoa bóp lấy.

Chương 1917: Lâm Hải cự tuyệt!

“Chủ nhân, vì sao mặt ủ mày chau?”

Tiên Nhi hết sức ôn nhu săn sóc, ân cần hỏi han.

Lâm Hải cười khổ một tiếng, đem phiền não sau khi thành danh, nói cho Tiên Nhi nghe.

Tiên Nhi nghe xong, mỉm cười.

“Chủ nhân có thể đem tóc, nhuộm thành cái màu sắc khác à?”

Lâm Hải nghe được, trong lòng buồn bực, lập tức trở nên vô cùng sa sút, bi thống thoáng cái dâng lên.

“Tiên Nhi, ngày đó Hinh Nguyệt rời ta mà đi, ta khấp huyết rên rĩ, lập tức đầu bạc.”

“Hinh Nguyệt một ngày không về, tóc của ta vẫn trắng như trước!”

Tiên Nhi nghe được, không khỏi nhẹ nhàng thở dài, cảm nhận được tưởng niệm cùng bi thống trong Lâm Hải nội tâm, không hề lên tiếng nữa.

Chỉ là, bàn tay nhỏ bé đang xoa bả vai Lâm Hải, càng thêm ôn nhu rồi.

Lâm Hải nhắm mắt lại, cường ngạnh không đụng vào tưởng niệm đau đớn trong nội tâm, vận chuyển Thần Hồn Quyết cùng Đạo Đức Kinh, tiến vào trạng thái tu luyện.

…

Lâm gia.

Lâm Ngọc cung kính đứng tại trước mặt lão tổ Lâm gia, thần sắc trở nên có chút ngưng trọng.

“Một kích mà Lâm Hải dùng để đánh bại Hô Thiên Khiếu kia, ngươi ngày đó cũng nhìn thấy, nếu đổi lại là ngươi, có thể ngăn cản không?”

Lâm Ngọc trầm mặc một lát, mới chậm rãi mở miệng nói.

“Lâm Hải mạnh, vượt xa tưởng tượng, mặc dù là ta đối mặt với một kích lôi đình kia, cũng muốn toàn lực ứng phó!”

“Bất quá, cũng không hơn! Nếu như đổi lại là ta, Lâm Hải không có bất kỳ phần thắng nào!”

Lão tổ Lâm gia nghe được, lúc này mới hơi thoả mãn nhẹ gật đầu.

“Ngọc nhi, ngày đại cơ duyên hàng lâm, lập tức liền đã tới rồi, mấy ngày nay nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức, không thể bỏ qua cái cơ hội tốt lớn lao này!”

“Vâng, Ngọc nhi cáo lui!”

Sau khi Lâm Ngọc rời đi, nụ cười trên mặt lão tổ Lâm gia liền biến mất, thay đổi một bộ dạng thâm trầm.

“Theo người phái đi ra điều tra, trước khi Lâm Hải đến thành Thái Huyền, cùng Ma Tôn không có bất kỳ cùng xuất hiện nào.”

“Nói như vậy, Lâm Hải cũng không phải là người của Ma Tôn, nhân vật thiên tài như thế, vẫn là có thể lôi kéo một phen!”

“Hơn nữa Lâm Hải vốn là họ Lâm, mặc dù lại để cho hắn gia nhập Lâm gia ta, cũng chưa hẳn không thể!”

Nghĩ đến chỗ này, thân ảnh lão tổ Lâm gia tiêu thất vào hư không, đi tới chỗ ở của Lâm Hải.

“Bái kiến tiền bối!”

Hứa Thế Nguyên đang đứng thẳng tại cửa ra vào, thấy lão tổ Lâm gia vậy mà đích thân đến, không khỏi sợ tới mức cả kinh.

Vội vàng cúi đầu xuống, cung kính thi lễ, trái tim bang bang nhảy loạn một hồi.

Uy nghiêm của lão tổ Lâm gia là một phương diện, một điểm càng mấu chốt hơn, Hứa Thế Nguyên là sợ lão nhận ra thân phận của mình.

Cũng may lão tổ Lâm gia cũng không dừng lại quá lâu tại trên người lão, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Thông bẩm một tiếng, nói Lâm mỗ cầu kiến!”

“Vâng!”

Lâm Hải vừa từ trong Luyện Yêu Hồ đi ra không lâu, liền nghe được tiếng đập cửa thùng thùng.

Đợi Hứa Thế Nguyên đem sự tình lão tổ Lâm gia tự mình đến thăm nói ra, đem Lâm Hải cũng lại càng hoảng sợ.

Trong lúc cuống quít, Lâm Hải vội vã liền chạy ra.

“Tiền bối tự mình đến thăm, vãn bối không có từ xa tiếp đón!” Lâm Hải từ thật xa đã khom người xuống nói.

Dù sao lão tổ Lâm gia thân phận cao quý, chính là Tiên đạo Chí Tôn, có thể tự mình đến thăm, đã đủ lộ ra tôn trọng đối với Lâm Hải.

Lâm Hải từ trước đến nay đều là người kính ta một thước, ta kính người một trượng, có thể nào không dùng lễ lớn?

Thấy Lâm Hải có thái độ khiêm tốn như thế, lão tổ Lâm gia không khỏi âm thầm gật đầu, đối với Lâm Hải càng thêm thoả mãn.

Sau khi hàn huyên hai câu, liền theo Lâm Hải tiến vào gian phòng.

“Không biết tiền bối đến thăm, có gì chỉ giáo?”

Ngồi xuống dâng trà xong, Lâm Hải mang theo vẻ tôn kính, cười hỏi.

“Lão phu không thích quanh co lòng vòng, cứ việc nói thẳng rồi!” Lão tổ Lâm gia cười cười, sau đó ánh mắt ngưng tụ, nhìn xem Lâm Hải, trịnh trọng nói.

“Lâm tiểu hữu thiên tư anh tài, lão phu thập phần yêu thích, muốn chiêu tiểu hữu gia nhập vào Lâm gia ta, không biết ý định như thế nào?”

“Nhập Lâm gia?”

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, thoáng cái ngây ngẩn cả người.

Lão tổ Lâm gia thực sự không vội, bưng nước trà, từ từ phẩm lấy.

Lâm gia là cường đại bực nào, tin tưởng Lâm Hải ở trong đoạn thời điểm này, tất nhiên đã nghe nói qua rồi.

Có thể đi vào Lâm gia, đối với người tu hành của Thiên Vận Quốc mà nói, tuyệt đối là thiên đại tạo hóa.

Lão tin tưởng, ngoại trừ ba tộc khác trong Tứ đại Vương tộc ra, bất luận kẻ nào cũng đều sẽ không cự tuyệt.

“Ý tốt của tiền bối, Lâm Hải tâm lĩnh!”

Tiếng nói của Lâm Hải, nhàn nhạt vang lên, lại để cho lão tổ Lâm gia vốn là đã tính trước khẽ giật mình, dáng tươi cười lập tức ngừng lại.

“Lâm tiểu hữu, không muốn gia nhập Lâm gia ta?”

Lão tổ Lâm gia rất là kinh ngạc, có chút không dám tin tưởng, nhìn xem Lâm Hải hỏi.

“Gia nhập Lâm gia, tuy là sự tình mà rất nhiều người tha thiết ước mơ, nhưng vãn bối, chỉ có thể lại để cho tiền bối thất vọng rồi.”

“Ha ha, không sao, người có chí riêng, nếu Lâm tiểu hữu đã không muốn gia nhập, lão phu cũng không lại làm phiền!”

Nói xong, lão tổ Lâm gia đứng dậy, hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

“Nếu như ngày sau tiểu hữu có sự tình cần Lâm gia ta hỗ trợ, cứ mở miệng, dù sao một nơi khó viết ra được hai cái chữ Lâm.”

“Lâm gia, nhất định sẽ tương trợ to lớn!”

Lâm Hải nghe được, nội tâm không khỏi ôn hòa một hồi.

Không thể tưởng được chính mình vừa cự tuyệt lão tổ Lâm gia, người ta còn đối với mình khách sáo như thế.

“Vãn bối, đa tạ rồi!”

“Ha ha ha, lão phu cáo từ!” Lão tổ Lâm gia cười lớn, quay người rời đi.

Tiên đạo Chí Tôn, đều có tôn nghiêm, từ đầu đến cuối, cũng không có hỏi Lâm Hải vì sao cự tuyệt.

Nhìn thân ảnh lão tổ Lâm gia rời đi, Lâm Hải không khỏi cười khổ than nhẹ.

Đắc tội với địch nhân lớn như Hô gia, kỳ thật gia nhập Lâm gia, đối với Lâm Hải mà nói, thật đúng là một chuyện tốt.

Bất quá, Lâm Hải lại không thể không cự tuyệt.

Bởi vì, Lâm Hải có tính toán của mình!

Lâm gia này, không phải là Lâm gia kia!

Lâm Hải có gia tộc của mình, nội tâm của hắn có mục tiêu to lớn.

Tương lai, Hải Nguyệt Tông mà hắn sáng lập, chẳng những muốn trở thành đệ nhất đại tông môn của Địa Tiên giới.

Lâm gia Giang Nam hắn, cũng muốn làm đệ nhất đại gia tộc của Địa Tiên giới!

Mặc dù cái mục tiêu này, hôm nay thoạt nhìn xa không thể chạm, thậm chí có chút ít hoang đường.

Nhưng, Lâm Hải đã có quyết tâm này!

Nếu tương lai đã muốn làm đệ nhất đại gia tộc, Lâm Hải sao lại đáp ứng lời mời của lão tổ Lâm gia, khuất thân dưới nhà người ta?

Từ sau khi xảy ra sự kiện Fans hâm mộ ngăn cửa, Lâm Hải dứt khoát không hề đi ra ngoài nữa.

Vừa vặn trong khoảng thời gian này, trốn trong phòng, mỗi ngày dốc lòng tu luyện.

Ngoại trừ Mạnh Thanh Ca cùng Túy Tửu Tiên ngẫu nhiên tới, tâm sự thổi khoác lác ra, cơ hồ toàn bộ thời gian của Lâm Hải, đều đặt ở tu luyện.

Trong lúc đó, Lâm Hải lại cùng Tôn Ngộ Không muốn chút ít Hầu Nhi Tửu.

Lần này, Lâm Hải không hề đưa hết một lượt cho Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên, mà là cải thành số lượng cung ứng có hạn.

Mỗi người, mỗi ngày, chỉ cấp hai cái hồ lô!

Bởi như vậy, tranh đoạt đùa giỡn giữa Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên, tự nhiên càng thêm không thể thiếu rồi.

Bất quá, Lâm Hải mới chẳng muốn quản sự tình ở giữa hai cái tửu quỷ này.

Hai người Kim Thước cùng Vương Húc, mỗi ngày đều tới thỉnh an cho Lâm Hải.

Lâm Hải tùy ý chỉ điểm hai câu bên trên kỹ xảo luyện đan, đều đủ để hai người kia suy nghĩ hơn mấy canh giờ, cũng sẽ không dễ dàng qua tới quấy rầy.

Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Linh, tuy nói giả trang thành tôi tớ cùng nha hoàn, nhưng do không biết là nhập đùa giỡn quá sâu hay là vì sao, ngược lại là càng ngày càng tiến vào nhân vật rồi.

Cứ như vậy, thời gian một ngày lại một ngày đi qua.

Một ngày này, Lâm Hải đang ở trong phòng khoanh chân tu hành, cửa phịch một tiếng, bị người đẩy ra.

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, mở hai mắt ra, đã thấy Mạnh Thanh Ca, vẻ mặt kích động xông vào.

“Này, Công chúa điện hạ, xin nhờ lần sau trước khi tiến đến, có thể trước gõ gõ cửa hay không, vạn nhất ta đang thay quần áo ni!”

Lâm Hải trợn trắng mắt liếc nhìn Mạnh Thanh Ca, im lặng nói.

Mạnh Thanh Ca khẽ giật mình, sau đó nhìn xem Lâm Hải, vẻ mặt cổ quái.

“Gõ cái cửa gì a, thay quần áo thì làm sao vậy? Bổn Công chúa lại không ngại!”

Phốc!

Lâm Hải lảo đảo một cái, đối với cái Cửu Công chúa tùy tiện này, xem như triệt để bó tay rồi.

“Thanh Ca, xin nhờ ngươi là nữ hài a!”

“Ngươi không phải nói, ta là nữ hán tử sao?” Mạnh Thanh Ca nháy nháy mắt, vẻ mặt mờ mịt.

“Ta té!”

Lâm Hải mặt mũi tràn đầy cười khổ, nhìn xem Mạnh Thanh Ca.

“Nói đi, chuyện gì a, đem ngươi kích động thành hình dáng này!”

Lâm Hải vừa nói cái này, Mạnh Thanh Ca mới bừng tỉnh đại ngộ!

“Ngươi còn ngốc núc ních ở nhà đợi a, đại cơ duyên phủ xuống rồi!”

“Cái gì?!” Lâm Hải khẽ giật mình, còn chưa kịp hỏi, liền bị Mạnh Thanh Ca lôi kéo, hướng ra ngoài chạy tới!

Chương 1918: Hô công tử, ngươi như thế nào lại hộc máu?

Thành Thái Huyền, trong một chỗ sơn cốc ở sườn đông khu vực trung tâm, giờ phút này người ta tấp nập, đông nghịt một mảnh.

Trên không của sơn cốc, một đạo vầng sáng bảy màu hình tròn, không ngừng tản mát ra hào quang nhu hòa, giống như nước trong rung động, cho người một loại cảm giác cực kỳ thần thánh.

Tại ngoài ngàn mét của vầng sáng, có sáu đóa tường vân phiêu phù ở trên không trung.

Phía trên tường vân, riêng phần mình đều đứng thẳng một người, khí tức cường đại, thần thái uy nghiêm, giờ phút này ánh mắt nháy mắt cũng không nháy mắt, tất cả đều tụ tập ở phía trên vầng sáng bảy màu đằng kia.

“Đã đến, chính là trong chỗ này!”

Mạnh Thanh Ca lôi kéo Lâm Hải, một đường chạy như điên, cuối cùng chạy tới địa điểm.

“Bà mẹ nó, người này cũng quá nhiều đi à nha?”

Túy Tửu Tiên ở một bên, không khỏi giật mình nói ra.

Chỗ đứng của bọn họ, cách nơi ở của cái vầng sáng kia, xa chừng mười dặm.

Không phải là không muốn đi về phía trước, thật sự là bởi vì, phía trước đã bị đám người rậm rạp chằng chịt, ngăn chặn.

“Cửu Công chúa!”

Mạnh Thanh Ca vừa đứng lại, lập tức có Đại Thừa tôn sư giữ gìn trật tự, tiến lên thi lễ.

“Mời theo thuộc hạ tiến về sân bãi dành riêng cho cường giả Tiềm Long Bảng!”

“Tốt, đã làm phiền ngươi!” Mạnh Thanh Ca mỉm cười, nói.

“Hứa tiền bối, Linh Nhi, hai người các ngươi liền ở tại chỗ này chờ đợi a!” Lâm Hải quay đầu lại, hướng phía Hứa Thế Nguyên cùng Hứa Linh giao phó.

Bọn họ không phải người bên trên Tiềm Long Bảng, tự nhiên không thể cùng một chỗ tiến về.

Về phần Ma Tôn, sớm cũng không biết đã chạy đến địa phương nào đi.

“Công tử, cẩn thận một chút!”

“n!” Lâm Hải cười cười, cùng một chỗ với Túy Tửu Tiên, theo Mạnh Thanh Ca, dọc theo thông đạo đặc biệt mà đi.

Rất nhanh, một cái bình chướng quang sương mù cực lớn, xuất hiện tại phía trước, cửa ra vào là hai cái Đại Thừa tôn sư, cảnh giác thủ vệ tại đó.

“Tham kiến Cửu Công chúa!”

Mạnh Thanh Ca thoáng qua một cái liền đến, hai cái thủ vệ lập tức khom mình hành lễ.

“Miễn đi miễn đi!”

Mạnh Thanh Ca tùy tiện vung tay lên, sau đó hướng phía Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên nhất chỉ.

“Hai vị này, cũng là cao thủ Tiềm Long Bảng, Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên!”

Hai cái hộ vệ Đại Thừa liếc nhìn Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, sau đó dưới trao đổi ánh mắt, xác nhận không sai.

“Ba vị, thỉnh!”

Mạnh Thanh Ca chắp tay sau lưng, nghênh ngang đi vào.

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên khí định thần nhàn, theo sát phía sau.

Vừa tiến đến, mới phát hiện bên trong đã có rất nhiều người ở đó, dựa theo một cái quỹ tích hình tròn, ngồi tại vị trí trước.

Bá!

Ba người Lâm Hải vừa tiến đến, ánh mắt của mọi người, lập tức đều hướng phía bọn hắn tụ tập tới.

“Lâm Hải, cái tóc trắng kia là Lâm Hải!”

Lúc thấy rõ Lâm Hải đầu đầy tóc trắng, mọi người lập tức nhận ra thân phận của Lâm Hải, nhỏ giọng nghị luận lên.

“Cái Lâm Hải này, từ vị trí tám mươi mốt, trực tiếp nhảy lên thứ hai, thực ngưu bức a! Cũng không biết cùng đệ nhất Lâm Ngọc so sánh, ai mạnh ai yếu!”

“Ai nói không đúng vậy a, liền cả cái loại thiên tài tuyệt thế như Hô Thiên Khiếu, đều bị hai chiêu làm trở mình, Lâm Hải quả thực ngưu bức!”

“Phiên bản trước của Tiềm Long Bảng, còn nói Lâm Hải giết chết Yến Phi Dương, là vận khí cho phép, hiện tại ngẫm lại thật sự là buồn cười.”

“Này, các ngươi nói Lâm Hải có thể thật là đệ tử của Ma Tôn hay không?”

“Không giống, Lâm Hải tu hành giống như không phải là Ma đạo, hai chiêu làm trở mình Hô Thiên Khiếu kia, đều là Tiên đạo!”

“Này, nhỏ giọng một chút, Hô Thiên Khiếu còn ngồi tại đằng kia đâu rồi, ngươi xem sắc mặt gã đều đen! Tuy gã đánh không lại Lâm Hải, nhưng diệt ngươi còn không phải sự tình từng phút đồng hồ!”

…

Thanh âm nghị luận của những người này tuy nhỏ, nhưng đâu dấu diếm được lỗ tai của người tu hành, Lâm Hải một chữ không rơi, toàn bộ cũng nghe được vào trong lỗ tai.

Thời điểm nghe tới Hô Thiên Khiếu đã ở đây, Lâm Hải không khỏi sững sờ.

Rất nhanh, một đạo ánh mắt âm lãnh ngoan độc đã rơi vào trên người Lâm Hải, lại để cho Lâm Hải đột nhiên cả kinh.

Men theo ánh mắt nhìn lại, một thân ảnh ánh vào tầm mắt của Lâm Hải.

“Hô Thiên Khiếu!”

Chỉ thấy người này, không phải người khác, đúng là Hô Thiên Khiếu bị chính mình đánh bại, tâm lý sụp đổ!

“Ồ, gã không có việc gì?”

Lâm Hải không khỏi có chút kinh ngạc, bất quá cũng không hơn.

Sau lôi đài sinh tử, Hô Thiên Khiếu đã không xứng tiếp tục làm đối thủ của mình.

Mặc kệ gã sống hay chết, phế cùng không phế, cũng đã không tại cùng một cấp độ với Lâm Hải rồi.

“Ba vị, thỉnh dựa theo thứ tự đứng hàng, mau chóng ngồi xuống!”

Cái lúc này, một vị Đại Thừa tôn sư ở hiện trường, hướng phía ba người Lâm Hải, cung kính nói.

Lâm Hải lúc này mới phát hiện, phía trên từng cái chỗ ngồi, đều có một cái con số lớn bắt mắt, đại biểu chính là thứ tự bên trên Tiềm Long Bảng.

Chỗ ngồi của Hô Thiên Khiếu, phía trên là một cái chữ ba sâu sắc!

“Cái này cũng có chút xấu hổ rồi!”

Trong nội tâm Lâm Hải buồn cười một hồi, hắn cùng với Hô Thiên Khiếu, có thể nói đã là tử thù.

Nhưng không nghĩ tới, hôm nay còn muốn lần lượt đi ngồi với gã, thật đúng là lại để cho người có chút không được tự nhiên.

Cười khổ lắc đầu, Lâm Hải đi nhanh hướng phía chỗ ngồi phía dưới chữ hai đi đến.

Nhìn Lâm Hải đi tới, ánh mắt Hô Thiên Khiếu đột nhiên mãnh liệt, hai đấm kìm lòng không được mà nắm chặt.

“n, cái ghế này không tệ, rất thoải mái!”

Lâm Hải nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Hô Thiên Khiếu, trực tiếp đem gã trở thành không khí.

Ngồi ở trên mặt ghế thư nhuyễn, vỗ vỗ lan can, thoả mãn nói.

“Đó là đương nhiên, đây chính là chỗ ngồi chuyên dụng của Hoàng gia, bình thường muốn ngồi đều ngồi không đến ni!” Mạnh Thanh Ca ngồi ở vị trí thứ tư, cùng Lâm Hải cách một cái Hô Thiên Khiếu, đắc ý nói.

“A, đây là chỗ ngồi của Hoàng gia đâu rồi, có chỗ đặc biệt gì sao?” Lâm Hải ra vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Cái kia lại nói tiếp có thể liền có hơn, ngươi nghe ta giảng cho ngươi a!”

Mạnh Thanh Ca nghiêng thân thể, nghiêng đầu, miệng nhỏ há ra, thao thao bất tuyệt giảng cho Lâm Hải.

Lâm Hải cũng nghiêng thân thể về phía trước, kiên nhẫn nghe Mạnh Thanh Ca giảng giải, còn bất chợt phụ họa hai câu.

Về sau, chủ đề của hai người, không biết như thế nào lại chuyển dời đến bên trên chuyện cười.

Kết quả, Lâm Hải một cái chuyện cười, Mạnh Thanh Ca một cái chuyện cười, hai người thỉnh thoảng phát ra tiếng cười to thoải mái, hào khí quả thực vui vẻ vô cùng.

Hai người bọn họ cao hứng, nhưng Hô Thiên Khiếu bị kẹp ở giữa, lại bị tức giận đến đều nhanh bốc hơi nước rồi.

Hai người này mẹ nó đem gã kẹp ở giữa, còn nói vừa cười, không dứt, không để sự hiện hữu của gã lọt vào mắt.

Mấu chốt còn có cái Lâm Hải, là tử thù của gã, Hô Thiên Khiếu quả thực xấu hổ muốn chết, lồng ngực đều nhanh nổ.

Thế nhưng mà, Hô Thiên Khiếu lại không thể đứng dậy rời đi, nếu không người khác còn tưởng rằng, gã sợ Lâm Hải đấy.

Hô Thiên Khiếu ngồi ở chỗ kia, quả thực như đứng trên đống lửa, như ngồi trên đống than, nhắm hai mắt, dốc sức liều mạng không đi nghe tiếng cười của Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca.

Thế nhưng mà, càng không muốn nghe, cái tiếng cười chói tai kia, càng liều mạng hướng bên trong lỗ tai gã chui vào, ngăn cản cũng đỡ không nổi.

Sắc mặt Hô Thiên Khiếu càng ngày càng khó coi, phảng phất khó chịu giống như bị người tát cái tát ở trước mặt mọi người, cái loại dày vò cùng phẫn nộ nầy, quả thực không cách nào nói nên lời!

Vụt!

Hô Thiên Khiếu cũng nhịn không được nữa, trực tiếp đứng lên, hướng phía bên ngoài đi đến.

“Hô công tử, ngươi đi đâu vậy?”

Đại Thừa tôn sư phụ trách tiếp đãi, đuổi bước lên phía trước hỏi.

“Đi ra ngoài, hít thở không khí!”

Hô Thiên Khiếu nói xong, mặt đen lên đi ra khỏi bình chướng, đứng tại cửa ra vào cắn răng, không ngừng vận khí.

“Lâm Hải, ta nhất định sẽ khiến ngươi chết!”

Hô Thiên Khiếu vừa đi ra ngoài, tiếng cười của Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca, lập tức ngừng lại.

“Lâm Hải, ngươi thật là xấu, đều đem Hô Thiên Khiếu người ta chọc cho tức khóc!” Mạnh Thanh Ca ra vẻ kinh ngạc nói.

“Khóc sao?” Lâm Hải một hồi kinh ngạc, sau đó trịnh trọng nói ra, “Chủ yếu là ngươi phối hợp tốt!”

"Không không không, còn là ngươi hành động tinh xảo!"

"Không có có hay không, Cửu Công chúa mới là trời sinh đùa giỡn, cấp bậc ảnh đế!"

…

Hai người bắt đầu nghiêm trang trêu chọc, mọi người xung quanh, tất cả đều nghẹn cười, mặt đều nghẹn đỏ lên.

Nếu không phải cố kỵ Hô Thiên Khiếu vẫn còn cửa ra vào, bọn họ sớm liền không nhịn được muốn cất tiếng cười to rồi.

"Ha ha ha ha, hai ngươi thật đúng là xấu a, nếu ta là Hô Thiên Khiếu, không phải con mẹ nó dốc sức liều mạng với các ngươi thì không được!" Túy Tửu Tiên cũng không sợ Hô Thiên Khiếu, không hề cố kỵ chỉ vào Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca cười mắng lên.

"Theo chúng ta dốc sức liều mạng?"

Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca khẽ giật mình, sau đó đồng thời nhún nhún, trăm miệng một lời nói.

"Đến a, ai sợ ai?!"

Phốc!

"Hô công tử, ngươi không sao chớ, như thế nào lại hộc máu?" Bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô. Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca liếc nhìn nhau, giang tay ra, tất cả đều là vẻ mặt người vô tội.

Chương 1919: Cường giả Tiềm Long Bảng đều tới!

"Ồ, lại còn nhìn thấy người quen!"

Chọc Hô Thiên Khiếu tức giận bỏ đi, Lâm Hải mới bắt đầu đánh giá trái phải, rất nhanh liền chú ý tới mấy người quen.

Trên vị trí thứ sáu, một cái nam tử cẩm phục trẻ tuổi, đangchính mang theo một tia hào quang âm lãnh, hướng phía chính mình trông lại.

Lâm Hải liếc cái liền nhận ra, thằng này chính là công tử thần bí trước đó, muốn luyện hóa Thiên Hỏa Phượng Diễm, lại bị chính mình phá hư.

Cuối cùng nhất, liền do A Thổ bị chặt mất cánh tay, mang theo thoát đi.

“Tiết Cẩm!”

Dựa theo ghi lại bên trên Tiềm Long Bảng, Lâm Hải rốt cuộc biết được thân phận của người này.

“Trách không được xuất hành liền có nhiều tôi tớ Đại Thừa như vậy, nguyên lai là một trong Tứ đại Vương tộc, Tiết gia công tử!”

Chính mình ngày đó tại thành Hỏa Phượng, làm hư mất chuyện tốt của gã, chỉ sợ Tiết Cẩm ghi hận trong lòng, còn phải lưu ý gã một ít.

“Thứ mười bốn, Hoa Quảng Lộc!”

Ánh mắt của Lâm Hải, lại đã rơi vào trên người Hoa Quảng Lộc, vừa vặn Hoa Quảng Lộc cũng hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Ha ha, Lâm Hải, lại gặp mặt!”

Hoa Quảng Lộc lành lạnh cười cười, mang trên mặt nụ cười cổ quái.

“Từ biệt ở Diệt Tiên Sơn, không biết Hoa công tử, tìm được thảo dược cần không vậy?”

“Này, đừng nói nữa, xui!” Nhắc tới việc này, mặt mũi Hoa

Quảng Lộc lập tức tràn đầy uể oải.

“Chẳng những không tìm được thảo dược quý báu, còn tổn thất thảm trọng, mấu chốt nhất chính là, Diệt Tiên Sơn đã không có!”

Lâm Hải cười mà không nói, tin tức Diệt Tiên Sơn đột nhiên biến mất, đã đưa tới oanh động thật lớn tại Thiên Vận Quốc.

Cao thủ các nơi, đều đã từng tiến về địa điểm cũ của Diệt Tiên Sơn điều tra, nhưng căn bản tìm không thấy bất kỳ nguyên nhân nào.

Cuối cùng nhất là mấy cái Tiên đạo Chí Tôn thậm chí tự mình trình diện, mới khiếp sợ phát hiện, Diệt Tiên Sơn dĩ nhiên là bị người, sinh sinh chuyển dời đi.

Kết quả này, đem mấy cái Chí Tôn thiếu chút nữa dọa mộng bức tại chỗ.

Người có thể có loại đại năng lực nghịch thiên này, cũng không phải là cường giả Thiên Vận Quốc.

Bởi vì, mạnh nhất Thiên Vận Quốc, chính là mấy cái bọn họ.

Vì vậy, mấy đại tôn sư suy đoán ra một cái kết luận, Diệt Tiên Sơn đích thị là bị tuyệt đỉnh cao thủ của quốc gia khác dọn đi rồi.

Nhưng mà, Thiên Vận Quốc thở ra, cũng chỉ đành làm người câm ăn cái quả ngon này, căn bản không dám miệt mài theo đuổi.

Nếu không, một khi vị đại năng có năng lực mang đi Diệt Tiên Sơn này tức giận, chỉ sợ một người là có thể đem toàn bộ Thiên Vận Quốc tiêu diệt.

Nhưng mà, căn bản không có ai biết, mang đi Diệt Tiên Sơn, không phải cái đại năng nước khác gì?

Thủ phạm chính thức, liền ngồi ở chỗ kia, cười mà không nói ni!

“Đúng rồi, Lâm Hải, ngươi cũng thật là vô sỉ, rõ ràng có thực lực thứ hai, lại cố ý xếp hạng thứ tám mươi mốt, giết Yến Phi Dương còn làm cái gì dựa vào vận khí, ngươi nói thực cho ta biết, ngươi đã tổng cộng gài bẫy bao nhiêu người?”

“May mắn lần tại Diệt Tiên Sơn kia, bổn công tử ôm tâm tính xem kịch vui, không có động thủ cùng ngươi, nếu không thực bị ngươi nha lừa bịp đến nhà bà ngoại rồi.”

Hoa Quảng Lộc nói bốc nói phét, cũng có chút ít cảm giác quen thân từ trước đến nay, Lâm Hải phát hiện mình muốn xen vào đều chen vào không lọt đi.

“Đó là một lời nói lao a!”

Lâm Hải bụm lấy cái trán, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Thẳng đến khi Hô Thiên Khiếu, lần nữa đi tới, trở lại chỗ ngồi chỗ, Hoa Quảng Lộc mới rụt rụt cổ, ngừng lại.

“n?”

Chứng kiến Hô Thiên Khiếu đi mà quay lại, Lâm Hải không khỏi khẽ giật mình.

“Nhanh như vậy đã bình tĩnh lại rồi?”

Chỉ thấy Hô Thiên Khiếu, ngồi tại vị trí lúc trước, sắc mặt bình tĩnh, không hỉ không bi, một bộ dạng lạnh nhạt, hoàn toàn đã không có tức giận trước đó.

Thậm chí lúc Lâm Hải nhìn qua, Hô Thiên Khiếu còn quay đầu liếc nhìn Lâm Hải, ánh mắt thanh tịnh thấy đáy, vậy mà đã không có một tia cảm xúc chấn động.

Cái này, cũng làm cho Lâm Hải thực sự có chút ít thay đổi cách nhìn.

Trách không được Hô Thiên Khiếu vốn tâm lý đều hỏng mất, rồi lại êm đẹp xuất hiện ở chỗ này.

Xem ra tiểu tử này, chẳng những thiên phú trác tuyệt, hơn nữa tâm tính cũng đột nhiên trở nên cực kỳ cường đại rồi!

“Kình địch!”

Lâm Hải vốn đã không đem Hô Thiên Khiếu để vào mắt, không khỏi lần nữa đem Hô Thiên Khiếu mang lên vị trí đối thủ.

“Kiếm Vô Thương, đã tới!”

Ánh mắt của Lâm Hải, lại đã rơi vào trên người Kiếm Vô Thương ở vị trí thứ chín mươi tám.

Chỉ có điều, Kiếm Vô Thương giờ phút này, tinh thần bề ngoài giống như có chút hoảng hốt, toàn thân lộ ra một vẻ khí tức khẩn trương.

Đã hoàn toàn đã không có cái thần thái cao ngạo coi trời bằng vung như ở trong thành Lưu Tô kia rồi.

“Xem ra, Kiếm Vô Thương rốt cục phát hiện, gã bất quá là một con ếch ngồi đáy giếng rồi.”

Lâm Hải không biết sợ hãi trong nội tâm của Kiếm Vô Thương, là đến từ lão tổ Hô gia, còn tưởng rằng thằng này mọc thêm kiến thức, mới không dám tiếp tục cuồng vọng tự đại.

Sau khi đem tất cả mọi người đều đánh giá một phen, cuối cùng nhất ánh mắt của Lâm Hải, đã rơi vào bên trái của mình.

Đệ nhất Tiềm Long Bảng, Lâm Ngọc!

Lâm Ngọc giờ phút này, ôm ấp trường kiếm, đoan chính ngồi trên chỗ ngồi, nhắm mắt điều tức.

Lâm Hải chỉ nhìn thoáng qua, liền cảm thấy một cỗ khí tức lăng lệ ác liệt sắc bén đập vào mặt, giống như thần binh lợi khí!

“Trách không được có thể đứng hàng thứ nhất, người này thật mạnh!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, trong nội tâm không khỏi khiếp sợ không thôi.

Chỉ là khí tức lơ đãng phát ra, đều có thể cho mình một loại cảm giác áp bách.

Tại bên trong người cùng cảnh giới, Lâm Ngọc tuyệt đối là người thứ nhất!

Tựa hồ cảm ứng được ánh mắt của Lâm Hải, Lâm Ngọc bỗng nhiên chậm rãi mở hai mắt ra, quay đầu nhìn về phía Lâm Hải.

“Xin chào, ta là Lâm Hải!”

Lâm Hải mỉm cười, khách khí chào hỏi nói.

Bất kể nói thế nào, thái độ của lão tổ Lâm gia đối với mình rất hòa thuận.

Lâm Hải bánh it đi, bánh quy lại, đối với Lâm Ngọc cũng phi thường khách khí.

Lâm Ngọc cũng là cười nhạt một tiếng, “Lâm Ngọc!”

Nói xong, Lâm Ngọc lần nữa quay đầu lại, nhắm hai mắt lại, không để ý tới ngoại vật!

“Ngược lại là có chút cá tính!”

Lâm Hải cười lắc đầu, nếu Lâm Ngọc đã không có ý tứ nói chuyện cùng với chính mình, Lâm Hải cũng sẽ không chủ động vội vàng đi tìm lại nói.

Như vậy chỉ trong chốc lát, lại lục tục có mười mấy người, đi vào bên trong bình chướng.

Rốt cục, một trăm cái vị trí, cuối cùng ngồi đầy.

Đến tận đây, cường giả thiên tài bên trên Tiềm Long Bảng của Thiên Vận Quốc, tề tụ một đường, tất cả đều tập trung vào tại đây.

“Các vị, người đã đến đông đủ, thỉnh mọi người chờ một chốc một lát, tại hạ đi về phía Quốc chủ thông bẩm một tiếng!”

Đại Thừa tôn sư cầm đầu trong bình chướng, hướng phía một trăm cái cao thủ Tiềm Long Bảng ôm quyền, theo sau đó xoay người đi nhanh ra ngoài.

“Này, Quốc chủ có phải cha của ngươi hay không à?”

Lâm Hải bỗng nhiên nghiêng đầu, hướng phía Mạnh Thanh Ca, nhỏ giọng hỏi.

“Nói nhảm, ta là Công chúa, Quốc chủ đương nhiên là cha ta rồi!”

Mạnh Thanh Ca liếc trắng Lâm Hải, tự hào nói.

“Ta đi, ngưu bức lớn hơn!” Lâm Hải khoa trương nói, sau đó nhíu lông mày, xấu xa cười nói.

“Cha của ngươi đem toàn bộ thiếu niên tài tuấn bên trên Tiềm Long Bảng, đều tập trung ở tại đây, không phải là vì kén phò mã cho ngươi a?”

“Đem Cửu Công chúa lấy về nhà, làm con rể Quốc chủ, cái này quả nhiên là đại cơ duyên a!”

“Này, nhìn xem huynh đệ như thế nào đây? Đại học học đúng là phò mã chuyên nghiệp, muốn hiểu rõ thoáng một phát hay không?”

Khuôn mặt Mạnh Thanh Ca lập tức đỏ lên, hướng phía Lâm Hải nhún nhún cái mũi, làm ra cái mặt quỷ đáng yêu.

“Ngươi đi chết đi, mơ mộng hão huyền!”

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải lập tức nở nụ cười.

Cười đồng thời, ánh mắt đảo qua trên mặt Hô Thiên Khiếu ở bên cạnh, phát hiện cái huynh đệ này vậy mà giống như không nghe thấy, hoàn toàn đã không có bộ dáng đau khổ giống như táo bón lúc vừa bắt đầu.

“Móa, tiểu tử này tu hành rất về đến nhà a!”

Trong nội tâm Lâm Hải càng thêm ngạc nhiên, chẳng lẽ một hồi như vậy, Hô Thiên Khiếu đã thật sự thoát thai hoán cốt?

Ông!

Cái lúc này, bên trên bình chướng lóe lên rung động, Đại Thừa tôn sư trước đó, đi mà quay lại.

“Các vị, bản thân đã hướng Quốc chủ bẩm báo, thỉnh các vị bảo trì yên lặng.”

“Kế tiếp, Quốc chủ đại nhân sẽ mở ra thông đạo đại cơ duyên, chúc các vị may mắn!”

Nói xong, vị Đại Thừa tôn sư này quay người lại, lần nữa rời đi.

Một trăm cái cường giả Tiềm Long Bảng bên trong bình chướng, nhao nhao trong mắt tinh mang lập loè, tinh thần trở nên khẩn trương.

Ông!

Đột nhiên, quang mang chói mắt từ đỉnh đầu thẳng rọi vào.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy đỉnh bình chướng, dĩ nhiên tán đi. Sau đó, sáu đóa tường vân trên bầu trời xuất hiện tại trong mắt mọi người.

Chương 1920: Vầng sáng bảy màu, cơ duyên hàng lâm!

“Là Quốc chủ cùng Tộc trưởng của Tứ đại Vương tộc!”

“Lão giả còn lại kia là ai?”

“Liền người đó ngươi cũng không nhận ra? Đó là Tông chủ của Đan Đạo Tông, Hạ Hầu Xuyên!”

“Cái gì, cái kia chính là Hạ Hầu Xuyên! Nghe nói Hạ Hầu Tông chủ, thế nhưng mà liền cả đan dược cửu phẩm cũng đều có thể luyện chế a!”

“Địa vị của Hạ Hầu Tông chủ, thế nhưng mà gần với Tiên đạo Chí Tôn, liền cả Quốc chủ đều phải lễ nhượng ba phần!”

...

Có người lập tức nhận ra sáu người bên trên đám mây, lúc Lâm Hải nghe được một người trong đó, dĩ nhiên là Hạ Hầu Xuyên, đồng tử không khỏi co rụt lại.

“Lão chính là Hạ Hầu Xuyên?”

Ánh mắt của Lâm Hải đã rơi vào trên người Hạ Hầu Xuyên.

Chỉ thấy Hạ Hầu Xuyên, tóc trắng râu bạc trắng, trên mặt là dáng tươi cười hòa thiện, một bộ dạng tiên phong đạo cốt, lại để cho người chỉ liếc mắt nhìn, liền cảm thấy một loại lực tương tác nói không nên lời.

“Độc Cô Trần chết, cùng lão đến cùng có quan hệ hay không?”

Trong nội tâm Lâm Hải hiện lên một tia nghi hoặc, di ngôn của Độc Cô Trần, cùng thuyết pháp của Hạ Hầu Xuyên, cũng là hoàn toàn trái ngược.

Hai người kia, tất có một cái là nói dối.

Thế nhưng mà xem tướng mạo của Hạ Hầu Xuyên, không giống kẻ gian xảo a!

“Các vị tài tuấn Tiềm Long Bảng, các ngươi tốt, kẻ hèn này là Quốc chủ của Thiên Vận Quốc!”

“Bái kiến Quốc chủ đại nhân!”

Một trăm cái cao thủ Tiềm Long Bảng, nhao nhao đứng người lên, hướng phía Quốc chủ Thiên Vận Quốc ôm quyền thi lễ.

Quốc chủ Thiên Vận Quốc hơi gật đầu cười.

“Chúc mừng các vị, nghênh đón đại cơ duyên vạn năm khó được nhất ngộ!”

Nói xong, Quốc chủ Thiên Vận Quốc đưa tay, hướng phía vầng sáng bảy màu trên bầu trời nhất chỉ.

“Chỗ đó, chính là địa phương cải biến vận mệnh của các ngươi!”

Bá!

Ánh mắt mọi người, tất cả đều đồng loạt hướng phía cái vầng sáng bảy màu kia nhìn lại.

Tuy rất nhiều người cũng đã đoán được, cái chỗ vầng sáng không tầm thường kia, rất có thể có quan hệ cùng đại cơ duyên lần này.

Nhưng hiện tại từ trong miệng Quốc chủ Thiên Vận Quốc nói ra, liền để cho những cao thủ Tiềm Long Bảng này, trong nội tâm không khỏi nhiệt huyết sôi trào, kích động lên.

“Tại trước khi bắt đầu, xin hướng các vị long trọng giới thiệu một vị đại nhân vật!”

Quốc chủ Thiên Vận Quốc nói xong, mang theo vẻ tôn kính, hướng phía Hạ Hầu Xuyên cười cười.

“Vị này, chính là Tông chủ Đan Đạo Tông của Thiên Vận Quốc ta, Hạ Hầu Xuyên!”

“Bái kiến Hạ Hầu Tông chủ!”

“Các vị, không cần khách khí!” Hạ Hầu Xuyên lăng không ôm quyền, cười đáp lễ nói.

“Sở dĩ hướng mọi người giới thiệu Hạ Hầu Tông chủ, là vì lần đại cơ duyên này, chính là do Hạ Hầu Tông chủ mang cho mọi người!”

Oanh!

Quốc chủ Thiên Vận Quốc vừa thốt ra lời kia, phía dưới lập tức khiến cho một mảnh ồn ào.

“Bà mẹ nó, chẳng lẽ Hạ Hầu Tông chủ sẽ ban cho mỗi người một khỏa đan dược, để cho chúng ta trực tiếp đột phá Địa Tiên?”

“Rất có thể, nhưng đoán chừng là muốn hoàn thành điều kiện gì, tuyệt đối không phải ai cũng đều cho!”

“Cái kia khẳng định a, Hạ Hầu Tông chủ cũng không phải nhà từ thiện, mấu chốt có lẽ đang ở vầng sáng bảy màu đó.”

Mọi người nhao nhao suy đoán, Hoa Quảng Lộc thì thừa cơ tiến tới bên người Lâm Hải, đắc ý nói.

“Này, ngày đó ta cùng với ngươi đã nói, cái đại cơ duyên này có quan hệ cùng thảo dược, nói không sai chứ?”

Lâm Hải thì là nhướn mày, nếu thật sự là như thế mà nói, cái đại cơ duyên này thật ra khiến hắn thất vọng rồi.

Tạo nghệ đan đạo hiện tại của hắn, tuyệt không chênh lệch Hạ Hầu Xuyên, lại có được cả tòa Diệt Tiên Sơn.

Nếu như cái gọi là đại cơ duyên, thật sự chỉ là một viên thuốc mà nói, hắn cần gì phải phí chuyện này?

“Có thể nói cụ thể một chút sao?”

Lâm Hải hướng phía Hoa Quảng Lộc, nhỏ giọng hỏi.

Hoa Quảng Lộc thì hơi hơi một nhún vai, “Ta cũng là không có ý nghe cha ta nâng lên một câu như vậy, những thứ khác cái gì cũng không biết rồi.”

“Nhưng ta suy đoán, tám chín phần mười là để cho chúng ta thu thập thảo dược, rồi Hạ Hầu Tông chủ sẽ giúp chúng ta luyện đan.”

“Nếu không, ta cũng sẽ không từ thật xa, chạy tới Diệt Tiên Sơn rồi.”

Lâm Hải một hồi im lặng, náo loạn cả buổi, Hoa Quảng Lộc cũng là kiến thức nửa vời.

“Phía dưới, liền do Hạ Hầu Tông chủ, hướng mọi người giới thiệu thoáng một phát, về lần đại cơ duyên này.”

Tường vân của Quốc chủ Thiên Vận Quốc hướng về sau hơi lui, đồng thời Hạ Hầu Xuyên dời tiến lên đây.

“Lão phu nói ngắn gọn, các vị cũng đã thấy được, bầu trời có một màn hào quang bảy màu đi.”

"Đây là một kiện pháp bảo mà lão phu ngẫu nhiên lấy được, bởi vậy có thể đi vào một chỗ không gian thần bí."

"Sau khi tiến vào trong đó, sẽ có các loại cơ duyên cùng đợi các ngươi, cuối cùng nhất có thể đạt được cái gì, phải nhờ vào vận mệnh của các ngươi rồi."

"Đương nhiên, cơ duyên cùng tồn tại với nguy cơ, bên trong còn có cường giả đến từ quốc gia khác tiến vào, cạnh tranh cùng các ngươi, sau khi đi vào có thể còn sống trở về không, ai cũng không dám nói."

"Kkhông gian nơi này, một lần có thể đi vào một trăm người, người tu hành đều là phía dưới Địa Tiên, bởi vậy trăm vị cao thủ bên trên Tiềm Long Bảng, là thích hợp nhất!"

Nói đến đây, Hạ Hầu Xuyên dừng thoáng một phát, sau đó cười nhạt một tiếng.

"Không ngại hướng mọi người lộ ra một phen, Đan Đạo Tông lúc trước là môn phái cửu lưu, phát triển đến huy hoàng hôm nay."

"Lão phu từ một cái Luyện Đan Sư Lục phẩm, tấn cấp là Luyện Đan Sư Cửu phẩm, cơ duyên đúng là từ Không Gian Thần Bí bên trong màn hào quang bảy màu này có được đến!"

Hống!

Hạ Hầu Xuyên vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ở đây oanh động, nhất là đám người bên ngoài bình chướng, càng là một mảnh sôi trào.

Đan Đạo Tông quật khởi, tại Thiên Vận Quốc có thể nói là một cái kỳ tích.

Tuyệt đại đa số người, đều đem công lao quy kết tại trên người Hạ Hầu Xuyên ngày thường không xuất chúng thế nào, nhưng một ngày nào đó đột nhiên khai khiếu, đan đạo chi thuật đột nhiên tăng mạnh.

Cho đến hôm nay, mới biết được Hạ Hầu Xuyên dĩ nhiên là đã nhận được đại cơ duyên!

“Dựa vào a, vì cái gì ta không có tư cách đi vào a!”

“Đậu phộng, sớm biết như vậy cho dù xuất lực toàn tộc, cũng muốn lừa gạt giết một cái cao thủ Tiềm Long Bảng, chiếm cái danh ngạch a!”

“Cơ hội a, cứ như vậy không công bỏ lỡ!”

Rất nhiều người bóp cổ tay thở dài, hối hận không thôi.

Trăm vị cao thủ bên trên Tiềm Long Bảng, một bộ phận rất lớn thì là lộ ra hào quang kinh hỉ, dĩ nhiên kích động.

“Các vị, đại cơ duyên đang ngay tại trước mặt của các ngươi, nguy hiểm không biết cũng ở trong đó.”

“Là tranh thủ hay là buông tha cho, hiện tại các ngươi có thể làm ra lựa chọn!”

Hạ Hầu Xuyên vừa dứt lời, trong vầng sáng bảy màu kia, đột nhiên phụt lên mà ra một đạo quang mang, lan tràn tại biên giới bình chướng.

Hào quang chiếu sáng rạng rỡ, ngưng tụ thành một bộ dạng cây cầu, xuất hiện tại trước mặt mọi người.

“Ha ha ha, đại trượng phu há sợ nguy hiểm, tại hạ đi trước một bước!”

Lập tức, có một cái cao thủ Tiềm Long Bảng cởi mở cười to, dọc theo cầu phi tốc mà lên.

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh dĩ nhiên chui vào trong vầng sáng bảy màu.

“Tận dụng thời cơ, mất không hề đến!”

Sưu sưu sưu!

Lại là mười mấy đạo nhân ảnh, đồng thời đột ngột từ dưới mặt đất mọc lên, đi đến cầu, lập tức đã không có bóng dáng.

Sưu sưu sưu!

Sưu sưu sưu!

Ngay sau đó, một đạo đón lấy một đạo bóng người, bắt đầu xông về phía cầu, tiến vào trong cái vầng sáng bảy màu kia.

Có thể tiến vào Tiềm Long Bảng, không người nào là thiên phú dị bẩm, tâm cao khí ngạo, tại trước mặt đại cơ duyên, sao lại bị cái gọi là nguy hiểm hù đến?

Trong chớp mắt công phu, phần lớn người đều mang theo phóng khoáng chưa từng có từ trước đến nay, tiến nhập vào trong đó.

“Mẹ nó, đã nói cùng thảo dược có quan hệ đâu?”

Hoa Quảng Lộc cười toe toét miệng, quơ quơ nhẫn trữ vật trên tay, khóc không ra nước mắt.

“Thao, huynh đệ thế nhưng mà trang một chiếc nhẫn thảo dược a!”

Kêu rên một tiếng, Hoa Quảng Lộc cũng thả người bay vọt, biến mất không thấy gì nữa.

“Lâm Hải, ta ở bên đó, chờ ngươi!”

Đột nhiên, một giọng nói, vang lên tại sau lưng Lâm Hải, dị thường lạnh như băng.

Lâm Hải quay đầu lại, chỉ thấy Hô Thiên Khiếu từ bên cạnh mình gặp thoáng qua, toàn thân sôi trào sát khí.

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, đạm mạc nói, “Tốt, bất quá, bên trong không ai có thể cứu ngươi!”

Bước chân Hô Thiên Khiếu dừng lại, không nói gì, sau đó đi nhanh leo lên cầu, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

“Lâm Hải, chúng ta cũng đi thôi!”

Mạnh Thanh Ca cùng Túy Tửu Tiên bu lại, đứng tại bên người Lâm Hải, nhẹ nói.

“Tốt!” Lâm Hải gật đầu, đáp ứng một tiếng, sau đó ba người cùng một chỗ, biến mất tại trong vầng sáng bảy màu.

Chương 1921: Rau hẹ?!

Ông!

Thân thể Lâm Hải , xuyên qua vầng sáng bảy màu, phảng phất xuyên qua một tầng rung động hơi mỏng.

Sau đó, trước mắt mạnh mẽ tối sầm lại, chờ lúc lại khôi phục ánh sáng, dĩ nhiên đã đến một mảnh không gian lạ lẫm khác.

“Thanh Ca!”

“Túy Tửu Tiên đại ca!”

Lâm Hải hô hai tiếng, nhìn quanh mọi nơi, lại phát hiện dĩ nhiên đã không có bóng dáng của Mạnh Thanh Ca cùng Túy Tửu

Tiên.

“Xem ra, mặc dù cùng một chỗ tiến đến, cũng sẽ bị truyền tống đến địa phương khác nhau.”

Lâm Hải thật cũng không có quá để ý, đã đều ở trong cùng một phiến không gian, sớm muộn gì cũng sẽ chạm mặt.

“A!!!”

Đột nhiên, phía trước truyền đến một đạo tiếng kêu thảm thiết, lại để cho Lâm Hải bỗng nhiên cả kinh.

Vèo!

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, liền hướng phía chỗ thanh âm chạy vội mà đi.

Rất xa, liền thấy một đoàn đạo pháp màu hỏa hồng, đang dần dần tiêu tán ở giữa không trung.

Vừa đến gần, Lâm Hải hoảng sợ phát hiện, trên mặt đất chỉ còn lại có một cỗ thi thể bị đốt trọi!

“Là ai bị giết?”

Đồng tử Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, không nghĩ tới vừa mới tiến đến, cũng đã có người chết.

Xem ra, tại đây thật đúng là không phải nguy hiểm bình thường.

Rung động tinh thần lực, Lâm Hải chuẩn bị đem giác quan hoàn toàn phóng thích, cảm ứng thoáng một phát tình huống xung quanh.

Nhưng tinh thần lực vừa mới phóng xuất ra, Lâm Hải liền phát hiện, linh thức của chính mình rõ ràng bị giam cầm ở trong trăm thước.

Phảng phất như có một cỗ lực lượng vô hình, đang ngăn trở Lâm Hải dò xét.

“Ha ha, cái này cũng không làm khó được ca ca!”

Ý niệm khẽ động, Tiểu Hồng xuất hiện ở bên người Lâm Hải, Lâm Hải thả người nhảy đến trên người Tiểu Hồng.

“Đi, thả chậm tốc độ, phi hành về phía trước!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, chở Lâm Hải bay vào không trung, không vội không chậm phi hành lấy.

Lâm Hải khoác hai tay về sau, đứng tại trên lưng Tiểu Hồng, từ trên cao nhìn xuống hướng về phía dưới trông xem thế nào.

“n? Chỗ đó có người!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện, vài dặm chỗ phía trước, có đạo pháp bay lên, khí lãng lăn lộn, thanh âm nổ vang không ngừng truyền đến, tựa hồ là có người đang giao thủ!

“Tiểu Hồng, đi qua!”

Lâm Hải hướng phía bên kia nhất chỉ, Tiểu Hồng lập tức chấn động đôi cánh, trong nháy mắt đã đến trên không chỗ giao thủ.

“Là y!”

Lâm Hải hướng phía dưới nhìn lại, đã thấy hai người giao thủ, một cái bên trong đúng là nhân vật trong Tiềm Long Bảng.

Hơn nữa, Lâm Hải mơ hồ nhớ rõ, lúc ấy chỗ ngồi của y, là tại vị trí trung tâm, bài danh có lẽ tại khoảng năm mươi sáu mươi.

Mà tới giao chiến, thì là một cái nam tử áo đen sắc mặt hết sức lông bông, khóe miệng mang theo cười tà.

Này giữa bàn tay nam tử huy động, là hỏa diễm khủng bố Phi Thiên Độn Địa, đem người cao thủ bên trên Tiềm Long Bảng này, làm cho chật vật không chịu nổi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Hơn nữa, Lâm Hải càng thêm khiếp sợ phát hiện, thực lực của nam tử áo đen này, xa cao hơn người cao thủ Tiềm Long Bảng này.

Nếu như muốn hạ sát thủ mà nói, vị cao thủ Tiềm Long Bảng này, đã sớm mất mạng.

Sở dĩ còn chờ đến bây giờ, còn đang liều mạng chống cự, hoàn toàn là vì nam tử áo đen, đang chơi trò chơi mèo đùa giỡn chuột!

“Lần rau hẹ này, thật sự không có ý nghĩa lớn!”

Đột nhiên, nam tử áo đen phát ra một tiếng cười nhạo xem thường, sau đó trong mắt đột nhiên phát lạnh.

“Không có ý nghĩa, không chơi, ngươi có thể đi chết rồi!”

Oanh!

Đột nhiên, một quả cầu lửa cực lớn, phảng phất như mặt trời rớt xuống, mang theo khí lãng đem không khí đều cơ hồ thiêu đốt, hướng phía người cao thủ Tiềm Long Bảng này, ầm ầm rơi xuống.

Sắc mặt cao thủ Tiềm Long Bảng này đại biến, cuống quít dùng đao trong tay bổ chém một cái, vầng sáng chói mắt xẹt qua, muốn đem quả cầu lửa chém nát!

Phốc!

Cơ hồ trong nháy mắt tiếp xúc, vầng sáng đao mang trực tiếp bị quả cầu lửa nuốt hết.

Quả cầu lửa không có bất kỳ ngăn cản nào, trong chớp mắt đã đến trước ngực cao thủ Tiềm Long Bảng .

“A!!!”

Cao thủ Tiềm Long Bảng sợ hãi la lên một tiếng, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng!

Toát!

Vừa lúc đó, một đạo tiếng xé gió bén nhọn, lăng không vang lên.

Sau đó, lưu quang màu vàng kim vạch phá phía chân trời, giống như một đạo tia chớp, đụng vào phía trên quả cầu lửa.

Phanh!

Sau một khắc, quả cầu lửa bỗng nhiên nổ tung, hóa thành vô số hỏa diễm, văng bay tán loạn khắp nơi.

Mà kim mũi tên màu vàng, cũng tiêu tán lực đạo, trong khoảnh khắc biến thành hư vô.

“n?”

Nam tử áo đen sắc mặt đại biến, không nghĩ tới đạo pháp của mình, lại bị một đạo mũi tên từ không trung bay tới, trực tiếp đánh tan!

Hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy giữa không trung, một cái thanh niên tóc trắng, tay thuận cầm đại cung, sắc mặt lạnh lùng hướng phía gã trông lại!

“Lâm Hải!”

“Cứu mạng a, Lâm Hải!”

Cao thủ Tiềm Long Bảng phía dưới, lập tức nhận ra thân phận của Lâm Hải, không khỏi đại hỉ, hướng phía Lâm Hải la lên một tiếng.

Lâm Hải từ sau khi lôi đài sinh tử, hai chiêu chiến bại Hô Thiên Khiếu, dĩ nhiên trở thành cao thủ thứ hai trừ Lâm Ngọc ra.

Hôm nay thấy Lâm Hải đuổi tới, người cao thủ Tiềm Long Bảng này, lập tức lại thấy được hy vọng sống sót.

“Ngươi gọi là Lâm Hải?”

Nam tử áo đen hơi nghiền ngẫm, nhìn thoáng qua Lâm Hải trên bầu trời, tò mò hỏi.

“Đúng vậy! Ngươi là ai?”

Lâm Hải lạnh lùng nói, cái nam tử áo đen này, lường trước chính là cao thủ quốc gia khác, mà Hạ Hầu Xuyên đã nói.

Nam tử áo đen không có trả lời Lâm Hải, mà là mang theo kinh ngạc thật sâu, hướng phía Tiểu Hồng nhất chỉ.

“Ngươi là như thế nào đem Yêu thú phi hành mang vào?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, “Có liên quan gì tới ngươi?”

“Ha ha!” Nam tử áo đen không khỏi cười cười, sau đó mang theo vẻ mặt khinh miệt, nghiền ngẫm nói.

“Tiểu tử, rất có cá tính mà!”

“Đem Yêu thú phi hành đưa cho ta, ta tha cho ngươi khỏi chết, như thế nào?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy bật cười.

Cái nam tử áo đen này có bị bệnh không, làm cho ta không chết?

Không nói trước trên thực lực ai mạnh ai yếu, liền cho ca ca ở trên không trung, đứng bất động cho ngươi đánh, ngươi đánh được sao?

“Cút!”

Lâm Hải quát lên một tiếng chói tai, đã chẳng muốn cùng cái nam tử áo đen này dây dưa nữa.

Nam tử áo đen biến sắc, sau đó ánh mắt lạnh lùng xuống dưới.

“Nói như vậy, ngươi là một lòng tìm chết?”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, “Ta chỉ có thể nói, chính là cái chết kia, sẽ là ngươi!”

“Ha ha, ha ha ha!” Nam tử áo đen nghe được, phảng phất như nghe được chuyện cười cực lớn, cười tới ngửa tới ngửa lui.

“Ý của ngươi là, ngươi muốn giết ta?”

Lâm Hải vừa nhấc cái cằm, đạm mạc nói.

“Nếu ngươi không tin, có thể thử một lần!”

“Ha ha, ha ha ha ha!” Nam tử áo đen cười càng thêm khoa trương, trong ánh mắt nhìn xem Lâm Hải tràn đầy xem thường.

“Có ý tứ, rất có ý tứ rồi!”

“Lại vẫn có rau hẹ buồn cười như ngươi vậy, lại muốn giết ta? Ha ha ha ha!”

“Rau hẹ?!” Lâm Hải sững sờ, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc.

Vừa rồi, hắn liền nghe cái nam tử áo đen, gọi cái cao thủ Tiềm Long Bảng kia là rau hẹ.

Bây giờ, lại đối với chính mình, cũng gọi là rau hẹ, chẳng lẽ cái rau hẹ này, có cái hàm nghĩa đặc thù gì hay sao?

Ngay tại lúc Lâm Hải nghi hoặc, dáng tươi cười của nam tử áo đen đột nhiên dừng lại, lạnh lùng khẽ hừ.

“Thực nghĩ ngươi người ở trên không trung, ta liền không làm gì được ngươi sao?”

“Nếu ngươi cái rau hẹ này không biết tốt xấu, ta đây liền thu hoạch ngươi!”

Nói xong, nam tử áo đen đột nhiên đánh ra một đạo pháp quyết, trong miệng nói lẩm bẩm.

Ông!

Sau một khắc, quần áo sau lưng nam tử áo đen, đột nhiên rách tung, sau đó hai cái cánh trong suốt, xuất hiện tại hai bên xương sườn.

“Lên!”

Nam tử áo đen quát nhẹ một tiếng, đôi cánh trong suốt cấp tốc chấn động, lập tức bay đến bên trên bầu trời.

“Chà mẹ nó, người chim!”

Cao thủ Tiềm Long Bảng trên mặt đất, đồng tử lập tức co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, lộ ra vẻ khó tin thật sâu.

Sườn sinh hai cánh, loại sự tình quỷ dị này, y liền nghe đều chưa nghe nói qua!

Chẳng lẽ cái nam tử áo đen này, là Yêu tộc sao?!

Mà Lâm Hải thì là co rụt đồng tử lại, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Pháp bảo phi hành!"

Lúc tại Di Vong Chi Đô, Lâm Hải đã từng chụp qua được một kiện pháp bảo phi hành Thanh Sa Vũ Dực, đưa cho u Dương Vân.

Lúc u Dương Vân thi triển Thanh Sa Vũ Dực, Lâm Hải ở một bên nhìn thấy.

Bởi vậy, Lâm Hải lập tức liền nhận ra, cái đôi cánh sau lưng nam tử áo đen này, chính là do pháp bảo phi hành biến ảo mà thành.

Bất quá, pháp bảo phi hành thực sự rất thưa thớt, ngoại trừ Thanh Sa Vũ Dực đưa cho u Dương Vân ra, đây là Lâm Hải lần thứ nhất nhìn thấy những thứ pháp bảo phi hành khác.

"Ồ, không thể tưởng được ngươi cái rau hẹ này, còn biết đến pháp bảo phi hành? Có chút ý tứ!" Nam tử áo đen kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn.

"Hỏi lại ngươi một lần nữa, đem Yêu thú phi hành, tiễn đưa cho ta như thế nào?"

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, "Nằm mơ!"

"Vậy thì chết đi!" Lâm Hải vừa dứt lời, nam tử áo đen đột nhiên lăng không một chưởng đập xuống, lập tức hỏa diễm ngập trời, thiêu đốt lên không gian, giống như một đầu cự thú hỏa diễm cuồng bạo, hướng phía Lâm Hải thôn phệ mà đến!

Chương 1922: Về sau đại ca bảo kê người

"Chơi lửa?"

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến vô cùng bất đắc dĩ.

Ca ca là nên dùng múa rìu qua mắt thợ để hình dung ngươi, hay là dùng đùa nghịch đại đao trước cửa Quan Công thì thích hợp hơn đâu?

“Rau hẹ vô tri, lại vẫn cười được? Chẳng lẽ sợ đến choáng váng hay sao?”

Trên mặt nam tử áo đen, lập tức hiện lên dáng tươi cười khinh thường.

Nhưng sau một khắc, nụ cười trên mặt gã, đột nhiên cứng đờ, lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu.

Chỉ thấy Lâm Hải đối diện, hai ngón khép lại, hướng phía cái đoàn hỏa diễm kia, đột nhiên nhất chỉ, quát lạnh một tiếng!

“Diệt!”

Oanh!

Sau một khắc, một đoàn Thiên Hỏa nóng bỏng, từ ngón giữa Lâm Hải chạy như bay mà ra.

Tíu tíu!

Một đạo tiếng phượng hót vang lên, sau đó một con Hỏa Phượng xinh xắn xuất hiện từ trống rỗng, há cái miệng nhỏ nhắn, vậy mà một ngụm đem hỏa diễm, nuốt vào trong bụng!

“Cái này, đây là cái gì?!”

Nam tử áo đen sắc mặt đại biến, còn chưa kịp phản ứng, Hỏa Phượng dĩ nhiên đã đến gần gã.

Vèo!

Hỏa Phượng xinh xắn, từ chỗ bộ ngực của gã, một xuyên mà qua.

Sau đó, oanh một tiếng, hỏa diễm ngập trời, trực tiếp đem nam tử áo đen, đốt thành hư vô!

“n?”

“Niếp Niếp, trở lại!”

Lâm Hải khẽ vẫy tay, ánh lửa tiêu tán, Niếp Niếp một lần nữa hóa thành Hỏa Nguyên tố, trở về trong cơ thể Lâm Hải.

Chỉ có điều, Lâm Hải lại nhướn mày, mặt lộ vẻ khiếp sợ thật sâu.

“Nam tử áo đen, người đâu?!”

“Ha ha, Lâm Hải, đa tạ ân cứu mạng!”

Cái lúc này, cao thủ Tiềm Long Bảng trên mặt đất, kinh hỉ hướng phía Lâm Hải, nói một tiếng lời cảm tạ.

Vèo!

Lâm Hải chỉ huy Tiểu Hồng, rơi trên mặt đất, ý niệm khẽ động, đem Tiểu Hồng thu hồi về Luyện Yêu Hồ.

Cao thủ Tiềm Long Bảng bên cạnh, lập tức vẻ mặt hoảng sợ.

“Lâm Hải, ngươi, Yêu thú phi hành của ngươi đâu?”

Tiểu Hồng cứ như vậy tiêu thất vào hư không, cũng quá mức quỷ dị rồi.

Dù là đối phương chính là cao thủ Tiềm Long Bảng, cũng coi như thế hệ kiến thức rộng rãi, giờ phút này cũng sợ đến nhảy dựng lên.

Lâm Hải lại không có trả lời y, mà là mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, cau mày như có điều suy nghĩ.

Thấy Lâm Hải đối với câu hỏi của y, giống như không nghe thấy, người cao thủ Tiềm Long Bảng này, lập tức xấu hổ một hồi.

“Lâm Hải, không có ý tứ, ta hiểu rõ có chút ít sự tình không nên hỏi, mới vừa rồi là quá mức kinh ngạc, mới nhịn không được...”

“Gã không chết!!!”

Cao thủ Tiềm Long Bảng còn chưa nói dứt lời, Lâm Hải đột nhiên nhíu lông mày lại, kinh hãi nói.

“Ai, ai không chết à?”

Người cao thủ Tiềm Long Bảng này, bị lười nói của Lâm Hải làm cho lại càng hoảng sợ, mờ mịt mà hỏi.

“Người áo đen kia, gã không chết!”

Lâm Hải rung động nói, trong mắt tất cả đều là thần sắc không thể tưởng tượng thật sâu!

“À? Cái này, điều này sao có thể?”

“Vừa rồi, gã rõ ràng bị ngươi giết a!”

Người cao thủ Tiềm Long Bảng này, khó có thể tin mà nhìn xem Lâm Hải, thậm chí cho rằng Lâm Hải có phải đã hồ đồ rồi hay không.

“Không, gã tuyệt đối còn sống!”

Lâm Hải thì là chậm rãi lắc đầu, kiên định nói, trên mặt lộ ra vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Cao thủ Tiềm Long Bảng đối diện miệng giật giật, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhưng mà, trong nội tâm của Lâm Hải giờ phút này, lại dâng lên sóng to gió lớn.

“Chuyện gì xảy ra, đến cùng chuyện gì đã xảy ra?!”

Lâm Hải tại vừa rồi ngay khi Niếp Niếp xuyên qua lồng ngực của nam tử áo đen, liền lập tức cảm giác được khác thường.

Tuy thân thể của nam tử áo đen, trực tiếp bị đốt cháy thành hư vô, nhưng lại hoàn toàn không giống như là tử vong, càng giống là đột nhiên đã đi ra khỏi cái không gian này!

Còn một điều, mặc dù vừa rồi cái đoàn hỏa kia, chính là Thiên Hỏa, tối đa cũng chỉ đem pháp bảo phi hành trên người nam tử, đốt thành tro bụi, mà không có khả năng trực tiếp đốt cả người thành không.

Theo lý thuyết, cái pháp bảo phi hành này cũng đã bị tổn hại, cũng có thể rơi xuống mới đúng.

Thế nhưng mà, đối diện lại ngay cả cái cặn bã đều không có thừa, phảng phất như nam tử áo đen chưa bao giờ xuất hiện qua.

Cái này, tuyệt đối bất thường!

Lâm Hải cơ hồ có thể kết luận, nam tử áo đen tuyệt đối không chết!

Chỉ là, Lâm Hải như thế nào cũng nghĩ không thông, nam tử áo đen đi nơi nào, như thế nào tránh thoát công kích của mình, còn từ trước mặt mình, tiêu thất vào hư không!

Còn có, rau hẹ trong miệng nam tử áo đen nói, đến cùng là có ý gì?

“Tại đây, có cổ quái!”

Trong nội tâm Lâm Hải, bỗng nhiên có loại dự cảm bất thường.

“Lâm Hải, ngươi suy nghĩ nhiều a, ở đâu có cái gì cổ quái?”

Cao thủ Tiềm Long Bảng đối diện, có chút im lặng nhìn xem Lâm Hải, không biết Lâm Hải như thế nào lại trở nên cả kinh một chợt.

“Đúng rồi, còn không có tự giới thiệu, ta gọi Thiệu Hoàn Kiệt, thứ năm mươi sáu Tiềm Long Bảng!”

Thiệu Hoàn Kiệt hướng phía Lâm Hải cảm kích cười, tự giới thiệu mình.

“Xin chào, Lâm Hải!” Lâm Hải đem sự nghi ngờ trong đầu, tạm thời vung đi, cười nói.

“Ha ha, ngươi cũng không cần tự giới thiệu đi à nha!” Thiệu Hoàn Kiệt cởi mở cười.

“Một trận chiến trên lôi đài sinh tử, danh tiếng của Lâm Hải ngươi thiên hạ đều biết, tuy đồng liệt trên Tiềm Long Bảng, nhưng chênh lệch ở giữa ta và ngươi, thật sự lớn đến mức để cho người tuyệt vọng a!”

Thiệu Hoàn Kiệt cười khổ một hồi, có chút thất lạc nói.

Vừa rồi, chính mình khi đối mặt với nam tử áo đen, bị người đùa xoay quanh, không hề có lực hoàn thủ.

Thế nhưng mà lại nhìn Lâm Hải, một chiêu liền đem nam tử áo đen miểu sát, hoàn toàn không cần tốn nhiều sức.

Chênh lệch này, thật đúng là rất lớn a.

Lâm Hải thì là cười cười, thản nhiên nói.

"Chênh lệch thực lực, chỉ là tạm thời."

"Chỉ cần có một khỏa tâm kiên cường lòng hướng về đạo, sớm muộn gì cũng đứng ngạo nghễ tại giữa cái thiên địa này!"

Thiệu Hoàn Kiệt nghe được, không khỏi tinh thần chấn động, lập tức hào tình vạn trượng, cởi mở cười.

"Nói không sai, chỉ cần ta dốc lòng tu luyện, nhất tâm hướng đạo, ngày sau chưa hẳn không cản nổi ngươi!"

Lâm Hải nhìn bộ dạng tràn ngập ý chí chiến đấu của Thiệu Hoàn Kiệt, không khỏi mỉm cười.

"Đúng rồi, thời điểm vừa rồi ta tới, nhìn thấy một cỗ thi thể bị đốt trọi, ngươi có biết có phải là người Thiên Vận Quốc ta không?"

Sắc mặt Lâm Hải ngưng lại, hướng phía Thiệu Hoàn Kiệt hỏi.

Thiệu Hoàn Kiệt nghe được, trong lòng lập tức xiết chặt, mặt lộ vẻ ảm đạm, chậm rãi nhẹ gật đầu.

"Là ai?!"

Lâm Hải lập tức khẩn trương lên.

Nếu là những người khác, vẫn còn không sao cả, nhưng nếu như là Mạnh Thanh Ca hoặc là Túy Tửu Tiên, Lâm Hải cảm giác mình thậm chí sẽ điên.

"Thứ chín mươi chín Tiềm Long Bảng, Khương Du!"

"Người giết y, liền là người áo đen trước đó kia!"

"Ta đúng là nghe được tiếng kêu thảm thiết trước khi chết của Khương Du, mới đuổi tới, ngược lại bị người áo đen đuổi giết, nếu không phải gặp được ngươi, giờ phút này cũng bước theo gót Khương Du rồi.”

Lâm Hải lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi nhẹ gật đầu.

Chỉ cần không phải là Mạnh Thanh Ca cùng Túy Tửu Tiên, vậy là tốt rồi!

“Lâm Hải, trong này nguy cơ tứ phía, phía sau không bằng chúng ta, kết bạn mà đi a!”

Thiệu Hoàn Kiệt do dự một chút, hướng phía Lâm Hải mời nói.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Cũng tốt!”

Chỗ không gian này, không biết rộng bao nhiêu, cũng không biết còn có cái nguy hiểm không biết gì.

Hơn nữa, trải qua sự tình nam tử áo đen vừa rồi, Lâm Hải cảm giác, cảm thấy nơi này có cổ quái.

Dưới loại tình huống này, có một người đồng hành, không phải là cái chuyện xấu gì!

“Ha ha, cái kia tốt!”

“Phía sau ta liền theo ngươi lăn lộn rồi!”

Thiệu Hoàn Kiệt thấy Lâm Hải thống khoái đáp ứng, lập tức đại hỉ.

Sự cường đại của nam tử áo đen vừa rồi, đã lại để cho y lòng còn sợ hãi, không còn có ngạo khí của cao thủ Tiềm Long Bảng .

Đường phía sau, còn không biết gặp được cái dạng đối thủ càng cường đại gì.

Có một cái Siêu cấp Đại Ngưu thứ hai Tiềm Long Bảng như

Lâm Hải tại bên người, trong nội tâm Thiệu Hoàn Kiệt, lập tức an tâm không ít.

“Cùng ta hỗn?” Lâm Hải nghiền ngẫm liếc nhìn Thiệu Hoàn Kiệt, nhíu lông mày.

“Cái kia, kêu tiếng đại ca nghe một chút!”

“Đại ca!” Thiệu Hoàn Kiệt không chút do dự, sững sờ nhìn xem Lâm Hải, hô.

Phốc!

“Ngươi thật đúng là hô a!” Lâm Hải buồn cười một hồi, không thể tưởng được một câu lời nói vui đùa, Thiệu Hoàn Kiệt còn tưởng thật.

“Được rồi!”

Nếu người ta cũng gọi đại ca rồi, Lâm Hải cũng không thể không trượng nghĩa a.

Vươn tay vỗ vỗ bả vai Thiệu Hoàn Kiệt, Lâm Hải vẻ mặt trịnh trọng nói ra.

“Về sau, đại ca bảo kê ngươi!”

Chương 1923: Rất rác rưởi, Tiên khí Hạ phẩm mà thôi!

“Ha ha, thật sự a, đại ca!”

“Cái kia đã nói rồi, về sau cũng không thể đổi ý a!”

Thiệu Hoàn Kiệt cao hứng cười nói, có thể có cái nhân vật ngưu bức như Lâm Hải bảo kê, ít nhất ở chỗ này, nguy hiểm sẽ giảm giảm rất nhiều.

“Vậy cũng phải nhìn biểu hiện ngày sau của ngươi rồi?” Lâm

Hải nhún vai.

Thiệu Hoàn Kiệt sững sờ, sau đó một bên giải quần, một bên ngượng ngùng nói.

“Cái kia còn chờ cái gì, đại ca, hiện tại bắt đầu a!”

“À?” Lâm Hải sững sờ, sau đó kịp phản ứng, một cước đạp vào trên mông đít của Thiệu Hoàn Kiệt.

“Lăn ngươi choáng nha a!”

Lâm Hải cười mắng, không thể tưởng được cái Thiệu Hoàn Kiệt này, còn mẹ nó là cái trêu chọc bức!

“A!” Thiệu Hoàn Kiệt la lên một tiếng lại để cho người miên man bất định, một bên đưa lưng về phía Lâm Hải, ôn nhu nói.

“Đại ca, đây là đã bắt đầu sao?”

“Bắt đầu con em ngươi a!”

…

Lâm Hải cùng Thiệu Hoàn Kiệt nói giỡn đùa giỡn, một đường đi về phía trước, cũng là tràn đầy cười vui.

Nhất là loại tính cách trêu chọc này của Thiệu Hoàn Kiệt, rất hợp khẩu vị của Lâm Hải.

Hai người tuy vừa mới quen biết, nhưng quan hệ lại thoáng cái bị kéo gần lại rất nhiều, có loại cảm giác huynh đệ cũ.

“Không gian tại đây tuy lớn, người cũng không phải rất nhiều!”

Đi chừng hơn mười phút, rõ ràng một người cũng không có gặp được, lại để cho Thiệu Hoàn Kiệt một hồi ngoài ý muốn.

“n?”

Thiệu Hoàn Kiệt vừa nói xong, Lâm Hải đột nhiên dừng bước chân lại, ngừng lại.

“Làm sao vậy, đại ca?”

Thiệu Hoàn Kiệt cả kinh, vội vàng ngưng thần đề phòng.

Lâm Hải tuyệt sẽ không vô lý mà dừng lại, chẳng lẽ nói, phát hiện tình hình quân địch?

“Giống như phát hiện bảo bối rồi!”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng dáng tươi cười, hướng một chỗ núi đá phía trước đi đến.

“Bảo bối?” Thiệu Hoàn Kiệt nghe được, hai mắt cũng là tỏa sáng, vội vàng cùng tới.

“Đại ca, bảo bối ở đâu?”

Thấy Lâm Hải tại trước một khối đá lớn, ngừng lại.

Thiệu Hoàn Kiệt nhìn sang mọi nơi, cũng không phát hiện cái bảo vật gì, không khỏi kinh ngạc hỏi.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, hướng khối đá lớn phía trước người nhất chỉ.

“Bảo bối, ngay ở chỗ này!”

“Tại đây?” Thiệu Hoàn Kiệt sững sờ, sau đó đem tinh thần lực phóng xuất đi, rơi vào trên tảng đá lớn.

Sau đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

“Đại ca, ở bên trong tảng đá kia, thậm chí có năng lượng chấn động!”

Nói xong, Thiệu Hoàn Kiệt vẻ mặt khiếp sợ nhìn xem Lâm Hải, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

“Chà mẹ nó, đại ca, ngươi ngưu bức a!”

“Ta đã đến gần, phóng thích toàn bộ tinh thần lực, mới miễn cưỡng cảm ứng được, ngươi vừa rồi cách xa như vậy, là như thế nào phát hiện hay sao?”

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, hắn tu hành Thần Hồn Quyết, chính là một trong mười đại bí thuật của Địa Tiên giới, truyền thừa của Thần Hồn Đại Đế, tinh thần lực há lại người bình thường có thể so sánh?

Cách còn có trăm mét xa, Lâm Hải liền cảm thấy, tảng đá kia không giống bình thường.

Cái năng lượng loáng thoáng phóng xuất ra này, lại để cho Lâm Hải lập tức liền phân biệt ra, là chấn động năng lượng của pháp bảo.

Bất quá, những lời này Lâm Hải tự nhiên sẽ không nói cùng Thiệu Hoàn Kiệt.

Hai tay khoác ra sau, cái cằm của Lâm Hải có chút nâng lên, thập phần trang bức nói.

“Nói nhảm, nếu còn không bằng ngươi, như thế nào làm đại ca ngươi?”

“Ách...” Thiệu Hoàn Kiệt sững sờ, sau đó khổ gật đầu cười.

“Cũng đúng!”

Sau đó, hai mắt Thiệu Hoàn Kiệt sáng lên, nhìn chằm chằm vào cái tảng đá lớn kia xoa xoa đôi bàn tay.

“Đại ca, đây chính là cái gọi là đại cơ duyên a? Cũng không biết bên trong là cái pháp bảo gì?”

“Chúng ta mau đưa nó mở ra a, ta thật sự là không thể chờ đợi được rồi!”

“Tốt!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó hướng phía Thiệu Hoàn Kiệt chép miệng.

“Loại sự tình này, còn dùng ta cái làm đại ca này tự mình động thủ sao?”

Thiệu Hoàn Kiệt khẽ giật mình, sau đó ha ha cười cười.

“Tự nhiên không cần, loại việc nặng này, còn là giao cho tiểu đệ làm a!”

Nói xong, bàn tay Thiệu Hoàn Kiệt lăng không bổ một phát, lập tức một đạo khí mang, thiết cắt tại trên tảng đá.

Phanh!

Tảng đá ầm ầm vỡ vụn, sau đó vầng sáng chói mắt, tách ra mà ra!

Lâm Hải cùng Thiệu Hoàn Kiệt, đồng thời co rụt đồng tử lại, hướng trên mặt đất nhìn lại.

“Là một thanh búa!”

Chỉ thấy trên mặt đất, một thanh màu đen búa đặt ở nơi đó, lóe ra hàn mang làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động.

Trong mắt Thiệu Hoàn Kiệt bùng lên tinh mang, kích động đến hai mắt hiện ánh sáng!

“Đại ca, cái búa này, tuyệt đối không phải là mặt hàng bình thường!”

Chỉ là khí tức cuồng bạo phóng xuất ra từ bên trên búa, đã lại để cho Thiệu Hoàn Kiệt kinh hãi không thôi, phẩm giai của cái búa này, tất nhiên không thấp được!

Lâm Hải xác thực nhướn mày, trong nội tâm thất vọng.

“Thao, tại sao là cái búa a?!”

Ca ca là mỹ nam tử phong lưu phóng khoáng như vậy, nếu giống như đám người thô hào, xách búa đi đánh nhau, có phải cũng quá có tổn hại hình tượng hay không?

Mà lúc này đây, Thiệu Hoàn Kiệt đã đem búa cầm lên, cái này sờ sờ cái kia nhìn xem, quả thực yêu thích không buông tay.

“Cũng không biết, là cái phẩm giai gì, đáng tiếc phải chờ sau khi đi ra ngoài, mới có thể tìm người giám định.”

“Cái đó nào cần phiền toái như vậy?”

Lâm Hải khinh thường cười cười, sau đó khẽ vươn tay, đem búa cầm đi qua.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, đã nhận được pháp bảo Phách Sơn Phủ!

Đẳng cấp của pháp bảo: Tiên khí Hạ phẩm

Đặc hiệu của pháp bảo: Cuồng bạo (dưới tình huống người cầm được liên tục chiến đấu, có một phần trăm tỷ lệ có thể phát động một kích trí mạng, uy lực tăng lên gấp đôi.)

“Bà mẹ nó, là Tiên khí, đặc hiệu cũng không tệ!”

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, không thể tưởng được cái đại cơ duyên này, thực không phải là tùy tiện nói nói.

Bên trong một khối đá nát như vậy, rõ ràng ẩn dấu cả Tiên khí.

Mặc dù chỉ là Tiên khí Hạ phẩm, nhưng phải biết rằng, tại Thiên Vận Quốc, coi như là Đại Thừa tôn sư, tuyệt đại đa số đều không có Tiên khí a.

“Nếu không phải là búa, ca ca đều con mẹ nó động tâm!”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, tuy cái búa này là Tiên khí, nhưng sử dụng, quá ảnh hưởng tới khí chất của mình rồi.

“Không muốn cũng được!”

Lâm Hải vung tay lên, đem búa ném cho Thiệu Hoàn Kiệt.

“Bà mẹ nó!”

Thiệu Hoàn Kiệt vội vã vung tay giơ chân loạn lên, đem búa tiếp được.

Đây chính là pháp bảo a, ngã hư mất thì làm sao bây giờ?

“Là Tiên khí Hạ phẩm!”

Thanh âm của Lâm Hải, nhàn nhạt truyền đến.

“A, mới là Tiên khí Hạ phẩm a, a... A!!!”

Thiệu Hoàn Kiệt đột nhiên thét lên một tiếng, hai mắt mang theo cuồng hỉ thật sâu, nhìn xem búa, lại nhìn xem Lâm Hải.

“Đại ca, ngươi ngươi ngươi mới vừa nói cái gì?”

“Cái búa này, là, là Tiên khí?!”

“Đúng vậy!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Bất quá rất rác rưởi, Hạ phẩm mà thôi!”

Phốc!

Thiệu Hoàn Kiệt lảo đảo một cái, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, Tiên khí a, đây là Tiên khí a, ngươi nha lại còn nói rất rác rưởi?

Đại ca, ngươi có thể giả bộ bức như vậy nha, thật sự sẽ không gặp sét đánh sao?

Thiệu Hoàn Kiệt đã kích động đến hỏng mất mất, Tiên khí a, y ngày bình thường liền thấy đều chưa từng thấy qua!

Cái này mẹ nó, quả nhiên là đại cơ duyên!

Bất quá rất nhanh, thần sắc Thiệu Hoàn Kiệt ảm đạm xuống, nội tâm cười khổ một hồi.

Tiên khí thì như thế nào, đại cơ duyên thì như thế nào, nói cho cùng, mình cũng chỉ qua qua tay nghiện cùng mắt nghiện.

Cái búa này, là do Lâm Hải phát hiện, huống chi, Lâm Hải là đại ca, y là tiểu đệ.

Không hề nghi ngờ, cái Tiên khí này, là thuộc về Lâm Hải.

Cùng y, căn bản không có một điểm lông quan hệ nào.

Nghĩ đến chỗ này, Thiệu Hoàn Kiệt đem búa, vô cùng cẩn thận dâng hai tay hướng phía Lâm Hải.

“Chúc mừng đại ca, hỉ đề Tiên khí, cái pháp bảo này rất quý trọng, còn thỉnh đại ca cất kỹ a!”

Lâm Hải sững sờ, sau đó kinh ngạc liếc nhìn Thiệu Hoàn Kiệt, mặt mũi tràn đầy kỳ quái.

“Cho ta làm gì vậy?”

“Ách…” Thiệu Hoàn Kiệt khẽ giật mình, “Tiên khí quý trọng như thế, đại ca chẳng lẻ muốn ta cất giữ hộ?”

“Ai nói cho ngươi cất giữ hộ?” Lâm Hải lại càng kỳ quái.

“Cái kia, đại ca kia ngươi là có cái ý tứ gì à?” Thiệu Hoàn Kiệt bưng lấy búa, sắp khóc rồi.

“Pháp bảo của ngươi, cho ta làm gì? Có bệnh a!”

Lâm Hải vẻ mặt ghét bỏ liếc nhìn Thiệu Hoàn Kiệt, chắp tay sau lưng đi nhanh rời đi. Chỉ còn lại có Thiệu Hoàn Kiệt, đầu oanh một tiếng, ngốc tại chỗ đó!

Chương 1924: Các ngươi muốn chết, hay muốn sống?

Thẳng đến khi Lâm Hải đều đi ra rất xa, Thiệu Hoàn Kiệt mới mạnh mẽ kịp phản ứng, sau đó kích động đến oa oa kêu to.

“Đại ca, cái này cái này cái này cái này, cái Tiên khí này ngươi không muốn?”

Thiệu Hoàn Kiệt đuổi theo Lâm Hải, hưng phấn đến nói chuyện đều cà lăm rồi.

“Quá rác rưởi, chướng mắt!” Lâm Hải chắp tay sau lưng, vừa đi một bên vừa thản nhiên nói.

“Ha ha ha, đại ca, ta yêu chết ngươi á!”

Thiệu Hoàn Kiệt kích động, ôm lấy cổ Lâm Hải, bẹp cái liền hôn Lâm Hải một ngụm rồi.

“Ai u ta đi!”

Lâm Hải một tay đẩy Thiệu Hoàn Kiệt ra, vội vàng dùng sức xoa xoa mặt của mình, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ.

“Ngươi nha có bệnh a!”

Lâm Hải trừng mắt, quát lớn.

“Ha ha, đại ca nói ta có bệnh, cái kia ta chính là có bệnh!”

“Đại ca, đến, lại để cho ta hôn một cái, ta quả thực yêu chết ngươi á! Ha ha ha ha!”

“Cút! Có bao xa thì cút rất xa cho ta!!!”

…

Hai người vui cười đùa giỡn, tốt một hồi mới ngừng lại được.

Thiệu Hoàn Kiệt cho tới giờ khắc này, còn nhìn xem cây búa Tiên khí trong tay, vẻ mặt không thể tin được.

“Đại ca, đây chính là Tiên khí a, phóng tại bên ngoài, coi như là Đại Thừa tôn sư, đều sẽ vì tranh đoạt nó mà giết đỏ mắt, ngươi thật sự không muốn, cứ như vậy đưa cho ta sao?”

“Ta còn có những Tiên khí khác, nếu ngươi đã gọi ta một tiếng đại ca, ta sao có thể thua lỗ ngươi?” Lâm Hải cười nhạt nói.

“An tâm cầm a!”

Thiệu Hoàn Kiệt nghe được, trong nội tâm tình cảm ấm áp một hồi, cảm kích liếc nhìn Lâm Hải, cái mũi thậm chí có chút ít cay cay.

Y có thể đứng hàng thứ năm mươi sáu Tiềm Long Bảng, tự nhiên không phải cái loại người không có giang hồ lịch duyệt này.

Giới Tu Hành thấy lợi quên nghĩa, giết người đoạt bảo, thậm chí sự tình thân huynh đệ vì một kiện pháp bảo mà trở mặt thành thù, y đều nhìn thấy nhiều lắm.

Có thể không chút khoa trương nào mà nói, bất luận kẻ nào nhìn thấy một kiện Tiên khí, đều sinh ra lòng tham lam, cái này lại rất là bình thường.

Thế nhưng mà, y và Lâm Hải mới quen biết thời gian ngắn như vậy, lại bởi vì chính mình kêu Lâm Hải một câu đại ca.

Lâm Hải dĩ nhiên cũng đem cả Tiên khí, đưa cho mình!

Loại ý chí cùng trượng nghĩa này, lại để cho Thiệu Hoàn Kiệt vô tận cảm kích, đồng thời cũng hoàn toàn bị nhân phẩm của Lâm Hải thuyết phục.

“Đại ca, Thiệu Hoàn Kiệt ta lần nữa thề, ngươi vĩnh viễn là đại ca của ta!” tiếng nói của Thiệu Hoàn Kiệt, không khỏi đều có chút nghẹn ngào rồi.

“Ha ha, nói nhảm, chẳng lẽ ta lại còn là tiểu đệ của ngươi sao!”

Lâm Hải cho y một quyền, “Đi nhanh đi, có lẽ có cơ duyên càng lớn, còn đang chờ chúng ta đây!”

Hai người vừa rời đi không lâu, liền gặp một đạo nhân ảnh, phi tốc mà đến.

Khi thấy tảng đá kia vỡ vụn trên mặt đất, người tới không khỏi tức đến sắc mặt tái nhợt, nổi giận không thôi!

“Hỗn đản, tất nhiên là cái rau hẹ gọi là Lâm Hải kia, đem bảo vật lấy đi rồi!”

Vừa nghĩ tới Lâm Hải, hai đấm của người tới không khỏi nắm thật chặt lên, trong mắt hiện lên hào quang hung tàn.

"Không thể tưởng được, cái gọi là Lâm Hải này, thật không ngờ lại cường hãn, hại ta vừa tiến đến, liền tổn thất một cỗ thần thức, nếu lại gặp hắn, nhất định phải làm cho hắn đẹp mắt!"

Người tới tức giận nhấc chân đem một tảng đá lớn bên cạnh đá nát bấy, sau đó thân ảnh lóe lên, biến mất không thấy gì nữa!

Nếu Lâm Hải cùng Thiệu Hoàn Kiệt nhìn thấy, tất nhiên sẽ nhận ra, người này không phải là người khác, mà chính là nam tử áo đen vừa vặn bị Lâm Hải giết chết!

"Đại ca, mau nhìn, phía trước có một cỗ thi thể!"

Lâm Hải cùng Thiệu Hoàn Kiệt, đang chẳng có mục đích đi về phía trước.

Thiệu Hoàn Kiệt bỗng nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, chỉ vào phía trước nói ra.

Lâm Hải đã sớm thấy được, thân ảnh lóe lên, liền nhanh chóng vọt tới.

"Chết rất thảm, bị người một đao chém thành hai đoạn!"

Xem thi thể một phân thành hai trên mặt đất, đồng tử của Thiệu Hoàn Kiệt hơi co lại, nói ra.

Tu vi đã đến loại tình trạng như bọn hắn này, mặc dù giết người, cũng là lập tức đem thân thể phá hủy.

Thế nhưng mà một màn trước mắt này, lại vẫn là cái loại thủ đoạn giết người của phàm nhân, trước khi chết phải thừa nhận thống khổ mãnh liệt.

Cái thủ đoạn này đặt ở trên người người tu hành, cũng có chút tàn nhẫn.

Lâm Hải thì là cúi đầu, nhìn nhìn tướng mạo người chết, sau đó lắc đầu.

“Không phải người của chúng ta!”

Người chết, Lâm Hải cùng Thiệu Hoàn Kiệt đều chưa từng gặp qua, không thuộc về cao thủ bên trong Tiềm Long Bảng.

Cái kia không hề nghi ngờ, chính là người của quốc gia khác rồi.

“Đi thôi!”

Lâm Hải vẫy tay một cái, chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng mà còn chưa động, đột nhiên có ba đạo nhân ảnh lóe lên, xuất hiện tại phía trước hai người.

Sau đó, phi tốc hướng phía Lâm Hải cùng Thiệu Hoàn Kiệt mà đến.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, liếc nhìn Thiệu Hoàn Kiệt.

“Coi chừng!”

“n!”

Cái lúc này, ba người đối diện, đã đến phụ cận.

Chờ sau khi nhìn thấy người chết trên mặt đất, sắc mặt của ba người đồng thời biến đổi!

“Sư đệ!”

Người cầm đầu thét lên một tiếng kinh hãi, cực kỳ bi thương.

Sau đó, mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt mang theo sát cơ lành lạnh, nhìn về phía Lâm Hải cùng Thiệu Hoàn Kiệt.

“Các ngươi lại dám giết sư đệ ta!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, khẽ lắc đầu.

“Người, không phải chúng ta giết!”

“Im ngay!” Người tới hét lớn một tiếng, bang một tiếng, đem trường kiếm bên hông rút đi ra.

“Giết sư đệ của ta, còn dám phủ nhận, hôm nay các ngươi đều phải chết!”

“Lên!”

Theo người tới ra lệnh một tiếng, ba người đồng thời chợt quát một tiếng, thân ảnh lóe lên, hướng phía Lâm Hải liền vọt lên.

“Đừng làm thương đại ca ta!”

Thiệu Hoàn Kiệt thấy thế, hét lớn một tiếng, huy động búa Tiên khí, liền nghênh đón tiếp lấy.

Ông!

Một đạo búa quét ngang, lập tức tách ra hắc mang, giống như sát khí tới từ địa ngục, đem ba người lập tức bức lui!

“Các ngươi có bệnh ấy ư, đại ca ta đều nói, người không phải chúng ta giết!”

Thiệu Hoàn Kiệt đem búa để ngang tại trước ngực, hai mắt sẳng giọng, phẫn nộ quát.

“Phi, tin ngươi mới là lạ!”

“Cái búa trong tay hcó cổ quái, mọi người coi chừng, lên!”

Ba người hét lớn một tiếng, lần nữa vung vẩy trường kiếm, chụp một cái đi lên.

“Đậu phộng, bệnh tâm thần!”

Thiệu Hoàn Kiệt thầm mắng một tiếng, thả người nhảy lên, xông vào trong ba người, cùng bọn họ đấu cùng một chỗ.

Nhất thời, búa ảnh màu đen cao thấp bay tán loạn, vầng sáng của bóng kiếm, bay múa khắp trời, khí lãng khủng bố phát ra thanh âm long long, lăn lộn mọi nơi, xung quanh một mảnh đống bừa bộn.

Lâm Hải ở bên cạnh, chắp hai tay sau lưng đang trông xem thế nào, không khỏi âm thầm gật đầu.

Thực lực của ba người này, so Thiệu Hoàn Kiệt, thực sự không kém chút nào.

Nếu đổi lại bình thường, Thiệu Hoàn Kiệt tuyệt đối không phải đối thủ của ba người này.

Nhưng giờ phút này, Thiệu Hoàn Kiệt có búa Tiên khí nơi tay, ngạnh sanh sanh cùng ba người chiến thành ngang tay!

Hơn nữa, ba người ném chuột sợ vỡ bình, đối với búa của Thiệu Hoàn Kiệt đặc biệt kiêng kị, trong lúc nhất thời lại có loại cảm giác bó tay bó chân.

Bởi như vậy, ngược lại là Thiệu Hoàn Kiệt chiếm được thượng phong, công nhiều thủ thiếu, đem ba người này làm cho liên tiếp bại lui.

“A!!!”

Đột nhiên, một đạo tiếng hô hoảng sợ truyền đến, chính là một người trong đó, bị một búa của Thiệu Hoàn Kiệt, chém đứt trường kiếm.

Nếu không là hai người khác cứu viện kịp thời, giờ phút này chỉ sợ đã sớm mệnh tang tại chỗ.

Nhưng dù vậy, cũng đem ba người này sợ tới mức không nhẹ.

Biết rõ dùng thực lực của bọn họ, là không làm gì được Thiệu Hoàn Kiệt rồi.

Huống chi, bên cạnh còn có một Lâm Hải thần bí khó lường, chưa động thủ đấy.

“Rút lui!”

Người cầm đầu quyết định thật nhanh, gào to một tiếng, quay đầu liền đi.

Nếu không, đợi đến lúc Lâm Hải cũng ra tay gia nhập chiến đoàn, bọn họ muốn đi, chỉ sợ đều đi không được nữa.

“Hừ hừ, không có đánh xong liền đi, nghĩ cái gì dễ như vậy ni!”

Thiệu Hoàn Kiệt hừ lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên nhảy lên, lăng không bổ chém một cái!

“Giết!”

Oanh!

Nhất thời, búa ảnh màu đen, giống như gió lốc quỷ dị, lập tức đem tất cả ba người đều nhốt ở trong đó.

Ba người lập tức sắc mặt đại biến, nhìn qua cái búa ảnh giống như phô thiên cái địa kia, lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng thật sâu.

Ông!

Ngay tại lúc ba người cho rằng hẳn phải chết, đột nhiên một cột lửa xuất hiện từ trống rỗng, chắn ngang đỉnh đầu của bọn họ.

Phanh!

Búa ảnh cùng cột lửa, lập tức đồng thời nứt vỡ.

Thiệu Hoàn Kiệt sững sờ, sau đó chỉ thấy Lâm Hải, không biết từ lúc nào, đã chắn trước người ba người

Cột lửa vừa rồi, vậy mà là do Lâm Hải phát ra.

“Đại ca…” Thiệu Hoàn Kiệt mang theo búa, vẻ mặt mộng bức.

Lâm Hải thì là lắc đầu, quay người lại nhìn về phía ba người đã sớm bị dọa ngốc.

“Các ngươi là muốn chết, hay là muốn sống?”

Chương 1925: Công tử, cầu thu lưu a!

Ba người đối diện, đã sớm sợ choáng váng.

Đến bây giờ, còn không có từ trong cái cảm giác vô cùng tiếp cận tử vong vừa rồi kia mà kịp phản ứng lại.

Nghe được Lâm Hải đặt câu hỏi, lúc này mới giật nảy mình rùng mình một cái, mồ hôi lạnh lập tức ướt đẫm quần áo.

“Các ngươi, muốn thế nào?”

Người cầm đầu, nuốt nhổ nước miếng, khẩn trương hỏi.

Bọn họ hiện tại đã nhìn ra, Lâm Hải cùng Thiệu Hoàn Kiệt, mạnh hơn bọn họ quá nhiều.

Bọn họ hôm nay, chỉ sợ chạy trời không khỏi nắng rồi.

“Đại ca ta hỏi các ngươi, muốn chết hay là muốn sống, không nghe thấy a!”

Thiệu Hoàn Kiệt ở một bên, lập tức vừa trừng mắt, quơ quơ búa, quát lớn.

Nói nhảm, ai con mẹ nó muốn chết à?

Ba người này vừa thấy Thiệu Hoàn Kiệt vung cái búa lớn đen sì kia, sợ tới mức lá gan đều rung động rồi.

Vừa rồi, nếu không phải Lâm Hải kịp thời ra tay, bọn họ giờ phút này đã bị búa cho bổ.

“Muốn sống nói như thế nào, muốn chết lại nói thế nào?”

Ba người khẩn trương hỏi.

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, đạm mạc liếc nhìn bọn họ.

“Muốn chết, vô cùng đơn giản, ta tránh ra, lại để cho huynh đệ của ta đem các ngươi bổ thế là được rồi.”

“Muốn sống thì, ta có mấy lời muốn hỏi các ngươi, các ngươi phải thành thật trả lời!”

Chỉ hỏi thăm sao?

Ba người sững sờ, sau đó lập tức trong lòng đại hỉ.

“Chúng ta muốn sống, ngươi hỏi đi, chúng ta nhất định không biết không nói!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó ánh mắt mang theo một đám uy nghiêm, từ trên người ba người theo thứ tự đảo qua.

“Đã như vầy, ba vị đầu tiên báo thoáng gia môn một phát a!”

“Chúng ta tới tự Đại Tượng Quốc, Thiên Lang Môn, chúng ta là sư huynh đệ.” Người cầm đầu tranh thủ thời gian nói ra.

“Đệ tử trong môn, đều dùng Lang để mệnh danh, tại hạ gọi Cô

Lang, hai vị này là sư đệ của ta, Huyết Lang cùng Minh Lang!”

“Đại Tượng Quốc, Thiên Lang Môn?!” Lâm Hải nghe được, lông mày nhíu lại.

Hắn cho tới bây giờ, ngoại trừ Thiên Vận Quốc, đối với thế giới bên ngoài, còn hoàn toàn không biết gì cả.

“Các ngươi tiến đến nơi đây, cũng là vì tìm kiếm đại cơ duyên sao?”

“Đại cơ duyên?” Cô Lang sững sờ, mặt mũi tràn đầy mờ mịt.

“Không phải sao?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Tại hạ không biết đại cơ duyên như thế nào, nơi này chính là một địa phương thí luyện a!”

“Địa phương thí luyện?!” Trong nội tâm Lâm Hải càng thêm ngạc nhiên.

Hạ Hầu Xuyên không phải nói, đây là không gian mà lão đạt được một kiện pháp bảo, do đó mở ra sao?

“Đây là địa phương thí luyện nào, xin nói rõ chi tiết!”

Lâm Hải nhíu mày, càng ngày càng cảm thấy, tại đây khả năng có vấn đề gì rồi.

“Nơi đây, ở vào khu vực Đông Nam của Đại Tượng Quốc ta, người ở phía dưới Địa Tiên, đều có thể vào!”

“Tại địa phương thí luyện, có thể cùng người tu hành đến từ các quốc gia khác giao thủ, tại trong sinh tử chém giết để tăng thực lực lên.”

“Đồng thời, giết chết đối phương cũng có thể lấy được các loại bảo vật pháp bảo công pháp.”

“Hơn nữa theo tương truyền, ở bên trong địa phương thí luyện, còn có dấu rất nhiều công pháp pháp bảo ẩn nấp, nếu như vận khí tốt mà nói, thậm chí có thể đạt được Tiên khí!”

Cô Lang nói đến đây, Thiệu Hoàn Kiệt ở bên cạnh, trên mặt lập tức lộ ra dáng tươi cười mừng rỡ, vô cùng ái mộ nhìn thoáng qua cây búa trong tay.

Cái thanh Tiên khí này của y, chính là vừa mới từ nơi này lấy được đấy.

“Là như thế này?”

Lâm Hải nghe xong, thì là nhíu mày.

Không thể tưởng được đại cơ duyên lại để cho bọn hắn những cao thủ Tiềm Long Bảng này, kích động hưng phấn hồi lâu, cũng chỉ là một chỗ địa phương thí luyện?

“Ngươi biết, cái gì là rau hẹ sao?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, ánh mắt mang theo một tia nghiêm khắc, lần nữa hỏi.

“Rau hẹ?!”

Cô Lang nghe được hai chữ này, sắc mặt lập tức đại biến.

“Toàn bộ người tham gia thí luyện chúng ta, đều là rau hẹ!”

“Chỉ giáo cho!” Lâm Hải cấp cấp hỏi.

“Danh như ý nghĩa, rau hẹ, chính là bị Người Thu Hoạch!”

“Cái kia, Người Thu Hoạch, là ai?!”

“Một đám người rất thần bí rất đáng sợ!” Cô Lang phảng phất nghĩ tới chuyện đáng sợ gì đó, khẩn trương nói.

"Bọn họ đều là thân mặc áo đen, tu vi sâu không lường được, hành tung càng là xuất quỷ nhập thần, chuyên môn dùng việc săn giết những thí luyện giả chúng ta này làm vui!"

"Cái gì?!" trong mắt Lâm Hải hiện lên một vòng hàn quang.

Trách không được trước đó, cái nam tử áo đen kia không vội ở giết Thiệu Hoàn Kiệt, mà là một mực mèo đùa giỡn chuột.

Náo loạn cả buổi, đám người này dĩ nhiên là lấy thế làm vui!

Thật đúng đáng giận!

Mà Cô Lang, thì tiếp tục nói.

"Đám người áo đen kia, đối với toàn bộ thí luyện giả chúng ta, đều gọi là rau hẹ."

"Mà một khi gặp được bọn họ, ngoại trừ người có tu vi cực kỳ cao ra, cơ bản chỉ có một con đường chết."

"Bất quá cũng may, bọn họ cũng không phải là thường xuyên qua lại, lần thứ nhất trước đó xuất hiện tại địa phương thí luyện, còn là tại trăm năm trước."

Nói đến đây, trong ánh mắt Cô Lang, lập tức lộ ra sợ hãi thật sâu.

"Một lần kia, đệ tử tiến đến thí luyện của Đại Tượng Quốc ta, không một ai còn sống, toàn bộ chết thảm!"

"Một người duy nhất trốn tới, sau khi đem tin tức của đám người áo đen truyền về, liền chết oan chết uổng!"

"Bọn họ, thật sự là thật là đáng sợ!"

"Trăm năm trước?" Lâm Hải nghe xong, không khỏi lắc đầu.

“Tin tức của ngươi, có chút rớt lại phía sau rồi, những người áo đen kia, hôm nay đã xuất hiện!”

“Cái gì?!” Ba người Cô Lang nghe xong, sắc mặt đại biến, mồ hôi lạnh bá cái liền chảy xuống.

“Đã thành, các ngươi có thể đi rồi!” Lâm Hải phất phất tay.

Nên hỏi, hắn cơ bản đã hỏi không sai biệt lắm.

Cái đại cơ duyên trong miệng Hạ Hầu Xuyên, tuyệt đối không có đơn giản như mặt ngoài vậy.

“Đúng rồi.” Lâm Hải đưa tay, hướng phía thi thể trên đất nhất chỉ.

“Người kia, không phải chúng ta giết, chúng ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua!”

“Ồ, các ngươi như thế nào còn không đi?” Thấy ba người choáng váng đứang tại đó, Lâm Hải không khỏi kinh ngạc hỏi.

“Công tử, thực xin lỗi, sự tình trước đó, trách oan ngươi rồi!” Cô Lang nuốt nuốt nước miếng, thành khẩn xin lỗi nói.

Dùng thực lực của Lâm Hải, giết bọn họ không cần tốn nhiều sức, tự nhiên cũng không cần phải lừa gạt bọn họ.

Nếu Lâm Hải đã nói, sư đệ của họ không chính là do hắn giết, cái kia tất nhiên là do bọn họ hiểu lầm Lâm Hải rồi.

“Không có việc gì, các ngươi đi thôi!”

Lâm Hải hiện tại, suy nghĩ có chút loạn, tùy ý phất phất tay nói.

Ba người Cô Lang đứng ở nơi đó, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, lại không có một điểm dấu hiệu muốn đi.

“Này, các ngươi có ý tứ gì, đại ca ta cho các ngươi đi ni!”

“Không muốn đi có phải hay không? Cái kia tốt, ta một búa một cái, đánh chết ngươi choáng nha!”

Thiệu Hoàn Kiệt trừng mắt, muốn đem búa giơ lên.

“Công tử, ta nói ra suy nghĩ của mình!” Cô Lang thấy thế, vội vàng cấp cấp nói ra.

“A? Còn có chuyện gì?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Công tử, ngươi mới vừa nói, Người Thu Hoạch, đã lần nữa hiện thân?” Cô Lang hô hấp khẩn trương hỏi.

“Đúng vậy!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Vừa rồi ta mới đã diệt một cái!”

“À?!” Cô Lang sững sờ, “Công tử giết Người Thu Hoạch?”

“Có vấn đề gì sao?” Lâm Hải hỏi.

“Không có có hay không, công tử thần uy, tại hạ bội phục a!”

“Đừng vuốt mông ngựa nữa, có việc thì nói đi!” Lâm Hải không kiên nhẫn nói.

“Công tử, nếu Người Thu Hoạch đã xuất hiện lần nữa, thì toàn bộ người tiến đến thí luyện, có thể tất cả đều sẽ nguy hiểm!”

Nói đến đây, ba người Cô Lang, liếc nhìn nhau, sau đó hướng phía Lâm Hải thi lễ thật sâu.

“Công tử, Người Thu Hoạch tàn bạo bất nhân, lại tu vi cao cường, nếu là một mình hành tẩu, tất gặp bất trắc!”

“Ba người chúng ta, khẩn cầu cùng công tử, cùng một chỗ đồng hành!”

“A?” Lâm Hải không khỏi bật cười, náo loạn cả buổi, là ba con lang này, nghe được tin tức của người áo đen, nên sợ hãi a!

Rất nhanh, Lâm Hải nghiền ngẫm cười, liếc nhìn ba người.

“Ta tại sao phải đồng hành cùng các ngươi?”

Cô Lang khẽ giật mình, sau đó cười theo nói ra.

“Công tử, nhiều người lực lượng lớn a, gặp được Người Thu Hoạch, ba người huynh đệ chúng ta, cũng có thể ở một bên hiệp trợ công tử!”

“Không cần!” Lâm Hải vung tay lên, quyết đoán cự tuyệt nói, “Đối phó những Người Thu Hoạch chó má kia, hai người huynh đệ ta, là đủ!”

Ba người Cô Lang nghe xong, lập tức trợn tròn mắt.

Nếu như Lâm Hải không cho bọn họ đồng hành, cái kia ba người bọn họ gặp được Người Thu Hoạch, vậy cơ hồ là hẳn phải chết không thể nghi ngờ a!

Mà Lâm Hải lúc này, dĩ nhiên hướng phía Thiệu Hoàn Kiệt gật đầu xuống, hai người quay đầu liền đi.

Ba người Cô Lang thấy thế, lập tức khẩn trương, liếc nhìn nhau, sau đó vèo cái đuổi theo.

Phù phù!

Ba người đồng loạt, trực tiếp quỳ gối ở trước mặt Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy cầu khẩn.

“Công tử, cầu thu lưu a!”

Chương 1926: Người Thu Hoạch

“Ách...” Lâm Hải im lặng một hồi.

“Nếu các ngươi sợ hãi cái Người Thu Hoạch kia, đại khái có thể rời khỏi đây a!”

Rời đi?

Ba người Cô Lang, miệng một phát sẽ khóc rồi.

“Công tử, cái đó nào dễ rời đi như vậy hay sao? Tiến vào địa phương thí luyện, ít nhất một tháng, thông đạo đi ra ngoài mới mở ra a!”

“Một tháng thời gian, sợ là chúng ta sớm bị Người Thu Hoạch giết.”

“Cho dù sống qua một tháng, cũng không có khả năng còn sống đi ra ngoài!” Huyết Lang ở một bên, tuyệt vọng nói.

“Những Người Thu Hoạch kia, tại sau một tháng, sẽ có người chuyên môn ngăn chặn thông đạo, đợi những thí luyện giả chúng ta này đi qua.”

“Ngoại trừ đi theo cường giả, chúng ta đã không có bất kỳ đường sống nào!”

“Một tháng mới có thể ra đi, còn có người ngăn trở thông đạo?” Sắc mặt của Lâm Hải cùng Thiệu Hoàn Kiệt đều là biến đổi.

Lâm Hải cũng không phải sợ, chỉ là chuyện trọng yếu như vậy, Hạ Hầu Xuyên vì cái gì không nói cho bọn hắn biết?

“Ồ, thoáng cái gặp được năm cái rau hẹ, không tệ không tệ!”

Vừa lúc đó, đột nhiên một đạo thanh âm đùa giỡn trêu cợt, tại sau lưng bọn người Lâm Hải vang lên.

Lâm Hải mạnh mẽ quay đầu lại, đã thấy một cái nam tử áo đen, mặt mũi tràn đầy nhe răng cười phi tốc đến gần.

“Người Thu Hoạch!!!”

Ba người Cô Lang, lập tức sắc mặt đại biến, lộ ra thần sắc vô cùng kinh hoảng.

Lâm Hải thì là nhíu hai mắt lại, hàn quang hiện lên.

Đây là nam tử áo đen, cùng cái lúc trước giết, không phải cùng là một người.

Nhưng, cái thân trang phục này của gã lại cùng người nọ lúc trước, hoàn toàn đồng dạng.

Hơn nữa, cũng là miệng nói rau hẹ, nhìn về phía nhóm người mình, tựa như nhìn xem con sâu cái kiến không có ý nghĩa.

Cái loại thái độ miệt thị nầy, độc nhất vô nhị!

“Cho các ngươi những rau hẹ này, hai cái lựa chọn!”

“Loại thứ nhất, lột sạch quần áo, từ dưới háng của thiếu gia ta chui qua đi, thiếu gia có thể tha cho tính mạng của các ngươi!”

“Loại thứ hai...” Con mắt nam tử áo đen phát lạnh, “Chết!”

Ánh mắt của Lâm Hải lẫm liệt, mang theo khinh thường nhàn nhạt, đạm mạc nói.

“Ta cũng cho ngươi hai loại lựa chọn.”

“Loại thứ nhất, ngoan ngoãn quỳ xuống gọi ba ba!”

“Loại thứ hai, chết!”

Nam tử áo đen sững sờ, sau đó phảng phất như đã nghe được chuyện cười cực lớn, ôm bụng liền nở nụ cười.

“Ha ha, ha ha ha! Chết cười ta rồi!”

“Không tệ không tệ, ngươi cái rau hẹ này, có ý tứ, rất có ý tứ!”

“Liền vì câu nói vừa rồi của ngươi, có thể trêu chọc bổn thiếu gia vui vẻ, bổn thiếu gia quyết định không giết ngươi, chỉ phế bỏ tu vi của ngươi, cho ngươi thêm bộ đồ chó liệm, cho ngươi đi theo bên người bổn thiếu gia, làm một con chó xù, như thế nào?!”

“Làm con mẹ ngươi!” Lâm Hải quát mắng một tiếng, sau đó hướng phía Thiệu Hoàn Kiệt nháy mắt một cái.

“Đem gã phế đi!”

“Vâng!” Thiệu Hoàn Kiệt đáp ứng một tiếng, búa trong tay, trực tiếp liền bổ tới.

Oanh!

Nhất thời, khí lãng lăn lộn, cương phong gào thét, một cái búa ảnh cực lớn màu đen xuất hiện từ trống rỗng.

Mang theo khí thế dễ như trở bàn tay, hướng phía đỉnh đầu nam tử áo đen, lăng lệ ác liệt rơi xuống!

“Pháp bảo tốt!”

Nam tử áo đen biến sắc, lập tức từ bên trong cái búa ảnh màu đen kia, cảm nhận được uy hiếp thật sâu.

Thần sắc khinh thường khinh miệt trước đó, lập tức thu liễm, mà chuyển biến thành là vẻ mặt nghiêm nghị.

Mắt thấy búa ảnh màu đen đã đến gần, nam tử áo đen đột nhiên hét lớn một tiếng, một quyền mạnh mẽ ném ra!

“Phá!”

Oanh!

Nhất thời, một đoàn sương mù màu xanh, theo trên nắm tay nam tử áo đen, bay thẳng mà lên.

Rống!

Trong chớp mắt, cái đoàn sương mù màu xanh này, vậy mà hóa thân thành Long, giương nanh múa vuốt gầm thét thẳng đến búa ảnh màu đen đánh tới.

Phanh!

Sau một khắc, búa ảnh cùng Thanh Long, kịch liệt đụng vào nhau, lập tức hào quang bắn ra bốn phía, khí lãng lăn lộn, đem không gian đều chấn động đến run run một hồi!

Đạp đạp đạp!

Dưới lực phản chấn cực lớn, Thiệu Hoàn Kiệt đạp đạp đạp liền lùi lại ba bước, mới đứng vững thân hình, sắc mặt lấy làm kinh ngạc.

Y hôm nay thế nhưng mà là tay cầm Tiên khí a, không thể tưởng được vẫn bị nam tử áo đen, một quyền đánh lui.

Nếu là không có Tiên khí nơi tay, chỉ sợ phía dưới một chiêu này, y ít nhất cũng là muốn bản thân bị trọng thương rồi.

Những Người Thu Hoạch này, quả nhiên khủng bố!

Nam tử áo đen đối diện, thân thể cũng là nhoáng một cái, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ồ, không thể tưởng được ngươi cái rau hẹ này, còn có chút bổn sự!”

“Bổn thiếu gia thích nhất, chính là hành hạ đến chết có người có bản lĩnh rồi.”

“Chúc mừng ngươi, đã trở thành cái rau hẹ thứ nhất bị bổn thiếu gia hành hạ đến chết!”

Nói xong, nam tử áo đen đột nhiên kêu nhỏ một tiếng, sau đó thân thể bay lên không mà đi, từ trên cao nhìn xuống oanh ra một quyền!

“Uống!”

Quang mang màu xanh khủng bố bỗng nhiên bốc lên, hóa thành Thanh Long phóng lên trời, quấy đến phong vân biến sắc, phát ra một tiếng rồng ngâm điếc tai nhức óc, hướng phía Thiệu Hoàn Kiệt lao thẳng tới!

Thiệu Hoàn Kiệt hai tay nắm búa, hoảng sợ ngẩng đầu, quần áo cùng tóc toàn thân, bị cương phong cuồng mãnh cực lớn, thổi trúng tung bay mà lên.

Đối mặt với Thanh Long hung mãnh đánh tới, sắc mặt y rốt cục thay đổi.

Mặc dù y có Tiên khí nơi tay, đối mặt với một kích cuồng bạo này, trong nội tâm cũng không có một tia nắm chắc.

“Phá!”

Đột nhiên, Thiệu Hoàn Kiệt gầm lên một tiếng, búa trong tay lăng lệ ác liệt bổ ra.

Một đạo búa ảnh màu đen, mang theo xu thế uy mãnh vượt mọi chông gai, hướng phía Thanh Long đón đầu mà lên!

Phanh!

Lại là một tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, búa ảnh lập tức tan vỡ.

Thiệu Hoàn Kiệt đạp đạp đạp liền lùi lại vài chục bước, mới đứng vững thân hình, phù một tiếng, một ngụm máu tươi liền phun ra.

Hừ!

Nam tử áo đen đối diện, cũng là kêu đau đớn một tiếng, lui một bước, trên mặt hiện lên kinh ngạc thật sâu.

“Ai u, cái này đều không chết?”

“Xem ra, thật đúng là coi thường ngươi cái rau hẹ này rồi!”

Ssắc mặt Thiệu Hoàn Kiệt khó coi, thò tay lau đi máu tươi nơi khóe miệng, quật cường hừ lạnh một tiếng.

“Ai chết, còn không nhất định ni!”

“Vậy sao?” Nam tử áo đen cười lạnh một tiếng, “Xem ra, bổn thiếu gia ít nhất phải xuất ra năm thành lực lượng, mới có thể giết ngươi rồi!”

“Cái gì?!”

Nam tử áo đen vừa thốt ra lời kia, sắc mặt Thiệu Hoàn Kiệt đột nhiên biến đổi, bọn người Cô Lang bên cạnh, càng là sợ tới mức thiếu chút nữa tiểu trong quần.

Náo loạn cả buổi, công kích khủng bố như vừa rồi của nam tử áo đen, vậy mà dùng liền cũng chưa tới năm thành lực lượng sao?

“Trời ạ, những Người Thu Hoạch này, thật là đáng sợ!”

Không khỏi, ba người Cô Lang, tất cả đều lộ ra tuyệt vọng thật sâu.

Oanh!

Đúng lúc này, trên người nam tử áo đen, đột nhiên phóng xuất ra một cỗ khí tức cuồng bạo, cỗ hơi thở cường đại này, lại để cho mí mắt Thiệu Hoàn Kiệt kinh hoàng một hồi.

Mặc dù y có búa Tiên khí nơi tay, giờ phút này vậy mà cũng cảm thấy một hồi cảm giác vô lực thật sâu.

“Ta không bằng gã!”

Trong nội tâm Thiệu Hoàn Kiệt cười khổ, thế mới biết nam tử áo đen không có nói sai.

Trước đó cùng mình động thủ, đem mình làm cho lui về phía sau thổ huyết, nam tử áo đen thậm chí ngay cả một nửa thực lực đều không có ra.

“Tiểu Thiệu a, ngươi lui ra đi!”

Đúng lúc này, một đạo thanh âm đạm mạc vang lên.

Đã thấy Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, đi tiến lên đây.

“Đại ca...”

Thiệu Hoàn Kiệt vẻ mặt xấu hổ, tài nghệ không bằng người, cảm giác mất thể diện.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, “Đừng tức giận nữa, ngươi đã cũng không tệ rồi!”

Vỗ nhẹ nhẹ đập bả vai Thiệu Hoàn Kiệt, Lâm Hải lúc này mới xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người nam tử áo đen.

Nam tử áo đen nhếch khóe miệng lên, lạnh lùng cười cười.

“Như thế nào, phải thay đổi người?”

“Không cần phải gấp, các ngươi một cái cũng chạy không được!”

Lâm Hải đối với lời nói cuồng vọng của nam tử áo đen, giống như không nghe thấy, bỗng nhiên giơ tay lên chưởng, hướng phía nam tử áo đen quơ quơ.

“Ngươi nói, ta tát một cái xuống dưới, có thể đập ngươi chết choáng nha hay không?”

Nam tử áo đen khẽ giật mình, sau đó lên tiếng cuồng tiếu, nhìn Lâm Hải tràn đầy đùa giỡn trêu cợt.

“Ta nói, lần rau hẹ các ngươi này, đều am hiểu khoác lác trang bức như vậy sao?”

Oanh!

Nam tử áo đen vừa dứt lời, đột nhiên thiên địa biến sắc, một cỗ khí tức âm lãnh kinh khủng, từ trên trời giáng xuống! Nam tử áo đen hoảng sợ biến sắc, mạnh mẽ ngẩng đầu, đã thấy sương tuyết cùng buông, một cái bàn tay Hàn Băng cực lớn, giống như núi băng sụp đổ, hướng phía đỉnh đầu của gã, cuồng mãnh rơi xuống!

Chương 1927: Toàn bộ phạm vi, đuổi bắt Người Thu Hoạch!

“Không tốt!”

Nam tử áo đen sắc mặt đại biến, không thể tưởng được Lâm Hải tiện tay ra một chưởng, thậm chí lại có uy lực như thế!

Mặc dù dùng tu vi của gã, đều tựa hồ nghe thấy được một cỗ khí tức tử vong, trong nội tâm bay lên sợ hãi thật sâu.

“Đậu phộng, cái rau hẹ này, như thế nào sẽ mạnh như thế!”

Nam tử áo đen sinh lòng không ổn, cuống quít lấy ra một kiện loan đao màu xanh, hướng phía chưởng ấn Hàn Băng trên đỉnh đầu, cuồng mãnh bổ ra!

Tạch...!

Bầu trời phảng phất như hiện lên tia chớp, sau đó một đạo đao mang màu xanh, phảng phất cắt vỡ không gian, mang theo xu thế lăng lệ ác liệt không gì sánh kịp, bổ vào phía trên chưởng ấn Hàn Băng!

Phốc!

Chưởng ấn Hàn Băng chỉ là ngừng lại một chút, sau đó Băng Chi Đạo khủng bố lập tức đem đao mang, trực tiếp nghiền áp thành nát bấy!

Ông!

Ngay tại lúc đó, hàn khí giống như đông lạnh tận xương tủy, ngưng tụ thành vô số viên bi thật nhỏ, lập tức quấn lên toàn thân nam tử áo đen.

Thân thể nam tử áo đen mạnh mẽ cứng đờ, hoảng sợ phát hiện, lại bị đóng băng ngay tại chỗ.

“Hỗn đản!!!”

Nam tử áo đen hoảng sợ biến sắc, đã mất đi hành động tự do, không khác gì mặc người chém giết!

Mắt thấy đỉnh đầu, cái chưởng ấn Hàn Băng cực lớn kia, mang theo kỳ hàn giống như băng nguyên, rơi xuống.

Trong nội tâm nam tử áo đen vừa tức vừa giận, biết rõ chính mình chạy trời không khỏi nắng rồi!

Ông!

Đúng lúc này, thời điểm chưởng ấn Hàn Băng ở cách đỉnh đầu nam tử áo đen khoảng một tấc, đột nhiên đình chỉ rơi xuống, sau đó bỗng nhiên tiêu tán, hóa thành vô số băng tinh bay múa!

Phốc!

Dù vậy, lực trùng kích kinh khủng kia, vẫn để cho nam tử áo đen như gặp phải trọng kích, phun tới một ngụm máu tươi.

Ba!

Còn chưa chờ gã kịp phản ứng, đột nhiên một cái bàn tay, mãnh liệt phất qua, trực tiếp quất vào trên mặt của gã.

Toàn thân nam tử áo đen bị sương tuyết đông cứng, dĩ nhiên cứng ngắc, bây giờ bị Lâm Hải vả miệng một cái, trực tiếp ngã trên mặt đất.

Sau đó, một cái chân to, dẫm nát trên ngực gã.

“Ngươi mẹ nó, rau hẹ ti tiện, đem chân thối của ngươi, lấy ra cho lão tử!”

Sắc mặt nam tử áo đen đột biến, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, hướng phía Lâm Hải gần như điên cuồng giận dữ hét.

Ba!

Vừa dứt lời, Lâm Hải lăng không một chưởng, lại quất vào miệng của gã!

“Rau hẹ ti tiện?”

“Ngươi bây giờ, bị ta dẫm nát dưới chân, đến tột cùng là ai ti tiện?!”

“Ngươi, ngươi dám đánh ta!!!” Trên mặt nam tử áo đen lộ ra xấu hổ và giận dữ thật sâu, như là nhận lấy vô cùng nhục nhã, trong mắt cơ hồ phun ra lửa.

“Đánh ngươi thì thế nào?”

Lâm Hải nói xong, ba ba ba ba, lăng không huy chưởng, chiếu vào mặt nam tử áo đen, chính là một chầu tát tai mãnh liệt!

Trong chớp mắt công phu, mặt của nam tử áo đen, liền sưng lên cao cao, như là đầu heo.

“Ngươi...”

Ba!

“Ta...”

Ba!

“rau hẹ chết tiệt...”

Ba!

...

Nam tử áo đen mặt mũi tràn đầy không phục và không cam lòng, nhưng mà gã mới mở miệng, lập tức liền bị Lâm Hải tát vào miệng rộng.

Sau khi liên tục lại bị đánh mấy bàn tay, nam tử áo đen rốt cục học nghe lời, không tiếp tục mở miệng rồi.

Chỉ là hai con mắt, lóe ra hào quang hung dữ trừng mắt nhìn Lâm Hải, hận không thể đem Lâm Hải ăn sống nuốt tươi!

Lâm Hải giẫm lên ngực nam tử áo đen, từ trên cao nhìn xuống, mang theo khinh thường thật sâu, cười lạnh một tiếng.

“Rau hẹ? Ngươi cảm thấy hiện tại, ai mới là rau hẹ chờ đợi xâm lược?”

Nam tử áo đen hai mắt phóng hỏa, phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nghiến răng nghiến lợi, trong miệng lại không nói một lời.

“Ha ha, ngược lại là đã có kinh nghiệm!”

“Biết rõ mở miệng tất sẽ ăn tát rồi!”

Lâm Hải không khỏi buồn cười một hồi, sau đó sắc mặt ngưng tụ, mang theo một cỗ ngữ khí âm lãnh, lạnh lùng nói.

“Hiện tại, ta cho phép ngươi mở miệng, ta hỏi một câu, ngươi đáp một câu!”

Nói xong, hai mắt Lâm Hải phát lạnh, lớn tiếng quát hỏi.

“Các ngươi những Người Thu Hoạch này, đến từ nơi đâu, thuộc về cái thế lực gì?!”

“Nói!”

Nam tử áo đen khẽ giật mình, sau đó bỗng nhiên cười toe toét miệng, quỷ dị nở nụ cười.

Ba!

“Cười con em ngươi!”

Lâm Hải đưa tay lăng không vung lên, lại cho gã một cái vả miệng.

“Nhanh chóng nói cho ta!”

“Ngươi muốn biết?” Trên mặt nam tử áo đen, bỗng nhiên lộ ra thần sắc đùa giỡn trêu cợt thật sâu, điên cuồng nở nụ cười.

“Ha ha ha ha ha!”

“Các ngươi những rau hẹ này, căn bản không xứng biết rõ lai lịch của chúng ta!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, vừa muốn lần nữa ra tay, giáo huấn cái nam tử áo đen này.

Trong giây lát, một cỗ nguy cơ mãnh liệt, đột nhiên phun lên trong lòng Lâm Hải.

“Không tốt!”

Lâm Hải hoảng sợ biến sắc, thân ảnh lóe lên, hướng phía xa xa nhanh chóng thối lui mà đi!

Phanh!

Cơ hồ cùng một thời gian, nam tử áo đen trên mặt đất, cả người bỗng nhiên nổ tung, biến thành hư vô!

“Bà mẹ nó, tự bạo rồi!”

Thiệu Hoàn Kiệt cùng bọn người Cô Lang, đứng xa xa nhìn, lập tức toàn thân một cái giật mình.

Ai cũng thật không ngờ, cái nam tử áo đen này, vậy mà lựa chọn tự bạo, cận kề cái chết cũng không nói ra lai lịch.

Lâm Hải giờ phút này, thì là nhíu mày, nhìn xem địa phương mà nam tử áo đen tự bạo biến mất, như có điều suy nghĩ!

“Đại ca, làm sao vậy?”

Thiệu Hoàn Kiệt đi tới, thấy sắc mặt Lâm Hải khác thường, không khỏi hỏi.

“Cái Người Thu Hoạch này, không chết!”

“Không chết?!” Thiệu Hoàn Kiệt sững sờ, nhưng y là trơ mắt nhìn nam tử áo đen, thân thể đột nhiên bạo tạc.

Đây tuyệt đối là dấu hiệu tự bạo Nguyên Anh, như thế nào Lâm Hải lại nói gã không chết đâu?

Ba người Cô Lang bên cạnh, càng là vẻ mặt mộng bức, nhìn xem Lâm Hải mặt mũi tràn đầy mờ mịt.

Hô ~

Lâm Hải thì là trầm mặc một lát, đột nhiên thở ra một ngụm trọc khí thật dài, sắc mặt biến đến vô cùng ngưng trọng lên.

“Ta dám đoán chắc, gã không chết!”

“Đại ca, cớ gì nói ra lời ấy à?” Thiệu Hoàn Kiệt khiếp sợ mà hỏi.

“Tựa như khi ta giết cái Người Thu Hoạch thứ nhất trước đó, bọn họ đều không chết!”

“Chỉ có điều, không hiểu thấu theo mảnh không gian này, biến mất!”

“Cái gì?” Thiệu Hoàn Kiệt cùng ba người Cô Lang, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng.

Nếu như nói nam tử áo đen không phải chết, mà là biến mất, như vậy bọn họ đi nơi nào?

“Ai!” Lâm Hải đột nhiên nặng nề thở dài, biểu lộ trầm trọng trước nay chưa có

“Ta hiện tại thậm chí hoài nghi, những Người Thu Hoạch này, căn bản chính là giết không chết!”

“Giết không chết?” Sắc mặt Thiệu Hoàn Kiệt đại biến, lộ ra khó có thể tin thật sâu.

Trên cái thế giới này, như thế nào sẽ tồn tại người giết không chết?

Nếu quả thật như vậy, vậy bọn họ chẳng phải là vô địch rồi!

Tựa hồ là đoán được cách nghĩ của Thiệu Hoàn Kiệt, ánh mắt thâm thúy của Lâm Hải, hiện lên một đạo hào quang ngưng trọng.

“Như ngươi suy nghĩ, tại mảnh không gian này, Người Thu Hoạch, là vô địch!”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, đem ba người Cô Lang, sợ tới mức thiếu chút nữa tiểu trong quần.

Vốn, bọn họ tựu đối với Người Thu Hoạch, đã tràn đầy sợ hãi.

Vừa rồi, chứng kiến Lâm Hải đem một cái Người Thu Hoạch làm cho tự bạo, thật vất vả lại để cho bọn họ đã có một tia tin tưởng.

Kết quả hiện tại, Lâm Hải vậy mà nói Người Thu Hoạch căn bản là không chết, hơn nữa còn là vô địch.

Cái kia như vậy, bọn họ há không phải là không có một tia hi vọng còn sống rời đi sao?

“Công tử, cái này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra à?”

Ba người Cô Lang, vẻ mặt cầu xin, mặt mũi tràn đầy sợ hãi mà hỏi.

“Cụ thể chuyện gì xảy ra, ta hiện tại cũng làm không rõ ràng lắm!”

Lâm Hải cau mày, khẽ lắc đầu.

“Ta duy nhất có thể khẳng định chính là, bọn họ, thật sự không chết!”

“Đại ca, cái kia kế tiếp, chúng ta làm sao bây giờ?” Tâm của Thiệu Hoàn Kiệt, cũng trầm xuống, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải trầm mặc một lát, lông mày đột nhiên nhảy dựng, thản nhiên nói.

“Toàn bộ phạm vi, đuổi bắt Người Thu Hoạch!”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, thiếu chút nữa đem ba người Cô Lang, sợ tới mức nằm sấp trên mặt đất.

Đuổi bắt Người Thu Hoạch?

Mẹ nó, hay nói giỡn ni a!

Ngươi đều đã nói, Người Thu Hoạch tại mảnh không gian này là vô địch.

Theo đạo lý nói, có lẽ trốn cũng không kịp đâu rồi, ngươi nha lại còn nói muốn đuổi bắt trên toàn bộ phạm vi?

Đây không phải là điên rồi sao?

“Không dám tới, thì tự sanh tự diệt a!”

Thanh âm đạm mạc của Lâm Hải bay tới, lại để cho ba người Cô Lang mộng bức, đột nhiên cả kinh.

Cái này mới phát hiện, Lâm Hải cùng Thiệu Hoàn Kiệt đã phiêu nhiên mà đi, tại ở ngoài trăm mét.

“Sư huynh, làm sao bây giờ?” Huyết Lang cùng Minh Lang, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng mà hỏi.

Sắc mặt Cô Lang không ngừng biến hóa, nội tâm giãy dụa một phen xong, thở dài một tiếng.

“Thao, còn có thể làm sao?”

“Công tử này có năng lực săn giết Người Thu Hoạch, các ngươi cảm thấy, trước mắt còn có cái đùi nào càng to hơn sao?”

“Không muốn chết, liền theo sau, gắt gao ôm chặt!” Nói xong, ba người Cô Lang bất đắc dĩ dậm chân một cái, nhanh chóng đi theo!

Chương 1928: Như thế nào cảm giác, bị lừa rồi?

“Đại ca, phía trước lại có thi thể!”

Đi không bao lâu, Thiệu Hoàn Kiệt bỗng nhiên hướng phía trước nhất chỉ, lớn tiếng nói.

Lâm Hải không cần Thiệu Hoàn Kiệt nói, đã sớm thấy được, mặt âm trầm liền vọt tới.

Vừa đến gần, đã thấy trên mặt đất ngổn ngang lộn xộn, vậy mà nằm hơn mười cỗ thi thể, từng cái tử trạng cực thảm!

“Đại ca, có người của chúng ta!”

Thiệu Hoàn Kiệt thét lên một tiếng kinh hãi, chỉ thi thể của một cái nam tử áo trắng trên mặt đất, phẫn nộ nói.

“Thứ tám mươi chín Tiềm Long Bảng, Đỗ Trung!”

“Cũng có hai người của Đại Tượng Quốc chúng ta!” Cô Lang ở một bên, thân thể run nhè nhẹ, khẩn trương nói.

Lâm Hải nhướn mày, hai đấm không khỏi nắm chặt.

“Đám hỗn đản kia!”

Lâm Hải không cần nghĩ cũng có thể đoán được, tất nhiên là những cái gọi là Người Thu Hoạch kia gây nên!

Đi vào mảnh không gian này, mới hơn một canh giờ thời gian ngắn ngủn, một trăm cái cao thủ Tiềm Long Bảng, chỉ là Lâm Hải nhìn thấy, liền đã bị chết hai cái rồi.

Mà chính mình không có gặp được, còn không biết có bao nhiêu người, đã bị ngộ hại.

“Hi vọng Thanh Ca cùng Túy Tửu Tiên đại ca không có việc gì, nếu không mặc kệ những Người Thu Hoạch này là cái bối cảnh gì, ta nhất định sẽ đưa bọn chúng diệt trừ tận gốc!”

Oanh!

Lâm Hải khoát tay, lòng bàn tay bay ra một đoàn hỏa diễm, đem thi thể trên đất, toàn bộ đều hoả táng.

Chết thì chết vậy, Lâm Hải không đành lòng lại để cho bọn họ phơi thây nơi này.

“Các ngươi có biết, những Người Thu Hoạch này, có bao nhiêu người không?”

Lâm Hải một bên tiếp tục đi về phía trước, một bên hướng phía ba người Cô Lang hỏi.

“Không biết!” Cô Lang lắc đầu, “Người Thu Hoạch, thật sự quá thần bí rồi.”

“Không có ai biết bọn họ có bao nhiêu người, đến từ nơi đâu.”

“Duy nhất biết đến, chính là bọn họ phi thường cường đại, hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn, sau khi gặp được rất khó sinh tồn!”

Lâm Hải trầm mặc không nói, xem ra muốn biết rõ bí mật của Người Thu Hoạch, nhất định phải từ bản thân Người Thu Hoạch mà ra tay.

Cũng không biết, Hạ Hầu Xuyên có biết rõ ràng, về sự tồn tại của Người Thu Hoạch không!

Vừa nghĩ tới chỗ này, trong mắt Lâm Hải, đột nhiên hiện lên một đạo hàn quang.

Nếu Hạ Hầu Xuyên đối với cái này hoàn toàn không biết gì cả, vậy thì thôi.

Nếu như lão nguyên bản đã biết rõ sự tồn tại của Người Thu Hoạch, còn dùng đại cơ duyên dẫn cao thủ Tiềm Long Bảng đi vào không gian này.

Như vậy, Lâm Hải liền không thể không hoài nghi dụng tâm của lão rồi.

Rầm rầm rầm!

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng oanh minh kịch liệt, giữa không trung có đạo pháp bay lên, tựa hồ đang phát sinh chiến đấu kịch liệt.

“Nhanh, qua đi xem!”

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, lập tức thi triển thân pháp, phi tốc mà đi.

Vừa đến gần, quả nhiên thấy hai người đang giao thủ, một cái bên trong, toàn thân áo đen, rõ ràng là Người Thu Hoạch!

“Hoa Quảng Lộc?!”

Một người khác, Lâm Hải cũng nhận ra được, lại là thứ mười bốn trên Tiềm Long - tên Hoa Quảng Lộc!

“Lâm Hải!”

Hoa Quảng Lộc giờ phút này, cũng phát hiện ra Lâm Hải cùng Thiệu Hoàn Kiệt đã đến, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng.

“Nhanh, giúp ta thoáng một phát, người áo đen này, một mình ta làm không được!”

Nam tử áo đen cả kinh, chờ sau khi nhìn thấy năm người Lâm Hải, không khỏi biến sắc!

Tu vi của Hoa Quảng Lộc, dĩ nhiên không kém gã nhiều, gã muốn cầm xuống Hoa Quảng Lộc, đều chưa hẳn có thể.

Hiện tại, gặp bọn người Lâm Hải, thoáng một phát đã tới năm người, nếu không đi thì sợ sẽ đi không được.

“Tiện nghi cho những rau hẹ các ngươi này rồi!”

Nói xong, nam tử áo đen mạnh mẽ ra một chưởng, đem Hoa Quảng Lộc bức lui, sau đó thả người phi tốc thoát đi!

“Chạy đi đâu!”

Hoa Quảng Lộc hét lớn một tiếng, cánh tay nhẹ nhàng lay động, lập tức khí lãng khủng bố, giống như một cái lưới đánh cá cực lớn, hướng phía đỉnh đầu nam tử áo đen, phủ xuống dưới.

“Cút!”

Nam tử áo đen kinh hãi, hai đấm đồng thời chém ra, trùng kích cực lớn, đem công kích của Hoa Quảng Lộc ngăn lại.

Sau đó, lần nữa phi tốc thoát đi!

“Thảo!”

Hoa Quảng Lộc thầm mắng một tiếng, cái nam tử áo đen này, cùng y tu vi tương đương.

Nếu như không đánh mà chạy mà nói, y thật đúng là ngăn không được.

“Diệt!”

Ngay tại lúc Hoa Quảng Lộc ảo não, đột nhiên một đạo thanh âm đạm mạc vang lên, lạnh như băng không mang theo một tia cảm tình.

Oanh!

Sau một khắc, tại trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, một con Hỏa Phượng phóng lên trời, lập tức đã đến sau lưng nam tử áo đen!

Nam tử áo đen đang mang theo dáng tươi cười đùa giỡn trêu cợt, chuẩn bị thong dong rời đi, nhưng đột nhiên sắc mặt biến đổi lớn, một cỗ nóng rực cơ hồ đem cả không gian đều thiêu đốt, đưa gã hoàn toàn bao phủ.

Không đợi gã làm ra phản ứng, Hỏa Phượng dĩ nhiên đã xuyên qua phía sau lưng gã, thân thể của gã trực tiếp nổ tung, biến thành hư vô.

“Chà mẹ nó!”

Hoa Quảng Lộc lại càng hoảng sợ, không thể tưởng được nam tử áo đen cùng y đánh cho lực lượng ngang nhau, lại khinh địch bị diệt như vậy.

Quay đầu lại, lúc Hoa Quảng Lộc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, không khỏi co rụt lại cái cổ.

“Ngươi nha quả thực mạnh đến biến thái a, ta càng ngày càng muốn biết, có bao nhiêu người bị tin tức giả trên Tiềm Long Bảng của ngươi, cho gài bẫy rồi!”

Lâm Hải không có phản ứng đến lời nói của y, vẻ mặt ngưng trọng trên mặt, càng thêm nồng hậu dày đặc rồi.

Ngay tại vừa rồi, khi Lâm Hải giết chết nam tử áo đen, còn đặc biệt đem tinh thần lực hoàn toàn phóng thích.

Vì chính là muốn cẩn thận cảm ứng thoáng một phát, nam tử áo đen phải chăng thật sự bị mình giết.

Thế nhưng mà kết quả, lại làm cho Lâm Hải khẳng định cách nghĩ trước đó của chính mình.

Nam tử áo đen căn bản là không chết, mà là phảng phất như tiêu thất vào hư không.

Tại ngay khi Hỏa Phượng xuyên thấu phía sau lưng gã, gã liền giống như không khí, không hiểu thấu mà bốc hơi.

“Bọn Người Thu Hoạch này, đến cùng là người nào?”

“Tại sao lại giết không chết?!”

Lâm Hải càng thêm kinh ngạc.

“Đi, tiếp tục tìm!” Trầm mặc một lát, Lâm Hải quay người lại, tiếp tục hướng phía trước tiến lên.

“Này, Lâm Hải, ngươi đi đâu a?!”

Hoa Quảng Lộc thấy thế, vội vàng theo đi lên, nắm ở bả vai Lâm Hải, cùng Lâm Hải sóng vai mà đi.

Lâm Hải chau mày, cái huynh đệ này cũng quá quen thân a?

“Đi tìm những Người Thu Hoạch này!”

“Người Thu Hoạch?” Hoa Quảng Lộc vừa đi, một bên mặt mũi vừa tràn đầy mờ mịt.

“Cái Người Thu Hoạch gì?”

“Chính là những người áo đen kia, bọn họ là Người Thu Hoạch, còn người tu hành chúng ta cùng các quốc gia khác, là rau hẹ!”

Lâm Hải lời ít mà ý nhiều, đem sự tình mình biết, nói một lần cùng Hoa Quảng Lộc.

Hoa Quảng Lộc nghe xong, lập tức chấn động, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ.

“Chà mẹ nó, còn có việc này, trách không được người áo đen vừa rồi kia, há miệng ngậm miệng bảo ta là rau hẹ ni!”

“Tê liệt, ta như thế nào cảm giác, bị lừa rồi?”

Lời nói của Hoa Quảng Lộc, lại để cho trong lòng Lâm Hải khẽ động, dừng bước lại theo dõi y, kinh ngạc mà hỏi.

“Ngươi cũng có loại cảm giác này?”

Hoa Quảng Lộc vẻ mặt ngưng trọng nhẹ gật đầu.

“Chiếu theo thuyết pháp của ngươi, đây là chó má đại cơ duyên a, chúng ta tiến đến, chính là con mẹ nó đưa đồ ăn đến!”

“Hạ Hầu Xuyên, rất có thể có vấn đề!”

“Ngươi cũng cho rằng như vậy?” Trong mắt Lâm Hải bùng lên tinh mang.

Tại sau khi đã biết sự tình về Người Thu Hoạch cùng địa phương thí luyện, Lâm Hải liền cảm thấy Hạ Hầu Xuyên có chút khả nghi.

Ít nhất, là đối với bọn họ che giấu cái gì!

Chỉ có điều, đây chỉ là một loại dự cảm của Lâm Hải, cũng không có chứng cớ gì.

Thật không nghĩ đến, Hoa Quảng Lộc giờ phút này, vậy mà cũng có loại ý nghĩ này!

Hoa Quảng Lộc nghiêm trang nhẹ gật đầu, “Ít nhất, sự tình Người Thu Hoạch, Hạ Hầu Xuyên tuyệt đối biết rõ.”

“Ta hiện tại đã phi thường khẳng định, đây là một cái âm mưu!”

“Ngươi nói lời này, nên có chứng cứ rõ ràng a!” Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Hoa Quảng Lộc, thản nhiên nói.

Hoa Quảng Lộc nhếch khóe miệng lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói.

“Chỉ bằng những chuyện ngươi mới vừa nói kia, theo ta tính toán, là chứng cớ rồi!”

“Hoa Quảng Lộc ta, thế nhưng mà được xưng là Thần Toán Tử, không chút nào khoa trương mà nói, còn không có chuyện gì, là ta không phỏng đoán ra được!”

Nhìn bộ dạng Hoa Quảng Lộc tràn đầy tự tin, lời thề son sắt, Lâm Hải bỗng nhiên yếu ớt nói.

“Cái kia, sự tình đại cơ duyên có quan hệ cùng thảo dược, nói như thế nào?”

Phốc!

Sắc mặt Hoa Quảng Lộc, lập tức liền suy sụp rồi, vẻ mặt phiền muộn liếc nhìn Lâm Hải.

“Huynh đệ, có thể đừng nhắc về cái chuyện đó nữa hay không à?”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, mang theo một tia vui vẻ, chắp tay sau lưng hướng phía trước đi đến.

Chương 1929: Thống khoái chút, muốn hay không?

“Này, Lâm Hải, ngươi tìm được vật gì tốt không a?”

Hoa Quảng Lộc đi theo bên người Lâm Hải, lời nói liền chưa từng ngừng lại, đem Lâm Hải khiến cho một hồi im lặng.

“Không có!”

Lâm Hải tức giận nói, cái huynh đệ này, như thế nào lời nói nhiều thế à?

“Ha ha, vận khí của ta so với ngươi tốt hơn chút, ta đã tìm được một kiện pháp bảo.”

Hoa Quảng Lộc nói xong, duỗi tay xuất ra một kiện pháp bảo, giống như khoe khoang hướng phía Lâm Hải quơ quơ.

“Thế nào, Linh khí Hạ phẩm!”

“Tuy phẩm giai không lớn, nhưng ít ra sẽ không tay không mà về!”

Thiệu Hoàn Kiệt ở một bên, thật sự nhìn không được rồi, đem búa lớn trong tay, quơ quơ tại trước mặt Hoa Quảng Lộc.

“Chà mẹ nó, ngươi nha làm gì? Muốn bị đánh có phải hay không?!”

Hoa Quảng Lộc lại càng hoảng sợ, sau đó hướng phía Thiệu Hoàn Kiệt vừa trừng mắt nói.

Cái cằm Thiệu Hoàn Kiệt thì là hả ra một phát, nhàn nhạt nói ra.

“Phách Sơn Phủ, Tiên khí Hạ phẩm!”

Hoa Quảng Lộc vốn là khẽ giật mình, sau đó con mắt lập tức trừng tròn xoe.

“Cái búa xấu không gì hơn này của ngươi, là Tiên khí?!”

Thiệu Hoàn Kiệt mắt trắng không còn chút máu, “Ngươi cho rằng sao!”

“Không nói gạt ngươi, cái Tiên khí này chính là do đại ca ta đã tìm được, hắn chướng mắt, tiện tay đưa cho ta!”

“Cái gì? Tiên khí đều chướng mắt!” Hoa Quảng Lộc lập tức trợn tròn mắt.

Cho dù y chính là đệ tử của Tứ đại Vương tộc, cũng không có xa xỉ đến liền là Tiên khí đều chướng mắt a.

“Lâm Hải, có phải thật vậy hay không à?”

“Lừa ngươi có ý tứ sao?” Lâm Hải cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói.

“Móa, vậy ngươi còn nói không tìm được thứ tốt!” Hoa Quảng Lộc thoáng cái liền kích động rồi.

“Cái kia, ta cũng gọi ngươi là đại ca, ngươi cũng cho ta một kiện Tiên khí quá?”

Lâm Hải đang đi tới, nghe nói như thế, dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Sau đó, mặt mũi tràn đầy dở khóc dở cười quay đầu, nhìn xem Hoa Quảng Lộc im lặng nói.

“Xin nhờ, tốt xấu ngươi cũng là tử tôn Vương tộc, tiết tháo của ngươi đâu?”

“Tiết tháo là ai? Tham ăn sao?” Mặt mũi Hoa Quảng Lộc tràn đầy mờ mịt.

“Lâm Hải, từ hôm nay ngươi chính là đại ca của ta!”

“Ngươi cũng không thể vứt bỏ ta!”

Hoa Quảng Lộc nói xong, làm ra một bộ y như là chim non nép vào người, trực tiếp tựu chui vào trong ngực Lâm Hải, nhăn nhó một hồi.

“Ọe ~”

Lâm Hải thiếu chút nữa nôn ra, vội vàng đem thằng này cho đẩy ra.

“Ngươi nha có thể bình thường chút hay không?”

Lâm Hải quả thực say, thằng này, liền con mẹ nó là một kẻ dở hơi a!

“Được a, đại ca thích bộ dáng gì, người ta liền là bộ dáng đó!”

Lâm Hải che cái trán, triệt để bó tay rồi, vội vàng tăng thêm tốc độ, đi tiến về phía trước.

“n?”

Sau khi đi ra ngoài vài dặm, Lâm Hải dừng bước chân lại, ánh mắt ngừng lưu tại trên một khỏa đại thụ tráng kiện.

“Đại ca, làm sao vậy?” Thiệu Hoàn Kiệt nghi hoặc hỏi.

Lâm Hải không nói chuyện, mà là trực tiếp đi tới trước mặt đại thụ.

“Tại đây, có cái gìđ ó!”

Thiệu Hoàn Kiệt nghe được, hai mắt lập tức tỏa sáng.

“Có thể lại là Tiên khí hay không?!”

Y đã có một lần kinh nghiệm, búa trước đó, chính là từ bên trong một tảng đá mà tìm được.

“Thật sự có chấn động!”

Hoa Quảng Lộc mới đầu còn nghi hoặc, chờ sau khi đi đến gần, cũng là vui vẻ.

“Đi, đem cái cây này bổ ra!”

Lâm Hải nói xong, Thiệu Hoàn Kiệt vừa muốn động thủ, lại bị Hoa Quảng Lộc ngăn lại.

“Ta đến ta đến, vừa trở thành tiểu đệ, dù sao cũng phải cho ta có cái cơ hội biểu hiện a!”

Nói xong, Hoa Quảng Lộc đột nhiên lăng không ra một chưởng, két một tiếng, trực tiếp đem đại thụ chặn ngang chém đứt.

Nhất thời, hào quang hiện ra, mọi người nhao nhao vui vẻ.

“Quả nhiên có bảo vật!”

Hoa Quảng Lộc tiến lên một bước, đem một thanh trường kiếm lóe ra hào quang màu tím ở bên trong, lấy đi ra.

Bá bá bá!

Ở trước ngực Hoa Quảng Lộc vén lên mấy đóa kiếm hoa, bóng tím chớp động, hàn khí bức người, có loại hàn khí nồng đậm khắc nghiệt.

“Đúng vậy, rất không tồi, ngạch…”

Lời còn chưa nói hết, Hoa Quảng Lộc chỉ cảm thấy trong tay không còn, đã thấy Thiệu Hoàn Kiệt trợn trắng mắt, đem trường kiếm màu tím đoạt mất.

“Làm tiểu đệ, phải có giác ngộ của tiểu đệ!”

Thiệu Hoàn Kiệt một bên dạy dỗ Hoa Quảng Lộc, một bên đem trường kiếm màu tím, cung kính giao vào trong tay Lâm Hải.

“Không phải, ngươi…”

Hoa Quảng Lộc chỉ vào Thiệu Hoàn Kiệt, nháy mắt ra hiệu, sau đó Thiệu Hoàn Kiệt nhìn đều lười liếc y một cái.

“Đại ca, cái trường kiếm này, là cái phẩm giai gì?”

Lâm Hải giờ phút này, trong đầu đã nhận được đến tin tức nhắc nhở.

Thấy Thiệu Hoàn Kiệt đặt câu hỏi, không khỏi mỉm cười.

“Cũng không tệ lắm, Linh khí Thượng phẩm!”

“Linh khí Thượng phẩm!” Thiệu Hoàn Kiệt nghe được, một hồi kích động.

Tuy y giờ phút này đã có búa Tiên khí, nhưng là Linh khí Thượng phẩm, cũng không phải vật bình thường a.

Ít nhất, tại trước khi y đạt được búa, dùng đúng là Linh khí Thượng phẩm.

Cái kia vẫn là do y tiến vào một chỗ hiểm cảnh, tốn sức thiên tân vạn khổ, cửu tử nhất sinh mới có được.

Ba người Cô Lang, càng là kích động đến hai mắt hiện ánh sáng.

Linh khí Thượng phẩm a, trong tông môn bọn họ, chỉ có những đệ tử xuất sắc nhất kia, mới có tư cách sử dụng.

Ba người bọn họ, hôm nay sử dụng, cũng bất quá là Linh khí Hạ phẩm mà thôi.

“Lại là Linh khí a, vì cái gì cũng không phải là Tiên khí đâu?”

Hoa Quảng Lộc ở một bên, thì là thất vọng lắc đầu, sau đó thở dài thật sâu.

“Ai, được rồi, Linh khí thì Linh khí a, ta liền cố thông qua mà nhận.”

Nói xong, Hoa Quảng Lộc hướng phía Lâm Hải khẽ vươn tay, cười tủm tỉm nói.

“Tạ đại ca ban thưởng pháp bảo!”

Lâm Hải kinh ngạc nhìn y một cái, kỳ quái nói.

“Ai nói muốn cho ngươi rồi?”

“À?” Hoa Quảng Lộc sững sờ, “Không để cho ta thì cho ai à? Ta là tiểu đệ của ngươi a, đại ca!”

Lâm Hải im lặng một hồi, tức giận nhìn y một cái.

“Xin nhờ, ngươi là tử tôn Vương tộc a, có thể có chút truy cầu hay không, Linh khí ngươi muốn tới làm cái lông gì?”

Lâm Hải quả thực là say, cái Hoa Quảng Lộc này, theo suy đoán bảo thủ, trên người ít nhất cũng phải có một kiện Tiên khí.

Như thế nào còn sẽ đối với một kiện Linh khí, để mắt tới đâu?

Hoa Quảng Lộc nghe xong, lập tức sẽ khóc rồi.

“Đại ca, tất cả gia sản của ta, đều mua thảo dược rồi.”

“Ta nghèo rớt mồng tơi a, ta muốn lấy Linh khí đi ra ngoài bán a!”

Phốc!

Lâm Hải một cái nhịn không được nở nụ cười.

“Đây còn không phải là do chính ngươi thần cơ diệu toán ban tặng?”

Nói xong, Lâm Hải không hề phản ứng đến y, mà là liếc nhìn Cô Lang.

“Ngươi có muốn không?”

Lâm Hải đem trường kiếm màu tím trong tay, hướng phía Cô Lang đưa tới, nói ra.

Cô Lang thoáng cái mộng bức.

Lâm Hải lập tức chau mày.

“Thống khoái chút, muốn hay không?”

“Không muốn liền cho người khác rồi!”

“Muốn muốn, ta muốn!” Cô Lang lúc này mới từ trong vui sướng cực lớn mà kịp phản ứng.

Run rẩy hai tay, đem trường kiếm màu tím nhận lấy, kích động đến tột đỉnh.

“Cảm ơn, cám ơn đại ca!”

Cô Lang cầm trường kiếm màu tím, quả thực yêu thích không buông tay, kinh hỉ hướng phía Lâm Hải không ngừng cúi đầu.

Xưng hô đối với Lâm Hải, cũng từ công tử đổi thành giống như Thiệu Hoàn Kiệt đồng dạng, bắt đầu gọi đại ca rồi.

Huyết Lang cùng Minh Lang ở bên cạnh, thì là nhìn Linh khí trường kiếm trong tay Cô Lang, hai mắt thẳng hiện ánh sáng, quả thực hâm mộ đến nước miếng đều nhanh chảy ra rồi.

Linh khí Thượng phẩm a, đây chính là đệ tử xuất sắc nhất trong tông môn, mới có tư cách sử dụng.

Hướng tới loại tư chất như bọn họ này, chỉ sợ đời này, đều đừng muốn có một kiện Linh khí Thượng phẩm.

Thế nhưng mà ai có thể nghĩ đến, loại này sự tình sung sướng mà bọn họ nằm mơ cũng không dám nghĩ này, rõ ràng thoáng cái đã rơi vào trên đầu Cô Lang.

Lâm Hải rõ ràng trực tiếp đem Linh khí Thượng phẩm trân quý như thế, tiện tay sẽ đưa cho Cô Lang.

Loại cảm giác hạnh phúc đột nhiên xuất hiện này, chẳng những đem Cô Lang nện cho đến bây giờ đều chóng mặt chóng mặt ngây ngất, có chút không thể tin được.

Mà ngay cả Huyết Lang cùng Minh Lang, cũng hiểu được là không chân thật như vậy.

“Đừng hâm mộ nữa, tìm đến Linh khí, sẽ cho các ngươi!”

Lời nói của Lâm Hải, nhàn nhạt vang lên, lại để cho Huyết Lang cùng Minh Lang, toàn thân run lên bần bật, sau đó một cỗ cuồng hỉ vô tận, lập tức xông lên đầu.

“Cám ơn đại ca!”

Hai người mang theo kích động thật sâu, hướng phía Lâm Hải cảm kích nói.

Nhưng mà, Lâm Hải đã chắp hai tay sau lưng, lần nữa đi về phía trước.

“Này, liền, liền cho bọn họ, như thế nào không để cho ta à?”

“Ngươi cái này không công bình a, đại ca!”

Hoa Quảng Lộc thì là theo phía sau bờ mông Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

Lâm Hải mới mặc kệ y, tốc độ dưới chân nhanh hơn, rất nhanh đã đi vào một chỗ đất trống cực kỳ rộng lớn.

“Đều dừng lại!”

Bước chân Lâm Hải mạnh mẽ ngừng, sau đó tay vừa nhấc, sắc mặt bắt đầu trở nên âm trầm.

Hoa Quảng Lộc cùng Thiệu Hoàn Kiệt và bọn người Cô Lang, vội vàng dừng lại, tụ lại tại xung quanh Lâm Hải.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lúc này mới lạnh lùng cười cười, đạm mạc mở miệng.

“Dấu đầu lộ đuôi, bọn chuột nhắt gây nên!”

“Đều xuất hiện đi!”

Chương 1930: Ai là Hào ca?

Bá!

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, lập tức hơn mười đạo thân ảnh lập loè, xuất hiện tại trước mặt bọn người Lâm Hải.

“Các ngươi là người nào?!”

Cầm đầu là một cái đại hán râu quai nón, ánh mắt mang theo ngạo mạn, từ trên cao nhìn xuống hỏi.

Lâm Hải đạm mạc liếc nhìn đám người kia, phát hiện cũng không phải là Người Thu Hoạch, cái kia tất nhiên là người tu hành của quốc gia khác rồi.

“Thiên Vận Quốc, Lâm Hải!” Lâm Hải đạm mạc nói.

“Thiên Vận Quốc sao?” Đại hán râu quai nón xem thường cười, “Có một cái gọi là Trang Thuần, ngươi nhận thức sao?”

“Trang Thuần?” Thiệu Hoàn Kiệt ở sau lưng Lâm Hải biến sắc, “Thứ bảy mươi ba Tiềm Long Bảng!”

“Nhận thức, y làm sao vậy?” Lâm Hải nhướn mày, hỏi.

“Ngay tại vừa rồi, đã bị Người Thu Hoạch, cắt đầu!”

“Cái gì?!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm bay lên một tia lửa giận.

Đây đã là cái cao thủ Tiềm Long Bảng thứ ba bị Người Thu Hoạch giết chết mà Lâm Hải biết đến.

Tuy những người này, cùng Lâm Hải cũng không có giao tình gì, nhưng nói như thế nào cũng là người cùng hắn cũng ghi tên trên bảng.

Hôm nay ở chỗ sâu trong cái không gian thần bí này, nghe được tin tức về cái chết của bọn họ, Lâm Hải lập tức có loại cảm giác cùng chung mối thù.

“Ngươi có là người phương nào?”

Ngẩng đầu liếc nhìn đại hán râu quai nón, Lâm Hải nhàn nhạt mà hỏi.

Đại hán râu quai nón nhếch khóe miệng lên, mang theo một tia cao ngạo, vênh váo hung hăng nói.

“Ta là đệ tử Lôi Vân Tông của Hồng Ngọc Quốc, Lam Hào!”

“Lôi Vân Tông?!” Lâm Hải nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại!

Nghĩ cũng không nghĩ, ở chỗ này lại gặp được đệ tử của Lôi Vân Tông.

“Lôi Vân Tông các ngươi, có phải có một Tử Điện Đường hay không?”

Lâm Hải sợ trùng tên, lần nữa xác nhận nói.

“A!” Lam Hào kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, “Không thể tưởng được, ngươi cái người ở nước nhỏ quê mùa này, cũng là còn có chút kiến thức!”

“Đúng vậy, Lôi Vân Tông ta xác thực có Tử Điện Đường, hơn nữa không ngại nói cho ngươi biết, tại hạ đã thông qua được khảo hạch của Tử Điện Đường, chỉ cần đi ra khỏi thí luyện , thì chính là đệ tử chính thức của Tử Điện Đường rồi!”

Thật đúng là cái Lôi Vân Tông kia!

Lâm Hải lần này xác nhận không thể nghi ngờ.

Lúc trước, tại thời điểm ở Nhân Gian giới, khi Lâm Hải cùng Thiên Đãng Sơn phát sinh xung đột, đã thông qua Tử Lôi Thần Long Tí thi triển Lôi pháp.

Lúc đó, liền bị ngộ nhận thành đệ tử của Tử Điện Đường Lôi Vân Tông tại Địa Tiên giới.

Thế nhưng mà, Lâm Hải đã đến Địa Tiên giới trong thời gian dài như vậy, nhưng vẫn không có nghe nói qua Lôi Vân Tông.

Náo loạn cả buổi, dĩ nhiên là không tại Thiên Vận Quốc.

“Nếu là bị Lôi Vân Tông biết rõ, đạo thống tại Nhân Gian giới của bọn họ, đã bị mình dùng một trận đại hỏa tiêu diệt, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.”

“Hơn nữa, ở Hải Nguyệt Tông còn có pháp bảo Lôi Vân Tông, Xuyên Vân Toa ni!”

Thấy Lâm Hải ở đằng kia xuất thần, Lam Hào tưởng rằng Lâm Hải bị tên của mình chấn nhiếp rồi, lập tức nhếch khóe miệng lên, mặt lộ vẻ thần sắc ngạo nghễ.

“Không nói nhảm nữa, hiện tại địa phương thí luyện xuất hiện tình hình nguy hiểm, có rất nhiều Người Thu Hoạch qua lại.”

“Bọn Người Thu Hoạch này, từng cái tu vi sâu không lường được, hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn, một mình gặp được bọn họ tuyệt đối khó sinh tồn.”

“Chỉ cần mỗi người các ngươi, xuất ra mười vạn Linh thạch , hoặc là một kiện pháp bảo Linh khí, thì có thể gia nhập vào chúng ta, một khi Người Thu Hoạch xuất hiện, chúng ta sẽ cộng đồng ngăn địch!”

Nói xong, Lam Hào dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, quét mắt nhìn năm người Lâm Hải một phen.

“Như thế nào à?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy bật cười.

“Cái ý tứ gì a, thu phí bảo hộ?”

Lam Hào nháy nháy con mắt, sau đó trước mắt lập tức sáng ngời, chỉ vào Lâm Hải khích lệ nói.

“Đúng vậy, ngươi cái từ này dùng không sai!”

“Phí bảo hộ? Ha ha, coi như không tệ, rất chuẩn xác nha, vậy kêu phí bảo hộ!”

Nói xong, Lam Hào thập phần hào sảng vỗ vỗ lồng ngực.

“Đừng nói Lam ca không chiếu cố ngươi, vì ngươi hùn vốn cho chúng ta, lạ lấy được một cái tên thập phần ăn khớp, phí bảo hộ của ngươi, miễn một ngàn Linh thạch , thế nào, đủ nghĩa khí a?”

Phốc!

Lâm Hải một cái nhịn không được, lập tức nở nụ cười.

“Ngươi muốn thu phí bảo hộ của ta?”

Lâm Hải chỉ vào chính mình, mặt mũi tràn đầy im lặng mà hỏi.

“Đúng vậy!” Lam Hào nhẹ gật đầu, “Không riêng gì ngươi, còn bốn người sau lưng các ngươi nữa kia!”

Ai u ta đi!

Lâm Hải che cái trán, cái Lam Hào này, ai đưa cho ngươi lực lượng, thu phí bảo hộ của ca ca ta à?

Ca ca còn cần ngươi bảo hộ sao?

“Này, huynh đệ, các ngươi đến cùng giao hay không giao à?”

Thấy mấy người Lâm Hải không có ý tứ muốn giao Linh thạch hoặc là Linh khí, sắc mặt Lam Hào lập tức đen lại, trầm giọng nói.

“Cảm ơn, không cần!”

Lâm Hải lắc đầu, sau đó vẫy tay một cái.

“Chúng ta đi!”

“Ngu xuẩn, không nỡ bỏ Linh thạch , vậy thì chờ bỏ mệnh a!”

Lam Hào một hồi xem thường.

“Có cao thủ như Hào ca bảo hộ thật tốt a, hết lần này tới lần khác không nỡ bỏ chút Linh thạch này!”

“Đừng quản xem bọn hắn làm khỉ gió gì, loại ngu xuẩn này, chết cũng là đáng đời!”

Mười mấy người sau lưng Lam Hào, cũng là mặt mũi tràn đầy giễu cợt, ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Lâm Hải chẳng muốn phản ứng đến nhóm bọn họ, cất bước hướng phía trước đi đến!

Toát!

Nhưng vừa đi hai bước, đột nhiên một đạo tiếng xé gió vang lên, khí mang màu đen kích xạ mà đến, oanh cái đã rơi vào dưới chân Lâm Hải

Sưu sưu sưu!

Sau đó, mười mấy đạo nhân ảnh, nhanh chóng tựa như tia chớp phi tốc mà đến, xếp thành một hàng, ngăn cản đường đi của Lâm Hải.

“Người Thu Hoạch!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, sắc mặt biến đến ngưng trọng vô cùng.

Không thể tưởng được lúc này đây, vậy mà một lúc ra tới mười cái Người Thu Hoạch, sự tình có chút khó làm rồi!

“Uống!”

“Uống!”

Đúng lúc này, lại là hơn mười đạo thanh âm kêu nhỏ, liên tiếp truyền đến.

Bất quá lúc này đây, lại là xuất hiện ở phía sau bọn người Lâm Hải.

Lâm Hải biến sắc, cuống quít quay đầu lại nhìn lại, đã thấy phương hướng sau lưng, cũng xuất hiện mười cái Người Thu Hoạch.

Giờ phút này, dĩ nhiên hiện lên trận thế hình quạt, đưa bọn họ cùng một đám người Lam Hào, bao vây vào giữa.

“Ta tích cá quai quai, gần ba mươi Người Thu Hoạch!”

Toàn thân Hoa Quảng Lộc giật mình một cái , tròng mắt thiếu chút lồi ra ngoài đến.

Thiệu Hoàn Kiệt cũng là thoáng cái đem búa lớn nắm chặt, mồ hôi lạnh phía sau lưng, lập tức chảy đi ra.

Ba người Cô Lang, thì càng thêm không chịu nổi, giờ phút này hai chân đã sớm run lên, sắc mặt trắng bệch, miệng toe toét còn kém khóc lên.

Nếu như đến một cái hai cái Người Thu Hoạch, có Lâm Hải tại, bọn họ còn sẽ không bối rối.

Thậm chí là đến bên trên ba đến năm cái, có Hoa Quảng Lộc cùng Thiệu Hoàn Kiệt hỗ trợ, tự bảo vệ mình cũng không nói chơi.

Thế nhưng mà, lần này vậy mà đến gần ba mươi cái.

Hơn nữa thực lực của Người Thu Hoạch, bình thường đã tiếp cận thực lực của hai mươi người đứng đầu Tiềm Long Bảng, cái này mẹ nó đánh như thế nào?

Mà ngay cả Lâm Hải giờ phút này, cũng cảm thấy một hồi khó giải quyết.

Nếu không có bọn người Thiệu Hoàn Kiệt, hắn ngược lại là không lo lắng chút nào.

Người Thu Hoạch tuy nhiều, nhưng nếu như Lâm Hải muốn rời đi, thì có rất nhiều biện pháp.

Thế nhưng mà, hôm nay thu tiểu đệ rồi, làm đại ca cũng không thể chính mình rời đi a?

“Thật sự là phiền toái a!”

Lâm Hải không khỏi đau đầu một hồi.

Xem ra, chỉ có thể cùng mười mấy người bọn Lam Hào hợp tác rồi.

Chỉ cần bọn họ đáng tin cậy, có lẽ còn có một tia cơ hội.

Nếu không, tất nhiên sẽ có tổn thất, ít nhất bọn Cô Lang có tu vi quá yếu, nếu muốn chạy trốn lấy mạng thì có khó khăn rồi.

Thế nhưng mà, thời điểm khi ánh mắt của Lâm Hải quăng hướng bọn người Lam Hào, lập tức con mắt trợn lên, triệt để bó tay rồi.

Chỉ thấy, mười người này, kể cả Lam Hào ở bên trong, hai chân đều bị run lên, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, sợ tới mức miệng toét ra còn kém khóc lên.

Cái này mẹ nó còn đánh cái lông a!

Lâm Hải cười khổ một tiếng, biết là triệt để không trông cậy được vào rồi.

Chỉ cái bức dạng này, còn con mẹ nó học người ta thu phí bảo hộ?

“Ha ha, hơn hai mươi cái rau hẹ, tuy không nhiều lắm, nhưng là đủ chơi một chút rồi!”

Một cái Người Thu Hoạch bên trong, nhếch miệng cười cười, tràn ngập đùa giỡn trêu cợt mở miệng nói.

Mà càng nhiều Người Thu Hoạch, thì là hơi thất vọng lắc đầu thở dài.

“Hy vọng có thể có một hai cái cường giả a, nếu không giết những rau hẹ không có tác dụng này, cũng quá không thú vị rồi.”

“Ngươi, các ngươi đừng có quá kiêu ngạo, Hào ca sẽ bảo hộ chúng ta!” Rốt cục, sau lưng Lam Hào có người bởi vì ý chí sợ hãi sụp đổ, liền hướng phía nhóm Người Thu Hoạch, thét lên một tiếng.

“A?” Nhóm Người Thu Hoạch, hai mắt lập tức tỏa sáng.

“Ai là Hào ca?”

Phù phù! Vừa dứt lời, đã thấy một cái đại hán râu quai nón, co quắp trên mặt đất.

Chương 1931: Muốn đi? Đã muộn!

Bá!

Ánh mắt mọi người, tất cả đều hướng phía Lam Hào nhìn lại.

Đã thấy Lam Hào co quắp ngồi dưới đất, toàn thân run rẩy, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

“Ngươi chính là Hào ca?”

“Ngươi muốn bảo vệ bọn họ?”

Nhóm Người Thu Hoạch, mang theo biểu lộ đùa giỡn trêu cợt thật sâu, nhìn xem Lam Hào nghiền ngẫm nói.

“Tha mạng, tha mạng a!”

Lam Hào toét miệng sẽ khóc rồi, hướng phía nhóm Người Thu Hoạch, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Ách...”

Đám người sau lưng Lam Hào kia, nhưng lại triệt để mộng ép.

Bọn họ đều là giao phí bảo hộ, tựu dựa vào Lam Hào bảo hộ bọn họ.

Hơn nữa, cái Lam Hào này cũng xác thực có chút bổn sự, từng dùng sức một mình, đánh lui qua một cái Người Thu Hoạch.

Nếu không, đám người kia cũng sẽ không ngốc ngốc, giao phí bảo hộ tìm kiếm Lam Hào che chở.

Nhưng là, không nghĩ tới lúc này đây Lam Hào mà bọn họ dựa vào, liền câu kiên cường mà nói cũng không dám nói, trực tiếp liền quỳ, căn bản liền dũng khí phản kháng đều không có.

Trong lúc nhất thời, trong nội tâm của tất cả mọi người, đều bay lên tuyệt vọng thật sâu.

“Hiếm thấy a!”

Lâm Hải lắc đầu cười khổ, không thể tưởng được Lam Hào lớn lên rất phóng khoáng, kết quả lại không có cốt khí như vậy.

Xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình rồi.

“Mấy người các ngươi, toàn lực tự bảo vệ mình!”

Lâm Hải hướng phía bọn người Thiệu Hoàn Kiệt nói một tiếng, sau đó không đợi mọi người hiểu được, Lâm Hải bỗng nhiên ra tay.

Oanh!

Lập tức, một con Hỏa Phượng xuất hiện từ trống rỗng, hướng phía Người Thu Hoạch cách Lâm Hải gần nhất đánh tới.

“n?”

Những Người Thu Hoạch này, mặt mũi đang tràn đầy đùa giỡn trêu cợt nhìn xem Hào ca, mở miệng châm chọc lấy.

Vốn tưởng rằng thế cục đã hoàn toàn khống chế, nào nghĩ đến Lâm Hải lại đột nhiên ra tay, lập tức sắc mặt đại biến.

“A!!!”

Ngay sau đó, hai đạo tiếng kêu thảm thiết vang lên, dưới sự ứng phó không kịp, lập tức có hai cái Người Thu Hoạch, trực tiếp bị Hỏa Phượng thôn phệ, biến thành hư vô!

“Muốn chết!”

Bọn Người Thu Hoạch này lập tức kịp phản ứng, không khỏi giận tím mặt, thanh âm quát mắng liên tiếp vang lên!

Đồng thời, hơn mười đạo pháp thuật, cuồng bạo cuốn tới, hướng phía Lâm Hải liền công kích qua.

Tíu tíu!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng ưng kêu, đã thấy một đạo lưu quang màu vàng kim thoáng hiện, xuyên qua vầng sáng đạo pháp đầy trời của Người Thu Hoạch, bay thẳng đến chân trời!

Oanh oanh oanh oanh!

Đám công kích đạo pháp của bọn Người Thu Hoạch, đã rơi vào vị trí đứng thẳng trước đó của Lâm Hải, nhưng mà ở đâu còn có bóng dáng của Lâm Hải!

“Trên trời, cái lưu quang màu vàng kim kia, là Yêu thú phi hành!”

Lập tức có người phát hiện, một con cánh vàng mắt bạc ưng, đang vỗ cánh trôi nổi tại đỉnh đầu của bọn họ.

Trên đó có một đạo nhân ảnh, chắp hai tay sau lưng, ngạo nghễ mà đứng, đúng là Lâm Hải vừa mới ra tay!

“Hừ, có Yêu thú phi hành, liền cho rằng không làm gì được ngươi sao?”

Liền có ba cái Người Thu Hoạch, nhao nhao tế ra pháp bảo, quanh thân liền có một hồi vầng sáng chớp động.

Ông!

Sau một khắc, ba người này thậm chí có hai người sườn sinh hai cánh, một người khác, dưới thân càng là xuất hiện một vầng sáng biến thành Thiên Mã!

Vèo!

Thời gian một cái nháy mắt, ba người dĩ nhiên đã đến bên trên bầu trời, đem Lâm Hải vây quanh ở trong.

“Lại là pháp bảo phi hành?!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, pháp bảo phi hành rất thưa thớt, Lâm Hải là biết đến, có thể nói là phượng mao lân giác.

Không thể tưởng được những Người Thu Hoạch này, lại có được nhiều như thế.

Người Thu Hoạch thứ nhất mà hắn diệt sát trước đó, đã có được pháp bảo phi hành, không thể tưởng được tại đây lại xuất hiện ba kiện.

Những Người Thu Hoạch này, đến cùng là có lai lịch gì?

Chẳng những tu vi cao hơn rất nhiều so với những người cùng cảnh giới, hơn nữa pháp bảo trên người, cũng muốn cao cấp hơn nhiều a.

“Yêu thú phi hành của ngươi, là mang vào như thế nào?”

Ba cái Người Thu Hoạch này, không có vội vã động thủ, mà là nhìn xem Tiểu Hồng dưới chân Lâm Hải, một hồi ngạc nhiên.

Lâm Hải không có để ý tới bọn họ, mà là cúi đầu hướng xuống nhìn lại.

Gặp đám Người Thu Hoạch phía dưới kia, cũng không có động thủ giết người, tất cả đều ngẩng đầu hướng phía một phương chính mình trông xem thế nào, mới yên lòng.

Chỉ cần bọn Thiệu Hoàn Kiệt, tạm thời không có gặp nguy hiểm, như vậy Lâm Hải có thể hảo hảo chơi cùng bọn họ.

“Hỏi ngươi đâu rồi, ngươi điếc sao?”

Thấy Lâm Hải không trả lời, Người Thu Hoạch cưỡi Thiên Mã, lập tức quát lạnh một tiếng.

“Các ngươi đến cùng là người nào?”

“Đến từ quốc gia nào, tại sao phải giết người?”

Lâm Hải nhướn mày, ngược lại mở miệng, hướng phía ba cái Người Thu Hoạch hỏi.

“Chúng ta là người nào, đến từ nơi đâu, những rau hẹ ti tiện các ngươi này, còn không xứng biết rõ!”

"Về phần tại sao muốn giết người? Hừ hừ, rau hẹ cao lớn, đương nhiên cần phải thu hoạch!"

Sắc mặt Lâm Hải phát lạnh, ánh mắt lạnh lùng, tại trên người ba cái Người Thu Hoạch đảo qua từng cái.

"Cho các ngươi một cái cơ hội sống sót, thành thành thật thật trả lời vấn đề vừa rồi của ta!"

"Nếu không, ta không ngại tiêu diệt các ngươi!"

Ba cái Người Thu Hoạch sững sờ, sau đó lên tiếng cuồng tiếu.

"Ha ha ha, cuồng vọng!"

"Ngươi cho rằng vừa rồi đánh lén thành công, giết hai người của chúng ta, thì có vốn liếng để hung hăng càn quấy sao?"

"Bọn chúng, bất quá chỉ là kẻ yếu nhất giữa chúng ta, chỉ bằng..."

Oanh!

Người Thu Hoạch còn chưa nói hết lời, Lâm Hải bỗng nhiên ra tay, một đạo Thần Lôi màu tím, trực tiếp từ trên trời giáng xuống.

"Chà mẹ nó!"

Người Thu Hoạch này sắc mặt đại biến, không nghĩ tới Lâm Hải hoàn toàn không ra bài theo như sáo lộ.

Chính mình còn chưa nói hết lời, liền con mẹ nó đã động thủ, hơn nữa công kích cư nhiên lăng lệ ác liệt như thế!

"Cút!"

Người Thu Hoạch quát chói tai một tiếng, huy động nắm đấm, giống như một thanh cự chùy, đánh tới Thần Lôi trên đỉnh đầu.

Tạch...!

Thần Lôi cùng nắm đấm đụng vào nhau, lập tức vô số hồ quang điện màu tím, chui vào trong cơ thể Người Thu Hoạch này.

“Không có khả năng!”

Người Thu Hoạch sắc mặt cuồng biến, không nghĩ tới một đạo Thần Lôi này, vậy mà cường hãn như vậy!

Ông!

Sau một khắc, Người Thu Hoạch mang trên mặt không cam lòng thật sâu, tính cả tọa kỵ Thiên Mã dưới thân, trực tiếp biến thành hư vô.

Miểu sát!!!

Hết thảy mọi người, thoáng cái đều ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn xem Lâm Hải, tràn đầy khiếp sợ.

Nhất là những Người Thu Hoạch kia, càng là há miệng thật to, quả thực không thể tin được hết thảy đã chứng kiến.

Hai cái Người Thu Hoạch trên bầu trời cái kia, đồng thời tại lúc Lâm Hải động thủ, liền lao đến.

Nhưng khi nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng này, hai người lập tức chấn động.

Không tự chủ được, thân thể run lên, công kích trên tay liền chậm một nhịp.

Nhưng chỉ có chút dừng lại như vậy, bên người hai người bọn họ, đột nhiên hiện ra Lôi Trì!

Ông!

Nhất thời, Lôi Trì cực lớn, lập tức đem hai người bọn họ thôn phệ, hồ quang điện cuồng bạo, lập tức bày kín toàn thân!

“Không tốt!”

Hai người hoảng sợ biến sắc, chỉ cảm thấy dòng điện tán loạn quanh thân, thân thể chết lặng một hồi, lập tức mất đi tri giác!

Oanh!

Hai luồng chân khí cường đại, lập tức từ trong cơ thể hai người tán phát ra, lập tức đem hồ quang điện trên người đánh xơ xác.

Nhưng mà, khi bọn chúng vừa mới khôi phục hành động tự do, còn chưa tới kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào.

Trong con mắt lại đột nhiên lại hiện lên một đạo vầng sáng màu xanh thẳm, sáng chói sáng ngời, âm lãnh như băng!

Phanh!

Phanh!

Sau một khắc, thân thể hai người, bỗng nhiên nổ, tiêu tán vô hình!

Bên trên bầu trời, chỉ còn lại có Lâm Hải, ngạo nghễ đứng ở trên lưng Tiểu Hồng, một tay cầm đao, sắc mặt lạnh lùng, tản ra vô tận uy nghiêm!

Tĩnh!

Toàn bộ hiện trường, một mảnh tĩnh mịch!

Bất kể là nhóm Người Thu Hoạch, hay là một đám người Lam Hào kia, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, khiếp sợ há to miệng.

Ai cũng thật không ngờ, thời gian một cái nháy mắt như vậy, ba gã Người Thu Hoạch bay lên không trung, rõ ràng trực tiếp bị Lâm Hải tiêu diệt!

“Rút lui!”

Đám Người Thu Hoạch trên mặt đất, yên lặng một lát, đột nhiên phát ra ra lệnh rút lui!

Lâm Hải cường đại, vượt quá mức dự liệu của bọn chúng.

Nếu như ở trên mặt đất, bọn chúng ỷ vào nhiều người, có lẽ còn dám tới một trận chiến.

Thế nhưng mà hôm nay, Lâm Hải thân trên không trung, người có được pháp bảo phi hành trong bọn chúng, cũng đã bị diệt.

Lại đợi xuống dưới mà nói, chỉ có phần bị động bị đánh!

Sưu sưu sưu!

Sau một khắc, đám Người Thu Hoạch kia, thân ảnh lập loè, phi tốc rút lui khỏi.

Nhưng mà, Lâm Hải thân trên không trung, lại nhếch khóe miệng lên, lạnh lùng cười cười!

“Muốn đi? Đã muộn!”

Chương 1932: Không ngưu bức, như thế nào làm đại ca

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao thu hồi vào Luyện Yêu Hồ.

Đồng thời, Trục Nhật Cung lóe ra quang mang màu vàng, xuất hiện tại trong tay Lâm Hải.

“Tên đến!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, Tử Lôi Thần Long Tí thò ra, bàn tay lăng không khẽ vuốt, lập tức ba cái mũi tên màu vàng kim, đồng thời xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Lâm Hải giương cung cài tên, trong ánh mắt thoáng hiện một đạo quang mang màu vàng kim, khí thế cả người đột nhiên thay đổi, phảng phất như toàn bộ thế giới, đều trở nên lờ mờ xuống dưới.

Một phiến không gian này, chỉ còn lại có Người Thu Hoạch chạy trốn chết!

“Giết!”

Đột nhiên, Lâm Hải quát lớn một tiếng, mũi tên màu vàng kim, kích xạ mà ra!

Toát!

Thanh âm hú gọi xuyên thấu không gian, bén nhọn chói tai, lưu quang màu vàng kim phảng phất như bay ra rồi biến mất!

Rầm rầm rầm!

Sau một khắc, liên tiếp ba cái Người Thu Hoạch, không hề có lực chống cự, lập tức bị mũi tên xuyên thấu, thân thể nổ, biến thành hư vô!

“Thao, cái rau hẹ này như thế nào lại mạnh như thế!”

“Đậu phộng, chạy mau!”

Những Người Thu Hoạch khác thấy thế, lập tức sắc mặt đại kinh.

Không nghĩ tới Lâm Hải vậy mà không thuận theo không buông tha, vừa ra tay lần nữa diệt giết đi ba người của bọn chúng.

Nhất thời, những Người Thu Hoạch này vừa sợ vừa giận, bắt đầu thi triển toàn lực tứ tán thoát đi!

Toát toát toát!

Lại là ba đạo tiếng xé gió chạy như bay mà đến, bắn chết ba gã Người Thu Hoạch.

Lâm Hải không ngừng hạ thủ, mũi tên màu vàng kim không ngừng xuất hiện tại trong lòng bàn tay, kích xạ mà ra.

Mỗi một mũi tên bắn ra, thế tất mang đi một cái Người Thu Hoạch, trong chớp mắt hai mươi mấy người Người Thu Hoạch, dĩ nhiên đã bị Lâm Hải bắn chết chỉ còn lại có bốn năm người!

“Đậu phộng, cái rau hẹ này đến từ quốc gia nào?!”

“Tra, nhất định phải điều tra ra!”

Bốn năm người còn lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, cái này thực bị Lâm Hải trấn trụ rồi.

“Muốn chạy, không dễ dàng như vậy!”

Lâm Hải lạnh lùng cười cười, “Tiểu Hồng, truy!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu to một tiếng, trong nháy mắt liền đuổi tới trên không của bốn năm người đã trốn xa!

“Giết!”

Toát!

Lâm Hải quát lớn một tiếng, lại là ba mũi tên cùng lúc, kích xạ mà ra.

Rầm rầm rầm!

Trong chớp mắt, lại là ba người thân thể nổ tung, biến thành hư vô.

Ngay tại lúc Lâm Hải giương cung cài tên, chuẩn bị bắn chết hai người cuối cùng.

Đột nhiên, một đoàn ánh lửa bỗng nhiên bay lên, phảng phất như một đầu Hỏa Long, mãnh liệt mà đến, lập tức đem hai cái Người Thu Hoạch này nuốt hết.

“n?”

Lâm Hải lắp bắp kinh hãi, không nghĩ tới thậm chí có người ra tay, sớm đem hai người kia tiêu diệt.

Hơn nữa, rõ ràng cũng là miểu sát!

“Thực lực thật mạnh!”

Lâm Hải không mang theo một tia kinh ngạc, hướng phía dưới nhìn lại.

Đã thấy rất xa có một đạo thân ảnh, yên tĩnh đứng ở nơi đó, có một cỗ khí thế trùng thiên.

Vừa vặn, người này cũng hướng phía Lâm Hải trên bầu trời trông lại.

Ánh mắt của hai người, gặp nhau tại giữa không trung, lập tức kích thích ra một cỗ thủy triều vô hình.

“Lâm Ngọc!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, không thể tưởng được người bổ đao, dĩ nhiên là đệ nhất Tiềm Long Bảng -Lâm Ngọc!

Lâm Ngọc mang đầu, từ rất xa liếc nhìn Lâm Hải, lộ ra một tia mỉm cười như có như không, sau đó phiêu nhiên mà đi.

“Bà mẹ nó, cái huynh đệ này đi?”

Lâm Hải một hồi im lặng, vốn còn muốn định, đem Lâm Ngọc cũng kéo vào lửa đấy.

Dùng chiến lực của thằng này, tuyệt đối không chênh lệch so với chính mình a.

“Tiểu Hồng, xuống dưới!”

Lâm Hải chỉ huy Tiểu Hồng rơi xuống đất, sau đó ý niệm khẽ động, đem Tiểu Hồng thu vào Luyện Yêu Hồ.

“Chà mẹ nó, Lâm Hải, ngưu bức lớn!”

Hoa Quảng Lộc lập tức lao đến, nhìn xem Lâm Hải tựa như nhìn xem một cái quái vật, mặt mũi tràn đầy sùng bái.

“Nói nhảm, không ngưu bức, như thế nào làm đại ca?”

Lâm Hải chắp tay sau lưng, bỉu môi nói.

Mà lúc này đây, Lam Hào đã bị dọa co quắp, cũng từ trên mặt đất bò lên.

Sau đó, mang theo kính sợ thật sâu, đi tới trước mặt Lâm Hải, cung kính khom người đến đất.

“Lam Hào có mắt như mù, xin tội cho sư huynh!”

“Sư huynh?” Lâm Hải sững sờ.

Mà lúc này đây, Thiệu Hoàn Kiệt thì mang theo mỉa mai thật sâu, miệt thị cười.

“Này, vừa mới là ai luôn mồm, muốn thu phí bảo hộ hay sao?”

Lam Hào nghe được, lập tức mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, đầu đều nâng dậy không nổi rồi.

“Là lỗi của ta, mắt ta cà nhắc rồi, không biết là sư huynh Tử Điện Đường ở trước mặt.”

“Sư huynh, xin lỗi rồi!”

Lam Hào lần nữa hướng phía Lâm Hải khom người chào, kính sợ nói.

“Sư huynh Tử Điện Đường?”

Lâm Hải không biết nên khóc hay cười, thế mới biết, vì cái gì Lam Hào gọi mình là sư huynh rồi.

Vừa rồi, lúc chính mình miểu sát ba cái Người Thu Hoạch có pháp bảo phi hành, dùng chính là Lôi Pháp, hơn nữa là Thần Lôi màu tím.

Mà trước đó chính mình lại cùng Lam Hào nhắc tới Lôi Vân Tông Tử Điện Đường, xem ra tiểu tử này đã hiểu lầm a.

“Ngươi nhận lầm người, ta không phải Lôi Vân Tông, lại càng không là Tử Điện Đường!”

“Ách...” Lam Hào sững sờ, lập tức mặt mũi tràn đầy mộng bức.

Mà Lâm Hải thì là hướng phía bọn người Thiệu Hoàn Kiệt gật đầu xuống.

“Đi thôi!”

“Được rồi!” bọn người Thiệu Hoàn Kiệt, tinh thần đại chấn, nhất là ba người Cô Lang, trong nội tâm càng là may mắn cùng kích động nói không nên lời.

Lúc này đây, Lâm Hải dùng sức một mình, một mình diệt sát gần ba mươi Người Thu Hoạch, đã đem bọn hắn triệt để sợ ngây người.

Đi theo cường giả như Lâm Hải, có lẽ bọn hắn thật có thể còn sống mà rời đi cái địa phương thí luyện này!

Mà đám người đi theo sau lưng Lam Hào kia, vừa thấy Lâm Hải phải đi, lập tức đều luống cuống.

“Công tử, để cho chúng ta cùng đi theo ngươi a!”

“Đúng vậy a, công tử, cầu mang a!”

“Phí bảo hộ bao nhiêu, công tử ngươi nói cái đo đếm a!”

“Đúng, chỉ cần bảo vệ chúng ta an toàn, bao nhiêu đều được!”

Đám người kia, lập tức đều hướng phía Lâm Hải bắt đầu khẩn cầu.

Lam Hào thu phí bảo hộ, nhưng là thời khắc mấu chốt là không đáng tin cậy cỡ nào, bọn họ thế nhưng mà tận mắt thấy rồi.

Hôm nay có thể bảo hộ bọn họ, cũng chỉ có loại Mãnh Nhân như Lâm Hải này rồi.

Bọn họ há có thể lại để cho Lâm Hải đơn giản rời đi, đem mình lần nữa đặt vào hiểm cảnh?

Lâm Hải một hồi im lặng, đưa tay hướng phía Lam Hào nhất chỉ.

“Các ngươi không phải đã giao qua phí bảo hộ sao, muốn tìm xem y a, đi theo ta cái gì?”

Nói xong, Lâm Hải im lặng lắc đầu, mang theo bọn người Hoa Quảng Lộc, đi nhanh rời đi.

Đám người kia mộng bức tại chỗ, đã qua rất lâu mới sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, hướng phía Lâm Hải chạy như điên.

“Công tử, chờ chúng ta với a!”

“Cái hàng kia không đáng tin cậy, đi theo ngươi mới có cảm giác an toàn a!”

Trong chớp mắt công phu, sau lưng Lâm Hải, đã theo một chuỗi cái đuôi.

Mười mấy người này, một cái không rơi, tất cả đều cùng Lâm Hải bảo trì khoảng cách khoảng mười mét, chăm chú bám theo.

Thậm chí, liền cả Lam Hào đều mang theo một tia xấu hổ, yên lặng đi theo lên.

“Đại ca, làm sao bây giờ?”

Thiệu Hoàn Kiệt phát hiện tình huống sau lưng, không khỏi hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Có cần đem bọn họ đuổi đi hay không?” Cô Lang cũng gom góp tới, giống như xum xoe mà nói ra.

“Không cần!” Lâm Hải lắc đầu.

“Bọn hắn thích theo, thì theo a, chúng ta đi của chính mình là được!”

Lâm Hải cuối cùng tâm địa thiện lương, không đành lòng để đám người kia bị Người Thu Hoạch đồ sát.

Nhưng Hoa Quảng Lộc ở một bên, thì là nhãn châu xoay động, sắc mặt lộ ra vẻ mừng rỡ.

Quay người lại, đã đến trước mặt đám người kia.

“Đại ca ta nói, các ngươi có thể đi theo hắn!”

“Thật sự?”

“Thật tốt quá!”

“Đa tạ công tử, đại ân đại đức!”

…

Đám người kia lập tức kích động một hồi, dù sao Lâm Hải không lên tiếng, bọn họ bám đi theo cũng chột dạ.

Bây giờ tốt rồi, Lâm Hải đã đáp ứng, như vậy một khi gặp nguy hiểm, Lâm Hải nhất định sẽ không đứng nhìn bên cạnh.

“Bất quá nha…” thanh âm của Hoa Quảng Lộc, lần nữa vang lên, đem thanh âm kéo đến thật dài.

“Bất quá cái gì?” Đám người kia, lập tức lại khẩn trương lên.

“Đại ca ta cũng không thể bảo hộ không cho các ngươi a? Cái phí bảo hộ này, vẫn là phải giao!”

Mọi người sững sờ, sau đó liên tục gật đầu.

“Hiểu, quy củ chúng ta hiểu!”

Nói xong, đám người kia lập tức đem tất cả Túi Trữ Vật đều lấy đi ra, trực tiếp giao cho Hoa Quảng Lộc.

“Đều ở đây rồi, chỉ cầu bảo vệ tánh mạng!”

Mọi người mặt mũi tràn đầy khẩn cầu nói ra.

“Ha ha, dễ nói, dễ nói!”

Hoa Quảng Lộc quả thực cao hứng đếm hỏng mất, nhận lấy đám đông Túi Trữ Vật, trực tiếp để vào chiếc nhẫn trữ vật của mình.

“Này, của ngươi đâu?”

Cuối cùng, Hoa Quảng Lộc lại hướng phía Lam Hào, liếc tròng mắt hô.

“Cho!”

Lam Hào rụt rụt cổ, đem một cái Túi Trữ Vật đưa tới.

Hoa Quảng Lộc không chút khách khí đoạt đi qua, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà nhẹ gật đầu.

“Cùng tới gần a, chính mình bị lạc mất, cũng không trách được người khác!”

Nói xong, Hoa Quảng Lộc chắp tay sau lưng, nghênh ngang đi tới bên người Lâm Hải, trên mặt cái đắc ý kia, cũng đừng nói nữa.

Mà đám người sau lưng kia, giờ phút này lại toàn bộ đưa ánh mắt, đánh trúng tại trên người Lam Hào.

“Làm, làm gì?” Lam Hào cả kinh, khẩn trương hỏi.

“Phí bảo hộ trước đó đã thu của chúng ta, đều lui cho mấy ca a?”

“Không, đã không có a, lên một lượt giao rồi!” Lam Hào yếu ớt nói.

“Cái gì?!”

“Ngươi, ngươi đều giao?”

Mọi người lập tức trừng mắt, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

“Đúng vậy, các ngươi không phải cũng đều giao sao?” Lam

Hào nhẹ gật đầu, mờ mịt nói.

Phốc!

Mọi người thiếu chút nữa đem một ngụm lão huyết, phun tới trên mặt Lam Hào.

Mẹ nó, chúng ta đều giao rồi, là vì chỗ ngươi nha còn có một phần của chúng ta đấy.

Kết quả ngươi ngược lại tốt, cũng con mẹ nó toàn bộ giao rồi, cái này tốt, toàn bộ thành kẻ nghèo hèn rồi!

“Lừa bịp a!”

“Đánh gã!” Không biết ai gầm lên giận dữ, mọi người lập tức một loạt mà lên, đem Lam Hào đánh gã trên mặt đất.

Chương 1933: Lừa bịp đến nhẫn trữ vật

“Ha ha, thu nhiều phí bảo hộ như vậy, cuối cùng có thể vãn hồi chút tổn thất!”

Hoa Quảng Lộc không ngừng vuốt ve nhẫn trữ vật, mặt mũi tràn đầy vui mừng.

“Của ngươi đó là nhẫn trữ vật a?” Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, giống như cười mà không phải cười nói.

“Đúng vậy!” Hoa Quảng Lộc nhẹ gật đầu, lúc này mới chú ý tới, hai tay Lâm Hải trống trơn.

“Bà mẹ nó, ngươi sẽ không liền nhẫn trữ vật đều không có a?”

“Không có a!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Ai u ta đi!” Hoa Quảng Lộc vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn xem Lâm Hải, lập tức có loại cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Xin nhờ, ngươi tốt xấu cũng là thứ hai Tiềm Long Bảng, như thế nào cũng không có cả cái nhẫn trữ vật, cái này cũng quá không có mặt mũi đi à nha?”

“Ai, ai nói không phải ni!” Lâm Hải thở dài.

“Đúng rồi, đem chiếc nhẫn của ngươi cho ta xem một chút, loại hàng cao cấp này, trước kia liền cơ hội sờ động vào cũng đều không có.”

Hoa Quảng Lộc nghe xong, càng là mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Không phải ta nói ngươi, nghèo đau xót như vậy, làm như thế nào đại ca a... Ai, ngươi đừng đoạt a!”

Hoa Quảng Lộc vừa đem chiếc nhẫn tháo xuống, trực tiếp bị Lâm Hải một tay đoạt tới.

Sau đó, ý niệm khẽ động, lập tức đã thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Bà mẹ nó, đi đâu rồi?”

Hoa Quảng Lộc trơ mắt nhìn xem nhẫn trữ vật, tại trong tay Lâm Hải tiêu thất vào hư không, con mắt thoáng cái trợn thật lớn, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

“Thu lại nữa à.” Lâm Hải nhún vai, vẻ mặt người vô tội nói.

“Thu, thu lại?” Mặt mũi Hoa Quảng Lộc tràn đầy mộng bức.

“Không phải, cái này, chiếc nhẫn đó là của ta a, ngươi như thế nào thu lại?”

“Ngươi vừa rồi thu phí bảo hộ, không phải đều ở bên trong sao?” Lâm Hải vô tội nói.

Phốc!

Hoa Quảng Lộc nghe được, thiếu chút nữa một đầu cắm xuống bên trên đất, mặt mũi tràn đầy khóc không ra nước mắt nhìn xem Lâm Hải.

“Ngươi không phải nói không muốn sao?”

“Thế nhưng mà, bọn họ đã theo kịp nữa à.” Lâm Hải yếu ớt chỉ chỉ đám người sau lưng kia.

“Hơn nữa, ngươi đều đã thu, ta vì sao lại không muốn à?”

“Ta, ta...” Hoa Quảng Lộc bẹp bẹp bờ môi, nhìn xem Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Náo loạn cả buổi, ta bận việc cả buổi, là thu không à?”

Lâm Hải quơ quơ con mắt, sau đó gật đầu mạnh một cái.

“Hình như là vậy!”

Phốc!

“Đại ca, không mang theo đùa như vậy a?” Hoa Quảng Lộc phát miệng một cái, thiếu chút nữa khóc.

Lâm Hải thì là vẻ mặt cảm kích, trùng trùng điệp điệp vỗ vỗ bả vai Hoa Quảng Lộc, lời nói thấm thía nói.

“Huynh đệ, khổ cực!”

Ta vất vả con em ngươi a!

Hoa Quảng Lộc quả thực đối với Lâm Hải bó tay rồi, cái này mẹ nó cũng quá lừa được.

“Được được được, phí bảo hộ ngươi lưu lại, những thứ khác ngươi trả lại cho ta a?” Hoa Quảng Lộc tức giận nói.

“Những thứ khác, cái gì đó?” Lâm Hải vẻ mặt mờ mịt.

“Này, ngươi đừng giả bộ hồ đồ a!” Hoa Quảng Lộc lập tức liền nóng nảy.

“Trong cái nhẫn của ta kia, thế nhưng mà tràn đầy thảo dược, đó là huynh đệ táng gia bại sản thu mua đến.”

“A, ngươi nói là những thảo dược kia a!” Lâm Hải bừng tỉnh đại ngộ.

“Đúng vậy!”

“Không thể cho ngươi!” Lâm Hải lắc đầu.

“Bà mẹ nó, vì cái gì!”

“Phí bảo hộ a!” Lâm Hải kinh ngạc nói.

“Phí bảo hộ thu đến, không phải đều cho ngươi rồi sao?”

“Phí bảo hộ của ngươi a!” Lâm Hải vẻ mặt thành thật, kinh ngạc nói.

“Phí bảo hộ của ta, của ta, ta...” Con mắt Hoa Quảng Lộc lập tức thẳng, sau đó mang theo thật sâu không thể tưởng tượng nổi, chỉ vào cái mũi của chính mình, khiếp sợ mà hỏi.

“Phí bảo hộ của ta, ngươi cũng thu?”

“Nhiều mới mẻ a!” Lâm Hải trừng tròng mắt, “Vì sao không thu?!”

“Không phải, ngươi, ngươi... Ai u ta đi!” Hoa Quảng Lộc vò đầu một hồi, triệt để bó tay rồi.

“Ta nói, có người làm đại ca như ngươi đấy sao, ngươi nha quả thực là cường đạo a!”

“Có sao?” Lâm Hải vẻ mặt ngưng trọng, sau đó nhẹ gật đầu, “Có!”

Phốc!

Hoa Quảng Lộc thiếu chút nữa một đầu cắm xuống bên trên đất, mẹ nó, cái này còn mang tự hỏi tự đáp, thực mẹ nó là cái hố to a!

“Cho dù đám đồ vật là giao phí bảo hộ, vậy chiếc nhẫn ngươi dù sao cũng phải trả ta a?” Hoa Quảng Lộc chảy nước mắt nói ra.

“Trả lại ngươi chiếc nhẫn?” Lâm Hải sững sờ, sau đó vội vàng cảnh giác lui về phía sau một bước, “Cái kia sao có thể a?”

“Ngươi đều nói, ta cái làm đại ca này, liền cái nhẫn trữ vật cũng đều không có, rất không có mặt mũi a?”

“Cho nên, chiếc nhẫn kia của ngươi sung công, liền coi như ngươi hiếu kính đại ca được rồi, quay đầu lại lúc liên hoan, cho ngươi thêm cái đùi gà, cám ơn a!”

Lâm Hải vỗ vỗ bả vai Hoa Quảng Lộc, lời nói thấm thía nói.

Phốc!

“Thao, ai con mẹ nó hiếm có đùi gà của ngươi a!”

Hoa Quảng Lộc phun ra một búng máu, ngửa mặt ngã quỵ, sống không thể yêu!

“Phốc!”

“Ha ha ha ha!”

Bọn người Thiệu Hoàn Kiệt, ở một bên rốt cuộc nhịn không nổi, nguyên một đám ôm bụng nở nụ cười.

Lâm Hải quá con mẹ nó tổn hại rồi, cứ như vậy nghiêm trang đem Hoa Quảng Lộc lừa được.

Nhìn cái bộ dạng muốn chết của Hoa Quảng Lộc kia, mọi người nhao nhao hướng phía Hoa Quảng Lộc, cùng kêu lên tống xuất một chữ.

“Nên!”

Lâm Hải cố nén cười, khẽ vươn tay lấy ra một cái Túi Trữ Vật trống trơn.

“Nột, đừng nói làm đại ca không chiếu cố ngươi, cùng ta hỗn, đãi ngộ còn thật là tốt!”

Nói xong, Lâm Hải sau đó đem cái Túi Trữ Vật, đưa cho Hoa Quảng Lộc.

“Cái Túi Trữ Vật này, về sau liền là của ngươi rồi.”

“Ngươi cũng không cần thụ sủng nhược kinh, ca ca từ trước đến nay bình dị gần gũi!”

Hoa Quảng Lộc tiếp nhận Túi Trữ Vật, nhìn thoáng qua, nước mắt vừa ngừng, lập tức lại chảy xuống rồi.

Cái này mẹ nó nói đúng là đãi ngộ tốt?

Còn không cần thụ sủng nhược kinh?

Thảo, hạ nhân của lão tử gia, dùng đều là thứ cao cấp hơn cả cái này, được không?

“Đại ca, phía trước giống như có năng lượng chấn động!”

Đúng lúc này, Thiệu Hoàn Kiệt bỗng nhiên chỉ vào một mảnh bãi cỏ cao cỡ nửa người phía trước, kinh hỉ nói.

“Qua xem!”

Lâm Hải tự nhiên đã sớm chú ý tới, lên xuống mấy cái, liền đã đến bên cạnh bãi cỏ.

Sau đó, liền gặp một cây Lang Nha Bổng, yên tĩnh nằm ở trong bụi cỏ.

“Ta đi, hai lần trước còn là phong ở bên trong tảng đá cùng đại thụ, lúc này đây, liền cả dấu đều lười ẩn dấu sao?”

Vẫy tay một cái, Lâm Hải đem Lang Nha Bổng lăng không nhiếpvào trong tay, tiếng nhắc nhở tin tức lập tức liền vang lên.

“Lại là Linh khí Thượng phẩm!”

Lâm Hải thất vọng một hồi, “Ai muốn!”

“Ta, ta muốn!” Hoa Quảng Lộc vội vàng nhấc tay, vẻ mặt nịnh nọt nhìn xem Lâm Hải.

Đáng tiếc, Lâm Hải không nhìn thẳng vào y, hướng phía Huyết Lang cùng Minh Lang ném đi.

“Hai ngươi thương lượng đi thôi!”

Huyết Lang cùng Minh Lang đại hỉ, cầm Lang Nha Bổng yêu thích không buông tay.

Cuối cùng, sau một phen thương lượng, Lang Nha Bổng quy cho Huyết Lang sở hữu.

“Bà mẹ nó, đi theo cái lão đại này hỗn, còn có thể có pháp bảo a!”

Lâm Hải hùng hồn, lập tức đem bọn người Lam Hào ở sau lưng, xem đến con mắt đều thẳng.

Nhất là chứng kiến Huyết Lang miệng đều không thể ngậm lại, nguyên một đám càng là trông mà thèm không được.

“Lão đại, trên đùi còn thiếu vật trang sức không?”

Kết quả là, một đám người lập tức liền dâng lên, các loại cầu bao dưỡng, thề về sau sẽ lăn lộn cùng Lâm Hải.

Lâm Hải thì là sắc mặt ngưng tụ, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang.

Oanh!

Không hề có dấu hiệu, cánh tay Lâm Hải mạnh mẽ vừa nhấc, lập tức một con Hỏa Phượng, phóng lên trời, hướng phía trước chạy như bay mà đi.

“n?”

“Có địch nhân!”

Mọi người kinh hãi, lúc này mới nhao nhao quay đầu, hướng phía phương hướng mà Lâm Hải công kích nhìn lại.

Vèo!

Cơ hồ ngay lập tức khi Hỏa Phượng bay ra, một đạo thân ảnh màu đen, từ bên trong bãi cỏ cách đó vài trăm mét, đột ngột từ mặt đất mọc lên, phi tốc thoát đi!

Đáng tiếc, tốc độ của người áo đen có mau nữa, nhưng ở đâu nhanh hơn được Hỏa Phượng?

Trong nháy mắt, liền bị Hỏa Phượng đuổi tới sau lưng, trực tiếp xuyên qua phía sau lưng của gã!

Phanh!

Thân thể người áo đen bỗng nhiên nổ tung, biến thành hư vô.

Leng keng! Ngay tại lúc đó, có một vật rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng giòn vang!

Chương 1934: Lâm Hải giết hai mươi chín người, lai lịch không rõ!

“Ồ, có cái gì rơi xuống!”

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, liền vọt tới.

Đã thấy trên mặt đất, để đó một cái hộp ngọc tinh xảo.

Lăng không một trảo, Lâm Hải đem hộp ngọc bắt được vào trong tay, nhẹ nhàng bắn ra, đem khóa bên trên hộp ngọc bắn ra.

“Đan phương!”

Lâm Hải hướng phía trong hộp ngọc nhìn lại, lông mày lập tức nhíu lại, đem đan phương lấy ra.

Ngưng Anh Đan!

Sau khi thấy tên của đan phương, đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lập tức mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Leng keng!

Ngay tại lúc đó, thanh âm tin tức nhắc nhở, vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Chúc mừng ngươi, đã nhận được một tấm đan phương Bát phẩm.

Ngưng Anh Đan: Đan dược Bát phẩm, người tu hành phía dưới

Nguyên Anh cảnh có thể phục dụng, có tỷ lệ nhất định giúp ngưng tụ Nguyên Anh, tiến giai vào Nguyên Anh kỳ, người tu hành đã ngoài Nguyên Anh cảnh phục dụng không có hiệu quả.

(phàm nhân phục dụng, xác xuất thành công mười phần trăm, người tu hành phía dưới Kim Đan kỳ phục dụng, thành công năm mươi phần trăm, người tu hành Kim Đan kỳ phục dụng, xác xuất thành công tám mươi phần trăm)

Nghe trong đầu truyền đến tiếng nhắc nhở này, Lâm Hải thoáng cái đã trợn tròn mắt.

“Ngưng Anh Đan, có thể trợ giúp người tu hành ngưng tụ Nguyên Anh, hơn nữa tỷ lệ thành công còn lớn như vậy?”

“Mẹ nó, đây là muốn nghịch thiên ư!”

Lâm Hải quả thực có chút không dám tin tưởng, cái này con mẹ nó tương đương với, sống sờ sờ tạo ra Nguyên Anh a!

Phải biết rằng, từ người phàm tu hành đến Nguyên Anh cảnh, không nói trước tỷ lệ bước vào giới Tu Hành cực kì nhỏ, trong ngàn vạn không có một!

Cho dù tính toán thành công tiến vào hàng ngũ người tu hành, nhưng có thể đạt tới Nguyên Anh cảnh, lại có thể có mấy người?

Chỉ sợ càng là trong vạn không có một, tuyệt đại đa số người tu hành, cuối cùng cả đời đều khó có khả năng đạt tới.

Mặc dù tại Địa Tiên giới linh khí nồng đậm, số lượng Nguyên Anh cảnh nhiều hơn rất nhiều, nhưng cùng cái số lượng khổng lồ phía dưới Nguyên Anh cảnh kia mà so sánh, thì vẫn là phượng mao lân giác!

Thế nhưng mà, đã có cái Ngưng Anh Đan này, từng phút đồng hồ có thể tạo ra một cái Nguyên Anh cảnh Nhân Tiên a!

Mặc dù là phàm nhân chưa bao giờ tiếp xúc qua tu hành, chỉ cần vận khí đầy đủ tốt, đều có thể lập tức Nghịch Thiên Cải Mệnh, trở thành đại năng Nguyên Anh mà rất nhiều người tu hành cả đời đều chưa hẳn có thể với tới!

“Chà mẹ nó, cái này mẹ nó!”

Lâm Hải càng nghĩ càng cảm thấy kích động, không thể tưởng được dưới đời này, rõ ràng còn có loại đan dược nghịch thiên này.

Cái khác không cần phải nói, chỉ cần luyện ra một đám loại Ngưng Anh Đan này, quả thưc có thể kéo một cái tông môn a!

“Đan phương nghịch thiên như vậy, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Lâm Hải nhíu mày, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng.

Nếu như cái đan phương này, rơi tại trong tay bất kỳ một cái nào môn phái ở bên ngoài, chỉ sợ đều sẽ cải biến vận mệnh của cái tông phái này, mở ra lịch sử huy hoàng quật khởi.

Bất quá, chờ sau khi Lâm Hải xem hết chỗ dược liệu cần thiết để luyện chế Ngưng Anh Đan, không khỏi mặt mũi tràn đầy cười khổ.

“Cái Ngưng Anh Đan này, hiệu quả là nghịch thiên, nhưng thành phẩm luyện chế, cũng con mẹ nó đủ nghịch thiên a!”

Chỉ thấy bên trên đan phương bày ra, luyện chế cái Ngưng Anh Đan này, chỉ là dược liệu cần thiết, đã có trọn vẹn ba trăm sáu mươi lăm loại!

Hơn nữa, trong đó dược liệu quý trọng đã ngoài ngàn năm, càng là trọn vẹn có hơn bảy bảy bốn mươi chín loại.

Không chỉ có như thế, quá trình luyện chế cái Ngưng Anh Đan này, cũng cực kỳ phức tạp cùng gian nan.

Mặc dù chỉ là đan dược Bát phẩm, nhưng trình độ luyện chế, thậm chí đã không thua đan dược Cửu phẩm.

“Ha ha!”

Lâm Hải cười khổ một hồi, không nói trước Luyện Đan Sư Bát phẩm Cửu phẩm khó tìm cỡ nào.

Cho dù đã tìm được, nhiều dược liệu như vậy, muốn thu thập đủ rồi, khả năng dường như rất nhỏ.

“Xem ra, cái đan phương này mặc dù có bị đại tông môn ở bên ngoài đạt được, chỉ sợ cũng phải xua đuổi như rác, cái này mẹ nó quả thực chính là cái gân gà a!”

Bất quá nha...

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, lập tức lộ ra vẻ mừng như điên.

“Lại gân gà thì như thế nào, đó là đối với người khác mà nói, đối với ca ca mà nói, chính là không giống với lúc trước!”

Luyện Đan Sư không cần phải nói rồi, Lâm Hải đã học được đan đạo chi thuật của Kim Hoa Đồng Tử, luyện chế cái đan dược Bát phẩm không nói chơi.

Về phần dược liệu nha, trong nhẫn trữ vật của Hoa Quảng Lộc kia, cũng tràn đầy đều là thứ dùng được a!

Cho dù không đủ, ở bên trong Luyện Yêu Hồ của chính mình, còn có nguyên cả tòa Diệt Tiên Sơn ni!

Luyện Đan Sư, dược liệu, đan phương, hết thảy có đủ, Lâm Hải cảm giác mình, cái này thật là nhặt được bảo rồi!

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem đan phương Ngưng Anh Đan, thu vào.

“Đợi sau khi rời khỏi đây, liền bắt tay vào làm luyện chế, Hải Nguyệt Tông ta cường đại, ở trong tầm tay!”

Nội tâm Lâm Hải, không khỏi kích động một hồi.

“Đại ca, cái thứ tốt gì à?”

Hoa Quảng Lộc lúc này, bu lại, vẻ mặt hiếu kỳ hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nhìn y một cái, sau đó nhún vai, đem hộp ngọc ném đi.

“Một cái hộp mà thôi, đưa cho ngươi rồi!”

Nói xong, Lâm Hải chắp tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi thẳng về phía trước.

Hoa Quảng Lộc nhìn hộp ngọc trong tay, rơi lệ mặt mũi tràn đầy.

“Chỉ một cái hộp ngọc? Ngươi lừa gạt quỷ ni!”

Thời điểm bọn người Lâm Hải, tại trong mảnh không gian này hành tẩu, tại cái chỗ thần bí nào đó, lại tụ đầy người áo đen.

Chỉ có điều, sắc mặt những người áo đen này, cực kỳ khó coi, trong mắt đều bị mang theo phẫn nộ thật sâu.

Nếu Lâm Hải tại đây, tất nhiên sẽ nhận ra, chính giữa đám người kia, có hơn phân nửa, đều là Người Thu Hoạch bị hắn giết chết.

“Đến cùng chuyện gì xảy ra, ai có thể nói cho ta biết, đến cùng chuyện gì xảy ra?!!!”

Một nam tử dùng vải đen che mặt trong đám người, nổi trận lôi đình, chỉ vào đám Người Thu Hoạch trước mặt này, phẫn nộ quát.

“Đại nhân, rau hẹ lần này, không hề tầm thường, có mấy cái, cường đại vượt xa tưởng tượng!”

Nam tử che mặt nghe được, trong mắt mạnh mẽ hiện lên một đạo hàn mang.

“Phế vật!”

“Một đám rau hẹ ti tiện mà thôi, các ngươi với tư cách Người Thu Hoạch, lại bị phản thu hoạch, đây quả thực là sỉ nhục!”

Nhóm Người Thu Hoạch mạnh mẽ gật đầu, mặt lộ vẻ thần sắc xấu hổ.

“Này!”

“Hô ~” Nam tử che mặt nặng nề nhổ ra một ngụm trọc khí, đem lửa giận trong nội tâm, tạm thời đè xuống.

“Nói, cường giả bên trong những rau hẹ này, đều là ai, đến từ nơi đâu?!”

“Có một cái tên là Thác Bạt Thanh Vân, đến từ Đại Hạ Quốc, chính là đệ nhất cao thủ phía dưới Địa Tiên của Đại Hạ Quốc, người này giết bảy Người Thu Hoạch của chúng ta!”

“Còn có một gọi Chung Thế Hùng, đến từ Cửu Du Quốc, làm người hung hãn, giết năm Người Thu Hoạch của chúng ta!”

“Có một cái tên là Lâm Ngọc, giết của ta mười lăm người!”

Người bịt mặt nghe được, lông mày lập tức nhíu lại, mạnh mẽ quay đầu, nhìn chằm chằm vào người nói chuyện.

“Mười lăm người? Một người giết mười lăm người!”

“Cái Lâm Ngọc này, là quốc gia nào, cái địa vị gì?!”

“Cái này... Thuộc hạ không biết!” Người Thu Hoạch nói chuyện, xấu hổ cúi đầu xuống.

“Cái gì?!” sắc mặt người bịt mặt lập tức đen lại, sau đó một cái tát, đem người nói chuyện đánh cái lảo đảo.

“Bị người giết, nhưng lại không biết lai lịch của người ta, ngu xuẩn!”

“Còn gì nữa không?!”

“Có.”

“Có một cái tên là Mạnh Thanh Ca, giết ba người của chúng ta, lai lịch không rõ.”

“Có một cái tên là Túy Tửu Tiên, giết năm người của chúng ta, lai lịch không rõ.”

“Có một cái tên là Tiết Cẩm, giết hai người của chúng ta, lai lịch không rõ.”

“Có một cái tên là Hô Thiên Khiếu, giết bảy người của chúng ta, lai lịch không rõ.”

Ba!

“Không rõ con em ngươi!”

Người bịt mặt tức đến thiếu chút nữa muốn bạo tẩu rồi, đem bọn Người Thu Hoạch không ai bì nổi trước mặt này, tát tai một chầu mãnh liệt!

“Đậu phộng, bị giết nhiều người như vậy, vậy mà nguyên một đám tất cả đều là lai lịch không rõ!”

“Tra, tra cho ta, nhìn xem những người này, đều là ở đâu ra!!!”

“Vâng!” Tất cả đám Người Thu Hoạch, tất cả đều câm như hến, sợ tới mức thở mạnh cũng không dám ra ngoài rồi.

Nam tử che mặt chắp tay sau lưng, tức giận đến trùng trùng điệp điệp thở hổn hển, trì hoãn hơn nửa ngày, mới mang theo một tia không kiên nhẫn, hướng bọn Người Thu Hoạch này hỏi.

“Còn gì nữa không?”

“Còn, còn có...”

“Vậy thì nói!” Nam tử che mặt vừa trừng mắt, rít gào nói.

Người Thu Hoạch nói chuyện, sợ tới mức co rụt lại cái cổ, sau đó nơm nớp lo sợ nói ra.

“Còn, còn có một gọi Lâm Hải, giết, giết...”

Người Thu Hoạch sợ hãi rụt rè, ánh mắt sợ hãi nhìn xem nam tử che mặt, lời nói đều nói không dám thốt ra rồi.

“Ngươi con mẹ nó ngược lại là nói a!”

Nam tử che mặt đưa tay cho gã một cái vả miệng.

“Cái gọi Lâm Hải kia, làm sao vậy, hắn đã giết của chúng ta bao nhiêu người?!”

Người Thu Hoạch phát miệng một cái, mặt mũi tràn đầy sợ hãi bối rối nói.

“Lâm Hải giết hai mươi chín người, lai lịch không rõ!”

Chương 1935: Điên cuồng đồ sát

“Ngươi nói cái gì?!”

Người Thu Hoạch này, vừa mới nói xong, nam tử che mặt trực tiếp đưa cổ áo của gã xách lên, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

“Ngươi mới vừa nói, Lâm Hải, giết của chúng ta bao nhiêu người?!”

“Hai... hai mươi chín người!” Người Thu Hoạch nói chuyện này, sợ tới mức chân đều mềm nhũn, mặt mũi tràn đầy sợ hãi nói ra.

“Không có khả năng!”

Nam tử che mặt gầm lên một tiếng, trực tiếp mang theo cổ của Người Thu Hoạch này, đưa gã lăng không xách lên.

“Không có người, có thể bằng sức của một người, diệt giết nhiều Người Thu Hoạch của chúng ta như vậy!”

“Ngươi con mẹ nó dám gạt ta!”

“Đại nhân, tiểu nhân không dám, bọn họ cũng có thể làm chứng a!” Người Thu Hoạch này, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, cuống quít đau khổ nói ra.

“n?”

Nam tử che mặt mãnh liệt quay đầu, nhìn về phía bọn Người Thu Hoạch đứng phía sau này.

“Các ngươi, đều có ai, là bị cái gọi là Lâm Hải này giết?”

“Đưa tay giơ lên cho ta!”

Bá!

Nhất thời, một đám người trên mặt sợ hãi, đã giơ tay cánh tay

lên.

“Cái này, điều này sao có thể!”

Nam tử che mặt lập tức co rụt đồng tử lại, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Ánh mắt của gã quét qua, cũng đã rõ ràng nhân số nhấc tay, không nhiều không ít, hai mươi bảy!

Cộng thêm một cái mang theo trong tay này, vừa lúc là hai mươi tám!

“Còn có một ni?!” Nam tử che mặt cố nén nổi giận, quát hỏi.

“Còn có một, là Số Bảy, đã lần nữa tiến vào.”

Phanh!

Đột nhiêm, nam tử che mặt một quyền oanh tại trên vách tường, dù là mật thất do chất liệu đặc thù cấu tạo, đều bị một quyền oanh vào của gã, làm run rẩy không thôi.

Ông!

Đúng lúc này, trong đám người khoanh chân ngồi ngay ngắn ở phía xa xa, có một đạo thân ảnh run lên bần bật, mang trên mặt vẻ sợ hãi, tỉnh lại.

“n?”

Sắc mặt nam tử che mặt đại biến, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, quát lớn một tiếng!

“Bị ai giết!”

Nam tử áo đen vừa mới tỉnh lại, đột nghe thấy bên tai tiếng quát lớn như lôi đình, lập tức sợ tới mức giật mình một cái.

Vội vàng đứng lên, tiến lên hướng phía nam tử che mặt gật đầu.

“Đại nhân, tiểu nhân hổ thẹn, bị một cái nam tử tóc trắng giết chết, không biết kỳ danh!”

“Là Lâm Hải!”

“Lâm Hải chính là tóc trắng!”

Một bên những người bị Lâm Hải giết chết kia, lập tức kinh hô một hồi.

“Cái gì?”

“Lại là Lâm Hải!”

Nam tử che mặt, tức đến thiếu chút nữa bạo tẩu tại chỗ, trong mắt lập loè một đạo hàn quang, sát khí nồng đậm lại để cho bọn Người Thu Hoạch này, lập tức toàn thân run lên, câm như hến.

“Không thể tưởng được, lần thu hoạch này, vậy mà gặp lực cản cường đại như vậy!”

“Mấy cái cường giả này, nhất là cái gọi là Lâm Hải này, đến cùng là ở đâu ra?!”

nNhóm Người Thu Hoạch ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều là kinh hoảng cúi đầu xuống, yên lặng không nói.

Quỷ mới biết được, mấy cái người tu hành có thể cùng bọn họ chống lại, thậm chí so với bọn họ còn mạnh hơn này, đều là từ đâu xuất hiện.

“Nhất định phải cải biến sách lược rồi!”

Nam tử che mặt nắm chặt hai đấm, trùng trùng điệp điệp hô xả giận, ngưng trọng nói.

“Thỉnh đại nhân phân phó!”

Nhóm Người Thu Hoạch, đều là gật đầu, cùng kêu lên cung kính nói ra.

“Các ngươi lập tức đi vào, không cần một mình hành động, mặt khác triệu tập những người vẫn còn bên trong, mặc kệ đang làm cái gì, toàn bộ tập kết tại địa điểm chỉ định, thống nhất nghe Số Bốn chỉ huy!”

“Sau đó, tập trung binh lực, toàn lực vây quét mấy cái cường giả này, nhất là cái kia Lâm Hải, tuyệt không thể để cho hắn còn sống rời đi!”

“Vâng!” Nhóm Người Thu Hoạch lập tức cùng kêu lên đáp ứng, theo sau xoay người rời đi.

“Chờ một chút!”

Nam tử che mặt vung tay lên, lại đem người ngăn lại, sau đó thở ra một ngụm trọc khí thật dài.

“Lần này, chúng ta gặt hái được bao nhiêu bảo vật?”

Số Bốn tiến lên một bước, hướng phía nam tử che mặt một gật đầu.

“Hồi đại nhân, tổng cộng đạt được ba kiện Linh khí Thượng phẩm, năm kiện Linh khí Trung phẩm, mười một kiện Linh khí Hạ phẩm, ba tấm đan phương, đều là Thất phẩm, mười lăm gốc gốc dược liệu trân quý, hai bộ công pháp Thiên giai!”

“Mặt khác, còn có thu hoạch từ rau hẹ, thu hoạch bảy mươi mốt cái Túi Trữ Vật, đều là vật tầm thường.”

Nam tử che mặt nghe được, lập tức chau mày, bất mãn mà hỏi.

“Vậy mà một kiện Tiên khí cũng không có?”

Người Thu Hoạch Số Bốn lắc đầu.

“Tạm thời không có!”

“Hô ~” nam tử che mặt nặng nề thở ra một hơi, có chút bất đắc dĩ nhẹ gật đầu.

“Tiên khí rất thưa thớt, cũng không trách nhóm các ngươi được, nhưng nếu như đến cuối cùng, các ngươi còn là một kiện Tiên khí cũng không chiếm được, hậu quả ngươi nên biết!”

“Thuộc hạ biết rõ!” Người Thu Hoạch Số Bốn vội vàng cúi đầu xuống, mồ hôi lạnh trên trán bá cái liền chảy xuống.

“Đi thôi, không cần để cho ta thất vọng!”

Nam tử che mặt lúc này mới vẻ mặt không kiên nhẫn phất phất tay.

Bọn Người Thu Hoạch này, lập tức như được đại xá, sau khi thi lễ, đồng loạt đi tới trên đất trống cách đó không xa, sau đó phi thường có trật tự mà khoanh chân ngồi xuống.

Ông ông ông ông!

Nhất thời, vô số đạo hào quang từ trên phiến đất trống kia lập loè mà ra.

Trên đỉnh đầu bọn Người Thu Hoạch này, đột nhiên xuất hiện vô số phù văn rậm rạp phức tạp, tản mát ra một cỗ quỷ dị lực lượng, tiến nhập vào trong cơ thể đám Người Thu Hoạch!

Sưu sưu sưu sưu!

Sau một khắc, thân ảnh của đám Người Thu Hoạch này, tuy vẫn còn nguyên tại chỗ không động.

Nhưng thần thức của một đám bọn họ, lại một lần nữa về tới trong vầng sáng bảy màu chỗ Lâm Hải.

Thân hình vừa rơi xuống đất, đám người kia lập tức hướng phương vị đã ước định tốt lúc trước, bước nhanh đi về phía trước!

Không chỉ trong chốc lát, liền tất cả đều đã tụ tập lại với nhau.

“Các vị, chúng ta tổng cộng chỉ có ba lượt tánh mạng, trước đó đã chết qua một lần rồi, lần này nhất định phải cẩn thận một chút!” Người Thu Hoạch Số Bốn, đứng tại phía trước mọi người, nghiêm túc phân phó nói.

“Vâng!” Nhóm Người Thu Hoạch ngay ngắn hướng đáp ứng, sắc mặt nghiêm túc.

“Bây giờ, trước đi tìm người của chúng ta, thu nạp đội ngũ, đánh trúng ưu thế binh lực, xuất phát!”

Nói xong, Người Thu Hoạch Số Bốn vung tay lên, mang theo mười mấy cái Người Thu Hoạch này, hạo hạo đãng đãng hướng phía một cái phương hướng mà đi.

“Chà mẹ nó, một đám Người Thu Hoạch, chạy a!”

Đi không bao xa, trước mặt vừa vặn gặp được mấy cái người tu hành.

Mấy cái người tu hành này, gặp một mảnh Người Thu Hoạch đông nghịt đập vào mặt, sợ tới mức thiếu chút nữa tiểu trong quần, ngao một tiếng quay đầu bỏ chạy!

“Giết!”

Người Thu Hoạch Số Bốn ra lệnh một tiếng, bọn Người Thu Hoạch này, lập tức tru lên xông tới.

“Nhóm Rrau hẹ, đem mệnh lưu lại đi!”

“Thu hoạch, thu hoạch a, ha ha ha!”

Nhóm Người Thu Hoạch, vốn là so với mấy cái người tu hành không may này, thực lực cường đại hơn rất nhiều.

Hôm nay một loạt cùng lên, mấy cái người tu hành này nào có một tia năng lực phản kháng, lập tức bị chôn vùi tại giữa đám người.

“Ngao ngao ngao ngao!!!”

Sau khi giết người, nhóm Người Thu Hoạch tình cảm quần chúng xúc động, điên cuồng tru lên hò hét.

Phảng phất như sợ hãi đối với nam tử che mặt cùng căm hận đối với đám cao thủ Lâm Hải trước đó, lập tức chạy tới lên chín từng mây.

Trên đường đi, bọn Người Thu Hoạch này, giống như đàn sói trên thảo nguyên, tại cả phiến không gian điên cuồng tìm kiếm tất cả, tùy ý đồ sát.

Không biết có bao nhiêu người tu hành, đã bị chết thảm ở tại trong tay đại quân Người Thu Hoạch.

Trong đó, còn kể cả gần hai mươi cao thủ Tiềm Long Bảng , thậm chí liền cả vị cường giả thứ tám Tiềm Long Bảng, cũng chịu khổ độc thủ!

Cùng lúc đó, những nhóm Người Thu Hoạch phân tán kia, cũng ở giữa đường không ngừng bị đại quân thu nạp.

Trong lúc nhất thời, đội ngũ Người Thu Hoạch, càng ngày càng khổng lồ, bất tri bất giác, dĩ nhiên ,đã có hơn trăm người.

Mà một phương người tu hành, từ lâu đã ngửi được khí tức nguy hiểm.

Trong lúc bất tri bất giác, tạo thành nhiều cái đoàn thể, phần lớn là dùng quốc gia làm đơn vị, ôm đoàn sưởi ấm.

Đương nhiên, cũng có một ít kẻ cường đại như Lâm Ngọc, Hô Thiên Khiếu, Thác Bạt Lưu Vân, Chung Thế Hùng, như cũ bảo trì độc lai độc vãng, ở bên trong mảnh không gian này, tìm kiếm lấy bảo vật.

Lâm Hải đi đoạn đường này, thu hoạch ngược lại cũng không nhỏ.

Chẳng những lại phát hiện ra một kiện Ngân Câu đẳng cấp Linh khí Thượng phẩm, ban cho Minh Lang.

Càng là phát hiện mấy miếng đan dược Thất phẩm cùng một ít thảo dược trân quý.

Đương nhiên, trân quý nhất còn là một kiện bảo giáp Linh khí Thượng phẩm, có thể chống cự một kích của Hóa Thần Địa Tiên!

Lâm Hải không dùng được, trực tiếp vung cho Thiệu Hoàn Kiệt, đem Thiệu Hoàn Kiệt mộng đẹp, thiếu chút nữa quỳ xuống đất kêu Lâm Hải là ba ba.

Đương nhiên, Hoa Quảng Lộc cùng một đoàn người Lam Hào, cũng chỉ có phần ở một bên giương mắt nhìn hâm mộ rồi.

“Lão đại, thật sự, ngươi đời này đều là lão Đại của ta, Thiệu Hoàn Kiệt ta ai cũng không phục, chỉ phục ngươi...”

Thiệu Hoàn Kiệt đang theo bên người Lâm Hải vuốt mông ngựa, nhưng lời nói đột nhiên ngừng, sau đó mang theo một tia kinh ngạc, hướng phía trước nhìn lại. Sau đó, con mắt Thiệu Hoàn Kiệt đột nhiên biến lớn, lộ ra thần sắc vô cùng kinh khủng!

Chương 1936: Ai cũng đừng nghĩ sống mà rời đi!

“Lão đại, mau mau mau nhìn a!!!”

Thiệu Hoàn Kiệt chỉ vào phía trước, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, nói chuyện đều cà lăm rồi.

Lâm Hải giờ phút này cũng hướng phía trước nhìn lại, sau đó lông mày lập tức liền nhíu lại.

Chỉ là phía trước, một mảnh đông nghịt, chừng trên trăm cái Người Thu Hoạch, hùng hổ, đang hướng phía bên này đập vào mặt!

“Má của ta ơi, đụng quỷ á!”

Hoa Quảng Lộc ở một bên, thét lên một tiếng, sợ tới mức trực tiếp nhảy ra sau lưng Lâm Hải.

Bọn người Lam Hào, càng là sắc mặt tái nhợt, lạnh run, chân nhuyễn đến đều nhanh nằm sấp trên mặt đất.

Hơn một trăm cái Người Thu Hoạch a, cho dù một người ra một chiêu, cũng đều đủ để đưa bọn họ triệt để oanh thành cặn bã.

Mặc dù bọn họ đối với thực lực của Lâm Hải vô cùng tín nhiệm, nhưng giờ phút này cũng không khỏi sinh ra lòng tuyệt vọng.

“Đại ca, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ a?!”

Mọi người lập tức liền lộn xộn rồi, nguyên một đám mang theo sợ hãi thật sâu, hướng phía Lâm Hải hô.

“Còn có thể làm sao, chạy!”

Lâm Hải hướng phía mọi người rống to một tiếng.

Vèo!

Lâm Hải vừa mới nói xong, tất cả mọi người hận không thể sinh nhiều ra hai cái đùi, oa oa gọi bậy, quay đầu chạy như điên.

“Đại ca, chạy mau a!”

Thiệu Hoàn Kiệt vừa chạy hai bước, phát hiện Lâm Hải vẫn đứng nguyên tại chỗ, cũng không có động.

Không khỏi dừng lại, lo lắng hô.

“Các ngươi đi, không cần phải xen vào ta!” Lâm Hải cũng không quay đầu lại, la lớn.

“Cái gì?!”

Toàn thân Thiệu Hoàn Kiệt run lên, phảng phất như sấm đánh trúng, trong lòng lập tức nhiệt huyết sôi trào.

“Đại ca, vì yểm hộ chúng ta, ngươi lại muốn lưu lại, hi sinh chính mình?”

“Không được, Thiệu Hoàn Kiệt ta không phải là người không có nghĩa khí, ta muốn lưu lại, chết cũng phải cùng chết với đại ca!”

Nói xong, Thiệu Hoàn Kiệt quay người lại, lại chạy trở lại, đứng tại bên người Lâm Hải, thần sắc kiên quyết, thấy chết không sờn!

Phốc!

Lâm Hải nghe được, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

“Con em ngươi a, ai muốn cùng chết với ngươi!”

“Chạy nhanh đi, đừng lưu lại thêm vướng víu cho ta!”

Lâm Hải khẽ vươn tay, đem Thiệu Hoàn Kiệt cầm lên liền vứt ra ngoài.

“Ta có Yêu thú phi hành, đừng lo lắng cho ta, chạy mau!”

Thiệu Hoàn Kiệt khẽ giật mình, sau đó trong lòng đại hỉ, đem cái mảnh vụn này quên đi.

Chỉ cần Lâm Hải cưỡi Yêu thú, vừa bay lên trời không, căn bản không có người không làm gì được hắn a.

“Đại ca, vậy ngươi coi chừng!”

Thiệu Hoàn Kiệt hô một tiếng, sau đó quay đầu, vung chân chạy như điên.

Thấy đám người đều chạy, Lâm Hải mới mang theo một tia ngưng trọng, hướng phía một đám Người Thu Hoạch đã đến gần nhìn lại.

“Mau nhìn, người phía trước kia đầu đầy tóc trắng, có phải là Lâm Hải hay không?!”

“Đúng vậy, chính là hắn, hắn chính là Lâm Hải đã giết ba mươi người của chúng ta!”

“Xông lên, giết hắn!”

Tuy thực lực của Lâm Hải, lại để cho những Người Thu Hoạch này, phi thường kiêng kị.

Nhưng là không chịu nổi nhiều người gan mập a, hôm nay hơn một trăm cái Người Thu Hoạch tụ tập cùng một chỗ.

Bọn chúng đã sớm quên cái gì gọi là sợ hãi, mặc dù Lâm Hải cường thịnh hơn thì như thế nào?

Cho dù đối mặt chính là Đại Thừa tôn sư, bọn chúng đều có dũng khí, một loạt mà lên nghiền áp đi qua!

Sắc mặt Lâm Hải bình tĩnh, nhìn bọn Người Thu Hoạch này phi tốc mà đến, trong chớp mắt đã đến phụ cận.

Không khỏi, nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng cười lạnh.

Ông!

Cánh tay duỗi ra, Truy Nhật Cung xuất hiện trong tay.

Lông mày Lâm Hải đột nhiên nhảy lên, trong mắt thoáng hiện một vòng hàn quang.

Sau một khắc, mũi tên màu vàng kim dĩ nhiên đã xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Lâm Hải giương cung cài tên, hướng phía đám người bay nhào mà đến, ba mũi tên kích xạ mà ra!

Toát!

Vầng sáng màu vàng kim vạch phá phía chân trời, rầm rầm rầm, lập tức ba cái Người Thu Hoạch, thân thể nổ tung, biến thành hư vô.

Nhưng mà, trong tay Lâm Hải không ngừng, đồng thời tại lúc giết ba cái Người Thu Hoạch, lại là ba mũi tên, chạy như bay mà đi!

Rầm rầm rầm!

Chỗ mũi tên bay qua, lại là ba cái Người Thu Hoạch, chết oan chết uổng!

“Đậu phộng, mọi người coi chừng!”

Người Thu Hoạch Số Bốn thấy thế, mí mắt kinh hoàng một hồi, cấp tốc hô.

Lúc trước gã bị Lâm Ngọc giết qua một lần, cũng không có gặp qua Lâm Hải.

Không thể tưởng được Lâm Hải quá đáng sợ, bọn chúng căn bản chưa tới trước mặt, dĩ nhiên đã tổn thất sáu người!

Rầm rầm rầm!

Người Thu Hoạch Số Bốn vừa dứt lời, lại là ba cái Người Thu Hoạch, thân thể bị bắn thủng, nổ tung tiêu tán.

“Thao, coi chừng, đều coi chừng!”

Sắc mặt Người Thu Hoạch Số Bốn lập tức liền thay đổi, rốt cuộc biết vì cái gì Lâm Hải liền giết được ba mươi người của bọn chúng rồi.

Cái này mẹ nó mũi tên không trật phát nào, một lần ba cái, bọn chúng có nhiều người hơn nữa cũng chịu không được a!

Toát!

Người Thu Hoạch Số Bốn vừa dứt lời, đột nhiên một đạo tiếng xé gió vang lên, sau đó chỉ thấy một đạo lưu quang màu vàng kim, tại trong mắt gã, không ngừng phóng đại!

“Chà mẹ nó!”

Người Thu Hoạch Số Bốn quá sợ hãi, không thể tưởng được chính mình mới hô hai câu nói, vậy mà đưa tới Lâm Hải chú ý.

Lúc này đây, mũi tên của Lâm Hải, rõ ràng hướng phía gã mà bắn đến rồi!

“Cút ngay!”

Người Thu Hoạch Số Bốn hét lớn một tiếng, giơ cánh tay lên, chuẩn bị dùng đạo pháp đem mũi tên đánh rơi.

Nhưng mà, tốc độ của mũi tên, thật sự là quá là nhanh.

Cánh tay của gã vừa mới nâng lên, đạo pháp chưa kịp phát ra, lưu quang màu vàng kim dĩ nhiên đã xuyên qua bộ ngực của gã.

Phanh!

Sau đó, thân thể của Người Thu Hoạch Số Bốn, ầm ầm nổ.

“Chà mẹ nó, Số Bốn chết rồi!”

“Đậu phộng, cái Lâm Hải này là ma quỷ!”

“Chạy, chạy mau a!”

Người Thu Hoạch Số Bốn, là người phụ trách do nam tử che mặt chỉ định.

Kết quả vừa mới đi lên, còn không có vọt tới trước mặt Lâm Hải đâu rồi, đã bị Lâm Hải dùng một mũi tên miểu sát, bọn Người Thu Hoạch này lập tức Quần Long Vô Thủ rồi.

Hơn nữa, Lâm Hải giết những Người Thu Hoạch bọn chúng này, nhẹ nhàng như là cắt rau cải trắng, lại để cho nội tâm của bọn chúng, cũng bay lên hoảng sợ thật sâu.

Giờ phút này, bọn chúng ở đâu còn có ý chí chiến đấu, quay người lại, nhao nhao chật vật mà trốn.

Toát toát toát toát!

Mũi tên trong tay Lâm Hải không ngừng, thần sắc lạnh như băng, không ngừng bắn chết nhóm Người Thu Hoạch đang chạy trốn chết.

Trong chớp mắt công phu, lại là ba mươi bốn mươi cái Người Thu Hoạch, bị mũi tên của Lâm Hải mang đi.

Chỉ có điều, lúc này đây phần đông nhân số Người Thu Hoạch đã tán ra.

Chỉ trong chốc lát như vậy, đã chạy đi ra ngoài rất xa.

Lâm Hải nếu còn muốn dùng Trục Nhật Cung bắn chết, hiệu suất có chút thấp, căn bản không cách nào toàn diệt.

Thấy tình huống như vậy, Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

“Ai cũng đừng nghĩ sống mà rời đi!”

Ông!

Sau một khắc, thân hình Tiểu Hồng xuất hiện tại bên cạnh Lâm Hải.

Lâm Hải nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng, Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, phóng lên trời.

Trong chớp mắt, Lâm Hải liền đến đỉnh đầu đám Người Thu Hoạch đang chạy trốn chết này, từ trên cao nhìn xuống, sát ý sôi trào!

“Lâm Hải đuổi theo tới!”

“Hắn có Yêu thú phi hành, tách ra trốn!”

Sắc mặt nhóm Người Thu Hoạch đại kinh, một tiếng la lên, bắt đầu tứ tán phân trốn.

Lâm Hải cường thịnh hơn nữa, cũng không có khả năng biết Phân Thân thuật, bọn chúng chắc chắn sẽ có người chạy ra tìm đường sống.

Nhưng mà, Lâm Hải thấy thế, thì lại khinh thường cười.

“Ta nói, các ngươi ai cũng đừng nghĩ sống mà rời đi!”

Ý niệm khẽ động, Trục Nhật Cung đã bị Lâm Hải đã thu vào Luyện Yêu Hồ.

Cùng lúc đó, hai tay Lâm Hải duỗi ra, hai luồng vầng sáng một đỏ một trắng, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Ngưng!

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, đột nhiên đem hai luồng vầng sáng, hỗn hợp lại với nhau.

Ông!

Nhất thời, hai luồng vầng sáng đỏ trắng giao hòa vào lẫn nhau, hai cỗ năng lượng khủng bố cực lạnh và cực nóng, tại trong tay Lâm Hải cuồng bạo nhảy lên, phảng phất tùy thời đều muốn nổ!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía đám Người Thu Hoạch tứ tán chạy trốn, lạnh lùng nhìn thoáng qua.

Sau đó, đạm mạc mở miệng, một tiếng quát nhẹ.

“Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên!”

Oanh!

Sau một khắc, Lâm Hải trực tiếp đem vầng sáng đỏ trắng trong tay, vứt ra ngoài.

Tạch...!

Đột nhiên, cái đoàn vầng sáng đỏ trắng này, tại giữa không trung, bỗng nhiên nổ tung. Sau đó, vô số viên bi đỏ trắng, lập tức che kín bầu trời, giống như là mưa mật, hướng phía dưới bay thấp mà đi!

Chương 1937: Đều là chuyện nhỏ, không đáng giá nhắc tới!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Nhóm Người Thu Hoạch đang điên cuồng trốn chết, đột nhiên cảm thấy trên bầu trời, có một cỗ uy áp kinh khủng truyền đến.

Giống như một cái chụp cực lớn, đưa bọn chúng gắn vào trong đó, áp bách đến mức đều muốn thở không được rồi.

Không khỏi, nhao nhao mang theo ánh mắt khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn lại.

Nhưng phía dưới vừa nhìn này, tất cả mọi người sợ ngây người!

“Đó là cái gì?!”

Chỉ thấy bên trên bầu trời, vô số viên bi đỏ trắng, rậm rạp giống như mưa rơi, hướng phía bọn chúng điên cuồng rơi xuống.

Sau đó, những viên bi này tại trong con mắt của bọn chúng, lập tức biến lớn.

Hồng biến thành hỏa diễm, ngọn lửa tư tư rung động, đốt cháy không gian, khí lãng cực nóng cơ hồ đưa bọn chúng thiêu đốt.

Bạch, thì biến thành sương tuyết, mang theo kỳ hàn thấu xương, phảng phất như đem một phương thiên địa này đều đóng băng, khiến cho huyết dịch đều đông lạnh không hề trôi chảy!

“Cực lạnh cùng cực nóng, Nguyên tố bài xích lẫn nhau, cái này, điều này sao có thể!”

Nhóm Người Thu Hoạch, trong mắt từng cái mang theo ánh mắt khó có thể tin, nội tâm tràn đầy kinh hãi!

Nhưng mà, đã không có thời gian cho bọn chúng đi chấn kinh rồi.

Giờ phút này, Băng Hỏa cùng hạ, phảng phất như tận thế tiến đến, gào thét lên lập tức hướng đỉnh đầu của bọn chúng, bao phủ mà đi.

“A!!!”

Nhóm Người Thu Hoạch, từng cái lộ vẻ mặt sợ hãi, tâm kinh đảm hàn, điên cuồng kêu to, huy động cánh tay tiến hành chống cự.

Oanh oanh oanh oanh!

Trong lúc nhất thời, băng sương cùng hỏa diễm, bị đánh trúng văng bay tán loạn khắp nơi, phiêu tán đầy trời

Cực lạnh cùng cực nóng, không ngừng chui vào trong cơ thể những Người Thu Hoạch này, khiến cho thân thể của bọn chúng, cơ hồ như muốn nổ ra, khó chịu nói không nên lời.

Rầm rầm rầm phanh!

Cơ hồ là một trong nháy mắt, liền có Người Thu Hoạch ngăn cản không nổi, bị uy lực của Băng Hỏa, biến thành hư vô.

Mặc dù tu vi cao cường một ít, cũng không chịu nổi cái đầy trời Hỏa Vũ Băng Sương này.

Chỉ trong chốc lát, Băng Sương Hỏa Vũ bao phủ xuống, tất cả Người Thu Hoạch, toàn bộ chết, biến mất không thấy gì nữa!

Lâm Hải giờ phút này, chắp hai tay sau lưng, đứng ngạo nghễ tại trên sống lưng Tiểu Hồng.

Ánh mắt đạm mạc, nhìn tràng diện Băng Hỏa rung động phía dưới, vô hỉ vô bi, thần sắc lạnh nhạt.

“Đáng tiếc, giữa băng cùng hỏa của bản thân, đã có chênh lệch lớn hơn.”

“Uy lực của Hỏa Nguyên tố, rõ ràng muốn mạnh hơn Băng Nguyên tố quá nhiều, thậm chí có chút ít khó có thể dung hợp.”

“Xem ra, hết khoảng thời gian bề bộn này, thật sự phải đi Bồng Lai Tiên Đảo một chuyến, đem cái Băng Nguyên tố đẳng cấp cao kia, thu phục được!”

“Đi xuống đi!” Hướng phía Tiểu Hồng phân phó một tiếng, Tiểu Hồng lao xuống một cái, đem Lâm Hải đưa đến mặt đất.

Lâm Hải vừa đem Tiểu Hồng thu hồi vào Luyện Yêu Hồ, bọn người Thiệu Hoàn Kiệt, liền dẫn theo vẻ mặt khó có thể tin, chạy tới.

“Đại, đại ca, thu, Người Thu Hoạch, toàn bộ chết rồi!”

Giờ phút này, bọn người Thiệu Hoàn Kiệt, từng cái vẻ mặt kinh hãi, tất cả đều choáng váng.

Ai cũng thật không ngờ, hơn một trăm cái Người Thu Hoạch, vừa rồi hùng hổ mà đến, thời gian trong nháy mắt như vậy, rõ ràng bị diệt cả đoàn rồi!

Cái này mẹ nó, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn hắn căn bản là không thể tin được.

“Đúng vậy, toàn bộ chết rồi!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, nói ra.

“Đại ca, ngươi, ngươi diệt cả đoàn Người Thu Hoạch!”

“Đúng vậy a, có vấn đề sao?” Lâm Hải vẻ mặt kỳ quái.

“Chà mẹ nó, đại ca, ngươi, ngươi nha còn là người sao?” Hoa Quảng Lộc ở một bên, đột nhiên mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng mà hỏi.

Lâm Hải trực tiếp cho y cái khinh khỉnh, “Nói nhảm, không phải người còn có thể là yêu a!”

“Chà mẹ nó, ta cảm thấy ngươi nha, so với yêu còn biến thái hơn!”

“Mẹ nó, hơn một trăm cái Người Thu Hoạch a, huynh đệ oai hùng Thần Võ như vậy, một mình đấu mà nói, cũng bất quá chỉ có thể đối phó một cái!”

“Thế nhưng mà ngươi, ngươi ngươi ngươi, rõ ràng đem người ta bị diệt cả đoàn rồi!”

Hoa Quảng Lộc càng nói, càng cảm thấy thật sâu không thể tưởng tượng nổi.

“Nói, ngươi nha có phải khai treo rồi hay không?!”

Lâm Hải một hồi im lặng, khai con em ngươi treo a, cũng không nhìn một chút ca ca hiện tại, có bao nhiêu năm đạo hạnh!

Một cái đại pháp thuật quần công xuống dưới, diệt những Người Thu Hoạch này, còn không phải là cái mưa bụi?

Bọn người Cô Lang cùng Lam Hào, giờ phút này đứng được rất xa, ánh mắt nhìn xem Lâm Hải, càng thêm kính sợ rồi.

Bằng sức một mình, đã diệt cả đại quân Người Thu Hoạch lại để cho người nghe tin đã sợ mất mật, cái này mẹ nó còn là người có thể làm được sao?

Giờ phút này, địa vị của Lâm Hải trong suy nghĩ của bọn hắn, lập tức thăng lên đến địa vị Thần linh.

“Thao, đi theo Lâm Hải lão đại, là lựa chọn chính xác nhất mà ta đời này làm ra!”

Không khỏi, của trong nội tâm tất cả mọi người, đều bay lên cách nghĩ đồng dạng.

Mới đầu, bọn hắn đi theo Lâm Hải, có lẽ chỉ là vì bảo vệ tánh mạng, trong nội tâm còn một mực chờ đợi lo lắng.

Hiện tại, bọn hắn cuối cùng đem tâm đặt ở trong bụng, triệt để an tâm rồi.

Đi theo một cái cường giả phất tay đã khiến đại quân Người Thu Hoạch bị diệt cả đoàn, bọn hắn còn có cái gì phải sợ hay sao?

“Đại ca, mau nhìn, lại tới thật nhiều người nữa!”

Cái lúc này, Thiệu Hoàn Kiệt bỗng nhiên cả kinh, đã thấy bốn phương tám hướng, đều có rất nhiều người, hướng phía bên này chen chúc mà đến.

“Mẹ nó, lại tới nữa!”

Bọn người Cô Lang cùng Lam Hào, lập tức lại khẩn trương lên.

“Không đúng, đó là người của Đại Hạ Quốc chúng ta!”

“Người của Cửu Du Quốc chúng ta cũng tới!”

“Bên kia, đám người kia toàn bộ là Mộc Diệp Quốc của chúng ta!”

…

Rất nhanh, đám người sau lưng Lam Hào kia, chỉ vào đội ngũ phi tốc mà đến, kích động hô lên.

“A, làm ta sợ nhảy dựng, còn tưởng rằng lại là Người Thu Hoạch ni!” Hoa Quảng Lộc lúc này mới thở phào một cái.

Lâm Hải thì là co rụt lông mày lại, những đội ngũ này, nhân số của mỗi một chi đội ngũ, số lượng cũng đều không ít.

Xem ra, bọn họ khẳng định cũng đã biết có Người Thu Hoạch qua lại, bắt đầu ôm đoàn rồi.

“Ta là Thác Bạt Thanh Vân của Đại Hạ Quốc, vừa rồi tại đây, xảy ra chuyện gì?”

Đám người chạy tới trước hết nhất, có hơn bốn mươi năm mươi người, cầm đầu là một cái nam tử trẻ tuổi áo trắng lỗi lạc, hướng phía bọn người Lâm Hải, trầm giọng hỏi.

Thác Bạt Thanh Vân vừa hỏi xong, lại là vài chi đội ngũ, đi tới gần.

Nhiều nhất có hơn trăm người, ít nhất cũng có hai mươi ba mươi người, tất cả đều mang theo khiếp sợ thật sâu, nhìn xem Băng Hỏa đang dần dần tiêu tán!

“Không có gì, gặp một ít Người Thu Hoạch, đã bị đại ca ta, tất cả đều diệt!”

Thiệu Hoàn Kiệt nhìn mọi người xung quanh một phen, vẻ mặt tự hào nói.

“A?”

Mọi người đều là cả kinh, nói như vậy, Băng Hỏa cùng hạ kỳ dị trước mặt, là đại ca trong miệng bọn hắn này làm ra đến hay sao?

“Đại ca ngươi là ai, các ngươi giết bao nhiêu Người Thu Hoạch?”

Thác Bạt Thanh Vân nhíu mày, nhàn nhạt mà hỏi.

“Đại ca ta, chính là vị này!” Thiệu Hoàn Kiệt hướng phía Lâm Hải, cung kính nhất chỉ.

Sau đó khóe miệng hơi phiết, mang theo tự hào thật sâu, kiêu ngạo nói.

“Về phần đại ca ta giết bao nhiêu Người Thu Hoạch, nhân số không nhiều, cũng chỉ hơn một trăm cái a, bị đại ca ta phất tay, cả đoàn bị diệt.”

“Đương nhiên, đây đều là việc nhỏ, không đáng giá nhắc tới!”

Phốc!

Bao nhiêu? Hơn một trăm cái Người Thu Hoạch, còn là cả đoàn bị diệt?

Bị một người? Còn mẹ nó không đáng giá nhắc tới?

Nghe xong lời nói của Thiệu Hoàn Kiệt, tất cả mọi người chấn kinh rồi.

Bất quá rất nhanh, trong mắt mọi người, nhao nhao lộ ra thần sắc xem thường thật sâu

Thực mẹ nó có thể khoác lác bức a!

Một người diệt cả đoàn hơn một trăm cái Người Thu Hoạch, ngươi con mẹ nó hỗn giở trò đâu?

Đại ca ngươi là siêu nhân a, còn là Siêu Nhân Điện Quang, nói chuyện cũng quá không đáng tin cậy rồi!

Lâm Hải thì là có chút ngạc nhiên nhìn xem Thiệu Hoàn Kiệt, không khỏi âm thầm gật đầu.

“Đi, nhìn không ra, Tiểu Thiệu thật sự rất có bản lĩnh, cũng học được trang bức rồi!”

Thác Bạt Thanh Vân sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy im lặng lắc đầu.

“Vị huynh đệ kia, đến từ quốc gia nào, còn rất có thể biết nói giỡn.”

“Khai cái rắm vui đùa a, rõ ràng là đang khoác lác bức!” Một cái người thủ lĩnh của nhóm khác, mặt mũi tràn đầy khinh thường hừ lạnh nói,

Thiệu Hoàn Kiệt thấy bọn họ không tin, lập tức vẻ mặt không phục, vừa muốn lý luận, đã thấy một đạo bóng người nhanh giống như là tia chớp, từ đằng xa cấp tốc mà đến.

Bá!

Trong chớp mắt công phu, liền đã rơi vào trước mặt mọi người, lại để cho tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Người kia là ai, tốc độ thật nhanh!”

Cơ hồ tất cả mọi người, tất cả đều mang theo một tia kiêng kị, hướng phía người tới nhìn lại.

Những thứ không nói khác, chỉ là bằng tốc độ này, ở đây đã không ai bằng.

Người này thực lực khủng bố bao nhiêu, đã không phải bàn cãi.

Bá!

Người tới ánh mắt như điện, mang theo một cỗ uy áp thật sâu, tại trên người tất cả mọi người, đảo qua từng cái.

Sau đó, thanh âm đạm mạc, tại bên tai mọi người vang lên.

“Băng Hỏa tại đây, là người phương nào thi đạo pháp?!”

Chương 1938: Đến cùng ai mới là Người Thu Hoạch à?

“Lâm Ngọc?!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lập tức nhận ra người tới, đúng là đệ nhất Tiềm Long Bảng Lâm Ngọc!

“Là ta!”

Lâm Hải tiến lên một bước, mặt hướng Lâm Ngọc, thản nhiên nói.

“Lâm Hải? Là ngươi?”

Lâm Ngọc khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi!

Tuy y là thứ nhất, cũng đã chú ý tới Lâm Hải cùng Hoa Quảng Lộc Thiệu Hoàn Kiệt đều là người trên Tiềm Long Bảng.

Nhưng là nói cái gì cũng không nghĩ tới, cái dư ba Băng Hỏa khủng bố trước mặt này, dĩ nhiên là do đạo pháp của Lâm Hải tạo thành!

Lâm Ngọc khó có thể tin mà nhìn xem Lâm Hải, sau đó trong lòng mạnh mẽ khẽ động, hoảng sợ biến sắc!

“Lâm Hải, có thể mượn một bước nói chuyện không?”

Lâm Hải nhíu mày, không biết Lâm Ngọc là có ý gì, nhưng vẫn gật đầu.

Sau đó, hai người đi ra ngoài xa vài chục bước, đối mặt mà đứng.

“Lâm Hải, ngươi là Băng Hỏa đồng tu?”

Ánh mắt Lâm Ngọc sáng quắc, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, phảng phất như muốn đem Lâm Hải nhìn thấu, dùng chân khí truyền âm nói.

“Không sai!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Là ai, truyền thụ cho ngươi?!” Lâm Ngọc lần nữa cấp tốc hỏi.

“Tự mình lĩnh ngộ!”

“Tự mình lĩnh ngộ?!” Lâm Ngọc khẽ giật mình, sau đó sắc mặt mạnh mẽ phát lạnh.

“Không có khả năng! Lâm Hải, ta hi vọng ngươi đừng có gạt ta, chuyện này rất trọng yếu!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Ta tại sao phải lừa ngươi? Xác thực là tự chính mình lĩnh ngộ!”

Hai mắt Lâm Ngọc nhắm lại, thoáng cái trầm mặc xuống, hiển nhiên căn bản cũng không tin lời nói của Lâm Hải.

Lâm Hải thì là mang theo mỉm cười, cứ như vậy nhìn y, khí định thần nhàn.

“Ngươi tới từ thành Lưu Tô?”

Đã qua hồi lâu, ánh mắt của Lâm Ngọc, mới lần nữa nhu hòa xuống, kinh ngạc mà hỏi.

“n, đúng vậy!”

“Trước khi tới thành Lưu Tô đâu?”

“Trước khi?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, đạm mạc nói, “Ta từ Hoa Hạ ở Nhân Gian giới mà đến!”

“Nhân Gian giới!!!”

“Hoa Hạ!!!”

Đồng tử của Lâm Ngọc co rụt lại, lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu, sắc mặt âm tình bất định, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt Lâm Ngọc, nhiều hơn một tia thần sắc phức tạp.

“Lâm Hải, nếu như ngươi có thể còn sống rời khỏi đây, ta hi vọng ngươi tới Lâm gia một lần!”

“Cái này đối với ngươi, cùng đối với Lâm gia, đều cực kỳ trọng yếu!”

“Đương nhiên, mặc dù ngươi không đến, ta cũng sẽ tự mình ra tay, đem ngươi bắt giữ!”

“Ha ha!” Lâm Hải không khỏi cười cười.

Không hiểu thấu!

Cái Lâm Ngọc này, thần thần bí bí, rốt cuộc muốn cùng ngươi nói cái gì?

Còn có, ngươi để cho ta đi Lâm gia, ta nhất định phải đi Lâm gia sao?

Không đi mà nói, ngươi còn muốn bắt ta đây?

Vốn, đồng dạng là người của Thiên Vận Quốc, Lâm Hải đối với Lâm Ngọc, cũng không có địch ý gì

Hơn nữa Lâm Hải đối với lão tổ Lâm gia, vẫn còn có chút hảo cảm.

Bởi vậy, từ lúc vừa mới bắt đầu, Lâm Hải đối với Lâm Ngọc, liền lộ ra phi thường khách khí.

Thật không nghĩ đến, câu nói sau cùng của Lâm Ngọc, lại còn nói vô lễ như thế.

Lâm Hải tính tình có tốt hơn, cũng là tuổi trẻ khí thịnh, sao lại mặc người uy hiếp?

Mí mắt vừa nhấc, Lâm Hải liếc nhìn Lâm Ngọc, đạm mạc nói.

“Có đi Lâm gia không, xem tâm tình a!”

“Về phần ngươi nói, muốn bắt ta đi...” Lâm Hải cười nhạo một tiếng, sau đó trong mắt lóe lên hàn mang.

“Ngươi có thể thử xem xem!”

Sắc mặt Lâm Ngọc khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn Lâm Hải hồi lâu, mới lạnh lùng cười cười.

“Đừng tưởng rằng, ngươi đánh bại Hô Thiên Khiếu, liền rất cao minh như thế nào.”

“Ta thừa nhận, ngươi xác thực rất mạnh, nhưng vậy cũng phải phân là so cùng ai!”

“Lâm Ngọc ta nếu như muốn giết ngươi, ngươi sẽ không có bất kỳ hi vọng nào!”

“Tự giải quyết cho tốt a, hi vọng đừng đợi đến ngày nào đó để cho ta ra tay!”

Vèo!

Nói xong, thanh âm Lâm Ngọc lóe lên, thoáng hiện mấy cái, đã biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thanh âm của Lâm Ngọc đã đi xa, Lâm Hải vẻ mặt im lặng nhún vai.

“Đậu phộng, giống như lại bị uy hiếp một lần!”

“Bất quá, có câu nói, ngươi nói rất đúng!”

“Tự giải quyết cho tốt a, hi vọng đừng đợi đến ngày nào đó để cho ta ra tay!”

Trong nội tâm Lâm Hải, cũng thừa nhận Lâm Ngọc phi thường cường đại, thậm chí ở bên trong toàn bộ đám người tu hành phía dưới Địa Tiên mà hắn từng gặp gỡ, là một người cường đại nhất.

Nhưng là, cái kia thì sao?

Lâm Ngọc ngươi mạnh, Lâm Hải ta lại yếu hơn sao?

Thực sự động thủ, chưa hẳn ai sợ ai!

Lâm Hải trực tiếp đem lời nói cùng uy hiếp của Lâm Ngọc, ném đến tận sau đầu, lần nữa về tới bên người bọn người Thiệu Hoàn Kiệt.

“Huynh đệ, vừa rồi tên kia là ai?!”

Thấy Lâm Hải trở lại, Thác Bạt Thanh Vân bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải hỏi, trong giọng nói mang theo một tia kiêng kị thật sâu.

Mấy nhóm người khác, cũng tất cả đều hướng phía Lâm Hải trông lại, hiển nhiên Lâm Ngọc xuất hiện mang đến cảm giác áp bách, đưa tất cả mọi người, đều trấn trụ rồi.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn y một cái.

“Lâm Ngọc!”

“Lâm Ngọc?!” Bọn người Thác Bạt Thanh Vân mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, hiển nhiên không có từng nghe nói qua tên tuổi của Lâm Ngọc.

Hoa Quảng Lộc thấy thế, thì là nhếch khóe miệng lên, khinh thường nói.

“Cô lậu quả văn đi à nha?”

“Lâm Ngọc chính là đệ nhất cao thủ Tiềm Long Bảng của Thiên Vận Quốc ta, phất tay có thể miểu sát Địa Tiên, lực kháng Đại Thừa!”

“Mà đại ca ta!” Ngón tay cái của Hoa Quảng Lộc hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Họ Lâm tên Hải, Lâm ngưu bức, xếp hạng thứ hai Tiềm Long Bảng, gần với Lâm Ngọc, có biết hay không?!”

Phốc!

Lâm Hải ở bên cạnh nghe xong, thiếu chút nữa phun ra, hận không thể đi lên cho Hoa Quảng Lộc một cước.

Mẹ nó, thằng này thực con mẹ nó là cái kẻ dở hơi!

Ngươi cùng người ta khoác lác trang bức thì khoác lác đi a, làm sao ngược lại bỏ thêm cái chữ cho ca ca à?

Cho dù thêm, thêm cá biệt cũng được a, rõ ràng nói ca ca chữ gọi ngưu bức!

Lâm ngưu bức?

Lâm Hải che cái trán, ngẫm lại đều say.

“Còn có người này?” Bọn người Thác Bạt Thanh Vân, cũng là vẻ mặt mộng bức.

Mà Hoa Quảng Lộc vẫn chưa xong đâu, ba ba ba vỗ bộ ngực của mình ba cái!

“Nhân vật bên trên Tiềm Long Bảng có bao nhiêu ngưu bức, nhìn thấy Lâm Ngọc cùng đại ca ta, các ngươi có lẽ có một quá mức a?”

“Chính là bất tài, Hoa Quảng Lộc, thứ mười bốn t Tiềm Long Bảng, tu vi chân thật gần với Lâm Ngọc cùng đại ca ta...”

“Ọe ~ “

Hoa Quảng Lộc còn chưa dứt lời nói, sau lưng liền truyền đến âm thanh nôn mửa của Lâm Hải cùng Thiệu Hoàn Kiệt.

Oanh!

Mấy nhóm người đối diện kia, lập tức tất cả đều nở nụ cười.

Giờ phút này, ai cũng nhìn ra, Hoa Quảng Lộc là đang khoác lác.

Bất quá, đối với Lâm Ngọc khủng bố, nội tâm của bọn họ vẫn là rung động thật sâu.

Mà Lâm Hải bài danh tại cái Tiềm Long Bảng gì đó, gần với Lâm Ngọc, lại để cho bọn họ đối với Lâm Hải cũng không khỏi thay đổi cách nhìn.

“Các vị, Người Thu Hoạch thế đại, hơn nữa tu vi cao, thủ đoạn tàn nhẫn, không bằng chúng ta ôm đoàn cùng một chỗ, liên hợp kháng địch a, như vậy hi vọng sinh tồn, muốn lớn hơn một chút.”

Cái lúc này, Thác Bạt Thanh Vân bỗng nhiên mở miệng, hướng thủ lĩnh của mấy nhóm người này, đưa ra đề nghị.

“Tốt, chúng ta không có ý kiến!”

“Chúng ta cũng đồng ý!”

Đề nghị của Thác Bạt Thanh Vân, lập tức đã nhận được đồng ý của mọi người.

Dù sao, ai cũng minh bạch đạo lý này.

Người đông thế mạnh, nhiều người tụ cùng một chỗ như vậy, Người Thu Hoạch nhìn thấy, nói không chừng đều phải đi trốn.

Bởi như vậy, an toàn của bọn hắn, lại càng thêm có bảo đảm.

“Đại ca, chúng ta đây?” Thiệu Hoàn Kiệt quay đầu, nhìn về phía Lâm Hải nói.

“Cùng đi a!” Lâm Hải cười cười, tự nhiên sẽ không phản đối.

“Ha ha, tốt, vậy thì mọi người cùng nhau đi, xem cái Người Thu Hoạch không có mắt nào, còn dám ra đây!”

Vì vậy, mấy nhóm người lập tức gom góp thành một đám người, hạo hạo đãng đãng hướng phía trước tiến lên mà đi.

Ở bên trong lòng của mỗi người, đều không có khẩn trương trước đó, an tâm trước nay chưa có nổi lên rồi.

Cùng một thời gian, một chỗ thần bí.

Nam tử che mặt nhìn bọn người Số Bốn, ủ rũ đứng tại trước người chính mình, tức đến trong mắt cơ hồ phun ra lửa.

“Chỉ trong chốc lát như vậy, đã bị người diệt cả đoàn?”

“Các ngươi con mẹ nó đớp cứt lớn lên đấy sao?”

Đối mặt với nam tử che mặt phẫn nộ gào thét, Số Bốn rủ đầu xuống thật sâu, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

“Đại nhân, trách không được các huynh đệ, thật sự là đối phương, quá mạnh mẽ!”

“Đối phương ra tay, có bao nhiêu người?!” nam tử che mặt quát hỏi.

“Một, một người!”

Người Thu Hoạch Số Bốn, rụt rụt cổ, sợ hãi nói.

“Cái gì?!”

Dưới chân nam tử che mặt lảo đảo một cái, thiếu chút nữa cắm xuống bên trên đất.

Sau đó, một tay bắt lấy cổ áo Người Thu Hoạch Số Bốn, mặt mũi tràn đầy dữ tợn quát.

“Mẹ nó hơn một trăm người, bị người khác một người, cho cả đoàn bị diệt?!”

“Vâng, đúng a!”

“Thảo!” nam tử che mặt tức đến trực tiếp đem Số Bốn, quăng đi ra ngoài, trùng trùng điệp điệp đập vào trên tường.

Đậu phộng, một đám Người Thu Hoạch, kết quả toàn bộ bị một người con mẹ nó thu hoạch được.

Cái này con mẹ nó nói ra đều là chê cười, đến cùng ai mới là Người Thu Hoạch à?

“Người diệt các ngươi, tên gì?!”

“Chính là cái, Lâm Hải!” Người Thu Hoạch Số Bốn, sợ hãi rụt rè nói.

“Lâm Hải?” Nam tử che mặt khẽ giật mình, sau đó trong mắt đột nhiên phóng xuất ra hàn quang hung hãn.

“Đậu phộng, lại là hắn!”

“Một người, thậm chí có năng lực, tiêu diệt hơn một trăm người các ngươi!”

Oanh!

Nam tử che mặt tức, một quyền nện ở trên vách tường, nặng nề nhổ ra một ngụm trọc khí!

“Xem ra, phải phái người đắc lực, tự thân xuất mã rồi!”

Chương 1939: Đám ô hợp

Bọn người Lâm Hải, gia nhập vào đội ngũ do thành viên các quốc gia tạo thành, bắt đầu hạo hạo đãng đãng hành tẩu.

“Này, người của quốc gia các ngươi, hiện tại cũng tới, đều trở về đi!”

Lâm Hải hướng phía bọn người Lam Hào, chỉ chỉ đội ngũ các quốc gia khác, thản nhiên nói.

Bọn người Lam Hào nghe được, không ngừng lắc đầu.

“Không đi!”

“Đúng, không đi!”

“Hãy theo ngươi!”

Lâm Hải im lặng một hồi, “Xin nhờ, người của quốc gia các ngươi, đã tới rồi.”

“Đến rồi cũng không đi!”

Bọn người Lam Hào, ngữ khí thập phần kiên quyết.

“Vì sao à?” Lâm Hải liền buồn bực.

“Đi theo ngươi an toàn hơn a!” Bọn người Lam Hào, vẻ mặt kinh ngạc nói.

Phốc!

Lâm Hải triệt để không phản đối nổi rồi.

“Này, huynh đệ, ta gọi Thác Bạt Thanh Vân, đến từ Đại Hạ Quốc, nhận thức thoáng một phát!”

Thác Bạt Thanh Vân bỗng nhiên tiến tới bên người Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải khách khí nói.

“Xin chào, Thiên Vận Quốc Lâm Hải!” Lâm Hải cười tự giới thiệu mình.

“Này, Lâm Hải huynh đệ, vừa rồi cái Lâm Ngọc kia, đến cùng là cái địa vị gì a, ta từ trên người của y, cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ nguy hiểm, người này mạnh đến mức cơ hồ khiến người hít thở không thông.”

“Lâm Ngọc?” Thấy Thác Bạt Thanh Vân lại nhắc tới tên của Lâm Ngọc, lông mày của Lâm Hải không khỏi nhíu một cái.

“Ta chỉ biết, y là một trong Tứ đại Vương tộc của Thiên Vận Quốc, Lâm gia công tử, xếp hàng thứ nhất tại bên trên Tiềm Long Bảng.”

“Còn tin tức khác của y, ta cũng không biết.”

Thác Bạt Thanh Vân gật nhẹ đầu, sau đó cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen.

“Lâm Hải huynh đệ, vừa rồi huynh đệ kia của ngươi nói, ngươi sắp xếp thứ hai trên Tiềm Long Bảng, thật hay giả?”

Lâm Hải mỉm cười, “May mắn!”

“A? Nói như vậy chính là sự thật?” Thác Bạt Thanh Vân nhíu lông mày lại, có chút giật mình nói.

“Có thời gian, có thể tìm Lâm Hải huynh đệ, lãnh giáo hai chiêu.”

“Ha ha, tùy thời xin đợi!” Lâm Hải cười nói.

Vừa mới dứt lời, Lâm Hải cùng Thác Bạt Thanh Vân mạnh mẽ dừng bước chân lại, cơ hồ đồng thời, hướng phía trước nhìn lại.

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh của hai người, đồng thời biến mất, hướng phía trước tiến lên.

Cùng lúc đó, còn có mấy đạo nhân ảnh, cũng chợt lóe lên rồi biến mất, xông tới.

Bá!

Lâm Hải cùng Thác Bạt Thanh Vân, cơ hồ đồng thời đến một chỗ vách núi phía trước, ngẩng đầu hướng phía vách núi chộp tới.

“Tránh ra!”

Đúng lúc này, bên cạnh hai người, có một tiếng quát lớn, nhưng lại là một cái nam tử khác, hướng phía hai người đồng thời công tới.

Lâm Hải cùng Thác Bạt Thanh Vân, đồng thời chau mày, không thể không hướng phía sau nhượng bộ.

Bá bá bá!

Chỉ trong chốc lát như vậy, chừng sáu bảy người, tất cả đều đứng ở phía trước vách núi.

Những người này, không thể nghi ngờ tất cả đều là nhân vật dẫn đầu của từng cái đội ngũ!

“Chung Thế Hùng, tranh đoạt bảo vật, tất cả bằng bổn sự, ngươi chậm một bước, lại hướng chúng ta ra tay, là có ý gì!”

Thác Bạt Thanh Vân, hướng phía Chung Thế Hùng, phẫn nộ quát một tiếng.

“Hừ!” Chung Thế Hùng lạnh lùng khẽ hừ, mặt mũi tràn đầy khinh thường, “Đánh lui các ngươi, cũng là bằng bổn sự a!”

“Ngươi!”

Sắc mặt Thác Bạt Thanh Vân lập tức trầm xuống, “Ngươi làm như vậy, không thấy là quá phận sao?”

“Quá phận? Ha ha ha ha!”

Chung Thế Hùng lập tức cười to một hồi, “Cướp được bảo vật mới là thật lý, chó má quá hay không quá phận!”

Nói xong, Chung Thế Hùng đột nhiên ra tay, hướng phía vách núi trước mặt Lâm Hải cùng Thác Bạt Thanh Vân phóng đi.

“Nghĩ khá lắm!”

Thác Bạt Thanh Vân thấy thế, liền oanh tới một chưởng, khí lãng lăn lộn, tiếng kêu gào rung trời.

Chung Thế Hùng biến sắc, trở tay cũng là một quyền, hướng phía chưởng ấn của Thác Bạt Thanh Vân đánh tới.

“Cút ngay!”

Oanh!

Công kích của hai người đụng vào nhau, lập tức kích thích lên một mảnh bụi bậm.

“Đoạt, ai cướp được thì là của người đó!”

Cái lúc này, mấy người khác, cũng không kìm nén được rồi, hét lớn một tiếng, đồng loạt hướng ra tay.

Oanh oanh oanh oanh!

Nhất thời, âm thanh nổ đùng không ngừng vang lên, phía trước vách núi đạo pháp bay lên, trong chớp mắt loạn thành một đoàn.

Lâm Hải không có ra tay, ở một bên lẳng lặng nhìn hết thảy, không khỏi âm thầm than nhẹ.

Vốn tưởng rằng, nhiều người tụ tập cùng một chỗ như vậy, là một cỗ lực lượng khổng lồ.

Cho dù Người Thu Hoạch nhìn thấy, chỉ sợ cũng phải đi vòng qua.

Hiện tại đến xem, liền mẹ nó là một đám ô hợp.

Chỉ là một kiện pháp bảo, liền dưới tình huống đẳng cấp cũng không biết, dĩ nhiên đã đánh thành một đoàn.

Nếu như là địch nhân tập kích, chỉ sợ sớm đã riêng phần mình bảo vệ tánh mạng, trực tiếp tán loạn rồi.

“Đại ca, như thế nào không qua đoạt?”

Hoa Quảng Lộc ở một bên, nhìn phía trước đã đánh làm một đoàn, không khỏi lo lắng hỏi.

Người của các quốc gia đi theo phía sau, cũng là trừng mắt nhìn nhau, rất có ý tứ một lời không hợp liền đánh đập tàn nhẫn.

Lâm Hải nhẹ khẽ lắc đầu.

“Không đoạt, đi thôi!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp quay người, mang theo bọn người Thiệu Hoàn Kiệt, đi nhanh rời đi.

Bọn người Lam Hào thấy thế, nhìn xem Lâm Hải, lại nhìn xem nhân số khổng lồ của liên quân các quốc gia, cuối cùng cắn răng một cái, đi theo Lâm Hải mà đi.

Mà bọn người Thác Bạt Thanh Vân, chưa kịp tranh đoạt bảo vật, đánh cho khí thế ngất trời, hoàn toàn không có chú ý tới bọn người Lâm Hải đã rời đi.

Đương nhiên, cho dù chú ý tới, chỉ sợ cũng không có bất kỳ người nào để ý.

Một đoàn người Lâm Hải, trong chớp mắt công phu, liền biến mất ở chính giữa tầm mắt của chúng nhân.

“Các ngươi còn đi theo ta?”

Lâm Hải đi thẳng ra thật xa, mới quay đầu lại nhìn nhìn, thấy bọn người Lam Hào, như cũ đi theo rất xa, không khỏi buồn cười một hồi.

“Nhất, nhất định rồi!”

Bọn người Lam Hào, trùng trùng điệp điệp gật đầu nói.

“Đi a!”

Lâm Hải cũng lười nói thêm gì khác, mọi người lại đi ra hơn mười dặm, trước mắt Lâm Hải không khỏi sáng ngời.

Vèo!

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải đã đến phía trước thạch bích, mạnh mẽ oanh ra một quyền.

Nhất thời, thạch bích xuất hiện một cái lỗ thủng lớn, vài món pháp bảo lòe lòe sáng lên, xuất hiện tại trước mắt mọi người.

“Bà mẹ nó, thoáng cái nhiều như vậy!”

Mọi người tất cả đều vui vẻ, hai mắt hiện ánh sáng.

Lâm Hải thì là khẽ vươn tay, đem pháp bảo lấy ra, đồng thời đã biết đẳng cấp.

Một kiện Tiên khí Hạ phẩm, ba kiện Linh khí Thượng phẩm!

“Lại một kiện Tiên khí, thu hoạch không tệ!”

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, đồng thời âm thầm xem thường.

Đám người trước đó kia, vì một kiện pháp bảo, tranh đến đầu rơi máu chảy.

Chính mình rời khỏi tranh đoạt, ngược lại lập tức đạt được bốn kiện pháp bảo, còn có một kiện Tiên khí.

Lâm Hải trước tiên đem Tiên khí cầm trong tay, cẩn thận chu đáo nhìn một phen.

“Là một kiện pháp bảo phòng ngự, hơn nữa là cái trâm gài tóc!”

Lâm Hải im lặng một hồi, cái này mẹ nó xem xét là đồ dùng của nữ nhân.

Trước thu lại rồi nói sau, đợi lát nữa có thể đưa cho Thanh Ca!

Về phần ba kiện Linh khí Thượng phẩm kia, Lâm Hải căn bản không để vào mắt.

“Ai muốn!”

Lâm Hải đem ba kiện Linh khí Thượng phẩm, hướng mọi người phía sau lưng quơ quơ!

“Ta ta ta!”

Hoa Quảng Lộc lập tức sáng hai mắt lên lao đến, kết quả bị Lâm Hải cho một cước đạp sang một bên rồi.

“Không tính ngươi!”

“Đại ca, cái này không công bình a!” Hoa Quảng Lộc lập tức sẽ khóc rồi.

“Ngươi một cái phú nhị đại, muốn cái gì Linh khí a!” Lâm Hải mắt trắng không còn chút máu.

Hoa Quảng Lộc càng ủy khuất.

“Tiên khí ngươi cũng không để cho ta à.”

Lâm Hải mặc kệ y, mà là ánh mắt nhìn hướng về phía những người khác.

Thiệu Hoàn Kiệt cùng bọn người Cô Lang, đều được pháp bảo mà Lâm Hải tiễn đưa, tự nhiên không có ý tứ lại muốn rồi.

Nhưng, bọn người Lam Hào, giờ phút này lại kích động rồi.

Không nghĩ tới, đi theo Lâm Hải hỗn, chẳng những an toàn của thân nhân có bảo đảm, còn mẹ nó có được pháp bảo!

“Thực con mẹ nó theo đúng lão đại rồi!”

Kích động đồng thời, có mấy người, phồng lên dũng khí giơ tay lên.

Lam Hào cũng ở trong đó.

Lâm Hải cười cười, tiện tay chỉ vào ba người bên cạnh trước nhất.

“Ngươi, ngươi, ngươi!”

Ba người bị điểm trúng, lập tức vui mừng quá đỗi, không thể tưởng được giải thưởng lớn rõ ràng đã rơi vào trên đầu của mình.

Mang theo vẻ mặt cảm kích, đem pháp bảo trịnh trọng tiếp tới trong tay, ba người nhìn xem Lâm Hải, yết hầu đều nghẹn ngào rồi.

“Lão đại, ngươi là lão đại cả đời này của ta!”

“Khẳng khái của ngươi, trượng nghĩa của ngươi, hiền lành của ngươi, soái của ngươi, rung động ta thật sâu!”

“Đợi rời khỏi đây, thỉnh lão đại đi quốc gia của chúng ta, ta muốn dẫn lão đại đi dạo qua toàn bộ kỹ viện!”

Phốc!

Lâm Hải vốn đang vui thích nghe, cảm thấy tiểu tử này rất rất biết nói chuyện.

Kết quả mẹ nó phía sau như thế nào hướng gió đột biến, đi dạo kỹ viện là cái ý tứ gì?

“Cút sang một bên!”

Lâm Hải cười mắng lấy, một cước đưa y đá đến một bên.

Sau đó, lại nhìn một chút những người không có khác, thản nhiên nói.

“Các ngươi cũng đừng nóng vội, đều có phần, tổng đến phiên!”

Mọi người vốn có chút thất lạc, nghe xong lời này, lập tức đại hỉ.

“Tạ ơn lão đại nhiều, tạ ơn lão đại nhiều!”

“Lão đại, ta cam đoan với ngươi, sau khi đi ra ngoài, ta cũng thỉnh ngươi đi dạo kỹ viện!”

Phốc!

Lâm Hải nghe được, ngửa mặt ngã quỵ!

“Đại ca, phía trước có người đánh nhau!” Đột nhiên, Thiệu Hoàn Kiệt chỉ vào phía trước, thét lên kinh hãi!

Chương 1940: Nhân phẩm quá kém, cũng đừng có nằm mộng!

“Hình như là Tiết Cẩm, cái huynh đệ này muốn treo rồi!”

Hoa Quảng Lộc ở một bên, cũng là thét lên một tiếng kinh hãi, lớn tiếng nói.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, thấy bên ngoài mấy trăm mét, Tiết Cẩm đang bị năm sáu cái Người Thu Hoạch vây quanh, chật vật không chịu nổi, hiển nhiên đã có chút chống đỡ hết nổi rồi.

“Đi qua!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, tuy giữa hắn cùng với Tiết Cẩm, có chút xô xát.

Nhưng đó là vì tranh đoạt Thiên Hỏa Phượng Diễm, hai người cũng không có thù riêng.

Dù nói thế nào, Tiết Cẩm cũng là người của Thiên Vận Quốc, Lâm Hải không thể trơ mắt nhìn xem Tiết Cẩm, bị Người Thu Hoạch chém giết.

Lên xuống mấy cái, Lâm Hải liền đã đến phụ cận.

Nhóm Người Thu Hoạch đang công kích Tiết Cẩm, lập tức phát giác có người đã đến.

Thế nhưng mà không đợi bọn chúng kịp phản ứng, đột nhiên một đoàn hỏa diễm cực nóng, lập tức đem một người trong đó nuốt hết!

“Không tốt, tóc trắng, là Lâm Hải!”

Mmấy người còn lại thần sắc kinh hãi, thế nhưng mà vừa dứt lời, Hỏa Phượng giữa không trung, đã lần nữa đáp xuống!

Ông!

Trong nháy mắt, Hỏa Phượng lần nữa liên tục xuyên thấu lồng ngực của ba cái Người Thu Hoạch.

Ba cái Người Thu Hoạch này, trong mắt còn mang theo hoảng sợ thật sâu, liền ầm ầm nổ tung, biến thành hư vô.

“Uống!”

Cái lúc này, áp lực của một bên Tiết Cẩm nhẹ nhàng đi, trường kiếm trong tay run lên, đâm xuyên qua yết hầu của hai cái Người Thu Hoạch khác.

“Hô ~ hô ~”

Nguy cơ đã giải trừ, Tiết Cẩm lúc này mới đem trường kiếm cắm xuống đất, miệng lớn thở phì phò, trong mắt là một mảnh oán độc!

“Này, không có sao chứ?!”

Lâm Hải mở miệng hỏi, đồng thời đem một miếng Hồi Linh Đan, ném tới.

“Hồi Linh Đan, sau khi phục dụng, có thể nhanh chóng khôi phục chân khí!”

Ba!

Tiết Cẩm đưa tay, đem Hồi Linh Đan tiếp được, tuy nhiên lại liền nhìn cũng không liếc mắt nhìn, trực tiếp hung hăng ném xuống trên mặt đất.

“Ách...”

Lâm Hải khẽ giật mình, lông mày không khỏi có chút nhíu một cái.

“Hừ!”

Tiết Cẩm hừ lạnh một tiếng, bàn tay tại bên trên nhẫn trữ vật xoay một vòng, trong tay xuất hiện một viên thuốc.

Sau đó, há miệng ra, đem đan dược phục dụng xuống dưới.

Ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng, như là độc xà, hung hăng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

Yên lặng quay người, đem trường kiếm thu hồi, bước chân của Tiết Cẩm trầm trọng rời đi.

Từ đầu đến cuối, một câu chưa nói!

“Bà mẹ nó, Tiết Cẩm ngươi nha đầu óc bị nước vào rồi!”

Hoa Quảng Lộc nhìn không được rồi, không khỏi hướng phía Tiết Cẩm hô to một tiếng.

Đều là đệ tử của Tứ đại Vương tộc, Hoa Quảng Lộc cùng Tiết Cẩm có giao tình không tệ.

Thế nhưng mà, hôm nay phản ứng của Tiết Cẩm, thật sự là quá khác thường rồi.

Tiết Cẩm đối với lời nói của Hoa Quảng Lộc, ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ là nắm đấm hai tay, không khỏi gắt gao siết lại.

Trong hai mắt, càng là hiện lên hào quang oán độc cùng phẫn hận!

“Thiên Hỏa Phượng Diễm, đó là Thiên Hỏa Phượng Diễm!”

“Ngày ấy nếu không phải là Lâm Hải, cướp đi Thiên Hỏa

Phượng Diễm, vừa rồi đại triển thần uy, diệt sát Người Thu Hoạch, là Tiết Cẩm ta, làm sao lại chán nản đến tận đây!"

Nội tâm Tiết Cẩm, thoáng cái đã bị vô tận cừu hận tràn ngập, sát khí lạnh như băng, từ trong mắt của gã kích xạ mà ra.

"Lâm Hải, sớm muộn gì sẽ có một ngày, ta sẽ giết ngươi, đoạt lại Thiên Hỏa Phượng Diễm thuộc về ta!"

"Móa, cái huynh đệ này có phải choáng váng hay không, gã bình thường không như vậy!" Hoa Quảng Lộc nhìn bóng lưng Tiết Cẩm rời đi, không khỏi lắc đầu, không hiểu thấu.

"Kệ gã đi thôi!"

Lâm Hải nhíu mày, nhàn nhạt nói ra.

Có lẽ, ở bên trong đám người này, chỉ có hắn biết rõ, vì sao Tiết Cẩm có thái độ như thế a.

Bọn người Lâm Hải, lại là một đường đi về phía trước, trên đường rất may mắn, phát hiện ra rất nhiều Linh khí.

Lâm Hải không hề keo kiệt, tất cả đều ban cho đám người đi theo, làm đám người kia cao hứng đến hòng mất.

Vốn chỉ là vì bảo vệ tánh mạng, kết quả không nghĩ tới, còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Đám người kia, quả thực đối với Lâm Hải thiên ân vạn tạ, còn kém đem hắn làm tổ tông mà cúng bái.

Lam Hào nhìn nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều đã nhận được pháp bảo, giống như còn thiếu mỗi y rồi.

Không khỏi, Lam Hào nuốt nước bọt, cố lấy dũng khí, hướng phía Lâm Hải nhếch miệng cười cười.

“Lão đại, lần sau đạt được pháp bảo, có phải hay không liền đến phiên ta?”

“Ngươi?” Lâm Hải sững sờ, sau đó sắc mặt lập tức lạnh xuống.

“Nhân phẩm quá kém, cũng đừng có nằm mộng.”

“Ách...” Lam Hào lập tức cực kỳ lúng túng, lại đem người bên cạnh, nhắm trúng một hồi cười to.

“Nên, đáng đời!”

“Cho ngươi nha kinh sợ bao một cái, còn thu phí bảo hộ!”

“buồn cười nhất chính là, liền cả phí bảo hộ của lão đại cũng dám thu!”

“Thu phí bảo vệ, cuối cùng ngược lại làm cho lão đại bảo hộ, da mặt cùng thực dày!”

Nghe mọi người cười lạnh nói nhạo, khuôn mặt Lam Hào, lập tức trướng thành màu gan heo.

Đồng thời, nội tâm dâng lên một hồi cảm giác nhục nhã thật sâu, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ngoan độc.

Lâm Hải không có chú ý tới những này, mà liền chú ý đến, cũng sẽ hoàn toàn không đặt tại trong nội tâm.

Lam Hào, còn không có tư cách để cho Lâm Hải nhìn thẳng vào.

Mọi người một đường đi về phía trước, nội tâm Lâm Hải, lại bỗng nhiên có chút bất an.

Bởi vì đi lâu như vậy, gặp được không ít người, nhưng người trên Tiềm Long Bảng, lại không nhiều.

Nhất là Mạnh Thanh Ca cùng Túy Tửu Tiên, một mực cũng không có tìm được.

Cũng không biết hai người bọn họ, hiện tại thế nào, có nguy hiểm hay không!

“Móa, thực mẹ nó ngu xuẩn về đến nhà rồi!”

Đột nhiên, Lâm Hải vỗ đùi.

Tìm không thấy người, có thể phát weachat a!

Cái này một đánh nhau, đều đưa di động đem quên đi!

Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại di động ra, phân biệt phát tới cho Mạnh Thanh Ca cùng Túy Tửu Tiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thanh Ca, ở nơi nào? Phát cái vị trí cho ta!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Túy Tửu Tiên đại ca, ở nơi nào? Chia vị trí cho ta!

Rất nhanh, tin tức của Mạnh Thanh Ca hồi âm qua.

Mạnh Thanh Ca: Dựa vào, giờ mới nhớ tới ta à, quá không có suy nghĩ rồi! (phía sau là một vị trí tin tức)

“Khá tốt, Thanh Ca không có gặp nguy hiểm!”

Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra, thế nhưng mà đợi cả buổi, tin tức của Túy Tửu Tiên, vẫn không hồi âm lại.

Cái này lại để cho tâm của Lâm Hải, thoáng cái nâng lên tới cổ họng.

“Trước tìm Thanh Ca a, có lẽ là do Túy Tửu Tiên đại ca, không có nghe được thanh âm!”

Trong nội tâm Lâm Hải tuy bất an, nhưng là như vậy tự an ủi mình rồi.

“Các ngươi ở chỗ này, chờ ta, ta đi đem Thanh Ca tiếp đến!”

Lâm Hải dặn dò một tiếng, sau đó đem Tiểu Hồng thả ra, trực tiếp bay vào bầu trời.

“Lão đại thực ngưu bức a, liền Yêu thú phi hành cũng đều có!”

“Đúng vậy a, càng ngưu bức chính là, lão đại đều đem Yêu thú phi hành thả ra thu về vài lần, nhưng ta vẫn không biết, hắn thả ra từ chỗ nào!”

Hoa Quảng Lộc cùng Thiệu Hoàn Kiệt, nhìn Lâm Hải biến mất tại phía chân trời, vẻ mặt sùng bái.

Còn đám Cô Lang cùng tùy tùng kia, thì càng đừng nói nữa.

Lâm Hải thần bí mà cường đại, đối với người lại hòa thiện hào phóng, không có một chút kiêu ngạo.

Sùng bái của bọn họ đối với Lâm Hải, đã hoàn toàn đến tình trạng mù quáng rồi.

“Thanh Ca liền tại phía trước cách đó không xa rồi!”

Mắt thấy nhanh đến vị trí của Mạnh Thanh Ca, trong lòng Lâm Hải chẳng biết tại sao lại khẩn trương lên.

Tại loại này địa phương nguy hiểm, tùy thời cũng có thể gặp được Người Thu Hoạch.

Nếu như gặp được chút ít, dùng thực lực cùng đầy người pháp bảo của Mạnh Thanh Ca, tự nhiên sẽ không lo lắng.

Nhưng, nếu như giống như lần hắn và gặp được trước đó, duy nhất một lần đến trên trăm cái, Mạnh Thanh Ca tuyệt đối không phải là đối thủ.

“Đã đến!”

Cũng may tốc độ của Tiểu Hồng cực nhanh, chỉ trong chốc lát, liền đã đến vị trí mà Mạnh Thanh Ca phát ra.

Thế nhưng mà, Lâm Hải từ trên người Tiểu Hồng, bao quát nhìn xuống, lại phát hiện trên mặt đất rỗng tuếch!

“Thanh Ca như thế nào không ở đây?”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, sẽ không xảy ra chuyện gì a?

Vội vàng lấy điện thoại di động ra, Lâm Hải chuẩn bị phát cái tin tức cho Mạnh Thanh Ca, hỏi thăm thoáng một phát.

Toát!

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo thanh âm kêu to, từ sau lưng Lâm Hải bỗng nhiên vang lên!

Lâm Hải chấn động, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức cường đại vô cùng lăng lệ ác liệt, trong chớp mắt đã đến phía sau của mình!

“Chà mẹ nó, có người đánh lén!”

Sắc mặt Lâm Hải đại biến, bất ngờ không đề phòng, trực tiếp đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lấy ra, hướng về sau lăng lệ ác liệt đánh tới!

“Phá!”

Bang!

Nhất thời, một đạo tiếng va đập bén nhọn, vang vọng trời trong.

"Con em ngươi!"

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ, dọc theo thân đao trùng kích mà đến. Thân thể mất thăng bằng, trực tiếp từ trên người Tiểu Hồng, ngã xuống xuống dưới!

Chương 1941: Đi, thỉnh Người Thu Hoạch Số Một!

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, phi tốc rong ruổi, một cái lao xuống đem Lâm Hải ngã xuống tiếp được, lần nữa bay vào giữa không trung.

Lâm Hải một tay cầm đao, lúc này mới hướng phía đối diện nhìn lại.

Đã thấy một cái nam tử áo đen sườn sinh hai cánh, mang trên mặt khinh thường vui vẻ, đang hướng phía chính mình trông lại.

"Người Thu Hoạch!"

Ánh mắt của Lâm Hải phát lạnh, trong nội tâm bay lên một tia cảm giác không ổn.

Nơi đây có Người Thu Hoạch, Mạnh Thanh Ca có thể hay không đã...

Vừa nghĩ tới chỗ này, trong nội tâm Lâm Hải không khỏi khẩn trương, bá một tiếng, đao trong tay chỉ vào Người Thu Hoạch phía xa, lạnh lùng nói.

"Ngươi đem huynh đệ của ta, làm gì rồi?!"

Người Thu Hoạch đối diện, mang trên mặt ý giễu cợt thật sâu, nghiêng đầu liếc nhìn Lâm Hải.

"huynh đệ bên trong miệng ngươi, có phải là một người mỹ nữ mặc quần áo màu xanh sẫm hay không?”

Lâm Hải nghe được, thoáng cái khẩn trương tới cực điểm, phẫn nộ quát.

“Nói mau, ngươi đến cùng đem huynh đệ của ta, làm gì rồi?!”

Đồ Mạnh Thanh Ca hôm nay mặc, đúng là một thân váy dài màu xanh lá cây.

Vừa rồi phát định vị cho Lâm Hải, cũng chính là ở chỗ này.

Bây giờ, Mạnh Thanh Ca người không thấy rồi, Người Thu Hoạch lại xuất hiện ở chỗ này, lại để cho Lâm Hải không thể không sinh ra sợ hãi thật sâu.

“Ha ha, yên tâm! Cái cô nàng kia lớn lên sắc nước hương trời, chúng ta sẽ không cam lòng giết nàng!”

“Coi như là giết, cũng phải chờ sau khi chúng ta hưởng lạc, ngươi cứ nói đi? Ha ha ha ha!”

Ông!

Nghe đến đó, Lâm Hải chỉ cảm thấy một hồi lửa giận dâng lên, gần như muốn bạo tẩu!

Nếu Mạnh Thanh Ca quả thật rơi vào trong tay bọn Người Thu Hoạch này, chỉ sợ hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi!

“Hỗn đản, chết đi cho ta!”

Lâm Hải liền nổi giận tại chỗ, quát lớn một tiếng, Tiểu Hồng chấn động đôi cánh, hóa thành lưu quang, hướng phía Người Thu Hoạch liền vọt tới!

Oanh!

Cùng lúc đó, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải, cuồng mãnh đánh tới, lập tức một đạo đao mang màu xanh thẳm, gào thét lên kích xạ mà ra!

“Bá Không Trảm!”

Ông!

Đao mang cực lớn, xẹt qua một đạo tia chớp, phảng phất như đem không khí đều cắt ra, hướng phía Người Thu Hoạch đón đầu rơi xuống!

Người Thu Hoạch đối diện thấy thế, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Có chút môn đạo!”

“Đi!”

Hô!

Đột nhiên, một khối nghiên mực đen như mực, bị Người Thu Hoạch tế đi ra.

Nghiên mực đón gió mà lớn lên, lập tức trở nên to lớn giống như là núi nhỏ, mang theo cương phong gào thét, đón nhận một đao của Lâm Hải.

Bang!!!!

Một tiếng va đập chói tai, tại giữa không trung vang lên, lập tức kích thích ra vô số hoa lửa

Ông!

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ sức lực lớn truyền ra, đao trong tay chấn động mạnh một cái, bị bắn lên cao cao.

Quán tính cấp tốc vọt tới trước của Tiểu Hồng, cũng đột nhiên bị chế trụ, ngược lại hướng phía sau, bị bức lui hơn trăm mét!

Còn đối với Người Thu Hoạch, cũng không tốt đến đâu.

Chẳng những nghiên mực cực lớn, hào quang ảm đạm, nhanh chóng thu nhỏ lại, rơi xuống về trong tay Người Thu Hoạch.

Mà thân thể của gã càng là bay ngược mà đi, khí huyết lăn lộn một hồi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Giết!”

Còn chưa chờ thân thể Người Thu Hoạch ngừng ổn, đột nhiên một tiếng quát lớn, lần nữa truyền đến.

Sau đó, chỉ thấy một cái côn ảnh màu vàng kim, mang theo Thiên Uy dễ như trở bàn tay, bỗng nhiên xuất hiện tại giữa không trung, hướng phía gã nghiền áp mà đến!

Sắc mặt Người Thu Hoạch đại biến, mí mắt kinh hoàng một hồi, không kịp ngẫm nghĩ nữa, trực tiếp đem nghiên mực, lần nữa tế ra!

Ông!

Nghiên mực lần nữa tách ra hào quang, mang theo xu thế uy mãnh, nghênh tiếp côn ảnh trên đỉnh đầu!

Oanh!

Thế nhưng mà sau một khắc, một tiếng vang thật lớn truyền đến, nghiên mực lập tức bị nghiền nát, biến thành tro bụi!

Mà côn ảnh màu vàng kim, lại uy thế không giảm, giống như một tòa núi lớn, hướng về phía đỉnh đầu của Người Thu Hoạch!

Người Thu Hoạch hoảng sợ biến sắc, mặt lộ vẻ thần sắc kinh khủng, há to miệng, lại liền một tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, đã bị côn ảnh màu vàng kim quét trúng!

Phanh!

Sau một khắc, thân hình của Người Thu Hoạch, trực tiếp nổ tung, biến thành hư vô!

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải lấy ra một khỏa Hồi Linh Đan, để vào trong miệng.

Đồng thời, lần nữa vội vàng lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị xem lại tin tức hạ lạc của Mạnh Thanh Ca.

“Ồ, tin tức của Túy Tửu Tiên đại ca!”

Vừa lấy điện thoại di động ra, Lâm Hải phát hiện tin tức của Túy Tửu Tiên, đã hồi âm.

Mở ra xem xét, trong lòng Lâm Hải lập tức đại hỉ.

Túy Tửu Tiên: Lâm Hải lão đệ, nhanh tới nơi này, ta cùng Thanh Ca bị nhốt tại đây rồi! (phía sau là một vị trí tin tức)

“Ha ha, Thanh Ca không có việc gì, Túy Tửu Tiên đại ca cũng không có việc gì, thật tốt quá!”

Áp lực trầm trọng trong nội tâm Lâm Hải, lập tức được phóng thích.

Trước đó lo lắng Mạnh Thanh Ca bị bắt, gặp vũ nhục, cũng lo lắng Túy Tửu Tiên không có tin tức, là đã gặp gỡ bất trắc.

Hiện tại, những lo lắng này lập tức bị thanh trừ, hai người tất cả đều không có việc gì!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lập tức đến!

Lâm Hải hồi âm cái tin tức, chỉ huy Tiểu Hồng, hướng phía vị trí phương hướng mà đi.

Cùng lúc đó, cái chỗ thần bí nào đó

Nam tử che mặt nhìn hai cái Người Thu Hoạch đứng ở trước mặt mình, trên mặt lộ ra khiếp sợ cùng khó có thể tin thật sâu.

Hơn nửa ngày, thậm chí một câu đều nói không nên lời.

“Đại nhân, thuộc hạ vô năng, để ngài xấu hổ chết người ta rồi!”

“Chúng ta cái này lại đi vào, nhất định đưa bọn chúng bầm thây vạn đoạn!”

Hai cái Người Thu Hoạch, mặt mũi tràn đầy xấu hổ, mang theo lửa giận nói xong, quay người lại muốn đi.

“Trở lại!”

Nam tử che mặt quát nhẹ một tiếng, đem hai người gọi lại, sau đó đặt mông ngồi ở trên ghế ngồi xa hoa rộng thùng thình.

Sau đó, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi nhìn xem hai người, kinh hãi nói.

“Số Hai, Số Ba, các ngươi nói, hai người các ngươi, cũng tất cả đều là bị miểu sát!”

Số Hai cùng Số Ba, lập tức vô cùng xấu hổ, cúi đầu xuống, xấu hổ nhẹ gật đầu.

“Đến cùng chuyện gì xảy ra?!”

Số Hai cùng Số Ba nhìn liếc nhìn nhau, sau đó theo thứ tự nói ra.

“Ta gặp Lâm Hải, vốn tưởng rằng phía dưới đánh lén, là có thể đem hắndiệt sát.”

“Không nghĩ tới Lâm Hải không những không chết, ngược lại dùng hai đao đem ta diệt sát, thậm chí pháp bảo Tiên khí Oanh Sơn Nghiên Mực của ta, cũng rách nát rồi, đối mặt với một đao kinh khủng kia của Lâm Hải, ta không hề có lực hoàn thủ!”

“Đại nhân, thực lực của Lâm Hải, so với dự đoán của chúng ta, chỉ sợ còn cường đại hơn nhiều!”

“Lâm Hải, lại là cái kia Lâm Hải!” Nam tử che mặt tức giận vỗ lan can ở chỗ ngồi, sắc mặt vô cùng dữ tợn.

“Đại nhân, ta là bị một cái người thân đeo hồ lô rượu giết chết!” Số Ba nói tiếp.

“Ta cùng với Số Hai, gặp được một nữ tử, lường trước hẳn là cái Mạnh Thanh Ca kia.”

“Thực lực của Mạnh Thanh Ca rất mạnh, nhưng cùng ta còn có chút chênh lệch, bởi vì chúng ta âm thầm nghe được Mạnh Thanh Ca nói, Lâm Hải đã tới tìm nàng, Số Hai liền lưu lại chặn đánh Lâm Hải, do ta truy kích Mạnh Thanh Ca.”

“Thật không nghĩ đến, một thân pháp bảo của cái Mạnh Thanh Ca này, quả thực lợi hại, lật ngược thế cờ ta làm cho luống cuống tay chân, cực kỳ nguy hiểm.”

“Ngay tại thời điểm ta cùng với nàng đang triền đấu, đột nhiên một người lưng cõng hồ lô rượu xuất hiện, một chưởng đem ta diệt sát!”

“Người này, có lẽ chính là Túy Tửu Tiên!”

“Mạnh Thanh Ca, Túy Tửu Tiên!” Mặt của nam nhân che mặt tím lại, trở nên càng thêm khó coi vô cùng.

Số Hai cùng Số Ba, đã là tồn tại cao cấp nhất, ở bên trong Người Thu Hoạch.

Không thể tưởng được ở bên trong bọn rau hẹ này, rõ ràng có nhiều người, có thể cùng bọn họ chống lại như vậy.

Thậm chí, còn đem Số Hai cùng Số Ba, miểu sát rồi!

Bọn rau hẹ thực lực mạnh này, đã triệt để cắt đứt kế hoạch của nam tử che mặt.

Vậy mà lại để cho gã có loại cảm giác biệt khuất vô kế khả thi.

Trầm mặc hồi lâu, nam tử che mặt tựa hồ mới hạ xuống quyết tâm rất lớn, mạnh mẽ động thân mà lên!

“Đậu phộng, không thể tưởng được lại đem chúng ta dồn đến một bước này!”

Nam tử che mặt chắp hai tay sau lưng, trong mắt hiện lên ánh sáng băng hàn âm u, nhìn thoáng qua hạ nhân bên người, ngưng trọng nói.

“Đi, thỉnh Người Thu Hoạch Số Một!” Số Hai cùng Số Ba, ở một bên nghe được, lập tức hoảng sợ biến sắc, lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu!

Chương 1942: Huyễn cảnh cổ quái

“Đại nhân, muốn, muốn thỉnh Số Một xuất hiện sao?”

Số Hai cùng Số Ba, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, tại thời điểm nâng lên Số Một, lộ ra thần sắc vô cùng sợ hãi thật sâu.

Nam tử che mặt chắp tay sau lưng, trong ánh mắt hiện lên một tia bực bội cùng bất đắc dĩ.

“Liền hai người các ngươi, đều bị miểu sát, lần rau hẹ này, cường đại nghịch thiên, không cho Số Một xuất hiện, còn có thể như thế nào đây?”

“Thế nhưng mà, Số Một, không thể khống chế a!”

Nam tử che mặt nghe được, trong mắt lập tức hiện lên một tia vẻ lo lắng, sau đó nặng nề thở ra một hơi.

“Quản không được nhiều như vậy, ai bảo trong kỷ nguyên của một trăm năm này, sẽ có trọng bảo xuất thế ni!”

“Huống chi, thu hoạch rau hẹ, là sứ mạng của chúng ta, phải hoàn thành!”

“Lần rau hẹ này, mạnh như thế, càng có lẽ chết!!!”

...

“Là tại đây sao?”

Lâm Hải giờ phút này, đứng ở trên lưng Tiểu Hồng, hướng phía dưới nhìn lại, trong lòng một hồi nghi hoặc.

Vị trí Túy Tửu Tiên gửi đi cho hắn, chính là ở chỗ này.

Nhưng là, nơi này là một cái hồ nước a!

Chẳng lẽ nói, bọn họ tại dưới đáy nước?

Lấy điện thoại di động ra, Lâm Hải gửi đi một đầu tin tức cho Túy Tửu Tiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Túy Tửu Tiên đại ca, ta đã đến, như thế nào nơi này lại là một cái hồ nước?

Túy Tửu Tiên: Hồ nước? Không có a, chúng ta bị khốn trụ trong một mảnh sa mạc!

Nói xong, Túy Tửu Tiên lại gửi đi một vị trí cho Lâm Hải.

Lâm Hải cúi đầu xem xét, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Chỉ thấy vị trí mà Túy Tửu Tiên gửi đi này, cùng vị trí của v, cách xa nhau không đến ba dặm!

“Đây là Huyễn cảnh!”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, lập tức mở ra Thiên Nhãn Thần Thông.

Quả nhiên, một mảnh hồ nước phía dưới biến mất không thấy gì nữa.

Đương nhiên, cũng không có xuất hiện sa mạc theo như lời của Túy Tửu Tiên.

Phía dưới, dĩ nhiên là một cái phế tích tản ra phong cách khí tức cổ xưa tang thương!

“Tại đó!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện ra bóng dáng của Túy Tửu Tiên cùng Mạnh Thanh Ca.

Giờ phút này, hai người đang như con ruồi không có đầu, gian nan hành tẩu.

Rõ ràng là tại đất bằng, lại phảng phất như là đang đi lên cao, hơn nữa trên đầu mồ hôi đầm đìa, phảng phất như đang ở trong cực độ nóng bức.

“Tiểu Hồng, xuống dưới!”

Lâm Hải phân phó Tiểu Hồng, hạ xuống trên mặt đất.

Tiểu Hồng không thấy rõ Huyễn cảnh, Lâm Hải chỉ có thể đem

Tiểu Hồng thu vào Luyện Yêu Hồ, chính mình hướng phía bên trong đi đến.

Ông!

Phảng phất như đi qua một tầng rung động, thân thể Lâm Hải chấn động, tiến nhập vào bên trong Huyễn cảnh.

Lập tức, một cỗ cảm giác áp bách rất mạnh, từ bốn phương tám hướng mà đến, rơi vào trên người Lâm Hải.

Cái loại cảm giác này, tựa như xâm nhập vào chỗ sâu trong biển lớn, thủy áp khổng lồ chen chúc mà đến.

“Huyễn cảnh thật đáng sợ!”

Nội tâm Lâm Hải kinh hãi, Huyễn cảnh, chỉ là ảnh hưởng tới thị giác (*mắt) của người.

Không thể tưởng được tại đây, thậm chí ngay cả giác quan đều bị ảnh hưởng, hơn nữa còn chân thật như thế!

Trách không được Túy Tửu Tiên cùng Mạnh Thanh Ca, hành tẩu cố hết sức, mồ hôi đầm đìa.

Bọn họ nhìn thấy Huyễn cảnh là sa mạc, sợ là hiện tại đang bị lửa nóng như mặt trời trong sa mạc thiêu đốt.

Cũng may Lâm Hải quả thực có thể xem thấu Huyễn cảnh, tuy giống như xâm nhập vào chỗ sâu trong biển lớn, cất bước gian nan.

Nhưng Lâm Hải lại biết, trước mắt chỉ là một mảnh phế tích cổ xưa.

Hơn nữa, Mạnh Thanh Ca cùng Túy Tửu Tiên ngay tại trước mắt, chỉ cần đi thẳng qua, liền có thể gặp mặt cùng hai người!

Ông!

Ông!

Ông!

Thân thể Lâm Hải, phảng phất nặng như Thiên Quân, mỗi khi đi một bước, không khí xung quanh đều bị kéo run rẩy một hồi.

Phảng phất như hành tẩu tại trong nước biển, dẫn động nước chảy chấn động.

Lâm Hải một bên hành tẩu, một bên quan sát lấy bốn phía, lại khiếp sợ phát hiện, chính mình rõ ràng tìm không thấy mắt trận của cái Huyễn cảnh này.

“Chẳng lẽ, cái Huyễn cảnh này không phải do trận pháp tạo thành?”

Trong nội tâm Lâm Hải kinh ngạc không thôi, nếu là trận pháp mà nói, dùng tạo nghệ trận pháp của hắn, tuyệt đối không có khả năng nhìn không thấu.

Như vậy, cũng chỉ có một loại khả năng khác rồi.

Cái Huyễn cảnh này, không phải dựa vào trận pháp để hình thành.

“Địa phương thật cổ quái!”

Trọn vẹn chừng nửa canh giờ, Lâm Hải rốt cục đi tới trước người Mạnh Thanh Ca cùng Túy Tửu Tiên.

Đây là nguyên nhân hai người, thỉnh thoảng đảo quanh nguyên tại chỗ.

“Thanh Ca, Túy Tửu Tiên đại ca!”

Thời điểm cách còn có hơn mười mét, Lâm Hải dừng bước lại, hướng phía hai người la lên nói.

Nhưng mà, hai người lại giống như không nghe thấy, tựa hồ căn bản nghe không được thanh âm của Lâm Hải.

“Cái Huyễn cảnh này, đem thanh âm cũng ngăn cách rồi!”

Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu, đi thẳng đến bên người hai người, sau đó hướng phía bả vai Túy Tửu Tiên đập tới!

“Không tốt, có Yêu thú!”

Túy Tửu Tiên kinh hãi, đột nhiên quay người, một chưởng hướng phía Lâm Hải đánh tới!

Bà mẹ nó!

Lâm Hải lắp bắp kinh hãi, một chưởng này của Túy Tửu Tiên, vừa nhanh lại mãnh liệt, uy vũ sinh phong, nếu như bị đánh trúng, coi như là Lâm Hải cũng chịu không được!

Oanh!

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải oanh ra một quyền, lóe ra hào quang hỏa diễm, cùng một chưởng của Túy Tửu Tiên, đụng vào cùng một chỗ.

Ông!

Lập tức, giữa hai người, hiện lên hào quang hoa mỹ, khí lãng cường đại đem hai người, tất cả trùng kích lùi lại mấy bước.

“Yêu thú hệ “Lửa” thật mạnh!”

Túy Tửu Tiên thét lên một tiếng kinh hãi, lần nữa phóng lên, hướng phía Lâm Hải đánh tới, một hồi tấn công mạnh!

“Túy Tửu Tiên đại ca, là ta à!”

Lâm Hải vội vàng một bên phòng ngự, bị buộc liên tục rút lui, một bên rống lớn nói.

Không biết làm sao, Túy Tửu Tiên chỉ đem hắn trở thành Yêu thú, căn bản nghe không được chút thanh âm nào.

“Móa, cái này mẹ nó làm sao bây giờ?”

Lâm Hải lập tức chau mày, cái Huyễn cảnh này không phải trận pháp, hắn không phá được.

Có thể là bởi như vậy, nên Túy Tửu Tiên ngay tại trước mắt, nhưng bọn họ căn bản nhìn không thấy chính mình.

“Túy Tửu Tiên đại ca, đắc tội!”

Nghĩ đến chỗ này, trong nội tâm Lâm Hải thầm than một tiếng, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể trước tiên đem Túy Tửu Tiên chế trụ lại.

Ông!

Sau khi tránh thoát một kích của Túy Tửu Tiên, Lâm Hải đột nhiên xuất kích Thần Hồn Quyết, một đạo tinh thần trùng kích vô hình, chui vào trong óc Túy Tửu Tiên!

Hừ!

Túy Tửu Tiên kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể đột nhiên trì trệ.

Nhân cơ hội này, Lâm Hải thầm hô một tiếng.

“Biến Địa Kinh Lôi!”

Ông!

Nhất thời, Lôi Trì bỗng nhiên, ý thức của Túy Tửu Tiên vừa mới thanh tỉnh, thân thể lại bỗng nhiên tê rần.

“Không tốt!”

Túy Tửu Tiên quát to một tiếng, liền chuẩn bị tháo hồ lô, động dùng pháp bảo Trảm Tiên Phi Đao!

Tíu tíu!

Không đợi lão đem hồ lô tháo xuống, ngón tay Lâm Hải bắn ra, một đám khí mang đâm vào huyệt đạo của lão.

Thân thể Túy Tửu Tiên cứng đờ, sau đó hai mắt trợn tròn xoe, thẳng tắp té xuống!

“Cuối cùng đã chế trụ!”

Lâm Hải thở dài ra một hơi, vừa mới chuẩn bị đi qua đem Túy Tửu Tiên nâng dậy, lại chợt nghe sau đầu sinh phong!

“Yêu thú chết tiệt, bà cô một cước đạp chết ngươi!”

Một tiếng kêu khẽ, bỗng nhiên vang lên.

Lâm Hải vô ý thức quay đầu lại, đã thấy một cái chân dài, mang theo làn gió lăng lệ ác liệt, dĩ nhiên đã đến trước mắt.

Bà mẹ nó!

Lâm Hải cũng bất chấp thưởng thức cái chân dài này rồi, nếu như bị đá trúng, sẽ bị phế bỏ tại chỗ không thể!

Cánh tay phải vừa nhấc, Tử Lôi Thần Long Tí lóe ra hồ quang điện, đón đỡ một cái!

Phanh!

Một cước của Mạnh Thanh Ca, hung hăng đá vào trên cánh tay Lâm Hải.

Lâm Hải đạp đạp đạp liền lùi lại ba bước, chỉ cảm thấy một cỗ sức lực lớn, điên cuồng tán loạn trong người!

Không thể tưởng được một cước này của Mạnh Thanh Ca, vậy mà cường hãn như vậy!

“A!!!”

Mạnh Thanh Ca đối diện, thì thét lên một tiếng kinh hãi, chân dài run lên một hồi, lập tức che kín dòng điện!

Khóe miệng Lâm Hải cười cười, cái này tự nhiên là do hắn cố ý gây nên, chính là vì chế trụ Mạnh Thanh Ca.

“Thanh Ca, xin lỗi rồi!”

“Lôi tới!”

Ông!

Nhất thời, Biến Địa Kinh Lôi đã tiêu tán, lần nữa xuất hiện từ trống rỗng.

Mạnh Thanh Ca thân ở trong Lôi Trì, nhất thời thân thể tê rần, mà giờ khắc này chân trụ phía sau, thoáng cái đã mất đi cân đối, mặt thẳng tắp hướng bên dưới ngã xuống.

“Bà mẹ nó!”

Lâm Hải cả kinh, loại đại mỹ nữ như Mạnh Thanh Ca này, nếu như ngã sấp mặt xuống chạm đất, đợi nàng ra khỏi Huyễn cảnh, vẫn không thể một chầu đánh chết chính mình a!

Vèo! Trong lúc cuống quít, Lâm Hải nhảy về phía trước, cánh tay duỗi ra, Mạnh Thanh Ca đổ vào trong ngực Lâm Hải

Chương 1943: Bảo vật này, thuộc về ta!

Phanh!

Ngay tại trong nháy mắt khi Mạnh Thanh Ca ngã vào trong ngực Lâm Hải, một cỗ kinh khủng lực trùng kích, bay thẳng tới lồng ngực của Lâm Hải!

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải chấn động, muốn tránh đã không còn kịp rồi.

Ông!

Cũng may bên ngoài thân Lâm Hải, Tinh Thần Khải Giáp lập tức tách ra, chặn một kích đáng sợ này.

Nhưng mà, Lâm Hải cũng bởi vậy mà bị xung kích liền lùi lại hơn mười thước.

Lúc này mới nhớ tới, Mạnh Thanh Ca thế nhưng mà một thân tất cả đều là bảo a, vừa rồi là một tấm phù lục bạo tạc, đem Tinh Thần Khải Giáp của chính mình đều bức đi ra rồi.

Toát!

Trong chớp mắt công phu, năng lượng trong cơ thể Mạnh Thanh Ca dĩ nhiên biến mất.

Hai mảnh loan đao lá liễu kéo lê hơn mười đạo đao mang, lập tức đem Lâm Hải bao phủ, bá đạo lăng lệ ác liệt!

Lâm Hải bất đắc dĩ, bàn tay phải khẽ vung, mang theo đạo đạo băng hàn chi khí, đem đao ảnh đánh từng cái tan vỡ!

Lập tức, Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca, liền đánh nhau.

“Đây không phải là biện pháp a!”

Lâm Hải càng đánh càng gấp, nhưng muốn dồn phục Mạnh Thanh Ca, lại cũng không phải là sự tình đơn giản.

Đúng lúc này, chỗ cách hai người hơn mười dặm, đột nhiên oanh một tiếng nổ mạnh.

Sau đó, bầu trời đỏ thẫm, mặt đất chấn động, phảng phất như đã xảy ra động đất, lại để cho Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca, thân thể mạnh mẽ lay động một hồi, đứng không vững!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Không tự chủ được, hai người tất cả đều ngừng đánh nhau, nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Lập tức, chỉ thấy một đạo ánh sáng trắng cực kỳ chói mắt, xuất hiện ở bên trên một đầu phía xa kia.

Đạo ánh sáng trắng kia, hào quang vạn trượng, tản ra khí tức vô cùng cường đại.

Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca, cách thật xa, đều cảm thấy một cỗ tim đập nhanh kinh khủng.

Ông!

Chỗ mà hào quang chiếu rọi tới, Huyễn cảnh ngay lập tức tiêu tán, khôi phục nguyên trạng.

Phế tích cổ xưa cực lớn, hiện ra tại trước mắt Mạnh Thanh Ca.

“Cái này là địa phương nào?”

Mạnh Thanh Ca phát hiện sa mạc biến mất, không khỏi đột nhiên cả kinh.

Chờ lúc nhìn thấy Lâm Hải ở cách đó không xa, càng là a một tiếng thét lên.

“Lâm Hải, ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Mặt mũi Mạnh Thanh Ca tràn đầy kinh hỉ, vọt tới gần Lâm Hải.

Lâm Hải một hồi im lặng, tức giận trắng mặt liếc nhìn Mạnh Thanh Ca.

“Mỹ nữ, nhận lầm người, ta không phải là Lâm Hải, là Yêu thú!”

Phốc!

Mạnh Thanh Ca trực tiếp bị trêu chọc nở nụ cười, “Mau nói ngược lại a, Yêu thú lớn lên còn soái nhiều hơn ngươi a!”

Mặt mũi Lâm Hải lập tức tràn đầy hắc tuyến, trái tim bị đả kích rầm rầm liền nát.

Bất quá, Huyễn cảnh biến mất, Mạnh Thanh Ca có thể nhìn thấy chính mình rồi, như thế cũng là một chuyện tốt.

“Thanh Ca, cái phù lục vừa rồi kia, chính là muốn mạng của ta a!”

Lâm Hải hướng phía Mạnh Thanh Ca tố khổ nói.

“À?!”

Mạnh Thanh Ca cả kinh, vừa rồi cái phù lục kia, đánh chính là Yêu thú a, như thế nào...

Sau một khắc, Mạnh Thanh Ca đột nhiên hiểu được.

“Lâm Hải, ngươi, ngươi thật là Yêu thú?”

“Không đúng không đúng!” Mạnh Thanh Ca nói xong, lại vội vàng khoát tay, “Vừa rồi con yêu thú kia, thật là ngươi?”

Lâm Hải vừa trợn trắng mắt, triệt để bó tay rồi.

“Mới vừa rồi là Huyễn cảnh, Yêu thú ngươi nhìn thấy, nhưng thật ra là ta!”

“À? Nguyên lai là như vậy, ta đã bảo mà, con yêu thú kia, như thế nào xấu như vậy.”

Phốc!

Lâm Hải phun ra một búng máu, khóc không ra nước mắt nhìn xem Mạnh Thanh Ca. Cảm giác hết yêu mất rồi.

“Này, hai ngươi đã đủ rồi chưa, chỗ này còn nằm một cái ni!”

Cái lúc này, Túy Tửu Tiên nằm trên mặt đất, bỗng nhiên mặt mũi tràn đầy oán trách nói.

“Ha ha, không có ý tứ a, Túy Tửu Tiên đại ca!”

Lâm Hải vội vàng đi qua, ngón tay bắn ra đem huyệt đạo của Túy Tửu Tiên giải khai.

Túy Tửu Tiên nhảy dựng lên, kéo lại cổ áo của Lâm Hải.

“Tiểu tử, dám đánh ta, không có mười hồ lô Hầu Nhi Tửu, việc này khó yên!”

Lâm Hải mặt mũi tràn đầy cười khổ, đành phải lấy ra mười hồ lô Hầu Nhi Tửu, Túy Tửu Tiên mới vẻ mặt cuồng hỉ ngồi ở một bên uống đi.

Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca, nhìn vẻ mặt bộ dạng không quan tâm của Túy Tửu Tiên, lập tức im lặng.

Quay đầu, hai người nhìn xuống cái phiến phế tích này, lại hướng phía đạo ánh sáng trắng chói mắt ở xa xa kia nhìn một cái.

“Thanh Ca, ta có loại dự cảm, đại cơ duyên rất có thể chính là đạo ánh sáng trắng kia!”

“Ta cũng vậy, cái phiến phế tích này, niên đại đã lâu, chỉ sợ sẽ có rất nhiều thứ tốt.”

Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca nhìn nhau cười cười, “Cái kia còn chờ cái gì, chạy nhanh thăm dò a!”

Hai người kéo Túy Tửu Tiên đang ngồi trên mặt đất uống rượu, bắt đầu hướng phía đạo ánh sáng trắng kia mà đi.

Cùng lúc đó, ánh sáng trắng chiếu rọi vạn dặm, vẩy khắp từng cái nơi hẻo lánh của mảnh không gian này.

Cơ hồ hết thảy mọi người, đều mang theo hiếu kỳ cùng kinh hỉ, hướng phía bên này phi tốc mà đến.

Chỉ có điều, không có ai biết, một hồi điên cuồng đồ sát, đã đang nhanh chóng tiếp cận.

“Đạo ánh sáng trắng kia, tuyệt đối là siêu cấp trọng bảo, đạt được nó, lần này liền không đến không!”

Một cái đoàn đội khoảng bốn mươi năm mươi người, mặt mũi tràn đầy vui sướng, hướng phía chỗ ánh sáng trắng, điên cuồng chạy đi.

Bá!

Một cái Người áo đen, không hề có dấu hiệu mà xuất hiện, ngăn cản đường đi của bọn họ.

“Người Thu Hoạch?!”

Mấy chục người này sững sờ, sau đó lộ ra mặt mũi tràn đầy đùa giỡn trêu cợt.

“Chỉ một cái à? Vậy thì chết đi, động...”

Người cầm đầu, vừa mới chuẩn bị kêu mọi người động thủ, thế nhưng mà lời còn chưa nói hết, lại im bặt mà dừng.

Phanh!

Sau đó, cả người bỗng nhiên nổ tung!

Người đứng phía sau chấn động, còn không thấy rõ chuyện gì xảy ra, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, lập tức vang vọng khắp nơi!

“A a a a!!”

Tiếng kêu thảm thiết mao cốt chủng thiên qua đi, không đến thời gian một phút đồng hồ, trên mặt đất đã nằm đầy thi thể.

Bốn mươi năm mươi cái người tu hành này, từng cái tử trạng cực thảm, khắp nơi đều là chân cụt tay đứt, máu chảy thành sông!

Không một người sống!

“Ực ực ~ khặc khặc khặc!”

Người áo đen lè lưỡi, liếm láp thoáng một phát máu tươi nơi khóe miệng, phát ra một tiếng quái gọi, sau đó biến mất không thấy gì nữa!

Hơn mười phút sau, thảm án đồng dạng, phát sinh ở một chỗ địa điểm khác.

Hơn hai mươi phút sau, lại một đoàn đội quốc gia, chịu khổ cả đoàn bị diệt!

Hơn ba mươi phút sau, người tu hành Đại Hạ Quốc, đều chết oan chết uổng, chỉ còn Thác Bạt Thanh Vân, may mắn đào thoát!

Hơn bốn mươi phút sau, đội ngũ do mười cái cao thủ Tiềm

Long Bảng tạo thành, không ai sống sót!

Thảm án vẫn đang tiếp tục, mà người của các quốc gia, cũng đều không một ai chạy thoát.

Đạo thân ảnh màu đen kia, phảng phất như một U Linh đang hành tẩu, không ngừng săn giết, thu gặt lấy tánh mạng.

Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca Túy Tửu Tiên, tự nhiên không biết những chuyện này.

Giờ phút này, bọn hắn đang ở dưới chân chỗ ngọn núi cảm nhận được đạo ánh sáng trắng kia.

Nhìn trên ngọn núi kia, phóng xuất ra uy áp khủng bố, trong lòng ba người đều bị rung mạnh!

“Rốt cuộc là cái bảo vật gì, thậm chí lại có uy năng này!”

“Khí tức này, so với lão tổ tông ta, đều không kém a!” Mạnh Thanh Ca vẻ mặt giật mình nói.

“Quản nó là cái khỉ gió gì, đi lên xem một chút!” Túy Tửu Tiên thì là mặt mũi tràn đầy hưng phấn, lớn tiếng nói.

“Tốt!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, cất bước liền chuẩn bị lên núi.

Toát!

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo tiếng rít vang lên.

Cương phong khủng bố, mang theo băng hàn đau nhức thấu xương tủy, hướng phía Lâm Hải chạy như bay mà đến.

Lâm Hải cả kinh, cuống quít lui về phía sau, tránh thoát công kích, bộ pháp đi về phía trước cũng lập tức bị ngừng!

Đinh!

Một đạo giòn vang truyền đến, Lâm Hải quay đầu nhìn lại, đã thấy công kích chính mình, chính là một đạo băng trùy sắc bén!

Giờ phút này, băng trùy dĩ nhiên đã đâm thủng vách núi, chỉ lưu lại một đạo lỗ hổng dài nhỏ!

“Lực đạo thật cường đại!”

Lâm Hải không khỏi co rụt đồng tử lại, hoảng sợ quay đầu, hướng phía phương hướng băng trùy bay tới mà nhìn lại.

Đã thấy một đạo nhân ảnh, nhanh chóng giống như là tia chớp, vọt tới phụ cận, đứng ở phía trước ba người Lâm Hải.

“Lâm Ngọc!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lập tức nhận ra, người tới dĩ nhiên là Lâm Ngọc.

Lâm Ngọc giờ phút này, chỉ là chắp hai tay sau lưng, sắc mặt cổ sóng không sợ hãi, hai mắt mang theo một tia ngưng trọng, hướng phía ánh sáng trắng nơi đỉnh núi nhìn lại.

“Lâm Ngọc, ngươi có ý tứ gì?!”

Lâm Hải nhướn mày, bất mãn nói.

Lâm Ngọc sững sờ, lúc này mới quay đầu, liếc nhìn Lâm Hải.

“Không có ý gì, bảo vật này, thuộc về ta!”

Chương 1944: Người muốn giết ta còn nhiều hơn, ngươi tính là cái gì?

Lâm Hải nghe được, không khỏi lã chã bật cười.

“Dựa vào cái gì?!”

Túy Tửu Tiên ở một bên, hừ lạnh nói.

Lâm Ngọc kinh ngạc liếc nhìn Túy Tửu Tiên, sau đó ánh mắt lạnh lùng ở bên trong, hiện lên một vòng sát cơ.

“Chỉ bằng, ta có thể giết ngươi!”

“Lâm Ngọc, ngươi bớt hung hăng càn quấy đi!” Mạnh Thanh Ca ở một bên, cũng nhìn không được rồi, một tiếng khẽ kêu nói.

Lâm Ngọc xoay chuyển ánh mắt, đã rơi vào trên người Mạnh Thanh Ca, sau đó nghiêm túc nói.

“Mạnh Thanh Ca, ngươi quý vi Công chúa, nếu là bình thường, Lâm Ngọc ta sẽ để cho ngươi ba phần.”

“Nhưng, bảo vật này ai đều có thể nhìn ra, tuyệt vật phi phàm!”

“Nếu như ngươi cùng ta tranh đoạt, ta cũng sẽ bất chấp thân phận Công chúa của ngươi, ngươi không cần tự đòi mất mặt!”

“Ngươi...” Mạnh Thanh Ca lập tức chán nản, khuôn mặt tức đến trắng bệch.

Tuy Lâm Ngọc nói chuyện cực kỳ không khách khí, nhưng nàng cũng minh bạch, luận thực lực nàng cùng Lâm Ngọc kém quá xa.

Nếu là tình hình chung, bởi vì nguyên nhân thân phận, Lâm Ngọc sẽ nhường nhịn nàng ba phần.

Thế nhưng mà, một trọng bảo ở trước mặt, thân phận Cửu Công chúa của nàng, thế nhưng mà trấn không được Lâm Ngọc.

Ông!

Đúng lúc này, Mạnh Thanh Ca chỉ cảm thấy một cỗ khí tức vô cùng khí phách, đột nhiên từ bên người bay lên.

Sau đó, chỉ thấy Lâm Hải chậm rãi tiến lên, lập tức một cỗ áp lực kinh khủng, giống như là sóng lớn, tuôn hướng Lâm Ngọc.

“n?”

Lâm Ngọc sững sờ, chân khí trên người mạnh mẽ tách ra, đem khí tức của Lâm Hải, chống cự tại bên ngoài.

“Như thế nào, muốn động thủ?” Lâm Ngọc liếc nhìn Lâm Hải, thản nhiên nói.

“Động thủ thì như thế nào, còn sợ ngươi sao?!”

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, ngữ khí lạnh như băng, mang theo một tia khinh thường nói.

Lâm Ngọc kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, sau đó khóe miệng nhếch lên, có chút khẽ hừ.

“Lâm Hải, lời nói trước đó ta đã nói, xem ra ngươi đều đã quên!”

“Ta hi vọng ngươi có thể còn sống rời đi, sau đó đi Lâm gia một chuyến, có một số việc Lâm gia cần kiểm tra thực hư!”

“Nhưng, cái này cũng không có nghĩa là, ta sẽ không giết ngươi!”

“Người muốn giết ta còn nhiều hơn, ngươi tính là cái gì?” Lâm Hải nghiêng đầu một cái, khinh thường nói.

Đối với Lâm Ngọc bá đạo tự cho là đúng như thế, nội tâm Lâm Hải đã bắt đầu sinh ghét rồi.

“A?” Sắc mặt Lâm Ngọc, thoáng cái lạnh xuống.

“Xem ra, có lẽ lại nên để cho ngươi biết, cái gì gọi là trời cao đất rộng rồi!”

Ông!

Sau một khắc, khí tức cuồng mãnh trên người Lâm Ngọc, bỗng nhiên tách ra, một cỗ áp lực kinh khủng, lập tức hướng phía Lâm Hải cuốn tới!

Lông mày Lâm Hải nhảy lên mãnh liệt, cũng đem toàn bộ chân khí, vận chuyển tới cực hạn.

Quanh thân khí lãng lăn lộn, quần áo không gió mà tung bay, tảng đá sau lưng, két một tiếng, bỗng nhiên nổ!

Nhất thời, giữa Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, phảng phất như tạo thành một mảnh trường giảo sát khủng bố!

Đá vụn hài cốt trên mặt đất, rầm rầm rầm phanh, đều bị khí tức cường đại của hai người, nghiền áp nát bấy.

Giờ khắc này, Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, hai người đứng đầu Tiềm Long Bảng, giương cung bạt kiếm, đại chiến hết sức căng thẳng!

“Đại ca, tìm được ngươi rồi, đại ca!”

Ở thời khắc mấu chốt này, đột nhiên một tiếng la lên kinh hỉ, vang lên ở phía xa.

Lâm Hải cả kinh, quay đầu nhìn lại, đã thấy bọn người Hoa Quảng Lộc Thiệu Hoàn Kiệt, một tiếng chật vật chạy tới.

“Ngọc ca!”

Cùng lúc đó, một cái thiếu niên áo lam, cũng hướng phía Lâm Ngọc chạy tới.

Người này, Lâm Hải cũng nhận thức, chính là thứ tám Tiềm Long Bảng, Lâm Tranh!

Song phương đều có người chạy tới, Lâm Hải cùng Lâm Ngọc không thể không thu khí thế, tạm thời không đánh nổi rồi.

“Đại ca, cuối cùng đã tìm được ngươi rồi, ngươi không biết, chúng ta thiếu chút nữa đi đời nhà ma rồi!”

Hoa Quảng Lộc giống như kẻ dở hơi, ôm lấy đùi Lâm Hải, kêu rên một tiếng.

Lâm Hải im lặng một hồi, thằng này dầu gì cũng là cao thủ đứng trước mười trên Tiềm Long Bảng, còn là đệ tử Vương tộc.

Làm sao lại không có một điểm chính khí đâu?

“Làm sao vậy?”

Lâm Hải nhấc chân đưa y đạp ra, hỏi.

“Đại ca, chúng ta gặp một cái Người Thu Hoạch, phi thường đáng sợ!”

Thiệu Hoàn Kiệt ở một bên, bỗng nhiên nói ra, trong giọng nói còn mang theo hoảng sợ thật sâu.

“A?” Lâm Hải sững sờ, phát hiện thời điểm Thiệu Hoàn Kiệt nâng lên cái Người Thu Hoạch này, thân thể Hoa Quảng Lộc đều run rẩy thoáng một phát, không khỏi ngạc nhiên một hồi.

Hoa Quảng Lộc tuy hơi có chút trêu chọc bức, nhưng lại có bản lĩnh thật sự.

Hôm nay, một cái Người Thu Hoạch, lại đem y dọa thành cái dạng này?

“Ngọc ca, việc lớn không tốt, xuất hiện một cái Người Thu

Hoạch cực kỳ đáng sợ!” Cái lúc này, Lâm Tranh ở một bên, cũng hướng phía Lâm Ngọc nói ra.

“n?”

Lâm Ngọc khẽ giật mình, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Tranh.

Vừa rồi thời điểm Hoa Quảng Lộc cùng Thiệu Hoàn Kiệt nói Người Thu Hoạch đáng sợ, nội tâm của y, còn một hồi xem thường.

Không thể tưởng được, hiện tại liền cả Lâm Tranh đều đã nói như vậy rồi.

Thực lực của Lâm Tranh, cũng không phải là Hoa Quảng Lộc cùng Thiệu Hoàn Kiệt là có thể so sánh.

Cái này, liền không khỏi khiến cho Lâm Ngọc chú ý.

“Đại ca, cái Người Thu Hoạch kia, so với Hô Thiên Khiếu còn mạnh hơn!”

Lâm Tranh hạ một câu, rốt cục lại để cho Lâm Ngọc động dung rồi!

“So với Hô Thiên Khiếu còn mạnh hơn?!”

Thực lực của Hô Thiên Khiếu, tuy Lâm Ngọc không để vào mắt, nhưng xác thực là cao thủ Siêu cấp đỉnh phong.

Ít nhất, nhân vật bên trên Tiềm Long Bảng, cũng chỉ có y và Lâm Hải, còn hơn Hô Thiên Khiếu một bậc.

“Đúng vậy, Ngọc ca!” Lâm Tranh lòng còn sợ hãi gật đầu nói.

“Cái Người Thu Hoạch kia, tàn nhẫn sát hại rất nhiều người, ta suýt nữa cũng chết tại trong tay của gã.”

“Cũng may, Hô Thiên Khiếu kịp thời đuổi tới, cùng gã đánh nhau, chúng ta mới thừa cơ đào thoát!”

“Bất quá...” Lâm Tranh miệng ngập ngừng, đột nhiên muốn nói rồi lại thôi.

“Bất quá cái gì?” Lâm Ngọc hỏi.

“Lúc chúng ta chạy trốn, đồng thời quay đầu lại nhìn một cái, Hô Thiên Khiếu bị cái Người Thu Hoạch kia, một cái tát đập bay, sống chết không rõ!”

“Cái gì?!” Lâm Tranh vừa thốt ra lời kia, cơ hồ tất cả mọi người, tất cả đều biến sắc!

Hô Thiên Khiếu bị một cái tát đập bay?

Đây chẳng phải là nói, Hô Thiên Khiếu không phải là đối thủ của cái Người Thu Hoạch này sao?

“Cũng may lúc ấy, lại xuất hiện đội ngũ mấy chục người của một quốc gia khác, cái Người Thu Hoạch kia mới không có truy kích chúng ta, nếu không chúng ta giờ phút này, chỉ sợ đã bị chết!”

Thiệu Hoàn Kiệt ở một bên, mặt mũi tràn đầy sợ hãi bổ sung nói.

Sưu sưu sưu sưu!

Cái lúc này, xa xa lại là có mấy đạo nhân ảnh, phi tốc mà đến, trong nháy mắt đã đến trước mắt mọi người.

“Lâm Hải, lại gặp mặt!”

Một người trong đó, đúng là Thác Bạt Thanh Vân, nhìn thấy Lâm Hải thì cười nhạt một tiếng, bất quá trên mặt lại có chút thảm đạm.

“Ngươi tốt!” Lâm Hải cười cười, lại phát hiện khí tức của Thác Bạt Thanh Vân hỗn loạn, tựa hồ bị trọng thương.

“Thác Bạt huynh, bị thương?”

Thác Bạt Thanh Vân cười khổ một tiếng, “Nếu không gặp may mắn, mạng nhỏ cũng bị mất!”

“Ánh sáng trắng tại đây, rốt cuộc là cái gì?”

Lục tục có chạy đến người, nhìn thấy bọn người Lâm Hải, cũng nhao nhao dừng bước chân lại, hướng phía ánh sáng trắng trên đỉnh núi, kinh hỉ mà hỏi.

Ánh mắt của Lâm Hải đảo qua, phát hiện rất nhiều người quen.

Chung Thế Hùng, Tiết Cẩm, cùng với một ít người trên Tiềm Long Bảng, bất ngờ tại đây.

Thậm chí, Hô Thiên Khiếu sống chết không rõ trong miệng Lâm Tranh, cuối cùng cũng xuất hiện ở chỗ này.

Chỉ có điều, sắc mặt Hô Thiên Khiếu tái nhợt, khóe miệng có vết máu, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Những người này sau khi đã đến, tràng diện bình tĩnh, lập tức bị đánh phá.

Cơ hồ tất cả mọi người, tất cả đều nhìn qua ánh sáng trắng trên đỉnh núi, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam.

Thấy người đến không sai biệt lắm, ánh mắt Lâm Ngọc phát lạnh, lần nữa tiến lên một bước, liếc nhìn mọi người.

“Các vị, bảo vật này, Lâm Ngọc ta đã muốn, các ngươi ai có ý kiến!”

Mọi người khẽ giật mình, tham lam cùng kích động trước đó, lập tức dập tắt, sắc mặt đều trở nên cực kỳ không tự nhiên.

Bọn họ tới nơi này, vốn là vì tìm kiếm cơ duyên, hôm nay cơ duyên tại trước mắt, ai nguyện ý chắp tay nhường cho người?

Thế nhưng mà, người nói chuyện là Lâm Ngọc a, bọn hắn cái nào dám mở miệng?

Cho dù là những người ở bên ngoài Thiên Vận Quốc, không biết danh tiếng của Lâm Ngọc kia.

Nhưng khí tức kinh khủng trên người Lâm Ngọc. từ lâu kinh đem bọn họ chấn nhiếp rồi.

Không khỏi, ánh mắt của phần lớn người, tất cả đều chuyển hướng về phía Lâm Hải.

Dù sao, rất nhiều người đã được chứng kiến sự lợi hại của Lâm Hải, Lâm Hải chỉ sợ là một người duy nhất, có thể có địa vị ngang nhau cùng Lâm Ngọc rồi.

Lâm Hải lạnh lùng cười cười, tiến lên một bước, vừa muốn nói chuyện, lại đột nhiên hoảng sợ biến sắc!

Ông!

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo khí tức cường đại khủng bố, phảng phất xuất hiện từ trống rỗng, lập tức đã rơi vào trước mặt mọi người.

“Khặc khặc khặc!”

Sau đó, một đạo tiếng cười khủng bố, từ trong cổ họng người vừa tới vang lên, lại để cho người sởn hết cả gai ốc! Chờ sau khi xem kĩ tướng mạo người tới, bọn người Lâm Tranh Thiệu Hoàn Kiệt, lập tức sợ tới mức giật mình một cái, hoảng sợ biến sắc!

Chương 1945: Có dám cùng ta cùng nhau nghênh chiến!

“Là cái Người Thu Hoạch khủng bố kia!”

Người ở chỗ này thét lên một tiếng kinh hãi, trong mắt không không lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu.

Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, vốn đã giương cung bạt kiếm, giờ phút này cũng nhao nhao quay đầu, hướng phía người tới nhìn lại.

Sau đó, hai người không khỏi co rụt đồng tử lại, bỗng nhiên biến sắc!

“Cái này là người hay là yêu!”

Chỉ thấy Người Thu Hoạch đối diện này, chẳng những tướng mạo hung ác, răng nanh nhe ra.

Hơn nữa trên mặt vậy mà mọc một bộ lông dày đặc, hiển nhiên là một con dã thú!

“Nhiều con mồi như vậy, thật sự là quá tốt!”

“Máu tươi của nhân loại, là đồ uống ngon nhất thiên hạ, khặc khặc khặc khặc!”

Vèo!

Tiếng cười quái dị của Người Thu Hoạch Số Một, lại để cho người sởn hết cả gai ốc, nổi lên một thân nổi da gà.

Nhưng sau đó, thanh âm của gã bỗng nhiên biến mất!

“A!!!”

Sau một khắc, một đạo tiếng kêu thảm thiết thống khổ, đột nhiên vang lên.

Mọi người nhao nhao mang theo ánh mắt kinh hãi, quay đầu nhìn lại.

Sau đó, hoảng sợ phát hiện, Người Thu Hoạch Số Một đã đem một người tu hành nắm trong tay, cắn đứt yết hầu!

“Nhanh cùng một chỗ động thủ, giết gã đi!”

Mọi người bị cái tràng diện khủng bố này, làm sợ tới mức can đảm đều nứt, nhịn không được rống to một tiếng.

Oanh oanh oanh oanh!

Cơ hồ vô ý thức hơn phân nửa người tu hành, ở đây, tất cả đều lập tức ra tay.

Uy lực của đạo pháp cường đại, lập tức hình thành uy áp khủng bố đầy trời, hướng phía Người Thu Hoạch Số Một công kích mà đi.

Cảm nhận được công kích từ sau lưng, Người Thu Hoạch Số Một mạnh mẽ quay đầu, trong mắt hiện lên một đạo hào quang khát máu.

Vèo!

Hất lên tay, đem thi thể người tu hành trong tay dứt bỏ.

Rống!

Một tiếng thú rống vàng lên, lại để cho trong lòng tất cả mọi người cự chiến, sau đó Người Thu Hoạch Số Một, tại dưới mí mắt của mọi người, lần nữa biến mất không thấy!

“Tốc độ thật nhanh!”

Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, đồng thời chấn động, trong những người ở đây này, chỉ sợ chỉ có hai người bọn họ, thấy rõ thân ảnh của Người Thu Hoạch Số Một.

“Coi chừng!”

Lâm Hải nhịn không được, lớn tiếng nhắc nhở.

Nhưng mà, cũng đã chậm, rất nhanh tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, không dứt vang lên bên tai!

Thân hình Người Thu Hoạch Số Một lập loè, tại trong phần đông người tu hành xuyên thẳng qua mà qua, trong chớp mắt hai mươi mấy người tu hành, đã chết tại chỗ, vô cùng thê thảm!

Hơn nữa, ở bên trong hơn hai mươi người tu hành này, còn có ba gã cao thủ Tiềm Long Bảng !

“Khặc khặc khặc!”

Thẳng đến khi tiếng cười quái dị lần nữa vang lên, mọi người mới đột nhiên giật mình một cái, từ trong sợ hãi thật sâu giựt mình tỉnh lại.

Nhìn nhóm đồng đạo ở bên cạnh liền một tia năng lực phản kháng đều không có, liền đã chết thảm, tâm của những người tu hành này lập tức hỏng mất.

“Chạy a!”

Có người hoảng sợ la lên một tiếng, mọi người lập tức gương mặt sợ hãi, quay đầu điên cuồng chạy trốn!

Giờ phút này, mọi người ở đâu còn quản được cái gì bảo vật hay không bảo vật, cơ duyên hay không cơ duyên sao?

Đối mặt với cái Người Thu Hoạch Số Một khủng bố này, có thể đem mệnh bảo vệ đến, so với con mẹ nó cái bảo vật gì cũng đều mạnh hơn!

“Khặc khặc khặc khặc!”

Tiếng cười quái dị của Người Thu Hoạch Số Một, lần nữa vang lên.

Sau đó, tại trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, thanh âm lần nữa biến mất.

“A!!!”

Ngay sau đó, một đạo tiếp lấy một đạo tiếng kêu thảm thiết, lần nữa vang lên, không dứt bên tai!

Những người chạy trốn kia, một tên tiếp theo một tên, không ngừng ngã xuống, bị Người Thu Hoạch Số Một, tàn nhẫn giết chết!

Ông!

Có một ít người may mắn còn sống, lúc chạy tới đoạn cuối cùng của cái phiến phế tích này, lại đột nhiên có một đạo ánh sáng trắng thoáng hiện, giống như một đạo bình chướng, ngăn cản đường đi, đưa bọn họ sinh sinh bắn trở lại!

“Chà mẹ nó, không ra được rồi!”

“Con mẹ nhà nó, đây là trời cũng muốn ta vong a!”

Mọi người thấy trước mặt là cái đạo bình chướng vô hình này, lập tức tuyệt vọng gầm lên giận dữ, sắc mặt như tro tàn!

“A!!!”

Rất nhanh, tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, chính là do Người Thu Hoạch Số Một đã vọt tới gần, đưa bọn họ vô tình diệt sát!

Đến tận đây, những người chạy trốn vừa rồi, tất cả đều chết thảm tại trong tay Người Thu Hoạch Số Một, không ai sống sót!

“Tê ~”

Những người trước đó không có chạy trốn, giờ phút này nhao nhao hít một hơi khí lạnh, toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch vô cùng!

Cái Người Thu Hoạch Số Một này đáng sợ, đã xa xa vượt qua trí tưởng tượng của bọn hắn.

Hơn nữa thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, hạ thủ căn bản không giữ lại người sống làm gì, liền cả Nguyên Anh đều bị trực tiếp xé nát.

Để cho người tuyệt vọng nhất chính là, tại đây vậy mà xuất hiện bình chướng vô hình, đưa bọn họ vây khốn đồng thời, cũng đưa hy vọng sống sót của bọn họ, triệt để cắt đi mất rồi!

“Làm sao bây giờ, thật sự phải chết ở chỗ này sao?”

“Ta không cam lòng, ta không cam lòng a!”

Mọi người ở đây, tất cả đều luống cuống.

Mà ngay cả Hô Thiên Khiếu cùng Lâm Tranh, giờ phút này cũng là sắc mặt trắng bệch, trên mặt tràn đầy sợ hãi.

“Lâm Ngọc, Lâm Hải!”

“Hai người các ngươi là người mạnh nhất ở đây, cứu cứu chúng ta a!”

“Đúng vậy a, cứu cứu chúng ta a!”

Mọi người bên trên Tiềm Long Bảng, giờ phút này toàn bộ đều đem ánh mắt, tập trung vào trên người Lâm Ngọc cùng Lâm Hải.

Tại trong mắt bọn họ, chỉ sợ chỉ có Lâm Hải cùng Lâm Ngọc ra tay, bọn họ có lẽ mới có một đường sinh cơ rồi.

Nếu như Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, cũng không phải đối thủ của cái Người Thu Hoạch Số Một này mà nói, vậy bọn họ hôm nay, chỉ sợ thật sự muốn chạy trời không khỏi nắng rồi.

“Hai vị, van cầu các ngươi, mau ra tay cứu cứu chúng ta a, sau khi rời khỏi đây, chúng ta nhất định sẽ không quên đại ân!”

Người của quốc gia khác, thấy thế cũng vội vàng nhao nhao hướng phía Lâm Hải cùng Lâm Ngọc bắt đầu năn nỉ.

“Khặc khặc khặc khặc!”

Người Thu Hoạch Số Một, giết hết người, lại là quái dị cười một tiếng

Liếm láp máu tươi nơi khóe miệng, bắt đầu không nhanh không chậm, hướng phía mọi người đi tới.

Hào quang khát máu trong mắt kia, lại để cho mọi người không rét mà run, lông tơ đều dựng đứng lên.

Người Thu Hoạch Số Một mỗi khi tới gần một bước, trong nội tâm của mọi người, liền phảng phất như bị một cái chùy lớn đánh trúng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Phảng phất như Tử Thần, đang từ từ hướng bọn họ tới gần, tùy thời chuẩn bị thu hoạch tánh mạng của bọn họ!

“Gã đã tới!”

“Gã đã tới!”

“Ta không muốn chết, ta không muốn chết a!!!”

Mọi người nhao nhao lui về phía sau, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, thoáng cái đã lâm vào hỗn loạn.

Ánh mắt của Lâm Hải ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào

Người Thu Hoạch Số Một, liếc nhìn thật sâu, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Lâm Ngọc.

“Lâm Ngọc, địch nhân cường đại, có dám cùng ta cùng nhau nghênh chiến?”

Lâm Ngọc cởi mở cười cười, trong mắt tinh mang lập loè, ý chí chiến đấu sục sôi!

“Có gì không dám!”

Nói xong, khí tức trên người Lâm Ngọc bỗng nhiên tách ra.

Lập tức, dùng Lâm Ngọc làm trung tâm, khí lãng hướng phía bốn phía mà tàn sát bừa bãi lăn lộn, phảng phất như tạo thành một mảnh khu vực chân không.

Mọi người xung quanh, bị cỗ khí thế cường đại này, lập tức thôi động liên tiếp lui về phía sau.

Đồng thời, trong mắt mọi người, không không lộ ra hào quang kinh hỉ!

“Lâm Ngọc thật sự hảo cường!”

“Xem khí thế kia, chưa chắc sẽ bại bởi Người Thu Hoạch a!”

“Ha ha, chúng ta khả năng thật sự có cứu được!”

Ánh mắt của mọi người, tất cả đều hướng phía Lâm Ngọc nhìn lại, tràn đầy kích động cùng hi vọng.

Ông!

Lâm Hải thì là chấn động hai tay, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay.

Tuy khách quan thì khí thế của Lâm Ngọc, muốn nội liễm hơn nhiều, lại cho người một loại cảm giác cực độ nguy hiểm, tựa như một đầu mãnh thú ẩn núp, tùy thời cũng có thể bạo khởi đả thương người.

“n?”

Tựa hồ là cảm thấy Lâm Ngọc cùng Lâm Hải cường đại, bước chân của Người Thu Hoạch Số Một đột nhiên dừng lại.

Sau đó, trong mắt mang theo một tia ngạc nhiên, hướng phía Lâm Ngọc cùng Lâm Hải trông lại.

“Khặc khặc khặc khặc!”

Rất nhanh, Người Thu Hoạch Số Một liếm láp máu tươi nơi khóe miệng, phát ra một tiếng cười hưng phấn quái dị.

“Không thể tưởng được, còn có hai cái nhân loại cường tráng tương đối mạnh, không tệ, coi như không tệ!”

“Càng là nhân loại cường tráng, máu tươi càng là mỹ vị ngon miệng.”

Vèo!

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, thân hình của Người Thu Hoạch Số Một, tiêu thất vào hư không!

Oanh! Sau một khắc, một cỗ uy áp kinh khủng, lập tức đem Lâm Ngọc cùng Lâm Hải hoàn toàn bao phủ!

Chương 1946: Lâm Thị Song Hùng

Mọi người thấy thế, tất cả đều cả kinh, trái tim thoáng cái nâng lên cổ họng.

Thân ảnh Người Thu Hoạch Số Một biến mất, tự nhiên là hướng phía Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, đã phát động ra công kích.

Hôm nay, Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, thế nhưng mà là toàn bộ hi vọng của bọn họ.

Nếu như hai người bọn họ, cũng không ngăn cản nổi công kích của Người Thu Hoạch, như vậy tất cả mọi người ở đây, chỉ sợ hôm nay đều phải giao phó ở chỗ này rồi.

“Uống!”

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn đột nhiên vang vọng trời cao.

Sau đó, chỉ thấy thân thể Lâm Ngọc, đột nhiên biến thành một đỏ một trắng, hoà lẫn.

Đồng thời, một cỗ khí tức cực nhiệt cùng cực lạnh hai chủng hoàn toàn bất tương dung, bỗng nhiên xuất hiện tại trên người Lâm Ngọc.

Oanh!

Sau một khắc, hai tay Lâm Ngọc đột nhiên ôm lại, hình thành một cái ánh sáng hình tròn đỏ trắng tương ứng, hướng phía giữa không trung đột nhiên đẩy ra!

Phanh!

Một đạo tiếng nổ mạnh truyền đến, ánh sáng đỏ trắng bỗng nhiên nổ tung, băng cùng hỏa cùng buông, khí lãng khủng bố lập tức quấn đi tất cả, lại để cho người hoảng sợ biến sắc.

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Cùng lúc đó, Lâm Hải cũng là quát lớn một tiếng, thân ảnh bỗng nhiên lao lên không, một đao bổ chém mà hạ!

Hô!

Nhất thời, côn ảnh màu vàng kim, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, hướng phía trước điên cuồng nghiền áp, phảng phất như muốn đem một phương thế giới này, đều triệt để sụp đổ!

“Công kích thật cường đại!”

Mọi người thấy Lâm Hải cùng Lâm Ngọc liên tiếp ra tay, hơn nữa từng cái uy thế cuồng mãnh, vượt xa tưởng tượng của bọn hắn, từng cái không khỏi cuồng hỉ không thôi!

“Lâm Thị Song Hùng, quả nhiên đều là vậy mới tốt chứ!”

Trong lúc bất tri bất giác, trong nội tâm mọi người, bay lên hy vọng sống sót mãnh liệt.

Đồng thời, cũng đem Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, tung hô trở thành Lâm Thị Song Hùng!

Chỉ có Hô Thiên Khiếu ở cách đó không xa, lúc chứng kiến cái côn ảnh màu vàng kim ở trên bầu trời kia, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Đồng thời, một cỗ lo lắng thật sâu, tại nội tâm hiển hiện mà ra, lại để cho Hô Thiên Khiếu nhịn không được gắt gao siết hai đấm lại.

Trước đó tại lôi đài sinh tử, gã là thua ở phía dưới một chiêu này, không hề có lực chống cự.

Hôm nay, lần nữa nhìn thấy Lâm Hải thi triển ra chiêu này, lại để cho nội tâm của Hô Thiên Khiếu, bỗng nhiên bay lên nhục nhã cùng oán hận thật sâu!

Tạch...!!!

Vừa lúc đó, bầu trời đột nhiên truyền đến nổ mạnh, đem tất cả mọi người kinh hãi đến toàn thân giật mình một cái.

Trong lúc cuống quít, mọi người hướng phía bầu trời nhìn lại, sau đó lập tức tất cả đều hoảng sợ há to miệng!

Chỉ thấy giữa không trung, đột nhiên xuất hiện một cái dị thú mình dài trăm trượng, toàn thân có tám chân xích hắc.

Cái dị thú tám chân kia, giương miệng lớn dính máu, vậy mà ngạnh sanh sanh đem Băng Hỏa đạo pháp của Lâm Ngọc, cùng với côn ảnh màu vàng kim của Lâm Hải, bỗng nhiên nuốt vào trong bụng!

Đồng thời, tám cái chân to mạnh mẽ vung vẩy một hồi, sương mù màu đen, giống như tám cái trụ lớn màu đen, hướng phía Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, cuồng mãnh va chạm mà đến!

“Không tốt!”

Lâm Hải cùng Lâm Ngọc sắc mặt đại biến, cuống quít ra tay đón đỡ.

Không biết làm sao, uy lực của cái sương mù màu đen này, thật sự là quá mức khổng lồ rồi.

Hai người mới vừa đón đỡ, lập tức như gặp phải trọng kích, cơ hồ đồng thời bị va chạm bay ngược mà lên.

Người tại giữa không trung, liền nhao nhao thổ huyết, sau khi hạ xuống thì lảo đảo mấy chục bước, mới đứng vững thân hình.

Oanh!

Mà lúc này đây, tiếng nổ mạnh trên bầu trời lần nữa truyền đến, đồng thời còn kèm theo một tiếng rống đau nhức cực lớn.

Đã thấy cái dị thú tám chân kia, nuốt vào công kích của Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, giờ phút này rốt cục cũng nếm đến hậu quả.

Băng Hỏa đạo pháp đỏ trắng giao nhau, cùng côn ảnh màu vàng kim tàn sát bừa bãi oanh kích, đòn nghiêm trọng làm cho dị thú tám chân thống khổ không chịu nổi, thân thể bỗng nhiên nổ tung, biến thành vô hình!

Bá!

Cùng lúc đó, một bóng người màu đen lăng không rơi trên mặt đất.

Trong mắt mang theo sát cơ đậm đặc, hướng phía Lâm Hải cùng Lâm Ngọc trông lại, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ!

Xoạt!

Ngắn ngủi yên tĩnh trôi qua, mọi người kịp phản ứng, lập tức liền đại loạn rồi!

“Tại sao có thể như vậy, Lâm Thị Song Hùng cường đại như vậy, vậy mà cũng không phải đối thủ của cái Người Thu Hoạch này?”

“Trời ạ, cái Người Thu Hoạch này, là cái quái vật gì?!”

“Cái Người Thu Hoạch này, như thế nào lại đáng sợ như thế, chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chết ở chỗ này sao?”

Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, song chiến Người Thu Hoạch Số Một, lại cùng bị thương bại lui.

Mà Người Thu Hoạch Số Một, ngoại trừ sắc mặt khiếp sợ ra, nhìn không ra bất luận cái dấu hiệu bị thương gì

Như vậy, ai mạnh ai yếu, trong nội tâm của mọi người, đã quá tinh tường!

Liền Lâm Thị Song Hùng hi vọng ký thác cuối cùng của bọn họ, cũng không phải đối thủ của Người Thu Hoạch Số Một.

Nội tâm của bọn họ, vừa mới bay lên hi vọng, lập tức lại bị tuyệt vọng càng sâu thay thế.

“Mạnh như vậy!”

Lâm Hải giờ phút này, cũng là kinh hãi không thôi.

Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ, có thể nói là công kích đơn thể mạnh nhất trong các đạo pháp trước mắt của Lâm Hải.

Hơn nữa, một kích trước đó của Lâm Ngọc kia, cũng không kém chính mình chút nào.

Không thể tưởng được, dùng lực lượng liên thủ của hai người, đều không thể làm bị thương cái Người Thu Hoạch này.

Ngược lại chính mình cùng Lâm Ngọc, tất cả đều thổ huyết bị thương, đã rơi vào hạ phong, quả thực lại để cho Lâm Hải giật mình không nhỏ.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải lấy ra hai viên Hồi Linh Đan, chính mình ăn vào một viên, sau đó đem một viên khác, ném cho Lâm Ngọc.

Lâm Ngọc thò tay tiếp được, có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Lâm Hải.

“Cám ơn!”

Nói xong, Lâm Ngọc đem Hồi Linh Đan nuốt xuống, sau đó trước mắt mạnh mẽ sáng ngời.

Y khiếp sợ phát hiện, sau một kích vừa rồi của chính mình kia, chân khí bị tổn thất rõ ràng đã lập tức được bổ sung đầy.

“Đan dược thật thần kỳ!”

Mặc dù Lâm Ngọc xuất thân Vương tộc, đã gặp nhiều kỳ trân dị bảo hơn.

Nhưng loại đan dược thần kỳ như Hồi Linh Đan này, Lâm Ngọc cũng là lần đầu phục dụng!

“Khặc khặc khặc!”

Cái lúc này, Người Thu Hoạch đối diện, lần nữa phát ra tiếng cười quái dị khủng bố hãi người.

“Đúng vậy, coi như không tệ!”

“Ta đối với hai người các ngươi, càng thêm cảm thấy hứng thú!”

Vèo!

Tiếng nói nói xong, Người Thu Hoạch Số Một lần nữa biến mất.

Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, lập tức nhíu lông mày lại, mặt lộ vẻ vô cùng ngưng trọng.

“Xem ra, phải dùng đại chiêu rồi!”

Nghĩ đến chỗ này, trong nội tâm Lâm Hải đột nhiên thầm hô một tiếng!

“Thiên Nhãn, mở!”

Ông!

Trong nháy mắt, trên trán Lâm Hải, con mắt thứ ba bỗng nhiên hiện ra, một cỗ cảm giác áp bách kinh khủng, lập tức kích xạ mà ra!

“Uống!”

Mà lúc này đây, Lâm Ngọc dĩ nhiên đã phát động ra công kích.

Chỉ thấy Lâm Ngọc thả người mà lên, người tại giữa không trung, hai tay tất cả ngưng tụ ra một đoàn hào quang.

Một đỏ một trắng, hai luồng hào quang bỗng nhiên biến ảo thành một thanh Liệt Diễm Cuồng Đao cùng một thanh Hàn Băng Chi Kiếm!

Khí tức cực hàn cùng cực nhiệt, ở giữa không trung gặp nhau, phảng phất như không gian đều bắt đầu rung rung.

Băng cùng hỏa biến ảo ra đao quang kiếm ảnh, lập tức đem khói đen phía trước, hoàn toàn bao phủ ở trong đó.

Phanh!

Phảng phất có tiếng nổ mạnh cực lớn vang lên, sau một khắc, đầy trời đều là hỏa diễm cùng băng tuyết, văng bay tán loạn khắp nơi.

Cực hàn cùng cực nhiệt đối lưu, áp bách nội tạng của mọi người cơ hồ bạo liệt, nhao nhao hoảng sợ biến sắc, cấp tốc lui về phía sau, trên mặt hiện lên vẻ kinh sợ!

Còn ở bên trong mặt khói đen, dị thú tám chân lại hiện ra, đột nhiên vung trảo đón nhận công kích của Lâm Ngọc.

Lúc này đây, vậy mà kỳ phùng địch thủ, công kích của Lâm Ngọc biến mất đồng thời, dị thú tám chân cũng biến thành vô hình!

Phốc!

Lâm Ngọc lần nữa nhổ ra một ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo vài bước, trong mắt lại tinh mang lập loè, ý chí chiến đấu sục sôi!

Cạch!

Người Thu Hoạch đối diện, thì là từ trong khói đen dần hiện ra đến, thân ảnh lần nữa xuất hiện tại chính giữa tầm mắt của chúng nhân.

Còn chưa chờ gã kịp làm ra cái động tác gì, đột nhiên một đạo thanh âm lạnh lùng, phảng phất giống như đến từ Cửu U Địa Ngục, tại bên tai mọi người, bỗng nhiên vang lên!

“Thần thông, Chước Quang!”

Toát!

Một đạo tiếng rít âm thanh đâm phá không gian truyền đến, mọi người chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, phảng phất như có lưu tinh xẹt qua.

Sau một khắc, sắc mặt của Người Thu Hoạch đối diện biến đổi lớn, thân ảnh bỗng nhiên biến mất! Nhưng ngay sau đó, phù một tiếng, giữa không trung, vẩy ra huyết quang!

Chương 1947: Yêu thú Thượng Cổ Cửu Đầu Trùng!

Ngay sau đó, thân hình của Người Thu Hoạch Số Một, lần nữa xuất hiện tại chính giữa tầm mắt của chúng nhân.

Chỉ có điều, chỗ tay phải của gã, rỗng tuếch, máu tươi chảy ròng, trên mặt là biểu lộ dữ tợn thống khổ!

“Cánh tay của gã không có!”

“Ha ha, cái Người Thu Hoạch này phế đi!”

“Lâm Hải uy vũ, chúng ta có thể cứu á!!!”

Mọi người sau khi thấy rõ, lập tức một mảnh vui mừng, trong mắt tràn đầy vui sướng cùng kích động.

Không thể tưởng được, Người Thu Hoạch vừa mới còn vô địch đến mức lại để cho bọn họ tuyệt vọng, giờ phút này lại bị Lâm Hải trực tiếp phế bỏ một tay!

Bởi như vậy, thực lực của Người Thu Hoạch thế tất giảm nhiều, phần thắng của bọn hắn, sẽ gia tăng thật lớn!

Hừ!

Lâm Hải thì là kêu đau đớn một tiếng, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Từ sau khi đạo hạnh tăng lên, uy lực của các loại thần thông, đều đã có đề cao.

Nhưng là, tác dụng phụ cũng càng thêm rõ ràng.

Cái kia chính là, mỗi một lần thi triển, tinh thần lực của Lâm Hải đều hao tổn thật lớn, đầu đau muốn nứt!

Nếu không phải là tu luyện Thần Hồn Quyết, Lâm Hải đều hoài nghi mình có thể thừa nhận được hay không.

Dù vậy, đau nhức kịch liệt này, vẫn để cho Lâm Hải, thật thống khổ một hồi!

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải lần nữa lấy ra một miếng Hồi Linh Đan, liền uống xuống dưới.

Đồng thời, đem Thần Hồn Quyết cấp tốc vận chuyển một chu thiên, vẻ thống khổ mãnh liệt này, mới dần dần giảm bớt.

“Nhân loại đáng chết, lại dám làm bị thương ta!”

Cái lúc này, Người Thu Hoạch đối diện, trong mắt đột nhiên lóe ra hàn mang hãi người, hai mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lộ ra ánh mắt vô cùng hung ác!

“Thương ngươi?” Lâm Hải lạnh lùng cười cười, sau đó trong ánh mắt hiện lên sát cơ.

“Ta còn muốn giết ngươi!”

“Trảm!”

Trong lúc đó, Lâm Hải quát lớn một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay, lần nữa giơ lên cao cao, lăng lệ ác liệt mà hạ xuống!

Oanh!

Sau một khắc, côn ảnh màu vàng kim cực lớn, lần nữa xuất hiện, giống như phô thiên cái địa, hướng phía Người Thu Hoạch Số Một, điên cuồng nghiền áp mà xuống.

“Uống!”

Cùng lúc đó, Lâm Ngọc cũng là quát lớn một tiếng.

Hai luồng hào quang băng cùng hỏa, lần nữa hội tụ thành đao kiếm, hướng phía Người Thu Hoạch Số Một, lăng lệ ác liệt đánh úp lại!

“Rống!!!”

Người Thu Hoạch Số Một thấy thế, phát ra một tiếng tiếng hô phẫn nộ, quanh thân đột nhiên bay lên khói đen đậm đặc!

Ông!

Sau một khắc, cái dị thú giương nanh múa vuốt trước đó kia lại xuất hiện lần nữa, chỉ khác là, từ tám chân, biến thành bảy chân!

Oanh!

Mãnh kích mãnh liệt, đụng vào cùng một chỗ với dị thú, lập tức khí lãng bốc lên, bay thẳng trời cao!

Dư ba cuồng bạo, giống như là thủy triều, hướng bốn phía lan tràn ra, làm cho đám đông vừa lui lại lui nữa, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

Sưu sưu!

Hai đạo nhân ảnh, tại phía dưới lực trùng kích cực lớn, bay ngược mà đi.

Chính là Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, bị chấn đắc bay ra ngoài hơn mười thước, sau khi hạ xuống liền lảo đảo một hồi, mới đứng vững thân hình!

Dị thú chỉ còn bảy chân đối diện, tự nhiên cũng không có may mắn thoát khỏi, bị Lâm Hải cùng Lâm Ngọc liên thủ công kích, trực tiếp diệt sát.

Người Thu Hoạch Số Một dừng bước, đạp đạp đạp liền lùi lại ba bước.

Thương thế từ cánh tay vỡ vụn, rốt cục ảnh hưởng đến thực lực của gã, lần thứ nhất bị hai người Lâm Hải bức lui!

“n? Đó là cái gì!”

Ngay tại khi hai người Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, chuẩn bị nhất cổ tác khí, lần nữa phát động tấn công mạnh, lại phát hiện một màn làm cho người kinh hãi.

Chỉ thấy Người Thu Hoạch đối diện, chỗ cánh tay đứt gãy, vậy mà có một đoàn huyết nhục nhấp nhô.

Sau đó, tại trong ánh mắt nhìn soi mói kinh hãi của tất cả mọi người, vậy mà không thể tưởng tượng lần nữa sinh ra một đầu cánh tay!

“Rống!”

Người Thu Hoạch Số Một ngửa đầu lên trời gầm lên giận dữ, vung cánh tay vừa mới nhúc nhích tân sinh, trong mắt lập loè hào quang khát máu hung ác!

“Nhân loại đáng chết, ta muốn uống sạch máu của ngươi, xé nát thân thể của ngươi!”

Người Thu Hoạch Số Nhất chỉ vào Lâm Hải, gào thét một tiếng, tràn đầy cừu hận!

“Đoạn thể trọng sinh!”

Đồng tử của Lâm Hải, lập tức trợn thật lớn, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi!

Lâm Hải thì là sắc mặt khẽ biến, tựa hồ nghĩ tới điều gì!

“Khặc khặc khặc khặc!”

Cái lúc này, Người Thu Hoạch Số Một lại là cười quái dị một tiếng, sau đó u ám mở miệng nói.

“Vừa rồi, chỉ là làm nóng người!”

“Kế tiếp, cho các ngươi biết một chút về thực lực chân chính của ta!”

“Các ngươi rất nhanh, sẽ cảm nhận được, cái gì gọi là tuyệt vọng chính thức!”

Mẹ nó, vừa rồi chỉ là làm nóng người?

Những lời này của Người Thu Hoạch Số Một, đem người ở chỗ này, sợ tới mức toàn bộ nằm sấp trên mặt đất.

Nếu như làm nóng người cũng đã đáng sợ như thế, cái kia kế tiếp, sẽ kinh khủng bực nào?

Chỉ sợ Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, đều chưa hẳn đã ngăn cản được a!

Ông!

Cái lúc này, thân thể của Người Thu Hoạch Số Một, mạnh mẽ kịch liệt run run một hồi.

Sau đó, tại trong ánh mắt chấn kinh của tất cả mọi người, vậy mà chia ra làm ba, sinh sinh từ hai bên tất cả xé rách ra nửa người!

“A!”

“Gã đang làm gì đó? Tự sát hay sao?”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt mộng bức há hốc mồm!

Ba!

Lúc mọi người ở đây kinh hãi, đã thấy hai nửa thân thể phân liệt đi ra ngoài, rõ ràng rất nhanh sinh trưởng, trong nháy mắt biến thành thân thể nguyên vẹn!

Ông!

Mọi người căn bản còn chưa có tỉnh táo lại, đã thấy hai cỗ thân thể mới sinh ra này, rõ ràng lần nữa phân liệt...

Mãi cho đến hoàn toàn phân liệt thành chín cái thân thể giống như đúc, loại hiện tượng quỷ dị này, mới rốt cục đình chỉ!

“Khặc khặc khặc khặc!”

Chín cái Người Thu Hoạch giống như đúc, đồng thời phát ra thanh âm cười quái dị, lại để cho người nghe xong sởn hết cả gai ốc, chấn kinh không thôi!

“Huyễn thuật sao?”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, âm thầm đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, hướng phía chín cái Người Thu Hoạch đối diện này nhìn lại.

Nhưng sau đó, mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh ngạc, thoáng cái chấn kinh rồi.

Hắn hoảng sợ phát hiện, chín cái Người Thu Hoạch đối diện, vậy mà không có một cái nào là ảo giác, rõ ràng toàn bộ là thật sự!

“Dùng một hóa chín, điều này sao có thể?”

Nội tâm Lâm Hải ngạc nhiên không thôi, quả thực bị một màn không thể tưởng tượng này, làm sợ đến ngây người.

“Yêu thú Vương cấp, Cửu Đầu Trùng!!!”

Lâm Ngọc ở bên cạnh, thì là thét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng khó coi!

Nghe được xưng hô thế này, rất nhiều người đều làvẻ mặt mộng bức, căn bản không biết Lâm Ngọc đang nói gì.

Thế nhưng mà, bọn người Hô Thiên Khiếu Lâm Tranh, cùng với Mạnh Thanh Ca Hoa Quảng Lộc, sắc mặt lại đại biến, vẻ mặt hoảng sợ!

“Trời ạ, thật là Cửu Đầu Trùng!”

“Yêu thú Vương cấp được ghi lại trong sách cổ, như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này?”

“Đã xong, triệt để đã xong, đối mặt với Cửu Đầu Trùng, Lâm

Hải cùng Lâm Ngọc, tuyệt không có phần thắng!”

Thoáng cái, bọn người Hô Thiên Khiếu Mạnh Thanh Ca, sắc mặt như tro tàn, lộ ra vẻ tuyệt vọng thật sâu!

“Đừng hoảng hốt, cái Cửu Đầu Trùng này huyết thống không tinh khiết, là cái tạp chủng, không đáng sợ giống như trong suy nghĩ!” Túy Tửu Tiên ở một bên, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Bọn người Hô Thiên Khiếu nghe được, tất cả đều sững sờ, nhao nhao hướng phía Túy Tửu Tiên trông lại.

Sau đó, cơ hồ đồng thời lộ ra ánh mắt xem thường khinh thường.

Cửu Đầu Trùng huyết thống không tinh khiết? Thật sự là buồn cười!

Không thấy chín cái phân thân, cũng đã xuất hiện ấy ư, cái này còn gọi là không tinh khiết? Ngây thơ!

“Túy Tửu Tiên đại ca, thật hay giả?”

Chỉ có Mạnh Thanh Ca, mang theo một tia tha thiết, nhìn về phía Túy Tửu Tiên.

“Yên tâm đi, kiến thức của Túy Tửu Tiên đại ca ngươi, cũng không phải là hạng ếch ngồi đáy giếng có thể so sánh!”

Lời nói của Túy Tửu Tiên, lập tức lại để cho bọn người Hô Thiên Khiếu, biến sắc, không khỏi hung dữ trừng mắt liếc lão một cái.

Nhưng là, trước mắt như thế, cũng lười phải cùng lão so đo, bây giờ vẫn là phải nghĩ biện pháp, như thế nào bảo vệ tánh mạng a!

Mà Túy Tửu Tiên lúc này, lại hướng phía Lâm Hải hô to một tiếng, nhắc nhở.

“Lâm Hải lão đệ, cái Cửu Đầu Trùng này, chính là Yêu thú Thượng Cổ, dị thường hung mãnh!”

“Thằng trước mặt này, tuy là cái tạp chủng, nhưng là không thể khinh thường.”

“Chín cái thân hình gã biến thành cái này, từng cái đều có bảy thành thực lực của chân thân, ngươi phải cẩn thận rồi!”

Lâm Hải nghe được, da đầu lập tức run lên một hồi!

“Yêu thú Thượng Cổ? Từng cái hóa thân, có bảy thành thực lực của chân thân?”

Cái này mẹ nó đánh như thế nào?

Chín cái chân thân nếu như một loạt cùng lên mà nói, mặc dù từng cái thực lực hạ xuống đến bảy thành, cũng không phải mình cùng Lâm Ngọc có thể ngăn cản được a!

“Rống!”

Ngay tại lúc trong lòng Lâm Hải rung động, lại nghe chín cái Người Thu Hoạch đối diện, đồng thời phát ra tiếng gầm lên giận dữ!

Vèo! Sau một khắc, chín cái Người Thu Hoạch đồng loạt biến mất, hướng phía Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, điên cuồng đánh tới!

Chương 1948: Chín cái phân thân

“Lâm Hải cùng Lâm Ngọc vừa xong, chúng ta đều phải chết, mọi người cùng nhau xông lên a!”

Túy Tửu Tiên thấy thế, không khỏi cấp bách hét lớn một tiếng.

Sau đó bàn tay huy động, lập tức đạo pháp cuồng mãnh, giống như nước mưa như trút nước, hướng phía trước trút xuống mà đi!

“Giết a!”

“Mọi người cùng nhau động thủ!”

“Ai con mẹ nó phạm kinh sợ, chính là tội nhân!”

Hôm nay sống sót, cơ hồ đều là người có chút bản lĩnh.

Những người này đầu não tự nhiên không ngu ngốc, ai cũng nhìn ra, Túy Tửu Tiên nói hoàn toàn có lý.

Nếu như Lâm Hải cùng Lâm Ngọc không chết, bọn họ còn có hi vọng còn sống.

Nhưng Lâm Hải cùng Lâm Ngọc vừa chết, bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ai cũng chạy không thoát Cửu Đầu Trùng săn giết!

Vì vậy, đám người kia tuy không dám lao lên trước, nhưng lại đứng ở đằng xa, nhao nhao toàn lực ra tay.

Trong lúc nhất thời, đạo pháp cùng pháp bảo, bay múa đầy trời, hướng phía trước gào thét mà đi!

Lâm Hải cùng Lâm Ngọc tự nhiên cũng không có nhàn rỗi, tại ngay khi chín cái Người Thu Hoạch biến mất, lập tức hai người liền động!

Chỉ thấy Lâm Ngọc, bàn tay đột nhiên vung một vòng, lập tức một thanh trường kiếm hào quang vạn trượng, xuất hiện trong tay.

“Uống!”

Lâm Ngọc quát lớn một tiếng, kiếm như Du Long, như nước chảy mây trôi, lập tức một đoàn ánh sáng Băng Hỏa, quanh quẩn không trung.

Những nơi vầng sáng đi qua, không gian phảng phất đều bị mở ra, cái kiếm khí lăng lệ ác liệt kia, điên cuồng tàn sát bừa bãi, quả thực đem bốn phía của Lâm Ngọc, sinh sinh thiết cắt ra một mảnh chân không!

Tạch...!

Trong lúc đó, một đạo thân ảnh màu đen, sau khi tiếp xúc đến vầng sáng trên trường kiếm, bỗng nhiên trở mình ra sau, sắc mặt biến đổi lớn!

“Nhân loại đáng chết, vậy mà có được Tiên khí đáng sợ như thế!”

Một cái phân thân Cửu Đầu Trùng ở bên trong, bị Lâm Ngọc một kiếm bức lui, không khỏi tức giận nói ra!

Mà một phương Lâm Hải này, thì là trường đao quét ngang, lưỡi đao màu xanh thẳm mang theo băng sương tuyết vụ, phảng phất như đem một phương không gian này biến thành thiên địa Băng Tuyết!

Đang!

Một tiếng vang thật lớn qua đi, lại là một cái phân thần Cửu Đầu Trùng, cấp tốc lui về phía sau, mặt lộ vẻ kinh hãi!

“Tiên khí, lại là Tiên khí!”

Oanh oanh oanh oanh!

Cái lúc này, công kích của những người khác, cũng nhao nhao lao đến.

Tuy cường độ xa không kịp Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, nhưng thắng tại nhiều người, ngạnh sanh sanh đem bảy cái phân thân

Cửu Đầu Trùng khác, toàn bộ bức lui!

Bá!

Chín cái Người Thu Hoạch đồng loạt rơi ở phía xa, nhìn chằm chằm vào đám người Lâm Hải, trong mắt hiện lên hào quang phẫn nộ!

“Đừng tưởng rằng, có Tiên khí nơi tay, liền không làm gì được các ngươi!”

Vèo!

Chín đạo thanh âm trăm miệng một lời, tiếng nói vừa rơi xuống đất, chín cái Người Thu Hoạch này, bỗng nhiên tách ra, tạo thành hình tròn đem bọn người Lâm Hải, lần nữa vây quanh!

“Không tốt!”

Lúc này đây, bọn người Lâm Tranh sắc mặt đại biến.

Kể từ đó, bọn họ liền không cách nào ra tay giúp đỡ rồi.

Bằng không mà nói, chín cái Người Thu Hoạch theo từng cái phương hướng đánh tới, bọn hắn ra tay, rất có thể sẽ ngộ thương người một nhà.

“Mọi người đừng hoảng hốt, đều nghe sắp xếp của ta!”

Cái lúc này, Túy Tửu Tiên đột nhiên hét lớn một tiếng, hướng phía mọi người hô.

Mọi người cả kinh, nhao nhao hướng phía Túy Tửu Tiên trông lại, trong mắt đã có khinh thường, lại có im lặng.

Hiển nhiên, Túy Tửu Tiên từ đầu đến cuối không ra tay, căn bản không thể phục chúng.

Sống chết trước mắt, nghe ngươi an bài?

Ngươi tính toán là cái hàng nào?

Nhưng mà, tình huống khẩn cấp, Túy Tửu Tiên đã bất chấp nhiều như vậy.

“Đều nghe cho kỹ, nếu không muốn chết, thì làm theo lời ta bảo!”

“Lâm Hải, Lâm Ngọc, hai người các ngươi tất cả tập trung vào một cái phân thân Cửu Đầu Trùng!”

“Hô Thiên Khiếu, Lâm Tranh, hai người các ngươi cộng đồng tập trung một cái!”

“Mạnh Thanh Ca, Hoa Quảng Lộc, Tiết Cẩm, ba người các ngươi tập trung một cái!”

“Thác Bạt Thanh Vân, Chung Thế Hùng, hai người các ngươi tập trung một cái!”

“Mọi người còn lại, phân thành hai tổ, tất cả tập trung một cái!”

“Nhanh!!!”

Túy Tửu Tiên nói xong, hô to một tiếng, lại phát hiện mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, vậy mà không có một người hành động!

“Thao, đều con mẹ nó muốn chết có phải hay không?!” Túy Tửu Tiên gấp đến dậm chân.

“Khặc khặc khặc khặc!!!”

Chín đạo tiếng cười quái dị, đồng thời vang lên, tràn đầy càn rỡ cùng xem thường.

“Nhân loại các ngươi, khuyết điểm lớn nhất, là không đồng lòng!”

“Ngươi gọi gọi cả buổi, có người nghe lời ngươi sao?”

“Huống chi, cho dù nghe lời ngươi, lại có làm được cái gì? Cuối cùng khó thoát khỏi cái chết!”

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, thấy Túy Tửu Tiên an bài như thế, chắc chắn là có đạo lý riêng, không khỏi hét lớn một tiếng.

“Đều theo như Túy Tửu Tiên đại ca an bài mà hành động, ai dám cãi lời, Lâm Hải ta trước chém kẻ đó!”

Mọi người nghe được, lập tức cả kinh.

Không thể tưởng được Lâm Hải rõ ràng lại ủng hộ cái Túy Tửu Tiên không có danh tiếng gì này.

Lâm Hải thế nhưng là chủ lực mà bọn họ dựa vào, hiện tại đem lời đều nói đến nước này rồi, bọn họ ở đâu còn dám không nghe?

Bá bá bá!

Nhất thời, dựa theo phân tổ trước đó của Túy Tửu Tiên, lập tức mọi người chia làm bảy tổ.

Cho dù là Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm, cũng chỉ là đối xử lạnh nhạt liếc nhìn Lâm Hải, liền đã đi vào phân tổ.

“Khặc khặc khặc khặc, có ý tứ, thật biết điều!”

Thấy bọn người Lâm Hải chia làm bảy tổ, đối với chuyện bọn họ trận địa sẵn sàng đón quân địch, chín cái Người Thu Hoạch lại không sợ, ngược lại càn rỡ đắc ý cười to.

“Ta yêu nhất cái tràng cảnh nhân loại bọn ngươi trước khi chết, dốc sức liều mạng giãy dụa kia.”

“Cái sắp chết chống lại, ánh mắt tuyệt vọng, lại để cho ta suy nghĩ, đều là hưng phấn vô cùng ni!”

Lời nói của Cửu Đầu Trùng, lại để cho trong lòng mọi người run lên, có chút sợ hãi, thiếu chút nữa chân mềm nhũn nằm sấp trên mặt đất.

“Chúng ta phân ra bay tổ, bọn chúng lại có chín cái, hai cái còn lại làm sao bây giờ?”

Có người phát hiện ra vấn đề, không khỏi mang theo khủng hoảng thật sâu, la lớn.

Sắc mặt Túy Tửu Tiên đột nhiên ngưng tụ, đem hồ lô rượu cột vào bên hông gỡ xuống.

Sau đó, mang theo một tia trầm trọng, đạm mạc mở miệng nói.

“Hai cái còn lại, giao cho ta a!”

“Giao cho ngươi?” Mọi người sững sờ, sau đó không biết nên khóc hay cười.

Thực lực của Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, mọi người rõ như ban ngày.

Mặc dù cường như hai người bọn họ, cũng không dám nói loại lời này, Túy Tửu Tiên ngươi, không sợ ngưu bức ăn được thiên sao?

Thời khắc mọi người ở đây xem thường khinh thường, đã thấy Túy Tửu Tiên đột nhiên đem nắp hồ lô rượu nhổ ra, hướng phía bầu trời quăng lên!

Ông!

Sau một khắc, một cỗ sát khí khủng bố giống như hủy thiên diệt địa, lập tức tràn ngập cả phiến không gian, thân hình của tất cả mọi người tất cả đều mạnh mẽ cứng đờ, phát lạnh khắp cả người.

Mà ngay cả Lâm Ngọc, đều là toàn thân rung mạnh, mặt lộ vẻ kinh hãi trước nay chưa từng có!

Y chấn động vô cùng phát hiện, đối mặt với cái hồ lô này, y thậm chí có loại cảm giác vô lực thật sâu.

Chỉ cần hơi có hành động thiếu suy nghĩ, thậm chí sẽ bị trực tiếp gạt bỏ!

Tuy y biết rõ cái hồ lô này, không phải hướng phía y mà đến, lại vẫn làm cho y lần thứ nhất đã có cảm giác sợ hãi khi tánh mạng bị nắm giữ ở trong tay người khác.

“Thật là đáng sợ, cái hồ lô này là cái pháp bảo gì?!”

Tất cả mọi người đều mang theo mặt mũi tràn đầy sợ hãi, hướng phía cái hồ lô trên đỉnh đầu này nhìn lại, thậm chí ngay cả nguy hiểm trước mũi cũng đã quên.

Mà ở ngay khi hồ lô bay lên, Cửu Đầu Trùng đối diện, càng là thân thể cứng đờ, lộ ra khuôn mặt vô cùng kinh hãi.

Ông!

Mà giờ khắc này, hồ lô dĩ nhiên đã bay đến đỉnh đầu của một cái phân thân Cửu Đầu Trùng trong đó.

Cái phân thân Cửu Đầu Trùng này, bị sát ý ngập trời phủ xuống, sợ tới mức toàn thân giật mình một cái.

Hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái phi đao chiều dài bảy tấc, có mũi có đuôi, đuôi bắn ánh sáng trắng, đang phi tốc xoay quanh tại trên đỉnh đầu của gã.

Sau đó, phân thân Cửu Đầu Trùng chỉ cảm thấy Nê Hoàn cung tê rần, lập tức đã mất đi tri giác.

Cái lúc này, một đạo thanh âm phảng phất đến từ trên chín tầng trời, đạm mạc vang lên.

“Thỉnh bảo bối quay người!”

Theo câu nói của Túy Tửu Tiên rơi xuống, phi đao xoay quanh, đột nhiên rơi xuống, trực tiếp cắt mất đầu của cái phân thân Cửu Đầu Trùng này , lộc cộc một tiếng lăn trên mặt đất!

Xoạt!

Ngắn ngủi tĩnh mịch qua đi, mọi người xung quanh lập tức nhiệt huyết sôi trào, trong mắt không khỏi lộ ra thần sắc kích động vô cùng!

Ai cũng thật không ngờ, Túy Tửu Tiên một mực không có danh tiếng gì, tùy tiện vừa ra tay.

Vậy mà đem Cửu Đầu Trùng ngưu bức phần phật, trực tiếp miểu sát rồi!

“Hỗn đản, nhân loại đáng chết, chỉ biết là dựa vào pháp bảo!”

Tám cái phân thân Cửu Đầu Trùng còn lại, khiếp sợ qua đi, gầm lên giận dữ, tức đến nổi trận lôi đình!

Ông! Tiếng nói mới rơi xuống, đột nhiên hồ lô lóe lên rồi biến mất, lúc tái xuất hiện, dĩ nhiên đã đến trên đỉnh đầu của một cái phân thân Cửu Đầu Trùng khác!

Chương 1949: Nghiệt súc, còn chưa chịu chết!

“Thỉnh bảo bối quay người!”

Theo một tiếng quát nhẹ đạm mạc của Túy Tửu Tiên, lộc cộc một tiếng, lại một cái đầu lâu của phân thân Cửu Đầu Trùng, bị cắt xuống!

“Ha ha, tốt, Túy Tửu Tiên ngưu bức!”

“Túy Tửu Tiên uy vũ, yêu chết ngươi á!”

“Thao, náo loạn cả buổi, Túy Tửu Tiên mới là đại lão che dấu a!”

Lần này, mọi người không khỏi tất cả đều sôi trào, Túy Tửu Tiên giống như hời hợt, liên tiếp miểu sát hai cái phân thân Cửu Đầu Trùng.

Bực thực lực này, mà ngay cả Lâm Hải cùng Lâm Ngọc, chỉ sợ đều kém khá xa.

Đã có Túy Tửu Tiên tại, bọn họ hôm nay xem như một điểm nguy hiểm cũng không có.

Mà ngay cả Cửu Đầu Trùng trước đó nổi giận, giờ phút này cũng là sắc mặt biến đổi lớn, trong mắt rốt cục lộ ra vẻ sợ hãi.

Bọn người Lâm Ngọc Hô Thiên Khiếu, càng là mí mắt kinh hoàng, nhìn chằm chằm vào Túy Tửu Tiên hoảng sợ vô cùng.

Hiển nhiên, thực lực của Túy Tửu Tiên, vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

Đồng thời, một cỗ may mắn thật sâu, tại trong lòng bọn người Lâm Ngọc bay lên.

May mắn Túy Tửu Tiên trước đó không có khiêu chiến bọn họ, tranh đoạt thứ tự trên Tiềm Long Bảng.

Nếu không, cái hồ lô này một khi tế đi ra, bọn họ ai có thể sống được?

“Túy Tửu Tiên, còn đứng ngây đó làm gì, nhất cổ tác khí, đem bảy cái côn trùng còn lại, tất cả đều răng rắc nữa à!”

Mọi người mang theo kinh hỉ thật sâu, hướng phía Túy Tửu Tiên la lên nói.

Nhưng mà sau một khắc, thanh âm của mọi người lại im bặt lại, mặt mũi tràn đầy mộng bức.

Chỉ thấy Túy Tửu Tiên, phù phù một tiếng ngồi trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy tái nhợt, suy yếu không chịu nổi.

Đồng thời, hồ lô rượu trên bầu trời, cũng bay trở về trong tay Túy Tửu Tiên, bị lão lung tung cột ở bên hông.

“Bà mẹ nó, Túy Tửu Tiên, tiếp tục giết a!”

Hoa Quảng Lộc mặt mũi tràn đầy lo lắng, không khỏi hướng phía Túy Tửu Tiên la lớn.

“Giết ngươi muội a!”

Túy Tửu Tiên tức giận liếc trắng mặt nhìn y.

“Lão tử nếu là muốn giết cứ giết, sớm đã con mẹ nó vô địch thiên hạ rồi!”

Nói xong, Túy Tửu Tiên hữu khí vô lực phất phất tay.

“Dựa theo phân tổ trước đó, bảy cái còn lại, là của các ngươi!”

“Ách...” Mọi người đều là khẽ giật mình, sau đó tâm tình lần nữa bắt đầu trầm trọng.

Vốn tưởng rằng, đã có Túy Tửu Tiên, có thể đơn giản đem Cửu Đầu Trùng chém giết, biến nguy thành an rồi.

Náo loạn cả buổi, Túy Tửu Tiên lại là cái này thuyền tam bản búa, giết hai cái thì không được, còn phải dựa vào chính bọn họ a!

Nghĩ tới Cửu Đầu Trùng khủng bố, mọi người liền cảm thấy da đầu run lên một hồi, thầm mắng Túy Tửu Tiên như thế nào lại không được việc như vậy!

“Túy Tửu Tiên đại ca, đón lấy!”

Lâm Hải thì là bắn ngón tay ra, hai khỏa Hồi Linh Đan đã rơi vào trong tay Túy Tửu Tiên.

“Cám ơn, Lâm Hải lão đệ!”

“Bất quá lão ca thật sự là giết không nổi nữa rồi, cái bảo bối này, điều khiển là dựa vào đạo hạnh!”

Lâm Hải cười cười, “Túy Tửu Tiên đại ca, cứ toàn lực khôi phục, còn lại giao cho chúng ta a!”

“Hỗn đản, ngươi cái nhân loại đáng chết này, ta nhất định phải đem ngươi nghiền xương thành tro!”

Cửu Đầu Trùng vốn đều đã làm tốt chuẩn bị chạy trốn, nghe xong Túy Tửu Tiên không được, mặt không khỏi lộ vẻ hung quang, lần nữa tinh thần tỉnh táo.

“Mọi người dựa theo phân tổ vừa rồi của Túy Tửu Tiên, tất cả tìm đúng tay, giết!”

Lâm Hải thấy thế, gầm lên giận dữ, dẫn đầu vung vẩy Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, tập trung hướng phía một cái phân thân, vọt tới.

“Giết!!!”

Theo Lâm Hải dẫn đầu, sáu tổ còn lại, cũng bị khơi dậy tâm huyết, lập tức tất cả tìm đúng tay, hướng phía sáu cái phân thân Cửu Đầu Trùng còn lại, phát khởi tấn công mạnh!

Oanh oanh oanh oanh!

Nhất thời, đạo pháp cùng pháp bảo bay múa đầy trời, trong lúc nhất thời vầng sáng bắn ra bốn phía, khí lãng như nước thủy triều, cả phiến không gian một mảnh rung chuyển!

Lâm Hải cùng bọn người Lâm Ngọc Hô Thiên Khiếu Mạnh Thanh Ca, đều là hảo thủ, tất cả đều dẫn đầu xông vào trước nhất, cùng phân thân Cửu Đầu Trùng, tiến hành va chạm kịch liệt!

Đám người tầm thường còn lại, thì là lấy công kích xa làm chủ, ỷ vào người đông thế mạnh, ngạnh sanh sanh đem hai cái phân thân Cửu Đầu Trùng, bức bách không cách nào tới gần, tức đến oa oa quái gọi!

Người rảnh rỗi không nhắc tới, lại nói Lâm Hải một cái Bá Không Trảm, từ trên xuống dưới hướng phía phân thân Cửu Đầu Trùng, liền bổ chém đi xuống!

Phân thân Cửu Đầu Trùng, bởi vì bị Túy Tửu Tiên diệt hai cái, giờ phút này lửa giận trong lòng quả thực đã đến tình trạng tột đỉnh.

Thấy Lâm Hải công tới, không khỏi rống to một tiếng, huy động nắm đấm, vậy mà lấy cứng chọi cứng, muốn đối chiến với lưỡi đao của Lâm Hải!

Ông!

Nhất thời, khí mang màu đen, bí mật mang theo lực lượng trầm trọng khủng bố giống như là ngọn núi, lập tức cùng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đụng vào cùng một chỗ.

Tạch...!

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao há là phàm vật?

Lập tức, đem hết thảy khí mang màu đen tách làm hai, tại lúc cách Cửu Đầu Trùng còn có khoảng một trượng, mới đình trệ xuống.

Nhưng mà, Cửu Đầu Trùng cuối cùng thực lực quá mức cường đại, lực phản chấn cực lớn, đem đao của Lâm Hải, bắn lên cao cao.

Lâm Hải kêu một tiếng đau đớn, bay ngược mà đi, chỉ cảm thấy khí huyết lăn lộn, ngũ tạng lục phủ khó chịu nói không nên lời.

"Đậu phộng, cái Yêu thú này, bảy thành thực lực đều mạnh như vậy!"

"Ta muốn giết ngươi!" Cửu Đầu Trùng nổi giận, thấy Lâm Hải bị đánh lui, lập tức bạo rống một tiếng, nhảy vào không trung, hướng phía Lâm Hải chụp đến một cái tát!

Hô ~

Nhất thời, dị thú bảy chân cực lớn, vẫn còn như sơn băng hải tiếu lại hiện ra, gầm thét hướng phía Lâm Hải phốc cái lao xuống dưới!

"Cút ngay!"

Lâm Hải người tại giữa không trung, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay hướng bên trên đâm tới.

Chính là thức thứ nhất bên trong Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp!

Xoạt!

Lập tức, một đạo hào quang lóe sáng, vạch phá phía chân trời, sáng ngời chói mắt!

Oanh!

Những nơi lưỡi đao đi qua, không gian run rẩy, khí lãng sôi trào, phảng phất như có một tòa xe tăng bọc thép, nghiền áp mà đi!

Tạch...!

Lại là một tiếng vang thật lớn qua đi, một đao kia trực tiếp bổ vào trên người Yêu thú bảy chân.

Phốc!

Sau một khắc, Yêu thú bảy chân trực tiếp nổ tung, biến thành hư vô.

Hừ!

Lâm Hải thì là kêu lên một tiếng đau đớn, lần nữa bị chấn kích bay ngược mà đi!

Bất quá, nội tâm Lâm Hải lại một hồi cuồng hỉ.

“Ha ha, Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, đối với Yêu thú có tác dụng tăng thêm phát huy!”

Theo lý thuyết, dùng thực lực của Cửu Đầu Trùng mà công kích, mặc dù chỉ là bảy thành lực lượng, thì một đao tùy ý của Lâm Hải, cũng tuyệt không có khả năng có thể đem nó diệt sát.

Thế nhưng mà, Lâm Hải thi triển chính là Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, vừa vặn khắc chế Cửu Đầu Trùng, đem nó Nhất Kích Tất Sát!

“Sớm biết như vậy, cũng không cần Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ cùng Bá Không Trảm, tuy hai cái đại chiêu này, là học được từ Tôn Ngộ Không cùng Nhị Lang Thần, nhưng cuối cùng chỉ học được da lông, hiệu quả ngược lại không bằng cái Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp này!”

Cửu Đầu Trùng đối diện, thì rõ ràng sững sờ, không nghĩ tới thực lực của Lâm Hải, vậy mà đột nhiên tăng cường.

Hơn nữa, từ bên trong cái lưỡi đao trước đó kia, vậy mà để cho nội tâm của gã, ẩn ẩn cảm thấy một tia bất an.

Phảng phất, bên trong cái lưỡi đao kia, có loại khí tức để gã bẩm sinh liền cảm thấy sợ hãi!

“Giết!”

Mà lúc này đây, Lâm Hải lập tức phản thủ thành công, thân hình bạo lên, một chiêu Phục Ma Đao Pháp, lăng không đánh xuống!

Toát!

Đao mang lăng lệ ác liệt, mang theo một tia lực lượng trói buộc vô hình, hướng phía phân thân Cửu Đầu Trùng, cuồng mãnh đánh xuống!

“Muốn chết!”

Phân thân Cửu Đầu Trùng, lập tức nổi giận, lần nữa huy động nắm đấm, hướng phía một đao kia của Lâm Hải, hung ác đập tới!

Phanh!

Lúc này đây, lại không có gặp may mắn như trước đó rồi.

Đao mang cùng quyền phong tiếp xúc lập tức, cái cỗ lực lượng trói buộc vô hình kia, phảng phất như khắc tinh Cửu Đầu Trùng, lại để cho linh hồn gã đều cảm thấy run lên.

“Không tốt!”

Vô ý thức, sĩ khí của phân thân Cửu Đầu Trùng, liền yếu đi một phần, một cỗ sợ hãi không hiểu tự nhiên sinh ra.

Oanh!

Cứ trong thời gian nháy mắt như vậy, quyền phong dĩ nhiên bị đao mang chém nát.

“Hỗn đản!”

Phân thân Cửu Đầu Trùng thấy thế không ổn, đem hết toàn lực, hướng phía bên cạnh phi tốc thoát đi!

Tạch...!

Một đao kia của Lâm Hải, lập tức chém vào khoảng không, đem mặt đất đập ra một đạo vết rách dài chừng mười trượng, sâu chừng mấy mét!

“Đáng tiếc!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, tuy Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp, đối với Cửu Đầu Trùng có tác dụng khắc chế.

Nhưng mà, thực lực của Cửu Đầu Trùng, cuối cùng là quá mạnh mẽ.

Vì vậy, một đao kia của Lâm Hải vẫn bị gã tránh thoát, đã tránh được một kiếp!

Bất quá, lúc này Lâm Hải cũng biết, cái Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp này, đối phó với các loại yêu ma dị thú, thì có uy lực mạnh cỡ bao nhiêu, lập tức bốc lên chiến ý, nhìn Cửu Đầu Trùng vừa mới thoát đi cười lạnh một tiếng.

“Nghiệt súc, còn chưa chịu chết!”

Chương 1950: Giết ngươi, ca ca có một trăm thủ đoạn!

Bá!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên rồi biến mất, sau một khắc dĩ nhiên đã nhảy vào giữa không trung.

“Xuân Thu Phục Ma!”

Oanh!

Lâm Hải quát lớn một tiếng, đao pháp cuồng mãnh, mang theo ước thúc vô hình, đao mang lập loè, lăng lệ ác liệt, hướng phía phân thân Cửu Đầu Trùng, như thiểm điện mà đánh xuống!

“Đáng giận!”

Mí mắt của phân thân Cửu Đầu Trùng bạo khiêu, nội tâm đằng lên lửa giận, đối với một đao kia của Lâm Hải, tràn đầy chán ghét!

Tuy thực lực của Lâm Hải, gã cũng không nhìn ở trong mắt, nhưng bên trong đao pháp này, đã có cảm giác lại để cho gã phi thường không khỏe, phảng phất như khắc tinh trời sinh!

Rống!

Mắt thấy đao mang bổ chém mà đến, phân thân Cửu Đầu Trùng bạo rống một tiếng, sau đó hai tay đồng thời ở trước ngực quấy một hồi.

Ông ông ông ông!

Nhất thời, một đoàn sương mù màu đen, nhanh chóng hình thành, biến ảo thành vô số Yêu thú, phun ra nuốt vào khói đen, giương nanh múa vuốt, hướng phía Lâm Hải liền đánh tới!

Oanh!

Nhất thời, lưỡi đao cùng những Yêu thú này, kịch liệt va chạm, lập tức đem hơn phân nửa Yêu thú, khoảng cách biến thành tro bụi!

Bất quá, đao thế Lâm Hải, cũng lập tức bị ngừng.

Rống!

Bầy yêu thú còn lại kia, lại không thuận theo không buông tha, ngược lại hướng phía Lâm Hải, cuồng mãnh đánh tới!

“Thao, thật đúng là đủ mạnh!”

Lâm Hải cả kinh, thân hình không thể không bạo lui, đồng thời đem đao rút về, quét ngang một cái, đem bọn Yêu thú này bức lui.

Lần giao thủ này, Lâm Hải lần nữa không công mà lui.

Nếu theo như ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, vẫn là ở vào hạ phong.

“Xem ra, đối phó cái Cửu Đầu Trùng này, dùng thủ đoạn thông thường, thì không được rồi!”

Lâm Hải quan sát thoáng một phát tình thế của sáu tổ khác, ngoại trừ Lâm Ngọc vững vàng đè ép phân thân Cửu Đầu Trùng một đầu ra, năm tổ khác, vậy mà tất cả đều đang ở hạ phong, bị buộc đến chật vật không chịu nổi.

Nếu như mình cùng Lâm Ngọc, không thể mau chóng đem đối thủ diệt sát, sau đó trợ giúp những người khác mà nói.

Tình huống của một phương bọn họ này, chỉ sợ phi thường không ổn.

“Rống!”

Mà lúc này đây, Cửu Đầu Trùng đối diện Lâm Hải, lần nữa gầm lên giận dữ, hướng phía Lâm Hải đánh tới.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm cười lạnh.

“Không có thời gian cùng ngươi chơi nữa!”

Vèo!

Lâm Hải không lùi mà tiến tới, đón lấy phân thân Cửu Đầu Trùng, liền vọt tới.

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

Oanh!

Lâm Hải lần nữa thi triển đại chiêu, côn ảnh màu vàng kim từ trên trời giáng xuống, uy áp khủng bố vô hình, giống như một tòa núi lớn, hướng phía phân thân Cửu Đầu Trùng, cuồng mãnh nghiền áp tới!

“Khặc khặc khặc khặc, lại một chiêu này, có ý tứ sao?”

Phân thân Cửu Đầu Trùng cười quái dị một tiếng, oanh ra một quyền, dị thú bảy chân màu đen lần nữa xuất hiện, giương nanh múa vuốt đón nhận côn ảnh màu vàng kim!

Phanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn truyền đến, vầng sáng màu vàng kim tách ra, bay múa đầy trời, dị thú bảy chân màu đen, trực tiếp bị oanh đánh nát bấy.

Nhưng mà, một côn này của Lâm Hải cũng biến thành lốm đa lốm đốm, tiêu tán thành vô hình!

“Khặc khặc khặc, vô dụng, ngươi cái này... Rống!!!”

Âm thanh cười đắc ý của phân thân Cửu Đầu Trùng còn chưa đình chỉ, lại đột nhiên gầm lên giận dữ, trong thanh âm mang theo sợ hãi thật sâu!

Phanh!

Sau một khắc, một đoàn hỏa diễm cực lớn, trực tiếp từ trong cơ thể phân thân Cửu Đầu Trùng dấy lên, trực tiếp đưa gã đốt thành hư vô!

Tíu tíu!!!

Cho tới giờ khắc này, một tiếng phượng hót mới vang vọng bầu trời, Hỏa Phượng bay múa khắp không, tại bầu trời xẹt qua vô số hỏa diễm, sáng lạn như pháo hoa!

Bá!

Lâm Hải đem đao vừa thu lại, khóe miệng lộ ra một vòng cười lạnh.

“Giết ngươi, huynh đệ có một trăm loại thủ đoạn!”

Đã xong chiến đấu bên này, Lâm Hải quay người lại, hướng phía tổ khác nhìn lại.

“Không tốt!”

Phía dưới cái xem xét này, Lâm Hải mới đột nhiên kinh hãi.

Các tổ khác khá tốt, nhưng hai tổ do đội ngũ tạo thành đại quân không chính hiệu kia, giờ phút này dĩ nhiên đã bắt đầu tan tác.

Thậm chí có một tổ trong đó, đã bị Cửu Đầu Trùng giết tiến vào lớp lớp vòng vây, đã bắt đầu điên cuồng thu hoạch!

“Đậu phộng, nhân tâm không đồng đều, tự ăn quả ác!”

Lâm Hải rất nhanh đã xem rõ tình huống, không khỏi thầm mắng một tiếng!

Hai nhóm người này đều là tạm thời chắp vá, bình thường cũng không nhận thức, hôm nay cùng một chỗ chiến đấu, lại có người nảy lên tiểu thông minh, ra công không xuất lực, dùng bảo tồn thực lực của mình.

Người như vậy càng nhiều, sức chiến đấu tự nhiên bị hao tổn thật lớn.

Sau khi đám người tu hành một mực ra sức công kích, chân khí không còn, lập tức bị phân thân Cửu Đầu Trùng, tìm được cơ hội, xông vào giữa đám người.

Đám người trước đó đùa nghịch tiểu thông minh không xuất lực kia, giờ phút này lại muốn góp phần, cái nào còn kịp?

Trong nháy mắt, liền có hơn phân nửa người, bị tàn nhẫn giết chết!

Mà đổi thành một tổ khác, tuy tình thế đỡ hơn một ít, nhưng thấy đến tình huống bên này, lập tức rối loạn một tấc vuông.

Vì vậy, bọn họ cũng bi kịch rồi.

Hai tổ người lập tức lâm vào hỗn loạn, đã bắt đầu bị Cửu Đầu Trùng điên cuồng thu hoạch.

“Thao, thật sự là đồng đội như heo!”

Trong nội tâm Lâm Hải căm tức một hồi, không biết làm sao hắn cũng không thể nhìn lấy rồi bỏ qua.

Nếu không hai cái phân thân Cửu Đầu Trùng này, sau khi dọn ra tay, áp lực trên một phương bọn họ này, sẽ kịch liệt tăng lớn.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, từ trong Luyện Yêu Hồ lấy đi ra.

“Ma Tôn đã từng nói cho ta biết, kiện Thần khí này, nếu không vạn bất đắc dĩ, quyết không thể lấy ra, nếu không hậu hoạn vô cùng.”

“Nhưng tình thế hôm nay, đã không có cách nào rồi!”

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt của Lâm Hải phát lạnh, đem Tinh La Bàn hướng phía đỉnh đầu hai cái phân thân Cửu Đầu Trùng kia ném đi!

“Đi!”

Ông!

Hai cái phân thân Cửu Đầu Trùng đang tại đùa giỡn trêu cợt đuổi giết đám người tu hành, thân thể đột nhiên chấn động, ngừng lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

Bọn họ khiếp sợ phát hiện, vậy mà thoáng cái đã đi tới trong bầu trời đêm vô tận, toàn bộ thế giới chỉ còn lại có hai người bọn họ!

“Chỉ là ảo trận, cũng lấy ra bêu xấu?”

“Phá cho ta!”

Rầm rầm rầm!

Hai cái phân thân Cửu Đầu Trùng, hướng phía bốn phương tám hướng, cuồng oanh mãnh liệt đánh một hồi.

Nhưng mà, khi bụi mù tan hết, bầu trời đêm vẫn như trước, vậy mà không có bất kỳ biến hóa nào!

Sắc mặt hai cái phân thân Cửu Đầu Trùng lúc này mới biến đổi, biết rõ hỏng rồi, cái ảo trận này dựa vào man lực tựa hồ phá không ra được.

“Lao ra!”

Hai người nháy mắt một cái, hướng phía một cái phương hướng, điên cuồng vọt mạnh!

Ảo trận luôn luôn có cuối cùng, chỉ cần hướng chuẩn một cái phương hướng một mực chạy như điên, tổng rồi sẽ ra ngoài!

Nhưng mà, còn chưa chờ bọn họ khẽ động, một cái Cửu Đầu Trùng bên trong, đột nhiên chỉ vào phương xa, thét lên một tiếng kinh hãi!

“Đó là cái gì?”

Chỉ thấy nhìn về phía chân trời nơi xa, có một khỏa ngôi sao sáng chói chói mắt, chậm rãi xuất hiện.

Ngay sau đó, khỏa thứ hai, khỏa thứ ba, khỏa thứ tư...

Mãi cho đến khỏa ngôi sao thứ tám sáng lên, nội tâm của hai cái Cửu Đầu Trùng, rốt cục bay lên thật sâu không ổn!

Oanh!!!

Còn chưa chờ bọn họ kịp phản ứng, tám khỏa ngôi sao trên bầu trời kia, vậy mà cấp tốc rơi xuống.

Tại trong bầu trời đêm, tám đạo quỹ tích chói mắt xẹt qua, hướng phía bọn họ điên cuồng nện xuống dưới.

“Oa oa oa! Tinh Thần Trụy Lạc (ngôi sao vẫn lạc), chạy mau!”

Hai cái Cửu Đầu Trùng sợ tới mức oa oa kêu to, quay đầu bỏ chạy!

Mặc dù bọn họ cường thịnh hơn nữa, cũng không có tự đại đến mức, có can đảm ngạnh kháng cùng ngôi sao, ngoại trừ chạy trốn, không còn có phương pháp khác!

Nhưng mà, tốc độ của Cửu Đầu Trùng mau nữa, làm sao có thể nhanh đến qua ngôi sao vẫn lạc?

Trong chớp mắt công phu, tám khỏa cực lớn ngôi sao, gào thét mà tới, nghiền áp lấy không khí đã đến phía sau của bọn họ.

“Cút ngay!”

Hai cái Cửu Đầu Trùng, giận dữ hét lên, quay người cộng đồng hướng phía ngôi sao oanh kích mà đi!

Phốc!

Đạo pháp của họ biến thành dị thú bảy chân, vừa mới tiếp xúc với ngôi sao, lập tức liền bị nghiền áp trở thành nát bấy!

Hai cái Cửu Đầu Trùng quá sợ hãi, lập tức lộ vẻ mặt hoảng sợ thật sâu.

Phanh!

Không đợi bọn họ lần nữa làm ra phản ứng, cái ngôi sao cực lớn kia, đã trùng trùng điệp điệp đụng vào trên người của bọn hắn.

Phốc!

Hai cái phân thân Cửu Đầu Trùng, đồng loạt thổ huyết, như là diều đứt dây, bị ngôi sao trực tiếp đánh bay, phanh cái ngã trên mặt đất.

Sau đó!

Rầm rầm rầm phanh... Một đạo tiếp lấy một đạo tiếng vang nặng nề trầm trọng giống như là núi nổ mạnh truyền đến, một khỏa tiếp lấy một khỏa ngôi sao, tất cả đều đập vào trên người hai cái Cửu Đầu Trùng đã ngã xuống đất.

Chương 1951: Phục Ma Đao Pháp, chém Yêu phục Ma!

Tĩnh!

Tất cả mọi người thoáng cái tất cả đều ngây dại, từng cái há to miệng, không thể tưởng tượng nổi nhìn xem hai cái phân thân Cửu Đầu Trùng, cứ như vậy tiêu tán ở chính giữa tầm mắt của chúng nhân!

Cửu Đầu Trùng vVừa rồi điên cuồng tàn giết bọn hắn như vậy, cứ, cứ như vậy chết?

“Thu!”

Lâm Hải cũng mặc kệ phản ứng của những người này, đưa tay nhất chỉ, đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh thu vào.

Cho đến lúc này, ánh mắt của mọi người, mới tất cả đều tụ tập tại trên người Lâm Hải.

“Chà mẹ nó, ngưu bức a, Lâm Hải vậy mà lại giết chết ba cái Cửu Đầu Trùng!”

“Thật tốt quá, chúng ta có hi vọng rồi!”

“Còn sống thật tốt a!” Nhìn nhìn những người vừa mới sóng vai chiến đấu đã chết thảm kia, đám người tu hành này, tất cả giống như đều có loại vui sướng sống sót sau tai nạn.

“Lâm Hải, ngươi cái tiểu nhân hèn hạ này, vì cái gì lại không sớm ra tay!”

“Ngươi có pháp bảo cường đại này, nếu là sớm dùng, ca ca của ta đã không đến mức chết thảm rồi!”

“Đúng đấy, Lâm Hải ngươi cái đáng xấu hổ này, thúc thúc của ta chính là bị ngươi hại chết!”

Mọi người may mắn cùng cảm kích Lâm Hải đồng thời, không nghĩ đến đã có thanh âm không hài hòa vang lên.

Mấy cái người tu hành có thân nhân chết, đối với Lâm Hải nghiến răng nghiến lợi, đem cái chết của thân nhân bọn họ, quy kết đến trên đầu Lâm Hải.

Lâm Hải lập tức chau mày, những người này thật sự là không thể nói lý.

Chẳng muốn lại để ý tới bọn họ, Lâm Hải hướng phía mấy tổ còn lại nhìn qua.

“Không tốt, Thanh Ca gặp nguy hiểm!”

Chỉ thấy một tổ Mạnh Thanh Ca kia, dĩ nhiên bị Cửu Đầu Trùng làm cho cực kỳ nguy hiểm, Mạnh Thanh Ca đầu tóc rối bời, trên cánh tay máu tươi đầm đìa, trên mặt đẹp tất cả đều là mồ hôi.

Nếu không phải ỷ vào một thân pháp bảo, chỉ sợ giờ phút này đã chống đỡ không nổi rồi.

Hoa Quảng Lộc càng thêm không chịu nổi, giờ phút này dĩ nhiên toàn thân là thương, toàn bộ đều bằng một hơi ương ngạnh mà chống cự lại.

Ngược lại là Tiết Cẩm, nhìn về phía trên thì ra sức, kì thực tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, toàn thân không có một điểm thương thế.

“Con mẹ nó, cái thứ đồ vật gian xảo này!”

Trong nội tâm Lâm Hải thầm mắng một tiếng, rất rõ ràng, Tiết

Cẩm tâm tính xảo trá.

Vậy mà lại để cho Mạnh Thanh Ca cùng Hoa Quảng Lộc xông vào phía trước, thừa nhận nguy hiểm, gã tại phía sau dĩ dật đãi lao (Lấy nhàn để đối phó với mỏi mệt- một trong tam thập lục kế trong Binh pháp Tôn Tử)!

“Giết!”

Lâm Hải giờ phút này cũng bất chấp so đo cùng Tiết Cẩm, Mạnh Thanh Ca đã hãm sâu vào nguy hiểm, hắn phải ra tay!

Theo một tiếng quát lớn của Lâm Hải, bàn tay giương lên, lập tức Hỏa Phượng bay múa, mang theo Liệt Diễm nồng đậm, lao thẳng tới Cửu Đầu Trùng!

Cửu Đầu Trùng đang cùng ba người Mạnh Thanh Ca kích đấu, mang trên mặt dữ tợn vui vẻ, lập tức muốn đem Mạnh Thanh Ca đánh bại.

Đột nhiên, đỉnh đầu vang một tiếng phượng hót, lại để cho đầu gã run lên.

Hoảng sợ ngẩng đầu, đã thấy nhất con Hỏa Phượng, hai mắt uy nghiêm, đang lăng lệ ác liệt nhìn qua gã!

“Thần Thú?!”

Sắc mặt Cửu Đầu Trùng đại biến, một cỗ cảm giác áp chế từ bên trên chủng tộc, lập tức lại để cho lòng gã thình thịch một hồi.

Tíu tíu!

Mà vừa lúc này, Hỏa Phượng dĩ nhiên cấp tốc lao xuống, thẳng đến Cửu Đầu Trùng mà đến!

“Không tốt!”

Sắc mặt Cửu Đầu Trùng đại kinh, vừa mới chuẩn bị ra tay chống cự, nhưng mà Mạnh Thanh Ca nhìn chuẩn cơ hội, Liễu Diệp Đao thẳng đến dưới xương sườn của gã mà đến!

“Cút!”

Cửu Đầu Trùng sợ tới mức gầm lên giận dữ, huy chưởng đem Liễu Diệp Đao của Mạnh Thanh Ca đón đỡ, sau đó nhanh chóng lui về phía sau, tránh lui công kích của Hỏa Phượng.

Nhưng mà, tốc độ của Hỏa Phượng, thật sự là quá là nhanh.

Cửu Đầu Trùng thân hình vừa động, lại mạnh mẽ trì trệ, thoáng cái cứng tại bên trong này.

Phanh!

Một tiếng bạo liệt, trong cơ thể Cửu Đầu Trùng, ánh lửa trùng thiên, lập tức biến thành hư vô!

Lại thêm một cái Cửu Đầu Trùng, chết!

“Ai u, má ơi, mệt chết ta!”

Mạnh Thanh Ca thở dài ra một hơi, cũng bất chấp hình tượng, đặt mông ngồi trên mặt đất.

“Lão đại, ngươi như thế nào giờ mới ra tay a, ta thiếu chút nữa chết lềnh bà lềnh bềnh ngươi có biết hay không?!”

Trong miệng Hoa Quảng Lộc tuy oán trách Lâm Hải, nhưng trên mặt lại mang theo may mắn cùng kinh hỉ thật sâu.

Chỉ có Tiết Cẩm, trong mắt lóe lên hàn mang, hai đấm không khỏi nắm chặt.

Nhìn Hỏa Phượng dần dần tiêu tán trên đỉnh đầu kia, lửa giận trong lòng gã, cơ hồ thiêu đốt đáy lòng!

“Qua một bên nghỉ ngơi, những thứ khác giao cho ta!”

Lâm Hải không kịp nhiều lời, lấy ra hai khỏa Hồi Linh Đan, phân biệt giao cho Mạnh Thanh Ca cùng Hoa Quảng Lộc.

Về phần Tiết Cẩm, tất bị Lâm Hải không nhìn thẳng rồi.

Đối với biểu hiện vừa rồi của Tiết Cẩm, Lâm Hải không bổ cho gã một đao, đã tính toán là gã gặp may mắn rồi.

Quay người lại, Lâm Hải lại hướng phía Thác Bạt Thanh Vân cùng Chung Thế Hùng nhìn lại, không khỏi bắt đầu nghiêm nghị kính nể!

Hai người kia, giờ phút này toàn thân đã không có một chỗ địa phương nào tốt, từ đầu đến chân đã bị máu tươi nhuộm đỏ!

Hơn nữa, khí tức của hai người bọn họ, giờ phút này đã tương đối hỗn loạn, thậm chí có loại cảm giác điên cuồng.

“Đây là dấu hiệu sắp đánh mất thần trí!”

Hai người mặc dù đã đến tình trạng như thế, vẫn đang đem hết toàn lực, đối kháng với Cửu Đầu Trùng.

Cửu Đầu Trùng tuy thực lực mạnh hơn hai không ít người, nhưng Thác Bạt Thanh Vân cùng Chung Thế Hùng, thực sự quá bưu hãn.

Gạch ngói cùng tan xuống, lại để cho Cửu Đầu Trùng vậy mà cũng không có cách nào, chỉ có thể hao tổn chết bọn họ!

“Mặc kệ hai người này nhân phẩm như thế nào, chỉ vì cái điểm dám đánh dám giết này, đã làm cho người tôn kính!”

“Giết!”

Lâm Hải quát một tiếng chói tai, Hỏa Phượng lần nữa bay ra, bay thẳng tới Cửu Đầu Trùng!

Tíu tíu!

Một tiếng Phượng hót, Hỏa Phượng từ trên trời giáng xuống, hỏa diễm đậm đặc, lập tức đem Cửu Đầu Trùng bao phủ!

“Cút!”

Lâm Hải trước đó dùng Hỏa Phượng giết chết phân thân Cửu Đầu Trùng, dĩ nhiên bị tất cả mọi người nhìn ở trong mắt.

Cái Cửu Đầu Trùng này đã sớm có phòng bị, gặp tình hình này, gào to một tiếng, đưa tay ra một quyền, toàn lực hướng phía Hỏa Phượng đánh tới!

Phanh!

Dưới Cửu Đầu Trùng toàn lực ra tay, Hỏa Phượng trực tiếp bị đánh nát bấy, tiêu tán tại giữa không trung.

Bất quá, Cửu Đầu Trùng cũng bị liệt diễm của Hỏa Phượng thiêu cháy, oa oa quái gọi, Thác Bạt Thanh Vân nhân cơ hội này, một đạo pháp thuật kích tại trước ngực của gã, đưa gã đánh trúng thổ huyết bay ngược!

“Ha ha, rốt cục đến phiên lão tử đánh ngươi á!”

Chung Thế Hùng thấy thế, cũng là cười lớn một tiếng, xông tới, một hồi cạn tào ráo máng!

“Móa, liền Thiên Hỏa của ta, cũng đều bị đánh nát rồi!”

Lâm Hải thì là đứng tại nguyên chỗ, một hồi giật mình, đây là lần thứ nhất sau khi dung hợp với Niếp Niếp, lần thứ nhất công kích hỏa pháp thuật bị ngăn trở.

Bất quá, Lâm Hải rất nhanh cũng thoải mái.

Dù sao, Cửu Đầu Trùng chính là Yêu thú Thượng Cổ, thực lực thật sự là quá mạnh mẽ.

Nếu như vứt bỏ các loại pháp bảo, hắn và Lâm Ngọc cũng không phải là đối thủ của Cửu Đầu Trùng.

Có thể một quyền đánh nát Thiên Hỏa, đã ở hợp tình hợp lý rồi.

Đương nhiên, nếu như Lâm Hải trực tiếp đem Niếp Niếp phóng xuất, thì cho dù Cửu Đầu Trùng là Yêu thú Thượng Cổ, chỉ sợ cũng phải lập tức bị đốt thành cặn bã đều không thừa.

Ngẩng đầu nhìn lại, thấy Thác Bạt Thanh Vân cùng Chung Thế Hùng, hai người giống như là điên rồi, đối với phân thân Cửu Đầu Trùng dồn sức đánh một chầu.

Mạnh như Cửu Đầu Trùng, trong lúc nhất thời lại bị đánh đến liên tiếp lui về phía sau, tức đến oa oa kêu to.

Mà trên cánh tay gã, cái Thiên Hỏa Bất Diệt này, thiêu đốt thân thể của gã, khiến cho cả đầu cánh tay của gã dĩ nhiên bị phế bỏ.

Bức bách rơi vào đường cùng, Cửu Đầu Trùng trực tiếp chặt đứt cánh tay của mình.

Nếu không, cả người gã, sau một khắc đều bị triệt để thiêu hết!

“Lại giúp đỡ bọn ngươi một tay!”

Thấy tình huống như vậy, trong mắt Lâm Hải tinh mang lập loè, khẽ vươn tay đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, lần nữa lấy đi ra!

Ông!

Sau một khắc, một cổ khí thế cường đại, từ trên người Lâm

Hải đằng không mà lên.

Sau đó, thân thể Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, người tại giữa không trung, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay, liền mạnh mẽ vung lên!

“Phục Ma Đao Pháp, chém Yêu phục Ma!!!”

Oanh!

Theo một tiếng quát lớn của Lâm Hải, đao mang màu xanh thẳm, mang theo lực trói buộc vô hình, lăng lệ ác liệt quét ngang mà đến!

Cửu Đầu Trùng đang bị Thác Bạt Thanh Vân cùng Chung Thế Hùng làm cho nổi lên cơn giận dữ, đột nhiên phảng phất có một cỗ lực trói buộc giống như khắc tinh rơi vào trên thân, lại để cho gã hoảng sợ biến sắc. Sau đó, trong con mắt chỉ cảm thấy ánh sáng xanh lóe lên, liền phịch một tiếng, biến thành hư vô!

Chương 1952: Bị người ám toán

“Ha ha, Lâm Hải huynh, vậy mới tốt chứ!” Thác Bạt Thanh Vân cười to một tiếng, xụi lơ trên mặt đất.

Chung Thế Hùng cũng không tốt đến đi đâu, trực tiếp ngửa mặt ngã quỵ, hữu khí vô lực nói.

“Lâm Hải huynh, có rảnh đến ta Cửu Du Quốc, Chung Thế Hùng ta thỉnh ngươi đại bảo kiếm!”

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Mẹ nó, cái Chung Thế Hùng này cũng là kẻ dở hơi, đều đã là cái bức dạng này rồi, còn nghĩ đến đại bảo kiếm ni!

Hưu Hưu!

Lâm Hải gảy nhẹ ngón tay, hai miếng Hồi Linh Đan, phân biệt rơi vào trong tay Thác Bạt Thanh Vân cùng Chung Thế Hùng.

Sau đó, Lâm Hải mới hướng phía hai tổ cuối cùng nhìn lại.

Đã thấy Lâm Ngọc một tổ, đã hoàn toàn là do Lâm Ngọc chiếm cứ thượng phong, đem Cửu Đầu Trùng làm cho cực kỳ nguy hiểm, thủ thắng là sự tình sớm muộn.

“Lâm Ngọc chỉ sợ còn có điều giữ lại, ít nhất cái thanh trường kiếm Tiên khí vừa rồi kia, giờ phút này lại bị y thu vào!”

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, liếc nhìn Lâm Ngọc thật sâu.

Hắn có loại dự cảm, thực lực của Lâm Ngọc, tuyệt đối so với biểu hiện ra ngoài trước đó, còn cường đại hơn nhiều.

Nếu y thật sự toàn lực ra tay, chỉ sợ Cửu Đầu Trùng có bảy thành thực lực, sẽ bị y lập tức miểu sát!

Coi như là Cửu Đầu Trùng trước khi chưa phân thân, tuy đáng sợ, cũng không phải là đối thủ của Lâm Hải cùng Lâm Ngọc.

Nhưng Lâm Hải tự hỏi, nếu muốn giết Cửu Đầu Trùng, hắn hiểu được là biện pháp.

Đồng dạng, Lâm Hải tin tưởng, Lâm Ngọc cũng tuyệt đối có thể làm được.

Dù sao, sinh tử chém giết chính thức, tuyệt đối không chỉ là dựa vào là tu vi cùng cảnh giới.

Đạo hạnh, pháp bảo, thần thông, bí thuật, cũng có thể trợ giúp người tu hành, vượt cấp giết địch!

Chỗ Lâm Ngọc không cần Lâm Hải quan tâm, quay đầu, Lâm

Hải lại hướng phía một tổ của Hô Thiên Khiếu cùng Lâm Tranh kia nhìn lại.

Ngay tại trong nháy mắt Lâm Hải quay người đó, Lâm Ngọc một bên cùng Cửu Đầu Trùng chiến đấu, vậy mà lại có thừa lực, hướng phía hắn quan sát đến.

“Lâm Hải, là cái kình địch!”

Lâm Ngọc một bên tiện tay đem Cửu Đầu Trùng làm cho chật vật tán loạn, một bên cau mày, như có điều suy nghĩ!

Bất quá, Lâm Hải đưa lưng về phía Lâm Ngọc, tự nhiên không biết hết thảy chuyện này.

Giờ phút này, ánh mắt của hắn toàn bộ tập trung vào trên người Hô Thiên Khiếu cùng Lâm Tranh.

“Hai người kia, không hổ là người bên trên Tiềm Long Bảng đỉnh phong!”

Lâm Hải không khỏi âm thầm gật đầu.

Phía dưới Hô Thiên Khiếu cùng Lâm Tranh hợp lực, vậy mà cùng phân thân Cửu Đầu Trùng, đánh cái khó phân thắng bại.

Đây là dưới tình huống Hô Thiên Khiếu trước đó liền đã bị trọng thương, có thể làm được điểm này, đã không dễ dàng.

Chờ giây lát, thấy Hô Thiên Khiếu cùng Lâm Tranh, tất cả đều là dựa vào đạo pháp để đánh nhau.

Lông mày Lâm Hải, lập tức nhíu lại.

“Hai người kia cũng giống như Lâm Ngọc, đang giấu dốt sao?”

Thân phận của Hô Thiên Khiếu cùng Lâm Tranh, đều là đệ tử Vương tộc.

Lâm Hải mới không tin, trên người bọn họ không có pháp bảo lợi hại.

Thế nhưng mà, đã đến loại tình trạng này, đều không sử dụng đi ra, hiển nhiên là coi thành đòn sát thủ, giữ lại bảo vệ tánh mạng.

Nhưng bởi như vậy, đánh nhau tới khi nào, mới có thể xong a?

“Được rồi, lại ra tay một lần a!”

Tuy Lâm Hải cực kỳ không muốn giúp Hô Thiên Khiếu, nhưng lại để cho bọn họ một mực đánh tiếp, cũng không phải biện pháp.

Hơn nữa, bọn họ mà không chấm dứt, thì bên Lâm Ngọc kia, còn không biết sẽ diễn tới khi nào ni!

Ông!

Lâm Hải chấn động cánh tay, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, lần nữa nắm ở bên trong tay, sau đó hét lớn một tiếng.

“Hô Thiên Khiếu, Lâm Tranh, ta đến giúp đỡ bọn ngươi một tay!”

Vèo!

Nói xong, thân thể Lâm Hải nhảy lên, người đang ở giữa không trung, trường đao bổ chém mà xuống!

“Xuân Thu Phục Ma!!!”

Hô!

Đao mang màu xanh thẩm, lập tức bao phủ tại đỉnh đầu của Cửu Đầu Trùng, lăng lệ ác liệt cuồng bạo!

Cửu Đầu Trùng sắc mặt đại biến, cấp tốc muốn chống cự.

"Ha ha, xem chiêu!"

Lâm Tranh ở một bên, thì là cười lớn một tiếng, đột nhiên ra tay, một đoàn khí mang hàn băng, bay thẳng tới trước ngực Cửu Đầu Trùng!

Nhất thời, khí lưu trong không khí, đều đình chỉ lưu động, bị cái kỳ hàn khủng bố này, lập tức đông cứng!

Cửu Đầu Trùng kinh hãi, nếu là bị Lâm Tranh đánh trúng, chỉ sợ gã sẽ lập tức bị băng phong!

"Hỗn đản!"

Một chiêu này của Lâm Tranh, hoàn toàn là phối hợp với lưỡi đao của Lâm Hải, công Cửu Đầu Trùng chi tất cứu!

Cửu Đầu Trùng đỡ được cái này, thì sẽ không đỡ được cái kia.

Một đao của Lâm Hải, cùng một chưởng của Lâm Tranh, gã thế tất phải làm ra lựa chọn!

"Cút!"

Trong lúc nguy nan, Cửu Đầu Trùng lựa chọn ngạnh kháng công kích của Lâm Tranh, dùng đại bộ phận lực lượng, đến chống cự Lâm Hải.

Dù sao, Lâm Hải giết đi nhiều phân thân của gã như vậy, nội tâm của gã đối với Lâm Hải, đã phi thường kiêng kị.

Huống chi, một đao kia của Lâm Hải, nhìn như bình thản không có gì lạ, kì thực mang theo một cỗ khí tức khủng bố khắc chế gã, lại để cho nội tâm của gã cực kỳ bất an.

Oanh!

Hai đấm của Cửu Đầu Trùng hướng lên trên vung vẩy, trực tiếp oanh kích tại phía trên đao mang của Lâm Hải!

Ông!

Sau một khắc, mây mù màu đen, run run một hồi, quang mang màu lam tách ra bắn ra bốn phía.

Cửu Đầu Trùng dùng toàn bộ thực lực ra một kích, ngạnh sanh sanh đem Phục Ma đao của Lâm Hải, một kích phá hủy!

Phốc!

Đồng thời, một chưởng này của Lâm Tranh, cũng rắn rắn chắc chắc khắc ở trên ngực của Cửu Đầu Trùng.

Cửu Đầu Trùng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể quẳng mà lên.

Nhưng mà, cái Cửu Đầu Trùng này rốt cuộc vẫn là Dị Thú Thượng Cổ, chịu một kích của Lâm Tranh, chỉ là trọng thương, lại không hề chết.

Lâm Hải nắm lấy thời cơ, lần nữa nhảy lên, một đao lăng không đánh xuống!

Cửu Đầu Trùng giờ phút này, toàn thân đều là băng phong, mới vừa dùng chân khí đánh tan, loại trừ hàn độc.

Không nghĩ tới, Lâm Hải lại lập tức bổ tới một đao, lập tức lại để cho sắc mặt của gã đại biến!

Phốc!

Căn bản không kịp lại ngăn cản, Cửu Đầu Trùng trực tiếp bị một đao của Lâm Hải chém thành hai khúc, hóa thành hư vô!

Nhưng mà, nội tâm của Lâm Hải, lại không có nửa điểm vui sướng, ngược lại một cỗ khí lạnh, từ sau lưng xông ra.

Phanh!

Người vẫn còn giữa không trung, đột nhiên một cỗ sức lực lớn, đã rơi vào trên lưng Lâm Hải.

Ông!

Sau một khắc, trên người Lâm Hải tách ra tinh mang, Tinh Thần Khải Giáp lập tức xuất hiện.

Phanh!

Trong nháy mắt áo giáp xuất hiện, lại là một đạo công kích càng thêm trầm trọng, đã rơi vào bên hông Lâm Hải!

Vèo!

Thân hình của Lâm Hải, phảng phất như bị một đoàn tàu chạy với tốc độ cao nhất va chạm vào, trực tiếp liền bay lên!

“Mẹ nhà nó!”

Trong nội tâm Lâm Hải giận dữ, ở đâu không biết, đây là bị người đánh lén!

Cũng may có Tinh Thần Khải Giáp hộ thân, nếu không hôm nay, thật đúng là muốn lật thuyền trong mương rồi.

Người còn trên không trung, Lâm Hải quay đầu nhìn lại, đã thấy hai người Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm, sắc mặt âm trầm, mang theo cười lạnh, đang hướng phía hắn trông lại.

Không cần hỏi, đích thị là hai cái hàng này ra tay không thể nghi ngờ!

Thế nhưng mà, khi thấy trong ánh mắt thanh tỉnh mang theo lạnh lùng của Lâm Hải, Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm, sắc mặt đồng thời cứng đờ!

“Không chết!”

“Điều đó không có khả năng!”

Hai người đồng thời lộ vẻ mặt khiếp sợ khó có thể tin.

Lúc Lâm Hải dùng một đao chém giết Cửu Đầu Trùng vừa rồi, hai người bọn họ xem đúng thời cơ, đồng thời ra tay, trước sau đánh trúng vào Lâm Hải.

Hai người bọn họ, tất cả đều là chạy giết Lâm Hải , tự nhiên là dùng toàn lực.

Đừng nói Lâm Hải chỉ là một cái nửa bước Địa Tiên, coi như là Hóa Thần cảnh bình thường, bị hai người cao thủ đứng đầu Tiềm Long Bảng bọn họ công kích, đều lập tức bị mất mạng!

Thế nhưng mà Lâm Hải, tại sao lạibình yên vô sự?

“Chẳng lẽ, là vì tinh quang đột nhiên xuất hiện trên người Lâm Hải kia?”

Phốc!

Cái lúc này, Lâm Ngọc cũng một chưởng chấm dứt phân thân Cửu Đầu Trùng, nhìn xem Lâm Hải, sắc mặt hoảng sợ.

“Lâm Hải, đến tột cùng có bao nhiêu pháp bảo?!”

Lâm Ngọc thật không ngờ, Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm, sẽ bỗng nhiên hướng Lâm Hải ra tay.

Đương nhiên, càng không nghĩ đến, Lâm Hải vậy mà tại sau khi để hai người thực hiện được, còn có thể không chết!

Ông!

“Hai cái tiểu nhân hèn hạ, Lâm Hải ta tất sát...”

Lâm Hải còn chưa nói dứt lời, sắc mặt đột nhiên đại biến.

Lúc này mới phát hiện, chính mình lại bị một chưởng của Hô Thiên Khiếu, đánh tới gần đạo ánh sáng trắng ở giữa không trung kia!

Ông!

Đột nhiên, một cỗ lực hút kinh khủng, trực tiếp đem thân hình Lâm Hải, hút đến giữa ánh sáng trắng!

Phanh! Sau một khắc, thân hình của Lâm Hải, tại trong ánh nhìn soi mói kinh hãi của tất cả mọi người, mà biến thành hư vô!

Chương 1953: Kết thúc thảm thiết

Hiện trường một mảnh tĩnh mịch!

Tất cả mọi người, tất cả đều hoảng sợ nhìn đạo ánh sáng trắng trên bầu trời kia, ánh mắt tràn đầy kinh hãi!

“Lâm Hải chết rồi!”

“Lâm Hải bị ánh sáng trắng kích xạ, hình thần câu diệt!”

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, đám người lập tức sôi trào, một mảnh ồn ào!

“Hô Thiên Khiếu, Tiết Cẩm, con mẹ nó, lão tử liều mạng cùng các ngươi!”

Túy Tửu Tiên vụt cái liền nhảy dựng lên, hai mắt huyết hồng, mang theo vô cùng phẫn nộ, đem hồ lô rượu gỡ xuống!

Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm vốn thấy Lâm Hải bị ánh sáng trắng miểu sát, vẻ mặt vui thích, thấy thế lập tức biến sắc!

Chính là cái hồ lô kia của Túy Tửu Tiên, có bao nhiêu khủng bố, bọn họ đều tận mắt nhìn thấy.

Nếu như cho bọn họ đến thoáng cái, bọn họ ai cũng không sống được a!

“Thao, các ngươi hai người ngu xuẩn, bà cô làm cho chết các ngươi!”

Mạnh Thanh Ca bi thiết kêu một tiếng, nước mắt ào ào chảy ròng, chỉ vào Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm, răng ngà đều nhanh cắn nát!

Bọn người Hoa Quảng Lộc cùng Thiệu Hoàn Kiệt, cũng là lửa giận ngập trời, chân khí tách ra, chuẩn bị kỹ càng.

Chỉ đợi mọi người một loạt cùng lên, đem hai tên khốn kiếp này, ăn sống nuốt tươi!

Thác Bạt Thanh Vân cùng Chung Thế Hùng, cũng là vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, đem đường lui của Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm phủ kín lại.

“Lần nguy cơ này, Lâm Hải ra đại lực, không thể để cho hắn chết vô ích, hai ngươi, đền mạng a!”

Phần phật!

Cơ hồ tất cả đám người may mắn còn sống sót, tất cả đều tiến lên, đem Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm, vây lại.

Trong mắt mỗi người, đều mang theo xem thường cùng cừu hận thật sâu!

“Mạng của chúng ta, là Lâm Hải cứu, giết bọn chúng, báo thù cho Lâm Hải!”

Trong lúc nhất thời, đám người hò hét, tình cảm quần chúng sục sôi.

Hành vi của Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm, dĩ nhiên phạm vào nhiều người tức giận.

Lâm Ngọc ở một bên, thì là giữ im lặng, chỉ là hai con mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào cái ánh sáng trắng kia.

“Lâm Hải, thật sự chết như vậy sao?”

Ba!

Một tiếng vang nhỏ, chính là Túy Tửu Tiên đem nắp bình của Trảm Tiên Phi Đao, nhổ xuống dưới.

Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm thấy thế, lập tức quá sợ hãi!

“Chạy!”

Hai người căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa, cũng chẳng quan tâm thân phận cao thủ đứng đầu Tiềm Long Bảng, quay người bỏ chạy.

Cái hồ lô này của Túy Tửu Tiên, thế nhưng mà liền Cửu Đầu Trùng đều có thể miểu sát, có cho bọn họ mượn cái lá gan, cũng không dám đi đối kháng với cái pháp bảo khủng bố này a!

“Chạy đến chân trời góc biển, lão tử cũng muốn tiêu diệt các ngươi!”

Túy Tửu Tiên quát lớn một tiếng, cánh tay giương lên, muốn đem Trảm Tiên Phi Đao tế ra!

Oanh!

Nhưng vào lúc này, mặt đất đột nhiên kịch liệt run rẩy lên.

Sau đó phong vân biến sắc, thiên hôn địa ám, phía trên mặt đất cát bay đá chạy, cuồng phong cực lớn thổi trúng mọi người lay động một hồi, nhìn không thấy vật!

“Chuyện gì xảy ra, phát sinh cái gì?”

Tất cả mọi người đều kinh hãi, công kích của Túy Tửu Tiên, cũng không khỏi không dừng lại, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy ánh sáng trắng trên đỉnh đầu, đột nhiên chậm rãi rạn nứt, một cỗ lực lượng kinh khủng, từ đó phóng xuất ra.

Ông!

Không đợi mọi người hiểu được chuyện gì xảy ra, một cổ lực lượng cường đại, đem tất cả mọi người đều ném bay lên.

“Đại cơ duyên!”

Chỉ có Lâm Ngọc, trong đôi mắt, đột nhiên tách ra tinh mang, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng!

Vèo!

Cơ hồ là nhìn chằm chằm vào cái cỗ lực lượng kinh khủng kia, Lâm Ngọc thả người nhảy lên, nhảy vào giữa ánh sáng trắng đang rạn nứt!

Ông!

Sau một khắc, thân hình của Lâm Ngọc, trực tiếp biến thành hư vô!

Nhưng mà, đã không có người đi chú ý cử động của Lâm Ngọc rồi.

Giờ phút này, hết thảy mọi người, đều phảng phất bị ném bỏ vào bên trong một mảnh rung động.

Ba!

Rung động vỡ tan, mọi người nhao nhao rơi xuống, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên biến đổi!

“Ha ha ha, đi ra a, những cao thủ Tiềm Long Bảng, đều đi ra!”

Bên tai truyền đến một hồi hoan hô, bọn người Mạnh Thanh Ca cùng Túy Tửu Tiên sau khi hạ xuống, vẻ mặt mộng bức.

Sau đó, cái này mới phát hiện, bọn hắn lúc này, hình như là đã bị truyền đưa ra khỏi vầng sáng bảy màu.

Giờ phút này, vị trí thân họ ở, chính là chỗ trước đó để tiến vào vầng sáng bảy màu!

“Hô Thiên Khiếu, Tiết Cẩm, cút ra đây cho ta, ta giết các ngươi!”

Ngắn ngủi kinh ngạc qua đi, nội tâm Túy Tửu Tiên lần nữa bị bi thống nhuộm đầy, gầm lên giận dữ, bi thương giận dữ!

“Hô Thiên Khiếu, Tiết Cẩm, hai cái tiểu nhân hèn hạ!”

“Vô sỉ Hô Thiên Khiếu, vô sỉ Tiết Cẩm!”

“Thiên Vận Quốc bại hoại!”

…

Đám người Thiên Vận Quốc đang tại bên ngoài chờ kia, lập tức tất cả đều mộng ép.

Như thế nào bọn cao thủ Tiềm Long Bảng này, vừa ra tới liền đều hướng Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm mà quát mắng đâu?

Hơn nữa, người đi ra vì cái gì chỉ có ba mươi mấy người?

Những người khác đâu?

Thời điểm mọi người ở đây mặt mũi tràn đầy khó hiểu, đột nhiên có người hô to một tiếng.

“Người không có đi ra, đều đã bị chết!”

“Nếu là không có Lâm Hải, toàn bộ chúng ta đều phải chết ở trong đó!”

“Đáng tiếc Lâm Hải tại trước mắt cuối cùng, bị hai cái đồ vô sỉ Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm, hại chết!”

Hống!

Lời của người này vừa ra khỏi miệng, hiện trường lập tức liền rối loạn!

Một trăm cái cao thủ Tiềm Long Bảng, ngoại trừ ba mươi mấy người đi ra, còn lại toàn bộ đều chết hết?

Hơn nữa, liền cả Lâm Hải xếp hạng thứ hai Tiềm Long Bảng, danh tiếng đang thịnh, cũng đã chết?

Còn là bị Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm, liên thủ hại chết?

“Các ngươi tới, Lâm Ngọc cũng không có đi ra!”

“Trời ạ, Lâm Ngọc xếp hạng đệ nhất cũng đã chết!”

“Ai có thể nói cho ta biết, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!”

…

Hỗn loạn hồi lâu, mọi người mới đã được biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người đều chấn kinh rồi.

Đồng thời, một cái tổ chức thần bí tên là Người Thu Hoạch, cũng lần thứ nhất tại Thiên Vận Quốc, triệt để nổi tiếng!

Đương nhiên, để cho người tiếc hận nhất chính là, bên trên

Tiềm Long Bảng đều là một đời tuổi trẻ ưu tú nhất của cả quốc gia.

Nhưng trải qua một chuyện này, rõ ràng hao tổn hơn sáu mươi tám người, có thể nói là tổn thất cực kỳ thảm trọng!

Thậm chí liền cả xếp hạng thứ nhất, thứ hai Lâm Ngọc cùng Lâm Hải, đều không thể may mắn thoát khỏi, quả thực lại để cho người tiếc hận.

Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm, tại sau khi đi ra, rất nhanh liền có người trong gia tộc hộ tống rời đi, từ nay về sau đóng cửa không ra ngoài.

Những người khác cũng mang theo thất lạc thật sâu, dần dần tán đi, đã đi ra khỏi thành Thái Huyền.

Bọn người Túy Tửu Tiên Thiệu Hoàn Kiệt, thì tại dưới Mạnh Thanh Ca an bài xuống, tiến nhập hoàng thất, liền không còn lộ diện.

Trong lúc nhất thời, cái sự kiện tranh đoạt đại cơ duyên của các cao thủ Tiềm Long Bảng oanh động cả nước này, cứ như vậy mà kết thúc.

Chỉ là, một loại kết quả như vậy, quả thực ngoài chỗ dự liệu của mọi người.

Tiềm Long Bảng mới, càng là tại ngày hôm sau liền xuất hiện thay đổi.

Hạng nhất Hô Thiên Khiếu, hạng hai Mạnh Thanh Ca...

Sáu mươi tám người đám Lâm Hải Lâm Ngọc, đều bị xoá tên, do nhân vật mới thay thế.

...

Ba ngày sau!

Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong lòng giật mình, vụt cái nhảy dựng lên.

“Đây là nơi nào?”

Lâm Hải ngưng thần đề phòng, mọi nơi nhìn lại, vẻ mặt mờ mịt.

Chỉ thấy chỗ mà bản thân đang đứng là một không gian thủy tinh hào quang lập loè, mọi nơi nhìn lại vô biên vô hạn, bao la mà thần bí.

“Ta không phải là tại trong vầng sáng bảy màu, bị hai cái ngu xuẩn Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm đánh lén sao?”

Lâm Hải nhíu mày, nhớ lại sự tình trước đó, tựa hồ rất rất xưa.

“Đúng rồi, ta giống như bị cái ánh sáng trắng kia, cưỡng ép hút vào, sau đó, ta liền hôn mê!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, nhớ tới sự tình trước đó.

“Chẳng lẽ, đây là giữa cái ánh sáng trắng kia!”

“Cái kia, ta vậy nên đi ra ngoài như thế nào à?”

Lâm Hải một bên cảnh giác bốn phía, một bên bắt đầu, chậm chạp đi về phía trước.

Thủy tinh phía trước, phảng phất rung động từng mảnh, Lâm Hải đi tới, sẽ lập tức hướng về hai bên tản ra.

Đi thẳng đi ra ngoài hơn mười dặm đường, bước chân Lâm Hải mạnh mẽ ngừng, trong mắt bùng lên, gào to một tiếng!

“Ai ở phía trước?!”

Chương 1954: Ma duyên!

Đợi đã lâu, cũng không có người đáp lại!

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, phía trước rõ ràng có động tĩnh, sao lại dấu diếm được chính mình.

“Ngươi không đi ra, ta đây liền đi qua!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cầm trong tay, hướng phía trước đi nhanh mà tới!

Theo Lâm Hải đi về phía trước, từng mảnh thủy tinh rung động, nhanh chóng tách ra, rất nhanh một đoàn hào quang chói mắt, xuất hiện ở trước mặt Lâm Hải!

“n? Đó là cái gì?!”

Lâm Hải sững sờ, phát hiện động tĩnh trước đó, dĩ nhiên là do tia sáng này phát ra!

Chỉ thấy chỗ hào quang, trên một chỗ của mặt đất giống như là điêu khắc hình tròn rõ ràng, bên trên quỹ tích hình tròn, là ánh sáng trắng bay thẳng đến chân trời, sáng ngời chói mắt.

Ẩn ẩn, một cỗ lực lượng cường đại khủng bố, từ trung tâm cái hình tròn kia phóng xuất ra, thậm chí có loại lại cảm giác để cho người hít thở không thông.

Mà phía trên ánh sáng trắng, hai cái chữ to do hào quang ngưng tụ mà ra, dị thường chói mắt.

“Tiên duyên!”

Lâm Hải bỗng nhiên co rụt đồng tử lại, chẳng lẽ đại cơ duyên thật sự theo như lời của Hạ Hầu Xuyên, là ở tại đây!

Xa hơn trước nhìn lại, đã thấy cách xa khoảng trăm mét, đồng dạng vị trí, hắc mang trùng thiên, âm trầm dị thường!

Mà phía trên hắc mang, đồng dạng là hai cái chữ to.

“Ma duyên!”

“Tiên duyên cùng ma duyên? Có ý tứ gì?!” Lâm Hải không khỏi có chút phát mộng.

Dựa theo mặt chữ lý giải mà nói, tiên duyên thích hợp để Tu Tiên giả đạt được, ma duyên thích hợp Tu Ma giả đạt được.

Vậy chính mình, có lẽ lên lựa chọn tiên duyên?

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải liền kiên định vứt bỏ ý nghĩ này.

Chính mình tu hành, chính là Đạo Đức Kinh do Thái Thượng Lão Quân sáng chế, có thể nói là công pháp chí cao của Đạo gia.

Cái gọi là tiên duyên, lại ngưu bức, có thể ngưu qua được Đạo Đức Kinh sao?

Hơn nữa, trong tay mình có Băng Sương Chi Nhận cùng Trục Nhật Cung, pháp bảo Tiên gia cũng không thiếu.

Lựa chọn tiên duyên, cho dù lại thu hoạch một kiện công pháp hoặc là pháp bảo tu tiên các loại, trước mắt ý nghĩa cũng không lớn.

Không sai như thế, không bằng hắn đánh cược một lần, thử xem ma duyên!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền như cỏ mọc sau mưa, bắt đầu điên cuồng phát sinh ở trong nội tâm của Lâm Hải.

Tuy bản thân Lâm Hải cũng cảm thấy, hắn một cái người tu đạo, tuyển chọn ma duyên, rõ ràng là không thích hợp.

Nhưng chính là ức chế không nổi ý nghĩ nội tâm này.

“Đậu phộng, đụng một cái!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải trực tiếp lướt qua tiên duyên, đi tới trước mặt hắc mang ma duyên.

Cắn răng một cái, Lâm Hải rảo bước tiến lên vào trong vòng tròn!

Ông!

Lập tức, một cỗ lực lượng kinh khủng, lập tức rót vào trong cơ thể Lâm Hải.

“Ách!!!”

Toàn thân Lâm Hải mạnh mẽ cứng đờ, sau đó một cỗ đau nhức mãnh liệt kịch liệt, lại để cho Lâm Hải lập tức nhịn không được, bắt đầu thống khổ gầm nhẹ!

Đồng thời, một cỗ khí lưu màu đen, bắt đầu ở trong cơ thể Lâm Hải, không ngừng chạy.

Chân khí trong cơ thể Lâm Hải vốn là màu tím, cũng bắt đầu nhanh chóng tuần hoàn, ra sức bài xích cỗ khí lưu màu đen này.

Trong khoảnh khắc, làn da của Lâm Hải, một bên biến thành màu đen, một bên biến thành màu tím.

Hai cỗ khí lưu, phảng phất như đang tranh đoạt thân thể Lâm Hải, cái loại thống khổ khó nói lên lời này, lại để cho Lâm Hải phảng phất như bị cắt thành hai nửa, gần muốn hôn mê!

“Thao, sớm biết phải chịu tội như vậy, sẽ không loạn chọn!”

Ông!

Đúng lúc này, chỗ cánh tay trái Lâm Hải, đột nhiên hào quang màu tím đại thịnh!

Sau đó, khí lưu màu tím trong cơ thể, xen lẫn lực lượng Lôi Điện, nhanh chóng tăng cường.

Khí lưu màu đen vốn là thế lực ngang nhau, thoáng cái biến thành yếu thế, bắt đầu bị điên cuồng đè ép!

Trong chớp mắt, tại phía dưới khí lưu màu tím duy chỉ, cái đoàn khí lưu màu đen này, toàn bộ bị dồn đến trong kinh mạch cánh tay phải của Lâm Hải.

“A!!!”

Toàn bộ khí lưu màu đen tụ tập, thống khổ tương đương với trước đó không chỉ gấp mười lần.

Lâm Hải không thể kìm được, không khỏi lên tiếng rống to.

Phanh!

Cùng lúc đó, ống tay áo cánh tay phải của Lâm Hải, bỗng nhiên nổ tung.

Sau đó, cả đầu cánh tay, tất cả đều biến thành màu đen, dị thường khủng bố!

Mà quang mang màu đen trên mặt đất, vẫn đang đang không ngừng rót vào trong cơ thể Lâm Hải, toàn bộ bị kéo đến chính giữa cánh tay phải.

Thời gian từ từ trôi qua, đối với Lâm Hải mà nói, lại quả thực sống một ngày bằng một năm.

Trọn vẹn đã qua gần nửa canh giờ, quang mang màu đen rốt cục lóe lên, biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ đã bị Lâm Hải đã nhét vào trong cơ thể!

“Ai u, chà mẹ nó!”

Trong nội tâm Lâm Hải thở dài ra một hơi, cuối cùng đã xong.

Nhưng mà, đấu tranh trong cơ thể, vẫn chưa kết thúc.

Khí lưu màu đen trong cánh tay phải của Lâm Hải, một mực hợp lực muốn tranh đoạt cùng phong tỏa Lôi Điện của khí lưu màu tím.

Không biết làm sao, nhưng căn bản không cách nào đột phá phòng ngự.

Đáng tiếc chính là khổ cho Lâm Hải rồi, hai luồng khí lưu công thủ, đối với Lâm Hải mà nói, quả thực chính là thống khổ tra tấn.

Lâm Hải thậm chí có cảm giác, đầu cánh tay của chính mình đã triệt để phế đi.

Cũng may thời gian cũng không lâu lắm, hai luồng khí lưu tựa hồ đã đạt thành hoà giải, rốt cục đình chỉ đấu tranh.

Đồng thời, khí lưu màu tím cùng Lôi Điện, lui về trong Tử Lôi Thần Long Tí.

Mà khí lưu màu đen, cũng sẽ không có rời khỏi cánh tay phải của Lâm Hải, đi xâm chiếm các bộ vị khác.

Đến tận đây, thống khổ của Lâm Hải, cuối cùng chậm rãi biến mất!

Phù phù một tiếng, Lâm Hải liền ngồi trên mặt đất.

Xiêm y trên toàn thân, sớm đã bị ướt đẫm mồ hôi.

“Đậu phộng, cái này rõ ràng chính là đoạt địa bàn a!”

Lâm Hải quả thực say, nội thị nhìn trong cơ thể mình nhiều ra thêm cái đoàn khí lưu màu đen này, một hồi im lặng.

Cái này là cái gọi là ma duyên sao?

Ông!

Ngay tại lúc Lâm Hải sững sờ, khí lưu trong cơ thể, đột nhiên lần nữa bắt đầu táo bạo.

“Chà mẹ nó, còn!”

Lâm Hải thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cái này mẹ nó còn không có hết sao?

Thế nhưng mà rất nhanh, Lâm Hải lại phát hiện, bỗng nhiên có chút không đúng.

Lúc này đây, khí lưu màu đen cùng khí lưu màu tím, cũng không có tranh đoạt địa bàn tại trong cơ thể mình.

Mà là đột nhiên nhanh chóng ngưng tụ, thậm chí Lâm Hải còn cảm nhận được một cỗ cảm xúc vui sướng.

Tạch...!

Đột nhiên, một đạo tiếng vang vô hình, từ trong đầu Lâm Hải vang lên.

Phảng phất có đạo bình cảnh vô hình bị mở ra, một cỗ không khí mới lạ, trào vào tiến đến.

Mà khí lưu màu tím cùng khí lưu màu đen, giờ phút này cũng hoàn toàn biến thành đậm đặc thực chất giống như là chất lỏng.

Oanh!

Sau một khắc, một cỗ khí tức khổng lồ, đột nhiên từ trên người Lâm Hải tỏa ra.

Lâm Hải nhịn không được lên tiếng thét dài, trong nội tâm thông suốt nói không nên lời, thậm chí có loại cảm giác kỳ diệu giống như thoát thai hoán cốt.

Đồng thời, Lâm Hải khiếp sợ phát hiện, chất lượng chân khí của mình, phi tốc tăng lên, trong chớp mắt đã là gấp mấy chục lần trước đó!

Trong lúc hai tay vung nắm, thậm chí có loại cảm giác khống chế thiên địa.

Ông!

Đúng lúc này, Lâm Hải kinh hãi phát hiện, Nguyên Anh trong cơ thể, đột nhiên tỏa sáng hào quang, cấp tốc phát triển!

Mấy hơi thời gian, rõ ràng lớn lên tương đương cùng chính mình.

Cảm giác kia, thật giống như một cái chính mình khác, xuất hiện tại bên trong cơ thể của mình!

“Nguyên Thần!!!”

“Ha ha ha, là Nguyên Thần!”

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải ở đâu còn không rõ?

Chân khí ngưng như thực chất, Nguyên Anh hóa thành Nguyên Thần, cái này chính là đặc thù của Địa Tiên!

“Đột phá, không thể tưởng được, cứ như vậy không hiểu thấu mà đột phá!”

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, Lâm Hải quả thực không kìm được mà vui mừng.

Hồi tưởng lúc chính mình tiến vào Nguyên Anh cảnh, cũng đã không biết đã qua bao lâu.

Không thể tưởng được cho đến ngày hôm nay, rốt cục lần nữa đột phá bình cảnh, bước chân vào Hóa Thần sơ kỳ!

“Uống!”

Lâm Hải hào phóng hét lớn một tiếng, phóng thích cảm xúc cuồng hỉ.

Trong mắt lóe lên tinh quang, hàn mang lạnh thấu xương!

“Từ hôm nay, ta thành Địa Tiên!!!”

Đang!

Đột nhiên, một tiếng vang nhỏ, đem Lâm Hải từ trong hưng phấn cùng vui sướng bừng tỉnh.

Cúi đầu nhìn lại, đã thấy một vật không biết từ chỗ nào, rơi vào trên mặt đất.

“Đây là cái gì?”

Lâm Hải lăng không một trảo, đem vật trên mặt đất bắt được vào trong tay.

“Mả mẹ mày!” Lâm Hải mới nhìn thoáng qua, lập tức buồn nôn một hồi, gần như muốn nôn mửa!

Chương 1955: Ma khí: Khủng Cụ Chi Nhãn

Chỉ thấy thứ cầm ở trong tay, dĩ nhiên là một cái tròng mắt!

“Cái này mẹ nó buồn nôn!”

Lâm Hải vừa muốn đem cái tròng mắt này ném đi, đột nhiên tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên trong đầu.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, đã nhận được pháp bảo Khủng Cụ Chi Nhãn.

Tên pháp bảo: Khủng Cụ Chi Nhãn

Đẳng cấp của pháp bảo: Ma khí Hạ phẩm (tương đương cùng Tiên khí Hạ phẩm)

Khủng Cụ Chi Nhãn: Con mắt của Thượng Cổ Ma Vương, có thể sinh ra ảo giác, khiến người lâm vào tràng cảnh đại đồ sát khủng bố thây ngang khắp đồng, máu chảy thành sông, ảnh hưởng tới thế giới tinh thần của người.

Đặc hiệu của pháp bảo: Sợ hãi (tỷ lệ nhất định khiến người đã bị kinh hãi mà tinh thần thác loạn, ngất thậm chí tử vong, tỷ lệ gây ra đặc hiệu, có quan hệ cùng tinh thần lực mạnh yếu của mục tiêu)

Nghe trong đầu truyền đến tin tức, cái tay chuẩn bị ném văng ra của Lâm Hải, lại ngừng lại.

“Chà mẹ nó, cái đồ chơi buồn nôn này, còn mẹ nó là cái Ma khí a!”

Lâm Hải cúi đầu nhìn nhìn, thật sự là vừa ghét bỏ lại không nỡ ném.

Thảo, sớm biết như vậy liền không chọn ma duyên rồi.

Nháo cái đồ chơi như vậy, quả thực là gân gà a!

“Trước thu rồi nói sau!”

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải trực tiếp đem Khủng Cụ Chi Nhãn, thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, vui sướng trong nội tâm, lần nữa quanh quẩn trong lòng.

“Không thể tưởng được, cứ như vậy không nghĩ qua là, thành Địa Tiên rồi!”

“Cách trở thành Thiên Tiên, nhìn thấy Hinh Nguyệt, cuối cùng lại tiến thêm một bước!”

Vừa nghĩ tới Liễu Hinh Nguyệt, nội tâm Lâm Hải, bỗng nhiên đau xót.

Cùng lúc đó, đỉnh đầu bỗng nhiên bốc lên khói đen, thoáng cái bắt đầu trở nên cực kỳ táo bạo.

Ông!

Phảng phất là cảm nhận được chấp niệm nội tâm, trong cánh tay phải của Lâm Hải, cái chân nguyên màu đen vừa mới an gia kia, bỗng nhiên bộc phát!

Oanh!

Kìm lòng không được, một cỗ khí mang màu đen, từ trong lòng bàn tay phải của Lâm Hải, xì ra!

Khí tức âm trầm khủng bố, phảng phất như Ma Quỷ đến từ Cửu U Địa Ngục, quanh quẩn không gian, thật lâu không tiêu tan!

Lâm Hải đột nhiên giật mình một cái, bỗng nhiên bừng tỉnh.

“Chuyện gì xảy ra?”

Ngẩng đầu nhìn lại, lại gặp trước mặt của mình, cái đoàn sương mù màu đen kia, vậy mà tràn đầy âm Sát chi lực!

Nếu là người tầm thường, thậm chí là người tu hành tu vi nhỏ yếu, chỉ sợ nhiễm lên một tia kia, đều sẽ lập tức chết bất đắc kỳ tử mà vong!

Nhưng, hai mắt Lâm Hải lại tỏa sáng, sau đó trong lòng mừng rỡ.

“Vừa rồi, ta lại nghĩ tới Hinh Nguyệt, chấp niệm nội tâm khiến lý trí rối loạn.”

“Thế nhưng mà, chân nguyên màu đen trong cánh tay phải, trong nháy mắt bộc phát, đem cái chấp niệm này, phóng đi ra ngoài!”

“Ha ha!” Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lâm Hải không khỏi cười to.

Cỗ chân nguyên màu đen trong cánh tay phải này, tuy còn không biết đến tột cùng có tác dụng gì.

Nhưng là, ít nhất với điểm phóng thích chấp niệm, thanh tỉnh lý trí này, đối với Lâm Hải tuyệt đối hữu dụng!

Bởi như vậy, Lâm Hải không bao giờ phải lo lắng, trong lúc vô tình xuất hiện chấp niệm, làm rối loạn lý trí, lại làm ra sự tình để cho người hối hận.

“Đúng vậy, coi như không tệ!”

“Chỉ là xông cái tác dụng này, lựa chọn ma duyên, đã đáng giá!”

“Đi về xem, có thể đem cái kia tiên duyên, cũng cùng một chỗ thu hay không!”

Thu liễm tâm tình kích động, Lâm Hải quay thân, lại ngây ngẩn cả người.

Hắn lúc này mới phát hiện, chính mình trong lúc bất tri bất giác, vậy mà đã không tại vị trí lúc trước.

Nơi hắn đang ở, dĩ nhiên là một cái không gian phong bế phương viên chỉ có trăm mét.

“Truyền Tống Trận!”

Rất nhanh, đồng tử của Lâm Hải không khỏi co rụt lại.

Chỉ thấy phía trước, là ngôi sao sáu cánh chói mắt, chiếu rọi lên cái đỉnh thủy tinh, khí tức xa xưa cổ lão tung bay!

Lâm Hải là loại Trận Pháp đại gia, cách thật xa cũng đã nhận ra, đó là ánh sáng chói lọi mà chỉ Truyền Tống Trận mới có!

Vèo!

Thân ảnh Lâm Hải chớp động, hướng phía Truyền Tống Trận liền vọt tới.

Thế nhưng mà vừa đến phụ cận, Lâm Hải lại trợn tròn mắt.

“Mẹ nó, rõ ràng có chín cái Truyền Tống Trận, hơn nữa tất cả đều là đơn hướng!”

Lâm Hải không khỏi gãi gãi đầu, chín cái Truyền Tống Trận này, cũng không biết là truyền tống đi nơi nào, liền cái nói rõ đều không có, thật là làm cho người khó khăn.

“Xem ra, một khi làm ra lựa chọn, nhất định phải thông qua Truyền Tống Trận, rời khỏi chỗ này.”

“Được rồi, tùy tiện chọn một cái, tới đâu thì tới đó a!”

Lâm Hải lắc đầu, trực tiếp cất bước, hướng phía Truyền Tống Trận cách người mình gần nhất đi tới.

Ông!

Hào quang lóng lánh, thân ảnh Lâm Hải bỗng nhiên biến mất.

Sau một khắc, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, sau đó khiếp sợ phát hiện, thân thể của mình, rõ ràng đang tại giữa không trung.

Giờ phút này, đang bị một đoàn hào quang, nâng thân thể chậm rãi hạ thấp xuống.

“Ta đi, tình huống như thế nào, như thế nào không phải là Truyền Tống Trận?”

Bất quá rất nhanh, đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Chẳng lẽ, là Thời Không Trận Pháp?”

Lâm Hải chợt nhớ tới, có một loại trận pháp cực kỳ thâm ảo, gọi là Thời Không Trận Pháp.

Loại này trận pháp, có thể đem Truyền Tống Trận bố tại trong hư không, lúc không khởi động, căn bản không thể nhận ra cảm giác.

Cúi đầu nhìn lại, thấy cái đoàn hào quang dưới chân mình này, lóe ra phù văn phức tạp, ẩn ẩn hình thành một cái ngôi sao sáu cánh, đúng là tạo hình của Truyền Tống Trận!

“Mẹ nó, thật là Thời Không Truyền Tống Trận, ai ngưu bức như vậy?”

Phải biết rằng, bố trí Thời Không Truyền Tống Trận, chẳng những phải là Tông Sư tinh thông trận pháp.

Trọng yếu hơn, là phải tinh thông Thời Không Chi Đạo, nếu không căn bản không cách nào làm được.

Tựa như Lâm Hải, dùng tạo nghệ bên trên đạo pháp, bố trí Thời Không Truyền Tống Trận, cũng không phải việc khó.

Nhưng Lâm Hải lại không thông Thời Không Chi Đạo, dùng một đầu này, liền lại để cho Lâm Hải căn bản không cách nào làm được.

“Ồ, tại đây như thế nào có chút quen thuộc?”

Rất nhanh, Lâm Hải phát hiện, cái chỗ hắn sắp đáp xuống này, chính mình tựa hồ có gặp qua.

“Người phương nào dám tự tiện xông vào Cấm khu thần đàn của Tu La Điện ta!”

Đúng lúc này, phía dưới đột nhiên có một tiếng quát lớn truyền đến, sau đó mấy cái bóng người, phi tốc mà đến.

“Tu La Điện?!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, cái này mẹ nó là Cấm khu thần đàn của Tu La Điện!

Trách không được nhìn quen mắt như vậy, lúc trước chính mình đi theo cái hàng lừa bịp Chủ Thượng kia, chính là từ nơi này, tiến vào qua thần đàn!

Vèo!

Thời điểm cách mặt đất còn có trăm mét, Lâm Hải thả người nhảy xuống, Thời Không Truyền Tống Trận cũng lập tức biến mất.

Bá!

Đồng thời khi Lâm Hải rơi xuống đất, mấy đạo nhân ảnh cũng xếp thành một hàng, đứng ở trước mặt Lâm Hải, từng cái tràn đầy cảnh giác.

“Này, đã lâu không gặp!”

Lâm Hải ngoài ý muốn về tới thành Lưu Tô, nhìn thấy những đệ tử Tu La Điện này, nội tâm không khỏi một hồi thân thiết.

Còn mấy cái đệ tử Tu La Điện đối mặt, sau khi thấy rõ tướng mạo của Lâm Hải, thì là sắc mặt đại biến!

“Lâm Hải, ngươi, ngươi là Phi Tinh Các Lâm Hải?”

“Ngươi, ngươi không phải chết rồi à?”

Lâm Hải khẽ giật mình, ta chết rồi?

Chết muội ngươi a!

“Huynh đệ, ngươi là có cái ý tứ gì à?” Trong lòng Lâm Hải lập tức giật mình, không biết vì cái gì lại có loại tin tức này truyền ra.

“Tiềm, Tiềm Long Bảng a!”

Một cái đệ tử Tu La Điện cầm đầu, nơm nớp lo sợ xuất ra một bản Tiềm Long Bảng mới nhất, đưa cho Lâm Hải.

“Ta đi!”

Lâm Hải xem xét, người bên trên, hơn phân nửa cũng không nhận ra.

Mà tên của hắn, cũng đã biến mất.

“Đây rốt cuộc có ý tứ gì, nói?!” Lâm Hải vừa trừng mắt.

“Tương truyền, sáu mươi tám vị thiên tài cao thủ bên trên Tiềm Long Bảng, tất cả đều chết trong vầng sáng bảy màu...”

Đệ tử Tu La Điện, đem mọi chuyện nói cho Lâm Hải nghe, Lâm Hải lập tức mộng ép.

“Thao, chết nhiều người như vậy, hơn nữa Lâm Ngọc cũng đã chết?”

Lâm Hải mặc dù biết cao thủ Tiềm Long Bảng tổn thất thảm trọng, nhưng không nghĩ tới có hơn sáu mươi người chết.

Càng làm cho Lâm Hải khiếp sợ chính là, Lâm Ngọc rõ ràng cũng đã chết!

Theo lý thuyết thì không thể a, thời điểm chính mình bị đánh lén, Cửu Đầu Trùng cũng đã bị giết sạch rồi.

Đang tại lúc mặt mũi Lâm Hải tràn đầy nghi hoặc, đệ tử Tu La Điện đối diện, bỗng nhiên thét lên một tiếng kinh hãi.

“Đúng rồi, Lâm Hải, ngươi mau trở lại Phi Tinh Các xem một chút đi!”

“Phi Tinh Các, tai vạ đến nơi rồi!”

“Ngươi nói cái gì?!” Lâm Hải đột nhiên cả kinh, một tay đem cổ áo của đệ tử Tu La Điện, trảo vào trong tay!

Chương 1956: Hôm nay, ai cũng đừng nghĩ sống!

Đệ tử Tu La Điện bị Lâm Hải bắt lấy, lập tức bị sát ý khủng bố bao phủ, sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, vội vàng nói.

“Ba ngày trước, có một đám cao thủ thần bí hàng lâm thành Lưu Tô, mệnh lệnh cho Thành chủ Hứa Quang Thuần dẫn đường tiến về Phi Tinh Các, nói là muốn đem Phi Tinh Các diệt môn!”

“Cái gì?!!!”

Một vòng sát cơ trong mắt Lâm Hải, đằng cái mà lên.

“Hứa Quang Thuần làm như thế nào?!”

“Hứa Thành chủ thấy bọn họ thế lớn, liền giả ý dẫn đường, đưa bọn chúng dẫn vào chính giữa một chỗ trận pháp của Vô Cực Tông, vây khốn bọn cao thủ này.”

“Không biết làm sao, bọn cao thủ này thực lực quá mức khủng bố, ngay tại vừa rồi, nghe nói bọn họ đã phá giải trận pháp, bắt một cái đệ tử Vô Cực Tông dẫn đường, hùng hổ tiến về Phi Tinh Các rồi!”

“Thảo!” Lâm Hải nghe được, trong nội tâm vừa vội vừa giận.

Liền cả Hứa Quang Thuần đều thúc thủ vô sách, chỉ có thể dùng trận pháp vây khốn.

Có thể nghĩ, cái bọn gọi là cao thủ này, hẳn là Đại Thừa tôn sư.

Mà Các chủ mạnh nhất Phi Tinh Các, cũng bất quá chỉ mới là Hóa Thần hậu kỳ.

Một khi bị bọn họ tìm được Phi Tinh Các, Phi Tinh Các sẽ không hề có lực hoàn thủ.

Một tay đem đệ tử Tu La Điện đẩy ra, Lâm Hải trực tiếp đem Tiểu Hồng gọi đi ra.

“Tiểu Hồng, đi mau!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, lập tức nhảy vào phía chân trời, dùng tốc độ nhanh nhất, hướng phía Phi Tinh Các mà đi.

“Phi Tinh Các không cần có chuyện, ngàn vạn lần không cần có chuyện, nếu không mặc kệ đối phương là ai, Lâm Hải ta tất diệt cả nhà gã!”

Tâm của Lâm Hải, quả thực nâng lên cổ họng.

Bất kể nói thế nào, Phi Tinh Các chính là môn phái thứ nhất mà hắn gia nhập, còn là có cảm tình.

Huống chi, Lâm Hải còn đem lực lượng của cả khỏa ngôi sao Phi Tinh Các, đều hấp thu hết.

Tuy đã dùng Tinh Thần Luyện Thể Quyết để tiến hành đền bù tổn thất, nhưng nội tâm Lâm Hải, vẫn cảm thấy thẹn đối với Phi Tinh Các.

Lưu quang màu vàng kim xẹt qua phía chân trời, trong chớp mắt Tiểu Hồng liền đã đến trên không của Phi Tinh Các.

Xa xa nhìn lại, đã thấy Phi Tinh Các ánh lửa trùng thiên, thanh âm đạo pháp nổ vang, kịch liệt cuồng bạo!

Tiếng quát mắng, âm thanh khiển trách không ngừng truyền đến, hiển nhiên đã động thủ rồi.

Lâm Hải giờ phút này con mắt đều đỏ, từ trên cao nhìn xuống, đã thấy đệ tử Phi Tinh Các, tất cả đều tụ tập tại trong khắp ngõ ngách, trong mắt mang theo cừu hận cùng phẫn nộ thật sâu!

Mà phía trước bọn hắn, thi thể nằm trên đất, có chừng bốn mươi năm mươi người!

Cỗ thi thể phía trước nhất kia, khuôn mặt hướng lên bên trên, mang trên mặt bất khuất, chết không nhắm mắt!

“Các chủ!!!”

Nội tâm Lâm Hải đau nhức kịch liệt, phảng phất như bị kim đâm, một cỗ sát ý ngập trời, lập tức tỏa ra.

Chỉ thấy cái thi thể chết không nhắm mắt kia, không phải là người khác, mà chính là Các chủ Phi Tinh Các!

“Đến tột cùng là ai, giết Các chủ?!”

Trong mắt Lâm Hải mang theo sát khí thô bạo, hướng phía một phương khác nhìn lại.

Đã thấy mười cái nam tử sắc mặt cao ngạo, đang xếp thành một hàng, dùng ánh mắt lạnh lùng đùa giỡn trêu cợt, nhìn xem chiến đấu trong tràng.

“Hứa Quang Thuần, Đoàn Thiên Nhai!”

Lâm Hải lập tức nhận ra, một phương xuất chiến của chính mình, chính là Thành chủ thành Lưu Tô Hứa Quang Thuần, cùng Tông chủ Vô Cực Tông Đoàn Thiên Nhai.

Chỉ có điều, tình thế của Hứa Quang Thuần cùng Đoàn Thiên Nhai, tựa hồ tất cả đều không ổn.

Hai người bọn họ, mỗi người đều bị bốn năm cái cao thủ vây quanh, điên cuồng tấn công dồn sức đánh, liên tục bại lui, chỉ có lực chống đỡ, không có sức hoàn thủ.

Nếu không phải dựa vào pháp bảo lợi hại trong tay, chỉ sợ hai người đã sớm bị diệt sát rồi.

“Các ngươi đến tột cùng là người nào, Phi Tinh Các cùng các ngươi có gì thù hận, không nên hạ độc thủ như vậy!”

Hứa Quang Thuần mang trên mặt tức giận nồng đậm, một bên đánh một bên rống lớn nói.

“Hừ, Phi Tinh Các tồn tại giống như con sâu cái kiến, há xứng cùng bọn ta kết thù!”

“Chúng ta diệt sát Phi Tinh Các, chỉ trách đệ tử Phi Tinh Các Lâm Hải, đắc tội với người mà hắn vĩnh viễn không đắc tội nổi!”

“Cái gì? Là vì Lâm Hải?!” Lời của đối phương, lại để cho Hứa Quang Thuần cùng Đoàn Thiên Nhai đều là cả kinh.

Mà các đệ tử của Phi Tinh Các, càng là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm.

Ai cũng thật không ngờ, cái diệt môn nguy cơ này của Phi Tinh Các, dĩ nhiên là do Lâm Hải mà bọn hắn vẫn lấy làm tự hào rước lấy!

“Lâm Hải đã chết, các ngươi cần gì phải chém tận giết tuyệt?!” Đoàn Thiên Nhai la lớn.

“Lâm Hải chết chưa hết tội, nhưng Phi Tinh Các chính là tông môn của Lâm Hải, phải thay hắn thừa nhận hậu quả!”

Lâm Hải tại trên người Tiểu Hồng, giờ phút này đã nghe rõ, không khỏi Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, thân thể rung mạnh.

Một cỗ bi thống thật sâu, từ trong tâm lập tức dâng lên.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, Các chủ Phi Tinh Các cùng cái kia mười mấy cái đệ tử Phi Tinh Các kia chết, vậy mà là bởi vì chính mình!

“Ha ha ha, các ngươi muốn hận, thì đi hận Lâm Hải a!”

“Hôm nay, Phi Tinh Các chắc chắn phải xoá tên!”

“Ta xóa mẹ nhà ngươi!” Lâm Hải giận dữ nhảy ra, rống to một tiếng!

“Ai!”

Bọn người thần bí này, đột nhiên cả kinh, cuống quít hướng phía bầu trời nhìn lại!

Ông!

Vừa mới ngẩng đầu lên, tình cảnh trước mắt mười mấy người này đột nhiên biến đổi.

Sau đó, xung quanh lập tức trở nên một mảnh hắc ám, phảng phất như thoáng cái đã đi tới trong bầu trời đêm thâm thúy bao la!

“Không tốt, là Ảo trận, lao ra!”

Có người thét lên một tiếng kinh hãi, nhưng mà tùy cho bọn họ tả xung hữu đột, lại thủy chung không cách nào thoát ly khỏi phạm vi của bầu trời đêm.

Ông ông ông ông!

Cái lúc này, trong bầu trời đêm, ngôi sao bắt đầu một khỏa tiếp lấy một khỏa sáng lên.

Một mực sáng đến khỏa thứ tám, những ngôi sao này đột nhiên rơi xuống, gào thét lên vạch phá không gian, hướng phía bọn họ cuồng mãnh nện xuống dưới.

“Chà mẹ nó, ngôi sao rơi xuống rồi!”

Mười mấy người này quá sợ hãi, cuống quít thi triển đạo pháp, hướng phía ngôi sao oanh kích mà đi.

Oanh oanh oanh oanh!

Trong lúc nhất thời, tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên bên tai không dứt, vầng sáng đạo pháp sáng chói sáng ngời, tại trong bầu trời đêm tách ra, giống như pháo hoa chói mắt.

Mười mấy người này, đều là Đại Thừa tôn sư, ngôi sao rơi xuống tuy có lực trùng kích thật lớn, nhưng cũng bị bọn họ chặn đường, sinh sinh đánh trở về.

Nhưng mà, còn chưa chờ mười mấy cái Đại Thừa tôn sư này thở ra một ngụm, mấy ngôi sao vừa bị đánh bay kia, lại lần nữa rơi xuống!

“Chà mẹ nó, lại đến!”

...

Tám khỏa ngôi sao rơi xuống, tuy không địch lại mười mấy cái Đại Thừa tôn sư hợp lực công kích.

Nhưng không biết làm sao không dứt, không ngừng rơi xuống, uy lực không giảm chút nào!

Sau mấy hiệp, trong nội tâm của mười mấy cái Đại Thừa tôn sư này, rốt cục bắt đầu sợ hãi.

Cứ theo đà này, chờ thời điểm chân nguyên của bọn họ hao hết, há không phải là thời điểm sắp chết?

Lâm Hải mới không mà quản xem bọn họ có sợ hãi hay không sợ hãi, sau khi đem mười mấy người này vây khốn, ý niệm khẽ động, A Đại A Nhị A Tam xuất hiện từ trống rỗng.

“Giết!”

Ba người quát lớn một tiếng, hướng phía người đang công kích Hứa Quang Thuần cùng Đoàn Thiên Nhai, liền vọt tới.

“Chuyện gì xảy ra, phát sinh cái gì?!”

Mấy người này, đang đem Hứa Quang Thuần cùng Đoàn Thiên Nhai dồn đến tuyệt cảnh, đột nhiên có cao thủ thần bí đột nhiên gia nhập, lại để cho bọn họ chấn động.

Ông!

Còn chưa chờ hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đột nhiên một khỏa con mắt cực lớn, xuất hiện ở phía trên bầu trời!

Bá!

Chỉ một thoáng, cái khỏa con mắt cực lớn kia, bỗng nhiên mở ra, lại để cho trong lòng tất cả mọi người kịch liệt nhảy dựng lên!

Phảng phất như bị một Ma Vương từ viễn cổ theo dõi, phát lạnh khắp cả người, lông tơ chợt dựng đứng!

“A!!!”

Kìm lòng không được, tất cả mọi người đều phát ra một tiếng thét kinh hãi, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn qua cái khỏa con mắt kia.

Sau một khắc, tình cảnh trong con mắt của bọn họ, đột nhiên đột biến!

Núi thây biển máu, phần còn lại của chân tay đã bị cụt, máu chảy thành sông, một Ma Vương khủng bố cao lớn vạn trượng, đang điên cuồng gào thét, đem nguyên một đám người tu hành, tàn nhẫn xé thành phấn vụn!

Cái tràng cảnh sợ hãi kia, lại để cho bọn họ phảng phất như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, mà cái Ma Vương siêu cấp đáng sợ kia, giờ phút này đang nhìn qua bọn họ, đi nhanh hướng phía bọn họ vọt tới!

Một cỗ ý sợ hãi vô cùng, lập tức tại trong nội tâm của những Đại Thừa thần bí này bốc lên không ngừng.

Đem bọn họ hồn đều thiếu chút nữa dọa đã bay, oa oa thẳng gọi, thoáng cái đã không có ý chí chiến đấu.

Giờ phút này, ở bên trong lòng của mỗi người bọn họ, đều bị sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn tràn ngập.

Trong nội tâm của bọn họ giờ phút này, chỉ còn lại có một suy nghĩ.

Trốn!

Dù là muộn một bước, cũng có thể bị Ma Vương kinh khủng kia, xé thành mảnh nhỏ!

Lâm Hải từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn xem bộ dạng thất kinh của những cao thủ thần bí này, tâm kiên như sắt!

“Hôm nay, ai cũng đừng nghĩ sống!”

Chương 1957: Hô gia, chờ diệt vong a!

Ý niệm khẽ động, Trục Nhật Cung xuất hiện ở trong tay Lâm Hải.

Một cỗ sát khí mang theo tức giận cùng cừu hận ngập trời, từ trên người Lâm Hải đằng cái mà lên.

Ông!

Bàn tay phải lăng không kéo một phát, ba đạo mũi tên màu vàng kim, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Giết!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, mũi tên hóa thành lưu quang màu vàng kim, kích xạ mà ra!

Toát!

Tiếng hú gọi bén nhọn vang lên, phảng phất như không khí đều bị bắn thủng, luồng khí lăng lệ ác liệt phá hủy mọi thứ, thẳng đến mấy cái Đại Thừa tôn sư đang đối chiến cùng Hứa Quang Thuần ở phía dưới.

Mấy cái Đại Thừa tôn sư này, giờ phút này nội tâm đã sớm chỉ còn lại có vô cùng sợ hãi.

Cái tràng diện khủng bố không hiểu sao lại xuất hiện trong đầu kia, lại để cho ý chí chiến đấu của bọn họ tán loạn, đã không có một tia chiến ý.

Mà vừa lúc này, một người trong đó đột nhiên cảm thấy sau lưng có một lực xuyên thấu cường đại, lập tức tới.

Một cỗ khí tức cực độ nguy hiểm, lại để cho sắc mặt gã đại kinh.

“Uống!”

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, người này trở tay hướng phía sau lưng đập đi, khí mang cường đại, muốn phá hủy công kích sau lưng

Nhưng mà rất nhanh, sắc mặt của gaax đại biến, lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi.

Lâm Hải tiến giai Địa Tiên, bước vào Hóa Thần cảnh, chân khí hóa chân nguyên, uy lực của tiễn pháp (mũi tên phép) này, tăng lên đâu chỉ gấp mười lần!

Lúc trước là một mũi tên miểu sát Hóa Thần, Đại Thừa bình thường cũng có thể chống lại một hai.

Hôm nay, người Đại Thừa này tại dưới tác dụng của Khủng Cụ Chi Nhãn, thực lực khó có thể phát huy, há có thể lại ngăn cản tiễn pháp của Lâm Hải?

Phốc!

Sau một khắc, khí mang tán loạn, thân thể Đại Thừa này cứng đờ, ba đạo quang mang màu vàng kim xuyên thể mà qua.

Phanh!

Thân thể người này bỗng nhiên nổ, bị ba đạo mũi tên của Lâm Hải trực tiếp bắn chết, hình thần câu diệt!

Một màn đột nhiên xuất hiện này, lại để cho tất cả mọi người đều thất kinh, nhao nhao hướng phía bầu trời nhìn lại.

Khi thấy nhất con ưng cánh vàng mắt bạc, vỗ cánh trôi nổi tại không trung.

Một cái thanh niên tóc trắng, sắc mặt lạnh lùng, đứng ở trên lưng ưng, giương cung cài tên, đang nhìn xuống chúng nhân.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, khiếp sợ há to miệng!

“Là Lâm Hải!”

“Làm sao có thể, Lâm Hải không phải đã chết rồi sao?”

Người của hai bên, tất cả đều nhìn xem Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng.

Nhưng mà, Lâm Hải mới sẽ không đi để ý tới rung động trong tâm của mọi người.

Giờ phút này, trong lòng của hắn chỉ còn lại có vô tận sát cơ.

Hắn muốn để cho những kẻ xâm phạm này, trả một cái giá lớn thảm trọng!

“Giết!”

Một tiếng quát lớn, Lâm Hải lần nữa phóng thích ba mũi tên, lưu quang màu vàng kim rít lên, bay về phía một Đại Thừa tôn sư khác!

“Cút!!!”

Đại Thừa tôn sư này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, hét lớn một tiếng, ra tay chống cự!

“Đối thủ của ngươi, là ta!”

Hứa Quang Thuần sau khi nhìn thấy Lâm Hải, thì là vui mừng quá đỗi.

Đưa tay ra một đạo quang mang, phối hợp với Lâm Hải, hướng phía Đại Thừa mà Lâm Hải công kích, đã phát động ra công kích cuồng mãnh!

Phốc!

Đại Thừa tôn sư này, trước sau thụ địch, lập tức tuyệt vọng, đánh tan công kích của Lâm Hải, lại bị đạo pháp của Hứa Quang Thuần, trực tiếp làm nổ nát đầu lâu.

Trong chớp mắt, lại một gã Đại Thừa tôn sư vẫn lạc!

Bất quá, Lâm Hải lại không có một tia ý định muốn dừng tay.

“Giết!”

Một tiếng hét to, lại là ba mũi tên, kích xạ mà ra!

...

Hơn mười phút sau, Hứa Quang Thuần cùng Đoàn Thiên Nhai, mang theo vẻ uể oải, đình chỉ công kích.

Bởi vì trước người của bọn họ, đã không có địch nhân!

Mười mấy người trước đó vây công bọn họ, tất cả đều tại phía dưới Lâm Hải hợp kích, bị liên thủ diệt sát!

Bây giờ còn lại, chỉ có mười mấy người trước đó không có động thủ kia.

Chỉ bất quá, giờ phút này bọn họ đang bị La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh vây khốn, không ngừng gặp ngôi sao công kích, khổ không thể tả.

Thêm cả tác dụng của Khủng Cụ Chi Nhãn trong thiên không, nội tâm của mười mấy người này đã sớm đại loạn, bị sợ hãi thật sâu chiếm cứ, thực lực giảm bớt đi nhiều, đã cực kỳ nguy hiểm.

Vèo!

Tiểu Hồng một cái lao xuống, rơi xuống trên mặt đất.

Lâm Hải nhảy xuống, trực tiếp vọt tới trước mặt thi thể của Các chủ Phi Tinh Các, nội tâm một hồi thống khổ.

“Các chủ!”

Lâm Hải nhẹ giọng hô một tiếng, lòng như đao cắt.

Nhưng mà, Các chủ Phi Tinh Các, đã sớm bị giết chết, Nguyên Thần tức thì bị hút ra, biến thành tro bụi.

Hôm nay chỉ còn lại có một cỗ thể xác lạnh như băng, lại ở đâu còn nghe được tiếng Lâm Hải la lên.

“Các chủ, đệ tử đã về trễ rồi!”

Lâm Hải cúi đầu hối hận, nội tâm có một cỗ cừu hận thật sâu, lập tức bay lên!

Hai đấm không khỏi mạnh mẽ nắm chặt, phẫn nộ khiến cho móng tay cơ hồ bấm vào trong thịt.

“Thỉnh Các chủ yên tâm, Lâm Hải tại đây thề, nhất định sẽ dùng máu trả máu, tuyệt không cho ngươi cùng phần đông sư huynh đệ, không công chết thảm!”

“Chuyện hôm nay, bất kể là do ai sai sử, Lâm Hải ta, sẽ giết chết hết!”

Lâm Hải vừa dứt lời, đã thấy thi thể của Các chủ Phi Tinh Các, cái con mắt đang trừng lớn kia, đột nhiên chậm rãi khép kín!

Một màn quỷ dị này, lại để cho nội tâm Lâm Hải càng thêm bi thống.

“Các chủ, ngươi nhắm mắt a, trên trời có linh thiêng, thỉnh xem Lâm Hải giết địch!”

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên quay người, trong mắt mang theo một đoàn lửa giận cơ hồ đem thiên địa đều thiêu đốt, lạnh lẽo nhìn mười mấy người còn lại.

“Các ngươi là ai? Do người phương nào sai sử, xâm phạm Phi Tinh Các ta!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, thanh âm long long, giống như là Kinh Lôi, vang vọng tại bên tai mười mấy cái Đại Thừa tôn sư.

Mười mấy người này, giờ phút này đã sớm bị cái tràng cảnh Ma Vương giết người giống như Luyện Ngục ở trong đầu kia, làm sợ tới mức mất hồn mất vía.

Hơn nữa công kích cường đại không dứt, không ngừng của ngôi sao trụy lạc, cũng đã đánh tan ý chí của bọn họ.

Hôm nay, bọn họ thân hãm tuyệt cảnh, rốt cục đã nghe được có tiếng nói của người, phảng phất như bắt được rơm rạ cứu mạng, trong lòng mừng rỡ.

“Ngươi nghe kỹ cho ta!”

“Chúng ta là một trong Tứ đại Vương tộc của thành Thái Huyền, tộc nhân Hô gia, phụng mệnh đến đây diệt sát tông môn của Lâm Hải!”

“Nếu là thức thời, mau mau rút cái ảo trận này, thả chúng ta đi ra ngoài!”

“Nếu không, Hô gia sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

“Hô gia?!” Lâm Hải nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

Không thể tưởng được, dĩ nhiên là Hô gia!

Lâm Hải trong nháy mắt đã hiểu.

Nhất định là do mình ngày đó, tại lôi đài sinh tử, đánh bại Hô Thiên Khiếu, khiến cho Hô Thiên Khiếu thần trí thất thường.

Vì vậy, Hô gia ghi hận trong lòng, lúc này mới phái người tới thành Lưu Tô, chuẩn bị tiêu diệt Phi Tinh Các để báo thù chính mình!

Vừa nghĩ tới chỗ này, Lâm Hải chỉ cảm thấy phía sau lưng mồ hôi lạnh đầm đìa, trong nội tâm hoảng sợ một trận!

Nếu không phải là mình cơ duyên xảo hợp, bị truyền tống đến Tu La Điện, trùng hợp đuổi tới, hậu quả quả thực sẽ không chịu nổi!

Đáng hận!

Hô gia thật vô sỉ!

Ông một tiếng, một cỗ sát khí kinh khủng, lập tức từ trên người Lâm Hải phóng thích mà ra.

“Này, ngươi đến cùng có nghe hay không, không muốn chết thì cũng mau thả chúng ta ra!”

“Lửa giận của Hô gia, không phải ngươi có thể thừa nhận nổi!”

“Nếu không thả chúng ta đi ra ngoài, coi chừng toàn bộ thành Lưu Tô của ngươi, đều bị san thành bình địa!”

Thấy Lâm Hải hồi lâu không có trả lời, đám Đại Thừa tôn sư đang sợ hãi kia, lần nữa bắt đầu kêu gào.

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, cánh tay duỗi ra, một con Hỏa Phượng Hoàng xinh xắn, xuất hiện tại trong lòng bàn tay Lâm Hải.

“Niếp Niếp, đi đem bọn họ, diệt cho ta!”

Tíu tíu!

Niếp Niếp hót lên một tiếng, sau đó phóng lên trời, tại giữa không trung liền hóa thành một con Hỏa Phượng Hoàng cực lớn.

Một cỗ khí tức khủng bố giống như đến từ viễn cổ, lại để cho hô hấp của tất cả mọi người đều trì trệ, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Hô ~

Sau một khắc, chân thân của Niếp Niếp, trực tiếp miệng phun Thiên Hỏa, đem không gian đều cháy thành chân không.

Ông!

hỏa diễm cuồng bạo, cuồn cuộn mà xuống, lập tức liền bay về phía đỉnh đầu của mười mấy cái Đại Thừa tôn sư này!

“A!!!”

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết vang lên, mười mấy cái Đại Thừa tôn sư này, lập tức biến thành tro bụi!

Tíu tíu!

Niếp Niếp lại kêu một tiếng, bay trở về trong lòng bàn tay Lâm Hải, bị Lâm Hải thu vào.

Sưu sưu!

Địch nhân đã diệt hết, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh cùng Khủng Cụ Chi Nhãn, cũng bay trở về trong tay Lâm Hải.

Cho tới giờ khắc này, tại trong ánh mắt kinh hãi kính sợ của mọi người, thanh âm tràn ngập sát cơ của Lâm Hải, mới lạnh như băng mà vang lên.

“Hô gia, chờ diệt vong a!”

Chương 1958: Thù này không báo, thề không làm người ?

“Lâm Hải, ngươi không chết, thật sự là quá tốt!”

Cái lúc này, một đạo nhân ảnh lao đến, nhìn xem Lâm Hải mà vui đến phát khóc!

“Ứng Vinh sư huynh!”

Lâm Hải hô một tiếng, trong nội tâm đột nhiên rất không có tư vị.

“Ta đã nói, ngươi lợi hại như vậy, làm sao có thể sẽ chết!”

“Thứ hai Tiềm Long Bảng a, thật sự là làm vẻ vang cho Phi Tinh Các chúng ta rồi.”

“Ngươi không biết, lúc trước ngươi tại lôi đài sinh tử chiến thắng Hô Thiên Khiếu, tấn chức thứ hai Tiềm Long Bảng, Các chủ người cao hứng biết bao nhiêu!”

“Người còn nói, chờ sau khi tiểu tử ngươi trở về, nhất định phải cùng ngươi chè chén một phen, uống đến không say không về!”

Nói đến đây, sắc mặt Ứng Vinh bỗng nhiên buồn bã, mang theo bi thống thật sâu, cúi đầu nhìn thoáng qua thi thể của Các chủ, ngữ khí nức nở nói.

“Đáng tiếc, ngươi tuy trở lại rồi, nhưng Các chủ, lại không còn có cơ hội này.”

Ứng Vinh đưa tay, vừa chỉ chỉ thi thể của những đệ tử Phi Tinh Các trên mặt đất kia.

“Còn có bọn họ, đều phi thường sùng bái ngươi, xem ngươi là thần tượng.”

“Chỉ đợi đến khi ngươi chiến thắng trở về, cùng ngươi uống chén rượu, trò chuyện, nhưng là bây giờ... Ai!!!”

Ứng Vinh nặng nề thở dài, bi thống quay đầu đi chỗ khác, nước mắt rơi như mưa.

Hai đấm của Lâm Hải, mạnh mẽ nắm chặt, nhìn xem đầy đất thi thể, nội tâm đau đớn giống như là bị đao cắt!

“Ứng sư huynh, ngươi yên tâm, Các chủ cùng các sư huynh đệ, sẽ không tìm cái chết vô nghĩa!”

“Thù này, Lâm Hải ta không báo, thề không làm người!”

Tạch...!

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên vung một quyền, trùng trùng điệp điệp nện trên mặt đất.

Giơ cánh tay lên, trên nắm tay dĩ nhiên là máu tươi đầm đìa!

“Ăn miếng trả miếng, dùng máu trả máu!”

“Các chủ, các huynh đệ, trên trời có linh thiêng, còn xin dừng bước, xem Lâm Hải ta, báo thù cho các ngươi!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng, liền muốn rời đi.

“Lâm Hải, chờ một chút!”

Hứa Quang Thuần thấy thế, vội vàng đem Lâm Hải ngăn lại.

“Hứa Thành chủ!”

Lâm Hải liền hướng phía Hứa Quang Thuần ôm quyền, “Chuyện hôm nay, Lâm Hải đa tạ rồi!”

“Chuyện nói cảm tạ, không cần phải nói, ngươi trước xuống, sự tình báo thù, cần phải bàn bạc kỹ hơn!”

Hứa Quang Thuần vừa nói, một bên vừa đem Lâm Hải, từ trên người Tiểu Hồng kéo xuống dưới.

“Đúng vậy a, Lâm Hải!” Đoàn Thiên Nhai cũng đã đi tới, ngữ khí trầm trọng thở dài.

“Tuy nói tốc độ phát triển của ngươi, quả thực để cho chúng ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng tìm Hô gia báo thù, cũng không phải là trò đùa!”

“Ngươi như vậy!” Hứa Quang Thuần hướng thi thể trên đất nhất chỉ.

“Trước đem Các chủ cùng sư huynh đệ chết đi của bọn ngươi an táng, sau đó ta với ngươi cùng một chỗ, thương thảo sự tình báo thù, như thế nào?”

“Đúng vậy a, Lâm Hải, sự tình báo thù, không phải chuyện đùa, vẫn là nghe nghe ý kiến của Hứa Thành chủ a!” Ứng Vinh ở một bên, cũng đi theo nói ra.

Lông mày nhíu chặt của Lâm Hải, lúc này mới dần dần giãn ra.

Đem cừu hận nồng đậm trong nội tâm kia, tạm thời đè ép xuống dưới.

“Cũng tốt, xin nghe Hứa Thành chủ!”

Lâm Hải cùng Ứng Vinh, cùng các đệ tử Phi Tinh Các, đem bọn người Các chủ hậu táng.

Cường giả thế hệ trước, cũng đã cùng một chỗ với Các chủ, bị người của Hô gia giết chết.

Hôm nay, Phi Tinh Các Quần Long Vô Thủ, theo đề nghị của Hứa Quang Thuần, liền do Ứng Vinh tiếp nhận vị trí Các chủ.

Vốn Ứng Vinh không chịu, chuẩn bị đem vị trí Các chủ, lại để cho Lâm Hải đến kế thừa.

Nhưng mặc cho ai cũng có thể nhìn ra, Lâm Hải không phải vật trong ao, ngày sau tất có thiên địa càng thêm rộng rãi.

Một khi kế thừa vị trí Các chủ, chẳng những không có bất kỳ chỗ tốt nào đối với Lâm Hải, ngược lại sẽ trói buộc Lâm Hải phát triển.

Vì thế, Ứng Vinh do dự một phen, cũng việc đáng làm thì phải làm, ngồi lên trên vị trí Các chủ.

“Lâm Hải, lần này Phi Tinh Các ta gặp đại nạn, toàn bộ các môn phái của thành Lưu Tô, đều là khoanh tay đứng nhìn, bảo trì trung lập.”

“Chỉ có Hứa Thành chủ cùng Đoàn Tông chủ, không để ý an nguy cá nhân, gấp rút đến đây tiếp viện, mới đưa tổn thất của Phi Tinh Các ta giảm đến mức nhỏ nhất.”

“Loại đại ân này, chúng ta cũng không thể quên!”

Ứng Vinh đã trở thành Các chủ mới của Phi Tinh Các, vẻ mặt cảm kích nhìn Hứa Quang Thuần cùng Đoàn Thiên Nhai, hướng phía Lâm Hải nói ra.

Lâm Hải vội vàng đứng dậy, hướng phía Hứa Quang Thuần cùng Đoàn Thiên Nhai ôm quyền.

“Đại ân của hai vị, Lâm Hải sẽ đại báo!”

“Nói những lời khách khí rồi!” Hứa Quang Thuần khoát tay áo, sau đó sắc mặt bỗng nhiên trở nên ngưng trọng.

“Lâm lão đệ, chúng ta đều là người một nhà, ta cứ việc nói thẳng đi!”

“Hô gia là quái vật khổng lồ bực nào, ta đoán ngươi tất hiểu rất rõ.”

“Nếu là tìm Hô gia báo thù, trừ phi ngươi mượn nhờ lực lượng của gia tộc, nếu không căn bản không cách nào làm được.”

“Nhưng mặc dù mượn nhờ lực lượng của gia tộc ngươi, muốn tiêu diệt Hô gia, cũng tuyệt đối là một việc khó bằng trời, ngươi xác định gia tộc của ngươi, sẽ vì ngươi xuất đầu sao?”

Lời nói của Hứa Quang Thuần, lại để cho Lâm Hải không khỏi khẽ giật mình, mặt mũi tràn đầy mộng bức.

“Hứa Thành chủ, cái gì gia tộc của ta?”

Hứa Quang Thuần lộ ra một tia dáng tươi cười ý vị thâm trường, nghiền ngẫm nhìn xem Lâm Hải.

“Lâm lão đệ, đến lúc này, ngươi còn gạt ta?”

“Ta gạt ngươi cái gì?” Lâm Hải càng thêm phát mộng.

Nhưng mà, Hứa Quang Thuần cùng Đoàn Thiên Nhai, lại giống như hai cái lão hồ ly, cười mà không nói, một bộ biểu lộ đã sớm đem Lâm Hải xem thấu.

Lâm Hải triệt để bó tay rồi, cái gì gia tộc hay không gia tộc, hắn cũng chẳng muốn đi quản.

Hô gia thế đại, hắn Lâm Hải biết rõ, nhưng thì tính sao?

Đừng nói là Hô gia, chỉ sợ có là Hoàng tộc Thiên Vận Quốc, Lâm Hải cũng sẽ không từ bỏ ý đồ!

“Hai vị tiền bối, Ứng sư huynh!”

Lâm Hải đứng người lên, hướng phía ba người ôm quyền.

“Thảm án của Phi Tinh Các, đều do một mình Lâm Hải mà lên, sự tình báo thù, Lâm Hải bụng làm dạ chịu!”

“Lời ong tiếng ve không nói nhiều, Lâm Hải có nắm chắc báo thù, thỉnh các vị không cần lo lắng!”

“Ta lúc này đứng dậy, tiến về thành Thái Huyền, lại để cho Hô gia, trả một cái giá lớn xứng đáng!”

“Sự tình Phi Tinh Các, xin nhờ Ứng sư huynh rồi, cũng thỉnh Hứa Thành chủ cùng Đoàn Tông chủ, trông nom một hai!”

“Cáo từ!” Lâm Hải quay người, trực tiếp đi ra ngoài.

Hứa Quang Thuần cùng Đoàn Thiên Nhai, cùng hắn đả ách mê, Lâm Hải cũng không có cái kiên nhẫn này.

Báo thù mà thôi, hắn một người là đủ!

“Ai, Lâm Hải!”

Ba người Hứa Quang Thuần đều là cả kinh, không nghĩ tới Lâm Hải nói đi là đi.

Chờ lúc cùng đi ra, Lâm Hải dĩ nhiên đã cưỡi lấy Tiểu Hồng, biến mất tại bên trong phía chân trời

“Cái này...” Ứng Vinh lập tức khẩn trương, “Hứa Thành chủ, Lâm Hải đi như vậy, nhất định sẽ rất nguy hiểm đó a!”

Hứa Quang Thuần cùng Đoàn Thiên Nhai liếc nhìn nhau, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu.

“Nguy hiểm nhất định là có, nhưng là không cần lo lắng quá nhiều.”

“Bối cảnh của Lâm Hải, sâu không lường được, Hô gia tuy mạnh, nhưng Lâm gia hẳn càng tăng lên một bậc!”

“Nếu Lâm Hải cùng Hô gia không chết không ngớt, Lâm gia cho dù không muốn ra tay, cũng phải xuất thủ!”

“Bọn họ cũng không thể, nhìn một cái kỳ tài ngàn vạn năm khó có được như Lâm Hải, vẫn lạc như vậy a?”

“Bối cảnh của Lâm Hải rất sâu?” Lời nói của Hứa Quang Thuần, lại để cho Ứng Vinh nghẹn họng nhìn trân trối, vẻ mặt mộng bức.

Mà trong mắt Hứa Quang Thuần lại hiện lên một đạo hàn mang, trong nội tâm nặng nề thở ra một hơi.

“Có lẽ, thù của Hứa gia ta, cũng có thể mượn tay Lâm Hải, báo được!”

...

Lâm Hải cưỡi Tiểu Hồng, một đường rong ruổi, thẳng đến thành Thái Huyền.

Trên đường, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, gửi đi tin tức đi qua cho bọn người Mạnh Thanh Ca Túy Tửu Tiên

Nếu hiện tại bên ngoài đều truyền lại là mình chết rồi, vậy bọn người Mạnh Thanh Ca, khẳng định cũng cho rằng như vậy.

Chính mình vẫn trước báo cái bình an cho bọn hắn, tránh cho trong nội tâm bọn hắn nhớ!

Quả nhiên, thu được tin tức của Lâm Hải, bọn người Mạnh Thanh Ca cùng Túy Tửu Tiên, quả thực mừng rỡ như điên.

Sau khi bị một chầu bào căn vấn để truy vấn, Lâm Hải mới mang theo một tia ngưng trọng, phát một đầu tin tức cho Túy Tửu Tiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Túy Tửu Tiên đại ca, Ma Tôn còn cùng một chỗ với ngươi sao?

Chương 1959: Ba sợi lông khỉ

Túy Tửu Tiên: Ở đây, thằng này uống xong rượu của mình, một mực ở lại không đi, muốn cọ rượu của ta uống ni! (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Ma Tôn vẫn còn là tốt rồi!

Ttrong mắt Lâm Hải, hiện lên một đạo tinh mang.

Hắn cho dù có tự tin hơn, cũng sẽ không cho rằng, dựa vào lực lượng của mình, có thể đem Hô gia tiêu diệt.

Những thứ không nói khác, chỉ là lão tổ Hô gia Tiên đạo Chí Tôn kinh khủng kia, thì cũng không phải là Lâm Hải có thể đối phó được.

Tuy Lâm Hải đã tiến giai Địa Tiên, thực lực so với lúc trước, tăng lên không chỉ gấp mười lần.

Nhưng đối mặt với Tiên đạo Chí Tôn, thì vẫn đang nhỏ yếu như là con sâu cái kiến.

Chỉ sợ lão tổ Hô gia thổi một ngụm khí, Lâm Hải đều sẽ không ngăn cản nổi.

Nhưng, Ma Tôn vẫn còn, vậy thì không giống với lúc trước!

Lâm Hải thế nhưng mà hoàn toàn hiểu rõ, ban đầu ở lôi đài sinh tử, cái tràng diện kia rung động khi Ma Tôn vả miệng lão tổ Hô gia.

Lão tổ Hô gia ngươi là Tiên đạo Chí Tôn thì như thế nào?

Tại trước mặt Ma Tôn, gặp nhục nhã như vậy, còn không phải liền cái rắm cũng không dám phóng?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Túy Tửu Tiên đại ca, giúp ta hỏi Ma Tôn một chút, ta muốn tiêu diệt Hô gia, y có thể ra tay giúp đỡ hay không?

Túy Tửu Tiên: Chà mẹ nó, ngươi muốn tiêu diệt Hô gia? Ngươi điên rồi a, Lâm Hải! (phía sau là một cái biểu lộ khiếp sợ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta có lý do phải diệt Hô gia!

Túy Tửu Tiên: Mẹ nó, cái loại quái vật khổng lồ như Hô gia nầy, há lại nói diệt là diệt? Ai, tiểu tử ngươi là tận chơi kích thích đó a, ta hỏi cái hàng kia một chút cho ngươi a! (phía sau là một cái vẻ mặt lo lắng)

Lâm Hải cười cười, Túy Tửu Tiên không có nhìn thấy tràng diện lão tổ Hô gia bị Ma Tôn mãnh liệt đánh mặt lúc ấy.

Nếu như gặp được, chỉ sợ lão cũng sẽ không lo lắng như thế.

Rất nhanh, weachat của Túy Tửu Tiên, liền hồi phục lại.

Túy Tửu Tiên: Điên rồi điên rồi! Cái nhị hàng (nhị hàng= đồ ngốc) Ma Tôn kia nói, mười hồ lô Hầu Nhi Tửu, lúc ngươi báo thù, y sẽ giúp ngươi trấn tràng tử, người Hô gia ai động thì đánh kẻ đó! Thực mẹ nó cuồng không có bên cạnh rồi!

Túy Tửu Tiên: Lâm Hải lão đệ, đó là một tên điên, nói chuyện không đáng tin cậy, ngươi đừng nghe y hồ liệt liệt a!

“Ha ha, mười hồ lô Hầu Nhi Tửu?” Lâm Hải nhìn xem tin tức, trong lòng không khỏi đại hỉ.

Mẹ nó, cái này cũng quá có lợi rồi!

Mười hồ lô Hầu Nhi Tửu, liền đổi lấy một cái Siêu cấp tay chân như Ma Tôn!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói cho y biết, thành giao!

Túy Tửu Tiên: Chà mẹ nó, Lâm Hải lão đệ, ngươi như thế nào cũng cùng một chỗ điên theo với y a!

Túy Tửu Tiên: Cái Hô gia kia là một trong Tứ đại Vương tộc a, cao thủ trong tộc nhiều vô số kể!

Túy Tửu Tiên: Còn có cái lão tổ Hô gia kia, nghe nói là Tiên đạo Chí Tôn, phất tay có thể diệt ngàn vạn Đại Thừa a!

Túy Tửu Tiên: Lâm Hải lão đệ, ngươi nói chuyện a, cái vui đùa này không mở được a!

…

Tin tức của Túy Tửu Tiên, một đầu tiếp lấy một đầu, có thể thấy được đã đủ lo lắng.

Nhưng mà, Lâm Hải lại không có tiếp tục hồi âm nữa.

Túy Tửu Tiên lo lắng, đó là bình thường, bởi vì lão căn bản không biết, cái hàng Ma Tôn kia, cường hãn đến trình độ nào.

Mình bây giờ giải thích cho lão, cũng giải thích không rõ, không bằng hết thảy thấy rồi nói sau.

“Hầu Nhi Tửu, bề ngoài giống như đã không có!”

Lâm Hải lại tìm đến weachat của Tôn Ngộ Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, lại đến chút Hầu Nhi Tửu đi! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Lâm Hải hiện tại cùng Tôn Ngộ Không, đã phi thường thân quen.

Muốn lấy thứ đồ vật gì, không có chút nào không có ý tứ.

Leng keng!

Tôn Ngộ Không hướng ngươi gửi đi Hầu Nhi Tửu x100, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

Tôn Ngộ Không: Nhị đệ, có đủ hay không? Không đủ, lão Tôn ta phát thêm cho ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, đã đủ rồi, đa tạ Hầu ca!

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi một rương thuốc lá Trung Hoa!

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi một rương Coca Cola!

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi một rương sợi cay.

Lâm Hải liên tiếp đem những thứ mà Tôn Ngộ Không ưa thích, tất cả phát đi qua một rương.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, không thành kính ý, chậm rãi hưởng dụng! (phía sau là một cái biểu lộ ôm quyền)

Tôn Ngộ Không: A ha ha ha! Nhị đệ quả nhiên làm người sảng khoái! Cái kia lão Tôn ta, liền không khách khí!

Lâm Hải cười cười, nghĩ đến chiến đấu muốn trực diện kế tiếp, trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, lông khỉ của ngươi, đưa ta mấy cây đi! (phía sau là một cái biểu lộ nhướn mày)

Tôn Ngộ Không: A, dễ nói dễ nói, Nhị đệ cần cái bộ vị nào, lão Tôn ta nhổ cho ngươi, cho dù ngươi muốn chỗ đó, lão Tôn ta nhịn một chút đau nhức, cũng nhổ cho ngươi, a ha ha ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ lăn qua lăn lại đầy đất)

“Ách...” Lâm Hải lập tức tối sầm mặt, không khỏi nhớ tới trước đó, Tôn Ngộ Không đã từng cho chính mình một cái sợi quăn xoắn.

Mẹ nó, cái con khỉ này cũng quá nghịch ngợm rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ngoại trừ chỗ đó, chỗ nào cũng đều được! (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi)

Tôn Ngộ Không: A, dễ nói dễ nói, kỳ thật chỗ đó, lão Tôn ta chỉ tiễn đưa nữ tiên! (phía sau là một cái biểu lộ nện địa cười to)

“Ai u ta đi!”

Lâm Hải không khỏi tự động não bổ ra, bộ dạng của những tiên nữ mỹ mạo tuyệt thế kia, vẻ mặt vui mừng, tay nâng lông khỉ quăn xoắn.

Hình tượng này, quả thực mẹ nó thật đẹp!

Tôn Ngộ Không: Nhị đệ, ngươi muốn cái lông khỉ này, có cái công dụng cụ thể gì sao? Lông tơ trên từng bộ vị của lão Tôn ta, hiệu quả thế nhưng mà không giống nhau!

“A?”

Lâm Hải sững sờ, không thể tưởng được lông khỉ của Tôn Ngộ Không, từng cái bộ vị còn có chú ý khác nhau?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta sắp đối mặt với một đoàn cường địch, lông khỉ của ngươi không phải có thể biến ảo ra ba trăm cái phân thân ấy ư, ta chuẩn bị sử dụng lúc đối địch!

Tôn Ngộ Không: A, hiểu được!

Leng keng!

Tôn Ngộ Không hướng ngươi gửi đi ba sợi lông khỉ, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn!

Tôn Ngộ Không: Ba sợi lông khỉ này, có thể biến ảo ra một ngàn cái phân thân, từng phân thân có một phần mười thực lực của ngươi, có đủ hay không?

Chà mẹ nó!

Nhìn xem tin tức của Tôn Ngộ Không, Lâm Hải thiếu chút nữa từ trên lưng Tiểu Hồng nhảy dựng lên!

“Hóa thân một ngàn, từng phân thân có một phần mười thực lực!”

Cái này mẹ nó là muốn nghịch thiên a!

Mmặt mũi Lâm Hải tràn đầy cuồng hỉ, quả thực kích động tột đỉnh!

Nhớ rõ lông tơ trước đó mà Tôn Ngộ Không tiễn đưa cho chính mình, chỉ có thể hóa thân ba trăm, hơn nữa từng phân thân, chỉ có một phần ngàn thực lực của người sử dụng.

Lâm Hải lúc ấy sử dụng đến, tác dụng lớn nhất, chẳng qua là Chướng Nhãn pháp, yểm hộ cho chính mình chạy trốn.

Ý nghĩa thực chiến thì không lớn.

Thế nhưng mà lúc này đây, lại khác nhau rất lớn rồi!

Dùng thực lực hôm nay của chính mình, mặc dù là một phần mười, cũng ít nhất tương đương cùng chính mình trước khi không tiến giai Hóa Thần.

Cchính mình khi đó, tuy là nửa bước Địa Tiên, nhưng đã có thể miểu sát Hóa Thần sơ kỳ, lực kháng Đại Thừa!

Mà ba sợi lông khỉ này, chẳng phải là tương đương với ba nghìn cái chính mình ở thời điểm nửa bước Địa Tiên rồi?

Mẹ nó, Lâm Hải tưởng tượng muốn đều kích động không được!

Cái gì chó má Hô gia, cái gì Tứ đại Vương tộc, liền coi như ngươi cường đại hơn thì như thế nào?

Ba nghìn cái chính mình ở thời điểm nửa bước Địa Tiên, một loạt cùng lên, từng phút đồng hồ đem ngươi nha nghiền áp thành cặn bã!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, rất cảm tạ rồi, đây là lông khỉ ở nơi nào, về sau không có việc gì liền nhổ cho ta hai cây a! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tôn Ngộ Không: Phốc! (phía sau là một cái biểu lộ thổ huyết)

Tôn Ngộ Không: Nhị đệ, ngươi nói ngược lại là nhẹ nhàng linh hoạt! Cái lông khỉ này chính là chỗ cái ót của lão Tôn ta, là lông khỉ cường đại nhất trên người lão Tôn ta, ngoại trừ ba sợi lông tơ cứu mạng ra rồi!

Tôn Ngộ Không: Lông khỉ ở nơi này, nhổ một sợi là thiếu một cái, không thể mọc lại, lại nhổ cho ngươi mấy lần, lão Tôn ta, há không phải sẽ hói đầu? (phía sau là một cái biểu lộ ngã xuống đất thổ huyết)

“Thì ra là thế!” Nội tâm Lâm Hải, không khỏi một hồi cảm động.

Không thể tưởng được, Tôn Ngộ Không vì giúp mình, lại nhổ lông khỉ không thể mọc lại.

Cái này lão thiết, không có lông bệnh!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, đợi một ngày nào đó, chờ có cơ hội nhìn thấy, huynh đệ thỉnh ngươi đại bảo kiếm!

Đối thoại cùng Tôn Ngộ Không xong, nội tâm Lâm Hải, lần nữa đối với chuyến đi này tràn đầy tin tưởng.

“Hô gia, khoản nợ tiếp đây, chờ dùng trả bằng máu đi à nha!” Một đường đi nhanh, trong lúc bất tri bất giác, thành Thái Huyền đã xuất hiện ở giữa tầm mắt của Lâm Hải.

Chương 1960: Ngươi không có tư cách nói chuyện với ta, cút!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Túy Tửu Tiên đại ca, ta đã tiến vào thành Thái Huyền, ngươi thông tri Ma Tôn, rượu đã chuẩn bị tốt, lại để cho y lập tức tiến về Hô gia!

Lâm Hải gửi đi một đầu tin tức cho Túy Tửu Tiên, trực tiếp chỉ huy Tiểu Hồng, hướng phía Hô gia mà đi.

Túy Tửu Tiên: Bà mẹ nó, Lâm lão đệ, ngươi đừng xúc động a!

Túy Tửu Tiên: Ngươi trước tới chỗ chúng ta đã, việc này chúng ta bàn bạc kỹ hơn!

Túy Tửu Tiên: Lâm lão đệ, ngươi nói chuyện a, Hô gia đi không được a!

…

Mạnh Thanh Ca: Lâm Hải, ngươi đừng đi Hô gia, chuyện này dựa vào vũ lực để giải quyết là không được!

Mạnh Thanh Ca: Nếu như ngươi muốn đòi công đạo, ta có thể mang ngươi đi gặp phụ vương, nhưng xông vào Hô gia, không phải là cử chỉ sáng suốt a!

Mạnh Thanh Ca: Lâm Hải, ngàn vạn đừng làm việc khí phách, nếu không lấy trứng chọi đá, đem ngươi rất nguy hiểm!

...

Túy Tửu Tiên cùng Mạnh Thanh Ca, không ngừng hướng Lâm Hải phát tới tin tức.

Trong lời nói, tất cả đều là gấp đến độ không được, khích lệ Lâm Hải không cần trực tiếp đánh lên Hô gia.

Nhưng mà, Lâm Hải tâm ý đã quyết, đối với ý tốt của Túy Tửu Tiên cùng Mạnh Thanh Ca, chỉ có thể bỏ mặc rồi.

Rất nhanh, Tiểu Hồng đã bay tới trước cửa Hô gia, lơ lửng tại bên trên giữa không trung.

Sắc mặt Lâm Hải lạnh lùng, ánh mắt băng hàn, ở trên cao nhìn xuống hướng phía dưới nhìn lại.

Đã thấy toàn bộ trang viên Hô gia, huy hoàng xa hoa, đất đai cực kỳ rộng lớn, diện tích đều nhanh theo kịp một cái thành thị nhỏ của Nhân Gian giới rồi.

Không hổ là một trong Tứ đại Vương tộc của Thiên Vận Quốc, nhưng vậy thì tính sao?

Giết người của Phi Tinh Các ta, kế tiếp phải trả một cái giá bằng máu lớn a!

Oanh!

Trong giây lát, cánh tay phải của Lâm Hải vừa nhấc, lập tức một đạo Lôi Điện màu tím, mang theo lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, đánh xuống!

Tạch...!

Sau một khắc, cái cửa lớn cao tới mấy trượng, rộng lớn khí phái kia của Hô gia, trực tiếp bị Thần Lôi đánh trúng, ầm ầm sụp đổ!

Ngay sau đó, một đạo tiếng quát chói tai, bỗng nhiên vang lên tại trên không của Hô gia.

“Người chủ sự của Hô gia, lăn ra đây cho ta!”

“Lăn ra đây!”

“Lăn ra đây!”

“Lăn ra đây!”

...

Một tiếng thét này của Lâm Hải, dùng tới Nguyệt Cung Tiên m, âm thanh như Hồng Lôi, dư âm không dứt, kéo xa vạn dặm!

Trong lúc nhất thời, người trong cả khu vực đó, toàn bộ cũng nghe được đạo thanh âm bá đạo đến cực điểm này, nhao nhao lộ ra vẻ kinh hãi.

“Chà mẹ nó, người nào lớn mật như thế, dám kêu gào cùng Hô gia!”

“Đây là không muốn sống nữa sao? Rõ ràng lại để cho người chủ sự của Hô gia lăn ra đây?”

“Mẹ nó, có trò hay để nhìn, nhanh đi Hô gia!”

Trong lúc nhất thời, nhóm người tu hành nghe được thanh âm, nhao nhao mang theo khiếp sợ cùng tò mò, hướng phía Hô gia mà đến.

“Người nào dám giương oai tại Hô gia ta, chán sống rồi sao?!”

Lâm Hải vừa dứt lời, lập tức có hai tiếng quát mắng nổi giận vang lên.

Sau đó, hai đạo nhân ảnh nhanh như tia chớp, từ trong Hô gia vọt ra!

Tíu tíu!

Hai người kia vừa mới lướt qua cánh cửa lớn bị sụp đổ, đột nhiên có tiếng xé gió bén nhọn, gào thét mà tới.

Hai người lập tức kinh hãi, hoảng sợ ngẩng đầu, đã thấy hai đạo khí mang màu vàng kim, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, dĩ nhiên đã đến phụ cận!

“A!!!”

Hai người kia thét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt không khỏi đại biến.

Còn chưa chờ tới kịp trốn tránh, liền bị mũi tên màu vàng kim, trực tiếp xuyên qua lồng ngực!

Bang bang!

Hai đạo tiếng nổ vang lên, hai cái người của Hô gia này, vừa thấy mặt liền bị hai mũi tên của Lâm Hải, lập tức miểu sát!

“Vô liêm sỉ!”

“Làm càn!”

Người Hô gia đi theo phía sau mà đến, thấy Lâm Hải không nói hai lời, đã trực tiếp giết người, không khỏi giận tím mặt, tiếng quát mắng liền vang lên không dứt bên tai!

Nhưng mà, đáp lại bọn họ, là mũi tên màu vàng kim càng thêm dày đặc!

Toát toát toát toát!

Lâm Hải giương cung cài tên, mũi tên màu vàng kim, không ngừng từ trên không trung kích xạ mà ra, hướng phía người của Hô gia vọt tới!

Sau khi đột phá đến Hóa Thần cảnh, chân khí trong cơ thể Lâm Hải hóa chân nguyên, uy lực của đạo pháp tăng lên không chỉ gấp mười lần.

Hôm nay, mũi tên màu vàng kim bắn ra, uy lực càng là tăng đến xoay mình.

Lúc trước một mũi tên miểu Hóa Thần, hôm nay mặc dù là Đại Thừa, đối mặt với tiễn pháp của Lâm Hải, cũng chỉ có kết cục phải chết!

“A a a a!”

Theo mũi tên của Lâm Hải bay xuống, có tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên liên tiếp.

Trong chớp mắt công phu, lại là mười cái người của Hô gia, bị Lâm Hải bắn chết tại chỗ!

“Nghiệp chướng đáng giận!”

Đúng lúc này, một tiếng bạo rống phẫn nộ, đột nhiên từ trong Hô gia vang lên.

Sau đó, một đạo thân ảnh nhanh như tia chớp, bay lên trời, chân đạp tường vân, trong chớp mắt đã đến gần bên Lâm Hải!

“Chết cho ta!”

Oanh!

Sau một khắc, người tới vung một chưởng hướng phía Lâm Hải lăng không đánh tới, hư ảnh bàn tay cực lớn, lập tức giống như một tòa núi to, gào thét lên thẳng đến phía Lâm Hải nghiền áp mà đến!

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, biết rõ cao thủ Hô gia đã đến.

Toát!

Cánh tay vừa nhấc, lập tức ba mũi tên kích xạ mà ra, thẳng đến hư ảnh bàn tay cực lớn này!

Ba ba ba!

Mũi tên xuất tại bên trên hư ảnh bàn tay, chỉ là hơi chút ngăn trở tốc độ chưởng ấn rơi xuống, liền bị ầm ầm nghiền nát!

Ba mũi tên của Lâm Hải có thể miểu sát Đại Thừa bình thường, tại trước mặt hư ảnh bàn tay này, vậy mà không chịu nổi một kích!

Mắt thấy hư ảnh bàn tay cực lớn này, muốn rơi vào đỉnh đầu Lâm Hải.

Lâm Hải nhưng lại không chút hoang mang, khóe miệng lộ ra một vòng cười lạnh.

Ông!

Sau một khắc, thân ảnh của Lâm Hải cùng Tiểu Hồng liền bỗng nhiên biến mất.

Chưởng ấn cực lớn, thoáng cái thất bại, tại vị trí trước đó mà Lâm Hải đứng gào thét mà qua.

Oanh một tiếng, đem một tòa núi nhỏ bên ngoài vài trăm mét, trực tiếp oanh thành bột mịn.

“n?”

Người đối diện biến sắc, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

“Người đâu?!”

Bá!

Ngay tại lúc gã giật mình kinh hãi, đột nhiên thấy hoa mắt, đã thấy Lâm Hải lần nữa xuất hiện tại vị trí trước đó.

“Điều đó không có khả năng!”

Toát toát toát toát!

Lâm Hải sau khi đi ra, không nói hai lời, lại là rút mũi tên màu vàng kim, hướng phía dưới càng tụ càng nhiều người của Hô gia, kích bắn đi!

“A!!!!”

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết vang lên, trong chớp mắt lại có hơn mười người của Hô gia, bị bắn trúng thân hình, chết oan chết uổng!

“Hắn là Lâm Hải!”

“Lâm Hải vậy mà không chết!”

Cái lúc này, rốt cục có người nhận ra Lâm Hải, không khỏi lớn tiếng hoảng sợ nói!

“Lâm Hải, ngươi ăn hết gan báo, dám giết người của Hô gia ta!!!”

Cái cao thủ Hô gia đối diện này, giờ phút này tức đến thân thể đều run rẩy lên, hướng phía Lâm Hải quát lớn một tiếng.

Ánh mắt của Lâm Hải lẫm liệt, không có tiếp tục ra tay, mà là lạnh lùng nhìn lãomột cái.

“Ngươi là người phương nào?”

“Hô gia Trưởng lão đương trị, Hô Kiên Quyết!”

Hô Kiên Quyết khoát tay, chỉ vào Lâm Hải, phẫn nộ quát lớn.

“Ngươi cái tiểu bối này, vô cớ giết người của Hô gia ta, thật là tội ác tày trời!”

“Ta khuyên ngươi, lập tức quỳ xuống đất chờ xử lý, nếu không sẽ đem ngươi nghiền xương thành tro, lại để cho ngươi nhận hết tra tấn mà chết!”

“Trưởng lão đương trị?” Lâm Hải nghe được, thì là mang theo một vòng giễu cợt, miệt thị liếc nhìn Hô Kiên Quyết.

Sau đó, hai mắt phát lạnh, lạnh giọng quát lớn.

“Ngươi không có tư cách nói chuyện với ta, cút!”

“Ngươi!” Hô Kiên Quyết biến sắc, nộ khí lập tức dâng lên!

Gã đường đường là Trưởng lão Hô gia, tại trong cả khu vực này, đều là thân phận hiển hách, là người hết sức quan trọng.

Ai thấy Hô Kiên Quyết gã, mà không phải cung kính, không dám có chút lãnh đạm.

Không thể tưởng được tên tiểu bối Lâm Hải này, vậy mà nói mình không có tư cách cùng hắn nói chuyện?

Thật sự là lẽ nào lại như vậy!

“Tiểu bối, ngươi có tin ta hay không...”

“Tin ngươi muội! Ta cho ngươi cút!” Hô Kiên Quyết còn chưa nói dứt lời, đã bị Lâm Hải trực tiếp thô bạo đánh gãy!

“chết cho ta!”

Hô Kiên Quyết tức đến thiếu chút nữa thổ huyết, rốt cuộc ép không được lửa giận, một cái tát gào thét mà lên, lần nữa hướng phía Lâm Hải công tới!

Phanh! Sau một khắc, một đạo nhân ảnh miệng phun máu tươi, từ giữa không trung lăn lộn ngã xuống!

Chương 1961: Người ta hãm hại cha, ngươi hãm hại tổ tông a!

“Lâm Hải đã xong!”

“Đáng đời, dám đến Hô gia ta náo sự, không biết lượng sức!”

“Đúng đấy, Tứ Trưởng lão chính là cường giả Đại Thừa trung kỳ, giết cái Lâm Hải còn không phải dễ dàng!”

Người Hô gia nhao nhao lộ vẻ mặt tự mãn, trong lời nói đối với Lâm Hải tràn đầy mỉa mai.

Thế nhưng mà, bọn họ còn chưa nói hết lời, lại đột nhiên sững sờ, sau đó nhao nhao lộ ra ánh mắt khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi.

“Chà mẹ nó, không đúng!”

“Lâm Hải không có việc gì, ngã xuống chính là Tứ Trưởng lão!”

“Cái này, cái này mẹ nó làm sao có thể!”

Thoáng cái, tất cả mọi người Hô gia đều trợn tròn mắt.

Chỉ thấy Lâm Hải giờ phút này, êm đẹp đứng ở trên lưng Tiểu Hồng, ngược lại là Hô Kiên Quyết ở đối diện đã không thấy rồi!

Phanh!

Một tiếng vang nặng nề truyền đến, mọi người nhao nhao theo tiếng nhìn lại.

Đã thấy một chỗ ốc xá của Hô gia, trực tiếp bị nện sụp xuống.

“Khục khục khục khục!”

Một cái bóng người đầy bụi đất, thất tha thất thểu đứng lên, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

“Là Tứ Trưởng lão!”

“Tứ Trưởng lão, ngươi không sao chớ?!”

Các đệ tử Hô gia, lập tức vọt tới, đỡ lấy Hô Kiên Quyết, vẻ mặt ân cần!

“Đều tránh ra!”

Hô Kiên Quyết chấn động cánh tay, đem đệ tử nâng đỡ đẩy ra, sau đó thò tay lau vết máu bên miệng.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, Hô Kiên Quyết mang theo một tia kiêng kị thật sâu, liền hơi ôm quyền!

“Là vị tiền bối nào, đang cùng tại hạ đùa giỡn vậy?”

“n?” Mọi người Hô gia sững sờ, đều không có hiểu rõ ý tứ của Hô Kiên Quyết.

Bên trên bầu trời, chỉ có một mình Lâm Hải, cưỡi Yêu thú phi hành đứng ở bên trong đó a.

Ở đâu còn có những người khác nữa?

Thời khắc mọi người ở đây có vẻ mặt mờ mịt, đột nhiên một đạo thanh âm lạnh lùng, từ xa đến gần truyền đến.

“Ngươi có tư cách gì, lại để cho bản tôn đùa giỡn cùng ngươi?”

“Để lão tổ tông nhà ngươi lăn ra đây!”

Vèo!

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, chỉ thấy một mảnh mây đen cuồn cuộn, trong chớp mắt đã bao trùm tại trên không của Hô gia.

Nhất thời, một cỗ uy áp kinh khủng, khiến cho đệ tử Hô gia ở phía dưới, nhao nhao hoảng sợ biến sắc, có loại cảm giác cơ hồ muốn hít thở không thông.

Một cái nam tử toàn thân bị áo bào đen bao khỏa, ngạo nghễ dựng ở bên trong mây đen, nhìn xuống mọi người.

Những nơi ánh mắt y đi qua, tựa như một thanh lưỡi dao sắc bén đảo qua đỉnh đầu của mọi người, làm cho lòng người đều cơ hồ đình chỉ nhảy lên.

Cái loại cảm giác giống như bễ nghễ thiên hạ này, mặc dù là đệ tử Hô gia luôn luôn cao cao tại thượng, đều phát lạnh khắp cả người, kìm lòng không được mà sinh ra kính sợ thật sâu!

“Ngươi là người phương nào, càng cuồng vọng như thế?!”

“Lão tổ Hô gia ta, há lại để ngươi cái cuồng đồ này, muốn gặp là gặp!”

“Thức thời, lập tức lăn xuống bồi tội, nếu không ngươi hôm nay hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

Có đệ tử Hô gia, cả gan, hướng phía bên trên bầu trời giận dữ hét.

“Ngươi câm miệng a!”

Người đệ tử này vừa dứt lời, lại bị Hô Kiên Quyết vung một cái vả miệng, vào trên mặt.

“Tứ Trưởng lão, ta...” Người đệ tử Hô gia này, bụm mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

“Ngươi con mẹ nó biết là đang cùng ai nói chuyện sao? Muốn mang đến tai vạ cho Hô gia ta sao?!”

Hô Kiên Quyết chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cắn răng hướng phía người đệ tử này thấp giọng quát lớn một câu.

Sau đó, ở trong ánh nhìn soi mói cùng mặt mũi tràn đầy mộng bức của tên đệ tử Hô gia, gã cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Nguyên lai là Ma Tôn tiền bối giá lâm, vãn bối thất lễ!”

Nói xong, trong mắt Hô Kiên Quyết mang theo kiêng kị thật sâu, đối với Ma Tôn khom người đến đất.

“Ma Tôn?!”

“Chà mẹ nó, y chính là Ma tôn!”

“Ma Tôn phất tay diệt sát ba cái Tiên đạo Chí Tôn?!”

Lời của Hô Kiên Quyết vừa ra khỏi miệng, chính là cái đệ tử Hô gia vừa rồi quát mắng Ma Tôn kia, hai mắt trợn trắng, trực tiếp sợ tới mức muốn sặc khí rồi.

Các đệ tử Hô gia còn lại, toàn thân cũng là lạnh run một cái, sau đó trong mắt nhao nhao lộ ra thần sắc kinh khủng.

Bọn họ thân là đệ tử Hô gia, tự nhiên kiến thức rộng rãi, đại danh Ma Tôn đã sớm như sấm bên tai.

Không thể tưởng được Ma Tôn làm cho cả Thiên Vận Quốc nghe tin đã sợ mất mật, vậy mà đi tới Hô gia của bọn họ.

Hơn nữa, vừa ra tay liền đem Tứ Trưởng lão Hô Kiên Quyết, trực tiếp từ trên đám mây tát xuống dưới.

Xem điệu bộ này, Ma Tôn đối với Hô gia bọn họ, có thể không hữu hảo a!

Nghe nói người trong Ma đạo, từ trước đến nay toàn bộ bằng vào hỉ nộ cá nhân mà làm việc, tùy tâm sở dục.

Nếu như Ma Tôn đối với Hô gia bọn họ có khó chịu, tại Hô gia giết người đến, bọn họ có thể tựu thảm rồi!

“Rượu đâu?”

Đột nhiên, một đạo thanh âm đạm mạc, tại bầu trời vang lên.

Mọi người đều là sững sờ, đã thấy hai mắt Ma Tôn sáng lên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Rượu, rượu?”

Toàn bộ người của Hô gia, tất cả đều bị lời nói của Ma Tôn, làm cho sửng sốt.

Tại đây đều mẹ nó giương cung bạt kiếm rồi, Ma Tôn cái lúc này, lại nhắc tới rượu?

Người trong Ma đạo, thật đúng là ra bài không theo như lẽ thường a!

Hô Kiên Quyết giờ phút này, đang khom người đến địa, đối với Ma Tôn hành lễ.

Nhưng Ma tôn rõ ràng đối với gã nhìn cũng đều không nhìn, lại để cho trong lòng của gã vừa tức vừa giận, quả thực xấu hổ không được.

Nhưng mà, Ma Tôn không mở miệng, gã lại không dám ngẩng

đầu.

Ai biết gã ngẩng lên, cái ma đầu này có thể một cái khó chịu, bắt gã cho phế đi hay không a!

Bây giờ nghe Ma Tôn muốn rượu, Hô Kiên Quyết lúc này mới mượn cơ hội, đem thân thể đứng thẳng, mang theo một tia nịnh nọt nói.

“Ma Tôn tiền bối, Hô gia còn có rượu ngon trân tàng vạn năm, vãn bối giờ lại để cho người mang tới!”

Ma Tôn sững sờ, liếc nhìn xuống gã, Hô Kiên Quyết lập tức có chút cúi người, lộ ra dáng tươi cười khiêm tốn.

Thế nhưng mà, một câu kế tiếp của Ma Tôn, lại làm cho dáng tươi cười của Hô Kiên Quyết lập tức cứng đờ, trở nên khó coi giống như gan heo.

“Ngươi tính toán là cái thứ gì? Cũng xứng cùng ta nói chuyện?”

Ba!

Lời nói của Ma Tôn vừa rơi xuống đất, đột nhiên một đạo tiếng vang thanh thúy truyền đến, sau đó một bên đôi má của Hô Kiên Quyết, lập tức liền sưng phồng lên, chưởng ấn năm ngón tay có thể thấy rõ ràng được!

Một cổ lửa giận ngút trời trong lòng Hô Kiên Quyết dâng lên, đang tại trước mặt nhiều đệ tử Hô gia như vậy, Ma Tôn không để cho gã mặt mũi cũng thì thôi.

Thế nhưng mà, không có nghĩ đến cái ma đầu này, vậy mà đập chính mình, thật sự là có thể nhẫn nại không có thể nhẫn nhục!

“Ma Tôn, ngươi không nên quá phận!”

“Cho dù ngươi có cường thịnh hơn, đừng quên nơi này là Hô gia!”

“Lão tổ Hô gia ta, chưa hẳn đã sợ ngươi!”

Ma Tôn đối với lời của Hô Kiên Quyết, phảng phất như không nghe thấy, mà là hướng phía Lâm Hải khẽ vươn tay.

“Lấy ra a!”

“Không có thiếu ngươi!” Lâm Hải ha ha cười cười, ý niệm khẽ động, mười cái hồ lô rượu, bay thẳng đến Ma Tôn mà đi.

Hai mắt Ma Tôn tỏa sáng, bàn tay một vòng, hồ lô rượu biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại một cái, bị y chộp vào trong tay.

Sau đó, không thể chờ đợi được mà đem nút lọ hồ lô nhổ xuống, tại trước mặt của mọi người, dốc xuống.

Ừng ực ừng ực ừng ực... A!

“Rượu ngon, rượu ngon a!”

“Tên hỗn đản Túy Tửu Tiên kia, một hồ lô đều không nỡ cho ta, thật sự là keo kiệt chết rồi!”

“Vẫn là ngươi Lâm Hải đủ nghĩa khí, ngươi yên tâm, tùy tiện làm, người cứ can đảm mà làm!”

“Có bản tôn tại, cho dù hôm nay ngươi đem Hô gia hủy đi, đem đầu lão tổ Hô gia vặn xuống làm bô tiểu đêm, cũng không ai dám phóng một cái cái rắm!”

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp bị lời nói của Ma Tôn, làm cho tức cười.

Bất quá, đã có Ma Tôn trấn tràng, lực lượng của Lâm Hải cũng càng thêm đủ.

“A, đúng rồi!” Ma Tôn lại uống một ngụm rượu, bỗng nhiên nhìn xuống Hô Kiên Quyết, sửng sốt nói.

“Ngươi vừa rồi, nói cái gì?”

“Ta nói, cho ngươi không nên quá phận, Ma Tôn ngươi tuy mạnh, Hô gia ta cũng không yếu!”

“lão tổ Hô gia ta, ngàn năm trước là Tiên đạo Chí Tôn, chưa hẳn đã sợ ngươi!”

“A!” Ma Tôn giật mình một hồi, nhẹ gật đầu.

Ba!

Sau đó, một đạo tiếng vang thanh thúy lần nữa vang lên.

Một bên mặt khác của Hô Kiên Quyết, cũng lập tức sưng phồng lên, đưa gã lảo đảo một cái thiếu chút nữa té ngã.

“Không sợ ta đúng không? Đi, cho lão tổ Hô gia của ngươi lăn ra đây, ngươi xem lão có sợ ta không?!”

Hô Kiên Quyết lại bị tát miệng, nội tâm nhục nhã, dĩ nhiên tới cực điểm, lập tức liền đánh mất lý trí, ở đâu còn quản ngươi là Ma Tôn hay không Ma Tôn hay sao?

“Tốt, Ma Tôn, ngươi chờ đó cho ta, ta cái này đi mời lão tổ tông!”

Nói xong, Hô Kiên Quyết mang theo lửa giận ngập trời, quay người chạy như bay mà đi.

Ngạch...

Nhìn cái thân ảnh kiên quyết kia của Hô Kiên Quyết, Lâm Hải nhịn không được bật cười một hồi.

Mẹ nó, cái Hô Kiên Quyết này, quả thực tuyệt rồi! Người ta hãm hại cha, ngươi con mẹ nó lại hãm hại tổ tông a!

Chương 1962: Giết đến khi ngươi đi ra mới thôi!

Lâm Hải dùng một đạo Thần Lôi, làm nổ nát cửa lớn của Hô gia.

Ma Tôn vừa đem mây đen cuồn cuộn, đích thân đến trên không Hô gia.

Phát sinh chuyện lớn như vậy, lão tổ Hô gia sao lại không biết?

Sở dĩ đến bây giờ cũng không có đi ra, là vì lão không dám a!

Ma Tôn thằng này, từ trước đến nay làm việc tùy tâm sở dục, vạn nhất lão tùy tiện đi ra ngoài, lại lại để cho Ma Tôn tát miệng mấy cái thì làm sao bây giờ?

Hiện tại cũng không có lão tổ Lâm gia che cho lão, thực nếu như thế, lão còn có mặt mũi sống không?

Vì thế, lão tổ Hô gia một mực trốn trong phòng, một bên lớn tiếng tức giận mắng Ma Tôn, một bên gửi đi tin tức xin giúp đỡ cho hoàng thất cùng Tiên đạo Chí Tôn của ba cái Vương tộc khác.

Nếu như giúp đỡ không đến, đánh chết lão cũng không có lá gan, đi ra ngoài một mình đối mặt với Ma Tôn.

Chỗ cửa nhà Hô gia, giờ phút này cũng tụ đầy người xem náo nhiệt.

Tất cả mọi người muốn nhìn một chút, đến tột cùng là ai, ăn hết tim gấu gan báo, dám đến Hô gia náo sự!

Nhưng chờ sau khi thấy rõ là Lâm Hải, tất cả mọi người không khỏi lộ ra thần sắc khó có thể tin.

“Chà mẹ nó, là Lâm Hải, Lâm Hải không phải đã chết rồi sao?!”

“Lâm Hải đánh lên Hô gia, đích thị là tìm Hô Thiên Khiếu trả thù!”

“Đúng vậy, đồn đãi Lâm Hải là bị Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm, liên thủ hại chết, hôm nay Lâm Hải chưa chết, trả thù là chuyện đương nhiên!”

“Chỉ có điều, dùng Lâm Hải lực lượng một người, tìm Hô gia trả thù, đây không phải là muốn chết sao?”

“Ngươi bị mù a, không thấy được Ma Tôn trên bầu trời ấy ư, có Ma Tôn tại, Hô gia dám làm gì Lâm Hải sao?”

“Vậy cũng không nhất định, lão tổ Hô gia cũng không phải là ăn chay, chưa hẳn sợ Ma Tôn, nháo không tốt cuối cùng nhất sẽ là hoà giải!”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều mang theo tâm tính xem kịch vui, nghị luận lên.

“Lâm Hải, xuống, mau xuống đây!”

Cái lúc này, bọn người Túy Tửu Tiên cùng Mạnh Thanh Ca, cũng đều đã đuổi tới, hướng phía Lâm Hải lớn tiếng la lên.

Chứng kiến cố nhân, trên mặt Lâm Hải lộ ra vẻ tươi cười.

Vèo!

Tiểu Hồng chấn động đôi cánh, đáp xuống, sau một khắc đã rơi xuống trước mặt Túy Tửu Tiên cùng Mạnh Thanh Ca

“Các ngươi cũng tới?” Lâm Hải cười nói.

“Chà mẹ nó, ngươi nha điên rồi, thật đúng là đánh lên Hô gia rồi!” Túy Tửu Tiên tại chỗ liền nóng nảy, lôi kéo Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy lo lắng nói.

“Túy Tửu Tiên đại ca, yên tâm đi, Ma Tôn không phải ở đây sao?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, hướng phía Ma Tôn trên bầu trời chỉ chỉ, nói ra.

“Y?” Túy Tửu Tiên lập tức bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Một cái tửu quỷ, ngươi thấy y như một cái người đáng tin cậy sao?”

Phốc!

Lời nói Túy Tửu Tiên, trực tiếp đem Lâm Hải làm cho tức cười.

Mẹ nó, cái huynh đệ này còn không biết xấu hổ nói người khác là tửu quỷ?

“Lâm Hải, hãy nghe ta nói, lão tổ Hô gia thế nhưng mà là Tiên đạo Chí Tôn, ngươi không thể trêu vào!”

“Cho dù có Ma Tôn tại, vậy thì như thế nào đây? Hai người ai mạnh ai yếu, còn không nhất định ni!”

Lâm Hải im lặng một hồi, ai mạnh ai yếu, đây còn phải nói sao?

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi chưa từng nghe qua, sự tình Ma Tôn phất tay diệt ba cái Tiên đạo Chí Tôn sao?”

“Nghe nhầm đồn bậy mà thôi, đánh chết ta cũng không tin, Ma

Tôn cái hàng kia có cái bổn sự này!” Túy Tửu Tiên xem thường lắc đầu một hồi, hiển nhiên đối với Ma Tôn là hoàn toàn không tín nhiệm.

“Lâm Hải, nếu ngươi ghi hận Hô Thiên Khiếu, đại khái có thể tìm gã để trả thù, nhưng Hô gia ngươi không thể động!”

Mạnh Thanh Ca ở một bên, cũng nhíu đôi lông mày đen lại, vẻ mặt ngưng trọng nói.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó nhẹ khẽ lắc đầu.

“Thanh Ca, ta không phải vì Hô Thiên Khiếu mà đến, mục đích ta tới đây, chính là muốn để cho Hô gia, trả giá thật nhiều!”

“Lâm Hải, giữa Hô gia cùng ngươi có cái thù gì, có cái tất yếu này sao?” Mạnh Thanh Ca lo lắng nói.

Sắc mặt Lâm Hải phát lạnh, trong mắt hiện lên một vòng sát cơ.

“Huyết hải thâm cừu, ngươi nói có cái tất yếu này hay không?!”

“Ách...” Mạnh Thanh Ca lập tức nghẹn lời, không rõ Lâm Hải nói lời này là có ý tứ gì.

“Lâm Hải, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, sự tình không có đơn giản như ngươi nghĩ đâu.”

“Mặc dù có Ma Tôn tại, ngươi cũng không nhúc nhích được Hô gia, ngược lại vô cùng có khả năng đem mệnh đáp lên!”

“Ngươi bây giờ đi theo ta, ta mang ngươi đi tìm lão tổ tông nhà ta, chỉ cần lão tổ tông ra mặt, Hô gia cũng không dám so đo!”

Nói xong, Mạnh Thanh Ca kéo lên cánh tay Lâm Hải, muốn đi ra ngoài.

Thế nhưng mà, lôi kéo hai cái, lại phát hiện dưới chân Lâm Hải bất động như núi, căn bản không có ý tứ muốn đi.

“Lâm Hải, nhanh lên a, nếu chậm liền không còn kịp rồi!” Mạnh Thanh Ca lo lắng nói.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, sau đó vô cùng kiên định lắc đầu.

“Thanh Ca, ý tốt tâm lĩnh!”

“Người của Hô gia, giết bảy mươi ba người của Phi Tinh Các ta, liền Các chủ cũng không có tránh khỏi chết thảm, Lâm Hải ta không báo thù này, quyết không bỏ qua!”

“Cái gì?” Mạnh Thanh Ca ngẩn ngơ, mà Lâm Hải lại lần nữa chỉ huy Tiểu Hồng, bay vào giữa không trung.

“Người của Hô gia nghe, Lâm Hải ta từ trước đến nay có ân báo ân, có thù báo thù, ngươi Hô gia vọng giết đệ tử Phi Tinh Các ta, Lâm Hải ta hôm nay ăn miếng trả miếng, dùng máu trả máu!”

Ông!

Mũi tên màu vàng kim, xuất hiện lần nữa tại trong tay Lâm Hải.

“Giết!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, ba mũi tên kích xạ mà ra!

Đệ tử Hô gia ở phía dưới, lập tức sắc mặt đại biến, còn chưa kịp phản ứng, lập tức đã có ba người, thân thể nổ tung, hình thần câu diệt!

“Ha ha ha ha, đao quang kiếm ảnh, khoái ý ân cừu, giết tốt!”

“Lâm Hải, bản tôn càng ngày càng thưởng thức tính cách của ngươi rồi!”

Ma Tôn uống một ngụm rượu, không khỏi cất tiếng cười to, ánh mắt nhìn xem Lâm Hải, tràn đầy thưởng thức.

Lâm Hải cũng không để ý tới những cái này, lần nữa giương cung cài tên, mũi tên hóa thành lưu quang, lần nữa thu hoạch được tánh mạng của ba cái đệ tử Hô gia.

“Người chủ sự Hô gia, còn không dám đi ra sao?”

Gặp Hô Kiên Quyết đi rồi, Hô gia lại không có người xuất đầu, Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

“Vậy, ta liền giết đến khi ngươi đi ra mới thôi!”

Toát toát toát!!!

Mũi tên màu vàng kim, không ngừng từ phía trên không kích xạ mà ra, hướng đệ tử Hô gia phía dưới bay xuống!

Những đệ tử Hô gia này, tu vi mạnh nhất, cũng bất quá là Đại Thừa sơ kỳ.

Dùng thực lực hôm nay của Lâm Hải, mượn nhờ Tử Lôi Thần Long Tí cùng Tiên khí Trục Nhật Cung, dùng tám ngàn năm đạo hạnh cùng Kim Chi Đạo đại viên mãn, bắn ra Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn, uy lực có thể nói là kinh người!

Mặc dù là Đại Thừa sơ kỳ, cũng không có chút sức hoàn thủ nào, một khi bị mũi tên tập trung, kết cục duy nhất, chính là lập tức bị miểu sát!

Thời gian một cái nháy mắt, đã có hai mươi ba mươi cái đệ tử Hô gia, đã bị chết ở tại dưới tên của Lâm Hải!

Rốt cục, các đệ tử Hô gia trong ngày bình thường không ai bì nổi, đã không còn có cảm giác về sự ưu việt cùng bướng bỉnh bên trên thân phận nữa, mà chuyển biến thành sợ hãi thật sâu.

“Lão tổ tông làm sao còn chưa tới a?!”

“Tộc trưởng đâu rồi, Tộc trưởng như thế nào cũng không hiện ra a?!”

“Nếu không đến, chúng ta toàn bộ phải chết a!”

“Thao, trước chạy rồi nói sau!”

Bóng mờ sợ hãi cực lớn bao phủ xuống, bọn đệ tử Hô gia này, cũng chẳng quan tâm cái gì mặt mũi rồi.

Nguyên một đám quay đầu bỏ chạy, vắt chân chạy như điên, trốn vào ở bên trong ốc xá, trốn tránh Lâm Hải bắn chết!

“Chạy?” Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, mặt lộ vẻ cười lạnh.

“Đầu sỏ gây nên không đi ra, người Hô gia một cái cũng đừng muốn sống!”

Ông!

Sau một khắc, Lâm Hải đem Trục Nhật Cung thu hồi, trong lòng bàn tay của song chưởng là một đỏ một trắng, hai luồng hào quang bỗng nhiên xuất hiện!

“Ngưng!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, sau đó đem hai luồng hào quang đỏ trắng cuồng bạo, lập tức hỗn hợp lại với nhau.

Nhất thời, một cỗ khí tức khủng bố làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động, từ trong hào quang đỏ trắng giao nhau này phát ra.

Uy áp đáng sợ, lại để cho người phía dưới, tất cả đều hô hấp trì trệ, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

“Cái này, đây là Băng Hỏa đồng tu chi đạo của Lâm gia!”

“Trời ạ, Lâm Hải như thế nào lại biết loại đạo pháp cao thâm này?!”

“Lâm Hải? Lâm gia? Chẳng lẽ, Lâm Hải căn bản chính là người của Lâm gia ?!”

“Trách không được Lâm Hải dám đánh tới bên trên Hô gia, nguyên lai thân phận của Lâm Hải, dĩ nhiên là đệ tử Lâm gia!”

Phía dưới nhìn thấy Lâm Hải thi triển Băng Hỏa đạo pháp, sau khiếp sợ ngắn ngủi, thoáng cái liền tạc nồi rồi!

Mà ngay cả Mạnh Thanh Ca, đều là giật mình há to miệng, trên mặt đẹp lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu.

“Lâm Hải, lại vẫn có tầng thân phận này, thật sự là dấu diếm được ta thật khổ!”

“Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, đem hào quang Băng Hỏa trong tay, bỗng nhiên hướng Hô gia phía dưới, cuồng mãnh đập phá xuống!

“Dừng tay!”

Vào lúc này, đột nhiên một đạo thanh âm uy nghiêm vang lên. Sau đó, một đạo nhân ảnh xuất hiện ở trước người Lâm Hải, một cánh tay thò ra, hướng phía hào quang Băng Hỏa, cấp tốc chộp tới!

Chương 1963: Liền hỏi ngươi, có sợ không?!

Hào quang đỏ trắng cuồng bạo, lập tức bị người tới, ôm đồm vào trong tay.

Ông!

Băng cùng hỏa hỗn hợp tương dung, lực lượng bài xích kia nổ tung, là cường đại cỡ nào.

Thế nhưng mà giờ phút này, lại ngạnh sanh sanh bị người tới, khống chế tại trong phạm vi một trượng, rốt cuộc không cách nào khuếch tán!

Bất quá, sắc mặt người tới cũng là vô cùng ngưng trọng, thoạt nhìn phi thường cố hết sức.

Chốc lát sau, liền mạnh mẽ đem cái đoàn hào quang đỏ trắng này, hướng phía đất trống xa xa, mạnh mẽ ném ra ngoài!

“Đi!”

Hào quang đỏ trắng như mũi tên, bị phi tốc ném ra xa khỏi đám người, vẫn còn ơt giữa không trung, liền ầm ầm nổ tung!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, nhất thời hỏa vũ đầy trời, sương tuyết cùng buông, toàn bộ không gian biến thành thế giới của băng cùng hỏa.

Cực nhiệt cùng Cực hàn kinh khủng kia luân chuyển xâm nhập, lại để cho tất cả mọi người dù cách thật xa, liền vẫn cảm thấy mạch máu trong cơ thể, phảng phất đều muốn bạo liệt, cực kỳ khó chịu.

“đạo pháp thật đáng sợ!”

Cơ hồ trong nội tâm của tất cả mọi người, tất cả đều lộ ra ý sợ hãi thật sâu, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Nếu không phải do cái cường giả đột nhiên xuất hiện này, đem đạo pháp của Lâm Hải ném cách xa khỏi đám người.

Chỉ sợ cái bầy đệ tử Hô gia vừa chạy trốn kia, không ai có thể còn sống rời đi!

“Lão tổ Lâm gia!”

Lâm Hải đứng tại trên lưng Tiểu Hồng, nhưng ánh mắt lại lẫm liệt, mặt lộ vẻ tức giận!

Một chiêu Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên của mình này, là cùng dùng đến Băng Chi Đạo cùng Hỏa Chi Đạo, có thể nói tiêu hao quá nhiều.

Không thể tưởng được cứ như vậy, lại bị lão tổ Lâm gia, đơn giản hóa giải rồi!

Mà lão tổ Lâm gia giờ phút này, nhưng lại kinh ngạc nhìn xem Lâm Hải, vẻ mặt khiếp sợ.

“Lâm Hải? Ngươi không chết! Cái kia Lâm Ngọc, có phải cũng còn sống hay không?”

“Còn có, Băng Hỏa tương dung chi đạo của ngươi, là từ đâu học được?”

Mặt mũi lão tổ Lâm gia tràn đầy lo lắng, liên tiếp phát ra mấy vấn đề, mở miệng hỏi.

Lâm Hải kiềm nén lửa giận, đạm mạc liếc nhìn lão tổ Lâm gia, lạnh lùng nói.

“Lâm Ngọc chết hay chưa, ta không biết, nhưng Lâm Hải ta xác thực không chết!”

“Băng Hỏa Chi Đạo học được từ nơi nào, thứ cho Lâm mỗ không thể trả lời.”

“Bất quá, Lâm tiền bối tùy tiện ra tay, ngăn cản ta báo thù, là có dụng ý gì?!”

Lão tổ Lâm gia lập tức chau mày, hiển nhiên đối với câu trả lời của Lâm Hải, cực kỳ bất mãn.

Nhưng là, dưới loại trường hợp này, cũng không nên tiếp tục hỏi thăm quá nhiều, huống chi mặc dù hỏi, Lâm Hải cũng chưa chắc sẽ nói.

Hít sâu một hơi, lão tổ Lâm gia đem nghi vấn cùng lo lắng trong nội tâm tạm thời đè xuống, hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng.

“Lâm Hải, ngươi cùng Hô gia có chuyện gì, mà không thể ngồi xuống trao đổi, làm gì phải động võ, tổn thương hòa khí?”

“Nếu như ngươi không phản đối, lão phu nguyện ý làm người hòa giải, ở giữa điều giải một phen, ngươi xem coi thế nào?”

“Điều giải?” Lâm Hải lạnh lùng cười cười, sau đó vô cùng kiên định lắc đầu.

“Thật có lỗi, thù sinh tử, không thể điều giải!”

“A?” Lão tổ Lâm gia nhíu lông mày lại, liếc nhìn Lâm Hải thật sâu, “Đến cùng bởi vì sao?”

“Bởi vì Hô gia, thiếu nợ Phi Tinh Các ta bảy mươi ba cái nhân mạng!” Trong mắt Lâm Hải lóe lên sát cơ, lạnh lùng nói.

“Phi Tinh Các? Bảy mươi ba cái nhân mạng?” Lão tổ Lâm gia sững sờ, mặt mũi tràn đầy mờ mịt.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Người phương nào cuồng vọng như thế, dám phạm hổ uy của Hô gia?!”

Vừa lúc đó, một đạo tiếp lấy một đạo nhân ảnh, cấp tốc mà đến.

Trong chớp mắt lại là ba người, đằng vân giá vũ, xuất hiện ở phía đối diện Lâm Hải.

“Quốc chủ, lão Hoa, lão Tiết, các ngươi cũng tới!”

Lão tổ Lâm gia quay đầu lại, hướng phía ba người đuổi tới sau lưng, gật đầu rồi gật đầu, bắt chuyện qua.

Mọi người xem náo nhiệt ở trên mặt đất, nhìn thấy ba người này, thì là thoáng cái sôi trào.

“Chà mẹ nó, Quốc chủ cũng tới, còn có lão tổ Hoa gia, lão tổ Tiết gia!”

“Mẹ nó, ba cái Tiên đạo Chí Tôn cùng Quốc chủ đại nhân đích thân đến, cái này thực nhìn thật là náo nhiệt!”

“Lâm Hải việc này nháo lớn rồi, chờ lão tổ Hô gia trở ra, hắn tuyệt đối chịu không nổi!”

“Vậy cũng không nhất định, đừng quên bên Lâm Hải, thế nhưng mà có Ma Tôn ni!”

Quốc chủ cùng lão tổ Hoa gia, lão tổ Tiết gia bắt chuyện qua cùng lão tổ Lâm gia, lúc này mới kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải? Ngươi rõ ràng không chết?!”

Ba người trước mắt, đều là hiện lên một tia kinh ngạc.

Bất quá rất nhanh, ánh mắt liền từ trên người Lâm Hải dời đi, ngược lại ngưng trọng nhìn về phía Ma Tôn cách đó không xa.

“Quốc chủ Thiên Vận Quốc Mạnh Đức Học, bái kiến Ma Tôn đại nhân!” Quốc chủ mặt mỉm cười, hướng phía Ma Tôn liền ôm quyền.

“Không biết Hô gia, đắc tội Ma Tôn đại nhân như thế nào, lại để cho Ma Tôn đại nhân đại động can qua như thế?”

Mí mắt Ma Tôn nhảy lên, liếc nhìn Quốc chủ Mạnh Đức Học, sau đó hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Đừng hỏi ta, hỏi hắn!”

“A?” Bọn người Quốc chủ, lúc này mới lần nữa đem ánh mắt, chuyển dời đến trên người Lâm Hải, trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ.

Bọn họ vừa mới đuổi tới, cũng không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Vốn tưởng rằng, cường hoành đánh lên Hô gia, tìm Hô gia phiền toái là ma đầu Ma tôn khiến người người đau đầu này.

Thật không nghĩ đến, xem ý tứ này của Ma Tôn, chủ mưu dĩ nhiên là Lâm Hải!

“Làm càn, Lâm Hải, ngươi cái tiểu bối này muốn làm gì?!”

Lão tổ Tiết gia lập tức quát lớn một tiếng, hướng phía Lâm Hải tức giận quát.

Nếu không phải đối kháng chính diện với Ma Tôn, lão tổ Tiết gia lập tức liền có lực lượng.

Ánh mắt của Lâm Hải nhíu lại, lập tức sinh lòng chán ghét đối với lão tổ Tiết gia.

Mang theo một tia xem thường, lạnh lùng nhìn lão một cái, cất giọng mỉa mai nói.

“Ta làm gì, không cần ngươi tới quản? Ngươi tính toán là cái thứ gì?”

“Ngươi nói cái gì?!!!” lão tổ Tiết gia không nghĩ tới, Lâm Hải cũng dám ở trước mặt chống đối lão, lập tức giận tím mặt.

Nhưng mà, Lâm Hải trực tiếp quay đầu đi, không hề nhìn lão, mà là nhìn phía dưới quát lên một tiếng chói tai!

“Người của Hô gia, một đám rùa đen rút đầu, có giỏi thì lăn ra đây!”

“Nghiệp chướng làm càn!” tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, đột nhiên một tiếng quát mắng, từ trang viện của Hô gia vang lên.

Sau đó, hai đóa tường vân phóng lên trời, trong chớp mắt bay đến bên người bọn người Quốc chủ.

Ánh mắt của Lâm Hải lẫm liệt, gặp một người trong đó, đúng là lão tổ Hô gia đã từng thấy qua, không khỏi lạnh lùng cười cười.

“Như thế nào, rốt cục dám ra đây?”

“Tiểu bối, lão phu trở ngại thân phận, vốn không muốn so đo cùng ngươi, nhưng ngươi lại cứ hùng hổ dọa người, phạm uy nghiêm của Hô gia ta, hôm nay ngươi mơ tưởng còn sống rời đi!”

Lão tổ Hô gia chỉ vào Lâm Hải, tức giận nói.

“Hứ!”

Lâm Hải nghe được, lập tức cười nhạo một tiếng, tràn đầy khinh thường.

“Chó má trở ngại thân phận!”

“Nếu không phải thấy giúp đỡ đã đến, chỉ sợ đến bây giờ, ngươi còn không dám xuất hiện đi?”

Lão tổ Hô gia nghe được, lập tức mặt già đỏ lên.

“Nói hưu nói vượn, lão phu đường đường là Tiên đạo Chí Tôn, sao lại sợ cái tiểu bối nhà ngươi!”

Lâm Hải nghiền ngẫm cười cười, nghiêng đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua lão tổ Hô gia, đùa giỡn trêu cợt nói.

“Đúng, ngươi không sợ ta! Thế nhưng mà...”

Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng phía Ma Tôn nhất chỉ.

“Y, ngươi có sợ không?”

“Ta...” lão tổ Hô gia lập tức nghẹn lời, khẩn trương liếc nhìn Ma Tôn, thoáng cái nói không ra lời.

Lâm Hải thì là lạnh lùng khẽ hừ, trong mắt mang theo một tia khiêu khích giống như bướng bỉnh, cao giọng hỏi.

“Nói chuyện a, không nói gì?”

“Liền hỏi ngươi, có sợ không?!!!”

Bá!

Cái lúc này, ánh mắt mọi người, tất cả đều đồng loạt rơi vào trên người lão tổ Hô gia

Lão tổ Hô gia chính là Tiên đạo Chí Tôn, đứng tại đỉnh phong của Tu Đạo giới trong Thiên Vận Quốc, là đại nhân vật Truyền Kỳ.

Mà Ma Tôn cũng là hung danh hiển hách, lại để cho người nghe tin đã sợ mất mật, đại biểu cho đỉnh phong cao nhất của Ma đạo.

Hiển nhiên, trong nội tâm của tất cả mọi người đều có được hiếu kỳ thật sâu, muốn xem xem đến tột cùng là lão tổ Hô gia vị Tiên đạo Chí Tôn này ngưu bức, hay là Ma tôn lại càng mạnh hơn.

Trong lúc nhất thời, hiện trường trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người mang theo một tia chờ mong, cùng đợi lão tổ Hô gia trả lời.

“Ta, ta, ta...” lão tổ Hô gia đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, nhất là khi chứng kiến Ma Tôn, cái ánh mắt hơi mang hàn ý kia, hướng phía lão trông lại, lại để cho nội tâm của lão sợ run một hồi.

“Đậu phộng, Lâm Hải tên hỗn đản này, hỏi vấn đề thực tổn hại a, cái này con mẹ nó phải trả lời thế nào?!” Trước mắt bao người, lão tổ Hô gia vừa vội vừa tức, sửng sốt bị buộc hỏi, một câu cũng nói không nên lời rồi!

Chương 1964: Sau ngày hôm nay, không còn Hô gia nữa!

Lâm Hải thấy thế, thì là lạnh lùng cười cười, thần sắc xem thường trên mặt liền càng tăng lên.

“Vừa rồi không phải là rất hung hăng càn quấy sao?”

“Hiện tại tại sao không nói chuyện, hỏi ngươi ni!”

“Ngươi!” lão tổ Hô gia chỉ vào Lâm Hải, ngón tay run rẩy, hai mắt tràn đầy sát cơ đậm đặc, tức giận đến mức hận không thể tiến lên, đem Lâm Hải tại chỗ xé nát rồi!

Nhưng mà, Lâm Hải hỏi vấn đề này, lão căn bản không cách nào trả lời!

Sau yên lặng ngắn ngủi, mọi người ở phía dưới, thoáng cái đã sôi trào.

Tất cả mọi người đều mang theo khiếp sợ thật sâu, nhìn xem lão tổ Hô gia, nhìn nhìn lại Ma Tôn, nội tâm dĩ nhiên đã có đáp án!

“Lão tổ Hô gia, không dám trả lời!”

“Kết quả rất rõ ràng rồi, lão tổ Hô gia sợ Ma Tôn!”

“Cái này mẹ nó, Ma Tôn đáng sợ như thế, lão tổ Hô gia kinh sợ rồi!”

Trong lúc nhất thời, nội tâm của mọi người dời sông lấp biển, quả thực có chút không dám tin tưởng vào sự thật này.

Dù sao, lão tổ Hô gia thế nhưng mà là Tiên đạo Chí Tôn, đứng tại đỉnh phong tối cao của Thiên Vận Quốc, là tồn tại bình thường cần bọn họ nhìn lên a!

Nhưng còn bây giờ thì sao, đối mặt với Ma Tôn, đối mặt với một câu của Lâm Hải, rõ ràng liền cái rắm cũng không dám phóng một cái!

Ai mạnh ai yếu, đã vừa xem liền hiểu ngay!

“Tốt rồi, Lâm Hải, có thể nói cho chúng ta biết, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!”

Quốc chủ Mạnh Đức Học nhíu mày, hướng phía Lâm Hải hỏi, coi như là hạ một cái bậc thang cho lão tổ Hô gia.

Nếu không, cái tràng diện xấu hổ này lại tiếp tục nữa, chỉ sợ lão tổ Hô gia cần phải ngượng mà chết không được.

“Nếu Quốc chủ đại nhân đã hỏi, cái kia Lâm Hải liền xin ở mọi người, đem sự tình nói rõ ràng!”

Bởi vì quan hệ với Mạnh Thanh Ca, Lâm Hải đối với Mạnh Đức Học, còn là mang theo vẻ tôn kính, có chút ôm quyền.

Sau đó, ánh mắt của Lâm Hải hướng mọi người ở phía dưới đảo qua từng cái, cất cao giọng nói.

“Các vị, Lâm Hải ta đánh lên Hô gia, cũng không phải sinh sự từ việc không đâu!”

“Quả thật bởi vì Hô gia hèn hạ ác độc, bởi vì ta ở trên lôi đài sinh tử đánh bại Hô Thiên Khiếu, liền tùy thời trả thù!”

“Tại trong vầng sáng bảy màu, Lâm Hải ta bị hai cái tiểu nhân hèn hạ Hô Thiên Khiếu cùng Tiết Cẩm đánh lén, suýt nữa chết, chuyện này tin tưởng mọi người đã biết rõ.”

“Nhưng việc ác của Hô gia không chỉ như thế, còn phái ra đại lượng cao thủ, tiến về chỗ tông môn Phi Tinh Các của ta, giết bảy mươi ba người đệ tử của Phi Tinh Các ta, liền cả Các chủ cũng không may mắn thoát khỏi!”

“Nếu không phải ta kịp thời đuổi tới, chỉ sợ Phi Tinh Các giờ phút này, đã bị Hô gia diệt sạch.”

“Thâm cừu đại hận như thế, Lâm Hải ta thân là nam nhi bảy thuớc, há có thể không báo!!!”

Lời nói của Lâm Hải, vang vọng rõ ràng, rơi vào trong tai của mỗi người.

Mọi người nhao nhao kinh ngạc, mang theo ánh mắt khó có thể tin, nhìn về phía lão tổ Hô gia.

Nếu như theo như lời Lâm Hải là thật, cái kia Hô gia làm việc, cũng có chút quá mức.

Bá!

Lâm Hải cầm trong tay Trục Nhật Cung hạ xuống, chỉ vào lão tổ Hô gia ở phía xa, hừ lạnh một tiếng.

“Việc này, Hô gia ngươi có gan làm, sẽ không có can đảm không dám thừa nhận a!”

Lão tổ Hô gia giờ phút này, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, tức đến chòm râu đều đang có chút run run.

Vừa rồi, Lâm Hải tại mặt của mọi người, nhục nhã lão đến mức khó chịu không xuống đài nổi được.

Hiện tại, lại đem sự tình Hô gia diệt sát Phi Tinh Các, công bố tại trước mặt chúng nhân, danh dự của Hô gia, từ nay về sau tất sẽ rớt xuống ngàn trượng.

Vừa nghĩ tới những cái này, lão tổ Hô gia không khỏi dâng lên nộ khí, trong mắt mang theo một tia cuồng nộ, quát lớn.

“Không sai!”

“Giết người của Phi Tinh Các, thật là Hô gia ta gây nên, nhưng thì tính sao?!”

“Một ít người hèn mọn giống như con sâu cái kiến, đã giết thì đã giết, có cái gì mà không được!”

“Có thể chết ở trong tay người của Hô gia ta, đó là vận mệnh của bọn hắn!”

Lời nói gần như điên cuồng của lão tổ Hô gia này, để tất cả mọi người ở đây ngây ngẩn cả người, nhao nhao mang theo ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, hướng phía lão nhìn lại.

Mà ngay cả Quốc chủ cùng bọn người lão tổ Lâm gia, cũng là vẻ mặt khiếp sợ, ánh mắt đồng thời lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng.

“Lão Hô, ngươi điên rồi, nói cái gì đó?!”

Lão tổ Tiết gia cấp cấp kéo lão tổ Hô gia một thanh, mặt mũi tràn đầy lo lắng thấp giọng quát nói.

Lão tổ Hô gia thở phì phì hất tay áo lên, đem tay lão tổ Tiết gia hất ra.

“Ta nói có sai sao?”

“Hô gia ta, chính là Tứ đại Vương tộc của Thiên Vận Quốc, Phi Tinh Các tính toán là cái gì?”

“Lâm Hải ngươi đắc tội Hô gia ta, Hô gia ta diệt Phi Tinh Các, đó là ngươi gieo gió gặt bão!”

Oanh!

Lão tổ Hô gia nói xong, trên người Lâm Hải, đột nhiên có một cỗ sát khí đậm đặc, phóng lên trời!

Trong lúc bất tri bất giác, cái khí lưu màu đen trong cánh tay phải kia, bỗng nhiên đi khắp toàn thân.

Mà khí lưu màu tím, lúc này đây lại phảng phất như đã đạt thành ăn ý, chủ động lui bước, rúc vào trong Tử Lôi Thần Long Tí.

Ông!

Sau một khắc, quanh thân Lâm Hải, bỗng nhiên dâng lên một đoàn mây mù màu đen, đem bản thân hắn vây quanh, lộ ra âm trầm đáng sợ, lạnh như băng dị thường!

“Chà mẹ nó, Lâm Hải dĩ nhiên là người trong Ma đạo!”

Cái biến hóa này của Lâm Hải, lập tức lại để cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc há to miệng!

Mà ngay cả Ma Tôn, sau khi chứng kiến Lâm Hải biến hóa, cũng là vẻ mặt kinh ngạc, trong mắt dị sắc liên tục.

“Ha ha, tốt, không tệ, coi như không tệ!”

Ma Tôn không ngừng gật đầu, nhìn xem Lâm Hải, không biết suy nghĩ cái gì.

Mà Lâm Hải giờ phút này, trong mắt mang theo hàn mang lạnh như băng, hướng phía lão tổ Hô gia lạnh lùng nhìn qua.

“Thả ngươi mẹ nó cái rắm!”

Lâm Hải trực tiếp bạo nói tục, hướng phía lão tổ Hô gia mắng.

“Người Phi Tinh Các, hèn mọn như con sâu cái kiến sao?”

“Nói cho ngươi biết, tại trong mắt lão tử, người của Phi Tinh Các, so với người của Hô gia ngươi, tôn quý gấp một vạn lần!”

“Nếu như bọn họ là con sâu cái kiến, vậy người của Hô gia ngươi, chính là heo chó đều không bằng!”

“Lâm Hải, ngươi làm càn!” Lâm Hải vừa thốt lên xong, không đợi lão tổ Hô gia nói chuyện, người của Hô gia cùng lão bay đến đây, nghiêm nghị quát.

Lâm Hải xoay chuyển ánh mắt, con ngươi âm lãnh, như là lưỡi kiếm sắc bén, rơi vào trên người người đang nói chuyện.

“Ngươi lại là cái thứ gì?”

“Hừ!” Nam tử Hô gia hừ lạnh một tiếng, tức giận nói, “Ta chính là gia chủ hiện tại của Hô gia, Hô Tất Luân!”

“Gia chủ Hô gia?!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt đột nhiên hiện lên một đám hàn quang, sau đó chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Rất tốt!”

“Các chủ của ta đã chết tại dưới tay người của Hô gia ngươi, mạng của Các chủ, vừa vặn để ngươi cái gia chủ Hô gia này đến bồi thường!”

“Làm càn!” Hô Tất Luân quát mắng một tiếng, trong mắt tràn đầy lửa giận.

“Lâm Hải, ta cảnh cáo ngươi, thức thời lập tức quỳ trên mặt đất, đền mạng cho người bị chết của Hô gia ta!”

“Nếu không, sau ngày hôm nay, Hô gia ta tất lại để cho Phi Tinh Các, chó gà không tha!”

“Im ngay!” Hô Tất Luân vừa mới dứt lời, lão tổ Lâm gia ở bên cạnh liền sắc mặt đại biến, đưa tay một cái tát, quất vào trên mặt Hô Tất Luân, ánh mắt lộ ra hào quang phẫn nộ thật sâu!

“Lâm tiền bối, ta...” Hô Tất Luân bụm mặt, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

“Ngươi con mẹ nó là heo a!” lão tổ Lâm gia trừng mắt hắn, trực tiếp liền bạo nói tục rồi.

Cái Hô Tất Luân này, tại trên vị trí gia chủ Hô gia ngồi xuống nhiều năm, thật sự là bành trướng quá sức a!

Hiện tại là cái tình thế gì, ngươi con mẹ nó thấy không rõ sao?

Không tìm kiếm nghĩ cách hóa giải thù hận, còn con mẹ nó lửa cháy đổ thêm dầu, đây không phải là muốn chết sao?

Nếu lúc này Lâm Hải chỉ là một người, ngươi trang bức thì không có người sẽ phản ứng ngươi, thế nhưng mà ngươi con mẹ nó coi Ma Tôn ở đối diện, là bài trí hay sao?

Không thấy lão tổ tông của nhà ngươi, tại trước mặt người ta, liền cái rắm cũng không dám phóng sao?

Thậm chí nếu chúng ta không đến, lão tổ tông của nhà ngươi liền xuất hiện cũng cũng không dám, điều này đại biểu cái gì, còn con mẹ nó không rõ ràng sao?

Nhưng mà, lời này của Hô Tất Luân vừa nói ra, còn muốn nói cái gì nữa, cũng đã chậm.

Giờ phút này Lâm Hải, toàn thân đã bị mây mù màu đen vờn quanh, hai mắt huyết hồng, mang theo lửa giận ngập trời cùng sát cơ, hướng phía Hô Tất Luân hung hăng gật gật đầu.

“Tốt, thật tốt!”

“Ngươi muốn cho Phi Tinh Các ta chó gà không tha?”

“Vậy thì đừng trách Lâm Hải ta lòng dạ ác độc, vì những lời này của ngươi, sau ngày hôm nay, không còn Hô gia nữa!”

Oanh!

Lâm Hải nói xong, đột nhiên một cỗ khí thế kinh khủng đằng không mà lên, hai luồng ngọn lửa xuất hiện tại trong con mắt, lóe lên rồi biến mất!

“Không tốt!” Lão tổ Lâm gia đối diện thét lên một tiếng kinh hãi, lập tức hoảng sợ biến sắc!

Chương 1965: Mệnh của Lâm Hải, Ma Tôn ta bảo vệ rồi!

“Thần thông, Phần Thiên!”

Thanh âm lạnh lùng không mang theo một tia cảm tình, từ trong miệng Lâm Hải phát ra.

Sau một khắc, chỗ trán Lâm Hải, con mắt thứ ba bỗng nhiên xuất hiện, một đoàn hỏa diễm kích xạ mà ra!

Ông!

Cả trời không, lập tức đã trở thành màu hỏa hồng, phảng phất như bị thiêu đốt.

Sóng nhiệt khủng bố cơ hồ đem người thiêu cháy, bay lên, thiên địa một mảnh nóng bỏng!

Tất cả mọi người tại thời khắc này, tất cả đều sợ ngây người, nhao nhao ngẩng đầu, hướng phía bầu trời nhìn lại!

Xoạt!

Đúng lúc này, đầy trời mưa lửa, mưa giống như trút nước, từ trên trời giáng xuống, hướng phía trang viện của Hô gia, bao phủ mà rơi!

“Hỗn đản, mau mau bảo hộ trang viện!”

Lão tổ Hô gia vừa tức vừa giận, mí mắt trực nhảy, gầm lên giận dữ rung trời.

“Uống!”

Trong trang viện của Hô gia, lập tức truyền đến vô số thanh âm quát chói tai.

Các đệ tử Hô gia, thân hình nhao nhao bạo lên, thi triển đạo pháp, ngăn cản Thiên Hỏa hàng lâm.

Nhưng mà rất nhanh, một đạo tiếp lấy một đạo tiếng kêu thảm thiết, tại trong sân Hô gia, liên tiếp vang lên.

“A!!!”

“Là Thiên Hỏa!”

“Đây là Thiên Hỏa!”

“Cứu mạng a!”

Trong chớp mắt, những đệ tử Hô gia mang theo này tí ti khinh miệt, chống cự lửa của Phần Thiên này, liền bị thiêu thành tro tàn.

Ông!

Cùng lúc đó, nhóm hỏa diễm đầu tiên rốt cục đã rơi vào chính giữa toàn bộ sân nhỏ của Hô gia.

Hô gia sừng sững vài vạn năm, lập tức biến thành một cái biển lửa!

“A!!!”

Gặp tình hình này, lão tổ Hô gia chỉ cảm thấy ngực đau xót, há mồm liền phun ra một búng máu tươi!

“Nghiệt súc, ta giết ngươi!”

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh của lão tổ Hô gia bỗng nhiên biến mất.

Sau đó, một cỗ lực lượng cực lớn kinh khủng cơ hồ đem thiên địa đều đè sập, từ trên trời giáng xuống, đem Lâm Hải lập tức bao phủ.

Lâm Hải thi triển xong Phần Thiên, vừa ăn vào một miếng Hồi Linh Đan, vận chuyển Thần Hồn Quyết chống cự kịch liệt đau nhức trên linh hồn.

Lão tổ Hô gia bỗng nhiên ra tay, lại để cho Lâm Hải biến sắc, vô ý thức liền chuẩn bị trốn vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Cút!”

Cũng không chờ Lâm Hải hành động, một tiếng quát chói tai lạnh như băng vang lên.

Sau đó, Lâm Hải thấy hoa mắt, chỉ thấy một đạo thân ảnh màu đen, chắn trước mặt của mình.

Oanh!

Sau một khắc, một tiếng nổ mạnh kịch liệt giống như bạo tạc truyền đến, bên trên bầu trời lập tức nhấc lên khí lãng khủng bố, giống như sóng lớn biển gầm, đem Lâm Hải trùng kích lay động một hồi.

Vèo!

Thân ảnh của lão tổ Hô gia, bỗng nhiên bay ngược mà đi, bay xa hơn trăm mét mới đứng vững tại trên đám mây, mặt mũi tràn đầy tức giận!

Mà Ma Tôn thì lại ngẩng lên cái cằm, chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt ngạo nghễ đem Lâm Hải bảo hộ tại sau lưng.

“Ma Tôn, ngươi tránh ra!”

“Lâm Hải hủy Hô gia ta, hôm nay ta tất phải giết hắn!”

Trong mắt lão tổ Hô gia mang theo sát khí đậm đặc giống như là thực chất, hướng phía Ma Tôn hét lớn.

Ma Tôn thần sắc lạnh lùng, lạnh như băng liếc nhìn lão tổ Hô gia.

“Hô gia có hôm nay, quả thật là đáng đời!”

“Còn dám oa nóng nảy, có tin ta trước hết là giết ngươi hay không?!”

“Ngươi!” Lời nói của Ma Tôn, lại để cho lão tổ Hô gia tức đến toàn thân run rẩy, trong lòng nổi giận, lại để cho tròng mắt của lão đều nhanh trừng đi ra.

“Lão tổ tông, cứu người trước a!”

Nghe phía dưới không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, nội tâm của gia chủ Hô gia Hô Tất Luân, cơ hồ đều đang nhỏ máu, không khỏi hướng phía lão tổ Hô gia bi thương la lên một tiếng.

Lão tổ Hô gia mang theo bi thống thật sâu, chậm rãi nhắm mắt lại, lắc đầu.

“Cứu người? Ha ha, không có tác dụng đâu, đó là Thiên Hỏa!”

“Ngoại trừ người có tu vi đã ngoài Đại Thừa trung kỳ, thì không người có thể sống được nữa.”

“Hô gia ta, đã xong!”

“Cái g?ì!” Hô Tất Luân nghe được, sắc mặt đột nhiên thảm biến, lộ ra thần sắc vô cùng kinh khủng.

“Lão tổ tông, ngươi nói là, mấy vạn đệ tử của Hô gia ta, chỉ có đã ngoài Đại Thừa trung kỳ, mới có thể còn sống?”

Lão tổ Hô gia bi thống mở to mắt, hướng phía dưới nhất chỉ.

“Ngươi xem, toàn bộ Hô gia ta, đã bị Thiên Hỏa thôn phệ, không có bất kỳ chỗ trống nào để cứu vãn rồi.”

“Lâm Hải cái nghiệt súc này, ra tay ngoan độc như thế, thật sự muốn diệt sạch Hô gia ta a!”

Hô Tất Luân nghe xong, toàn thân run rẩy, chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, một cỗ tức giận ngập trời, xông lên cao.

“Lâm Hải!”

Hô Tất Luân nghiến răng nghiến lợi, hai mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, cơ hồ đều trừng đến chảy máu!

“Lão tổ tông, Hô gia ta đã xong!”

“Nghiệp chướng a, vạn năm cơ nghiệp của Hô gia, lại hủy hoại chỉ trong chốc lát rồi!”

“Trời đánh Lâm Hải, Hô gia cùng ngươi thế bất lưỡng lập!”

Cái lúc này, một đạo tiếp lấy một đạo thanh âm bi phẫn, từ trong Hô gia truyền tới.

Sau đó, hai ba mươi đóa tường vân, từ bên trong đầy trời Hỏa Vũ kia, chật vật vọt ra.

Nguyên một đám đứng tại sau lưng lão tổ Hô gia, tất cả đều mang theo hận ý ngập trời, hung dữ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, đằng đằng sát khí!

“Lão tổ tông, nhất định phải giết Lâm Hải, báo thù cho Hô gia ta a!”

“Ngoại trừ hai ba mươi người chúng ta, đệ tử Hô gia, tất cả đều chết thảm tại trong biển lửa rồi!”

“Chúng ta chỉ tới kịp, đem Thiên Khiếu cứu được đi ra, những người khác, tất cả đều đã xong!”

Cầm đầu là một cái đệ tử Đại Thừa hậu kỳ, mang theo tiếng khóc nức nở, hướng phía lão tổ Hô gia gào thét nói.

Lão tổ Hô gia toàn thân run rẩy, mang theo bi thống thật sâu, con mắt từ trên người đám người trốn ra kia đảo qua từng cái.

Phốc!

Đột nhiên, lại là một ngụm máu tươi, từ trong miệng lão tổ Hô gia, phun nhổ ra.

“Ha ha, ha ha ha ha!”

Lão tổ Hô gia ngửa mặt lên trời cười dài, nước mắt đục ngầu, lại từ trong mắt lăn xuống.

“Nghĩ tới Hô gia ta, đi theo Quốc chủ đầu tiên của Thiên Vận Quốc nhậm chức, thành lập cơ nghiệp bất hủ, thụ phong Vương tộc, truyền thừa vài vạn năm, huy hoàng hậu thế!”

“Không nghĩ tới hôm nay, vậy mà hủy ở trong tay của một cái nghiệt súc, Hô gia to như vậy, chỉ còn hai mươi chín người!”

“Thâm cừu đại hận như thế, nếu không báo, lão phu cũng không mặt mũi nào sống ở trên đời nữa!”

Bá!

Mãnh liệt quay đầu, ánh mắt như đao của lão tổ Hô gia, mang theo sát khí lăng lệ ác liệt, nhìn về phía Ma Tôn.

“Ma Tôn, Hô gia ta cùng Lâm Hải, không chết không ngớt!”

“Nếu như ngươi ngăn trở nữa, lão phu cho dù liều tính mạng, cũng phải cùng ngươi đấu một trận!”

Ma Tôn nghe được, thì là nhếch khóe miệng lên, lộ ra khinh thường thật sâu.

“Cùng ta đấu một trận? Chỉ bằng ngươi, cũng xứng?”

“Ai!” Ma Tôn vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng thở dài nặng nề vang lên.

Sau đó, lão tổ Lâm gia bỗng nhiên tiến lên, sắc mặt vô cùng ngưng trọng liếc nhìn Ma Tôn, thản nhiên nói.

“Ma Tôn, một mình lão tổ Hô gia, có lẽ không xứng cùng ngươi tranh đấu!”

“Nếu là, thêm ta ni!”

Lão tổ Lâm gia vừa thốt ra lời kia, lông mày của Ma Tôn liền mạnh mẽ nhảy lên, kinh ngạc liếc nhìn lão tổ Lâm gia, sắc mặt âm lãnh nói.

“Như thế nào, ngươi muốn đi tìm cái chết hay sao?”

Bá bá!

Đúng lúc này, lại là hai đạo nhân ảnh, tiến lên một bước, sóng vai mà đứng cùng lão tổ Hô gia.

“Ma Tôn, Lâm Hải nghiệp chướng nặng nề, hôm nay hẳn phải chết!”

“Tứ Đại Vương tộc Lâm Hô Hoa Tiết, chính là thế giao, từ trước đến nay cùng tiến thối, Lâm Hải hao tổn căn cơ của Hô gia, hai người chúng ta cũng sẽ không đứng ngoài quan sát!”

Lão tổ Tiết gia cùng lão tổ Hoa gia, sắc mặt nặng nề, lạnh lùng nói ra.

“A?”

Ma Tôn nhíu lông mày lại, sau đó xùy cười một tiếng, mang theo xem thường nồng đậm, liếc nhìn bốn người.

“Nói như vậy, bốn cái các ngươi, đều muốn giết Lâm Hải?”

Lão tổ Lâm gia hơi tiếc hận liếc nhìn Lâm Hải, sau đó chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Lâm Hải tuy là kỳ tài vạn năm khó được nhất ngộ, lão phu cực kỳ thưởng thức, nhưng hắn làm bậy không biết sâu nặng, không thể không chết!”

“Ha ha ha ha!” Ma Tôn nghe xong, đột nhiên cất một tiếng cười to, sau đó tiếng cười dừng lại, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang băng hàn thấu xương.

“Muốn giết Lâm Hải, chỉ bằng bốn cái các ngươi sao?”

“Hôm nay, mệnh của Lâm Hải, Ma Tôn ta bảo vệ rồi!”

“Ai không sợ chết, cứ đi lên thử xem!”

Bốn người lão tổ Lâm gia nghe được, khí tức trên người bỗng nhiên tách ra, uy áp khủng bố, lại để cho mọi người ở phía dưới, nhao nhao biến sắc, rời khỏi hơn trăm mét, mới ngừng lại được.

Nguyên một đám nhìn lên bên trong bầu trời, Ma Tôn cùng Tứ đại Tiên đạo Chí Tôn giằng co, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Ông!

Ngay tại thời khắc song phương giương cung bạt kiếm, đột nhiên trên bầu trời, hiện lên một đạo rung động.

Sau một khắc, một cái thân ảnh già nua, không hề có dấu hiệu xuất hiện ở trước mặt Ma Tôn.

Sau đó, một đạo thanh âm hơi có vẻ bất đắc dĩ, phảng phất như đến từ trên chín tầng trời, nhàn nhạt vang lên.

“Ma Tôn, cho ta cái mặt mũi, việc này ngươi đừng có nhúng tay vào nữa!”

Chương 1966: Tuyệt cảnh!

“n?”

Người lão giả này vừa xuất hiện, ánh mắt của mọi người, tất cả đều tập trung vào trên người của lão.

Bốn cái Tiên đạo Chí Tôn đám lão tổ Lâm gia, vừa thấy lão giả, vui mừng quá đỗi!

Mà Quốc chủ Mạnh Đức Học, tức thì nhanh chóng tiến lên, hướng phía lão giả đại lễ thăm viếng.

“Bái kiến lão tổ tông!”

Lão tổ tông Mạnh gia phất phất tay, Mạnh Đức Học vội vã cung kính thối lui đến một bên, trong mắt phát sáng lên thần thái.

Có lão tổ tông Mạnh gia đích thân đến, nghĩ đến mặc dù Ma Tôn ở đây, Lâm Hải cũng chạy trời không khỏi nắng rồi.

Ma Tôn trong nháy mắt chứng kiến lão tổ tông Mạnh gia xuất hiện, lông mày liền gắt gao nhíu lại.

“Lão Mạnh, ngươi cũng muốn nhúng ngang một tay sao?”

Ngữ khí của Ma Tôn, đã không có bướng bỉnh trước đó, ngược lại trở nên vô cùng ngưng trọng.

“Ai!”

Lão tổ Mạnh gia nặng nề thở dài, bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Hô gia phía dưới đã thành đại dương biển lửa mênh mông.

“Hô gia chính là một trong Tứ đại Vương tộc của Thiên Vận Quốc ta, hôm nay bị người diệt căn cơ, lão phu há có thể mặc kệ?”

“Ma Tôn, niệm tại trước kia ta và ngươi có chút tình cảm, cho lão phu cái mặt mũi, chuyện hôm nay, đừng nhúng tay vào nữa!”

Ma Tôn nghe được, lông mày nhíu lại, vô cùng kiên định lắc đầu.

“Lão Mạnh, cũng không phải Ma Tôn ta không niệm tình xưa, ta đã đáp ứng Lâm Hải, bảo vệ hắn bình an.”

“Cho nên, cái mặt mũi này, không thể cho!”

Lão tổ Mạnh gia tựa hồ sớm đã ngờ tới kết quả này rồi, nghe xong thì bất đắc dĩ cười.

“Ngươi nha, vẫn là cái tính tình năm đó, làm người trượng nghĩa, nhất ngôn cửu đỉnh!”

“Đều nói Ma Tôn làm việc, hỉ nộ vô thường, tâm ngoan thủ lạt, lại có mấy người biết rõ, Ma Tôn ngươi mới là chân tình!”

Nói xong, thân hình già nua của lão tổ Mạnh gia, đột nhiên trở nên cao ngất, trong hai mắt lóe lên tinh mang.

"Thôi được! Nếu lão phu đã không có cái mặt mũi này, vậy không nói chuyện trước đó nữa, đã cách nhiều năm, lại muốn lĩnh giáo thoáng một phát tuyệt học của Ma Tôn rồi!"

Ánh mắt của lão tổ Mạnh gia từ trên thân bốn người lão tổ Lâm gia, đảo qua từng cái, cười liếc nhìn Ma Tôn.

"Năm cái lão gia hỏa chúng ta cùng một chỗ, không biết có tư cách để Ma Tôn ngươi ra tay chưa?"

Ma Tôn nhắm hai mắt lại, gắt gao nhìn chằm chằm vào lão tổ Mạnh gia, nhìn thật lâu, trong mắt mới lóe lên hàn mang.

"Lão Mạnh, ngươi thật muốn động thủ cùng ta sao?"

Nụ cười trên mặt của lão tổ Mạnh gia, cũng bỗng nhiên thu liễm, nghiêm nghị nói.

"Không thể không làm!"

"Ha ha, tốt!" Ma Tôn cười lớn một tiếng, sau đó quay người lại, chau mày, liếc nhìn Lâm Hải.

"Đợi ta vừa động thủ, ngươi lập tức đào tẩu!"

Nghe được Ma Tôn truyền âm, lông mày Lâm Hải đột nhiên nhảy lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lời này của Ma Tôn, ý tứ đã phi thường rõ ràng rồi.

Cái kia chính là, đối mặt năm cái Tiên đạo Chí Tôn đám lão tổ Mạnh gia, Ma Tôn đã không có năng lực bảo trụ chính mình rồi!

Không khỏi, Lâm Hải liếc nhìn lão tổ Mạnh gia thật sâu.

Xem ra, cái lão tổ Mạnh gia này, so với bốn người lão tổ Lâm gia, khủng bố hơn nhiều a!

“Yên tâm, ta đều có ý định!”

Lâm Hải hướng phía Ma Tôn nhẹ gật đầu, truyền âm nói.

Khóe miệng Ma Tôn nhếch lên, lộ ra một vòng cười tà, sau đó thân ảnh đột nhiên biến mất!

“Giết!”

Sau một khắc, một đạo thanh âm quát chói tai vang lên, mây mù màu đen, lập tức đem lão tổ Hô gia bao phủ.

Lão tổ Hô gia hoảng hốt, không nghĩ tới Ma Tôn không hề dấu hiệu liền ra tay, trong lúc hốt hoảng vội vàng ra chiêu ứng đối!

Oanh!

Sau một khắc, khí lãng khủng bố, bay múa đầy trời, phòng ngự của lão tổ Hô gia, căn bản không cách nào chống cự Ma Tôn công kích, lập tức bị phá hủy!

“A!!!”

Lão tổ Hô gia quá sợ hãi, mặt mũi tràn đầy sợ hãi, mắt thấy sẽ bị miểu sát, đột nhiên có một đạo quang mang màu vàng, xuất hiện trước mắt của lão!

Ông!

Cái đạo quang mang màu vàng này, giống như một khối tấm chắn cứng rắn, đem công kích của Ma Tôn, triệt để phong kín.

Vèo!

Lão tổ Mạnh gia kéo thân ảnh của lão tổ Hô gia, liền lùi lại ba bước, mới đứng vững thân hình, tấm chắn màu vàng kim cũng bỗng nhiên tiêu tán.

“Đa tạ ân cứu mạng của Mạnh huynh!”

Lão tổ Hô gia tìm được đường sống trong chỗ chết, một hồi hãi hùng khiếp vía, toàn thân cũng đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Lúc này mới mang theo cảm kích thật sâu, hướng phía lão tổ Mạnh gia nói lời cảm tạ.

Lão tổ Mạnh gia thì là vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, lắc đầu, sau đó vô cùng ngưng trọng nói.

“Thực lực của Ma Tôn quá mạnh mẽ, các ngươi đều coi chừng một ít.”

“Kế tiếp, ta chủ công, các ngươi theo bên cạnh hiệp trợ!”

“Vâng!” Bốn người lão tổ Hô gia, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Lão tổ Mạnh gia lúc này mới liếc nhìn Ma Tôn, thản nhiên nói.

“Nhận mà không trả cũng phi lễ, Ma Tôn, cũng tiếp ta một chiêu!”

Oanh!

Đột nhiên, một đầu hàng dài màu vàng kim, bỗng nhiên xuất hiện tại bên trên bầu trời, nhất thời phong vân biến sắc!

“Đi!”

Lão tổ Mạnh gia một đấu pháp bí quyết, hàng dài màu vàng kim lập tức gào thét lên, thẳng đến Ma Tôn đánh tới!

“Ha ha, ta ngược lại muốn nhìn, những năm này lão Mạnh ngươi có tiến bộ hay không?!”

Ma Tôn cười to một tiếng, bàn tay trong hư không kéo một phát, lập tức một thanh lợi kiếm lóe ra quang mang màu đen, xuất hiện trong tay, lập tức đón gió mà lớn, trở nên dài hơn ba trượng!

“Trảm!”

Ma Tôn quát lạnh một tiếng, trường kiếm chém ra.

Đồng thời, hướng phía Lâm Hải cấp cấp truyền âm nói.

“Đi!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, không dám lãnh đạm, ý niệm truyền hướng Tiểu Hồng.

“Tiểu Hồng, đi mau!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, vỗ cánh mà đi!

“Chạy đi đâu?!”

Thế nhưng mà Tiểu Hồng vừa mới động, Hô Tất Luân đã sớm nhìn chằm chằm vào Lâm Hải liền quát lớn một tiếng, đưa tay ra một chưởng, đem đường đi của Tiểu Hồng phong kín!

Ông!

Vầng sáng màu vàng đất, giống như một đạo bình chướng kiên cố, ngăn ở phía trước Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng vội vàng kéo lên một cái, đem thân thể bỗng nhiên cất cao, khó khăn mới lắm né qua tình hình nguy hiểm đụng vào bên trên bình chướng.

Bá bá bá bá!

Cái lúc này, hai mươi mấy người cao thủ đã ngoài Đại Thừa trung kỳ còn sống của Hô gia, lập tức xúm lại tới.

Đem bốn phương tám hướng, từng cái phương vị tất cả đều phong kín, ngăn chặn đường đi đào tẩu của Lâm Hải!

Tuyệt cảnh!

Toàn bộ người xem náo nhiệt phía dưới, nội tâm tất cả đều toát ra một cái từ ngữ như vậy!

Tình cảnh giờ phút này của Lâm Hải, tuyệt đối là tuyệt cảnh!

Bị nhiều cao thủ đã ngoài Đại Thừa trung kỳ như vậy vây khốn, Lâm Hải đã không có một tia sinh cơ!

"Lâm Hải, hôm nay ngươi mơ tưởng còn sống mà rời đi!"

Trong mắt Hô Tất Luân lóe ra ác độc, hướng phía Lâm Hải quát lạnh một tiếng!

"Đậu phộng, phải làm sao bây giờ!"

Túy Tửu Tiên ở phía dưới, nhìn thấy một màn này lập tức lộ vẻ mặt lo lắng.

Khẽ vươn tay, Túy Tửu Tiên đem Trảm Tiên Phi Đao lấy ra, trong mắt toát ra hào quang ngoan lệ.

"Ma Tôn là bị cái lão đầu Mạnh gia kia ngăn cản, chỉ cần đem cái Mạnh lão đầu kia giết, bốn người còn lại căn bản ngăn không được Ma Tôn!"

"Chỉ cần Ma Tôn dọn ra tay, ai cũng không giết được Lâm Hải!"

Nghĩ đến chỗ này, Túy Tửu Tiên đem nút lọ hồ lô nhổ ra, liền chuẩn bị tế ra Trảm Tiên Phi Đao, diệt sát lão tổ Mạnh gia!

“Không được, ngươi đừng động thủ!”

Mạnh Thanh Ca ở một bên, vội vàng đem Túy Tửu Tiên ngăn lại, lo lắng nói.

“Thanh Ca, muộn nữa Lâm Hải thì xong rồi!” Túy Tửu Tiên la lớn.

“Thế nhưng mà, thế nhưng mà đó là lão tổ tông của ta, ngày thường thương yêu nhất ta rồi, ngươi không thể giết người!” Mạnh Thanh Ca đập mạnh chân nhỏ nói.

“À?” Túy Tửu Tiên lập tức trợn tròn mắt, “Vậy làm sao bây giờ?”

“Lâm Hải, chịu chết đi!” Ngay tại lúc Túy Tửu Tiên do dự, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn.

Là bọn người Hô Tất Luân, đồng loạt ra tay, hướng phía Lâm Hải oanh kích mà đến.

Nội tâm đậm đặc cừu hận, lại để cho hai mươi mấy người cao thủ Đại Thừa trung kỳ bọn họ này, không lưu tình chút nào, cơ hồ dùng ra toàn lực, muốn đem Lâm Hải oanh kích thành cặn bã!

“Lâm Hải!!!”

Mạnh Thanh Ca cùng Túy Tửu Tiên, lập tức quá sợ hãi, phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng!

Nhiều cao thủ đã ngoài Đại Thừa trung kỳ như vậy, cùng nhau công kích Lâm Hải một cái vừa mới đi vào Địa Tiên Hóa Thần sơ kỳ.

Cái này căn bản là đại pháo đánh con muỗi, Lâm Hải không có khả năng có một tia hy vọng còn sống!

Oanh!

Nhất thời, âm thanh khí bạo khủng bố truyền đến, khí lãng giữa không trung như nước thủy triều, hào quang nổi lên bốn phía.

Trong lúc nhất thời, hào quang đạo pháp, che kín cả trời không, lại để cho người nhìn không thấy vật, dư ba khủng bố, đem không khí đều tháo nước, biến thành một mảnh khu vực chân không!

Bất luận cái sinh vật gì, tại trong một mảnh khu vực chân không này, đều tuyệt đối không có khả năng sống sót!

Tất cả mọi người sợ ngây người.

Mà ngay cả bọn người Ma Tôn, cũng ngừng đánh nhau, mang theo rung động thật sâu, hướng phía bên này trông lại!

“Lâm Hải đã xong, hình thần câu diệt, chết không toàn thây!”

Cơ hồ nội tâm của tất cả mọi người, tất cả trong đầu đều toát ra ý niệm đồng dạng. Thế nhưng mà theo hào quang đạo pháp tán đi, mọi người lại nhao nhao hoảng sợ mở to hai mắt, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin!

Chương 1967: Vô tri, đã muốn mạng của ngươi!

Chỉ thấy tại trung tâm hào quang của đạo pháp, Tiểu Hồng huy động cánh, trôi nổi tại bên trên bầu trời.

Một cái thanh niên tóc trắng, ngạo nghễ đứng thẳng, đứng tại trên lưng Tiểu Hồng, thần sắc đạm mạc, ánh mắt lạnh lùng!

Không phải Lâm Hải, còn có thể là ai!

“Cái này, điều đó không có khả năng!”

“Công kích khủng bố như thế, Lâm Hải như thế nào lại không có việc gì!”

“Hoa mắt, nhất định là hoa mắt, đừng nói Lâm Hải, coi như là Tiên đạo Chí Tôn, đối mặt với công kích như vậy, đều chưa hẳn có thể bình yên vô sự!”

Nội tâm của tất cả mọi người, tất cả đều bị rung động thật sâu rồi, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn, thậm chí hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không!

“Ha ha, vậy mới tốt chứ, bản tôn quả nhiên không nhìn lầm ngươi!”

Ma Tôn sau ngắn ngủi kinh ngạc qua đi, không khỏi phóng tiếng cười dài, sau đó phất tay lần nữa công hướng về phía lão tổ Hô gia!

“Chà mẹ nó!”

Lão tổ Hô gia đang ở vào bên trong mộng bức, đầy trong đầu đều là Lâm Hải tại sao lại không chết.

Không nghĩ tới Ma Tôn lại một lần bỗng nhiên ra tay, lập tức đem lão sợ tới mức toàn thân một cái giật mình.

Cũng may lão tổ Mạnh gia một mực chú ý Ma Tôn, lập tức ra tay, đem công kích của Ma Tôn hóa giải, mới lần nữa giúp lão tổ Hô gia may mắn thoát khỏi khó khăn!

Lão tổ Hô gia xấu hổ không thôi, rống giận hướng phía Ma Tôn phát động công kích.

Kết quả là, năm cái Tiên đạo Chí Tôn, lần nữa cùng Ma Tôn, kịch liệt đánh nhau cùng một chỗ.

“Ngươi vậy mà không chết!”

Hô Tất Luân giờ phút này, thì là mí mắt một hồi kinh hoàng, nhìn xem Lâm Hải không thể tưởng tượng!

Lâm Hải lạnh lùng nhìn lão một cái, sau đó trong mắt lóe lên hàn mang.

“Muốn giết ta? Chỉ bằng các ngươi những rác rưởi này?”

Ông!

Nói cho hết lời, khí tức trên thân Lâm Hải, bỗng nhiên tách ra, cuồng bạo mãnh liệt, vậy mà đang phi tốc kéo lên!

“Bá Thể Tuyệt Sát Thuật!”

Trong nội tâm Lâm Hải thầm hô một tiếng, lập tức chân nguyên trong cơ thể, tấn mãnh lao nhanh, phảng phất thoáng cái trở nên càng thêm ngưng thực, cơ hồ so với trước đó cường đại rồi gấp đôi!

“Không tốt, thực lực của Lâm Hải, giống như trở nên mạnh mẽ rồi!”

Người của Hô gia, lập tức có người phát hiện dị thường, hoảng sợ nói.

“Trở nên mạnh mẽ thì như thế nào, cường thịnh hơn nữa cũng bất quá chính là một cái Hóa Thần cảnh!”

“Ngoại trừ có chút quỷ dị ra, thực lực của Lâm Hải không hề đáng giá nhắc tới, mọi người chú ý, lần này nhất định phải đưa hắn triệt để đuổi giết!”

Trong mắt Hô Tất Luân mang theo sát cơ đậm đặc, hung ác nói.

Quần áo toàn thân Lâm Hải không gió mà động, bay phất phới, theo khí tức xoay mình thăng lên, cả người cũng trở nên lăng lệ ác liệt sắc bén, giống như một thanh lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ!

Ánh mắt lạnh như băng, theo thứ tự từ trên người hai ba mươi cái cao thủ đã ngoài Đại Thừa trung kỳ của Hô gia đảo qua.

“Các ngươi, có lẽ chính là toàn bộ sống sót của Hô gia đi à nha?”

Lâm Hải nhắc tới cái này, mí mắt của Hô Tất Luân run lên, sát khí đậm đặc như thực chất, ồ ồ mà ra!

“Ngươi cái nghiệt súc này, nợ máu của Hô gia, hôm nay giết ngươi, còn lại liền do Phi Tinh Các đến hoàn lại!”

Lâm Hải nghe được, lông mày nhíu lại, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Rất tốt!”

“Quê hương của ta có câu cách ngôn, gọi là nhổ cỏ không trừ gốc, qua gió xuân lại mọc!”

“Vì những lời này của ngươi, ta cũng không thể không đem Hô gia ngươi, chém tận giết tuyệt rồi!”

Hô Tất Luân lạnh lùng cười cười, mang theo miệt thị thật sâu, khinh thường nói.

“Làm càn, bản thân đều khó bảo toàn, còn dám xuất khẩu cuồng ngôn...”

Hô Tất Luân còn chưa dứt lời, lại đột nhiên sững sờ.

Chỉ thấy Lâm Hải đối diện, đột nhiên lấy ra ba cái lông tơ, nâng tại trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng thổi.

Hắn đang làm gì đó?

Thời khắc tất cả mọi người ở đây đều đang kinh ngạc, đột nhiên bốn phương tám hướng, đột nhiên xuất hiện vô số bóng người, rậm rạp chằng chịt!

“Chuyện gì xảy ra?”

“Chỗ nào đến nhiều người như vậy?!”

Tất cả mọi người đều thất kinh, nhưng chờ sau khi hướng phía những người này nhìn lại, nguyên một đám lập tức kinh ngạc há to miệng!

“Chà mẹ nó, cái này mẹ nó như thế nào đều là Lâm Hải!”

“Trời ạ, vài ngàn cái Lâm Hải, đây là ảo giác sao?”

“Lâm Hải thi triển, đây là cái đạo pháp gì?!”

Mọi người nhao nhao kinh ngạc la lên, nghị luận nhao nhao, bị cảnh tượng trước mắt, làm cho triệt để sợ ngây người.

Bọn họ không phải chưa từng nhìn thấy các loại Chướng Nhãn pháp hay Phân Thân thuật, có chút người tu đạo cũng là có thể biến ảo ra hai ba cái phân thân, đến mê hoặc địch nhân.

Thế nhưng mà, thoáng cái huyễn hóa ra mấy ngàn cái phân thân, cái này liền bất thường rồi.

Đừng nói tận mắt nhìn thấy, mà ngay cả là nghe, bọn họ đều chưa nghe nói qua a!

Hô Tất Luân cũng ngây dại, bất quá rất nhanh, khóe miệng của lão lộ ra một tia nhe răng cười.

“Lâm Hải, chơi loại đồ chơi xiếc cho con nít này, có ý tứ sao?”

“Ngươi cho rằng nhiều phân thân, ta liền giết không được ngươi sao?”

“Cùng lắm thì đem những phân thân này của ngươi, tất cả đều đã diệt, ngươi cũng sẽ chạy không được!”

Lâm Hải nghe xong, thì là lạnh lùng cười cười, “Vậy ngươi cứ thử xem xem!”

Ông!

Sau một khắc, cánh tay Lâm Hải duỗi ra, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện ở trong tay.

Bá!

Cùng lúc đó, ba nghìn cái phân thân kia, cơ hồ cùng một động tác với Lâm Hải, tất cả đều đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, nắm vào trong tay.

“Ha ha, không thể không nói, những phân thân này của ngươi còn rất giống a!”

“Nhưng là, ngươi cho rằng làm ra nhiều phân thân không hề có sức chiến đấu như vậy, có thể cứu mạng của ngươi sao?”

Mặt mũi Hô Tất Luân tràn đầy giễu cợt, ánh mắt tràn đầy xem thường.

“Không hề có sức chiến đấu?”

Lâm Hải khinh thường lắc đầu, “Ta chỉ có thể nói, đầu óc là đồ tốt, vô tri, đã muốn mạng của ngươi!”

Nói xong, thần sắc Lâm Hải đột nhiên mãnh liệt, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay, giơ lên cao cao, trong miệng quát lớn một tiếng!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!!!” Ba nghìn đạo thanh âm quát chói tai, vang tận mây xanh, rung trời động địa!

Ba nghìn cái phân thân kia, đồng thời cùng một tiếng hô to của

Lâm Hải, đem trong tay Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, bắt đầu vung vẩy.

Oanh!

Nhất thời, ba nghìn đầu côn ảnh màu vàng kim, phô thiên cái địa, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, đem hai ba mươi cái người của Hô gia cùng Hô Tất Luân ở bên trong, toàn bộ bao phủ tại trong đó!

“Hứ, chút tài mọn!”

Hô Tất Luân lạnh lùng cười cười, vừa muốn mở miệng mỉa mai, sắc mặt lại đột nhiên đại biến!

“Không tốt, cái công kích này đều là thật sự, mọi người coi chừng!”

Cái lúc này, một cái Đại Thừa hậu kỳ của Hô gia, kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

Oanh oanh oanh oanh!

Nhưng mà, lúc này mà nhắc nhở, thì đã trễ!

Đầy trời côn ảnh màu vàng kim kia, phảng phất đem một phương thiên địa này đều phong tỏa, mang theo khí tức hủy diệt, dĩ nhiên đã rơi vào trên đỉnh đầu của đám người Hô gia!

“Mẹ nó!”

Bọn người Hô Tất Luân, nhao nhao hoảng sợ biến sắc, lớn tiếng kinh hô, một cỗ thật sâu sợ hãi, từ trong tâm bay lên!

Bọn họ chấn kinh phát hiện, ba nghìn đầu côn ảnh này, mỗi một đầu rõ ràng đều chứa đựng uy lực của Thiên Đạo, quả thực bá đạo dị thường!

Nếu là một mình đối kháng với một đầu côn ảnh màu vàng kim, dùng thực lực của bọn họ, tự nhiên không nói chơi.

Thậm chí ba năm đầu côn ảnh, đều không làm gì được những cao thủ đã ngoài Đại Thừa này trung kỳ như bọn họ này!

Thế nhưng mà, hôm nay bọn họ đối mặt, không phải ba năm đầu, thậm chí không phải ba mươi năm mươi đầu, mà là con mẹ nó ba nghìn đầu a!

Đừng nói là bọn họ, coi như là lão tổ Hô gia đối mặt với cái công kích khủng bố này, đoán chừng đều chỉ có phần chạy trốn!

Thế nhưng mà, bọn họ muốn chạy trốn, lại trốn không thoát rồi.

Toàn bộ đường lui ở bốn phương tám hướng, cũng đã bị ba nghìn đầu côn ảnh màu vàng kim này, hoàn toàn khóa chết rồi!

Bọn họ, chỉ có một đường ngạnh kháng!

“Liều mạng!!!”

Bọn người Hô Tất Luân gầm lên giận dữ, pháp bảo đạo pháp bay tán loạn, ngay ngắn hướng phía côn ảnh đầy trời, công kích mà đi!

Giờ phút này, người của Hô gia cũng không dám có một tia giữ lại nữa, tất cả đều kiệt lực mà làm!

Không phải là giết địch, chỉ vì bảo vệ tánh mạng!

Oanh oanh oanh oanh oanh!

Tiếng nổ mạnh cuồng bạo truyền đến, ba nghìn đạo côn ảnh màu vàng kim, tất cả đều đã rơi vào trên đỉnh đầu người Hô gia. Vầng sáng màu vàng kim, bỗng nhiên nổ tung, lập tức đưa bọn họ hoàn toàn nuốt hết!

Chương 1968: Ba nghìn hóa thân!

Hiện trường một mảnh tĩnh mịch!

Tất cả mọi người đều hoảng sợ há to miệng, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem một màn khủng bố này.

Vầng sáng màu vàng kim tan hết, ba đạo nhân ảnh xuất hiện tại chính giữa tầm mắt của chúng nhân!

Ba cái Đại Thừa hậu kỳ kể cả Hô Tất Luân ở bên trong, toàn thân là máu, đứng tại trên đám mây lung lay sắp đổ, mặt mũi tràn đầy đều là sợ hãi!

“Đã xong, Hô gia đã xong!”

Lần này, người ở chỗ này lập tức tất cả đều sôi trào.

Chẳng ai ngờ rằng, hai ba mươi cái tinh anh, cao thủ đã ngoài Đại Thừa trung kỳ của Hô gia kia.

Rõ ràng tại dưới công kích của ba nghìn hóa thân của Lâm Hải, tất cả đều vẫn lạc, chỉ còn lại có ba người còn sống!

Toát!!!

Lúc mọi người ở đây còn chưa kịp từ trong cơn khiếp sợ tỉnh lại, đột nhiên đầy trời vầng sáng màu vàng kim liền vạch phá phía chân trời!

“A!!! Lão tổ tông cứu mạng a!!!”

Ba người Hô Tất Luân, lập tức sợ tới mức hồn phi phách tán, thất kinh thét lên một tiếng!

Phanh!

Vừa dứt lời, thân thể của ba người, trực tiếp bị vô số mũi tên màu vàng kim đâm thủng, nổ thành hư vô!

Đến tận đây, đám cao thủ Hô gia vây công Lâm Hải, toàn bộ đã bị diệt sạch, không còn ai sống sót!

Phốc!

Lão tổ Hô gia liền phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt lập tức trở nên huyết hồng vô cùng!

“Lâm Hải, ngươi cái súc sinh!!!”

Toát!

Lão tổ Hô gia vừa mới mở miệng, Lâm Hải lại thay đổi phương hướng, ba đạo mũi tên liền hướng phía lão tổ Hô gia, kích bắn đi!

Toát toát toát toát toát toát!

Cùng lúc đó, ba nghìn cái hóa thân kia, đồng thời cũng giương cung cài tên, mũi tên màu vàng kim, giống như mưa mật, hướng phía lão tổ Hô gia phóng tới!

“Coi chừng!”

Lão tổ Mạnh gia thấy thế, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi, lớn tiếng nhắc nhở.

“Cút!”

Lông mày của lão tổ Hô gia run lên, lập tức tại bên ngoài thân, tạo thành một tầng vòng phòng hộ màu vàng đất!

Bang bang bang bang bang!

Một đạo tiếp lấy một đạo tiếng va đập bén nhọn vang lên không dứt bên tai, đầy trời mũi tên kia, tất cả đều đâm vào bên trên vòng phòng hộ màu vàng đất, một mảnh vầng sáng cực kỳ lóe lên!

Mặc dù dùng tu vi của lão tổ Hô gia, đối mặt với đầy trời mũi tên kia, cũng bị lực xuyên thấu khủng bố, trùng kích đến rút lui ra khoảng cách mấy trăm mét, mới ngừng lại được!

Vầng sáng tán đi, đầy trời mũi tên đều đã biến mất.

Tầng vòng phòng hộ bên ngoài thân lão tổ Hô gia kia, cũng rầm rầm một tiếng, hóa thành nát bấy!

“Tiểu bối, đáng giận!!!”

Lão tổ Hô gia gầm lên một tiếng, lão đường đường là Tiên đạo Chí Tôn, lại bị Lâm Hải chính là một cái Hóa Thần cảnh, bức lui hơn trăm mét, cái mặt này xem như mất hết!

“Tiên đạo Chí Tôn, quả nhiên không tầm thường, vậy mà cường hãn như vậy!”

Lâm Hải thì là chau mày, mặt lộ vẻ khiếp sợ!

Hắn đã thi triển Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, thực lực tăng lên trọn vẹn gấp đôi!

Cộng thêm ba nghìn hóa thân, từng cái đều có một phần mười thực lực của hắn hôm nay.

Nhưng dù vậy, đầy trời tiễn vũ, vậy mà không có đem lão tổ Hô gia đuổi giết, thậm chí liền cả phá phòng thủ đều không có làm được.

Uy của Tiên đạo Chí Tôn, quả nhiên không phải thực lực của Lâm Hải hôm nay, là có thể lay được động được.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải ăn vào một khỏa Hồi Linh Đan, lập tức đem Trục Nhật Cung, hoán đổi thành Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao!

"Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!!!"

Oanh!

Đột nhiên, Lâm Hải quát lớn một tiếng, lần nữa thi triển chiêu thức đơn thể mạnh nhất!

Ông!

Ba nghìn cái hóa thân theo sát Lâm Hải mà động, đầy trời côn ảnh màu vàng kim, lập tức đem lão tổ Hô gia bao bọc ở trong đó!

"Lại là một chiêu này!"

"Lâm Hải mượn nhờ chiêu này, đánh bại Hô Thiên Khiếu, diệt cao thủ của Hô gia, không thể tưởng được lại dùng đến đối với lão tổ Hô gia rồi!"

"Cũng không biết lão tổ Hô gia, có thể tiếp được hay không?!"

"Nếu như ngay cả Tiên đạo Chí Tôn, đều chống cự không nổi chiêu này của Lâm Hải, cái kia Lâm Hải có thể thật muốn nghịch thiên!"

Đám người xem náo nhiệt phía dưới, hô hấp lập tức thoáng cái kéo căng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào bầu trời, muốn xem xem lão tổ Hô gia khi đối mặt với một chiêu khủng bố này của Lâm Hải, sẽ ứng đối như thế nào!

"Cút!"

Mí mắt lão tổ Hô gia kinh hoàng, gầm lên một tiếng, hai tay đột nhiên vung vẩy, một cái tấm chắn màu vàng đất liền xuất hiện tại trong lòng bàn tay!

Oanh!

Sau một khắc, tấm chắn đón gió mà lớn, che khuất bầu trời, đem đầy trời côn ảnh, tất cả đều ngăn cản tại bên ngoài!

Rầm rầm rầm phanh!

Tiếng va đập kịch liệt, không ngừng truyền đến, chấn đến mọi người đau nhức cả màng tai, người có tu vi nhỏ yếu, thậm chí miệng phun máu tươi, mặt mũi tràn đầy trắng bệch!

Bên trên bầu trời, lập tức bị quang mang màu vàng bao trùm.

Sau một hồi, vầng sáng màu vàng kim tán đi, cái tấm chắn màu vàng đất kia, cũng ầm ầm vỡ vụn!

Phốc!

Lão tổ Hô gia há miệng, phun ra một ngụm máu tươi.

Hai mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, tràn đầy khiếp sợ cùng khó có thể tin!

“Chà mẹ nó, lão tổ Hô gia bị thương!”

“Lâm Hải làm Tiên đạo Chí Tôn bị thương, điều này sao có thể!”

“Ta tích cá quai quai, Lâm Hải đến cùng là cái tu vi gì a?!”

“Đậu phộng, trang, Lâm Hải nhất định là Tiên đạo Chí Tôn cải trang!”

Nội tâm của tất cả mọi người, đều bị rung động thật sâu.

Tiên đạo Chí Tôn a, Đại Thừa hậu kỳ đỉnh phong, mới có thể xưng Chí Tôn!

Cái kia có lẽ đã là nhân vật cao cấp nhất của Thiên Vận Quốc rồi, cách độ kiếp đều chỉ còn có một bước ngắn.

Thế nhưng mà, trước mắt bao người, lại bị Lâm Hải chính là một cái Hóa Thần cảnh, đánh cho bị thương thổ huyết!

Cái này, cái này, cái này mẹ nó không khoa học a!

Cơ hồ mỗi người, trong nội tâm đều bay lên một cỗ cảm giác không chân thực!

“Không được, không đánh nổi nữa rồi!”

Lâm Hải thì là cười khổ một tiếng, sau khi lại lấy ra một khỏa Hồi Linh Đan rồi phục dụng, liền bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn liên tiếp thi triển Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, cùng hai lần Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ.

Mặc dù có Hồi Linh Đan trợ giúp khôi phục chân nguyên, nhưng tiêu hao đối với tinh thần lực, vẫn để cho Lâm Hải đầu váng mắt hoa, kịch liệt đau nhức khó nhịn một hồi.

Huống chi, Bá Thể Tuyệt Sát Thuật vốn là có di chứng, thân thể Lâm Hải, cũng bắt đầu có đau nhức khó có thể chịu được truyền đến.

Tuy ba nghìn hóa thân này, thời gian có thể tồn tại là một phút đồng hồ, nhưng Lâm Hải đã không có khí lực để chiến đấu rồi.

“Ha ha, Lâm Hải, làm tốt lắm, còn lại cứ giao cho ta a!”

Ma Tôn cái lúc này, lại là vẻ mặt hưng phấn, thét dài một tiếng!

Lâm Hải vượt quá dự liệu của mọi người, vậy mà diệt sát toàn bộ cao thủ của Hô gia.

Thậm chí, liền cả Tiên đạo Chí Tôn như lão tổ Hô gia, đều bị Lâm Hải làm cho thổ huyết bị thương.

Một màn này lại để cho người căn bản không thể tin được, lại để cho nội tâm của Ma Tôn, đột nhiên bay lên ý chí chiến đấu mãnh liệt!

Lâm Hải có tu vi nhỏ yếu như thế, đều có thể đem những đại địch của Hô gia kia giải quyết.

Ma Tôn y nếu như ngay cả cái lão tổ Hô gia đều không thu thập được, cái kia sau này cũng không mặt mũi để thấy người.

Vì vậy, Ma Tôn đem mục tiêu trực tiếp tập trung vào lão tổ Hô gia, lập tức gấp rút tấn công mạnh mẽ!

Tu vi của lão tổ Hô gia, vốn là cùng Ma Tôn kém khá xa.

Hôm nay bị Ma Tôn một chầu đoạt công, mặc dù có bọn người lão tổ Mạnh gia tương trợ, cũng là một hồi luống cuống tay chân, cực kỳ nguy hiểm!

“Ma Tôn, Hô gia đã trả một cái giá lớn thảm trọng, có chừng có mực a!”

Lão tổ Mạnh gia mặt mũi tràn đầy lo lắng, hướng phía Ma Tôn hét lớn.

Nếu như Ma Tôn còn tiếp tục công kích mãnh liệt như vậy, mặc dù là lão, cũng có chút ngăn cản không nổi rồi!

“Ha ha ha, bỏ dở nửa chừng, cũng không phải là tính cách của Ma Tôn ta!”

Ma Tôn đắc ý cười lớn, chẳng những không nghe, ngược lại tiến công mạnh hơn, lão tổ Hô gia lập tức lâm vào hiểm cảnh!

“Tiểu Hồng, đi xuống đi!”

Lâm Hải giờ phút này, thống khổ không chịu nổi, thấy Ma Tôn đã khống chế tình thế, liền hướng phía Tiểu Hồng phân phó một tiếng, hạ xuống trên mặt đất.

“Lâm Hải, ngươi thế nào, không có sao chứ?!”

Bọn người Mạnh Thanh Ca cùng Túy Tửu Tiên, lập tức vây đi qua.

“Ha ha, lão đại, vậy mới tốt chứ!” Thiệu Hoàn Kiệt cũng tiến tới gần, trong mắt tràn đầy kích động.

“Lâm Hải, ngươi là thần tượng của ta!”

“Lâm Hải, ngươi quá mạnh mẽ, ta thật sùng bái ngươi!”

“Lâm Hải, thu đồ đệ không a, ta bái ngươi làm thầy a!”

Lập tức, một đám người xúm lại đi qua, hướng phía Lâm Hải hô to gọi nhỏ.

Lâm Hải nhíu mày, giờ phút này kịch liệt đau nhức khó nhịn, nào có tâm tư phản ứng đến bọn họ! Vừa mới chuẩn bị mở miệng đem bầy người xua tán, đột nhiên lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, lông tơ đều nổ tung!

Chương 1969: Giết ngươi thật sự là ô uế đao của ta!

“Hô Thiên Khiếu, ngươi làm gì!!!”

Mạnh Thanh Ca đột nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Ai cũng không có chú ý tới, đồng thời khi đám người xúm tới, Hô Thiên Khiếu vậy mà cũng xen lẫn ở trong đó!

Những cao thủ Hô gia trước đó kia, sau khi đem Hô Thiên Khiếu cứu ra, liền đưa đến trên mặt đất.

Sau đó lực chú ý của tất cả mọi người, tất cả đều ở bên trong trận chiến đấu kịch liệt trên không trung kia, lại đem Hô Thiên Khiếu quên đi!

Mà lúc này, trong mắt Hô Thiên Khiếu mang theo hào quang ngoan lệ, dĩ nhiên một chưởng chụp về phía hậu tâm của Lâm Hải!

“Chết!!!”

Hô Thiên Khiếu gầm lên giận dữ, đem toàn bộ bi thống cùng cừu hận trong nội tâm, tất cả đều sáp nhập vào bên trong một chưởng này!

Lâm Hải giờ phút này thân thể suy yếu, lại bị đánh lén ở khoảng cách gần như thế, căn bản là không kịp trốn tránh.

Một khi bị đánh trúng, chắc chắn sẽ chấn vỡ tâm mạch mà chết!

“Đáng tiếc! Không nghĩ tới lại đem Hô Thiên Khiếu quên đi!”

“Đã xong, Lâm Hải là anh hùng rất cao minh như thế, lại bị lật thuyền trong mương!”

“Không thể tưởng được tuyệt thế kỳ tài vạn năm khó được nhất ngộ, cứ biệt khuất mà vẫn lạc như vậy!”

Mọi người nhao nhao bóp cổ tay thở dài, như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải cuối cùng lại sẽ rơi vào kết cục như thế.

Oanh!

Một chưởng của Hô Thiên Khiếu, nặng nề kích tại trên người của Lâm Hải.

Thời khắc mọi người ở đây cho rằng Lâm Hải hẳn phải chết, đột nhiên một đạo hào quang ngôi sao, đột nhiên xuất hiện!

Sau đó, vô số ngôi sao quang điểm, ngưng tụ tại bên ngoài thân của Lâm Hải.

Một kiện áo giáp bằng ngôi sao, bỗng nhiên thành hình, đem lực công kích trong một chưởng này của Hô Thiên Khiếu, bỗng nhiên bắn ra!

“Không tốt!”

Sắc mặt Hô Thiên Khiếu đại kinh, không nghĩ tới đánh lén không thành, Lâm Hải thậm chí có phòng bị này!

Vừa muốn quay người trốn chết, chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một đạo vầng sáng màu xanh thẳm, sáng chói sáng ngời!

Phanh!

Sau một khắc, thân thể của Hô Thiên Khiếu, bỗng nhiên nổ, hình thần câu diệt!

“Hừ, bọn chuột nhắt chỉ biết đánh lén, giết ngươi thật sự là ô uế đao của ta!”

Lâm Hải chịu đựng đau nhức kịch liệt, vẫn không quên dùng vẻ mặt ghét bỏ xoa xoa lưỡi đao của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, giống như thật sự bị máu của Hô Thiên Khiếu, làm ô nhiễm!

“Ta thảo, Hô Thiên Khiếu đánh lén không thành, ngược lại bị miểu sát!”

“Lâm Hải cũng quá ngưu bức rồi!”

Mọi người vốn tưởng rằng Lâm Hải chạy trời không khỏi nắng, lần nữa lại bị cái kết cục này xoay ngược lại, khiến cho trợn mắt há hốc mồm, khiếp sợ không thôi.

Nguyên một đám nhìn về phía Lâm Hải, không khỏi tràn đầy vẻ kính sợ.

“Thiên Khiếu!!!”

Lão tổ Hô gia trên bầu trời, vừa vặn chứng kiến Lâm Hải dùng một đao miểu sát Hô Thiên Khiếu.

Chỉ cảm thấy trước mắt đen kịt, không khỏi bi phẫn gầm lên giận dữ, quả thực tim như bị đao cắt!

Nhưng mà, cùng bực cao thủ như Ma Tôn này đối địch, thoáng phân thần, hậu quả chính là thiết tưởng không chịu nổi!

Ngay tại thời khắc lão tổ Hô gia bi thống, thân hình hơi chậm, bị Ma Tôn trực tiếp bắt được cơ hội.

Oanh!

Một quyền cương mãnh của Ma Tôn, mây mù màu đen lăn lộn, đem lão tổ Mạnh gia chấn khai đồng thời, cánh tay tìm tòi, liền chộp tới đỉnh đầu lão tổ Hô gia!

“Lão Hô, coi chừng!”

Sắc mặt lão tổ Mạnh gia đại biến, la lên một tiếng, còn muốn cứu viện đã không còn kịp rồi.

Mà ba người lão tổ Lâm gia, cũng vừa lúc bị Ma Tôn bức lui, trơ mắt nhìn xem một trảo này của Ma Tôn, đã rơi vào đỉnh đầu của lão tổ Hô gia, lại vô kế khả thi!

Lão tổ Hô gia còn chưa từ trong bi thống vì cái chết của Hô Thiên Khiếu tỉnh lại, liền cảm thấy đỉnh đầu có một cỗ sát cơ hàng lâm.

“A!”

Đột nhiên phía dưới bừng tỉnh, lão tổ Hô gia thét lên một tiếng kinh hãi, trở tay chuẩn bị chống cự, nhưng mà lại thì đã trễ!

Ông!

Một đoàn sương mù màu đen, lập tức đem đầu lâu của lão bao phủ.

Phốc!

Sau đó, đầu của lão tổ Hô gia, phảng phất như một quả dưa hấu, ầm ầm nổ tung.

Cùng lúc đó, sương mù màu đen dọc theo cái cổ nhanh chóng lan tràn ra thân hình của lão tổ Hô gia, đem nguyên thần của lão trực tiếp gạt bỏ!

Vèo... Phanh!

Thi thể không đầu của lão tổ Hô gia, bị sương mù màu đen bao phủ, từ trên đám mây ngã xuống, nặng nề ngã trên mặt đất!

Đường đường Tiên đạo Chí Tôn, vẫn lạc!

Tê ~

Tất cả mọi người ở phía dưới, nhìn xem thi thể của lão tổ Hô gia, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Lão tổ Hô gia, chết, chết, chết rồi!”

“Mẹ nó, Tiên đạo Chí Tôn vẫn lạc!”

“Ma Tôn, vậy mà khủng bố như vậy!”

“Trời ạ, ta vậy mà mắt thấy Tiên đạo Chí Tôn vẫn lạc!”

Thoáng cái, bọn xem náo nhiệt này lập tức liền sôi trào, trong mắt từng cái mang theo hoảng sợ thật sâu, nhìn thi thể của lão tổ Hô gia ở trên mặt đất, run rẩy không thôi!

“Lão Hô!!!”

Bọn người lão tổ Mạnh gia, tại trên bầu trời nhìn xuống, lập tức vô cùng đau đớn, bi thiết không thôi!

“Ha ha ha ha, sau ngày hôm nay, không còn Hô gia nữa!”

“Lâm Hải, lời ngươi nói, ứng nghiệm rồi!”

Ma Tôn cất tiếng cười to, hướng phía Lâm Hải la lớn, âm thanh chấn trời cao, phóng đãng bá đạo!

Lâm Hải thì là nhíu mày, hướng phía Ma Tôn cố nặn ra vẻ tươi cười.

Hắn hiện tại, đã bị di chứng của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật cùng với tinh thần lực bị tiêu hao cực lớn, tra tấn đến thống khổ khó nhịn.

Nếu không phải Ma Tôn với tư cách giúp đỡ, còn đang trong chiến đấu, hắn đã sớm trốn vào Luyện Yêu Hồ để giải trừ thống khổ rồi.

Ma Tôn vừa quay đầu, ánh mắt lạnh lùng, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía bọn người lão tổ Mạnh gia, nghiêm nghị cười cười.

“Lão Mạnh, còn muốn đánh tiếp sao?”

“Ai, mà thôi mà thôi!” lão tổ Mạnh gia vô lực lắc đầu.

Bọn họ tới đây, vốn là vì cứu Hô gia, hôm nay Hô gia đã bị nhổ tận gốc, đốt thành tro tàn.

Kể cả lão tổ Hô gia, không có người nào còn sống.

Hô gia đã diệt sạch, bọn họ cùng Ma Tôn tiếp tục đấu xuống nữa, còn có cái ý nghĩa gì?

Giết Ma Tôn, báo thù cho lão tổ Hô gia sao?

Bọn người lão tổ Mạnh gia, trong nội tâm liên tục cười khổ.

Tuy bọn họ đều là Tiên đạo Chí Tôn, nhưng nội tâm lại rất rõ ràng, đó căn bản là không làm được!

Vèo!

Không có chào hỏi cùng bất luận kẻ nào, thân ảnh lão tổ Mạnh gia lóe lên, đáp mây bay rời đi.

Ba người lão tổ Lâm gia, thấy lão tổ Mạnh gia cầm đầu rời đi, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Ai, chúng ta cũng đi thôi!”

Ba cái Tiên đạo Chí Tôn, phảng phất thoáng cái suy già hơn rất nhiều, vô lực xoay người, trong chớp mắt cũng biến mất tại chính giữa tầm mắt của chúng nhân.

“Hừ! Coi như các ngươi thức thời!”

Ma Tôn lúc này mới nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng cười lạnh.

Sau đó, dưới chân lóe lên đám mây, đã rơi vào bên người Lâm Hải

Ông!

Ma Tôn vừa đến, mọi người xem náo nhiệt, sợ tới mức cuống quít rời khỏi vài trăm mét, vẻ mặt sợ hãi.

Sợ Ma Tôn hỉ nộ vô thường trong truyền thuyết này, xem bọn họ không vừa mắt, thò tay đưa bọn họ chụp chết.

“Lâm Hải, ngươi như thế nào đây?”

Ma Tôn tựa hồ nhìn ra Lâm Hải không đúng, không khỏi khẩn trương hỏi.

“Không có trở ngại.”

Lâm Hải chịu đựng đau nhức kịch liệt, cắn răng nói ra, mồ hôi lạnh cũng đã từ bên mặt chảy xuống.

“Đi!”

Ma Tôn thấy thế, đột nhiên cả kinh, thò tay giữ chặt Lâm Hải, lập tức chân đạp mây đen, lên không mà đi.

“Ai, chà mẹ nó, Ma Tôn đại gia ngươi, mang Lâm Hải đi đâu a, ngươi ngược lại là đem ta cũng mang lên a!”

Túy Tửu Tiên thấy Ma Tôn không nói hai lời, liền dẫn Lâm Hải rời đi, không khỏi lo lắng một hồi, chửi ầm lên.

Xa xa đám người xem náo nhiệt, lập tức cả kinh, mang theo không thể tưởng tượng nổi thật sâu, nhìn về phía Túy Tửu Tiên.

“Chà mẹ nó, cái huynh đệ này là ai a, liền Ma Tôn cũng dám mắng?”

“Ngưu bức, không thể trêu vào, không thể trêu vào!”

Lâm Hải bị Ma Tôn mang đi, bọn người Túy Tửu Tiên cùng Mạnh Thanh Ca, tuy nội tâm lo lắng, lại cũng không thể tránh được.

Bất quá cũng may, bọn hắn biết rõ Ma Tôn là người một nhà, sẽ không tổn thương Lâm Hải, cái này mới an tâm một ít.

Có nhiều người kết bè kết đảng rời đi, tìm một chỗ ở lại, lẳng lặng chờ tin tức của Lâm Hải.

Ma Tôn một cái chớp mắt đi ngàn dặm, trong chớp mắt công phu, liền đem Lâm Hải dẫn tới một chỗ không có người, rơi xuống.

“Đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Ma Tôn nhíu mày, vẻ mặt ân cần hỏi han.

“Di chứng công pháp!”

Lâm Hải cũng không có giấu diếm, nhíu mày nói ra.

“A?”

Ma Tôn sững sờ, sau đó đột nhiên thò ra tay, cầm cổ tay phải của Lâm Hải! Sau đó, lông mày Ma Tôn mạnh mẽ nhảy lên, mặt lộ vẻ khiếp sợ!

Chương 1970: Mang ngươi đi một chỗ

“Ma khí thật bá đạo!”

Ma Tôn khiếp sợ nói, nhìn xem Lâm Hải, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

“Ngươi tu hành, là cái ma công gì?”

Lâm Hải cau mày, khẽ lắc đầu.

“Không phải ma công, là một bộ công pháp gọi là Bá Thể Tuyệt Sát Thuật!”

Lâm Hải đem tác dụng cùng với di chứng của Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, hướng Ma Tôn nói một lần.

Ma Tôn nghe xong, ngơ ngác một chút, sau đó tức giận liếc nhìn Lâm Hải.

“Công pháp này rõ ràng cho thấy là đạo thuật của Ma đạo, còn nói không phải ma công!”

“Ngồi xuống!”

Ma Tôn lại để cho Lâm Hải khoanh chân mà ngồi, sau đó đột nhiên dò xét xuất thủ chưởng, đem lòng bàn tay đặt ở trên đỉnh đầu Lâm Hải.

Ông!

Sau một khắc, sương mù màu đen nồng đậm, bay lên.

Thân thể Lâm Hải cứng đờ, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng kinh khủng, lập tức tiến nhập vào chính giữa kinh mạch của mình.

“Ách!”

Kịch liệt đau nhức lại để cho Lâm Hải nhịn không được kêu lên một tiếng đau đớn, mồ hôi lạnh lập tức liền chảy xuống.

“Kiên trì một chút!”

Ma Tôn vẻ mặt ngưng trọng, quát khẽ nói.

Ông!

Sương mù màu đen càng thêm nồng hậu dày đặc, cỗ lực lượng tiến vào trong cơ thể Lâm Hải kia, cũng càng ngày càng lớn mạnh.

“Ồ?”

Rất nhanh, Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, đau nhức kịch liệt vậy mà đang dần dần biến mất.

Cảm giác suy yếu sau khi thi triển Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ngoại trừ tinh thần lực bị hao tổn, tạo thành đầu đau muốn nứt ra, những thứ đau đớn khác trong chớp mắt, đã không còn sót lại chút gì!

Bá!

Ma Tôn vừa đưa bàn tay rút lui, sau đó chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Tốt rồi, di chứng của công pháp này, bản tôn đã giúp ngươi tiêu trừ!”

“Cám ơn!” Lâm Hải nhếch miệng cười cười, cảm giác so với trước đó thoải mái hơn nhiều.

“Tiểu tử ngươi, cũng thật là có thể!”

“Rõ ràng là người tu đạo, lại thi triển ma công, không muốn sống nữa sao?” Ma Tôn tức giận liếc nhìn Lâm Hải, không chút khách khí quát lớn.

“Ách... Ta cũng không biết đó là ma công a!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy ủy khuất, cái Bá Thể Tuyệt Sát Thuật này, là có được từ bản chép tay của cái Triển Thông kia.

Xuất xứ của công pháp, là do Yến Phi Dương từ bên trong Tu La Điện lấy được.

Tin tức nhắc nhở lúc đó, cũng không có nói rõ là ma công a.

Bất quá hiện tại tưởng tượng, công pháp này xuất ra từ địa phương tà môn như Tu La Điện vậy, là ma công liền chẳng có gì lạ rồi.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem bản chép tay Bá Thể Tuyệt Sát Thuật kia lấy đi ra.

Sau đó, hướng phía Ma Tôn đưa qua.

“Nếu là ma công, cái kia đưa ngươi đi!”

Ma Tôn sững sờ, nhận lấy tùy ý mở ra, sau đó mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Bực công pháp rác rưởi này, bản tôn cũng không có thèm!”

Ma Tôn trực tiếp đem Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, ném lại cho Lâm Hải.

“Ách... Quá thật mất mặt rồi!”

Lâm Hải lập tức im lặng một hồi, ngẫm lại cũng đúng, Ma Tôn thế nhưng mà là đại nhân vật, là cao thủ tuyệt đỉnh liền cả Tiên đạo Chí Tôn đều có thể miểu sát.

Loại công pháp Thiên giai như Bá Thể Tuyệt Sát Thuật này, há có thể vào được pháp nhãn của y?

“Đúng rồi, ta vừa mới cảm giác được, bên trong cánh tay phải của ngươi, cất dấu một cỗ ma khí kinh khủng, là chuyện gì xảy ra?”

Lâm Hải nghe được, trong nội tâm không khỏi khẽ động.

Cái ma khí màu đen trong cánh tay phải của chính mình kia, hắn vừa vặn không hiểu nổi có chỗ lợi gì đâu, vừa vặn hướng phía Ma Tôn thỉnh giáo thoáng một phát.

“Cái Ma khí này, đến từ cái vầng sáng bảy màu kia!”

Lâm Hải đem chuyện ma khí này, cùng Ma Tôn nói một lần.

Sau đó, Lâm Hải mang theo một tia nghi hoặc, hỏi.

“Ma Tôn, ngươi nói cái ma khí này, vận dụng như thế nào?”

Ma Tôn sợ run nửa ngày, mới mang theo một tia kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải.

“Ngươi thật đúng là nhặt được bảo rồi!”

“Ma khí trong cơ thể ngươi, chính là trải qua áp súc rất mạnh, ngưng tụ tinh hoa.”

“Một khi bộc phát, uy lực không thể đong đếm!”

Lâm Hải nghe được, trước mắt lập tức sáng ngời.

Kỳ thật Ma Tôn không nói, hắn cũng có loại đoán trước này, cảm giác cái đoàn Ma khí này, cùng Tử Lôi Thần Long Tí của chính mình không sai biệt lắm, đều là tụ tập lực lượng làm lòng người vì sợ mà tâm rung động.

Chỉ có điều, mình chính là không có cách nào điều khiển mà thôi.

“Thế nhưng mà, ta nên sử dụng nó như thế nào đâu?” Lâm Hải mang theo một tia chờ mong, hỏi.

“Dễ nói, ngươi chỉ cần tu luyện một loại tâm pháp Ma đạo là được!”

Ma Tôn nói xong, ánh mắt sáng quắc nhìn xem Lâm Hải, ngưng trọng nói.

“Từ xưa Tiên Ma bất lưỡng lập, nếu như ngươi tu luyện tâm pháp Ma đạo, phải buông tha cho công pháp Tiên đạo ngươi sở tu cho tới hôm nay, ngươi sẽ lấy hay bỏ như thế nào?”

“À?” Lâm Hải nghe xong liền sửng sốt.

Tu hành tâm pháp Ma đạo, phải buông tha cho Đạo Đức Kinh mà chính mình tu hành?

Khó mà làm được!

“Cho!”

Ma Tôn tại ngón giữa quấn một vòng, lấy ra một bộ công pháp bí tịch, đưa tới trước mặt Lâm Hải

Lâm Hải cúi đầu nhìn lại, đã thấy trên bí tịch viết bốn chữ to.

Hóa Ma Đại Pháp!

“Đây là công pháp tu hành của ta, chính là Thánh Điển của Ma đạo, tiễn đưa cho ngươi rồi!”

“Về phần ngươi lựa chọn như thế nào, vậy sẽ là sự tình của ngươi rồi!”

Công pháp tu hành của Ma Tôn?

Lâm Hải nghe được, lông mày đột nhiên nhảy lên, khẽ vươn tay không chút khách khí mà nhận lấy.

“Ha ha, Ma Tôn, Thanks!”

Hay nói giỡn, thực lực của Ma Tôn có bao nhiêu khủng bố, Lâm Hải thế nhưng mà tận mắt nhìn thấy.

Công pháp tu hành của y, cái kia có thể yếu được sao?

Mặc kệ mình có thể tu hành hay không, trước nắm bắt tới tay rồi nói sau.

Leng keng!

Tiếng tin tức nhắc nhở lập tức vang lên.

Chúc mừng ngươi, đạt được công pháp bí tịch 《 Hóa Ma Đại Pháp 》 .

Hóa Ma Đại Pháp: Công pháp do Thượng Cổ đại ma Xi Vưu sáng chế, sau khi tu hành có thể hóa thân thành ma, hủy thiên diệt địa, sau khi ma công đại thành, có thể cô đọng huyết mạch Xi Vưu, thành tựu Đại Ma Chi Thân!

Đẳng cấp công pháp: Tiên giai Hạ phẩm

“Chà mẹ nó!”

Nghe trong đầu truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở, Lâm Hải thiếu chút nữa thoáng cái nhảy dựng lên.

Mẹ nó, cái Hóa Ma Đại Pháp này, dĩ nhiên là Xi Vưu sáng chế!

Hơn nữa, đẳng cấp công pháp, dĩ nhiên là Tiên giai Hạ phẩm!!!

Tiên giai Hạ phẩm a, ta tích cá quai quai!

Công pháp này cho dù ở trong Thiên Đình, chỉ sợ đều thuộc về đỉnh phong được rồi a?

Ma Tôn cứ như vậy, tiễn đưa cho mình?

Leng keng!

Có muốn học tập không?

Tiếng tin tức nhắc nhở lần nữa vang lên.

Lâm Hải vừa muốn lựa chọn có, chợt nhớ tới lời nói trước đó của Ma Tôn, do dự một phen, vẫn là lựa chọn không.

“Dùng phòng ngừa vạn nhất, vẫn là ngày sau đi vào trong Luyện Yêu Hồ rồi lại học tập, một khi có vấn đề gì, cũng tốt ứng đối!”

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem Hóa Ma Đại Pháp thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Đồng thời, một loạt Hầu Nhi Tửu, bày tại trước mặt Ma Tôn

“Ma Tôn, hôm nay đa tạ rồi!”

“Ha ha, ngươi tiểu tử này, thực hợp khẩu vị của bản tôn!”

Ma Tôn vừa thấy hồ lô rượu, lập tức cởi mở cười to, ngón tay quấn một vòng, tất cả đều đã thu vào trong nhẫn trữ vật.

“Đúng rồi, trước đó ta và ngươi đã từng nói qua, muốn dẫn ngươi đi một chỗ, không bằng hiện tại đi qua như thế nào?”

Trong lòng Ma Tôn khẽ động, bỗng nhiên nói ra.

“Địa phương nào?” Lâm Hải sững sờ, hỏi.

“Đi ngươi sẽ biết!”

Nói xong, Ma Tôn trực tiếp lôi kéo Lâm Hải, đằng vân giá vũ mà lên, lập tức biến mất tại phía chân trời.

“Bà mẹ nó, đầu ta còn đau đến muốn chết ni!”

Lâm Hải im lặng một hồi, đều lên trời, lại muốn cự tuyệt cũng không còn kịp rồi.

Hết cách rồi, Lâm Hải đành phải khoanh chân ngồi ở trên đám mây, bắt đầu phi tốc vận chuyển Thần Hồn Quyết.

Thời gian không biết đi qua bao lâu, theo Thần Hồn Quyết vận chuyển tới cực hạn, tinh thần lực của Lâm Hải nhanh chóng đạt được đền bù.

Dần dần, thống khổ của Lâm Hải bắt đầu giảm bớt, cho đến khi biến mất.

“Hô ~”

Lâm Hải lúc này mới nặng nề thở ra một hơi, chậm rãi mở mắt.

Đã thấy giờ phút này, bọn hắn đã rơi trên mặt đất, Ma Tôn đang chắp tay sau lưng, đưa lưng về phía Lâm Hải mà đứng.

“Ngươi đã tỉnh?”

Nghe được động tĩnh, Ma Tôn xoay đầu lại, liếc nhìn Lâm Hải.

“n, cái loại thống khổ muốn chết này, cuối cùng đã đi qua!”

Lâm Hải cười cười, sau đó đứng người lên, đi tới gần Ma Tôn.

“Ma Tôn, địa phương ngươi muốn dẫn ta tới, chính là trong chỗ này sao?”

Lâm Hải đang trông xem mọi nơi thế nào một phen, phát hiện đây là một chỗ sơn cốc, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Ma Tôn nghe được, cười cười, sau đó mây đen bay lên, mang theo Lâm Hải đến bên trên bầu trời.

Sau đó, Ma Tôn đưa tay, hướng phía dưới nhất chỉ.

“Ngươi tới xem!” Lâm Hải cúi đầu bao quát nhìn lại, sau đó đồng tử co rụt lại, lập tức lộ ra vẻ vô cùng khiếp sợ!

Chương 1971: Thiên Khôi Tinh

“Ngôi sao vẫn lạc!!!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

Chỉ thấy phía dưới là một chỗ hạp cốc sâu không thấy đáy, mà trong hạp cốc tinh mang điểm một chút, sáng chói như châu.

Lâm Hải liếc cái thấy ra, những tinh mang này chính là đến từ phía dưới, là một khỏa ngôi sao cực lớn

Bởi vì tình cảnh này, Lâm Hải quả thực quá quen thuộc rồi.

Cùng Phi Tinh Các lúc trước, cơ hồ giống như đúc!

“Đúng vậy, chính là ngôi sao vẫn lạc!”

Cái lúc này, Ma Tôn chắp hai tay sau lưng, tại Lâm Hải bên cạnh, thản nhiên nói.

“Ngày đó, ta thấy ngươi thi triển Tinh Thần Chi Đạo, hơn nữa đã có chút thành tựu, từng nói với ngươi sau đó sẽ mang ngươi đến một nơi.”

“Địa phương theo như lời ta nói kia, là tại đây!”

“Cái khỏa ngôi sao vẫn lạc này, đối với người tu hành Tinh Thần Chi Đạo mà nói, tuyệt đối là Thánh Địa tu luyện.”

Lâm Hải phi thường đồng ý nhẹ gật đầu, mặt lộ vẻ hưng phấn nói.

“Đúng vậy, Tinh Thần Chi Lực tại đây, đủ để cho Tinh Thần Chi Đạo của ta, lại tăng thêm một cái bậc thang.”

Ma Tôn đạm mạc cười.

“Tại đây địa thế vắng vẻ, hoang tàn vắng vẻ, mà người tu hành Tinh Thần Chi Lực, lại cực kỳ rất thưa thớt.”

“Đúng thế, tuy tại đây chính là Thánh Địa để tu hành Tinh Thần Chi Lực, nhưng vẫn là nơi vô chủ.”

“Ngươi có thể yên tâm, dốc lòng tu hành lúc này, không lo chuyện bên ngoài, không có người quấy rầy.”

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào tinh quang sáng chói phía dưới, hướng phía Ma Tôn cảm kích cười.

“Ma Tôn, cám ơn.”

“Ha ha, giữa ta và ngươi, còn khách khí làm gì!” Ma Tôn cởi mở cười.

Sau đó vươn tay, vỗ vỗ bả vai Lâm Hải, lời nói thấm thía nói.

“Ngươi là người trẻ tuổi có tiềm lực nhất mà ta đã thấy, hảo hảo tu hành, không cần để cho ta thất vọng!”

Nói xong, Ma Tôn đem Lâm Hải phóng tới trên mặt đất, sau đó đáp mây bay rời đi.

“Ta muốn tìm tiểu tử Túy Tửu Tiên kia đi uống rượu rồi, có việc phát weachat cho lão, là tìm được ta!”

Lúc lời nói của Ma Tôn, rơi vào trong tai Lâm Hải, người đã sớm biến mất tại chính giữa phía chân trời.

“Quả thật là cái tửu quỷ!”

Lâm Hải im lặng một hồi, lắc đầu cười khổ.

Sau đó, ánh mắt ngưng tụ, nhìn chằm chằm vào ngôi sao phía dưới, trong nội tâm Lâm Hải kích động phập phồng!

Ngày đó, Tinh phách của Quan Thắng đã từng nói qua, tung tích của Tống Giang, đã từng xuất hiện qua tại thành Thái Huyền.

Chẳng lẽ nói, cái khỏa ngôi sao trước mặt này, chính là Thiên Khôi Tinh!

Ý niệm khẽ động, một đạo bóng hình xinh đẹp xuất hiện ở bên người Lâm Hải.

“Đại quan nhân!”

Hỗ Tam Nương hướng phía Lâm Hải dịu dàng cúi đầu.

Thế nhưng mà vừa mới dứt lời, đôi lông mày đen của Hỗ Tam Nương nhảy lên, đôi mắt dễ thương mang theo rung động thật sâu, hướng phía dưới nhìn lại.

Sau đó, thân thể mềm mại đột nhiên run lên, suýt nữa ngã sấp xuống.

Lâm Hải đuổi bước lên phía trước, đem Hỗ Tam Nương đỡ lấy, hơi kinh ngạc hỏi.

“Tam Nương, ngươi làm sao vậy, không có sao chứ?”

“Cái này, cái này…” ngón tay ngọc của Hỗ Tam Nương run rẩy, chỉ vào ngôi sao phía dưới, thanh âm run rẩy, trong lúc nhất thời thậm chí ngay cả lời nói đều nói không nên lời.

“Đây chính là, Thiên Khôi Tinh?”

Lâm Hải thấy Hỗ Tam Nương thất thố thành cái dạng này, không khỏi gấp giọng hỏi.

Hỗ Tam Nương nghe được, thân thể mềm mại lần nữa run lên, sau đó thân thể lập tức xụi lơ tại trong ngực Lâm Hải, anh anh khóc không ra tiếng.

“Đại quan nhân, đây chính là ngôi sao bổn mạng của cẩu tặc Tống Giang, Thiên Khôi Tinh!”

“Quả là thế!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm bắt đầu kích động

Tống Giang, nhân vật số một bên trong Thủy Hử truyện, có tên hiệu là Hô Bảo Nghĩa (Người kêu gọi chính nghĩa), bởi vì làm người trượng nghĩa giảng nghĩa khí, được anh hùng thiên hạ tôn trọng.

Sau khi Triều Cái chết, càng là ngồi trên chiếc ghế đầu lĩnh của Thủy Bạc Lương Sơn.

Không biết làm sao, ngay tại lúc các hảo hán Lương Sơn cùng triều đình giao chiến, đánh nhiều thắng nhiều rất có xu thế đánh xuống giang sơn Tống triều, Tống Giang lại chủ trương chiêu an, dẫn đầu Lương Sơn hàng Đại Tống.

Về sau, tức thì bị phái ra chinh phạt Phương Tịch, khiến đại bộ phận hảo hán của Lương Sơn chết thảm.

Khởi nghĩa Thủy Bạc Lương Sơn oanh oanh liệt liệt, cứ như vậy bị mất tại trong tay Tống Giang.

Những sự tích về Tống Giang này, Lâm Hải đều là từ Thủy Hử truyện trông được đến.

Lúc ấy, Lâm Hải liền đối với cách Tống Giang làm người, cực kỳ chán ghét.

Chớ đừng nói chi là, tại trong quá trình thu phục những hảo hán Lương Sơn kia, Tống Giang còn dùng rất nhiều mưu kế ác độc.

Như bọn người Lô Tuấn Nghĩa, Tần Minh, đều là bị Tống Giang dụng độc mà tính, làm hại cửa nát nhà tan, bất đắc dĩ mới gia nhập Lương Sơn.

Đương nhiên, thảm nhất vẫn là Hỗ Tam Nương ở trước mặt.

Chẳng những cả nhà bị Tống Giang sai sử Lý Quỳ không phân tốt xấu giết chết, còn đem nữ tướng Hỗ Tam Nương như hoa như ngọc, gả cho Vương Anh nhân tính ti tiện xấu quỷ, chôn vùi nhân duyên của Hỗ Tam Nương.

Hôm nay, Hỗ Tam Nương muốn giết Tống Giang báo thù, nội tâm Lâm Hải là một vạn cái đồng ý cùng lý giải.

“Tam Nương, đừng khóc!” Lâm Hải vỗ nhẹ nhẹ vai Hỗ Tam Nương, sau đó ánh mắt mang theo một tia sát cơ, nhìn Thiên Khôi Tinh ở phía dưới.

“Nếu đã tìm được thủ phạm, cái kia chúng ta bây giờ đi xuống, tìm ra Tinh phách của Tống Giang, đem gã giết, báo thù cho ngươi!”

“n!” Trong đôi mắt đẹp dịu dàng của Hỗ Tam Nương mang theo sát cơ đậm đặc, trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

Sau đó, từ trong ngực Lâm Hải đứng lên, hơi ngượng ngùng liếc mắt nhìn Lâm Hải

“Đa tạ đại quan nhân, tìm được nơi hạ lạc của cái cẩu tặc này, ân này Tam Nương tất báo!”

Vèo!

Hỗ Tam Nương nói xong, thân ảnh trực tiếp nhất phiêu, hướng hào quang ngôi sao như là thủy triều ở phía dưới, nhảy xuống.

“Bà mẹ nó, Tam Nương coi chừng!”

Lâm Hải thấy thế, đột nhiên cả kinh.

Ngày đó, lúc tiến vào tinh hạch của Thiên Dũng Tinh, là nguy hiểm cỡ nào, ký ức hiện tại của Lâm Hải hãy còn mới mẻ.

Hỗ Tam Nương tùy tiện nhảy đi xuống như thế, thật sự là quá nguy hiểm.

Vèo!

Cơ hồ không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải thả người nhảy lên, cũng đi theo nhảy xuống.

Ông!

Lúc vừa mới tiếp xúc đến cái hào quang ngôi sao vô biên vô hạn kia, Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể Lâm Hải, lập tức tỏa ra.

Sau đó, một cỗ Tinh Thần Chi Lực cực kỳ nhu hòa, lập tức giống như là nước biển, đem Lâm Hải hoàn toàn vây quanh.

“Ồ, thật không ngờ lại nhu hòa, chẳng những không cương mãnh giống như Thiên Dũng Tinh, ngược lại cực kỳ thoải mái dễ chịu!”

Rất nhanh, Lâm Hải cảm thấy được chỗ bất đồng giữa Thiên Khôi Tinh cùng Thiên Dũng Tinh, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn.

Trách không được Hỗ Tam Nương dám trực tiếp nhảy xuống, nguyên lai cái Thiên Khôi Tinh này, vậy mà không có một tia lực sát thương.

Sau khi rơi xuống dất, Lâm Hải từ rất xa đã nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của Hỗ Tam Nương, đang thẳng hướng phía trung tâm ngôi sao mà đi.

“Tam Nương, chờ ta một chút!”

Lâm Hải la lên một tiếng, vị trí trung ương, là tinh hạch.

Mặc dù tinh mang của Thiên Khôi Tinh nhu hòa, nhưng chỗ tinh hạch, cũng tuyệt không phải là người bình thường có thể tiếp cận.

Cử động lần này của Hỗ Tam Nương thật sự là nguy hiểm!

Nghe được Lâm Hải la lên, thân thể mềm mại của Hỗ Tam Nương, đột nhiên dừng lại.

Trong chớp mắt công phu, Lâm Hải liền chạy tới bên người Hỗ Tam Nương, vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Tam Nương, nếu như đã tìm được Thiên Khôi Tinh, không cần nóng lòng nhất thời.”

“Hết thảy, dùng an toàn của bản thân làm trọng!”

“n!” Hỗ Tam Nương nhấp nhẹ môi son, nhẹ gật đầu.

“Là Tam Nương vội vàng, lại để cho đại quan nhân phí tâm.”

Lâm Hải cười khoát tay áo, “Đừng nói những lời khách sáo này rồi.”

“Từ khi chúng ta quen biết, ta liền đã đáp ứng ngươi, giúp ngươi tìm ra Tống Giang, báo thù cho cả nhà.”

“Hôm nay, cuối cùng đã tìm được Thiên Khôi Tinh rồi, chúng ta cái này đi vào, lại để cho cẩu tặc Tống Giang, trả một cái giá lớn xứng đáng!”

“n!” đôi mắt dễ thương của Hỗ Tam Nương rưng rưng, nhìn xem Lâm Hải, cảm xúc chấn động cực kỳ lợi hại.

“Tam Nương, trong nguy hiểm nội hạch, ngươi đi theo đằng sau ta.”

Lâm Hải khẽ vươn tay, đem Hỗ Tam Nương kéo tại phía sau của mình. Sau đó, ánh mắt ngưng lại, hít sâu một hơi, lôi kéo Hỗ Tam Nương, hướng phía tinh hạch của Thiên Khôi Tinh, bay thẳng mà đi!

Chương 1972: Đại ca, cầu buông tha a!

“n? Không có việc gì?”

Sau khi tiến vào nội hạch, Lâm Hải không khỏi ngạc nhiên một hồi.

Hắn phát hiện, nguy hiểm dự đoán trước đó, vậy mà hoàn toàn không có phát sinh.

Cùng lúc tiến vào nội hạch của Thiên Dũng Tinh khi trước, quả thực là hai khái niệm.

“Thiên Khôi Tinh cùng Thiên Dũng Tinh bất đồng, tinh huy của gã cực kỳ thân cận nhu hòa, kì thực dấu diếm sát cơ, tựa như cách Tống Giang làm người, mặt ngoài quang minh lỗi lạc, kì thực âm hiểm độc ác!”

Hỗ Tam Nương đi theo sau lưng Lâm Hải, trong đôi mắt đẹp dịu dàng mang theo hàn mang, âm lãnh nói.

“A?”

Lâm Hải nghe xong trong lòng giật mình.

“Tam Nương, ý của ngươi là nói, cái tinh huy này sẽ trong lúc vô tình, xúc phạm tới chúng ta?”

“Cái kia cũng không phải!” Hỗ Tam Nương lắc đầu.

“Tinh Thần Chi Lực của Thiên Khôi Tinh, chỉ sẽ thương tổn đến người không có tu hành qua Tinh Thần Chi Đạo.”

“Trái lại, đối với người tu hành Tinh Thần Chi Đạo mà nói, tuyệt đối là Thánh Địa tu hành.”

“Bởi vì, Tinh Thần Chi Lực của nó nhu hòa, so với Thiên Dũng Tinh cương mãnh, sẽ dễ dàng hấp thu hơn nhiều.”

“A?” Lâm Hải nghe được, trước mắt không khỏi sáng ngời.

Một cái ý niệm ở trong đầu, liền bừng lên.

Chính mình phía dưới sai sót ngẫu nhiên, hủy căn cơ tu hành của Phi Tinh Các.

Tuy hắn đã dùng Tinh Thần Luyện Thể Quyết với tư cách đền bù tổn thất, nhưng nội tâm Lâm Hải, vẫn là phi thường áy náy đối với Phi Tinh Các

Huống chi, lúc này đây lại bởi vì nguyên nhân của mình, Phi Tinh Các lại thương vong thảm trọng, liền cả Các chủ đều vẫn lạc.

Lâm Hải với tư cách đệ tử Phi Tinh Các, tổng nên vì Phi Tinh Các mà làm chút chuyện.

“Không bằng, ngày sau sẽ đem chỗ này, làm tông môn mới cho Phi Tinh Các a!”

Nội tâm của Lâm Hải lập tức đã có quyết định.

“Tống Giang không ở chỗ này!”

Rất nhanh, Lâm Hải cùng Hỗ Tam Nương đã đến trung tâm nội hạch, khuôn mặt Hỗ Tam Nương biến đổi, thất lạc nói.

Lâm Hải cũng là nhíu mày, giờ phút này hắn đã đem la bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh lấy đi ra.

Nhưng là, cái ngôi sao đại biểu cho Thiên Khôi Tinh kia, lại thủy chung không có sáng lên.

Kết quả như vậy, chính như lời của Hỗ Tam Nương, Tinh phách của Tống Giang, căn bản là không ở chỗ này.

“Đây là có chuyện gì, không phải nói Tinh phách nhất định sẽ tại phụ cận của ngôi sao sao?”

“Hay là nói, Tinh phách của Tống Giang cũng giống như Quan Thắng, đang ở trong một chỗ không gian ngăn cách?”

Lâm Hải cau mày, vẻ mặt kinh ngạc nói ra.

“Rất có thể.” Thần sắc Hỗ Tam Nương thất lạc nói.

“Ngôi sao một khi trụy lạc, phát sinh chuyện gì, cũng đã không tại trong khống chế rồi.”

Lâm Hải thở phào một ngụm, hơi có một tia tiếc hận, liếc nhìn Hỗ Tam Nương.

“Xem ra, tạm thời chỉ có thể tiện nghi cho cái cẩu tặc Tống Giang này rồi.”

“Tam Nương, nếu không chúng ta đi trước a, lại đi chỗ khác tìm kiếm.”

Hai mắt Hỗ Tam Nương vô thần, mang theo thất vọng thật sâu, lắc đầu.

“Đại quan nhân, Tam Nương không muốn rời đi nữa.”

“Tam Nương muốn thủ tại chỗ này, đây là ngôi sao bổn mạng của cẩu tặc Tống Giang, chỉ cần gã còn sống, sớm muộn gì cũng sẽ trở lại!”

“Thế nhưng mà...” Lâm Hải do dự một hồi, “Ngươi ở tại chỗ này, có thể bị nguy hiểm hay không?”

“Cái này đại quan nhân cứ việc yên tâm!” Hỗ Tam Nương réo rắt thảm thiết cười cười.

“Tam Nương tuy bất tài, nhưng năng lực tự bảo vệ mình vẫn phải có.”

“Ở bên trong khỏa ngôi sao này, ta có thể không hề cố kỵ phóng thích ra bảy thành thực lực, mặc dù là Thiên Tiên xâm phạm, cũng chỉ có bị phần miểu sát!”

“Mặc dù cẩu tặc Tống Giang đích thân đến, ta cũng làm cho gã có đến mà không có về!”

Nói đến đây, trên người Hỗ Tam Nương, đột nhiên có một cỗ khí khái hào hùng bay thẳng lên trời cao.

Sau một khắc, mỹ nương tử ôn uyển xinh đẹp, lập tức hóa thân thành nữ trung hào kiệt hiên ngang tư thế oai hùng không kém gì đấng mày râu!

Lâm Hải nghe được, lông mày nhíu lại, hơi khiếp sợ liếc nhìn Hỗ Tam Nương.

“Tam Nương, ngươi nguyên lai mạnh đến như vậy rồi, ngay cả Thiên Tiên đều có thể miểu sát?”

Hỗ Tam Nương cười cười giống như tự giễu

“Đại quan nhân nói đùa, tục ngữ nói rất đúng, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, bất kể nói thế nào, Tam Nương cũng là tinh tú trên bầu trời.”

“Tại dưới tình huống không có chút cố kỵ nào, Thiên Tiên chi lưu, còn không vào được mắt Tam Nương!”

Lâm Hải vẻ mặt giật mình, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Có đạo lý, ta liền nói, đường đường là Địa Sát Tinh, làm sao có thể sẽ là gà bệnh?”

Phốc!

Một câu gà bệnh của Lâm Hải, lập tức đem Hỗ Tam Nương làm cho tức cười, thất lạc ưu thương trước đó, cũng giảm bớt không ít.

“Đại quan nhân nói chuyện, cực kỳ chán ghét ni!”

Hỗ Tam Nương giống như kiều giống như giận, liếc trắng Lâm Hải, cái bộ dạng kiều mỵ kia, thật sự là phong tình vạn chủng, khiến Lâm Hải nhìn mà không khỏi thất thần một hồi.

“Ai u ta đi, lực sát thương của thiếu phụ, quả nhiên không phải là dùng để trưng cho đẹp!”

Lâm Hải vội vàng thu liễm tâm thần, nhẹ nhẹ ho hai tiếng, che dấu thoáng một phát thất thố vừa rồi

“Cái kia, nếu Tam Nương ngươi đã quyết định ở tại chỗ này, ta tôn trọng ý kiến của ngươi.”

“Bất quá, ngươi nhất định phải cẩn thận một chút!”

Hỗ Tam Nương mỉm cười, hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Đại quan nhân yên tâm đi, Tam Nương không phải là tiểu nữ tử yếu nhược không có kinh nghiệm giang hồ.”

“n, vậy là tốt rồi!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Đã như vầy, ta liền cáo từ rồi!”

Lâm Hải ôm quyền, quay người lại hướng phía bên ngoài tinh hạch đi đến.

“Cung tiễn đại quan nhân!”

Hỗ Tam Nương vạn phúc một cái, nhìn bóng lưng Lâm Hải đi xa, không biết vì sao, thần sắc có chút ngẩn người.

“Tiểu Hồng, đi!”

Ra khỏi Thiên Khôi Tinh, Lâm Hải đem Tiểu Hồng triệu hoán ra, một cỗ tâm tình kích động, đột nhiên dâng lên.

“Chuyện nơi đây, cuối cùng đã yên ổn một đoạn thời gian.”

“Tới hôm nay, ta rời khỏi Nhân Gian giới, đã sắp được hai năm thời gian rồi.”

“Hai năm qua, cũng không biết cha mẹ qua thế nào, Hải Nguyệt Tông tốt chứ?”

“Là thời điểm, về đi xem rồi!”

Lâm Hải càng nghĩ càng kích động, không khỏi quy tâm giống như mũi tên, chỉ huy Tiểu Hồng, một đường bay thẳng về trấn Lạc Phong của thành Lưu Tô.

Vèo!

Sau khi Lâm Hải từ trên người Tiểu Hồng nhảy xuống, tiến vào trấn Lạc Phong, vẻ sốt ruột về nhà này, càng thêm nồng đậm rồi.

Thậm chí, Lâm Hải đều chẳng quan tâm đi Đông Phương gia tộc chào hỏi cáo biệt, trực tiếp đã đến vị trí của Truyền Tống Trận.

“Này, tiểu tử, ở đâu ra?”

“Nhân Gian giới a!”

“Lại là Nhân Gian giới? Hứ, cái địa phương chuyên ra cùng bức, đã thành, đem toàn bộ hết gì đó trên người đều lưu lại, ngươi chỉ có thể lưu một cái đồ lót, nhanh lên!”

Nhìn về phía trước, lúc thấy bốn cái thổ dân cà lơ phất phơ, đang hướng một cái người tu hành mới vừa tiến vào Địa Tiên giới, cản đường cướp bóc, Lâm Hải không khỏi nở nụ cười.

Cùng thời điểm chính mình khi mới vừa tiến vào Địa Tiên giới, sao mà tương tự à?

“Ồ, chờ đã!”

Đột nhiên, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, lập tức lộ ra một tia biểu lộ nghiền ngẫm.

Mẹ nó, bốn người này, giống như chính là bốn cái lúc trước cướp bóc chính mình kia a!

Cái hàng cầm đầu kia, không phải là cái Nhị Đản kia sao?

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy bật cười, không biết vì sao, nhìn thấy một màn này, thậm chí có loại cảm giác thân thiết nói không nên lời

“Bà mẹ nó, các ngươi đây là ăn cướp a!” Người tu hành đến từ Nhân Gian giới, lập tức giận dữ nói.

“Đoạt con em ngươi a! Cái này gọi là thu phí bảo hộ, hiểu hay không?”

“Người từ Nhân Gian giới tới, như thế nào từng cái đều không có văn hóa như vậy!”

Ba!

Nhị Đản vừa nói xong, đột nhiên cái ót bị người quạt một cái tát.

“Chà mẹ nó, ai con mẹ nó đánh ta!”

Nhị Đản đau đến ngao một tiếng, bụm lấy cái ót, vẻ mặt căm tức quay đầu lại.

Sau đó, chỉ thấy một cái thanh niên tóc trắng, đang giống như cười mà không phải cười, vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn xem y.

Nhị Đản sững sờ, nháy nháy con mắt, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Không biết vì cái gì, y cảm giác, cảm thấy cái thanh niên tóc trắng trước mặt này, nhìn thập phần quen mắt.

Thật giống như, đã gặp qua ở đâu vậy.

Lâm Hải nhìn bộ dạng vẻ mặt mộng bức của Nhị Đản kia, đột nhiên nhếch miệng cười cười, lộ ra miệng đầy răng trắng.

“Như thế nào, không nhận ra?”

Nhị Đản còn không có kịp phản ứng, một người nam tử phía sau y, đột nhiên giống như là đã gặp quỷ, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ la lên một tiếng.

“Nhị Đản ca, hắn hắn hắn, hắn là người đoạt Linh thạch của chúng ta!”

Nhị Đản khẽ giật mình, sau đó toàn thân giật mình một cái, lập tức nhớ tới sự tình trước đó, rốt cuộc biết Lâm Hải là ai.

Phù phù một tiếng, Nhị Đản trực tiếp liền quỳ cho Lâm Hải.

Miệng hé một phát, Nhị Đản liền khóc rồi.

“Đại ca, cầu buông tha a!”

Chương 1973: Bất kể là ai, giết không tha!

“Ít nói nhảm!”

Lâm Hải trừng mắt, “Ngoại trừ quần lót, toàn bộ đồ vật, đều giao ra đây cho ta!”

Bốn người Nhị Đản nghe xong, tất cả đều khóc.

Cái này mẹ nó, cùng một cách điều chế, cùng một hương vị a!

Đã hơn một năm trước, lúc Lâm Hải mới vừa vào Địa Tiên giới kia, chính chỉ lưu lại cho bọn họ một cái quần lót a.

Không thể tưởng được, hôm nay lại muốn tái hiện ngày xưa rồi.

Bốn người Nhị Đản, lần trước thế nhưng mà được chứng kiến sự lợi hại của Lâm Hải, trong nội tâm dù không nguyện, lại nào dám không theo?

Vì vậy, bốn người cười toe toét miệng, vẻ mặt khổ bức cầm quần áo cởi ra, bụm lấy đũng quần đáng thương nhìn xem Lâm Hải.

Lâm Hải giống như không coi ai ra gì, mở y phục của bọn họ ra, rất nhanh lật đến một khỏa Linh thạch .

“Móa, lại là một khỏa Linh thạch a!”

Con mắt Lâm Hải lật một phen, có chút im lặng.

Sau đó, mang theo bất đắc dĩ thật sâu, liếc nhìn mấy người Nhị Đản.

“Em bé là em bé tốt, chính là vẫn giống như trước đây, có chút nghèo rớt mồng tơi a!”

Nói xong, Lâm Hải tiện tay ném đi, đem cái khỏa Linh thạch này ném cho người tu hành Nhân Gian giới đang có vẻ mặt mộng bức ở bên cạnh.

Bọn người Nhị Đản, khóe miệng lập tức co lại, tâm đều nhỏ máu rồi.

Cái khỏa Linh thạch lần trước kia, sau khi bị Lâm Hải cướp đi, bọn họ dùng gần hai năm thời gian, lại là cướp bóc, lại là săn giết Yêu thú, vất vả không biết ngày đêm, thật vất vả mới tích lũy xuống một khỏa Linh thạch như vậy a!

Kết quả, lại giống như lần trước, lại con mẹ nó bị Lâm Hải đánh cướp.

Oanh!

Lâm Hải đưa tay hướng quần áo trên mặt đất nhất chỉ, quần áo của bọn người Nhị Đản, lập tức bị thiêu thành tro tàn.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn mấy người Nhị Đản, kinh ngạc nói.

“Thất thần làm gì vậy? Còn không mau cút đi!”

“Có phải cả quần lót cũng không muốn hay không?”

“Lăn, lăn, chúng ta cái này lăn!” bốn người Nhị Đản, rơi lệ đầy mặt.

Thập phần không bỏ liếc nhìn cái khỏa Linh thạch kia, một cái dậm chân liền bụm lấy đũng quần chạy.

“Đa tạ tiền bối!”

Cái lúc này, người tới từ Nhân Gian giới kia, mới hướng phía Lâm Hải trịnh trọng nói lời cảm tạ.

Nếu như không phải gặp được Lâm Hải, chỉ sợ hôm nay cởi chuồng rời đi, chính là lão rồi.

“Ách...” Bị một cái lão giả tóc trắng râu bạc trắng xưng là tiền bối, Lâm Hải lập tức có chút không được tự nhiên.

Bất quá Lâm Hải cũng lý giải, giới Tu Hành vốn là người mạnh vi tôn.

Chính mình còn chưa động thủ, đã lập tức đem bọn người Nhị Đản sợ tới mức té cứt té đái.

Cái lão giả tóc trắng râu bạc trắng này, tự nhiên có thể đoán được thực lực của mình, kêu tiếng tiền bối cũng không quá.

“Đều là đồng hương, không cần khách khí!”

Lâm Hải cười khoát tay áo, sau đó hướng phía Truyền Tống Trận đi đến.

“Đồng hương?”

Cái lão giả tóc trắng râu bạc trắng này nghe được liền sững sờ, hơi kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, sau đó đột nhiên cả kinh, hai mắt không thể tưởng tượng nổi lập tức trừng lớn!

“Tiền bối xin dừng bước?”

“n?” Lâm Hải dừng bước chân, xoay đầu lại.

“Còn có việc?”

“Tiền bối cũng là đến từ Nhân Gian giới?” lão giả tóc trắng râu bạc trắng, vội vã hỏi.

“Đúng vậy!” Lâm Hải cười nói.

Đạt được câu trả lời khẳng định của Lâm Hải, lão giả tóc trắng râu bạc trắng, lập tức khiếp sợ há to miệng, chỉ vào Lâm Hải một hồi kích động.

“Đầu đầy tóc trắng, đến từ Nhân Gian giới!”

“Tiền bối không phải là Tông chủ Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải Lâm tiền bối!”

Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn lão giả tóc trắng râu bạc trắng, sau đó chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy, ta là Lâm Hải!”

“Tiền bối, thật là ngươi!!!” lão giả tóc trắng râu bạc trắng, thoáng cái kích động rồi.

“Tại hạ Triệu Mạnh của Điền Tây Triệu gia, từng bởi vì trọng thương được Hải Nguyệt Bát Thánh Đỗ Thuần tiền bối cứu chữa, đại ân của Hải Nguyệt Tông, Triệu Mạnh suốt đời khó quên.”

“Lâm Tông chủ ở trên, xin nhận Triệu Mạnh cúi đầu!”

“Ai, Triệu huynh không cần đa lễ!” Lâm Hải thấy Triệu Mạnh muốn quỳ xuống, vội vàng vung chân nguyên, đưa lão đỡ lấy.

Đồng thời, nội tâm Lâm Hải, cũng là một hồi cao hứng.

Xem ra, Hải Nguyệt Tông tại Nhân Gian giới phát triển, hẳn là cực kỳ không tệ.

Chính mình tùy tiện gặp được một người, rõ ràng đều chịu qua ân huệ của Hải Nguyệt Tông.

Triệu Mạnh cảm nhận được chân nguyên bàng bạc này, trong nội tâm lập tức kinh hãi, đối với Lâm Hải càng thêm kính sợ!

Tông chủ Hải Nguyệt Tông, quả nhiên danh bất hư truyền, cái chân khí này mênh mông giống như là biển rộng, thắng ta vạn lần a!

Bất quá rất nhanh, sắc mặt Triệu Mạnh lại mạnh mẽ biến đổi.

Nhìn xem Lâm Hải, há to miệng, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

“n?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó đạm mạc nói.

“Triệu huynh, có phải có lời gì muốn nói hay không?”

Ánh mắt Triệu Mạnh, bỗng nhiên trốn tránh một hồi, bắt đầu có chút bối rối.

Lâm Hải thấy thế, đột nhiên cả kinh, một cỗ dự cảm bất thường xông lên đầu.

Ông!

Nhất thời, một cỗ khí tức kinh khủng, lập tức tỏa ra, đã rơi vào trên người Triệu Mạnh.

sắc mặt Triệu Mạnh đại biến, lập tức hô hấp trì trệ, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cơ hồ đưa lão đè sập rơi vào trái tim, lại để cho cả người lão, đều có chút không thở nổi.

“Có phải Hải Nguyệt Tông ta đã xảy ra chuyện hay không, nói mau!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, giống như sấm sét giữa trời quang, lại để cho toàn thân Triệu Mạnh run lên, cuống quít nói.

“Hải Nguyệt Tông xác thực gặp nạn!”

“Một đám thần bí cao thủ, mấy ngày liên tiếp vây công Hải Nguyệt Tông, Hải Nguyệt Tông đã nguy tại sớm tối!”

Nói đến đây, Triệu Mạnh lộ vẻ mặt thần sắc xấu hổ, cúi đầu hổ thẹn nói.

“Đáng tiếc Triệu Mạnh ta tu vi nông cạn, mặc dù chịu đại ân của Hải Nguyệt Tông, lại vô lực tương trợ, áy náy đến cực điểm!”

“Hỗn đản!” Lâm Hải gầm lên giận dữ, khí thế cường đại bỗng nhiên phóng thích.

Oanh!

Nhất thời, một khối đá cao hơn một người ở cách đó không xa, lập tức biến thành tro bụi.

Đồng tử của Triệu Mạnh bỗng nhiên co rụt lại, sợ tới mức mí mắt kinh hoàng một hồi.

Thực lực của Lâm Hải, quả thực thật là đáng sợ.

Chỉ là khí tức từ trên người phát ra, vậy mà khủng bố như vậy!

“Phạm Hải Nguyệt Tông ta, bất kể là ai, giết không tha!”

Trong mắt Lâm Hải lóe ra sát khí, thân ảnh lóe lên, dĩ nhiên đã đến trước Truyền Tống Trận.

“Lâm tiền bối, Địa Tiên giới chỉ có thể vào không thể ra a... Ách!”

Triệu Mạnh còn chưa nói hết lời, ánh mắt lại đột nhiên trừng tròn xoe, như là đã gặp quỷ, hoảng sợ vạn phần!

Chỉ thấy trên Truyền Tống Trận lóe lên hào quang, thân ảnh Lâm Hải, dĩ nhiên biến mất không thấy gì nữa!

Ông!

Sau một khắc, Lâm Hải đã xuất hiện ở phía trên vùng biển Bermuda.

Đi ra lập tức, Tiểu Hồng dĩ nhiên bay lên trời, hóa thành lưu quang, thẳng đến Hoa Hạ!

“Tiểu Hồng, nhanh, nhanh nữa!”

Hai mắt Lâm Hải huyết hồng, trong nội tâm gấp như bị lửa thiêu, không ngừng thúc giục Tiểu Hồng.

Dựa theo thuyết pháp của Triệu Mạnh, Hải Nguyệt Tông hôm nay đại nạn lâm đầu.

Nếu như mình đi trễ một bước, rất có thể sẽ phát sinh hậu quả lại để cho người hối hận cả đời.

Toát!

Tiểu Hồng cảm ứng được nội tâm Lâm Hải đang lo lắng, cấp tốc chấn động cánh, đem tốc độ cơ hồ phát huy đã đến cực hạn.

Hơn mười phút sau, bản đồ của Hoa Hạ, đã xuất hiện giữa tầm mắt Lâm Hải.

“Thành phố Giang Nam, phía trước chính là thành phố Giang Nam!”

Chứng kiến khu vực quen thuộc, nội tâm khẩn trương của Lâm Hải, lại càng thêm nồng đậm.

Hắn thật sự phải sợ.

Sợ thời điểm đến Phiêu Miểu Phong của Hải Nguyệt Tông, nhìn thấy chính là thi thể trên đất.

“Phiêu Miểu Phong, nhìn thấy Phiêu Miểu Phong rồi!”

Lưu quang màu vàng kim bay qua phía chân trời, thân hình của Tiểu Hồng, rốt cục xuất hiện trên không của Phiêu Miểu Phong.

Đã thấy cả tòa Phiêu Miểu Phong, hào quang lòe lòe, sát cơ bắn ra bốn phía, phảng phất như bị một luồng năng lượng cường đại bao phủ, làm cho không người nào có thể tới gần.

“Hộ tông đại trận!”

“Liền cả hộ tông đại trận đều khởi động rồi!”

Tâm Lâm Hải, liền càng thêm trầm trọng.

Cách Vân Thắng làm người, từ trước đến nay cẩn thận, Lâm Hải hết sức rõ ràng.

Nếu không phải Hải Nguyệt Tông đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, cái hộ tông đại trận này, là tuyệt sẽ không dễ dàng mở ra.

Có thể đem Vân Thắng bức bách mở ra đại trận, đủ thấy tình thế hôm nay của Hải Nguyệt Tông, là hung hiểm cỡ nào!

Một cỗ lửa giận ngập trời, lập tức từ trong nội tâm của Lâm Hải, bay lên.

“Đậu phộng, bất kể là ai, phạm Hải Nguyệt Tông ta, hôm nay mơ tưởng còn sống rời đi!”

Bá!

Lâm Hải thả người nhảy lên, từ trên lưng Tiểu Hồng rơi xuống, nhảy tới biên giới hộ tông đại trận. Sau đó, trong mắt mang theo sát khí lạnh như băng, hướng phía trước nhìn lại!

Chương 1974: Cường thịnh hơn nữa, thì có thể mạnh hơn ta sao?

“Hỏa Vân đạo trưởng, Tần Vũ!”

Chỉ thấy lối vào của Phiêu Miểu Phong, có hai nam tử trung niên, đang nằm trên mặt đất, thống khổ gầm nhẹ lấy.

Lâm Hải liếc cái liền nhận ra, đúng là tổ hai người canh cửa của Hải Nguyệt Tông!

Vèo!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, đã đến trước mặt hai người, cúi đầu nhìn lại, sau đó trong nội tâm lập tức nổi giận!

“Hỗn đản!” Lâm Hải không khỏi gầm lên giận dữ.

Chỉ thấy Hỏa Vân đạo trưởng cùng Tần Vũ, đều là bị một loại thủ pháp kỳ lạ mà tàn nhẫn gây thương tích, đang phải chịu đựng tra tấn giống như không phải người

Dù là tu vi của cả hai không thấp, nhưng thực sự thống khổ mồ hôi lạnh đầm đìa, thậm chí thần trí đều đã có dấu hiệu sụp đổ.

Bất quá, cũng may mắn đối phương là chuẩn bị hành hạ chết hai người, không có thống hạ sát thủ.

Này mới khiến Lâm Hải, đã có cơ hội để cứu hai người.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem kim châm lấy đi ra.

Sau đó, ra tay như điện, rất nhanh đã đâm vào bên trong huyệt đạo của Hỏa Vân đạo trưởng cùng Tần Vũ

“Ách!”

Toàn thân hai người cứng đờ, sau đó thống khổ trong thân thể, rốt cục bắt đầu dần dần giảm bớt.

Đồng thời, một chút ý chí gần như sụp đổ, cũng dần dần rõ ràng.

Chờ lúc thấy rõ ngồi xổm trước người bọn họ là Lâm Hải, hai người đồng thời cả kinh, kinh hãi há to miệng.

“Chà mẹ nó, lão Tần, ta khả năng muốn xong, ta đã xuất hiện ảo giác, nhìn thấy cả Tông chủ rồi.” vẻ mặt Hỏa Vân đạo trưởng mộng bức, tuyệt vọng nói.

“Lão Hỏa a, ta cũng giống như ngươi, cũng nhìn thấy Tông chủ rồi, xem ra chúng ta cách treo không xa.”

Nghe hai người nói chuyện, Lâm Hải một hồi im lặng.

Ý niệm khẽ động, hai khỏa Hồi Linh Đan xuất hiện trong tay, sau đó một người một khỏa, đút vào trong miệng Hỏa Vân đạo trưởng cùng Tần Vũ.

“A...!”

Đan dược vừa vào miệng liền tan, sau đó một cỗ khí lưu ôn hòa, tại trong kinh mạch của hai người phi tốc lưu chuyển.

Chân khí tổn thất của bọn họ, trong chớp mắt liền khôi phục tới được đỉnh phong.

“Cái này, cái này...”

Tần Vũ cùng Hỏa Vân đạo trưởng trợn mắt há hốc mồm, sau đó đột nhiên giật mình một cái, mặt lộ vẻ mừng như điên.

“Chà mẹ nó, Tông chủ, là Tông chủ trở lại rồi!”

“Mẹ nó, chúng ta không phải nhìn thấy ảo giác!”

Hai người vô cùng kinh hỉ nhìn xem Lâm Hải, sau đó hai mắt ướt át, nước mắt lão thiếu chút nữa lăn rơi xuống.

“Tông chủ, hai người bọn ta vô dụng, không có ngăn được kẻ địch xâm phạm, thỉnh Tông chủ giáng tội!”

Tần Vũ cùng Hỏa Vân đạo trưởng, vội vàng chuẩn bị đứng lên, hướng Lâm Hải thi lễ.

Nhưng mà, trên người của bọn họ trát đầy kim châm, đang tại lúc phi tốc khôi phục thương thế, căn bản không cách nào di động mảy may.

“Được rồi, đừng nhúc nhích nữa!”

Lâm Hải đem hai người đè lại, sau đó trong mắt hiện lên một đạo hàn mang lạnh như băng.

“Hảo hảo chữa thương, tối đa mười phút, các ngươi sẽ khỏi hẳn!”

Nói xong, Lâm Hải đứng lên, quay người lại mang theo sát cơ ngập trời, hướng phía hộ tông đại trận đi đến.

“Tông chủ, không cần khí phách làm việc, địch nhân mạnh, khó có thể tưởng tượng a!”

Tần Vũ cùng Hỏa Vân đạo trưởng, hướng phía Lâm Hải cấp tốc hô.

“Không cần lo lắng!”

“Cường thịnh hơn nữa, thì có thể mạnh hơn ta sao?”

Lâm Hải cũng không quay đầu lại, ngữ khí lạnh lùng, mang theo sát cơ lành lạnh, trong chớp mắt biến mất tại chính giữa tầm mắt của hai người.

“Giết!”

Lâm Hải vừa tiếp cận hộ tông đại trận, lập tức tiếng giết rung trời, thanh âm đánh nhau kịch liệt, liền truyền vào trong tai Lâm Hải.

Lâm Hải trừng mắt nhìn ngược lại, trong mắt lóe ra hàn quang, hướng phía bên trong nhìn lại.

Đã thấy Vân Thắng máu nhuộm lồng ngực, thao túng hộ tông đại trận, đem các đệ tử của Hải Nguyệt Tông, hộ tại trong đại trận.

Bên ngoài đại trận, một đám người mặc quần áo màu đen, không ngừng thi triển đạo pháp, oanh kích lấy đại trận.

Đạo pháp mạnh, khiến cho hộ tông đại trận đều kịch liệt run rẩy lên, vậy mà ẩn ẩn có xu thế không địch lại.

Bất quá, Hộ Sơn Đại Trận của Hải Nguyệt Tông, tên là Thập Phương Diệt Sát Trận, chính là do Lâm Hải tự tay bố trí xuống.

Uy lực của nó có thể miểu sát Nguyên Anh cảnh, dù là đối với cao thủ Hóa Thần kỳ, cũng sẽ tạo thành uy hiếp thật lớn.

Trong đại trận không ngừng kích xạ ra hào quang, cũng đem bọn người áo đen thần bí này, giết chết một mảng lớn, thi thể nằm đầy đất.

Tiếc rằng, Vân Thắng điều khiển đại trận, cuối cùng thực lực còn yếu.

Từ lâu rồi, đã không có dư lực điều khiển đại trận đả thương địch thủ, chỉ có thể tự bảo vệ mình thôi.

Trừ chuyện đó ra, hai phương hướng đông tây bên ngoài đại trận, lại đang tiến hành chiến đấu kịch liệt.

Lâm Hải hai mắt nhắm lại, xa xa nhìn qua.

Đã thấy một phương chính là Huyết Ma Yêu Thần cùng Lang Vương bị thu phục lúc trước, ba người đang bị mười cái nam tử áo đen vây quanh, điên cuồng công kích tới.

Tuy ba người Huyết Ma đều là Địa Tiên, lại là do huyết mạch Thần Thú biến thành, nhưng đối phương lại người đông thế mạnh.

Giờ phút này, ba người Huyết Ma, toàn thân đã sớm chồng chất vết thương, bị thua bị giết đã là chuyện sớm hay muộn.

Còn bên kia, thì là Hải Nguyệt Bát Thánh!

Tám người Cường đầu trọc Lý Lăng Đào Vân Chu, giờ phút này lưng dựa vào lưng, làm thành một vòng tròn, hô ứng lẫn nhau, dùng thủ đại công.

Bất quá, công pháp của tám người tuy được truyền lại từ Bát Tiên, thực lực hơn xa người có cùng tu vi.

Nhưng người áo đen mà bọn hắn đối địch kia, tu vi lại cao hơn bọn hắn.

Tuy tám người đẫm máu chiến đấu hăng hái, nhưng cuối cùng liền cả Nguyên Anh cũng không ngưng tụ, cơ hồ bị đối phương hoàn ngược.

Nếu không phải người áo đen này, còn đang chơi xiếc mèo đùa giỡn chuột, chỉ sợ Hải Nguyệt Bát Thánh, giờ phút này sớm đã bị chết.

“Ha ha ha, cái này là cái gọi là Hải Nguyệt Bát Thánh sao?”

“Còn tưởng rằng có bao nhiêu lợi hại, náo loạn cả buổi đúng là tám cái phế vật!”

“Ta xem các ngươi đừng kêu Hải Nguyệt Bát Thánh nữa, vẫn là gọi Hải Nguyệt Bát Trung, thì phù hợp hơn!”

Người áo đen dùng lực lượng một người, đem Hải Nguyệt Bát Thánh đùa bỡn tại trong lòng bàn tay, ngôn ngữ hết sức châm chọc.

Đối diện Hải Nguyệt Bát Thánh, trong mắt mang theo bất khuất thật sâu, vừa tức vừa giận, rồi lại không thể làm gì, biệt khuất, quả thực đừng nói nữa!

Mà người áo đen kia, ánh mắt lại tràn đầy mỉa mai, tiếp tục giễu cợt nói.

“Đều nói Hải Nguyệt Tông, chính là đại tông phái tu hành đệ nhất đương thời, hôm nay xem xét, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt a.”

“Thức thời, thì nhanh chóng lại để cho lão đầu kia đem đại trận mở ra, quỳ xuống đất đầu hàng, còn có thể cho Hải Nguyệt Tông các ngươi một cái cơ hội làm cẩu!”

“Nếu không, hôm nay chính là ngày diệt vong của Hải Nguyệt Tông các ngươi!”

“Ta đi mẹ nó a!” Cường đầu trọc thật sự nhịn không được, hướng phía người áo đen quát mắng một tiếng!

“Các ngươi con mẹ nó tính toán là cái gì, muốn cho Hải Nguyệt Tông ta đầu hàng, không có cửa đâu!”

“Nếu sư phụ ta tại, một phút đồng hồ liền đánh được các ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!”

“Ha ha, ngươi nói là Lâm Hải?” Người áo đen khinh miệt cười.

“Hắn thì là gặp may mắn, đi Địa Tiên giới, nếu vẫn còn ở Hải Nguyệt Tông, có tin ta một phút đồng hồ lại để cho hắn quỳ xuống đất học chó sủa hay không?”

“Im ngay!”

“con mẹ nó, dám vũ nhục sư phụ ta!”

“Sư phụ ta tại, trừu không chết được ngươi!”

Hải Nguyệt Bát Thánh nghe người áo đen vũ nhục Lâm Hải, lập tức giận dữ, nhao nhao mở miệng quát mắng.

Người áo đen nghe được, thì là biến sắc, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang.

“Các ngươi, là chán sống!”

“Ta, đã như vầy, ta sẽ thanh toàn cho các ngươi!”

Ông!

Người áo đen nói xong, đột nhiên một cỗ khí tức kinh khủng, lập tức đem Hải Nguyệt Bát Thánh bao phủ.

Bọn người Cường đầu trọc, lập tức sắc mặt đại biến.

Cái cỗ uy áp kinh khủng này, giống như một tòa núi lớn rơi ở trên đầu, vậy mà lại để cho bọn hắn có một loại cảm giác vô lực thật sâu.

“Hải Nguyệt Bát Thánh, các ngươi nhanh chóng lui về trong đại trận!”

Vân Thắng thấy thế, không khỏi lo lắng hô.

“Lui?”

Ttrên mặt Cường đầu trọc, hiện lên một nụ cười khổ.

Bọn hắn trước đó khi vì bảo hộ đệ tử tông môn vào trận, đã chủ động đứng ra chống cự cường địch.

Hôm nay, đại trận đã mở ra, lại muốn tiến trận pháp, ở đâu còn có thể?

“Hải Nguyệt Bát Thánh, ra sức giết địch, mặc dù là chết, cũng không được bôi nhọ thanh danh của sư phụ cùng Hải Nguyệt Tông!”

Cường đầu trọc hét lớn một tiếng.

“Giết!”

Bảy người còn lại, ra sức gào rú, trong mắt hiện lên một tia kiên quyết, ý chí chiến đấu bốc lên, đã tồn tại tâm hẳn phải chết!

“Hừ, đã như vầy, vậy thì chết đi!”

Người áo đen đối diện hừ lạnh một tiếng, sau đó trong mắt lóe lên hàn mang, bàn tay đột nhiên thò ra.

Ông! Sau một khắc, chưởng ấn màu đen cực lớn, đột nhiên xuất hiện tại giữa không trung, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, lập tức hướng phía Hải Nguyệt Bát Thánh, đập rơi xuống!

Chương 1975: Phất tay diệt địch

“Cút ngay!”

Cường đầu trọc bọn người, giận dữ hét lên, nhao nhao huy động binh khí, hướng phía chưởng ấn trên đỉnh đầu đánh tới.

Nhưng, thực lực của song phương cuối cùng kém quá lớn.

Dù công pháp của bọn hắn là truyền lại từ Bát Tiên, lại cũng chỉ bất quá là đem cái chưởng ấn này, đánh trúng lắc lư một hồi.

Sau đó, chưởng ấn vẫn đang hướng phía đỉnh đầu của bọn hắn, mãnh liệt rơi xuống.

“Sư phụ, các đệ tử hộ vệ tông môn bất lợi, đi trước một bước rồi!”

Mắt thấy chưởng ấn, sắp rơi vào đỉnh đầu của tám người.

Bọn người Cường đầu trọc, mang theo không cam lòng thật sâu, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn qua đi, khí lãng cường đại đem bọn người Cường đầu trọc, trùng kích đến đạp đạp đạp liền lùi lại mấy bước, trực tiếp ngã vào trên quang mang của hộ tông đại trận.

Ông!

Sau một khắc, rung động lóe lên, tám người Cường đầu trọc vậy mà trực tiếp xuyên qua trận pháp, tiến nhập vào chính giữa đại trận

“n?”

Một màn này, để tất cả mọi người ở đương trường, tất cả đều cả kinh.

Mà ngay cả tám người Cường đầu trọc cho rằng hẳn phải chết, cũng là mở mắt, vẻ mặt mộng bức.

Bất quá rất nhanh, ánh mắt của mọi người, tất cả đều đã rơi vào vị trí mà Hải Nguyệt Bát Thánh đứng thẳng trước đó.

Chỉ thấy giờ phút này, một cái thanh niên tóc trắng, không biết từ lúc nào, xuất hiện từ trống rỗng đang đứng tại chỗ đó, đứng chắp tay, sắc mặt lạnh lùng.

Tuy dáng người cũng không cao ngất, nhưng lại cho người một loại như uy áp nhàn nhạt như là núi cao

Nhất là hai cái con ngươi băng lãnh kia, lại để cho bọn người áo đen này chỉ liếc mắt nhìn, liền cảm thấy một cỗ kỳ hàn thấu xương, phảng phất như đặt mình vào trong Cửu U Địa Ngục.

Vèo!

Ngay tại lúc tất cả mọi người còn không có kịp phản ứng, thân ảnh của Lâm Hải, lại bỗng nhiên biến mất.

Sau đó, ba người Huyết Ma còn đang đẫm máu chiến đấu hăng hái, chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, vậy mà lăng không bay lên.

Ông!

Sau một khắc, thân thể của ba người, đã rơi vào trong hộ tông đại trận, vẻ mặt mộng bức.

“Ngươi là ai?!”

Cho tới giờ khắc này, bọn người áo đen này, mới từ trong khiếp sợ lúc trước tỉnh lại.

Mang theo một tia rung động thật sâu, hướng phía Lâm Hải tức giận hô.

Ánh mắt của Lâm Hải lạnh như băng, như là như đao, tại trên người đám người áo đen này, đảo qua từng cái.

Sau đó, thanh âm đạm mạc không mang theo một tia cảm tình, khoan thai vang lên tại bên trên Phiêu Miểu Phong.

“Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải!”

“Cái gì?!” Bọn người áo đen này nghe được, lập tức sắc mặt đại biến, mặt lộ vẻ khó tin.

Mà đệ tử Hải Nguyệt Tông trong hộ tông đại trận, giờ phút này lại thoáng cái sôi trào, kích động nhao nhao đến nước mắt đều nhanh rơi xuống rồi.

“Là Tông chủ, thật là Tông chủ!”

“Ha ha ha ha, Tông chủ đã về rồi, quá tốt á!”

“Có Tông chủ tại, Hải Nguyệt Tông ta có thể cứu được á!”

“Sư phụ, sư phụ, thật là ngươi sao?!!!”

“Chà mẹ nó, Đỗ lão đầu, ta con mẹ nó có phải hoa mắt hay không, ngươi nói cho ta biết, ta có phải hoa mắt hay không?!”

Cường đầu trọc kích động đến toàn thân run rẩy, bắt lấy bả vai Đỗ Thuần, mãnh liệt lay động một hồi.

“Tông chủ, Vân Thắng, đã phụ trọng nhờ!”

Vân Thắng tại một sát na nhìn thấy Lâm Hải kia, liền nước mắt tuôn đầy mặt, đồng thời một cỗ áy náy thật sâu, xông lên đầu.

Lâm Hải đem Hải Nguyệt Tông giao cho lão quản lý, lão lại suýt nữa đem Hải Nguyệt Tông chôn vùi, nội tâm của lão thật sự có xấu hổ a!

Lâm Hải thì là quay đầu lại, hướng phía đệ tử Hải Nguyệt Tông, nhoẻn miệng cười.

“Vân lão ca, các vị đệ tử Hải Nguyệt Tông, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

“Ta cái Tông chủ này, thời gian dài không tại vị, thật sự thất trách, làm phiền các vị rồi!”

“Kế tiếp, các vị làm sơ nghỉ ngơi, những rác rưởi này, để ta làm thanh lý a!”

Nói xong, Lâm Hải quay người, lần nữa nhìn về phía nhóm người áo đen đối diện, lạnh lùng mở miệng.

“Nói đi, các ngươi muốn chết như thế nào?”

“Ha ha ha, ha ha ha ha!” Người áo đen đối diện, giờ phút này đã từ trong lúc khiếp sợ vì việc Lâm Hải đột nhiên xuất hiện, khôi phục thần thái.

Nghe được lời nói của Lâm Hải, lập tức phát ra một hồi tiếng cười khinh thường.

“Lâm Hải, không thể tưởng được trùng hợp như vậy, ngươi vậy mà từ Địa Tiên giới trở lại rồi!”

“Bất quá cũng tốt, giết ngươi, Hải Nguyệt Tông tự nhiên cũng sẽ diệt vong rồi!”

Nam tử áo đen cầm đầu, tiến lên một bước, hai tay ôm ngực, tràn ngập khinh thường nhìn xem Lâm Hải.

“Đương nhiên, nếu như ngươi chịu quỳ xuống đất đầu hàng, chủ động đem cái Thánh Địa tu hành Hải Nguyệt Tông này cống hiến đi ra, ta ngược lại là có thể cân nhắc, tha cho ngươi một mạng, ngươi xem coi thế nào à?”

Lâm Hải nghe được, lập tức chau mày, mang theo chán ghét thật sâu, liếc nhìn người áo đen.

“Nói nhảm quá đi!”

“Lâm Hải!” Người áo đen đột nhiên giận dữ, hướng phía Lâm Hải đưa tay nhất chỉ.

“Ngươi đừng có không uống rượu mời!”

“Ngươi còn tưởng rằng, giới Tu Hành hôm nay, là giới Tu Hành của hai năm trước sao?”

“Nói thiệt cho ngươi biết, chúng ta tới từ Ác Ma Cốc bị phong ấn, Địa Tiên giới mở ra đồng thời, phong ấn của Ác Ma Cốc ta cũng bị lực trùng kích cực lớn phá hủy!”

“Hôm nay, đám ác ma đã lục tục xuất thế, thực lực cường đại, tuyệt đối không phải ngươi có thể tưởng tượng!”

“A?” Lâm Hải nghe được, lông mày không khỏi nhảy lên.

“Ác Ma Cốc?”

Cái tên này, Lâm Hải thật đúng là chưa có nghe nói qua.

Trách không được bọn người áo đen này, thực lực thậm chí có một nửa đều là Địa Tiên.

Nguyên lai bọn chúng căn bản cũng không phải là người của Nhân Gian giới.

Bất quá rất nhanh, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một vòng giễu cợt nhàn nhạt.

“Ác Ma Cốc? Rất rất giỏi sao?”

“Phạm Hải Nguyệt Tông ta, mặc kệ ngươi là ai, đến từ nơi đâu, kết cục đều chỉ có một!”

“Cái kia chính là, chết!”

Ông!

Lâm Hải nói xong, đột nhiên một con mắt cực lớn, xuất hiện ở giữa không trung.

Sau đó, một đoàn màu hào quang đỏ như máu, từtrong con ngươi kích xạ mà ra, bao phủ khắp nơi.

“A!!!”

Bọn người áo đen đối diện này, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, phảng phất như thấy được hình ảnh kinh khủng bực nào, sắc mặt đại biến!

“Núi thây biển máu, chân cụt tay đứt, máu chảy thành sông, như thế nào so với Ác Ma Cốc ta, còn muốn khủng bố hơn!”

Bọn người áo đen mặt mũi tràn đầy kinh hãi, nội tâm đột nhiên tràn đầy sợ hãi, thoáng cái sĩ khí giảm nhiều, đã không có ý chí chiến đấu.

Mà đúng lúc này, đột nhiên hai luồng hào quang một đỏ một trắng, bỗng nhiên hiện tại ra chính giữa tầm mắt của bọn chúng

“Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên!”

Một đạo thanh âm đạm mạc phảng phất đến từ phía chân trời vang lên.

Oanh!

Sau một khắc, Hỏa Vũ bay xuống, Băng Sương cùng múa, kỳ hàn cùng kỳ nhiệt đan vào nhau, lập tức hướng phía bọn người áo đen này, điên cuồng cuốn tới.

“Không tốt!”

Bọn người áo đen này sắc mặt đại biến, mang theo hoảng sợ thật sâu, nhao nhao thi triển đạo pháp chống lại.

Nhưng mà, rất nhanh, tiếng kêu thảm thiết liền không ngừng truyền đến, liên tiếp, không dứt bên tai.

Trong chớp mắt công phu, bọn người áo đen này, lập tức bị băng cùng hỏa thôn phệ, hình thần câu diệt!

“Lâm Hải, ác ma của Ác Ma Cốc, sẽ không bỏ qua cho ngươi cùng Hải Nguyệt Tông!”

Người áo đen cầm đầu, cũng chỉ là so với những người còn lại chống cự được nhiều hơn một hồi, liền hét thảm một tiếng, chết oan chết uổng!

Bất quá, Lâm Hải nghe nói như thế, trong mắt lại lóe lên hàn mang.

“Sẽ không bỏ qua cho ta cùng Hải Nguyệt Tông?”

“Hừ, không thể nói trước, ngày sau thực phải đi lên một chuyến!”

Trong lời nói trước đó của người áo đen, đã đem mục đích xâm chiếm Hải Nguyệt Tông biểu lộ.

Vì chính là chiếm cứ Thánh Địa tu hành Hải Nguyệt Tông này.

Nếu thật là như vậy, như vậy cái gọi là Ác Ma Cốc này, tuyệt đối sẽ không buông tha cho, khẳng định còn có thể lại đến.

Nếu thật như thế, ngược lại là một cái họa lớn trong lòng Hải Nguyệt Tông rồi.

Ông!

Kẻ địch xâm phạm đã bị diệt hết, Vân Thắng đem hộ tông đại trận rút lui đi.

“Bái kiến Tông chủ!”

Các đệ tử Hải Nguyệt Tông, đồng loạt hướng phía Lâm Hải, ôm quyền thi lễ, trong mắt lóe ra hào quang kích động cùng hưng phấn vô cùng.

Người áo đen cường đại như thế, lại bị Lâm Hải phất tay miểu sát, tràng diện này đối với các đệ tử Hải Nguyệt Tông, quả thực là quá mức rung động rồi.

Giờ phút này, bọn hắn nhìn xem Lâm Hải, nguyên một đám tràn đầy sùng bái tự hào cùng vui sướng xa cách từ lâu gặp lại! Lâm Hải cười nhạt một tiếng, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên mạnh mẽ ngẩng đầu, đã thấy một đóa tường vân, phi tốc mà đến, trong chớp mắt đã đứng tại trên không của Phiêu Miểu Phong.

Chương 1976: Bị mang đi, là ai?

“Bà mẹ nó, bầu trời có người!”

“Thao, không nhìn lầm a, thậm chí có người biết bay!”

“Thần Tiên, chẳng lẽ là Thần Tiên!”

“Trời ạ, sẽ không lại là địch nhân a!”

Các đệ tử Hải Nguyệt Tông, nhao nhao ngẩng đầu, nhìn người đứng thẳng bên trên đám mây, tràn đầy hoảng sợ.

Bọn hắn trước đó, trên cơ bản đều là phàm nhân, hơn phân nửa đều là sau khi gia nhập Hải Nguyệt Tông, mới bắt đầu tu hành.

Cho tới bây giờ, người mạnh nhất mà họ gặp qua, chỉ sợ cũng chính là người áo đen vừa vặn đến xâm phạm.

Lúc nào đã gặp qua người có thể đằng vân giá vũ a, cái này mẹ nó không phải câu chuyện thần thoại đi?

Lâm Hải thì nhíu hai mắt lại, hướng phía đám mây phía trên đầu mọi người nhìn qua.

Có thể đằng vân giá vũ, hẳn là Đại Thừa không thể nghi ngờ.

Chờ sau khi thấy rõ tướng mạo người tới, Lâm Hải không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

“Là gã!”

Người tới Lâm Hải nhận thức, dĩ nhiên là Côn Luân La Dật Trần!

“Là người của Côn Luân!”

Lý Lăng Đào lúc này, cũng là thét lên một tiếng kinh hãi, trong mắt hiện lên một tia thần sắc kiêng kị.

Lần trước La Dật Trần đến Phiêu Miểu Phong, Lý Lăng Đào chỉ thấy qua gã.

Lúc ấy, La Dật Trần tiện tay khẽ vẫy, liền đem Lý Lăng Đào lăng không nhiếp tới, bóp giữ yết hầu.

Việc này, Lý Lăng Đào cũng vẫn chưa quên, thực lực của cái La Dật Trần này, thật đúng là khủng bố.

Chỉ là hôm nay lại để cho y càng thêm rung động chính là, cái La Dật Trần này, vậy mà biết bay!

“Ngươi tới làm cái gì?”

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, nhìn xem La Dật Trần lạnh lùng nói.

Từ khi Liễu Hinh Nguyệt đi theo Giới Chủ rời đi, Lâm Hải đối với người của Côn Luân, liền có một tia ngăn cách.

Nếu là Giới Chủ đích thân đến, Lâm Hải có lẽ còn có thể biểu hiện ra một tia tôn trọng.

Nhưng là La Dật Trần, Lâm Hải mới chẳng muốn cùng gã khách khí!

La Dật Trần khẽ giật mình, hiển nhiên không nghĩ tới, ngữ khí của Lâm Hải, vậy mà không hữu hảo như vậy, lập tức nhướn mày.

“Giới Chủ có lệnh, để cho ngươi lập tức tiến về Côn Luân!”

“Hứ!” Cái ngữ khí cao cao tại thượng của La Dật Trần, lập tức lại để cho Lâm Hải phản cảm một hồi, không khỏi xùy cười một tiếng.

“Không rảnh!”

Lâm Hải giương mắt, hơi chán ghét liếc nhìn La Dật Trần, lạnh lùng nói.

“Lớn mật!”

La Dật Trần lập tức hét to một tiếng, giọng nói như chuông đồng, chấn cho đám đệ tử Hải Nguyệt Tông phía dưới, đầu ông

ông tác hưởng, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

“Lệnh của Giới Chủ, ngươi dám không tuân?!”

La Dật Trần nói xong, lập tức một cỗ khí tức kinh khủng, lập tức từ trên trời giáng xuống, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Lạnh như băng mà lăng lệ ác liệt!

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn xem La Dật Trần, đạm mạc nói.

“Ngươi nói là lệnh của Giới Chủ, cái kia xin hỏi, lệnh ở nơi nào?”

La Dật Trần khẽ giật mình, sau đó từ trên cao nhìn xuống nói.

“Giới Chủ hạ chính là khẩu dụ...”

“Thực xin lỗi, ta không tin được!” Lâm Hải trực tiếp đã cắt đứt lời nói của La Dật Trần.

“Nếu thật là lệnh của Giới Chủ, thỉnh cầm lệnh bài mà đến!”

“Nếu không, chỉ bằng miệng đầy răng trắng của La Dật Trần ngươi, thứ cho Lâm Hải không thể tòng mệnh!”

Nói xong, ánh mắt của Lâm Hải lạnh lẽo, thản nhiên nói.

“Ngươi có thể đi rồi!”

“Ngươi!” La Dật Trần nghe được, lập tức biến sắc, trong mắt hiện lên một tia lửa giận!

“Lâm Hải, ngươi là muốn để cho ta động thủ, bắt ngươi đi sao?”

Lâm Hải đột nhiên ngẫng đầu, trong mắt lóe lên hàn mang, giống như là lưỡi dao sắc bén, đã rơi vào trên người La Dật Trần.

“Ngươi có thể thử xem!”

“Ngươi nói cái gì?!” La Dật Trần dâng lên nộ khí, quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình.

Mang theo kinh ngạc thật sâu, cao thấp đánh giá một phen Lâm Hải, sau đó giật mình nhẹ gật đầu.

Rất nhanh, mang theo khinh thường thật sâu, xùy cười một tiếng.

“Trách không được, đã hơn một năm không thấy, đột nhiên trở nên hung hăng càn quấy như thế!”

“Nguyên lai, đi Địa Tiên giới có chút cơ duyên, đã thành công tiến giai Hóa Thần cảnh rồi!”

Nói đến đây, sắc mặt La Dật Trần phát lạnh, uy áp lần nữa hàng lâm, giống như là một tòa núi lớn, đặt ở trên người Lâm Hải.

“Cái này là lực lượng để ngươi, ngỗ nghịch ta sao?”

“Đừng tưởng rằng, Hóa Thần cảnh là rất giỏi cỡ nào, trong mắt của ta, bất quá là con sâu cái kiến mà thôi!”

“Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi theo ta đi, hay là không đi!”

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, hiện lên một đạo ánh mắt lành lạnh, lạnh lùng nói.

“Ngươi nghe không hiểu tiếng người sao? Muốn để ta đi với ngươi, cầm lệnh bài của Giới Chủ đến!”

“Không có lệnh bài, thì chớ ở trước mặt ta trang bức, sớm làm xéo đi cho ta!”

“Ngươi muốn chết!” Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại để cho La Dật Trần giận tím mặt!

“Nhìn ngươi, không để cho ngươi biết chút lợi hại, ngươi căn bản không biết, cuồng vọng của ngươi, là buồn cười cỡ nào!”

Oanh!

La Dật Trần vừa nói xong, lập tức một đạo chưởng ấn màu xanh, từ trên trời giáng xuống.

Mang theo khí tức lăng lệ ác liệt, hướng phía Lâm Hải bắt xuống dưới!

“Cút!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong miệng quát một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao dĩ nhiên xuất hiện trong tay.

Sau đó, đao mang lóe ra vầng sáng màu xanh thẳm, đột nhiên bổ chém mà ra!

Toát!

Một đạo tiếng xé gió bén nhọn vang lên, phảng phất như không khí đều bị thiết cắt.

Đao mang màu xanh thẳm, bỗng nhiên bổ vào trên chưởng ấn màu xanh.

Oanh!

Nhất thời, một tiếng nổ mạnh truyền đến, khí lãng bên trên bầu trời lăn lộn, vầng sáng màu xanh thẳm cùng màu xanh, văng bay vụt khắp nơi!

“Mau lui lại phía sau!”

Vân Thắng thấy thế, đột nhiên biến sắc, hướng phía các đệ tử Hải Nguyệt Tông la lên một tiếng.

Rầm rầm!

Đám người lập tức mang theo vẻ mặt sợ hãi, ngay ngắn lui rời khỏi hơn trăm mét, nhìn lên dư ba chiến đấu mãnh liệt trong bầu trời, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, chấn kinh không thôi!

“n?”

La Dật Trần trên đám mây, nhưng lại biến sắc, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi!

“Không có khả năng!”

Gã như thế nào cũng không nghĩ tới, một trảo kia của chính mình, lại bị Lâm Hải chính là một cái Hóa Thần sơ kỳ, một đao chém thành nát bấy!

Tuy một trảo kia, La Dật Trần chỉ dùng ra ba thành lực đạo, nhưng tuyệt không có khả năng là một cái Hóa Thần cảnh có thể chống cự được a?

Cái này, quả thực không khoa học a!

“Đến mà không trả, là phi lễ đấy!”

Ngay tại lúc La Dật Trần vẻ mặt mộng bức, đột nhiên thanh âm của Lâm Hải, đã truyền vào trong tai.

Toát!

Sau một khắc, ba đạo vầng sáng màu vàng kim, giống như là lưu tinh, hướng phía gã phi tốc kích xạ mà đến, trong chớp mắt đã đến phụ cận!

La Dật Trần giận dữ, không thể tưởng được Lâm Hải lại còn dám chủ động công kích chính mình, muốn chết phải không?!

“Không biết tự lượng sức mình!”

La Dật Trần hừ lạnh một tiếng, đưa tay tát một cái, lóe ra hào quang màu xanh, hướng phía mũi tên màu vàng kim, phát mà đến!

Oanh!

Đột nhiên, tiếng bạo tạc kịch liệt vang vọng trời quang, ba mũi tên màu vàng kim, tất cả đều đâm vào phía trên hào quang màu xanh.

Khóe miệng La Dật Trần hơi nhếch, mang theo tí ti khinh thường.

Vừa muốn mở miệng mỉa mai, sắc mặt lại đột nhiên đại biến, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm, đột nhiên hàng lâm!

“Không tốt!”

Đồng tử của La Dật Trần bỗng nhiên co rụt lại, trong nội tâm kinh hãi không thôi.

Cái này mới phát hiện, một chưởng kia của chính mình, lại không có đem ba mũi tên của Lâm Hải đánh cho nát bấy!

Trái lại, ba mũi tên này vậy mà đột phá vầng sáng chưởng ấn kia, hướng phía lồng ngực của gã phóng tới!

“Thao, Lâm Hải làm sao có thể mạnh như vậy!”

Mặt mũi La Dật Trần tràn đầy kinh hãi, giờ phút này còn muốn chống cự, dĩ nhiên đã không còn kịp rồi.

Trong lúc vội vàng, La Dật Trần hơi mở miệng, lập tức phun ra một lá cờ nhỏ màu vàng.

Lá cờ nhỏ đón gió mà lớn, bỗng nhiên ngăn cản trước ngực La Dật Trần, đem ba cái mũi tên toàn bộ tiếp được.

Bang bang bang!

Ba đạo tiếng va đập chói tai vang lên, quang mang màu vàng vẩy ra, ba mũi tên của Lâm Hải bỗng nhiên nổ tung.

Mà lá cờ nhỏ màu vàng, lại đón gió phấp phới, bình yên vô sự!

“Pháp bảo!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, nhìn xem cái lá cờ nhỏ màu vàng kia, trong lòng hoảng sợ.

Pháp bảo của Côn Luân, đều là phỏng chế các pháp bảo đã xuất hiện qua trong cuộc chiến Phong Thần, tương đối có thực lực.

La Dật Trần có lá cờ nhỏ này nơi tay, Lâm Hải biết rõ, hôm nay chỉ sợ không làm gì được gã rồi.

Bá!

La Dật Trần há miệng ra, đem lá cờ nhỏ màu vàng, lần nữa nuốt vào trong miệng.

Chỉ có điều, sắc mặt lại trở nên khó coi đến cực điểm.

Gã đường đường một cái Đại Thừa, lại bị Lâm Hải chính là một cái Hóa Thần cảnh, ở trước mắt bao người làm cho tế ra pháp bảo để bảo vệ tánh mạng, cái mặt này thế nhưng mà ném đi được rồi.

“Lâm Hải, không nghe triệu hoán của Giới Chủ, ngươi chờ thừa nhận hậu quả a!”

La Dật Trần nói xong, cũng không còn mặt mũi lại ở lại.

Tường vân lóe lên, trong chớp mắt đã biến mất tại bên trong phía chân trời.

Lâm Hải nhìn bóng lưng của La Dật Trần, thì là nhếch khóe miệng lên, nhún vai, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Tông chủ, có một việc thiếu chút nữa đã quên hướng ngươi bẩm báo!”

Đúng lúc này, Vân Thắng bỗng nhiên tiến lên, hướng phía Lâm Hải ngưng trọng nói.

“Một năm trước, cũng là người này đến đây, cưỡng ép mang đi một gã đệ tử của chúng ta!”

“A?” Lâm Hải nghe được, lông mày lập tức nhảy lên, “Bị mang đi, là ai?!”

Chương 1977: Thiên tuyển chi nhân (Người được trời chọn)

“Là Hứa Điềm!” Vân Thắng nói ra.

“A?” Lâm Hải khẽ giật mình, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Tại sao phải mang Hứa Điềm đi?”

“Cái này ta cũng không biết.” Vân Thắng lắc đầu, “Người này nói, Hứa Điềm chính là Thiên tuyển chi nhân, Giới Chủ có an bài khác, sau đó liền đem người mang đi.”

“Thiên tuyển chi nhân?!”

Nghe được cái từ ngữ này, trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ nhảy dựng, nghĩ tới một việc.

Tướng mạo Hứa Điềm, cùng Dao Trì Tiên Tử cơ hồ giống như đúc, chẳng lẽ là do nguyên nhân nên bị mang đi?

Hinh Nguyệt lúc trước, cũng là theo Giới Chủ mà đi, trong này có thể có cái liên quan gì hay không?

Xem ra, nhất định phải đi Côn Luân, hỏi một chút Giới Chủ đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi!

“Tốt, ta đã biết!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó ý niệm khẽ động, A Đại A Nhị A Tam xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Chủ nhân!”

Ba người A Đại, vừa ra tới lập tức hướng phía Lâm Hải cung kính thi lễ.

Vân Thắng ở bên cạnh, lại đột nhiên cả kinh, mặt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì trên người ba người A Đại, thậm chí có loại khí tức cường đại lại để cho lão cảm thấy tim đập vô cùng nhanh

“Nơi này là Nhân Gian giới, tông môn do ta sáng lập, Hải Nguyệt Tông!” Lâm Hải thản nhiên nói.

Ba người A Đại khẽ giật mình, sau đó tất cả đều mang theo hiếu kỳ thật sâu, bắt đầu đánh giá bốn phía.

Tông phái do Lâm Hải sáng lập, bọn họ còn là hết sức tò mò.

Lâm Hải không có quản xem bọn họ làm cái khỉ gió gì, mà là hướng phía Vân Thắng mỉm cười.

“Vân lão ca, từ hôm nay trở đi, ba người A Đại là Cung phụng của Hải Nguyệt Tông ta rồi.”

“Hết thảy hành động, do ngươi tiết chế, nghe theo chỉ huy của ngươi!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Vân Thắng cùng bọn người A Đại, đều là cả kinh.

“Còn không bái kiến Vân Trưởng lão!” Sắc mặt Lâm Hải trầm xuống, hướng phía bọn người A Đại đang trong trạng thái mộng bức, quát khẽ nói.

Ba người A Đại, lúc này mới kịp phản ứng.

Tuy tu vi của Vân Thắng, tại trong mắt bọn họ, nhỏ yếu như là con sâu cái kiến.

Nhưng Lâm Hải đã lên tiếng, ba người không dám lãnh đạm, cấp tốc hướng phía Vân Thắng cung kính thi lễ.

“A Đại!”

“A Nhị!”

“A Tam!”

“Bái kiến Vân Trưởng lão!”

Vân Thắng thoáng cái liền luống cuống, vội vàng hướng phía ba người liên tục khoát tay.

“Miễn lễ, ba vị miễn lễ!”

“Vân lão ca!” Lâm Hải hơi khẽ cau mày, Vân Thắng cái dạng này, về sau như thế nào khống chế ba người A Đại a!

“Ách!” Vân Thắng khẽ giật mình, lập tức đã hiểu rõ suy nghĩ của Lâm Hải.

“Người tới, mang ba vị Cung phụng xuống dưới nghỉ ngơi!”

Vân Thắng lập tức khôi phục uy nghiêm, lại để cho người đem ba người A Đại dẫn xuống dưới.

Ba người A Đại đi rồi, Lâm Hải mới cười nhạt một tiếng.

“Vân lão ca, ba người bọn họ tuy đều là Đại Thừa tôn sư, nhưng ngươi cứ yên tâm sai sử, không cần băn khoăn!”

“Như nếu bọn họ dám can đảm không phục, ta đều có xử trí!”

“Vâng!” Vân Thắng liên tục đáp ứng, không biết vì sao, nội tâm đối với Lâm Hải lại nhiều ra một tia kính sợ.

“Ha ha ha, sư phụ, ngươi có nhớ chúng ta không a!” Chờ Lâm Hải cùng Vân Thắng nói xong chính sự, bọn người Cường đầu trọc đã sớm chờ không được, một loạt cùng lên, đem Lâm Hải vây lại.

Lâm Hải nhìn xem Hải Nguyệt Bát Thánh, mặt mỉm cười nhẹ gật đầu.

“Tám cái các ngươi, rất không tồi!”

Tuy thực lực của Hải Nguyệt Bát Thánh, tại trong mắt Lâm Hải hôm nay, thật sự có chút thấp.

Nhưng trong đối địch trước đó, tám người lại không có một cái nào lùi bước, loại khí tiết này lại để cho Lâm Hải cực kỳ thoả mãn.

Lại cùng những cao tầng khác của Hải Nguyệt Tông, hàn huyên vài câu, Lâm Hải mới tại trong ánh mắt không bỏ của mọi người, xuống núi rời đi.

Sau khi xuống núi, Lâm Hải quy tâm giống như mũi tên, thi triển thân pháp, rất nhanh đã đến nhà của mình.

Vừa vào nhà, Lâm Văn Tống Cần cùng với Lâm Mậu Thành Lâm Vân, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

“Tiểu Hải!!!”

Sau đó, Tống Cần giống như phát điên rồi xông lại, ôm thật chặt Lâm Hải, nước mắt lập tức liền chảy xuống.

“Mẹ ~”

Yết hầu Lâm Hải nghẹn ngào, sau khi hô một tiếng mẹ, cũng ngăn không được nước mắt rơi như mưa.

…

Lâm Hải một mực cùng cha mẹ người nhà ở chung ba ngày, nhìn xem người nhà mừng rỡ cùng cao hứng, Lâm Hải càng thêm cảm giác được, thân tình đáng ngưỡng mộ.

Sau đó lại rút thời gian, vấn an cha mẹ Liễu Hinh Nguyệt, Lâm Hải tại ban đêm ngày thứ tư, lại một lần nữa về tới Phiêu Miểu Phong.

“Đỗ Thuần, đi đem Lão Quân Lô mang tới!”

“Vâng, sư phụ!” Lão Quân Lô một mực do Đỗ Thuần sử dụng đảm bảo, rất nhanh Đỗ Thuần liền đem Lão Quân Lô mang tới, cung kính giao cho Lâm Hải.

“Tốt rồi, lui ra đi!”

Đỗ Thuần đi rồi, Lâm Hải trực tiếp ý niệm khẽ động, tiến nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Là thời điểm, đề cao thoáng một phát tu vi của đệ tử Hải Nguyệt Tông rồi.”

Lâm Hải tay khẽ vẫy, đan phương của Ngưng Anh Đan, liền xuất hiện ở trong tay.

“A Tử!”

Vèo!

Lâm Hải vừa dứt lời, một cái bóng màu tím, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Thượng tiên, ngươi tìm ta?”

Lâm Hải vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve đầu A Tử, sau đó đem đan phương đưa cho nàng.

“thảo dược trong đây, tìm tới cho ta mười phần!”

A Tử duỗi ra bàn tay nhỏ bé, tiếp nhận đan phương nhìn thoáng qua, sau đó nhẹ gật đầu.

“Tốt, Thượng tiên!”

“Bất quá, nơi này có rất nhiều đan phương, cực kỳ trân quý, cần Thượng tiên cùng đi hái với ta, nếu không những Yêu thú thủ hộ kia, sẽ không đáp ứng.”

“Yêu thú thủ hộ?” Lâm Hải nghe được, không khỏi mỉm cười, sau đó hét lớn một tiếng.

“A Hoa, ngươi cái chó chết ở chỗ nào, cút ra đây cho ta!”

Thanh âm của Lâm Hải, vang vọng toàn bộ Luyện Yêu Hồ, chỉ trong chốc lát, A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi liền chạy tới trước mặt Lâm Hải.

“Ba ba, nghe thanh âm của ngươi phấn khởi như thế, chẳng lẽ là có tiểu mẫu cẩu nào muốn giới thiệu cho ta?”

Hai cái mắt nhỏ của A Hoa hiện ánh sáng, hướng phía Lâm Hải sắc híp híp mắt nói ra.

“Giới thiệu con em ngươi a!” Lâm Hải tức giận đá nó một cước.

“Ta hỏi ngươi, Yêu thú bên trên Diệt Tiên Sơn, ngươi biết rõ

sao?”

A Hoa nghe xong lời này, lập tức trừng mắt nhỏ, tinh thần tỉnh táo.

“Cái gì gọi là biết rõ sao? Không phải thổi với ngươi, Yêu thú bên trên cả tòa núi, cái kia đều là tiểu đệ của ta!”

“Yêu thú nào thấy cẩu gia ta, mà không phải ngoan ngoãn gục xuống, tiếng kêu ba ba?”

“Ách...” Lâm Hải nhìn xem A Hoa, ước lượng lấy chân, ngẩng lên cái cằm, cái bức dạng hung hăng càn quấy đắc chí kia, lập tức có chút bật cười.

Cái này mẹ nó, lại là tiểu đệ, lại là cẩu gia, lại là ba ba, cái bối phận này như thế nào loạn như vậy ni!

“Có thể a, A Hoa, nói nói, ngươi là như thế nào đưa bọn chúng lừa dối cà nhắc đến vậy?” Lâm Hải mang theo một tia hiếu kỳ, hướng phía A Hoa hỏi.

“Hứ, lừa dối bọn chúng còn không phải một bữa ăn sáng, cẩu gia ta...” A Hoa nói một nửa, lời nói liền ngừng, sau đó mặt mũi tràn đầy bi phẫn nhìn xem Lâm Hải, tức giận bất bình nói.

“Ba ba, ngươi nói cái gì đó?!”

“Cẩu gia ta lúc nào lừa dối bọn chúng rồi, bọn chúng đều là bị mị lực của ta thuyết phục, được không nào?!”

Lâm Hải chịu đựng cười, liền mẹ nó cái đức hạnh của con chó chết tiệt này, còn không biết xấu hổ nói mị lực?

“Được rồi, nói chuyện đứng đắn!”

Lâm Hải nghiêm sắc mặt lại, sau đó đem sự tình nói một lần cùng A Hoa.

“Thế nào, không có vấn đề a?”

“Đem cái kia a xóa, cẩu gia xuất mã, cái cháu trai nào dám không cho hái thuốc!” A Hoa lại bắt đầu đắc chí.

Sau đó hướng phía A Tử xòe móng vuốt.

“Tử muội muội, đi theo cẩu gia đi, cẩu gia mang ngươi bình chuyến Diệt Tiên Sơn!”

Nói xong, A Hoa mang theo A Tử, thẳng đến Diệt Tiên Sơn mà đi.

Nhìn xem một chó một sâm núi rời đi, trên mặt Lâm Hải lộ ra vẻ tươi cười.

Tuy A Hoa thằng này là đồ phá hoại, nhưng là làm chính sự, Lâm Hải vẫn tương đối yên tâm.

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải đã đến trước nhà gỗ của Tiên Nhi.

“Cung nghênh chủ nhân!”

Tiên Nhi vội vàng ra đón.

“n!”

Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi cười cười, sau đó vào nhà ngồi xuống trên giường của Tiên Nhi.

“Đến!”

Vẫy tay một cái, một bản công pháp bí tịch màu đen, liền xuất hiện tại trong lòng bàn tay của Lâm Hải.

“Hóa Ma Đại Pháp, có thể nếm thử tu luyện rồi!”

Chương 1978: Thần thông: Ma Hóa Ngàn Vạn

Học tập!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, lựa chọn học tập Hóa Ma Đại Pháp.

Đồng thời, mật thiết chú ý tới biến hóa trong thân thể của mình, để ngừa giữa Hóa Ma Đại Pháp cùng Đạo Đức Kinh, phát sinh xung đột.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, học xong Hóa Ma Đại Pháp.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, lĩnh ngộ Thần thông Ma Hóa Ngàn Vạn!

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, lĩnh ngộ Thần thông Hấp Ma Chưởng!

Liên tiếp ba đạo tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Toàn thân cao thấp của Lâm Hải, lập tức bị một tầng mây mù màu đen như ẩn như hiện vờn quanh, quỷ dị dị thường.

“Không có việc gì? Ha ha, tốt!”

Lâm Hải kiểm tra toàn thân cao thấp một phen, phát hiện cái Hóa Ma Đại Pháp này, cùng Đạo Đức Kinh cũng không có chút xung đột nào, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Đồng thời, trong nội tâm đối với phương pháp vận hành Hóa Ma Đại Pháp, cũng lập tức hiểu rõ tại ngực, phảng phất như bản lĩnh bẩm sinh.

“Cái Hóa Ma Đại Pháp này, mặc dù không có thâm ảo cùng cao đoan như Đạo Đức Kinh, nhưng lại dị thường bá đạo a!”

Sau khi đối với Hóa Ma Đại Pháp đã có nắm giữ hoàn toàn, nội tâm của Lâm Hải, không khỏi thổn thức không thôi.

Nguyên lai, cái phương pháp tu ma này, cùng tu đạo có khác nhau rất lớn.

Tu đạo dựa vào là tích lũy tháng ngày, tiến hành theo chất lượng, một bước lại một cái bước chân làm gì chắc đó.

Nhưng, cái tu ma này thì lại có nhiều loại cách, thậm chí có thể gọi là đường tắt.

Ngoại trừ giống như tu đạo, thành thật tu hành ra, còn có thể dựa vào một ít thủ đoạn phi thường tàn nhẫn, nhanh chóng đạt tới mục đích đề cao tu vi.

Đương nhiên, hậu quả làm như vậy, chính là sẽ lưu lại di chứng thật sâu.

Thậm chí, sẽ ảnh hưởng tới tâm trí, khiến người trở nên tàn bạo bất nhân, khát máu vô tình.

Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì người tu ma, được xưng là Ma.

“Công pháp không có phân chính tà, mấu chốt quyết định bởi tại người a!”

Lâm Hải không khỏi thở phào ra một ngụm trọc khí.

Tuy cái Hóa Ma Đại Pháp này thuộc về ma công, nhưng chỉ cần không đi chọn dùng những đường tắt tàn nhẫn kia, thì bản chất cùng với phương pháp Đạo gia khác, cũng không khác gì nhau.

Có lẽ, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Hóa Ma Đại Pháp cùng Đạo Đức Kinh, lại không xung đột a.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải vận hành Hóa Ma Đại Pháp, đồng thời Đạo Đức Kinh phi thường có ăn ý, nhanh chóng ẩn độn.

Đồng thời, chân nguyên trong cơ thể Lâm Hải, lập tức tất cả đều lui rúc vào trong Tử Lôi Thần Long Tí.

Mà ma khí màu đen trong cánh tay phải, tức thì phi tốc khuếch tán, đi qua mạch kinh đi khắp toàn thân.

Ông!

Cánh tay Lâm Hải bắn ra, nhẹ nhàng đưa tay về phía trước, lập tức một cỗ vận khí màu đen, quỷ dị bốc lên, biến thành một cái chưởng ấn màu đen cực lớn.

Phốc!

Chưởng ấn màu đen rơi trên một khỏa đá lớn ở phía xa xa.

Sau một khắc, tảng đá lập tức bị sương mù màu đen vờn quanh, sau đó vậy mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong khoảnh khắc bị ăn mòn, biến thành hư vô!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, ma công so sánh với đạo pháp, tuy âm nhu, nhưng lại càng thêm bá đạo.

“Đúng rồi, còn có hai cái Thần thông.”

Lâm Hải lại xem xét một phen, sau khi học được Hóa Ma Đại Pháp có ngộ ra hai cái Thần thông.

Ma Hóa Ngàn Vạn: Lợi dụng ma khí tùy ý cải biến thân hình cùng tướng mạo của mình, mỗi ngày có thể thi triển một lần, có hiệu quả trong một phút đồng hồ.

Chứng kiến tin tức nói rõ của Ma Hóa Ngàn Vạn, trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú.

Cái này mẹ nó, không phải là Dịch Dung Thuật trong truyền thuyết sao?

“Biến!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, thi triển Ma Hóa Ngàn Vạn, bộ mặt lập tức vặn vẹo một hồi, đồng thời xương cốt răng rắc rung động.

Trong chớp mắt công phu, vậy mà biến thành bộ dáng của Tiên Nhi!

“Tiên Nhi, ngươi tiến vào một chút!”

Lâm Hải mang theo một tia buồn cười, mở miệng hô.

“Vâng, chủ nhân!”

Tiên Nhi một mực thủ hộ ở ngoài cửa, nghe được Lâm Hải triệu hoán, lập tức đẩy cửa tiến vào.

“A!”

Chờ sau khi nhìn thấy dáng người cùng tướng mạo của Lâm Hải, khuôn mặt Tiên Nhi không khỏi biến đổi, bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn thét lên một tiếng kinh hãi.

“Ngươi là ai?”

Mặt mũi Tiên Nhi tràn đầy khiếp sợ, nhìn xem Lâm Hải không thể tưởng tượng nổi mà hỏi.

“Ta là Tiên Nhi a, ngươi là ai?”

Trong nội tâm Lâm Hải nghẹn cười, bắt chước thanh âm của Tiên Nhi, hướng phía Lâm Hải Tiên Nhi nghi ngờ hỏi.

Tiên Nhi liền càng thêm giật mình rồi, bởi vì cái Tiên Nhi đối diện này, chẳng những có dáng người tướng mạo cùng chính mình giống như đúc, hơn nữa liền cả tiếng nói, đều độc nhất vô nhị.

Nhưng sau khi thấy thân quần áo dài rộng thùng thình trên người Lâm Hải kia, cái miệng nhỏ nhắn của Tiên Nhi khẽ mở, giận dữ liếc nhìn Lâm Hải, gắt giọng.

“Chủ nhân thật đáng ghét, vậy mà biến thành bộ dạng của Tiên Nhi.”

“Ha ha ha ha!” Thấy đã bị Tiên Nhi nhìn thấu, Lâm Hải không khỏi cất tiếng cười to.

“Thế nào, Tiên Nhi, ta học được giống không?”

“n!” Tiên Nhi nhẹ gật đầu, “Nếu không phải do quần áo lộ ra sơ hở, bản thân Tiên Nhi cũng không phân biệt được rồi.”

Ông!

Thân thể Lâm Hải như nhào bột mì, đột nhiên vặn vẹo một hồi, sau đó lại biến trở về bộ dáng của mình.

“Đúng vậy, cái Ma Hóa Ngàn Vạn này, coi như không tệ!”

Lâm Hải liên tục gật đầu, đối với cái môn Thần thông này, cực kỳ thoả mãn.

“Ma Hóa Ngàn Vạn?” Tiên Nhi nghe được, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi, có chút khó tin nhìn xem Lâm Hải.

“n?” Lâm Hải sững sờ, “Làm sao vậy, Tiên Nhi, chẳng lẽ ngươi đã nghe qua cái môn Thần thông này?”

Tiên Nhi mang theo một tia khiếp sợ, yếu ớt nhẹ gật đầu.

“Thượng Cổ đại ma Xi Vưu, có một môn Thần thông cực kỳ lợi hại, gọi là Ma Hóa Ngàn Vạn.”

“Tương truyền, Xi Vưu dựa vào cái môn Thần thông này, có thể biến ảo thành bộ dạng của bất luận kẻ nào, dùng giả đánh tráo, thậm chí đã có thể lừa gạt chư Thiên Thần Phật!”

“Nghe nói, chỉ là độ biến hóa thật giả đơn thuần, thậm chí so với Bát Cửu Huyền Công, còn muốn càng tốt hơn!”

“Chà mẹ nó, thật hay giả!” Lâm Hải chấn động, đồng thời nội tâm bị một cỗ cuồng hỉ, lập tức tràn ngập.

Nếu như cái Ma Hóa Ngàn Vạn này, thật sự so Bát Cửu Huyền Công biến hóa còn mạnh hơn, vậy thì ngưu bức lớn hơn!

Bát Cửu Huyền Công, có một danh xưng, gọi là Bảy Mươi Hai Biến!

Đó là Thần thông siêu cấp nghịch thiên mà Tôn Ngộ Không cùng Nhị Lang Thần mới có thể có a!

Mặc dù nói cái Ma Hóa Ngàn Vạn này, chỉ có thể biến người, không thể như Bát Cửu Huyền Công, có thể biến đổi vạn vật.

Nhưng độ biến hóa thật giả lại mạnh hơn Bảy Mươi Hai Biến, cái này cũng phi thường phi thường rất giỏi rồi!

Thảo, hiện tại huynh đệ nếu tại Thiên Đình thì tốt rồi.

Cần phải biến thành Ngọc Hoàng đại đế hoặc là Như Lai Phật Tổ, đem tất cả bảo vật Thiên Đình đều lừa gạt đi không được!

Vừa nghĩ tới chỗ này, Lâm Hải cảm giác nước miếng của mình, đều nhanh chảy xuống rồi.

Bất quá, cái Ma Hóa Ngàn Vạn này mặc dù tốt, chính là thời gian quá ngắn a.

Chẳng những một ngày chỉ có thể thi triển một lần, hơn nữa thời hạn có hiệu lực của một lần, chỉ có một phút đồng hồ.

Lâm Hải cảm giác, thật sự thật tiếc nuối a.

Nhưng nội tâm của Lâm Hải, cũng phi thường lý giải.

Công pháp biến thái như vậy, nếu như không cócái thời gian hạn chế, cái kia không phải là thiên hạ đại loạn sao?

“Đúng rồi, Tiên Nhi, thuật biến hóa của Ma Hóa Ngàn Vạn, thì Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Ngộ Không cùng Thiên Nhãn Thần Thông của Nhị Lang Thần, có thể nhìn ra được chăng?”

“Nhìn không ra!” Tiên Nhi trực tiếp lắc đầu.

“Ma Hóa Ngàn Vạn, chính là là thông qua ma công, cải biến thân thể cùng cốt cách hình thái, mà không phải là chướng nhãn pháp.”

“Chỉ cần chủ nhân biến hóa giống như đúc, thì từ bề ngoài sẽ không cách nào phân biệt rõ.”

Lâm Hải nghe được, trong nội tâm càng thêm mừng rỡ không thôi.

Cứ nói như vậy, chỉ cần mình biến hóa, mặc dù là Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Ngộ Không, cũng nhìn không ra?

“Cái Thần thông này tốt, cái Thần thông này ngưu bức!”

Lâm Hải không khỏi âm thầm gật đầu, tuy trước mắt tạm thời không dùng đến cái Thần thông này.

Nhưng một khi có việc, cái Thần thông này đối với ẩn nấp thân phận âm thầm làm việc, tác dụng sẽ quá lớn.

“Đúng rồi, cái hàng Xi Vưu kia, hiện tại đang ở địa phương nào?”

Lâm Hải bỗng nhiên mang theo một tia hiếu kỳ, hướng phía

Tiên Nhi hỏi.

Nếu Xi Vưu có Thần thông ngưu bức như vậy, hiện tại có lẽ hỗn đến phong sinh thủy khởi mới đúng chứ?

Thế nhưng mà vì cái gì, trong chuyện xưa thần thoại, không có truyền thuyết về y đâu?

Duy nhất nghe qua, vẫn là cái tên này bị Hoàng Đế tiêu diệt, cũng không vẻ vang a!

“Tiên Nhi cũng không rõ lắm, nhưng nghe nói, Xi Vưu là ở Minh giới!”

“Minh giới?” Lâm Hải sững sờ, đó không phải là Địa Ngục sao?

Quay đầu lại hỏi hỏi Lâm Nhi Công chúa, nhìn xem có biết hay không, thằng này hiện tại hỗn thế nào. Thu liễm thoáng một phát cảm xúc kích động, Lâm Hải lại bắt đầu xem xét một môn thần thông khác, Hấp Ma Chưởng!

Chương 1979: Sau tối nay, các ngươi sẽ Nghịch Thiên Cải Mệnh!

Hấp Ma Chưởng: Có thể hấp thu chân nguyên hoặc ma khí trong cơ thể người tu hành cho mình dùng, chuyển hóa thành chân nguyên hoặc ma khí của bản thân, tỷ suất chuyển hóa từ một phần trăm đến năm phần trăm, tỷ lệ đào thoát của người bị Hấp Ma Chưởng đánh trúng, có quan hệ trực tiếp cùng thực lực của đối phương.

“Chà mẹ nó!”

Chứng kiến giới thiệu của Hấp Ma Chưởng, con mắt Lâm Hải, lập tức liền thẳng.

Cái này mẹ nó, không phải là Hấp Tinh Đại Pháp bên trong tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ sao?

Trực tiếp đem chân nguyên mà đối phương tân tân khổ khổ tu luyện đến, thoáng cái hấp thu đến trong cơ thể của mình, để đề cao thực lực của mình.

Tuy tỷ suất chuyển hóa chỉ có một phần trăm đến năm phần trăm, nhìn như rất thấp, nhưng dù sao cũng là không làm mà hưởng a!

Nếu như hấp thu chân nguyên của một trăm cái Đại Thừa tôn sư, mặc dù tỷ suất chuyển hóa đều là thấp nhất một phần trăm, cái kia cũng có thể đạt tới trăm phần trăm rồi!

Vậy có phải đại biểu cho, thực lực của mình, lập tức có thể đạt tới Đại Thừa cảnh hay không?

Nghĩ đến chỗ này, nội tâm Lâm Hải, không khỏi một hồi kích động.

Nếu thật sự là như thế, vậy ngày hắn đứng hàng Thiên Tiên, cơ hồ ở trong tầm tay a!

“Đậu phộng, cái tu ma chi đạo này, quả nhiên không đi đường tầm thường a!”

Tuy cái Hấp Ma Chưởng này, bề ngoài giống như có chút hại người ích ta.

Nhưng nếu như hấp là người xấu, vậy thì tương đương với làm việc thiện, vẫn là có thể tiếp nhận mà!

Lâm Hải rất nhanh đã thuyết phục chính mình, hơn nữa có chút kích động rồi.

“Thượng tiên, thảo dược ngươi muốn, đã chuẩn bị xong, tổng cộng mười phần!”

Đột nhiên, thanh âm của A Tử, vang lên ở ngoài cửa.

“Nhanh như vậy?”

Lâm Hải lúc này mới đứng người lên, đẩy cửa đi ra, chỉ thấy sau lưng A Tử, đi theo một đám người sói.

Trong ngực từng người sói, đều ôm một đống thảo dược, tất cả đều khẩn trương nhìn xem A Hoa vẻ mặt đắc chí ở bên cạnh

“Ba ba, không phải ta thổi với ngươi, cẩu gia ta vừa lên Diệt Tiên Sơn, đám Yêu thú thủ hộ kia, lập tức hấp tấp chào đón hô ba ba, chủ động đem thảo dược, tất cả đều hiến lên cho ta...”

Phanh!

A Hoa còn không có thổi xong ngưu bức, Lâm Hải đã đem những thảo dược này, toàn bộ đã thu vào trong phòng gỗ.

Sau đó, cánh cửa nặng nề đóng lại.

Hắn mới chẳng muốn nghe A Hoa thằng này, miệng đầy chạy xe lửa ni!

“Dược liệu đã đủ, có thể luyện chế đi!”

Lâm Hải đưa tay hư không nhất chỉ, Lão Quân Lô lập tức lơ lửng tại trước mặt Lâm Hải.

“Đi!”

Sau đó vung lên, chỉ huy dược liệu trên đất, bay vào trong lò đan.

“Luyện!”

Lâm Hải gào to một tiếng, Thiên Hỏa từ lòng bàn tay bay lên, bay vào phía dưới Lão Quân Lô.

Lâm Hải nhíu mày, chú ý cẩn thận khống chế được thảo dược trong lò đan, bắt đầu khống chế hỏa hầu, tiến hành luyện hóa.

Dùng tu vi bên trên đan đạo của Lâm Hải, luyện chế đan dược Bát phẩm, tự nhiên là xác xuất thành công trăm phần trăm.

Bất quá, Lâm Hải vì để bớt việc, không đi đường tầm thường, hoàn toàn không có dựa theo trình tự, đem thảo dược một loại tiếp một loại để vào trong lò đan.

Loại hành vi một tia ý thức đem tất cả đều bỏ vào trong lò luyện hóa này, nếu là bị Luyện Đan Đại Sư khác nhìn thấy, cần phải chửi ầm lên, cho rằng Lâm Hải hồ đồ không thể.

Nhưng, nội tâm Lâm Hải, lại gợn sóng không sợ hãi.

Loại sự tình hoàn toàn không theo lẽ thường này, chỉ cần cẩn thận một ít, hắn hoàn toàn có thể làm được.

Thời gian từng điểm từng điểm đi qua, Lâm Hải khống chế được hỏa hầu, đem thảo dược bên trong Lão Quân Lô, hoàn toàn hòa tan, một cỗ mùi thơm ngát nhàn nhạt, bắt đầu theo thời gian dần qua mà từ trong lò phiêu tán mà ra.

Đột nhiên, Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Đan thành!”

Ông!

Sau một khắc, nắp lò của Lão Quân Lô, lập tức bay lên.

Đan hương nồng đậm, trong khoảnh khắc trải rộng cả gian nhà gỗ, lại để cho người vui vẻ thoải mái.

Vèo!

Lão Quân Lô chậm rãi rơi trên mặt đất, Lâm Hải cúi đầu nhìn lại.

Đã thấy trong lò, đổ đầy đan dược màu xanh rậm rạp chằng chịt, bất kì một khỏa đan dược nào, tựa hồ cũng ẩn chứa năng lượng vô hạn.

“Một trăm khỏa!”

Lâm Hải nhìn lướt qua, cũng đã tinh tường biết rõ số lượng của Ngưng Anh Đan.

Dựa theo bên trên đan phương ghi lại, một lò đan dược có thể thành đan mười khỏa, cũng đã là trình độ siêu cao.

Mà như Lâm Hải, một lò một trăm khỏa, không có một khỏa phế đan, tuyệt đối là nhân vật cấp bậc Đan Đạo Tông Sư đỉnh cấp!

Thu!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Ngưng Anh Đan bên trong Lão Quân Lô, tất cả đều thu.

Sau đó, lại đem một phần thảo dược, để vào trong lò.

...

Liên tiếp mười lô đan dược, bị Lâm Hải chọn dùng loại phương thức luyện chế giản lược này, chưa tới một canh giờ, liền đã luyện chế hoàn thành toàn bộ.

Càng làm cho Lâm Hải mừng rỡ không thôi chính là, thời điểm luyện chế lô thứ bảy, thuộc tính che dấu của Lão Quân Lô lại bị gây ra rồi!

Một lò một trăm khỏa Ngưng Anh Đan kia, vậy mà trực tiếp tăng lên một phẩm giai, đạt đến tiêu chuẩn đan dược Cửu phẩm.

Mà hiệu quả đan dược, cũng càng là đã có khác biệt thiên địa.

Ngưng Anh Đan, chỉ là có tỷ lệ cho người tu hành sử dụng ngưng tụ Nguyên Anh, cái này đã đủ nghịch thiên được rồi.

Thế nhưng mà, sau khi đề thăng làm đan dược Cửu phẩm, rõ ràng có thể trực tiếp lại để cho người ngưng tụ Nguyên Thần, thành tựu Hóa Thần Chi Cảnh!

Hóa Thần cảnh, đây chính là Địa Tiên a!

Lâm Hải phấn đấu lâu như vậy, cũng bất quá vừa mới đột phá đến Hóa Thần sơ kỳ.

Không thể tưởng được, tùy tiện luyện chế ra một lò đan dược, có thể Nghịch Thiên Cải Mệnh, quả thực đạt tới độ cao mà người thường căn bản không cách nào với tới!

“Cái này mẹ nó, thật là làm cho người nổi giận!”

Nội tâm Lâm Hải cao hứng đồng thời, cũng là một hồi im lặng.

Nếu sớm luyện chế ra cái Ngưng Anh Đan tăng lên phẩm giai này, chính mình còn con mẹ nó phải tốn sức như vậy sao?

Bất quá, cái Ngưng Anh Đan sau khi tăng lên này, xác suất thành công so với Ngưng Anh Đan bản gốc, muốn thấp hơn nhiều lắm.

Người tu hành Kim Đan kỳ phục dụng, xác suất thành công ngưng tụ Nguyên Thần, chỉ có không đến hai mươi phần trăm.

Mặc dù là người tu hành Nguyên Anh cảnh phục dụng, tiến giai Hóa Thần xác suất, cũng chỉ có ba mươi phần trăm mà thôi.

Hơn nữa, phục dụng đan dược để tăng lên cảnh giới, căn cơ bền chắc tự nhiên so ra kém chính mình tu luyện.

Tức thì liền tăng lên tu vi, sợ rằng cũng phải tốn hao rất nhiều thời gian, đi củng cố cùng thuần thục.

Nếu không, trụ cột không tốn sức, đối với tu hành phía sau, ảnh hưởng còn là phi thường lớn.

“Điểm này, lúc cho các đệ tử phục dụng, vẫn là phải nói rõ ràng!”

Đan dược luyện chế thành công, Lâm Hải ý niệm khẽ động, ra khỏi Luyện Yêu Hồ, về tới gian phòng trên Phiêu Miểu Phong.

“Người tới!”

Lâm Hải nhẹ hô một tiếng, lập tức có đệ tử phục thị ngoài cửa, cung kính đẩy cửa tiến đến.

“Tông chủ, có gì phân phó?”

“Đem Vân Trưởng lão, Hải Nguyệt Bát Thánh, còn có Lâm Kiếm, Diệp Uyển, gọi tới cho ta!”

“Vâng!”

Đệ tử Hải Nguyệt Tông này đáp ứng một tiếng, lui ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, bọn người Vân Thắng, liền đi tới gian phòng của Lâm Hải.

“Không biết Tông chủ đêm khuya triệu hoán, có gì phân phó?”

Vân Thắng mang theo một tia ngưng trọng, đại biểu mọi người hướng Lâm Hải hỏi.

Bọn người Cường đầu trọc, cũng là mặt mũi tràn đầy nghiêm túc, ánh mắt sáng ngời nhìn xem Lâm Hải.

Lâm Hải với tư cách nhất tông chi chủ, đêm khuya triệu hoán những chủ lực trong tông như bọn hắn này, mặc cho ai cũng có thể nghĩ ra được, tuyệt đối là có đại sự muốn phân phó.

Nhưng mà, Lâm Hải lại có vẻ mặt nhẹ nhõm, hướng phía mọi người cười nhạt một tiếng.

“Đều nghiêm túc như vậy làm gì, đến, ngồi, đều ngồi!”

Bọn người Vân Thắng, sau khi mang theo vẻ mặt mê mang ngồi xuống, Lâm Hải mới mang vẻ mặt tươi cười, nhàn nhạt hỏi.

“Các vị, hôm nay đều là cái tu vi cảnh giới gì?”

Nghe Lâm Hải đặt câu hỏi, Vân Thắng trước tiên mở miệng nói.

“Hồi Tông chủ, nhận được Tông chủ coi trọng, lại để cho lão phu hưởng dụng tài nguyên tu hành trong tông, cộng thêm công pháp do Tông chủ cải tạo, linh khí đầy đủ vô cùng, thực lực của lão phu cũng có tiến bộ lớn, hôm nay chính là Kim Đan trung kỳ!”

Lâm Hải nghe xong, mỉm cười nhẹ gật đầu, từ chối cho ý kiến.

Sau đó, quay đầu lại nhìn về phía bọn người Cường đầu trọc.

“Sư phụ, tám cái chúng ta, tất cả đều là Kim Đan kỳ rồi, hắc hắc hắc, chưa cho lão nhân gia người mất mặt a!”

Cường đầu trọc vuốt ve cái đầu trọc lớn, cười toe toét miệng nói.

“Tông chủ, Lâm Kiếm cũng đã đi vào Kim Đan, là Kim Đan sơ kỳ!”

Lâm Kiếm vẻ mặt lạnh lùng, mặt không biểu tình, nói xong liền không hề tiếp nữa.

“Tông chủ, ta là xuất thân võ đạo, tiếp xúc giới Tu Hành muộn, tới hôm nay chỉ mới là cảnh giới Giả Đan.” khuôn mặt Diệp Uyển ửng đỏ, mang theo một chút xấu hổ, cúi đầu nói ra.

“Tốt, ta đã biết!” Thấy mọi người đều nói xong, Lâm Hải đột nhiên đứng lên, sau đó trong mắt hiện lên một đạo tinh mang, từ trên thân mọi người đảo qua từng cái.

Bọn người Vân Thắng, tiếp xúc đến ánh mắt của Lâm Hải, lập tức cả kinh.

Không hẹn mà cùng, nhao nhao đứng lên, nội tâm không hiểu thấu mà khẩn trương một hồi.

Mà lúc này đây, thanh âm của Lâm Hải, nhàn nhạt vang lên tại bên tai mọi người.

“Không quản các ngươi hôm nay là tu vi gì, đều muốn trở thành quá khứ.”

“Bởi vì, sau tối nay, các ngươi sẽ Nghịch Thiên Cải Mệnh!”

Chương 1980: Phục dụng Ngưng Anh Đan

“Nghịch Thiên Cải Mệnh?”

Mọi người nghe được, đều là cả kinh.

Nhất là Cường đầu trọc, con mắt lập tức liền rợn thật lớn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn xem Lâm Hải.

“Sư phụ, cái ý tứ gì à? Ngươi là muốn ngủ cùng chúng ta sao?”

“Ta cảm thấy ngủ Tuệ Nhi sư muội cùng Diệp Uyển là đủ rồi, tối đa hơn nữa là cái Đỗ lão đầu, những người khác coi như xong đi!”

Phốc!

Lâm Hải vốn chắp tay sau lưng, làm ra một bộ dáng trang bức cao thâm mạt trắc.

Kết quả bị một câu của Cường đầu trọc, Lôi đến thiếu chút nữa một đầu cắm xuống bên trên đất.

“Ngủ con em ngươi! Ngủ con em ngươi! Nói con mẹ nó cái gì ni!” Lâm Hải cái này khí a, đưa tay liền cho cái đầu ngốc của Cường đầu trọc mấy bàn tay.

Cái hàng này, quá mẹ nó không đáng tin cậy rồi.

Một cái tràng cảnh êm đẹp nghiêm túc như thế, sững sờ lại để cho thằng này một cái trêu thành tràng cảnh chọc bức.

“Sư phụ ngươi tại sao lại đánh ta, nói sau, ngươi muốn ngủ em gái ta, ta cũng không có muội muội a!”

Cường đầu trọc một bên xoa đầu một bên lầm bầm, mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

“Phi, đánh chết ngươi mới tốt!” Vân Tuệ Nhi cùng Diệp Uyển, thì là mặt mũi tràn đầy ửng đỏ, hướng phía Cường đầu trọc nhẹ nhàng quát.

“Ai, không có văn hóa, thật đáng sợ, liền thông minh này, còn nghĩ đến cùng lão phu tranh Đại sư huynh, cũng không biết ngươi lấy ở đâu ra dũng khí!” Đỗ Thuần ở một bên, rung đùi đắc ý, vẻ mặt xem thường nói.

“Này, Đỗ lão đầu, ngươi cái ý tứ gì?! Nói cho ngươi biết a, cái vị trí Đại sư huynh này, ngươi mơ tưởng cùng ta tranh! Lão tử nhập môn so với ngươi còn sớm nhiều hơn!” Cường đầu trọc vừa trừng mắt, hung hăng ba ba nói.

“Nhập môn sớm rất giỏi a, ta vẫn còn lớn tuổi hơn ngươi ni!” Đỗ Thuần trợn trắng mắt, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Ngươi lớn tuổi thì làm sao vậy, ta tính tình còn lớn hơn ni!”

“Ngươi không có tóc!”

“Cái đầu của ta lớn hơn ngươi!”

“Ngươi không có tóc!”

“Tu vi của ta cao hơn ngươi!”

“Ngươi không có tóc!”

“Lão đầu, có tin ta đánh ngươi hay không!!!”

“Đến a, đến a! Chả lẽ lại sợ ngươi!”

…

“Ai u, ta đi!” Lâm Hải che cái trán, quả thực là bó tay rồi.

Hai cái hàng này, làm sao lại mẹ nó một điểm tiến bộ đều không có a, thật sự là say!

“Tốt rồi, lại còn nhao nhao nữa, thì Lăng Đào sẽ là Đại sư huynh!”

Lâm Hải đen mặt lên, hét lớn một tiếng nói.

“Không có nhao nhao a, chúng ta không có nhao nhao a!”

“Đúng vậy a, sư phụ, chúng ta thân như huynh đệ, như thế nào sẽ cãi nhau đấy.”

“Ngươi nhìn lầm rồi, nhất định là nhìn lầm rồi!”

Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, vốn đang mắt to trừng đôi mắt nhỏ, không phục không cam lòng, làm cho cái mũi đều nhanh dán thành một khối rồi.

Kết quả Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, hai người trực tiếp ôm bả vai, cười tủm tỉm cái kia gọi một cái thân mật.

Không biết, tuyệt đối còn cho rằng hai cái hàng này, có cái cơ tình gì ni!

“Nhao nhao a, nhao nhao a, tiếp tục nhao nhao a, đừng ngừng a!”

“Nhị vị ca ca, ta van cầu các ngươi, xuất ra khí lực mà các ngươi bình thường cãi nhau đến, lại để cho sư phụ nhìn xem a!”

“Đợi ta trở thành Đại sư huynh, lập tức mời các ngươi xuống núi chơi đại bảo kiếm, thế nào, thế nào a!”

Lý Lăng Đào mang theo kích động, vẻ mặt vui sướng gom góp tới, hướng phía Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, mặt mũi tràn đầy khẩn cầu nói.

“Cút!”

Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, đồng thời bay lên một cước, đem Lý Lăng Đào đạp bay, phanh cái đập vào trên tường, sau đó trăm miệng một lời nói

“sư huynh đệ shúng ta, tuy không phải thân huynh đệ, nhưng hơn hẳn thân huynh đệ, ngươi, đừng có châm ngòi quan hệ của chúng ta!”

“Sao ~” nói xong, Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, còn quay mắt về phía nhau cong lên miệng.

“Ọe!”

Nhất thời, một mảnh âm thanh nôn mửa...

“Tốt rồi, nói chính sự!”

Chờ mấy cái trêu chọc bức này náo xong, Lâm Hải nghiêm mặt, nghiêm túc nói.

“Tông chủ, xin phân phó!”

Bọn người Vân Thắng, cũng thu liễm vui đùa, hướng phía Lâm Hải cung kính đáp.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải lấy ra Ngưng Anh Đan, lần lượt phát bỏ vào trong tay mỗi người.

Cái đan hương nồng đậm kia, lập tức lại để cho tinh thần của tất cả mọi người chấn động, mặt lộ vẻ sợ hãi xen lẫn vui mừng.

Không cần hỏi, cái đan dược này tuyệt đối là đồ tốt!

“Sư phụ, đây là cái đan dược gì à? Chỉ ngửi mùi vị thì so với Đỗ lão đầu luyện, mạnh hơn nhiều lắm!” Cường đầu trọc hưng phấn mà hỏi.

Lâm Hải chắp tay sau lưng, đạm mạc nói.

“Viên thuốc này, tên là Ngưng Anh Đan, dùng tu vi hôm nay của các ngươi, sau khi ăn vào có tám thành tỷ lệ, ngưng tụ thành Nguyên Anh!”

“Cái gì?!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, sắc mặt của mọi người, tất cả đều thay đổi!

“Tông chủ, ngươi nói là, ăn hết cái đan dược này, chúng ta có tám thành tỷ lệ, sẽ tiến giai lên Nguyên Anh cảnh?” Vân Thắng khiếp sợ mà hỏi.

Dù là lão luôn luôn lão luyện thành thục, hôm nay nghe được lời này của Lâm Hải, nội tâm cũng nhấc lên sóng to gió lớn.

Dù sao, ngưng tụ Nguyên Anh có bao nhiêu khó khăn, bọn hắn đã quá rõ ràng rồi.

Nhất là thời gian tu hành càng dài, bọn hắn liền càng có thể cảm nhận được, từng cái cảnh giới tu hành, khác biệt đều giống như cái hào rộng, muốn đột phá đều là sự tình khó như lên trời.

Thậm chí tuyệt đại đa số người, kết quả cuối cùng, đều sẽ là kẹt tại cảnh giới trước mắt, sống thẳng đến quãng đời còn lại.

Thế nhưng mà không nghĩ tới, Nguyên Anh cảnh lại để cho bọn hắn cảm thấy xa không thể chạm, hôm nay lại rõ ràng dễ như trở bàn tay?

Mặc dù lời này là ra từ miệng của Lâm Hải mà đám bọn hắn luôn luôn sùng bái, thì bọn người Vân Thắng vẫn có chút phát mộng.

Không phải đối với lời nói của Lâm Hải không tín nhiệm, thật sự là có chút thật bất khả tư nghị!

Lâm Hải tự nhiên hiểu rõ rung động trong nội tâm bọn người Vân Thắng.

Mặc dù là hắn, thời điểm lúc trước đạt được cái đan phương này, nội tâm đều cảm thấy khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi.

Chớ nói chi là Vân Thắng Cường đầu trọc, những người tiếp xúc với giới Tu Hành không hề có thời gian dài này rồi.

“Tranh thủ thời gian ăn đi, ăn xong ta còn có chuyện khác ni!”

Lâm Hải cười cười, hướng phía mọi người nói ra.

“Vâng!”

Mọi người đáp ứng một tiếng, lúc này mới mang theo kích động thật sâu, đem Ngưng Anh Đan để vào trong miệng.

Ông!

Đan dược sau khi vào miệng, sắc mặt của mọi người tất cả đều biến đổi, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức cường đại, bay thẳng vào trong Kim Đan đan điền.

“Còn không ngồi xuống, lập tức vận công điều tức, ngưng tụ Nguyên Anh!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, giống như thể hồ quán đính.

Bọn người Vân Thắng mới từ trong lúc khiếp sợ mà kịp phản ứng, sợ hãi vội vã khoanh chân ngồi xuống, vận công dẫn đường cho khí tức trong cơ thể.

Sau nửa canh giờ, ông một tiếng, trên người Cường đầu trọc, có một đạo quang mang lóe lên rồi biến mất.

Sau đó, một cỗ khí tức cường đại, lập tức phóng xuất ra, đem không khí xung quanh, trùng kích rung động.

Bá!

Cường đầu trọc bỗng nhiên mở hai mắt ra, một đạo tinh mang lóe lên rồi biến mất.

Ngay sau đó, Cường đầu trọc đột ngột từ mặt đất nhảy lên, kích động đến cơ bắp trên mặt thẳng run.

“Sư phụ, ta, ta ngưng tụ Nguyên Anh!”

“Ta là người thứ nhất a sư phụ, từ nay về sau, ta có phải chính là Đại sư huynh rồi hay không?!”

“Ách!” Trên mặt Lâm Hải vốn còn mang theo ý cười, kết quả nghe được lời này của Cường đầu trọc, sắc mặt lập tức đen lại.

Mẹ nó, còn tưởng rằng thằng này cao hứng, là vì ngưng tụ Nguyên Anh đấy.

Náo loạn cả buổi, vẫn là do còn nhớ thương vị trí Đại sư huynh.

“Nói cái gì đó? Ta không có chậm hơn ngươi cái đầu trọc này, chỉ là của ta càng ổn trọng hơn mà thôi!”

Cường đầu trọc vừa dứt lời, thanh âm của Đỗ Thuần đã chậm rì rì vang lên, sau đó không vội không chậm mà đứng lên.

“Sư phụ, ta cũng ngưng tụ Nguyên Anh, cùng cái đầu trọc này, là cùng một thời gian.”

“Này, lão đầu, ngươi có thể lại không biết chút xấu hổ hay không?!” Cường đầu trọc nghe xong, lập tức liền nóng nảy.

“Ai không biết xấu hổ, ta nói đúng là sự thật, vị trí Đại sư huynh, không tới phiên ngươi!”

“Lão đầu, có tin ta đánh ngươi hay không?!”

“Đến a! Đến a! Đập ngươi không thành!”

…

“Ha ha, sư phụ, hai người bọn họ lại nhao nhao rồi, vị trí Đại sư huynh, quy ta á!” Lý Lăng Đào đột nhiên nhảy dựng lên, mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

“Cút!” Kết quả mới nói câu đó xong, trực tiếp bị Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, một cước đạp đến trên tường.

“Ai u, ta đi, chịu không được!” Lâm Hải che cái trán, quả thực sắp điên rồi.

Hai cái hàng này, thực con mẹ nó biết làm ầm ĩ a!

Xem ra, vị trí Đại sư huynh, nhất định phải nhanh chóng định ra rồi.

Nếu không, sớm muộn gì con mẹ nó bị hai cái hàng này, phiền cũng phiền chết rồi.

Nhìn tất cả mọi người đứng lên, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, nhàn nhạt hỏi.

“Thế nào, đều thành công chứ?”

Chương 1981: Nhóm Địa Tiên đầu tiên!

Mọi người nghe được, đều là mang theo kích động cùng kinh hỉ thật sâu, nhẹ gật đầu.

Chỉ có Diệp Uyển, khuôn mặt xấu hổ, thần sắc ảm đạm, thống khổ cúi đầu.

“Diệp Uyển vô năng, lãng phí thần đan của Tông chủ, ngưng tụ Nguyên Anh... Đã thất bại!”

Nói xong, đôi bàn tay trắng như phấn của Diệp Uyển nắm chặt, hối hận đến mắt đục đỏ ngầu, đối với chính mình vừa hận vừa tức.

Loại đan dược có thể làm cho người trực tiếp ngưng tụ Nguyên Anh này, không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên là vật báu vô giá.

Lâm Hải có thể lấy ra một khỏa cho mình phục dụng, có thể thấy được đối với mình là coi trọng cỡ nào

Nhưng mà, ai nghĩ tới chính mình lại bất tranh khí như thế.

Người khác đã thành công ngưng tụ Nguyên Anh, hết lần này tới lần khác chính mình đã thất bại, lãng phí cái thần đan này một cách vô ích.

Trong lúc nhất thời, Diệp Uyển xấu hổ vô cùng, cũng không biết đối mặt với Lâm Hải như thế nào rồi.

Lâm Hải thấy thế, thì là mỉm cười.

“Diệp Uyển, ngươi không cần tự trách.”

“Cái Ngưng Anh Đan này, vốn là có tỷ lệ thất bại, không thành công cũng thuộc về bình thường.”

“Huống chi, trước đó ngươi tu hành võ đạo, mặc dù đã ngưng tụ Kim Đan, nhưng vứt bỏ võ trùng tu, Kim Đan vỡ vụn, hôm nay một lần nữa ngưng tụ, chỉ có cảnh giới Giả Đan, tỷ lệ thành công, vốn là đã thấp hơn so với những người khác.”

“Ai, chỉ sợ ta kiếp nầy, vô duyên ngưng tụ Nguyên Anh!” Diệp Uyển thở dài, vô cùng thất lạc.

“Ai nói như vậy?”

Lâm Hải kinh ngạc nói, sau đó ý niệm khẽ động, lập tức đem mười khỏa Ngưng Anh Đan, đặt ở trên mặt bàn.

“Một khỏa đã thất bại liền thất bại, không có gì lớn, lại ăn một khỏa là được!”

“Một khỏa không được, lại có hai khỏa, hai khỏa không được, thì ba khỏa, thẳng đến khi thành công mới thôi!”

“Trước chuẩn bị cho ngươi mười khỏa, ngươi xem có đủ hay không?!”

Lâm Hải hướng phía Ngưng Anh Đan trên bàn nhất chỉ, cười nói.

Diệp Uyển nghe được, không khỏi sững sờ, chờ sau khi nhìn thấy trên bàn có mười khỏa Ngưng Anh Đan tản ra mùi thơm ngát, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi thoáng cái giương thật to, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

“Chà mẹ nó!”

Bọn người Cường đầu trọc, càng là thét lên một tiếng kinh hãi, quả thực không thể tin được vào khóe mắt của mình.

“Sư phụ, ngươi, ngươi như thế nào có nhiều như vậy?”

“Ngươi đi Địa Tiên giới, không phải là dựa vào bán mình mà sống, dùng thân thể để đổi lấy a?”

“Cút!” Cường đầu trọc vừa dứt lời, trực tiếp bị Lâm Hải dùng một cước đạp sang một bên rồi.

“Diệp Uyển, yên tâm ăn, không đủ còn có!”

Lâm Hải nhìn Diệp Uyển, trên mặt tràn đầy dáng tươi cười nói ra.

Diệp Uyển do dự một chút, môi son cắn chặt, nội tâm tựa hồ đang chịu đựng giãy dụa kịch liệt.

Tựa hồ là biết rõ suy nghĩ của Diệp Uyển, Lâm Hải im lặng một hồi, sau đó trên mặt bàn lập tức bày đầy Ngưng Anh Đan.

Rậm rạp chằng chịt, chừng mấy trăm khỏa!

“Sư phụ, cái này, cái này...”

Bọn người Cường đầu trọc, tròng mắt thiếu chút nữa lồi ra đến, chỉ vào đầy bàn Ngưng Anh Đan, khiếp sợ mà nói đều cũng không nói ra được.

“Cái này, ngươi có thể yên tâm ăn hết?” Lâm Hải hướng phía Diệp Uyển nói.

Trong đôi mắt đẹp dịu dàng của Diệp Uyển, bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh mang, thò tay đem một khỏa Ngưng Anh Đan, nắm vào trong tay.

“Tông chủ, ta vốn đang sợ bởi vì ta phục dụng nhiều thêm một khỏa, sẽ tước đoạt cơ hội ngưng tụ Nguyên Anh của đệ tử khác.”

“Nhưng nếu ngươi đã có nhiều như vậy, tiểu nữ tử cũng sẽ không khách khí!”

Nói xong, Diệp Uyển trực tiếp há miệng ra, đem Ngưng Anh Đan nuốt vào trong miệng.

Ông!

Khí tức cường đại, lập tức tại trong cơ thể Diệp Uyển bốc lên.

Diệp Uyển khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu chú ý cẩn thận dẫn đạo.

Sau nửa canh giờ, một đạo quang mang lập loè, Diệp Uyển mở hai mắt ra, trong đôi mắt đẹp dịu dàng có tinh mang thoáng hiện.

Vèo!

Diệp Uyển đứng người lên, khuôn mặt đỏ ửng, tràn đầy kích động.

“Tông chủ, may mắn không làm nhục mệnh, Diệp Uyển đã thành công ngưng tụ Nguyên Anh á!”

“Ha ha, tốt!” Lâm Hải nghe được, cười lớn một tiếng.

Sau đó nhìn mười một người trong phòng này, thật là thoả mãn.

Những người này, đều là người mà mình tín nhiệm nhất, cũng là chủ lực của Hải Nguyệt Tông a!

“Sư phụ, ta quả thực không thể tin được, chỉ trong chốc lát như vậy, chúng ta đều là đại năng Nguyên Anh rồi!” Vân Chu ở một bên, vô cùng kích động nói.

“Đúng vậy a, đúng vậy a, cảm giác giống như đang nằm mơ vậy!” Khang Sĩ Phú cùng Du Hồng cũng ở một bên, phụ họa nói.

“Lão đạo liền là nằm mơ, cũng đều không nghĩ tới sẽ có một ngày ngưng tụ Nguyên Anh, cái này đều do sư phụ ban tặng a!” Thanh Tùng Tử càng là cảm khái rất nhiều.

Nghĩ lão một cái giang hồ thuật sĩ bất nhập lưu, sau khi sai sót ngẫu nhiên bái vào làm môn hạ của Lâm Hải, chẳng những phải đã có được truyền thừa của Bát Tiên, càng là trở thành đại năng Nguyên Anh.

Cái cảm giác như là một bước lên trời này, lại để cho Thanh Tùng Tử thậm chí có loại cảm giác không chân thực.

Cảm thụ của Vân Thắng, cùng Thanh Tùng Tử không sai biệt lắm.

Mang theo một tia cảm kích thật sâu, hướng phía Lâm Hải liền cung kính ôm quyền.

“Vân Thắng, tạ ân tái tạo của Tông chủ!”

“Chúng ta tạ ân tái tạo của Tông chủ!” Bọn người Cường đầu trọc, cũng đồng loạt hướng phía Lâm Hải, vô cùng cảm kích cung kính thi lễ.

Lâm Hải thì là nghiêng đầu, liếc nhìn mọi người, nghiền ngẫm cười.

“Bây giờ nói cảm tạ, thế nhưng mà có chút còn sớm ni!”

“À?” Bọn người Vân Thắng đều là sững sờ, mờ mịt nhìn xem Lâm Hải, không biết Lâm Hải nói lời này là có ý gì.

Lâm Hải lại không đáp, đi đến trước mặt một cái bàn khác.

Ý niệm khẽ động, lại là một trăm khỏa Ngưng Anh Đan, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Chỉ có điều, Ngưng Anh Đan lần này, so với loại mà bọn người Vân Thắng trước đó phục dụng, đan hương muốn nồng đậm hơn nhiều.

“Tông chủ, những cái này, giống như cùng vừa rồi, có chút không quá đồng dạng a!”

Vân Thắng mang theo một tia khiếp sợ, nói ra.

“Là không đồng dạng, bởi vì...” Lâm Hải nhíu lông mày lại, nói ra từng chữ từng chữ, “Những đan dược này, có thể để cho các ngươi, lại tiến thêm một bước, thành tựu Địa Tiên!”

“Cái gì?!”

Lời nói Lâm Hải, giống như một vụ nổ, nổ vang tại bên tai bọn người Vân Thắng.

Trong lúc nhất thời, hết thảy mọi người tất cả đều sợ ngây người!

Ngưng Anh Đan vừa rồi, để cho bọn hắn từ Kim Đan thoáng cái đã trở thành đại năng Nguyên Anh, đã lại để cho bọn hắn có loại cảm giác giống như nằm mơ rồi.

Nhưng bây giờ, Lâm Hải vậy mà nói, những đan dược này có thể khiến cho bọn hắn trở thành Địa Tiên!

Mặc dù bọn hắn đối với Lâm Hải, đều là tín nhiệm vô điều kiện, nhưng là nghe đến đó, vẫn còn có chút mộng ép.

“Xác xuất thành công, là ba mươi phần trăm, nhưng nơi này có một trăm khỏa, nếu như vận khí không phải quá kém, đầy đủ để toàn bộ các ngươi tiến giai Địa Tiên rồi.”

“Cho dù có người thất bại cũng không sao, cùng lắm thì, Bổn

Tông chủ lại luyện một trăm khỏa!"

"Ách... Các ngươi đều nhìn ta làm gì vậy?"

Lâm Hải sau khi rất trang bức nói xong, phát hiện bọn người Vân Thắng, một điểm phản ứng cũng đều không có.

Ngược lại, nguyên một đám con mắt trừng lớn giống như chuông đồng, nhìn xem hắn tựa như nhìn xem cái quái vật vậy.

"Sư phụ, không phải nói giỡn, ăn hết có thể biến thành Địa Tiên sao?" Lý Lăng Đào nuốt ngụm nước miếng, hô hấp có chút dồn dập mà hỏi.

Lâm Hải mắt trắng không còn chút máu, tức giận mà hỏi.

"Cái này còn có giả, chẳng lẽ vi sư còn lừa các ngươi sao?!"

Vân Thắng cũng trợn tròn mắt, mang theo kích động thật sâu, nhìn xem Lâm Hải run rẩy chòm râu nói ra.

"Tông chủ, những đan dược này, đều là ngươi luyện?"

"Đúng vậy, có vấn đề sao?"

"Trời ạ, cái này thật bất khả tư nghị! Tông chủ, cái này chẳng phải là nói, ngươi có năng lực chế tạo ra hàng loạt Địa Tiên sao?"

Lâm Hải nghe được, không khỏi nhíu lông mày lại, sau đó ha ha cười cười.

"Chế tạo hàng loạt Địa Tiên?"

"Vân lão ca, ngươi nói không sai!"

"Từ nay về sau, Hải Nguyệt Tông ta xác thực đã có thực lực này!"

"Các ngươi!" Lâm Hải hướng phía mọi người trong phòng nhất chỉ, "Chính là nhóm Địa Tiên đầu tiên của Hải Nguyệt Tông ta!"

Chương 1982: Ngươi, quỳ lên núi a!

"Chế tạo Địa Tiên?!"

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho bọn người Vân Thắng, lập tức trở nên kích động.

"Chư vị, còn đứng ngây ra đó làm gì? Mỗi người một khỏa, ăn trước nói sau!"

"Thành công là tốt nhất, không thành công, thì ăn vào cho đến khi thành công mới thôi!"

Lâm Hải vừa nói xong, Cường đầu trọc cười toe toét miệng rộng, liền vọt tới trước bàn.

"Ha ha, sư phụ đều đã nói như vậy rồi, ta liền không khách khí á!"

Nói xong, Cường đầu trọc trực tiếp cầm lấy một viên thuốc, liền phục dùng xuống dưới.

Sau đó, khí tức so với trước đó càng cường đại hơn, lập tức ở trong kinh mạch, phi tốc chảy xuôi.

Cường đầu trọc lập tức khoanh chân mà ngồi, cau mày, bắt đầu toàn lực vận công điều tức, dẫn khí lưu trong người tuần hoàn Chu Thiên!

Đã có Cường đầu trọc dẫn đầu, những người khác cũng không cần lại khách sáo cái gì nữa.

Lóe thân lên, tất cả đều vọt tới phía trước bàn, cầm lấy đan dược nuốt vào trong bụng.

Rất nhanh, trên mặt đất trong gian phòng của Lâm Hải, liền ngồi đầy người.

Bọn người Vân Thắng, bắt đầu điên cuồng hấp thu năng lượng của đan dược, khí tức trên người bắt đầu phi tốc tăng trưởng.

Lâm Hải ở một bên nhìn xem, trong nội tâm một hồi vui mừng.

Mười một người này, sau khi đã thành Hóa Thần Địa Tiên, thực lực của Hải Nguyệt Tông, có thể lại tiến lên một nấc thang mới.

Thời gian phảng phất so với khi ngưng tụ Nguyên Anh lúc trước, muốn dài hơn rất nhiều, trọn vẹn ba canh giờ sau, bọn người Vân Thắng mới theo thứ tự mà mở to mắt.

Bất quá, biểu lộ trên mặt mọi người, nhưng lại có kinh hỉ, có thất lạc.

“Như thế nào đây?”

Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Ai, đã thất bại!” Vân Thắng áy náy lắc đầu.

“Ta cũng đã thất bại!”

“Tại lúc trùng kích bình cảnh, thất bại trong gang tấc!”

“Ta cũng không có thành công.”

…

“Lâm Kiếm, may mắn không làm nhục mệnh, dĩ nhiên thành công đột phá đến Hóa Thần cảnh!”

“A?” Lâm Hải mang theo một tia kinh ngạc, liếc nhìn Lâm Kiếm vẻ mặt lãnh khốc.

Không thể tưởng được, cái thứ nhất thành công, dĩ nhiên là Lâm Kiếm tiếp xúc với tu hành trễ nhất.

“Đúng vậy, đến một bên điều tức, củng cố cảnh giới!”

“Vâng, Tông chủ!” Lâm Kiếm đáp ứng một tiếng, sau đó ở bên trong ánh mắt hâm mộ của những người khác, khoanh chân ngồi xuống một bên, vận công củng cố cảnh giới mới.

“Mọi người đừng nản chí, Hóa Thần không phải bình thường, xác xuất thành công vốn là thấp, đã thất bại, cứ tiếp tục ăn!”

“Vâng!” bọn người Vân Thắng đáp ứng một tiếng, lần nữa đem một khỏa đan dược, để vào trong miệng.

Lần thứ hai, ba người Cường đầu trọc, Diệp Uyển, Vân Chu, thành công tiến giai Hóa Thần.

Lần thứ ba, Vân Tuệ Nhi, Du Hồng thành công đột phá Địa Tiên cảnh.

...

Thời gian từng giọt từng giọt đi qua, mấy người này tại trong gian phòng của Lâm Hải, chờ đợi suốt một ngày một đêm.

“Ha ha, thành công a, ta rốt cục thành công á!”

Theo một tiếng hò hét kích động của Thanh Tùng Tử, mười một người rốt cục toàn bộ đột phá Hóa Thần, tiến giai Địa Tiên!

Mà Ngưng Anh Đan cường hóa qua trên mặt bàn, cũng chỉ còn thừa lại hơn hai mươi khỏa.

“Chúc mừng các vị, từ nay về sau đi vào hàng ngũ Địa Tiên!”

Lâm Hải mặt mỉm cười, trong lời nói mang theo một tia uy nghiêm, thản nhiên nói.

Đồng thời, nội tâm không khỏi một hồi cảm khái.

Ngẫm lại chính mình, từ Kim Đan đến Hóa Thần, đoạn đường này đã trải qua bao nhiêu khảm nhấp nhô a.

Nhìn nhìn lại mười một người trước mặt này, tổng cộng chỉ dùng một ngày hai đêm, liền đạt đến cảnh giới cùng mình ngang nhau.

Người với người, quả nhiên không cách nào so sánh được a!

“Chúng ta đa tạ ân bồi dưỡng của Tông chủ!”

Bọn người Vân Thắng, đồng loạt hướng phía Lâm Hải bái xuống, thái độ thành kính, cung kính nói không nên lời.

Dù sao, từ Kim Đan Nhân Tiên đến Hóa Thần Địa Tiên, chính theo như lời của Lâm Hải, bọn hắn đã Nghịch Thiên Cải Mệnh rồi!

Nếu dựa vào chính bọn hắn tu hành, chỉ sợ ở kiếp này, đều chưa hẳn có thể có thành tựu này.

Lâm Hải đối với bọn họ, đã có thể xem như ân tái tạo!

“Không cần khách sáo, cảnh giới dựa vào đan dược để tăng đi lên, căn cơ cuối cùng là bất ổn.”

“Hiện tại, các ngươi liền lập tức tất cả trở về phòng, đem khiếm khuyết trên căn cơ bổ sung, nếu không có nguyên do sự việc đặc thù, không cho phép đình chỉ tu hành!”

“Vâng!” bọn người Vân Thắng đáp ứng một tiếng, sau đó cung kính rời khỏi gian phòng của Lâm Hải.

Cảnh giới vừa mới đột phá, trong tâm bọn họ kích động hưng phấn đồng thời, cũng minh bạch đạo lý mà Lâm Hải đã nói.

Vì thế, không có một tia nói nhảm, tất cả đều trở về phòng, vận công củng cố cảnh giới.

“n?”

Sau khi bọn người Vân Thắng rời đi, Lâm Hải mới phát hiện, có một đệ tử Hải Nguyệt Tông, thủ tại cửa ra vào của chính mình, phảng phất có sự tình cần bẩm báo cho chính mình.

“Có chuyện gì?”

Lâm Hải chắp tay sau lưng đi tới, nhàn nhạt hỏi.

“Hồi Tông chủ, Côn Luân La Dật Trần lại tới nữa!”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, “Gã ở đâu?”

“Bị ba vị Cung phụng đại nhân A Đại A Nhị A Tam, ngăn ở dưới Phiêu Miểu Phong.”

“Tốt, ta đã biết!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, không thể tưởng được La Dật Trần, nhanh như vậy đã trở lại rồi.

Là lấy lệnh bài của Giới Chủ đến rồi sao?

Vậy thì đi gặp gã thôi!

Nghĩ đến chỗ này, thân ảnh Lâm Hải khẽ phiêu, liền rơi xuống Phiêu Miểu Phong.

Rất nhanh, phía trước có ba đạo nhân ảnh xếp thành một hàng, xuất hiện tại giữa tầm mắt của Lâm Hải.

Đúng là ba người A Đại, giống như một đạo bình chướng, phong tỏa đường đi lên núi.

“Ba người các ngươi, nhanh tránh ra cho ta, lại để cho Lâm Hải đi ra gặp ta!”

“Giới Chủ có lệnh, lại để cho hắn nhanh chóng tiến về Côn Luân, cấp tốc, nếu còn trì hoãn, tự gánh lấy hậu quả!”

A Đại ngẩng lên cái cằm, hơi khinh thường liếc nhìn La Dật Trần, cười lạnh nói.

“Cái gì Giới Chủ với không Giới Chủ, chúng ta chỉ nghe mệnh lệnh của Tông chủ!”

“Không có Tông chủ chúng ta hạ lệnh, ngươi mơ tưởng lên núi!”

“Chạy nhanh đi, nếu không chúng ta cũng sẽ không khách khí!”

“Các ngươi!” La Dật Trần lập tức giận dữ, trong mắt hiện lên một đạo hào quang phẫn nộ.

Nhưng biết làm sao, một phương A Đại thế nhưng mà là ba người, trước đó bọn họ cũng đã giao thủ rồi.

Ba người liên thủ, La Dật Trần thật đúng là không phải là đối thủ, căn bản không xông qua được.

Thật muốn lên núi, trừ phi tế ra pháp bảo Côn Luân, đem ba người A Đại giết chết.

Thế nhưng mà bởi như vậy, cùng Hải Nguyệt Tông sẽ chỉ có tử thù rồi.

Nếu không đến mức bất đắc dĩ, La Dật Trần cũng không muốn đem sự tình làm đến trình độ như vậy.

Dù sao, Giới Chủ cũng không phải để cho gã tới giết người, mà là đến mời người!

“La Dật Trần, chút việc nhỏ ấy ngươi cũng đều không xử lý được, thật là làm cho người thất vọng!”

Đột nhiên, một đạo thanh âm uy nghiêm, mang theo phẫn nộ, truyền vào trong tai La Dật Trần.

La Dật Trần đột nhiên cả kinh, cuống quít quay đầu nhìn lại, đã thấy một đạo nhân ảnh, từ sau lưng ba người A Đại đi tới.

“Ai?”

Ba người A Đại cũng là cả kinh, cuống quít quay đầu nhìn lại.

Sau đó, chỉ thấy một cái lão giả rất có uy nghiêm, bốn bề yên tĩnh, hướng phía bọn họ từng bước một đi tới!

“Giới Chủ đại nhân!”

Ngay tại thời khắc ba người A Đại mặt mày nghi hoặc, La Dật Trần đột nhiên biến sắc, phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Sau đó, phù phù một tiếng quỳ một gối xuống!

“La Dật Trần, tham kiến Giới Chủ đại nhân!”

“Lão chính là Giới Chủ?” ba người A Đại, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

Còn chưa chờ làm ra phản ứng, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói, lại để cho ba người khẽ giật mình, sau đó trên mặt lộ ra biểu lộ nghiền ngẫm.

“Hừ!”

Cái lúc này, Giới Chủ đột nhiên hừ lạnh một tiếng, ngữ khí tràn đầy bất mãn!

Toàn thân La Dật Trần run lên, mồ hôi lạnh bá cái liền chảy xuống.

“La Dật Trần, ngươi có biết tội của ngươi không?!”

Giới Chủ quát lạnh một tiếng, đem La Dật Trần sợ tới mức, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

“Giới Chủ đại nhân, ta...”

“Ta cho ngươi đến làm gì rồi?!” Giới Chủ nén giận hỏi.

“Giới Chủ đại nhân mệnh lệnh cho ta, thỉnh Lâm Hải đi Côn Luân!”

“Hừ, ngươi còn biết là thỉnh, nhưng ngươi là làm như thế nào?!”

“Giới Chủ đại nhân, Dật Trần biết sai rồi!” La Dật Trần mặt mũi tràn đầy sợ hãi, cúi đầu cấp tốc nói ra.

“Vậy ngươi phải làm gì?”

“Ta giờ lên núi, đi thỉnh Lâm Hải!”

“Hiện tại mới nói thỉnh? Đã muộn!” Giới Chủ hét lớn một tiếng.

“Ta vừa rồi, đã cùng Lâm Hải gặp mặt, Lâm Hải đối với thái độ của ngươi, rất là bất mãn!”

“Hô ~” Giới Chủ thở phào một hơi, sau đó ý vị thâm trường liếc nhìn La Dật Trần.

“Muốn mời Lâm Hải, phải xuất ra thành ý của ngươi đến!”

“Ngươi, quỳ lên núi a!”

Nói xong, thân ảnh Giới Chủ lóe lên, biến mất tại chính giữa màn đêm. Chỉ còn lại có La Dật Trần mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, mộng bức tại chỗ.

Chương 1983: Ta làm người, chính là hiểu ý như vậy!

“Ta quỳ lên núi, đi mời Lâm Hải sao?”

Đầu La Dật Trần ông một tiếng, quả thực không thể tin được lời nói của Giới Chủ.

“Xin mời!”

Ba người A Đại thì lộ ra dáng tươi cười đùa giỡn trêu cợt, trực tiếp đem đường tránh ra, hướng phía La Dật Trần cất giọng mỉa mai nói.

La Dật Trần nhíu lông mày lại, một cỗ lửa giận dâng lên, hai đấm lập tức nắm chặt, trên mặt nổi gân xanh.

Không biết làm sao, đây chính là Giới Chủ ra lệnh, gã lại không dám không theo?

“Lâm Hải tên hỗn đản này, khoản sổ sách này, La Dật Trần ta nhớ kỹ!”

La Dật Trần Tâm thầm mắng một tiếng, đành phải đem oán hận, ghi tạc trên đầu Lâm Hải.

Hồi lâu sau, La Dật Trần mới đưa oán hận cùng lửa giận trong nội tâm tạm thời đè xuống.

Sau đó, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất.

Sắc mặt âm lãnh, trong mắt bắn ra hàn mang, từng bước một, quỳ bò hướng phía Phiêu Miểu Phong mà đi.

Ba người A Đại, thì hai tay ôm ngực, nhắm mắt theo đuôi đi theo sau lưng La Dật Trần, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

Hoàn toàn là một bộ dạng người giám sát, lại để cho La Dật Trần càng thêm căm tức, liền cả cơ hội ăn gian cũng đều không có.

Phiêu Miểu Phong tuy dốc đứng, nhưng đối với Đại Thừa cảnh La Dật Trần mà nói, lên núi tự nhiên không là vấn đề.

Mặc dù La Dật Trần là quỳ bò, sau nửa giờ, cũng đã úp sấp trên đỉnh núi.

Vèo!

Vừa lên đỉnh núi, La Dật Trần lập tức đứng dậy, hít sâu một hơi, cất cao giọng nói.

“Côn Luân La Dật Trần, cầu kiến Hải Nguyệt Tông Lâm Tông chủ!”

“Vô liêm sỉ!” La Dật Trần vừa dứt lời, đã thấy một đạo nhân ảnh, xuất hiện ở trước mặt của gã.

“Giới Chủ đại nhân!”

La Dật Trần cả kinh, lúc này mới phát hiện người quát mắng gã, chính là Giới Chủ.

“Ta cho ngươi quỳ lên núi, đến thỉnh Lâm Hải, ngươi đem lời của ta, coi thành gió thoảng bên tai sao?”

Giới Chủ hét lớn một tiếng, uy nghiêm nồng đậm mang theo lửa giận, lại để cho La Dật Trần run lên, vội vàng quỳ một chân trên đất.

“Dật Trần không dám, Dật Trần xác thực là dựa theo phân phó của Giới Chủ đại nhân, quỳ leo lên núi.”

Nói xong, La Dật Trần quay đầu lại chỉ vào bọn người A Đại, vội vàng nói.

“Ba người bọn họ, một mực đi theo đằng sau ta, có thể làm chứng.”

“Hừ!” Giới Chủ thì là hừ lạnh một tiếng, chắp tay sau lưng làm ra một bộ biểu lộ bất mãn.

“Ngươi lên núi như thế nào, chẳng lẽ bản tôn còn không biết sao?”

“Chỉ là sau khi ngươi lên núi, ai bảo ngươi đứng lên!”

“Mặc dù đi mời Lâm Hải, ngươi cũng phải quỳ đi mời cho ta, thẳng đến thỉnh động mới thôi!”

“À?” La Dật Trần nghe xong, lập tức khóc không ra nước mắt.

Mẹ nó, còn phải lạy đi mời Lâm Hải, cái này thật quá mất mặt đi à nha?

“A cái gì, còn không xuống núi, một lần nữa bò lên cho ta!”

Giới Chủ gầm lên giận dữ, đem La Dật Trần sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, trong nội tâm tuy không muốn, nhưng lại không dám không theo?

“Vâng!”

Nói xong, La Dật Trần đứng lên, quay người lại, toét miệng sắp khóc rồi.

“Mẹ nó, lừa bịp a!”

Vèo!

Thân ảnh lóe lên, La Dật Trần rơi xuống Phiêu Miểu Phong, đi tới địa phương vừa rồi đã đứng.

Cắn răng một cái, phù phù quỳ xuống đất, bắt đầu một lần nữa quỳ leo lên núi.

“Ha ha ha ha!”

Trên đỉnh núi, bọn người A Đại, thật sự nhịn không được, không khỏi nở nụ cười.

“Cười con em ngươi a, nhỏ giọng một chút, đừng làm lộ liễu nhân bánh!”

Giới Chủ vội vàng dựng râu, trừng tròng mắt, thấp giọng quát nói.

Kết quả, vừa mới dứt lời, Phốc một tiếng, chính mình nhịn không được, cũng nở nụ cười.

“Khục khục!”

Sau khi cười xong, Giới Chủ hướng phía ba người A Đại phất phất tay.

Ba người A Đại nghẹn cười, hướng phía gian phòng của mình mà đi, trên đường lại lần nữa truyền đến một hồi thanh âm chợt cười.

Sau nửa giờ, La Dật Trần lần nữa quỳ bò tới bên trên Phiêu Miểu Phong.

Lần này, gã đã có kinh nghiệm, quỳ trên mặt đất chưa đứng dậy, cất cao giọng nói.

“Côn Luân La Dật Trần, cầu kiến Hải Nguyệt Tông Lâm Tông chủ!”

Gã vừa dứt lời, một đạo thân ảnh ra hiện ở trước mặt của gã.

“Ai u uy, đây không phải La huynh sao?”

“Lại nói, ngươi tới thìđã tới rồi, như thế nào còn quỳ a, cái này cũng quá khách khí a?”

Nghe được lời nói của Lâm Hải, La Dật Trần thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Ngươi mẹ nó, ngu xuẩn mới nguyện ý quỳ cho ngươi!

Thực con mẹ nó có thể giả bộ a!

“Lâm Tông chủ, ngươi không phải muốn lệnh bài của Giới Chủ sao?”

La Dật Trần cau mày, cố nén nộ khí, xuất ra một tấm lệnh bài, đưa tới trong tay Lâm Hải.

“Lệnh bài ở đây, mời theo ta về Côn Luân, gặp Giới Chủ a!”

La Dật Trần đem lệnh bài đưa về phía Lâm Hải, vừa mới dứt lời, đột nhiên cảm thấy có điểm gì đó là lạ.

Giới Chủ hôm nay ở ngay tại Hải Nguyệt Tông a, cái kia, còn có cần mang Lâm Hải trở về hay không?

“Ha ha, ta chính là thuận miệng nói vậy, La huynh còn tưởng thật a!”

Lâm Hải ha ha cười cười, đem lệnh bài nhận lấy, nhìn cũng chưa từng nhìn, liền thu vào.

“Đi, ta với ngươi đi!”

Lâm Hải thống khoái đáp ứng như thế, thật khiến La Dật Trần cả kinh.

Sau đó, trong tâm La Dật Trần không khỏi thầm mắng, thằng này liền con mẹ nó nhìn cũng chưa từng liếc nhìn lệnh bài, thì đã đáp ứng.

Cái kia không phải trước đó cùng chính mình muốn làm bài, chẳng phải là hoàn toàn làm khó xử chính mình sao?

“Tên hỗn đản này!”

La Dật Trần thầm mắng một tiếng, sau đó trong lòng khẽ động, có lẽ là Giới Chủ đích thân đến, hắn không dám không theo a?

Nếu đã thỉnh được Lâm Hải, cái kia La Dật Trần cũng không cần phải tiếp tục quỳ rồi.

Vừa muốn bắt đầu đứng dậy, La Dật Trần chợt phát hiện, trong mắt Lâm Hải, hiện lên một dáng tươi cười đùa giỡn trêu cợt.

“Chà mẹ nó, không tốt, tiểu tử này muốn nghĩ chuyện xấu!”

Trong lòng La Dật Trần giật mình, đem ý định đứng lên, lập tức vứt bỏ.

Vẫn là quỳ đi, Lâm Hải xem xét chính là không có ý tốt, đừng con mẹ nó vừa đứng lên, hắn lại lật mặt.

Đến lúc đó chính mình còn phải lại quỳ bò một lần.

n, tuyệt đối là có chuyện như vậy!

La Dật Trần càng nghĩ càng cảm thấy có lý, lập tức bị cơ trí của mình, làm cho cảm động.

May mắn La Dật Trần ta, trời sinh cơ trí, thông minh hơn người, nếu không suýt nữa lại gặp họa.

“Đúng rồi, Lâm Tông chủ.” La Dật Trần quỳ hỏi, “Giới Chủ đại nhân ở đâu? Phải chăng sẽ cùng chúng ta cùng nhau trở về?”

La Dật Trần cảm thấy, vẫn là hỏi cho rõ ràng thì tốt hơn.

Nếu không đem Lâm Hải mang về rồi, kết quả Giới Chủ không có trở về, cái kia còn gặp cọng lông mặt a.

“Giới Chủ đại nhân?” Lâm Hải vẻ mặt mờ mịt, lắc đầu, “Không biết a!”

“Ách...” Mặt mũi La Dật Trần lập tức tràn đầy hắc tuyến.

“Lâm Tông chủ, Giới Chủ đại nhân, không phải mới vừa rồi vẫn còn ở Hải Nguyệt Tông ngươi sao?”

“Có sao?” Lâm Hải giang tay ra, vẻ mặt mờ mịt, “Ta không có gặp a!”

Phốc!

Con em ngươi!

La Dật Trần chỉ cảm thấy ngực buồn bực, tức đến thiếu chút nữa nhổ ra một búng máu.

Ngươi con mẹ nó thật có thể trang a, nếu không phải Giới Chủ tại đây, còn tự mình hạ lệnh.

Thì lão tử đường đường là đệ tử Côn Luân, lại là Đại Thừa tôn sư, lại con mẹ nó quỳ lên núi đến thỉnh ngươi sao?

“Lâm Tông chủ, đừng làm rộn, Giới Chủ đại nhân có phải đã về Côn Luân rồi hay không?” La Dật Trần cố nén lửa giận, tế ra vẻ tươi cười, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ta thật không biết a.”

Lâm Hải xòe tay, vô tội nói.

“Lại nói, La huynh ngươi như thế nào còn quỳ à?” Lâm Hải bỗng nhiên nói sang chuyện khác, kinh ngạc mà hỏi.

Sau đó, còn không đợi La Dật Trần đáp lời, vẻ mặt Lâm Hải bỗng nhiên giật mình, tiến đến bên tai La Dật Trần, thấp giọng cười xấu xa nói.

“Chẳng lẽ, ngươi trời sinh thấp hèn?”

Phốc!

Những lời này của Lâm Hải, đem La Dật Trần tức đến ngực đau xót, trong mắt lập tức nổi cơn giận dữ.

“Ta hiểu, ta hiểu!”

Không đợi La Dật Trần phát tác, Lâm Hải bỗng nhiên vỗ vỗ bả vai La Dật Trần, biểu hiện làm ra một bộ nét mặt ta hiểu ngươi.

“Phàm là người có chút bản lĩnh, ai không có một ít ưa thích đặc thù đâu?”

“Chỉ là cái ưa thích này của La huynh, quả thực hơi có chút đặc thù.”

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên vỗ ngực, làm ra một bộ dạng hùng hồn đại nghĩa.

“Không có việc gì, Lâm Hải ta người này, từ trước đến nay trượng nghĩa!”

“Chỉ cần La huynh muốn quỳ, tùy thời có thể quỳ ta, ta thật sự một chút cũng không ngại, ngươi hoàn toàn không cần cảm kích ta, lại càng không cần cảm thấy thiếu ta cái gì.”

“Bởi vì, ta làm người, chính là hiểu ý như vậy!”

Phốc!

Hiểu ý mẹ nhà ngươi! La Dật Trần phun ra một búng máu, trực tiếp ngửa mặt ngã quỵ, sống không thể yêu!

Chương 1984: Tiếp nồi hiệp

Lâm Hải lại cùng La Dật Trần dây dưa hơn nửa ngày, thẳng đến khi đem La Dật Trần đều nhanh bức điên rồi, mới để cho La Dật Trần gọi tường vân tới, mang theo Lâm Hải thẳng đến Côn Luân mà đi.

Hứa Điềm bị dẫn vào Côn Luân, mặc dù Giới Chủ không triệu hoán, Lâm Hải cũng là chuẩn bị đi xem xét.

Bất quá, trên đường đi, miệng Lâm Hải cũng không nhàn rỗi.

"La huynh a, cái tường vân này của ngươi, rốt cuộc là làm từ đám mây thực hay là bông a, lần trước hỏi ngươi, ngươi còn không có nói cho ta biết đâu."

"Còn có, cái tường vân này như thế nào còn là một mảnh trắng, bao nhiêu đơn điệu a, lần trước ta không phải đã đề nghị ngươi, mua chút thuốc màu, bôi thành bảy màu đấy sao, cái thẩm mỹ này của ngươi thực là không được!"

"Ai nha, con la đại biểu cho La huynh ngươi, ngươi cũng không có vẽ lên đi, không có cái LOGO, thiếu khuyết bá khí a!"

"La huynh, ngươi có phải không có tế bào nghệ thuật, sợ gây chuyện không dễ nhìn hay không?"

"Như vậy, ta chuẩn bị cho ngươi, ta người này giảng nghĩa khí, phí tổn đánh giảm giá tám mươi phần trăm cho ngươi, như thế nào đây?"

"Chỉ cần La huynh ngươi gật đầu, ta sẽ ở tại chỗ ngay bên trên tường vân của ngươi, vẽ cho ngươi con la!"

“Ồ, La huynh, ngươi như thế nào lại hộc máu?”

“Không đúng, cho dù ra đại di mụ, không phải cũng nên đi tới thông đạo bên dưới sao?”

...

“Ngươi im ngay cho ta!!!”

La Dật Trần thật sự chịu không được rồi, phát ra một tiếng gầm giận dữ gần như sụp đổ, nước mắt lập tức liền chảy xuống rồi.

Thảo con mẹ nó, về sau việc cùng Lâm Hải tiếp xúc này, ai thích thì người đó đến đi, đánh chết lão tử cũng con mẹ nó không làm rồi.

Cũng may đã đến khu vực Côn Luân, tường vân của La Dật Trần, lảo đảo giống như là say rượu, liền rơi xuống.

Trong tâm La Dật Trần một hồi nhẹ nhõm, có loại cảm giác giải thoát.

Nếu như lộ trình lại xa thêm một chút, La Dật Trần thực sự hoài nghi mình có thể điên rồi xuất hiện tai nạn trên không hay không.

“Lâm Tông chủ, xin mời!”

La Dật Trần cau mày, hướng phía Lâm Hải khẽ vươn tay, nói.

“Tốt!” Lâm Hải cười cười, vừa đi hai bước, bỗng nhiên kinh ngạc quay đầu lại.

“Ồ, La huynh, ngươi không quỳ bò lên sao?”

Đầu La Dật Trần ông một tiếng, chỉ cảm thấy máu nóng dâng lên, thiếu chút nữa não chảy máu mà chết tại chỗ.

“Không cần ngươi quan tâm, nhanh chóng đi vào, gặp Giới Chủ đại nhân a!”

La Dật Trần cắn răng, nghẹn lấy lửa giận nói.

“A, ngươi lúc nào nghĩ muốn quỳ, thì tùy thời tới tìm ta a!”

“Không cần khách khí, ta là người rất hiểu ý, ngươi hiểu được!”

Lâm Hải hướng phía La Dật Trần nhíu mày, sau đó tại trong ánh mắt nhìn soi mói giống như giết người của La Dật Trần, đi vào cánh cửa đại điện của Côn Luân.

Thiết giáp sĩ thủ vệ thông báo xong, Lâm Hải thu lại mặt cười, tiến vào đại điện.

“Ngươi đã đến rồi!”

Lâm Hải mới vừa vào đến, một đạo tiếng vang nhàn nhạt uy nghiêm liền vang lên.

Thanh âm không lớn, lại làm cho trong lòng Lâm Hải chấn động, lập tức có loại cảm giác muốn quỳ bái.

“Lâm Hải, bái kiến Giới Chủ đại nhân!”

Lâm Hải có chút liền ôm quyền, không kiêu ngạo không tự ti nói.

Nhưng trong nội tâm, Lâm Hải lại kinh hãi không thôi.

Lần thứ nhất gặp Giới Chủ trước đó, còn là lúc Lâm Hải trước khi tiến vào Địa Tiên giới.

Khi đó, Lâm Hải tu vi không cao, mặc dù biết Giới Chủ có tu vi sâu không lương được, nhưng không có so sánh trực quan.

Thế nhưng mà lúc này đây lại khác, Lâm Hải hôm nay đã là Hóa Thần Địa Tiên.

Càng là đã gặp qua các nhân vật đứng đầu Tiên đạo Chí Tôn như Thành chủ Tiểu Minh, Ma Tôn cùng với lão tổ Lâm gia vân vân.

Có thể nói, kiến thức của Lâm Hải, đã sớm cùng với lần thứ nhất gặp gỡ Giới Chủ trước đó, không thể so sánh nổi.

Nhưng mà, càng là như thế, Lâm Hải mới càng thêm kinh hãi cảm giác được, Giới Chủ là cường đại cỡ nào!

Hời hợt nói một câu, dĩ nhiên cũng đã lại làm cho nội tâm của chính mình kích động, cơ hồ không khống chế được.

Mà ngay cả Thành chủ Tiểu Minh cùng Ma Tôn, đều căn bản không cách nào làm được.

Thậm chí, Lâm Hải giờ phút này có loại dự cảm.

Mặc dù là các cao thủ đứng đầu như Thành chủ Tiểu Minh cùng Ma Tôn, tại trước mặt Giới Chủ, tựa hồ cũng lộ ra vô cùng nhỏ bé.

Phảng phất, căn bản là không tại bên trên cùng một cái mặt bàn.

“Ngồi đi!”

Thời khắc nội tâm Lâm Hải dời sông lấp biển, Giới Chủ lần nữa phát ra tiếng, hướng phía chỗ ngồi nhất chỉ, thản nhiên nói.

“Tạ Giới Chủ đại nhân!”

Lâm Hải cười cười, cất bước đi tới bên cạnh chỗ ngồi, ngồi xuống.

“Dật Trần lần này, thế nhưng mà bị ngươi khi dễ không nhẹ a!”

Lâm Hải vừa ngồi xuống, thanh âm của Giới Chủ lần nữa truyền đến, lại để cho Lâm Hải thiếu chút nữa từ trên ghế trượt chân té xuống dưới.

Chà mẹ nó, sự tình chính mình giả mạo Giới Chủ, trêu đùa hí lộng La Dật Trần, bị Giới Chủ đã biết?

“Hắc hắc, tiểu tử nhất thời nổi lên tâm chơi đùa, Giới Chủ chớ trách!”

Biết rõ căn bản không thể gạt được Giới Chủ, Lâm Hải gãi gãi đầu, vẻ mặt xấu hổ cười nói.

“Ngươi tu hành, chính là Hóa Ma Đại Pháp của Xi Vưu đại ma a?”

“Giới Chủ đại nhân, như thế nào biết được?” Lần này, Lâm Hải thật sự bị trấn trụ.

Ngay cả mình tu luyện chính là Hóa Ma Đại Pháp, Giới Chủ cũng biết?

Cái này mẹ nó, Giới Chủ cũng thật là đáng sợ a?

Giới Chủ thì là thần bí cười, có thâm ý khác mà liếc nhìn Lâm Hải.

“Trên cái thế giới này, còn có sự tình ta không biết sao?”

Lâm Hải nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại!

Giới Chủ nói lời này, là có ý gì?

Nếu quả thật theo như lời lão nói, sự tình cái điện thoại di động của mình, có thể liên thông Tam giới kia, có phải đã ở trong khống chế của Giới Chủ hay không?

“Tốt rồi, nói điểm chính a!”

Thời khắc trong lòng Lâm Hải chấn kinh, Giới Chủ lại di chuyển chủ đề.

“Lần này cho ngươi đến Côn Luân, là có một chuyện quan trọng, phân phó ngươi đi làm!”

Lâm Hải nhướn mày, có chút khó hiểu nhìn xem Giới Chủ.

“Giới Chủ đại nhân, Côn Luân nhân tài đông đúc, cao thủ tầng tầng lớp lớp, còn hơn cả tại hạ, như bầu trời đầy sao nhiều vô số kể, chuyện gì cần một Hóa Thần Địa Tiên nho nhỏ như tại hạ đi làm?”

Giới Chủ thì là cười nhạt một tiếng, chắp tay sau lưng đi về phía trước hai bước, nghiêm nghị nói.

“Sứ mạng của Côn Luân ta, chính là hàng yêu trừ ma, trừ cái đó ra, không hỏi thế sự!”

“Bởi vậy, chuyện này, Côn Luân ta không tiện ra mặt!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trầm mặc một lát, hỏi.

“Cái kia Giới Chủ đại nhân, cần tại hạ, làm chuyện gì?”

Trong mắt Giới Chủ hiện lên một đạo ánh sáng âm u thâm thúy, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, mở miệng nói.

“Ác Ma Cốc, ngươi có lẽ đã nghe nói qua đi à nha?”

“Ác Ma Cốc?!” đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Ngay tại ngày gần đây, Hải Nguyệt Tông ta từng gặp phải một đám người áo đen công kích, bọn chúng tự xưng là đến từ Ác Ma Cốc!”

“Đúng vậy, chính là bọn họ!” Giới Chủ chắp tay sau lưng, qua lại đi hai bước.

Sau đó, vừa quay đầu lại, nhìn về phía Lâm Hải.

“Ác Ma Cốc, chính là một địa phương bị phong ấn, bên trong phong ấn, đều là một ít ác nhân tâm ngoan thủ lạt, tàn bạo bất nhân.”

“Ngày đó sau khi ngươi mở ra Địa Tiên giới, năng lượng cực lớn trùng kích, làm cho phong ấn buông lỏng, một tháng trước phong ấn đã bị công phá, Ác Ma Cốc mới được mở ra!”

Nói đến đây, trong mắt Giới Chủ lóe lên tinh mang, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Lâm Hải nói.

“Chuyện này, nói cho cùng là bởi vì ngươi mà lên, bởi vậy phải do ngươi đi giải quyết!”

“Bà mẹ nó, cái này cũng trách ta?” Lâm Hải một hồi im lặng, cái này mẹ nó hoàn toàn là cái ngoài ý muốn có được không?

Thời điểm huynh đệ mở ra Địa Tiên giới, cũng không có người nói chuyện này cùng ta à?

Ngay tại lúc trong lòng Lâm Hải khó chịu, thanh âm của Giới Chủ, phảng phất giống như đến từ bên ngoài Cửu Thiên, tại trong đầu Lâm Hải, quanh quẩn vang lên.

“Nhân hôm qua, quả hôm nay, ai nồi, ai bối!”

Phốc!

Một câu ai nồi ai bối của Giới Chủ, lại để cho Lâm Hải thiếu chút nữa phun ra tại chỗ.

Bà mẹ nó, cái Giới Chủ này cũng quá độc ác a, cái này mẹ nó quả thực là cái cao thủ vung nồi a.

Một lời không hợp, sẽ đem huynh đệ, cho cả thành tiếp nồi hiệp rồi!

Huống chi, chính mình liền cả tình huống của Ác Ma Cốc như thế nào cũng không biết đấy.

Vạn nhất ở bên trong, nếu là có cái loại cao thủ như Ma Tôn kia, chính mình đi vào, chẳng phải một giây liền phải OVER sao?

Leng keng! Ngay tại thời khắc mặt mũi Lâm Hải tràn đầy im lặng, đột nhiên một đạo tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên ở trong đầu.

Chương 1985: Pháp bảo Côn Luân!

Chúc mừng ngươi, đã có lĩnh ngộ mới đối với Đại Nhân Quả Thuật, tiến độ trước mắt (20/100)

“Bà mẹ nó!”

Con mắt Lâm Hải lập tức liền thẳng.

Không nghĩ tới, Giới Chủ thuận miệng nói một câu vung nồi, vậy mà lại để cho Đại Nhân Quả Thuật mà chính mình đến nay bắt đoán không ra, lại đã có tiến triển.

Cái này mẹ nó, thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

Nhưng vấn đề là, chính mình con mẹ nó lĩnh ngộ cái gì?

Cái Đại Nhân Quả Thuật này, thật đúng là không hiểu thấu.

Nhưng Lâm Hải cũng sẽ không bởi vì Đại Nhân Quả Thuật đột nhiên đã có lĩnh ngộ, liền cam tâm làm cái tiếp nồi hiệp này.

“Giới Chủ đại nhân, tại hạ bản lĩnh thấp kém, chỉ sợ khó có thể đảm nhiệm a!”

“Cái kia, ý của ngươi là?” Giới Chủ nghiền ngẫm nhìn xem Lâm Hải nói.

“Kỳ thật ta muốn nói, ta có thể cự tuyệt sao?” Lâm Hải tội nghiệp nói.

“Có thể a!” Giới Chủ nhẹ gật đầu, thống khoái nói ra.

“Ách...” Cái này, ngược lại đến phiên Lâm Hải bị mộng ép.

Giới Chủ thống khoái đáp ứng như vậy, cái này cũng quá dễ nói chuyện đi à nha?

Nhưng rất nhanh, thanh âm của Giới Chủ lần nữa vang lên.

“Nếu như ngươi cự tuyệt mà nói, ác nhân bên trong Ác Ma Cốc, sẽ lục tục xuất thế.”

“Ngươi nghĩ a, bọn người tại cái loại địa phương ác liệt như Ác Ma Cốc kia, bị phong ấn lâu như vậy, đã sớm nhanh nghẹn điên rồi.”

“Cái này vừa ra tới, thế tất sẽ tạo sát nghiệt lớn, sinh linh đồ thán a.”

Nói đến đây, Giới Chủ giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó.

“A, đúng rồi! Hải Nguyệt Tông của ngươi, hiện tại đã là đại tông phái tu hành đệ nhất tại Nhân Gian giới rồi.”

“Hơn nữa, trải qua ngươi cải tạo, linh khí của Hải Nguyệt Tông, so với các địa phương khác, muốn nồng đậm hơn nhiều, đám ác ma đi ra, cái mục tiêu công kích thứ nhất, thế tất chính là Hải Nguyệt Tông của ngươi a!”

“Bất quá, nếu ngươi đã cự tuyệt giải quyết cái tai hoạ ngầm này, đó cũng là sự tình không có cách nào.”

Giới Chủ thở dài, lắc đầu một hồi.

“Ta...” Lâm Hải nhìn xem Giới Chủ, lập tức đều có điểm giống như bạo nói tục rồi!

Mẹ nó, trách không được huynh đệ vừa cự tuyệt, Giới Chủ lại đáp ứng thống khoái như vậy.

Náo loạn cả buổi, là chờ ta ở tại đây đâu?

Cái Giới Chủ này, cũng con mẹ nó biết chế nhạo a!

Mà Giới Chủ còn tiếp tục nói.

“Một đám ác ma trước đó kia, thực lực coi như thấp kém, bọn chúng chỉ là nhóm tiên quân mà ác nhân trong Ác Ma Cốc phái ra, đến Nhân Gian giới để thăm dò sâu cạn.”

“Một khi tin tức Tu Đạo giới ở thế gian đã xuống dốc, truyền về lại Ác Ma Cốc, những ác ma kia sẽ không tiếp tục cố kỵ nữa.”

“Đến lúc đó, đám ác ma sẽ lập tức xuất động, Hải Nguyệt Tông ngươi sẽ tức khắc bị tiêu diệt, thật sự là thật đáng tiếc!”

“Mẹ nhà nó!” trong nội tâm Lâm Hải thầm mắng một câu.

“Một khi tất cả ác ma đều đi ra, Côn Luân mặc kệ sao? Giới Chủ không phải nói, sứ mạng của Côn Luân, là trảm yêu trừ ma sao?” Lâm Hải mang theo một cỗ khí, chất vấn.

“Bọn họ là ác ma, xưng hô thế này chỉ là hình dung tâm tính tàn nhẫn của bọn họ mà thôi, cũng không phải là ma chân chính, Côn Luân ta tự nhiên sẽ không xuất thủ!”

“Tốt, ta hiểu được!” Lâm Hải cắn răng, cái Giới Chủ này, thật đúng con mẹ nó là cái lão hồ ly a!

Đây rõ ràng là buộc chính mình đi a!

“Giới Chủ đại nhân, cho dù ta muốn đi, dùng thực lực của ta, chỉ sợ cũng không chế trụ nổi những ác ma này a?”

“n, xác thực khó như lên trời, nhưng cái này sẽ là sự tình của ngươi rồi!” Giới Chủ nhẹ gật đầu, nói ra.

Phốc!

Lâm Hải nghe được, thiếu chút nữa nhổ ra một ngụm lão huyết.

Mẹ nó, cái Giới Chủ này náo loạn cả buổi, cũng con mẹ nó là cái hố hàng to a!

Biết rõ chính mình đi làm việc này khó như lên trời, còn con mẹ nó buộc chính mình đi, đây không phải lừa bịp sao?

Ông!

Ngay tại khi trong nội tâm Lâm Hải chửi mẹ nó, đột nhiên trước mắt lóe lên hào quang.

“Cái này, ngươi cầm!”

Đã thấy Giới Chủ, đem một cái ngôi sao sáu cánh lóng lánh ánh sáng trắng, đưa tới trước mặt của mình.

“Đây là?”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, hoảng sợ nói.

Cái ngôi sao sáu cánh này tuy chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, nhưng Lâm Hải lại từ đó cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại giống như hủy diệt.

Không cần nghĩ cũng biết, cái ngôi sao sáu cánh này, tuyệt đối là vật phi phàm!

"Còn đây là Ngọc Hư Phong Linh Ấn do bản tôn luyện chế, có thể phong ấn không gian, trấn áp thế giới."

"Ngươi chỉ cần đem cái Ngọc Hư Phong Linh Ấn này, tế ra phong ấn chỗ tổn hại của Ác Ma Cốc, là sẽ đem Ác Ma Cốc một lần nữa phong ấn lại."

"Phong ấn không gian, trấn áp thế giới?" Lâm Hải nghe xong, con mắt đột nhiên liền thẳng.

Chà mẹ nó, cái này cũng quá con mẹ nó ngưu bức rồi!

Có cái bảo bối này nơi tay, ngươi nha sớm nói a, huynh đệ ở đâu còn có thể cự tuyệt ngươi a!

Khẽ vươn tay, Lâm Hải đem Ngọc Hư Phong Linh Ấn nhận lấy.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, đã lấy được pháp bảo Ngọc Hư Phong Linh Ấn.

Ngọc Hư Phong Linh Ấn: Là vật do Giới Chủ Nhân Gian giới luyện chế, có thể phong ấn một phương thiên địa!

Đẳng cấp của pháp bảo: Thần khí Hạ phẩm

"Thần khí, mẹ nó!" trong lòng Lâm Hải cuồng hỉ một hồi, không nghĩ tới lại là Thần khí.

Phải biết rằng, Lâm Hải có nhiều pháp bảo như vậy, cũng chỉ có La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh là Thần khí, những thứ khác tối đa bất quá là Tiên khí a!

"Đa tạ Giới Chủ!"

Lâm Hải vội vàng đem Ngọc Hư Phong Linh Ấn thu vào, hướng phía Giới Chủ nói lời cảm tạ.

“n!” Giới Chủ nhẹ gật đầu, sau đó ngưng trọng nói.

“Nhớ kỹ, trước khi phong ấn Ác Ma Cốc, nhất định phải bảo đảm, tất cả ác ma đều ở trong cốc.”

“Nhất là những Đại Ác Ma thực lực cường đại kia, ngàn vạn lần không thể có lọt lưới, nếu không ngươi còn muốn chế trụ bọn hắn, có thể sẽ gặp khó khăn.”

“Ách...” Lâm Hải nghe xong, lập tức lại bó tay rồi.

Cái này mẹ nó không phải vô nghĩa sao?

Những Đại Ác Ma kia có thể nghe chính mình hay sao?

Chẳng lẽ mình đi tới, hướng bọn chúng nói, huynh đệ, đều vào cốc đi, đừng chạy ra bên ngoài, ta muốn phong ấn các ngươi?

Đoán chừng lập tức cũng sẽ bị chụp chết cái choáng nha!

“Còn có vấn đề gì sao?” Giới Chủ thấy sắc mặt Lâm Hải khác thường, không khỏi nghi ngờ hỏi.

“Cái kia, Giới Chủ đại nhân, ban thưởng kiện pháp bảo phòng thân a?”

Lâm Hải nhếch miệng cười cười, hướng phía Giới Chủ nói ra.

Dù sao hắn cũng biết, Giới Chủ mới sẽ không giúp hắn giải quyết vấn đề gì, hết thảy đều phải dựa vào chính mình.

Đã như vầy, Lâm Hải cũng không nhiều lời, bay thẳng đến yêu cầu Giới Chủ cho pháp bảo.

Cái Giới Chủ này liền cả Thần khí đều có thể luyện chế, pháp bảo xuất ra, sao lại có chênh lệch đúng không?

Lâm Hải mới sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Giới Chủ trầm mặc một lát, sau đó nhẹ gật đầu.

“Cũng tốt, ban thưởng ngươi một kiện pháp bảo!”

Nói xong, Giới Chủ khẽ vẫy tay, lập tức một đạo kim quang, bay vào trong tay Giới Chủ.

Trong nội tâm Lâm Hải cuồng hỉ, cấp cấp hướng phía trong tay Giới Chủ nhìn lại.

Đã thấy trong tay Giới Chủ cầm, chính là một sợi dây thừng lập lòe lóng lánh.

“Cái Khổn Tiên Thằng này, ban cho ngươi!”

Giới Chủ mặt mỉm cười, đem Khổn Tiên Thằng đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“Chà mẹ nó, Khổn Tiên Thằng!!!”

Lâm Hải nghe xong, con mắt lập tức liền thẳng, trong lòng một hồi kích động cùng cuồng hỉ.

Xuất phẩm của Côn Luân, quả nhiên đều là vật trong Phong Thần!

Cái Khổn Tiên Thằng này, danh khí cũng quá lớn!

Ở bên trong cuộc chiến Phong Thần, chính là pháp bảo của Cụ Lưu Tôn một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo

Cụ Lưu Tôn đem bảo vật này ban cho đồ đệ của lão là Thổ Hành Tôn, Thổ Hành Tôn dựa vào bảo vật này, thế nhưng mà bắt được không ít cao thủ.

Thậm chí về sau, liền cả Nhất Mạch đạo nhân đạo pháp cao siêu, ngưu bức hò hét, đều bị Cụ Lưu Tôn tế ra Khổn Tiên Thằng, trói cái rắn rắn chắc chắc, một điểm tính tình cũng đều không có.

Không thể tưởng được, Giới Chủ lại đem bảo vật này, lấy ra rồi!

“Ha ha, đa tạ Giới Chủ đại nhân!”

Lâm Hải cao hứng, mí mắt cũng bắt đầu nhảy.

Khẽ vươn tay, vội vàng đem Khổn Tiên Thằng nhận lấy.

Giới Chủ mỉm cười, trong miệng phun ra một đám chân nguyên, hội tụ thành sợi, tiến nhập vào trong tai Lâm Hải.

“Còn đây là pháp quyết của Khổn Tiên Thằng, ngươi nhớ rõ ràng rồi chứ!”

“Vãn bối nhớ kỹ!” Lâm Hải đem pháp quyết một mực ghi tạc trong nội tâm, kích động nói.

Leng keng! Thẳng đến lúc này, tiếng tin tức nhắc nhở, mới tại trong đầu Lâm Hải, bỗng nhiên vang lên.

Chương 1986: Diệu dụng của chấp niệm

Chúc mừng ngươi, đã nhận được pháp bảo Khốn Tiên Tác.

Khốn Tiên Tác: Vật phỏng chế của Thượng Cổ pháp bảo Khổn Tiên Thằng, có thể đem địch nhân buộc chặt, phong ấn chân nguyên, làm mất đi sức chiến đấu. Xác xuất thành công có quan hệ cùng đạo hạnh của song phương.

Đẳng cấp của pháp bảo: Tiên khí Thượng phẩm

Nhìn trong đầu truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở, nội tâm Lâm Hải một hồi cuồng hỉ.

Tuy danh tự chân thật của cái Khổn Tiên Thằng này, gọi là Khốn Tiên Tác, chỉ là Vvật phỏng chế của Khổn Tiên Thằng.

Nhưng phẩm giai lại là Tiên khí Thượng phẩm, quả thực sâu sắc vượt quá dự kiến của Lâm Hải.

Đã có cái bảo bối này, sau này chính mình lại thêm một đòn sát thủ khắc địch chế thắng a!

Bất quá, Lâm Hải cũng biết, xác xuất thành công của Khốn Tiên Tác cũng không phải trăm phần trăm, trên thuyết minh cũng có ghi.

Có thể thành công hay không, còn muốn xem sai biệt thực lực giữa mình cùng đối thủ.

Lúc trước trong cuộc chiến Phong Thần, Thổ Hành Tôn đã buộc chặt Dương Tiễn, liền bị Dương Tiễn dùng biến hóa đào thoát, không có có thành công.

Đồng dạng, lại để cho chính mình cầm Khốn Tiên Tác đi trói Giới Chủ, cũng tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Nhưng, pháp bảo ngưu bức như vậy, trói cái Đại Thừa, có lẽ không thành vấn đề a?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải mỉm cười, hướng phía Giới Chủ hỏi.

“Giới Chủ đại nhân, dùng thực lực hôm nay của vãn bối, không biết cái Khốn Tiên Tác này, có thể đối phó với những địch nhân ở đẳng cấp nào?”

Giới Chủ chắp tay sau lưng, liếc nhìn Lâm Hải, thản nhiên nói.

“Phía dưới Thiên Tiên, đều có thể hàng phục!”

Chà mẹ nó!

Giới Chủ vừa thốt ra lời kia, Lâm Hải kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Giới Chủ, chuyện này là thật?” Lâm Hải hưng phấn mà hỏi.

Giới Chủ thì là cười nhạt một tiếng, “Nếu ngươi có tu vi cùng đạo hạnh cao hơn một chút, mặc dù là Thiên Tiên, đối mặt với cái Khốn Tiên Tác này, cũng không cách nào đào thoát!”

Ha ha, kiếm lợi lớn!!!

Cái này thật sự là kiếm lợi lớn!

Lâm Hải lần này, thật sự kích động đến hỏng mất.

Hắn thực thật không ngờ, uy lực của Khốn Tiên Tác, vậy mà cường hãn như vậy!

Sự tình trói Thiên Tiên, rời đi có chút xa, Lâm Hải tạm thời còn không dám suy nghĩ.

Nhưng, dùng tình huống của chính mình hôm nay, phía dưới Thiên Tiên đều có thể hàng phục.

Đây chẳng phải là nói, mặc dù là những Tiên đạo Chí Tôn ở thành Thái Huyền kia, ở trước mặt mình, cũng phải từng phút đồng hồ nhận kinh sợ!

Vô địch rồi, vô địch rồi!

Hai mắt Lâm Hải ứa ra sao Kim, cái kinh hỉ này, thật sự là quá lớn.

Con mẹ nó, pháp bảo Côn Luân tuy đều là hàng phỏng chế, nhưng uy lực thực lại để cho người rung động a!

“Theo bản tôn biết, trong Ác Ma Cốc tạm không có Thiên Tiên sinh ra đời, ngươi cầm bảo vật này tiến về đó, coi chừng một ít, tự bảo vệ mình có lẽ không phải là vấn đề lớn.”

Ác Ma Cốc không có Thiên Tiên?

Lâm Hải nghe được tin tức này, trong nội tâm càng cao hứng hơn rồi.

Giới Chủ đây rõ ràng là đang nói cho hắn biết, cầm Khốn Tiên Tác đi Ác Ma Cốc, có thể quét ngang tất cả mọi ác ma a!

“Vãn bối đã biết, tạ Giới Chủ đại nhân ban thưởng bảo!”

Lâm Hải liền hướng phía Giới Chủ ôm quyền, trong giọng nói nhiều thêm một tia tôn trọng hết mức.

Có thể đem loại pháp bảo như Khốn Tiên Tác này ban thưởng cho chính mình, Giới Chủ đã rất hào phóng rồi.

“n.” Giới Chủ nhẹ gật đầu, cánh tay khẽ vung lên.

Lập tức, trước mặt Lâm Hải, đột nhiên xuất hiện một đạo rung động giống như hào quang bình chướng.

Phía trên bình chướng, rõ ràng là địa đồ của Nhân Gian giới.

“Ngươi xem tại đây!”

Ngón tay Giới Chủ khẽ điểm, lập tức một chỗ trên bản đồ, liền lập tức phóng đại tại trước mặt Lâm Hải.

“Đây chính là Ác Ma Cốc, việc này không nên chậm trễ, ngươi sớm lên đường cho kịp đi!”

Đồng tử Lâm Hải hơi co lại, đem vị trí Ác Ma Cốc nhớ ở trong đầu, nhẹ gật đầu.

“Vãn bối nhớ kỹ!”

“n, đi thôi!” Giới Chủ lần nữa vung cánh tay lên, hào quang bình chướng liền biến mất.

Lâm Hải lại không có động, mà là nhìn xem Giới Chủ, sắc mặt bỗng nhiên trở nên ngưng trọng lên.

“Như thế nào, còn có việc?” Giới Chủ kinh ngạc hỏi.

“Giới Chủ đại nhân, Hinh Nguyệt nàng, đến tột cùng đi nơi nào?”

“Nàng trôi qua, có khỏe không?”

Thanh âm của Lâm Hải, có chút run rẩy, gian nan mà hỏi.

Vừa mới nói xong, nội tâm lập tức đau đớn giống như là kim đâm, tưởng niệm vô cùng lập tức xông lên đầu.

Ông!

Cùng lúc đó, một cỗ sương mù màu đen, vờn quanh tại đỉnh đầu Lâm Hải, càng thêm nồng đậm!

“Chấp niệm?!”

Giới Chủ nhíu lông mày lại, có chút kinh ngạc liếc nhìn đỉnh đầu của Lâm Hải.

Sau đó, đột nhiên đưa tay nhất chỉ, sương mù màu đen trên đỉnh đầu Lâm Hải, phảng phất như gặp phải thứ đồ vật kinh khủng bực nào, lập tức phi tốc ngưng tụ, tụ thành một đoàn.

“Đi!”

Giới Chủ nhẹ giọng vừa quát, cái đoàn sương mù màu đen này, lập tức như rót thành dòng suối, chảy vào trong cánh tay phải của Lâm Hải.

Ông!

Trong cánh tay phải của Lâm Hải, cái ma khí áp súc kia, thoáng cái đã cùng cái đoàn sương mù màu đen này, ngưng tụ lại với nhau.

Sau đó, tuần hoàn đền đáp lại, vậy mà tạo thành một chu thiên!

Ông!

Ý nghĩ của Lâm Hải lập tức rõ ràng, chấp niệm biến mất, cái đoàn khói đen kia lại bị Ma khí trong cánh tay phải, hoàn toàn hấp thu!

“Đây là có chuyện gì?”

Lâm Hải cả kinh, hỏi.

“chấp niệm của ngươi, mặc dù không cách nào biến mất, nhưng bản tôn đã giúp ngươi dẫn đạo nhập vào Ma khí trong cơ thể ngươi.”

“Từ nay về sau, chấp niệm cũng sẽ không lại ảnh hưởng tới thần trí của ngươi, ngược lại sẽ cổ vũ ma công của ngươi, trở thành nơi phát ra Ma khí liên tục không ngừng cho ngươi!”

Lời nói của Giới Chủ, lại để cho đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, mang theo không thể tưởng tượng nổi thật sâu mà hỏi.

“Giới Chủ đại nhân, ngươi nói là, về sau chấp niệm của ta, lại cũng sẽ không ảnh hưởng tới thần trí của ta nữa sao?”

“Ta có thể tùy thời tùy chỗ, không hề cố kỵ tưởng niệm Hinh Nguyệt sao?”

Giới Chủ mỉm cười gật đầu, nhẹ gật đầu.

“Đúng là như thế!”

“Ha ha, thật tốt quá, thật tốt quá!” Lâm Hải kích động, nước mắt thiếu chút nữa chảy ròng.

Thời gian dài bao lâu, hắn đều đem tưởng niệm đối với Liễu Hinh Nguyệt trong nội tâm, cưỡng ép ngăn chặn.

Căn bản là không dám suy nghĩ tới thời gian cùng Liễu Hinh Nguyệt ngày xưa, sợ mình không khống chế được, sau đó lại làm ra sự tình để cho mình hối hận.

Cái loại cảm giác này đến tột cùng có nhiều thống khổ, chỉ sợ chỉ có một mình Lâm Hải biết.

Thế nhưng mà hôm nay, chấp niệm bị tiêu trừ, Lâm Hải có thể không hề cố kỵ, tùy thời tùy chỗ tưởng niệm Liễu Hinh Nguyệt rồi.

Cái này đối với Lâm Hải mà nói, thậm chí so với cho hắn một trăm kiện pháp bảo như Khốn Tiên Tác, còn cao hứng hơn nhiều.

“Hinh Nguyệt, Hinh Nguyệt, lão công muốn ngươi a!”

Nội tâm Lâm Hải đau xót, nước mắt lăn xuống, bóng hình xinh đẹp của Liễu Hinh Nguyệt, xuất hiện trong đầu.

Ông!

Cùng lúc đó, đỉnh đầu Lâm Hải lần nữa xuất hiện sương mù màu đen.

Chỉ có điều, thần trí của Lâm Hải, lại không có một tia ảnh hưởng.

Cái sương mù màu đen kia, ngược lại tự mình hội tụ, tiến nhập vào chính giữa cánh tay phải, cùng Ma khí dung làm một thể.

Tuy số lượng cực nhỏ, nhưng Ma khí trong cánh tay phải của

Lâm Hải, lại thật sự gia tăng lên một tia.

Nhìn xem Lâm Hải tưởng niệm rơi lệ, Giới Chủ không khỏi nhẹ nhàng thở dài, tựa hồ cũng có xúc động.

Lâm Hải mạnh mẽ ngẩng đầu, trên mặt đầy nước mắt, hướng phía Giới Chủ, vô cùng khẩn cầu.

“Giới Chủ đại nhân, Hinh Nguyệt nàng, hiện tại đến đến cùng ở nơi nào à?”

“Nàng trôi qua được không? Có bị người khi dễ hay không?”

“Ngươi nói cho ta biết, van cầu ngươi nói cho ta biết a!”

Trên mặt Giới Chủ ngưng trọng, liếc nhìn Lâm Hải, nhàn nhạt nói ra.

“Liễu Hinh Nguyệt ở nơi nào, ngươi ngày sau sẽ biết được.”

“Nhưng ngươi yên tâm, Liễu Hinh Nguyệt hiện tại trôi qua vô cùng tốt, không có người khi dễ nàng.”

“Ngươi nếu muốn gặp nàng, muốn biết thêm nữa tin tức của nàng, thì mau chóng đạt tới Thiên Tiên chi cảnh a!”

Lâm Hải nghe được, hai mắt thống khổ khép kín, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống.

Giới Chủ không nói, hắn biết rõ chính mình có hỏi lại nữa, thì cũng sẽ không có kết quả gì rồi.

Muốn biết tin tức của Hinh Nguyệt, muốn gặp được Hinh Nguyệt, chỉ có một con đường có thể đi.

Vậy thì theo như lời của Giới Chủ, nhất định phải mau chóng đến Thiên Tiên cảnh.

“Tốt, ta đã biết!”

Lâm Hải đem nước mắt lau khô, cưỡng ép cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Vì Hinh Nguyệt, ta sẽ cố gắng tu hành!”

“Sớm một ngày đến Thiên Tiên, liền sớm một ngày có thể nhìn thấy Hinh Nguyệt!”

“n, ngươi hiểu rõ là tốt rồi!” Giới Chủ nhẹ gật đầu.

“Còn có một vấn đề!” Lâm Hải đem tưởng niệm đối với Liễu Hinh Nguyệt, tạm thời đè xuống.

“Giới Chủ đại nhân, đệ tử Hứa Điềm của Hải Nguyệt Tông ta, đã đi nơi nào?”

Chương 1987: Hút khô các ngươi!

Giới Chủ liếc nhìn Lâm Hải, lộ ra một vòng dáng tươi cười cao thâm.

“Ngươi ngày sau liền biết!”

Móa!

Lâm Hải quả thực bó tay rồi, cái này không phải là nói nhảm sao?

Bất quá Giới Chủ không nói, Lâm Hải cũng là không có biện pháp nào.

“Nếu như không có người nào, vãn bối cáo từ!”

Lâm Hải thật sự không muốn ở lại cùng Giới Chủ, nếu không sẽ bị lão nhân này, tươi sống cho tức chết.

“n, ta lại để cho Dật Trần tiễn đưa ngươi, trực tiếp đem ngươi đưa đến Ác Ma Cốc!”

“Tốt!” Lâm Hải gật đầu đáp ứng.

La Dật Trần có thể đằng vân giá vũ, so với chính mình tự chạy đi, vẫn là muốn nhanh hơn một chút.

Chỉ là La Dật Trần vừa nghe nói, vừa muốn lại để cho Lâm Hải leo lên tường vân của gã, trong nội tâm thiếu chút nữa đã hỏng mất.

Đoạn đường quay về này, gã là thiếu chút nữa không có lại bị Lâm Hải làm cho phiền chết.

Cũng may trên đường đi Ác Ma Cốc, nội tâm của Lâm Hải, một mực đang tưởng niệm Liễu Hinh Nguyệt.

Đầy ở bên trong đầu, đều là suy nghĩ tươi đẹp cùng Liễu Hinh Nguyệt từ quen biết đến hiểu nhau mến nhau.

Đã không có ảnh hưởng của chấp niệm, Lâm Hải nào còn có lòng dạ thanh thản, đi trêu cợt La Dật Trần gã a.

“Ồ?”

La Dật Trần ngược lại là mang vẻ mặt khiếp sợ, phát hiện đỉnh đầu của Lâm Hải, rõ ràng có Ma khí đang không ngừng phóng thích.

“Lâm Hải, là tu ma hay sao? Cái này không đúng!”

Gã rõ ràng nhớ rõ tinh tường, Lâm Hải chính là công pháp Đạo gia, như thế nào hiện tại, trên người lại có Ma khí lăn lộn đâu?

“Thật là một cái quái nhân!”

Mang theo nghi hoặc thật sâu, La Dật Trần lắc đầu.

Lâm Hải không trêu chọc gã, gã đã thắp nhang thơm cầu nguyện rồi, ở đâu còn có thể đi quản sự tình của Lâm Hải?

Tường vân ở trên không phi tốc tiến lên, xuyên núi qua biển, rất nhanh đã đến trên không của một chỗ rừng rậm.

“Chính là chỗ này!”

La Dật Trần hướng phía dưới nhất chỉ, hướng Lâm Hải nói ra.

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, trên cao nhìn xuống hướng phía dưới nhìn lại.

Đã thấy phía dưới rừng rậm, ở trong một chỗ sơn cốc, địa hình đặc biệt, thảm thực vật tươi tốt, sương mù lượn lờ, giống như tiên cảnh.

Nhưng, Lâm Hải dùng Thiên Nhãn Thần Thông trông xuống, lại cảm thấy một cỗ âm Sát chi khí cực kỳ nồng đậm, đang phóng lên trời.

Nếu như là phàm nhân tiến vào trong đó, những thứ không nói khác, chỉ là cái âm Sát chi khí này, đã có thể muốn lấy mạng người ta!

“Cái này, chính là Hắc Trúc Câu đại danh đỉnh đỉnh rồi!”

Lâm Hải chậm rãi nhẹ gật đầu.

Từ lúc trước khi tu hành, Lâm Hải liền đã nghe nói qua đại danh của Hắc Trúc Câu.

Nhất là sự kiện cả người lẫn vật khi tiến vào Hắc Trúc Câu, thần bí mất tích cùng tử vong, lúc trước lại để cho Lâm Hải cảm thấy hiếu kỳ không thôi.

Những xưng hô khủng bố như Tử Vong Cốc, Bermuda của Hoa Hạ này, càng làm cho Hắc Trúc Câu tràn đầy sắc thái thần bí.

Nếu không có Giới Chủ cảnh cáo, đây chính là địa phương phong ấn của Ác Ma Cốc, Lâm Hải đến bây giờ cũng không biết huyền bí ở trong đó.

Đồng thời, nội tâm của Lâm Hải, đột nhiên nổi lên một cái ý niệm trong đầu.

Tam giác Bermuda, là cửa vào của Địa Tiên giới, cái Hắc Trúc Câu này, lại là địa phương phong ấn của Ác Ma Cốc.

Hai cái địa phương này, không có chỗ nào mà không phải là địa phương mà khoa học trước mắt không cách nào giải thích, nhân loại cũng vô lực thăm dò.

Cái này có phải đại biểu cho, những địa phương thần bí trong truyền thuyết ở Nhân Gian giới trước mắt hay không.

Như là Hoa Hạ Thần Nông Giá, Biển Chết Yuncheng (Hồ muối này đã hơn 500 triệu năm tuổi và nó mặn đến nỗi một số người gọi nó là "biển chết" của Trung Quốc. Con người có thể dễ dàng nổi trên mặt nước ở đây.), hay hồ Bà Dương to gấp ba lần diện tích thủ đô London vậy.

Cùng với Kim Tự Tháp Ai Cập, cốc động Java của Indonesia, nền văn minh Maya vân vân… trên phạm vi thế giới.

Những chỗ thần bí này, có phải hay không đều có quan hệ cùng người tu hành?

Lâm Hải càng nghĩ càng cảm thấy vô cùng có khả năng, ngày sau nếu là có cơ hội, nhất định phải thăm dò một phen mới được.

“Thả ta đi xuống đi!”

Vừa quay đầu, Lâm Hải hướng phía La Dật Trần nhàn nhạt nói ra.

Vèo!

Tường vân của La Dật Trần, lập tức hướng phía dưới rơi đi, khi cách mặt đất còn có mấy trăm mét, Lâm Hải liền thả người nhảy lên, nhảy xuống.

Trong chớp mắt, thân ảnh biến mất tại chính giữa sương mù nồng đậm.

“Tự cầu nhiều phúc a!”

La Dật Trần nhìn bóng lưng Lâm Hải lóe lên rồi biến mất, lạnh lùng cười cười, đáp mây bay mà đi.

Bá!

Lâm Hải giờ phút này, dĩ nhiên vững vàng rơi trên mặt đất.

Hai chân vừa chạm đất, âm Sát chi khí nồng đậm, lập tức hướng phía Lâm Hải nuốt hết mà đến.

Ông!

Lâm Hải rung động chân khí, một vòng hào quang màu tím nhàn nhạt, xuất hiện tại xung quanh thân thể.

Lập tức, đem cái âm Sát chi khí cuồng bạo kia, ngăn cản tại bên ngoài.

“Những âm Sát chi khí này, trong đó có Tử khí chiếm được tuyệt đối bộ phận, xem ra ở bên trong cái Ác Ma Cốc này, giết chóc rất nghiêm trọng a!”

Lâm Hải nhướn mày, hướng phía chỗ phong ấn, đi về phía trước mà đi.

“Ai tại đó?!”

Sau khi đi ra ngoài vài dặm, đột nhiên một đạo tiếng quát chói tai vang lên.

Bá!

Sau một khắc, hai đạo nhân ảnh lóe lên, ngăn cản đường đi của Lâm Hải.

Người của Ác Ma Cốc!

Lâm Hải xem xét cách ăn mặc của hai người kia, liền nhận ra được.

Hai người kia tất cả đều là thân mặc áo đen, cùng đám người áo đen ngày đó xâm chiếm Hải Nguyệt Tông, ăn mặc đồng nhất.

“Ngươi là ai?!”

Hai người giương cung bạt kiếm, vẻ mặt cảnh giác nhìn xem Lâm Hải, thấp giọng quát nói.

“Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải!”

Lâm Hải nhàn nhạt đáp, hai cái nNgười áo đen này, tu vi đều là Hóa Thần.

Tuy ở bên trên cảnh giới so với Lâm Hải còn muốn cao hơn một bậc, nhưng há lại sẽ bị Lâm Hải đặt ở trong mắt?

“Hải Nguyệt Tông?”

Hai người nghe được, không khỏi sững sờ.

“Nói như vậy, ngươi là từ Phàm Gian giới đến hay sao?”

“Đúng vậy!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Ha ha, thật tốt quá!” Hai cái người áo đen này lập tức đại hỉ.

“Đem hắn bắt lại, hiến cho đầu lĩnh!”

Nói xong, thân ảnh của hai người bỗng nhiên biến mất, hướng phía Lâm Hải liền đánh tới.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng giễu cợt nhàn nhạt.

Hô!

Cái lúc này, hai người một trái một phải, công kích đã hướng phía Lâm Hải mà đến.

“Tiểu tử, thúc thủ chịu trói đi!”

Hai cái người áo đen, mang trên mặt dáng tươi cười dữ tợn, đắc ý nhe răng cười.

Trong mắt bọn chúng, Lâm Hải tuy cũng là Hóa Thần cảnh, nhưng bọn chúng lấy một địch hai, lại là sinh sống vô số năm tại Ác Ma Cốc, Lâm Hải là một cái người tu hành ở Nhân Gian giới, tại sao có thể là đối thủ của bọn họ?

Ngay tại thời điểm công kích của hai người, sắp rơi vào trên người Lâm Hải.

Đã thấy lông mày của Lâm Hải nhíu lại, hai tay đột nhiên thò ra, hướng phía hai người oanh kích mà đi!

Oanh!

Sau một khắc, một tiếng nổ mạnh truyền đến, khí lãng lăn lộn, âm Sát chi khí phân tán mọi nơi.

Lực trùng kích cực lớn, lại để cho hai cái người áo đen đột nhiên cả kinh, chỉ cảm thấy bước chân bất ổn, thẳng lui về sau, sắc mặt lập tức đại biến.

Nhưng mà, không đợi bọn chúng kịp phản ứng, một cỗ hấp lực kinh khủng, đột nhiên rơi vào trên người của bọn chúng.

Ông!

Ngay sau đó, hai cái người áo đen này, chỉ cảm thấy chân nguyên trong cơ thể, rõ ràng giống như là thủy triều rút lui, hướng phía bên ngoài cơ thể phi tốc xói mòn!

“Chà mẹ nó, đây là có chuyện gì?!”

Hai người lập tức quá sợ hãi, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc cực kỳ kinh khủng.

Chân nguyên không bị khống chế mà xói mòn, thậm chí liền cả thân thể đều không thể di động, tiếp tục như vậy chẳng phải mặc người chém giết sao?

Dù bọn họ đã tu hành vài vạn năm, đều chưa bao giờ gặp qua được sự tình quỷ dị như thế!

Lần nữa ngẩng đầu, hai người hướng phía Lâm Hải nhìn lại, trong mắt lập tức tràn đầy sợ hãi, phảng phất như đang nhìn một cái Ma Quỷ!

Trong mắt Lâm Hải thì là dị sắc liên tục, mang theo một tia hưng phấn, cởi mở cười to.

“Ha ha, hút khô các ngươi!”

Ông!

Lâm Hải đem Hấp Ma Chưởng, lập tức thi triển đến mức tận cùng, cái cỗ hấp lực kinh khủng kia, lập tức lần nữa tăng lớn!

“Ách!!!”

Hai cái nam tử áo đen, thân thể bỗng nhiên cấp tốc run run một hồi.

Chân nguyên trong cơ thể, xói mòn với tốc độ nhanh chóng hơn, liên tục không ngừng chảy vào trong cơ thể Lâm Hải, hợp nhập vào Ma khí màu đen trong chính giữa cánh tay phải.

Phù phù! Phù phù!

Sau mấy hơi, thân thể của hai cái người áo đen mềm nhũn, giống như là bùn nhão, co quắp trên mặt đất. Vẻ mặt ngốc trệ, trong mắt chỉ còn lại có sợ hãi cùng tuyệt vọng thật sâu!

Chương 1988: Thỉnh đại gia, nhẹ nhàng một chút!

Ông!

Cánh tay phải của Lâm Hải, có quang mang màu đen lóe lên rồi biến mất, sau đó lại bình tĩnh.

“Ma khí trong cơ thể, quả nhiên lớn mạnh thêm một tia.” trong lòng Lâm Hải âm thầm thoả mãn.

Đây là lần thứ nhất hắn thi triển Hấp Ma Chưởng, đem chân nguyên của hai cái nam tử áo đen này, tất cả đều hút đi sạch sẽ, chuyển hóa thành Ma khí của chính mình.

Bất quá, tỷ suất chuyển hóa từ một phần trăm đến năm phần trăm, cuối cùng vẫn không phải rất cao.

Cũng đúng, tại trong mắt Lâm Hải, Ma khí cũng chỉ là gia tăng lên một tia mà thôi.

Hai tay tìm tòi, Lâm Hải đem hai cái người áo đen này cầm lên, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Phanh!

Đã đến bên ngoài vài dặm, tại một chỗ không người, Lâm Hải đem thân thể xụi lơ của hai người, ném xuống đất.

“Nói đi, muốn chết hay là muốn sống?!”

Lâm Hải mang theo thanh âm sát cơ lạnh như băng, nhàn nhạt vang lên.

Hai cái người áo đen bị hút khô chân nguyên này, giờ phút này đã theo từ trong sự sợ hãi trước đó giật mình tỉnh lại.

Bất quá, phản ứng đầu tiên sau khi tỉnh lại, là càng thêm khắc sâu sợ hãi.

“Ta, chúng ta muốn sống!”

Cảm nhận được sát cơ mãnh liệt cùng ánh mắt lạnh như băng của Lâm Hải, hai người toàn thân run lên, liền vội nói.

“Tốt, ta hỏi các ngươi đáp, dám can đảm có chút giấu diếm, giết không tha!”

“Vâng!” Hai người lạnh run, liên tục gật đầu.

“ở bên trong Ác Ma Cốc, tổng cộng có bao nhiêu ác ma, cường đại nhất chính là ai?” Lâm Hải hỏi.

“Số lượng ác ma, có hơn một vạn ba ngàn người, cường đại nhất, chính là Cốc chủ u Dương Phổ Huệ!”

“Hơn một vạn ba ngàn người?!”

Lâm Hải nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, không thể tưởng được Ác Ma Cốc lại có nhiều người như vậy!

Nếu như những người này, đều tại chính giữa Ác Ma Cốc, cái kia còn dễ nói.

Chính mình chỉ cần lấy ra Ngọc Hư Phong Linh Ấn, trực tiếp đưa bọn chúng lần nữa phong ấn là được.

Nhưng nếu như đã có đại lượng ác ma thầm xuất ra ngoài Ác Ma Cốc, chuyện kia lại sẽ phiền toái.

“Hiện nay, có bao nhiêu người trong cốc, bao nhiêu người đã đi Nhân Gian giới?” Lâm Hải mặt trầm như nước, nói.

“Cái này, chúng ta không biết!” Hai cái người áo đen hoảng sợ lắc đầu liên tục nói.

Tâm Lâm Hải, càng thêm trầm xuống.

Bất quá sự tình bực này, hỏi hai cái lính gác, bọn họ không rõ ràng lắm cũng bình thường.

“Ta hỏi lại các ngươi, Cốc chủ u Dương Phổ Huệ, là cái tu vi gì?”

“u Dương Cốc chủ tu vi sâu không lương được, chính là đệ nhất cao thủ trong cốc, cụ thể đạt tới cái cảnh giới gì, chúng ta cũng không biết.” Hai cái nam tử áo đen, sợ hãi lắc đầu nói.

Lại không biết?

Lâm Hải chau mày, xem ra muốn hiểu rõ càng nhiều tin tức, thì phải trảo một ít ác ma cao cấp, mới thu hoạch được.

“Hai người các ngươi, đem tình huống biết đến trong cốc, nói kỹ càng một lần cùng ta!”

“Dám can đảm có chỗ giấu diếm, cho các ngươi hình thần câu diệt!”

“Dạ dạ là, chúng ta nói, chúng ta toàn bộ đều nói!” Hai cái nam tử áo đen sợ tới mức liên tục gật đầu.

Sau đó, đem tình huống của Ác Ma Cốc hôm nay, hướng Lâm Hải rõ ràng rành mạch giảng thuật một lần.

Lâm Hải nghe xong, cuối cùng đối với tình huống của Ác Ma Cốc hôm nay, đã có một thứ hiểu rõ đại khái.

Trong cốc có hơn một vạn người, đều là tại vài vạn năm trước, bị người thần bí trảo đến nơi đây, rồi tiến hành phong ấn.

Những người bị phong ấn này, có người tu đạo cũng có người tu ma, nhưng cơ bản đều có một cái đặc điểm chung.

Cái kia chính là loại người tâm ngoan thủ lạt, tu vi cao thâm, tại một loại khu vực làm nhiều việc ác, hung danh truyền xa!

Một cái địa phương hội tụ ác nhân như vậy, hoàn cảnh sinh tồn tự nhiên là cực kỳ tàn khốc.

Bởi vậy, tại Ác Ma Cốc không có bất kỳ nhân nghĩa đạo đức nào, chỉ còn lại có vô cùng vô tận giết chóc cùng huyết tinh.

Vì thế, lúc trước tổng cộng phong ấn mười vạn người, sống sót đến hôm nay, cũng bất quá chỉ còn có hơn một vạn người mà thôi.

Đây là bởi vì ra một vị cao thủ khó lường, dùng thực lực tuyệt đối, trấn đè lại tất cả mọi người!

Hơn nữa định ra quy củ, nếu không có huyết hải thâm cừu, không cho phép lại giết chóc lẫn nhau, giảm bớt nhân khẩu.

Lúc này mới khiến số lượng người trong Ác Ma Cốc, không có lại tiếp tục giảm bớt.

Nếu không lại dựa theo tình thế lúc ban đầu phát triển tiếp nữa, chỉ sợ Ác Ma Cốc sớm liền trở thành một tòa Tử Thành rồi!

Mà cái cao thủ áp đảo phía trên tất cả mọi người này, là Cốc chủ u Dương Phổ Huệ!

Trợ giúp u Dương Phổ Huệ quản lý Ác Ma Cốc, là chín cái cao thủ thực lực chỉ ở phía dưới u Dương Phổ Huệ.

Chín người này, bị mọi người trong Ác Ma Cốc, xưng là chín vị Thái Tuế của Ác Ma Cốc!

Cốc chủ u Dương Phổ Huệ, cộng thêm chín cái Thái Tuế, mười người này cấu thành trung tâm quyền lực chí cao vô thượng của Ác Ma Cốc!

Về phần người phía dưới, thì tất cả đều bám vào dưới cờ của chín cái Thái Tuế, chia làm chín cái phe phái.

Ngày bình thường tuy cũng có tranh đấu, nhưng ít ra biểu hiện ra ngoài coi như là hòa thuận, giữ vững thái bình.

Hai người bị Lâm Hải bắt lấy kia, là người của Cửu Thái Tuế Ngụy Trung nhất phái.

Đã biết những tình huống này, nội tâm Lâm Hải, cũng đã có tính toán của mình.

“Hai người các ngươi, đã có cơ hội nhìn thấy Cốc chủ chưa?” Lâm Hải hỏi.

Hai người liếc nhìn nhau, sau đó hướng phía Lâm Hải, liên tục lắc đầu.

“Hai người chúng ta thân phận thấp kém, không có tư cách này, cả Ác Ma Cốc, chỉ sợ cũng chỉ có chín vị Thái Tuế, là có thể nhìn thấy Cốc chủ đại nhân!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi chau mày.

“Cái chủ tử Cửu Thái Tuế của các ngươi kia, hai người các ngươi tổng là có thể nhìn thấy a?”

“Cửu Thái Tuế mỗi ngày đều ở trong phủ, chính là chúng ta muốn gặp, cũng không đủ tư cách a!” Hai cái người áo đen phát miệng, mặt khóc nói ra.

“Ta đã biết!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, xem ra hai cái lính gác này, là không trông cậy được vào rồi.

“Hai người các ngươi, tên gọi là gì?”

“Ta gọi Trương Tam, ta gọi Lý Tứ!”

“Tốt!”

Lâm Hải liếc nhìn hai người, sau đó ánh mắt phát lạnh, lạnh giọng quát khẽ nói.

“Đem quần áo thoát ra!”

“À?” Trương Tam Lý Tứ sững sờ, sau đó trên mặt hốt nhiên lại lộ ra một tia khuôn mặt ngượng ngùng.

“Thỉnh đại gia, nhẹ nhàng một chút!”

Nói xong, hai người cầm quần áo một thoát, hai tay ôm ngực, nhìn xem Lâm Hải, điềm đạm đáng yêu, làm ra một bộ dạng mặc cho quân hái.

Ọe ~

Lâm Hải thiếu chút nữa nhổ ra, mẹ nó, không có việc gì liền nghĩ cái gì đâu?

Liền xông hai ngươi con mẹ nó làm ca ca buồn nôn như vậy, đáng chết!

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, lập tức có hai luồng hỏa diễm, từ trong lòng bàn tay phun ra.

Ông!

Sau một khắc, hai người Trương Tam Lý Tứ, liền cả kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra một tiếng, trực tiếp bị thiêu thành tro tàn.

“Cách lần thứ nhất thi triển Ma Hóa Ngàn Vạn trước đó, vừa vặn đi qua một ngày thời gian.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, xương cốt trên người bỗng nhiên rắc rắc rung động, cơ bắp trên bộ mặt cũng bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Rắc rắc rắc rắc!

Thân thể Lâm Hải, khoa trương vặn vẹo một hồi, sau một khắc, thình lình biến thành bộ dạng của Trương Tam.

Mà ngay cả tiêu chí tóc trắng, giờ phút này cũng hoàn toàn biến thành màu đen.

Hơn nữa kiểu tóc cũng từ tóc ngắn nguyên gốc, biến thành tóc dài tung bay!

“Đến!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, lăng không đem quần áo của Trương Tam, nhiếp trong tay.

Sau đó, đem y phục của mình cởi ra cất đi, đổi lại quần áo của Trương Tam.

Sau một khắc, cả người Lâm Hải, dĩ nhiên biến thành bộ dáng của Trương Tam.

Nếu như Trương Tam hiện tại còn sống, chỉ sợ bản thân gã cũng không cách nào phân biệt, ai là thực ai là giả.

“Ma Hóa Ngàn Vạn, một ngày chỉ có thể sử dụng một lần, thời gian hữu hiệu của một lần, chỉ có một phút đồng hồ.”

“Thời gian cấp bách, phải tại trong một phút đồng hồ, tìm được Cửu Thái Tuế Ngụy Trung!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đã hóa thân thành Trương Tam, thân ảnh lóe lên, hướng phía bên trong Ác Ma Cốc, bay nhanh mà đi!

“Thao, Trương Tam, tiểu tử ngươi cùng Lý Tứ, tại sao lại thoát cương vị rồi!”

“Tin lão tử bẩm báo tới chỗ Cửu Thái Tuế, cho các ngươi chịu không nổi hay không?!”

Lúc đi qua chỗ trạm canh gác vừa rồi của Trương Tam Lý Tứ, giờ phút này đã đổi lại thành hai cái lính gác mới.

Hai người kia nhìn thấy Trương Tam do Lâm Hải biến ảo, vẻ mặt lập tức tức giận, quát lớn.

Tiến lên, liền chuẩn bị đem Lâm Hải ngăn lại.

Lâm Hải nhướn mày, thời gian của hắn cấp bách, cũng không thể bị trì hoãn ở chỗ này.

“Hai vị ca ca, Trương Tam có chuyện quan trọng cần bẩm báo cho Cửu Thái Tuế, kính xin cho qua!”

Lâm Hải vừa nói, một bên vừa dùng ý niệm khẽ động, đem mấy trăm khỏa Linh thạch , vung tại dưới chân hai người!

“Chà mẹ nó!”

Hai cái lính gác này, con mắt lập tức liền thẳng.

Bọn họ trường kỳ bị phong ấn ở trong loại hoàn cảnh ác liệt như Ác Ma Cốc này, tài nguyên tu hành có thể nói là cực độ khuyết thiếu.

Lúc nào thoáng cái có thể nhìn thấy nhiều Linh thạch như vậy a!

Hai người lập tức giống như là dã thú, hướng phía Linh thạch liền nhào tới.

Vèo! Lâm Hải mượn cơ hội này, thân ảnh như gió, dĩ nhiên tiến nhập vào trong cốc, hướng phía đường nhỏ theo như lời của Trương Tam Lý Tứ, thẳng đến phủ của Cửu Thái Tuế mà đi!

Chương 1989: Ca ca cũng không nỡ giết ngươi

“Đứng lại, đang làm gì?”

Thủ vệ trước phủ Cửu Thái Tuế, thấy Lâm Hải vội vã muốn xông vào bên trong, lập tức tiến lên ngăn lại, quát lớn.

“Hai vị đại ca, ta gọi Trương Tam, cũng là dưới trướng Cửu Thái Tuế, có chuyện quan trọng cần cầu kiến Cửu Thái Tuế!”

Lâm Hải hướng phía hai cái thủ vệ, vẻ mặt lo lắng nói ra.

“Chuyện quan trọng?” Thủ vệ cảnh giác liếc nhìn Lâm Hải, nghi hoặc hỏi.

“Ta lấy được đến một kiện pháp bảo cực kỳ lợi hại, muốn hiến cho Cửu Thái Tuế, thỉnh hai vị cho cái thuận tiện, thông bẩm một tiếng!” Lâm Hải nói xong, móc ra hai khỏa Linh thạch, kín đáo đưa cho hai cái thủ vệ.

“Chờ ở tại đây!”

Thủ vệ bất đồng thanh sắc đem Linh thạch thu hồi, một cái bên trong đó quay người tiến vào trong phủ.

Chỉ trong chốc lát, thủ vệ trở lại, hướng phía Lâm Hải từ trên cao nhìn xuống nói.

“Cửu Thái Tuế cho ngươi đi vào!”

“Ai u, cám ơn vị đại ca kia!” Lâm Hải vội vàng giả ra vẻ mặt bộ dạng thụ sủng nhược kinh.

Sau đó, đi theo người thủ vệ này, tiến vào trong phủ Cửu Thái Tuế.

“Cửu Thái Tuế, Trương Tam đưa đến!”

“Lại để cho hắn tiến đến!” Một cái thanh âm trong uy nghiêm mang theo âm nhu, vang lên ở trong phòng.

“Vâng!” Thủ vệ đáp ứng một tiếng, sau đó liếc nhìn Lâm Hải, “Vào đi thôi!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, đẩy cửa, đi vào gian phòng của Cửu Thái Tuế.

“Ách...”

Vừa tiến đến, mặt mũi Lâm Hải lập tức tràn đầy hắc tuyến, vội vàng quay đầu đi.

Tràng cảnh trong phòng, thật sự là quá khó coi rồi.

“Ngươi có pháp bảo, muốn hiến cho bản Thái Tuế?”

Cửu Thái Tuế một bên vuốt ve tấm lưng trần sáng bóng bên người, một bên mang theo biểu lộ hưởng thụ, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Đúng vậy, Cửu Thái Tuế!”

Lâm Hải đưa lưng về phía Cửu Thái Tuế, cung kính đáp.

“Cái pháp bảo gì, lấy ra đi, nếu có thể lại để cho bản Thái Tuế thoả mãn, đợi lát nữa sẽ ban hai cô gái này cho ngươi rồi, ha ha ha ha!”

Ọe ~

Lâm Hải nghe được, buồn nôn đến thiếu chút nữa đã nhổ ra.

Mẹ nó, lão tử mới không có thèm đấy.

“Cửu Thái Tuế, cái pháp bảo này vô cùng thần kỳ, trừ ngươi ra, ta không muốn để người khác nhìn thấy.”

“A?” Cửu Thái Tuế khẽ giật mình, nội tâm bỗng nhiên bay lên một tia cảnh giác, cảnh giác quan sát Lâm Hải một phen.

Phát hiện Lâm Hải chẳng qua chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, mới lại buông lỏng cảnh giác.

“Ngươi gọi Trương Tam?”

“Vâng!”

“Thuộc đội tổ nào?”

“Tổ hai đội bảy của đại đội trưởng thứ chín bộ ba, tổ trưởng Hồ Quang.”

...

Cửu Thái Tuế hỏi Lâm Hải chừng mười mấy vấn đề, cũng may Lâm Hải trước đó đã làm đủ bài học, không hoảng hốt bất loạn, tất cả đều trả lời đạt.

“Hai người các ngươi, đi ra ngoài trước!”

Cửu Thái Tuế hướng phía hai cái nữ tu phục thị gã phất phất tay, hai nữ tử cầm lấy quần áo, vội vàng rời khỏi phòng.

“Cái pháp bảo gì, lấy ra đi!”

Cửu Thái Tuế đã không có cảnh giác đối với Lâm Hải, một bên chậm rãi mặc quần, một bên thản nhiên nói.

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng, ý niệm khẽ động, đem Khốn Tiên Tác lấy đi ra.

“Cửu Thái Tuế thỉnh xem, chính là bảo vật này!”

Lâm Hải nói xong, đột nhiên đem Khốn Tiên Tác tế ra.

Ông!

Nhất thời, lập lòe lóng lánh, Khốn Tiên Tác liền hướng phía Cửu Thái Tuế bay đi.

“n?”

Cửu Thái Tuế đột nhiên cả kinh, chỉ cảm thấy một cỗ lực trói buộc kinh khủng, lập tức đưa gã phong tỏa!

“Không tốt!”

Sau một khắc, sắc mặt Cửu Thái Tuế lập tức liền thay đổi.

Gã như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải chính là một cái Hóa Thần cảnh, lại dám đánh lén gã!

Đáng tiếc, giờ phút này kịp phản ứng, thì đã trễ rồi!

Dù tu vi của Cửu Thái Tuế là Đại Thừa hậu kỳ, nhưng đối mặt với đồ phỏng chế của pháp bảo Phong Thần như Khốn Tiên Tác, vậy mà cũng không có chút sức phản kháng nào.

Lập tức, kim quang rơi xuống, Khốn Tiên Tác đem Cửu Thái Tuế trói cái rắn rắn chắc chắc.

Phù phù!

Chân nguyên toàn thân của Cửu Thái Tuế bị phong, dĩ nhiên đồng đẳng với phàm nhân, dưới chân mất thăng bằng, ngã trên mặt đất.

“Lớn mật, ngươi đến tột cùng là ai, muốn làm gì?!”

Cửu Thái Tuế vẻ mặt phẫn nộ, té trên mặt đất, hướng phía Lâm Hải giận dữ hét lên.

Cho tới giờ khắc này, trong lòng của gã vẫn còn tràn đầy khiếp sợ, như thế nào cũng không thể tin được, lại có người dám hướng gã động thủ!

Ông!

Lâm Hải vung cánh tay lên, lập tức một đạo quang mang màu trắng lập loè, đem thanh âm trong phòng, ngăn cách cùng ngoại giới.

Sau đó, Lâm Hải kéo cái ghế ngồi xuống, bắt chéo hai chân, đùa giỡn trêu cợt liếc nhìn Cửu Thái Tuế.

“Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không gạt ngươi rồi!”

Rắc rắc!

Xương cốt trên người Lâm Hải giòn vang một hồi, sau đó thân thể vặn vẹo quỷ dị, lập tức biến trở về bộ dáng lúc trước.

Cửu Thái Tuế thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Lâm Hải cứ như vậy ở trước mặt gã, đột nhiên biến thành một dung mạo khác, quả thực lại để cho gã không thể tưởng tượng!

“Hải Nguyệt Tông Lâm Hải, liền là tại hạ!”

“Hải Nguyệt Tông?” Cửu Thái Tuế nghe được, sắc mặt đại biến.

Tuy gã không biết Hải Nguyệt Tông là cái tông phái gì, nhưng nghe danh tự cũng có thể đoán được, Lâm Hải không là người của Ác Ma Cốc!

“Ngươi tới từ Nhân Gian giới?!”

“Không sai!” ánh mắt của Lâm Hải phát lạnh, “Người của Ác Ma Cốc ngươi, xâm chiếm Hải Nguyệt Tông ta, khoản sổ sách này ta còn không có tính toán với các ngươi ni!”

“Người của Ác Ma Cốc, xâm chiếm Hải Nguyệt Tông?” Cửu Thái Tuế lại là khẽ giật mình, nghe mà vẻ mặt mộng bức.

“Như thế nào, ngươi không biết?”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, lạnh lùng hỏi.

“Ác Ma Cốc ta, xác thực phái ra ba nhóm người, tiến vào Nhân Gian giới tìm hiểu hư thật.”

“Hôm nay, có hai nhóm người đã quay trở về, còn có một nhóm không có tin tức, chắc hẳn chính là người theo như lời ngươi, xâm chiếm Hải Nguyệt Tông của ngươi.”

Cửu Thái Tuế giờ phút này, đã khôi phục tỉnh táo, hướng phía Lâm Hải nhàn nhạt nói ra.

Sau đó, khóe miệng nhếch lên, Cửu Thái Tuế nhìn xem Lâm Hải, lộ ra một vòng dáng tươi cười nghiền ngẫm.

“Người trẻ tuổi, ta không thể không nói, ngươi một mình độc xông Ác Ma Cốc, phần dũng khí này ngay cả ta đều có chút bội phục rồi.”

“Bất quá, ta khuyên ngươi, ngoan ngoãn đem ta thả, bản Thái

Tuế ái tài, có thể lưu ngươi tại dưới trướng, làm tiểu đầu mục.”

“Nếu không, ngươi hôm nay thế nhưng sẽ không đi khỏi được Ác Ma Cốc rồi!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Ngươi hôm nay, cũng đã là tù nhân trong tay ta, bản thân đã khó bảo toàn, lại còn có thể nói ra loại lời nói này.”

“Không thể không nói, ta đối với dũng khí của ngươi, cũng bắt đầu có chút bội phục rồi!”

Nói xong, Lâm Hải bỗng nhiên đứng người lên, đi tới trước mặt Cửu Thái Tuế, ngồi chồm hổm xuống.

“Ta nghe nói, người của Ác Ma Cốc các ngươi, đều là loại tâm ngoan thủ lạt, chuyện ác gì cũng làm hết, có phải thật vậy hay không?”

“Ha ha ha, đó là đương nhiên, ngươi cho rằng Ác Ma Cốc là nói không đấy sao?” Cửu Thái Tuế cười nói, con mắt nhìn xem Lâm Hải, tràn đầy khinh thường.

Lâm Hải nắm lấy cái cằm, cao thấp đánh giá Cửu Thái Tuế.

“Nói như vậy, ngươi cũng đã làm nhiều lần chuyện ác?”

“Hừ!” Cửu Thái Tuế nghe được, không khỏi khinh miệt hừ lạnh một tiếng.

“câu hỏi này của ngươi, cực kỳ không có ý nghĩa!”

“Nếu không có chuyện ác gì cũng làm, hung danh tại bên ngoài, ngươi cho rằng ta dựa vào cái gì làm đến trên vị trí Cửu Thái Tuế này?”

Nói xong, Cửu Thái Tuế lại nghiền ngẫm cười, hơi lười nhác

nói.

“Bất quá ngươi cũng không cần sợ, chỉ cần ngươi thả ta, cũng đem cái pháp bảo này dâng lên, ta sẽ bảo vệ ngươi bình yên vô sự.”

“Tuy ta người này, ác là ác một chút, nhưng đối với người chịu nghe lời nói, còn là rất hòa thuận.”

Lâm Hải nghe xong khẽ giật mình, sau đó vẻ mặt kỳ quái nhìn Cửu Thái Tuế một chút, kinh ngạc hỏi.

“Ai nói ta sợ?”

“Ngươi nha có phải đầu óc bị nước vào hay không?”

Cửu Thái Tuế lập tức biến sắc, nén giận nói.

“Vậy ngươi có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì?” Lâm Hải khinh thường cười nhạo một tiếng.

“Ta chỉ là muốn biết rõ ràng, ngươi đến tột cùng đã làm qua chuyện ác gì, để tránh ngộ sát người tốt!”

Lâm Hải nói xong, trong mắt Cửu Thái Tuế lập tức hiện lên hào quang kinh hãi, thét lên một tiếng kinh hãi!

“Tiểu bối, ngươi dám giết ta?!”

“Giết ta, ngươi cũng không sống được!!!”

“Thật vậy chăng?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười, “Yên tâm đi, ca ca cũng không nỡ giết ngươi!” Nói xong, ánh mắt của Lâm Hải phát lạnh, cánh tay mạnh mẽ tìm tòi, hướng phía đỉnh đầu Cửu Thái Tuế rơi xuống!

Chương 1990: Diệt sát Cửu Thái Tuế

Cửu Thái Tuế thấy thế, lập tức lộ vẻ mặt hoảng sợ, ánh mắt lộ ra tuyệt vọng thật sâu.

Hôm nay, chân nguyên toàn thân gã đã bị phong tỏa, thân thể cũng bị gắt gao trói lại, căn bản không cách nào phản kháng.

Lâm Hải đánh một chưởng này xuống, mặc dù gã là Đại Thừa hậu kỳ, cũng tuyệt không có khả năng may mắn thoát khỏi!

Ông!

Lòng bàn tay của Lâm Hải, bỗng nhiên đặt tại trên đỉnh đầu của Cửu Thái Tuế.

“n?”

“Không chết?”

Cửu Thái Tuế sững sờ, sau khi phát hiện Lâm Hải cũng không có một chưởng đem chính mình đánh chết, trong nội tâm không khỏi cuồng hỉ.

Xem ra tiểu tử này, ngoài miệng nói ngạnh, kì thực còn là không dám giết chính mình a.

Dù sao, cái này chính là trong Ác Ma Cốc, giết mình, hắn cũng sống không được!

Ngay tại thời điểm mặt mũi Cửu Thái Tuế tràn đầy nhe răng cười, cho là mình đã có cơ hội lật bàn, đột nhiên một cỗ lực hút cực lớn, đã rơi vào phía trên đỉnh đầu của gã.

“Chuyện gì xảy ra?!”

Sắc mặt Cửu Thái Tuế đại biến, sau đó chỉ cảm thấy chân nguyên trong cơ thể mình, giống như hồng thủy vỡ đê, điên cuồng từ trên đỉnh đầu, mạnh mẽ chảy ra ngoài.

“Ha ha, không tệ, coi như không tệ!”

Sắc mặt Lâm Hải thì là đại hỉ, cảm thụ được chân nguyên nồng hậu dày đặc của Cửu Thái Tuế, không ngừng dũng mãnh tràn vào cánh tay phải của mình, cùng Ma khí tương giao dung hợp, trong nội tâm kích động một hồi

Vốn, Lâm Hải còn lo lắng Cửu Thái Tuế bị Khốn Tiên Tác vây khốn, chân nguyên bị phong ấn, Hấp Ma Chưởng sẽ không cách nào hấp thu.

Kết quả phía dưới thử một lần, căn bản không bị ảnh hưởng, thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Đem thành quả tu hành vài vạn năm của Cửu Thái Tuế hấp thu, hóa cho mình dùng, thế nhưng mà so với giết gã, muốn có lợi hơn nhiều!

“Dừng tay, mau dừng tay, ngươi đến cùng đã làm cái gì đối với ta?!”

Cửu Thái Tuế giờ phút này, đã hoàn toàn luống cuống tâm thần, hướng phía Lâm Hải không ngừng hoảng sợ rống to.

Chân nguyên phi tốc xói mòn, lại để cho gã cảm nhận được sợ hãi trước nay chưa từng có.

Càng là người có tu vi cao thâm chi, càng biết rõ chân nguyên là trọng yếu đến cỡ nào.

Một khi bị hút khô, cái kia sẽ đem gã triệt để lưu lạc thành một tên phế nhân a!

Tại Ác Nhân cốc ác nhân ở khắp nơi trên đất, nhân tính hung tàn, một khi ngã xuống thành phế nhân, cho dù Lâm Hải không giết gã, kết quả của gã sẽ có bao nhiêu bi thảm, cũng có thể nghĩ!

Nhưng mà, Lâm Hải há lại sẽ để gã như nguyện?

Giờ phút này, Ma khí trong cơ thể Lâm Hải, đã vui mừng rồi, không ngừng đem chân nguyên trong cơ thể Cửu Thái Tuế, điên cuồng hấp thu, làm lớn mạnh chính mình.

Cửu Thái Tuế hoảng sợ hô to, cảm thụ được chân nguyên trong cơ thể, xói mòn càng ngày càng nhiều, sợ hãi trong nội tâm, dĩ nhiên đã tới cực điểm.

Nhất là, theo chân nguyên xói mòn, thân thể của gã cũng trở nên suy yếu vô lực, cuối cùng liền cả khí lực để nói chuyện, cũng đều đã không có.

Lâm Hải đối với cái này, thì là không quan tâm, một mực kéo dài hơn mười phút, mới đưa cánh tay từ trên đỉnh đầu Cửu Thái Tuế lấy ra.

Nhìn Cửu Thái Tuế hai mắt ngốc trệ, hơi thở mong manh, chỉ còn một điểm sinh cơ, Lâm Hải quỷ dị nở nụ cười.

“Làm nhiều việc ác, rơi vào kết cục hôm nay, cũng là trừng phạt đúng tội!”

Vèo!

Đột nhiên, ngón tay Lâm Hải bắn ra, một đoàn hỏa diễm, đã rơi vào trên người Cửu Thái Tuế.

“A!!!”

Cửu Thái Tuế chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết ngắn ngủi, liền lập tức bị cháy thành tro tàn.

“Thu!”

Lâm Hải hướng Khốn Tiên Tác ở trên mặt đất nhất chỉ, đem nó thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, Lâm Hải khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép hờ, cảm thụ được Ma khí lớn mạnh trong cánh tay phải.

Giờ phút này, Ma khí chính là nồng đậm, so với lúc trước rõ ràng gia tăng lên một ít.

Tuy tỉ lệ hấp thu, chỉ có từ một phần trăm đến năm phần trăm, nhưng Cửu Thái Tuế cuối cùng vẫn là Đại Thừa hậu kỳ.

Mặc dù là tỉ lệ cực nhỏ, nhưng đối với Lâm Hải mà nói, cũng đã tương đương với chất dinh dưỡng phong phú rồi.

“Cũng không biết, cái Ma khí này khi hấp thu tới trình độ nhất định, sẽ mang đến hiệu quả gì?”

Nội tâm của Lâm Hải, không khỏi có chút tò mò rồi.

“Ma Hóa Ngàn Vạn, mỗi ngày chỉ có thể thi triển một lần, hôm nay xem ra chỉ có thể đợi ở tại đây rồi!”

Cũng may Cửu Thái Tuế có địa vị cao thượng, bình thường căn bản sẽ không có người tới quấy rầy.

Lâm Hải đợi ở chỗ này, cũng là an tâm.

Không khỏi, Lâm Hải lại nghĩ tới lời nói trước đó của Cửu Thái Tuế.

Ác Ma Cốc tổng cộng xuất động ba nhóm nhân mã, tiến vào Nhân Gian giới.

Trừ bỏ nhóm nhân mã xâm chiếm Hải Nguyệt Tông bị chính mình tiêu diệt kia, hai tốp khác cũng đã trở lại rồi.

Chiếu theo lời nói như vậy, người của Ác Ma Cốc, có lẽ đều đã ở trong cốc, cũng không có rời cốc tiến vào Nhân Gian giới.

Nếu thật sự là như thế mà nói, ngược lại là cơ hội tốt để phong ấn!

Tong mắt Lâm Hải, tinh mang lóe lên rồi biến mất, bất quá rất nhanh, rồi lại bắt đầu do dự.

Nếu quả thật liền đem Ác Ma Cốc phong ấn, có phải có chút đáng tiếc hay không?

Cái Cửu Thái Tuế kia, thế nhưng mà là tu vi Đại Thừa hậu kỳ.

Tám cái Thái Tuế khác, lường trước cũng là như thế.

Mà thực lực của Cốc chủ u Dương Phổ Huệ, nhất định rất cao, nói không chừng chính là cấp bậc Ma tôn kia.

Nhiều cao thủ như vậy, phong ấn tại Ác Ma Cốc, cái đó nếu như nghĩ biện pháp đem hàng phục, làm tiểu đệ cho mình a!

Lâm Hải càng nghĩ càng kích động, ba người A Đại, đã bị hắn lưu tại Hải Nguyệt Tông.

Chủ Thượng lại đang ở Địa Tiên giới, phụ trách kiến thiết phố người Hoa.

Hôm nay, bên cạnh của hắn, thế nhưng mà một cái tiểu đệ để sai sử cũng không có.

Nếu là có thể đem Cốc chủ u Dương Phổ Huệ trong Ác Ma Cốc, thu về dưới trướng của chính mình, vậy thì ngưu bức rồi!

“Cửu Thái Tuế, sứ giả Cốc chủ cầu kiến!”

Ngay tại lúc Lâm Hải có ý nghĩ kỳ quái, đột nhiên một giọng nói, vang lên ở ngoài cửa.

“Sứ giả Cốc chủ?”

Lâm Hải cả kinh, đậu phộng, hỏng rồi!

Chính mình vừa rồi, giết Cửu Thái Tuế có chút sớm.

Vậy phải làm sao bây giờ?

"Có chuyện gì?"

Không có cách nào, Lâm Hải đành phải học theo thanh âm của Cửu Thái Tuế, mang theo một tia bất mãn, từ trong phòng nói ra.

Cũng may Lâm Hải có tu hành qua Nguyệt Cung Tiên m, tuy Ma Hóa Ngàn Vạn tạm thời mất đi hiệu lực, nhưng thanh âm lại có thể bắt chước giống như đúc.

Nếu như không gặp người, người ngoài ngược lại cũng không phân biệt ra được.

"Cửu Thái Tuế, Cốc chủ đại nhân mệnh cho tiểu nhân mời ngài, lập tức tiến về phủ nghị sự của Cốc chủ!"

Sứ giả Cốc chủ thấy Lâm Hải cũng không mở cửa, nên cũng không dám có bất kỳ bất mãn nào, ở ngoài cửa cao giọng nói ra.

Mẹ nó!

Lâm Hải nghe nói như thế, mặt mũi lập tức tràn đầy hắc tuyến.

Cái Cốc chủ này thật đúng là con mẹ nó muốn chết a, lúc nào nghị sự không tốt, hết lần này tới lần khác lại là cái lúc này?

Cái này như thế nào cho phải?

Trong lúc nhất thời, Lâm Hải không khỏi nhanh chóng đầu đầy mồ hôi.

"Cửu Thái Tuế, Cốc chủ mời ngài lập tức tiến đến nghị sự!"

Thấy trong phòng không có động tĩnh, sứ giả Cốc chủ không khỏi đề to giọng, lần nữa nói ra.

“Đã biết, đã biết, có phiền hay không?!”

Lâm Hải lập tức nổi giận, tức giận hô lên ở trong phòng.

Sứ giả Cốc chủ lập tức giật mình một cái, sinh lòng sợ hãi.

Tuy gã là cấp dưới trực tiếp của Cốc chủ, nhưng Thái Tuế thế nhưng mà là chức vị cao nhất phía dưới Cốc chủ.

Thực đem Cửu Thái Tuế làm phát bực rồi, tuy không đến mức giết gã đi, nhưng đi ra cho gã hai cái vả miệng, thì chưa hẳn không có khả năng.

Đến lúc đó, gã muốn nói lý cũng đều không có địa phương để nói rõ lí lẽ đi.

Vừa nghĩ tới chỗ này, sứ giả Cốc chủ liếc nhìn gian phòng của Cửu Thái Tuế, cung kính nói.

“Xin Cửu Thái Tuế nhanh chóng tiến về phủ Cốc chủ, chớ để Cốc chủ đại nhân đợi lâu!”

“Tiểu nhân cáo từ!”

Nói xong, sứ giả Cốc chủ quay người lại, như là trốn chạy để khỏi chết, vèo một tiếng biến mất không thấy gì nữa.

“Hô ~”

Trong phòng, Lâm Hải thở phào một cái thật dài, đặt mông ngồi ở trên mặt ghế.

Bà mẹ ngươi chứ gấu à, làm sao lại thốn như vậy đâu?

Lúc nào nghị sự không tốt, hết lần này tới lần khác lại tìm cái thời gian như vậy?

Cửu Thái Tuế đều chết đến trên cái cầu được rồi, như thế nào đi tham gia nghị sự của ngươi à?

Thế nhưng mà, Cốc chủ ra lệnh, nếu như Cửu Thái Tuế không đi, tất nhiên sẽ khiến người hoài nghi.

Đến lúc đó nếu Cốc chủ dẫn người tới, cái kia chính mình chẳng phải sẽ lòi đuôi rồi?

“Không được, nhất định phải tranh thủ thời gian nghĩ cái biện pháp!”

Lâm Hải cau mày, trầm tư suy nghĩ một hồi, sau đó lông mày nhíu lại, trong mắt hiện lên một đạo quang mang!

“Ha ha, đã có!”

Chương 1991: Phòng ngừa chu đáo

Lâm Hải đứng dậy, đi vào thư phòng, cầm lấy một trang giấy, bút đi như du long, viết xuống vài cái chữ to.

Sau đó, ý niệm khẽ động, tiến nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

Nếu đã không có cách nào đi tham gia nghị sự, vậy dứt khoát trốn đi là được rồi.

Dù sao sự tình Cửu Thái Tuế đã chết, căn bản cũng không có ai biết.

Cùng lắm thì ngày mai, chờ Ma Hóa Ngàn Vạn khôi phục có thể sử dụng, chính mình lại biến hóa thành Cửu Thái Tuế, đi gặp Cốc chủ.

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

Tiến vào nhà gỗ của Tiên Nhi, Tiên Nhi lập tức mỉm cười tiến lên, hướng phía Lâm Hải dịu dàng thi lễ.

“Tiên Nhi không cần khách khí!”

Lâm Hải cười cười, ngồi ở trên giường gỗ của Tiên Nhi, trong lòng lại còn đang suy nghĩ sự tình của Cốc chủ.

Nếu muốn thu phục loại cao thủ đỉnh phong như Cốc chủ này, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Mấu chốt nhất chính là, ngoại trừ đem gã chế trụ ra, còn phải lại để cho gã nghe lệnh của chính mình a!

Nếu như Cốc chủ là linh hồn thể, hoặc là yêu ma, thế thì dễ xử lý rồi.

Chỉ cần đem gã đánh đến hấp hối, trực tiếp thu nhập vào Luyện Yêu Hồ, lập tức đem làm dễ bảo.

Thế nhưng mà, Cốc chủ là người tu hành có nhục thân, biện pháp này hiển nhiên không thể thực hiện được.

Nhất định phải phòng ngừa chu đáo, phải nghĩ tốt kế sách ứng đối mới được a!

“Nếu không, cho gã phục dụng Khống Thần Đan?”

Trong đầu Lâm Hải, lập tức liền toát ra ý nghĩ này.

Nhưng, Khống Thần Đan tuy mạnh, nhưng không thể khống chế được cao thủ cấp bậc như Cốc chủ này, Lâm Hải thật đúng là không có ngọn nguồn.

“Đậu phộng, không được mà nói, liền tăng cường thoáng một phát!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, dĩ nhiên đã có chủ ý!

Dùng tạo nghệ tại bên trên đan đạo trước mắt của Lâm Hải, cải tiến một cái đan phương, vẫn là dễ dàng.

“Cầm giấy cùng bút đến!”

Lâm Hải phân phó một tiếng, Tiên Nhi lập tức đem giấy bút dâng lên, cung kính hầu hạ tại bên cạnh Lâm Hải.

Lâm Hải nghĩ nghĩ, sau đó lập tức bút đi Du Long, bá bá bá, viết xuống một đống tên dược liệu.

“A Tử!”

Ra khỏi nhà gỗ, Lâm Hải la lên một tiếng, A Tử lập tức xuất hiện ở trước mặt Lâm Hải.

“Thượng tiên, có gì phân phó?”

“Đi, chiếu theo bên trên, đem những thảo dược này, hái trở lại cho ta!”

A Tử duỗi bàn tay nhỏ bé ra, đem trang giấy tiếp vào trong tay, hướng phía Lâm Hải ngọt ngào cười.

“Yên tâm, giao cho ta a!”

“Bất quá, có khả năng cần A Hoa hỗ trợ a, những thủ hộ thú kia, có thể không nghe lời người ta!”

“A Hoa!” Lâm Hải trực tiếp hét lên một tiếng, A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi liền chạy tới.

“Ba ba, ngươi tìm ta à?”

“Ừ, đi theo A Tử hái thuốc đi!” Lâm Hải giơ lên cái cằm, nói.

“Được rồi, chuyện hái thuốc này, thật đúng là không có rời khỏi A Hoa a được, chính là đám thủ hộ thú trên núi kia, ba ba không phải ta nói với ngươi, nếu là không có A Hoa ta đi theo... Ngao!”

A Hoa còn chưa nói xong, trực tiếp bị Lâm Hải cho một cước, trực tiếp cho đạp bay đến dưới chân Diệt Tiên Sơn.

“Đậu phộng, cái con cẩu chết tiệt này, lúc nào cũng đều không quên được khoác lác trang bức!”

“Ha ha ha!” A Tử bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn, lập tức cười một hồi.

“Thượng tiên, ta đi!”

Hướng phía Lâm Hải khoát tay áo, thân ảnh A Tử lóe lên, đã đến dưới chân Diệt Tiên Sơn.

“Đố kỵ, đây là đố kỵ trần trụi!” A Hoa vừa mới đứng lên, chảy nước mắt mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

Nhìn thấy A Tử, lập tức duỗi ra móng vuốt chó, cầm bàn tay nhỏ bé của A Tử.

“A Tử, ngươi khả năng không biết a, ba ba của ta người này, lòng dạ quá hẹp hòi rồi.”

“Hắn một mực đố kỵ ta, đố kỵ ta anh tuấn, đố kỵ ta tiêu sái, đố kỵ ta khôi hài ẩn dấu, đố kỵ mị lực của ta, đương nhiên, càng đố kỵ lực bền bỉ của ta... Ngao!”

A Hoa còn chưa nói dứt lời, lại cảm giác cái đuôi bị người nắm chặt rồi.

Sau đó, vèo cái liền bay lên bầu trời, phịch một tiếng, trùng trùng điệp điệp ngã ở trên núi.

“Ai u, eo già của ta a, không được, không được, đợi lát nữa nhất định phải đi làm cái bảo vệ sức khoẻ thận!”

“Đại gia ngươi, nhanh đi làm việc!” Lâm Hải đứng tại chân núi, tức đến mặt đều đen rồi.

A Hoa cái chó chết này, quá con mẹ nó không biết xấu hổ!

Lại còn nói huynh đệ đố kỵ ngươi, nhất là cái lực bền bỉ hạng nhất này, thật không biết ngươi nha lấy tự tin ở đâu ra!

Sau nửa canh giờ, A Tử cùng A Hoa, đã đem dược liệu mà Lâm Hải cần, đưa đến chính giữa nhà gỗ.

Sau đó, Lâm Hải giơ tay lên khẽ vẫy, Lão Quân Lô đã bay tiến đến.

Lâm Hải hướng thảo dược trên mặt đất nhất chỉ, thảo dược lập tức như có ý thức, tất cả đều bay vào trong lò đan.

Ông!

Lâm Hải duỗi cánh tay ra, lập tức một đoàn ngọn lửa nóng bỏng, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Luyện!”

Theo Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, hỏa diễm lập tức bay vào dưới đáy lô.

Lâm Hải thao túng hỏa diễm, bắt đầu luyện chế Khống Thần Đan bản cải tiến.

Lâm Hải không biết, tại trong khoảng thời gian hắn luyện chế đan dược này, Cốc chủ u Dương Phổ Huệ của Ác Ma Cốc, lại đang giận dữ!

“Vô liêm sỉ, đều đã đi qua nửa canh giờ, lão Cửu vẫn chưa tới, gã muốn làm gì?!”

Một cái phòng họp rộng rãi, Cốc chủ u Dương Phổ Huệ, thanh sắc đều lệ, vỗ bàn, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ!

Trong phòng họp, ngoại trừ tám cái Thái Tuế ra, những người khác, đều bị hoảng sợ biến sắc, sợ tới mức lạnh run, thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài rồi.

“Lão Cửu có phải bị sự tình gì làm chậm trễ hay không, lẽ ra gã không phải là người không biết nặng nhẹ!”

Đại Thái Tuế cau mày, trên mặt nghi hoặc nói.

“Hừ, cái kia ai mà biết, nói không chừng là lão Cửu cảm thấy phong ấn đã mở, có thể đi Nhân Gian giới đại triển tay chân, đã không đem mệnh lệnh của Cốc chủ, để vào mắt rồi!”

“Lão Nhị, ngươi nói nhăng cái gì đấy?!” Đại Thái Tuế nghe được, lập tức mở miệng quát lớn.

Tuy lão cũng biết, Nhị Thái Tuế cùng Cửu Thái Tuế từ trước đến nay không hợp nhau, nhưng lời này há có thể nói lung tung.

Nếu thực như đem Cốc chủ làm nóng nảy, Cửu Thái Tuế cũng đảm đương không nổi a!

Tam Thái Tuế trầm mặc một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng phía u Dương Phổ Huệ nói.

“Cốc chủ, không bằng lại phái người, đi thúc giục một chút đi!”

“Lão Cửu tuyệt không dám bất tuân hiệu lệnh, có lẽ là có chuyện chậm trễ.”

“Hừ!” u Dương Phổ Huệ lúc này mới nặng nề hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt bất mãn nhẹ gật đầu.

“Vậy thì lại phái người, đi qua xem!”

“Vâng!” Tam Thái Tuế đáp ứng một tiếng, vội vàng phái ra một người, cấp tốc chạy tới trong phủ Cửu Thái Tuế.

Trong quá trình chờ đợi, mọi người trong phòng họp, tất cả đều nhỏ giọng nghị luận lên.

“Này, ngươi có nghe nói hay không, theo hai nhóm người phái tới Nhân Gian giới trở lại bẩm báo, Nhân Gian giới hôm nay Linh khí khô kiệt, giới Tu Hành tàn lụi, sớm đã không có phồn vinh lúc trước rồi!”

“Thật hay giả, vậy chúng ta há không phải là có thể trở về Nhân Gian giới, rời đi cái chỗ ác liệt này?”

“Cái này còn có giả sao? Cốc chủ hôm nay triệu tập người họp, chính là muốn thảo luận sự tình tiến quân vào Nhân Gian giới ni!”

“Bất quá, nghe nói còn có một nhóm người chưa có trở về, hơn nữa nguyên nhân không rõ, rất có thể không may gặp phải độc thủ, chính là Nhân Gian giới xuống dốc, dĩ nhiên là không tranh sự thật!”

“Thật tốt quá, thật tốt quá! Có thể trở lại Nhân Gian giới, ai con mẹ nó còn nguyện ý đợi tại địa phương quỷ quái này a!”

Thời khắc mọi người ở đây nhao nhao nghị luận, người vừa rồi phái đi ra, đã vội vã trở lại, hướng phía Cốc chủ cung kính thi lễ.

“Khởi bẩm Cốc chủ, tiểu nhân phụng mệnh đi mời Cửu Thái Tuế, nhưng gian phòng của Cửu Thái Tuế, không người trả lời!”

“n?” lửa giận của Cốc chủ, phóng lên trời.

“Vì sao không người trả lời? Gã ở đâu?!”

Người đáp lời lập tức sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, lắp bắp nói.

“Theo người trong phủ Cửu Thái Tuế nói, có người hướng Cửu

Thái Tuế hiến vật quý, sau khi Cửu Thái Tuế cùng người nọ đi vào trong phòng, liền lại không đi ra nữa!”

“Tiểu nhân thân phận hèn mọn, không được cho phép, không dám tùy tiện tiến vào gian phòng xem xét, thỉnh Cốc chủ trách phạt!”

Nói xong, người đáp lời phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, lạnh run, mồ hôi lạnh lập tức liền chảy xuống.

“Cốc chủ, lão Cửu có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Trong mắt Đại Thái Tuế đột nhiên lóe lên tinh mang, có chút khiếp sợ nói.

Các Thái Tuế khác, cũng là nhao nhao biến sắc, mặt lộ vẻ kinh sợ.

Cốc chủ cũng là khẽ giật mình, sau đó một cỗ khí tức kinh khủng, lập tức tỏa ra.

“Việc này, thật có kỳ quặc!”

“Lão Tam!” ánh mắt của Cốc chủ, bỗng nhiên đã rơi vào trên người Tam Thái Tuế.

“Cốc chủ!” Tam Thái Tuế lập tức đứng dậy, chờ đợi Cốc chủ phân phó.

“Ngươi tự mình đi một chuyến, nhìn xem lão Cửu, đến tột cùng đang làm cái trò gì?!”

“Vâng!”

Tam Thái Tuế đáp ứng một tiếng, quay người đi nhanh rời đi.

Qua vài phút thời gian, Tam Thái Tuế liền đi mà quay lại, vẻ mặt cổ quái.

“Như thế nào đây?”

Cốc chủ quay người lại, ánh mắt sáng quắc, nhìn Tam Thái Tuế hỏi.

Tam Thái Tuế không có trả lời, mà là đem một trang giấy, cung kính đưa tới trước mặt Cốc chủ.

“Cốc chủ, ngươi xem cái này!” Cốc chủ khẽ giật mình, tiếp nhận trang giấy nhìn thoáng qua, đồng tử lập tức co rụt lại!

Chương 1992: Đợi ta một ngày, cho ngươi kinh hỉ!

“Đồ hỗn trướng, cái lão Cửu này đang làm cái trò gì, gã là đang khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta ư?!”

u Dương Phổ Huệ giận quát một tiếng, phanh cái đem trang giấy này đặt tại trên mặt bàn, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

Mấy cái Thái Tuế khác, lúc này mới nhao nhao thăm dò, hướng phía trên giấy nhìn lại.

Đã thấy bên trên, viết một hàng chữ rồng bay phượng múa.

“Đợi ta một ngày, cho ngươi kinh hỉ!”

Nhất thời, trên mặt những Thái Tuế này, tất cả đều lộ ra biểu lộ cổ quái.

“Lão Cửu thật sự là càng ngày càng hư không tưởng nổi rồi, xem ra gã căn bản là không có đem Cốc chủ đại nhân để vào mắt a.”

Nhị Thái Tuế mang trên mặt nụ cười âm hiểm, lập tức âm dương quái khí châm ngòi nói.

“Lão Cửu lúc này đây, quả thật có chút quá!” Mà ngay cả Đại Thái Tuế luôn đi lại gần gũi cùng Cửu Thái Tuế, giờ phút này cũng là sắc mặt âm trầm, phi thường không vui.

“Thật sự là hồ đồ, đầu óc gã bị phân vào ư!”

“Cốc chủ triệu tập thương nghị đại sự, gã vậy mà chơi biến mất, xem ra những năm này, lão Cửu thật là có chút nhẹ nhàng!”

“Việc này, nhất định phải trách phạt lão Cửu thật nặng, lại để cho gã ghi nhớ thật lâu!”

Những Thái Tuế này, nhao nhao giận dữ mở miệng, khiển trách Cửu Thái Tuế.

Chỉ có Tam Thái Tuế nhíu mày, mang trên mặt một tia nghi hoặc cùng kinh ngạc, bỗng nhiên mở miệng.

“Cốc chủ, dùng hiểu biết của ta đối với lão Cửu, gã không phải cái loại người không biết nặng nhẹ nầy.”

“Hơn nữa, theo bẩm báo trước đó, là lão Cửu có một thủ hạ gọi là Trương Tam, đặc biệt tiến hiến vật quý cho gã.”

“Sau đó, hai người liền không có ra lại ra khỏi gian phòng của lão Cửu, thế nhưng mà hôm nay hai người này tuy cũng đều biến mất, nhưng lão Cửu còn để lại cái chữ này.”

“Ta nghĩ, tại đây nhất định là có nguyên nhân, hơn nữa kinh hỉ theo như lời của lão Cửu, có thể là có quan hệ cùng cái bảo vật này hay không?”

Tam Thái Tuế vừa mới mở miệng, các Thái Tuế khác lập tức đình chỉ khiển trách, mặt lộ vẻ suy tư.

“Hừ, lão Tam, biết rõ ngươi cùng lão Cửu ngày thường có quan hệ không tệ, cho nên, ngươi đây là đang giải vây cho gã sao?” Nhị Thái Tuế nghiêng đầu, liếc mắt nhìn, mỉa mai vừa cười vừa nói.

Tam Thái Tuế đối với lời nói của Nhị Thái Tuế, ngoảnh mặt làm ngơ, mà là đem ánh mắt nhìn thẳng vào Cốc chủ, tiếp tục nói.

“Cốc chủ, trở về Nhân Gian giới, chính là chuyện lớn thiên thu của Ác Ma Cốc ta, không vội tại một hai ngày thời gian.”

“Cho nên, thuộc hạ cả gan đề nghị, chờ lão Cửu một ngày, có lẽ gã thật có thể mang đến kinh hỉ cho Cốc chủ.”

Cốc chủ hai tay dựa bàn, lông mày nhíu chặt, mang theo một tia tức giận.

Nghe xong lời nói của Tam Thái Tuế, trầm mặc thật lâu, mới đem nắm tay nhẹ nhàng đập cái bàn một cái.

“Cũng tốt, liềntheo như lời của Tam Thái Tuế, chờ gã một ngày!”

“Nếu như đến sáng lão Cửu còn không hiện ra, hoặc là cầm không ra cái gọi là kinh hỉ, tuyệt không tha thứ!”

Nói xong, u Dương Phổ Huệ hừ lạnh một tiếng, một lập tức chuyển thân khỏi phòng hội nghị.

Các Thái Tuế khác cùng nhóm tầng giữa của Ác Ma Cốc, thấy thế cũng chỉ đành châu đầu ghé tai tán đi.

Một hồi hội nghị thương nghị trọng yếu để tiến quân tới Nhân Gian giới, đã mắc cạn như vậy

Lâm Hải tự nhiên không biết những thứ này, giờ phút này, hắn luyện chế Khống Thần Đan bản cải tiến, đã đến bước cuối cùng.

Ông!

Đột nhiên, nắp lò của Lão Quân Lô bay lên, một cỗ mùi thơm nồng đậm, lập tức phát ra.

“Đan thành!”

Lâm Hải dừng Hỏa Thế, Lão Quân Lô chậm rãi rơi vào dưới chân.

Cúi đầu hướng phía trong lò nhìn lại, đã thấy một trăm miếng đan dược màu đỏ thẫm, yên tĩnh nằm ở trong đó.

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, chậm rãi gật đầu, lộ ra nụ cười hài lòng.

Cái Khống Thần Đan bản cải tiến này, chẳng những uy lực so với trước đó, đã có tăng lên thật lớn.

Hơn nữa, màu sắc cũng từ màu xanh lá biến thành màu hồng, phát ra hương vị, càng là thấm vào ruột gan.

Nếu nói Khống Thần Đan trước đó, lại để cho người xem xét đã biết rõ, hẳn là Độc đan không thể nghi ngờ.

Như vậy hiện tại Khống Thần Đan sau khi cải tiến, bất luận là từ màu sắc hay là đan hương đến xem, cũng đều là đặc thù của chuẩn Linh Đan.

Chỉ từ tính mê hoặc mà nói, liền đề cao không chỉ một cái cấp bậc a!

“Thu!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, một trăm miếng Khống Thần Đan bản cải tiến, tính cả Lão Quân Lô, cùng nhau bay đi.

Cách thời gian một ngày, còn có mấy canh giờ, Lâm Hải giờ phút này không cách nào đi ra ngoài, dứt khoát khoanh chân ngồi ở trên giường của Tiên Nhi, ngưng thần tu luyện.

Thời gian thoáng một cái đã qua, lần nữa khi Lâm Hải mở mắt ra, đã là một ngày sau đó.

“Có thể đi ra ngoài, trông thấy u Dương Phổ Huệ, cũng đưa cho lão cái kinh hỉ sâu sắc rồi!”

Lâm Hải động thân đứng lên, khóe miệng hiện lên một vòng cười tà.

“Ma Hóa Ngàn Vạn!”

Xương cốt của Lâm Hải vặn vẹo một hồi, lập tức biến hóa thành bộ dáng của Cửu Thái Tuế.

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh Lâm Hải biến mất, về tới gian phòng của Cửu Thái Tuế, tìm một thân y phục của Cửu Thái Tuế mặc lên, Lâm Hải đẩy cửa ra đi ra ngoài.

“Cửu Thái Tuế, ngài, ngài đã đi ra!”

Vừa thấy Lâm Hải đi ra, lập tức có hạ nhân trong quý phủ của Cửu Thái Tuế, vẻ mặt kinh hoảng nghênh đi qua.

“Vội cái gì, có chuyện gì?”

Lâm Hải cau mày, giả ra vẻ mặt bộ dạng bất mãn, nói ra.

“Cửu Thái Tuế a, ngày hôm qua Cốc chủ phái người tới tìm ngươi nghị sự, tìm không thấy ngươi, giận dữ a!”

“Được rồi, ta đã biết!” Lâm Hải vội vàng phất phất tay, ngăn trở hạ nhân tiếp tục nói chuyện.

Nói giỡn, hắn biến hóa thế này, liền mẹ nó chỉ có thời hạn hiệu lực là một phút đồng hồ.

Nghe ngươi một cái hạ nhân tại đây la lý ba sách, đợi lát nữa đã đến giờ rồi, chẳng phải ngu xuẩn sao.

Vèo!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, ra khỏi phủ của Cửu Thái Tuế, thẳng đến phủ Cốc chủ mà đi.

Cũng may Lâm Hải trước đó, đã từ trong miệng Trương Tam Lý Tứ, hỏi được toàn bộ tình báo trong cốc.

Vị trí của phủ Cốc chủ, Lâm Hải đã sớm nhớ tại trong tâm.

Trong nháy mắt, Lâm Hải liền đã đến cửa ra vào của phủ Cốc chủ.

“Bái kiến Cửu Thái Tuế!”

Thủ vệ của phủ Cốc chủ, vừa thấy Lâm Hải, liền đuổi bước lên phía trước thi lễ.

“Ta có chuyện quan trọng, cầu kiến Cốc chủ, nhanh chóng đi thông báo, nhanh lên!”

Lâm Hải vẻ mặt nghiêm khắc, hướng phía thủ vệ nói ra.

“Vâng!”

Tuy thủ vệ của phủ Cốc chủ, so với tầng giữa của Ác Ma Cốc còn muốn ngưu bức hơn.

Nhưng là tại trước mặt Thái Tuế, cũng là không dám huênh hoang.

Lâm Hải phân phó xong, một cái thủ vệ bên trong, lập tức quay người, tiến vào trong phủ, phi báo Phủ chủ.

Chỉ trong chốc lát, thủ vệ đã đi mà quay lại.

“Cửu Thái Tuế, Cốc chủ lại để cho ngài đi vào!”

Thủ vệ nhìn xem Lâm Hải, thần sắc có chút cổ quái nói ra.

“n!”

Cái mũi Lâm Hải hừ một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phủ Cốc chủ, nội tâm thoáng cái kéo căng.

Thành bại, chính là tại một lần hành động này rồi!

“Cốc chủ bây giờ, ở phòng nào?”

Tùy tiện tại trong sân, giữ chặt một cái hạ nhân, Lâm Hải hỏi.

Cái hạ nhân này sững sờ, có chút kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, hiển nhiên đối với Cửu Thái Tuế không biết gian phòng của Cốc chủ, cảm thấy thập phần kỳ quái.

“Đi thẳng, gian phòng lớn nhất kia là được!”

“Cửu Thái Tuế, có cần tiểu nhân mang ngài đi qua hay không?”

Cái hạ nhân này này, mang theo một tia nghi hoặc, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Không cần, ngươi đi bề bộn thôi!”

Lâm Hải buông hạ nhân ra, phất phất tay, sau đó hướng phía gian phòng của Cốc chủ mà đi.

Càng đi về phía trước, nội tâm của Lâm Hải, liền càng thêm khẩn trương.

Bất kể nói thế nào, cái Cốc chủ này vô cùng có khả năng là cao thủ cấp bậc Ma tôn kia a.

Nếu bất cẩn bị lộ chân tướng, cái kia chính mình sẽ lâm vào tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Rất nhanh, Lâm Hải đã đi tới cửa gian phòng của Cốc chủ.

"Không được mà nói, đi vào, lập tức tế ra Khốn Tiên Tác, đem Cốc chủ cầm xuống!"

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hít sâu một hơi.

Đông đông đông!

Lâm Hải gõ vang cửa phòng Cốc chủ.

"Tiến đến!"

Một đạo thanh âm trong uy nghiêm mang theo nộ khí vang lên, lại để cho lông mày của Lâm Hải nhíu lại.

Không cần hỏi, cái này dĩ nhiên là thanh âm của Cốc chủ u Dương Phổ Huệ.

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, đẩy cửa, đi vào. Nhưng sau khi đi vào, Lâm Hải thoáng cái trợn tròn mắt!

Chương 1993: Bắt giữ Cốc chủ Ác Ma Cốc

"Hỏng rồi!"

Lâm Hải vừa vào phòng, tâm lập tức liền chìm vào đáy cốc.

Bởi vì trong gian phòng của Cốc chủ, lại vẫn có người bên ngoài ở đây!

Bởi như vậy, kế hoạch trước đó của Lâm Hải, lập tức liền bị quấy rầy.

Nếu như lúc này tế ra Khốn Tiên Tác, đem Cốc chủ cầm xuống mà nói, một người bên cạnh thế tất sẽ không đứng ngoài quan sát.

Nhưng nếu như đồng thời đem một người khác cũng diệt sát mà nói, Lâm Hải lại phát hiện, chính mình căn bản không có cái năng lực kia!

Bởi vì, khí tức trên thân người kia phát ra, vậy mà cường đại vô cùng, không hề yếu hơn so với Cửu Thiên Tuế bị chính mình giết chết!

“Hừ hừ, lão Cửu, ngươi cuối cùng đã cam lòng lộ diện!”

“Liền cả Cốc chủ đại nhân triệu hoán, cũng dám ngỗ nghịch, ngươi thật đúng là càng ngày càng có tiền đồ!”

Một đạo thanh âm âm dương quái khí vang lên, Lâm Hải chỉ cảm thấy một đạo hàn mang, rơi vào trên người của mình, giống như là lợi kiếm, chính mình vậy mà có loại cảm giác bị đâm thủng.

“Xem ra, người này tất cũng là một cái bên trong chín cái Thái Tuế!”

Lâm Hải từ khí tức cường đại trên người người này, cùng với xưng hô đối với chính mình, lập tức đã đoán được thân phận của đối phương.

Đậu phộng, thật đúng là có chút xui xẻo!

Trong nội tâm Lâm Hải, không khỏi thầm mắng một tiếng.

Bên người Cốc chủ, vậy mà còn có một Thái Tuế, trực tiếp đem độ khó trong hành động của chính mình, đã đề cao đến cấp bậc Địa Ngục rồi.

Xem xem có thể đem lão đuổi đi hay không a, chỉ cần lão đi, tình thế liền tại trong lòng bàn tay của mình!

“Lão Cửu, chuyện ngày hôm qua, ta cần một cái giải thích hợp lý!”

“Nếu không, đừng trách ta không khách khí!”

Hai mắt của u Dương Phổ Huệ, như là mũi nhọn, rơi vào trên người Lâm Hải, nén giận nói ra.

Lâm Hải lạnh nhạt cười, làm làm ra một bộ dạng thần bí khó lường.

“Cốc chủ đại nhân, hôm qua xác thực sự tình là vì có nguyên nhân, hôm nay đến đây, liền là vì mang cho ngươi, một cái kinh hỉ sâu sắc!”

“Hừ, cái kinh hỉ gì?” u Dương Phổ Huệ hừ một tiếng, hỏi.

Lâm Hải lại không đáp lời, mà là xoay chuyển ánh mắt, đã rơi vào trên người Nhị Thái Tuế, cười mà không nói.

“Ngươi nhìn ta làm gì?”

Nhị Thái Tuế lập tức dùng vẻ mặt chán ghét, khó chịu mà hỏi.

“Cái kinh hỉ này, không thể để người bên ngoài biết được!”

Nhị Thái Tuế lập tức nhíu lông mày lại, lộ ra mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

“Ngươi nói ta là người ngoại? Miệng đầy chó má!”

“Ta đối với Cốc chủ đại nhân, từ trước đến nay trung thành và tận tâm...”

“Cốc chủ đại nhân, thỉnh trước hết để cho lão đi ra ngoài!” Lâm Hải căn bản không đợi Nhị Thái Tuế nói dứt lời, bay thẳng đến chỗ Cốc chủ, ngữ khí kiên định nói.

Cốc chủ nhướn mày, mang theo nghi hoặc nhìn vào hai mắt Lâm Hải

“Thần thần bí bí, có cái tất yếu này sao?”

“Phi thường có tất yếu!” Lâm Hải vô cùng kiên định nói.

“Đợi Cốc chủ thấy cái kinh hỉ này, nếu như cảm thấy không có cái tất yếu này, thuộc hạ mặc cho xử lý!”

“A?” Cốc chủ nhíu lông mày lại, thấy Lâm Hải nói trịnh trọng như thế, nội tâm rốt cục coi trọng.

“Lão Nhị, ngươi đi ra ngoài trước a!”

“Cốc chủ, ta...”

“Ta để ngươi đi ra ngoài!!!” Cốc chủ vừa trừng mắt, nghiêm nghị quát.

Lời nói phía sau của Nhị Thái Tuế, lập tức bị chẹn họng trở về, đành phải hướng phía Cốc chủ ôm quyền.

“Thuộc hạ, cáo lui!”

Nói xong, Nhị Thái Tuế hung dữ liếc nhìn Lâm Hải, lúc này mới đẩy cửa, đi ra khỏi gian phòng.

A!

Thật tốt quá!

Trong nội tâm Lâm Hải, lập tức cuồng hỉ một hồi.

Đem Nhị Thái Tuế đẩy đi, bây giờ gian phòng chỉ còn hai người hắn và Cốc chủ, chuyện kia liền dễ làm rồi.

“Hiện tại, ngươi có thể đem cái gọi là kinh hỉ, lấy ra đi à nha?”

Cốc chủ chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt uy nghiêm, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Cốc chủ, coi chừng tai vách mạch rừng!”

Lâm Hải vừa nói, một bên cánh tay vừa vung lên, bày ra một tầng màn hào quang, đem thanh âm trong phòng, triệt để ngăn cách.

Sau đó, Lâm Hải ý niệm khẽ động, Khốn Tiên Tác liền xuất hiện ở trong tay.

“Cốc chủ đại nhân, mời lên mắt!”

“Đây là, pháp bảo?” Trước mắt Cốc chủ lóe lên tinh mang, nhìn xem Khốn Tiên Tác lập loè kim quang, kinh ngạc nói.

“Không sai!”

Lâm Hải nghiền ngẫm cười, “Bảo vật này, xuất từ Côn Luân, tên là Khốn Tiên Tác, chính là kinh hỉ mà tại hạ, đưa cho Cốc chủ!”

“Đi!”

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, bỗng nhiên ra tay, trực tiếp đem Khốn Tiên Tác, tế ra!

Nhất thời, lập lòe lóng lánh, lực trói buộc cường đại, hướng phía Cốc chủ liền nặng nề rơi xuống.

“Lão Cửu, ngươi muốn chết!”

Cốc chủ sắc mặt đại biến, tuyệt đối thật không ngờ, Lâm Hải lại dám tế ra pháp bảo, đánh lén lão!

Gầm lên giận dữ, Cốc chủ đưa tay ra một chưởng, hướng phía Lâm Hải liền đánh ra.

Nhất thời, khí lãng khủng bố giống như bài sơn đảo hải, thẳng đến Lâm Hải mà quấn tới, lập tức đem Lâm Hải nuốt hết.

Đồng thời, Cốc chủ mang theo chấn bố thật sâu, một quyền đánh nổ vang vào Khốn Tiên Tác đỉnh đầu, muốn đem cái lực trói buộc cường đại này đánh tan.

Nhưng không biết làm sao, một quyền long trời lở đất này của lão, lại cũng chỉ để cho Khốn Tiên Tác khẽ run lên, sau đó lập tức rơi xuống, đưa lão trói cái rắn rắn chắc chắc!

Phù phù!

Thân thể u Dương Phổ Huệ vừa bị trói, chân nguyên trong cơ thể tức thì bị phong ấn, dưới chân mất thăng bằng, trực tiếp té lăn trên đất.

Loại cảm giác giống như đồng đẳng với phế nhân này, lập tức lại để cho nội tâm của Cốc chủ, bay lên một tia sợ hãi thật sâu.

“Cốc chủ, bên trong xảy ra chuyện gì, ngài có sao không?”

Một kích phẫn nộ trước đó của Cốc chủ, đã đem pháp thuật cách âm mà Lâm Hải bố trí xuống, lập tức phá hủy.

Bên trong có tiếng nổ mạnh giống như sơn băng địa liệt, lập tức truyền vào trong lỗ tai Nhị Thái Tuế ở bên ngoài

Nhất là liền cả gian phòng do chất liệu đặc thù kiến tạo, không thể phá vỡ của Cốc chủ, cũng đều khẽ run lên, càng làm cho Nhị Thái Tuế khiếp sợ không thôi!

Mang theo hoảng sợ thật sâu, Nhị Thái Tuế tại ngoài phòng la lên một tiếng.

Cốc chủ nghe được, vừa muốn chuẩn bị há miệng hô to, đột nhiên một đạo thân ảnh đã xuất hiện ở trước mặt của lão.

Sau đó, lão chỉ cảm thấy thân thể một chỗ tê rần, lại bị phong bế á huyệt.

Mặc cho lão la lên như thế nào, lại một câu cũng nói không nên lời rồi.

“Không cần lo ngại, ngươi ở ngoài cửa gắt gao trông coi, bất luận kẻ nào cũng không cho phép tiến đến, người vi phạm giết không tha!”

Một đạo thanh âm uy nghiêm, từ trong phòng truyền ra ngoài, cùng thanh âm của Cốc chủ u Dương Phổ Huệ, không hề có khác biệt!

“Vâng!”

Nhị Thái Tuế khẽ giật mình, sau đó vội vã cung kính đáp ứng một tiếng, liền đã không có thanh âm.

Bá!

Lâm Hải lần nữa vung cánh tay lên, một lần nữa bố trí pháp thuật cách âm, lúc này mới thở dài ra một hơi.

“Ai u ta đi, quá hung hiểm rồi!”

Lâm Hải lau lau mồ hôi trên trán, trong nội tâm một hồi may mắn.

Mà Cốc chủ u Dương Phổ Huệ trên mặt đất, giờ phút này lại như là đã gặp quỷ, hai con mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Hải cúi đầu, liếc nhìn u Dương Phổ Huệ, khóe miệng nhếch lên, thò tay bắn ra một đạo chân nguyên, giải khai á huyệt của lão.

“Không có khả năng, ngươi như thế nào lại không chết?”

“Ngươi không phải lão Cửu, ngươi rốt cuộc là ai?!”

Chuyện cho tới bây giờ, Cốc chủ ở đâu còn nhìn không ra, Lâm

Hải cái Cửu Thái Tuế này, căn bản chính là giả trang.

Lâm Hải chẳng những có thể bắt chước thanh âm của Cửu Thái Tuế, vừa rồi lại vẫn bắt chước thanh âm của lão.

Càng làm cho lão cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là, một kích của chính mình vừa rồi kia, lão đã trơ mắt nhìn xem Lâm Hải bị nuốt hết, thế nhưng mà bây giờ, Lâm Hải vậy mà bình yên vô sự!

Cốc chủ nội tâm kinh hãi, giờ phút này đã không biết hình dung như thế nào.

Lâm Hải thấy thế, thì là mỉm cười.

“Cốc chủ đại nhân, kinh hỉ hay không a?”

Ta kinh hỉ con em ngươi!

Cốc chủ u Dương Phổ Huệ mặt đều đen rồi.

Xương cốt Lâm Hải rắc rắc rung động một hồi, thân hình cũng trở nên cực kỳ vặn vẹo, trong chớp mắt đã biến trở về bộ dáng lúc trước!

u Dương Phổ Huệ thấy một màn như vậy, nhất thời miệng há thật to, lộ ra vẻ kinh ngạc thật sâu.

Hiển nhiên, thuật biến hóa quỷ dị này của Lâm Hải, liền khiến lão đều bị triệt để sợ ngây người.

Lâm Hải biến trở về diện mạo như trước, mang theo vẻ tươi cười, ngồi xổm ở bên người u Dương Phổ Huệ.

“Xin chào, lần nữa làm quen thoáng một phát!”

“Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải! Đến từ Nhân Gian giới!”

“Ngươi là người của Phàm Gian giới?!” đồng tử của u Dương Phổ Huệ kịch liệt co rút lại, trong lòng dâng lên cơn sóng gió động trời!

Lão vốn đang kế hoạch, tổ chức hội nghị trọng yếu, nghiên cứu sự tình tiến quân về Nhân Gian giới.

Thật không nghĩ đến, hội còn chưa mở, lão cái thủ lĩnh cao nhất của Ác Ma Cốc này, vậy mà đã thành tù nhân của người tu hành Nhân Gian giới!

Cái này, thật đúng là không phải châm chọc bình thường a!

“Ngươi muốn thế nào?” hai mắt u Dương Phổ Huệ gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lạnh lùng nói.

“Cũng không có muốn thế nào!” Lâm Hải buông buông tay, nghiền ngẫm cười.

“Thế gian không yên ổn, ca ca ta, vừa vặn thiếu cái bảo tiêu!”

“Ngươi, muốn cân nhắc chút hay không?”

Chương 1994: Khống Thần Đan bản cải tiến

“Làm hộ vệ cho ngươi?”

u Dương Phổ Huệ khó thở mà cười, nằm trên mặt đất nhìn xem Lâm Hải, tràn đầy mỉa mai.

“Lâm Hải đúng không?”

“u Dương Phổ Huệ ta, tuy là cái ác nhân, nhưng cũng có tôn nghiêm cùng ngông nghênh của mình!”

“Ngươi muốn giết cứ giết, muốn lăng trì cứ lăng trì, u Dương Phổ Huệ ta nếu là nháy con mắt, liền không tính là ác ma!”

Nói xong, u Dương Phổ Huệ lập tức lộ làm ra một bộ dạng thấy chết không sờn, mặt mũi tràn đầy kiệt ngao bất tuần!

“Ha ha, lời nói này của ngươi, thế nhưng mà gắn liền với thời gian còn sớm a!”

Lâm Hải cười cười, ý niệm khẽ động, đem một khỏa Khống Thần Đan đã cải tiến qua, cầm ở trong tay.

“Ngươi muốn làm gì?”

u Dương Phổ Huệ lập tức biến sắc, trong lòng bay lên một tia dự cảm bất thường.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, ngón tay xoay xoay đan dược, lười biếng nói.

“Khống Thần Đan, ngươi nghe nói qua a?”

“Khống Thần Đan?!” u Dương Phổ Huệ nghe được, lập tức sắc mặt đại biến, lộ ra khuôn mặt vô cùng hoảng sợ.

Khống Thần Đan đại danh đỉnh đỉnh trong giới Tu Hành, lão làm sao có thể chưa nghe nói qua?

Nghe nói viên thuốc này sau khi phục dụng, sẽ sống không bằng chết, mặc cho ngươi cương cân thiết cốt, cũng căn bản không cách nào thừa nhận!

Cái này chính là thánh dược để người trong Ma đạo, khống chế thuộc hạ a!

“Xem nét mặt của ngươi, ngươi hẳn là đã biết?”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, “Cái đan dược này của ta, là ở trên cơ sở Khống Thần Đan, đã tiến hành cải tiến.”

“Người tu hành phía dưới Thiên Tiên, sau khi ăn vào, đều sẽ sống không bằng chết, so với Khống Thần Đan bản bình thường, muốn thống khổ gấp trăm lần ni!”

Nói xong, Lâm Hải đem đan dược quơ quơ tại trước mặt u Dương Phổ Huệ.

“Thế nào, có cần phải tới một khỏa, cảm thụ thoáng một phát không?”

Mí mắt u Dương Phổ Huệ kinh hoàng, thần sắc vừa sợ lại hận, cắn răng nhìn xem Lâm Hải nói.

“Ngươi vẫn là giết ta đi!”

“Không không không!” Lâm Hải liên tục khoát tay, “Ta đã nói, ta thiếu một cái bảo tiêu ni!”

“Người thích hợp như ngươi vậy, ta cũng không nỡ giết ni!”

Nói xong, Lâm Hải khẽ vươn tay, nắm cái cằm của u Dương Phổ Huệ!

“Ách… Ngươi muốn làm gì, ngươi con mẹ nó giết ta đi!”

Trong mắt u Dương Phổ Huệ cơ hồ trừng đến chảy máu, nhưng chân nguyên bị phong, mặc cho lão có bao nhiêu bổn sự, cũng chỉ có phần mặc cho người định đoạt.

Lâm Hải hơi vừa dùng lực, miệng của u Dương Phổ Huệ, liền bị niết mở lớn, tùy ý lão giãy dụa, lại há có thể giãy dụa được?

“Ngươi là người thứ nhất, phục dụng cái Khống Thần Đan bản cải tiến này, ngươi nên vì thế mà cảm thấy may mắn!”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp đem Khống Thần Đan, đút vào trong miệng u Dương Phổ Huệ.

Đan dược vừa vào miệng, lập tức hóa thành chất lỏng.

Toàn thân u Dương Phổ Huệ chấn động, sau đó một cỗ thống khổ vượt quá tưởng tượng, lập tức đi khắp toàn thân!

“A!!!”

Tiếng kêu thảm thiết cực kỳ bi thảm thống khổ, lập tức từ trong cổ họng u Dương Phổ Huệ gào rú đi ra!

Sau một khắc, toàn thân u Dương Phổ Huệ nổi gân xanh, kịch liệt run rẩy, hai mắt trợn tròn xoe, cơ hồ đều lồi ra khỏi hốc mắt rồi.

Cái thống khổ giống như không phải người kia, mặc dù u Dương Phổ Huệ đã là Đại Thừa đỉnh phong, đều lập tức đã đến bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ rồi.

“Lâm Hải, ngươi giết ta, van cầu ngươi giết ta đi!!!”

u Dương Phổ Huệ như là điên cuồng, hướng phía Lâm Hải, vô cùng cầu khẩn hô.

Toàn thân lão bị Khốn Tiên Tác khóa lại, mặc dù là tự sát, cũng đều không thể làm được rồi.

Cho tới giờ khắc này, u Dương Phổ Huệ mới chính thức cảm nhận được, cái gì chính thức gọi là sống không bằng chết!

Những cái gọi là thủ đoạn tàn nhẫn mà bọn họ trước đó dùng để tra tấn người, so sánh với hiệu quả của cái Khống Thần Đan này, quả thực chính là đồ chơi cho con nít, căn bản không thể so sánh nổi!

Nhìn u Dương Phổ Huệ kêu rên khẩn cầu, khuôn mặt đều bởi vì cực kỳ thống khổ mà bắt đầu vặn vẹo.

Nhưng nội tâm Lâm Hải lại bình tĩnh như nước, không có chút gợn sóng nào.

Cho đến ngày nay, Lâm Hải đã sớm tâm kiên như sắt, tuyệt sẽ không đơn giản đi thương cảm cho bất cứ người nào.

Huống chi, đối phương còn là Cốc chủ Ác Ma Cốc hung danh chiêu lấy, không biết đã làm bao nhiêu sự tình ác.

“Hảo hảo hưởng thụ a, nếu như ngươi cải biến chủ ý, tùy thời có thể cho ta biết!”

Lâm Hải nói xong, căn bản không hề đi để ý tới u Dương Phổ Huệ, trực tiếp khoanh chân ngồi một bên, tiến nhập vào trạng thái nhập định.

Thời gian một giây nối một giây phi tốc trôi qua, nhưng mà đối với u Dương Phổ Huệ mà nói, mỗi một giây đều phảng phất là lâu tới vạn năm!

Nhất là lão bị Khốn Tiên Tác trói lại, đồng thời phải thừa nhận kịch liệt thống khổ, nhưng lại ngay cả giãy dụa đều là làm không được.

Cái này trong lúc vô hình, đã đem thống khổ vốn đã khó có thể chịu được, lại phóng lớn thêm không ít.

Không đến thời gian một phút đồng hồ, u Dương Phổ Huệ rốt cục đã không chịu đựng nổi rồi!

“Ta đáp ứng, ta đáp ứng làm hộ vệ của ngươi á!”

“Van cầu ngươi, nhanh cho ta giải dược a!!!”

u Dương Phổ Huệ la lên một tiếng khàn cả giọng, linh hồn thống khổ đến mức phảng phất đều muốn tán loạn rồi.

“Nói sớm đi, cần gì phải chịu loại khổ này!”

Lâm Hải lúc này mới chậm rì rì đứng lên, lấy ra một miếng giải dược, đưa tới trước mặt u Dương Phổ Huệ.

“Cho ta, van cầu ngươi, nhanh cho ta!”

u Dương Phổ Huệ như là kẻ nghiện thuốc phát tác cơn nghiện, gặp được thuốc phiện, toàn thân run rẩy, rướn cổ lên hướng phía giải dược trong tay Lâm Hải nhoài tới.

Lâm Hải cũng không có tiếp tục tra tấn lão, trực tiếp đem giải dược, đút vào trong miệng u Dương Phổ Huệ.

“A!!!”

Một lát công phu, u Dương Phổ Huệ phát ra một tiếng gào rú thật dài.

ở bên trong thanh âm kia, mang theo một loại giải thoát giống như trút được gánh nặng, cùng ý sợ hãi phát ra từ linh hồn.

Hồng hộc!

Mấy phút đồng hồ sau, u Dương Phổ Huệ nằm trên mặt đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, hai mắt ngốc trệ, tràn đầy sợ hãi vô tận.

Tuy thống khổ mà Khống Thần Đan mang đến, cơ bản đã tiêu tán.

Nhưng, cái bóng mờ sợ hãi cực lớn kia, lại giống như là giòi trong xương, vĩnh viễn lưu tại sâu trong linh hồn của u Dương Phổ Huệ.

Lão thề, đời này vĩnh viễn cũng không muốn nếm thử lại vừa rồi cái loại tra tấn thống khổ giống như sống không bằng chết này nữa rồi.

Ông!

Ngay tại lúc u Dương Phổ Huệ thở hồng hộc, thân thể cùng linh hồn đều cực độ suy yếu.

Đột nhiên, trong mắt Lâm Hải, bỗng nhiên bắn ra một đạo hào quang quỷ dị.

Sau một khắc, u Dương Phổ Huệ chỉ cảm thấy sâu trong linh hồn run rẩy một hồi, phảng phất như bị cái gì đó trọng kích thoáng một phát.

“Ngươi, ngươi lại đối với ta làm cái gì?”

Mặt mũi u Dương Phổ Huệ tràn đầy sợ hãi, nhìn Lâm Hải như là nhìn một cái Ma Quỷ, hoảng sợ nói.

“Không có gì!”

Lâm Hải nhàn nhạt cười nói, "Chỉ là tại trong linh hồn của ngươi, gieo xuống cấm chú."

"Bởi như vậy, ngươi mặc dù là muốn tự sát, nhưng nếu không có lệnh của ta, cũng chỉ có thể hủy diệt thân thể!"

"Mà linh hồn của ngươi, sẽ bị ta một mực khống chế, thay thế nhục thể của ngươi, hưởng thụ vô tận thống khổ mà Khống Thần Đan mang đến!"

"Đương nhiên, bất kỳ một cái nào ý niệm trong nội tâm của ngươi, cũng đều sẽ thông qua linh hồn của ngươi, bị ta sớm biết được, nếu ngươi muốn gây bất lợi đối với ta, cũng có thể thử một lần!"

Lâm Hải vừa mới nói xong, sắc mặt u Dương Phổ Huệ lập tức thảm biến, thoáng cái phảng phất như mất đi linh hồn, triệt để tuyệt vọng!

Lão vốn còn nghĩ, mặc dù là chết, cũng không muốn bị Lâm Hải quản chế.

Chỉ còn chờ Lâm Hải buông Khốn Tiên Tác ra, liền lập tức đem Lâm Hải chế trụ, bức bách Lâm Hải giao ra giải dược.

Cho dù không thành công, cùng lắm thì đem Lâm Hải diệt sát, sau đó chính mình lại tự sát, cũng không cần nếm thử thống khổ mà Khống Thần Đan mang đến.

Thế nhưng mà lời nói của Lâm Hải, lại làm cho lão triệt để tuyệt vọng.

Lâm Hải tại trong linh hồn của lão, gieo xuống cấm chú.

Bất luận lão nghĩ cái cách gì, tại trong mắt Lâm Hải đều sẽ không chỗ ẩn trốn.

Hơn nữa đáng sợ hơn chính là, mặc dù cả quyền lợi đi chết, lão cũng không có!

Bởi như vậy, chẳng phải là chỉ có tùy ý Lâm Hải bài bố?

Bá!

Ngay tại lúc u Dương Phổ Huệ sững sờ, Lâm Hải đột nhiên đem Khốn Tiên Tác thu vào.

Ông!

Một cỗ khí tức kinh khủng, lập tức từ trên người u Dương Phổ Huệ tỏa ra.

Chân nguyên mất mà được lại, lại để cho trong lòng u Dương Phổ Huệ cuồng hỉ, thoáng cái đứng lên.

Sau đó, hai mắt giống như là đao mang, hung ác rơi vào trên người Lâm Hải.

Nhưng mà, Lâm Hải lại không sợ hãi không hoảng hốt, hai tay khoác ra sau, mang theo một tia giễu cợt, liếc nhìn u Dương Phổ Huệ.

“Đừng quên những gì ta vừa mới nói, nếu ngươi hoài nghi tính chân thật của nó, hiện tại, đại khái có thể buông tay thử một lần!”

u Dương Phổ Huệ vốn đang nổi giận nghe vậy, lông mày lập tức nhảy dựng, trong nội tâm lâm vào chính giữa cực độ do dự!

Chương 1995: Chúc mừng ngươi, làm ra lựa chọn sáng suốt nhất!

u Dương Phổ Huệ tại vị trí Cốc chủ của Ác Ma Cốc, đã ngồi xuống vài vạn năm, áp đảo phía trên tất cả mọi người.

Hôm nay, lại để cho lão khuất phục dưới Lâm Hải, nội tâm của lão, nhất thời căn bản không cách nào tiếp nhận.

Ý niệm đầu tiên của lão, chính là giết Lâm Hải, lại nghĩ biện pháp hóa giải cái Khống Thần Đan này.

Thế nhưng mà, nhìn xem Lâm Hải một bộ dạng lười biếng, tính trước kỹ càng kia, lại để cho u Dương Phổ Huệ vậy mà thoáng cái đã không có dũng khí.

Lúc Khống Thần Đan vừa mới phát tác, mang tới cho lão cái chủng loại thống khổ không phải người kia, đã để cho nội tâm của lão, để lại bóng mờ cực lớn.

Cho dù là chết, lão cũng không muốn lại nếm thử một lần nữa rồi.

Thấy u Dương Phổ Huệ nhất thời lắc lư bất định, trong nội tâm Lâm Hải tuy lo lắng, nhưng trên mặt lại cười nhạt một tiếng.

“u Dương Phổ Huệ, đừng có cảm thấy, đi theo ta sẽ ủy khuất ngươi.”

“Lời nói thật nói với ngươi, nói cho ngươi hay, ta chính là phụng lời của Giới chủ Côn Luân, đến đây phong ấn Ác Ma Cốc.”

“Ngươi đi theo ta, ta có thể mang ngươi tiến vào Địa Tiên giới, vĩnh viễn thoát ly cái địa phương hiểm ác không có thiên lý này.”

“Đương nhiên, nếu ngươi cự tuyệt, ta chỉ đành đem ngươi lần nữa cùng một chỗ với các ác ma khác, phong ấn tại chính giữa cái Ác Ma Cốc này, so sánh với lúc trước, ngươi có lẽ vẫn là Cốc chủ, nhưng trong cơ thể của ngươi, lại nhiều hơn Khống Thần Đan!”

“Cho ngươi mười giây đồng hồ, đến tột cùng là lựa chọn như thế nào, chính ngươi quyết định đi!”

Lâm Hải nói xong, lập tức con mắt không nháy mắt nhìn chằm

chằm vào u Dương Phổ Huệ, trong miệng bắt đầu đếm ngược thời gian.

“Mười, chín, tám...”

Lâm Hải một bên đếm lấy, một bên nâng toàn bộ tinh thần đề phòng, đem Khốn Tiên Tác nắm chặt ở trong tay.

Chỉ cần u Dương Phổ Huệ hơi có dị động, Lâm Hải sẽ lập tức lần nữa đem Khốn Tiên Tác tế ra.

Mí mắt u Dương Phổ Huệ không ngừng nhảy lên, ánh mắt lập loè, tựa hồ đang phi tốc tự hỏi.

“Ba, hai, một!”

“Nói ra lựa chọn của ngươi!” Lâm Hải quát nhẹ một tiếng!

“Ta...” u Dương Phổ Huệ ngẩng đầu nhìn Lâm Hải, ánh mắt tràn đầy giãy dụa.

Sau đó, mạnh mẽ cắn răng một cái.

“Tốt, ta đáp ứng ngươi là được!”

u Dương Phổ Huệ nói xong, phảng phất thoáng cái đã không có khí lực, cả người đều có chút buồn vô cớ như mất.

Mặc dù cái kết quả này, là lão cực không tình nguyện tiếp nhận.

Nhưng, thống khổ khi Khống Thần Đan phát tác, sợ hãi mang tới cho lão, thật sự là quá sâu.

Huống chi, chết tử tế không bằng lại còn sống, cho dù đi theo Lâm Hải, làm bảo tiêu cho hắn, tổng vẫn tốt hơn chết.

“Ha ha, chúc mừng ngươi, làm ra lựa chọn sáng suốt nhất!”

Lâm Hải thoải mái cười một tiếng, tâm treo cao cuối cùng đã buông xuống.

Đậu phộng, thực kích thích a!

Lâm Hải lúc này mới phát hiện, phía sau lưng của mình, trong lúc bất tri bất giác cũng bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm.

Tại trước mặt loại Siêu cấp đại năng như u Dương Phổ Huệ này trang bức, thật sự là quá khảo nghiệm dũng khí của người.

Lâm Hải thật đúng là sợ u Dương Phổ Huệ không đáp ứng, đột nhiên ra tay đối với chính mình.

Nói như vậy, Lâm Hải cũng chỉ có thể trốn vào Luyện Yêu Hồ, kế hoạch lần này liền thất bại trong gang tấc rồi.

Về phần linh hồn cấm chú theo như lời trước đó kia, cái kia càng là sự tình vô nghĩa.

Lâm Hải chỉ là mượn thời khắc linh hồn u Dương Phổ Huệ cực độ suy yếu, thi triển linh hồn trùng kích đối với lão.

Ngoại trừ khiến linh hồn của u Dương Phổ Huệ chấn động ra, căn bản không có bất luận cái trứng dùng gì, hoàn toàn hù dọa người.

Cũng may, u Dương Phổ Huệ cuối cùng đã bị chính mình hù dọa rồi.

Lâm Hải chắp tay sau lưng, dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, liếc nhìn u Dương Phổ Huệ, nhàn nhạt nói ra.

“Nếu ngươi đã lựa chọn thần phục, như vậy ngươi nên xưng hô với ta như thế nào?”

Trong nội tâm u Dương Phổ Huệ thở dài, nếu đã lựa chọn khuất dưới người ta, lão tự nhiên biết rõ nên dùng cái dạng tư thái gì, đi đối mặt với Lâm Hải.

Trong giây lát, u Dương Phổ Huệ đã quỳ một chân trên đất, hướng phía Lâm Hải cung kính bái xuống.

“Thuộc hạ u Dương Phổ Huệ, bái kiến chủ nhân!”

“n, đứng lên đi!” Lâm Hải thoả mãn nhẹ gật đầu.

“Ngươi cũng đừng có cảm thấy ủy khuất, sớm muộn gì sẽ có một ngày, ngươi sẽ thấy may mắn vì lựa chọn hôm nay của chính mình!”

“Vâng!” u Dương Phổ Huệ đáp ứng một tiếng, đứng lên.

Sau đó, miệng ngập ngừng, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Có lời cứ nói, ở trước mặt ta, không cần cố kỵ!”

“Chủ nhân!” u Dương Phổ Huệ ôm quyền, “Vừa rồi nghe ngươi nói, ngươi muốn một lần nữa phong ấn Ác Ma Cốc, việc này thật sự sao?”

“Tự nhiên là thật, ta hỏi ngươi, hiện tại người bên trong Ác Ma Cốc, có bao nhiêu đang ở bên ngoài?” ánh mắt của Lâm Hải lóe ra tinh mang, ngưng trọng mà hỏi.

“Chỉ có một nhóm nhân mã, bị ta phái đi ra thăm dò tình hình ở Nhân Gian giới, đến nay chưa về.”

“Những người khác, tất cả đều đã ở trong cốc!”

“Tốt!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, nhẹ gật đầu.

Một nhóm nhân mã mà u Dương Phổ Huệ nói kia, dĩ nhiên là đám người xâm chiếm Hải Nguyệt Tông kia.

Hôm nay, sớm đã bị mình tiêu diệt toàn bộ.

Bởi như vậy, ác ma bên trong Ác Ma Cốc, tất cả đều đã trong cốc, vừa vặn thích hợp để ấn.

Ông!

Lâm Hải vung cánh tay lên, đem pháp thuật cách âm tiêu trừ.

Sau đó, trong ánh mắt hiện lên một đạo hàn mang, hướng phía u Dương Phổ Huệ nói.

“Để cho ở Nhị Thái Tuế bên ngoài, tiến đến!”

“Vâng!”

u Dương Phổ Huệ đáp ứng một tiếng, sau đó thanh âm uy nghiêm, nhàn nhạt vang lên.

“Lão Nhị, ngươi tiến vào một chút!”

“Vâng!” Nhị Thái Tuế một mực thủ tại bên ngoài, đang hồ nghi Cửu Thái Tuế đến tột cùng đưa cho Cốc chủ cái kinh hỉ gì.

Lúc này, nghe được u Dương Phổ Huệ triệu hoán, lập tức liền thu liễm tâm thần, đẩy cửa tiến đến.

“Cốc chủ!”

Nhị Thái Tuế vừa tiến đến, liền hướng phía u Dương Phổ Huệ ôm quyền.

Nhưng thời điểm khi ánh mắt rơi vào trên người Lâm Hải, lão lại đột nhiên sững sờ.

Tại trong gian phòng của Cốc chủ, rõ ràng là Cửu Thái Tuế, lúc nào lại nhiều thêm một người xa lạ?

Ngay tại lúc vẻ mặt Nhị Thái Tuế mờ mịt, đột nhiên một đạo vầng sáng màu vàng kim, từ trên trời giáng xuống!

Nhị Thái Tuế hoảng sợ biến sắc, vừa muốn phản kháng, thì đã cảm thấy một cỗ lực trói buộc kinh khủng, lập tức đưa lão bao phủ.

Phù phù!

Nhị Thái Tuế căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, liền bị Khốn Tiên Tác trói cái rắn rắn chắc chắc, chân nguyên bị phong, té lăn trên đất.

“Cốc chủ đại nhân, ta phạm vào tội gì?”

Mặt mũi Nhị Thái Tuế tràn đầy hoảng sợ, không khỏi hướng phía u Dương Phổ Huệ, lo lắng hô lên.

u Dương Phổ Huệ cũng là cả kinh, không nghĩ tới Lâm Hải lại ra tay dứt khoát như thế, đem Nhị Thái Tuế cùng giam giữ.

Chẳng lẽ nói, cũng muốn cũng giống như mình, cho lão phục Khống Thần Đan?

Vừa nghĩ tới Khống Thần Đan, toàn thân u Dương Phổ Huệ lập tức giật mình một cái, cảm giác linh hồn đều run rẩy thoáng một phát.

Đậu phộng, nếu thật sự là như thế, lão Nhị chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Cạch cạch cạch...

Tiếng bước chân chậm chạp mà có tiết tấu vang lên, Lâm Hải không nhanh không chậm, đi tới trước mặt Nhị Thái Tuế, ngồi xổm xuống.

“Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì? Cốc chủ đại nhân, này đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

Nội tâm Nhị Thái Tuế kinh hoàng, một cỗ ý sợ hãi bay lên, lập tức liền hoảng loạn rồi.

Lão thấy rõ ràng, vừa rồi người ra tay với lão, là người xa lạ trước mặt này.

Nhưng bản thân mình, căn bản cùng hắn không có nhận thức a.

Còn có Cốc chủ, vì cái gì không nói một lời, lại dung túng người này ra tay đối với chính mình?

Lâm Hải nhìn Nhị Thái Tuế thất kinh, bỗng nhiên nhếch khóe miệng lên.

“Ta là ai, ngươi không cần thiết phải biết nữa!”

Nói xong, ánh mắt của Lâm Hải phát lạnh, đột nhiên thò cánh tay phải ra, đặt tại trên đỉnh đầu của Nhị Thái Tuế.

“Hấp Ma Chưởng!”

Ông!

Thân thể Nhị Thái Tuế, đột nhiên chấn động, sau đó lập tức cảm thấy chân nguyên trong cơ thể mình, như là hồng thủy vỡ để mà ra.

“Không! Không!!!”

“Ngươi đối với ta làm cái gì?!!!”

“Mau dừng lại, mau dừng lại a!!!”

Nhị Thái Tuế lập tức phát ra tiếng la lên hoảng sợ, trong mắt tràn đầy vô tận sợ hãi.

Một khi chân nguyên bị hút khô, vậy lão sẽ triệt để biến thành phế nhân.

Cái này tại trong Ác Ma Cốc có hoàn cảnh sinh tồn ác liệt, hậu quả sẽ cực kỳ bi thảm!

Mà ngay cả u Dương Phổ Huệ ở bên cạnh, nhìn xem mà cơ bắp trên mặt đều là một hồi run rẩy, lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, trong nội tâm bỗng nhiên bay lên một tia kính sợ thật sâu

“pháp thuật thật âm độc!”

Nếu Lâm Hải vừa rồi, đem cái Hấp Ma Chưởng này dùng tại trên người của lão, vậy u Dương Phổ Huệ lão, giờ phút này chỉ sợ cũng đã trở thành một tên phế nhân.

Đến lúc đó, đừng nói tiếp tục làm Cốc chủ, chỉ sợ sẽ lập tức bị mấy cái Thái Tuế tiện tay cầm xuống, ngày đêm tra tấn, tiêu khiển tìm niềm vui!

Gian nan cúi đầu xuống, u Dương Phổ Huệ không dám lại đi xem thảm trạng của Nhị Thái Tuế nữa.

Đồng thời, nội tâm đột nhiên cảm thấy may mắn không thôi, đột nhiên cảm giác mình lựa chọn khuất phục, là lựa chọn chính xác cỡ nào!

Oanh!

Hấp thu hết chân nguyên trong cơ thể Nhị Thái Tuế, Lâm Hải trực tiếp bắn ra một đoàn hỏa diễm, đem lão đốt thành tro tàn.

Cảm thụ được Ma khí trong cánh tay phải, lại gia tăng lên một ít, Lâm Hải thoả mãn nhẹ gật đầu.

“Kế tiếp, phong ấn Ác Ma Cốc!”

Chương 1996: Phong ấn Ác Ma Cốc

Nói xong, Lâm Hải đẩy cửa mà ra, ngẩng đầu đi về phía trước.

u Dương Phổ Huệ nhắm mắt theo đuôi, đi theo sau lưng Lâm Hải, nội tâm dời sông lấp biển.

Chẳng lẽ nói, Ác Ma Cốc vừa mới mở ra, thật sự vừa muốn lần nữa bị phong ấn sao?

“Bái kiến Cốc chủ đại nhân!”

“Bái kiến Cốc chủ đại nhân!”

Trên đường đi, gặp được người trong Ác Ma Cốc, đều nhao nhao hướng phía u Dương Phổ Huệ hành lễ.

Bất quá, trong nội tâm tất cả mọi người, cũng tràn đầy khiếp sợ cùng kinh ngạc.

Cốc chủ chí cao vô thượng tại Ác Ma Cốc, hôm nay tại sao lại đi theo sau lưng một người tuổi còn trẻ.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng cung kính cẩn thận, vậy mà hoàn toàn như là một cái tùy tùng.

Cốc chủ đại nhân, đến tột cùng đang chơi cái gì?

Lâm Hải cùng u Dương Phổ Huệ, một đường đi nhanh, rất nhanh liền đã đến chỗ phong ấn bị tổn hại.

“Đáp mây bay, dẫn ta đến bầu trời!” Lâm Hải phân phó một tiếng.

“Vâng!”

u Dương Phổ Huệ đáp ứng một tiếng, lập tức một đóa tường vân liền từ dưới lòng bàn chân sinh ra, mang theo Lâm Hải bay vào không trung.

Lâm Hải đứng tại trên đám mây, bao quát lấy Ác Ma Cốc phía dưới, không khỏi thở ra một ngụm trọc khí.

Sau đó, ý niệm khẽ động, một đạo ánh sáng trắng sáng chói chói mắt, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

u Dương Phổ Huệ bên cạnh chấn động, quay đầu nhìn về phía ánh sáng trắng kia, đồng tử lập tức co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy cái phiến ánh sáng trắng này, chính là một cái ngôi sao sáu cánh lớn cỡ lòng bài tay.

Nhưng năng lượng cường đại ẩn chứa trong đó, lại để cho u Dương Phổ Huệ đều cảm thấy một hồi kinh hãi lạnh mình, kính sợ không thôi!

“Cái Lâm Hải này, đến cùng là người nào?”

“Pháp bảo khủng bố, công pháp khủng bố, hôm nay càng có thủ đoạn đáng sợ như thế, hắn thật sự đến từ Nhân Gian giới?”

Nhớ tới Lâm Hải trước đó dùng Khốn Tiên Tác bắt lấy chính mình, lại dùng Hấp Ma Chưởng hút khô Nhị Thái Tuế.

Bây giờ lại lấy ra ngôi sao sáu cánh lại để cho lão đều là tim đập nhanh không thôi, nội tâm kinh hãi của u Dương Phổ Huệ, quả thực không cách nào hình dung.

Giờ khắc này, lão thật sự không thể tin được, Lâm Hải chỉ là một cái người tu hành bình thường ở Nhân Gian giới.

“Bảo vật này, tên là Ngọc Hư Phong Linh Ấn, sau ngày hôm nay, Ác Ma Cốc sẽ một lần nữa phong ấn, không thấy mặt trời!”

Nói xong, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, đột nhiên đem Ngọc Hư Phong Linh Ấn tế ra ngoài!

“Đi!”

Ông!

Ngọc Hư Phong Linh Ấn bỗng nhiên bay lên giữa không trung, trong lúc nhất thời hào quang đại tác, đem cả Ác Ma Cốc, lập tức bao phủ toàn bộ.

“Mau nhìn, đó là cái gì?!”

“Không tốt, tia sáng này thật đáng sợ!”

“A!!!”

Người trong Ác Ma Cốc, lập tức phát hiện Ngọc Hư Phong Linh Ấn, không khỏi nhao nhao hoảng sợ biến sắc.

Kẻ hiếu kỳ nặng, chuẩn bị tiếp cận gần hào quang xem xét một phen, lại không nghĩ đến, trực tiếp bị ánh sáng trắng xuyên thấu, biến thành bột mịn!

“Nhanh, nhanh đi bẩm báo Cốc chủ cùng chín vị Thái Tuế!”

Không người nào dám lại gần cái ánh sáng trắng này nữa, mọi người nhao nhao mặt lộ vẻ sợ hãi, chạy thục mạng khắp mọi nơi

Nhưng mà, dù vậy, vẫn có từng mảnh từng mảnh đám người, bị ánh sáng trắng lập tức nuốt hết.

“Ai!”

Nhìn xem nhóm ác nhân bên trong Ác Ma Cốc, cứ như vậy đần độn u mê đã chết tại dưới ánh sáng trắng.

u Dương Phổ Huệ đứng tại trên đám mây, nội tâm than khẽ, không biết là thương cảm hay là may mắn.

Nhưng là có một điểm, nội tâm của lão phi thường tinh tường, cái kia chính là Lâm Hải không có lừa gạt lão.

Ác Ma Cốc, thật sự đã bị phong ấn một lần nữa.

Oanh!

Đúng lúc này, ngôi sao sáu cánh đã phi tốc mở rộng, trở nên giống như phô thiên cái địa, hướng phía dưới rơi xuống.

“Không!”

“Mau tránh ra!”

“Tất cả mọi người, trốn!”

u Dương Phổ Huệ chỉ thấy, bọn người Tam Thái Tuế vừa mới chạy đến, phát ra một tiếng la lên hoảng sợ.

Sau đó, phịch một tiếng, hào quang chôn vùi, ngôi sao sáu cánh cũng đi theo biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, toàn bộ Ác Ma Cốc đã khôi phục bình tĩnh, chỉ còn một mảnh rừng rậm thanh thúy tươi tốt, phảng phất cùng lúc trước không có bất kỳ khác nhau nào

Chỉ có điều, ác nhân bên trong, lại một lần nữa bị phong ấn tại trong đó.

Trừ u Dương Phổ Huệ lão ra, rốt cuộc không cách nào lại thấy ánh mặt trời, trở về Nhân Gian giới rồi.

“Xong!”

Trên mặt Lâm Hải hiện lên vẻ vui mừng, cái công việc thoạt nhìn vô cùng gian khổ này, cuối cùng là hoàn thành.

Nội tâm u Dương Phổ Huệ, thì là cảm khái ngàn vạn, trong lúc nhất thời ngũ vị trần tạp, thậm chí có chút ít buồn vô cớ như mất.

“Đi thôi! Rời khỏi đây!”

Sự tình Ác Ma Cốc đã kết thúc, Lâm Hải hướng phía u Dương

Phổ Huệ phân phó một tiếng.

Ánh mắt u Dương Phổ Huệ phức tạp nhìn thoáng qua Ác Ma Cốc bị phong ấn, lúc này mới thầm than một tiếng, chân đạp tường vân bay khỏi khu vực của Ác Ma Cốc.

“Lâm Hải, làm tốt lắm!”

Lâm Hải cùng u Dương Phổ Huệ vừa mới rời đi trên không của Ác Ma Cốc, đột nhiên một đạo thanh âm uy nghiêm, vang lên tại bên tai.

u Dương Phổ Huệ chấn động, cuống quít dừng tường vân lại, nhìn qua mọi nơi.

Lại thấy xung quanh là một mảnh trống rỗng, cũng không có người, lập tức sắc mặt đại biến.

“Chủ nhân, thanh âm này từ đâu mà đến?”

Trên mặt u Dương Phổ Huệ kinh hãi, hướng phía Lâm Hải không thể tưởng tượng nổi mà hỏi.

Tu vi của lão chính là Đại Thừa đỉnh phong, nhưng người nói chuyện, vậy mà lại để cho lão không phát giác được phương vị.

Thực lực của người này, thật sự có chút quá mức khủng bố rồi.

“Đừng hoảng hốt, là Giới Chủ đại nhân!”

Lâm Hải vẻ mặt bình tĩnh, dĩ nhiên đã từ trong thanh âm phân biệt ra, đó là thanh âm của Giới Chủ.

Nâng tay ôm quyền, Lâm Hải hướng phía hư không, lạnh nhạt cười.

“Đa tạ Giới Chủ đại nhân khen ngợi, Lâm Hải may mắn không làm nhục mệnh!”

Ông!

Lâm Hải vừa dứt lời, trên đỉnh đầu, rung động chấn động, đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt người.

“Hình chiếu Nguyên Thần!!!”

u Dương Phổ Huệ lập tức hoảng sợ biến sắc, sợ tới mức thiếu chút nữa gục xuống.

Hình chiếu Nguyên Thần, đây chính là đại thần thông chỉ có người tu hành đã ngoài Thiên Tiên, mới có thể thi triển a!

Chẳng lẽ nói, cái Giới Chủ trong miệng Lâm Hải này, là Thiên Tiên hay sao?

“Ồ, ngươi còn dẫn theo một người đi ra?”

Ánh mắt Giới Chủ, giờ phút này cũng đã rơi vào trên người u Dương Phổ Huệ

Toàn thân u Dương Phổ Huệ lập tức cứng đờ, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức cường đại xa xa vượt qua tưởng tượng, đưa lão lập tức tập trung, lại để cho lão lập tức mồ hôi lạnh đầm đìa.

Giờ phút này, u Dương Phổ Huệ có loại dự cảm đáng sợ, cái người được xưng là Giới Chủ này, một ánh mắt liền có thể đưa lão giết chết một vạn lần!

“Vãn bối u Dương Phổ Huệ, bái kiến Giới Chủ đại nhân!”

u Dương Phổ Huệ phù phù một tiếng, trực tiếp quỳ gối trên đám mây, dùng đầu chạm đất, thành kính cùng cung kính nói không nên lời

Từ khi học đi đến nay, u Dương Phổ Huệ đã vượt qua mười mấy vạn năm tuế nguyệt.

Nhưng hôm nay, một ánh mắt lại để cho linh hồn lão run rẩy, quỳ bái, cái này còn là lần đầu tiên!

“Cái này là Cốc chủ Ác Ma Cốc, gọi u Dương Phổ Huệ, vãn bối thiếu cái bảo tiêu, liền tự chủ trương, đem lão mang theo trên người rồi.”

Lâm Hải gãi gãi đầu, có chút không có ý tứ nói.

“A?” Giới Chủ cười cười, sau đó chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Có thể đi theo Lâm Hải ngươi, với lão mà nói, đây là một hồi thiên đại tạo hóa a!”

Lời nói của Giới Chủ, đã rơi vào trong tai u Dương Phổ Huệ, lại để cho trong lòng u Dương Phổ Huệ rung mạnh không thôi!

“Đi theo Lâm Hải, là thiên đại tạo hóa?”

Nếu chuyện đó, xuất ra từ miệng của người khác, u Dương Phổ Huệ tự nhiên không tin.

Nhưng, Giới Chủ vừa ra trường, liền đem lão triệt để khuất phục rồi.

Bây giờ lời này lại từ Giới Chủ trong miệng nói ra, ý nghĩa có thể tựu hoàn toàn không giống với lúc trước.

Trong lúc nhất thời, một cỗ cuồng hỉ xông lên đầu, u Dương Phổ Huệ kích động, nội tâm đều run rẩy.

Xem ra, lựa chọn của mình, thật đúng là đúng rồi!

Có thể bị Giới Chủ bực đại năng cao trắc thâm mạt này, xưng là tạo hóa, thành tựu ngày sau của chính mình, đáng sợ ít nhất cũng là Thiên Tiên a!

u Dương Phổ Huệ vốn, đối với chuyện đi theo Lâm Hải còn có chút không tình nguyện, lập tức giải khai khúc mắc.

Thậm chí, đối với tương lai của mình, bắt đầu nhiều ra vô hạn mơ màng cùng mong đợi.

“nhiệm vụ phong ấn đã hoàn thành, bảo vật ban thưởng ngươi, có phải cũng nên trả lại hay không?”

Cái lúc này, Giới Chủ bỗng nhiên giống như cười mà không phải cười, hướng phía Lâm Hải nhìn qua.

Bà mẹ nó, cái này mẹ nó còn muốn lấy đồ đưa đi đòi về đó a?

Ánh mắt Lâm Hải lập tức lóe lên.

Cái Khốn Tiên Tác này, thật sự là quá tốt dùng, đã có cái bảo bối này, phía dưới Thiên Tiên Lâm Hải cơ hồ có thể miểu sát a!

Cứ như vậy trả lại cho Côn Luân, Lâm Hải thế nhưng mà không nỡ.

“Bảo bối? Bảo bối gì à? Giới Chủ đại nhân, ta như thế nào nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì?”

Lâm Hải cười hắc hắc, hiển nhiên chuẩn bị quỵt nợ rồi.

Giới Chủ khẽ giật mình, sau đó im lặng lắc đầu cười cười.

“Ngươi tiểu tử này!”

Vèo! Giới Chủ vừa dứt lời, đột nhiên một đạo kim quang, từ trên người Lâm Hải phóng lên trời, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Chương 1997: Lại vào Băng Động Vạn Năm!

Lâm Hải vừa thấy, lập tức liền nóng nảy.

Hắn thật không nghĩ tới, Khốn Tiên Tác chính mình đã đặt ở ở bên trong Luyện Yêu Hồ, vậy mà đều có thể bị Giới Chủ thu đi nha.

“Giới Chủ đại nhân, không cần keo kiệt như vậy a, cái này cùng hình tượng ánh sáng chói lọi to lớn cao ngạo của ngươi không hợp a!”

Lâm Hải vội vã dậm chân, hướng phía Giới Chủ hô.

“Ha ha, ngươi tiểu tử này, dùng một phần nhỏ ngôn ngữ lại mỉa mai lại nâng!”

“pháp bảo của Côn Luân, há có thể rơi vào trong tay người ngoài?”

“Huống chi, con đường tu hành, vẫn phải trông vào bản thân, không thể ỷ lại quá nhiều vào ngoại vật, ngươi phải ghi nhớ!”

Giới Chủ vừa nói xong, trên bầu trời rung động chấn động một hồi, sau đó khôi phục nguyên trạng, hình chiếu của Giới Chủ, dĩ nhiên biến mất không thấy gì nữa!

“Móa!”

Lâm Hải một hồi im lặng, bay thẳng đến vị trí trước đó của Giới Chủ, dựng thẳng cái ngón giữa.

Cái Giới Chủ này, quá con mẹ nó không có suy nghĩ rồi!

Huynh đệ chuyến này mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng, nghe mệnh lệnh của ngươi, đến đem Ác Ma Cốc phong ấn.

Kết quả vừa phong ấn xong, không đợi đi đâu rồi, ngươi nha lại tới đem pháp bảo thu đi nha.

Coi như là qua sông đoạn cầu, ngươi nha cái này cũng hủy đi có chút quá nhanh đi?

Nha nha phi, ca ca khinh bỉ ngươi!

u Dương Phổ Huệ cảm thấy khí tức kinh khủng trên đỉnh đầu kia đã biến mất, lúc này mới mang theo kinh hãi thật sâu, mà đứng lên.

“Chủ nhân, vừa rồi kia, chính là Giới Chủ?”

u Dương Phổ Huệ cho tới giờ khắc này, còn lòng còn sợ hãi, hướng phía Lâm Hải hoảng sợ mà hỏi.

“Đúng, chính là lão, choáng nha cái lão keo kiệt hàn!” Lâm Hải tức giận bất mãn hừ lạnh nói.

Phốc!

u Dương Phổ Huệ nghe được, thiếu chút nữa chân mềm nhũn, lại quỳ gối bên trên đám mây.

Giới Chủ có bao nhiêu khủng bố, vừa rồi lão chính là tận mắt nhìn thấy a.

Mặc dù là lão, đều bị dọa đến chân tay luống cuống, liền đầu cũng không dám ngẩng lên thoáng một phát.

Thật không nghĩ đến, Lâm Hải lại cũng dám nhục mạ Giới Chủ.

Xem ra, thân phận của Lâm Hải, tuyệt đối không tầm thường a, đổi lại người hù chết cũng không dám to gan như vậy.

Không khỏi, u Dương Phổ Huệ lại nghĩ tới lời nói của Giới Chủ, đi theo Lâm Hải, là vận mệnh của lão!

Xem ra chính mình, thật là đi cùng đúng người, về sau nhất định phải trung thành và tận tâm đối với Lâm Hải, nói không chừng vận mệnh của mình, từ nay về sau thật sự sẽ cải biến!

“Chủ nhân, chúng ta bây giờ đi nơi nào?”

“Về Hải Nguyệt Tông trước a!” Lâm Hải vẻ mặt khó chịu nói.

Sau đó, đám mây của u Dương Phổ Huệ theo chỉ đường, rất nhanh đã đến Phiêu Miểu Phong.

“Những ngày này, ngươi đợi tại tông môn, có việc ta sẽ triệu hoán ngươi!”

Lâm Hải ném cho u Dương Phổ Huệ một cái điện thoại di động, dậy lão đăng kí weachat, sau đó hai bên bỏ thêm hảo hữu, rồi đưa lão giao cho Vân Thắng, chính mình rời khỏi Hải Nguyệt Tông, về tới trong nhà.

Lại cùng cha mẹ thân nhân đoàn tụ vài ngày, thuận tiện cũng vấn an cha mẹ Liễu Hinh Nguyệt.

Tại một buổi tối, Lâm Hải đem toàn bộ người thân nhất, đều tụ lại với nhau.

Thời điểm trong lòng mọi người ở đây hiếu kỳ, không biết Lâm Hải muốn làm gì, Lâm Hải đã đem Ngưng Anh Đan, đặt ở trên bàn trà trước mặt mọi người.

…

Tựa hồ vận khí đặc biệt tốt, sau khi lãng phí một ít Ngưng Anh Đan Cửu phẩm, người một nhà của Lâm Hải cùng với Liễu Hinh Nguyệt, tất cả đều thuận lợi tiến giai Hóa Thần cảnh, đã trở thành Địa Tiên.

Bất quá, các lão nhân vẫn là càng thích ứng với sinh hoạt của phàm nhân, cũng không tham dự vào tu hành.

Cử động lần này của Lâm Hải cũng chỉ là gia tăng thật lớn tuổi thọ của người thân, không đến mức lưu lại tiếc nuối.

Lâm Vân cùng Liễu Hinh Tinh, cũng còn đang đến trường, tạm thời không cách nào phục dụng đan dược.

Lâm Hải đem đan dược giao cho Vân Thắng, chờ đợi thời điểm các nàng được nghỉ, do Vân Thắng chuyển giao cho họ.

Sau đó vài ngày, Lâm Hải lại luyện chế ra một đám Ngưng Anh Đan cùng Hồi Linh Đan, lưu lại tại Hải Nguyệt Tông.

“Tông chủ, lại muốn rời đi sao?”

Vân Thắng than nhẹ một tiếng, trên mặt hiện lên một tia không bỏ.

“Vân lão ca, sự tình tông môn, vẫn là muốn xin nhờ ngươi rồi!” Lâm Hải mang theo một tia áy náy, nói ra.

“Nên làm đấy, chỉ là ngươi đi lần này, không biết khi nào mới có thể lại gặp lại a!”

“Vân lão ca yên tâm, chờ ta ổn định gót chân tại Địa Tiên giới, Hải Nguyệt Tông của chúng ta này, sẽ chỉnh thể chuyển nhập vào Địa Tiên giới!”

Nói xong, ánh mắt của Lâm Hải ngưng tụ, hơi ngưng trọng nói.

“Vân lão ca, Ngưng Anh Đan ta lưu lại, ngươi có thể chọn đệ tử trung tâm cùng có tiềm lực cho phục dụng.”

“Không cần tiếc rẻ, chính là đan dược, muốn bấy nhiêu, ta có bao nhiêu!”

“Còn có, đem công tác của Hải Nguyệt Bát Thánh cùng với Lâm Kiếm Diệp Uyển, tìm người phù hợp bàn giao công việc thoáng một phát, mặt khác đem Trần Nghiên cũng thay đổi ra!”

“Ta tạm thời trước đi Bồng Lai Tiên Đảo xem xét, chờ sau khi ta trở về, lập tức sẽ mang theo những người này tiến vào Địa Tiên giới, đánh ra căn cơ cho Hải Nguyệt Tông ta!”

“Thời gian gấp rút, nhiệm vụ nặng, cái này muốn vất vả Vân lão ca rồi!”

Vân Thắng thấy Lâm Hải nói nghiêm túc như thế, cũng là vẻ mặt ngưng trọng, trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Tông chủ yên tâm, ta nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất, tìm được người phù hợp tiếp nhận công tác của họ, cam đoan phát triển của Hải Nguyệt Tông, sẽ không bị bất luận cái ảnh hưởng gì!”

“n!”

Lâm Hải hơi cảm kích nhẹ gật đầu.

“u Dương!”

“Chủ nhân!” thân ảnh u Dương Phổ Huệ lóe lên, cung kính xuất hiện tại bên người Lâm Hải.

“Chúng ta đi!”

“Vâng!”

u Dương Phổ Huệ đáp ứng một tiếng, lập tức tường vân bay lên, cùng Lâm Hải hai người, biến mất tại bên trong phía chân trời.

Trong chớp mắt công phu, hai người liền đã đến chỗ cửa vào của Bồng Lai Tiên Đảo, ngừng lại.

Nhìn cái cửa vào ẩn nấp ở phía dưới kia, nội tâm Lâm Hải thổn thức một hồi.

“Không thể tưởng được, cách ba năm, Lâm Hải ta, lại trở lại rồi!”

“Không biết nhóm cố nhân trên Bồng Lai Tiên Đảo, có bình yên vô sự hay không?”

Vèo!

Tường vân bay thấp, Lâm Hải cùng u Dương Phổ Huệ lăng không bay tại trên nước biển.

“Đi theo ta!”

Lâm Hải phân phó một tiếng, sau đó thân ảnh bỗng nhiên biến mất.

u Dương Phổ Huệ theo sát phía sau, cảnh tượng trước mắt hai người biến hóa, dĩ nhiên đã tiến nhập vào Bồng Lai Tiên Đảo!

“Đi!”

Sau khi tiến vào đảo, Lâm Hải cũng không ngừng lại, trực tiếp phân phó u Dương Phổ Huệ, đáp mây bay bay vào không trung.

Đằng vân giá vũ, một cái chớp mắt đã đi ngàn dặm, tại dưới chỉ dẫn của Lâm Hải, hai người đi thẳng tới lối vào của Băng Động Vạn Năm, hạ xuống tới.

“Ngươi chờ đợi tại bên ngoài, bất luận kẻ nào cũng không cho phép tiến vào băng động, người cãi lời hết thảy bắt lại, chờ ta đi ra rồi xử trí!”

Lâm Hải giao phó hết xong, thân ảnh lóe lên, trực tiếp tiến nhập vào trong băng động.

Lần nữa trở về chốn cũ, tu vi cùng đạo hạnh của Lâm Hải, đã sớm không thể so sánh cùng lúc trước rồi.

Sau khi tiến vào băng động, Băng Nguyên tố trong cơ thể Lâm Hải, lập tức bắt đầu vui sướng nhảy múa, cùng Băng Nguyên tố trong băng động, tựa hồ đã có liên hệ kỳ diệu nào đó.

Lâm Hải bước chân không ngừng, hoàn toàn không gian nan giống như lần thứ nhất tiến đến, cơ hồ không có bất kỳ trở ngại, trong chớp mắt liền đã đến chỗ bệ đá.

“Dùng bệ đá làm giới hạn, Băng Nguyên tố ở phía dưới, chính là một loại cấp bậc khác rồi!”

Ánh mắt của Lâm Hải ngưng tụ, ngừng lại, trên mặt rốt cục lộ ra một tia thần sắc ngưng trọng.

“Từ hôm nay, ta liền thu cái Băng Nguyên tố cao giai này!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, đột nhiên mở ra bộ pháp, hướng phía dưới đi đến!

Ông!

Vừa đi ra một bước, lập tức một hồi kỳ hàn đông lạnh thấu xương tủy, hướng phía Lâm Hải đánh úp lại.

Mà Băng Nguyên tố trong cơ thể Lâm Hải, lại như gặp Vương giả trong chủng tộc, rõ ràng co rúc ở trong cơ thể, căn bản không dám ra!

Ánh mắt của Lâm Hải ngưng tụ, chân nguyên đột nhiên bộc phát, hình thành một tầng vòng phòng hộ dày đặc, dịu dàng sáng lên.

Đồng thời, lần nữa bước ra, toàn bộ thân hình, tất cả đều tiến nhập vào phía dưới bệ đá!

Oanh!

Sau một khắc, băng sương tuyết đều buông.

Lâm Hải phảng phất như thoáng cái đã tiến nhập vào trung tâm của bão tuyết, cả người lập tức bị băng sương chôn vùi.

Màn hào quang chân khí nồng hậu dày đặc bên ngoài thân kia, trong khoảnh khắc bị đông cứng cương, giống như thủy tinh bị nghiền nát, rầm rầm một tiếng, nát bấy rơi xuống đất! Mà cả người Lâm Hải, thì vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn biến thành tượng băng!

Chương 1998: Nó muốn cùng ta nói chuyện yêu đương!

Oanh!

Cơ hồ cùng một thời gian, một đoàn hỏa diễm hừng hực, từ trong cơ thể Lâm Hải bay lên.

Cái tầng băng sương bên ngoài thân Lâm Hải kia, trong khoảnh khắc đã bị hòa tan, tiêu tán thành vô hình.

Cùng lúc đó, một ngọn lửa hình dạng Phượng Hoàng, tại trên đỉnh đầu Lâm Hải nhảy vọt lên cao, quanh quẩn bay múa.

Đúng là Niếp Niếp!

“Băng Nguyên tố thật đáng sợ!”

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới thét lên một tiếng kinh hãi, nội tâm chấn nhiếp không thôi.

Ngay tại vừa rồi, hắn lập tức bị đông thành tượng băng, cơ hồ tâm mạch đều có cảm giác bị đông cứng.

Một khắc này, ý niệm cùng tư duy của Lâm Hải, phảng phất đều bị đông kết, đình chỉ xuống.

Cũng may ở thời khắc mấu chốt, Lâm Hải triệu hồi ra Niếp Niếp.

Dùng Thiên Hỏa Phượng Diễm, đối kháng với cái kỳ hàn chi băng này, lúc này mới hóa giải nguy cơ.

“Chủ nhân, Niếp Niếp giống như gặp được cường địch rồi!”

Niếp Niếp ở trên đỉnh đầu Lâm Hải, đột nhiên mở miệng nói ra.

Ông!

Niếp Niếp vừa dứt lời, đã thấy băng sương tuyết trước mặt, đột nhiên ngay ngắn bay múa, giống như một hồi bão tuyết, mang tất cả cái không gian này đều quất qua.

Cũng may có Niếp Niếp tại trên đỉnh đầu Lâm Hải chấn động cánh, đem những băng sương này tất cả đều ngăn cách tại bên ngoài, không có một tia nào rơi vào trên người Lâm Hải.

“Niếp Niếp, băng tuyết tại đây, chẳng lẽ là cùng một cái cấp bậc với ngươi hay sao?”

Trong mắt Lâm Hải lóe ra tinh mang, hướng phía Niếp Niếp có chút kích động mà hỏi.

“Đúng vậy, chủ nhân! Cái băng tuyết này, đẳng cấp có lẽ không chênh lệch so với Niếp Niếp.”

“Chủ nhân chờ một chốc, xem ta đem nó bức đi ra!”

Nói xong, thân ảnh Niếp Niếp đột nhiên phóng đại, mãnh liệt chấn động đôi cánh, phát ra một tiếng phượng hót rung trời.

Tíu tíu!!!

Sau đó, một hư ảnh Niếp Niếp bản phóng đại, thiêu đốt lên hừng hực hỏa diễm, thẳng hướng chỗ sâu trong băng động, đã bay đi vào.

Hô!

Một đường những nơi Hỏa Phượng đi qua, băng sương lập tức bị hòa tan, biến thành nước, tích táp rơi xuống.

Nhiệt độ cao nóng bỏng, khiến cho toàn bộ băng động, cũng bắt đầu tan rã.

Tíu tíu!

Vừa lúc đó, chỗ sâu trong băng động, bỗng nhiên truyền đến một tiếng phượng hót bén nhọn.

Chỉ là nghe được thanh âm này, đều khiến người cảm thấy một cỗ kỳ hàn thấu xương, huyết dịch phảng phất như đều bị đông cứng.

“Cái đó là...”

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, mang theo kinh hãi thật sâu, hướng phía chỗ sâu trong băng động nhìn lại.

Đã thấy một hư ảnh Phượng Hoàng màu trắng cực lớn, từ trong băng động vọt ra, lập tức cùng hư ảnh do Niếp Niếp biến thành, kịch liệt lao lại với nhau.

“Phượng Hoàng! Bà mẹ nó, lại là Phượng Hoàng!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, lập tức lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

“Chủ nhân, đây là một con Băng Phượng, là giống Phượng Hoàng rất hiếm thấy!”

Niếp Niếp quanh quẩn tại đỉnh đầu Lâm Hải, trong giọng nói mang theo một tia kinh ngạc, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Băng Phượng?”

Lâm Hải chậm rãi nhẹ gật đầu, “Niếp Niếp, có nắm chắc bắt được nó sao?”

"Khó mà nói, cái Băng Phượng này thực lực không kém!"

Lâm Hải nghe được, chân mày lập tức cau lại.

Nếu như ngay cả Niếp Niếp đều không đối phó được cái Băng Phượng này, cái kia hôm nay sợ rằng phải đi một chuyến uổng công rồi.

Hai mắt lóe lên tinh mang, Lâm Hải hết sức chăm chú, nhìn chằm chằm vào hai cái hư ảnh Phượng Hoàng một băng một hỏa, đang triền đấu.

Thời gian từng giọt từng giọt đi qua, hai cái hư ảnh Phượng Hoàng đã chiến đấu chừng nửa canh giờ.

Rốt cục, thần sắc của Niếp Niếp bắt đầu trở nên có chút suy yếu.

"Chủ nhân, chiến đấu tại Băng Động Vạn Năm, Băng Phượng chiếm cứ địa lợi, Niếp Niếp cảm thấy có chút cố hết sức rồi!"

Lâm Hải nghe được, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo quang mang.

"Niếp Niếp đừng nóng vội, ta tới giúp ngươi!"

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Trục Nhật Cung lấy ra.

Sau đó, ba cái lưu quang màu vàng kim chớp động, mũi tên màu vàng kim, lập tức lắp tên trên dây cung.

Toát!

Một tiếng hú gọi bén nhọn vang lên, mũi tên màu vàng kim giống như lưu quang chạy như bay, hướng phía Băng Phượng kích bắn đi!

Băng Phượng đang triền đấu cùng Hỏa Phượng, đột nhiên lưu quang màu vàng kim chớp động, không khỏi kêu to một tiếng, lập tức từ trong miệng phun ra ba đạo băng trùy, cùng mũi tên màu vàng kim đụng vào nhau.

Rầm rầm rầm!

Sau một khắc, mũi tên màu vàng kim lập tức nổ, bị băng trùy đánh nát bấy, biến thành vầng sáng màu vàng kim.

Bất quá, trong một cái nháy mắt như vậy, lại làm cho Hỏa Phượng đã có thời cơ để lợi dụng.

Đôi cánh chấn động, trùng trùng điệp điệp quất vào trên người Băng Phượng.

Thân thể Băng Phượng trực tiếp bay cao lên, đụng vào bên trên vách tường đóng băng, phịch một tiếng biến thành băng sương, tiêu tán vô hình!

“Niếp Niếp, Băng Phượng bị tiêu diệt rồi sao?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, khiếp sợ mà hỏi.

“Chủ nhân, nào có dễ dàng như vậy, chỉ là hư ảnh của Băng Phượng, bị tiêu diệt mà thôi!”

Tíu tíu!

Niếp Niếp vừa dứt lời, lại là một tiếng Phượng hót vang lên, sau đó chỉ thấy Băng Phượng màu trắng, lần nữa xuất hiện.

Trong chớp mắt công phu, liền từ chỗ sâu trong băng động xông ra, đi tới trước mặt hư ảnh Hỏa Phượng.

Bất quá, lúc này đây Băng Phượng lại không có vội vã ra tay, mà là cùng Hỏa Phượng cách xa nhau một khoảng cách, phát ra một hồi thanh âm kêu to.

“Khanh khách, ha ha ha!”

Niếp Niếp trên đỉnh đầu Lâm Hải, nghe được tiếng kêu to, lập tức khanh khách nở nụ cười.

“Niếp Niếp, ngươi cười cái gì đó? Cái Băng Phượng này, cùng ngươi nói gì đó?”

Lâm Hải nghe không hiểu ngôn ngữ của Phượng Hoàng, mang theo hiếu kỳ thật sâu, hướng phía Niếp Niếp hỏi.

“Chủ nhân, nó nói, nó muốn cùng ta nói chuyện yêu đương!”

Phốc!

Niếp Niếp nói vừa xong, dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, cái này cũng được?

“Chủ nhân, ngươi nói ta có nên đáp ứng nó hay không à?”

Niếp Niếp mang vẻ mặt ngượng ngùng, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ách...” Lâm Hải gãi gãi đầu, vấn đề này hắn thật đúng là không dễ trả lời.

Việc này cũng quá không đáng tin cậy rồi, hai cái Phượng Hoàng gặp mặt đánh một trận, sau đó muốn đàm chuyện yêu đương?

“Cái kia, chính ngươi đối với nó có cảm giác như thế nào à?”

Lâm Hải vẻ mặt im lặng, hướng phía Niếp Niếp hỏi.

“Coi như cũng được a, thực lực của nó không kém, hơn nữa lớn lên cũng phong nhã đây này!”

Niếp Niếp mang theo một vòng ngượng ngùng, thấp giọng nói ra.

“Soái? Đây là làm sao thấy được?” Lâm Hải vẻ mặt mộng bức.

Bộ dạng của con Băng Phượng này, tại trong mắt Lâm Hải, cùng Niếp Niếp ngoại trừ có màu sắc khác biệt ra, không có cảm giác ra có cái gì khác nhau.

Xem ra, thế giới Phượng Hoàng, nhân loại xem không hiểu a!

“Đi a, nếu ngươi đã cảm thấy nó không tệ, vậy các ngươi muốn đàm yêu đương, vậy thì cứ đi!”

Lâm Hải một hồi im lặng nói, vốn là đến thu phục Băng Nguyên tố đẳng cấp cao thôi.

Kết quả đến cuối cùng, cho mẹ nó tìm về cái đối tượng cho Niếp Niếp.

Cũng thật sự là không có ai rồi!

“Khanh khách, chủ nhân, cái kia Niếp Niếp liền đi nói chuyện cùng nó đây!”

Tíu tíu!

Niếp Niếp nói xong, hai luồng hư ảnh Phượng Hoàng, đột nhiên thập phần thân mật líu ríu hàn huyên.

Đến cuối cùng, vậy mà cánh vãn cùng một chỗ, nhẹ nhàng nhảy múa.

Phía dưới Băng Hỏa đụng vào nhau, này tiêu kia dung, tại chỗ biên giới hai cái Phượng Hoàng, băng cùng hỏa hoà lẫn, tràng cảnh rực rỡ tươi đẹp nói không nên lời.

“Chủ nhân, chúng ta đàm tốt rồi!”

Thanh âm của Niếp Niếp, lần nữa vang lên, trong giọng nói mang theo một tia vui sướng.

“A, cái kia Niếp Niếp, ngươi có phải cũng phải rời khỏi ta, cùng nó ở tại chỗ này hay không?”

Trong lòng Lâm Hải xiết chặt, có chút lo lắng nói.

“Ha ha ha, đương nhiên không phải rồi!”

Niếp Niếp nhõng nhẽo cười một hồi, tại đỉnh đầu Lâm Hải xoay một vòng.

“Này, còn ngây ngốc ở đó làm gì, nhanh lên ra tới bái kiến chủ nhân của ta a!”

Niếp Niếp la lên một tiếng, thu, một tiếng Phượng hót vang lên.

Sau đó, bão tuyết khủng bố, bỗng nhiên giống như phô thiên cái địa, hướng phía Lâm Hải cuốn tới.

Ông!

Thẳng đến khi cách Lâm Hải còn có một trượng, cái đoàn bão tuyết này bỗng nhiên dừng lại, nhấp nhô một hồi. Sau một khắc, một con Phượng Hoàng màu trắng, xuất hiện ở trước mặt Lâm Hải!

Chương 1999: Huyền Băng Chi Đạo

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, ngẩng đầu hướng phía cái Băng Phượng Hoàng đối diện này nhìn lại.

Mà cùng lúc đó, hai cái con mắt giống như là băng trùy của Băng Phượng Hoàng kia, cũng hướng phía Lâm Hải trông lại.

Ông!

Ánh mắt tiếp xúc xuống, Lâm Hải chỉ cảm thấy kỳ hàn thấu xương, lập tức chui vào trong cơ thể của mình, cơ hồ có loại cảm giác bị đông cứng cương.

Chiêm chiếp chiêm chiếp!

Băng Phượng Hoàng đột nhiên há miệng, hướng phía Lâm Hải kêu to một hồi

“Cái tiếng chim này, là có ý tứ gì?”

Lâm Hải vẻ mặt mộng bức, hướng phía Niếp Niếp hỏi.

“Nó là đang hỏi ngươi, ngươi chính là chủ nhân của Niếp Niếp sao?” Niếp Niếp tại đỉnh đầu Lâm Hải, phiên dịch nói.

“Đúng vậy!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Có phải cảm thấy, ta rất tuấn tú hay không à?”

“Ha ha ha rồi...!” Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại khiến cho Niếp Niếp nhõng nhẽo cười một hồi.

Chiêm chiếp chiêm chiếp!

Băng Phượng Hoàng hướng phía Lâm Hải, lại là kêu to một hồi.

“Chủ nhân, nó hỏi ngươi, có thể cho Niếp Niếp, làm tình lữ của nó sao?” Niếp Niếp cúi đầu xuống, hơi ngượng ngập nói.

“Đương nhiên có thể a!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, nói ra, đồng thời nhãn châu xoay động, lại lộ vẻ mặt làm khó.

“Nhưng, ta cũng không nỡ để Niếp Niếp rời khỏi ta.”

Tíu tíu!

Sau khi Niếp Niếp đem lời nói của Lâm Hải, phiên dịch cho Băng Phượng Hoàng, Băng Phượng Hoàng đột nhiên kêu to một tiếng.

Sau đó, đột nhiên há miệng, một cái vòng băng màu trắng, lơ lửng tại trước mặt Lâm Hải!

"Đây là..." Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó nội tâm đột nhiên cuồng hỉ một hồi.

Thời điểm thu phục Niếp Niếp trước đó, Niếp Niếp là hộc ra một đoàn vòng lửa.

Đó là Tâm Thần Chi Hỏa của Niếp Niếp, Lâm Hải chính là dùng cái này, ký kết khế ước cùng Niếp Niếp.

Bây giờ, Băng Phượng Hoàng đột nhiên hướng chính mình, hộc ra vòng băng, có phải cũng muốn cùng chính mình ký kết khế ước hay không?

"Chủ nhân, đây là Tinh Thần Chi Băng của nó, nó cùng với ngươi ký kết khế ước, sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ với Niếp Niếp."

thanh âm của Niếp Niếp vang lên, trong giọng nói mang theo một tia ngượng ngùng, cùng nồng đậm hạnh phúc.

"Ha ha, thật đúng là như thế a!"

Lâm Hải lập tức đại hỉ, vội vàng đem một vòng ý thức, sáp nhập vào trong cái vòng băng kia.

Ông!

Sau một khắc, phía trên vòng băng đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, mà thân thể của Lâm Hải cùng Băng Phượng thì là đồng thời chấn động, ngay sau đó vòng băng biến mất, giữa Lâm Hải cùng Băng Phượng, đã có một tia cảm ứng kỳ diệu.

“Ngươi tốt, chủ nhân!”

Trong đầu Lâm Hải, truyền đến thanh âm có chút hưng phấn của một cái nam tử.

“Xin chào, Băng Phượng!”

Lâm Hải mang theo vui sướng thật sâu, hướng phía Băng Phượng nói ra.

“Ta cùng Niếp Niếp vừa thấy đã yêu, cám ơn chủ nhân thành toàn, để cho ta cùng Niếp Niếp cùng một chỗ!”

Băng Phượng nói xong, đột nhiên hướng phía Lâm Hải gật đầu một hồi, dùng để bày ra cảm tạ.

“Ha ha, không cần khách khí, về sau đều là người một nhà rồi!”

Lâm Hải cười to nói, nội tâm thật sự đã cao hứng tới cực điểm rồi.

Lúc trước hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, Băng Nguyên tố đẳng cấp cao trong băng động này, dĩ nhiên là Băng Phượng Hoàng.

Càng không có nghĩ tới chính là, cuối cùng lại là dựa vào Niếp Niếp, đem nó thu phục được.

“Đúng rồi, ngươi tên là gì?” Lâm Hải hỏi.

“Chủ nhân, ta gọi là Băng ca!”

Phốc!

Băng ca?

Lâm Hải im lặng một hồi, danh tự con mẹ nó ngưu bức a, trực tiếp liền là ca a!

“Đi, vậy thì bảo ngươi Băng ca a!”

Lâm Hải đầu đầy hắc tuyến, nhẹ gật đầu.

“Chủ nhân, ta và ngươi luyện hóa trước a!” Băng ca liếc nhìn Lâm Hải, đột nhiên nói ra.

“À?” Lâm Hải sững sờ, có chút mộng bức.

“Niếp Niếp đã bị ngươi luyện hóa, ngươi cũng đem ta luyện hóa đi, hai ta mới có thể cùng một chỗ.”

“Ha ha!” Lâm Hải trực tiếp liền nở nụ cười.

Hắn chính là đang không biết nói yêu cầu này như thế nào đây, không nghĩ tới Băng ca lại tự mình nói ra rồi.

“Đi, ta là người ưa thích làm việc thiện, nếu ngươi đã có yêu cầu này, ta sao có thể không đáp ứng ni!”

“Cái kia liền đa tạ chủ nhân, chủ nhân, ngươi bây giờ có thể động thủ!” Băng ca vẻ mặt kinh hỉ, nói ra.

“Cái kia, ta cũng không khách khí á!”

Lâm Hải nói xong, lập tức hướng phía Băng ca nhất chỉ, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Luyện!”

Ông!

Sau một khắc, Băng ca lập tức bị một đoàn vầng sáng bao phủ, năng lượng cực lớn đưa nó bao khỏa tại trong đó.

Băng ca đình chỉ vỗ cánh, hai mắt chậm rãi khép kín, nhận lấy

Lâm Hải luyện hóa.

Nửa giờ sau, thân ảnh của Băng ca, đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, một đạo thanh âm kinh hỉ, vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

“Đa tạ chủ nhân, ta hiện tại đã tại trong cơ thể của ngươi, đoàn tụ cùng Niếp Niếp rồi!”

“Ha ha, vậy thì chúc mừng ngươi rồi!” Lâm Hải cười lớn một tiếng.

Đến tận đây, Băng Phượng đã triệt để bị Lâm Hải thu phục, đã giống như Niếp Niếp, sáp nhập vào trong cơ thể của mình.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, thành công luyện hóa Băng Phượng Hoàng!

Leng keng!

Băng Chi Đạo của ngươi đã có đột phá mới, lĩnh ngộ Huyền Băng Chi Đạo.

Leng keng!

Băng Chi Đạo của ngươi tiến nhập cấp độ mới, trước mắt từ Phàm Băng Chi Đạo Đại viên mãn, đi vào Huyền Băng Chi Đạo sơ cấp.

Leng keng!

Uy lực pháp thuật hệ Băng của ngươi đã nhận được tăng lên thật lớn!

Leng keng!

Đạo hạnh của ngươi gia tăng lên ba nghìn năm!

...

Tiếng tin tức nhắc nhở liên tiếp, không ngừng vang lên ở trong đầu Lâm Hải.

“Huyền Băng Chi Đạo?!”

Trong mắt Lâm Hải, lập tức kích xạ ra thần thái vô cùng chói mắt!

“Thiên Hỏa, Huyền Băng!”

“Từ nay về sau, huynh đệ Băng Hỏa Chi Đạo, sẽ cùng nhau đồng tiến, uy hiếp thiên hạ, ha ha ha ha!”

Lâm Hải ngửa mặt lên trời cười to một tiếng, vui sướng trong nội tâm, không cách nào diễn tả.

Hơn nữa, luyện hóa cái Băng Phượng Hoàng này, cũng như lúc trước luyện hóa Niếp Niếp, đạo hạnh đã gia tăng ba nghìn năm rồi.

Bởi như vậy, đạo hạnh của Lâm Hải, liền có hơn một vạn một nghìn năm.

Vạn năm đạo hạnh a, đặt ở trước kia, Lâm Hải liền nghĩ đến cũng không dám nghĩ.

Không nghĩ tới, lại dễ dàng thực hiện như vậy.

Có thể đoán trước, thực lực của Lâm Hải, chắc chắn lại tiến lên một bậc thang lớn.

Mặc dù là đối mặt với Đại Thừa trung kỳ, Lâm Hải giờ phút này đều có lòng tin đến một trận chiến!

Theo Băng Phượng Hoàng bị thu phục, nhiệt độ trong băng động, cũng kịch liệt bay lên, cùng phía trên băng đài cũng không có gì khác nhau.

“Đại công cáo thành, có thể đi ra rồi!”

Lâm Hải mang theo vẻ mặt thoả mãn, quay người đi ra, chỉ trong chốc lát, liền ra khỏi băng động.

“Chủ nhân!”

u Dương Phổ Huệ thấy Lâm Hải đi ra, lập tức tiến lên, hướng phía Lâm Hải cung kính thi lễ.

“n!”

Lâm Hải chắp tay sau lưng, nhẹ gật đầu, liếc nhìn u Dương Phổ Huệ.

u Dương Phổ Huệ nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, trong lòng lập tức tim đập mạnh một cú, chấn động.

Chỉ thấy chính giữa hai mắt của Lâm Hải, vậy mà đều có một đoàn hào quang, một đỏ một trắng, như lửa như băng!

Trong đó ẩn chứa năng lượng khủng bố, lại để cho lão cái Đại Thừa đỉnh phong này, tim đều đập nhanh một hồi, tựa hồ cảm nhận được uy hiếp thật sâu.

“Trong thời gian thật ngắn, xem ra chủ nhân, đích thị là lại có kỳ ngộ!”

“Hôm nay xem ra, đi theo chủ nhân, có lẽ thật là một cái lựa chọn không tệ!”

nội tâm của u Dương Phổ Huệ, đối với Lâm Hải càng thêm tâm phục khẩu phục, không còn có cảm giác ủy khuất.

“Trong khoảng thời gian ta tiến vào băng động, có người đến đây không?”

Lâm Hải thần sắc đạm mạc, hướng phía u Dương Phổ Huệ hỏi.

“Cũng không người đến!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Cái kia tốt, đi thôi!”

“Vâng!”

u Dương Phổ Huệ đáp ứng một tiếng, lập tức tường vân phi thăng, mang theo Lâm Hải bay vào trong không trung.

“Chủ nhân, đi nơi nào?”

Lâm Hải trầm ngâm một lát, vừa muốn mở miệng, con mắt đột nhiên mạnh mẽ hướng phía dưới nhìn lại, lập tức khẽ giật mình.

“u Dương, xuống dưới!”

“Vâng!”

u Dương Phổ Huệ đáp ứng một tiếng, tường vân vèo cái rơi xuống. Sau đó, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, như là mũi tên, hướng một chỗ trong rừng rậm phía trước phóng đi.

Chương 2000: Chẳng lẽ, lại phải làm tấm mộc?

Rống!

Lâm Hải mới vừa vào rừng rậm, liền nghe được một tiếng hô phẫn nộ truyền đến.

Sau đó, một một quái vật khổng lồ cao tầm hơn mười trượng, chiếu vào tầm mắt của Lâm Hải!

“ Yêu thú từ nơi nào đến?!”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, tại vị trí này, đã tới gần thành trung tâm, thuộc về chỗ mà người tu hành tụ tập.

Đột nhiên xuất hiện một con Yêu thú như vậy, còn là loại tương đối nguy hiểm.

Hôm nay, kẻ thống trị chủ yếu của Bồng Lai Tiên Đảo, đều là thủ hạ lúc trước của Lâm Hải.

Lâm Hải nếu đã gặp được, thì cũng phải giúp thanh lý thoáng một phát, dù sao chỉ là tiện tay mà thôi.

“Này, còn không mau chạy a!”

Lâm Hải vừa muốn động, đột nhiên một nữ hài có khuôn mặt xinh đẹp, có vài phần dí dỏm cùng đáng yêu, đột nhiên từ trong rừng rậm chạy ra.

Sau khi nhìn thấy Lâm Hải, không khỏi phân trần, liền lôi kéo Lâm Hải chạy ra bên ngoài.

“Ách...” Lâm Hải lập tức một hồi mộng bức.

Tình huống như thế nào a, huynh đệ đang chuẩn bị đi vào làm cái Yêu thú kia đâu rồi, tại sao lại bị kéo ra?

“Cô nương, nhanh thả ta ra, để ta đi vào đem cái Yêu thú kia tiêu diệt!”

Lâm Hải một hồi im lặng, cũng không thể dùng sức mạnh, đem cô bé này bỏ qua, chỉ đành thật kiên nhẫn nói ra.

Nữ hài lôi kéo Lâm Hải, một mực chạy ra đi khoảng cách hai ba dặm, mới ngừng lại được.

Sau đó, mang theo một tia buồn cười, liếc nhìn Lâm Hải.

“Này, ngươi điên rồi a, biết rõ đó là cái Yêu thú gì sao?”

“Đây chính là quái vật ở bên trong Tâm Ma Hải chạy đến, ngươi đi qua tiêu diệt nó sao?”

“Chỉ sợ ngươi còn chưa đến được trước mặt, đã bị nó tiêu diệt hết rồi.”

“Quái vật Tâm Ma Hải?” Lâm Hải nghe xong không khỏi cả kinh.

Tuy lúc trước Lâm Hải cũng đã miễn dịch với Tâm ma, nhưng đối với sự khủng bố của Tâm Ma, vẫn là biết được quá sâu.

Hôm nay, cái Yêu thú này lại là từ Tâm Ma Hải chạy đến, hắn càng muốn đi đem nó tiêu diệt.

“Ai nha, ngươi thôi đi, Đảo chủ đã phái ra cao thủ, đi tiêu diệt nó, ngươi cũng đừng đi mạo hiểm a!”

Nữ hài thấy Lâm Hải vừa muốn động, liền đem Lâm Hải giữ chặt, nghịch ngợm thè lưỡi, cười nói.

“A, như vậy a.” Lâm Hải nghe được, nhẹ gật đầu.

Nếu đã có cao thủ xuất mã, vậy hắn liền không cần vẽ vời cho thêm chuyện ra rồi.

“Vậy được, như vậy tại hạ xin cáo từ!”

“Ai, chờ đã!” Lâm Hải vừa muốn đi, đột nhiên liền bị nữ hài gọi lại.

Sau đó, nữ hài mang theo vẻ mặt khiếp sợ, cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, sau đó thét lên một tiếng a, lại càng đem Lâm Hải hoảng sợ!

“Ngươi không sao chớ?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Trời ạ, trời ạ, ngươi cùng thần tượng của ta, lớn lên giống như đúc a!”

“Thần tượng của ngươi?” mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hắc tuyến, cô bé này, còn là một Truy Tinh tộc?

“Lâm Hải, ngươi lớn lên rất giống Lâm Hải rồi!”

Phốc!

Nữ hài nói một câu, lại để cho Lâm Hải thiếu chút nữa phun ra, sau đó vẻ mặt khiếp sợ nhìn xem nữ hài, hỏi.

“Cô nương, ngươi nói, thần tượng của ngươi là ai?”

“Lâm Hải a! Ngoại trừ Lâm Hải, ai còn xứng làm thần tượng của bổn cô nương?” Nữ hài kích động hô.

“Quá giống, thật sự là quá giống!”

“Nếu không phải ngươi có đầu đầy tóc trắng, ta thật sự đều muốn đem ngươi trở thành thành thần tượng Lâm Hải của ta rồi!”

“Ta đi!” Lâm Hải nghe xong, triệt để im lặng.

Mẹ nó, cái tình huống này là như thế nào à?

“Lâm Hải, rất nổi danh sao?”

Mang theo một tia dáng tươi cười bất đắc dĩ, Lâm Hải hướng phía nữ hài hỏi.

“Cái kia cũng không phải!” Nữ hài lắc đầu.

“Ta cũng chỉ là trong lúc vô tình, nghe được một cái tiền bối, đã từng nói qua sự tích của Lâm Hải, hơn nữa trong tay của lão, còn có một bộ bức họa của Lâm Hải.”

“Lão nói, Lâm Hải là cao thủ cường đại nhất đương thời, đã từng lấy sức một mình, phá cấm địa Thần Long Đảo Hắc Ám Sâm Lâm, cuối cùng cưỡi Thần Long đã đi ra khỏi Bồng Lai.”

“Bức họa ta nhìn thấy ngày đó, là hắn cưỡi Thần Long, ngươi căn bản không biết, có bao nhiêu soái a!”

Nữ hài giống như hoa si, hai cái bàn tay nhỏ bé nắm tại trước ngực, vẻ mặt say mê nói.

Lâm Hải nghe xong, quả thực triệt để im lặng, cái này mẹ nó, nói thật đúng là ca ca a!

Bất quá, ca ca lớn lên rất tuấn tú, vậy cũng là sự thật!

“Quá giống, ngươi cùng Lâm Hải bên trong bức họa, lớn lên quá giống!”

“Không được, ngươi không thể đi, ta muốn thỉnh ngươi ăn cơm!”

“Ngươi làm thần tượng của ta một lần, có được hay không?”

Nữ hài lôi kéo cánh tay của Lâm Hải, đôi mắt dễ thương lóe ra hào quang, cầu khẩn một hồi.

Lâm Hải vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn đến bộ dạng cầu khẩn của nữ hài, trong lòng không khỏi mền nhũn.

“Được rồi, dù nói thế nào, cô bé này cũng coi như là Fans hâm mộ của mình, hãy theo nàng ăn bữa cơm a, dù sao cũng chậm trễ không mất bao nhiêu thời gian.”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhẹ gật đầu, hướng phía nữ hài cười nhạt một tiếng.

“Tốt, ta đáp ứng ngươi!”

“A, quá tuyệt vời!” Nữ hài cao hứng thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc.

“Rốt cục có thể cùng ăn cơm với thần tượng Lâm Hải của ta rồi, tuy là cái vật thay thế, nhưng bổn cô nương đã rất thỏa mãn!”

“Ách...” Lâm Hải nghe xong, lập tức mặt mũi tràn đầy hắc tuyến.

Mẹ nó, cái gì gọi là vật thay thế, ca ca là bản tôn hàng thật giá thật có được không?

Nữ hài vui mừng khôn xiết, sôi nổi mang theo Lâm Hải tiến vào trong thành.

Trên đường đi, hai người cười cười nói nói, Lâm Hải cũng biết tên của nữ hài, gọi là Y Thiến Nhi!

Gia tộc của Y Thiến Nhi, tại trong thành trung tâm, địa vị không cao, nhưng cũng không thấp, thuộc về gia tộc trung đẳng.

“Ta mang ngươi đi Nguyệt Mãn Đường phía trước ăn, đồ ăn chỗ đó rất ngon miệng!”

Tiến vào thành, Y Thiến Nhi cười nói tự nhiên, hướng phía Lâm Hải nói ra.

Thế nhưng mà vừa mới dứt lời, đột nhiên có một bóng người, vội vã ngăn cản đường đi của Y Thiến Nhi.

“Tiểu thư, lão gia để cho ngươi lập tức quay lại gia trang, có chuyện quan trọng cần thương lượng!”

Một cái lão giả, hướng phía Y Thiến Nhi lo lắng nói.

“Lão quản gia?” Y Thiến Nhi nhướn mày, nhận ra người tới là quản gia của mình.

“Trong nhà có việc, phụ thân có thể thương lượng cùng các trưởng bối, kêu gọi ta làm cái gì à?”

“Cái này, lão phu không biết, kính xin tiểu thư, nhanh chóng theo ta về nhà!”

Y Thiến Nhi nhìn lão quản gia, lại nhìn Lâm Hải, lập tức bắt đầu có chút khó xử.

“Nếu không ngươi trước đi mau lên, sự tình ăn cơm, coi như xong!”

Lâm Hải cười cười, săn sóc nói.

“Không được, nếu hôm nay để cho ngươi đi rồi, ta hướng chỗ nào tìm người lớn lên giống như thần tượng của ta a?”

Y Thiến Nhi khẽ vươn tay, trực tiếp đem cánh tay của Lâm Hải, kéo lại.

“Ngươi cùng ta về nhà được không?”

“Đợi xử lý xong chuyện trong nhà rồi, chúng ta lại cùng nhau ăn cơm!”

“Cái này...” Lâm Hải xấu hổ cười, kết quả trực tiếp bị Y Thiến Nhi lôi kéo đi nha.

“Được rồi, đừng cái này a cái kia nữa, cùng ta về nhà a!”

Nói xong, Y Thiến Nhi lôi kéo Lâm Hải, theo lão quản gia hướng phía Y gia mà đi.

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cười khổ, triệt để bó tay rồi.

Không có cách nào, đành phải đi theo Y Thiến Nhi, rất nhanh đi tới một chỗ trang viên coi như khí phái.

“Thiến Nhi a, ngươi đã chạy đi đâu, xem như trở lại rồi!”

Vừa tới cửa, chỉ thấy một người nam tử trung niên, vội vã đi tới trước mặt Y Thiến Nhi, oán giận nói.

“Cha, ta chính là đi ra ngoài đi đi, ngươi tìm ta có chuyện gì à?”

“Đương nhiên là chuyện tốt á!” phụ thân của Y Thiến Nhi, trên mặt hốt nhiên lộ ra dáng tươi cười vui sướng.

“Hiện tại, người tâm phúc lớn nhất trước mặt của Đảo chủ, ngươi có biết là ai không?”

“Biết rõ a, Thổ Bác Dẫn!” Y Thiến Nhi nghi hoặc nói ra, không biết phụ thân hỏi cái này để làm gì.

“Ha ha ha, đúng là Thổ Thừa tướng!”

“Thiến Nhi a, Y gia chúng ta, muốn phát đạt!”

“Công tử của Thổ Thừa tướng, vừa ý ngươi rồi, muốn nạp ngươi làm thiếp!”

Y Thiến Nhi nghe được, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

Sau đó, đột nhiên khẽ vươn tay, đem cánh tay của Lâm Hải ôm lấy!

Mà trong lòng Lâm Hải lại đập mạnh một cú, sau đó mặt mũi tràn đầy im lặng.

“Mẹ nó, không phải đâu? Muốn máu chó như vậy hay không?”

“Chẳng lẽ ca ca, lại phải làm tấm mộc?”

Chương 2001: Ta ngược lại muốn nhìn, ta sẽ chết chắc như thế nào!

“Cha, ta mới không lấy cái Thổ Phì Viên kia làm chồng, ta đã nói với ngươi a, ta cùng Lâm Hải thế nhưng mà là bạn tốt!”

Phốc!

Lâm Hải giật mình một cái, thiếu chút nữa nở nụ cười.

Cái công tử Thổ gia kia tên gì, Thổ Phì Viên?

Mẹ nó, thật đúng là có gọi danh tự, gọi là người, tuyệt đối là một nhân tài a!

Mà lúc này đây, cánh tay của Lâm Hải đột nhiên đau xót.

Chính là Y Thiến Nhi đang nhẹ nhàng bấm véo hắn một phát, sau đó hướng phía hắn chớp mắt một hồi.

“Có phải hay không a, Lâm Hải?!”

“À? Đúng vậy a, chúng ta là bạn tốt!” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó liên tục gật đầu.

Đồng thời nội tâm cười khổ một hồi, xem ra cái Y Thiến Nhi này, quả nhiên muốn lấy chính mình làm tấm mộc rồi.

Bất quá, nếu đã là Fans hâm mộ của mình, vậy thì giúp nàng một lần a.

Dù sao đối với chính mình mà nói, cái này liền cả tiện tay cũng đều không tính là.

“Lâm Hải? Ngươi là Lâm Hải?!”

Phụ thân của Y Thiến Nhi, vừa nghe đến tên của Lâm Hải, sợ tới mức thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mang theo sợ hãi thật sâu, vội vàng hướng phía Lâm Hải trông lại, trái tim đều nhanh nhảy lên cổ họng rồi.

Thanh danh của Lâm Hải tại trong đảo, quả thực là quá lớn.

Tuy kẻ thống trị cao nhất ở trên đảo, là Đảo chủ Phong Trí Viễn.

Nhưng sự kiện khiếp sợ phát sinh trên toàn bộ đảo mấy năm trước, những gia tộc có chút quy mô như bọn họ này, cũng đều biết.

Lâm Hải cường đại, tại Bồng Lai Tiên Đảo đã vô địch thủ, toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo, đều bị Lâm Hải bình định rồi.

Mà Đảo chủ đại nhân Phong Trí Viễn cao cao tại thượng hôm nay, lúc ấy bất quá cũng chỉ là một cái đầy tớ của Lâm Hải mà thôi.

Nếu không phải Lâm Hải rời đi, quay về Nhân Gian giới, hiện tại cái vị trí Đảo chủ này, nào đến phiên Phong Trí Viễn làm à?

Bất quá, lúc phụ thân của Y Thiến Nhi, nhìn thấy một đầu tóc trắng kia của Lâm Hải, lập tức biến sắc.

“Hồ đồ!”

“Tục danh của Lâm Hải tiền bối, là có thể tùy tiện giả mạo đấy sao?”

“Nếu là bị người biết được, đây chính là tội lớn a!”

Phụ thân của Y Thiến Nhi, tức đến hướng phía Y Thiến Nhi, quát lớn một chầu.

Tuy ông ta chưa thấy qua Lâm Hải, nhưng cũng biết, Lâm Hải tuyệt không phải là một đầu tóc trắng.

Chỉ là điểm này, cũng đủ để chứng minh, trong miệng Lâm Hải nữ nhi của mình, tuyệt đối là đồ giả mạo.

“Ngươi là ai, lại dám giả mạo tục danh của Lâm tiền bối, lừa gạt tiểu nữ, thật sự là to gan lớn mật!”

Phụ thân của Y Thiến Nhi, một tay đem Y Thiến Nhi kéo qua, sau đó chỉ vào Lâm Hải, sẵng giọng quát.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy im lặng.

Mẹ nó, cái này tốt rồi, chính mình báo ra thân phận, người ta căn bản cũng không tin a!

“Ha ha ha ha, nếu hắn là Lâm Hải, thì ta chính là tổ tông của Lâm Hải!”

Vừa lúc đó, đột nhiên một đạo thanh âm cười càn rỡ quái dị, vang lên ở ngoài cửa.

Sau đó, một cái nam tử xấu xí béo nục béo nịch, phảng phất giống như một cái viên thịt, một bước ba dao động đi đến.

Sau lưng, còn đi theo mười cái nam tử áo đen, ôm ngực bĩu môi, diễu võ dương oai.

“Ai u uy, đây không phải Thổ công tử nha, ngài tới cũng không để người thông báo trước một tiếng, để ta tới cửa nghênh đón a!”

Phụ thân của Y Thiến Nhi, vừa thấy Thổ Phì Viên, lập tức cười ra mặt, nghênh đón tiếp lấy.

Ba!

Phụ thân của Y Thiến Nhi, còn chưa đi đến trước mặt Thổ Phì Viên, đột nhiên một tiếng giòn vang truyền đến, lại để cho bước chân của ông ta mạnh mẽ dừng lại.

Sau đó, hai mắt lập tức trợn thật lớn, lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

Chỉ thấy một bóng người, không hề có dấu hiệu xuất hiện ở trước mặt Thổ Phì Viên, một cái vả miệng trực tiếp đưa gã tát lăn trên mặt đất.

Tốc độ cực nhanh, lại để cho tất cả mọi người không kịp chuẩn bị, căn bản không có kịp phản ứng.

“Ngao!!!”

Cho tới giờ khắc này, Thổ Phì Viên mới phát ra một tiếng kêu thảm thiết như giết heo, miệng đầy răng, đều bị tát bay sạch.

“Con mẹ nó, giết hắn đi!”

Thổ Phì Viên toét miệng sắp khóc rồi, chỉ vào u Dương Phổ Huệ gầm lên giận dữ.

“Lên!”

Nhóm người áo đen sau lưng Thổ Phì Viên, lúc này mới kịp phản ứng, trong mắt lóe hàn quang, hướng phía u Dương Phổ Huệ liền đánh tới.

Nhưng mà, thân ảnh họ vẫn còn giữa không trung, lại đột nhiên chấn động, sau đó là một hồi tiếng vang rầm rầm rầm.

Sau một khắc, bọn người áo đen này liền chết như thế nào cũng không biết, tất cả đều thân thể nổ tung, biến thành bột mịn.

“Dám con mẹ nó đánh bổn thiếu gia, hôm nay cho ngươi...”

Lời hung ác của Thổ Phì Viên còn chưa nói hết, bỗng nhiên lại dừng, phảng phất như đã gặp quỷ, lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu.

Gã như thế nào cũng nghĩ không thông, nhóm hộ vệ của mình, như thế nào không hiểu thấu đều chết hết.

“Ách!”

Đột nhiên, cổ Thổ Phì Viên bị xiết chặt, bị u Dương Phổ Huệ xách trong tay.

Sau đó, phịch một tiếng, ném vào dưới chân Lâm Hải.

“Kẻ này vũ nhục chủ nhân, muốn giết gã đi hay không?”

Lâm Hải giờ phút này, mặt đã như phủ băng, ở bên trong ánh mắt lạnh như băng, lóe ra lửa giận đậm đặc.

Nếu cái Thổ Phì Viên này, chỉ nhục mạ Lâm Hải, dùng thân phận của Lâm Hải hôm nay, chưa hẳn đã cùng gã so đo.

Tối đa, lại để cho u Dương Phổ Huệ bạo đánh gã một trận, cho gã cái giáo huấn, rồi sẽ thôi.

Thế nhưng mà, cái Thổ Phì Viên này thật sự là chính mình muốn chết, vậy mà nói gã là tổ tông của Lâm Hải.

Bởi như vậy, dù tính tình Lâm Hải có tốt hơn, cũng nhẫn không được rồi.

“Giết!”

Thanh âm nhàn nhạt của Lâm Hải vang lên, đem tất cả mọi người ở đây, sợ tới mức toàn thân của tất cả đều giật mình một cái.

“Ngươi rốt cuộc là ai, đây chính là công tử của Thổ Thừa tướng, giết Thổ công tử, ngươi chịu trách nhiệm được sao?”

Phụ thân Y Thiến Nhi đã sớm dọa ngốc, mang theo sợ hãi thật sâu, chỉ vào Lâm Hải nổi giận nói.

“Này, không thể giết a!”

Y Thiến Nhi cũng sợ hãi, nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo của Lâm Hải, kinh hoảng nhỏ giọng nói ra.

Nhưng mà, Lâm Hải lại ngoảnh mặt làm ngơ, u Dương Phổ Huệ càng là chỉ nghe lời nói của Lâm Hải.

Bàn tay vừa nhấc, muốn đem Thổ Phì Viên diệt sát!

“Chờ một chút, chờ một chút!”

Thổ Phì Viên thấy thế, sợ tới mức hồn thiếu chút nữa đã bay, cuống quít hoảng sợ hô to một tiếng.

“Ngươi còn có lời gì để nói?” Lâm Hải nhìn gã, lạnh lùng nói.

“Ta, ta là con trai của Thừa tướng, cha ta thế nhưng mà là công thần của Phong Đảo chủ, nếu như ngươi giết ta, cha ta sẽ không tha ngươi, Phong Đảo chủ cũng sẽ không tha cho ngươi!”

Phía dưới khủng hoảng mãnh liệt, Thổ Phì Viên rốt cục đem phụ thân của mình cùng Đảo chủ chuyển đi ra.

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang.

“Phong Đảo chủ mà ngươi nói, chính là Phong Trí Viễn sao?”

Thổ Phì Viên nghe được, lập tức sững sờ, có chút không dám tin tưởng liếc nhìn Lâm Hải.

“Ngươi, ngươi lại dám gọi thẳng tên của Đảo chủ? Ngươi nhất định phải chết!”

“A!” Lâm Hải khinh thường cười, “Phong Trí Viễn hôm nay, đã bành trướng như thế sao?”

“Liền chỉ gọi thẳng tên của y, là đã thành tử tội?”

Nội tâm của Lâm Hải, đột nhiên bay lên một tia tức giận.

“Đi, đem Phong Trí Viễn gọi tới, ta ngược lại muốn nhìn, ta sẽ chết chắc như thế nào!"

Nói xong, Lâm Hải hướng phía u Dương Phổ Huệ vung tay lên.

"Thả gã!"

"Vâng!" u Dương Phổ Huệ vội vàng đáp ứng một tiếng, thu hồi sát cơ, cung kính thối lui đến sau lưng Lâm Hải.

Hô ~

Thổ Phì Viên hư thoát một hồi, lúc này mới phát hiện toàn thân đều bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Một hồi may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết qua đi, trong mắt Thổ Phì Viên, hiện lên một đạo hàn quang lạnh như băng.

"Ta, ngươi cứ ở đây chờ đó cho ta!"

Nói xong, Thổ Phì Viên té cứt té đái, chật vật thoát khỏi Y gia.

"Đi, đi mau, ngươi xông ra họa lớn rồi!"

Thổ Phì Viên vừa đi, Y Thiến Nhi liền vội vàng lôi kéo cánh tay của Lâm Hải, lo lắng nói.

"Đi?" Lâm Hải sững sờ, "Ta tại sao phải đi?"

"Ai u, người đều đi rồi, ngươi còn giả trang cái gì a, thực đem mình coi thành Lâm Hải nữa à!"

"Phong Đảo chủ thế nhưng mà đã gặp qua Lâm Hải, đợi lát nữa nếu ông ấy thật sự đến rồi, ngươi sẽ phải lòi đuôi tại chỗ."

"Đến lúc đó, muốn đi đều cũng đi không được nữa!"

"Ha ha!" Lâm Hải nghe được, thì là cười khẽ một tiếng, sau đó sắc mặt trầm xuống.

“Phong Trí Viễn không đến thì thôi, nếu đến rồi, ta ngược lại muốn nhìn, y dám ở trước mặt ta làm càn thế nào?”

Chương 2002: Nghe nói, ngươi rất bành trướng a!

Lời nói của Lâm Hải, thanh âm tuy không lớn, lại bao hàm lấy một cỗ bá khí cường đại.

Phụ tử Y Thiến Nhi, nghe được lập tức sững sờ, trong lúc bất tri bất giác, lại từ trên người Lâm Hải, cảm nhận được một cỗ kính sợ thật sâu.

Cái loại cảm giác này, phảng phất như đối mặt không phải là một người, mà là một cái Thần linh cao cao tại thượng.

“Chẳng lẽ, người này có cái gì để dựa vào hay sao?”

“Hắn, hắn, hắn sẽ không, thật là Lâm Hải a?”

Phụ tử Y Thiến Nhi, giờ phút này đã triệt để mộng ép, trong lúc nhất thời lập tức luống cuống chân tay.

Vốn đang chuẩn bị nói cái gì đó, thế nhưng mà miệng há cả buổi, lại một câu cũng nói không nên lời rồi.

Lâm Hải thì là mặt mũi âm trầm, giống như không coi ai ra gì mà quay người, ngồi xuống trên mặt ghế đá trong đình viện, sắc mặt lạnh như băng, một bộ dạng cự người ở ngoài ngàn dặm.

u Dương Phổ Huệ khoác hai tay sau lưng, đứng ở sau lưng Lâm Hải.

Một cỗ sát cơ như có như không, từ trên người của lão phát ra, lại để cho người không rét mà run.

“Này, ngươi, ngươi thực không đi à?” nội tâm của Y Thiến

Nhi, bỗng nhiên bay lên áy náy thật sâu.

Nếu không phải do nàng, Lâm Hải cũng sẽ không xảy ra chuyện lớn như vậy rồi.

“Phụ thân của Thổ Phì Viên, thế nhưng mà là Thừa tướng, lão thật có thể đem Đảo chủ mời đến!”

“Mời đến tốt, ta đang muốn trông thấy y!”

Lâm Hải phối hợp rót một chén nước trà, không nhanh không chậm mà thưởng thức.

“Đảo chủ đại nhân, phụ thân, tên hỗn đản kia, ngay tại giữa sân!”

Một đạo thanh âm mang theo oán hận thật sâu, bỗng nhiên vang lên tại bên ngoài sân nhỏ.

“Đem chỗ này vây quanh cho ta!” Lại là một đạo thanh âm tức giận, sau đó có vô số đạo khí tức, đem Y gia vây lại.

“Đến rồi!” Phụ tử Y Thiến Nhi, lập tức sắc mặt đại biến.

Mà lúc này, mấy bóng người lóe lên, mang theo khí thế cường đại, tiến nhập vào chính giữa sân nhỏ.

“Mới vừa rồi là ai, đã đánh con của ta!”

Một người nam tử trung niên mặc cẩm bào, giận quát một tiếng, khí thế khiếp người!

Lâm Hải như không nghe thấy, chậm rì rì đem chén trà buông xuống, lúc này mới giơ mí mắt lên, nhàn nhạt nói ra.

“Là ta, ngươi muốn thế nào?”

“Vô liêm sỉ, ta hôm nay cho ngươi…”

Thổ Thừa tướng còn chưa nói hết lời, đột nhiên cảm thấy một cỗ lực lớn, trực tiếp đưa lão đẩy sang một bên.

Sau đó, tại trong ánh mắt nhìn soi mói khó có thể tin, Đảo chủ Phong Trí Viễn vèo cái đã đến gần Lâm Hải.

“Ách... Đảo chủ đại nhân, chính là việc nhỏ, thuộc hạ không dám làm phiền ngươi tự mình động thủ.”

Trong miệng Thổ Thừa tướng nói vậy, nhưng trong mắt lại có một cỗ cuồng hỉ, quả thực là thụ sủng nhược kinh.

Không thể tưởng được, vì xuất khí cho con mình, mà Đảo chủ đại nhân lại tự mình ra tay, cái này đối với lão là tin sủng cỡ nào a!

“Đệ tử Phong Trí Viễn, tham kiến Tông chủ!”

Ngay tại thời khắc Thổ Thừa tướng kích động vui mừng lộ rõ trên nét mặt, mặt mũi Phong Trí Viễn lại tràn đầy kích động, hướng phía Lâm Hải khom người đến đất.

“Ách...”

Một màn này, đem Thổ Thừa tướng vốn đang cao hứng, kinh hãi đến tròng mắt thiếu chút nữa trừng đi ra.

Mẹ nó, cái này, đây là cái tình huống gì?

Mà Phong Trí Viễn sau khi hành xong lễ, lại kích động đến toàn thân run rẩy, hướng phía Lâm Hải đại hỉ nói.

“Tông chủ, ngài trở lại lúc nào vậy, có thể lần nữa nhìn thấy ngài, thật sự là thật cao hứng!!!”

Nhìn Phong Trí Viễn kích động hưng phấn, Lâm Hải liền bình tĩnh hơn nhiều, từ đầu đến cuối đều không liếc nhìn Phong Trí Viễn.

Rất nhanh, Phong Trí Viễn biến sắc, cảm nhận được thái độ của Lâm Hải, tựa hồ có chút không thích hợp.

Nhãn châu xoay động, lập tức hiểu được.

Sắc mặt trầm xuống, Phong Trí Viễn xoay người, hướng phía Thổ Thừa tướng vẻ mặt mộng bức, gầm lên một tiếng.

“Đồ hỗn trướng, mắt chó của ngươi mù à!”

“Đây chính là Lâm Hải Lâm Tông chủ, còn không cút tới, hướng Lâm Tông chủ bồi tội cho ta!”

“Cái gì?” Phong Trí Viễn vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ở đây, lập tức tất cả đều trợn tròn mắt.

“Hắn, hắn thật là Lâm Hải?”

Đầu Thổ Thừa tướng ông một tiếng, hai chân mềm nhũn, sợ tới mức thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Với tư cách là người tâm phúc bên người Phong Trí Viễn, Lâm Hải là người ra sao cũng, ông ta há có thể không biết?

Không thể tưởng được hôm nay, Lâm Hải đã sớm rời đi Bồng Lai Tiên Đảo, lại lần nữa hiện thân.

Hơn nữa vừa đến, lại để cho phụ tử của chính mình đắc tội lên, cái này mẹ nó thật sự là lão thọ tinh thắt cổ, ngại mạng dài a!

Phù phù!

Thổ Thừa tướng trực tiếp liền quỳ trên mặt đất, hướng phía Lâm Hải bang bang khấu đầu một hồi.

“Lâm Tông chủ, tiểu nhân có mắt như mù, tha mạng, tha mạng a!”

Cử động của Thổ Thừa tướng, đem phụ tử Y Thiến Nhi ở bên cạnh, nhìn mà mí mắt kinh hoàng một hồi.

Tuy bọn họ cũng biết Lâm Hải rất cao minh, nhưng không nghĩ tới, Thổ Thừa tướng luôn cao cao tại thượng, lại trực tiếp quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, Lâm Hải lại có khủng bố như vậy?

Bọn họ nào biết đâu rằng, Thổ Thừa tướng đã sớm từ trong miệng của Phong Trí Viễn, biết được tính cách của Lâm Hải.

Lâm Hải làm người, từ trước đến nay ăn mềm không ăn cứng, thành thành thật thật cầu xin tha thứ, chỉ sợ là thủ đoạn duy nhất có thể bảo vệ tánh mạng.

Lâm Hải lúc này mới giương mắt, nhàn nhạt liếc nhìn Thổ Thừa tướng.

“Ngươi mới vừa nói, hôm nay muốn cho ta thế nào?”

Thổ Thừa tướng nghe được, toàn thân giật mình một cái, sợ tới mức lắc đầu liên tục.

“Không có không có, đều là tiểu nhân mắt mù, Lâm Tông chủ khai ân a!”

Lâm Hải trầm mặc một lát, sau đó nhổ ra một ngụm trọc khí, không hề nhìn lão nữa.

Mà là khoát tay, hướng phía Thổ Phì Viên sớm đã sợ đến hàm răng run lên nhất chỉ.

“Ngươi, tới!”

Thổ Phì Viên thấy Lâm Hải gọi gã, hai chân lập tức mềm nhũn, trực tiếp liền co quắp trên mặt đất.

“Lâm Hải gia gia, tha mạng, tha mạng a!”

Thổ Phì Viên tại một khắc nhìn thấy phụ thân mình quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, thì đã sợ đến hồn đều đã bay.

Gã có ngu xuẩn hơn, cũng biết hôm nay đã đá trúng thiết bản.

Cái người trẻ tuổi tóc trắng này, không nghĩ tới vậy mà thật là Lâm Hải trong truyền thuyết, là đại nhân vật liền cả phụ thân gã đều không đắc tội nổi.

Sớm biết như thế, dù cho gã mượn cái gan, cũng không dám khiêu chiến cùng Lâm Hải a!

“Tha cho ngươi?” Lâm Hải lạnh lùng cười cười, “Còn nhớ rõ, trước đó ngươi đã từng nói gì sao?”

Thịt mỡ trong toàn thân Thổ Phì Viên run lên bần bật, đùng, liền cho mình hai cái vả miệng, tại chỗ liền kêu rên lên.

“Lâm Hải gia gia, ta sai rồi, ta biết rõ sai rồi, ngươi là tổ tông của ta, ngươi là tổ tông của ta a!”

Lâm Hải không có nói thêm, mà là hướng phía u Dương Phổ Huệ ở sau lưng, nhìn thoáng qua.

Ông!

u Dương Phổ Huệ hiểu ý, ngón tay bắn ra, lập tức một đạo quang mang, bay vào cái trán của Thổ Phì Viên.

Phanh!

Sau một khắc, thân hình của mập mạp Thổ Phì Viên, bỗng nhiên nổ tung, biến thành sương máu.

Tê ~

Một màn khủng bố này, để tất cả mọi người ở đây, tất cả đều hít một hơi khí lạnh, sợ tới mức câm như hến.

Thổ Thừa tướng nhìn con của mình chết thảm, càng là phát lạnh khắp cả người.

Chẳng những không có một tia hận ý, ngược lại là sợ tới mức mồ hôi lạnh đầm đìa, gần như muốn hôn mê, sợ Lâm Hải cũng đưa lão giết.

“Phong Trí Viễn lưu lại, những người khác, đều đi ra ngoài!”

Thanh âm nhàn nhạt của Lâm Hải vang lên, lại để cho phụ tử Y Thiến Nhi, toàn thân run lên.

Mang theo kính sợ thật sâu, liếc nhìn Lâm Hải, cuống quít thối lui ra khỏi sân nhỏ.

Thổ Thừa tướng càng là như được đại xá, hướng phía Lâm Hải liên tục tạ ơn, sau đó bước chân lảo đảo đi ra khỏi sân nhỏ, vừa đi ra ngoài liền co quắp trên mặt đất, mồ hôi lạnh đầm đìa, không đứng lên nổi.

Cho tới giờ khắc này, ánh mắt của Lâm Hải, mới mang theo một tia băng hàn, nhìn về phía Phong Trí Viễn.

“Tông chủ!”

Hô hấp của Phong Trí Viễn có chút dồn dập, mang trên mặt thần sắc khẩn trương, cố nặn ra vẻ tươi cười.

Y đã sớm cảm thấy, thái độ của Lâm Hải đối với mình, tựa hồ không thích hợp a!

Cái này lại để cho tâm của Phong Trí Viễn, thoáng cái nâng lên cổ họng, đều nhanh nhảy ra ngoài.

“Phong Trí Viễn!”

Lâm Hải vuốt vuốt chén trà trong tay, bỗng nhiên nhàn nhạt hô.

“Có thuộc hạ!”

Phong Trí Viễn vội vàng gật đầu, cực kỳ cung kính đáp một tiếng.

Lâm Hải nhìn y, khóe miệng bỗng nhiên nhếch lên, lộ ra một vòng dáng tươi cười nghiền ngẫm.

“Nghe nói, ngươi rất bành trướng à?” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Phong Trí Viễn lập tức mồ hôi lạnh đầm đìa, phù phù một tiếng, liền quỳ trên mặt đất.

Chương 2003: Ngươi không có để cho ta thất vọng, ta rất vui mừng!

“Tông chủ, Trí Viễn không dám a!”

“Từ khi ngài đi rồi, thuộc hạ một lòng kiến đảo, dùng nhân trị thiên hạ, tuyệt đối không dám bành trướng a!”

“A?” Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Phong Trí Viễn, sau đó liếc nhìn u Dương Phổ Huệ.

“Ngươi đi trong đảo, tìm hiểu thoáng một phát bình luận về cái Đảo chủ Phong Trí Viễn này!”

“Vâng!”

u Dương Phổ Huệ đáp ứng một tiếng, trực tiếp đằng vân giá vũ mà đi.

Đem Phong Trí Viễn nhìn, tròng mắt thiếu chút nữa lồi ra.

Đằng vân giá vũ a, cái này là tu vi bực nào?

Bên người Lâm Tông chủ, thật sự là tàng long ngọa hổ a!

“Đem sự tình ở trên đảo sau khi ta rời khỏi, đều nói cho ta nghe một chút đi a!” Lâm Hải lại để cho Phong Trí Viễn đứng lên, thản nhiên nói.

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Phong Trí Viễn kinh hãi lạnh mình đứng lên, hướng phía Lâm Hải, bắt đầu cung kính báo cáo tình huống ở trên đảo.

Từ khi Lâm Hải đi rồi, Phong Trí Viễn đã trở thành người cầm quyền chính thức ở trên đảo, áp đảo phía trên mọi Đảo chủ.

Có thể từ Tộc trưởng của một cái gia tộc nhỏ xa xôi, ngồi lên trên vị trí Đảo chủ, Phong Trí Viễn phi thường tinh tường, đây hết thảy đều là nhờ Lâm Hải ban tặng.

Đúng thế, nội tâm của y đối với Lâm Hải vô cùng cảm kích, cũng thập phần quý trọng cái thân phận không dễ đến này.

Vì vậy, Phong Trí Viễn cơ hồ đem toàn bộ tinh lực, đều đặt ở ở trên kiến đảo trị đảo, khiến cho Bồng Lai Tiên Đảo đã có phát triển rất lớn.

Mà những ông bạn già trước đó cùng một chỗ đi theo Lâm Hải giành chính quyền kia, cũng bị Phong Trí Viễn phái về tất cả các thành, đảm nhiệm chức vị quan trọng.

Nhưng mà, bởi như vậy nên bên người Phong Trí Viễn, liền đã không có người có tài đắc lực.

Thật may ở thời điểm này, Thổ Thừa tướng liền tự đề cử mình, trải qua một phen khảo sát, người này xác thực có năng lực thống trị một phương.

Vì vậy, Phong Trí Viễn liền ủy thác trách nhiệm, Thổ Thừa tướng liền giúp đỡ Phong Trí Viễn, đem thành trung tâm thống trị được ngay ngắn rõ ràng.

Từ góc độ này mà nói, Thổ Thừa tướng coi như là có công lao không thể bỏ qua.

Chỉ có điều, một người khi đã đến vị trí cao, liền dễ dàng sinh sôi một ít tập tính không tốt.

Thổ Thừa tướng khá tốt, chỉ là tính cách trở nên có chút cao ngạo, ỷ vào Phong Trí Viễn tin tưởng một bề, liền không coi ai ra gì.

Nhưng con của lão Thổ Phì Viên, thì thành một cái hoàn khố điển hình, tại thành trung tâm hoành hành ngang ngược, không người dám gây.

Đương nhiên, hết thảy những chuyện này Phong Trí Viễn cũng không có xem trọng, lúc này mới khiến cho có hôm nay, Thổ Phì Viên mạo phạm Lâm Hải, xông xuống đại họa.

“Việc này, tuy là lỗi của Thổ Phì Viên, nhưng thuộc hạ cũng khó tránh tội trạng, thỉnh Tông chủ trách phạt!”

Sau khi đem sự tình giảng thuật hết, Phong Trí Viễn lần nữa quỳ xuống, hướng về phía Lâm Hải thỉnh tội.

Lâm Hải nghe xong, ánh mắt lạnh như băng cuối cùng đã có một ít nhu hòa.

Bất kể nói thế nào, Phong Trí Viễn lúc trước, thế nhưng mà từ đầu tới đuôi đi theo hắn, công thành đoạt đất, thẳng đến khi cầm xuống cả hòn đảo.

Lúc chính mình rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, càng là đem vị trí Đảo chủ, giao cho Phong Trí Viễn.

Có thể nói, Lâm Hải đối với Phong Trí Viễn, còn là cực kỳ tín nhiệm.

Nếu như Phong Trí Viễn thật sự bành trướng, làm ra sự tình lại để cho hắn thất vọng, Lâm Hải sẽ không bỏ qua cho y.

Nhưng là, tự tay dồn bỏ thuộc hạ mà chính mình tín nhiệm, nội tâm của Lâm Hải, cũng sẽ không dễ chịu.

Cũng may, nghe theo như lời của Phong Trí Viễn, đây là một hồi hiểu lầm.

Đầu sỏ chính thức gây nên, chỉ là cái hoàn khố Thổ Phì Viên kia, còn có Thổ Thừa tướng kể công tự ngạo.

Bất quá, Lâm Hải tự nhiên cũng sẽ không chỉ tin lời nói của một bên Phong Trí Viễn, hết thảy còn phải đợi sau khi u Dương Phổ Huệ trở về, làm tiếp quyết định.

Rất nhanh, u Dương Phổ Huệ đã về tới Y gia, hướng phía Lâm Hải cung kính ôm quyền.

“Chủ nhân, hết thảy đã điều tra rõ!”

“Nói!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hữu lực phân phó nói.

Phong Trí Viễn ở một bên, lập tức khẩn trương lên.

Nếu như tin tức mà u Dương Phổ Huệ mang đến, là bất lợi đối với y, vậy y hôm nay sợ rằng sẽ nguy hiểm.

“Thuộc hạ đã tìm người của từng cái giai tầng, hỏi thăm danh tiếng của Đảo chủ Phong Trí Viễn.”

Nói đến đây, u Dương Phổ Huệ quay đầu, liếc nhìn Phong Trí Viễn, khiến thần kinh của Phong Trí Viễn, lập tức kéo căng.

“người trong đảo nhất trí cho rằng, Đảo chủ Phong Trí Viễn, đại công vô tư, làm người hiền lành, là người tốt!”

“Chỉ có điều... Dùng người không tra, khiến Thổ Thừa tướng một tay che trời, đã nhiều lần làm sự tình ác!”

Phong Trí Viễn nghe được đoạn phía trước, nội tâm liền buông lỏng, cảm thấy một hồi trấn an, cảm thấy cố gắng của mình, cũng không có uổng phí, người trong đảo đều nhìn ở trong mắt.

Thế nhưng mà sau khi nghe được đoạn dưới, trong nội tâm lại phù phù một tiếng, sau đó mồ hôi lạnh đầm đìa, mặt mũi tràn đầy tức giận.

Y là thật không có nghĩ đến, Thổ Thừa tướng ở trước mặt y vẻ mặt chính khí, cung kính nhu thuận, lại là cái người hai mặt!

“Tông chủ, thuộc hạ vô năng, dùng người không thoả đáng, thỉnh Tông chủ trách phạt!”

mặt mũi Phong Trí Viễn tràn đầy xấu hổ, tại trước mặt Lâm Hải, quả thực vô cùng xấu hổ.

Lâm Hải nghe xong, thì là triệt để nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy, trùng trùng điệp điệp vỗ vỗ bả vai của Phong Trí Viễn.

“Trí Viễn a, ngươi có biết hay không, vừa rồi, ta thật sự rất sợ hãi!”

Phong Trí Viễn ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn Lâm Hải, không biết sợ hãi theo như lời Lâm Hải, là chỉ cái gì.

Mà Lâm Hải, thì mang theo một tia vui mừng, nhìn xem Phong Trí Viễn, tiếp tục nói.

“Ta sợ hãi, kết quả điều tra trở lại, là Phong Trí Viễn ngươi tội ác chồng chất, không xứng với vị trí Đảo chủ.”

“Nói như vậy, ta có thể sẽ phải tự tay xử quyết, chiến hữu kề vai chiến đấu ngày xưa.”

“Nếu thực như thế, chính là một loại thống khổ cùng dày vò a, chỉ cần tưởng tượng, đều lại để cho tim người như bị đao cắt a!”

“Cũng may, chuyện như vậy sẽ không phát sinh rồi, ngươi không hổ là người tín nhiệm nhất của ta ở tại trên đảo!”

“Trí Viễn, ngươi không để cho ta thất vọng, ta rất vui mừng a!”

“Tông chủ!!!” Nghe lời nói động tình của Lâm Hải, cái mũi Phong Trí Viễn đau xót, nước mắt bất tri bất giác vậy mà chảy xuống.

Không phải là do đào thoát chịu tội, chỉ vì phần chân tình tín nhiệm cùng cảm tình này của Lâm Hải!

“Được rồi, lớn tuổi như vậy, còn làm Đảo chủ, như thế nào còn khóc lên rồi!”

Biết rõ Phong Trí Viễn cũng không có thay đổi, nội tâm của Lâm Hải thoải mái hơn rất nhiều, hướng phía Phong Trí Viễn trêu đùa.

“Ha ha, lại để cho Tông chủ chê cười!” Phong Trí Viễn lau khô nước mắt, sau đó sắc mặt ngưng tụ.

“Tông chủ, ta giờ sẽ xử quyết Thổ Thừa tướng, cũng hướng toàn bộ đảo chiêu cáo tội trạng của chính mình!”

“n, lẽ ra nên như vậy!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

Đã nhận được Lâm Hải đồng ý, trong mắt Phong Trí Viễn lóe lên nộ khí, quay người ra khỏi đình viện.

“Người đâu, đem Thổ Thừa tướng, bắt lại cho ta!”

“Vâng!”

Người mà Phong Trí Viễn mang đến, lập tức đem Thổ Thừa tướng vừa nhẹ nhàng thở ra bắt lại, chờ xử lý.

“Tông chủ, lần này tiến về đảo, còn có cái gì cần thuộc hạ cống hiến sức lực hay sao?”

Phong Trí Viễn vẻ mặt cung kính, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Không cần.” Lâm Hải lắc đầu, “Hảo hảo làm Đảo chủ của ngươi, chớ quên sơ tâm!”

Lâm Hải nói xong, đứng dậy, liền chuẩn bị rời đi.

“Tông chủ, chờ một chút!”

Thấy Lâm Hải phải đi, Phong Trí Viễn vội vàng đem Lâm Hải ngăn lại.

“Ngươi còn có việc?” Lâm Hải liếc nhìn Phong Trí Viễn, nhàn nhạt mà hỏi.

“Tông chủ, những năm gần đây, ta một mực sai người, sưu tầm kỳ trân dị bảo, tài nguyên tu luyện ở bốn phía.”

“Hôm nay, đã có một ít tích súc, đang lúc hiến cho Tông chủ!”

“A?” Lâm Hải nghe được, hai mắt tỏa sáng, mang theo một tia tán thưởng, hướng phía Phong Trí Viễn nhẹ gật đầu.

“Khó được, ngươi có phần tâm này!”

“Đã như vầy, ta liền theo ngươi đi xem!”

“Tông chủ, thỉnh!” Phong Trí Viễn lập tức vui vẻ, hướng phía Lâm Hải cung kính vừa mời, ra khỏi Y gia.

Cha con Y Thiến Nhi, đứng xa xa nhìn Lâm Hải, tại trong Đảo chủ Phong Trí Viễn cung kính cùng nhau rời đi, trong mắt đều lóe ra thần sắc phức tạp.

“Nguyên lai, hắn thật sự là thần tượng Lâm Hải của ta, có thể cùng hắn ở chung ngắn ngủi, cuộc đời này không uổng rồi!”

Y Thiến Nhi nhìn bóng lưng Lâm Hải, nước mắt đột nhiên lăn rơi xuống.

Nàng biết rõ, một khắc từ khi Lâm Hải bạo lộ thân phận này, liền đã chú định bọn họ sẽ không còn có bất luận cái gì cùng xuất hiện rồi.

Phụ thân của Y Thiến Nhi, ánh mắt thì là lóe ra tinh mang, kích động vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

“Con gái, ngươi thật sự nhận thức cùng Lâm Hải tiền bối a!”

“Các ngươi đến cùng là quan hệ như thế nào a, Lâm Hải có phải thích ngươi hay không, ai, ngươi đừng đi a...”

phủ Đảo chủ, Phong Trí Viễn trực tiếp đem Lâm Hải, dẫn tới một phòng bảo tàng cực lớn.

“Tông chủ, thỉnh!”

Phong Trí Viễn hướng phía phòng bảo tàng có vầng sáng bắn ra bốn phía nhất chỉ, hướng phía Lâm Hải nói ra. Lâm Hải nhẹ gật đầu, hai tay chắp sau lưng, đi vào trong phòng bảo tàng.

Chương 2004: Trấn Linh Ngọc trở về

“Trí Viễn a, xem ra mấy năm này, ngươi thật sự không có nhàn rỗi a!”

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào bảo vật chồng chất như núi trong phòng bảo tàng, không khỏi tán thưởng nói.

“Tông chủ quá khen, đây đều là kế thừa truyền thống tốt tác phong tốt của ngài, hắc hắc!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, thiếu chút nữa nở nụ cười.

Ngày đó, thời điểm hắn lần đầu tiến vào Địa Tiên giới, xác thực là đi đến đâu thì vơ vét đến đó.

Không thể tưởng được, lại bị Phong Trí Viễn học theo.

Nếu là lúc trước, Lâm Hải nhìn thấy cả phòng bảo vật này, tất nhiên sẽ mở cờ trong bụng.

Nhưng hôm nay, cũng đã không nhấc lên nổi bất luận cái gợn sóng gì rồi.

Bảo vật tuy nhiều, nhưng đẳng cấp đều là quá thấp, dĩ nhiên không vào được pháp nhãn hôm nay của Lâm Hải rồi.

“Tông chủ, ta sẽ sai người, đem tất cả bảo vật đều sửa sang lại tốt, để cho ngài mang đi!” Phong Trí Viễn nói xong, muốn chuẩn bị đi gọi người.

“Không cần!”

Lâm Hải khoát tay chặn lại, đưa y ngăn lại.

Sau đó, ánh mắt hướng phía trong góc, một mảnh đá lòe lòe sáng kia nhất chỉ.

“Đó là Lôi Tinh thạch a?”

“Đúng là, là phát hiện ở dưới một mỏ núi.”

“Tốt, cái Lôi Tinh thạch này, ta đã muốn!” Lâm Hải nói xong, cánh tay vung lên, lập tức đem một đống Lôi Tinh thạch này, thu vào Luyện Yêu Hồ.

Pháp bảo Xuyên Vân Toa mà Lâm Hải để ở lại Hải Nguyệt Tông, thứ cần thiết để khởi động đúng là Lôi Tinh thạch, những Lôi Tinh thạch này ngược lại là có chút tác dụng.

“Những thứ bảo vật khác, ngươi giữ đi!”

Lâm Hải nói xong, quay người lại ra khỏi phòng bảo tàng, lưu lại Phong Trí Viễn vẻ mặt mộng bức.

“Tông chủ, những thứ khác ngươi, ngươi không muốn?”

“Ta đã không dùng được rồi!” Lâm Hải cười lắc đầu.

Sau đó, vươn tay vỗ vỗ bả vai Phong Trí Viễn, ý niệm khẽ động, một khỏa đan dược liền xuất hiện trong tay.

“Đem nó ăn hết!”

Phong Trí Viễn sững sờ, nội tâm đột nhiên phanh phanh nhảy dựng.

Ngày đó Lâm Hải lúc khống chế y, cũng là cho y ăn hết đan dược, hơn nữa lại là Khống Thần Đan để cho người nghe tin đã sợ mất mật.

Hôm nay, tại sao lại cho mình ăn đan dược?

Bất quá, Phong Trí Viễn cũng chỉ là do dự một lát, liền trực tiếp đem đan dược nhận lấy, không nói hai lời, nuốt vào trong bụng.

Dùng quan hệ hôm nay của y và Lâm Hải, y đối với Lâm Hải là tuyệt đối tín nhiệm, Lâm Hải sẽ không hại y.

Cho dù muốn hãm hại y, căn bản cũng không cần phiền toái như vậy.

Nam tử đi theo sau lưng Lâm Hải kia có thể đằng vân giá vũ, sau đó cho một cái tát, đều có thể đem chính mình chụp chết.

Oanh!

Phong Trí Viễn vừa đem đan dược nuốt vào, chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng cực lớn, lập tức bay lên ở trong người.

“Khoanh chân, vận công điều tức, trùng kích bình cảnh!”

Thanh âm uy nghiêm của Lâm Hải vang lên, lại để cho Phong Trí Viễn đột nhiên cả kinh, vội vàng nghe theo.

...

Sau nửa canh giờ, Phong Trí Viễn đứng người lên, vô cùng khiếp sợ nhìn Lâm Hải, phảng phất giống như đang nằm mơ, trợn mắt há hốc mồm.

“Tông chủ, ngươi cho ta ăn cái đan dược gì, ta, ta như thế nào cảm giác mình đột phá nhiều cái cấp độ?”

Lâm Hải nghe xong, cười nhạt một tiếng.

“Chúc mừng, từ hôm nay, ngươi nhập Hóa Thần cảnh, đứng hàng Địa Tiên rồi!”

“Địa, Địa Tiên?!” Đầu Phong Trí Viễn ông một tiếng, lập tức liền trợn tròn mắt.

Sau đó, một cỗ cuồng hỉ khó có thể hình dung, lập tức xông lên đầu.

Nguyên lai, cái loại cảm giác vừa rồi này, thật sự, toàn bộ đều là sự thật!

Y không phải đang nằm mơ, Lâm Hải tùy tiện đưa một khỏa đan dược, lại lại để cho y đi vào hàng ngũ Địa Tiên mà y trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ!

Cái này, đây quả thực là ân tái tạo a!

“Hảo hảo kiến thiết hòn đảo, chớ quên sơ tâm!”

Thanh âm của Lâm Hải, lại vang lên bên tai của Phong Trí Viễn, lúc này mới đem Phong Trí Viễn từ bên trong cuồng hỉ cực lớn, giựt mình tỉnh lại.

Ngẩng đầu nhìn, đã thấy Lâm Hải chân đạp tường vân, biến mất tại bên trong phía chân trời.

“Trí Viễn, tạ đại ân của Tông chủ!”

“Lời Tông chủ dạy bảo, vĩnh viễn không dám quên!”

Phong Trí Viễn quỳ trên mặt đất, hướng phía phương hướng mà Lâm Hải biến mất, vô cùng trịnh trọng dập đầu ba cái.

“Nhìn thấyTruyền Tống Trận chưa, hạ xuống đi!”

Phía trên đám mây, Lâm Hải hướng một tòa Truyền Tống Trận ở phía dưới, chỉ vào nói ra.

u Dương Phổ Huệ hiểu ý, thao túng tường vân rơi xuống.

“Chủ nhân, cái Truyền Tống Trận này thông hướng tới đâu?”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng cười lạnh.

“Thần Long Đảo!”

Ông!

Lâm Hải nói xong, liền đứng bên trên Truyền Tống Trận, thân ảnh lập tức biến mất.

Sau đó, cảnh tượng trước mắt biến đổi, đã đến bên trên Thần Long Đảo.

“Đi, đi Hắc Ám Sâm Lâm!”

Tường vân dưới chân u Dương Phổ Huệ lại bay lên, tại dưới Lâm Hải chỉ dẫn, rất nhanh đã đến trên không của Hắc Ám Sâm Lâm.

Hắc Ám Sâm Lâm hôm nay, bị Lâm Hải bài trừ cấm chế, dĩ nhiên không còn là cấm địa khiến mỗi người sợ hãi.

Giờ phút này, trong rừng rậm dĩ nhiên có không ít người tu hành, đang cùng Yêu thú, tiến hành bác đấu trong đó.

Hiển nhiên, chỗ này đã thành đìa phương để người tu hành lịch lãm rèn luyện.

Lâm Hải trực tiếp chỉ huy u Dương Phổ Huệ, đã đến vị trí trung tâm của Hắc Ám Sâm Lâm.

Yêu thú tại đây, có đẳng cấp tương đối cao, người tu hành tới lịch lãm rèn luyện, có rất ít kẻ dám đi đến nơi đây.

“Xuống dưới!”

Lâm Hải chỉ huy u Dương Phổ Huệ, rơi trên mặt đất.

Sau đó, ánh mắt lóe lên, hướng phía một khối đá không quá bắt mắt ở cách đó không xa nhìn lại.

“Ngày xưa, năng lực của ta chưa đủ, chỉ có thể dùng Trấn Linh Ngọc trấn áp Yêu Linh, hôm nay ta lúc này trở về, có thể đem Trấn Linh Ngọc, một lần nữa thu hồi!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, lập tức liền đã đến gần Trấn Linh Ngọc.

Đột nhiên, cánh tay của Lâm Hải lăng không một trảo, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Thu!”

Ông!

Sau một khắc, Trấn Linh Ngọc lay động một hồi, sau đó phát ra ánh sáng rực rỡ, một cột sáng cực lớn bay thẳng đến chân trời, chiếu rọi trời quang!

“Mau nhìn, chỗ đó xảy ra chuyện gì?!”

“Pháp bảo, nhất định là pháp bảo xuất thế!”

“Nhanh, đi qua xem!”

Nhóm người tu hành đang lịch lãm rèn luyện trong Hắc Ám Sâm Lâm, tất cả lập tức đều bị cái cột sáng trùng thiên này hấp dẫn.

Sau đó, nhao nhao mang theo khiếp sợ thật sâu, hướng phía một phương này vọt tới.

Ba!

Trấn Linh Ngọc từ trong hào quang bắn ra, trong khoảnh khắc đã rơi vào trong tay Lâm Hải.

Lâm Hải cúi đầu, nhẹ vỗ về Trấn Linh Ngọc, cười nhạt một tiếng.

“Hôm nay, ngươi có thể vật quy nguyên chủ rồi!”

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem Trấn Linh Ngọc, thu hồi vào trong Luyện Yêu Hồ.

Rống!

Vừa lúc đó, đột nhiên một tiếng thú rống rung trời, bỗng nhiên vang lên tại phía trước Lâm Hải.

Sau đó, ba cái thân ảnh cực lớn, phảng phất như chui đi ra từ dưới nền đất, xuất hiện ở trước mặt Lâm Hải.

“Ha ha ha ha, đi ra a, rốt cục đi ra á!”

“Không thể tưởng được, lần này mới có ba năm thời gian liền đã thoát khốn, thật sự là quá tốt!”

“Vì biểu đạt lòng cảm kích, ta muốn đem tiểu gia hỏa thả chúng ta đi ra, tra tấn bảy bảy bốn mươi chín ngày, rồi lại giết chết hắn!”

Ba đạo thanh âm cuồng hỉ, bỗng nhiên vang lên tại bên tai Lâm Hải.

Chính là Bát Kỳ Đại Xà, Lang Vương, cùng Huyết Biên Bức trước kia đã bị Trấn Linh Ngọc trấn áp!

Mà lúc này đây, ánh mắt của ba con Yêu linh này, cũng đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Nhất thời, dáng tươi cười cuồng hỉ của ba người, bỗng nhiên cứng lại.

Sau đó, lửa giận ngập trời bay lên, hướng phía Lâm Hải nhao nhao quát lớn!

“Tiểu tử, nguyên lai là ngươi!”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, nhàn nhạt cười khẩy nói.

“Đúng vậy, chính là ta!”

“Hừ, thật sự là oan gia ngõ hẹp a, ngày xưa ngươi đem ba chúng ta trấn áp, khoản thù này chúng ta còn không có báo đâu, ngươi lại tự mình đưa tới cửa rồi!”

“Hôm nay, xem gia gia ta không sống sờ sờ mà lột da ngươi!”

Bát Kỳ Đại Xà gầm lên giận dữ, sau đó thân thể cao lớn, đột nhiên toát ra hào quang màu lục đậm đặc.

Rống!

Một tiếng rống to, đầu lâu cực lớn hướng phía Lâm Hải liền hạ xuống dưới.

Cái miệng lớn kia dính máu, mang theo nồng đậm huyết tinh, phụt lên khí vụ tanh tưởi ngút trời, phóng ra khắp nơi.

Cây cối xung quanh Lâm Hải, lập tức bị ăn mòn, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, biến thành vũng nước tanh tưởi.

Ông!

Đúng lúc này, đột nhiên băng sương phô thiên cái địa, bỗng nhiên từ trên không trung thoáng hiện mà ra. Sau đó, thân thể khổng lồ của Bát Kỳ Đại Xà, mạnh mẽ cứng đờ, trên mặt còn mang theo dáng tươi cười dữ tợn, bị băng phong tại trong đó.

Chương 2005: Kiếp nầy vô duyên, đợi kiếp sau!

“Diệt!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, sau đó ngón tay bắn ra, nhất thời hỏa diễm bay ra, đã rơi vào bên trên bức tượng băng.

Oanh!

Sau một khắc, hỏa diễm vậy mà quỷ dị trực tiếp chui vào bên trong bức tượng băng, lập tức đem Bát Kỳ Đại Xà, thiêu thành tro tàn.

Phanh!

Sau đó, cái bức tượng băng thẳng thẳng cao nhập vào mây kia, bỗng nhiên nổ tung, hóa thành vô số băng sương nhỏ bé, bay lả tả vào trong không trung.

Tê ~

Cho tới giờ khắc này, Lang Vương cùng Huyết Biên Bức, mới hít một hơi khí lạnh, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

Bọn chúng như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải ngày xưa tại trước mặt bọn chúng, như là con sâu cái kiến.

Vậy mà giờ lại phất tay diệt sát Bát Kỳ Đại Xà tương xứng cùng bọn chúng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn chúng quả thực không thể tin được!

Nhất thời, một cỗ sợ hãi thật sâu, xông lên trong lòng của bọn chúng.

Lâm Hải đã có thể miểu sát Bát Kỳ Đại Xà, thì cũng có thể miểu sát bọn chúng.

Nếu như Lâm Hải hướng bọn chúng động thủ, cái Bát Kỳ Đại Xà kia, chính là vết xe đổ của bọn chúng!

Vốn tưởng rằng, bị trấn áp ba năm, liền lần nữa lại thấy ánh mặt trời, quả thực là thiên đại tạo hóa.

Hiện tại mới hiểu được, cái này mẹ nó không phải là tạo hóa, rõ ràng là muốn chết a!

Bá!

Ở thời khắc hai cái Yêu Linh này khiếp sợ sợ hãi, ánh mắt của Lâm Hải, vừa vặn đã rơi vào trên người bọn chúng.

Phù phù!

Lang Vương cùng Huyết Biên Bức, trực tiếp liền quỳ trên mặt đất, sợ tới mức lạnh run.

“Tiền bối tha mạng, tha mạng a!”

“Tốt!” Lâm Hải nghiền ngẫm cười, sau đó ánh mắt mang theo sát cơ, nhàn nhạt nói ra.

“Hai ngươi, giúp nhau ẩu đả không cho phép phản kháng, đem đối phương đánh đến hấp hối, ta liền tha cho các ngươi một mạng!”

Lang Vương cùng Huyết Biên Bức nghe xong, mặt mũi tràn đầy mộng bức, cái này mẹ nó là yêu cầu gì à?

Bất quá, lời nói của Lâm Hải, hai người bọn họ nào dám không nghe a.

Cắn răng một cái, Lang Vương hung hăng quất một cái tát vào trên mặt Huyết Biên Bức, trực tiếp đem Huyết Biên Bức đánh cho thổ huyết ngã xuống đất.

Phanh!

Huyết Biên Bức ngã xuống đất đồng thời, một cước đạp lên bụng dưới của Lang Vương.

Lang Vương phun ra một búng mũi tên máu, lảo đảo lui về phía sau, Huyết Biên Bức bỗng nhiên nhào tới, đưa gã đặt ở dưới thân.

Vì vậy, Lang Vương cùng Huyết Biên Bức, lập tức kịch liệt uốn éo đánh cùng một chỗ.

“Chủ nhân, ngươi đây là?”

u Dương Phổ Huệ ở một bên, mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

Hai Yêu thú này chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, trực tiếp giết là được rồi, làm gì phí sức vậy?

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, “Một hồi ngươi sẽ biết!”

Leng keng!

Rất nhanh, trong đầu Lâm Hải, vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

Cửu Lê Hồ kiểm tra đo lường đã có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi lăm phần trăm, có muốn thu phục không?

Cửu Lê Hồ kiểm tra đo lường đã có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi sáu phần trăm, có muốn thu phục không?

…

Cửu Lê Hồ kiểm tra đo lường đã có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi chín phần trăm, có muốn thu phục không?

“Thu!”

Lâm Hải mang trên mặt nụ cười nhạt, nghe trong đầu vang lên nhắc nhở thu phục Yêu thú.

Mãi cho đến khi xác xuất thành công đạt tới chín mươi chín phần trăm, mới thầm quát một tiếng.

Vèo!

Sau một khắc, Lang Vương cùng Huyết Biên Bức đang uốn éo đánh cùng một chỗ, đã hấp hối không có khí lực, thân ảnh bỗng nhiên lóe lên, biến mất không thấy gì nữa!

Leng keng!

Thu phục thành công!

“A Hoa, người mới tới, hảo hảo dạy dỗ thoáng một phát!”

Lâm Hải mang trên mặt một nụ cười cổ quái, dụng ý niệm thông tri cho A Hoa.

“Oa ha ha, ba ba yên tâm, bọn chúng rất nhanh cũng sẽ bị mị lực của cẩu gia ta thuyết phục, ha ha ha ha!”

Nghe được trong đầu, truyền đến tiếng cười quái dị mang theo hưng phấn của A Hoa, Lâm Hải không khỏi cúi đầu, trực tiếp thay Lang Vương cùng Huyết Biên Bức, mặc niệm ba phút.

“Chủ nhân, bọn chúng, như thế nào không thấy?”

Thấy Lang Vương cùng Huyết Biên Bức, bỗng nhiên biến mất tại dưới mí mắt, mặt mũi u Dương Phổ Huệ liền tràn đầy khiếp sợ.

“Về sau ngươi sẽ biết, giống như có người đến, chúng ta đi!”

u Dương Phổ Huệ nhẹ gật đầu, trực tiếp triệu hồi ra tường vân, bay vào trên đám mây.

Mà mọi người bị hào quang của Trấn Linh Ngọc hấp dẫn đến, đã đến nơi đây chỉ thấy khu vực lớn bị hủy hoại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Nguy hiểm, lui ra phía sau, a!!!”

Nhất thời, có tiếng kêu thảm thiết vang lên, dư độc do sương mù mà Bát Kỳ Đại Xà nhổ , ra lập tức cướp đi tánh mạng của mấy người.

“Đi, đi mau!”

“Hắc Ám Sâm Lâm, hôm nay lần nữa sẽ trở thành cấm địa!”

Bọn người tu hành này, hoảng sợ thét chói tai vang lên, đến nhanh đi lại càng nhanh hơn, lập tức thoát khỏi phiến khu vực này.

“Chủ nhân, chúng ta đi đâu?”

u Dương Phổ Huệ hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, tại trên đám mây trầm mặc một lát, mới nhẹ nhàng thở dài.

“Tại trên không Thần Long Đảo, quấn quanh một vòng a.”

“Vâng!”

Lông mày Lâm Hải nhẹ chau lại, bao quát nhìn hết thảy trên đảo, một ít tình hình ngày xưa, xông lên trong lòng.

Đúng lúc này, một con Bạch Hạc từ xa xa bay tới.

Phía trên Bạch Hạc, có một thiếu nữ dịu dàng ngồi ngay ngắn ỏe bên trên, thiếu nữ một bộ váy tím, khuôn mặt xinh đẹp, có dáng vẻ khuynh thành.

Nhưng mà, trên dung nhan tuyệt mỹ kia, lại mang theo ưu thương nhàn nhạt, ánh mắt u buồn, tựa hồ đang tưởng niệm người yêu ở phương xa.

“Chủ nhân, phía trước có một nữ tử cưỡi Yêu thú phi hành!”

u Dương Phổ Huệ bỗng nhiên mở miệng, Lâm Hải lúc này mới đem suy nghĩ, từ trong hồi ức kéo về đến.

Không tự chủ được ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt vừa vặn đã rơi vào trên người thiếu nữ cưỡi hạc

Chờ sau khi thấy rõ dung nhan của thiếu nữ, trong lòng Lâm Hải đột nhiên nhảy dựng, phảng phất như bị cái gì đó, tóm thoáng một phát.

“u Dương, đi!”

“Lập tức, rời khỏi Bồng Lai!”

Nội tâm của Lâm Hải, đột nhiên có loại thống khổ khó nói lên lời, hướng phía u Dương Phổ Huệ nghiêm khắc phân phó nói.

“Vâng!”

u Dương Phổ Huệ cả kinh, cảm giác cảm xúc của Lâm Hải có chút không đúng.

Không dám hỏi nhiều, vội vàng đem tường vân kéo cao, bỗng nhiên biến mất tại phía chân trời.

“Ồ, bên trên đám mây kia, như thế nào giống như có người?”

Thiếu nữ cưỡi hạc, lúc này cũng chú ý tới tường vân, không khỏi ngẩng đầu, hướng phía tường vân nhìn lại.

Chờ thời khắc nhìn thấy phía trên tường vân, có đạo thân hình cao ngất đã quen thuộc lại lạ lẫm, đang dần dần xa kia.

Thiếu nữ cưỡi hạc như là bị điện giật, toàn thân run lên bần bật, nước mắt lập tức lăn rơi xuống.

“Lâm Hải, là ngươi sao?”

“Là ngươi trở lại nhìn ta sao?”

Thiếu nữ cưỡi hạc vừa kích động vừa thương xót, hướng phía bóng lưng Lâm Hải đã đi xa, khàn cả giọng hò hét.

“Đuổi, đuổi theo mau!”

Sau đó, thiếu nữ cưỡi hạc như phát điên, ra lệnh cho Bạch Hạc, nhanh chóng bay tiến lên.

Nhưng mà, tốc độ của Bạch Hạc, lại há có thể so sánh với tường vân của u Dương Phổ Huệ?

Cơ hồ thời gian một cái nháy mắt, thân ảnh của Lâm Hải liền biến mất không thấy gì nữa, phảng phất chưa từng xuất hiện qua.

Thân thể mềm mại của thiếu nữ cưỡi hạc run rẩy, nước mắt ngăn không được mà lăn xuống, nhìn xem phía chân trời mênh mông, tim như bị đao cắt.

“Lâm Hải, ngươi tới đều đã tới rồi, vì sao ngay cả gặp cũng không muốn trông thấy mặt ta?”

“Ngươi cũng đã biết, ta nhớ ngươi nghĩ ngươi, có bao nhiêu khổ sao?”

“Chẳng lẽ ta ở trong lòng của ngươi, một điểm vị trí cũng đều không có sao?”

…

Thanh âm bi thống của Ngọc Thiên Trạch, tại trên bầu trời quanh quẩn thật lâu, như khóc như than.

Nhưng mà, Lâm Hải đã không nghe được rồi, giờ phút này hắn đã một đường quay về, đã đến cửa ra vào của Bồng Lai Tiên Đảo.

“Chủ nhân, cái thiếu nữ cưỡi hạc kia, tựa hồ đang kêu gọi tên của ngươi.”

Thẳng đến sau khi hạ xuống, u Dương Phổ Huệ mới mang theo một chút do dự, hướng phía Lâm Hải nói ra.

Hô ~

Lâm Hải nặng nề nhổ ra một ngụm trọc khí, cảm xúc tựa hồ cũng có chút bi thương.

“Một đoạn nghiệt duyên mà thôi!”

“Kiếp nầy vô duyên, đợi kiếp sau a!”

Nói xong, ánh mắt của Lâm Hải ngưng tụ, đi nhanh hướng phía Truyền Tống Trận mà đến.

Cái Truyền Tống Trận này tuy chỉ có thể để phía dưới Kim Đan thông qua, nếu không sẽ lập tức sụp đổ.

Nhưng hạn chế như thế, đối với bực Trận Pháp đại gia như Lâm Hải này, tự nhiên cùng cấp không có tác dụng.

Sau khi Lâm Hải bài bố một hồi, Truyền Tống Trận lóe lên hào quang, bên ngoài tầng dĩ nhiên nhiều hơn một cái lồng năng lượng.

“Đi!” Lâm Hải cùng u Dương Phổ Huệ nhảy lên Truyền Tống Trận, thân ảnh biến mất không thấy gì nữa.

Chương 2006: Lại cách thế gian

Ra khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, Lâm Hải cũng không có vội vã quay về Giang Nam, mà là lại để cho u Dương Phổ Huệ, đưa hắn đến Yến Kinh.

Sau khi đến Yến Kinh, Lâm Hải liền đến nhà bái phỏng Tiêu Thanh Sơn.

Tiêu Thanh Sơn đối với chuyện Lâm Hải đến, tự nhiên là vui mừng quá đỗi, hai người tránh không được lại nâng ly một phen.

Đương nhiên, uống rượu tự nhiên là Hầu Nhi Tửu mà Lâm Hải mang đến, nếu không cửa ải Tiêu Tình này, đều qua không được.

Trùng hợp chính là, Tiêu Dật gần đây bề bộn khắp thế giới cũng ở nhà.

Xa cách từ lâu lại gặp lại, khiến cho Tiêu Dật cao hứng đến hỏng mất, kêu bầy huynh đệ kia đến, đem Lâm Hải một lần lưu lại chính là ba ngày.

Nếu không phải bọn người Tiêu Dật nhận được nhiệm vụ mới, chỉ sợ Lâm Hải không đến một tháng cũng đều không thoát thân được.

Trước khi ly biệt, Lâm Hải tự nhiên không quên cho Tiêu Thanh Sơn phục dùng Ngưng Anh Đan.

Không hề nghi ngờ, Tiêu Thanh Sơn cũng tiến giai Hóa Thần cảnh.

Hơn nữa, càng làm cho Lâm Hải khiếp sợ chính là, Hạo Nhiên Chính Khí cùng Huyết Sát Chi Khí đầy tại trên người Tiêu Thanh Sơn, tại thời khắc lão hóa thành Địa Tiên, trực tiếp chuyển hóa thành chân nguyên trong cơ thể.

Trong vòng một đêm, tu vi thực lực của Tiêu Thanh Sơn, vậy mà so sánh được với vạn năm tu luyện của người tu hành.

Như thế lại để cho Lâm Hải vừa kinh vừa vui, quả thực quá ra ngoài ý định.

Cáo biệt Tiêu Thanh Sơn, nội tâm của Lâm Hải mang theo ưu thương thật sâu, lại đi tới trong nhà Mục Doanh Doanh.

Ba năm thời gian, cha mẹ Mục Doanh Doanh, rõ ràng lại đã già đi rất nhiều.

Mẫu thân của Mục Doanh Doanh, nhìn thấy Lâm Hải đã đến, tuy đã không oán hận giống như lúc trước, nhưng cũng không có cái sắc mặt tốt gì, trực tiếp tiến vào gian phòng, không muốn nói chuyện cùng Lâm Hải.

Mục Kim Vũ thì là thần sắc ảm đạm, hướng phía Lâm Hải đau khổ cười cười.

“Lâm thiếu, mẹ của Doanh Doanh, cảm xúc còn không có hồi lại, ngươi đừng nên trách a!”

“Thúc thúc nói gì vậy, Doanh Doanh vì cứu ta mà chết, ta làm sao có thể trách móc đối với a di?” Lâm Hải than nhẹ một tiếng.

“Thúc thúc, ta muốn nhìn Doanh Doanh một chút.”

“n, ngươi đi theo ta!” Mục Kim Vũ mang theo Lâm Hải, tiến vào gian phòng của Mục Doanh Doanh.

Vừa vào phòng, Lâm Hải liền thấy được cái thiếu nữ quen thuộc bên trong quan tài băng kia.

Nhất thời, nội tâm của Lâm Hải, đau đớn giống như bị kim đâm.

Đi đến trước hòm quan tài bằng băng, trong mắt Lâm Hải mang theo một tia bi thương, nhìn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Mục Doanh Doanh.

Bởi vì nguyên nhân ngậm lấy Thất Diệp Thảo, thi thể của Mục Doanh Doanh không bị thối rữa, giống như là đang ngủ, yên tĩnh ôn uyển.

Thế nhưng Lâm Hải lại biết, cái nữ hài thiện lương đáng yêu này, vì cứu chính mình, dĩ nhiên đã hồn quy Địa Phủ rồi.

“Lâm thiếu, Doanh Doanh nó, thật sự còn có thể sống lại sao?”

Mục Kim Vũ ở một bên, nhìn thi thể của con gái, nước mắt đảo quanh, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Mục thúc thúc ngươi yên tâm, Lâm Hải ta thề, nhất định sẽ đem Doanh Doanh cứu sống!”

Lâm Hải nắm chặt hai đấm, vô cùng nghiêm túc nói.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi a!”

“Hi vọng hai lão già chúng ta, có thể sống đến ngày đó!”

Mục Kim Vũ vui mừng nhẹ gật đầu, Lâm Hải có thể làm cho thi thể của Mục Doanh Doanh không thối rữa, đủ để nói rõ Lâm Hải không phải là người phàm.

Đối với hứa hẹn của Lâm Hải, Mục Kim Vũ vẫn là nguyện ý tin tưởng.

Lo lắng duy nhất, chính là lúc Mục Doanh Doanh sống lại, hai lão già bọn họ, có còn khoẻ mạnh hay không?

Mẫu thân của Mục Doanh Doanh, từ khi con gái chết rồi, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, thân thể đã một ngày không bằng một ngày.

Lâm Hải minh bạch lo lắng của Mục Kim Vũ, ý niệm khẽ động, lấy ra một khỏa Ngưng Anh Đan.

“Thúc thúc, đem cái này ăn hết!”

“Đây là?” Mục Kim Vũ nhìn chằm chằm vào Ngưng Anh Đan, vẻ mặt nghi hoặc.

Lâm Hải chỉ trịnh trọng nhìn xem Mục Kim Vũ, nói ra từng chữ từng chữ.

“Nó có thể để cho ngươi, sống đến ngày Doanh Doanh tỉnh lại!”

Mục Kim Vũ nghe được, trong lòng đột nhiên vui vẻ, vội vàng đem Ngưng Anh Đan nhận lấy.

“Ăn, ta ăn!”

“Chỉ cần có thể nhìn thấy Doanh Doanh sống lại, độc dược ta cũng đều ăn!”

Nói xong, Mục Kim Vũ trực tiếp đem Ngưng Anh Đan nuốt vào trong bụng.

Rất may mắn chính là, Mục Kim Vũ một lần đã thành công, trực tiếp ngưng tụ Nguyên Anh, đã trở thành Nguyên Anh Nhân Tiên!

Thân thể cùng linh thức biến hóa, lại để cho Mục Kim Vũ đại hỉ, lập tức biết rõ Lâm Hải không có lừa gạt ông ta!

Giờ khắc này, hắn cảm giác mình coi như là sống trên ba năm trăm năm, đều không có vấn đề gì!

“Những cái này, ngươi đưa cho a di ăn đi, ăn vào cho tới khi thành công mới thôi!”

Lâm Hải lại lấy ra mấy khỏa Ngưng Anh Đan, giao vào trong tay Mục Kim Vũ.

“Ai, tốt tốt tốt!”

Mặt mũi Mục Kim Vũ tràn đầy kinh hỉ, cầm đan dược hưng phấn đi ra khỏi gian phòng.

Chờ Mục Kim Vũ rời đi, Lâm Hải mới vô cùng trìu mến nhìn xem Mục Doanh Doanh, ôn nhu nói.

“Doanh Doanh, bảy phiến lá cây của Thất Diệp Thảo, có thể bảo vệ thi thể ngươi bảy trăm năm không bị hỏng.”

“Ngươi yên tâm, trong bảy trăm năm, ta nhất định sẽ ngồi lên trên vị trí Diêm Vương, đem ngươi phục sinh!”

Trầm mặc nhìn xem khuôn mặt của Mục Doanh Doanh, Lâm Hải chờ đợi một phen, rồi quay người rời đi.

Trước khi đi, Lâm Hải lại đi nhìn thoáng qua mẫu thân của Mục Doanh Doanh, thấy bà ta cũng thành công tiến giai Nguyên Anh, mới lộ ra một vòng dáng tươi cười vui mừng.

Những gì trước mắt hắn có thể làm cho Doanh Doanh, cũng chỉ có những thứ này.

Không có cáo biệt, Lâm Hải đã đi ra khỏi Mục gia.

Lại đi Đại học sư phạm Yến Kinh, hỏi thăm Lâm Vân, sau khi cũng đem tu vi của Lâm Vân, tăng lên tới Hóa Thần cảnh, Lâm Hải liền cưỡi tường vân của u Dương Phổ Huệ, về tới Giang Nam.

Lần nữa làm bạn với cha mẹ vài ngày, Lâm Hải lại chuẩn bị rời đi thế gian, trở về Địa Tiên giới.

Hải Nguyệt Tông, đỉnh Phiêu Miểu Phong.

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, đứng tại phía trước một đám đệ tử của Hải Nguyệt Tông, trên mặt toát ra một tia không bỏ.

“Tông chủ, thật sự lại muốn đi?”

Vân Thắng thở dài, hướng phía Lâm Hải có chút không bỏ nói.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, có chút áy náy liếc nhìn Vân Thắng.

“Vân lão ca, sự tình tông môn, vất vả cho ngươi rồi!”

“Đợi sau khi bên Địa Tiên giới, người của chúng ta đứng vững gót chân, chúng ta liền đem cả tông dời vào Địa Tiên giới!”

Vân Thắng cởi mở cười, liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Tông chủ nói quá lời, Vân Thắng có thể có hôm nay, đều nhờ Tông chủ ban tặng!”

“Tông chủ tới Địa Tiên giới lưu lạc thiên hạ, Vân mỗ vì Tông chủ vững chắc phía sau, thật sự là việc Vân mỗ phải làm!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Lời khách sáo, chúng ta cũng đừng nói nữa!”

Sắc mặt ngưng tụ, trong ánh mắt của Lâm Hải, đột nhiên hiện lên một đạo uy nghiêm, lại để cho tất cả mọi người đều cả kinh.

“Ta sau khi đi, sự vụ cao thấp rong tông môn, giống như trước đây, đều do Vân Trưởng lão toàn quyền quyết định!”

“A Đại A Nhị A Tam, ba người các ngươi phải toàn lực bảo hộ tông môn cùng người nhà của ta an toàn, nếu có bất kỳ sai lầm, ta sẽ bắt ba người các ngươi hỏi tội!”

“Hi vọng các vị, đều làm ra cống hiến cho tông môn, người có công đều sẽ được phong thưởng!”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía Vân Thắng, cười nhạt một tiếng.

“Vân lão ca, Lão Quân Lô cùng Xuyên Vân Toa, hai kiện pháp bảo kia ta cầm đi!”

“Pháp bảo từ Địa Tiên giới mang về cùng với Ngưng Anh Đan mới luyện chế trong hai ngày này, ngươi có thể tự hành phân phối!”

“Vâng!” Vân Thắng vội vàng đáp ứng nói.

Ánh mắt của Lâm Hải, lúc này mới đã rơi vào trên người bọn Hải Nguyệt Bát Thánh.

“Các ngươi, theo ta nhập Địa Tiên giới!”

“Chúng ta tuân mệnh!”

Oanh!

Lâm Hải tế ra Xuyên Vân Toa, tại dưới Lôi Tinh thạch thúc dục, lập tức phóng đại, biến thành phi thuyền có thể chở trăm ngàn người.

Sưu sưu sưu!

Bọn người Hải Nguyệt Bát Thánh, thi triển thân pháp, tất cả đều leo lên Xuyên Vân Toa.

Trần Nghiên lại là vẻ mặt xấu hổ, nàng tuy cũng đã gia nhập Hải Nguyệt Tông.

Nhưng, công tác chủ yếu vẫn là phụ trách sự vụ ở thế gian, cũng không có tu vi tại thân.

Xuyên Vân Toa cao như thế, nàng làm sao leo lên trên đi à?

Ngay tại thời khắc nàng không biết làm sao, đột nhiên một cái bàn tay, nắm ở cái hông của nàng.

Xuyên thấu qua quần áo mỏng manh, một cỗ ấm áp truyền vào da thịt của Trần Nghiên, lại để cho toàn thân Trần Nghiên như là bị điện giật, kìm lòng không được mà cứng đờ.

“Đi!”

Lâm Hải khẽ cười một tiếng, nắm cả Trần Nghiên, nhảy lên Xuyên Vân Toa.

Sau đó, hai tay Lâm Hải ôm quyền, hướng phía chúng đệ tử của Hải Nguyệt Tông, xa xa thi lễ.

“Các vị đệ tử tông môn, núi xanh còn đó, chúng ta sau này còn gặp lại!”

Toát!

Tiếng nói của Lâm Hải vừa dứt, Xuyên Vân Toa liền phóng lên trời, biến mất tại chính giữa tầm mắt của chúng nhân!

Chương 2007: Ngươi tốt nhất, cho ta một cái giải thích hợp lý!

Xuyên Vân Toa một đường bay nhanh, thẳng đến Bermuda.

Trên đường, Hải Nguyệt Bát Thánh bọn người, đều là hưng phấn đến hỏng mất.

Lập tức sắp tiến vào thế giới mới tinh không biết, ở bên trong lòng của mỗi người, đều tràn đầy tưởng tượng.

“Chư vị, theo ta tiến vào Địa Tiên giới!”

Sau khi đã đến cửa vào của Địa Tiên giới, Lâm Hải la lên một tiếng, sau đó dẫn đầu thông qua Truyền Tống Trận.

“Ha ha, Địa Tiên giới, lão tử tới rồi!”

Cường đầu trọc cười lớn một tiếng, theo sát phía sau, những người khác cũng từ từ mà vào, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

“Nhị Đản ca, mau nhìn, có người đến!”

Lâm Hải mới vừa vào Địa Tiên giới, liền nghe được một tiếng la lên kinh hỉ

Sau đó, chỉ thấy ba bóng người, hướng phía một phương của chính mình, phi tốc mà đến.

“Ha ha, lần này thoáng một phát lại đến nhiều như vậy, thật sự là muốn phát đạt!”

“Này, mới tới nghe lấy cho ta, đem thứ đáng giá của các ngươi, đều cho ta...”

Nhị Đản một bên kinh hỉ hô to, một bên vọt tới gần.

Thế nhưng mà, chờ sau khi thấy rõ tướng mạo của Lâm Hải, thanh âm càn rỡ của Nhị Đản, liền im bặt mà dừng.

Sau đó, miệng một phát, tại chỗ liền muốn khóc rồi.

Căn bản không cần Lâm Hải nói chuyện, Nhị Đản cùng hai cái tùy tùng sau lưng, trực tiếp thoát được chỉ còn lại có cái quần cộc.

Đem bọn người Cường đầu trọc sau lưng, nhìn mà vẻ mặt mộng bức.

“Này, lại gặp mặt!”

Lâm Hải một hồi buồn cười, giơ tay lên hướng phía ba người Nhị Đản khoát tay áo.

Ba người Nhị Đản, bụm lấy đũng quần, khóc đến lợi hại hơn rồi.

“Ca a, ngươi lần sau qua đây, phiền toái sớm thông báo một tiếng, chúng ta sẽ nhượng bộ lui binh.”

“Gặp lại ngươi thêm hai lần, chúng ta sẽ không còn quần để mặc nữa!”

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải lập tức bị lời nói của bọn người Nhị Đản, chọc cho cười ha ha.

Sau đó, ngón tay nhất chỉ, quần áo của bọn người Nhị Đản, lập tức bị thiêu thành tro tàn.

“Đi!”

Lâm Hải vung tay lên, mang theo bọn người Cường đầu trọc còn ở vào trạng thái mộng bức, đi nhanh rời đi.

Chỉ còn lại có ba người Nhị Đản, bẹp bẹp miệng, rơi lệ đầy mặt.

“Sư phụ, cái tình huống gì à?”

Cường đầu trọc thật sự nhịn không được nội tâm rất hiếu kỳ, liền hướng phía Lâm Hải hưng phấn mà hỏi.

“tiểu mao tặc cản đường, theo lần thứ nhất ta tiến vào Địa Tiên giới, liền gặp được.”

Lâm Hải đem sự tình hai lần trước gặp phải Nhị Đản cướp đường, nói một lần cùng mọi người.

Bọn người Cường đầu trọc nghe xong, lập tức cười ha ha.

“Sư phụ, nơi này chính là Địa Tiên giới? Linh khí quả nhiên nồng đậm hơn nhiều so với Nhân Gian giới, chính là Phiêu Miểu Phong của chúng ta, tựa hồ cũng hơi có không bằng.”

“Sư phụ, bước tiếp theo chúng ta đi đâu à?”

Mọi người Hải Nguyệt Bát Thánh, vừa đi một bên nhìn quanh mọi nơi, đối với Địa Tiên giới tựa hồ tràn ngập tò mò.

“Đi Đông Phương gia tộc trước a, các ngươi có một tiểu sư đệ, đi đem y đón!”

Lâm Hải nói xong, mỉm cười, thẳng đến Đông Phương gia tộc.

“Ngươi là, Lâm Hải?!”

Thủ vệ của Đông Phương gia tộc, vừa thấy được Lâm Hải, lập tức hai mắt trừng tròn xoe.

“Ta cái này đi bẩm báo!”

Căn bản không cần Lâm Hải nói chuyện, thủ vệ giống như vụt đi, trực tiếp liền xông vào chính giữa sân nhỏ.

Chỉ trong chốc lát, hô lạp lạp một đống lớn người, hướng phía cửa ra vào chen chúc mà đến.

“Lâm Hải, ha ha, thật là ngươi trở lại rồi!”

“Lâm Hải, ngươi chính là kiêu ngạo của Đông Phương gia tộc chúng ta a!”

“Đệ nhất cao thủ Tiềm Long Bảng, cùng Ma Tôn dắt tay diệt bỏ Hô gia một trong Tứ đại Vương tộc, Lâm Hải ngươi thế nhưng mà ra lấy hết danh tiếng a!”

“Nhanh mời, nhanh mời vào trong a!”

Tộc trưởng Đông Phương gia tộc Đông Phương Trí Đức, mang trên mặt dáng tươi cười vui mừng, đem bọn người Lâm Hải thỉnh vào trong nhà.

“Ồ, như thế nào không thấy Đại Trưởng lão?”

Sau khi Lâm Hải theo Đông Phương Trí Đức, tiến nhập vào phòng tiếp khách, không khỏi kinh ngạc hỏi.

Đại Trưởng lão hôm nay, chính là Thất Trưởng lão ngày đó.

Theo lý thuyết, Lâm Hải trở lại Đông Phương gia tộc, Đại Trưởng lão không thể không có lý do đến gặp mặt à?

Bọn người Đông Phương Trí Đức, vừa nghe Lâm Hải đề cập đến Đại Trưởng lão, lập tức biến sắc, có chút mất tự nhiên.

“n?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm lập tức bay lên một tia dự cảm bất thường.

“Đông Phương Tộc trưởng, kính xin mời Đại Trưởng lão, đi ra gặp mặt!”

Đông Phương Trí Đức ngập ngừng miệng, còn chưa chờ nói chuyện, đột nhiên một tiếng hừ lạnh, vang lên ở bên cạnh.

“Hừ, Lâm Hải, nơi này là Đông Phương gia tộc, không phải ngươi muốn gặp ai, liền có thể gặp người đó!”

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện, mang trên mặt nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn xem mình, mang theo oán độc thật sâu.

Không phải người khác, mà chính là phụ thân của Đông

Phương Ngạn cùng Đông Phương Ngọc, Tam Trưởng lão!

Lâm Hải vừa thấy Tam Trưởng lão, hai mắt lập tức phát lạnh, bàn tay hướng phía lão lăng không một trảo.

Vèo!

Tam Trưởng lão vốn đang có vẻ mặt mỉa mai, sắc mặt lập tức đại biến, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Sau đó, tại trong ánh nhìn soi mói khiếp sợ của mọi người, trực tiếp giống như một con chó chết, bị Lâm Hải nhiếp đến trước mặt.

Ba!

Bàn tay Lâm Hải, giống như là kìm sắt, siết lại tại trên cổ của Tam Trưởng lão.

“Lâm Hải, ngươi, ngươi, ngươi muốn làm gì?!”

Trong lòng Tam Trưởng lão lập tức bối rối, khó thở, mang theo một tia sợ hãi, cuồng loạn nói.

“Nói, Đại Trưởng lão đâu?!”

Trong mắt Lâm Hải lóe ra hàn quang, quát lạnh nói.

“Lâm Hải, ngươi nói như thế nào cũng coi như là người của Đông Phương gia tộc, ngươi dám động thủ đối với ta sao?”

Tam Trưởng lão lộ vẻ mặt sợ hãi, chẳng những không có trả lời Lâm Hải, ngược lại hướng phía Lâm Hải quát lên.

“Ngươi không nói đúng không?”

Ngữ khí của Lâm Hải, giống như băng nguyên đến từ Bắc Cực.

“Vậy thì đi chết đi!”

Nói xong, ánh mắt của Lâm Hải phát lạnh, trong tay đột nhiên ra sức, muốn niết gãy cổ Tam Trưởng lão.

“Dừng tay!”

Đông Phương Trí Đức ở một bên, thật sự nhìn không được rồi, cau mày đứng lên.

Những người khác của Đông Phương gia tộc, giờ phút này cũng không có vui vẻ trước đó, từng cái hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao.

“Đông Phương Tộc trưởng, ta chỉ muốn biết, Đại Trưởng lão ở nơi nào?”

Ánh mắt của Lâm Hải nhìn thẳng vào Đông Phương Trí Đức, ngữ khí đạm mạc, lạnh lùng nói.

Ngày xưa Thất Trưởng lão, đối với Lâm Hải hắn không tệ, Lâm Hải là người nhớ tình bạn cũ.

Hôm nay, Thất Trưởng lão hạ lạc không rõ, Lâm Hải tuyệt không có khả năng ngồi yên không để ý đến.

“Ai!”

Nghe được lời ấy, Đông Phương Trí Đức nhẹ nhàng thở dài, sau đó liếc nhìn Lâm Hải.

“Đại Trưởng lão, đã bị trục xuất khỏi Đông Phương gia tộc rồi!”

“Cái gì?!” Lâm Hải cả kinh, đột nhiên đứng lên, một cỗ khí tức cường đại, lập tức tách ra.

Đồng tử của Đông Phương Trí Đức bỗng nhiên co rụt lại, lại bị cỗ khí tức kinh khủng mà Lâm Hải phóng thích trong vô thức này, trực tiếp chấn lùi lại ba bước, trong mắt lấy làm kinh ngạc.

Tuy, bọn họ đã sớm biết rõ Lâm Hải cường đại, nhưng cho tới giờ khắc này, họ mới tự mình cảm nhận được, giữa Lâm Hải cùng bọn họ, sớm đã là khác nhau một trời một vực!

“Đông Phương Tộc trưởng, ta muốn biết, đến cùng đã xảy ra chuyện gì!”

Ánh mắt của Lâm Hải sáng quắc, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Đông Phương Trí Đức, lạnh lùng nói ra.

“Lâm Hải, đây là chuyện nhà của Đông Phương gia tộc ta, còn chưa tới phiên một người ngoài như ngươi khoa tay múa chân!”

Tam Trưởng lão tuy bị Lâm Hải bóp cổ, nghe Lâm Hải đặt câu hỏi, liền cả gan, hô.

Lâm Hải thông minh cỡ nào, Tam Trưởng lão vào cái lúc này, còn dám đoạt mở miệng tại phía trước Đông Phương Trí Đức, đủ để nói rõ, chuyện này nhất định có quan hệ cùng lão.

Phanh!

Sau một khắc, cánh tay Lâm Hải trực tiếp hất lên, đem cả người Tam Trưởng lão, hất ngã trên mặt đất.

Phốc!

Tam Trưởng lão lập tức như gặp phải trọng kích, liền phun ra một búng máu, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Lão vốn không nghĩ tới, đang tại trước mặt toàn cả gia tộc, Lâm Hải lại dám ra tay đối với một cái Trưởng lão như lão.

Mà lúc này đây, âm thanh lạnh như băng của Lâm Hải, ghé vào lỗ tai lão vang lên.

“Ngươi tốt nhất, cho ta một cái giải thích hợp lý!”

“Nếu không, ta để cho ngươi sống không quá hôm nay!”

Chương 2008: Nghiệt đồ, cút tới cho ta!

“Vẫn là để ta nói a!”

Đông Phương Trí Đức thở dài, mang theo một tia bất đắc dĩ thật sâu, nhẹ nhàng nói ra.

“Vài ngày trước, có đồn đãi ngươi đã chết tại trong vầng sáng bảy mau của thành Thái Huyền.”

“Nhị Trưởng lão nghe được tin tức này, nói một ít lời nói vũ nhục đối với ngươi, bị thủ hạ Đường Chấn của Đại Trưởng lão nghe được.”

“Đường Chấn lập tức giận dữ, vậy mà tại chỗ động thủ cùng Nhị Trưởng lão, cuối cùng càng là dùng một loại Lôi pháp quỷ dị, đem Nhị Trưởng lão diệt sát tại chỗ!”

Lâm Hải nghe được, lông mày lập tức nhíu lại, trong nội tâm bay lên lo lắng thật sâu.

“Cái Đường Chấn kia, thì như thế nào?”

“Tu vi của Đường Chấn nguyên bản xa xa không bằng Nhị Trưởng lão, tuy dựa vào Lôi pháp quỷ dị giết Nhị Trưởng lão, nhưng bản thân cũng bị Nhị Trưởng lão đánh trúng vào chỗ hiểm, đã trở thành một tên phế nhân!”

Lâm Hải nghe được, đầu ông một tiếng, mí mắt kinh hoàng một hồi, trong lòng đốt lên lửa giận!

“Nói tiếp!”

“Đường Chấn phía dưới phạm thượng, giết Nhị Trưởng lão, quả thật phạm vào tử tội!”

“Dựa theo tông pháp gia tộc, nên bị xử tử, nhưng Đại Trưởng lão nghe hỏi đuổi tới, tận lực bảo vệ Đường Chấn, thậm chí nói năng lỗ mãng, chống đối cùng ta!”

“Bọn người Tam Trưởng lão, không quen nhìn Đại Trưởng lão bao che khuyết điểm phạm thượng, một loạt cùng lên, đem Đại Trưởng lão cũng phế ngay tại chỗ!”

Lâm Hải nghe đến đó, trong bất tri bất giác, ngón tay đều có chút phát run.

Cố nén phẫn nộ trong nội tâm, Lâm Hải lạnh lùng nhìn xem Đông Phương Trí Đức, thản nhiên nói.

“Sau đó thì sao?”

“Ai, vốn dùng chuyện mà Đại Trưởng lão cùng Đường Chấn gây nên, chết không có gì đáng tiếc, nhưng niệm trên tình cảm trong nhiều năm, ta không đành lòng muốn tánh mạng lão, liền đưa lão trục xuất khỏi gia tộc!”

“Tốt, rất tốt!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, đột nhiên trong lòng bàn tay phát ra chân nguyên, đã rơi vào trên đầu Tam Trưởng lão.

Phanh!

Thân thể của Tam Trưởng lão, lập tức nổ tung, biến thành sương máu.

Mọi người trong phòng, lập tức kinh hô một mảnh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Chẳng ai ngờ rằng, Lâm Hải vậy mà không hề có dấu hiệu, đột nhiên ra tay, đang tại trước mặt Tộc trưởng, đem Tam Trưởng lão giết đi!

Mà ngay cả Đông Phương Trí Đức, trong lòng cũng là mạnh mẽ nhảy dựng, hoảng sợ không thôi.

Nhưng mà, giờ phút này Lâm Hải đã đứng dậy, mang theo bọn người Cường đầu trọc hướng phía bên ngoài đi đến.

các đệ tử của Đông Phương gia tộc, thấy thế vội vàng nhường ra một con đường, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

"Từ hôm nay, Lâm Hải ta thoát ly khỏi Đông Phương gia tộc!"

"Nếu như có người muốn báo thù cho Tam Trưởng lão, Lâm Hải ta tùy thời phụng bồi!"

Theo lời nói của Lâm Hải rơi xuống đất, người đã đi ra khỏi Đông Phương gia tộc.

Chỉ còn lại có bọn người Đông Phương Trí Đức, nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lâm Hải rời đi, sắc mặt khó coi.

"Tộc trưởng, Đông Phương gia tộc chúng ta, có khả năng đã bỏ lỡ một lần cơ hội quật khởi ngàn năm khó gặp gỡ a!"

Một cái Trưởng lão, nhìn Lâm Hải khí phách rời đi, trên mặt ảo não thần sắc, thở dài nói ra.

"Có biện pháp nào, ai biết tin Lâm Hải chết tại trong vầng sáng bảy màu, lại con mẹ nó là giả!" Đông Phương Trí Đức tức giận vỗ bàn, càng là hối hận không thôi!

Lâm Hải ra khỏi Đông Phương gia tộc, sắc mặt âm trầm như nước, lại để cho bọn người Hải Nguyệt Bát Thánh ở sau lưng, đều câm như hến, thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài rồi.

Tuy ngày bình thường, bọn hắn cùng Lâm Hải cười toe toét, không biết lớn nhỏ.

Nhưng cuối cùng tôn ti có khác, cái lúc này, cũng không người nào dám đi sờ Lâm Hải rủi ro.

Hô ~

Lâm Hải dừng bước lại, nặng nề nhổ ra một ngụm trọc khí.

“Lâm Kiếm!”

“Có thuộc hạ!” Thấy Lâm Hải kêu gọi, Lâm Kiếm đuổi bước lên phía trước một bước, giống như lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ, đứng ở trước mặt Lâm Hải.

“Ngươi coi kĩ!”

Lâm Hải nói xong, đột nhiên duỗi ra ngón tay, tại trong hư không vẽ phác thảo một hồi.

Sau một khắc, dung mạo của ba người Đại Trưởng lão cùng với Đường Chấn, còn có Đông Phương Vũ Kha, bị Lâm Hải dùng chân nguyên vẽ đi ra, ngưng vào hư không, thật lâu không tiêu tan.

“Nhớ kỹ dung mạo của ba người này, ở trong một canh giờ, đem bọn họ tìm ra cho ta!”

Lâm Kiếm gật đầu, trong mắt lóe ra tinh mang, nhìn chằm chằm vào bức họa của ba người, sau khi xem chốc lát, liền hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Lâm Kiếm tuân mệnh!”

Vèo!

Lâm Kiếm nói xong, thân ảnh lóe lên, biến mất tại trước mặt mọi người.

“Tông chủ, nếu như người ngươi muốn tìm, đã rời khỏi trấn Lạc Phong, vậy muốn tìm ra bọn họ, một canh giờ chỉ sợ không đủ a!”

Trần Nghiên ở một bên, bỗng nhiên nhíu lông mày lại, có chút lo lắng nói ra.

“Đại Trưởng lão cùng Đường Chấn, cũng đã là phế nhân, loại tình huống này bọn họ sẽ không rời khỏi trấn Lạc Phong.”

“Địa Tiên giới không giống Nhân Gian giới, tại đây mạnh được yếu thua, thực lực vi tôn, loại tình huống này của bọn họ, chỉ có lưu lại ở trấn Lạc Phong quen thuộc, mới có một đường sinh cơ!”

“Đi thôi!” Lâm Hải nói xong, tâm tình trầm trọng, dẫn đầu hướng phía trước đi đến.

Trấn Lạc Phong cũng không lớn, dùng năng lực của Lâm Kiếm, một canh giờ, đầy đủ để y lật tung cả chỗ này rồi.

Tìm một nhà nhà trọ ở gần đây, với tư cách chỗ đặt chân tạm thời của mọi người.

Lâm Hải tâm tình không tốt, tất cả mọi người rất biết điều mà không có quấy rầy,

Sau nửa canh giờ, bên ngoài đột nhiên vang lên một hồi tiếng ồn ào, sau đó Trần Nghiên gõ cửa, đi đến.

“Tông chủ, Lâm Kiếm trở lại rồi!”

“A?” Lâm Hải lập tức đứng lên, có chút khẩn trương hỏi, “Người tìm được chưa?”

“n!” Trần Nghiên cười một tiếng, sau đó hướng phía bên ngoài hô.

“Lâm Kiếm, dẫn người tiến đến!”

“Vâng!”

Lâm Kiếm đáp ứng một tiếng, sau đó mang theo khí thế như mũi nhọn, đi vào gian phòng của Lâm Hải.

“Tông chủ, Lâm Kiếm đã đem người tìm được, đang chờ tại bên ngoài!”

Lâm Kiếm vừa mới dứt lời, thân ảnh Lâm Hải đã lóe lên, chạy ra khỏi gian phòng.

Sau đó, hai nam một nữ, ba cái thân ảnh chật vật cô đơn, xuất hiện giữa tầm mắt của Lâm Hải.

“Lâm Hải!!!”

“Sư phụ!!!”

Đại Trưởng lão cùng Đường Chấn, vừa thấy Lâm Hải, lập tức kích động vui mừng lộ rõ trên nét mặt, vội vàng lao đến.

“Đại Trưởng lão!”

Lâm Hải cũng là đuổi bước lên phía trước vài bước, đem Đại Trưởng lão nâng lên, mặt lộ vẻ áy náy.

“Đại Trưởng lão, sự tình ta đã biết, ngươi chịu khổ!” Lâm Hải tự trách nói.

“Hừ, ngươi còn biết a!”

“Đều tại ngươi, lại để cho cha ta thành phế nhân, còn bị trục xuất khỏi gia tộc!”

“Lâm Hải, ta hận ngươi!”

Đông Phương Vũ Kha hai mắt rưng rưng, cắn môi, mặt đầy oán hận nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, phẫn nộ nói.

“Vũ Kha, im ngay!”

Đại Trưởng lão vội vàng quát lớn, Lâm Hải thì khoát tay áo, không thèm để ý.

“Nhanh vào nhà, lại để cho ta xem thương thế của các ngươi như thế nào?!”

Lâm Hải đem ba người Đại Trưởng lão, lại kéo vào trong phòng ngồi xuống, sau đó ngón tay đáp lên trên mạch đập của Đại Trưởng lão.

“Lâm Hải a, đừng khó khăn nữa, đan điền của ta đã bị phá, tu vi hủy hết, trở thành phế nhân!”

Đại Trưởng lão thở dài một tiếng, vô cùng tiếc hận nói.

Nhưng Lâm Hải lại không buông lỏng ngón tay, trên mặt lộ ra dáng tươi cười nhàn nhạt.

“Ai nói ngươi đã trở thành phế nhân?”

Ý niệm khẽ động, trong tay Lâm Hải, xuất hiện một khỏa đan dược.

“Đây là Ngưng Anh Đan, Đại Trưởng lão lập tức ăn vào đi!”

“Ngưng Anh Đan?” Đại Trưởng lão sững sờ, mặt mũi tràn đầy mờ mịt.

“Ngươi chỉ cần ăn vào thôi!” Lâm Hải cười nói.

“Tốt!” Đại Trưởng lão do dự một chút, đem Ngưng Anh Đan, nuốt vào trong bụng.

Ông!

Sau một khắc, một cỗ nhiệt lưu lập tức đi khắp kinh mạch của Đại Trưởng lão, thoải mái như ở trong suối nước nóng.

Thân thể Đại Trưởng lão đột nhiên chấn động, sau đó ánh mắt lộ ra vô cùng cuồng nhiệt sợ hãi lẫn vui mừng.

“Lâm Hải, cái này, cái này...” Lão phát hiện, đan điền đã bị phế bỏ của mình, vậy mà bắt đầu lần nữa ngưng tụ chân khí.

Hơn nữa, tốc độ chân khí lưu động, so với trước khi lão không có bị phế, còn cường đại hơn nhiều.

“Còn không tranh thủ thời gian vận công điều tức!” Lâm Hải sắc mặt ngưng tụ, quát khẽ nói.

Đại Trưởng lão giờ mới từ trong khiếp sợ cùng kinh hỉ tỉnh táo lại, vội vã khoanh chân vận công.

Sau nửa canh giờ, một đạo khí tức cường đại mới từ trên người Đại Trưởng lão, tán phát ra.

“Ha ha ha!”

Đại Trưởng lão cười dài một hồi, động thân mà lên, trong mắt tràn đầy hào quang hưng phấn khó có thể tin.

“Phụ thân, ngươi thế nào?” Đông Phương Vũ Kha lập tức khẩn trương hỏi.

“Vũ Kha, tu vi của ta đã phục hồi, Nguyên Anh ngưng thực, đã thành Nguyên Anh Nhân Tiên!”

“Thật sự?! Thật tốt quá!” Đông Phương Vũ Kha kinh hỉ một hồi, giữ chặt cánh tay của Đại Trưởng lão, vui đến phát khóc!

Đường Chấn ở một bên, thì là hai mắt lóe ra tinh mang, tràn đầy khiếp sợ cùng hâm mộ.

Y và Đại Trưởng lão giống nhau, đều là tu vi bị phế, đồng đẳng với phế nhân.

Hôm nay, Lâm Hải vậy mà dùng một viên thuốc, lại để cho Đại Trưởng lão từ phế nhân, đã trở thành Nguyên Anh Nhân Tiên.

Như vậy y, chẳng phải là cũng có cơ hội này sao?

Bất quá rất nhanh, nội tâm Đường Chấn bỗng nhiên buồn bã, trong nội tâm cười khổ không thôi.

Chính mình nghĩ cái chuyện tốt gì đâu?

Đan dược thần kỳ như vậy, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là giá trị liên thành!

Trong tay Lâm Hải, chưa chắc sẽ có viên thứ hai.

Coi như là có, chính mình chỉ là một cái đồ đệ trên danh nghĩa của Lâm Hải, Lâm Hải làm sao có thể cam lòng cho mình phục dùng à?

Ngay tại thời khắc thần sắc Đường Chấn thất lạc, đột nhiên một đạo thanh âm uy nghiêm, vang lên ở bên tai của y.

“Nghiệt đồ, cút tới cho ta!”

Chương 2009: Ăn thành Địa Tiên mới thôi!

Đường Chấn nghe được, lập tức cả kinh.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy vẻ mặt Lâm Hải phẫn nộ trừng mắt nhìn y, trong nội tâm Đường Chấn không khỏi lộp bộp một tiếng.

Đuổi bước lên phía trước, quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Đệ tử vô năng, khiến sư phụ mất mặt, khiến sư phụ tức giận!”

Đường Chấn nói xong, thật sâu cúi đầu xuống, trong nội tâm tràn đầy áy náy.

Lâm Hải là hạng anh hùng Thần Võ gì, chẳng những lôi đài sinh tử, hai chiêu đánh bại Hô Thiên Khiếu, trực tiếp tiến giai thứ hai Tiềm Long Bảng.

Sau sự kiện vầng sáng bảy màu, càng là cùng Ma Tôn dắt tay, đem Hô gia một trong Tứ đại Vương tộc của Thiên Vận Quốc, toàn tộc diệt sát!

Bực sự tích anh hùng này, hôm nay đã sớm được tán dương tại Thiên Vận Quốc, Lâm Hải danh tiếng nổi vang xa!

Mà với tư cách đồ đệ của Lâm Hải, Đường Chấn y lại không có cố gắng như thế, bị người phế bỏ tu vi.

Cái này nếu bị truyền đi, có thể không riêng gì y ném đi mặt mũi của mình, mà ngay cả mặt mũi Lâm Hải cũng đều không có ánh sáng a!

Vì vậy, Lâm Hải hiện tại tức giận như thế, Đường Chấn y chẳng những phi thường lý giải, càng cảm giác mình thực xin lỗi Lâm Hải.

Một tiếng nghiệt đồ này của Lâm Hải, Đường Chấn cảm thấy gọi một chút cũng không oan a!

“Mất mặt?” Lâm Hải khó thở mà cười, đột nhiên khẽ vươn tay, mang theo cổ áo của Đường Chấn, đưa y xách lên!

“Mặt mũi lại không thể lấy ra làm cơm ăn, mất mặt có gì đặc biệt hơn người hay sao?”

“Ta hiện tại tức chính là, ngươi chính là cái tên chỉ số thông minh chỗ thiếu hụt ngu ngốc!”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Cường đầu trọc phía sau, lập tức nhịn không được, cười ra tiếng.

“Cười con em ngươi a, không thấy ta đang giáo huấn người đâu, nghiêm túc chút!”

Lâm Hải xoay tay lại cho cái đầu đại ngốc của Cường đầu trọc một cái tát, nghiêm mặt hổ khiển trách.

Cường đầu trọc nghiêm sắc mặt lại, vội vàng câm miệng không dám cười rồi.

Nhưng cái biểu lộ cố nén nghẹn lấy cười kia, lại buồn cười không được, thoáng cái đem bọn người Lý Lăng Đào, xem mà cũng nhịn không được, suýt nữa cười ra tiếng.

Cường đầu trọc thấy thế, lập tức hướng phía bọn người Lý Lăng Đào, vừa trừng mắt, làm ra biểu lộ cảnh cáo không cho cười.

Kết quả, trong nội tâm đám hàng này càng muốn nở nụ cười.

Nguyên một đám cưỡng ép nghẹn lấy, nháy mắt ra hiệu, thật không dễ chịu.

Mà Lâm Hải thì mặt đen lên, tiếp tục răn dạy Đường Chấn.

“Ta liền không rõ, người khác không phải là chỉ mắng ta hai câu sao?”

“Ngươi con mẹ nó cứ để cho lão mắng đi, ta lại sẽ không rơi một khối thịt, để ý đến lão làm cái lông a!”

“Thế nhưng mà, nếu ngươi bị người làm chết khô, hối hận đều con mẹ nó vô dụng!”

Đường Chấn cũng là tính tình bướng bỉnh, nghe xong Lâm Hải nói lời này, lập tức trướng đỏ mặt, rướn cổ nói.

“Ta chính là chết, cũng không cho phép người khác vũ nhục sư phụ!!!”

“Ngươi con mẹ nó còn học được già mồm rồi!” Lâm Hải càng tức giận, đưa tay cho Đường Chấn một cái tát.

“Ai con mẹ nó lại để cho ngươi chết, ngươi chết lão tử không khó qua a!”

“Chỉ cần ngươi hảo hảo, ta con mẹ nó mỗi ngày lại để cho bọn họ mắng thì như thế nào?”

“Ngươi cái ngốc hàng, về sau có thể thêm chút đầu óc hay không, đừng con mẹ nó để cho ta lo lắng hãi hùng!”

Lâm Hải tức, dùng sức đẩy, trực tiếp đem Đường Chấn đánh ngã lên trên mặt đất.

Ông!

Đầu Đường Chấn, oanh một tiếng, thoáng cái choáng váng.

Đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Lâm Hải tuy phẫn nộ, nhưng cái ánh mắt ân cần thật sâu kia, khiến cái mũi Đường Chấn đau xót, vành mắt lập tức liền đỏ lên.

“Náo loạn cả buổi, sư phụ hắn, hắn căn bản là không trách ta khiến hắn mất mặt!”

“Nguyên lai, sư phụ sinh khí, là vì lo lắng cho an toàn của ta!”

“Sư phụ hắn đang quan tâm ta, hắn đem tánh mạng của ta, so với danh dự của chính hắn, còn quan trọng hơn!”

Đường Chấn thoáng cái đều đã hiểu rõ tất cả, trong nội tâm phảng phất có một dòng nước ấm nồng đậm lăn qua.

Giờ khắc này, không biết vì cái gì, y thầm nghĩ khóc!

“Sư phụ, ta, ta…”

Đường Chấn há miệng một phát, nước mắt liền chảy xuống.

“Ai u, đại gia mày!”

“Như thế nào lại như cùng cái đàn bà, còn khóc lên!”

“Cút cút cút cút, tranh thủ thời gian ăn dược cho ta đi, trông thấy ngươi liền phiền!”

Lâm Hải một bên ghét bỏ vẫy tay, một bên đem một khỏa Ngưng Anh Đan, giao vào trong tay Đỗ Thuần.

“Ha ha, Đường sư đệ, đi, chúng ta trước tiên đem tu vi bị phế bỏ của ngươi, tìm trở về đã!”

Đỗ Thuần cười híp mắt, đem Đường Chấn vẻ mặt cảm động, kéo lên.

Đường Chấn sau khi nhìn thấy Ngưng Anh Đan trong tay Đỗ Thuần, cảm kích trong nội tâm, lập tức đã đến đỉnh, khóc đến lợi hại hơn rồi.

Y vốn tưởng rằng, mình đời này đã xong.

Đan dược quý trọng như thế, Lâm Hải mặc dù còn có, cũng sẽ không lấy ra dùng tại trên người của y.

Thật không nghĩ đến, sau một khắc y đã bị đánh mặt rồi.

Nhưng cái mặt này bị đánh, là thực con mẹ nó thoải mái a!

“Đệ tử, tạ sư phụ!”

Sau khi Đường Chấn chảy nước mắt, hướng phía Lâm Hải nặng nề dập đầu, mới theo Đỗ Thuần, đến một bên, đem Ngưng Anh Đan phục dùng.

Sau nửa canh giờ, ông một tiếng, khí tức trên người Đường Chấn chấn động, nhưng rất nhanh lại tán loạn.

Sắc mặt Đường Chấn như tro tàn, nhìn Lâm Hải, tràn đầy hối hận cùng tuyệt vọng.

“Sư phụ, ta, ta đã thất bại!”

“Đệ tử không mặt mũi nào đối mặt với sư phụ, xin lấy cái chết tạ tội!”

Lãng phí loại đan dược giá trị liên thành như Ngưng Anh Đan này, lại không có thành công khôi phục tu vi, chớ nói chi là ngưng tụ Nguyên Anh.

Nội tâm của Đường Chấn, quả thực đau nhức như đao cắt, áy náy đều không muốn sống.

Vừa muốn tự sát tạ tội, lại bị Lâm Hải xông lại, đưa tay lại cho đầu của y một cái tát.

“Tạ con em ngươi tội a!”

“Thất bại thì đã làm sao vậy, nếu thất bại thì lại tới một lần?”

“Ngươi nha thật sự là muốn chọc giận chết ta!”

Lâm Hải một bên răn dạy, một bên trực tiếp móc ra ba miếng Ngưng Anh Đan, giao cho Đỗ Thuần.

“Cho y ăn, ăn đến khi thành công mới thôi!”

Đường Chấn thấy Lâm Hải lại lấy ra Ngưng Anh Đan cho mình ăn, hơn nữa thoáng cái đã là ba khỏa.

Nhất thời, nội tâm của Đường Chấn, cảm kích đối với Lâm Hải đã không cách nào hình dung rồi.

“Ta Đường Chấn thề với trời, sinh thời nếu như làm ra sự tình thực xin lỗi với sư phụ, thì sẽ để cho ta Vĩnh Bất Siêu Sinh!”

Nội tâm của Đường Chấn, âm thầm phát hạ thề độc.

Cái lúc này, y cảm thấy nói cái gì cũng đều là dư thừa được rồi.

Cái mệnh này của chính mình, sau này sẽ là của sư phụ!

Dù sư phụ lại để cho chính mình lập tức đi chết, Đường Chấn y đều tuyệt sẽ không hai lời!

Khẽ vươn tay, Đường Chấn từ trong tay Đỗ Thuần, lần nữa tiếp nhận một viên Ngưng Anh Đan.

Sau đó, nuốt vào trong bụng, khoanh chân điều tức.

Ông!

Sau nửa canh giờ, trong cơ thể Đường Chấn tách ra khí tức cường đại, bỗng nhiên mở hai mắt ra, một đạo tinh mang lóe lên rồi biến mất.

“Sư phụ, đệ tử may mắn không làm nhục mệnh, tu vi đã khôi phục, hơn nữa còn ngưng tụ Nguyên Anh!”

Đường Chấn bước đi đến trước mặt Lâm Hải, mang theo vô cùng cuồng hỉ, kích động nói.

Với tư cách người tu đạo, không có gì càng thêm thống khổ so với việc mất đi tu vi.

Hôm nay, Đường Chấn chẳng những tu vi tận phục, còn trở thành Nguyên Anh Nhân Tiên, quả thực lại để cho y kích động đến mức tâm đều nhanh nhảy ra ngoài.

“Ngưng tụ Nguyên Anh, rất giỏi sao?” Lâm Hải nhìn y một cái, một hồi xem thường.

“Ách…” Đường Chấn khẽ giật mình, lập tức có chút xấu hổ.

Ngay tại thời khắc y cho rằng, Lâm Hải là trách y có chút quá mức đắc ý quên hình, đã thấy Lâm Hải lại lấy ra một miếng Ngưng Anh Đan.

Chỉ có điều, Ngưng Anh Đan lúc này đây, đan hương so với trước đó, muốn nồng đậm hơn rất nhiều.

“Ăn, tiếp tục ăn!”

“Ăn thành Địa Tiên mới thôi!”

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Đường Chấn thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mà Đỗ Thuần thì tiếp nhận Ngưng Anh Đan, cười tủm tỉm đưa cho Đường Chấn.

“Đường sư đệ, còn thất thần làm gì vậy à?”

“Sư huynh, cái này, cái này thật có thể ăn thành Địa Tiên?” Mặt mũi Đường Chấn tràn đầy khiếp sợ, có chút cà lăm mà nói.

Có thể bằng vào một viên thuốc, lại để cho y tu vi khôi phục, ngưng kết Nguyên Anh, đã vượt qua tưởng tượng của Đường Chấn rồi.

Thật không nghĩ đến, cái này mẹ nó căn bản không phải là kết quả cuối cùng.

Tiếp tục ăn mà nói, rõ ràng có thể trực tiếp ăn thành Địa Tiên?

Trời ạ, ta có phải đang nằm mơ hay không?

Đường Chấn chợt phát hiện, chuyện đã xảy ra hôm nay, như thế nào không chân thật như vậy?

“Đương nhiên a, lời nói của sư phụ, còn có thể có giả?” Đỗ Thuần cười tủm tỉm nói.

Đường Chấn nghe được, trong mắt bỗng nhiên hiện lên hào quang cuồng hỉ.

Mụ mụ, hôm nay muốn Nghịch Thiên Cải Mệnh rồi!

Khẽ vươn tay, Đường Chấn không chút do dự tiếp nhận đan dược, nuốt vào trong bụng.

Lại là sau nửa canh giờ, Đường Chấn đứng lên, cảm giác chân đều không phải là của mình, thất tha thất thểu đi tới trước mặt Lâm Hải.

“Sư phụ, ta, ta giống như tiến giai Hóa Thần cảnh, trở thành Địa Tiên rồi!”

Đường Chấn nói xong, nội tâm đột nhiên cảm giác được có chút hoang đường.

Vừa rồi chính mình còn là một phế nhân, như thế nào một hồi như vậy, đã thành Địa Tiên rồi nha?

“Đường Chấn, ngươi nói thật hay giả?” Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Đông Phương Vũ Kha đột nhiên há to mồm, khiếp sợ mà hỏi.

“Vũ Kha tiểu thư, ta nói đương nhiên là sự thật a!” Đường Chấn nhẹ gật đầu, bản thân mình cũng khó có thể tin.

Đông Phương Vũ Kha nghe được, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lóe lên ánh sáng, mang theo kinh hỉ nhìn về phía Lâm Hải.

“Này, Lâm Hải, mấy khỏa đan dược còn lại kia, đưa cho ta a!”

Đông Phương Vũ Kha chỉ vào Ngưng Anh Đan trong tay Đỗ Thuần, kích động nói.

Chương 2010: Còn dám nói năng lỗ mãng, ta tất giết ngươi!

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó nghiền ngẫm liếc nhìn Đông Phương Vũ Kha, thản nhiên nói.

“Vừa rồi, giống như có người nói, đều hận chết ta rồi, ánh mắt xem ta kia, hận không thể giết ta đấy.”

“Đúng rồi, ngươi biết người nọ là ai chăng?”

Đông Phương Vũ Kha lập tức đỏ mặt lên, chống eo ngang ngược nhíu mày nói ra.

“Này, Lâm Hải, ngươi còn có phải là cái nam nhân hay không a?!”

“Dù nói thế nào, hai ta lúc trước còn là Thư Hùng Song Đạo ni!”

“Liền khỏa đan dược đều không nỡ cho, thật sự là keo kiệt!”

Bá!

Đông Phương Vũ Kha vừa mới dứt lời, đột nhiên một đạo sát cơ lại để cho người âm hàn thấu xương, bỗng nhiên đã đến trước mắt!

“A!!!”

Đông Phương Vũ Kha thét lên một tiếng kinh hãi, nguy cơ tử vong mãnh liệt, làm cho nàng lập tức cứng ngắc tại chỗ, trong mắt chỉ còn lại có nồng đậm sợ hãi.

“Dừng tay!”

Lâm Hải cũng là cả kinh, cuống quít hô to một tiếng.

Ông!

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, một thanh trường kiếm tản ra sát cơ mãnh liệt, đứng tại chỗ yết hầu của Đông Phương Vũ Kha.

Mũi kiếm run rẩy, ông ông tác hưởng, cách yết hầu của Đông Phương Vũ Kha, dĩ nhiên chưa tới một tấc!

Tất cả mọi người ở đây, tất cả đều bị một màn bất thình lình này, làm cho sợ ngây người.

Cho tới giờ khắc này, mới nhao nhao tỉnh táo lại.

Nhất là hai người Đại Trưởng lão cùng Đông Phương Vũ Kha, giờ phút này tất cả đều là vẻ mặt sợ hãi, toàn thân bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Mặc cho ai cũng đều có thể nhìn ra, Đông Phương Vũ Kha xem như vừa mới đi một vòng quanh Quỷ Môn Quan, rồi lại trở lại rồi.

Nếu không phải do Lâm Hải kịp thời quát bảo ngưng lại, giờ phút này Đông Phương Vũ Kha, sớm đã là một cỗ thi thể.

Không khỏi, mang theo chấn kinh thật sâu, hai người Đại Trưởng lão cùng Đông Phương Vũ Kha, đều hướng phía nam tử cầm kiếm nhìn lại.

Đã thấy người này, niên kỷ chỉ mới khoảng hai mươi, dáng người cao ngất, sắc mặt lạnh lùng.

Cả người vừa đứng ở kia, liền cho người một loại khí tức khắc nghiệt mãnh liệt, phảng phất như một thanh lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ.

Nhất là đôi con ngươi sáng rõ kia, bộc lộ tài năng, lộ ra khí tức cực kỳ nguy hiểm, lại để cho người không dám nhìn thẳng, kìm lòng không được liền sinh ra ý sợ hãi!

“Còn không lui xuống!”

Mặt Lâm Hải âm trầm, mang theo một tia tức giận, quát.

“Còn dám nói năng lỗ mãng đối với Tông chủ nhà ta, ta tất sẽ giết ngươi!”

Trong mắt Lâm Kiếm lóe ra hàn mang, ngữ khí âm lãnh như là Cửu U Địa Ngục, lại để cho Đông Phương Vũ Kha kìm lòng không được mà rùng mình một cái, sợ tới mức vội vàng lùi sang bên cạnh, nội tâm kinh hoàng, không dám cùng Lâm Kiếm nhìn thẳng.

Bá!

Lâm Kiếm lúc này mới kiếm hoa một vãn, đem trường kiếm thu hồi, lui ra phía sau một bước, đứng ở sau lưng Lâm Hải, sắc mặt lạnh như băng, nhìn không chớp mắt!

Hô ~

Đông Phương Vũ Kha lúc này mới thở ra một hơi thật dài, mang theo sợ hãi thật sâu, liếc nhìn Lâm Kiếm.

Dù nàng từ trước đến nay điêu ngoa, nhưng cũng bị sợ tới mức thân thể mềm mại run lên nhè nhẹ, nuốt nhổ nước miếng, một câu cũng không dám nói.

“Lâm lão đệ a, Vũ Kha bình thường bị ta chiều chuộng kiêu căng đã quen, ta thay nàng hướng ngươi bồi tội rồi!”

“Mong ngươi xem tại phân thượng lão phu, không nên cùng nàng so đo!”

Đại Trưởng lão đuổi bước lên phía trước, hướng phía Lâm Hải áy náy nói, đồng thời nội tâm một hồi thất lạc.

Lâm Hải hôm nay, đã sớm xưa đâu bằng nay, đã trở thành tồn tại cần bọn họ nhìn lên.

Vốn, lão còn tính toán, Lâm Hải cùng Đông Phương Vũ Kha trước đó có ở chung không tệ, nếu là tác hợp một phen, Vũ Kha có lẽ sẽ tìm được một cái quy túc hoàn mỹ.

Thế nhưng mà, hôm nay xem ra, ý nghĩ này hiển nhiên quá không thực tế.

“Đại Trưởng lão, không cần đa lễ!” Lâm Hải cười cười.

“Tính cách của Vũ Kha, ta còn không biết sao, há lại sẽ trách nàng?”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía Đỗ Thuần chép miệng.

“Cầm ba khỏa Ngưng Anh Đan, đưa cho Vũ Kha tiểu thư!”

“Vâng!” Đỗ Thuần nhẹ gật đầu, đem ba khỏa Ngưng Anh Đan bình thường, giao vào trên tay Đông Phương Vũ Kha vẻ mặt mộng bức.

Đại Trưởng lão thấy thế, trong lòng lập tức cuồng hỉ.

Thấy Đông Phương Vũ Kha giống như choáng váng, bưng lấy Ngưng Anh Đan ngẩn người, không khỏi cấp tốc quát lớn một tiếng.

“Vũ Kha, còn không cám ơn Lâm lão đệ!”

Đông Phương Vũ Kha lúc này mới hồi phục tinh thần lại, mang theo một tia nghi hoặc, liếc nhìn Lâm Hải, mở miệng nói.

“Này, cám ơn a!”

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, không nói gì.

Sau đó, vừa quay đầu nhìn về phía Đại Trưởng lão, sắc mặt biến thành ngưng trọng lên.

“Đại Trưởng lão, hôm nay ngươi tu vi tận phục, vậy có tính toán gì không?”

Đại Trưởng lão nghe được, lông mày nhíu lại, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang.

“Hừ, ta không có bất kỳ sai lầm gì, lại bị phế trừ tu vi, trục xuất khỏi gia tộc, việc này sao có thể từ bỏ ý đồ!”

“Hôm nay, Lâm lão đệ giúp ta khôi phục tu vi, ta tự nhiên muốn tìm đám khốn kiếp kia tính sổ!”

Lâm Hải nghe xong, nhẹ gật đầu, sau đó cười nhạt một tiếng, liếc nhìn Đường Chấn.

“Đường Chấn!”

“Đệ tử tại!” Đường Chấn vội vã cung kính đáp.

“Ngươi theo Đại Trưởng lão đi một chuyến, đem sự tình làm tốt, sau đó cấp tốc về đến!”

“Vâng!” Đường Chấn đáp ứng một tiếng, nội tâm cũng là đại hỉ.

Y và Đại Trưởng lão giống nhau, bị phế sạch tu vi, trục xuất ra khỏi Đông Phương gia tộc.

Hôm nay, Lâm Hải chẳng những lại để cho y tu vi tận phục, còn khiến cho y nhảy lên trở thành Địa Tiên, thực lực xa xa áp đảo phía trên toàn bộ Đông Phương gia tộc.

Nội tâm Đường Chấn, đã sớm nghẹn lấy một cỗ kình, muốn quay về Đông Phương gia tộc, giải quyết ân oán ngày xưa!

Bây giờ, Lâm Hải mệnh cho y theo Đại Trưởng lão trở về, vừa vặn làm thỏa mãn tâm nguyện của Đường Chấn.

Dùng thân phận của Địa Tiên, cường thế trở về, Đường Chấn thực muốn nhìn một chút, thời điểm đám người Đông Phương gia tộc đối mặt với chính mình, sẽ là dạng biểu lộ phấn khích gì!

“Lâm lão đệ, ta đây xin cáo từ trước!”

Thần sắc Đại Trưởng lão cũng là kích động, hướng phía Lâm Hải ôm quyền, mang theo Đường Chấn quay người rời đi.

Đông Phương Vũ Kha thì là khẽ cắn môi son, liếc nhìn Lâm Hải, muốn nói lại thôi.

Nhưng cuối cùng nhất, thì lại cái gì cũng không nói, mang theo nỗi lòng phức tạp, theo Đại Trưởng lão mà đi.

“Tông chủ, làm gì không để cho ta giết nàng đi!”

Sau khi bọn người Đại Trưởng lão rời đi, Lâm Kiếm mới mang theo vẻ mặt lửa giận, hướng phía Lâm Hải khó hiểu mà hỏi.

Lâm Hải thì là một hồi bật cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Lâm Kiếm.

“Tội không đáng chết, coi như hết!”

“Thế nhưng mà, nàng dám mở miệng mạo phạm Tông chủ, tại trong nội tâm của Lâm Kiếm, chính là tội chết!” Lâm Kiếm quật cường nói.

Lâm Hải bất đắc dĩ cười khổ lắc đầu, đối với cái Lâm Kiếm toàn cơ bắp này, hắn cũng không biết nói cái gì cho phải.

“Cho, cầm tu luyện đi thôi!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, lấy ra một cái ngọc giản công pháp, ném cho Lâm Kiếm.

Lâm Kiếm vô ý thức tiếp được, thanh âm của Lâm Hải, nhàn nhạt vang lên.

“Công pháp này, tên là Trảm Thiên Kiếm Pháp, Linh giai Hạ phẩm, đủ cho ngươi dùng đến Thiên Tiên cảnh rồi!”

Cái Trảm Thiên Kiếm Pháp này, chính là Lâm Hải lấy được từ Di Vong Chi Đô.

Lúc trước, Lâm Hải còn ý định đấu giá, nhưng hiện tại Lâm Hải cái gì cũng không thiếu, tự nhiên cũng sẽ không phung phí của trời.

Công pháp cao giai giá trị liên thành như thế, đưa cho Lâm Kiếm trung thành và tận tâm đối với chính mình, so với cầm lấy đi đấu giá, muốn tốt hơn nhiều!

“Tạ Tông chủ!”

Lâm Kiếm sắc mặt lạnh lùng, không vui không buồn, nói tiếng tạ, liền đem Trảm Thiên Kiếm Pháp thu vào.

Hoàn toàn không có cái loại bộ dáng vui mừng của người bình thường sau khi đạt được chí bảo.

Loại tính cách lạnh lùng này, lại để cho trong nội tâm Lâm Hải không khỏi âm thầm gật đầu.

Lâm Kiếm, trời sinh là làm sát thủ a!

“Quay đầu, có cơ hội sẽ làm thêm cho ngươi bảo kiếm Tiên khí!” Lâm Hải vỗ vỗ bả vai Lâm Kiếm.

Sau đó, lại để cho tất cả mọi người trở về phòng nghỉ ngơi, chờ đợi tin tức của Đại Trưởng lão cùng Đường Chấn.

Một lúc lâu sau, Đường Chấn quay về, cùng y theo đến đây, còn có Tộc trưởng mới của Đông Phương gia tộc, chính là Đại Trưởng lão trước đó!

Tại sau khi Đường Chấn bộc lộ ra thân phận Địa Tiên, mỗi người trong Đông Phương gia tộc đều hoảng sợ, tất cả mọi người đều bị chấn nhiếp rồi.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn gì, Đông Phương Trí Đức tự động nhượng hiền, Đại Trưởng lão ngồi lên vị trí Tộc trưởng mới.

Sau đó, lưu lại Đông Phương Du Long xử lý gia tộc sự vụ, vội vã cùng Đường Chấn cùng một chỗ, phản trở về gặp Lâm Hải.

Sau một phen cảm tạ, Lâm Hải đuổi Đại Trưởng lão trở về, lại đem Đường Chấn giữ lại.

“Dùng thân phận Địa Tiên, cường thế trở về, chấn nhiếp bọn đạo chích một phen, thoải mái không?” Lâm Hải cười hỏi.

“Thoải mái, quá sung sướng, ha ha!” Đường Chấn cười toe toét miệng, nói.

“n, hảo hảo tu hành, về sau còn có sự tình thoải mái hơn!”

“Đi theo ta, ta mang ngươi đi gặp các vị sư huynh của ngươi!” Lâm Hải nói xong, đứng người lên đi ra ngoài.

Chương 2011: Đường Chấn chuyển chính thức

“Sư phụ!”

Bọn người Cường đầu trọc, đang tụ cùng một chỗ nói giỡn.

Thấy Lâm Hải đến, vội vàng đứng người lên, cung kính thi lễ.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó hướng phía Đường Chấn nhất chỉ.

“Chính thức giới thiệu cho các ngươi một phát, đây là đệ tử ký danh mà ta thu tại Địa Tiên giới, gọi Đường Chấn!”

“Từ hôm nay trở đi, Đường Chấn chính thức chuyển chính thức, trở thành đệ tử của Hải Nguyệt Tông ta!”

Nói xong, Lâm Hải liếc nhìn Đường Chấn, thản nhiên nói.

“Đường Chấn, bái kiến các vị sư huynh a!”

Lâm Hải ở trước mặt mọi người tuyên bố cho mình chuyển chính thức, từ đệ tử ký danh đã trở thành đệ tử chính thức, lập tức lại để cho Đường Chấn cuồng hỉ không thôi.

Nghe Lâm Hải nói xong, Đường Chấn đuổi bước lên phía trước một bước, vô cùng cung kính hướng phía bọn người Cường đầu trọc, thi lễ thật sâu.

“Đường Chấn, bái kiến các vị sư huynh, mong rằng các vị sư huynh, ngày sau chỉ giáo nhiều hơn!”

“Ha ha, Đường sư đệ, đều là người một nhà, không cần khách khí như thế!” Cường đầu trọc cười lớn một tiếng, đi đến trước trực tiếp đem bả vai Đường Chấn, ôm lấy.

Rôi đem bộ ngực của mình, đập vang lên ba ba, hung hăng càn quấy nói.

“Ngươi yên tâm, về sau có chuyện gì, cứ việc tìm Đại sư huynh ta, Đại sư huynh bảo kê ngươi!”

“Tốt, Đại sư huynh, tiểu đệ...”

“Cút sang một bên a!” Đường Chấn còn chưa nói dứt lời, Đỗ Thuần trực tiếp xông lại, đem Cường đầu trọc đẩy lui ra ngoài thật xa.

“Hắc hắc hắc, Đường sư đệ, đừng nghe cái đầu trọc chết kia nói mò, ngươi nhớ rõ ràng rồi, ta mới là Đại sư huynh!”

Vẻ mặt bộ dáng Đỗ Thuần cười mị mị, chỉ thẳng vào cái mũi của mình, hướng phía Đường Chấn nói ra.

“Ách...” Đường Chấn lập tức có chút phát mộng, cái này mẹ nó tình huống là như thế nào à?

Như thế nào hai người, đều nói mình là Đại sư huynh a, mình rốt cuộc nên nghe ai đó a?

Mang theo vẻ mặt mờ mịt, Đường Chấn quay đầu lại, chuẩn bị hỏi Lâm Hải một chút.

Nhưng vừa quay đầu, con mắt Đường Chấn lập tức trợn tròn.

Chỉ thấy Lâm Hải, bước chân lảo đảo, vèo một tiếng, trực tiếp thoát ra khỏi gian phòng.

Cái bộ dạng chật vật kia, thấy thế nào, cũng đều con mẹ nó như là đang chạy trốn đâu?

“Này, lão đầu, đừng tại đây nói hưu nói vượn, khi dễ ma mới a! Đại sư huynh rõ ràng là ta!” Cường đầu trọc xông lại, liền không chịu rồi.

“Sang một bên đợi đi, ta so với ngươi lớn hơn, đương nhiên ta là Đại sư huynh!” Đỗ Thuần không yếu thế chút nào!

“Móa, so với ta lớn hơn thì rất giỏi a, ta so với ngươi nhập môn trước!”

“Ta so với ngươi có chỉ số thông minh cao hơn!”

“Ta so với ngươi có vóc dáng cao hơn!”

“Ta với ngươi có nhiều tóc hơn!”

“Ta, ta... Có tin ta đánh ngươi hay không a?!”

“Đến a đến a, chả lẽ lại sợ ngươi!”

...

Cường đầu trọc cùng Đỗ Thuần, triệt để xắn cao tay áo, liền nói nhao nhao cùng một chỗ, nước bọt bay tứ tung, mặt đỏ tới mang tai.

“Ha ha, nhao nhao a, tiếp tục nhao nhao! Lại để cho sư phụ nhìn thấy hai ngươi trêu chọc bức như vậy, vị trí Đại sư huynh liền quy cho ta á!” Lý Lăng Đào ở một bên, vỗ bàn, khoa trương cười lớn.

Trong phòng, lập tức loạn thành một đoàn.

“Tất cả, các vị sư huynh, cái tình huống này là như thế nào à?”

Đường Chấn vẻ mặt mộng bức, nhìn thấy cảnh tượng này đều choáng váng.

“Ai, Đường sư đệ a, chậm rãi ngươi sẽ thích ứng!”

“Đúng vậy a, thói quen là tốt rồi, thói quen là tốt rồi!”

Vân Chu cùng Du Hồng, một bên một cái, vỗ bả vai Đường Chấn, mặt mũi tràn đầy im lặng an ủi.

“Tập, thói quen là tốt rồi?” Đường Chấn phát hiện, chính mình càng thêm mộng ép.

Phanh!

Xuyên Vân Toa biến hóa thành phi thuyền khổng lồ, đã rơi vào giữa sân.

“Lên đường!”

Lâm Hải đã đem chuyện điều khiển Xuyên Vân Toa, giao cho Vân Chu.

Ra lệnh một tiếng, Vân Chu điều khiển Xuyên Vân Toa, chở Lâm Hải cùng bọn người Hải Nguyệt Bát Thánh, thẳng đến Phi Tinh Các.

Cơ hồ là trong nháy mắt, thân tàu khổng lồ của Xuyên Vân Toa, liền đã rơi vào trên địa bàn của Phi Tinh Các.

“Người phương nào dám tự tiện xông vào Phi Tinh Các ta!”

Xuyên Vân Toa vừa rơi xuống, lập tức có vài đạo thân ảnh lên xuống, hướng phía bên này phi tốc mà đến.

“Là ta!”

Lâm Hải nhảy xuống Xuyên Vân Toa, thản nhiên nói.

“Lâm sư huynh, ha ha, là Lâm sư huynh trở lại rồi!”

Đệ tử thủ vệ, lập tức nhận ra Lâm Hải, không khỏi đại hỉ chạy ra đón chào.

Lâm Hải đối với Phi Tinh Các mà nói, thế nhưng mà là đệ tử nổi danh nhất gần vạn năm qua, cũng là đệ tử có cống hiến lớn nhất.

Chẳng những dâng lên công pháp chí cao Tinh Thần Luyện Thể Quyết cho Phi Tinh Các, lại để cho tốc độ tu hành của các đệ tử của Phi Tinh Các tăng nhanh hơn trên diện rộng.

Không lâu trước đó, càng là hóa giải nguy cơ của Phi Tinh Các, vì Các chủ và các đệ tử bị tai nạn đã chết mà báo thù.

Vì thế, các đệ tử Phi Tinh Các, đối với Lâm Hải đều đặc biệt cảm kích cùng thân thiết.

“Lâm Hải hữu lễ đi, thỉnh hai vị sư đệ, thông bẩm cho Các chủ một cái!”

“Ha ha ha, Lâm sư đệ, ngươi đã đến rồi chính là về nhà, không cần thông báo!” Một tiếng cười cởi mở vang lên, sau đó tân nhiệm Các chủ của Phi Tinh Các Ứng Vinh, mang theo vẻ mặt cao hứng, chạy ra đón chào.

Xuyên Vân Toa đáp xuống, động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên đã sớm kinh động đến Ứng Vinh.

Chỉ có điều, Ứng Vinh như thế nào cũng không nghĩ tới, quái vật khổng lồ như vậy, dĩ nhiên là Lâm Hải lấy được!

“Bái kiến Ứng sư huynh!”

Lâm Hải cười cười, nhìn thấy Ứng Vinh, nội tâm cũng phi thường vui mừng.

“Đừng khách sáo, nhanh mời vào trong!”

Ứng Vinh lôi kéo Lâm Hải, hướng phía gian phòng của mình đi đến.

Bọn người Cường đầu trọc còn lại, tự nhiên có đệ tử Phi Tinh Các, hảo hảo chiêu đãi.

“Sư đệ nói là, tại bên ngoài thành Thái Huyền, tìm được một ngôi sao giống như Phi Tinh Các?”

Nghe được ý đồ Lâm Hải đến đây, Ứng Vinh đột nhiên đứng lên, ánh mắt lộ ra kinh hỉ cùng khuôn mặt kinh hãi.

Thiên Dũng Tinh -chỗ của Phi Tinh Các hôm nay, tất cả Tinh Thần Chi Lực đều đã phá huỷ, tiêu tán không thấy.

Tuy bọn họ có Tinh Thần Luyện Thể Quyết mà Lâm Hải dâng lên, nhưng nếu như có thể một lần nữa tìm được một khỏa ngôi sao vẫn lạc, với tư cách căn cơ của tông môn, cái kia tự nhiên là tốt hơn!

“Đúng vậy, cho nên ta muốn thương lượng cùng sư huynh, đem Phi Tinh Các chỉnh thể dời đi, làm như vậy, đối với tu hành của các đệ tử, sẽ có trợ giúp thật lớn.”

“Không biết sư huynh, định như thế nào?”

“Ha ha, bực chuyện tốt này, ta đương nhiên tán thành a!” Ứng Vinh cao hứng cười ha ha.

Lập tức, liền mệnh lệnh cho toàn thể đệ tử Phi Tinh Các, thu dọn nhà cửa, chuẩn bị đi xa, làm tốt chuẩn bị dời đi.

Lâm Hải thừa dịp lúc này, ra khỏi Phi Tinh Các, chuẩn bị đi bái phỏng Thành chủ Hứa Quang Thuần cùng Tông chủ Vô Cực Tông Đoàn Thiên Nhai thoáng một phát.

Dù sao, ngày đó Phi Tinh Các gặp nạn, hai người kia thế nhưng mà mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng, đến đây trợ trận chống cự cường địch.

Lúc này mới giúp Phi Tinh Các tranh thủ được thời gian sinh tồn, thẳng đến khi chính mình đã đến, đem người Hô gia xâm phạm diệt sát.

Nếu không có hai người bọn họ, Phi Tinh Các chỉ sợ đã sớm bị diệt.

“Thành chủ đại nhân, Lâm Hải tới chơi!”

Sau khi hạ nhân phủ Thành chủ, hướng Hứa Quang Thuần thông báo, Hứa Quang Thuần cả kinh, vội vàng ra đón.

Lâm Hải hôm nay, cũng đã xa không phải đệ tử mới của Phi Tinh Các ngày đó rồi.

Dùng thực lực cùng tên tuổi như mặt trời ban trưa của Lâm Hải, cho dù Hứa Quang Thuần ông ta, tại trước mặt Lâm Hải, chỉ sợ đều muốn thấp hơn một đầu, ông ta cũng không dám lãnh đạm?

“Mau mời!”

Hứa Quang Thuần cấp tốc phân phó một tiếng, sau đó đi nhanh ra đón.

“Hứa Thành chủ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?” Lâm Hải hướng phía Hứa Quang Thuần, cười nói.

“Ha ha, Lâm lão đệ, ngọn gió nào đem ngươi thổi tới rồi, mau mời!” Hứa Quang Thuần cười lớn tiến lên, lôi kéo Lâm Hải đi vào gian phòng.

“Vài ngày trước, chuyện của Phi Tinh Các, đa tạ Thành chủ rồi!” Sau khi vào nhà, Lâm Hải nói cảm tạ

“Chuyện này, đều là Hứa mỗ phải làm.” Hứa Quang Thuần cười khoát tay áo.

“Đúng rồi, sự tình Hứa Thành chủ phó thác, Lâm mỗ may mắn không làm nhục mệnh!”

Hứa Quang Thuần nghe được, mạnh mẽ đứng lên.

“Lâm lão đệ, ngươi, ngươi nhìn thấy Nhị thúc ta?”

“Hứa gia, vẫn mạnh khỏe chứ?”

Lâm Hải một năm một mười, đem tình huống của Hứa Thế Nguyên cùng với Hứa gia, hướng Hứa Quang Thuần giới thiệu một phen.

Hứa Quang Thuần nghe xong, thần sắc ảm đạm, hồi lâu mới nặng nề thở dài.

“Không thể tưởng được, Hứa gia ta, vậy mà luân lạc tới tình trạng như thế.”

Hai người lại nói chuyện với nhau chốc lát, Lâm Hải đưa ra ý muốn đi Vô Cực Tông, gặp gỡ Đoàn Thiên Nhai một chút

Hứa Quang Thuần nghe được tin tức này, không khỏi lộ ra một tia biểu lộ. cổ quái

“Hứa Thành chủ, còn có cái gì không tiện sao?”

Hứa Quang Thuần cười khổ một tiếng, “Lâm lão đệ, Vô Cực Tông hôm nay, tựa hồ có chút cổ quái a!”

Chương 2012: Thiên Ngoại phi cẩu!

“A?” Lâm Hải sững sờ, “Có cái gì cổ quái?”

“Cụ thể ta cũng không nói lên được, vài ngày trước, ta đi bái phỏng Đoàn Thiên Nhai, thế nhưng mà đệ tử hồi báo lại nói, Đoàn Thiên Nhai đang bế quan, tạm không tiếp khách!”

“Cái này có cái gì kỳ quái sao?” Lâm Hải kinh ngạc nói.

“Mặt ngoài đến xem, xác thực không có gì kỳ quái!”

“Thế nhưng mà, ngày ta bái phỏng Đoàn Thiên Nhai, chính là do hai ta đã sớm ước hẹn trước đó!”

Lâm Hải nghe được, lông mày lập tức nhảy lên.

“Hứa Thành chủ, ý của ngươi là...”

Trong mắt Hứa Quang Thuần lóe lên tinh mang, chậm rãi nói.

“Ta hoài nghi, Đoàn Thiên Nhai có khả năng, đã xảy ra chuyện!”

Lâm Hải lập tức đứng lên, “Ta cũng có loại này dự cảm.”

“Nếu không, sự tình ước hẹn, Đoàn Thiên Nhai không có khả năng dùng bế quan đến từ chối!”

Hô ~

Hứa Quang Thuần thở ra một hơi thật dài, lông mày thoáng cái gắt gao nhăn lại.

“Đây đều là hoài nghi của ta, cũng không có chứng cớ gì.”

“Vô Cực Tông dù nói thế nào, cũng là thế lực lớn nhất của thành Lưu Tô đệ, ta không có khả năng dựa vào một điểm hoài nghi trong nội tâm, mà tùy tiện xông vào Vô Cực Tông.”

“Nhưng, an nguy của Đoàn Thiên Nhai, quả thực để cho ta lo lắng a!”

Lâm Hải nghe xong, nhẹ gật đầu.

Hứa Quang Thuần có chỗ cố kỵ, cũng là chuyện đương nhiên.

Dù sao, đây chẳng qua là hoài nghi của ông ta, đến cùng đúng là có chuyện như vậy hay không, vẫn còn phải xem lại.

“Hứa Thành chủ, đã như vầy, Vô Cực Tông liền do ta, đến đi một chuyến a!”

Hứa Quang Thuần thì là bất đắc dĩ mà cười cười lắc đầu.

“Lâm lão đệ, ai đi cũng đều như vậy, không thấy được người, thì có thể có biện pháp nào?”

Lâm Hải thì là thản nhiên cười cười, giống như đã tính trước, khóe miệng nhếch lên một vòng độ cong thần bí.

“Hứa Thành chủ yên tâm, sơn nhân tự có diệu kế!”

“Cáo từ!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, tại trong ánh nhìn soi mói nghi hoặc của Hứa Quang Thuần, đã đi ra khỏi phủ Thành chủ.

Ông!

Sau khi đi ra, Lâm Hải trực tiếp đem Tiểu Hồng gọi ra, nhảy tới trên lưng Tiểu Hồng.

“Tiểu Hồng, đi, đi Vô Cực Tông!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, hóa thành lưu quang màu vàng kim, biến mất tại phía chân trời.

Trong chớp mắt, Lâm Hải liền đã đến chỗ tông môn của Vô Cực Tông.

Tìm một cái địa phương ẩn nấp, Lâm Hải chỉ huy Tiểu Hồng, rơi trên mặt đất.

Sau đó, Lâm Hải hướng phía chỗ tông môn rất xa kia nhìn lại.

Đã thấy trên không của Vô Cực Tông, hào quang như ẩn như hiện, hiển nhiên là một tòa hộ tông đại trận.

Đối với tông môn có truyền thừa đã lâu, có hộ tông đại trận cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên, Lâm Hải cũng không thấy khó hiểu.

Nhưng chân chính lại để cho Lâm Hải khó xử chính là, ngoại trừ sơn môn nhỏ hẹp, các chỗ khác đều bị hộ tông đại trận bao phủ ở phía dưới.

Ngoại trừ xông vào sơn môn ra, tựa hồ không có bất kỳ biện pháp nào, có thể tiến vào trong Vô Cực Tông.

Bất quá, cái này tự nhiên không làm khó được Lâm Hải.

Khóe miệng Lâm Hải tà mị cười, ý niệm khẽ động, A Hoa liền xuất hiện bên người Lâm Hải.

“Oa ha ha, ba ba thân yêu, ngươi thế nhưng mà đã rất lâu không có thả cẩu gia ta đi ra, thật sự là kìm nén mà chết ta rồi!”

A Hoa vừa ra tới, lập tức ngoắt ngoắt cái đuôi, mặt mày hớn hở.

“Nhỏ giọng một chút!”

Lâm Hải vội vàng đem miệng A Hoa che lại, cảnh giác hướng phía sơn môn xa xa kia nhìn lại.

Thấy hai cái thủ vệ, cũng không có bị quấy nhiễu đến, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó, một cái tát vỗ vào trên đầu A Hoa.

“Hô to gọi nhỏ, hư mất chuyện tốt của ca ca, buổi tối liền hầm cách thủy ngươi!” Lâm Hải tức giận nói ra.

“Làm xấu chuyện tốt của ngươi?” A Hoa nghe được, vẻ mặt lập tức khiếp sợ.

“Ba ba, ngươi là muốn yêu đương vụng trộm sao?”

“Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không làm xấu chuyện tốt của ngươi, bất luận ngươi có một chân với cái nữ nhân gì, ta cũng đều không nói! Liền cả Tiểu Hồng ta cũng đều không nói!”

“Đương nhiên, nếu như ngươi cần hướng dẫn kỹ thuật tại hiện trường, A Hoa ta cũng là bụng làm dạ chịu!”

Phốc!

Lâm Hải bị lời nói này của A Hoa, làm tức giận đến thiếu chút nữa nhổ ra.

“Trộm con em ngươi a!”

Lâm Hải đưa tay lại cho nó một cái tát, cái con cẩu chết tiệt này, quả thực không có một câu đứng đắn.

“Nhìn thấy sơn môn kia chưa?”

Lâm Hải hướng phía sơn môn Vô Cực Tông nhất chỉ, hướng phía A Hoa nói ra.

“Thấy được a!”

A Hoa nhẹ gật đầu, “Người ngươi muốn trộm dùng, ở bên đó sao?”

“Nhưng đây đều là nam đó a!”

“Chẳng lẽ nói đã cách nhiều năm, tính hướng của ngươi, đến cùng còn là xảy ra vấn đề!”

“Ngươi nhắm miệng chó lại cho ta!” Lâm Hải tức đến mặt mũi tràn đầy hắc tuyến!

“Ngươi đi qua, nghĩ biện pháp đem những người này, đều dẫn dắt rời đi cho ta!” Lâm Hải chịu đựng nộ hỏa, nói ra.

“Ba ba, cái độ khó này quá cao đi à nha?” A Hoa lập tức phát miệng một cái.

“Ngươi nhìn xem a, cái này ba tầng trong ba tầng ngoài, năm bước một cương vị mười bước một trạm canh gác, khắp nơi đều là người, làm sao đều có thể dẫn dắt rời đi a!”

“Nói nhảm, độ khó không cao, thì ta bảo ngươi ra tới làm cái gì!” Lâm Hải vừa trừng mắt, nói ra.

“Dù sao ngươi có nhiều chiêu tổn hại, ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, đem người dẫn dắt rời đi cho ta là được!”

“Đúng rồi, điều kiện tiên quyết là, không cho phép đả thương người!”

Lâm Hải lại dặn dò một câu, dù sao tình huống bây giờ không rõ, Lâm Hải không thể giết người của Vô Cực Tông.

Nếu không, lại để cho Đoàn Thiên Nhai biết chuyện, Lâm Hải cũng không cách nào giao phó.

“Không cho phép đả thương người?” A Hoa nghe xong, lông liền dựng lên a.

Sau đó, mặt mũi tràn đầy bi thương liếc nhìn Lâm Hải, nghẹn ngào nói ra.

“Ba ba, độ khó của chuyện này, tuyệt đối đạt đến cấp độ S a!”

“Xem ra, A Hoa ta chỉ có cách hi sinh nhan sắc, mới có thể hoàn thành loại nhiệm vụ khó khăn cao này rồi!”

“Lăn ngươi choáng nha!” Lâm Hải một cước liền đạp A Hoa đi ra ngoài.

Liền cái cẩu dạng chết tiệt của ngươi, còn hi sinh nhan sắc?

Ngươi lấy ở đâu ra nhan sắc a, ca ca cho ngươi mượn sao?

“Ngao!”

A Hoa bị một cước của Lâm Hải đạp bay, ngao tru lên một tiếng, bay ra ngoài thật xa, phanh cái ngã trên mặt đất.

Bọn hộ vệ thủ vệ sơn môn của Vô Cực Tông, lập tức cả kinh, nhao nhao hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại.

Sau đó, bọn họ khiếp sợ phát hiện, một con chó lớn cao hơn người, đang đứng thẳng bằng hai chân, gãi tay tư thế chuẩn bị dung nhan, hướng phía bọn họ không ngừng vứt mị nhãn.

“Chà mẹ nó, Yêu thú phương nào, vì sao lại từ trên trời giáng xuống?!”

Nhóm thủ vệ biến sắc, thét lên một tiếng kinh hãi.

“Nha nha phi, cái gì gọi là Yêu thú a, thật khó nghe, đều gọi cẩu gia cho ta!”

“Về phần vì sao từ trên trời giáng xuống. Hắc hắc, cái này thì dễ giải thích.”

A Hoa nói xong, phi thường huênh hoang lắc đầu, làm ra vẻ một bộ cao thâm trang bức, nói ra từng chữ từng chữ

“Bởi vì, cẩu gia ta chính là, danh chấn thiên hạ —— thiên, ngoại, phi, cẩu!!!”

Nhóm thủ vệ lần nữa cả kinh, nhao nhao lộ ra khuôn mặt vô cùng hoảng sợ.

“Ai u ta đi, Yêu thú ta thấy nhiều lắm rồi, rất biết nói chuyện còn có thể giả bộ trang bức, còn là lần đầu tiên gặp!”

“Cái con chó này xem ra rất đặc biệt a, bắt lấy nó hiến cho tông môn, nhất định sẽ có thưởng lớn a!”

Nhóm thủ vệ khiếp sợ qua đi, trong mắt bắt đầu nhao nhao bốc lên kim quang rồi.

“Này, ngươi gọi là cái gì nhỉ, Thiên Ngoại phế cẩu?”

“Không có quan hệ, bất luận ngươi trước kia phế như thế nào, chỉ cần ngươi nguyện ý nhận chủ, cam đoan ngươi lập tức hùng lên, như thế nào đây?”

A Hoa còn đang bốc phét, nghe xong lập tức sững sờ, sau đó nhe răng, lộ ra mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ!

“Phế cẩu? Nha nha cái phi, các ngươi vậy mà gọi cẩu gia là phế cẩu?”

“Chó đực có thể chịu, chó cái không thể nhẫn nhịn!”

“Xem cẩu gia giáo huấn các ngươi đây!”

A Hoa gào thét một tiếng, sau đó thân ảnh lóe lên, hướng phía nhóm thủ vệ liền vọt tới.

Nhóm thủ vệ thấy thế, ánh mắt lập tức ngưng tụ, lệ quát một tiếng.

“Phế cẩu tấn công núi, mọi người cùng nhau xông lên, đánh nó!”

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, bốn cái hộ vệ tít mãi bên ngoài, vung vẩy binh khí, hướng phía A Hoa vọt tới.

Vèo!

Mắt thấy muốn vọt tới gần A Hoa, nhưng đột nhiên, nhóm thủ vệ liền thấy hoa mắt.

Ngay sau đó, thân ảnh của A Hoa, vậy mà biến mất không thấy gì nữa.

Ngay tại thời khắc mặt mũi của nhóm thủ vệ tràn đầy kinh ngạc, đột nhiên chỗ mông đít mát lạnh, sợ tới mức bọn họ hoảng sợ biến sắc!

“Ai u má ơi!” Sau một khắc, bốn cái thủ vệ thét lên một tiếng, cọ cái liền nhảy dựng lên.

Chương 2013: Ngươi xem thật kỹ xem, ta là ai?

“Ai u, quần của ta!”

Nhóm thủ vệ thét lên một tiếng, cái này mới phát hiện quần lại bị xé rách nát rồi, lập tức gió thổi mát bờ mông.

“Chuyện gì xảy ra?!”

Tiếng kêu tại đây, lập tức kinh động đến thủ vệ cách đó không xa, lại có mấy người bay nhanh mà đến.

Phốc!

“Ha ha ha ha ha!”

Chờ mấy cái thủ vệ này đuổi tới, nhìn thấy một mảnh trắng bóng, lập tức nhịn không được mà phá lên cười.

“Các ngươi con mẹ nó thực biết chơi a, vậy mà lộ ra bờ mông gọi tới gọi lui, không hảo hảo phòng thủ, sẽ không sợ bị xử phạt sao?”

Mấy cái thủ vệ không có quần, nghe xong cái mũi đều tức lệch ra.

“Ai con mẹ nó chơi, có Yêu thú!”

“Yêu thú?” Mấy cái thủ vệ mới tới sững sờ, còn không có kịp phản ứng, đột nhiên một đạo thanh âm tiện tiện vang lên.

“Nha nha phi, mọi người cùng nhau mát mẻ a!”

“Ai u, chà mẹ nó!”

“Quần của ta!”

Mấy cái thủ vệ này, chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó quần liền thành mảnh vỡ, trong chớp mắt đã giống như mấy người trước đó.

“Mẹ nó, ở đâu ra chó dữ?!”

“Quá ghê tởm, giết nó!”

Bọn thủ vệ này, lập tức nổi giận, gào thét lớn hướng phía A Hoa, công kích mãnh liệt.

Nhưng mà, tu vi của A Hoa hôm nay, đối phó với mấy cái thủ vệ, vẫn là dễ dàng rồi.

Đối mặt với công kích, A Hoa trái tháo chạy phải nhảy xa, tránh chuyển xê dịch, một bên tránh né, một bên trong miệng bất mãn nói thầm lấy.

“Nha nha phi, nếu không phải không thể đả thương người, mấy người các ngươi sớm đã bị cẩu gia ta bạo chim rồi!”

Vèo!

Tránh né một hồi, A Hoa đột nhiên há lớn miệng, hướng phía nhóm thủ vệ lao đến.

“Chà mẹ nó, nó xông lại rồi!”

Nhóm thủ vệ lập tức kinh hãi, cuống quít thi triển đạo pháp, muốn ngăn cản A Hoa.

Nhưng không biết làm sao, lại bị A Hoa đơn giản né tránh, lần nữa bắt đầu hướng phía bọn họ cắn xé.

Xoẹt xẹt, xoẹt xẹt!

Từng đợt thanh âm quần áo vỡ vụn vang lên, sau một lát, công kích của đám thủ vệ liền ngừng lại.

Nguyên một đám hai tay ôm ngực, ngồi chồm hổm trên mặt đất, nước mắt lập tức liền chảy xuống rồi.

Mẹ nó, không có cách nào đánh nữa, cái này con mẹ nó đến tột cùng là cái đầu chó gì à?

Làm sao lại biết rõ xé rách quần áo người, một hồi công phu như vậy, tất cả đều hết sức chân thành gặp gỡ rồi!

“Thao, chúng ta thế nhưng mà là thủ vệ của đệ nhất đại tông môn, bộ dáng hôm nay còn ra thể thống gì?”

“Dù sao cũng chỉ là một con Yêu thú mà thôi, râu ria, chúng ta vẫn là về trước tìm thân y phục mặc a!”

Nhóm thủ vệ thật sự cảm thấy như vậy là quá bất nhã rồi, không biết ai hô một tiếng, lập tức giải tán.

Xa xa, Lâm Hải thấy một màn như vậy, lập tức nở nụ cười.

A Hoa lời này, quả nhiên một bụng ý nghĩ xấu, không nghĩ tới thủ vệ đề phòng sâm nghiêm, cứ như vậy đã để cho nó giải quyết rồi.

Vèo!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, mượn cái khoảng trống này, vọt vào Vô Cực Tông.

Mượn chướng ngại vật trong tông môn làm vật che chắn, Lâm Hải tránh chuyển xê dịch, thẳng hướng phía chỗ sâu trong tông môn mà đi.

“Phía trước có người!”

Rất nhanh, Lâm Hải đã đến trước một tòa kiến trúc rộng lớn, trốn ở sau một tòa giả sơn, hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy một người nam tử tuổi còn trẻ, hai tay khoác ra sau, đưa lưng về phía Lâm Hải, trên người như ẩn như hiện, phóng thích ra một cỗ khí tức lành lạnh nhàn nhạt.

Mà bên cạnh gã, thì là một cái lão giả, thoáng cong cong thân thể, dùng một bộ dạng hèn mọn, đang báo cáo cái gì đó.

“Minh chủ, lão già kia còn không đáp ứng, gia nhập Vô Thiên Minh của chúng ta.”

“Nếu không, dứt khoát đem lão giết, để thuộc hạ kế thừa vị trí Tông chủ Vô Cực Tông, thuộc hạ lập tức mang theo toàn bộ tông, quy thuận Vô Thiên Minh!”

“Ngươi?” Nam tử trẻ tuổi đột nhiên quay đầu lại, trong mắt hiện lên một vòng giễu cợt.

Ba!

Sau đó, mạnh mẽ đưa tay, một cái vả miệng đem lão giả tát đến lảo đảo mấy bước, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Chỉ bằng ngươi, cũng xứng?”

“Cho ngươi thêm một ngày thời gian, nếu như lão già kia còn không khuất phục, ta sẽ bắt ngươi hỏi tội!”

“Cút!”

“Vâng!” Lão giả câm như hến, vẻ mặt bối rối vội vã lui xuống.

Nam tử trẻ tuổi lúc này mới nặng nề nhổ ra một ngụm trọc khí, hai tay nắm tay, sắc mặt âm trầm vô cùng.

“Đậu phộng, ta cũng không tin, không bắt được Vô Cực Tông ngươi!”

Nói xong, nam tử trẻ tuổi mang theo một cỗ lửa giận, chắp tay sau lưng nhanh chóng rời đi.

Chờ lúc nam tử trẻ tuổi đi qua cái hòn non bộ mà Lâm Hải ẩn thân, đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra khuôn mặt khó có thể tin!

“Kiếm Vô Thương!!!”

Hắn hoảng sợ phát hiện, cái nam tử trẻ tuổi này không phải là người khác, dĩ nhiên lại là Lăng Thiên Kiếm Phái Kiếm Vô Thương!

“Đây là có chuyện gì?”

Lâm Hải thoáng cái mộng ép.

Kiếm Vô Thương, chính là một cái đệ tử của Lăng Thiên Kiếm Phái, như thế nào lại sẽ trở thành Minh chủ của cái gì Vô Thiên Minh?

Hơn nữa, nghe đối thoại giữa gã cùng lão giả, Tông chủ Vô Cực Tông đã bị bọn họ khống chế!

Kiếm Vô Thương tại sao có thể có bản lãnh như thế?

“Không đúng, khí tức trên thân Kiếm Vô Thương, là... Địa Tiên!!!”

Rất nhanh, sự tình càng thêm kinh hãi, lại để cho Lâm Hải phát hiện.

Nội tâm của Lâm Hải, lập tức dâng lên cơn sóng gió động trời, cảm thấy càng thêm không thể tưởng tượng nổi.

Kiếm Vô Thương tuy thực lực không kém, đứng hàng thứ chín mươi tám của Tiềm Long Bảng, cũng coi như người nổi bật bên trong một đời trẻ tuổi.

Nhưng, khoảng cách với Hóa Thần cảnh vẫn có chênh lệch nhất định.

Mặc dù là chính bản thân hắn, cũng là do tiến vào trong vầng sáng bảy màu, nhận được cơ duyên, mới thành công tấn giai.

Nhưng Kiếm Vô Thương hà đức hà năng, như thế nào cũng thành Hóa Thần cảnh?

Chẳng lẽ, gã cũng có đại cơ duyên hay sao?

Lâm Hải chợt phát hiện, hết thảy đều lộ ra một cỗ quỷ dị.

Xem ra, muốn biết rõ chân tướng sự tình, nhất định phải bắt tay vào làm từ trên người Kiếm Vô Thương rồi.

Lông mày nhíu lại, Lâm Hải dựa vào chướng ngại vật che dấu, đi theo Kiếm Vô Thương, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

Rất nhanh, Kiếm Vô Thương đã đến một căn phòng, đẩy cửa đi vào.

Lâm Hải đuổi bước lên phía trước, dán trên bệ cửa sổ cẩn thận lắng nghe, phát hiện trong phòng chỉ có khí tức của một mình Kiếm Vô Thương.

“Cơ hội tốt!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, lập tức thi triển Ma Hóa Ngàn Vạn, biến thành lão giả trước đó kia.

Đông đông đông!

Lâm Hải tiến lên, nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó học thanh âm của lão giả trước đó, cung kính nói.

“Minh chủ, thuộc hạ có chuyện quan trọng cần cầu kiến!”

“Tiến đến!” thanh âm uy nghiêm của Kiếm Vô Thương, vang lên ở trong phòng.

Lâm Hải đáp ứng một tiếng, sau đó đẩy cửa, đi vào.

Đã thấy Kiếm Vô Thương ngồi ngay ngắn tại trên mặt ghế, đang nhẹ nhàng thưởng thức trà, liền đầu cũng không giơ lên thoáng một phát.

“Có cái chuyện quan trọng gì? Có phải lão gia hỏa kia đã khuất phục hay không?”

Kiếm Vô Thương nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói mang theo một tiếng kiêu căng.

“Minh chủ thỉnh xem!”

Lâm Hải đột nhiên lấy ra một cuốn sách nhỏ, hai tay bưng lấy, đi tới trước mặt Kiếm Vô Thương

“Đây là cái gì?”

Kiếm Vô Thương nhướn mày, nghi ngờ hỏi.

“Đây là, mồi nhử dẫn ngươi mắc lừa!”

Lâm Hải vừa mới nói xong, Kiếm Vô Thương liền hoảng sợ biến sắc.

Nhưng mà, còn chưa chờ gã có chỗ phản ứng, Lâm Hải đã ra tay, trực tiếp một chưởng đặt tại trên lồng ngực của gã.

Phanh!

Kiếm Vô Thương trực tiếp ngửa mặt ngã sấp xuống, miệng phun máu tươi, đồng thời thân thể tê rần, vậy mà đã mất đi năng lực hành động.

“Đoạn Thiên Quý, ngươi điên rồi sao?!”

Trong hai mắt Kiếm Vô Thương mang theo khiếp sợ cùng phẫn nộ, hướng phía Lâm Hải hô.

“Đoạn Thiên Quý?” Lâm Hải nghiền ngẫm cười, sau đó nhẹ khẽ lắc đầu.

“Không không không, ngươi nhận lầm người!”

“Ngươi xem thật kỹ xem, ta là ai?!”

Ông!

Sau một khắc, tại trong ánh nhìn kinh hãi soi mói của Kiếm Vô Thương, thân thể Lâm Hải vặn vẹo một hồi, liền trở về hình dạng của mình.

“Kiếm Vô Thương, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, hướng phía Kiếm Vô Thương, khoát tay áo nói.

Miệng của Kiếm Vô Thương thoáng cái há thật to, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

“Ngươi, ngươi là Lâm Hải?!”

Lâm Hải nhún vai, mỉm cười.

“Đúng vậy, chính là tại hạ!”

Chương 2014: Vô Thiên Minh!

“Cái này, này sao lại thế này, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?!!!”

Kiếm Vô Thương sửng sốt hơn nửa ngày, sau đó thoáng cái phảng phất trở nên hoảng loạn.

Gã cho đến bây giờ, cũng nghĩ không thông, Đoạn Thiên Quý như thế nào thoáng cái đã biến thành Lâm Hải?

“Chuyện gì xảy ra?”

Lâm Hải lạnh lùng cười cười, ngồi xổm ở trước mặt Kiếm Vô Thương.

“Ta còn đang muốn, hỏi ngươi một chút chuyện gì đang xảy ra ni!”

Ông!

Lâm Hải vung tay lên, đem trong phòng bày ra một tầng vầng sáng cách âm.

“Ngươi tại sao phải ở chỗ này, ngươi đem Tông chủ Đoàn Thiên Nhai Vô Cực Tông, làm gì rồi?”

“Còn có, tu vi của ngươi như thế nào đột nhiên đã đến Hóa Thần cảnh, Vô Thiên Minh lại là xảy ra chuyện gì?”

“Nếu không muốn chết, đều thành thành thật thật giao phó cho ta đi!”

Kiếm Vô Thương khẽ giật mình, sau đó khiếp sợ liếc nhìn Lâm Hải, trong nội tâm tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

“Ngươi như thế nào lại biết những chuyện này?”

“Còn có, ngươi là như thế nào lại trà trộn vào Vô Cực Tông được?”

Kiếm Vô Thương mang theo hoảng sợ thật sâu, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải trực tiếp im lặng liếc mắt, sau đó đột nhiên vung tay lên, ba một tiếng, quất vào trên mặt Kiếm Vô Thương.

“Xin nhờ, ngươi trước làm rõ một sự kiện đi!”

“Hiện tại, là ta đang thẩm vấn ngươi, không phải là để cho ngươi tới hỏi ta!”

Một tát này của Lâm Hải, trực tiếp đem Kiếm Vô Thương tát cho thanh tỉnh.

Bất quá rất nhanh, trên mặt Kiếm Vô Thương lộ ra biểu lộ đùa giỡn sung sướng, ha ha phá lên cười.

“Cười con em ngươi a!”

Lâm Hải đưa tay lại cho gã một cái tát, trực tiếp đem tiếng cười của gã, tát trở về.

“Nói mau, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Kiếm Vô Thương lè lưỡi, liếm liếm máu tươi bên khóe miệng, trong mắt đột nhiên lộ ra một tia điên cuồng.

“Lâm Hải, ngươi có phải rất muốn biết hay không?”

“Đáng tiếc, ngươi càng muốn biết, ta càng không nói cho ngươi a, ha ha ha ha!”

Ánh mắt của Lâm Hải phát lạnh, trong mắt hiện lên một đạo sát cơ.

“Ngươi sẽ không sợ, ta giết ngươi?”

“Giết ta? Tốt!” Kiếm Vô Thương nhẹ gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc đùa giỡn sung sướng.

“Đến a, ngươi giết a, chết có cái gì phải sợ hay sao?”

“Ngươi con mẹ nó có bị bệnh không?!” Lâm Hải bị bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi này của Kiếm Vô Thương, làm tức giận đến lá gan đều đau.

Trước kia hắn còn cảm thấy, cái Kiếm Vô Thương này còn có một thân ngông nghênh, tính toán là một nhân vật.

Vì thế, tuy Kiếm Vô Thương đối với Lâm Hải bướng bỉnh không huấn, Lâm Hải lại cũng chỉ là trêu cợt gã, cũng không giết gã.

Nhưng là bây giờ, Kiếm Vô Thương thật sự đem Lâm Hải chọc giận.

Thằng này, quả thực chính là một cái vô lại!

"Không sợ chết đúng không? Tốt!" Lâm Hải nhẹ gật đầu.

"Cũng không biết, sống không bằng chết, ngươi có sợ không?"

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, một viên thuốc liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Đan tên, Khống Thần!"

"Hảo hảo hưởng thụ a!"

Lâm Hải nói xong, trực tiếp nắm cái cằm của Kiếm Vô Thương, đút vào trong miệng cho gã.

"Khống Thần Đan, Lâm Hải, ngươi là tên khốn kiếp, ách!!!!"

Sắc mặt Kiếm Vô Thương lập tức đại biến, hung danh của Khống Thần Đan, gã tự nhiên đã sớm nghe thấy.

Vừa đối với Lâm Hải quát mắng một câu, thì cái loại thống khổ giống như toàn tâm này, lập tức chạy khắp toàn thân.

Ngay sau đó, Kiếm Vô Thương đau đến mồ hôi đầm đìa, thấp giọng gào thét, bắt đầu lăn lộn đầy đất.

Lâm Hải thì là kéo cái ghế ngồi xuống, thập phần bình tĩnh nhìn Kiếm Vô Thương.

Hắn cũng không tin, thống khổ liền cả Cốc chủ Ác Ma Cốc u Dương Phổ Huệ, đều không chịu đựng nổi, mà Kiếm Vô Thương gã lại có thể chống đỡ qua được.

“Cho ta giải dược, cho ta giải dược, ta nói, ta cái gì cũng đều nói!”

Liền một phút đồng hồ thời gian cũng chưa tới, Kiếm Vô Thương liền đã không chịu được rồi, bay thẳng đến Lâm Hải, giống như phát điên mà hét lớn.

Nhưng mà, Lâm Hải lại như không nghe thấy, đối với Kiếm Vô Thương nhìn cũng không nhìn.

Nói giỡn, dược hiệu mới bắt đầu không đến một phút đồng hồ, liền đã nhận kinh sợ?

Cái này cũng quá trò đùa rồi!

“Lâm Hải, nhanh a, ta chịu không được rồi, a!!!!”

Kiếm Vô Thương thống khổ kêu rên, khuôn mặt vặn vẹo, thống khổ đến con mắt đều lồi đi ra, cực kỳ khủng bố.

Một mực lại đi qua gần một phút đồng hồ thời gian, thời khắc Kiếm Vô Thương đã bị tra tấn đến mức gần như muốn sụp đổ.

Lâm Hải mới không chút hoang mang, lấy ra một khỏa giải dược, ném vào trước mặt Kiếm Vô Thương

Kiếm Vô Thương giống như là sói đói chụp mồi, vội vàng bắt lại, đút vào trong miệng.

Mấy phút đồng hồ sau, Kiếm Vô Thương miệng lớn thở hổn hển, nhớ lại cái cảm giác sống không bằng chết vừa rồi kia, trong mắt tràn đầy hoảng sợ cùng sợ hãi.

Gã thề, đời này không bao giờ muốn nếm thử lần thứ hai nữa rồi.

“Hiện tại, ngươi có thể nói sao?”

Lâm Hải bắt chéo hai chân, hướng phía Kiếm Vô Thương, thản nhiên nói.

“Nói, ta nói toàn bộ!”

Kiếm Vô Thương đã trải qua tra tấn của Khống Thần Đan, ở đâu còn dám nói không, lập tức liên tục gật đầu, hoảng sợ nói.

“Đoàn Thiên Nhai xác thực đã bị ta khống chế, bây giờ đang bị nhốt tại chính giữa thủy lao.”

“Ngươi vì sao phải làm như vậy?!” Trong mắt Lâm Hải lóe ra tinh mang, hỏi.

“Bởi vì, lão không đồng ý đem Vô Cực Tông nhét vào trong Vô Thiên Minh!”

“Vô Thiên Minh, lại là cái thứ gì?”

“Vô Thiên Minh, chính là liên minh của một cái người tu đạo, có thế lực lớn vượt quá tưởng tượng ở sau lưng ủng hộ.” Kiếm Vô Thương trì hoãn khẩu khí, tiếp tục nói.

“sứ mạng của Vô Thiên Minh, chính là đem toàn bộ các môn phái tu hành của Thiên Vận Quốc chỉnh hợp, hợp thành làm một thể.”

“Như vậy, Vô Thiên Minh sẽ là một tay che trời, khiến giới Tu Hành không có thiên lý, chính là Vô Thiên!”

Lâm Hải nghe được, lông mày đột nhiên nhảy lên, cảm thấy hoảng sợ không thôi.

Nếu dựa theo như lời của Kiếm Vô Thương, như vậy cái Vô Thiên Minh này, có thể nói là toan tính quá nhiều a!

“Là ai ở sau lưng, ủng hộ Vô Thiên Minh?” Lâm Hải nghiêm nghị quát hỏi.

“Cái này, ta cũng không biết, chỉ biết đối phương, cường đại vượt quá tưởng tượng!” Kiếm Vô Thương lắc đầu liên tục, nói ra.

Lâm Hải nghe được, một tay đem cổ áo của Kiếm Vô Thương kéo lại.

“Ngươi là Minh chủ của Vô Thiên Minh, ngươi lại không biết?”

“Có phải, còn muốn nếm thử tư vị của Khống Thần Đan hay không?”

Kiếm Vô Thương nghe được ba chữ Khống Thần Đan, toàn thân nhịn không được mà giật mình một cái, hồn đều thiếu chút nữa nhảy ra ngoài.

“Ta thật sự không biết, thật sự không biết a!”

Mặt mũi Kiếm Vô Thương tràn đầy hoảng sợ, liền nói.

“Hơn nữa, ta chỉ là Phân Minh chủ Vô Thiên Minh tại thành Lưu Tô, địa vị thấp kém, căn bản tiếp xúc không đến hạch tâm.”

“Phân Minh chủ?”

Lâm Hải sững sờ, lông mày không khỏi nhíu lại.

Chẳng lẽ nói, cái Vô Thiên Minh này, đã trải rộng toàn bộ Thiên Vận Quốc, từng thành trì đều đã có hay sao?

“Đúng vậy, ta chính là Phân Minh chủ!” Kiếm Vô Thương liên tục gật đầu nói.

“Vậy ngươi nói một chút, ngươi là như thế nào ngồi lên trên cái Phân Minh chủ này?!” Lâm Hải nghiêm nghị hỏi.

“Ta, ta ngày đó tại trong vầng sáng bảy màu, đã nhận được một kiện bảo vật!”

“Vầng sáng bảy màu?!” Lâm Hải cả kinh, không thể tưởng được Kiếm Vô Thương ngày đó, cũng có chỗ thu hoạch.

“Cái bảo vật gì?”

“Là một cái ngọc giản, bên trong có ghi chép về một chỗ thần bí, trong ngọc giản nói, người hữu duyên khi đến chỗ thần bí đó, sẽ có đại cơ duyên.”

“Sau khi từ trong vầng sáng bảy màu đi ra, ta nhịn không được liền đi đến cái chỗ thần bí kia, tại đó ta gặp được một cái cao thủ cường đại vượt quá tưởng tượng.”

“Người kia, cho ta phục dùng một viên thuốc, đem thực lực của ta, lập tức tăng lên tới Hóa Thần cảnh!”

Lâm Hải nghe đến đó, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo tinh quang.

Một viên thuốc, lại để cho Kiếm Vô Thương trực tiếp tiến giai lên Địa Tiên.

Cái này chẳng phải là có hiệu quả đồng dạng với Ngưng Anh Đan sau khi tiến giai của chính mình sao?

“Nói tiếp!”

“Ta thoáng cái đã trở thành Địa Tiên, tự nhiên vui mừng quá đỗi, cũng đối với cái người thần bí kia, mang ơn.”

“Sau đó, người kia liền ra lệnh cho ta, chỉnh hợp giới Tu Hành của thành Lưu Tô, thành lập phân bộ của Vô Thiên Minh, chờ đợi tổng bộ thống nhất mệnh lệnh!”

“Cũng đồng ý với ta, sau khi chuyện thành công, ban thưởng cho ta Thiên Tiên vị!”

“Cái gì?!” Lâm Hải nghe đến đó, đồng tử co rút lại một hồi! Ngay cả Thiên Tiên vị, cũng đều có thể tùy tiện ban cho, người thần bí trong miệng Kiếm Vô Thương, rốt cuộc là ai?!

Chương 2015: Người thần bí, thật là đến từ Côn Luân sao?

Lâm Hải trầm mặc một lát, lại cúi đầu xuống, liếc nhìn Kiếm Vô Thương, thản nhiên nói.

“Tuy tu vi của ngươi đã là Địa Tiên, nhưng chỉ dựa vào điểm ấy tu vi của ngươi, muốn chỉnh hợp giới Tu Hành của thành Lưu Tô, hiển nhiên không quá sự thật a?”

“Đúng vậy!” Kiếm Vô Thương nhẹ gật đầu, “Cái người thần bí kia cũng nghĩ đến điểm này, nên cũng đã ban cho ta một kiện pháp bảo phi thường cường đại!”

“Pháp bảo?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, “Cái pháp bảo gì, lấy ra ta nhìn xem!”

“Vâng!”

Kiếm Vô Thương không dám không theo, vội vã nắm tay tại Túi Trữ Vật một vòng, sau đó trong mắt lập loè hàn mang.

“Đi!”

Ông!

Nhất thời, một đạo hào quang màu đen trùng thiên mà hàng, lập tức đem Lâm Hải bao bọc ở trong đó.

“Ha ha ha, Lâm Hải, nhìn ngươi còn hung hăng càn quấy!”

Kiếm Vô Thương như là thay đổi thành kẻ khác, đắc ý cười to một tiếng, trong tiếng cười tràn đầy khoái ý!

“Ách...”

Thế nhưng mà đang nở nụ cười, thanh âm của Kiếm Vô Thương lại im bặt mà dừng.

Sau đó, gã hoảng sợ phát hiện, thân ảnh của Lâm Hải vậy mà thoáng cái biến mất không thấy gì nữa.

Mà pháp bảo đã mất đi mục tiêu, cũng lập tức thu liễm hào quang, bay trở về trong tay của gã.

“Đây là có chuyện gì?”

Kiếm Vô Thương chấn động, vội vàng mọi nơi tìm kiếm tung tích của Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Phanh!

Ngay tại thời khắc Kiếm Vô Thương vẻ mặt mộng bức, đột nhiên một cỗ lực đạo cường đại, lập tức đã rơi vào trước ngực của gã.

Phốc!

Kiếm Vô Thương phun ra một búng máu, còn chưa tới kịp phản ứng, Lôi Trì liền nổi lên bốn phía xung quanh.

Ngay tại thời khắc thân thể Kiếm Vô Thương tê rần, lại cảm thấy vùng đan điền có một cỗ đau nhức kịch liệt, phù phù một tiếng, ngã trên mặt đất.

Sau đó, Lâm Hải mặt mũi lạnh lùng, xuất hiện ở giữa tầm mắt của Kiếm Vô Thương.

“Xem ra, tư vị của Khống Thần Đan, để cho ngươi khá hoài niệm a!”

Âm thanh lạnh như băng của Lâm Hải vang lên, lại để cho Kiếm Vô Thương sởn hết cả gai ốc, phát ra một tiếng thét lên hoảng sợ

“Lâm Hải, ta sai rồi, ta cũng không dám nữa!”

Toát!

Lâm Hải đưa tay nhất chỉ, một đạo chân nguyên từ ngón tay bắn ra, đã rơi vào vùng đan điền của Kiếm Vô Thương.

“Ngao!!!!”

Sau một khắc, một đạo tiếng kêu thảm thiết tan nát cõi lòng, từ trong miệng Kiếm Vô Thương phát ra.

Tác dụng của Khống Thần Đan, lần nữa bị kích hoạt, Kiếm Vô Thương lập tức lâm vào tình cảnh sống không bằng chết.

“Lâm Hải, nhanh cho ta giải dược a, ta cũng không dám nữa!”

“Lâm Hải, tổ tông, van cầu ngươi a, ta thật sự không dám nữa! A!!!!”

Lâm Hải lúc này đây, đối với tiếng kêu thảm thiết của Kiếm Vô Thương, ngoảnh mặt làm ngơ.

Mà là cúi người, đem Túi Trữ Vật của Kiếm Vô Thương gỡ xuống, ý niệm trầm xuống, tra nhìn.

“n?”

Thời điểm khi thấy một vật trong đó, đồng tử của Lâm Hải kịch liệt co rút lại, tràn đầy khó có thể tin!

“Đi ra!”

Lâm Hải trực tiếp đem vật ấy lấy ra, sau đó đem Kiếm Vô Thương đang thống khổ kêu rên xách qua.

“Vật này, ngươi từ chỗ nào lấy được đến, nói mau!!!”

Trong mắt Lâm Hải lóe ra hào quang kinh hãi, hướng phía Kiếm Vô Thương lớn tiếng quát!

“Cái này, cái này là pháp bảo mà người thần bí cho ta a!”

Kiếm Vô Thương kêu thảm, thống khổ cũng đã không còn có hình người rồi.

Nhưng mà, hai mắt Lâm Hải gắt gao nhìn chằm chằm vào cái pháp bảo này, cũng đã triệt để ngây dại.

Cái này, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Lâm Hải vô cùng kinh hãi phát hiện, pháp bảo này không phải là vật gì khác, mà chính là Khốn Tiên Tác mà hắn đã từng dùng qua!!!

Khốn Tiên Tác, chính là vật của Côn Luân, Lâm Hải sau khi dùng xong, liền bị Giới Chủ thu hồi.

Thế nhưng mà như thế, như thế nào lại xuất hiện ở Địa Tiên giới rồi?

Chẳng lẽ nói, người thần bí theo như lời của Kiếm Vô Thương, là Giới Chủ hay sao?

“Không đúng!”

Rất nhanh, trong đầu Lâm Hải lóe lên hào quang, lần nữa đem Khốn Tiên Tác cầm lên.

Vừa rồi, lúc Kiếm Vô Thương đem Khốn Tiên Tác tế ra, tựa hồ là có hào quang màu đen, đem chính mình bao phủ.

Thế nhưng mà, Khốn Tiên Tác mà Giới Chủ lúc trước cho mình, thế nhưng mà lập lòe lóng lánh a!

"Chẳng lẽ, chỉ là bề ngoài giống như đúc, căn bản không phải là cùng một vật?"

Leng keng!

Ngay tại thời khắc mặt mũi Lâm Hải tràn đầy nghi hoặc, tiếng tin tức nhắc nhở, rốt cục chậm rãi, vang lên.

Chúc mừng ngươi, đạt được pháp bảo Phược Tiên Tác.

Phược Tiên Tác: Vật phỏng chế của Thượng Cổ pháp bảo Phược Long Tác, có thể đem địch nhân buộc chặt, phong ấn chân nguyên, khiến người mất đi sức chiến đấu, xác xuất thành công có quan hệ cùng đạo hạnh của song phương.

Đẳng cấp pháp bảo: Tiên khí Thượng phẩm

"Vật phỏng chế của Phược Long Tác?!!!"

Khi Lâm Hải đạt được cái đầu tin tức nhắc nhở này, thoáng cái triệt để sợ ngây người.

Cái này mẹ nó, thật sự chính là vật phỏng chế của pháp bảo Phong Thần!

Phược Long Tác, chính là sở hữu của Tiệt giáo Triệu Công Minh, ở bên trong đại chiến Phong Thần.

Triệu Công Minh từng dùng cái bảo này, bắt qua Hoàng Long chân nhân, có thể nói cực kỳ lợi hại.

Cùng Khổn Tiên Thằng của Cụ Lưu Tôn, có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Không thể tưởng được, hôm nay vậy mà tại trên người của

Kiếm Vô Thương, đã tìm được vật phỏng chế của Phược Long Tác, hơn nữa tác dụng cùng đẳng cấp của pháp bảo, lại không khác gì Khốn Tiên Tác!

“Chẳng lẽ, người thần bí theo như lời của Kiếm Vô Thương, thật sự là người trong Côn Luân?”

Tại trong nhận thức của Lâm Hải, vật phỏng chế của pháp bảo Phong Thần, thế nhưng mà tất cả đều xuất phát từ Côn Luân.

Hôm nay nhìn thấy vật phỏng chế Phược Tiên Tác của Phược Long Tác, nội tâm của Lâm Hải, nói không nghi ngờ Côn Luân, cái kia tuyệt đối là không có khả năng.

“Lâm Hải, ngươi giết ta, giết ta đi!”

Giờ phút này, Kiếm Vô Thương đã bị Khống Thần Đan tra tấn đến mức cũng sắp không nói ra được rồi.

Loại cảm giác sống không bằng chết này, lại để cho gã hận không thể lập tức chết đi, cũng không muốn lại đi nhận lấy.

Lâm Hải nhướn mày, biết rõ còn tiếp tục như vậy, Kiếm Vô Thương tuy không chết được, nhưng tinh thần không thể không sụp đổ.

Toát!

Lâm Hải bắn ra một đạo chân nguyên, đem giải dược trong cơ thể Kiếm Vô Thương, lần nữa kích phát, thống khổ của Kiếm Vô Thương, lập tức nhanh chóng giảm bớt.

Mấy phút đồng hồ sau, Kiếm Vô Thương giống như một con chó, phủ phục tại dưới chân Lâm Hải, kịch liệt run rẩy, mang theo sợ hãi thật sâu, run rẩy nói.

“Ta cũng không dám nữa, cũng không dám nữa, van cầu ngươi, van cầu ngươi, loại tư vị này, ta không bao giờ muốn thử nữa!”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, mang theo một tia uy nghiêm dày đặc nói.

“Ngươi nhớ kỹ, phục dùng Khống Thần Đan, ta có thể tùy thời tùy chỗ, cho ngươi sống không bằng chết!”

“Mặc dù ngươi một lòng muốn chết, muốn tự sát, cũng sẽ lập tức kích hoạt dược hiệu, cho ngươi rơi vào vô tận thống khổ sâu xa.”

“Nếu ngươi không tin, thì có thể thử một lần!”

“Tín, ta tin, ta tin a!” Kiếm Vô Thương liền nói, hai lần thừa nhận thống khổ của Khống Thần Đan, nội tâm của gã sớm đã đến bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Cho dù Lâm Hải nói là giả, gã lại còn có đảm lượng đi nếm thử cùng nghiệm chứng sao?

Thấy Kiếm Vô Thương đã thành cái dạng này, Lâm Hải biết rõ, từ nay về sau, gã cũng không dám đối với chính mình có bất kỳ ngỗ nghịch gì nữa rồi.

Lúc này mới đem Phược Tiên Tác trong tay quơ quơ, hướng phía Kiếm Vô Thương nói ra.

“Đem khẩu quyết điều khiển, nói cho ta biết!”

“Vâng!”

Kiếm Vô Thương không dám không theo, ngoan ngoãn đem khẩu quyết, nói cho Lâm Hải.

“Đi!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, đem Phược Tiên Tác tế ra, lập tức hào quang màu đen lập loè, đem Kiếm Vô Thương trói lại.

“Quả nhiên, ngoại trừ màu sắc hào quang khác nhau, hiệu quả cùng Khốn Tiên Tác, không hề có khác biệt!”

“Thu!” Lâm Hải lại niệm động khẩu quyết, đem Phược Tiên Tác thu vào.

Sau đó, không khỏi lâm vào trầm tư.

“Người thần bí, thật là đến từ Côn Luân sao?”

“Bọn họ muốn làm cái Vô Thiên Minh này, đến tột cùng là có dụng ý gì?”

Không biết vì cái gì, Lâm Hải tổng có cảm giác, trong này giống như có chút không đúng.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, lại không nói ra được, là lạ ở chỗ nào.

Chính là có một điểm, Lâm Hải lại vô cùng khẳng định, cái kia chính là sau lưng cái Vô Thiên Minh này, tựa hồ đang ẩn chứa một cái âm mưu lớn gì đó!

“Vô Thiên Minh, một tay che trời, không có thiên lý!”

“Cái này, rốt cuộc là cái dạng tổ chức gì đâu?”

Chương 2016: Còn không dừng lại cho ta!

Trầm mặc hồi lâu, Lâm Hải mới tiếp tục hỏi.

“Ngươi hôm nay, đã khống chế được bao nhiêu môn phái?”

“Trước mắt, chỉ khống chế Lăng Thiên Kiếm Phái ta.”

“Vô Cực Tông chính là thế lực lớn nhất của thành Lưu Tô, vì vậy ta muốn ra tay trước từ Vô Cực Tông, ai nghĩ Đoàn Thiên Nhai ngoan cố đến như thế, căn bản không muốn khuất phục.”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó trong ánh mắt đột nhiên hiện lên một đạo quang mang, nghiêm nghị nói.

“Lão không khuất phục, ta có thể giúp ngươi!”

“Cái gì?” Kiếm Vô Thương khẽ giật mình, thoáng cái mộng ép.

…

Lâm Hải cùng Kiếm Vô Thương, lại ở trong phòng nói chuyện với nhau hồi lâu, mới đi ra, thẳng đến thủy lao.

Mà Kiếm Vô Thương, thì lại cung kính đi theo sau lưng Lâm Hải, kính cẩn nghe theo phảng phất như nô tài.

“Sư huynh, ngươi đáp ứng Minh chủ a, cũng miễn chịu nỗi khổ da thịt!”

Tiến vào thủy lao, một đạo thanh âm hèn mọn bỉ ổi, liền truyền vào trong tai Lâm Hải.

“Đoạn Thiên Quý, ngươi đồ vô sỉ này, ngươi chết không yên lành!” Tiếng gầm gừ phẫn nộ, đúng là Tông chủ Đoàn Thiên Nhai của Vô Cực Tông!

“Phi! Ta chết không yên lành? Ngươi nếu không theo, ta hiện tại liền cho ngươi chết không yên lành!”

Đoạn Thiên Quý nhe răng cười một tiếng, vừa muốn chuẩn bị tra tấn Đoàn Thiên Nhai, đột nhiên một tiếng quát chói tai truyền đến.

“Dừng tay!”

Đoạn Thiên Quý cả kinh, cái thủy lao này chính là trọng địa, do thân tín của lão canh gác, không có lão cho phép, bất luận kẻ nào không cho phép tiến đến.

Như thế nào lại đột nhiên có người xâm nhập?

Đột nhiên quay đầu lại, Đoạn Thiên Quý mang theo một tia hoảng sợ nhìn lại, sau đó có hai bóng người đập vào mi mắt.

“Là Minh chủ?”

Sau khi Đoạn Thiên Quý thấy rõ khuôn mặt của Kiếm Vô Thương, gánh nặng trong lòng lập tức liền được giải khai.

Nhưng rất nhanh, chờ khi lão nhìn thấy đi tại phía trước Kiếm Vô Thương lại là Lâm Hải, trong lòng không khỏi tim đập mạnh một cú.

“Người kia, là, Lâm Hải!!!”

Thanh danh của Lâm Hải, đã sớm nổi tiếng, lại là xuất thân từ thành Lưu Tô, Đoạn Thiên Quý sao lại không biết?

Ngay tại lúc Đoạn Thiên Quý nghi hoặc Lâm Hải tại sao cùng một chỗ với Kiếm Vô Thương, Lâm Hải dĩ nhiên đã đến gần.

Không có bất kỳ nói nhảm gì, Lâm Hải ra tay liền chế trụ Đoạn Thiên Quý, đưa lão dẫm nát dưới chân.

“Minh chủ, cứu ta a!”

Đoạn Thiên Quý lập tức luống cuống, mặt mũi tràn đầy không biết làm sao, hướng phía Kiếm Vô Thương hoảng sợ hô.

Nhưng mà, Kiếm Vô Thương lại cong cong thân thể, đứng tại sau lưng Lâm Hải, liền nhìn cũng không liếc lão một cái.

“Đoạn Thiên Quý, ngươi tại Vô Cực Tông, là thân phận gì?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Ta, ta là Đại Trưởng lão!” Đoạn Thiên Quý hoảng sợ đáp.

“Đại Trưởng lão? Vậy mà bán ra Tông chủ của mình, thật đúng là không biết xấu hổ!”

Toát!

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống, ngón tay trực tiếp bắn ra, một đạo hỏa diễm đã rơi vào trên người Đoạn Thiên Quý.

“A!”

Đoạn Thiên Quý chỉ được phát ra một tiếng kêu thảm thiết ngắn ngủi, liền biến thành tro bụi!

Tê ~

Kiếm Vô Thương sau lưng Lâm Hải, thấy một màn như vậy, kìm lòng không được cúi đầu, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Không nghĩ tới Lâm Hải giết người, lại quyết đoán, không chút nào dây dưa dài dòng như vậy.

“Lâm Hải?!”

Đoàn Thiên Nhai giờ phút này, mặt mũi nhìn Lâm Hải tràn đầy nghi hoặc.

Gặp Lâm Hải cùng một chỗ với Kiếm Vô Thương, lại để cho lão nhất thời có chút phát mộng, không biết Lâm Hải là địch là bạn.

“Còn không giải trừ cấm chế cho Đoàn Tông chủ!”

Lâm Hải đột nhiên quay đầu, ánh mắt lạnh lùng, nhìn xem Kiếm Vô Thương, lạnh lùng nói.

“Vâng!”

Kiếm Vô Thương bị Lâm Hải xem một cái giật mình, đuổi bước lên phía trước, đem cấm chế của Đoàn Thiên Nhai cởi bỏ.

Oanh!

Sau một khắc, khí tức cường đại trên người Đoàn Thiên Nhai, lập tức tách ra, chân nguyên bị phong tỏa chạy khắp toàn thân, tu vi tận phục!

“Đoàn Tông chủ, vãn bối bồi tội cho ngươi rồi!”

Kiếm Vô Thương lúc này mới cúi đầu, vẻ mặt hoảng sợ nói xin lỗi.

“Cái này, đến cùng là chuyện gì xảy ra?”

Mặt mũi Đoàn Thiên Nhai tràn đầy khó hiểu, nhìn Lâm Hải, giật mình hỏi.

“Việc này nói rất dài dòng, Đoàn Tông chủ mời theo vãn bối rời khỏi trước trước, rồi làm giải thích tiếp!”

Lâm Hải nói xong, mang theo Kiếm Vô Thương, cùng một chỗ với Đoàn Thiên Nhai, đi phủ Tông chủ.

Một mực tâm tình đến ban đêm, Lâm Hải mới mang theo dáng tươi cười nhẹ nhõm, đi ra khỏi gian phòng.

Đoàn Thiên Nhai cùng Kiếm Vô Thương, thì là cung kính đi đến cửa ra vào, nhìn Lâm Hải rời đi, nội tâm phức tạp không thôi.

Vài ngày sau, có tin tức truyền ra, Tông chủ Vô Cực Tông Đoàn Thiên Nhai, lĩnh suất toàn thể đệ tử tông môn, gia nhập Vô Thiên Minh!

Cùng một chỗ tuyên bố tin tức với Vô Cực Tông, còn có môn phái cũng là người trong ba đại tông môn đỉnh phong- Lăng Thiên Kiếm Phái.

Tin tức vừa ra, toàn bộ các thế lực lớn trong thành Lưu Tô, tất cả đều chấn kinh rồi.

Ba đại tông môn đỉnh phong, có hai cái gia nhập đã Vô Thiên Minh, cái Vô Thiên Minh này đến tột cùng là dạng tồn tại gì?

Trong lúc nhất thời, cái tên Vô Thiên Minh, lập tức nổ vang tại toàn bộ thành Lưu Tô.

Từng cái thế lực lớn, lòng người bàng hoàng, ẩn ẩn cảm giác, có một cỗ phong bạo đáng sợ, muốn mang tất cả thành Lưu Tô rồi.

Các đệ tử Phi Tinh Các, tự nhiên không có những buồn rầu này.

Giờ phút này, bọn họ đang tại dưới sự dẫn dắt của Ứng Vinh, mang theo toàn bộ gia sản, tập kết tại trên quảng trường.

Trong mắt mỗi người, đều mang theo một tia kích động cùng hưng phấn.

Bởi vì, vào hôm nay, bọn họ phải rời khỏi thành Lưu Tô, tiến về thủ đô thành Thái Huyền rồi!

Thành Thái Huyền a, đối với những đệ tử môn phái nhỏ tại các thành trì xa xôi như bọn họ này mà nói, quả thực xa không thể chạm.

Tiến về thành Thái Huyền tu hành, đổi lại trước kia, bọn họ liền nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng hôm nay, cái mộng tưởng xa không thể chạm này, sẽ được thực hiện.

“Lâm Hải, chúng ta nhiều người như vậy, cùng một chỗ thẳng tiến về thành Thái Huyền, có thể quá lộ liễu hay không?”

Ứng Vinh nhìn đám người rậm rạp chằng chịt, không khỏi cau mày, hướng Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là mỉm cười, “Điểm này, Ứng sư huynh ngươi cứ yên tâm đi!”

“Chúng ta lại không có đi vào cái thành trì nào, sao lại có gì quá lộ liễu?”

“À?” Ứng Vinh khẽ giật mình, không có hiểu rõ ý tứ của Lâm Hải.

Lâm Hải thì là thần bí cười, sau đó hướng phía bầu trời chỉ chỉ.

“Chúng ta, đi bầu trời!”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp đem Xuyên Vân Toa phóng ra.

Phanh!

Xuyên Vân Toa hóa thành phi thuyền khổng lồ, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Ứng Vinh cùng các đệ tử Phi Tinh Các, lập tức hai mắt tỏa sáng, trong lòng kích động lên.

“Chẳng lẽ, chúng ta muốn ngồi cái đại gia hỏa này, chạy đi trên trời sao?”

Bọn họ tuy đều là người tu hành, nhưng nào đã chơi qua trời ạ?

Thậm chí cho tới nay, bọn họ đều là đối với bầu trời mênh mông, tràn đầy sự kính sợ.

Trước đó, khi thấy bọn Lâm Hải đến, là cưỡi cái phi thuyền này, các đệ tử Phi Tinh Các, nội tâm đã sớm cực kỳ hâm mộ khủng khiếp rồi.

Hôm nay, thấy Lâm Hải đem phi thuyền lấy đi ra, trong mắt càng là bắt đầu sáng lên, trái tim đều nhảy lên cổ họng rồi.

Lâm Hải thấy thế, thì là ha ha cười cười, lớn tiếng nói.

“Các vị sư huynh đệ, còn đứng ngây đó làm gì?”

“Lên thuyền a!”

Các đệ tử Phi Tinh Các, nghe xong lời này, lập tức một mảnh sôi trào, hoan hô không thôi.

Không nghĩ tới, Lâm Hải thật sự lại để cho bọn họ ngồi cái phi thuyền này, bay lên bên trên bầu trời kia đi!

Trong lúc nhất thời, mọi người hoan hô, nhảy lên Xuyên Vân Toa, cái này nhìn xem cái kia nhìn một cái, trong mắt tràn ngập tò mò cùng kích động.

“Lâm Hải, nhiều người cùng một chỗ như vậy, cái pháp bảo này của ngươi, không có vấn đề a?”

Ứng Vinh che dấu nội tâm kích động, có chút lo lắng hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ha ha, sư huynh cứ việc yên tâm!”

Lâm Hải ha ha cười cười, sau đó hướng phía Vân Chu ra lệnh.

“Lái thuyền!”

Vèo!

Sau một khắc, hào quang lóe lên, Xuyên Vân Toa bay lên trời, hóa thành lưu quang, biến mất tại phía chân trời.

“Ha ha, bay lên rồi, thật sự bay lên rồi!”

“Cái này thuyền phi quá là nhanh, quả thực một cái chớp mắt là ngàn dặm a!”

“Pháp bảo tốt, pháp bảo tốt a!”

Các đệ tử Phi Tinh Các, nhìn cảnh sắc phía dưới vượt qua, châu đầu ghé tai, hưng phấn không thôi.

Thành trì biến thành từng mảnh xẹt qua, Lâm Hải cùng Ứng Vinh trên mặt mang dáng tươi cười, trò chuyện với nhau thật vui.

Trong lúc bất tri bất giác, liền tới gần thành Thái Huyền.

Oanh!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng nổ mạnh truyền đến, sau đó Xuyên Vân Toa đột nhiên lay động kịch liệt một hồi.

“Chuyện gì xảy ra?”

Các đệ tử Phi Tinh Các, lập tức ngã trái ngã phải, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, vụt cái liền đứng lên.

Mà lúc này đây, một đạo thanh âm uy nghiêm, bỗng nhiên vang lên.

“Còn không dừng lại cho ta!”

Chương 2017: Chủ nhân của ngươi, là ai?

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, thân ảnh lóe lên, đã đến đầu thuyền Xuyên Vân Toa, nhìn về phía trước.

Đã thấy một cái lão giả mặt tím sắc mặt uy nghiêm đang, chân đạp tường vân, ngăn lại tại phía trước Xuyên Vân Toa

Vừa rồi, Xuyên Vân Toa trên đường đi đột nhiên bị ngừng, đúng là do lão giả này gây nên.

“Ngươi là người nào, vì sao cản đường?”

Ánh mắt của Lâm Hải trầm xuống, lạnh lùng nói.

Tuy Xuyên Vân Toa đẳng cấp không cao, chỉ là Bảo khí Thượng phẩm.

Nhưng thể tích khổng lồ như thế, lại đang ở bên trong chạy cấp tốc, lực trùng kích không thể bảo là không lớn.

Cái lão giả mặt tím này, lại có thể dựa vào sức một mình, ngạnh sanh sanh lại để cho Xuyên Vân Toa ngừng lại, thực lực mạnh đến mức để cho Lâm Hải đều cảm thấy một hồi giật mình.

“Ta là người phương nào? Hừ!” Lão giả mặt tím hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lăng lệ ác liệt, giống như tia chớp, rơi vào trên người Lâm Hải.

“Lão phu còn đang chuẩn bị hỏi một chút, ngươi là người phương nào ni?!”

Lâm Hải khẽ chau mày, cưỡng ép đem lửa giận trong lòng đè xuống, hướng phía lão giả mặt tím ôm quyền.

“Tại hạ, Hải Nguyệt Tông Lâm Hải!”

“Lâm Hải?” lão giả mặt tím nghe xong, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang.

“Ta hỏi ngươi, cái Xuyên Vân Toa này chính là pháp bảo độc môn của Lôi Vân Tông ta, ngươi từ đâu mà đến?!”

“Lôi Vân Tông?” Lời nói của lão giả mặt tím, lại để cho lông mày Lâm Hải lập tức nhảy lên, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Tiền bối, là người của Lôi Vân Tông?”

“Đúng vậy, lão phu Tử Điện Đường của Lôi Vân Tông, Phó Đường chủ Lữ Hồng Tiêu!”

Ta đi, trách không được muốn ngăn Xuyên Vân Toa của chính mình, không thể tưởng được vậy mà gặp gỡ người của Lôi Vân Tông rồi.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, lần nữa hướng phía Lữ Hồng Tiêu ôm quyền.

“Nguyên lai là Lữ Phó Đường chủ, vãn bối thất lễ!”

“Ít nói nhảm, ta hỏi ngươi, cái Xuyên Vân Toa này từ đâu mà đến?” Lữ Hồng Tiêu mặt lạnh, hỏi.

Lâm Hải nhãn châu xoay động, lập tức đã có lí do thoái thác.

“Hồi tiền bối, vãn bối từ Nhân Gian giới mà đến, Lôi Vân Tông chúng ta tại Nhân Gian giới có truyền thừa, cái Xuyên Vân Toa này là một trong các pháp bảo ở lại Nhân Gian giới!”

Lữ Hồng Tiêu nghe được, không khỏi sững sờ, mang theo kinh ngạc thật sâu, liếc nhìn Lâm Hải.

“Ngươi là từ Nhân Gian giới đến hay sao? Là đệ tử của Lôi Vân Tông ta tại Nhân Gian giới?”

“Đúng vậy!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, giả trang ra một bộ dạng động tình.

“Tiền bối, ta tiến vào Địa Tiên giới lâu như vậy, không chỗ nương tựa, nhận hết cực khổ, hôm nay rốt cục nhìn thấy thân nhân!”

“Lữ Phó Đường chủ, ta hiện tại thật kích động, thật vui vẻ, đến, chúng ta ôm một cái!”

“Đi đi đi, đi một bên!” Lữ Hồng Tiêu vội vàng có vẻ mặt ghét bỏ phất phất tay.

Sau đó, trong mắt mang theo một tia ánh mắt hoài nghi, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

“Ngươi nói ngươi là đệ tử của Lôi Vân Tông ta tại Nhân Gian giới, còn có chứng cớ gì?”

“Cái Xuyên Vân Toa này, còn không tính là chứng cớ sao?” Lâm Hải chỉ vào Xuyên Vân Toa, mờ mịt mà hỏi.

“Hừ, ai biết ngươi có phải giết đệ tử Lôi Vân Tông ta, đoạt đến pháp bảo hay không?”

Chà mẹ nó, cái này đều bị ngươi đoán đúng?

Lâm Hải lập tức cả kinh, tuy Xuyên Vân Toa không phải từ trong tay đệ tử Lôi Vân Tông đoạt, nhưng đệ tử Lôi Vân Tông, hắn là thực giết.

Chẳng những giết, còn đem trọn cái Thiên Đãng Sơn, đều đốt quách cho rồi rồi.

Đương nhiên, Lâm Hải tự nhiên sẽ không hướng Lữ Hồng Tiêu thừa nhận những cái này.

“Lữ Phó Đường chủ, nếu như Xuyên Vân Toa nói không rõ được vấn đề, cái Lôi Pháp này, có tính không?”

Lâm Hải nói xong, lập tức vung song chưởng lên, lập tức có hai đạo lôi điện kích xạ mà ra.

Ầm ầm!

Theo hai đạo tiếng sấm, bầu trời giống như xẹt qua tia chớp, sáng chói sáng ngời.

Lữ Hồng Tiêu đối diện co rụt đồng tử lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Không thể tưởng được, ngươi chỉ là một cái Hóa Thần sơ kỳ, Lôi Pháp vậy mà đã có uy lực này!”

“Ha ha, Lữ Phó Đường chủ quá khen, cái này ngươi tin chưa?” Lâm Hải cười tủm tỉm nói.

“Ai nói ta tin?” Lữ Hồng Tiêu trực tiếp đem đầu lắc lắc giống như trống bỏi, kỳ quái nói.

Phốc!

Đại gia mày!

Lâm Hải thiếu chút nữa một ngụm phun ra trên mặt lão, mẹ nó, như thế nào còn không tin à?

Ngươi choáng nha rốt cuộc muốn ca ca như thế nào đây?

Rất nhanh, Lâm Hải đã biết rõ đáp án rồi.

“Như vậy đi, ngươi theo ta về Lôi Vân Tông một chuyến, đến lúc đó tự nhiên có biện pháp phân biệt ngươi nói thật hay giả!”

“Không đi!” Lâm Hải trực tiếp giận.

“Lữ Phó Đường chủ, vãn bối còn có việc đâu rồi, kính xin ngài thông cảm.”

“Ngày sau, vãn bối sẽ trở về Lôi Vân Tông, nhất định sẽ đến nhà bái phỏng!”

Lữ Hồng Tiêu nghe xong, thì là trừng mắt, lập tức Lôi Điện màu tím chợt lóe lên tại trong mắt.

“Ngươi nói cái gì? Không đi? Hừ hừ!”

“Cái này cũng không phải do ngươi!”

Nói xong, Lữ Hồng Tiêu bỗng nhiên ra tay, lập tức một đạo hư ảnh bàn tay lóe ra hào quang Lôi Điện, hướng phía Lâm Hải bắt qua.

Chà mẹ nó!

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, lập tức cảm thấy một cỗ lực trói buộc kinh khủng, đã rơi vào trên người của mình.

Vừa muốn phản kháng, lại phát hiện thực lực của mình, tại trước mặt Lữ Hồng Tiêu, vậy mà nhỏ bé như là con sâu cái kiến, không hề có lực hoàn thủ!

“Tiên Đạo Chí Tôn!!!”

Trong lòng Lâm Hải đột nhiên cả kinh, loại cảm giác vô lực lúc đối mặt Lữ Hồng Tiêu này, chỉ có ngày đó khi lão tổ Hô gia tự mình ra tay đối với mình, mới cảm thụ qua một lần.

Lâm Hải lập tức liền đoán được, tu vi cảnh giới của Lữ Hồng Tiêu, hẳn là Tiên Đạo Chí Tôn không thể nghi ngờ!

Đậu phộng, Tiên Đạo Chí Tôn chính mình cũng không đối phó được!

Lâm Hải vẫn có tự mình hiểu lấy, vội vàng hô to một tiếng.

“u Dương, hộ giá!”

Ông!

Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên một đạo hào quang màu đen, mang theo lực lượng khủng bố, bỗng nhiên kích xạ mà đến.

Oanh!

Trong chốc lát, quang mang màu đen hóa thành một thanh lưỡi dao sắc bén, cùng bàn tay Lôi Điện oanh kích lại với nhau.

Khí lãng khổng lồ lăn lộn sôi trào, trực tiếp đem Xuyên Vân Toa trùng kích rút lui ra xa vài trăm thước.

“Mọi người coi chừng!”

Ứng Vinh thét lên một tiếng kinh hãi, các đệ tử Phi Tinh Các, vội vàng tìm địa phương vịn ổn, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Đây chính là tại vạn mét không trung a, một khi té xuống, mặc dù bọn họ là người tu hành, cũng cần phải ngã chết rồi, bọn họ há có thể không sợ?

Bá!

Cái lúc này, một đạo thân ảnh phi tốc lóe lên, u Dương Phổ Huệ chân đạp tường vân, chắn tại phía trước Xuyên Vân Toa.

Lữ Hồng Tiêu bị vừa rồi khí mang màu đen, trùng kích bay ngược ra hơn mười mét, mới ngừng lại được.

Nội tâm mang theo kinh hãi thật sâu, ngẩng đầu hướng phía trước trông lại, vừa vặn cùng ánh mắt của u Dương Phổ Huệ, đối mặt lại với nhau.

Ông!

Giữa hai người, lập tức kích thích ra một mảnh hỏa hoa vô hình, không khí đều đi theo run rẩy một cái.

“Ngươi là người nào?”

Lữ Hồng Tiêu chấn động, không khỏi hướng phía u Dương Phổ Huệ quát hỏi.

Lão như thế nào không nghĩ tới, Thiên Vận Quốc nho nhỏ, ngoại trừ Ma Tôn cùng mấy cái lão gia hỏa ở thủ đô ra, lại vẫn có người tu hành cường đại như thế.

u Dương Phổ Huệ thì là nhắm hai mắt lại, nhàn nhạt cười lạnh một tiếng.

“Ta là ai, ngươi không cần hỏi nhiều!”

“Thức thời, lập tức tránh ra, đừng có ngăn cản đường đi chủ nhân của ta!”

“Nếu không, đừng trách ta không khách khí!”

“chủ nhân của ngươi?!!” Lời nói của u Dương Phổ Huệ, lại để cho Lữ Hồng Tiêu kinh hãi đến mức cái cằm thiếu chút nữa rơi mất trên mặt đất.

Một chiêu đối kháng vừa rồi kia, trong nội tâm Lữ Hồng Tiêu liền có đo đếm.

u Dương Phổ Huệ tuyệt đối là Tiên Đạo Chí Tôn cấp bậc Siêu cấp đại lão.

Nhân vật như vậy, không người nào là không phải tồn tại áp đảo chúng sinh, cao cao tại thượng?

Đừng nói tại loại địa phương nhỏ như Thiên Vận Quốc này, cho dù phóng tới Hồng Ngọc Quốc bọn họ, cũng là nhân vật đỉnh phong, làm sao có thể khuất cư tại dưới người?

Thế nhưng mà, vừa rồi u Dương Phổ Huệ nói cái gì?

Đừng có ngăn cản đường đi chủ nhân của lão?

Loại này nhân vật tu vi Thông Thiên, quan sát chúng sinh này, vậy mà sẽ nhận thức người làm chủ?

“Chủ nhân của ngươi, là ai?”

Mang theo khiếp sợ thật sâu, Lữ Hồng Tiêu nhịn không được hỏi.

Lão ngược lại muốn nhìn, có thể làm cho loại Tiên Đạo Chí Tôn như u Dương Phổ Huệ này cam nguyện cho sử dụng, đến tột cùng là đại nhân vật nào?

Lữ Hồng Tiêu vừa dứt lời, một đạo thanh âm nhàn nhạt, đột nhiên vang lên.

“Nếu ngươi muốn hỏi chủ nhân của lão, bất tài, chính là tại hạ!”

Chương 2018: Đừng làm tổn thương chủ nhân của ta!

Lâm Hải đi lại trầm ổn, mang trên mặt mỉm cười, đã đi tới.

“Ngươi?”

Đồng tử Lữ Hồng Tiêu co rụt lại, trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ cùng kinh ngạc.

Lão như thế nào cũng nghĩ không thông, dùng tu vi của v, như thế nào lại sẽ nhận Lâm Hải - một cái nhân vật giống như con sâu cái kiến làm chủ?

“Lữ Phó Đường chủ, ta không muốn cùng ngươi là địch, nhưng cũng thỉnh ngươi đừng có ngăn trở đường đi của ta.”

“Ngươi đi đi!”

Lâm Hải nghiêm sắc mặt lại, hướng phía Lữ Hồng Tiêu thản nhiên nói.

“Chê cười!”

Lữ Hồng Tiêu nặng nề hừ lạnh một tiếng, “Ngươi kiềm giữ pháp bảo độc môn Xuyên Vân Toa của Lôi Vân Tông ta, ta há có thể không biết rõ chân tướng mà đã đi?”

“Lâm Hải, ngươi tốt nhất nên cùng ta về Lôi Vân Tông một chuyến, đem việc này giải thích rõ ràng!”

“Thật sự là phiền a!” Lâm Hải nghe được, lông mày lập tức nhíu lại.

Ngẩng đầu, lạnh lùng liếc nhìn Lữ Hồng Tiêu, thản nhiên nói.

“Nếu ta không đi đâu?”

“Vậy thì đừng trách ta động thủ, bắt ngươi trở về!”

Tạch...!

Tiếng nói của Lữ Hồng Tiêu vừa rơi xuống đất, lập tức có vô số tia chớp Lôi Đình, tràn ngập Vân Tiêu, phảng phất đem một phương thiên địa này, đều biến thành Lôi Trì.

Oanh!

Ngay sau đó, một cái bàn tay Lôi Điện cực lớn, mang theo Lôi Đình Chi Lực cuồng bạo, từ trên trời giáng xuống.

“Đừng làm tổn thương chủ nhân của ta!”

u Dương Phổ Huệ giận quát một tiếng, trong tay lóe lên quang mang màu đen, lập tức ngưng tụ thành một thanh lưỡi dao sắc bén.

“Phá!”

Sau đó, u Dương Phổ Huệ hét lớn một tiếng, hóa thành một đạo bóng đen, xông vào trong lôi trì.

Tạch tạch tạch!

Rầm rầm rầm!

Nhất thời, bên trên bầu trời nổ mạnh rung trời, khí lãng lăn lộn như nước thủy triều, lực trùng kích cực lớn, đem Xuyên Vân Toa chấn ra khoảng cách hơn 1000m.

Các đệ tử Phi Tinh Các ở bên trên, lúc nào đã gặp qua chiến đấu khủng bố như thế, đều là nhao nhao biến sắc, hoảng sợ vạn phần.

Mí mắt Ứng Vinh cũng là kinh hoàng một hồi, nhìn về trên bầu trời phía trước, hai luồng tường vân bay múa, hào quang màu đen cùng màu tím chiếu rọi phía chân trời, kịch liệt va chạm, không khỏi hoảng sợ không thôi.

“Cái này, mới là cao thủ chân chính a!”

Trong nội tâm Ứng Vinh, đột nhiên có một loại cảm giác tự ti mặc cảm.

Xem ra, một đường tu hành, còn gánh nặng đường xa a!

Lâm Hải đứng tại phía trước nhất của Xuyên Vân Toa, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt nhắm lại, nhìn chăm chú lên chiến đấu của u Dương Phổ Huệ cùng Lữ Hồng Tiêu.

Phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, động tác của hai người, Lâm Hải xem nhất thanh nhị sở.

Tuy nhìn về phía trên, hai người tựa hồ có có xu thế tương xứng.

Nhưng, Lâm Hải từ trên khuôn mặt của hai người, nhưng nhìn ra bên trên thực lực của hai người, vẫn có chỗ chênh lệch.

u Dương Phổ Huệ giữa lúc giơ tay nhấc chân, hời hợt, như là hành vân lưu thủy, tựa hồ không tốn chút sức nào.

Mà sắc mặt Lữ Hồng Tiêu lại lạnh lẽo, động tác cương mãnh, phảng phất có loại cảm giác đáp ứng không xuể.

Tương đối so sánh, tu vi của hai người, cao thấp đã phân!

“u Dương, đừng có trì hoãn thời gian!”

Đã nhìn ra mánh khóe, Lâm Hải không khỏi chau mày, có chút không kiên nhẫn nói ra.

“Vâng!”

u Dương Phổ Huệ đáp ứng một tiếng, đột nhiên tăng lên lực đạo công kích, thanh âm khí bạo trên bầu trời, lập tức giống như là xào đậu, trở nên vô cùng dồn dập.

Phốc!

Đột nhiên, một đạo máu tươi phiêu tán trên không, thân ảnh của Lữ Hồng Tiêu, bay ngược mà đi, chật vật không chịu nổi.

“Lâm Hải, ta nhớ kỹ ngươi rồi!”

“Việc này, Lôi Vân Tông nhất định sẽ tra đến cùng!”

Vèo!

Tiếp theo thời khắc bị đánh lui, Lữ Hồng Tiêu giận quát một tiếng, chân đạp tường vân biến mất tại bên trong phía chân trời.

“Chủ nhân, cường địch đã lui!”

“Thuộc hạ vô năng, không thể đem lão lưu lại.”

u Dương Phổ Huệ lúc này mới tiến lên, hướng phía Lâm Hải cung kính thi lễ, hơi áy náy nói ra.

“Không trách ngươi, lui ra đi!”

Lâm Hải phất phất tay, u Dương Phổ Huệ thối lui đến một bên.

Sau đó, Lâm Hải hướng phía các đệ tử Phi Tinh Các đã dọa ngốc, nhàn nhạt cười.

“Mọi người không phải sợ, chỉ cần chăm chỉ tu luyện, sớm muộn gì sẽ có một ngày, các ngươi sẽ cường đại như bọn họ!”

Sau khi an ủi hết các đệ tử Phi Tinh Các, Lâm Hải phân phó Vân Chu tiếp tục tiến lên, cất bước đi đến đầu thuyền, lâm vào trầm tư.

“Lữ Hồng Tiêu, chỉ là một cái Phó Đường chủ của Tử Điện Đường Lôi Vân Tông, mà đã có tu vi Tiên Đạo Chí Tôn.”

“Cái Đường chủ Tử Điện Đường kia, thậm chí Tông chủ Lôi Vân Tông, sẽ là tu vi bực nào?”

“Chỉ sợ, ít nhất đều hẳn là cấp bậc Ma Tôn kia a?”

Nghĩ đến chỗ này, lông mày Lâm Hải lập tức gắt gao nhăn lại.

Đây vẫn chỉ là một cái Lôi Vân Tông, liền có cường giả đáng sợ như thế.

Mà chỗ Hồng Ngọc Quốc của Lôi Vân Tông, tông môn như Lôi

Vân Tông vậy, còn không biết sẽ có bao nhiêu cái.

Nếu như từng tông môn, đều có mấy cái cao thủ giống như Ma Tôn, cái Hồng Ngọc Quốc kia, lại sẽ đáng sợ cỡ nào?

Thậm chí, còn có những quốc gia mà trước mắt của Lâm Hải không biết, chẳng lẽ sẽ không có tồn tại so với Hồng Ngọc Quốc càng mạnh hơn nữa sao?

Lâm Hải càng nghĩ thì trong nội tâm cảm khái càng sâu, xem ra Thiên Vận Quốc, vừa so sánh cùng các quốc gia quanh thân, thật đúng là đủ nhỏ bé a!

"Sư phụ, đã đến!"

Không biết đã qua bao lâu, Xuyên Vân Toa liền ngừng lại.

Vân Chu đi đến gần Lâm Hải, thấp giọng nói ra.

"A?"

Lâm Hải khẽ giật mình, lúc này mới từ trong trầm tư tỉnh lại.

Ngó hướng phía dưới Xuyên Vân Toa nhìn lại, đã thấy tinh quang rậm rạp, sáng chói giống như bầu trời đêm!

Đúng là Thiên Khôi Tinh!

"Đáp xuống đi!"

Lâm Hải phân phó một tiếng, Vân Chu lập tức thao túng Xuyên Vân Toa, bắt đầu chậm rãi đáp xuống.

"Sư huynh, mau nhìn, thiệt nhiều hào quang ngôi sao a!"

"Ha ha, Tinh Thần Chi Lực tại đây, quả thực quá nồng đậm rồi!"

“Thật tốt quá, cái chỗ mà Lâm sư huynh mang bọn ta đến này, không hề kém Phi Tinh Các trước đó!”

Theo Xuyên Vân Toa chậm rãi đáp xuống, các đệ tử Phi Tinh Các cũng phát hiện tại đây có nồng đậm Tinh Thần Chi Lực.

Không khỏi, tất cả đều kích động vạn phần, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn tinh mang lấp lánh, kinh hô không thôi!

Phanh!

Sau khi Xuyên Vân Toa hạ xuống, Ứng Vinh chỉ huy các đệ tử, tất cả đều nhảy xuống tới.

“Các vị sư huynh đệ, từ sau đêm nay, nơi này chính là nơi đóng quân mới của Phi Tinh Các ta rồi!”

“A, quá tốt á!”

“Có Thánh Địa này, Phi Tinh Các quật khởi, ở trong tầm tay!”

“Lâm sư huynh vạn tuế!”

Các đệ tử Phi Tinh Các, một mảnh kinh hô, hưng phấn không thôi!

“Tất cả mọi người đều là người tu hành, không cần nghỉ ngơi, lập tức động thủ, xây gia viên mới!”

Theo Ứng Vinh một tiếng phân phó, các đệ tử Phi Tinh Các, lập tức bắt đầu bận việc.

Nguyên một đám tươi cười rạng rỡ, toàn thân tràn đầy lực lượng.

Lâm Hải thì là mang theo Ứng Vinh, đi tới ở chỗ sâu trong nội hạch của Thiên Khôi Tinh.

Vèo!

Đột nhiên, một đạo hư ảnh lập loè, xuất hiện tại trước mặt hai người.

“Ai?!”

Ứng Vinh đột nhiên cả kinh, cuống quít ngưng thần đề phòng, đã làm xong chuẩn bị chiến đấu.

“Sư huynh chớ hoảng sợ, người một nhà!” Lâm Hải gấp gáp nói.

“Bái kiến đại quan nhân!”

Đối diện là một bóng hình xinh đẹp, hướng phía Lâm Hải dịu dàng cúi đầu, đúng là Hỗ Tam Nương đã lưu thủ tại đây.

“Người một nhà?”

Ứng Vinh sững sờ, ngẩng đầu hướng phía Hỗ Tam Nương nhìn lại, không khỏi chấn động.

“Du hồn?”

“Sư huynh, đây là Hỗ Tam Nương, có chuyện ta phải thông báo cùng ngươi một tiếng, Tam Nương cần tu hành ở chính giữa nội hạch, ngươi không thể để cho đệ tử đến quấy nhiễu nàng!” Lâm Hải hướng phía Ứng Vinh, trịnh trọng nói.

Ứng Vinh nhẹ gật đầu, “Sư đệ yên tâm, chỗ nội hạch, hẳn là Cấm khu của đệ tử Phi Tinh Các!”

“n, ta đây an tâm!”

Sau khi rời khỏi nội hạch, Ứng Vinh vội vàng trùng kiến tông môn, Lâm Hải cùng Ứng Vinh nói chuyện, mang theo bọn người Hải Nguyệt Bát Thánh, cưỡi Xuyên Vân Toa, lần nữa lên đường.

“Sư phụ, lần này chúng ta đi nơi nào?” Vân Chu hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, sau khi hướng Vân Chu chỉ rõ phương hướng, nhàn nhạt nói ra.

“Đi, chúng ta đi xem địa bàn của mình!”

Chương 2019: Ngươi thật là một cái thư ký tài giỏi!

Phanh!

Xuyên Vân Toa đáp xuống bên ngoài thành Thái Huyền.

Lâm Hải mang theo mọi người vẻ mặt hiếu kỳ, tiến nhập vào trong thành, thẳng đến phố người Hoa.

“U a, xây dựng không tệ a!”

Lâm Hải vừa tiến vào phố người Hoa, lập tức hai mắt tỏa sáng, không khỏi âm thầm gật đầu.

Chỉ thấy hai bên, mặt tiền của các cửa hàng cũng đã rực rỡ hẳn lên, đổi lại chiêu bài thống nhất.

“Nhà trọ Hải Nguyệt, Thảo dược đường Hải Nguyệt, Nhà cầm đồ Hải Nguyệt, Nhà hương liệu Hải Nguyệt, Nhà tắm Hải Nguyệt...”

Nhìn chiêu bài của những cửa tiệm này, tất cả đều đeo lên hai chữ Hải Nguyệt, bọn người Cường đầu trọc lập tức kích động lên.

“Bà mẹ nó, sư phụ, cái này thật đúng là đã đến địa bàn của mình rồi!”

“Ha ha ha, không thể tưởng được sư phụ tại Địa Tiên giới, đã là khiêng cầm một đầu phố rồi, so với ta lúc đầu hỗn tại phố Nam còn muốn phong quang hơn!”

“Cường đầu trọc, có thể đừng khoác lác trang bức hay không, lúc ngươi tại phố Nam, chỉ là bột phấn của xã hội có được không?” Đỗ Thuần lập tức bĩu môi, vẻ mặt xem thường.

“Này, lão già chết tiệt, có kiểu nói chuyện cùng Đại sư huynh như ngươi vậy sao?”

“Phi, đầu trọc thối, Đại sư huynh rõ ràng là ta!”

“Nghĩ khá lắm, ta so với ngươi nhập môn sớm hơn!”

“Ta so với ngươi lớn tuổi hơn!”

…

“Đi đi đi, chúng ta trước tiên tiến nhà trọ nhìn xem!” bọn người Lâm Hải, trực tiếp đem hai cái hàng trêu chọc bức này, trở thành không khí.

Lưu lại hai người bọn họ tại trên đường cái, dựng râu trừng mắt, mọi người nhao nhao tiến nhập vào nhà trọ Hải Nguyệt.

“Tông chủ? Ha ha, sao ngươi lại tới đây!”

“Đã lâu không gặp, nhớ chết ta a, đến, ôm một cái!”

Lý Diệp đang tại chỉ huy sửa chữa nhà trọ Hải Nguyệt, thấy Lâm Hải tiến đến lập tức đại hỉ, mở ra cánh tay liền đánh tới.

“Lăn, Gay chết tiệt!”

Lâm Hải cười mắng một tiếng, cho Lý Diệp một quyền, lúc này mới hướng phía nhà trọ đã trang hoàng nhìn thoáng qua.

Sau đó, lông mày lập tức không khỏi nhíu một cái, lắc đầu.

“Lý Diệp a, lắp đặt thiết bị đều dừng lại đi!”

“À?” Lý Diệp sững sờ, bất quá vẫn là phân phó mọi người, đều dừng công tác tay lại.

“Như thế nào, có vấn đề sao?” Lý Diệp khẩn trương hỏi.

“Vấn đề ngược lại là không có, nhưng phong cách thiết bị lắp đặt, quá cũ kĩ, cần sửa sửa lại!”

Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên hướng phía Lý Diệp hỏi.

“Cả con đường đều cầm ra rồi a?”

“n, ngay tại ba ngày trước, đã cầm xuống toàn bộ các cửa hàng mặt tiền, hôm nay mới vừa vặn đổi hết chiêu bài, tất cả cửa tiệm có lẽ đều đang sửa chữa!”

Lâm Hải nghe được, nhẹ gật đầu.

Xem ra, tiểu tử Chủ thượng này, làm việc coi như đắc lực.

“Ngươi an bài người, thông tri toàn bộ các cửa hàng mặt tiền, đem toàn bộ thiết bị lắp đặt dừng lại, mặt khác lại để cho người phụ trách của toàn bộ các cửa hàng mặt tiền, tới họp!”

“Vâng!” Lý Diệp khẽ giật mình, sau đó vội vàng đáp ứng một tiếng, an bài người đi thông tri.

Bọn người Lâm Hải, tất bị Lý Diệp an bài đến lầu hai của nhà trọ, trong một gian phòng rộng rãi, lẳng lặng chờ.

Chỉ trong chốc lát, mọi người liền lục tục chạy đến, gian phòng lập tức kín người hết chỗ.

Lâm Hải thấy thế, không khỏi chau mày, nghiêng đầu liếc nhìn Trần Nghiên.

“Tông chủ.”

Trần Nghiên có chút cúi thân xuống, khuôn mặt vũ mị mỉm cười, tiến tới gần Lâm Hải.

“Trần Nghiên a, cái khác không nói, ngươi sau khi tiếp nhận chỗ này, trước cho ta phòng họp có thể dung nạp toàn bộ trăm người!”

“n!” Trần Nghiên nhẹ gật đầu.

“Ha ha ha, Lâm Hải gia gia, ngươi rốt cục đã về rồi!”

Toàn bộ vừa tới, một đạo tiếng cười khoa trương vang lên, chính là Chủ thượng đang nghênh ngang đi đến.

Phía sau của y, còn đi theo một cái lão giả tóc trắng râu bạc trắng, trên mặt uy nghiêm, đúng là Từ lão.

“Bái kiến Tông chủ!”

Từ lão liền ôm quyền, hướng phía Lâm Hải cung kính thi lễ.

“Mọi người không cần đa lễ!”

Lâm Hải thấy người đến không sai biệt lắm, mới ho nhẹ một tiếng, mọi người lập tức đình chỉ ồn ào, chậm rãi đợi Lâm Hải ra mệnh lệnh.

“Phố người Hoa, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, đã có một chút mặt mày, ta rất hài lòng!”

“Từ nay về sau, cái phố người Hoa này, liền là căn cơ phát triển của Hải Nguyệt Tông ta, tại thành Thái Huyền thậm chí là toàn bộ Thiên Vận Quốc.”

Nói xong, ánh mắt của Lâm Hải từ trên từng người đảo qua, hết sức trịnh trọng nói ra.

“Bây giờ, ta hướng mọi người tuyên bố người quyết định sự tình trọng yếu nhất!”

“Trần Nghiên!”

“Có!” Trần Nghiên nghe được Lâm Hải kêu lên, vội vàng đáp ứng một tiếng, tiến lên một bước.

“Vị này, là thư ký của ta Trần Nghiên, từ nay về sau, hết thảy sự vụ của phố người Hoa, sẽ do Trần Nghiên phụ trách.”

“Tất cả mọi người, phải vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh của Trần Nghiên, nếu không, giết không tha!”

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, tất cả mọi người đều cả kinh, nhao nhao hướng phía Trần Nghiên nhìn lại.

Đã thấy Trần Nghiên dáng người ngạo nhân, khuôn mặt xinh đẹp, mang trên mặt nụ cười quyến rũ thong dong mà tự tin.

Lại để cho người chỉ liếc mắt nhìn, thì có loại cảm giác tim đập thình thịch, rồi lại có một cỗ uy nghiêm nhàn nhạt không dung khinh nhờn tán phát ra, lại để cho người ta không dám mơ màng lung tung.

“Đa tạ Tông chủ coi trọng, về sau kiến thiết phố người Hoa, sẽ do ta phụ trách, mong mọi người ủng hộ nhiều hơn.”

Trần Nghiên hướng phía mọi người nhoẻn miệng cười, lời nói nho nhã lễ độ, không kiêu ngạo không tự ti.

“Chúng ta nhất định sẽ tận lực phối hợp!”

Mọi người vẫn khiếp sợ, quyền lợi lớn như vậy, Lâm Hải lại có thể giao vào trong tay của một cái nữ nhân

Nhưng, lại không ai dám đưa ra dị nghị, bọn họ ở cái đoạn thời điểm này, bởi vì sự tình thu mua mặt tiền cửa hàng, thế nhưng mà bị Chủ thượng chỉnh thảm như vậy rồi.

Cho dù bọn họ không phục Trần Nghiên, nhưng Chủ thượng ở bên cạnh không có phản đối, bọn họ nào dám nói chuyện?

“u Dương!”

Lâm Hải mở miệng lần nữa.

“Tông chủ, có thuộc hạ!” u Dương Phổ Huệ đuổi bước lên phía trước một bước, cung kính đứng tại trước mặt Lâm Hải.

“Từ nay về sau, ngươi không cần lại đi theo ta nữa!”

“Sứ mạng của ngươi, liền là bảo vệ Trần Nghiên an toàn!”

“Nếu Trần Nghiên thiếu đi một sợi tóc, ta sẽ bắt ngươi hỏi tội!”

u Dương Phổ Huệ cả kinh, lúc này mới phát hiện địa vị của Trần Nghiên tại trong lòng Lâm Hải, cư nhiên có độ cao như thế.

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

u Dương Phổ Huệ vội vàng trịnh trọng đáp ứng một tiếng, sau đó trực tiếp đứng ở sau lưng Trần Nghiên.

“Hải Nguyệt Bát Thánh, Lâm Kiếm, Diệp Uyển, Đường Chấn!”

Lâm Hải lần nữa hô.

“Đệ tử tại!”

“Các ngươi cùng nhau ở lại phố người Hoa, phụ tá Trần Nghiên, nghe theo Trần Nghiên điều khiển!”

“Vâng!” bọn người Cường đầu trọc, lập tức cùng kêu lên đáp.

Bọn họ đều là người thân cận nhất của Lâm Hải, Lâm Hải làm ra cái quyết định gì, bọn hắn tự nhiên cũng sẽ không phản đối.

Huống chi, đối với năng lực của Trần Nghiên, bọn hắn cũng đều là hiểu rõ.

Sau khi hạ mệnh lệnh để Trần Nghiên nhậm chức, Lâm Hải mới mang theo Trần Nghiên, đi tới một cái gian phòng riêng.

Có một số việc, hắn còn cần hướng Trần Nghiên một mình giao phó.

Trong phòng, Lâm Hải ngồi ở trên mặt ghế thoải mái dễ chịu, Trần Nghiên mang theo dáng tươi cười ôn uyển, đứng tại sau lưng Lâm Hải.

Hai cái bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại không xương, để tại hai bờ vai Lâm Hải, nhẹ nhàng xoa nắn lấy.

Đoan trang mà xinh đẹp!

Lâm Hải thì là hướng Trần Nghiên giao phó lấy từng cái từng cái sự tình, kể cả những thế lực có liên quan cùng Lâm Hải như Lạc Diệp Tông, thành Hỏa Phượng, Từ gia, cùng với Hứa gia, tất cả đều giới thiệu kỹ càng một lần.

Về phần xử lý quan hệ cùng những thế lực này như thế nào, để đạt tới lợi ích hóa lớn nhất, cái kia chính là sự tình của Trần Nghiên.

Đối với năng lực của Trần Nghiên, Lâm Hải vẫn là vô cùng tin tưởng.

“Tông chủ, ta đều nhớ kỹ, ngươi còn đang bận việc đại sự, sự tình phố người Hoa, cứ giao cho ta a!”

Trần Nghiên mang theo nụ cười ngọt ngào, ôn nhu săn sóc nói.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó mang theo một tia ánh mắt cảm kích, liếc nhìn Trần Nghiên.

“Chuyện của một cái sạp hàng lớn ở Nhân Gian giới kia, lúc trước cũng chính là do ngươi quản lý, hiện tại đến Địa Tiên giới, lại muốn áp trọng trách cho ngươi, thật sự là vất vả ngươi rồi.”

“Tông chủ nói gì vậy?” Trần Nghiên cười cười, “Nếu không có Tông chủ, Trần Nghiên vẫn chỉ là một cái nhân viên tiếp tân nho nhỏ, lại còn sắp bị khai trừ, như thế nào lại có hôm nay?”

Nhớ tới tràng cảnh lúc hai người mới quen, Lâm Hải cùng Trần Nghiên, tất cả đều nở nụ cười, đồng thời cảm khái hơn rất nhiều.

Chuyện thế gian, thật đúng là khó có thể đoán trước a!

“Đúng rồi, sự tình sản xuất mặt nạ dưỡng da, ngươi đã an bài thỏa đáng a?” Lâm Hải đột nhiên hỏi.

Sản xuất cùng tiêu thụ mặt nạ dưỡng da, thế nhưng mà là nguồn phát ra kinh tế chính yếu nhất của Hải Nguyệt Tông tại Nhân Gian giới.

“Tông chủ yên tâm, ta cũng đã sắp xếp xong xuôi, không sơ hở tý nào!”

Nghe được Trần Nghiên nói như vậy, Lâm Hải mới thoả mãn nhẹ gật đầu, thốt ra nói.

“Ngươi thật là một cái thư ký tài giỏi!”

Lâm Hải vừa dứt lời, lại cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Trần Nghiên đang mát xa hắn, đột nhiên run lên, sau đó đỏ bừng cả khuôn mặt.

Chương 2020: Phỏng chế Phược Long Tác, sẽ là ai?

“Ách...”

Lâm Hải ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy đôi má thẹn thùng ửng đỏ của Trần Nghiên kia, lập tức một hồi xấu hổ.

Hắn đột nhiên nhớ tới, tại Nhân Gian giới có truyền lưu câu nói rất rộng kia.

Có việc thư ký làm, không có việc gì...

Lâm Hải đã nghe qua những lời này, Trần Nghiên tự nhiên cũng đã nghe qua.

Như vậy tưởng tượng mà nói, câu nói vừa rồi của chính mình kia, thật sự là có chứa nghĩa khác a!

“Cái kia, ngươi đừng nghĩ nhiều a, ta không có ý tứ kia!” Lâm Hải gãi gãi đầu, giải thích nói.

“Chán ghét a, ai nghĩ nhiều rồi!”

Sắc mặt Trần Nghiên, bỗng nhiên đỏ hơn, hờn dỗi nói một câu, quay người lại ngượng ngùng chạy ra ngoài.

“Ách... Tình huống như thế nào à?”

Lâm Hải nháy nháy mắt, vẻ mặt mờ mịt.

Nữ nhân a, thật đúng là kỳ quái, như thế nào giải thích một câu, còn bị chửi đáng ghét?

Leng keng!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải cảm khái lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, thanh âm của weachat, đột nhiên vang lên.

Túy Tửu Tiên?

Lâm Hải vội vàng mở weachat ra, xem xét tin tức.

Túy Tửu Tiên: Lâm Hải lão đệ, cái kia, Hầu Nhi Tửu còn có không? Hắc hắc hắc... (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Cái tửu quỷ này!

Lâm Hải nhìn tin tức của Túy Tửu Tiên, không khỏi bật cười một hồi.

Đột nhiên, trong lòng Lâm Hải khẽ động, nghĩ tới một chuyện, vội vàng hồi âm cho Túy Tửu Tiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có, hơn nữa quản đủ! Ngươi ở nơi nào? Ta đi tìm ngươi!

Túy Tửu Tiên vừa thấy tin tức của Lâm Hải, lập tức đại hỉ, vội vàng gửi đi vị trí của mình.

Lâm Hải ra khỏi gian phòng, hướng phía Trần Nghiên giao phó vài câu, liền bay thẳng đến phương vị của Túy Tửu Tiên mà đi.

Trong một tòa tửu điếm ở khu vực trung tâm, Túy Tửu Tiên đang cùng Ma Tôn, mặt đối mặt ngồi ngay ngắn.

Nhìn cái bàn sơn trân hải vị kia, hai người lại hứng thú hết thời, không có một điểm khẩu vị.

Không phải đồ ăn không thể ăn, mà thật sự là, không có rượu ngon a!

“Lâm Hải thật sự đến rồi?” Ma Tôn nuốt ngụm nước miếng, hỏi.

“Nói nhảm, ta còn lừa ngươi sao?!” Túy Tửu Tiên liếc trắng Ma Tôn, xem thường nói.

“Hừ, ngươi chớ gạt ta? Hầu Nhi Tửu của ta, chính là bị ngươi lừa gạt sạch!” Ma Tôn vẻ mặt giận dữ nói.

Ánh mắt Túy Tửu Tiên lập tức lập loè, chột dạ nhỏ giọng nói ra.

“Mò mẫm nói cái gì, ta đó là hướng ngươi truyền bá tinh thần chia xẻ đâu rồi, hiểu hay không à!”

“Ồ, hai ngươi đều ở a!” Đột nhiên, một đạo thanh âm kinh hỉ, vang lên ở ngoài cửa.

Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên đồng thời quay đầu nhìn lại, sau đó mạnh mẽ đứng lên, mặt mũi tràn đầy mừng rỡ.

“Ha ha, Lâm Hải, ngươi rốt cuộc đã tới, muốn giết chúng ta!”

“Đúng vậy a đúng vậy a, một ngày không thấy, như cách ba thu!”

Lâm Hải nhìn hai cái hàng này con mắt đỏ bừng, lập tức bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Mau đỡ ngược lại a, ta còn không biết hai ngươi à?”

“Nghĩ tới ta? Là nghĩ Hầu Nhi Tửu đi à nha!”

Lâm Hải vừa nói, một bên ý niệm khẽ động, trực tiếp tại trên mặt bàn, xếp đặt một loạt Hầu Nhi Tửu.

“Ha ha, vẫn là ngươi hiểu được chúng ta!”

Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên, lập tức đại hỉ, ngồi xuống một người một cái hồ lô, liền uống.

Lâm Hải nhìn bộ dáng hai người gấp gáp, im lặng lắc đầu một hồi, cũng ngồi xuống.

Sau khi ba người nói chuyện phiếm một lúc, trên mặt Lâm Hải đột nhiên nghiêm nghị, hướng phía Túy Tửu Tiên hỏi.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ta có một chuyện, muốn hướng ngươi thỉnh giáo!”

“Ngươi nói ngươi nói, ta không biết sẽ không nói, chúng ta là huynh đệ, còn khách khí làm gì?” Túy Tửu Tiên một bên uống rượu, một bên nói.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, mang theo một tia ngưng trọng, nói ra.

“Ngươi có biết, Vô Thiên Minh không?”

Vô Thiên Minh?

Túy Tửu Tiên vẻ mặt mờ mịt, lắc đầu.

Thế nhưng mà Ma Tôn ở bên cạnh, lại biến sắc, lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Ngươi hỏi Vô Thiên Minh làm cái gì?” Ma Tôn cau mày, ngưng trọng nói.

“A?” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, “Ma Tôn tiền bối, ngươi biết cái Vô Thiên Minh này sao?”

Trong mắt Ma Tôn, đột nhiên hiện lên một tia kiêng kị thật sâu, sau đó chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Ta từ mấy năm trước, đã từng tại Hồng Ngọc Quốc, cùng một gã cao thủ tự xưng đến từ Vô Thiên Minh giao thủ qua!”

“Hồng Ngọc Quốc?” lông mày Lâm Hải nhăn lại thật sâu, chẳng lẽ cái Vô Thiên Minh này, còn là tổ chức vượt qua quốc gia?

“Sau đó thì sao?” Lâm Hải hỏi.

“Sau đó?” Ma Tôn nặng nề thở ra một hơi, “Ta trọng thương không địch lại, trốn về Thiên Vận Quốc!”

“Cái gì?!!!”

Lời nói của Ma Tôn, lại để cho Lâm Hải chấn động, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi!

Thực lực của Ma Tôn mạnh bao nhiêu, Lâm Hải thế nhưng mà tận mắt nhìn thấy, tại Thiên Vận Quốc cơ hồ không có đối thủ.

Nhưng không thể tưởng được, Ma Tôn vậy mà đã từng bại bởi cao thủ của Vô Thiên Minh, cái Vô Thiên Minh này lại đáng sợ như vậy sao?

Tựa hồ nhìn ra Lâm Hải khiếp sợ, Ma Tôn lộ ra một vòng cười lạnh.

“Ngươi cũng không cần quá mức kinh ngạc, ta ngay lúc đó, chẳng qua là mới vào Đại Thừa hậu kỳ.”

“Nhưng dù vậy, cái cao thủ Vô Thiên Minh kia, cũng không có lấy được tiện nghi.”

“Tuy ta trọng thương không địch lại, nhưng gã cũng bị một chưởng của ta đánh trúng, không cách nào toàn thân trở ra!”

Lâm Hải nghe xong, chậm rãi nhẹ gật đầu.

Dù vậy, cái Vô Thiên Minh này cũng đủ cường hãn rồi.

Dù sao, cho dù là Đại Thừa hậu kỳ, vậy con mẹ nó cũng là Ma tôn a!

Người có thể đánh bại Ma Tôn, há có thể là hạng người bình thường?

Mà sắc mặt Ma Tôn, lại trở nên càng thêm ngưng trọng, tiếp tục nói.

“Nếu chỉ vẻn vẹn là như thế, ta ngược lại cũng chưa chắc đã đưa Vô Thiên Minh để vào mắt.”

“Thẳng đến sau này, ta lại tới Hồng Ngọc Quốc, chuẩn bị tìm tên cao thủ kia báo thù, mới khiếp sợ phát hiện, Vô Thiên Minh dĩ nhiên là một cái tổ chức cường đại vượt quá tưởng tượng!”

“Kẻ cùng ta giao thủ, cũng chỉ là một cái thủ lĩnh của Vô Thiên Minh, người so với gã cường đại hơn, tại Vô Thiên Minh nhiều vô số kể!”

Lời nói của Ma Tôn, lại để cho đồng tử của Lâm Hải kịch liệt co rút lại một hồi, tràn đầy kinh hãi.

“Vô Thiên Minh, đáng sợ như thế?”

Ma Tôn trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu, sau đó thở dài thật dài.

“Thẳng đến một khắc này, ta mới biết được thiên ngoại hữu thiên, người giỏi còn có người giỏi hơn!”

“Mặc dù hôm nay tu vi của ta, đã đến Đại Thừa cảnh Đại viên mãn, đều không có nắm chắc đối kháng với Vô Thiên Minh!”

Lời nói của Ma Tôn, lại để cho Lâm Hải triệt để sợ ngây người.

Hắn căn bản cũng không có nghĩ đến, Vô Thiên Minh sẽ là một tổ chức cường đại như thế, cường đại đến mức lại để cho Ma Tôn đều kiêng kị không thôi.

Đồng thời, nội tâm của Lâm Hải kỳ quái không thôi.

Loại tồn tại như quái vật lớn này, tại sao phải mời chào lũ tiểu nhân vật như Kiếm Vô Thương này, đi chỉnh hợp thế lực thành Lưu Tô?

Nếu quả thật theo như lời của Ma Tôn, cho dù Vô Thiên Minh tùy tiện phái cao thủ đến, đem toàn bộ người tu hành của thành Lưu Tô buộc thành một khối, cũng không phải vóc a?

“Lâm Hải, ngươi hỏi Vô Thiên Minh để làm cái gì, chẳng lẽ ngươi gặp được người của bọn chúng?”

Thời khắc Lâm Hải sững sờ, Ma Tôn bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“À? Không có, chỉ là vô tình nghe được về cái tổ chức này, nên hiếu kỳ hỏi một chút.”

Lâm Hải cười nói, cũng không có đem sự tình thành Lưu Tô, hướng Ma Tôn nói rõ.

Không phải là không tín nhiệm, mà là Lâm Hải có sắp xếp của mình.

“Túy Tửu Tiên đại ca!”

Lâm Hải lại quay đầu, nhìn về phía Túy Tửu Tiên.

“Vật phỏng chế của pháp bảo Phong Thần, phải chăng tất cả đều xuất ra từ Côn Luân?”

Túy Tửu Tiên sững sờ, đem Hầu Nhi Tửu buông xuống, vô cùng ngưng trọng liếc nhìn Lâm Hải.

“Ngươi hỏi cái này để làm gì?”

“Ngươi biết Phược Long Tác không?” Lâm Hải không có trả lời, mà là tiếp tục hỏi.

“Phược Long Tác?!” đồng tử Túy Tửu Tiên co rụt lại, nhẹ gật đầu, “Tự nhiên biết rõ!”

“Ở bên trong cuộc chiến Phong Thần, đây là pháp bảo của Tiệt giáo Triệu Công Minh, về sau bị Tiêu Thăng dùng Lạc Bảo Kim Tiền đánh rơi, không rõ tung tích!”

“Không rõ tung tích?” Lâm Hải nghe được, lập tức sững sờ, sau đó khiếp sợ mà hỏi.

“Nói như vậy, Côn Luân không có pháp bảo phỏng chế của Phược Long Tác?”

Túy Tửu Tiên lắc đầu.

“Tung tích của Phược Long Tác không rõ, không bị Côn Luân đoạt được, như thế nào phỏng chế được?”

Trong nội tâm Lâm Hải, lập tức nhấc lên cơn sóng gió động trời.

Không phải Côn Luân?! Như vậy, phỏng chế Phược Long Tác, sẽ là ai?

Chương 2021: Đại Ma Đầu, đánh đến tận cửa á!

“Lâm Hải lão đệ, ngươi như thế nào đột nhiên hỏi tới Phược Long Tác?”

Túy Tửu Tiên ở một bên, bỗng nhiên kỳ quái hỏi.

“A, không có việc gì, chỉ là hiếu kỳ mà thôi!”

Lâm Hải cười cười, trong nội tâm, lại càng thêm cảm thấy, việc này có chút mê muội rồi.

Phược Long Tác liền cả Côn Luân đều không biết được tung tích, lại bị người phỏng chế đi ra.

Hơn nữa, vật phỏng chế vậy mà xuất ra từ một cái tổ chức thần bí, Vô Thiên Minh!

Nếu như cái vật phỏng chế của Phược Long Tác này, là Vô Thiên Minh ngẫu nhiên đoạt được, cái kia còn đỡ một ít.

Nhưng nếu như là Vô Thiên Minh phỏng chế, vậy cái Vô Thiên Minh này thật sự có chút thật là đáng sợ!

Nói như vậy, chỉ sợ Vô Thiên Minh sẽ là một cái tồn tại không thua Côn Luân a!

Chút bất tri bất giác, Lâm Hải bừng tỉnh ý thức được, phảng phất như có một bàn tay lớn vô hình, đang quấy lấy Phong Vân.

Bất kể là Nhân Gian giới, hay là Địa Tiên giới, tựa hồ xa không có nhìn thấy cái giống như gió êm sóng lặng kia.

“Vô Thiên Minh!”

Trong đầu Lâm Hải, lần nữa toát ra cái tên này.

Xem ra, có cơ hội phải hảo hảo nghiên cứu thoáng một phát về cái tổ chức này rồi.

“Này, Lâm Hải lão đệ, sự tích lần trước ngươi một người áp nhất tộc, hỏa thiêu Hô gia, thật sự là quá rung động, quá đồ sộ rồi!”

“Ngươi có khả năng còn không biết a? Hiện tại ngươi tại thành Thái Huyền, đã là không người không biết không người không hiểu rồi!”

Túy Tửu Tiên bỗng nhiên tiến đến trước mặt Lâm Hải, dựng thẳng ngón tay cái nói ra.

“Cái gì gọi là một người áp nhất tộc, bản tôn không phải người sao?”

Ma Tôn ở bên cạnh, lập tức vừa trừng mắt, bất mãn nói.

“Xin nhờ, diệt Hô gia ngươi chỉ là cái phụ trợ, tại đây huênh hoang cái gì à?”

“Hơn nữa, Ma Tôn ngươi đều là nhân vật đứng tại đỉnh phong của Thiên Vận Quốc rồi, còn cùng Lâm lão đệ đoạt danh tiếng, ngươi còn có xấu hổ hay không ?!”

Túy Tửu Tiên quyệt miệng, nhìn xem Ma Tôn vẻ mặt xem thường.

“Nói láo, bản tôn cái này gọi là tôn trọng sự thật!”

“thủ pháp khoa trương, hiểu hay không? Đem tác dụng của ngươi loại bỏ, mới càng có thể lộ ra Lâm lão đệ uy phong thần võ!”

“Nói hưu nói vượn!”

…

Mắt thấy hai người cái này lại muốn bắt đầu nhao nhao, Lâm Hải lập tức cười khổ, một hồi im lặng.

Bất quá, nhắc tới sự tình diệt Hô gia, hai mắt Lâm Hải phát lạnh, nhớ tới một sự kiện.

Trước đó tại trong vầng sáng bảy màu, đánh lén mình ngoại trừ Hô Thiên Khiếu, thế nhưng mà còn có cái Tiết Cẩm ni!

Lâm Hải tuy không phải người hiếu sát, nhưng là có cừu oán không báo không phải quân tử!

Ngày đó Tiết Cẩm ra tay, thế nhưng mà đối với chính mình tồn ý quyết giết, việc này há có thể đơn giản bỏ qua?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên đứng lên.

“Hai vị, các ngươi trước từ từ uống, ta có chuyện cần đi xử lý thoáng một phát!”

Lâm Hải nói xong, đứng lên liền đi ra ngoài.

Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên, hết sức ăn ý phất phất tay, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải lập tức một hồi khinh bỉ, hai cái hàng này, thật sự là điển hình thấy lợi quên nghĩa!

Đã có Hầu Nhi Tửu, liền đem mình quên đi a!

Ra khỏi nhà trọ, sắc mặt Lâm Hải băng lạnh lên, cười lạnh một tiếng, thẳng đến Tiết gia mà đi.

Tiết gia, với tư cách một trong Tứ đại Vương tộc của Thiên Vận Quốc, gia tộc tọa lạc tại gần Hoàng thành, quy mô khổng lồ, khí thế rộng rãi, so với Hô gia không kém cỏi chút nào.

Hai cái thủ vệ đang giữ thân thể thẳng tắp, cẩn thận tỉ mỉ canh giữ ở cửa chính, cảnh giác quan sát người đi đường qua lại.

Đột nhiên, một cái nam tử trẻ tuổi, đi lại trầm ổn, mang theo một cỗ khí tức khắc nghiệt, hướng phía bọn họ đi tới.

“Đứng lại, đây là phủ đệ của Vương tộc Tiết gia, người rảnh rỗi không được tới gần!”

Thủ vệ hét lớn một tiếng, đem Lâm Hải ngăn ở bên ngoài ba trượng.

Đồng thời, bang một tiếng, thủ vệ đem bội đao bên hông rút ra, mặt mũi tràn đầy trầm trọng.

Bọn họ từ trên người Lâm Hải, cảm nhận được một cổ áp lực cường đại cùng khí tức nguy hiểm.

Mí mắt Lâm Hải chau lên, liếc nhìn hai cái hộ vệ, đạm mạc nói.

“Tiết Cẩm có ở trong phủ?”

“Ngươi muốn tìm Tiết Cẩm thiếu gia?” Hai cái hộ vệ sững sờ, chẳng lẽ người này, là bằng hữu của Tiết Cẩm thiếu gia sao?

“Thiếu gia trong phủ, ngươi là người phương nào, tìm Tiết Cẩm thiếu gia có chuyện gì?” Hai cái thủ vệ hỏi.

“Cũng không có việc gì!” Lâm Hải hai tay ôm ngực, khóe miệng lộ ra một vòng cười lạnh.

“Chính là tới, lấy mạng chó của gã!”

“Lớn mật, ngươi đến tột cùng là người phương nào!” Hai cái thủ vệ, sắc mặt lập tức liền thay đổi!

“Dám đến Tiết gia nháo sự, ngươi chán sống sao?”

Ông!

Thủ vệ vừa mới dứt lời, đột nhiên cảm thấy một cỗ lực đạo kinh khủng, đã rơi vào chỗ cái cổ.

Vèo!

Sau một khắc, thân hình của hai người, trực tiếp bị Lâm Hải nhiếp đi qua.

Ba một tiếng, hai bàn tay của Lâm Hải, đã bóp tại trên cổ của hai cái thủ vệ.

Hai cái thủ vệ, lập tức hô hấp trì trệ, đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Mà lúc này đây, thanh âm đạm mạc của Lâm Hải, truyền vào trong tai của bọn họ.

“Đi nói cho Tiết Cẩm, cứ nói Lâm Hải, tới tìm gã thanh toán một số nợ cũ, lại để cho gã ngoan ngoãn lăn ra đây nhận lấy cái chết!”

“Nếu không, Tiết gia tất có tai ương!”

"Lâm Hải?!" Hai cái thủ vệ nghe được cái tên này, không khỏi sợ tới mức rùng mình một cái, trong con mắt lập tức lộ ra thần sắc vô cùng chấn kinh.

Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, người trẻ tuổi trước mặt này, lại là Lâm Hải đã cường thế diệt Hô gia!

Đại danh của Lâm Hải, tại thành Thái Huyền hôm nay, có thể nói là lại để cho người nghe tin đã sợ mất mật, mỗi người biến sắc!

Liền một trong Tứ đại Vương tộc Hô gia, cái tồn tại như quái vật lớn kia, đều bị Lâm Hải cho một mồi lửa tiêu diệt.

Thậm chí lão tổ Hô gia là Tiên Đạo Chí Tôn, đều chết tại chỗ, bị Lâm Hải giúp đỡ Ma Tôn giết chết.

Sau đó, Lâm Hải càng là tại dưới mí mắt của bọn người lão tổ Mạnh gia, bình yên rời đi, không người dám ngăn đón.

Nhân vật khủng bố như vậy, còn có ai dám đi trêu chọc?

"Đi thôi!"

Ngay tại thời khắc hai cái thủ vệ lâm vào sợ hãi thật sâu, Lâm Hải nhẹ nhàng đẩy, đưa hai người họ đẩy ra.

Vèo!

Hai cái thủ vệ, như là đã gặp quỷ, sợ tới mức quay đầu liền chạy vào trong gia tộc.

Nội tâm có một cái thanh âm hoảng sợ, đang không ngừng la lên.

"Đã xong, đã xong, Tiết gia muốn xảy ra chuyện lớn!"

"Đại Ma Đầu Lâm Hải đến nhà, náo không tốt liền là Tiết gia muốn bước theo gót Hô gia a!”

“Hai người các ngươi làm gì, kinh kinh hoảng sợ còn ra thể thống gì!” thời khắc hai cái thủ vệ đang hốt hoảng chạy vội, đột nhiên một đạo thanh âm uy nghiêm vang lên, mang theo tức giận đem hai người bọn họ ngăn lại.

Hai cái thủ vệ ngẩng đầu nhìn lên, đúng là đội trưởng đội thủ vệ của họ, vội vàng mặt mũi tràn đầy hoảng sợ hô.

“Đội trưởng, không tốt rồi, Đại Ma Đầu tìm tới cửa!”

Ba!

Đội trưởng thủ vệ đưa tay cho gã một cái vả miệng, mặt mũi tràn đầy khó chịu.

“Cái gì Đại Ma Đầu hay không Đại Ma Đầu, ai dám ăn hết tim gấu gan báo, đến Tiết gia náo sự?”

“Tranh thủ thời gian nói rõ ràng cho ta, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Có ta cái đội trưởng đội thủ vệ này ở, ai đến ta diệt kẻ đó!”

Hai cái thủ vệ thở dốc một hơi, mang theo ánh mắt vô cùng sùng bái, liếc nhìn đội trưởng của họ

“Đội trưởng, ngươi quá bá khí quá uy vũ rồi, trên cái thế giới này, hai anh em chúng ta trừ ngươi ra, ai cũng không phục!”

Đội trưởng thủ vệ lập tức đắc ý một hồi, thoả mãn liếc nhìn hai người.

“Làm rất tốt, có tiền đồ!”

“Nói mau, là cái không biết sống chết nào đến Tiết gia náo sự, ta bây giờ sẽ đi bổ sống hắn ngay!”

Hai cái thủ vệ lập tức chấn động tinh thần, đồng loạt hướng phía đội trưởng thủ vệ nói.

“Đội trưởng, nháo sự không phải người khác, chính là Đại Ma Đầu trước đó vài ngày đã diệt Hô gia, Lâm Hải!”

Phù phù!

“Ai, đội trưởng, ngươi cố định bên trên đó làm gì vậy?”

“Bà mẹ nó, đội trưởng, quần ngươi như thế nào ướt?”

“Đội trưởng, ngươi gần đây có phải bị bệnh hay không à?”

“Đến đến, ta vịn ngươi đứng lên, trách nhiệm tiêu diệt Lâm Hải cứu vớt Tiết gia, có thể rơi vào trên đầu của ngươi rồi!”

Đội trưởng thủ vệ toàn thân run rẩy, sắc mặt như tro tàn, hơn nửa ngày mới thở ra một hơi, phát ra một tiếng gào rú hoảng sợ

“Còn con mẹ nó thất thần làm gì vậy, nhanh đi hướng Tộc trưởng bẩm báo!”

“Đại Ma Đầu, đánh đến tận cửa á!!!”

Chương 2022: Ngươi là tự sát, hay để cho ta động thủ ?

“Tộc trưởng, việc lớn không tốt rồi!”

Tộc trưởng Tiết gia đang tại thưởng thức trà, nghe được bên ngoài truyền đến tiếng la lên kinh hoảng, lập tức nhươn mày.

“Chuyện gì kinh hoảng, hô to gọi nhỏ, còn ra thể thống gì!”

Cửa vừa mở ra, Tộc trưởng Tiết gia mất mặt, bất mãn quát lớn.

“Tộc trưởng, Đại Ma Đầu, tìm, đã tìm tới cửa!” Thủ vệ run rẩy

nói.

“Đại Ma Đầu? Cái gì Đại Ma Đầu?” Tộc trưởng Tiết gia vẻ mặt nghi hoặc, “Ai dám đến Tiết gia ta náo sự!”

“Còn có thể là cái Đại Ma Đầu nào, chính là cái Lâm Hải đã diệt Hô gia kia a!”

“Lâm Hải?!” Đầu Tộc trưởng Tiết gia ông một tiếng, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

“Ngươi nói là, Lâm Hải tìm tới cửa?”

“Hắn đến Tiết gia ta, là muốn gì?”

Tộc trưởng Tiết gia thoáng cái liền luống cuống, thanh danh của Lâm Hải, hôm nay ở bên trong những đại gia tộc như bọn họ này, thế nhưng mà là tồn tại như ác ma a.

Từ sau khi Hô gia bị diệt, toàn bộ thành Thái Huyền nhắc tới Lâm Hải, ai mà không sợ hãi?

Nhưng hôm nay, Lâm Đại Ma Đầu này, như thế nào đột nhiên đến Tiết gia nhà họ rồi?

Yết hầu của thủ vệ bỗng nhúc nhích qua một cái, khẩn trương nói.

“Lâm Hải nói để cho, lại để cho Tiết Cẩm công tử, đi ra ngoài nhận lãnh cái chết!”

“Cái gì?” Trong nội tâm Tộc trưởng Tiết gia lộp bộp một tiếng, mồ hôi lạnh lập tức liền chảy xuống.

“Nhanh, nhanh chóng thông tri cho Cẩm nhi, lại để cho nó từ cửa sau đào tẩu!”

“Phụ thân!” Tộc trưởng Tiết gia vừa dứt lời, một đạo thân ảnh liền đi đến.

“Cẩm nhi?!”

Tộc trưởng Tiết gia nhìn qua, thấy chính là con của mình -Tiết Cẩm, không khỏi cấp tốc nói ra.

“Cẩm nhi, ngươi tới vừa lúc, Lâm Hải tên hỗn đản này, đã tìm tới cửa!”

“Ngươi nhanh chóng từ cửa sau đào tẩu, nếu chậm chỉ sợ không kịp a!”

Tiết Cẩm nghe được, thì là nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một đạo thần sắc oán độc lo lắng.

“Phụ thân, ta vì sao phải trốn?”

“Vì sao?” Tộc trưởng Tiết gia bị Tiết Cẩm hỏi sững sờ, sau đó tức giận nói.

“Đây không phải nói nhảm ấy ư, toàn cả gia tộc Hô gia, đều bị hắn diệt, hôm nay hắn muốn giết ngươi, ngươi không trốn đi, muốn chờ chết sao?!”

“Hừ!”

Tiết Cẩm nghe được, thì là hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lộ ra khinh thường thật sâu.

“Phụ thân, Lâm Hải có thể bán Hô gia, dựa vào là có Ma Tôn tương trợ.”

“Hôm nay, hắn đơn thương độc mã đến cửa, há có thể lại để cho hắn hung hăng càn quấy như thế!”

Trong mắt Tộc trưởng Tiết gia lóe lên tinh mang, rồi mới từ trong lúc bối rối trước đó tỉnh lại, không khỏi vỗ cái ót.

"Đúng vậy, không có Ma Tôn ở bên, Lâm Hải có cái gì đáng sợ hay sao?"

"Cẩm nhi, vậy ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?" Tộc trưởng Tiết gia không khỏi hướng phía Tiết Cẩm hỏi.

Trong ánh mắt Tiết Cẩm, đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang, âm lãnh nói.

"Lâm Hải đã dám tới cửa khiêu khích, vậy phải để cho hắn trả giá thật nhiều!"

"Tập hợp ưu thế hỏa lực, trực tiếp đưa hắn diệt sát, không để cho hắn có bất luận cái phản kháng cơ hộ gì i!"

"Làm như vậy, cũng có thể chấn nhiếp bọn đạo chích, lại để cho thế nhân biết rõ, tôn nghiêm của Tiết gia ta không thể phạm!"

Tộc trưởng Tiết gia trầm mặc một lát, chậm rãi nhẹ gật đầu, nhưng lại dẫn theo một tia lo lắng nói.

"Nếu như chúng ta giết Lâm Hải, Ma Tôn sẽ không xuất thủ sao?"

"Phụ thân yên tâm!" Tiết Cẩm cười lạnh nói, "Người trong Ma đạo, từ trước đến nay làm việc quái dị, Ma Tôn trước đó lần thứ nhất trợ giúp Lâm Hải, tiếp theo chưa hẳn đã trợ giúp!"

"Hơn nữa theo ta hiểu biết, Lâm Hải cùng Ma Tôn cũng là mới quen, cũng không có giao tình, Ma Tôn không cần phải vì một người chết, mà đắc tội đại gia tộc như Tiết gia ta!"

Tộc trưởng Tiết gia mở to mắt chuyển động con ngươi, trầm tư một lát, mạnh mẽ vỗ đùi!

"Liền nghe con ta!"

"Lâm Hải tiểu nhi hung hăng càn quấy như thế, liền cho hắn có đến mà không có về!”

“Đi!”

Nói xong, Tộc trưởng Tiết gia sải bước, mang theo Tiết Cẩm, hướng phía cửa ra vào đi đến.

“Lâm Hải, chó ngoan gan!”

Đã đến cửa ra vào, Tộc trưởng Tiết gia quát lạnh một tiếng, giống như sấm sét giữa trời quang!

“Tộc trưởng ra rồi, Cẩm thiếu gia cũng đi ra!”

Nơi cửa, đã sớm tụ đầy đệ tử Tiết gia nghe được tin tức.

Bây giờ thấy Tộc trưởng đích thân đến, nhao nhao tránh ra một con đường, Tộc trưởng Tiết gia liền đi tới trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải đối với Tộc trưởng Tiết gia, nhìn cũng không liếc mắt nhìn, đưa tay hướng phía Tiết Cẩm nhất chỉ.

“Tiết Cẩm, ngày đó ngươi cùng Hô Thiên Khiếu, âm thầm đả thương người, đánh lén ta!”

“Hôm nay, ta tới tìm ngươi thanh toán nợ cũ!”

“Ngươi là tự sát, hay để cho ta động thủ?”

Tiết Cẩm nghe được, thì là hai mắt nhíu lại, hàn quang lập loè.

“Lâm Hải, Tiết gia, không phải địa phương để ngươi giương oai!”

Tộc trưởng Tiết gia là trong mắt mang theo sát cơ, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, uy nghiêm nói.

“Lập tức rời khỏi Tiết gia, nếu không sẽ cho ngươi hối tiếc không kịp!”

“Dong dài!” Lâm Hải chau mày, đột nhiên cánh tay vừa nhấc, lập tức một dòng nước lạnh, thẳng đến Tiết Cẩm mà đến!

“Muốn chết!”

Tộc trưởng Tiết gia nổi giận, không nghĩ tới Lâm Hải dám ngay trước mặt lão, vậy mà nói động thủ liền động thủ, thật sự là cuồng vọng!

Oanh!

Đưa tay một chưởng, một đoàn hỏa diễm từ trong lòng bàn tay của Tộc trưởng Tiết gia, bay lên, đem dòng nước lạnh phong tỏa!

“Hừ!”

Trong lòng Tộc trưởng Tiết gia cười lạnh một tiếng, Lâm Hải tuy chiêu lấy hung danh, nhưng không có Ma Tôn ở bên, tu vi không đáng giá nhắc tới.

Chính là một cái Hóa Thần sơ kỳ, còn không để lão một cái Đại Thừa hậu kỳ để trong mắt.

Lão có lòng tin, một chưởng này chẳng những ngăn cản công kích của Lâm Hải, còn muốn cho Lâm Hải một cái giáo huấn khắc sâu!

Phốc!

Đột nhiên, một tiếng trầm đục truyền đến.

Sau một khắc, nụ cười trên mặt Tộc trưởng Tiết gia, lập tức cứng lại.

Mà chuyển biến thành, là chấn kinh thật sâu cùng khó có thể tin!

"Cái này, không có khả năng!"

Tộc trưởng Tiết gia thầm hô một tiếng, tròng mắt thiếu chút nữa trừng đi ra.

Chỉ thấy một đoàn hỏa diễm ẩn chứa chân nguyên cường đại của mình kia, vậy mà không hiểu thấu, bị dòng nước lạnh đông thành băng sương!

Mà cái băng sương này lại thế đi không giảm, trong chớp mắt đã đem khí tức của Tiết Cẩm, hoàn toàn tập trung!

"Cẩm nhi coi chừng! Cái dòng nước lạnh này có cổ quái!"

Tộc trưởng Tiết gia thét lên một tiếng kinh hãi, trong nội tâm khẩn trương, quả thực ảo não không thôi.

Trước đó, lão thật sự là quá mức khinh thị Lâm Hải rồi, ai biết cái dòng nước lạnh này của Lâm Hải, thậm chí có chuyện ẩn ở bên trong!

Dù tu vi của lão là Đại Thừa hậu kỳ đỉnh phong, thực sự nhất thời vô ý, thuyền lật trong mương!

Mắt thấy dòng nước lạnh, đem Tiết Cẩm hoàn toàn bao phủ, Tộc trưởng Tiết gia cho dù muốn cứu, cũng không kịp rồi!

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể nhìn bản thân Tiết Cẩm thôi!

Ông!

Thời khắc mắt thấy dòng nước lạnh muốn đem Tiết Cẩm nuốt hết, đột nhiên một đạo hào quang màu máu hiện ra!

Sau đó, một thanh kiếm màu đỏ như máu dài ba xích, bỗng nhiên lơ lửng tại đỉnh đầu Tiết Cẩm, hướng phía dòng nước lạnh bổ chém xuống!

Xoạt!

Sau một khắc, dòng nước lạnh bị nghiền nát giống như là, trong khoảnh khắc đã bị trường kiếm màu máu kia, chém làm nát bấy.

Phốc!

Tiết Cẩm thì là phun ra một búng máu, đạp đạp đạp liền lùi lại mấy bước, sắc mặt tái nhợt Vô Huyết, toàn thân đông lạnh đến cứng ngắc, lạnh run.

Trong hai mắt, càng là lộ ra sợ hãi thật sâu, chấn kinh không thôi!

Nếu không phải nguy cơ trước mắt, tế ra thanh Tiên khí mà lão tổ tông ban cho gã, chỉ sợ giờ phút này đã sớm bị Lâm Hải, trực tiếp miểu sát tại chỗ!

“Ồ?!”

Lâm Hải thì là kinh ngạc một hồi, nhìn chằm chằm vào trường kiếm màu máu trên đỉnh đầu Tiết Cẩm, không khỏi thầm giật mình.

“Kiếm tốt!”

Lâm Hải không khỏi thầm thở dài nói, dòng nước lạnh vừa rồi kia, chính là do hắn đã thi triển Huyền Băng Chi Đạo.

Hơn nữa, đạo hạnh trước mắt của Lâm Hải, có hơn một vạn năm, uy lực quả nhiên vô cùng cường đại.

Mà ngay cả Tộc trưởng Tiết gia Đại Thừa hậu kỳ, phía dưới sơ sẩy, đều không có ngăn cản được.

Nhưng dù vậy, vẫn là bị cái thanh trường kiếm màu máu này của Tiết Cẩm, trực tiếp chém vỡ rồi.

Lâm Hải lập tức kết luận, cái thanh trường kiếm màu máu này, tuyệt đối là Tiên khí không thể nghi ngờ!

“Lâm Hải, nhận lấy cái chết!”

Tộc trưởng Tiết gia thấy Tiết Cẩm tìm được đường sống trong chỗ chết, lập tức thở phào một cái. Ở đâu còn có thể một lần nữa cho Lâm Hải cơ hội, lúc này thân hình bạo lên, chưởng ấn cực lớn, mang theo uy áp nặng như Thái sơn, hướng phía Lâm Hải ầm ầm rơi xuống.

Chương 2023: Trấn giết Tiết Cẩm

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên đem một vật vứt ra ngoài!

“Đi!”

Theo một tiếng quát nhẹ của Lâm Hải, công kích của Tộc trưởng Tiết gia, lập tức nổ tung tại nửa đường.

Sau đó, sắc mặt của Tộc trưởng Tiết gia bỗng nhiên biến đổi, phát hiện mình thoáng cái đi tới chính giữa bầu trời đêm.

“Không tốt, là Huyễn cảnh!”

Ngay tại thời khắc Tộc trưởng Tiết gia giật mình, trong bầu trời đêm đột nhiên lập loè tinh quang, mười một ngôi sao, lập tức sáng lên.

Hô!!!

Thanh âm khí lưu cường đại trùng kích, gào thét trong không gian, ngay sau đó mười một ngôi sao, mang theo lực lượng khủng bố giống như hủy thiên diệt địa, từ trên bầu trời đêm bỗng nhiên rơi xuống, đánh tới hướng Tộc trưởng Tiết gia.

“Không tốt!”

Đồng tử của Tộc trưởng Tiết gia co rút lại một hồi, cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm trước nay chưa có, đang nhanh chóng tiếp cận.

Không dám chủ quan chút nào, cuống quít thi triển đạo pháp, chống cự công kích của ngôi sao.

Oanh oanh oanh oanh!!!

Nhất thời, tiếng vang giống như là bạo tạc, chấn nhiếp thiên địa.

Hào quang đạo pháp, sáng chói sáng lạn, đem công kích của ngôi sao, ngăn cản tại bên ngoài.

Nhưng mà rất nhanh, Tộc trưởng Tiết gia lại hoảng sợ phát hiện, cái ngôi sao này sau khi bị đánh lui, lại vẫn sẽ lần nữa công kích, quả thực không dứt!

Hết lần này tới lần khác, lực đạo công kích của ngôi sao, cường đại ra ngoài ý định.

Dù lão có tu vi Đại Thừa hậu kỳ, vậy mà cũng lập tức bị khốn trụ, đã không có cơ hội thoát khốn!

“Hỏng rồi!”

Tộc trưởng Tiết gia lập tức biết rõ đã tính sai, bọn họ đã xa xa đánh giá thấp thực lực của Lâm Hải.

Hôm nay, chính mình bị nhốt, nếu như Lâm Hải giết Tiết Cẩm, lão căn bản vô lực ngăn cản!

“Đệ tử Tiết gia nghe lệnh, đồng loạt động thủ, đem Lâm Hải diệt sát!”

Tộc trưởng Tiết gia hét lớn một tiếng, vận dụng lực lượng bên trên chân nguyên, thanh âm đủ để truyền bá hơn trăm dặm.

Tiết gia trừ lão ra, còn có vô số cao thủ, một loạt mà lên giết cái Lâm Hải, dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà, lão lại không biết, thanh âm của lão hoàn toàn lại bị La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh phong tỏa, căn bản không cách nào truyền ra một tiếng một hơi!

“Giết!”

Lâm Hải thấy Tộc trưởng Tiết gia bị khốn trụ, lập tức lại là một cỗ dòng nước lạnh, kích xạ mà ra!

“Bảo hộ công tử!”

Cao thủ Tiết gia, thấy thế nơi nào sẽ khoanh tay đứng nhìn, ngay ngắn ra tay, đem công kích của Lâm Hải ngăn lại.

Nhưng mà, mệnh lệnh của Tộc trưởng Tiết gia, bọn họ căn bản chưa từng nghe được.

Nguyên một đám tất cả đều bởi vì sự tình Lâm Hải tiêu diệt Hô gia, đối với Lâm Hải kiêng kị không thôi, căn bản không dám chủ động xuất kích.

“Cứu Tộc trưởng!”

Sau khi đem công kích của Lâm Hải oanh nát bấy, không biết ai hét lớn một tiếng, mọi người nhao nhao hướng phía La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, oanh kích mà đi.

Dù sao, bước tiếp theo làm sao bây giờ, còn cần Tộc trưởng Tiết gia quyết định.

Oanh oanh oanh oanh!

Một tiếng lại một tiếng vang kịch liệt truyền đến, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh lập tức run rẩy một hồi.

Dùng tu vi trước mắt của Lâm Hải, mặc dù tay cầm Thần khí, cũng ngăn cản không nổi nhiều cao thủ công kích như vậy.

“Thu!”

Bất đắc dĩ, Lâm Hải đem Tinh La Bàn dĩ nhiên đã ảm đạm, thu trở lại.

Tộc trưởng Tiết gia lập tức thoát khốn, nhưng không đợi lão nói chuyện, đột nhiên một đạo tiếng kêu cực kỳ bi thảm, vang lên tại sau lưng mọi người.

“Ngao!!!”

Mọi người kinh hãi, nhao nhao quay đầu nhìn lại, sau đó lập tức hoảng sợ há to miệng.

“Cẩm thiếu gia!!!”

Chỉ thấy Tiết Cẩm giờ phút này, dĩ nhiên ngã trên mặt đất, bụm lấy đũng quần máu chảy đầm đìa, thống khổ lăn lộn.

“Nha nha phi, hồi lâu không bạo điểu, miệng đều lụt nghề!”

Một con chó cao hơn người, phát ra một tiếng cười tiện tiện, từ trên người Tiết Cẩm nhảy xuống, thuận tiện ngậm trường kiếm màu máu trong mồm đem đi.

“Yêu thú chết tiệt!!!”

Mọi người lập tức kịp phản ứng, không khỏi vừa tức vừa giận.

Nhất là Tộc trưởng Tiết gia, nhìn thấy con mình thành dạng như vậy, quả thực lòng như đao cắt.

Oanh!

Nhất thời, một đoàn hỏa diễm đậm đặc, mang theo phẫn nộ cùng sát cơ, hướng phía A Hoa liền bay tới.

Vèo!

Mắt thấy hỏa diễm muốn rơi vào trên người A Hoa, trước mắt mọi người bỗng nhiên hoa lên.

Sau đó, thanh âm của A Hoa, đột nhiên tiêu thất vào hư không không thấy!

“Cẩm nhi!”

Tộc trưởng Tiết gia dĩ nhiên bất chấp gì khác rồi, thân ảnh lóe lên, đã đến bên người Tiết Cẩm, đưa gã ôm vào trong ngực.

“Cẩm nhi, ngươi như thế nào đây?”

Tộc trưởng Tiết gia hai mắt hoảng sợ, bối rối mà hỏi.

“Phụ thân, ta, ta đã xong!!!”

Tiết Cẩm đau đến mặt mũi tràn đầy mồ hôi, nổi gân xanh, nói xong một câu nói, cổ nghiêng một cái, trực tiếp đoạn khí.

Đường đường là một trong mười cao thủ đứng đầu Tiềm Long Bảng, nửa bước Địa Tiên cảnh- Tiết Cẩm, bị sinh sinh đau chết!

“Cẩm nhi!!!”

Tộc trưởng Tiết gia đầu ông một tiếng, chỉ cảm thấy trước mắt một hồi mê muội, tim như bị đao cắt, gần như muốn phát điên!

Ông!

Đúng lúc này, một cái Nguyên Anh lớn cỡ lòng bài tay, từ trong cơ thể Tiết Cẩm, bay ra.

“Phụ thân, cứu ta!”

Nguyên Anh Tiết Cẩm, mang theo sợ hãi thật sâu, thất kinh hô.

Tộc trưởng Tiết gia vội vã vươn tay, đem Nguyên Anh nắm trong tay, mặt mũi tràn đầy bi thống.

“Phụ thân, nhục thể của ta bị hủy, ta đã xong!”

“Giết Lâm Hải, báo thù cho ta, phụ thân!”

“Lâm Hải!!!” Tộc trưởng Tiết gia nghiến răng nghiến lợi, trong mắt mang theo vô tận cừu hận, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Căn bản không cần hỏi, ai cũng có thể đoán, cái con chó không hiểu thấu xuất hiện, lại không hiểu thấu biến mất kia, tuyệt đối có quan hệ cùng Lâm Hải!

Lâm Hải chẳng những tại dưới mí mắt của lão, giết Tiết Cẩm-con của lão.

Hơn nữa, còn con mẹ nó dùng phương pháp âm độc như vậy để xử lý, đem Tiết Cẩm tươi sống đau chết!

Nếu không giết Lâm Hải, Tiết gia lão còn có thể diện gì gặp người?

“Nguyên Anh?!”

Lâm Hải nhìn thấy Nguyên Anh của Tiết Cẩm, không khỏi hừ lạnh một tiếng!

Nếu đã muốn giết Tiết Cẩm, tự nhiên muốn giết cái triệt để, sao lại để cho Nguyên Anh còn sống!

“Chết!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, trực tiếp tế lên một vật, lập tức một mảnh bóng mờ cực lớn, hướng phía Tộc trưởng Tiết gia rơi xuống.

“Đây là?!”

Tộc trưởng Tiết gia chấn động, ngẩng đầu đã thấy một mảnh đen nghịt, phảng phất như một tòa núi lớn, hướng phía chính mình rơi xuống.

Ngay tại thời khắc mặt mũi lão tràn đầy hoảng sợ, chuẩn bị chống cự, lại phát hiện Nguyên Anh của Tiết Cẩm ở trong tay mình, đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm!

“Không!!!”

Sau một khắc, tòa núi lớn trên đỉnh đầu, lóe lên hào quang, trực tiếp đem Nguyên Anh của Tiết Cẩm bao phủ, phịch một tiếng áp trên mặt đất!

“Cẩm nhi!!!”

Tộc trưởng Tiết gia gào rú một tiếng, quả thực sợ ngây người!

Cái này con mẹ nó là chuyện gì xảy ra!

Nguyên Anh của Tiết Cẩm, rõ ràng tại trong tay của mình, như thế nào lại đột nhiên bị trấn áp?

Khẽ vươn tay, Tộc trưởng Tiết gia hướng hòn đá màu đen trên mặt đất chộp tới, lại phát hiện hòn đá đó nặng như vạn quân, rõ ràng không chút sứt mẻ!

“Thu!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, đem Trấn Linh Ngọc thu vào.

Còn, Nguyên Anh của Tiết Cẩm, đã sớm bị Trấn Linh Ngọc, nện tan thành mây khói!

Trấn Linh Ngọc, đến từ Cửu U Địa Phủ, có thể trấn áp hết thảy linh hồn thể!

Nguyên Anh Nguyên Thần, đều là linh hồn thể, tự nhiên chạy không khỏi Trấn Linh Ngọc trấn áp.

Lâm Hải lúc trước, dùng đạo hạnh cùng thực lực yếu ớt, cũng là dựa vào Trấn Linh Ngọc, phong ấn Yêu Linh như đám Bát Kỳ Đại Xà

Hôm nay, Lâm Hải tu vi xa cao hơn Tiết Cẩm, đạo hạnh càng là có hơn vạn năm.

Tiết Cẩm chính là một kẻ Nguyên Anh thể, trực tiếp bị Lâm Hải, trấn giết tại chỗ!!!

“Cẩm nhi, Cẩm nhi!!!”

Tộc trưởng Tiết gia phảng phất giống như thất thần, cõi lòng tan nát la lên, căn bản không cách nào tiếp nhận, sự thật Tiết Cẩm bị giết.

Những người khác của Tiết gia, càng là hai mặt nhìn nhau, cơ bắp trên mặt nhảy lên, nhìn Lâm Hải vừa giận lại sợ!

Ngay tại trước mặt mọi người Tiết gia, còn có mặt của Tộc trưởng Tiết gia, lại đơn giản đem con ruột của Tộc trưởng Tiết gia, thiếu gia thiên tài của Tiết gia -Tiết Cẩm, giết cái hình thần câu diệt!

Mỗi người của Tiết gia ở đây, đều cảm nhận được phẫn nộ cùng nhục nhã thật sâu!

Nhưng mà, có chuyện Hô gia bị diệt tộc trước làm vết xe đổ, người của Tiết gia mặc dù giận dữ, nhưng lại không dám tùy tiện động thủ.

Loại cảm giác biệt khuất thật sâu cùng cảm giác vô lực này, lại để cho mỗi người, đều cảm nhận được tra tấn thật sâu.

Đối với Lâm Hải căm hận đồng thời, kính sợ cũng càng thêm nồng đậm!

Lâm Hải thì là thần sắc lạnh lùng, liếc nhìn mọi người trong Tiết gia, thản nhiên nói.

“Oan có đầu, nợ có chủ! Ta giết Tiết Cẩm, chính là ân oán cá nhân!”

“Lâm Hải ta, không phải kẻ lạm sát người vô tội, sẽ không bởi vì Tiết Cẩm, mà liên lụy bất cứ người nào của Tiết gia!”

“Đương nhiên, nếu trong các ngươi có người, muốn báo thù cho Tiết Cẩm mà nói, hiện tại, có thể động thủ!”

Chương 2024: Như thế nào, ngươi còn dám động thủ hay sao?

“Lâm Hải!” Tộc trưởng Tiết gia gầm lên một tiếng, trong mắt phun lên lửa giận hừng hực.

“Dám giết con ta, hôm nay ngươi mơ tưởng còn sống rời đi!”

“Đệ tử Tiết gia, đồng loạt động thủ, đem cái tặc tử này, oanh thành cặn bã cho ta!!!”

“Tiết gia, không muốn tồn tại sao?” Một đạo thanh âm uy nghiêm nồng đậm, mang theo khí tức khắc nghiệt mãnh liệt, bỗng nhiên vang lên.

Đám người Tiết gia vốn đang chuẩn bị động thủ, lại bỗng nhiên ngừng lại, nhao nhao ngẩng đầu hướng phía bầu trời nhìn lại.

Đã thấy một đám mây màu đen, lơ lửng tại trên không của Tiết gia.

Phía trên đám mây, có hai người nam tử đang khoanh chân mà ngồi, tất cả đều cầm một cái hồ lô rượu, đối mặt mà uống.

Đối với chuyện đã xảy ra ở phía dưới, nhìn cũng không nhìn, làm như không nghe thấy!

Nhưng, mọi người Tiết gia sau khi nhìn thấy một người trong đó ở bên trên đám mây, thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, chỉ cảm thấy lông tơ đều bị dựng lên, một cỗ sợ hãi tự nhiên sinh ra.

“Buông tha cho, bọn chuột nhắt gì, lại dám xuất khẩu cuồng ngôn!”

Có một cái đệ tử Tiết gia ngày thường hung hăng càn quấy đã quen, không khỏi chỉ vào đám mây, gầm lên giận dữ!

Tuy có thể mang theo đám mây mà đến, nhất định là Đại Thừa tôn sư, nhưng đây cũng không phải là vốn liếng để hung hăng càn quấy tại Tiết gia.

Đại Thừa tôn sư ở Tiết gia, không có một trăm, cũng phải có tám mươi, chính là một cái Đại Thừa, không có gì không dậy nổi.

“Ngươi con mẹ nó im ngay cho ta a!”

Người đệ tử này nói xong, trên mặt còn mang theo bướng bỉnh hung hăng càn quấy.

Kết quả, Tộc trưởng Tiết gia quay đầu lại vung một cái bàn tay, liền quất vào trên miệng thằng này.

Ngay tại thời khắc người đệ tử này mặt mũi tràn đầy ủy khuất, mờ mịt, Tộc trưởng Tiết gia lại tiến lên một bước, cung kính hướng phía đám mây ôm quyền.

“Ma Tôn tiền bối, Tiết gia đối với ngươi từ trước đến nay tôn kính, chưa bao giờ có mạo phạm, chuyện hôm nay, chẳng lẽ ngươi muốn nhúng tay hay sao?”

Ma Tôn?!

Có đệ tử Tiết gia không biết Ma Tôn, nghe được Tộc trưởng của chính mình nói những lời này, thiếu chút nữa đặt mông ngồi bên trên đất.

Nhất là người đệ tử vừa trúng một cái vả miệng kia, toàn thân càng là khẽ run rẩy, trực tiếp đái ra ở bên trong quần rồi.

Mẹ ruột của ta a, người này chính là Ma Tôn bại lão tổ Hô gia?

Đã xong đã xong, y tại sao lại chạy đến Tiết gia ta rồi?

Ngày đó, Hô gia diệt vong, chính là kiệt tác do y cùng Lâm Hải hợp lực a!

Hôm nay, Lâm Hải cùng Ma Tôn, đều tới Tiết gia, chẳng lẽ Tiết gia muốn bước theo gót Hô gia hay sao?

Nghĩ đến đây, các đệ tử Tiết gia, nhịn không được trong lòng tất cả đều nhác lên trên cổ, người nhát gan thì cả hai chân đều run rẩy lên.

“Không, ta sẽ không nhúng tay!”

Thanh âm của Ma Tôn nhàn nhạt truyền đến, lại để cho gánh nặng trong lòng Tộc trưởng Tiết gia liền được giải khai, đệ tử Tiết gia càng là đại hỉ.

Chỉ cần Ma Tôn không nhúng tay vào, chỉ bằng vào một người Lâm Hải, căn bản nhấc lên không nổi sóng gió gì.

Thế nhưng mà, Ma Tôn ngay sau đó lại hạ một câu, lại làm cho dáng tươi cười của mọi người Tiết gia, lập tức cứng lại.

“Nhưng chỉ cần Lâm Hải thiếu đi một sợi tóc, ta liền giết một người của Tiết gia ngươi!”

“Nếu Lâm Hải bị thương, Tiết gia ngươi sẽ bị xoá tên!”

Phốc!

Tộc trưởng Tiết gia nghe nói như thế, thiếu chút nữa trực tiếp nằm sấp trên mặt đất.

Ngươi mẹ nó!

Cái này con mẹ nó gọi là không nhúng tay vào?

Náo loạn cả buổi là Lâm Hải đánh chúng ta giết chúng ta thì không có việc gì, nhưng chúng ta dù là làm bị thương một sợi tóc của Lâm Hải, ngươi đều muốn động thủ đối với Tiết gia chúng ta?

Cái này cũng quá không nói đạo lý đi à nha?

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh mang theo uy nghiêm nồng đậm, đột nhiên theo từ chỗ sâu trong Tiết gia vang lên.

Sau đó, một bóng người phóng lên trời, chân đạp tường vân, xuất hiện ở đối diện Ma Tôn.

“Là lão tổ tông!”

“Lão tổ tông xuất quan!”

“Thật tốt quá, có lão tổ tông tại, thì có người tâm phúc rồi!”

Mọi người Tiết gia ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái lão già tóc bạc, mang theo dung nhan không giận tự uy, xuất hiện ở trước mặt Ma Tôn

Chính là cột trụ chống trời của Tiết gia, lão tổ Tiết gia Tiết Vô Huyết!

Tiết Vô Huyết hai mắt mang theo tức giận, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Ma Tôn, bất mãn nói.

“Ma Tôn, ngươi làm việc như thế, có phải có chút khinh người quá đáng rồi hay không?!”

Đúng thế, quá khi dễ người!

Mọi người Tiết gia nghe được lão tổ tông nói những lời này, lập tức một hồi đồng ý.

Cái thuyết pháp của Ma Tôn vừa rồi kia, xác thực là quá khi dễ người.

Cái kia hoàn toàn chính là Lâm Hải có thể đánh bọn họ, bọn họ đánh Lâm Hải, Ma Tôn liền giết bọn họ!

Không có một điểm đạo lý có thể giảng!

Ma Tôn ngửa đầu uống một ngụm Hầu Nhi Tửu, sau đó nghiêng đầu, liếc nhìn Tiết Vô Huyết, xùy cười một tiếng.

“Khinh người quá đáng?”

“Lấn ngươi thì như thế nào!!!”

“Ngươi!!!” Lời nói của Ma Tôn, lại để cho Tiết Vô Huyết bay lên một cỗ lửa giận, tức đến tròng mắt thiếu chút nữa bắt đầu trừng ra.

Nhưng mà, đối mặt với Ma Tôn khí phách đáp lại này, Tiết Vô Huyết chợt phát hiện, lão lại không phản bác được!

Lấn ngươi thì như thế nào?

Đúng vậy a, Ma Tôn y cho dù khinh người quá đáng, Tiết gia lại có thể làm y như thế nào đây?

“Ma Tôn!” mặt mũi lão tổ Tiết gia tràn đầy lửa giận, râu ria đều run rẩy.

“Ngươi nói như vậy, quả thực không thể nói lý!”

Ma Tôn chém xéo mắt, nhàn nhạt nhìn lão một cái.

“Không thể nói lý thì như thế nào?”

Phốc!

“Ngươi...” lão tổ Hô gia thiếu chút nữa thổ huyết.

Mẹ nó, cái Ma Tôn này nói chuyện, như thế nào làm giận như thế, hết lần này tới lần khác lại làm cho không người nào có thể trả lời.

“Ma Tôn, ngươi có giảng đạo lý hay không?!”

Ngón tay lão tổ Tiết gia run rẩy, chỉ vào Ma Tôn, vẻ mặt ủy khuất nói.

Có thể đem lão Tiên Đạo Chí Tôn, biệt khuất thành cái dạng này, ngoại trừ Ma Tôn cũng thật sự là không có ai rồi.

“Giảng đạo lý?”

Ma Tôn khẽ giật mình, sau đó thập phần khoa trương mà nở nụ cười.

“Ngươi muốn giảng đạo lý cùng ta?”

Ma Tôn chỉ vào chính mình, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi mà hỏi.

“Không được sao?” mặt Tiết Vô Huyết đen lên, phẫn nộ nói.

“Hừ!” Ma Tôn hừ lạnh một tiếng, “Tiết Vô Huyết, ngươi chẳng lẽ là ngày đầu tiên lăn lộn giang hồ sao?”

“Giảng đạo lý? Nói ra lời này, ngươi không biết là buồn cười

sao?”

“Giới Tu Hành vốn là mạnh được yếu thua, cường giả vi tôn! Giảng đạo lý? Ngươi tới xem!”

Ma Tôn mạnh mẽ duỗi ra một cái nắm đấm, quơ quơ tại trước mặt Tiết Vô Huyết

“Cái này, chính là đạo lý!”

Tiết Vô Huyết bị Ma Tôn nói một phen, nói đến á khẩu không trả lời được, mặt mo đều nghẹn đỏ lên.

Nắm tay người nào lớn, thì lời nói của người đó mới tính toán, cái này tại giới Tu Hành, chính là chân lý vĩnh hằng bất biến.

Giảng đạo lý, chỉ là kẻ yếu vô lực giãy dụa, điểm này Tiết Vô Huyết sao lại không hiểu?

Thế nhưng mà, đối mặt với Ma Tôn, ngoại trừ giảng đạo lý, lão còn có thể như thế nào đây?

“Ma Tôn, chuyện hôm nay ngươi đừng có nhúng tay, chỉ cần để cho ta giết Lâm Hải, thì coi như Tiết Vô Huyết ta, thiếu nợ ngươi một cái nhân tình!”

Tiết Vô Huyết thật sự hết cách rồi, vừa ngoan tâm cắn răng nói ra.

“A?”

Lúc này đây, sắc mặt Ma Tôn rốt cục thay đổi, mang theo một tia ngưng trọng, liếc nhìn lão tổ Tiết gia

“nhân tình của Tiên Đạo Chí Tôn, cái này sức nặng thế nhưng mà đủ nặng đó a!”

Tiết Vô Huyết nghe được, trong lòng lập tức vui vẻ.

Cũng là yên lặng thở dài một tiếng, có thể làm cho Ma Tôn tâm động, chỉ sợ cũng chỉ có chính mình thiếu nợ nhân tình rồi.

Bất quá, chỉ cần có thể giết Lâm Hải, báo thù cho Tiết Cẩm, hết thảy đều đáng giá.

Nghĩ tới Tiết Cẩm, nội tâm của Tiết Vô Huyết, liền lo lắng đau đớn một hồi.

Tiết Cẩm, chính là đệ tử xuất sắc nhất có tiềm lực nhất, trong đám đệ tử trẻ tuổi đương thời của Tiết gia lão

Từ lúc vừa mới bắt đầu tu hành, liền do lão mang theo trên người, tự mình chỉ đạo.

Tiết Cẩm cũng là không chịu thua kém, tuổi còn trẻ liền đưa thân vào năm vị trí đầu của Tiềm Long Bảng, trở thành thiên tài đỉnh phong của toàn bộ Thiên Vận Quốc.

Tiết Vô Huyết đối với Tiết Cẩm, tự nhiên càng thêm sủng ái, ban cho rất nhiều pháp bảo.

Trông cậy vào một ngày kia, Tiết Cẩm có thể bỗng nhiên nổi tiếng, trở thành ngôi sao lóe sáng của Tiết gia lão.

Thật không nghĩ đến, thời điểm chính mình bế quan tu hành, Lâm Hải vậy mà tìm tới tận cửa, trước mặt mọi người diệt sát Tiết Cẩm rồi.

Chờ lão nghe được động tĩnh, vội vàng xuất quan, lại phát hiện toàn bộ hi vọng, dĩ nhiên lập tức tan vỡ.

Giờ phút này, căm hận của Tiết Vô Huyết đối với Lâm Hải, dĩ nhiên đã đến tận xương tủy.

Chỉ cần có thể giết Lâm Hải, cho dù trả giá một cái giá lớn hơn nữa, lão đều không chối từ!

“Ma Tôn, nếu như ngươi không có ý kiến, ta có thể muốn động thủ!”

Thấy Ma Tôn một bộ dạng ý động, Tiết Vô Huyết sợ đêm dài lắm mộng, gấp gáp nói.

“Ai nói ta không có ý kiến?”

Ma Tôn ngẩng đầu, vẻ mặt kỳ quái liếc nhìn Tiết Vô Huyết.

“Ách...” Tiết Vô Huyết lập tức bị nghẹn quá sức, nhìn khuôn mặt Ma Tôn vặn vẹo một hồi.

“Tiết Vô Huyết, nhân tình của Tiên Đạo Chí Tôn, sức nặng xác thực đủ nặng!”

“Bất quá...” Ma Tôn quơ quơ hồ lô rượu trong tay, bĩu môi cười cười.

“Ta không có thèm!”

“Ngươi!!!” Tiết Vô Huyết lập tức cảm thấy một cổ lửa giận ngút trời mà lên, hai đấm không khỏi gắt gao nắm chặt!

Ma Tôn cũng là biến sắc, một cỗ hào quang âm lãnh, lập tức phát ra, lạnh như băng mở miệng nói.

“Như thế nào, ngươi còn dám động thủ hay sao?!”

Chương 2025: Toàn thân trở ra

“Ngươi!!!”

Toàn thân Tiết Vô Huyết run rẩy, tức đến lồng ngực đều nhanh tức điên rồi.

Lời nói của Ma Tôn, một lần lại một lần đưa lão dồn đến góc tường, không có chỗ trống để xoáy trở về.

Cái này lại để cho lão trả lời như thế nào?

Nói không dám động tay? Cái kia mất mặt quả thực ném đến nhà bà ngoại rồi!

Nói dám động tay?

Nếu quả thật dám động tay, lão đã sớm con mẹ nó động thủ, còn tại đây mò mẫm nhiều lần với ngươi làm gì?

“Lâm Hải, đến!”

Ngay tại thời khắc Tiết Vô Huyết đỏ bừng cả khuôn mặt, nói không ra lời, Ma Tôn liền cười khẽ một tiếng.

Sau đó, một đạo hào quang màu đen, giống như là sợi tơ, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Ma Tôn lăng không kéo một phát, đem Lâm Hải kéo đến phía trên đám mây

“Người cũng đã giết xong, tìm một chỗ uống rượu đi!”

Vèo!

Ma Tôn nói xong, tại trong ánh nhìn soi mói của mọi người Tiết gia, thao túng đám mây, bay khỏi trên không của Tiết gia.

Chỉ để lại người của Tiết gia hai mặt nhìn nhau, lòng có lửa giận, lại không người dám ngăn đón!

Oanh!

Thẳng đến khi Lâm Hải theo Ma Tôn đã không có bóng dáng, Tiết Vô Huyết mới mãnh liệt đập ra một chưởng, trực tiếp đem một tảng đá lớn ở phía dưới, đập thành bột mịn.

“Lâm Hải!!!”

Hai mắt Tiết Vô Huyết đỏ bừng, hung dữ cắn răng gầm lên giận dữ.

“Trừ phi ngươi đời này đừng rời khỏi ánh mắt của Ma Tôn, nếu không, ta sẽ để cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Nói xong, Tiết Vô Huyết từ trên cao nhìn xuống, nhìn mọi người Tiết gia, lạnh lùng nói.

“các đệ tử Tiết gia, từ hôm nay bắt đầu sát sao theo dõi hướng đi của Lâm Hải!”

“Một khi hắn cùng Ma Tôn tách ra, lập tức báo cho ta biết!”

“Ta cũng không tin, sau khi giết Lâm Hải, Ma Tôn sẽ vì một người chết, mà đắc tội Tiết gia ta!”

Vèo!

Tiết Vô Huyết nói xong, tường vân lóe lên, biến mất tại chính giữa tầm mắt của chúng nhân.

“Ai!”

Người của Tiết gia, nội tâm của tất cả đều than nhẹ một hồi, lần thứ nhất đã có cảm giác cô đơn.

Lâm Hải đánh đến tận cửa, trước mặt mọi người giết thiên tài của Tiết gia, con của Tộc trưởng.

Thế nhưng mà, cuối cùng nhất mặc dù lão tổ Tiết gia đã đi ra, nhưng vẫn là trơ mắt nhìn Lâm Hải giết người xong, bình yên mà rời đi.

Một cái Tiết gia to như vậy, kể cả nhân vật thần thoại giống như lão tổ Tiết gia, vậy mà không có người nào, dám ra tay ngăn trở.

Cái này đã không thể được xưng là vẽ mặt rồi, đây quả thực là bị người ở trước mặt mọi người cởi quần xuống, hung hăng đánh đòn a!

Chỉ sợ Tiết gia từ khi thành lập gia tộc đến nay, đều chưa bao giờ có sự tình mất mặt như thế a?

Chuyện hôm nay, chỉ sợ không mất bao lâu, sẽ truyền ra khắp toàn bộ thành Thái Huyền, thậm chí là Thiên Vận Quốc!

Đến lúc đó, sự tình Tiết gia bị Lâm Hải đánh đến tận cửa, trước mặt mọi người trấn giết đệ nhất thiên tài của Tiết gia, thiếu Tộc trưởng Tiết Cẩm, sau đó nhẹ lướt đi.

Toàn bộ Tiết gia, kể cả lão tổ Tiết gia ở bên trong, tất cả mọi người liền cái rắm cũng không dám phóng một cái, sẽ nổi tiếng, trở thành đề tài nói chuyện của mọi người lúc trà dư tửu hậu.

Uy nghiêm thành lập vài vạn năm nay của Tiết gia, cũng sẽ bị hủy trong một sáng, trở thành đối tượng để mọi người thầm chế nhạo

Mà đệ tử Tiết gia bọn họ, tự nhiên cũng sẽ cùng theo mặt quét rác, rốt cuộc sẽ không có mặt mũi giống như trước nữa, vênh váo tự đắc, tràn đầy cảm giác về sự ưu việt rồi.

Tâm tình phức tạp của mọi người Tiết gia, Lâm Hải mới chẳng muốn đi để ý tới.

Giờ phút này, hắn đang cùng Ma Tôn và Túy Tửu Tiên, ngồi ở trong quán rượu, thống khoái chè chén lấy.

“Ma Tôn, cám ơn a!”

Lâm Hải mang theo hồ lô rượu, kính Ma Tôn một ngụm rượu, cười nói.

Chuyện hôm nay, nếu như không có Ma Tôn đột nhiên hàng lâm, Lâm Hải thật đúng là không dễ làm.

Ít nhất, đối mặt với toàn cả gia tộc Tiết gia, Lâm Hải chỉ sợ ngoại trừ trốn vào Luyện Yêu Hồ, sẽ không có biện pháp khác.

Chớ nói chi là, còn có cái Tiên Đạo Chí Tôn Tiết Vô Huyết, cuối cùng cũng lộ diện.

Lâm Hải làm việc này, có thể nói là binh đi hiểm chiêu, nhổ răng trong miệng hổ.

Nếu không có Ma Tôn ở đằng kia trấn tràng , muốn toàn thân trở ra, ít nhất phải trả một cái giá lớn.

“Cám ơn cái gì, những đại gia tộc ra vẻ đạo mạo kia, ta đã sớm xem bọn chúng không vừa mắt.”

Ma Tôn nhấp một hớp Hầu Nhi Tửu, trong mắt lóe ra hào quang xem thường.

“Ngươi chừng nào thì lại muốn đi giết người, nói trước một tiếng, ta nhất định sẽ đi cổ động cho ngươi!”

“Ha ha, vì những lời này của ngươi, ta lại mời ngươi một ly!” Lâm Hải thoải mái cười cười, lần nữa cầm lên hồ lô rượu.

“Này, Lâm Hải lão đệ, ngươi như thế nào không kính ta à, thế nhưng mà là do ta để cho Ma Tôn tiến đến Tiết gia, hỗ trợ cho ngươi đó a!” Túy Tửu Tiên ở một bên, vội vã nói ra.

“Ha ha, vậy cũng kính Túy Tửu Tiên lão ca!”

“Lúc này mới đúng mà! Đến, uống!”

...

Ba người thoải mái chè chén, vừa uống vừa trò chuyện, lúc đầu hào khí còn thập phần hòa hợp.

Đến cuối cùng, hai người Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên, lại bởi vì chướng mắt tửu lượng của đối phương, liền nhao nhao.

Ồn ào rồi kết quả, tự nhiên là Lâm Hải lần nữa lấy ra mười mấy cái hồ lô Hầu Nhi Tửu, nhìn xem hai người giống như phát điên, liều uống rượu.

“Thật sự là hai cái tửu quỷ a!”

Lâm Hải cười khổ lắc đầu, im lặng một hồi.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem trường kiếm màu máu mà A Hoa trước đó đoạt đến từ chỗ Tiết Cẩm, lấy đi ra.

Đồng thời, tin tức của cái thanh trường kiếm màu máu này, cũng xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Thị Huyết Kiếm: Dùng máu của sinh linh, làm mạnh linh hồn của Kiếm Linh! Giết càng nhiều người, Kiếm Linh càng mạnh, đẳng cấp của pháp bảo theo lượng máu hấp thu, mà tự động tăng lên.

Đẳng cấp của pháp bảo: Tiên khí Hạ phẩm (5/100)

Đặc hiệu của pháp bảo: Thị Huyết (khát máu) (sau khi pháp bảo hấp thu lượng máu nhất định sẽ gây ra, có thể tự động phóng thích lượng máu, ngắn ngủi tăng lên sức chiến đấu của người cầm được, đẳng cấp tối đa có thể đem sức chiến đấu trước mắt đề cao là một thành, hạn mức đề cao cao nhất, theo đẳng cấp của pháp bảo tăng lên mà tăng lên.)

“Chà mẹ nó, cái này cũng quá ngưu bức rồi!”

Xem xong tin tức nói rõ, Lâm Hải há miệng thật to, khiếp sợ đến tròng mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Cái trường kiếm màu máu này, chẳng những là pháp bảo Tiên khí, hơn nữa càng ngưu bức, nó rõ ràng có thể thăng cấp!

Kiểu pháp bảo phát triển a, có thể nói tương lai không thể đoán chừng.

Chỉ cần thỏa mãn điều kiện thăng cấp, cho dù là biến thành Thần khí, thậm chí đẳng cấp pháp bảo càng cao hơn, đều hoàn toàn có khả năng a!

Hơn nữa, cái đặc hiệu bổ sung này, cũng làm cho Lâm Hải chắt lưỡi một hồi.

Sau khi hấp thu được lượng máu nhất định, sẽ ngắn ngủi tăng lên sức chiến đấu của người nắm giữ pháp bảo, mà cái giá lớn phải trả chỉ là đem lượng máu hấp thu trước đó, phóng xuất ra mà thôi.

Cái này mẹ nó không phải là đại chiêu thường xuyên nhìn thấy trong trò chơi sao?

Tích lũy đủ được điểm nộ khí nhất định, hoặc là giá trị khác, duy nhất phóng thích một lần, uy lực vô cùng cường đại.

Sau khi dùng hết đại chiêu, lại lần nữa tích góp từng tí một điểm nộ khí hoặc cái gì khác mới, thẳng đến lần phóng thích tiếp theo!

“Liền vì thanh kiếm này, giết Tiết Cẩm đều đáng giá!”

Lâm Hải đối với cái Thị Huyết Kiếm này, phi thường vừa lòng.

Đáng tiếc, cái quá trình đại chiêu tích góp từng tí một này, lượng máu cần hấp thu, lại để cho Lâm Hải bất đắc dĩ một hồi.

Muốn dùng đại chiêu, chỉ có thể đi giết nhiều người, hoặc là săn giết nhiều Yêu thú, thật sự là quá huyết tinh quá tàn nhẫn.

Nếu như là cái sát thủ mà nói, dùng thanh kiếm này ngược lại là thích hợp nhất rồi.

“Ồ?”

Vừa nghĩ tới sát thủ, hai mắt Lâm Hải lập tức tỏa sáng.

“Cho Lâm Kiếm dùng, không phải là phù hợp sao?”

“Tiểu tử này, trời sinh là cái giết chóc, hơn nữa vừa vặn thiếu một thanh pháp bảo!”

Vừa nghĩ tới chỗ này, Lâm Hải lập tức gửi đi một tin weachat cho Trần Nghiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lại để cho Chủ thượng đáp mây bay, mang theo Lâm Kiếm tới tìm ta, càng nhanh càng tốt!

Lâm Hải phát xong tin tức, liền đem vị trí của mình, cũng gửi đi tới.

Trần Nghiên: Tốt, Tông chủ!

Phố người Hoa tại phía bắc thành Thái Huyền, cách chỗ nhà trọ của Lâm Hải cũng không xa.

Có Chủ thượng đáp mây bay chạy đi, chỉ trong chốc lát, liền đã đến nhà trọ.

“Tại đây!”

Hai người vừa tiến đến, Lâm Hải tại lầu hai, vội vàng hướng phía hai người họ phất phất tay.

“Tham kiến Tông chủ!”

Chủ thượng cùng Lâm Kiếm, sau khi đi vào lầu hai, vội vàng hướng phía Lâm Hải cung kính thi lễ.

“Ngồi!”

Lâm Hải chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh, hướng phía hai người nói ra.

Chủ thượng cùng Lâm Kiếm vừa ngồi xuống, ánh mắt Ma Tôn liền lơ đãng thổi qua. Nhưng chờ khi ánh mắt của y rơi vào trên người Lâm Kiếm, lại đột nhiên sáng ngời!

Chương 2026: Sáo trang khát máu

“Tông chủ, ngươi tìm ta?”

Lâm Kiếm ngồi ở bên cạnh thân Lâm Hải, hỏi.

“Cho!”

Lâm Hải cũng không nói nhảm, trực tiếp đem Thị Huyết Kiếm, giao vào trong tay Lâm Kiếm.

“Đây là...”

Lâm Kiếm tiếp nhận Thị Huyết Kiếm, một cỗ sát khí ngập trời bỗng nhiên kéo lên, con mắt lập tức không rời đi nổi rồi!

“Kiếm tên, Thị Huyết, hôm nay là Tiên khí Hạ phẩm, nó còn có cái đặc hiệu...”

Lâm Hải đem tình huống của Thị Huyết Kiếm, hướng Lâm Kiếm nói một lần, sau đó cười nhạt một tiếng.

“Cái kiếm này, rất xứng với ngươi, liền đưa ngươi đi!”

Lâm Kiếm nghe xong, nội tâm luôn luôn không gợn sóng sợ hãi, bỗng nhiên dâng lên một hồi kích động.

“Tông chủ, thật sự cho ta?”

“Cái kia còn có giả?” Lâm Hải cười nói.

“Tạ Tông chủ!”

Lâm Kiếm đứng người lên, hướng phía Lâm Hải trịnh trọng làm cái lễ.

Sau đó, nhẹ khẽ vuốt vuốt Thị Huyết Kiếm trong tay, phảng phất giống như vuốt ve người yêu của chính mình, nhẹ nhàng chậm rãi ôn nhu, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Ông!

Tay Lâm Kiếm vừa tiếp xúc với thân kiếm, Thị Huyết Kiếm thậm chí liền có cảm ứng, bắt đầu có tiếng vù vù rất nhỏ.

Một màn này, lại để cho Lâm Hải xem mà con mắt đen lại, kinh ngạc không thôi.

Mẹ nó, xem ra cái kiếm này, thật sự là tiễn đưa đúng người.

“Tốt rồi, không có việc gì nữa, các ngươi có thể đi trở về rồi!” Lâm Hải phất phất tay, lại để cho Chủ thượng mang theo Lâm Kiếm rời đi.

“Chờ một chút!”

Ma Tôn ở bên cạnh, bỗng nhiên mở miệng, đem hai người ngăn lại.

Sau đó, Ma Tôn hướng phía Lâm Kiếm nhất chỉ, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Lâm Hải, người này là ai?”

“Là đệ tử của Hải Nguyệt Tông ta, Lâm Kiếm!” Lâm Hải cười nói.

“Lâm Kiếm?!”

Ma Tôn nhẹ gật đầu, “Kẻ này sát khí tận xương, thật là vì giết người mà sinh!”

Nói xong, Ma Tôn mang theo một tia ánh mắt tán thưởng, cẩn thận đánh giá Lâm Kiếm một phen.

“Ngươi hôm nay, đã có kiếm pháp thích hợp để tu hành chưa?”

Lâm Kiếm nhíu lông mày lại, liếc nhìn Ma Tôn, nhàn nhạt nói ra.

“Vì sao phải nói cho ngươi biết?”

“Lâm Kiếm, không được vô lễ!” Lâm Hải ở một bên, vội vàng quát lớn.

Tính cách của cái Lâm Kiếm này, thật sự có chút quá lạnh, trừ mình cùng người của Hải Nguyệt Tông ra, phảng phất đối với ai cũng không chút thay đổi sắc mặt.

“Vị này, là bạn tốt cùng trưởng bối của ta, Ma Tôn!” Lâm Hải hướng Lâm Kiếm giới thiệu nói.

“Ngươi chính là Ma tôn?” Lâm Kiếm nghe được, lập tức nhíu lông mày lại, lúc này mới lộ ra vẻ khiếp sợ.

Ma Tôn cười cười, mang theo một tia đùa giỡn sung sướng, nghiền ngẫm nói.

“Như thế nào, ngươi nghe nói qua ta?”

Lâm Kiếm nhẹ gật đầu, “Nghe người ta nói, ngươi từng giúp Tông chủ bọn ta, diệt Hô gia!”

“Ma Tôn, Lâm Kiếm vừa rồi vô lễ, xin lỗi ngươi!”

Nói xong, Lâm Kiếm liền ôm quyền, hướng phía Ma Tôn cúi người thật sâu.

“Ha ha ha ha, cái này, có chút ý tứ!” Ma Tôn không khỏi cất tiếng cười to, nhìn Lâm Hải càng thêm thuận mắt rồi.

“Vấn đề vừa rồi, ngươi vẫn chưa trả lời ta!”

“Ta trước mắt tu hành, chính là Trảm Thiên Kiếm Pháp mà Tông chủ vài ngày trước, ban cho của ta!”

“Trảm Thiên Kiếm Pháp?” Ma Tôn nghe được, không khỏi chau mày.

“Nghe danh tự, kiếm pháp này có lẽ thuộc về cái loại đại khai đại hợp, cương liệt sinh mãnh liệt a?”

“Đúng vậy!” Lâm Kiếm nhẹ gật đầu.

“Cái kiếm pháp kia, không thích hợp với ngươi!” Ma Tôn lắc đầu, nói thẳng.

“Xác thực rất không thích hợp!” Lâm Kiếm nói.

“Ách...” Lâm Hải ở một bên, mặt mũi lập tức tràn đầy hắc tuyến.

Mẹ nó, Lâm Kiếm nói chuyện, cũng quá trực tiếp a?

Nhưng bản thân mình, xác thực không có kiếm pháp thích hợp với Lâm Kiếm, chỉ có Trảm Thiên Kiếm Pháp, coi như lấy ra được.

“Ta và ngươi hữu duyên, cái kiếm phổ này, với ta vô dụng, vừa vặn thích hợp ngươi, tiễn đưa ngươi rồi!”

Ma Tôn bỗng nhiên tại bên trên Nhẫn Trữ Vật quấn một vòng, sau đó một bản kiếm phổ liền xuất hiện trong tay, đưa cho Lâm Kiếm.

Lâm Kiếm thò tay tiếp được, hướng phía bốn chữ to bên trên mặt bìa nhìn lại.

“Thị Huyết Kiếm Pháp?!!”

Nhìn thấy tên của cái kiếm phổ này, Lâm Kiếm bỗng nhiên co rụt lại.

Chỉ cảm thấy một cỗ sát khí huyết tinh, từ trong bốn chữ này phóng lên trời, trực tiếp tiến nhập vào trong thân thể Lâm Kiếm!

Ông!

Sau một khắc, sát khí trong cơ thể Lâm Kiếm tách ra, vậy mà tạo thành hô ứng cùng kiếm phổ!

Ma Tôn ở bên cạnh thấy tình cảnh này, không khỏi cất tiếng cười to.

“Ha ha ha, ta nói cái gì kia mà, cái kiếm phổ này quả nhiên thích hợp với ngươi, thậm chí có thể nói, là đặc biệt lượng thân làm theo yêu cầu cho ngươi!”

Lâm Hải ở một bên, trong mắt cũng là dị sắc liên tục.

“Đúng dịp, thật sự là đúng dịp, ta vừa tiễn đưa Lâm Kiếm Thị Huyết Kiếm, ngươi liền đưa y Thị Huyết Kiếm Pháp.”

“Xem ra, Lâm Kiếm trời sanh là người khát máu a!”

Lâm Kiếm mang theo một tia kích động, đem Thị Huyết Kiếm cùng Thị Huyết Kiếm Pháp cất kỹ cùng một chỗ.

Sau đó, hướng phía Lâm Hải cùng Ma Tôn, bái xuống thật sâu.

“Lâm Kiếm, tạ Tông chủ, tạ Ma Tôn!”

“Người một nhà, không cần khách khí!” Lâm Hải cùng Ma Tôn, đồng thời cười khoát tay áo.

“Ồ, ngươi run cái gì?” Đột nhiên, ánh mắt của Lâm Hải, đã rơi vào trên người Chủ thượng.

Phát hiện thằng này, không biết vì cái gì, hai cái đùi ở đằng kia đang không ngừng run, dáng vẻ giống như rất khẩn trương.

“Lâm Hải gia gia, ta, ta thấy đến thần tượng của ta rồi, ta có thể không khẩn trương sao được?”

Ánh mắt Chủ thượng, lóe ra hào quang, nhìn chằm chằm vào Ma Tôn, kích động nói.

“Thần tượng?” Lâm Hải nghe được, lập tức không biết nên khóc hay cười.

Ma Tôn thằng này, hôm nay cũng thành phái thần tượng sao?

“Ngươi biết ta?” Ma Tôn nhìn xem Chủ thượng, có chút mờ mịt.

“Ma Tôn đại nhân, ta tuy là lần đầu tiên gặp ngài, nhưng đối với đại danh cùng sự tích của ngài, đã sớm như sấm bên tai, sùng bái không thôi rồi!”

“Ha ha, quá khen!” Ma Tôn cười cười, “Ngươi cũng là tu Ma đạo hay sao?”

“Đúng vậy a, trước khi ta đi theo Tông chủ, là ở Tu La Điện thành Lưu Tô!”

“Tu La Điện?!” Ma Tôn nghe được ba chữ kia, trong mắt không khỏi đột nhiên hiện lên một đạo quang mang.

“Tu La Điện, thật không đơn giản a!”

“Đúng vậy a đúng vậy a, Tu La Điện có rất nhiều chỗ thần bí, đến nay không người nào có thể phá giải.” Chủ thượng phụ họa nói.

Ma Tôn gật đầu, “Không chỉ có như thế, địa phương đáng sợ hơn của Tu La Điện là, từng quốc gia ta đi qua, đều có dấu chân của bọn chúng!”

“Tu La Điện, tuyệt đối không phải là một môn phái nhỏ ở thành Lưu Tô ngươi, mà là một tổ chức thần bí phân bố khắp thiên hạ!”

Lâm Hải ở một bên, không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ.

Tuy hắn cũng biết, Tu La Điện dị thường thần bí, mặc dù là Tu La Điện ở thành Lưu Tô, cho đến bây giờ đều có rất nhiều sự tình hắn làm không rõ ràng.

Nhưng không nghĩ tới, tại hắn quốc gia của hắn, cũng có Tu La Điện!

“Lại là tổ chức thần bí!”

Lâm Hải không khỏi, lại nghĩ tới Vô Thiên Minh.

Chợt phát hiện, chính mình trước mắt thấy được, quả thực là một góc băng sơn của cái thế giới này.

Tầm mắt, đúng là vẫn còn quá chật!

“Ma Tôn đại nhân, chúng ta hỗn Ma đạo, đều xem ngài là thần tượng a.” Chủ thượng tiếp tục nói.

“Hôm nay, tiểu nhân may mắn nhìn thấy ngài, thật sự là thật cao hứng, ngài có thể, giúp ta ký cái tên hay không a!”

“Tốt, ký ở đâu?” Ma Tôn đang hờn dỗi đấu rượu cùng Túy Tửu Tiên đâu rồi, nhìn thấy fan hâm mộ của chính mình muốn kí tên, tự nhiên cảm thấy trên mặt có ánh sáng.

Ánh mắt mang theo một tia khoe khoang, lườm liếc Túy Tửu Tiên, hướng phía Chủ thượng, ôn hòa nói.

“Ký nơi này đi, ta tại đây trắng!”

Chủ thượng quay người lại, trực tiếp đem quần thoát, trắng bóng đối với Ma Tôn, tiện cười nói.

“Cút!”

Ma Tôn gầm lên giận dữ, thân hình của Chủ thượng, như là mũi tên, vèo cái liền từ cửa sổ bay đi ra ngoài.

“Tạ Ma Tôn đại nhân, bất quá ngài kí tên quá cá tính, lại dùng chân!”

“Ngao, như thế nào có một chút đau a!”

Phốc!

“Ha ha ha ha!!!” Trong quán rượu, lập tức vang lên tiếng cười to vỗ bàn của Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên.

Chương 2027: Lão tổ Mạnh gia, chân nguyên tán loạn!

Chủ thượng cùng Lâm Kiếm đi rồi, Lâm Hải thấy hai cái tửu quỷ Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên này, một điểm ý tứ chấm dứt cũng đều không có.

Không khỏi im lặng lắc đầu, thế giới tửu quỷ, Lâm Hải thật sự xem không hiểu.

Lấy điện thoại cầm tay ra, Lâm Hải đã tìm được weachat của Mạnh Thanh Ca.

Chính mình lúc về thành Thái Huyền, không có liên hệ với Mạnh Thanh Ca, Mạnh Thanh Ca khẳng định mất hứng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bề bộn cái gì đâu rồi, Cửu Công chúa điện hạ xinh đẹp? (phía sau là một cái biểu lộ nhướn mi)

Thế nhưng mà, đợi cả buổi, Mạnh Thanh Ca tin tức, cũng không có hồi phục, thật ra khiến Lâm Hải một hồi kỳ quái.

“Cô nàng này, tại sao không hồi âm đâu?”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải chuẩn bị thu hồi điện thoại, đột nhiên một tiếng leng keng, tin tức của Mạnh Thanh Ca, hồi âm lại.

Mạnh Thanh Ca: Vừa rồi đang bận, nhà của ta đã xảy ra chuyện. (phía sau là một cái biểu lộ tiều tụy)

“Gặp chuyện không may?”

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, trong nhà Mạnh Thanh Ca đã xảy ra chuyện, đây chẳng phải là hoàng thất Thiên Vận Quốc đã xảy ra chuyện sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tình huống như thế nào?

Lâm Hải mang theo một tia lo lắng, hỏi.

Mạnh Thanh Ca: Lão tổ tông nhà ta, thân thể xuất hiện bệnh trạng kỳ quái, rất nghiêm trọng!

"Cái gì?"

Lão tổ tông Mạnh gia, thế nhưng mà Tiên Đạo Chí Tôn cường đại nhất tại Thiên Vận Quốc ngoại trừ Ma Tôn ra.

Lão có thể xảy ra vấn đề gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cần giúp đỡ sao?

Mạnh Thanh Ca: Không cần, ngươi cũng không giúp được! Cha ta đã bí mật phái người, đi mời Hạ Hầu Tông chủ của Đan Đạo Tông rồi.

"Thỉnh Hạ Hầu Xuyên?"

Lâm Hải nhìn đến đây, trong lòng đột nhiên khẽ động.

Hạ Hầu Xuyên là Tông chủ Đan Đạo Tông, một thân tạo nghệ đều tại bên trên đan đạo chi thuật.

Nói như vậy, tình huống của lão tổ tông Mạnh gia, hẳn là cần thông qua đan dược đến giải quyết.

Nếu nói như vậy, như vậy Lâm Hải cảm giác mình có tất yếu cần đi xem rồi.

Ít nhất, đan đạo chi thuật của chính mình, tuyệt sẽ không kém hơn Hạ Hầu Xuyên, có thể giúp được việc bề bộn.

Dựa vào quan hệ giữa mình cùng Mạnh Thanh Ca, Lâm Hải không thể bỏ mặc.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vội vàng lại gửi đi một đầu tin tức cho Mạnh Thanh Ca.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thanh Ca, ngươi lại để cho người tới cửa tiếp ta, ta lập tức đi qua!

Mạnh Thanh Ca: Thật sự không cần, ngươi đã đến rồi cũng không giúp được bề bộn, tâm ý ta nhận được.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng nói không có tác dụng đâu rồi, ta đã xuất phát!

Lâm Hải phát xong, ra khỏi quán rượu, thẳng đến hoàng thất mà đi.

Lâm Hải vừa đi, hai đạo thân ảnh đã thoáng hiện mà ra, nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lâm Hải, thấp giọng nói ra.

“Tốc tốc về gia tộc, bẩm báo lão tổ tông, Lâm Hải cùng Ma Tôn đã tách ra, chạy phương hướng hoàng thất mà đi!”

“Vâng!” Một người khác đáp ứng một tiếng, phi tốc rời đi.

Hoàng thất cách chỗ quán rượu Lâm Hải ở rất gần, trong nháy mắt liền đến.

“Xin hỏi, là Lâm Hải Lâm công tử sao?”

Cửa ra vào của hoàng thất, một vị nam tử trung niên ăn mặc như hộ vệ, đem Lâm Hải ngăn lại hỏi.

“Đúng vậy!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Cửu Công chúa để cho ta tại chỗ này chờ công tử, thỉnh công tử đi theo ta!”

Lâm Hải theo nam tử trung niên tiến nhập vào Hoàng thành, rất nhanh tại một gian khuê phòng có làn gió thơm đập vào mặt, gặp được Mạnh Thanh Ca.

“Không cho ngươi tới, ngươi không nên đến.”

Khuôn mặt Mạnh Thanh Ca mang theo một tia tiều tụy, nhìn Lâm Hải, có chút im lặng nói.

“Thanh Ca, đến cùng xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải nhíu mày hỏi.

“Tất cả các ngươi lui ra!” Mạnh Thanh Ca đem người hầu hạ cho lui, sau đó mới mang theo khuôn mặt u sầu nói.

“Ngay tại ba ngày trước, chân nguyên trong cơ thể lão tổ tông nhà ta, đột nhiên không hề có dấu hiệu mà tán loạn rất nhanh!”

“Nếu không phải thực lực lão tổ tông hùng hậu, cưỡng ép đem chân nguyên trong cơ thể phong ấn, chỉ sợ giờ phút này đã trở thành phế nhân.”

“Chân nguyên tán loạn?!” Lâm Hải nghe được bốn chữ này, đồng tử không khỏi bỗng nhiên co rụt lại.

Với tư cách người tu hành, hắn cũng biết, bốn chữ này đại biểu cho cái gì.

Chân nguyên tán loạn, vậy là tương đương với tan hết tu vi, trở thành một cái người phàm a!

“Chẳng lẽ, là lúc tu luyện tẩu hỏa nhập ma?” Lâm Hải khiếp sợ mà hỏi.

“Không có!” Mạnh Thanh Ca lắc đầu, “Lão tổ tông nhà ta hoài nghi, rất có thể là trúng độc!”

Lâm Hải nghe được, lông mày mạnh mẽ nhảy lên.

“Ai có năng lực, hạ độc cho lão tổ tông của nhà ngươi?”

Mạnh Thanh Ca thì là lắc đầu, vô lực thở dài.

“Cái này bất quá chỉ là hoài nghi, đến cùng có đúng là trúng độc hay không, còn phải chờ Hạ Hầu Tông chủ đến rồi, mới có thể xác định!”

“Chờ cái gì Hạ Hầu Tông chủ a, ngươi dẫn ta đi qua, ta đem lão tổ tông của nhà ngươi nhìn xem!” Lâm Hải nói ra.

“Ngươi?” đôi mắt dễ thương của Mạnh Thanh Ca chớp động, liếc nhìn Lâm Hải, sau đó cười khổ lắc đầu.

“Lâm Hải, ta biết rõ ngươi muốn giúp ta, cũng biết ngươi hiểu sơ đan đạo chi thuật.”

“Nhưng, việc này trọng đại, vẫn là chờ Hạ Hầu Tông chủ đến rồi nói sau!”

“Bà mẹ nó, Thanh Ca ngươi cái này là không tin ta à?” Lâm Hải một hồi im lặng.

“Lâm Hải, ý tốt của ngươi, ta tâm lĩnh!” Mạnh Thanh Ca mặc dù không có nói thẳng, nhưng Lâm Hải cũng đã hiểu, Mạnh Thanh Ca xác thực là đối với chính mình, không có có lòng tin.

Nội tâm cười khổ một hồi, Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu.

Bất quá, hắn cũng có thể lý giải, dù sao Hạ Hầu Xuyên là Tông chủ của Đan Đạo Tông, chính mình thì là không có danh tiếng gì.

Đổi thành ai, cũng chọn tin tưởng Hạ Hầu Xuyên.

“Hạ Hầu Tông chủ, mau mời!”

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng bước chân, từ gian phòng Mạnh Thanh Ca đi qua.

“Hạ Hầu Tông chủ đã đến!”

Mạnh Thanh Ca vui vẻ, vội vàng đi ra ngoài.

Lâm Hải cũng là nhíu lông mày lại, theo Mạnh Thanh Ca, một đường thẳng đến chỗ ở của lão tổ tông Mạnh gia.

“Hạ Hầu Tông chủ, thỉnh!”

Mạnh Đức Học cung kính đem Hạ Hầu Xuyên mời đi vào, Mạnh Thanh Ca cùng Lâm Hải cũng vội vàng đuổi kịp.

“Lâm Hải?”

Mạnh Đức Học lúc này mới chú ý tới, Lâm Hải vậy mà cùng một chỗ với nữ nhi của mình, không khỏi cả kinh.

Sau đó, sắc mặt lập tức liền chìm xuống đến.

“Ngươi tới làm cái gì?”

Lâm Hải trước đó, diệt sát Hô gia một trong Tứ đại Vương tộc, Mạnh Đức Học đối với Lâm Hải, thế nhưng mà cực kỳ bất mãn.

Dù sao, Tứ đại Vương tộc đều lệ thuộc Hoàng gia, tổ tiên tất cả đều là thị vệ của Mạnh gia y

Hôm nay, Hô gia lại bị Lâm Hải đem toàn tộc diệt sát, Mạnh Đức Học thân là Quốc quân, sao lại không não?

Nếu không có bởi vì Ma Tôn xiên ngang một gậy, khiến cho hoàng thất không dám hành động thiếu suy nghĩ, Mạnh Đức Học đã sớm phái người, đem Lâm Hải diệt sát rồi.

Lâm Hải nhướn mày, tuy Mạnh Đức Học chính là phụ thân của Mạnh Thanh Ca, nhưng ngữ khí như thế, vẫn để cho hắn có chút khó chịu.

“Nghe nói lão tổ tông Mạnh gia, chân nguyên tán loạn, Lâm mỗ xem tại trên mặt mũi của Thanh Ca, trước đến xem, có địa phương có thể hỗ trợ hay không!”

Mạnh Đức Học nghe được, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang, sau đó mang theo gào thét, hướng phía Mạnh Thanh Ca gầm lên giận dữ.

“Vô liêm sỉ, sự tình lớn như thế, có thể nào đơn giản hướng ra phía người ngoài tiết lộ, ngươi biết hậu quả ư!”

Mạnh Thanh Ca bị Mạnh Đức Học quát lớn, cái miệng nhỏ nhắn lập tức nhíu lại, bất mãn nói.

“Làm gì hung như vậy a, Lâm Hải cũng không phải người ngoài!”

“Không là người ngoài?! Ngươi...” Mạnh Đức Học chỉ vào Mạnh Thanh Ca, tức đến nói cũng đều không nói ra được.

Ông ta vốn định đem Lâm Hải đuổi đi ra, nhưng bây giờ Lâm Hải đã biết tình huống của lão tổ Mạnh gia, thoáng cái lại để cho ông ta khó xử rồi.

Nếu như lúc này, đem Lâm Hải khu trục đi ra ngoài, nếu Lâm Hải đem tình huống của lão tổ Mạnh gia tiết lộ, hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi.

Nếu giết Lâm Hải diệt khẩu, vừa nghĩ tới Ma Tôn, Mạnh Đức Học liền không có can đảm này.

“Ngươi thật sự là tức chết ta rồi!”

Càng nghĩ càng phiền, Mạnh Đức Học không khỏi chỉ vào Mạnh Thanh Ca, oán hận hừ một tiếng.

“Nhớ kỹ, ngươi sau khi đi vào, một câu cũng không cho nói!”

“Hết thảy nhìn thấy, cũng không thể tiết lộ với bất luận kẻ nào, nếu không đừng trách ta không khách khí, có nghe hay không?!”

Trên mặt Mạnh Đức Học khắc nghiệt, hướng phía Lâm Hải ngưng trọng cảnh cáo nói.

“Tốt!”

Lâm Hải nhún vai, không sao cả nói.

Mạnh Đức Học lại hung hăng cho Lâm Hải một cái ánh mắt cảnh cáo, mới bất đắc dĩ dậm chân một cái, tiến vào gian phòng.

Chuyện tới như thế, ông ta cũng chỉ có thể lại để cho Lâm Hải tạm thời ở lại hiện trường, dưới sự giám thị của mình rồi.

Chỉ có như vậy, mới có thể phòng ngừa Lâm Hải đi ra ngoài, đem tin tức lộ ra ngoài.

Hơn nữa, nếu Hạ Hầu Xuyên có thể chữa tốt cho lão tổ tông, đến lúc đó để Lâm Hải rời đi, cũng không sợ hắn nói lung tung rồi.

“Thanh Ca, phụ thân ngươi giống như rất có thành kiến đối với ta à?”

“Ông ta không phải là đề phòng ta, sợ ta đem ngươi ngoặt chạy a?”

Lâm Hải nghiêng đầu, vừa cười vừa làm xấu nói.

“Phi! Bổn Công chúa là người ngươi muốn ngoặt là có thể ngoặt đấy sao?” Mạnh Thanh Ca liếc trắng Lâm Hải, gắt giọng. Sau đó, lôi kéo Lâm Hải cùng một chỗ, đi vào gian phòng của lão tổ Mạnh gia!

Chương 2028: Ta giống như, nghiêm trọng đánh giá thấp ngươi!

Lâm Hải vừa theo Mạnh Thanh Ca tiến đến, liền nhìn thấy lão tổ Mạnh gia, đang khoanh chân ngồi ở trên giường.

Tuy biểu hiện ra là cùng Hạ Hầu Xuyên chuyện trò vui vẻ, nhưng Lâm Hải lại từ hai đầu lông mày của lãi, nhìn thấy một vòng âm thầm lo lắng nhàn nhạt.

“n? Lâm Hải!”

Chờ sau khi nhìn thấy Lâm Hải theo Mạnh Thanh Ca mà đến, lão tổ Mạnh gia nhướn mày, hơi có vẻ kinh ngạc.

“Bái kiến tiền bối!”

Lâm Hải hướng phía lão tổ Mạnh gia, ôm quyền, không kiêu ngạo không tự ti đánh cái bắt chuyện.

Lão tổ Mạnh gia cười cười, không nói gì.

Tuy thời điểm trước đó khi Lâm Hải diệt Hô gia, lão tổ Mạnh gia đã từng trình diện, giao chiến cùng Ma Tôn.

Theo ý nào đó mà lên nói, song phương thuộc về quan hệ đối địch.

Nhưng là một mã quy một mã, hôm nay Hô gia đã diệt, Lâm Hải hiển nhiên có quan hệ sâu cùng Mạnh Thanh Ca, lão tổ Mạnh gia cũng không cần phải trở mặt cùng Lâm Hải.

Nhưng mà, Hạ Hầu Xuyên khi nhìn thấy Lâm Hải, sắc mặt lại mạnh mẽ phát lạnh.

“Lâm Hải, ta đang muốn tìm ngươi ni!”

Lâm Hải quay đầu liếc nhìn Hạ Hầu Xuyên, từ trong giọng nói của Hạ Hầu Xuyên, tự nhiên nghe ra phẫn nộ cùng căm thù.

Nếu Hạ Hầu Xuyên đã có thái độ như thế, Lâm Hải đương nhiên cũng sẽ không khách khí đối với lão.

“Tìm ta làm gì? Ta và ngươi lại không quen!” Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Ta...” Hạ Hầu Xuyên hoàn toàn không nghĩ tới, Lâm Hải sẽ trả lời như thế, thiếu chút nữa nghẹn không có kịp phản ứng.

“Lâm Hải, ngươi đã dùng cái thủ đoạn hèn hạ gì, để cho hai người Vương Húc Kim Thước của Đan Đạo Tông ta, phản bội tông môn, đi theo ngươi pha trộn!”

Hạ Hầu Xuyên chỉ vào Lâm Hải, mặt đầy vẻ giận dữ quát hỏi.

“Hai người họ nguyện ý đi theo ta học tập đan đạo chi thuật, cho rằng đi theo ta, so với đi theo ngươi có tiền đồ hơn nhiều.”

“Cho nên, hai người bọn họ phản bội Đan Đạo Tông rồi.”

Lâm Hải giang tay, vẻ mặt vô tội nói ra.

“Theo ngươi học đan đạo chi thuật?” Hạ Hầu Xuyên trực tiếp bị Lâm Hải choch cho tức mà nở nụ cười.

“Tuổi còn nhỏ, thực có can đảm xuất khẩu cuồng ngôn!”

“Tuy ngươi tại trên tu hành, thật có thiên phú, nhưng đan đạo chi thuật cao thâm khó lường, chỉ bằng ngươi cũng xứng dạy bảo cho đệ tử môn hạ của Đan Đạo Tông ta sao?”

Lâm Hải sắc mặt lạnh lẽo, đạm mạc liếc nhìn Hạ Hầu Xuyên.

“Ta chẳng muốn tranh luận cùng ngươi, bây giờ là đến chữa thương cho Mạnh lão gia tử, mà không phải giải quyết chuyện giữa ta và ngươi!”

“Ngươi có niên kỷ lớn như vậy, sẽ không phải không biết nặng nhẹ như vậy a?”

“Ngươi!” Lâm Hải nói một câu, thiếu chút nữa đem Hạ Hầu Xuyên tức đến thổ huyết.

Lão thân là Tông chủ Đan Đạo Tông, Luyện Đan Sư Cửu phẩm, có thể nói đức cao vọng trọng, ai mà không muốn bợ đỡ lão?

Mà ngay cả Tiên Đạo Chí Tôn như lão tổ Mạnh gia, nhìn thấy lão đều muốn lễ nhượng ba phần.

Không nghĩ tới, Lâm Hải một cái hậu sinh vãn bối, lại có ngôn ngữ châm chọc, nói lão không biết nặng nhẹ?

Nếu không phải đang trong hoàng thất, Hạ Hầu Xuyên thật muốn một cái tát, đem Lâm Hải trực tiếp chụp chết!

“Hạ Hầu Tông chủ, vẫn là trước vì lão tổ tông nhà ta, chẩn đoán bệnh một chút đi!” Mạnh Đức Học ở một bên, hung hăng trừng Lâm Hải.

Sau đó, vội vàng mang theo dáng tươi cười, hướng phía Hạ Hầu Xuyên nói ra.

“Cũng tốt!”

Hạ Hầu Xuyên lại hung hăng trợn mắt liếc nhìn Lâm Hải, “Sổ sách kia, đợi lát nữa lại tính toán!”

Nói xong, Hạ Hầu Xuyên trực tiếp thò tay, đem lòng bàn tay dán tại phía trên đan điền của lão tổ Mạnh gia.

“Lão gia tử, kính xin tự nhiên vận công!”

Hạ Hầu Xuyên ấn xong, mí mắt của lão tổ Mạnh gia rủ xuống, lập tức đem chân nguyên chạy một vòng tại trong kinh mạch.

“Hừ!”

Cơ hồ trong nháy mắt, lão tổ Mạnh gia rên lên một tiếng, sắc mặt thảm biến.

Cuống quít vội vã đem chân nguyên cưỡng ép phong tỏa, hơn nửa ngày mới tỉnh táo lại, lộ ra cực kỳ mỏi mệt.

“Lão tổ tông, ngươi như thế nào đây?”

Mạnh Đức Học cùng Mạnh Thanh Ca, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, lo lắng hỏi.

Lão tổ Mạnh gia cau mày, nhẹ nhàng khoát tay áo, sau đó hướng phía Hạ Hầu Xuyên cười cười.

“Hạ Hầu Tông chủ, có thể sao?”

Hạ Hầu Xuyên giờ phút này, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, đưa bàn tay lấy ra, nặng nề thở dài.

“Nếu như ta chẩn đoán bệnh không sai mà nói, lão gia tử tựa hồ trúng một loại kỳ độc.”

“Nếu không phải do lão gia tử tu vi cao thâm, cưỡng ép phong tỏa chân nguyên, chỉ sợ giờ phút này đã là chân nguyên tán loạn, thành một người phế nhân!”

Hạ Hầu Xuyên nói vừa xong, kể cả lão tổ Mạnh gia ở bên trong, toàn bộ người của Mạnh gia, đều là hai mắt tỏa sáng.

tình huống của lão tổ Mạnh gia, bọn họ không có bất kỳ người đã từng nói qua cùng Hạ Hầu Xuyên.

Hôm nay, Hạ Hầu Xuyên lại một câu vạch trần, xem ra bọn họ thật sự là tìm đúng người!

“Hạ Hầu Tông chủ, cũng biết lão tổ tông nhà ta, trúng loại kỳ độc nào, còn có đan dược nào có thể chữa không?” Mạnh Đức Học vẻ mặt khẩn trương hỏi.

Hạ Hầu Xuyên nghe được, thì là thở dài, chậm rãi nói ra.

“Loại độc này, tên là Thực Linh Tán, vô sắc vô vị, kịch độc vô cùng.”

“Mặc kệ tu vi rất cao bao nhiêu, một khi nhiễm, sẽ gặp chân nguyên tán loạn, hóa công vô hình!”

“Thực Linh Tán?” bọn người lão tổ Mạnh gia, đều là vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên không có từng nghe nói qua.

“Cái kia, còn có đan dược, giải độc Thực Linh Tán không?” Mạnh Thanh Ca ở một bên hỏi.

“Có!” Hạ Hầu Xuyên khẳng định đáp.

Mọi người Mạnh gia, lập tức vui vẻ, mà Hạ Hầu Xuyên tiếp tục nói.

“Ta tại thời gian trước, đi du lịch nước khác, từng ngẫu nhiên đạt được một đan phương Cửu phẩm, đan dược ghi lại ở bên trên, có thể giải loại độc này!”

“Thật tốt quá!” Mạnh Đức Học kích động một phát bắt được cánh tay của Hạ Hầu Xuyên.

“Hạ Hầu Tông chủ, có thể vì lão tổ tông nhà ta, luyện chế giải dược này không?”

Hạ Hầu Xuyên thì là vẻ mặt nghiêm nghị, hướng phía Mạnh Đức Học ôm quyền.

“Thân là một thành viên của Thiên Vận Quốc, tại hạ nghĩa bất dung từ!”

Nói xong, Hạ Hầu Xuyên hướng phía lão tổ Mạnh gia, cung kính làm cái lễ.

“Lão gia tử, ngươi tạm thời nghỉ ngơi, tại hạ cái này đi luyện đan!”

“Làm phiền rồi!” Mạnh lão gia tử cũng hơi có vẻ kích động, hướng phía Hạ Hầu Xuyên gật đầu cười.

“Hạ Hầu Tông chủ, thỉnh!”

Mạnh Đức Học vẻ mặt hưng phấn, mang theo Hạ Hầu Xuyên, đi đan phương chuyên dụng của Hoàng gia.

“Thật sự là quá tốt, Hạ Hầu Tông chủ quả nhiên không hổ danh tiếng là Đan Vương!”

Vui mừng của Mạnh Thanh Ca lộ rõ trên nét mặt, thế nhưng mà vừa mới dứt lời, đã thấy Lâm Hải đi nhanh hướng phía lão tổ Mạnh gia đi đến.

“Lâm Hải, ngươi làm gì?”

Mạnh Thanh Ca biến sắc, không khỏi kinh ngạc hỏi.

Lão tổ Mạnh gia cũng là có vẻ mặt kỳ quái, không biết Lâm Hải hướng lão đi tới, là vì cớ gì?

Lúc khoảng cách cách lão tổ Mạnh gia còn có chừng một mét, Lâm Hải ngừng lại, khó hiểu nói.

“Tiền bối, vì sao phải hướng Hạ Hầu Xuyên, giấu diếm tình huống chân thật của ngươi?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, trong mắt lão tổ Mạnh gia, đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang.

Vèo!

Lâm Hải chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó một cái bàn tay giống như kìm sắt, đã rơi vào trên cổ Lâm Hải

“Ngươi đang nói cái gì?”

Sát cơ trong mắt lão tổ Mạnh gia lóe lên rồi biến mất, khí tức khủng bố lập tức đem Lâm Hải bao phủ, thấp giọng hỏi.

“A!!!”

Sắc mặt Mạnh Thanh Ca thì là biến đổi lớn, thét lên một tiếng kinh hãi.

“Lão tổ tông, ngươi làm gì a, mau buông Lâm Hải ra a!”

Mạnh Thanh Ca cất bước liền vọt tới, lại không nghĩ lão tổ Mạnh gia khoát tay, một đạo lực đạo nhẹ nhàng, trực tiếp đem nàng ngăn lại, khiến cho nàng không cách nào tiến thêm nửa bước nữa.

“Lão tổ tông, Lâm Hải là bạn tốt của ta, ngươi hiểu ta nhất, ngàn vạn lần đừng tổn thương hắn a!”

Đột nhiên xảy ra biến đổi lớn, đem Mạnh Thanh Ca dọa sắp khóc rồi, hoàn toàn không biết đây là có chuyện gì.

Lâm Hải thì là không chút hoang mang, chẳng những không có một tia khiếp đảm, ngược lại nhìn xem lão tổ Mạnh gia, lộ ra một vòng dáng tươi cười nghiền ngẫm.

“Tiền bối, ngươi là đang khảo nghiệm lão?”

Trong mắt lão tổ Mạnh gia lóe ra tinh mang, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hồi lâu, trầm mặc không nói.

Lâm Hải thực sự không yếu thế chút nào, thủy chung mặt mang mỉm cười, cùng lão tổ Mạnh gia đối mặt, ánh mắt một mảnh thẳng thắn thành khẩn.

“Ai!”

Đã qua chừng nửa phút, lão tổ Mạnh gia đột nhiên thở dài một tiếng, buông lỏng cánh tay bắt lấy Lâm Hải ra.

Sau đó, mang theo khiếp sợ cùng kinh ngạc thật sâu, chậm rãi nói.

“Ta giống như, nghiêm trọng đánh giá thấp ngươi!”

Chương 2029: Hiềm nghi về Hạ Hầu Xuyên

Lâm Hải thì là mỉm cười.

“Ta chỉ là, vừa vặn cũng hơi thông y thuật mà thôi!”

Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào lão tổ Mạnh gia, ngưng trọng nói.

“Tiền bối có thể lại để cho vãn bối bắt mạch một lần không?”

Lâm Hải trước đó, chỉ là thông qua Thiên Nhãn Thần Thông tiến hành quan sát, nếu thật muốn nắm giữ tình huống chân thật của lão tổ Mạnh gia, vẫn là cần dựa vào Truyền thừa Dược Vương của Thiết Quải Lý.

“Tốt!”

Lão tổ Mạnh gia nhẹ gật đầu, đã thay đổi cách nhìn đối với Lâm Hải.

Lâm Hải khẽ vươn tay, đáp lên mạch đập của lão tổ Mạnh gia, sau đó lông mày mạnh mẽ nhảy lên, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

“Quả thật như thế!”

Trong mắt Lâm Hải, bỗng nhiên hiện lên một đạo hàn mang, lộ ra khuôn mặt kinh hãi.

“Này, lão tổ tông, Lâm Hải, hai ngươi tay cầm tay, tình huống là như thế nào à?”

Mạnh Thanh Ca sinh ra ở Địa Tiên giới, căn bản không biết bắt mạch chính là cách chữa Trung y của Nhân Gian giới, xem mà vẻ mặt mờ mịt.

Vừa rồi, là lão tổ Mạnh gia đột nhiên đem Lâm Hải chế trụ, sát khí nghiêm nghị.

Bây giờ, hai người lại đột nhiên kéo tay đến, quả thực lại để cho Mạnh Thanh Ca triệt để mộng ép.

Nhưng mà, Lâm Hải cùng lão tổ Mạnh gia, không có người nào trả lời vấn đề của nàng.

Hai người dùng ánh mắt một phen trao đổi, tựa hồ dĩ nhiên đã đọc hiểu nội tâm của đối phương.

“Còn có bao nhiêu thời gian?”

Lão tổ Mạnh gia đột nhiên cô đơn một hồi, cười khổ hỏi.

“Tối đa một tháng!”

Ngữ khí Lâm Hải khẳng định, mang theo tiếc hận thật sâu

“Không có cách nào sao?”

Lâm Hải không nói gì, mà là mang theo vô lực thật sâu, lắc đầu.

“Nếu là sớm phát hiện, còn có thể cứu vãn, hôm nay Nguyên Thần đã bị ăn mòn sạch sẽ, chỉ chừa một vòng ý thức, Lâm mỗ vô lực xoay chuyển trời đất!”

“Ai!” lão tổ Mạnh gia lập tức thở dài một tiếng, sắc mặt lộ ra khuôn mặt u sầu thật sâu

“Này, cái gì một tháng? Cái gì vô lực xoay chuyển trời đất?”

“Các ngươi đến tột cùng đang nói cái gì?”

Mạnh Thanh Ca giờ phút này, ở đâu còn nghe không ra địa phương không đúng, lập tức hoa dung thất sắc.

“Lâm Hải, ngươi nói cho ta biết, lão tổ tông của ta đến cùng làm sao vậy?”

Mạnh Thanh Ca tiến lên một bước, kéo lại cánh tay của Lâm Hải, mang theo sợ hãi thật sâu hỏi.

“Thanh Ca, không nên suy nghĩ bậy bạ, ngươi đi ra ngoài trước, ta có chuyện quan trọng, muốn trao đổi cùng Lâm công tử!”

Lão tổ Mạnh gia không khỏi bày giải, trực tiếp vung ra một cỗ lực đạo, đem Mạnh Thanh Ca đưa ra ngoài.

Sau đó, cánh tay vung lên, một đạo rung động phong tỏa không gian, đem ngoại giới cách ly.

“Thật sự chỉ có một tháng sao?”

Lão tổ Mạnh gia có chút thương cảm nói, cả người thoáng cái phảng phất đã già đi rất nhiều.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “năng lực vãn bối có hạn, tối đa có thể vì tiền bối, kéo dài tánh mạng nửa năm!”

“Ngươi nói cái gì?!!!”

Lão tổ Mạnh gia nghe được, trong mắt đột nhiên tách ra chói mắt hào quang, kích động đến chòm râu đều run lên.

“Lâm Hải, ngươi thật có thể để cho ta, kéo dài tánh mạng tới nửa năm sao?”

“Việc này đối với ta cực kỳ trọng yếu, kính xin ngươi nói rõ chi tiết!”

Lâm Hải thì là vẻ mặt nghiêm túc nhẹ gật đầu.

“Điểm này, vãn bối có tự tin làm được!”

“Nửa năm... Vậy là đủ rồi!!!” trên mặt lão tổ Mạnh gia, rốt cục lộ ra dáng tươi cười giống như trút được gánh nặng.

“Đợi sau khi Hạ Hầu Xuyên luyện chế đan dược, thỉnh cầu Lâm công tử, giúp ta kéo dài tánh mạng!”

“Ta đại biểu cho hoàng thất Thiên Vận Quốc, cảm tạ đại nghĩa của Lâm công tử!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Tiền bối là chuẩn bị dùng thời gian nửa năm này, thanh trừ hắc thủ phía sau màn sao?”

“Đúng vậy, nếu không một khi ta chết rồi, hoàng thất chắc chắn là cái kết quả diệt vong.”

Nói xong, lão tổ Mạnh gia bỗng nhiên nhìn Lâm Hải, ngưng trọng mà hỏi.

“Ngươi cảm thấy, Hạ Hầu Xuyên có hiềm nghi, nhiều đến bao nhiêu?”

Lâm Hải nghe được, thì là nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một đạo quang mang.

“Đã ngoài chín thành!”

“A?” lão tổ Mạnh gia lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc

“Tuy ta cũng hoài nghi, có thể làm cho ta trong lúc bất tri bất giác trúng độc, ngoại trừ loại cao thủ đan đạo đỉnh phong như Hạ Hầu Xuyên này, người bên cạnh không thể làm được.”

“Nhưng hoài nghi của ta đối với lão, cũng bất quá chỉ khoảng sáu thành, ngươi vì sao hoài nghi lão như thế?”

Lâm Hải thì là cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói.

“Bởi vì, Nguyên Thần của tiền bối bị ăn mòn!”

“Cùng cái này có quan hệ gì?” lão tổ Mạnh gia khó hiểu.

“Tiền bối, có từng nghe nói qua, Đan Vương Độc Cô Trần...”

Lâm Hải đem sự tình của Độc Cô Trần, giảng thuật một lần cùng lão tổ Mạnh gia.

Nhất là sự tình Độc Cô Trần thân trúng kỳ độc, Nguyên Anh bị ăn mòn, cùng lão tổ Mạnh gia quả thực không có sai biệt.

Mà cái chết Độc Cô Trần, mục tiêu hoài nghi lớn nhất của Lâm Hải, là Hạ Hầu Xuyên.

Hôm nay, lão tổ Mạnh gia có bệnh trạng đồng dạng, đồng dạng là một người hiềm nghi, lại để cho Lâm Hải mấy có lẽ đã khẳng định, Hạ Hầu Xuyên tuyệt đối thoát không khỏi liên quan.

“Hạ Hầu Xuyên, vì cái gì mà làm như vậy?!”

Lão tổ Mạnh gia nghe xong sự tình của Độc Cô Trần, mí mắt không khỏi kinh hoàng một hồi, tức sùi bọt mép.

“Tiền bối, những điều này đều là suy đoán của chúng ta, chúng ta vẫn là yên lặng theo dõi kỳ biến a!”

Lão tổ Mạnh gia nhẹ gật đầu, sau đó trong mắt bỗng nhiên mang theo một tia ánh mắt quái dị, liếc nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi chẳng những thiên phú dị bẩm, chính là kỳ tài tu hành trăm vạn năm khó gặp được một.”

“Hơn nữa, đối với y thuật cũng có tạo nghệ cao như thế, càng thêm khó được chính là, ngươi tâm tư kín đáo, tính cách trầm ổn, ngày sau nhất định không phải vật trong ao!”

Lâm Hải thì là mỉm cười, “Tiền bối quá khen!”

“Ngươi cùng Thanh Ca, quan hệ mật thiết?” lão tổ Mạnh gia đột nhiên hỏi.

“Thanh Ca, là cái bằng hữu rất tốt!”

“Sau khi ta chết, mong rằng ngươi đối với Thanh Ca, chiếu cố nhiều hơn.”

“Như vậy, ta chết cũng có thể nhắm mắt!”

“Tiền bối yên tâm đi!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Thanh Ca là bạn tốt của ta, nàng có việc, Lâm Hải nghĩa bất dung từ!”

Lão tổ Mạnh gia thoả mãn nhìn Lâm Hải, nhẹ gật đầu, sau đó vung tay lên, rung động tiêu tán.

“Lão tổ tông!”

Mạnh Thanh Ca sớm đã lo lắng đứng tại bên ngoài, lập tức liền vọt lên tiến đến.

“Các ngươi, đến cùng đang làm cái gì à?”

Lão tổ Mạnh gia đem Mạnh Thanh Ca kéo qua, vô cùng trìu mến vuốt vuốt mái tóc của nàng, cảm khái nói.

“Thanh Ca a, Lâm Hải là cái nam nhân không tệ, ngươi ngàn vạn nên nắm chắc cơ hội a!”

Phốc!

Lão tổ Mạnh gia vừa nói ra lời này, Lâm Hải thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, lão nhân này là có ý tứ gì à?

“Lão tổ tông, ngươi nói cái gì đó, không để ý tới ngươi rồi!”

Mạnh Thanh Ca mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, dậm chân một cái, bụm mặt chạy ra ngoài.

Lâm Hải cũng là xấu hổ không thôi, lão nhân này... Thật sự là quá đột nhiên!

“Lão tổ tông, lão tổ Tiết gia Tiết Vô Huyết, tại bên ngoài cầu kiến!” Cái lúc này, một người thủ vệ bỗng nhiên ở ngoài cửa, bẩm báo nói.

Nghe được tên của Tiết Vô Huyết, sắc mặt Lâm Hải không khỏi biến đổi.

“Tiền bối, ta lảng tránh thoáng một phát!”

“Không cần!” lão tổ Mạnh gia thì là lắc đầu, sau đó uy nghiêm nói.

“Thỉnh!”

Rất nhanh, bên ngoài truyền đến một hồi tiếng bước chân, sau đó cửa bị đẩy ra, Tiết Vô Huyết đi đến.

Vừa tiến đến, ánh mắt của Tiết Vô Huyết, bỗng nhiên đã rơi vào trên người Lâm Hải, sát cơ đằng không mà lên!

“Lâm Hải, ngươi quả nhiên ở chỗ này!”

Tiết Vô Huyết chỉ vào Lâm Hải, mang theo vẻ cừu hận giận dữ nói.

Lâm Hải đạm mạc nhìn lão một cái, sau đó nhẹ gật đầu.

“n, ngươi không có mù!”

“Ngươi muốn chết!” Tiết Vô Huyết lập tức giận dữ, đột nhiên đưa tay, một chưởng liền hướng phía Lâm Hải đánh ra.

“Dừng tay!”

Lão tổ Mạnh gia lập tức giận dữ, quát lớn một tiếng, phất tay đánh ra một đạo quang mang, đem công kích của Tiết Vô Huyết, ngăn lại.

“Vô Huyết, ngươi muốn làm gì?!” lão tổ Mạnh gia bất mãn nói.

“Đại ca, Lâm Hải giết Tiết Cẩm, ta tự nhiên muốn giết hắn báo thù!” Tiết Vô Huyết phẫn nộ nói.

“Ngươi không thể giết hắn!” lão tổ Mạnh gia lắc đầu, thản nhiên nói.

Tiết Vô Huyết lập tức sững sờ, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

“Đại ca, ngươi, ngươi có ý tứ gì?”

Lão tổ Mạnh gia nghe được, không khỏi vừa trừng mắt, nói ra từng chữ từng chữ

“Ta nói, ngươi không thể giết hắn!”

Chương 2030: Xem ra, thời tiết muốn thay đổi!

“Vì cái gì?!”

Tiết Vô Huyết vừa sợ vừa giận, mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

Sắc mặt lão tổ Mạnh gia lập tức trầm xuống, “Ta nói, cho ngươi đi ra ngoài!”

Trong mắt Tiết Vô Huyết lóe lên sát cơ, hai đấm không khỏi gắt gao nắm chặt, sắc mặt cơ bắp run run một hồi.

“Như thế nào, ngươi không nghe thấy sao?” sắc mặt lão tổ Mạnh gia lập tức kéo một phát, lạnh lùng nói.

“Lâm Hải, ngươi chờ đó cho ta!”

Tiết Vô Huyết bất đắc dĩ, đành phải mang theo một cơn tức giận, quay người rời đi.

“Vô Huyết, tựa hồ thay đổi a!”

“Trước kia, lão ở trước mặt ta, sao dám làm càn như thế?”

Nhìn bóng lưng Tiết Vô Huyết rời đi, trên mặt lão tổ Mạnh gia, đột nhiên hiện lên một tia nghi hoặc.

“Lão tổ tông, đan dược luyện tốt rồi!”

Tiết Vô Huyết vừa đi, sắc mặt Mạnh Đức Học vui mừng vọt lên tiến đến.

Phía sau, còn đi theo Hạ Hầu Xuyên mặt mang mỉm cười.

“Lão gia tử, tại hạ may mắn không làm nhục mệnh, đem giải dược luyện tốt rồi!”

Hạ Hầu Xuyên khẽ vươn tay, đem một khỏa đan dược tản ra mùi thơm ngát, đưa đến trước mặt lão tổ Mạnh gia.

“Ăn vào viên đan dược kia, không quá ba ngày, kỳ độc sẽ tự giải!”

Lão tổ Mạnh gia nhẹ gật đầu, “Làm phiền Hạ Hầu Tông chủ rồi!”

“Nên phải làm!” Hạ Hầu Xuyên cười cười, “Lão gia tử, loại độc này giải muộn một phần, liền nhiều thêm một phần nguy hại, không bằng hiện tại liền đem đan dược ăn đi.”

Lão tổ Mạnh gia đem đan dược nhận lấy, nắm trong tay.

“Ta trước bế quan nghỉ ngơi một chút, sau đó lại ăn!”

“Đức Học, giúp ta đưa tiễn Hạ Hầu Tông chủ!”

Hạ Hầu Xuyên nghe được, sắc mặt không khỏi biến đổi, không thể tưởng được lão tổ Mạnh gia, lại thẳng thừng hạ lệnh trục khách.

“Lão gia tử, ngươi đây là ý gì a, chẳng lẽ là không tin được tại hạ?”

“Hạ Hầu Tông chủ không nên hiểu lầm, lão phu không có ý tứ này.” lão tổ Mạnh gia nói.

“Lão gia tử đều đã hạ lệnh trục khách rồi, đan dược tại hạ luyện, ngươi cũng không ăn, thật sự để cho tại hạ, không thể không nghĩ nhiều!” Hạ Hầu Xuyên vẻ mặt không cao hứng nói.

“Ha ha, Hạ Hầu Tông chủ, ngươi thật là quá lo lắng.”

“Đã như vậy, lão phu ăn hết là được!”

Lão tổ Mạnh gia há miệng, đem đan dược nuốt vào trong bụng.

“Hiện tại, Hạ Hầu Tông chủ, có thể yên tâm!”

“Ha ha, xem ra xác thực là tại hạ đã hiểu lầm.” Hạ Hầu Xuyên lúc này mới cười cười.

“Không tới ra ba ngày, đảm bảo lão gia tử, khôi phục như lúc ban đầu, cáo từ!”

Nói xong, Hạ Hầu Xuyên quay người lại, đi nhanh rời đi.

Hạ Hầu Xuyên vừa đi, lão tổ Mạnh gia đột nhiên há miệng, đem một miếng đan dược bị hào quang bao khỏa, phun ra.

Chính là cái khỏa đan dược mà trước đó, Hạ Hầu Xuyên giao cho lão kia.

“Lão tổ tông, ngươi như thế nào không ăn?”

Mạnh Đức Học cùng Mạnh Thanh Ca, lập tức cả kinh, khó hiểu mà hỏi.

Lão tổ Mạnh gia không có trả lời, mà là nhìn nhìn đan dược, sau đó giao cho Lâm Hải.

“Lâm công tử, có thể nhìn ra viên thuốc này, có vấn đề gì không?”

Lâm Hải thò tay, đem đan dược tiếp tới.

Leng keng!

Lập tức, tiếng tin tức nhắc nhở vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Chúc mừng ngươi, đạt được đan dược Cửu phẩm Thực Linh Tán!

Thực Linh Tán: Có thể ăn mòn Nguyên Thần của người tu hành, cũng khiến chân nguyên tán loạn.

“Hừ hừ!”

Nhìn tin tức nhắc nhở trong đầu, Lâm Hải không khỏi cười lạnh một tiếng.

Vừa rồi, Hạ Hầu Xuyên còn nói kỳ độc mà lão tổ Mạnh gia trúng, chính là Thực Linh Tán.

Náo loạn cả buổi, cái đan dược này, mới thật sự là Thực Linh Tán a!

Dựa theo tình huống hiện tại của lão tổ Mạnh gia, nếu như ăn hết viên thuốc này, cũng không phải ba ngày sẽ khôi phục như lúc ban đầu.

Mà là trong vòng ba ngày, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Hơn nữa, Lâm Hải phát hiện, viên thuốc này căn bản không phải vừa mới luyện chế.

“Quốc chủ đại nhân, lúc Hạ Hầu Xuyên luyện chế đan dược, ngươi có ở đấy sao?” Lâm Hải đột nhiên hỏi.

Mạnh Đức Học nhướn mày, sau đó lắc đầu.

“Dùng thân phận của Hạ Hầu Tông chủ, lúc luyện chế đan dược há lại để cho người khác quan sát?”

Quả nhiên!

Trong mắt Lâm Hải, đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang.

“Lâm công tử, ngươi có phải có phát hiện cái gì hay không?” lão tổ Mạnh gia bỗng nhiên nói.

“Tiền bối, viên thuốc này cũng không phải mới luyện chế gần đây, mà là Hạ Hầu Xuyên đã sớm liền chuẩn bị tốt!”

“Cái gì?!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Mạnh Đức Học cùng Mạnh Thanh Ca nhao nhao biến sắc.

“Lâm Hải, ngươi cũng không nên nói bậy!” Mạnh Đức Học chỉ vào Lâm Hải, gầm lên một tiếng.

“Im ngay!”

Lão tổ Mạnh gia gầm lên một tiếng, đem Mạnh Đức Học quát bảo ngưng lại, sau đó sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

“Nói như vậy, suy đoán trước đó của chúng ta, quả nhiên là sự thật?”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, đem đan dược trong tay, nhẹ nhàng đặt ở trên mặt bàn trước mặt.

“Đan tên, Thực Linh Tán, có thể ăn mòn Nguyên Thần, khiến chân nguyên tán loạn!”

“Nếu như ta đoán không lầm, độc tiền bối trúng trước đó, liền có quan hệ cùng cái Thực Linh Tán này!”

“Mà sau khi ăn miếng Thực Linh Tán này vào, lấy tình huống hôm nay của tiền bối, tuyệt đối sống không quá ba ngày!”

“Cái gì?!!!” Lời nói của Lâm Hải, đem Mạnh Đức Học cùng Mạnh Thanh Ca, sợ tới mức thiếu chút nữa đứng sững trên đất.

Thoáng cái, hai người tất cả đều mộng ép, ngơ ngác nhìn Lâm Hải, quả thực không thể tin được.

“Sống không quá ba ngày? Tốt, rất tốt!” lão tổ Mạnh gia lạnh lùng cười cười, trong mắt hiện lên một vòng hàn quang.

“Cái kia, lão phu sẽ tương kế tựu kế, ngược lại muốn nhìn, bọn họ muốn làm gì!”

Nói xong, lão tổ Mạnh gia hướng phía Lâm Hải, quăng qua một cái ánh mắt cảm kích.

“Lâm Hải, thật sự cám ơn ngươi rồi!”

“Trước đó nói, sự tình kéo dài tánh mạng cho lão phu...”

“Vãn bối hiện tại liền có thể thực hiện hứa hẹn!” Lâm Hải trịnh trọng nói.

“Làm phiền rồi!”

…

Tại trong vẻ mặt khiếp sợ nhìn soi mói của Mạnh Đức Học cùng Mạnh Thanh Ca.

Lâm Hải móc ra châm bao, dùng tốc độ cực nhanh, đem mấy chục cây kim châm, đâm vào huyệt đạo của lão tổ Mạnh gia.

Trong mắt lão tổ Mạnh gia, đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang.

Chỉ cảm thấy Nguyên Thần còn sót lại trong cơ thể, lại bắt đầu bị một tầng khí mang thần bí phong tỏa.

Kỳ độc đáng sợ kia, phảng phất như gặp phải lực cản cực kỳ cứng cỏi, thoáng cái đã bị ngăn cản tại bên ngoài.

“Ba canh giờ sau, có thể đem kim châm gỡ xuống.”

“Trong vòng nửa năm, tiền bối có thể tùy ý vận dụng chân nguyên, cùng trước khi trúng độc không có bất kỳ khác biệt gì.”

“Chỉ là, khi nửa năm thoáng qua một cái, tiền bối sẽ lập tức chết bất đắc kỳ tử, hình thần câu diệt!”

Lời nói của Lâm Hải, rơi vào trong lỗ tai của Mạnh Đức Học cùng Mạnh Thanh Ca, lập tức ông một tiếng, như là Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!

“Lâm Hải, ngươi đang nói hưu nói vượn cái gì?!”

Mạnh Đức Học một phát bắt được cái cổ của Lâm Hải, trừng tròng mắt hung ác quát.

"Đức Học, làm càn!"

Lão tổ Mạnh gia quát lớn một tiếng, đem Mạnh Đức Học chấn ra, sau đó nặng nề nhổ ra một ngụm trọc khí.

"Nửa năm, ta rất thấy đủ rồi!"

Lâm Hải mỉm cười, thối lui ra khỏi gian phòng, chỉ để lại lão tổ Mạnh gia cùng cha con Mạnh Đức Học.

Hắn biết rõ, lão tổ Mạnh gia muốn cùng cái Quốc quân Mạnh Đức Học này, bố trí cụ thể sự tình cho bước tiếp theo.

Lâm Hải thân là người bên ngoài hoàng thất, tự nhiên không tiện tham dự vào trong đó.

Ba canh giờ sau, Lâm Hải thay lão tổ Mạnh gia lấy xuống kim châm.

Lão tổ Mạnh gia tinh thần vô cùng phấn chấn, mang theo cảm kích thật sâu, nặng nề vỗ vỗ bả vai Lâm Hải.

"Lâm Hải, hoàng thất Mạnh gia ta, vĩnh viễn cảm kích ân tình của ngươi!"

"Có lẽ hoàng thất yên lặng quá lâu, đã có rất nhiều người, quên uy nghiêm của nó, càng quên bản phận xứng đáng."

"Đây hết thảy, đều cần máu tươi đến tỉnh lại!"

…

Lâm Hải mỉm cười, "Chúc tiền bối may mắn!"

Nói xong, Lâm Hải mang theo một tia cảm khái, một mình rời đi.

Ầm…!

Mới vừa đi ra khỏi hoàng thất, đột nhiên một đạo lôi điện, xẹt qua bầu trời.

Thời tiết vốn là tinh không vạn lí, đột nhiên mây đen rậm rạp, cuồng phong gào thét, thoáng cái đen nghịt xuống dưới.

Lâm Hải ngẩng đầu, nhìn lên đầy trời mây đen, không khỏi thở phào một hơi.

“Xem ra, thời tiết muốn thay đổi!”

Chương 2031: Thỉnh ngươi xem trò hay!

Lâm Hải rời khỏi hoàng thất, không có dừng lại ở trung tâm khu vực, trực tiếp trở về phố người Hoa.

Vốn định nhắc nhở Trần Nghiên thoáng một phát, nửa năm kế tiếp này, thành Thái Huyền có thể sẽ phát sinh biến cố lớn, để cho nàng sớm làm tốt kế sách ứng đối.

Không nghĩ tới, Trần Nghiên đang tổ chức nhóm họp với nòng cốt của Hải Nguyệt Tông, về sự tình bố trí kiến thiết phố người Hoa.

“Thật là một cái cuồng công việc a!”

Lâm Hải bất đắc dĩ, tự mình tới nhà trọ Hải Nguyệt tìm một cái gian phòng nghỉ ngơi.

Bất tri bất giác, lại nghĩ tới sự tình Hạ Hầu Xuyên độc hại lão tổ Mạnh gia.

“Cái Hạ Hầu Xuyên này, đến tột cùng là có mục đích gì?”

Hôm nay, Lâm Hải cơ bản đã khẳng định, cái chết của Độc Cô Trần, tuyệt đối có quan hệ cùng Hạ Hầu Xuyên.

Độc mà lão tổ Mạnh gia trúng, cùng Độc Cô Trần hoàn toàn đồng dạng.

Chỉ có điều bởi vì tu vi cao thâm, mới không có chết đi, nhưng cũng đã là đèn cạn dầu, vô lực xoay chuyển trời đất rồi.

Lão tổ Mạnh gia, thế nhưng mà là trụ cột của hoàng thất a, Hạ Hầu Xuyên hướng lão ra tay, xem ra toan tính quá nhiều!

Đông đông đông!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải trầm tư, một đạo tiếng đập cửa vội vàng vang lên.

“Tiến đến!”

Cửa bị đẩy ra, một đạo bóng hình xinh đẹp xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Trần Nghiên? Ngươi không phải đang họp sao?”

Lâm Hải ngồi xuống, có chút kinh ngạc nói.

“Tông chủ, đã xảy ra chuyện!” Đôi lông mày kẻ đen của Trần Nghiên nhíu chặt, có chút lo lắng nói.

“A?” Lâm Hải cả kinh, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngay tại vừa rồi, sau khi tan họp, có hai cái người thần bí đột nhiên xuất hiện, bắt Kim Thước cùng Vương Húc đi!”

“Kim Thước cùng Vương Húc, bị bắt đi?” Lâm Hải biến sắc, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang.

Căn bản không cần nghĩ, Lâm Hải cũng có thể đoán được, đây tuyệt đối là do Đan Đạo Tông gây nên!

Không thể tưởng được, Hạ Hầu Xuyên lại ra tay nhanh như vậy.

“Hai cái người thần bí kia trước khi đi đã nói, Kim Thước Vương Húc, chính là phản đồ, phải bắt về tông môn xử tử!”

Trần Nghiên trên mặt lo lắng, tiếp tục nói.

“u Dương Phổ Huệ đâu rồi, lão vì cái gì không ngăn cản người thần bí?” Lâm Hải cau mày, hỏi.

“Chức trách của u Dương là bảo vệ ta, lúc ấy tình huống không rõ, không dám tự ý động!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, cái này cũng là hợp tình hợp lý.

Vạn nhất lúc u Dương Phổ Huệ đi cứu hai người Kim Thước Vương Húc, lại có thần bí người xuất hiện, đem Trần Nghiên bắt đi, vậy lão sẽ không chịu trách nhiệm nổi.

“Ta đã biết, trong khoảng thời gian này, nhất định phải để cho mọi người chú ý an toàn!”

Lâm Hải đem chuyện đã xảy ra tại hoàng thất trước đó, không hề giữ lại giảng thuật một lần cùng Trần Nghiên.

Trần Nghiên nghe xong, khuôn mặt lập tức khẽ biến, mặt lộ vẻ ngưng trọng.

“Trần Nghiên, ngươi cảm thấy, Hạ Hầu Xuyên vì sao phải làm như vậy?” Lâm Hải hướng Trần Nghiên hỏi.

“Đoạt quyền soán vị!”

Trần Nghiên lời ít mà ý nhiều, nhưng trong giọng nói lại mang theo vô cùng khẳng định.

“Ngươi nói là, Hạ Hầu Xuyên muốn đẩy ngã hoàng thất, khống chế Thiên Vận Quốc?”

“Đúng vậy!” Trần Nghiên gật đầu nói, “Hơn nữa, ở bên trong người thân cận của lão tổ Mạnh gia, chắc chắn có nội gian!"

"Nếu không, dùng tu vi cùng thân phận của lão tổ Mạnh gia, tuyệt không có khả năng bất tri bất giác lại trúng độc!"

"giống như ta nghĩ !" Lâm Hải đồng ý nói, sau đó mang theo một tia ngưng trọng, nhìn Trần Nghiên nói.

"Thiên Vận Quốc, rất có thể sẽ phát sinh biến đổi lớn, phố người Hoa ta, không thể phát sinh bất kỳ nguy hiểm nào!"

Lâm Hải nói xong, đột nhiên quát nhẹ một tiếng.

"u Dương!"

"Có thuộc hạ!" Chức trách của u Dương Phổ Huệ, chính là là bảo vệ Trần Nghiên.

Trần Nghiên ở đây, u Dương Phổ Huệ tự nhiên là chờ đợi tại bên ngoài, Lâm Hải vừa gọi, lập tức đi đến.

Lâm Hải cũng không đáp lời, đột nhiên lấy ra giấy bút, ngưng trọng vẽ xuống.

Rất nhanh, vô số đường vân cực kỳ phức tạp, xuất hiện ở trên trang giấy.

u Dương Phổ Huệ vừa hướng phía những đường vân này nhìn lại, đồng tử lập tức co rụt lại, vậy mà cảm thấy một cỗ sát cơ cường đại!

Mặc dù là loại cấp bậc Tiên Đạo Chí Tôn như lão này, cũng đều cảm thấy một cỗ tim đập nhanh, khiếp sợ không thôi!

"Bằng thời gian nhanh nhất, đem trọn bên ngoài cái phố người Hoa, bố trí xuống trận pháp này!"

"Có trận này tại, mặc kệ địch nhân cường đại bao nhiêu, cũng đều có thể bảo vệ phố người Hoa không việc gì!”

Lâm Hải đem trận pháp đồ đã vẽ tốt, giao cho Trần Nghiên, sau đó vô cùng trịnh trọng liếc nhìn u Dương Phổ Huệ.

“u Dương, hiệp trợ Trần Nghiên bày trận, nhất định phải bảo đảm Trần Nghiên cùng trận đồ an toàn, sau khi trận thành, lập tức đem trận đồ tiêu hủy!”

“Vâng!” u Dương Phổ Huệ kiên định đáp.

Lâm Hải lại vươn tay lấy ra giấy, đem cách khống chế trận pháp, giao cho Trần Nghiên.

Trần Nghiên cùng u Dương Phổ Huệ biết rõ tình thế gấp gáp, lập tức bắt tay vào làm, bắt đầu ẩn nấp bố trí trận pháp.

Lâm Hải thì là hít sâu một hơi, ra khỏi phòng, ý niệm khẽ động, đem Tiểu Hồng gọi đi ra.

“Đi, đi Đan Đạo Tông!”

Tíu tíu!

Tiểu Hồng chấn động đôi cánh, trực tiếp bay lên không trung, hướng phía Đan Đạo Tông bay đi.

Kim Thước cùng Vương Húc, hôm nay coi như là đệ tử của Lâm Hải, hai người thậm chí vì đi theo Lâm Hải, không tiếc phản bội Đan Đạo Tông.

Hôm nay, hai người bởi vậy mà bị Đan Đạo Tông bắt, Lâm Hải tự nhiên sẽ không đứng ngoài quan sát.

Tiểu Hồng cùng A Hoa, trước đó đều đã phục dùng Ngưng Anh Đan bản thăng cấp, tu vi cũng đã đạt đến Hóa Thần cảnh.

Tốc độ hôm nay, so với trước đó càng là tăng lên trên diện rộng, mặc dù so sánh cùng tường vân của Đại Thừa tôn sư, đều phải hơn một chút.

Chỉ trong chốc lát, thân thể cao lớn của Tiểu Hồng, liền huyền tại trên không của Đan Đạo Tông.

“Người phương nào dám tự tiện xông vào Đan Đạo Tông ta, nhanh chóng rời đi!!!”

Đệ tử Đan Đạo Tông ở phía dưới, đã phát hiện tung tích của Lâm Hải, không khỏi cảnh giác hô to một tiếng.

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, đứng tại trên người Tiểu Hồng, từ trên cao nhìn xuống cất cao giọng nói.

“Tại hạ Lâm Hải, cầu kiến Hạ Hầu Tông chủ, thỉnh cầu thông báo một tiếng!”

“Lâm Hải?” Hai cái thủ vệ biến sắc, đại danh của Lâm Hải, tại Thiên Vận Quốc có thể nói là nổi tiếng.

Hai người bọn họ sao lại không biết?

“Xin chờ một chút!”

Một cái hộ vệ bên trong đó, quay người lại vội vã chạy vào bên trong tông môn.

“Đa tạ!”

Lâm Hải thừa dịp cơ hội chờ đợi, mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, quan sát toàn bộ Đan Đạo Tông.

Phát hiện kiến trúc của Đan Đạo Tông, niên đại cũng không quá xa.

Hơn nữa, toàn bộ tông môn cứ như vậy bạo lộ tại chính giữa tầm mắt, cũng không có hộ tông đại trận hay thủ đoạn phòng hộ.

Bởi như vậy, Lâm Hải liền yên lòng.

Đan Đạo Tông không có nội tình trầm trọng để chống đỡ, mặc dù phát sinh xung đột, Lâm Hải cũng có nắm chắc toàn thân trở ra.

Bất quá, điểm này Lâm Hải cũng có thể hiểu được.

Đan Đạo Tông trước đó, dù sao cũng chỉ là môn phái nhỏ không có danh tiếng gì, Độc Cô Trần với tư cách Đại Trưởng lão, cũng bất quá chỉ là một cái Nguyên Anh cảnh mà thôi.

Có thể phát triển cho tới quy mô bây giờ, toàn bộ là vì Hạ Hầu Xuyên đột nhiên quật khởi, mới đưa Đan Đạo Tông phát dương quang đại.

Mà chỗ tông môn của Đan Đạo Tông hôm nay, cũng đều là sau khi Hạ Hầu Xuyên thượng vị. mới xây nên.

Tại bên trên tính phòng ngự của tông môn , tự nhiên cùng những tông môn truyền thừa đã lâu kia, không có cách nào so sánh được.

Vèo!

Đúng lúc này, đột nhiên có một đóa tường vân, bay lên không trung, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải ngưng thần nhìn lại, đã thấy đây là một cái lão giả mặt đỏ, trong mắt mang theo thần sắc kiêu căng.

“Ngươi chính là Lâm Hải?”

“Đúng, ngươi là người phương nào?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Hừ, lão phu là Đại Trưởng lão của Đan Đạo Tông Viên Xuyên!”

“Đại Trưởng lão của Đan Đạo Tông?” hai mắt Lâm Hải nhắm lại, trong lòng có chút giật mình.

Khí tức trên thân cái Viên Xuyên này, đặc biệt cường đại, xem ra cũng không phải là người mới vào Đại Thừa.

Xem ra, Đan Đạo Tông cũng không phải là chỉ biết luyện đan, ở bên trên thực lực, so với chính mình tưởng tượng, cường đại hơn không ít a!

“Nguyên lai là Viên Trưởng lão, hạnh ngộ!” Lâm Hải hướng phía Viên Xuyên ôm quyền, sau đó thản nhiên nói.

“Bất quá, tại hạ đến đây, muốn cầu kiến, chính là Hạ Hầu Tông chủ.”

“Ha ha ha, Hạ Hầu Tông chủ đang tại bên trong tông môn, nếu ngươi muốn gặp, thì đi theo ta!”

Viên Xuyên nói xong, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hào quang đùa giỡn sung sướng, hướng phía Lâm Hải cười khẩy nói.

“Hạ Hầu Tông chủ, vừa vặn muốn thỉnh ngươi xem trò hay!”

Chương 2032: Luận đan đạo, ngươi liền xách giày cho ta cũng đều không xứng!

Lâm Hải nghe được, hai mắt không khỏi nhíu lại, từ trong giọng nói của Viên Xuyên, cũng biết rõ đây cũng không phải cái chuyện tốt gì.

Mà Viên Xuyên thì là xem thường cười lớn một tiếng.

“Để hắn tiến đến!”

Nói xong, Viên Xuyên trực tiếp quay người, bay trở về bên trong tông môn.

Lâm Hải thấy thế, lông mày nhíu lại, chỉ huy Tiểu Hồng, theo sát phía sau.

Trong chớp mắt công phu, liền đi tới trên quảng trường rộng rãi của Đan Đạo Tông.

“Thật nhiều người!”

Lâm Hải từ phía trên không nhìn lại, đã thấy quảng trường phía dưới, rậm rạp chằng chịt tụ đầy người, giống như đang cử hành cái nghi thức long trọng gì.

Mà khi Lâm Hải nhìn thấy vị trí trung ương của quảng trường, đồng tử không khỏi bỗng nhiên co rụt lại, lập tức biến sắc.

Chỉ thấy trung ương quảng trường, giờ phút này đang dựng đứng hai cây cột.

Trên cây cột, hai cái người tóc tai bù xù, toàn thân xích lõa, bị khóa sắt vừa thô vừa to buộc tại bên trên.

Trước người của bọn họ, là hai cái chậu than lớn rộng to hơn một trượng, đang hừng hực thiêu đốt, ngọn lửa tư tư rung động, cuồng bạo mãnh liệt, khói đặc cuồn cuộn!

“Kim Xán, Vương Húc!”

Lâm Hải liếc cái liền nhận ra, hai cái người bị trói này, đúng là hai người Kim Xán cùng Vương Húc!

Xem bộ dạng như vậy, Hạ Hầu Xuyên là chuẩn bị ở trước mặt mọi người xử quyết hai người bọn họ, hơn nữa là dùng cách thiêu chết cực kỳ thống khổ!

“Đậu phộng, thật tàn nhẫn!” trong nội tâm Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng.

May mắn chính mình đến kịp lúc, nếu không chậm thêm một ít, hai người kia chỉ sợ đã mất mạng!

Tíu tíu!

Thanh âm kêu to của Tiểu Hồng, lập tức đưa tới chú ý của đám người phía dưới.

Trong lúc nhất thời, các đệ tử của Đan Đạo Tông, tất cả đều ngẩng đầu lên, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Lâm Hải, người bên trên lưng chim ưng, là Lâm Hải!”

Rất nhanh, đã có người nhận ra Lâm Hải, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi, lập tức sôi trào lên.

Dù sao, đại danh hôm nay của Lâm Hải, có thể nói là nổi tiếng.

Cùng Ma Tôn liên thủ, diệt quái vật lớn Hô gia, càng làm cho Lâm Hải như mặt trời ban trưa, danh khí đạt đến đỉnh phong.

Mà càng mấu chốt chính là, Kim Thước cùng Vương Húc muốn xử quyết hôm nay, sở dĩ làm phản Đan Đạo Tông, cũng là bởi vì đầu phục Lâm Hải.

Hôm nay, tại loại thời khắc này, Lâm Hải đột nhiên tìm tới tận cửa, mặc cho ai cũng đều cảm thấy một cỗ khí tức khẩn trương, lập tức tràn ngập trong không khí.

“Tông chủ?!”

Hai người Kim Thước cùng Vương Húc, cũng phát hiện ra Lâm Hải, không khỏi sắc mặt đại biến, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Nhất là khi bọn họ phát hiện, Lâm Hải chỉ là một mình đến đây, càng là lo lắng vạn phần.

“Tông chủ, đi mau, tại đây nguy hiểm!”

“Nhanh chóng rời đi, Hạ Hầu Xuyên không phải là người tốt!”

Hai người liều lĩnh, mang theo lo lắng thật sâu, hướng phía Lâm Hải quát to lên.

“Ha ha ha ha ha!”

Đúng lúc này, một đạo tiếng cười to càn rỡ, vang lên tại bên tai mọi người.

Sau đó, một bóng người chậm rãi đi ra, hai tay chắp sau lưng, hướng phía bầu trời nhìn lại.

“Lâm Hải, lão phu không có tiếp đón từ xa rồi!”

Hạ Hầu Xuyên hướng phía Lâm Hải trên bầu trời, có chút liền ôm quyền, ngoài miệng khách khí, nhưng trong giọng nói lại mang theo một tia khinh miệt tinh tế.

Vèo!

Tiểu Hồng một cái lao xuống, đem Lâm Hải phóng trên mặt đất.

Lâm Hải tiến lên hai bước, ánh mắt lạnh nhạt, cũng không để ý tới Hạ Hầu Xuyên, mà là mang theo ân cần, liếc nhìn Kim Xán cùng Vương Húc.

“Hai người các ngươi, không có sao chứ?”

“Tông chủ, ngươi như thế nào không đi a, ai!!!” hai người Kim Thước cùng Vương Húc, thì là nặng nề thở dài, mặt mũi tràn đầy lo lắng ảo não.

Đến lúc nào rồi, Lâm Hải còn có lòng dạ thanh thản ân cần thăm hỏi hai người bọn họ.

“Không nóng nảy!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Phải đi, cũng phải mang theo các ngươi cùng đi!”

“Lâm Hải, ngươi là đang nằm mơ a?” Hạ Hầu Xuyên ở một bên, không khỏi lạnh lùng cười cười.

Lâm Hải quay đầu, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang, sẵng giọng liếc nhìn Hạ Hầu Xuyên.

“Thả bọn họ!”

“Ngươi nói thả tựu thả?” Hạ Hầu Xuyên xem thường cười cười, sau đó sắc mặt lạnh lẽo, “Ngươi tính toán là cái thứ gì?!”

Ánh mắt của Lâm Hải mãnh liệt, trong nội tâm có một cỗ lửa giận, từ từ bay lên.

Hạ Hầu Xuyên thì là xem thường cười, sau đó hướng phía các đệ tử của Đan Đạo Tông, quét mắt liếc.

“Chúng vị đệ tử, bổn Tông chủ sở dĩ ở trước mặt mọi người xử quyết hai người Kim Thước Vương Húc, cũng không phải là không có nguyên do!”

“Đều bởi vì hai người, bị tà thuyết của Lâm Hải mê hoặc đầu độc, phản bội tông môn, muốn đi theo Lâm Hải học tập cái gọi là đan đạo chi thuật càng cao hơn sâu hơn!”

Nói đến đây, Hạ Hầu Xuyên không khỏi khinh miệt cười cười, ánh mắt lộ ra mỉa mai thật sâu.

“Hai người kia, thật sự là bị nước đổ vào não rồi, nếu bàn về đan đạo chi thuật, phóng mắt ra toàn bộ Thiên Vận Quốc, Hạ Hầu Xuyên ta nhận thứ hai, ai dám nhận đệ nhất!”

“Lại dám phản bội Đan Đạo Tông, đi học tập cùng Lâm Hải, thật sự là não tàn!”

Nói xong, Hạ Hầu Xuyên đưa tay chỉ vào Lâm Hải, miệt thị

nói.

“Nếu bàn về thiên phú tu hành, Hạ Hầu Xuyên ta thừa nhận, Lâm Hải xác thực thuộc về thiên tài đỉnh phong.”

“Nhưng là luận đan đạo chi thuật, Lâm Hải ngươi đời này, cũng khó mà sánh bằng một phần vạn ta!”

Hạ Hầu Xuyên một tiếng cười lạnh, chắp tay sau lưng cao ngạo giơ lên cái cằm, miệt thị liếc nhìn Lâm Hải.

“Mọi người có cảm thấy, Hạ Hầu Xuyên ta tự biên tự diễn!”

“Lâm Hải, tự ngươi nói, lời này của ta có sai hay không?”

“Đương nhiên không có lông bệnh, toàn bộ Thiên Vận Quốc, người nào không biết Tông chủ là đệ nhất nhân đan đạo!” các đệ tử của Đan Đạo Tông, lập tức nhao nhao hô lên.

“Lâm Hải tính toán là cái thứ gì, tại bên trên đan đạo chi thuật, há có thể đánh đồng cùng Tông chủ!”

“Đừng nói Tông chủ, nếu là chỉ luận luyện đan, ta đều có thể nhẹ nhõm miểu sát Lâm Hải!”

“Ta mặc dù chỉ là Luyện Đan Sư Ngũ phẩm, nhưng có lòng tin vung Lâm Hải tám đầu phố!”

“Kim Thước cùng Vương Húc, tại tông môn chúng ta cũng coi như là một nhân vật rồi, làm sao lại đột nhiên phạm hồ đồ đâu?”

“Đáng tiếc a, hai người bị Lâm Hải lừa bịp rồi, kỳ thật hai người họ làm người, còn là rất không tệ!”

Nghe ngôn luận thiên về một bên của các đệ tử của Đan Đạo Tông, nụ cười trên mặt Hạ Hầu Xuyên, càng thêm sáng lạn.

“Lâm Hải, ngươi ngược lại là nói chuyện à?”

“Ta liền hỏi ngươi, lời này của ta, có sai hay không?!”

Lâm Hải bỗng nhiên cao thấp đánh giá Hạ Hầu Xuyên một phen, cái ánh mắt kia, liền như là nhìn xem một cái ngu xuẩn.

“Ngươi bình thường có đọc tiểu thuyết không?” Lâm Hải lại hỏi.

“Ách...” Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại để cho vẻ mặt của Hạ Hầu Xuyên mộng bức.

Tiểu thuyết là cái đồ chơi gì?

Cái Lâm Hải này nói chuyện, như thế nào hoàn toàn không ra bài theo như phương pháp a?

Hai mắt nhảy lên, Hạ Hầu Xuyên lạnh lùng cười cười, xem thường liếc nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải, đừng có nói sang chuyện khác, lời nói ta hỏi ngươi đâu rồi, ngươi ngược lại là trả lời a!”

“Ai!” Lâm Hải lắc đầu, nhìn Hạ Hầu Xuyên, tràn đầy xem thường.

“Ngươi thực có lẽ nên đi soi gương, tự mình nhìn xem bộ dáng bây giờ của ngươi, là buồn nôn đến cỡ nào.”

“Một bộ dạng như thiếu nợ của ngươi kia, hoàn toàn chính là hình tượng của nhân vật phản diện ngốc nghếch tiêu chuẩn trong tiểu thuyết, còn là cái chủng loại sống không quá hai tập kia!”

“Đan Đạo Tông lại để cho loại người giống như nhân vật hài kịch là ngươi làm Tông chủ, thật sự là lập tức bị kéo thấp cấp bậc!”

“Ngươi im ngay cho ta!!!” Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại để cho Hạ Hầu Xuyên giận tím mặt!

Lão không nghĩ tới, Lâm Hải nói chuyện tổn hại như vậy, hơn nữa còn là trước mặt nhiều người như vậy, để Hạ Hầu Xuyên nghe được mà trên mặt nóng rát lên một hồi.

“Như thế nào, thẹn quá hoá giận?” Lâm Hải đùa giỡn sung sướng cười cười, lười biếng nói.

“Thật sự là càng lúc càng giống nhân vật phản diện ngốc nghếch rồi.”

“Bước tiếp theo, có phải nên lại để cho người động thủ giết ta hay không?”

“Ngươi...” Hạ Hầu Xuyên lập tức một hồi nghẹn lời, bị Lâm Hải nói nghẹn thiếu chút nữa nói không ra lời.

Đậu phộng, hắn làm sao mà biết được!

Hạ Hầu Xuyên vừa rồi dưới cơn thịnh nộ, xác thực chuẩn bị hạ lệnh, sai người đem Lâm Hải đánh chết.

Thế nhưng mà, hiện tại trực tiếp bị Lâm Hải nói một câu, chắn chết rồi.

Nếu thật sự hạ lệnh giết Lâm Hải, vậy lão tại trong mắt người khác, chẳng phải thực thành nhân vật phản diện ngốc nghếch như trong miệng Lâm Hải rồi sao?

“Đậu phộng, cái Lâm Hải chết tiệt này, thực giảo hoạt!”

Sát cơ trong mắt Hạ Hầu Xuyên lóe lên rồi biến mất, hung dữ liếc nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi bớt tại đây càn quấy, ta hỏi ngươi, lời nói vừa rồi của ta, ngươi có thừa nhận hay không!”

Hạ Hầu Xuyên lại đem lời nói, dẫn tới bên trên vấn đề trước đó.

Chỉ có tại bên trên đan đạo chi thuật, lão mới có lòng tin tuyệt đối, lại để cho Lâm Hải không có chút phần thắng nào.

Cũng chỉ có ấn định vấn đề này, mới có thể không bị Lâm Hải, nắm mũi dẫn đi.

Lâm Hải nghiền ngẫm cười, khinh thường liếc nhìn Hạ Hầu Xuyên.

“Ngươi nói là, tại bên trên đan đạo chi thuật, ta cuộc đời này đều không bằng một phần vạn ngươi sao?”

Hạ Hầu Xuyên vừa nhấc cái cằm, lỗ mũi hướng phía Lâm Hải, ngạo mạn nói.

“Đúng vậy, có gì sai sao?”

“A!” Lâm Hải cười nhạo một tiếng, như nhìn kẻ ngu xuẩn mà liếc nhìn Hạ Hầu Xuyên.

“Thật không biết ngươi lấy ở đâu ra tự tin!”

Sau đó, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, hai tay chắp sau lưng, một cỗ khí thế ngạo nghễ tự nhiên sinh ra, thản nhiên nói.

“Không chút nào khoa trương mà nói, luận đan đạo, ngươi liền xách giày cho ta cũng đều không xứng!”

Chương 2033: Dùng hỏa hóa lô

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Sau đó, hống một tiếng, hiện trường một mảnh ồn ào, tràn đầy tiếng cười nhạo xem thường.

“Chà mẹ nó, ta không nghe lầm chứ, Lâm Hải mới vừa nói cái gì?”

“Hắn nói, luận đan đạo, Tông chủ không xứng xách giày cho hắn, cái này mẹ nó nói ngược a?”

“Ha ha, thật sự là chết cười ta rồi, đây là chuyện cười khôi hài nhất mà ta nghe được hôm nay!”

Càng có một ít nhóm cao tầng của Đan Đạo Tông, nhìn Lâm Hải không ngừng lắc đầu xem thường.

“Thật sự là hung hăng, kẻ này căn bản không hiểu mấy chữ cảm thấy thẹn!”

Mà ngay cả Hạ Hầu Xuyên đều có chút một chút sửng sốt, sau đó không hề cố kỵ hình tượng mà phá lên cười.

“Ai u, Lâm Hải, ngươi thật đúng là chết cười ta rồi!”

“Ngươi mới vừa nói cái gì? Luận đan đạo, ta xách giày cho ngươi cũng đều không xứng?”

“Ta cảm thấy, lời này của ngươi phải sửa sửa!”

“Phải nói, luận trang bức, ta xách giày cho ngươi cũng đều không xứng, ha ha ha, chết cười ta rồi!”

Lâm Hải thì là nghiêng đầu, suy tư một chút, sau đó nặng nề nhẹ gật đầu, nghiêm trang nói.

“Lời này của ngươi, nói ngược lại coi như đáng tin cậy!”

“Luận trang bức, ngươi xác thực cũng không thể xách giày cho ta!”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, lập tức đem các đệ tử của Đan Đạo Tông, trực tiếp cho cười phun ra.

Mẹ nó, cái Lâm Hải này còn là một kẻ hiếm thấy a!

Chẳng những khoác lác trang bức có một bộ, lại còn thừa nhận mình có thể trang bức, một chút cũng không đỏ mặt.

Trên thế giới, tại sao có thể có người thú vị như thế?

Sắc mặt Hạ Hầu Xuyên thì là phát lạnh, cười lành lạnh nói.

“Ở trước mặt ta trang bức? Chỉ sợ ngươi trang bức không thành bị Cạch!”

Nói xong, gương mặt Hạ Hầu Xuyên âm trầm, đưa tay hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Lâm Hải, đừng nói ta không để cho ngươi có cơ hội!”

“Ngươi không phải khoác lác trang bức, nói ta ngay cả xách giày cho ngươi cũng đều không xứng sao?”

“Ngươi tới xem!”

Hạ Hầu Xuyên nói xong, đột nhiên bàn tay vừa nhấc, lập tức một đoàn hỏa diễm xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Sau đó, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Lên!”

Ông!

Sau một khắc, cái đoàn hỏa diễm này vậy mà trực tiếp bay vào không trung, huyễn hóa thành hình dạng của một cái lò đan.

“Đây là, dùng hỏa hóa lô!”

“Tông chủ muốn dùng hỏa hóa lô, luyện chế đan dược tại hiện trường sao?”

Các đệ tử của Đan Đạo Tông, lập tức một mảnh kinh hô, ánh mắt vô cùng lộ ra thần thái kích động.

Dùng hỏa hóa lô, phải khống chế mồi lửa, đạt đến tình trạng Thiên Nhân Hợp Nhất, mới có thể thi triển.

Trong quá trình luyện đan, một bước gian nan nhất, là khống chế hỏa hầu luyện đan, hỏa hầu khống ra sao, trực tiếp quyết định trình độ của Luyện Đan Sư.”

Nếu vừa muốn khống chế nhiệt độ hỏa hậu, lại vừa muốn khống chế hỏa diễm biến ảo ra lò đan, đối với tuyệt đại đa số Luyện Đan Sư mà nói, ít có khả năng làm được.

Mà ngay cả các đệ tử của Đan Đạo Tông, cũng cũng chỉ là biết rõ có ghi lại bên trong sách cổ, cũng không hề tận thấy mắt qua.

Thế nhưng mà, hôm nay thấyHạ Hầu Xuyên có điệu bộ này, chẳng lẽ là muốn thi triển thủ đoạn bên trong truyền thuyết này?

Mà lúc này đây, bàn tay Hạ Hầu Xuyên quấn một vòng, lập tức một đống dược liệu, từ trong Nhẫn Trữ Vật bay ra, đã rơi vào dưới chân của lão.

“Đi!”

Hạ Hầu Xuyên quát nhẹ một tiếng, những dược liệu này phi thường tự động, bay vào trong lò đan do hỏa diễm biến ảo.

“Luyện!”

Sau đó, tay Hạ Hầu Xuyên kết pháp quyết, hướng phía lò đan nhất chỉ, cau mày, bắt đầu luyện hóa thảo dược.

“Chà mẹ nó, Tông chủ vậy mà thật là dùng thủ đoạn luyện đan trong truyền thuyết!”

“Mẹ nó, hôm nay thật là mở mắt rồi, không thể tưởng được tạo nghệ của Tông chủ, đã đạt tới tình trạng không thể tưởng tượng nổi như thế!”

“Hừ, coi Lâm Hải còn khoác lác trang bức không, nói Tông chủ xách giày cho hắn cũng đều không xứng, cái vẽ mặt này, đến thật là nhanh a!”

Hạ Hầu Xuyên hết sức chăm chú, không dám có một tia phân thần, toàn lực luyện chế đan dược.

Toàn bộ quảng trường cũng lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người ngừng lại hô hấp, liền thở mạnh cũng không dám thởd ra ngoài.

Đối với những người tu hành đan đạo chi thuật này mà nói, một màn nhìn thấy trước mắt này, quả thực ngàn năm khó gặp gỡ.

Tất cả mọi người, cũng đã đắm chìm vào trong đó, nháy mắt một cái cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào lò đan giữa không trung, hy vọng có thể có chỗ cảm ngộ từ đó.

Mà ngay cả Kim Xán cùng Vương Húc bị trói tại trên cây cột, đều tạm thời quên đi tình cảnh của mình, hai mắt lóe ra hào quang kích động, khiếp sợ hưng phấn, vô cùng dụng tâm quan sát Hạ Hầu Xuyên khống hỏa như thế nào.

Chỉ có Lâm Hải, sau khi nghiêng đầu nhìn thoáng qua, liền đần độn không thú vị, một hồi xem thường lắc đầu.

Thời gian trọn vẹn đã qua nửa canh giờ, đột nhiên ông một tiếng, lò đan do hỏa diễm biến ảo, bỗng nhiên tiêu tán.

Tất cả mọi người đều cả kinh, cho rằng đã nổ lô rồi.

Nhưng sau đó, đan hương nồng đậm, đột nhiên ung dung truyền đến.

Đã thấy mười viên thuốc, từ phía trên không rơi xuống, bị Hạ

Hầu Xuyên tiếp vào trong tay.

“Đan dược ngũ phẩm, Hồng Minh Đan!”

Trên mặt Hạ Hầu Xuyên mỉm cười đắc ý, hướng phía mọi người, thản nhiên nói.

Xoạt!!!

Nhất thời, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay kéo dài không dứt.

Các đệ tử của Đan Đạo Tông, nhìn xem Hạ Hầu Xuyên, đều tràn đầy kích động cùng vẻ sùng bái.

Đan dược ngũ phẩm a, bọn họ phần lớn người, mặc dù ở bên trong luyện đan thất, đều không nhất định sẽ luyện chế ra a.

Thế nhưng mà lại nhìn Hạ Hầu Xuyên, hiện trường luyện chế, dùng hỏa hóa lô, đem độ khó khống hỏa đề cao lên mấy cấp bậc, vậy mà một lần thành đan, hơn nữa số lượng đạt đến hơn mười khỏa!

Tạo nghệ đan đạo như vậy, không hỗ là đệ nhất nhân về đan đạo của Thiên Vận Quốc, căn bản không ai bằng!

Kích động sùng bái, đồng thời mọi người nhao nhao mang theo vẻ châm chọc, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Bọn họ ngược lại muốn nhìn, Lâm Hải vừa rồi thổi ngưu bức lớn như vậy, bây giờ nhìn thấy một màn này, biểu lộ nhất định sẽ rất đặc sắc a?

Thế nhưng mà, khi ánh mắt của bọn họ tụ tập tại trên người Lâm Hải, không khỏi thần sắc kinh ngạc, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Lâm Hải, hai cái mí mắt rũ cụp lấy, đầu thỉnh thoảng gật gật từng cái, vậy mà... Ngủ rồi!

Mẹ nó!

Một màn này, thiếu chút nữa đem các đệ tử của Đan Đạo Tông, tức giận đến tập thể nằm sấp trên mặt đất.

Hạ Hầu Xuyên vừa rồi, thi triển phương pháp luyện đan thần kỳ chỉ có trong sách cổ mới có ghi lại, Lâm Hải không những không mở to hai mắt xem, lại còn con mẹ nó làm ra động tác ngủ gật?

Cái này đối với đám người đắm chìm đan đạo chi thuật mà nói, quả thực là khinh nhờn đối với Luyện Đan thuật cao thâm, là không cách nào dễ dàng tha thứ!

“Cái Lâm Hải này, thật đúng đáng giận, cơ hội học tập khó được như thế, lại không hiểu quý trọng, ngủ rồi!”

“Hừ, ta xem hắn, căn bản là không hiểu đan đạo chi thuật!”

“Trang bức, tuyệt đối là đang bốc phét!”

Các đệ tử của Đan Đạo Tông, tất cả đều tức giận rồi, không khỏi nhao nhao mở miệng, đối với Lâm Hải là một mảnh trách cứ.

Hạ Hầu Xuyên cái lúc này, ánh mắt cũng chuyển đến trên người Lâm Hải.

Nhưng sau khi thấy cái dạng này của Lâm Hải, đem cái mũi của lão thiếu chút nữa tức lệch ra.

Lão vừa rồi, mạo hiểm thi triển ra loại đan đạo chi thuật có hệ số độ khó cực cao này, chính là vì chấn nhiếp Lâm Hải, lại để cho Lâm Hải biết rõ, Hạ Hầu Xuyên lão tại bên trên đan đạo chi thuật, đã đăng phong tạo cực.

Thật không nghĩ đến, mẹ nó vậy mà thành đàn gảy tai trâu!

Nhất thời, Hạ Hầu Xuyên có loại cảm giác một đấm đánh vào bên trên bọt biển, lồng ngực thiếu chút nữa tức điên rồi.

“Lâm Hải!”

Không khỏi, Hạ Hầu Xuyên quát lớn một tiếng, mang theo nộ khí thật sâu.

Lâm Hải giật mình một cái, lúc này mới tỉnh hồn lại, dụi dụi con mắt.

“Chuyện gì phát sinh?”

“Ngươi bớt tại đây giả bộ cho ta!” Hạ Hầu Xuyên tức hừ lạnh nói.

“Ngươi không phải, nói bổn Tông chủ tại bên trên đan đạo, xách giày cho ngươi cũng đều không xứng sao?”

“Đúng vậy a!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, rất nghiêm túc nói ra.

Phốc!

Ngươi mẹ nó!

Hạ Hầu Xuyên tức đến thiếu chút nữa phun ra một búng máu, đều đã đến cái lúc này rồi, ngươi con mẹ nó ở đâu ra tự tin, còn dám trả lời như thế?

“Vừa rồi, bổn Tông chủ dùng hỏa hóa lô, luyện chế đan dược Ngũ phẩm, ngươi cũng đã thấy được?” Hạ Hầu Xuyên híp mắt, cao ngạo nói.

“Không có ý tứ.” Lâm Hải gãi gãi đầu, “Vừa rồi thật sự quá nhàm chán, ngủ rồi!”

“Đúng rồi, ta còn làm cái mộng đẹp nữa, ngươi muốn nghe hay không, ta kể cho ngươi a…”

“Im ngay!” Hạ Hầu Xuyên chỉ cảm thấy ngực khó chịu một hồi, thiếu chút nữa thổ huyết.

Cái Lâm Hải này, thật sự quá con mẹ nó đáng giận rồi, ai con mẹ nó nghe ngươi nằm mơ a!

“Lâm Hải, ngươi ít nói nhảm đi!”

“Nếu như ngươi thật là có bản lĩnh, chiếu theo bộ dạng vừa rồi của bổn Tông chủ, ngươi tới một lần!”

Lâm Hải nghe được, trực tiếp lắc đầu.

“Ta làm không được!”

Câu trả lời của Lâm Hải, lại để cho tất cả mọi người sững sờ, đồng thời phảng phất giống như trong dự liệu, khinh thường nở nụ cười.

Loại thủ pháp luyện đan cao thâm này, Lâm Hải có thể làm được, mới là gặp quỷ rồi.

Phóng mắt ra toàn bộ Thiên Vận Quốc, đoán chừng chỉ có Hạ Hầu Tông chủ, mới có bực bổn sự này a?

Hạ Hầu Xuyên cũng là khẽ giật mình, không nghĩ tới Lâm Hải thống khoái nhận kinh sợ như vậy.

Trong mắt mang theo giễu cợt thật sâu, vừa muốn mở miệng châm chọc Lâm Hải hai câu.

Đã thấy Lâm Hải than nhẹ một tiếng, lời nói nhàn nhạt của hắn lần nữa vang lên.

“Thủ pháp vụng về như heo như thế, ngươi như thế nào không biết xấu hổ mà lấy ra khoe khoang?”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người. Hạ Hầu Xuyên càng là biến sắc, lập tức trở nên vô cùng khó coi!

Chương 2034: Hiện cuộc tỷ thí

“Lâm Hải, ngươi bớt ở đằng kia nói năng bậy bạ, ta nhìn ngươi căn bản là không hiểu đan đạo chi thuật!”

Hạ Hầu Xuyên chỉ vào Lâm Hải, nổi giận nói một tiếng.

Lâm Hải thì là nhếch miệng lên, mặt mũi tràn đầy xem thường lắc đầu.

“Ta không muốn cùng ngươi nói nhảm, ngươi lập tức đem Kim Thước cùng Vương Húc thả ra, hai người này đã là đệ tử của Hải Nguyệt Tông ta, không cho phép ngươi đối đãi như thế!”

“Thả người?” Hạ Hầu Xuyên lạnh lùng cười cười, “Tốt, chỉ cần ngươi cũng có thể làm được dùng hỏa hóa lô, luyện chế ra đan dược Ngũ phẩm, ta sẽ để hai người bọn họ đi!”

“Chỉ sợ ngươi, không có bổn sự này!”

Lâm Hải nhướn mày, một hồi im lặng lắc đầu.

Sau đó, ý niệm khẽ động, một đống thảo dược liền xuất hiện dưới chân.

“Bà mẹ nó, Lâm Hải thật sự muốn luyện đan?”

“Hắn sẽ không thật sự cho rằng, mình cũng có thể dùng hỏa hóa lô a?”

Các đệ tử của Đan Đạo Tông, nhao nhao mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ.

Ông!

Đúng lúc này, bàn tay Lâm Hải mạnh mẽ đẩy, một đoàn hỏa diễm lập tức rơi lên phía trên đám thảo dược trên mặt đất.

Sau đó, hỏa diễm bay lên, lập tức đem toàn bộ thảo dược bao bọc tại trong đó.

Một màn này, lại để cho các đệ tử của Đan Đạo Tông đang quan sát, con mắt lập tức liền thẳng.

Sau đó, nhao nhao lắc đầu, mặt lộ vẻ thất vọng.

Còn tưởng rằng Lâm Hải cuồng vọng như thế, thật sự có được cái bổn sự gì đấy.

Một tia ý thức như thế, đem toàn bộ thảo dược tất cả đều dung nhập vào trong hỏa chủng, quả thực là hồ đồ.

quá trình luyện đan, ngoại trừ khống chế hỏa hầu là cực kỳ trọng yếu ra, trình tự cùng thời cơ để thảo dược vào, cũng sẽ rất trọng yếu, hơi có sai lầm sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Hướng loại phương thức giống như nấu đồ ăn này của Lâm Hải, mà ngay cả người thường, cũng sẽ không đi làm như thế.

Hạ Hầu Xuyên thấy một màn như vậy, càng là mặt mũi tràn đầy giễu cợt, tràn đầy mỉa mai.

“Ha ha ha, Lâm Hải, ngươi là tới khôi hài đấy sao?”

Hạ Hầu Xuyên khinh thường cười to một tiếng, thế nhưng mà vừa mới dứt lời, dáng tươi cười lại đột nhiên cứng đờ.

Chỉ thấy đoàn hỏa diễm từ trong bàn tay Lâm Hải bay ra kia, đột nhiên bắt đầu biến ảo hình dạng, tạo thành một cái nồi cực lớn

Sau đó, đan hương nồng đậm bắt đầu tràn lan.

Ông!

Ngay tại thời khắc tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc, hỏa diễm đã biến mất, trên trăm khỏa đan dược rậm rạp chằng chịt, lăng không lơ lửng, xuất hiện tại chính giữa tầm mắt của chúng nhân.

Mà lúc này, thanh âm của Lâm Hải, mới nhàn nhạt vang lên.

“đan dược thất phẩm, Linh Đan, thành đan một trăm khỏa!”

“Nếu như các vị như có nghi vấn, có thể hiện trường xem xét!”

Hống!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, hiện trường lập tức một mảnh ồn ào, trực tiếp liền sôi trào.

Trước không nói đan dược Thất phẩm theo như lời Lâm Hải là thật hay là giả, chỉ là loại phương thức luyện đan giống như nấu đồ ăn này của Lâm Hải, thật có thể luyện ra đan dược, hơn nữa thoáng cái đã là một trăm khỏa, cũng đã lại để cho tất cả mọi người chấn kinh rồi.

Hơn nữa, thời gian thành đan, càng là tại một trong nháy mắt, so với Hạ Hầu Xuyên không biết rút ngắn gấp bao nhiêu lần.

Dù là cái đan dược này, chỉ là đan dược Nhị phẩm Tam phẩm, thủ pháp của Lâm Hải, cũng đã có thể toàn thắng Hạ Hầu Xuyên rồi.

Nếu quả thật chính là đan dược Thất phẩm mà nói, như vậy liền thật sự theo như lời nói trước đó của Lâm Hải rồi

Đan đạo chi thuật của Hạ Hầu Xuyên, xách giày cho Lâm Hải cũng đều không xứng rồi.

“Ta đến kiểm tra thực hư một phen!”

Một gã cao tầng của Đan Đạo Tông, mang theo thật sâu kinh hãi, đi tới phía dưới đan dược đang lơ lửng.

Khẽ vươn tay, đem mấy viên thuốc, bắt vào trong tay, tra thoạt nhìn.

Sau đó, đồng tử của người cao tầng này bỗng nhiên co rụt lại, kích động đến toàn thân đều run rẩy lên.

“Là đan dược Thất phẩm, thật là đan dược Thất phẩm!”

“Khó có thể tin, khó có thể tin!”

“Cái này, thật là thủ đoạn của người trời!!!”

Hống!

Người cao tầng này vừa thốt lên xong, mọi người Đan Đạo Tông lần nữa sôi trào lên.

Tất cả mọi người mang theo không thể tưởng tượng nổi thật sâu, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Hải, đã không biết nói cái gì rồi.

Sắc mặt Hạ Hầu Xuyên thì là đại biến, thân ảnh lóe lên, đã đến phía dưới đan dược.

Sau đó, một tay đem mấy viên thuốc chộp vào trong tay, khó có thể tin mà quan sát.

“Cái này, cái này...”

Sau một khắc, vẻ mặt Hạ Hầu Xuyên thất hồn lạc phách, khiếp sợ tột đỉnh.

Nhìn chằm chằm vào Linh Đan trong tay, lời nói đều cũng không nói ra được.

“Hạ Hầu Tông chủ, nếu như không có đáng nghi, thỉnh thả người a!” Lâm Hải chắp tay sau lưng, ở một bên thản nhiên nói.

Thân thể Hạ Hầu Xuyên run lên, rồi mới từ trong vô cùng khiếp sợ kịp phản ứng, vừa quay đầu, nhìn Lâm Hải, thần sắc vô cùng phức tạp.

Lâm Hải nhướn mày, có chút không nhịn được nói.

“Như thế nào, chẳng lẽ lời nói trước đó, không giữ lời?”

Hạ Hầu Xuyên quét ngang cổ, trong mắt hiện lên một vòng hàn quang, lạnh lùng nói.

“Lâm Hải, ngươi thật sự là quá để cho ta ngoài ý muốn rồi, không thể tưởng được đan đạo chi thuật của ngươi, lại mạnh như thế!”

“Nhưng là bằng vào điểm này, vẫn chưa thể nói rõ tạo nghệ đan đạo của ngươi, tại phía trên ta!”

“Có bản lĩnh, chính thức tỷ thí cùng với ta một trận!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, không khỏi xem thường cười lạnh.

“Nếu như ta không có lý giải sai mà nói, ngươi cái này là chuẩn bị quỵt nợ tại chỗ?”

“Chẳng lẽ nói, lời nói mới rồi của ngươi, là đang nói láo hay sao?”

“Ta mặc kệ ngươi nghĩ như thế nào!” Hạ Hầu Xuyên dứt khoát vung cánh tay lên, lộ ra nộ khí thật sâu.

“Muốn cứu hai người bọn họ, chính thức tỷ thí cùng với ta một phen!”

“Chỉ cần ngươi thắng ta, ta lập tức thả người!”

Hai con mắt Lâm Hải híp lại, dùng ánh mắt xem thường, liếc nhìn Hạ Hầu Xuyên, thản nhiên nói.

“Ta làm sao biết, ngươi có phải lại đang miệng đầy nói láo hay không?”

“Hừ!” Hạ Hầu Xuyên lạnh lùng cười cười.

“Ta có thể tại trước mặt toàn bộ tông môn, hướng ngươi hứa hẹn, chỉ cần ngươi thắng ta, ta lập tức thả người!”

“Nếu không, ta liền không xứng làm cái Tông chủ này!”

“Tốt!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó nhẹ gật đầu.

“Đã như vầy, ta liền cho ngươi thua tâm phục khẩu phục!”

“Mang lô đỉnh của ta đến!”

Hạ Hầu Xuyên phân phó một tiếng, lập tức có đệ tử Đan Đạo Tông, rất nhanh đã đem một cái một cái lò đan cao hơn người, mang lên hiện trường.

“Lâm Hải, kế tiếp ta muốn luyện chế, chính là đan dược Cửu phẩm, nếu như ngươi không có bổn sự này, hiện tại nhận thua còn kịp!”

Lâm Hải thì là khép hờ hai mắt, nhìn đều lười liếc lão một cái, lại để cho Hạ Hầu Xuyên lập tức giận dữ.

“Hừ, đợi lát nữa nhìn ngươi còn bắt đầu hung hăng càn quấy nữa không!”

Ông!

Sau một khắc, bàn tay Hạ Hầu Xuyên phụt lên hỏa diễm, bắt đầu vô cùng chuyên chú mà luyện chế đan dược.

“Tông chủ vậy mà luyện chế đan dược Cửu phẩm ở trước mặt mọi người, mọi người nhanh nhìn kỹ, cái cơ hội này thế nhưng mà ngàn năm khó gặp gỡ!”

Các đệ tử của Đan Đạo Tông, nhao nhao mở to hai mắt nhìn, không không lộ ra thần thái mừng rỡ cùng kích động.

Đan dược Cửu phẩm, có thể nói đã là đan dược phẩm giai cao nhất mà Luyện Đan Sư có thể luyện chế.

Một cử động kia của Hạ Hầu Xuyên, hoàn toàn có thể đại biểu đỉnh phong của Đan Đạo giới.

Thời gian từ từ trôi qua, Hạ Hầu Xuyên để vào thảo dược, khống chế hỏa hầu, không thể không cẩn thận từng li từng tí, trên trán thậm chí có mồ hôi rậm rạp chảy ra.

Hiển nhiên, luyện chế đan dược Cửu phẩm, đối với Hạ Hầu Xuyên mà nói, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Phanh!

Đột nhiên, trong lò đan phun ra một đoàn hỏa diễm, khói đen cuồn cuộn ứa ra, lại để cho tất cả mọi người biến sắc.

“Nổ lô rồi, Tông chủ đã thất bại!”

“Dù sao cũng là đan dược Cửu phẩm, nào có chuyện một lần đã thành công!”

“Đúng đấy, chỉ cần mười lần thành công một lần, Tông chủ đều là đệ nhất thiên hạ!”

Mọi người cũng không vì chuyện nổ lô, mà có biểu hiện quá mức kinh ngạc.

Hạ Hầu Xuyên càng là hoàn toàn không có xem là chuyện quan trọng, sau khi đem lò đan thanh lý, liền tiếp tục bắt đầu luyện chế.

Lần thứ hai, lại nổ...

Lần thứ ba, trọn vẹn sau hai canh giờ, một cỗ đan hương nồng đậm, cuối cùng từ trong lô đỉnh phiêu tán đi ra.

Tất cả mọi người ngửi thấy được cái cỗ đan hương này, không khỏi nhao nhao tinh thần chấn động, mặt lộ vẻ kích động, sắc mặt vui mừng!

“Ha ha, đan thành rồi!”

Ông! Cái nắp lô đỉnh đột nhiên bay lên, một miếng đan dược ẩn chứa năng lượng khổng lồ, đã rơi vào trong tay Hạ Hầu Xuyên.

Chương 2035: Các ngươi, sớm ngày tỉnh ngộ a!

“Ha ha ha ha ha!”

Hạ Hầu Xuyên nắm đan dược trong tay, nhịn không được phát ra một hồi cười to đắc ý.

Sau đó, ánh mắt xoay chuyển, nhìn Lâm Hải khinh thường cười lạnh.

“Lâm Hải, ngươi còn có lời gì để nói?”

“Nếu như hiện tại nhận thua, cũng đáp ứng gia nhập Đan Đạo Tông ta, làm một cái đan đồng ở dưới tầng chót nhất, ta có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ, bỏ qua cho ngươi tội tự tiện xông vào tông môn!”

Lâm Hải trừng mắt nhìn, như là nhìn thứ ngu xuẩn, mà liếc nhìn Hạ Hầu Xuyên, thản nhiên nói.

“Ngươi cười gì vậy?”

“Chính là một miếng đan dược Cửu phẩm, luyện ba lượt mới thành công, ngươi còn có mặt mũi mà cười?”

“Ngươi đem mất mặt coi thành quang vinh sao?”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người thiếu chút nữa bị Lôi đến nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, đây chính là đan dược Cửu phẩm a, luyện chế ba lượt liền thành công, đó là tiêu chuẩn cấp Đại Sư có được không?

Mất mặt? Hoàn toàn không tồn tại!

Hạ Hầu Xuyên càng là khó thở mà cười, hướng phía Lâm Hải một hồi im lặng nhẹ gật đầu.

“Lâm Hải, ta nhìn ngươi là không đụng phải tường nam thì không quay đầu lại a!”

“Ba lượt thành công rất mất mặt? Tốt, nếu ngươi không phục thì ngươi tới a!”

“Đừng nói ba lượt, nếu ngươi tới ba mươi lần có thể thành công, đều tính toán là ta thua!”

Hạ Hầu Xuyên xem như chọc tức, lão ngày bình thường luyện chế đan dược Cửu phẩm, ít nhất một hồi, đều là dùng mười bảy lần mới thành công.

Giờ, ba lượt thành đan, đã là siêu siêu siêu phát huy cực hạn rồi, chính Hạ Hầu Xuyên thậm chí cho rằng, cũng chỉ có thể sử dụng hai từ hoàn mỹ để hình dung.

Thế nhưng mà lời này của Lâm Hải, đem cái mũi của lão thiếu chút nữa tức lệch ra.

Ba lượt thành công rất mất mặt, ngươi con mẹ nó tới một lần!

Hạ Hầu Xuyên mới không tin, Lâm Hải tuổi còn nhỏ, lại có thể vượt qua chính mình.

Thậm chí, lão cũng không cho rằng, Lâm Hải có thực lực luyện chế đan dược Cửu phẩm.

“ba mươi lần?” Lâm Hải sững sờ, sau đó khinh miệt lắc đầu, thản nhiên nói.

“Nếu là luyện chế cái đan dược Cửu phẩm nho nhỏ, còn cần ba mươi lần, đây chẳng phải là cùng một cái trình độ với ngươi à?”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp dựng lên một cái ngón tay.

“Chỉ cần một lần là đủ!”

“Một lần luyện không thành công, liền tính ta thua!”

“Cái gì?!” Lời nói của Lâm Hải, lại để cho tất cả mọi người đều thất kinh, sau đó nhao nhao lộ ra ánh mắt xem thường.

Luyện chế đan dược Cửu phẩm, còn muốn một lần đã thành công?

Mẹ nó, cái Lâm Hải này cưa bom thổi mìn có chút không có giới hạn rồi, hắn là chuẩn bị trực tiếp nhận thua sao?

“Ha ha, bái kiến cuồng, chưa thấy qua ngươi cuồng như vậy!” Hạ Hầu Xuyên càng là trực tiếp tức tới nở nụ cười.

“Nếu ngươi thật có thể một lần thành công, ta trực tiếp đớp cứt!”

Trước mắt của Lâm Hải lập tức sáng ngời, không khỏi ha ha cười cười, chỉ vào Hạ Hầu Xuyên đạo.

"Đây chính là ngươi nói a, mọi người cũng nghe được rồi!"

"Ta nói, có bản lĩnh ngươi liền một lần đem đan dược Cửu phẩm, luyện ra cho ta!" Hạ Hầu Xuyên mặt đen lên, giận dữ hét.

Cuồng vọng cùng khinh miệt củaLâm Hải, thật sự là lại để cho lão rất là căm tức, đều mất đi lý trí.

"Tốt, vậy ngươi mở to hai mắt, nhìn rõ ràng đi!"

Ông!

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, đột nhiên liền đem Lão Quân Lô lấy ra, đặt ở trước mắt.

"Đây là... Lão Quân Lô!!!"

Ngay khi Lão Quân Lô bị lấy ra, sắc mặt của Hạ Hầu Xuyên liền đại biến, phát ra một tiếng thét kinh hãi!

"Lâm Hải, Lão Quân Lô như thế nào lại ở trong tay của ngươi?!!!"

Hạ Hầu Xuyên kêu lên một tiếng sợ hãi, thanh âm đều có chút sai lệch rồi.

Trong nội tâm, càng là dâng lên cơn sóng gió động trời, vô số ý niệm ở trong đầu liền tuôn ra.

Lâm Hải nhìn thấy Hạ Hầu Xuyên có cái phản ứng này, nội tâm liền cười lạnh không thôi, sớm đã nằm trong dự liệu.

"Cái này ngươi không cần phải xen vào, ngươi chỉ cần để ý xem ta, một lần thành đan!"

Nói xong, Lâm Hải vung chưởng phóng hỏa diễm, đồng thời đem một cây lại một cây thảo dược, ném vào trong Lão Quân Lô.

Luyện chế đan dược Cửu phẩm, xác xuất thành công của Lâm Hải dĩ nhiên là trăm phần trăm, toàn bộ luyện chế quá trình, vẫn còn như nước chảy mây trôi, giống như hời hợt, thoạt nhìn cực kỳ trôi chảy.

“Mẹ nó, lại là nấu đồ ăn!”

Các đệ tử của Đan Đạo Tông, xem như triệt để trợn tròn mắt.

Không nghĩ tới, liền cả luyện chế đan dược Cửu phẩm, Lâm Hải đều là một tia ý thức đem toàn bộ thảo dược ném vào, căn bản không ra bài theo như sáo lộ.

Cái này mẹ nó, là đang chơi sao?

Nhưng mà, chỉ là hơn 10 phút sau, đan hương nồng đậm, đột nhiên tràn ra đến!

“Lên!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, nắp lò của Lão Quân Lô liền bay lên, lập tức mười khỏa đan dược ẩn chứa năng lượng khổng lồ, đã xuất hiện trong tay Lâm Hải.

“Thu!”

Lâm Hải đem Lão Quân Lô thu hồi, sau đó bưng đan dược trong tay, hướng phía các đệ tử của Đan Đạo Tông đang trợn mắt há hốc mồm, nhàn nhạt nói ra.

“Vị nào, có thể tiến lên xem xét thoáng một phát?”

Các đệ tử của Đan Đạo Tông nghe được thanh âm, lúc này mới chợt hiểu cả kinh, từ trong kinh hãi tỉnh lại.

Mẹ nó, cái này, cái này đã luyện thành?

Còn là duy nhất một lần mười khỏa?

Cái Lâm Hải này, luyện chế không phải là bốn năm phẩm đan dược a?

Mang theo thật sâu nghi hoặc, chính là cái cao tầng trước đó kia, lần nữa đi tới trước mặt Lâm Hải.

Khẽ vươn tay, cầm lấy một khỏa đan dược, bắt đầu cẩn thận kiểm tra thực hư.

Kết quả, cái cao tầng này càng xem càng kích động, càng xem trên mặt càng dày đặc khiếp sợ, nhưng cuối cùng vậy mà toàn thân đều kích động đến run rẩy lên.

“Đan dược Cửu phẩm, là đan dược Cửu phẩm!!!”

Cái cao tầng này một bên vừa nói, một bên lại run rẩy tay, đem chín khỏa đan dược còn lại, cũng xem xét một phen.

Sau đó, mang theo khó có thể tin thật sâu, kinh hô lên.

“Tất cả đều là đan dược Cửu phẩm, mười khỏa toàn bộ đều vậy a!”

“Lâm Hải, thật là kỳ tài luyện đan! Vang dội cổ kim, độc nhất vô nhị!!!”

Hống!

Cái cao tầng này vừa thốt lên xong, các đệ tử của Đan Đạo Tông, lập tức liền lộn xộn rồi.

Một lần thành đan mười khỏa đan dược Cửu phẩm, cái này, dĩ nhiên là sự thật!

Nhất thời, ánh mắt của các đệ tử của Đan Đạo Tông cả ngày chỉ đắm chìm trong Luyện Đan Chi Thuật, khi nhìn về phía Lâm Hải, tất cả đều thay đổi.

Giờ phút này, bọn họ đã không còn có địch ý, ngược lại trong mắt tất cả đều là sùng bái cùng kính ý thật sâu!

Những đệ tử Đan Đạo Tông này, đại bộ phận cũng giống như Kim Thước cùng Vương Húc, tâm tư đơn thuần, khinh thường giang hồ phân tranh, chỉ truy cầu luyện đan đại đạo.

Biểu hiện của Lâm Hải hôm nay, lập tức chinh phục nội tâm bọn họ, lại để cho bọn họ có loại xúc động đi theo Lâm Hải, học tập đan đạo chi thuật.

“Không có khả năng!”

Hạ Hầu Xuyên giờ phút này, đã hoàn toàn trợn tròn mắt.

Vèo một tiếng xông lại, mang theo hoài nghi thật sâu, đem đan dược bắt vào trong tay, tự mình kiểm tra thực hư.

Nhưng chờ khi lão thấy rõ, mười viên thuốc này, thật là đan dược Cửu phẩm sau.

Thân thể Hạ Hầu Xuyên lảo đảo một hồi, phảng phất giống như thất thần, lộ ra vẻ không thể tin được thật sâu.

“Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy?”

Đột nhiên, trước mắt Hạ Hầu Xuyên lóe lên tinh mang, hoảng sợ nói.

“Nhất định là Lão Quân Lô, nhất định là nguyên nhân từ Lão Quân Lô!”

Nghĩ đến chỗ này, Hạ Hầu Xuyên bỗng nhiên ngẩng đầu, hung mang thoáng hiện, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải quát.

“Lâm Hải, Lão Quân Lô chính là vật của Đan Đạo Tông ta, lập tức giao ra đây cho ta!”

Lâm Hải nghe được, thì là lạnh lùng cười cười.

“Hạ Hầu Xuyên, ngươi còn có mặt mũi để nhắc đến Lão Quân Lô sao?”

“Sự tình sát hại Đại Trưởng lão Độc Cô Trần, ngươi còn ý định dấu diếm bao lâu?”

Lâm Hải vừa thốt lên xong, sắc mặt Hạ Hầu Xuyên không khỏi đại biến, ánh mắt lập tức bối rối một hồi.

“Ngươi nói hưu nói vượn!!!”

Lâm Hải thì là hừ lạnh một tiếng, “Nói thiệt cho ngươi biết, đan đạo chi thuật của Lâm Hải ta, là truyền thừa từ Đan Vương Độc Cô Trần, chuyện ngươi ngày đó đuổi giết hãm hại người, ta đã biết đến nhất thanh nhị sở!”

“Đồ hỗn trướng, làm xấu danh dự của ta, ngươi chết cho ta!”

Hạ Hầu Xuyên căn bản không đợi Lâm Hải nói cho hết lời, đột nhiên ra tay, một chưởng hướng phía đỉnh đầu của Lâm Hải, đập rơi xuống!

“Ha ha, thẹn quá hoá giận sao?”

Lâm Hải cười to một tiếng, thân ảnh của Tiểu Hồng bỗng nhiên lại hiện ra, chở Lâm Hải phóng lên trời, tránh thoát công kích của Hạ Hầu Xuyên.

Đồng thời, một cái trùng kích, đã đến trước người Kim Thước cùng Vương Húc, trực tiếp đem xích sắt trên người hai người chém đứt, mang theo hai người phóng lên trời.

“Chạy đi đâu!”

Hạ Hầu Xuyên nổi giận gầm một tiếng, chân đạp tường vân lên không mà lên, muốn chặn đường.

Nhưng mà, tốc độ của Tiểu Hồng, hôm nay sớm đã không thua gì Đại Thừa tôn sư đằng vân giá vũ.

Một cái tránh chuyển, trực tiếp tránh thoát công kích của Hạ Hầu Xuyên, phiêu nhiên mà đi.

“Các vị bằng hữu Đan Đạo Tông, Đại Trưởng lão Độc Cô Trần của các ngươi, thật là bị Hạ Hầu Xuyên làm hại!”

“Hạ Hầu Xuyên tâm thuật bất chánh, tàn nhẫn ác độc, sớm muộn gì cũng sẽ đem Đan Đạo Tông dẫn vào vực sâu vạn trượng!”

“Các ngươi, sớm ngày tỉnh ngộ a!”

Thân ảnh của Tiểu Hồng, hóa thành lưu quang màu vàng kim biến mất không thấy gì nữa. Trên không trung của Đan Đạo Tông, chỉ còn lại có lời nói của Lâm Hải, dịu dàng vờn quanh, kéo dài không dứt!

Chương 2036: Trước bão táp

“Tông chủ, lời nói của Lâm Hải, có phải thật không?”

Trong Đan Đạo Tông, lập tức tất cả đều lộn xộn rồi.

Nhất là những cao tầng cùng lão đệ tử có tư lịch dài kia, nhao nhao mang theo vô cùng khiếp sợ, hỏi thăm Hạ Hầu Xuyên.

Phải biết rằng, những người bọn họ này, cơ hồ đều là do Độc Cô Trần thu nhập vào tông môn.

Sau khi gia nhập tông môn, càng là đạt được Độc Cô Trần dốc lòng chăm sóc cùng chỉ điểm, mới khiến cho bọn họ đi lên con đường đan đạo.

Có thể nói, Độc Cô Trần đối với những người bọn họ này, có ơn tri ngộ.

Sau khi Độc Cô Trần ly kỳ mất tích, bọn họ từng nhiều lần đi tìm kiếm nhưng không có kết quả, lại để cho bọn họ khổ sở một đoạn thời gian rất dài.

Không thể tưởng được, hôm nay Lão Quân Lô của Độc Cô Trần lại hiện ra, xuất hiện ở trong tay Lâm Hải.

Mà càng thêm kình bạo là, Lâm Hải vậy mà nói Độc Cô Trần chính là bị Hạ Hầu Xuyên hại chết.

Cái đầu tin tức này, giống như bom tấn, ném vào trong nội tâm của chút ít cao tầng cùng đệ tử cũ tại đây, lại để cho bọn họ nảy ra tức giận, thật lâu không cách nào bình tĩnh!

“Ít đi nghe Lâm Hải nói hưu nói vượn, ta xem nhất định là hắn đã giết Độc Cô Trưởng lão, lại cướp đi Lão Quân Lô, hiện tại lại ở đây vu hãm ta, các ngươi đừng có ngờ vực lung tung vô căn cứ!”

Hạ Hầu Xuyên chột dạ một hồi, nói xong mặc kệ cảm xúc của mọi người, quay người phất tay áo rời đi.

Mà các đệ tử của Đan Đạo Tông, thì là triệt để lộn xộn rồi.

Chuyện cũ Độc Cô Trần ly kỳ mất tích năm xưa, lần nữa bị nhảy ra, trong lúc nhất thời vậy mà không biết nên tin Lâm Hải, hay là nên tin Hạ Hầu Xuyên rồi.

“Lâm Hải tên hỗn đản này!”

Hạ Hầu Xuyên trở lại gian phòng, mặt mũi tràn đầy lửa giận, tức đến trực tiếp đem cái bàn bên người, một chưởng đập vỡ!

“Ngày đó, vì đạt được Lão Quân Lô, hiến cho Minh chủ, ta đã không tiếc mạo hiểm phong hiểm, dẫn người đuổi giết Độc Cô Trần!”

“Không thể tưởng được, đến cùng vẫn để cho lão đào thoát, Lão Quân Lô càng là không thấy bóng dáng!”

“Không nghĩ tới, Lão Quân Lô hôm nay đã tái hiện, nếu đem nó đoạt lại, hiến cho Minh chủ, đích thị là một cái công lớn!”

Vừa nghĩ tới Lão Quân Lô, nộ khí trên mặt Hạ Hầu Xuyên, dần dần biến mất, mà chuyển biến thành một hồi kinh hỉ.

“Giết Lâm Hải, đoạt Lão Quân Lô, nhất cử lưỡng tiện!”

“lão già Mạnh gia kia, ăn hết Thực Linh Tán, ba ngày hẳn phải chết!”

“Xem ra, kế hoạch kinh doanh nhiều năm, có thể cùng nhau áp dụng rồi!”

Trên mặt Hạ Hầu Xuyên, đột nhiên lộ ra tàn nhẫn nhe răng cười, đặc biệt hãi người!

Sau khi Lâm Hải rời khỏi Đan Đạo Tông, trực tiếp về tới phố người Hoa.

“Tạ Tông chủ, ân cứu mạng!” Kim Xán cùng Vương Húc, hướng phía Lâm Hải cung kính bái xuống.

“Người trong nhà, không cần khách khí!”

Lâm Hải khoát tay áo, trong nội tâm lại nghĩ đến phản ứng của Hạ Hầu Xuyên khi nghe được tên của Độc Cô Trần.

Cái bối rối cực kỳ rõ ràng kia, đã lại để cho Lâm Hải hoàn toàn hoàn toàn chính xác nhận định, Độc Cô Trần chính là bị Hạ Hầu Xuyên ám hại!

“Lão tiểu tử đó, đến cùng muốn làm gì à?”

Lâm Hải cau mày, một hồi nghi hoặc.

Hạ Hầu Xuyên hại Độc Cô Trần, còn có thể sử dụng lý do đoạt quyền thượng vị để giải thích thông.

Thế nhưng mà, hắn liền cả lão tổ Mạnh gia cũng hại, thật sự là lại để cho Lâm Hải có chút đoán không ra rồi.

Bất quá, lão tổ Mạnh gia cũng đã bắt đầu bắt tay vào làm chuẩn bị, tất nhiên đã có kế sách đối ứng.

Không quá ba ngày, song phương chỉ sợ muốn phát sinh va chạm, thành Thái Huyền sẽ có đại biến xảy ra.

“Tông chủ, ngươi nói Độc Cô Trần Trưởng lão, là bị Hạ Hầu Xuyên làm hại, việc này là thật sao?”

Kim Thước cùng Vương Húc, đột nhiên mang theo vẻ khẩn trương, hướng Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải liếc nhìn hai người, sau đó nhẹ gật đầu.

“Chính là như thế!”

“Hạ Hầu Xuyên cái súc sinh này!”

“Đậu phộng, Hạ Hầu Xuyên chết không yên lành!!!”

Hai người Kim Xán cùng Vương Húc, lập tức mang theo cừu hận thật sâu, đau nhức mắng lên.

Hai người bọn họ, cũng là người chịu qua Độc Cô Trần chỉ điểm, đối với Độc Cô Trần một mực mang lòng cảm kích.

Thậm chí, cả bản thân Hạ Hầu Xuyên, đều đã từng chịu qua không ít ân huệ của Độc Cô Trần.

Thật sự là không thể tưởng được, Hạ Hầu Xuyên lòng lang dạ thú, vậy mà ra tay đối với Độc Cô Trần đức cao vọng trọng.

“Tông chủ, nếu tin tức này là thật, Đan Đạo Tông tất sẽ đại loạn!”

“Đúng vậy, cao tầng cùng rất nhiều đệ tử cũ của Đan Đạo Tông, đều xem Độc Cô Trần là ân nhân!”

“Nếu bọn họ đã biết tin tức này, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, nói không chừng sẽ giết Hạ Hầu Xuyên, báo thù cho Độc Cô Trần!”

“A?” Lâm Hải nghe được, hai mắt lập tức tỏa sáng, nhẹ gật đầu.

“Như thế, rất tốt!”

Sau khi để cho hai người lui, Lâm Hải đem Trần Nghiên gọi qua.

“Trận pháp bố trí tốt chưa?”

Trần Nghiên cười một tiếng, nhẹ gật đầu.

“u Dương hiệu suất rất cao, đã làm thỏa đáng rồi, cách điều khiển trận pháp, ta cũng đã học được rồi!”

Lâm Hải lúc này mới yên tâm nhẹ gật đầu.

“Phân phó người của chúng ta, từ hôm nay trở đi, không thể rời khỏi phạm vi trận pháp!”

“Ngươi cùng u Dương, tùy thời chú ý tình huống xung quanh, nếu thấy bên ngoài có biến, lập tức mở ra trận pháp!”

“Vâng!” Trần Nghiên thấy Lâm Hải nói nghiêm túc, vội vàng ngưng trọng nhẹ gật đầu.

Lâm Hải trở về gian phòng, nghĩ một lát, lại gửi đi một đầu tin tức cho Túy Tửu Tiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Túy Tửu Tiên đại ca, ở chỗ nào?

Túy Tửu Tiên: Quán rượu, cùng Ma Tôn uống rượu đâu rồi, Lâm lão đệ tìm ta có việc?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đổi cái địa phương, kêu theo Ma Tôn, đến nhà trọ của ta uống rượu!

Túy Tửu Tiên: Ha ha, được rồi!

Lâm Hải phát xong tin tức cho Túy Tửu Tiên, cũng gửi tin đem Mạnh Thanh Ca gọi qua.

Rất nhanh, Túy Tửu Tiên, Ma Tôn cùng Mạnh Thanh Ca, tất cả đều tề tụ tại quán rượu Hải Nguyệt.

“Ồ, Thanh Ca như thế nào lại có bộ dạng không quá cao hứng, có phải Lâm Hải khi dễ ngươi rồi hay không?”

“Có ủy khuất cùng ca ca nói, ca ca giúp ngươi gọt hắn!”

Túy Tửu Tiên vừa thấy trạng thái của Mạnh Thanh Ca không đúng, không khỏi đập vào ha ha, nói giỡn.

Mạnh Thanh Ca cố nặn ra vẻ tươi cười, cũng không nói chuyện.

Lâm Hải thì là thở dài, “Túy Tửu Tiên đại ca, tâm tình Thanh Ca không tốt, là vì sự tình lão tổ tông nhà nàng.”

“Lão Mạnh làm sao vậy?” Ma Tôn ở một bên, lập tức cả kinh.

Lâm Hải trầm mặc một lát, mới nhàn nhạt nói ra.

“Lão tổ Mạnh gia, bị người hạ kỳ độc, Nguyên Thần ăn mòn, chân nguyên tán loạn.”

“Tuy ta đã giúp lão kéo dài tánh mạng, nhưng bất quá cũng chỉ còn nửa năm thời gian!"

"Cái gì?!" Ma Tôn nghe được, đột nhiên biến sắc, lộ ra khuôn mặt kinh hãi.

"Lâm Hải, đây là có chuyện gì?"

"Dùng tu vi của lão tổ Mạnh gia, ai có thể hạ được độc cho lão?"

Lâm Hải thì là lắc đầu, "Trước mắt chỉ biết là, Tông chủ Đan Đạo Tông Hạ Hầu Xuyên có tham dự ở trong đó."

"Về phần còn có những người khác hay không, ta cũng không biết được."

"Bất quá, lão tổ Mạnh gia đã làm an bài, tin tưởng không tới ba ngày, Thiên Vận Quốc sẽ có biến đổi lớn!"

Nói đến đây, Lâm Hải ngẩng đầu, ánh mắt từ trên người ba người đảo qua.

"Ta đem ba vị gọi đến nơi đây, chính là vì biến đổi lớn có khả năng sẽ phát sinh sau đó, làm một cái an bài!"

"Thanh Ca!" Lâm Hải quay đầu, nhìn về phía Mạnh Thanh Ca.

"Ngươi là bằng hữu của ta, ta sẽ không để cho ngươi mạo hiểm, từ giờ trở đi, ngươi cứ ở lại phố người Hoa!"

Miệng Mạnh Thanh Ca ngập ngừng, vừa muốn mở miệng, Lâm Hải lại tiếp tục nói.

"Thanh Ca, ngươi phải biết rằng, dùng tu vi của ngươi, chỉ biết thêm phiền, mà sẽ không giúp đỡ được bất luận cái bề bộn gì!"

"Tốt, ta cứ đợi ở chỗ này!" Mạnh Thanh Ca cực kì thông minh, tuy Lâm Hải mà nói không dễ nghe, nhưng nàng cũng biết, chính là cái đạo lý này.

Lâm Hải lại đem đầu, chuyển hướng về phía Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên.

“Túy Tửu Tiên đại ca, Ma Tôn tiền bối, hai vị cũng ở tại chỗ này a, một khi có việc, chúng ta cũng có thể cộng đồng ứng đối!”

Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên nhìn nhau cười cười, sảng khoái nói.

“Chỉ cần rượu quản đủ, ngươi đuổi đều đuổi không đi!”

Lâm Hải cười cười, lại gửi đi tin tức cho Ứng Vinh.

Dặn dò y mặc kệ phát sinh cái đại sự gì, đệ tử Phi Tinh Các, cũng không được rời khỏi Thiên Khôi Tinh.

ba ngày thời gian sau đó, Lâm Hải cũng ở lại phố người Hoa, đem đại trận kiểm tra một lần, sau khi xác nhận không sai, liền một mực dốc lòng tu luyện.

Rốt cục, sau ba ngày ban đêm, một cái tin tức tính chất bạo tạc, nhanh chóng truyền ra tại Thiên Vận Quốc!

Lão tổ Mạnh gia, vẫn lạc!

Chương 2037: Hạ Hầu Xuyên mưu phản!

Cái tin tức kình bạo này vừa truyền ra, toàn bộ thành Thái Huyền, lập tức liền đại loạn rồi.

Dù sao, lão tổ Mạnh gia thế nhưng mà là cột trụ chống trời của hoàng thất, một khi vẫn lạc, đối với hoàng thất có ý vị như thế nào, không cần nói cũng biết.

Đêm không ngủ!

Toàn bộ các thế lực trong thành Thái Huyền, một đêm này cơ hồ đều đang tổ chức hội nghị khẩn cấp.

Tùy thời chuẩn bị ứng đối với hết thảy biến cố sắp có khả năng phát sinh.

Nhưng mà, khiến cho mọi người thật không ngờ chính là, hoàng thất lại dẫn đầu làm khó dễ rồi!

Quốc quân của Thiên Vận Quốc Mạnh Đức Học, dẫn đầu tinh binh cường tướng của Tam đại Vương tộc, hùng hổ, đem Đan Đạo Tông luôn luôn không tranh quyền thế, đắm chìm trong luyện đan chi đạo, vây quanh chật như nêm cối!

Sau đó, Mạnh Đức Học tuyên bố hịch văn thảo phạt, người trong nước thế mới biết, lão tổ Mạnh gia vẫn lạc, vậy mà có quan hệ cùng Hạ Hầu Xuyên!

“Hạ Hầu Xuyên, nhanh chóng lăn ra đây nhận lấy cái chết, nếu không ta đem Đan Đạo Tông của ngươi, san thành bình địa!”

Mạnh Đức Học chân đạp tường vân, nhìn Đan Đạo Tông ở phía dưới, gầm lên giận dữ, danh chấn hoàn vũ!

Ông!

Bên nhóm Đan Đạo Tông, một đóa tường vân bay lên không trung, đã đến đối diện Mạnh Đức Học.

“Quốc quân đại nhân, ngươi cái này là ý gì?”

Trong mắt Hạ Hầu Xuyên lóe ra tinh mang, lạnh lùng nói.

“Biết rõ còn cố hỏi, đan dược ngươi luyện chế cho lão tổ nhà ta, rõ ràng là độc dược trí mạng, Thực Linh Tán!”

“Hạ Hầu Xuyên, ngươi vì sao phải mưu hại lão tổ Mạnh gia?!” Lão tổ Lâm gia ở sau lưng Mạnh Đức Học, mang theo bi thống cùng cừu hận thật sâu, nổi giận nói!

“Ha ha ha ha!” Hạ Hầu Xuyên đột nhiên cười to một hồi, sau đó sắc mặt mạnh mẽ biến đổi.

“Nếu các ngươi đều đã biết, cái kia cũng không cần phải gạt các ngươi!”

Nói xong, Hạ Hầu Xuyên mạnh mẽ đưa tay, chỉ vào Mạnh Đức Học, lạnh lùng nói.

“Mạnh Đức Học, ngoan ngoãn đem vị trí Quốc quân tặng cho ta ngồi, nếu không ta đem toàn bộ Mạnh gia, chém tận giết tuyệt!”

“Làm càn!”

Mạnh Đức Học lập tức giận dữ, tức đến râu tóc đều dựng.

“Hạ Hầu Xuyên, ngươi thật đúng là hung hăng càn quấy, muốn ngồi vị trí Quốc quân, chỉ bằng ngươi sao?”

Nói xong, ánh mắt của Mạnh Đức Học chuyển hướng qua lão tổ Lâm gia.

“Thỉnh cầu lão tổ Lâm gia, đem cái đồ ngỗ nghịch này, bắt lại cho ta!”

“Hừ!” lão tổ Lâm gia hừ lạnh một tiếng, “Hạ Hầu Xuyên, chém đầu a!”

Nói xong, lão tổ Lâm gia đột nhiên ra tay, một đoạn hào quang chói mắt, hướng phía Hạ Hầu Xuyên bao phủ mà đi.

Tạch...!

Đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn truyền đến, sau đó một đạo tia chớp màu đen, bỗng nhiên xuất hiện tại trời quang.

Phanh!

Sau một khắc, công kích của lão tổ Lâm gia, lập tức bị tia chớp màu đen, đánh cho nát bấy.

“n?” lão tổ Lâm gia đột nhiên cả kinh, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy một đóa mây màu đen, bay nhanh mà đến, lập tức đã đến gần Hạ Hầu Xuyên.

“Người của Ma giáo?!”

Đồng tử của lão tổ Lâm gia lập tức co rụt lại, liền tại thời khắc nội tâm khiếp sợ, đột nhiên có một cỗ khí tức nguy hiểm, xuất hiện tại sau lưng.

“Không tốt!”

Lão tổ Lâm gia chấn động, còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một cỗ đau nhức kịch liệt truyền đến, cả người từ trên đám mây ngã xuống dưới!

“Chết!”

Người của Ma giáo đối diện, quát chói tai một tiếng, song chưởng đồng thời chém ra, hai cái Giao Long màu đen, lao thẳng tới lão tổ Lâm gia!

Lão tổ Lâm gia người đang tại giữa không trung, bản thân bị trọng thương, mắt thấy sắp bị Giao Long thôn phệ, liền đem hết toàn lực đem song chưởng khép hợp lại, hai luồng hào quang đỏ trắng, bỗng nhiên bay đi!

Phanh!

Băng cùng hỏa đều tới, cùng Giao Long màu đen đụng vào cùng một chỗ, lập tức biến thành vô hình.

Phốc!

Lão tổ Lâm gia bị lực trùng kích cực lớn, chấn đến lần nữa miệng lớn thổ huyết, thân thể rơi trên mặt đất, lảo đảo không thôi, thần sắc uể oải, mặt mũi tràn đầy kinh sợ!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Một màn này, thật sự là phát sinh quá nhanh, cũng quá mức ly kỳ rồi.

Cho tới giờ khắc này, một phương người hoàng thất, còn một hồi phát mộng, cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có sắc mặt của lão tổ Hoa gia bỗng nhiên biến đổi, mang theo hoảng sợ cùng khó có thể tin thật sâu, lập tức kéo ra một khoảng cách cùng Tiết Vô Huyết.

“Lão Tiết, ngươi điên rồi!”

Lão tổ Hoa gia thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Lão như thế nào cũng không nghĩ tới, Tiết Vô Huyết thân như huynh đệ, ở chung được vài vạn năm, lại đột nhiên hướng lão tổ Lâm gia động thủ!

Mạnh Đức Học càng là hoảng sợ há to miệng, nhìn xem Tiết Vô Huyết, vẻ mặt không thể tưởng tượng!

“Tiết Vô Huyết, ngươi đang làm gì đó?!”

Mạnh Đức Học chỉ vào Tiết Vô Huyết, phẫn nộ rít gào nói.

“Hừ hừ, làm gì?” Tiết Vô Huyết cười lạnh một tiếng, miệt thị liếc nhìn Mạnh Đức Học.

“Vừa rồi, Hạ Hầu Tông chủ không phải đã nói rồi sao?”

“Thức thời, lập tức thoái vị, đem vị trí Quốc quân, giao cho Hạ Hầu Tông chủ làm!”

“Cái gì?!” Tiết Vô Huyết vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

“Tiết Vô Huyết, ngươi muốn làm phản sao?!” Mạnh Đức Học phẫn nộ trách cứ nói.

“Ngươi giờ mới biết được sao? Hừ, đồ ngu!”

Tiết Vô Huyết nói xong, đám mây khẽ phiêu, đã đến bên người Hạ Hầu Xuyên.

“Người Tiết gia, đều tới!”

Bá!

Trên trời dưới đất, đệ tử Tiết gia, lập tức đào ngũ, đã đến một phương của Hạ Hầu Xuyên!

Lần này, một phương của hoàng thất, lập tức đều luống cuống.

Tiết Vô Huyết khẽ đảo thương, tình thế của song phương, lập tức đã xảy ra nghịch chuyển.

Một phương của Hạ Hầu Xuyên, ngoại trừ làm phản Tiết Vô Huyết, còn có một người của Ma giáo, chung hai cái Tiên Đạo Chí Tôn.

Mà một phương của hoàng thất, thì chỉ còn lại có một mình lão tổ Hoa gia.

Lão tổ Lâm gia tuy chưa chết, nhưng thương thế rất nặng, hiển nhiên đã không còn có chiến lực gì.

Cứ như vậy, hoàng thất căn bản không có bất luận cái phần thắng gì, chỉ sợ liền còn sống rời đi, đều khó có khả năng rồi.

“Lão tổ Hoa gia, chuyện cho tới bây giờ, ngươi sẽ làm lựa chọn gì?”

Hạ Hầu Xuyên bỗng nhiên đưa mắt nhìn sang lão tổ Hoa gia, mang theo ngữ khí đùa giỡn sung sướng mà nói ra.

Miệng lão tổ Hoa gia ngập ngừng, lập tức do dự một hồi

Tình thế hôm nay, đã phi thường sáng tỏ.

Hoàng thất muốn dựa vào lão để nghịch chuyển thế cục, căn bản là chuyện không thể nào.

Có thể nói, lần thảo phạt này, đã bởi vì Tiết Vô Huyết làm phản cùng người của Ma giáo đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn đã không có phần thắng.

“Hoàng thất tranh giành, lão phu không tiện tham dự!”

“Hoa gia ta, thầm nghĩ thanh tịnh tu hành, không tranh quyền thế!”

“Quốc quân, Hạ Hầu Tông chủ, Hoa gia ta rời khỏi!”

Nói xong, lão tổ Hoa gia hướng phía các đệ tử Hoa gia vung tay lên.

“Người của Hoa gia, lập tức trở về phủ, bất luận kẻ nào cũng không cho phép tham dự vào lần tranh đấu này!”

Rầm rầm!

Người của Hoa gia nghe lệnh, lập tức như là tán triều, tại dưới sự dẫn dắt của lão tổ Hoa gia, đi cái sạch sẽ.

Phốc!

Mạnh Đức Học thấy tình cảnh này, tức đến thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Không nghĩ tới, Hoa gia thân là một trong Tứ đại Vương tộc, hoàng thất phụ tá đắc lực, vậy mà tại thời khắc hoàng thất nguy cơ, lựa chọn lui bước, bảo trì trung lập!

Cái này không thể nghi ngờ đối với hoàng thất Mạnh gia mà nói, là một cái đả kích trầm trọng!

Hoa gia trung lập, đối với hoàng thất mà nói, đã tương đương với phản bội.

Tứ đại Vương tộc, cho đến hôm nay, hai cái phản bội, một cái diệt tộc, giờ chỉ còn lại có Lâm gia!

Nhưng mà, lão tổ Lâm gia lại bị Tiết Vô Huyết đánh lén, bản thân bị trọng thương, bản thân cũng khó khăn bảo vệ, căn bản vô lực xoay chuyển trời đất!

“Ha ha ha ha ha!”

Hạ Hầu Xuyên ngửa mặt lên trời cười dài, trên mặt lộ ra thần sắc đắc ý càn rỡ.

“Mạnh Đức Học a Mạnh Đức Học, hôm nay, ngươi còn có lời gì để nói?”

Mạnh Đức Học cắn răng liếc nhìn Hạ Hầu Xuyên, hung hăng nhẹ gật đầu.

“Thật không nghĩ tới, Hạ Hầu Xuyên ngươi lại có tâm cơ sâu như thế, vậy mà đã sớm đón mua Tiết Vô Huyết làm cẩu!”

“Xem ra, ngươi mưu đồ hoàng thất Mạnh gia ta, đã không phải là sự tình một hai ngày!”

“Đúng vậy!” Hạ Hầu Xuyên lạnh suy nghĩ, cười nhạo một

tiếng.

“Cho nên, ta lần nữa khuyên ngươi, ngoan ngoãn đem vị trí Quốc quân nhường lại, đừng ép ta động thủ, đem Mạnh gia ngươi chém tận giết tuyệt!”

Mạnh Đức Học phẫn nộ liếc nhìn Hạ Hầu Xuyên, khinh thường cười lạnh nói.

“Ngươi khẳng định như vậy, ăn chắc ta?”

Hạ Hầu Xuyên nghe được cả kinh, nhưng rất nhanh, lại lộ ra dáng tươi cười nhẹ nhõm.

“Nếu là lão quỷ của nhà ngươi chưa chết, ta có lẽ sẽ kiêng kị ba phần.”

“Nhưng hôm nay, lão gia hỏa đã treo rồi, ngươi còn có cái gì có thể càn rỡ!”

Hạ Hầu Xuyên vừa dứt lời, đột nhiên một đạo thanh âm trong uy nghiêm mang theo tức giận, bỗng nhiên vang lên.

“Hạ Hầu Xuyên, ngươi nhìn ta là ai!”

Vèo!

Sau một khắc, một đóa tường vân như là thiểm điện, xuất hiện ở trước mặt mọi người!

Chương 2038: Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh!

Hạ Hầu Xuyên đột nhiên cả kinh, hướng phía người tới nhìn lại, sau đó đồng tử lập tức co rụt lại, lộ ra vẻ hoảng sợ khó có thể tin.

“Ngươi, ngươi không chết?”

“Không có khả năng, ngươi rõ ràng đã ăn hết Thực Linh Tán...”

Hạ Hầu Xuyên mới nói được một nửa, liền nói không được nữa.

Nhìn lão tổ Mạnh gia đột nhiên xuất hiện, trong mắt tràn đầy khó có thể tin.

“Hừ, nếu ta chết rồi, há lại sẽ nhìn thấy một mặt hèn hạ này của ngươi!”

“Còn ngươi nữa!” trên mặt lão tổ Mạnh gia mang vẻ giận dữ, hướng phía Tiết Vô Huyết nhất chỉ, vẻ mặt bi thống.

“Lão Tiết a lão Tiết, ta thật không nghĩ tới, ngươi dĩ nhiên là cái phản đồ vô sỉ!”

Tiết Vô Huyết giờ phút này đã sớm choáng váng, hôm nay bị lão tổ Mạnh gia quát lớn, ánh mắt lập tức bối rối một hồi, căn bản không dám đối mặt.

“Ta rốt cuộc biết, tại sao lại trúng độc!”

Lão tổ Mạnh gia bi thống nhẹ gật đầu, nhìn xem Tiết Vô

Huyết, cảm giác tâm đều đang nhỏ máu.

“cho dù Hạ Hầu Xuyên muốn hại ta, cũng không có cơ hội này, nhưng ngươi lại khác a!”

“Lão Tiết, ngươi nói thật, ta trúng độc, có phải do ngươi đã hạ thủ hay không?!”

“Không sai!” Tiết Vô Huyết đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia điên cuồng cùng ngoan lệ, nghiêm nghị quát.

“Ngươi trúng độc, chính là do ta hạ, ngươi lại có thể thế nào?!”

“Tốt, thật tốt!” lão tổ Mạnh gia lạnh lùng cười cười, “Nếu ngươi đã thừa nhận, sau đó lúc ta giết ngươi, cũng hạ thủ được rồi!”

“Giết ta, chỉ bằng ngươi sao?”

“Ngươi cũng không nhìn một chút, tình thế hôm nay!!!”

Tiết Vô Huyết giống như là điên rồi, hướng phía lão tổ Mạnh gia gào thét một tiếng

“Nói không sai!”

Hạ Hầu Xuyên giờ phút này, cũng là lạnh lùng nhe răng cười một tiếng.

“Ngươi cho dù không chết thì như thế nào?”

“Độc không chết được ngươi, thì sẽ giết ngươi!”

Hạ Hầu Xuyên nói xong, đột nhiên quát lạnh một tiếng.

“Đều xuất hiện đi!”

Ông!

Sau một khắc, đột nhiên mấy đóa mây đen phiêu đến, đồng loạt xuất hiện ở sau lưng Hạ Hầu Xuyên.

“Họ Mạnh, thấy không? Mấy vị đằng sau ta này, đều là Tiên Đạo Chí Tôn!”

“Ngươi cho dù cường thịnh hơn nữa, thì có thể đánh thắng được nhiều người chúng ta như vậy sao?”

Lão tổ Mạnh gia thấy thế, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, tâm thoáng cái trầm xuống.

“Hạ Hầu Xuyên, ngươi quả nhiên đã sớm có dự mưu!”

“Những người này, có lẽ không thuộc về Thiên Vận Quốc ta a?”

“Không sai!” Hạ Hầu Xuyên lạnh lùng cười cười, “Chuyện cho tới bây giờ, ta không ngại nói cho ngươi biết!”

“Những người này, đều là Vô Thiên Minh phái tới giúp đỡ cho ta!”

“Vô Thiên Minh?!” Lời nói của Hạ Hầu Xuyên, lại để cho sắc mặt của lão tổ Mạnh gia, lập tức đại biến!

“Ngươi vậy mà cấu kết với Vô Thiên Minh?”

Đại danh của Vô Thiên Minh, lão tổ Mạnh gia sớm có nghe thấy.

Đó là một cái tổ chức cực kỳ thần bí mà cường đại, nghe nói thế lực trải rộng khắp từng cái quốc gia.

Mỗi một quốc gia hoàng thất, nghe được danh tự của Vô Thiên Minh, nội tâm đều sẽ ba ba rung động, e ngại không thôi.

Thậm chí, rất nhiều quốc gia đều bị Vô Thiên Minh quản chế, trên thực chất là khôi lỗi của Vô Thiên Minh.

Mà Thiên Vận Quốc bởi vì xa xôi, thực lực gầy yếu, một mực không có bị Vô Thiên Minh nhúng chàm.

Không nghĩ tới, hôm nay Vô Thiên Minh cuối cùng cũng đã hướng Thiên Vận Quốc hạ thủ.

“Cái gì gọi là cấu kết?” Hạ Hầu Xuyên thì là lạnh lùng cười cười, sau đó vẻ mặt tự hào nói.

“Hạ Hầu Xuyên ta, vốn chính là thành viên của Vô Thiên Minh!”

“Mà sứ mạng của ta, là phá vỡ hoàng thất ngươi, đem Thiên Vận Quốc đặt vào phía dưới lãnh đạo của Vô Thiên Minh!”

Nói đến đây, sắc mặt Hạ Hầu Xuyên phát lạnh, mang theo sát cơ đạo lành lạnh nói

“Lão già kia, niệm tại phân thượng quen biết nhiều năm, đừng nói ta không để cho ngươi cơ hội!”

“Ngươi bây giờ lập tức mang theo hoàng thất đầu hàng, sau đó tự phế tu vi, ta có thể đại biểu cho Vô Thiên Minh, tha cho ngươi khỏi chết!”

“Nếu không, ta nhất định đem thành viên hoàng thất các ngươi, chém tận giết tuyệt!”

“Ngươi vọng tưởng!” lão tổ Mạnh gia nghe được, lập tức gào to một tiếng, mặt mũi tràn đầy giận dữ.

“Để cho hoàng thất ta đầu hàng, ngươi đó là nằm mơ!”

“Hừ, đã như vầy, vậy thì đừng trách ta không khách khí!” Hạ Hầu Xuyên đột nhiên vung tay lên.

“Giết lão đi!”

Vèo!

Sau một khắc, lập tức có ba đóa mây đen vọt tới, lập tức đem đám người Mạnh gia vây ở chính giữa.

Rầm rầm rầm!

Âm thanh khí bạo kịch liệt bỗng nhiên vang lên, mấy đạo khí mang màu đen, hướng phía lão tổ Mạnh gia phi tốc rơi xuống.

Ba cái Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh này, không nói hai lời, trực tiếp đã phát động ra công kích mãnh liệt.

“Xem kiếm!”

Lão tổ Mạnh gia quát lớn một tiếng, lập tức đem một thanh trường kiếm hào quang lòe lòe nắm ở bên trong tay, bắt đầu múa.

Trong chốc lát, vầng sáng sáng chói của bóng kiếm bay đầy trời, giống như một đầu Du Long Đằng Phi, cùng khí mang màu đen, quấn giao lại với nhau.

Lão tổ Mạnh gia lấy một địch ba, bên trên bầu trời lập tức chỉ còn có bóng người lập loè, khí lãng bốc lên.

Hạ Hầu Xuyên ở một bên, chắp tay sau lưng lẳng lặng đứng nhìn, không khỏi nhướn mày.

“Lão già kia còn rất mãnh liệt, ba cái Tiên Đạo Chí Tôn, đều bắt không được lão!”

Vừa quay đầu, ánh mắt của Hạ Hầu Xuyên, đã rơi vào trên người Tiết Vô Huyết.

“Lão Tiết, đừng có sững sờ ở chỗ này xem náo nhiệt nữa, đi qua giúp một tay, đem lão già này nhanh giết!”

Tiết Vô Huyết nghe được, lập tức biến sắc, có chút do dự bất định.

Lão làm phản lão tổ Mạnh gia, vốn cũng đã chột dạ không thôi.

Nếu lão tổ Mạnh gia xác thực đã chết thì khá tốt, nhưng hôm nay lão tổ Mạnh gia đã ngay tại trước mắt, Hạ Hầu Xuyên lại còn để cho lão ra tay, cùng người của Vô Thiên Minh hợp lực đem lão tổ Mạnh gia đánh chết.

Nội tâm của Tiết Vô Huyết, không khỏi kinh hoàng một hồi, trong lòng bàn tay lập tức hiện đầy mồ hôi.

Ảnh hưởng xây dựng nhiều năm của lão tổ Mạnh gia là một cái phương diện, giờ lại để cho lão ra tay giết chết đại ca đã đi theo nhiều năm, lão căn bản không cách nào ra tay.

Hạ Hầu Xuyên thấy thế, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

“Như thế nào, hiện tại mềm lòng?”

“Hừ, ngươi phản bội hoàng thất Mạnh gia, hạ kịch độc độc hại cái lão già kia, vừa rồi lại đánh lén trọng thương lão tổ Lâm gia, cho dù bây giờ ngươi không động thủ, nhưng ngươi cảm thấy ngươi còn có đường để thối lui sao?”

Lời nói của Hạ Hầu Xuyên, lại để cho trong lòng Tiết Vô Huyết đột nhiên đập mạnh một cú, sau đó trong mắt lóe lên hàn mang, một cỗ hung ác bay lên.

Hạ Hầu Xuyên nói không sai, lão hôm nay đã đâm lao phải theo lao, ngoại trừ giết chết lão tổ Mạnh gia, đã không đường có thể đi!

“Tiết Vô Huyết, ngươi yên tâm, cướp lấy hoàng thất Mạnh gia, ngươi có công lớn, ta nhất định sẽ hướng Minh chủ, thay ngươi thỉnh công!”

Hạ Hầu Xuyên vốn là uy hiếp, lại ném ra ngoài thêm một cái bánh nướng, lập tức đem một tia cố kỵ cuối cùng của Tiết Vô Huyết, triệt để tiêu trừ.

“Tốt!”

“Hạ Hầu Tông chủ, đừng quên lời nói này của ngươi!”

Vèo!

Tiết Vô Huyết vừa nói chuyện, tường vân đột nhiên đã vọt tới trước, người tại giữa không trung, một đoàn hỏa diễm cuồng bạo, bỗng nhiên xuất hiện trên không trung, hướng phía lão tổ Mạnh gia, ầm ầm rơi xuống!

“Tiết Vô Huyết, ngươi cái súc sinh không có lương tâm này!”

Lão tổ Mạnh gia thấy Tiết Vô Huyết gia nhập vào chiến đoàn, tức đến thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Trong lúc hốt hoảng, liền cấp tốc ra tay, đem công kích của Tiết Vô Huyết hóa giải.

Sau đó, ba cái Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh, lại nhân cơ hội này, một hồi tấn công mạnh.

Trong chốc lát, lão tổ Mạnh gia đã lâm vào bị động.

Tiết Vô Huyết giờ phút này đã không đường thối lui, vừa gia nhập chiến đoàn, liền toàn lực công kích, hận không thể lập tức đem lão tổ Mạnh gia diệt xuống trong tay.

Lão tổ Mạnh gia có cường thịnh hơn nữa, tại dưới bốn cái Tiên Đạo Chí Tôn vây công, cũng lập tức rơi vào hạ phong, trong lúc nhất thời cực kỳ nguy hiểm, bị buộc đến chật vật không chịu nổi.

“Tiết Vô Huyết, ngươi tên hỗn đản này!”

Đúng lúc này, phía dưới đột nhiên truyền đến tiếng gầm lên giận dữ, chính là lão tổ Lâm gia đã bị trọng thương, lung la lung lay chân đạp tường vân, lần nữa xông vào giữa không trung.

“Lão già kia, cút!”

Không đợi lão tổ Lâm gia phát động công kích, một đóa mây đen từ sau lưng Hạ Hầu Xuyên, lập tức đưa lão ngăn lại.

Sau đó, một tiếng quát lớn hạ xuống, bỗng nhiên ra tay, hắc mang cực lớn, thẳng đến trước ngực lão tổ Lâm gia!

Sắc mặt lão tổ Lâm gia đại biến, trong lúc vội vã liền tế ra một kiện pháp bảo, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Đinh!

Một tiếng giòn vang truyền đến, lão tổ Lâm gia lập tức như gặp phải trọng kích, thổ huyết bay ngược.

Pháp bảo đã không có chân nguyên chèo chống, cũng lập tức ảm đạm, tuy ngăn cản được công kích, thực sự hướng phía dưới bay thấp.

“Chết!”

Tên Tiên Đạo Chí Tôn này quát lên một tiếng chói tai, bỗng nhiên lăng không ra tay, một cái bàn tay màu đen cực lớn, trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu của lão tổ Lâm gia.

“Lão Lâm, coi chừng!”

Sắc mặt lão tổ Mạnh gia lập tức đại biến, lo lắng la lên một tiếng.

Lão tổ Lâm gia thì là thần sắc buồn bã, vô lực nhắm mắt lại.

Dùng trạng thái hôm nay của lão, căn bản không có sức hoàn thủ, xem ra hôm nay, là muốn vẫn lạc!

Toát!

Ngay tại thời khắc lão tổ Lâm gia, cho rằng hẳn phải chết, đột nhiên một tiếng xé gió bén nhọn vang lên. Sau đó, một đạo kim quang thoáng hiện, vạch phá phía chân trời, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, kích xạ tại trên bàn tay màu đen!

Chương 2039: Người tính không bằng trời tính

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, mũi tên màu vàng kim bỗng nhiên nổ tung, biến thành hư vô.

Mà bàn tay màu đen, cũng mạnh mẽ trì trệ, còn chưa chờ lần nữa rơi xuống, lại có một đạo vầng sáng màu vàng kim kích xạ tới.

Rầm rầm rầm phanh!

Ngay sau đó, một đạo tiếp lấy một đạo mũi tên màu vàng kim, giống như mưa mật bay tới, đánh tại trên bàn tay màu đen.

Một chưởng của tên Tiên Đạo Chí Tôn này, ngạnh sanh sanh bị hơn mười mũi tên, bắn đến ầm ầm sụp đổ!

“Ai?”

Tên Tiên Đạo Chí Tôn này giận dữ, đột nhiên quay đầu lại, đã thấy một đạo lưu quang màu vàng kim, đang phi tốc mà đến, trong nháy mắt đã đến bên ngoài trăm mét, ngừng lại.

Lúc này, gã mới nhìn rõ, đi tới dĩ nhiên là một con Yêu thú phi hành có cánh màu vàng kim

Mà trên người Yêu thú, một cái thanh niên tóc trắng, sắc mặt lạnh lùng, cầm cung mà đứng!

“Lâm Hải!”

Hạ Hầu Xuyên nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang, không khỏi lên tiếng cười lạnh.

“Còn chuẩn bị giết lão bất tử Mạnh gia xong, lại đi tiêu diệt ngươi, không thể tưởng được chính ngươi, lại tự đưa tới cửa rồi!”

“Giết hắn cho ta!”

Vèo!

Tiếng nói của Hạ Hầu Xuyên vừa rơi xuống đất, lập tức lại có một gã Tiên Đạo Chí Tôn, hướng phía Lâm Hải vọt tới.

“Chết!”

Kẻ công kích lão tổ Lâm gia trước đó, tức thì tiếp tục ra tay, một chưởng hướng phía lão tổ Lâm gia dĩ nhiên đã té rớt trên mặt đất, vỗ xuống.

“Cút!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên một đạo thanh âm tức giận vang lên.

Sau đó, một đám mây bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Lâm Hải, chưởng ấn màu đen cực lớn, đột nhiên hướng phía Tiên Đạo Chí Tôn đang vọt tới đập đi.

“Không tốt!”

Tên Tiên Đạo Chí Tôn này, vốn là chuẩn bị đánh chết Lâm Hải, không nghĩ tới đã có người bỗng nhiên ra tay, hơn nữa khí tức cực kỳ cường đại.

Trong lúc vội vã, chỉ phải huy động nắm đấm, vận công chống cự!

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh truyền đến, tên Tiên Đạo Chí Tôn này lập tức như gặp phải trọng kích, thân thể bay ngược mà đi, người tại giữa không trung liền cuồng bắn ra một ngụm máu tươi, bản thân bị trọng thương, từ trên đám mây ngã rơi xuống mặt đất, lập tức đã mất đi sức chiến đấu!

Bá!

Cho đến lúc này, một cái thân ảnh cao lớn chắn ở trước mặt Lâm Hải, ánh mắt sắc bén, khí tức nghiêm nghị!

Chính là Cốc chủ Ác Ma Cốc, u Dương Phổ Huệ!

Có u Dương Phổ Huệ tại đây, Lâm Hải tự nhiên không lo lắng cho an nguy của mình.

Vội cúi đầu, cấp tốc hướng phía lão tổ Lâm gia nhìn lại.

Sau đó, tâm lập tức trầm xuống.

Chỉ thấy công kích của tên Tiên Đạo Chí Tôn kia, dĩ nhiên đã đến đỉnh đầu của lão tổ Lâm gia.

Cho dù Lâm Hải muốn xuất thủ cứu giúp, cũng đã không còn kịp rồi!

“Đừng làm thương lão tổ của nhà ta!”

Vừa lúc đó, đột nhiên một tiếng quát chói tai truyền đến, sau đó đã thấy một đạo hào quang màu xanh, xuất hiện trên không trung.

Ông!

Thân ảnh của lão tổ Lâm gia, bị hào quang bao phủ, bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa.

“Ồ?”

Lâm Hải không khỏi kinh ngạc một hồi, lúc này mới mang theo một tia ngạc nhiên, hướng phía bầu trời nhìn lại.

Đã thấy cái thứ phát ra quang mang màu xanh kia, dĩ nhiên là một kiện pháp bảo hình cây dù!

“Đi!”

Bá!

Sau một khắc, pháp bảo hình cây dù kia đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Cùng một chỗ biến mất với nó, còn có một đạo bóng người quen thuộc, trong ngực ôm lão tổ Lâm gia bị trọng thương.

“Lâm Ngọc! Là Lâm Ngọc!!!”

Trong mắt Lâm Hải bỗng nhiên sáng ngời, phát hiện người tế ra pháp bảo, cứu đi lão tổ Lâm gia, dĩ nhiên là Lâm Ngọc nghe đồn đã chết tại trong vầng sáng bảy màu!

“Đáng giận!”

Tên công kích lão tổ Lâm gia kia, thấy lão tổ Lâm gia cứ như vậy đột nhiên đã không có bóng dáng, lập tức tức đến nổi trận lôi đình.

Nhưng mà, cái kiện pháp bảo hình cây dù kia quá mức cường đại, lại có thể chuyển di không gian, cũng khiến người tàng hình.

Gã trơ mắt nhìn lão tổ Lâm gia đào tẩu, lại không có một tia phương pháp xử lý.

“Bên trên, đem Lâm Hải giết cho ta, rồi cướp lấy Nhẫn Trữ Vật của hắn!”

Cái lúc này, Hạ Hầu Xuyên đã chẳng quan tâm đến chuyện lão tổ Lâm gia mất tích rồi.

Một tiếng gào to, chỉ huy nhóm Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh ở bên cạnh, hướng phía Lâm Hải đánh tới.

Lâm Hải là mục tiêu mà lão tất phải giết, hơn nữa Lão Quân Lô đã ở trong tay Lâm Hải, Hạ Hầu Xuyên không có lý do để buông tha cho Lâm Hải.

Vèo!

Nhất thời, bốn gã Tiên Đạo Chí Tôn, hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Muốn chết!”

u Dương Phổ Huệ thấy thế, không khỏi quát chói tai một tiếng, huy động song chưởng, lập tức hắc mang cuồn cuộn, đem bốn người lập tức bao phủ.

“Người này thật mạnh, cùng một chỗ động thủ, trước giết lão đi!”

Bốn cái Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh, lập tức biến sắc, mang theo vẻ mặt ngưng trọng, công hướng về phía u Dương Phổ Huệ.

u Dương Phổ Huệ tuy mạnh, nhưng cũng không chịu nổi đối phương người đông thế mạnh, lập tức bị bao bọc vây quanh, lâm vào khổ chiến.

“Ha ha ha ha!”

Hạ Hầu Xuyên thấy thế, thì là cười to một tiếng.

Nhìn nhìn phía sau mình, còn có bốn gã Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh, lập tức mắt lộ hung quang.

"Lâm Hải, không có giúp đỡ, xem xem còn ai có thể cứu ngươi!"

"Giết cho ta!"

Theo Hạ Hầu Xuyên ra lệnh một tiếng, lập tức có một gã Tiên Đạo Chí Tôn, biến mất không thấy gì nữa.

Lập tức, một đạo thân ảnh, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải cuồng mãnh chộp tới.

Hạ Hầu Xuyên thấy tình cảnh này, không khỏi ý bĩu môi một cái.

Lâm Hải chính là Hóa Thần cảnh, một cái Tiên Đạo Chí Tôn, đủ để nhẹ nhõm đem hắn treo lên đánh!

Ngay tại lúc Hạ Hầu Xuyên cho rằng Lâm Hải hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thậm chí trong đầu đã hiện ra tràng cảnh Lâm Hải tử vong.

Đột nhiên, ánh mắt của lão hoa lên.

Bỗng nhiên phát hiện, tại giữa Lâm Hải cùng gã Tiên Đạo Chí Tôn kia, vậy mà lăng không nhiều thêm ra một người!

Ngay sau đó, cái tên Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh đang công kích Lâm Hải kia, thân thể đột nhiên cứng đờ, trên mặt lộ ra thần sắc vô cùng kinh khủng.

Hạ Hầu Xuyên lúc này mới phát hiện, cổ của cái tên Tiên Đạo Chí Tôn kia, lại bị cái người đột nhiên xuất hiện kia, giống như là đứa trẻ tóm cổ con gà con, bóp vào trong tay.

Phanh!

Không đợi Hạ Hầu Xuyên kịp phản ứng, đột nhiên một tiếng trầm đục vang lên.

Sau đó, cái tên Tiên Đạo Chí Tôn bị đối phương siết chặt kia, thân thể đột nhiên nổ tung, biến thành sương máu!

Đường đường là Tiên Đạo Chí Tôn, lại bị người tới, một chiêu miểu sát!

Tê ~

Hạ Hầu Xuyên hít ngược một hơi, sợ tới mức thiếu chút nữa đặt mông ngồi ở trên đất.

Đồng thời, cũng thấy rõ bộ dáng của người tới.

Dáng người thon dài, một bộ áo bào đen bọc kín người, chỉ có một cái khuôn mặt lạnh lùng lộ tại bên ngoài.

Hai con mắt lạnh lùng như băng, lóe ra hào quang làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động, khóe miệng hơi vểnh, tà mị vô cùng!

“Ma Tôn!!!”

Hạ Hầu Xuyên thoáng cái đã nhận ra Ma Tôn, trong lòng lập tức mạnh mẽ trầm xuống, lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Hạ Hầu Tông chủ, người này là thân phận gì?”

Ba cái Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh ở sau lưng Hạ Hầu Xuyên, giờ phút này cũng là vẻ mặt kinh hãi, thấp giọng hỏi.

Ma Tôn phất tay, đã miểu sát một cái đồng bạn của họ, đối với nội tâm của bọn họ, sinh ra rung động thật lớn.

Thực lực như thế, cho dù ba người bọn họ một loạt cùng lên, chỉ sợ cũng không đủ để cho Ma Tôn nhét kẽ răng.

“người mạnh nhất Thiên Vận Quốc, Ma Tôn!”

Hạ Hầu Xuyên cưỡng ép kiềm chế sợ hãi trong nội tâm, cắn răng nói ra.

Ma Tôn có khả năng sẽ nhúng tay, Hạ Hầu Xuyên đã sớm liệu đến.

Bởi vậy, lão mới hướng Vô Thiên Minh xin mười hai vị Tiên Đạo Chí Tôn.

Vốn tưởng rằng, lão tổ Mạnh gia đã chết, lại có Tiết Vô Huyết làm nội ứng.

Một cái lão tổ Lâm gia cùng một cái lão tổ Hoa gia, căn bản không đáng để lo, tối đa phân ra hai cái Tiên Đạo Chí Tôn là đủ.

Mà mười cái Tiên Đạo Chí Tôn còn lại, đều dùng để đối phó với Ma Tôn có khả năng ra tay.

Lấy mười địch một, cho dù tu vi của Ma Tôn có lại nghịch thiên hơn, cũng tuyệt không có khả năng có bất kỳ phần thắng nào.

Chỉ tiếc, người tính không bằng trời tính!

Hạ Hầu Xuyên như thế nào cũng không nghĩ tới, lão tổ Mạnh gia căn bản không chết, thoáng cái liền cõng chế trụ ba gã Tiên Đạo Chí Tôn cùng Tiết Vô Huyết.

Rồi sau đó, u Dương Phổ Huệ xuất hiện, càng làm cho Hạ Hầu Xuyên chấn động.

Không biết Lâm Hải từ nơi nào tìm đến cao thủ như thế, vừa ra tay đá đánh trọng thương một người, khiến gã mất đi sức chiến đấu.

Sau đó vậy mà dùng lực lượng một người, lực địch bốn cái Tiên Đạo Chí Tôn mà vẫn không bại.

Những điều này đều là bất ngờ của Hạ Hầu Xuyên, hoàn toàn không nằm tại bên trong kế hoạch của lão.

Mà hôm nay, Ma Tôn rốt cục đã xuất hiện, nhẹ nhõm miểu sát một gã Tiên Đạo Chí Tôn.

Bên cạnh của lão, cũng chỉ còn lại có ba cái người có thể dùng rồi!

Thế nhưng mà, đối mặt với loại cao thủ khủng bố như Ma Tôn này, ba người này, đáng tin sao? Sắc mặt Hạ Hầu Xuyên, lập tức trở nên tái nhợt không còn giọt máu.

Chương 2040: Người đi có thể, đem mệnh lưu lại!

“Ma Tôn tiền bối, ngươi như thế nào cũng tới?”

Lâm Hải thấy thế, thì là đại hỉ, chỉ huy Tiểu Hồng, bay đến bên người Ma Tôn.

“Còn không phải do lão!”

Ma Tôn chắp tay sau lưng, chỉ chỉ Túy Tửu Tiên bên người, vẻ mặt khó chịu nói.

“Hứ, không phải là cho ngươi làm cái lái xe ấy ư, có cần một mực mất mặt hay không?”

Túy Tửu Tiên liếc trắng Ma Tôn, sau đó vẻ mặt ngưng trọng hỏi.

“Lâm Hải lão đệ, ta vừa rồi đang uống rượu cùng Ma Tôn, đột nhiên cảm ứng được khí tức của pháp bảo Phong Thần.”

“Ngươi có biết, là ai đã sử dụng pháp bảo Phong Thần không?”

“Pháp bảo Phong Thần?” Lâm Hải tuy biết rõ pháp bảo Phong Thần mà Túy Tửu Tiên nói, chắc chắn sẽ không phải là hàng thật, mà là vật phỏng chế.

Nhưng dù vậy, cũng làm cho trong lòng Lâm Hải không khỏi cả kinh.

Bởi vì cho tới bây giờ, vật phỏng chế pháp bảo Phong Thần mà hắn nhìn thấy, ngoại trừ đến từ Côn Luân, thì chính là đến từ Vô Thiên Minh a!

Lâm Hải nhớ lại chiến đấu mới vừa rồi một chút, sau đó hai mắt tỏa sáng, nói ra.

“Nhất định là Lâm Ngọc!”

“Lâm Ngọc? Y không chết?” Túy Tửu Tiên cả kinh, kinh ngạc nói.

“Không chết, hơn nữa vừa đột nhiên xuất hiện, tế ra một kiện pháp bảo dạng cây dù, đem lão tổ Lâm gia cứu đi rồi!”

“Cái thanh pháp bảo dạng cây dù kia, có hiệu quả chuyển di không gian cùng tàng hình, có lẽ chính là pháp bảo Phong Thần mà ngươi nói!”

Túy Tửu Tiên nghe được, trước mắt đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang.

“Pháp bảo dạng cây dù, kiêm cụ chuyển di không gian cùng tàng hình!”

“Đây là Hỗn Nguyên Phiên của Đạo Đức chân quân!”

Túy Tửu Tiên thoáng cái sững sờ ở tại chỗ, trên mặt nghi hoặc, không khỏi có chút phát mộng.

“Túy Tửu Tiên đại ca, cái Hỗn Nguyên Phiên này, thế nhưng mà xuất ra từ Côn Luân của các ngươi sao?.”

Túy Tửu Tiên cau mày, cũng không trả lời vấn đề của Lâm Hải, mà là nhẹ nhàng thở dài.

“Quay đầu lại, phải gặp Lâm Ngọc một lần!”

Nói xong, Túy Tửu Tiên hướng phía Hạ Hầu Xuyên nhất chỉ.

“Thằng này không phải người tốt a? Trước tiên đem lão giải quyết rồi nói sau!”

Hạ Hầu Xuyên tại đối diện, nghe nói như thế trong mắt không khỏi lóe lên hàn mang, trong nội tâm thầm hận.

Lão cùng với Túy Tửu Tiên không oán không cừu, không thể tưởng được Túy Tửu Tiên lại muốn đối phó với lão, thật sự là có thể não.

Thế nhưng mà, một phương Túy Tửu Tiên này, có một Ma Tôn cơ hồ vô địch tại, trong lòng của lão có lại tức lại hận hơn, nhưng thực sự ngay cả động cũng không dám động.

“Tông chủ Đan Đạo Tông Hạ Hầu Xuyên, bái kiến Ma Tôn tiền bối!”

Hạ Hầu Xuyên hít sâu một hơi, cả gan, hướng phía Ma Tôn ôm quyền.

Ma Tôn ngoại trừ vừa đến liền giết một cái Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh ra, về sau cũng không động thủ.

Nên nội tâm của Hạ Hầu Xuyên, vẫn tồn tại một tia may mắn.

Có lẽ, chính mình đối với Ma Tôn tôn kính thoáng một phát, nói chút lời hữu ích, Ma Tôn chưa chắc sẽ tham dự vào việc này.

Ma Tôn giương mắt, nhàn nhạt nhìn lão một cái.

“Ngươi là người của Vô Thiên Minh?”

“Đúng vậy!” Chuyện cho tới bây giờ, Hạ Hầu Xuyên cũng không cần lại che che lấp lấp, trực tiếp hồi đáp.

“Lại để cho bọn chúng đều dừng tay!”

Ma Tôn đưa tay, hướng phía hai nhóm người đang động thủ cùng lão tổ Mạnh gia và u Dương Phổ Huệ nhất chỉ, thản nhiên nói.

“Đều dừng lại!”

Hạ Hầu Xuyên không dám không theo, la lên một tiếng.

Lập tức, chiến đấu đình chỉ, song phương tất cả trở về trận doanh của chính mình.

“Mang theo người của ngươi, cút đi!”

Ma Tôn chắp tay sau lưng, vẻ mặt lạnh lùng, bỗng nhiên mở miệng nói.

Ma Tôn vừa thốt ra lời kia, người của song phương, đều biến sắc, lộ ra vẻ kinh nghi.

“Ma Tôn, Hạ Hầu Xuyên ám hại lão tổ tông nhà ta, đồ hoàng thất Mạnh gia ta, không thể để cho bọn chúng đi!” Quốc quân Mạnh Đức Học vẻ mặt lo lắng, ở một bên cấp tốc nói ra.

Ông ta vừa dứt lời, chỉ cảm thấy một cỗ sát cơ lăng lệ ác liệt, lập tức đã rơi vào trên người của ông ta, lại để cho ông ta hoảng sợ biến sắc.

“Tại đây, có chỗ cho ngươi nói chuyện sao?” ngữ khí Ma Tôn lạnh như băng, uy nghiêm mà sẳng giọng.

“Ta...” Mạnh Đức Học lập tức nghẹn lời, miệng ngập ngừng, cuối cùng không có tiếp tục mở miệng.

Tuy ông ta là Quốc quân, chính là kẻ thống trị cao nhất trên danh nghĩa của Thiên Vận Quốc.

Nhưng, tại trước mặt cao thủ có thực lực khủng bố như Ma Tôn này, ông ta xác thực không tư cách nói gì

“Ai!” Đột nhiên, lão tổ Mạnh gia than nhẹ một tiếng, nhìn Ma Tôn đau khổ cười cười.

“Ma Tôn, Hạ Hầu Xuyên có thể đi, nhưng Tiết Vô Huyết, phải lưu lại!”

Ma Tôn nhẹ gật đầu, “Tiết Vô Huyết hèn hạ âm hiểm, bán chủ cầu vinh, không thể buông tha!”

Ông!

Ma Tôn vừa mới dứt lời, thân ảnh đột nhiên biến mất.

Sau một khắc, Tiết Vô Huyết đứng tại bên cạnh Hạ Hầu Xuyên, đột nhiên phát ra một thét lên sợ hãi.

“Hạ Hầu Tông chủ, cứu ta a!”

Phanh!

Tiết Vô Huyết vừa mới dứt lời, một đoàn sương máu đã bay lên.

Tiết Vô Huyết đường đường là Tiên Đạo Chí Tôn, bị Ma Tôn dùng một chưởng bóp vỡ, hình thần câu diệt!

Tê ~

Một màn này, để tất cả mọi người tại đây, tất cả đều hít một hơi khí lạnh, không khỏi phát lạnh khắp cả người.

Nhất là Hạ Hầu Xuyên cùng những Tiên Đạo Chí Tôn của Vô

Thiên Minh ở phía sau lão kia, giờ phút này nhìn Ma Tôn một lần nữa trở lại vị trí trước đó kia, mí mắt run run không dứt, tâm đều nhanh nhảy ra ngoài.

Lúc này đây, bọn họ nhìn xem thân ảnh của Ma Tôn, phảng phất tựa như đang nhìn xem một cái Tử Thần, tràn đầy sợ hãi.

Tiết Vô Huyết, thế nhưng mà là Tiên Đạo Chí Tôn a, cơ hồ đứng ở đỉnh phong tối cao trong Tu Đạo giới của Thiên Vận Quốc.

Nhưng Ma tôn, vậy mà giống như là vào chỗ không người, xông vào chính giữa mười mấy Tiên Đạo Chí Tôn bọn họ này, ngạnh sanh sanh đem Tiết Vô Huyết diệt sát, sau đó toàn thân trở ra.

Bọn họ những người này, thậm chí liền một tia thời cơ phản ứng cũng đều không có, thực lực so sánh, cao thấp liền phân!

“Giết Tiên Đạo Chí Tôn như giết gà, cái Ma Tôn này, tuyệt đối không thể đơn giản trêu chọc!”

Nhóm Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh vốn tưởng rằng, có thể nhẹ nhõm quét ngang toàn bộ Thiên Vận Quốc, giờ phút này không còn có ngạo khí ban đầu, mà chuyển biến thành là kiêng kị cùng sợ hãi thật sâu.

Dùng thực lực đáng sợ như thế của Ma Tôn, nếu là muốn giết bất cứ người nào trong bọn họ.

Bọn họ đều không có cơ hội mảy may nào để đào thoát, chờ đợi bọn họ chỉ có một con đường chết!

“Các ngươi nhớ kỹ cho ta!” Lời nói của Ma Tôn, lần nữa vang lên.

“Vô Thiên Minh tại quốc gia khác, khuếch trương thế lực như thế nào, Ma Tôn ta chẳng muốn hỏi đến.”

“Nhưng tại thành Thái Huyền, nếu lại để cho ta nhìn thấy người của Vô Thiên Minh, Tiết Vô Huyết chính là vết xe đổ!”

Nói xong, Ma Tôn đột nhiên quát chói tai một tiếng, như là sấm sét giữa trời quang, vang lên bên tai tại bọn người Hạ Hầu Xuyên

“Cút!”

Hạ Hầu Xuyên cùng nhóm Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh, đột nhiên giật mình một cái.

Sau đó, lập tức giống như được đại xá, trong lòng cuồng hỉ một hồi.

Ma Tôn lại để cho bọn họ cút, đối với bọn họ mà nói, quả thực là việc vui cực lớn.

Ít nhất nói rõ một điểm, Ma Tôn sẽ không giết bọn họ!

Đối với lời nói của Ma Tôn, Vô Thiên Minh không cho phép xuất hiện tại thành Thái Huyền, cái kia chính là nói sau rồi.

Hơn nữa, cũng không phải sự tình mà những người bọn họ này nên quan tâm.

“Ma Tôn tiền bối, cái kia Hạ Hầu Xuyên, liền cáo từ rồi!”

Hạ Hầu Xuyên lần nữa hướng phía Ma Tôn liền ôm quyền, sau đó giống như sợ Ma Tôn đổi ý, vội vàng quay người, đáp mây bay hốt hoảng mà trốn.

“Đều đứng lại cho ta!”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng quát chói tai vang lên, lại để cho thân hình đám người Hạ Hầu Xuyên trì trệ.

Sau đó, dừng mây lại, mang theo một tia hoảng sợ quay đầu nhìn lại.

Đã thấy Lâm Hải đứng tại trên lưng Tiểu Hồng, hai tay khoác ra sau, trong mắt lóe ra hàn mang, đã rơi vào trên người Hạ Hầu Xuyên.

“Lâm Hải, ngươi có ý tứ gì?!”

Hạ Hầu Xuyên lạnh lùng cười cười, lão sợ Ma Tôn, chứ không sợ Lâm Hải!

“Không có ý gì!” hai mắt Lâm Hải nhắm lại, đột nhiên trong mắt lóe lên sát cơ, lạnh lùng nói.

“Bọn họ có thể đi, ngươi, không được!”

“Ngươi nói cái gì?!” Hạ Hầu Xuyên biến sắc, sau đó khinh thường hừ lạnh.

“Lâm Hải, Ma Tôn tiền bối đã để cho chúng ta đi rồi, ngươi tính toán là cái thứ gì!”

Nói xong, Hạ Hầu Xuyên xem thường liếc nhìn Lâm Hải, hướng phía nhóm Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh vung tay lên.

“Đừng để ý đến hắn, chúng ta đi!”

Tíu tíu!

Vân khung dưới chân Hạ Hầu Xuyên vừa động, đột nhiên một con Hỏa Phượng từ trên trời giáng xuống, lập tức hóa thành một bức tường lửa cao tới mấy trượng, ngăn cản đường đi của bọn người Hạ Hầu Xuyên.

Sau đó, thanh âm đạm mạc của Lâm Hải, mang theo lành lạnh sát cơ, lần nữa vang lên.

"Người đi có thể, đem mệnh lưu lại!"

Chương 2041: Pháp bảo Phong Thần, Kim Hà Quan!

Hạ Hầu Xuyên nghe xong, cái mũi thiếu chút nữa tức lệch ra.

Mẹ nó, cái gì gọi là người đi có thể, đem mệnh lưu lại?

Mệnh đều để lại, người còn đi cái chổi lông gà à?

"Lâm Hải, ngươi có bị bệnh không?"

"Chẳng lẽ lời của Ma Tôn tiền bối, ngươi cũng dám không nghe!"

Hạ Hầu Xuyên một bên tức giận mắng Lâm Hải, một bên dùng ngôn ngữ châm ngòi quan hệ giữa Lâm Hải cùng Ma Tôn.

Ma Tôn cũng là hơi khẽ cau mày, liếc nhìn Lâm Hải, thản nhiên nói.

"Lâm Hải, ta đã nói, lại để cho bọn chúng cút, ngươi vì sao phải ngăn trở?"

Lâm Hải quay đầu, nhìn xem Ma Tôn, ngữ khí kiên quyết nói.

"Ma Tôn tiền bối, cũng không phải Lâm Hải cố ý đối nghịch ngươi, quả thật giữa ta cùng với Hạ Hầu Xuyên, có một số thù phải thanh toán!"

"A?" Ma Tôn nhíu lông mày lại, liếc nhìn Lâm Hải thật sâu, không hề nói nữa.

"Hạ Hầu Xuyên, ngươi ngày đó mưu đồ Lão Quân Lô của Đại Trưởng lão Đan Đạo Tông Độc Cô Trần, liền hạ độc hại tánh mạng người, càng là bịa đặt vu hãm, tổn hại danh dự của người, thủ đoạn ti tiện, làm cho người khinh thường!"

“Lâm mỗ bất tài, được truyền thừa của Độc Cô tiền bối, cũng đáp ứng báo thù cho người!”

“Hôm nay, báo ứng của ngươi đã đến!”

Hạ Hầu Xuyên nghe được, lập tức biến sắc, hung dữ liếc nhìn Lâm Hải, lạnh lùng nói.

“Lâm Hải, ngươi vì một cái ma quỷ, lại cùng ta là địch, làm hỏng đại sự của ta, đầu óc ngươi có phải bị nước vào rồi hay không?!”

Bá!

Đối với chuyện Hạ Hầu Xuyên quát lớn, Lâm Hải không hề trả lời, mà là trực tiếp đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, lấy đi ra.

“u Dương, ta giao thủ cùng với Hạ Hầu Xuyên, nếu như có người bên ngoài can thiệp, giết không tha!”

“Vâng!” u Dương Phổ Huệ đáp ứng một tiếng, ánh mắt mang theo sát cơ lăng lệ ác liệt, tại trên người đám Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh sau lưng Hạ Hầu Xuyên, đảo qua từng cái.

Chỉ cần ai dám có hành động thiếu suy nghĩ, u Dương Phổ Huệ sẽ lập tức động thủ trước, đem kẻ đó diệt sát!

“Lâm Hải, ngươi cái tên điên này, thực nghĩ ta lại sợ ngươi!”

Hạ Hầu Xuyên thẹn quá hoá giận, chỉ vào Lâm Hải, mắng to một hồi.

Vốn, sự tình cướp lấy hoàng quyền của Thiên Vận Quốc, cũng bởi vì Lâm Hải thất bại trong gang tấc.

Hạ Hầu Xuyên còn không biết sẽ phải đối mặt với cái dạng trách phạt gì, trong nội tâm đã sớm đối với Lâm Hải hận vào xương cốt.

Bây giờ, Lâm Hải lại đối với lão không thuận theo không buông tha, lập tức lại để cho Hạ Hầu Xuyên đã mất đi lý trí.

“Nếu ngươi đã muốn chết, ta sẽ thanh toàn ngươi!”

Nói xong, không đợi Lâm Hải động thủ, Hạ Hầu Xuyên chân đạp tường vân, vậy mà dẫn đầu làm khó dễ, bay thẳng đến chỗ Lâm Hải.

“Chết!”

Người tại trên đường, Hạ Hầu Xuyên liền gầm lên một tiếng, sau đó hai luồng hỏa diễm, lập tức hóa thành cự đao, hướng phía Lâm Hải bổ chém tới!

“Chút tài mọn!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, mặt lộ vẻ khinh thường cười lạnh.

Tíu tíu!

Đột nhiên, một con Hỏa Phượng nóng bỏng, xuất hiện từ trong trống rỗng, mở cái miệng rộng, lập tức đem cái hai thanh cự đao do hỏa diễm biến thành này, trực tiếp nuốt hết.

“Không có khả năng!”

sắc mặt Hạ Hầu Xuyên đại biến, quả thực không thể tin được một màn nhìn thấy này.

Tuy lão cũng biết, Lâm Hải có tu vi cực kỳ cường đại, thuộc về tồn tại cao cấp nhất của một đời trẻ tuổi này.

Nhưng có cường thịnh hơn nữa thì cũng bất quá chỉ là cái mới vào Hóa Thần cảnh, mà lão lại là Đại Thừa sơ kỳ a!

Đối mặt với chính mình, Lâm Hải có lẽ phải không hề có lực chống cự mới đúng.

Thế nhưng mà vì cái gì, kết quả lại là trái ngược, hỏa diễm của Lâm Hải, trực tiếp cắn nuốt đạo pháp của mình?

“Bá Không Trảm!!!”

Ngay tại thời khắc vẻ mặt Hạ Hầu Xuyên mộng bức, Lâm Hải đột nhiên quát lạnh một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay, bỗng nhiên đánh xuống.

Tạch...!

Lập tức, không trung phảng phất như hiện lên một đạo tia chớp, một đạo vầng sáng màu xanh da trời, vạch phá không gian, mang theo mũi nhọn phá hủy mọi thứ, lập tức đem Hạ Hầu Xuyên bao phủ tại phía dưới đao mang!

“Hạ Hầu Tông chủ!”

Sắc mặt nhóm Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh, không khỏi đại biến.

Dùng tu vi của bọn họ, tự nhiên nhìn ra được, một đao kia của Lâm Hải, ẩn chứa uy lực cường đại cỡ nào.

Tuy đối với bọn họ mà nói, có lẽ không đáng giá nhắc tới.

Nhưng đạo hạnh của Hạ Hầu Xuyên, cuối cùng là tại bên trên đan đạo.

Mặc dù tu vi cảnh giới mạnh hơn Lâm Hải rất nhiều, lại cũng căn bản không có khả năng, ngăn cản một đao vượt xa cảnh giới thực lực của chính mình của cái Lâm Hải này!

“n?”

Ngay tại thời khắc bọn họ theo bản năng muốn xuất thủ cứu giúp, đột nhiên một đạo ánh nhìn âm lãnh sát cơ truyền đến.

Đã thấy ánh mắt của u Dương Phổ Huệ, sắc bén giống như là ra khỏi vỏ lưỡi dao, đã rơi vào trên người của bọn họ.

Căn bản không cần hoài nghi, nếu ai dám động, lập tức sẽ lọt vào công kích giống như ngập đầu của u Dương Phổ Huệ.

Đương nhiên, nếu chỉ là như thế, bọn họ ỷ vào nhiều người thế mạnh, cũng chưa chắc sẽ sợ.

Nhưng mấu chốt là, bên cạnh còn có cái Ma Tôn làm cho lòng người kinh lạnh mìn ni a!

Ai biết nếu như bọn họ ra tay cứu Hạ Hầu Xuyên, Ma Tôn sẽ xuất thủ hay không.

Ma Tôn vừa ra tay, đây chính là lập tức có thể miểu sát bọn họ a, ai dám mạo hiểm như vậy?

Ở trong công phu một giây do dự này, một đao kia của Lâm Hải, đã hoàn toàn phong kín toàn bộ đường lui của Hạ Hầu Xuyên.

Không có gì bất ngờ xảy ra, chờ đợi Hạ Hầu Xuyên, chỉ còn lại có một còn đường chết.

Ông!

Vừa lúc đó, đột nhiên có kim quang chói mắt, bỗng nhiên tách ra.

Bên trong hào quang, là một cỗ lực đạo kinh khủng, lập tức đạn kích tại phía trên một đao kia của Lâm Hải.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, lực phản chấn khủng bố, trực tiếp đem Tam Tiên Lưỡng Nhận của Lâm Hải bắn lên cao cao.

Tính cả thân hình của Tiểu Hồng, đều bị xung kích bay rớt ra ngoài khoảng cách hơn trăm mét.

“Chuyện gì xảy ra?!”

Lâm Hải kinh hãi, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy trong tay Hạ Hầu Xuyên, đột nhiên nhiều ra một cái hà quan đẹp đẽ, lập lòe lóng lánh!

Phía trên hà quan, quang mang màu vàng kim trùng thiên, cao tới ba mươi bốn mươi trượng, đem một phiến không gian này, phảng phất đều chiếu rọi rực rỡ.

Khí tức cường đại khủng bố, khiến cho khí lãng đều bị đẩy hướng ra phía ngoài lăn lộn, khiến người không thể tới gần.

Mà Hạ Hầu Xuyên khẽ vươn tay, trực tiếp đem hà quan đeo tại trên đầu.

Sau đó, tại trong ánh nhìn soi mói khó có thể tin của tất cả mọi người, thân ảnh của Hạ Hầu Xuyên bỗng nhiên biến mất.

“Không tốt!”

Lâm Hải chấn động, không biết cái này là bảo vật bực nào, lại quá đáng sợ.

Nếu để cho Hạ Hầu Xuyên mượn cơ hội chạy, còn muốn tìm lão thì sẽ càng thêm khó khăn.

Ông!

Sau mấy hơi, hào quang màu vàng kim tiêu tán, bầu trời khôi phục thanh minh.

Nhưng mà, thân ảnh của Hạ Hầu Xuyên, lại sớm đã chạy mất tăm mất tích.

“Đáng giận!!!”

Lâm Hải thấy thế, lập tức tức đến thầm mắng một tiếng.

“Pháp bảo Phong Thần, Kim Hà Quan!!!”

Túy Tửu Tiên ở phía xa, bỗng nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Đúng vậy, tuyệt đối đúng vậy! Cái pháp bảo này, chính là phỏng chế Kim Hà Quan của Hỏa Linh Thánh Mẫu!”

Đồng tử của Ma Tôn cũng là co rút lại, mang trên mặt kinh ngạc thật sâu.

Hiển nhiên, bảo vật mà Hạ Hầu Xuyên dùng để đào tẩu, khiến cả y cũng đều bị chấn kinh rồi.

“Các ngươi còn chưa cút, là không muốn đi sao?”

Kiềm chế kinh ngạc trong nội tâm, Ma Tôn nhíu hai mắt lại, hướng phía Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh, lạnh lùng nói.

“Đi!”

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, sớm đã nghĩ chạy đi rồi.

Lời của Ma Tôn vừa ra khỏi miệng, lập tức quay người, cưỡi mây bỏ trốn mất dạng.

Lần này, các đệ tử của Đan Đạo Tông hoàn toàn không biết bất luận cái nội tình gì, xem như triệt để trợn tròn mắt.

Nguyên một đám luống cuống chân tay, thần sắc bối rối, đến bây giờ đều có điểm phản ứng không kịp, đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Thẳng đến khi Mạnh Đức Học mang người bỏ chạy, Đan Đạo

Tông mới lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Đám luyện đan sư ngày bình thường chỉ biết luyện đan, cực ít tham dự giang hồ tranh đấu, lập tức tất cả đều mất một tấc vuông.

“Thông tri Trần Nghiên, an bài Kim Thước cùng Vương Húc quay về Đan Đạo Tông, hành sự tùy theo hoàn cảnh!”

Lâm Hải hướng phía u Dương Phổ Huệ nhỏ giọng dặn dò một câu.

u Dương Phổ Huệ nhẹ gật đầu, mang theo đám mây rời đi, quay trở về phố người Hoa.

“Ai!”

Đột nhiên, lão tổ Mạnh gia thở dài, sau đó liếc nhìn Ma Tôn.

“Ma Tôn, đi chỗ ta ngồi một chút a!”

Ma Tôn nhẹ gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua Lâm Hải, trên mặt ngưng trọng nói.

“Lâm Hải, ngươi cũng cùng đi a!”

Chương 2042: Không bằng, ta và ngươi phân cái cao thấp!

Lâm Hải tự nhiên không có ý kiến, đi theo lão tổ Mạnh gia, quay trở về hoàng thất.

Cùng nhau đến đây, còn có hai người Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên

Lão tổ Mạnh gia trực tiếp đem bọn người Lâm Hải, dẫn vào trong mật thất.

Sau khi đóng cửa thật kỹ, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng lên.

“Không thể tưởng được, sau lưng Hạ Hầu Xuyên, dĩ nhiên lại là Vô Thiên Minh!” trong thanh âm của lão tổ Mạnh gia, mang theo khiếp sợ thật sâu.

“Đúng vậy a!” Ma Tôn chậm rãi nhẹ gật đầu, “Không thể tưởng được, Vô Thiên Minh rốt cục muốn hạ thủ đối với Thiên Vận Quốc rồi.”

Lão tổ Mạnh gia ngồi ở trên mặt ghế, ngẩng đầu nhìn trần nhà, phảng phất như thoáng cái đã già đi rất nhiều.

“Vốn tưởng rằng, có Lâm Hải kéo dài cho ta nửa năm tánh mạng, thì có thể bảo vệ Thiên Vận Quốc vượt qua lần kiếp nạn này.”

“Không nghĩ tới, sau lưng Hạ Hầu Xuyên, dĩ nhiên lại là Vô Thiên Minh thần bí mà cường đại, xem ra hoàng thất Mạnh gia ta, chạy trời không khỏi nắng rồi.”

“Cái kia cũng chưa chắc!” Ma Tôn nhíu lông mày lại, mang theo một tia ngạo nhiên nói ra.

“Ta hôm nay để cho Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh chạy, đã xem như tiên lễ hậu binh, biểu lộ thái độ của ta.”

“Ma Tôn ta không muốn cùng Vô Thiên Minh gã là địch, nhưng nếu Vô Thiên Minh cố ý xâm lấn Thiên Vận Quốc, Ma Tôn ta tuyệt đối sẽ không ngồi im mà nhìn không để ý tới!”

Lão tổ Mạnh gia nghe được, mang theo cảm kích thật sâu, liếc nhìn Ma Tôn.

“Đều nói Ma Tôn, làm việc chẳng phân biệt được thiện ác, toàn bộ đều bằng yêu thích, là cái ác ma tâm ngoan thủ lạt, động cái là giết người.”

“Lại có ai hiểu rõ, Ma Tôn ngươi là cái người đầy nhiệt huyết trung tâm vì nước đâu?”

“Ha ha ha ha!” Ma Tôn cười to một hồi, sau đó sắc mặt mạnh mẽ ngưng tụ.

“Thiên Vận Quốc là đia phuong mà Ma Tôn ta sinh trưởng, tự nhiên sẽ không nhìn thế lực từ bên ngoài đến, đem nóăn mòn!”

“Bất quá, lão Mạnh ngươi cũng ngàn vạn đừng hiểu lầm, Ma Tôn ta chỉ là hộ vệ Thiên Vận Quốc, có thể không có nghĩa là sẽ hộ vệ hoàng thất Mạnh gia ngươi!”

“Cái này, ta tự nhiên hiểu rõ!” lão tổ Mạnh gia nhẹ gật đầu.

Lâm Hải ở một bên, rốt cục nhịn không được, chen lời nói.

“Ma Tôn tiền bối, Mạnh tiền bối, cái Vô Thiên Minh này rốt cuộc là cái tổ chức gì, vì cái gì liền các ngươi cũng đều kiêng kỵ như vậy?”

Lâm Hải tuy đã có một tí hiểu rõ đối với Vô Thiên Minh, nhưng hiển nhiên cũng chỉ là một ít mặt ngoài.

Xem cái dạng này của Ma Tôn cùng lão tổ Mạnh gia, nhất định biết rõ thêm vài thứ đồ vật che giấu nữa.

Lão tổ Mạnh gia liếc nhìn Lâm Hải, than nhẹ một tiếng, nói ra.

“Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, Vô Thiên Minh cường đại vượt qua tưởng tượng của ngươi!”

“Nếu như Vô Thiên Minh thật muốn hướng Thiên Vận Quốc ta thẩm thấu, chúng ta căn bản không có lực chống cự!”

Lâm Hải nghe xong, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, đem ánh mắt rơi vào trên người Ma Tôn.

“Liền cả Ma Tôn tiền bối, đều không ngăn cản nổi sao?”

Ma Tôn bật cười một hồi, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Vô Thiên Minh là một tổ chức, mà ta chỉ là một người, như thế nào đối kháng được!”

“Ta chỉ hy vọng, Vô Thiên Minh có thể hiểu rõ, dụng tâm lương khổ của ta khi hôm nay bỏ qua cho những Tiên Đạo Chí Tôn kia!”

“Nếu là Vô Thiên Minh cố ý hướng Thiên Vận Quốc thẩm thấu, ta tuyệt sẽ không lại để cho bọn chúng sống khá giả!”

Lâm Hải không khỏi nhẹ gật đầu, rốt cục hiểu rõ tại sao trước đó Ma Tôn lại phải thả bọn Hạ Hầu Xuyên đi nha.

Vừa muốn nói cái gì đó, đột nhiên leng keng một tiếng, weachat của Lâm Hải vang lên.

Lấy điện thoại di động ra, Lâm Hải nhìn thoáng qua, lập tức nhíu lông mày lại.

“Là Kiếm Vô Thương phát tới!”

Kiếm Vô Thương: Tông chủ, ta nhận được mệnh lệnh mới nhất của Vô Thiên Minh, thấp điều làm việc, sau khi âm thầm khống chế thành Lưu Tô, quyết không cho phép khuếch trương, phái người tin được, mật thiết canh gác Tu La Điện!

“Tu La Điện?!”

Lâm Hải sau khi xem hết tin tức của Kiếm Vô Thương, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

“Chẳng lẽ, Vô Thiên Minh tiến vào Thiên Vận Quốc, mục đích thực sự, là vì Tu La Điện?”

Vừa nghĩ tới Tu La Điện thần bí, Lâm Hải càng thêm cảm thấy, vô cùng có khả năng này!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đã biết! Ngươi dựa theo phân phó của Vô Thiên Minh mà xử lý, có chuyện trọng yếu kịp thời báo cáo!

Ma Tôn cùng lão tổ Mạnh gia, lại ngồi cùng một chỗ, thương thảo tình thế trước mắt một phen.

Cuối cùng nhất, bất đắc dĩ đưa được ra một cái kết luận.

Đối mặt với Vô Thiên Minh cường đại mà thần bí, bọn hắn chỉ có thể bị động phòng thủ, không còn phương pháp!

Nói một cách khác, hết thảy quyền chủ động, đều tại trong tay Vô Thiên Minh.

Nếu Vô Thiên Minh không có hành động gì tiếp sau, vậy thì thôi.

Một khi ngóc đầu trở lại, bọn hắn cũng chỉ có thể nghênh địch, không có bất kỳ cái lựa chọn khác.

“Ta đi xem lão Lâm, còn có gia tộc của Tiết Vô Huyết, cũng nên thanh lý một phen rồi!”

Lão tổ Mạnh gia đứng người lên, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang lạnh như băng, lại để cho Lâm Hải cũng không khỏi tim đập nhanh một hồi.

Xem ra, cái lão giả không còn nhiều thời gian lắm này, muốn ra tay độc ác rồi.

Rời khỏi hoàng thất, Lâm Hải cùng Ma Tôn Túy Tửu Tiên, về tới quán rượu Hải Nguyệt.

“Túy Tửu Tiên đại ca, trước đó ngươi có nói, lúc Hạ Hầu Xuyên đào tẩu, pháp bảo mà lão sử dụng, cũng là vật phỏng chế của pháp bảo Phong Thần?”

Đã không có người ngoài, Lâm Hải mang theo nghi hoặc, đem nghi vấn trong nội tâm hỏi lên.

“Không sai!” Túy Tửu Tiên mang trên mặt một tia nghiêm túc và trang trọng, nhẹ gật đầu.

“Đó là Kim Hà Quan của Hỏa Linh Thánh Mẫu!”

Lâm Hải không khỏi lại nghĩ tới vật phỏng chế của Phược Long Tác ở trong tay Kiếm Vô Thương, càng thêm ngạc nhiên.

“Túy Tửu Tiên đại ca, vì cái gì pháp bảo Phong Thần, đột nhiên lại liên tiếp xuất hiện?”

“Chẳng lẽ nói, sau lưng Vô Thiên Minh, lại có quan hệ cùng Côn Luân?”

Túy Tửu Tiên nghe xong lời này của Lâm Hải, không có một tia kinh ngạc, ngược lại trầm mặc không nói.

Đã qua hồi lâu, mới nhàn nhạt nói ra.

“Pháp bảo Phong Thần, cũng không phải tất cả đều tại Côn Luân!”

“Nhưng Hỗn Nguyên Phiên của Lâm Ngọc, lại thêm Kim Hà Quan của Hạ Hầu Xuyên, pháp bảo Côn Luân liên tiếp xuất hiện, lại để cho trong lòng của ta, bỗng nhiên ẩn ẩn có chút bất an!”

Nói đến đây, Túy Tửu Tiên bỗng nhiên đứng lên, hướng phía Lâm Hải nói.

“Lâm Hải lão đệ, chúng ta đi Lâm gia một chuyến, ta cần hỏi Lâm Ngọc, cái Hỗn Nguyên Phiên này, đến tột cùng từ đâu mà đến!”

“Tốt!” Lâm Hải gật đầu đáp ứng, hắn cũng đang có ý này, muốn gặp Lâm Ngọc đấy.

Ma Tôn không muốn đồng hành cùng hai người, Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên ra khỏi quán rượu, thẳng đến Lâm gia mà đi.

“Lâm Ngọc công tử, đã trở lại chưa?”

Đã đến cửa Lâm gia, Lâm Hải bay thẳng đến thủ vệ hỏi.

“Công tử nhà ta đã bình yên về đến trong nhà.”

“Kính xin thông báo một tiếng, cứ nói Lâm Hải cầu kiến!”

Thủ vệ nghe xong Lâm Hải tự giới thiệu, lập tức lắp bắp kinh hãi.

Tên của Lâm Hải, hôm nay thế nhưng mà không người không biết, vội vàng quay người lại, tiến vào trang viên.

Chỉ trong chốc lát, thủ vệ đã quay trở lại, hướng phía Lâm Hải cung kính nói.

“Công tử nhà ta, mời ngài đi vào!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, cùng một chỗ với Túy Tửu Tiên, theo thủ vệ tiến vào Lâm gia.

Bất quá, thủ vệ lại không có mang theo Lâm Hải, tiến vào phòng tiếp khách, mà là trực tiếp đem Lâm Hải dẫn tới diễn đạo tràng!

Rất xa, Lâm Hải liền thấy được một cái nam tử trẻ tuổi dáng người cao ngất, đưa lưng về phía bọn hắn, ngạo nghễ mà đứng.

Từ bóng lưng của nam tử trẻ tuổi, Lâm Hải liếc cái liền nhận ra, đúng là Lâm Ngọc không thể nghi ngờ!

“Lâm Ngọc huynh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Lâm Hải đi vào diễn đạo tràng, hướng phía Lâm Ngọc, ôm quyền mỉm cười nói.

Bá!

Nghe được lời nói của Lâm Hải, Lâm Ngọc đột nhiên quay người, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang, giống như là lưỡi dao sắc bén hiện lên!

“n?”

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, vậy mà từ trên người Lâm Ngọc, cảm thấy một cỗ sát khí đáng sợ.

“Lâm Hải, ngươi tại trong vầng sáng bảy màu, đã nhận được cái truyền thừa gì?”

Lâm Ngọc hai mắt như điện, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lạnh lùng hỏi.

Lâm Hải lập tức chau mày, ngữ khí Lâm Ngọc nói chuyện, mang theo một tiếng chất vấn, quả thực lại để cho Lâm Hải bất mãn.

“Không thể trả lời!”

Mí mắt Lâm Hải,khẽ chớp nhàn nhạt nói ra.

“A?”

Khóe miệng Lâm Ngọc nhếch lên, có chút cười lạnh.

“Trong vầng sáng bảy màu, người được cơ duyên, chỉ có hai người ta và ngươi!”

“Không bằng, ta và ngươi phân cái cao thấp!”

Bá! Tiếng nói rơi xuống đất, trong tay Lâm Ngọc, đột nhiên xuất hiện một thanh lợi kiếm hào quang lòe lòe, mang theo mũi nhọn lợi hại, hướng phía Lâm Hải, thẳng đâm tới!

Chương 2043: Thiên cơ bất khả lộ!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, không nghĩ tới Lâm Ngọc, một lời không hợp liền động thủ.

Hơn nữa, một kiếm mà Lâm Ngọc đâm tới này, hào quang lập loè, phảng phất như có vô số bóng kiếm, đem Lâm Hải bao phủ.

Lâm Hải chỉ cảm thấy, một cỗ lực trói buộc cường đại từ trong kiếm quang truyền đến, một kiếm này vậy mà lại để cho Lâm Hải, cảm nhận được cảm giác nguy cơ cường đại.

“Khai!”

Lâm Hải không dám khinh thường, gào to một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao liền xuất hiện trong tay, lập tức xẹt qua một cái hình cung.

Ông!

Trước người Lâm Hải, bỗng nhiên chấn động một hồi, đao mang màu xanh da trời phảng phất như một tòa bình chướng, đem Lâm Hải hộ ở trong đó.

Bang bang bang bang!!!

Một hồi tiếng va đập dồn dập của kim loại vang lên, trong chớp mắt công phu, Lâm Ngọc trọn vẹn đã đâm ra hơn một ngàn kiếm, đều bị Lâm Hải dùng lưỡi đao ngăn cản.

Lực trùng kích cực lớn, khiến cho hai chân của Lâm Hải không ngừng trượt ra sau, liền cả đá xanh trên mặt đất, đều xuất hiện từng mảnh rạn nứt!

Bá!

Lâm Ngọc một kích không trúng, thân ảnh bỗng nhiên biến mất, sau một khắc vậy mà xuất hiện tại giữa không trung.

“Tật!”

Lâm Ngọc quát nhẹ một tiếng, kiếm trong tay vậy mà rời khỏi tay, nhất thời hào quang vạn trượng!

“Không tốt!”

Lâm Hải kinh hãi, hào quang mà trường kiếm kia kích xạ mà ra, giống như từng đạo laser, thẳng đến Lâm Hải.

Tốc độ cực nhanh, lại để cho người ngăn cản không xuể!

Tạch...!

Lâm Hải đem đao giao vài một tay, bỗng nhiên bàn tay đẩy về trước, hàn khí khủng bố, trống rỗng xuất hiện, lập tức hình thành một tầng tường băng dày đặc cứng rắn như sắt.

Rầm rầm rầm phanh!

Kiếm quang kích xạ tại trên tường băng, lập tức đâm ra vô số lỗ nhỏ hẹp sâu, cặn băng vẩy ra, đem không gian cơ hồ đều đông cứng.

“Ồ?” Lâm Ngọc tế ra bảo kiếm, lại bị Lâm Hải thi triển Huyền Băng Chi Đạo chặn đường, lập tức cảm thấy kinh ngạc.

Thời khắc đang chuẩn bị lần nữa tiến công, Lâm Hải lại chau mày, gầm lên một tiếng.

“Lâm Ngọc, ngươi đã đủ rồi!”

Lâm Ngọc khẽ giật mình, sau đó bá một tiếng, đem trường kiếm thu vào.

Sau đó, hai mắt lóe ra tinh mang, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nghi ngờ hỏi.

“Lâm Hải, ta nhớ được Băng Chi Đạo của ngươi, căn bản không có lợi hại như vậy!”

“Chẳng lẽ nói, cơ duyên mà ngươi lấy được tại trong vầng sáng bảy màu, là cái Băng Chi Đạo cao cấp hơn này?”

Lâm Hải liếc nhìn Lâm Ngọc, không đáp mà hỏi ngược lại.

“Ngươi lấy được, là cái cơ duyên gì?”

Lâm Ngọc nghe được, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Ngươi cảm thấy, ta sẽ nói cho ngươi biết sao?”

“Vậy ngươi còn hỏi ta!” Lâm Hải lập tức im lặng một hồi, tức giận nói.

Lâm Ngọc hai tay ôm kiếm, lại khôi phục lạnh lùng cùng cao ngạo trong dĩ vãng.

“Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Túy Tửu Tiên bỗng nhiên tiến lên một bước, ngưng trọng nói.

“Lâm Ngọc, Hỗn Nguyên Phiên của ngươi, là từ nơi nào có đến?”

Lâm Ngọc vốn đang có vẻ mặt lạnh lùng, mặt không biểu tình, thế nhưng mà khi nghe được ba chữ Hỗn Nguyên Phiên, thì sắc mặt không khỏi đại biến.

“Làm sao ngươi biết, Hỗn Nguyên Phiên?!”

Lâm Ngọc mang theo khiếp sợ thật sâu, hướng Túy Tửu Tiên

hỏi.

“Ngươi không cần phải xen vào, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, Hỗn Nguyên Phiên là ở đâu ra!”

“Chuyện này, rất trọng yếu!”

Lâm Ngọc nghe xong, khiếp sợ trên mặt dần dần tán đi, khôi phục khuôn mặt lạnh lùng.

“Ta dựa vào cái gì muốn nói cho ngươi?”

“Ngươi!” Túy Tửu Tiên lập tức quýnh lên, sau đó nghĩ lời nói của Lâm Ngọc xác thực cũng không có sai, y vì sao phải nói với mình à?

“Lâm Ngọc, việc này thật sự rất trọng yếu, ngươi tin tưởng ta!” Túy Tửu Tiên mang theo một tia khẩn cầu, nói ra.

Lâm Ngọc thì là nhẹ khẽ lắc đầu, “Nếu như không có chuyện gì khác, các ngươi có thể đi rồi!”

Túy Tửu Tiên vẻ mặt không cam lòng, nhưng mà cũng biết, có lưu lại thì cũng hỏi không ra cái gì.

Bất đắc dĩ thở dài, Túy Tửu Tiên mang theo một tia thần sắc phức tạp, liếc nhìn Lâm Ngọc.

“Ngươi không nói, vậy thì ta không hỏi nữa!”

“Chỉ là, trước khi đi ta nhắc nhở ngươi một câu, đạt được Hỗn Nguyên Phiên, chưa chắc là chuyện tốt!”

“Vậy thì không tốn sức ngươi quan tâm!” Lâm Ngọc sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói.

Túy Tửu Tiên bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu.

“Cáo từ!”

Lâm Hải cũng hiểu được, không cần thiết phải đợi thêm nữa, quay người lại liền chuẩn bị rời đi.

“Lâm Hải!”

Lâm Ngọc bỗng nhiên mở miệng, đem Lâm Hải gọi lại.

“Còn có chuyện gì?”

Lâm Ngọc nghiền ngẫm liếc nhìn Lâm Hải, thản nhiên nói.

“Lão tổ tông nhà ta, hôm nay đang bế quan chữa thương, chờ sau khi thương thế của người tốt lên, hi vọng ngươi tới Lâm gia một chuyến!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, không khỏi lạnh lùng cười cười.

“Chuyện này, ngươi ngày đó tại trong vầng sáng bảy màu, liền đã nói qua.”

“Câu trả lời của ta, vẫn giống như ngày đó!”

“A?” khóe miệng Lâm Ngọc nhếch lên, “Ngươi thật sự chuẩn bị, để cho ta bắt ngươi trở lại?”

“A!” Lâm Hải cười nhạo một tiếng, sau đó nhìn chằm chằm vào Lâm Ngọc, nói ra từng chữ từng chữ.

“Vậy thì nhìn ngươi, có bổn sự kia hay không rồi!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, cùng Túy Tửu Tiên nhanh chóng đi ra khỏi Lâm gia.

Trên đường đi, Lâm Hải phát hiện Túy Tửu Tiên mặt ủ mày chau, tựa hồ tâm sự nặng nề, không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi làm sao vậy?”

Túy Tửu Tiên nhoáng cái hồi thần, thở dài.

“Ta đang suy nghĩ, sự tình của Hỗn Nguyên Phiên cùng Kim Hà Quan!”

Lâm Hải trầm mặc thoáng một phát, sau đó hiếu kỳ hỏi.

“Vừa rồi, ngươi cùng Lâm Ngọc nói, đạt được Hỗn Nguyên Phiên, chưa chắc đã là chuyện tốt.”

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi có phải biết rõ bí mật gì, mà không tiện nói hay không?”

Bước chân của Túy Tửu Tiên dừng lại, ngửa đầu nhìn bầu trời, mặt lộ vẻ thần sắc thương xót.

“Nếu như Hỗn Nguyên Phiên cùng Kim Hà Quan xuất ra từ Côn Luân, tự nhiên là ta buồn lo vô cớ.”

“Nhưng nếu như có xuất xứ khác, chỉ sợ một hồi hạo kiếp cực lớn, sắp hàng lâm, đến lúc đó sẽ đem sinh linh đồ thán a!”

Lâm Hải nháy nháy mắt, càng nghe càng hồ đồ.

“Túy Tửu Tiên đại ca, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra à?”

Túy Tửu Tiên chỉ là nhẹ khẽ lắc đầu.

“Thời điểm phải biết, ngươi tự nhiên sẽ biết rõ!”

“Thời điểm chưa tới, thiên cơ bất khả lộ!”

Ai u ta đi!

Lâm Hải lập tức che mặt, triệt để say.

Cái này mẹ nó, khẩu vị đều bị Túy Tửu Tiên treo ngược lên rồi.

Kết quả thằng này lại giống như Tiên Nhi, nói câu thiên cơ bất khả lộ, đem mình đuổi đi rồi.

Đi, ngươi không nói, ca ca còn chẳng muốn hỏi.

Lâm Hải dứt khoát cũng không muốn hỏi nữa, hắn còn có một đống việc cần phải hoàn thành đâu rồi, không có cái lòng dạ thanh thản mà đi làm Bảo Bảo hiếu kỳ

Trở lại quán rượu Hải Nguyệt, Trần Nghiên đang triệu tập người họp, bố trí nhiệm vụ đâu vào đấy.

Thấy Lâm Hải tiến đến, Trần Nghiên vội vàng đứng dậy, đang chuẩn bị báo cáo thoáng một phát cho Lâm Hải.

“Các ngươi tiếp tục, các ngươi tiếp tục, cứ coi ta là không khí thì tốt rồi!”

Lâm Hải liền liền nói, đồng thời vèo một tiếng, trực tiếp chạy, lại để cho Trần Nghiên dở khóc dở cười một hồi.

Cái vung tay làm chưởng quầy này, thật đúng là quá thuận tay rồi.

Lâm Hải trở lại gian phòng, suy nghĩ một chút về sự tình trước đó, nhất là đem tình thế của Thiên Vận Quốc, chải vuốt một phen.

Lão tổ Mạnh gia còn thừa nửa năm tuổi thọ, tại nửa năm này, lão tất sẽ muốn thanh lý toàn bộ chướng ngại.

Tiết gia không cần hỏi, tất nhiên sẽ gặp phải tẩy trừ, đây cũng là một cái giá lớn khi Tiết Vô Huyết làm phản.

Mà vận mệnh của Hoa gia, Lâm Hải lại không cách suy đoán.

Tuy lão tổ Hoa gia là cái kẻ dối trá, lựa chọn trung lập, nhưng dù sao cũng là một trong Tứ đại Vương tộc.

Lão tổ Mạnh gia chuẩn bị xử trí như thế nào, chỉ sợ chỉ có bản thân lão biết rồi.

Lâm gia, tất nhiên sẽ trở thành chỗ dựa duy nhất của hoàng thất Mạnh gia.

Nhưng mà, một khi lão tổ Mạnh gia thân vẫn, thế lực của Lâm gia sẽ vượt xa hoàng thất, tạo thành uy hiếp đối với hoàng thất.

Lão tổ Mạnh gia có thể lợi dụng hết Lâm gia, đem mọi tai họa ngầm diệt trừ, chấm dứt hậu hoạn hay không?

Hoặc là, lưu lại Hoa gia ngăn cản Lâm gia?

“Quyền mưu chi thuật, thật đúng là phiền toái a!”

Lâm Hải càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu, loại chuyện này thế nhưng mà so với tu hành, mệt mỏi tâm thần hơn nhiều.

“Quản khỉ gió tình thế tương lai của Thiên Vận Quốc như thế nào, đó là sự tình mà lão tổ Mạnh gia nên quan tâm!”

“Ta chỉ quản toàn lực ủng hộ Trần Nghiên, làm cho nàng đem Hải Nguyệt Tông ta phát triển lớn mạnh hơn, như vậy là đủ rồi!”

Lâm Hải đem cái sự tình loạn thất bát tao này, ném đến tận sau đầu. Vừa mới chuẩn bị tu hành một phen, đột nhiên leng keng một tiếng, weachat vang lên.

Chương 2044: Lạc Bảo Đồng Tiền

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét, hai mắt lập tức tỏa sáng, vụt cái liền nhảy dựng lên, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

“Lâm Nhi Công chúa!”

Lâm Hải thật không nghĩ tới, dĩ nhiên là Sở Lâm Nhi phát weachat tới cho mình.

Nhanh chóng mở ra xem xét.

Sở Lâm Nhi: Phi, ngươi cái không có lương tâm, có phải đã đem bổn Công chúa quên đi hay không? (phía sau là một cái biểu lộ lửa giận)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, sao có thể chứ! Có quên ai cũng quên không được Lâm Nhi Công chúa nhu thuận đáng yêu, quyến rũ động lòng người của chúng ta a! (phía sau là một cái biểu lộ nhướn mi)

Sở Lâm Nhi: Tin chuyện ma quỷ của ngươi! Lâu như vậy cũng không liên hệ, còn nói không có quên, hừ! (phía sau là một cái biểu lộ trái hừ hừ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Oan uổng a, ta đây không phải sợ ngươi bề bộn sao! Lại nói, ngươi có phải nhớ ca ca hay không? Nhớ thì cứ việc nói thẳng ấy ư, có cái gì không có ý tứ hay sao? (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Sở Lâm Nhi: Nhớ ngươi cái đại đầu quỷ! Nói chính sự, ngươi có phải có Trấn Linh Ngọc hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm sao ngươi biết hay sao? (phía sau là một cái biểu lộ khiếp sợ)

Sở Lâm Nhi: Nói nhảm, ngươi lúc trước không phải đã hỏi ta, có biết Trấn Linh Ngọc hay không sao? Ngươi nếu là không có, vô duyên vô cớ hỏi ta làm gì vậy?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta đi, Lâm Nhi Công chúa, nhiều ngày không thấy, trí thông minh này của ngươi tăng trưởng a, lại để cho ca ca ta lau mắt mà nhìn! (phía sau là một cái biểu lộ dựng thẳng ngón tay cái)

Sở Lâm Nhi: Phi, Bổn Công chúa từ trước đến nay luôn cực kì thông minh, được không? Đừng nói nhảm rồi, đem Trấn Linh Ngọc lấy ra!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Với giao tình của hai ta, cho ngươi tự nhiên không có vấn đề a, nhưng ngươi dù sao cũng phải hồi quỹ chút gì đó a, ví dụ như chân dung hình ảnh ngươi đi tắm đồ a, hay cái gì đó. (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Sở Lâm Nhi: Phi phi phi! Cút! Ngươi cái đại lưu manh, thối không biết xấu hổ! (phía sau là một cái biểu lộ phát điên)

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải bưng lấy điện thoại, lập tức thoải mái cười to một hồi.

Không biết vì cái gì, mỗi lần nói chuyện phiếm cùng Sở Lâm Nhi, đùa giỡn nàng vài câu, xem bộ dạng hổn hển của nàng, tâm Lâm Hải liền đặc biệt tốt hơn.

Leng keng!

Ngươi hướng Sở Lâm Nhi gửi đi Trấn Linh Ngọc!

Vui đùa thì vui đùa, Sở Lâm Nhi muốn pháp bảo, Lâm Hải tự nhiên sẽ không keo kiệt tiếc rẻ.

Sở Lâm Nhi: Coi như ngươi còn có lương tâm, cám ơn a! (phía sau là một cái biểu lộ bĩu môi)

Ở bên trong Địa Phủ, cái khuôn mặt đẹp đẽ đến mức tận cùng của Sở Lâm Nhi kia, kìm lòng không được lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ngươi trong khoảng thời gian này, đều đang bận rộn cái gì à? Còn có, ngươi muốn Trấn Linh Ngọc để làm gì?

Lâm Hải có chút lo lắng hỏi.

Sở Lâm Nhi: Ai, đừng nói nữa, quả thực phiền chết rồi! (phía sau là một cái biểu lộ không vui)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: U, chuyện gì có thể làm cho Lâm Nhi Công chúa hoạt bát sáng sủa của ta phiền à? Không phải là ba của ngươi chê ngươi không gả ra được không ai muốn, mỗi ngày an bài thân cận cho ngươi a? (phía sau là một cái biểu lộ mắt trợn trắng)

Sở Lâm Nhi: Ngươi đi chết đi! Ngươi mới không gả ra được không ai muốn, bổn Công chúa thông minh lanh lợi, thiên sinh lệ chất, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, quỷ gặp quỷ rồi xác chết vùng dậy... (phía sau tỉnh lược một vạn chữ)

Lâm Hải nhìn xem trên màn hình điện thoại di động, cái tin tức thật dài nhìn không tới đầu kia, lập tức mê muội một hồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ta có thể nói chính sự sao? (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi)

Sở Lâm Nhi: Địa Phủ đã xảy ra một ít sự kiện dị thường, bây giờ đang hoài nghi có một cái tổ chức thần bí, tiến hành thẩm thấu đối với Địa Phủ.

Sở Lâm Nhi: Bổn Công chúa mỗi ngày đều phải tăng ca, xử lý các loại sự tình, thật sự là phiền chết rồi, a a a a!

“Tổ chức thần bí?” Lâm Hải đột nhiên cả kinh, kìm lòng không được liền nghĩ đến Vô Thiên Minh.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tổ chức thần bí kia, tên gọi là gì?

Sở Lâm Nhi: Đầu óc ngươi nước vào à? Đều đã nói là tổ chức thần bí, nếu đã biết tên, còn thần bí cái gì à? (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

“Ách...” mặt mũi Lâm Hải lập tức tràn đầy hắc tuyến, mẹ nó, lại bị Sở Lâm Nhi châm chọc rồi.

Sở Lâm Nhi: Không cùng ngươi nói a, có một cái Hồn Linh cực kỳ lợi hại đang sinh sự, Bổn Công chúa đi dùng Trấn Linh Ngọc trấn áp gã, lại cùng ngươi trì hoãn, bổn Công chúa đều có cảm giác không ngủ đủ để mỹ dung rồi, a a a, làn da thủy nộn của ta a!!!

Leng keng!

Ngươi hướng Sở Lâm Nhi gửi đi một rương mặt nạ dưỡng da Mỹ Mỹ Đát.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không cần cảm tạ ca, ca chính là khéo hiểu lòng người như vậy! (phía sau là một cái biểu lộ hút thuốc)

Lâm Hải từ lúc mới vừa tiến vào Địa Tiên giới, cũng đã mệnh cho Trần Nghiên, đi mua mấy đài thiết bị sản xuất, để vào Luyện Yêu Hồ.

Đám Người Sói kia cũng chia ra một bộ phận, chuyên môn chế tác mặt nạ dưỡng da, cung ứng cho Dao Trì Tiên Tử.

Ở bên trong Luyện Yêu Hồ của Lâm Hải, có thể nói hàng hóa nhiều hơn, tiễn đưa cho Sở Lâm Nhi một rương, tuyệt đối là một bữa ăn sáng.

Sở Lâm Nhi: Mặt nạ dưỡng da? Ha ha ha ha, yêu chết ngươi a, sao sao đát! (phía sau là một cái biểu lộ thân thân)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bà mẹ nó, ngươi tước đoạt nụ hôn đầu của ta! (phía sau là một cái vẻ mặt sợ hãi)

Sở Lâm Nhi: Đi chết đi, đại lưu manh, thối không biết xấu hổ! Không cùng ngươi nói nữa a, thật muốn bề bộn đi.

Leng keng!

Sở Lâm Nhi hướng ngươi gửi đi pháp bảo Lạc Bảo Đồng Tiền, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

“Lạc Bảo Đồng Tiền? Cái gì đó?”

Lâm Hải không khỏi sững sờ, mở Túi Càn Khôn ra, đã thấy một cái đồng tiền lớn cỡ đồng xu một nguyên, phóng ở trong đó.

Lâm Hải nhẹ nhàng đem đồng tiền để tại phía trên tay, tin tức nói rõ lập tức hiển hiện ra.

Tên pháp bảo: Lạc Bảo Đồng Tiền

Lạc Bảo Đồng Tiền: Vật phỏng chế của Thượng Cổ pháp bảo Lạc Bảo Kim Tiền, có thể sinh ra hai cánh, đánh rớt pháp bảo cùng giai và hạ giai.

Đđẳng cấp pháp bảo: Thần khí Hạ phẩm

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải xem hết cái tin tức này, trong mắt bỗng nhiên bùng lên tinh mang, thoáng cái liền kích động lên.

Không thể tưởng được, cái Lạc Bảo Đồng Tiền này, lại là vật phỏng chế của pháp bảo Phong Thần Lạc Bảo Kim Tiền.

Cái này, có thể ngưu bức lớn hơn!

Tuy cái Lạc Bảo Đồng Tiền này không có bất kỳ lực công kích nào, nhưng nó là tổ tông của hết thảy pháp bảo cấp bậc thấp hơn nó a!

Nhớ ở bên trong cuộc chiến Phong Thần ngày đó, Tiêu Thăng không có danh tiếng gì, là một cái hạng người bừa bãi vô danh, nhưng chínhs là dựa vào Lạc Bảo Kim Tiền, đánh rơi Phược Long Tác của Triệu Công Minh!

Lâm Hải đã có bảo vật này, có thể nói cơ bản không cần e ngại bất luận cái pháp bảo gì rồi!

“Lâm Nhi Công chúa, thật đúng là tri kỷ a, quả thực quá mức phóng khoáng rồi!”

Trên mặt Lâm Hải lập tức hiển hiện kinh hỉ thật sâu, bất quá rất nhanh rồi lại là sững sờ.

Cái Lạc Bảo Đồng Tiền này, Sở Lâm Nhi là có được từ đâu?

Chẳng lẽ...

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, nghĩ tới một cái sự tình liền chính hắn cũng đều không thể tin được.

Vội vàng cầm lấy điện thoại, lại phát một đầu tin tức đi qua cho Sở Lâm Nhi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, cái Lạc Bảo Đồng Tiền này, ngươi từ nơi nào có được vậy?

Chờ qua hơn nửa ngày, tin tức của Sở Lâm Nhi, mới hồi âm tới.

Sở Lâm Nhi: Không phải nói cho ngươi phát hiện một cái tổ chức thần bí sao? Giết một cái thủ lĩnh của bọn chúng đi rồi lấy được, không có gì dùng lên đưa ngươi rồi!

Lâm Hải nhìn thấy tin tức, đầu ông một tiếng, trong lòng vô cùng rung mạnh!

Chẳng lẽ, đây là thật hay sao?

Từng cái thủ lĩnh của Vô Thiên Minh, bất kể là Kiếm Vô Thương, hay là Hạ Hầu Xuyên, đều có một kiện vật phỏng chế của pháp bảo Phong Thần.

Hôm nay, thủ lĩnh của tổ chức thần bí tại Địa Phủ, cũng có pháp bảo Phong Thần.

Lâm Hải căn bản không có cách, không đem cả hai chuyện liên tưởng đến cùng một chỗ.

Nhưng, Vô Thiên Minh là tổ chức ở Địa Tiên giới a, như thế nào liền cả ở bên trong Địa Phủ cũng có?

Trùng hợp?

Lâm Hải cảm thấy rất không có khả năng, cái cảm giác này, thật sự là càng ngày càng khó bề phân biệt rồi.

Cái Vô Thiên Minh này, rốt cuộc là cái địa vị gì, chẳng lẽ có thể thẩm thấu tam giới hay sao?

Hay là nói, sau lưng Vô Thiên Minh, căn bản chính là Côn Luân!

Lâm Hải bỗng nhiên cảm giác, trong đầu lộn xộn, hỗn loạn vô cùng.

Phảng phất như ở bên trong tối tăm, có một bàn tay lớn vô hình, đang khống chế được hết thảy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, có cơ hội tra thoáng một phát, cái tổ chức thần bí này, có phải gọi là Vô Thiên Minh hay không!

Sở Lâm Nhi: Vô Thiên Minh? Biết rồi, không cùng ngươi nói nữa a, người ta đang chạy đi, còn trì hoãn nữa thì muốn tăng ca rồi, ô ô ô...

Đối thoại cùng Sở Lâm Nhi xong, Lâm Hải đem Lạc Bảo Đồng Tiền lấy đi ra, ánh mắt lộ ra thần sắc hưng phấn.

“Cũng không biết, cái đồng tiền này có dùng được không?!”

Chương 2045: Lần này, lão không chạy được!

Đông đông đông!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải bưng lấy Lạc Bảo Đồng Tiền, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

Lâm Hải cả kinh, đem Lạc Bảo Đồng Tiền thu hồi, sau đó uy nghiêm nói.

“Tiến đến!”

Cửa bị đẩy ra, Trần Nghiên chạy tới, vội vã tới gần Lâm Hải.

“Tông chủ, Kim Xán cùng Vương Húc phát weachat tới, Hạ Hầu Xuyên đã quay về Đan Đạo Tông rồi!”

“Cái gì?!” Lâm Hải nghe được, vụt cái liền đứng lên, trong mắt lập loè một đạo hàn mang.

“Không thể tưởng được, lão còn dám trở lại?”

Trần Nghiên khẽ mở môi son, tiếp tục nói.

“Lúc Kim Xán cùng Vương Húc, đang du thuyết đệ tử Đan Đạo Tông, Hạ Hầu Xuyên đột nhiên trở về, chuẩn bị đem tích súc trong những năm này của Đan Đạo Tông, tất cả đều mang đi.”

“Các đệ tử của Đan Đạo Tông kiệt lực phản đối, giận dữ mắng mỏ Hạ Hầu Xuyên, Hạ Hầu Xuyên thẹn quá hoá giận, tại chỗ đánh chết ba vị cao tầng đức cao vọng trọng của Đan Đạo Tông!”

“Theo Kim Xán nói, hành vi của Hạ Hầu Xuyên, đã khiến cho mọi người công phẫn, tất cả đệ tử của Đan Đạo Tông đều thấy rõ chân diện mạo thật của lão, hung hãn không sợ chết, bắt đầu giằng co cùng Hạ Hầu Xuyên!”

“Kim Xán cùng Vương Húc, che dấu ở trong đám người, đem tin tức truyền ra, bọn họ đề nghị lập tức phái người đi qua, đánh chết Hạ Hầu Xuyên.”

“Chậm thêm một chút, chỉ sợ lại để cho lão chạy!”

Lâm Hải nghe được, thì là lạnh lùng cười cười, mắt lộ hàn quang.

“Lần này, lão không chạy được!”

Vèo!

Lâm Hải nói xong, thân ảnh lóe lên, dĩ nhiên đã đến bên ngoài, thân hình của Tiểu Hồng cũng đồng thời xuất hiện!

“Đi!”

Lâm Hải nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng, kim quang lập tức lóe lên, biến mất tại bên trong phía chân trời.

Tốc độ hôm nay của Tiểu Hồng, có thể so với đằng vân giá vũ, ngay lập tức công phu, liền đã đến trên không của Đan Đạo Tông.

Bao quát nhìn xuống, đã thấy trên quảng trường rậm rạp chằng chịt, vây đầy người, hối hả, lòng đầy căm phẫn!

Mà ở chính giữa nhất, là một cái lão giả sắc mặt dữ tợn, đang phẫn nộ gầm thét.

Thậm chí, trực tiếp khẽ vươn tay, đem một cái đệ tử Đan Đạo Tông ở cách đó không xa trảo tới trong tay, bẻ gãy cổ.

“Đậu phộng, Đan Đạo Tông có thể có hôm nay, đều là công của Hạ Hầu Xuyên ta!”

“Ta tới lấy đi thứ ta nên có được, có gì không thể!”

“Các ngươi ai lại dám ngăn trở, đừng trách ta không niệm tình xưa, bọn họ chính là kết cục!”

Hạ Hầu Xuyên hướng hơn mười cỗ thi thể trên mặt đất nhất chỉ, nghiến răng nghiến lợi hung dữ nói ra.

“Hạ Hầu Xuyên, ngươi cái súc sinh này, tàn sát đồng môn, chết không yên lành!”

“Giết chết Đại Trưởng lão Độc Cô Trần, lại bại hoại thanh danh của Đại Trưởng lão, cũng là ngươi, ngươi chính là bại hoại của giới đan đạo!”

“Đầu nhập vào Vô Thiên Minh, phản quốc cầu vinh, Hạ Hầu Xuyên ngươi là sỉ nhục của Đan Đạo Tông ta!”

“Chúng ta cho dù chết, cũng sẽ không để ngươi lấy đi vài vạn năm tích lũy của Đan Đạo Tông!”

Mấy cái đệ tử lớn tuổi của Đan Đạo Tông, tức sùi bọt mép, hướng phía Hạ Hầu Xuyên quát mắng một hồi

Hạ Hầu Xuyên thấy thế, thì là trong lòng khẩn trương.

Lão lần này trở lại, thế nhưng mà là mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng, sao có thể trì hoãn thời gian quá dài?

Nếu không phải là vì nhiệm vụ thất bại, Minh chủ nổi giận, nên để cho lão đem vạn năm tích lũy của Đan Đạo Tông mang về, lấy công chuộc tội.

Thì lão nào có lá gan đòi trở lại?

Phải biết rằng, lúc này đây Tiên Đạo Chí Tôn của Vô Thiên Minh, cũng không có ai theo lão quay về a.

Lão chính là một cái Đại Thừa sơ kỳ, một mình quay về Đan Đạo Tông, không khác gì tiến vào đầm rồng hang hổ.

Một khi tin tức bị tiết lộ ra ngoài, lão có muốn đi cũng không còn kịp rồi.

Cũng may lão biết rõ, đám đệ tử Đan Đạo Tông này, cả ngày chỉ đắm chìm ở trong đan đạo chi thuật.

Bên trên tu vi, không có người vượt qua lão, cùng ngoại giới càng là cơ hồ đoạn tuyệt liên hệ.

Cho dù người khác có điện thoại, cũng chỉ là liên hệ lẫn nhau, cùng ngoại giới cơ bản ngăn cách.

Nếu không, một khi tin tức phát ra ngoài, bị hoàng thất biết rõ Hạ Hầu Xuyên lão đã trở lại, thì lão xong rồi!

Nhưng là dù vậy, lão cũng không dám gây ra trận thế quá lớn, sợ tin tức lộ ra ngoài.

Chỉ là lại để cho lão như thế nào cũng không nghĩ tới chính là, đám người cổ hủ ở Đan Đạo Tông này, vậy mà hung hãn không sợ chết.

Lão đều đã giết mười mấy người rồi, lại không có đem bọn họ hù sợ, sinh sinh dùng khiên thịt đem lão chắn ở bên ngoài.

Đương nhiên, lão càng không có nghĩ tới chính là, Kim Xán cùng Vương Húc, cũng đã về tới bên trong tông môn.

Hơn nữa, đã đem tin tức lão trở lại, gửi đi cho Trần Nghiên.

“Đậu phộng, các ngươi đừng ép ta, thực coi ta không dám giết sạch các ngươi ư?!”

Thời gian kéo được càng lâu, Hạ Hầu Xuyên càng sợ hãi, cuối cùng rốt cục nổi giận!

Ông một tiếng, một cỗ khí tức cường đại, phóng thích ra sát khí lành lạnh, hướng phía các đệ tử của Đan Đạo Tông quấn tới.

“Đều mau tránh ra cho ta, ai chống đỡ thì kẻ đó phải chết!”

các đệ tử của Đan Đạo Tông ở phía trước nhất, nhưng lại nghiêm nghị không sợ, trong mắt hiện lên thần sắc quật cường.

"Cho dù chết, cũng không cho ngươi cái súc sinh này thực hiện được!"

"Đậu phộng, vậy ngươi sẽ chết a!" Hạ Hầu Xuyên thẹn quá hoá giận, bỗng nhiên ra tay, một chưởng hướng tới cao tầng Đan Đạo Tông phía trước nhất đập đi!

Toát!

Đúng lúc này, một đạo tiếng xé gió bén nhọn truyền đến, sau đó quang mang màu vàng lóe lên, lập tức đem chưởng ấn đang công hướng người cao tầng Đan Đạo Tông này, bắn thành nát bấy.

"Ai?"

Hạ Hầu Xuyên hoảng sợ biến sắc, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy bên trên bầu trời, một con ưng mắt bạc cánh vàng, giương cánh lơ lửng.

Trên lưng ưng, một cái nam tử tóc trắng, sắc mặt lạnh lùng, cầm cung mà đứng.

Cặp mắt lạnh lùng mà mang theo sát cơ lành lạnh kia, giống như là lợi kiếm, đang hướng phía lão trông lại.

"Lâm Hải!!!"

Hạ Hầu Xuyên thét lên một tiếng kinh hãi, sợ tới mức toàn thân giật mình một cái.

Căn bản đến cả dũng khí để động tay cũng đều không có, trực tiếp thò tay lấy ra một vật, đeo tại trên đầu.

Ông!

Nhất thời, kim quang đại thịnh, cao tới hơn mười trượng, đem âm thanh ảnh của Hạ Hầu Xuyên, thoáng cái bao phủ.

Lâm Hải thấy thế, thì là cười lạnh một tiếng.

“Không đánh mà chạy?”

“Sướng được đến ngươi!”

Ý niệm khẽ động, một cái đồng tiền lớn cỡ tiền xu, xuất hiện ở trong tay Lâm Hải.

Chính là cái Lạc Bảo Đồng Tiền vừa vặn lấy được từ chỗ Sở Lâm Nhi kia!

“Đi!”

Lâm Hải đột nhiên quát nhẹ một tiếng, đem Lạc Bảo Đồng Tiền tế ra.

Vèo!

Lạc Bảo Đồng Tiền thoáng cái bay vào không trung, sau đó vậy mà quỷ dị sinh ra hai cái cánh một đen một trắng.

Đôi cánh chấn động, biến mất vô ảnh, lúc lần nữa xuất hiện, cũng đã tại giữa kim quang kia.

Giờ phút này, cái kim quang cao ngất hơn mười trượng kia, đang dần tiêu tán, Hạ Hầu Xuyên càng là sớm đã không có bóng dáng.

Nhưng lại tại trong nháy mắt khi Lạc Bảo Đồng Tiền tiến vào bên trong kim quang, kim quang lóe lên, lập tức chôn vùi!

Một phương không gian này, trong chốc lát đã khôi phục nguyên trạng.

Đã thấy một thân ảnh, đỉnh đầu đội một cái mũ dành cho nữa của Hoa Hạ cổ đại, đang nhanh chóng chạy trốn, bộ dáng thập phần buồn cười.

Ầm!

Hạ Hầu Xuyên đang chạy đi, Kim Hà Quan trên đỉnh đầu, phảng phất thoáng cái đã mất đi linh tính, trực tiếp từ trên đầu Hạ Hầu Xuyên, rơi trên mặt đất.

“Chuyện gì xảy ra?”

Hạ Hầu Xuyên đang mừng thầm vì tránh được một kiếp, không khỏi biến sắc.

Còn chưa chờ kịp phản ứng, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm, bỗng nhiên xuất hiện tại sau lưng.

“Không tốt!”

Trong lòng Hạ Hầu Xuyên kinh hãi, vội vàng quay đầu lại, đã thấy ba đạo mũi tên màu vàng kim, mang theo lực xuyên thấu cường đại, dĩ nhiên đã đến gần!

“Cút!”

Hạ Hầu Xuyên sợ tới mức can đảm đều nứt, gầm lên giận dữ, cuống quít huy động cánh tay, bao quanh hỏa diễm bay nhào mà ra, nghênh tiếp mũi tên của Lâm Hải!

Rầm rầm rầm!

Ba cái tiếng trầm đục truyền đến, mũi tên lập tức đem hỏa diễm, bắn thành tro bụi, Hỏa Tinh văng khắp nơi.

Nhưng mà, mũi tên lại dư lực chưa hết, bắn về phía trước ngực của Hạ Hầu Xuyên.

"A!!!!"

Mặt mũi Hạ Hầu Xuyên tràn đầy sợ hãi, lập tức lâm vào tuyệt vọng, trong mắt mang theo chấn kinh thật sâu, kêu rên một tiếng!

Phốc phốc phốc! Ba đạo mũi tên đâm thủng ngực mà qua, trực tiếp đem thân thể của Hạ Hầu Xuyên bay lên, phịch một tiếng, nặng nề đâm vào trên tường đá.

Chương 2046: Điện thoại của Hạ Hầu Xuyên

Vèo!

Tiểu Hồng một cái lao xuống, đã đến trước người Hạ Hầu Xuyên.

Lâm Hải khẽ vươn tay, trực tiếp đem Hạ Hầu Xuyên xách lên, bay vào không trung.

"Lâm Hải, tha mạng, tha mạng a!"

Sắc mặt Hạ Hầu Xuyên tái nhợt, ánh mắt lộ ra nồng đậm sợ hãi, trong miệng không ngừng phun máu tươi, hữu khí vô lực nói.

Ba cái mũi tên này của Lâm Hải, tuy lúc tới trên người Hạ Hầu Xuyên, uy lực còn chưa đủ ba thành.

Nhưng Lôi Đình Chi Lực cùng Kim Chi Đạo cường đại, vẫn là xỏ xuyên qua thân thể của Hạ Hầu Xuyên.

Dù là Hạ Hầu Xuyên là Đại Thừa thân thể, giờ phút này cũng là thân thể bị máu tươi nhuộm đỏ, đã đến biên giới sắp chết.

"Thật có lỗi, ta đã đáp ứng qua Độc Cô Trần, muốn báo thù cho người!"

“Nhân hôm qua, quả hôm nay, ngươi có kết cục hôm nay, đều là do chính ngươi đã tạo thành, cam chịu số phận đi!”

Ngữ khí Lâm Hải lạnh lùng, nói dứt lời, đột nhiên đem bàn tay phải, đặt tại trên đỉnh đầu của Hạ Hầu Xuyên.

“Hấp Ma Chưởng!”

Lâm Hải thầm hô một tiếng, lập tức khói đen bốc lên, lực hút khủng bố đem chân nguyên của Hạ Hầu Xuyên, điên cuồng hấp xả đi ra.

“Lâm Hải, ngươi đối với ta làm cái gì, chân nguyên của ta vì cái gì lại xói mòn!”

“Không muốn, không muốn a!”

Hạ Hầu Xuyên sợ tới mức gào lớn kêu rên, sợ hãi tử vong, lại để cho tinh thần của lão cơ hồ sụp đổ.

Nhưng mà, thần sắc Lâm Hải lạnh lùng, đối với lời cầu xin tha thứ của lão, căn bản bỏ mặc.

Rất nhanh, Hạ Hầu Xuyên liền đã mất đi sinh cơ.

Phía dưới sắp chết trọng thương, lại bị hút khô chân nguyên, Hạ Hầu Xuyên lập tức bị mất mạng, trở thành một cỗ thi thể.

Vèo!

Thân thể Hạ Hầu Xuyên vừa mới tử vong, Nguyên Thần liền rời khỏi thân thể, mang theo sợ hãi thật sâu, chật vật mà trốn.

Lâm Hải thấy thế, thì là cười lạnh một tiếng.

“Nếu để cho ngươi chạy thoát, chẳng phải là thất tín với Độc Cô Trần?”

Vèo!

Lâm Hải cong ngón búng ra, lập tức một đoàn hỏa diễm, xẹt qua không gian, trong nháy mắt đã rơi vào bên trên Nguyên Thần của Hạ Hầu Xuyên.

“A!!!”

Hạ Hầu Xuyên kêu lên một tiếng ngắn ngủi thảm thiết, Nguyên Thần trực tiếp bị thiêu thành tro tàn.

Lâm Hải tiện tay ném đi, đem thi thể của Hạ Hầu Xuyên, từ trên cao ném xuống dưới.

Đồng thời, đem Nhẫn Trữ Vật trên ngón tay của Hạ Hầu Xuyên, thuận tay gỡ xuống.

Chiến lợi phẩm, không thu ngu sao mà không thu!

Phanh!

Thi thể của Hạ Hầu Xuyên, trùng trùng điệp điệp ngã rơi trên mặt đất.

“Như có người muốn trả thù cho Hạ Hầu Xuyên, cứ việc tới tìm ta, ta tùy thời xin đợi!”

Lâm Hải lưu lại một câu nói, đem Kim Hà Quan sắp bị Lạc Bảo Đồng Tiền đánh rơi cũng lăng không thu vào trong tay.

Tíu tíu!

Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, chấn động đôi cánh, biến mất tại bên trong phía chân trời.

Về phần sau khi Hạ Hầu Xuyên chết, Đan Đạo Tông sẽ như thế nào, thì không cần Lâm Hải quan tâm.

Có Kim Thước cùng Vương Húc tại, lại có Trần Nghiên âm thầm an bài, tin tưởng nhất định sẽ xử trí thỏa đáng!

Lâm Hải vừa rời khỏi Đan Đạo Tông, trước mặt liền gặp một đóa mây đen chạy như bay mà đến.

Người bên trên, chính là Ma tôn cùng Túy Tửu Tiên.

“Lâm Hải lão đệ, ngươi đã ở?”

“Các ngươi làm sao tới?” Lâm Hải lại để cho Tiểu Hồng dừng lại, hỏi.

“Ta vừa rồi, ta vừa rồi cảm thấy, có năng lượng của pháp bảo Phong Thần chấn động, liền vội nhanh chóng chạy đến.”

“Đan Đạo Tông, xảy ra chuyện gì?”

Lâm Hải nghe được, thì là mỉm cười.

“Hạ Hầu Xuyên về tới Đan Đạo Tông, bị ta giết.”

“Pháp bảo Kim Hà Quan của lão, cũng đã rơi vào trong tay của ta!”

“A?” Túy Tửu Tiên nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

“Ngươi nói, Kim Hà Quan, tại trong tay của ngươi?”

Túy Tửu Tiên đối với chuyện Hạ Hầu Xuyên chết, hoàn toàn không thèm để ý, ngược lại khi nghe được cái tên Kim Hà Quan, liền khẩn trương một hồi.

“n, ở ngay chỗ này!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Kim Hà Quan lấy đi ra.

Túy Tửu Tiên nheo mắt, sau đó đem Kim Hà Quan nhận lấy, Ngưng Thần trông xem thế nào.

Rất nhanh, thân thể Túy Tửu Tiên run lên, ngây dại.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi không sao chớ?”

“Cái Kim Hà Quan này, không phải là vật của Côn Luân!” sắc mặt Túy Tửu Tiên nặng nề, có chút thất thần nói.

Trong lòng Lâm Hải khẽ động, bỗng nhiên lại đem Lạc Bảo Đồng Tiền mà Sở Lâm Nhi cho hắn, cũng đem ra.

“Cái này đâu?”

Túy Tửu Tiên sững sờ, sau đó sắc mặt đại biến, thò tay đem Lạc Bảo Đồng Tiền cầm vào trong tay.

“Đây là vật phỏng chế của Lạc Bảo Kim Tiền, cũng không phải vật của Côn Luân!”

“Lâm Hải lão đệ, ngươi lại là từ đâu mà có được?”

Lâm Hải tự nhiên không thể nói là Sở Lâm Nhi cho hắn, mặc dù cùng Túy Tửu Tiên có quan hệ lại gần, nhưng cũng không thể bạo lộ sự tình mình có thể câu thông cùng Địa Phủ

“Đây là ngẫu nhiên lấy được.” Lâm Hải thuận miệng nói.

“Lạc Bảo Kim Tiền, Kim Hà Quan, Hỗn Nguyên Phiên, ba vật phỏng chế của pháp bảo trong cuộc chiến Phong Thần, tất cả đều xuất thế, nên phát sinh, đúng là vẫn sẽ phát sinh.”

Túy Tửu Tiên thở dài một tiếng, trên mặt là thần sắc âm thầm lo lắng thật sâu.

Lâm Hải thật sự nhịn không được, hướng phía Túy Tửu Tiên hỏi.

“Túy Tửu Tiên đại ca, đến cùng có chuyện gì muốn phát sinh, cùng vật phỏng chế của pháp bảo Phong Thần, lại có quan hệ gì? Ngươi có thể đừng thần thần bí bí như vậy hay không?”

Túy Tửu Tiên thì là khẽ lắc đầu.

“Ta nói rồi, thiên cơ bất khả lộ.”

Lâm Hải nghe được, triệt để bó tay rồi.

“Hảo hảo hảo, ta đây liền không hỏi nữa!” Lâm Hải khoát tay áo.

Sau đó, đem Lạc Bảo Đồng Tiền cùng Kim Hà Quan lấy trở lại, cưỡi Tiểu Hồng tuyệt trần mà đi.

Sau khi trở lại quán rượu Hải Nguyệt, Lâm Hải mới chợt nhớ tới, trước đó tựa hồ nghe đến tiếng tin tức nhắc nhở, còn chưa kịp xem xét.

Chúc mừng ngươi, đã có lĩnh ngộ mới đối với Đại Nhân Quả Thuật, tiến độ trước mắt (25/100)

Bà mẹ nó, Đại Nhân Quả Thuật a!

Lâm Hải lập tức nhớ tới, nhân quả tuần hoàn của Hạ Hầu Xuyên, lúc bị chính mình giết chết, chính mình đã có một tia hiểu ra.

Bất quá, tiến độ của cái Đại Nhân Quả Thuật này, thật sự là quá chậm.

Thậm chí, chậm đến mức lại để cho Lâm Hải đối với nó đều mất đi hứng thú rồi.

“Hi vọng cái Đại Nhân Quả Thuật này, lúc lĩnh ngộ đạt tới trăm phần trăm, có thể cho mình một cái kinh hỉ sâu sắc, nếu không liền quá lừa bịp rồi.”

Ngồi trong phòng, Lâm Hải đem Nhẫn Trữ Vật của Hạ Hầu Xuyên lấy ra.

Thằng này dù nói thế nào, cũng là nhất tông chi chủ, có lẽ có chút hàng tồn không tệ a?

Ý niệm trầm xuống, Lâm Hải dò xét vào trong Nhẫn Trữ Vật.

“Bà mẹ nó, thiệt nhiều đan dược!”

Mới nhìn thoáng qua, Lâm Hải liền cảm thấy một hồi giật mình, mừng rỡ không thôi.

Nhẫn Trữ Vật của Hạ Hầu Xuyên, cấp bậc không thấp, không gian bên trong chừng trên trăm mét vuông, cao hơn một trượng.

Tại trong khắp ngõ ngách, chồng chất rậm rạp chằng chịt các loại đan dược.

Lâm Hải thô sơ giản lược nhìn một chút, chỉ là đan dược đã ngoài Thất phẩm, thì có hơn vạn khỏa.

Phía dưới Thất phẩm, càng là nhiều vô số kể.

Trừ cái đó ra, còn có một chút thảo dược trân quý, cũng chất đầy một góc hẻo lánh.

Đồng thời, còn có một chút pháp bảo công pháp, lộn xộn chất đống lấy, mười phần là một cái đại bảo tàng.

“Đậu phộng, thật đúng là đủ giàu có!”

Lâm Hải không khỏi âm thầm chắt lưỡi, bất quá khá tốt, hiện tại loại vật này, đều quy về chính mình rồi.

“n? điện thoại của Hạ Hầu Xuyên!”

Rất nhanh, lông mày Lâm Hải nhíu lại, ý niệm khẽ động, đem một cái điện thoại lấy đi ra.

Mở ra xem xét, bên trong ngoại trừ một cái weachat, cái gì cũng không có, chính là đặc sắc của điện thoại Địa Tiên giới.

“Cái điện thoại cái trước lưu lại!”

Lâm Hải đem điện thoại của Hạ Hầu Xuyên cất kỹ, sau đó phân phó nói.

“Gọi Trần Nghiên tới đây một chút!”

“Vâng!” bên ngoài gian phòng của Lâm Hải, Trần Nghiên đã sớm an bài người hầu hạ.

Nghe được Lâm Hải phân phó, vội vàng liền đi tìm Trần Nghiên.

Chỉ trong chốc lát, Trần Nghiên gõ cửa đi đến, khuôn mặt xinh đẹp hơi có vẻ mỏi mệt.

“Tông chủ, ngươi tìm ta?”

“Sự tình phố người Hoa, vất vả ngươi rồi!” Lâm Hải thấy vẻ mặt Trần Nghiên mệt mỏi, không khỏi có chút áy náy nói.

“Tông chủ nói chuyện này?” Trần Nghiên cười một tiếng, khẽ vuốt mái tóc rủ xuống cái trán.

“Đây đều là việc ta phải làm.”

Lâm Hải thò tay, vỗ nhẹ nhẹ đập bả vai của Trần Nghiên.

Sau đó, đem Nhẫn Trữ Vật của Hạ Hầu Xuyên, đưa cho Trần Nghiên.

“Bên trong có chút tài nguyên, ngươi cầm lấy đi nhìn xem an bài a.”

“Tốt!” Trần Nghiên cũng không khách khí, nhận lấy, “Nếu không có chuyện khác, ta đi trước đây, mọi người vẫn còn chờ ta họp.”

Trần Nghiên nói xong, mỉm cười, quay người lắc lắc bờ eo thon bé bỏng, đã đi ra khỏi gian phòng của Lâm Hải.

“Nữ cường nhân a!” Lâm Hải nhìn bóng lưng của Trần Nghiên, không khỏi cười khổ một tiếng.

Cầm lấy điện thoại của Hạ Hầu Xuyên, mở ra weachat, Lâm Hải nhìn nhìn ảnh chân dung cùng tên, đúng là Hạ Hầu Xuyên.

“Nhìn xem lão tiểu tử đó liên hệ cùng ai!”

Lâm Hải mở ra giao diện nói chuyện phiếm, rất nhanh liền thấy bạn tốt liên hệ gần nhất của Hạ Hầu Xuyên, xuất hiện trong tầm mắt.

Nhưng thời điểm khi Lâm Hải nhìn thấy cái bạn tốt thứ nhất, sắc mặt bỗng nhiên đại biến, cọ cái liền nhảy dựng lên.

“Chà mẹ nó, thế nào lại là gã!”

Chương 2047: Cẩu tặc Tống Giang!!!

Chỉ thấy trên weachat của Hạ Hầu Xuyên, người đầu tiên trong mục chuyện phiếm gần nhất, lại là Tống Giang!!!

Mẹ nó, là trùng tên? Hay thật sự chính là Tống Giang?

Lâm Hải nhìn ảnh chân dung của Tống Giang, một cái nam tử trung niên hèn mọn bỉ ổi, khí chất ngược lại là rất phù hợp.

Nhưng mấu chốt là, Lâm Hải cũng không biết, Tống Giang có phải lớn lên là cái dạng này hay không.

“Xem trước một chút đang hàn huyên cái gì, sau đó đến hỏi Hỗ

Tam Nương!”

Lâm Hải trực tiếp mở ra đối thoại của Tống Giang cùng Hạ Hầu Xuyên, xem xét.

Hạ Hầu Xuyên: Minh chủ, thuộc hạ vô năng, lúc cướp lấy hoàng thất Mạnh gia đã xuất hiện biến cố trọng đại, nhiệm vụ đã thất bại.

Tống Giang: Cái gì? Kinh doanh nhiều năm như vậy, lại phái cho ngươi mười hai trợ thủ, ngươi vậy mà đã thất bại? Ngươi cái đồ ngu này!!! (phía sau là biểu lộ căm tức)

Hạ Hầu Xuyên: Minh chủ bớt giận, việc này là có nguyên nhân...

Hạ Hầu Xuyên đem chuyện đã trải qua, tại bên trên weachat giải thích một phen cùng Tống Giang.

Tống Giang: Ta mặc kệ, nếu đã thất bại, ngươi phải toàn quyền phụ trách! Ta hiện tại mệnh lệnh cho ngươi, quay về Đan Đạo Tông, đem tích súc những năm này của Đan Đạo Tông tất cả đều mang đi, lấy công chuộc tội! Nếu như thất bại nữa, hậu quả ngươi biết!

Hạ Hầu Xuyên: Vâng vâng vâng! Đa tạ Minh chủ khai ân, ta giờ sẽ quay về Đan Đạo Tông!

Tống Giang: Nhớ kỹ, không cho phép mang giúp đỡ, sau khi lấy được tích súc của Đan Đạo Tông, thì đến tổng bộ ở Hồng Ngọc Quốc gặp ta!

“Tổng bộ ở Hồng Ngọc Quốc?”

Xem hết ghi chép nói chuyện phiếm của Hạ Hầu Xuyên cùng Tống Giang, lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên.

Tổng bộ của Vô Thiên Minh, tại Hồng Ngọc Quốc?

Hơn nữa, Tống Giang dĩ nhiên là Minh chủ!

Tin tức này, quả thực quá rung động rồi, lại để cho Lâm Hải nhất thời có chút phát mộng.

Dựa theo như lời của Hỗ Tam Nương, Tinh phách không phải là không thể rời khỏi ngôi sao quá xa sao?

Vì cái gì Thiên Khôi Tinh tại cảnh nội của Thiên Vận Quốc, Tinh phách của Tống Giang, lại tại Hồng Ngọc Quốc?

Chẳng lẽ, thật không phải là một người, chỉ là trùng tên mà thôi?

“Đến hỏi hỏi Hỗ Tam Nương!”

Nội tâm của Lâm Hải mang theo nghi vấn thật sâu, rời khỏi quán rượu Hải Nguyệt, cưỡi Tiểu Hồng thẳng đến Phi Tinh Các.

Phi Tinh Các hôm nay, tại dưới sự dẫn dắt của Ứng Vinh, dĩ nhiên đã trùng kiến tông môn.

Cái này đối với người tu hành mà nói, tự nhiên là một bữa ăn sáng, ngắn ngủn mấy ngày, cũng đã có lầu các mọc lên san sát như rừng, nhìn về phía trên rất là khí phái.

“Tham kiến Lâm sư huynh!”

Đệ tử canh phòng của Phi Tinh Các vừa thấy Lâm Hải đến, liền vội vã cung kính tiến lên thi lễ.

“Miễn lễ, Ứng sư huynh có đây?”

“Hồi Lâm sư huynh, Các chủ tại gian phòng!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, thẳng đến gian phòng của Ứng Vinh mà đi.

Đi tới Phi Tinh Các, tuy là tìm Hỗ Tam Nương, nhưng không gặp Ứng Vinh, hiển nhiên không thích hợp.

“Ha ha, Lâm Hải, nhanh ngồi nhanh ngồi!”

Ứng Vinh thấy Lâm Hải tới chơi, mặt mũi lập tức tràn đầy sắc mặt vui mừng.

Sau khi hai người ngồi xuống, Lâm Hải mang theo một tia tán thưởng, hướng phía Ứng Vinh nói.

“Ngắn ngủn mấy ngày, Phi Tinh Các dĩ nhiên đã trật tự tỉnh nhiên, Ứng sư huynh không thể bỏ qua công lao a!”

“Lâm Hải, ngươi cũng đừng cùng ta nói những thứ lời khách sáo này nữa!” Ứng Vinh cười khoát tay áo.

Sau đó, sắc mặt ngưng tụ, trịnh trọng hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Đúng rồi, Chủ thượng dưới tay ngươi, ngày hôm qua đến đi tìm ta, dùng một cái điện thoại di động bỏ thêm weachat của ta làm bạn tốt.”

“Tên của đối phương, gọi là Trần Nghiên, là một người nữ tử tướng mạo xinh đẹp.”

“Cái Trần Nghiên này nói, là thư ký của ngươi, đối với ta rất là khách khí, nói là thêm cái bạn tốt, về sau có việc dễ thương lượng.”

Nói đến đây, chân mày Ứng Vinh hơi nhíu lại, mang theo nghi hoặc hỏi Lâm Hải.

“Ta vốn, còn chuẩn bị hỏi ngươi một chút, việc này có phải thật vậy hay không?”

“Ách…” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lập tức bật cười.

Thật sự là không thể tưởng được, hiệu suất của Trần Nghiên đủ cao, cũng đã thành lập liên hệ cùng Phi Tinh Các rồi.

“Ứng sư huynh, yên tâm, Trần Nghiên là thư ký của ta, người một nhà!” Lâm Hải cười nói.

“A, vậy là tốt rồi!” Ứng Vinh nhẹ gật đầu, “Chủ thượng tự mình đến đây, ta đoán cũng sẽ không có giả, chỉ là có chút nghi hoặc mà thôi, đúng rồi, thư ký là có ý gì?”

“Thư ký, chính là trợ thủ mà thôi!”

Lâm Hải lại nói chuyện phiếm vài câu cùng Ứng Vinh, cũng nói cho y biết hết thảy công việc, cũng có thể hiệp thương cùng Trần Nghiên, Trần Nghiên có thể toàn quyền làm chủ, quyết định bất cứ chuyện gì.

Đem Ứng Vinh kinh hãi đến há miệng thật to, căn bản không cách nào lý giải, Lâm Hải tại sao lại đối với cái nữ tử Trần Nghiên này, lại tín nhiệm như thế.

Lâm Hải cũng không cần phải giải thích cùng Ứng Vinh, cáo biệt Ứng Vinh, trực tiếp liền tiến nhập vào chính giữa nội hạch của Thiên Khôi Tinh.

Vèo!

Lâm Hải mới vừa tiến vào, một đạo bóng hình xinh đẹp đột nhiên xuất hiện, hướng phía Lâm Hải dịu dàng cúi đầu.

“Tam Nương, bái kiến đại quan nhân!”

Lâm Hải cũng không nói nhảm, trực tiếp đem điện thoại của Hạ Hầu Xuyên, đlấy ra.

“Tam Nương, ngươi xem người này là ai!”

Lâm Hải mở ra weachat của Tống Giang, ấn mở ảnh chân dung, đưa tới trước mặt Hỗ Tam Nương.

Hỗ Tam Nương mang theo một tia nghi hoặc, đem khuôn mặt đưa tới, ngưng mắt nhìn lại.

Chờ lúc nhìn thấy ảnh chân dung của Tống Giang, thân thể mềm mại không khỏi run lên bần bật, trong đôi mắt đẹp dịu dàng bỗng nhiên hiện lên một đạo sát cơ đáng sợ!

“cẩu tặc Tống Giang!!!”

Hỗ Tam Nương khẽ vươn tay, đem điện thoại di động cầm vào trong tay, sát cơ mãnh liệt giống như là thủy triều, lập tức hướng phía bốn phương tám hướng, điên cuồng lan tràn.

“Đại quan nhân, ngươi như thế nào lấy được điện thoại cuản Tống Giang? Cái cẩu tặc này, hiện ở phương nào?”

Thanh âm Hỗ Tam Nương lạnh như băng, hô hấp dồn dập, gấp gáp hỏi.

Bởi vì kích động, thân thể mềm mại đều kìm lòng không được mà khẽ run lên.

“Tam Nương, tỉnh táo một ít, đây không phải là điện thoại của Tống Giang!”

Lâm Hải gấp gáp nói, sát khí trên người Hỗ Tam Nương phát ra, thật sự là quá đáng sợ!

Nhất là tại chỗ tinh hạch, khí tức của Hỗ Tam Nương không hề giữ lại, theo sát cơ mà hoàn toàn phóng thích.

Cái sát khí khủng bố đậm đặc giống như là thực chất kia, lại để cho Lâm Hải đều cảm thấy một hồi tim đập nhanh, khó thở.

Nếu không phải Lâm Hải tu luyện qua Tinh Thần Chi Đạo, cũng có chút thành tựu, chỉ sợ chỉ là cái sát khí này, đã lại để cho Lâm Hải bạo thể mà vong!

Hỗ Tam Nương nghe được, không khỏi mạnh mẽ ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu nhìn Lâm Hải.

“Đây là điện thoại của người khác, ở bên trong mục bạn tốt có Tống Giang!” Lâm Hải cấp tốc nói ra.

Hỗ Tam Nương khẽ giật mình, sát khí trên người, lúc này mới từ từ tán đi, mặt mũi tràn đầy thất lạc.

“Đại quan nhân thứ tội, vừa rồi Tam Nương vô cùng kích động, thất thố rồi!”

“Cái này không có gì!” Lâm Hải khoát tay áo, sát khí bốn phía đã tán đi, lập tức lại để cho Lâm Hải nhẹ nhõm vô cùng.

Đồng thời, nội tâm không khỏi chắt lưỡi một hồi.

Thực lực chân thật của Hỗ Tam Nương, thật sự là thật đáng sợ.

Vừa rồi khí tức mà nàng phóng xuất ra, có lẽ đã vượt qua Thiên Tiên đi à nha?

“Đại quan nhân, vậy đây là điện thoại của ai, có thể thông qua gã, tìm được Tống Giang không?”

Hỗ Tam Nương bỗng nhiên nắm chặt cánh tay của Lâm Hải, vẻ mặt khẩn trương hỏi.

Chỗ cánh tay Lâm Hải, cảm giác được trong bàn tay nhỏ non mềm mảnh mịn của Hỗ Tam Nương, vậy mà ẩn ẩn có chút ẩm ướt.

Xem ra, Hỗ Tam Nương thật là khẩn trương kích động đến cực hạn, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi rồi.

“Điện thoại là của Tông chủ Đan Đạo Tông Hạ Hầu Xuyên, Hạ Hầu Xuyên đã chết, nhưng Tống Giang phát tin tức nói, lại để cho Hạ Hầu Xuyên đến tổng bộ của Vô Thiên Minh ở Hồng Ngọc Quốc tìm gã!”

“Hồng Ngọc Quốc? tổng bộ của Vô Thiên Minh?” trong đôi mắt đẹp dịu dàng của Hỗ Tam Nương, bỗng nhiên hiện lên một vòng sát cơ lành lạnh.

“Ta giờ sẽ tiến về tổng bộ của Vô Thiên Minh ở Hồng Ngọc Quốc, tru sát tên cẩu tặc này!!!”

Nói xong, Hỗ Tam Nương mở ra bộ pháp, hướng phía bên ngoài đi đến.

“Chờ một chút!”

Lâm Hải thấy thế, vội vàng khẽ vươn tay, đem cánh tay Hỗ Tam Nương giữ chặt.

“Ngươi đừng vội, Vô Thiên Minh thần bí khó lường, liền coi như ngươi đã đến Hồng Ngọc Quốc, cũng chưa chắc đã tìm được tổng bộ của Vô Thiên Minh!”

Khuôn mặt Hỗ Tam Nương biến đổi, lo lắng nói.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Lâm Hải hơi cau mày nghĩ nghĩ, sau đó dùng điện thoại của Hạ Hầu Xuyên, mở ra weachat của Tống Giang, biên tập một đầu tin tức, phát tới.

Chương 2048: Hồ Hiểu Nguyệt

Hạ Hầu Xuyên: Minh chủ, ta đã đắc thủ rồi, hiện tại đi Hồng Ngọc Quốc tìm ngươi sao?

“Ngươi giả mạo Hạ Hầu Xuyên?!”

Hai mắt Hỗ Tam Nương tỏa sáng, như thế là cái ý kiến hay.

Rất nhanh, tin tức của Tống Giang, liền hồi âm lại.

Tống Giang: Trước chờ một chút!

Leng keng!

Tống Giang hướng ngươi gửi đi một khỏa Uẩn Linh Châu.

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải vừa xem xong tin tức, một khỏa hạt châu lóe ra hào quang trực tiếp từ bên trong màn hình điện thoại di động, nhảy ra ngoài.

Lâm Hải khẽ vươn tay, đem hạt châu tiếp được, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Cái điện thoại của Địa Tiên giới này, công năng quá kém.

Vẫn là của mình tốt, có một Túi Càn Khôn, có thể tiếp thu mọi thứ đồ vật.

“Uẩn Linh Châu?”

Nhìn thoáng qua hạt châu trong tay, trong mắt Lâm Hải hiện lên một tia kinh ngạc.

Cái Uẩn Linh Châu này, Lâm Hải cũng không xa lạ gì.

Lúc trước, Sở Lâm Nhi liền đã cho hắn một khỏa, linh hồn bị thương hoặc suy yếu, có thể tiến vào trong đó để tiến hành ân cần săn sóc.

Lúc Sở Lâm Nhi chiến đấu cùng Lý Chí Dũng, bị Diệt Linh Châu làm trọng thương, chính là tiến vào trong đó để tiến hành khôi phục.

Không thể tưởng được đã cách vài năm, lại một lần nữa gặp được cái bảo vật này.

Bất quá, cái khỏa Uẩn Linh Châu này, so với khỏa của Sở Lâm Nhi lúc trước, năng lượng lại yếu ớt hơn nhiều.

Đang lúc nghi hoặc Tống Giang vì cái gì lại phát Uẩn Linh Châu tới, tin tức của Tống Giang, lại một lần nữa phát qua.

Tống Giang: Ngươi đem khỏa Uẩn Linh Châu này, đưa đến bên hồ Hiểu Nguyệt của thành Thái Huyền, đến đó rồi thì báo cho ta biết một tiếng, tự nhiên sẽ có người tới lấy, sau đó ngươi lập tức đến Hồng Ngọc Quốc gặp ta!

Hạ Hầu Xuyên: Vâng!

Lâm Hải tắt weachat, quay đầu liếc nhìn Hỗ Tam Nương.

“Đi trước đến bên hồ Hiểu Nguyệt, nhìn xem Thiên Vận Quốc còn có ai, là người của Tống Giang!”

Hỗ Tam Nương nhẹ gật đầu, “Ta cùng đại quan nhân, cùng nhau đi!”

“Đi!”

Lâm Hải cùng Hỗ Tam Nương, sóng vai đi ra khỏi Thiên Khôi Tinh tinh hạch, sau đó cưỡi Tiểu Hồng, thẳng đến hồ Hiểu Nguyệt.

Hồ Hiểu Nguyệt nằm ở biên giới thành Thái Huyền, ở vào bên trong Hắc Ám Sâm Lâm.

Xung quanh có Yêu thú sinh động, không thiếu một ít Yêu thú đẳng cấp cao qua lại, lại càng có rất ít người qua lại.

Lấy tu vi của Lâm Hải cùng Hỗ Tam Nương, tự nhiên không e ngại những Yêu thú này.

Tiểu Hồng huy động cánh, thẳng vào chỗ sâu trong Hắc Ám Sâm Lâm, hướng phía hồ Hiểu Nguyệt bay đi.

“Ma Hóa Ngàn Vạn, biến!”

Lâm Hải đứng ở bên trên lưng Tiểu Hồng, thầm hô một tiếng, xương cốt trên người như nhào bột mì lập tức phát sinh biến hóa.

Thời gian nháy mắt một cái, cũng đã biến thành bộ dáng của Hạ Hầu Xuyên.

Tíu tíu!

Sau mấy hơi, Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, dĩ nhiên đã đến trên không của hồ Hiểu Nguyệt, đáp xuống.

Lâm Hải thả người nhảy xuống, cùng Hỗ Tam Nương đứng ở phía trên bên cạnh bờ hồ Hiểu Nguyệt.

“Rống!”

Hai người vừa mới đứng thẳng, bỗng nhiên sóng nước bay thẳng lên trời.

Sau một khắc, một cái thủy thú cao chừng vài chục trượng, từ đáy nước đột nhiên xông ra, bọt nước vẩy ra, giống như biển gầm.

“Coi chừng!”

Lâm Hải cả kinh, lập tức đem bàn tay đẩy về phía trước, một con Hỏa Phượng bị hỏa diễm hừng hực vờn quanh, bỗng nhiên bay đi.

Phốc!

Hỏa Phượng trực tiếp rơi vào phía trên thân thể cao lớn của thủy thú, sau đó điên cuồng lan tràn, trong nháy mắt hỏa diễm cuồng bạo, đã hiện đầy toàn thân thủy thú

“Ngao!”

Thủy thú phát ra một tiếng tru lên thê thảm đau đớn, còn chưa chờ quay về trong hồ, liền bị thiêu thành tro tàn.

“Yêu thú Đại Thừa sơ kỳ, không thể tưởng được thực lực của đại quan nhân, lại tinh tiến như vậy!”

Hỗ Tam Nương ở một bên, mang theo một tia kinh ngạc nói ra.

“Tam Nương quá khen!”

Lâm Hải nhạt cười nhạt nói, tuy trước mắt tu vi của Lâm Hải, chỉ là Hóa Thần sơ kỳ.

Nhưng Thiên Hỏa Huyền Băng, cùng với Tử Lôi Thần Long Tí, đều là vật phi phàm, đủ để miểu sát Đại Thừa sơ kỳ bình thường.

Tuy thoáng cái vượt qua ba cảnh giới mà miểu sát địch nhân, tại giới Tu Hành mà nói, cơ hồ là sự tình không khả năng.

Nhưng mọi thứ đều có ngoại lệ, Lâm Hải chính là trường hợp đặc biệt vạn năm khó gặp!

Xuất ra điện thoại của Hạ Hầu Xuyên, Lâm Hải mở ra weachat, phát tin tức đi qua cho Tống Giang.

Hạ Hầu Xuyên: Minh chủ, ta đến hồ Hiểu Nguyệt rồi!

Tống Giang không có hồi âm, Lâm Hải chờ giây lát, đột nhiên mặt nước của hồ Hiểu Nguyệt, chấn động một hồi rất nhỏ.

“n?”

Lâm Hải vội vàng ngưng thần đề phòng, cho rằng lại có thủy thú xuất hiện.

Nhưng rất nhanh, đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lộ ra biểu lộ kinh ngạc.

Chỉ thấy, trên mặt hồ nước, phảng phất như nhận lấy một cỗ lực lượng kỳ lạ, vậy mà từ từ tách ra về phía hai bên.

Sau đó, một cái cửa động có đường kính chừng hai mét, xuất hiện tại trên mặt hồ.

Ông!

Một đoàn hào quang màu vàng kim óng ánh, từ trong cửa động, bỗng nhiên chiếu rọi mà ra, từ từ đi lên.

Lâm Hải mở to hai mắt, nháy mắt cũng không nháy mắt hướng phía cái quang mang màu vàng kim kia nhìn lại.

Đã thấy, quang mang màu vàng kim hiện ra một cái vầng sáng tròn tròn, dần dần nổi lên mặt hồ.

“Bên trong có người!”

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, phát hiện trong vầng sáng màu vàng kim kia, vậy mà có một người đang khoanh chân ngồi!

Tuy bởi vì vầng sáng che chắn, thấy không rõ dung mạo của người này, nhưng lại có thể phân biệt, đó là một người nam tử.

Vầng sáng màu vàng kim một mực bay lên, khi cao hơn mặt hồ khoảng một trượng, liền ngừng lại.

“Hạ Hầu Xuyên, đồ vật đã mang tới chưa?”

Nam tử trong vầng sáng, đột nhiên mở miệng, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào mà hỏi.

“Đã mang đến!”

Lâm Hải một bên đem Uẩn Linh Châu lấy ra, một bên âm thầm mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, hướng phía vầng sáng màu vàng kim này nhìn lại.

Chờ sau khi xuyên thấu qua vầng sáng, nhìn thấy khuôn mặt của nam tử bên trong, mí mắt Lâm Hải không khỏi đột nhiên nhảy dựng!

“Tống Giang!!!”

Lâm Hải hoảng sợ phát hiện, nam tử bên trong, vậy mà cùng ảnh chân dung của Tống Giang, không khác chút nào!

Ta thảo, dĩ nhiên là bản thân Tống Giang, lão tiểu tử này cũng thực giảo hoạt a!

Lâm Hải cưỡng ép ngăn chặn kinh hãi trong nội tâm, trong lòng cười lạnh không thôi.

Tống Giang ở bên trong weachat, còn nói với Hạ Hầu Xuyên, đưa Uẩn Linh Châu xong, thì đi Hồng Ngọc Quốc tìm hắn!

Nhưng kết quả, bản thân của gã căn bản là tại Thiên Vận Quốc.

Ngay cả người mình đều lừa gạt, quả nhiên là phong cách của Tống Giang!

“Chủ nhân!”

Vừa lúc đó, trong đầu Lâm Hải, đột nhiên truyền đến thanh âm của Tiên Nhi.

“La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, đột nhiên phát ra cảnh báo, có Tinh phách của Thiên Cương Tinh ở ngay gần ngươi!”

“Ta đã biết, Tống Giang ngay tại trước mắt ta!” Lâm Hải thông qua ý thức, hướng Tiên Nhi hồi đáp.

“Thất thần làm gì, còn không mau đem Uẩn Linh Châu lấy tới!”

Thấy Lâm Hải cả buổi bất động, Tống Giang ở trong vầng sáng, lập tức mang theo bất mãn, quát lạnh nói.

“Tam Nương, làm tốt chiến đấu chuẩn bị!”

Lâm Hải trước là thông qua ý thức, hướng Hỗ Tam Nương phát ra nhắc nhở chiến đấu.

Sau đó, giả trang ra một bộ dạng sợ hãi, vội vàng hướng phía vầng sáng màu vàng kim đi đến.

Nhưng đi đến bên cạnh bờ, Lâm Hải lại ngừng lại.

“Bằng hữu, ngươi trong hồ, ta tại bên cạnh bờ, xa như vậy như thế nào đưa cho ngươi à?”

Tống Giang lập tức chau mày, mang theo một tia bực bội nói

“Ngươi ngu xuẩn sao? Ném tới!”

Lâm Hải nghe xong, tức thì trực tiếp dùng sức lắc đầu, nghiêm trang nói.

“Cái này không thể được! Minh chủ nhà ta đem nhiệm vụ giao cho ta, ta phải tự mình giao vào trong tay của ngươi.”

“Ném qua mà nói, vạn nhất ngươi tiếp không nổi mà rớt xuống trong hồ, ta cũng không có cách hướng Minh chủ nhà ta giao phó!”

Lời nói của Lâm Hải, đem Tống Giang ở đối diện, thiếu chút tức đến nhổ ra.

“Ngươi cái đồ ngu, đều là người tu đạo, làm sao có thể không tiếp được một cái hạt châu!”

“Ít nói nhảm, nhanh ném tới!”

Lâm Hải nghe xong lời này, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Im ngay!”

“Ngươi nha tính toán quá a, cũng dám giáo huấn ta!”

“Hạ Hầu Xuyên ta, đối với Minh chủ trung thành và tận tâm, chỉ nghe Minh chủ, ngươi tính toán là cái chổi lông gà gì!”

Nói xong, Lâm Hải khinh thường cười lạnh một tiếng.

“Muốn Uẩn Linh Châu, thì chính mình tới cầm!”

“Nếu không, ta thà rằng liều mạng bị Minh chủ trách phạt, thì cũng đem Uẩn Linh Châu mang về Hồng Ngọc Quốc, trả cho Minh chủ!”

Tống Giang nghe xong lời nói của Lâm Hải, thật sự là vừa tức vừa giận!

Ánh mắt mang theo một tia âm lãnh, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Tốt, ngươi có gan!”

“Chính mình lấy thì chính mình lấy, nhưng ngươi chờ đó cho ta, việc này ta không để yên!”

Vèo!

Tống Giang nói xong, vầng sáng màu vàng kim lóe lên, phiêu hướng Lâm Hải.

Chương 2049: Thực lực của Tống Giang

“Tam Nương, động thủ!”

Thấy Tống Giang đã đến gần, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, hướng phía Hỗ Tam Nương hét lớn một tiếng!

“Uống!”

Hỗ Tam Nương nghe được Lâm Hải phát lệnh, đột nhiên đánh ra một chưởng, bắt vào phía trên vầng sáng màu vàng kim.

Phanh!

Vầng sáng màu vàng kim bỗng nhiên nổ, một đạo rung động hiện lên, thân ảnh Tống Giang liền hiển hiện ra.

“cẩu tặc Tống Giang!!!”

Sau khi thấy rõ dung mạo của Tống Giang, Hỗ Tam Nương lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó sát cơ khủng bố, bỗng nhiên tràn ngập.

“Tam Nương, tại sao lại là ngươi?”

Tống Giang vốn đang nổi giận không thôi, nhưng chờ sau khi phát hiện đối phương là Hỗ Tam Nương, vẻ mặt không khỏi khiếp sợ.

Trước khi, sự chú ý của gã, tất cả đều tại trên người Lâm Hải.

Tuy nhìn thấy sau lưng Lâm Hải, có đi theo một nữ tử, nhưng lại không để ý, tưởng rằng là thị nữ của Hạ Hầu Xuyên.

Huống chi, Hỗ Tam Nương một mực cúi đầu, Tống Giang căn bản không có chú ý.

Bây giờ, Hỗ Tam Nương đột nhiên xuất hiện tại trước mặt Tống Giang, lập tức lại để cho Tống Giang vừa mừng vừa sợ!

“Hừ, chính là Hỗ Tam Nương ta, cẩu tặc Tống Giang, ngươi không nghĩ tới a?”

Đôi mắt dễ thương của Hỗ Tam Nương như đao, nhìn chằm chằm vào Tống Giang, hung ác nói, cừu hận trong nội tâm, như sóng cả mãnh liệt!

Tống Giang thì là sững sờ, mang theo kinh ngạc cùng khó hiểu thật sâu, liếc nhìn Hỗ Tam Nương.

“Tam Nương, vì sao xưng hô huynh trưởng như thế?”

“Phi!” Hỗ Tam Nương phỉ nhổ một tiếng, “Ngươi cẩu tặc kia, cũng xứng với hai chữ huynh trưởng!”

“Hôm nay, ta sẽ giết ngươi, báo thù rửa hận cho người nhà đã mất đi của ta!”

Nói xong, thân ảnh Hỗ Tam Nương lóe lên, hóa thành hào quang màu xanh, biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, dĩ nhiên xuất hiện ở trên không Tống Giang, một đoàn khí mang cường đại màu xanh, hướng phía đỉnh đầu Tống Giang, đón đầu oanh xuống!

Con mắt Tống Giang mãnh liệt, lôi ra một đạo tàn ảnh, hướng về mặt hồ phía sau bay ngược đi.

Đồng thời, một quyền bình thản không có gì lạ oanh ra, lập tức năng lượng cuồng bạo, trùng kích lấy khí lãng, cùng khí mang màu xanh, va chạm lại với nhau.

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh truyền đến, khí lãng giữa không trung lập tức lăn lộn, hào quang đạo pháp văng bay khắp nơi.

Vèo!

Thân thể mềm mại của Hỗ Tam Nương, như gặp phải trọng kích, lay động một hồi, bay ngược mà đi.

Mà sắc mặt Tống Giang thì là âm lãnh, lăng không trôi nổi tại trên mặt hồ, trong h mắt tam giác iện lên một đạo hào quang lạnh lẽo.

“Tam Nương!”

Lâm Hải ở một bên, thì là lắp bắp kinh hãi, hoàn toàn không nghĩ tới, Tống Giang lại mạnh như vậy.

Cánh tay vung lên, một đoàn Băng Tuyết hóa thành tơ mềm, hướng phía Hỗ Tam Nương chạy như bay mà đi, quấn quanh tại bên hông của Hỗ Tam Nương.

Lâm Hải nhẹ nhàng kéo một phát, đem thân thể mềm mại đang bay ngược của Hỗ Tam Nương, kéo qua.

Hỗ Tam Nương mất thăng bằng, ngã xuống trong ngực Lâm Hải, khuôn mặt tái nhợt vô huyết, khóe miệng có tơ máu tràn ra.

“Ngươi bị thương?”

Lông mày Lâm Hải ngưng tụ, vội vàng lấy ra một miếng linh đan, cho Hỗ Tam Nương ăn xuống dưới.

Đồng thời, nội tâm của Lâm Hải kinh nghi một hồi.

Tống Giang tuy là thủ lĩnh của Thủy Bạc Lương Sơn, nhưng Lâm Hải nhớ rõ, thực lực của gã cũng không cao a!

Tại bên trong một trăm lẻ tám người, cho dù không phải là thứ nhất đếm ngược từ dưới lên, thì cũng là tồn tại trong nhóm mười người đếm ngược từ dưới lên.

Mà thực lực của Hỗ Tam Nương cũng không yếu a, đánh Tống Giang như vậy, đoán chừng một đánh mười đều không phải là vấn đề.

Nhưng hôm nay, như thế nào phía dưới một chiêu, Tống Giang bình yên vô sự, ngược lại là Hỗ Tam Nương bị thương đâu?

Hỗ Tam Nương ăn đan dược vào, thương thế vốn là không nặng, lập tức đã khôi phục bảy tám phần.

Khẽ vươn tay, đẩy Lâm Hải ra, thân ảnh nhoáng một cái, lại hướng phía Tống Giang vọt tới.

“Cẩu tặc nhận lấy cái chết!”

Hô ~

khí mang màu xanh, hóa thành song đao Nhật Nguyệt, mang theo đao mang lăng lệ ác liệt, hướng phía Tống Giang giảo sát mà đi.

“Tam Nương, đã đủ rồi!”

Tống Giang gầm lên một tiếng, bỗng nhiên chém ra một quyền, khí lãng khủng bố đụng vào trên song đao Nhật Nguyệt.

Bang!

Song đao Nhật Nguyệt lập tức bị bắn lên cao cao, thân thể mềm mại của Hỗ Tam Nương, lần nữa bay ngược mà đi, bị chấn lui ra ngoài.

Tống Giang thì là vững như bàn thạch, chỉ có điều khuôn mặt ngăm đen, mang lên một cỗ sát ý.

"Ta niệm tại tình huynh đệ ngày xưa, mới đối với ngươi lần nữa nhường nhịn!"

"Nếu như ngươi lại dám ra tay, đừng trách ta không niệm tình xưa!"

"Phi!" Hỗ Tam Nương đứng vững thân hình, trong mắt mang theo cừu hận thật sâu, phỉ nhổ một tiếng.

"Hỗ Tam Nương ta, cùng Tam Giang Tứ Hải ngươi là thù, bất cộng đái thiên!"

"Không giết cẩu tặc ngươi, Hỗ Tam Nương ta quyết không bỏ qua!"

Nói xong, Hỗ Tam Nương lần nữa nhảy lên, song đao Nhật Nguyệt trống rỗng xuất hiện, lóe ra hào quang, lăng lệ ác liệt đánh xuống!

"Muốn chết!"

Tống Giang rốt cục nổi giận, quát lạnh một tiếng, hai đấm ầm ầm ném ra, giống như hai thanh chùy sắt, trước sau mà tới!

Phanh!

Một quyền nện ở trên song đao Nhật Nguyệt, nổi lên quyền ảnh màu đen đậm đặc, trực tiếp đem song đao Nhật Nguyệt, đã đánh nát bấy.

Ngay sau đó, một cái quyền khác đi theo tới, gào thét lên đánh tới trước ngực cao ngất của Hỗ Tam Nương!

Hỗ Tam Nương thấy thế, khuôn mặt khẽ biến, muốn tránh dĩ nhiên đã không còn kịp rồi.

Một cỗ cảm giác vô lực thật sâu, xông lên đầu.

Thật vất vả mới tìm được cẩu tặc Tống Giang đã sát hại cả nhà chính mình, nhưng thù còn không có báo thành, đã đem mệnh đáp lên rồi.

Hỗ Tam Nương mặc dù không sợ chết, nhưng lại cảm thấy, cái chết này thật sự lại để cho người không cam lòng!

“Cút!”

Mắt thấy một quyền của Tống Giang, muốn công kích tại trước ngực của Hỗ Tam Nương.

Đột nhiên một tiếng quát chói tai, từ bên cạnh truyền đến.

Sau đó, một con Hỏa Phượng bỗng nhiên xuất hiện, lao thẳng tới thiết quyền của Tống Giang!

Phanh!

Kịch liệt va chạm, đem không khí đều chấn đến run rẩy lên.

Hỏa Phượng cùng thiết quyền chạm nhau, lập tức lại để cho công kích của Tống Giang trì trệ, kích thích vô số khí lãng, văng bay vụt khắp nơi.

Mà Hỏa Phượng như là có sinh mạng, hóa thành một quả cầu lửa cực lớn, đem nắm đấm của Tống Giang, gắt gao chống đỡ, khiến cho không cách nào tiến thêm một bước nữa!

Oanh!

Sau mấy hơi, một tiếng vang thật lớn truyền đến, Hỏa Phượng cùng thiết quyền đồng thời nổ tung, giống như quả bom bạo tạc, khí lãng lăn lộn!

Phốc!

Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị va chạm vứt lên cao cao.

Người tại giữa không trung, trên người lóe lên hào quang ngôi sao, Tinh Thần Khải Giáp lập tức ngưng tụ.

Nhưng mà, liền một hơi cũng chưa tới, liền ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số vô số ánh sao lấp lánh.

Phanh!

Thân thể Lâm Hải, nặng nề ngã trên mặt đất.

Oa!

Lâm Hải há miệng ra, lại là phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng tái nhợt, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Lâm Hải, ngươi như thế rồi?!”

Hỗ Tam Nương thấy thế, thét lên một tiếng kinh hãi, thân thể mềm mại lóe lên, đã đến gần Lâm Hải, đem Lâm Hải ôm vào trong ngực.

“Đậu phộng, Tống Giang có phải cắn dược rồi hay không, như thế nào lại mạnh như vậy?”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, vội vàng lấy ra một khỏa Linh Đan, nuốt vào, khôi phục thương thế.

Đồng thời, nhìn xem Tống Giang lông tóc ít bị tổn thương ở trên mặt hồ, trong tâm Lâm Hải sởn hết cả gai ốc!

Cái này, còn con mẹ nó là cái phế vật bên trên Thủy Bạc Lương Sơn, chỉ biết là chiêu an kia sao?

Chỉ là một quyền vừa rồi kia, nếu không phải Lâm Hải thi triển Thiên Hỏa, vận dụng lực lượng của Niếp Niếp.

Chỉ sợ giờ phút này, bản thân cũng không phải chị bị trọng thương đơn giản như vậy.

“Lâm Hải? Ngươi không phải Hạ Hầu Xuyên!”

Tống Giang vừa nghe được Hỗ Tam Nương đối với Lâm Hải la lên, lập tức biến sắc.

Lâm Hải dùng lực, từ trên mặt đất đứng lên.

Tuy trước mắt thương thế chỉ khôi phục ba bốn thành, nhưng đối mặt với cái nhân vật Tống Giang mà hắn chán ghét này, Lâm Hải tuyệt sẽ không nhận kinh sợ!

“Hừ! Ngươi cái ngu xuẩn, hiện tại mới biết được à?”

Nói xong, thân hình Lâm Hải vặn vẹo một hồi, cơ bắp trên mặt, cũng bắt đầu nhấp nhô.

Rất nhanh, Hạ Hầu Xuyên biến mất, một lần nữa biến trở về bộ dạng của Lâm Hải.

Tống Giang nhìn Lâm Hải biến hóa, lập tức lộ ra khuôn mặt khiếp sợ, hiển nhiên bị một màn quỷ dị này, trấn trụ rồi.

Bất quá rất nhanh, sắc mặt Tống Giang phát lạnh, lạnh lùng nói.

“Hạ Hầu Xuyên đâu?”

Lâm Hải nhếch miệng lên, “Chết rồi!”

“Ngươi giết lão?!” Tống Giang nổi lên hỏa khí, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lạnh thấu xương như đao!

Lâm Hải thì hơi hơi một nhún vai, mang theo khinh thường thật sâu, đùa giỡn sung sướng nói.

“Ngươi đoán?”

“Ta đoán con em ngươi! Tiểu bối, nhận lấy cái chết!” Tống Giang giận dữ, đột nhiên giương hai tay lên, hai cái nắm đấm hóa thành chùy sắt màu đen, hướng phía Lâm Hải ầm ầm đập tới!

Chương 2050: Xuất phát, Hồng Ngọc Quốc!

“Lâm Hải, coi chừng!”

Hỗ Tam Nương thấy thế, vội vã vươn tay, chuẩn bị đem Lâm Hải kéo ra phía sau.

Nắm đấm của Tống Giang, cường đại cùng khủng bố đến cỡ nào, hai người bọn họ đều là thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ.

Nếu như Lâm Hải bị Tống Giang nện thực, tuyệt đối không sống được rồi.

“Tam Nương, không cần lo lắng, xem ta thu gã!”

Lâm Hải một tiếng quát nhẹ, sau một khắc, La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh trống rỗng xuất hiện trong tay.

Ông!

Trong nháy mắt Tinh La Bàn xuất hiện, cái khỏa ngôi sao đại biểu Thiên Khôi Tinh kia, liền vội vã kịch liệt lóe lên.

“Đi!”

Lâm Hải vung tay lên, đem Tinh La Bàn trực tiếp tế ra.

Ông!

Nhất thời, Tinh La Bàn bay vào giữa không trung, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Đạo đạo hào quang ngôi sao kia, kích xạ tại phía trên quyền ảnh, lập tức đem quyền ảnh phá hủy.

Tống Giang ở đối diện, tại lúc Tinh La Bàn vừa xuất hiện, liền cảm thấy một cỗ bất an thật sâu.

Mà lúc này đây, cái hào quang ngôi sao đầy trời kia, đột nhiên đem Tống Giang, hoàn toàn bao phủ lại.

"A!!!"

Tống Giang kìm lòng không được mà phát ra một tiếng gào rú hoảng sợ, vô ý thức quay đầu bỏ chạy.

Nhưng mà, một cỗ lực hút kinh khủng, từ trong Tinh La Bàn truyền đến, phảng phất giống như một sợi dây thừng, đưa hắn gắt gao buộc lại, hướng phía trong Tinh La Bàn hấp xả mà đến!

"Tam Nương, ngươi thật sự không niệm tình huynh đệ, mà ra tay đối với ta hay sao?"

Tống Giang biết rõ cầu Lâm Hải là vô dụng, không khỏi hướng phía Hỗ Tam Nương, mặt mũi tràn đầy bi thống hô.

Ông!

Còn chưa chờ Hỗ Tam Nương nói chuyện, thân ảnh của Tống Giang, dĩ nhiên đã bị Tinh La Bàn, hoàn toàn hút vào!

Sau đó, hào quang của Tinh La Bàn thu liễm lại, ngôi sao đại biểu cho Tống Giang, sáng ngời như đèn!

Leng keng!

Tinh phách Thiên Khôi Tinh đã trở về vị trí cũ, độ hoàn thành trước mặt của nhiệm vụ (2/36)

Lâm Hải nhìn tin tức trong đầu, không khỏi thở phào ra một ngụm trọc khí.

Đã lâu như vậy, rốt cục thu thập đến viên Tinh phách Thiên Cương Tinh thứ hai rồi.

Đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh cất kỹ, Lâm Hải quay đầu, nhìn về phía Hỗ Tam Nương có chút thất thần.

Vừa muốn mở miệng nói chuyện, weachat đột nhiên vang lên, là điện thoại của Hạ Hầu Xuyên.

Lâm Hải mở weachat ra xem xét, con mắt lập tức liền trừng thẳng.

Bởi vì, người phát tin tức tới không phải là ai khác, mà chính là Tống Giang vừa bị chính mình thu vào Tinh La Bàn!

Tống Giang: Lâm Hải, thù diệt Tinh phách của ta, ta nhớ kỹ! Ngày sau tất sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn! (phía sau là một cái biểu lộ dao găm mang máu)

“Tống Giang không chết, gã còn có Tinh phách còn sống!”

Lâm Hải nhịn không được, mở miệng hoảng sợ nói.

Hỗ Tam Nương ở một bên, thì là sâu kín thở dài, thần sắc có chút cô đơn.

“Đúng vậy, Tống Giang cũng chưa chết!”

Lâm Hải quay đầu, nhìn về phía Hỗ Tam Nương, khó hiểu mà hỏi.

“Tam Nương, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Còn có, thực lực của Tống Giang, như thế nào lại mạnh như thế!”

Hỗ Tam Nương cười khổ một tiếng, vuốt vuốt mái tóc có chút mất trật tự, thanh âm khẽ khàng nói.

“Thiên Cương Tinh cùng Địa Sát Tinh ta bất đồng, một khi thoát ly thân thể phàm thai, Tinh phách sẽ khôi phục thực lực vốn có.”

“Tống Giang tuy không am hiểu đấu pháp, nhưng với tư cách Thiên Khôi Tinh, mạnh hơn ta cũng chẳng có gì lạ.”

Lâm Hải nghe xong, lông mày không khỏi nhíu chặt, thản nhiên nói.

“Tống Giang cường đại như thế, ngươi muốn báo thù, chỉ sợ không dễ dàng a!”

“Thế thì chưa hẳn!” Hỗ Tam Nương nhẹ khẽ lắc đầu.

“Tống Giang sở dĩ cường, là vì Tinh phách của gã, tại gần Thiên Khôi Tinh, mà ta thì không có bất kỳ Tinh Thần Chi Lực nào có thể mượn nhờ.”

“Nếu là ở bên trong Thiên Khôi Tinh, cho dù có là ngôi sao bản mạng của Tống Giang gã, Hỗ Tam Nương ta cũng không sợ hắn!”

“Tại địa phương cách càng xa Thiên Khôi Tinh, gã lại càng không phải là đối thủ của ta!”

Lâm Hải nghe xong, thì là cười khổ.

“Vậy làm sao bây giờ, đi Hồng Ngọc Quốc, tiếp tục đuổi giết gã sao?”

“Thế thì không cần!” Trong đôi mắt đẹp dịu dàng của Hỗ Tam Nương, đột nhiên hiện lên một vòng hàn mang.

“Tinh phách của Tống Giang, là không thể rời khỏi ngôi sao bản mạng quá xa.”

“Cái sợi Tinh phách vừa rồi kia, đã bị ngươi lấy đi, hắn thế tất sẽ chia lìa Tinh phách để đến đây.”

“Ta chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được!”

Lâm Hải nghe xong, cũng xác thực là đạo lý này, nhưng vừa nghĩ tới Tống Giang vừa rồi cường đại, lại có chút bận tâm.

“Cho dù Tinh phách của Tống Giang lại đến, cách Thiên Khôi Tinh gần như thế, sợ ngươi cũng không phải là đối thủ của gã a!”

“Tại đây đã bạo lộ, gã không sẽ trực tiếp tới nơi này.” Hỗ Tam Nương kiên định nói.

“Hắn cho Hạ Hầu Xuyên, đem Uẩn Linh Châu đưa tới nơi này, cũng là bởi vì Tinh phách tại đây, đã rời khỏi ngôi sao bản mạng quá lâu, đã quá yếu ớt rồi.”

“Nếu như lại có Tinh phách tới đây, Tống Giang khẳng định phải về Thiên Khôi Tinh để bổ sung năng lượng trước, sau đó tìm địa phương che giấu ẩn thân.”

“Tinh phách ở lại Thiên Vận Quốc, mục đích không phải là chiến đấu, chỉ là vì tới gần Thiên Khôi Tinh, bảo trì sinh cơ cho chủ thể!”

Lâm Hải nháy nháy mắt, nghe không hiểu ra sao.

Bỗng nhiên cảm giác, những tinh tú này đến thế gian, thật đúng là đủ phức tạp.

“Ta có thể làm gì?”

Đã không hiểu nổi, Lâm Hải cũng không hỏi nữa, vẫn là nhìn xem có cái bề bộn gì thể giúp đỡ, thì thực tế hơn.

Hỗ Tam Nương liếc nhìn Lâm Hải, môi son há rồi há, muốn nói lại thôi.

“Tam Nương, giữa ta và ngươi, không cần khách khí, có lời cứ nói a!”

Đôi mắt dễ thương của Hỗ Tam Nương hiện lên một tia vầng sáng, nhìn Lâm Hải nói.

“Nếu như đại quan nhân có rảnh, có thể tiến về Hồng Ngọc Quốc một chuyến, phá hủy tổ chức của Tống Giang không?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, cả kinh nói.

“Ngươi nói, là Vô Thiên Minh?!”

“n!” Hỗ Tam Nương nhẹ gật đầu, sau đó trong mắt toát ra thần sắc chán ghét.

“Tổ chức của Tống Giang, nhất định là có rất nhiều người bị che mắt, những người này cuối cùng nhất đều sẽ bị gã hại thảm!”

“Tựa như Thủy Bạc Lương Sơn lúc trước, Tống Giang đã hại bao nhiêu người!”

“Ta không muốn, lại để cho bi kịch tái diễn!”

Lâm Hải nghe xong, trầm mặc một lát, mới chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Ta đáp ứng ngươi!”

“Đợi ta nhàn nhã, sẽ đi xem Hồng Ngọc Quốc!”

“Tam Nương, cám ơn đại quan nhân!” Hỗ Tam Nương hướng phía Lâm Hải có chút cúi đầu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng tràn đầy cảm kích.

Sự tình nơi đây đã kết thúc rồi, hai người cưỡi Tiểu Hồng, quay trở về Phi Tinh Các.

Hỗ Tam Nương trực tiếp tiến vào nội hạch của Thiên Khôi Tinh, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ.

Lâm Hải sau khi cùng Ứng Vinh hàn huyên một hồi, cũng hướng Ứng Vinh cường điệu, Trần Nghiên có thể toàn quyền đại diện cho chính mình, liền rời khỏi Phi Tinh Các, quay trở về quán rượu Hải Nguyệt.

“Hồng Ngọc Quốc, hình như Lôi Vân Tông, cũng ở tại đâu đó a!”

Nhớ tới đã đáp ứng Hỗ Tam Nương, đi Hồng Ngọc Quốc phá hư Vô Thiên Minh, Lâm Hải chợt nhớ tới Lôi Vân Tông.

Chính mình đã diệt truyền thừa Thiên Đãng Sơn của Lôi Vân Tông tại Nhân Gian giới, lại đánh lui phó Đường chủ của Tử Điện Đường -Lữ Hồng Tiêu, ân oán cùng Lôi Vân Tông, có thể không tầm thường.

Nếu là tiến về Hồng Ngọc Quốc, sự tình trước đó, chỉ sợ cần làm một cái chấm dứt.

Đông đông đông!

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, thanh âm khá là dồn dập.

“Tiến đến!”

Cửa bị đẩy ra, Túy Tửu Tiên đi đến, vẻ mặt nghiêm túc.

“Túy Tửu Tiên đại ca, có chuyện gì sao?”

“Lâm Hải, ta hướng ngươi tạm biệt, ta muốn cấp tốc chạy tới Hồng Ngọc Quốc!”

“A?” Lâm Hải nghe xong, lông mày mạnh mẽ nhảy lên.

Không thể tưởng được, Túy Tửu Tiên vậy mà cũng muốn đi Hồng Ngọc Quốc, thật đúng là đúng dịp.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi đi Hồng Ngọc Quốc, có chuyện gì không?”

Túy Tửu Tiên nặng nề thở ra một hơi, thản nhiên nói.

“Ta nghe Ma Tôn nói, Vô Thiên Minh tại Hồng Ngọc Quốc làm việc khá là sinh động.”

“Cho nên, ta muốn tiến về Hồng Ngọc Quốc, điều tra nơi phát ra của pháp bảo Phong Thần.”

Lâm Hải nghe được, liền mỉm cười.

“Đúng dịp, ta vừa vặn cũng chuẩn bị, tiến về Hồng Ngọc Quốc!”

“Không bằng, cùng một chỗ đồng hành?”

“Thật sự?!” Túy Tửu Tiên nghe được, lập tức đại hỉ, “Ha ha, thật tốt quá, bởi như vậy, lại có Hầu Nhi Tửu để uống!”

Lâm Hải nghe được, lập tức một hồi im lặng, cho lão cái khinh khỉnh.

“Ma Tôn đi theo không?”

“Y không đi!” Túy Tửu Tiên lắc đầu, “Y là một cái Đại Ma Đầu chiêu lấy tiếng xấu, rõ ràng còn có tình yêu trong nước, nói là muốn lưu lại, bảo vệ Thiên Vận Quốc không bị xâm lấn, thật sự là đầu óc bị rượu đổ vào rồi!”

“Y không đi cũng tốt, hai người chúng ta cùng đi, đem Hồng Ngọc Quốc, làm cái long trời lở đất!”

“Ha ha, tốt! Lời này của ngươi thật là làm cho người nhiệt huyết sôi trào a!”

Túy Tửu Tiên cười to một hồi, cùng Lâm Hải thương định thời gian xuất phát. Vừa rạng sáng hôm sau, Lâm Hải phát cái tin tức cho Trần Nghiên, sau đó cùng một chỗ với Túy Tửu Tiên, đi ra khỏi Thiên Vận Quốc!

Chương 2051: Trú Thôn Sứ

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, cưỡi Tiểu Hồng, một đường đi nhanh, thẳng đến chỗ giao nhau giữa Thiên Vận Quốc cùng Hồng Ngọc Quốc mà đi.

Sau khi xuyên qua một đầu sơn mạch bát ngát, cuối cùng đã tới khu vực của Hồng Ngọc Quốc.

Rất xa, liền nhìn thấy một chỗ sơn thôn, tọa lạc tại biên giới của Hồng Ngọc Quốc

“Tiểu Hồng, xuống dưới!”

Lâm Hải chỉ huy Tiểu Hồng, tại chỗ biên giới của sơn thôn, hạ xuống.

Bề ngoài kỳ lạ của Tiểu Hồng, đã sớm đưa tới thôn dân chú ý.

Mới vừa rơi xuống, liền có mười cái thôn dân, mang theo ánh mắt cảnh giác, xúm lại qua.

“Các ngươi là người nào, đến thôn chúng ta có việc gì muốn làm?” Cầm đầu là một cái nam tử trung niên làn da ngăm đen, đánh giá Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên một phen, hồ nghi hỏi.

Tất cả đều là Nguyên Anh hậu kỳ!

Lâm Hải đầu tiên, là xem thấu tu vi của những thôn dân này, không khỏi âm thầm khiếp sợ.

Một cái thôn xa xôi như thế, nhưng tu vi của mọi người lại đều cao như thế, so với thị trấn nhỏ của Thiên Vận Quốc đều cường đại hơn.

Xem ra, Thiên Vận Quốc gầy yếu, quả nhiên không giả.

Lâm Hải mỉm cười, hướng phía nam tử trung niên ôm quyền.

“hai người chúng ta, từ Thiên Vận Quốc mà đến, đi ngang qua quý địa, muốn hướng các vị nghe ngóng một việc.”

“Từ Thiên Vận Quốc đến hay sao?” Nam tử trung niên khẽ giật mình, sau đó trên mặt lộ ra một tia xem thường.

“Ngươi muốn biết cái gì, nói đi?”

“Thành trì cách nơi này gần nhất là gì, phương vị ở đâu?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Thành trì gần nhất, tự nhiên là thành Bạch Thạch, về phần phương vị...”

Nam tử trung niên bỗng nhiên nhếch khóe miệng lên, duỗi ra hai cái ngón tay, nhìn Lâm Hải nhẹ nhàng nắn vuốt.

“Bà mẹ nó, hỏi thăm đường còn đòi phí à?”

Túy Tửu Tiên ở một bên, lập tức một hồi im lặng, không thể tưởng tượng nổi mà nói.

Con mắt nam tử trung niên khẽ lật, liếc trắng Túy Tửu Tiên, mỉa mai nói.

“Nói nhảm! Ta lại không biết các ngươi, dựa vào cái gì không công nói cho ngươi biết?”

“Một trăm khỏa Linh Thạch!”

“Một trăm khỏa Linh Thạch? Ngươi tại sao không đi đoạt!” Túy Tửu Tiên cười lạnh, khinh thường nói.

“Đoạt?”

Nam tử trung niên sững sờ, nhìn Túy Tửu Tiên, nháy nháy con mắt, sau đó trước mắt mạnh mẽ sáng ngời.

“Đúng vậy, ta như thế nào không đoạt đâu?”

“Các ngươi là người Thiên Vận Quốc a, đã đoạt các ngươi thì lại có thể thế nào?”

“Đem bọn họ vây quanh!” Nam tử trung niên vung tay lên, mười mấy người sau lưng, lập tức đem Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, vây quanh ở chính giữa.

Nguyên một đám xoa tay, trên mặt nhe răng cười, con mắt loạn phiêu tại trên người Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, không có ý tốt.

Ai u ta đi!

Túy Tửu Tiên gặp điệu bộ này, trực tiếp che mặt, triệt để bó tay rồi.

Mẹ nó, đám người này đúng là hiếm thấy a!

Chính mình cái kia chỉ là một câu kháng nghị mà thôi, như thế nào bọn họ còn tưởng thật, thực chuẩn bị đoạt?

Trước khi đoạt, lại không đánh nghe ngóng thoáng một phát, chính mình cùng Lâm Hải, là cái tu vi gì sao?

“Nhìn trên phân thượng các ngươi đã nhắc nhở chúng ta, chúng ta chỉ mưu tài, không sát hại tính mệnh!”

“Đem bảo vật trên người các ngươi, còn có cái con Yêu thú phi hành kia, tất cả đều lưu lại, sau đó các ngươi có thể đi rồi!"

Nam tử trung niên hai tay ôm ngực, lười biếng nói.

Lâm Hải cũng là mặt mũi tràn đầy bật cười, mang theo bất đắc dĩ thật sâu, lắc đầu.

"Ngươi cười cái gì?" Nam tử trung niên trừng hai mắt, hung ác nói.

"Ta cười các ngươi, thật sự là người không biết không sợ a!"

"Các ngươi muốn cướp bóc chúng ta? Các ngươi lạikhông hỏi xem, chúng ta là cái tu vi gì sao?"

Lâm Hải quay đầu, liếc nhìn Túy Tửu Tiên, thở dài, bất đắc dĩ nói.

"Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi động thủ, hay là ta động thủ?"

Túy Tửu Tiên thì hơi hơi nhún nhún, vẻ mặt khinh thường nói.

"Vẫn là ngươi tới đi, loại mặt hàng này, hoàn toàn đề không nổi hứng thú của ta." Túy Tửu Tiên vừa nói, một bên vừa lấy ra cái hồ lô rượu, không coi ai ra gì mà uống.

nam tử trung niên ở đối diện, nghe được lời này của Lâm Hải, lông mày đột nhiên nhảy dựng, bỗng nhiên mở miệng nói.

"Các ngươi là cái tu vi gì?"

Phốc!

Túy Tửu Tiên vừa uống một ngụm rượu, nghe được lời này của nam tử trung niên, trực tiếp liền phun ra.

Khục khục khục khục!

Túy Tửu Tiên bị nghẹn ho khan một hồi, sau đó ôm bụng mà nở nụ cười.

“Ha ha ha ha, mẹ nó, ta nói huynh đệ, ngươi là muốn trêu chọc chết ta sao?”

“Không đề cập tới để ngươi hỏi, thì ngươi còn nghĩ không hỏi, có phải hay không?”

Lâm Hải cũng là bật cười một hồi, nam tử trung niên này, cũng là hiếm thấy a!

“Chúng ta là Địa Tiên!”

Lâm Hải nhún vai, mang theo dáng tươi cười nói ra.

“Địa Tiên?!”

Nghe được lời nói của Lâm Hải, sắc mặt của nam tử trung niên đột nhiên biến đổi, bất quá lại không có chút ý tứ sợ hãi.

“Đi, thỉnh Trú Thôn Sứ đến!”

“Vâng!” một người sau lưng nam tử trung niên, lập tức quay người phi tốc rời đi.

“Trú Thôn Sứ?”

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên đều là khẽ giật mình, sau đó lập tức lộ ra một tia biểu lộ không biết nên khóc hay cười.

“Thôn các ngươi, còn có Trú Thôn Sứ? Ai phái tới hay sao?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Hừ, đợi lát nữa ngươi sẽ biết!”

Nam tử trung niên vừa nói xong, đột nhiên một đạo thân ảnh nhanh giống như là tia chớp, trong chớp mắt đã đến phụ cận.

“Tham kiến Trú Thôn Sứ!”

Nam tử trung niên vừa nhìn thấy mặt, liền vội vã khom mình hành lễ.

“n!” Người tới mặc cẩm phục, sắc mặt cao ngạo, khẽ gật đầu.

Sau đó, trong ánh mắt lóe lên tinh mang, nhìn về phía Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên.

“Hai cái Hóa Thần sơ kỳ?”

Nhất thời, khóe miệng của Trú Thôn Sứ, có chút nhếch lên, lộ ra thần sắc khinh thường.

Sau đó, hai tay khoanh lại, ngẩng lên cái cằm, từ trên cao nhìn xuống thản nhiên nói.

“Hai người các ngươi, là từ Thiên Vận Quốc đến hay sao?”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, cao thấp đánh giá cái Trú Thôn Sứ này một phen, phát hiện người này dĩ nhiên là Đại Thừa tôn sư!

“Đúng vậy, chúng ta tới từ Thiên Vận Quốc!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, đạm mạc nói.

“Hừ!”

Lâm Hải vừa dứt lời, cái Trú Thôn Sứ này đột nhiên quát lạnh một tiếng, sau đó khí tức cường đại, bỗng nhiên phóng xuất ra.

Ông!

Một cỗ uy áp nồng đậm, đã rơi vào trên người Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên.

Dư ba cường đại, đem mười cái thôn dân, càng là trùng kích liên tiếp lui về phía sau, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“thực lực của Trú Thôn Sứ, thật đáng sợ!”

Trong lúc nhất thời, mười cái thôn dân này, tất cả đều lộ ra vẻ kính sợ thật sâu.

Đồng thời, mang theo biểu lộ nhìn có chút hả hê, hướng phía Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên nhìn lại.

Địa Tiên thì như thế nào, Trú Thôn Sứ cũng đã có nói, Địa Tiên chết trong tay gã, không có tám trăm cũng có một ngàn!

Nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, cái biểu lộ bình tĩnh thong dong kia, các thôn dân không khỏi nhao nhao sững sờ.

Hai người này, tại sao không có một chút bộ dạng sợ hãi đâu?

“Người tu hành Thiên Vận Quốc nho nhỏ, không biết cấp bậc lễ nghĩa như thế, nhìn thấy bản sứ, không hiểu được hành lễ sao?”

Trú Thôn Sứ quát lạnh một tiếng, trong thanh âm mang theo chân nguyên cường đại, chấn đến thôn dân xung quanh, đầu choáng váng một hồi, kính sợ trong nội tâm lại càng lớn!

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, thì là nhìn nhau cười cười, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi nói cái trang bức phạm này, như thế nào ở khắp nơi đều có à?” Lâm Hải kỳ quái hỏi.

“Mệnh tiện! Giống càng tiện, càng tùy ý có thể thấy được! Tựa như con ruồi, cái hầm cầu nào cũng đều có, ngươi có thể tại hầm cầu nhìn thấy gấu trúc sao?”

“Có đạo lý a!” Lâm Hải vẻ mặt giật mình, chỉ vào Trú Thôn Sứ đạo, “Nói như vậy, gã là cái tiện nhân?”

“Ách...”

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho vẻ mặt của các thôn dân lập tức mộng bức, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

Chà mẹ nó, cái đám này lại dám nói Trú Thôn Sứ là tiện nhân?

Đây là trò gian trá tìm đường chết đang lưu hành tại Thiên Vận Quốc bọn hắn sao?

Túy Tửu Tiên thì là phi thường nhận đồng tình nhẹ gật đầu, vỗ bả vai Lâm Hải, lời nói thấm thía nói.

“Huynh đệ, năng lực phân tích phán đoán của ngươi, lại đề cao! Thật sự là thật đáng mừng!”

Phốc!

Lời nói của Túy Tửu Tiên, lại để cho các thôn dân thiếu chút nữa ngửa mặt ngã quỵ.

Hai cái hàng này, thật sự là kẻ dở hơi a, hôm nay muốn sống mà rời đi, tuyệt đối không có khả năng rồi.

“Im ngay!”

Trú Thôn Sứ giờ phút này, tức đến mặt mũi trắng bệch.

Hai người Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên này, thật sự là to gan lớn mật, vậy mà ở đằng kia xướng song hoàng giống như châm chọc gã.

Thật sự là chán sống!

“Các ngươi đã thành công chọc giận ta, hôm nay, ta lột da các của các ngươi!”

Chương 2052: Là ngươi chủ động để cho ta đánh đó a!

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, thì là không hề có ý sợ hãi, mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ, nhìn nhau.

“Ngươi quất gã, hay là ta quất gã?” Lâm Hải nhún vai, nói.

“Ta không được, vẫn là ngươi tới đi!” Túy Tửu Tiên vội vàng lắc đầu, kiên quyết nói.

“Hứ!” đối thoại giữa Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, lập tức lại để cho Trú Thôn Sứ cùng các thôn dân, xem thường một hồi.

Hai cái hàng này thế nhưng mà thật có thể trang bức a, kết quả đã đến thời khắc mấu chốt, lại kinh sợ sao?

Nhưng một câu sau đó của Túy Tửu Tiên, lại làm cho dáng tươi cười xem thường của bọn họ, mạnh mẽ cứng đờ.

Chỉ thấy Túy Tửu Tiên, nhẹ nhàng thở dài, sau đó vỗ vỗ bả vai Lâm Hải.

“Ngươi cũng biết, ta vừa ra tay, đầu gã sẽ phải dọn nhà, cho nên vẫn là ngươi vất vả một chút đi!”

“Cũng đúng!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Vậy thì ta đến a!”

“Bất quá, đối phó với loại mặt hàng này, cũng giống như giẫm con kiến, cũng chưa nói tới vất vả, Túy Tửu Tiên đại ca ngươi cũng đừng tự trách, ta giờ đi qua quất gã!”

Lần đối thoại này của Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, lại để cho Trú Thôn Sứ cùng các thôn dân trợn mắt há hốc mồm, đều nghe đến choáng váng.

Chà mẹ nó, hai người này mẹ nó quá không biết xấu hổ, quả thực có thể nói là điển hình của giới trang bức a!

Đều đến lúc mấu chốt này rồi, lại còn có thể giả bộ bức trang mặt không đỏ tim không nhảy.

Bọn họ sẽ không trang bức trang quá vong ngã rồi, thực cho là mình có nhiều ngưu bức a?

“Ha ha, ha ha ha ha!” Trú Thôn Sứ tức thì trực tiếp bị tức đến nở nụ cười.

“Hai người các ngươi...” Đưa tay chỉ vào Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, Trú Thôn Sứ tức đến mức cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Ngươi muốn quất ta đúng không?”

“Đến, hướng chỗ này mà đánh, ta ngược lại muốn nhìn, ngươi quất ta như thế nào!”

Trú Thôn Sứ vẻ mặt khinh thường đem mặt đưa tới, chỉ vào mặt của mình, xem thường nói.

“Ngươi, ngươi để cho ta đánh?” Lâm Hải rụt rụt cổ, nhút nhát e lệ nói.

“Đúng, ngươi không phải có thể sao? Ta cho ngươi đánh, ngươi đánh, ngươi đánh a!”

Ông!

Trú Thôn Sứ vừa mới dứt lời, bên người đột nhiên có Lôi Trì vọt lên, hồ quang điện đùng đoàng, lập tức che kín toàn thân của hắn.

“Chà mẹ nó!”

Trú Thôn Sứ đột nhiên cả kinh, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hãi, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi!

Gã vốn tưởng rằng, Lâm Hải chính là một cái Hóa Thần kỳ, thì ra là ở trước mặt mình giả trang bức.

Nếu thực động thủ, cho Lâm Hải mượn cái lá gan cũng không dám, nháo không tốt sau một khắc liền sẽ cho mình quỳ xuống đất cầu xin tha thứ rồi.

Thật không nghĩ đến, Lâm Hải căn bản không ra bài theo như sáo lộ, lại thật sự hạ thủ đối với chính mình.

Bất quá, khiếp sợ qua đi, trong nội tâm của Trú Thôn Sứ, lại càng thêm khinh thường.

Một cái Hóa Thần cảnh nho nhỏ, vậy mà dám động thủ đối với chính mình, quả thực là không biết tự lượng sức mình.

Chỉ chút pháp thuật hệ Lôi đó, rơi tại trên người mình, quả thực cùng gãi ngứa ngứa không có gì khác nhau.

“Muốn chết!”

Nếu Lâm Hải đã động thủ trước, Trú Thôn Sứ lập tức bắn ra sát cơ, quát lớn một tiếng.

Giơ tay tạo chưởng, liền chuẩn bị đem Lâm Hải đánh chết ở dưới lòng bàn tay!

“n? Chuyện gì xảy ra?!”

Bàn tay của gã vừa động, lại phát hiện một hồi cảm giác tê liệt kỳ quái truyền đến.

Sau đó, Trú Thôn Sứ hoảng sợ phát hiện, cánh tay của gã vậy mà không nhúc nhích được rồi!

Ba!

Ngay tại thời khắc trong lòng gã bắt đầu sợ hãi, đột nhiên một tiếng giòn vang truyền đến.

Sau đó, chỗ má phải chỉ cảm thấy một hồi nóng rát đau đớn, bị Lâm Hải vung một cái vả miệng, đánh cái rắn rắn chắc chắc!

Vèo!

Lâm Hải đánh xong, lập tức bắn trở ra, hướng về phía sau cùng Trú Thôn Sứ kéo giãn khoảng cách.

Ông!

Cùng một thời gian, chân nguyên trong cơ thể Trú Thôn Sứ bộc phát, đem lực lượng Lôi Điện, cũng khu trừ ra khỏi cơ thể, khôi phục hành động tự do.

Nhưng mà, gã lại mang theo không thể tưởng tượng nổi thật sâu, bụm lấy má phải bị sưng lên của chính mình, thoáng cái ngây dại.

Không chỉ có gã, các thôn dân bên cạnh, càng là từng cái hoảng sợ há to miệng, trong ánh mắt lộ ra khiếp sợ khó có thể tin cùng sợ hãi!

Đường đường là Trú Thôn Sứ, Đại Thừa tôn sư cao cao tại thượng, vậy mà thật sự tại dưới mí mắt của họ, bị người đánh cái miệng rộng?

Trời ạ, cái này con mẹ nó không phải là đang nằm mơ a?

Đột nhiên, tất cả mọi người cảm giác được, đây hết thảy như thế nào lại không chân thật như thế đâu?

“Này, là ngươi chủ động để cho ta đánh đó a!”

“Ta làm người từ nhỏ đã tâm địa thiện lương, vui với giúp người, thật sự không có ý tứ cự tuyệt ngươi.”

“Ta biết rõ ngươi hiện tại trong lòng rất cảm động, nhưng hoàn toàn không cần phải vậy, ta là người làm chuyện tốt, từ trước đến nay không cầu hồi báo!”

Lâm Hải giả trang ra một bộ dạng nhút nhát e lệ, rụt cổ lại, yếu ớt nói.

Phốc!

“Ha ha ha ha ha cáp!”

Túy Tửu Tiên ở một bên, ôm bụng liền cười lớn rồi.

Đưa tay chỉ vào Lâm Hải, cười đến đều nhanh thở không được rồi.

“Lâm Hải lão đệ, ngươi quá tổn hại rồi, được tiện nghi còn khoe mẽ, ngươi xem đem người ta, tức đến mặt đã thành gan heo rồi!”

“Ta giết ngươi!!!”

Sắc mặt Trú Thôn Sứ đã tức đến phát tím, lồng ngực cũng đã bị tức nổ.

Thật sự là lật thuyền trong mương a, chính mình vậy mà ở trước mặt nhiều người như vậy, thật sự bị đánh một cái vả miệng.

Mà đối phương còn hết lần này tới lần khác giả trang ra một bộ dạng người vô tội lâu không bị ăn đòn, thật sự là quá con mẹ nó không phải là thứ gì rồi.

Nếu không đem hai cái hàng này giết đi, gã cũng không mặt mũi thấy người!

Oanh!

Nhất thời, Trú Thôn Sứ cánh tay vung vẩy, một cái cực lớn màu đen chưởng ấn, mang theo khủng bố khí lãng, phô thiên cái địa giống như, hướng phía Lâm Hải tựu vỗ xuống.

“Mau lui lại!”

Các thôn dân thấy thế, nhao nhao la lên một tiếng sợ hãi, điên cuồng hướng về sau rút lui khỏi.

Một chưởng dưới cơn thịnh nộ của Trú Thôn Sứ này, thật sự là quá kinh khủng.

Nếu không lẫn ra thật xa, chỉ là dư ba của một chưởng này, đều có thể lại để cho bọn họ thịt nát xương tan!

Lâm Hải thấy một chưởng của Trú Thôn Sứ công tới, sắc mặt đột nhiên ngưng tụ.

Không có Tử Lôi Thần Long Tí trợ giúp, một kích của Đại Thừa tôn sư, vẫn là đáng giá để Lâm Hải coi trọng.

Mắt thấy một chưởng này, bí mật mang theo khí lãng khủng bố, gào thét bay tới đỉnh đầu của mình.

Lông mày của Lâm Hải không khỏi nhảy lên, cánh tay mạnh mẽ nhấc, một đoàn hỏa diễm, liền từ trong lòng bàn tay xì ra!

Tíu tíu!

Hỏa diễm đậm đặc nóng bỏng, tại giữa không trung liền biến ảo thành một con Hỏa Phượng cực lớn, lập tức đón nhận một chưởng của Trú Thôn Sứ!

Phanh!

Nhất thời, một tiếng nổ mạnh truyền đến, khí lãng nổ tung, lăn lộn mọi nơi.

Cái chưởng ấn màu đen kia, trực tiếp bị Hỏa Phượng thôn phệ, trong khoảnh khắc liền hóa thành vô hình.

“A!!!”

Trú Thôn Sứ gào lên một tiếng sợ hãi, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Gã như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải một cái Hóa Thần cảnh, lại phất tay đánh tan đạo pháp công kích của mình!

Còn chưa chờ gã lần nữa ra tay, đã thấy Hỏa Phượng mang theo khí lãng nóng bỏng cơ hồ đem không khí đều thiêu, hướng phía trước mặt gã đánh tới.

“Cút ngay!”

Sắc mặt Trú Thôn Sứ đại kinh, khí diễm trên người cái Hỏa Phượng này, vậy mà lại để cho gã cảm thấy một cỗ uy hiếp thật sâu.

Gã có loại dự cảm mãnh liệt, nếu để cho hỏa diễm tới người, gã sẽ lập tức bị đốt thành tro bụi!

Oanh!

Trong lúc vội vã, Trú Thôn Sứ chém ra một quyền, lập tức một cái nắm đấm màu đen cực lớn, đè xuống không khí, đón nhận Hỏa Phượng.

Sau đó, một quyền nhìn như vô cùng cương mãnh này, sau khi gặp được Hỏa Phượng, vậy mà giống như giấy gặp lửa, căn bản không chịu nổi một kích, lập tức biến thành vô hình.

“A!!!”

Gặp tình hình này, Trú Thôn Sứ rốt cục sợ hãi.

Vừa mới phát ra một tiếng la lên sợ hãi, cả người lập tức bị

Hỏa Phượng, hoàn toàn thôn phệ!

Tê ~

Nhìn thấy một màn này, các thôn dân ở xa xa, đều hít một hơi khí lạnh, lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu.

Bọn họ chẳng ai ngờ rằng, Trú Thôn Sứ gần như vô địch trong suy nghĩ của họ, cứ như vậy sống sờ sờ bị chết cháy rồi!

Như vậy, hai cái Địa Tiên đến từ Thiên Vận Quốc này, lại kinh khủng bực nào!

Không khỏi, ánh mắt của các thôn dân nhìn về phía Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, lập tức tràn đầy sợ hãi cùng sợ!

“A, tha mạng a, ta không muốn chết a!”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng gào thét sợ hãi vang lên, lại để cho các thôn dân nhao nhao sững sờ.

Sau đó, đồng tử co rụt lại, nhao nhao hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại, trong lòng một hồi cuồng hỉ.

“Trú Thôn Sứ, không chết!”

Chương 2053: Hai cái vỗ mông ngựa

Bất quá rất nhanh, trong mắt thôn dân, lần nữa lộ ra thần sắc vô cùng sợ hãi.

Chấn kinh trong nội tâm, thậm chí so với trước đó cho rằng Trú Thôn Sứ chết rồi, còn muốn lớn hơn nhiều!

Bởi vì, bọn họ không thể tưởng tượng mà nhìn thấy, cả người Trú Thôn Sứ, quần áo tất cả đều bị thiêu thành tro tàn.

Mà cái đoàn hỏa diễm khủng bố kia, đưa gã gắt gao bao vây, khiến cho gã cơ hồ biến thành một người lửa.

Nhưng quỷ dị chính là, thân thể của gã lại lông tóc ít bị tổn thương, hỏa diễm thậm chí liền cả một sợi tóc của gã, đều không có đốt cháy!

Các thôn dân cũng không cho rằng, đây là do Trú Thôn Sứ cường đại đến mức lại để cho ngọn lửa này không phá được phòng vệ của gã.

Nếu thật là như thế, Trú Thôn Sứ cũng sẽ không gào khóc thảm thiết lớn tiếng cầu xin tha thứ rồi.

Sở dĩ có thể như vậy, vậy cũng chỉ còn lại có một loại kết quả.

Chính là Khống Hỏa Chi Thuật của Lâm Hải, đã đến cảnh giới đăng phong tạo cực làm cho không người nào có thể tưởng tượng rồi!

“Lâm Hải lão đệ, không sai biệt lắm, đừng đùa nữa!”

Túy Tửu Tiên ở một bên, bụm lấy cười đau bụng, hướng phía Lâm Hải khoát tay áo.

Lâm Hải lúc này mới cười nhạt một tiếng, la lên một tiếng trong ý niệm

“Niếp Niếp, được rồi!”

Tíu tíu!

Lập tức, ngọn lửa quay xung quanh tại trên người Trú Thôn Sứ, lần nữa huyễn hóa thành một con Hỏa Phượng, bay trở về bên người Lâm Hải.

Sau đó, xoay quanh một tuần tại trên đỉnh đầu của Lâm Hải, rồi biến mất không thấy gì nữa.

Phù phù!

Trú Thôn Sứ đặt mông ngã trên mặt đất, hai mắt thần sắc tan rã, tràn đầy sợ hãi.

Cho tới giờ khắc này, đều không có kịp phản ứng.

Lâm Hải cất bước, đi tới gần gã, cúi đầu nhìn xuống gã, nhàn nhạt hỏi.

“Phục sao?”

Trú Thôn Sứ nghe được thanh âm của Lâm Hải, toàn thân không khỏi giật mình một cái.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Hải, giống như đang nhìn một cái Ma Quỷ làm cho người sợ hãi, sợ tới mức liên tục gật đầu.

“Phục rồi, ta phục rồi!”

Gã vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, nội tâm đã sớm may mắn không thôi.

Đồng thời cũng nhìn ra, Lâm Hải tuy về tu vi cảnh giới không bằng gã, nhưng giết gã quả thực dễ như trở bàn tay.

Loại tình huống này, gã ở đâu còn dám không phục nhuyễn?

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, lại quay đầu nhìn về phía bầy thôn dân đã sớm bị dọa đến lảo đảo rồi.

Sau đó, hướng phía cái nam tử trung niên trong đám thôn dân kia, nhẹ nhàng ngoắc đầu ngón tay.

“Tới đây!”

Lâm Hải nói hai chữ đơn giản, lại làm cho nam tử trung niên, sợ tới mức thiếu chút nữa tiểu trong quần.

Hai chân run lẩy bẩy, cười toe toét miệng đi đến trước mặt Lâm Hải, phù phù một tiếng liền quỳ xuống.

“Tiền bối tha mạng, tha mạng a!”

“Như thế nào, không đoạt rồi, Linh Thạch trên người của ta, thế nhưng mà có thể chồng chất thành một ngọn núi ni!”

Lâm Hải mang theo giễu cợt, nhìn gã hỏi.

“Không đoạt không đoạt nữa!”

Nam tử trung niên sợ tới mức lắc đầu liên tục.

Lại đoạt, mạng nhỏ của bọn họ cũng bị mất!

Sắc mặt Lâm Hải lúc này mới ngưng tụ, mang theo một tia uy nghiêm, nhìn mọi người một phen.

“Lâm Hải ta, cũng không phải là ác nhân, nhưng là các ngươi không phân tốt xấu, liền chuẩn bị cướp đoạt hai người bọn ta!”

“Cho các ngươi một chút giáo huấn, bớt chuyện về sau gặp được người giết không nổi, lại đưa tính mạng!”

“Vâng vâng vâng!” Nam tử trung niên liên tục gật đầu.

“Tiền bối thật là tâm địa Bồ Tát, cái này chính là cứu chúng ta tại trong nước lửa a!”

Trong lòng Lâm Hải nghẹn cười, nam tử trung niên này, vuốt mông ngựa ngược lại là có một bộ a!

“Ngươi đâu rồi, cũng cho là như vậy a, Trú Thôn Sứ đại nhân?”

Lâm Hải lại dẫn theo một tia giễu cợt, nhìn về phía Trú Thôn Sứ.

“Tiền bối trước đó có câu nói nói không sai, ngài thật sự là tâm địa thiện lương, vui với giúp người a!”

“Chúng ta là bò đi lạc, hôm nay có thể gặp được ngài làm phép, quả thật là vận mệnh của chúng ta!”

Phốc!

Ha ha ha ha ha!

Túy Tửu Tiên ở một bên, một cái nhịn không được, lập tức ôm bụng lại phá lên cười.

“Mẹ nó, còn bò đi lạc, ngươi nha cũng thật có thể đặt cả từ a!”

“Lâm Hải đánh ngươi, còn con mẹ nó thành người tốt, ai u, chết cười ta rồi, bụng của ta a...”

Lâm Hải cũng là buồn cười một hồi, cái Trú Thôn Sứ cùng thôn dân trung niên này, ngược lại đều là cao thủ vuốt mông ngựa a.

“Linh Hồn Trùng Kích!”

Đột nhiên, nội tâm của Lâm Hải thầm hô một tiếng, lập tức đemLinh Hồn Trùng Kích, dùng tại trên người Trú Thôn Sứ.

Ông!

Trú Thôn Sứ chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, phảng phất như toàn bộ linh hồn, đều run rẩy thoáng một phát.

Tuy cái loại cảm giác không khỏe khủng bố này, trong chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng cảm thụ quỷ dị này, vẫn để cho gã chấn động, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

“Tiền bối, người đối với ta làm cái gì?”

Trú Thôn Sứ hoảng sợ nhìn Lâm Hải, sợ hãi buồn gấp gáp hô.

Lâm Hải thì là chắp tay sau lưng, thần sắc đạm mạc nói

“Cũng không có làm cái gì, chính là tại bên trên linh hồn của ngươi, để xuống một cái ấn ký.”

“Một khi nội tâm của ngươi, có bất kỳ ý nghĩ phản bội ta, linh hồn của ngươi trước tiên sẽ phản hồi tới cho ta.”

“Mà ta chỉ cần có một cái ý niệm trong đầu, tức thì có thể kíp nổ linh hồn của ngươi, cho ngươi hình thần câu diệt!”

“Cái gì?!” thân thể Trú Thôn Sứ run lên, sau đó sắc mặt như tro tàn, tràn đầy tuyệt vọng.

Nhìn Trú Thôn Sứ bị dọa thành cái dạng này, nội tâm của Lâm Hải buồn cười một hồi.

Chính mình nào có bổn sự kia a, cái Linh Hồn Trùng Kích này, chỉ là dùng để dọa người mà thôi.

Bất quá, xem hiệu quả còn là coi như không tệ.

Dù sao linh hồn tương đối yếu ớt, ai dám cầm tánh mạng của mình, đi nghiệm chứng thật giả a?

“Ngươi không cần sợ, chỉ cần ngươi không phản bội ta, ta chẳng những sẽ không giết ngươi, có lẽ còn tiễn đưa cho ngươi một hồi tạo hóa!”

Lâm Hải hù dọa xong, lại tranh thủ thời gian cho trái táo ngọt ăn.

Tuy dùng thực lực Đại Thừa sơ kỳ của Trú Thôn Sứ, đối với Lâm Hải hôm nay, đã không hề còn có lực hấp dẫn.

Nhưng ít ra có thể để cho gã thành thành thật thật, không dám loạn ra vẻ.

“Đa tạ tiền bối!”

Chuyện cho tới bây giờ, Trú Thôn Sứ còn có thể nói cái gì.

Tánh mạng bị nhét vào trong tay Lâm Hải, gã cũng chỉ thuận theo ý trời rồi.

“Đều về thôn a, ta có một số việc, muốn hỏi các ngươi!”

Lâm Hải vừa nói xong, nam tử trung niên vội vàng chủ động tiến lên, vô cùng cung kính dẫn dắt Lâm Hải, tiến vào thôn trang.

Trên đường, Lâm Hải cũng biết, cái nam tử trung niên này, thật sự là Thôn trưởng của thôn trang, gọi là Đoạn Đức.

Đoạn Đức đem Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, an bài tại gian phòng của mình, sau đó cúi đầu cung kính đứng ở một bên, chờ Lâm Hải đặt câu hỏi.

“Đoạn Đức!”

Lâm Hải sau khi ngồi xuống, mang theo một tia uy nghiêm, nhẹ giọng hô.

“Tiểu nhân tại!” Đoạn Đức vội vã cung kính nói một tiếng.

“Ta hỏi ngươi, ngươi có biết Vô Thiên Minh không?”

Lâm Hải cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Vô Thiên Minh?” Đoạn Đức nhíu mày, lập tức lộ vẻ mặt nghi hoặc.

“Tiểu nhân chưa từng nghe nói, nếu không tiền bối hỏi Trú Thôn Sứ một chút, y kiến thức rộng rãi, có lẽ biết được.”

Lâm Hải nhướn mày, Đoạn Đức là một cái Thôn trưởng nho nhỏ, không biết Vô Thiên Minh, cũng coi như bình thường.

Bất quá, hắn cũng không có vội vã gọi Trú Thôn Sứ tiến đến, mà là có chút tò mò hỏi.

“Trú Thôn Sứ, là ở đâu phái tới hay sao? Vì cái gì tiến vào chiếm giữ thôn trang?”

Đoạn Đức thì là ngượng ngùng cười cười, “Tiền bối đến từ Thiên Vận Quốc, khả năng không rõ ràng lắm tình huống của Hồng Ngọc Quốc.”

“Hồng Ngọc Quốc, chính là do tông môn lớn khống chế quốc gia, đồng dạng, thành trì cũng là do tông môn khống chế.”

“thôn chúng ta, là khu trực thuộc thuộc về thành Bạch Thạch, Trú Thôn Sứ là do thành Bạch Thạch phái xuống, khống chế thôn trang!”

“Nguyên lai là như vậy!” Lâm Hải chậm rãi nhẹ gật đầu, náo loạn cả buổi, Hồng Ngọc Quốc dĩ nhiên là loại tình huống này.

So sánh cùng Thiên Vận Quốc, thật đúng là không quá giống nhau.

“Cái kia, cái thành Bạch Thạch này, là do môn phái nào khống chế?” Lâm Hải tiếp tục hỏi.

“Thành Bạch Thạch, là trong phạm vi thế lực của Thất Tinh Cung!”

“Thất Tinh Cung?” Lâm Hải nhớ kỹ cái tên này.

“Đi, đem Trú Thôn Sứ gọi tiến đến!”

“Vâng!”

Đoạn Đức đáp ứng một tiếng, đi ra ngoài chỉ chốc lát, đem Trú Thôn Sứ đã đổi tốt quần áo, dẫn tới trước mặt Lâm Hải.

“Tiền bối!” Trú Thôn Sứ nhìn thấy Lâm Hải, vẫn còn có chút sợ hãi, vẻ mặt khẩn trương thi lễ nói.

“n!” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, sau đó sắc mặt nghiêm túc nói.

“Ngươi có biết, Vô Thiên Minh?”

Bá! Trú Thôn Sứ nghe được lời này của Lâm Hải, nhất thời sắc mặt đại biến, lộ ra thần sắc sợ hãi!

Chương 2054: Cùng lắm thì, hi sinh nhan sắc thôi!

Lâm Hải vừa thấy biểu lộ của Trú Thôn Sứ, ở đâu còn đoán không ra, gã tất nhiên là biết đến.

“Đem những gì ngươi biết, đều nói cho ta nghe!” Lâm Hải uy nghiêm nói.

“Vâng!”

Trú Thôn Sứ nuốt nhổ nước miếng, thần sắc rõ ràng có chút khẩn trương cùng sợ hãi.

“Vô Thiên Minh, là một cái tổ chức cực kỳ thần bí mà cường đại, một trăm năm trước, Mặc Vũ Giáo khống chế thành Bạch Thạch, như mặt trời ban trưa, trong giáo có vô số cao thủ, thế lực khổng lồ, lại bị Vô Thiên Minh trong vòng một đêm diệt môn, từ Giáo chủ cho đến đám người phía dưới, không người còn sống!”

“Sau đó, thành Bạch Thạch lâm vào trạng thái vô chủ, trải qua hơn hai mươi năm tranh đoạt cùng chém giết, hôm nay cuối cùng mới bị Thất Tinh Cung khống chế.”

Lâm Hải nghe xong, thì là không nhúc nhích chút nào.

Hạ Hầu Xuyên ngày đó có thể đơn giản gọi tới mười cái Tiên Đạo Chí Tôn, liền đủ để nói rõ Vô Thiên Minh cường đại.

Thực lực cỡ này, diệt sát một môn phái, còn không phải dễ dàng.

“Còn gì nữa không? Ví dụ như tông môn của Vô Thiên Minh ở nơi nào, như thế nào tìm đến Minh chủ của bọn họ?”

Trú Thôn Sứ khẽ giật mình, sau đó lắc đầu.

“Ngươi không biết?” Lâm Hải không khỏi chau mày.

“Tiền bối, Vô Thiên Minh cực kỳ thần bí, một trăm năm trước sau khi đột nhiên xuất hiện tại thành Bạch Thạch, diệt sát Mặc Vũ Giáo, liền không còn có qua tin tức gì của Vô Thiên Minh nữa.”

“Ít nhất, ta là không có từng nghe nói qua nữa, nếu không ngài đi trong thành nghe ngóng thoáng một phát?”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Thành chủ thành Bạch Thạch tên gọi là gì, là cái tu vi gì?”

“Tiền bối, Hồng Ngọc Quốc không xưng Thành chủ, xưng là Trú Thành Sứ.”

“Trú Thành Sứ tại thành Bạch Thạch, chính là đệ tử chính thức của Thất Tinh Cung, gọi Mộ Dung Yên Nhiên, tu vi là Đại Thừa hậu kỳ!”

“Mộ Dung Yên Nhiên?” Lâm Hải sững sờ, “Nữ?”

“Đúng vậy, Thất Tinh Cung kể cả bảy cái Cung chủ, tất cả đều là nữ tử!”

“Ha ha, có ý tứ!” Lâm Hải không khỏi cười cười, tông môn tất cả đều là nữ tử, còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Muốn nghe được thêm tin tức về Vô Thiên Minh, chỉ có thể tìm cái Mộ Dung Yên Nhiên này?” Lâm Hải hỏi.

“Đúng vậy, Mộ Dung Thành chủ chính là kẻ thống trị cao nhất ở thành Bạch Thạch, có lẽ sẽ biết một ít tin tức.”

“Nếu như nàng cũng không rõ ràng lắm mà nói, cũng chỉ có thể tìm Thất Tinh Cung rồi.”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Có địa đồ Hồng Ngọc Quốc không vậy?”

Trú Thôn Sứ nghe xong, vội vàng lấy ra một cái ngọc giản, hai tay đưa đến trước mặt Lâm Hải.

“Hồng Ngọc Quốc thật sự quá lớn, ta chỉ có địa đồ trong phạm vi thế lực Thất Tinh Cung.”

Lâm Hải nhận lấy, ý thức đắm chìm vào trong đó xem xét một phen.

Kể cả thành Bạch Thạch, thành trì ở bên trong khống chế Thất Tinh Cung, vừa vặn có bảy cái.

Một cái tông môn tất cả đều là do nữ tử tạo thành, có thể khuếch trương thế lực lớn như thế, không khỏi lại để cho Lâm Hải lau mắt mà nhìn.

“Tốt rồi, các ngươi đi ra ngoài trước a, có việc sẽ gọi các ngươi!”

Lâm Hải phất phất tay, đem Trú Thôn Sứ cùng Đoạn Đức, đánh ra.

Sau đó, Lâm Hải quay đầu nhìn về phía Túy Tửu Tiên.

“Túy Tửu Tiên đại ca, làm sao bây giờ? Cái Vô Thiên Minh này so sánh thần bí, bề ngoài giống như không dễ tìm cho lắm a!”

Túy Tửu Tiên nhíu mày, trầm mặc một lát, mới mở miệng nói ra.

“Hồng Ngọc Quốc cường đại, ta đã nghe Ma Tôn từng nói qua, vượt qua xa Thiên Vận Quốc có thể so sánh.”

“Chúng ta không thể nóng vội, Vô Thiên Minh thần bí, chúng ta liền bắt đầu từ thành Bạch Thạch, tìm người nghe ngóng!”

“Trú Thành Sứ Mộ Dung Yên Nhiên không biết mà nói, tìm Thất Tinh Cung.”

“Thất Tinh Cung có thể khống chế bảy cái thành trì, thực lực có thể thấy được lốm đốm, cuối cùng sẽ biết rõ một ít sự tình!”

“Tốt, ta cũng đang có ý này!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, hai người quyết định, ở chỗ này nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau liền vào thành Bạch Thạch, tìm Mộ Dung Yên Nhiên nghe ngóng tình huống.

Nghe nói Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, muốn ngủ lại tại trong thôn, Đoạn Đức lập tức mời người đến, xếp đặt yến hội.

Buổi tối, thằng này càng là an bài nhiều cái cô nàng mỹ mạo, đưa đến gian phòng của Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên.

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên im lặng một hồi, đem mỹ nữ đưa tới cửa đuổi ra khỏi gian phòng, một đêm vượt qua tại trong tu hành.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Lâm Hải liền đem Trú Thôn Sứ gọi tới.

“Chúng ta bây giờ muốn đi thành Bạch Thạch, ngươi có thể hỗ trợ, dẫn tiến Mộ Dung Yên Nhiên thoáng một phát không?”

Trú Thôn Sứ nghe được, sợ tới mức co rụt lại cái cổ, mặt lộ vẻ e sợ.

“Tiền bối, không phải là tại hạ không muốn dẫn tiến hai vị, nhưng Trú Thành Sứ có quy củ, Trú Thôn Sứ tự ý rời khỏi thôn trang, là tội chết a!”

“Cái kia, ngươi có thể ở bên trên weachat nói trước một tiếng cho nàng hay không?”

“Weachat?” Trú Thôn Sứ không khỏi cười khổ một tiếng.

“Hai vị có chỗ không biết, Mộ Dung Yên Nhiên lớn lên đẹp như tiên nữ, không biết có bao nhiêu nam nhân đang đánh chủ ý vào nàng, nên tâm phòng bị của nàng rất cường, weachat càng là giữ bí mật.”

“Đừng nói ta chỉ là một cái Trú Thôn Sứ nho nhỏ, cho dù là cấp trên Trú Trấn Sứ của ta, thậm chí là Tộc trưởng của đại gia tộc ở trong thành Bạch Thạch, đều chưa hẳn đã lấy được weachat của nàng.”

Lâm Hải nghe xong, lập tức chau mày.

“Cái kia, chúng ta tìm nàng như thế nào?”

Trú Thôn Sứ trực tiếp lắc đầu.

“Muốn gặp Mộ Dung Yên Nhiên, chỉ có thể trực tiếp đi phủ đệ của nàng, về phần nàng gặp hai vị hay không, ta cũng không biết.”

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên nhìn nhau cười cười, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Bất quá bọn hắn cũng có thể hiểu được, làm một cái mỹ nữ quyền cao chức trọng, tự nhiên không thể thiếu nam nhân ưu ái.

Nếu Mộ Dung Yên Nhiên không có không có điểm cảnh giác, đoán chừng phiền đều có thể lại để cho người phiền chết.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải lấy ra một miếng Ngưng Anh Đan bản thăng cấp, tiện tay đưa cho Đoạn Đức.

Đoạn Đức vô ý thức tiếp được, thời khắc còn đang mờ mịt, thanh âm của Lâm Hải nhàn nhạt vang lên.

“Viên đan dược kia, có được tỷ lệ nhất định, để cho ngươi ngưng tụ Nguyên Thần, thành tựu Địa Tiên.”

“Có thể thành công không, thì ngươi phải xem mạng của mình rồi!”

“Về phần ngươi!” Lâm Hải lại nhìn về phía Trú Thôn Sứ, “Tu vi đã đến Đại Thừa, so với ta còn cao hơn, ta cũng không có thứ đồ vật gì để cho ngươi, nhưng chỉ cần ngươi không phản bội ta, ngày sau sẽ có chỗ tốt của ngươi!”

Lâm Hải nói xong, liền cùng một chỗ với Túy Tửu Tiên, nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng, bay thẳng đến chân trời mà đi.

“A, a a a a!!!”

Thẳng đến khi không còn có bóng dáng của Lâm Hải, Đoạn Đức mới từ trong khiếp sợ cực lớn mà giật mình tỉnh lại.

Sau đó, vô cùng cẩn thận bưng lấy Ngưng Anh Đan, cuồng hỉ không thôi!

“Địa Tiên, ta muốn thành Địa Tiên?”

“Ta không phải đang nằm mơ a? Ha ha ha ha ha!”

…

Đã có địa đồ mà Trú Thôn Sứ cho, Lâm Hải đơn giản đã tìm được vị trí của thành Bạch Thạch.

Tại chỗ cách thành trì còn có trăm dặm, Tiểu Hồng hạ xuống, bị Lâm Hải thu vào Luyện Yêu Hồ.

“Lâm Hải, chúng ta trực tiếp đi tìm Mộ Dung Yên Nhiên sao?” Túy Tửu Tiên hỏi.

“Còn có thể như thế nào đây?” Lâm Hải bất đắc dĩ nói.

“Nếu là nàng không gặp đâu?”

“Không gặp?” Lâm Hải nhún vai, “Cùng lắm thì, hi sinh nhan sắc thôi!”

Túy Tửu Tiên trực tiếp cho Lâm Hải một quyền, “Muốn hi sinh nhan sắc, đó cũng là ta à, anh tuấn tiêu sái, phóng đãng không bị trói buộc, tuyệt đối là Bạch Mã Vương Tử lý tưởng trong nội tâm của mỹ nữ!”

“Về phần ngươi...” Túy Tửu Tiên cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, “Tuy hơi bị đẹp trai, nhưng thiếu khuyết khí khái nam tử hán, ta mà là Mộ Dung Yên Nhiên, sẽ không vừa ý ngươi!”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, trả lời lại một cách mỉa mai.

“Ngươi nói khí khái nam tử hán, chính là say khí ngút trời sao?”

“Hứ, say khí ngút trời thì làm sao?” Túy Tửu Tiên trừng mắt, “Không uống rượu còn gọi là nam nhân sao?”

“Ngươi tin hay không, huynh đệ uống rượu xong, cái khí thế nam nhân kia vừa ra tới, Mộ Dung Yên Nhiên lập tức sẽ yêu thương nhung nhớ, bị ta mê đến thần hồn điên đảo?”

“Ha ha ha, ngươi cứ khoác lác đi a, Mộ Dung Yên Nhiên có thể vừa ý ngươi? Nàng kia sẽ thiếu bao nhiêu nam nhân a!” Lâm Hải chỉ vào Túy Tửu Tiên, cười to nói.

“Hứ, người đó nói được chuẩn, nói không chừng nàng chính là thiếu nam nhân đâu!”

Túy Tửu Tiên vừa mới dứt lời, đột nhiên một đạo thanh âm khẽ kêu phẫn nộ, bỗng nhiên vang lên.

“Dê xồm vô sỉ, nhận lấy cái chết đi!!!”

Chương 2055: Thật sự là người không bằng chó a!

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên đột nhiên cả kinh, chỉ cảm thấy một cỗ uy áp kinh khủng, từ phía trên không hạ xuống.

Hoảng sợ ngẩng đầu, đã thấy thủy triều vô cùng bát ngát, giống như là biển gầm, hướng phía hai người cuốn tới.

Chà mẹ nó!

Sắc mặt của hai người, đột nhiên liền thay đổi.

Công kích bất thình lình, thật sự là quá mức cường đại rồi.

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, bất kể là ai, đều căn bản không có thực lực, đi ngăn cản một kích này.

Lâm Hải khá tốt, không địch lại mà nói thì có thể trốn vào Luyện Yêu Hồ, nhưng bởi như vậy, Túy Tửu Tiên có thể sẽ gặp nạn rồi.

“Nhìn bảo!”

Trong lúc nguy cấp, Lâm Hải hét lớn một tiếng, đột nhiên ném ra một vật!

Sau đó, lôi kéo Túy Tửu Tiên, cấp tốc bay ngược về đằng sau!

Phanh!

Sóng nước công kích kinh khủng kia, lập tức đánh tại bên trên vật mà Lâm Hải ném ra.

“Ngao! Nha nha phi, đau chết cẩu gia á!!!”

A Hoa tru lên một tiếng cực kỳ bi thảm, thân thể trực tiếp bị đánh bay, nặng nề ngã trên mặt đất.

Mà Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, cũng thừa dịp cái khoảng cách ngay lập tức này, tránh thoát thủy triều công kích.

Sau đó, nhao nhao dùng vẻ mặt đề phòng, hướng phía trước nhìn lại.

Ông!

Một đóa tường vân từ trên trời giáng xuống, đã rơi vào trước mặt hai người

phía trên tường vân, một người nữ tử tuổi trẻ mặc váy dài màu xanh lá cây, dáng người cao ngất ngạo nghễ, sắc mặt lãnh diễm tuyệt mỹ nhảy xuống.

Trong hai tròng mắt mê người, mang theo lửa giận thẹn thùng, hung dữ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, sát cơ bắn ra bốn phía!

“Bằng hữu, ngươi là ai, vì sao hướng hai người chúng ta ra tay?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía mỹ nữ đối diện, lạnh lùng hỏi.

“Phi, hai cái dê xồm, lại dám nói ngôn ngữ khinh bạc ta, hôm nay ta tất giết các ngươi!”

Nữ tử khẽ kêu một tiếng, váy dài màu xanh sẫm không gió tự bay, mắt thấy lại muốn động thủ!

“Chờ một chút!”

Lâm Hải nghe được, vội vàng gào to một tiếng, đem nữ tử ngăn lại.

Sau đó, cùng Túy Tửu Tiên liếc nhìn nhau một cái, toàn bộ đều có chút phát mộng.

Mẹ nó, không có trùng hợp như vậy a?

Nghe lời này của nữ tử, chẳng lẽ nàng chính là, Mộ Dung Yên Nhiên?

“Hừ, sắp chết đến nơi, các ngươi còn có lời gì muốn nói?”

Lâm Hải ngượng ngùng cười cười, gãi gãi đầu, có chút không có ý tứ hỏi.

“Cái kia, ngươi là Mộ Dung Yên Nhiên?”

“Hừ, đúng là bản Trú Thành Sứ!”

Ai u ta đi!

Nghe được Mộ Dung Yên Nhiên trả lời khẳng định, Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên hai mặt nhìn nhau, trên mặt một hồi nóng rát như bị phỏng.

Cái này mẹ nó, ở sau lưng người ta thổi cái ngưu bức, còn bị người ta nghe được, thật sự là bị chơi khăm rồi.

“Cái kia, Mộ Dung cô nương, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm a!” Lâm Hải cười theo, giải thích nói.

“Ngươi cũng biết, nam nhân mà, thực tế nam nhân khi uống rượu, đều đặc biệt yêu khoác lác trang bức.”

“Sau lưng cầm Nữ Thần trong suy nghĩ, nói giỡn, tuy rất hèn mọn bỉ ổi, nhưng đây không phải là khinh nhờn, mà là một loại ái mộ thật sâu.”

Lâm Hải vừa nói, một bên vừa thở dài, hướng phía Túy Tửu Tiên nhất chỉ.

“Tựa như đại ca ta, trước kia không uống rượu, nhưng từ sau khi trong lúc vô tình gặp gỡ dung nhan của Mộ Dung cô nương, liền đã yêu ngươi thật sâu.”

“Từ nay về sau, liền không thể tự thoát ra được, chỉ có thể mượn rượu tiêu sầu, dùng để ký thác tưởng niệm đối với cô nương.”

“Lại nói tiếp, đại ca ta cũng là hạt giống đa tình đáng thương a, ai!”

Lâm Hải lắc đầu thở dài, miệng đầy chạy xe lửa một chầu lừa dối.

Mộ Dung Yên Nhiên đối diện, thần sắc rõ ràng khẽ giật mình.

Mà Túy Tửu Tiên càng là miệng há thật to, một bên không thể tưởng tượng nổi nhìn Lâm Hải, khóc không ra nước mắt.

Mẹ nó, huynh đệ lúc nào ái mộ nàng?

Túy Tửu Tiên vừa muốn nói chuyện, Lâm Hải lại vội vàng hướng phía lão chớp chớp mắt.

“Đại ca, nữ thần của ngươi ngay tại trước mắt, ngươi không phải có chuyện, muốn nói với nữ thần sao?”

Nói? Ta nói ngươi muội a!

Túy Tửu Tiên thiếu chút nữa khóc, mẹ nó, Lâm Hải tiểu tử này, rất xấu rồi.

Bất quá, Mộ Dung Yên Nhiên thế nhưng mà là Đại Thừa hậu kỳ a, chính mình cùng Lâm Hải còn muốn hướng nàng nghe ngóng sự tình của Vô Thiên Minh.

Bởi như vậy, thật đúng là không thể đắc tội Mộ Dung Yên Nhiên.

Mẹ nó, quay đầu lại lại cùng tiểu tử thúi Lâm Hải này tính sổ!

Túy Tửu Tiên chậm rãi ngẩng đầu, giả trang ra một bộ dạng thâm trầm chán chường, liếc nhìn Mộ Dung Yên Nhiên.

“Đối với dung nhan của cô nương, ngày nhớ đêm mong, lại vô duyên tương kiến, ngoại trừ gửi tương tư tại trong rượu, còn có thể làm gì?”

Túy Tửu Tiên cười khổ một tiếng, “Rút đao chém nước nước càng trôi. Nâng chén tiêu sầu sầu lại sầu!”

Nói xong, đem rượu bên trong hồ lô rượu, uống một hơi cạn sạch, tựa như một cái lãng tử đa sầu đa cảm.

“Rút đao chém nước nước càng trôi. Nâng chén tiêu sầu sầu lại sầu!”

Nội tâm của Mộ Dung Yên Nhiên, chẳng biết tại sao đột nhiên bay lên một cỗ cảm giác khác thường.

Lần nữa nhìn về phía Túy Tửu Tiên lúc, phảng phất thoáng cái đã không có chán ghét như trước đó.

“Oa ha ha ha, ba ba, thủ đoạn tán gái của hai người các ngươi, cũng quá quê mùa đi à nha, chết cười ta a, ha ha ha!”

Một hồi tiếng cười to khoa trương vang lên, đã thấy A Hoa nằm trên mặt đất, ôm bụng nở nụ cười.

Bá!

Khuôn mặt Mộ Dung Yên Nhiên đột nhiên biến đổi, hảo cảm vừa mới bay lên đối với Túy Tửu Tiên, lập tức vô tung vô ảnh!

“Ngươi muốn tán tỉnh ta? Những gì ngươi mới vừa nói, đều là giả hay sao?”

“Muốn chết!”

Mộ Dung Yên Nhiên kiều quát một tiếng, mang theo nổi giận, lần nữa chuẩn bị ra tay!

“Chờ một chút!”

Túy Tửu Tiên thét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng đem Mộ Dung Yên Nhiên quát bảo ngưng lại.

“Phi! Ngươi đồ vô sỉ này, sắp chết đến nơi, còn có gì lời muốn nói!”

Con mắt Túy Tửu Tiên nhanh quay ngược trở lại một hồi, sau đó cười đùa tí tửng nói.

“Cô nương thật sự là cực kì thông minh, nếu đã bị ngươi đã nhìn ra, ta đây liền nói thật đi à nha.”

Túy Tửu Tiên nói xong, đột nhiên thò tay, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Kỳ thật, là huynh đệ Lâm Hải của ta, vừa ý ngươi rồi.”

“Ta làm như vậy, hoàn toàn là vì phối hợp với hắn!”

Nói xong, Túy Tửu Tiên vội vàng vừa lui đến bên cạnh, cùng Lâm Hải kéo ra khoảng cách, một bộ dạng không đếm xỉa đến.

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, thiếu chút nữa một đầu cắm xuống bên trên đất.

Mang theo u oán thật sâu, Lâm Hải xem thường liếc nhìn Túy Tửu Tiên.

Mẹ nó, đã nói rồi hảo huynh đệ giảng nghĩa khí đâu?

“Đáng giận!”

Mộ Dung Yên Nhiên tức đến thiếu chút nữa muốn sặc khí, lời này của Túy Tửu Tiên, không thể nghi ngờ là đang trêu đùa hí lộng nàng!

Nàng há có thể nghe không hiểu!

“Mộ Dung cô nương, ngàn vạn lần đừng động thủ!”

Lâm Hải thấy Mộ Dung Yên Nhiên vừa muốn bạo tẩu, vội vàng cấp tốc mở miệng nói.

“Chúng ta sai rồi, ta nguyện ý hướng cô nương hiến vật quý, dùng để cầu cô nương tha thứ!”

Nói xong, Lâm Hải cũng không quay đầu lại, lăng không một trảo, thân thể cao lớn của A Hoa, lập tức lăng không bay đi.

“Oa a a a! Ba ba ngươi muốn làm gì, ta sợ độ cao a!”

Phanh!

A Hoa còn chưa nói dứt lời, liền trực tiếp ngã ở trước mặt Mộ Dung Yên Nhiên, lè lưỡi thẳng mắt trợn trắng.

“Mộ Dung cô nương, chỉ cần ngươi tha thứ cho chúng ta, cái con chó sủng vật này, tiễn đưa ngươi rồi!”

Lâm Hải chỉ vào A Hoa, yếu ớt nói ra.

Mộ Dung Yên Nhiên vô ý thức cúi đầu nhìn lại, chờ sau khi nhìn thấy bộ dạng của A Hoa, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

“Wow, cẩu cẩu thật đáng yêu a!”

Mộ Dung Yên Nhiên phảng phất như thoáng cái đã thay đổi thành người khác, mang theo nồng đậm vui sướng, ngồi xổm người xuống.

Duỗi ra bàn tay nhỏ bé non mềm, vô cùng ôn nhu vuốt ve lông chó của A Hoa, mặt mũi tràn đầy vui mừng.

Ngạch... Cái này cũng được?

Túy Tửu Tiên ở một bên, nhìn mà hai mắt trợn tròn xoe, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Hải thì là nhẹ nhàng thở ra, bất đắc dĩ cười khổ một hồi.

Đậu phộng, cái giống chó Teddy này, quả nhiên rất được nữ hài tử yêu thích, nhất là nữ hài tử xinh đẹp!

Liền cả tiên nữ Đại Thừa tôn sư, cũng không thể ngoại lệ a!

Ô ô ô...

A Hoa nhìn thấy mỹ mạo của Mộ Dung Yên Nhiên, đã sớm bốc lên lòng háo sắc rồi

Một bên ô ô rầm rì, một bên giống như làm nũng tựa đầu chui vào trong ngực Mộ Dung Yên Nhiên.

“Ha ha ha!”

Mộ Dung Yên Nhiên bị A Hoa dụi ngứa, cười nhõng nhẽo một hồi, thật sự là khuynh quốc khuynh thành.

Hoàn toàn không có chú ý tới, A Hoa thằng này, hai mắt bốc hoa đào, nước miếng đều chảy đầy đất.

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên thấy một màn như vậy, cái mũi đau xót, thiếu chút nữa khóc.

Ngươi mẹ nó, bạn thân sống, thật sự là người không bằng chó a!

Chương 2056: Lạc Anh Sơn Mạch

“Cẩu cẩu, ngươi tên là gì? Ta vừa mới nghe được, ngươi còn rất biết nói chuyện đâu rồi, thật thần kỳ a!”

Mộ Dung Yên Nhiên ôm cổ A Hoa, vẻ mặt sủng nịch mà hỏi.

Không đem Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên lọt vào mắt, đem hai người triệt để trở thành không khí.

“Ta gọi A Hoa, ngươi là nhân loại xinh đẹp nhất mà ta đã thấy, không có một trong, ngươi là tiên nữ trên trời sao?”

A Hoa giả trang ra một bộ dạng nhu thuận manh manh, nhỏ giọng nói lời nói nhỏ nhẹ, nghiêng đầu hỏi.

Ọe ~

Nghe được ngữ khí làm ra vẻ của A Hoa, Lâm Hải buồn nôn một hồi, thiếu chút nữa đã nhổ ra.

Mẹ nó, cái con chó chết tiệt này, cũng thật có thể trang!

“Ha ha ha!” Mộ Dung Yên Nhiên thì là bị A Hoa chọc cho cười vui vẻ một hồi, cười đến run rẩy hết cả người.

“Ngươi cái cẩu cẩu này, cũng thực biết làm người vui mừng!”

“Không có a, ta là rất nghiêm túc, ngươi là tiên nữ trên trời sao?” A Hoa vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng mà hỏi.

“Ha ha ha!” Lời nói của A Hoa, lần nữa đem Mộ Dung Yên Nhiên chọc cho cười không ngừng, ánh mắt nhìn về phía A Hoa, càng thêm nhu hòa.

“Ta gọi là Mộ Dung Yên Nhiên, cẩu cẩu, ngươi có nguyện ý đi theo ta hay không?”

“Cái này có thật không vậy!” A Hoa lập tức lộ ra biểu lộ mừng rỡ như điên.

“Trời ạ, ta thật hạnh phúc! Có thể đi theo tiên nữ như ngươi, thực là phúc phần của ta!”

“Ta về sau sẽ theo ngươi, cùng ngươi cùng một chỗ ăn, cùng một chỗ ở, cùng một chỗ ngủ, cùng nhau tắm rửa... Ách!”

A Hoa vội vàng đem lời nói phía sau nuốt trở vào, đậu phộng không nghĩ qua là, thiếu chút nữa bạo lộ.

“Ha ha ha, ngươi cái cẩu cẩu này, cũng thật là xấu!”

Mộ Dung Yên Nhiên chẳng những không có trở mặt, ngược lại cười càng thêm vui vẻ rồi, duỗi ra ngón tay hung hăng dí vào cái trán của A Hoa, ánh mắt lại tràn đầy sủng nịch.

Ô...

A Hoa với tư cách lão lái xe bên trong máy bay chiến đấu, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Một tiếng ngâm khẽ, lần nữa tựa đầu vào trong ngực Mộ Dung Yên Nhiên, dùng sức cọ xát, thật sự là phiêu phiêu dục tiên, mặt mũi tràn đầy say mê!

“Túy Tửu Tiên đại ca, ta cảm giác tự ái của ta, bị thương tổn!”

Lâm Hải ở một bên, đột nhiên có chút nghẹn ngào.

“Ta cũng vậy, ta cảm giác nửa đời người, sống vô dụng rồi!” Túy Tửu Tiên nhìn xem A Hoa, nghiến răng nghiến lợi!

“Cái kia, Mộ Dung cô nương, ta đột nhiên cải biến chủ ý, con chó này ta không tặng ngươi nữa, chuẩn bị đem về đi giết, hầm thịt chó cách thủy nhắm rượu ăn!”

Lâm Hải đen mặt lên, nhìn chằm chằm vào A Hoa nói.

“Tiên nữ, ta sợ a!”

Lâm Hải vừa nói xong, cả người A Hoa, nhào vào trong ngực Mộ Dung Yên Nhiên, lề mề một hồi.

Trên mặt lại lộ ra một bộ dạng điềm đạm đáng yêu, nhát gan sợ hãi, đem Lâm Hải tức đến thiếu chút nữa thổ huyết.

“Cẩu cẩu không sợ, có ta ở đây!”

Sắc mặt Mộ Dung Yên Nhiên phát lạnh, một đạo sát cơ từ trong mắt bắn ra!

“cẩu cẩu đáng yêu như thế, ngươi lại muốn giết nó, có tin ta trước hết giết ngươi hay không?!”

“Còn có!” trong mắt Mộ Dung Yên Nhiên, đột nhiên phun ra lửa giận mãnh liệt!

“Vừa rồi, ta công kích các ngươi, ngươi lại dám dùng cẩu cẩu để ngăn cản công kích, tâm địa thật sự là độc như rắn rết!”

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, thiếu chút nữa thổ huyết tại chỗ.

Mẹ nó, cái con chó chết tiệt này từ khi ăn thịt rồng tiến hóa đến nay, không riêng chỉ da mặt dày, toàn thân da đều dày được không?

Bổn sự đặc biệt nhất của A Hoa, chính là con mẹ nó kháng đánh.

Thậm chí vì kiểm nghiệm năng lực kháng đánh của A Hoa, Lâm Hải thậm chí còn để cho u Dương Phổ Huệ tự mình ra tay đi cân nhắc.

Kết quả, cái con chó chết tiệt này ngạnh sanh sanh có thể ngăn trở một kích của Tiên Đạo Chí Tôn, cũng bất quá chỉ là đau đến kêu gào ngao ngao, không có bất kỳ tổn thương thực chất nào

Ngươi nha Mộ Dung Yên Nhiên, bất quá chỉ là một cái Đại Thừa hậu kỳ, há có thể thương tổn được A Hoa?

Nếu A Hoa thực không ngăn cản nổi một kích của ngươi, ca ca cũng không có khả năng đưa nó ném văng ra a!

“Mộ Dung cô nương, sự tình không giống như ngươi nghĩ...”

“Im ngay!” Mộ Dung Yên Nhiên gầm lên một tiếng, căn bản không nghe Lâm Hải nói chuyện.

“Ta hiện tại, sẽ giết ngươi, ra cái ác khí khẩu cho cẩu cẩu!”

“Không muốn!” A Hoa vội vàng đem Mộ Dung Yên Nhiên ngăn lại, đáng thương nói.

“Tiên nữ, coi như hết, bọn hắn cũng là người đáng thương!”

“Cũng là bởi vì một mực đố kỵ với suất khí của ta, mới sẽ làm như thế đối với ta!”

Ọe ~

Lời nói của A Hoa, lại để cho Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên lần nữa buồn nôn, cái con chó chết tiệt này quá không biết xấu hổ.

“Tiên nữ tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, ta không muốn nhìn thấy bọn hắn!”

A Hoa lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, nhìn đều không liếc nhìn Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, cọ tại trên người Mộ Dung Yên Nhiên, nói ra.

Mộ Dung Yên Nhiên lúc này mới lạnh lùng liếc nhìn Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, hừ nhẹ một tiếng.

“Xem tại trên mặt mũi của cẩu cẩu, hôm nay tạm tha cho các ngươi!”

“Còn dám nói hưu nói vượn sau lưng ta, ta tất sát các ngươi!”

“Còn có, về sau không cho phép hành hạ cẩu cẩu!”

Nói xong, Mộ Dung Yên Nhiên lập tức lại thay đổi một bộ dáng tươi cười xinh đẹp giống như hoa đào, hướng phía A Hoa ôn nhu nói.

“Cẩu cẩu, đi, cùng tỷ tỷ về nhà!”

Vèo!

Tường vân dưới chân Mộ Dung Yên Nhiên phi thăng, mang theo A Hoa trong chớp mắt đã biến mất tại bên trong phía chân trời.

Chỉ còn lại có Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, trợn mắt há hốc mồm, mất trật tự trong gió.

Đã qua hơn nửa ngày, Túy Tửu Tiên mới nhìn nhìn Lâm Hải, có chút đồng tình nói.

“Cái kia, chó của ngươi, giống như làm phản rồi!”

Lâm Hải nắm chặt nắm đấm, cắn răng nói.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi có nghĩ muốn ăn lẩu thịt chó không, ta mời ngươi!”

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên tiến vào thành Bạch Thạch, tìm một nhà trọ, vừa uống rượu, một bên vừa đợi tin tức của A Hoa.

Dùng cái phần yêu thích của Mộ Dung Yên Nhiên đối với A Hoa kia, để A Hoa đi nghe ngóng tin tức của Vô Thiên Minh, tất nhiên so với hai người họ hỏi, sẽ muốn dễ dàng hơn nhiều.

Đột nhiên, một đạo thanh âm thật nhỏ, từ trong miệng khách nhân của một bàn bên cạnh, truyền ra.

“Này, có nghe nói hay chưa, Lạc Anh Sơn Mạch ở phía tây ba nghìn dặm của thành Bạch Thạch, xuất hiện một loại hiện tượng đáng sợ.”

“lối vào sơn mạch xuất hiện tử khí nồng đậm, có một cái người tu hành Hóa Thần sơ kỳ, ngộ nhập vào trong đó, trực tiếp bị tử khí ăn mòn, biến thành xương khô!”

“Hiện tại, rất nhiều người đều chạy tới nơi đó thám hiểm, nghe nói bên trong có một con Yêu thú cường đại bị thương, cái tử khí nồng đậm kia, là do Yêu thú này phun ra nuốt vào!”

Một cái thực khách khác, nghe xong đồng ý, cũng gật đầu nói.

“Ta cũng nghe nói, nếu như có thể đem con yêu thú này thu phục, thực lực chỉ sợ sẽ tăng lên gấp bội!”

“Hiện tại, Yêu thú bị thương, quả thật là cơ hội tốt nhất!”

“Ai!” Lại có một người thì là cười khổ thở dài một hơi.

“Cho dù Yêu thú bị thương thì như thế nào, chỉ là cái tử khí nồng đậm ở lối vào kia, cũng không phải là chúng ta có thể đối kháng.”

“Bực chuyện tốt này, là tuyệt đối không tới phiên những Hóa Thần cảnh như chúng ta này rồi.”

“Lời nói mặc dù nói như thế, nhưng chúng ta đi qua xem náo nhiệt, thì chuyến đi này cũng không tệ rồi. Huống chi, vạn nhất đi cứt chó, cái Yêu thú này vừa mới có thể bị chúng ta hàng phục đâu? loại sự tình vận khí này, ai còn nói chuẩn?”

“Ha ha, có đạo lý! Đậu phộng, nói không chừng vận may lại rơi vào đầu của lão tử đâu rồi, mau ăn mau ăn, ăn xong tranh thủ thời gian đi qua xem!”

Nghe cái lời nói của mấy cái thực khách này, Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên liếc nhìn nhau, đều có chút ít tâm động.

“Lâm Hải, dù sao chúng ta chỗ này cũng là chờ tin tức, không bằng, đi qua xem?”

Lâm Hải thì là nhẹ gật đầu, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang.

“Chính hợp ý ta!”

Hai người hiểu ý cười cười, không nói thêm gì nữa, rất nhanh ăn uống xong, đứng dậy đi ra ngoài.

“Tiểu Hồng!”

Lâm Hải đem Tiểu Hồng phóng xuất, hai người nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng, bay thẳng tới Lạc Anh Sơn Mạch!

khoảng cách ba nghìn dặm, đối với Tiểu Hồng mà nói, thì ra là công phu ngay lập tức.

Rất xa, một tòa sơn mạch liên miên không dứt, xuất hiện tại giữa tầm mắt của Lâm Hải.

Vèo!

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo tường vân, từ phương hướng bên cạnh Lâm Hải mà đến, vừa vặn tụ tập cùng Tiểu Hồng

Người bên trên tường vân, thấy có người cưỡi Yêu thú phi hành, cũng không để ý, thẳng đến Lạc Anh Sơn Mạch mà đi.

Nhưng đột nhiên, lại phát hiện tốc độ của Tiểu Hồng vậy mà nhanh vô cùng, tương xứng cùng tường vân của nàng.

"Ồ?"

Mang theo kinh ngạc thật sâu, người này hiếu kỳ hướng phía Lâm Hải trông lại.

Mà Lâm Hải giờ phút này, cũng ngẩng đầu hướng phía nữ tử bên trên tường vân trông lại. Nhưng phía dưới vừa nhìn, đầu óc Lâm Hải ông một tiếng, lập tức trống rỗng!

Chương 2057: Nữ tử váy lam

"Hinh Nguyệt!!!"

Một cỗ cuồng hỉ cực lớn, bỗng nhiên phun lên trong lòng Lâm Hải.

Lâm Hải la lên một tiếng, hướng phía nữ tử bên trên tường vân, liền nhào tới.

Nữ tử lập tức nhíu lông mày lại, ông, một đoàn vầng sáng, đem thân thể mềm mại vờn quanh, lực trùng kích cực lớn, trực tiếp đem Lâm Hải bắn ra.

"Chà mẹ nó, Lâm Hải, ngươi điên rồi!"

Tình huống quá mức đột nhiên, Túy Tửu Tiên đến bây giờ mới kịp phản ứng, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi.

Cũng may Tiểu Hồng có tốc độ cực nhanh, đôi cánh chấn động, đem Lâm Hải tiếp được.

Nếu không, Lâm Hải từ trên cao rơi xuống, chỉ sợ cần phải ngã thành thịt nát rồi.

Nghe được Túy Tửu Tiên la lên, Lâm Hải đột nhiên giật mình một cái, thanh tỉnh lại.

Toàn thân run rẩy hướng phía nữ tử bên trên đám mây nhìn lại, Lâm Hải phảng phất như là từ đám mây rơi xuống, nội tâm thoáng cái chìm đến đáy cốc, đau xót gần chết.

“Thực xin lỗi, tại hạ nhận lầm người, mạo phạm!”

Lâm Hải cúi đầu, mang theo bi thống cùng đau thương thật sâu, hướng nữ tử nói lời xin lỗi.

Nữ tử bên trên đám mây, một bộ váy dài màu băng lam, tuy tướng mạo tuyệt mỹ, so với Liễu Hinh Nguyệt đều kém không xa.

Nhưng lại cũng không phải là Liễu Hinh Nguyệt!

Nhất là cái khí chất lãnh diễm giống như là Băng Sơn kia, càng là hoàn toàn bất đồng cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Ngươi ngược lại là cái người đa tình, công pháp ta tu hành, có thể dẫn động linh hồn, cái này không trách ngươi!”

Thanh âm của nữ tử không lớn, mặc dù có loại cự người ở ngoài ngàn dặm lạnh như băng, nhưng nghe lại cực kỳ nhu hòa.

“công pháp dẫn động linh hồn?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lập tức cười khổ lắc đầu.

Náo loạn cả buổi, là có chuyện như vậy!

Lâm Hải đối với chuyện tưởng niệm Liễu Hinh Nguyệt, sớm đã đến chỗ sâu trong linh hồn.

Hôm nay, gặp được công pháp cổ quái như thế, tự nhiên thoáng cái đã bị câu dẫn ra đến, xuất hiện ảo giác.

“Nó rất cường đại, ta chưa bao giờ thấy qua, Yêu thú phi hành có tốc độ nhanh như vậy!”

Nữ tử váy lam chỉ vào Tiểu Hồng, mang theo hiếu kỳ thật sâu, nhẹ nói.

“Bị chó rượt nhiều hơn, tự nhiên tốc độ cũng hơn rồi.” Lâm Hải nhún vai, nói giỡn.

Nhưng mà, nữ tử váy lam nghe được lời này của Lâm Hải, trên mặt lại một điểm biểu lộ cũng đều không có.

Lâm Hải lập tức một hồi xấu hổ, đậu phộng, cái trò cười này tựa hồ có chút lạnh a!

Cùng một cái nữ nhân lãnh nhược băng sơn, nói cười đểu, chính mình là có bao nhiêu không thú vị.

Lâm Hải rất biết điều mà giữ im lặng, nữ tử váy lam cũng không nói gì thêm, trong chớp mắt liền đã đến Lạc Anh Sơn Mạch.

Cơ hồ đồng thời, Lâm Hải cùng nữ tử váy lam cùng hạ xuống một chỗ.

Lập tức, cái tử khí đen kịt đậm đặc giống như là thực chất kia, ánh vào trong tầm mắt.

Đồng thời, chừng trên trăm người rậm rạp chằng chịt, đã tụ tập ở chỗ này.

Chỉ không để ý, tất cả đều cùng cái tử khí này vẫn duy trì một khoảng cách, trong mắt mang theo kiêng kị thật sâu.

"Liền Đại Thừa tôn sư đi vào, chưa có chạy ra mười mét đều chết hết, cái lực ăn mòn của tử khí này, thật là đáng sợ!"

"Đúng vậy a, ta xem không có tu vi Đại Thừa hậu kỳ, vẫn là không nên đi vào!"

"Coi như là tu vi Đại Thừa hậu kỳ đi vào, có thể còn sống đi ra hay không, cũng vẫn còn phải xem a!"

Mọi người tụ cùng một chỗ nghị luận nhao nhao, nhìn tử khí trước mặt, đã không người nào dám tùy tiện tiến nhập.

Hiển nhiên, trước đó đã có Đại Thừa tôn sư đi vào, đáng tiếc đã bị chết ở tại bên trong, đem nhóm người đều chấn nhiếp rồi.

"Chà mẹ nó, cái tử khí này quá nồng, chúng ta vẫn là đừng tìm kích thích!"

Túy Tửu Tiên chỉ nhìn thoáng qua, liền trực tiếp lắc đầu, vô cùng kiên định nói.

Lâm Hải nhíu mày, còn chưa chờ nói chuyện, đột nhiên cảm giác thấy hoa mắt, sau đó một làn gió thơm thổi qua.

Sau một khắc, nữ tử váy lam dĩ nhiên đã lướt qua Lâm Hải, đi thẳng vào tử khí phía trước.

"Bà mẹ nó, nàng muốn làm gì?"

Túy Tửu Tiên thét một tiếng kinh hãi, nhưng lời còn chưa nói hết, đã thấy nữ tử váy lam, thong dong bình tĩnh đi vào bên trong tử khí.

"Chà mẹ nó, cô nàng này là ai?!"

"Mẹ nó, không muốn sống nữa!"

"Cho rằng lớn lên đẹp mắt là có thể miễn chết à?"

Mọi người vây xem, lập tức kinh hô một hồi, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Lâm Hải cũng là nhíu lông mày lại, có chút cảm giác ngoài ý muốn sâu sắc.

Không thể tưởng được cái băng sơn mỹ nữ này, cư nhiên lớn mật như thế.

Hay là nói, kẻ tài cao gan cũng lớn?

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Lâm Hải thầm hô một tiếng, lập tức mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, hướng phía cái tử khí nồng đậm kia nhìn lại.

Sau đó, chỉ thấy một cái bóng màu lam hiện lên, nữ tử váy lam dĩ nhiên đã biến mất ở chỗ sâu trong tử khí, không thấy bóng dáng!

“Quả nhiên có chút môn đạo!”

Lâm Hải âm thầm gật đầu, nữ tử váy lam đi đến chỗ sâu trong tử khí mới biến mất không thấy gì nữa, đủ thấy tu vi của nàng.

Có thể không hề cố kỵ đi tới như thế, xem ra là lo trước khỏi hoạ, đã tính trước!

“Túy Tửu Tiên đại ca, có muốn vào xem một chút không?”

Lâm Hải quay đầu lại, hướng phía Túy Tửu Tiên cười nói.

Túy Tửu Tiên trực tiếp lắc đồng giống như cái trống lúc lắc.

“Vừa rồi đã nói, tiến vào đó, thuần túy là tìm kích thích, ta cũng không đi!”

“Cái kia ta tự mình tiến vào!” Lâm Hải nhún vai, cười nói.

“Có thể sao?” Vẻ mặt Túy Tửu Tiên nghiêm túc, mặc dù biết bổn sự của Lâm Hải, nhưng vẫn còn có chút lo lắng.

“Yên tâm, tử khí đối với ta, không có bất kỳ uy hiếp gì!”

Lâm Hải nói xong, đem Tiểu Hồng thu hồi, sau đó cất bước hướng phía tử khí đi đến.

“Chà mẹ nó, cái huynh đệ này là ai a, không muốn sống nữa?”

“Mẹ nó, xem tu vi thì chỉ là cái Hóa Thần sơ kỳ a, cũng dám đi vào trong?”

“Thao, chẳng lẽ là vì đuổi theo cái cô nàng vừa rồi kia? Bọn hắn hình như là cùng tới đó a!”

“Ai, tán gái cũng không cần liều mạng như vậy a, đây không phải là đi chịu chết sao?”

Mọi người thấy Lâm Hải, nhao nhao lắc đầu, có xem thường có khinh thường, càng là tiếc hận.

Nhưng mà, Lâm Hải đối với nghị luận của ngoại giới đều mắt điếc tai ngơ, trước mắt bao người, đi vào chính giữa tử khí.

Ông!

Vừa mới vào đi, Lâm Hải chỉ cảm thấy đầy trời tử khí, giống như thủy triều dưới đáy biển, hướng phía chính mình mãnh liệt mà đến.

Áp lực kinh khủng kia, giống như nguyên một đám cây kim rậm rạp, hướng phía da thịt của mình mà đâm vào.

Nếu là người tu hành tầm thường, một khi bị tử khí thẩm thấu nhập vào cơ thể, khủng bố lập tức sẽ chết bất đắc kỳ tử mà vong!

Nhưng mà, Lâm Hải lại lạnh lùng cười cười, chất dinh dưỡng tốt như vậy, há có đạo lý không hấp thu?

Oanh!

Quanh thân Lâm Hải, quang mang màu đen đột nhiên lóe lên, ma khí bên trong cánh tay trái lập tức đi khắp toàn thân!

Sau một khắc, trong mắt Lâm Hải, ánh sáng âm u lập loè, lành lạnh đáng sợ, lập tức chuyển biến thành một cái người tu ma!

Xì xì xì xì...!

Theo cái tử khí nồng đậm kia nhập vào cơ thể, ma khí trong cơ thể Lâm Hải, trong khoảnh khắc cấp tốc vận chuyển, tử khí phi tốc hấp thu cùng áp súc, hóa thành năng lượng trong cơ thể Lâm Hải!

“Thật thoải mái a!”

Lâm Hải bỗng nhiên cảm giác, phảng phất như đang ngâm mình trong suối nước nóng, toàn thân là tứ chi bách hài, đều bị ôn hòa tẩm bổ lấy.

Mà cái tử khí không ngừng dũng mãnh tràn vào kia, phảng phất như năng lượng vô cùng vô tận, bị ma khí trong cơ thể thỏa thích hấp thu.

Thân thể Lâm Hải, phảng phất như biến thành trung tâm của một cái vòng xoáy, chỉ trong chốc lát, liền đem tử khí xung quanh, tất cả đều hấp không còn một mảnh!

“Ồ, các ngươi mau nhìn, tử khí phảng phất trở nên nhạt đi không ít!”

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng kinh hô của mọi người, lại để cho trong lòng Lâm Hải khẽ động, vội vàng ngừng lại.

Không thể lại hấp thu, nếu không cái tử khí với tư cách bình chướng tự nhiên này biến mất, người bên ngoài sẽ đều vào được.

Như vậy, nhiều người lộn xộn, ngược lại cứ như vậy, đem người không có phận sự ngăn cản tại bên ngoài!

Lâm Hải tra nhìn một chút ma khí trong cơ thể, hấp thu nhiều tử khí như vậy, ma khí trong cơ thể rõ ràng đã nhận được tăng cường, có thể nói được ích lợi không nhỏ!

“Chỗ tử khí còn lại, vẫn là chờ lúc đi ra, cùng nhau thu a!” Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải mở rộng bước chân, thi triển thân pháp, hướng phía chỗ sâu trong tử khí , bay nhanh mà đi!

Chương 2058: Yêu thú độ Thiên Kiếp!

Lâm Hải một đường đi về phía trước, phát hiện hoa cỏ cây cối trên đường, tất cả đều chết héo.

Thậm chí, còn có một chút thi cốt của Yêu thú, tùy ý đều có thể thấy được.

Những tử khí này, dĩ nhiên đã đem bên trong sơn mạch, biến thành tử địa.

Đi thẳng ra ngoài khoảng cách hơn trăm dặm, Lâm Hải ẩn ẩn nhìn thấy, phía trước có mấy người tụ cùng một chỗ.

“Lại có người đến!”

Mấy người này, cũng phát hiện Lâm Hải đến, nhao nhao quay đầu lại, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Chờ lúc phát hiện tu vi của Lâm Hải, chỉ là Hóa Thần cảnh, mấy người này không khỏi tất cả đều là sững sờ.

“Hóa Thần sơ kỳ, ngươi là vào bằng cách nào?”

Bên trong có một cái thân mặc áo đen, sắc mặt âm ngoan, kinh ngạc mà hỏi.

“Đi tới đó a!” Lâm Hải cười nói.

Sắc mặt nam tử áo đen lập tức trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói.

“Bớt lắm mồm, ta là hỏi ngươi, như thế nào thông qua lối vào sơn mạch, cái tử khí nồng đậm kia!”

Lâm Hải thấy đối phương ngữ khí bất thiện, nụ cười trên mặt, cũng lập tức thu liễm, thản nhiên nói.

“Ngươi thông qua như thế nào, ta cũng thông qua như thế!”

“Ngươi muốn chết!” Nam tử áo đen lập tức giận dữ, một cỗ khí tức cường đại, lập tức bay lên.

“Lão Trương!”

Một cái người cao gầy bên cạnh nam tử áo đen, vội vàng thở nhẹ một tiếng.

“Không nên động thủ ở chỗ này!”

Nói xong, cao gầy cái hướng phía Lâm Hải, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn thoáng qua.

“Tiểu huynh đệ, dùng tu vi Hóa Thần cảnh, có thể đi đến nơi đây, nếu như ta không có đoán sai, trên người của ngươi, có lẽ có chí bảo có thể chống cự tử khí a?”

Cao gầy vừa thốt ra lời kia, mấy người bên cạnh, hai mắt nhao nhao tỏa sáng, ánh mắt tham lam, không che dấu chút nào.

Lâm Hải khe khẽ thở dài, “Nếu như ta nói không có, các ngươi sẽ tin sao?”

“Ha ha ha, tiểu huynh đệ, quả nhiên là người thông minh!” Cao gầy cười lớn một tiếng, sau đó sắc mặt ngưng tụ, trịnh trọng

nói.

“Tiểu huynh đệ, chỗ ba dặm phía trước, có một mảnh tử khí càng thêm nồng đậm.”

“Dùng tu vi Đại Thừa hậu kỳ của chúng ta, đều không thể tới gần.”

“Mà ngươi có tu vi Hóa Thần cảnh, cho dù có thể đi vào, thực lực quá thấp chỉ sợ ngược lại sẽ không phải là chuyện tốt.”

Nói đến đây, cao gầy lộ làm ra một bộ dáng tươi cười hòa thiện, hiền lành nói.

“Không bằng, tiểu huynh đệ đem chí bảo trên người, cho bọn ta mượn.”

“Chúng ta tiến vào trong đó, nếu là có chỗ thu hoạch, sau khi đi ra sẽ chia đều cùng tiểu huynh đệ, ngươi xem coi thế nào?”

Lâm Hải nghe xong, khóe miệng nhếch lên, nhìn cao gầy, cười mà không nói.

Cao gầy lập tức có chút chột dạ, “Tiểu huynh đệ, ngươi ngược lại là nói lời nói à?”

Lâm Hải thì là bất đắc dĩ thở dài, nhún vai nói.

“Ta nói ta không có bảo vật chống cự tử khí, các ngươi tất nhiên sẽ không tin tưởng.”

“Nhưng mà ta xác thực không có, các ngươi còn để cho ta nói cái gì?”

Lâm Hải vừa nói xong, sắc mặt cao gầy lập tức biến đổi, trong mắt hiện lên một đạo hung mang.

“Tiểu huynh đệ, ngươi nói như vậy, cũng có chút không tán thưởng rồi!”

“Hừ!” Nam tử áo đen được xưng là lão Trương, thì là hừ lạnh một tiếng, sát cơ nghiêm nghị.

“Cùng hắn nói lời vô dụng làm gì, một cái Hóa Thần cảnh nho nhỏ, không thành thật một chút đem bảo vật giao ra đây, giết là được!”

“Đến lúc đó, bảo vật còn không phải là của chúng ta!”

Nói xong, ánh mắt lạnh lùng của nam tử áo đen, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải điềm nhiên nói.

“Đừng nói chưa cho ngươi cơ hội, bảo vật ngươi giao hay không giao?”

“Ta giao con em ngươi!”

Lâm Hải quát mắng một tiếng, sau đó thân ảnh của Tiểu Hồng bỗng nhiên xuất hiện, chở Lâm Hải bay thẳng đến chân trời.

“Muốn chạy? Ở lại cho ta!”

Nam tử áo đen thấy thế, quát lớn một tiếng, bàn tay đột nhiên chém ra.

Oanh!

Nhất thời, một đạo khí mang màu vàng đất, vạch phá bầu trời, thẳng hướng phía Lâm Hải chạy như bay mà đi.

“Phong!”

Lâm Hải quay đầu lại quát lạnh một tiếng, đột nhiên tường băng nổi lên, giống như một tòa bình chướng, ngăn tại bên trên khí mang màu vàng đất.

Phanh!

Tiếng va đập cực lớn vang lên, tường băng cùng khí mang, đồng thời nổ tung, hóa thành vô số vầng sáng.

Nam tử áo đen sắc mặt đại biến, không nghĩ tới đạo pháp của Lâm Hải, lại có thể ngăn trở công kích của gã.

Chờ thời khắc gã lần nữa chuẩn bị ra tay, lại phát hiện Lâm Hải sớm đã không có bóng dáng!

“Đậu phộng, đáng giận!”

Nam tử áo đen tức đến một dậm chân, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

Lại để cho một cái chỉ là Hóa Thần cảnh, tại dưới tay của gã bình yên thoát thân, cái mặt của gã thế nhưng mà ném đi được rồi!

Nhưng mà, mấy người bên cạnh, hai mắt thì là nhao nhao tỏa sáng.

“Yêu thú phi hành của tiểu tử này cũng khá tốt a!”

“Xem tốc độ kia, đều vượt qua tường vân của chúng ta rồi!”

“Đáng tiếc, tiểu tử này hướng phía chỗ sâu trong kia đi rồi!”

Mí mắt của nam tử áo đen nhảy lên không ngừng, tuy đồng lõa của gã không có oán trách gã, nhưng nội tâm của gã vẫn là cảm thấy cực độ xấu hổ.

“Đậu phộng, chúng ta cũng đi qua, một cái Hóa Thần cảnh nho nhỏ cũng dám, chúng ta là Đại Thừa hậu kỳ thì sợ cái gì!”

“Thế nhưng mà, cái tử khí kia lại đáng sợ a!” Có người do dự nói.

“Chúng ta liên thủ, coi chừng một ít, chưa chắc sẽ phát sinh vấn đề!”

“Cầu phú quý trong nguy hiểm, đều đã đi đến nơi đây rồi, lại trở về chẳng phải sẽ đáng tiếc!”

Nam tử áo đen vừa cổ động, vài người khác rốt cục động tâm, cuối cùng cắn răng một cái, nhao nhao gật đầu.

“Thao, đã như vầy, vậy thì liều một lần!”

“Đi, tiếp tục đi tới!”

Bọn người nam tử áo đen, mang theo thập phần cẩn thận, bắt đầu hướng phía trước tiến lên.

Mà lúc này đây, Lâm Hải dĩ nhiên cưỡi Tiểu Hồng, đã đến phía trước biên giới của đám tử khí.

Đem Tiểu Hồng thu vào Luyện Yêu Hồ, Lâm Hải nhìn tử khí trước mặt nồng đậm chừng gấp đôi so với lối vào, trong lòng giật mình một hồi.

Tử khí nồng đậm như vậy, đến tột cùng là từ đâu mà đến?

Nếu quả thật theo như lời trong truyền thuyết, là do một con Yêu thú bị thương, vậy cái Yêu thú này, thực lực rất mạnh?

Nếu không có hiểu được phương pháp khống chế tử khí, coi như là Đại Thừa hậu kỳ, đến nơi này đều chưa hẳn có thể bình yên thông qua!

Trong lúc bất tri bất giác, trong đầu Lâm Hải, lại nghĩ tới cái nữ tử váy lam như băng sơn trước đó.

Đoạn đường này đi đến, ngoại trừ bọn người nam tử áo đen, Lâm Hải cũng không nhìn thấy những người khác.

Chẳng lẽ nói, cái nữ tử váy lam kia, đã tiến vào trong tử khí?

Xem ra, thực lực của cái nữ tử váy lam này, không đơn giản a!

“Vào xem!”

Đều đã đi đến một bước này rồi, Lâm Hải tự nhiên sẽ không đi vòng vèo.

Huống chi, tử khí mà những người ngoài này sợ như rắn rết, đối với Lâm Hải mà nói, không có bất kỳ tổn thương gì.

Vừa cất bước, Lâm Hải đã bước đi tiến vào chính giữa tử khí.

Ông!

Nhất thời, ma khí trong cơ thể lần nữa tự động vận chuyển, bắt đầu điên cuồng hấp thu.

“Đây chính là bình chướng, không thể phá huỷ!”

Tuy quá trình hấp thu tử khí, lại để cho Lâm Hải cực độ thoải mái dễ chịu.

Nhưng Lâm Hải vẫn là cưỡng ép chặt đứt hấp thu, ngăn trở đám người nam tử áo đen ở phía sau kia, còn dựa vào cái tử khí này ni!

Diện tích của cái phiến tử khí trước mặt này, so với lối vào, còn muốn rộng lớn hơn nhiều.

Hơn nữa con đường phải qua ở phía trước kia, là một đầu sơn cốc cực kỳ chật hẹp.

Xuyên qua sơn cốc, rất nhanh phía trước là một mảnh sinh cơ, hoa lá tươi tốt, cây cối mọc lên san sát như rừng, phảng phất như đi tới một phương thiên địa khác.

“Rống!!!”

Lâm Hải vừa mới đi vào cái khu vực này, đột nhiên một tiếng thú rống rung trời, từ đằng xa vang tới.

Tiếng gầm cực lớn, giống như là tiếng sấm, chấn đến mặt đất đều run rẩy lên, lại để cho Lâm Hải chấn động.

“Quả nhiên là Yêu thú!”

“Chỉ có điều, cái Yêu thú này cũng thật là đáng sợ a!”

Chỉ là dựa vào một tiếng thú rống, là có thể lại để cho mặt đất rung động, không gian run rẩy.

Lâm Hải giống như đã không cảm tưởng, cái Yêu thú này đã cường đại đến cái cảnh giới gì.

Vèo!

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, biến mất tại chỗ, hướng phía địa phương có thanh âm truyền đến, bay nhanh mà đi!

Bay qua một tòa lưng núi cao lớn, Lâm Hải tiến vào một mảnh hạp cốc tĩnh mịch.

“Tại đó!”

Rất nhanh, một con Yêu thú cao tới vài chục trượng, xuất hiện ở giữa tầm mắt Lâm Hải!

Tạch...!

Đúng lúc này, bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một đạo Thần Lôi, mang theo năng lực cuồng bạo vô tận, hung ác bổ vào trên đỉnh đầu Yêu thú!

“Rống!”

Yêu thú đau nhức rống lên một tiếng, lại không trốn không né, toàn thân lập tức một mảnh cháy đen, máu tươi đầm đìa.

Nhưng mà, hai cái mắt to giống như chuông đồng của Yêu thú, lại mang theo phẫn nộ cùng quật cường, ngửa mặt lên trời gào thét, tựa hồ như đang gây hấn với Thiên Uy!

Tạch...!

Đột nhiên, lại là một đạo Thiên lôi rơi xuống, uy lực lần này, so với vừa rồi lại cường đại hơn nhiều.

“Rống!”

Yêu thú lần nữa gào thét, thân thể cao lớn lay động một hồi, suýt nữa ngã sấp xuống, toàn bộ thân hình đều đã huyết nhục mơ hồ!

“Mẹ nó, nó như thế nào không trốn không né, đứng kia lại để cho sét đánh, choáng váng hay sao?”

Lâm Hải kỳ quái một hồi, nhưng sau đó trong lòng lại mạnh mẽ nhảy lên, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu.

“Chẳng lẽ, nó đang độ Thiên Kiếp!!!!!”

Chương 2059: Tán Tiên

“Yêu thú độ Thiên Kiếp!!!”

Lâm Hải vừa nghĩ tới hai chữ Thiên Kiếp, lập tức liền kích động không được.

Thiên Kiếp a, Lâm Hải trước kia xem tiểu thuyết, cũng đã xem không ít tràng cảnh độ Thiên Kiếp.

Độ Thiên Kiếp, có thể nói cửu tử nhất sinh, sự thành là phi thăng thành tiên, người thất bại thì hình thần câu diệt.

Người thất bại may mắn, thì là thân thể tổn hại, Nguyên Thần đạt được rèn luyện, thành tựu Tán Tiên.

Nhưng mặc kệ thành công hay thất bại, có thể đạt tới tiêu chuẩn độ Thiên Kiếp, cái kia đã là cao thủ đứng ở cấp cao nhất.

Ít nhất, từ lúc Lâm Hải tự học luyện đến nay, tại trong tất cả đám người mà hắn nhận thức.

Ngoại trừ Côn Luân Giới chủ cao thâm khó lường, cùng Thành chủ Di Vong Chi Đô Tiểu Minh ra, không ai đạt tới độ cao như thế.

Mặc dù là cường như Ma Tôn, cũng bất quá chỉ là Đại Thừa Đại viên mãn, cách độ Thiên Kiếp, còn có một đường chênh lệch.

Thật không nghĩ đến, hôm nay bởi vì tò mò, tiến vào Lạc Anh Sơn Mạch bị tử khí phong tỏa này, lại gặp được một màn Yêu thú độ Thiên Kiếp hiếm thấy.

Cái này lại để cho Lâm Hải thật sự là vừa kích động lại vừa khẩn trương.

Dựa theo Đạo Đức Kinh ghi lại về Thiên Kiếp, Thiên Kiếp hóa phàm thành tiên, chính là Thiên Kiếp nhỏ nhất, tổng cộng có chín đạo Thần Lôi.

Hôm nay, cái Yêu thú không biết tên này, đã trúng qua hai đạo Thiên lôi, cũng không biết cuối cùng nhất đến tột cùng có thể đi qua được hay không.

Một khi độ kiếp thành công, như vậy Lâm Hải hôm nay, sẽ tận mắt chứng nhận một vị Thiên Tiên sinh ra đời rồi!

Tạch...!

Cái lúc này, tầng mây lăn lộn, lại là một đạo Thần Lôi rơi xuống.

Cái đạo Thiên lôi thứ ba này, vậy mà so với hai đạo lúc trước, thô chừng gấp đôi có thừa, lực đạo càng thêm khủng bố!

“Rống!!!”

Yêu thú thấy Thần Lôi rơi xuống, lập tức phát ra một tiếng gào thét sợ hãi, trong thanh âm rốt cục mang lên một tia sợ hãi.

Phanh!

Thần Lôi mang theo Lôi Đình Chi Lực khủng bố, đột nhiên oanh kích tại trên người Yêu thú.

Sau một khắc, huyết nhục của Yêu thú bay tứ tung, toàn bộ thân thể chia năm xẻ bảy, bị Thần Lôi trực tiếp phá hủy!

“Đã xong, đã thất bại!”

Lâm Hải nhìn xa xa, trong lòng lộp bộp một tiếng, vậy mà dâng lên một tia cảm xúc bi ai.

Con Yêu thú này, có thể đạt tới tình trạng độ Thiên Kiếp, cũng không biết đã tu hành bao nhiêu năm, bị trải qua bao nhiêu trắc trở.

Không thể tưởng được, kết quả lại là rơi vào một cái kết cục như thế.

Nếu như Nguyên Thần không cách nào đạt được rèn luyện, tu thành Tán Tiên, như vậy chờ đợi nó chính là hình thần câu diệt!

“Rống!!!”

Yêu thú lần nữa phát ra một tiếng gào thét bi thương, Nguyên Thần thoát ly thân thể vỡ vụn mà ra.

Tạch...!

Lại là một đạo Thần Lôi rơi xuống, thẳng hướng phía đỉnh đầu Nguyên Thần của Yêu thú, lăng lệ ác liệt đánh xuống!

Trong ánh mắt Nguyên Thần của Yêu thú, lập tức lộ ra sợ hãi cùng vẻ không cam lòng.

Độ kiếp thất bại, nó đã vĩnh viễn đã mất đi cơ hội thành tựu Thiên Tiên.

Còn lần này, Thần Lôi trực tiếp bổ về phía Nguyên Thần của nó.

Nguyên Thần suy nhược, một khi không chịu nổi đạo Thần Lôi này, như vậy nó sẽ vĩnh viễn biến mất ở cái thế giới này.

“Rống!!!”

Yêu thú mang theo bất khuất thật sâu, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm lên giận dữ.

Sau đó, Nguyên Thần vậy mà bay thẳng mà lên, hướng phía Thần Lôi rơi xuống, điên cuồng va chạm mà đi, chưa từng có từ trước đến nay!

Một cỗ khí tức bi thương, lập tức tại trong Nguyên Thần của Yêu thú phóng xuất ra.

Giờ khắc này, Yêu thú cho dù chết, cũng muốn chết oanh oanh liệt liệt, tuyệt không hướng Thiên lôi khuất phục!

Tạch...!

Thần Lôi vô tình đã rơi vào phía trên Nguyên Thần của Yêu thú, Nguyên Thần của Yêu thú đột nhiên cứng đờ, thế vọt tới trước bị đình trệ.

Sau đó, điên cuồng hướng trên mặt đất té rớt, toàn bộ thân hình cơ hồ biến thành trong suốt.

Xoạt!

Tầng mây dày đặc trên bầu trời, đột nhiên tán đi, lộ ra mặt trời rực rỡ.

Phảng phất Lôi Đình trước đó, như chưa bao giờ xuất hiện, hết thảy đều khôi phục yên tĩnh.

Lâm Hải kinh ngạc đứng ở đàng xa, như là tượng gỗ, hơn nửa ngày đều trì hoãn thẫn thờ.

“Thiên Kiếp, đã xong?”

“Cái Yêu thú kia, chết?”

Mang theo một tia thương cảm, Lâm Hải thở dài.

“Thiên Đạo vô tình, người tu hành quy túc, xa không có hoàn mỹ giống như người phàm tưởng tượng kia!”

Nhưng sau đó, Lâm Hải xác thực sững sờ, sau đó trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia hào quang khiếp sợ.

“Không đúng, cái Yêu thú kia, không chết!”

Lâm Hải mang theo thật sâu kinh hãi, hướng phía địa phương mà Yêu thú biến mất nhìn lại.

Đã thấy trên mặt đất, một cái bóng dáng cực độ khinh bạc, gần như trong suốt, tựa hồ đang gian nan nhúc nhích.

Nếu không phải mình quan sát, thậm chí căn bản không phát giác được!

“Đúng thế, là Nguyên Thần của Yêu thú!!!”

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, lập tức trợn mắt há hốc mồm, trong lòng một hồi kinh hoàng!

Nguyên Thần của Yêu thú, trải qua Lôi kiếp mà không chết.

Nhưng mà, Thiên Kiếp đã tán đi, đây chẳng phải là nói, cái Nguyên Thần này đã trải qua Lôi kiếp rèn luyện, dĩ nhiên đã nhận được thăng hoa!

“Tán Tiên!!!”

Đột nhiên, trong đầu Lâm Hải, toát ra hai chữ, lại để cho Lâm Hải thoáng cái kinh ngạc đến ngây người lại tại chỗ!

Nếu như Lâm Hải phân tích không sai mà nói, con yêu thú này, đã trở thành Tán Tiên rồi!

“Ha ha, trời cũng giúp ta!!!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải ngẩn người, đột nhiên một đạo thanh âm cười to truyền đến.

Sau đó, vèo, một bóng người, nhanh vô cùng hướng phía Nguyên Thần của Yêu thú liền vọt tới.

Trong chớp mắt công phu, liền đứng ở trước mặt Nguyên Thần của Yêu thú.

“Tán Tiên? Ha ha ha ha ha, về ta á!”

Người này bỗng nhiên ra tay, huyễn hóa ra một đoàn hào quang màu tím, hướng phía Nguyên Thần của Yêu thú đang trọng thương chộp tới.

“Rống!!!”

Nguyên Thần của Yêu thú thấy thế, lập tức phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng!

Nó hôm nay, Nguyên Thần đã trải qua Lôi kiếp rèn luyện, tuy độ kiếp thất bại, cũng đã thành Tán Tiên chi thể.

Chỉ cần cho nó vài ngày thời gian, là sẽ khôi phục được thực lực đỉnh phong.

Đến lúc đó, dùng Tán Tiên chi uy, phất tay là sẽ đem cái Tiên Đạo Chí Tôn trước mặt này diệt sát.

Đáng tiếc, người này thừa dịp nó gặp nguy, ra tay ở thời điểm này, lại để cho nó không có cảnh giới Tán Tiên, lại không có một tia năng lực hoàn thủ.

Loại cảm giác vô lực biệt khuất này, lại để cho Nguyên Thần của Yêu thú đã thành Tán Tiên, không cam lòng đến mức cơ hồ nổi điên.

Tíu tíu!

Mắt thấy Tiên Đạo Chí Tôn này, muốn đem Nguyên Thần của Yêu thú đã thành Tán Tiên, bắt vào trong tay.

Đột nhiên một tiếng xé gió bén nhọn vang lên, sau đó một cỗ lực đạo kinh khủng, bỗng nhiên chạy như bay mà đến.

“Người nào?”

Người Tiên Đạo Chí Tôn này chấn động, vội vàng rút tay, đồng thời hướng phía sau bay ngược, mới khó khăn lắm tránh thoát được một kích này.

Ông!

Trong không khí lóe lên rung động, một cái công tử ca ăn mặc áo xanh, cầm trong tay quạt xếp, hiện ra ở trước mặt của gã.

“Cái Tán Tiên này, thuộc về ta, cút!”

Quạt xếp công tử này mặt âm trầm, hướng phía người Tiên Đạo Chí Tôn này, hừ lạnh một tiếng.

“Hừ, ngươi tính toán là cái thứ gì, muốn cái Tán Tiên này, bằng bổn sự a!”

Oanh!

Nói xong, người này Tiên Đạo Chí Tôn bỗng nhiên ra tay, hướng phía Quạt xếp công tử công kích mà đi.

“Muốn chết!”

Công tử quạt xếp biến sắc, quạt xếp vung lên, lập tức vô số châm mang được bắn ra.

Trong nháy mắt, hai người đánh lại với nhau, khó phân cao thấp!

Bá bá bá bá!

Đúng lúc này, lại là mười mấy bóng người phiêu nhiên mà tới, tu vi cảnh giới rõ ràng tất cả đều là Tiên Đạo Chí Tôn!

Đám người kia vừa xuất hiện, không nói một lời, nhao nhao ra tay, hướng phía Tán Tiên phóng đi, chuẩn bị cướp đoạt!

Nhưng mà, những người khác sao lại để cho người khác như nguyện, nhất thời huy động cánh tay, thi triển đạo pháp, ngăn trở người cướp đoạt.

Oanh oanh oanh oanh!

Tiếng va đập kịch liệt của đạo pháp, vang vọng phía chân trời, kéo dài không dứt.

Những người này kiềm chế lẫn nhau, trong lúc nhất thời đánh thành một đoàn, vậy mà dù là ai cũng không cách nào đem Tán Tiên cướp đoạt vào trong tay.

Nhưng mà, cái dư ba đánh nhau khủng bố này, rơi vào trên người Tán Tiên, lại làm cho Nguyên Thần vốn đã gầy yếu không chịu nổi của nó, lần nữa bị hao tổn, dĩ nhiên đã đến biên giới tiêu tán!

“Rống!!!”

Tán Tiên phát ra một tiếng gào thét không cam lòng cùng cừu hận, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Nếu như cứ như vậy biệt khuất mà chết đi, nó còn không bằng vừa rồi, trực tiếp bị Thiên Kiếp đánh chết, đến sảng khoái!

Ông!

Thời khắc mọi người ở đây tranh đoạt không thôi, đột nhiên một đạo bóng dáng màu xanh da trời, trống rỗng xuất hiện tại bên người Tán Tiên.

Sau đó, khẽ vươn tay liền đem Tán Tiên trảo vào trong tay.

“Không tốt, Tán Tiên đã bị đoạt!”

“Thao, thậm chí có người nhanh chân đến trước!”

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn đang gõ đấu này, nhao nhao nổi giận không thôi, dừng lại hướng phía người tới nhìn lại.

Đã thấy một nữ tử Băng Sơn mặc váy dài màu xanh da trời, đẹp như tiên nữ, đang đem Tán Tiên giữ tại trong lòng bàn tay.

“Đem Tán Tiên giao ra đây!”

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, nhao nhao quát quát lớn chói tai, lập tức đem nữ tử váy lam, vây quanh ở trong.

“Muốn Tán Tiên, xem các ngươi có bổn sự này hay không!” thanh âm của nữ tử váy lam không lớn, lại mang theo một cỗ khí phách, chân thật đáng tin!

“Muốn chết!”

“Trước diệt nàng!”

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, nhao nhao gầm lên, hướng phía nữ tử váy lam liền lao đến.

Nữ tử váy lam sắc mặt lạnh lẽo, trong mắt hiện lên một vòng sát cơ.

Vừa muốn ra tay, thân thể mềm mại lại đột nhiên run lên, mang theo kinh hãi thật sâu, hướng phía trong tay nhìn lại. Sau đó, kinh hãi phát hiện, Tán Tiên trong tay, vậy mà không thấy rồi!!!

Chương 2060: Ta phải mang nàng đi cùng

Oanh oanh oanh oanh!

Trong khoảng khắc nữ tử váy lam ngây người, công kích của đám Tiên Đạo Chí Tôn kia, dĩ nhiên đã hướng tới.

“Uống!”

Lông mày đen của nữ tử váy lam nhảy lên, quát một tiếng, ống tay áo múa, lập tức có vô số gợn nước nhộn nhạo, giống như bọt nước màu xanh da trời tách ra, kích xạ mà ra.

Rầm rầm rầm phanh!

Tiếng va đập kịch liệt liên tiếp vang lên, đạo pháp bay tán loạn, vầng sáng sáng chói.

Khí lãng khủng bố, bị xung kích lăn lộn mọi nơi, quấn qua tất cả không gian.

Nữ tử váy lam đón lấy lực phản chấn, thân thể mềm mại bỗng nhiên bay ra sau, sau đó chân đạp tường vân, bay vào giữa không trung.

“Đừng để cho nàng chạy!”

“Đem Nguyên Thần của Tán Tiên lưu lại!”

Nhóm Tiên Đạo Chí Tôn phía dưới, thấy thế nhao nhao hét lớn, giẫm tường vân liền truy lên trên trời.

“Tán Tiên không ở chỗ của ta!”

“Vừa rồi, nó đột nhiên biến mất!”

Nữ tử váy lam một bên bay rút lui, một bên nhíu chặt lông mày, ngữ khí lạnh như băng nói.

“Hừ, con quỷ nhỏ, ít nói nhảm, ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ tin sao?”

“Đem Nguyên Thần của Tán Tiên ngoan ngoãn giao ra đây, nếu không ngươi hôm nay đừng hòng rời đi!”

Gương mặt xinh đẹp của nữ tử váy lam trầm xuống, mang theo một tia tức giận nói.

“Ta nói, Tán Tiên không ở chỗ của ta!”

“Hừ, dưới vạn chúng nhìn trừng trừng, ngươi đem Tán Tiên thu vào, còn dám mạnh miệng!”

“Mọi người cùng nhau xông lên, đem nàng cầm xuống, bức nàng giao ra Nguyên Thần của Tán Tiên!”

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, há sẽ tin tưởng lời nói của nữ tử váy lam, lập tức lần nữa xông lên, hướng phía nữ tử váy lam phát động ra công kích mãnh liệt.

Đôi mắt dễ thương của nữ tử váy lam nhảy lên, lập tức bay lên một tia lửa giận.

Tính cách của nàng vốn là lãnh đạm, hôm nay mọi người không tin nàng..., nàng cũng lười lại đi giải thích.

Mắt thấy công kích lại đến, nữ tử váy lam khẽ kêu một tiếng, ống tay áo múa, điều động Thủy Nguyên tố đầy trời, cùng bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, lập tức kích đấu lại với nhau.

Mắt thấy một cái Tiên Đạo Chí Tôn, mượn đạo pháp yểm hộ, vọt tới gần nữ tử váy lam.

Gã vươn cánh tay, chuẩn bị đem nữ tử váy lam cầm xuống.

Toát!

Một đạo tiếng xé gió chói tai truyền đến, đã thấy bàn tay của nữ tử váy lam lăng không nắm chặt, hơi nước lập tức ngưng kết, hóa thành một cái mũi khoan, hướng phía gã mãnh kích mà đi.

“Không tốt!”

Người Tiên Đạo Chí Tôn này chấn động, không nghĩ tới tu vi của nữ tử mạnh như thế, công kích lại tấn mãnh như thế.

Còn muốn trốn, dĩ nhiên đã không còn kịp rồi.

Phù một tiếng, hơi nước hình mũi khoan lập tức xuyên qua trước ngực người Tiên Đạo Chí Tôn này.

Trong chốc lát, sương máu bay lả tả, tính cả Nguyên Thần của gã cùng nhau bị xuyên thủng!

“A!!!”

Người Tiên Đạo Chí Tôn này, phát ra một tiếng hét thảm, thân thể phịch một tiếng, bỗng nhiên nổ tung, chết oan chết uổng!

Những Tiên Đạo Chí Tôn khác, đồng tử lập tức co rụt lại, hoảng sợ biến sắc.

“Mọi người coi chừng, nữ tử này thực lực rất cường!”

Đã có vết xe đổ, đám người còn lại, lập tức cẩn thận hơn rất nhiều.

Chỉ là từ xa xa dùng đạo pháp công kích, đem nữ tử váy lam gắt gao cuốn lấy, lại không tới gần.

Nữ tử váy lam muốn rời khỏi, lại không thoát khỏi những Tiên Đạo Chí Tôn này vây khốn, lập tức lâm vào cục diện bế tắc.

Oanh oanh oanh oanh!

Mười cái Tiên Đạo Chí Tôn, cùng một chỗ thi triển đạo pháp, đối với nữ tử váy lam tiến hành tấn công mạnh.

Song quyền khó địch bốn tay, Mãnh Hổ không chịu nổi một đám lang.

Sau một lát, nữ tử váy lam rốt cục có chút không ngăn cản nổi, bày biện ra thái độ chật vật.

Trên cái trán trắng nõn, cũng bắt đầu xuất hiện mồ hôi rậm rạp.

Nữ tử váy lam một bên chống cự lại công kích hợp lực của mọi người, một bên nhíu chặt lông mày, càng thêm tức giận.

Nguyên Thần của Tán Tiên, trước đó quả thật bị nàng tóm vào trong tay.

Thế nhưng mà, nàng liền cái Nguyên Thần của Tán Tiên này là dạng gì, đều còn không có nhìn rõ ràng, liền đã không hiểu mà biến mất.

Kết quả, bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, lại bởi vậy mà quấn lên chính mình.

Nội tâm cảu nữ tử váy lam tuy cực độ ủy khuất, nhưng bởi nguyên nhân tính cách, cũng không muốn tiếp tục giải thích gì thêm.

Nhưng mà, bởi như vậy, xác thực là ủy khuất chính mình, làm cho nàng càng đánh càng tức.

“Cô gái này sắp không kiên trì nổi rồi, mọi người lại thêm chút sức!”

Nhìn ra nữ tử váy lam, dĩ nhiên đã dần dần chống đỡ hết nổi, bọn Tiên Đạo Chí Tôn này lại càng thêm dũng cảm, hét lớn một tiếng, công kích càng thêm cuồng mãnh rồi.

Trong nháy mắt, tình huống của nữ tử váy lam, càng thêm không tốt, khó coi, trong lúc nhất thời cực kỳ nguy hiểm.

Xa xa ở chỗ hẻo lánh, Lâm Hải đứng tại trên đỉnh núi, nhìn lên tình hình trên bầu trời, không khỏi do dự một hồi.

“Đậu phộng, cái nữ tử váy lam này muốn huyền a, muốn giúp đỡ nàng hay không?”

Lý trí nói cho Lâm Hải, cái bề bộn này cũng không thể mò mẫm giúp đỡ.

Dù sao, đám người đối diện kia, cũng không phải là rau cải trắng, mà là Tiên Đạo Chí Tôn ngưu bức ầm ầm a!

Bất kỳ một cái nào, tùy tiện phất phất tay, đều có thể đem chính mình đập thành cặn bã.

Nhưng nếu như mặc kệ a, nội tâm của Lâm Hải, lại có chút băn khoăn.

Dù sao, cái Yêu thú tu thành Tán Tiên kia, đã bị chính mình thu.

Ngay tại vừa rồi, thời điểm nữ tử váy lam bắt lấy Tán Tiên, vừa vặn trong đầu truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở.

Cửu Lê Hồ kiểm tra đo lường có Nguyên Thần có thể thu phục, hơn nữa xác xuất thành công đạt đến chín mươi tám phần trăm.

Lâm Hải lúc này liền lựa chọn thu phục, đem Tán Tiên đã thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Nhưng thời khắc đang lúc Lâm Hải chuẩn bị được tiện nghi thì tranh thủ thời gian chạy, lại phát hiện nữ tử váy lam thay mình cõng nồi.

Lâm Hải thế nhưng mà thụ qua chín năm giáo dục bắt buộc có tố chất thanh niên, há có thể lại bỏ đi.

Bây giờ, nữ tử váy lam lâm vào nguy nan, Lâm Hải lại càng không thể đi nha.

“Đậu phộng, nếu để cho một cái nữ tử vô tội, bởi vì chính mình mà bị liên quan đến, cái kia coi như là cái nam nhân sao?”

“Tiên Đạo Chí Tôn thì như thế nào, vì đạo nghĩa, huynh đệ bất cứ giá nào rồi!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cắn răng một cái, đem Tiểu Hồng lần nữa gọi đi ra, hướng phía nữ tử váy lam chạy như bay mà đi!

“Oanh, dừng tay cho ta!!!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, vận dụng lên phương pháp Nguyệt Cung Tiên m.

Nhất thời, thanh âm của Lâm Hải, giống như Kinh Lôi cuồn cuộn, vang vọng khắp trời, lại để cho tất cả mọi người đều thất kinh.

Không tự chủ được, nữ tử váy lam cùng phần đông Tiên Đạo Chí Tôn, tất cả đều ngừng công kích.

Nguyên một đám mang theo ngạc nhiên, tất cả đều nhao nhao ghé mắt, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Đã thấy Lâm Hải hai tay khoác ra sau, sắc mặt đạm mạc, đứng ở trên lưng Tiểu Hồng, rất có một phen thần thái cao nhân.

Cộng thêm một tiếng hô vừa rồi của Lâm Hải, có loại cảm giác chấn nhiếp linh hồn, lại để cho tất cả mọi người sinh lòng đề phòng, trong ánh mắt toát ra vẻ mặt ngưng trọng.

Nhưng chờ mọi người quan sát một phen, sau khi phát giác ra tu vi của Lâm Hải, mặt mũi không khỏi tràn đầy kinh ngạc.

“Hóa Thần cảnh?”

“Còn là Hóa Thần sơ kỳ?”

“A, ha ha a!”

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, nhất thời không biết nên khóc hay cười, không thể tưởng được cái người đột nhiên toát ra này, lại là cái Hóa Thần cảnh giống như con sâu cái kiến.

Lại nghĩ vừa rồi, mọi người cũng đều có vẻ mặt đề phòng, như lâm đại địch.

Cái này nếu truyền đi, quả thực chính là cái chê cười!

“Là hắn?”

Nữ tử váy lam nhìn thấy Lâm Hải, thì là sững sờ, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Nàng trước đó cùng Lâm Hải có duyên gặp mặt một lần, hơn nữa còn là cùng tới Lạc Anh Sơn Mạch.

Vốn, nàng cho rằng với tu vi của Lâm Hải, tối đa chính là qua xem náo nhiệt.

Thật không nghĩ đến, Lâm Hải vậy mà thông qua được bình chướng tử khí mà liền cả những Đại Thừa hậu kỳ kia đều không thể thông qua, mà đi đến nơi này.

Hơn nữa, tại thời khắc chính mình nguy nan, còn đứng dậy.

Hắn muốn làm gì? Không muốn sống nữa ư, hay là đầu óc bị nước vào?

Nữ tử váy lam vẻ mặt mờ mịt, hoàn toàn không lý giải được hành động hôm nay của Lâm Hải.

“Này, tất cả mọi người vội vàng làm gì vậy?”

Thấy phần đông Tiên Đạo Chí Tôn, tất cả đều có sắc mặt bất thiện hướng phía chính mình trông lại.

Lâm Hải rụt rụt cổ, nhút nhát e lệ hướng phía mọi người khoát tay áo, cười mỉa nói.

“Hừ, tiểu bối ở đâu ra, không muốn chết, lập tức lăn!”

Một gã Tiên Đạo Chí Tôn, mang theo sát khí lành lạnh, hướng phía Lâm Hải quát.

“Lăn, ta lập tức lăn.” Lâm Hải liên tục gật đầu, nói xong, bỗng nhiên đưa tay, hướng phía nữ tử váy lam nhất chỉ.

“Nhưng, ta phải mang nàng đi cùng!”

Chương 2061: Hắn biết pháp thuật không gian!

“Mang nàng đi?”

Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại để cho bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, phát ra tiếng cười xem thường.

“Ngươi cái tiểu bối này, thật sự là không biết trời cao đất rộng, chẳng lẽ còn nghĩ đến anh hùng cứu mỹ nhân hay sao?”

“Cút nhanh lên, nếu không liền ngươi cũng giết!”

Lâm Hải nghe xong lời này, sắc mặt lập tức trầm xuống, không vui.

“Ta nói, ngươi cái này gọi là lời nói gì?”

“Các ngươi nhiều người như vậy, hùn vốn khi dễ một người con gái yếu ớt, còn có xấu hổ hay không?”

“Con gái yếu ớt?” Lời nói của Lâm Hải, thiếu chút nữa lại để cho bọn Tiên Đạo Chí Tôn này tập thể thổ huyết.

Mẹ nó, ngươi con mẹ nó từng thấy con gái yếu ớt phất tay liền miểu sát một cái Tiên Đạo Chí Tôn sao?

“Không lăn sẽ đem mệnh lưu lại a!”

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, nào có lòng dạ thanh thản cùng một cái Hóa Thần cảnh nho nhỏ như Lâm Hải dong dài.

Thấy Lâm Hải không đi, một cái Tiên Đạo Chí Tôn bên trong, phất tay đánh ra một đạo pháp thuật, hướng phía Lâm Hải liền bay đi.

Oanh!

Nhất thời, pháp thuật đã rơi vào trên người Lâm Hải, đem Lâm Hải thôn phệ.

“Hứ, không biết tự lượng sức mình!”

Người Tiên Đạo Chí Tôn, khóe miệng này nhếch lên, lộ ra cười lạnh khinh thường.

Một cái Hóa Thần cảnh, vậy mà cũng dám ở trước mặt gã hung hăng càn quấy, thật sự là chán sống.

Thấy đã giải quyết Lâm Hải, bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, lần nữa đem lực chú ý đặt ở trên người nữ tử váy lam.

Vừa muốn chuẩn bị lần nữa ra tay, đột nhiên một đạo thanh âm lười biếng, truyền tới.

“Này, ngươi có phải chưa ăn cơm hay không a, như thế nào một điểm khí lực cũng đều không có?”

“n?” bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, nhao nhao sững sờ, quay đầu lại nhìn lại.

Sau đó, ánh mắt mọi người, lập tức trừng tròn xoe, lộ ra vẻ khó tin thật sâu.

Chỉ thấy một cái thanh niên tóc trắng, đang đứng tại trên người một con ưng cánh vàng mắt bạc, hướng phía bọn họ trông lại.

Cái bộ dạng lười nhác kia, ánh mắt đùa giỡn sung sướng, tràn đầy trào phúng cùng khinh thường!

“Không có khả năng!”

Nhóm Tiên Đạo Chí Tôn, lập tức nghẹn họng nhìn trân trối, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Nhất là người vừa rồi ra tay đối với Lâm Hải, càng là miệng há thật to, như là đã gặp quỷ.

Vừa rồi, một đạo pháp thuật công kích kia, thế nhưng mà rắn rắn chắc chắc kích tại trên người Lâm Hải.

Đừng nói Lâm Hải chỉ là chính là một cái Hóa Thần cảnh, coi như là Đại Thừa hậu kỳ, cũng tuyệt không có khả năng may mắn thoát khỏi.

Thế nhưng mà hôm nay, Lâm Hải vậy mà êm đẹp đứng ở nơi đó, liền Yêu thú dưới chân hắn cũng lông tóc ít bị tổn thương.

Một màn không thể tưởng tượng này, lại để cho nội tâm của gã mộng bức một hồi

Mà ngay cả nữ tử váy lam, giờ phút này cũng mang theo kinh ngạc thật sâu, nhìn về phía Lâm Hải.

Trong đôi mắt đẹp dịu dàng thanh tịnh sáng ngời, tràn đầy nghi hoặc cùng mờ mịt.

Vừa rồi, nàng cũng bởi vì Lâm Hải bị giết, cảm thấy một hồi áy náy.

Không thể tưởng được, trong chớp mắt công phu, Lâm Hải lại lần nữa bình yên vô sự mà xuất hiện.

“Đậu phộng, ta cũng không tin!”

Tiên Đạo Chí Tôn ra tay trước đó, lập tức cảm thấy một hồi nổi giận.

Liền một cái Hóa Thần cảnh giống như con sâu cái kiến, đều không có giết chết, cái này với gã mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Oanh!

Cánh tay vung lên, lập tức lại là một đoàn hào quang, mang theo sát khí lạnh thấu xương, thẳng đến Lâm Hải mà đi.

Lập tức, thân ảnh Lâm Hải, bị chôn vùi tại trong công kích khủng bố.

“Hừ, lần này nhìn ngươi còn không chết!”

Người Tiên Đạo Chí Tôn này, đã có giáo huấn trước đó, sau khi ra tay ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

Thẳng đến khi thấy pháp thuật của chính mình, xác thực đã đem Lâm Hải hoàn toàn nuốt hết, đã không có bất luận cái đường lui gì, mới nhe răng lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Lúc này đây, gã có một trăm điểm nắm chắc, Lâm Hải hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

“Ai, liền chút bổn sự ấy sao? Thật sự là vụng về như heo a!”

Một đạo thanh âm tràn ngập mỉa mai, lập tức lại để cho nụ cười trên mặt người Tiên Đạo Chí Tôn này, thoáng cái cứng lại.

Sau đó, mang theo kinh hãi thật sâu, hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại.

Đã thấy hào quang của đạo pháp tan hết, Lâm Hải cùng Tiểu Hồng, vẫn lơ lửng tại đó, mang theo nồng đậm xem thường cùng khinh thường, cười lạnh nhìn gã.

“Điều đó không có khả năng!!!”

Người Tiên Đạo Chí Tôn này, thoáng cái triệt để trợn tròn mắt.

Gã như thế nào cũng nghĩ không thông, Lâm Hải rõ ràng đã bị đạo pháp của gã nuốt sống, vì cái gì lại lông tóc không tổn hao gì?

“Hắn biết pháp thuật không gian!”

Đột nhiên, một gã Tiên Đạo Chí Tôn khác, phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Pháp thuật không gian?!”

Mọi người ở đây, lập tức chấn động, nhao nhao đem ánh mắt rơi vào trên người Lâm Hải, một mảnh lửa nóng!

Pháp thuật không gian!

Đúng vậy, tất nhiên là pháp thuật không gian!

Nếu không, căn bản không cách nào giải thích, Lâm Hải như thế nào có thể hai lần gặp công kích của Tiên Đạo Chí Tôn mà không chết!

“Tiểu tử, đem công pháp tu hành pháp thuật không gian giao ra đây, chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng!”

Lập tức có Tiên Đạo Chí Tôn, mang theo kích động thật sâu, hướng phía Lâm Hải cao giọng hô.

Pháp thuật không gian, chính là trong tất cả pháp thuật, là thần bí khó lường nhất, cũng là pháp thuật khan hiếm nhất.

Một khi tu hành thành công, có thể chuyển dời không gian, diệu dụng vô cùng!

Cơ hồ tất cả người tu hành, đối với pháp thuật không gian, đều tràn đầy khát vọng cùng hướng tới.

Không vì cái gì khác, cũng là bởi vì sức hấp dẫn của pháp thuật không gian, đối với người tu hành, thật sự là quá lớn.

Những thứ không nói khác, tu hành pháp thuật không gian, ít nhất ở thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng!

Tựa như Lâm Hải vừa rồi, tại lúc đối mặt với công kích không cách nào chống cự cùng tránh né, thì lập tức có thể đem chính mình chuyển qua không gian khác.

Mặc dù đối mặt với địch nhân cường đại hơn, cũng có thể đứng ở thế bất bại!

Ánh mắt của Lâm Hải lạnh lùng, quét phần đông Tiên Đạo Chí Tôn, thản nhiên nói.

“Pháp thuật không gian, đối thiên phú có yêu cầu cực cao, cho dù cho các ngươi, các ngươi cũng chưa chắc có người có thể học được!”

“Hừ, cái kia liền không cần ngươi quan tâm rồi, ngươi chỉ cần đem pháp thuật không gian giao ra đây, nếu không hôm nay đừng hòng rời khỏi đây!”

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, đều đã đỏ lên mắt rồi, hướng phía Lâm Hải quát lớn.

Đồng thời, tất cả mọi người đem tinh thần lực hoàn toàn phóng thích, đem Lâm Hải triệt để tập trung.

Sợ Lâm Hải lợi dụng pháp thuật không gian, đột nhiên đào tẩu, như vậy ruột của bọn họ chỉ sợ đều muốn hối hận đến xanh.

Dù sao, pháp thuật không gian thật sự là quá mức hiếm có.

Bọn họ tu hành thời gian vài vạn năm, cũng chỉ là gặp qua miêu tả tại trong sách cổ, chứ chưa bao giờ gặp qua một cái người tu hành pháp thuật không gian.

Hôm nay, thật vất vả lại để cho bọn họ gặp được một cái, bọn họ sao lại đơn giản buông tha cho cơ hội đạt được pháp thuật không gian?

Thậm chí, tại trong mắt trong lòng của bọn họ, cái phương pháp tu hành pháp thuật không gian này, so với Nguyên Thần của Tán Tiên, cũng còn muốn trân quý hơn!

Lâm Hải nghe được, lông mày không khỏi nhíu một cái, lộ ra một bộ dạng bộ khó xử.

Trầm mặc một lát, đột nhiên nặng nề nhổ ra một ngụm trọc khí, giận dữ nói.

“Cũng thế, nếu không đem công pháp pháp thuật không gian giao ra đi, chỉ sợ ta cũng không cách nào rời khỏi đây rồi.”

“Hừ, coi như ngươi thông minh, còn dong dài cái gì, nhanh lấy ra!” nhóm Tiên Đạo Chí Tôn, từng cái hai mắt sáng lên, đã đợi không kịp

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem một cái ngọc giản, nắm ở trong tay.

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, trong mắt lập tức bùng lên tinh mang, gắt gao nhìn thẳng vào ngọc giản trong tay Lâm Hải.

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh, ánh mắt quét qua bọn họ một lần, sau đó hướng phía nữ tử váy lam nhất chỉ.

“Thả nàng cùng đi với ta, cái công pháp không gian này cho các ngươi!”

“Nếu không, công pháp ai cũng đừng nghĩ đến!”

Nhóm Tiên Đạo Chí Tôn nghe được, lập tức nhíu lông mày lại, nhao nhao cười lạnh.

“Tiểu tử, ngươi cho chúng ta là tiểu hài tử ba tuổi sao?”

“Ai biết công pháp ngươi cầm trong tay, là thật hay là giả?”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, nghiền ngẫm liếc nhìn bọn hắn.

“Các ngươi hoài nghi, tính chân thật của công pháp này?”

“Cái kia tốt, trợn to ánh mắt của các ngươi, coi kĩ!!!” Lâm Hải nói xong, đột nhiên đem ý thức đưa vào chính giữa ngọc giản, lập tức ngọc giản phát ra ánh sáng rực rỡ, lóe ra một loạt ký tự mang quang mang màu vàng kim, xuất hiện bên trên bầu trời!

Chương 2062: Ngươi muốn ta, báo đáp ngươi như thế nào?

“Quyển Châu Liêm!!!”

Lâm Hải đem Quyển Châu Liêm có được từ chỗ Sa hòa thượng kia, tuyên khắc tại chính giữa ngọc giản.

Sau đó, thông qua một đám thần thức, đem chúng ánh bắn ở bên trong giữa không trung!

Đám Tiên Đạo Chí Tôn đối diện, lập tức cả kinh, nhao nhao mở to hai mắt, hướng phía ký tự trên bầu trời nhìn lại.

Sau đó, trong mắt mọi người bùng lên tinh mang, thoáng cái tất cả đều kích động đến toàn thân run rẩy lên.

“Pháp thuật không gian, thật là pháp thuật không gian!”

Tuy miêu tả của công pháp Quyển Châu Liêm, tương đối tối nghĩa khó hiểu.

Nhưng bọn họ những Tiên Đạo Chí Tôn này, không người nào không phải là thế hệ thông minh, thiên phú trác tuyệt.

Chỉ là hơi chút nhìn bắt đầu một đoạn văn tự, liền dĩ nhiên có kết luận, công phu mà Lâm Hải lấy ra, thật là pháp thuật không gian không thể nghi ngờ!

Ông!

Đang tại lúc bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, giống như đói khát, hưng phấn nhìn công pháp Quyển Châu Liêm.

Lại đột nhiên có kim mang tách ra, văn tự trên bầu trời, bỗng nhiên biến mất.

“n?”

“Như thế nào không thấy rồi!”

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, lập tức như là vừa muốn đi tiểu, lại sinh sinh bị nén trở về, khó chịu trong nội tâm, khỏi cần nói nữa.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, đem ngọc giản gắt gao nắm trong tay.

“Chư vị, tuy công pháp này, chỉ cho các ngươi nhìn một nửa, nhưng là thật là giả, có lẽ trong lòng các ngươi hiểu rõ đi à nha?”

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, ở đâu vẫn không rõ ý tứ của Lâm Hải.

Sau khi nghiệm qua hàng, tự nhiên là muốn bắt đầu đàm điều kiện rồi.

“Công pháp này, là thật!”

“Giao ra đây, chúng ta thả ngươi đi!”

Lâm Hải nghe được, lập tức xùy cười một tiếng, nhìn người Tiên Đạo Chí Tôn nói chuyện này, xem thường lắc đầu.

“Ngươi là chỉ số thông minh thiếu nợ a, hay là đầu óc bị nước vào a!”

“Ngươi nói giao liền giao, dựa vào cái gì?”

Nói xong, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, hừ lạnh một tiếng nói.

“Vẫn là điều kiện vừa rồi kia, để cho ta đem nàng mang đi, công pháp liền giao cho các ngươi!”

Lâm Hải hướng phía nữ tử váy lam nhất chỉ, ngữ khí kiên quyết nói.

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn này nghe được, lập tức ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong lúc nhất thời trầm mặc không nói.

Hiển nhiên, tại giữa pháp thuật không gian cùng Nguyên Thần của Tán Tiên phải lựa chọn như thế nào, bọn họ cũng là do dự bất định!

Lâm Hải thấy thế, lập tức khinh thường cười lạnh một tiếng.

“Thiệt thòi các ngươi còn là Tiên Đạo Chí Tôn, tại trước mặt lựa chọn trọng yếu, lại lắc lư bất định.”

“tâm tính như thế, có thể thành cái đại sự gì!”

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên vung tay lên, trực tiếp đem ngọc giản trong tay, vứt ra ngoài rất xa.

“Muốn pháp thuật không gian sao, đón lấy!”

“Chà mẹ nó!” bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, lập tức chấn động, nhao nhao biến sắc!

Ai cũng thật không ngờ, Lâm Hải thật không ngờ lại dứt khoát, trực tiếp đem pháp thuật không gian trân quý như thế, ném đi ra ngoài.

Vèo!

Cơ hồ là vô ý thức, bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, lập tức biến mất tại chỗ, nhao nhao hướng phía ngọc giản công pháp vọt tới.

“Ha ha, pháp thuật không gian, thuộc về ta!”

Một cái Tiên Đạo Chí Tôn vọt tới gần đầu tiên, lập tức phát ra một tiếng cuồng tiếu, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

Khẽ vươn tay, hướng phía ngọc giản gần trong gang tấc, trảo tới.

Oanh!

Không chờ bàn tay của gã bắt lấy ngọc giản, đột nhiên một đạo công kích lăng lệ ác liệt, bỗng nhiên từ phía sau lao tới.

“Đem công pháp lưu lại!”

Nhưng lại có một gã Tiên Đạo Chí Tôn khác, kịp thời đuổi tới, ngang nhiên ra tay, làm cho người phía trước, không thể không buông tha cho tranh đoạt, hướng phía sau né tránh!

“Đáng giận!”

Thịt mỡ đến miệng lại đã bay, khiến người Tiên Đạo Chí Tôn này lập tức giận dữ, quát mắng một tiếng.

Nhưng mà, còn chưa chờ gã lần nữa tiến lên tranh đoạt, đã thấy nhiều cái Tiên Đạo Chí Tôn, tất cả đều lao đến, hướng phía ngọc giản công pháp đánh tới.

“Đem công pháp lưu lại!”

“Công pháp này là của ta, ai cũng đừng muốn cướp đi!”

“Hừ, công pháp không gian, lão phu nguyện nhất định phải có!”

Trong nháy mắt, bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, quay xung quanh ngọc giản công pháp, đấu thành một đoàn.

Chỉ còn lại có hai cái Tiên Đạo Chí Tôn, còn lưu lại bên người nữ tử váy lam, nhìn xem một màn này, có chút phát mộng.

“Ngươi cái gái ngốc, còn đứng ngây ra đó làm gì, đi a!”

Lâm Hải thấy nữ tử váy lam cũng có vẻ mặt mộng bức, ngốc tại đó, lập tức nhanh chóng la lên một tiếng.

Hắn sở dĩ ném ra môn ngọc giản công pháp kia, chính là vì trợ giúp nữ tử váy lam thoát khốn.

Thật vất vả đem tuyệt đại bộ phận Tiên Đạo Chí Tôn, đều dẫn dắt rời đi rồi, cái gái ngốc này như thế nào còn bất động nữa nha?

Đậu phộng, công pháp mà chính mình ném ra, cũng chỉ có một nửa a.

Đợi lát nữa bị cướp đến tay, nếu phát hiện ea vấn đề, còn muốn lại đi cũng không đi được nữa!

Nữ tử váy lam nghe được Lâm Hải la lên, lúc này mới mang theo một tia thần sắc phức tạp, liếc nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải sở tác sở vi, là vì cứu nàng thoát khốn, nàng há có thể không biết?

Chỉ là, công pháp không gian trân quý như thế, thậm chí liền cả nàng cũng đều rất là tâm động, Lâm Hải dĩ nhiên cũng làm bỏ qua như vậy?

“Ai u ta đi!”

Lâm Hải thấy nữ tử váy lam còn ngây ngốc ở kia, nhanh chóng lập tức che cái trán.

Cô nàng này, làm sao lại một điểm cũng không biết sốt ruột đâu?

“Này, gái ngốc, đi mau a!”

Lâm Hải tức, hướng phía nữ tử váy lam lại là hét lớn một tiếng, liên tục khua tay nói.

Vèo!

Nữ tử váy lam lúc này mới chân đạp tường vân, lập tức hướng phía phương hướng Lâm Hải mà đi.

“Đứng lại!”

Hai cái Tiên Đạo Chí Tôn không có tranh đoạt công pháp, thấy thế lập tức hét lớn một tiếng, vọt lên, chuẩn bị chặn đường nữ tử váy lam.

“Uống!”

Nữ tử váy lam khẽ kêu một tiếng, nhất thời một đoàn cột nước màu xanh da trời, phóng lên trời, hướng phía hai cái Tiên Đạo Chí Tôn, trùng kích mà đi.

“Không tốt!”

Hai cái Tiên Đạo Chí Tôn này, chỉ cảm thấy một cỗ áp lực kinh khủng, phô thiên cái địa mà đến, sắc mặt không khỏi đại biến.

Nhao nhao ra tay, đạo pháp bay tán loạn, chống cự đạo cột nước công kích này.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, cột nước nổ tung, lực trùng kích cực lớn, đem hai cái Tiên Đạo Chí Tôn chấn đến thổ huyết bay ngược.

Vèo!

Thừa dịp cái khoảng cách này, nữ tử váy lam lập tức lao đến, đã đến gần Lâm Hải.

“Đi!”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi đại hỉ, lôi kéo nữ tử váy lam, phi tốc rút lui.

Tốc độ của Tiểu Hồng, tương xứng cùng tường vân của nữ tử váy lam.

Trong chớp mắt công phu, hai người liền hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại bên trong phía chân trời.

“Ai u má ơi, cuối cùng trốn tới rồi!”

Thấy đámTiên Đạo Chí Tôn kia, vẫn còn đang liều mạng tranh đoạt ngọc giản công pháp, cũng không đuổi theo.

Lâm Hải lúc này mới vỗ ngực, thở dài ra một hơi, ngẫm lại đều là một trận hoảng sợ.

Tại trước mặt nhiều Tiên Đạo Chí Tôn như vậy, đem nữ tử váy lam cứu ra, cái hiểm mà Lâm Hải bốc lên này, thật sự là có chút lớn rồi.

Nữ tử váy lam chân đạp tường vân, ở một bên nhìn Lâm Hải, mặt như băng sương, đôi mắt dễ thương lại mang theo nghi hoặc thật sâu.

“Nhìn ta làm gì à?”

Lâm Hải khẽ giật mình, có chút kỳ quái liếc nhìn nữ tử váy lam.

“Ngươi vì cái gì cứu ta?”

Nữ tử váy lam bỗng nhiên mở miệng, chỉ là ngữ khí, lại lạnh lùng giống như băng sơn.

Lâm Hải nghe được, lập tức chột dạ một hồi, không khỏi ngượng ngùng cười cười.

“Gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ, chính là nguyện vọng mà đời ta...”

“Nói thật!” Nữ tử váy lam trực tiếp cắt đứt lời của Lâm Hải, lạnh lùng nói.

“Ách... Bị ngươi đã nhìn ra?” Lâm Hải khẽ giật mình, đột nhiên lộ ra một bộ dạng hiên ngang lẫm liệt.

“Được rồi, đã như vầy, ta cũng không cần che giấu!”

“Lời nói thật nói với ngươi, nói cho ngươi hay, kỳ thật ta chính là Tiểu Vương Tử không chút nào lợi mình, chuyên môn lợi người giúp người làm niềm vui trong truyền thuyết!”

“Ta ba tuổi đã bắt đầu giúp tiểu muội muội hàng xóm tắm rửa, năm tuổi giúp tiểu loli cửa đối diện mặc quần, bảy tuổi bắt đầu vịn a di xinh đẹp qua đường cái...”

“Đừng giật!” Nữ tử váy lam cau lông mày kẻ đen lại, lần nữa đã cắt đứt lời của Lâm Hải.

Sau đó, đột nhiên mang theo thần sắc phức tạp, liếc nhìn Lâm Hải, lạnh lùng nói.

“Ngươi muốn để ta, báo đáp ngươi như thế nào?”

Chương 2063: Ta là đang báo ân!

“Báo đáp?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó bất đắc dĩ cười cười.

“Thật sự không cần báo đáp!”

Lời của Lâm Hải, lại để cho nữ tử váy lam càng thêm kì quái.

“Không cần báo đáp?”

“Vậy ngươi vì cái gì, lại muốn mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng giúp ta? Còn tổn thất công pháp không gian giá trị liên thành?”

“Ta không phải nói rồi sao!” Lâm Hải nhún vai, “Ta là người trời sinh liền yêu giúp người làm niềm vui, không chút nào lợi mình, chuyên môn lợi người!”

Lông mày kẻ đen của nữ tử váy lam cau lại, trầm mặc không nói.

Lời của Lâm Hải, nàng tự nhiên sẽ không đi tin tưởng.

Chỉ là, Lâm Hải chính là một cái Hóa Thần cảnh, vậy mà không để ý tới an nguy, tại trong vây công của một đám Tiên Đạo Chí Tôn, đem nàng cứu được đi ra.

Thậm chí bỏ ra một cái giá lớn khổng lồ như công pháp không gian.

Kết quả đối với nàng lại không muốn cầu bất luận cái báo đáp gì, thật sự là nữ tử váy lam không nghĩ ra.

“Ai u, gái ngốc của ta, ngươi đừng ngừng lại a, một hồi bọn họ đuổi theo, chúng ta liền đi không được nữa!”

Lâm Hải thấy nữ tử váy lam đột nhiên dừng lại, vội vàng lo lắng hô.

Trong đôi mắt đẹp dịu dàng của nữ tử váy lam chớp động lưu quang, liếc nhìn Lâm Hải, lạnh lùng nói.

“Ta không gọi gái ngốc, ta gọi Khấu Y Huyên!”

“Khấu Y Huyên?” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Tốt, Tiểu Khấu chúng ta đi nhanh đi!”

Khấu Y Huyên lập tức sững sờ.

Tiểu Khấu?

Chính mình hình như là Tiên Đạo Chí Tôn a, hơn nữa còn là cái chủng loại tương đối mạnh đại kia.

Lâm Hải là cái tu vi gì? Hóa Thần sơ kỳ mà thôi, lại gọi mình Tiểu Khấu?

Mang theo một tia cổ quái cái thần sắc, Khấu Y Huyên kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, như thế nào cũng nghĩ không thông, người này lấy ở đâu ra tự tin, gọi mình Tiểu Khấu.

Bất quá, Khấu Y Huyên lại vẫn như cũ đậu ở chỗ đó, cũng chưa hề đụng tới.

“Ngươi tên là gì?”

“Ta à? Ta gọi Lâm Hải, ngươi gọi Lâm Hải ta là ca ca được rồi!” Lâm Hải cười toe toét miệng nói.

Khấu Y Huyên lập tức bó tay rồi, cái Lâm Hải này da mặt cũng thực dày, gọi ngươi ca ca?

Nghĩ sướng vãi!

“Này, Tiểu Khấu, ngươi còn lề mề cái gì đâu rồi, đi nhanh đi!”

Thấy Khấu Y Huyên không có ý tứ đi, Lâm Hải không khỏi lần nữa thúc giục nói.

Nhưng mà, Khấu Y Huyên lại lắc đầu, ngữ khí thản nhiên nói.

“Lâm Hải, cám ơn ngươi đã cứu ta, ân tình của ngươi ta sẽ báo.”

“Nhưng, ta xác thực không thể đi!”

Bà mẹ nó!

Lâm Hải nghe xong, thiếu chút nữa nóng nảy.

“Làm sao lại không thể đi à? Đám Tiên Đạo Chí Tôn kia lại đuổi theo, ta cũng không có công pháp không gian cứu mạng nữa rồi!”

Lông mày đen của Khấu Y Huyên nhảy lên, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên một tia ánh sáng âm u.

“Ngươi yên tâm, bọn họ mặc dù lại đuổi theo, cũng không cách nào vây khốn ta rồi.”

“Thế nhưng mà, ngươi lưu lại làm gì vậy à?” Lâm Hải khó hiểu mà hỏi.

“Tự nhiên là tìm kiếm Nguyên Thần của Tán Tiên!” hai mắt Khấu Y Huyên hiện lên một đạo tinh mang, lạnh lùng nói.

“Cái Nguyên Thần của Tán Tiên này, không hiểu mà biến mất từ trong tay ta, việc này thập phần kỳ quặc.”

“Nhưng ta tin tưởng, cho dù nó trốn cũng không có trốn xa, ta nhất định phải đưa nó tìm ra, nếu không tuyệt không rời đi!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong lời này, thiếu chút nữa thoáng cái nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, cái Nguyên Thần của Tán Tiên kia là bị ca ca thu lại được không?

Ngươi tìm quỷ a tìm, tìm đến Thiên Hoang Địa Lão cũng tìm không thấy a!

Lâm Hải lập tức lo lắng một hồi, thế nhưng mà lời này, cũng không thể nói cùng Khấu Y Huyên a!

“Tiểu Khấu a, một cái Nguyên Thần của Tán Tiên mà thôi, không cần phải mạo hiểm như vậy a?”

“Được rồi được rồi, thừa dịp đám Tiên Đạo Chí Tôn kia không có đuổi theo, chúng ta đi nhanh đi!”

Lâm Hải nói xong, liền điều khiển Tiểu Hồng bay đến bên người Khấu Y Huyên, lôi kéo cánh tay Khấu Y Huyên muốn đi.

Nhưng mà, thân thể mềm mại của Khấu Y Huyên, lại bất động như núi, tùy ý để Lâm Hải dùng sức như thế nào, căn bản cũng không cách nào di động mảy may.

“Ngươi căn bản không hiểu, cái Nguyên Thần của Tán Tiên này, đối với ta quan trọng đến cỡ nào!”

“Tu vi của ta, đạt tới Đại Thừa đỉnh phong đã rất lâu rồi, lại không có một tia dấu hiệu muốn độ kiếp.”

“Ta nhất định phải tìm được Nguyên Thần của Tán Tiên để hỏi rõ ràng, có lẽ một câu chỉ điểm của nó, có thể để cho ta Bát Vân Trục Nhật!”

Lời nói của Khấu Y Huyên, lập tức lại để cho Lâm Hải sững sờ, không cách nào phản bác.

Nguyên lai cái Nguyên Thần của Tán Tiên này, đối với Khấu Y Huyên trọng yếu như thế?

Vậy phải làm sao bây giờ?

Lâm Hải lập tức khó xử một hồi, nếu không đem chân tướng nói cho Khấu Y Huyên, hoặc là đem Nguyên Thần của Tán Tiên giao cho nàng?

“Xú tiểu tử, ngươi vậy mà lại ở chỗ này, nhìn ngươi lúc này còn chạy chỗ nào!”

Một đạo thanh âm quát lớn phẫn giận, đột nhiên vang lên.

Sau đó, đã thấy hơn mười đóa tường vân chạy như bay mà tới, trong chớp mắt liền đã đến trước mặt Lâm Hải.

“Là các ngươi?”

Lâm Hải nhướn mày, lập tức nhận ra những người này.

Chính là đám người tu hành Đại Thừa hậu kỳ trước đó đã chặn đường qua chính mình kia.

Lâm Hải lúc này mới phát hiện, hắn và Khấu Y Huyên một đường chạy vội, vậy mà đã ra cái khu vực có tử khí nồng đậm kia.

“Lâm Hải, những người này, là cừu nhân của ngươi sao?”

Khấu Y Huyên ở một bên, đột nhiên khuôn mặt sương lạnh, lạnh như băng mà hỏi.

Lâm Hải cũng không có giấu diếm, nhẹ gật đầu.

Những ngững người này là kẻ muốn giết hắn, nói là cừu nhân, cũng không đủ.

“Tốt! Ta giúp ngươi, giết bọn chúng đi!”

Khấu Y Huyên nói xong, không đợi Lâm Hải kịp phản ứng, liền bỗng nhiên ra tay!

Oanh!

Nhất thời, một hồi nổ mạnh truyền đến, sau đó sóng biển khủng bố, phô thiên cái địa trút xuống, hướng phía mười cái Đại Thừa hậu kỳ đối diện, liền nghiền áp tới!

Mấy người đối diện này, sắc mặt nhất thời đại biến, lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu.

Bọn họ vốn là muốn tới đây thu thập Lâm Hải, không nghĩ tới nữ tử bên người Lâm Hải, thật không ngờ lại khủng bố như thế.

Cái này vừa ra tay, liền lại để cho bọn họ cảm thấy áp bách cường đại, một cỗ cảm giác sợ hãi chạm đến linh hồn, lập tức tràn ngập trong trái tim của bọn họ.

“Rút lui!”

Cơ hồ liền cả dũng khí để chống cự cũng đều không có, mười cái Đại Thừa hậu kỳ này, mang theo nồng đậm sợ hãi, chạy trối chết!

Oanh!

Thân hình của bọn họ vừa mới động, đột nhiên lại có một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Sau đó, một mảnh thác nước vô biên vô hạn, phảng phất như từ trên trời giáng xuống, lập tức phong kín toàn bộ đường lui của bọn họ.

“Không tốt!”

Mười cái Đại Thừa hậu kỳ này, bị dọa đến sắc mặt biến đổi lớn.

Đường lui về phía sau bị phong kín, chỉ có ngạnh kháng với công kích của Khấu Y Huyên, không còn phương pháp khác!

“Cùng nàng liều mạng!”

Tuy mười mấy người này, đều từ bên trong cái thủy triều phô thiên cái địa kia, cảm nhận được sự khủng bố không thể địch nổi.

Nhưng, ngoại trừ liều mạng, bọn họ không có lựa chọn khác!

Oanh oanh oanh oanh!

Nhất thời, mười mấy người đồng loạt ra tay, các hệ đạo pháp cuồng bạo, bay múa đầy trời, mang theo khí lãng lăn lộn, lập tức đón nhận công kích của Khấu Y Huyên.

Ông!

Sau một khắc, đầy trời thủy triều, tiếp thiên liền địa, đem một phương thiên địa này, đều lập tức chôn vùi.

Đạo pháp của mười cái Đại Thừa hậu kỳ nyaf, vẫn còn như ngọn nến trong gió, lập tức bị dập tắt, đã không có tung tích.

Sau mấy hơi, thủy triều thối lui, bầu trời khôi phục yên lặng.

Khấu Y Huyên mặt không biểu tình, cô lạnh đứng tại trên đám mây, phảng phất như chuyện đã xảy ra trước đó, cùng nàng không có có bất kỳ quan hệ gì.

Nhưng mà, Lâm Hải lại khiếp sợ há to miệng, nội tâm kinh hãi không cách nào nói nên lời!

Chỉ thấy mười cái cao thủ Đại Thừa hậu kỳ trước đó kia, hôm nay vậy mà toàn bộ cũng không có bóng dáng.

Không hề nghi ngờ, mười mấy người này, tại ở bên trong công kích vừa rồi của Khấu Y Huyên, đã hình thần câu diệt, ở trong cái thế giới này, bị gạt bỏ triệt để!

Đại Thừa hậu kỳ a, ở bên trong đám người tu hành dùng ngàn vạn mà tính, đều chưa hẳn có thể sinh ra một cái người mạnh như thế.

Nhưng lại tại vừa rồi, mười cái Đại Thừa hậu kỳ cùng một chỗ, bị Khấu Y Huyên dùng một chiêu miểu sát rồi!

Trong lúc nhất thời, nội tâm của Lâm Hải vậy mà nói không nói nên lời là cái tư vị gì.

Là khiếp sợ Khấu Y Huyên cường đại, hay là tiếc hận đối với mười cái Đại Thừa hậu kỳ này?

“Không cần phải giết sạch bọn họ.”

Lâm Hải cuối cùng, là khe khẽ thở dài, cười khổ nói.

Nói cho cùng, ở bên trong mười cái Đại Thừa hậu kỳ này, cũng chỉ có cái gọi là lão Trương, còn có cái cao gầy kia, là muốn giết người đoạt bảo.

Những người khác, chỉ có thể nói là đi theo xui xẻo.

Khấu Y Huyên thì là khẽ giật mình, sau đó khó hiểu liếc nhìn Lâm Hải.

“Đã giết thì đã giết, có cái gì quá không được!”

“Huống chi, giết bọn họ, ta là đang báo ân!”

Chương 2064: Tử khí tràn lan!

Lâm Hải nghe xong, thật sự là một hồi im lặng.

Cái Khấu Y Huyên này, chẳng những tính cách lạnh như băng, như một Băng Sơn, hơn nữa ra tay cũng thật là hung ác a.

“n? Đó là cái gì?”

Đột nhiên, Khấu Y Huyên mạnh mẽ quay đầu, hướng phương hướng phía trước nhìn lại, đôi mắt dễ thương bỗng nhiên co rụt lại.

“Thiệt nhiều tử khí!”

Chỉ thấy chỗ xa xôi, vô tận tử khí, đột nhiên không hiểu mà xông ra.

Mà vị trí tử khí xuất hiện, bất ngờ đúng là địa phương mà Yêu thú độ kiếp trước đó!

“Nhất định là Nguyên Thần của Tán Tiên!”

Trong mắt Khấu Y Huyên lập tức lóe lên tinh mang, vèo một tiếng liền biến mất không thấy gì nữa, chân đạp tường vân hướng phía tử khí phóng đi.

“Chà mẹ nó, ngươi điên rồi!”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi chấn động.

Nguyên Thần của Tán Tiên, rõ ràng ở bên trong Luyện Yêu Hồ của chính mình, chỗ đó tại sao có thể có?

Huống chi, nhiều tử khí như vậy, đột nhiên xuất hiện từ trống rỗng, nhất định là có kỳ quặc khác.

Nói không chừng, có cái nguy hiểm không biết gì, cũng vô cùng có khả năng!

Dựa vào, cái con nhỏ ngu này!

Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng.

Dù sao, chính mình đã vụng trộm thu Nguyên Thần của Tán Tiên, xem như phải xin lỗi Khấu Y Huyên rồi.

Nếu như lại để cho Khấu Y Huyên đần độn u mê đi mạo hiểm, nội tâm của Lâm Hải, cũng băn khoăn.

“Đậu phộng, liều mình cùng gái ngốc rồi!”

Do dự một lát, Lâm Hải cắn răng một cái, điều khiển Tiểu Hồng, cũng đuổi theo.

“A!!!”

Cách cái tử khí nồng đậm kia, còn có khoảng cách thật xa, Lâm Hải liền nghe được một tiếng kêu thảm thiết kịch liệt.

Trong lúc mơ hồ, Lâm Hải phát hiện một cái Tiên Đạo Chí Tôn đã chặn đường Khấu Y Huyên trước đó, thân thể lại bị tử khí quấn quanh.

Sau đó, ngạnh sanh sanh ăn mòn thân thể, chỉ còn lại một cái Nguyên Thần gầy yếu, đang liều mạng giãy dụa!

“Cứu ta, cứu ta a!”

Nguyên Thần của người Tiên Đạo Chí Tôn này, phát ra một tiếng gào rú sợ hãi, ra sức chống cự cái tử khí ăn mòn này.

Những Tiên Đạo Chí Tôn khác thấy thế, sớm đã sợ đến hồn phi phách tán.

Cái tử khí đột nhiên xuất hiện này, trình độ kinh khủng vượt xa tưởng tượng, bọn họ ở đâu còn lo lắng cứu người?

Nếu ngươi không đi, chỉ sợ liền cả bọn họ đều phải chết ở chỗ này rồi.

Leng keng!

Cửu Lê Hồ kiểm tra đo lường đã có Nguyên Thần có thể thu phục, xác xuất thành công chín mươi bảy phần trăm, có muốn thu phục không?

Rất xa, trong đầu Lâm Hải, liền vang lên âm thanh tin tức nhắc nhở.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, thấy Nguyên Thần của cái Tiên Đạo Chí Tôn kia, dĩ nhiên bị tử khí triệt để quấn quanh, đã mất đi tri giác.

Chỉ sợ ngay lập tức, sẽ bỏ mạng tại đó!

“Thu phục!”

Vèo!

Theo ý niệm của Lâm Hải khẽ động, Nguyên Thần của cái Tiên Đạo Chí Tôn đã đến kề cận cái chết kia, bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa.

“Chạy mau a!”

Cái lúc này, mấy cái Tiên Đạo Chí Tôn, cũng mang theo hoảng sợ thật sâu, hướng phía phương hướng Lâm Hải vọt tới.

Nhưng mà, tốc độ của bọn họ mặc dù nhanh, nhưng tốc độ tử khí tràn lan lại càng hơn bọn họ.

Thời gian một cái nháy mắt, cái tử khí nồng đậm này, liền đã vượt qua bọn họ, đưa bọn họ triệt để vây quanh.

“Mọi người tụ cùng một chỗ, cộng đồng chống cự, nếu không ai cũng không sống được!”

Đã có vết xe đổ của cái Tiên Đạo Chí Tôn trước đó, những người còn lại lập tức tất cả đều học thông minh.

Bọn họ biết rõ, dùng thực lực của bất cứ người nào trong bọn họ, đều khó có khả năng một mình đối kháng với cái tử khí ăn mòn này.

Chỉ có tụ tập lại cùng nhau, cộng đồng chống cự, mới có thể có một đường sinh cơ!

Khấu Y Huyên giờ phút này, tại chỗ cách tử khí còn có khoảng cách trăm mét, liền ngừng lại.

Nhìn tử khí vẫn đang không ngừng toát ra, lông mày kẻ đen của nàng có chút run run, tràn đầy kinh hãi.

“Bà mẹ nó, ngươi cái gái ngốc này, đi mau, tại đây nguy hiểm!”

Lâm Hải cuối cùng đã đuổi theo, hướng phía Khấu Y Huyên cấp tốc nói ra.

Vừa rồi, tên Tiên Đạo Chí Tôn kia, thế nhưng mà liền một tia chống cự cũng đều không có, liền đã mất đi thân thể.

Sự khủng bố của cái tử khí này, có thể thấy được lốm đốm.

Cho dù thực lực của Khấu Y Huyên, vượt xa bọn họ, đối mặt với tử khí quỷ dị này, cũng là nguy cơ trùng trùng!

Nhưng mà, Khấu Y Huyên lại cau mày, khẽ lắc đầu.

“Cái tử khí này, là từ địa phương mà Yêu thú vừa rồi độ Thiên Kiếp, tràn ra đến.”

“Giống như, nơi đó bị Thiên lôi, bổ ra một cái hố!”

Khấu Y Huyên đưa tay, hướng phía xa xa nhất chỉ, có chút không quá khẳng định nói.

“Cái gì hố hay không hố, đi nhanh đi, Nguyên Thần của Tán Tiên mà ngươi tìm, cũng không ở chỗ này!” Lâm Hải lo lắng nói ra.

“Không!” Khấu Y Huyên thì là khẽ lắc đầu.

“Cái Nguyên Thần của Tán Tiên kia, biến mất quá mức không hiểu thấu, có lẽ có quan hệ cùng cái tử khí này!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, sức tưởng tượng của cái gái ngốc này, cũng quá phong phú đi à nha?

Vèo!

Ngay tại thời khắc mặt mũi Lâm Hải tràn đầy im lặng, thân ảnh của Khấu Y Huyên lóe lên, bỗng nhiên xông vào chính giữa tử khí.

“Bà mẹ nó, ngươi không muốn sống a!”

Lâm Hải thấy thế, tròng mắt thiếu chút nữa lồi ra đến.

Mẹ nó, cái con nhỏ ngu này thật là một cái đồ điên!

Ông!

Khấu Y Huyên vừa mới đi vào trong tử khí, thân thể lập tức bị một đoàn vầng sáng gợn nước vờn quanh, dịu dàng lóe ra rung động màu xanh da trời, ngăn cản tử khí tại bên ngoài.

Tuy lực ăn mòn của tử khí rất mạnh, trong khoảnh khắc liền đem cái vầng sáng nước gợn này hủ hóa.

Nhưng, Khấu Y Huyên không hổ là cường giả Đại Thừa đỉnh phong, vầng sáng nước gợn vừa tổn hại, lập tức đã được bổ tốt, không có một tia tổn thương.

Khấu Y Huyên bước chân không ngừng, giống như là vào chỗ không người, phi tốc hướng phía cửa động có tử khí toát ra mà đi.

“Tiền bối, cứu mạng a!”

“Cứu cứu chúng ta a, tiền bối!”

Mười cái Tiên Đạo Chí Tôn kia, giờ phút này tuy cùng một chỗ đối kháng tử khí, nhưng vẫn như cũ không địch lại tử khí ăn mòn, dĩ nhiên đã đến nỏ mạnh hết đà.

Hôm nay, gặp Khấu Y Huyên nhẹ nhàng như thường tiến đến như thế, cũng chẳng quan tâm trước đó còn vây công người ta, lập tức hướng phía Khấu Y Huyên lớn tiếng cầu cứu.

Nhưng mà, Khấu Y Huyên lại giơ vẻ mặt lạnh lùng, liền nhìn cũng không liếc nhìn mấy người này, liền đi qua.

Mấy cái Tiên Đạo Chí Tôn này, lập tức vừa sợ vừa giận, nội tâm bay lên tuyệt vọng thật sâu.

“Đậu phộng, cái con nhỏ ngu này, thật sự là phiền toái a!”

Lâm Hải tại bên ngoài tử khí, lập tức im lặng một hồi.

Khấu Y Huyên tiến vào, hắn cũng không thể ngốc đứng đấy tại bên ngoài.

Vạn nhất cô nàng này, có chút gì đó ngoài ý muốn, Lâm Hải sẽ phải áy náy.

“Ta là một cái Hóa Thần nho nhỏ, vậy mà phải quan tâm một cái người nổi bật bên trong đám Tiên Đạo Chí Tôn, thực mẹ nó nhật chó rồi!”

Lâm Hải cười khổ một tiếng, đem Tiểu Hồng thu hồi, thân ảnh lóe lên, xông vào chính giữa tử khí.

Ông!

Nhất thời, ma khí bên trong cánh tay trái của Lâm Hải, lập tức phi tốc vận chuyển.

Những tử khí này, đối với Lâm Hải chẳng những không có một tia tổn thương, ngược lại vô cùng thoải mái tiến vào thân thể Lâm Hải, lại để cho Lâm Hải một hồi sảng khoái.

Bất quá, Lâm Hải đã không có có tâm tư đi hưởng thụ lấy.

Khấu Y Huyên dĩ nhiên đã đến gần cái cửa động kia, không biết vì cái gì, Lâm Hải luôn có loại dự cảm bất thường.

“Tiểu huynh đệ, cứu mạng, cứu cứu chúng ta a!”

Mười cái Tiên Đạo Chí Tôn vùng vẫy giãy chết kia, gặp Lâm Hải cũng đi đến.

Hơn nữa, càng thêm quỷ dị chính là, Lâm Hải rõ ràng không sợ tử khí, lập tức lại để cho bọn họ lại bay lên hi vọng.

Không khỏi, nhao nhao hướng phía Lâm Hải, lớn tiếng kêu gọi cứu mạng.

“Không phải đã cho các ngươi công pháp không gian sao? Đem chính mình chuyển dời đi ra ngoài là được rồi.”

Lâm Hải dưới chân không ngừng, một bên đi nhanh, một bên hơi mỉa mai nói.

“Tiểu huynh đệ, ngươi chớ trêu, chúng ta đều bị ngươi đùa nghịch rồi, cái công pháp kia là không trọn vẹn, không dùng được!”

“Van cầu tiểu huynh đệ, cứu cứu chúng ta, sau khi ra ngoài, chúng ta tuyệt không quên đại ân đại đức của tiểu huynh đệ!”

Mười cái Tiên Đạo Chí Tôn này, đã sớm biết rõ Lâm Hải nói móc, không căm tức là giả.

Nhưng, loại tình huống hôm nay này, lại nào dám trách tội Lâm Hải à?

Nếu Lâm Hải cũng không cứu bọn họ, như vậy hôm nay bọn họ xong rồi.

Nhưng mà, Lâm Hải giờ phút này ở đâu lo lắng cho bọn họ a. Trực tiếp đưa bộ pháp nhanh hơn, trong chớp mắt đã đến bên người Khấu Y Huyên, thăm dò hướng phía cái động sâu cực lớn kia nhìn lại!

Chương 2065: Thiên lôi bổ ra lỗ đen!

Lâm Hải vừa nhìn xuống, đồng tử lập tức co rút lại, chấn động.

“Cái này là địa phương nào, vậy mà sâu không thấy đáy!”

Lâm Hải hoảng sợ phát hiện, chỗ động sâu đen kịt này, tràn đầy tử khí nồng đậm.

Hơn nữa, không gian bên trong thật lớn, giống như là một chỗ không gian khác, đột nhiên được mở ra.

Khấu Y Huyên cau lông mày kẻ đen lại, nhìn chằm chằm vào động sâu cũng là một hồi khiếp sợ.

“Cái này tựa hồ, là một chỗ phong ấn, bị lực Thiên lôi, đánh vỡ ra rồi!”

Nghe được lời của Khấu Y Huyên, Lâm Hải không khỏi mạnh mẽ ngẩng đầu, kinh ngạc nói.

“Ngươi cũng cho rằng như vậy?”

“n!” Khấu Y Huyên nhẹ gật đầu.

“Tử khí tại đây quá nồng đậm, vượt xa trước đó, nếu phóng thích toàn bộ, hậu quả sẽ không chịu nổi.”

“Chỉ sợ, toàn bộ thành Bạch Thạch, đều cũng sẽ bị tử khí ăn mòn, biến thành một tòa Tử Thành!”

Nói xong, lông mày của Khấu Y Huyên đột nhiên nhảy lên, thoải mái nói.

“Trách không được cái Yêu thú kia, muốn lựa chọn độ kiếp tại đây, xem ra mục đích của nó, xa không chỉ đơn giản là độ kiếp a!”

“Bất kể nó có cái mục đích gì, ta cảm thấy tại đây thập phần nguy hiểm, chúng ta vẫn là đi mau đi!” Lâm Hải cau mày, hướng Khấu Y Huyên nói ra.

Hắn càng ngày càng cảm giác, nhìn thấy cái lỗ đen thật sâu này, trong nội tâm có loại bất an cực độ.

“Không!”

Khấu Y Huyên thì là nhẹ khẽ lắc đầu.

“Ta muốn xuống dưới, nhìn xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì!”

“Cái gì?” Lâm Hải nghe xong, tròng mắt thiếu chút nữa trừng đi ra.

Chỉ vào cái lỗ đen sôi trào tử khí này, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi mà hỏi.

“Ngươi nói, ngươi muốn xuống dưới?”

“Ai u ta đi, ngươi điên rồi a ngươi!”

“Tuy ngươi tu vi cao thâm, nhưng tử khí nồng đậm như thế, ngươi xuống dưới không phải là chịu chết sao?”

Khấu Y Huyên khẽ mở môi son, vừa muốn mở miệng nói chuyện, sắc mặt lại đột nhiên mạnh mẽ biến đổi!

Ông!

Đúng lúc này, trong động sâu đen kịt kia, bỗng nhiên truyền đến một cỗ lực hấp xả cường đại.

“Coi chừng!”

Khấu Y Huyên cấp tốc hướng phía Lâm Hải la lên một tiếng, nhưng mà nàng vừa dứt lời, cả người trực tiếp bị cái cỗ lực hút kinh khủng này, hút vào trong hắc động.

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải chấn động, nhưng mà dùng tu vi của hắn, càng thêm không cách nào chống cự cái lực hấp xả này.

Theo sát sau Khấu Y Huyên, cũng rơi vào trong động sâu.

“A a a a!!!”

Cách lỗ đen không xa, mười cái Tiên Đạo Chí Tôn số khổ vẫn còn giãy dụa, cũng bị ảnh hưởng đến.

Nguyên một đám phát ra tiếng thét lên sợ hãi, nhao nhao bị lực hấp xả mạnh mẽ hút đi, biến mất không thấy gì nữa.

Lâm Hải cùng trong hắc động, dùng nhanh như tốc độ như tia chớp mà rơi xuống.

Một hồi kinh hãi qua đi, nội tâm của Lâm Hải, lập tức khôi phục tỉnh táo.

Cái cỗ lực hấp xả cường đại này, liền cả tu vi của Khấu Y Huyên, cũng đều không thể chống cự.

Hắn mặc dù muốn chặt đứt cái cỗ lực đạo này, cũng là phí công.

Nếu đã như thế, không bằng cẩn thận quan sát cái lỗ đen này một phen, nhìn xem đến tột cùng có huyền cơ gì.

Rất nhanh, Lâm Hải ngạc nhiên phát hiện, tử khí trong hắc động này, như là có sinh mạng.

Từ sau khi hắn rơi xuống dưới, cái tử khí nồng đậm kia, vậy mà đình chỉ hướng hắn lưu động, tại xung quanh của hắn, tạo thành một mảnh chân không khu vực.

“Khá tốt, nói như vậy, Khấu Y Huyên ít nhất sẽ là an toàn!”

Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra, nếu không rơi vào trong động sâu đầy tử khí, Khấu Y Huyên có cường thịnh hơn, chỉ sợ cũng phải không kiên trì nổi.

Cúi đầu xuống, Lâm Hải thậm chí còn có thể loáng thoáng, nhìn thấy thân ảnh màu lam như nước của Khấu Y Huyên, đang tại phía dưới chính mình, phi tốc rơi xuống.

Mà trên không đỉnh đầu của mình, cũng có mười mấy người, theo sát mà đến.

“Bọn họ cũng bị hấp vào?”

Không cần hỏi, Lâm Hải cũng có thể đoán được, mười mấy người trên đỉnh đầu này, nhất định là nhóm Tiên Đạo Chí Tôn bị nhốt trước đó

Cái này tốt rồi, tất cả mọi người đều tiến nhập vào cái động sâu không hiểu thấu này, cũng không biết sẽ có cái gì, cùng đợi bọn hắn.

Trọn vẹn rơi xuống mất bốn năm phút đồng hồ thời gian, phía dưới bỗng nhiên truyền đến thanh âm nước chảy ào ào.

“Đến cuối cùng của động sâu rồi!”

Trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú, hướng phía dưới nhìn lại, đã thấy một dòng sông rộng lớn nhìn không tới giới hạn, từ phía dưới chảy qua.

Phanh!

Thân thể mềm mại của Khấu Y Huyên, dẫn đầu rơi vào trong sông, chợt lóe lên rồi biến mất, đã không có bóng dáng.

Ngay sau đó, thân thể Lâm Hải, cũng đã đến trên nước sông.

Ông!

Lâm Hải lập tức đem chân nguyên toàn thân bắt đầu điều động, tại bên ngoài thân tạo thành một tầng vầng sáng dày đặc.

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, thân hình của Lâm Hải, trùng trùng điệp điệp đập vào trên mặt nước.

Ai u móa!

Lâm Hải kêu đau một tiếng, vầng sáng bên ngoài thân bỗng nhiên vỡ vụn, Tinh Thần Khải Giáp bỗng nhiên lập loè hào quang mà ra.

Ông!

Mới vừa xuất hiện, Tinh Thần Khải Giáp liền bị lực phản chấn cực lớn từ mặt nước, trực tiếp chấn vỡ, hóa thành vầng sáng.

Phốc!

Lâm Hải há miệng, máu tươi phun ra, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ khó chịu một hồi, thân thể trực tiếp bị bao phủ tại bên trong dòng sông.

“Đậu phộng, thiếu chút nữa ngã chết!”

Lâm Hải lấy ra một khỏa linh đan, đưa vào trong miệng, trong nội tâm nghĩ mà sợ không thôi.

Từ địa phương cao như vậy rơi xuống, lại bị lực hấp xả khống chế, liền cả giảm xóc đều không làm được.

Nếu không có Tinh Thần Khải Giáp, chỉ sợ trực tiếp phải ngã treo rồi.

Rầm rầm rầm phanh...

Thân thể Lâm Hải vừa mới vào nước, một đạo tiếp lấy một đạo bọt nước vẩy ra, giống như hạ sủi cảo, mười cái Tiên Đạo Chí Tôn, tất cả cũng đều lọt vào trong sông, ngã cái thất điên bát đảo.

Bất quá, Lâm Hải cũng chẳng muốn đi xem bọn họ, giờ phút này lực hút đáng sợ kia, vẫn tồn tại như cũ.

Một mực hút lấy thân thể Lâm Hải, hướng phía chỗ sâu trong nước sông mà đi.

Lâm Hải nín hơi, mở Thiên Nhãn Thần Thông, mọi nơi cảnh giác trông xem thế nào.

Lại phát hiện, trong nước sông này, cực kỳ sạch sẽ thanh tịnh, thậm chí liền cả con cá cũng đều không có.

“Đây rốt cuộc là cái địa phương quỷ gì?”

Trong nội tâm Lâm Hải kinh nghi một hồi, ý niệm khẽ động, trong đầu kêu gọi Tiên Nhi.

“Chủ nhân!”

Bóng hình xinh đẹp của Tiên Nhi, lập tức xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

“Tiên Nhi, cái kia Nguyên Thần của Tán Tiên, thế nào?” Lâm Hải thông qua ý niệm dò hỏi.

“Nó tại phía dưới Thiên lôi, suýt nữa hình thần câu diệt, mặc dù vận may đã trở thành Tán Tiên, nhưng Nguyên Thần lại phi thường suy yếu, muốn khôi phục không phải sự tình một sớm một chiều!”

Lâm Hải nhướn mày, “Uẩn Linh Châu, nó có thể dùng hay không?”

Uẩn Linh Châu có được từ chỗ Tống Giang trước đó, thế nhưng mà còn không có sử dụng đây.

Nếu như có thể, vừa vặn cho cái Nguyên Thần của Tán Tiên này sử dụng.

“Tự nhiên có thể!”

“Để cho nó tiến vào trong Uẩn Linh Châu ân cần săn sóc, có phải sẽ khôi phục nhanh hơn một ít hay không?” Lâm Hải hỏi.

“hiệu quả khôi phục của Uẩn Linh Châu, không bằng Luyện Yêu Hồ, nhưng đối với Nguyên Thần quá độ suy yếu, có Uẩn Linh Châu mà nói, tại bên trên củng cố căn cơ, càng thêm nhu hòa một ít.”

“Tốt!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Ngươi đem nó để vào trong Uẩn Linh Châu, chờ Nguyên Thần của nó vững chắc một ít, ta có lời hỏi nó!”

“Tốt, chủ nhân!” Tiên Nhi đáp ứng một tiếng, chiếu theo Lâm Hải nói mà đi làm.

Lâm Hải thì là lần nữa quan sát tình huống trong nước, phát hiện rốt cục đã tới đáy sông rồi.

Ông!

Lâm Hải hai chân chạm đất đồng thời, cái cỗ lực hấp xả kinh khủng kia, cũng bỗng nhiên biến mất.

Phảng phất, như cái lực cổ quái kia chưa bao giờ xuất hiện qua vậy.

Mà càng thêm quỷ dị chính là, đáy hồ nước phảng phất như gặp lực bài xích cực lớn, hướng phía xung quanh Lâm Hải rút lui mà đi.

Lập tức, quanh thân Lâm Hải, xuất hiện một cái khu vực chân không đường kính chừng hai mét.

“Tiểu Khấu!”

Lâm Hải tìm nhìn qua mọi nơi, rất nhanh liền phát hiện ra thân ảnh của Khấu Y Huyên.

La lên một tiếng, Lâm Hải hướng phía Khấu Y Huyên đi tới.

“Lâm Hải!”

Quanh thân Khấu Y Huyên, đồng dạng có chân không khu vực, đem nước sông ngăn cách.

Nhìn thấy Lâm Hải tới, Khấu Y Huyên nhẹ giọng hô hô một tiếng, sắc mặt lại có chút khó coi.

“Ngươi không sao chớ?”

Lâm Hải có chút lo lắng hỏi.

Khấu Y Huyên mang theo một tia kinh hãi, nhẹ nói.

“Chân nguyên của ta, bị phong ấn!”

“Cái gì?!” Lâm Hải nghe xong, lập tức chấn động!

Chương 2066: Còn có ai không phục, đứng ra!

“Chân nguyên bị phong ấn?”

Lời nói của Khấu Y Huyên, lập tức lại để cho tâm của Lâm Hải chìm đến đáy cốc.

Tại trong hắc động thần bí khó lường này, chân nguyên một khi bị phong bế, cái kia cơ hồ tương đương với tuyệt cảnh a!

“Ồ, không đúng!”

Rất nhanh, Lâm Hải nhíu lông mày lại, mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Hắn bỗng nhiên phát hiện, chân nguyên trong cơ thể mình, vẫn đang tự động lưu chuyển, căn bản không có một tia dấu hiệu bị phong.

“Đây là có chuyện gì?”

Lâm Hải một hồi kinh ngạc, hắn tự nhiên sẽ không cho là, Khấu Y Huyên đang lừa gạt hắn.

Nhưng chân nguyên trong cơ thể mình còn có thể bình thường vận chuyển, cái này lại cũng là sự thật.

Chẳng lẽ, có quan hệ cùng công pháp mà mình tu hành?

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, lập tức phát hiện ra vấn đề.

Chân nguyên lưu chuyển bình thường trong cơ thể mình, vậy mà không phải là Linh khí như trước, mà là ma khí bên trong cánh tay trái!

“Xem ra, đích thị là tác dụng mà Hóa Ma Đại Pháp phát ra!”

Trong hắc động này, khắp nơi tràn ngập tử khí nồng đậm, mà tử khí thì chính là thuộc về một loại ma khí.

Chân nguyên của Khấu Y Huyên bị phong, đích thị là nhận lấy ảnh hưởng từ tử khí.

Mà chính mình nguyên nhân là bởi vì tu hành Hóa Ma Đại Pháp, mới may mắn thoát khỏi cái khó này!

Ông ông ông ông!

Vừa lúc đó, sau lưng Lâm Hải, nước sông nhộn nhạo một hồi, gợn nước trùng kích tới.

Lâm Hải mạnh mẽ quay đầu lại, đã thấy mười mấy bóng người, xuất hiện tại trước mặt của mình.

“Là bọn họ!”

Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, khóe miệng lộ ra một vòng cười lạnh.

Mười mấy người này, đúng là nhóm Tiên Đạo Chí Tôn theo sát phía sau Lâm Hải, rớt xuống.

Cũng may, mười mấy người này có tu vi sâu không lường được, rơi vào trong nước cũng không bị thương.

Vừa tiến vào nước sông, mười mấy người lập tức cảnh giác nhìn mọi nơi trông xem thế nào.

Chờ lúc nhìn thấy Lâm Hải cùng Khấu Y Huyên, không khỏi sững sờ, sau đó nhao nhao lộ ra khuôn mặt phẫn nộ.

“Tiểu tử, vừa rồi để cho ngươi cứu chúng ta, ngươi lại không cứu!”

“Hôm nay, chúng ta đã thoát hiểm, há có thể tha cho ngươi!”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, ôm hai vai, đạm mạc liếc nhìn mười mấy người này, lười biếng nói.

“Các vị, trước khi trang bức, thỉnh trước kiểm tra thoáng một phát trạng thái tốt chứ?”

“Kiểm tra trạng thái?” mười cái Tiên Đạo Chí Tôn này không khỏi sững sờ, nhưng sau đó sắc mặt lại đại biến.

“Không tốt, chân nguyên của ta, bị phong ấn!”

“Thao, của ta cũng thế, này sao lại thế này!”

“Đậu phộng, chân nguyên bị phong, chỉ sợ vĩnh viễn đều không ra được rồi!”

Thoáng cái, mười cái Tiên Đạo Chí Tôn này, tất cả đều hoảng loạn rồi.

Chân nguyên bị phong, mặc ngươi cường đại như thế nào, cũng không cách nào thi triển đạo pháp.

Tiên Đạo Chí Tôn thì như thế nào, chỉ sợ đến một cái võ giả thế gian hơi chút cường đại, đều có thể đơn giản đem mình gạt bỏ!

Nhìn mười cái Tiên Đạo Chí Tôn này, từng cái bộ dạng thất kinh, Lâm Hải thì là lộ ra một vòng cười lạnh.

Nếu như muốn giết bọn họ, hiện tại thế nhưng mà là thời cơ tốt nhất.

Chỉ cần nhẹ nhàng vung tay lên, mười cái Tiên Đạo Chí Tôn này, sẽ tan thành mây khói.

Nhưng, Lâm Hải lại không có làm như vậy, ngược lại lộ ra một tia dáng tươi cười tà tà.

“Tiểu tử, ngươi cười cái gì, muốn chết phải không?!”

Nhóm Tiên Đạo Chí Tôn, thấy Lâm Hải cười tà mị như thế, nội tâm lập tức có loại dự cảm bất thường.

Một người trong đó, chỉ vào Lâm Hải, gầm lên một tiếng, trừng tròng mắt uy hiếp nói.

Mặc dù là chân nguyên bị phong, bọn họ cũng sẽ không sợ Lâm Hải.

Dù sao, bọn họ bên này nhiều người, Lâm Hải bên kia chỉ có hai người là hắn và Khấu Y Huyên.

Khấu Y Huyên tuy mạnh, nhưng chân nguyên bị phong, cũng bất quá đồng đẳng với một đứa con gái yếu ớt, sao lại bị bọn họ để vào mắt?

Lâm Hải nghe được, thì là sắc mặt phát lạnh, nhìn người Tiên Đạo Chí Tôn nói chuyện này, lạnh lùng nói.

“Hi vọng đợi lát nữa thời điểm ngươi quỳ ở trước mặt ta, còn có thể có cốt khí nói với ta lời nói như thế!”

“Ta quỳ gối trước mặt ngươi? Ngươi thật sự là... A!!!”

Người Tiên Đạo Chí Tôn này, mang theo xem thường thật sâu nhìn Lâm Hải, lời còn chưa nói hết, lại đột nhiên hét thảm một tiếng.

Sau đó, phù phù một tiếng trực tiếp quỳ gối trước mặt Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Đinh!

Ngay sau đó, hai tiếng giòn vang truyền đến, đã thấy bên cạnh đầu gối của gã, hai miếng Kim Tiền xoay tròn rơi trên mặt đất!

Kim Tiền Tiêu!

Khóe miệng Lâm Hải hơi nhếch, nhàn nhạt cười lạnh.

Cái Thập Nhị Kim Tiền Tiêu có được từ Du gia này, đã không biết có bao lâu, không có cái công dụng gì rồi.

Hôm nay loại tình huống này, dưới tình huống Lâm Hải không muốn bạo lộ chân nguyên của chính mình vẫn bình thường, nên vừa vặn phát huy tác dụng của nó!

“Lão Từ, ngươi như thế nào đây?”

Những Tiên Đạo Chí Tôn khác, nhao nhao biến sắc, thét lên một tiếng kinh hãi.

Đồng thời, mang theo khiếp sợ thật sâu, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Lâm Hải.

“Ngươi, ngươi là dùng võ nhập đạo?!”

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, nghẹn họng nhìn trân trối sang Lâm Hải, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Tại trong mắt bọn họ, dùng võ nhập đạo, thuần túy là hành vi ngu xuẩn, lãng phí thời gian.

Có tu luyện võ đạo, lúc Tôi Luyện Nhục Thân kia, đã sớm tại bên trên đạo pháp, có thể rảo bước tiến lên một bước dài rồi.

Chỉ có những Kiếm Tu cực kỳ rất thưa thớt kia, mới có thể dùng võ nhập đạo, dùng võ dưỡng Kiếm Hồn, Đạo Vũ Song Tu, xuất ra lực công kích vượt xa mấy lần người tu hành cùng cảnh giới.

Nhưng, Lâm Hải hiển nhiên không phải là Kiếm Tu, như thế nào lại tu hành qua võ đạo đâu?

Đối mặt một người dùng võ nhập đạo, chân nguyên bị phong lại còn có thể vận dụng võ đạo.

Tuy uy lực kém khá xa so với đạo pháp, nhưng đối phó với bọn họ, lại dư xài rồi.

Thoáng cái, nội tâm của bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, lập tức bang bang cuồng nhảy dựng lên.

Nếu như Lâm Hải mượn cơ hội này, đưa bọn họ toàn bộ giết đi, bọn họ thế nhưng mà cả một điểm dư lực để phản kháng cũng đều không có a!

“Vị tiểu huynh đệ này, tình huống bây giờ không rõ, nguy cơ tứ phía, ta nghĩ chúng ta vẫn là vứt bỏ hiềm khích lúc trước, cùng nhau nghĩ biện pháp rời khỏi đây, những chuyện khác chờ sau khi đi ra ngoài rồi nói sau, ngươi xem coi thế nào?”

Một vị Tiên Đạo Chí Tôn trong đó, nuốt nhổ nước miếng, cười cực kỳ khách khí hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Vứt bỏ hiềm khích lúc trước? Tốt!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó ý niệm khẽ động, lấy ra hơn mười miếng Khống Thần Đan đã cải tạo qua.

Vèo!

Ngón tay Lâm Hải liên tục bắn ra, thi triển phương pháp của Thập Nhị Kim Tiền Tiêu, lập tức đem đan dược, để tại trước mặt nhóm Tiên Đạo Chí Tôn.

“Đây là vật gì?”

Nhóm Tiên Đạo Chí Tôn, sắc mặt nhao nhao biến đổi, tất cả đều sinh ra một cỗ dự cảm bất thường.

“Khống Thần Đan, ăn nó đi, chúng ta liền vứt bỏ hiềm khích lúc trước!” thanh âm lười biếng của Lâm Hải, truyền ra.

Nhưng đám Tiên Đạo Chí Tôn này, lúc nghe được ba chữ Khống Thần Đan, sắc mặt liền đại biến!

“Nói láo, để cho chúng ta ăn Khống Thần Đan, ngươi nghĩ hay quá nhỉ!”

Tiên Đạo Chí Tôn bị Lâm Hải dùng Kim Tiền đánh trúng đầu gối, vừa mới cường chống đứng lên.

Nghe được Lâm Hải vậy mà lại để cho bọn họ phục dùng Khống Thần Đan, lập tức gầm lên giận dữ, quát mắng.

Gã vừa dứt lời, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ sát khí lạnh như băng, bỗng nhiên hàng lâm tại trên người của gã.

Người Tiên Đạo Chí Tôn này thân thể cứng đờ, lập tức như rơi vào hầm băng, phát lạnh khắp cả người!

Toát!

Ngay sau đó, một đạo vầng sáng màu vàng kim, xuyên thấu qua sóng nước, hướng phía cổ họng của gã kích xạ mà đến, trong nháy mắt đã đến phụ cận.

“A!!!”

Người Tiên Đạo Chí Tôn này, lập tức co rụt đồng tử lại, sợ tới mức thét lên một tiếng kinh hãi.

Nhưng mà, chân nguyên bị phong, gã muốn tránh lại ở đâu còn kịp?

Phốc!

Miếng Kim Tiền này, mang theo lực đạo cường đại, trực tiếp chui vào cổ họng của gã, huyết quang vẩy ra!

Phù phù một tiếng, thi thể của người Tiên Đạo Chí Tôn này, thẳng tắp ngã trên mặt đất.

Sau đó, vậy mà theo gợn nước, trôi nổi, tựa lên mặt nước sông, đều nhuộm thành màu đỏ như máu.

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, lập tức đã đến gần, khẽ vươn tay, đem Nguyên Thần của gã kéo ra.

“Tha mạng, tha mạng a!”

Nguyên Thần lớn tiếng cầu khẩn, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Chân nguyên bị phong, làm cho Nguyên Thần của gã vậy mà không cách nào di động mảy may, liền cả chạy trốn đều làm không được.

Phanh!

Lâm Hải làm như không nghe thấy, bàn tay vừa dùng lực, trực tiếp đem Nguyên Thần bóp vỡ, tiêu tán thành vô hình.

Tê ~

Một màn này, hoàn toàn là phát sinh ở trong nháy mắt.

Lúc các Tiên Đạo Chí Tôn khác kịp phản ứng, Lâm Hải dĩ nhiên đã đem người diệt sát, hình thần câu diệt!

Trong lúc nhất thời, một cỗ thật sâu sợ hãi, lập tức tại trong nội tâm của những người này, bay lên.

Mà lúc này đây, ánh mắt lạnh như băng của Lâm Hải, từ trên người đám Tiên Đạo Chí Tôn ở nơi này, đảo qua từng cái.

Thanh âm đạm mạc, truyền vào trong tai mỗi người.

"Còn có ai không phục, đứng ra!"

Chương 2067: Mười Hai Cầm Tinh

Nghe được trong lời nói lạnh như băng của Lâm Hải mang theo sát cơ, nhóm Tiên Đạo Chí Tôn còn lại, lập tức hai mặt nhìn nhau.

Nguyên một đám mang theo biểu lộ kinh hãi, sợ hãi nhìn Lâm Hải, sắc mặt khó coi nói không nên lời.

Khống Thần Đan, loại đan dược đại danh đỉnh đỉnh này, bọn họ sao lại không biết?

Nhưng chính là vì biết rõ, bọn họ mới rõ ràng hơn, cái Khống Thần Đan này, không thể ăn a!

Một khi ăn hết, từ nay về sau bọn họ sẽ mất đi tự do, đã trở thành nô tài của Lâm Hải rồi.

Không có giải dược của Lâm Hải, chờ thời điểm Khống Thần Đan phát tác, tuyệt đối sẽ làm cho bọn họ sống không bằng chết!

Đáng sợ nhất chính là, thời khắc cái Khống Thần Đan này thành đan, đều bị người luyện chế tăng thêm cấm chế đặc thù.

Ngoại trừ giải dược của người luyện chế, không người có thể giải.

Mặc dù là tìm được Luyện Đan Đại Sư cao minh hơn, cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách!

Thế nhưng mà, nếu như không ăn mà nói, vết xe đổ đã ngay tại trước mắt.

Lâm Hải tuy nhìn về phía trên thì hiền lành, nhưng lại sát phạt quyết đoán, một lời không hợp liền muốn mạng người a!

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, lập tức lâm vào bên trong xoắn xuýt giữa tự do cùng tánh mạng, mồ hôi trên trán, lập tức liền chảy xuống.

Thấy bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, không có người nào tỏ thái độ, Lâm Hải thì là lạnh lùng khẽ hừ.

“Các ngươi chỉ có mười giây đồng hồ thời gian để cân nhắc!”

“Mười giây đồng hồ sau, không ăn Khống Thần Đan, chết!”

Lâm Hải vừa mới nói xong, lại để cho nội tâm của bọn Tiên Đạo Chí Tôn này run lên bần bật, hoảng sợ biến sắc!

Nguyên một đám nhao nhao mở to hai mắt nhìn, nhìn chằm chằm lên cái đan dược nho nhỏ trước mặt kia, sắc mặt như tro tàn!

“Mười, chín, tám, bảy...”

Theo Lâm Hải lạnh lùng đếm ngược, không khí thoáng cái trở nên cực kỳ khẩn trương.,

Mười cái Tiên Đạo Chí Tôn này, nội tâm sợ hãi thoáng cái đã tới cực điểm, hô hấp đều dồn dập lên.

Là ăn Khống Thần Đan, hay là chết, thời gian lưu lại cho nhóm bọn họ lựa chọn, chỉ còn lại có vài giây ngắn ngủi!

“Ba, hai, một!”

Theo Lâm Hải đếm ngược rơi xuống, một cỗ sát cơ kinh khủng, lập tức đem mười mấy người này, toàn bộ bao phủ.

“Không ăn, sẽ chết a!”

Toát!

Tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, lập tức một đạo kim quang, đâm xuyên qua đan điền của một cái Tiên Đạo Chí Tôn.

Huyết quang vẩy ra, tính cả Nguyên Thần của gã, cùng một chỗ bị lập tức diệt sát!

Một màn này, đem đám Tiên Đạo Chí Tôn còn lại, sợ tới mức lạnh run giật nảy mình một cái, hồn thiếu chút nữa đã bay.

Ngay tại thời khắc ngón tay Lâm Hải khẽ động, chuẩn bị lần nữa bắn ra một miếng Kim Tiền Tiêu, bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, rốt cục sợ.

“Ăn, chúng ta ăn!”

“Đừng giết ta à!”

Sau một khắc, nhóm Tiên Đạo Chí Tôn, nguyên một đám giống như điên rồi, đem Khống Thần Đan cướp đoạt vào trong tay, không thể chờ đợi được mà đút vào trong miệng.

"Ách!!!"

Rất nhanh, dược hiệu của Khống Thần Đan phát tác, tra tấn thống khổ giống như không phải cho người, lại để cho bọn Tiên Đạo Chí Tôn này, liên tiếp phát ra tiếng gào rú giống như dã thú.

Bịch bịch!

Nguyên một đám tại dưới sự tra giày vò của Khống Thần Đan, tất cả đều ngã trên mặt đất, toàn thân nổi gân xanh, thống khổ gần như muốn nổi điên!

"A a a, ta chịu không được rồi, nhanh cho ta giải dược!"

"Van cầu ngươi, giải dược giải dược a!"

"Cho ta giải dược, ta gọi ngươi là ba ba đều được!"

"A!!! Rất thống khổ a!!!!"

Lâm Hải đối với bọn Tiên Đạo Chí Tôn này thống khổ gào rú cùng thảm trạng, làm như không nghe thấy, vẻ mặt lạnh lùng.

Loại tình cảnh này, Lâm Hải đã thấy nhiều hơn.

Muốn thu phục bọn Tiên Đạo Chí Tôn cao cao tại thượng này, nhất định phải lại để cho bọn họ, triệt để sợ chính mình.

Một mực đã qua trọn vẹn hơn mười phút, những Tiên Đạo Chí Tôn này, thậm chí cũng đã bắt đầu trảo xé rách cắn chính mình, để giảm bớt thống khổ.

Nguyên một đám máu tươi đầm đìa, huyết nhục mơ hồ, cơ bắp trên mặt vặn vẹo, cũng đã như người tàn tật rồi.

Lâm Hải lúc này mới không nhanh không chậm, lấy ra giải dược, để tại trước mặt của bọn họ.

“Đây là giải dược, ăn đi!”

Lâm Hải vừa dứt lời, mười cái Tiên Đạo Chí Tôn này, giống như là điên rồi, hướng phía giải dược phốc đoạt mà đi.

Lại qua hơn mười phút, nhóm Tiên Đạo Chí Tôn ăn vào giải dược, thống khổ rốt cục dần dần giảm bớt.

Nguyên một đám nằm ở trên mặt đất đáy sông, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, toàn thân không tự chủ được mà lạnh run.

Trong mắt mỗi người, tất cả đều là nồng đậm sợ hãi.

Khống Thần Đan mang đến bóng mờ cực lớn vào sâu trong linh hồn của bọn họ, đời này chỉ sợ đều khó có khả năng xóa đi rồi.

Ông ông ông ông!

Lâm Hải đứng ở một bên, hướng phía mười cái Tiên Đạo Chí Tôn này, tiếp liền thi triển Linh Hồn Trùng Kích.

Trên linh hồn run rẩy, lại để cho những Tiên Đạo Chí Tôn này, lại là biến sắc, lộ ra khuôn mặt hoảng sợ.

Còn chưa chờ hiểu được chuyện gì xảy ra, thanh âm của Lâm Hải, lần nữa đạm mạc vang lên.

“Vừa rồi, chấn động trên linh hồn, các ngươi có lẽ đã cảm nhận được a?”

“Ta đã tại bên trên linh hồn của các ngươi, để lại ấn ký, về sau nếu các ngươi dù là có một cái ý nghĩ bất trung với ta, ta đều sẽ lập tức biết rõ.”

“Đến lúc đó, dược hiệu của Khống Thần Đan, sẽ lập tức một lần nữa phát tác, các ngươi sẽ lần nữa nhận thức cái cảm giác giống như tiêu hồn thực cốt kia!”

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho mười cái Tiên Đạo Chí Tôn này, toàn thân lạnh run giật nảy mình một cái, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

“Chúng ta không dám, nhất định thề sống chết thuần phục chủ nhân!”

Mười cái Tiên Đạo Chí Tôn, vội vàng liền nói, cúi đầu liền cũng không dám liếc nhìn Lâm Hải, trong mắt càng là toát ra ý sợ hãi thật sâu.

Cái loại thống khổ giống như không phải người vừa rồi, bọn họ cho dù chết, cũng không muốn thử lần nữa.

“Nhớ kỹ, từ nay về sau, mạng của các ngươi, thuộc về Lâm Hải ta!”

“Không có lệnh của ta, các ngươi liền quyền lợi để chết cũng đều không có!”

“Vâng!” mười cái Tiên Đạo Chí Tôn này, vội vàng liên tục đáp ứng, tất cung tất kính, tràn đầy kính sợ.

Linh hồn đều bị Lâm Hải nắm giữ, cho dù bọn họ thật sự muốn chết, cũng không dám có ý nghĩ này rồi.

“n!” Lâm Hải lúc này mới thoả mãn nhẹ gật đầu, sau đó thản nhiên nói.

“Các ngươi yên tâm, chỉ cần trung thành với ta, ngày sau ta sẽ giải trừ Khống Thần Đan cùng Linh Hồn Ấn Ký cho các ngươi.”

“Nếu là lập công lao, ta cũng sẽ không bạc đãi các ngươi.”

“Chúng ta tạ chủ nhân!” Mười cái Tiên Đạo Chí Tôn nghe được, nhao nhao đại hỉ.

Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại để cho bọn họ đã có hi vọng, mà không phải cả ngày phải sống ở phía dưới bóng mờ của Khống Thần Đan.

Từ sau đêm nay, hảo hảo ở tại trước mặt Lâm Hải biểu hiện, tranh thủ sớm ngày đạt được tự do, lập tức thành mục tiêu phấn đấu của bọn họ.

“Cái tên trước kia của các ngươi, ta cũng không muốn biết.” Lâm Hải chắp tay sau lưng, tiếp tục nói.

“Từ giờ trở đi, vì dễ nhớ, mười hai người các ngươi, liền lấy Mười Hai Cầm Tinh làm tên a!”

“Mười Hai Cầm Tinh?” mười hai Tiên Đạo Chí Tôn này sững sờ, sau đó nhao nhao ôm quyền thi lễ.

“Tạ chủ nhân ban tên cho!”

“Từ giờ trở đi, ta gọi Tử Thử!”

“Cái kia ta gọi Sửu Ngưu!”

“Ta gọi Dần Hổ!”

“Ta gọi Mão Thỏ!”

…

Mười hai người, nhao nhao báo ra tên mới.

Mặc kệ có nguyện ý hay không, từ nay về sau, cái tên trước kia của bọn họ, sẽ vĩnh viễn trở thành lịch sử.

“n, tốt!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, bởi như vậy, là dễ nhớ hơn nhiều.

Đã thu phục được mười hai Tiên Đạo Chí Tôn này, nội tâm của

Lâm Hải, cũng là tràn đầy vui sướng.

u Dương Phổ Huệ lưu tại phố người Hoa của Thiên Vận Quốc, phụ trách bảo hộ cho Trần Nghiên an toàn.

Bên cạnh của hắn, có thể nói một cao thủ cũng không có.

Hôm nay, thoáng cái nhiều hơn mười hai bảo tiêu cấp bậc Tiên Đạo Chí Tôn, lập tức cảm giác nắm chắc khí nhiều hơn.

Quay người lại, Lâm Hải mang theo dáng tươi cười, hướng phía Khấu Y Huyên trông lại.

Còn chưa chờ nói chuyện, Khấu Y Huyên lại mở miệng trước tiên, lạnh lùng như băng.

“Lâm Hải, ta cho dù chết, cũng sẽ không khuất phục!”

“Chết?”

Lời nói của Khấu Y Huyên, lại để cho Lâm Hải sững sờ, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Chương 2068: Ngươi sẽ phụ trách đối với ta sao?

“Tiểu Khấu, cái gì có chết hay không sao?”

“Còn có, khuất phục cái gì?”

Lâm Hải mang theo vẻ mặt nghi hoặc, hướng Khấu Y Huyên hỏi.

Khấu Y Huyên khẽ giật mình, hai con ngươi lạnh lùng, nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Hải.

“Ngươi không cho ta, giống như bọn họ, ăn vào Khống Thần Đan sao?”

Lâm Hải nghe được, lập tức bật cười một hồi.

“Ta cho ngươi ăn cái Khống Thần Đan gì à?”

“Ngươi không cho ta ăn?” Khấu Y Huyên có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua, sau đó mang theo một tia khó hiểu hỏi.

“Ta hôm nay, cũng là chân nguyên bị phong, nếu ngươi muốn dồn phục ta, bức ta ăn vào Khống Thần Đan, dễ dàng.”

“Ngươi, sẽ buông tha cho cơ hội tốt như vậy sao?”

Hai mắt Lâm Hải lật một phen, mặt mũi tràn đầy im lặng, hướng phía Khấu Y Huyên, cười khổ nói.

“Xin nhờ, ngươi là bằng hữu của ta, Lâm Hải ta giống người ra tay đối với bằng hữu sao?”

“Bằng hữu?!” Nghe được hai chữ này, lại để cho khuôn mặt lạnh lùng của Khấu Y Huyên, đột nhiên hơi đổi.

“Như thế nào, ngươi không đem ta làm bằng hữu?” Lâm Hải nghiêng đầu, cười cười nói.

Khấu Y Huyên thì là cau đôi lông mày kẻ đen lại, trầm mặc hồi lâu, mới dùng ngữ khí lạnh lùng nói ra.

“Ta chưa từng có qua bằng hữu!”

Lâm Hải nhún vai, mang theo một tia cảm khái nói ra.

“Không phải ta nói ngươi, ngươi tính cách này, hiển nhiên là một tòa Băng Sơn, quá lạnh rồi, ai sẽ theo ngươi làm bằng hữu à?”

Khấu Y Huyên thì là mặt không biểu tình, nhẹ nói.

“Ta trời sinh cứ như vậy.”

Nói xong, lần nữa mang theo nghi hoặc, liếc nhìn Lâm Hải.

“Ngươi thật sự chuẩn bị, không bức bách ta ăn Khống Thần Đan?”

“Ai u ta đi, ngươi tình huống như thế nào à?” Lâm Hải triệt để bó tay rồi.

“Xin nhờ a, Tiểu Khấu, ta là người tốt, chúng ta là bằng hữu, ta không sao lại cho ngươi ăn cái Khống Thần Đan gì à?”

“Ngươi không tin ta? Ngươi có phải có chứng vọng tưởng bị hại hay không à?”

Lâm Hải nhìn Khấu Y Huyên vẻ mặt khó hiểu, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Khấu Y Huyên cau mày, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải rất lâu, mới trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Ta tin tưởng ngươi, chúng ta là bằng hữu!”

“n, lúc này mới đúng rồi mà!” Lâm Hải lúc này mới thở dài.

Chợt phát hiện, Khấu Y Huyên tuy là Tiên Đạo Chí Tôn, nhưng bên trên tính tình lại có chút đơn thuần lợi hại.

Chẳng lẽ nói, trong quá khứ nàng cũng không thường đi đi lại lại trên giang hồ?

Quay đầu lại tìm thời điểm, hảo hảo hỏi một chút lai lịch của nàng.

Việc cấp bách, vẫn là dò xét thoáng một phát, cái đáy sông này đến tột cùng là tình huống như thế nào.

Cũng may tại phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông của Lâm Hải, hết thảy đáy sông đều xem phi thường rõ ràng.

Rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện, phía trước cách đó không xa, có một đạo hào quang truyền đến.

“Các ngươi đi theo ta!”

Lâm Hải nói xong, dẫn đầu hướng phía chỗ ánh sáng, từ từ đi đến.

Khấu Y Huyên cùng Mười Hai Cầm Tinh, chân nguyên bị phong, loại tình huống này, cũng không cần phải khách sáo cùng Lâm Hải.

Theo thật sát sau lưng Lâm Hải, cảnh giác quan sát bốn phía, tùy thời chuẩn bị ứng đối với tình huống đột phát.

Trên đường đi về phía trước, thân thể mềm mại của Tiên Nhi, xuất hiện tại trong ý thức của Lâm Hải.

“Chủ nhân, cái Nguyên Thần của Tán Tiên kia, sau khi tiến vào Uẩn Linh Châu, đã vững chắc.”

“Ngươi hỏi nó một chút, địa phương nó độ kiếp, có cái gì cổ quái!” Lâm Hải một bên hành tẩu, một bên phân phó Tiên Nhi.

Một lát sau, Tiên Nhi xuất hiện tại trong óc, hướng Lâm Hải đáp lời.

“Chủ nhân, ta hỏi qua rồi, nó cũng không biết.”

“Bất quá, nó là giống tu ma hiếm thấy trong Yêu thú, đối với ma khí trời sinh mẫn cảm.”

“Nó cảm ứng được, chỗ đó tựa hồ phong ấn ma khí cường đại, đối với nó có lẽ có trợ giúp, nên mới đi nơi đó độ kiếp.”

“Chỉ là không nghĩ tới, Thiên Kiếp đáng sợ, vượt xa tưởng tượng của hắn, cuối cùng vẫn bị thất bại.”

Nghe xong lời nói của Tiên Nhi, lông mày Lâm Hải không khỏi nhíu một cái.

Náo loạn cả buổi, cái Yêu thú Tán Tiên này, cũng không biết tình huống nơi này.

Như vậy, cũng chỉ phải dựa vào chính mình đi thăm dò rồi.

“Tốt, ta đã biết!”

Đã trao đổi xong cùng Tiên Nhi, Lâm Hải tiếp tục đi về phía trước.

Đi chừng nửa canh giờ, hào quang phía trước, càng ngày càng sáng, bọn người Lâm Hải rốt cục đi tới cuối cùng.

“Là cánh cửa!”

Lại để cho tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc không thôi chính là, sau lưng cái quang mang chói mắt này, dĩ nhiên là một cánh cửa không biết thông tới đâu!

“Đều coi chừng một ít!”

Lâm Hải lập tức trở nên vô cùng cẩn thận, tiến vào cánh cửa này, ai cũng không biết, sẽ phát sinh chuyện gì.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, nắm trong tay.

“Theo sát ta!”

Lâm Hải hai tay cầm đao, mang theo vạn phần coi chừng, chậm chạp bước về phía cánh cửa ánh sáng này.

Ông!

Thông qua cánh cửa ánh sáng, Lâm Hải chỉ cảm thấy thân thể run lên, sau đó liền bị một màn trước mặt, làm triệt để sợ ngây người.

Bầu trời màu đỏ như máu, đất đai cùng núi đá đen kịt, bão cát gào thét, lại để cho người nhìn không thấy vật.

Thân thể Lâm Hải vừa mới đứng vững, liền bị bão cát cuồng bạo, thổi trúng lay động một hồi, lảo đảo không thôi.

Hoàn cảnh tự nhiên ác liệt như thế, lại để cho trong mắt Lâm Hải tràn đầy kinh hãi, quả thực không thể tin được!

“Bão cát như đao a!”

Lâm Hải không khỏi cảm khái nói, không thể tưởng được chỉ là bão cát, liền lại để cho hắn cái Hóa Thần Địa Tiên này, đều đứng không vững.

Nếu là người bình thường tới đây, chỉ sợ da thịt trên người, sẽ trực tiếp bị thổi thành thịt bọt, chết oan chết uổng!

“A!!!”

Đúng lúc này, một tiếng gọi to duyên dáng, bỗng nhiên vang lên tại sau lưng Lâm Hải.

Lâm Hải cả kinh, vội vàng quay đầu lại.

Đã thấy Khấu Y Huyên theo sát chính mình đi ra, đã không có chân nguyên hộ thể, bão cát cuồng bạo, trực tiếp đem quần áo của Khấu Y Huyên, thổi thành mảnh vụn!

“Mả mẹ mày!”

Lâm Hải thấy một màn như vậy, máu mũi thiếu chút nữa cuồng bắn ra!

“Phía sau không được đi ra!”

Lâm Hải hô to một tiếng, ngăn trở Mười Hai Cầm Tinh bước qua cánh cửa ánh sáng kia, để ngừa nhìn thấy Khấu Y Huyên bất nhã.

Đồng thời, bàn tay vung lên, một đạo vầng sáng Băng Tuyết, đem Khấu Y Huyên bao bọc ở trong đó, làm vật che chắn thân thể đồng thời, cũng đem bão cát ngăn cản tại bên ngoài.

“Mười Hai Cầm Tinh, liền ở lại đáy sông, bất luận phát sinh chuyện gì, không có mệnh lệnh của ta, đều không được lướt qua cánh cửa kia!”

“Nếu không, ta cũng không có cách nào hộ vệ các ngươi an toàn!”

Lâm Hải lần nữa hướng phía Mười Hai Cầm Tinh ở phía sau cánh cửa ánh sáng hô.

Hoàn cảnh nơi này, thật sự là quá ác liệt rồi.

Đã không có chân nguyên bảo hộ, Mười Hai Cầm Tinh thoáng qua một cái đến, chỉ sợ rất nhanh sẽ chết.

Mà chính mình chỉ có lực lượng một người, cũng không cách nào hộ vệ nhiều người như vậy.

“Vâng, chủ nhân!”

Mười Hai Cầm Tinh tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lời của Lâm Hải, bọn họ không dám không nghe.

Vì vậy, mười hai người tất cả đều ngồi xuống tại trước cánh cửa ánh sáng, khổ tư phương pháp giải trừ phong ấn chân nguyên.

“Ngươi không sao chứ?”

Lâm Hải lúc này mới mang theo một tia xấu hổ, hướng phía Khấu Y Huyên trong vầng sáng Băng Tuyết kia hỏi.

Khấu Y Huyên trầm mặc hồi lâu, thanh âm lạnh lùng, mới đột nhiên vang lên, chỉ có điều thanh âm so với lúc trước, thì thấp đi rất nhiều.

“Ta không sao.”

Nói xong, hô hấp của Khấu Y Huyên, bỗng nhiên có chút khẩn trương, thanh âm phát run, thấp giọng nói.

“Vừa rồi, ngươi đều thấy được?”

“Thấy cái gì?” Lâm Hải nhất thời không có kịp phản ứng, vô ý thức hỏi.

“Biết rõ còn cố hỏi, ngươi như thế nào hư hỏng như vậy!” Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Khấu Y Huyên lập tức ngượng không thôi, không khỏi nhẹ giọng quát nói.

“À?”

Lâm Hải một hồi phát mộng, bất quá rất nhanh lông mày nhíu lại, liền kịp phản ứng.

Mẹ nó, Khấu Y Huyên hỏi, là thấy được thân thể của nàng?

Trong đầu Lâm Hải, không khỏi lần nữa hiện ra, cái hình ảnh vô tận hấp dẫn trước đó, lập tức có chút miệng đắng lưỡi khô.

“Tiểu Khấu, ta không phải cố ý, vừa rồi loại tình huống đó...”

“Ta chưa nói ngươi cố ý!” lời nói của Khấu Y Huyên, như trước lạnh như băng, đem lời của Lâm Hải đánh gãy.

Sau đó, trầm mặc một lát, đột nhiên mở miệng nói.

“Ta chỉ muốn hỏi ngươi, ngươi sẽ phụ trách đối với ta sao?”

Chương 2069: Cổ bảo thần bí

Lời nói của Khấu Y Huyên, lại để cho Lâm Hải thiếu chút nữa đặt mông ngồi bên trên đất mặt đất.

Phụ trách đối với ngươi? giống như ca ca đã làm cái gì với ngươi a?

Lâm Hải gãi gãi đầu, vẻ mặt xấu hổ nói.

“Tiểu Khấu a, chỉ là nhìn thoáng qua, hơn nữa còn là không có ý, không cần bay lên độ cao dùng đến loại phụ trách này a?”

Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên một cỗ kỳ hàn vô cùng lạnh như băng, từ trong hào quang băng sương phóng thích mà ra.

“Thân thể băng thanh ngọc khiết của ta, há lại để ngươi nói xem liền xem hay sao?”

“Nếu ngươi không muốn phụ trách, vậy thì giết ta đi, nếu không ta sẽ giết ngươi!”

“Ách...” Lâm Hải nghe xong, lập tức mặt mũi tràn đầy hắc tuyến.

Mẹ nó, điểm việc nhỏ ấy còn tính sao?

Nếu liếc mắt nhìn thân thể liền phải phụ trách mà nói, vậy cái Vương Mậpkia đầy ổ cứng là tài nguyên HDD, cũng không biết muốnphụ trách đối với bao nhiêu thiếu nữ rồi.

“Ngươi tại sao không nói chuyện?” Khấu Y Huyên lạnh lùng nói.

“Ta còn có thể nói cái gì?” Lâm Hải cười khổ nói, tư tưởng củaKhấu Y Huyên, còn dừng lại cái chủng loại thời đại xã hội phong kiến tại Nhân Gian giới kia a.

“Ngươi trước tìm kiện y phục mặc lên, về phần chịu trách nhiệm hay không , chúng ta sau khi rời khỏi đây rồi nói sau, ngươi thấy có được không?”

Khấu Y Huyên trầm mặc một lát, lúc này mới nhẹ giọng lạnh lùng nói.

“Tốt!”

Bất quá rất nhanh, Khấu Y Huyên lại dẫn theo một tia thẹn thùng, âm thanh như muỗi khẽ nói.

“Chân nguyên của ta bị phong, mở không ra Nhẫn Trữ Vật, không cách nào lấy quần áo đi ra, làm sao bây giờ à?”

“Ngươi chờ một chút!” Cái này ngược lại là không làm khó được Lâm Hải.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải câu thong ý thức cùng Tiên Nhi , lấy một kiện quần áo của Tiên Nhi lấy đi ra.

“Cho, cũng không biết có thích hợp hay không, cứ mặc trước a.”

Cánh tay Lâm Hải xuyên qua vầng sáng, cầm quần áo đưa tới trước mặtKhấu Y Huyên .

Rất nhanh, thanh âm tác tác tinh tế mặc quần áo truyền đến, chỉ chốc lát đã khôi phục yên tĩnh.

“Ta mặc rồi!”

Lâm Hải cất bước, cũng đi vào trong vầng sáng.

Khấu Y Huyên thấy Lâm Hải tiến đến, khuôn mặtlập tức đỏ lên, thẹn thùng không thôi, cuống quít cúi đầu xuống.

Tiểu tâm tạng khẩn trương bang bang trực nhảy, vậy mà có chút không dám nhìn Lâm Hải rồi.

Lâm Hải thấy tình huống như vậy, lập tức một hồi xấu hổ, không khímập mờ , lại để cho Lâm Hải quả thực bất đắc dĩ đến cực điểm.

“Tiểu Khấu, tại đây cực kỳ quỷ dị, ngươi ở tại chỗ này chờ ta, ta đi mọi nơi nhìn xem.”

“Tốt!” Khấu Y Huyên như cũ cúi đầu, chỉ có điều âm thanh lạnh như bang kia, tựa hồ đã có dấu hiệuhòa tan .

Ông!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, ra khỏi vầng sáng, bay thẳng đến phía trước bay nhanh mà đi.

“Rống!”

Đi ra ngoài khoảng cách vài dặm, đột nhiên một tiếng thú rống vang lên.

Sau đó, một con Yêu thú khổng lồ cao vài chục trượng , bỗng nhiên từ trong lòng đất chui ra.

Chà mẹ nó!

Lâm Hải lại càng hoảng sợ, vội vàng dừng lại, mà Yêu thú lại giương cái miệng lớn dính máu, hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Giết!”

lông mày Lâm Hải dựng ngược, quát chói taimột tiếng , Tam Tiên Lưỡng Nhận Đaotrong tay , lập tức bổ ra!

Quang mang màu lam hiện ra, đao mang Cực Hàn, vạch phá không gian, mãnh liệt bổ vào trên người Yêu thú

Tạch...!

Thân thể cao lớn của Yêu thú , trực tiếp bị chia thành hai nửa, tử khí đậm đặc , từ trong cơ thể tuôn mà ra.

Phù phù một tiếng, Yêu thú té trên mặt đất, đem mặt đất nện đến run rẩy một hồi .

Sau đó, thi thể vậy mà quỷ dị tiêu tán, lập tức biến thành vô tận tử khí, tràn ngập khắp nơi!

“Ồ?!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, vội vàng một hồi không thể tưởng tượng nổi.

Cái Yêu thú này lại là do tử khí biến thành, căn bản không có thân thể cùng Nguyên Thần!

Nội tâm của Lâm Hải, lập tức tràn đầy ngạc nhiên.

Yêu thú như vậy , hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Sau khi giết chết con yêu thú này, Lâm Hải cũng không có vội vã tiếp tục đi về phía trước, mà là dừng lại, trông xem bốn phía thế nào.

Trên bầu trời màu đỏ như máu, tử khí không ngừng lưu động, phảng phất như có tánh mạng.

Hơn nữa, Lâm Hải có một loại dự cảm kỳ quái , phảng phất như có một đôi con mắt vô hình, đang âm thầm nhìn chăm chú lên chính mình.

Thế nhưng mà, tùy ý Lâm Hải tìm kiếm như thế nào , lại nhìn không ra bất luận cái dấu vết để lại gì .

Một phương không gian này , căn bản cũng không có một tia dấu hiệu của tánh mạng !

“địa phương kỳ quái !”

Lâm Hải mở rộng bước chân, tiếp tục hướng phía trước hành tẩu, ngược lại muốn nhìn, cuối cùng là cái địa phương nào.

Ông!

Sau khi lại đi ra hơn mười dặm , tử khí trước mặt , đột nhiên run run một hồi

Sau đó, một cái bóng người không hề khác biệt cùng Lâm Hải, dần dần từ mơ hồ trở nên rõ ràng, ngăn ở phía trước Lâm Hải.

“Ha ha, có chút ý tứ!”

Lâm Hải không khỏi cười cười, hắn tự biết, chính mình đối diện kia, chính là do tử khí biến thành.

Không thể tưởng được, cái tử khí này thậm chí có linh thức, có thể tùy ý biến ảo, thật đúng là văn sở vị văn!

“Giết ta, là giết chính ngươi!”

Đối diện tử khí biến ảo ra Lâm Hải, đột nhiên lộ ra một vòng cười tà, hướng phía Lâm Hải tà mị nói ra.

Ông!

Vừa mới nói xong, nội tâm của Lâm Hải, run lên bần bật, sau đó liền khôi phục bình thường.

Leng keng!

Ngay tại lúc đó, một đạo tiếng tin tức nhắc nhở, tại trong đầu Lâm Hải, bỗng nhiên vang lên.

“Có ngoại lực nếm thử dẫn động tâm ma của ngươi, đã bị tự động miễn dịch, miễn dịch suất 100phần trăm.”

Tâm ma!

Nghe được cái tên này, trong nội tâm Lâm Hải không khỏi nhảy dựng.

Náo loạn cả buổi, đối diện tử khí biến thành chính mình, trong lúc nói chuyện, vậy mà đối với chính mình sử xuất ám chiêu.

May mắn chính mình, đối với tâm ma hoàn toàn miễn dịch, nếu không bất tri bất giác, tựu lâm vào bị động rồi.

Nói không chừng, thật sự như hắn theo như lời, giết hắn đi, mình cũng được chơi xong, bị Tâm Ma Sát chết!

Bá!

Lâm Hải đem trong tay Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao bãi xuống, nhìn xem đối diện chính mình, lạnh lùng cười cười.

“Ta làm sao lại như vậy không tin đâu?”

“Không tin? Vậy ngươi có thể thử xem a!” Đối diện Lâm Hải, cười vẻ mặt châm chọc.

“Chính có ý đó!”

Oanh!

Lâm Hải nói xong, một đạo lăng lệ ác liệt đánh rớt, trực tiếp đem đối diện chính mình, chém thành hai nửa.

“Ta nói rồi, giết ta là giết ngươi, ta vừa chết, ngươi cũng tựu chết rồi!”

Tử khí biến ảo Lâm Hải, quỷ dị cười, thân thể tiêu tán, biến thành tử khí.

Lâm Hải thấy thế, có chút nhún vai, vẻ mặt khinh thường.

“Giết ngươi, ca ca còn không hảo hảo làm theo , hàng trang bức !”

Giết hết tử khí biến ảo ra chính mình, Lâm Hải cũng không hề dừng lại, tiếp tục hướng phía trước hành tẩu.

Kế tiếp, lại để cho Lâm Hải kinh ngạc chính là, rõ ràng không có gặp lại bất luận cái lực cản gì .

Một mực chạy như điên đi ra ngoài hơn nghìn dặm, rốt cục phía trước xuất hiện một cái lâu đài đá cực lớn!

“Tại đây, thậm chí có kiến trúc?!”

Lâm Hải nhíu mày, tại trước lâu đài đá ngừng lại, cẩn thận quan sát.

Lại phát hiện, cái lâu đài đá này cao tới tầm hơn mười trượng, tất cả đều do chất liệu đặc thù chế tạo, hoàn toàn một là bộ phong cách kiến trúc của Hoa Hạ cổ đại .

Xung quanh lâu đài đá, bị vô tận tử khí vờn quanh, nương theo bão cát cuồng bạo gào thét, cho người một loại cảm giác cực kỳ âm trầm .

Mà từ phong cách khí tức cổ xưa trong cổ bảo phát ra , Lâm Hải có thể kết luận, niên đại của cái tòa cổ bảo này, có lẽ cực kỳ rất xưa.

Đối mặt với tòa cổ bảo thần bí sừng sững ở chỗ này , Lâm Hải cũng không có tùy tiện đi vào.

Cẩn thận quan sát cái tòa cổ bảo này một phen, Lâm Hải ám đề chân nguyên, hò hét một tiếng .

“bên trong cổ bảo , có người hay không?”

“Có thể đi ra gặp mặt!”

Thanh âm của Lâm Hải, giống như là Kinh Lôi vang vọng phía chân trời, tại trên không của cổ bảo , quanh quẩn thật lâu không dứt.

Từng đạo tiếng vang du dương , lập tức vang lên tại một phương không gian đây, âm thanh truyền ngàn dặm!

Nhưng mà, đối với tiếng la lên của Lâm Hải, lại không có bất kỳ đáp lại.

Phảng phất như, một phương thế giới này, chỉ có một người Lâm Hải tồn tại, căn bản không có bất luận cái sinh vật gì !

Lâm Hải đợi chừng hơn 10 phút, thấy xung quanh là một mảnh tĩnh mịch, chân mày không khỏi hơi nhíu lại.

Chẳng lẽ nói, đây là một tòa cổ bảo trống không?

Vậy chính mình, có muốn đi vào, dò xét một phen hay không ?

Một phương không gian này , khắp nơi lộ ra quỷ dị, tùy tiện tiến vào cổ bảo, tuyệt đối là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng mà, lông mày Lâm Hải nhíu lại, dĩ nhiên hạ quyết tâm.

Đã đến nơi này, há có lý do không tiến vào? Hắn ngược lại muốn nhìn, bên trong cái cổ bảo này, đến tột cùng có cái chỗ thần bí gì !

Chương 2070: Tế đàn cổ xưa

Thân hình lóe lên, Lâm Hải tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, cực kỳ cẩn thận hướng phía cổ bảo, từng bước một đi đến.

Chi ~

Ngay tại lúc Lâm Hải cách cổ bảo còn có khoảng cách một trượng, cái cánh cửa nặng nề kia, đột nhiên tự động mở ra.

Ông!

Nhất thời, sát khí đậm đặc giống như thực chất, giống như là thủy triều, từ trong cổ bảo tuôn ra!

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, cuống quít liền lùi lại mấy bước, hướng phía bên cạnh tránh đi.

Oanh!

Cỗ sát khí kia, lập tức sát bên người Lâm Hải mà qua, trong khoảnh khắc đã tràn ngập phía chân trời!

“sát khí thật đáng sợ !”

Lâm Hải đứng ở một bên, mí mắt một hồi kinh hoàng.

Nhiều sát khí như vậy , nếu là phóng tới cái loại địa phương như Nhân Gian giới kia , chỉ sợ sẽ trực tiếp đem thế giới đều hủy diệt!

Ở bên trong cái cổ bảo này, đến tột cùng có đồ vật gì đó, lại sinh ra sát khí đáng sợ như thế .

Hơn nữa, cái sát khí này nhìn về phía trên, như là vô tận oán khí, tích tụ lâu mà thành.

Chẳng lẽ nói, trong cái cổ bảo này có người nào đó, tích góp từng tí một oán khí ngập trời hay sao?

Chờ sau khi cái cỗ sát khí giống như thủy triều này, nhanh chóng rút đi, Lâm Hải mới nhảy lông mày lên, hướng phía trong cổ bảo đi đến!

Ông!

Nhất thời, sát khí âm trầm cuồng bạo , giống như là thủy triều, trùng kích tại trên người Lâm Hải.

Ma khí trong cơ thể Lâm Hải, bỗng nhiên lưu chuyển, một đoàn hào quang màu đen, liền bảo vệ thân hình Lâm Hải .

“sát khí tại đây , cực kỳ nồng đậm, thậm chí không có một tia tạp chất, thật là khó được!”

Trong lòng Lâm Hải khẽ động, không muốn lãng phí cái tài nguyên tu ma tuyệt hảo này , lập tức vận chuyển Hóa Ma Đại Pháp.

Lốp ba lốp bốp!

Nhất thời, quang mang màu đen bên ngoài thân Lâm Hải , bỗng nhiên giống như Liệt Diễm, cuồng mãnh bốc cháy lên.

Tiếng vang giòn giống như xào đậu truyền đến, sát khí xung quanh Lâm Hải, vậy mà hội tụ thành vô số dòng nước thật nhỏ , điên cuồng chui vào mao mảnh lỗ máu trên toàn thân Lâm Hải .

“Thật thoải mái a!”

Lâm Hải nhất thời, giống như tắm rửa suối nước nóng, toàn thân khoan khoái dễ chịu nói không nên lời .

Trong kinh mạch, cái ma khí màu đen kia, cũng giống như đã có tánh mạng, vậy mà truyền lại cho Lâm Hải một cỗ cảm xúc hoan hô tung tăng như chim sẻ .

Hiển nhiên, hấp thu sát khí tại đây , ma khí trong cơ thể Lâm Hải, cũng cực kỳ kích động cùng hưng phấn.

Điên cuồng hấp thu sát khí đồng thời, cũng không chút nào ảnh hưởng tới chuyện Lâm Hải đi về phía trước, rất nhanh Lâm Hải đã tiến vào bên trong cổ bảo âm u .

“Lửa!”

ngón tay Lâm Hải bắn ra, một con Hỏa Phượng Hoàng cỡ nhỏ , lơ lửng tại phía trước Lâm Hải, chiếu sáng bốn phía.

Thế nhưng mà, Hỏa Phượng mới vừa xuất hiện, nhất thời bị sát khí xung quanh chôn vùi, xung quanh lần nữa là một mảnh đen kịt.

“n?”

Lâm Hải thấy thế chấn động, trong mắt tràn đầy kinh hãi thật sâu!

“Điều này sao có thể?”

Hỏa Chi Đạo của Lâm Hải hôm nay , chính là Thiên Hỏa Chi Đạo a, cùng phàm hỏa hoàn toàn không thể so sánh nổi!

Thế nhưng mà, hỏa diễm đẳng cấp cao như thế , như thế nào sẽ bị sát khí tại đây , trực tiếp chôn vùi?

Mặc dù sát khí lại đậm đặc nhiều hơn nữa, cũng không thể trở thành như thế đi?

“Chẳng lẽ nói...” trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ nhảy dựng, nghĩ tới một loại khả năng, sau đó thoáng cái kích động lên!

“sát khí tại đây , chẳng lẽ là cùng với Thiên Hỏa Huyền Băng của mình, có cùng một cấp bậc hay sao?”

Vừa nghĩ tới đây, Lâm Hải lập tức liền kích động rồi, nếu thật sự là như thế, vậy hôm nay có thể lợi nhuận đại phát!

Xem trước một chút ở bên trong cái cổ bảo này , đến tột cùng có cái gì.

Nếu không có bảo vật gì, thì sẽ đem sát khí tại đây hút sạch, Ma đạo của chính mình , tất nhiên sẽ tiến lên được một nấc thang lớn!

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Nếu hỏa diễm đã không cách nào chiếu sáng, Lâm Hải trực tiếp đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, tại trong cổ bảo bắt đầu cẩn thận sưu tầm từng li từng tí .

“Xương khô?!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền kinh ngạc phát hiện, trên mặt đất của cổ bảo , thậm chí có vài cái xương khô!

Đi qua bên đó, Lâm Hải cúi người, hướng xương khô trên mặt đất nhìn lại.

Đã thấy vài cỗ xương khô này, tuy không biết thời đại, lại vẫn đang lóe ra một tia ánh sáng u trạch .

“Xem ra, chủ nhân của mấy cái xương khô này , có lẽ chính là người ở lại hoặc là thủ vệ của cổ bảo !”

Lâm Hải đứng người lên, chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng hắn vừa đứng lên, con mắt đều đột nhiên trừng mắt, lộ ra thần sắc khiếp sợ !

Chỉ thấy mấy cỗ xương khô trên mặt đất kia, theo Lâm Hải đứng dậy, vậy mà trực tiếp biến thành tro bụi, phiêu tán trên không trung, biến mất không thấy gì nữa!

Bà mẹ nó!

Lâm Hải không khỏi kinh hô một hồi, chợt nhớ tới tại Nhân Gian giới, có xem qua một ít tin tức.

chuyên gia khảo cổ, tại lúc phát hiện một ít mộ táng cổ đại , sẽ có một ít thi thể bảo tồn hoàn hảo.

Thế nhưng mà khi vừa tiếp xúc với không khí bên ngoài , lập tức sẽ phong hoá, tiêu tán trong không khí.

Chẳng lẽ nói, những xương khô này đột nhiên tiêu tán, cũng là do nguyên lý này?

Bất đắc dĩ lắc đầu, mặc kệ những xương khô này tại sao phải tiêu tán, Lâm Hải cũng không cách nào ngăn cản.

Huống chi, Lâm Hải cũng không phải là các nhà khảo cổ học, đối với những xương khô này càng là không hề có hứng thú.

Tiếp tục hướng đi về phía trước, Lâm Hải đem tầng một của cổ bảo , tìm tòi một lượt.

Lại phát hiện, ngoại trừ vài bộ xương khô ra, vậy mà không có vật gì.

“Không biết cái gì cũng không có a?”

Lâm Hải mang theo một tia hiếu kỳ, lại không có giảm cảnh giác mà leo lên tầng hai của cổ bảo .

Kết quả, lại để cho Lâm Hải thất vọng chính là, ngoại trừ đồng dạng có mấy cỗ xương khô ra, tầng hai đồng dạng không có vật khác!

Bà mẹ nó, tình huống như thế nào?

Lâm Hải tiếp tục hướng bên trên đi, tầng ba, tầng bốn vậy mà hoàn toàn có tình huống đồng dạng .

Cổ bảo một cộng có năm tầng, bây giờ, chỉ còn lại có một tầng cuối cùng rồi.

“Xem ra, toàn bộ bí mật, đều ở chính giữa tầng thứ năm rồi!”

Lâm Hải đứng tại đầu bậc thang từ tầng bốn tiến vào tầng năm, nội tâm đột nhiên không hiểu thấu mà kinh hoàng một hồi .

Không biết vì cái gì, Lâm Hải vậy mà cảm thấy một cỗ áp lực trước nay chưa có , lại để cho lòng hắn sinh kính sợ.

Phảng phất như cái tầng thứ năm này, có cái tồn tại cường đại gì đó cần Lâm Hải nhìn lên !

Hơn nữa, lối vào cái tầng thứ năm này, sát khí so với địa phương khác, rõ ràng càng thêm nồng đậm.

Thậm chí Lâm Hải có thể kết luận, toàn bộ sát khí bên trong cổ bảo , đều là từ chỗ nào đó trên tầng thứ năm phóng xuất ra!

“Hô ~ “

Lâm Hải thở ra một hơi thật sâu , sau đó đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay đột nhiên nắm chặt, trong mắt lóe lên tinh mang!

“Đi lên xem một chút!”

Tuy uy áp kinh khủng kia , lại để cho Lâm Hải đã ý thức được, bên trên có tồn tại khủng bố mà hắn tuyệt đối không cách nào đối kháng .

Nhưng, đã đều chạy tới một bước này rồi.

Nếu không biết rõ ràng, ở bên trong cái cổ bảo này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì , Lâm Hải tuyệt không cam lòng!

Dù sao có loại pháp bảo nghịch thiên như Luyện Yêu Hồ này, thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng, Lâm Hải cũng không có gì có thể cố kỵ.

Cắn răng một cái, Lâm Hải mang theo mười hai vạn phần cảnh giác, mở rộng bước chân, hướng phía tầng thứ năm đi đến!

Ông!

Mới vừa gia nhập tầng thứ năm, cái sát khí vô cùng mãnh liệt kia, lập tức trùng kích tại trên người Lâm Hải.

“Hừ!”

Lâm Hải kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ cảm thấy ý nghĩ mê muội, lục phủ ngũ tạng thiếu chút nữa lệch vị trí, đau đến sắc mặt bỗng nhiên biến đổi!

Thật đáng sợ!

Mặc dù Lâm Hải vẫn một mực vận chuyển Hóa Ma Đại Pháp, liên tục không ngừng đem sát khí hấp thu.

Nhưng vẫn là bị sát khí nồng đậm đến dọa người tại đây , hung hăng va chạm thoáng một phát.

Nếu không phải Lâm Hải tu hành công pháp Ma đạo , chỉ sợ một ít này , liền trực tiếp bị hình thần câu diệt rồi.

Cố nén sát khí cường đại trùng kích, Lâm Hải cắn răng, đạp đạp đạp một hơi leo lên tầng năm của cổ bảo.

Sau đó, Thiên Nhãn Thần Thông hào quang lập loè, hướng phía tầng năm cẩn thận nhìn lại.

Đã thấy, cổ bảo tầng năm , cùng bốn tầng phía dưới , có cách cục hoàn toàn bất đồng.

Tương đối mà nói, cái tầng thứ năm này , càng giống như một cái tế đàn cổ xưa !

Mang theo một vẻ khẩn trương cùng ngạc nhiên, Lâm Hải cẩn thận từng li từng tí, hướng phía chỗ sâu trong tầng năm đi đến.

Rất nhanh, tại cuối cùng của tầng năm , bệ đá hình lục giác cao lớn cỡ ỡ, xuất hiện tại giữa tầm mắt Lâm Hải !

“Quả nhiên là tế đàn!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, hướng phía trên bệ đá hình lục giác nhìn lại. Sau đó, sắc mặt lập tức đại biến, lộ ra thần sắc hoảng sợ khó có thể tin !

Chương 2071: Đầu lâu của Kính Hà Long Vương

Chỉ thấy bên trên tế đàn hình lục giác , từng cái giác đều có một cái xiềng xích thô cỡ cánh tay, hắc mang lập loè , kéo dài đến trung ương tế đàn .

Mà vị trí trung ương, thậm chí có một cái đầu lâu cực lớn, bị sáu cái xiềng xích gắt gao khóa lại!

Bất quá, chính thức lại để cho Lâm Hải cảm thấy vô cùng chấn động chính là, cái đầu lâu này căn bản không thuộc về nhân loại!

Mà là, một cái đầu rồng!!!

“Tại đây, tại sao có thể có đầu rồng?!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hoàng, mang theo kinh hãi thật sâu, hướng phía cái đầu rồng cực lớn này nhìn lại.

Ông!

con mắt Lâm Hải, đột nhiên cùng con mắt trên đầu rồng, tiếp xúc lại với nhau.

Nhất thời, một cỗ uy áp kinh khủng, theo từ con mắt trên đầu rồng truyền đến, khiến cho trong óc Lâm Hải ông một tiếng!

Không tự chủ được, Lâm Hải đạp đạp đạp liền lùi lại ba bước, mới đứng vững thân hình.

Lần nữa nhìn về phía bên trên tế đàn, nội tâm tràn đầy chấn kinh!

“Cái đầu rồng này, thật đáng sợ!!!”

Lâm Hải quả thực khiếp sợ không thôi, không thể tưởng được một cái đầu rồng không biết đã chết bao lâu, một ánh mắt lại vẫn có uy lực lớn như vậy.

Nếu là thời điểm con rồng này còn sống , sẽ là tồn tại kinh khủng bực nào ?

Hơn nữa, Lâm Hải giờ phút này cũng phát hiện, sát khí nồng đậm trong cả tòa cổ bảo kia, vậy mà tất cả đều là từ bên trong cái đầu rồng này, phóng xuất ra!

Xem ra, cái Thần Long này sau khi bị giết chết, lại bị đem đầu lâu khóa ở chỗ này, không thấy mặt trời.

Nội tâm của nó, nhất định là đối với người giết chết nó, tràn đầy oán hận vô tận .

Lúc này mới khiến, trong cổ bảo tràn đầy oán khí như thủy triều .

Mà xương khô ở mấy tầng phía dưới , vô cùng có khả năng là người trông coi tại đây .

Nguyên nhân cái chết của bọn họ, chỉ sợ cũng là bởi vì lâu dài thủ tại chỗ này, bị oán khí ăn mòn, mới có thể chết.

Trong nháy mắt, Lâm Hải liền đem tình huống, phân tích đại khái một lần .

Sau khi đi quanh tế đàn một vòng, Lâm Hải phát hiện xung quanh không có vật gì, lập tức một hồi thất vọng.

Vốn tưởng rằng, ở bên trong loại cổ bảo cổ xưa này, nói không chừng sẽ có pháp bảo cường đại lưu lại.

Kết quả ngoại trừ một cái đầu rồng cùng một ít xương khô ra, vậy mà cái gì cũng không có.

“lên bên trên tế đàn xem!”

Lâm Hải thả người nhảy lên, nhảy tới trên tế đàn.

Rất nhanh, Lâm Hải lại thất vọng rồi.

Trên tế đàn, chỉ có cái đầu rồng cực lớn kia, trừ thứ đó ra, không có vật gì!

Lâm Hải thở dài, thời khắc đang chuẩn bị rời đi , bước chân đột nhiên dừng lại, ánh mắt đã rơi vào phía sau đầu rồng !

“Có một bài tử!”

Chỉ thấy phía sau đầu rồng , một cái bài tử không biết được chế tác từ chất liệu gì, phóng ở trên mặt đất, bị tóc trên đầu rồng che chắn.

Nếu không cẩn thận quan sát, sẽ không có phát hiện!

Lăng không một trảo, Lâm Hải đem bài tử nắm trong tay, ngưng mắt nhìn lại.

Đã thấy phía trên bài tử , bốn cái chữ to lập lòe lóng lánh , đặc biệt chói mắt!

“Kính Hà Long Vương!”

Lâm Hải sau khi nhìn thấy bốn chữ này to, đồng tử lập tức co rút lại một hồi , mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

Sau đó, mang theo khiếp sợ thật sâu, Lâm Hải đem ánh mắt, lần nữa đã rơi vào trên đầu rồng, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi!

“Cái đầu rồng này, là Kính Hà Long Vương?”

“Là Kính Hà Long Vương trong Tây Du Ký, bị Ngụy Chinh chém trong mộng ?”

Lần này, Lâm Hải lập tức sợ ngây người.

Như thế nào cũng không nghĩ ra, cái đầu rồng bị khóa trong cổ bảo này , dĩ nhiên là thuộc về cái Long Vương không may trái với luật trời kia !

Trách không được, oán khí tại đây nồng đậm như thế .

Kính Hà Long Vương chết, thật sự có chút oan uổng, lão có thể không oán hận sao?

“Kỳ quái, cái Kính Hà Long Vương này bị giết, vì cái gì đầu lâu lại bị khóa ở chỗ này?”

Khiếp sợ qua đi, trong nội tâm Lâm Hải càng nổi lên nghi ngờ.

Dựa theo bên trong Tây Du Ký ghi lại, Kính Hà Long Vương sau khi bị Ngụy Chinh chém giết trong mộng, đầu rồng là từ trên bầu trời rơi xuống.

Cuối cùng bị Tần Thúc Bảo xách vào trong cung, cũng đem tình hình này báo cáo cho Đường Vương Lý Thế Dân.

Thế nhưng mà, tế đàn bên trong cái cổ bảo này, lại là chuyện gì xảy ra?

Lâm Hải cau mày, trăm mối vẫn không có cách giải.

Trong này đến tột cùng có bí mật gì, chỉ sợ ngoại trừ người trong cuộc, không có ai biết.

Nếu đã không nghĩ ra, Lâm Hải cũng không chẳng muốn đi suy nghĩ.

Đem bài tử buông xuống, Lâm Hải thò tay, lại gãi gãi xiềng xích đang khóa lại đầu rồng .

“Không biết có thể đem nó chém đứt, sau đó đem đầu lâu của ủa, thu nhập vào Luyện Yêu Hồ hay không !”

Nghĩ đến chỗ này, cánh tay của Lâm Hải vừa dùng lực, chân nguyên nhấp nhô, muốn đem xiềng xích bẻ gãy.

Nhưng mà, xiềng xích lại dị thường cứng cỏi, căn bản không có một tia biến hóa.

“Dùng đao thử xem!”

Lâm Hải lại đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao giơ lên, sau đó mạnh mẽ hướng phía xiềng xích bổ chém mà xuống!

Bang!

Nhất thời, một đạo âm thanh chói tai vang lên, phía trênxiềng xích hỏa hoa văng khắp nơi.

Oanh!

Sau một khắc, sáu cái xiềng xích này vậy mà đồng thời run rẩy lên, đồng thời một cỗ lực lượng kinh khủng , bỗng nhiên phóng xuất ra, hướng bốn phương tám hướng, cuốn tới.

“Không tốt!”

Lâm Hải chấn động, không nghĩ tới một đao kia xuống dưới, xiềng xích còn không gãy, ngược lại tự động đánh trả.

Mắt thấy cái lực trùng kích cuồng mãnh kia, đã đến trước người.

Lâm Hải trong lúc vội vàng, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao vung lên ở trước ngực , hình thành một đạo bình chướng màu lam nhạt .

Nhưng mà, lực trùng kích của xiềng xích, thật sự là quá cường đại, cường đại vượt xa tưởng tượng của Lâm Hải .

Hào quang bình chướng do Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao biến thành , tại phía dưới cỗ lực trùng kích này, vậy mà không chịu nổi một kích, lập tức nứt vỡ!

Phốc!

Dư ba của trùng kích , giống như là đá tảng, đã rơi vào trước ngực Lâm Hải .

Lâm Hải há miệng ra, máu tươi cuồng bạo, trực tiếp phun tại trên đầu rồng.

Đồng thời, thân thể bay ngược mà đi, trực tiếp theo cửa vào lầu năm, ngã xuống dưới!

“Rống!!!”

Ngay tại lúc Lâm Hải ngã xuống dưới tầng thứ năm, một tiếng rống to kinh thiên động địa truyền đến.

Sau đó thanh âm rầm rầm của xiềng xích , vang vọng khắp nơi, cả tòa cổ bảo phảng phất như bắt đầu đều đi theo lay động .

Lâm Hải sau khi rơi xuống đến tầng bốn , liền cưỡng ép đứng vững thân thể, lại là phun ra một ngụm máu tươi , mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

một kích vừa rồi kia, thật sự là đáng sợ, đáng sợ đến mức Lâm Hải đến bây giờ, vẫn còn một hồi lòng còn sợ hãi.

Nếu không phải có Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cùng Tinh Thần Khải Giáp, giúp đỡ Lâm Hải chống đỡ tiêu đại bộ phận lực đạo.

Chỉ sợ, vừa rồi không hiểu thấu đã bị muốn mạng nhỏ rồi.

Đậu phộng, xem ra sau này, cũng không thể đại ý như vậy rồi.

Lâm Hải càng nghĩ càng sợ, mặc dù có Luyện Yêu Hồ, nhưng có đôi khi, nguy hiểm đi vào quá nhanh, căn bản đều không cho mình thời gian phản ứng .

Cảm nhận được dưới chân run rẩy kịch liệt , cùng với tầng năm truyền đến tiếng rống giận dữ, sắc mặt Lâm Hải lần nữa đại biến.

“Đúng thế, thanh âm rồng ngâm !”

“Mẹ nó, chẳng lẽ, Kính Hà Long Vương sống?”

“Hoàn toàn có khả năng này, nếu không đầu lâu của lão đã không cần phải khóa lại rồi!”

Con mắt Lâm Hải trợn thật lớn, đã không giống như cảm tưởng rồi.

Hôm nay hết thảy nhìn thấy đây , đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù lý giải của Lâm Hải.

“Nếu không, lại đi lên xem một chút!”

Tâm hiếu kỳ rất cường đại , lại để cho Lâm Hải tạm thời quên sợ hãi.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải lấy ra một miếng Linh Đan rồi phục dùng xuống dưới, sau ngắn ngủi khôi phục thương thế, lông mày nhíu lại, lần nữa xoay người , thẳng đến tầng năm !

Xông qua bình chướng sát khí cường đại , bước chân của Lâm Hải , lần nữa bước lên cổ bảo tầng năm .

Sau đó, Lâm Hải mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, cấp tốc hướng phía trên tế đàn nhìn lại.

Nhưng phía dưới vừa nhìn này , đồng tử của Lâm Hải lập tức trợn thật lớn, miệng há to đến mức đều có thể nhét vào nắm đấm rồi.

“Mẹ nó bức, thật sự sống rồi!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, chỉ thấy bên trên tế đàn , đầu lâu của Kính Hà Long Vương, rõ ràng thật sự sống lại!

Cái đầu lâu cực lớn kia, không ngừng phát ra tiếng gào thét, mãnh liệt lay động, đem sáu cái xiềng xích kia kéo căng chặt chẽ, tiếng nổ rầm rầm không ngừng!

“Hống hống hống!!!”

Mỗi khi Kính Hà Long Vương gầm lên giận dữ, trong miệng đều phun ra oán khí nồng đặc giống như là chất lỏng , toàn bộ tầng năm lập tức bị oán khí tràn ngập, tràn ngập ra đến.

Chà mẹ nó, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra à?

trái tim Lâm Hải kinh hoàng không thôi, rốt cục cả gan, hô to một tiếng.

“Kính Hà Long Vương, ngươi có thể nghe được ta nói chuyện không?”

Chương 2072: Hấp thu sát khí

“Rống!”

Trả lời Lâm Hải chính là một tiếng gào thét rung trời, phảng phất như cả tòa cổ bảo, đều bị tiếng rồng ngâm chấn đắc lay động.

“Này, ngươi đến cùng có thể nghe thấy hay không ?!”

Lâm Hải nhấc lên chân nguyên , vận dụng Nguyệt Cung Tiên m, lần nữa rống to một tiếng.

Ông!

Nhất thời, sóng âm vô hình , hội tụ thành tuyến, trực tiếp chui vào trong lỗ tai của đầu lâu Kính Hà Long Vương .

Đầu lâu của Kính Hà Long Vương , đột nhiên sững sờ, đình chỉ lắc lư kịch liệt .

Hai con mắt cực lớn , lắc tới lắc lui, lộ ra biểu lộ mờ mịt .

Đột nhiên, ánh sao giống như Phù Quang Lược Ảnh, từ trong mắt Kính Hà Long Vương kích xạ mà ra, bỗng nhiên rơi vào trên người Lâm Hải.

Chà mẹ nó!

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cảm giác phảng phất như bị hai thanh lợi kiếm đánh trúng.

Bất quá hiển nhiên, Kính Hà Long Vương rốt cục chú ý tới mình rồi.

“Kính Hà Long Vương, cái này là địa phương nào? Ngươi tại sao lại ở chỗ này?” Lâm Hải cấp tốc hỏi.

“Rống!”

Lâm Hải vừa hỏi xong, Kính Hà Long Vương lần nữa gầm lên giận dữ, giống như điên rồi muốn hướng phía Lâm Hải đánh tới.

Sáu đầu xiềng xích bên trên đầu lâu, bị kéo hoa hoa tác hưởng một hồi, cả tòa cổ bảo đều lay động một hồi .

Mẹ nó!

Lâm Hải bị khí thế cường đại từ đầu lâu của Kính Hà Long Vương, trùng kích đến liên tiếp lui về phía sau, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Bất quá, Lâm Hải cũng xem như minh bạch, cái Kính Hà Long Vương này dĩ nhiên đã mất đi thần trí.

Chính mình cùng lão nói cái gì, lão cũng đã nghe không rõ rồi.

Hôm nay cái khỏa đầu lâu này , tâm trí duy nhất còn lại, chỉ sợ sẽ là vô tận oán hận rồi.

“Được rồi, rời khỏi nơi này đi!”

Lâm Hải thả người nhảy lên, nhảy xuống khỏi tế đàn.

Loại tình huống như Kính Hà Long Vương này, căn bản không cách nào câu thông, ở tại chỗ này là phí công vô ích.

Dọc theo bậc thang, Lâm Hải một tầng một tầng ra khỏi cổ bảo, nhưng khi đến cửa ra vào, Lâm Hải lại trợn tròn mắt.

Chỉ thấy cái cửa đá khổng lồ của cổ bảo kia, giờ phút này vậy mà đóng cửa.

Hỏng rồi!

Trong nội tâm Lâm Hải, lộp bộp một tiếng, một cửa này bị đóng, hắn đi ra ngoài như thế nào ?

Xuyên qua sát khí nồng đậm như là thực chất, Lâm Hải đi tới trước cửa đá, song chưởng đặt tại bên trên cửa.

Sau đó, chân nguyên trong cơ thể mạnh mẽ đi một cái tuần hoàn, trong miệng Lâm Hải hét lớn một tiếng!

“Mở!!!”

Ông!

Nhất thời, chân nguyên cường đại theo lòng bàn tay Lâm Hải phụt lên mà ra, đem cửa đá lôi kéo hướng vào phía trong, đem sát khí xung quanh , đều bắt đầu trùng kích chấn động.

Nhưng mà, sau một khắc, đồng tử của Lâm Hải lại bỗng nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Đậu phộng, cửa đá vậy mà không động chút nào!

Ngược lại, một cỗ lực đạo kinh khủng , đem Lâm Hải chấn đến liền lùi lại ba bước, thân thể lay động một hồi .

“Là sát khí!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lập tức đã minh bạch nguyên do trong đó.

Bên trong cái cổ bảo này, sát khí thật sự quá nhiều quá nặng, đem cửa đá đè ép, khiến cho cửa đá nặng như Vạn Quân.

Dù Lâm Hải sử xuất ra khí lực toàn thân, nhưng cũng không cách nào cùng cái sát khí đông đúc này chống lại.

Hô ~

Lâm Hải nặng nề nhổ ra một ngụm trọc khí, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang .

Nếu những sát khí này ngăn cản chính mình đi ra ngoài, vậy dứt khoát ngay ở chỗ này, đem sát khí hấp thu toàn bộ !

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải trực tiếp khoanh chân ngồi trên mặt đất, Hóa Ma Đại Pháp lập tức cấp tốc vận chuyển lại.

“Hấp!”

Ông!

Lâm Hải thầm hô một tiếng , sau đó sát khí trong không gian , lập tức sôi trào lên.

Lâm Hải phảng phất như hóa thành một cái vòng xoáy cực lớn , đem những sát khí điên cuồng này hấp dẫn tới, hướng phía trong cơ thể Lâm Hải , dũng mãnh vào như thủy triều!

Thoải mái!

Sát khí tiến vào trong cơ thể, lập tức bị Hóa Ma Đại Pháp hấp thu, cực kỳ nhẹ nhàng đi vào tứ chi bách hài của Lâm Hải .

Lâm Hải chỉ cảm thấy, chính mình phảng phất như tắm rửa trong suối nước nóng, toàn thân từng cái mao mảnh lỗ máu, đều cảm thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Sát khí tiến vào trong cơ thể, tại dưới Hóa Ma Đại Pháp dẫn dắt xuống, mỗi kinh một chu thiên, liền dung nhập đến bên trong ma khí ở trong cơ thể Lâm Hải .

Theo thời gian từng điểm từng điểm chuyển dời, ma khí trong cơ thể Lâm Hải, bắt đầu trở nên càng ngày càng thô, tốc độ lưu chuyển cũng càng lúc càng nhanh.

Trong lúc bất tri bất giác, trong đầu Lâm Hải, xuất hiện một bộ hình ảnh kinh hãi .

chính giữa hình ảnh , là một cái nam tử đỉnh thiên lập địa, xích lõa thân trên, tóc dài phiêu tán, mắt lộ ra hung quang, hành tẩu tại trên vùng đất héo rũ.

Đủ loại Yêu thú kiểu dáng khí tức cường đại, điên cuồng hướng phía nam tử đánh tới, lại bị nam tử nguyên một đám nắm vào trong tay, tàn nhẫn xé nát.

Theo nam tử đi tới, lưu lại thi thể Yêu thú khắp nơi trên đất, máu chảy thành sông!

Đi thẳng đến cuối cùng của vùng đất, nam tử mới ngừng lại được, lập tức sừng sững giống như là Thiên Thần !

Mà trước người của y, vô số Yêu thú, phủ phục run rẩy, phảng phất như quỳ lạy Thần linh.

“Ha ha ha ha ha!”

Nam tử tóc dài ngửa đầu lên trời trường rít gào, danh chấn hoàn vũ, cả thiên địa, chỉ còn lại có thân ảnh của nam tử tóc dài .

Phảng phất, như toàn bộ thế giới, cũng đã bị y dẫm nát dưới chân.

Ông!

Đột nhiên, tâm thần Lâm Hải run lên, từ trong tràng cảnh kinh khủng kia tỉnh táo lại.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới cái nam tử tóc dài xuất hiện trong huyễn cảnh vừa rồi kia, Lâm Hải lại có loại quen thuộc không hiểu .

“Y, chính là Xi Vưu sao?”

Trong đầu Lâm Hải, kìm lòng không được toát ra cái tên này.

Dù sao, Hóa Ma Đại Pháp mà chính mình tu hành , là do Xi Vưu truyền thừa.

Nhớ tới tràng cảnh Xi Vưu kia một đường đi về phía trước, sinh xé Yêu thú, khiến cho vô số Yêu thú bái phục , nội tâm của Lâm Hải kích động một hồi, cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Thượng Cổ Đại Vu, quả nhiên không phải ngưu bức bình thường a!

Chính mình hôm nay cũng tu hành cái Hóa Ma Đại Pháp này, chỉ là không biết tới lúc nào, mới có thể đạt tới cái loại tình trạng cường đại như Xi Vưu này!

Chỉ sợ cho đến lúc đó, đừng nói Địa Tiên giới, coi như là Thiên Đình, đều tự nhiên cho mình một chỗ cắm dùi a?

“Ồ, sát khí giống như phai nhạt rất nhiều a!”

Rất nhanh, Lâm Hải phát hiện một cái dị thường, cái sát khí ngưng giống như là thực chất kia , giờ phút này lại mỏng manh rất nhiều.

“Chính mình có hấp thu nhanh như vậy sao?”

Lâm Hải kinh ngạc một hồi , nhưng sau đó lại mãnh kinh, trên mặt lộ ra kinh hãi khó có thể tin !

“Chà mẹ nó, Hóa Thần trung kỳ, ta như thế nào thành Hóa Thần trung kỳ rồi!”

Lâm Hải lúc này mới phát hiện, trong lúc bất tri bất giác, cảnh giới của mình, vậy mà đã tăng lên!

Khiếp sợ qua đi, nội tâm của Lâm Hải cuồng hỉ một hồi .

Không thể tưởng được, cái cảnh giới khó có thể đột phá như thế, lại cứ như vậy không hiểu thấu mà đột phá!

Ha ha, thoải mái a!

Lâm Hải cười to một tiếng , nội thị ma khí trong cơ thể mình vẫn còn đang điên cuồng vận chuyển , lập tức lại là một hồi kinh hỉ.

Hắn phát hiện, cái ma khí đen kịt kia, giờ phút này vậy mà so với trước đó, thô gấp hai có thừa.

Theo ma khí tại trong kinh mạch của mình, điên cuồng chạy đi, kinh mạch của mình, cũng không ngừng bị mở rộng.

Hôm nay, kinh mạch trong cơ thể, tựu như là vô số đầu đường ống cứng cỏi vô cùng .

Mỗi một lần ma khí chảy xuôi , Lâm Hải liền cảm thấy lực lượng trong cơ thể, cường lớn thêm không ít.

Phảng phất như có một cỗ sức bật khủng bố lại để cho mình cũng khó mà tin được ẩn chứa trong đó, tùy thời đều có thể phóng xuất ra lực lượng khủng bố làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động!

“Thực lực hôm nay, so với trước đó, tăng lên chừng gấp 10 lần!”

Nội tâm của Lâm Hải, vô cùng kích động, trong mắt là vẻ mặt hưng phấn.

Hắn vốn là có năng lực vượt cấp chiến đấu, hôm nay thực lực lần nữa tăng lên, Lâm Hải lập tức tin tưởng đầy rạp.

Hiện tại, cho dù là đứng tại trước mặt Đại Thừa trung kỳ , Lâm Hải đều có lòng tin giết chết!

Coi như là Đại Thừa hậu kỳ, Lâm Hải mặc dù không địch lại, cũng có đầy đủ nắm chắc, thong dong toàn thân trở ra!

“sát khí tại đây , thật đúng là cơ duyên của ta!”

Càng làm cho Lâm Hải kích động chính là, sát khí bên trong cái cổ bảo này, bị hấp thu cũng bất quá mới chỉ khoảng một nửa a!

Nếu như đem một nửa còn lại, cũng hút sạch toàn bộ , cái kia có thể trực tiếp lại để cho tu vi cảnh giới của mình lại tăng lên một cái bậc thang hay không ?

Trong mắt Lâm Hải dị sắc liên tục, đã có chút không thể chờ đợi được rồi!

Chương 2073: Nguyên Thần thứ hai

“Hấp!”

Lâm Hải thầm quát một tiếng, mang theo nồng đậm chờ mong, gia tốc vận chuyển Hóa Ma Đại Pháp.

Ông!

Nhất thời, cái sát khí đã bắt đầu trở thành nhạt kia , giống như là thủy triều, lần nữa cuồng bạo sôi trào lên.

Theo sát khí điên cuồng tuôn ra vào trong cơ thể Lâm Hải, trên đỉnh đầu Lâm Hải , sương mù màu đen, bắt đầu ẩn ẩn bốc lên.

Cuối cùng, vậy mà càng ngày càng nhiều, dần dần huyễn hóa thành một cái hư ảnh đỉnh thiên lập địa giống như nam nhân .

nếu Lâm Hải có thể nhìn thấy, tất nhiên sẽ phát hiện, hư ảnh người nam nhân này, rõ ràng chính là Xi Vưu mà trước đó hắn đã nhìn thấy trong đầu !

Thời gian một giây lại một giây đi qua, Hóa Ma Đại Pháp vận chuyển càng lúc càng nhanh, ma khí trong cơ thể Lâm Hải, cũng càng ngày càng ngưng thực, thậm chí bắt đầu vui sướng sôi trào lên.

Lâm Hải thì là hoàn toàn đắm chìm tại chính giữa tu hành, đối với thời gian trôi qua, đã hoàn toàn đã không có cảm động và nhớ nhung.

Không biết đã qua bao lâu, ông một tiếng, một cỗ chấn động vô hình, tại trong cơ thể Lâm Hải nổ vang.

Thân thể Lâm Hải chấn động, mạnh mẽ mở hai mắt ra, nhất thời một cỗ ánh sao âm hàn kích xạ mà ra!

Giờ khắc này Lâm Hải, toàn thân tản mát ra một cỗ khí âm tà, khí thế cả người, vậy mà hoàn toàn đại biến!

Ánh mắt quét nhẹ thoáng một phát qua không gian xung quanh, cái sát khí nồng đậm như thực chất trước đó kia, giờ phút này dĩ nhiên quét qua là hết!

“Ha ha, ha ha a!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, bỗng nhiên nở nụ cười, chỉ là tiếng cười kia, lại lộ ra âm trầm cùng quỷ dị.

“Không thể tưởng được, thậm chí ngay cả thăng hai cấp, nhảy lên trở thành Hóa Thần hậu kỳ rồi!”

Lâm Hải cảm thụ được tu vi cảnh giới của chính mình biến hóa, ngoại trừ một tia cảm khái, vậy mà vô hỉ vô bi.

Song chưởng nhẹ nhàng nắm chặt, lập tức hai luồng ma khí màu đen, xoay quanh bay lên.

Ba!

Sau khi bay lên trên đỉnh đầu hơn một trượng, hai luồng ma khí kia bỗng nhiên nổ tung.

Sau một khắc, tại vị trí nổ , không khí vậy mà co rút lại một hồi, phảng phất như bị ăn mòn, quỷ dị dị thường!

“Thực Ma Ấn?” khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một vòng cười lạnh.

“Cái kỹ năng mới học được này, ngược lại là phi thường thích hợp với tiêu hao chiến!”

Thực Ma Ấn: Ma khí nổ, ăn mòn chân nguyên!

Đây là tin tức nhắc nhở được truyền đến trong đầu Lâm Hải lúc hắn tiến giai lên Hóa Thần hậu kỳ.

Cái Thực Ma Ấn này , chính là kỹ năng bên trong Hóa Ma Đại

Pháp, lực công kích không tính cường đại, lại cực kỳ bá đạo.

Nếu thi triển đi ra, ma khí sau khi nổ tung rồi rơi vào trên thân người, liền sẽ liên tục ăn mòn chân nguyên của người, cho đến khi chân nguyên khô kiệt.

Tuy không cách nào tạo thành tổn thương đối với mục tiêu, nhưng ăn mòn chân nguyên , nhất định sẽ tạo thành khủng hoảng cùng hạ thấp sức chiến đấu của địch nhân .

Loại tính tiêu hao liên tục này, đối với đánh lâu dài, có thể nói là tuyệt sát chi kỹ!

“Sát khí đã hấp thu sạch sẽ, có thể đi rồi!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lần nữa đi đến trước mặt cửa đá , bàn tay dùng sức kéo một phát.

Chi ~

Đã không có sát khí đè ép, cửa đá rất nhẹ nhàng, liền bị Lâm Hải mở ra.

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, ra khỏi cổ bảo, cửa đá phịch một tiếng, tự động đóng lại.

Quay đầu lại, Lâm Hải thần sắc bình tĩnh, lần nữa nhìn cái cổ bảo âm trầm quỷ dị này, lạnh lùng cười cười.

“Ta hiện tại thực sự có chút ít hoài nghi, Kính Hà Long Vương chết oan, cùng với đầu lâu bị khóa ở tại đây, là một cái âm mưu sâu sắc !”

“Mục đích, chính là lại để cho lão sinh ra vô tận oán khí, cung cấp cho những người khác hấp thu, đến tiến hành tu luyện!”

“Nếu thật là như thế, cái người sau lưng kia , chỉ sợ mánh khoé Thông Thiên a!”

Trong đầu Lâm Hải, kìm lòng không được liên tưởng tới, người làm tính toán mệnh tại thành Trường An trong Tây Du Ký - Viên Thủ Thành.

Kính Hà Long Vương chết, có thể nói là do một tay Viên Thủ Thành tạo thành.

Trước đó khi xem Tây Du Ký, Lâm Hải chỉ là cảm thấy, cái Viên Thủ Thành này cực kỳ thần bí.

Nhưng hiện tại, thật sự là cực sợ.

thân phận của Viên Thủ Thành , chỉ sợ tuyệt không đơn giản!

Bất quá, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, Lâm Hải hiện tại cũng là tự mình suy đoán.

Kính Hà Long Vương có lẽ biết rõ nội tình, nhưng lão đã mất đi thần trí, hỏi cũng hỏi không ra rồi.

“Thế giới, thật phức tạp a!”

Lâm Hải lắc đầu, chợt phát hiện có rất nhiều chuyện, xa không đơn thuần giống như trong tưởng tượng vậy.

Nhìn phương xa, Lâm Hải lại liếc nhìn một chút tử khí trông không đến bên cạnh, nội tâm rung động không thôi.

“Tại đây, trước kia có lẽ có vật còn sống.”

“Nhưng tất đã bị sát khí ngập trời trong cổ bảo đoạt đi tánh mạng, tiến tới biến thành tử khí!”

“Có lẽ, những thi cốt bên trong cổ bảo kia, cũng là đã chết tại dưới sát khí ăn mòn!”

Thật sâu thở ra một hơi, Lâm Hải đột nhiên giống như lầm bầm lầu bầu , nhàn nhạt nói ra.

“Ngươi vẫn là xuất hiện đi!”

Ông!

Lâm Hải vừa dứt lời, thân thể đột nhiên run lên, sau đó một bóng người, bỗng nhiên xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

Nhưng mà, càng thêm lại để cho người khó có thể tin chính là, người này ngoại trừ tóc là màu đen, vậy mà cùng Lâm Hải lớn lên không khác chút nào!

Lâm Hải tóc đen, khóe miệng có chút nhếch lên, lộ ra một vòng dáng tươi cười tà mị .

“Ngươi cũng thực bá đạo, đây là thân thể mà hai người chúng ta cùng dùng chung, ngươi dựa vào cái gì đem ta đuổi ra đến?”

Lâm Hải tóc trắng nhướn mày, nhàn nhạt nói.

“Ngươi đừng có hung hăng càn quấy, tuy ngươi sinh ra tại trong cỗ thân thể này, nhưng ngươi phải nhớ kỹ một điểm!”

“Ngươi là Nguyên Thần thứ hai, thứ hai hiểu hay không?”

“Ở chỗ này của ta, ngươi vĩnh viễn là ngàn năm lão Nhị, ta có thể sinh ra ngươi, cũng có thể diệt ngươi!”

“Hảo hảo hảo!” Lâm Hải tóc đen nghe xong, vẻ mặt xem thường liên tục khoát tay áo.

“Ngươi người này, cũng thực không thú vị, dùng lớn áp nhỏ, có ý tứ sao?”

Lâm Hải tóc trắng, thì là ánh mắt lẫm liệt, mang theo nồng đậm uy nghiêm, đạm mạc nói.

“Thú vị hay không thú vị, không cần ngươi quan tâm, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, tôn ti có khác!”

“Nếu không, ta không ngại, đem ngươi đánh về nguyên hình!”

Lâm Hải tóc trắng nói xong, một cỗ sát cơ cường đại , bỗng nhiên đã rơi vào trên người Lâm Hải tóc đen .

Hô hấp của Lâm Hải tóc đen mạnh mẽ trì trệ, lúc này mới thu hồi cái thần thái bất cần đời kia, sợ hãi cúi đầu xuống.

“Vâng, ta hiểu được!”

“n!” Lâm Hải tóc trắng, lúc này mới đem sát khí tán đi, nhẹ gật đầu.

“Tại đây, tràn đầy tử khí, là chất dinh dưỡng không tệ , ngươi đi đem chúng hấp thu a!”

“Vâng!” Lâm Hải tóc đen, vội vã cung kính đáp ứng một tiếng.

Sau đó, khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Hóa Ma Đại Pháp, điên cuồng hấp thu lại.

Lâm Hải tóc trắng, hai tay chắp sau lưng, sắc mặt bình tĩnh nhìn Lâm Hải tóc đen, đang hấp thu luyện hóa tử khí.

Tuy mặt ngoài cổ sóng không sợ hãi, nhưng nội tâm hắn lại đã sớm dâng lên cơn sóng gió động trời.

“Thật sự là không thể tưởng được, ta vậy mà đã luyện thành Nguyên Thần thứ hai!”

Lâm Hải cho tới giờ khắc này, còn có chút khó mà tin được!

Tại lúc trước, thời điểm khi hắn đột phá Hóa Thần hậu kỳ, tỉnh lại tại trong cổ bảo, bất ngờ phát hiện trong cơ thể của mình, vậy mà nhiều ra thêm một cái Nguyên Thần!

Lúc phát hiện chuyện này, Lâm Hải sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cũng may rất nhanh Lâm Hải liền phát hiện, Nguyên Thần trước đó của chính mình, đối với cái Nguyên Thần thứ hai này có quyền sanh sát tuyệt đối .

Chỉ cần mình có một cái ý niệm trong đầu, là có thể lại để cho cái Nguyên Thần thứ hai này tan thành mây khói, một lần nữa hóa thành ma khí.

Bất quá, cái Nguyên Thần thứ hai này ngoại trừ thân thể cùng mình đồng dạng ra, lại vẫn chuẩn bị ý thức độc lập.

Có thể nói, ngoại trừ cùng mình cộng hưởng thân thể ra, cái Nguyên Thần thứ hai này, hoàn toàn là một người khác !

Hai cái Nguyên Thần, cùng chung một cái thân thể, lại để cho Lâm Hải cực kỳ không thích ứng.

Hơn nữa, bất kể là ở bên trong Hóa Ma Đại Pháp hay là Đạo Đức Kinh, đều không có ghi chép về Nguyên Thần thứ hai .

Cái này lại để cho Lâm Hải càng thêm mê mang, nhất thời cũng không biết xử trí cái chính mình thứ hai này như thế nào rồi.

“Cái Nguyên Thần thứ hai này vừa đi ra ngoài, ma khí trong cơ thể mình, cũng tiêu tán vô hình.”

“Xem ra, cái gọi là Nguyên Thần thứ hai, căn bản chính là ma hóa chính mình.”

Nhìn Nguyên Thần thứ hai, điên cuồng hấp thu lấy tử khí trong thiên địa, Lâm Hải nhíu mày, lâm vào trầm tư. Đến cùng, nên an trí cái Nguyên Thần thứ hai này như thế nào đây?

Chương 2074: Nhất kiếp Tán Tiên

“Đợi y hấp thu hết tử khí tại đây , rồi nói sau!”

Lâm Hải nhìn xem chính mình tóc đen, bất đắc dĩ cười cười.

Lần này đây, cơ duyên thật đúng là không nhỏ, ngoại trừ tu vi cảnh giới trực tiếp vượt lên hai cái cảnh giới, rõ ràng còn làm ra cái đồ chơi như vậy .

“Hóa Thần hậu kỳ a, cách Thiên Tiên cảnh, lại tới gần hai bước!”

Vừa nghĩ tới chỗ này, nội tâm của Lâm Hải liền mỹ a mỹ, tràn đầy vui sướng.

Nhưng sau một khắc, sắc mặt Lâm Hải lại đột nhiên biến đổi, lộ ra thần sắc kinh hãi khó có thể tin.

Chà mẹ nó, chuyện gì xảy ra!

Lâm Hải hoảng sợ phát hiện, tu vi cảnh giới của hắn , còn là Hóa Thần sơ kỳ, căn bản cũng không có một tia biến hóa!

Điều đó không có khả năng!

Lâm Hải không thể tưởng tượng, vừa rồi liên tiếp tăng lên hai cái cảnh giới, Lâm Hải cảm thụ rõ rõ ràng ràng.

Cái này mẹ nó, như thế nào chỉ trong chốc lát, lại biến trở về?

Chẳng lẽ nói…

Trong giây lát, ánh mắt của Lâm Hải đã rơi vào trên người Nguyên Thần thứ hai.

“Hóa Thần hậu kỳ!”

Nguyên Thần bản mệnh của Lâm Hải , cùng Nguyên Thần thứ hai, có một loại khối giống như liên hệ.

Liếc nhìn lại, Lâm Hải liền đem Nguyên Thần thứ hai, nhìn một cái vô cùng rõ ràng thấu triệt, tựa như nhìn Nguyên Thần bản mệnh của mình vậy.

Lâm Hải lập tức phát hiện, tu vi cảnh giới của Nguyên Thần thứ hai , bất ngờ đúng là Hóa Thần hậu kỳ.

Ngươi mẹ nó nha!

Lâm Hải triệt để bó tay rồi, náo loạn cả buổi, cảnh giới tăng lên đạt tới Hóa Thần hậu kỳ, là Nguyên Thần thứ hai của mình .

Mà Nguyên Thần bản mệnh của chính mình, một điểm biến hóa cũng không có, còn là Hóa Thần sơ kỳ.

Thực mẹ nó lừa bịp a!

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cười khổ, cao hứng hụt một hồi rồi.

Bất quá cũng đúng, lúc trước tu vi cảnh giới sở dĩ tăng lên, dựa vào chính là do hấp thu đại lượng sát khí.

Sát khí chính là một loại thuộc về ma khí, mặc dù tăng lên, tự nhiên tăng lên cũng là ma hóa chính mình.

Xem ra, Nguyên Thần bản mệnh của chính mình, muốn đạt tới cảnh giới đồng dạng, còn có chút gánh nặng đường xa a.

“Tiểu tử này ở chỗ này hấp thu tử khí, bản thân cũng đừng nhàn rỗi rồi, tiến vào Luyện Yêu Hồ nhìn xem.”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, liền biến mất ở tại chỗ.

Ở bên trong Luyện Yêu Hồ , thế nhưng mà còn có cái Nguyên Thần của Tán Tiên đấy.

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

Lâm Hải vừa tiến đến, Tiên Nhi liền hướng phía Lâm Hải dịu dàng cúi đầu, cười nói tự nhiên.

“Tiên Nhi, cái Nguyên Thần của Tán Tiên kia đâu?”

Lâm Hải trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Hắn cái này có thể là lần đầu tiên nhìn thấy Tán Tiên, nội tâm của Lâm Hải, tràn ngập tò mò.

“Chủ nhân chờ một chốc!”

Tiên Nhi cười cười, sau đó duỗi ra bàn tay nhỏ bé trắng nõn, lăng không một chiêu.

Vèo!

Một cái hạt châu trong suốt , bay đến trong tay Tiên Nhi , đúng là Uẩn Linh Châu.

Lâm Hải tiếp nhận hạt châu, hướng phía bên trong nhìn lại.

Đã thấy một cái Yêu thú phiên bản thu nhỏ , đang nhắm nghiền hai mắt nằm ở bên trong, tựa hồ lâm vào ngủ say.

“Cái Tán Tiên này, cùng Yêu thú bình thường, không có gì khác nhau à?”

Lâm Hải vẻ mặt hiếu kỳ, loay hoay xoay xoay Uẩn Linh Châu, thầm nói.

Tiên Nhi ở một bên, thì là mỉm cười.

“Nhất kiếp Tán Tiên, ngoại trừ thực lực cường đại ra, xác thực cùng Yêu thú bình thường không có gì khác nhau.”

“Nhất kiếp Tán Tiên?” Lâm Hải nghe được, không khỏi sững sờ, mang theo nghi ngờ nói.

“Tiên Nhi, Nhất kiếp Tán Tiên là có ý gì, cái Tán Tiên này cũng chia đẳng cấp sao?”

“Đó là tự nhiên!” Tiên Nhi nhẹ gật đầu, “Nhất kiếp Tán Tiên, chính là Tán Tiên đã trải qua một lần Thiên Kiếp .”

Lâm Hải nghe được, đồng tử không khỏi bỗng nhiên co rụt lại.

“Ngươi nói là, cái Tán Tiên này về sau, còn có thể trải qua Thiên Kiếp?”

“Đương nhiên, Tán Tiên tổng cộng cần trải qua chín lần Thiên Kiếp, mới có thể đạt tới đỉnh phong!”

“Chín lần?!!” con mắt Lâm Hải, thoáng cái trợn thật lớn.

Thiên Kiếp đáng sợ đến cỡ nào, Lâm Hải thế nhưng mà tận mắt nhìn thấy.

Vốn tưởng rằng, trải qua một lần là được rồi, không nghĩ tới phía sau còn có tám lần!

Cái này mẹ nó, quả thực không phải là muốn mạng người sao?

“n, chính là chín lần!” Tiên Nhi gật đầu cười, “Bất quá, Tán Tiên có thể thành công vượt qua chín lần Thiên Kiếp, thuộc về phượng mao lân giác, cực kì thưa thớt.”

“Một khi thành công, thì sẽ thoát thai hoán cốt, trực tiếp thành tựu Đại La Kim Tiên!”

“Thậm chí, so với Đại La Kim Tiên từ Thiên Tiên bình thường tiến giai lên, muốn cường đại hơn rất nhiều!”

Lời nói của Tiên Nhi, lại để cho Lâm Hải phát mộng một hồi khiếp sợ không thôi.

“Vượt qua chín lần Thiên Kiếp, trực tiếp là thành Đại La Kim Tiên? Mẹ nó, ngưu bức a!”

“Đúng rồi, Tiên Nhi!” Lâm Hải bỗng nhiên có chút kỳ quái, “Vì cái gì Tán Tiên thành tựu Đại La Kim Tiên, lại càng cường đại hơn?”

“Bởi vì, Tán Tiên muốn vượt qua chín lần Thiên Kiếp, so với Thiên Tiên muốn gian nan nhiều.”

“Một khi thành công, tự nhiên cũng muốn cường đại hơn rất nhiều.”

Lâm Hải giật mình, cái hiểu cái không mà hỏi.

“Nếu nói như vậy, nó độ kiếp thất bại, thành Tán Tiên, ngược lại là chuyện tốt?”

“Lời nói cũng không thể nói như vậy.” Tiên Nhi cười lắc đầu.

“Tiên Nhi nhìn, nó chỉ là một con Yêu thú bình thường, dùng thiên phú của nó, muốn thành công vượt qua mấy lần Thiên Kiếp, khả năng là không.”

“Tiên Nhi suy đoán, tối đa tới lần Thiên Kiếp thứ ba, nó liền sẽ vẫn lạc, hình thần câu diệt.”

“Nếu như số mệnh không tốt, chỉ sợ liền lần Thiên Kiếp thứ hai, nó đều độ không qua.”

“À? bi thúc như vậy !” Lâm Hải trợn mắt há hốc mồm, nhìn nhìn Nguyên Thần của Tán Tiên ở bên trong Uẩn Linh Châu , mặt mũi tràn đầy đồng tình.

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải kiên quyết lắc đầu.

“Không được, nhưng nó là Tán Tiên a, chờ khôi phục tuyệt đối là một trợ lực lớn của ta.”

“Ta cũng kiên quyết không thể lại để cho nó chết!”

Lâm Hải chợt nhớ tới đến, lúc chính mình vừa gia nhập Bầy Giao Dịch Thiên Đình, đã từng cướp được qua một miếng Thanh

Tâm Đan.

Về sau, bị Ma Lễ Thanh dùng Dạ Ngự Bách Nữ Đồ của Đường Bá Hổ đổi đi nha.

Tôn Ngộ Không đã từng nhắc nhở qua chính mình, cái Ma Lễ Thanh kia là muốn độ Tam Cửu Thiên Kiếp, nhu cầu cấp bách cần Thanh Tâm Đan.

Tuy Lâm Hải không biết Tam Cửu Thiên Kiếp là cái gì, nhưng rất rõ ràng Thiên Đình có đan dược, có thể trợ giúp người độ kiếp!

Đến lúc đó, nếu như cái Yêu thú Tán Tiên này, lúc lần thứ hai cần độ kiếp, cùng lắm thì chính mình tìm người trên Thiên Đình, giúp nó thu mấy viên thuốc.

Đương nhiên, hết thảy đây có điều kiện tiên quyết, chính là Yêu thú Tán Tiên phải thuần phục chính mình.

“Tiên Nhi, ngươi xem nó còn cần bao lâu, mới có thể tỉnh lại?” Lâm Hải hỏi.

“Thương thế của nó cực kỳ nghiêm trọng, nếu không bị chủ nhân thu vào Luyện Yêu Hồ, để vào trong Uẩn Linh Châu ân cần săn sóc, chỉ sợ ít nhất phải ngủ say ngàn năm.”

“Nhưng hiện tại đến nhìn, nhiều thì một năm, ít thì mấy tháng, là tỉnh lại được!”

“Mấy tháng? Còn muốn lâu như vậy sao?” Lâm Hải than nhẹ một hồi, xem ra trong thời gian ngắn, cái Tán Tiên này là không thể giúp chính mình bề bộn rồi.

“Tốt, Tiên Nhi, ta đi!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, ra khỏiLuyện Yêu Hồ.

“n?” Mới vừa ra tới, Lâm Hải lập tức cả kinh.

“Đậu phộng, Nguyên Thần thứ hai đâu?”

Lâm Hải bất ngờ phát hiện, đầy trời tử khí vẫn còn, nhưng Nguyên Thần thứ hai, đã không thấy rồi!

Cũng may giữa Lâm Hải cùng Nguyên Thần thứ hai, có tâm linh tương thông, lập tức đã nhận ra vị trí của y.

“Thao, thằng này như thế nào lại chạy trở về!”

Lâm Hải cảm ứng được, vị trí của Nguyên Thần thứ hai, đúng là cái cánh cửa ánh sáng mà hắn đến trước đó!

“Khấu Y Huyên cũng đang chỗ này chờ mình đâu rồi, Nguyên Thần thứ hai như thế nào đi qua, chẳng lẽ Khấu Y Huyên gặp nguy hiểm?”

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên kéo căng.

Tuy hắn cùng với Nguyên Thần thứ hai, có thể cảm ứng lẫn nhau, nhưng lại không cách nào câu thông ở cự ly xa .

Muốn biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tự mình đi qua xem xét.

“Ngàn vạn lần không cần có sự tình!”

Lâm Hải thi triển thân pháp, hướng phía chỗ cánh cửa ánh sáng , bay nhanh mà đi.

Chỉ trong chốc lát, Lâm Hải liền tiếp cận cánh cửa ánh sáng.

Thân ảnh của Nguyên Thần thứ hai cùng Khấu Y Huyên , xuất hiện ở giữa tầm mắt của Lâm Hải .

“Khá tốt khá tốt, cũng không có nguy hiểm!”

Thế nhưng mà, Lâm Hải vừa mới thở dài một hơi, sau đó hai mắt lập tức không thể tưởng tượng nổi mà trừng tròn xoe, nhịn không được thét lên một tiếng kinh hãi.

“Ta Thao!” đầu Lâm Hải , trực tiếp liền mộng!

Chương 2075: Chẳng lẽ ngươi muốn bội tình bạc nghĩa sao?

“Mẹ nó, tên cầm thú này!”

Lâm Hải chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, thiếu chút nữa đặt mông ngồi bên trên đất.

Rất xa, chỉ thấy Nguyên Thần thứ hai, một tay chống nạnh, chân phải trước cong, bày ra một cái tạo hình trang bức.

Đồng thời, cái tay còn lại, hai cái ngón tay, nhẹ nhàng khiêu lên cái cằm của Khấu Y Huyên.

Khấu Y Huyên mặt mũi tràn đầy ngượng ngùng, liền cái cổ trắng nõn, đều mắc cỡ đỏ lên, đôi bàn tay trắng như phấn nắm thật chặt, hô hấp khẩn trương đều có chút dồn dập.

“Tiểu Khấu, từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta liền đã yêu ngươi thật sâu!”

“Ta không thể không thừa nhận, ngươi tại trong suy nghĩ của ta , chính là cô nương hoàn mỹ nhất !”

“A!” Khấu Y Huyên nghe được Nguyên Thần thứ hai nói trắng ra như thế, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, mắc cỡ cuống quít cúi đầu xuống, dưới chân kìm lòng không được mà hướng về phía sau thối lui.

Nguyên Thần thứ hai lại dùng ánh mắt bao hàm thâm tình, chăm chú nhìn vào đôi mắt dễ thương bối rối của Khấu Y Huyên, theo sát từng bước .

Rốt cục, bước chân Khấu Y Huyên ngừng lại, phía sau lưng dán tại trên vách tường, lui không thể lui!

khóe miệng Nguyên Thần thứ hai nhếch lên, lộ ra một vòng dáng tươi cười tà mị , trực tiếp tiến lên, một cánh tay chống đỡ tường, khuôn mặt cơ hồ dán tại trên mặt đẹp của Khấu Y Huyên .

“Trời ạ, tên hỗn đản này, vậy mà chơi kabedon!”

Lâm Hải một bên chạy như điên, một bên không khỏi âm thầm chửi bới trong nội tâm, cái Nguyên Thần thứ hai này, quả thực mẹ nó là một cái Hoa Hoa Công Tử!

“Tiểu Khấu, nhìn ánh mắt của ta, ngươi sẽ nhìn thấy, tất cả thế giới đều là ngươi!”

Nguyên Thần thứ hai dùng lời nói vô cùng ôn nhu , nhẹ giọng tại bên tai Khấu Y Huyên nói ra.

Sau đó, đột nhiên hướng phía bờ môi hồng nhuận phơn phớt của Khấu Y Huyên , hôn xuống dưới.

“Im ngay, buông cô bé kia ra!”

Đúng lúc này, một tiếng quát chói tai bỗng nhiên vang lên, Lâm Hải rốt cục vọt tới gần.

Khẽ vươn tay, trực tiếp đem Nguyên Thần thứ hai ném vung đến một bên, sau đó đem Khấu Y Huyên chắn sau lưng.

“Lâm Hải? Cái này, cái này...”

Khấu Y Huyên vốn đã nhắm lại hai mắt, khẩn trương đến trái tim đều nhanh nhảy ra ngoài.

Sau khi phát hiện có biến, liền cuống quít mở mắt.

Nhưng là sau một khắc, lập tức vẻ mặt mộng bức, triệt để ngây dại.

Nàng khó có thể tin phát hiện, trước mặt của mình, vậy mà xuất hiện hai cái Lâm Hải.

Ngoại trừ tóc một đen một trắng ra, hai người vậy mà hoàn toàn đồng dạng, không có bất kỳ khác nhau nào.

“Các ngươi đến tột cùng ai là Lâm Hải, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Khấu Y Huyên lập tức khôi phục lạnh lùng trước đó, đồng thời một cỗ xấu hổ và giận dữ khó nói lên lời , từ trong lòng bay lên.

Ông!

Lập tức, sát khí vô cùng khủng bố bỗng nhiên mà ra, đã rơi vào trên người Lâm Hải cùng Nguyên Thần thứ hai .

Vừa rồi, nàng thế nhưng mà thiếu chút nữa bị người cho hôn.

Nếu như Lâm Hải tóc đen là Lâm Hải thật, cái kia còn may, dù sao mình bị hắn nhìn thấy thân thể, dĩ nhiên tâm thuộc về Lâm Hải.

Nhưng nếu như cái Lâm Hải tóc đen này là giả, sự tình trước đó đối với Khấu Y Huyên mà nói, chính là vô cùng nhục nhã, tuyệt không vượt qua được!

Lâm Hải một hồi im lặng, cười khổ chỉ chỉ tóc của mình.

“Ai thiệt ai giả, ngươi không nhìn ra được sao?”

Lông mày Khấu Y Huyên mạnh mẽ nhảy lên, ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên người Nguyên Thần thứ hai , lạnh lùng nói.

“Y mới vừa nói, cái tóc đen này là do y gặp được một chỗ cổ bảo, phát sinh vấn đề, bị nhuộm thành màu đen!”

Lâm Hải che cái trán, mặt mũi tràn đầy im lặng nhìn Khấu Y Huyên nói.

“Tiểu Khấu a, thiệt thòi ngươi còn là Tiên Đạo Chí Tôn, tâm trí cũng quá đơn thuần rồi, lời này ngươi cũng tin?”

Khấu Y Huyên nghe được, lập tức một cỗ sát cơ kinh khủng, đem Nguyên Thần thứ hai hoàn toàn tập trung lại.

“Dâm tặc, ta giết ngươi!”

Oanh!

Khấu Y Huyên nổi giận không thôi, hướng phía Nguyên Thần thứ hai của Lâm Hải , đánh ra một chưởng .

Phanh!

Một chưởng của Khấu Y Huyên kích tại trước ngực của Nguyên Thần thứ hai .

Nhưng mà, Nguyên Thần thứ hai lại tơ vân không động, ngược lại khẽ vươn tay, đem bàn tay nhỏ bé của Khấu Y Huyên , giữ tại trong lòng bàn tay.

“Tiểu Khấu, ngươi là muốn giết ta ấy ư, lòng ta, thật sự đau quá!”

Nguyên Thần thứ hai đem bàn tay nhỏ bé của Khấu Y Huyên, giữ tại ngực của mình, vẻ mặt u buồn nói.

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy Nguyên Thần thứ hai có cái dạng này, thiếu chút nữa không có nôn mửa tại chỗ.

Mẹ nó, thằng này là thật là buồn nôn a, quả thực đều có thể so sánh với A Hoa rồi.

“Buông ra, ngươi thả ta ra!”

Khấu Y Huyên bị Nguyên Thần thứ hai bắt lấy bàn tay nhỏ bé, lúc này mới nhớ tới, chân nguyên của chính mình bị phong ấn.

Vừa rồi nổi giận nhảy ra, vậy mà đã quên điểm này.

Bây giờ, bị người bắt được bàn tay nhỏ bé, càng là mắc cỡ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, đầu cũng không dám ngẩng lên rồi.

“Đã đủ rồi!”

Lâm Hải thật sự nhìn không được nữa, tiến lên một tay đem Khấu Y Huyên, từ trong tay Nguyên Thần thứ hai kéo ra.

Sau đó, mang theo vẻ mặt giận dỗi, Lâm Hải hung hăng trừng Nguyên Thần thứ hai.

“Không cho phép ngươi lại khi dễ Tiểu Khấu!”

Nguyên Thần thứ hai lập tức có vẻ mặt khó chịu, hướng phía Lâm Hải liếc mắt, lười biếng nói.

“Ta nói, ngươi đây là cướp đoạt tự do yêu đương của ta a!”

“Yêu đương con em ngươi!” Lâm Hải đều đen mặt rồi, cái Nguyên Thần thứ hai này, sống thế nào lại thành một bộ lưu manh?

Chẳng muốn cùng y nói nhảm, Lâm Hải ý niệm khẽ động, liền chuẩn bị đem Nguyên Thần thứ hai, thu nhập vào Luyện Yêu Hồ.

Bất quá rất nhanh, lông mày Lâm Hải nhíu lại, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn kinh ngạc phát hiện, Luyện Yêu Hồ vậy mà không có phản ứng, cái Nguyên Thần thứ hai này, căn bản không cách nào thu nhập vào trong đó!

“Tiểu Khấu, đến, đến bên cạnh của ta đi, ta đối với ngươi là thật tâm, ngươi như vậy ta rất thương tâm!”

Nguyên Thần thứ hai tức thì hướng phía Khấu Y Huyên, vươn tay, vẻ mặt ưu thương chân tình nói ra.

Khấu Y Huyên thấy thế, không biết vì sao, nội tâm ầm ầm loạn nhảy một hồi.

Nhìn Nguyên Thần thứ hai có cái bộ dạng ưu thương kia, nàng thậm chí có loại xúc động muốn đi qua .

“Ngươi trở lại cho ta a!”

Lâm Hải tức, ý niệm khẽ động, trực tiếp đem Nguyên Thần thứ hai, thu vào trong thân thể.

Nếu Luyện Yêu Hồ thu không nổi y, cái kia cũng chỉ có thể lại để cho y lại lần nữa về trong thân thể của mình rồi.

Lại để cho y tiếp tục lưu tại bên ngoài trò chuyện tao, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì.

“Y ở đâu?”

Thấy Nguyên Thần thứ hai đột nhiên biến mất, trong lòng Khấu Y Huyên lập tức xiết chặt, hướng phía Lâm Hải lo lắng hỏi.

“Bị ta thu lại rồi.” Lâm Hải thở ra một ngụm trọc khí, nói ra.

“Thu lại?” mặt mũi Khấu Y Huyên tràn đầy mờ mịt, “Có ý tứ gì, còn có, y rốt cuộc là ai?”

Tâm trí Khấu Y Huyên tuy tương đối đơn thuần, nhưng chỉ số thông minh cũng không thấp, ở đâu còn nhìn không ra, giữa Lâm Hải cùng Nguyên Thần thứ hai, nhất định có liên quan.

“Như vậy nói với ngươi, nói cho ngươi hay, y là một cái ta khác.”

“Hoặc là nói, y chính là ta, ta chính là y.”

“Chỉ có điều, là tính cách hoàn toàn trái ngược với ta đây!”

Khấu Y Huyên nghe được, cái miệng nhỏ nhắn lập tức há thật to, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

“Ý của ngươi là nói, hai ngươi nguyên bản chính là một người?”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Ngươi có thể cho là như vậy!”

Nghe được Lâm Hải khẳng định trả lời, Khấu Y Huyên đột nhiên cúi đầu xuống, khuôn mặt lập tức một mảnh ửng đỏ.

Sau đó, đột nhiên âm thanh như muỗi hừ, ngượng ngùng nói.

“Lâm Hải, ngươi còn không thừa nhận, sẽ phụ trách đối với người ta!”

“Vừa rồi cái ngươi khác kia, nói với ta những lời nói kia, ngươi sẽ không đổi ý a?”

“À?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lập tức cảm thấy một hồi đau đầu.

Vừa rồi khi Nguyên Thần thứ hai trêu chọc Khấu Y Huyên, nói những lời kia, Lâm Hải cũng nghe được rồi.

Thằng này dỗ ngon dỗ ngọt, đối với loại nữ hài tâm trí đơn thuần như Khấu Y Huyên này, lực sát thương có thể rất lớn.

Huống chi, Khấu Y Huyên tư tưởng bảo thủ, bị Lâm Hải trong lúc vô tình thấy được thân thể.

Nội tâm của nàng, dĩ nhiên nhận định là người của Lâm Hải rồi.

Bởi như vậy, những lời kia của Nguyên Thần thứ hai , lập tức lại để cho nội tâm của Khấu Y Huyên , đã cho ngoài Lâm Hải thì không cần ai rồi.

“Tiểu Khấu a, chuyện này... Nói như thế nào đây, so sánh phức tạp!”

Lâm Hải gãi đầu, một hồi phát sầu, quả thực không biết giải thích như thế nào cùng Khấu Y Huyên .

Khấu Y Huyên vừa thấy Lâm Hải do dự như thế, sắc mặt đột nhiên biến đổi, phảng phất như nhận lấy nhục nhã thật lớn .

“Lâm Hải, chẳng lẽ ngươi muốn bội tình bạc nghĩa sao?”

Chương 2076: Cô nương, ngươi mê muội đi à nha?

“Bội tình bạc nghĩa? Bà mẹ nó!”

Lâm Hải che cái trán, quả thực bó tay rồi.

Nhưng mà, nhìn gương mặt đẹp của Khấu Y Huyên phát lạnh, nhìn Lâm Hải, giống như là Băng Sơn lạnh lùng nói.

“Ta mặc kệ, ngươi đã xem qua thân thể của ta, vừa rồi lại biểu lộ tiếng lòng đối với ta.”

“Ta với tư cách tôn nghiêm của nữ nhân , đã toàn bộ thắt ở trên người của ngươi, nếu như ngươi muốn đổi ý, ta sẽ giết ngươi!”

Ai u ta đi!

Lâm Hải buồn, quả thực cũng không biết nên như thế nào cho phải rồi.

Con mẹ nó, cái Nguyên Thần thứ hai này, thật đúng là sao chổi gây họa a!

“Được được được, chúng ta đi ra ngoài trước rồi nói sau, được không?”

Lâm Hải khoát tay áo, tại đây ngoại trừ cái cổ bảo quỷ dị kia , không có bất kỳ vật có giá trị nào.

Lại ở chỗ này đợi tiếp nữa, đã không có có bất kỳ ý nghĩa gì.

Lâm Hải quyết định, vẫn là trước quay về cái đáy sông kia, nhìn xem có biện pháp nào không, trở lại bên trên rồi nói sau.

Quay người lại, Lâm Hải hướng phía cái cánh cửa ánh sáng kia đi đến.

Ông!

Vừa tới cửa, một đoàn lực lượng mềm mại, lập tức đem Lâm Hải bắn trở lại.

Bà mẹ nó, ra không được?

Lâm Hải nhíu lông mày lại, tâm thoáng cái liền trầm xuống.

Cái này nếu không trở về được, chẳng phải là muốn một mực ở tại chỗ này?

Cùng Kính Hà Long Vương làm bạn?

Lâm Hải ngẫm lại đều một hồi lạnh cả người.

“Mở!”

Lâm Hải đem chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, hướng phía cánh cửa ánh sáng kia, mãnh liệt công kích mà đi.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, tử khí sôi trào, mang tất cả quanh thân.

Nhưng mà, lực lượng mềm mại này, lại trực tiếp đem công kích của Lâm Hải hóa giải, không hề có hiệu quả!

Này làm sao xử lý?

Lâm Hải nhướn mày, thanh âm của Khấu Y Huyên ở bên cạnh , lạnh lùng vang lên.

“Không có tác dụng đâu, tại đây giống như đã bị tử khí phong tỏa, tử khí vô cùng, thông đạo không mở!”

Khấu Y Huyên tuy chân nguyên bị phong ấn, nhưng là ánh mắt vẫn còn, lập tức liền xem rõ vấn đề xảy ra.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, hắn cũng nhìn ra điểm này.

Xem ra, muốn đi ra ngoài, chỉ có thể đem tử khí tại đây, tất cả đều hấp thu sạch sẽ rồi.

“Hừ, vẫn là xuất hiện đi, có sống làm đi!”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, lần nữa đem Nguyên Thần thứ hai, gọi đi ra.

Hấp thu tử khí tại đây, không có ai so với y, thích hợp hơn.

“Tiểu Khấu, ngươi biết không, cùng ngươi tách ra mặc dù mới vài phút, nhưng tưởng niệm cùng dày vò trong nội tâm của ta đối với ngươi, lại giống như đã qua một vạn năm!”

Nguyên Thần thứ hai vừa ra tới, đã che ngực, bao hàm thâm tình hướng phía Khấu Y Huyên, nhu tình nói.

Khuôn mặt Khấu Y Huyên lập tức đỏ lên, liếc nhìn Nguyên Thần thứ hai, sau đó thẹn thùng cúi đầu.

“Ai biết, ngươi nói thật hay giả!”

ngữ khí của Khấu Y Huyên , tuy vẫn lạnh như băng như trước, nhưng lại mang theo một tia sung sướng.

Hiển nhiên, lời nói của Nguyên Thần thứ hai, lại để cho nội tâm của nàng, rất là hưởng thụ cùng vui mừng.

“Ta có thể cầm Nguyên Thần bản mệnh của ta thề, lời nói mới rồi...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Lâm Hải nghe xong, vội vàng đem lời nói của Nguyên Thần thứ hai cho dừng lại, cái mũi đều tức lệch ra.

Mẹ nó, ngươi choáng nha, thề thì thề, nhưng con mẹ nó cầm Nguyên Thần bản mệnh của ca ca ra thề, thì tính toán chuyện gì xảy ra?

“Không sai biệt lắm là được rồi a, bảo ngươi đi ra, không phải đến tán gái!” Lâm Hải tức giận liếc trắng nhìn Nguyên Thần thứ hai.

Sau đó, hướng phía tử khí đầy trời nhất chỉ.

“Thấy không, mau chóng đem những tử khí này, đều cho ta hút khô sạch rồi!”

Khóe miệng Nguyên Thần thứ hai mang theo dáng tươi cười tà mị, có chút nhún vai.

“Một bữa ăn sáng, giao cho ta!”

Nói xong, Nguyên Thần thứ hai lại dùng vẻ mặt thâm tình liếc nhìn Khấu Y Huyên, ôn nhu nói.

“Tiểu Khấu, ta trước làm chính sự, xong việc lại nói cùng ngươi, nghe lời!”

Nguyên Thần thứ hai nói xong, hướng phía Khấu Y Huyên nhướn lông mày, trực tiếp đem một cái hôn gió, ném tới.

Khấu Y Huyên lập tức mặt mũi tràn đầy đỏ bừng, vội vàng đem đầu hạ càng thấp hơn.

“Đừng con mẹ nó trêu chọc rồi, khô nhanh hơn một chút đi!”

Lâm Hải nhấc chân cho y một cước, trong lòng cái này tức a!

Mẹ nó, ca ca đường đường là chính nhân quân tử, như thế nào lại huyễn hóa ra cái mặt hàng như vậy , thật sự là say!

Nguyên Thần thứ hai lại hướng phía Khấu Y Huyên vứt cái mị nhãn, mới khoanh chân ngồi xuống.

Sau đó, dáng tươi cười tà mị trên mặt bỗng nhiên biến mất, mà chuyển biến thành ngưng trọng thật sâu .

Ông ông ông!

Đột nhiên, hai tay của Nguyên Thần thứ hai liên hoàn vung vẩy, ở trước ngực đánh ra một chuỗi pháp quyết phức tạp .

“Luyện!”

Oanh!

Theo Nguyên Thần thứ hai hò hét một tiếng, cả người như là biến thành một cái vòng xoáy.

Cái tử khí đầy trời kia, liền chạy như điên giống như thủy triều, hướng phía thân thể của Nguyên Thần thứ hai , mãnh liệt mà đến.

Ông!

Trên đỉnh đầu của Nguyên Thần thứ hai , lập tức xuất hiện một đoàn hào quang màu đen, khiến cho cả người, đều lộ ra quỷ dị dị thường!

“Y đang hấp thu tử khí!”

Khấu Y Huyên ở một bên, lập tức chấn động, bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn thét lên một tiếng kinh hãi.

“Chẳng lẽ nói, y là người tu ma?”

“Đúng vậy!” Lâm Hải liền vội vàng gật đầu, “Không nói gạt ngươi, y chính là cái Đại Ma Đầu tội ác tày trời !”

“Tiểu Khấu a, ngươi cũng không nên bị bề ngoài của y lừa gạt, vẫn là sớm ngày cùng y đoạn tuyệt lui tới mới tốt!”

Lâm Hải ở một bên, thừa cơ nói bậy Nguyên Thần thứ hai, còn khuyên Khấu Y Huyên.

Nhưng mà, Khấu Y Huyên thì là kiên định lắc đầu.

“Tu đạo tu ma, vốn là thù lộ đồng quy, ta không quan tâm!”

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, xem như triệt để bó tay rồi.

Nhìn xem Khấu Y Huyên, vẻ mặt liên tục cười khổ.

“Cô nương, ngươi mê muội đi à nha?”

Đôi mắt dễ thương của Khấu Y Huyên lóe lên, mang theo nồng đậm nhu tình, nhìn chằm chằm vào Nguyên Thần thứ hai, ngọt ngào nói.

“Y tu ma, là ma, ta say mê y, xác thực là mê muội rồi!”

“Ách...” mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hắc tuyến.

Đã xong, triệt để không có tiếng nói chung rồi.

Mà Khấu Y Huyên đột nhiên bước liên tục nhẹ nhàng, đi tới bên người Nguyên Thần thứ hai, chậm rãi khoanh chân mà ngồi.

Đôi mắt dễ thương nhu tình vạn chủng, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn xem Nguyên Thần thứ hai.

“Y là nam nhân của ta, bộ dạng y hấp thu tử khí , thật sự rất đẹp trai!”

“Ta muốn làm bạn với y, vĩnh viễn ở bên cạnh y, ai cũng không thể đem chúng ta tách ra!”

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, thiếu chút nữa đã đặt mông ngồi bên trên đất.

Được được được, ngươi thích sao thì cứ thế a!

Lâm Hải cảm giác, cùng Khấu Y Huyên triệt để đã không cách nào câu thông rồi.

Đã như vầy, cái kia tùy bọn họ đi thôi, Lâm Hải chẳng còn muốn hao phí phần tâm này rồi.

Đi qua bên cạnh tìm cái địa phương, Lâm Hải dứt khoát cũng ngồi xuống, nếm thử vận hành Hóa Ma Đại Pháp, trợ giúp Nguyên Thần thứ hai hấp thu tử khí.

Ông!

Hóa Ma Đại Pháp mới vừa vận chuyển, Lâm Hải chỉ cảm thấy trong kinh mạch đau xót.

Sau đó, một tia tử khí hút đi vào, lập tức bị chân nguyên màu tím đánh tan, biến thành vô hình.

“Không cách nào hấp thu tử khí?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó nặng nề thở ra một hơi.

Ngưng tụ ra Nguyên Thần thứ hai, cùng ma khí trong cánh tay trái của Lâm Hải có quan hệ thật lớn .

Tại cùng một thời gian khi Nguyên Thần thứ hai xuất hiện, ma khí bên trong cánh tay trái cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

Hôm nay, Nguyên Thần thứ hai ly thể, Lâm Hải dĩ nhiên không cách nào vận chuyển ma công rồi.

Muốn giúp bề bộn đều không thể giúp a!

Lâm Hải cười khổ một tiếng, nhìn tử khí nhiều như vậy, chỉ có thể dựa vào một mình Nguyên Thần thứ hai rồi.

Về phần lúc nào mới có thể hấp thu sạch sẽ, vậy cũng chỉ có có trời mới biết rồi.

Một phương không gian này , đều là tử khí không có Linh khí, Lâm Hải muốn tu hành đạo pháp, cũng đều không thể làm được.

Dứt khoát ý niệm khẽ động, trong đầu liền vận chuyển Thần Hồn Quyết, Lâm Hải bắt đầu tu hành Tinh Thần Lực, cường hóa linh hồn!

Thời gian Lâm Hải ở bên trong tu hành , cực nhanh mà đi.

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên một cỗ khí tức cường đại, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải áp bách mà đến.

“n?”

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, mãnh liệt mở to mắt.

Đã thấy Nguyên Thần thứ hai đang khoanh chân mà ngồi cách đó không xa, trên người đột nhiên tách ra quang mang màu đen cường đại, đem tử khí mỏng manh xung quanh, đều trùng kích đến tứ tán lăn lộn!

Đồng thời, một đạo tin tức bỗng nhiên xuất hiện tại trong ý thức của Lâm Hải , lại để cho nội tâm của Lâm Hải mạnh mẽ nhảy dựng. Sau đó, mang theo kinh hỉ thật sâu , đứng lên!

Chương 2077: Không dựa vào thực lực dựa vào xuất thân, hoàn toàn đùa nghịch lưu manh!

“Nguyên Thần thứ hai của ngươi, tu vi cảnh giới đạt đến Đại Thừa sơ kỳ!”

Trong đầu vừa hiện lên cái tin tức này, thật là làm cho Lâm Hải vừa mừng vừa sợ!

Đậu phộng, Đại Thừa tôn sư a!

Cái Nguyên Thần thứ hai này, mới sinh ra đời bao nhiêu lâu a, không nghĩ tới đã thành Đại Thừa tôn sư rồi!

Tựu tốc độ này, tuyệt đối là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả (*thời trước không có ai, sau cũng không ai được như vậy) rồi.

Nguyên Thần thứ hai tiến vào Đại Thừa cảnh, thực lực tất nhiên là lần nữa cường đại không ít, trợ lực đối với Lâm Hải cũng càng thêm cường đại.

Lâm Hải muốn nói không kích động mất hứng, đây tuyệt đối là giả.

Bất quá, Lâm Hải cao hứng đồng thời, nội tâm cũng một hồi đắng chát.

Con mẹ nó, nếu là Nguyên Thần bản mệnh của mình, đạt tới Đại Thừa cảnh, thật là tốt biết bao a!

Nói như vậy, chính mình cách đứng hàng Thiên Tiên, cùng Hinh Nguyệt gặp mặt, thì càng tiến một tầng rồi.

Nhớ tới Liễu Hinh Nguyệt, nội tâm của Lâm Hải, lập tức lại là một hồi tưởng niệm thật sâu.

“Đại Thừa cảnh rồi!”

Khấu Y Huyên ngồi ở bên cạnh Nguyên Thần thứ hai, tự nhiên cũng đã nhìn ra biến hóa cảnh giới của Nguyên Thần thứ hai .

Trong đôi mắt đẹp dịu dàng, tràn đầy vui sướng, nhu tình càng thêm nồng đậm rồi.

Mà tử khí trong một phiến không gian này, tuy đã bị Nguyên Thần thứ hai hấp thu bảy tám phần, đã trở nên cực kỳ mỏng manh.

Nhưng muốn mở ra cánh cửa ánh sáng, lại vẫn không cách nào làm được.

Không có cách nào, Nguyên Thần thứ hai tiếp tục tu hành, điên cuồng hấp thu lấy tử khí.

Lại qua suốt một tuần lễ, đầy trời tử khí, rốt cục bị hấp thu một cách sạch sẽ.

Nguyên Thần thứ hai bỗng nhiên mở to mắt, một vòng ánh sáng âm u âm trầm hiện lên, tà mị quỷ dị!

“Ha ha, Nguyên Thần bản mệnh, ta đã bỏ qua ngươi ba cái cảnh giới, ngươi có thể phải nỗ lực rồi!”

Nguyên Thần thứ hai nhìn Lâm Hải, vẻ mặt nghiền ngẫm cười nhạo nói.

Lâm Hải thì là bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói.

“Thì tính sao, coi như ngươi bỏ qua ta mười cái cảnh giới, ngươi còn không phải vẫn phải nghe ta như vậy sao?”

Nguyên Thần thứ hai nghe được, sắc mặt không khỏi biến đổi, lập tức có chút chột dạ nhếch miệng.

“Không dựa vào thực lực dựa vào xuất thân, hoàn toàn đùa nghịch lưu manh!”

“Không thể tưởng được, ngươi nhanh như vậy đã đột phá đến Đại Thừa cảnh rồi!” Khấu Y Huyên ở một bên, đưa tình ẩn tình nhìn xem Nguyên Thần thứ hai, ôn nhu nói.

Tuy ngữ khí vẫn lạnh như băng như trước, nhưng là mặc cho ai cũng đều có thể nghe được ra, cái ý ái mộ nồng đậm kia .

Nguyên Thần thứ hai hất tóc lên, sau đó bao hàm thâm tình nhìn xem Khấu Y Huyên, thò tay nâng lên cái cằm của Khấu Y Huyên .

“ta đây có thể được ngươi nhìn trúng , tự nhiên là giỏi nhất dưới đời này!”

Khấu Y Huyên bị Nguyên Thần thứ hai sờ cằm, lập tức thẹn thùng vô hạn, mang theo một vòng vui vẻ, cúi đầu.

Ọe ~

Lâm Hải ở một bên, lập tức một hồi buồn nôn.

Mẹ nó, Nguyên Thần thứ hai của chính mình , da mặt cũng quá dầy.

Mà Khấu Y Huyên cũng thật là có thể, đường đường là Tiên đạo tôn sư a!

Vậy mà lại như một cái tiểu cô nương không rành thế sự , bị thằng Nguyên Thần thứ hai này, mê đến thần hồn điên đảo.

Hoang đường, quá hoang đường!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp đem Nguyên Thần thứ hai thu vào.

Khấu Y Huyên lập tức sững sờ, sau đó khuôn mặt sương lạnh, nhìn Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Y ở đâu?”

“Thu lại rồi!” Lâm Hải tức giận nói.

“Tại sao phải thu lại?” lông mày Khấu Y Huyên hơi nhíu, có chút bất mãn nói.

“Công nhiên hành hạ chó, thuộc về hành vi không đạo đức !” Lâm Hải lòng đầy căm phẫn nói.

“Hành hạ chó?” Khấu Y Huyên vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên không có hiểu rõ lời nói của Lâm Hải.

“Ngươi đem y thả ra, được không nào?” Khấu Y Huyên mang theo một tia cầu khẩn, hướng Lâm Hải nói ra.

“Đi ra ngoài rồi nói sau!”

Lâm Hải hiện tại, xem Nguyên Thần thứ hai cực kỳ không vừa mắt, mới không muốn thả y ra ni!

Nói xong, cũng mặc kệ Khấu Y Huyên có cao hứng hay không , Lâm Hải lần nữa hướng phía cánh cửa ánh sáng, phóng ra một bước!

Ông!

Rung động lóe lên, Lâm Hải chỉ cảm thấy thân thể chấn động, sau một khắc cảnh tượng trước mắt đã biến đổi, về tới đáy sông.

“Chủ nhân, ngươi trở lại rồi!”

Mười Hai Cầm Tinh đều canh giữ ở chỗ cửa lớn hào quang, thấy Lâm Hải đi ra, lập tức tiến lên chào.

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Tại đây không có việc gì a?”

“Không có, hết thảy như thường, liền cái sinh mạng thể cũng đều không có!” Tử Thử lắc đầu nói.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, điểm này cũng nằm trong dự liệu.

Sau khi nhìn thấy đến tình cảnh ở một bên khác của cánh cửa ánh sáng, Lâm Hải đã đoán đã tình huống nơi này.

Tử khí tại đây , tuyệt không ít hơn so với một bên kia.

Rất hiển nhiên, là sinh vật trước kia , tất cả cũng đều bị oán khí của Kính Hà Long Vương thẩm thấu tới, đều bị giết chết rồi.

“Tiểu Khấu, nhanh lên tới!”

Thấy bên này không có gặp nguy hiểm, Lâm Hải mới hướng Khấu Y Huyên ở một bên phía khác, la lên một tiếng.

Cũng may, cánh cửa ánh sáng này cũng không cách âm, Khấu Y Huyên nghe được tin tức, thân ảnh lóe lên, cũng đi ra.

“Chủ nhân, chúng ta như thế nào rời khỏi đây?”

Tử Thử nhìn nhìn đáy sông mênh mông, hướng phía Lâm Hải có chút hỏi.

“Nếu như ta đoán không lầm, đem tất cả tử khí tại đây đều hút sạch, chân nguyên bị phong ấn, có lẽ sẽ được bỏ niêm phong!”

Bọn người Tử Thử nghe được, lập tức cau mày.

Cái tử khí vô tận này, làm sao có thể bị hút sạch?

Huống chi, bọn họ đều là người tu đạo, dù là ai cũng không cách nào hấp thu tử khí a.

Lâm Hải lại không nói lời nào, trực tiếp ý niệm khẽ động, đem Nguyên Thần thứ hai, lần nữa gọi đi ra.

Bọn người Tử Thử, lập tức lại càng hoảng sợ, chờ sau khi thấy rõ tướng mạo của Nguyên Thần thứ hai , càng là kinh hãi há to miệng.

“Chủ nhân, cái này, cái này...”

Bọn họ vô cùng khiếp sợ phát hiện, cái người đột nhiên xuất hiện này, rõ ràng cùng Lâm Hải lớn lên giống như đúc!

“Không nên giật mình, cái này là Nguyên Thần thứ hai của ta!” Lâm Hải thản nhiên nói.

bọn người Tử Thử, lập tức nghẹn họng nhìn trân trối, nội tâm dâng lên sóng to gió lớn!

Nguyên Thần thứ hai, bọn họ giống như tại sách cổ trong đã từng thấy ghi lại.

Nhưng, mặc dù là sách cổ, cũng đối với ghi chép lại về Nguyên Thần thứ hai , cực kỳ mơ hồ không rõ.

Thậm chí, rất nhiều người cũng hoài nghi, Nguyên Thần thứ hai phải chăng thật sự có thể tu luyện thành công sao.

Thế nhưng mà không nghĩ tới, hôm nay vậy mà sống sờ sờ gặp được, lại để cho bọn họ có thể nào không sợ hãi!

“Liền cả loại bản lĩnh trong truyền thuyết như Nguyên Thần thứ hai này , đều có thể tu luyện thành công, đi theo cái chủ nhân Lâm Hải này, xem ra chưa chắc đã là chuyện xấu a!”

Trong lúc nhất thời, biệt khuất khi nhận Lâm Hải làm chủ của bọn người Tử Thử , phảng phất thoáng cái tán đi không ít.

“Tiểu Khấu, mới một hồi không gặp như vậy, nội tâm của ta lại phảng phất vượt qua một vạn năm... Ai u, ai đánh ta!”

Nguyên Thần thứ hai vừa ra tới, liền thâm tình chân thành hướng Khấu Y Huyên đi đến.

Kết quả, lời buồn nôn mới nói được một nửa, trực tiếp bị một cái tát của Lâm Hải vỗ vào trên đầu.

“Đừng con mẹ nó vừa ra tới liền đã trêu chọc muội tử, bảo ngươi đi ra, là làm việc!”

Lâm Hải tức giận liếc trắng nhìn y, sau đó hướng phía tử khí nồng đậm dưới đáy sông nhất chỉ.

“Nhanh lên, đem tử khí tại đây , đều luyện hóa cho ta !”

Nguyên Thần thứ hai vẻ mặt bất mãn vuốt vuốt đầu, sau đó nhìn về phía Khấu Y Huyên, lập tức đổi lại một bộ khuôn mặt tươi cười.

Hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, rất có phong độ thân sĩ nói.

“Hắn quá thô lỗ, ta không so đo cùng hắn!”

“Tiểu Khấu, ngươi đợi ta, ta chỉ có không hề ngừng đề cao thực lực, mới có thể bảo hộ ngươi, nữ nhân ta yêu mến nhất !”

Ba!

Nguyên Thần thứ hai vừa nói xong, lần nữa cho Khấu Y Huyên một cái hôn gió.

Đem Khấu Y Huyên mắc cỡ vội vã vàng cúi đầu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lại mang theo ngọt ngào thật sâu !

Lâm Hải ở một bên, xem mà con mắt đều đỏ.

Đậu phộng, cái Nguyên Thần thứ hai này, thuần túy chính là một cái Hoa Hoa Công Tử a.

Xem ra, phải tìm cái thời gian, lại để cho A Hoa cùng y luận bàn thoáng một phát!

Sau khi lại hướng phía Khấu Y Huyên ném cái mị nhãn, sắc mặt Nguyên Thần thứ hai mới ngưng tụ, khôi phục thần sắc ngưng trọng .

“tử khí thật nồng đậm , lại có thể ăn no rồi!”

Trong mắt Nguyên Thần thứ hai lóe lên tinh mang, khóe miệng mang theo dáng tươi cười tà mị , chậm rãi khoanh chân ngồi ở đáy sông.

Ông! Sau một khắc, vô tận tử khí, mãnh liệt giống như thủy triều, lập tức đem Nguyên Thần thứ hai bao phủ ở trong đó!

Chương 2078: Y gọi Tiểu Hắc, ngươi gọi Tiểu Bạch!

“Tốt rồi, nên làm gì thì cứ làm đi a, muốn hút sạch sẽ tử khí tại đây, cũng không phải là sự tình một hai ngày.”

Lâm Hải hướng phía Mười Hai Cầm Tinh phất phất tay, sau đó chính mình khoanh chân ngồi xuống.

Thần Hồn Quyết lập tức vận chuyển, Lâm Hải cũng tiến nhập vào trạng thái tu hành .

Thời gian trôi qua, đảo mắt là ba tháng thời gian.

Ngày hôm nay, Lâm Hải đang trong tu hành, đột nhiên một cỗ khí tức cường đại, bỗng nhiên bay lên từ bên người .

“n?”

Lâm Hải bỗng nhiên mở to mắt, đồng thời trong đầu , cũng lập tức xuất hiện tin tức.

“Nguyên Thần thứ hai của ngươi, tu vi cảnh giới đạt đến Đại Thừa trung kỳ!”

Đậu phộng, đây quả thực là ngồi hỏa tiễn a!

Lâm Hải triệt để bó tay rồi.

Bất quá, Nguyên Thần thứ hai lần nữa đột phá, nội tâm của Lâm Hải vẫn là cực kỳ cao hứng.

Dù sao, tu vi của Nguyên Thần thứ hai đề cao, cũng đại biểu cho thực lực của Lâm Hải đề cao.

Phóng mắt nhìn lại, tử khí nơi đáy sông , giờ phút này cũng chỉ còn lại có một điểm mỏng manh.

Dùng Lâm Hải đoán chừng, tối đa ba ngày, tử khí tại đây, sẽ bị Nguyên Thần thứ hai, triệt để hấp thu!

Nhìn xung quanh một chút, Khấu Y Huyên như trước canh giữ ở bên cạnh Nguyên Thần thứ hai, hàm tình mạch mạch nhìn xem y.

Cô nàng này, xem như hoàn toàn bị Nguyên Thần thứ hai mê hoặc, quả thực trúng độc không nhẹ.

Mà Mười Hai Cầm Tinh, thì là không có việc gì, tụ cùng một chỗ, tán gẫu thiên nam địa bắc.

“Hi vọng phán đoán của ta đúng, chờ tử khí tận, có thể đi ra rồi!”

Lâm Hải thở phào một hơi, sau đó ở trong đầu, bắt đầu kêu gọi Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, cái Nguyên Thần của Tán Tiên kia, thế nào?”

Khuôn mặt xinh đẹp đoan trang của Tiên Nhi , lập tức hiển hiện tại trong đầu Lâm Hải.

“Chủ nhân, y đã tỉnh, hơn nữa đã từ Uẩn Linh Châu trong đi ra, bắt đầu tu hành ở trong Luyện Yêu Hồ rồi.”

“A?” Lâm Hải nghe được, hai mắt lập tức tỏa sáng, rất muốn lập tức hãy tiến vào Luyện Yêu Hồ, đi gặp cái Tán Tiên này.

Bất quá, thời điểm khi ánh mắt của Lâm Hải, rơi vào trên người Khấu Y Huyên, lại ngừng lại.

Chính mình một khi tiến vào Luyện Yêu Hồ, tiêu thất vào hư không mà nói, thế tất sẽ khiến Khấu Y Huyên cùng Mười Hai Cầm Tinh chú ý.

Mười Hai Cầm Tinh ngược lại là không sao cả, dù sao tánh mạng đều tại trong lòng bàn tay của mình.

Thế nhưng mà Khấu Y Huyên, Lâm Hải cho đến bây giờ, cũng không biết nàng đến tột cùng có thân phận gì.

Vẫn là cẩn thận một ít thì tốt!

Cưỡng ép đem hiếu kỳ trong lòng ngăn chặn, Lâm Hải thông qua ý thức, hướng Tiên Nhi giao phó.

“Y cần gì tài nguyên, cũng có thể cung cấp cho y, trợ giúp y mau chóng khôi phục đỉnh phong!”

“Tốt chủ nhân, Tiên Nhi đã biết!”

Trao đổi cùng Tiên Nhi xong, Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Khấu Y Huyên cười cười.

“Tiểu Khấu a, hỏi ngươi chuyện này?”

Khấu Y Huyên lúc này mới đem ánh mắt, từ trên người Nguyên Thần thứ hai dời đi, nhìn Lâm Hải, lạnh lùng nói.

“Chuyện gì, ngươi nói.”

“Tu vi của ngươi cao cường như thế, chỉ sợ sẽ không phải là người bình thường a?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

Khấu Y Huyên sững sờ, sau đó lạnh như băng quay đầu đi.

“Ta có thân phận gì không trọng yếu, nhưng ngươi quyết không thể, để cho ta cùng Tiểu Hắc tách ra!”

“Tiểu Hắc?” Lâm Hải sững sờ, mặt mũi tràn đầy mờ mịt.

“Ai là Tiểu Hắc à?”

“Tóc của y có màu đen, y chính là Tiểu Hắc!” Khấu Y Huyên chỉ chỉ Nguyên Thần thứ hai, lạnh lùng nói.

Phốc!

Lâm Hải nghe cái giải thích như thế , thiếu chút nữa phun ra.

Mẹ nó, tóc màu đen, đã kêu Tiểu Hắc?

Cái kia ca ca tên gì? Gọi Tiểu Bạch?

Lâm Hải quả thực là bó tay rồi.

Tựa hồ là nhìn ra cách nghĩ của Lâm Hải , Khấu Y Huyên lãnh đạm liếc nhìn Lâm Hải, nói khẽ.

“Ngươi cùng Tiểu Hắc lớn lên giống như đúc, ta cũng không thể đều gọi các ngươi là Lâm Hải a?”

“Vừa vặn màu tóc của các ngươi khác nhau, cho nên, y gọi Tiểu Hắc, ngươi gọi Tiểu Bạch!”

Mẹ nó!

Lâm Hải trực tiếp ngửa đầu ngã quỵ, khóc không ra nước mắt!

Thật đúng là con mẹ nó lại để cho chính mình cho đoán đúng, tên của mình, thật đúng là thành Tiểu Bạch.

Mà Khấu Y Huyên nhìn Lâm Hải, đôi mắt dễ thương lại đột nhiên phát lạnh, lạnh lùng nói.

“Lâm Hải, ta biết rõ, Tiểu Hắc với tư cách là Nguyên Thần thứ hai của ngươi, bị ngươi quản chế .”

“Nhưng, ta trịnh trọng cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám khi dễ Tiểu Hắc, ta tuyệt không tha cho ngươi!”

“Ta khi dễ y?” mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cười khổ, thiếu chút nữa khóc.

Xin nhờ a đại tỷ, ca ca ta thiện lương như vậy, bộ dạng như là khi dễ người sao?

Ngược lại là cái Nguyên Thần thứ hai này, miệng lưỡi trơn tru, xem xét cũng không phải là cái chim tốt gì.

Hơn nữa, thằng này đều là Đại Thừa cảnh rồi, chính mình lại chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, bề ngoài giống như thấy thế nào, cũng là bản thâ mình càng nhược càng yếu hơn a?

Lâm Hải đã nhìn ra, Khấu Y Huyên lâm vào bể tình, giờ phút này đã đem toàn bộ thể xác và tinh thần, đều đặt ở ở trên người Nguyên Thần thứ hai.

Tiểu tử này, vừa xuất thế thì có cái đại mỹ nữ thực lực cường hoành như Khấu Y Huyên quấn lấy, thật đúng là đi vận khí cứt chó.

Lâm Hải cũng lười phải nói cái gì nữa cùng Khấu Y Huyên rồi, ánh mắt xoay chuyển , đã rơi vào trên người Nguyên Thần thứ hai.

“Còn mất bao lâu, mới có thể đem tử khí hút khô sạch?” Lâm Hải thông qua ý niệm, câu thông cùng Nguyên Thần thứ hai .

“Tối đa một ngày!”

“Tốt, nắm chặt!”

Lâm Hải thúc giục một câu, hắn thật sự không muốn đợi ở chỗ này nữa.

Nguyên Thần thứ hai đáp ứng một tiếng, tiếp tục vận chuyển Hóa Ma Đại Pháp, điên cuồng hấp thu tử khí.

Một ngày sau, tử khí nơi đáy sông , rốt cục biến mất sạch sẽ.

“Uống!”

Nguyên Thần thứ hai quát nhẹ một tiếng, đứng lên, ánh sáng âm u âm trầm trong mắt, quỷ dị dị thường.

“Rốt cục đã hấp thu xong, sảng khoái!”

“Tiểu Hắc, vất vả ngươi rồi!” Khấu Y Huyên đuổi bước lên phía trước, thương tiếc nói.

“Chủ nhân, chân nguyên của chúng ta đã bỏ niêm phong rồi!” Tử Thử ở một bên, thì là kinh hỉ hoan hô nói.

“Ha ha, thật tốt quá, có thể rời khỏi địa phương quỷ quái rồi!”

Mười Hai Cầm Tinh lập tức hoan hô tung tăng như chim sẻ, không kìm được vui mừng.

Cảm giác chân nguyên bị phong ấn , thật sự là quá khó tiếp thu rồi.

Lại để cho bọn họ những Tiên Đạo Chí Tôn này, thoáng cái đồng đẳng với người phàm, thống khổ trên tâm lý, quả thực không cách nào nói rõ.

“Tiểu Khấu, vì ngươi, điểm vất vả ấy lại tính toán là cái gì?”

Nguyên Thần thứ hai một phát bắt được bàn tay nhỏ bé của Khấu Y Huyên, thâm tình chân thành nói ra.

Khấu Y Huyên lập tức thẹn thùng đầy mặt, hướng ra phía ngoài kéo tay ra , không có rút ra được, cũng đành tùy ý Nguyên Thần thứ hai lôi kéo rồi.

Ai u ta đi!

Lâm Hải thật sự xem không vào mắt rồi, ý niệm khẽ động, trực tiếp đem Nguyên Thần thứ hai thu hồi vào thân thể.

Lông mày của Khấu Y Huyên lập tức nhảy lên, vẻ mặt bất mãn nhìn về phía Lâm Hải, ánh mắt lạnh lùng như băng.

“Cái kia, chú ý ảnh hưởng, chú ý ảnh hưởng!” Lâm Hải cười mỉa nói.

Sau đó, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn xem đỉnh đầu xa không thể chạm , ngưng trọng nói.

“Nếu chân nguyên cũng đã bỏ niêm phong rồi, chúng ta liền nếm thử, xem có thể trở lại trên mặt đất hay không đi!”

“Tốt!” Lời nói của Lâm Hải, lập tức đạt được hưởng ứng.

Kể cả Khấu Y Huyên ở bên trong, ai cũng không muốn tiếp tục ở lại đáy sông quỷ dị này.

Lâm Hải ý niệm khẽ động, lập tức đem chân nguyên trong cơ thể mình, phong bế tại trong Tử Lôi Thần Long Tí.

Sau đó, ma khí trên cánh tay trái , vận chuyển toàn thân, cả người Lâm Hải liền bị một tầng khói đen bao phủ.

Đồng thời, tóc trắng trên đỉnh đầu , cũng lập tức biến thành màu đen.

“Tiểu Hắc!”

Khấu Y Huyên thấy thế, lập tức đại hỉ, xông lại ôm lấy cánh tay của Lâm Hải.

“Ách...” Lâm Hải cảm thấy chỗ cánh tay , truyền đến cảm giác đè ép mềm mại, lập tức xấu hổ một hồi.

“Tiểu Khấu a, ta chỉ là vận dụng năng lực của Nguyên Thần thứ hai trong ta, ngươi nhận lầm người!”

“A!” Khấu Y Huyên nghe được, khuôn mặt lập tức đỏ lên, vội vàng buông Lâm Hải ra, đầy mặt thẹn thùng.

Lâm Hải thì là hít sâu một hơi, cái Nguyên Thần thứ hai này, dĩ nhiên là tu vi Đại Thừa trung kỳ .

Theo lý thuyết, chính mình khi vận dụng ma khí trong cơ thể, có lẽ có thể đằng vân giá vũ rồi!

Quả nhiên, Lâm Hải vừa vận hành ma khí, nhất thời pháp quyết đằng vân giá vũ, tự động xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải, giống như là bẩm sinh.

“Ha ha, tốt!” Lâm Hải lập tức đại hỉ, “Hôm nay, phải thật tốt thể nghiệm thoáng một phát, cảm giác bay lượn !”

Ông!

Nhất thời, một đóa mây đen xuất hiện tại dưới chân Lâm Hải, trong mắt Lâm Hải lập loè ánh sáng âm u, thầm hô một tiếng !

"Lên!"

Vèo! Sau một khắc, Lâm Hải chân đạp mây đen, phóng lên trời!

Chương 2079: Thoát khốn

"Đi!"

Khấu Y Huyên cùng Mười Hai Cầm Tinh thấy thế, hô quát một tiếng, đằng vân mà lên, theo sát Lâm Hải mà đi.

Phanh!

Mọi người theo Lâm Hải, xông ra khỏi đáy sông, hướng phía trên không một đường bay đến.

Trong không gian, như cũ có rất nhiều tử khí, không ngừng hướng phía bọn người Lâm Hải, mãnh liệt mà đến.

Nhưng mà, chân nguyên của mọi người đã bỏ niêm phong, tự nhiên sẽ không để ý tới chút tử khí ấy.

Quanh thân Khấu Y Huyên cùng Mười Hai Cầm Tinh, lập tức lập loè hào quang, hình thành một tầng vòng phòng hộ, chống cự tử khí tại bên ngoài.

Lâm Hải tức thì càng thêm trực tiếp, vận chuyển Hóa Ma Đại Pháp tới cực hạn, trực tiếp tử khí hút vào trong cơ thể.

Mọi người thông suốt, chỉ trong chốc lát, liền thấy được ánh sáng trên đỉnh đầu, nội tâm một hồi hưng phấn.

"Ha ha ha, rốt cục đi ra!"

Ông!

Lâm Hải là cái thứ nhất, từ trong hắc động xông vọt ra, mây đen lơ lửng ở giữa không trung, mừng rỡ không thôi!

Ngay sau đó, Khấu Y Huyên cùng Mười Hai Cầm Tinh, cũng bay ra khỏi hắc động, chân đạp tường vân tụ lại tại xung quanh Lâm Hải.

“Tiểu Khấu a, chúng ta đã thoát ly nguy hiểm, ngươi có tính toán gì hay không?”

Ngắn ngủi kích động đi qua, Lâm Hải nhìn về phía Khấu Y Huyên, hỏi.

“Bỏ thêm weachat a!” sắc mặt Khấu Y Huyên như trước lạnh như băng, mặt không biểu tình nói ra.

“Thêm weachat?” Lâm Hải sững sờ, mà Khấu Y Huyên tiếp tục nói.

“Thời điểm ta nhớ Tiểu Hắc, sẽ weachat liên hệ ngươi, ngươi giúp ta chuyển đạt!”

“Ách... Tốt!” Lâm Hải cười khổ, nếu như không đáp ứng, đoán chừng Khấu Y Huyên sẽ không để yên cho chính mình .

Đem số weachat của chính mình , nói cho Khấu Y Huyên, hai người bỏ thêm weachat lẫn nhau.

Sau đó, Khấu Y Huyên đột nhiên thấp giọng nói.

“Có thể để cho ta, cùng Tiểu Hắc nói thêm vài câu sao?”

“Được rồi!” Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Nguyên Thần thứ hai thích phóng ra.

“Tiểu Khấu, ngươi muốn đi rồi a?” Nguyên Thần thứ hai một bộ dạng lưu luyến không rời , thương cảm hỏi.

“Tiểu Hắc, ta đi ra ngoài đã hơn mấy tháng rồi, phải đi rồi!”

“Nếu ngươi nhớ ta, liền phát weachat cho ta !”

Nguyên Thần thứ hai một phát bắt được bàn tay nhỏ bé của Khấu Y Huyên , khó bỏ nói.

“Có thể nói cho ta biết, đi đâu mới có thể tìm được ngươi sao?”

Khấu Y Huyên nhấp nhẹ môi son, mặt lộ vẻ thống khổ, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đừng có tìm ta, nếu không sẽ hại ngươi!”

“Ta đi rồi, ta sẽ nhớ tới ngươi!” Khấu Y Huyên nói xong, đột nhiên đem tay rút ra.

Đôi mắt dễ thương mang theo không bỏ thật sâu, lần nữa liếc nhìn Nguyên Thần thứ hai, sau đó mạnh mẽ quay đầu.

Vèo!

Tường vân lóe lên rồi biến mất, Khấu Y Huyên biến mất tại chính giữa tầm mắt của chúng nhân.

“Tiểu Khấu, Tiểu Khấu!!!”

Nguyên Thần thứ hai nhìn Khấu Y Huyên dần dần biến mất, thần sắc đột nhiên cô đơn, trong ánh mắt không che dấu được đau thương.

Lâm Hải ở một bên, thì là có chút sững sờ, sau đó mang theo một bộ dạng khó hiểu , kinh ngạc hỏi.

“Này, ngươi nha là thật tình hay sao? Cùng Tiểu Khấu, không phải tùy tiện chơi đùa?”

Nguyên Thần thứ hai sững sờ, sau đó vẻ mặt xem thường liếc trắng Lâm Hải.

“Nói cái gì đó, ta nói như thế nào cũng là Nguyên Thần thứ hai của ngươi, tuy bên trên tính cách so với ngươi hướng ngoại sáng sủa hơn một ít, nhưng bản tính cùng ngươi không cũng không khác biệt gì!”

“Ngươi đối với Liễu Hinh Nguyệt như thế nào, ta đối với Tiểu Khấu, liền là như thế ấy!”

“Cho nên, với tư cách bản thể, thỉnh ngươi không cần hoài nghi cảm tình của ta cùng Tiểu Khấu, nếu không ta sẽ rất bi thống!”

Ai u ta đi!

Lời nói của Nguyên Thần thứ hai, lại để cho Lâm Hải cảm giác ngoài ý muốn thật là lớn.

Hắn vẫn cho là, Nguyên Thần thứ hai thằng này chính là cái Hoa Hoa Công Tử, hoàn toàn là đang đùa bỡn cảm tình của Khấu Y Huyên .

Bởi vậy, Lâm Hải mới luôn đem Nguyên Thần thứ hai thu lại, không cho hai người bọn họ tiếp xúc nhiều.

Nhưng bây giờ xem ra, chính mình giống như lầm à.

Cái Nguyên Thần thứ hai này, thật đúng là một cái hạt giống si tình, theo chính mình rồi a!

Nghĩ đến chỗ này, vẻ mặt Lâm Hải không khỏi nghiêm mặt, mang theo xin lỗi nói.

“Không có ý tứ, trước đó hiểu lầm ngươi rồi, về sau sẽ không thế nữa!”

Nguyên Thần thứ hai cười khổ khoát tay áo.

“Ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, chính mình xin lỗi chính mình , có ý tứ sao?”

“Chỉ cần về sau Tiểu Khấu phát tới tin tức, ngươi để cho ta biết rõ chi tiết, ta đã đủ hài lòng!”

“Cái này ngươi yên tâm!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, khẳng định nói.

“n, thu ta trở về đi!” cảm xúc của Nguyên Thần thứ hai không cao, có chút thương cảm nói.

“Tốt!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Nguyên Thần thứ hai, thu vào trong thân thể.

Đồng thời, Lâm Hải cười khổ một hồi , mặt mũi tràn đầy tự giễu.

Ngươi nói mình, cái này gọi là mệnh gì a.

Liễu Hinh Nguyệt cùng chính mình chia lìa, hôm nay thời gian đã lâu, mỗi ngày đều sinh hoạt tại trong nỗi khổ tương tư .

Vừa mới có một cái Nguyên Thần thứ hai, kết quả thằng này cũng ở riêng hai địa phương rồi.

“Ai!” Lâm Hải thở dài, thật sự là thế sự trêu cợt người a!

“Chủ nhân, chúng ta bây giờ đi nơi nào?”

Tử Thử bỗng nhiên gom góp tới, hướng phía Lâm Hải xin chỉ thị.

Lâm Hải liếc nhìn mười hai người này , sau đó nhàn nhạt hỏi.

“Các ngươi đều là Tiên Đạo Chí Tôn, tu vi được, chắc hẳn tại Hồng Ngọc Quốc, có lẽ có chút thân phận a?”

“Đem lai lịch của các ngươi, đều nói một câu, lại để cho trong nội tâm của ta có một ngọn nguồn!”

“Vâng!” Tử Thử đáp ứng một tiếng, sau đó Mười Hai Cầm Tinh từng cái đem thân phận của mình, hướng Lâm Hải làm báo cáo.

Lâm Hải nghe xong, lập tức kinh ngạc không thôi, đồng thời nội tâm kinh hỉ một hồi.

Không thể tưởng được, mười hai người này, tại Hồng Vân quốc nhất là tại phụ cận thành Bạch Thạch, lại vẫn thực sự có chút ít nội tình.

Trong đó có sáu người, là Tộc trưởng của đại gia tộc trong thành Bạch Thạch, trong tộc có phần đông đệ tử, thế lực không thể khinh thường.

Sáu người khác, thì là du lịch tại bên ngoài, ngẫu nhiên bị dị tướng trong Lạc Anh Sơn Mạch, cách thành Bạch Thạch hấp dẫn đến tận đây.

Tại quê hương của mình, đồng dạng đều là nhân vật hết sức quan trọng.

“Chính mình vừa mới tiến vào thành Bạch Thạch, đang lo tổ kiến thế lực như thế nào, sáu cái Tộc trưởng bản thổ này, thật sự là nhân tuyển tốt nhất !”

Lâm Hải thoả mãn hướng phía Mười Hai Cầm Tinh nhẹ gật đầu, sau đó vung tay lên.

“Đi, chúng ta về trước thành!”

Ông!

Nhất thời, một đóa tường vân màu đen cùng mười hai đóa tường vân màu trắng chạy như bay, thẳng đến thành Bạch Thạch mà đi.

“Hấp!”

Trên đường đi, Lâm Hải cũng không có lãng phí tử khí mà Yêu thú độ kiếp phóng xuất ra, trực tiếp vận chuyển Hóa Ma Đại Pháp, đem chúng hút vào trong cơ thể.

Đối với Lâm Hải Đại Thừa trung kỳ, hấp thu chút tử khí áy, tự nhiên là chuyện dễ dàng rồi.

Trên đường, Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Mười Hai Cầm Tinh hỏi.

“Mấy người các ngươi, có ai biết, tin tức của Vô Thiên Minh ?”

“Vô Thiên Minh?” Nghe được ba chữ kia, Mười Hai Cầm Tinh lập tức biến sắc, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

“Chủ nhân, Vô Thiên Minh tại Hồng Ngọc Quốc, thanh danh thật lớn, trừ phi ở đại phương thâm sơn cùng cốc, tin tức bế tắc, nếu không có rất ít người, chưa nghe nói qua hung danh của Vô Thiên Minh !”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, nhàn nhạt hỏi.

“Vậy các ngươi ai biết, tổng bộ của cái Vô Thiên Minh này , ở địa phương nào?”

Lâm Hải vừa hỏi như thế, Mười Hai Cầm Tinh tức thì hai mặt nhìn nhau, tất cả đều trợn tròn mắt.

“Không có ai biết sao?” Lâm Hải lập tức nhướn mày.

Tử Thử thấy thế, vội vàng cung kính nói.

“Hồi chủ nhân, Vô Thiên Minh tuy thanh danh thật lớn, nhưng lại vô cùng thần bí.”

“Mỗi một lần Vô Thiên Minh xuất hiện, đều là đồ sát tàn nhẫn một thế lực, sau đó liền biến mất vô tung vô ảnh!”

“Vì thế, thế nhân đều biết Vô Thiên Minh, nhưng lại không người biết rõ, Vô Thiên Minh đến tột cùng ở địa phương nào!”

Sửu Ngưu ở một bên, cũng là liên tục gật đầu, phụ họa nói.

“Vô Thiên Minh, luôn luôn Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, mỗi lần xuất hiện, trên giang hồ đều nhấc lên một hồi gió tanh mưa máu.”

“Nhưng là, lại chưa bao giờ có ai biết, bọn họ đến tột cùng đến từ nơi đâu!”

“Thần bí như vậy?” Lâm Hải nghe xong, không khỏi nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm trọc khí. Xem ra, muốn truy tung tung tích của Vô Thiên Minh, thật đúng là không phải là một chuyện dễ dàng a!

Chương 2080: Ma kỹ: Phá Quân Sát!

Rất nhanh, một đoàn người Lâm Hải , liền đã đến thành Bạch Thạch.

Lâm Hải cũng không khách khí, trực tiếp đi gia tộc của Tử Thử, bị phụng như khách quý.

Lần này tiến vào Lạc Anh Sơn Mạch, trong lúc bất tri bất giác, đã đi qua khoảng chừng tám tháng .

Cái con chó chết tiệt A Hoa này, cùng một chỗ với Mộ Dung Yên Nhiên , cũng không biết dạng như thế nào rồi.

Tuy vừa vào thành, Lâm Hải liền cảm ứng được vị trí của A Hoa, nhưng Lâm Hải cũng không có vội vã, đem nó triệu hồi đến.

“sáu cái các ngươi, cùng Trú Thành Sứ thành Bạch Thạch -Mộ Dung Yên Nhiên, có quan hệ như thế nào?”

Lâm Hải hướng phía Tộc trưởng của sáu gia tộc, ở bên trong Mười Hai Cầm Tinh, nhàn nhạt mà hỏi.

Sáu cái này nghe được, đều là lắc đầu.

Tử Thử tiến lên một bước, có chút bất đắc dĩ nói.

“Chủ nhân, Mộ Dung Yên Nhiên là từ một năm trước, mới bị Thất Tinh Cung phái tới, đảm nhiệm Trú Thành Sứ của thành Bạch Thạch .”

“Người này, trời sinh tính lạnh lùng, không dễ tiếp xúc, cộng thêm lại là nữ tử, cho nên chúng ta cũng không thâm giao.”

“Ngoại trừ lúc nàng vừa mới tiền nhiệm, chúng ta có đến nhà bái phỏng qua ra, thì chưa từng có kết giao khác rồi.”

Nói đến đây, Tử Thử trầm mặc một lát, sau đó do dự nói.

“Nếu chủ nhân muốn tìm Mộ Dung Yên Nhiên nghe ngóng chuyện của Vô Thiên Minh, sáu người chúng ta có thể dắt tay nhau tiến về, lường trước Mộ Dung Yên Nhiên sẽ bán cho chúng ta một cái mặt mũi.”

“Lần này, cho ta cân nhắc một chút đi!” Lâm Hải thở phào một hơi, nhàn nhạt nói ra.

“Cái kia, chủ nhân nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta không quấy rầy rồi!”

Mười Hai Cầm Tinh đều là nhân tinh, Lâm Hải thốt ra lời này, nào vẫn không rõ, đây là lệnh đuổi khách?

Lập tức cáo lui một tiếng, mười hai người nhao nhao lui ra.

“A Hoa!”

Mười Hai Cầm Tinh vừa đi, Lâm Hải lập tức thông qua ý niệm, kêu gọi A Hoa.

A Hoa từng bị Lâm Hải thu nhập vào Luyện Yêu Hồ qua, mặc kệ cùng Lâm Hải cách xa nhau bao xa, đều có thể tâm linh câu thông.

“Ba ba, có việc một hồi nói sau a, ta đang cùng mỹ nữ tắm rửa đâu rồi, oa ha ha ha ha!”

Phốc!

Nghe được A Hoa đáp lại, Lâm Hải thiếu chút nữa đặt mông ngồi bên trên đất.

Mẹ nó, cái con chó chết tiệt này thực có thể a!

Vừa nghĩ tới tư thái tuyệt mỹ cùng dung mạo của Mộ Dung Yên Nhiên, lại liên tưởng tới tràng cảnh cùng cái lưu manh cẩu A Hoa này cùng một chỗ cùng tắm, Lâm Hải quả thực không đành lòng nhìn thẳng.

“Đậu phộng, cái này thật nên kêu là cải trắng đều bị heo ăn mất, đồ ngon đều bị chó tha đi à nha?”

Không khỏi, Lâm Hải một hồi đồng tình với Mộ Dung Yên Nhiên.

Cô nương này thực lực mặc dù cao, nhưng vẫn là chưa đủ kinh nghiệm, bị A Hoa giả vờ nhu thuận, che mắt a!

“Ít nói nhảm, chuyện giao cho ngươi, đã hỏi rõ ràng chưa?!”

Lâm Hải mới mặc kệ A Hoa đang làm gì đó, trực tiếp không kiên nhẫn mà hỏi.

“Chuyện giao cho ta ? Chuyện gì à?” trong giọng nói của A Hoa , mang theo mờ mịt.

Chà mẹ nó, đại gia mày!

Lâm Hải thiếu chút nữa tức muốn sặc khí.

Mẹ nó, cái con chó chết tiệt này là thực không đáng tin cậy a, vừa thấy mỹ nữ thì cái gì cũng đều quen hết.

Chính mình giao chuyện cho nó, thằng này vậy mà trực tiếp đem quên đi, thật sự là cần ăn đòn a!

“Ta để ngươi hỏi Mộ Dung Yên Nhiên, có biết rõ tin tức của Vô Thiên Minh không, ngươi nha xử lý chính sự rồi lại tán gái, được không!” Lâm Hải oán hận nói.

“Tán gái chính là chính sự a!” A Hoa vẻ mặt khiếp sợ nói.

“Cút!”

Lâm Hải nhanh giận điên lên, “Tranh thủ thời gian hỏi!”

“A, đã biết, Wow, thật trắng a...”

“Trắng con em ngươi!!!” Lâm Hải phổi đều tức điên rồi, hận không thể lập tức đem A Hoa xách tới, hung hăng đánh một trận tơi bời.

“Ba ba, ngươi có phải ghen ghét ta hay không, có cơ hội tốt như vậy a, hết cách rồi, ai bảo ta lớn lên so với ngươi soái hơn ni!” nụ cười dâm đãng của A Hoa , lại truyền tới.

Bất quá, cái con chó chết tiệt này cũng rất thông minh, vội vàng Lâm Hải lần nữa trước khi nổi giận , lại vội vã nói.

“Mộ Dung Yên Nhiên biết rõ tin tức của Vô Thiên Minh !”

“A?” Lâm Hải nghe được, đột nhiên cả kinh, cấp tốc nói ra.

“Vô Thiên Minh rốt cuộc là tình huống như thế nào? Tổng bộ của nó ở nơi nào?”

“Nàng chỉ biết là, một hơn trăm năm trước, Vô Thiên Minh có đặc sứ, đã đi qua Thất Tinh Cung!”

“Vô Thiên Minh đi qua Thất Tinh Cung?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó cũng không biết, Mộ Dung Yên Nhiên tại Thất Tinh Cung, địa vị cũng không tính là cao, nếu không cũng sẽ không bị phái ra bên ngoài .”

Lâm Hải nghe xong, lông mày không khỏi nhăn lại thật sâu.

“Nói như vậy, muốn biết tình huống của Vô Thiên Minh , chỉ có thể đi Thất Tinh Cung?”

“Đúng vậy, bất quá theo Mộ Dung Yên Nhiên nói, trong Thất Tinh Cung, chỉ sợ cũng chỉ có bảy cái Cung chủ biết được.”

“Mặt khác, Thất Tinh Cung là không cho phép nam tử tiến vào, nếu như có nam tử tự tiện xông vào Thất Tinh Cung, sẽ bị giết chết tại chỗ , cho nên ba ba ngươi cũng đừng đánh tâm địa gian giảo rồi!”

Phốc!

Đánh ngươi muội tâm địa gian giảo, ngươi cho rằng ca ca cũng háo sắc như ngươi a!

Lâm Hải đối với cái chó chết A Hoa này , xem như triệt để bó tay rồi.

“Ba ba, ngươi còn có gì cần hỏi nữa sao? Nếu khong có, ta cần phải đi hưởng thụ tắm uyên ương a, oa ha ha ha!”

Lâm Hải nghe được, mặt mũi tràn đầy hắc tuyến, sau đó ngữ khí ngoan độc nói.

“Không hỏi nữa, bất quá có một điểm, đừng nói ta không có nhắc nhở ngươi!”

“Tiểu Hồng, giờ phút này đang trên đường tới tìm ngươi, chúc ngươi may mắn u!”

“À? A a a! Nha nha phi! Không phải đâu?” A Hoa nghe xong, lập tức liền kêu lên.

“Ba ba, không mang theo đùa như vậy a, ngươi cái này cũng quá độc ác a?”

“Cứu mạng a, cái tắm này cẩu gia ta không tắm nữa á...”

Nghe được tiếng kêu thất kinh của A Hoa, Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

Tiểu tử nhi, cho ngươi cái chó chết, không làm chuyện tốt, còn ở lại chỗ này chọc tức ca ca!

Ca ca thuận miệng nói một câu, nhẹ nhõm đùa chơi chết ngươi!

Lâm Hải tự nhiên không có thật sự đem Tiểu Hồng thả ra, nếu thực khiến Tiểu Hồng đi tìm A Hoa, A Hoa cũng chỉ có bị hành.

Hiện tại giai đoạn này, để A Hoa ở lại Mộ Dung Yên bên cạnh, còn có một chút tác dụng.

Ít nhất, phải ở bên trên Thất Tinh Cung, cũng biết được Thất Tinh Cung ở nơi nào.

Hơn nữa, Thất Tinh Cung không để cho nam nhân tiến vào, nói không chừng còn phải cần Mộ Dung Yên Nhiên, dẫn tiến.

Mà những cái này, đều cần A Hoa đi thuyết phục Mộ Dung Yên Nhiên rồi.

Cái con chó chết tiệt A Hoa này, tuy nhát gan tổn hại tiện xấu, nhưng không thể không thừa nhận, thằng này cực kỳ thông minh.

Trải qua đối thoại vừa rồi, Lâm Hải tin tưởng, không cần tận lực giao phó, A Hoa đã biết phải làm sao rồi.

Đã liên hệ xong với A Hoa , Lâm Hải đột nhiên duỗi ra song chưởng, cúi đầu nhìn nhìn.

“lúc tu vi cảnh giới của Nguyên Thần thứ hai đột phá đến Đại Thừa cảnh, Hóa Ma Đại Pháp vừa vặn giải khóa một bộ công pháp!”

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, bên trong song chưởng, lập tức tách ra hắc mang, huyễn hóa ra hai thanh lợi búa đằng đằng sát khí.

“Phá Quân Sát!!!”

Ba cái chữ khí phách, hiển hiện tại trong đầu Lâm Hải, đúng là tên của bộ công pháp kia .

Phá Quân Sát: Phủ pháp (*cách xài búa) do Xi Vưu sáng chế , cương mãnh bá đạo, đánh đâu thắng đó, có thể làm cho thân hình địch nhân trì độn, tứ chi chết lặng, cuối cùng nhất mất đi hành động năng lực, khoanh tay chịu chết!

Nhìn tin tức nói rõ của cái Phá Quân Sát này , đồng tử Lâm Hải không khỏi hơi co lại, một hồi hoảng sợ.

Không thể không nói, bộ công pháp kia của Xi Vưu, không phải ngưu bức bình thường a!

Chẳng những chiêu thức bá đạo, hơn nữa trong chiến đấu lại có thể ảnh hưởng tới hành động của địch nhân , tuyệt đối thuộc về kỹ năng khống chế ngưu bức a!

“Có cơ hội, phải tìm người thử một lần!”

Trong nội tâm Lâm Hải mừng rỡ không thôi, có loại cảm giác kích động .

“Chủ nhân!”

Đột nhiên, trong đầu Lâm Hải trống rỗng một hồi, sau đó bóng hình xinh đẹp của Tiên Nhi , đột nhiên xuất hiện.

“Tiên Nhi, tìm ta có việc sao?”

Lâm Hải sững sờ, Tiên Nhi gần đây thuận theo, không có sự tình đặc thù , tựa hồ rất ít chủ động đi tìm chính mình.

Tiên Nhi thì là mỉm cười, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền xinh đẹp, tao nhã nói.

“Cái Tán Tiên kia , muốn gặp ngươi!”

Chương 2081: Đánh đến khi y quỳ xuống đất cầu xin tha thứ mới thôi!

“Muốn gặp ta?”

Lâm Hải nghe xong, không khỏi nở nụ cười, bạn thân cũng đúng lúc muốn gặp nó ni!

Ý niệm khẽ động, thân ảnh Lâm Hải biến mất, tiến nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

Tiên Nhi lập tức chào đón, hướng phía Lâm Hải làm cái lễ, cười nói tự nhiên.

Lâm Hải tiện tay phất một cái, đem Tiên Nhi nâng dậy, sau đó hỏi.

“Cái Tán Tiên kia đâu?”

“Tại bên cạnh Nguyệt Hồ , phảng phất như đang tự hỏi sự tình gì.”

“Tốt, ta đi xem nó!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, thân ảnh lóe lên, trong nháy mắt liền đã đến bên cạnh Nguyệt Hồ .

“Bà mẹ nó, vóc dáng thật lớn !”

Lâm Hải đã đến sau lưng Tán Tiên , không khỏi kinh ngạc một hồi .

Trước đó lúc Tán Tiên độ kiếp, Lâm Hải cách quá xa còn không có cảm giác gì.

Bây giờ, đứng tại trước mặt Tán Tiên, Lâm Hải cảm giác mình quả thực nhỏ bé giống như bụi bậm.

Cái Tán Tiên này cái đầu, vậy mà so với thân thể Thần Long của Ngân Hợp, cao lớn hơn gấp đôi có thừa.

Dùng từ đỉnh thiên lập địa để hình dung, thậm chí đều không đủ.

Tán Tiên cũng cảm thấy Lâm Hải đến, chậm rãi chuyển qua thân thể cao lớn, dùng mắt to giống như chuông đồng , cúi đầu xuống liếc nhìn Lâm Hải.

“Ngươichính là chủ nhân nơi này?”

Tán Tiên miệng phun tiếng người, trong giọng nói nghe không ra chút sắc thái cảm tình nào.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Đúng vậy, ta chính là chủ nhân của cái Luyện Yêu Hồ này!”

“Cái kia, cũng là ngươi đã cứu ta?”

Lâm Hải lần nữa nhẹ gật đầu, “Ta không muốn thấy ngươi, rơi vào nguy nan.”

“Cho nên, ngươi đã khống chế ta?” thanh âm của Tán Tiên đột nhiên cất cao, âm thanh như Kinh Lôi, mang theo nồng đậm phẫn nộ.

“Khống chế?” Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, khẽ lắc đầu.

“Ngươi nghĩ vậy thì cho là như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn!”

Lâm Hải nói xong, con mắt mang theo một tia đùa giỡn sung sướng, lạnh lùng nhìn xem Tán Tiên.

Mà Tán Tiên cũng không nói thêm gì nữa, mặt mũi tràn ngập tức giận, cùng Lâm Hải trợn mắt nhìn nhau!

Thoáng cái, tràng diện an tĩnh lại, không khí lập tức trở nên cực kỳ khẩn trương.

Đã qua chừng năm phút đồng hồ, Tán Tiên mới nặng nề hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói.

“Tuy ngươi đã cứu ta, nhưng ngươi cũng đã khống chế ta, nhưng ngươi đừng có nghĩ, ta sẽ cảm kích ngươi, lại càng đừng nghĩ để cho ta làm việc vì ngươi !”

“Ha ha ha ha!” Nghe được lời nói của Tán Tiên, Lâm Hải không khỏi phát ra một hồi cười to xem thường .

Sau đó, mặt mũi tràn đầy miệt thị nhìn xem Tán Tiên, tràn ngập mỉa mai nói.

“Ngươi có phải hay không cảm thấy, ngươi tu thành Tán Tiên, là rất rất giỏi?”

“Hừ!” Tán Tiên lạnh lùng khẽ hừ, ngóc lên cái đầu, mặt mũi tràn đầy ngạo mạn.

Hiển nhiên, Lâm Hải đã đoán đúng, nó xác thực cho là mình rất ngưu bức.

“Một cái Nhất kiếp Tán Tiên nho nhỏ, cũng dám ở trước mặt ta trang bức, ai cho ngươi tự tin như vậy!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, trong ánh mắt hiện lên một tia hàn mang.

“Đừng nói ta là chúa tể ở tại đây , một cái ý niệm trong đầu cũng có thể cho ngươi tan thành mây khói.”

“Cho dù ta không có tự mình ra tay, một cái nha hoàn phục thị của ta , cũng đều có thể đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!”

Tán Tiên nghe được, thì là khinh thường cười.

“Ngươi cái nhân loại này, khoác lác rất thật là mặt không đỏ tim không nhảy, nha hoàn của ngươi có loại bổn sự này sao? Vậy ta còn thực muốn kiến thức một chút!”

“Tiên Nhi!” Tán Tiên vừa dứt lời, Lâm Hải đột nhiên quát nhẹ một tiếng.

Ông!

Rung động lóe lên, một cỗ làn gió thơm đập vào mặt, bóng hình xinh đẹp ôn nhu của Tiên Nhi , xuất hiện trước người Lâm Hải .

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

“Cái nghiệt súc này, kiệt ngao bất tuần, hảo hảo giáo huấn nó một chầu cho ta!” Lâm Hải hướngTiên Nhi phân phó nói.

“À?” Tiên Nhi nghe được, lập tức khẽ giật mình, không biết Lâm Hải như thế nào lại phát hỏa lớn như vậy.

“Ha ha ha ha!” Tán Tiên vừa thấy Tiên Nhi, thì là hung hăng càn quấy nở nụ cười.

“Ngươi nói chính là cái tiểu cô nương nũng nịu này? Ngươi để cho nàng giáo huấn ta?”

Trong ánh mắt Tán Tiên, tràn đầy nồng đậm giễu cợt cùng châm chọc.

“Không được sao?” Lâm Hải mặt đen lên, hừ lạnh một tiếng.

“Tiên Nhi, hung hăng đánh y, đánh đến khi y quỳ xuống đất cầu xin tha thứ mới thôi!”

“Ha ha ha ha ha!” Lâm Hải nói vừa xong, Tán Tiên lập tức liền phá lên cười.

Sau đó, mang theo một tia khinh miệt, nhìn xem Tiên Nhi, vừa cười vừa nói.

“Tiểu cô nương, trước đó ngươi chiếu cố ta, lại dùng Uẩn Linh Châu giúp ta khôi phục căn cơ, ta cám ơn ngươi!”

“Ngươi yên tâm, động thủ, ta sẽ rất cẩn thận, tận lực không làm ngươi bị thương!”

Phanh!

Tán Tiên vừa mới dứt lời, không đợi hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Sau đó thân thể cực lớn, thoáng cái nặng nề ngã trên mặt đất, nện đến mức nổi lên một mảnh bụi bậm.

“Ai u, đau quá!”

Tán Tiên thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, cái này mới phát hiện mình vậy mà nằm ngửa, ngã trên mặt đất.

“Chuyện gì xảy ra?”

dị biến như vậy, lại để cho Tán Tiên lập tức biến sắc, nội tâm đột nhiên bay lên một tia hoảng sợ.

Ngã sấp xuống cũng không đáng sợ, nhưng là liền như thế nào ngã xuống cũng không biết, cái kia cũng có chút khủng bố rồi.

Nghiêng người, bên hông Tán Tiên dùng sức, chuẩn bị đứng lên.

Nhưng mà, còn chưa đứng vững, đột nhiên một cỗ đau nhức kịch liệt, lại cùng lúc truyền đến, lại để cho Tán Tiên tru lên một tiếng ngao.

Sau đó, thân thể khổng lồ lảo đảo một hồi, phịch một tiếng lần nữa ngã sấp xuống.

Bất quá, lần này Tán Tiên lại nhìn rõ ràng rồi.

Tại trước khi y ngã sấp xuống , Tiên Nhi từng đứng tại bên cạnh của y, chợt lóe lên, đôi bàn tay trắng như phấn nặng nề đập vào trên người của y.

Y hai lần ngã sấp xuống, vậy mà tất cả đều là do Tiên Nhi gây nên!

“Điều đó không có khả năng!”

Tán Tiên thoáng cái chấn kinh rồi, như thế nào cũng không nghĩ tới, tiểu mỹ nữ nũng nịu như Tiên Nhi , cư nhiên cường hãn như thế .

Phải biết rằng, y chính là Tán Tiên a, mặc dù chỉ là vừa mới trở thành Tán Tiên, nhưng thực lực gia tăng lên há lại chỉ có từng gấp 10 lần?

Phóng tại bên ngoài, coi như là Đại Thừa Đại viên mãn, cũng không phải là đối thủ của y.

Thế nhưng mà Tiên Nhi vừa ra tay, y vậy mà không có chút lực phản kháng, bị Tiên Nhi giống như hời hợt, trực tiếp đánh bại!

Nếu Tiên Nhi muốn muốn giết y, chỉ sợ y liền chết như thế nào, cũng không biết.

“Nàng như thế nào lại mạnh như vậy!”

trong mắt Tán Tiên, lập tức hiện lên sợ hãi cùng kinh hãi thật sâu, thoáng cái mộng bức tại chỗ.

Nhưng mà, y tuy nhiên mộng, Tiên Nhi lại không có dừng tay.

Lâm Hải thế nhưng đã nói, muốn đánh đến khi y quỳ xuống đất cầu xin tha thứ mới thôi.

Lời nói của Lâm Hải, đối với Tiên Nhi mà nói, cái kia chính là thánh chỉ, tuyệt đối không đánh một tia chiết khấu chấp hành!

Lần này, Tán Tiên xem như đổ huyết rồi.

Căn bản không có một tia sức hoàn thủ, trực tiếp bị Tiên Nhi bắt được cái đuôi, vung vẩy qua lại, hướng trên mặt đất mãnh liệt cuồng nện một chầu!

“Ngao ngao ngao!”

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết khàn cả giọng, tại bên cạnh Nguyệt Hồ vang lên đến.

thân thể cao lớn của Tán Tiên , một hồi nện trên mặt đất, một hồi nện ở giữa Nguyệt Hồ.

Một phiến không gian này, lập tức chỉ còn lại có bụi đất đầy trời cùng bọt nước ngập trời!

“Hứ!”

Lâm Hải nhìn Tiên Nhi ở đằng kia chà đạp Tán Tiên, lập tức bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Tiểu tử, chẳng phải là một cái Tán Tiên nha, cũng dám cuồng cùng ca ca!”

“Còn không muốn làm việc cho ta? Ngươi ngược lại là muốn làm việc cho ca ca, thế nhưng mà ngươi cảm thấy ngươi xứng sao?”

Lâm Hải ở dưới đáy lòng một hồi xem thường, khinh thường lắc đầu.

Sau đó, hai tay khoác sau, thoải mái nhàn nhã chậm rãi rời đi.

Trở lại gian phòng của Tiên Nhi , Lâm Hải nằm ở trên giường gỗ thơm ngào ngạt của Tiên Nhi .

Hai tay gối dưới đầu, bắt chéo hai chân, vẻ mặt nhàn nhã hừ hừ tiểu khúc.

Cái Yêu thú này vừa mới độ hết kiếp, nhặt được cái mạng thành Tán Tiên, nội tâm còn có chút bành trướng.

Trước hết để cho Tiên Nhi cho y cái ra oai phủ đầu, cho y biết, Tán Tiên tại chỗ ca ca đây, tính toán là cái lông gà gì!

Nếu y chịu phục rồi, cam nguyện thành thành thật thật phục vụ cho ca ca , cái kia vậy thì thôi rồi.

Nếu như Tiên Nhi đánh tơi bời bữa này, không có có hiệu quả mà nói, vậy xin lỗi, ca ca sẽ phải ra tay độc ác, đem ngươi choáng nha giao cho A Hoa dạy dỗ rồi.

Đến lúc đó, chỉ sợ y cái đường đường Tán Tiên này, muốn khóc cũng đều không có chỗ để khóc.

Lâm Hải mang theo một tia dáng tươi cười mỉa mai, lẳng lặng cùng đợi tin tức của Tiên Nhi .

Trọn vẹn đi qua nửa cái canh giờ, thanh âm ôn nhu của Tiên Nhi , đột nhiên vang lên ở ngoài cửa .

“Chủ nhân, Tiên Nhi tới phục mệnh!”

“A?” Lâm Hải thoáng cái ngồi dậy, “Thế nào, y phục hay không?”

Chương 2082: Đến xương cũng đánh nát bét

“Hồi bẩm chủ nhân, Tán Tiên đã phục rồi, hiện đang quỳ lạy ở ngoài cửa !”

“Tốt!” Lâm Hải thoả mãn nhẹ gật đầu.

Không thể tưởng được Tiên Nhi nũng nịu đoan trang thục nữ, thật đúng là đem cái Tán Tiên to con này, đánh cho phục rồi.

Vừa bắt đầu, Lâm Hải còn có chút bận tâm, Tiên Nhi không thể xuống tay hung ác đấy.

Bước chân đi thong thả, Lâm Hải đi ra khỏi nhà gỗ, vừa ra cửa liền nhìn thấy Tán Tiên, đầy bụi đất quỳ trên mặt đất.

“Bái kiến chủ nhân!”

Vừa thấy Lâm Hải đi ra, Tán Tiên sớm đã không có bướng bỉnh trước đó, cung kính hướng phía Lâm Hải chào.

Lâm Hải thì là sắc mặt phát lạnh, hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói.

“Ngươi muốn để ta, ngửa đầu cùng ngươi nói chuyện sao?”

“Không dám không dám!” Tán Tiên giật mình một cái, lập tức kịp phản ứng.

Sau đó, phù phù một tiếng, trực tiếp ghé vào trước mặt Lâm Hải.

Nhưng mà, dù vậy, cái đầu lâu cực lớn kia , vẫn chừng cao hai tầng lâu.

Lâm Hải muốn cùng y nói chuyện, vẫn phải ngửa đầu nhìn xem y mới được.

Cái này, lại làm cho Tán Tiên lo lắng, trong lúc nhất thời luống cuống chân tay, không biết như thế nào cho phải rồi.

“Chủ nhân, ngươi xem, đầu của ta quá lớn, cái này, cái này...”

Lâm Hải cố nén xúc động muốn cười, mặt ngoài vẫn như cũ là vẻ mặt uy nghiêm, lạnh lùng nói.

“Tốt rồi, cứ như vậy đi!”

“Nghe nói, ngươi cải biến chủ ý? Không định tiếp tục cùng ta huênh hoang nữa?”

Tán Tiên nghe xong, miệng rộng há một phát, thiếu chút nữa khóc.

“Chủ nhân, trước đó đều là thuộc hạ cuồng vọng tự đại, khiến chủ nhân tức giận.”

“Từ nay về sau, thuộc hạ nhất định sẽ duy chủ nhân như Thiên lôi sai đâu đánh đó, chủ nhân nói đông, ta tuyệt không đi tây!”

“n, lúc này mới đúng!” Lâm Hải chắp tay sau lưng, nhẹ gật đầu, “Đứng lên đi!”

“Vâng!”

Tán Tiên vội vàng từ trên mặt đất đứng lên, thế nhưng mà vừa đứng lên, lại phù phù một tiếng, lại quỳ xuống.

Lâm Hải nhướn mày, có chút bất mãn nói.

“Không phải nói, lại để cho ngươi đứng lên sao? Tại sao lại quỳ xuống?”

Tán Tiên lập tức rơi lệ đầy mặt, miệng toét ra mang theo tiếng khóc nức nở, nức nở nói.

“Chủ nhân, không phải ta không muốn đứng, mà là ta không đứng dậy nổi.”

“Hai chân của ta, bị Tiên Nhi tỷ, tất cả đều đánh nát rồi!”

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, thiếu chút nữa phun ra một ngụm.

“Cái đồ chơi gì, hai chân ngươi bị Tiên Nhi đánh nát ?” Lâm Hải có chút không dám tin tưởng hỏi.

“Đúng vậy a, đến xương cũng đánh nát bét, đã thành bột xương cốt rồi!” Tán Tiên đem nước mắt lau , ủy khuất nói.

Ai u ta đi!

con mắt Lâm Hải lập tức trợn thật lớn, quả thực có chút không dám tin tưởng.

Thật là nhìn không ra a, Tiên Nhi là một cái cô nàng ôn nhu im lặng , ra tay lại bá khí như vậy !

Trách không được cái Tán Tiên này, đột nhiên trở nên thành thực như vậy , náo loạn cả buổi là thành tàn tật à?

“Được a, Tiên Nhi!”

Lâm Hải quay đầu, không khỏi hướng phía Tiên Nhi dựng thẳng ngón tay cái, vẻ mặt kinh ngạc tán dương nói.

Tiên Nhi nghe được, khuôn mặt lập tức đỏ lên, ngượng ngập nói.

“Chủ nhân mệnh lệnh, là đánh đến khi y quỳ xuống đất cầu xin tha thứ mới thôi.”

“Tiên Nhi sợ chủ nhân chờ quá lâu, nội tâm sốt ruột, liền dùng cái phương pháp trực tiếp nhất này để xử lý.”

“Đánh nát xương cốt chân của y, y dĩ nhiên là quỳ xuống đất rồi.”

“Ha ha ha ha, Tiên Nhi, ngươi được lắm đấy!” Lâm Hải nghe liền cất tiếng cười to.

một chiêu này của Tiên Nhi, tuy ngoan độc, nhưng không thể không nói, Tiên Nhi thật sự là đáng yêu.

Bất quá, sau khi cười xong Lâm Hải bỗng nhiên sững sờ, sau đó vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tán Tiên hỏi.

“Ta nhớ ra rồi, ngươi không phải là Nguyên Thần sao? Tại sao có thể có xương cốt?”

Tán Tiên rụt rụt cổ, yếu ớt nói.

“Thiên Kiếp là tẩy lễ đối với thân thể cùng linh hồn, mặc dù thất bại trở thành Tán Tiên, cũng sẽ rất nhanh trùng sinh thân thể.”

“Nguyên lai còn có chuyện như vậy!” Lâm Hải lúc này mới chợt hiểu, nhẹ gật đầu.

Mà Tán Tiên lúc này, đột nhiên mang theo vẻ mặt khẩn cầu, hướng Lâm Hải năn nỉ nói.

“Chủ nhân, Tiên Nhi tỷ nói, ngươi có năng lực để cho ta toái cốt trùng sinh (*xương gãy mọc lại), có thật không vậy?”

“Kính xin chủ nhân rủ lòng từ bi, đem hai chân của ta trị tốt, ta không muốn làm người tàn phế a!”

“Ách...” Lâm Hải sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy bật cười.

Giờ mới hiểu được, Tán Tiên như thế nào đột nhiên liền thành thật như vậy rồi, nguyên lai là có cầu với mình a!

“Đến!” Lâm Hải khẽ vẫy tay, bao châm rơi vào trong tay.

“Nếu ngươi đã thần phục với ta, ta tự nhiên sẽ giúp ngươi trị liệu!”

Lâm Hải vừa nói, một bên vừa đem kim châm lấy ra, sau đó dùng tốc độ hoa mắt, đem kim châm đâm vào trên đùi Tán Tiên.

Ông!

Nhất thời, một vòng vầng sáng mông lung, xuất hiện tại trên không của kim châm .

Trên trăm cây kim châm này , rung rung rất nhỏ một hồi, phảng phất như có dòng nước ấm nồng đậm, hợp thành chạy vào bên trong hai chân của Tán Tiên .

“Không nên động, ba ngày sau, xương vỡ của ngươi sẽ được khép lại!”

“Tạ chủ nhân!” Tán Tiên nghe được, lập tức đại hỉ, hướng phía Lâm Hải thiên ân vạn tạ!

“n!”

Lâm Hải uy nghiêm nhẹ gật đầu, về trong phòng gỗ của Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, thủ pháp của ngươi , thật đúng là thành thục a!”

Lâm Hải ngồi ở trên giường, hướng phía Tiên Nhi đang bóp bả vai cho mình, nghiền ngẫm nói ra.

khuôn mặt Tiên Nhi đỏ lên, mang theo mỉm cười ôn nhu nói.

“Tiên Nhi từng đi theo chủ nhân đầu tiên, trải qua vô số chiến đấu.”

“Trách không được!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, nếu không phải như thế, Tiên Nhi một cái tiểu mỹ nhân nũng nịu, thủ pháp làm sao có thể vừa đúng như thế.

“May mắn ngươi chỉ là đã tạo thành biểu hiện xương nát giả dối cho Tán Tiên, nếu không ta thật đúng là không có bổn sự, lại để cho toái cốt trùng sinh.”

Lâm Hải cười khổ, vẻ mặt tự giễu nói.

Tuy y thuật của Lâm Hải , truyền thừa từ Dược Vương truyền thừa của Thiết Quải Lý , có thể nói là cực kỳ cao minh.

Nhưng toái cốt trùng sinh, đã là thủ đoạn phi thường, bằng vào y thuật là không thể nào thực hiện.

“Tiên Nhi, ngươi làm ác nhân, lại sáng tạo cơ hội, để cho ta thi ân cho Tán Tiên, thật là có tâm rồi!”

“Chủ nhân khen trật rồi, đây đều là chuyện Tiên Nhi phải làm.” mặt đẹp của Tiên Nhi không khỏi ửng hồng.

“Chủ nhân, chuẩn bị đem Tán Tiên mang theo bên người sao?”

Tiên Nhi một bên bóp vai cho Lâm Hải, một bên mỉm cười hỏi.

“Là có ý nghĩ này.” Lâm Hải nhẹ gật đầu, nhưng rất nhanh lông mày không khỏi nhíu một cái.

“Nhưng cái Tán Tiên này, cái đầu cũng quá lớn, dẫn y đi ra ngoài thực sự quá chói mắt.”

“Hơn nữa, ta là từ trong tay Khấu Y Huyên, đem Tán Tiên đoạt tới, nếu để cho Khấu Y Huyên đụng tới, cũng không tốt lắm a!”

Tiên Nhi nghe được, lông mày cũng nhăn lại, nói khẽ.

“ngoại hình của Tán Tiên, xác thực là cái vấn đề.”

“Đáng tiếc, chỉ có đến Tam kiếp Tán Tiên, mới có thể hóa hình, mà y cách Tam kiếp, còn kém quá xa đấy.”

“Hóa hình?” Lâm Hải nghe được, không khỏi sững sờ, có chút khó hiểu nhìn xem Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, ngươi nói hóa hình, là có ý gì?”

Tiên Nhi thì là cười một tiếng, kiên nhẫn hướng Lâm Hải giải thích nói.

“Phàm là Yêu thú độ kiếp, một khi thành công, đứng hàng Thiên Tiên, là sẽ bỏ đi túi da, hóa hình làm người!”

“Mà độ kiếp thất bại trở thành Tán Tiên, thì chỉ có sau khi trở thành Tam kiếp Tán Tiên , mới có năng lực này!”

“A?” Lâm Hải nghe được, không khỏi chấn động.

“Tiên Nhi, ý của ngươi là nói, cái Yêu thú Tán Tiên này, có thể biến thành bộ dáng người?”

“Đúng vậy!” Tiên Nhi nhẹ gật đầu, “Nhưng nhất định phải chờ sau khi y vượt qua ba lượt Thiên Kiếp.”

“Hóa hình! Biến thành bộ dáng người!”

Nội tâm của Lâm Hải, lập tức một mảnh sóng lớn.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói, có chuyện hóa hình này.

Tuy dựa theo như lời của Tiên Nhi, Yêu thú Tán Tiên muốn hóa hình, còn cần thành công vượt qua hai lần Thiên Kiếp

Nhưng Lâm Hải lại lơ đễnh.

Tại trong mắt Lâm Hải, loại tình huống mà Tiên Nhi nói đó, chỉ là phương pháp xử lý thông thường.

Nhưng là Lâm Hải là ai?

Là Tiểu Hồ Đồ Tiên có thể trao đổi cùng chúng thần tiên Thiên Đình a!

Hắn cũng không tin, đối với chuyện chỉ là để một cái Tán Tiên hóa hình, những đại lão Thiên Đình kia, sẽ không có cách nào, lại để cho chính mình đi cái đường tắt!

Một khi Yêu thú Tán Tiên biến thành bộ dáng người, cái kia đi theo bên cạnh mình, cũng liền quá dễ dàng!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải trực tiếp lấy điện thoại di động ra, mở ra weachat, tìm đến Tôn Ngộ Không!

Chương 2083: Hóa Hình Thảo

Tại chính giữa Thần Tiên Thiên Đình, khi Lâm Hải có chuyện, người đầu tiên nghĩ đến đúng là Tôn Ngộ Không rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca Hầu ca, có ở đấy không?

Leng keng!

Tôn Ngộ Không cơ hồ là giây trở về tin tức của Lâm Hải .

Tôn Ngộ Không: Ở đây, ở đây, Nhị đệ tìm lão Tôn ta có chuyện gì?

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi một rương thuốc lá Trung Hoa!

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi một rương Coca Cola.

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi một rương sợi cay.

Lâm Hải trước khi nói chuyện, đều trước đem ba món cũ, tất cả phát qua cho Tôn Ngộ Không một rương.

Tuy quan hệ cùng Tôn Ngộ Không đã phi thường thân thiết rồi, nhưng vẫn là cần duy trì không phải sao?

Ở phương diện này, Lâm Hải vẫn là phi thường biết làm người.

Leng keng!

Tôn Ngộ Không hướng ngươi gửi đi Hầu Nhi Tửu x50, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

“Ách...” Lâm Hải vừa thấy tin tức, mặt mũi lập tức tràn đầy im lặng.

Mẹ nó, trao đổi giữa chính mình cùng Tôn Ngộ Không , đều nhanh thành lệ cũ rồi.

Trực tiếp không cần lên tiếng, mà đã bắt đầu phát tặng đồ cho nhau rồi a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Khục khục, Hầu ca ta không phải tìm ngươi muốn Hầu Nhi Tửu, ngươi đang bận cái gì đâu? (phía sau là một cái biểu lộ mồ hôi lạnh)

Tôn Ngộ Không: Này, đừng nói nữa, lão Tôn ta ngày hôm qua lúc đi hàng hải , trong bụng nhất thời đói khát, bắt một con rồng nướng ăn, không nghĩ đến lại là cửu đại huyền tôn của Đông Hải Long Vương, cái lão Long Vương kia dưới sự giận dữ đã đi chỗ cái Ngọc Đế lão nhân kia, đem lão Tôn ta tố cáo! (phía sau là một cái biểu lộ ủ rũ)

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy tin tức của Tôn Ngộ Không , lập tức nhịn không được bật cười.

Mẹ nó, ngươi nướng thịt rồng cũng phải phân rõ ai a, trực tiếp nướng huyền tôn của Long Vương người ta, không cáo ngươi mới là lạ chứ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Dùng bổn sự của Hầu ca, cái Ngọc Đế kia cũng không dám trừng phạt Hầu ca ngươi đi?

Tôn Ngộ Không: Ha ha, cái Ngọc Đế lão nhân kia, không dám trừng phạt lão Tôn ta, bất quá ngày đó, Như Lai Phật Tổ vừa vặn làm khách tại chỗ Ngọc Đế, biết được việc này, lão Tôn ta xem như xui tận mạng rồi.

“Đụng với Như Lai?” Lâm Hải lập tức nở nụ cười.

Tôn hầu tử không sợ trời không sợ đất, thật muốn tìm người lại để cho y e ngại, đoán chừng cũng chỉ có Như Lai đi à nha?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, Như Lai không có làm khó ngươi đi, dù sao ngươi thế nhưng mà là Đấu Chiến Thắng Phật ni!

Tôn Ngộ Không: Đừng nói nữa, Như Lai hạ lệnh, hủy bỏ tư cách Đại Hàng Hải của lão Tôn ta trong ba tháng! (phía sau là một cái biểu lộ phẫn nộ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, ba tháng mà thôi, một cái chớp mắt là qua, Hầu ca đừng để ở trong lòng á!

Tôn Ngộ Không: Ngươi không biết a, Nhị đệ! Hôm nay các lộ Thần Tiên, đều tại trong quá trình hàng hải, phát triển thế lực của mình, thu một đám tiểu đệ, lão Tôn ta bị cấm ba tháng, chỉ sợ muốn rớt lại phía sau Nhị Lang Thần rồi!

“Thu tiểu đệ? Bà mẹ nó!” Lâm Hải lập tức lắp bắp kinh hãi, Thiên Đình vậy mà cho phép các lộ Thần Tiên, phát triển thế lực của mình?

Chẳng lẽ nói, không sợ bọn họ có mưu đồ gì sao?

Không đợi nói cái gì, tin tức của Tôn Ngộ Không , lại phát đi qua.

Tôn Ngộ Không: Nhị đệ, ngươi tìm lão Tôn ta, đến tột cùng là có chuyện gì?

“Vẫn là nói chính sự đi!” Dù sao sự tình Đại Hàng Hải ở Thiên Đình, Lâm Hải cũng không xen tay vào được.

Các lộ Thần Tiên phát triển thế lực, đó cũng là sự tình Ngọc Đế nên quan tâm.

Chính mình vẫn là hỏi hỏi, như thế nào mới có thể lại để cho Yêu thú Tán Tiên, sớm hóa hình a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta nhận thức một cái Yêu thú Nhất kiếp Tán Tiên, muốn để cho y hiện tại liền hóa hình, không biết có biện pháp nào không?

Tôn Ngộ Không: Cái này đơn giản, đi chỗ lão Long Vương, lấy một cây Hóa Hình Thảo là được rồi, Long tộc bọn họ rất nhiều Tán Tiên, đều là dùng Hóa Hình Thảo, để sớm hóa hình!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tìm lão Long Vương? Không quen a, Hầu ca ngươi có thể giúp một việc hay không à? (phía sau là một cái biểu lộ nhướn mi)

Tôn Ngộ Không: Lão Tôn ta vừa mới nướng cửu thế huyền tôn của lão Long Vương, chỉ sợ lão Long Vương vẫn còn nổi nóng ni!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngạch... Cái kia vẫn là tự mình nói a!

Lâm Hải đã đối thoại xong cùng Tôn Ngộ Không , lại đã tìm được Đông Hải Long Vương.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Long Vương, có ở đấy không?

Một lát sau, tin tức của Đông Hải Long Vương , mới hồi phục tới, chỉ có một chữ đơn giản.

Đông Hải Long Vương: Tại!

Nhìn một chữ hồi phục này , Lâm Hải không khỏi cười khổ, xem ra lão Long Vương, tâm tình phi thường không tốt!

Đã như vầy, Lâm Hải cũng lười đi hàn huyên, dứt khoát trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta cần một cây Hóa Hình Thảo, Long Vương có thể đi cái thuận tiện không?

Leng keng!

Đông Hải Long Vương hướng ngươi gửi đi một cây Hóa Hình Thảo, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

Chà mẹ nó, thống khoái như vậy?

Lâm Hải không khỏi sững sờ, cảm thấy kinh ngạc, không thể tưởng được Đông Hải Long Vương vậy mà dễ nói chuyện như vậy .

Trong trí nhớ của Lâm Hải , lão cũng không phải như thế a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cám ơn!

Hướng Đông Hải Long Vương nói lời cảm tạ xong, nội tâm của Lâm Hải bỗng nhiên có chút áy náy.

Thiên Đình sở dĩ mở ra thời đại Đại Hàng Hải, hoàn toàn là bởi vì chính mình lại để cho Thần Tài bán 《 One Piece 》 .

Chính mình cùng Thần Tài buôn bán lời vô số điểm Công đức, nhưng lại đem Tứ Hải Long Vương, lừa bịp khổ rồi.

Hiện tại thấy Đông Hải Long Vương trượng nghĩa như vậy, Lâm Hải không khỏi, nghĩ ngợi làm chút gì đó, đền bù tổn thất thoáng một phát cho lão Long Vương.

Thiên Đình đã mở ra thời đại Đại Hàng Hải, lại để cho các thần tiên dừng lại, là chuyện tuyệt đối không có khả năng rồi.

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể cân nhắc lại để cho lão Long

Vương, như thế nào lấy được chút chỗ tốt từ bên trong đó rồi.

Lâm Hải dù sao đến từ Nhân Gian giới có hình thức buôn bán phát đạt , đầu óc vừa chuyển, liền có chủ ý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Long Vương, phải chăng đang vì sự tình Đại Hàng Hải, cảm thấy buồn khổ?

Đông Hải Long Vương: Tiên hữu cần gì phải biết rõ còn cố hỏi đâu? (phía sau là một cái biểu lộ thở dài)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta có một biện pháp, tuy không thể giải trừ phiền não của ngươi, nhưng lại có thể làm cho ngươi bắt đầu vui vẻ, Long Vương có muốn nghe một chút hay không?

Đông Hải Long Vương: A? Tiên hữu có gì biện pháp? Kính xin chỉ giáo! (phía sau là một cái vẻ mặt kinh hỉ)

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, đem ý nghĩ của mình, nói một lần cùng Đông Hải Long Vương.

Đông Hải Long Vương xem hết, nội tâm không khỏi đại hỉ.

Đông Hải Long Vương: Ha ha, biện pháp này, thật sự là quá tuyệt rồi! Lão Long cám ơn tiên hữu rồi! (phía sau là một cái biểu lộ cúi đầu)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Long Vương khách khí, ta chỉ là đưa ra cách nghĩ , về phần thao tác như thế nào, vẫn là nhìn ngươi rồi!

Đông Hải Long Vương: Đại ân của tiên hữu , lão Long ghi khắc đáy lòng, nếu là thành công, tất không thể thiếu chỗ tốt của tiên hữu ! Không nói nữa, ta ngay bây giờ sẽ đi gặp ba cái huynh đệ của ta, hảo hảo nói một lần!

Nhìn Đông Hải Long Vương, đem nan đề buồn khổ nhiều ngày cởi bỏ, Lâm Hải cũng là cười nhạt một tiếng.

Xem ra, giúp người làm niềm vui, luôn có thể làm cho nhân tâm sung sướng.

Đối thoại xong cùng Đông Hải Long Vương, Lâm Hải lúc này mới mở ra Túi Càn Khôn, xem xét Hóa Hình Thảo.

Đã thấy Hóa Hình Thảo, là một mảnh lá cây hình giống như là răng cưa, toàn thân màu xanh sẫm, có cỗ hào quangkỳ dị .

Ngón tay sờ nhẹ, tin tức nói rõ về Hóa Hình Thảo , lập tức hiện ra đến.

Hóa Hình Thảo: Sản vật nơi đáy biển Đông Hải, có thể làm cho Yêu thú phía dưới Tam kiếp Tán Tiên sớm hóa hình!

“Náo loạn cả buổi, cái Hóa Hình Thảo này, dĩ nhiên là chuyên môn nhằm vào Tán Tiên hóa hình.”

Nhìn thấy cái tin tức này, Lâm Hải biết rõ không có vấn đề gì rồi.

Ba ngày sau, chờ chân của Yêu thú Tán Tiên tốt rồi, lập tức cho y phục dùng Hóa Hình Thảo!

Ba ngày thời gian kế tiếp , Lâm Hải đều vượt qua tại trong Luyện Yêu Hồ.

Thời gian lóe lên rồi biến mất, Lâm Hải khoanh chân ngồi ở bên trong nhà gỗ, đang tu hành Thần Hồn Quyết.

thanh âm của Tiên Nhi vang lên bên tai.

“Chủ nhân, chân của Yêu thú Tán Tiên , đã tốt rồi!”

“A?” Lâm Hải mở to mắt, nhảy xuống giường đến.

“Đi, đi xem!”

Lâm Hải ra khỏi phòng, vừa đến bên ngoài, liền nhìn thấy Yêu thú Tán Tiên, kinh hỉ đứng tại trước mặt của mình.

“Chủ nhân, chân của ta tốt rồi, đa tạ đại ân chủ nhân !”

Lâm Hải vung tay lên, đem kim châm thu hồi, sau đó nhìn xem Yêu thú Tán Tiên, cười nhạt một tiếng.

“Không vội nói tạ, còn có kinh hỉ càng lớn, đang chờ ngươi!”

Chương 2084: Ta gọi Chu Tử Chân!

“Kinh hỉ càng lớn ?”

Yêu thú Tán Tiên sững sờ, có chút nghi hoặc nhìn Lâm Hải, hiển nhiên không rõ kinh hỉ càng lớn theo như lời của Lâm Hải, chỉ chính là cái gì.

Lâm Hải mỉm cười, cũng không nói nhảm, trực tiếp đem Hóa Hình Thảo lấy đi ra.

“Đây là vật gì?”

Yêu thú Tán Tiên nhìn thoáng qua Hóa Hình Thảo trong lòng bàn tay Lâm Hải, mờ mịt mà hỏi.

“Đây là Hóa Hình Thảo, ăn nó có thể để cho ngươi không cần chờ đến lần vượt qua Thiên Kiếp thứ ba, sớm hóa hình!”

“Thật sự?!” Yêu thú Tán Tiên nghe xong, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy kích động.

Nhân loại chính là vạn vật chi linh, với tư cách Yêu thú, nào có ai không hy vọng mình có thể hóa thân thành người?

Chỉ có điều, nguyện vọng này thực sự quá khó để thực hiện, chín thành chín Yêu thú, cuối cùng cả đời cũng không dám nghĩ.

Mặc dù là Yêu thú Tán Tiên, may mắn thoát khỏi khó khăn tại dưới Thiên Kiếp, tu thành Tán Tiên.

Thế nhưng mà đối với hóa hình làm người, vẫn như cũ là sự tình liền nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Nhưng mà, Lâm Hải nhưng bây giờ nói cho y biết, ăn hết cái Hóa Hình Thảo này, có thể lập tức hóa hình.

Mộng tưởng khó có thể với tới cho tới nay, thật không ngờ đơn giản lại muốn thực hiện, Yêu thú Tán Tiên sao có thể không dị thường hưng phấn?

Lâm Hải nhìn bộ dạng Yêu thú Tán Tiên kích động không thôi , thì là mỉm cười, thản nhiên nói.

“Ngươi cảm thấy, ta có tất yếu lừa ngươi sao?”

“Có ăn hay không, chính ngươi quyết định!”

“Ăn, ta ăn!” Lâm Hải vừa mới nói xong, Yêu thú Tán Tiên vội vàng cấp tốc nói ra.

Y đối với lời nói của Lâm Hải, căn bản không tồn tại hoài nghi.

Tựa như lời Lâm Hải nói, căn bản không có tất yếu lừa gạt y.

Dù sao, trong nháy mắt y được thu vào Luyện Yêu Hồ , tánh mạng liền nắm giữ ở trong tay Lâm Hải.

Nếu như Lâm Hải muốn hại y, chỉ cần một cái ý niệm trong đầu là được, cần gì phải phí sức như vậy?

Khẽ vươn tay, Yêu thú Tán Tiên trực tiếp đem Hóa Hình Thảo, từ trong tay Lâm Hải cầm đi qua.

Sau đó, mở cái miệng rộng, một ngụm nuốt xuống!

Hóa Hình Thảo vừa mới vào miệng, lập tức hóa thành chất lỏng, chảy vào trong cơ thể Yêu thú Tán Tiên .

Ông!

Sau một khắc, thân thể cao lớn cảu Yêu thú Tán Tiên , run lên bần bật, sau đó mắt to đột nhiên trợn tròn!

“Rống!”

Ngay sau đó, Yêu thú Tán Tiên rống to một tiếng, toàn thân phát ra ánh sáng rực rỡ, phóng ra bốn phương.

Đồng thời, Yêu thú Tán Tiên đột nhiên cuộn thân mình, nằm sấp trên mặt đất.

Sau đó, thân thể cao lớn vậy mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, phi tốc giảm nhỏ!

Không đến thời gian một phút đồng hồ , thân hình của Yêu thú Tán Tiên , liền trở nên lớn cỡ người bình thường.

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, mang theo một tia khiếp sợ, hướng Yêu thú Tán Tiên trên mặt đất nhìn lại.

Đã thấy, Yêu thú trước đó dĩ nhiên biến mất không thấy gì nữa, cuộn mình trên mặt đất, rõ ràng là một người nam tử trung niên!

“Thật thần kỳ!”

Trong mắt Lâm Hải dị sắc liên tục, nội tâm sợ hãi thán phục không thôi.

Đây cũng là lần thứ nhất, Lâm Hải nhìn thấy Yêu thú hóa hình, trở thành bộ dáng người.

Mà lúc này đây, hào quang quanh thân Tán Tiên, cũng dần dần tán đi, biến mất vô tung.

Vèo!

Yêu thú Tán Tiên trên mặt đất đã hóa hình , thả người nhảy lên, từ trên mặt đất nhảy dựng lên.

Sau đó, mang theo khó có thể tin thật sâu cùng cuồng hỉ kịch liệt, cẩn thận đánh giá chính mình một phen , lập tức kích động đến toàn thân run rẩy.

“Ha ha, ha ha ha ha!”

“Thật sự hóa hình rồi, ta biến thành hình thái người rồi, ha ha ha ha!!!”

Sau khi cười xong, Tán Tiên mang theo hưng phấn cùng cảm kích thật sâu, hướng phía Lâm Hải quì xuống!

“Tạ chủ nhân, ân tái tạo!!!”

Hóa Hình Thảo của Lâm Hải, lại để cho y bỏ đi lớp da Yêu thú , hóa hình làm người.

Phần ân đức này, đối với Yêu thú Tán Tiên mà nói, tuyệt đối thoả đáng khởi ân cùng tái tạo rồi!

“Không cần khách khí, đứng lên đi!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, một cỗ chân nguyên đem Tán Tiên nhẹ nhàng nâng lên.

Sau đó, Lâm Hải mới mang theo một tia hiếu kỳ, cao thấp đánh giá Tán Tiên hóa hình .

Xem tuổi tác, bộ dạng Tán Tiên, giống như là một cái nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi, cao lớn uy mãnh, tướng mạo bất thiện, cho người một loại cảm giác hung ác.

“Đến!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, nhất thời không khí run run, một thân quần áo nam tử xuất hiện từ trống rỗng .

“Nê đã hóa hình, liền nghĩ liêm sỉ, đem y phục mặc lên a!”

“Vâng, tạ chủ nhân!” Tán Tiên nắm quần áo, vừa hiếu kỳ vừa nát kém cỏi cầm quần áo mặc vào.

“Ha ha, đẹp mắt, thật là đẹp mắt!”

Nhìn bộ dạng mình mặc quần áo xong, Tán Tiên lại là một hồi kinh hỉ, mặt mũi tràn đầy vui thích.

“Đúng rồi, ngươi là cái Yêu thú gì à?” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Ta là một đầu lợn rừng!”

Phốc!

Lời nói của Tán Tiên, thiếu chút nữa lại để cho Lâm Hải đặt mông ngồi dưới đất.

“Cái đồ chơi gì, ngươi nói ngươi là đầu lợn rừng?”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, mang theo hoài nghi thật sâu hỏi.

“Đúng vậy a, chủ nhân, có vấn đề sao?” Tán Tiên vẻ mặt mờ mịt.

“Không có không có!” Lâm Hải khoát tay áo, chỉ là khiếp sợ trên mặt, lại thật lâu tản không đi.

Mẹ nó, thật sự là không nghĩ tới, cái huynh đệ này lại là một đầu lợn rừng!

Kết quả này, thật sự là lại để cho Lâm Hải quá mức ngoài ý muốn rồi.

Thân thể Yêu thú trước đó của Tán Tiên, thật sự là quá mức cực lớn, Lâm Hải căn bản thấy không rõ toàn cảnh.

Hơn nữa thằng này hai chân đứng thẳng, cao lớn uy mãnh, Lâm Hải như thế nào cũng không có liên tưởng đến một khối cùng với lợn .

“Ngoài ý định, quá bất ngờ!”

Nội tâm của Lâm Hải cười khổ một hồi , thật vất vả thu cái đại cao thủ cấp bậc Tán Tiên, kết quả coin mẹ nó lại là đầu heo!

Tuy Lâm Hải đối với heo cũng không kỳ thị, nhưng như thế nào cũng không cách nào đem heo cùng hai chữ cường đại, liên lạc với cùng một chỗ.

“Cái kia, ngươi tên là gì à?”

Lâm Hải mang theo một tia im lặng, tiếp tục hỏi.

“Ta gọi Chu Tử Chân!”

“A, Chu Tử Chân... Cái đồ chơi gì!!!” Lâm Hải nói thầm một câu, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi mới vừa nói, ngươi gọi tên gì?!” Lâm Hải mang theo vẻ mặt khiếp sợ, cấp tốc hỏi.

“Chu Tử Chân a!” Tán Tiên vẻ mặt mộng bức, yếu ớt hồi đáp.

“Ai u ta đi, ngươi gọi Chu Tử Chân?” Lâm Hải thoáng cái không cách nào bình tĩnh rồi.

“Cái tên này ai lấy được cho ngươi?” Lâm Hải lần nữa khiếp sợ mà hỏi.

“Không biết!” Chu Tử Chân lắc đầu, sau đó trong mắt hiện lên một tia mê mang.

“Ta chỉ biết là, ta gọi Chu Tử Chân, đúng vậy, ta kêu Chu Tử Chân!”

Chu Tử Chân cẩn thận nghĩ nghĩ, sau đó vô cùng khẳng định, trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Mẹ nó, sẽ không trùng hợp như vậy a?”

đầu Lâm Hải ông một tiếng, triệt để sợ ngây người.

Là một đầu lợn rừng, còn gọi là Chu Tử Chân, chẳng lẽ thật là nó?

“Ngươi biết cái kỹ năng gì ?” Lâm Hải lần nữa cấp tốc hỏi.

Chu Tử Chân há miệng, vô cùng tự hào nói.

“Ta tu luyện một kiện pháp bảo, gọi là Hỏa Hồng Đan, hấp thu Nhật Nguyệt Tinh Hoa, thành tựu Thiên Hỏa, phóng xuất ra có thể đốt cháy vạn vật!”

Phốc!

Nghe xong lời nói của Chu Tử Chân, Lâm Hải thiếu chút nữa phun ra tại chỗ.

Sau đó, mang theo không thể tưởng tượng thật sâu, Lâm Hải chỉ vào Chu Tử Chân, không thể tưởng tượng nổi mà nói.

“Chu Tử Chân, nguyên hình lợn rừng, pháp bảo gọi là Hỏa Hồng Đan, mẹ nó, thật đúng là ngươi!”

Chu Tử Chân thì là vẻ mặt mờ mịt, nhìn mặt mũi Lâm Hải tràn đầy nghi hoặc hỏi.

“Chủ nhân, chẳng lẽ ngươi trước kia có quen biết ta? Thế nhưng mà ta đối với ngươi, tại sao không có một chút ấn tượng đâu?”

Lâm Hải không có trả lời câu hỏi của Chu Tử Chân , mà là lần nữa mang theo chấn kinh hỏi.

“địa phương ngươi tu hành, gọi là Mai Sơn?”

Chu Tử Chân nghe xong, mắt lập tức lộ vẻ kinh ngạc, liên tục gật đầu.

“Đúng vậy, ta chính là tu hành tại Mai Sơn, chủ nhân làm sao ngươi biết? Ngươi thật sự trước kia đã nhận thức ta?”

Phốc!

Lâm Hải thoáng cái ngây người tại chỗ, mặt mũi tràn đầy kinh hãi cùng khó có thể tin.

Mẹ nó, không có chạy! Thằng tuyệt bích này chính là một trong Mai Sơn Thất Quái đã ị Nhị Lang Thần Dương Tiễn giết chết, ở bên trong Phong Thần Diễn Nghĩa, lợn rừng tinh Chu Tử Chân!

Chương 2085: Tuyệt đối không phải trùng hợp!

“Chủ nhân, ngươi như thế nào lại nhìn ta như vậy?”

Chu Tử Chân thấy Lâm Hải dùng thần sắc quái dị nhìn xem y, vội vàng hai tay ôm ngực, vẻ mặt cảnh giác mà hỏi.

Xem đôi mắt nhỏ thần này của chủ nhân , hắn, không phải là vừa ý ta đi à nha?

Chu Tử Chân nghĩ đến chỗ này, toàn thân lập tức giật mình một cái, nghĩ đến Lâm Hải cứu tánh mạng y, lại cho y phục dùng Hóa Hình Thảo.

Làm một cái người xa lạ, tại sao phải đối với mình tốt như vậy?

Ngoại trừ vì vẻ đẹp của mình, còn có thể có nguyên nhân gì?

Thoáng cái, nội tâm của Chu Tử Chân , lập tức trở nên cực kỳ phức tạp, bắt đầu vô cùng xoắn xuýt .

Nếu thật sự là như thế, chính mình là từ chối, hay là không theo đâu?

Lâm Hải nếu là biết rõ giờ phút này Chu Tử Chân đang nghĩ cái gì, đoán chừng cần phải nôn mửa trên ba ngày ba đêm.

Một đầu lợn rừng, trưởng thành thành cái bức dạng này, ca ca con mẹ nó có thể vừa ý ngươi, nghĩ cái chuyện tốt gì ni!

Lâm Hải sở dĩ lâm vào khiếp sợ, hoàn toàn là vì thân phận của Chu Tử Chân .

ở bên trong Phong Thần Diễn Nghĩa, lợn rừng tinh một trong Mai Sơn Thất Quái bị Dương Tiễn giết chết , cũng kêu Chu Tử Chân.

Chẳng những chủng tộc, cái tên cùng cái Chu Tử Chân này trước mặt giống như đúc, thậm chí liền pháp bảo cũng đều đồng dạng.

Hơn nữa, cái Chu Tử Chân trước mặt này , địa phương tu hành, cũng gọi là Mai Sơn.

Trên thế giới, còn có sự tình trùng hợp như thế sao?

Lâm Hải không thể không hoài nghi, Chu Tử Chân này, là Chu Tử Chân kia, hai người này rõ ràng chính là một cái người!

Thế nhưng mà, Chu Tử Chân bên trong Phong Thần Diễn Nghĩa, đã bị Nhị Lang Thần Dương Tiễn giết chết, phong làm Phục

Đoạn Tinh.

Người ta bây giờ là chính thần trên Thiên Đình , làm sao có thể gọi ra hiện ở chỗ này, còn là chính là một người Tán Tiên Độ Kiếp thất bại?

Chẳng lẽ nói, là một vòng ý niệm của Phục Đoạn Tinh Quân ? Hoặc là chuyển thế đầu thai?

Hay là giống như chính mình, Chu Tử Chân đã tu luyện ra Nguyên Thần thứ hai?

Lâm Hải trăm mối vẫn không có cách giải, trong lúc nhất thời nội tâm khiếp sợ không thôi, làm không rõ đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, rất nhiều dấu hiệu cho thấy, Lâm Hải cùng Nhị Lang Thần có tựa hồ cũng có rất nhiều chỗ tương tự.

Bản thân Lâm Hải, cũng không phải không có hoài nghi qua, mình cùng Nhị Lang Thần Thiên Đình , có lẽ có cái liên quan gì .

Thế nhưng mà, Chu Tử Chân là bị Nhị Lang Thần giết chết đó a.

Nhưng hiện tại, cái Chu Tử Chân này, lại bị chính mình thu phục, thành thủ hạ của mình.

Cái quan hệ này, cũng có chút rối loạn.

Cưỡng ép đem suy nghĩ hỗn loạn, tạm thời đè xuống, Lâm Hải dùng vẻ mặt ngưng trọng hỏi.

“Chu Tử Chân, tu hành cùng ngươi tại Mai Sơn, có phải còn có sáu cái Yêu thú cường đại khác hay không ?”

“Ồ, chủ nhân làm sao ngươi biết, ngươi thật sự đi qua Mai Sơn?” vẻ mặt Chu Tử Chân kinh ngạc, kỳ quái hỏi.

“Vậy bọn họ, đều là cái Yêu thú gì ?” mí mắt Lâm Hải kinh hoàng, cấp tốc hỏi.

“n, vượn, trâu, chó, dê, rắn cùng rết!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, thiếu chút nữa ngồi bệt bên trên đất, trong con mắt, tất cả đều là nồng đậm kinh hãi!

Không sai được, lần này tuyệt đối không sai được!

Chủng tộc của đám Yêu thú này, cùng Mai Sơn Thất Quái, hoàn toàn ăn khớp!

Nếu như nói chỉ có một cái Chu Tử Chân, có lẽ còn nói là cực kỳ trùng hợp.

Nhưng, bảy cái Yêu thú tất cả đều là trùng hợp, cái kia tuyệt không có khả năng!

Nội tâm của Lâm Hải, lập tức dời sông lấp biển, giật mình cùng kinh ngạc nói không nên lời!

Không phải trùng hợp, tuyệt đối không phải trùng hợp!

Mai Sơn Thất Quái, như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này?

“Sáu cái Yêu thú khác , còn tại Mai Sơn sao?” Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Chu Tử Chân hỏi.

Đồng thời, một cách nghĩ can đảm, tại nội tâm của Lâm Hải bay lên.

Mai Sơn Thất Quái, cái kia đều là nhân vật thần thông quảng đại, cực kỳ ngưu bức a.

Nhất là lão đại Viên Hồng, tinh thông Bát Cửu Huyền Công, liền cả Nhị Lang Thần đều chính là không làm gì được y cả.

Cuối cùng nhất còn phải là dựa vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa Nương Nương, mới đưa y bắt được.

Nhưng dù vậy, bọn người Khương Tử Nha dùng hết thủ đoạn, vậy mà không cách nào đem y giết chết.

Cuối cùng, vẫn là do Lục Áp Đạo Nhân dùng Trảm Tiên Phi Đao, cắt lấy đầu của Viên Hồng, mới có thể đền tội.

Nếu là có thể đem Viên Hồng lục quái, cũng đồng dạng hàng phục như Chu Tử Chân , cái kia chính là trợ lực cường đại cỡ nào !

Lâm Hải càng nghĩ càng kích động, hận không thể lập tức sẽ lên đường đi Mai Sơn, đem Mai Sơn Thất Quái tất cả đều thu nhập dưới trướng.

Nhưng mà, Chu Tử Chân trả lời, lại quả thực tạc cho Lâm Hải một chậu nước lạnh.

“Chủ nhân, sáu cái Yêu thú khác, từ lúc mấy trăm năm trước, cũng đã rời đi Mai Sơn rồi.”

“Hôm nay Mai Sơn, trừ ta ra, đã không có Yêu thú cường đại rồi.”

chân mày Lâm Hải lập tức cau lại, một hồi thất vọng.

“Ngươi có biết, bọn họ đi nơi nào không?”

“Cái này cũng không biết, chúng ta tuy cùng tu hành tại Mai Sơn , nhưng ngày thường lại không có liên hệ.” Chu Tử Chân lắc đầu, nói ra.

Hô ~

Lâm Hải nghe xong, không khỏi nặng nề nhổ ra một ngụm trọc khí, hi vọng lập tức tan vỡ.

Xem ra, nguyện vọng muốn thu phục Mai Sơn Thất Quái, xem như triệt để rơi vào khoảng không.

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải lại cười nhạt một tiếng.

Mai Sơn Thất Quái, cũng không phải thế hệ tầm thường , sao lại dễ khinh địch thu phục như vậy ?

Có thể gặp được một cái Chu Tử Chân, đã đủ may mắn.

Cao thấp đánh giá Chu Tử Chân một phen , Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra một vòng dáng tươi cười nghiền ngẫm .

“Tán Tiên, thật đúng là lần đầu gặp được đâu rồi, cũng không biết cường đại tới trình độ nào.”

Chu Tử Chân nghe được, thì là chất phác cười, gãi đầu không có ý tứ nói.

“Cũng không có rất mạnh, bất quá đối phó với chủ nhân ngươi như vậy, động động ngón tay, diệt ngươi trăm tám mươi cái thì không thành vấn đề.”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, sắc mặt lập tức đen, tức giận liếc trắng nhìn Chu Tử Chân .

Mẹ nó, thật đúng là đầu heo, không nói chuyện sao?

Tuy ngươi Tán Tiên xác thực cường, nhưng cũng không cần nhìn người khó như vậy a?

Quá đả kích người rồi!

“Ta vừa học xong một bộ công pháp, Tán Tiên ngươi không phải ngưu bức nha, theo giúp ta so so chiêu!” Lâm Hải tức giận nói.

“À?”

Chu Tử Chân sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy khó xử.

“Chủ nhân, ngươi quá yếu, so chiêu với ngươi , ta nói ra khí, đều đem ngươi thổi không có!”

Yếu con em ngươi!

Lâm Hải nghe xong cái này tức a, Đậu phộng cái heo chết tiệt này, quá không lưu mặt mũi cho huynh đệ.

“Ngươi chỉ cần trốn tránh hoặc ngăn cản, không cho phép đánh trả!” Lâm Hải mắt trắng không còn chút máu, nói.

“A, như vậy a, cái kia coi như cũng được!” Chu Tử Chân lúc này mới chợt hiểu hiểu ra, bất quá rất nhanh lại đùa giỡn sung sướng nói.

“Chủ nhân, cho dù ta không hoàn thủ, ngươi cũng đánh không đến ta à!”

Đại gia mày!

Lâm Hải cái này tức a, thật không biết nói cái gì cho phải.

“Ít nói nhảm!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, quát lạnh một tiếng, lập tức khói đen lăn lộn, âm Phong gào thét, một cỗ sát khí bá đạo lành lạnh , bỗng nhiên bay lên!

“n?”

Chu Tử Chân vốn đang lơ đễnh , thấy thế thì là nhíu mày, mặt lộ vẻ một tia ngưng trọng.

“công pháp thật bá đạo , vậy mà lại để cho người có loại cảm giác áp bách cực độ!”

“Xem chiêu!” Cái lúc này, Lâm Hải đột nhiên cao giọng quát chói tai, lập tức hai cái cánh tay toát ra khói đen cuồn cuộn.

Oanh!

Sau một khắc, không khí trên đỉnh đầu Lâm Hải, bỗng nhiên run rẩy một hồi.

Sau đó, khói đen ngưng tụ, hai thanh búa cực lớn, bỗng nhiên biến ảo mà ra, mang theo sát cơ lành lạnh, hướng phía đỉnh đầu Chu Tử Chân, cuồng bạo đánh xuống!

Ầm ầm!

Theo búa đánh xuống, vậy mà ẩn ẩn kèm thêm thanh âm sơn băng địa liệt.

Trong lúc nhất thời, cả trời không hắc mang đại thịnh, không gian rít gào, đất rung núi chuyển, phảng phất như tận thế tiến đến, khủng bố dị thường!

Theo búa rơi xuống, hai cái quang mang màu đen vô hình, giống như xiềng xích, bọc tại trên người Chu Tử Chân.

Nhưng mà, Chu Tử Chân đối với cái này, lại giống như chưa tỉnh.

Mắt thấy hai thanh lợi búa bổ chém tới, đột nhiên quát lớn một tiếng, vung quyền mà lên!

“Phá!”

Phanh!

Nhất thời, khí lãng lăn lộn sôi trào, giống như phát sinh bạo tạc kịch liệt, bầu trời lập tức một mảnh vầng sáng!

Chương 2086: Tán Tiên, ô-sin thật tốt a!

“Ha ha ha, chủ nhân, ta đều nói, thực lực của ngươi quá yếu!”

Vầng sáng tán đi, tiếng cười to đắc ý của Chu Tử Chân vang lên.

Lâm Hải thi triển Phá Quân Sát, tuy công pháp này chính là do Xi Vưu sáng chế, cực kỳ bá đạo, vô cùng cường đại.

Nhưng sai biệt thực lực ở giữa Lâm Hải cùng Chu Tử Chân, vẫn là quá lớn.

Mặc dù Nguyên Thần thứ hai của Lâm Hải, đạt đến Đại Thừa trung kỳ, lúc thi triển Phá Quân Sát, vận dụng chính là lực lượng của Nguyên Thần thứ hai .

Nhưng tại trước mặt Nhất kiếp Tán Tiên Chu Tử Chân, vẫn giống như lấy trứng chọi đá.

Hai thanh lợi búa tấn mãnh cuồng bá kia , bị một quyền hời hợt của Chu Tử Chân, nhẹ nhõm oanh đánh nát bấy.

Bất quá, Lâm Hải lại không nhụt chí, khóe miệng ngược lại lộ ra một vòng cười nhạo.

“Cuồng cái gì cuồng, có bản lĩnh đón thêm của ta một chiêu!”

Oanh!

tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, lợi búa màu đen lần nữa xuất hiện tại bên trên bầu trời, cuồng mãnh đánh xuống.

“Ha ha, đừng nói một chiêu, coi như là một trăm chiêu một ngàn chiêu, cũng là vô dụng!”

Chu Tử Chân cuồng tiếu, phất tay lần nữa nhẹ nhõm phá giải công kích của Lâm Hải .

Nhưng mà, Chu Tử Chân lại không biết, khi Lâm Hải thi triển ra một chiêu này, lần nữa có hai đạo xiềng xích vô hình, bọc tại trên người của y.

“Lại đến!”

Trong mắt Lâm Hải mang theo chiến ý nồng đậm, quát lớn một tiếng, lại là một chiêu Phá Quân Sát, điên cuồng công kích mà ra!

...

Lâm Hải một chiêu tiếp lấy một chiêu, trong chớp mắt liền hướng Chu Tử Chân công ra mấy chục chiêu.

Vừa bắt đầu, Chu Tử Chân còn một bộ dạng nhẹ nhàng như thường , trong mắt mang theo lơ đễnh thật sâu.

Nhưng trong lúc bất tri bất giác, sắc mặt của Chu Tử Chân , lại bắt đầu trở nên có chút kinh ngạc.

Y đột nhiên phát hiện, không biết vì cái gì, hành động của y, phảng phất dần dần trở nên bắt đầu chậm chạp.

Càng làm cho y hoảng sợ, tứ chi của y, vậy mà bắt đầu chết lặng, cơ hồ đã không có tri giác.

“Đây là có chuyện gì?”

Chu Tử Chân rốt cục ý thức được không ổn rồi, cuống quít vận chuyển chân nguyên, tại kinh mạch toàn thân cấp tốc tuần hoàn một chu thiên.

Nhưng mà, lại để cho Chu Tử Chân khiếp sợ chính là, cảm giác tứ chi chết lặng, vậy mà không có chút giảm bớt nào.

“Hỏng rồi, gặp quỷ!”

Chu Tử Chân rốt cuộc là Tán Tiên vượt qua Thiên Kiếp, có thể nói kiến thức rộng rãi, lập tức liền kịp phản ứng, công pháp của Lâm Hải , tuyệt đối có vấn đề!

Công pháp này chẳng những mãnh liệt bá đạo, lại còn có chứa hiệu quả khống chế.

Dùng tình huống trước mắt đến xem, dựa vào chân nguyên trong cơ thể, thời gian ngắn còn không cách nào đem cái hiệu quả mặt trái này thanh trừ!

Nếu lại tiếp tục nữa, chết lặng càng ngày càng nghiêm trọng, đến cuối cùng chỉ sợ sẽ mất đi năng lực hành động a!

“Chạy!”

trong đầu Chu Tử Chân, lập tức toát ra ý niệm chạy trốn.

Lâm Hải thế nhưng mà không cho y đánh trả, thật sự nếu không chạy mà nói, y sẽ bị bó tay chân mà đập chết.

Một cái đường đường Tán Tiên, nếu như bị Lâm Hải cầm xuống, cái mất mặt kia có thể ném đi được rồi.

Nghĩ đến chỗ này, Chu Tử Chân lập tức hạ quyết tâm.

Mắt thấy Lâm Hải lại là phóng ra hai thanh lợi búa, mang theo mây đen gào thét, cuồng mãnh đánh xuống.

Chu Tử Chân có chút cố hết sức huy động nắm đấm, đem công kích của Lâm Hải , lần nữa phá hủy!

Sau đó, không nói hai lời, quay đầu bỏ chạy!

“Chà mẹ nó, ngươi nha đứng lại cho ta!”

Lâm Hải vừa thấy, lập tức liền nóng nảy.

Huynh đệ tại đây thí chiêu, chính là đã đến thời khắc mấu chốt, ngươi nha chạy cọng lông a!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, theo sát phía sau, hướng phía Chu Tử Chân liền đuổi tới.

Phía dưới một truy này , Lâm Hải bỗng nhiên hưng phấn nở nụ cười.

Hắn khó có thể tin phát hiện, tốc độ của Chu Tử Chân hôm nay , vậy mà quá chậm, còn không bằng hắn rồi!

“Phá Quân Sát!”

Lâm Hải nhảy dựng lên, chiếu vào Chu Tử Chân, lại là một chiêu Phá Quân Sát.

“Chủ nhân, ngươi lừa gạt!”

Chu Tử Chân rống to một tiếng, mặt mũi tràn đầy ủy khuất, gian nan giơ cánh tay lên, đem công kích của Lâm Hải lần nữa phá hủy.

Nhưng mà, lại là một đạo xiềng xích vô hình, sau khi một mực bao lấy Chu Tử Chân, thân thể Chu Tử Chân mất thăng bằng, phù phù một tiếng, ngã cái chó gặm bùn!

“Ha ha ha ha!”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi cất tiếng cười to, nội tâm một hồi kinh hỉ.

Thoải mái, thật sự là thoải mái a!

Cái uy lực khống chế của Phá Quân Sát này, thật đúng là không phải đùa giỡn!

Mặc dù là loại cao thủ cấp bậc Tán Tiên như Chu Tử Chân này , vậy mà dưới sự khống chế của Phá Quân Sát , cũng đã mất đi năng lực phản kháng.

Không thể không nói, cái Phá Quân Sát này, thật sự là bá đạo!

“Tiểu tử nhi, không phải nói ta quá yếu sao?”

“Không phải nói, một trăm chiêu một ngàn chiêu cũng không làm gì được ngươi sao?”

“Ngươi ngược lại là huênh hoang à? Nằm sấp trên mặt đất gặm bùn, tính toán là mấy cái ý tứ?”

Lâm Hải mang theo một tia cười xấu xa, hướng Chu Tử Chân trên mặt đất, cười nhạo mỉa mai nói.

Cái con heo chết tiệt này, mới vừa rồi còn cười nhạo mình, bây giờ nhìn y còn có lời gì nói?

“Chủ nhân, ngươi chơi xấu a!”

Chu Tử Chân đem bùn trong miệng nhổ ra, ủy khuất nhìn Lâm Hải, khóc không ra nước mắt.

“Hứ, thua chính là thua, đừng có tìm bất kỳ cớ gì, hiểu hay không!”

Lâm Hải quyệt miệng, nghiêm trang dạy dỗ Chu Tử Chân, nội tâm cũng đã vui cười đến nở hoa rồi.

Có thể đem đại yêu Chu Tử Chân trong cuộc chiến Phong Thần , đánh nằm rạp trên mặt đất, quả thực rất có cảm giác thành tựu rồi.

Ông!

bàn tay Lâm Hải tại trên người Chu Tử Chân, nhanh chóng vung lên.

Sau một khắc, xiềng xích vô hình rậm rạp chằng chịt trên người Chu Tử Chân kia , bỗng nhiên hóa thành ma khí, bị Lâm Hải hút vào trong cơ thể.

Vèo!

Chu Tử Chân thoáng cái liền nhảy dựng lên, phát hiện mình dĩ nhiên đã khôi phục tự nhiên, không khỏi tấc tắc kêu kỳ lạ.

“Chủ nhân, công pháp của ngươi đây rốt cuộc là gì?”

Lâm Hải cũng coi như chơi chán rồi, lúc này mới mang theo một tia ngưng trọng, nhàn nhạt nói ra.

“công pháp ta vừa rồi thi triển , tên là Phá Quân Sát!”

“Phá Quân Sát!” đồng tử Chu Tử Chân co rụt lại, đem tên của công pháp này, nhớ kỹ sâu tại trong đầu.

Dù sao vừa rồi, y đường đường Tán Tiên, nhưng chỉ có đưa tại phía dưới một bộ công pháp như vậy.

Mà Lâm Hải nhớ lại tình cảnh vừa rồi, đối với Phá Quân Sát cũng là phi thường vừa lòng.

Tuy, vừa rồi điều kiện tiên quyết để chiến thắng Chu Tử Chân, là Chu Tử Chân không thể hoàn thủ.

Nhưng uy lực của Phá Quân Sát, cũng hiển hiện ra rồi, ít nhất nói rõ Nhất kiếp Tán Tiên là trốn không thoát lực khống chế của Phá Quân Sát .

Nếu là đổi lại người khác ở phía dưới Đại Thừa hậu kỳ, mặc dù cho bọn họ cơ hội đánh trả, chỉ sợ cũng khó có thể đào thoát!

“Đúng vậy, rất không tồi!” Lâm Hải không khỏi mở miệng tán dương.

“Ha ha, cám ơn chủ nhân khích lệ!” Chu Tử Chân lập tức gãi gãi đầu, cười ngây ngô nói.

Lâm Hải thì là khẽ giật mình, sau đó thản nhiên nói.

“Không có khen ngươi, là khen công pháp ni!”

“Ách...” mặt mũi Chu Tử Chân lập tức tràn đầy hắc tuyến.

“Bé heo a, ngươi vừa tới không lâu, đi, ta mang ngươi đi làm quen hoàn cảnh thuộc hạ !” Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra một vòng cười tà, vỗ vỗ bả vai Chu Tử Chân, thân thiết nói.

“À? Cám ơn chủ nhân, ta quá vinh hạnh rồi!” mặt mũi Chu Tử Chân lập tức tràn đầy vui mừng, có chút thụ sủng nhược kinh.

Mà Lâm Hải cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp đem Chu Tử Chân dẫn tới chỗ Không Gian Hỗn Độn .

“Chủ nhân, ngươi dẫn ta tới nơi này làm gì?”

Chu Tử Chân thấy một đám Người Sói, ở chỗ này vất vả làm việc tay chân, trong lòng lập tức giật mình, bay lên một tia dự cảm bất thường.

Lâm Hải nghe được, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra một vòng cười tà.

“Còn có thể làm gì, làm ô-sin a!”

Phanh!

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp vung một cước, đem Chu Tử Chân đạp đến trong Không Gian Hỗn Độn.

“Tán Tiên, ô-sin thật tốt a, làm cho tốt, chớ có biếng nhác a!”

Lâm Hải duỗi lưng một cái, chắp tay sau lưng hừ hừ tiểu khúc, quay người rời đi.

Chỉ để lại Chu Tử Chân nằm rạp trên mặt đất, nhìn xem bóng lưng Lâm Hải, rơi lệ đầy mặt.

“Chủ nhân, ta kháng nghị, ngươi đây là đại tài tiểu dụng a!”

Lâm Hải đối với kháng nghị của Chu Tử Chân , không nhìn thẳng, ý niệm khẽ động ra khỏi Luyện Yêu Hồ, về tới chính giữa sự thật.

Chương 2087: Chủ đề Nhạc Viên: Đại Hàng Hải Gia

Chu Tử Chân với tư cách Tán Tiên, đã là người mạnh nhất ngoại trừ Thành chủ Tiểu Minh ra, mà Lâm Hải đã gặp qua rồi.

Không thể nghi ngờ, trước mắt cũng là bảo tiêu tốt nhất của Lâm Hải .

Bất quá, hiện tại còn không dùng được y, ngược lại là ở bên trong Luyện Yêu Hồ, có thể cho y phát huy một chút tác dụng.

Bọn Người Sói mở cái phiến Không Gian Hỗn Độn kia, tốc độ thật sự là quá chậm.

Chu Tử Chân dùng thực lực Tán Tiên đi mở, hiệu suất lường trước có lẽ so vơ bọn Người Sói kia, cao hơn nhiều a.

“n, có việc đi ra làm tay chân, không có việc gì đi vào làm ô-sin, cái an bài này, quá hợp lý rồi!”

Lâm Hải phi thường hài lòng nhẹ gật đầu, từ nay về sau xác nhận vấn đề phân phối công tác của đồng chí Chu Tử Chân.

“A Hoa, ngươi cái chó chết, đang làm gì đó?”

Lâm Hải nhàn nhã nằm ở trên giường, thông qua ý niệm câu thông cùng A Hoa .

“Đang tắm, oa ha ha ha, ai u, nước miếng chảy ra rồi!”

mặt mũi Lâm Hải lập tức tràn đầy hắc tuyến, cái con chó chết tiệt này, quá con mẹ nó hưởng thụ rồi!

Không cần hỏi, Lâm Hải cũng có thể đoán được, A Hoa là đang ở cùng ai tắm rửa rồi.

“nhiệm vụ giao cho ngươi, hoàn thành thế nào?” Lâm Hải hỏi.

“Ba ba, ngươi nói là sự tình mang ngươi tới Thất Tinh Cung ?”

“Đúng vậy!” Lâm Hải âm thầm gật đầu, cái con chó chết tiệt này ở thời khắc mấu chốt coi như đáng tin cậy, không có hoàn toàn trầm mê vào nữ sắc, đem chính sự quên đi.

“Ba ba, Mộ Dung đại mỹ nữ nói, Thất Tinh Cung không cho phép nam nhân tiến vào.”

“Ngươi không phải biết biến thân ấy ư, nếu không ngươi biến thành bộ dáng anh tuấn của ta, đi theo Mộ Dung đại mỹ nữ trà trộn vào đó?”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, thiếu chút nữa không có nhổ ra.

Mẹ nó, nói cái gì đó, lại để cho ca ca biến thành một con chó?

Đừng nói ca ca sẽ không thay đổi, cho dù biết biến, cũng tuyệt đối không làm a!

“Ngươi không có những biện pháp khác sao?” Lâm Hải bất mãn nói.

“Mộ Dung đại mỹ nữ tại Thất Tinh Cung, địa vị cũng không cao, muốn mang nam nhân đi vào, nàng căn bản không làm được.”

“Bất quá, ta ngược lại có thể thuyết phục nàng, làm cho nàng mang theo ba ba ngươi đến tông môn bên ngoài Thất Tinh Cung, về phần có thể đi vào không, phải dựa vào chính ngươi rồi!”

Lâm Hải nghĩ nghĩ, tựa hồ cũng không có biện pháp khác.

Thật sự không được, liền quang minh chính đại đến Thất Tinh Cung, đến nhà cầu kiến bảy vị Cung chủ.

Chỉ là hỏi thăm một việc, các nàng cũng không thể động cái liền ra tay đối với chính mình a?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải thông qua ý niệm nói cho A Hoa.

“Cùng Mộ Dung Yên Nhiên câu thông thoáng một phát, mau chóng mang ta đi Thất Tinh Cung một chuyến, ta tự mình đi tìm Cung chủ!”

“u rồi, yên tâm ba ba, sẽ xử lý thỏa thỏa cho ngươi !”

Chặt đứt liên hệ cùng A Hoa, Lâm Hải không khỏi thở ra một ngụm trọc khí thật sâu.

Nếu như Cung chủ Thất Tinh Cung, không tự nói với mình sự tình của Vô Thiên Minh , cái kia lại nên làm cái gì bây giờ?

Nhất thời, Lâm Hải một hồi đau đầu.

Vốn tưởng rằng đến Hồng Ngọc Quốc, có thể nhẹ nhõm thăm dò được tin tức của Vô Thiên Minh .

Không nghĩ tới Vô Thiên Minh thanh danh tuy lớn, lại thần bí như thế, hoàn toàn ngoài dự liệu của mình.

Leng keng!

Ngay tại lúc Lâm Hải suy nghĩ hỏi thăm sự tình với Cung chủ Thất Tinh Cung như thế nào, weachat đột nhiên vang lên.

Lấy điện thoại di động ra xem xét, dĩ nhiên là do Đông Hải Long Vương phát tới.

Đông Hải Long Vương: Ha ha ha ha, thượng tiên, kế sách lúc trước của ngươi , thật sự là khéo rồi! (phía sau là một cái biểu lộ đại hỉ)

Lâm Hải thấy thế, thì là mỉm cười, một bộ dạng trong dự liệu .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như thế nào, thuyết phục Thái Thượng Lão Quân?

Đông Hải Long Vương: Thuyết phục thuyết phục, thật không nghĩ tới lại thuận lợi như vậy, ta đem kế hoạch nhắc tới với Lão Quân , lão không nói hai lời, lập tức đáp ứng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhưng phân thành lợi nhuận mà nói, chỉ sợ ít nhất phân chia theo 5:5, phải đổi thành chia 3:7 a? Ngươi ba, lão bảy!

Đông Hải Long Vương: Tiên hữu, làm sao ngươi biết? Ngươi quá ngưu bức rồi, vậy mà đoán chuẩn như vậy! (phía sau là một loạt biểu lộ khiếp sợ)

Lâm Hải tức thì hơi hơi bĩu môi một cái, lộ ra mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Người khác hắn không biết, cái rãnh to Thái Thượng Lão Quân kia, Lâm Hải còn không rõ ràng lắm sao?

Có tiện nghi không chiếm, cái kia cũng không phải là Thái Thượng Lão Quân rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hết thảy đều tại trong dự liệu của bổn tiên !

(phía sau là một cái biểu lộ sâu không lường được)

Đông Hải Long Vương: Bất quá Thái Thượng Lão Quân ngược lại cũng nói ra rất nhiều đề nghị tốt, ta cảm giác nếu thực đều áp dụng tất cả, chỉ sợ ta muốn phát tài! (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yên tâm, đi theo Thái Thượng Lão Quân làm, không phát tài mới không bình thường ni!

Đông Hải Long Vương: Ha ha, ai nói không phải đâu rồi, đại tiên, ta bây giờ ta sẽ đi thu xếp sự tình khai trương ngay rồi, không quấy rầy ngươi nữa, tưởng tượng rất nhanh liền có vô số điểm Công đức, doanh thu liên tục không ngừng, ta thật hưng phấn không được a, a ha ha ha!

Lâm Hải thấy Đông Hải Long Vương cao hứng thành cái dạng này, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

Cái lão Long Vương này, thật đúng là dễ dàng thỏa mãn a.

Cùng Thái Thượng Lão Quân chia 3:7, tiện nghi lại để cho Thái Thượng Lão Quân chiếm hết rồi, rõ ràng cũng có thể cao hứng thành cái dạng này.

Leng keng!

Vừa mới đối thoại xong cùng Đông Hải Long Vương , weachat của Lâm Hải lại vang lên.

“U, là Thần Tài!”

Lâm Hải không khỏi cười cười, từ khi Thần Tài cùng hợp tác với mình, thế nhưng mà thật lâu không có hộc máu ở bên trong bầy .

Mở ra weachat của Thần Tài , Lâm Hải nhìn thoáng qua.

Thần Tài: Nghe nói một cái tuyệt mật tin tức, Tứ Hải Long Vương cùng với Thái Thượng Lão Quân hùn vốn, làm chủ đề Nhạc Viên! (phía sau là một cái biểu lộ bí mật)

Hứ, còn tin tức tuyệt mật ni!

Lâm Hải bĩu môi một cái, im lặng lắc đầu.

Người bày ra cái chủ đề Nhạc Viên này, chính là ca ca được không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sau đó thì sao?

Lâm Hải rất ngạc nhiên, Thần Tài cùng mình nói cái này, là muốn làm gì.

Thần Tài: Nghe nói, tên của chủ đề Nhạc Viên, kêu là Đại Hàng Hải Gia, về sau ở trong Tứ Hải, không cho phép tùy tiện đi thuyền rồi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: n, ngươi nói tiếp!

Thần Tài: Ta nghe nói a, Thái Thượng Lão Quân muốn tại chỗ biên giới của Tứ Hải, bố trí xuống trận pháp, cấm chế bất luận kẻ nào đi vào, nếu như muốn đi vào hàng hải, cần phải mua phiếu!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: n, thu vé vào cửa lợi nhuận điểm Công đức a, cái này bình thường!

Thần Tài: Ngươi nghĩ đến rất đơn giản, ta nghe nói vé vào cửa chỉ là một cái chi tiêu phi thường nhỏ, mấu chốt là bên trong có lần tiêu phí thứ hai, hơn nữa bịp bợm phồn đa, niềm vui thú vô cùng, so với hàng hải đơn thuần, có nhiều ý tứ hơn ni!

“Đó là tự nhiên!”

Lâm Hải lập tức tự hào một hồi, bất kể nói thế nào, huynh đệ cũng là đại thanh niên tốt của Nhân Gian giới thế kỷ hai mươi mốt

.

Nhất là sau khi có tiền, tất cả cảnh điểm du lịch lớn cùng chỗ sân chơi nổi danh cả nước, có một cái nào là không có đi qua à?

Hạng mục lại để cho du khách bỏ tiền tiêu phí trong những cảnh điểm kia, quả thực đủ loại, nhiều vô số kể!

Lâm Hải tùy tiện chọn lựa mấy cái, truyền thụ cho Đông Hải Long Vương, cái kia còn gọi chuyện này?

Thần Tài: Tiên hữu, ta đã nói với ngươi, dùng cái đầu gỗ Đông Hải Long Vương kia, tuyệt đối nghĩ không ra diệu kế như thế, nhất định là Thái Thượng Lão Quân nghĩ ra được, bởi vì biện pháp này , quá con mẹ nó thất đức!

Phốc!

Lâm Hải xem hết cái đầu tin tức này, thiếu chút nữa nhổ ra.

Mẹ nó, biện pháp này là huynh đệ nghĩ ra có được không, làm sao lại thất đức?

Cái Thần Tài không may này , miệng thật là tổn hại, ca ca chúc phúc ngươi mỗi ngày đều thổ huyết!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta cảm thấy coi như không tồi, đây cũng là hình thức buôn bán bình thường a!

Lâm Hải cố nén xúc động đem Thần Tài bắt đến bạo đánh một trận, biện giải cho mình nói.

Thần Tài: Tốt cái gì a, chính là lừa bịp điểm Công đức, hai cái lão tiểu tử này, lần này khẳng định phải lợi nhuận lật ra! (phía sau là một cái biểu lộ khó chịu)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đây là đố kỵ a? (phía sau là một cái biểu lộ liếc mắt)

Thần Tài: Ta không phải đố kỵ, ta chỉ là sinh khí, thời đại Đại Hàng Hải, là ta dùng 《 One Piece 》 mang lên, bọn họ lợi dụng sự thành tựu của ta đến lợi nhuận điểm Công đức, vì cái gì không mang ta lên, thật sự là tức chết ta rồi!

Leng keng!

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết bị thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm.

“Ách... Ha ha ha!” Lâm Hải vốn là khẽ giật mình, sau đó lập tức nở nụ cười.

Mẹ nó, cái Thần Tài này, thật đúng là cái lừa bịp bức a!

Cái này cũng có thể thổ huyết, thật sự là không có ai rồi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thổ huyết cũng vô dụng, ngươi cứ nói đi, ngươi muốn thế nào?

Chương 2088: Nhận thầu công tác phục vụ

Thần Tài: Ta cũng không thể xem của bọn họ lợi nhuận a, như vậy ta sẽ thổ huyết không ngừng! (phía sau là một cái biểu lộ phát điên)

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết bị thương, đạo hạnh giảm bớt mười năm.

“Ách...” con mắt Lâm Hải thoáng cái trợn tròn, lập tức liền nở nụ cười.

Mẹ nó, lại nhổ ra!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy ngươi có kế hoạch gì? Tìm Thái Thượng Lão Quân hợp tác?

Thần Tài: Không có khả năng! Dùng rất hiểu rõ của ta đối với

Thái Thượng Lão Quân , chỉ có lão chiếm tiện nghi của người khác, không có chuyện người khác chiếm tiện nghi của lão, cùng lão hợp tác, có thể bị gài bẫy!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia không có biện pháp rồi, Đông Hải Long Vương cũng không giống như cái người làm chủ được.

Thần Tài: Tiên hữu, không nhiều lời, bọn họ không phải muốn làm chủ đề Nhạc Viên sao? Ta chuẩn bị ở bên trong tòa thành Nhạc Viên làm tất cả công tác phục vụ!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhận thầu công tác phục vụ? Chủ ý này không tệ a!

hai mắt Lâm Hải lập tức tỏa sáng, không thể không nói, Thần Tài thằng này, tuy tâm nhãn nhỏ chút, nhưng thật đúng là có ý nghĩ buôn bán .

Thần Tài: Tiên hữu, nội dung phục vụ ở bên trong chủ đề Nhạc Viên, nhất định phải độc nhất vô nhị, tại nơi khác mua không được, như vậy mới có thể lợi nhuận lớn, ngươi có cái tài nguyên khan hiếm gì cung cấp cgho ta sao?

Lâm Hải nghe xong liền nở nụ cười, lúc hắn rời đi Nhân Gian giới, thế nhưng mà dẫn theo vô số thứ đồ vật.

Muốn tài nguyên? Hắn không thiếu nhất đúng là tài nguyên!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yên tâm, sự tình tài nguyên, bao tại trên người của ta.

Thần Tài: Thật tốt quá, vậy ngươi có thể trước phát ta một ít hay không, ta đi tìm Thái Thượng Lão Quân đàm phán!

Leng keng!

Ngươi hướng Thần Tài gửi đi một kiện áo tắm hai mảnh!

Leng keng!

Ngươi hướng Thần Tài gửi đi một bộ ván lướt sóng!

Leng keng!

Ngươi hướng Thần Tài gửi đi một chiếc xuồng!

Leng keng!

Ngươi hướng Thần Tài gửi đi một chiếc xe bãi cát!

Leng keng!

Ngươi hướng Thần Tài gửi đi một cái cầu vũ trụ lăn động!

Leng keng!

Ngươi hướng Thần Tài gửi đi một thùng Kentucky Fried Chicken cả nhà!

Leng keng!

Ngươi hướng Thần Tài gửi đi một thùng kem ly!

...

Lâm Hải nghĩ đến cái gì thì phát cái đó, từ du ngoạn bờ biển cùng nước cạn, đến ăn uống, phát một đống lớn thứ đồ vật cho Thần Tài .

Chủng loại nhiều, tuyệt đối có thể làm cho các thần tiên trêu chọc bức trên Thiên Đình , hoa mắt một hồi rồi.

Quả nhiên, tin tức khiếp sợ của Thần Tài , lập tức đã phát tới.

Thần Tài: Chà mẹ nó, cái này đều là cái gì a, tuy ta một cái đều chưa thấy qua, nhưng nhìn cái tên đều có bộ dạng rất ngưu bức a! (phía sau là một cái biểu lộ khiếp sợ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không ngưu bức có thể chia cho ngươi sao? Cầm lấy đi đàm điều kiện cùng Thái Thượng Lão Quân a, có những vật này liền có thể giúp lão hấp dẫn khách hàng, hợp tác mới chung thắng mà! (phía sau là một cái biểu lộ đắc ý)

Thần Tài: Ha ha, tốt, ta cái này đi! Buôn bán lời mà nói, hai ta quy củ cũ, phân chia 5:5!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, cứ theo như quy củ cũ mà xử lý!

trên mặt Lâm Hải, không khỏi lộ ra mỉm cười.

Dùng năng lực tại phương diện buôn bán của Thần Tài, việc này tuyệt đối là nắm chắc rồi.

Hơn nữa, Lâm Hải cũng tin tưởng, Thần Tài nhất định sẽ đem công tác phục vụ tại Đại Hàng Hải Gia chủ đề Nhạc Viên, kinh doanh đến hồng hồng hỏa hỏa.

Có một cái hợp tác như vậy , Lâm Hải có thể thanh thản ổn định chờ thu điểm Công đức, không cần thao bất luận cái tâm gì.

Đây cũng là nguyên nhân Lâm Hải vì cái gì nguyện ý, đem một nửa lợi nhuận đều phân cho Thần Tài.

“Đáng tiếc, người không tại Thiên Đình, điểm Công đức không cách nào hối đoái đạo hạnh, nếu không dùng tài sản hôm nay, chính mình đoán chừng đã vô địch rồi!”

Lâm Hải thở dài, đây cũng là sự tình không có cách nào.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, A Hoa liền thông qua ý niệm câu thông cùng Lâm Hải , đã thuyết phục Mộ Dung Yên Nhiên, mang theo Lâm Hải đi Thất Tinh Cung.

Lâm Hải vội vàng tìm được weachat của Túy Tửu Tiên , phát đầu tin tức cho lão.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Túy Tửu Tiên đại ca, ta muốn đi Thất Tinh Cung, hỏi thăm nơi Vô Thiên Minh hạ lạc, ngươi có đi không?

sau khi Lâm Hải ra khỏi Lạc Anh Sơn Mạch, Túy Tửu Tiên liền đi thành Bạch Thạch uống rượu rồi.

Cho tới bây giờ, cũng chưa có trở về, Lâm Hải cũng là không có biện pháp nào tìm lão.

Túy Tửu Tiên: Đi a, tụ hợp ở đâu ?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: trước cửa phủ đệ của Trú Thành Sứ thành Bạch Thạch !

Túy Tửu Tiên: A, vậy thì tốt quá, ta cách chỗ kia một bước ngắn, ta lại có thể uống một bình!

Mẹ nó!

Lâm Hải nhìn thấy Túy Tửu Tiên hồi âm, thật sự là bó tay rồi.

Chút thời gian như vậy , cũng quên không được uống rượu a!

Cũng may Túy Tửu Tiên mặc dù nát rượu, lại cũng không hỏng việc, cơ hồ cùng Lâm Hải đồng thời đi tới trước phủ Mộ Dung Yên Nhiên .

“Lâm Hải lão đệ, cái cô nàng Mộ Dung này, đáp ứng mang bọn ta tiến vào Thất Tinh Cung sao?”

Túy Tửu Tiên vừa thấy Lâm Hải, liền kinh ngạc mà hỏi.

“Không có!” Lâm Hải lắc đầu, “Nàng chỉ đáp ứng, đưa chúng ta đến nơi ở của Thất Tinh Cung .”

“Về phần có thể nhìn thấy Cung chủ Thất Tinh Cung hay không, cũng chỉ có thể dựa vào chúng ta rồi!”

Hai người đang nói chuyện, cửa phủ Trú Thành Sứ đột nhiên mở ra.

Sau đó, một đạo thân ảnh tịnh lệ, bước liên tục nhẹ nhàng, chậm rãi đi ra, đúng là Mộ Dung Yên Nhiên.

Bên cạnh nàng, A Hoa thân mật cọ lấy cái đùi của Mộ Dung Yên Nhiên , vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi.

“Ha ha, Lâm Hải lão đệ, cái con chó chết tiệt mà ngươi dưỡng này, cũng thực tao a!” Túy Tửu Tiên lập tức cười to, chỉ vào A Hoa, mặt mũi tràn đầy chế nhạo nói.

“Im ngay, ngươi cái dê xồm! Không cho phép khi dễ cẩu cẩu của ta!”

Lông mày Mộ Dung Yên Nhiên dựng ngược lại, lập tức hướng phía Túy Tửu Tiên quát chói tai một tiếng, mặt đẹp lạnh lùng như băng!

“Ô ô...” A Hoa thì là dùng sức cọ xát tại bên trên đùi Mộ Dung Yên, một bộ dạng ủy khuất , khiến Mộ Dung Yên Nhiên nhìn mà đau lòng một hồi.

“Cẩu cẩu nghe lời, cẩu cẩu không sợ a, mụ mụ thay ngươi mắng lão!”

Phốc!

Nghe được Mộ Dung Yên Nhiên đối với A Hoa tự xưng là mụ mụ, Lâm Hải thiếu chút nữa một đầu cắm xuống bên trên đất.

Mẹ nó, tình huống như thế nào?

A Hoa cái con chó chết tiệt này, thế nhưng mà luôn gọi mình là ba ba.

Hiện tại, tại sao lại đem Mộ Dung Yên Nhiên gọi mụ mụ?

“Ba ba, ngươi cũng đừng nghĩ chuyện tốt nữa, Mộ Dung đại mỹ nữ là của A Hoa ta, nàng cũng chướng mắt ngươi a!”

ở bên trong ý niệm của Lâm Hải, đột nhiên truyền đến tiếng cười hèn mọn bỉ ổi, thật đắc ý của A Hoa .

Lâm Hải lập tức tức giận liếc trắng nó, ngươi choáng nha, chờ việc này đã xong, xem ca ca ta không nói cho Tiểu Hồng!

Mà lúc này đây, Mộ Dung Yên Nhiên vẻ mặt lạnh lùng, đem ánh mắt rơi vào trên người Lâm Hải.

“Nghe A Hoa nói, ngươi muốn đi Thất Tinh Cung?”

“Đúng vậy!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Kính xin Mộ Dung cô nương, giúp đỡ chút!”

ngữ khí của Lâm Hải , phi thường khách khí, dù sao hiện tại xem như có cầu Mộ Dung Yên Nhiên.

Mộ Dung Yên Nhiên không có một tia biểu lộ, trầm mặc một lát mới lên tiếng.

“Đi theo ta!”

Vèo!

Nhất thời, thân ảnh Mộ Dung Yên Nhiên lóe lên, cánh tay nắm cả A Hoa, hướng phía bên ngoài thành đi nhanh mà đi.

“Đi!”

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên nhìn nhau một cái, sau đó thi triển thân pháp, theo sát Mộ Dung Yên Nhiên mà đi.

“Đậu phộng, theo không kịp a!”

Rất nhanh, hai người liền phát hiện vấn đề.

Mộ Dung Yên Nhiên cuối cùng vẫn là Đại Thừa hậu kỳ, mặc dù không đằng vân giá vũ, tốc độ kia cũng không phải là Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên có thể với tới.

Nhưng mà, Mộ Dung Yên Nhiên vẫn tại phía trước phi tốc hành tẩu, căn bản không để ý tới cảm thụ của hai người Lâm Hải, giống như đặc biệt muốn làm khó dễ bọn hắn.

Trong chớp mắt công phu, thân ảnh của Mộ Dung Yên Nhiên , đã muốn nhìn không thấy rồi.

“Làm sao bây giờ?”

Túy Tửu Tiên nhìn Lâm Hải, một hồi lo lắng.

“Còn có thể làm sao?”

Lâm Hải lạnh lùng cười cười, trong mắt hiện lên một tia mỉa mai.

“Là nàng xuất chiêu trước, vậy thì không trách huynh đệ không chú ý rồi!”

Ông!

Lâm Hải vừa dứt lời, thân ảnh của Tiểu Hồng liền xuất hiện tại trước mặt.

Lâm Hải hướng phía Túy Tửu Tiên đưa mắt liếc qua ra ý qua một cái, hai người lập tức nhảy lên phía sau lưng Tiểu Hồng .

“Tiểu Hồng, đuổi theo nữ nhân phía trước kia!”

Lâm Hải hướng phía Mộ Dung Yên Nhiên nhất chỉ, hướng phía Tiểu Hồng phân phó nói.

Tíu tíu! Nhất thời, Tiểu Hồng kêu lên một tiếng, hóa thành lưu quang màu vàng kim, biến mất tại bên trong phía chân trời !

Chương 2089: Ngươi lại dám mang nam nhân trở lại!

Tốc độ của Tiểu Hồng, có thể so với Đại Thừa cảnh đằng vân giá vũ, trong chớp mắt liền đuổi theo Mộ Dung Yên Nhiên.

“A Hoa?!!”

“Ngươi là tên khốn kiếp!!!”

Cao giữa không trung, Tiểu Hồng thoáng cái đã thấy được một bộ tiện dạng của A Hoa đang ở bên cạnh Mộ Dung Yên Nhiên.

Nhất thời, Tiểu Hồng liền tức điên rồi.

Hưu!

Đột nhiên, Tiểu Hồng trực tiếp há miệng, nhất thời một đoàn hỏa diễm, hướng phía A Hoa liền bay đi.

“n?”

Mộ Dung Yên Nhiên đột nhiên cả kinh, không thể tưởng được thậm chí có người đột nhiên ra tay, tiến hành công kích đối với A Hoa.

Sau đó nàng vung lên, một đoàn khí mang hiện ra, đem hỏa diễm mà Tiểu Hồng phun ra , chặn xuống dưới.

Phốc!

Nhất thời, hỏa diễm bị dập tắt, chỉ để lại trong không gian, một mảnh nóng bỏng.

“Ai con mẹ nó dám công kích cẩu gia!”

A Hoa thì là một hồi giận dữ, ngang nhiên ngẩng đầu, hướng phía bầu trời nhìn lại.

Nhưng chờ sau khi nhìn thấy trên bầu trời, Tiểu Hồng mặt giận dữ, A Hoa sợ tới mức toàn thân không khỏi giật mình một cái .

“Nha nha phi, tại sao là cái chim ngu này !”

sắc mặt A Hoa lập tức thay đổi, đồng thời thông qua ý niệm, hướng phía Lâm Hải kêu rên một tiếng .

“Ba ba, ngươi quá xấu xa rồi!”

“A Hoa ta vì ngươi, cam nguyện thi triển mỹ nhân kế, liền nhan sắc đều hy sinh, ngươi như thế nào lại mang theo vợ cả tới bắt Tiểu Tam!”

“một đời trong sạch của A Hoa ta , nhảy đến Hoàng Hà đều giặt rửa không rõ rồi!”

Lâm Hải nghe được A Hoa đến bây giờ vẫn không quên kéo con bê, lập tức bật cười một hồi .

Ngươi nha cái con chó lưu manh này, có một cái lông gà nào trong sạch a!

Tíu tíu!

Mà lúc này đây, Tiểu Hồng kêu lên một tiếng phẫn nộ, đột nhiên đáp xuống, há miệng, hướng phía A Hoa liền mổ xuống dưới.

“Muốn chết!”

Mộ Dung Yên Nhiên thấy thế, trong mắt đột nhiên hiện lên một vòng hàn quang, sát cơ mãnh liệt , lập tức đem Tiểu Hồng tập trung.

“Đừng, mụ mụ, cái kia là người một nhà!”

A Hoa thấy thế, vội vàng thét lên một tiếng kinh hãi, đem Mộ Dung Yên Nhiên ngăn lại.

Dùng tu vi của Mộ Dung Yên Nhiên, nếu như thực ra tay, Tiểu Hồng cũng ngăn cản không nổi a.

“Người một nhà?”

Mộ Dung Yên Nhiên sững sờ, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, sát khí trên người tán đi.

Nhưng mà, liền một chút khe hở như vậy, Tiểu Hồng dĩ nhiên đã nhào tới trên người A Hoa, trực tiếp đem A Hoa đặt ở dưới thân.

Đốt đốt ô hay!

Tiểu Hồng phẫn nộ , hướng phía bờ mông A Hoa, liền là một hồi mổ mãnh liệt, nhất thời tiếng kêu thảm thiết như giết heo , vang vọng phía chân trời.

“Ngao! Ngươi cái chim ngu, đừng mổ nữa, cẩu gia cũng không dám nữa, đều là chủ ý của ba ba ta a!”

Mộ Dung Yên Nhiên nhìn A Hoa bị Tiểu Hồng khi dễ, mí mắt một hồi kinh hoàng, sát khí lần nữa hiện lên.

Nhưng mà, Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên đã từ trên người Tiểu Hồng , nhảy xuống tới.

“Mộ Dung cô nương, đây là chuyện nhà của A Hoa, ngươi vẫn là đừng lẫn vào rồi.”

“chuyện nhà ?” mặt mũi Mộ Dung Yên Nhiên tràn đầy nghi hoặc, “Cái gì chuyện nhà , con ưng này cùng cẩu cẩu có cái quan hệ gì?”

“Ách... nếu như ta nói, bọn họ là thân mật, ngươi tin sao?”

Lâm Hải có chút xấu hổ nói ra.

Dù sao, một chó một chim, loại sự thật này có chút quá mức ly kỳ rồi.

“À? Thật sự?” Mộ Dung Yên Nhiên nghe được, thì là vẻ mặt hiếu kỳ cùng kinh hỉ.

“Cẩu cẩu nó đều có bầu bạn rồi, hơn nữa còn là một con ưng?”

“Cẩu cẩu ngươi giỏi quá a!”

Mộ Dung Yên Nhiên chẳng những không có sinh khí, ngược lại vẻ mặt kinh ngạc, bộ dạng rất vui vẻ .

“Ách...”

loại phản ứng này của Mộ Dung Yên Nhiên , thật khiến Lâm Hải phát mộng một hồi .

Dựa theo lẽ thường, Mộ Dung Yên Nhiên không phải nên sinh khí cùng phẫn nộ sao?

“Không hổ là sủng vật ta thích, không thể tưởng được lại có mị lực như vậy!” hai mắt Mộ Dung Yên Nhiên hiện hào quang, nhìn chằm chằm vào A Hoa cùng Tiểu Hồng đang đánh thành một đoàn , hoan hô nói.

“Sủng vật?” Lâm Hải nghe cái từ kia, không khỏi sững sờ, sau đó lập tức che cái trán.

Ai u ta đi, chính mình trước đó là nghĩ cái gì đâu?

Náo loạn cả buổi, người ta Mộ Dung Yên Nhiên, chính là đem A Hoa trở thành một cái sủng vật à?

Hết lần này tới lần khác chính mình còn tưởng rằng, giữa nàng cùng A Hoa, có quan hệ rất không tầm thường ni!

Lâm Hải đột nhiên cảm giác được, tư tưởng của mình, quả thực quá hèn mọn bỉ ổi rồi.

Phi phi phi!

Đều là bị cái con chó lưu manh đáng chết A Hoa kia nói dối, lại để cho ca ca cũng bắt đầu trở nên không thuần khiết rồi.

Nội tâm của Lâm Hải, đối với A Hoa lần nữa xem thường một hồi!

Hãy nói đi, Mộ Dung Yên Nhiên lớn lên xinh đẹp như hoa, đường đường lại là Đại Thừa hậu kỳ, như thế nào sẽ cùng một con chó...

“Thu!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp đem A Hoa cùng Tiểu Hồng, thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Hai cái hàng này tại đây đánh nhau, còn không biết muốn đánh tới khi nào, vẫn là thu lại cho thanh tịnh.

“Ồ, A Hoa đâu?”

Thấy A Hoa đột nhiên biến mất, Mộ Dung Yên Nhiên lập tức biến sắc, hoảng sợ nói.

“Bị ta thu lại rồi!” Lâm Hải thản nhiên nói.

“Mộ Dung cô nương, cám ơn trước ngươi đã chiếu cố A Hoa, chúng ta vẫn là nắm chặt chạy đi a!”

“Ngươi đem A Hoa thu vào đâu?” con mắt Mộ Dung Yên Nhiên phát lạnh, lạnh lùng nói.

“Một cái không gian khác!”

“Cái kia, ta còn có thể cùng A Hoa gặp mặt sao?” Mộ Dung Yên Nhiên chấn động, sau đó mang theo thấy lạnh cả người, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hỏi.

“Tự nhiên có thể!”

“Hi vọng ngươi không gạt ta!” Mộ Dung Yên Nhiên trầm mặc hồi lâu, mới lạnh lùng nói.

Lâm Hải rõ ràng cảm thấy, ở bên trong lời nói của Mộ Dung Yên Nhiên, mang theo một cỗ sát cơ.

Rất hiển nhiên, Mộ Dung Yên Nhiên đối với A Hoa, thật đúng là phi thường sủng ái.

“Cái con chó chết tiệt này, cũng thực có duyên với nữ nhân !”

Nội tâm của Lâm Hải cười khổ một hồi, thậm chí đều có chút đố kỵ với A Hoa rồi.

Ông!

Đột nhiên, dưới chân Mộ Dung Yên Nhiên, tường vân phi thăng, lóe ra hào quang mông lung.

“Hai người các ngươi, đến bên trên tường vân của ta, như vậy có thể tiết kiệm một ít thời gian!”

Mộ Dung Yên Nhiên đạm mạc nói, trong giọng nói dĩ nhiên đã không có một tia cảm tình.

“Cái kia liền đa tạ Mộ Dung cô nương rồi!”

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên cũng không có khách khí, thả người nhảy lên, nhảy lên tường vân của Mộ Dung Yên Nhiên .

Vèo!

Mộ Dung Yên Nhiên thao túng tường vân, lập tức bay lên bầu trời, hướng phía bên ngoài thành Bạch Thạch bay đi.

Bay thẳng ra ngoài thành chừng nửa canh giờ, rất xa liền nhìn thấy một chỗ núi cao mông lung, tại trong mây mù phía trước như ẩn như hiện.

Trên đỉnh núi, kiến trúc huy hoàng khí phái, từ cách thật xa đã cho Lâm Hải một cỗ cảm giác uy nghiêm , cùng bất kỳ môn phái nào lúc trước đã từng tiếp xúc qua , đều có khác nhau rất lớn.

Lúc tường vân của Mộ Dung Yên Nhiên , cách cái tòa núi cao này còn có hơn nghìn dặm, liền rơi xuống.

“cái tòa núi cao vừa rồi kia, các ngươi thấy được chưa?”

“n!” Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên nhẹ gật đầu.

“Mộ Dung cô nương, trên đỉnh núi, là chỗ của Thất Tinh Cung sao?”

Mộ Dung Yên Nhiên nhẹ gật đầu, “Đúng vậy, chỗ đó chính là Thất Tinh Cung!”

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên nhíu lông mày lại, nhìn nhau một cái.

Sau đó, hướng phía Mộ Dung Yên Nhiên liền ôm quyền.

“Đa tạ Mộ Dung cô nương!”

Mộ Dung Yên Nhiên quay đầu, mang theo một tiếng lạnh lùng, liếc nhìn Lâm Hải.

“Ta chỉ có thể tiễn đưa các ngươi đến nơi đây, nhớ kỹ, không thể cùng bất luận kẻ nào nói, là ta mang bọn ngươi đến!”

“Nếu không, sẽ mang tai hoạ đến cho ta!”

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên ngay ngắn gật đầu.

“Mộ Dung cô nương yên tâm, điểm này chúng ta biết được, tuyệt đối sẽ không lộ ra đối với bất kỳ người nào , là ngươi dẫn chúng ta tới đây!”

Mộ Dung Yên Nhiên nhẹ gật đầu, đột nhiên nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, ngữ khí mang theo một tia uy hiếp nói ra.

“Ta cam nguyện bốc lên phong hiểm, mang các ngươi tới nơi này, hoàn toàn là xem mặt mũi của A Hoa .”

“Hi vọng ngươi đối xử tử tế với A Hoa, nếu không ta tuyệt không tha ngươi!”

“Cái này tự nhiên!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, mỉm cười, “A Hoa cùng ta quen biết nhiều năm, chúng ta thật ra là bằng hữu tốt nhất!”

Mộ Dung Yên Nhiên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, vẻ mặt nghiêm túc hướng Lâm Hải giao phó.

“Thất Tinh Cung cường đại, vượt xa tưởng tượng của các ngươi, nếu Cung chủ không muốn gặp các ngươi, các ngươi liền lập tức rời đi, ngàn vạn lần đừng xằng bậy!”

“Nếu không, các ngươi đã chết là việc nhỏ, đừng hại A Hoa!”

Nghe được lời này của Mộ Dung Yên Nhiên, Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên lập tức cười khổ không thôi.

Đậu phộng, tại trong mắt Mộ Dung Yên Nhiên, huynh đệ thật đúng là sống được không bằng một con chó a!

“Tốt rồi, ta đi rồi, các ngươi nhớ kỹ lời nói của ta!”

Mộ Dung Yên Nhiên nói xong, chân đạp tường vân, liền chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng quát lạnh, từ phía trên không bỗng nhiên nổ vang!

“Mộ Dung Yên Nhiên lớn mật, ngươi lại dám mang nam nhân trở lại!”

Chương 2090: Đem hai người bọn họ, bắt lại cho ta!

Mộ Dung Yên Nhiên lập tức kinh hãi, cuống quít ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một đóa tường vân phiêu nhiên rơi xuống.

Sau đó, một nữ tử tuổi trẻ mặc áo đỏ, khóe miệng mang theo cười lạnh, đi tới trước mặt Mộ Dung Yên Nhiên.

“Triệu Tử, là ngươi!”

đồng tử Mộ Dung Yên Nhiên co rụt lại, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Triệu Tử lạnh lùng cười cười, mặt mũi mang theo tràn đầy mỉa mai, liếc nhìn Mộ Dung Yên Nhiên, nghiền ngẫm nói.

“Nhìn không ra a, Mộ Dung Yên Nhiên, lên làm Trú Thành Sứ không bao lâu, vậy mà mọc thêm bổn sự!”

Nói xong, gương mặt Triệu Tử đột nhiên phát lạnh, ánh mắt mang theo hàn mang lạnh lùng , nhe răng cười nói.

“Hừ, ngươi thân là Trú Thành Sứ, chẳng những tự ý rời khỏi thành Bạch Thạch, còn ăn hết tim gấu gan báo, cùng hai người nam tử này thông đồng thành gian, đưa đến Thất Tinh Cung!”

“Nếu như bị Cung chủ biết được, thật không biết se xử trí ngươi như thế nào!”

Mộ Dung Yên Nhiên nhíu lông mày lại, quát lớn chói tai .

“Triệu Tử, ngươi không nên nói bậy, cái gì thông đồng thành gian, Mộ Dung Yên Nhiên ta không có không biết liêm sỉ như vậy!”

“Hứ, cái kia ai biết?” Triệu Tử khinh thường bĩu môi một cái, sau đó mang theo cái nhìn có chút hả hê nói.

“Có phải thông đồng thành gian hay không, ta nghĩ bảy vị Cung chủ, sẽ tự có kết luận!”

Mộ Dung Yên Nhiên nghe xong lời này, sắc mặt lập tức trắng bệch không màu, trái tim thoáng cái nâng lên cổ họng.

“Triệu Tử, đều là tỷ muội đồng môn, làm việc có tất yếu cần tuyệt như vậy sao?”

Mộ Dung Yên Nhiên nói xong, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nói ra.

“Việc này, ngươi coi như không phát hiện, ngày sau Mộ Dung Yên Nhiên ta sẽ báo đáp đầy đủ, tính toán ta cầu ngươi!”

Triệu Tử sững sờ, sau đó không khỏi ha ha cất tiếng cười to.

Sau khi cười xong, mặt Triệu Tử phát lạnh, mang theo âm trầm cười lạnh, dữ tợn nói.

“Cầu ta? Mộ Dung Yên Nhiên, ngươi cứ như vậy cầu ta sao?”

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Cầu người, phải có một tư thái cầu người , quỳ xuống cho ta!” Triệu Tử khẽ kêu một tiếng , sắc mặt Mộ Dung Yên Nhiên lập tức đại biến.

“Triệu Tử, ngươi không nên quá phận rồi!”

nội tâm Mộ Dung Yên Nhiên một hồi lửa cháy, nàng cùng Triệu Tử luôn luôn không hợp, tranh đấu không ít .

Nhất là chuyện đảm nhiệm Trú Thành Sứ ở thành Bạch Thạch , Triệu Tử cũng là người được đề cử, nhưng cuối cùng nhất lại chọn trúng Mộ Dung Yên Nhiên.

Vì một chuyện này, Triệu Tử cùng Mộ Dung Yên Nhiên càng là thủy hỏa bất dung.

Chỉ là Mộ Dung Yên Nhiên không nghĩ tới, hôm nay xui xẻo như vậy, bị Triệu Tử bắt gặp.

Việc này một khi rơi vào trong tai bảy cái Cung chủ, Mộ Dung Yên Nhiên nàng tuyệt đối muốn chịu không nổi rồi!

“Quá phận?” Triệu Tử lạnh lùng cười cười, sau đó mang theo ngữ khí khiêu khích, hướng phía Mộ Dung Yên Nhiên nói.

“Ta cứ quá mức, ngươi có thể làm gì ta?”

“Hỏi lại ngươi một lần nữa, quỳ hay không quỳ!”

“Ngươi nếu không quỳ, ta lập tức trở về Thất Tinh Cung bẩm báo cho Cung chủ, ngươi cứ chờ chết đi!”

Ông!

Triệu Tử vừa dứt lời, đột nhiên một đạo quang mang phóng lên trời, lập tức đem Triệu Tử bao phủ trong đó.

Mộ Dung Yên Nhiên đột nhiên cả kinh, cấp tốc nhìn lại, đã thấy một cái hồ lô, lơ lửng tại trên đỉnh đầu Triệu Tử .

Mà Triệu Tử lại nhắm nghiền hai mắt, giống như hôn mê, hoàn toàn đã không có tri giác.

“Chuyện gì xảy ra?”

Ngay tại thời khắc Mộ Dung Yên Nhiên khiếp sợ, đột nhiên một đạo thanh âm lạnh lùng, bỗng nhiên vang lên.

“Thỉnh bảo bối quay người!”

Ông!

Nhất thời, chỗ cổ Triệu Tử, hiện lên một đạo quang mang.

Sau đó, ọt ọt một tiếng, đầu của Triệu Tử lăn rơi trên mặt đất, thi thể té ngã trên đất.

“A!”

Gặp dị biến này, Mộ Dung Yên Nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy chấn kinh!

Nàng cũng không phải sợ hãi, mà là bị Triệu Tử đột nhiên tử vong, làm cho sợ ngây người!

Vèo!

Cái lúc này, hồ lô hóa thành một đạo quang mang, bay trở về trong tay Túy Tửu Tiên.

“Cùng nàng tất tất cái gì, trực tiếp giết, xong hết mọi chuyện!”

Túy Tửu Tiên một bên đem Trảm Tiên Hồ Lô cột tới sau lưng, một bên chẳng hề để ý mà nói.

Mộ Dung Yên Nhiên quay đầu lại, vẻ mặt khiếp sợ nhìn xem Túy Tửu Tiên, đã qua hồi lâu mới dậm chân!

“Ngươi như thế nào giết nàng? Ngươi có biết hay không, ngươi đã gây họa!”

“Gây họa?” Túy Tửu Tiên vẻ mặt mờ mịt, “Có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì?” Mộ Dung Yên Nhiên khó thở mà cười, “Tại đây đã thuộc về phạm vi Thất Tinh Cung .”

“Mỗi một đệ tử trong Thất Tinh Cung đều có mệnh bài, ngươi giết Triệu Tử, Thất Tinh Cung dĩ nhiên đã biết được!”

“Đoán chừng, giờ phút này đã có người hướng phía đây chạy đến!”

Lâm Hải ở một bên, một mực không nói chuyện, cho tới giờ khắc này, mới mang theo một tia ngưng trọng, liếc nhìn Mộ Dung Yên Nhiên.

“Mộ Dung cô nương, nếu như không giết cái Triệu Tử này, nàng tất sẽ đem việc này, báo cáo nhanh cho Thất Tinh Cung, ngươi cảm thấy kết quả có thể tốt hơn so với hiện tại sao?”

“Cái này...” Mộ Dung Yên Nhiên lập tức nghẹn lời, trầm mặc cả buổi, mới nặng nề thở dài.

Lời nói của Lâm Hải, nàng há lại sẽ không rõ?

nếu như Triệu Tử không chết, chắc chắn hướng Thất Tinh Cung cáo trạng, đến lúc đó kết cục của Mộ Dung Yên Nhiên nàng , cũng tuyệt đối không tốt đi nơi nào.

“Thật sự là bị các ngươi hại chết!”

Mộ Dung Yên Nhiên hung hăng trừng Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, tức giận dậm chân nói ra.

Lâm Hải thì là nghiêm túc nhìn nàng một cái, thản nhiên nói.

“Mộ Dung cô nương, chuyện hôm nay, thật sự thật có lỗi, nhưng nói cái gì cũng đã không cách nào vãn hồi rồi!”

“Thừa dịp người của Thất Tinh Cung, còn không có đi tới, ngươi tranh thủ thời gian rời đi, đừng có liên lụy vào đến!”

“Dù sao Triệu Tử cũng đã chết, không có ai biết có liên quan với ngươi, chuyện còn lại, giao cho huynh đệ chúng ta a!”

Nghe được lời của Lâm Hải, Mộ Dung Yên Nhiên giật giật miệng, lại không biết nói cái gì cho phải.

Mà Lâm Hải lại quát lạnh một tiếng.

“Đi mau, nếu ngươi không đi liền không còn kịp rồi!”

Lời nói của Lâm Hải, như là cảnh tỉnh, lại để cho trong lòng Mộ Dung Yên Nhiên đập mạnh một cú, sau đó cắn răng một cái.

“Hai người các ngươi, tự cầu nhiều phúc a!”

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh Mộ Dung Yên Nhiên lóe lên, thi triển thân pháp rất nhanh thoát đi.

Sợ bạo lộ thân hình, nàng liền cả đằng vân giá vũ cũng không dám rồi.

Nhìn Mộ Dung Yên Nhiên biến mất tại giữa tầm mắt, Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên liếc nhau, cười khổ nhún vai.

“Xem ra, là tránh không khỏi!” Lâm Hải khẽ thở dài.

“Nhìn cái mệnh này a!” Túy Tửu Tiên cũng là im lặng lắc đầu.

“Các ngươi là người nào?!” Đúng lúc này, một tiếng quát chói tai vang lên tại trên bầu trời .

Sau đó, năm đóa tường vân xuất hiện ở trên không của Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên .

Phía trên tường vân , năm cái nữ tử dung mạo xinh đẹp, ánh mắt cảnh giác cùng xem kỹ, đã tập trung vào hai người Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên.

“Các vị tiền bối tốt, tại hạ Lâm Hải, cái này là bằng hữu của ta Túy Tửu Tiên, tới đây…”

Lâm Hải còn chưa nói hết lời, năm nữ tử bên trên tường vân , ánh mắt đột nhiên nhất chuyển, đã rơi vào trên thi thể của Triệu Tử !

“Là Triệu Tử!”

Năm nữ tử cùng kinh hô kêu lên, sau đó tường vân lập tức bay thấp, hạ trên mặt đất.

Bá!

Bốn nữ tử trong đó , tất cả giẫm phương vị, đem Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, vây quanh ở chính giữa.

Một cái nữ tử khác, thì là bước đến trước mặt thi thể Triệu Tử, mang theo khiếp sợ nhìn lại.

“Thật là Triệu Tử, bị người chém đầu!”

Người nữ tử này thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Hỏng rồi!”

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên thấy thế, thì là ảo não một hồi.

Vừa rồi giết Triệu Tử, vậy mà quên đem thi thể xử lý xong.

Cái này, bị năm nữ tử Thất Tinh Cung, trực tiếp ở trước mặt đánh lên, muốn chối cũng chối không được rồi.

Bá!

Đột nhiên, bốn nữ tử vây quanh Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, lập tức rút ra trường kiếm bên hông, vầng sáng hiện lên, mũi kiếm mang theo hàn khí khắc nghiệt bức người, đem Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, hoàn toàn tập trung!

“cuồng đồ nơi nào đến , lại dám giết đệ tử Thất Tinh Cung ta!”

cái nữ tử cầm đầu kia, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang, hướng phía Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên lệ quát một tiếng.

Sau đó, đột nhiên ra lệnh nói.

“Đem hai người bọn họ, bắt lại cho ta!”

Ông! Người này nữ tử vừa mới nói xong, bốn nữ tử vây quanh Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, thân kiếm run lên, hóa thành vô số bóng kiếm, đem hai người bao ở trong đó!

Chương 2091: Không cần động thủ, ta và các ngươi đi!

“Đi!”

Lâm Hải thấy tình huống khẩn cấp, lập tức đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, tế đi ra ngoài.

Ông!

Bên trên Tinh La Bàn , nhất thời phát ra ánh sáng rực rỡ, đem vô số bóng kiếm, chắn hết bắn ra!

Đồng thời, tinh mang tách ra, dầy như thác nước, lập tức đem năm nữ tử này, tất cả đều bao phủ trong đó!

“Không tốt!”

Năm nữ tử này, nhất thời sắc mặt đại biến, phảng phất thoáng cái đã lâm vào bầu trời đêm vô tận!

Hô!

Còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, trong bầu trời đêm đột nhiên có ngôi sao lập loè, sau đó bỗng nhiên rơi xuống!

Xu thế rơi xuống khủng bố, phảng phất đem thiên địa đều nện xuyên, tốc độ trùng kích cực lớn, cùng không khí sinh ra ma sát cực lớn, vậy mà ở giữa không trung, dấy lên một đạo hỏa hoa thật dài!

“Phòng ngự!”

Nữ tử cầm đầu hô to một tiếng, nhưng mà sau khi hô, nàng mới hoảng sợ phát hiện, bốn người khác dĩ nhiên từ chính giữa tầm mắt của nàng, hoàn toàn biến mất!

“Chỉ là ảo ảnh, cũng dám lấy ra bêu xấu!”

Lông mày nữ tử dựng lên, cũng không kinh hoảng, huy động trường kiếm, múa ra vô số bóng kiếm, hướng phía ngôi sao rơi xuống kia, công kích mà đi!

Bang bang bang bang!

Từng đạo tiếng va đập chói tai vang lên, liên tiếp ngôi sao, bị nữ tử hợp lực chống lại.

Nhưng mà, nữ tử cũng bị Tinh Thần Chi Lực, trùng kích đến liên tiếp lui về phía sau, khí huyết lăn lộn, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Phía dưới một phen va chạm , gương mặt nữ tử rốt cục thay đổi!

“Ảo ảnh thật đáng sợ !”

Nàng khiếp sợ phát hiện, coi như nàng có thực lực Đại Thừa hậu kỳ, vậy mà cũng chỉ là khó khăn lắm mới chống lại ngôi sao công kích.

Nếu lại đến thêm mấy hiệp, nói không chừng sẽ có lo lắng tính mạng!

Đáng tiếc, nàng còn chưa từ trong lúc khiếp sợ trì hoãn tới, ngôi sao bị nàng đánh bay trước đó, lần nữa gào thét lên nện đi qua.

“Đáng giận!”

Nữ tử thầm mắng một tiếng, tâm thoáng cái trầm xuống.

Cái ngôi sao này nếu như không ngừng rơi xuống, nàng chỉ sợ thật đúng là không cách nào thoát thân rồi!

Bang!

Rơi vào đường cùng, nữ tử đành đem kiếm múa đến uy lực sinh phong, hợp lực chống cự ngôi sao công kích.

Đồng thời với nữ tử này bị nhốt , bốn nữ tử còn lại , cũng có cảnh ngộ giống như vậy !

Bốn nữ tử bây giờ hoàn toàn nhìn không thấy những người khác, tất cả đều lâm vào trong khổ chiến bị ngôi sao công kích.

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, thì là thảnh thơi đứng ở đàng xa, nhìn năm nữ tử này, làm khốn thú chi đấu.

Bất quá rất rõ ràng, sắc mặt của hai người , đều có chút trầm trọng.

“Ai, làm sao bây giờ?” Sau một lúc lâu, Túy Tửu Tiên thở dài, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Triệu Tử chết, chúng ta là thoát không khỏi liên quan rồi!” Lâm Hải nhíu mày, thản nhiên nói.

“Nếu không, đem năm cái này cũng giết?” ánh mắt Túy Tửu Tiên phát lạnh, lạnh lùng nói.

“Không thể lại giết!” Lâm Hải lắc đầu.

“Chết một người Triệu Tử, đã trở mặt với Thất Tinh Cung, nếu lại giết năm người này, chỉ sợ Thất Tinh Cung muốn cùng chúng ta không chết không ngớt rồi!”

“Chúng ta tới Thất Tinh Cung, là để nghe ngóng Vô Thiên Minh, mà không phải đến gây thù hằn!”

“Vậy ngươi nói, làm sao bây giờ?” Túy Tửu Tiên nhìn Lâm Hải, cũng có chút phát sầu.

Lâm Hải trầm mặc một lát, bỗng nhiên nhìn Túy Tửu Tiên, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Nếu không như vậy, ngươi lập tức rời đi, về thành Bạch Thạch trốn đi.”

“Ta theo năm cái các nàng, tiến vào Thất Tinh Cung, gặp Cung chủ của các nàng!”

Túy Tửu Tiên nghe xong, lập tức nhảy dựng lên.

“Bà mẹ nó, nói cái gì đó?! Người là ta giết, ngươi lại đi Thất Tinh Cung lĩnh tội?”

“Lâm Hải, trong lòng của ngươi, Túy Tửu Tiên ta lại là loại người này sao?”

Lâm Hải nhìn bộ dáng vẻ mặt tức giận của Túy Tửu Tiên , không khỏi bất đắc dĩ cười cười.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi đã hiểu lầm!”

“mục đích chúng ta tới đây , không phải là gặp Cung chủ Thất

Tinh Cung sao?”

“Hơn nữa, bản lãnh của ta ngươi còn không biết sao? Nếu như ta muốn chạy, không ai có thể bắt được ta!”

Túy Tửu Tiên khẽ giật mình, sau đó lập tức bừng tỉnh đại ngộ, chỉ vào Lâm Hải nói.

“Ngươi là chuẩn bị, thừa cơ hội này, tiến vào Thất Tinh Cung, nghĩ biện pháp chế trụ Cung chủ của bọn họ, sau đó tìm hiểu tình huống của Vô Thiên Minh ?”

Lâm Hải giơ cái cằm, chậm rãi nhẹ gật đầu, sau đó một hồi đứng đắn nói.

“Cũng không nhất định phải chế trụ Cung chủ của các nàng , có lẽ, bằng vào vẻ đẹp của ta, cũng đã đủ rồi!”

Phốc!

“Ha ha ha, ngươi mau đỡ ngược lại a, liền ngươi còn sắc đẹp ni!” Túy Tửu Tiên lập tức bị Lâm Hải làm cho tức cười, hướng phía bả vai Lâm Hải cho một quyền.

Sau đó, Túy Tửu Tiên thu lại mặt cười, mặt mũi mang theo tràn đầy ngưng trọng nói.

“Lâm Hải lão đệ, đã như vầy, ta liền không lôi thôi nói nhiều với ngươi rồi.”

“Ta biết rõ, ta đi theo chỉ có thể là vướng víu, chính ngươi đi vào, cẩn thận một chút!”

“Nếu như chuyện không thể làm, liề tranh thủ thời gian trốn đi, chúng ta sẽ nghĩ đối sách khác!”

Lâm Hải thì là mỉm cười, thò tay cũng nhẹ nhàng cho Túy Tửu Tiên một quyền.

“Cùng người thông minh nói chuyện, chính là thống khoái!”

“Ta đây cáo từ, chờ tin tức của ngươi !” Túy Tửu Tiên nói xong, lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

Khẽ vươn tay, đem Trảm Tiên Phi Đao sau lưng, lấy xuống dưới.

“Cái này ngươi cầm, khẩu quyết là...”

Lâm Hải vội vàng khẽ vươn tay, đem lời phía sau của Túy Tửu Tiên cho ngừng lại.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ta tâm lĩnh, bất quá ta không phải đi giết người, cái pháp bảo này , ngươi vẫn là giữ đi!”

Túy Tửu Tiên khẽ giật mình, sau đó cười khổ hai tiếng, hướng phía Lâm Hải ôm quyền!

“Bảo trọng!”

Vèo!

Nói xong, thân ảnh Túy Tửu Tiên lóe lên, lên xuống mấy cái, đã biến mất không thấy gì nữa!

Chờ Túy Tửu Tiên hoàn toàn biến mất tại giữa tầm mắt, lại đợi thêm một hồi, Lâm Hải mới đem ánh mắt, rơi vào trên người năm cô gái của Thất Tinh Cung .

Chỉ thấy năm nữ tử này, đã bị Tinh La Bàn công kích, đến mồ hôi đầm đìa, chật vật không chịu nổi!

Tuy các nàng đều là Đại Thừa hậu kỳ, nhưng Lâm Hải hôm nay đã có một vạn một ngàn năm đạo hạnh, có thể điều động mười một ngôi sao.

Vì thế, cho dù Lâm Hải tại bên trên tu vi cảnh giới, so với năm nữ tử này kém khá xa, nhưng mượn nhờ lực lượng Thần khí, đem các nàng vây khốn, lại dư xài!

Hơn nữa, chỉ cần Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể Lâm Hải đủ nhiều, là có thể một mực khống chế Tinh La Bàn, mặc dù mệt mỏi, cũng có thể đem năm nữ tử này làm mệt chết!

Bất quá, mục đích của Lâm Hải , cũng không phải là giết các nàng.

Mắt thấy các nàng đã nhanh không kiên trì nổi, đã đến mức nỏ mạnh hết đà rồi.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, bàn tay lăng không một trảo, trong miệng thầm hô.

“Thu!”

Vèo!

Sau một khắc, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, hào quang thu vào, bay trở về trong tay Lâm Hải.

Lâm Hải ý niệm khẽ động, liền đem nó thu hồi vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, hai tay chắp sau lưng, mang theo dáng tươi cười như có như không, hướng phía năm nữ tử nhìn lại.

“Hô ~ hô ~ “

Năm nữ tử, giờ phút này tất cả đều đem trường kiếm cắm xuống đất, bộ ngực cấp tốc phập phồng, miệng lớn thở phì phò.

Thân thể mềm mại linh lung thướt tha , tất cả đều bị mồ hôi làm thấm ướt quần áo, gắt gao bao vây lấy, lộ ra vô cùng mê người.

Nhưng mà, gương mặt của các nàng, lại cực kỳ khó coi.

Tuy ảo giác về ngôi sao đáng sợ kia, dĩ nhiên đã biến mất toàn bộ, nhưng trong mắt của các nàng, vẫn đang mang theo sợ hãi thật sâu.

Nội tâm của mỗi người các nàng , đều phi thường tinh tường.

Bất quá chỉ cần thêm một hai lần công kích, các nàng sẽ bị ngôi sao nện nát nhừ, hình thần câu diệt.

Thế nhưng mà, dưới tình huống thời khắc các nàng đã đến trước mắt sống chết, liền cả các nàng cũng cho rằng mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ngôi sao lại biến mất.

Không khỏi, mang theo khó hiểu cùng mờ mịt thật sâu, năm nữ tử nhao nhao quay đầu, hướng phía Lâm Hải trông lại.

Lâm Hải thấy thế, thì là mỉm cười, đạm mạc mở miệng nói.

“Các ngươi không phải muốn bắt ta sao?”

“Không cần động thủ, ta và các ngươi đi!”

Chương 2092: Nam nhân? Trực tiếp giết a!

Năm nữ tử nghe được, lập tức sững sờ, nhao nhao dùng ánh mắt hoài nghi, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Ảo ảnh đáng sợ vừa rồi kia, cho dù các nàng dùng gót chân để nghĩ, cũng có thể kết luận hẳn là do Lâm Hải gây nên.

Thế nhưng mà vì cái gì, thời khắc lập tức muốn đem năm người các nàng diệt sát, Lâm Hải lại lựa chọn thúc thủ chịu trói đâu?

Chẳng lẽ, ở trong đó có lừa dối?

Năm nữ tử vẻ mặt cảnh giác, nhao nhao dùng ánh mắt hồ nghi chằm chằm vào Lâm Hải, giữ im lặng.

Lâm Hải thấy thế, thì là một hồi im lặng.

Như thế nào chính mình chủ động đầu hàng, năm cái mỹ nữ này ngược lại lại không có phản ứng nữa nha?

“Trì hoãn đủ chưa? Nếu như đã nghỉ đủ rồi, chúng ta liền đi thôi!”

Lâm Hải vừa nói, một bên vừa mở rộng bước chân, hướng phía năm nữ tử đi tới.

“Đứng lại!”

nữ tử cầm đầu thấy thế, lập tức quát lạnh một tiếng, trường kiếm khẽ múa, chỉ vào Lâm Hải từ phía xa , tràn đầy cảnh giác.

“Ngươi muốn làm gì?”

Lâm Hải che cái trán, triệt để bó tay rồi.

“Mỹ nữ, ta không phải mới vừa đã nói sao?”

“Các ngươi muốn bắt ta đi gặp Cung chủ của các ngươi, ta theo các ngươi đi à?”

Nữ tử này khẽ giật mình, miệng giật giật, nhưng căn bản không biết nói cái gì cho phải.

Bốn nữ tử khác, cũng là vẻ mặt mờ mịt, triệt để lại bị Lâm Hải làm cho mộng ép.

Các nàng còn chưa thấy qua, người sau khi chiếm được thượng phong, còn chủ động tự thú đây này.

“người vừa rồi cùng một chỗ với ngươi đâu?”

Trong đầu nữ tử cầm đầu , đột nhiên lóe lên linh quang, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Đồng thời, trường kiếm bảo vệ quanh thân, cảnh giác nhìn qua bốn phía.

Chuyện này quá không bình thường rồi, nàng hoài nghi, Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, có phải có âm mưu gì hay không.

“Việc này cùng lão không quan hệ, lão đã đi rồi!”

Lâm Hải nói xong, nhướn mày, có chút không kiên nhẫn được nữa.

“Ta nói, các ngươi còn không bắt ta à?”

“Muốn bắt cũng bắt nhanh chút, làm sao bây giờ còn ở đó lầm bà lầm bầm a!”

“Ách...” Lời nói của Lâm Hải, lại để cho năm nữ tử đối diện, nhất thời mặt mũi tràn đầy hắc tuyến.

Mẹ nó, người này đầu óc có bị bệnh không, như thế nào còn có thúc người tới bắt mình!

“Tất cả cẩn thận!”

Năm nữ tử triệt để bó tay rồi, đưa mắt nhìn nhau ra ý qua một cái, cầm trong tay trường kiếm, cẩn thận hướng phía Lâm Hải vây tới.

Bá!

Sau khi đem Lâm Hải vây quanh ở trung tâm, năm thanh trường kiếm, lóe ra hào quang.

Chân nguyên phun ra nuốt vào không ngừng, khí tức cường đại lăng lệ ác liệt, đem Lâm Hải hoàn toàn tập trung.

Thấy Lâm Hải không có chút phản ứng nào, nữ tử cầm đầu mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Bất quá, sau khi đã có sự tình trước đó, nữ tử cũng không dám có chút chủ quan nào.

Lần nữa mang theo một tia nghi hoặc, liếc nhìn Lâm Hải, sau đó nhẹ nói.

“Ngươi theo chúng ta, về Thất Tinh Cung một chuyến a!”

ngữ khí của nữ tử , tựa hồ mang theo một tia giọng điệu thương lượng, hiển nhiên vẫn có chỗ cố kỵ đối với Lâm Hải .

Lâm Hải thì là một hồi buồn cười, không thể tưởng được chính mình chỉ là một cái Hóa Thần sơ kỳ, lại đem năm cái Đại Thừa hậu kỳ, dọa thành cái dạng này.

“Tốt!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, mặt mỉm cười nói.

“Ta cần phong bế chân nguyên của ngươi !” ngữ khí của nữ tử cầm đầu dừng một chút, lần nữa nói ra.

“Xin cứ tự nhiên!” Lâm Hải dứt khoát lưu loát đáp.

“n?” Nữ tử không khỏi lại là sững sờ, mặt mũi tràn đầy không thể tin được nhìn Lâm Hải, nói không ra lời.

Phải biết rằng, chân nguyên một khi bị phong, cái kia cơ hồ là tương đương với một cái người phàm , mặc cho người định đoạt rồi.

Nàng vốn tưởng rằng, Lâm Hải sẽ cự tuyệt, thậm chí sẽ lần nữa ra tay.

Nhưng lại như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà đã đáp ứng, còn đáp ứng thống khoái như vậy.

Lâm Hải nhiều lần ra bài không theo như sáo lộ, lập tức càng làm cho năm nữ tử này, bị mộng ép.

“Này, nhanh lên a, thời gian đang gấp ni!”

Lâm Hải ở một bên, tức thì có chút không kiên nhẫn được nữa, tức giận thúc giục nói.

“Nhìn ngươi đùa nghịch hoa chiêu gì!”

trong nội tâm nữ tử cầm đầu hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên ra tay, một đạo chân nguyên hướng phía huyệt đạo đan điền của Lâm Hải , kích bắn đi.

Ông!

Nhất thời, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cổ lực lượng cường đại, đâm vào bên trong huyệt đạo của mình .

Sau một khắc, chân nguyên đang lưu chuyển trong cơ thể mình, đột nhiên trì trệ, sinh sinh bị ngăn cách!

Cơ hồ cùng một thời gian, ma khí trong cánh tay trái của Lâm Hải, bỗng nhiên lăn lộn sôi trào tạitrong kinh mạch, hướng phía huyệt đạo bị phong ấn, trùng kích mà đi!

Rầm rầm!

Một tiếng giòn vang, lặng lẽ vang lên tại trong ý thức của Lâm Hải .

Phong ấn chân nguyên của nữ tử đối với Lâm Hải, trong khoảnh khắc bị ma khí công phá, biến thành vô hình!

Nhưng mà, năm nữ tử lại không biết, phong ấn chân nguyên đối với Lâm Hải, hoàn toàn không có tác dụng.

Thấy Lâm Hải vậy mà không phản kháng, bị phong ấn chân nguyên, lập tức thở phào một cái, nội tâm cảnh giác rốt cục buông lỏng xuống.

Chân nguyên bị phong, Lâm Hải bất quá có hoa chiêu gì, cũng chỉ có thể tùy ý để các nàng bài bố rồi!

“Mang đi!”

Nữ tử cầm đầu quát lạnh một tiếng, một cái nữ tử bên trong, duỗi tay ra đem Lâm Hải xách lên.

Ông!

Năm đóa tường vân xuất hiện tại dưới chân, năm nữ tử lập tức bay vào không trung, hướng phía Thất Tinh Cung mà đi.

Lâm Hải tuy đã giải trừ phong ấn chân nguyên, lại vẫn đang đem chân nguyên của mình phong bế, để ngừa bị nhìn ra sơ hở.

Đồng thời, nội tâm cũng là một hồi kinh ngạc cùng mừng rỡ.

Mới đầu, Lâm Hải thật sự chuẩn bị, để cho các nàng đem chân nguyên của chính mình phong ấn.

Dù sao nếu thực gặp nguy hiểm, Lâm Hải hoàn toàn có thể đem Chu Tử Chân triệu hoán ra, hoặc là dứt khoát trốn vào Luyện Yêu Hồ.

Chỉ là không nghĩ tới, ngay khi chân nguyên bị phong ấn, ma khí vậy mà tự động vận chuyển, lập tức đem phong ấn phá hủy.

Điểm này, thật đúng là vượt quá dự kiến của Lâm Hải .

Lâm Hải căn bản không biết, ma khí trong cơ thể, lại còn có loại năng lực này.

Kể từ đó, Lâm Hải về sau, có thể không bao giờ sợ chân nguyên bị phong ấn nữa.

"Niềm vui ngoài ý muốn!"

khóe miệng Lâm Hải hơi vểnh, kìm lòng không được lộ ra một nụ cười hài lòng.

Năm nữ tử tuy đằng vân giá vũ, nhưng ánh mắt của tất cả lại đều chú ý tới Lâm Hải, để ngừa sinh biến.

Dù sao, sự tình Lâm Hải thúc thủ chịu trói, quá mức quỷ dị rồi.

Các nàng cho tới bây giờ, cũng nghĩ không thông.

Nhưng tại thời khắc nghi hoặc khó hiểu, các nàng lại đột nhiên ở trên mặt Lâm Hải, thấy được dáng tươi cười.

Không khỏi, các nàng càng thêm mộng ép.

"Chẳng lẽ, người này là cái kẻ ngu, tinh thần có vấn đề?"

Trong đầu năm nữ tử, đồng thời toát ra ý nghĩ như vậy.

Người bình thường mà nói, cái lúc này, ai còn cười được à?

Năm nữ tử tại bên trong một bụng nghi hoặc khó hiểu, đem Lâm Hải dẫn tới Thất Tinh Cung!

"Đứng lại!"

Vừa tới cửa ra vàoThất Tinh Cung , một tiếng khẽ kêu truyền đến, sau đó hai cái nữ tử tư thế hiên ngang, ngăn cản đường đi.

"Năm vị sư tỷ, vì sao mang một nam tử đi vào Thất Tinh Cung, chẳng lẽ quy củ trong cung, các ngươi không biết sao?"

Hai cái nữ tử thủ vệ, trong mắt lóe ra hàn mang sẳng giọng, hướng phía năm nữ tử nghiêm nghị quát hỏi.

"Chúng ta phụng mệnh Ngũ Cung chủ, điều tra cái chết của

Triệu Tử, hiện đã đem hung thủ đuổi bắt trở về, hướng Ngũ Cung chủ phục mệnh!”

người cầm đầu trong năm nữ tử , khẽ vươn tay lấy ra một khối lệnh bài màu xanh , vung cho thủ vệ.

Thủ vệ lăng không một trảo, đem lệnh bài màu xanh bắt lấy trong tay, chỉ nhìn thoáng qua, liền cung kính đưa trả.

“Năm vị sư tỷ thỉnh!”

Năm nữ tử nhẹ gật đầu, lúc này mới mang theo Lâm Hải, bay vào Thất Tinh Cung.

“Cái Thất Tinh Cung này, kiểm tra còn rất nghiêm, không có lệnh bài của Cung chủ , liền chính người của họ, đều không thể mang nam tử tiến vào.”

Lâm Hải nhìn thấy một màn này, không khỏi cảm khái một hồi.

Sau khi tiến vào Thất Tinh Cung, năm nữ tử liền không dám đằng vân giá vũ, hạ xuống trên mặt đất.

“Tỷ tỷ, chúng ta cứ như vậy dẫn hắn đi gặp Ngũ Cung chủ sao?”

Một cái nữ tử bên trong , bỗng nhiên có chút do dự, hướng phía nữ tử cầm đầu hỏi.

Nữ tử cầm đầu nhìn nàng một cái, nhíu mày hỏi.

“Vậy ý của ngươi là gì?”

“Trước móc mắt của hắn!”

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, thiếu chút nữa phun ra tại chỗ.

“Mẹ nó, thật sự là độc nhất là lòng dạ đàn bà a, cái này cũng quá độc ác a?”

Cũng may nữ tử cầm đầu, trầm mặc một hồi, khẽ lắc đầu.

“Được rồi, làm như vậy, không khỏi có chút tàn nhẫn, đem con mắt của hắn che lại a!”

Nói xong, nữ tử khẽ vươn tay, đem góc áo của mình kéo xuống một khối, che tại trên ánh mắt của Lâm Hải .

Sau đó, hướng phía bả vai Lâm Hải nhẹ nhàng đẩy.

“Đi!”

Lâm Hải bị che lại con mắt, nhưng nội tâm lại một hồi buồn cười.

Ca ca nếu muốn nhìn cái gì, há lại vì một khối vải nhỏ của ngươi, là có thể che chắn hay sao?

Theo năm nữ tử, đi ra một khoảng cách rất xa , rốt cục ngừng lại.

“Khởi bẩm Ngũ Cung chủ, người hiềm nghi giết chết Triệu Tử, đã bắt được!”

Nữ tử vừa dứt lời, Lâm Hải chỉ cảm thấy, một đạo ánh mắt lăng lệ ác liệt lạnh như băng, đã rơi vào trên người của mình.

Sau đó, giọng nữ không mang theo một tia cảm tình, vang lên tại bên tai.

“Nam nhân? Trực tiếp giết a!”

Chương 2093: Ngũ Cung chủ

Năm nữ tử nghe được, đều là sững sờ, không nghĩ tới Ngũ Cung chủ hỏi cũng không hỏi, vậy mà trực tiếp hạ lệnh giết người.

“Ngũ Cung chủ, liền, liền trực tiếp giết?”

Nữ tử cầm đầu, vẻ mặt kinh ngạc, thì thào hỏi.

“Bằng không thì đâu?” thanh âm Ngũ Cung chủ lạnh lùng như trước.

“Nam nhân tiến vào Thất Tinh Cung, vốn chính là tội chết, hắn có giết Triệu Tử hay không, dĩ nhiên không trọng yếu.”

“Sau khi giết xong, đưa thi thể hắn, chôn làm phân bón cho hoa, chấp hành a!”

Năm nữ tử hai mặt nhìn nhau, lại cũng không dám cãi lời, đành phải cúi đầu cùng kêu lên đáp ứng một tiếng.

“Vâng!”

Bá!

Đột nhiên, năm thanh trường kiếm chỉ vào Lâm Hải, sát cơ lăng lệ ác liệt, đem Lâm Hải hoàn toàn tập trung.

“Chịu chết đi!”

Năm người cùng khẽ kêu lên , cổ tay khẽ động, liền muốn động thủ.

“Chờ một chút!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, vội vàng đem năm người quát bảo ngưng lại.

Ông!

trường kiếm trong tay năm nữ tử đang phun ra nuốt vào hào quang , cách Lâm Hải khoảng cách không đến ba thốn, ngừng lại.

“Ngươi còn có lời gì muốn nói?”

Lâm Hải hít sâu một hơi, sau đó nhàn nhạt mở miệng nói.

“Xin hỏi, vị cô nương trước đó hạ lệnh này, thế nhưng mà là một trong bảy vị Cung chủ của Thất Tinh Cung ?”

Trong tay Ngũ Cung chủ mang theo gáo nước, một bên tưới cho đóa hoa, một bên cũng không quay đầu lại thản nhiên nói.

“Đúng thì như thế nào?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong lòng thầm quát một tiếng Thiên Nhãn, mở!

Ông!

Nhất thời, hai con mắt Lâm Hải, bịt kín một tầng sương mù ánh sáng nhẹ nhàng màu xanh da trời .

Sau đó, vải che tại trên ánh mắt Lâm Hải, thoáng cái biến thành trong suốt, cảnh tượng trước mắt nhìn một phát là thấy hết!

Phốc!

Một khắc ánh mắt của Lâm Hải, rơi vào trên người Ngũ Cung chủ này, máu mũi thiếu chút nữa liền phun ra đến.

Mẹ nó, cái Ngũ Cung chủ này cũng quá phóng túng đi à nha?

Chỉ thấy Ngũ Cung chủ đang đứng đối diện mình , cả người vậy mà chỉ mặc một thân sa y (*áo lót) trong suốt, phong cảnh ở dưới sa y, rõ ràng có thể thấy được.

Hơn nữa cô gái này dáng người cao gầy thon dài, trắng nõn thủy nộn, tóc dài đen sẫm như thác nước rủ xuống, tán lạc tại trên sống lưng bóng loáng, lộ ra quyến rũ động lòng người.

Chỉ từ bóng lưng mà xem, tuyệt đối là vưu vật thế gian khó gặp!

“Bà mẹ nó, cho dù bên trong Thất Tinh Cung không có nam nhân, cũng không thể mặc thành như vậy đi?”

con mắt Lâm Hải đều xem thẳng, dù sao cũng là nam nhân bình thường, dù sao con mắt cũng bị che, không nhìn ngu sao mà không nhìn!

“Ngươi tại sao không nói chuyện?”

Thấy Lâm Hải cả buổi không có trả lời, Ngũ Cung chủ sững sờ, đột nhiên xoay đầu lại!

Phốc!

Lần này, Lâm Hải chỉ cảm thấy khí huyết lăn lộn, bản sắc nam nhân hiển thị rõ không thể nghi ngờ, máu mũi liền chảy xuống rồi.

“n?”

Ngũ Cung chủ thấy thế, lập tức sững sờ, sau đó sắc mặt đại biến, ông một tiếng, bên ngoài thân xuất hiện một tầng vầng sáng mông lung.

“Dâm tặc, ngươi dám nhìn ta?”

thanh âm nổi giận của Ngũ Cung chủ , vang lên bên tai Lâm Hải, một cỗ sát cơ kinh khủng, bỗng nhiên đáp xuống.

“Ngũ Cung chủ nói đùa, ánh mắt của ta bị che kín, làm sao có thể thấy gì?”

Lâm Hải lắc đầu liên tục, một bên xoa xoa máu mũi, một bên giả trang ra một bộ dạng kinh ngạc nói ra.

Đồng thời, nội tâm của Lâm Hải là một hồi tán thưởng cùng tiếc hận.

Đậu phộng, cô nàng này mặc kệ tướng mạo cùng dáng người, đều tuyệt đối là siêu cấp mĩ nữ a!

Đáng tiếc, cái Ngũ Cung chủ này quá cảnh giác rồi, chỉ là kinh hồng một thoáng, thật sự là quá chưa đủ nghiền rồi.

Trong đầu Lâm Hải, kìm lòng không được lại nghĩ tới bộ dạng của Liễu Hinh Nguyệt .

Trong nội tâm, lập tức bay lên vô tận tưởng niệm.

“Hinh Nguyệt a, còn bao lâu nữa mới có thể cùng ngươi gặp mặt?”

“Ngươicó biết hay không, ca ca làm một người nam nhân, cùng ngươi phân biệt lâu như vậy, thật sự là quá dày vò rồi!”

Cặp lông mày của Ngũ Cung chủ nhíu lại, vẻ mặt hoài nghi nhìn Lâm Hải, đã qua hồi lâu mới đưa lửa giận tán đi.

Tấm vải trên ánh mắt Lâm Hải, xác thực không phải vật trong suốt, Lâm Hải có lẽ không thấy mình mới đúng.

“Ngươi vì sao chảy máu mũi?”

Ngũ Cung chủ vẫn là có chút không yên lòng, ngữ khí lạnh như băng mà hỏi.

“À?” Lâm Hải giật mình, “A, mấy ngày nay khí hậu khô ráo, phát hỏa rồi, đúng thế chính là phát hỏa rồi!”

“Phát hỏa?” mặt mũi Ngũ Cung chủ tràn đầy không tin, một cái người tu hành Hóa Thần cảnh, còn có thể phát hỏa như người bình thường sao ?

Trầm mặc một lát, cũng lười phải so đo cùng Lâm Hải.

Dù sao trong mắt của nàng, Lâm Hải là người sắp chết, cho dù bị hắn thấy được, cũng không sao cả.

“Nhanh chóng giết đi!” Ngũ Cung chủ vung tay lên, không kiên nhẫn lần nữa hạ lệnh.

“Chờ một chút, chờ một chút!”

Lâm Hải nghe được, vội vàng lần nữa đem năm nữ tử ngăn lại, sau đó mang theo ngữ khí nịnh nọt nói.

“Ngũ Cung chủ, đừng hỏa khí lớn như vậy a, coi chừng ngươi cũng phát hỏa chảy máu mũi!”

Phốc!

Ngũ Cung chủ nghe được, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã xuống đất.

Tức giận liếc nhìn Lâm Hải, mang theo một tia chán ghét, lạnh lùng nói ra.

“Ngươi còn có lời gì để nói, hãy mau nói, nói xong tranh thủ thời gian đi làm phân bón cho hoa của ta đi!”

Dựa vào, nữ nhân này thật đúng là ngoan độc!

Trong nội tâm Lâm Hải thầm mắng một tiếng, mặt ngoài lại bất động thanh sắc, giả trang ra một bộ dạng đau thương .

“Ngũ Cung chủ, ngươi xem, nếu ta lập tức sẽ chết rồi, cái kia trước khi chết, có thể hỏi thăm một vấn đề hay không ?”

“Vấn đề gì?” Ngũ Cung chủ nhíu mày, lạnh lùng hỏi.

"Cái kia, luôn nghe nói ở Hồng Ngọc Quốc chúng ta , có một tổ chức rất ngưu bức, gọi là Vô Thiên Minh."

"Ngũ Cung chủ có thể , nói cho ta một chút sự tình về cái Vô Thiên Minh này hay không à?"

"Vô Thiên Minh?!" Ngũ Cung chủ nghe được ba chữ kia, sắc mặt bá cái liền thay đổi.

Sau đó, một cỗ khí tức cường đại vô cùng khủng bố, lập tức rơi vào trên người Lâm Hải, lại để cho hô hấp của Lâm Hải mạnh mẽ trì trệ, cảm giác tựa như một tòa núi lớn, đặt ở trên người của mình.

Chà mẹ nó, cái Ngũ Cung chủ này thật mạnh!

Trong lòng Lâm Hải lập tức đập mạnh một cú, không thể tưởng được Ngũ Cung chủ một cái đại mỹ nữ thủy nộn bóng loáng, vậy mà sẽ có thực lực này .

Chỉ bằng cái cỗ uy áp đáng sợ này, Lâm Hải cũng đã kết luận, thực lực của Ngũ Cung chủ , thậm chí còn mạnh hơn so với u Dương Phổ Huệ!

Mặc dù là đối mặt với người mạnh nhất Thiên Vận Quốc là Ma Tôn, cái Ngũ Cung chủ này tựa hồ cũng không chút thua kém!

"Ngươi hỏi Vô Thiên Minh để làm gì, nói!"

Ngũ Cung chủ quát lạnh một tiếng, trong lời nói mang theo nồng đậm sát cơ, tựa hồ tùy thời cũng có thể động thủ, cho Lâm Hải một kích hủy diệt !

Lâm Hải đem kinh hãi trong nội tâm đè xuống, mặt ngoài lại bất động thanh sắc, giả trang ra một bộ dạng nhát gan nói.

"Không có ý tứ gì khác, chỉ là thường xuyên nghe được uy danh của Vô Thiên Minh , đối với Vô Thiên Minh tràn đầy sùng bái cùng kính ngưỡng.”

“Thế nhưng mà, Vô Thiên Minh thật sự là quá thần bí rồi, đối với tin tức về Vô Thiên Minh , ta một chút cũng không biết.”

Nói đến đây, cái mũi Lâm Hải co lại, giả trang ra một bộ dạng thương tâm .

“Đây không phải là muốn chết rồi nha, ta không muốn mang theo tiếc nuối đi chết, cho nên muốn hướng Ngũ Cung chủ thỉnh giáo, cái Vô Thiên Minh này rốt cuộc là cái tổ chức gì, tổng bộ ở nơi nào, đến tột cùng mạnh bao nhiêu?”

“Kính xin Ngũ Cung chủ thương cho thỉnh cầu của một kẻ sắp chết, nói rõ chi tiết, như vậy cho dù chết, ta cũng nhắm mắt!”

Ngũ Cung chủ mặt không biểu tình nhìn Lâm Hải, cảm xúc trước đó đã tiêu tán, khôi phục bộ dạng lạnh như băng .

“Đừng giả bộ, ngươi đến tột cùng là người nào, nghe ngóng Vô Thiên Minh là có mục đích gì?”

Lâm Hải nghe được, trong lòng giật mình, chẳng lẽ bị Ngũ Cung chủ nhìn thấu?

“Ngũ Cung chủ, ta không có trang a, ta gọi Lâm Hải, nghe ngóng Vô Thiên Minh cũng là bởi vì hiếu kỳ, không muốn chết không nhắm mắt a!”

“Giết hắn đi!” Lâm Hải vừa dứt lời, Ngũ Cung chủ đột nhiên khẽ kêu một tiếng !

Ông!

Sau một khắc, năm nữ tử vây quanh Lâm Hải, đồng thời ra tay, trường kiếm hướng phía Lâm Hải, lăng lệ ác liệt đâm tới!

Lâm Hải thấy thế, lông mày đột nhiên nhảy dựng, biết rõ muốn lừa gạt Ngũ Cung chủ nói ra sự tình về Vô Thiên Minh, là không thể thực hiện được rồi.

Đã như vầy, vậy cũng đành phải mạnh bạo thôi!

“Đi!”

Mắt thấy năm thanh trường kiếm, muốn đâm đến trên người của mình, Lâm Hải quát lớn một tiếng , La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh liền gào thét mà ra!

Oanh!

Nhất thời, trường kiếm của năm nữ tử , bị va chạm bắn lên, sau đó liền bị khốn trụ chính giữa bầu trời đêm .

“Quả nhiên có lừa dối!” Ngũ Cung chủ thấy thế, thì là cười lạnh một tiếng, bàn tay từ xa xa vung lên, lập tức thủ ấn cực lớn, mang theo uy lực hủy thiên diệt địa đáng sợ , hướng phía đỉnh đầu của Lâm Hải, điên cuồng rơi xuống!

Chương 2094: Còn dám làm càn, ta thiến ngươi!

Ông!

Mắt thấy chưởng ấn của Ngũ Cung chủ, muốn rơi vào đỉnh đầu của Lâm Hải, đột nhiên một đạo hào quang màu đen, phóng lên trời!

Oanh!

Nhất thời, chưởng ấn của Ngũ Cung chủ ầm ầm sụp đổ, sau đó một cỗ lực lượng khủng bố vượt quá tưởng tượng , bỗng nhiên đem Ngũ Cung chủ, hoàn toàn bao phủ!

“Không tốt!”

sắc mặt Ngũ Cung chủ đại biến, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra vẻ không thể tin được thật sâu.

Nhưng mà, còn chưa chờ nàng làm ra phản ứng, chỉ cảm thấy bên hông tê rần, toàn thân phảng phất đều đã mất đi khí lực.

Phù phù một tiếng, trực tiếp té lăn trên đất, mặt mũi tràn đầy chấn kinh!

Vèo!

Cái lúc này, một đạo bóng đen lập loè giống như là U Linh, thuấn di đến trước người năm nữ tử đang bị Tinh La Bàn vây khốn .

Phù phù phù phù...

Từng tiếng thanh âm ngã xuống đất vang lên, sau một khắc năm nữ tử đều giống như Ngũ Cung chủ, tất cả đều té ngã trên đất.

Nguyên một đám mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, trong mắt tràn đầy thần sắc chấn kinh!

Bá!

Cho tới giờ khắc này, một cái nam tử áo đen cao lớn vạm vỡ, mới cung kính đứng ở trước mặt Lâm Hải.

“Chủ nhân, người đã cầm xuống!”

“Làm tốt lắm!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, đối với Chu Tử Chân là tương đối thoả mãn.

Vốn tưởng rằng, mặc dù Tán Tiên có cường thịnh hơn nữa, ra tay đối với cao thủ như Ngũ Cung chủ, cũng muốn phí một phen quần nhau.

Thật không nghĩ đến, Ngũ Cung chủ tại trước mặt Chu Tử Chân, vậy mà không chịu nổi một kích.

Xem ra, chính mình còn là xa xa đánh giá thấp thực lực của Tán Tiên a!

Khẽ vươn tay, Lâm Hải đem miếng vải che tại trên ánh mắt , giật xuống dưới.

“Tại đây đã phong tỏa a?” Lâm Hải nhàn nhạt hướng phía Chu Tử Chân hỏi.

“Chủ nhân yên tâm, ta sau khi đi ra , đầu tiên liền phong tỏa tại đây, hết thảy phát sinh tại đây, ngoại giới đều không thể phát giác.”

“Vậy là tốt rồi!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, trong lòng thả lỏng.

Tại đây dù sao cũng là Thất Tinh Cung, lúc vừa mới động thủ, động tĩnh không nhỏ, thế tất sẽ kinh động tới những người khác.

Bất quá, Chu Tử Chân phong tỏa tại đây, vậy thì cái khác cũng đừng nói tới rồi.

Chỉ sợ dù Lâm Hải đem cái tòa đại điện trước mặt này hủy đi, người ngoài cũng không thể nào biết được.

Vừa quay đầu, ánh mắt của Lâm Hải, đã rơi vào trên người của Ngũ Cung chủ.

trong mắt Ngũ Cung chủ mang theo nồng đậm khiếp sợ, sau khi liếc nhìn Lâm Hải, bỗng nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy thẹn thùng!

Nàng bị Chu Tử Chân chế trụ, vầng sáng làm vật che chắn thân thể , cũng đi theo cùng nhau biến mất.

Bây giờ, nàng chỉ có một bộ lụa mỏng , có thể nói là hoàn toàn bạo lộ tại trước mặt Lâm Hải.

“Anh!”

Không khỏi, Ngũ Cung chủ mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, nhắm chặt hai mắt, hận không thể vùi đầu vào trong lồng ngực.

“Gác tại đây, bất luận kẻ nào tới gần, lập tức bắt lại!”

Lâm Hải hướng Chu Tử Chân phân phó một câu, sau đó cánh tay hư không kéo một phát, đem thân thể mềm mại của Ngũ Cung chủ , lăng không kéo đi qua, một phát bắt vào trong ngực.

“Ngươi muốn làm gì?!”

sắc mặt Ngũ Cung chủ biến đổi lớn, trong mắt mang theo sợ hãi thật sâu, hai tay che ngực hoảng sợ nói.

“Làm gì? Ngươi không phải đã đoán được sao?”

khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra dáng tươi cười tà tà, tiến gần sát khuôn mặt của Ngũ Cung chủ , ngả ngớn nói.

“Ngươi, ngươi cái dê xồm này!”

Ngũ Cung chủ nghe được, thiếu chút nữa khóc, khẩn trương đến toàn thân đều run rẩy lên.

“Ha ha ha ha!”

Lâm Hải thấy thế, lập tức cười to không thôi, nắm Ngũ Cung chủ, hướng phía trong đại điện đi đến.

“Ngũ Cung chủ!”

năm nữ tử trên mặt đất thấy thế, tất cả đều một tiếng bi thiết, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Mặc cho ai cũng đều có thể nghĩ ra được, Ngũ Cung chủ bị Lâm Hải mang vào đại điện, chờ đợi nàng sẽ là cái gì.

Bực kết quả này, đối với Thất Tinh Cung ngày thường đến cả chạm vào nam tử đều không cho phép mà nói, trình độ nghiêm trọng có thể nghĩ.

“Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo, lại nhao nhao mà nói, Trư gia gia cũng cần phải ở trên người các ngươi gieo hạt rồi!”

Tròng mắt Chu Tử Chân trừng lớn, vẻ mặt hung tướng, hướng năm nữ tử trên mặt đất, hung dữ uy hiếp nói

“A!”

Năm nữ tử lập tức sợ tới mức hoa dung thất sắc, tụ lại cùng một chỗ, lại cũng không dám nói tiếp nữa.

hai mắt Chu Tử Chân lóe ra hào quang, tại trên người năm cô gái quét mắt, kìm lòng không được lè lưỡi, liếm liếm bờ môi.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, cô nàng nhân loại, lớn lên cũng thực thủy linh a!”

“Thực tế cái mà vừa rồi chủ nhân ôm đi kia, quả thực là Cực phẩm, chỉ sợ chủ nhân cần phải thoải mái ngất trời một hồi a!”

Chu Tử Chân nắm cái cằm, đột nhiên tim đập thình thịch.

“Chủ nhân ăn thịt, ta không phải là có thể húp miếng canh a!”

Nhất thời, một cỗ nhiệt huyết bay thẳng lên đỉnh đầu của Chu Tử Chân, bản năng nguyên thủy rốt cuộc không cách nào khống chế.

“Ha ha ha, mặc kệ, hôm nay đến lượt Trư gia gia khai trai!”

Nghĩ đến chỗ này, Chu Tử Chân chảy nước miếng, hướng năm nữ tử trên mặt đất, liền đánh tới.

“A, không muốn!”

Mặt mũi năm nữ tử lập tức tràn đầy tuyệt vọng, phát ra một tiếng kinh hô bi thảm!

Vèo!

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo quang mang màu vàng kim hiện lên, thẳng hướng phía Chu Tử Chân bay tới.

“n?”

Chu Tử Chân cả kinh, thân thể cơ hồ áp đảo năm nữ bỗng nhiên tránh ra, sau đó thò tay đem quang mang màu vàng kim bắt vào trong tay, cúi đầu nhìn lại.

“Kim Tiền?”

Chu Tử Chân sững sờ, phát hiện trong tay dĩ nhiên là một miếng Kim Tiền tiêu!

Mà đúng lúc này, một đạo thanh âm nhàn nhạt truyền vào trong lỗ tai của Chu Tử Chân , thanh âm không lớn nhưng lại mang theo nồng đậm uy nghiêm!

“Còn dám làm càn, ta thiến ngươi!”

Chu Tử Chân nghe được, lập tức đầu ông một tiếng, chỉ cảm thấy dưới đũng quần mát lạnh, sợ tới mức nhanh chóng kẹp hai chân lại.

Bản năng trước đó, cũng lập tức rút đi, chỉ cảm thấy trái tim bang bang trực nhảy, sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Vâng, thuộc hạ cũng không dám nữa!”

Thanh âm Chu Tử Chân run rẩy, sợ hãi đáp ứng một tiếng, vội vàng chạy qua một bên đi cảnh giới .

Vừa rồi, đạo thanh âm kia của Lâm Hải , mang theo một cỗ khí tức hủy diệt cường đại , đánh thẳng vào linh hồn!

Chu Tử Chân không chút nghi ngờ, chỉ cần hắn ycó không theo, linh hồn của y sẽ bị phá hủy triệt để , hình thần câu diệt!

Với tư cách chúa tể của Luyện Yêu Hồ, Lâm Hải muốn mạng của y, một cái ý niệm trong đầu là đủ!

“Thật là đáng sợ, thật là đáng sợ!”

mặt mũi Chu Tử Chân tràn đầy sợ hãi, nội tâm hoảng sợ một trận .

Lúc này y mới chân thực cảm giác được, uy nghiêm của Lâm Hải , là khủng bố cỡ nào !

“Về sau, tại trước mặt chủ nhân nhất định phải coi chừng gấp bội, ngàn vạn lần không thể để chủ nhân mất hứng.”

“Nếu không, mạng nhỏ từng phút đồng hồ cũng có thể tiễn đưa mất a!”

nội tâm của Chu Tử Chân, lần thứ nhất sinh ra kính sợ không thể ngỗ nghịch đối với Lâm Hải, đã trực tiếp ấn đến chính giữa linh hồn!

năm nữ tử lạnh run trên mặt đất, thấy Lâm Hải ở thời khắc mấu chốt, cứu vãn các nàng, nội tâm cuối cùng cũng buông lỏng.

Bất quá, nghĩ tới Ngũ Cung chủ còn bị Lâm Hải cưỡng ép đưa đến đại điện, các nàng lại may mắn lại đau thương.

May mắn chính là, năm người chính mình may mắn thoát khỏi khó khăn, sẽ không lại bị cái nam tử lớn lên như heo ở trước mặt này xâm phạm.

Đau thương chính là, Ngũ Cung chủ chỉ sợ muốn thất thân tại trong tay Lâm Hải, bị Lâm Hải hung hăng chà đạp rồi.

Cũng không biết vì cái gì, vừa nghĩ tới cảnh ngộ Ngũ Cung chủ sắp gặp , nhất là cái hình ảnh làm cho không người nào không mơ màng vô hạn kia.

năm nữ tử trên mặt đất, kìm lòng không được mặt đỏ tới mang tai, trái tim bang bang trực nhảy, vậy mà cảm giác phảng phất như là chính mình, khẩn trương đến hô hấp đều dồn dập lên.

Giờ khắc này, các nàng vậy mà sinh ra cùng một cỗ cảm giác kỳ dị, trong lúc nhất thời ý nghĩ mông lung, vậy mà nói không nên lời là sợ hãi, hay là chờ đợi ni!

Mà trong đại điện, Lâm Hải đang bắt chéo hai chân, nằm ở trên giường thơm mềm ngào ngạt.

Con mắt mang theo một vòng tà mị, quyệt miệng cười khẽ nhìn thoáng qua Ngũ Cung chủ trước mặt .

“Chậc chậc chậc, cô nàng, dáng người không tệ a!”

“Phi! Ngươi cái dê xồm này!”

Ngũ Cung chủ thẹn đến muốn chui xuống đất, hai tay ôm ngực ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy giận dữ hướng phía Lâm Hải phỉ nhổ một tiếng .

“Ngươi gọi ta dê xồm?!”

con mắt Lâm Hải đột nhiên phát lạnh, cọ cái ngồi dậy, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh tà mị .

“ Nếu ngươi đã gọi ta như vậy, ta đây nếu như không làm chút gì đó, chẳng phải là rất xin lỗi ngươi rồi!”

Lâm Hải vừa nói, đột nhiên ra tay, một phát bắt được cổ tay trắng nõn bóng loáng của Ngũ Cung chủ .

“A!” Ngũ Cung chủ thét lên một tiếng kinh hãi, thân thể mềm mại phịch một tiếng, bị Lâm Hải ném tại trên giường!

Chương 2095: Đều là nam nhân, giả trang cái gì mà trang a!

“A, ngươi muốn làm gì?!”

Ngũ Cung chủ sợ tới mức hoa dung thất sắc, thét lên một tiếng kinh hãi.

Sau đó, liền cảm thấy một cỗ khí tức nam nhân xông vào mũi, Lâm Hải đã đặt ở phía trên thân thể mềm mại của nàng .

Cái cảm giác khác thường chưa bao giờ có kia, lại để cho Ngũ Cung chủ cơ hồ hít thở không thông, hoảng sợ không biết phải làm sao.

“Hắc hắc hắc!” vẻ mặt Lâm Hải tà mị mà cười cười, miệng cơ hồ dán tại trên mặt Ngũ Cung chủ .

Cái khí tức ấm áp kia, lại để cho Ngũ Cung chủ như là điện giật, thân thể mềm mại nhịn không được bắt đầu run run , mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Mà thanh âm của Lâm Hải, tại bên tai của nàng, xấu xa vang lên.

“Ta muốn làm gì, ngươi thật sự không biết sao?”

Xoẹt xẹt!

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, Lâm Hải một tay đem lụa mỏng của Ngũ Cung chủ, kéo xuống dưới.

“A!!!”

Ngũ Cung chủ lớn tiếng thét lên, bụm mặt mắc cỡ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

“Ngươi cái đồ lưu manh, đại hỗn đản, mau đứng lên, mau đứng lên a!”

Vèo!

Ngũ Cung chủ vừa mới nói xong, Lâm Hải trực tiếp từ trên người của nàng, nhảy dựng lên.

“Ách...” Ngũ Cung chủ đột nhiên sững sờ, mang theo khó có thể tin thật sâu, không thể tưởng tượng nổi mà theo trong khe ngón tay , liếc nhìn Lâm Hải.

Đã thấy Lâm Hải đứng tại trước giường, biểu lộ trên mặt không ngừng biến hóa, cho người một loại cảm giác cực kỳ quỷ dị.

“Hắn, hắn như thế nào thật sự đứng lên?”

Trong thoáng chốc, Ngũ Cung chủ một hồi thất thần, thậm chí hoài nghi mình có phải nhìn lầm hay không rồi.

Chính mình vừa mơ gọi Lâm Hải, Lâm Hải vậy mà thực đứng lên.

Hắn, như thế nào nghe lời như vậy?

Khẽ vươn tay, Ngũ Cung chủ đem chăn trên giường kéo qua, phủ lên thân thể của mình.

Hai tay gắt gao lôi kéo cái chăn, hai mắt mang theo kinh hoảng cùng mê mang, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

Nàng thật sự nghĩ mãi mà không rõ, Lâm Hải như thế nào lại đột nhiên buông tha cho nàng.

Nhưng Lâm Hải hiện tại biểu lộ âm tình bất định, lại làm cho nàng càng thêm sợ hãi.

Nhưng mà, nàng lại không biết là, giờ phút này Lâm Hải, trong ý thức là đang cùng Nguyên Thần thứ hai, tiến hành cãi lộn kịch liệt .

“Này, ta nói bản thể, ngươi nha hơi quá đáng a, thời khắc mấu chốt lại đem ta kéo xuống, cái này rất muốn chết có biết hay không?”

“Nếu huynh đề về sau rơi xuống cái di chứng gì, ta cũng không để yên cho ngươi đâu!”

Mặt mũi Nguyên Thần thứ hai tràn đầy giận dữ, chỉ vào Nguyên Thần bản mệnh của Lâm Hải, gào thét một chầu .

Nguyên Thần bản mệnh của Lâm Hải, thì là sắc mặt lạnh lùng, nhìn Nguyên Thần thứ hai, lạnh lùng khẽ hừ!

“Ngươi còn có xấu hổ hay không, ta là cho ngươi hù dọa nàng, tốt nhất là ép hỏi nàng sự tình của Vô Thiên Minh , không có bảo ngươi đùa giả làm thật!”

“Nếu ngươi thật sự lên nàng , sẽ phá hủy một đời tên tuổi anh hùng của Lâm Hải ta , thực con mẹ nó thành dê xồm rồi!”

“Hứ!” Nguyên Thần thứ hai nhếch miệng lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Đều là nam nhân, giả trang cái gì mà trang a! Có loại đại mỹ nhân nũng nịu này, ăn mặc lại làm dáng như vậy , ngu xuẩn mới không lên!”

“Im ngay a ngươi!” mặt mũi Lâm Hải tràn đầy giận dữ mắng mỏ, “Lâm Hải ta là chính nhân quân tử, không phải loại người sắc đồ như ngươi!”

“Y ~” Nguyên Thần thứ hai xem thường lắc đầu, “Ngươi nói lời này, liền không đỏ mặt sao?”

“Bản thể a bản thể, thân thể chúng ta, vừa rồi thế nhưng mà so với ngươi thành thật hơn nhiều a!”

“Nói sau, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, ý nghĩ của ta sẽ là cách nghĩ của ngươi !”

“Chỉ có điều, ta đại biểu chính là một mặt nội tâm âm u của ngươi, bị ngươi tận lực áp chế mà thôi, nếu như ngươi không có loại suy nghĩ này, ta làm sao lại có thể thay đổi hành động!”

“Ngươi!” mí mắt Lâm Hải run run một hồi, lập tức bị Nguyên Thần thứ hai nói cho á khẩu không trả lời được!

“Đậu phộng, đã biết rõ, liền ít nói nhảm, tiếp tục áp chế cho ca ca!”

“Ca ca từ nhỏ đã nhận giáo dục, chính là không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đối với cảm tình càng muốn một lòng!”

“Cái này là điểm mấu chốt của ta , cũng là điểm mấu chốt của ngươi!”

Mặt mũi Nguyên Thần thứ hai tràn đầy khinh thường, xem thường lắc đầu một hồi.

“Áp chế nội tâm của mình, sống khổ thân, tội gì khổ như thế chứ?”

“Này, bản thể, ngươi dứt khoát cũng cùng một chỗ tu ma a, tu ma thật tốt, tùy tâm sở dục, cho phép mình cất cánh, hoàn toàn không cần như ngươi như bây giờ, nghiêm trang ra vẻ đáng thương!”

“Ngươi cút trở về cho ta!” Lâm Hải lập tức nổi giận, trực tiếp đem Nguyên Thần thứ hai, áp chế trở về.

Hô ~

Sau đó, Lâm Hải nặng nề thở ra một ngụm trọc khí, nội tâm lại thật lâu không thể bình tĩnh.

Một thanh âm, tại nội tâm của Lâm Hải, không ngừng la lên.

cách nghĩ của Nguyên Thần thứ hai, thật là một cái chính mình khác, ở sâu trong nội tâm của mình sao?

Hay là nói, bản tính người chính là như thế, sở dĩ không có biểu hiện ra ngoài, hoàn toàn là do bị một ít quan niệm cùng tư tưởng ở thế tục, giam cầm lại?

Trong giây lát, trong đầu Lâm Hải lóe lên linh quang , phảng phất như đã sờ tới cái đồ vật kỳ diệu gì đó.

Thế nhưng mà, loại cảm giác này lại cực kỳ mơ hồ, như có như không, như là ảo giác.

Bất quá, Lâm Hải lại vô cùng khẳng định, cái này cũng không phải là ảo giác, mà là chân thật tuyệt đối!

Thậm chí, Lâm Hải có loại cảm giác, một khi đem loại cảm giác kỳ diệu này bắt lấy trong tay, mình tuyệt đối sẽ mở ra một cánh cửa chưa bao giờ tiếp xúc qua!

“Rốt cuộc là cái gì?”

Nội tâm của Lâm Hải, đem hết toàn lực thăm dò, lại thủy chung chênh lệch lấy một chút như vậy, không cách nào thấy được toàn cảnh của loại cảm giác kỳ diệu này.

Hồi lâu sau, Lâm Hải nhẹ nhàng thở dài, chỉ đành phải buông tha cho.

“Đạo tùy duyên đi, cơ duyên chưa tới, dù thăm dò thế nào cũng là vô dụng!”

“Cơ duyên vừa đến, tự nhiên sẽ hiểu ra, vẫn là thuận theo tự nhiên a!”

Xoay chuyển ánh mắt, ánh mắt lạnh lùng của Lâm Hải , đã rơi vào trên người Ngũ Cung chủ.

“A!”

Ngũ Cung chủ lập tức giật mình một cái, đem chăn mền trên người giữ càng chặt hơn, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

một màn vừa rồi kia, quả thực là đem nàng làm cho sợ hãi.

Chết nàng không sợ, nhưng lại thực sợ, Lâm Hải lại đến một hồi như vậy!

“Đem sự tình về Vô Thiên Minh mà ngươi biết , đều thành thật khai báo ra!”

Lâm Hải kéo một cái ghế, ngồi ở đối diện Ngũ Cung chủ, lạnh lùng mà nghiêm khắc nói.

Ngũ Cung chủ cắn chặt hai môi, sắc mặt tái nhợt, nhìn Lâm Hải không nói một lời.

“n?”

Lâm Hải trừng mắt, đột nhiên một cỗ sát khí, hàng lâm tại trên người của Ngũ Cung chủ .

“Như thế nào, ngươi dám ngỗ nghịch ta?”

“Sự tình vừa rồi, ngươi nhanh như vậy liề đã quên sao? Có phải cần, lại tới một lần hay không ?!”

“Không muốn!” Ngũ Cung chủ nghe được, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, khóe miệng co lại, thiếu chút nữa khóc.

“Vậy thì thành thành thật thật giao đại cho ta!” Lâm Hải quát lạnh một tiếng, trừng mắt nói.

“Ngươi hỏi Vô Thiên Minh, làm gì?” Ngũ Cung chủ thoáng thở ra một hơi, mới mang theo một vẻ khẩn trương, hỏi.

Hai mắt Lâm Hải nhắm lại, đạm mạc nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói.

“Cái này, ngươi không cần biết rõ, ngươi chỉ cần nói cho ta, hết thảy về Vô Thiên Minh!”

“Ngươi gọi Lâm Hải đúng không?” Ngũ Cung chủ không trả lời câu hỏi, ngược lại hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nhướn mày, lập tức có chút căm tức.

“Đúng vậy, ta gọi Lâm Hải!”

“Nơi này là Thất Tinh Cung, ngươi làm như vậy rất nguy hiểm, biết không?”

“Sáu cái Cung chủ khác, tùy thời có khả năng sẽ tới, đến lúc đó ngươi muốn chạy cũng không kịp!”

Lâm Hải đột nhiên biến sắc, một phát bắt được cổ tay của Ngũ Cung chủ, trên mặt sát cơ lạnh lùng nói.

“Ngươi đến cùng muốn nói cái gì?!”

“Ta hỏi ngươi sự tình của Vô Thiên Minh !”

“Ngươi không cần phải nói loanh quanh với ta!”

“Tốt, ta nói!” Ngũ Cung chủ bị Lâm Hải bắt lấy cổ tay , lập tức kinh hoảng một hồi .

Chân nguyên toàn thân nàng , đều bị Chu Tử Chân phong ấn, cùng nữ tử người phàm bình thường , không có gì khác nhau.

Nếu như Lâm Hải lại dùng sức mạnh đối với nàng, nàng thế nhưng mà một chút biện pháp cũng đều không có.

“Rất nhiều năm trước kia, Vô Thiên Minh đã từng phái Mật sứ, tới Thất Tinh Cung ta một lần!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, Thất Tinh Cung quả nhiên biết rõ sự tình của Vô Thiên Minh.

“Nói tiếp!”

Ngũ Cung chủ nhẹ gật đầu, vừa muốn mở miệng, đột nhiên thanh âm của Chu Tử Chân , vang lên tại bên tai Lâm Hải .

“Chủ nhân, có người tới!”

Chương 2096: Đã đoán sai?

Lâm Hải nghe được, lập tức cả kinh, cấp tốc hỏi.

“Đến bao nhiêu người?”

“Ba cái, tất cả đều là nữ, mạnh nhất cùng cái nữa tử vừa bị bắt kia không sai biệt lắm!” Chu Tử Chân nói ra.

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, tu vi cùng Ngũ Cung chủ không sai biệt lắm, chẳng lẽ là một cái Cung chủ khác ?

Mà lúc này, Ngũ Cung chủ trên giường, đột nhiên biến sắc, cấp tốc nói ra.

“Là Tam tỷ của ta, hôm nay là ta cùng Tam tỷ canh giữ ở Cáo Trị điện, nàng nhất định là đến thay ca với ta rồi!”

“Trời ạ, nếu để cho Tam tỷ của ta nhìn thấy ta là cái dạng này, ta nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!”

Ngũ Cung chủ lập tức vừa sợ vừa thẹn, nhanh chóng sắp khóc rồi.

Lâm Hải thì là sắc mặt rùng mình, hướng phía Chu Tử Chân hỏi.

“Có thể bất động thanh sắc, đem các nàng toàn bộ bắt lấy, không kinh động tới bất luận kẻ nào hay không ?”

“Yên tâm chủ nhân, có thể làm được!”

“Tốt!” trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, một cái Cung chủ cũng là bắt, hai cái cũng là bắt.

Đã đụng phải, vậy dứt khoát cứ bắt cùng một chỗ a!

“Đem ba cái các nàng, tất cả đều chế trụ, nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng làm ra động tĩnh quá lớn, để ngừa kinh động tới những người khác!”

“Vâng!” Chu Tử Chân đáp ứng một tiếng, liền đã không có tiếng vang.

Lâm Hải cũng không vội mà hỏi thăm Ngũ Cung chủ nữa, chờ cái Tam Cung chủ này bị bắt chặt, hai cái cùng một chỗ hỏi!

Làm như vậy, còn có thể tránh chuyện Ngũ Cung chủ thuận miệng nói lung tung, lừa gạt mình.

“A!”

Không qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, sau đó có thanh âm người ngã xuống đất truyền đến.

“Chủ nhân, ba người mới tới, đều đã bắt được!” thanh âm của

Chu Tử Chân, vang lên tại bên ngoài .

“Đem cái cầm đầu kia, mang vào cho ta !”

Lâm Hải phân phó một tiếng, Chu Tử Chân đẩy cửa đại điện, mang theo một nữ tử tướng mạo tuyệt mỹ , đi vào.

“Đi vào!”

Phịch một tiếng, Chu Tử Chân trực tiếp đem cô gái trong tay, ném tới trước mặt Lâm Hải.

Sau đó, nhìn cũng không nhìn, quay người lại đi ra khỏi đại điện, đem cửa một lần nữa đóng lại.

Bà mẹ nó!

Lâm Hải một hồi im lặng, mẹ nó Chu Tử Chân thằng này, thật sự là tuyệt không hiểu được thương hương tiếc ngọc a!

Bá!

Một đạo ánh mắt sắc bén lạnh như băng, đột nhiên rơi vào trên người Lâm Hải, lại để cho trên lưng Lâm Hải như nặng thêm!

Đã thấy nữ tử tuyệt mỹ trên mặt đất, mang theo nồng đậm tức giận, hướng phía Lâm Hải quát lạnh nói.

“Ngươi là người nào?!”

Nữ tử vừa mới dứt lời, đột nhiên chú ý tới trên giường, là Ngũ Cung chủ mặt mũi tràn đầy sợ hãi đang lôi kéo chăn , sắc mặt lập tức đại biến!

“Ngũ muội, ngươi...”

Sắc mặt nữ tử tuyệt mỹ lập tức đại biến, giật mình há cái miệng nhỏ, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

"Tam tỷ ~"

Ngũ Cung chủ thấy một tiếng Tam tỷ, lập tức vừa thẹn vừa mắc cỡ, cúi đầu, không mặt mũi nói chuyện.

Tam Cung chủ thoáng cái tựu ngây ngẩn cả người, đã qua rất lâu, mới giận quá mà cười!

"Ha ha a, tốt, Ngũ muội, không thể tưởng được ngươi thật không ngờ không biết liêm sỉ, sau lưng cấu kết nam nhân, tại trong đại điện làm sự tình cẩu thả!"

"Tam tỷ, không phải, ngươi đã hiểu lầm, ta..."

"Phi!" Tam Cung chủ khẽ kêu một tiếng, hai mắt mang theo hận ý nồng đậm, giống như là dao găm rơi vào trên người Ngũ Cung chủ.

"Ngươi tiện nhân kia, hôm nay sự thật ngay tại trước mắt, ngươi còn muốn nói xạo a? Phi, cái thứ không biết xấu hổ!"

"Tam tỷ, thật không phải là như vậy!" Ngũ Cung chủ bị hiểu lầm, nước mắt nhanh chóng đều chảy xuống rồi.

Nhưng mà, Tam Cung chủ căn bản không nghe nàng giải thích.

Trong phòng có Lâm Hải người nam nhân này, Ngũ Cung chủ lại bị tấm đệm khỏa thân, mặt mũi tràn đầy hồng nhuận phơn phớt, chẳng lẽ cái này còn có giả sao?

"Đã đủ rồi!" Lâm Hải nhướn mày, hướng phía Tam Cung chủ quát lạnh một tiếng!

Tam Cung chủ lạnh lùng cười cười, mặt mũi tràn đầy xem thường nhìn Lâm Hải.

"Ngươi cái gian phu vô sỉ này, lại dám cấu kết với tiện nhân kia, tự tiện xông vào Thất Tinh Cung ta!"

“Hôm nay, ngươi mơ tưởng còn sống rời đi!”

Lâm Hải vẻ mặt khó chịu liếc nhìn Tam Cung chủ, sau đó thản nhiên nói.

“Thứ nhất, ta không phải cái gian phu vô sỉ gì, giữa ta cùng với Ngũ Cung chủ, cũng không bẩn thỉu như ngươi tưởng tượng kia!”

“Nàng, chỉ là bị ta tạm thời chế trụ, trả lời một vài vấn đề của ta mà thôi!”

Tam Cung chủ không khỏi bĩu môi cười lạnh, mặt mũi tràn đầy mỉa mai.

“Ngươi cho rằng, ta sẽ tin sao?”

“Ngươi thích tin hay không thì tùy!” Lâm Hải cũng không kiên nhẫn được nữa, “Cái kia là chuyện của ngươi!”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp quay đầu, không hề liếc nhìn Tam Cung chủ , mà là đem ánh mắt, lần nữa đã rơi vào trên người Ngũ Cung chủ.

“Ngũ Cung chủ, ngươi nói tiếp!”

“Ta...” miệng Ngũ Cung chủ giật giật, ánh mắt lại liếc về phía Tam Cung chủ, do dự.

Hiển nhiên, nàng đối với Tam Cung chủ có chỗ cố kỵ.

“Ngươi không cần phải xen vào nàng!” Lâm Hải nhàn nhạt nói ra, đồng thời trong mắt hiện lên một đạo hàn mang, đã rơi vào trên người Tam Cung chủ.

“Nếu là ngươi lo lắng nàng gây bất lợi đối với ngươi , ta sau đó có thể giết nàng!”

Lâm Hải vừa thốt lên xong, Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, đồng thời biến sắc.

“Không muốn!”

Ngũ Cung chủ cấp tốc thét lên một tiếng kinh hãi, “Van cầu ngươi, đừng giết Tam tỷ của ta !”

sắc mặt Lâm Hải lạnh như băng, mang theo ý tứ hàm xúc cảnh cáo, lần nữa liếc nhìn Tam Cung chủ .

“Vậy thì xem biểu hiện của nàng rồi!”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía Ngũ Cung chủ phân phó nói.

“Thời gian của ta có hạn, mau mau nói sự tình về Vô Thiên Minh!”

“Vô Thiên Minh!” Tam Cung chủ trên mặt đất , nghe được ba chữ kia, toàn thân run lên bần bật, như bị sét đánh.

Sau đó, hai mắt mang theo hoảng sợ thật sâu, không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Ngươi muốn hỏi sự tình của Vô Thiên Minh?”

Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, khinh thường một tiếng cười lạnh.

“Ngươi cho rằng đâu? Ta cùng Ngũ Cung chủ, mới sẽ không làm chuyện bẩn thỉu giống như ngươi nghĩ kia!”

Tam Cung chủ giật giật miệng, lại một câu cũng không nói ra, trên mặt không khỏi lộ ra một tia xấu hổ.

Mà Ngũ Cung chủ tức thì mang theo một tia kiêng kị, liếc nhìn Tam Cung chủ, sau đó mới chậm rãi mở miệng.

“Một số năm trước, Vô Thiên Minh từng phái Mật sứ, đi vào Thất Tinh Cung ta, cầu kiến bảy tỷ muội chúng ta !”

“thời điểm chúng ta nghe là Vô Thiên Minh phái người tới, tất cả đều khiếp sợ không thôi, thậm chí có chút ít thấp thỏm lo âu.”

“Dù sao, tiếng xấu của Vô Thiên Minh , tại toàn bộ Hồng Ngọc Quốc mà nói, quả thực quá mức hiển hách rồi.”

Vừa nhắc tới tình huống ngày đó, Ngũ Cung chủ cho đến bây giờ, trên mặt đều mang theo một tia kiêng kị thật sâu.

“Nhưng mà sao, các ngươi có gặp y không?” Lâm Hải hỏi.

Ngũ Cung chủ nghe được, thì là cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói.

“người của Vô Thiên Minh , chúng ta sao dám không gặp?”

“Ngày đó, bảy tỷ muội chúng ta, mang theo lo sợ bất an, tự mình đến cửa ra vào của tông môn nghênh đón.”

“Vốn tưởng rằng Mật sứ của Vô Thiên Minh, sẽ là nam tử tướng mạo hung ác, thật không nghĩ đến lại là một cái nữ tử ưu mỹ dáng người thướt tha.”

“Bất quá, mặt mũi của nàng bị lụa đen che khuất, chúng ta nhìn không tới tướng mạo của nàng, nhưng ta có thể khẳng định, mỹ mạo của nàng, tuyệt đối không kém hơn bảy tỷ muội chúng ta !”

“Nói điểm chính a, nàng tới tìm các ngươi, là vì cái gì?” Lâm Hải khoát tay áo, chen miệng nói.

“Cái này ta cũng không biết!” Ngũ Cung chủ khẽ lắc đầu.

“bảy tỷ muội chúng ta, đem nàng nghênh tiến vào đại điện, hỏi thăm ý đồ nàng đến, thế nhưng mà nàng nói có chuyện trọng yếu, chỉ có thể cùng người làm chủ trong Thất Tinh Cung chúng ta trao đổi!”

“Tuy Thất Tinh Cung, là do bảy tỷ muội chúng ta cộng đồng chấp chưởng, nhưng người làm chủ, lại là Đại tỷ của chúng ta.”

“Vì vậy, Đại tỷ cho chúng ta lui xuống, một mình cùng sứ giả của Vô Thiên Minh , trao đổi một ngày một đêm.”

“Các nàng đã nói chuyện gì?” Lâm Hải nhíu mày, truy vấn.

“Cái này, chúng ta lại không được biết, chỉ là biết rõ sau một ngày một đêm , Đại tỷ cùng sứ giả của Vô Thiên Minh , động thủ đánh nhau!”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, hoàn toàn vượt quá dự liệu của mình.

“Các nàng đã đánh nhau?”

Lâm Hải kinh ngạc hỏi, vốn đang cho rằng, Vô Thiên Minh đón mua Thất Tinh Cung đấy.

Tựa như tại Thiên Vận Quốc, thu mua Hạ Hầu Xuyên cùng Kiếm Vô Thương, lại để cho bọn họ hiệu lực vì Vô Thiên Minh .

Thật không nghĩ đến, dĩ nhiên là một cái kết quả như vậy.

Chẳng lẽ, chính mình đã đoán sai?

“Kết quả thì sao, lại là như thế nào đâu?” Lâm Hải vẻ mặt kinh ngạc, tiếp tục hỏi.

Chương 2097: Trong này, chỉ sợ có cổ quái a!

“Kết quả?” trên mặt Ngũ Cung chủ, bỗng nhiên lộ ra một tia thần sắc mờ mịt.

“Kết quả chính là, Đại tỷ của chúng ta chiến thắng Mật sứ Vô Thiên Minh cực kỳ gian nan, khiến nàng ta trọng thương mà trốn!”

“A?” Lâm Hải kinh ngạc nhướn lông mi, trong nội tâm âm thầm khó hiểu.

Theo lý thuyết, Vô Thiên Minh thu mua người, đều đưa lên một kiện pháp bảo Phong Thần phỏng chế, dùng dể tăng thực lực lên.

Như vậy, Mật sứ của Vô Thiên Minh , càng có lẽ sẽ tùy thân mang theo cái pháp bảo này mới đúng.

Nói như vậy, Đại tỷ của Thất Tinh Cung , làm sao có thể sẽ có phần thắng?

“Lúc chiến đấu, các ngươi có ở đó không?” Lâm Hải đột nhiên hỏi.

“Tự nhiên ở!” Ngũ Cung chủ nhẹ gật đầu.

“tình huống chiến đấu , có thể nói nói kỹ càng cho ta sao?”

“Đại tỷ của chúng ta , cùng Mật sứ của Vô Thiên Minh, đánh nhau cực kỳ kịch liệt, hai người thi triển đạo pháp, đem phương thiên địa này, đều cơ hồ sụp đổ, sáu tỷ muội chúng ta, còn chưa bao giờ gặp Đại tỷ, chiến đấu như thế gian nan!”

“Bất quá cũng may, cuối cùng Đại tỷ của chúng ta cao hơn một bậc, Mật sứ Vô Thiên Minh bị đạo pháp của Đại tỷ chúng ta gây thương tích, chật vật đào tẩu rồi!”

“Thi triển đạo pháp chiến đấu?” Lâm Hải nghe đến đó, nội tâm không khỏi bộc phát lên điểm khả nghi .

“thời điểm các nàng chiến đấu, không có thi triển pháp bảo sao?”

Ngũ Cung chủ sững sờ, nhớ lại một lát, sau đó kiên định lắc đầu.

“Không có, hai người từ đầu tới đuôi, đều là đấu pháp!”

Lâm Hải nghe được, cau mày nhẹ gật đầu, nghi hoặc trong lòng, lại càng thêm nồng đậm.

Ngẫng đầu, Lâm Hải liếc nhìn Ngũ Cung chủ , tiếp tục hỏi.

“sáu cái các ngươi, một mực ở bên cạnh xem cuộc chiến, không có xuất thủ tương trợ sao?”

Ngũ Cung chủ nghe xong, không khỏi cười khổ lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

“Chúng ta ngược lại muốn giúp, nhưng mà lực không có đủ, căn bản là không xen tay vào được.”

“Các ngươi không xen tay vào được?” Lâm Hải nghe được, lập tức cả kinh, sau đó kinh ngạc nói.

“Nếu như ta không có đoán sai, tu vi của ngươi hẳn là Tiên Đạo Chí Tôn a, thậm chí so với Tiên Đạo Chí Tôn bình thường, còn cường đại hơn không ít!”

Ngũ Cung chủ nhẹ gật đầu, “Ngươi đoán không sai, nhưng này lại có làm được cái gì?”

“Đại tỷ của chúng ta, cùng cái Mật sứ Vô Thiên Minh kia, là Tán Tiên!”

Phốc!

Lời nói của Ngũ Cung chủ, lại để cho thân thể Lâm Hải mất thăng bằng, thiếu chút nữa té xuống từ trên ghế .

Sau đó, mặt mũi mang theo tràn đầy khiếp sợ, hướng phía Ngũ Cung chủ hỏi.

“Ngươi mới vừa nói cái gì? Đại tỷ của ngươi cùng Mật sứ Vô

Thiên Minh , đều là Tán Tiên?”

“Đúng vậy!” Ngũ Cung chủ nhẹ gật đầu, nhìn Lâm Hải kỳ quái một hồi.

Không biết Lâm Hải vì cái gì, lại đột nhiên có phản ứng lớn như vậy.

Nhưng mà, đầu óc Lâm Hải lại ông một tiếng, thoáng cái ngây dại.

Mẹ nó, Đại Cung chủ của Thất Tinh Cung lại là Tán Tiên, Mật sứ Vô Thiên Minh, cũng là Tán Tiên!

Ta tích cá quai quai a, Tán Tiên như thế nào đột nhiên không đáng giá như vậy?

Lâm Hải cười khổ một hồi, lập tức có chút khó chịu rồi.

Đậu phộng, nguyên bản cho là mình thu cái Chu Tử Chân cấp bậc Tán Tiên, có lẽ có thể đánh khắp Hồng Ngọc Quốc vô địch thủ rồi.

Thậm chí quét ngang Vô Thiên Minh, chỉ dựa vào một cái Chu Tử Chân, như vậy đủ rồi.

Thế nhưng mà không nghĩ tới, cái tông môn thứ nhất gặp được sau khi tiến vào Hồng Ngọc Quốc -Thất Tinh Cung, Đại Cung chủ dĩ nhiên cũng là Tán Tiên.

Mà cao thủ cấp bậc Tán Tiên, tại bên trong Vô Thiên Minh, lại chỉ là một cái Mật sứ.

Có thể nghĩ, ở bên trong cái tổ chức Vô Thiên Minh này , tồn tại ngưu bức hơn Tán Tiên, số lượng tuyệt đối cũng không ít.

Mẹ nó, xem ra bất kể là Hồng Ngọc Quốc, hay là Vô Thiên Minh, đều so với chính mình tưởng tượng, muốn cường đại hơn rất nhiều a!

Dựa vào một mình Chu Tử Chân, đừng nói quét ngang Vô Thiên Minh, có thể bảo trụ chính mình bình yên vô sự, cũng đã không tệ rồi.

“ Đại tỷ ngươi, là Tán Tiên mấy kiếp ?”

Lâm Hải bình phục thoáng một phát cảm xúc khiếp sợ, tiếp tục hướng phía Ngũ Cung chủ hỏi.

Chu Tử Chân hiện tại, là Tán Tiên vừa vặn vượt qua một lần Thiên Kiếp, có lẽ thuộc về yếu nhất trong Tán Tiên.

Nếu như Đại Cung chủ Thất Tinh Cung, là Tán Tiên Nhị kiếp thậm chí cấp bậc cao hơn, cái kia hôm nay sợ rằng liền cả cửa Thất Tinh Cung, hắn đều không đi ra được rồi.

“Đại tỷ của chúng ta, là Nhất kiếp Tán Tiên, hơn nữa tất cả Tán Tiên của Hồng Ngọc Quốc , có lẽ đều là Nhất kiếp Tán Tiên a?”

Ngũ Cung chủ nhìn Lâm Hải vẻ mặt kinh ngạc, giống như vấn đề mà Lâm Hải hỏi, lộ ra thập phần ngây thơ.

“Nhất kiếp Tán Tiên?”

Lâm Hải lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đều là Nhất kiếp, vậy là tốt rồi!

Ít nhất tình huống nơi này, khi bị Đại Cung chủ Thất Tinh Cung phát hiện, Chu Tử Chân không đến mức không có lực ngăn cản.

“Đúng rồi, ngươi nói Tán Tiên ở Hồng Ngọc Quốc , đều là Nhất kiếp Tán Tiên?”

Lâm Hải bỗng nhiên nhíu lông mày lại, kích động mà hỏi.

Ngũ Cung chủ cau lông mày lại, cũng có chút không quá xác định, gật đầu nói.

“Hẳn là như vậy, vì chưa từng nghe nói qua cái Tán Tiên nào, có thể vượt qua lần Thiên Kiếp thứ hai.”

“Tam tỷ, đúng không a?” Ngũ Cung chủ lại hướng Tam Cung chủ trên mặt đất hỏi, hiển nhiên nàng cũng không dám khẳng định.

“Hừ!” Tam Cung chủ nghe được, thì là hừ lạnh một tiếng.

“Nhất kiếp Tán Tiên vốn là độ kiếp thất bại, may mắn còn sống, nội tâm đối với Lôi kiếp, đã có chướng ngại tâm ma thật lớn .”

“Lúc lần nữa đối mặt với Thiên Kiếp , Nhất kiếp Tán Tiên có thể còn không có vượt qua người tu hành Đại Thừa Đại viên mãn độ kiếp , nội tâm càng thêm sợ hãi.”

“Huống chi, uy lực của lần Lôi kiếp thứ hai, so với lần thứ nhất lại cường đại hơn rất nhiều, nếu như không cách nào bài trừ tâm ma, căn bản cũng không có khả năng độ kiếp thành công .”

“Ta từng nghe Đại tỷ nói qua, Tán Tiên muốn vượt qua lần Thiên Kiếp thứ hai, căn bản không có khả năng!”

Lâm Hải lúc này mới chợt hiểu, chậm rãi nhẹ gật đầu.

Cái Tam Cung chủ này nói, thập phần có lý, tâm ma có bao nhiêu đáng sợ, Lâm Hải đã từng tự thể nghiệm qua.

Dựa theo cái thuyết pháp này, Tán Tiên muốn độ kiếp lần thứ hai, xác thực là hi vọng xa vời, ít nhất cửa ải tâm ma này liền sẽ gây khó dễ.

Đương nhiên, Lâm Hải lại không ủng hộ, thuyết pháp Tán Tiên không có khả năng vượt qua lần Thiên Kiếp thứ hai.

Đại tỷ của các nàng sở dĩ nói như vậy, Lâm Hải cho rằng, hoàn toàn là kiến thức nông cạn, cô lậu quả văn (*không có học thức).

Nàng làm không được, cũng không có nghĩa là người khác làm không được.

Ít nhất, đơn thuần tâm ma mà nói, Lâm Hải có thể hoàn toàn miễn dịch.

Mà người có thể miễn dịch tâm ma như Lâm Hải, ai dám nói trên cái thế giới này, không có người thứ hai?

Đương nhiên, Lâm Hải cũng từ bên trong lời nói của Tam Cung chủ, nhận được một đầu tin tức cực kỳ trọng yếu.

Cái kia chính là trong lãnh thổ của Hồng Ngọc Quốc, mặc dù có Tán Tiên, nhưng không có Nhị kiếp Tán Tiên!

Bởi như vậy, lo lắng trước đó của Lâm Hải, là dư thừa rồi.

Dưới tình huống đồng dạng là Nhất kiếp Tán Tiên, Lâm Hải cũng không tin, Chu Tử Chân thân là một trong Mai Sơn Thất Quái trong cuộc chiến Phong Thần, sẽ không áp chế nổi những Nhất kiếp Tán Tiên bình thường khác.

Lâm Hải thầm nhẹ nhàng thở ra, tâm tình khôi phục bình tĩnh, lần nữa hướng phía Ngũ Cung chủ hỏi.

“Sau khi Đại tỷ các ngươi đem Mật sứ Vô Thiên Minh đánh bại, có nói các nàng là vì sao cãi lộn hay không ?”

“Cái này thật không có!” Ngũ Cung chủ lắc đầu, sau đó lại liếc nhìn Tam Cung chủ.

“Tam tỷ, ngươi biết không?”

Tam Cung chủ hừ lạnh một tiếng, “Sau ngày đó, ai dám nhắc đến ba chữ Vô Thiên Minh, Đại tỷ đều nổi giận.”

“Còn có ai, dám đi hỏi Đại tỷ, nàng cùng Mật sứ Vô Thiên Minh, đến tột cùng nói cái chuyện gì!”

Lâm Hải nghe được, thì là nhướn mày.

“Nói như vậy, Đại tỷ các ngươi cùng Mật sứ Vô Thiên Minh, nói chuyện gì qua một ngày một đêm, lại bởi vì sao mà trở mặt, căn bản không người biết được?”

“n!” Ngũ Cung chủ nhẹ gật đầu, “Là như thế này!”

“Vô Thiên Minh kia, về sau có lại tìm tới tận cửa hay không? Hoặc là đối với Thất Tinh Cung các ngươi, tiến hành trả thù?”

“Cái này thật không có!” Ngũ Cung chủ khẳng định hồi đáp.

“Từ ngày đó về sau, Vô Thiên Minh liền không còn có xuất hiện, những năm này Thất Tinh Cung một mực bình yên vô sự!”

“Có lẽ, là do Vô Thiên Minh nhìn thấy Đại tỷ của chúng ta không dễ chọc, chủ động lui bước đi à nha!”

“Chủ động lui bước?” Lâm Hải khẽ giật mình, nội tâm lại không cho là đúng.

Tuy hắn đối với Vô Thiên Minh hiểu rõ không nhiều lắm, nhưng có thể khẳng định, chủ động lui bước cũng không phải tác phong của Vô Thiên Minh!

Nhíu mày, Lâm Hải cúi đầu trầm tư, nội tâm không khỏi lạnh lùng cười cười.

“Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong này, chỉ sợ có cổ quái a!”

Chương 2098: Đại Cung chủ là cái đồ biến thái cuồng!

“Này, ngươi hỏi sự tình của Vô Thiên Minh, đến tột cùng là muốn làm gì?”

“Còn có, khuyên ngươi lập tức đem chúng ta thả, nếu không Đại tỷ của ta đến rồi, sẽ không tha cho ngươi!”

Tam Cung chủ ở trên mặt đất, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải, vẻ mặt âm lãnh quát.

Lâm Hải nhìn nàng một cái, không có phản ứng tới nàng, mà là tiếp tục hướng phía Ngũ Cung chủ hỏi.

“Nói như vậy, các ngươi đối với Vô Thiên Minh là hoàn toàn không biết gì cả?”

“n, là như thế này!” Ngũ Cung chủ nhẹ gật đầu.

Lâm Hải thì là khe khẽ thở dài, thoáng có chút thất vọng.

Nếu thật như thế, chỉ sợ chỉ có đi tìm Đại Cung chủ Thất Tinh Cung, có lẽ mới có thể được biết một ít tin tức của Vô Thiên Minh .

Nhưng mà, Đại Cung chủ thế nhưng mà Tán Tiên a, tuyệt không dễ đối phó như Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ.

Mặc dù là Chu Tử Chân ra tay, đều chưa hẳn có thể đem nàng cầm xuống.

“Thật đúng là lại để cho người đau đầu a!”

Lâm Hải một hồi im lặng, không thể tưởng được độ khó khi điều tra Vô Thiên Minh, lại vượt xa tưởng tượng của mình.

Đứng lên, Lâm Hải hướng phía Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, có chút ôm quyền.

“Hai vị Cung chủ, tại hạ chỉ là muốn nghe ngóng sự tình của Vô Thiên Minh, tình thế bất đắc dĩ mới ra hạ sách này, cũng không có ý mạo phạm đối với hai vị , thật sự là đắc tội!”

“Hừ!” Tam Cung chủ lần nữa hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt nén giận, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Ít nói lời vô ích, tranh thủ thời gian thả chúng ta ra!”

“Sau khi ta cùng lão Ngũ giao ban, dựa theo quy củ lão Ngũ là sẽ tới chỗ Đại tỷ bẩm báo tình huống trong Cáo Trị điện lúc này.”

“Hiện tại đã trì hoãn lâu như vậy, Đại tỷ của chúng ta tất nhiên đã sinh nghi, nói không chừng đang chạy đến, đến lúc đó ngươi muốn đi cũng đều đi không được nữa!”

“A!” Tam Cung chủ nói xong, Ngũ Cung chủ lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

“Ta như thế nào đem việc này đã quên?”

“Tam tỷ, nếu như Đại tỷ nhìn thấy chúng ta chung sống một phòng cùng nam nhân, chỉ sợ sẽ không tha chúng ta a!”

Sắc mặt Tam Cung chủ cũng khó nhìn, không khỏi oán hận hướng phía Lâm Hải thấp giọng phẫn giận quát.

“Còn không mau mau buông chúng ta ra, sau đó lập tức xéo đi!”

“Chẳng lẽ, ngươi muốn ở lại chỗ này chờ chết sao?”

Lâm Hải vừa muốn nói chuyện, đột nhiên thanh âm của Chu Tử Chân, lần nữa vang lên bên tai Lâm Hải .

“Chủ nhân, lại có người đến, lần này tổng cộng là năm người!”

“Bất quá, một người trong đó có khí tức phi thường đáng sợ, ta không có nắm chắc đối phó!”

“Cái gì?” Lâm Hải nghe được, lập tức cả kinh.

Liền Chu Tử Chân cũng không có nắm chắc đối phó, cái kia không cần hỏi, tất nhiên là Đại Cung chủ Thất Tinh Cung rồi.

“Là Đại tỷ đã tới!”

Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, sắc mặt thảm biến, thoáng cái sợ tới mức hoa dung thất sắc!

“Ngươi tên hỗn đản này, bị ngươi hại chết rồi!”

Tam Cung chủ nghiến răng nghiến lợi, vừa sợ vừa hận, hận không thể đem Lâm Hải một cước đá ra khỏi đại điện đi.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ à?” Ngũ Cung chủ cũng là vẻ mặt sợ hãi, bối rối không thôi.

Lâm Hải cau mày, mang theo một tia ngưng trọng, hướng phía Chu Tử Chân hỏi.

“Hiện tại đi mà nói, còn kịp sao?”

Chu Tử Chân bất đắc dĩ lắc đầu.

“Chủ nhân, đi là có thể đi được, nhưng nhất định sẽ bị phát hiện.”

Vẻ mặt Lâm Hải không khỏi im lặng, sau đó nhìn Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, thản nhiên nói.

“Hai người các ngươi, đều là bị ta bắt lấy, mặc dù Đại tỷ các ngươi phát hiện ta, cũng sẽ không trách tội các ngươi a?”

“A!” Lâm Hải vừa mới dứt lời, Tam Cung chủ lại thê thảm cười cười, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

"Ngươi căn bản không biết Đại tỷ của chúng ta, hai người chúng ta cùng ngươi chung sống trong một phòng lâu như vậy, mặc dù cái gì cũng không có phát sinh, nhưng Đại tỷ của ta cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta!"

"A?" Lâm Hải sững sờ, "Đây là vì cái gì?"

"Bởi vì, Đại tỷ của chúng ta căm hận nam nhân, đã đến tình trạng không thể nói lý."

"Chúng ta tuy thân bất do kỷ, nhưng Đại tỷ của ta sẽ tự động não bổ, chúng ta cùng ngươi đã có thân mật hành vi."

"Đối đãi với chúng ta, chắc chắn chỉ còn đường chết!"

Lâm Hải nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, quả thực không thể tin được.

"Nghiêm trọng như vậy?"

"Ngươi cho rằng đâu?" Tam Cung chủ căm hận liếc trắng Lâm Hải, tức đến đều nói không ra lời.

Ngũ Cung chủ thì là than nhẹ một tiếng, nhíu lông mày lại, khổ sở nói.

"Đại tỷ của ta tại thời gian trước, ở trên mặt cảm tình đã chịu qua tổn thương, một khi nhìn thấy nam nữ ở chung, thì sẽ giết người!"

Phốc!

Lâm Hải nghe được, quả thực triệt để bó tay rồi.

Mẹ nó, cái Đại Cung chủ Thất Tinh Cung này, là bệnh tâm thần a?

Cảm tình của chính mình bị thương hại, liền nhìn không được người khác ân ái sao?

Huống chi, chính mình cùng hai cái Cung chủ này , cũng không có cái sự tình không nhận ra người gì à?

“Các ngươi là thân tỷ muội?” Lâm Hải lần nữa hỏi.

“Đó là tự nhiên!”

“Thân tỷ muội, nàng cũng hạ thủ được?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Người đánh mất lý trí , còn có thể bận tâm thân tình sao?” Tam Cung chủ bĩu môi một cái, tự giễu nói.

“Tông môn chúng ta trước kia không gọi Thất Tinh Cung, mà gọi là Cửu Tinh cung!”

“Cửu Tinh cung?” Lâm Hải sững sờ, sau đó sắc mặt đại biến, không thể tưởng tượng nổi thốt ra.

“Chẳng lẽ nói, các ngươi trước đó còn có hai cái tỷ muội, bị Đại tỷ ngươi ...”

“Lão Thất cùng lão Cửu, tại bên ngoài đã có ý trung nhân, bị Đại tỷ xử quyết rồi, nhà trai cũng bị diệt tộc.”

Tthanh âm của Ngũ Cung chủ lạnh lùng vang lên, thanh âm tuy không lớn, lại làm cho người sởn hết cả gai ốc, không rét mà run!

Mẹ nó, cái Đại Cung chủ Thất Tinh Cung này, quả thực chính là cái tên điên!

Không khỏi, Lâm Hải đối với Đại Cung chủ Thất Tinh Cung, bay lên vô tận phản cảm cùng chán ghét.

Loại nữ nhân này, quả thực là ích kỷ tà ác tới cực điểm, căn bản chính là xem không được người khác tốt.

Thậm chí ngay cả thân tỷ muội của mình, đều hạ thủ được, coi như là tàn nhẫn đến cực điểm rồi.

“Chủ nhân, các nàng cách đại điện, đã chưa tới ngàn mét rồi!”

Thanh âm của Chu Tử Chân , lần nữa truyền đến, mang theo một tia gấp gáp.

Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, lập tức hoa dung thất sắc, sau đó thê thảm đau khổ cười.

“Tam tỷ, không thể tưởng được hai ta, sẽ là một cái kết cục như vậy, giống như lão Thất và lão Cửu, bị Đại tỷ xử quyết rồi.” lời nói của Ngũ Cung chủ mang theo thương cảm, tuyệt vọng nói

Sắc mặt Tam Cung chủ vô cùng trắng bệch, trong giọng nói đồng dạng mang theo tuyệt vọng thật sâu .

“Chúng ta ở đâu mà so được với lão Thất cùng lão Cửu, hai cái các nàng trước khi chết, ít nhất đã nhấm nháp đến tư vị tình yêu.”

“Thế nhưng mà hai ta, đều là vì tên hỗn đản này, oan khuất mà chết!”

Tam Cung chủ nâng lên ngón tay mảnh khảnh, chỉ vào Lâm Hải, trong mắt tràn đầy căm hận.

Lâm Hải cũng là một hồi áy náy, không oán không cừu, hắn cũng không có ý hại Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ.

Không biết làm sao, Đại Cung chủ Thất Tinh Cung, lại là cái đồ biến thái, sâu sắc ngoài dự kiến của Lâm Hải .

Ta không giết bá nhân, bá nhân lại bởi vì ta mà chết.

Lâm Hải xuất phát từ lương tâm, không tiếp thụ được sự thật này.

“Yên tâm, các ngươi ai cũng không chết được!”

“Ha ha, chẳng lẽ ngươi cho rằng, các ngươi có thể trốn đi ra ngoài sao?” Mặt mũi Tam Cung chủ tràn đầy giễu cợt.

“Đừng có nằm mộng, chúng ta chết rồi, ngươi đồng dạng cũng phải chôn cùng!”

“Không còn kịp rồi, không cùng các ngươi nhiều lời nữa, chính các ngươi ngẫm lại, như thế nào đem Đại tỷ các ngươi , qua loa tắc trách đi!”

Lâm Hải đã cảm giác được, bên ngoài có năm đạo khí tức cường đại, đang nhanh chóng tiếp cận.

Thực tế cái đạo khí tức ở trung tâm kia, lại để cho Lâm Hải từ cách thật xa, đều cảm thấy một hồi hãi hùng khiếp vía.

Không cần đoán cũng biết, cái kia tất là Đại Cung chủ của Thất Tinh Cung không thể nghi ngờ!

“Cởi bỏ phong ấn cho các nàng !” Lâm Hải hướng Chu Tử Chân cấp tốc ra lệnh.

Ngón tay Chu Tử Chân nhất chỉ, hai đạo quang mang rơi vào trên người Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, phong ấn của hai người lập tức cởi bỏ!

Vèo!

Ngay tại thời khắc Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ có vẻ mặt mờ mịt , Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp tiến nhập vào Luyện Yêu Hồ.

Ngay tại lúc đó, thân ảnh của Chu Tử Chân cũng biến mất không thấy gì nữa, bị Lâm Hải thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Cái này... Bọn hắn người đâu?”

Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, mặt mũi lập tức tràn đầy kinh hãi, nghẹn họng nhìn trân trối.

Như thế nào cũng nghĩ không thông, hai cái người sống lớn như vậy, làm sao lại tại dưới mí mắt của các nàng, tiêu thất vào hư không ?

Phanh!

Không đợi hai người từ trong lúc khiếp sợ tỉnh lại, cửa đại điện đột nhiên bị người đẩy ra.

Sau đó, năm đạo bóng hình xinh đẹp lóe lên, xuất hiện tại trong đại điện, vẻ mặt cảnh giác.

Nhưng khi thấy Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, năm người lại tất cả đều sững sờ.

Sau đó, một đạo thanh âm uy nghiêm, bỗng nhiên vang lên.

“Hai người các ngươi, đang làm cái trò gì?!”

Chương 2099: Nam biến nữ trang

“Đại tỷ!”

Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ lập tức hoảng hốt, luống cuống chân tay.

Tuy là đám thân tỷ tỷ, nhưng Đại Cung chủ xây dựng ảnh hưởng đã lâu, hai người đối với cái Đại tỷ này, vẫn là thập phần e ngại.

“n?”

Thấy Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ sắc mặt khác thường, sắc mặt Đại Cung chủ lập tức trầm xuống, con mắt mang theo một tia xem kỹ, từ trên mặt hai người đảo qua.

Khi thấy Ngũ Cung chủ nằm ở trên giường, trên người đang đắp chăn mền, hai tay hơi run, gắt gao nắm chặt mép chăn, con mắt của Đại Cung chủ đột nhiên lóe lên hào quang.

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh của Đại Cung chủ, đã xuất hiện ở trước giường của Ngũ Cung chủ .

“Trong chăn ẩn dấu cái gì?!”

Đại Cung chủ quát lạnh một tiếng, đưa tay đem chăn mền trên người Ngũ Cung chủ, trực tiếp ném đến trên mặt đất.

“A!”

Ngũ Cung chủ lập tức thét lên một tiếng, chăn mền bị triệt tiêu, thân thể mềm mại lập tức bị nhìn một phát là thấy hết, thân thể nhanh chóng cuộn mình, ngăn trở bộ vị yếu hại, ngượng ngùng không chịu nổi.

“Ngươi...”

Đại Cung chủ nhìn thấy một màn này, thoáng cái cũng ngây ngẩn cả người.

Nàng vốn tưởng rằng, Ngũ Cung chủ khẩn trương lôi kéo chăn mền, nhất định là ẩn dấu cái gì đó.

Thật không nghĩ đến, lại là một bộ quang cảnh như vậy.

Đột nhiên, lông mày của Đại Cung chủ nhíu lại, phảng phất như đã minh bạch cái gì.

Sau đó, mang theo tức giận thật sâu, chỉ vào Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, tức giận nổi nóng nói.

“Lão Tam, lão Ngũ, hai người các ngươi, thật sự là, thật sự là không biết liêm sỉ!”

“Tuy Thất Tinh Cung ta cấm nam sắc, nhưng hai người các ngươi thân là Cung chủ, cũng không cần như thế đi?”

“Cái này nếu truyền đi, chẳng phải lại để cho người cười mất răng hàm, xấu xa, thật sự là xấu xa!”

Đại Cung chủ nghiêm nghị quát mắng, tức đến thân thể đều phát run.

Nếu không phải Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, chính là thân muội muội của nàng, nàng đều hận không thể đem hai người này đánh giết chết tại chỗ!

Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ thì là sững sờ, mặt mũi tràn đầy mờ mịt.

“Đại tỷ, ta cùng Ngũ muội, làm sao lại không biết liêm sỉ?”

Tam Cung chủ mang theo vẻ mặt mộng bức, có chút không phục mà hỏi.

“Phi! Ngươi còn không biết xấu hổ hỏi, nhìn cái dạng hiện tại này của lão Ngũ, hai người các ngươi đang làm cái gì, ai còn không biết?”

“bộ dạng lão Ngũ ?” Tam Cung chủ liếc nhìn Ngũ Cung chủ, sau đó sắc mặt đằng cái liền tái rồi, lập tức tức đến mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

Ngũ Cung chủ giờ phút này rốt cuộc cũng biết ý tứ trong lời nói của Đại Cung chủ, càng là ưm một tiếng, vừa thẹn vừa giận!

“Đại tỷ, ngươi đừng có ngậm máu phun người!”

“Ta cùng Ngũ muội, căn bản không phải cái dạng như ngươi tưởng tượng kia!”

Ngũ Cung chủ cũng tức đến lạnh run, nước mắt đều nhanh chảy ra rồi.

“Đại tỷ, ngươi sao có thể oan uổng ta cùng Tam tỷ như thế, chúng ta có không chịu nổi như vậy sao?”

Đại Cung chủ nghe được, thì là hừ lạnh một tiếng, trong mắt tràn đầy khinh thường.

“Hừ, nếu không có như thế, các ngươi giao tiếp hoàn tất, lão Ngũ vì sao chậm chạp không rời đi, còn cởi sạch quần áo nằm ở trên giường!”

“Hai người các ngươi, đến tột cùng đang làm gì đó, chẳng lẽ còn dấu diếm được ta sao?”

“Đại tỷ, ngươi, ngươi oan uổng giết chúng ta!” Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, đều nhanh tức điên rồi.

“Oan uổng? Tốt, nếu như nói ta oan uổng các ngươi, vậy các ngươi cho ta một cái giải thích hợp lý!” Đại Cung chủ mặt lạnh lấy, không thuận theo không buông tha nói.

“Chúng ta...” Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, lập tức nghẹn lời, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói nói cái gì cho phải.

Chuyện Lâm Hải đã tới , các nàng là tuyệt đối không dám nói ra.

Nếu không, dùng tâm lý vặn vẹo của Đại Cung chủ , chỉ sợ sẽ thống hạ sát thủ tại chỗ.

Thế nhưng mà, không đem Lâm Hải nói ra, các nàng thật đúng là tìm không thấy lý do thích hợp, để giải thích cho một màn này.

“Như thế nào, không còn lời nào để nói à?” mặt mũi Đại Cung chủ tràn đầy giễu cợt, quát lớn một tiếng !

“Thật là có cảm mạo hóa, mất hết mặt mũi của Thất Tinh Cung ta !”

Nói xong, Đại Cung chủ mang theo nồng đậm xem thường, quay người hướng phía bên ngoài đại điện đi đến.

Vừa đi, thanh âm uy nghiêm lạnh lẽo, cũng nhàn nhạt truyền đến.

“Chạy nhanh mặc quần áo tử tế, đến phòng nghị sự nghị sự!”

Vèo!

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, thân ảnh của Đại Cung chủ , dĩ nhiên đã biến mất không thấy gì nữa!

“Tam tỷ, Đại tỷ nàng, hơi quá đáng!”

Cho tới giờ khắc này, con mắt của Ngũ Cung chủ mới rưng rưng rơi lệ, ủy khuất nói.

“Đừng nói nữa, có làm được cái gì? Muốn trách, thì trách cái gọi Lâm Hải kia!”

“Lần sau thấy hắn, nhất định đưa hắn tháo thành tám khối!”

Nâng lên Lâm Hải, trên mặt Tam Cung chủ , lần nữa lộ ra biểu lộ nghi hoặc.

“Kỳ quái, tiểu tử kia đã chạy đi đâu, như thế nào bỗng nhiên đã không thấy tăm hơi!”

“Chẳng lẽ, hắn biết pháp thuật Không Gian trong truyền thuyết ?!”

Tam Cung chủ nghĩ đến đây, lập tức lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu.

Pháp thuật Không Gian thần bí cùng cường đại đến cỡ nào, tự nhiên không cần phải nói, nàng đến bây giờ còn chưa từng gặp qua người tu hành biết pháp thuật Không Gian.

Nếu như Lâm Hải biết pháp thuật Không Gian, vậy nhất định phải nghĩ biện pháp bắt được hắn, đem pháp thuật Không Gian ép hỏi ra đến!

Trong chớp mắt, Ngũ Cung chủ dĩ nhiên đã mặc quần áo xong.

Hai người mang theo vẻ mặt khó chịu, thẳng đến phòng nghị sự của Thất Tinh Cung mà đi.

Các nàng vừa đi, trong đại điện thân ảnh lóe lên, một con chó lớn xuất hiện từ trống rỗng, đúng là A Hoa.

A Hoa nhìn nhìn mọi nơi, thấy trong đại điện đã không có một bóng người, mới thông qua ý niệm câu thông cùng Lâm Hải.

“Ba ba, tại đây liền một người cũng đều không có, nào có mỹ nữ ngươi nói a!”

trong thanh âm của A Hoa, rõ ràng mang theo một tiếng thất vọng.

Lâm Hải vừa rồi thế nhưng mà nói với nó, bên ngoài tất cả đều là mỹ nữ, lại để cho nó ra xem.

Ông!

A Hoa vừa mới nói xong, thân ảnh của Lâm Hải, theo Luyện Yêu Hồ về tới không gian thật.

“Đi nhanh như vậy?”

Lâm Hải cảnh giác quan sát một phen, phát hiện Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ các nàng, dĩ nhiên đã đi rồi.

“Ba ba, mỹ nữ đã nói đâu?”

A Hoa gom góp tới, vẻ mặt u oán mà hỏi.

“Cái gì, ngươi muốn Tiểu Hồng? Đi, ta tiễn đưa ngươi trở về!”

A Hoa nghe được, toàn thân giật mình một cái, sợ tới mức quái gọi ngao một tiếng.

“Ba ba, lời nói không thể nói lung tung a, ta lúc nào muốn cái chim ngu kia rồi, ta không về...”

Ông!

A Hoa còn chưa nói dứt lời, trực tiếp biến mất tại chỗ, bị đuổi về bên người Tiểu Hồng.

Đưa A Hoa đi, Lâm Hải đứng tại trong đại điện, nhíu mày, suy tư một hồi.

Vừa rồi hỏi thăm tình huống, nội tâm của Lâm Hải đã biết được rồi.

Toàn bộ Thất Tinh Cung, nếu như nói biết rõ tin tức của Vô Thiên Minh , chỉ sợ chỉ có một mình Đại Cung chủ Thất Tinh Cung .

Nếu như muốn nghe ngóng tin tức của Vô Thiên Minh, chỉ có thể đi tìm Đại Cung chủ Thất Tinh Cung.

Thế nhưng mà, nữ nhân này đã có điểm tâm lý vặn vẹo, không thể gặp nam nhân.

Nếu như mình tùy tiện đi tìm nàng, đừng nói nghe ngóng tin tức, gây chuyện không tốt trực tiếp phải đánh nhau.

Cái này nên như thế nào cho phải?

Lâm Hải lập tức phát sầu một hồi.

“Mặc kệ, hành sự tùy theo hoàn cảnh a!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, thi triển Ma Hóa Ngàn Vạn, thân thể lập tức một hồi vặn vẹo.

Trong chớp mắt công phu, liền biến thành bộ dạng của Ngũ Cung chủ .

Nhìn mình từ một người nam tử, biến thành dáng người nóng bỏng xinh đẹp, Lâm Hải lập tức cười khổ một hồi.

Đậu phộng, không thể tưởng được, huynh đệ cũng sẽ có một ngày biến thành nữ nhân .

Nếu như lại để cho Vương mập nhìn thấy, đoán chừng ca ca cần phải bị giày vò đến chết không thể!

Lâm Hải chợt nhớ tới, thời điểm đại học, ký túc xá bọn hắn đã từng thảo luận qua một cái chủ đề.

Nếu có một ngày, chính mình đột nhiên biến thành nữ sinh, như vậy chuyện thứ nhất ngươi muốn làm là gì.

Người khác trả lời, Lâm Hải đã nhớ không rõ rồi, nhưng Vương mập trả lời, lại để cho trí nhớ Lâm Hải khắc sâu.

Cái tao Bàn tử này, lúc ấy dùng vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi mà cười cười nói, nếu huynh đệ biến thành nữ, chuyện thứ nhất chính là trước hết để cho mấy cái ca ca thoải mái đủ.

Kết quả, đưa tới toàn bộ ký túc xá buồn nôn một hồi.

“Thao, ngược lại là có chút tưởng niệm tên mập mạp chết bầm này, cùng những ca ca trong túc xá kia rồi.”

“Đợi lần nữa về Nhân Gian giới, nhất định phải tìm cái thời gian, cùng bọn họ tụ tụ lại!”

Lâm Hải đem suy nghĩ thu lại, cùng Tiên Nhi nói muốn một thân quần áo nữ nhân, sau đó lông mày nhíu lại, đẩy ra cửa lớn!

Chương 2100: Nói, ngươi đến tột cùng là ai?!

Lâm Hải mới vừa ra tới, cửa ra vào lập tức đã cách đó không xa, có hai cái nữ tử thủ vệ, quay đầu lại trông qua.

Nhưng sau khi thấy Lâm Hải, hai nữ tử lập tức trợn mắt há hốc mồm, như là đã gặp quỷ.

“Ngũ Cung chủ, ngươi, ngươi không phải đã theo Đại Cung chủ, đi phòng nghị sự sao?”

Hai cái nữ tử thủ vệ, vẻ mặt kinh ngạc mà hỏi.

Vừa rồi, Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, đã theo Đại Cung chủ cùng một chỗ rời khỏi đại điện, các nàng đều là tận mắt nhìn thấy.

Như thế nào trong thời gian một cái nháy mắt như vậy, Ngũ Cung chủ lại từ trong đại điện đi ra?

Nhìn hai cô gái này có bộ dạng vẻ mặt mộng bức, nội tâm Lâm Hải buồn cười.

Xem ra, chính mình biến nữ nhân trở nên cũng là cực kỳ rất thật a, hai cái nữ tử thủ vệ này, vậy mà hoàn toàn nhìn không ra sơ hở.

“Đúng vậy a, ta bỗng nhiên quên đồ vật, trở lại lấy một phát, không được sao?”

Lâm Hải vận dụng Nguyệt Cung Tiên m, học thanh âm của Ngũ Cung chủ , lạnh lùng nói.

“Thuộc hạ không có ý nghi vấn, thỉnh Ngũ Cung chủ bớt giận!”

Thấy ngữ khí Lâm Hải không đúng, hai nữ tử lập tức sợ hãi, vội vã cúi đầu khẩn trương thỉnh tội.

“Hừ!”

Lâm Hải khẽ hừ một tiếng, như là một trận gió, cùng hai cái thủ vệ sát bên người mà qua.

Mãi cho đến thân ảnh biến mất không thấy gì nữa, hai cái thủ vệ chỉ còn nhìn thấy bóng lưng của Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy mờ mịt, hoàn toàn không nghĩ ra cuối cùng là chuyện gì xảy ra.

“Trước rời khỏi Thất Tinh Cung, rồi lại nghĩ cách khác a!”

Hôm nay, Ngũ Cung chủ cùng một chỗ với Đại Cung chủ , chính mình là cái dạng này tìm đi qua, khẳng định không được.

Chỉ khi đã đến giờ biến thân rồi, thế tất sẽ lộ tẩy, như vậy ngược lại càng hỏng bét.

Không có cách nào, Lâm Hải quyết định trước rời khỏi đây, rồi lại nghĩ biện pháp khác.

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải đi thẳng đến lối vào của Thất Tinh Cung , ngay lập tức liền đi tới chỗ mục đích.

Thế nhưng mà, khi thấy lối vào, có cái hào quang sóng lóng lánh kia, trong lòng Lâm Hải lại mạnh mẽ trầm xuống.

“hỏng rồi!”

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, dùng trận pháp tạo nghệ của hắn, liếc mắt liền nhìn ra, cái hào quang chói mắt kia, rõ ràng là một tòa đại trận cực kỳ phức tạp!

Mà lối vào, mười cái nữ tử, giương cung bạt kiếm, giống như là trận địa lâm đại địch sẵn sàng đón quân địch.

Vừa thấy được Lâm Hải tới, nữ tử áo hồng cầm đầu trong đó, đuổi bước lên phía trước hướng phía Lâm Hải quỳ xuống một gối!

“thủ lĩnh thị vệ Cố Diễm Tích, tham kiến Ngũ Cung chủ!”

Lâm Hải bất động thanh sắc, hướng phía Cố Diễm Tích mỉm cười, mở miệng nói.

“Đứng lên đi!”

“Tạ Ngũ Cung chủ!”

Cố Diễm Tích đứng lên, sau đó mang theo một tia nghi hoặc, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Không biết Ngũ Cung chủ đích thân đến, có gì phân phó?”

“A, không có việc gì, chỉ là tùy tiện đi đi, liền đến nơi này!” Lâm Hải thuận miệng nói ra.

Sau đó, hướng đại trận đang mở ra trước mặt nhất chỉ, dùng giọng điệu không đếm xỉa tới hỏi.

“Các ngươi như thế nào đột nhiên đem đại trận mở ra? Chẳng lẽ có cái cường địch gì buông xuống sao?”

Cố Diễm Tích nghe được, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

“Cụ thể thì thuộc hạ cũng không biết, là Nhị Cung chủ phái người, ra lệnh!”

“A, như vậy a!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó mỉm cười, hòa khí nói.

“Ngươi đem đại trận mở ra thoáng một phát, ta muốn xuống núi một chuyến!”

Cố Diễm Tích kỳ quái liếc nhìn Lâm Hải, sau đó hướng một tảng đá nhô lên ở chỗ lối vào chỉ chỉ.

“Ngũ Cung chủ, chỉ cần nhẹ nhàng nhấn cái tảng đá kia một cái, đại trận liền sẽ tự động mở ra a, chẳng lẽ Ngũ Cung chủ đã quên?”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, sau đó nhàn nhạt cười cười.

“Bổn Cung chủ sao lại đã quên, ta chỉ là đang khảo nghiệm các ngươi mà thôi!”

Trong nội tâm Lâm Hải bỗng nhiên có chút bất an, vội vàng hướng phía tảng đá đi đến.

Lại không ly khai, ‘hắn’ thực sợ sẽ lộ tẩy rồi.

Đã đến trước mặt tảng đá, Lâm Hải khẽ vươn tay, hướng phía tảng đá đè xuống!

Ông!

Tay Lâm Hải nhấn xuống một cái, nhất thời một đạo ánh sáng mãnh liệt, trống rỗng xuất hiện tại đỉnh đầu Lâm Hải.

Sau đó, giống như một cái lưới lớn, mang theo lực áp bách khủng bố, lập tức đem Lâm Hải vây ở trong đó.

“Ách!”

Lâm Hải bị lực áp bách cực lớn đột nhiên ép xuống , ép tới mức rên lên một tiếng , suýt nữa nằm rạp trên mặt đất.

Chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng, cũng như bị tảng đá va chạm, một cỗ máu tươi dâng lên, lập tức đã đến cuống họng a.

Oa!

Há miệng ra, Lâm Hải nhịn không được phun ra một búng máu, trên mặt hoảng sợ biến sắc!

“Phá!”

Lâm Hải quát một tiếng chói tai, chân nguyên lập tức phụt lên, chuẩn bị đem đỉnh lưới lớn căng phá ra.

Nhưng mà rất nhanh, Lâm Hải liền tuyệt vọng phát hiện, cái tấm lưới lớn này vậy mà nặng như Thiên Quân, giống như là một tòa núi lớn, đặt ở trên người của mình.

Lâm Hải ra sức trùng kích, lưới lớn vậy mà không chút sứt mẻ!

“Hỏng rồi, đây là lực lượng trận pháp!”

Mí mắt Lâm Hải kinh hoàng một hồi, tâm thoáng cái đã chìm đến đáy cốc.

Hắn tinh thông Bách Trận Đồ của Thái Thượng Lão Quân , ở đâu nhìn không ra mánh khóe của tấm lưới lớn này.

Cái tấm lưới lớn này, hoàn toàn là một bộ phận tạo thành Hộ Sơn Đại Trận, tuy không sợ lực sát thương, lại chỉ làm mệt mỏi!

Người bị nhốt, bất luận tu vi mạnh yếu, một khi bị lưới bao lại, trừ phi trận phá, nếu không đừng hòng tránh thoát.

Nhưng mà, Lâm Hải hôm nay thân khốn dưới lưới, mặc dù biết rõ phá trận như thế nào, nhưng căn bản là không cách nào thoát thân!

“Thao, vừa rồi thật sự là sơ suất quá!” Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, hối hận không thôi.

Hắn căn bản không có nghĩ đến, cái thủ lĩnh thị vệ Cố Diễm

Tích này, sẽ chơi ngầm chính mình rồi.

Nếu không, chỉ cần Lâm Hải quan sát trận pháp thêm một phen, há lại sẽ bị lừa?

“Cố Diễm Tích, ngươi điên rồi!”

Hai mắt Lâm Hải nén giận, hướng phía Cố Diễm Tích gầm lên một tiếng.

Cố Diễm Tích thì là lạnh lùng cười cười, đôi mắt dễ thương lập loè tinh mang, hướng phía Lâm Hải nghiêm nghị quát hỏi.

“Ngươi rốt cuộc là người phương nào, lại dám giả mạo Ngũ Cung chủ nhà ta !”

Lâm Hải nghe được, sắc mặt lập tức biến đổi.

Trách không được Cố Diễm Tích dám ra tay đối với chính mình, nguyên lai dĩ nhiên là khám phá ra thân phận của mình.

Đậu phộng, mình rốt cuộc lộ ra sơ hở nào vậy?

Lâm Hải nghĩ mãi một hồi mà không rõ, nhưng chuyện cho tới bây giờ, Lâm Hải cũng không thể thừa nhận.

Nếu không, muốn chạy đi, cũng thật là khó khăn rồi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía Cố Diễm Tích quát lạnh một tiếng!

“Lớn mật! Mù mắt chó của ngươi! Ta chính là Ngũ Cung chủ, không phải giả mạo?”

“Cố Diễm Tích, ngươi lập tức đem Cung chủ phóng xuất, nếu không ta không tha cho ngươi!”

Cố Diễm Tích nghe được, thì là cười lạnh một hồi, trong hai mắt tràn đầy khinh thường.

“Đừng giả bộ, ngươi căn bản cũng không phải là Ngũ Cung chủ!”

“Ngươi nói ta không phải Ngũ Cung chủ, có chứng cớ gì?!” Lâm Hải nghiêm nghị quát lớn.

Cố Diễm Tích lạnh lùng cười cười, mang theo miệt thị thật sâu, đùa giỡn vui vẻ liếc nhìn Lâm Hải.

“Xem ra, không nói rõ, ngươi thật đúng là chưa từ bỏ ý định a!”

“Ngươicó biết, ta thủ vệ tại đây, mở ra đại trận, là ai ra lệnh không?”

Lâm Hải khẽ giật mình, bật thốt lên, “Ngươi nói là, là Nhị Cung chủ ra lệnh sao? Chẳng lẽ, ngươi là đang dối gạt ta?”

“Ha ha ha ha!” Nghe được lời này của Lâm Hải , Cố Diễm Tích không khỏi lớn tiếng nở nụ cười, trong tiếng cười kia , tràn đầy ý mỉa mai!

Sau đó, hai mắt dựng lên, mang theo hàn quang lành lạnh, hướng phía Lâm Hải cười lạnh nói.

“Còn nói ngươi không phải là giả mạo!”

“thủ vệ của Thất Tinh Cung, luôn luôn là do Ngũ Cung chủ phụ trách, ta mở ra Hộ Sơn Đại Trận, chính là do Ngũ Cung chủ phái người ra lệnh!”

“Thế nhưng mà ngươi, đối với cái này lại hoàn toàn không biết, ta nói dối là do Nhị Cung chủ hạ lệnh, ngươi vậy mà tin tưởng không nghi ngờ!”

“Còn có!” Cố Diễm Tích đưa tay, hướng phía tảng đá mà Lâm

Hải trước đó ấn vào nhất chỉ.

“Cái tảng đá kia, là chốt mở Lưới Thiên Quân, cho dù người khác không biết, Ngũ Cung chủ ngươi phụ trách thủ vệ Thất Tinh Cung, há lại sẽ không biết?”

“Thế nhưng mà ngươi đâu rồi, vậy mà thật sự đem nó, trở thành chốt mở để mở ra đại trận xuống núi , đè xuống!”

“Đủ loại dấu hiệu, đầy đủ nói rõ, ngươi căn bản cũng không phải là Ngũ Cung chủ!”

Nói xong, Cố Diễm Tích đưa tay hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, lệ quát một tiếng.

“Nói, ngươi đến tột cùng là ai?!”

Chương 2101: Thế nào lại là nàng?

Lâm Hải nghe xong lời nói của Cố Diễm Tích, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, thoáng cái á khẩu không trả lời được.

Thảo!

Con mắt Lâm Hải trừng to, không khỏi tỉ mỉ đánh giá Cố Diễm Tích một phen, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

“Nữ tử hiếm thấy a!”

Lâm Hải không khỏi đều có chút cảm thấy giật mình rồi.

Từ Nhân Gian giới đến Địa Tiên giới, Lâm Hải cùng nhau đi tới, cơ hồ đều là gặp được nhân vật phản diện ngốc nghếch a!

Mặc dù trên thực lực Lâm Hải không phải mạnh nhất, nhưng chỉ số thông minh đơn thuần, trên cơ bản là một đường nghiền áp.

Thế nhưng mà không nghĩ tới, hôm nay vậy mà đột nhiên gặp một cái có đầu óc.

Cái này con mẹ nó, thật đúng là có chút không thích ứng a!

“Nói mau, ngươi rốt cuộc là ai?!”

Thấy Lâm Hải có vẻ mặt quái dị nhìn mình, lại một câu cũng không nói, lông mày Cố Diễm Tích lập tức nhảy lên, lần nữa quát hỏi.

“Ai?!”

Lâm Hải nặng nề thở dài, lộ ra mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, cười khổ lắc đầu, liếc nhìn Cố Diễm Tích .

“Diễm Tích a!”

“n?” Cố Diễm Tích lập tức biến sắc, thanh âm Lâm Hải phát ra, dĩ nhiên là giọng nam!

Hơn nữa, xưng hô đối với chính mình, rõ ràng còn thân mật như thế, lập tức lại để cho Cố Diễm Tích một hồi không thích ứng.

“Ngươi là nam nhân, ngươi rốt cuộc là ai?!”

Cố Diễm Tích lần nữa quát hỏi một tiếng, sắc mặt đồng thời biến đến vô cùng ngưng trọng lên.

Mới đầu, nàng còn tưởng rằng là đệ tử trong Thất Tinh Cung, giả trang Ngũ Cung chủ, là có âm mưu gì.

Nhưng bây giờ mới biết được, người này dĩ nhiên là nam tử.

Kể từ đó, việc này có thể liền náo lớn hơn.

Trong Thất Tinh Cung đều là nữ tử, không cho phép bất luận cái nam tử gì tiến vào, nếu không giết không tha!

Thế nhưng mà, cái nam tử giả trang Ngũ Cung chủ này, vậy mà từ trong tổng bộ tông môn đi tới.

Nhất là còn giả trang ra bộ dạng Ngũ Cung chủ, liền khiến cả nàng cái thủ lĩnh thị vệ thường xuyên cùng Ngũ Cung chủ tiếp xúc này, chỉ từ bề ngoài đều nhìn không ra chút sơ hở nào.

Cái này đủ để nói rõ, nam tử trước mặt này, cùng Ngũ Cung chủ tất có quan hệ cực kỳ thân mật.

Nếu không, không có khả năng giả trang giống như đúc như thế.

“Chẳng lẽ, thật là Ngũ Cung chủ, cùng nam tử thông đồng thành gian, nấp trong Thất Tinh Cung?”

Trong giây lát, cái ý niệm đáng sợ này, từ trong đầu Cố Diễm Tích xông ra, đem nàng quả thực lại càng hoảng sợ.

Nếu thật là như thế, cái Ngũ Cung chủ kia chỉ sợ đều muốn nguy rồi!

“Ta đương nhiên là nam nhân rồi!” Lâm Hải cái lúc này, thì là nhếch miệng cười cười.

Sau đó, bao hàm thâm tình nhìn xem Cố Diễm Tích, hàm tình mạch mạch nói.

“Diễm Tích, ta thầm mến ngươi đã rất lâu rồi, ta lần này lên núi, chính là hướng ngươi cầu ái!”

“Diễm Tích, ta yêu ngươi, tựa như chuột yêu gạo, gả cho ta đi, cùng ta cùng một chỗ rời khỏii địa phương quỷ quái này!”

Phốc!

Lâm Hải thốt ra lời này xong, dưới chân Cố Diễm Tích liền mất thăng bằng, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Sau đó, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

“Ngươi câm miệng cho ta, không nên nói bậy nói bạ, ta căn bản là không biết ngươi!”

trái tim Cố Diễm Tích kinh hoàng một hồi, đồng thời một cỗ sợ hãi thật sâu, lập tức xông lên đầu.

Cuống quít, Cố Diễm Tích vụng trộm tra nhìn một chút biểu lộ của đám thị vệsau lưng kia.

Lại phát hiện bọn thị vệ, nguyên một đám tất cả đều là thần sắc kinh ngạc, vẻ mặt khiếp sợ nhìn mình.

Hiển nhiên, lời nói của Lâm Hải, đem bọn thị vệ này, tất cả đều làm sợ ngây người.

“Diễm Tích, ngươi như thế nào vô tình như vậy, ta mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng, đến Thất Tinh Cung tìm ngươi, vẫn không thể biểu đạt tình yêu của ta đối với ngươi sao?”

Lâm Hải giả trang ra một bộ dạng bi thống , che ngực vô cùng đau đớn, nhìn xem Cố Diễm Tích nói.

Mà trong nội tâm, Lâm Hải lại là một hồi cười lạnh.

Cho ngươi choáng nha đi ra ngoài mang đầu óc, làm hại ca ca lòi đuôi chạy không ra được.

Ca ca tốt không được, ngươi cũng đừng nghĩ tốt!

Thất Tinh Cung không phải cấm kết giao cùng nam tử ấy ư, cái kia ca ca liền cho ngươi toát ra bạn trai choáng nha, gài bẫy ngươi!

Hơn nữa, nhìn biểu lộ của bầy thị vệ , trong nội tâm Lâm Hải càng là đắc ý.

Rất hiển nhiên, lời của mình đã có hiệu quả, cho dù bọn thị vệ không có tin hoàn toàn, nhưng cũng đã bắt đầu sinh nghi rồi.

Dù sao, đám mang đầu óc đi ra ngoài trong nhân vật phản diện không nhiều lắm a, Cố Diễm Tích chẳng qua là cái khác loại mà thôi.

“Im ngay, ngươi bớt nói hưu nói vượn đi!”

Cố Diễm Tích bị thoại của Lâm Hải làm buồn nôn, đều nhanh giận điên lên, đồng thời nội tâm một hồi lo lắng.

Nàng thân là thủ lĩnh thị vệ, thế nhưng mà biết rõ cái tâm lý biến thái vặn vẹo kia của Đại Cung chủ .

lời này của Lâm Hải một khi rơi vào trong lỗ tai của Đại Cung chủ , nháo không tốt thì cái mạng nhỏ của mình đều không còn có a!

“Các ngươi đừng tin hắn, hắn hoàn toàn là nói hưu nói vượn!”

Cố Diễm Tích vội vàng quay đầu, hướng phía bọn thị vệ lo lắng giải thích nói.

“n, chúng ta không tin hắn!”

Bọn thị vệ liên tục mở miệng nói ra, thế nhưng mà ánh mắt quái dị của mỗi người , lại bán rẻ lòng của các nàng không đồng nhất với miệng.

Phảng phất như dang truyền lại một cái tín hiệu, cái kia chính là, không tin hắn mới là lạ!

“Đáng giận!”

Cố Diễm Tích nắm chặt hai đấm, thật là vừa tức lại sợ, đều nhanh điên rồi!

Trong giây lát, trong lòng Cố Diễm Tích giật mình, hướng phía một cái thị vệ bên trong đó, cấp tốc phân phó nói.

“Nhanh đi bẩm báo Ngũ Cung chủ, nói chúng ta bắt được một cái nam tử khả nghi!”

“Vâng!”

Thị vệ đáp ứng một tiếng, thân ảnh lóe lên, hướng phía phương hướng của phòng nghị sự , bay nhanh mà đi.

Hô ~

Đến tận đây, Cố Diễm Tích mới nhổ ra một ngụm trọc khí thật dài, nội tâm lại khẩn trương bang bang nhảy lên.

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể cứ việc đem việc này báo cáo lên, giao do Ngũ Cung chủ định đoạt rồi!

Nếu như nam tử này, thật sự có liên quan cùng Ngũ Cung chủ mà nói, tin tưởng Ngũ Cung chủ cũng sẽ biết sợ.

Đến lúc đó, nàng ta sẽ xử lý, như vậy chính mình có thể bỏ đi ngay à nha?

Cố Diễm Tích vuốt vuốt cái trán, trong nội tâm cảm thấy một mảnh hỗn loạn, cũng không biết việc mình làm là chính xác hay không.

Lâm Hải đột nhiên ở trước mặt mọi người nói là bạn trai của nàng, triệt để đem Cố Diễm Tích luôn luôn khôn khéo tài giỏi , làm cho mộng ép.

Cũng may thời gian không dài, Ngũ Cung chủ liền vội vã gấp gáp hướng phía đây mà đến, xuất hiện tại giữa tầm mắt của Cố Diễm Tích .

trong lòng Cố Diễm Tích vui vẻ, nhưng sau đó thân thể lại mạnh mẽ run lên, lộ vẻ mặt sợ hãi.

Bởi vì, nàng khiếp sợ phát hiện, cùng Ngũ Cung chủ đến đây, lại vẫn có Đại Cung chủ!

Không chỉ có Đại Cung chủ đến rồi, mà năm vị Cung chủ khác, vậy mà cùng nhau trình diện, tất cả đều đến nơi này.

“Cái này, là chuyện gì xảy ra?”

Cố Diễm Tích thoáng cái liền trợn tròn mắt, bảy vị Cung chủ đồng thời giá lâm, cái này còn có nhìn!

“Thuộc hạ Cố Diễm Tích, tham kiến các vị Cung chủ!”

Cố Diễm Tích từ cách thật xa, liền vội vàng gấp gáp tiến lên, sau đó quỳ một chân trên đất, cung kính hướng phía bảy cái Cung chủ thi lễ.

“Người đâu?”

Sắc mặt Đại Cung chủ âm lãnh, mang theo nồng đậm uy nghiêm, hướng phía Cố Diễm Tích hỏi.

Thanh âm tuy không lớn, nhưng lại để cho Cố Diễm Tích cảm thấy một cỗ áp lực đáng sợ, phía sau lưng lập tức bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

“Ngay tại phía trước!”

Cố Diễm Tích cẩn thận từng li từng tí mà trả lời, trái tim bang bang nhảy loạn, câm như hến.

Đại Cung chủ không có tiếp lời, trực tiếp cùng Cố Diễm Tích đang quỳ dưới đất sát bên người mà qua.

Sáu cái Cung chủ khác cũng mặt không biểu tình, theo sát phía sau.

Chỉ có Ngũ Cung chủ, hướng phía Cố Diễm Tích khoát tay áo, làm cho nàng đứng lên.

Cuối cùng, Cố Diễm Tích vẫn là cấp dưới trực hệ của nàng, nàng không thể để cho Cố Diễm Tích một mực quỳ.

Cố Diễm Tích lúc này mới vội vàng đứng lên, chờ đợi lo lắng đi theo sau lưng bảy cái Cung chủ , trái tim bay lên cổ họng rồi.

Mà Đại Cung chủ giờ phút này, dĩ nhiên đã đến gần Lưới Thiên Quân, hai mắt mang theo hàn mang lạnh lẽo, hướng phía Lâm Hải trông lại.

Đồng thời, sáu cái Cung chủ khác, cũng nhao nhao đem ánh mắt rơi vào trên người Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ!

“Cái này, như thế nào lại cùng lão Ngũ, giống như thế?”

“Trời ạ, ta vậy mà hoàn toàn không phân biệt ra được!”

“Hắn, thật là nam tử sao?”

Thoáng cái, tất cả các Cung chủ đều trợn tròn mắt, mà ngay cả Đại Cung chủ cùng bản thân Ngũ Cung chủ, đều là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, tràn đầy khó có thể tin!

Thậm chí, đều có người bắt đầu hoài nghi, cái Ngũ Cung chủ bị khốn trụ này cùng Ngũ Cung chủ bên người, đến tột cùng ai mới là thật sự?

Mà Lâm Hải giờ phút này, cũng quay đầu, hướng phía Đại Cung chủ trông lại.

Đã thấy Đại Cung chủ, tướng mạo tuyệt mỹ, lạnh lùng như băng, hai đầu lông mày mang theo uy áp nồng đậm, cho người một loại cảm giác áp bách cường đại.

Chỉ nhìn bề ngoài một cách đơn thuần, cũng giống như là một cái mỹ thiếu phụ mới ba mươi, bộ dạng vẫn còn thùy mị, có một phen tư vị khác.

“Thực nhìn không ra, thục nữ cực kỳ mị lực như vậy, dĩ nhiên là cái biến thái tâm lý vặn vẹo.”

Lâm Hải không khỏi tiếc hận một hồi, tiếp tục hướng phía những người khác sau lưng Đại Cung chủ nhìn lại.

Nhưng khi ánh mắt rơi vào trên người một cô gái mặc quần trắng, thân thể Lâm Hải không khỏi run lên bần bật, lộ vẻ mặt khiếp sợ.

“Bà mẹ nó, thế nào lại là nàng!”

Chương 2102: Ta gọi ngươi, lão vu bà!

Lâm Hải nhìn nữ tử áo trắng bên cạnh Đại Cung chủ , vẻ mặt kinh ngạc.

Nữ tử này, dĩ nhiên là Khấu Y Huyên mà hắn trước đó gặp được tại Lạc Anh Sơn Mạch!

Thật sự là không thể tưởng được, Khấu Y Huyên lại là một trong các Cung chủ của Thất Tinh Cung , cái này cũng thật trùng hợp.

“Ngươi, đến cùng là người nào?!”

Đại Cung chủ cái lúc này, ánh mắt lăng lệ ác liệt rơi vào trên người Lâm Hải, lạnh lùng mà hỏi.

Lâm Hải đau khổ cười cười, biết rõ cái lúc này, giả bộ xuống dưới cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Ý niệm khẽ động, thân hình Lâm Hải lập tức vặn vẹo một hồi, mặc kệ dáng người hay là tướng mạo, đều đã xảy ra cực biến hóa lớn.

Tại trong ánh nhìn soi mói vô cùng kinh hãi của bọn người Đại Cung chủ, trong nháy mắt đã biến trở về tướng mạo trước kia!

“A!”

Khi thấy tướng mạo sẵn có của Lâm Hải , Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, đồng thời thét lên một tiếng kinh hãi, hoảng sợ biến sắc.

Cùng lúc đó, sắc mặt Khấu Y Huyên cũng là đại biến, trợn mắt há hốc mồm, nhịn không được hô hấp dồn dập một hồi.

“n?”

trong mắt Đại Cung chủ đột nhiên hiện lên một đạo sát cơ, mạnh mẽ quay đầu lại, đem ánh mắt rơi vào trên người Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ.

Hai người thấy Đại Cung chủ trông lại, trong lòng lập tức bối rối, vội vã cúi đầu xuống, không dám đối mặt cùng Đại Cung chủ.

“Lần này, hai người các ngươi, còn dám phủ nhận?”

Đại Cung chủ quát một tiếng chói tai, Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ sợ tới mức toàn thân run lên, phù phù quỳ trên mặt đất.

“Đại tỷ tha mạng a, lúc trước hắn đột nhiên xâm nhập, đem hai người bọn ta chế trụ, hai người ta sợ Đại tỷ trách tội, mới cả gan giấu diếm.”

“Thỉnh Đại tỷ nhìn bên trên tình cảm tỷ muội nhiều năm, bỏ qua cho hai người chúng ta a!”

Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ dùng đầu chạm đất, than thở khóc lóc, đau khổ cầu khẩn nói.

Sự tình Lâm Hải xâm nhập Thất Tinh Cung, đồng thời tiến nhập vào trong đại điện , mấy đệ tử Thất Tinh Cung tận mắt nhìn thấy , đã sớm vụng trộm bẩm báo cho Đại Cung chủ.

Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, thấy Lâm Hải biến mất không thấy gì nữa, còn tưởng rằng là mượn pháp thuật không gian thần bí, đã sớm đi ra khỏi Thất Tinh Cung.

Vì vậy, hai người mới một mực chắc chắn không việc này, dù sao cũng tìm không thấy Lâm Hải, là không có chứng cớ.

Thật không nghĩ đến, Lâm Hải vậy mà căn bản là chưa có chạy, còn trang phục thành bộ dạng Ngũ Cung chủ, bị Cố Diễm Tích bắt được.

Cái này, Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ, còn muốn phủ nhận cũng không kịp rồi.

Nghĩ tới Đại Cung chủ tâm ngoan thủ lạt, hai người lập tức sợ tới mức hoa dung thất sắc, sợ hãi không thôi.

Đại Cung chủ lạnh lùng liếc nhìn hai người, không nói gì, mà là quay đầu, ánh mắt đã rơi vào trên người Khấu Y Huyên.

Khấu Y Huyên lập tức cả kinh, cuống quít cố nặn ra vẻ tươi cười, biểu hiện phong đạm khinh vân.

Nhưng mà, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm của Đại Cung kia, lại làm cho dáng tươi cười của Khấu Y Huyên đột nhiên cứng đờ, trái tim bang bang cấp tốc nhảy lên.

“Lão Lục, ngươi nhận thức người này?”

Lời nói của Đại Cung chủ, lại để cho trái tim của Khấu Y Huyên , thoáng cái nâng lên cổ họng.

Vừa rồi, trong một sát na nhìn thấy Lâm Hải kia, hô hấp của Khấu Y Huyên đột nhiên có chút dồn dập.

Nhưng mà, cơ hồ trong nháy mắt, liền bị nàng đưa về bình thường lại, nhìn về phía trên cùng bình thường không hề khác nhau.

Thật không nghĩ đến, một chút khác biệt rất nhỏ như vậy, lại bị Đại Cung chủ nhận ra.

“Hồi Đại tỷ, tiểu muội xác thực đã gặp qua người này!”

“A?” Đại Cung chủ nghe được, trong mắt đột nhiên hiện lên một vòng hàn quang, lạnh lùng hỏi.

“Tại sao biết?!”

Khấu Y Huyên cười nhạt một tiếng, ngữ khí không hề gợn sóng, trấn định tự nhiên nói.

“Vài ngày trước, tiểu muội từng phụng mệnh Đại tỷ, rời khỏi Thất Tinh Cung, dò la Lạc Anh Sơn Mạch.”

“Cùng người này, là tại Lạc Anh Sơn Mạch, gặp qua một lần.”

Đại Cung chủ cau lông mày lại, hồ nghi nhìn Khấu Y Huyên vài lần, vẻ mặt hoài nghi nói.

“Chỉ đơn giản như vậy? Giữa hai người các ngươi, không có chuyện gì khác sao?”

Khấu Y Huyên cười một tiếng, sau đó mang theo một tia khinh miệt, liếc nhìn Lâm Hải, tự giễu nói.

“Tiểu muội tuy bất tài, nhưng đối với một cái chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, vẫn còn không xem tại trong mắt!”

Đại Cung chủ nghe xong, nhìn chằm chằm vào Khấu Y Huyên, thật lâu không nói, hiển nhiên đối với lời nói của Khấu Y Huyên, cũng không tin tưởng.

Nhưng mà, Khấu Y Huyên thủy chung khí định thần nhàn, một bộ dạng không thẹn với lương tâm, tùy ý Đại Cung chủ nhìn thế nào, cũng nhìn không ra một tia sơ hở.

“Tốt!”

Rơi vào đường cùng, Đại Cung chủ nhẹ gật đầu, sau đó đưa tay hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Đã như vầy, ngươi bây giờ liền động thủ, giết hắn cho ta!”

Lời này của Đại Cung chủ vừa ra khỏi miệng, thần sắc bình tĩnh của Khấu Y Huyên , bỗng nhiên biến đổi!

Mà Đại Cung chủ nhìn thấy biểu lộ của Khấu Y Huyên , thì là một cỗ sát cơ, lập tức tách mà ra!

“Như thế nào, không nỡ động thủ?”

“Ta lại để cho ngươi giết hắn!”

Đại Cung chủ quát lạnh một tiếng, hai mắt lóe ra hàn quang, rơi vào trên người Khấu Y Huyên, giống như hàn băng lợi kiếm!

Sắc mặt Khấu Y Huyên thoáng cái biến thành tái nhợt, hai mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, lâm vào chính giữa gian nan xoắn xuýt.

Một khi giết Lâm Hải, không hề nghi ngờ, Nguyên Thần thứ hai của Lâm Hải , cũng sẽ cùng nhau tử vong.

Đây chính là người yêu đầu tiên của Khấu Y Huyên nàng a, nàng há có thể hạ thủ được?

Thế nhưng mà nếu như không giết Lâm Hải, Đại Cung chủ nhất định lần nữa sinh nghi, hoài nghi quan hệ giữa nàng cùng Lâm Hải !

Đến lúc đó, đừng nói Lâm Hải, mà ngay cả Khấu Y Huyên nàng, cũng khó thoát khỏi cái chết!

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?!”

Mặt mũi Khấu Y Huyên tràn đầy lo lắng, lập tức lâm vào bên trong lo lắng cùng khủng hoảng.

“Lão Lục!”

Cái lúc này, Đại Cung chủ lần nữa gào to một tiếng, trong giọng nói mang theo cười lạnh cùng sát cơ!

“Ngươi không phải nói, cùng người này chỉ là gặp qua một lần, cũng không có cái gì lui tới sao?”

“Ta đây hiện tại lại để cho ngươi giết hắn, ngươi vì cái gì chậm chạp không chịu ra tay?!”

“Chẳng lẽ, giữa các ngươi có cái hoạt động gì không nhận ra người sao?!”

“Đại tỷ, giữa ta cùng với hắn, thật sự không có bất cứ quan hệ nào!” Thấy Đại Cung chủ tách ra sát cơ, Khấu Y Huyên vội vàng cấp tốc nói ra.

“Cái kia sẽ giết hắn, lập tức!”

“Ta...” Khấu Y Huyên vẻ mặt khó xử, lập tức lòng nóng như lửa đốt!

Lâm Hải từ đầu tới đuôi, một mực thờ ơ lạnh nhạt.

Trước đó từ chỗ Tam Cung chủ cùng Ngũ Cung chủ , hắn dĩ nhiên đã biết tính cách quái dị của Đại Cung chủ .

Hiện tại thấy Đại Cung chủ lại bắt đầu bức bách Khấu Y Huyên, trong nội tâm Lâm Hải không khỏi than nhẹ một tiếng.

Được rồi, bất kể nói thế nào, Khấu Y Huyên làm người cũng không tệ lắm.

Hơn nữa, chính mình còn từ trong tay nàng cướp đi Nguyên Thần của Chu Tử Chân , xem như thiếu nợ nàng một cái nhân tình.

Nói sau, cái hàng Nguyên Thần thứ hai kia, cũng lời thề son sắt nói, cùng Khấu Y Huyên là chân ái.

Mặc kệ nói theo một cái phương diện nào, mình cũng không thể nhìn Khấu Y Huyên khó xử rồi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên đưa tay, hướng phía Đại Cung chủ, lười biếng mở miệng nói.

“Này, cái lão vu bà tâm lý biến thái, tính cách vặn vẹo, thời mãn kinh sớm kia, ngươi chính là Đại Cung chủ của Thất Tinh Cung sao?”

Bá!

Lâm Hải vừa mới nói xong, ánh mắt mọi người của ở đây , tất cả đều đồng loạt tụ tại trên người Lâm Hải.

Hơn nữa, mỗi người đều giật mình há to miệng, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ thật sâu.

“Lão vu bà? Người này, cũng dám xưng hô Đại Cung chủ là lão vu bà?”

“Còn nói Đại Cung chủ tâm lý biến thái, tính cách vặn vẹo, thời mãn kinh sớm!”

“Nằm cái rãnh, người này điên rồi a!”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều sợ hãi, nguyên một đám lập tức câm như hến, thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài rồi.

Dù ai cũng không cách nào tưởng tượng, thậm chí có người dám nói Đại Cung chủ hỉ nộ vô thường, khống chế sinh tử như thế!

Thật không biết Đại Cung chủ, sẽ nổi giận đến loại trình độ nào!

Quả nhiên, Đại Cung chủ nghe được lời này của Lâm Hải , cả người thoáng cái liền ngây dại.

Sau đó ngay lập tức, oanh một tiếng, một cỗ sát khí kinh khủng, giống như là thực chất, hướng bốn phương tám hướng, điên cuồng lan tràn, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Đạp đạp đạp!

Các Cung chủ khác sau lưng Đại Cung chủ, lập tức bị cỗ sát khí kinh khủng này , trùng kích đến liên tiếp lui về phía sau, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

“Ngươi vừa rồi, gọi ta là cái gì?!” Đại Cung chủ tức đến cơ hồ điên rồi, hướng phía Lâm Hải rống lên một tiếng, chấn màng tai của mọi người đến thiếu chút nữa đã bị đâm thủng.

Lâm Hải thấy thế, thì là nhếch khóe miệng lên, khinh thường cười lạnh nói.

“Không có nghe rõ à? Tốt, cái kia ca ca liền nói lại một chút, ngươi vảnh tai nghe cho kỹ!”

Nói xong, Lâm Hải hé miệng, cực kỳ khoa trương dùng khẩu hình miệng, cao giọng nói ra từng chữ .

“Ta gọi ngươi, lão vu bà!”

Chương 2103: Xin hỏi, đường vào trong lòng ngươi đi như thế nào?

“Đi chết!!!”

Lâm Hải vừa dứt lời, bỗng nhiên một cái chưởng ấn cực lớn, trống rỗng xuất hiện trên đỉnh đầu.

Sau đó, mang theo uy thế cường đại giống như hủy thiên diệt địa, hướng phía Lâm Hải vỗ xuống.

Chà mẹ nó!

Lâm Hải chấn động, mí mắt kinh hoàng không ngừng!

Đây là lần thứ nhất Lâm Hải đối mặt với công kích của Tán Tiên, cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới biết được thực lực của Tán Tiên , đến tột cùng là đáng sợ cỡ nào.

Một chưởng này của Đại Cung chủ , chỉ là khí thế, liền đã để cho Lâm Hải hoàn toàn bị giam cầm lại, không cách nào nhúc nhích.

Cái áp lực trầm trọng khủng bố giống như núi lớn kia, khiến cho xương cốt toàn thân Lâm Hải khanh khách rung động, suýt nữa trực tiếp bị cỗ cảm giác áp bách này , áp thành phấn vụn!

Vèo!

Không có chút do dự gì, Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp trốn vào trong Luyện Yêu Hồ.

Phốc!

Vừa mới đi vào Luyện Yêu Hồ, Lâm Hải đã há miệng phun ra một ngụm máu tươi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mẹ nhà nó!

Trong lòng Lâm Hải chấn động, lập tức bay lên một cỗ hoảng sợ mãnh liệt .

Như thế nào cũng không nghĩ tới, Tán Tiên vậy mà khủng bố như vậy, chỉ là khí thế trong một chưởng này, lại đã để cho chính mình thổ huyết bị thương.

Nếu chậm thêm một ít, chỉ sợ trực tiếp đã bị đập thành thịt nát rồi.

Oanh!

Ở hiện thực, một chưởng này của Đại Cung chủ , đã trùng trùng điệp điệp đã rơi vào địa phương mà Lâm Hải đứng thẳng trước đó.

Nhất thời, bụi bặm nổi lên bốn phía, vầng sáng đầy trời.

chỗ ngọn núi của Thất Tinh Cung, cũng không khỏi run rẩy một hồi, giống như đã xảy ra động đất cấp chín.

Nhưng mà, Đại Cung chủ lại chưa hết giận, lần nữa huy chưởng, đối với cái vị trí của Lâm Hải trước đó, điên cuồng công kích một chầu!

“Cho ngươi bảo ta lão vu bà, cho ngươi bảo ta lão vu bà, a a a a!!!!”

Oanh oanh oanh oanh oanh!!!

Một tiếng tiếp lấy một tiếng nổ mạnh kinh thiên, không ngừng vang lên tại Thất Tinh Cung.

Toàn bộ đệ tử Thất Tinh Cung, tất cả đều sợ tới mức lạnh run, câm như hến, sắc mặt trắng bệch.

Mà các Cung chủ khác cách Đại Cung chủ khá gần cùng bọn thị vệ Cố Diễm Tích, bờ môi càng là phát xanh, hai chân run lên, trong mắt tất cả đều chấn kinh!

Khấu Y Huyên nhìn địa phương Lâm Hải biến mất, nước mắt nhịn không được, thoáng cái đã rơi xuống, trong nội tâm kịch liệt đau nhức không thôi!

Nàng không nghĩ tới, Lâm Hải sẽ vờ ngớ ngẩn như thế, chọc giận Đại Cung chủ, bị Đại Cung chủ trực tiếp đánh thành không khí.

Vừa nghĩ tới sẽ không còn được gặp lại Nguyên Thần thứ hai của Lâm Hải, trong lòng Khấu Y Huyên bi thương, đối với Đại Cung chủ nổi lên một cỗ hận ý ngập trời, phóng lên trời!

Nhưng vào lúc này, trước mắt Khấu Y Huyên đột nhiên hoa lên, sau đó đôi mắt dễ thương đột nhiên trừng tròn xoe, tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tưởng tượng nổi!

Chỉ thấy địa phương mà Lâm Hải đứng thẳng trước đó, có một đạo thân ảnh ngạo nghễ đứng thẳng, đang mang theo ánh mắt mập mờ, hướng phía nàng trông lại.

Mà dáng tươi cười tà mị nơi khóe miệng kia, càng là tràn đầy một cỗ mị hoặc ma tính, lại để cho Khấu Y Huyên lập tức hóa buồn thành vui, kích động không kìm được vui mừng!

“Nguyên Thần thứ hai!”

Nội tâm Khấu Y Huyên cuồng hỉ la lên một tiếng, như thế nào cũng không nghĩ tới, một phen điên cuồng công kích của Đại Cung chủ , vậy mà đem Nguyên Thần thứ hai của Lâm Hải, tạc đi ra!

Mà Đại Cung chủ vừa mới dừng lại công kích, đang phẫn nộ thở hổn hển, trong đầu còn ông ông tiếng vọng thanh âm Lâm Hải gọi nàng là lão vu bà .

Trong giây lát, lại phát hiện Lâm Hải đã bị mình trực tiếp đập thành không khí, lại hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở nơi đó.

Một màn này, lại để cho lông mày của Đại Cung chủ đều dựng lên, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

“Điều đó không có khả năng!!!”

Đại Cung chủ nhịn không được thét lên một tiếng kinh hãi, thậm chí hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không!

Đại Cung chủ là thực lực Tán Tiên, đánh chết Lâm Hải một cái Hóa Thần sơ kỳ nho nhỏ, quả thực so với nghiền chết một con kiến còn muốn đơn giản hơn.

Một phen cuồng oanh tạc mãnh liệt vừa rồi của nàng phía dưới nổi giận kia, đừng nói là Lâm Hải, coi như là một ít Tán Tiên hơi yếu, chỉ sợ đều phải thân tử đạo tiêu, nuốt hận tại chỗ, tuyệt không có may mắn còn sống sót.

Thế nhưng mà, Lâm Hải không có một tia khả năng còn sống, lại rõ ràng lần nữa xuất hiện tại trước mắt của nàng.

Cái sự tình vốn nên tuyệt không có khả năng phát sinh này, vậy mà trơ mắt đã xảy ra.

Trong lúc nhất thời, Đại Cung chủ nghẹn họng nhìn trân trối, liền cả phẫn nộ trước đó đều đã quên, mặt mũi tràn đầy đều là mộng bức.

Nàng căn bản không cách nào tưởng tượng, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì !

“Không đúng!”

Đột nhiên, mí mắt Đại Cung chủ nhảy lên, phát hiện trước mặt Lâm Hải, giống như có thay đổi ở đâu đó!

Rất nhanh, đồng tử của Đại Cung chủ co rụt lại, lần nữa lộ ra biểu lộ vô cùng khiếp sợ!

“Tu vi, là tu vi thay đổi!”

Lâm Hải vừa rồi, là Hóa Thần hậu kỳ, nhưng Lâm Hải bây giờ, lại là Đại Thừa trung kỳ!

Còn có tóc!

Mới vừa rồi là đầu đầy tóc trắng, bây giờ lại biến thành tóc đen!

Mẹ nó!

Đại Cung chủ thiếu chút nữa bị một điểm mà chính mình phát hiện này , Lôi đến ngã xuống đất.

Cái này con mẹ nó đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Đạo pháp mà chính mình vừa rồi toàn lực oanh tạc, chẳng những không có đem người sát cơ, ngược lại đánh cho thăng cấp?

Hơn nữa, thuận tiện nhuộm cả tóc?

Rối loạn, toàn bộ rối loạn!

Đại Cung chủ lập tức mất trật tự rồi, nhìn Nguyên Thần thứ hai, phát mộng một hồi.

Nhưng mà, Nguyên Thần thứ hai của Lâm Hải, lại mang theo dáng tươi cười tà mị , hướng phía Đại Cung chủ, đột nhiên vứt ra cái mị nhãn.

Ông!

Đại Cung chủ chứng kiến ánh mắt của Nguyên Thần thứ hai , không biết vì sao, thân thể mềm mại run lên bần bật, giống như bị điện giật.

Đồng thời, một cỗ cảm giác đã lâu, xông lên đầu, trái tim kìm lòng không được, bang bang nhảy lên.

“Này, mỹ nữ, muốn hỏi thăm ngươi một chuyện này?”

Khóe miệng Nguyên Thần thứ hai mang theo vui vẻ như có như không, hướng phía Đại Cung chủ, ôn nhu nói.

“Chuyện gì?”

Đại Cung chủ không tự chủ được mà hồi đáp, nhưng vừa nói hết lời, liền chính nàng đều thất kinh, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nàng luôn luôn căm hận nam nhân, lúc nào, đối với nam nhân lại có vẻ mặt ôn hoà như thế?

Nguyên Thần thứ hai thì là tà mị cười, dùng ngữ khí vô cùng ôn nhu, nhỏ nhẹ nói.

“Xin hỏi, đường vào trong lòng của ngươi, đi như thế nào?”

Đại Cung chủ khẽ giật mình, sau đó cả khuôn mặt đằng cái liền đỏ lên.

Ừng ực ừng ực!

Nàng chỉ cảm thấy, trái tim của mình, phảng phất đều nhanh từ trong cổ họng nhảy ra ngoài.

Một cỗ tình cảm đã lâu, tại trong nội tâm phi tốc bốc lên, khiến cho Đại Cung chủ thẹn thùng vô hạn.

Giờ khắc này, nàng nhìn Nguyên Thần thứ hai, vậy mà một hồi ngọt ngào, phảng phất như về tới mối tình đầu trẻ trung.

Nhất là nhìn thấy cái ánh mắt tà mị kia của Nguyên Thần thứ hai, toàn bộ phẫn nộ cố chấp của Đại Cung chủ , lập tức hóa thành hư ảo.

Còn lại, chỉ là nhu tình con gái nồng đậm cùng ngượng ngùng khi đối mặt với người trong lòng !

Chỉ là trong chốc lát như vậy, Đại Cung chủ phát hiện, nàng đã yêu cái nam tử mang theo một tia tà khí trước mặt này đến mức không có thuốc chữa .

Thậm chí, cảm tình bị thương trước đó, cũng lập tức bị san bằng, nàng thầm nghĩ cùng nam tử trước mặt này, song túc song phi!

Mà Nguyên Thần thứ hai thì là mỉm cười, ánh mắt mang theo ma tính, nói khẽ.

“Trước tiên đem ta, từ trong trận pháp thả ra, được không nào?”

Đại Cung chủ không nói chuyện, cánh tay vung lên, trực tiếp giải trừ trận pháp, sau đó đi tới trước mặt Nguyên Thần thứ hai.

“Ngươi là ai, vì cái gì ta nhìn thấy ngươi, trong lòng của ta thật khẩn trương!”

thanh âm Đại Cung chủ run rẩy nói.

Khóe miệng của Nguyên Thần thứ hai nhếch lên một đường cong, phong tình vạn chủng nói.

“Đúng thế, đó là cảm giác yêu!”

“cảm giác yêu ?” thân hình Đại Cung chủ run lên, trong lòng lập tức dâng lên ngọt tình mật ý, thoáng cái ngây dại!

Nhưng mà, vừa lúc đó, một tiếng gào thét phẫn nộ bi thương , bỗng nhiên vang lên.

“Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản này!”

Bá!

Cơ hồ tất cả mọi người, toàn bộ đều đem ánh mắt hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại.

Đã thấy Khấu Y Huyên hai mắt rưng rưng, mím chặt đôi môi, nhìn Nguyên Thần thứ hai, cực kỳ bi thương!

“Bà mẹ nó, tình huống như thế nào à?”

Lần này, tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Vừa rồi, Đại Cung chủ đột nhiên tính tình đại biến, đối với cái nam tử xa lạ này, biểu hiện ra tình cảm cực kỳ khác thường, đã để cho cái cằm của mọi người đều nhanh chấn kinh rồi.

Thật không nghĩ đến, Khấu Y Huyên lại đột nhiên nhảy ra ngoài, xem ra cùng nam tử này, cũng tình cảm sâu a!

Mẹ nó, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?!

Còn có, nam tử này, lại có mị lực như thế nào, lại để cho Đại Cung chủ cùng lục Cung chủ, tất cả đều hãm sâu trong đó.

Y, đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Chương 2104: Đó là một đầu heo!

Bá!

Đại Cung chủ nghe được tiếng la của Khấu Y Huyên , cũng bỗng nhiên quay đầu, chỉ có điều trong mắt mang theo một vòng sát cơ đậm đặc !

“Lão Lục, ngươi cùng y nhận thức?”

Khấu Y Huyên giờ phút này, nước mắt đã nhịn không được mà rơi xuống.

Chuyện tới như thế, nàng còn muốn dấu diếm, cũng không có khả năng dấu diếm được rồi.

Thấy Đại Cung chủ đặt câu hỏi, Khấu Y Huyên không để ý đến nước mắt trên gương mặt, kiên định nhẹ gật đầu.

“Đại tỷ, chuyện cho tới bây giờ, ta cùng với ngươi nói a, y gọi Lâm Hải, là người yêu của ta!”

Ông!

Đại Cung chủ nghe được, trong đầu oanh một tiếng, thoáng cái ngây dại.

“Ngươi nói cái gì?”

Đã qua hồi lâu, Đại Cung chủ mới mang theo một tia ngữ khí không thể tin được, hướng phía Khấu Y Huyên dò hỏi.

Khấu Y Huyên đem nước mắt lau, sau đó trực tiếp đi tới trước mặt Nguyên Thần thứ hai, khoác ở trên cánh tay của y.

“Ta nói, y là người yêu của ta!”

Bá!

Trong mắt Đại Cung chủ, đột nhiên bắn ra một đạo sát khí khủng bố như là thực chất, lập tức đem Nguyên Thần thứ hai tập trung!

“Ngươi tên hỗn đản này, lại dám phản bội ta!”

Nguyên Thần thứ hai nhếch khóe miệng lên, lộ ra mặt mũi tràn đầy vẻ nhạo báng.

“Phản bội? Lời này từ đâu nói lên?”

Mặt mũi Đại Cung chủ tràn đầy sắc mặt giận dữ, tức đến thở nặng hô hô, chỉ vào Nguyên Thần thứ hai nói.

“lời nói mới rồi của ngươi , còn rõ ràng tại tai, chẳng lẽ ngươi lại không thừa nhận sao?”

“Xin nhờ!” Nguyên Thần thứ hai im lặng thở dài.

“Lời vừa rồi kia của ta, căn bản chính là đang lừa gạt ngươi, vì chính là lại để cho ngươi đem ta từ trong trận pháp phóng xuất!”

“Không nghĩ tới, ngươi thật sự đần như vậy, chẳng những bị lừa rồi, còn nhập đùa giỡn có chút sâu a!”

“Nhưng ta sớm đã nói, ta yêu chính là Tiểu Khấu, cũng không phải là ngươi cái lão vu bà này, ngươi nha qua chỗ nào đó mát mẻ đi thôi!”

“A!!!!”

Đại Cung chủ nghe được, lập tức phát ra một tiếng bạo rống khàn cả giọng , hai mắt phẫn nộ cơ hồ chảy máu.

“Hỗn đản, hai người gian phu dâm phụ các ngươi , ta giết các ngươi!”

Oanh!

Nhất thời, dấu bàn tay cực lớn, mang theo lực áp bách giống như muốn phá hủy mọi thứ, lần nữa từ trên trời giáng xuống, hướng phía Nguyên Thần thứ hai cùng Khấu Y Huyên, nghiền áp tới!

Khấu Y Huyên thấy thế, sắc mặt không khỏi đại biến, cấp tốc hướng phía Nguyên Thần thứ hai hét lớn một tiếng.

“Ngươi chạy mau, để ta ngăn cản!”

Thế nhưng mà nàng còn chưa nói dứt lời, trực tiếp đã bị Nguyên Thần thứ hai một tay ôm vào trong ngực, ôn nhu nói.

"Tiểu Khấu, ta nào cam lòng để cho ngươi mạo hiểm, yên tâm đi, cái lão yêu bà này, đều có người thu!"

Khấu Y Huyên nghe xong, thì là lo lắng.

Nguyên Thần thứ hai chẳng lẽ hồ đồ rồi sao, Đại Cung chủ thế nhưng mà là Tán Tiên a!

Cho dù hai người bọn họ buộc thành một khối, cũng không bằng một cái ngón tay của Đại Cung chủ.

Nàng sở dĩ lại để cho Nguyên Thần thứ hai đi mau, cũng là vì bất cứ giá nào rồi, thà rằng chính mình đi chết, cũng phải tranh thủ một tia cơ hội đào tẩu cho y.

Thật không nghĩ đến, Nguyên Thần thứ hai vậy mà không trốn, chẳng lẻ muốn cùng mình cùng một chỗ chịu chết sao?

Oanh!

Ngay tại thời khắc mặt mũi Khấu Y Huyên tràn đầy tuyệt vọng, đột nhiên một đạo khí tức khủng bố , bỗng nhiên xuất hiện bên người .

Sau đó, một tiếng vang cực lớn truyền lọt vào trong tai, phảng phất như đã xảy ra bạo tạc cực lớn , chấn đến màng tai người đau nhức, cơ hồ vỡ vụn.

Cùng lúc đó, khí lãng khủng bố như là sóng biển , thoáng cái đã trùng kích tại trên người Khấu Y Huyên cùng Nguyên Thần thứ hai .

Hai người trực tiếp bị cái cỗ lực trùng kích cường đại này, nhấc bay lên.

Trọn vẹn bay ra ngoài vài trăm mét, mới rơi trên mặt đất, sau một hồi lảo đảo, mới đứng vững vàng thân hình.

Khấu Y Huyên chấn kinh, mang theo vẻ kinh ngạc, hướng phía vị trí trước đó nhìn lại.

Đã thấy đầy trời đạo pháp, kích tán bắn ra bốn phía, trên bầu trời có hai luồng vầng sáng màu sắc bất đồng , phảng phất như đã xảy ra va chạm kịch liệt.

Sóng xung kích giống như là rung động , hướng phía phương hướng bất đồng, lan tràn ra tất cả , giống như biển gầm.

Mà chỗ bọn họ đứng trước đó, một cái nam tử cao lớn vạm vỡ, giống như là một cái ngọn núi, vững vàng đứng ở đó, cùng Đại Cung chủ xa xa tương đối!

“Người này, là ai?”hai tay Khấu Y Huyên nắm thật chặt cánh tay Lâm Hải, hoảng sợ nói.

“Khục khục!” Lâm Hải cảm nhận được chỗ cánh tay truyền đến mềm mại, lập tức xấu hổ một hồi .

“Cái kia, Tiểu Khấu a, Nguyên Thần thứ hai đã đi trở về.”

Khấu Y Huyên sững sờ, mạnh mẽ quay đầu, lúcnày mới phát hiện Lâm Hải mà mình ôm, dĩ nhiên đã khôi phục tóc trắng.

“A!”

Khấu Y Huyên thét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng đem Lâm Hải tách ra, sắc mặt thẹn thùng không thôi.

“Thật đáng ghét, vì cái gì không cho y chờ lâu một hồi!” Khấu Y Huyên vẻ mặt bất mãn, bỉu môi thở phì phì nói.

Lâm Hải thì là nhún vai, không nói gì, vấn đề này, hắn thật đúng là không tiện trả lời.

Cũng may, Khấu Y Huyên rất nhanh đã đem lực chú ý, chuyển dời đến trên người Chu Tử Chân cùng Đại Cung chủ .

Chu Tử Chân đột nhiên xuất hiện, đem tất cả mọi người trong Thất Tinh Cung , tất cả đều cho sợ ngây người.

Chu Tử Chân không hề có dấu hiệu, trống rỗng xuất hiện tại Thất Tinh Cung, hơn nữa ngạnh tiếp nhận một kích của Đại Cung chủ , mà không rơi vào thế hạ phong chút nào, nội tâm của tất cả mọi người , đã không thể dùng khiếp sợ để hình dung.

Thậm chí kể cả mấy cái Cung chủ Thất Tinh Cung, đều há to miệng, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Có thể đón đỡ một kích khi nổi giận của Đại Cung chủ, thực lực của nam tử này, phải có bao nhiêu khủng bố?

Không hề nghi ngờ, người này nhất định là cùng một tu vi cảnh giới với Đại Cung chủ .

Cái kia, chính là Tán Tiên a!

Không khỏi, trên mặt mọi người, đều lộ ra thần sắc sợ hãi cùng rung động thật sâu.

Mí mắt Đại Cung chủ càng là một hồi kinh hoàng, nhìn Chu Tử Chân, sắc mặt âm tình bất định một hồi!

Nàng cũng không nghĩ tới, bên trong Thất Tinh Cung , vậy mà đột nhiên đến một cái Tán Tiên!

“Ngươi là ai? Đến Thất Tinh Cung ta, là muốn làm gì?”

Đại Cung chủ rất nhanh liền bình tĩnh lại, hai mắt nhắm lại, hướng phía Chu Tử Chân lạnh lùng hỏi.

Mặc dù nàng luôn luôn giao hoành ương ngạnh, nhưng đối mặt với Tán Tiên không kém gì chính mình, thì cũng không dám có chút chủ quan.

Chu Tử Chân nghe được, thì là nhếch miệng cười cười, ánh mắt lộ ra tia dâm tà.

“Ngươi cô nàng này, lớn lên cũng không tệ, có nguyện ý cùng Trư gia gia ta song hưu hay không à?”

Chu Tử Chân vừa thốt ra lời kia, sắc mặt của mọi người, tất cả đều biến đổi.

Nhất là Đại Cung chủ, cả khuôn mặt đỏ bừng , sắc mặt thoáng cái trở nên cực kỳ khó coi.

Chu Tử Chân ở trước mặt mọi người nói ra loại lời này, quả thực là một loại ngả ngớn, là nhục nhã trần trụi đối với nàng , làm cho nàng có thể nào không giận!

“Tốt tặc tử, lão nương lột da của ngươi ra!”

Oanh!

Đại Cung chủ gầm lên một tiếng, giơ cánh tay lên, ở trước ngực kéo lê ra một mảnh tàn ảnh, giống như cánh bướm cuồng loạn nhảy múa.

Lập tức, bên trên bầu trời phát ra một mảnh ánh sáng rực rỡ, vô số chưởng ấn cực lớn, mang theo xu thế phô thiên cái địa, lập tức đem một phương thiên địa này , hoàn toàn bao phủ!

“Ăn của ta một chưởng!!!”

Đại Cung chủ quát lạnh một tiếng, ông một tiếng, không gian trên bầu trời phảng phất như đều run rẩy lên.

Sau đó, cái chưởng ấn cực lớn kia, mang theo xu thế như muốn phá hủy mọi thứ, hướng phía Chu Tử Chân điên cuồng rơi xuống.

Nhất thời, thiên hôn địa ám, cát bay đá chạy, toàn bộ Thất Tinh Cung lâm vào một mảnh hắc ám, lại để cho người kinh hãi không thôi!

“Ha ha ha, tới tốt lắm, xem Trư gia gia phá chưởng pháp của ngươi đây!”

“Rống!”

Chu Tử Chân gầm lên giận dữ, sau đó cả người phát ra ánh sáng rực rỡ, văng ra khắp nơi, đem quanh thân chiếu rọi giống như ban ngày.

Cùng lúc đó, đỉnh đầu Chu Tử Chân, bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng mờ cực lớn.

“Đó là cái gì?!”

các đệ tử của Thất Tinh Cung , nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, nhìn chằm chằm vào cái bóng đen dần dần thành hình kia, trong lòng sợ hãi không thôi.

“A, là một đầu heo, đó là một đầu heo!”

Chờ bóng đen thành hình, chúng đệ tử Thất Tinh Cung, nhao nhao cùng kêu lên kinh hô, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Đỉnh đầu của Chu Tử Chân , vậy mà xuất hiện một con lợn rừng lớn chừng hơn mười mét, đang nhe răng nanh rống to một tiếng.

Sau đó, hô một tiếng, không khí trên bầu trời phảng phất đều bị đụng xuyên, hướng phía chưởng ấn của Đại Cung chủ , điên cuồng đánh tới!

Chương 2105: Không cần sợ, hết thảy có ta đây!

Đại Cung chủ mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn hư ảnh lợn rừng cực lớn nơi đỉnh đầu , không khỏi hoảng sợ biến sắc!

Chỉ xem khí thế của cái lợn rừng này, nàng liền đã khẳng định, tu vi của Chu Tử Chân , không yếu hơn nàng chút nào!

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh truyền đến, bầu trời phảng phất như bị ném ra một quả bom tấn, vầng sáng lập tức vẩy ra, cuồng phong gào thét, kêu khóc thảm thiết!

hư ảnh lợn rừng cực lớn , cùng chưởng ấn của Đại Cung chủ đụng vào cùng một chỗ, giống như hai tòa núi lớn đụng vào nhau, đem cả phiến không gian, đều chấn động run rẩy lên.

Phanh!

Ngay sau đó, hư ảnh lợn rừng ầm ầm nứt vỡ, hóa thành ánh sáng, điểm một chút vầng sáng kéo dài không tiêu tan trên không trung .

Mà chưởng ấn của Đại Cung chủ, cũng dần dần hư hóa, rạn nứt từng mảnh, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa!

lực trùng kích cực lớn, đem hai người phản chấn, giống như diều bị đứt dây, nhao nhao hướng phía sau bay ngược.

Ông!

sau lưng hai người, đồng thời xuất hiện một đoàn vầng sáng, không ngừng lóe ra hào quang, đem lực trùng kích cực lớn, dần dần hóa giải, mới ngừng lại được.

“Hắc hắc hắc, ngươi cô nàng này, ngược lại cũng có chút thực lực!” hai mắt Chu Tử Chân hiện ánh sáng, nhìn xem Đại Cung chủ, cười toe toét miệng ngây ngô nói.

Đại Cung chủ thì là càng thêm tức giận, không nói một lời, đột nhiên bàn tay hư không kéo một phát, lập tức một thanh lợi kiếm lóe ra hào quang màu tím, xuất hiện trong tay!

Bá!

Nhất thời, bên trên bầu trời phảng phất hiện lên một đạo tia chớp, không gian tựa hồ đều bị cắt ra một cái khe.

Đồng thời, một cỗ sát cơ cường đại, mang theo hàn khí lăng lệ ác liệt khắc nghiệt, lập tức đã rơi vào trên người Chu Tử Chân.

“Pháp bảo!”

lông mày Chu Tử Chân lập tức nhảy lên, dáng tươi cười thoáng cái cứng đờ, trở nên vô cùng ngưng trọng lên.

Thanh trường kiếm này của Đại Cung chủ , tuy còn cách phía xa Chu Tử Chân, nhưng lập tức lại để cho Chu Tử Chân cảm thấy một cỗ lực áp bách đáng sợ.

Nhất là chỗ mũi kiếm sắc bén phá không mà đến, phảng phất như muốn đem Chu Tử Chân cắt ra, toàn thân cảm thấy một hồi đau đớn!

Không cần đoán cũng biết, thanh trường kiếm pháp bảo này, tại trong tay Đại Cung chủ, tuyệt đối có lực sát thương đáng sợ!

“Giết!”

Mà lúc này đây, Đại Cung chủ đột nhiên quát lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay rời khỏi tay!

Ông!

Sau một khắc, thanh trường kiếm này trực tiếp chui vào tầng mây, phát ra ánh sáng rực rỡ, vô số hào quang màu tím từ trên trời giáng xuống, phảng phất như vô số lưỡi dao sắc bén, hướng phía Chu Tử Chân kích xạ mà đến!

Chu Tử Chân đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia thần sắc ngoan lệ, hắc hắc cười lạnh một tiếng.

"Ngươi có pháp bảo, Trư gia gia liền không có sao?"

"Rống!"

Đột nhiên, Chu Tử Chân mở ra miệng rộng, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng!

Vèo!

Nhất thời, một trái bóng màu hồng lớn bằng quả bóng bàn, từ trong miệng Chu Tử Chân bay ra!

Oanh!

Cái bóng màu hồng này vừa bay vào không trung, lập tức đằng đằng bốc lên hỏa diễm, đem không khí đốt tới tư tư rung động.

Cùng lúc đó, bên trên bầu trời cuồng phong gào thét, lửa mượn thế gió, bỗng nhiên hướng bốn phương tám hướng điên cuồng lan tràn!

Thời gian một cái nháy mắt, toàn bộ bầu trời tựa hồ cũng bắt đầu bị thiêu đốt, Thất Tinh Cung thoáng cái biến thành biển lửa!

"Không tốt, mọi người mau chạy đi!"

Mấy cái Cung chủ thấy thế, sợ tới mức thét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng phất tay, chỉ huy Cố Diễm Tích cùng đám thị vệ phi tốc thoát đi!

Một mực chạy ra khoảng cách ba bốn dặm , mới cả gan dừng lại, hướng phía bầu trời nhìn lại.

Đã thấy, đầy trời hỏa diễm kia, đã sớm cùng trường kiếm pháp bảo của Đại Cung chủ, đụng vào nhau.

Trong lúc nhất thời, hỏa diễm trên bầu trời sôi trào, chính giữa hỏa diễm, kiếm quang màu tím như ẩn như hiện, thỉnh thoảng phát ra thanh âm kiếm minh thanh thúy.

Mà Chu Tử Chân cùng Đại Cung chủ, giờ phút này tất cả đều là vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, hai tay bấm niệm pháp quyết, trên cánh tay đều nổi gân xanh.

Hiển nhiên, họ đều đang đem hết toàn lực, tiến hành đấu pháp mạo hiểm điên cuồng !

Lâm Hải giờ phút này, cũng lôi kéo Khấu Y Huyên núp ở xa xa, nhìn xem tình cảnh như thế, trong mắt kinh hãi không thôi.

“đấu pháp cấp bậc Tán Tiên, vậy mà khủng bố như vậy!”

“Chỉ là ở một bên quan sát, đều cảm thấy uy thế đáng sợ kia, phảng phất như tùy thời cũng có thể bị nuốt hết!”

Nội tâm Lâm Hải khiếp sợ đồng thời, không khỏi mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, hướng phía Hỏa Nguyên trên bầu trời, chính là hỏa đan màu hồng mà Chu Tử Chân nhổ ra kia nhìn lại.

“Cái này, chính là pháp bảo của Chu Tử Chân , Hỏa Hồng Đan sao?”

Lâm Hải thế nhưng mà nhớ rõ, Hỏa Hồng Đan của Chu Tử Chân, chính là Thiên Hỏa, uy lực cường đại vô cùng.

Tuy cùng Thiên Hỏa Phượng Diễm của mình so sánh, còn có chênh lệch không nhỏ, nhưng đã cực kỳ có lực uy hiếp rồi.

ở bên trong cuộc chiến Phong Thần, Chu Tử Chân dựa vào Hỏa Hồng Đan, thế nhưng mà lại để cho Xiển giáo ăn không ít thiệt thòi đấy.

Thực lực của Đại Cung chủ tuy cũng không yếu, nhưng đối kháng cùng Thiên Hỏa của Chu Tử Chân , chỉ sợ vẫn là chênh lệch chút ít hỏa hầu.

Quả nhiên, bên trên bầu trời, trường kiếm pháp bảo của Đại Cung chủ, bị ngọn lửa hoàn toàn nuốt hết, thế lửa càng ngày càng mãnh liệt.

Tuy trường kiếm pháp bảo, đang hợp lực chống cự phá vòng vây, nhưng cái hào quang màu tím kia, lại càng ngày càng yếu.

Rốt cục, một tiếng phịch trầm đục, trường kiếm pháp bảo triệt để nổ tung, biến thành quang hoa màu tím, tiêu tán tại trên bầu trời, hoàn toàn bị thôn phệ.

“A!!!”

Đại Cung chủ bị hủy pháp bảo, lập tức một tiếng kêu thảm, liền phun ra một búng máu như mũi tên.

Đồng thời, thân thể lay động một hồi, giống như đã bị trúng trọng kích, hướng phía sau cấp tốc lảo đảo lui về.

Oanh!

Mà lúc này đây, đầy trời hỏa diễm kia, lại giống như đã có tánh mạng, hướng phía Đại Cung chủ liền đánh tới.

“Rống!”

Khi đến trên đỉnh đầu Đại Cung chủ, cái ngọn lửa cuồng bạo kia, vậy mà đột nhiên ngưng tụ thành hình, hóa thành một đầu lợn rừng thiêu đốt lên liệt hỏa hừng hực .

Lợn rừng rống to một tiếng, phụt lên hỏa diễm, hướng phía đỉnh đầu Đại Cung chủ, cuồng bạo nuốt vào!

Đại Cung chủ thấy thế, trong mắt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

Pháp bảo bổn mạng của nàng bị hủy, bản thân bị trọng thương, còn muốn chống cự công kích của Chu Tử Chân , hiển nhiên đã không có khả năng!

"Đại tỷ!"

Nhóm Cung chủ của Thất Tinh Cung thấy thế, không khỏi nhao nhao kinh hô không thôi, hoảng sợ biến sắc.

Hiển nhiên, mặc cho ai cũng đều có thể nhìn ra được, Đại Cung chủ đã vô lực đối kháng vói Chu Tử Chân.

Nếu là bị lợn rừng do ngọn lửa biến ảo này thôn phệ, chỉ sợ tại chỗ liền bỏ mạng đã không sai!

Đại Cung chủ giờ phút này cũng gấp, nguy nan trước mắt, rốt cuộc bất chấp gì khác, đột nhiên tại bên trên Nhẫn Trữ Vật quấn một vòng, lấy ra một vật, mạnh mẽ ném qua!

"Đi!"

Hô!

Nhất thời, một tòa bảo tháp bốn phía sáu tầng, lớn cỡ lòng bài tay, bị Đại Cung chủ tế ra.

Bảo tháp vừa ra, đều là phóng xuất ra vầng sáng bảy màu, trang nghiêm bảo tướng, uy áp nghiền áp bốn phía, trực tiếp đem lợn rừng do hỏa diễm biến ảo , lập tức phá hủy.

Cùng lúc đó, bảo tháp phi tốc phóng lớn, giống như núi cao trên chín tầng trời, mang theo lực lượng trầm trọng giống như hủy thiên diệt địa, hướng phía Hỏa Hồng Đan của Chu Tử Chân, va chạm mà đi!

Chu Tử Chân thấy thế, không khỏi chấn động, trong mắt lập tức lộ ra ý sợ hãi!

Cái Hỏa Hồng Đan này, tại sau khi y thành tựu Tán Tiên vị, mới vừa vặn một lần nữa rèn luyện qua một lần.

Tuy uy lực dĩ nhiên không thể khinh thường, nhưng hiển nhiên vẫn còn bên trong phát triển, cùng cái bảo tháp đột nhiên xuất hiện trước mặt này, căn bản không thể so sánh nổi.

Nếu là bị bảo tháp đánh tới, nhẹ thì bị hao tổn, nặng thì chỉ sợ sẽ bị phá hủy!

Thế nhưng mà, cái bảo tháp này trùng kích cường đại như thế mà đến, nếu như đem Hỏa Hồng Đan thu hồi, như vậy Chu Tử Chân sẽ trở thành đối tượng bị bảo tháp công kích .

Dùng tu vi Nhất kiếp Tán Tiên của Chu Tử Chân , căn bản không có khả năng thừa nhận bực pháp bảo đáng sợ này đả kích, thế tất sẽ chết!

“Vậy phải làm sao bây giờ?!”

Chu Tử Chân thoáng cái đã nhanh chóng xuất hiện mồ hôi lạnh, nhất thời lâm vào cục diện bế tắc tiến thối lưỡng nan .

“Đậu phộng, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn, pháp bảo hủy, lại lần nữa tế luyện là được!”

Sống chết trước mắt, không để cho Chu Tử Chân nghĩ nhiều, cắn răng một cái liền làm ra quyết định bỏ xe bảo vệ tướng.

Không có cách nào, chỉ có thể hi sinh pháp bảo mà chính mình vất vả luyện hóa rồi!

Ngay tại thời khắc Chu Tử Chân chuẩn bị buông tha cho Hỏa Hồng Đan, trốn rời hiện trường, đột nhiên một đạo thanh âm nhàn nhạt, vang lên bên tai.

“Không cần sợ, hết thảy có ta đây!”

Chương 2106: Lạc Bảo Đồng Tiền!

Lâm Hải tại lúc nhìn thấy Đại Cung chủ ném ra cái pháp bảo hình dạng bảo tháp này, trước mắt không khỏi sáng ngời!

Hôm nay, thấy Chu Tử Chân ngăn cản không nổi, vội vàng ý niệm khẽ động, lấy ra một vật!

Sau đó, vèo một tiếng, đem nó tế ra.

Đinh!

Một đạo tiếng vang cực kỳ thanh thúy, truyền vào trong tai mọi người.

Sau đó, chỉ thấy một cái đồng tiền cực kỳ bình thường, đột nhiên hướng phía cái bảo tháp uy thế đáng sợ kia, chạy như bay mà đi!

“Bà mẹ nó, đùa giỡn đâu?”

Chu Tử Chân thấy Lâm Hải lại để cho y đừng sợ, còn tưởng rằng Lâm Hải có cái hậu chiêu lợi hại gì .

Nhưng này xem xét, Lâm Hải chỉ là bắn ra một đồng tiền so với bình thường còn bình thường hơn, lại để cho dưới chân Chu Tử Chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, chủ nhân của chính mình , thật sự có chút không đáng tin cậy a!

Là một cái đồng tiền rách như vậy , liền dám đối kháng với pháp bảo của Đại Cung chủ, đây không phải là kéo con bê đó sao?

Đại Cung chủ giờ phút này, cũng là mặt mũi tràn đầy nhe răng cười, trong mắt tràn đầy ý mỉa mai.

cử động của Lâm Hải , trong mắt của nàng, quả thực là hoang đường buồn cười.

Thế nhưng mà, còn chưa chờ Đại Cung chủ bật cười, đột nhiên lại là một tiếng đinh giòn vang, vang lên tại giữa không trung.

Đã thấy cái đồng tiền nhìn như cực kỳ bình thường kia, đột nhiên đâm vào phía trên bảo tháp, lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, làm cho không người nào có thể nhìn vật, cực kỳ chướng mắt!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Một màn ngoài ý định này ra , lại để cho tất cả mọi người đều thất kinh, nhao nhao híp mắt, cố chống cự lại cường quang chướng mắt, hướng phía bầu trời nhìn lại.

Thế nhưng mà phía dưới cái vừa nhìn này, lập tức tất cả đều hoảng sợ há to miệng, thoáng cái trợn tròn mắt!

Chỉ thấy, bảo tháp mới vừa rồi còn thanh thế uy mãnh, lại để cho người sợ hãi, tại sau khi bị đồng tiền của Lâm Hải kích bắn, phảng phất như bóng da đã xì hơi, thoáng cái liền yên lặng.

Chẳng những hào quang tận tán, trở nên ảm đạm vô quang, hơn nữa cũng lập tức khôi phục lớn cỡ lòng bài tay như lúc ban đầu , không còn có một tia uy hiếp.

Đang!

Không đợi mọi người từ trong lúc khiếp sợ kịp phản ứng lại, một tiếng giòn vang truyền đến, bảo tháp trực tiếp từ giữa không trung rơi trên mặt đất.

Đại Cung chủ hoảng sợ biến sắc, mang theo hoảng sợ thật sâu, cuống quít giơ tay kết pháp quyết, chuẩn bị đem bảo tháp lần nữa tế lên.

Nhưng mà, rất nhanh nàng liền hoảng sợ phát hiện, vô luận nàng thi triển pháp quyết thế nào, bảo tháp vậy mà thờ ơ.

Phảng phất, liên hệ ở giữa nàng cùng bảo tháp, đã hoàn toàn bị chặt đứt.

"Cái này, đây là có chuyện gì?!"

Trong mắt Đại Cung chủ lập tức hoảng loạn lên, một cỗ sợ hãi thật sâu, từ trong tâm bay lên.

"Ha ha, cô nàng ngươi không được? Cái này nên nếm thử lợi hại của Trư gia gia đi!"

Chu Tử Chân thấy bảo tháp mất đi tác dụng, lập tức nhếch miệng cười to một tiếng, hai ngón khép lại, hướng phía Hỏa Hồng Đan còn chưa thu hồi, mạnh mẽ nhất chỉ!

"Đốt!"

Oanh!

Nhất thời, Hỏa Hồng Đan mang theo liệt hỏa hừng hực, giống như mãnh thú xuống núi, hướng phía Đại Cung chủ thôn phệ mà đi!

"Chà mẹ nó, mau dừng tay, bắt sống!"

Lâm Hải đang đem Lạc Bảo Đồng Tiền cùng bảo tháp mà Đại Cung chủ rơi xuống thu hồi, không nghĩ tới Chu Tử Chân lại thừa cơ hạ thủ đối với Đại Cung chủ!

Không khỏi, Lâm Hải cấp tốc hô to một tiếng.

“A!!!”

Lâm Hải vừa dứt lời, một tiếng kêu thảm thiết làm tan nát cõi lòng vang lên, Đại Cung chủ dĩ nhiên đã biến thành một người lửa.

Cả người thống khổ giống như điên rồi, giống như con ruồi không có đầu mà chạy loạn một hồi.

Chạy cũng chỉ được có ba năm bước, liền biến mất ở chính giữa hỏa diễm, liền cả người cùng Nguyên Thần, tất cả đều biến thành tro bụi!

Đường đường là Đại Cung chủ của Thất Tinh Cung, cường giả Tán Tiên, đã hình thần câu diệt!

Con em ngươi a!

Lâm Hải gặp tình huống như vậy, tức đến mặt đều đen rồi.

Cái Chu Tử Chân này, tay thật là nhanh, chính mình một cái công đạo không đến, liền con mẹ nó làm chuyện xấu!

Mà Chu Tử Chân giết Đại Cung chủ, cũng thu hồi Hỏa Hồng Đan, vẻ mặt xấu hổ gãi gãi đầu.

“Chủ nhân, cái này không trách ta được à, ngươi nhìn ngươi hô được cũng quá muộn.”

Muộn con em ngươi!

Lâm Hải trừng mắt liếc y một cái, thật sự là triệt để bó tay rồi.

Chính mình đến Thất Tinh Cung, làm như vậy là vì cái gì, không phải là để nghe ngóng tin tức của Vô Thiên Minh sao?

Mà toàn bộ Thất Tinh Cung, chỉ có một mình Đại Cung chủ, là biết rõ tình huống của Vô Thiên Minh .

Thậm chí, Lâm Hải đã có một lần hoài nghi, Đại Cung chủ vô cùng có khả năng chính là người của Vô Thiên Minh !

Nhưng này ngược lại tốt, Chu Tử Chân hạ một mồi lửa, đem Đại Cung chủ trực tiếp đốt cho không có cái rắm được rồi.

Cái này, mình muốn nghe ngóng tin tức của Vô Thiên Minh, thì đi đâu nghe ngóng đây?

Bất quá, Lâm Hải cũng chẳng quan tâm trách tội Chu Tử Chân nữa.

Hiện tại, hắn còn đang ở trong Thất Tinh Cung, Đại Cung chủ chết ở trong tay Chu Tử Chân, cũng tương đương với chết tại trong tay của mình.

Còn không biết, mấy cái Cung chủ còn lại, chuẩn bị làm sao bây giờ đấy.

Đương nhiên, mặc dù các nàng muốn báo thù, Lâm Hải cũng không sợ.

Lâm Hải chủ yếu phát sầu, là đối mặt với Khấu Y Huyên như thế nào .

Bất kể nói thế nào, Đại Cung chủ cũng là Đại tỷ của Khấu Y Huyên , náo không tốt Khấu Y Huyên liền muốn trở mặt!

Khẽ ngẩng đầu, ánh mắt đạm mạc của Lâm Hải , đã sợ đảo qua trên người mấy cái Cung chủ đang choáng váng .

Cuối cùng nhất, đem ánh mắt ngừng lưu tại trên người Khấu Y Huyên

“Các ngươi đã thấy được, Đại Cung chủ chết rồi, bị thuộc hạ của ta giết chết.”

“Các ngươi bây giờ muốn làm sao, nói đi a.”

Hiện trường một mảnh yên tĩnh, kể cả Khấu Y Huyên ở bên trong, chỉ là nhìn xem Lâm Hải, ánh mắt phức tạp, không có người nói chuyện.

Lâm Hải thấy thế, thì là khẽ chau mày.

“Như thế nào, các ngươi không định báo thù cho Đại tỷ của các ngươi sao?”

“Báo thù? A!”

Rốt cục có người nói chuyện rồi, đã thấy Nhị Cung chủ xem thường cười, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Nàng chết rồi, ta cao hứng còn không kịp đâu rồi, dù sao ta cũng không định báo thù cho nàng !”

Nhị Cung chủ dẫn đầu, bọn người Tam Cung chủ Ngũ Cung chủ, cũng là lắc đầu liên tục.

“Chúng ta cũng sẽ không báo thù cho nàng!”

“Đột nhiên cảm giác, thật dễ dàng a, tâm tình đều tốt hơn nhiều ni!”

Mấy cái Cung chủ này, chẳng những không có người muốn báo thù cho Đại Cung chủ , ngược lại nguyên một đám lộ vẻ mặt vui mừng.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ, tất cả càng đều là mang theo một loại cảm giác giải thoát đã lâu cùng cảm giác phóng thích .

“Ách...” phản ứng của những Cung chủ này , không khỏi lại để cho Lâm Hải phát mộng một hồi.

Vừa quay đầu, Lâm Hải lần nữa nhìn về phía Khấu Y Huyên.

Đã thấy Khấu Y Huyên như cũ là một bộ dạng lạnh như băng, bất quá khóe miệng lại có chút nhếch lên, mang theo một vòng mỉm cười như có như không.

Vẻ mặt như thế, đối với Khấu Y Huyên như băng sơn, dĩ nhiên đủ để cho thấy tâm tình vui thích trong đó rồi.

“Tiểu Khấu a, ngươi cũng không định báo thù sao?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Tại sao phải báo thù?” Khấu Y Huyên kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, nhàn nhạt hỏi.

“Chết, đó là Đại tỷ của các ngươi a, thân sinh Đại tỷ a!”

Khấu Y Huyên nghe được, thì là nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó thản nhiên nói.

“Huyết mạch thân tình, tại trong năm tháng vài vạn năm, đã sớm trở nên thanh đạm như nước rồi.”

“Thân sinh Đại tỷ thì như thế nào? Ngươi cho rằng cùng người qua đường có cái gì khác nhau sao?”

“Ách...” lông mày của Lâm Hải không khỏi nhảy lên, mặt mũi tràn đầy mờ mịt, nhìn Khấu Y Huyên khó hiểu.

Lời này của Khấu Y Huyên, đối với trước mắt Lâm Hải mà nói, thật đúng là không cách nào lý giải.

Tỷ muội ruột thịt cùng mẹ sinh ra , mặc kệ tới khi nào, đều là người thân nhất a.

Làm sao có thể sẽ tình nhạt như nước, thành người qua đường đâu?

Dù sao Lâm Hải tự hỏi, nếu như là muội muội Lâm Vân của mình bị người tổn thương, hắn tuyệt đối sẽ nổi điên.

Tựa hồ nhìn ra Lâm Hải nghi hoặc, ở bên trong khóe mắt của Khấu Y Huyên , lộ ra một vòng cười lạnh.

“Đừng tưởng rằng, chúng ta lãnh khốc vô tình, sự thật đã là như thế!”

“Lúc Đại tỷ giết chết lão Thất cùng lão Cửu, cảm giác không phải là loại tâm tính này sao?.”

“Hơn nữa, nếu không phải do ngươi đột nhiên xuất hiện, chỉ sợ Tam tỷ cùng Ngũ tỷ, giờ phút này cũng đã là một cỗ tử thi rồi.”

“À?” Lâm Hải khẽ giật mình, không có hiểu rõ lời này có ý tứ gì?

Khấu Y Huyên tức thì là tiếp tục nói.

“Ngươi cho rằng, vừa rồi mở ra Hộ Sơn Đại Trận, là vì cái gì?”

“Chính là vì sợ Tam tỷ cùng Ngũ tỷ đào tẩu, Đại tỷ là định điều tra Tam tỷ cùng Ngũ tỷ, sau đó xử quyết các nàng!”

Tê ~

Lâm Hải nghe được, lập tức hít một hơi khí lạnh, không thể tưởng được dĩ nhiên là có chuyện như vậy.

Không khỏi, Lâm Hải đối với Đại Cung chủ đã chết đi, sinh ra chán ghét thật sâu.

Không thể tưởng được, cái Đại Cung chủ này, dĩ nhiên là một người vô tình vô nghĩa như thế .

Như vậy xem ra, nàng chết cũng là không oan rồi.

Đã không có người chuẩn bị báo thù cho Đại Cung chủ, việc này ngược lại dễ xử lý rồi.

Lần nữa liếc nhìn mấy cái Cung chủ, Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Đại Cung chủ chết rồi, các ngươi có tính toán gì không?”

Chương 2107: Ồ, một cái bóng đèn thật lớn!

Lâm Hải vừa hỏi lời này, mấy cái Cung chủ không khỏi nhao nhao đem ánh mắt, rơi vào trên người Khấu Y Huyên.

Trước khi, các nàng cũng đã xem minh bạch, quan hệ giữa Lâm Hải cùng Khấu Y Huyên, không giống bình thường, thậm chí cực kỳ thân mật.

Hôm nay, có một cái Tán Tiên Chu Tử Chân tại như vậy , có thể nói sinh tử của các nàng, đều thao túng tại trong tay Lâm Hải.

Các nàng không dám đơn giản tỏ thái độ, đành phải đều xem Khấu Y Huyên nói như thế nào rồi.

Khấu Y Huyên cũng minh bạch tình thế giờ phút này, nàng từ trước đến nay cường thế, hôm nay cũng việc đáng làm thì phải làm rồi.

Tiến lên một bước, Khấu Y Huyên hướng phía mấy cái Cung chủ khác, có chút liền ôm quyền.

“Các vị tỷ muội, trước đóThất Tinh Cung tại dưới Đại tỷ khống chế, tin tưởng mọi người trôi qua đều phi thường áp lực a?”

“Đoạn thời gian đó, là mỗi người chúng ta đều không muốn đối mặt, hôm nay Đại tỷ chết rồi, ta muốn thay đổi loại cục diện này, không biết bọn tỷ muội có đồng ý không?”

Khấu Y Huyên vừa thốt ra lời kia, lập tức đã nhận được ủng hộ của các Cung chủ khác.

“Sớm nên như thế!”

“Chúng ta hoàn toàn không có ý kiến!”

Khấu Y Huyên thấy thế, hơi gật đầu cười.

“Tốt, đã như vầy, Thất Tinh Cung chúng ta từ hôm đó đổi tên thành Lục Tinh Cung, do sáu tỷ muội chúng ta cộng đồng chưởng quản, mọi người không có ý kiến a?”

“Không có ý kiến, hết thảy nghe lão Lục!”

“Đúng, Lục tỷ, chúng ta nghe ngươi!”

Khấu Y Huyên cũng không có dựa vào Lâm Hải, cướp đoạt quyền lợi của các Cung chủ khác, lập tức lại thắng được hảo cảm cùng ủng hộ của các Cung chủ khác.

“Tốt, đã như vầy, vậy cứ định như thế đi.”

“Về phần Thất Tinh Cung về sau phát triển như thế nào, tỷ muội chúng ta hôm khác lại thương định!”

Nói xong, Khấu Y Huyên vừa quay đầu, nhìn về phía Lâm Hải, nhàn nhạt hỏi.

“Ngươi cảm thấy như vậy, có thể thực hiện sao?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, “Đây là các sự tình nội bộ của các ngươi, các ngươi cảm thấy được, thì là được rồi!”

“Lục muội, ngươi cùng Lâm Hải, quan hệ là như thế nào à?” Đột nhiên, Nhị Cung chủ hỏi.

“Đúng vậy a, Lục muội, chúng ta không phải là sắp được ăn bánh kẹo cưới sao?” mấy cái Cung chủ khác , cũng lập tức bắt đầu đi theo ồn ào , lập tức là một hồi tiếng cười líu ríu .

Khấu Y Huyên nghe được, mặt đẹp lập tức một hồng, ngượng ngùng rủ đầu xuống, trên mặt lại mang theo một tia vui sướng.

“Bọn tỷ muội không nên nói lung tung, người ta thích, không phải hắn!”

Nhưng mà, các Cung chủ khác há lại sẽ tin tưởng?

“Ô ô u, đừng giả bộ, vừa rồi chúng ta đều thấy được!”

“Đúng đấy, Lục muội ngươi cũng đừng che giấu, dù sao Đại tỷ đã chết, chúng ta lại không phản đối, bọn tỷ muội, các ngươi nói có đúng hay không à?”

“Ha ha, đúng thế, Lục muội, hai người các ngươi lúc nào kết hôn a!”

“Đúng vậy, chúng ta lúc nào, có thể sửa gọi muội phu à?”

Những Cung chủ này, bởi vì quan hệ với Khấu Y Huyên , giờ phút này đối với Lâm Hải đã không có ý sợ hãi.

Nhao nhao mang theo ý trêu chọc, ánh mắt tại trên người Lâm Hải cùng Khấu Y Huyên đảo quanh, đem Khấu Y Huyên xấu hổ đến cổ đều đỏ.

Lâm Hải đứng tại bên người Khấu Y Huyên, cũng là chân tay luống cuống, một hồi xấu hổ.

Trong lòng của hắn phi thường tinh tường, người Khấu Y Huyên ưa thích, là Nguyên Thần thứ hai của mình.

Nhưng bản thể là mình đây, lại thay thế Nguyên Thần thứ hai, bị một đám nữ nhân trêu chọc, thật sự là quá không được tự nhiên rồi.

“Khục khục, cái kia Tiểu Khấu a, có thể cho ta tìm cái gian phòng hay không, ta muốn nghỉ ngơi một chút!”

Lâm Hải vội vàng đem chủ đề chuyển hướng, hướng phía Khấu Y Huyên nói ra.

“Tự nhiên có thể, nếu không, ngươi... Đi gian phòng của ta a!”

Khấu Y Huyên nói xong, chính mình lại giật nảy mình, không biết vì cái gì, sẽ đối với Lâm Hải làm ra lời mời như vậy .

“U, cũng phải đi khuê phòng a!”

“gian phòng của Lục muội thế nhưng mà thơm ngào ngạt đây này!”

“Đó là đương nhiên a, bất quá Lục muội thế nhưng mà càng thơm a!”

“Không chỉ có thơm, còn trắng đâu rồi, ha ha ha!”

Mấy cái Cung chủ, lập tức lại ở một bên ngươi một lời ta một câu đều cười rộ lên.

Đem Khấu Y Huyên chọc mắc cỡ, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

“Chán ghét a, không để ý tới các ngươi!”

Khấu Y Huyên thẹn thùng dậm chân, lôi kéo Lâm Hải như là chạy trốn, phiêu nhiên mà đi.

Chỉ còn lại có sau lưng, một hồi tiếng cười to khoa trương.

Phanh!

Mãi cho đến gian phòng của Khấu Y Huyên, sau khi đem cửa phòng đóng lại , Khấu Y Huyên mới buông lỏng ra khẩu khí thật dài.

“Thực chịu không được, các nàng rất xấu rồi!” Khấu Y Huyên cúi đầu, gắt giọng.

“Ách...” Lâm Hải xấu hổ nhếch nhếch miệng, “Mấy cái nữ nhân tụ cùng một chỗ, thật là đáng sợ!”

“Có lẽ, cũng là do bình thường có áp lực quá lợi hại, thoáng cái đã phóng ra a.”

Khấu Y Huyên trầm mặc, không nói tiếng nào, sau một lúc lâu, mới đột nhiên ngẩng đầu, nhìn xem Lâm Hải hỏi.

“Có thể , để cho ta gặp lại y hay không?”

Lâm Hải nhún vai, ý niệm khẽ động, đem Nguyên Thần thứ hai thích phóng ra.

“Tiểu Khấu!” Nguyên Thần thứ hai vừa ra tới, liền ôm lấy eo Khấu Y Huyên, thâm tình hô.

“Tiểu Hắc!” mặt mũi Khấu Y Huyên tràn đầy vui sướng, nhìn Nguyên Thần thứ hai, nhu tình vạn chủng.

Hai người mắt mắt nhìn nhau, hàm tình mạch mạch, nhất thời hỏa hoa bắn ra bốn phía.

“Mẹ nó, có thể không muốn hành hạ cẩu như vậy hay không ?!”

Lâm Hải lập tức rơi lệ đầy mặt, chính mình cùng Hinh Nguyệt đã phân tách ra lâu như vậy, nhất không quen nhìn loại tràng diện này.

“Ồ, một cái bóng đèn thật lớn!”

Nguyên Thần thứ hai bỗng nhiên quay đầu, nhìn xem Lâm Hải, khiếp sợ nói.

Phốc!

Đại gia mày!

Lâm Hải tức đến hận không thể đi lên đá y một cước, ngươi nha muốn cho huynh đệ đi, nói thẳng là được rồi!

Hơn nữa, ai con mẹ nó muốn xem các ngươi tú ân ái a, càng xem trong nội tâm ca ca càng khó chịu.

Hinh Nguyệt của ta a!

Lâm Hải chảy nước mắt, ra khỏi khuê phòng của Khấu Y Huyên .

Phanh!

Lâm Hải chân trước vừa đi, cửa phanh cái bị nặng nề đóng lại, đem Lâm Hải lại càng hoảng sợ.

Đại gia mày, đây là muốn để cho ca ca đi nhanh lên a!

Lâm Hải phẫn nộ giơ tay lên chỉ, chỉ vào cửa phòng đóng chặc, nguyền rủa một chầu.

“Cẩu nam nữ, ca ca chúc các ngươi không hài hòa!”

Cũng may Khấu Y Huyên với tư cách Cung chủ, phủ đệ lớn hơn, Lâm Hải một đường hành tẩu, tìm cái phòng trống, rồi đi vào.

Sau khi đóng kỹ cửa, Lâm Hải ngồi ở bên giường, sắc mặt biến đến ngưng trọng lên.

Ý niệm khẽ động, đem cái bảo tháp mới vừa rồi bị Lạc Bảo Đồng Tiền đánh rơi kia, lấy ra đặt ở trong lòng bàn tay.

Đồng thời, tin tức về cái bảo tháp này, cũng từ trong đầu Lâm Hải, xông ra.

Tứ Tượng Tháp: vật phỏng chế của Thượng Cổ pháp bảo Tứ Tượng Tháp, có thể ném công kích, uy lực cường đại vô cùng!

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, trên mặt lộ ra biểu lộ kinh hãi.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, cái bảo tháp mà Đại Cung chủ tế ra này, thật là vật phỏng chế của pháp bảo Phong Thần !

Tứ Tượng Tháp, chính là pháp bảo của Kim Linh Thánh Mẫu , ở bên trong cuộc chiến Phong Thần, tuy không nổi danh lắm, nhưng lại thật là pháp bảo Phong Thần!

Mà mỗi một thành viên bí mật phát triển của Vô Thiên Minh , tựa hồ đều được ban cho một kiện vật phỏng chế của pháp bảo Phong Thần .

Như thế xem ra, thân phận của Đại Cung chủ , chính là thành viên của Vô Thiên Minh , dĩ nhiên đã không có bất kỳ nghi vấn nào rồi!

Trước đó, cái sự tình gọi là Đại Cung chủ cùng Mật sứ của Vô Thiên Minh đàm phán không thành, Mật sứ Vô Thiên Minh trọng thương đào tẩu , căn bản chính là một cái thủ thuật che mắt.

Lâm Hải trước đó liền có điều hoài nghi, Mật sứ của Vô Thiên Minh, nếu như thực đánh không lại Đại Cung chủ, tất nhiên sẽ tế ra pháp bảo, làm sao có thể vẫn là dùng đạo pháp công kích, không địch lại rồi thua chạy?

Hôm nay, nghi vấn của mọi người, đều được đến giải thích.

Đại Cung chủ, rõ ràng đã bị Mật sứ của Vô Thiên Minh thuyết phục, gia nhập tổ chức Vô Thiên Minh !

Chỉ có điều đáng tiếc chính là, Đại Cung chủ bị Chu Tử Chân giết đi, cái đầu manh mối này thoáng cái lại đã đứt.

Còn muốn tìm kiếm tung tích của Vô Thiên Minh, lại phải bắt đầu một lần nữa.

“Chu Tử Chân, thật không hổ là heo a!”

Mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cười khổ, bất đắc dĩ mắng một câu.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem Tứ Tượng Tháp thu vào.

Leng keng!

Đột nhiên, weachat vang lên.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét, lập tức có chút kinh ngạc.

“Ồ, là nàng!”

Chương 2108: Liễu Như Yên phiền não

Lâm Hải cúi đầu nhìn xem tin tức weachat phát tới bên trên điện thoại, không khỏi một hồi kinh ngạc.

Người phát tới tin tức, dĩ nhiên là Liễu Như Yên đã lâu không có liên hệ .

Liễu Như Yên: Ngươi đang làm gì thế?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tại Hồng Ngọc Quốc đâu rồi, điều tra một sự tình.

Liễu Như Yên: Hồng Ngọc Quốc? (phía sau là một cái biểu lộ kinh ngạc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng vậy a, làm sao vậy? (phía sau là một cái biểu lộ nghi vấn)

Liễu Như Yên: Ta ngay tại Hồng Ngọc Quốc!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có phải hay không a, trùng hợp như vậy?

Lâm Hải một hồi ngạc nhiên, không thể tưởng được Liễu Như

Yên lại là người của Hồng Ngọc Quốc .

Liễu Như Yên: Ngươi bây giờ ở vị trí nào của Hồng Ngọc Quốc ?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi biết Thất Tinh Cung sao?

Liễu Như Yên: Thất Tinh Cung? Chưa nghe nói qua.

“Ách...” Lâm Hải lập tức một hồi im lặng, bất kể nói thế nào, Thất Tinh Cung cũng khống chế được bảy cái thành trì đâu rồi, có lẽ xem như đại môn phái đi à nha?

Không thể tưởng được Liễu Như Yên vậy mà chưa nghe nói qua.

Liễu Như Yên: Phía dưới Thất Tinh Cung , có thành trì hay không, ngươi nói tên một cái thành trì đi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta chỉ biết là một cái là thành Bạch Thạch.

Lâm Hải hồi phục xong, Liễu Như Yên không nói gì thêm, qua chừng hai phút, mới hồi âm tới.

Liễu Như Yên: thành Bạch Thạch, đã là ở biên giới Hồng Ngọc Quốc, đều tiếp cận Thiên Vận Quốc rồi, ngươi như thế nào lại đi vào trong đó? (phía sau là một cái biểu lộ nghi hoặc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đã quên, ta chính là ở Thiên Vận Quốc đó a, từThiên Vận Quốc tiến vào Hồng Ngọc Quốc, trạm thứ nhất đã đến thành Bạch Thạch.

Liễu Như Yên: Trách không được, cái kia đến Hồng Ngọc Quốc có chuyện gì không?

Lâm Hải vừa đánh mấy chữ, bỗng nhiên lại ngừng lại, trong nội tâm do dự một hồi.

“Muốn cùng Liễu Như Yên nói hay không đây?”

Tuy Lâm Hải cùng Liễu Như Yên bởi vì có trải nghiệm cảm tình tương tự nhau, nên cơ hồ không có gì giấu nhau.

Nhưng, cuối cùng vẫn chưa từng gặp mặt, cũng không biết lẫn nhau, chỉ là bạn trên mạng mà thôi.

Ai biết Liễu Như Yên cùng Vô Thiên Minh, có cái quan hệ gì không?

Vì đạt được mục đích, vẫn là không nói mới tốt.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải liền hồi âm cho Liễu Như Yên .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nghe nói Lạc Anh Sơn Mạch ở gần thành Bạch Thạch, có dị tượng xuất hiện, rất có thể là pháp bảo đến thế gian, nên tới điều tra thoáng một phát, xem có cái cơ duyên gì không. (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Liễu Như Yên: cái loại khu vực biên giới như thành Bạch Thạch, có thể có cái đại cơ duyên gì? Ngược lại là ở gần thành Thái Thản, nghe nói sẽ có di tích cổ mở ra, nếu như ngươi tìm kiếm cơ duyên, có thể tiến về thành Thái Thản nhìn xem!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: thành Thái Thản? Ở nơi nào à?

Leng keng!

Liễu Như Yên hướng ngươi gửi đi một cái địa đồ ngọc giản của Hồng Ngọc Quốc , thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

“Địa đồ!” trong lòng Lâm Hải vui vẻ, hắn đến Hồng Ngọc Quốc lâu như vậy, còn không có chú ý tới chuyện tìm địa đồ đấy.

Địa đồ trước đó lấy được tại Trú Thôn Sứ , chỉ có phạm vi thế lực của Thất Tinh Cung , quá mức nhỏ hẹp rồi.

Hiện tại Liễu Như Yên tiễn đưa chính mình, vừa đúng lúc!

Liễu Như Yên: Thuận tiện nói một tiếng, ta đã ở thành Thái Thản nha. (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A? Vậy ta còn thật muốn đi xem rồi, đến lúc đó muốn gặp mặt thoáng một phát hay không ? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Liễu Như Yên: gặp mặt bạn trên mạng , ngươi không sợ gặp phải kinh hãi sao? (phía sau là một cái biểu lộ mắt trợn trắng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sẽ không, cho tới nay, ta đều đem ngươi tưởng tượng thành một cái người quái dị siêu cấp xấu, chờ thấy chỉ biết kinh hỉ, sẽ không kinh hãi, ha ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Liễu Như Yên: Phi, thật đáng ghét! Ngươi mới là người quái dị ni! (phía sau là một cái biểu lộ bĩu môi)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không nói giỡn nữa, ngươi tìm ta có việc sao?

Liễu Như Yên: Cũng không có việc gì, chính là phi thường phiền, muốn tìm ngươi nói một chút lời nói! (phía sau là một cái biểu lộ mất hứng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: A? Vậy ngươi có cái phiền não gì, cùng ta nói nói quá?

Liễu Như Yên: Ai, nữ nhân độc thân, còn có thể có cái phiền não gì? (phía sau là một cái biểu lộ uể oải)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, cái kia lại không trách được người khác, ai bảo ngươi lớn lên xinh đẹp như vậy! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười) bộ dạng của Liễu Như Yên , Lâm Hải tại bên trên ảnh chân dung weachat của nàng, đã nhìn rõ rõ ràng ràng.

Tuyệt đối thuộc về cấp bậc siêu cấp đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, kẻ gây tai hoạ, không chiêu nam nhân mới quái ni!

Liễu Như Yên: Thế nhưng mà ngươi biết, sau khi người yêu của ta chết trận, lòng ta cũng đã chết, ta sẽ không lại yêu mến bất luận cái nam nhân gì, càng sẽ không cùng bất luận cái nam nhân gì kết hợp, thế nhưng mà vì cái gì còn có người không sợ người khác làm phiền quấy rối ta đâu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mỹ nữ là tài nguyên khan hiếm, bị quấy rối là tránh không khỏi, tâm bình tĩnh a!

Liễu Như Yên: Ai, không nói nữa, ngươi tới thành Thái Thản tìm ta a, dẫn ta đi ra ngoài chơi vài ngày, thư giãn tâm tình một tí, những năm này ta đều cô độc chết rồi, khó có được một người bạn nói chuyện rất là hợp ý như ngươi vậy .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mỹ nữ mời, ta há có thể cự tuyệt?

Liễu Như Yên: Tốt, cái kia ngươi chừng nào thì đến?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Còn không xác định, chờ ta đi sẽ liên hệ ngươi!

Liễu Như Yên: Vậy được rồi, hi vọng đừng có quá lâu a, ta thật sự quá cô độc rồi. (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt lưng tròng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yên tâm, ngươi không phải nói thành Thái Thản sẽ có di tích cổ mở ra ấy ư, cơ hội tốt như vậy, ta sẽ không bỏ qua!

Liễu Như Yên: Tốt, nguyên lai ngươi là vì di tích cổ, căn bản không phải là vì gặp ta, hừ, gia hỏa chán ghét ! (phía sau là một cái biểu lộ trái hừ hừ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chủ yếu là gặp ngươi, thuận tiện đi xem di tích cổ. (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Liễu Như Yên: Cái này còn không sai biệt lắm! Vậy không làm phiền ngươi nữa, chờ mong cùng ngươi gặp mặt a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ừ, đồng dạng chờ mong!

Đối thoại xong cùng Liễu Như Yên, Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu.

Lại nói, ca ca cũng là mỹ nam tử a, làm sao lại không có phiền não như Liễu Như Yên đâu?

Mỹ nữ cùng soái ca, không phải có lẽ đồng dạng nhận người yêu sao?

Thật sự là không công bình a!

Mở Túi Càn Khôn ra, Lâm Hải đã tìm được địa đồ ngọc giản mà Liễu Như Yên phát đưa cho hắn .

Ý thức đắm chìm vào trong đó, lập tức địa đồ như là đang sống, theo ý niệm của Lâm Hải bắt đầu nhanh chóng di động.

Cảm giác này, tựa như xem điện ảnh VR vậy, tất cả các thành trì lớn đang tự động đẩy đưa về trước mặt Lâm Hải .

“vị trí của thành Bạch Thạch , quả nhiên đủ vắng vẻ!”

Lâm Hải đã tìm được vị trí của thành Bạch Thạch , quả nhiên theo như lời của Liễu Như Yên , thuộc về thành nhỏ biên giới.

Ở bên trong toàn bộ bản đồ của Hồng Ngọc Quốc , thậm chí nhỏ bé đến mức có thể không đáng kể.

“Thành Thái Thản!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, địa đồ hình ảnh lập tức bắt đầu phi tốc chuyển động, vô số thành trì thổi qua tại trước mắt Lâm Hải.

Rất nhanh, một tòa thành trì lớn quy mô gấp chừng mấy chục thành Bạch Thạch, xuất hiện ở trước mặt Lâm Hải.

trên không của thành trì , tung bay ba chữ to.

Thành Thái Thản!

“Xem khoảng cách trên bản đồ, thành Thái Thản cách thành Bạch Thạch, có thể nói muôn sông nghìn núi.”

“Nếu như từ Thất Tinh Cung đuổi đi qua, coi như là đằng vân giá vũ, chỉ sợ ít nhất cũng phải mất ba ngày thời gian.”

Đem địa đồ cất kỹ, Lâm Hải suy tư một lát, sau đó trong mắt hiện lên một đạo tinh mang.

Hiện tại, manh mối đối với Vô Thiên Minh, đã bị chặt đứt.

Mặc dù ở lại Thất Tinh Cung, cũng không làm nên chuyện gì.

Đã như vầy, chẳng bằng khởi hành chạy tới thành Thái Thản.

Thứ nhất, theo như lời của Liễu Như Yên, thành Thái Thản có di tích cổ muốn mở ra, nói không chừng sẽ có đại cơ duyên.

Còn nữa, Lâm Hải cũng đã đáp ứng Liễu Như Yên, muốn cùng nàng gặp mặt một lần.

Khó được có một bằng hữu đồng bệnh tương liên, tuy là bạn trên mạng, nhưng Lâm Hải cũng không muốn thất tín với người!

“Chủ nhân, Tiên Nhi có việc bẩm báo!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải suy nghĩ, đột nhiên trong đầu, xuất hiện bóng hình xinh đẹp của Tiên Nhi .

“Tiên Nhi tìm ta?”

Lâm Hải sững sờ, Tiên Nhi nếu như không có chuyện lớn, thì sẽ không chủ động đi tìm chính mình.

Hôm nay lại nói có việc bẩm báo, chẳng lẽ ở bên trong Luyện Yêu Hồ, có chuyện gì phát sinh?

Ý niệm khẽ động, thân ảnh của Lâm Hải biến mất, xuất hiện ở trong Luyện Yêu Hồ!

Chương 2109: Không Gian Hỗn Độn tiến triển to lớn

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

Lâm Hải vừa tiến đến, Tiên Nhi liền tiến lên đón chào, trên gương mặt xinh đẹp , mang theo nồng đậm vui sướng.

“Ồ?”

Lâm Hải vừa thấy cái biểu lộ này của Tiên Nhi , không khỏi có chút kinh ngạc.

Dùng hiểu rõ của Lâm Hải đối với Tiên Nhi, cô nàng này thuộc về kiểu tiểu thư khuê các đoan trang trang nhã , rất ít vui mừng lộ rõ trên nét mặt như thế.

Xem ra, đây là có việc vui cực lớn, mới có thể để cho Tiên Nhi, cười thành cái dạng này a!

“Tiên Nhi, có cái chuyện tốt gì a, cao hứng như vậy, không phải là tìm được ý trung nhân đi à nha?”

Tiên Nhi nghe được, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, mang theo một tia giận dữ, liếc trắng Lâm Hải.

“Chủ nhân, nói mò mẫm cái gì đó!”

“Tiên Nhi là thuộc về chủ nhân, dù có ý trung nhân, cũng là chủ nhân ngươi!”

Phốc!

Lời nói của Tiên Nhi, lại để cho dưới chân Lâm Hải lảo đảo một hồi, trên mặt lập tức lộ ra biểu lộ xấu hổ.

Cái này mẹ nó, vốn muốn trêu chọc Tiên Nhi thoáng một phát, kết quả bị Tiên Nhi nói một câu cho nghẹn.

Nếu như đổi lại là Sở Lâm Nhi nói lời này, Lâm Hải tự nhiên cười đùa tí tửng, tiếp tục trêu chọc, chiếm hết tiện nghi.

Thế nhưng mà Tiên Nhi lại khác a, tính cách của Tiên Nhi, thuộc về cái loại điềm tĩnh chăm chú, tao nhã.

Một khi vui đùa quá tải, nháo không tốt Tiên Nhi sẽ thật coi là đúng.

Hơn nữa, Lâm Hải cũng biết, Tiên Nhi đối với mình thật sự là có thể kính dâng hết thảy.

Càng là như thế, Lâm Hải ngược lại càng không thể cùng Tiên Nhi, tùy ý nói giỡn cùng đùa cợt như Sở Lâm Nhi vậy .

“Khục khục!”

Lâm Hải ho hai tiếng, cưỡng ép đem bối rối của mình che dấu, hướng phía Tiên Nhi cười cười.

“Tiên Nhi, ngươi tìm ta, đến cùng có chuyện gì bẩm báo?”

“Là sự tình về Không Gian Hỗn Độn!” Tiên Nhi mang theo vui sướng nói ra.

“Không Gian Hỗn Độn?” Lâm Hải nghe được, lông mày mạnh mẽ nhảy lên.

Cái Không Gian Hỗn Độn này, vẫn là lúc trước khi Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, dung nhập cùng Luyện Yêu Hồ, thì sinh ra một mảnh khu vực mông lung.

Theo Hồ Trung Tiên nói, đó là không gian kèm theo của Luyện Yêu Hồ, cần khai phát ra, mới có thể khởi động một ít công năng của Luyện Yêu Hồ .

Cho tới nay, đều là do Tiên Nhi phụ trách, còn những Người Sói mà Lâm Hải chộp tới từ biển Siberia kia, thì làm ô-sin khai phát.

Chỉ có điều, tiến triển cực độ chậm chạp, cho đến hôm nay cũng không có cái thu hoạch gì.

Nhưng hôm nay, Tiên Nhi lại đem mình gọi tiến đến, cao hứng nói sự tình của Không Gian Hỗn Độn như vậy , chẳng lẽ nói...

Lâm Hải lập tức có chút kích động, nhìn Tiên Nhi kinh hỉ mà hỏi.

“Tiên Nhi, Không Gian Hỗn Độn làm sao vậy?”

Tiên Nhi mặt mỉm cười, hướng phía Lâm Hải hạ một cái lễ vạn phúc.

“Chúc mừng chủ nhân, có một khu vực của Không Gian Hỗn Độn, đã bị khai phát ra rồi!”

“Thật sự!” Lâm Hải nghe được, lập tức đại hỉ, trong mắt toát ra hào quang kích động!

“Ha ha ha, thật tốt quá!”

“Tiên Nhi, ngươi giỏi quá, ta yêu ngươi chết mất!”

Lâm Hải hưng phấn ôm lấy Tiên Nhi, cười lớn liền xoay tầm vài vòng, trong mắt không kìm được vui mừng!

Đậu phộng, thời gian dài bao lâu, Luyện Yêu Hồ rốt cục lại tiến triển mới, quá không dễ dàng!

“Chủ nhân, nhanh buông ta xuống!”

Tiên Nhi bị Lâm Hải ôm lấy, thì là mắc cỡ đỏ bừng mặt, âm thanh như muỗi hừ, khẽ giãy thân thể, cúi đầu nói.

“À? A, không có ý tứ, không có ý tứ!”

Lâm Hải lúc này mới đem Tiên Nhi buông xuống, liên tục xin lỗi.

“Ta thật sự là quá kích động rồi.”

Tiên Nhi sửa sang lại quần áo có chút mất trật tự một chút, sau đó mắc cỡ đỏ mặt, hướng phía Lâm Hải nói.

“Ta mang chủ nhân, đi qua nhìn một chút a!”

“Hảo hảo hảo, chúng ta qua đi xem!” Lâm Hải liên tục đáp ứng.

Sau đó, hai người sóng vai hướng phía Không Gian Hỗn Độn đi đến.

Cách thật xa, Lâm Hải liền nhìn thấy đám Người Sói kia , lẫn mất rất xa, hưng phấn nhìn xem Không Gian Hỗn Độn.

Mà bên trên bầu trời, là một cái hư ảnh lợn rừng cực lớn, đang gầm thét, hướng phía Không Gian Hỗn Độn, điên cuồng va chạm.

“Chu Tử Chân?”

Lâm Hải thoáng cái liền nhận ra, cái hư ảnh lợn rừng này , chính là đạo pháp của Chu Tử Chân .

“n, chính là y!”

Tiên Nhi nhẹ gật đầu, “Lần này Không Gian Hỗn Độn khai phát, có tiến triển to lớn, còn may mà có y ni!”

“Trước đó, chủ nhân mệnh y cùng một chỗ với Người Sói khai phát Không Gian Hỗn Độn, y ghét bỏ hiệu suất của bọn Người Sói quá thấp.”

“Vì vậy, chỉ cần y ở tại bên trong Luyện Yêu Hồ, liền sẽ đem bọn Người Sói đuổi qua một bên, rồi giống như phát điên mà công kích Không Gian Hỗn Độn.”

“Tại y không ngừng công kích đến, một mảnh Không Gian Hỗn Độn này, rốt cục buông lỏng rồi.”

Lâm Hải một bên nghe, một bên gật đầu, trong mắt không kìm được vui mừng.

Đậu phộng, xem ra vẫn là Tán Tiên tốt a, làm vài ngày, so với bọn Người Sói đã làm nhiều năm có hiệu quả đều tốt hơn!

Thấy Lâm Hải cùng Tiên Nhi đi tới, bọn Người Sói đều cung kính thi lễ, kinh sợ.

Lâm Hải tùy ý khoát tay áo, đi tới gần Chu Tử Chân, hướng phía Không Gian Hỗn Độn nhìn lại.

Chỉ thấy một mảnh Không Gian Hỗn Độn mông lung trước đó, giờ phút này đã trở nên cực kỳ mỏng manh, thậm chí ẩn ẩn đã nhìn thấy không gian bên trong .

Chiếu theo loại cường độ công kích này của Chu Tử Chân , chỉ sợ lại đến thêm một hai canh giờ, có thể hoàn toàn khai phát ra tới rồi.

“Chủ nhân, ta làm tốt lắm a, hắc hắc hắc!”

Chu Tử Chân cũng chú ý tới Lâm Hải đến, vừa nghiêng đầu, hướng phía Lâm Hải nhếch miệng, cười hắc hắc nói.

Lâm Hải thoả mãn nhẹ gật đầu, tán thán nói.

“Lão Trư a, ngươi giỏi quá!”

“Ha ha, đa tạ chủ nhân khích lệ, rống!!!”

Lâm Hải nói một câu khoa trương, Chu Tử Chân càng dũng cảm rồi, hư ảnh lợn rừng cực lớn, lập tức hướng phía Không Gian Hỗn Độn, lần nữa mãnh liệt phốc lao đi.

Lâm Hải nhìn tình cảnh trước mặt, không khỏi nặng nề thở ra một ngụm trọc khí.

Không Gian Hỗn Độn, lập tức sẽ được khai phát ra một bộ phận rồi, đến lúc đó cũng không biết sẽ có cái công năng gì mới xuất hiện.

Không khỏi, Lâm Hải đều có chút không thể chờ đợi được rồi.

Vừa quay đầu, Lâm Hải chuyển hướng về phía Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, ngươi ở bên trong Luyện Yêu Hồ, thực lực có lẽ so với Chu Tử Chân, muốn mạnh hơn nhiều a?”

Tiên Nhi nghe được, mỉm cười.

“Tiên Nhi chính là Khí linh của Nguyệt Hồ Thánh Cảnh , hôm nay dung hợp cùng Luyện Yêu Hồ, cũng coi như nửa cái Khí linh của Luyện Yêu Hồ .”

“dưới tình huống Hồ Trung Tiên không tại, tại một phiến không gian này, ngoại trừ chủ nhân, không có người nào là đối thủ của Tiên Nhi .”

“A?” Lâm Hải nghe được, trước mắt không khỏi sáng ngời.

“Cái kia, Tiên Nhi ngươi có được giúp Chu Tử Chân một tay, hiện tại đem Không Gian Hỗn Độn mở ra hay không , ta đều có điểm đã đợi không kịp.”

Lâm Hải xoa xoa tay, một bộ dáng lo lắng, hướng Tiên Nhi cười khẩn cầu.

Tiên Nhi tức thì khẽ lắc đầu.

“Không phải Tiên Nhi không muốn giúp chủ nhân, nhưng Tiên Nhi với tư cách Khí linh, cùng Luyện Yêu Hồ chính là nhất thể, không cách nào làm được công kích bản thể!”

“Ách... Như vậy a!”

Lâm Hải lập tức có chút thất vọng, không có Tiên Nhi hỗ trợ, cái kia chỉ có thể chờ rồi.

Thế nhưng mà, thời gian chờ đợi, thật sự là có chút dày vò a, làm gì tốt đâu?

“Đúng rồi, cái chó chết A Hoa kia, như thế nào không thấy đâu?”

Lâm Hải chợt phát hiện, A Hoa vậy mà không ở chỗ này.

Theo đạo lý, bên này có động tĩnh lớn như thế, A Hoa khẳng định đã sớm tới đây mới đúng a!

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải bắt đầu tra tìm bóng dáng của A Hoa , rất nhanh đã tìm được thằng này.

“Ồ, an tĩnh như vậy, giống như đang bế quan?”

Lâm Hải không khỏi sững sờ, phát hiện A Hoa cùng Tiểu Hồng, đều tại trong nhà của bọn nó, vẫn không nhúc nhích.

Chà mẹ nó, cái con chó chết tiệt này lúc nào chịu khó như vậy, cũng bắt đầu bế quan tu hành?

Sự tình khác thường tất có lý do!

Lâm Hải cảm thấy việc này, bề ngoài giống như có chút cổ quái.

Không được, ta qua đó xem!

Thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, liền hướng phía chỗ ở của A Hoa cùng Tiểu Hồng mà đi.

Vừa đến trước cửa, Lâm Hải trực tiếp đem cửa đẩy ra, hướng phía bên trong nhìn lại.

“Chà mẹ nó, quá ô con mắt rồi!”

Lâm Hải mới nhìn thoáng qua, liền vội vã vàng lại lui đi ra.

Chương 2110: Ý nghĩa chính thức của song tu

Mẹ nó, cái chó chết này, cũng thật không biết xấu hổ!

Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, liền nói cái con chó chết tiệt này, như thế nào lại đột nhiên đổi tính, bế quan tu hành nữa nha.

Náo loạn cả buổi, là ở trong phòng cùng Tiểu Hồng , làm sự tình cẩu thả!

“Chà mẹ nó, ba ba, ngươi vậy mà rình trộm!”

Cái lúc này, trong phòng đột nhiên truyền đến thanh âm kinh hô của A Hoa , trong giọng nói mang theo nồng đậm hèn mọn bỉ ổi!

Ta rình trộm con em ngươi!

Cái này khiến Lâm Hải tức a, không đợi nói chuyện, vèo một tiếng, A Hoa liền từ trong phòng chui ra.

“Ba ba, ngươi có phải muốn tìm ta học kỹ thuật hay không ?”

“Muốn học thì ngươi cứ việc nói thẳng a, ta cũng sẽ không phải không dạy ngươi, làm gì phải học trộm đâu?”

“Lại nói, ngươi vừa mới nhìn đến của ta sinh mãnh liệt, có cảm thấy một tia tự ti hay không, ngươi không bằng ta cái kia còn đuổi theo định... Ngao!”

A Hoa nói còn chưa dứt lời, đã trực tiếp bị một cước của Lâm Hải đạp bay lên trời rồi.

Tự ti đại gia mày, bổn sự của ca ca , so với ngươi nha không biết mạnh hơn bao nhiêu lần!

Tốt xấu gì lúc lên đại học, lúc Vương mập ở bên trong ổ cứng HDD của y tìm Đạo sư học nghệ nhân sinh , ca ca đã từng mất ăn mất ngủ cùng một chỗ học tập qua.

Không dám nói tinh thông các loại tư thế kỹ xảo, nhưng ít ra so với ngươi cái đầu chó chết này mạnh hơn nhiều a?

Lâm Hải bĩu môi một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Ầm!

Cửa vừa vang lên, Tiểu Hồng từ bên trong đi ra, trong mắt tỏa ra hàn mang, vẻ mặt nhìn Lâm Hải u oán.

“Cái kia, không có ý tứ a, quấy rầy các ngươi!”

Lâm Hải không khỏi xấu hổ cười cười, hướng phía Tiểu Hồng khoát tay áo.

“Hừ!”

Tiểu Hồng hừ lạnh một tiếng, ngẩng cổ, tại vai Lâm Hải lau lau, cao ngạo thổi qua.

Mẹ nó, bị rất khinh bỉ!

mặt mũi Lâm Hải lập tức tràn đầy hắc tuyến, ca ca thật không phải là cố ý đến phá hư chuyện tốt của các ngươi a.

Vèo!

Đột nhiên, một cỗ thân thể lông xù , đáp lên bả vai của Lâm Hải .

“Ba ba, ngươi biết ta vừa rồi cùng con chim ngu kia, đang làm gì sao?”

A Hoa lè lưỡi, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi, hướng phía Lâm Hải xấu xa cười nói.

Con em ngươi, có ác tâm hay không?!

Lâm Hải đem bả vai đứng thẳng, đem A Hoa quạt đến một bên.

Sau đó, chỉ vào A Hoa, dõng dạc, hiên ngang lẫm liệt mà bắt đầu giáo huấn.

“Không phải ta nói ngươi, tửu sắc thương thân, có hiểu hay không?”

“Ngươi nha lại không thể có chút truy cầu, làm chút sự tình có ý nghĩa sao?”

“Mỗi ngày pha trộn cùng một chỗ, ngươi không ngán sao?”

“Ngán a!” A Hoa vội vàng gật đầu, “Ta đã sớm ngán, mỗi ngày đều nghĩ đến tìm tiểu mẫu cẩu.”

“Ba ba, ngươi thả ta đi ra ngoài, ta cam đoan, mỗi ngày đều thay tư thế mới, tuyệt đối không ngán!”

“Đương nhiên, lúc ngươi nhìn lén, cũng xem không chán, hắc hắc!”

“Cút!” Lâm Hải một cước đem nó đá sang một bên, cái con chó chết tiệt này, quả thực không có thuốc chữa rồi.

Đột nhiên A Hoa, thu lại dáng tươi cười hèn mọn bỉ ổi , hướng phía Lâm Hải vô cùng nghiêm túc nói ra.

“Ba ba, ta nói thiệt cho ngươi biết a, ta cùng Tiểu Hồng, thật ra là đang song tu!”

Lâm Hải tức giận trừng nó, “Ta lại không mù, còn nhìn không ra hai ngươi đang làm gì sao?”

“Không phải như ngươi nghĩ đâu, là chân chính song tu!”

A Hoa lần nữa ngưng trọng nói.

“A?” Lâm Hải lúc này mới sững sờ, mang theo ánh mắt vô cùng kinh ngạc, liếc nhìn A Hoa.

“Ngươi nói thật?”

“n!” A Hoa nhẹ gật đầu, “Ngay tại đêm qua, ở bên trong ý thức của ta, đột nhiên xuất hiện một bộ công pháp song tu, liền cùng Tiểu Hồng thử một phen, thu hoạch rất lớn!”

“Đột nhiên xuất hiện hay sao?” sắc mặt Lâm Hải lập tức biến đổi, “công pháp truyền thừa?”

Mẹ nó, chẳng lẽ A Hoa thằng này, là cái loại Thần Thú nào đó?

Lâm Hải thế nhưng mà nhớ rõ, lúc trước Tiểu Anh là có công pháp truyền thừa.

Thế nhưng mà Tiểu Anh chính là Hồ nhân, thuộc về kết tinh giữa người cùng Yêu thú , cùng người bình thường hoặc Yêu thú đều không giống nhau.

Mà A Hoa bất quá chỉ là một con chó Teddy, như thế nào cũng sẽ có công pháp truyền thừa?

Thời khắc mặt mũi Lâm Hải tràn đầy nghi hoặc, một tiếng leng keng, weachat trên điện thoại lại vang lên.

Lấy điện thoại di động ra mở weachat ra xem xét, lại là Liễu Như Yên phát tới.

Liễu Như Yên: Ngươi sắp tới có thể tới sao? Ta nhanh phiền chết rồi, đột nhiên thật muốn gặp ngươi. (phía sau là một cái biểu lộ rơi lệ)

Lâm Hải nhướn mày, sẽ không phải mới qua một hồi công phu như vậy , Liễu Như Yên lại bị quấy rối đi à nha?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: n, ta sắp tới sẽ đi thành Thái Thản, đến lúc đó sẽ liên hệ ngươi!

Liễu Như Yên: Thật vậy chăng? Thật tốt quá, ta còn chưa thấy qua bạn trên mạng đâu, thật chờ mong cùng ngươi gặp mặt!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: n, đến lúc đó gặp!

Lâm Hải hồi âm một câu, đưa điện thoại di động thu vào.

Ngẩng đầu.

Ngọa tào!

Chỉ thấy một cái đầu chó cực lớn, cơ hồ dán vào mặt của mình, hai cái mắt nhỏ hèn mọn bỉ ổi, tràn đầy khiếp sợ.

“Đại gia mày!”

Lâm Hải duỗi ra bàn tay, đặt tại trên mặt A Hoa, đem nó đẩy sang một bên.

Mà A Hoa, thì là mang theo ánh mắt khó có thể tin, nhìn Lâm Hải kinh ngạc nói ra.

“Ba ba, ngươi thật hèn mọn bỉ ổi a, lại đi gặp bạn trên mạng!”

“Ai nói cho ngươi biết gặp bạn trên mạng là hèn mọn bỉ ổi!” Lâm Hải trừng mắt, khó chịu nói.

“Ngươi còn trang, A Hoa ta điểm ấy sự tình còn không rõ, cũng không uổng công bưng bít.”

Nói xong, A Hoa há miệng, lộ ra vẻ mặt dáng tươi cười hèn mọn bỉ ổi.

“Ngươi gặp bạn trên mạng, có thể có cái mục đích gì, còn không phải là vì lên giường sao? Hắc hắc hắc, ba ba, ta phát hiện ngươi biến xấu, có phải Hinh Nguyệt mụ mụ lâu dài không tại, ngươi nhịn không nổi rồi hay không ?”

“Cút!”

Lâm Hải mặt đen lên, một cước đem A Hoa đạp qua một bên.

“Ngươi cái con chó chết tiệt này, cho rằng ta cũng giống như ngươi sao, ai nói gặp bạn trên mạng liền muốn lên giường, chúng ta chỉ là uống chút trà, tâm sự.”

A Hoa nghe xong, tròng mắt lập tức trợn thật lớn, lộ ra vẻ khiếp sợ thật sâu.

“Ai u chà mẹ nó, gặp bạn trên mạng lại không lên giường? Ba ba ngươi đừng làm rộn, mọi người bận rộn như vậy!”

“Chẳng muốn nói nhảm với ngươi!” Lâm Hải liếc trắng A Hoa, sau đó hung ác nói.

“Hảo hảo tu luyện, tranh thủ sớm ngày độ kiếp, hóa thành hình người, đừng cả ngày mò mẫm hỗn!”

Lâm Hải răn dạy xong, chắp tay sau lưng rung đùi đắc ý đi mất, chỉ để lại A Hoa nhìn bóng lưng của Lâm Hải, không ngừng bĩu môi.

“Giả trang cái gì mà trang, rõ ràng chính là muốn đi gặp bạn trên mạng, đối với kỹ thuật của chính mình lại không tự tin, nên đến chỗ cẩu gia này trộm nghệ a.”

“Tất cả mọi người đều là công, người nào không biết ai a, cái ba ba này của ta a, chính là quá dối trá rồi!”

A Hoa nhún vai, sau đó dắt cuống họng, la lên một tiếng .

“Chim ngu, trở lại song tu á!”

…

Lâm Hải rời khỏi chỗ của A Hoa, lại quay trở về nhà gỗ của Tiên Nhi , nhắm mắt tu hành một hồi.

Thẳng đến khi Tiên Nhi tới gọi hắn, mới mở to mắt, mang theo kinh hỉ thật sâu, hướng phía chỗ Không Gian Hỗn Độn mà đi.

“Chủ nhân, Chu Tử Chân đã đem một mảnh Không Gian Hỗn Độn này , hoàn toàn khai thác ra!”

Trên đường, Tiên Nhi hướng phía Lâm Hải vừa cười vừa nói.

“Tốt, thật tốt quá!”

Lâm Hải liên tục gật đầu, đã đến địa phương Không Gian Hỗn Độn , con mắt thoáng cái liền sáng!

Chỉ thấy không gian trước đó còn mông lung không rõ , giờ phút này vậy mà xuất hiện một mảng đất trống lớn chừng bốn trăm năm trăm mét vuông.

Trên đất trống, có vô số điểm sáng óng ánh thật nhỏ, lòe lòe tỏa sáng, phảng phất như tràn đầy sức sống.

Mà chính giữa, là một đám khí lưu màu tím thật nhỏ giống như sợi tơ, đang lơ lửng giữa không trung.

Xa xa nhìn lại, vậy mà cho người một loại cảm giác hấp dẫn, phảng phất đối với linh hồn của Lâm Hải , có được một loại lực hấp dẫn kỳ diệu.

“Cái kia là cái gì?!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, chỉ vào cái sợi khí lưu màu tím kia, chấn thất kinh hỏi.

Tiên Nhi ở một bên, thì là nhíu chặt đôi mày, vô cùng ngưng trọng nói ra.

“Chủ nhân, nếu như Tiên Nhi không có nhìn lầm, vậy đó hẳn là, là Hồng Mông Tử Khí!”

“Hồng Mông Tử Khí?!!!”

Lâm Hải nghe được bốn chưa này, đầu không khỏi ông một tiếng, lập tức kinh hãi trợn mắt há hốc mồm!

Chương 2111: Hồng Mông Tử Khí

“Tiên Nhi, ngươi nói, đó là Hồng Mông Tử Khí?!!”

Lâm Hải chỉ vào cái khí lưu màu tím kia, quả thực vừa mừng vừa sợ, thoáng cái liền ngây dại.

Không vì cái gì khác, bởi vì tên tuổi của Hồng Mông Tử Khí , thật sự là quá lớn!

Theo như truyền thuyết, Hồng Mông Tử Khí là do khí thuần thanh nhất ở giữa thiên địa biến thành, ở trong chứa thiên địa pháp tắc, chính là nguồn gốc của Đại Đạo!

Từ khi Bàn Cổ khai thiên đến nay, trong Tam giới có toàn bộ là Tam Thiên Đại Đạo, Tám Trăm Bàng Môn , tổng cộng là ba nghìn tám trăm sợi Hồng Mông Tử Khí.

Một khi triệt để luyện hóa, Tam Thiên Đại Đạo hoặc là Tám Trăm Bàng Môn , nhất định phải thứ nhất!

Vốn tưởng rằng, loại Hồng Mông Tử Khí xuất hiện lúc Khai Thiên Tích Địa này, đã sớm bị đại năng khắp nơi trảo lấy luyện hóa.

Thật không nghĩ đến, hôm nay vậy mà nhìn thấy một sợi tại trong Luyện Yêu Hồ, thật sự là thiên đại cơ duyên!

Lâm Hải ra tay thành chộp, chân nguyên phụt lên, hướng phía Hồng Mông Tử Khí, lăng không chộp tới.

Ông!

Cái sợi Hồng Mông Tử Khí này, thoáng cái đã bay đến trước mặt Lâm Hải, có chút lắc lư, óng ánh chói mắt!

“Tiên Nhi, nếu như ta luyện hóa được nó, có phải có thể lĩnh ngộ Đại Đạo nào đó hay không ?”

Tiên Nhi mỉm cười, nhẹ gật đầu.

“Trên lý luận, là như thế này.”

“Bất quá, cái Hồng Mông Tử Khí này, là thứ đồ vật ẩn chứa bổn nguyên trong thiên địa nhất, muốn luyện hóa cũng không phải là sự tình một ngày hay hai ngày.”

Lâm Hải thì là ha ha cười cười, ánh mắt sáng quắc, nhìn chằm

chằm vào Hồng Mông Tử Khí, lộ ra hào quang kích động.

“Quản nó cần bao lâu, hôm nay có bực thiên địa chi bảo này ở phía trước, há có lý do không luyện hóa!”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, Đạo Đức Kinh phi tốc vận chuyển, sau một chu thiên, đỉnh đầu Lâm Hải, không khỏi lóe ra hào quang bảy màu chói mắt !

Đột nhiên, Lâm Hải đánh ra một đạo pháp quyết, sau đó hai ngón tay phải khép lại, hướng phía Hồng Mông Tử Khí, mạnh mẽ nhất chỉ.

“Luyện!”

Theo một tiếng quát chói tai của Lâm Hải, lập tức một đạo chân nguyên lăng lệ ác liệt, từ ngón tay kích xạ mà ra, đã rơi vào phía trên Hồng Mông Tử Khí .

Ông!

Nhất thời, bề ngoài Hồng Mông Tử Khí , xuất hiện một tầng vầng sáng màu tím , muốn đem chân nguyên của Lâm Hải, ngăn cản tại bên ngoài.

“Hừ!”

Lâm Hải thì là cười lạnh một tiếng, trong lòng thầm quát một tiếng.

“Phá!”

Phốc!

Sau một khắc, vầng sáng bên ngoài Hồng Mông Tử Khí , bỗng nhiên vỡ tan.

chân nguyên của Lâm Hải, giống như dòng nhỏ liên tục không ngừng, hợp vào bên trong Hồng Mông Tử Khí , trong chớp mắt đã đan vào cùng một chỗ.

Lâm Hải thấy thế, lập tức đại hỉ.

“ ở bên trong Luyện Yêu Hồ, ca ca chính là chúa tể, mặc dù Hồng Mông Tử Khí ngươi, chính là nương theo Thiên Đạo mà sinh, cũng chỉ có phần ngoan ngoãn bị luyện hóa !”

“luyện cho ta !”

Lâm Hải lần nữa quát lạnh một tiếng, đem chân nguyên trong cơ thể, điên cuồng vận chuyển ra, triệt để đem Hồng Mông Tử Khí, hoàn toàn chôn vùi.

Trong lúc bất tri bất giác, hai mắt của Lâm Hải, chậm rãi khép kín, phảng phất như tiến vào một cái thế giới kỳ diệu.

Cái thế giới này là một mảnh mông lung, bên người Lâm Hải, đều là Hỗn Độn vô biên vô hạn.

Lâm Hải cầm trong tay một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, điên cuồng bổ chém, đồng thời trên trán, con mắt thứ ba kích xạ ra đạo đạo Chước Quang, đem Hỗn Độn vẫn còn lưu động như sóng nước, bắn ra ra từng cái lỗ thủng thật nhỏ .

Theo Hỗn Độn càng ngày càng mỏng manh, khí lưu màu tím bắt đầu vờn quanh thân thể Lâm Hải, một cỗ lực lượng kinh khủng, bắt đầu ở trong cơ thể Lâm Hải, phi tốc kéo lên.

Oanh!

Không biết đã qua bao lâu, trong cơ thể Lâm Hải, có như sóng lớn gầm lên, phát ra một hồi tiếng nổ rung trời.

Trong chốc lát, Lâm Hải mở hai mắt ra, tinh mang nổ bắn ra, mang theo hàn khí vô cùng lăng lệ ác liệt, phảng phất như Viễn Cổ

Chiến Thần!

“Uống!”

Kìm lòng không được, Lâm Hải quát lớn một tiếng, thân thể phóng lên trời, đạo đạo ánh sáng tím quanh quẩn quanh thân, lộ ra bảo tướng trang nghiêm, phong cách cổ xưa tang thương!

Trong lúc giơ tay nhấc chân, phảng phất như có quy tắc thần bí nào đó, trong lúc vô hình đã bị dẫn động.

Lâm Hải giờ khắc này , thân hình vậy mà bắt đầu trở nên mờ mịt bất định, phảng phất như sáp nhập vào giữa thiên địa.

“Chúc mừng chủ nhân, tu thành Đại Đạo!”

Tiên Nhi ở một bên, vẻ mặt kinh hỉ, hướng phía Lâm Hải chúc mừng nói.

Khóe miệng Lâm Hải mang theo vui vẻ như có như không, liếc nhìn Tiên Nhi , một cỗ uy nghiêm phảng phất như bẩm sinh , tán phát ra.

Tiên Nhi nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, thân thể mềm mại không khỏi khẽ run lên, thậm chí có loại cảm giác tự ti mặc cảm .

“khí thế của chủ nhân , đã xảy ra biến hóa giống như thoát thai hoán cốt!”

Tiên Nhi thầm giật mình, tại trên người Lâm Hải, đã cảm thấy một cỗ uy nghiêm của thiên địa .

Cái này, chính là uy thế sau khi hấp thu Hồng Mông Tử Khí, được thừa Đại Đạo sao?

Vèo!

Cái lúc này, Lâm Hải hạ xuống mặt đất, trong mắt lập loè tinh mang, mang theo vô cùng kinh hỉ!

“Ha ha ha, Tiên Nhi, đứng lên đi!”

Lâm Hải đem Tiên Nhi nâng dậy, nhịn không được cười ha ha, vui sướng trong nội tâm , quả thực không cách nào che dấu!

“Thật sự là không thể tưởng được, luyện hóa cái Hồng Mông Tử Khí này, chẳng những kế thừa Đại Đạo, lại còn để tu vi cảnh giới, đạt được phi thăng, thoáng cái bước vào Đại Thừa cảnh!”

Lâm Hải kích động không kìm được vui mừng, Đại Thừa a, chính mình dĩ nhiên là Đại Thừa rồi!

Nghĩ khi mới vào Địa Tiên giới, chính mình chỉ là Nhân Tiên nho nhỏ, đừng nói Đại Thừa cảnh, liền cả cao thủ Hóa Thần cảnh , đều cần chính mình nhìn lên.

Về phần Đại Thừa cảnh, Lâm Hải căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ, cái kia căn bản chính là Siêu cấp cao thủ không phải mình có thể địch nổi .

Thật không nghĩ đến, cách mấy năm, chính mình phi tốc phát triển, cũng đã trở thành Địa Tiên Hóa Thần cảnh, sức chiến đấu có thể so với Đại Thừa!

Nhưng mà, dù vậy, Lâm Hải cũng không cho rằng, chính mình trong thời gian ngắn, có thể thành tựu Đại Thừa.

Dù sao, tu vi cảnh giới càng lên cao càng khó, mỗi lần một cấp, đều khó như lên trời.

Thế nhưng mà Lâm Hải như thế nào cũng không nghĩ ra, chỉ là một sợi Hồng Mông Tử Khí như vậy, lại ngạnh sanh sanh khiến chính mình như ngồi trên hỏa tiễn.

Hóa Thần sơ kỳ đến Đại Thừa sơ kỳ, chính là một cái đại cảnh giới, ba cái bậc thang nhỏ, lại bị chính mình một bước lướt qua!

Cái gì gọi là đại cơ duyên, cái này chính là đại cơ duyên!

Cảm thụ được lực lượng chân nguyên bàng bạc như biển trong cơ thể kia, Lâm Hải lần thứ nhất chân thật cảm nhận được, Đại Thừa cảnh là cường đại cùng khủng bố cỡ nào!

Cùng Hóa Thần sơ kỳ lúc trước so sánh, Lâm Hải cảm thấy thực lực của mình, tăng lên đâu chỉ gấp trăm lần!

Lâm Hải hôm nay , đừng nói Đại Thừa sơ kỳ có tu vi ngang nhau, coi như là Đại Thừa hậu kỳ đứng tại trước mặt, Lâm Hải cũng có lòng tin chiến thắng!

Mặc dù là ở trước mặt Tiên Đạo Chí Tôn, cũng sẽ không như lúc trước, không hề có lực hoàn thủ.

Cho dù là đánh không lại, Lâm Hải giờ phút này cũng có lòng tin, có thể toàn thân trở ra!

Có thể nói, chính mình hôm nay, tuyệt đối đã thoát thai hoán cốt, đã xưa đâu bằng nay rồi!

Đương nhiên, ngoại trừ bên trên cảnh giới tăng nhanh như cưỡi hỏa tiễn, càng làm cho Lâm Hải kích động cùng không kìm được vui mừng chính là, bước vào Đại Thừa cảnh, hắn cách Thiên Tiên, thì càng tiến thêm được một bước!

Một khi thành công độ kiếp, đứng hàng Thiên Tiên, Lâm Hải có thể cùng Liễu Hinh Nguyệt chia tay đã lâu, một lần nữa gặp lại rồi.

Vừa nghĩ tới chỗ này, ánh mắt của Lâm Hải lộ ra kinh hỉ cùng tưởng niệm thật sâu , hai đấm không khỏi có chút nắm chặt.

“Hinh Nguyệt, ngươi có khỏe không?”

“Ta tin tưởng, dùng không được bao lâu, chúng ta có thể lần nữa gặp lại rồi!”

“Đợi ta, ta nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất, đạt tới Đại Thừa Đại viên mãn, độ kiếp thành tựu Thiên Tiên!”

nội tâm Lâm Hải, không khỏi tràn đầy lực lượng, phảng phất như đã nghe được Liễu Hinh Nguyệt triệu hoán.

thời khắc chờ đợi đã lâu , rốt cục đã cách không xa!

Chứng kiến Lâm Hải cao hứng thành cái dạng này, Tiên Nhi ở một bên, cũng là mặt mũi tràn đầy vui mừng.

“Dùng cơ duyên cùng thiên tư của chủ nhân , cùng Hinh Nguyệt gặp lại, là sự tình sớm muộn, Tiên Nhi lúc này, xin sớm chúc mừng người rồi!”

“Ha ha ha!” Lâm Hải nghe xong, không khỏi vui vẻ cười to, mang theo ánh mắt cảm kích, liếc nhìn Tiên Nhi.

“Tiên Nhi, cám ơn ngươi!”

Tiên Nhi cười một tiếng, “Chủ nhân cùng Tiên Nhi, cần gì phải khách khí như thế?”

“Chỉ cần chủ nhân cao hứng, chính là hạnh phúc lớn nhất của Tiên Nhi ni!”

Nói xong, Tiên Nhi thu lại sắc mặt tươi cười, mang theo một tia ngưng trọng, hướng phía Lâm Hải hỏi

“Không biết chủ nhân, lĩnh ngộ là loại Đại Đạo nào?”

Chương 2112: Đại Ngũ Hành Thuật

“Loại Đại Đạo nào?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trên mặt lộ ra biểu lộ vô cùng nghiêm túc và trang trọng.

Đồng thời, tin tức trong đầu trước đó, lần nữa hiện ra đến.

Chúc mừng ngươi, lĩnh ngộ Đại Ngũ Hành Thuật trong Tam Thiên Đại Đạo!

Đại Ngũ Hành Thuật: Thần thông cực hạn của Thiên địa Ngũ Hành, sau khi tu thành có thể đảo ngược chuyển Nguyên tố Ngũ Hành , có được lực lượng Sáng Thế Vô Thượng !

Tuy giới thiệu của Đại Ngũ Hành Thuật, cực kỳ đơn giản, thậm chí còn không rõ ràng.

Nhưng là ở sâu trong nội tâm của Lâm Hải, dĩ nhiên đã cảm nhận được, chỗ đáng sợ của cái Đại Ngũ Hành Thuật này.

Thiên địa Ngũ Hành, chỉ chính là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, một mình lấy ra có lẽ chỉ có thể coi là là đỉnh phong.

Chỉ khi nào Ngũ Hành tề tựu, đem uy lực tăng lên cực hạn trên phạm vi lớn , đạo pháp thiên hạ, rất khó có thể có người địch nổi!

Bất quá, muốn tề tựu lại cũng cực kỳ gian nan, dù sao Ngũ Hành tương sinh tương khắc, dùng lực lượng một người tu hành Ngũ Hành Chi Đạo, ít có khả năng.

Lúc trước, Lâm Hải chỉ là đem Băng Hỏa Chi Đạo dung hợp, liền đưa tới chú ý thật lớn của Lâm gia Thiên Vận Quốc .

Có thể thấy được, dung hợp Nguyên tố bất đồng, cũng không phải một sự tình dễ dàng .

Nhưng, sau khi lĩnh ngộ Đại Ngũ Hành Thuật, dung hợp Ngũ Hành Chi Đạo, sẽ không còn chướng ngại.

Lâm Hải hôm nay cần làm, chỉ là đem Ngũ Hành Chi Đạo, toàn bộ tề tựu, lập tức sẽ khởi động Đại Ngũ Hành Thuật, phát huy ra uy lực khủng bố.

Bất quá, Lâm Hải cũng phát hiện ra một vấn đề, cái kia chính là năm loại đạo của Ngũ Hành chi thuật , nhất định phải là cùng một đẳng cấp, nếu không sẽ không cách nào tương sinh tương khắc, hình thành tuần hoàn hoàn mỹ.

Mà Lâm Hải hôm nay, Thiên Hỏa Chi Đạo cùng Huyền Băng Chi Đạo, đã thuộc về cùng một đẳng cấp, kết hợp hoàn mỹ.

Thế nhưng mà Kim Chi Đạo của Lâm Hải, tuy cũng đã đạt đến Đại viên mãn, nhưng bất quá chỉ là Phàm Kim.

Muốn dung hợp cùng Băng Hỏa Chi Đạo , chỉ sợ còn cần tìm kiếm Kim Nguyên tố có đẳng cấp tương đương mới được.

Mà Thổ Chi Đạo cùng Mộc Chi Đạo, Lâm Hải đến nay vẫn chưa lĩnh ngộ, càng đừng đề cập tới Thổ Nguyên tố cùng Mộc Nguyên tố đẳng cấp cao rồi.

Xem ra, muốn chính thức phát huy ra uy lực của Đại Ngũ Hành Thuật , vẫn còn là một sự tình gánh nặng đường xa .

Nhưng dù vậy, Lâm Hải cũng đã phi thường thỏa mãn.

Đại Ngũ Hành Thuật dù sao cũng chính là một trong Tam Thiên Đại Đạo, cùng đạo pháp bình thường , hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Những thứ không nói khác, chỉ riêng Thiên Hỏa Chi Đạo cùng Huyền Băng Chi Đạo của mình, hoặc là Phàm Kim Chi Đạo, tại dưới Đại Ngũ Hành Thuật tăng thêm, uy lực đều gia tăng lên gấp trăm lần.

Lâm Hải bây giờ, nếu như phóng xuất ra Phần Thiên, Thiên Tiên không dám nói, coi như là Tán Tiên như Chu Tử Chân , Lâm Hải đều có nắm chắc, đem y đốt thành tro bụi!

“Nguyên tố Kim Thổ Mộc đẳng cấp cao , ngày sau chậm rãi tìm kiếm a, mặc dù nhất thời tìm không thấy, cái Đại Ngũ Hành Thuật này, cũng đủ để cho chính mình đối kháng với cường địch rồi!”

Lâm Hải luôn luôn thấy đủ là hài lòng, đối với cái Đại Ngũ Hành Thuật này, còn là phi thường hài lòng.

Thấy Tiên Nhi vẫn còn vẻ mặt tò mò nhìn chính mình, Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cũng không có giấu diếm.

“Tiên Nhi, ta lĩnh ngộ chính là Đại Ngũ Hành Thuật!”

“Đại Ngũ Hành Thuật?!” Tiên Nhi nghe được, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy vui sướng.

“Chủ nhân, thật sự là cơ duyên thâm hậu, cái Đại Ngũ Hành Thuật này cực kỳ cường đại, mặc dù là ở bên trong Tam Thiên Đại Đạo , cũng là tồn tại trong mười thứ hạng đầu!”

“A?” Lâm Hải nghe được, ngược lại là cả kinh, sau đó một hồi kinh hỉ.

Hắn vẫn thật không nghĩ tới, Đại Ngũ Hành Thuật ở bên trong Tam Thiên Đại Đạo , xếp hạng cư nhiên lại gần vơ phía trước như thế .

“Cái Đại Ngũ Hành Thuật này, thật sự lợi hại như thế?” Lâm Hải mang theo một tia hưng phấn, hướng phía Tiên Nhi hỏi.

“Đó là tự nhiên!” Tiên Nhi vô cùng khẳng định nhẹ gật đầu.

“Chủ nhân biết, Ngũ Nhạc Đại Đế a?”

“Cái này tự nhiên biết rõ!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

Ngũ Nhạc Đại Đế, đều là một phương Đại tướng của Xiển giáo, ở bên trong cuộc chiến Phong Thần .

Hoàng Phi Hổ, Sùng Hắc Hổ, Văn Sinh, Thôi Anh, Tưởng Hùng năm vị Tây Kỳ Đại tướng, bị Đại tướng Thương Chu là Trương Khuê giết chết, sau cuộc chiến Phong Thần, được Khương Tử Nha phong làm Ngũ Nhạc Đại Đế.

Ở bên trong toàn bộ Đại tướng Phong Thần, xem như có địa vị cực cao rồi.

Tiên Nhi hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nói ra.

“Ngũ Nhạc Đại Đế này , tu hành là Ngũ Hành Chi Đạo, chỉ bất quá đám bọn họ mỗi người, tu hành đều chỉ là một loại Nguyên tố.”

“Dù vậy, thực lực của bọn họ, tại Thiên Đình cũng đã thuộc về tồn tại đỉnh phong .”

“Thử nghĩ, chủ nhân lĩnh ngộ Đại Ngũ Hành Thuật, chính là Ngũ Hành Chi Đạo cùng tu, nếu đem năm loại Nguyên tố này tu luyện đến cực hạn, mặc dù tại Thiên Đình cũng sẽ có một chỗ để chủ nhân cắm dùi!”

“A?” Lâm Hải nghe được, không khỏi chấn động.

Hắn mặc dù biết Ngũ Nhạc Đại Đế, nhưng lại không biết, năm cái đại lão này , tu hành cũng là Ngũ Hành Chi Đạo.

Đem bất luận một loại nào trong ngũ hành, tu hành đến mức tận cùng, cũng có thể ngồi vững vàng vị trí Ngũ Nhạc Đại Đế.

Cái kia nếu chính mình quả thật đem Đại Ngũ Hành Thuật tu hành viên mãn, chẳng phải là so với Ngũ Nhạc Đại Đế còn muốn ngưu bức hơn sao?

Chà mẹ nó, cái này lợi hại!

Nội tâm của Lâm Hải, không khỏi lần nữa hiện lên ra cuồng hỉ

!

Xem ra, chính mình trước đó đối với chỗ ngưu bức của Tam Thiên Đại Đạo , nhận thức còn xa xa chưa đủ a!

Mà lúc này đây, thanh âm ôn nhu của Tiên Nhi , lần nữa nhàn nhạt vang lên.

“Cái Đại Ngũ Hành Thuật này tuy mạnh, nhưng lại rất khó tu luyện, cần không ngừng thu lấy bổn nguyên Ngũ Hành trong thiên địa , qua nhiều lần dung hợp luyện hóa, mới thành đại thành!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, đạo lý này hắn tự nhiên sẽ hiểu.

Càng là đạo pháp ngưu bức, liền càng khó tu luyện, đây là pháp tắc trước sau như một.

“Tiên Nhi yên tâm đi, Lâm Hải ta khó có được cơ duyên này, tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha cho.”

“Bổn nguyên Ngũ Hành , một ngày nào đó sẽ bị ta hấp thu luyện hóa, thành tựu Ngũ Hành Chi Đạo của ta!”

Hít sâu một hơi, Lâm Hải ngẩng đầu, lần nữa hướng phía một khu vực đã bị khai thác ra nhìn lại.

Lúc này đây mở Không Gian Hỗn Độn, chẳng những đạt được loại bảo vật thiên địa như Hồng Mông Tử Khí , đồng thời Lâm Hải còn có cái thu hoạch khác.

Cái kia chính là, chức năng mới của Luyện Yêu Hồ , rốt cục lần nữa mở ra.

Luyện khí: Có thể đem bất luận cái thần binh pháp bảo gì, cùng vật dung hợp cùng một chỗ để vào Khu vực Luyện khí, do Thần Ma yêu quái thúc dục, luyện chế thần binh pháp bảo mới hoặc tăng lên đẳng cấp.

Cái công năng luyện khí này, trình tự thao tác cụ thể, với tư cách chủ nhân của Luyện Yêu Hồ , Lâm Hải đã hoàn toàn nắm giữ.

Theo góc độ thực dụng mà nói, cái công năng luyện khí này, có thể nói vô cùng cường đại .

Ít nhất, pháp bảo trong tay Lâm Hải, chỉ cần có vật dung hợp phù hợp, là sẽ tăng lên được cấp bậc!

Không chỉ có như thế, nếu như Lâm Hải cần một ít pháp bảo, lúc này cũng có thể tiến hành luyện chế.

Một điểm ngưu bức nhất là, toàn bộ quá trình, căn bản không cần Lâm Hải hiểu được bất luận cái tri thức luyện khí gì .

Chỉ cần đem tài liệu để vào cái phiến Khu vực Luyện khí này, giao do Thần Ma yêu quái đến thúc dục, là tự động tạo ra được!

“Luyện Yêu Hồ, không hổ danh tiếng là thập đại Thần khí Thượng Cổ!”

Lâm Hải nghĩ đến tác dụng cường đại của cái công năng luyện khí này, nội tâm liền lần nữa nổi lên gợn sóng kích động .

Nếu đã có cái luyện khí này, Băng Sương Chi Nhận, Trục Nhật Cung, vân vân…. trong tay mình , đều có cơ hội tăng lên một cấp bậc!

Hơn nữa, Hải Nguyệt Tông của chính mình đang chậm rãi phát triển, đệ tử dưới trướng đối với yêu cầu cần pháp bảo, khẳng định cũng càng ngày càng nhiều.

Mà đã có cái công năng luyện khí này, đây hết thảy đều muốn không phải nghĩ nhiều rồi.

Muốn pháp bảo, chỉ cần thu thập tốt tài liệu là được.

Về phần dùng để thúc dục yêu ma quỷ quái luyện khí, Chu Tử

Chân, A Hoa, Tiểu Hồng cùng đám Người Sói kia, có lẽ vậy là đủ rồi.

Thật sự không được, ra ngoài lại đi bắt về một đám là được!

Nghĩ nghĩ những thứ này, Lâm Hải cũng không khỏi có chút kích động rồi.

“Nếu không, trước thử cái công năng luyện khí này xem?” Nghĩ đến đây, Lâm Hải giơ lên tay khẽ vẫy, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, đã bay vào trong tay Lâm Hải.

Chương 2113: Tu tiên không năm tháng

Vung tay lên, Lâm Hải đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, ném vào Khu vực Luyện khí .

Ông!

Nhất thời, một đạo hào quang bảy màu, từ Khu vực Luyện khí chiếu rọi mà ra, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, nắm ở giữa bên trong không trung.

Cùng lúc đó, mấy con chữ sáng ngời chói mắt, lăng không hiển hiện tại trên không của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao .

Loại hình: Pháp bảo

Đẳng cấp: Tiên khí Hạ phẩm

Thuộc tính: Thủy

“Lại còn có thể tự động phân biệt tin tức của vật phẩm để vào!”

Trong mắt Lâm Hải dị sắc liên tục, cảm thấy cái Khu vực Luyện khí này, quả nhiên thần kỳ.

“Ồ, đó là cái gì?”

Đột nhiên, Lâm Hải phát hiện, tại bên cạnh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, còn có một khung vuông hư ảo do vầng sáng hình thành, lúc sáng lúc tối không ngừng lập loè.

trên không của khung vuông hư ảo, cũng có một hàng chữ, đặc biệt chói mắt.

“Thỉnh để vật thể cần dung hợp vào.”

Lâm Hải không khỏi, càng thêm bắt đầu ngạc nhiên.

Công năng của cái Khu vực Luyện khí này , còn rất trực quan, xem ra là cần đem vật thể dung hợp, để vào bên trong cái khung vuông kia, là có thể bắt đầu luyện khí rồi.

Không khỏi, Lâm Hải nhớ tới một ít trò chơi RPG chơi đùa ngày trước, thao tác của cái Khu vực Luyện khí này , cùng những trò chơi kia cơ hồ không sai biệt lắm.

“Để vào chút gì đây?”

Lâm Hải nghĩ nghĩ, thân ảnh khẽ phiêu, đi tới bên cạnh thân thể Thần Long.

“Tiên Nhi, lấy cho ta một cây Long Cốt!”

“Vâng!” Tiên Nhi đáp ứng một tiếng, vươn ngọc thủ, mạnh mẽ một trảo.

Rắc!

Nhất thời, một khối Long Cốt bị Tiên Nhi bẽ ra, nắm trong tay, đưa cho Lâm Hải.

Lâm Hải cầm Long Cốt, lần nữa quay về Khu vực Luyện khí, sau đó vung lên!

“Đi!”

Long Cốt lập tức hóa thành vầng sáng, bay vào bên trong cái khung vuông kia.

Ông!

Sau một khắc, một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao hư ảo xuất hiện ở chính ý thức của giữa Lâm Hải .

Đồng thời, kết quả luyện hóa , Lâm Hải lập tức hiểu rõ trong lòng.

“Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao dung hợp cùng Long Cốt , đề cao cũng không rõ ràng, độ xứng đôi chỉ có một phần trăm.”

Có muốn dung hợp, bắt đầu luyện khí không?

Có hay không?!

Lâm Hải trực tiếp lựa chọn không nhận, độ dung hợp không đến một phần trăm, cưỡng ép luyện khí mà nói, đối với Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao sẽ không có tăng lên, ngược lại sẽ hư hao độ tinh khiết, giảm xuống phẩm chất của pháp bảo

So với như thế, còn không bằng không luyện.

Lâm Hải lấy Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao ra, lại đem Trục Nhật Cung thả vào.

Sau đó, phát hiện độ dung hợp cùng Long Cốt, cũng chỉ có khoảng một phần trăm, căn bản không thích hợp luyện khí.

“Xem ra, cái luyện khí này không đơn giản giống như nghĩ vậy a!”

Lâm Hải cười khổ một tiếng, hưng phấn trước đó, lập tức có chỗ hạ thấp.

Đinh!

Ngay tại sau khi Lâm Hải đem Trục Nhật Cung cùng Long Cốt thu hồi, đột nhiên một cái tin tức nhắc nhở, xuất hiện tại trên không của Khu vực Luyện khí .

“Không có Khí Hồn pháp bảo, đề nghị luyện hóa cùng một chỗ với hồn phách , độ dung hợp tương đối cao!”

“Hồn phách?!” Lâm Hải không khỏi a một tiếng, sau đó mắt bốc lên tinh quang, không khỏi kinh hỉ dị thường.

Thật sự là không thể tưởng được, cái Khu vực Luyện khí này, lại vẫn có nhắc nhở.

Như vậy cũng tốt hơn nhiều, nếu không lại để cho chính mình cầm nguyên một đám đồ vật đi thử độ dung hợp, cần phải thử đến phát điên rồi.

Chỉ có điều, thứ hồn phách này, đi đâu tìm đây?

Lâm Hải nghĩ nghĩ, biện pháp tốt nhất, chỉ sợ chỉ có trảo một ít Nguyên Thần Yêu thú, đem đi dung hợp.

“n, ngày sau lưu ý một chút đi!”

Quay đầu, Lâm Hải hướng phía Chu Tử Chân đứng tại cách đó không xa, vẫy vẫy tay.

“Chủ nhân!”

Chu Tử Chân cười toe toét miệng, cười ha hả đi tới.

Lâm Hải vươn tay, vỗ vỗ bả vai Chu Tử Chân.

“Lão Trư, làm tốt lắm!”

“mở cái Không Gian Hỗn Độn này, cũng may mắn mà có ngươi rồi!”

Chu Tử Chân lập tức gãi gãi đầu, cười ngây ngô một hồi .

“Chủ nhân ngươi quá khen, cũng có công lao của đám Người Sói kia.”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó nghiêm trang nói ra.

“Người Sói có công lao, ngươi cũng không thể bỏ qua công lao.”

“Cho nên, từ hôm nay trở đi, trừ phi ta triệu hoán ngươi, nếu không ngươi cái gì cũng đừng làm!”

“Mang theo bọn Người Sói, tiếp tục mở Không Gian Hỗn Độn đi thôi!”

Phốc!

Chu Tử Chân vốn đạt được khen ngợi, còn vẻ mặt đắc ý , nghe nói như thế thiếu chút nữa khóc.

“Chủ nhân, còn, còn phải mở a!”

“Đó là đương nhiên!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, nhìn xem Chu Tử Chân vẻ mặt kỳ quái.

Cái Không Gian Hỗn Độn này, sau khi mở ra đã có Hồng Mông Tử Khí, lại có Khu vực Luyện khí, chuyện tốt cực lớn a!

Lâm Hải làm sao có thể đình chỉ mở đâu?

“Làm rất tốt, có tiền đồ!”

Lâm Hải mặc kệ bộ dạng Chu Tử Chân sắp khóc, lại vỗ vỗ bờ vai của y, lời nói thấm thía cổ vũ một câu, theo Tiên Nhi phiêu nhiên mà đi.

Chu Tử Chân cùng đám Người Sói kia, thì là nhìn xem bóng lưng của Lâm Hải, lại nhìn xem cái Hỗn Độn vô biên vô hạn kia.

Không khỏi, tất cả mọi người là tập thể rơi lệ.

Cái này, mẹ nó chính là cưỡng bức lao động nhìn không tới hi vọng a!

Trở lại phòng nhỏ của Tiên Nhi , Lâm Hải nằm ở trên giường gỗ thoải mái dễ chịu thơm ngào ngạt của Tiên Nhi , thích ý nói không nên lời .

Lần này mở Không Gian Hỗn Độn , thu hoạch của Lâm Hải , thật sự là quá lớn.

Khu vực Luyện khí vẫn còn để đó, lại để cho Lâm Hải chính thức nhận được lợi ích thực tế, chính là cái Hồng Mông Tử Khí kia.

Đại Ngũ Hành Thuật tự nhiên không cần phải nói rồi, một trong Tam Thiên Đại Đạo .

Chiếu theo như lời của Tiên Nhi , liền cả đại bộ phận Thần Tiên trên Thiên Đình , đều không có phúc phận, có thể khống chế Đại Đạo như vậy .

Mà chính mình lại như vậy dễ dàng đã nhận được.

Trừ cái đó ra, thu hoạch càng thêm trực tiếp , thì là tu vi cảnh giới, thoáng cái đã từ Hóa Thần sơ kỳ, trực tiếp nhảy lên tới Đại Thừa tôn sư!

Đại Thừa a!

Lâm Hải cảm giác như đang nằm mơ, tỉnh, chính mình là Đại Thừa tôn sư rồi!

“Tiên Nhi, lúc này mới vài ngày, ta đã là Đại Thừa tôn sư, quả thực thật không thể tin được.”

“Thậm chí, ta đều có loại cảm giác cực kỳ không chân thực.”

Lâm Hải giật mình như mộng, hướng phía Tiên Nhi thì thào nói ra.

“Vài ngày?”

Tiên Nhi nghe được, thì là sững sờ, sau đó kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, ôn nhu nói.

“Chủ nhân, ngươi nghĩ sai rồi a?”

“Từ lúc ngươi bắt đầu luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, cho tới hôm nay mới thôi, đã suốt ba năm sáu tháng rồi.”

“A, ba năm sáu tháng...” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó sắc mặt mãnh liệt biến đổi, thiếu chút nữa từ trên giường gỗ té xuống.

Cọ!

Sau một khắc, Lâm Hải trực tiếp ngồi dậy, mang theo mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, nhìn xem Tiên Nhi, quả thực không thể tin được.

“Tiên Nhi, ngươi mới vừa nói cái gì?”

“Ta luyện hóa cái Hồng Mông Tử Khí kia, đã luyện hóa được ba năm sáu tháng?!!!”

Gương mặt xinh đẹp của Tiên Nhi nghiêm túc, hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy a, chủ nhân, có vấn đề gì sao?”

Phốc!

Lâm Hải thiếu chút nữa phun ra một ngụm, cái này mẹ nó, vấn đề lớn hơn rồi!

Chính mình chỉ luyện hóa được một cái Hồng Mông Tử Khí, lại bất tri bất giác, đi qua ba năm rưỡi thời gian?

Cái này, cái này cũng quá khoa trương đi?

Thời gian ba năm sáu tháng, chính mình lại cứ tiêu hao đi qua như thế ?

Mẹ nó, Lâm Hải lập tức vô cùng đau đớn, có loại cảm giác lãng phí tánh mạng.

Ba năm lẻ sáu tháng a, thời gian lâu như vậy, bên ngoài còn không biết đã xảy ra bao nhiêu chuyện lớn ni!

Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại di động ra, tra nhìn ngày một chút, sau đó thoáng cái ngây dại!

Chỉ thấy bên trên điện thoại , thời gian biểu hiện, quả nhiên đã là sau ba năm sáu tháng rồi!

“Ai u, ta đi!”

Lâm Hải lập tức che cái trán, thật không biết nói cái gì cho phải.

Trong lúc nhất thời, hắn thật sự có chút ít không cách nào tiếp nhận sự thật này.

Tiên Nhi ở một bên, thì là ôn nhu trấn an nói.

“Chủ nhân, bực Thánh vật thiên địa như Hồng Mông Tử Khí này , ngươi có thể dùng thời gian ba năm rưỡi luyện hóa thành công, đã là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả thời trước không có ai, sau cũng không ai rồi.”

“Cái gọi là tu tiên không năm tháng, rất nhiều người tùy tiện bế quan một cái, đều là lâu ngàn vạn năm đấy.”

“Chủ nhân chỉ có dùng đi ba năm rưỡi thời gian, cần gì phải canh cánh trong lòng như thế ni!”

Lâm Hải nặng nề thở dài, vẻ mặt im lặng lắc đầu.

“Tiên Nhi, ta cũng biết đạo lý này, chỉ là thật sự có chút không thích ứng a!”

Trở mình nhìn weachat một chút, mặt mũi Lâm Hải càng là tràn đầy im lặng.

Trong ba năm rưỡi này , tin tức thu được, quả thực nhiều vô số kể.

Cũng may, Tiên Nhi đều trợ giúp chính mình xử lý qua.

Chỉ có điều, tin tức của Liễu Như Yên , lại để cho nội tâm của Lâm Hải, áy náy một hồi.

Trước đó đã đáp ứng Liễu Như Yên, sắp tới sẽ đi thành Thái Thản gặp mặt, kết quả cái này một chậm trễ, chính là hơn ba năm.

Từ trong tin tức của Liễu Như Yên, Lâm Hải cũng cảm nhận được quá trình từ chờ đợi, đến nghi hoặc, lại đến thất vọng .

“Đậu phộng, thất tín với người rồi!”

Lâm Hải ngầm cười khổ, nói không chừng Liễu Như Yên, đã đem mình coi thành đại lừa gạt rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có ý tứ, ta trước đó luyện hóa một kiện bảo vật, trong quá trình không biết thời gian trôi qua, thất tín đối với ngươi, thật sự là thật có lỗi. (phía sau là một cái biểu lộ áy náy)

Lâm Hải phát tin tức xin lỗi cho Liễu Như Yên, vừa phát đi chỉ qua chốc lát, Liễu Như Yên liền hồi âm lại.

Liễu Như Yên: Ngươi rốt cục xuất quan? Khá tốt, không tính muộn, ngươi còn nhớ rõ di tích cổ ta từng đề cập với ngươi sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tự nhiên nhớ rõ!

Liễu Như Yên: Di tích cổ còn có ba tháng thời gian, là muốn mở ra, ngươi mau tới thành Thái Thản a!

Chương 2114: Cô nàng, còn không qua đây hầu hạ đại gia?

Lâm Hải đọc xong tin tức, trong lòng lập tức vui vẻ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nói là, cái di tích cổ này cho đến bây giờ còn chưa mở ra sao? Ha ha, đây là đặc biệt đang đợi ta sao? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Liễu Như Yên: Đại khái ba tháng sau mới mở ra, bất quá ngươi cũng thực tự kỷ! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, chờ ta à, nếu như không có việc gì, mấy ngày nữa ta sẽ lên đường!

Liễu Như Yên: n, chúng ta gặp ở thành Thái Thản !

Đối thoại cùng Liễu Như Yên xong, nội tâm của Lâm Hải không khỏi sảng khoái một hồi.

Vốn tưởng rằng đần độn u mê qua ba năm rưỡi, di tích cổ đã sớm mở ra, có cơ duyên cũng đã rơi vào trong tay người khác rồi.

Không nghĩ tới vậy mà còn đang chờ chính mình, thật sự là phúc duyên không phải là nông cạn a!

“Tiên Nhi, ta phải đi ra ngoài rồi, sự tình bên trong Luyện Yêu Hồ, ngươi quan tâm nhiều, chuyện khai phát Không Gian Hỗn Độn, một khắc cũng không thể ngừng."

Lâm Hải ở bên trong nhà gỗ của Tiên Nhi , nghiêm trang, nghiêm túc hướng về phía Tiên Nhi giao cho đạo.

khuôn mặt Tiên Nhi mang theo mỉm cười, hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu.

"Chủ nhân yên tâm, Tiên Nhi tuyệt không lười biếng."

"Ha ha, đối với Tiên Nhi nghe lời, ta một trăm cái yên tâm!" Lâm Hải cười lớn, vỗ vỗ vai Tiên Nhi, sau đó ý niệm khẽ động, ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

"A!!!"

Lâm Hải mới vừa xuất hiện, lập tức một tiếng thét kinh hãi truyền đến, mang theo tí ti hoảng sợ.

"n?" Lâm Hải sững sờ, ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy mình đang trong phòng, thậm chí có một nữ tử.

"Ai u ta đi, sáng ngời chết ta rồi!"

Sau một khắc, Lâm Hải vội vàng che con mắt, xoay người sang chỗ khác, nghĩa chính ngôn từ nói.

"Cố cô nương, đừng như vậy, mau đem y phục mặc lên, ta chóng mặt!"

Phốc!

Lâm Hải nói một câu nói kia, đem Cố Diễm Tích thiếu chút nữa mắc cỡ chết.

Một bên vội vàng bối rối đem y phục mặc tốt, một bên xấu hổ và giận dữ dậm chân mở miệng mắng.

“Phi, ngươi cái đại lưu manh, đồ lưu manh!”

“Ồ, Cố cô nương, ngươi nói như vậy, sẽ là ngươi không đúng!”

Cảm giác Cố Diễm Tích đã đem y phục mặc tốt, Lâm Hải xoay đầu lại, vẻ mặt khó chịu nói.

“Phi, ngươi cái đồ lưu manh, trộm xem người ta thay quần áo, còn nói người ta không đúng, thật không biết xấu hổ!”

Lâm Hải nghe được, thì là nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Tuy ngươi là nữ nhân, nhưng xin nhờ ít nhiều cũng có thể giảng chút đạo lý hay không?”

“Ngươi thay quần áo thì cứ thay quần áo, thế nhưng mà ngươi vì cái gì chạy đến gian phòng của ta để thay à?”

“Hay là nói...” Lâm Hải bỗng nhiên xấu xa cười cười, ghé sát vào Cố Diễm Tích thấp giọng nói, “Ngươi muốn câu dẫn ta?”

“Nói hưu nói vượn, đi chết đi!” Cố Diễm Tích nghe vậy, lập tức cực kỳ lúng túng, một cú liêu âm thối, như thiểm điện hướng phía Lâm Hải liền đá tới.

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải chấn động, không thể tưởng được Cố Diễm Tích một lời không hợp liền động thủ.

Trong lúc cuống quít thân thể hướng về sau khẽ phiêu, hiểm lại càng hiểm tránh được một cước này, lập tức kinh ra một trận mồ hôi lạnh.

Mẹ nó, cô nàng này thật đúng là ngoan độc a!

Lâm Hải bởi vì lúc trước Cố Diễm Tích nhìn thấu chính mình giả trang Ngũ Cung chủ, mới chuẩn bị đùa giỡn nàng một phen, để ra cái khẩu khí này.

Thật không nghĩ đến, thoáng cái đem cô nàng này làm cho phát bực rồi.

Cố Diễm Tích thân là thủ lĩnh thị vệ của Thất Tinh Cung , tu vi tự nhiên cực kỳ cao thâm, dĩ nhiên đạt tới Tiên Đạo Chí Tôn cảnh.

Lâm Hải tuy lần này đi ra, tu vi đã đạt đến Đại Thừa tôn sư, nhưng cùng Tiên Đạo Chí Tôn, vẫn là kém khá xa.

Mặc dù Lâm Hải khác với người thường, sức chiến đấu giờ phút này cũng có thể so với Đại Thừa hậu kỳ.

Bởi vậy, một cước này của Cố Diễm Tích , đối với Lâm Hải quả thực có lực sát thương thật lớn.

Mắt thấy Cố Diễm Tích vừa muốn xông lại động thủ, Lâm Hải vội vàng liên tục khoát tay, cấp tốc hô.

“Ngừng ngừng ngừng, ta không náo loạn nữa!”

“Hừ!” lông mày Cố Diễm Tích nhíu lại, hướng phía Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt đẹp dịu dàng vẫn đang mang theo một tia lửa giận.

“Này, Cố bò sữa, ngươi như thế nào lại tại trong phòng ta ?” Lâm Hải kinh ngạc nói.

Thế nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Hải vội vàng che miệng lại, trong nội tâm không khỏi âm thầm kêu khổ.

Ai u ta đi, hỏng rồi hỏng rồi, như thế nào cho nói ra trượt miệng, trong nội tâm nghĩ như thế nào liền nói ra như thế đâu?

Chiếu theo tính tình của cô nàng Cố Diễm Tích này , còn không phải lại động thủ a!

Trong lúc cuống quít, chân nguyên của Lâm Hải nhấp nhô, vội vàng đã làm xong chuẩn bị phòng ngự

Dù sao công kích của Tiên Đạo Chí Tôn , đó cũng không phải là đùa giỡn a!

Nhưng mà, Cố Diễm Tích lại không có giống như Lâm Hải nghĩ, thẹn quá hoá giận, ra tay đối với hắn .

Ngược lại, khuôn mặt mờ mịt, sau đó hung hăng trừng Lâm Hải, sẵng giọng.

“Ta gọi Cố Diễm Tích, không gọi Cố bò sữa!”

“À?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó nội tâm không khỏi cười ha ha, trên mặt càng là nghẹn cười, thiếu chút nữa đã nhịn không được.

Ha ha, náo loạn cả buổi, cái Cố Diễm Tích này không có nghe hiểu!

Ai u ta đi, khẩn trương quá sức rồi.

“A, nguyên lai là Cố Diễm Tích a!” Lâm Hải giả ra bộ dạng bừng tỉnh đại ngộ, nhẹ gật đầu.

“Không có ý tứ a, vẫn cho là ngươi là bò sữa ni!”

Lâm Hải nói xong, lúc này bản thân cũng nhịn không được, bật cười.

Cố Diễm Tích cau mày, sắc mặt bất thiện nhìn xem Lâm Hải, mê mang trong mắt càng tăng lên.

Nàng hoàn toàn không nghĩ ra, Lâm Hải gọi sai tên của mình, có cái gì buồn cười.

“Đúng rồi, ngươi vẫn chưa trả lời ta, ngươi như thế nào lại tại phòng ta ni!”

Lâm Hải thấy Cố Diễm Tích lộ ra bộ dạng suy nghĩ, vội vàng chuyển hướng chủ đề, đem suy nghĩ của Cố Diễm Tích đánh gãy.

Dù sao, Cố Diễm Tích là người có mang đầu óc mà hắn ít nhìn thấy, ai biết nàng còn nghĩ một hồi, có thể suy nghĩ cẩn thận, trong lời nói của mình ý tứ gì hay không à?

Cố Diễm Tích nào biết đâu rằng nội tâm của Lâm Hải, thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, lúc này mới hừ lạnh một tiếng, khó chịu nói.

“Ngươi còn không biết xấu hổ hỏi? Còn không phải bởi vì cái song bào thai ca ca kia của ngươi sao!”

Song bào thai ca ca?

Lâm Hải sững sờ, sau đó lập tức kịp phản ứng, người Cố Diễm Tích nói, hẳn là Nguyên Thần thứ hai.

“Y làm sao vậy?” Lâm Hải mang theo hiếu kỳ hỏi.

“Hừ, cũng không biết y dùng cái thủ đoạn mê hoặc gì , trong ba năm thời gian ngắn ngủn, đem sáu cái Cung chủ của Lục Tinh Cung chúng ta mê được thần hồn điên đảo, tất cả đều đã cưới!”

Phốc!

Cái đồ chơi gì?!!!

Lâm Hải nghe xong, thiếu chút nữa đặt mông ném xuống đất, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng, quả thực không thể tin được.

Mẹ nó, thằng này cũng quá mãnh liệt a?

Vừa bắt đầu không phải chỉ cùng Khấu Y Huyên bắt tay? Lại còn mẹ nó lời thề son sắt mà nói, mình và Khấu Y Huyên là chân ái.

Như thế nào ba năm không thấy, thằng này liền con mẹ nó chị vợ cô em vợ, tất cả đều cho làm?

Chà mẹ nó, ăn sạch a!

Lâm Hải khiếp sợ qua đi, quả thực là dở khóc dở cười.

Đậu phộng, Nguyên Thần thứ hai của chính mình , thật đúng con mẹ nó là một nhân tài a!

Cố Diễm Tích cau mày, vẻ mặt khó chịu nói.

“Chỉ là không nghĩ tới, cái song bào thai ca ca của ngươi , cư nhiên lòng dạ nhỏ hẹp như thế, còn nhớ rõ sự tình lúc trước ta nhìn thấu ngươi giả trang Ngũ Cung chủ .”

“Tại trong khoảng thời gian ngươi rời khỏi Lục Tinh Cung này, đem ta từ thủ lĩnh thị vệ, cách chức làm nha hoàn chuyên trách cho ngươi .”

“trong thời gian ngươi không tại , mỗi ngày đều phải quét dọn gian phòng của ngươi, lại còn ở chỗ này, tùy thời chờ đón ngươi trở về!”

“Nhưng ai có thể tưởng đến, lúc ta đang tại quần áo, ngươi vậy mà vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện, mới, mới...”

Nói đến phía sau, gương mặt Cố Diễm Tích lần nữa đỏ bừng, trừng mắt nhìn Lâm Hải, vừa tức vừa hận.

Lâm Hải nháy nháy mắt, sau đó không khỏi bật cười một hồi.

Ha ha, ngươi đừng nói, tiểu tử Nguyên Thần thứ hai này, còn rất có lương tâm mà!

thời điểm chính mình có được sáu mỹ nữ, hưởng hết thanh phúc , lại còn chưa quên huynh đệ, đặc biệt tìm nha hoàn cho mình.

“Đúng vậy, rất không tồi!”

Lâm Hải âm thầm nhẹ gật đầu, cuối cùng đã hiểu rõ nguyên do sự tình .

Ngẫng đầu, thấy Cố Diễm Tích vẫn còn nhìn mình lom lom, không ngừng vận khí, Lâm Hải nhíu lông mày lại, lộ ra một vòng đùa giỡn vui vẻ cười xấu xa.

“Nguyên lai, ngươi bây giờ là nha hoàn chuyên trách của ta a!”

“Hắc hắc hắc!”

Vươn tay, Lâm Hải hướng phía Cố Diễm Tích ngoắc ngón tay, nháy mắt ra hiệu nói.

“Cô nàng, còn không qua đây hầu hạ đại gia?”

Chương 2115: Phân bộ của Hải Nguyệt Tông -Lục Tinh đường !

Cố Diễm Tích nghe xong, tức đến đỏ bừng cả khuôn mặt, trong đôi mắt đẹp dịu dàng phun ra lửa giận , khẽ kêu một tiếng!

“Ngươi nghĩ hay quá nhỉ!”

Lâm Hải nghe được, thì là thở dài một tiếng, vẻ mặt nghiền ngẫm nói.

“Cái này, cũng không phải là thái độ nên có của một cái làm nha hoàn a!”

Phanh!

Lâm Hải vừa mới dứt lời, Cố Diễm Tích đã đẩy cửa ra, thân ảnh lóe lên rời khỏi phòng.

Nhìn thân ảnh Cố Diễm Tích rời đi, Lâm Hải không khỏi chậm rãi lắc đầu, tự nhủ.

“Nha hoàn này, xem ra ca ca còn phải dạy dỗ một phen a!”

Cố Diễm Tích rời đi không lâu, mấy bóng người đã phi tốc mà đến, trong nháy mắt đã đến trước cửa Lâm Hải.

Người cầm đầu, đúng là Nguyên Thần thứ hai của Lâm Hải, phía sau của y, đi theo Khấu Y Huyên cùng sáu cái Cung chủ.

Vừa thấy Lâm Hải, Nguyên Thần thứ hai nhếch khóe miệng lên, vươn cánh tay cho Lâm Hải một cái ôm sâu sắc .

“Đệ đệ thân yêu của ta, ngươi cuối cùng đã trở lại rồi!”

“Hắt xì!”

Nguyên Thần thứ hai vừa ôm Lâm Hải, lập tức sáu loại mùi thơm bất đồng, bay vào lỗ mũi của Lâm Hải .

Dưới loại mùi hương hỗn hợp này, cái mũi Lâm Hải ngứa, trực tiếp hắt hơi một cái.

Sau đó, khẽ vươn tay, Lâm Hải đem Nguyên Thần thứ hai đẩy ra.

Mẹ nó, Cố Diễm Tích nói quả nhiên là đúng, sáu cái Cung chủ đều bị thằng này làm rồi.

Sáu loại mùi thơm này, Lâm Hải không cần hỏi cũng biết, nhất định là mùi trên người sáu người Khấu Y Huyên.

Đậu phộng, huynh đệ như thế nào đột nhiên có chút hâm mộ thằng này nữa nha?

Ngẩng đầu, Lâm Hải nhíu mày, nghiêm trang nhìn Nguyên Thần thứ hai, nghiêm túc nói ra.

“Đầu tiên, ta muốn thanh minh một chút, ta là ca ca, ngươi là đệ đệ!”

Nguyên Thần thứ hai sững sờ, sau đó không thèm để ý mà nhún vai.

“Tốt, ngươi muốn làm ca ca, tặng cho ngươi là được!”

“Đến, ca ca thân yêu, cùng đệ đệ ôm một cái!”

Thân ảnh Lâm Hải trực tiếp lóe lên , tránh khỏi.

Đậu phộng, sáu loại mùi thơm tập hợp tại một thân, choáng nha ôm với ngươi, đây không phải kích thích huynh đệ đó sao?

“Tiểu Bạch, mấy năm này ngươi đi đâu vậy?”

Khấu Y Huyên cùng Lâm Hải, coi như quen biết, mỉm cười, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải đối với Khấu Y Huyên, ấn tượng cũng không tệ, hơn nữa vì thu Chu Tử Chân, cũng có thẹn với Khấu Y Huyên.

Thấy Khấu Y Huyên đặt câu hỏi, Lâm Hải cũng còn lễ phép mỉm cười.

“Đi làm một chút việc tư, bởi vì quá gấp, nên không kịp chào hỏi với các ngươi .”

Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên lại phát hiện Cố Diễm Tích đứng tại sau lưng Khấu Y Huyên , không khỏi đưa tay nhất chỉ.

“Nha hoàn này không tệ, ta rất ưa thích!”

Lâm Hải nói xong, quay nhìn Cố Diễm Tích, xấu xa mở trừng hai mắt.

Cố Diễm Tích lập tức trừng mắt, tức đến lồng ngực không ngừng phập phồng.

Lâm Hải thấy thế, lập tức chờ đợi lo lắng một hồi.

Ta tích cá quai quai, cũng đừng đem quần áo phá rách a!

Khấu Y Huyên tức thì mỉm cười, lôi kéo Cố Diễm Tích, hướng Lâm Hải nói ra.

“Đây chẳng qua là một câu vui đùa của Tiểu Hắc, ngươi cũng đừng coi là thật, Diễm Tích cùng ta tình như tỷ muội, ta mới không nỡ đem Diễm Tích cho ngươi làm nha hoàn ni!”

“Ngũ Cung chủ!” Cố Diễm Tích nghe được, hai mắt lập tức hồng nhuận phơn phớt, cảm động đến nước mắt thiếu chút nữa đã rơi xuống.

Nhưng mà, một câu sau đó của Khấu Y Huyên, lại làm cho Cố Diễm Tích thiếu chút nữa thật sự khóc.

“Nếu ngươi thật ưa thích Diễm Tích, thì đem nàng thu, làm phu nhân a!”

Phốc!

lời này của Khấu Y Huyên , lại để cho Lâm Hải cùng Cố Diễm Tích, đồng thời lảo đảo một cái , thiếu chút nữa cắm xuống bên trên đất.

“Không muốn!”

Lâm Hải cùng Cố Diễm Tích, cơ hồ trăm miệng một lời, liên tục hoảng sợ nói.

“Ách...”

Khấu Y Huyên lập tức khẽ giật mình, không nghĩ tới Lâm Hải cùng Cố Diễm Tích, lại có phản ứng lớn như vậy.

“Ngũ Cung chủ, ta mới không cần gả cho cái đồ lưu manh này!” Cố Diễm Tích lôi kéo tay Khấu Y Huyên, cấp tốc nói ra.

Lâm Hải thì là trợn trắng mắt, “Ngươi muốn gả, ta còn không muốn lấy ni!”

Mắt thấy hai người muốn bắt đầu nhao nhao, Nguyên Thần thứ hai vội vàng đem chủ đề chuyển hướng.

“Ca, có một sự tình đã quên nói cho ngươi, hiện tại Lục Tinh Cung, cùng ban đầu đã không giống với lúc trước.”

“không giống ở đâu ?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Cái tên hiện tại của nó, gọi là phân bộ của Hải Nguyệt Tông - Lục Tinh đường !”

“A?” Lâm Hải nghe được, con mắt thoáng cái trợn tròn, có chút khó tin nhìn xem Nguyên Thần thứ hai.

Nguyên Thần thứ hai hướng phía Lâm Hải, lộ ra một cái ánh mắt hiểu ý, nhíu lông mày.

Mặc dù không có ngôn ngữ, nhưng ý tứ thì Lâm Hải đã hiểu!

Ta đi, có thể a!

Nội tâm của Lâm Hải không khỏi kinh hỉ một hồi, đối với cái Nguyên Thần thứ hai này của chính mình , không khỏi có chút thay đổi cách nhìn.

Vốn, Lâm Hải còn tưởng rằng, tiểu tử này chỉ biết tán gái, không nghĩ tới lại còn biết xử lý một chuyện lớn như vậy!

thế lực của Hải Nguyệt Tông , đều tại Thiên Vận Quốc, tại

Hồng Ngọc Quốc có thể nói, không có bất kỳ nơi sống yên ổn.

Không thể tưởng được, tiểu tử Nguyên Thần thứ hai này, đồng thời với tán gái , lại còn đem căn cứ địa thuận tiện cho mở rồi.

Hơn nữa, Lục Tinh Cung cũng không phải là thế lực nhỏ a, ít nhất nó còn quản hạt bảy cái thành trì ni!

Bởi như vậy, tương đương với Hải Nguyệt Tông tại Hồng Ngọc Quốc, cũng có căn cơ phát triển của chính mình rồi!

Thấy Lâm Hải có vẻ mặt khiếp sợ, trên mặt Nguyên Thần thứ hai lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, sau đó hướng phía bọn người Khấu Y Huyên, uy nghiêm nói.

“Các ngươi, còn không bái kiến Tông chủ, muốn đợi tới khi nào!”

Bọn người Khấu Y Huyên , lúc này mới hướng phía Lâm Hải, cung kính ôm quyền thi lễ.

“Chúng ta tham kiến Tông chủ!”

“Ha ha ha, miễn lễ, miễn lễ!” Lâm Hải liền cười nói, nội tâm thực gọi một cái khoan khoái dễ chịu.

Quay đầu, Lâm Hải nặng nặng vỗ vỗ bả vai Nguyên Thần thứ hai, tán thán nói.

“Tiểu Hắc a, có bản lĩnh, ngươi thật đúng là xử lý được một chuyện lớn!”

Nguyên Thần thứ hai lập tức nhếch cái cằm lên, dương dương đắc ý nói.

“Đúng thế, đừng quên, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi a!”

“Chẳng lẽ, ta lại chênh lệch hơn ngươi sao?”

Nguyên Thần thứ hai đem bả vai huých Lâm Hải thoáng một phát, nhướn nhướn lông mày, cười nói.

“Ha ha ha!” Lâm Hải lập tức thoải mái cười to một hồi.

Không khỏi, nội tâm tràn đầy vui mừng, lần thứ nhất cảm thấy, cái Nguyên Thần thứ hai có chút khác loại này, cũng rất khả ái.

“Ca, ta có một đề nghị!” Nguyên Thần thứ hai lần nữa nói ra.

“Ngươi nói!”

“phân bộ Lục Tinh Cung chúng ta , trước mắt cùng tổng bộ bên kia, còn không có liên hệ, ta muốn phái Cố Diễm Tích đi qua tổng bộ, ngày sau cũng tiện lắng nghe chỉ thị của tổng bộ !”

“Cái chủ ý này tốt!” Lâm Hải nghe xong, liên tục gật đầu.

Khoan hãy nói, tiểu tử Nguyên Thần thứ hai này, cân nhắc thật sự là rất chu đáo.

“Ta trước nói một chút cùng Trần Nghiên !”

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, tìm đến weachat của Trần Nghiên , đem tình huống cùng Trần Nghiên nói một lần.

Sau đó, lại để cho Cố Diễm Tích cùng Trần Nghiên bỏ thêm weachat của nhau , mới mang theo một tia ngưng trọng, hướng Cố Diễm Tích nói ra.

“Trước đó đều là vui đùa, ngươi đừng có để ý, lần này đi Thiên Vận Quốc, đi đường cẩn thận!”

“n!” Cố Diễm Tích cũng là người biết đại thế, lập tức liền cùng mọi người cáo từ, rời khỏi Lục Tinh Cung, khởi hành tiến về Thiên Vận Quốc.

Mà Lâm Hải cùng Nguyên Thần thứ hai, liếc nhau một cái, phảng phất đã hiểu ý tứ của đối phương .

“Lại cho ta thời gian một ngày đi!”

Thần sắc Nguyên Thần thứ hai có chút thương cảm, mang theo một tia ngưng trọng, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Tốt!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, theo sau đó xoay người, vềgian phòng của mình.

Ban đêm, toàn bộ người của Lục Tinh Cung , đều nghe được sáu cái Cung chủ, không ngừng phát ra một loại thanh âm kỳ quái, giống như thống khổ, giống như tra tấn, một mực kéo dài đến sáng...

Ngày hôm sau, ánh mắt của sáu cái Cung chủ sưng đỏ, mang theo không bỏ cùng không muốn xa rời thật sâu, đưa Nguyên Thần thứ hai, đến cửa vào của Lục Tinh Cung .

“Các vị phu nhân, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta sau này còn gặp lại, vi phu phải đi rồi!”

Nói xong, Nguyên Thần thứ hai cắn răng một cái, chợt xoay người, chân đạp mây đen, phóng lên trời.

“Phu quân, chúng ta đợi ngươi trở lại!”

bọn người Khấu Y Huyên khóc rống lưu nước mắt, âm thanh hò hét buồn bã. Nguyên Thần thứ hai cuối cùng lại không có quay đầu lại, chỉ có hai giọt nước mắt, lã chã lăn xuống!

Chương 2116: Nếu ngươi đã muốn chết như vậy, ta thành toàn ngươi!

Lâm Hải đã sớm tại chân núi Lục Tinh Cung, cùng đợi Nguyên

Thần thứ hai.

Thấy một đóa mây đen từ trên trời giáng xuống, Nguyên Thần thứ hai đã hạ xuống trước mặt Lâm Hải, trên mặt còn treo móc nước mắt.

Không khỏi, Lâm Hải tiến lên, nhạt cười nhạt nói.

“Như thế nào, còn khóc?”

Nguyên Thần thứ hai khinh thường bĩu môi một cái, “Nói cái gì đó?”

“Ta làm sao có thể khóc? Bay quá nhanh, con mắt bị gió thổi mà thôi!”

Thấy Nguyên Thần thứ hai xoa nước mắt trong mắt , Lâm Hải không khỏi nhẹ nhàng thở dài, cũng không có cười nhạo y.

Ly biệt thống khổ như thế nào, Lâm Hải so với Nguyên Thần thứ hai, càng thêm tràn đầy cảm xúc.

Đi đến trước mặt, Lâm Hải vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của Nguyên Thần thứ hai , vẻ mặt thành khẩn nói.

“Nếu không, cứ lưu lại a!”

“Thành Thái Thản, chính ta đi là đủ!”

Nguyên Thần thứ hai ăn cười cười, đem Lâm Hải tay đẩy ra, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nói.

“Ngươi có bị bệnh không ?”

“Ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, cái gì gọi là chính ngươi đây?”

“Ít nói nhảm, tranh thủ thời gian lên đường đi!”

Lâm Hải giữ im lặng, trầm mặc hồi lâu, mới đau khổ cười cười.

“Có người yêu lại không thể gần nhau, xem ra, hai ta đều là loại mệnh này a!”

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Hải ý niệm khẽ động, Nguyên Thần thứ hai biến mất không thấy gì nữa, tiến nhập vào trong cơ thể Lâm Hải.

Sau đó, trong ánh mắt bùng lên tinh mang, hiện lên một tia kiên định!

“Bất kể là chính mình, hay là Nguyên Thần thứ hai, một ngày nào đó, chúng ta sẽ cùng người yêu đoàn tụ!”

Ông!

Dưới chân Lâm Hải, một đoàn tường vân xuất hiện từ trống rỗng .

Ý niệm khẽ động, lập tức một cỗ lực lượng nhu hòa mà cường đại, nâng Lâm Hải bay vào đám mây.

Cảm thụ được gió quất vào mặt, thương cảm trước đó cũng không còn sót lại chút gì, nội tâm của Lâm Hải rộng mở thoải mái một hồi .

cảm giác đằng vân giá vũ , thật đúng là thoải mái a!

Không thể tưởng được, chính mình hôm nay cũng thành nhân vật giống như Thần Tiên trong tiểu thuyết cùng TV.

Lại có thể tại trên bầu trời, tự do bay lượn rồi.

Không thể không nói, Đại Thừa kỳ cùng Hóa Thần kỳ, thực là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng.

Thậm chí có thể nói, là một cái đường ranh giới chính thức phân chia người cùng tiên .

Một cái đằng vân giá vũ, cũng đủ để hiển lộ rõ ràng Đại Thừa tôn sư, địa vị hiển hách tại bên trong toàn bộ hệ thống tu hành.

Càng là có thể bao quát toàn bộ người tu hành phía dưới Hóa Thần, giống như là bao quát con sâu cái kiến .

“Huynh đệ rốt cục biết bay a, Tiểu Hồng về sau có thể về hưu, chuyên môn cùng cái chó chết A Hoa kia, nghiên cứu song tu rồi!”

Lâm Hải mang theo tâm tình vui mừng, một đường bay lượn, dựa theo hướng dẫn tra cứ trên bản đồ, thẳng đến thành Thái Thản.

Thành Thái Thản, khoảng cách cách Lục Tinh Cung, còn là tương đối xa xôi.

Mặc dù Lâm Hải một đường đằng vân giá vũ, lại cũng bay trọn vẹn mất ba ngày thời gian, mới vừa tới biên giới của thành Thái Thản .

Vừa mới chuẩn bị đáp xuống dưới, đột nhiên một đạo tường vân, hướng phía bên Lâm Hải này phi tốc mà đến.

Mắt thấy đã tới gần Lâm Hải rồi, vậy mà không có một tia chuẩn bị dừng lại.

Lâm Hải thấy thế, lập tức nhướn mày, hơi có không vui.

Người này cũng quá mức vô lễ, lập tức đều muốn tông xe rồi, lại cũng không biết phanh xe sao?

“Đại giá của Nhị thiếu gia Vương gia ra khỏi thành, người không có phận sự nhanh chóng tránh ra!”

Đúng lúc này, một đạo thanh âm mang theo ngữ khí bá đạo, bỗng nhiên vang lên.

“Nhị thiếu gia Vương gia ? Cái giá đỡ thật lớn !”

Nội tâm của Lâm Hải không khỏi cười lạnh một hồi, nhưng mới vào thành Thái Thản, Lâm Hải cũng không muốn gây chuyện thị phi, không cần phải đắc tội loại nhị thế tổ bạo ngược này.

Mắt nhìn về tường vân phía trước, đã mạnh mẽ đâm tới gần, Lâm Hải vội vàng hướng phía bên cạnh né tránh.

Vèo!

Lâm Hải mới vừa vặn tránh ra, cái đóa tường vân kia liền nghiêng người mà qua, cực kỳ dã man.

Lâm Hải khinh thường lắc đầu, đồng thời đã thấy rõ bộ dáng của người bên trên tường vân.

Tướng mạo ngang ngược, mang theo một cỗ vênh váo tự đắc, bộ dạng khoảng bốn mươi tuổi, một thân cách ăn mặc gia phó.

“Còn tưởng rằng là bản tôn của Nhị thiếu gia Vương gia đâu rồi, náo loạn cả buổi, lại là cái cẩu nô tài!”

Nghĩ tới cái lời nói ngang ngược bá đạo vừa rồi kia, Lâm Hải càng thêm khinh thường.

Loại chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng này, thật sự là ở đâu cũng đều có a.

Oanh!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng nổ mạnh truyền đến, đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, áp lực đáng sợ , lập tức đã rơi vào trên người Lâm Hải.

“n?”

Lâm Hải chấn động, sau đó liền thấy một con Cự Hổ do đạo pháp biến ảo , hướng phía chính mình liền đánh tới.

“Để ngươi cút ngay, điếc hay sao?!”

Cùng lúc đó, cái thanh âm quát lớn thô bạo của tên gia bộc kia, lần nữa truyền vào trong tai Lâm Hải.

“Uống!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, nắm tay phải mạnh mẽ chém ra, lập tức một đạo kim quang lập lòe, xì ra!

Ông!

Quang mang màu vàng kim vừa ra, trong chốc lát đã biến ảo thành một thanh mâu dài, bắn ra, thẳng đến Cự Hổ đâm tới!

Phốc!

Một đạo âm thanh rầm đục truyền đến, Cự Hổ trực tiếp bị trường mâu, đâm xuyên qua thân thể, mạnh mẽ cứng đờ.

Sau đó phịch một tiếng, nổ tung, hóa thành vô hình!

“n?”

Cái gia bộc kia thấy thế, không khỏi chấn động, mang theo rung động thật sâu, liếc nhìn Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi!

Tuy một kích vừa rồi kia của gã, chính là tiện tay làm, nhưng uy lực kia cũng không thể khinh thường.

Huống chi tu vi của gã là Đại Thừa hậu kỳ, mà Lâm Hải chỉ là một cái Đại Thừa sơ kỳ, làm sao có thể ngăn cản?

Mà Lâm Hải giờ phút này, hai mắt cũng là nhắm lại, mắt lộ ra hàn quang hướng phía cái nô bộc này trông lại, sẳng giọng lành lạnh!

Mình đã không cùng gã chấp nhặt, nhường nhịn tránh qua, tránh né, không thể tưởng được gã còn hướng mình ra tay.

Đây cũng chính là mình, nếu đổi lại là Đại Thừa sơ kỳ bình thường khác, chỉ sợ vừa rồi trực tiếp đã bị cái con Cự Hổ kia, thôn phệ sạch sẽ rồi.

Cái cẩu nô tài này, quả thực đáng giận!

“Tiểu tử, nhìn không ra a, thật đúng là thật sự có tài!”

Cái gia bộc này khiếp sợ qua đi, cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, trên mặt mỉa mai cười nói.

Lâm Hải nhướn lông mày, chán ghét nhìn gã một cái, quay người lại chuẩn bị tiếp tục ly khai.

Cùng loại người chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng , ngang ngược vô lý này dây dưa, Lâm Hải đều cảm thấy hạ giá.

Thế nhưng mà, còn chưa chờ Lâm Hải ly khai, đột nhiên một đạo hào quang khủng bố , bỗng nhiên bay lên, ngăn cản đường đi của Lâm Hải .

Sau đó, thanh âm ngạo mạn của cái gia bộc kia , lần nữa bướng bỉnh vang lên.

“Ngoan ngoãn đứng đó cho ta , ta cho ngươi đi rồi a?”

Hai mắt Lâm Hải nhíu lại, lửa giận trong nội tâm đằng cái liền xông ra.

Chậm rãi quay người, Lâm Hải nhắm hai mắt lại, lóe ra hàn mang lành lạnh , lạnh lùng nói.

“Ngươi là đang tìm chết sao?”

Cái gia bộc kia nghe được, không khỏi khẽ giật mình, sau đó phảng phất như đã nghe được chuyện cười cực lớn, lập tức ôm bụng nở nụ cười.

“Tiểu tử, ngươi nói cái gì? Ta đang tìm chết? Ha ha ha, thật sự là cười chết ta rồi!”

Cái gia bộc kia một bên khoa trương cười lớn, một bên như là nhìn kẻ si ngốc, chỉ vào Lâm Hải nói.

“Ngươi một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, đầu óc bị nước vào sao, lại còn nói ta muốn chết?”

“Tốt!” Cái gia bộc kia mang theo đùa giỡn vui vẻ nồng đậm, hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó chỉ vào cái mũi của mình, hết sức châm chọc nói.

“Ta chính là muốn chết, có bản lĩnh ngươi giết ta a!”

“Đến a, ngươi ngược lại là giết ta a!”

Lâm Hải mặt không biểu tình, ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn gã, cái vẻ mặt thiếu nợ thao tiện dạng kia, không khỏi im lặng lắc đầu.

“Nếu ngươi đã muốn chết như vậy, ta thành toàn cho ngươi!”

Nói xong, cánh tay phải của Lâm Hải mạnh mẽ vừa nhấc, lập tức kim quang sáng chói chói mắt , chiếu sáng rạng rỡ, quanh quẩn tại trên nắm tay.

Một cỗ Kim chi lực như thể phá hủy mọi thứ, phụt lên mà ra, đem không khí đều đục lỗ, tạo nên một mảnh chân không!

“n?”

Cái gia bộc đối diện, dáng tươi cười im bặt mà dừng, sau đó chỉ cảm thấy một cỗ khí tức tử vong, bỗng nhiên rơi vào trên người.

“Không tốt!”

Cái gia bộc này sắc mặt đại biến, còn chưa chờ làm ra phản ứng gì, một quyền của Lâm Hải , bỗng nhiên chém ra!

Oanh!

Nhất thời, quang mang màu vàng thoát thể mà ra, bỗng nhiên ngưng tụ thành một Thiết Quyền màu vàng kim, hào quang lòe lòe, đem không khí trùng kích lăn lôn khắp nơi, hướng phía trước ngực tên gia bộc, ầm ầm đập tới!

Chương 2117: Ác nô

Tên gia bộc này lập tức sắc mặt đại biến, trong nội tâm bay lên một tia sợ hãi thật sâu.

Gã như thế nào cũng không nghĩ tới, dọn bãi trên đường cho công tử , thuận tiện trang cái bức, vậy mà đá đến trên miếng sắt.

Đối phương chính là một cái Đại Thừa sơ kỳ, sức chiến đấu vậy mà không hợp với lẽ thường, lại để cho gã cái Đại Thừa hậu kỳ này, đều cảm nhận được tử vong uy hiếp.

“Lớn mật!”

Mắt thấy đạo Thiết Quyền màu vàng kim này, mang theo sóng lớn hướng phía ngực oanh đến, tên gia bộc này gầm lên một tiếng, đưa hai tay lên trước ngực, lập tức một đoàn vầng sáng màu vàng đất , quanh quẩn ở trước ngực.

Oanh!

Gia phó mạnh mẽ đẩy song chưởng, một tấm chắn màu vàng đất lập tức thành hình, đón nhận công kích của Lâm Hải .

Một phát phong này , tên gia bộc thân là Đại Thừa hậu kỳ , vậy mà áp dụng toàn bộ phương thức phòng thủ, hiển nhiên đối với một quyền này của Lâm Hải, tràn đầy kiêng kị.

Tạch...!!!

Thiết Quyền màu vàng kim cùng tấm chắn màu vàng đất, lập tức đụng vào nhau, phát ra một tiếng nổ mạnh rung trời.

Sau đó, ánh sáng màu vàng kim đại thịnh, cái Thiết Quyền kia bỗng nhiên phóng lớn hơn mười lần, giống như một cái vòng xoáy cực lớn, lập tức đem tấm chắn nuốt hết vào trong đó.

Phanh!

tấm chắn màu vàng đất , kịch liệt lay động một hồi, sau đó từng mảnh rạn nứt, bỗng nhiên nổ, văng ra khắp nơi.

“Không tốt!”

Tên gia bộc thấy thế, sắc mặt đại biến, quay lại thân hình mà kinh hoảng chạy thục mạng.

Nhưng mà, vậy thì đã trễ!

một quyền này của Lâm Hải, đánh bại phòng ngự của gã xong, lại dư thế chưa giảm, đè xuống không khí, gào thét tới, phịch một tiếng, đập vào phía trên sau lưng của gã.

Phốc!

Tên gia bộc gặp trọng kích, nhất thời cuồng bắn ra một búng máu.

lực trùng kích cực lớn, khiến cho thân thể của gã, trực tiếp từ trên đám mây ngã xuống, phi tốc rớt xuống.

Ông!

Nhìn tên gia bộc bị một kích của chính mình đánh trúng mục tiêu, Lâm Hải thu chiêu mà đứng, hai tay khoác sau lưng, trên mặt mang một tia cười lạnh.

Nếu là đổi lại trước kia, đối mặt với Đại Thừa hậu kỳ, chính mình tuy không sợ, nhưng muốn chiến thắng, lại cũng tuyệt không phải là chuyện dễ dàng.

Bất quá hiện tại, lĩnh ngộ Đại Ngũ Hành Thuật, thực lực tăng lên đâu chỉ gấp trăm lần?

Căn bản không cần vận dụng Thiên Hỏa cùng Huyền Băng, chỉ là Kim Chi Đạo bình thường, liền đủ để nhẹ nhõm đem người đánh bại!

“Lần này cho ngươi cái giáo huấn, lại để cho ngươi biết, cái gì gọi là trang bức không thành bị thảo!”

Quay người lại, Lâm Hải liền chuẩn bị ly khai.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một đạo lưu quang màu xanh chợt lóe lên, tốc độ cực nhanh lại để cho đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

Sau đó, liền thấy tên gia bộc đang nhanh chóng rơi xuống, đột nhiên bị cái đạo lưu quang màu xanh này quấn quanh, thoáng cái kéo lại!

“n?”

Lâm Hải chấn động, mạnh mẽ nghiêng người hướng phía nơi phát ra lưu quang màu xanh kia nhìn lại.

Đã thấy hai đóa tường vân, trong chớp mắt đã đến gần.

Tại khoảng cách cách mình còn có vài trăm mét, đứng lơ lửng.

phía trên tường vân , hai người nam tử một già một trẻ, thần thái khác nhau, hướng phía chính mình trông lại.

Mà tên gia bộc trước đó, đang bị tên lão giả kia, xách ở trong tay, sắc mặt tái nhợt, thổ huyết không ngừng.

Phù phù!

Lão giả buông lỏng tay, đem tên gia bộc kia ném vào bên dưới chân tường vân, giống như ném một con chó chết.

Mà tên gia bộc tìm được đường sống trong chỗ chết, trong lòng lại đại hỉ.

Vội vàng quỳ bò hai bước, đã đến trước mặt nam tử trẻ tuổi, cung kính liên tục dập đầu.

“Tạ ân cứu mạng của Nhị thiếu gia !”

“Nhị thiếu gia?!” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó hai mắt mạnh mẽ nhíu lại, nhớ tới lời nói trước đó của tên gia bộc này.

Cái gia bộc này sở dĩ hướng chính mình động thủ, cũng là bởi vì Nhị thiếu gia Vương gia xuất hành, ngại chính mình ngăn cản đường đi.

Như vậy, nam tử trước mặt này, đích thị là Nhị thiếu gia Vương gia trong miệng gã không thể nghi ngờ!

Còn nam tử trẻ tuổi kia, thấy gia bộc thương thế nghiêm trọng, lập tức chau mày, lạnh lùng nói.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Hồi Nhị thiếu gia, tiểu nhân phụng mệnh tiến hành dọn bãi cho ngài xuất hành , thế nhưng mà người này, nghe được tục danh của Nhị thiếu gia , chẳng những không tránh, ngược lại nói, nói...”

Hai mắt tên gia bộc quay tròn thẳng chuyển, thần sắc bối rối, giả trang ra một bộ dạng muốn nói lại thôi .

“Nói cái gì?!”

Con mắt Nhị thiếu gia mãnh liệt, không kiên nhẫn quát hỏi.

“Ta, ta không dám nói!” tên gia bộc sợ hãi nói.

“Vô liêm sỉ, cho ngươi nói thì cứ nói!” Nhị thiếu gia Vương gia có chút nổi giận.

“Vâng!” tên gia bộc lúc này mới sợ hãi nhẹ gật đầu, sợ hãi rụt rè nói.

“Hắn nói, Nhị thiếu gia Vương gia tính toán cái thứ gì, nếu dám tới, ta đánh cho gã quỳ xuống đất hô ba ba!”

Phốc!

Lâm Hải ở phía xa nghe, thiếu chút nữa lảo đảo một cái, từ bên trên đám mây té xuống.

Mẹ nó, cái ác nô này , quá con mẹ nó không phải thứ gì rồi.

Đây không phải là mở to mắt nói lời bịa đặt, ở đằng kia đổi trắng thay đen, bàn lộng thị phi sao?

Ông!

tên gia bộc vừa mới dứt lời, đột nhiên một cỗ sát khí kinh khủng, bỗng nhiên bay lên, lại để cho gã như rơi vào hầm băng, toàn thân giật mình một cái , hô hấp đều bắt đầu không thoải mái .

Nhưng mà, gã không chút nào không sợ, ngược lại nội tâm kinh hỉ.

Cho ngươi tên hỗn đản này, dám đánh làm tổn thương ta, hôm nay không giựt giây Nhị thiếu gia giết ngươi, lão tử cùng họ với ngươi !

Phẫn hận đối với Lâm Hải ở trong nội tâm lóe lên rồi biến mất, sau đó gã giả ra bộ dạng vô cùng oán giận, tức giận nói.

“Ta nghe được hắn dám vũ nhục Nhị thiếu gia như thế, lúc này tức đến lửa giận công tâm!”

“Hắn mắng ta có thể, thế nhưng mà hắn mắng Nhị thiếu gia, ta cho dù liều mạng...”

Phanh!

tên gia bộc còn chưa nói hết lời, thân thể đột nhiên mạnh mẽ cứng đờ, sau đó thân thể bỗng nhiên nổ tung, biến thành huyết nhục, lập tức hình thần câu diệt!

“n?!”

Lâm Hải đang nghe tên gia bộc nói hưu nói vượn, không nghĩ dị biến nảy sinh, lập tức lắp bắp kinh hãi.

“Chết?”

Lâm Hải vẻ mặt kinh ngạc, không nghĩ tới gia bộc này, mới nói một nửa, lại bị cái Nhị thiếu gia Vương gia này, trực tiếp bắn ra một đạo chân nguyên, diệt sát rồi.

Cái này mẹ nó tình huống như thế nào, ra bài không theo như sáo lộ a!

Mà lúc này đây, thanh âm lạnh lùng của Nhị thiếu gia Vương gia, mới nhàn nhạt vang lên.

“Cẩu nô tài, lại dám ở trước mặt bổn thiếu gia bàn lộng thị phi, đổi trắng thay đen, thực nghĩ bổn thiếu gia nhìn không thấu sao?”

Ồ?

Nghe được lời này của Nhị thiếu gia Vương gia , Lâm Hải không khỏi ngạc nhiên một tiếng.

Vốn tưởng rằng, cái Nhị thiếu gia Vương gia xuất hành cũng phải để cho người dọn bãi này, tất sẽ là cái hoàn khố không học vấn không nghề nghiệp.

Không nghĩ tới, người này còn rất cơ trí, vậy mà thoáng cái đã xem thấu suy nghĩ của gia phó ác độc .

“Đúng vậy, thật đúng là khiến người bất ngờ!”

Lâm Hải không khỏi âm thầm gật đầu, đối với cái Nhị thiếu gia Vương gia này, sinh ra một tia hảo cảm.

Mà lúc này, Nhị thiếu gia Vương gia bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng phía Lâm Hải trông lại, nhàn nhạt hỏi.

“Bổn thiếu gia, không có giết oan gã a?”

Lâm Hải nghe được, tức thì mỉm cười, hướng phía Nhị thiếu gia Vương gia có chút liền ôm quyền.

“Nhị thiếu gia anh minh!”

Được Lâm Hải tán dương một câu, khóe miệng Nhị thiếu gia Vương gia nhếch lên, hơi có đắc ý.

Vừa muốn mở miệng lần nữa, đột nhiên biến sắc, trên mặt lộ ra biểu lộ khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi .

Sau đó, chỉ vào Lâm Hải giật mình nói.

“Ngươi, ngươi là Đại Thừa sơ kỳ?”

Lâm Hải thì là gật đầu cười, “Nhị thiếu gia, tuệ nhãn như đuốc!”

“Điều đó không có khả năng a?” Nhị thiếu gia thoáng cái trợn tròn mắt, sau đó hướng phía lão giả sau lưng nhìn lại.

“Lão Mộc, ngươi nhìn một chút, hắn thật là Đại Thừa sơ kỳ?”

Lão giả được xưng là lão Mộc , nhắm hai mắt lại, lòe lòe tỏa sáng, nhìn xem Lâm Hải cũng là sắc mặt ngưng trọng.

“Nhị thiếu gia, hắn thật là Đại Thừa sơ kỳ!”

Chà mẹ nó!

Lần này, con mắt Nhị thiếu gia lập tức liền thẳng, có chút khó tin đặt câu hỏi.

“Đại Thừa sơ kỳ, một chiêu miểu bại Đại Thừa hậu kỳ, đây là đang đùa giỡn sao?”

sắc mặt lão Mộc thì là nặng nề, mở miệng nói ra.

“Dựa theo lẽ thường, đây là sự tình tuyệt không khả năng, nhưng có một cái quần thể đặc thù, lại có thể làm được!”

Đặc thù quần thể?

Lời nói của lão Mộc, chẳng những lại để cho Nhị thiếu gia Vương gia sững sờ, mà ngay cả Lâm Hải cũng dựng lỗ tai lên, cẩn thận lắng nghe.

“Lão Mộc, là cái quần thể, lại ngưu bức như vậy ?” Nhị thiếu gia Vương gia, mang theo chấn kinh hỏi.

ánh mắt lão Mộc thì là lẫm liệt, hít sâu một hơi, nhàn nhạt nhổ ra ba chữ!

“Đăng Tiên Bảng!”

Chương 2118: Ngươi liền làm một con chó dưới gối ta, cũng đều không xứng!

“Đăng Tiên Bảng?!”

Lâm Hải nghe được cái tên này, vẻ mặt mờ mịt.

Còn đối với Nhị thiếu gia Vương gia, thì là sắc mặt đại biến, sau đó giật mình nhẹ gật đầu.

“Nếu là nhân vật bên trên Đăng Tiên Bảng, cái kia là có thể lý giải rồi!”

Sau đó, Nhị thiếu gia Vương gia mang theo một tia kinh ngạc, lần nữa đánh giá Lâm Hải một phen.

Lâm Hải dùng tu vi Đại Thừa sơ kỳ, miểu bại Đại Thừa hậu kỳ, cái tiềm lực này mẹ nó thế nhưng mà có thể so với đám biến thái bên trên Đăng Tiên Bảng kia a!

Trong lòng khẽ động, Nhị thiếu gia Vương gia hướng phía Lâm Hải, lộ ra dáng tươi cười hòa thiện.

“Trước đó, là gia nô nhà ta đắc tội tiểu huynh đệ, mong tiểu huynh đệ xem tại trên mặt mũi Vương mỗ , ngàn vạn chớ trách a!”

Lâm Hải khẽ giật mình, kinh ngạc liếc nhìn Nhị thiếu gia Vương gia, không nghĩ tới người này ngược lại là thông tình đạt lý.

Tục ngữ nói, thò tay không đánh khuôn mặt người tươi cười.

Nhị thiếu gia Vương gia khách khí hướng chính mình xin lỗi như thế, Lâm Hải tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục so đo nữa.

Huống chi, cái gia bộc đắc tội mình kia, đã bị Nhị thiếu gia Vương gia, tự mình ra tay phế bỏ đấy.

Nghĩ đến chỗ này, trên mặt Lâm Hải cũng lộ ra dáng tươi cười, hướng phía Nhị thiếu gia Vương gia liền ôm quyền.

“Vương huynh nói quá lời, tại hạ cũng không để ở trong lòng.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi!” Nhị thiếu gia Vương gia không khỏi ha ha cười cười, sau đó hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Không biết, tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào, đến từ nơi đâu?”

“Ta gọi Lâm Hải, đến từ Thiên Vận Quốc!”

“Lâm Hải, Thiên Vận Quốc?” Nhị thiếu gia Vương gia rõ ràng sững sờ, trong mắt lập tức hiện lên một tia thần sắc khinh miệt .

Coi trọng đối với Lâm Hải trước đó, cũng không khỏi lập tức hạ thấp rất nhiều.

“Không thể tưởng được địa phương man di như Thiên Vận Quốc , vậy mà cũng có bực thiên tài hào kiệt như Lâm tiểu huynh đệ !”

Nói xong, sắc mặt Nhị thiếu gia Vương gia nghiêm lại, mang theo một tia ngạo nghễ, hướng phía Lâm Hải nói.

“Lâm tiểu huynh đệ, ta chính là Nhị thiếu gia Vương gia ở thành Thái Thản , ta gọi Vương Tất Thành!”

“Ngươi về sau hãy theo ta hỗn a, chỉ cần ngươi chịu trung tâm với ta, ta có thể cung cấp cho ngươi đầy đủ tu luyện tài nguyên!”

ở bên trong lời nói của Vương Tất Thành, kìm lòng không được mang lên một tia cảm giác cao cao tại thượng .

Dù sao, Thiên Vận Quốc nho nhỏ, tại trong mắt Vương Tất Thành xem ra, liền so với một cái đại gia tộc bình thường, cũng đều thua kém.

Nếu không phải Lâm Hải có tiềm lực của cao thủ Đăng Tiên Bảng , Vương Tất Thành chỉ sợ liền con mắt cũng sẽ không liếc nhìn Lâm Hải .

Lâm Hải nghe xong, thì là lã chã cười cười, mang theo một tia im lặng, lắc đầu.

“ý tốt Vương Nhị thiếu gia, Lâm mỗ tâm lĩnh.”

“Lâm mỗ còn có chuyện quan trọng, như vậy xin từ biệt!”

Nói xong, dưới chân Lâm Hải khẽ động, liền muốn rời đi.

Còn đối với Vương Tất Thành, sắc mặt gã tức thì liền thay đổi, trong mắt có một vòng sát cơ kích xạ mà ra.

Tại trong mắt gã, dùng thân phận Vương Nhị thiếu gia của gã, tự mình mời chào Lâm Hải một cái người tu hành đến từ Thiên Vận Quốc nho nhỏ, thế nhưng mà là đã cho Lâm Hải mười phần mặt mũi.

Lâm Hải không khóc lóc, mang ơn coi như xong, lại vẫn ở trước mặt cự tuyệt gã?

“Không biết phân biệt!”

mặt mũi của Vương Tất Thành , lập tức liền nhịn không được rồi.

Phất tay đánh ra một đạo vầng sáng màu vàng đất, giống như một cái cày đầu cực lớn, lập tức đem không gian cày ra một khe rãnh sâu vài chục trượng, ngăn cản đường đi của Lâm Hải .

tường vân của Lâm Hải mạnh mẽ rung lên, ngừng thế đi, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Quay người lại, Lâm Hải nhắm hai mắt lại, nhìn xem Vương Tất Thành, nhàn nhạt mà hỏi.

“Vương Nhị thiếu gia, cái này là ý gì?”

Vương Tất Thành mặt trầm như nước, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nhìn xem Lâm Hải, lạnh lùng khẽ hừ.

“Lâm Hải, ta đều đã tự mình mở miệng, mời ngươi đi theo ta rồi, này là ân huệ cực lớn, ngươi vậy mà không đáp ứng?”

“ân huệ cực lớn?” Lâm Hải không khỏi bật cười một hồi , sau đó nghiêm nghị nói.

“Vương Nhị thiếu gia, vẫn là câu nói kia, ý tốt của ngươi ta tâm lĩnh, nhưng cái gọi là ân huệ này, Lâm Hải ta phúc mỏng, tiêu phí không nổi!”

Nói xong, Lâm Hải lần nữa hướng phía Vương Tất Thành ôm quyền, thản nhiên nói.

“Cáo từ!”

Ông!

Lâm Hải vừa dứt lời, còn chưa chờ hắn rời đi, trong lúc đó một cỗ áp lực kinh khủng, giống như là núi lớn đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Lâm Hải lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, ngực như gặp phải trọng kích, một ngụm máu tươi từ bên khóe miệng liền tràn ra đến.

Hoảng sợ ngẩng đầu, đã thấy một đoàn hào quang màu xanh , phảng phất như vô số xiềng xích tinh quang , từ trong hư không bắn ra, lơ lửng tại trên đỉnh đầu của mình.

phía trên xiềng xích , là sát khí sắc bén lăng lệ ác liệt, đem toàn bộ đường lui của chính mình , toàn bộ phong kín, phảng phất như tùy thời cũng có thể rơi xuống, đem chính mình buộc chặt.

Mà A Mộc vẫn đứng tại sau lưng Vương Tất Thành, giờ phút này toàn thân lại lập loè ánh sáng xanh, hai con mắt mang theo sát khí lạnh như băng, đang âm trầm nhìn chăm chú lên chính mình.

“Hừ!”

Lâm Hải lạnh lùng khẽ hừ, chậm rãi đưa tay, đem máu tươi bên khóe miệng lau đi, hai mắt lóe ra hàn mang, đã rơi vào trên người Vương Tất Thành .

“Vương Nhị thiếu gia, ngươi có phải có chút quá mức hay không ?”

Vương Tất Thành thì là ha ha cười cười, mang trên mặt đùa giỡn vui vẻ thật sâu, khinh thường liếc nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải, đâu có gì lạ đâu.”

“Tiềm lực của ngươi, ta rất thưởng thức, chỉ cần ngươi chịu đi theo ta, tương lai sự thành tựu của ngươi, có thể đứng hàng Đăng Tiên Bảng cũng chưa biết!”

“Thế nhưng mà ngươi như lại nói không muốn...” khóe miệng Vương Tất Thành nhếch lên, trong mắt hiện lên một vòng sát cơ.

“Tự tay bóp chết một cái thiên tài có hi vọng đứng hàng Đăng Tiên Bảng, ngẫm lại đều để người kích động ni!”

Nói xong, ánh mắt Vương Tất Thành mãnh liệt, lộ ra khuôn mặt dữ tợn, hướng phía Lâm Hải quát lạnh nói.

“Hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, phụng ta làm chủ, làm một con chó dưới gối ta, ngươi đến cùng có nguyện ý hay không?!”

Đây mới là tướng mạo sẵn có của ngươi sao?

Lâm Hải nhìn xem Vương Tất Thành, không khỏi khẽ lắc đầu, mặt mũi tràn đầy thất vọng.

Thiệt thòi chính mình, vừa rồi đối với gã còn có hảo cảm, náo loạn cả buổi đều là trang!

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, lúc lâm thời xuất môn còn cần gia phó đi sớm dọn bãi, có thể là mặt hàng tốt gì?

Nếu đã vạch mặt, Lâm Hải cũng không cần phải khách khí cùng Vương Tất Thành nữa.

Mang theo khinh thường thật sâu, Lâm Hải lạnh lùng liếc nhìn Vương Tất Thành, xem thường lắc đầu.

“Ngươi liền làm một con chó dưới gối ta, cũng đều không xứng!”

“Muốn chết!” sắc mặt Vương Tất Thành lập tức đại biến, tức sùi bọt mép!

Không thể tưởng được sắp chết đến nơi, Lâm Hải lại vẫn dám miệng ra không kém, mỉa mai gã!

“A Mộc!”

“Giết cho ta...”

Vương Tất Thành còn chưa nói dứt lời , lại đột nhiên im bặt mà dừng.

Sau đó chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh từ đỉnh đầu xông ra, khiến cho gã sắc mặt đại biến, sợ tới mức hồn thiếu chút nữa đã bay!

Bởi vì đúng lúc này, không hề dấu hiệu, gã đã bị một cỗ sát cơ lăng lệ ác liệt vô cùng đáng sợ , bỗng nhiên tập trung.

Mang theo sợ hãi thật sâu, Vương Tất Thành ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy bên cạnh Lâm Hải, vậy mà trống rỗng xuất hiện một cái nam tử cao lớn vạm vỡ, đang lạnh lùng theo dõi gã!

Mà sát cơ đáng sợ đang đưa gã tập trung này, đúng là từ trên người nam tử đối diện này phóng thích mà ra.

Vương Tất Thành không chút ngoài ý, chỉ cần gã dám hơi có hành động thiếu suy nghĩ, nam tử đối diện này, thế tất sẽ cho gã một kích lôi đình .

Mặc dù có A Mộc tại bên người bảo hộ, gã cũng không có một tia khả năng chạy trốn !

“Đáng sợ, thật là đáng sợ!”

Không khỏi, mí mắt Vương Tất Thành kinh hoàng không thôi, nội tâm sợ hãi chưa bao giờ có, lại để cho toàn thân gã lập tức bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Không tự chủ được, Vương Tất Thành mang theo sợ hãi thật sâu, dùng khóe mắt quét nhìn, hướng phía A Mộc nhìn lại.

Nhưng phía dưới vừa nhìn này, tâm của Vương Tất Thành, lập tức chìm đến đáy cốc, so với trước đó thì càng thêm tuyệt vọng.

Chỉ thấy A Mộc giờ phút này, hai mắt ngốc trệ, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Nhìn qua nam tử đối diện, hai chân lão vậy mà không tự chủ được run lên, trên đầu càng là mồ hôi lạnh chảy ròng.

Yết hầu nhấp nhô vài xuống, A Mộc mới sợ hãi thở hổn hển, hướng phía nam tử đối diện hỏi.

“Xin hỏi, là vị tiền bối nào ở trước mặt?”

Chương 2119: Mở tốt phòng, chờ ta!

“Ta là cha ngươi!”

Chu Tử Chân gầm lên giận dữ, sau đó bàn tay mạnh mẽ vung lên, một đoàn hỏa diễm phóng lên trời, lập tức đã rơi vào phía trên xiềng xích màu xanh trong hư không .

Phanh!

Sau một khắc, những xiềng xích phiêu diêu này, trực tiếp bị thương thành tro tàn, sát cơ tập trung vào Lâm Hải bỗng nhiên biến mất.

“Tán Tiên!”

A Mộc thét lên một tiếng kinh hãi, lập tức sợ tới mức mồ hôi rơi như mưa, hai chân run càng lợi hại hơn vừa rồi.

Vừa rồi, Chu Tử Chân vừa ra trường, nội tâm của lão liền một hồi kinh hoàng, phảng phất như nhận lấy một cỗ áp chế cường đại.

Loại cảm giác này, chỉ có thời điểm lão đối mặt với Tán Tiên, mới xuất hiện qua.

Lập tức, lão liền có một loại dự cảm đáng sợ, nam tử đối diện , vô cùng có khả năng là một vị Tán Tiên!

Thế nhưng mà, Tán Tiên địa vị tôn sùng, đều là đại nhân vật đứng tại đỉnh phong.

Không người nào không phải là thủ lĩnh của đại tông môn hoặc là đại gia tộc , sao lại đơn giản xuất hiện ở chỗ này?

Vì thế, A Mộc còn ôm một tia hi vọng, nói không chừng là cảm giác của mình sai rồi.

Nhưng lúc này, một tia may mắn này lập tức tan vỡ.

Bất kể nói thế nào, A Mộc lão cũng là Tiên Đạo Chí Tôn, thậm chí ở bên trong Tiên Đạo Chí Tôn , cũng có thể sắp xếp đến vị trí bên trên.

Có thể phất tay, hời hợt đưa xiềng xích hư không của lão đánh nát, cho dù là Tiên Đạo Chí Tôn mạnh hơn lão, cũng không có khả năng nhẹ nhõm làm được như thế.

Mà có thể làm được điểm này, tuyệt đối là Tán Tiên không thể nghi ngờ!

Vương Tất Thành giờ phút này, cũng là hai mắt hoảng sợ, lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

Nhất là nghe được âm thanh kinh hô kia của A Mộc, lúc biết rõ nam tử đối diện, dĩ nhiên là một vị Tán Tiên , Vương Tất Thành lập tức liền kinh sợ rồi!

Tán Tiên a, con mẹ nó tại sao có thể có Tán Tiên xuất hiện a!

Tuy Vương Nhị thiếu gia gã, tại thành Thái Thản cơ hồ có thể đi ngang, không ai dám trêu chọc.

Nhưng là, ở trong đó lại không kể cả Tán Tiên a.

Dù sao, người mạnh nhất Vương gia bọn họ, cũng bất quá chỉ là một vị Tán Tiên mà thôi!

“Tiền bối, tiểu nhân Vương Tất Thành, lão tổ tông nhà ta, cũng cùng tiền bối đồng dạng, là vị Tán Tiên...”

trên mặt Vương Tất Thành chồng chất ý cười, nơm nớp lo sợ hướng phía Chu Tử Chân, ngữ khí cà lăm nói ra.

Ý của gã rất rõ ràng, chính là muốn nói cho Chu Tử Chân, Vương gia họ cũng có Tán Tiên.

Hi vọng Chu Tử Chân có thể có chỗ cố kỵ, đừng có vung tay lên, đưa gã giết đi.

Nói như vậy, Vương Nhị thiếu gia gã, có thể ngu xuẩn đánh cái rắm được rồi.

Chu Tử Chân trừng tròng mắt lớn, không đợi Vương Tất nói cho xong, trực tiếp gầm lên giận dữ, có như Kinh Lôi!

“Cút!”

Một cuống họng này, động tĩnh thật sự là quá lớn, đem Vương Tất Thành sợ tới mức thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Bất quá chờ kịp phản ứng, Vương Tất Thành cùng A Mộc, trong lòng lại đại hỉ.

Cái Tán Tiên này vậy mà lại để cho bọn họ cút, hoàn toàn không có ý muốn giết họ!

Ha ha, thật tốt quá!

trong nội tâm hai người , lập tức không kìm được vui mừng, liên tục hướng phía Chu Tử Chân, cúi đầu khom lưng một chầu .

“Đa tạ tiền bối đã tha mạng!”

“Cút, chúng ta cái này cút!”

Nói xong, Vương Tất Thành mang theo A Mộc, như là chó nhà có tang, chạy thục mạng, trong chớp mắt đã bỏ chạy vô tung vô ảnh.

Toàn bộ quá trình, thậm chí liền đầu đều không dám quay lại thoáng một phát.

Thẳng đến khi hai người kia chạy mất dạng, Chu Tử Chân mới quay đầu lại, nhìn xem Lâm Hải một hồi khó hiểu.

“Chủ nhân, vì cái gì không cho ta giết hai cái quy tôn này ?”

Lâm Hải thì là mang theo một tia khinh thường, chậm rãi lắc đầu.

“Không cần phải thế, một vở hài kịch ỷ vào thế lực gia tộc hoành hành ngang ngược mà thôi, không thành được khí hậu!”

“Giết loại người này, ngược lại kéo thấp giá trị của mình!”

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem Chu Tử Chân, thu hồi vào trong Luyện Yêu Hồ.

Dù sao, Không Gian Hỗn Độn ở bên trong Luyện Yêu Hồ còn đang mở nghiệp lớn, thế nhưng mà còn không cách Chu Tử Chân được đấy.

Chuyện của Vương Tất Thành, Lâm Hải cũng không để ở trong lòng.

Chân đạp tường vân, tại vị trí còn có cách thành Thái Thản vài trăm dặm , rơi xuống.

Lâm Hải một bên không vội không chậm đi về phía trước, một bên lấy ra điện thoại, tìm đến weachat của Liễu Như Yên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này, mỹ nữ, ta đã đến thành Thái Thản rồi, còn không ra nghênh đón! (phía sau là một cái biểu lộ nhướn mày)

Chỉ trong chốc lát, tin tức của Liễu Như Yên , liền hồi âm qua.

Liễu Như Yên: Thật sự a, ngươi thật sự đến rồi? (phía sau là một cái vẻ mặt kinh hỉ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng vậy, bây giờ đang ở biên giới thành Thái Thản ni!

Lâm Hải một bên hồi âm, một bên phát cái tin tức vị trí cho Liễu Như Yên .

Liễu Như Yên: Ta thật khẩn trương! (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt lưng tròng)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Khẩn trương cái gì à? (phía sau là một cái biểu lộ nghi vấn)

Liễu Như Yên: Không biết, vừa nghĩ tới muốn cùng ngươi gặp mặt, ta liền thật khẩn trương, trái tim của ta đều nhanh nhảy ra ngoài. (phía sau là một cái biểu lộ phát điên)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, yên tâm đi, ta cũng không phải Yêu thú, không có đáng sợ như vậy!

Liễu Như Yên: Không được, ta không dám gặp ngươi! Ta vừa nghĩ tới gặp mặt cùng ngươi, ta muốn hít thở không thông! (phía sau là một cái biểu lộrơi lệ)

“Ta đi, không phải đâu?” Lâm Hải nhìn hồi âm của Liễu Như Yên, im lặng một hồi.

Không thể tưởng được Liễu Như Yên, lại còn là kiểu thẹn thùng, gặp cái bạn nam trên mạng, liền khẩn trương thành cái dạng này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nếu ngươi thực đang khẩn trương, cứ trung thực ở nhà chờ xem, ta đi tìm ngươi là tốt rồi!

Liễu Như Yên: Không được, ngươi đừng tới nhà của ta! (phía sau là một cái vẻ mặt sợ hãi)

“Ách...” cái này khiến Lâm Hải là thực không cách nào.

Không tìm đến mình, cũng không để cho mình đi tìm nàng, cái này là làm cái gì à?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy làm sao bây giờ à? (phía sau là một cái vẻ mặt bất đắc dĩ)

Liễu Như Yên trầm mặc một hồi, sau đó hồi âm lại.

Liễu Như Yên: Nếu không như vậy, ngươi trước tiên tiến vào thành tìm khách điếm, sau đó... Mở tốt phòng, chờ ta! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Lâm Hải nhìn tin tức, khóe miệng lập tức lộ ra một vòng cười xấu xa, nhịn không được phát một đầu tin tức đùa giỡn .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi muốn mướn phòng cùng với ta à? Người ta đều không có chuẩn bị tâm lý ni! (phía sau là một cái biểu lộ thẹn thùng)

Liễu Như Yên: Chán ghét! Không phải cái dạng ngươi nghĩ kia!!! (phía sau là một cái biểu lộ phát điên)

“Ha ha ha ha!” Chứng kiến Liễu Như Yên có phản ứng kịch liệt như thế , Lâm Hải nhịn không được bắt đầu cười .

Lường trước, Liễu Như Yên giờ phút này, nhất định là đỏ bừng cả khuôn mặt, khinh sân bạc nộ a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt rồi, không nói giỡn nữa, cứ theo như ngươi nói, ta trước tiên tiến vào thành, mở tốt gian phòng rồi thông tri ngươi!

Liễu Như Yên: n, ta chờ tin tức của ngươi !

Đối thoại cùng Liễu Như Yên xong, Lâm Hải không khỏi lã chã bật cười.

Cái này mẹ nó, như thế nào đột nhiên, có loại cảm giác yêu đương vụng trộm đâu?

Bất đắc dĩ lắc đầu, bộ pháp của Lâm Hải nhanh hơn, trong giây lát đã đến thành Thái Thản cửa thành.

“Wow, thật to lớn, thật đồ sộ a!”

Lâm Hải nhìn cửa thành cao tới tầm hơn mười trượng, tâm trí không khỏi một hồi hướng về.

Cái thành Thái Thản này, chỉ xem cửa thành cũng không biết khí phái gấp bao nhiêu lần so với thành Bạch Thạch .

Mà những thành trì của Thiên Vận Quốc kia, thì là càng thêm không thể so sánh.

Mà bên trong cửa thành, đám người hối hả, cũng là cực kỳ đông đúc.

Lâm Hải nhìn qua một chút, tu vi của đám người , phổ biến đều tại ngoài Đại Thừa, liền Hóa Thần cảnh đều ít càng thêm ít.

Cái này lại để cho Lâm Hải vừa mới đột phá đến Đại Thừa sơ kỳ , lập tức bị đả kích.

Mẹ nó, như thế nào đi đến đâu, tu vi của huynh đệ , đều cơ hồ giống như là tồn tại gần cuối đâu?

Thật làm cho người có loại cảm giác người sống trên núi đi vào thành .

Ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào thành Thái Thản, Lâm Hải cũng không có đi dạo mọi nơi, trực tiếp tìm được một nhà khách điếm nhìn về phía trên tương đối cao đương , mở một cái phòng.

Mà giá cả gian phòng, cũng là lại để cho Lâm Hải toát lưỡi một hồi .

Thời gian một ngày, vậy mà cần tiêu phí năm vạn khỏa Linh thạch !

“Thực con mẹ nó!” Lâm Hải thậm chí nghĩ chửi mẹ rồi, nếu không phải coi như có chút tích súc, liền mở cái gian phòng gặp bạn trên mạng đều mở không dậy nổi.

Cũng may trình độ xa hoa của gian phòng , vượt xa tưởng tượng của Lâm Hải, thật khiến Lâm Hải cảm thấy vui mừng.

Nằm ở trên mặt giường lớn mềm mại rộng rãi thoải mái dễ chịu , Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, gửi đi một đầu tin tức cho Liễu Như Yên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Khách điếm Vấn Thiên , gian phòng 301 , chờ ngươi a!

Chương 2120: Ngươi, so với ta tưởng tượng còn đẹp trai hơn!

Phát xong tin tức, Lâm Hải nằm ở trên mặt giường lớn, lẳng lặng chờ đợi Liễu Như Yên.

Kỳ thật, đây cũng là lần thứ nhất Lâm Hải gặp bạn trên mạng, lại là bạn gái trên mạng, nội tâm cũng là có chút khẩn trương.

Vì giảm bớt phần khẩn trương này , Lâm Hải lấy điện thoại ra , lật xem weachat, chuyển dời lực chú ý.

Đồng thời, đem sự tình đã xảy ra ở bên ngoài trong ba năm rưỡi mà chính mình bế quan luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, cũng chải vuốt một phen.

Bên Thiên Vận Quốc, Hải Nguyệt Tông tại dưới Trần Nghiên chủ đạo, phi tốc lớn mạnh, tình thế tốt.

Nhất là chuyện kiến thiết phố người Hoa , tại Thiên Vận Quốc có đặc sắc độc đáo, nổi tiếng xa gần.

thanh danh của Hải Nguyệt Tông , cũng là lần đầu tiên khai hỏa tại Thiên Vận Quốc.

Cùng lúc đó, Phi Tinh Các cùng Lạc Diệp Tông đã thành lập nên quan hệ đồng minh chiến lược trên mọi mặt, thân như một nhà.

Mà các nhóm thế lực như Đan Đạo Tông, Lạc Diệp Tông, Từ gia ở thành Hỏa Phượng, tức thì hoàn toàn nhập vào Hải Nguyệt Tông, đã trở thành một phần tử của Hải Nguyệt Tông .

Mặt khác, hoàng thất Thiên Vận Quốccũng đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Lão tổ Mạnh gia lợi dụng thời gian nửa năm, đem Tiết gia triệt để tẩy trừ.

Lão tổ Hoa gia làm cỏ đầu tường, thấy tình cảnh này, sợ lão tổ Mạnh gia tìm mình về tính sổ, đem Hoa gia diệt sạch.

Vì vậy chủ động tìm tới lão tổ Mạnh gia , tự sát tại chỗ, đổi lấy sinh tồn của Hoa gia .

Mà lão tổ Lâm gia bởi vì trung tâm với hoàng thất, trở thành Tiên Đạo Chí Tôn duy nhất còn may mắn sống sót trong tứ đại gia tộc , Lâm gia càng là nước lên thì thuyền lên, rất được hoàng thất tín nhiệm.

Bất quá, không có ai biết vì cái gì, một ngày nào đó Ma Tôn đột nhiên hiện thân tại Lâm gia, không phân tốt xấu đem lão tổ Lâm gia đánh giết tại chỗ , sau đó phiêu nhiên mà đi.

thời khắc Lâm gia một mảnh đau thương, Lâm Ngọc bi phẫn mà ra đi, tuyên bố không giết Ma Tôn, thề không trở về.

Mà cùng một ngày, kỳ hạn kéo dài tánh mạng của lão tổ Mạnh gia đã đến, thân vẫn cùng hoàng thất .

Quốc quân Mạnh Đức Học ngay ngày hôm sau liền tuyên bố thoái vị, nhất tâm hướng đạo, toàn lực trùng kích cảnh giới Tiên Đạo Chí Tôn .

Nhưng lệnh cả nước xôn xao chính là, vị trí Quốc quân vậy mà không có truyền cho bất kỳ một cái hoàng tử nào, mà là truyền cho Công chúa Mạnh Thanh Ca.

Vì vậy, Mạnh Thanh Ca cứ như vậy đã trở thành vị nữ Quốc quân đầu tiên của Thiên Vận Quốc từ trước tới nay.

Càng làm cho người giật mình chính là, chuyện thứ nhất khi Mạnh Thanh Ca kế vị , lại là lệnh phong Hải Nguyệt Tông làm tông môn hộ quốc !

Một cái cử động ngoài dự đoán của mọi người này, lập tức lại để cho Hải Nguyệt Tông không có danh tiếng gì, thanh danh lan truyền lớn, nổi tiếng.

Thậm chí, một ít tông môn cùng tán tu không phục Hải Nguyệt Tông, từng có người đến cửa, khiêu chiến địa vị chí cao vô thượng của Hải Nguyệt Tông tại Thiên Vận Quốc .

Kết quả, sau khi bị u Dương Phổ Huệ liên tiếp làm lật ra trên trăm cái cao thủ thanh danh hiển hách, những tông môn cùng tán tu không phục không cam lòng kia, rốt cục tất cả đều trung thực rồi.

Đến tận đây, Hải Nguyệt Tông tuy có thực lực tổng hợp còn xa xa không bằng một ít đại tông môn, nhưng bởi vì nguyên nhân là tông môn hộ quốc cùng u Dương Phổ Huệ , ẩn ẩn dĩ nhiên đã trở thành đệ nhất đại tông môn của Thiên Vận Quốc !

Thanh thế nhìn qua, có thể thấy được lốm đốm!

"Tốt, tốt!"

Lâm Hải lật xem tin tức báo cáo của Trần Nghiên đối với chính mình , nội tâm vừa cảm khái lại vừa cao hứng.

Mặt khác, còn có cái tin tức lại để cho người kinh hỉ.

Sau khi Trần Nghiên cùng Cố Diễm Tích tiếp xúc, phát hiện Cố Diễm Tích tâm tư kín đáo, cực kỳ cẩn thận, là cái nhân tài cực kỳ khó được .

Vì thế, Trần Nghiên lớn mật làm chủ, đem Cố Diễm Tích bổ nhiệm làm người phụ trách phân bộ của Hải Nguyệt Tông ở Hồng Ngọc Quốc .

Hôm nay, Cố Diễm Tích đã cáo biệt bọn người Khấu Y Huyên, mang theo Mười Hai Cầm Tinh, đi thế lực bên ngoài phạm vi Lục Tinh Cung, độc lập phát triển.

Hôm nay đã chiếm cứ hai tòa thành vô chủ, cũng theo thứ tự đưa làm căn cứ địa, bắt đầu khuếch trương thế lực, gian khổ gây dựng sự nghiệp.

Đương nhiên, trong quá trình khuếch trương, hết thảy tài lực vật lực nhân lực cần có, đều do Trần Nghiên ủng hộ.

Mà sự vụ cụ thể, thì là do Lâm Kiếm phụ trách.

Lâm Kiếm hôm nay, ngay tại Hồng Ngọc Quốc!

"Rất lâu chưa thấy qua Lâm Kiếm, cũng không biết tiểu tử này, hiện tại thế nào?"

Nhớ đến cái khuôn mặt lạnh lùng khắc nghiệt kia của Lâm Kiếm, trong nội tâm Lâm Hải càng thêm cảm khái.

Thời gian qua, thế nhưng mà thực vui vẻ a!

Lâm Hải đến nay còn nhớ rõ, lúc trước khi nhận lấy Lâm Kiếm, lời nói mà Lâm Kiếm lúc ấy đã nói là.

“Từ ngày hôm nay, ta tên Lâm Kiếm!”

“Lâm Kiếm nguyện làm một thanh lợi kiếm của Tông chủ , vì Tông chủ chém giết tất cả kẻ địch xâm phạm !”

Lâm Kiếm ngay lúc đó , còn là một cái tiểu hài tử vừa mới giết chết cừu nhân, báo thù cho mẹ.

Vậy mà nói ra lời nói rung động đến tâm can, bộc lộ tài năng như thế, lại để cho Lâm Hải đến nay nhớ tới, vẫn còn lau mắt mà nhìn.

“Đợi gặp Liễu Như Yên xong, liên hệ thoáng một phát tiểu tử này, xem y tu hành Thị Huyết Kiếm Pháp, tiến triển như thế nào!”

Leng keng!

Lâm Hải đang nghĩ ngợi sự tình của Lâm Kiếm , đột nhiên weachat vang lên.

Là Liễu Như Yên phát tới.

Liễu Như Yên: Ta đã đến, ngay tại cửa ra vào, ta thật khẩn trương! (phía sau là một cái biểu lộ mồ hôi lạnh)

“Tới cửa?”

Lâm Hải sững sờ, đều tới cửa rồi, tại sao không gõ cửa cũng không tiến vào đâu?

Vội vàng đứng lên, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, đã đến cửa ra vào, mở cửa ra.

Sau đó, một đạo bóng hình xinh đẹp giống như tiên nữ xuất hiện ở giữa tầm mắt.

“Bà mẹ nó!”

con mắt Lâm Hải, lập tức liền thẳng.

Chỉ thấy Liễu Như Yên mặc một bộ áo trắng, giống như Tiên Tử xuất trần, dáng người linh lung uyển chuyển, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, khẽ cúi đầu, một đôi mắt đẹp vũ mị , xấu hổ nhìn xem Lâm Hải, phong tình vạn chủng.

Dù Lâm Hải đã gặp qua quá nhiều mỹ nữ, hơn nữa tại bên trên ảnh chân dung của weachat, cũng đã gặp bộ dạng của Liễu Như Yên .

Nhưng hôm nay Liễu Như Yên đứng ở trước mặt mình, lại vẫn là để cho Lâm Hải lập tức thất thần, trái tim ầm ầm kinh hoàng.

Liễu Như Yên đẹp, vậy mà đẹp đến mức lại để cho người hít thở không thông!

Thấy Lâm Hải một bộ dạng ngơ ngác, khuôn mặt Liễu Như Yên lập tức hồng, cái miệng nhỏ nhắn hơi mím, xấu hổ liếc trắng Lâm Hải, thật sự là phong tình vạn chủng.

“Ngươi, cứ để cho người ta đứng tại cửa ra vào sao?”

“À? A, mau mời tiến, mau mời tiến!”

Lâm Hải lúc này mới đột nhiên giật mình một cái, lộ ra vẻ mặt dáng tươi cười xấu hổ, đem Liễu Như Yên mời vào phòng trong.

Đồng thời, nội tâm của Lâm Hải không khỏi thầm mắng một hồi, chính mình là làm sao vậy?

biểu hiện vừa rồi , quả thực mẹ nó chính là một cái hoa si a!

Đoán chừng nội tâm của Liễu Như Yên , đã có chỗ thấy rõ đối với chính mình a?

Thật sự là mất mặt a!

Liễu Như Yên bước liên tục nhẹ nhàng, tao nhã ngồi ở trên mặt ghế, đôi môi khẽ mím, cúi đầu xấu hổ không nói lời nào.

“Ngươi uống nước không?”

Lâm Hải nuốt nuốt nước miếng, có chút khẩn trương hỏi.

“Không cần, cám ơn!”

thanh âm Liễu Như Yên ôn nhu, dễ nghe êm tai, nói xong lần nữa lại cúi đầu, lại có thể nghe được tiếng tim đập khẩn trương .

“Cái kia, ăn chút bánh ngọt.”

Lâm Hải xoa xoa đôi bàn tay, lại đem bánh ngọt trên bàn trà, hướng phía Liễu Như Yên đẩy qua.

“Không cần, cám ơn.”

Liễu Như Yên cười cười, thiên kiều bá mị, sau khi cười xong lại cúi đầu, trầm mặc không nói.

“Ách...”

Cái này, Lâm Hải cũng có chút phát mộng.

Miệng giật giật, vậy mà cũng không biết nói cái gì cho phải.

Trong nháy mắt, trong phòng đột nhiên trở nên cực kỳ an tĩnh lại, chỉ nghe được tiếng tim đập khẩn trương của hai người Lâm Hải cùng Liễu Như Yên.

im ắng thật lâu, không khí trong phòng, thoáng cái trở nên mập mờ vô cùng.

Càng là như thế, nội tâm của hai người , không khỏi càng thêm khẩn trương, ngược lại càng không biết mở miệng như thế nào .

“Đậu phộng, tại sao có thể như vậy?!”

Lâm Hải mang trên mặt dáng tươi cười xấu hổ, nội tâm lại đem mình mắng cho chết rồi.

Theo lý thuyết, mình bình thường tuy không được xưng là biết ăn nói, nhưng cũng không trở thành không lời nào để nói a?

Hơn nữa, không phải là gặp cái bạn trên mạng ấy ư, như thế nào so với chiến tranh còn khẩn trương như vậy ?

“Thao, thực khinh bỉ chính mình a, còn không bằng tên Vương mập kia!”

“Nếu Vương mập gặp bạn trên mạng, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện loại tràng diện này!”

Có lẽ, Liễu Như Yên cũng cảm thấy không khí xấu hổ, đột nhiên hít sâu một hơi, cả gan ngẩng đầu, khẩn trương liếc nhìn Lâm Hải.

Sau đó, thanh âm thoáng run rẩy, ôn nhu mở miệng nói.

“Ngươi, so với ta tưởng tượng còn đẹp trai hơn!”

Chương 2121: Gặp gỡ bạn trên mạng

Liễu Như Yên vừa mới mở miệng, trong nội tâm Lâm Hải càng thêm thầm mắng mình rồi.

Thực mất mặt a, gặp cái bạn trên mạng, lại làm cho người nữ ta mở miệng nói trước tiên, nếu truyền đi, vẫn không thể bị đám gia hỏa Vương mập kia cười chết sao?

Bất quá, những lời này của Liễu Như Yên, lại để cho Lâm Hải cực kỳ hưởng thụ.

Với loại đại mỹ nữ đẹp đến mức lại để cho người hít thở không thông như Liễu Như Yên, khen chính mình một câu soái, đây là bao nhiêu vinh quang a!

“Ha ha, quá khen quá khen, ta tại quê quán của mình, chỉ có thể coi là soái thứ hai, đệ nhất soái đến nay còn không có sinh ra ni!”

Lâm Hải một bên lắc đầu khoát tay, một bên thối không biết xấu hổ mà khoe khoang nói.

Phốc!

Liễu Như Yên lập tức bị Lâm Hải chọc cho che miệng cười khẽ, thật sự là nhất tiếu bách mị sinh, lại để cho Lâm Hải nhịn không được một hồi si.

Sau đó, vội vàng có chút quơ quơ đầu, trong nội tâm thầm mắng.

“Thao, tại sao lại thất thố rồi, thực mất mặt a!”

“Lại tiếp tục như vậy, chắc sẽ bị người coi thành sắc lang mất!”

Mà Liễu Như Yên sau khi cười xong, mị nhãn hơi trở mình, phong tình vạn chủng liếc nhìn Lâm Hải, ôn nhu nói.

“Ngươi người này, thật đúng là tự kỷ!”

“Ha ha ha, đúng vậy a, ta là người Siêu cấp tự kỷ, nếu như ta là nữ nhân, ta tuyệt đối sẽ yêu mến chính mình thật sâu !” Lâm Hải đập vào ha ha, ba hoa nói.

Nhất thời, lại chọc cho Liễu Như Yên cười khanh khách không ngừng, cười đến trái tim Lâm Hải đều nhanh nhảy ra ngoài.

Chuyện cho tới bây giờ, Lâm Hải không thể không thừa nhận, Liễu Như Yên làm một cái nữ nhân, lực sát thương đối với nam nhân, thật sự là quá lớn.

“Liễu cô nương, ngươi so ảnh chân dung bên trên weachat của ngươi , đẹp hơn nhiều lắm!”

Kìm lòng không được, Lâm Hải nhìn Liễu Như Yên, tự đáy lòng cảm khái nói.

Nghe được Lâm Hải tán dương chính mình, khuôn mặt Liễu Như Yên lập tức đỏ lên, cúi đầu nhẹ nhàng nói.

“Cảm ơn!”

Hô ~

Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra một ngụm trọc khí, không thể không nói, Liễu Như Yên đẹp, thật là lại để cho Lâm Hải trở tay không kịp.

Không khỏi, Lâm Hải lại nghĩ tới người yêu của mình -Liễu Hinh Nguyệt.

Nếu đơn thuần nói về tướng mạo cùng dáng người, Liễu Như Yên cùng Liễu Hinh Nguyệt, có lẽ thuộc về tương xứng, mỗi người mỗi vẻ.

Nhưng là, phong cách của hai người , lại hoàn toàn bất đồng.

Vẻ đẹp của Liễu Hinh Nguyệt, thuộc về vẻ đẹp thanh thuần, cảm giác cho người, tựa như Cửu Thiên Tiên Tử, siêu trần thoát tục.

Mà Liễu Như Yên thì bất đồng, vẻ đẹp của nàng là loại đẹp mị hoặc, dù chỉ là đứng tại trước mặt, cũng sẽ khiến nhân tâm nhảy nhanh hơn, hận không thể nhào tới, đem nàng hung hăng áp dưới thân thể.

“Khục khục!”

Lâm Hải ho nhẹ hai tiếng, giảm bớt thoáng một phát không khí xấu hổ, sau đó hướng phía Liễu Như Yên cười nói.

“Liễu cô nương, ngươi nói ba tháng sau có di tích cổ mở ra, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Liễu Như Yên nghe được, có chút ngẩng đầu, đôi mắt dễ thương nhìn xem Lâm Hải, mỉm cười.

“Cái di tích cổ kia, vốn là một chỗ cấm địa trong thành Thái Thản, tương truyền bên trong cực kỳ hung hiểm, đã từng có Tán Tiên đi vào trong đó, cũng chưa từng đi ra.”

“Nhưng ba năm trước đây, bên trong di tích cổ đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, đưa tới đám người tu hành chú ý.”

“Theo mấy vị cao thủ cấp bậc Tán Tiên tiến đến quan sát, nói là di tích cổ sắp mở ra, nhưng thời gian thì không cách nào xác định.”

“Thẳng đến nửa năm trước, hào quang bên trong di tích cổ, càng phát ra mãnh liệt, hơn nữa trên không di tích cổ ẩn ẩn có sương mù xuất hiện, thỉnh thoảng long long rung động, dĩ nhiên đã có dấu hiệu mở ra .”

“Mấy vị cao thủ Tán Tiên kia, lần nữa tiến đến quan sát, dĩ nhiên làm ra phán đoán, thời gian di tích cổ mở ra, ngay tại ba tháng sau!”

Lâm Hải nghe được, nhẹ gật đầu.

Còn có thời gian ba tháng, cái kia cũng không cần phải quá mức sốt ruột.

Không khỏi, Lâm Hải lại nghĩ tới sự tình của Vô Thiên Minh .

Thành Thái Thản so với thành Bạch Thạch, không biết to hơn bao nhiêu lần, có lẽ có thể có tin tức của Vô Thiên Minh đi?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía Liễu Như Yên hỏi.

“Liễu cô nương, có một việc, ta muốn cùng ngươi nghe ngóng thoáng một phát.”

Liễu Như Yên giờ phút này, đã không có vừa khẩn trương cùng ngượng ngùng như lúc bắt đầu.

Ngón tay ngọc nhẹ giơ lên, vuốt vuốt mái tóc rủ xuống trên trán, ôn nhu mỉm cười nói.

“Có chuyện gì, ngươi cứ việc nói, còn có... Gọi ta Như Yên a!”

“Ách... Tốt, Như Yên!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, biến hóa một cái xưng hô, lần nữa đem khoảng cách của hai người kéo gần lại không ít.

“Như Yên, ngươi có nghe nói qua Vô Thiên Minh chưa?”

Liễu Như Yên nghe được ba chữ Vô Thiên Minh, khuôn mặt bá cái liền thay đổi, đồng thời một cỗ khí tức kinh khủng bỗng nhiên phóng thích mà ra, lại để cho Lâm Hải thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Chà mẹ nó, Liễu Như Yên dĩ nhiên là Tiên Đạo Chí Tôn!

Trước đó, Lâm Hải thấy Liễu Như Yên có bộ dạng mảnh mai, còn tưởng rằng chỉ là người tu hành bình thường .

Cộng thêm khẩn trương ngượng ngùng lúc bắt đầu, nên Lâm Hải cũng không có dò xét tu vi của Liễu Như Yên .

Nhưng giờ vừa thấy, Liễu Như Yên vậy mà cường hãn như vậy, thật là vượt quá rất xa dự kiến của Lâm Hải.

“Như Yên, ngươi không sao chớ?”

Lâm Hải khẩn trương hỏi, hắn không nghĩ tới Liễu Như Yên khi nghe được ba chữ Vô Thiên Minh, lại có phản ứng lớn như thế.

Liễu Như Yên trầm mặc không nói, mím chặt đôi môi, hai hàng nước mắt không khỏi lăn xuống dưới, dọc theo khuôn mặt trắng nõn trơn mềm, rơi trên mặt đất.

Sau đó, trong thanh âm lạnh lùng mang theo đau thương cùng cừu hận , nhàn nhạt vang lên.

“Vô Thiên Minh, ta há lại không biết?”

“Ta cùng với Vô Thiên Minh, không đội trời chung!”

“A?” Lâm Hải nghe nói, không khỏi đột nhiên cả kinh, không thể tưởng được giữa Liễu Như Yên cùng Vô Thiên Minh, dĩ nhiên là quan hệ cừu địch.

Cái kia bởi như vậy, Liễu Như Yên thế tất sẽ biết rõ tin tức của Vô Thiên Minh.

“Như Yên, ngươi cùng Vô Thiên Minh có thù hận gì?” Lâm Hải không có vội vã hỏi thăm nơi hạ lạc của Vô Thiên Minh , mà là hỏi quan hệ, hướng phía Liễu Như Yên hỏi.

Đồng thời, nội tâm của Lâm Hải, cũng đã có một tia suy đoán.

Có thể làm cho Liễu Như Yên cừu hận, bi thương rơi lệ như thế, vô cùng có khả năng có quan hệ cùng người yêu đã chết đi của nàng .

Quả nhiên, Liễu Như Yên chảy nước mắt, bi thương nói.

“Ta trước đó không phải đã nói cùng ngươi, người yêu của ta, đã chiến tử sao?”

“Người giết chết y, liền tới từ Vô Thiên Minh!”

“Thật sự như thế!” đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, không thể tưởng được kẻ tạo ra chia lìa tình cảm chân thành của Liễu Như Yên , dĩ nhiên là người của Vô Thiên Minh .

“Như Yên, ngươi có biết, Vô Thiên Minh, ở nơi nào sao?”

“Không nói gạt ngươi, ta một mực đều đang tìm kiếm nơi Vô Thiên Minh hạ lạc, nếu như có thể, ta nguyện ý cùng ngươi, cùng nhau báo thù!”

Liễu Như Yên sững sờ, sau đó liên tục lắc đầu.

“Không thể, Lâm Hải! Ngươi không thể là địch cùng Vô Thiên Minh, bởi vì bọn họ quá cường đại!”

Nói xong, trong đôi mắt đẹp dịu dàng của Liễu Như Yên , bỗng nhiên hiện lên một đạo hàn mang lạnh như băng.

“Có câu nói nói rất hay, quân tử báo thù, mười năm không muộn!”

“thâm cừu đại hận với Vô Thiên Minh, Liễu Như Yên ta cuộc đời này tất báo, nhưng lại không thể gấp tại nhất thời!”

“Nếu không, chỉ có thể là thiêu thân lao đầu vào lửa, chui đầu vào lưới!”

“Cho nên, Lâm Hải ngươi cũng đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không hại chính là bản thân ngươi!”

Lâm Hải nghe xong không khỏi khẽ giật mình, không thể tưởng được người mang đại thù như Liễu Như Yên, lại vẫn tỉnh táo như vậy.

Cười khổ một tiếng, Lâm Hải có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Như Yên, ngươi có nghĩ tới không, tu vi cảnh giới thế nhưng mà càng lên cao càng khó, ngươi có thể cam đoan, thực lực của ngươi sẽ có một ngày vượt qua Vô Thiên Minh sao?”

Liễu Như Yên lau khô nước mắt, sau đó thản nhiên cười.

“Cái khác ta không dám nói, nhưng tại bên trên tăng lên tu hành, Liễu Như Yên ta có đầy đủ tự tin!”

“Một ngày nào đó, Vô Thiên Minh sẽ diệt vong ở trong tay của ta!”

“A?” Lâm Hải nghe xong, không khỏi có chút kinh ngạc.

Tuy cùng Liễu Như Yên là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng trước kia trao đổi qua weachat đã có thời gian rất lâu rồi.

Lâm Hải có thể cảm giác được, Liễu Như Yên không phải cái loại người cuồng vọng, trái lại tâm tư tinh tế tỉ mỉ, cực kỳ trầm ổn.

Thế nhưng mà, nàng tại sao lại nói ra lời nói như thế?

Không khỏi, Lâm Hải mang theo một tia khó hiểu, hướng Liễu Như Yên hỏi.

“Như Yên, ngươi tự tin như vậy, là dựa vào cái gì?”

Liễu Như Yên mỉm cười, sau đó mang theo một tia đạm mạc, kiên định nói ra.

“Chỉ bằng, ta có thể đứng hàng Đăng Tiên Bảng!”

Chương 2122: Thế gian tại sao có thể có thứ rác rưởi như ngươi

“Đăng Tiên Bảng?”

Lâm Hải không khỏi khẽ giật mình, lại là Đăng Tiên Bảng?

Trước đó tại trong miệng cái thủ hạ A Mộc của Nhị thiếu gia Vương gia kia, cũng chợt nghe qua cái tên này.

Không nghĩ tới, Liễu Như Yên lại lần nữa nâng lên, hơn nữa còn là người bên trên Đăng Tiên Bảng!

“Như Yên, cái Đăng Tiên Bảng này, đến tột cùng là cái tồn tại gì?” Lâm Hải không khỏi tò mò hỏi.

Liễu Như Yên khẽ mở môi son, thản nhiên nói.

“Đăng Tiên Bảng là một cái bảng đơn của Hồng Ngọc Quốc, có tổng cộng tám mươi mốt người, người có thể thượng bảng, đều là người tu hành Đại Thừa hậu kỳ có tu vi thiên phú cực cao .”

“Cái gọi là thành tiên, danh như ý nghĩa chính là quang vinh lên Thiên Tiên.”

“Nói cách khác, người bên trên Đăng Tiên Bảng, chính là tuyệt đỉnh thiên tài nhìn qua cực kỳ có thành tựu lênThiên Tiên vị trong cả Hồng Ngọc Quốc!”

“Thì ra là thế!” Lâm Hải lúc này mới chợt hiểu, sau đó nhìn xem Liễu Như Yên, khâm phục một hồi.

“Như Yên, thật sự là không thể tưởng được, ngươi thật không ngờ rất giỏi!”

Liễu Như Yên đau khổ cười cười, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Ngươi quá khen, ta cũng chỉ vừa mới đủ tư cách vào nhập Đăng Tiên Bảng, xếp hạng ghế chót thứ bảy mươi chín mà thôi.”

“Nhưng dù vậy, ta đối với thiên phú của mình cũng rất có lòng tin, chỉ cần ta không ngừng cố gắng, sớm muộn gì có một ngày sẽ trở thành Thiên Tiên.”

“Đến lúc đó, sẽ là ngày Vô Thiên Minh diệt vong !”

Nói đến đây, hai con ngươi xinh đẹp như nước của Liễu Như Yên, bỗng nhiên bắn ra hàn quang đáng sợ, sát khí còn như thực chất kích xạ mà ra, đem không khí đều trùng kích đến nổ đùng một hồi!

“Đứng hàng Thiên Tiên sao?”

Nghe được lời nói của Liễu Như Yên, ý chí chiến đấu của Lâm Hải không khỏi bốc lên, toàn thân thoáng cái tràn đầy lực lượng.

“Như Yên, không thể tưởng được ta và ngươi có trải nghiệm tương tự, liền mục tiêu cũng là nhất trí.”

“bình sinh tâm nguyện lớn nhất của Lâm Hải ta, cũng là sớm ngày quang vinh lên Thiên Tiên vị, đến lúc đó là có thể nhìn thấy Hinh Nguyệt ta mong nhớ ngày đêm rồi!”

Liễu Như Yên nghe được, hàn mang trong mắt tán đi, trên gương mặt đẹp toát ra một tia đau thương thật sâu.

“Tuy ta và ngươi có trải nghiệm tương tự, mục tiêu nhất trí, nhưng ngươi so với ta muốn hạnh phúc hơn nhiều.”

“Ngươi đến Thiên Tiên vị, là được nhìn thấy người thương, thế nhưng mà ta đâu?”

“Cho dù đem tặc tử Vô Thiên Minh giết sạch, người yêu của ta, cũng vĩnh viễn không cách nào sống lại nữa rồi!”

Nói đến đây, bi thương trong nội tâm của Liễu Như Yên nổi lên, lập tức nghẹn ngào khóc rống.

“Ách...” Lâm Hải không nghĩ tới, chính mình nói một câu, lại đưa tới cho Liễu Như Yên bi thương lớn lao.

Nhất thời, vừa là áy náy, lại là không đành lòng.

Kìm lòng không được, Lâm Hải vươn cánh tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ trên bờ vai nhu nhược của Liễu Như Yên , bày ra trấn an.

“Như Yên, người chết không có thể sống lại, ngươi vẫn là nén bi thương a!”

Ô...

Nào nghĩ đến, Lâm Hải không khuyên giải thì khá tốt, cái này vừa khích lệ, Liễu Như Yên càng thêm bi thống, tựa đầu ở trên bờ vai Lâm Hải, khóc đến càng thêm lợi hại.

Thân thể Lâm Hải, mạnh mẽ cứng đờ, thoáng cái có chút không biết làm sao rồi.

Bất quá, dáng vẻ bi thương giống như phát ra từ sâu trong linh hồn của Liễu Như Yên , thực sự lại để cho Lâm Hải có loại đau nhức cảm động lây.

Nhất là, Lâm Hải thế nhưng mà tận mắt thấy qua Chu Tử Chân độ kiếp, bị Thiên Lôi không thể địch nổi, trực tiếp phá hủy thân thể, thất bại trở thành Tán Tiên.

Đến lúc chính mình độ kiếp, lại có bao nhiêu cơ hội, có thể thuận lợi chống cự Thiên Kiếp, trở thành Thiên Tiên?

Nếu như mình một khi độ kiếp thất bại, cái kia theo ý bên ngoài, chính mình làm đã mất đi cơ hội trở thành Thiên Tiên

Kết quả là, chỉ sợ sẽ cùng Hinh Nguyệt vĩnh viễn xa nhau!

Lâm Hải thật sự là nghĩ đến cực sợ, nghĩ đến cái kết quả đáng sợ này, nhịn không được toàn thân đều rùng mình một cái.

Một cỗ bi thương thật sâu, kìm lòng không được xông lên đầu.

Nhìn nhìn lại Liễu Như Yên trên đầu vai, khóc rống nghẹn ngào , nội tâm của Lâm Hải, dày vò như bị kim đâm .

Nếu quả thật bất hạnh như vậy, đến lúc đó chỉ sợ chính mình so với Liễu Như Yên, còn muốn càng thêm thống khổ a?

Không tự chủ được, Lâm Hải duỗi hai tay ra, nhẹ nhàng nắm ở vai Liễu Như Yên.

Giờ khắc này, nội tâm của Lâm Hải, không có bất kỳ suy nghĩ bất lương gì, chỉ là đơn thuần muốn ôm cái nữ hài bi thương này .

Hoặc là nói, đang ôm vận mệnh mà chính mình vô cùng có khả năng phải đối mặt !

Phanh!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải dùng cánh tay, đem Liễu Như Yên bao lại, cửa phòng bỗng nhiên nổ tung.

Sau đó, một bóng người, xuất hiện ở cửa ra vào.

thời điểm khi thấy Lâm Hải cùng Liễu Như Yên ôm nhau cùng một chỗ , một cỗ sát khí kinh khủng, bỗng nhiên tỏa khắp, tràn ngập cả cái gian phòng.

Lâm Hải cùng Liễu Như Yên đột nhiên cả kinh, từ trong bi thống trước đó tỉnh táo lại, cấp tốc ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy một người nam tử trung niên mặc áo bào xanh, tuổi hơn bốn mươi, tức đến sùi bọt mép, chỉ vào Liễu Như Yên, tức đến toàn thân phát run.

“Ngươi tiện nhân này!”

Đột nhiên, nam tử áo bào xanh gầm lên giận dữ, chấn đến gian phòng đều run rẩy lên.

“Thật sự là không nghĩ tới, ngày bình thường trang băng thanh ngọc khiết, trung trinh không thay đổi, không nghĩ tới sau lưng vậy mà làm ra loại hoạt động trộm nam nhân không biết xấu hổ này!”

“Ngươi không thấy phụ lòng đệ đệ đã chết đi của ta ư!”

“Ngươi không nên nói lung tung!” Liễu Như Yên bị một câu của nam tử áo bào xanh , tức đến đầy mặt đỏ bừng.

“Ta cùng với Lâm Hải, là trong sạch!”

“Trong sạch? Ha ha!” nam tử áo bào xanh một tiếng giễu cợt, trong tiếng cười tràn đầy ý châm chọc.

“Đều không biết cảm thấy thẹn mà ôm nhau cùng một chỗ, còn có mặt mũi nói trong sạch?”

“Chẳng lẽ, phải là trần trụi lăn cùng một chỗ, ngươi mới bằng lòng thừa nhận sao?”

“Ngươi, ngươi im ngay!!!” Lời nói của nam tử áo bào xanh, lại để cho Liễu Như Yên vừa tức vừa thẹn, nước mắt đều nhanh chảy xuống rồi.

“Như thế nào, có mặt làm, không có mặt mũi nghe sao?”

“Ngươi để cho ta im ngay, ta càng muốn nói!”

Nói đến đây, nam tử áo bào xanh bỗng nhiên lộ ra một vòng dáng tươi cười dâm tà, nhe răng cười nói.

“Liễu Như Yên, đệ đệ của ta chết đi nhiều năm, ngươi một nữ tử độc thủ không giường, không chịu nổi tịch mịch, ta cũng có thể lý giải.”

“Nhưng, ngươi cũng không cần phải tìm một cái phế vật như vậy, đến giày xéo chính mình a?”

Nam tử áo bào xanh chém xéo mắt, khinh thường liếc nhìn Lâm Hải, lạnh lùng lắc đầu.

“Một cái Đại Thừa sơ kỳ rác rưởi, vậy mà cùng đệ nhất mỹ nhân thành Thái Thản -Liễu Như Yên hẹn hò, thật sự là không biết muốn ao ước giết bao nhiêu nam nhân.”

Liễu Như Yên tức đến sắc mặt tái nhợt, toàn thân phát run, mặt lạnh tức giận nói ra.

“Ta nói, ta cùng Lâm Hải, là trong sạch!”

“Được được được, ngươi nói trong sạch thì trong sạch a!” nam tử áo bào xanh vừa nói, hai cái con mắt dâm tà, đột nhiên tại trên người Liễu Như Yên, không che dấu chút nào mà càn quét lấy.

Nhất là lúc rơi vào các bộ vị mấu chốt, càng là ừng ực thẳng nuốt nước miếng, liền cả hô hấp đều dồn dập lên.

Đậu phộng, cái Liễu Như Yên này, thật là một cái vưu vật a!

Nghĩ đến chỗ này, nam tử áo bào xanh, hai mắt sáng lên, nhìn chằm chằm vào Liễu Như Yên nói ra.

“Như Yên, nếu ngươi cùng tiểu tử này là trong sạch, cái kia có thể, lại để cho ca ca ta cũng cùng ngươi trong sạch một lần hay không a!”

Anh ~

Liễu Như Yên tức gần muốn ngất, thật không nghĩ tới ca ca của người yêu chính mình , lại còn nói ra lời nói không biết xấu hổ như thế.

“Cút, ngươi cút cho ta!” Liễu Như Yên nghiêm nghị quát nói.

Nam tử áo bào xanh nghe được, thì là biến sắc, lộ ra ánh mắt âm tàn.

“Liễu Như Yên, chuyện cho tới bây giờ, ta cũng gặt bỏ mặt mũi mà nói thẳng với ngươi a!”

“Từ ngày ngươi tới trong nhà của chúng ta, ta đã nghĩ ngươi tới nhớ người thương thân, thậm chí vì ngươi ta trà không nhớ cơm không nghĩ, đã nghĩ ngợi sẽ có một ngày có thể có được ngươi!”

“Hôm nay, cuối cùng đã để cho ta đã tìm được cơ hội, nếu như ngươi đáp ứng ta thì thôi.”

“Nếu như không đáp ứng, ta liền đem sự tình ngươi cùng tiểu tử này mướn phòng yêu đương vụng trộm, rải đi ra ngoài, nhìn ngươi như thế nào còn có mặt mũi gặp người!”

“Ngươi, ngươi…” Liễu Như Yên nghe được lời nói của nam tử áo bào xanh vô liêm sỉ như thế, tức đến toàn thân run rẩy, nước mắt nhấp nhô, liền lời nói đều cũng không nói ra được.

“Thế gian tại sao có thể có thứ rác rưởi như ngươi chứ?!”

Đột nhiên, một đạo thanh âm đạm mạc, ở một bên vang lên.

Thanh âm không lớn, lại mang theo sát cơ lành lạnh, liền nhiệt độ trong phòng, đều bỗng nhiên hạ thấp, lại để cho người phát lạnh khắp cả người.

Lâm Hải tiến lên một bước, mặt không biểu tình, nhìn nam tử áo bào xanh, giống như nhìn một người chết, lạnh như băng nói.

“Như Yên, mặc dù cái rác rưởi này, là ca ca của người yêu ngươi , nhưng cặn bã như thế, ta giết đi, ngươi sẽ không để tâm chứ?”

Chương 2123: Ngươi cứ có lòng tin giết ta như vậy sao?

Lâm Hải nói hết lời, không đợi Liễu Như Yên mở miệng, nam tử áo bào xanh lại khoa trương cười ha hả, trong tiếng cười mang theo nồng đậm mỉa mai cùng đùa giỡn vui vẻ.

“Ha ha ha, ngươi giết ta? Ngươi một cái Đại Thừa sơ kỳ giống như con sâu cái kiến, lại nói muốn giết ta?”

“Thực lực rác rưởi, ngưu bức lại thổi ầm ầm, công phu ngoài miệng rất được à?”

Nói xong, nam tử áo bào xanh mang theo một tia dâm tà, nhìn Liễu Như Yên nói.

“Liễu Như Yên, chẳng lẽ tiểu tử này, là dựa vào công phu ngoài miệng chinh phục ngươi?”

“Ngươi vô sỉ!” xấu xa trong những lời này của nam tử áo bào xanh , Liễu Như Yên sao lại nghe không hiểu?

Nhất thời, vừa thẹn vừa xấu hổ, thân thể mềm mại run rẩy, trong đôi mắt đẹp dịu dàng, bốc lên lửa giận.

“Muốn chết!”

Lâm Hải càng thêm trực tiếp, hắn đã sớm xem cái nam tử áo bào xanh này không vừa mắt rồi.

Thấy gã nói chuyện hạ lưu, đối với Liễu Như Yên khinh bạc nhục nhã như thế, lập tức bàn tay vừa nhấc, một đạo vầng sáng màu vàng kim, xuyên thấu không gian, mang theo xu thế lăng lệ ác liệt, hướng phía nam tử áo bào xanh kích xạ mà đến.

“Ha ha ha, con sâu cái kiến nho nhỏ, cũng dám động thủ, không biết tự lượng sức mình!”

Thấy Lâm Hải công kích đến, nam tử áo bào xanh chẳng những không sợ, ngược lại cười lạnh khinh thường.

Đột nhiên, một quyền chém ra, quang mang màu xanh nhấp nhô, khí lãng sôi trào, lập tức hơn mười đạo dây leo màu xanh, theo hư không phá hư mà ra, giống như móng vuốt sắc bén, nghênh tiếp công kích của Lâm Hải .

“Lâm Hải, coi chừng!”

Liễu Như Yên thấy thế kinh hãi, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi.

Cái nam tử áo bào xanh này, tu vi cũng không tầm thường, tuy là Đại Thừa hậu kỳ, nhưng thực lực đã tiếp cận Tiên Đạo Chí Tôn.

Cho dù là tự mình ra tay, muốn đem gã đánh bại, đều cần phí một phen tay chân.

Mà Lâm Hải một cái Đại Thừa sơ kỳ, thì thực lực kém cách xa.

Một khi chính diện giao phong, Lâm Hải cho dù không chết, cũng ít nhất sẽ trọng thương, thậm chí nguyên khí tổn hao nhiều!

Thế nhưng mà, Lâm Hải cùng nam tử áo bào xanh, hai người đều là ra tay như điện, khoảng cách lại cách nhau gần như thế .

Liễu Như Yên cho dù muốn ra tay ngăn trở, giờ phút này cũng đã không còn kịp rồi.

Nhất thời, nội tâm Liễu Như Yên đau đớn một hồi, nếu như Lâm Hải lại chết như vậy , nàng thật không biết nên tự xử như thế nào rồi!

Oanh!

Trong nháy mắt, công kích của Lâm Hải cùng nam tử áo bào xanh , kịch liệt va chạm lại với nhau.

Nhất thời, quang mang màu vàng kim phảng phất như gặp lực cản thật lớn, bỗng nhiên đình chỉ tại giữa không trung.

Mà hơn mười đạo dây leo kia, tức thì lóe ra ánh sáng mãnh liệt, đem quang mang màu vàng kim, gắt gao cuốn lấy.

Ông ông ông!

Quang mang màu vàng kim bỗng nhiên kịch liệt run rẩy, muốn tránh thoát trói buộc của dây leo màu xanh .

Vầng sáng cuồng bạo màu vàng kim văng bay khắp nơi , đem cả cái gian phòng đều chiếu rọi rực rỡ, sáng lạn vô cùng.

Mà dây leo màu xanh thì là hào quang như ẩn như hiện, phảng phất như có một cỗ lực mềm mại kinh khủng , khí lưu màu xanh giống như chảy ra, trải rộng không gian, quỷ dị dị thường.

“Ha ha ha, chỉ bằng chút thủ đoạn không quan trọng ấy của ngươi, cũng dám tại trước mặt lão tử ngông cuồng sao?”

Nam tử áo bào xanh đem công kích của Lâm Hải khống chế được, không khỏi phát ra một tiếng cười to khinh miệt .

“Xem ta bắt ngươi, đem quần áo toàn thân ngươi lột hết, rồi đem gian tình giữa ngươi cùng Liễu Như Yên , truyền tin đi!”

Phanh!

Nam tử áo bào xanh vừa nói xong, đỉnh đầu bỗng nhiên có quang mang màu xanh lóe lên.

Sau đó, hơn mười đạo dây leo kia , đột nhiên tráng kiện gấp đôi có thừa, phát ra ánh sáng rực rỡ!

Lực trói buộc so với trước cường đại chừng gấp đôi, mạnh mẽ rơi vào phía trên quang mang màu vàng kim , đem quang mang màu vàng kim quấn đến thoáng cái đã xảy ra biến hình.

Oanh!

Ngay sau đó, một tiếng nổ mạnh truyền đến, cái quang mang màu vàng kim kia trực tiếp biến thành bột mịn, một chút quang mang màu vàng kim, vẫn còn như lấp lánh như ánh sao, thoáng cái đã tiêu tán vô hình.

Vèo!

Mà dây leo màu xanh sau khi đem công kích của Lâm Hải phá hủy, lại không dừng lại, bay thẳng đến Lâm Hải, phi tốc vọt tới.

Bá!

Sau một khắc, toàn bộ thân hình của Lâm Hải , bị hơn mười đạo dây leo màu xanh, hoàn toàn cuốn lấy.

Giống như hơn mười đạo xiềng xích, trói tại trên người, lập tức đã mất đi năng lực hành động.

“Ha ha ha ha ha!”

Nam tử áo bào xanh cười to một tiếng, trong tiếng cười tràn đầy xem thường cùng khinh thường.

“Lâm Hải!”

Liễu Như Yên thấy thế, không khỏi khẩn trương.

Thân thể mềm mại lóe lên vầng sáng màu trắng, một cỗ khí tức cực lạnh, bỗng nhiên tràn ngập gian phòng, phảng phất như đem không khí đều muốn đông lại.

Cổ tay trắng vừa nhấc, một cái băng trùy lóe ra hào quang sắc bén, xuất hiện ở trong lòng bàn tay của Liễu Như Yên .

Thế nhưng mà, còn chưa chờ Liễu Như Yên động thủ, nam tử áo bào xanh đã hét lớn một tiếng.

“Liễu Như Yên!”

“Nếu ngươi dám động thủ, ta lập tức thi pháp, tháo huyết nhục toàn thân của hắn !”

Vèo!

Nam tử áo bào xanh nói xong, dây leo màu xanh cuốn lấy Lâm Hải, đột nhiên bò sát giống như Độc Xà, tại trên thân thể Lâm Hải, bắt đầu nhanh chóng chuyển động.

Cùng lúc đó, một cỗ sát cơ kinh khủng, từ trong dây leo màu xanh phóng xuất ra, như ẩn như hiện, âm trầm khủng bố.

Phảng phất như tùy thời cũng có thể, đem Lâm Hải trong chốc lát thôn phệ!

“Ngươi!”

Liễu Như Yên lập tức chán nản, băng trùy trong tay, tại lòng bàn tay quay tròn loạn chuyển, hàn quang chướng mắt, lại cuối cùng không có phóng xuất ra.

Qua chừng hơn mười giây, sắc mặt Liễu Như Yên ảm đạm, đột nhiên dậm chân một cái.

Phốc!

băng trùy trong lòng bàn tay , bỗng nhiên biến mất, vầng sáng lui tán, nội tâm một hồi đắng chát.

“Thả Lâm Hải!”

Ngữ khí Liễu Như Yên lạnh như băng, không mang theo một tia cảm tình, nhíu lại lông mày, kiên định nói.

“Ha ha, thả hắn?” nam tử áo bào xanh nhếch khóe miệng lên, cười lạnh một tiếng .

“Ngươi nói buông là buông? Dựa vào cái gì?”

Trong đôi mắt đẹp dịu dàng của Liễu Như Yên lóe lên hàn mang , mang theo phẫn nộ thật sâu , thấp giọng quát nói.

“Cái kia ngươi muốn thế nào?!”

Nam tử áo bào xanh thì là hèn mọn cười bỉ ổi , lộ ra biểu lộ dâm tà, hai mắt nhìn chằm chằm vào Liễu Như Yên, sắc híp híp mắt nói.

“Ta muốn thế nào, ngươi cũng biết!”

“Liễu Như Yên, không thể không nói, bộ dạng thời điểm ngươi sinh khí, thật sự là càng thêm mê người rồi!”

“linh hồn nhỏ bé của ta , đều nhanh bị ngươi câu đi rồi!”

“Phi, vô sỉ!” thân thể mềm mại của Liễu Như Yên thẳng run, tức đến nước mắt đều ra rồi.

Mà nam tử áo bào xanh thì là biến sắc, lộ vẻ mặt hào quang hung ác, hừ lạnh một tiếng.

“Liễu Như Yên, cho ngươi mười giây đồng hồ thời gian để cân nhắc!”

“Nếu như ngươi theo ta thì rồi, bằng không mà nói, ta lập tức giết hắn, lại đem hắn lột sạch, vứt xác tại trên đường cái.”

“Đến lúc đó, gièm pha ở giữa ngươi cùng hắn, sẽ mọi người đều biết!”

Nói xong, nam tử áo bào xanh lại liếc nhìn Lâm Hải, khinh miệt cười nói.

“Tiểu tử, ngươi sống hay chết, liền xem nàng Liễu Như Yên, lựa chọn như thế nào rồi!”

“Nếu như ta là ngươi, thì nên tranh thủ thời gian khuyên nhủ nàng, nếu không không công đưa tánh mạng, cũng liền không đáng rồi!”

“Ha ha ha ha!” nam tử áo bào xanh lại là cất tiếng cười to một hồi, sau đó trong mắt hàn mang lập loè.

“Đếm ngược, bắt đầu!”

“Mười, chín, tám, bảy...”

Theo nam tử áo bào xanh bắt đầu đếm ngược, nội tâm Liễu Như Yên, quả thực thống khổ giống như đao xoắn .

Mỗi một con số, phảng phất đều là một thanh đao nhọn, đâm vào phía trên chỗ yếu hại của nàng .

Cách nam tử áo bào xanh làm người, nàng thập phần tinh tường, đã nói được ra, gã liền tuyệt đối làm ra được!

Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì, nàng trước đó không đáp ứng Lâm Hải đi tới trong nhà tìm nàng, sợ đúng là bị nam tử áo bào xanh, cái đường huynh của người yêu mình này nhìn thấy.

Thật không nghĩ đến, hai người hẹn nhau gặp mặt ở chỗ này, nhưng vẫn là không cẩn thận bị gã theo dõi đến tận đây, mới có cục diện hung hiểm hôm nay .

Muốn chính mình đáp ứng yêu cầu hèn mọn bỉ ổi hạ lưu của gã, đó là tuyệt không có khả năng.

Thế nhưng mà nếu như không đáp ứng, Lâm Hải chỉ sợ lập tức sẽ chết tại trong tay của gã rồi.

Lâm Hải là do mình hẹn đến thành Thái Thản, nếu như lại bởi vì chính mình mà chết, nàng căn bản không cách nào thừa nhận!

“Ba, hai, một!”

Ngay tại thời khắc Liễu Như Yên lo lắng vạn phần, nam tử áo bào xanh đếm ngược, dĩ nhiên đã chấm dứt.

“Liễu Như Yên, nói ra lựa chọn của ngươi!”

Nam tử áo bào xanh hừ lạnh một tiếng, mang trên mặt dáng tươi cười dâm tà, cưỡng bức nói.

“Ta...”

Liễu Như Yên lập tức chán nản, nước mắt đảo quanh tại trong mắt, cuối cùng tức đến dậm chân.

“Ngươi thả hắn, ta thay hắn chết!”

“Ngươi chết? Ha ha ha ha!” nam tử áo bào xanh cất tiếng cười to, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi nói.

“Ngươi cái tiểu mỹ nhân nũng nịunày, ta nào cam lòng để cho ngươi chết?”

“Theo ta, nếu không hắn chết!”

Nam tử áo bào xanh vừa dứt lời, đột nhiên một đạo âm thanh lạnh như băng, đạm mạc vang lên.

“Ngươi cứ có lòng tin giết ta như vậy sao?”

Chương 2124: Ta là công, nàng là mẫu!

“n?”

Lâm Hải vừa mới mở miệng, Liễu Như Yên cùng nam tử áo bào xanh, tất cả đều hướng phía Lâm Hải trông lại.

Đã thấy Lâm Hải sắc mặt bình tĩnh, thần sắc lạnh nhạt, hoàn toàn không có một chút bộ dạng hoảng hốt .

Ngược lại, khóe miệng có chút nhếch lên, mang theo thần sắc đùa giỡn vui vẻ thật sâu .

Tựa hồ, hoàn toàn không có đem uy hiếp của nam tử áo bào xanh , để vào mắt.

“Hừ, tiểu tử, đều đến lúc này rồi, ngươi còn muốn trang bức sao?”

“Ta chỉ cần dùng ý niệm trong đầu khẽ động, có thể lập tức muốn cái mạng nhỏ của ngươi, ngươi nói ta có lòng tin giết ngươi hay không?”

Nam tử áo bào xanh xem thường nhìn Lâm Hải, thật không biết Liễu Như Yên bị điên chỗ nào, lại cùng một cái mặt trắng như vậy hẹn hò, thật sự là cải trắng đều bị heo gặm rồi.

“Ai!”

Lâm Hải thì là khe khẽ thở dài, sau đó liếc nhìn Liễu Như Yên.

“Như Yên, ngươi đừng có gấp, thằng ngốc bức này, còn không làm gì được ta!”

Liễu Như Yên khẽ giật mình, sau đó trong nội tâm cười khổ.

Cũng đã bị nam tử áo bào xanh khống chế rồi, sau đó còn có khả năng chết, Lâm Hải lại vẫn có tâm tư nói giỡn.

Oanh!

Đúng lúc này, bên ngoài thân Lâm Hải, bỗng nhiên toát ra một đoàn hỏa diễm cuồng bạo, xông thẳng lên trời!

“n?”

Cái dị biến này, lập tức lại để cho Liễu Như Yên cùng nam tử áo bào xanh chấn động.

“Chết!”

Hai mắt nam tử áo bào xanh mạnh mẽ phát lạnh, thúc dục đạo pháp, chuẩn bị dùng dây leo, đem huyết nhục Lâm Hải tháo nước.

Thế nhưng mà gã vừa dứt lời, trong lòng lại đập mạnh một cú, sau đó sắc mặt đại biến.

Mang theo không thể tưởng tượng nổi thật sâu, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Đã thấy, Lâm Hải như là hỏa diễm chiến thần, đứng ngạo nghễ tại chỗ đó, hỏa diễm quanh thân đã sớm đem hơn mười đầu dây leo kia , thiêu thành tro tàn!

“Không có khả năng!”

Nam tử áo bào xanh lập tức lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu.

Gã như thế nào cũng nghĩ không thông, đạo pháp của mình làm sao có thể sẽ bị Lâm Hải phá vỡ?

Phải biết rằng, Lâm Hải chỉ là một cái Đại Thừa sơ kỳ a!

“Uống!”

Liễu Như Yên giờ phút này, trong lòng lại đại hỉ, khẽ kêu một tiếng, hai đạo băng trùy rời khỏi tay, hướng phía nam tử áo bào xanh, kích bắn đi!

Nam tử áo bào xanh giờ phút này, hoàn toàn ở vào trạng thái mộng bức một hồi, vẫn còn khiếp sợ đạo pháp hệ Hỏa của Lâm Hải , làm sao có thể làm rách nát dây leo của gã.

Thẳng đến khi Liễu Như Yên ra tay, cảm thấy hai cỗ hàn khí bức người tới gần, gã mới chấn động.

Nhưng cái lúc này, băng trùy mang theo kỳ hàn thấu xương, đã tới gần thân, gã còn muốn trốn dĩ nhiên đã không còn kịp rồi.

“Đáng giận!”

Nam tử áo bào xanh tức đến gầm lên giận dữ, trong lúc vội vã liền có một đạo vầng sáng thoáng hiện, tại trong gian phòng đánh qua một đạo tia chớp.

Bang!

Sau một khắc, đã thấy một thanh bảo kiếm dài ba xích, bị nam tử áo bào xanh tế ra.

hai đạo băng trùy của Liễu Như Yên , lập tức va chạm lại cùng bảo kiếm.

Trong chốc lát, băng trùy tách ra vầng sáng óng ánh, giống như Tuyết Liên nở rộ, tại gian phòng nổi lên một hồi Hàn Phong, sương tuyết cũng buông!

Ông ~

bảo kiếm của nam tử áo bào xanh , bỗng nhiên phát ra một tiếng gào thét, vậy mà rạn nứt thành từng mảnh, nát bấy ngã rơi trên mặt đất.

“Không tốt!”

Trong mắt nam tử áo bào xanh lập tức lộ ra thần sắc kinh khủng, tuy sớm đã biết rõ Liễu Như Yên đứng hàng Đăng Tiên Bảng, thực lực cường đại.

Nhưng không nghĩ tới, vậy mà đã đáng sợ đến tình trạng như thế, liền pháp bảo của gã, đều bị một chiêu phá hủy!

“Rút lui!”

Nam tử áo bào xanh dĩ nhiên biết rõ, chuyện hôm nay là không thể làm rồi, liền vội vã quay đầu bỏ chạy.

Nhưng mà, cái khẽ động này gã mới sợ hãi phát hiện, huyết dịch toàn thân chính mình , lại bị băng sương gần như đông cứng lại một số, đã hạn chế thật lớn hành động tự do của gã.

“Chà mẹ nó!”

Nam tử áo bào xanh không khỏi thầm mắng một tiếng, sợ tới mức hồn phi phách tán.

Trong lúc cuống quít, chân nguyên rung động, cấp tốc vận chuyển một chu thiên, mới khuyến huyết dịch khôi phục bình thường.

Bá!

Thân ảnh lóe lên, bay ra khỏi phòng.

Phốc!

Ngay tại đồng thời khi gã bay ra khỏi gian phòng , một tiếng trầm đục truyền đến, khiến cho thân thể nam tử áo bào xanh mạnh mẽ trì trệ, sau đó lảo đảo mấy bước, suýt nữa ngã sấp xuống.

Nhưng mà, gã lại không dám dừng lại chút nào , mang theo sợ hãi thật sâu, trong chớp mắt đã chạy cái không thấy!

“Đậu phộng, còn muốn chạy?”

Lâm Hải thấy thế, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang, muốn truy kích.

“Lâm Hải!”

Liễu Như Yên thấy thế, vội vàng la lên một tiếng, đem Lâm Hải ngăn lại.

Lâm Hải khó hiểu, hướng phía Liễu Như Yên quăng qua ánh mắt kinh ngạc.

Mà Liễu Như Yên thì là nhẹ nhàng lắc đầu, lộ vẻ mặt thần sắc thống khổ.

“Không nên, coi như hết.”

“Thế nhưng mà, gã vừa rồi như thế đối với ngươi...” Lâm Hải tức giận nói.

“Bất kể như thế nào, gã là đường huynh của người yêu ta, tạm tha gã một lần a!”

“Huống chi, vừa rồi đạo pháp của ta đã đánh trúng vào gã, không có mười năm khổ tu, tu vi của gã cũng không cách nào khôi phục!”

Lâm Hải nhíu mày, trầm mặc một lát, mới chậm rãi nói ra.

“Thế nhưng mà ngươi có nghĩ tới không, ngươi hảo tâm tha gã, sau khi gã rời khỏi đây, sẽ nói như thế nào?”

“Ngươi không sợ gã, giày xéo thanh danh của ngươi sao?”

Liễu Như Yên nghe được, thì là cười khổ một tiếng.

“Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, Liễu Như Yên ta thân chính không sợ bóng nghiêng!”

Lâm Hải miệng giật giật, muốn nói lại thôi.

Nhưng cuối cùng lại chỉ nhẹ nhàng thở dài, không có đem lời nói phía sau, nói ra.

Liễu Như Yên tuy tu vi cảnh giới so với chính mình cao hơn nhiều, nhưng đối với nhân tâm hiểm ác, nhận thức còn là quá nông cạn.

Thân chính không sợ bóng nghiêng? Thế gian nào có sự tình đơn thuần như thế ?

Đừng quên có một câu, gọi là miệng nhiều người xói chảy vàng a!

Nước bọt chấm nhỏ, thế nhưng mà có thể làm chết đuối người!

“Đúng rồi, Hỏa Chi Đạo vừa rồi của ngươi, như thế nào lại mạnh như thế, ngay cả ta đều cảm thấy một tia tim đập nhanh ni!”

Liễu Như Yên tựa hồ không muốn dây dưa tiếp tại bên trên cái đề tài này, đột nhiên nói sang chuyện khác, hướng phía Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

Lâm Hải tức thì mỉm cười, nhàn nhạt nói ra.

“Ta tu hành, chính là Thiên Hỏa Chi Đạo, tự nhiên không giống với phàm hỏa!”

Lời nói của Lâm Hải, chỉ nói một nửa.

Ngoại trừ Thiên Hỏa Chi Đạo ra, trước đó đem dây leo lập tức đốt thành tro bụi, còn là dựa vào Đại Ngũ Hành Thuật.

Nếu không có Đại Ngũ Hành Thuật, tuy Thiên Hỏa Chi Đạo cũng có thể đem dây leo thiêu hủy, nhưng ít ra muốn một hơi thời gian.

Phải biết rằng, một hơi thời gian, mặc dù đối với phàm nhân mà nói, là ngắn ngủi không đáng kể.

Nhưng đối với cái loại cao thủ Đại Thừa hậu kỳ như nam tử áo bào xanh , lại đủ để giết chết Lâm Hải trên trăm lần.

Mà phía dưới Lâm Hải vận chuyển Đại Ngũ Hành Thuật, đem uy thế của Thiên Hỏa Chi Đạo, đề cao không chỉ mấy lần.

Lại để cho nam tử áo bào xanh căn bản không có thời gian phản ứng, liền dĩ nhiên đã mất đi khống chế đối với Lâm Hải.

“Thiên Hỏa Chi Đạo?”

Liễu Như Yên nghe được, thì là lộ vẻ mặt kinh ngạc.

“Không thể tưởng được, ngươi vậy mà khống chế Thiên Hỏa Chi Đạo!”

“Nếu như ngươi sống ở Hồng Ngọc Quốc, cái Đăng Tiên Bảng này chắc chắn có một chỗ để ngươi cắm dùi!”

“Ha ha, Như Yên ngươi quá khen!” Lâm Hải cười khoát tay áo, khiêm tốn nói.

“Không, ta nói thật, biết rõ ta vì cái gì có thể đứng hàng Đăng Tiên Bảng sao?” Liễu Như Yên vẻ mặt thành thật nói ra.

“Tự nhiên là do thực lực của ngươi!”

“Thực lực cường đại hơn ta, quả thực nhiều lắm, nếu như bằng thực lực, sao lại đến phiên ta?” Liễu Như Yên lắc đầu, tự giễu nói.

“A?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, “Vậy thì vì cái gì?”

“Bởi vì, ta tu hành chính là Huyền Băng Chi Đạo!”

“Huyền Băng Chi Đạo?!” Lâm Hải nghe xong, hai mắt lập tức trợn tròn xoe, vẻ mặt khó có thể tin.

Mà Liễu Như Yên thì là vô cùng khẳng định mà nhẹ gật đầu.

“Đúng, chính là Huyền Băng Chi Đạo! Là Huyền Băng Chi Đạo hơn xa phàm băng !”

Ta tích cá quai quai!

Lâm Hải lập tức liền nở nụ cười.

Hắn tu hành cũng là Huyền Băng Chi Đạo a, không thể tưởng được Liễu Như Yên vậy mà cũng giống như mình!

Cái này thật đúng là đủ trùng hợp!

Trách không được, vừa rồi lúc Liễu Như Yên ra tay, Lâm Hải cảm thấy Huyền Băng trong cơ thể của mình, tựa hồ có cảm ứng.

Náo loạn cả buổi, là gặp được đồng loại rồi!

“Ngươi cười cái gì?”

Thấy Lâm Hải không hiểu thấu mà bật cười, Liễu Như Yên nghiêng đầu, không khỏi kinh ngạc hỏi.

“Nói ra ngươi có khả năng không tin!” Lâm Hải cười cười, “Ngươi tới xem!”

Ông!

Lâm Hải nói xong, bàn tay xòe ra, lập tức sương trắng lượn lờ, một cỗ hàn khí lập tức xì ra.

Ngay sau đó, một con Băng Phượng Hoàng xinh xắn, lóe ra hàn mang thấu xương, lơ lửng tại trong lòng bàn tay của Lâm Hải !

“Phượng Hoàng!”

Đôi mắt dễ thương của Liễu Như Yên mạnh mẽ co rụt lại, thét lên một tiếng kinh hãi, cái miệng nhỏ nhắn lập tức há thật to, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ!

Sau đó, bàn tay non mềm nhỏ bé cũng học theo bộ dạng của Lâm Hải mà duỗi ra, trong lòng bàn tay phụt lên sương trắng.

Sau một khắc, đồng dạng cũng là một con Băng Phượng Hoàng, xuất hiện ở trong lòng bàn tay Liễu Như Yên !

“Ồ, vậy mà giống nhau! Đều là Phượng Hoàng!”

Lâm Hải liên tục bật cười, quả thực không thể tin được, thế gian còn có sự tình trùng hợp như thế.

Nhưng mà, Lâm Hải vừa mới dứt lời, Băng Phượng Hoàng trong lòng bàn tay hắn, lại đột nhiên mở miệng.

“Chủ nhân, ngươi là cái ánh mắt gì a, ở đâu giống nhau?”

“Ách...” Lâm Hải khẽ giật mình, “Băng Ca, hai ngươi tựa như song bào thai, làm sao lại không giống nhau?”

Băng Ca lập tức xem thường một hồi, đột nhiên chổng bờ mông đối với Lâm Hải, lười biếng nói.

“Xem cẩn thận, ta là công, nàng là mẫu!”

Phốc!

một câu của Băng Ca , trực tiếp đem Lâm Hải lôi đến ngửa mặt ngã quỵ!

Chương 2125: Không khách khí, thì ngươi định làm thế nào đây?

mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hắc tuyến, tức giận nói.

“Đem bờ mông thối của ngươi, lấy ra cho ta, cái này con mẹ nó cay con mắt!”

“Đó là ngươi không hiểu thưởng thức!” Băng Ca lắc cái đuôi, sau đó mang theo hiếu kỳ, hướng phía Băng Phượng Hoàng trong lòng bàn tay Liễu Như Yên nhìn lại.

Mà Băng Phượng Hoàng của Liễu Như Yên, cũng trùng hợp hướng phía Băng Ca trông lại.

Nhất thời, hai cái Băng Phượng Hoàng tất cả đều trên mặt vui vẻ, ánh mắt bắt đầu si mê .

“Ai u, ta đi, ta như thế nào cảm giác có hỏa hoa bắn ra a!”

Lâm Hải nháy nháy con mắt, vẻ mặt giật mình.

Khuôn mặt Liễu Như Yên thì là ửng đỏ, có chút ngượng ngập nói.

“Tiểu Khả Ái của ta nói, nàng đối với Băng Ca vừa thấy đã yêu rồi!”

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, thiếu chút nữa ngã quỵ xuống đất.

Vội vàng hướng phía Liễu Như Yên xấu hổ cười, không có ý tứ nói.

“Cái kia, lòng Băng Ca đã có chỗ thuộc, là người đã có vợ rồi!”

Liễu Như Yên nghe xong, không khỏi sững sờ, kinh ngạc nhìn Lâm Hải nói.

“Chẳng lẽ, ngươi còn có một con Băng Phượng Hoàng?”

“Cái kia cũng không phải!” Lâm Hải lắc đầu, “Ta còn có một con Hỏa Phượng Hoàng.”

Lâm Hải nói xong, cái tay còn lại cũng đưa ra ngoài.

Nhất thời, ánh lửa trùng thiên, thân ảnh của Niếp Niếp, hiện ra đến.

“Ồ, như thế nào nơi này có một con Băng Phượng Hoàng, cùng Băng Ca lớn lên thật giống nhau ni!”

Niếp Niếp cũng nhìn thấy Băng Phượng Hoàng trong lòng bàn tay Liễu Như Yên, không khỏi ngạc nhiên nói.

“Này, ngươi tên là gì a?!”

Băng Phượng Hoàng của Liễu Như Yên, sau khi nhìn thấy Niếp Niếp, lập tức hai mắt tỏa sáng, hưng phấn mà hỏi.

“Ta gọi Niếp Niếp, ngươi ni?!”

“Ta gọi Tiểu Khả Ái!”

“Tiểu Khả Ái? Ngươi thật đáng yêu, chúng ta làm bạn tốt a?” Niếp Niếp cao hứng nói.

“Tốt tốt!” Tiểu Khả Ái hoan hô tung tăng như chim sẻ.

“Đúng rồi, đây là lão công của ta!” Niếp Niếp đem Băng Ca, giới thiệu cho Tiểu Khả Ái.

“Ngươi tốt, Băng Ca! Ban đầu ta đối với ngươi còn vừa thấy đã yêu, nhưng sau khi ta thấy Niếp Niếp, liền cải biến chủ ý á!”

“Ta muốn tìm một con Hỏa Phượng Hoàng như Niếp Niếp, làm bạn trai của ta!”

…

Hai con Băng Phượng Hoàng một con Hỏa Phượng Hoàng, líu ríu hàn huyên, vô cùng náo nhiệt.

Ngược lại đem Lâm Hải cùng Liễu Như Yên gạt tại chỗ đó.

“Ha ha, không thể tưởng được bọn chúng còn rất hợp ý!” Lâm Hải nhún vai, cười nói.

Liễu Như Yên cũng là mỉm cười, sau đó sắc mặt ngưng tụ, hướng phía Lâm Hải nói.

“Lâm Hải, chúng ta rời khỏi nơi này đi.”

“đường huynh của người yêu ta sau khi trở về, tất sẽ bịa đặt sinh sự, nói không chừng rất nhanh sẽ có người tìm tới nơi này rồi.”

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, Liễu Như Yên nói có đạo lý, hắn cũng nghĩ đến vấn đề này.

“Ta đối với thành Thái Thản không quen, ngươi xem chúng ta đi đâu?”

“Nhà là không thể trở về!” thần sắc Liễu Như Yên buồn bã, sau đó lông mày nhảy lên, thản nhiên nói.

“Ta ngược lại là biết rõ một chỗ, mặc dù có chút hung hiểm, nhưng chính là bởi vì như thế, có rất ít người sẽ đi!”

“Nếu không, chúng ta hướng nơi đó trốn một hồi?”

“Nghe lời ngươi!” Lâm Hải nhún vai, cười nói.

“n, chúng ta đây đi!”

Nói xong, Lâm Hải cùng Liễu Như Yên cất bước, hướng phía bên ngoài gian phòng đi đến.

“Nhị vị, xin dừng bước!”

Vừa mới chuẩn bị rời khỏi khách điếm Vấn Thiên, đột nhiên có một bóng người, ngăn cản đường đi của Lâm Hải cùng Liễu Như Yên .

Đồng thời, một cỗ chân nguyên như ẩn như hiện, tại đến trên thân người này bắt đầu không ngừng khởi động, hiển nhiên sau đó cũng có thể ra tay.

Liễu Như Yên biến sắc, liếc nhìn người tới, đôi mắt dễ thương nhíu lại, lạnh lùng nói.

“Ngươi là ai?”

Nam tử đối diện, bộ dạng khoảng năm mươi sáu tuổi, lớn lên mặt mũi hiền lành, nhưng hai đầu lông mày lại ẩn ẩn có một cỗ ngoan lệ.

Gặp Liễu Như Yên đặt câu hỏi, không khỏi nhếch miệng cười cười.

“Bất tài, chưởng quầy của khách điếm Vấn Thiên, Vấn Thiên!”

chưởng quầy của khách điếm ?

Lâm Hải cùng Liễu Như Yên đều là sững sờ, không đợi Liễu Như Yên mở miệng, Lâm Hải tiến lên một bước, hướng phía Vấn Thiên nói.

“Hỏi chưởng quầy, gian phòng ta ngay từ đầu đã trả tiền rồi!”

“Ha ha, không phải sự tình gian phòng!” Vấn Thiên cười cười, sau đó hai mắt lóe ra tinh mang, rơi vào trên người Liễu Như Yên.

“Chắc hẳn vị cô nương này, chính là đệ nhất mỹ nữ thành Thái Thản, đứng hàng Đăng Tiên Bảng, Liễu Như Yên a?”

Liễu Như Yên nhíu lông mày lại, lạnh lùng liếc nhìn Vấn Thiên, sau đó thản nhiên nói.

“Là ta, có chuyện gì đâu?”

“Ha ha, có người muốn gặp cô nương.” Vấn Thiên đập tay ha ha nói.

“Gặp ta?” Liễu Như Yên sững sờ, kinh ngạc hỏi, “Ai?”

“Cô nương có thể đi theo ta, đi thì biết rồi!”

Liễu Như Yên nghe được, sắc mặt đột nhiên biến đổi, tức giận hừ nói.

“Ta với ngươi lại không nhận thức, tại sao phải theo ngươi đây?”

“Thỉnh ngươi tránh ra, ta phải đi!”

Vấn Thiên thấy Liễu Như Yên nổi giận, lại cũng không giận, chỉ là ha ha cười cười, chân nguyên trên người , càng thêm nhấp nhô kịch liệt, giống như nước sôi sôi trào.

“Vậy xin lỗi, nếu như Liễu cô nương không đi theo ta, vậy cũng không phải là do ngươi rồi!”

Vấn Thiên vừa mới nói xong, trong mắt Lâm Hải bỗng nhiên hiện lên một đạo hàn mang, lạnh lùng nói.

“Như thế nào, Liễu cô nương người ta không muốn, chẳng lẽ ngươi còn muốn dùng cường hay sao?”

Vấn Thiên liếc nhìn Lâm Hải, khóe miệng hơi nhếch, lộ ra thần sắc khinh miệt.

“Nếu như Liễu cô nương không phối hợp, cái kia Vấn mỗ cũng chỉ có thể đắc tội!”

Nói xong, Vấn Thiên đột nhiên ra tay, một đầu cánh tay mạnh mẽ thò về phía trước, giống như Độc Long xuất động, tại trong không gian lôi ra một chuỗi hư ảnh, thẳng hướng phía cổ tay trắng nõn của Liễu Như Yên chộp tới.

“Làm càn!”

Liễu Như Yên thấy thế, lập tức giận dữ, khẽ kêu một tiếng, huy chưởng hướng phía cánh tay Vấn Thiên bổ tới!

Ông!

Nhất thời, một cỗ hàn mang lạnh thấu xương, phảng phất như từ hư không mà ra, hóa thành băng đao, rơi vào trên cánh tay Vấn Thiên.

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn, băng đao vỡ vụn, hóa thành vô tận sương hoa, phiêu tán mà xuống.

Mà một trảo này của Vấn Thiên, cũng mạnh mẽ trì trệ, cánh tay lập tức bị đông cứng thành băng trụ, tại chỗ cách Liễu Như Yên một thước, ngừng lại.

Rầm rầm!

Cơ hồ là trong chốc lát, băng trụ vỡ vụn, cánh tay của Vấn Thiên như thiểm điện mà thu hồi, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Đã qua hồi lâu, mới mang theo một tia kinh ngạc, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Trách không được, Liễu cô nương chỉ vừa mới vào Tiên Đạo Chí Tôn, lại được đứng hàng Đăng Tiên Bảng.”

“Không thể tưởng được, Băng Chi Đạo vậy mà luyện đến trình độ đáng sợ như thế, lại để cho Vấn mỗ đều ăn thiệt thòi nhỏ ni!”

Gương mặt đẹp của Liễu Như Yên như là sương lạnh, hướng phía Vấn Thiên lạnh lùng quát.

“Tránh ra, lại dám ngăn trở, thì đừng trách ta hạ thủ vô tình!”

“Ha ha a!” Vấn Thiên thì là cười lắc đầu, “Liễu cô nương, ngươi cho rằng ta là sợ Băng Chi Đạo của ngươi sao?”

“Nếu như nghĩ như vậy, chỉ sợ ngươi phải thất vọng rồi!”

“Ta lại khuyên ngươi một câu, lập tức đi theo ta, nếu không ta thật sự muốn không khách khí!”

Liễu Như Yên còn chưa đáp lời, Lâm Hải tiến lên một bước, đem Liễu Như Yên chắn sau lưng.

Liễu Như Yên thấy thế, không khỏi cả kinh.

cái Vấn Thiên trước mặt này, mặc dù là nàng, nếu bắt đầu đối phó cũng không dám nói có mười phần nắm chắc.

Lâm Hải hiện tại đột nhiên tiến lên, là muốn làm gì?

Vừa muốn mở miệng, lại để cho Lâm Hải lui về, không ngờ Lâm Hải lại quay đầu lại hướng phía nàng mỉm cười.

“Như Yên, đem lão tiểu tử đó giao cho ta a!”

Nói xong, Lâm Hải nghiêng đầu, mắt lé liếc nhìn Vấn Thiên, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói.

“Không khách khí, thì ngươi định làm thế nào đây?”

lông mày Vấn Thiên nhíu lại, lộ ra dáng tươi cườilạnh lùng khinh thường , mỉa mai nói.

“Tiểu tử, ngươi đây là muốn làm hộ hoa sứ giả sao?”

“Chỉ bằng chút tu vi ấy của ngươi, coi chừng hộ hoa không thành, lại đem mạng nhỏ ném đi, liền không đáng rồi!”

“Ít nói nhảm!” Lâm Hải trực tiếp đem lời nói của Vấn Thiên đánh gãy, sau đó lạnh lùng cười cười.

“Ngươi mở một cái khách điếm, không hảo hảo nghiên cứu con đường kinh doanh, lại cam tâm làm chó săn cho người khác, thật là làm cho người xem thường.”

“Thức thời, lập tức tránh ra cho ta, lại để cho Liễu cô nương đi!”

“Bằng không mà nói, đừng trách ta đốt đi khách điếm của ngươi, cho ngươi làm cái chó nhà có tang!”

“Ha ha, ha ha ha ha!” Vấn Thiên nghe được, lập tức cười to, nhìn Lâm Hải khinh thường một hồi.

“Khẩu khí thật lớn, chỉ bằng ngươi, còn muốn đốt khách điếm của ta?”

“Tốt, có bản lĩnh, ngươi đốt một cái để ta nhìn xem!”

Chương 2126: Hỏa thiêu khách điếm

Thấy Vấn Thiên là một bộ dạng không có sợ hãi, hai mắt Lâm Hải nhíu lại, trong nội tâm tức giận.

“Ngươi đừng ép ta!”

“Ép ngươi?” Vấn Thiên ha ha cười cười, sau đó trong mắt phát lạnh, “Ép ngươi thì sao?”

“Thức thời cút nhanh lên, lại để cho Liễu Như Yên đi theo ta, nếu không hậu quả ngươi chịu không nổi!”

Lâm Hải thì là hừ lạnh một tiếng, kéo lại bàn tay nhỏ bé của Liễu Như Yên , lạnh lùng âm hiểm nhìn Vấn Thiên.

“Như Yên, chúng ta đi!”

Nói xong, Lâm Hải lôi kéo Liễu Như Yên, liền đi thẳng về phía trước.

“Đứng lại cho ta!”

Vấn Thiên thấy Lâm Hải không đếm xỉa đến lão, lập tức giận dữ, đưa tay đánh ra một đạo quang mang, hướng phía Lâm Hải bao phủ mà đến.

“Cút!”

Lâm Hải quát một tiếng chói tai, hỏa diễm cuồng bạo, mang theo nhiệt độ cao khủng bố thiêu đốt vạn vật, từ trong lòng bàn tay phụt lên mà ra.

Phốc!

Hỏa diễm cùng đạo pháp của Vấn Thiên đụng vào nhau, lập tức hóa thành Hỏa Phượng, thiêu đốt.

“Đây là...”

Vấn Thiên hoảng sợ biến sắc, vậy mà từ bên trong con Hỏa Phượng đang bay vút lên này, cảm nhận được nồng đậm uy hiếp.

Còn chưa chờ lão kịp phản ứng, đã thấy Hỏa Phượng vòng quanh khách điếm Vấn Thiên, xoay vòng một trận.

Sau đó, oanh một tiếng, khách điếm Vấn Thiên lập tức bốc lên đại hỏa hừng hực, trực tiếp bị biển lửa thôn phệ!

Mà lúc này đây, âm thanh lạnh như băng của Lâm Hải , mới đạm mạc vang lên.

“Không phải để cho ta thiêu hủy khách điếm của ngươi sao? Như ngươi mong muốn!”

Vấn Thiên nhìn khách điếm Vấn Thiên đã biến thành một biển lửa, mí mắt kinh hoàng, quả thực vừa tức vừa hận.

“Ngươi cái này tiểu súc sinh, lại dám hủy căn cơ của ta!”

Sưu sưu sưu sưu!

Vừa lúc đó, giữa biển lửa có vô số thân ảnh, liên tiếp chạy vội mà ra, trên mặt từng cái là vẻ giận dữ cùng hoảng sợ thật sâu .

“Chuyện gì xảy ra?”

“Tại sao lại có cháy!”

“Liệt Diễm thật đáng sợ !”

Khách trọ ở khách điếm Vấn Thiên , nguyên một đám bị đại hỏa kinh động, bay lên đám mây trên không, nhìn đại hỏa phía dưới , một mảnh kinh hãi.

uy thế của đại hỏa này, quả thực thật là đáng sợ.

Ngay tại vừa rồi, cơ hồ tất cả mọi người, đều cảm nhận được một cỗ uy hiếp tử vong.

Nếu không phải đại hỏa bất thình lình này, giống như chỉ muốn thiêu hủy khách điếm, cũng không có ý đả thương người.

Chỉ sợ những người bọn họ này, có thể trốn ra, tuyệt đối không cao hơn số lượng một bàn tay!

Đám người vừa sợ lại sợ, từ trên cao nhìn xuống trông lại, rất nhanh phát hiện song phương Lâm Hải Liễu Như Yên cùng Vấn Thiên đang giằng co .

Nhất là khi thấy Liễu Như Yên, tất cả mọi người không khỏi hô hấp trì trệ, cảm giác tim đập bỗng nhiên nhanh hơn.

“Nữ tử này là ai, đẹp quá a!”

“Trời ạ, vừa gặp nàng ta như thế nào có chút động tình, đạo tâm đều bất ổn rồi!”

“Nếu như có được cô gái này làm đạo lữ, cuộc đời này không uổng rồi!”

Mọi người vây xem, lập tức bị mỹ mạo của Liễu Như Yên làm khiếp sợ, trong lúc nhất thời như si mê như say sưa, ý nghĩ hão huyền.

Mà một cái cao thủ bản địa của thành Thái Thản, thấy hình thái của mọi người như thế , thì là lạnh lùng cười cười.

“Ta khuyên các vị, vẫn là đừng loạn nghĩ cách, nàng này chính là đệ nhất mỹ nữ Liễu Như Yên của thành Thái Thản , cũng là thiên tài nổi danh bên trên Đăng Tiên Bảng!”

“Liễu Như Yên?!”

“Chính là Liễu Như Yên!”

“Quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, thật sự là Phiêu Miểu Tiên Tử, người cũng như tên!”

Sau khi nghe được tên của Liễu Như Yên, đám người kia lập tức giật mình.

Nữ tử tuyệt sắc như thế trong thành Thái Thản, chỉ sợ không phải Liễu Như Yên thì cũng không còn ai.

Mà Vấn Thiên lúc này, cũng đã tức đến sắc mặt tím lại, chỉ vào Lâm Hải hét lớn một tiếng.

“Ngươi cái súc sinh này, hôm nay nếu như không giết ngươi, ta thề không làm người!”

Lâm Hải tại trước mắt bao người, đốt đi khách điếm Vấn Thiên của lão.

Nếu không phải đem Lâm Hải giết, Vấn Thiên lão ngày sau cũng không cách nào tiếp tục lăn lộn tại thành Thái Thản nữa rồi.

Tiếng nói vừa rơi xuống, Vấn Thiên hư không một trảo, lập tức một thanh trường mâu hư ảo, xuất hiện ở trong tay.

Phía trên trường mâu, hào quang u lục âm trầm lập loè, phảng phất như một con Độc Xà đang phun ra nuốt vào cái lưỡi, khí tức âm lạnh lại để cho người không rét mà run.

"Giết!"

Vấn Thiên cầm trường mâu trong tay, hét lớn một tiếng, cả người hóa thành một đoàn ánh sáng màu xanh lá âm u, giống như một con Cự Xà, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, bay nhào mà đến!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn lại.

Cái đoàn ánh sáng màu xanh lá âm u này, chưa gần người, liền có một cỗ khí tanh hôi chui thẳng vào lỗ mũi, lại để cho người cơ hồ buồn nôn.

Đồng thời, khí tức âm lạnh giống như vô số Độc Xà, quấn chặt lấy thân hình Lâm Hải, khiến cho chân nguyên Lâm Hải trì trệ, thậm chí có loại cảm giác bị phong ấn.

"Lâm Hải, coi chừng!"

Liễu Như Yên thấy thế, thét lên một tiếng kinh hãi, muốn tiến lên thay Lâm Hải chống cự công kích của Vấn Thiên .

Nhưng mà, Lâm Hải lại gắt gao đem Liễu Như Yên giữ chặt, sau đó lạnh lùng cười cười, lắc đầu.

"Như Yên, ta đến!"

Khách điếm Vấn Thiên là Lâm Hải hắn đốt, cái lúc này, há có thể lại để cho Liễu Như Yên thay hắn ra mặt ngăn địch?

Huống chi, Lâm Hải đường đường là nam nhi bảy thuớc, loại tình huống này lại để cho một nữ tử ngăn tại phía trước, hắn gánh không nổi người này!

Mắt thấy công kích của Vấn Thiên buông xuống, khóe miệng

Lâm Hải nhếch lên, lộ ra dáng tươi cười khinh thường.

“Hỏa!”

Đột nhiên, Lâm Hải thầm hô một tiếng, Đại Ngũ Hành Thuật bỗng nhiên phát động, Thiên Hỏa Chi Đạo trong cơ thể, bàng bạc mà ra!

Oanh!

Một đoàn hỏa diễm cực lớn, bỗng nhiên xuất hiện ở xung quanh Lâm Hải , đem Lâm Hải hoàn toàn bảo hộ tại trong đó.

Đồng thời, cái hỏa diễm cuồng bạo cực nóng kia, bỗng nhiên hóa hình, huyễn hóa thành một con Hỏa Phượng Hoàng tầm hơn mười trượng!

Tíu tíu!

Một tiếng Phượng hót từ miệng Niếp Niếp phát ra, miệng phun hỏa diễm hừng hực, trực tiếp đem cái ánh sáng màu xanh lá âm u kia, thoáng cái thôn phệ.

Phanh!

Cái ánh sáng màu xanh lá âm u kia bỗng nhiên tan vỡ, thân ảnh Vấn Thiên hiện ra, chật vật lui về phía sau, trên mặt hoảng sợ vạn phần.

Mà cái trường mâu trong tay kia , lại sớm đã không có bóng dáng, bị một chiêu của Lâm Hải làm tan vỡ!

Đăng đăng đạp đạp!

Sau khi Vấn Thiên hạ xuống, liền lùi lại mấy bước, mới đứng vững thân hình.

Hoảng sợ ngẩng đầu, hướng phía Lâm Hải bị ngọn lửa vờn quanh, giống như hỏa diễm chiến thần , mí mắt kinh hoàng không thôi!

“Cái này, đây không phải phàm hỏa!”

Trong lòng Vấn Thiên, lập tức dâng lên sóng to gió lớn, chấn kinh không thôi!

Ngay tại vừa rồi, khi lão vừa tiếp xúc với Hỏa Phượng Hoàng, trường mâu của chính mình rõ ràng không chịu nổi một kích, lập tức bị nghiền nát.

Hơn nữa, càng thêm kinh khủng chính là, ngọn lửa kia vậy mà lại để cho lão cảm nhận được uy hiếp sinh tử mãnh liệt.

Nếu không phải lão xem thời cơ nhanh, liều mạng tổn hại đạo hạnh, thi triển bí pháp thoát đi, chỉ sợ giờ phút này dĩ nhiên đã táng thân tại giữa biển lửa!

Cho tới giờ khắc này, vừa nghĩ tới hung hiểm vừa rồi, Vấn Thiên vẫn đang lòng còn sợ hãi, nghĩ mà sợ không thôi!

“Ngươi rốt cuộc là ai, bên trên Đăng Tiên Bảng, xếp hàng thứ mấy?!”

đồng tử Vấn Thiên co rút lại, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, thanh âm khàn khàn, hoảng sợ hỏi.

“Ta gọi Lâm Hải!”

“Lâm Hải? Không có khả năng, bên trên Đăng Tiên Bảng, không có tên này!” Vấn Thiên kinh hãi nói ra.

Lâm Hải thì là nhếch khóe miệng lên, cười lành lạnh nói.

“Ta không liệt Đăng Tiên Bảng, tự nhiên không có tên trên bảng!”

“Ít nói nhảm, tranh thủ thời gian tránh ra, để cho ta cùng Như Yên rời đi!”

“Lại dám ngăn trở, sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa đâu!”

Vấn Thiên nghe xong, sắc mặt không khỏi biến đổi, lông mày lập tức vặn thành phiền phức khó chịu.

“Hừ, dùng cảnh giới Đại Thừa sơ kỳ của ngươi, có thể vượt cấp chiến đấu, đem Vấn Thiên ta bức lui, nếu nói ngươi không phải người bên trên Đăng Tiên Bảng, tuyệt không khả năng!”

Nói đến đây, ngữ khí của Vấn Thiên , đột nhiên hòa hoãn một ít, hướng phía Lâm Hải nói.

“Thực không dám đấu diếm, quý nhân muốn gặp Như Yên cô nương , cũng là nhân vật nổi danh bên trên Đăng Tiên Bảng.”

“Vì thế, mong tiểu huynh đệ đem tên thật cáo tri, đồng thời nói vị trí bên trên Đăng Tiên Bảng , nói không chừng cùng vị quý nhân kia có quen biết, cũng càng chưa biết chừng!”

“Nếu như sinh ra cái hiểu lầm gì, vậy cũng không tốt!”

Lâm Hải nghe được, thì là khóe miệng hơi vểnh, mang theo một tia bất đắc dĩ, nhàn nhạt nói ra.

“Đều đã nói, ta gọi Lâm Hải, cũng không phải là người trên Đăng Tiên Bảng!”

“Hơn nữa, ta mới vào thành Thái Thản, cùng vị quý nhân trong miệng ngươi kia, cũng sẽ không quen biết.”

“Cho nên, thỉnh ngươi tranh thủ thời gian tránh ra, nếu không ta thật sự sẽ không khách khí!”

thần sắc Vấn Thiên kinh ngạc, trầm mặc một lát, sau đó kiên định lắc đầu.

“Quý nhân có lệnh, phải đem Liễu Như Yên mang đến gặp y, nếu không Vấn mỗ không chịu trách nhiệm nổi!”

Lâm Hải nghe xong, tức thì nổi giận.

Sắc mặt phát lạnh, hướng phía Vấn Thiên lạnh lùng nói.

“Chó má quý nhân, gã có tư cách gì, lại để cho Như Yên đi gặp gã?”

“Một cái tàng đầu khỏa não, bọn chuột nhắt không dám gặp người, ngươi lại để cho gã lăn ra đây!”

Chương 2127: Huyết Hải

“Làm càn!”

Lâm Hải vừa mới nói xong, sắc mặt Vấn Thiên lập tức đại biến, nghiêm nghị quát lớn.

Mà khuôn mặt Liễu Như Yên cũng là khẽ biến, nhẹ nhàng kéo Lâm Hải một cái, đột nhiên mở miệng nói.

“Ngươi nói, người muốn gặp ta, chính là người trên Đăng Tiên Bảng?”

“Đúng vậy!” Vấn Thiên lạnh lùng cười cười, ngẩng lên cổ nói.

lông mày Liễu Như Yên hơi vểnh, lạnh lùng nói.

“Gã là người của thành Thái Thản?”

“Đúng vậy!”

Đạt được trả lời khẳng định của Vấn Thiên, lông mày Liễu Như Yên lập tức nhíu lại, môi son khẽ mở nói.

“Ta biết là người nào!”

“Ngươi hồi bẩm gã, ta hôm nay có việc, ngày mai tự đi gặp gã!”

Vấn Thiên tức thì khẽ lắc đầu.

“Quý nhân có phân phó, ngươi phải hôm nay đi gặp gã!”

lông mày Liễu Như Yên nhảy lên, khí tức lạnh như băng bỗng nhiên tách ra, trong mắt hiện lên một tia sắc mặt giận dữ.

Bất quá rất nhanh, nàng lại đem khí tức tán đi, khe khẽ thở dài.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn Vấn Thiên nói.

“Tốt, ta theo ngươi đi!”

lời nói của Liễu Như Yên vừa rơi xuống đất, Lâm Hải lập tức sững sờ, sau đó mang theo một tia kinh ngạc nhìn về phía Liễu Như Yên.

“Như Yên, ngươi...”

Liễu Như Yên thì là mang theo áy náy liếc nhìn Lâm Hải, cười khổ một tiếng.

“Lâm Hải, người này đối với người yêu của ta có ân, ta không thể không gặp!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, còn chưa chờ nói chuyện, Liễu Như Yên lại hướng phía Vấn Thiên nhìn lại.

“Dẫn đường a!”

“Tốt!” Vấn Thiên lúc này mới nhẹ gật đầu, xoay người rời đi.

“Ta với ngươi cùng đi!” Lâm Hải thấy Liễu Như Yên phải đi, lo lắng cho an nguy của nàng, đuổi nói gấp.

Nhưng mà, không chờ Liễu Như Yên nói chuyện, Vấn Thiên lại mở miệng trước tiên .

“Quý nhân chỉ để cho Liễu Như Yên một người tiến về!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, muốn phản bác, lại bị Liễu Như Yên khuyên ngừng.

“Lâm Hải, ngươi không cần lo lắng cho ta, yên tâm đi!”

Nói xong, Liễu Như Yên hướng phía Lâm Hải cười nhạt một tiếng, quay người theo Vấn Thiên, trong chớp mắt rời đi.

Nhìn bóng lưng Liễu Như Yên biến mất, Lâm Hải một hồi kinh ngạc, đã qua hồi lâu mới nặng nề thở ra một ngụm trọc khí.

“Được rồi, bất kể nói thế nào, Liễu Như Yên cũng không phải là người tầm thường, lường trước là có thể xử lý tốt!”

Thấy tại đây bởi vì sự tình khách điếm Vấn Thiên bị đốt , người càng tụ càng nhiều, Lâm Hải không muốn để người chú ý quá nhiều.

Ý niệm khẽ động, dưới chân tường vân phi thăng, Lâm Hải bay thẳng vào phía chân trời, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

“Ồ, đó là cái gì?!”

Sau khi bay ra ngoài vài nghìn dặm, Lâm Hải bỗng nhiên phát hiện, phía trước cách đó không xa, thậm chí có một đạo khí tức màu đen, bay thẳng vào trời, chặn đường đi.

Đi tới gần xem xét, Lâm Hải lập tức hít một hơi khí lạnh.

“Dĩ nhiên là sát khí!”

“sát khí thật cường đại !”

Mang theo một tia khiếp sợ, Lâm Hải đẩy ra đụn mây, hướng phía dưới nhìn lại.

Đã thấy phía dưới chỗ, chính là một bờ biển vô biên vô hạn, mà nước biển dĩ nhiên là màu hồng, như là huyết tương!

“Cái này là địa phương nào?”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, trong đầu hiện ra địa đồ của thành Thái Thản , sau đó đồng tử bỗng nhiên co rụt lại!

“một trong Tam Đại Cấm Địa của thành Thái Thản , Huyết Hải!”

Huyết Hải, tại thành Thái Thản một mực bị liệt là cấm địa, sát khí trên không của vùng biển như là thực chất, một khi bị sát khí xông tới, mặc dù là Tiên Đạo Chí Tôn, cũng sẽ vẫn lạc tại chỗ!

Tục truyền, từng có Tán Tiên tiến vào Huyết Hải tìm tòi nghiên cứu huyền bí trong đó, kết quả ba ngày sau trọng thương mà ra.

Chỉ nói ba tiếng: Đáng sợ, đáng sợ, đáng sợ!

Lập tức liền khí tuyệt mà vong, hình thần câu diệt!

Đến tận đây, không còn có người dám tự ý đi vào Huyết Hải.

“hung địa như thế , vẫn là tránh đi thì tốt!”

Lâm Hải đang chuẩn bị thay đổi đụn mây, lách qua Huyết Hải, nhưng đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, mang theo một tia khiếp sợ hướng phía dưới nhìn lại.

“Đó là!”

Chỉ thấy ở biên giới Huyết Hải , một cái thân ảnh thon gầy, đứng tại bên cạnh bờ, vung vẩy trường kiếm trong tay, mang theo từng sợi sát khí, vậy mà cùng sát khí trong Huyết Hải, đang tiến hành chống lại!

Đương nhiên, nếu như vẻn vẹn là thế, Lâm Hải còn không đến mức kinh hãi.

Chính thức lại để cho vẻ mặt Lâm Hải biến đổi, là vì bóng người phía dưới này, không phải người khác, mà là Lâm Kiếm!

“Lâm Kiếm như thế nào sẽ đến đây!”

“Y không phải là tại trong phạm vi của Lục Tinh Cung sao?”

Lâm Hải nhớ tới những nghe đồn khủng bố về Huyết Hải kia, trong lòng lập tức thoáng cái trầm xuống.

Nếu như Lâm Kiếm hãm tại chỗ này, vậy cũng sẽ hỏng mất.

“Lâm Kiếm, có nghe được ta nói chuyện không?!”

Lâm Hải đứng tại đám mây, rđột nhiên quát lên một tiếng chói tai, vận dụng Nguyệt Cung Tiên m, thanh âm như trụ, hướng Huyết Hải phía dưới, dội thẳng xuống!

Ông!

Sóng âm mới hạ khỏi đám mây, chưa đi được trăm mét, lại bị một cỗ sát khí trùng thiên , trực tiếp xông tới đánh thành nát bấy!

thanh âm hò hét của Lâm Hải, căn bản không cách nào truyền vào trong tai Lâm Kiếm.

“Cái này mẹ nó!”

Lâm Hải lập tức lộ vẻ mặt lo lắng, chẳng lẽ trơ mắt nhìn Lâm Kiếm, hãm tại trong Huyết Hải mà chết hay sao?

Đột nhiên, trong mắt Lâm Hải hiện lên một đạo hàn mang, làm ra quyết định!

“Xuống dưới, xông vào cái Huyết Hải này một lần !”

“Quyết không thể lại để cho một mình Lâm Kiếm , mạo hiểm lúc này !”

Vừa nghĩ tới này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, tường vân hướng trên mặt đất rơi xuống, đứng tại biên giới Huyết Hải .

Ông!

Nhất thời, một đạo sát khí khủng bố vô hình, đập vào mặt.

Lâm Hải lập tức cảm thấy, giống như thiên quân vạn mã hướng phía chính mình xông tới, gần như muốn đem chính mình nghiền áp thành thịt nát!

Phanh!

Vô ý thức, Lâm Hải vung vẩy song chưởng, Huyền Băng Chi Đạo dâng lên mà ra, một đạo tường băng ngưng tụ tại trước mặt, cùng sát khí đụng vào cùng một chỗ.

Nhưng mà, sau một khắc sắc mặt Lâm Hải lại đại biến, lộ vẻ mặt hoảng sợ.

Chỉ thấy cái tường băng do Huyền Băng biến ảo kia, lại đang rạn nứt từng mảnh, tại trong vô cùng vô tận sát khí xông vào, dĩ nhiên đã có dấu hiệu chống đỡ hết nổi .

Oanh!

Cơ hồ là trong một nháy mắt, tường băng ầm ầm vỡ tan, sát khí lần nữa liền cuốn tới.

mí mắt Lâm Hải một hồi kinh hoàng, thời khắc đang không biết nên ứng đối như thế nào, đột nhiên linh quang lóe lên!

Đột nhiên, song chưởng mạnh mẽ đẩy về phía trước, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Hấp Ma Chưởng!”

Ông!

Hai luồng vòng xoáy vô hình, xuất hiện ở trong lòng bàn tay Lâm Hải.

Sau đó, hấp lực khủng bố, bỗng nhiên rơi vào bên trên sát khí mãnh liệt trước mặt.

Sát khí giống như thủy triều , bỗng nhiên trì trệ, sau đó giống như hồng thủy tháo nước, hướng phía trong cơ thể Lâm Hải, chen chúc mà đến!

“Ách!”

Lâm Hải biến sắc, cấp tốc vận chuyển Hóa Ma Đại Pháp, đem cái sát khí vô cùng vô tận này, dẫn vào trong kinh mạch, để tránh bị sát khí xông tới, tổn hại thân thể!

Oanh!

Cùng lúc đó, chân nguyên trong cơ thể Lâm Hải, lập tức co rút lại, toàn bộ ngưng tụ tại trong Tử Lôi Thần Long Tí .

Mà ma khí trong cánh tay phải, tức thì mãnh liệt mà ra, cùng rót vào sát khí, ngưng làm một thể, hành tẩu chu thiên!

Sau mấy cái chu thiên tuần hoàn, Lâm Hải thở dài ra một hơi, lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng.

Cái sát khí này tuy cường hoành mãnh liệt, nhưng Hóa Ma Đại Pháp thật là thần công, vậy mà hoàn toàn không sợ.

Chẳng những khiến cho cái sát khí này, đối với chính mình không hề có tổn hại gì, lại vẫn có thể đem chúng hấp thu, đã trở thành chất dinh dưỡng mười phần.

Tuy bởi vì tu vi của bản thân Lâm Hải bị hạn chế, Hóa Ma Đại Pháp không cách nào phát huy ra toàn bộ uy năng.

Nhưng cũng đủ để chống lại sát khí, lại để cho Lâm Hải có năng lực, đi vào trong Huyết Hải rồi.

Lâm Hải cấp tốc vận chuyển Hóa Ma Đại Pháp, đồng thời mở ra bước chân, gian nan hành tẩu vào trong Huyết Hải .

Đi trọn vẹn một cái canh giờ, mới rốt cục xa xa thấy được thân ảnh của Lâm Kiếm .

Đã thấy Lâm Kiếm giờ phút này, vẻ mặt sát khí, thân ảnh vậy mà trở nên mơ hồ không rõ.

Bàn tay vung vẩy trường kiếm, vầng sáng lập loè, thỉnh thoảng phát ra âm thanh huýt sáo giống như hú gọi .

Phảng phất, cả người cùng cái sát khí không giới hạn này, tất cả đều ngưng làm một thể.

“Tại đây có sát khí khủng bố như vậy, thật không biết Lâm Kiếm là như thế nào đi đến nơi đây!”

Lâm Hải nhìn xa xa, thật sự là vừa sợ vừa nghi.

Lại mất hết nửa canh giờ, Lâm Hải cuối cùng đã tới gần Lâm Kiếm, mở miệng hướng phía Lâm Kiếm la lên một tiếng.

“Lâm Kiếm!”

Bá! Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên một đạo quang mang màu đen lập loè, sát cơ khủng bố từ trước mặt mà đến!

Chương 2128: Tin tức cầu viện vội vàng

Lâm Hải lập tức lắp bắp kinh hãi, không nghĩ tới Lâm Kiếm lại hướng phía chính mình công tới.

“Phá Quân Sát!”

Lâm Hải quát lên một tiếng chói tai, hai tay bay lên, nhất thời khói đen lượn lờ, một thanh lợi búa dài hơn bảy thước, biến ảo mà ra, hướng phía một kiếm của Lâm Kiếm , bổ chém mà đi!

Ông!

Nhất thời, kiếm búa tương giao, kích thích ra một mảnh hỏa hoa, giống như thủy triều sóng biển, đem đầy trời sát khí, trùng kích lăn lộn mọi nơi.

Thân hình Lâm Hải tại phía dưới sát khí trùng kích, lập tức lay động một hồi, trên người tinh mang lập loè, Tinh Thần Khải Giáp như ẩn như hiện, lại bị khủng bố sát cơ, làm cho cơ hồ hiện hình.

Mà Lâm Kiếm va chạm cùng một búa của Lâm Hải này, thân hình lập tức dừng lại, phảng phất như bị một cái dây thừng vô hình trói buộc, trở nên có chút chậm chạp.

Chính là một tia chậm chạp, khiến sát khí xung quanh lập tức tìm được khe hở, chui vào trong cơ thể Lâm Kiếm.

Phốc!

Há miệng ra, Lâm Kiếm phun ra một đạo máu tươi, lập tức đã bị trọng thương!

Cũng may Lâm Kiếm cũng là nhân vật ngoan lệ, trong chốc lát liền khôi phục bình thường, lần nữa vung vẩy trường kiếm, đem sát khí chống cự tại bên ngoài, phảng phất như đã tạo thành một cỗ ăn ý.

Lâm Hải quan sát ở khoảng cách gần , sát khí tại đây , tựa hồ hô ứng lẫn nhau cùng kiếm pháp của Lâm Kiếm, chỉ cần Lâm Kiếm đem kiếm pháp phát huy tới trình độ nhất định, là sẽ lông tóc ít bị tổn thương!

“Tông chủ, là ngươi!”

Mà Lâm Kiếm lúc này, cũng nhận ra Lâm Hải, chấn động.

“Lâm Kiếm, ngươi không sao chớ?”

Xung quanh Lâm Hải, khói đen bốc lên, Hóa Ma Đại Pháp cấp tốc vận chuyển.

Hấp Ma Chưởng đem sát khí, không ngừng hút vào trong cơ thể, giữ vững một cái cân đối, hướng phía Lâm Kiếm lo lắng hỏi.

Lâm Kiếm thì là nhướn mày, mang theo một ảo não nói.

“Lâm Kiếm vô năng, bị vây ở chỗ này rồi, kiếm pháp căn bản không cách nào dừng lại.”

“Chỉ cần ngừng nghỉ, sẽ bị sát khí thôn phệ, khoảng cách sẽ gần cái chết thêm!”

Lâm Hải thở ra một ngụm trọc khí, chậm rãi nhẹ gật đầu.

tình huống hôm nay của Lâm Kiếm , hắn cũng đã nhìn ra, chính là như thế.

Kỳ thật cái này cũng còn may mà trường kiếm trong tay Lâm Kiếm, chính là Thị Huyết Kiếm mà Ma tôn tặng cùng .

Đồng thời, Thị Huyết Kiếm pháp thi triển ra, có kèm theo đặc tính giết chóc, cùng sát khí tại đây sinh ra cộng minh.

Nếu không, dùng thực lực hôm nay của Lâm Kiếm , chỉ sợ vừa tiến đến cũng sẽ bị sát khí tại đây , nghiền áp thành mảnh vỡ.

“Không cần sợ, ta cứu ngươi đi ra ngoài!”

Lâm Hải sắc mặt nghiêm nghị, ngưng trọng nói ra.

Tại đây sát khí mặc dù nhiều, nhưng chỉ là ở biên giới Huyết Hải , vẫn tương đối coi như mỏng manh.

Lâm Hải dựa vào Hóa Ma Đại Pháp, muốn mang theo Lâm Kiếm đi ra ngoài, lại cũng không phải là việc khó gì.

“Tông chủ, Lâm Kiếm tạm thời không muốn đi ra ngoài!”

“A?” Câu trả lời của Lâm Kiếm , lại để cho Lâm Hải kinh ngạc một hồi.

“Cái này là vì sao? chỗ hung hiểm như thế , hơi không cẩn thận là phải chết!”

Lâm Kiếm thì là một bên vung vẩy Thị Huyết Kiếm, một bên mặt mang vẻ lạnh lùng, hướng phía Lâm Hải cung kính nói ra.

“Tông chủ, nếu không xâm nhập vào sâu, Lâm Kiếm còn có thể tự bảo vệ mình, thỉnh Tông chủ yên tâm.”

“Thuộc hạ sở dĩ không muốn đi ra ngoài, là vì ở bên trong sát khí khôn cùng này, tựa hồ có chỗ lĩnh ngộ.”

“Thậm chí, thuộc hạ suy đoán, tại đây vô cùng có khả năng là cơ duyên của ta!”

“Thì ra là thế!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm thì là đại hỉ.

Loại vật cơ duyên này, tuyệt đối là có thể ngộ nhưng không thể cầu, đối với người tu hành mà nói, cực kỳ trân quý.

Rất có thể một lần đại cơ duyên, thì có thể cải biến vận mệnh của người tu hành .

Lâm Kiếm có thể có cảm ứng này, với y mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt cực lớn.

Đã như vầy, Lâm Hải cũng không khuyên nhiều, dứt khoát khoanh chân ngồi trên mặt đất.

“Ngươi cứ tu hành, ta hộ pháp cho ngươi !”

Dù sao Lâm Hải trước mắt cũng không có việc gấp muốn làm, không bằng ở chỗ này, hộ vệ Lâm Kiếm chu toàn.

“Cái kia liền đa tạ Tông chủ rồi!”

tính cách Lâm Kiếm cảnh trực, cũng không khách khí cùng Lâm Hải nữa.

Trong mắt lóe lên hàn mang, đem Thị Huyết Kiếm trong tay, vung vẩy đến giọt nước không lọt, trong chốc lát chỉ thấy bóng kiếm đầy trời , sát cơ nghiêm nghị!

Lâm Hải ngồi dưới đất, một bên khoanh chân vận chuyển Hóa Ma Đại Pháp, dùng Hấp Ma Chưởng hấp thu sát khí.

Một bên thông qua ý niệm, tiến hành trao đổi cùng Nguyên Thần thứ hai.

“sát khí tại đây , đối với ngươi hữu dụng sao?”

“Cái gì gọi là hữu dụng sao?” thanh âm của Nguyên Thần thứ hai , mang theo kinh hỉ thật sâu.

“Ta đã nói với ngươi, sát cơ nồng như vậy, với ta mà nói quả thực là đại bổ a!”

“Không phải thổi với ngươi, chỉ cần ngươi để cho ta thỏa thích hấp thu, ta thậm chí có thể trực tiếp tiến giai đến Đại Thừa hậu kỳ.”

“Coi như là Ma Đạo Chí Tôn, cũng ở trong tầm tay!”

Lâm Hải nghe được, mặt đều là lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

“Ngươi nói thật?”

“Cái kia còn có giả?”

“Tốt, vậy chúng ta liền hút khô sạch nó!” trong mắt Lâm Hải lập tức hiện lên hào quang kích động .

Sau đó, hai mắt khép kín, hết sức chăm chú hấp thu khởi cái sát khí ở biên giới Huyết Hải này .

Thời gian tại trong tu hành phi tốc trôi qua, trong nháy mắt đã là một tháng sau.

Leng keng!

Một tháng này, Lâm Hải dựa vào Hấp Ma Chưởng hấp thu đại lượng sát khí, ma khí trong cơ thể trước đó, đã tráng kiện gấp đôi có thừa!

Hơn nữa, Hấp Ma Chưởng có chỗ tốt, so với dựa vào tu hành bình thường để hấp thu sát khí, tốc độ phải nhanh hơn chừng gấp mười lần.

Tuy thời gian một tháng không dài, nhưng Lâm Hải đã ẩn ẩn cảm thấy, cảnh giới Đại Thừa trung kỳ của Nguyên Thần thứ hai , đã càng thêm vững chắc.

Lại tiếp tục hấp thu xuống dưới, đột phá cảnh giới trước mắt, tiến giai Đại Thừa hậu kỳ, chỉ là vấn đề thời gian.

“Thật không nghĩ tới, tại đây chẳng những là cơ duyên của Lâm Kiếm, vậy mà càng là cơ duyên của Nguyên Thần thứ hai !”

Lâm Hải mặt mỉm cười, cái này thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

“Cũng không biết, Liễu Như Yên thế nào?”

Lúc đó Liễu Như Yên theo Vấn Thiên rời đi, đi gặp cái quý nhân trong miệng Vấn Thiên kia.

Tuy trong lòng Lâm Hải có chút lo lắng, nhưng Liễu Như Yên nói đó là ân nhân của người yêu nàng, Lâm Hải cũng không có ý tứ hỏi thăm nhiều.

Hôm nay đã một tháng có thừa, có lẽ có chút tin tức đi?

Ngẩng đầu, Lâm Hải hướng phía Lâm Kiếm nhìn lại, đã thấy Lâm Kiếm dĩ nhiên đã hoàn toàn tiến nhập vào trạng thái Vong Ngã.

Cả người đều phảng phất trở nên bắt đầu mơ hồ, phảng phất như cùng sát khí tại đây, hoàn toàn hòa thành một thể.

Cái lúc này mà quấy rầy Lâm Kiếm, hiển nhiên là cực kỳ không khôn ngoan.

“Về Luyện Yêu Hồ nhìn điện thoại một chút, sau đó lập tức đi ra!”

Lâm Hải ở chỗ này, Hấp Ma Chưởng căn bản không thể dừng lại, muốn nhìn điện thoại cũng không được.

Vì thế, đành phải ý niệm khẽ động, biến mất tại nguyên chỗ, tiến nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi mỉm cười, sau đó đem điện thoại di động lấy ra, mở ra weachat.

Sau đó, con mắt Lâm Hải đột nhiên liền thẳng.

“Chà mẹ nó, hỏng rồi!”

Chỉ thấy bên trên weachat của Lâm Hải , Liễu Như Yên đã phát tới vài đầu tin tức.

Mà nội dung của tin tức , càng làm cho vẻ mặt Lâm Hải biến đổi.

Mấy cái ban đầu, là Liễu Như Yên nói cho Lâm Hải, tình cảnh của nàng không ổn.

Người hẹn nàng gặp mặt, tựa hồ đối với nàng có lòng mưu đồ bất chính.

Chờ đến phía sau, vậy mà đã xác định nguy cơ, lại để cho Lâm Hải đi đến trong nhà người yêu nàng, hỗ trợ tìm kiếm viện trợ.

Mà một cái cuối cùng, lại chỉ có một chữ!

“Lôi!”

“Mẹ nó, cái chữ Lôi này, là có ý gì?”

Tâm của Lâm Hải thoáng cái chìm đến đáy cốc, không hề nghi ngờ, Liễu Như Yên đã xảy ra chuyện.

Mà cái chữ Lôi này, hiển nhiên là do Liễu Như Yên trong lúc vội vàng đã phát ra.

Thế nhưng mà, từ đầu đến cuối, Liễu Như Yên đều không có nói mình ở địa phương nào, người đi gặp là ai!

Một cái chữ Lôi, lại để cho Lâm Hải cứu người như thế nào?

Không khỏi, Lâm Hải một hồi ảo não.

Nếu không phải mình một tháng này đều đang tu hành, há lại sẽ đến trễ thời gian, tạo thành cục diện hôm nay.

Bất kể như thế nào, phải nghĩ biện pháp cứu Liễu Như Yên!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, ra khỏi Luyện Yêu Hồ. Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có đi tìm Vấn Thiên, tìm hiểu nguồn gốc rồi!

Chương 2129: Ngươi đây là muốn hối lộ ta sao?

nhìn nhìn mọi nơi, cái Huyết Hải này đã được xưng là cấm địa, ngày bình thường tất nhiên là không người nào dám tới.

Hơn nữa Lâm Kiếm là tu hành ở chỗ này, cũng không phải là bị nhốt, mình cũng không cần lại lo lắng cho an nguy của Lâm Kiếm.

Việc cấp bách, vẫn là nhanh đi ra ngoài, cứu Liễu Như Yên ra a!

Thấy Lâm Kiếm vẫn đang đắm chìm tại chính giữa loại trạng thái kỳ diệu này, Lâm Hải cũng không có quấy rầy y.

Vận chuyển Hóa Ma Đại Pháp, chậm rãi đi ra khỏi phạm vi của Huyết Hải .

Sau đó, ý niệm khẽ động, Nguyên Thần thứ hai từ trong cơ thể Lâm Hải, bay ra.

“Nơi này là Thánh Địa tu hành khó được, ngươi lưu lại a.”

“Thứ nhất có thể gia tăng tu hành, thứ hai có thể chiếu ứng lẫn nhau cùng Lâm Kiếm!”

Lâm Hải nhìn Nguyên Thần thứ hai, vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Vậy còn ngươi, không có ta ở đây, ta sợ ngươi gặp nguy hiểm.” Nguyên Thần thứ hai nhíu mày nói ra.

Lâm Hải lã chã cười cười, sau đó thản nhiên nói.

“Yên tâm đi, trước kia không có ngươi, ta còn không phải cũng đi tới đây sao!”

“Ngươi nghe ta, lưu lại hảo hảo tu hành, một khi có việc, tâm linh câu thông!”

Nguyên Thần thứ hai lúc này mới nhẹ gật đầu.

“Tốt, vậy ngươi bảo trọng!”

“n!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, dưới chân tường vân phi thăng, bay thẳng lên trời, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa!

“Ai!”

Nguyên Thần thứ hai nhìn thân ảnh Lâm Hải rời đi , không khỏi cười khổ một tiếng, khẽ lắc đầu.

“Tuy ta là Nguyên Thần thứ hai, nhưng ta cảm thấy, ngươi cái bản thể này, sống tuyệt không tiêu sái như ta a!”

Nói xong, Nguyên Thần thứ hai nhún vai, mang theo dáng tươi cười bất đắc dĩ quay người tiến vào biên giới Huyết Hải!

Lâm Hải một đường bay đến, tiến vào thành Thái Thản, thẳng đến khách điếm Vấn Thiên trước đó.

Quả nhiên, một tháng thời gian, khách điếm Vấn Thiên lần nữa trùng kiến, cùng trước khi bị thiêu hủy giống như đúc.

Phanh!

Lâm Hải trực tiếp tung một cước, đem cửa lớn của khách điếm Vấn Thiên đại, đạp ra.

“Lớn mật, người nào dám tới khách điếm Vấn Thiên lỗ mãng, ăn hết...”

Hộ vệ trong khách điếm, lập tức lao đến, mà sau khi thấy rõ tướng mạo của Lâm Hải , lập tức sắc mặt đại biến.

Thậm chí, lời nói đe dọa phía sau, cũng bị sinh sinh chẹn họng trở về.

Nguyên một đám nhìn xem Lâm Hải, tràn đầy hoảng sợ.

“Lâm Hải, ngươi, ngươi muốn làm gì?!”

mấy cái hộ vệ này , nhất thời liền luống cuống.

Một tháng trước, Lâm Hải hỏa thiêu khách điếm Vấn Thiên, bọn họ thế nhưng mà tận mắt nhìn thấy.

Lúc ấy, Liệt Hỏa kinh khủng kia, trọn vẹn đốt đi ba ngày mới dập tắt, thế nhưng mà đem bọn họ đều sợ hãi.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, cái khách điếm Vấn Thiên này mới vừa vặn một lần nữa tu tốt, Lâm Hải vậy mà lại tới nữa!

trong mắt Lâm Hải thì là tinh mang lập loè, hướng phía mấy cái hộ vệ lạnh lùng khẽ hừ.

“Ít nói nhảm, lại để cho Vấn Thiên cút ra đây cho ta!”

Mấy cái hộ vệ thấy Lâm Hải có vẻ mặt giận dữ, đằng đằng sát khí, nào dám không theo?

Một nháy mắt, lập tức có một hộ vệ, vội vã dọc theo thang lầu, chạy đi lên.

Chỉ trong chốc lát, đã thấy một người nam tử, nổi giận đùng đùng từ phía trên tầng bảy, phiêu nhiên rơi xuống.

“Lâm Hải, ngươi muốn làm gì?!”

Nam tử chỉ vào Lâm Hải, gầm lên một tiếng , đúng là Vấn Thiên!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trên mặt đầy sát cơ, hướng phía Vấn Thiên lạnh lùng nói.

“Ta hỏi ngươi, ngày đó ngươi đem Liễu Như Yên, mang đi nơi nào?”

Vấn Thiên sững sờ, sau đó trên mặt đột nhiên lộ ra dáng tươi cười đùa giỡn vui vẻ , nhìn xem Lâm Hải nói.

“Ta nói Lâm Hải, ngươi còn nhớ thương Liễu Như Yên đâu?”

“Nói không chừng Liễu Như Yên, giờ phút này đã gả làm vợ người khác rồi!”

Lâm Hải nghe được, thì là giận dữ, một cỗ sát cơ kinh khủng, bỗng nhiên dâng lên mà ra.

“Ít nói nhảm, ta hỏi ngươi, Liễu Như Yên ở nơi nào?”

Vấn Thiên cũng là sắc mặt phát lạnh, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng cười cười.

“Không thể trả lời!”

Ông!

Vấn Thiên vừa dứt lời, cánh tay Lâm Hải duỗi ra, lập tức một con Hỏa Phượng, tại trong lòng bàn tay của Lâm Hải xoay quanh bay múa.

Trong chốc lát, một cỗ nhiệt độ cao cực nóng kinh khủng, quấn quanh cả tòa khách điếm Vấn Thiên.

không khí xung quanh Lâm Hải, không ngừng tư tư rung động, phảng phất tùy thời đều muốn bốc cháy lên.

“Lâm Hải, ngươi muốn làm gì?!”

đồng tử Vấn Thiên mạnh mẽ co rụt lại, chỉ vào Lâm Hải, tức giận quát.

“Làm gì? Hừ!”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, mặt trầm như nước, trong mắt lửa giận phun trào.

“Nếu ngươi không nói nơi Liễu Như Yên hạ lạc, hôm nay ta sẽ đốt khách điếm Vấn Thiên của ngươi thêm một lần nữa!”

“Ngươi dám!” Vấn Thiên tức đến nổi trận lôi đình, chỉ vào Lâm Hải hét lớn một tiếng.

Trước đó lần thứ nhất, Lâm Hải đốt đi khách điếm của lão, đã để cho lão mất hết thể diện.

Lúc đó, lão có chuyện quan trọng tại thân, cần mang theo Liễu Như Yên đi gặp một vị tôn quý, không có thời gian để ý tới Lâm Hải.

Hiện tại, Lâm Hải lại tìm tới cửa, hơn nữa tuyên bố còn muốn đốt khách điếm của lão, lão há có thể không giận?

Thù mới tăng thêm hận cũ, Vấn Thiên lập tức sát cơ bắn ra bốn phía, một cỗ khí tức kinh khủng, áp bách tại trên người Lâm Hải.

“Tiểu tử, hôm nay ta cho ngươi có đến mà không có về!”

Lâm Hải thì là lạnh lùng cười cười, “Vậy thì thử xem xem!”

Ông!

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, trong lòng bàn tay Lâm Hải, lập tức xuất hiện Hỏa Phượng Hoàng bằng liệt diễm cuồn cuộn , khí tức nóng rực, lập tức tràn ngập cả tòa khách điếm.

“Người không có phận sự, nhanh chóng rời đi, để tránh bị thương tánh mạng!”

Lâm Hải hô to một tiếng, đám khách ở lại khách điếm Vấn Thiên, nhất thời tất cả đều chạy ra, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Vấn Thiên vừa thấy Hỏa Phượng Hoàng lại hiện ra, mí mắt lập tức một hồi kinh hoàng.

Lão là nhớ rõ tinh tường, trước đó lần thứ nhất chính là cái Hỏa Phượng Hoàng này, vây quanh khách điếm quấn một vòng, khách điếm liền hóa thành một cái biển lửa.

Hôm nay, Lâm Hải lại y kế làm lại, lão há có thể lại để cho Lâm Hải như nguyện?

“Tiểu tử, nhận lấy cái chết!”

Vấn Thiên gầm lên một tiếng, xuống tay trước, run tay ném ra một khối Kim Chuyên, bay lên không trung.

Ông!

Kim Chuyên đón gió mà lớn, trong chốc lát đã lớn lên giống như là núi nhỏ, quang mang màu vàng kim lập loè, mang theo uy áp khủng bố, đem Lâm Hải bao ở trong đó, ầm ầm nện xuống!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, không thể tưởng được Vấn Thiên vừa ra tay, liền đem pháp bảo tế đi ra.

Hơn nữa, lực áp bách mà cái Kim Chuyên này cho Lâm Hải , quả thực khủng bố.

Phảng phất chân nguyên đang lưu động trong cơ thể , đều trở nên bắt đầu chậm chạp, quang mang màu vàng càng làm cho Lâm Hải như là rơi vào một mảnh không gian phong bế, nhìn không thấy vật!

Nhưng mà, nội tâm của Lâm Hải không có một tia sợ hãi, ngược lại tà mị cười cười.

Cùng ca ca chơi bảo?

Đây không phải là tặng lễ cho ca ca sao?

Ý niệm khẽ động, Lạc Bảo Đồng Tiền bị Lâm Hải nắm trong tay, hướng phía không trung nhẹ nhàng ném đi!

“Đi!”

Đinh!

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, Lạc Bảo Đồng Tiền phát ra một tiếng giòn vang, bay thẳng vào trời cao, bay vào giữa quang mang màu vàng kim , đã không có bóng dáng.

“Ha ha ha ha!”

Vấn Thiên thấy thế, không khỏi phát ra một tiếng cười to mỉa mai .

Mới đầu khi thấy Lâm Hải ném ra một vật, còn tưởng rằng là pháp bảo lợi hại cỡ nào.

Kết quả mới vừa ra tới, liền bị quang mang màu vàng kim thôn phệ, hoàn toàn đã không có bóng dáng, không hề có tác dụng.

Thế nhưng mà sau một khắc, dáng tươi cười của Vấn Thiên lại đột nhiên cứng đờ, thoáng cái cứng lại trên mặt.

Sau đó, trong mắt đột nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

Chỉ thấy quang mang màu vàng kim đầy trời, đột nhiên tiêu tán vô hình, mà Kim Chuyên pháp bảo của mình , cũng bỗng nhiên biến trở về nguyên hình, ảm đạm vô quang!

Phanh!

Còn chưa chờ Vấn Thiên kịp phản ứng, cái Kim Chuyên kia thoáng cái đã mất đi pháp lực, vậy mà lăng không té ngã trên mặt đất.

“Cái này, điều đó không có khả năng!”

sắc mặt Vấn Thiên hoảng hốt, tràn đầy khiếp sợ cùng khó có thể tin.

Vèo!

Ngay tại thời khắc vẻ mặt Vấn Thiên mộng bức , đã thấy một đạo vầng sáng, rơi lên phía trên Kim Chuyên đang nằm trên mặt đất .

Sau đó, Kim Chuyên bị lăng không nắm lên, bay vào trong tay Lâm Hải.

Lâm Hải tay cầm Kim Chuyên, không khỏi trước mắt vui vẻ, hướng phía Vấn Thiên, nghiền ngẫm cười.

“Bà mẹ nó, một khối Kim Chuyên lớn như vậy, ngươi đây là muốn hối lộ ta sao?”

Chương 2130: Đóng băng Vấn Thiên

Ta hối lộ con em ngươi!

pháp bảo Kim Chuyên bị bắt, Vấn Thiên lúc này mới kịp phản ứng, không khỏi tức giận đến nổi trận lôi đình.

Cái Kim Chuyên này, thế nhưng mà là pháp bảo mà lão dựa vào nhất.

Dựa vào bảo vật này, Vấn Thiên không biết đã diệt sát qua bao nhiêu đối thủ mạnh mẽ.

Có thể nói, cái khối Kim Chuyên này đem thực lực của lão, tăng lên một cái cấp bậc thật lớn.

Hôm nay gặp được Lâm Hải, lão vì kiêng kị Hỏa Phượng trong lòng bàn tay Lâm Hải , vốn định tiên hạ thủ vi cường, dùng Kim Chuyên đem Lâm Hải trực tiếp đập chết, lại để cho Lâm Hải không cách nào thi triển đạo pháp.

Nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải ném ra một khỏa đồng tiền bình thường, lại rõ ràng đem Kim Chuyên của chính mình đánh rớt rồi!

Hơn nữa, càng làm cho Vấn Thiên tức giận chính là, pháp bảo Kim Chuyên của mình, liền rơi vào trong tay Lâm Hải!

“Lâm Hải, đem Kim Chuyên trả lại cho ta!”

Vấn Thiên giận dữ, hướng phía Lâm Hải quát một tiếng.

Lâm Hải thì là tức giận liếc trắng mặt nhìn lão, lười biếng nói ra.

“Ta muốn hỏi ông trời, ngươi tốt xấu gì cũng là người mở khách điếm, nhân vật cỡ cấp tổng giám đốc, như thế nào nhỏ mọn như vậy?”

“Cái Kim Chuyên này ngươi tiễn đưa đều tiễn đưa ta rồi, như thế nào còn có đạo lý muốn đòi về , không sợ người chê cười sao?”

Phốc!

Lâm Hải nói một phen, đem Vấn Thiên tức đến thiếu chút nữa thổ huyết, trừng mắt nhìn Lâm Hải lồng ngực đều nhanh tức điên rồi.

Ai con mẹ nó tiễn đưa ngươi rồi!

Đó là ngươi tự mình cướp đi được không?

“Lâm Hải, ngươi bớt nói nhảm, nếu không đem Kim Chuyên giao ra đây, ta cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Lâm Hải lập tức giật mình một cái, giả trang ra một bộ dạng sợ hãi , nhút nhát e lệ nói ra.

“Vấn lão bản, ta là người trời sinh nhát gan, ngươi cũng đừng làm ta sợ!”

“Vậy ngươi còn không mau mau đem Kim Chuyên đưa ta!”

“Khó mà làm được!” Lâm Hải lắc đầu liên tục, “Ta làm người a, tuy nhát gan, nhưng là yêu tài như mạng!”

“Cái Kim Chuyên này là không thể nào cho ngươi rồi, nhưng đến mà không trả thì cũng là phi lễ , vậy tiễn đưa ngươi cái Hỏa Phượng a!”

Lâm Hải nói xong, Hỏa Phượng trong lòng bàn tay Lâm Hải , bỗng nhiên bay vào không trung, vây quanh khách điếm Vấn Thiên, xoay quanh một hồi!

Oanh!

Trong chốc lát, đại hỏa hừng hực ầm ầm mà lên, khách điếm Vấn Thiên lâm vào giữa đại dương biển lửa mênh mông !

“Lâm Hải, ngươi hỗn đản này, thật sự là khinh người quá đáng!”

Vấn Thiên sợ Hỏa Thế quấn trên thân, cuống quít phi thân chạy ra khỏi khách điếm.

Nhìn khách điếm Vấn Thiên trong chớp mắt liền hóa thành tro tàn , tức đến phun ra một búng máu , hai mắt phóng hỏa nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nghiến răng nghiến lợi!

Lâm Hải thì là sắc mặt phát lạnh, hướng phía Vấn Thiên lạnh lùng khẽ hừ.

“Vấn Thiên, Liễu Như Yên đến cùng bị ngươi mang đi nơi nào?”

“Nếu ngươi không nói, cái khách điếm Vấn Thiên này sẽ là kết cục của ngươi!”

“Phi!” Vấn Thiên tức đến gầm lên một tiếng, “Muốn biết hướng đi của Liễu Như Yên , ta chết cũng không nói cho ngươi!”

“Cái kia, ta chỉ đành dùng biện pháp mạnh!”

Lâm Hải nói xong, song chưởng ở trước ngực liên tục vung vẩy, lập tức có vô số đạo vầng sáng màu vàng kim , quanh quẩn trước người.

Đồng thời, một cỗ khí tức sắc bén vô cùng, tại lòng bàn tay Lâm Hải kích xạ mà ra, một thanh đại đao màu vàng kim, biến ảo thành hình!

“Trảm!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, thân hình nhảy lên, thúc dục Đại Ngũ Hành Thuật, đại đao màu vàng kim trong tay, hướng phía Vấn Thiên, bổ chém thẳng vào mặt mà đi!

Toát!

phía dưới một đao kia, bầu trời bỗng nhiên hiện lên một đạo tia chớp màu vàng kim, phảng phất như không gian đều bị bổ ra một cái khe hở.

xu thế phá hủy mọi thứ lăng lệ ác liệt , dẫn tới không khí xung quanh chấn động một mảnh, giống như thủy triều gào thét, lăn lộn lao nhanh!

vầng sáng màu vàng kim, càng là tràn ngập cả trời không, đạo đạo vầng sáng màu vàng kim giống như là lưỡi dao sắc bén , bỗng nhiên đem Vấn Thiên bao phủ ở trong đó!

“Phá!”

Vấn Thiên thấy thế giận dữ, bạo rống một tiếng, hai đấm chém ra, rung động chấn động, vẫn như cột nước phóng lên trời!

Phanh!

Sau một khắc, đại đao màu vàng kim trực tiếp bổ chém vào phía trên cột nước, cột nước ầm ầm vỡ vụn, hóa thành vô số sương hoa.

Mà một đao kia của Lâm Hải, lại thế đi chưa giảm, lập tức đã đến trên đỉnh đầu Vấn Thiên.

“Không tốt!”

Vấn Thiên quá sợ hãi, không thể tưởng được Lâm Hải chỉ là Đại Thừa sơ kỳ, một đao kia thậm chí có uy lực cỡ này!

phía dưới một cái sơ sẩy , lão lập tức đã rơi vào hạ phong.

Trong lúc vội vàng, chỉ phải thuấn phát ra một đạo pháp thuật, đem công kích của Lâm Hải ngăn cản một lát.

Đồng thời, thân hình bạo lui, hợp lực tránh thoát phạm vi công kích của Lâm Hải !

Vấn Thiên cuối cùng vẫn là cao thủ vô cùng tiếp cận Tiên Đạo Chí Tôn, tuy có sơ sẩy, lại cuối cùng vẫn tránh thoát một đao kia của Lâm Hải .

Tạch...!

đại đao màu vàng kim, thoáng cái bổ chém vào địa phương mà Vấn Thiên đứng thẳng trước đó, đem mặt đất bổ ra một mảnh rạn nứt, thanh thế hoảng sợ.

trong lòng Vấn Thiên mạnh mẽ nhảy dựng, nghĩ mà sợ không thôi.

Uy lực trong một đao kia của Lâm Hải, sâu sắc vượt quá tưởng tượng, nếu là bị bổ trúng, Vấn Thiên tuyệt không có đạo lý may mắn thoát khỏi.

Nhưng mà, ngay tại thời khắc Vấn Thiên âm thầm may mắn, lại đột nhiên sởn hết cả gai ốc, sinh ra một dự cảm bất thường.

“Không tốt!”

Cơ hồ vô ý thức, thân thể Vấn Thiên mạnh mẽ tháo chạy trước, nhưng mà người đang ở giữa không trung, một cỗ đau nhức kịch liệt, từ trên đùi truyền đến!

“A!!!”

Vấn Thiên kêu đau một tiếng, hoảng sợ cúi đầu, lại thấy gốc bắp đùi của mình,đang bị một con chó gắt gao cắn chặt!

“Muốn chết!”

Vấn Thiên thiếu chút nữa giận điên lên, thực con mẹ nó chính là năm xưa bất lợi a!

Khách điếm hai lần bị đốt, đã lại để cho Vấn Thiên đủ tức giận rồi, kết quả còn con mẹ nó bị chó cắn nữa!

Phanh!

Vấn Thiên vung một chưởng vỗ vào bên trên đầu chó, trực tiếp đem chó đánh bay, nặng nề ngã trên mặt đất.

“Tê ~ “

Chó vừa bay ra ngoài, Vấn Thiên lại hít một hơi khí lạnh, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

Cái này mới phát hiện, gốc bắp đùi mình, một khối lớn thịt lại bị con chó này trực tiếp cắn xuống dưới.

“Mẹ nó, cái con chó chết tiệt này!”

Vấn Thiên quả thực giận điên lên, không nghĩ tới cái con chó này, cho dù bị đánh chết đều không có nhả ra.

“Ai u, nha nha cái phi, chim không có bạo đến, còn bị đánh một cái tát, không được, cẩu gia muốn tìm tiểu mẫu cẩu an ủi thoáng một phát!”

A Hoa nằm trên mặt đất kêu rên một hồi, sau đólăn lông lốc đứng lên, đem thịt đùi của Vấn Thiên một ngụm nuốt vào, sau đó kẹp lấy cái đuôi bỏ chạy rồi.

“Không chết?!”

Lần này, Vấn Thiên thế nhưng mà chấn kinh rồi.

một chưởng ở dưới nổi giận của lão, lại là đánh lên đỉnh đầu, coi như là Tiên Đạo Chí Tôn, đều tuyệt không có khả năng còn sống .

Thế nhưng mà cái con chó này, như thế nào lại bình yên vô sự!

Mẹ nó, gặp quỷ rồi sao?!

Ngay tại thời khắc mặt mũi Vấn Thiên tràn đầy kinh hãi , đột nhiên một đạo kỳ hàn thấu xương , bỗng nhiên đáp xuống đỉnh đầu Vấn Thiên.

Vấn Thiên hoảng hốt, cái này mới phát hiện là công kích của Lâm Hải lại đến, sắc mặt không khỏi đại biến!

“Phá!”

Vấn Thiên hét lớn một tiếng, hai đấm giơ lên, châm lửa đốt trời, nhất thời hai đạo cột nước phóng lên trời!

Ông!

Mà lúc này đây, bầu trời đột nhiên đáp xuống một khối băng thạch cực lớn, hướng phía Vấn Thiên ầm ầm nện xuống.

Cột nước cùng băng thạch chạm vào nhau, một màn lại để cho người không thể tưởng tượng, đột nhiên xuất hiện!

Chỉ thấy bên trong băng thạch, hàn khí tràn ngập, mảnh như sợi tơ, lập tức đem cột nước quấn quanh.

Mà cột nước lại bỗng nhiên đình trệ, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, bắt đầu đóng băng, trong chớp mắt đã biến thành băng trụ.

“Đây là có chuyện gì?!”

Vấn Thiên quá sợ hãi, thật sự là không thể tưởng tượng, chưa bao giờ gặp được qua chuyện kỳ quái như thế .

Mà vừa lúc này, cái kỳ hàn thấu xương kia, vậy mà dọc theo cột nước, trong chớp mắt đã lan tràn đến trên cánh tay Vấn Thiên.

Vấn Thiên chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân đình trệ, cơ hồ bị đông cứng, sợ tới mức cuống quít rút tay, phi tốc thoát đi.

Nhưng mà, lão lại đã quên chỗ bẹn đùi, bị A Hoa hung hăng cắn một cái.

Cái này vừa mới động, đau nhức kịch liệt truyền đến, lại để cho lão hít một hơi khí lạnh, dưới chân không tự chủ được lảo đảo một cái, tốc độ lập tức chậm một nhịp.

Nhưng tạm trì hoãn chỉ có ngắn như vậy, hàn khí kinh khủng kia, lại đã quấn lên thân thể Vấn Thiên .

Một cỗ hàn khí đem cốt tủy đều đông cứng , dọc theo mao mảnh lỗ máu của Vấn Thiên , phi tốc chui vào!

“Cút!”

Vấn Thiên sợ tới mức hồn phi phách tán, cuống quít vận chuyển chân nguyên, muốn đem hàn khí bức bách mà ra.

Nhưng mà, Huyền Băng Chi Đạo mà Lâm Hải thông qua Đại Ngũ Hành Thuật thi triển đi ra, há sẽ dễ dàng bức lui như thế.

Trong chớp mắt công phu, chân nguyên của Vấn Thiên liền đình chỉ lưu chuyển. Mà Vấn Thiên, tức thì hoàn toàn biến thành tượng băng!

Chương 2131: Đến cửa đòi người!

Ông!

Lâm Hải lăng không một trảo, trực tiếp đem Vấn Thiên đang đóng băng , nhiếp đi qua.

Sau đó, tường vân dưới chân phi thăng, mang theo Vấn Thiên biến mất tại bên trong phía chân trời.

Tại đây, dù sao cũng là trong thành Thái Thản, Vấn Thiên có thể mở khách điếm tại đây, tất không phải thế hệ tầm thường.

Ép hỏi nơi hạ lạc của Liễu Như Yên , phải tìm cái địa phương không người thì tốt hơn, để tránh viện quân của Vấn Thiên đuổi tới, tăng thêm phiền toái!

Lâm Hải mang theo Vấn Thiên bị đông cứng cương, một đường chạy như bay, đã đến một chỗ trong núi mịt mù không có người ở, mới rơi xuống.

“Hóa!”

Lâm Hải đưa tay, hướng phía đỉnh đầu Vấn Thiên nhất chỉ, lập tức tượng băng hòa tan, lộ ra đầu Vấn Thiên .

Vấn Thiên giờ phút này, đã bị đóng đến toàn thân cứng ngắc, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lâm Hải, liền mở miệng nói chuyện đều làm không được rồi.

Lâm Hải thì là tiến lên, trực tiếp nắm đôi má Vấn Thiên, sau đó một khỏa Khống Thần Đan,liền hỏi thăm tới.

mặt mũi Vấn Thiên lập tức tràn đầy sợ hãi, tuy không biết Lâm Hải cho lão ăn đan dược gì, nhưng không cần nghĩ cũng biết, tuyệt đối không phải vật gì tốt!

“Ách!!!”

Rất nhanh, thống khổ kịch liệt đánh úp lại, trên mặt Vấn Thiên nổi gân xanh, linh hồn đều run rẩy lên.

Nhưng mà, toàn bộ thân hình đều bị băng phong, Vấn Thiên liền giãy dụa cũng đều làm không được, lập tức đem thống khổ phóng đại lên không chỉ gấp mười lần.

Trong chớp mắt công phu, sắc mặt Vấn Thiên dữ tợn, vặn vẹo biến hình, đầu lâu điên cuồng vặn vẹo, hai con mắt bởi vì thống khổ, đều nhanh lồi đi ra.

Nhưng mà, Lâm Hải giờ phút này, đã sớm không giống như ngày xưa.

Không bao giờ nữa như lúc trước, nhân từ nương tay, không lỡ nhìn người chịu khổ.

Trải qua nhiều sự tình như vậy, Lâm Hải hôm nay tâm kiên như sắt, nhìn Vấn Thiên là cái dạng này, nội tâm không có một tia chấn động.

Một mực đã qua bốn năm phút đồng hồ, Lâm Hải mới không vội không chậm lấy ra giải dược, cho Vấn Thiên ăn xuống dưới.

Dược hiệu lập tức khuếch tán, mấy phút đồng hồ sau, thống khổ của Vấn Thiên rốt cục yên lặng xuống.

Từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, cúi đầu mặt mũi tràn đầy sợ hãi, liền dũng khí ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Hải cũng không có!

“Hóa!”

Lâm Hải lúc này mới đưa tay nhấtt chỉ, tượng băng trên thân thể Vấn Thiên , triệt để biến mất.

Phù phù!

thân thể cứng ngắc của Vấn Thiên , thẳng tắp ngã trên mặt đất.

Đã qua chừng ba năm phút đồng hồ, huyết dịch toàn thân đã khôi phục lưu thông, mới lảo đảo đứng lên.

Nhìn Lâm Hải, như gặp quỷ mị, hô hấp khẩn trương, thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài.

Mà Lâm Hải thì là chắp hai tay sau lưng, đạm mạc liếc nhìn Vấn Thiên .

“Tư vị vừa rồi , như thế nào à?”

Vấn Thiên nghe được, toàn thân lập tức giật mình một cái, ánh mắt lộ ra chấn kinh thật sâu.

Lãothề, cái loại tra tấn sống không bằng chết vừa rồi, cho dù chết, lão cũng không muốn nếm thử một lần nữa rồi!

Thấy Vấn Thiên sợ hãi thành cái dạng này, nội tâm của Lâm Hải không khỏi âm thầm cười cười.

Cái Khống Thần Đan này, thật sự là phát minh vĩ đại nhất trong giới đan đạo , không có một trong!

Tùy ý ngươi tu vi cao cỡ nào sâu, cốt khí cường tráng cỡ nào, ăn vào cái Khống Thần Đan này, sẽ không thể không hề kinh sợ.

“Vấn Thiên, biết rõ thứ ta cho ngươi ăn, là cái gì không?”

Vấn Thiên mang theo sợ hãi, lắc đầu.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, mở miệng nói.

“Khống Thần Đan!”

“Khống Thần Đan?!!!” sắc mặt Vấn Thiên , bá cái liền thay đổi.

Sau đó, trong mắt không khỏi lộ ra sợ hãi cùng tuyệt vọng thật sâu, sắc mặt một mảnh tro tàn!

Rất hiển nhiên, đại danh Khống Thần Đan , lão sớm đã có nghe thấy!

“Chỉ cần ngươi trung với ta, ta sẽ đúng hạn phái người đưa giải dược cho ngươi.”

“Đương nhiên, nếu ngươi không chịu khuất phục, muốn tự sát, cũng có thể thử xem!”

Nói xong, trong mắt Lâm Hải, đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang, giống như cười mà không phải cười nói

“Đối với người có hành vi tự sát, Khống Thần Đan sẽ tự động khởi động, liền giải dược đều cứu không được a!”

Vấn Thiên nghe xong, toàn thân không khỏi lạnh run, vẻ tuyệt vọng trên mặt lại càng lớn.

Phục Khống Thần Đan, thậm chí ngay cả tư cách chết cũng không có!

Lâm Hải nhìn xem biểu lộ của Vấn Thiên biến hóa, nội tâm thì là âm thầm cười cười.

Lời vừa rồi này, tự nhiên là hắn hù dọa Vấn Thiên.

Khống Thần Đan trước mắt, còn không cách nào làm được, ngăn cản người phục dụng đan dượctự sát.

Có lẽ về sau Lâm Hải sẽ cải tiến, nhưng cái khỏa Vấn Thiên phục dụng này, ít nhất không có cái hiệu quả này.

Nhưng, Lâm Hải đã có mười phần tin tưởng, Vấn Thiên tuyệt đối không dám đơn giản đi nếm thử, lời này là thật là giả!

Nếu như là giả, cái kia còn dễ nói, chết là yên rồi!

Nhưng nếu như là thật, Vấn Thiên sẽ lần nữa thừa nhận tra tấn của Khống Thần Đan , hơn nữa loại thống khổ này, liền giải dược cũng đều không dừng được.

Lâm Hải dám cam đoan, Vấn Thiên tuyệt đối không dám!

Dù sao tư vị của Khống Thần Đan, người chính thức từng nhận thức qua, tuyệt đối không có dũng khí lại đi nếm thử lần thứ hai!

Quả nhiên, thần sắc Vấn Thiên lập loè, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, sau một phen do dự , liền phù phù quỳ gối trước mặt Lâm Hải, đầu rạp xuống đất!

“Vấn Thiên, nguyện ý thần phục, vĩnh viễn trung với chủ nhân, tuyệt không làm phản!”

“n!” Lâm Hải chắp tay sau lưng, thoả mãn nhẹ gật đầu.

“Đứng lên đi!”

“Vâng!” Vấn Thiên đứng lên, thở phào ra một ngụm trọc khí, nội tâm lộ vẻ sầu thảm.

Lão biết rõ, từ hôm nay trở đi, đã không còn có thân tự do rồi.

Sau này sống hay chết, đều tại một câu của Lâm Hải rồi.

“Ngươi ngày đó, đến cùng đem Liễu Như Yên, tiễn đưa đi nơi nào?” sắc mặt Lâm Hải ngưng tụ, nghiêm nghị nói.

Vấn Thiên giờ phút này, ở đâu còn dám giấu diếm, hướng phía Lâm Hải cung kính nói.

“Đưa đi trong phủ Trú Thành Sứ !”

Lâm Hải nghe được, lông mày lập tức nhảy lên.

“Là Trú Thành Sứ, muốn gặp Liễu Như Yên?”

“Không phải!” Vấn Thiên lắc đầu, “Là một vị quý nhân khác !”

“Ai!”

“Lam Ngọc!”

“Lam Ngọc?!” Lâm Hải nhướn mày, “Cái Lam Ngọc này , là thân phận gì?”

“Thuộc hạ chỉ biết là, Lam Ngọc chính là người nổi danh trên Đăng Tiên Bảng , xuất thân cụ thể không được biết!”

“Lại là Đăng Tiên Bảng!” Lâm Hải nghe được, trong mắt chợt hiện lên một đạo hàn mang.

Đúng rồi, trước khi Liễu Như Yên đi theo Vấn Thiên rời đi, đã từng xác nhận qua, người muốn gặp nàng là nhân vật bên trên Đăng Tiên Bảng.

“Ngươi tại sao lại nghe lệnh cái Lam Ngọc này, giữa y và Trú Thành Sứ, là quan hệ như thế nào?”

Vấn Thiên chặn lại nói, “Ta nghe lệnh y, là do nhiều năm trước chịu qua ân huệ của Lam Ngọc , cái khách điếm Vấn Thiên này, là Lam Ngọc đầu tư mở!”

“Về phần giữa Lam Ngọc cùng Trú Thành Sứ có quan hệ gì, thuộc hạ không biết, chỉ là biết rõ Trú Thành Sứ đại nhân, đối với Lam Ngọc cực kỳ tôn kính, tựa hồ Lam Ngọc có thân phận cực cao, tuyệt không chỉ là đứng hàng Đăng Tiên Bảng đơn giản như vậy!”

“A?” Lâm Hải nghe xong, không khỏi sững sờ, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Nói như vậy, Lam Ngọc là lão bản của ngươi?”

Vấn Thiên nhẹ gật đầu, “Đúng vậy!”

“Thế nhưng mà ngươi, ngươi lại ngay cả thân phận của lão bản cũng không biết?” trong mắt Lâm Hải, đột nhiên hiện lên một đám hàn mang.

Vấn Thiên nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, đột nhiên sợ tới mức toàn thân giật mình một cái , liền vội nói.

“Chủ nhân, thuộc hạ câu câu là thật, thật sự không biết thân phận của cái Lam Ngọc này a!”

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, mang theo sát cơ lạnh thấu xương, giữ im lặng nhìn chằm chằm vào Vấn Thiên.

Thẳng đem khi khiến toàn thân Vấn Thiên run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng, sợ tới mức đều nhanh co quắp rồi.

Lúc này mới thu hồi ánh mắt, thở ra một ngụm trọc khí.

Xem ra, cái Vấn Thiên này không có nói sai, nếu không lão không có khả năng chịu đựng được uy nghiêm của chính mình .

Mặc kệ Lam Ngọc là thân phận gì, nếu Liễu Như Yên gặp nạn, không thể nói trước cũng chỉ có thể tìm y một hồi rồi!

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe ra tinh mang, hướng phía Vấn Thiên nói.

“Đi trước dẫn đường, mang ta đi phủ đệ của Trú Thành Sứ !”

Vấn Thiên nghe được, lập tức chấn động.

“Chủ nhân, ngươi muốn tới cửa đòi người sao?”

Lâm Hải gật, “Đúng vậy!”

sắc mặt Vấn Thiên đột nhiên biến đổi, cấp tốc nói ra.

“Chủ nhân, không được!”

“Cái Trú Thành Sứ kia , thực lực sâu không lường được, có thực lực của Tiên Đạo Chí Tôn.”

“Ta và ngươi hai người, tùy tiện tìm tới cửa đi, chỉ sợ là chui đầu vào lưới a!”

Lâm Hải nghe được, thì là nhếch khóe miệng lên, lộ ra vẻ khinh thường nhàn nhạt .

“thực lực Tiên Đạo Chí Tôn? Thì tính sao!”

“Coi như là đầm rồng hang hổ, ta cũng muốn xông nó một lần!”

Nói xong, sắc mặt Lâm Hải ngưng tụ, hướng phía Vấn Thiên quát lạnh nói.

"Ít lải nhải, phía trước dẫn đường!"

Gửi Đề Cử Chương Trước

Chương 2132: Cùng ta hỗn, không có bọn hèn nhát!

"Chủ nhân, thật sự muốn đi?" Vấn Thiên mang theo kinh hãi, tối nghĩa mà hỏi.

Lâm Hải trừng mắt, "Bằng không thì sao?!"

Vấn Thiên vẫn còn có chút do dự, "Thế nhưng mà, nếu như Lam Ngọc không thả người đâu?"

"Không thả người?" Lâm Hải lạnh lùng cười cười, "Vậy thì đánh tới khi y thả mới thôi!"

Vấn Thiên miệng ngập ngừng, muốn nói điều gì, một bộ dạng muốn nói lại thôi .

"Có lời cứ nói!" Lâm Hải thản nhiên nói.

"Chủ nhân, trước không nói Lam Ngọc, chính là Siêu cấp thiên tài xếp hạng thứ sáu mươi sáu trên Đăng Tiên Bảng , chúng ta chưa chắc là đối thủ của y."

"Chính là một cửa Trú Thành Sứ kia , sợ là chúng ta đều qua không được a!"

"Trú Thành Sứ?" Lâm Hải nhíu hai mắt lại, nhàn nhạt hỏi.

"Gã là cái tu vi gì ?"

"Trú Thành Sứ gọi Thượng Quan Nghi, thực lực ở bên trong Tiên Đạo Chí Tôn , cũng thuộc về hang trung thượng !"

“Tiên Đạo Chí Tôn sao?” khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một vòng cười lạnh.

“Yên tâm đi, chỉ cần không phải Tán Tiên, hết thảy cũng không coi là chuyện gì!”

“Tê ~” Vấn Thiên nghe được, hít một hơi khí lạnh, có chút khó tin nhìn xem Lâm Hải.

Tuy thực lực của Lâm Hải, lão đã được chứng kiến, có thể nói vượt cấp chiến đấu giống như trò đùa, không hề thua cao thủ bên trên Đăng Tiên Bảng .

Thế nhưng mà lại thiên tài lại yêu nghiệt đến đâu, lại cũng bất quá chỉ là Đại Thừa sơ kỳ, đây là sự thật không thể tranh cãi.

so sánh cùng Tiên Đạo Chí Tôn , nhất là so sánh với tầng trung thượng bên trong Tiên Đạo Chí Tôn, chỉ sợ vẫn là chênh lệch không nhỏ.

Lâm Hải từ nơi nào đến tự tin, vậy mà tuyên bố phía dưới Tán Tiên, đều không để vào mắt?

“Được rồi, đừng có lề mà lề mề nữa, nhanh chóng xuất phát!”

Lâm Hải thấy Vấn Thiên ngẩn người tại đó , không khỏi có chút không kiên nhẫn, thúc giục nói.

“Vâng!”

nội tâm Vấn Thiên đắng chát, lại cũng không dám tiếp tục phản bác.

Đáp ứng một tiếng, tường vân phi thăng, xông thẳng lên trời, dẫn đường ở phía trước.

Nếu như đã thần phục Lâm Hải, cái kia hết thảy cũng chỉ có thể nghe theo Lâm Hải phân phó.

Hai người đằng vân giá vũ, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền một lần nữa về tới thành Thái Thản, thẳng đến phủ đệ của Trú Thành Sứ .

“Đứng lại, phủ đệ của Trú Thành Sứ, người rảnh rỗi không được tới gần!”

Lâm Hải cùng Vấn Thiên vừa rơi xuống, lập tức có hai cái thủ vệ, vẻ mặt cảnh giác hướng phía hai người Lâm Hải hô.

Lâm Hải không có lên tiếng, mà là hướng phía Vấn Thiên, đưa mắt liếc ra ý một cái.

Vấn Thiên lập tức tiến lên, cười hướng phía hai cái thủ vệ nói.

“Hai vị thủ vệ đại ca, làm phiền hướng Lam Ngọc Lam công tử thông bẩm thoáng một phát, xin nói Vấn Thiên cầu kiến!”

“Ngươi tìm Lam công tử?” trên mặt thủ vệ nghi hoặc, liếc nhìn Vấn Thiên .

“Đúng vậy a, tại hạ là cấp dưới của Lam công tử , có việc cầu kiến!”

Thủ vệ lúc này mới nhẹ gật đầu, “Các ngươi tại đây chờ một chút!”

Nói xong, cùng một cái khác thủ vệ đánh cái bắt chuyện, quay người đi vào trong phủ.

Lâm Hải thấy thế, thì là trong lòng vui vẻ, nếu là có thể trực tiếp nhìn thấy Lam Ngọc, đem Trú Thành Sứ lướt qua đi, thế thì bớt việc rồi.

Rất nhanh, thủ vệ báo tin đi mà quay lại, trên mặt lại nhiều hơn một tia thần sắc xem thường.

“Thủ vệ đại ca, nhìn thấy Lam công tử?” Vấn Thiên lần nữa cười theo nói.

Thủ vệ thì là xem thường cười, hướng phía Vấn Thiên đùa giỡn vui vẻ nói.

“Thấy là thấy được, nhưng Lam công tử để cho ta mang cho ngươi câu nói!”

“Vấn Thiên? Một con chó mà thôi, không cần để ý!”

Thủ vệ vừa dứt lời, mặt Vấn Thiên đằng cái liền đỏ lên, trong mắt lập tức hiện lên một tia hào quang phẫn nộ.

Vốn, Lam Ngọc đối với Vấn Thiên có ân, Vấn Thiên hôm nay phản bội Lam Ngọc, theo Lâm Hải.

Trong nội tâm, Vấn Thiên còn có chút áy náy, cảm thấy thẹn với Lam Ngọc.

Thật không nghĩ đến, Lam Ngọc vậy mà chỉ đem lão trở thành một con chó, nói ra câu nói như vậy.

Trong lúc nhất thời, Vấn Thiên thật sự là vừa thẹn lại phẫn, tức đến lồng ngực đều nhanh tức điên rồi.

Thủ vệ thấy thế, thì là khinh miệt cười cười, hướng phía Vấn Thiên nói.

“Còn không mau đi, ngươi con chó này!”

“Ngươi dám nói năng lỗ mãng!” Vấn Thiên giận dữ, hướng phía thủ vệ quát lớn.

Thủ vệ thì là sắc mặt phát lạnh, mang theo sát cơ lành lạnh nói.

“Một con chó mà thôi, cũng dám tới đây sủa!”

“Nơi này chính là phủ đệ của Trú Thành Sứ, nếu không lăn, muốn mạng chó của ngươi !”

“Ngươi...” Vấn Thiên tức đến nổi trận lôi đình, nhưng mà nghĩ đến đây là phủ đệ của Trú Thành Sứ, lập tức có chút chán nản.

Cuối cùng nhất, nội tâm đắng chát cười cười, lộ ra thần sắc nhục nhã thật sâu.

hai đấm nắm chặt , chậm rãi buông ra, không thể không thừa nhận, lão còn thật không có dũng khí động thủ ở chỗ này.

Nếu kinh động đến Trú Thành Sứ, dùng Trú Thành Sứ cường đại, chỉ sợ trong khoảnh khắc, sẽ muốn mạng của lão!

Ngay tại thời khắc Vấn Thiên một hồi nhụt chí, chuẩn bị bại hạ trận.

Đột nhiên, một đạo thanh âm đạm mạc, ở bên cạnh vang lên.

“Bản thân rõ ràng cũng là chó giữ nhà, lại còn có mặt mũi vũ nhục người khác?”

Bá!

Lâm Hải vừa mới nói xong, sắc mặt hai cái thủ vệ lập tức đại biến, mang theo tức giận thật sâu, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Tiểu bối, ngươi muốn chết!”

Thủ vệ chỉ vào Lâm Hải, sát cơ hiện lên, lớn tiếng phẫn nộ quát.

Nhưng mà, Lâm Hải lại liền nhìn cũng không liếc gã một cái, mà là hướng phía Vấn Thiên, thản nhiên nói.

“Vấn Thiên, con chó này lời lẽ thấp kém, hung hăng quất miệng rộng của gã cho ta !”

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Vấn Thiên không khỏi cả kinh.

Tuy hai người kia, chỉ là thủ vệ thân phận thấp kém, nhưng đây chính là thủ vệ của phủ đệ Trú Thành Sứ a!

Trước cửa Tể tướng quan nhất phẩm (nôm na có thể hiểu là người gác cổng nhà Tể tướng cũng ngang với quan nhất phẩm. Cũng như con ông cháu cha nhà mình), cho dù là thủ vệ, cũng không phải lão đắc tội nổi a!

“Chủ nhân, cái này...”

Vấn Thiên nhìn Lâm Hải, không khỏi có chút do dự!

“n?!” Lâm Hải thấy thế, con mắt mạnh mẽ trừng, một cỗ uy nghiêm từ trên người tán phát ra.

Vấn Thiên nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, lộ vẻ mặt sợ hãi.

Mà lúc này đây, thanh âm của Lâm Hải, lần nữa nhàn nhạt vang lên.

“Vấn Thiên, ngươi nhớ kỹ cho ta! Cùng ta hỗn, không có bọn hèn nhát!”

“Cho ngươi đánh, thì hung hăng đánh cho ta , trời sập xuống, có Lâm Hải ta đỡ lấy!”

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Vấn Thiên có một cỗ hào hùng bay thẳng lên trời, nhất thời nhiệt huyết sôi trào!

Vấn Thiên lão tuy bất tài, nhưng thực sự tại thành Thái Thản pha trộn nhiều năm, lại làm sao muốn chịu một người thủ vệ vũ nhục được?

Nếu không là sợ hãi Trú Thành Sứ, đã sớm tiến lên, lại để cho cái thủ vệ này dễ nhìn.

Hôm nay, thấy có Lâm Hải làm chỗ dựa, Vấn Thiên dâng lên nhiệt huyết, thoáng cái cũng bất cứ giá nào rồi!

Mạnh mẽ ngẩng đầu, mắt lộ hàn quang, nhìn chằm chằm vào thủ vệ hừ lạnh một tiếng.

“Đậu phộng, lão tử nam nhi bảy thuớc, há có thể bị ngươi nhục nhã!”

“Xem chiêu!”

Vấn Thiên quát to một tiếng, bỗng nhiên ra tay, một chưởng hướng phía thủ vệ lăng không đập đi!

Hô ~

Nhất thời, khí lãng bốc lên, phát ra ánh sáng rực rỡ, một mảnh đại dương mênh mông giống như nước trên chín tầng trời, hướng phía thủ vệ quấn tới mà đi.

“Vô liêm sỉ, lại dám động thủ ở phủ đệ của Trú Thành Sứ, chán sống rồi sao?!”

Thủ vệ cũng là gầm lên giận dữ, bang một tiếng, đem bội đao bên hông rút ra, quét ngang một cái, vầng sáng lập loè, Phù Quang Lược Ảnh, nghênh tiếp công kích của Vấn Thiên !

Phanh!

Một thanh âm nổ đùng kịch liệt, đao mang vào nước, bọt nước cao mấy trượng, văng bay vụt khắp nơi.

Sau đó, một mũi tên nước từ trong bọt nước kích xạ mà ra, vượt qua ánh đao, lập tức đã rơi vào trên ngực thủ vệ .

Phốc!

Thủ vệ phun ra một búng máu, thân thể lảo đảo lui về phía sau, sắc mặt lập tức tái nhợt, lộ vẻ mặt hoảng sợ.

“Ngươi tới cho ta a!”

Vấn Thiên nhiên chưa tới cảnh giới Tiên Đạo Chí Tôn , thực sự kém không xa.

Nhưng đối phó với một người thủ vệ, tự nhiên thành thạo.

Thừa cơ lăng không một trảo, lập tức đem thủ vệ nhiếp đến trong tay, bàn tay như là kìm sắt, bóp tại trên cổ thủ vệ .

sắc mặt thủ vệ không khỏi hoảng hốt, mang theo hoảng sợ thật sâu, gầm lên giận dữ.

“Lớn mật, ngươi dám giết ta!”

Vấn Thiên thì là xem thường nhe răng cười một tiếng.

“Giết ngươi? Ngươi suy nghĩ nhiều!”

“Chủ nhân nhà ta, chỉ là ra lệnh cho ta, hung hăng quất miệng rộng của ngươi nha!”

Ba!

Tiếng nói rơi xuống đất, Vấn Thiên giương cánh tay lên, lập tức một cái vả miệng vang dội , quất vào trên mặt thủ vệ.

Chương 2133: Đi theo ta, ngươi chỉ biết một đường thoải mái đến cùng!

“Hỗn đản, ngươi lại dám...”

Ba!

thanh âm tức giận mắng của thủ vệ , mới mắng một nửa, trực tiếp lại bị một cái tát của Vấn Thiên , tát đi trở về.

“Ta...”

Ba!

“Ngươi...”

Ba!

Ba ba ba ba ba!

Phía sau, Vấn Thiên căn bản không để cho thủ vệ có cơ hội nói chuyện rồi, ra tay như điện, trong chớp mắt trái phải khởi công, hướng phía trên mặt thủ vệ, đánh mấy chục bàn tay.

đầu thủ vệ , như là trống lúc lắc, đong đưa qua lại, trực tiếp bị đánh đến mộng ép.

Mắt thấy cả khuôn mặt đã sưng thành đầu heo, Vấn Thiên mới đem thủ vệ ném xuống đất như là ném chó chết .

“Phi, cho ngươi choáng miệng tiện nha !”

Vấn Thiên hướng phía thủ vệ té trên mặt đất, phỉ nhổ một tiếng, trong mắt tràn đầy xem thường.

“Vấn Thiên, thoải mái sao?”

Cái lúc này, thanh âm của Lâm Hải, mang theo tí ti đùa giỡn vui vẻ, ở bên cạnh vang lên.

“Thoải mái, quá sung sướng!” Vấn Thiên trùng trùng điệp điệp gật đầu nói.

Vừa rồi, cái thủ vệ này cao cao tại thượng, xem chính mình như chó, chính mình lại chỉ có thể nén giận, cái loại nhục nhã nầy có bao nhiêu khó chịu, chỉ sợ chỉ có Vấn Thiên tự mình biết.

Nhưng hôm nay, người nhục nhã chính mình, lại bị chính mình cho một chầu tát mãnh liệt, giống như rác rưởi mà ném ở dưới chân, cái kia gọi một cái hả giận a!

Thấy vẻ mặt bộ dạng Vấn Thiên khoan khoái dễ chịu , Lâm Hải tức thì mỉm cười, hướng phía một người thủ vệ khác đã bị dọa ngốc , chép miệng.

“Đã thoải mái, vậy thoải mái đến cùng, đây không phải là còn có một đó sao?”

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Vấn Thiên mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt âm lãnh, đã rơi vào trên người một người thủ vệ khác.

Người thủ vệ này đột nhiên giật mình một cái, sau đó lập tức kịp phản ứng.

Không đợi Vấn Thiên ra tay, vèo một tiếng, so với con thỏ còn nhanh, trong nháy mắt đã chạy vào trong phủ.

“Các ngươi chờ, Trú Thành Sứ đại nhân sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

Thủ vệ một bên chạy, một bên phát ra một tiếng gào rú sợ hãi, hiển nhiên là đi báo tin.

Vấn Thiên đánh xong người, thoải mái là thoải mái xong.

Hiện tại vừa thấy thủ vệ đi báo tin, lập tức lại có chút luống cuống.

“Chủ nhân, hắn đi báo cáo cho Trú Thành Sứ rồi, làm sao bây giờ?”

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, “Còn có thể làm sao, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn!”

“Ngươi không cần sợ, đem tâm đặt ở trong bụng, đi theo ta, ngươi chỉ biết một đường thoải mái đến cùng!”

Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng gầm lên giận dữ, tại trong phủ đệ vang lên.

“Bọn chuột nhắt phương nào tới, ăn hết tim gấu gan báo, lại dám đến phủ đệ của Trú Thành Sứ nháo sự!”

Vèo!

Ngay sau đó, một bóng người từ trong phủ đệ lập loè mà ra, trong chớp mắt liền đã đến trước mặt Lâm Hải cùng Vấn Thiên.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy đối phương tuổi hơn bốn mươi, trong mắt lộ ra hung mang , đằng đằng sát khí!

Mà hộ vệ trước đó đi báo tin, thì là theo thật sát phía sau, hướng phía Lâm Hải cùng Vấn Thiên nhất chỉ, cung kính nói.

“Đại tổng quản, chính là hai cái bọn họ!”

Đại tổng quản?

xưng hô của thủ vệ, lại để cho Lâm Hải không khỏi sững sờ, sau đó lập tức một hồi im lặng.

Vốn tưởng rằng là Trú Thành Sứ đi ra đâu rồi, náo loạn cả buổi, lại chỉ là một cái tổng quản a!

“Các ngươi là người nào, lại dám ẩu đả thủ vệ của phủ đệ Trú Thành Sứ đại nhân, chán sống rồi sao?!”

“Thức thời, lập tức ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, tự phế một tay, sau đó cút ra khỏi thành Thái Thản!”

“Nếu không, ta sẽ cho các ngươi hối hận vì đi vào trên đời này!”

trong ánh mắt Đại tổng quản lóe ra hàn quang, hướng phía Lâm Hải cùng Vấn Thiên, lành lạnh quát lớn.

"Ai!"

Lâm Hải thở dài, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

"Gặp cái Trú Thành Sứ, làm sao lại khó như vậy ni!"

Nhẹ nhàng lắc đầu, Lâm Hải tiến lên vài bước, đi tới trước mặt Đại tổng quản, sau đó nhàn nhạt mở miệng nói.

"Chúng ta cũng đừng cả không có tác dụng đâu rồi, ngươi đi vào, lại để cho Trú Thành Sứ đi ra gặp ta!"

Đại tổng quản nghe xong, không khỏi sững sờ, trực tiếp bị lời nói của Lâm Hải trêu chọc nở nụ cười.

"Ha ha, ha ha a!"

"Lại để cho Trú Thành Sứ đi ra gặp ngươi, khẩu khí thật lớn, ngươi tính toán là cái thứ gì, ngươi..."

Ông!

Đại tổng quản nói còn chưa dứt lời, đột nhiên một đạo Lôi Trì bỗng nhiên xuất hiện, hồ quang điện màu tím đột nhiên chui vào thân hình của Đại tổng quản.

Đại tổng quản hoảng sợ biến sắc, vừa muốn phản kích lại phát hiện, thân thể lại bị Lôi Điện làm cho tê liệt, đã mất đi hành động năng lực!

Nhưng Đại tổng quản dầu gì cũng là cao thủ Đại Thừa hậu kỳ, chân nguyên chuyển động, muốn đem Lôi Điện trong cơ thể khu trừ.

Nhưng vào lúc này, trong đầu của lão mạnh mẽ trầm xuống, lập tức lâm vào chính giữa thất thần ngắn ngủi.

Chính là do Lâm Hải thi triển Linh Hồn Trùng Kích bên trong Thần Hồn Quyết, đối với linh hồn lão, đã tiến hành công kích trực tiếp.

Ngay tại lúc đó, cánh tay Lâm Hải mạnh mẽ thò ra, Lôi Điện màu tím tại trong Tử Lôi Thần Long Tí nhảy múa bay lên, tư tư rung động, trực tiếp siết lấy cổ của Đại tổng quản!

Mà Đại tổng quản giờ phút này, cũng đã loại trừ tê liệt trong thân thể , ý thức của linh hồn vừa mới khôi phục, lại hoảng sợ phát hiện, vậy mà đã rơi vào trong tay Lâm Hải!

“Ngươi đánh lén!!!”

mí mắt Đại tổng quản một hồi kinh hoàng, quả thực vừa tức vừa giận, thậm chí ngượng ngùng xấu hổ vô cùng.

Không thể tưởng được chính mình đường đường là cao thủ Đại Thừa hậu kỳ, một cái sơ sẩy, vậy mà gặp bẫy, lại để cho một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ chế trụ!

sự tình mất mặt như thế , lại để cho lão về sau còn tiếp tục hỗn ở phủ đệ của Trú Thành Sứ như thế nào nữa?

“Đánh lén?” Lâm Hải nghe được lời nói của Đại tổng quản, khóe miệng nhếch lên, phi thường tán thành nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy, ta chính là đánh lén!”

“Một cái Đại Thừa sơ kỳ, đánh lén Đại Thừa hậu kỳ, hơn nữa thuận lợi đắc thủ, có lẽ không mất mặt a?”

“Ngươi!” Đại tổng quản bị một câu của Lâm Hải , tức đến thiếu chút nữa muốn sặc khí.

Mẹ nó, ngươi là không thật xấu hổ chết người ta rồi, nhưng lão tử lại con mẹ nó mất mặt ném đến nhà rồi!

Lâm Hải lành lạnh cười, sau đó sắc mặt nghiêm lại, hai mắt mang theo hàn quang, hướng phía Đại tổng quản nhàn nhạt nói ra.

“Vốn, loại nhân vật như ngươi , còn không đáng được ta ra tay.”

“Nhưng ngươi không nên tự tìm phiền phức, ta cũng không có cách nào, đành phải cho ngươi một ít giáo huấn.”

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên ra tay, một cỗ chân nguyên theo ngón tay kích xạ mà ra, đã rơi vào bên trên một chỗ yếu huyệt của Đại tổng quản .

“A!!!”

Nhất thời, Đại tổng quản hoảng sợ biến sắc, phát ra một tiếng gào rú thống khổ, mồ hôi lạnh lập tức liền chảy xuống rồi.

Lâm Hải đưa lão nhẹ nhàng đẩy, buông lỏng bàn tay chế trụ lão.

Đại tổng quản vội vàng vận chuyển chân nguyên, lại hoảng sợ phát hiện, vậy mà không phản ứng chút nào.

Lần này, lại làm cho Đại tổng quản sợ hãi, chỉ vào Lâm Hải hoảng sợ nói.

“Ngươi, ngươi phế đi tu vi của ta?”

Lâm Hải thì là không kiên nhẫn liếc mắt, sau đó mang theo một tia chán ghét nói.

“Ngươi cũng thực phiền, ta chỉ là che huyệt đạo của ngươi mà thôi, mười hai canh giờ sau thì sẽ cởi bỏ.”

“Hiện tại, ngươi lập tức đi vào, lại để cho Trú Thành Sứ đi ra gặp ta!”

“Nếu không, ta không ngại, vĩnh viễn phế đi ngươi!”

Lâm Hải nói xong, trong mắt lóe lên hàn mang, một cỗ sát cơ kinh khủng, bỗng nhiên hàng lâm tại trên người Đại tổng quản .

toàn thân Đại tổng quản giật mình một cái, lập tức lộ vẻ mặt hoảng sợ, ở đâu còn dám dừng lại.

“Ngươi, ngươi, ngươi chờ, ta cái này đi bẩm báo Trú Thành Sứ đại nhân, nhất định sẽ khiến ngươi đẹp mắt!”

Đại tổng quản một bên chỉ vào Lâm Hải, hoảng sợ nói, một bên quay người chật vật trốn vào trong phủ.

“Hứ!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một vòng dáng tươi cười khinh thường.

Thật đúng là tiểu quỷ khó chơi a, gặp cái Trú Thành Sứ, lại phí hết công sức lớn như vậy.

Nếu không phải lo lắng cho an nguy của Liễu Như Yên , dùng tính tình của Lâm Hải , chỗ nào cần cùng một cái cấp độ hạ nhân như tổng quản cùng thủ vệ, ở chỗ này nét mực cả buổi.

Đã sớm vung vẩy đại đao, mạnh mẽ đâm tới đánh tiến vào.

“Chủ nhân, ngưu bức a, nhẹ nhõm đem Đại tổng quản đều làm lật ra!” Vấn Thiên ở một bên, thì là nhìn xem Lâm Hải, vẻ mặt sùng bái.

Phải biết rằng, đánh thủ vệ cùng đánh Đại tổng quản, vậy cũng hoàn toàn là hai việc khác nhau a.

Không thể tưởng được Lâm Hải bưu hãn như vậy, liền cả Đại tổng quản của Trú Thành Sứ, ra tay đều không lưu tình chút nào.

Cái này mẹ nó, đi theo Lâm Hải cái chủ nhân này, là kích thích a!

Lâm Hải đối với lời nói hơi có vẻ kích động của Vấn Thiên, hoàn toàn không để ý đến.

Mà ánh mắt đột nhiên lộ ra một vòng trầm trọng, hướng phía chỗ sâu trong phủ đệ nhìn lại, trong lòng bay lên một tia cảm giác quái dị.

“Trú Thành Sứ, tới rồi sao?”

Chương 2134: Tiếp ngươi một chiêu, lại có làm sao!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải nhíu mày trầm tư, đã thấy một nam tử mặc trường bào màu xanh lá, sắc mặt bình tĩnh, sải bước hướng phía cửa ra vào đi tới.

Đại tổng quản thì là đi theo phía sau của y, một đường chạy chậm, tựa hồ đang nghiến răng nghiến lợi thuật nói gì đó.

“n?”

Lúc ánh mắt của Lâm Hải, rơi tại trên người nam tử mặc trường bào màu xanh lá này, trong lòng không khỏi mạnh mẽ nhảy dựng.

Chỉ thấy cái nam tử mặc trường bào màu xanh lá này, trong lúc hành tẩu thậm chí có lôi quang hồ quang điện như ẩn như hiện, trong không khí không ngừng lập loè nhảy múa.

Một cỗ lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, càng là giấu ở trong cơ thể của y, phun ra nuốt vào không ngừng, phảng phất như tùy thời cũng có thể bộc phát.

Lâm Hải chỉ là xa xa nhìn lên một cái, đồng tử cũng nhịn không được mà co rụt lại, hoảng sợ biến sắc.

Vậy mà cảm thấy, người này như là một đạo tia chớp Lôi Đình biết đi lại, lại để cho người không dám nhìn thẳng!

“Xem ra, người này chính là Trú Thành Sứ của thành Thái Thản rồi!”

“Hơn nữa, y tu hành, dĩ nhiên là đạo pháp hệ Lôi hiếm thấy !”

lông mày Lâm Hải , không khỏi có chút nhíu lại.

Cái nam tử mặc trường bào màu xanh lá này, cảm giác đầu tiên cho hắn, chính là Siêu cấp đáng sợ, cực khó đối phó!

Mà trong một cái nháy mắt như vậy , nam tử mặc trường bào màu xanh lá dĩ nhiên đã đến gần Lâm Hải.

Hai con mắt lăng lệ ác liệt , hiện lên một đạo hào quang Lôi Đình, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Thân thể Lâm Hải kìm lòng không được mạnh mẽ cứng đờ, cơ bắp toàn thân đều lập tức kéo căng, cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt .

“Hai vị, chính là các ngươi muốn gặp ta?”

Nam tử mặc trường bào màu xanh lá , trong mắt mang theo hào quang lăng lệ ác liệt , tại trên người Lâm Hải cùng Vấn Thiên đảo qua, lạnh lùng nói ra.

Thanh âm tuy không lớn, nhưng lại cho người một loại cảm giác áp bách cực kỳ cường đại , phảng phất như đối mặt với núi cao nguy nga .

Nếu là người có tâm lý yếu ớt, lập tức cũng sẽ bị uy nghiêm khủng bố của y khuất phục, lạnh run.

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, sắc mặt ngưng trọng nhìn nam tử mặc trường bào màu xanh lá, sau đó có chút ôm quyền.

“Chắc hẳn tiền bối chính là Trú Thành Sứ của thành Thái Thản rồi, người muốn gặp ngươi, liền là tại hạ!”

Nam tử mặc trường bào màu xanh lá dùng ánh mắt kinh ngạc, liếc nhìn Lâm Hải.

Thấy Lâm Hải chính là một cái Đại Thừa sơ kỳ, tại trước mặt của mình, không hề sợ hãi không kiêu ngạo không tự ti, không khỏi một hồi hiếu kỳ.

“Đúng vậy, ta chính là Trú Thành Sứ của thành Thái Thản , Thượng Quan Hồng!”

“Ngươi gọi Lâm Hải? Tìm ta có chuyện gì?”

Lâm Hải tức thì là mỉm cười, lần nữa hướng phía Thượng Quan Hồng ôm quyền.

“Thượng Quan tiền bối, vãn bối mạo muội đến đây, là muốn tìm Liễu Như Yên!”

“A?” Thượng Quan Hồng nghe được, đồng tử co rụt lại, lộ vẻ mặt quái dị.

“Ngươi cùng Liễu Như Yên, là có quan hệ như thế nào, tìm nàng cần làm chuyện gì?”

“Thực không dám đấu diếm, Liễu Như Yên cùng tại hạ là hảo hữu, hôm nay nàng nhận phải bức hiếp, vãn bối đặc biệt đến đưa nàng rời đi.”

Thượng Quan Hồng nghe được, thì không khỏi sững sờ, sau đó lã chã bật cười.

“Ngươi muốn mang Liễu Như Yên rời đi?”

“Chỉ bằng ngươi sao?”

Lâm Hải biến sắc, khóe miệng hơi vểnh, lộ ra một vòng kiên quyết.

“Vãn bối tuy thực lực thấp kém, nhưng bằng hữu gặp nạn, tuyệt không lùi bước.”

“Mong tiền bối đi cái thuận tiện, lại để cho Lâm mỗ cùng Lam Ngọc gặp mặt, đem hảo hữu Liễu Như Yên mang đi!”

“Ha ha ha ha!” Thượng Quan Hồng nghe xong, lập tức cười to một hồi, nhìn Lâm Hải tràn đầy giễu cợt.

“Ngươi cái tiểu bối này, nói chuyện thật sự là cuồng vọng!”

“Đừng nói Liễu Như Yên đã không ở trong phủ, cho dù lúc này, ngươi lại có bổn sự gì, mang nàng rời đi?”

Lâm Hải nghe được, thì biến sắc, sau đó mang theo một tia khiếp sợ, hướng phía Thượng Quan Hồng hỏi.

“Ngươi nói cái gì? Liễu Như Yên không tại trong phủ ngươi ?”

“Không sai!” Thượng Quan Hồng chắp tay sau lưng, nhẹ gật đầu.

“Ba ngày trước, Lam Ngọc đã mang theo Liễu Như Yên rời đi, đi nhà chồng của nàng cầu hôn đi rồi!”

“Bà mẹ nó!” Lâm Hải nghe xong, lập tức dậm chân một cái, ảo não không thôi.

Làm cả buổi, ở chỗ này phí cả buổi, kết quả vậy mà lầm rồi!

“Đã như vầy, vậy vãn bối cáo từ!”

Lâm Hải cấp tốc hướng phía Thượng Quan Hồng ôm quyền, quay người lại muốn rời đi, chạy tới nhà chồng của Liễu Như Yên .

Tạch...!

Lâm Hải vừa động, đột nhiên một đạo tia chớp Lôi Đình màu xanh lá, bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, đánh rớt tại trước người Lâm Hải.

Lâm Hải lập tức cả kinh, kìm lòng không được bị lực lượng cuồng bạo phía trên lôi điện, làm cho liền lùi lại ba bước.

Sau đó, mãnh liệt xoay người, cau mày nhìn về phía Thượng Quan Hồng.

“Thượng Quan tiền bối, ngươi đây là có ý gì?”

Thượng Quan Hồng như trước chắp hai tay sau lưng, trên mặt phong đạm khinh vân, nhưng trong mắt lại hiện lên một hào quang lạnh lẽo.

“phủ đệ của Thượng Quan Hồng ta, há lại để ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi hay sao?”

“Huống chi, quản gia cùng thủ vệ của ta, đều bị ngươi cùng người của ngươi đả thương, nếu cứ cho ngươi đi như vậy, chẳng phải là tiện nghi ngươi!”

Lâm Hải nghe được, lập tức nhướn mày, nhìn Thượng Quan Hồng, nhàn nhạt nói ra.

“Trước đó là vãn bối nóng lòng cứu người, làm việc lỗ mãng, cho tiền bối bồi tội rồi!”

Lâm Hải hướng phía Thượng Quan Hồng, có chút khẽ khom người, thái độ thành khẩn xin lỗi.

Thứ nhất là bởi vì Thượng Quan Hồng cho Lâm Hải cảm giác, cực kỳ nguy hiểm, Lâm Hải tuy không sợ, nhưng cũng không muốn tiếp tục trì hoãn ở chỗ này.

Mặt khác, tìm tới cửa nhà người ta, đem Quản gia cùng thủ vệ nhà người ta đả thương, cũng đã có chỗ thất lễ.

Lâm Hải từ trước đến nay ân oán rõ ràng, hắn muốn tìm chính là Lam Ngọc, cùng cái Trú Thành Sứ Thượng Quan Hồng này, xác thực không có bao nhiêu quan hệ.

Đáng tiếc, đối mặt với lời xin lỗi của Lâm Hải, Thượng Quan Hồng lại khinh miệt cười cười.

“Ngươi cho rằng, nói lời xin lỗi thì xong rồi sao?”

Lâm Hải nghe được, lông mày mạnh mẽ nhảy lên, thân thể đang khom xuống, cũng chậm rãi đứng thẳng.

Sau đó, thần sắc đạm mạc liếc nhìn Thượng Quan Hồng, không kiêu ngạo không tự ti nói.

“Cái kia tiền bối, ý muốn thế nào?”

Thượng Quan Hồng giống như cười mà không phải cười, cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Ngươi chính là một cái Đại Thừa sơ kỳ, lại có đảm lượng đến quý phủ của ta sinh sự, còn chế trụ được cái Quản gia bất tài kia của ta, xem ra cũng là người có chút ít bổn sự!”

“Đã như vậy, ngươi có dám tiếp của ta một chiêu hay không ?”

“Chỉ cần ngươi tiếp được của ta một chiêu mà không chết, chuyện hôm nay liền xóa bỏ, nếu không...”

khóe miệng Thượng Quan Hồng hơi vểnh, cười lạnh một tiếng.

“Hôm nay ngươi chỉ sợ đi không được nữa!”

Nghe xong lời nói này của Thượng Quan Hồng , đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, lộ vẻ mặt ngưng trọng.

Thượng Quan Hồng là cái tu vi gì , trước đó Vấn Thiên đã nói cho hắn rõ rõ ràng ràng rồi.

Đó là Tiên Đạo Chí Tôn a, hơn nữa là Tiên Đạo Chí Tôn thuộc về tầng trung thượng!

Những thứ không nói khác, Thượng Quan Hồng chỉ cần hướng tại đây vừa đứng, đều cho Lâm Hải một loại khí tức đáng sợ khó có thể địch nổi

Chính mình tiếp của y một chiêu?

Tuy Lâm Hải đối với thực lực của mình cực kỳ tự tin, nhưng giờ phút này cũng có chút bắt đầu do dự.

Vấn Thiên ở một bên, càng là sắc mặt đại biến, lộ ra tuyệt vọng thật sâu.

Lâm Hải tiếp Thượng Quan Hồng một chiêu? Cái kia cùng trực tiếp giết Lâm Hải có cái gì khác nhau?,

Tuy Vấn Thiên cũng biết Lâm Hải tuyệt không phải người thường, thậm chí có tiềm lực quang vinh lên Đăng Tiên Bảng .

Nhưng, tiềm lực là một sự việc, thực lực lại là một sự việc khác a!

Cùng Thượng Quan Hồng so sánh, Lâm Hải chỉ sợ liền cả đứa trẻ đều không bằng!

“Thượng Quan đại nhân, như vậy, có phải quá không công bình hay không à?”

Vấn Thiên ở một bên, cười theo mặt, cả gan nói ra.

Lão cũng không muốn lại để cho Lâm Hải chết a, Lâm Hải vừa chết, giải dược Khống Thần Đan của lão phải tìm ai muốn đây?

Nhưng mà, Thượng Quan Hồng lại liền nhìn cũng không liếc lão một cái, mà là vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, nhàn nhạt nói ra.

"Như thế nào, ngươi không dám?"

Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt hiện lên một tia quật cường, sau đó lạnh lùng cười cười.

"Có gì không dám!"

"Lâm Hải ta tuy tu vi cảnh giới không bằng ngươi, nhưng còn không đến mức bị ngươi hù sợ!"

Nói xong, trên người Lâm Hải, đột nhiên phóng thích ra một cỗ khí tức chưa từng có từ trước đến nay, chân nguyên lập tức che kín bốn phía thân thể , lưu quang chớp động, khí thế đoạt người!

Sau đó, Lâm Hải ngẩng đầu ưỡn ngực, tiến lên một bước, quát lạnh nói.

"Tiếp ngươi một chiêu, lại có làm sao!"

Chương 2135: Hiện tại, nên đến phiên ta đánh ngươi đi a?

Thượng Quan Hồng nghe được, không khỏi khẽ giật mình, sau đó mang theo một tia kinh ngạc thật sâu , liếc nhìn Lâm Hải.

"Đúng vậy, rất có cốt khí!"

Thượng Quan Hồng chậm rãi nhẹ gật đầu.

"Đã như vầy, ta cũng không khi dễ ngươi, chỉ cần ngươi tiếp được một kích ba thành lực đạo của ta, liền tính toán vượt qua kiểm tra như thế nào?"

“Ba thành?” Lâm Hải nghe được, không khỏi âm thầm cười lạnh, lòng sinh ra coi thường.

Nếu không phải mình đã sớm tiếp xúc qua cao thủ cấp bậc Tiên Đạo Chí Tôn, chỉ sợ nghe xong lời này, thật đúng là sẽ đem cái Thượng Quan Hồng này coi thành người tốt!

một kích của Tiên Đạo Chí Tôn , sao mà khủng bố, đừng nói ba thành, coi như là một thành lực đạo, một cái chính là Đại Thừa sơ kỳ, như thế nào có thể thừa nhận được?

Thật sự là đã muốn làm kỹ nữ, lại còn muốn lập đền thờ a!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía Thượng Quan Hồng khinh miệt cười nói.

“Không cần có cái tất yếu này, ngươi cứ việc toàn lực ra tay, Lâm Hải ta tuyệt không lùi bước!”

“Nếu như ngươi cảm thấy ngại chuyện lấy lớn hiếp nhỏ, có thể cho phép ta động dùng pháp bảo phòng ngự, ngươi xem coi thế nào?”

Thượng Quan Hồng nghe xong lời nói của Lâm Hải, càng thêm kinh ngạc.

Đồng thời, nội tâm đối với Lâm Hải một hồi coi rẻ.

Đến cùng vẫn chỉ là một cái Đại Thừa sơ kỳ, đối với sự đáng sợ của Tiên Đạo Chí Tôn , nhận thức quá mức nông cạn rồi.

Ngươi cho rằng, mượn nhờ pháp bảo là có thể ngăn cản công kích của Tiên Đạo Chí Tôn sao?

Thật sự là quá ngây thơ rồi!

Cũng được, đã như vầy, liền một chiêu đem ngươi đánh giết, cũng vì Lam Ngọc công tử miễn đi phiền toái.

Nghĩ đến chỗ này, Thượng Quan Hồng hướng phía Lâm Hải, giống như cười mà không phải cười nhìn Lâm Hải.

“Nếu ngươi đã không lĩnh ý tốt của ta, vậy thì xử lý theo như ngươi nói a!”

Ông!

Thượng Quan Hồng nói xong, đột nhiên một cỗ khí tức kinh khủng phóng xuất ra, cả người bị một đoàn hồ quang điện màu xanh lá vờn quanh, lực lượng cuồng bạo vô tận , dẫn mà đợi phát.

Lâm Hải rời đi thật xa, liền cảm thấy một cỗ khí tức lăng lệ ác liệt đáng sợ, bỗng nhiên bao phủ tại trên thân thể, phảng phất sau đó cũng có thể thừa nhận một kích hủy diệt !

“Chờ một chút!”

Lâm Hải thấy thế, lông mày đột nhiên nhíu lại, hét lớn một tiếng.

bàn tay Thượng Quan Hồng khẽ nâng, quả cầu ánh sángmàu xanh lá lớn cỡ một quả trứng gà trong lòng bàn tay, đùng đùng lóe ra hồ quang điện cuồng bạo, lạnh nhạt liếc nhìn Lâm Hải.

“Như thế nào, ngươi đổi ý?”

Lâm Hải lạnh lùng cười cười, lắc đầu.

“Cái kia cũng không phải, ta chỉ là cảm thấy, Lâm Hải ta không thể không công chịu một kích của ngươi !”

“Ha ha!” Thượng Quan Hồng ha ha cười cười, đùa giỡn vui vẻ nhìn xem Lâm Hải.

“Vậy ngươi còn muốn thế nào?”

hai mắt Lâm Hải đột nhiên tách ra tinh quang, lạnh thấu xương như đao, hướng phía Thượng Quan Hồng nói.

“Nếu như ta tiếp được một kích này của ngươi, ngoại trừ thả ta ra, ngươi cũng tiếp của ta một chiêu.”

“Không biết, ngươi có can đảm này hay không ?!”

“Ha ha ha ha!” Lời nói của Lâm Hải, lập tức đem Thượng Quan Hồng làm cho tức cười, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy đùa giỡn vui vẻ.

“Ta một cái Tiên Đạo Chí Tôn, lại sợ một kích của cái Đại Thừa sơ kỳ ngươi sao? Thật sự là chê cười!”

“Tốt!” Tiếng cười qua đi, Thượng Quan Hồng hừ lạnh một tiếng.

“Chỉ cần ngươi tiếp của ta một chiêu mà không chết, ta tiếp của ngươi mười chiêu thì như thế nào?!”

Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, “Đây chính là ngươi nói!”

“Là ta nói!”

“Ta chính là phải động dùng pháp bảo!” Lâm Hải lần nữa nói ra.

“Tùy ngươi!”

“Ngươi đừng đổi ý!”

“Chỉ bằng ngươi, còn không có tư cách để cho ta đổi ý!”

“Tốt, vậy thì một lời đã định!” trong nội tâm Lâm Hải âm thầm cười lạnh.

Cái Thượng Quan Hồng này, nhìn về phía trên thì không tệ, nhưng lại âm hiểm như thế, chính mình cũng không thể tiện nghi gã!

Chờ gã đánh xong chính mình, tuyệt đối phải đánh về đi, một lần nữa cho gã đến một phát hung ác!

“Ngươi chuẩn bị xong chưa?”

Tay Thượng Quan Hồng nắm quả cầu ánh sáng màu xanh lá, hai mắt lập loè hàn quang, hướng phía Lâm Hải đạm mạc mà hỏi.

Lâm Hải thì là khí thế giương lên, vẻ mặt ngạo nghễ nhìn Thượng Quan Hồng, mở miệng nói.

“Không cần chuẩn bị, ngươi cứ việc động thủ là được!”

“Ha ha, thật sự là cuồng vọng! Nếu như thế, tiếp ta một chiêu!”

Thượng Quan Hồng nói xong, hừ lạnh một tiếng, đem quả cầu ánh sáng màu xanh lá trong tay , bỗng nhiên ném ra ngoài!

“Đi!”

Tạch...!

Nhất thời, cái quả cầu ánh sáng kia bay thẳng vào trời, sau đó vẩy ra hồ quang điện, đem cả trời không đều biến thành màu xanh lá.

Sau đó, một đạo tia chớp Lôi Đình màu xanh lá, bỗng nhiên xuất hiện tại giữa không trung, phảng phất đem cả không gian đều xé rách, hóa thành tia chớp hình cánh tay , hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, cuồng bạo đánh xuống!

“Lôi pháp!”

Lâm Hải hoảng sợ ngẩng đầu, cảm thụ được cái lực lượng cuồng bạo tàn sát bừa bãi khủng bố ở bên trong cái đạo Lôi Điện màu xanh lá này, nội tâm không khỏi chấn kinh không thôi.

Không thể không nói, cái đạo lôi điện công kích của Thượng Quan Hồng này, ẩn chứa uy năng thật sự là đáng sợ.

Nếu Lâm Hải dùng thân thể huyết nhục đi đón đỡ, không hề lo nghĩ sẽ bị bổ đến cặn bã đều không thừa.

May mắn Lâm Hải đã sớm có chuẩn bị, ý niệm khẽ động, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, đã bị Lâm Hải nắm trong tay.

“Đi!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, Tinh La Bàn xoay quanh mà lên, nhất thời tinh mang đại thịnh, đem một phương thiên địa này , đều biến thành bầu trời đêm vô tận mênh mông!

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh, chấn nhiếp thiên địa, cái Lôi Đình màu xanh lá kia, đột nhiên bổ vào bên trên Tinh La Bàn.

La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, chính là Thần khí, tập trung công thủ tại một thể.

phía dưới va chạm cùng Lôi Đình màu xanh lá kia, lập tức có ảo ảnh của ngôi sao hư ảo , xuất hiện tại giữa không trung.

Một khỏa tiếp lấy một khỏa ngôi sao, gào thét sinh phong, hướng phía Lôi Điện màu xanh lá rơi đập mà đi.

Tuy vừa tiếp xúc với Lôi Điện màu xanh lá, liền bị đánh trúng nát bấy, tiếc rằng hư ảnh ngôi sao không ngớt không dứt, phảng phất như vô biên vô hạn.

Sau khi một mực nát bấy trên trăm cái hư ảnh ngôi sao, năng lượng trong Lôi Điện màu xanh lá rốt cục tiêu hao hầu như không còn, ầm ầm vỡ vụn, hóa thành vô số hồ quang điện, tiêu tán trên không trung.

“Thu!”

Lâm Hải thầm quát một tiếng, đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, thu trở lại, để vào trong Luyện Yêu Hồ.

Cái này mới phát hiện, chính mình liền đã phun ba ra ba ngụm máu, đem quần áo trước ngực đều nhuộm hồng cả.

Cho tới bây giờ, lục phủ ngũ tạng của Lâm Hải còn như là đang dọn nhà, kịch liệt đau nhức vô cùng, có loại cảm giác bị xé nứt.

Toàn thân cao thấp, càng là tinh mang thưa thớt, thảm thảm nhàn nhạt, hào quang trở nên cực kỳ yếu ớt, phảng phất như tùy thời đều có khả năng tiêu tan.

“Tiên Đạo Chí Tôn, thật sự là đáng sợ!”

Trong mắt Lâm Hải mang theo kinh hãi thật sâu, nội tâm hoảng sợ một trận, đồng thời may mắn không thôi!

Tuy dựa vào La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, chống lại một kích đáng sợ này của Thượng Quan Hồng.

Nhưng, Lâm Hải trả giá cao, cũng không thể bảo là không lớn.

Điều khiển La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, cần Tinh Thần Chi Lực cường đại liên tục không ngừng.

Lâm Hải tuy hấp thu nội hạch của Thiên Dũng Tinh , Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể có thể dùng mênh mông như biển để hình dung.

Nhưng, lượng tiêu hao bây giờ của La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, lại là quá lớn.

Nhất là sau khi đụng phải công kích Lôi Điện màu xanh lá, tốc độ tiêu hao quả thực đáng sợ kinh người.

Cơ hồ trong nháy mắt, liền bị rút sạch, trực tiếp làm cho Lâm Hải bị Tinh La Bàn cắn trả, bị trọng thương.

Cũng may ở bên trong Luyện Yêu Hồ của Lâm Hải , còn có mấy khối Tinh Vẫn Thạch mà Tử Vi Đại Đế cho .

Trong lúc nguy cấp, Lâm Hải liền đem Tinh Vẫn Thạch lấy ra, tiếp tế Tinh Thần Chi Lực hao hết trong cơ thể.

Cái này mới không còn khiến Tinh La Bàn bị đánh rơi, miễn cưỡng chống lại công kích của Thượng Quan Hồng .

một quá trình này, Lâm Hải hồi tưởng lại, thật sự là hiểm lại càng hiểm.

Nói cho cùng, vẫn là do mình có chút coi thường loại cấp độ Tiên Đạo Chí Tôn như Thượng Quan Hồng này rồi!

Mà Thượng Quan Hồng giờ phút này, càng là vẻ mặt hoảng sợ, nội tâm tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tin được.

Nhìn xem Lâm Hải, kinh ngạc sững sờ, đã qua hồi lâu mới không thể tưởng tượng nổi mà nói.

“Ngươi vậy mà, thật sự tiếp được rồi!”

trong lòng Thượng Quan Hồng, quả thực như dời sông lấp biển, thật lâu không thể bình tĩnh.

một chiêu vừa rồi kia, tuy gã cũng không xuất toàn lực, nhưng cũng là dùng ra bảy thành lực đạo.

Vì chính là đem Lâm Hải đánh cho một chiêu mất mạng, để tránh Lâm Hải có cái pháp bảo lợi hại gì, lại để cho hắn tránh được một kiếp.

Thật không nghĩ đến, Thượng Quan Hồng đã tận lớn hết khả năng đánh giá cao Lâm Hải rồi, kết quả vẫn là còn xem thường thực lực của Lâm Hải .

Lâm Hải mặc dù trọng thương, lại thật sự tiếp được công kích của gã.

Một cái Đại Thừa sơ kỳ, vậy mà ngạnh sanh sanh tiếp được công kích bảy thành lực đạo của Tiên Đạo Chí Tôn tầng trung thượng.

Nếu không phải Thượng Quan Hồng đã tự mình trải qua, đánh chết gã đều sẽ không tin tưởng!

Lâm Hải một bên lấy ra Linh Đan nuốt vào trong miệng, phi tốc khôi phục thương thế, một bên nhàn nhạt liếc nhìn Thượng Quan Hồng.

“Tiếp ngươi một chiêu, rất giỏi sao?”

Nói xong, Lâm Hải xem thường lắc đầu.

“Ta thật đúng là không biết!”

Thượng Quan Hồng nghe xong, con mắt mạnh mẽ dựng lên, đồng thời bật cười một hồi.

Mẹ nó, cái Lâm Hải này, thật đúng là có thể giả bộ bức a!

Không đợi gã tiếp tục mở miệng, lời nói của Lâm Hải, đột nhiên nhàn nhạt truyền đến.

“Hiện tại, nên đến phiên ta đánh ngươi đi a?”

Chương 2136: Uy lực của Song Phượng!

“Ha ha, tốt!”

Thượng Quan Hồng nghiền ngẫm cười cười, giờ phút này, gã ngược lại có chút chờ mong Lâm Hải công kích.

Lâm Hải có thể chống cự công kích của gã, tuy là mượn nhờ pháp bảo, thực sự lại để cho Thượng Quan Hồng cảm thấy đặc biệt không thể tưởng tượng nổi rồi.

Gã hiện tại rất ngạc nhiên, Lâm Hải sẽ công kích gã như thế nào .

Đương nhiên, ở bên trong nội tâm của gã, là trăm phần trăm khẳng định, Lâm Hải là không thể gây thương tổn cho gã.

Lâm Hải thì là lạnh lùng cười cười, bàn tay khẽ lật, lập tức một con Hỏa Phượng vui sướng, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Nhất thời, dùng Lâm Hải làm trung tâm, không khí xung quanh lập tức cấp tốc ấm lên, trở nên cực nóng vô cùng.

Thượng Quan Hồng từ cách khá xa xa, liền cảm thấy một hồi nôn nóng khó nhịn, thậm chí có loại cảm giác cơ hồ bị thiêu.

Nhất thời, sắc mặt đại biến, nhìn cái Hỏa Phượng nho nhỏ trong lòng bàn tay Lâm Hải kia, kinh hãi không thôi!

“Cái này, không phải là Phàm Hỏa!”

Thượng Quan Hồng thét lên một tiếng kinh hãi, đồng tử kịch liệt co rút lại.

Như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, vậy mà đã luyện hóa được Thiên Hỏa.

Nhưng mà, Thượng Quan Hồng vừa mới dứt lời, sự tình càng làm cho gã giật mình đã xảy ra.

Đã thấy bàn tay còn lại của Lâm Hải, cũng bỗng nhiên duỗi ra, lòng bàn tay đặt ngang hướng lên trên.

Sau đó, một cái Băng Phượng lớn cỡ Hỏa Phượng, lơ lửng tại trong lòng bàn tay của Lâm Hải .

Trong lúc Băng Phượng huy động cánh, bỗng nhiên giống như trời đông đột nhiên đến, trong chốc lát sương tuyết cùng rơi, gió lạnh gào thét.

Thượng Quan Hồng chỉ cảm thấy một cỗ kỳ hàn thấu xương, đột phá chân nguyên bên ngoài thân, hướng phía trong cơ thể ăn mòn mà đi, cơ hồ đem huyết dịch đều đông cứng, một hồi chết lặng.

Ông!

Thượng Quan Hồng vội vàng đem chân nguyên nhanh quay ngược trở lại, một tầng hồ quang điện màu xanh lá nhàn nhạt, vờn lên quanh thân, lúc này mới đem hàn khí khủng bố chống cự tại bên ngoài.

Thế nhưng mà trên mặt Thượng Quan Hồng, lại triệt để biến sắc rồi.

“Băng Phượng của Liễu Như Yên, như thế nào lại ở trong tay của ngươi!” Thượng Quan Hồng chỉ vào Băng Ca trong lòng bàn tay Lâm Hải , thét lên một tiếng kinh hãi.

Lâm Hải thì là lạnh lùng cười cười, tự nhiên sẽ không hướng gã giải thích, mà là hai mắt phát lạnh, quát lên.

“Ngươi chuẩn bị xong chưa? Ta muốn ra chiêu rồi!”

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên quát một tiếng chói tai, đột nhiên đem song chưởng khép lại, Hỏa Phượng cùng Băng Phượng bỗng nhiên đan vào cùng một chỗ!

Tíu tíu!

Tiếng Phượng hót bén nhọn vang giữa trời quang, sau đó Niếp Niếp cùng Băng Ca, bỗng nhiên bay vào bầu trời, thân hình tăng vọt!

Trong chớp mắt, hai con Phượng Hoàng một đỏ một trắng có chiều cao mấy trượng, tản ra hào quang của Băng và Hỏa, đầu đuôi quấn quanh, quanh quẩn xoay quanh tại trên đỉnh đầu của Thượng Quan Hồng .

Băng Hỏa tương dung, kỳ nhiệt cùng kỳ hàn đan vào, lập tức một cỗ lực lượng kỳ dị, phiêu tán mà xuống, đem Thượng Quan Hồng hoàn toàn bao phủ trong đó.

“A!!!”

Đột nhiên, một tiếng hét thảm truyền đến, lại để cho Thượng Quan Hồng chấn động.

Hoảng sợ quay đầu lại, đã thấy hai cái thủ vệ đột nhiên ngã xuống đất, dưới lạnh nóng luân chuyển xâm nhập, vậy mà trái tim nổ tung mà chết!

“Thật đáng sợ!”

mí mắt Thượng Quan Hồng kinh hoàng, nội tâm kinh hãi, quả thực không cách nào hình dung.

Thiên Hỏa gã không thể chưa từng gặp qua, Huyền Băng lại càng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thế nhưng mà, tràng diện băng cùng hỏa triền miên luân chuyển, kỳ hàn kỳ nhiệt cùng buông, gã còn là lần đầu tiên đối mặt.

Hơn nữa, loại Băng Hỏa đáng sợ xâm nhập này, thật sự là quá mức khủng bố rồi!

Đừng nói hai cái thủ vệ chết bất đắc kỳ tử mà vong, mà ngay cả gã giờ phút này, đều tại giữa lạnh nóng luân chuyển, trái tim bỗng nhiên nhảy lên nhanh hơn, có loại cảm giác muốn bạo liệt !

“Cái Lâm Hải này, chỉ là Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, tại sao có thể có kỳ ngộ như thế!”

Thiên Hỏa Huyền Băng bị khống chế tại trong tay một người, hơn nữa Lâm Hải lại vẫn đem hai chủng Nguyên tố hoàn toàn không dung hòa này, tiến hành dung hợp hoàn mỹ, quả thực lại để cho người không thể tưởng tượng, khó có thể tin!

Ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Băng Hỏa Phượng Hoàng trên đỉnh đầu , dù cho Thượng Quan Hồng chính là Tiên Đạo Chí Tôn, giờ phút này nội tâm cũng mạnh mẽ xiết chặt, cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm.

Thậm chí, cũng bắt đầu có chút hối hận, vì đã đáp ứng tiếp một chiêu này của Lâm Hải rồi!

Mà Lâm Hải giờ phút này, hai mắt nhắm lại, tinh mang lập loè, khuôn mặt một mảnh nghiêm túc và trang trọng!

Kì thực đã đem Đại Ngũ Hành Thuật thôi vận đến cực hạn.

Tuy Băng Hỏa tương dung chi thuật, Lâm Hải đã sớm nắm giữ.

Nhưng không có ngờ đến, dưới tình huống vận dụng Đại Ngũ Hành Thuật, dung hợp Băng Hỏa thật quá gian nan.

Lâm Hải nhìn về phía trên mặt ngoài, gợn sóng không sợ hãi, kì thực đã đến biên giới không khống chế được !

Nhìn Niếp Niếp cùng Băng Ca, vẫn còn xoay quanh vờn quanh, mỗi khi quấn một vòng, năng lượng băng cùng hỏa ẩn chứa trên đỉnh đầu , liền tăng cường thêm một phần.

Nhưng Lâm Hải biết rõ, không thể đợi thêm nữa rồi.

Chờ đợi thêm nữa, chỉ sợ còn chưa kịp công kích Thượng Quan Hồng, chính mình đã muốn hỏng trước mất!

Nghĩ đến chỗ này, lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, quát lên một tiếng chói tai.

“Thượng Quan Hồng, có gan tiếp ta một chiêu!”

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, hai tay Lâm Hải mạnh mẽ hướng phía dưới vung lên, nhất thời hai đạo ảo ảnh vô hình, một đỏ một trắng, mang theo kỳ hàn kỳ nhiệt, xông thẳng lên trời!

Tíu tíu!

Sau một khắc, Niếp Niếp cùng Băng Ca, phảng phất như đã nhận được chỉ lệnh, kêu to một tiếng , bỗng nhiên phóng lên trời.

Bên trên bầu trời, lập tức xuất hiện hai đạo hư ảnh một đỏ một trắng, cả phiến không gian, đều biến sắc!

Oanh!

Ngay tại thời khắc đỏ trắng trên bầu trời triệt để dung hợp, đột nhiên một cái cột sáng đỏ trắng đan vào, lóe ra ánh sáng đỏ trắng tôn nhau lên chói lọi, từ trên trời giáng xuống!

những nơi cột sáng kia đi qua, không khí phảng phất đều bị rút sạch, vặn vẹo một hồi , sau đó liệt hỏa bốc lên, sương tuyết cùng hàng!

Ông!

khu vực xung quanh cột sáng, lập tức giống như biển gầm, không gian đều sụp đổ, hướng phía bốn phía quấn mang tất cả mà đi.

sắc mặt Thượng Quan Hồng hoảng hốt, còn chưa kịp ra tay, liền hoàn toàn bị bao phủ tại bên trong ánh sáng đỏ trắng chói lọi !

Bất quá, Lâm Hải lại không cho rằng, một kích của chính mình , đã có thể muốn mệnh của Thượng Quan Hồng .

Dù nói thế nào, Thượng Quan Hồng cũng là nhân vật ở bên trong Tiên Đạo Chí Tôn tầng trung thượng.

Dù là đạo pháp của chính mình cường thịnh hơn nữa, đã thương gã có lẽ có thể, nhưng muốn giết gã tuyệt khó làm đến.

Quả nhiên, một tiếng gào thét rung trời , từ bên trong cái ánh sáng chói lọi đỏ trắng kia, bỗng nhiên vang lên.

Sau đó, một bóng người phóng lên trời.

cả người Thượng Quan Hồng, phảng phất bị lôi quang màu xanh lá bao phủ, hóa thân thành một đạo tia chớp Lôi Đình, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, muốn phá tan Băng Hỏa nuốt tập!

Trong chốc lát, ở trên là hào quang đỏ trắng, ở dưới là hào quang màu xanh lá, quang mang của ba màu hoà lẫn, thoáng cái vô cùng siết lại với nhau.

“A!!!!”

thanh âm phẫn nộ của Thượng Quan Hồng , không ngừng vang lên.

Ra sức thúc dục lôi quang màu xanh lá, không ngừng hướng xung quanh khuếch tán, muốn đem quang mang đỏ trắng phá hủy.

Nhưng mà, cái hào quang đỏ trắng kia, càng kiên cố, chưa từng có một điểm lui bước, ngược lại không ngừng thu nhỏ lại.

Đạo Lôi Điện màu xanh lá bao lại Thượng Quan Hồng kia, giống như một cái khí cầu, không ngừng bị đè ép, càng lúc càng nhỏ!

Thượng Quan Hồng thấy thế, mặt lập tức lộ vẻ kinh hãi, một cỗ uy hiếp tử vong, bắt đầu điên cuồng sinh sôi ở trong nội tâm .

Giờ phút này, mặc cho ai cũng đều có thể nhìn ra được, một khi chỉ cần cái lôi quang màu xanh lá kia nghiền nát, là thời điểm Thượng Quan Hồng gã thân vẫn !

“Hỗn đản, đáng giận!!!”

Thượng Quan Hồng quả thực vừa sợ lại hận, nội tâm không khỏi bay lên sợ hãi thật sâu.

Gã ngay cả nằm mơ cũng đều sẽ không nghĩ tới, gã đường đường là Tiên Đạo Chí Tôn, vậy mà sẽ có hôm nay!

Lại bị một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, bức cho lâm vào tuyệt cảnh.

Cái này con mẹ nó là một kiện sự tình hoang đường cùng buồn cười cỡ nào a!

Nếu quả thật bị Lâm Hải giết chết, vậy Thượng Quan Hồng gã, chỉ sợ sẽ là cái Tiên Đạo Chí Tôn đầu tiên bị Đại Thừa sơ kỳ giết chết, ở Địa Tiên giới từ trước tới nay, a?

Cho dù chết, chỉ sợ cũng phải làm thành một cái trò cười, hậu thành đề tài nói chuyện lúc dư tửu hậu trà !

Thực con mẹ nó nhật chó rồi!

sớm biết như vậy, vừa rồi cũng không cần lưu thủ, trực tiếp dùng mười thành lực đạo công kích đến đi.

Chắc hẳn Lâm Hải mặc dù có pháp bảo, cũng không có khả năng ngăn cản được.

Kết quả nhất thời chủ quan khinh địch, ngược lại đem chính mình đặt vào địa phương chết vì tai nạn!

Thượng Quan Hồng thật sự là ruột đều hối hận đến xanh rồi, ai có thể nghĩ đến, Lâm Hải vậy mà con mẹ nó lại chính là cái đồ biến thái yêu nghiệt a!

Ngay tại thời khắc mặt mũi Thượng Quan Hồng tràn đầy tuyệt vọng, chuẩn bị mở miệng cầu xin tha thứ, thì áp lực đột nhiên buông lỏng!

“n?”

mặt mũi Thượng Quan Hồng tràn đầy kinh ngạc, sau đó lại kinh hỉ phát hiện, hào quang đỏ trắng trên đỉnh đầu , đột nhiên lui bước rồi!

Chương 2137: Trang viên Nhạc gia !

“Hô ~ đạo hạnh đúng là vẫn còn quá nhỏ bé, chống đỡ không nổi rồi!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, trên Băng Hỏa bầu trời, lập tức tiêu tán.

Sau đó, biến thành Băng Hỏa Song Phượng, bay về tới trong lòng bàn tay Lâm Hải.

Thượng Quan Hồng giờ phút này, lại là vẻ mặt mộng bức, đem lôi quang màu xanh lá bên ngoài thân tán đi, nhìn xem Lâm Hải có chút ngẩn người.

Gã không rõ, Lâm Hải tại dưới tình huống chiếm hết ưu thế, vì sao lại đột nhiên rút chiêu.

Căn bản là không nghĩ tới, là do đạo hạnh của Lâm Hải quá nhỏ bé, đồng thời thi triển Băng Hỏa chi thuật ở bên trong Đại Ngũ

Hành Thuật, đã có chút duy trì không được rồi.

Đương nhiên, Lâm Hải cũng sẽ không ngốc đến mức nói cho gã biết tình hình thực tế.

Thấy Thượng Quan Hồng có sắc mặt ngạc nhiên, chỗ trán còn có mồ hôi lạnh chưa khô, nội tâm Lâm Hải không khỏi cười cười.

Mặc dù không có đem Thượng Quan Hồng làm bị thương, nhưng đoán chừng thế cục vừa rồi, cũng đem gã dọa quá sức rồi.

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, Băng Hỏa Phượng Hoàng đồng thời biến mất, lúc này mới đạm mạc hướng phía Thượng Quan Hồng trông lại.

“Thượng Quan tiền bối, ta và ngươi cũng không thù hận, vẫn là điểm đến là dừng a!”

“một chiêu vừa rồi của vãn bối này, tiền bối cho rằng uy lực như thế nào à?”

“Mong Thượng Quan tiền bối, vui lòng chỉ giáo, chỉ điểm một hai!”

Phốc!

Ta chỉ điểm con em ngươi a!

Thượng Quan Hồng nghe được lời này của Lâm Hải, tức đến thiếu chút nữa nhổ ra!

Vừa rồi, ngươi nha rõ ràng là chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, đem huynh đệ áp bách đều đã đến mức kề cận cái chết rồi.

Kết quả hiện tại, ngược lại để cho ca ca đến chỉ điểm ngươi?

Cái này con mẹ nó không phải trang bức cộng thêm nhục nhã người sao?

hai mắt Thượng Quan Hồng nhảy lên, hiện lên một đạo hàn quang, trong nội tâm quả thực đem Lâm Hải hận chết rồi.

Nhưng mà, Băng Hỏa song Phượng vừa rồi, cảm giác cho gã thật sự là quá đáng sợ.

Dù Thượng Quan Hồng có thân phận Tiên Đạo Chí Tôn, bây giờ đối với Lâm Hải cũng lòng còn sợ hãi, không dám lỗ mãng rồi.

Huống chi, Lâm Hải đều nói điểm đến là dừng, rút Song Phượng về, hiển nhiên là hạ thủ lưu tình đối với gã rồi.

Thượng Quan Hồng cho dù có xấu hổ có giận dữ hơn, cũng không đến mức không thông nhân tình!

“Khục khục!”

Ho nhẹ hai tiếng, Thượng Quan Hồng đem xấu hổ trong nội tâm che dấu thoáng một phát, sau đó hướng phía Lâm Hải cười cười thân mật.

“thực lực của Lâm lão đệ , quả thực lại để cho người bội phục a!”

“Nhất là uy lực của Song Phượng vừa rồi, ngay cả lão ca ta, đều muốn xuất ra tám thành thực lực, mới miễn cưỡng chống đỡ.”

“Bằng vào điểm này, Lâm lão đệ cũng đủ để kiêu ngạo rồi!”

“Ách...” Lời nói của Thượng Quan Hồng, lại để cho Lâm Hải không khỏi khẽ giật mình, sau đó lã chã bật cười.

Mẹ nó, cái Thượng Quan Hồng này, thật đúng là không biết xấu hổ a!

Vừa rồi, đều bị áp bách thành cái bức dạng kia rồi, hiện tại lại giả vờ giả vịt nói, nói chỉ lấy ra tám thành thực lực?

Ngươi con mẹ nó hỗn giở trò tử ni!

Bất quá, Lâm Hải cũng nhìn ra, Thượng Quan Hồng đây là đang tìm mặt mũi cho bản thân gã đấy.

Dù sao, đây là tại phủ đệ của Trú Thành Sứ gã, trong phủ có nhiều thủ hạ như vậy, đều đang tại xa xa trông xem gã thế nào.

Nếu gã đường đường là Trú Thành Sứ, thân phận Tiên Đạo Chí Tôn, lại bị mình một cái Đại Thừa sơ kỳ đánh tới dễ bảo, vậy gã ở trước mặt thủ hạ, còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Lâm Hải cũng rất biết làm người, thực lực Thượng Quan Hồng xác thực cường hãn, nếu không vạn bất đắc dĩ, Lâm Hải cũng không muốn đưa gã đắc tội quá chết.

Thấy Thượng Quan Hồng nói như vậy, Lâm Hải cũng liền theo gã, nhàn nhạt cười.

“Thượng Quan tiền bối nói quá lời, nếu không phải Thượng Quan tiền bối hạ thủ lưu tình, tiểu tử giờ phút này, chỉ sợ phải nằm nói chuyện cùng ngươi rồi!”

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải nói một phen, lại để cho Thượng Quan Hồng không khỏi cười ha ha, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

những lời này của Lâm Hải , thế nhưng mà sâu sắc chiếu cố cho mặt mũi của gã, lại để cho địch ý của gã đối với Lâm Hải lúc trước, lập tức giảm bớt không ít.

“Ngươi cũng không cần tự coi nhẹ mình, dùng tu vi cảnh giới của ngươi hôm nay , có thể làm cho ta dùng ra tám thành thực lực, tại trong toàn bộ thành Thái Thản, chỉ sợ đều điên cuồng rồi!”

“Thật sự là hậu sinh khả uý a, hảo hảo cố gắng, ngày sau bên trên Đăng Tiên Bảng, tất có một chỗ để ngươi cắm dùi !”

Thượng Quan Hồng làm ra một bộ dạng trưởng bối, hướng phía Lâm Hải động viên nói.

Lâm Hải cũng cực kỳ phối hợp nhẹ gật đầu, sau đó hướng phía Thượng Quan Hồng ôm quyền.

“Đa tạ tiền bối cổ vũ! Vãn bối còn có chuyện quan trọng tại thân, ngày khác sẽ lại đến quý phủ bái vọng, cáo từ!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, liền muốn rời đi.

“Chờ một chút!”

Thượng Quan Hồng bỗng nhiên mở miệng, đem Lâm Hải gọi lại.

Lúc này gã mới nhớ đến, Lâm Hải là muốn đi nhà chồng của Liễu Như Yên , phá hư hôn lễ giữa Lam Ngọc cùng Liễu Như Yên .

Nhất thời, chân mày của Thượng Quan Hồng cau lại.

Bất kể nói thế nào, Lam Ngọc cùng gã là đồng môn, tuy tu vi không bằng gã, nhưng là nhân vật bên trên Đăng Tiên Bảng, địa vị so với gã cái Tiên Đạo Chí Tôn này còn cao hơn.

Mà là trọng yếu hơn là, Lam Ngọc còn có một thân phận càng hiển hách, khiến cho Thượng Quan Hồng gã đều muốn tất cung tất kính đối với Lam Ngọc.

Mà Lâm Hải có thực lực đáng sợ như thế, Lam Ngọc tuyệt đối không phải đối thủ của Lâm Hải .

Một khi Lâm Hải tìm tới cửa, song phương động thủ, nếu Lâm Hải đem Lam Ngọc giết, vậy cũng hỏng rồi!

Thượng Quan Hồng gã với tư cách Trú Thành Sứ của thành Thái Thản , Lam Ngọc chết ở địa bàn của gã, gã tuyệt đối khó tránh khỏi tội trạng!

“Tiền bối còn có gì phân phó?”

Thượng Quan Hồng xoay động nhãn châu, nội tâm không khỏi thầm than một tiếng.

Xem ra, chỉ có thể cùng hắn đi một chuyến rồi.

Một khi Lâm Hải cùng Lam Ngọc phát sinh tranh đấu, có mình ở trường, tràng diện còn có thể khống chế .

Thật sự không được, liền phối hợp với Lam Ngọc, đem Lâm Hải giết đi!

Nghĩ đến chỗ này, Thượng Quan Hồng trong mắt hàn mang lóe lên rồi biến mất, sau đó hướng phía Lâm Hải ha ha cười cười.

“Lâm lão đệ, chắc là mới tới thành Thái Thản a?”

“nhà chồng của Liễu Như Yên , cách nơi này khá xa, rất khó tìm kiếm, không bằng để ta mang Lâm lão đệ tiến đến, ngươi xem coi thế nào?”

Lâm Hải nghe được, không khỏi khẽ giật mình, mang theo một tia kinh ngạc nhìn Thượng Quan Hồng, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Cái Thượng Quan Hồng này, sẽ có hảo tâm như thế sao?

Khóe miệng nhếch lên, trong nội tâm Lâm Hải lạnh lùng cười cười.

Theo như lời Vấn Thiên , Thượng Quan Hồng đối với Lam Ngọc, cực kỳ cung kính, chắc hẳn quan hệ giữa hai người không phải là nông cạn.

Gã chủ động mang chính mình đi tìm kiếm Liễu Như Yên, chỉ sợ tuyệt không có đơn giản như vậy.

Bất quá, Thượng Quan Hồng đã nói ra rồi, Lâm Hải cũng không có cự tuyệt.

ở bên trong Luyện Yêu Hồ , có cái Tán Tiên Chu Tử Chân này tại, Lâm Hải thật đúng là không có đem một cái Thượng Quan Hồng để vào mắt.

Nếu gã đã muốn cùng nhau đi tới, như vậy tùy gã, ngược lại muốn nhìn gã giở cái trò gì!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hướng phía Thượng Quan Hồng cười nhạt một tiếng, ôm quyền nói.

“Đã như vầy, vậy làm phiền Thượng Quan tiền bối rồi!”

“Ha ha, Lâm lão đệ khách khí, đã như vầy, cái kia mời theo tại hạ khởi hành!”

Thượng Quan Hồng nói xong, dưới chân tường vân phi thăng, lập tức bay vào không trung, sau đó hướng phía dưới quát.

“Lâm lão đệ, còn không lên không, còn đợi tới khi nào!”

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, nội tâm cười lạnh, hướng phía Vấn Thiên đưa mắt liếc ra ý một cái.

“Đi!”

Vèo!

Nhất thời, Lâm Hải cùng Vấn Thiên, chân đạp tường vân, đằng vân giá vũ, đi tới gần Thượng Quan Hồng.

“hai vị, theo sát rồi!”

Thượng Quan Hồng nói một tiếng, tại phía trước dẫn đường, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, biến mất không thấy gì nữa.

Lâm Hải cùng Vấn Thiên, theo sát phía sau, rời khỏi thành Thái Thản, thẳng đến phương hướng đông nam bay đi.

Qua hơn mười phút thời gian, nhìn dưới chân một tòa núi cao , ẩn ẩn xuất hiện một mảnh trang viên bao la.

Thượng Quan Hồng đứng ở giữa không trung, hướng phía Lâm Hải hướng phía dưới nhất chỉ.

“Lâm lão đệ thỉnh xem, chỗ đó là nhà mẹ đẻ của Liễu Như Yên, Nhạc gia thành Thái Thản !”

“A?” Lâm Hải nhướn mày, mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, hướng phía dưới nhìn lại.

Đã thấy trang viên Nhạc gia, tuy xây dựng tại dưới chân núi, nhưng lại cực kỳ xa hoa khí phái, bóng người bên trong toán loạn, hành tẩu như gió.

Chẳng những gia đinh đông đúc, hơn nữa đều là người có tu vi cao thâm!

“Xem ra, cái Nhạc gia này không đơn giản a!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, tường vân dưới chân hướng phía trang viên Nhạc gia, nhanh chóng rơi xuống!

Chương 2138: Nguyên lai là vô sỉ huynh a!

Lâm Hải theo tường vân bay thấp, cùng một chỗ với Thượng Quan Hồng , đã đến cửa ra vào của trang viên Nhạc gia .

“Đứng lại, các ngươi là người nào?!”

Rất nhanh, thủ vệ của trang viên Nhạc gia, đã tiến lên đem

Lâm Hải ngăn lại, lớn tiếng hỏi.

“Làm càn, các ngươi mù mắt chó rồi, liền đường đường là Trú Thành Sứ đại nhân cũng không nhận ra sao?”

Lâm Hải đột nhiên mở miệng, hướng phía Thượng Quan Hồng nhất chỉ, nghiêm nghị quát lớn.

“Ách...” Thượng Quan Hồng tại sau lưng Lâm Hải, lập tức im lặng.

Thế nhưng mà, một câu ngay sau đó của Lâm Hải, lại làm cho con mắt Thượng Quan Hồng đột nhiên trợn tròn, kinh ra một tiếng mồ hôi lạnh.

“Trú Thành Sứ đại nhân giá lâm, để cho Gia chủ nhà các ngươi cùng Lam Ngọc, nhanh chóng lăn ra đây tiếp giá!”

Phốc!

Đại gia mày!

Thượng Quan Hồng thiếu chút nữa mất thăng bằng nằm sấp trên mặt đất, cái này mẹ nó Lâm Hải không phải là lừa người sao?

Gia chủ Nhạc gia , coi như bỏ qua, dù sao cũng tại trong phạm vi quản hạt của chính mình .

Thế nhưng mà Lam Ngọc thân phận tôn quý, chính mình nào có tư cách lại để cho gã đi ra nghênh đón?

Hơn nữa, cái Lâm Hải này dùng từ cũng cực kỳ ngang ngược, để cho người ta lăn ra đây tiếp giá.

Cái này mẹ nó, nếu Lam Ngọc trách tội, chính mình chẳng phải là không duyên cớ đắc tội với người.

Vừa muốn mở miệng giải thích, không nghĩ đến thủ vệ Nhạc gia, đã sớm sợ hãi.

Quay người lại, vèo cái liền xông vào trong trang viên đi báo tin.

Trú Thành Sứ đại nhân a, đối với những tiểu thủ vệ như bọn họ này mà nói, cái kia chính là đại nhân vật cao không thể chạm, không dám lãnh đạm?

“Ai...” miệng Thượng Quan Hồng giật giật, xem như triệt để bó tay rồi.

Mẹ nó, cái này tốt rồi, xem như triệt để giải thích không rõ rồi.

Không khỏi, Thượng Quan Hồng mang theo một tia bất mãn, hướng phía Lâm Hải nhìn qua.

Lâm Hải thì là nhếch miệng cười cười, hướng phía Thượng Quan Hồng hắc hắc nói ra.

“Thượng Quan tiền bối, khí thế của ta như thế nào đây? Xứng với thân phận của ngươi a?”

Thượng Quan Hồng tức đến á khẩu không trả lời được, cả khuôn mặt đều đen.

Cái Lâm Hải này, là thực con mẹ nó tổn hại a.

Gã từ biểu lộ nhìn có chút hả hê của Lâm Hải , dĩ nhiên nhìn ra, vừa rồi Lâm Hải làm như vậy, tuyệt đối là cố ý.

Xem ra, Lâm Hải đã biết được, chính mình cùng đi theo, không phải giúp hắn, mà là có mục đích khác.

Mà Lâm Hải thấy vẻ mặt Thượng Quan Hồng có bộ dạng cực khổ khó nói , thì là nhếch khóe miệng lên, âm thầm cười lạnh.

Mặc kệ ngươi nha tới, đến tột cùng là có mục đích gì, huynh đệ trước giúp ngươi đem người đắc tội rồi nói sau!

Đúng lúc này, một thanh âm to lớn, vang lên tại trang viên Nhạc gia.

“Không biết Trú Thành Sứ đại nhân giá lâm, Nhạc mỗ không có tiếp đón từ xa, mong Trú Thành Sứ đại nhân, đừng nên trách!”

Vèo!

Thanh âm rơi xuống đất, một đạo thân ảnh màu lam phiêu nhiên mà đến, hiện ra tại trước mặt Lâm Hải cùng Thượng Quan Hồng .

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, ngẩng đầu nhìn lại.

Lại thấy người tới, là một lão giả thân mặc trường bào màu lam, tinh thần vô cùng phấn chấn, khí sắc hồng nhuận phơn phớt, trên mặt mang theo mỉm cười, trong lúc giơ tay nhấc chân, cho người một loại uy nghiêm của thượng vị giả .

Không cần hỏi cũng biết, cái này tất nhiên là Gia chủ Nhạc gia rồi.

Thượng Quan Hồng thấy lão giả áo lam đi ra, trên mặt cũng là dáng tươi cười, ha ha cười cười.

“Nhạc huynh khách khí, tại hạ chủ yếu là cùng vị tiểu huynh đệ Lâm Hải này đến đây.”

Thượng Quan Hồng hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, vội vàng đem chính mình gạt đi.

“A?” lông mày Gia chủ Nhạc gia nhíu lại, dĩ nhiên từ bên trong câu nói của Thượng Quan Hồng, nghe ra ý tứ muốn cùng Lâm Hải phủi sạch quan hệ của gã.

Không khỏi, mang theo một tia kinh ngạc, Gia chủ Nhạc gia hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Tại hạ, chính là Gia chủ Nhạc gia Nhạc Tử Dương, xin hỏi tiểu huynh đệ tìm ta có chuyện gì?”

trong ngôn ngữ của Nhạc Tử Dương, đối với Lâm Hải coi như khách khí.

Dù sao, có thể làm cho Trú Thành Sứ Thượng Quan Hồng cùng đi tới, há lại là thế hệ tầm thường ?

Lâm Hải nghe được, thì là sắc mặt ngưng lại, hướng phía Nhạc Tử Dương ôm quyền nói.

“Xin hỏi Nhạc tiền bối, Lam Ngọc phải chăng lúc này, muốn cùng Liễu Như Yên lập gia đình?”

Nhạc Tử Dương nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, mang theo một tia cảnh giác, liếc nhìn Lâm Hải.

“Đúng vậy, hơn nữa hôm nay chính là ngày lập gia đình!”

“Không biết tiểu huynh đệ, là quen biết cùng Lam công tử , hay là quen biết cùng Liễu Như Yên?”

“Hôm nay? Ai!” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó thở dài.

May mắn chính mình tới kịp thời gian.

Không có trả lời câu hỏi của Nhạc Tử Dương, Lâm Hải hai mắt phát lạnh, lạnh lùng nói ra.

“Cửa hôn sự này, Liễu Như Yên đồng ý hay không?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, sắc mặt Nhạc Tử Dương đột nhiên đại biến, ở đâu còn nghe không hiểu, Lâm Hải là một bên của Liễu Như Yên hay sao?

“Hừ!” Không khỏi, Nhạc Tử Dương hừ lạnh một tiếng, “Cái này không cần các hạ quan tâm!”

sắc mặt Lâm Hải thì là lạnh như băng, chậm rãi lắc đầu.

“Ta cùng với Liễu Như Yên, chính là hảo hữu chí giao.”

“Nếu như nàng là bị các ngươi bức hiếp, ta tuyệt sẽ không đồng ý!”

Nói xong, vẻ mặt Lâm Hải nghiêm túc, nhìn Nhạc Tử Dương nói ra.

“Ta muốn gặp Liễu Như Yên, nếu như nàng chính miệng nói ra, đồng ý việc hôn nhân này, ta sẽ không nói hai lời mà quay đầu rời đi!”

“Nếu không, không ai có thể bức hiếp nàng!”

“Ha ha!” Lời nói của Lâm Hải, lập tức đem Nhạc Tử Dương làm cho tức cười.

Nhìn xem Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy giễu cợt.

“Ngươi cùng Liễu Như Yên, là hảo hữu chí giao?”

“Ta như thế nào không có nghe nói, Liễu Như Yên có cái hảo hữu như ngươi đâu?”

Nói xong, trên mặt Nhạc Tử Dương, đột nhiên lộ ra một vòng tươi cười quái dị, âm dương quái khí mà nói.

“Chớ không phải là do Liễu Như Yên thủ tiết nhiều năm, không chịu nổi tịch mịch, cùng ngươi có cái hoạt động không nhận ra người gì chứ?”

lời của Nhạc Tử Dương vừa ra khỏi miệng, đột nhiên một cỗ sát cơ âm lãnh, cuồng mãnh tách ra.

Lâm Hải hoảng sợ ngẩng đầu, trong mắt mang theo hàn mang lạnh như băng, hướng phía Nhạc Tử Dương lạnh lùng nói.

“Nhạc Tử Dương, coi chừng họa là từ miệng mà ra!”

“Còn dám miệng phun đầy phân, nhục nhã trong sạch của Liễu Như Yên, coi chừng ta đánh nát miệng của ngươi!”

“Ha ha!” Nhạc Tử Dương cười lạnh một tiếng, sau đó sắc mặt cũng chìm xuống, vô ý thức liếc nhìn Thượng Quan Hồng.

Đã thấy Thượng Quan Hồng mặt không biểu tình, nhìn không chớp mắt, một bộ dạng không đếm xỉa đến , Nhạc Tử Dương lập tức đã hiểu.

Cái tiểu tử gọi Lâm Hải này, tuy là cùng Thượng Quan Hồng đi đến đây, lại cũng không có giao tình gì cùng Thượng Quan Hồng .

Mặc cho chính mình tại chỗ phế đi hắn, Thượng Quan Hồng cũng sẽ không nhúng tay.

Như thế, cái kia chính mình cũng không cần cùng hắn khách khí rồi?

Nghĩ đến chỗ này, Nhạc Tử Dương mang theo mỉa mai thật sâu, khinh thường liếc nhìn Lâm Hải.

“Chỉ là một cái Đại Thừa sơ kỳ, thật không ngờ cuồng vọng!”

“Ngươi biết, nói với ta lời nói như thế, sẽ là dạng hậu quả gì sao?”

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm, nhìn Nhạc Tử Dương nói.

“Ta chỉ biết là, ngươi còn dám hồ ngôn loạn ngữ, hậu quả ngươi sẽ chịu không nổi!”

“Làm càn!” Lâm Hải vừa dứt lời, Nhạc Tử Dương mạnh mẽ hét lớn một tiếng, âm thanh như kinh lôi.

Đồng thời, một cỗ sát cơ kinh khủng, bỗng nhiên phóng thích mà ra, đem Lâm Hải bao vây ở trong đó.

“tiểu bối vô tri , lại dám đến Nhạc gia ta náo sự, hôm nay cho ngươi có đến mà không có về!”

Nhạc Tử Dương nói xong, vừa muốn ra tay, đột nhiên một bóng người, bỗng nhiên ra hiện tại bên cạnh của lão.

“Gia chủ chậm đã!”

Đã thấy một cái nam tử áo bào xanh, từ trong trang viên mà đến, nhìn xem Lâm Hải cười lạnh một hồi .

“Phụ thân, đối phó với một tên đạo chích, cũng không cần ngài tự mình động thủ!”

“Nhạc Cần?” Nhạc Tử Dương nhận ra người tới, đúng là đứa con thứ ba Nhạc Cần của mình , không khỏi âm thầm gật đầu.

Nhạc Cần nói không sai, đối phó với một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, còn muốn chính mình động thủ, thật sự là hạ giá.

“Tốt, ngươi lập tức động thủ, đem cái tiểu tử quấy rối này, giết cho ta!”

“Vâng!” Nhạc Cần đáp ứng một tiếng, vừa quay đầu, ánh mắt lạnh lùng, nhe răng cười nhìn về phía Lâm Hải.

Lâm Hải cũng nhận ra Nhạc Cần, chính là cái nam tử vô sỉ trước đó theo dõi Liễu Như Yên đến khách điếm Vấn Thiên, muốn bức bách Liễu Như Yên kia .

“Lâm Hải, thật sự là Thiên Đường có đường ngươi không đi, Địa Ngục không cửa người lại đến, hôm nay không có người cứu được ngươi!”

Nhạc Cần chỉ vào Lâm Hải, nghiêm nghị phẫn nộ quát.

“U, nguyên lai là vô sỉ huynh a!” mặt mũi Lâm Hải tràn đầy đùa giỡn vui vẻ, nhìn Nhạc Cần, nghiền ngẫm nói.

“Vô sỉ huynh?” Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Nhạc Tử Dương cùng Thượng Quan Hồng đều là sững sờ, không biết đây là cái chuyện gì?

Mà bản thân Nhạc Cần hiểu rõ ý mỉa mai trong lời nói của Lâm Hải , lập tức giận dữ.

“Tiểu bối, nhận lấy cái chết!” Nhạc Cần gầm lên giận dữ, bỗng nhiên ra tay, hướng phía Lâm Hải công kích tới!

Chương 2139: Xem ra, ta vẫn là quá yếu!

Oanh!

Hai tay Nhạc Cần vung vẩy, lập tức có vô số dây leo màu xanh, từ trong hư không xì ra, giống như đạo đạo mũi đao, hướng phía Lâm Hải cuốn tới.

Ông!

Trong chốc lát, Không Gian Cát Liệt, vòi rồng gào thét, chỉ thấy sát cơ tràn ngập khắp nơi.

Nhạc Tử Dương ở một bên, chứng kiến Nhạc Cần ra tay, không khỏi âm thầm gật đầu.

“Nhạc Cần không tệ, thực lực lại có chỗ tăng lên.”

“Chỉ là đối phó với một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, liền dùng ra Dây Leo Sát Nhận, lại là có chút chuyện bé xé ra to rồi!”

Đang tại thời khắc Nhạc Tử Dương cho rằng Nhạc Cần tất thắng, đột nhiên một đạo thanh âm mỉa mai, lạnh lùng vang lên.

“Bại tướng dưới tay, cũng dám nói dũng!”

n?

Nhạc Tử Dương lập tức sững sờ, sau đó quay đầu nhìn lại.

Đã thấy Lâm Hải đối mặt với cái đầy trời dây leo này, chẳng những không có một tia hoảng sợ, ngược lại tràn đầy khinh thường.

“Chẳng lẽ, kẻ này có chỗ dựa?”

“Còn có, bốn chữ bại tướng dưới tay, là giải thích thế nào?”

Ngay tại thời khắc Nhạc Tử Dương kinh ngạc khó hiểu, đã thấy trong hai mắt Lâm Hải, đột nhiên hiện lên một đạo hỏa diễm nóng rực.

“Ồ!”

Nhạc Tử Dương thấy thế, lập tức khiếp sợ không thôi.

Bởi vì trong mắt Lâm Hải, cái hỏa diễm chợt lóe lên kia, vậy mà lại để cho lão đều cảm nhận được một cỗ tim đập nhanh!

Kẻ này, không đơn giản!

Đúng lúc này, bàn tay Lâm Hải mạnh mẽ thò ra, vung tay một lần hành động, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Hỏa!”

Oanh!

Nhất thời, một cỗ hỏa diễm hừng hực, từ trong lòng bàn tay

Lâm Hải, phụt lên mà ra.

Sau đó, hỏa diễm đón gió mà lớn, mang theo khí lãng cơ hồ thiêu đốt hết thảy, giống như một con Cự Thú hỏa diễm mở cái miệng rộng, hướng phía dây leo thôn phệ mà đi!

“Thiên Hỏa!!!”

Nhạc Tử Dương quá sợ hãi, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Lão tuy đã dự liệu được, Hỏa Chi Đạo của Lâm Hải rất có thể cực kỳ bá đạo.

Nhưng, như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải thi triển đi ra, dĩ nhiên là Thiên Hỏa!

Thiên Hỏa a, đó là đại cơ duyên, không phải người đại khí vận thì không thể được!

Trách không được, Lâm Hải cuồng vọng như thế, không thể tưởng được lại có Thiên Hỏa làm chỗ dựa!

Chẳng lẽ nói, cái Lâm Hải này là nhân vật bên trên Đăng Tiên Bảng?

Nhạc Tử Dương đầy mặt hồ nghi, bên trên Đăng Tiên Bảng tuy có người họ Lâm, nhưng lại không gọi Lâm Hải a!

Ngay tại thời khắc Nhạc Tử Dương khiếp sợ kinh ngạc, Thiên Hỏa của Lâm Hải, dĩ nhiên đã cùng dây leo của Nhạc Cần , đón đầu đụng vào nhau.

Ông!

Nhất thời, hai luồng quang mang xanh đỏ quấn giao cùng một chỗ, bầu trời một mảnh sôi trào, nổ vang không ngừng!

"Lâm Hải có Thiên Hỏa, Nhạc Cần có ưu thế tu vi, một trận thắng bại khó liệu a!"

Nhạc Tử Dương chau mày, không khỏi hết sức chăm chú, hướng phía bầu trời nhìn lại.

Nhưng mà, rất nhanh sắc mặt của lão liền đột nhiên biến đổi, thầm hô một tiếng không tốt!

Chỉ thấy Dây Leo Sát Nhận của Nhạc Cần, vừa gặp phải Thiên Hỏa, vậy mà lập tức héo rút, bị ngọn lửa thôn phệ.

Phảng phất, tựa như gặp khắc tinh trời sinh, vậy mà không hề có lực lượng chống cự!

"Không có khả năng!"

sắc mặt Nhạc Tử Dương đại kinh, tuy Thiên Hỏa đáng sợ, nhưng Nhạc Cần thế mà là Đại Thừa hậu kỳ, tại phía trên tu vi, hoàn toàn nghiền áp Lâm Hải a.

Cho dù Dây Leo Sát Nhận, chính là đạo pháp hệ Mộc, bị Hỏa Chi Đạo khắc chế, nhưng cũng không trở thành không chịu được một kích như thế !

"Đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

thời khắc mặt mũi Nhạc Tử Dương tràn đầy hoảng sợ , Nhạc Cần càng là hai mắt hoảng sợ, lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu .

Gã vừa rồi sở dĩ đứng ra, muốn thân thủ giải quyết Lâm Hải.

Thứ nhất là bởi vì lúc Lâm Hải tại khách điếm Vấn Thiên, hỏa thiêu dây leo của gã, lại để cho nội tâm của gã cực kỳ không phục, cho rằng Lâm Hải chính là may mắn, muốn lấy lại danh dự.

Cái phương diện khác, là do khí thế vừa rồi của Nhạc Tử Dương, dĩ nhiên đem Lâm Hải hoàn toàn bao phủ.

Tại trong mắt Nhạc Cần, Lâm Hải ở đâu nhận được chấn nhiếp của Nhạc Tử Dương, nhất định đã sớm sợ tới mức can đảm đều nứt.

Cho dù cùng gã động thủ, cũng tất sẽ sợ hãi rụt rè, căn bản không cách nào phát huy thực lực.

Bởi như vậy, chỉ cần gã vừa ra tay, Lâm Hải thảm bại cơ hồ đã thành kết cục đã định.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, gã mới khinh khủng vạn phần phát hiện, sự tình đi về hướng cùng tưởng tượng của gã , hoàn toàn bất đồng!

Một đạo Thiên Hỏa này của Lâm Hải, so lúc ở khách điếm Vấn Thiên, xu thế bạo ngược vậy mà còn phải mạnh hơn vài phần.

đạo pháp hệ Mộc của chính mình, tại trước mặt Lâm Hải, vậy mà căn bản không chịu nổi một kích!

Mắt thấy dây leo bị Thiên Hỏa trong khoảnh khắc thiêu thành tro tàn, mà Thiên Hỏa lại uy thế chính thịnh, đem không khí đốt cháy tư tư rung động, gào thét lên hướng phía gã thôn phệ mà đến.

Nhạc Cần sợ tới mức thiếu chút nữa tiểu trong quần, cái hỏa diễm này nóng rực, đem không khí đều thiêu đốt sôi trào lên.

khí lãng nóng hổi cực nóng, giống như mở nồi thủy triều, mãnh liệt quấn tới.

Còn chưa gần người, làn da Nhạc Cần liền phỏng một hồi, thậm chí có cảm giác bị thiêu.

Gã hoàn toàn có thể dự cảm, chỉ cần đụng tới dù là một chút Hỏa Tinh, thì sẽ lập tức bị đốt cặn bã đều không thừa!

Lần này, Nhạc Cần thật sự sợ hãi, không khỏi cuống quít âm thầm hối hận.

Sớm biết Lâm Hải cường đại biến thái như thế, chính mình tội gì muốn ra cái đầu này a, thật sự là chôn giết chính mình rồi!

“Phụ thân cứu ta!”

thời khắc nguy cấp , Nhạc Cần cũng bất chấp mặt mũi, mang theo thật sâu hoảng sợ, hướng phía Nhạc Tử Dương thét lên một tiếng.

Nhạc Tử Dương chau mày, tự nhiên không có khả năng nhìn Nhạc Cần bị Lâm Hải diệt sát tại chỗ .

Đưa tay nhất chỉ, một đạo khí mang màu xanh, hướng phía Thiên Hỏa đầy trời, kích bắn đi.

Trên nửa đường, cái khí mang màu xanh kia, đột nhiên hóa thành đại thụ che trời, sau đó cuồng phong gào thét, thân cành rậm rạp, điên cuồng phát sinh, trong chớp mắt đã đem hỏa diễm, hoàn toàn bao khỏa.

Ông!

Ngay sau đó, lá cây rậm rạp chằng chịt, đem toàn bộ khe hở che kín, đem hỏa diễm hoàn toàn bao trùm ở trong đó, không lưu một tia khe hở.

Thiếu khuyết không khí, hỏa diễm tự nhiên không cách nào thiêu đốt, Thiên Hỏa cũng là như thế!

Lâm Hải chỉ cảm thấy, cảm ứng cùng Thiên Hỏa bỗng nhiên vừa đứt, không khỏi lui về phía sau hai bước, cau mày, ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy sắc mặt Nhạc Tử Dương nghiêm túc và trang trọng, hai tay đang đấu pháp bí quyết, thao túng đại thụ che trời giữa không trung, đang không ngừng sinh trưởng cành lá, trong chớp mắt trở nên giống như một cái lồng giam cực lớn!

“Đi!”

Đột nhiên, Nhạc Tử Dương hét lớn một tiếng, hai tay chấn động mạnh một cái, trực tiếp đem cái đại thụ che trời này, vung ra ngoài ngàn mét.

Sau một lát, hỏa diễm lần nữa bay lên trời, đem đại thụ che trời, hóa thành tro tàn.

Bất quá, lúc này hỏa diễm đã cách xa nhau, đối với Nhạc Cần dĩ nhiên đã không có bất luận cái uy hiếp gì.

“Uy lực của Thiên Hỏa, quả thực đáng sợ!”

Cho tới giờ khắc này, Nhạc Tử Dương mới mang theo chấn kinh thật sâu, hướng phía Thiên Hỏa một lần nữa đang thiêu đốt , nhìn một cái.

kinh hãi trong nội tâm , sắc mặt càng là nghiêm trọng không thôi!

Tuy Nhạc Tử Dương không phải là lần đầu tiên nhìn thấy người phóng thích Thiên Hỏa, nhưng lại là lần đầu tiên đối kháng chính diện với Thiên Hỏa.

Vốn tưởng rằng dựa vào tu vi cảnh giới cao hơn Lâm Hải rất nhiều, liền có thể nhẹ nhõm đem Thiên Hỏa diệt sạch.

Nhưng không nghĩ tới, phí rất nhiều khí lực, thực sự chẳng qua là đem Thiên Hỏa dời đi, muốn đập chết vậy mà hoàn toàn không cách nào làm được!

“Lâm Hải khống chế Thiên Hỏa, thật có vốn liếng để cuồng vọng .”

Nhạc Tử Dương càng thêm minh bạch, Lâm Hải vì cái gì không coi ai ra gì như thế rồi.

Có cái Thiên Hỏa này tại, chỉ sợ phía dưới Tiên Đạo Chí Tôn, Lâm Hải chưa có đối thủ.

Nhạc Tử Dương khiếp sợ, đồng thời Lâm Hải cũng là cau mày, nội tâm một hồi khó chịu.

Đây chính là lần thứ nhất, hắn thông qua Đại Ngũ Hành Thuật thi triển Thiên Hỏa Chi Đạo, uy lực so với đơn thuần phóng thích ra Thiên Hỏa như trước đó, không biết muốn cường mạnh hơn bao nhiêu.

Thật không nghĩ đến, lại vẫn là bị Nhạc Tử Dương phá giải.

“Xem ra, ta vẫn là quá yếu!”

Lâm Hải khe khẽ thở dài, không tự chủ được thất vọng nói.

Phốc!

lời này của Lâm Hải, lại để cho Nhạc Tử Dương ở đối diện dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, cái này còn phàn nàn quá yếu?

Còn con mẹ nó có để cho người sống hay không, thật sự là rất có thể trang bức rồi!

Vừa vặn mở miệng, đã thấy Lâm Hải đột nhiên ngẩng đầu, một vòng hàn quang thoáng hiện mà ra.

“Nhạc gia chủ, niệm tại ngươi cùng Liễu Như Yên chính là quan hệ thân duyên, ta thật sự không muốn làm ra sự tình bất lợi đối với Nhạc gia ngươi, nhưng ngươi cũng không nên ép ta quá đáng!”

“Ta cuối cùng lại trịnh trọng thanh minh, thỉnh ngươi lập tức đem Liễu Như Yên đưa ra đây!”

“Nếu không, Nhạc gia của ngươi sẽ gặp phải tai nạn chịu không nổi!”

Chương 2140: Là cái nam nhân, liền cút ra đây cho ta!

Nhạc Tử Dương nghe được, sắc mặt đột nhiên biến đổi, hừ lạnh nói.

“Lâm Hải, Liễu Như Yên chính là cháu dâu của ta, là người của Nhạc gia ta, chuyện của nàng tự nhiên do Nhạc gia ta làm chủ!”

“Ngươi tuy cùng Liễu Như Yên là bằng hữu, nhưng có phải cũng quản được có chút quá rộng rồi hay không ?!”

“Huống chi, giữa các ngươi đến tột cùng là quan hệ như thế nào, còn nói không rõ ni!”

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, mạnh mẽ phát lạnh, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Nhạc gia chủ, lời nên nói Lâm Hải ta cũng đã nói hết.”

“Nếu ngươi còn là thái độ như thế, vậy thì đừng trách ta không khách khí!”

Nói xong, song chưởng của Lâm Hải đột nhiên lạt lên, lập tức hỏa diễm bốc lên, hai cái hư ảnh Hỏa Phượng, xoay quanh bay múa.

Nhất thời, khí lãng trên bầu trời giống như là mở nồi, lăn lộn sôi trào lên.

nhiệt độ cao kinh khủng kia , đem cây cối trong vòng trăm trượng xung quanh, lập tức bốc hơi, khí lãng nóng rực, làm cho bọn người Nhạc Tử Dương liên tiếp lui về phía sau, kinh hãi không thôi!

Không thể tưởng được, hỏa diễm lúc này đây, so với vừa rồi càng thêm điên cuồng khủng bố!

Cho dù là Nhạc Tử Dương, đều là trong lòng kinh hoàng, nội tâm bay lên ý sợ hãi thật sâu.

hai tay Lâm Hải nâng Hỏa Phượng, trong ánh mắt nhảy lên hỏa diễm, nhìn chằm chằm vào Nhạc Tử Dương, mang theo sát khí nghiêm nghị, lạnh lùng nói.

“Nếu ngươi không để cho ta gặp Liễu Như Yên, ta liền đem cái trang viên Nhạc gia này của ngươi , đốt thành tro bụi!”

“Lâm Hải, ngươi dám!” Nhạc Cần ở một bên, nghe được lập tức giận dữ, phẫn nộ quát một tiếng.

“n?”

Lâm Hải mạnh mẽ quay đầu, hai mắt mang theo sát cơ, đã rơi vào trên người Nhạc Cần.

Nhạc Cần nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, đột nhiên giật mình một cái, sợ tới mức co rụt cái cổ, chạy tới gần Nhạc Tử Dương.

Tuy gã chính là Đại Thừa hậu kỳ, cách Lâm Hải hai cái cấp bậc, nhưng lại thật sự bị Lâm Hải dọa sợ rồi.

“Phụ thân, Lâm Hải cả gan làm loạn, xuất khẩu cuồng ngôn, mau đưa hắn giết!”

Ô hay!

Nhạc Cần vừa dứt lời, bàn tay Lâm Hải mãnh liệt lật một phen, một con Hỏa Phượng lập tức phóng lên trời!

Tíu tíu!

Một tiếng Phượng hót vang vọng trời quang , làm cho tâm thần người run lên, ngay sau đó Hỏa Phượng gấp xông mà xuống, trong chớp mắt đã đến đỉnh đầu Nhạc Cần, vây quanh Nhạc Cần xoay quanh một cái!

“Không tốt!”

Nhạc Tử Dương thấy thế kinh hãi, còn chưa tới kịp đem Hỏa Phượng đuổi đi, đã thấy Nhạc Cần trên người, bỗng nhiên lửa cháy!

Oanh!

Trong chớp mắt, Nhạc Cần liền đã trở thành một cái người lửa, thống khổ kịch liệt, đốt Nhạc Cần chạy như điên một hồi.

“Phụ thân, cứu ta a, a!!!”

Qua một tiếng hét thảm , Nhạc Cần liền đã không có tiếng động, chỉ còn lại có một đoàn hỏa diễm, tư tư rung động!

Tíu tíu!

Mà lúc này đây, Hỏa Phượng lần nữa kêu to một tiếng, về tới trong lòng bàn tay Lâm Hải.

Tê ~

Thượng Quan Hồng ở một bên, không khỏi hít một hơi khí lạnh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Vừa rồi, trong nháy mắt Hỏa Phượng xuất hiện, liền khiến cho toàn thân y cứng đờ, lộ vẻ mặt sợ hãi.

Y trong tích tắc liền nhận ra được, cái con Hỏa Phượng vừa rồi kia , liền là cái con trước đó khi Lâm Hải cùng y giao thủ, đã triệu hoán ra kia!

Cái Hỏa Phượng kia có bao nhiêu đáng sợ, y chính là tự mình trải qua, đến bây giờ đều nghĩ mà sợ không thôi.

Nhạc Cần chỉ là một cái Đại Thừa hậu kỳ, gặp được cái Hỏa Phượng này, căn bản không có một tia hi vọng còn sống !

“Nhạc Cần!!!”

Nhạc Tử Dương thấy thế, thì là bi thống hô to một tiếng, cơ bắp trên mặt kinh hoàng một hồi.

Nhạc Cần là con của lão a, không thể tưởng được lại bị Lâm Hải đánh giết ở trước mặt, lão sao có thể không giận!

“Lâm Hải, ngươi muốn chết!”

Mạnh mẽ ngẩng đầu, Nhạc Tử Dương hung dữ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, gầm lên giận dữ.

Nhưng Lâm Hải lại mặt không đổi sắc, đạm mạc liếc nhìn Nhạc Tử Dương, lạnh lùng nói.

“Nếu không phải Liễu Như Yên bận tâm thân tình, đồ vô sỉ như Nhạc Cần này, đã chết sớm rồi!”

“Hôm nay ta giết gã, chỉ là để cho ngươi hiểu rõ, Lâm Hải ta nói là làm!”

“Nếu ngươi thật không thả Liễu Như Yên, Nhạc Cần là kết cục cho tất cả mọi người trong Nhạc gia ngươi !”

“Ngươi...” Nhạc Tử Dương lập tức chán nản, lửa giận ngút trời, tức đến toàn thân đều run rẩy lên.

Hận không thể lập tức ra tay, đem Lâm Hải giết ở dưới lòng bàn tay, mới có thể giải mối hận trong lòng.

Nhưng mà, thời điểm chứng kiến bên trong song chưởng của Lâm Hải, là cái Hỏa Phượng đang bay múa xoay quanh kia, nội tâm Nhạc Tử Dương lại mạnh mẽ nhảy dựng, cảm thấy một cỗ kiêng kị thật sâu !

Cái con Hỏa Phượng vừa rồi kia , thật sự là quá đáng sợ.

Nếu như lão ra tay đối với Lâm Hải, không nói trước có thể một kích bị mất mạng hay không.

Nếu là đem Lâm Hải gây não, phóng xuất ra Hỏa Phượng trong tay, chính mình chưa hẳn có thể chặn đường.

Nói như vậy, cái kia Nhạc gia thật có thể gặp nạn rồi.

Tuy trang viên Nhạc gia, chính là dùng chất liệu đặc thù để kiến tạo, cũng không e ngại đạo pháp.

Nhưng mà, trong tay Lâm Hải đây chính là Thiên Hỏa a!

Nhạc Tử Dương còn không có tự đại đến mức, cho là trang viên nhà mình có thể chống cự uy lực của Thiên Hỏa!

Một khi Thiên Hỏa phóng thích, chỉ sợ đệ tử trong trang viên Nhạc gia, đều muốn thân bị vận rủi a!

“Đậu phộng, đáng giận!”

Không khỏi, Nhạc Tử Dương nắm chặt hai nắm đấm, thật sự là vừa tức vừa giận.

Lão đường đường là Tiên Đạo Chí Tôn, đối mặt với Lâm Hải một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, vậy mà cảm thấy một hồi thúc thủ vô sách.

Loại biệt khuất này, cơ hồ khiến Nhạc Tử Dương tẩu hỏa nhập ma!

Mà lúc này đây, thanh âm của Lâm Hải, lần nữa nhàn nhạt vang lên.

“Nhạc gia chủ, Lâm Hải ta kiên nhẫn có hạn, nếu như ngươi còn không đáp ứng, vậy xin lỗi, ta cần phải phóng hỏa đốt trang viên của ngươi rồi!”

Lâm Hải nói xong, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang, hai tay vừa nhấc, muốn đem Hỏa Phượng thả ra.

“Chờ một chút!”

Nhạc Tử Dương thấy thế kinh hãi, cuống quít la lên một tiếng, sợ tới mức hô hấp đều dồn dập lên.

“Như thế nào, ngươi đã đáp ứng?” Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

Nhạc Tử Dương hít sâu vài khẩu khí, mới mang theo một tia bất đắc dĩ, cười khổ nói.

“Lâm Hải, thực không dám đấu diếm, hiện tại ta có đáp ứng hay không, đã là râu ria rồi!”

“A?” hai mắt Lâm Hải nhíu lại, lạnh lùng hỏi, “Chỉ giáo cho?”

Nhạc Tử Dương nhãn châu xoay động, trong lòng thầm than một tiếng.

“Cái Lâm Hải này, khống chế Thiên Hỏa, dùng gia tộc để uy hiếp, thật sự là không thể trêu vào.”

“Vì kế hoạch hôm nay, đành phải đem nồi vung cho Lam Ngọc rồi.”

“Lâm Hải ngươi có bản lĩnh, Lam Ngọc cũng không yếu, vẫn là hai ngươi đi tranh đấu a!”

Nghĩ đến chỗ này, Nhạc Tử Dương hướng phía Lâm Hải, nhàn nhạt nói ra.

“Ngươi hiện nay cũng đã biết rõ, hôm nay là ngày Lam Ngọc công tử cùng Liễu Như Yên kết hôn.”

“Ngươi có thể nhìn thấy Liễu Như Yên hay không, chỉ sợ phải để Lam Ngọc công tử đồng ý mới được!”

“Chà mẹ nó!” Thượng Quan Hồng ở một bên, nghe nói như thế đột nhiên cả kinh.

Sau đó, hai mắt mang theo hàn mang, hướng phía Nhạc Tử Dương trông lại, sát khí nghiêm nghị.

Rất hiển nhiên, ý đồ trong cử động lần này của Nhạc Tử Dương, đã lập tức bị Thượng Quan Hồng khám phá.

Nhạc Tử Dương cảm nhận được sát cơ phẫn nộ của Thượng Quan Hồng, không khỏi hướng phía y quăng đi một cái ánh mắt bất đắc dĩ.

Chuyện cho tới bây giờ, lão đâu còn có lựa chọn khác.

“Lam Ngọc?” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Tốt, ngươi lại để cho gã đi ra trả lời!”

Nhạc Tử Dương thì là cười khổ lắc đầu.

“Lâm lão đệ nói đùa gì vậy, Lam Ngọc Lam công tử thân phận tôn quý, há lại ta có thể gọi động được hay sao?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó lạnh lạnh gật đầu cười.

“Tốt, ta cũng không dong dài với ngươi nữa!”

“Ngươi kêu không được, ta liền tự mình gọi!”

Nói xong, Lâm Hải dồn khí đan điền, đột nhiên hét lớn một tiếng!

“Lam Ngọc, là cái nam nhân, liền lăn ra đây cho ta!”

“Lăn ra đây!”

“Lăn ra đây!”

...

Lâm Hải hét lớn một tiếng, vận dụng Nguyệt Cung Tiên m, chẳng những tiếng vang khắp nơi, càng có hiệu quả xuyên thấu .

Phàm là người nghe được thanh âm, chẳng những ý nghĩ ông ông tác hưởng, càng là quanh quẩn bên tai thật lâu , tức tức không dứt!

Lâm Hải tin tưởng, cho dù Lam Ngọc trốn ở bên trong ổ chuột, cũng không có khả năng nghe không được chính mình la lên!

Quả nhiên, Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên một đạo hào quang màu xanh lá , nhanh như tia chớp kích xạ mà ra!

Đồng thời, một đạo thanh âm ngang ngược càn rỡ, ngạo mạn vang lên!

“bọn chuột nhắt từ nơi nào đến , dám ở lúc này hô to gọi nhỏ!”

Chương 2141: Nếu không thả người, ta đánh chết ngươi!

Vèo!

Tiếng nói rơi xuống đất, một đạo thân ảnh mặc trường bào màu xanh lá, xuất hiện ở trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy người này bộ dạng hơn hai mươi, lớn lên coi như thanh tú, nhưng hai đầu lông mày lại có một tia cay nghiệt.

Lại để cho người chỉ liếc mắt nhìn, cũng cảm thấy không phải là người dễ ở chung .

Mà phương diện ăn mặc, thì là hết sức xa hoa, một thân màu xanh lá trường bào mới tinh dùng chất liệu cực kỳ trân quý làm thành.

Chợt nhìn qua, ngược lại là có vài phần giống nhau với Thượng Quan Hồng.

“Bái kiến Lam công tử!”

Lam Ngọc vừa xuất hiện, Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương đều ngay ngắn ôm quyền, hướng phía Lam Ngọc cung kính chào hỏi.

“n.”

Đối mặt với hai cái Tiên Đạo Chí Tôn ân cần thăm hỏi, Lam Ngọc chỉ là nhẹ khẽ hừ cái mũi một tiếng, hung hăng càn quấy ngạo mạn có thể thấy được lốm đốm.

“Vấn Thiên?!”

Lam Ngọc nhìn cũng không liếc nhìn Lâm Hải , xoay chuyển ánh mắt, ngược lại đã rơi vào trên người Vấn Thiên .

“Vấn Thiên, bái kiến Lam công tử!”

Tuy Vấn Thiên hôm nay đã quy thuận Lâm Hải, nhưng đã từng chịu qua ân huệ của Lam Ngọc.

Hôm nay thấy Lam Ngọc la lên, cũng chỉ đành kiên trì, hướng phía Lam Ngọc ôm quyền.

Lam Ngọc mang theo một tia khinh miệt, từ trên cao nhìn xuống liếc nhìn Vấn Thiên, ngả ngớn nói.

“Ngươi không hảo hảo mở khách điếm, chạy đến tới nơi này làm gì?”

“Tham gia hôn lễ của ta sao? Đáng tiếc thân phận của ngươi quá thấp, căn bản không xứng a!”

Vấn Thiên lập tức nghẹn lời, cảm thấy một cỗ nhục nhã, không khỏi mặt đỏ tới mang tai.

Nhưng mà, Lam Ngọc lại không liếc nhìn lão nhiều hơn nữa một cái, mà là đột nhiên lười biếng nói

“Vừa rồi, là cái bọn chuột nhắt nào , muốn gặp bổn công tử à?”

Lam Ngọc vừa nói, một bên vừa đem ánh mắt, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Lâm Hải lập tức chau mày, ấn tượng đầu tiên mà cái Lam Ngọc này cho Lâm Hải, chính là cực kỳkhông tốt, khó coi.

Cuồng vọng ngạo mạn, tựa hồ còn một chút đắc ý, cái loại lại để cho người nhịn không được mà muốn đi lên quất gã nầy.

Thấy Lam Ngọc lên tiếng, Lâm Hải lạnh lùng cười cười, mang theo khinh thường nói.

“Ngươi chính là Lam Ngọc a, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt!”

Vừa nói, Lâm Hải một bên thất vọng lắc đầu, trong ánh mắt tràn đầy mỉa mai.

Lam Ngọc nghe được lời ấy, thì là sắc mặt đại biến, trong mắt đột nhiên hiện lên một vòng hàn quang.

“Muốn chết!”

Lam Ngọc quát chói tai một tiếng, bỗng nhiên bàn tay vừa nhấc, lập tức một đạo Lôi Điện màu xanh lá , từ trên trời giáng xuống!

Tạch...!

Kinh Lôi nổ vang, lại để cho tất cả mọi người đều thất kinh.

Chẳng ai ngờ rằng, Lam Ngọc vậy mà một lời không hợp liền động thủ, cái này cũng quá kiêu ngạo rồi.

Lâm Hải cũng là nhíu lông mày lại, hoảng sợ ngẩng đầu, chỉ cảm thấy một cỗ đáng sợ xu thế lăng lệ ác liệt , lập tức đã đến đỉnh đầu.

lực lượng Lôi Đình cuồng bạo lao nhanh , dĩ nhiên đem Lâm Hải hoàn toàn khóa chết, phảng phất như muốn đem Lâm Hải xé rách!

“Ngươi biết chơi Lôi, ta lại không sao?”

Lâm Hải cũng là người tâm cao khí ngạo, tính cách quật cường.

Thấy Lam Ngọc không phân tốt xấu, đưa tay đã dùng Lôi pháp công kích chính mình, nội tâm hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị ăn miếng trả miếng!

“Đi!”

Ánh mắt của Lâm Hải ngưng tụ, đột nhiên đưa tay chỉ lên trời, lập tức một đạo Thần Lôi màu tím , vạch phá không gian, kích xạ mà ra!

Tạch...!

Nhất thời, một tiếng nổ mạnh truyền đến, Thần Lôi màu tím cùng Lôi Điện màu xanh lá trên bầu trời , ầm ầm va chạm lại với nhau.

Sau một khắc, một cỗ uy áp kinh khủng, bỗng nhiên khuếch tán ra tại trên bầu trời .

Trong lúc nhất thời, hồ quang điện màu tím màu xanh lá , toán loạn mọi nơi, quấn giao lẫn nhau, trong chớp mắt trải rộng khắp nơi!

phía dưới Lâm Hải cùng Lam Ngọc đụng một cái này, vậy mà lực lượng ngang nhau, không chia trên dưới!

Tê ~

Nhạc Tử Dương cùng Vấn Thiên còn khá tốt, Thượng Quan Hồng ở một bên, thì là hít một hơi khí lạnh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

“Lôi Điện màu tím !!!”

Trong giây lát, Thượng Quan Hồng mang theo kinh hãi thật sâu, ánh mắt nháy mắt cũng không nháy đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Lam Ngọc cũng là sắc mặt khó coi, trong lúc nhất thời thần sắc kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải phát mộng một hồi .

“Ngươi, ngươi như thế nào lại phóng thích Lôi Điện màu tím!”

Hơn nửa ngày, Lam Ngọc mới mang theo không thể tưởng tượng nổi thật sâu, hướng phía Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi.

Lâm Hải thì là bĩu môi cười cười, mang theo khinh thường thật sâu , âm thanh lạnh lùng nói.

“Ta vì cái gì không thể biết?”

“Chính là Lôi pháp tiểu đạo, rất hiếm có sao? Hiếm thấy vô cùng!”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Thượng Quan Hồng cùng Lam Ngọc, dưới chân thiếu chút nữa mềm nhũn nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, Lôi pháp là tiểu đạo?

Ngươi con mẹ nó kéo Kê Mao trứng ni!

Lôi pháp bá đạo, tại bên trong tất cả đạo pháp, có thể nói là độc nhất vô nhị, tựu ngay cả Thiên Kiếp đều là thông qua Lôi pháp, đến khảo nghiệm người tu hành.

Có thể nói, tại trong suy nghĩ của tất cả người tu hành , Lôi pháp có địa vị uy hiếp tự nhiên!

Thật không nghĩ đến, Lâm Hải vậy mà khẩu xuất cuồng ngôn, nói Lôi pháp là tiểu đạo?

Hơn nữa, càng làm cho Thượng Quan Hồng cùng Lam Ngọc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là, Lâm Hải vậy mà cũng biết Lôi pháp!

Không chỉ có như thế, Lôi pháp mà Lâm Hải nắm giữ , lại còn là Lôi Điện màu tím có đẳng cấp cao nhất , cái này có chút dọa người rồi!

Phải biết rằng, chủng loại của Lôi, cũng giống như người , chia làm đủ loại khác biệt.

Từ thấp đến cao, theo thứ tự là xích chanh hoàng lục thanh lam tử, Lôi phân bảy màu, lại dùng Lôi Điện màu tím độc tôn!

Nhưng mà, Lôi có đẳng cấp càng cao , tu hành bắt đầu cũng càng thêm khó khăn.

Chỉ khi nào tu hành thành công, uy lực tự nhiên cùng Lôi cấp bậc thấp, không thể so sánh nổi!

Lam Ngọc cùng Thượng Quan Hồng sở tu làm được, chính là Lôi Điện màu xanh lá .

Tuy ở bên trong bảy màu Lôi Điện, thẳng chiếm cứ vị trí chính giữa, lại cũng đã là thiên tài cực kỳ khó được .

Mà người tu hành Lôi Điện màu tím, tuy cũng có, nhưng lại không nhiều.

Huống chi, độ khó khi tu hành Lôi Điện màu tím, cùng đẳng cấp Lôi có quan hệ trực tiếp, khó tu luyện hơn nhiều.

Vì thế, người tu hành Lôi Điện màu tím có thành tựu, cơ hồ là phượng mao lân giác.

Chỉ là, Lam Ngọc cùng Thượng Quan Hồng, như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà thi triển ra Lôi Điện màu tím .

Cái này lại để cho hai người tu hành Lôi Điện màu xanh lá như bọn họ , như thế nào không sợ hãi giật mình!

“Lôi pháp của ngươi , học được từ nơi nào?!”

đồng tử Lam Ngọc hơi co lại, mang theo một tia ngưng trọng, lần nữa hướng phía Lâm Hải chấn kinh hỏi.

Lâm Hải thì là hai tay chắp sau lưng, ánh mắt nhíu lại, thản nhiên nói.

“Cái này không mượn ngươi xen vào, việc ngươi bây giờ cần làm, chính là đem Liễu Như Yên giao ra đây!”

“Nếu không, cũng đừng trách ta không khách khí!”

“A!” Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại để cho Lam Ngọc cười nhạo một hồi, sau đó khinh thường liếc nhìn Lâm Hải.

“Không khách khí lại có thể thế nào!”

“Đừng tưởng rằng, ngươi tu hành chính là Tử Lôi, ta liền sợ ngươi!”

“Lôi pháp đẳng cấp cao, không có nghĩa là thực lực của ngươi cao, chọc giận ta, Lục Lôi ta cũng giết được Tử Lôi ngươi !”

“Về phần Liễu Như Yên...” khóe miệng Lam Ngọc nhếch lên, nhe răng cười nói.

“Rất nhanh, nàng sẽ là tiểu thiếp của ta , há lại để ngươi nói gặp là gặp!”

“Tiểu thiếp?!” Lâm Hải nghe được, lông mày mạnh mẽ nhảy lên, lập tức nộ hỏa dâng lên!

Không nghĩ tới, Lam Ngọc cưới Liễu Như Yên, lại chỉ là để cho Liễu Như Yên làm thiếp, thật sự lẽ nào lại như vậy!

“Lam Ngọc, ngươi thật là một cái rác rưởi!”

Lâm Hải mang trên mặt vẻ giận dữ, hướng phía Lam Ngọc, oán hận nói ra.

Lam Ngọc tức thì lơ đễnh, mang theo một tia đùa giỡn vui vẻ, liếc nhìn Lâm Hải, cười khẩy nói.

“Này, ngươi có phải hay không ghen ghét ta à?”

“Chậc chậc chậc, Liễu Như Yên như hoa như ngọc, khuynh quốc khuynh thành, đừng nói là ngươi, thay đổi là nhìn thấy loại tiểu mỹ nhân này, bị Lam Ngọc ta ngủ, chỉ sợ đều ghen ghét thổ huyết a?”

“Bất quá đáng tiếc, ghen ghét vô dụng a, Liễu Như Yên chỉ có Lam Ngọc ta ngủ được, ngươi nói có tức người hay không ? Ha ha ha ha ha!”

“Ta cắn ngươi đại gia!” Lời nói vô sỉ của Lam Ngọc, lập tức đem Lâm Hải chọc giận.

Một tiếng gầm lên, Tử Lôi Thần Long Tí của Lâm Hải đột nhiên thò ra, lập tức hồ quang điện màu tím liền hân hoan nhảy về phía trước, tư tư rung động.

Một cỗ lực lượng Lôi Đình kinh khủng , tại phía trên cánh tay của Lâm Hải, nhanh chóng kéo lên.

Sau đó, tại dưới ánh nhìn soi mói hoảng sợ của mọi người, nửa người Lâm Hải, phảng phất đều biến thành màu tím, bị một đoàn lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, tầng tầng vờn quanh.

Lôi Đình hồ quang điện vẩy ra mà ra , giống như lưỡi dao sắc bén, đem không khí đều đâm thủng thành vô số mảnh vỡ, khủng bố hoảng sợ!

Mà Lâm Hải mạnh mẽ ngẩng đầu, trong ánh mắt hiện lên một đạo tia chớp Lôi Đình màu tím , hướng phía Lam Ngọc hét lớn một tiếng!

“Lam Ngọc, đừng trách ta không có cảnh cáo ngươi!”

“Nếu không thả người, ta đánh chết ngươi!”

Chương 2142: Tử Lôi đấu với Lục Lôi!

còn chưa chờ Lam Ngọc nói chuyện, thân thể Thượng Quan Hồng đột nhiên một phiêu, đã rơi vào trước người Lam Ngọc.

Sau đó, hướng phía Lâm Hải cao giọng nói ra.

“Lâm Hải, đừng có lỗ mãng!”

Lâm Hải thì là lạnh lùng khẽ hừ, Thượng Quan Hồng tu hành Lôi Điện màu xanh lá, Lam Ngọc tu hành cũng là Lôi Điện màu xanh lá.

Hai người bọn họ rõ ràng chính là người cùng một mạch, Lâm Hải hôm nay sao lại nhìn không ra?

Thấy Thượng Quan Hồng đi ra ngăn trở, hai mắt Lâm Hải lập tức lập loè hàn mang, hướng phía Thượng Quan Hồng lạnh lùng nói.

“Thượng Quan Hồng, ngươi tránh ra, tại đây không có chuyện của ngươi !”

Thượng Quan Hồng nhíu mày, vừa muốn nói chuyện, đã thấy Lam Ngọc ở sau lưng , duỗi ra cánh tay, đem Thượng Quan Hồng đẩy sang một bên.

Thượng Quan Hồng lập tức biến sắc, mặt mũi tràn đầy khó hiểu quay đầu lại trông qua.

hai mắt Lam Ngọc nhíu lại, hướng phía Thượng Quan Hồng không chút khách khí nói.

“Còn không lùi qua một bên!”

“Công tử, ngươi...” trong lòng Thượng Quan Hồng lập tức xiết chặt, không biết Lam Ngọc có dụng ý như thế nào?

Mà Lam Ngọc thì là híp lại hai mắt, nhìn thoáng qua Lâm Hải đang bị Tử Lôi vờn quanh, lạnh lùng cười cười.

“Nhìn không ra, ngươi tại phía trên Lôi pháp, còn có chút đạo hạnh!”

“Không thể không nói, ngược lại là đem hào hứng của bổn công tử câu lên, đã như vầy, bổn công tử liền dùng Lôi pháp giết ngươi, cũng làm cho ngươi biết, kết cục khi trang bức cùng bổn công tử !!!”

“Lam công tử, không thể!” Thượng Quan Hồng nghe được, thì là chấn động.

Lâm Hải có bao nhiêu đáng sợ, y chính là biết đến nhất thanh nhị sở.

Tuy tu vi cảnh giới của Lâm Hải , chỉ là Đại Thừa sơ kỳ, so với Lam Ngọc Đại Thừa hậu kỳ, phải kém lấy hai cái tầng cấp.

Nhưng, Lâm Hải thế nhưng mà là người khống chế Thiên Hỏa Huyền Băng a!

Mà ngay cả Thượng Quan Hồng y, nếu không phải Lâm Hải đột nhiên ngừng tay, chỉ sợ đều bị Lâm Hải giết chết.

Lam Ngọc tuy có Lôi pháp thành công, nhưng như thế nào đối thủ của Lâm Hải?

“Ngươi không cần nhiều lời!”

Thượng Quan Hồng vừa mới dứt lời, trực tiếp bị Lam Ngọc thô bạo đánh gãy, sau đó mang theo một tia giễu cợt, lạnh lùng nói.

“Tử Lôi thì như thế nào, bổn công tử giết hắn, giống như giết gà!”

“Lam công tử, Lâm Hải không giống như ngươi nghĩ...”

“Im ngay!” Thượng Quan Hồng còn muốn nói, lại bị Lam Ngọc lạnh lùng quát bảo ngưng lại, sau đó trong mắt hiện lên một vòng sát cơ.

Trừng mắt nhìn Thượng Quan Hồng, âm trầm nói.

“Ngươi là đang hoài nghi thực lực của ta sao?”

“Thuộc hạ không dám!” Thượng Quan Hồng vội vàng cấp tốc nói ra.

“Vậy thì cút sang một bên cho ta !”

Lam Ngọc quát lớn một tiếng, Thượng Quan Hồng muốn nói lại thôi, lại cuối cùng không dám mở miệng nói chuyện.

nội tâm chỉ có thể nhẹ nhàng thở dài, bất đắc dĩ cười khổ.

Lam Ngọc cuối cùng vẫn là quá mức hết sức lông bông, coi thường Lâm Hải a!

Lâm Hải tinh thông Tử Lôi Chi Đạo, đây chẳng qua chỉ là một cái phương diện.

địa phương khủng bố chính thức ở chỗ, Lâm Hải còn con mẹ nó tinh thông Thiên Hỏa Huyền Băng a!

Nếu trong quá trình đánh nhau, Lâm Hải đem Thiên Hỏa Huyền Băng phóng xuất ra, Lam Ngọc ngươi nha có cường thịnh hơn, chỉ sợ cũng chỉ có phần bị miểu sát!

Mà thôi, đợi lát nữa chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh, một khi tình huống không ổn, lập tức cứu Lam Ngọc ly khai.

Nếu không, nếu Lam Ngọc thật bị Lâm Hải làm chết khô, chính mình thân là thành Thái Thản Trú Thành Sứ, cũng chịu trách nhiệm không nổi a!

Thượng Quan Hồng có cực khổ mà khó nói, chỉ phải trốn ở một bên, lược trận cho Lam Ngọc .

Mà Lam Ngọc thì là đột nhiên tiến lên một bước, toàn thân đột nhiên có hồ quang điện bay tán loạn, lập tức bị Lôi Điện màu xanh lá, bao phủ toàn thân.

lực lượng Lôi Đình khủng bố, văng bay vụt khắp nơi, tư tư rung động, cả người tựa hồ liền thành một quả cầu lôi điện!

“Lâm Hải!”

Lam Ngọc hét lớn một tiếng, hai mắt lóe ra lôi quang màu xanh lá, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng trông lại.

“Hôm nay, ta ngược lại muốn nhìn, là Tử Lôi của ngươi lợi hại, hay là Lục Lôi của ta lợi hại!”

Nói xong, Lam Ngọc đột nhiên chợt quát một tiếng, hai tay huy động, bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một một quả cầu lôi điện cực lớn màu xanh lá, hồ quang điện đùng đùng rung động, lan tràn phía chân trời.

Đồng thời, một cỗ uy áp cuồng bạo , rơi vào trên người Lâm Hải.

lực lượng Lôi Đình đáng sợ, tại trên bầu trời như ẩn như hiện, dẫn mà đợi phát, phảng phất như tùy thời cũng có thể rơi xuống.

“Ăn ta một kích, Lôi Quang Trảm!!!”

Đúng lúc này, Lam Ngọc hét lớn một tiếng, song chưởng mạnh mẽ vung lên.

Tạch...!

Trên bầu trời lập tức vang lên một tiếng nổ mạnh, sấm sét vang dội, gió táp mưa sa!

quả cầu lôi điện cực lớn màu xanh lá kia, mang theo hồ quang điện lấp lóe liên tục, hóa thành một đạo ánh sáng, bỗng nhiên bay thấp!

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy quả cầu lôi điện màu xanh lá kia, nhanh chóng trở nên lớn hơn.

thời khắc cách đỉnh đầu còn có khoảng mười mét, phảng phất nhìn như một hòn núi lớn bị lôi điện vờn quanh, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, nghiền áp mà hạ!

Cảm thụ được lực lượng Lôi Đình khủng bố trên đỉnh đầu kia, Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm bốc lên chiến ý!

“Khó được gặp được một cái cao thủ dùng Lôi, đã như vầy, liền dùng Lôi pháp chơi cùng y một hồi!”

“Ta ngược lại muốn nhìn, là Lục Lôi của gã hung mãnh, hay là Tử Lôi của ta càng mạnh hơn nữa!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hét lớn một tiếng, trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện quả cầu lôi điện màu tím, vô số hồ quang điện màu tím phảng phất như có tánh mạng, tại trước người Lâm Hải, bắt đầu nhảy múa lên.

Trong chớp mắt công phu, giống như một con sông dài màu tím, bao phủ trên đỉnh đầu Lâm Hải.

“Mở!”

Đột nhiên, Lâm Hải gầm lên một tiếng , hồ quang điện bên trong con sông dài màu tím kia, bỗng nhiên bạo liệt, kích xạ mà lên!

Tạch tạch tạch!

Một đạo tiếp lấy một đạo tiếng sấm, vang vọng trời quang.

Vô số hồ quang điện màu tím , hội tụ thành từng đạo Thần Lôi, giống như là tia laser, hướng phía quả cầu ánh sáng màu xanh lá trên đỉnh đầu , cuồng bạo kích bắn đi.

Oanh!

Nhất thời, khí lãng trên bầu trời, bị tạc nổ thành đám mây nấm, giống như sóng biển sôi trào, mang tất cả quấn đi!

bên trong tầng mây, quang hoa Lôi Đình màu tím cùng màu xanh lá đại thịnh, chiếu rọi khắp nơi, sáng chói sáng lạn!

phía dưới Tử Lôi cùng Lục Lôi va chạm, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, bỗng nhiên như là con ngựa hoang thoát cương, rơi vào bốn phương tám hướng.

Đem không trung cùng trên mặt đất, tất cả đều đánh nổ nổi lên một mảnh bụi mù, giống như bom tấn nặng nề bị quăng rơi xuống.

thanh thế kinh khủng kia, kim minh giao thoa, chấn nhân tâm phách, hơn xa các loại đấu pháp khác , thanh thế đáng sợ vô cùng!

“đệ tử Nhạc gia, toàn lực đề phòng, chớ bị suy giảm!”

mí mắt Nhạc Tử Dương kinh hoàng, vận đủ chân nguyên, hướng phía trong trang viên Nhạc gia , hô to một tiếng, sợ hãi không thôi.

Tuy sớm đã biết rõ, Lôi pháp cuồng bạo, tại bên trong toàn bộ đạo pháp, nổi tiếng đứng đầu bảng.

Nhưng cũng không có nghĩ đến, Lôi pháp cùng Lôi pháp tương giao, thanh thế vậy mà đã đến tình trạng đáng sợ như thế.

Chỉ là cái tiếng sấm long long này, đều khiến tâm thần người bị chấn đến có chút không tập trung, ngũ tạng đau đớn, gần muốn thổ huyết.

Mà cái lôi quang do hồ quang điện tán phóng mà ra này, càng là như lợi kiếm sắc bén, thật sự là chạm vào sẽ chết, đụng vào liền vong!

Liền cả trang viên Nhạc gia được kiến tạo bằng chất liệu đặc thù, đều run rẩy một hồi, một ít tường thành ốc xá, bị đánh ra đạo

đạo vết rách, quả thực làm cho lòng người kinh hoàng!

Tạch tạch tạch!

Lại là hơn mười đạo tiếng sấm liên tiếp qua đi, Tử Lôi cùng Lục Lôi, cuối cùng đã triệt tiêu lẫn nhau , toàn bộ biến thành hồ quang điện.

Bên trên bầu trời, hồ quang điện màu tím cùng hồ quang điện màu xanh lá, che kín bầu trời, lập loè hào quang, vang lên đùng đùng.

Mà công kích của Lâm Hải cùng Lam Ngọc , cũng dần dần tiêu tán, khôi phục bình tĩnh.

phía dưới một chiêu ngạnh bính này, Lâm Hải cùng Lam Ngọc, vẫn như cũ là cân sức ngang tài.

Bất quá, sắc mặt của Lam Ngọc, lại trở nên cực kỳ âm trầm cùng khó coi.

Lam Ngọc gã là người nào?

Là tuyệt thế thiên tài đứng hàng sáu mươi sáu trên Đăng Tiên Bảng , hơn nữa trước kia có kỳ ngộ, khống chế Lôi pháp cương mãnh dị thường, là không có địch thủ!

Mà ngay cả một ít Tiên Đạo Chí Tôn, tại phía dưới Lôi pháp của gã, đều phải tránh đi mũi nhọn, không dám ngạnh kháng.

Thật không nghĩ đến, chính là một cái Lâm Hải không có danh tiếng gì, vậy mà không có hóa thành tro bụi ở phía dưới Thần Lôi của gã.

Ngược lại, đồng dạng dùng Lôi pháp, chặn công kích của gã mà lông tóc không tổn hao gì!

Liền một cái hạng người vô danh như Lâm Hải đều thu thập không được, cái này nếu truyền đi, lại để cho mặt mũi của Lam Ngọc gã đặt ở chỗ nào?

Nhất thời, Lam Ngọc không khỏi giận dữ, hồ quang điện màu xanh lá trên người, bỗng nhiên bắt đầu trở nên luống cuống.

Một đạo khí tức Lôi Đình càng thêm kinh khủng , đột nhiên phóng thích mà ra.

cả người Lam Ngọc, phảng phất như biến thành một đạo tia chớp Lôi Đình, mang theo khí thế lăng lệ ác liệt, hướng phía Lâm Hải hét lớn một tiếng.

“Lâm Hải, có bản lĩnh, đón thêm của ta một chiêu!”

Chương 2143: Sống chết không rõ!

Lâm Hải nghe được, thì là nhíu lông mày lại, chiến ý bốc lên, cười lớn một tiếng.

“Chả lẽ lại sợ ngươi!”

Oanh!

Sau một khắc, Lâm Hải cả người, đều bị Lôi Điện màu tím vờn quanh, lực lượng cuồng bạo cuồng xạ mọi nơi .

Cái hồ quang điện màu tím đầy trời kia, lập tức vây quanh Lâm Hải, bắt đầu không ngừng toán loạn nhảy múa , phảng phất tại quanh thân Lâm Hải, bện ra một cái lôi võng màu tím.

Đồng thời, một cỗ lực lượng Lôi Đình làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động, chậm rãi ngưng tụ.

Mà Lam Ngọc thấy thế, cũng là đồng tử co rụt lại, trong ánh mắt rốt cục lộ ra vẻ mặt ngưng trọng thật sâu.

“Xem ra, ta vẫn là xa xa coi thường cái gọi Lâm Hải này, Tử

Lôi Chi Đạo của hắn , thậm chí vượt qua đại đa số người bên trong Tử Điện Đường!"

"Bất quá đáng tiếc, hắn hôm nay gặp ta, dù Lôi pháp có cường thịnh hơn, cũng chỉ có thể nuốt hận tại chỗ!"

Đột nhiên, toàn thân Lam Ngọc, rõ ràng có thể thấy được dòng điện màu xanh lá, quay xung quanh kinh mạch toàn thân, bắt đầu phi tốc tuần hoàn một Chu Thiên.

Đồng thời, dùng Lam Ngọc làm trung tâm, trong vòng phương viên ba dặm, không khí bị bài xích không còn, tất cả đều bị hồ quang điện màu xanh lá vô tận chiếm cứ.

Phảng phất, Lam Ngọc như đang đứng tại bên trong một quả cầu ánh sáng màu xanh lá cực lớn, trong lúc nhấc tay giơ lên, hồ quang điện lập loè, tư tư rung động.

"Lâm Hải!"

Lam Ngọc hét lớn một tiếng, đưa tay chỉ vào Lâm Hải, hồ quang điện màu xanh lá tùy theo mà nhảy lên, cuồng bạo lăng lệ ác liệt.

"Hôm nay ngươi may mắn, ngươi có thể chết ở phía dưới một trong ba đại tuyệt chiêu của ta - Lôi Ba Cổn, cái này đủ để ngươi kiêu ngạo rồi!"

"Ha ha!" Lâm Hải cười lớn một tiếng, tràn đầy mỉa mai cùng khinh thường.

"Lam Ngọc, bớt trang bức đi, ai chết còn không nhất định ni!"

Lam Ngọc lạnh lùng khẽ hừ, mang theo một tia cao ngạo nói.

"Cái kia, liền mỏi mắt mong chờ a!"

Nói xong, Lam Ngọc hét lớn một tiếng, thân thể chấn động mạnh một cái, hai tay ngửa ra sau, ngửa mặt lên trời gào thét.

Ông!

Trong chốc lát, cái hồ quang điện màu xanh lá đầy trời kia, phảng phất như nhận lấy tác động, đột nhiên nhanh chóng tập kết.

Thời gian một cái nháy mắt, liền toàn bộ tập trung ở phía trước Lam Ngọc, cao lớn tầm hơn mười trượng, trong lúc hồ quang điện nhảy múa, giống như thủy triều lên xuống, lăn lộn sôi trào!

Đồng thời, một cỗ lực lượng Lôi Đình làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động, tại bên trong một khu vực này, phi tốc áp súc ngưng tụ.

sức bật đáng sợ , vừa chạm vào liền phân!

Lâm Hải từ xa xa trông lại, đồng tử lập tức co rụt lại, trong lòng chấn động mạnh một cái!

“lực lượng Lôi Đình thật cường đại !”

trước người Lam Ngọc, cái khu vực Lôi Điện màu xanh lá phập phồng như là thủy triều kia, phảng phất ẩn chứa khí tức khủng bố như là hủy diệt .

Mặc dù Lâm Hải thân có Tử Lôi Thần Long Tí, cũng không khỏi có chút ngạc nhiên, lộ vẻ mặt ngưng trọng trước nay chưa có.

Xem ra Lam Ngọc, quả nhiên không phải hư danh nói chơi, có thể đứng hàng Đăng Tiên Bảng, quả thật thực có năng lực!

“Lâm Hải, ngươi có thể đi chết rồi!”

Cái lúc này, Lam Ngọc đột nhiên quát lớn một tiếng.

Sau đó, hai tay liên tiếp đánh ra pháp quyết phức tạp, hướng phía khu vực Lôi Điện màu xanh lá trước người, mạnh mẽ lăng không đẩy!

“Lôi Ba Cổn!!!”

Tạch...!

Một tiếng sấm sét điếc tai nhức óc, kinh thiên động đất, bỗng nhiên nổ vang, làm cho ngũ tạng của người đều thiếu chút nữa bạo liệt!

Sau đó, một mảng khu vực lớn Lôi Điện màu xanh lá kia, giống như sóng biển nổi giận, lăn lộn gầm thét, hướng phía Lâm Hải liền cuốn tới.

Trên đường đi, cái lực lượng Lôi Đình cuồng bạo kia, điên cuồng kích bắn ra bốn phía, đem những nơi không gian đi qua, cơ hồ đều bắn thủng.

hồ quang điện màu xanh lá , lôi ra một phiến khu vực Lôi Điện màu xanh lá rất dài, lơ lửng nhảy múa tại trong cả phiến không gian, phảng phất tạo thành một vùng Cấm khu Lôi Điện !

Nhưng mà, kinh khủng nhất vẫn là cái khu vực Lôi Điện màu xanh lá đang như là sóng cả lăn lộn kia, phảng phất như một Cự Thú Lôi Điện đang mở cái miệng rộng , hướng phía Lâm Hải điên cuồng chôn vùi mà đến.

“Tới tốt lắm!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, cái lực lượng Lôi Đình cuồng bạo kia, phảng phất thoáng cái đem Lôi Điện màu tím trong cơ thể Lâm Hải, tất cả đều kích hoạt, bắt đầu táo bạo khởi động.

Mà ngay cả Tử Lôi Thần Long Tí, giờ phút này cũng phát sáng rực rỡ, phảng phất thoáng cái đã tràn đầy ý chí chiến đấu cùng lực lượng.

Đối mặt một lần công kích Lôi Điện cường đại nhất, từ trước tới nay, Lâm Hải không hề không sợ, ngược lại có tí ti hưng phấn.

Sau khi học được Lôi Thần Quyết, Lâm Hải đã có một đoạn thời gian rất dài, không có chỗ đột phá ở bên trên Lôi pháp.

Hôm nay một trận chiến này, rất có thể chính là một cái cơ hội!

Mắt thấy cái Lôi Điện màu xanh lá, giống như sóng lớn biển gầm kia, hướng phía chính mình điên cuồng cuốn tới.

Lâm Hải đột nhiên nhíu lông mày lại, trong mắt hào quang màu tím đại thịnh, bỗng nhiên đem Tử Lôi Thần Long Tí giơ lên cao cao, thét dài một tiếng!

“Uống!!!”

Tạch...!

Theo Lâm Hải gầm lên giận dữ, một khu vực Lôi Điện màu xanh lá này , phảng phất đều bị điên cuồng hấp xả mà đến.

Lập tức, Tử Lôi Thần Long Tí biến thành một cái vòng xoáy cực lớn, đem toàn bộ hồ quang điện, tất cả đều bám vào bên trên hắn, đùng đùng nhảy múa, cuồng bạo lăng lệ ác liệt!

Ông!

Tử Lôi Thần Long Tí của Lâm Hải, mắt thường có thể thấy được trong kinh mạch, có một đoàn khí lưu màu tím, nhanh chóng ngưng tụ tại quyền tâm.

Đột nhiên, Lâm Hải nắm chặt nắm đấm, Lôi Điện màu tím lập tức hình thành một đoàn vầng sáng cực lớn, quanh quẩn tại trên nắm tay.

Sau đó, một quả cầu ánh sáng cực lớn màu tím, chậm rãi xuất hiện ở bên trong nắm đấm, phi tốc biến lớn, cuối cùng nhất vậy mà đạt đến độ cao hơn một người.

Đồng thời, một cỗ khí tức cuồng bạo kinh khủng, từ đó phóng xuất ra, một phương thiên địa này, phảng phất đều đang run rẩy lên.

Mà lúc này đây, cái Lôi Điện màu xanh lá kia, dĩ nhiên mãnh liệt tới, cách Lâm Hải chưa đủ trăm mét!

Đột nhiên, Lâm Hải ngẩng đầu, hai đạo Lôi Điện màu tím, từ trong mắt kích xạ mà ra, phảng phất phóng xuất ra một cỗ tín hiệu đáng sợ.

Ngay sau đó, Lâm Hải đột nhiên ra tay, đem Tử Lôi Thần Long Tí, mạnh mẽ vung lên, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Lôi Bạo Quang Ba!!!”

Tạch...!!!!

Một đạo thanh âm Lôi Bạo rung trời giống như động đất, bỗng nhiên vang vọng thiên địa, đem người trong trang viên Nhạc gia, chấn đến lập tức mất thăng bằng, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mà quả cầu ánh sáng màu tím trên nắm tay Lâm Hải, liền hóa thành lưu quang, lăng lệ ác liệt hiện lên phía chân trời, kích xạ mà ra!

Phốc!

Một đạo tiếng vang vô hình , vang lên tại trong nội tâm của Lâm Hải cùng Lam Ngọc.

quả cầu ánh sáng màu tím, cùng sóng cả Lôi Điện màu xanh lá, mang theo cuồng bạo lôi đình địa giống như hủy thiên diệt, gặp nhau tại giữa không trung.

Thoáng cái, thời gian phảng phất như bất động, quả cầu ánh sáng màu tím cùng sóng cả màu xanh lá, lập tức tất cả đều đình trệ giữa không trung.

Quả cầu ánh sáng phi tốc chuyển động, hồ quang điện màu tím nhảy múa không ngừng.

sóng cả màu xanh lá lăn lộn sôi trào, vô số hồ quang điện màu xanh lá hội tụ thành dòng, lập loè không ngừng!

Thế nhưng mà song phương lại cách xa nhau khoảng cách khoảng một trượng, hình thành một mảnh khu vực chân không, quỷ dị rốt cuộc không cách nào đi về phía trước.

Ngay tại thời khắc Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương kinh ngạc khó hiểu, đột nhiên một tiếng két vang thật lớn, bỗng nhiên vang lên tại trời quang .

“A!!!”

Ngay sau đó, hơn mười đạo tiếng kêu thảm thiết, vang lên tại trang viên Nhạc gia .

Kinh Lôi yên lặng qua đi , vậy mà trực tiếp đem đệ tử Nhạc gia có tu vi yếu kém, đánh chết hơn mười người!

Mà ngay cả người có Lôi pháp như Thượng Quan Hồng, cũng không khỏi hoảng sợ biến sắc, hoảng sợ vạn phần.

Không nghĩ tới Lôi Chi Đạo của Lâm Hải cùng Lam Ngọc , đã khủng bố như vậy!

Mà lúc này đây, quả cầu ánh sáng màu tím cùng sóng cả màu xanh lá, rốt cục đè ép chân không bên cạnh, cuồng bạo đụng vào nhau.

Nhất thời, hào quang trùng thiên, hai đạo lưu quang màu tím cùng màu xanh lá, phảng phất như tấm bình phong, vậy mà trực tiếp đem không gian phân cách!

Sau đó, dư ba bạo tạccực lớn, bắt đầu điên cuồng khuếch tán.

Trong chốc lát, phương viên trăm dặm, tất cả đều bị hồ quang điện màu tím cùng màu xanh lá quấn đi tất cả, những nơi đi qua, giống như bão quá cảnh, bị cắn nuốt cái không còn một mảnh!

“trang viên của ta !!!”

Nhạc Tử Dương càng là kêu đau một tiếng, mí mắt kinh hoàng không thôi, hoảng sợ biến sắc!

Chỉ thấy trang viên Nhạc gia do chất liệu đặc thù kiến tạo, tường vây cùng phòng xá gần đó, ầm ầm sụp đổ.

Nhạc Tử Dương trơ mắt nhìn xem trên trăm cái đệ tử Nhạc gia , bị hồ quang điện màu tím cùng màu xanh lá cuốn tới nuốt hết, hình thần câu diệt, tâm đều muốn nhỏ máu rồi!

“Hỏng rồi, dĩ nhiên là lưỡng bại câu thương!”

Thượng Quan Hồng giờ phút này, tâm lại thoáng cái trầm xuống, sợ tới mức hồn phi phách tán! Chỉ thấy Lâm Hải cùng Lam Ngọc, giờ phút này tất cả đều bị hồ quang điện nổ tung chôn vùi, hoàn toàn đã không có bóng dáng, sống chết không rõ!

Chương 2144: Ta là tự nguyện!

Thượng Quan Hồng thấy Lâm Hải cùng Lam Ngọc giao thủ, cuối cùng nhất dĩ nhiên là một cái kết cục như thế, lập tức hối hận không thôi!

Sớm biết Lôi pháp của hai người khủng bố như thế, y ngay từ đầu nên chặn đường xuống, không cho hai người đến một lần cứng đối cứng như vậy.

Lâm Hải chết rồi, ngược lại là không sao cả.

Thế nhưng mà Lam Ngọc cũng chết ở dưới Lôi của Lâm Hải, liền thi cốt đều không thể bảo toàn, y cái Trú Thành Sứ này khó tránh khỏi chịu tội !

Vừa nghĩ tới thân phận của Lam Ngọc, một cỗ khí lạnh, lập tức từ cái cổ to lớn của Thượng Quan Hồng xông ra.

Náo không tốt, bởi vậy Lam Ngọc mà có chuyện, thì tánh mạng của y cũng khó bảo toàn a!

“Đậu phộng, vậy phải làm sao bây giờ!”

Ngay tại thời khắc Thượng Quan Hồng mồ hôi lạnh chảy ròng, sợ tới mức hồn bất phụ thể, đột nhiên bên trong Lôi Điện phía trước , nảy sinh dị biến !

Chỉ thấy lôi quang hồ quang điện màu tím cùng màu xanh lá, đột nhiên phảng phất nhận lấy lực lượng bài xích, hướng phía phương hướng ngược nhau, chia lìa ra.

Đồng thời, hai bóng người, tại trong lôi quang hồ quang điện ẩn ẩn xuất hiện.

“Là Lam Ngọc cùng Lâm Hải, hai người ai cũng không chết!!!”

Thượng Quan Hồng lập tức đại hỉ, nguyên lai hai người dĩ nhiên là hòa thành một thể cùng lôi quang .

Nếu không cẩn thận quan sát, căn bản không thể nhận ra được.

“Thật tốt quá, thật sự là quá tốt!”

Thượng Quan Hồng đem mồ hôi trên trán lau đi, cuối cùng thở phào một cái.

Mà Lâm Hải cùng Lam Ngọc, giờ phút này tất cả đều là bị hồ quang điện vờn quanh, toàn thân lóe ra lôi quang, hai mắt như điện, hướng phía đối phương ngưng mắt mà nhìn.

“Ngươi vậy mà chặn được Lôi Ba Cổn của ta?”

trong thanh âm của Lam Ngọc, mang theo kinh hãi thật sâu, ngữ khí tràn đầy không thể tưởng tượng nổi!

Lâm Hải tức thì hơi hơi nhún vai, khinh thường nói.

“Lôi Ba Cổn của ngươi, rất rất giỏi sao?”

Nghe được xem thường trong lời nói của Lâm Hải, sắc mặt Lam Ngọc phát lạnh, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia sát cơ!

“Lâm Hải, đừng tưởng rằng chặn của ta một chiêu, liền tự cho là đúng, cuồng vọng tự đại!”

“Lôi Ba Cổn vừa rồi , cũng chỉ có đại biểu cho bảy thành thực lực của ta, nếu ta toàn lực ra tay, ngươi tuyệt không khả năng còn sống!”

“Vậy sao?” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó sắc mặt ngưng tụ, lạnh lùng nói.

“Ta đây cũng nói cho ngươi biết, ta ngăn cản một kích kia của ngươi, liền năm thành thực lực, cũng không dùng đến!”

“Lâm Hải!” Lam Ngọc nghe được, thiếu chút nữa tức điên, chỉ vào Lâm Hải, đột nhiên gầm lên một tiếng .

hồ quang điện màu xanh lá trên người, đều đi theo cấp tốc nhảy lên, văng bay khắp nơi, tư tư rung động một hồi.

Sau đó, hai mắt Lam Ngọc nhíu lại, Lôi Điện màu xanh lá lóe lên rồi biến mất, sát cơ bay lên.

“Ngươi trang bức như thế, sẽ không sợ gặp sét đánh sao?”

Lâm Hải lã chã cười cười, mặt mũi mang theo tràn đầy khinh thường, nhẹ khẽ lắc đầu, sau đó lãnh đạm nói.

“Lôi, dám bổ ta sao?”

“Ha ha, cuồng vọng, nhìn ngươi bị Thần Lôi của ta chém thành tro bụi, còn trang bức như thế nào!” Lam Ngọc nói xong, đột nhiên quát chói tai một tiếng, tay phải thò ra, mạnh mẽ một trảo!

“Lôi đến!”

Ông!

Nhất thời, trong lòng bàn tay Lam Ngọc, xuất hiện một cái vòng xoáy đang cấp tốc xoay tròn .

bên trong vòng xoáy , một cỗ hấp lực cường đại, lập tức đem hồ quang điện màu xanh lá đầy trời, tất cả đều hấp xả mà đến.

Trong chớp mắt công phu, lòng bàn tay Lam Ngọc hư không nắm lại, một cái lôi cầu đường kính chừng mười trượng, cao lớn giống như là ngọn núi, lơ lửng tại bên trên bầu trời.

“Lâm Hải, lần này ta sẽ không hạ thủ lưu tình, nhận lấy cái chết a!”

lông mày Lâm Hải đột nhiên nhảy dựng, nhìn lôi cầu màu xanh lá lơ lửng trên đỉnh đầu Lam Ngọc, mí mắt một hồi kinh hoàng.

Không thể không thừa nhận, Lôi Chi Đạo của Lam Ngọc, lại để cho Lâm Hải đều cảm thấy một hồi tim đập nhanh không thôi!

“Trách không được Lam Ngọc, có thể đứng hàng Đăng Tiên Bảng, quả nhiên có chút môn đạo!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, Tử Lôi Thần Long Tí mạnh mẽ giơ lên, nhẹ nhàng kéo một phát.

Sau đó, hồ quang điện màu tím đầy trời, giống như một dòng nước nhỏ, tất cả đều hợp vào trong Tử Lôi Thần Long Tí .

Trong chốc lát, Tử Lôi Thần Long Tí của Lâm Hải , phảng phất biến thành trong suốt.

Trong kinh mạch, Lôi Đình màu tím, phi tốc chảy xuôi, phảng phất ẩn chứa năng lượng giống như hủy thiên diệt địa.

“Lâm Hải muốn làm gì sao?”

cử động của Lâm Hải, lại để cho Thượng Quan Hồng không khỏi sững sờ.

Không biết cái lúc này, Lâm Hải đột nhiên đem lực lượng Lôi Đình thu trở về, là có ý tứ gì?

Trong giây lát, trong lòng Thượng Quan Hồng đập mạnh một cú, nghĩ đến một loại khả năng, không khỏi hoảng sợ biến sắc!

“Chẳng lẽ, Lâm Hải muốn sử dụng Thiên Hỏa Huyền Băng Chi Đạo, để đối phó với Lam Ngọc!”

Vừa nghĩ tới chỗ này, mồ hôi lạnh của Thượng Quan Hồng , lập tức liền chảy xuống rồi.

Thiên Hỏa Huyền Băng Chi Đạo, thật sự là quá đáng sợ.

Liền y cái Tiên Đạo Chí Tôn tầng trung thượng, đều ngăn cản không nổi, Lam Ngọc há là đối thủ?

Một khi để cho Lâm Hải thi triển đi ra, Lam Ngọc hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

“Ha ha, Lâm Hải, chẳng lẽ ngươi sợ sao?”

Lam Ngọc giờ phút này, cũng chú ý tới cử động Lâm Hải , không khỏi cất tiếng cười to.

“Sợ ngươi?” Lâm Hải bĩu môi cười lạnh, ngươi choáng nha căn bản không biết, diệu dụng của Tử Lôi Thần Long Tí !

Thấy Lâm Hải chỉ là nắm chặt tay phải , khống chế Lôi Điện màu tím, chảy xuôi tại trong kinh mạch, trong miệng lại không nói được lời nào.

Lam Ngọc càng thêm xác định, Lâm Hải là kinh sợ rồi, căn bản không dám lại vận dụng Lôi pháp, để chống lại, nội tâm càng thêm đắc ý!

“Lâm Hải, đắc ý vừa rồi của ngươi , đi nơi nào?”

“Đã sớm cảnh cáo ngươi, trang bức coi chừng sẽ gặp sét đánh!”

“Hiện tại, coi như ngươi sợ cũng đã chậm, một đạo Lôi pháp này , tất sẽ cho ngươi tan thành mây khói!”

sắc mặt Lâm Hải thì là bình thản, vô cùng thong dong cười khẩy nói.

“Vậy sao? Vậy ta còn thực muốn nhìn, ngươi để cho ta tan thành mây khói như thế nào!”

“Hừ hừ, vậy ngươi nhìn tốt rồi!” Lam Ngọc nói xong, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt.

Sau đó, lôi cầu cực lớn màu xanh lá trên đỉnh đầu kia, đột nhiên bắt đầu trở nên rộn ràng, hồ quang điện màu xanh lá bắt đầu điên cuồng nhảy lên, một cỗ khí tức hủy diệt đáng sợ , bỗng nhiên phóng thích mà ra.

Thượng Quan Hồng ở phía xa đang trông xem thế nào, thấy

Lam Ngọc sắp ra tay, lại nhìn biểu lộ của Lâm Hải , vẻ mặt lạnh nhạt, phảng phất điềm nhiên như không có việc gì, sắc mặt lập tức đại biến.

“Không tốt, Lâm Hải trấn tĩnh như thế, chắc chắn có hậu chiêu!”

Thượng Quan Hồng càng thêm khẳng định suy đoán của mình, Lôi pháp của Lâm Hải nhất định là không bì kịp Lam Ngọc.

Muốn chuẩn bị vận dụng Thiên Hỏa cùng Huyền Băng Chi Đạo, đến giao phong cùng Lam Ngọc rồi.

Bởi như vậy, Lam Ngọc thế tất sẽ đưa tại trong tay Lâm Hải!

“Vừa rồi đã hữu kinh vô hiểm, hiện tại quyết không thể nhìn bi kịch phát sinh!”

Nghĩ đến chỗ này, không đợi Lam Ngọc ra tay, thân ảnh của Thượng Quan Hồng bỗng nhiên lóe lên, xuất hiện chính giữa Lâm Hải cùng Lam Ngọc.

“Lam công tử, chớ động thủ!”

Thượng Quan Hồng vội vàng hướng phía Lam Ngọc, cấp tốc quát to.

“n?”

Lam Ngọc đang đem Lôi pháp trong cơ thể, vận chuyển tới cực hạn, chính dẫn mà đợi phát, chưa từng nghĩ tới Thượng Quan Hồng đột nhiên nhảy ra ngoài, lông mày lập tức cau chặt.

“Thượng Quan Hồng, ngươi có ý tứ gì?” mặt Lam Ngọc âm trầm, quát lạnh nói.

Lâm Hải cũng là vẻ mặt khó hiểu, đem lực lượng cuồng bạo trong Tử Lôi Thần Long Tí đè xuống, mang theo nghi hoặc, chờ đợi

Thượng Quan Hồng trả lời.

Thượng Quan Hồng thì là cấp tốc nói ra, “Lam công tử, sự tình không có đến nước này!”

Lam Ngọc nghe được, thì là đột nhiên trừng mắt, hiện lên một đạo hàn quang lạnh như băng.

“Thượng Quan Hồng, ngươi là đang giúp Lâm Hải cầu tình?”

Thượng Quan Hồng nghe nói như thế, tức đến thiếu chút nữa nhổ ra.

Mẹ nó, cái Lam Ngọc này, thật đúng là không biết tốt xấu a, chính mình rõ ràng là đang cứu ngươi được không?

Thế nhưng mà, Thượng Quan Hồng ở bên ngoài lại không thể nói như vậy.

Lam Ngọc tâm cao khí ngạo, vô cùng coi trọng mặt mũi, nếu như mình nói gã không phải là đối thủ của Lâm Hải, Lam Ngọc chỉ sợ lập tức sẽ thẹn quá hoá giận, cùng Lâm Hải phân cao thấp.

Như vậy, ngược lại là hại Lam Ngọc rồi.

“Lam công tử, ngươi đã hiểu lầm, ta...” Mồ hôi của Thượng Quan Hồng nhanh chóng ứa ra, thời khắc đang lo phải giải thích thế nào , đột nhiên một làn gió thơm thổi qua.

Sau đó, một bóng hình xinh đẹp áo trắng hơn tuyết, xuất hiện ở trước mặt mọi người !

“Liễu Như Yên!!!”

Cơ hồ tất cả mọi người, tất cả đều trợn tròn tròng mắt, không nghĩ tới lại là Liễu Như Yên đi ra!

Lâm Hải vừa thấy Liễu Như Yên, càng là đại hỉ, hướng phía

Liễu Như Yên hô.

“Như Yên, không phải sợ, ta tới cứu ngươi rồi!”

Nhưng mà, Liễu Như Yên lại mặt không biểu tình liếc nhìn Lâm Hải, sau đó đạm mạc nói ra.

“Lâm Hải, ngươi đi đi!”

“Gả cho Lam Ngọc công tử làm thiếp, ta là tự nguyện!” Liễu Như Yên nói xong, biểu lộ của Lâm Hải đột nhiên cứng đờ, thoáng cái ngây người tại chỗ!

Chương 2145: Ai dám ngăn trở, trực tiếp giết!

“Như Yên, ngươi nói cái gì?”

Lâm Hải quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình, nhìn xem Liễu Như Yên mà vẻ mặt ngốc trệ, khó hiểu mà hỏi.

Nhưng Liễu Như Yên lại hướng phía Lâm Hải, khẽ lắc đầu.

“Ta nói, ta là tự nguyện!”

“Lâm Hải, ngươi đi đi!”

“Không có khả năng!” mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh ngạc, Liễu Như Yên gả cho Lam Ngọc làm thiếp, còn là tự nguyện hay sao?

Đây tuyệt đối không phải là sự thật, nếu không tin tức bên trên weachat, lại phải giải thích thế nào.

“Ha ha ha ha!” Lam Ngọc ở một bên, thì là cất tiếng cười to, nhìn Lâm Hải tràn đầy mỉa mai.

“Lâm Hải, đã nghe được a? Liễu Như Yên làm thiếp của ta, chính là nàng tự nguyện!”

“Hết lần này tới lần khác ngươi ở nơi này xen vào việc của người khác, ngươi tính toán là cái gì đó!”

Trong mắt Lâm Hải lập tức hiện lên một tia lửa giận, hướng phía Lam Ngọc nhất chỉ, âm thanh lạnh lùng nói.

“Ngươi câm miệng cho ta!”

Nói xong, Lâm Hải mang theo khó hiểu thật sâu, lần nữa nhìn về phía Liễu Như Yên, không thể tưởng tượng nổi mà hỏi.

“Như Yên, ngươi có biết , ngươi đang nói cái gì hay không?”

Liễu Như Yên nhìn Lâm Hải, trong ánh mắt, lập tức hiện lên một tia thất lạc.

“Lâm Hải, cái gì cũng không cần nói, cám ơn hết thảy những gì ngươi đã làm cho ta.”

“Nhưng là, ta thật là tự nguyện, ngươi vẫn là đi mau đi!”

Liễu Như Yên vừa nói, một bên vừa hướng phía Lâm Hải liên tục nháy mắt.

“n?”

Thấy tình cảnh này, Lâm Hải đột nhiên sững sờ.

Liễu Như Yên hướng chính mình nháy mắt, nếu như là trước ka mà nói, tự nhiên hắn đảm đương không nổi.

Trong nháy mắt, Lâm Hải liền hiểu được, Liễu Như Yên thật sự là đang lo lắng cho an nguy của mình a!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải không khỏi bất đắc dĩ cười, tâm tình ngược lại thả lỏng xuống.

“Như Yên, ngươi là sợ hãi, ta sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Ánh mắt của Lâm Hải nhìn thẳng vào Liễu Như Yên, mỉm cười hỏi.

Liễu Như Yên lại cúi đầu xuống, không dám nhìn Lâm Hải, ngược lại lần nữa thúc giục nói.

“Ngươi đi nhanh đi, Lâm Hải, Lam công tử đại nhân đại lượng, sẽ không so đo cùng ngươi!”

Vừa nghe đến lời này của Liễu Như Yên , nội tâm của Lâm Hải càng thêm sáng suốt.

Quả nhiên, Liễu Như Yên là sợ Lam Ngọc ra tay độc ác đối với chính mình, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục để bảo vệ chính mình bình an a!

Lâm Hải có thể minh bạch, Lam Ngọc há lại sẽ không biết ý tứ của Liễu Như Yên .

Khóe miệng nhếch lên, Lam Ngọc lộ ra một vòng cười lạnh, hướng phía Liễu Như Yên nói.

“Như Yên, ngươi không cần mang cho ta mũ cao, cái gì đại nhân đại lượng, Lam Ngọc ta hết lần này tới lần khác bụng dạ hẹp hòi!”

“Cái Lâm Hải này, ta hôm nay tất giết hắn!”

“Ngươi!” Liễu Như Yên nghe được lời nói của Lam Ngọc, không khỏi mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia tức giận, oán hận nói.

“Lam Ngọc, ta đều đã nguyện ý khuất phục ngươi rồi, ngươi vì cái gì còn không buông tha cho Lâm Hải!”

“Buông tha hắn?” Lam Ngọc xem thường cười cười, “Ta tại sao phải buông tha hắn?”

“Hắn vì ngươi, cũng dám tìm tới tận cửa rồi, ngươi vì hắn, lại càng nguyện ý tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục!”

“Các ngươi tình chàng ý thiếp như vậy, nếu không ở trước mặt ngươi, đem tiểu tử này giết, chẳng phải là rất xin lỗi các ngươi sao!”

Lam Ngọc nói một phen, đem Liễu Như Yên tức đến toàn thân phát run, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ nói.

“Lam Ngọc, ngươi vô sỉ!”

“Nếu ngươi dám giết Lâm Hải, ta lập tức tự bạo Nguyên Thần mà chết!”

Lam Ngọc thì là cười lạnh một tiếng, hướng phía Liễu Như Yên ngoan lệ nói.

“Nếu ngươi dám tự bạo Nguyên Thần, ta cam đoan với ngươi, nhất định lại để cho Nhạc gia chó gà không tha!!!”

Lam Ngọc vừa thốt ra lời kia, Liễu Như Yên tính cả Nhạc Tử Dương ở một bên , lập tức sắc mặt đại biến.

“Liễu Như Yên, nếu ngươi làm như thế, thì ngươi là tội nhân thiên cổ của Nhạc gia !!!”

Nhạc Tử Dương mang theo oán độc thật sâu, hướng phía Liễu Như Yên phẫn nộ quát một tiếng.

thân thể mềm mại của Liễu Như Yên nhoáng một cái, khuôn mặt trắng bệch vô cùng, không khỏi rơi lệ đầy mặt.

Cắn chặt hai môi, nhìn Lam Ngọc, tức giận nảy ra, khẽ kêu một tiếng .

“Lam Ngọc, có cái gì ngươi cứ hướng Liễu Như Yên ta đến, làm gì liên quan đến Nhạc gia?”

“Hừ!” Lam Ngọc thì là cười lạnh một tiếng, “Nhạc gia cùng Lâm Hải, tất có một phương phải diệt vong.”

“Ngươi, tự mình chọn a!”

“Ta...” Liễu Như Yên một hồi chán nản, thoáng cái lâm vào bên trong thống khổ xoắn xuýt, cảm giác tâm đều nhanh nhỏ máu rồi.

Một phương là Lâm Hải có tình có nghĩa, mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng đến đây cứu viện.

Một phương là gia tộc của người yêu đã chết của mình.

Mặc kệ phương nào diệt vong, đối với Liễu Như Yên đều là không cách nào tiếp nhận.

một chiêu này của Lam Ngọc, không thể bảo là không hung ác, trực tiếp đem Liễu Như Yên dồn đến tuyệt cảnh!

“Ai!”

Lâm Hải ở một bên nhìn Liễu Như Yên nhanh chóng rơi lệ không ngừng, không khỏi than nhẹ một tiếng.

“Được rồi, đừng để Như Yên khó xử nữa.”

“Lập tức mang Như Yên đi, ta cũng muốn xem, ai dám ngăn trở!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hướng phía Liễu Như Yên mỉm cười, ngữ khí kiên định nói ra.

“Như Yên, đừng khổ sở, cũng đừng làm khó, ta hiện tại liền mang ngươi đi, người nào cản trở thì chết!”

Lâm Hải nói xong, Lam Ngọc đột nhiên sững sờ, sau đó nhịn không được cười ha ha, phảng phất đã như nghe được chuyện cười cực lớn.

“Lâm Hải, loại khoác lác này, ngươi ở đâu ra tự tin, ta...”

Lời nói của Lam Ngọc, chỉ nói được một nửa, liền đột nhiên dừng lại, sau đó trên mặt không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ khó có thể tin.

Chỉ thấy bên cạnh Lâm Hải, không biết từ lúc nào, vậy mà trống rỗng xuất hiện một người nam tử!

Nam tử này, lớn lên thân cao qua trượng, cao lớn vạm vỡ, chỉ là vừa đứng ở kia, liền cho người một loại cảm giác áp bách mãnh liệt, lại để cho người nhịn không được mà hãi hùng khiếp vía!

“Người này là ai? Từ đâu xuất hiện!”

sắc mặt Lam Ngọc đại kinh, Chu Tử Chân xuất hiện, lại để cho nội tâm của gã bất an một hồi, có loại dự cảm bất thường.

Mà đúng lúc này, mí mắt Chu Tử Chân nhảy lên, hướng phía Lam Ngọc trông lại.

Ánh mắt của hai người, va chạm ở giữa không trung, không khỏi kích thích ra một đạo hỏa hoa mãnh liệt .

Ông!

Sau một khắc, toàn thân Lam Ngọc mạnh mẽ cứng đờ, đầu ông một tiếng, vậy mà như gặp phải trọng kích, máu tươi lập tức theo khóe miệng chảy ra.

Nhưng mà, Lam Ngọc ngay cả lau đi đều chẳng dám lau, hai mắt ngây ngốc nhìn Chu Tử Chân, tràn đầy sợ hãi!

“Tán Tiên!!!”

Mà lúc này đây, Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương, đồng thời phát ra một tiếng thét kinh hãi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

trên người Chu Tử Chân, cái cảm giác áp bách lại để cho người hãi hùng khiếp vía này, bọn họ bất quá là quá quen thuộc rồi.

Đó là một loại nghiền áp bên trên cảnh giới , là một loại uy nghiêm vượt xa những Tiên Đạo Chí Tôn như bọn họ này !

Mà người tu hành có loại uy nghiêm này, bọn hắn chỉ có tại trên người các cường giả Tán Tiên, mới nhận thức thật sâu qua!

Lam Ngọc vốn đang có vẻ mặt ngốc trệ , nghe được hai chữ Tán Tiên này, toàn thân lập tức giật mình một cái, ở đâu còn dám tiếp tục đối xem cùng Chu Tử Chân ?

Cuống quít cúi đầu, trong hai mắt chỉ còn lại có hoảng sợ thật sâu!

“Tán Tiên, tại sao ở đây lại có thể có Tán Tiên?”

Một cái thanh âm hoảng sợ, tại trong nội tâm của Lam Ngọc , điên cuồng hò hét.

Mà Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương, thì là cấp tốc tiến lên, hướng phía Chu Tử Chân, cung kính bái xuống.

“Thượng Quan Hồng!”

“Nhạc Tử Dương!”

“Bái kiến tiền bối!!!”

Hai người cong cong thân thể thật sâu, mang trên mặt tâm thần bất định cùng ngưng trọng, khẩn trương liền thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài rồi.

Tuy bọn họ là Tiên Đạo Chí Tôn, thậm chí ở bên trong Tiên Đạo Chí Tôn , địa vị đều thuộc về tầng trung thượng.

Nhưng tại trước mặt Tán Tiên, cái kia tính là cái gì chứ a!

Nếu thực chọc giận Tán Tiên, tùy tiện phất phất tay, đều có thể nhẹ nhõm đã muốn mạng của bọn họ!

Hôm nay, tại đây đột nhiên xuất hiện một vị Tán Tiên thần bí, bọn họ không dám thất lễ?

Nhưng mà, đối với bọn họ chào hỏi, Chu Tử Chân lại phảng phất giống như không thấy, liền cổ họng cũng không thốt ra một tiếng.

Cái này, lại làm cho Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương xấu hổ tới cực điểm.

Hai người cong cong thân thể, thật sự là đứng dậy cũng không phải, không đứng dậy cũng không phải, trong lúc nhất thời quả thực cực kỳ khó chịu.

Thế nhưng mà, trong lòng hai người tuy tức giận, cũng không dám có một tia biểu hiện ra ngoài.

Ai biết cái Tán Tiên thần bí này, là cái tính tình gì à?

Vạn nhất có chút bất mãn, vung tay lên đem chính mình diệt sát, cái kia oan hay không oan?

Liễu Như Yên giờ phút này, cũng ngây dại, nhìn xem Chu Tử Chân đột nhiên xuất hiện, có chút phát mộng.

Mà lúc này đây, Lâm Hải lại bước đi thong thả, không vội không chậm đi tới trước mặt Liễu Như Yên .

Sau đó, tại trong ánh nhìn soi mói của mọi người, khẽ vươn tay đem bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của Liễu Như Yên , trảo vào trong tay.

Vạn chúng nhìn trừng trừng, bàn tay nhỏ bé của Liễu Như Yên bị Lâm Hải cầm chặt, thân thể mềm mại lập tức run lên, mặt mũi tràn đầy đỏ bừng.

Nhưng mà, Lâm Hải lại giống như không coi ai ra gì, lôi kéo Liễu Như Yên, đi nhanh hướng phía trước đi đến.

Đồng thời, thanh âm vô cùng bá đạo, vang lên tại trong tai mọi người.

“Tiểu Trư, theo sát cho ta!”

“Ai dám ngăn trở, trực tiếp giết!”

Chương 2146: Tự cho là thông minh

“Vâng, chủ nhân!”

Chu Tử Chân ồm ồm đáp ứng một tiếng, mở rộng bước chân, nhắm mắt theo đuôi, theo sát sau lưng Lâm Hải.

Đồng thời, hai cái tròng mắt to, lóe ra sát cơ sâm lãnh, tại trên người từng cái Lam Ngọc cùng Thượng Quan Hồng, Nhạc Tử Dương nghiêng mắt nhìn qua, ý tứ cảnh cáo hàm xúc mười phần!

“Chủ nhân! Cái Tán Tiên này, vậy mà gọi Lâm Hải là chủ nhân!!!”

Nghe được xưng hô của Chu Tử Chân đối với Lâm Hải , bọn người Lam Ngọc, thiếu chút nữa dọa đến chảy nước tiểu tại chỗ .

Nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm, nhìn Lâm Hải đi lại thong dong, quả thực tràn đầy khiếp sợ cùng khó có thể tin!

Trời ạ, Tán Tiên cao không thể chạm, dĩ nhiên lại gọi Lâm Hải là chủ nhân?

Trong lúc nhất thời, bọn người Lam Ngọc, cảm giác tam quan của mình, đều bị phá vỡ rồi.

Tán Tiên, kia là tồn tại cao quý bực nào !

Phóng mắt ra toàn bộ Hồng Ngọc Quốc, số lượng Tán Tiên chỉ đếm được trên đầu ngón tay, không người nào là hùng bá một phương, được vạn người kính ngưỡng!

Lâm Hải chính là một cái Đại Thừa sơ kỳ, có tài đức gì mà lại để cho một gã Tán Tiên, cam nguyện nhận chủ?

Thế nhưng mà, sự thật cũng tại trước mắt, lại không phải do bọn họ không tin!

Bọn người Lam Ngọc, triệt để mộng ép.

Chứng kiến Chu Tử Chân theo sát Lâm Hải cùng Liễu Như Yên đi tới, Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương nào dám ngăn trở?

Cuống quít hướng phía hai bên cung kính thối lui, sợ cản đường, bị Chu Tử Chân ra tay giết đi.

Mà Lam Ngọc ở sau lưng , sắc mặt càng là một hồi xanh lét một hồi trắng.

Trong tay còn khống chế cái lôi cầu cực lớn đang xì xì vang vọng, hồ quang điện màu xanh lá đã sớm che kín quanh thân.

Lại sửng sốt trơ mắt nhìn Lâm Hải, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Liễu Như Yên, giống như không coi ai ra gì mà rời đi.

Toàn bộ quá trình, đừng nói công kích, Lam Ngọc liền một câu cũng đều không dám nói!

Thẳng đến khi Lâm Hải mang theo Liễu Như Yên rời đi, biến mất tại chính giữa tầm mắt của mọi người, Lam Ngọc mói vung tay lên, đem lôi cầu oanh kích ở bên trên một tòa núi lớn phía xa.

Tạch...!

Nhất thời, sấm sét vang dội, cái tòa núi lớn cao vút trong mây kia, lập tức sụp đổ, bị lệch thành vị trí đất bằng.

Cho đến lúc này, mặt mũi Lam Ngọc mới tràn đầy vẻ giận dữ, cắn răng mở miệng gầm lên giận dữ.

“Lâm Hải, ta không để yên cho ngươi đâu!!!”

Mà Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương, thì là sâu sắc thở dài ra một hơi.

Chu Tử Chân cứ bình tĩnh ly khai như vậy, đối với bọn họ mà nói, đã là kết quả tốt nhất rồi.

Nếu không, nếu Chu Tử Chân thật sự muốn động thủ, đưa bọn họ giết hoặc là phế đi, thì phải làm thế nào đây?

Bọn họ cũng chỉ có phần tự nhận không may!

“Lam công tử, tạm thời bớt giận, có Tán Tiên xuất hiện, thế cục căn bản không phải chúng ta có thể nắm bắt!”

Thượng Quan Hồng thấy Lam Ngọc tức đến xanh cả mặt, đuổi bước lên phía trước, hướng phía Lam Ngọc trấn an nói.

“Đúng vậy a, Lam công tử, chuyện không thể làm, có thể làm gì a!” Nhạc Tử Dương cũng tiến lên, cười khổ nói.

Mà hai mắt Lam Ngọc lại lập loè hàn quang, trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh phẫn nộ.

“Liễu Như Yên, ta nhất định phải đạt được, ai cũng không ngăn cản được ta!”

“Cái Lâm Hải kia, ta sớm muộn gì cũng giết hắn đi!”

Thượng Quan Hồng nghe xong, lập tức lại càng hoảng sợ, chặn lại nói.

“Lam công tử, bên người Lâm Hải có Tán Tiên đi theo, ngươi cũng ngàn vạn lần đừng có hành động thiếu suy nghĩ!”

lông mày Lam Ngọc nhíu lại, nghĩ đến ánh mắt đáng sợ kia của Chu Tử Chân , trong nội tâm không khỏi sinh ra một tia nghĩ mà sợ.

Nhưng rất nhanh, trong nội tâm Lam Ngọc bộc phát ra điểm khả nghi , hướng phía Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương hỏi.

“Các ngươi nói, người vừa rồi kia, thật là Tán Tiên sao?”

“Cái này còn có giả? Chính là Tán Tiên, chắc chắn một trăm phần trăm!” Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương trăm miệng một lời nói.

“Thế nhưng mà, Tán Tiên làm sao có thể sẽ nhận Lâm Hải làm chủ?”

“Cái này...” Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương lập tức nghẹn lời, điểm này, bọn họ cũng không cách nào lý giải.

Lam Ngọc trầm mặc một lát, sau đó lạnh lùng cười cười.

“Đổi lại là hai người các ngươi, nếu như đã đến cảnh giới Tán Tiên này, sẽ nhận một cái Đại Thừa sơ kỳ làm chủ sao?”

“Cái kia làm sao có thể!” Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương lắc đầu liên tục.

“Tán Tiên có tôn nghiêm của Tán Tiên , mặc dù là chết, cũng không có khả năng nhận một cái Đại Thừa cảnh làm chủ!”

Hai người nói xong, lại thoáng cái ngây ngẩn cả người.

Mà Lam Ngọc lại lạnh lùng cười cười, “Chính các ngươi cũng nói, cho dù chết, cũng không có khả năng nhận một cái Đại Thừa sơ kỳ làm chủ!”

“Vậy cái Tán Tiên bên người Lâm Hải kia, giải thích thế nào?”

“Cái này...” Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương, không khỏi lần nữa nghẹn lời, á khẩu không trả lời được.

“Lam công tử, ý của ngươi là?” Thượng Quan Hồng cau mày, khó hiểu mà hỏi.

Lam Ngọc lại nhếch khóe miệng lên, một bộ dạng giống như đã tính trước, có chút cười lạnh nói.

“Ta hiện tại đột nhiên hoài nghi, cái Tán Tiên kia, rõ ràng tựu là giả!”

“Giả hay sao?” Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương sững sờ, sau đó nhao nhao lắc đầu.

“Không có khả năng, khí tức trên thân cái Tán Tiên kia, tuyệt sẽ không là giả, huống chi Lam công tử ngươi cùng y chỉ là va chạm ánh mắt, liền bị thương hộc máu.”

“Ngoại trừ Tán Tiên, ai có thể làm được!”

Nhưng ánh mắt Lam Ngọc lại kiên định, lần nữa lạnh lùng nói.

“Nếu như nói, cái kia hết thảy đều là ảo giác đâu?”

“Ảo giác?” Lời nói của Lam Ngọc, lại để cho Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương sững sờ.

“Đúng vậy, chính là ảo giác!” ánh mắt Lam Ngọc rùng mình, vô cùng khẳng định nói.

“Các ngươi ngẫm lại, cái Tán Tiên kia, có phải thoáng cái đã xuất hiện ở sau lưng Lâm Hải hay không .”

“Cho dù thực lực của Tán Tiên có mạnh hơn nữa, cũng không thể nào làm được chuyện xuyên qua không gian, trống rỗng xuất hiện a?”

Lời nói của Lam Ngọc, lại để cho Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương, trong lòng mạnh mẽ nhảy dựng, sau đó mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

“Lam công tử nói không sai, ta trước đó cũng đang kỳ quái, vì cái gì mà trước khi cái Tán Tiên kia xuất hiện, lại không có một tia dấu hiệu.”

“Hiện tại ngẫm lại, càng thêm cảm thấy kì quái!”

Thượng Quan Hồng chau mày, trên mặt trầm tư nói.

“Hừ, có cái gì kỳ quái!” Lam Ngọc lạnh lùng cười cười, “Rõ ràng chính là ảo giác!”

“Lâm Hải nhất định là tinh thông Huyễn thuật, do đó huyễn hóa ra một cái Tán Tiên, đem chúng ta chấn nhiếp rồi!”

“Chỉ có điều, Huyễn thuật của Lâm Hải quá mức cường đại, để cho chúng ta căn bản không có phát giác đến, thậm chí đem thực lực của Tán Tiên, đều biến ảo ra cực kỳ rất thật, một ánh mắt liền khi?n ta thổ huyết!”

Lam Ngọc càng nói, nội tâm càng thêm nhận định, trước đó chính là bị Huyễn thuật bố trí.

“Các ngươi nghĩ thoáng một phát, nếu thật sự là Tán Tiên, Lâm Hải đã hoàn toàn khống chế sinh tử của chúng ta, nhưng hắn vì cái gì không cho Tán Tiên, đem chúng ta giết, ngược lại là vội vã rời đi?”

“Cũng là bởi vì, cái Tán Tiên kia căn bản là giả, Lâm Hải sợ chúng ta nhìn thấu, chột dạ mà trốn!”

“Đậu phộng, lại để cho tên hỗn đản Lâm Hải này, lừa gạt rồi!”

Lam Ngọc nói xong, không khỏi tức đến dậm chân một cái, quả thực phẫn nộ không thôi!

Thượng Quan Hồng cùng Nhạc Tử Dương, nghe xong lời nói này của Lam Ngọc, thì là hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời lắc lư bất định.

Tuy, bọn họ cũng hiểu được, phân tích của Lam Ngọc cực kỳ có lý.

Nhưng, cảm giác áp bách mà Chu Tử Chân cho bọn họ lúc trước, thật sự là quá mức chân thật rồi.

bên trong nội tâm của bọn họ, còn không cách nào tiếp nhận, chuyện Chu Tử Chân là ảo giác.

“Lam công tử, ta cảm thấy, vẫn là điều tra rõ ràng mới tốt, một khi suy tính sai lầm, sẽ hối hận không kịp a!”

Thượng Quan Hồng mang theo một tia sầu lo, khuyên bảo Lam Ngọc.

“Sẽ không suy tính sai, trí tuệ của bổn công tử , há lại ngươi có thể so sánh!” Lam Ngọc mang theo một tia bất mãn, hừ lạnh nói.

“Ách...” Thượng Quan Hồng lập tức nghẹn lời một hồi, nội tâm phiền muộn không thôi.

Đậu phộng, nếu không phải do thân phận của Lam Ngọc đặc thù, chỉ vì những lời này, Thượng Quan Hồng thậm chí nghĩ một cái tát chụp chết gã!

“Ta cảm thấy, vẫn là điều tra một phen mới tốt!”

Thượng Quan Hồng kiên trì duy trì ý kiến của mình, mặc kệ Lam Ngọc nghĩ như thế nào, y đều muốn phái người, điều tra Lâm

Hải một phen.

Nếu như Chu Tử Chân cái Tán Tiên này, chân thật tồn tại, đi theo bên Lâm Hải, y nhất định phải kịp thời thông tri Lam Ngọc.

Nếu không, Lam Ngọc bị Chu Tử Chân giết, y cũng phải đi theo gặp nạn.

Liễu Như Yên bị Lâm Hải cướp đi, Lam Ngọc cũng không cần phải dừng lại ở chỗ này .

Dựng lên một đóa tường vân, cùng Thượng Quan Hồng rời khỏi trang viên Nhạc gia, thẳng đến thành Thái Thản mà đi.

Lâm Hải tự nhiên không biết, Lam Ngọc tự cho là thông minh, đem Chu Tử Chân suy đoán thành ảo giác.

Lúc này, Lâm Hải mang theo Liễu Như Yên, bay đến một chỗ vắng vẻ.

“Như Yên, chỗ này là địa phương nào?” Sau khi tường vân rơi xuống, Lâm Hải hướng phía Liễu Như Yên, kinh ngạc hỏi.

“Ngươi đi theo ta!”

Liễu Như Yên cũng không trả lời, mà là lôi kéo Lâm Hải, một đường bay nhanh, rất nhanh đã đến cửa vào của một sơn động .

Chương 2147: Cấm chế sơn động

“Đây là nơi nào?”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, chỉ thấy chỗ cửa động, ba quang lăn tăn có một tầng cấm chế hơi nước, đem cửa động hoàn toàn phong kín.

Cái phía trên cấm chế hơi nước kia , ẩn ẩn có một cỗ lực lượng âm nhu cường đại phóng xuất ra.

Nếu muốn xông vào, tất sẽ bị cỗ lực lượng này trùng kích cùng cản trở.

Mà Liễu Như Yên thì là nhếch lông mày lên, ngăn đón Lâm Hải bay thẳng vào trong động.

“Đi vào trước, sau đó ta lại nói tỉ mỉ với ngươi!”

Nói xong, thân thể mềm mại của Liễu Như Yên vọt tới trước, thoáng cái vậy mà xuyên thân vào cấm chế hơi nước mà qua.

“Ồ?”

thời khắc Lâm Hải đang kinh nghi , đột nhiên hào quang Huyền Băng trong cơ thể lóe lên, sau đó chỉ cảm thấy bị một cỗ lực lượng âm nhu vờn quanh, có loại cảm giác sóng nước đè ép.

Mà sau một khắc, cảnh tượng trước mắt Lâm Hải biến đổi, rõ ràng đà tiến nhập vào trong sơn động.

“Đây là có chuyện gì?”

mặt mũi Lâm Hải không khỏi tràn đầy kinh ngạc, không nghĩ tới cấm chế ở cửa động, vậy mà không có hiệu quả đối với chính mình.

Chẳng lẽ nói, là vì quan hệ với Huyền Băng trong cơ thể ?

Mà Liễu Như Yên sau khi vào sơn động , cuối cùng đã nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó, mang theo thần sắc phức tạp, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Lâm Hải, thêm phiền toái cho ngươi rồi.”

Lâm Hải sững sờ, đột nhiên lã chã bật cười.

“Như Yên, ngươi đây là nói cái lời nói gì?”

Mà Liễu Như Yên thì là thần sắc ảm đạm, mang theo một tia ưu thương nói.

“Bởi vì ta, ngươi đắc tội Lam Ngọc, Lam Ngọc người này lòng dạ hẹp hòi, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Ha ha, là việc này a!” Lâm Hải cười cười, sau đó vẻ mặt nhẹ nhõm lắc đầu.

“Ngươi yên tâm, Lam Ngọc bực mặt hàng này, ta còn không để vào mắt.”

lông mày Liễu Như Yên cau lại, sau đó nhẹ nhàng thở dài.

“Lam Ngọc, ngươi tuy không sợ, thế nhưng mà, thế lực sau lưng gã thì sao đâu?”

“thế lực sau lưng gã?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc.

Liễu Như Yên thì là nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm trọc khí, chậm rãi nói.

“Lôi Vân Tông!”

“Lôi Vân Tông!!!” Lâm Hải nghe được ba chữ kia, con mắt lập tức trợn tròn, sau đó giật mình một hồi .

Trách không được, bất luận là Thượng Quan Hồng hay là Lam Ngọc, Lôi pháp đều cường như thế được, náo loạn cả buổi ra là người của Lôi Vân Tông!

Mà Liễu Như Yên tức thì tiếp tục mở miệng nói.

“Lôi Vân Tông, tại toàn bộ Hồng Ngọc Quốc, cũng là tông môn cực kỳ cường đại, thành trì dưới trướng có trên trăm cái, cao thủ tông môn nhiều vô số kể.”

“Mà Lôi Vân Tông bảy cái đường, Đường chủ đều là Tán Tiên, một môn bảy Tán Tiên, đây là lực lượng đáng sợ đủ để hủy diệt bất luận cái thế lực lớn gì.”

“Đương nhiên, kinh khủng nhất vẫn là Tông chủ Lôi Vân Tông Lôi Khiếu Vân, thực lực càng thêm sâu không lường được, không có ai biết, y cường đại đến trình độ nào.”

“Bất quá, đã từng có một cái Tán Tiên, trong lúc vô tình đắc tội với Lôi Vân Tông, nhắm trúng Lôi Khiếu Vân giận dữ, một đạo Thần Lôi, trực tiếp đem tên Tán Tiên kia oanh đến hình thần câu diệt!”

Lâm Hải nghe đến đó, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, lộ vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

thực lực của Lôi Vân Tông , thật không ngờ lại cường đại như vậy, bảy cái Đường chủ, vậy mà đều là Tán Tiên!

Mà Tông chủ Lôi Khiếu Vân, càng là tồn tại có thể miểu sát Tán Tiên .

Nói như vậy, thực lực Lôi Khiếu Vân ít nhất là Nhị kiếp Tán Tiên .

Trách không được Liễu Như Yên thấy mình đắc tội Lam Ngọc, thần sắc lại khẩn trương như thế.

Cái Lôi Vân Tông này, thật đúng là quái vật khổng lồ, đắc tội không nổi a!

Bất quá, Lâm Hải tuy giật mình, nhưng cũng không trở thành sợ hãi.

Lôi Vân Tông có Lôi Khiếu Vân cường hoành, nhưng Lâm Hải hắn, cũng không phải là không có bất luận cái át chủ bài gì .

Những thứ không nói khác, chỉ là loại pháp bảo nghịch thiên như Luyện Yêu Hồ này , chỉ cần mình đi đến bên trong trốn đi, Lôi Vân Tông cường thịnh hơn nữa, lại có thể thế nào?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải mỉm cười, hướng phía Liễu Như Yên trấn an nói.

“Như Yên, ngươi yên tâm đi, Lôi Vân Tông tuy mạnh, ta cũng đều có cách ứng đối.”

Liễu Như Yên còn muốn nói điều gì đó, lại bị Lâm Hải chuyển hướng chủ đề, nhìn nhìn mọi nơi , kỳ quái hỏi.

“sơn động này là địa phương nào, ngươi vì cái gì lại dẫn ta tới đây?”

Liễu Như Yên nghe được, nhẹ nhàng mấp máy miệng, nhàn nhạt nói ra.

“Ngươi còn nhớ rõ, sự tình ta đã từng nói cùng ngươi, có một lần ta bị thương thật nặng, bị người truy kích, cuối cùng trốn ở một chỗ an toàn chữa thương sao?”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Tự nhiên nhớ rõ!”

“Cái chỗ an toàn kia , chính là chỗ này!”

Liễu Như Yên nói xong, hướng phía cái hơi nước ba quang lăn tăn nơi cửa vào sơn động kia nhất chỉ, nhàn nhạt nói ra.

“Cái đạo cấm chế kia, trừ phi người mang Huyền Băng Chi Đạo, nếu không mặc ngươi có tu vi cao bao nhiêu, cũng không cách nào đột phá.”

“A?” Lâm Hải nghe được, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Trách không được, chính mình lúc vừa mới tiến vào, Huyền Băng trong cơ thể tựa hồ có cảm ứng.

Náo loạn cả buổi, Huyền Băng Chi Đạo lại là mấu chốt để thông qua cái đạo cấm chế này!

“Lâm Hải, ngươi hôm nay đắc tội Lôi Vân Tông, tạm thời ở đâu cũng không nên đi, cứ trốn ở trong sơn động này đi.”

“Chỉ cần ngươi không đi ra, dù là Tông chủ Lôi Vân Tông Lôi Khiếu Vân đích thân đến, cũng chưa chắc đã làm gì được ngươi!”

Lâm Hải nghe xong, trong nội tâm không khỏi dâng lên một dòng nước ấm.

Liễu Như Yên mang chính mình tới đây, náo loạn cả buổi là suy nghĩ vì an toàn của mình.

“Như Yên, cám ơn ngươi!”

Ánh mắt của Lâm Hải mang theo ôn nhu, hướng phía Liễu Như Yên cảm kích nói.

“Cám ơn ta làm cái gì!” mặt đẹp của Liễu Như Yên một hồng, “Nếu không phải nhờ ngươi, ta chỉ sợ đã ủy thân cho Lam Ngọc rồi.”

Vừa nhắc tới chỗ này, lông mày Lâm Hải dựng ngược lại, lập tức bốc lên lửa giận.

“Như Yên, Lam Ngọc tuy đáng hận, nhưng Nhạc gia cũng không phải vật tốt gì!”

Liễu Như Yên khoát tay, ngăn Lâm Hải nói tiếp xuống dưới, lộ vẻ mặt thống khổ.

“Đừng nói vậy!”

Lâm Hải miệng giật giật, cuối cùng vẫn là nhịn không được, tiếp tục nói.

“Như Yên, ngươi yêu, chỉ là người yêu của ngươi, hôm nay người yêu của ngươi đã qua đời, ngươi không cần phải vì Nhạc gia, hi sinh chính mình như vậy .”

thần sắc Liễu Như Yên ảm đạm, khổ sở không thôi, đã qua hồi lâu, mới bi thương nói.

“Nhạc Tử Dương cùng ta nói, nếu ta không đáp ứng Lam Ngọc, Lôi Vân Tông sẽ đem Nhạc gia diệt tộc, đến lúc đó ta chính là tội nhân thiên cổ của Nhạc gia, người yêu đã chết đi của ta, cũng sẽ đều vì ta, trên lưng đeo bêu danh thiên cổ!”

Lâm Hải nghe xong, trực tiếp tức đến nở nụ cười.

“Vớ vẩn!”

“Nhạc gia bị diệt tộc hay không, cùng ngươi có quan hệ gì?”

“Cái Nhạc Tử Dương này, thật đúng là thối không biết xấu hổ, cùng đứa con Nhạc Cần của lão , hoàn toàn là cá mè một lứa!”

Thấy Liễu Như Yên trầm mặc không nói, trên mặt là đau thương thật sâu, Lâm Hải bất quá mở miệng an ủi nói.

“Như Yên, ngươi vẫn là quá đơn thuần rồi.”

“Yên tâm đi, Lôi Vân Tông không có khả năng bởi vì việc này, mà đi gây chiến diệt sát một gia tộc, làm như vậy đối với Lôi Vân Tông có hại không lợi.”

“Đây hết thảy, đều là Nhạc Tử Dương lừa gạt ngươi!”

“Thật vậy chăng?” đôi mắt dễ thương của Liễu Như Yên chớp động, mang theo một tia tha thiết, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ta cam đoan với ngươi!” Lâm Hải trịnh trọng nhẹ gật đầu.

Liễu Như Yên lúc này mới thở phào một cái một cái, thanh âm lẩm bẩm nói.

“Nói như vậy, ta liền an tâm.”

“Vừa rồi, ta thật sự sợ, ta với ngươi cùng một chỗ trốn đi, Lam Ngọc dưới tức giận, sẽ diệt Nhạc gia.”

“Ha ha, ngươi lo ngại a, Như Yên.”

Lâm Hải cười cười, đồng thời nội tâm không khỏi cười khổ một hồi, không thể tưởng được tâm tư của Liễu Như Yên, lại đơn thuần như thế.

Thấy tâm thần Liễu Như Yên còn có chút không tập trung, ánh mắt Lâm Hải đột nhiên dò xét mọi nơi, đang trông xem thế nào một phen, để chuyển đi lực chú ý của Liễu Như Yên.

“Như Yên, sơn động này ngươi có dò xét qua sao?”

“cấm chế ở cửa ra vào , nhất định là có người cố ý thiết hạ.”

lông mày của Liễu Như Yên lúc này mới nhảy lên, hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Ta đã dò xét qua, trong sơn động này không có vật gì, hơn nữa cực kỳ nhỏ hẹp, xa hơn mấy trăm mét phía trước , liền đến cuối cùng rồi!”

“A?” Lâm Hải không khỏi lộ vẻ mặt nghi hoặc.

cửa ra vào sơn động , đã bố trí xuống cấm chế lợi hại như thế, lại chỉ là một cái sơn động trống trơn sao?

“Như Yên, chúng ta đi vào trong nhìn xem!”

“n!” Liễu Như Yên đáp ứng một tiếng, theo Lâm Hải, hướng phía chỗ sâu trong sơn động đi đến.

Chương 2148: Sương mù phấn hồng

Thời gian một cái nháy mắt, Lâm Hải cùng Liễu Như Yên liền đi tới cuối cùng.

Quả nhiên, theo như lời của Liễu Như Yên , chỉ có sâu mấy trăm mét, trên đường đi càng là không có vật gì.

“Kỳ quái, một cái sơn động trống trơn, tại sao lại bố trí xuống cấm chế đâu?”

Lâm Hải không khỏi nhíu mày suy ngẫm, mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

Trong nội tâm mang theo nghi hoặc, Lâm Hải hướng vách đá cuối cùng phía sơn động, cẩn thận ngóng nhìn.

Đồng thời, Thiên Nhãn Thần Thông tự động mở ra, một tầng hơi nước màu xanh da trời, xuất hiện tại phía trên đồng tử.

Sau một khắc, vách đá trước mặt, thoáng cái biến thành màu lam nhạt, thậm chí liền cả cấu tạo của nó, đều bị Lâm Hải xem đến rõ rõ ràng ràng.

“Ồ?”

Rất nhanh, trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ nhảy dựng, phát hiện ra chỗ dị thường

ở chỗ sâu trong cái vách tường này, thậm chí có một cái vòng tròn nhô lên, rõ ràng cho thấy một đạo cơ quan!

Không khỏi, Lâm Hải lộ ra dáng tươi cười.

“Như Yên, cái sơn động này, không đơn giản a!”

“A?” Liễu Như Yên sững sờ, “Ở đâu không đơn giản?”

Lâm Hải không nói gì, mà là đi đến trước, bàn tay đột nhiên phun ra nuốt vào chân nguyên, đặt tại vị trí cái vòng tròn nhô lên trên vách đá kia .

Sau đó, ánh mắt của Lâm Hải mãnh liệt, bỗng nhiên phóng thích chân nguyên, thẩm thấu vào chính giữa vách đá, bàn tay xoay tròn một cái.

Két ~ tạch tạch tạch...

ở chỗ sâu trong vách đá, cái vòng tròn nhô lên kia, bị chân nguyên của Lâm Hải , chậm rãi vặn đi.

Nhất thời, từng đợt tiếng vang nặng nề phát ra, lại để cho Liễu Như Yên chấn động.

Sau đó, hoảng sợ phát hiện, vách đá trước mắt, vậy mà từ giữa hướng phía hai bên, chậm rãi tách ra.

“Cái này...”

đôi mắt dễ thương của Liễu Như Yên kinh ngạc, giật mình đến cái miệng nhỏ nhắn đều lớn đến tròn vo, không thể ngậm lại rồi.

“Không nghĩ tới a, sơn động này có động thiên khác !”

bàn tay Lâm Hải buông vách tường ra, nhìn xem phía sau cửa đá, cái thông đạo hẹp dài kia, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang.

Sau đó, quay đầu, nhìn Liễu Như Yên ngưng trọng nói.

“Như Yên, muốn cùng một chỗ đi vào, dò xét một phen hay không, có lẽ có cái cơ duyên gì, cũng nói không chừng đấy chứ!”

Liễu Như Yên không chút do dự, hướng phía Lâm Hải nhẹ gật

đầu.

sơn động này dấu diếm động thiên, bên trong nhất định có bí mật gì đó.

“Coi chừng một ít, chúng ta đi!”

Lâm Hải dành đi vào trước, bước chân chậm chạp, ngưng thần tụ khí, cảnh giác quan sát bốn phía.

Đã thấy cái thông đạo này hẹp dài, vừa mới đủ để hai người sóng vai mà đi, mỗi khi cách hơn mười thước, liền có một cái cột đèn màu hồng phấn, càng có mùi thơm nhàn nhạt truyền đến, khiến cho không khí ở trong đó , cực kỳ mập mờ.

Nếu như không biết, thậm chí còn cho rằng, là đi tới trong khuê phòng của nữ tử nào đó.

Hơn nữa, không biết vì cái gì, càng đi vào trong, tim của Lâm Hải càng thêm đập nhanh hơn.

Trong lúc bất tri bất giác, yết hầu khát khô, một dòng nước nóng bắt đầu chảy xuôi ở trong cơ thể, tâm như lửa đốt, một cỗ bản năng nguyên thủy , bắt đầu không khỏi khống chế mà bay lên.

“Chuyện gì xảy ra?”

lông mày Lâm Hải cau chặt, phát hiện nội tâm của mình, giống như sinh ra cỏ dại, cái loại cảm giác hỏa thiêu hỏa liệu này, quả thực lại để cho người khó có thể tự kiềm chế.

Kìm lòng không được, Lâm Hải quay đầu lại hướng phía Liễu Như Yên nhìn qua.

Đã thấy Liễu Như Yên, đôi má ửng đỏ, hồng nhuận phơn phớt như nước thủy triều, có chút thở hổn hển, thổ khí như lan, một cỗ mùi thơm ngát nhàn nhạt của nữ tử , thỉnh thoảng từ trong miệng thở ra.

khoảng cách Lâm Hải quay đầu lại, vừa vặn phụt lên tại trên mặt Lâm Hải, chui vào trong lỗ mũi Lâm Hải.

Ông!

hương khí mà Liễu Như Yên thở ra , quả thực giống như chất xúc tác, lại để cho nhiệt huyết của Lâm Hải lập tức xông đầu, suýt nữa nhịn không được xúc động, mà đem Liễu Như Yên ôm vào trong ngực.

“Lâm Hải, ta như thế nào cảm giác, có chút không đúng?”

Liễu Như Yên tựa hồ cũng phát hiện thân thể có dị thường, hô hấp có chút dồn dập, ngượng ngùng nói.

Lâm Hải cưỡng ép khống chế được dục vọng trong nội tâm của chính mình, dùng sức lắc đầu.

“Xác thực không đúng, nơi này có cổ quái!”

Lâm Hải mặc dù nhiều năm không có chạm qua nữ nhân, nhưng tự hỏi có Đạo Đức Kinh đang không ngừng vận chuyển, còn không đến mức đã đến tình trạng không cách nào khống chế.

Thế nhưng mà hôm nay, vậy mà đã đến biên giới không khống chế được

Liễu Như Yên tuy đẹp, cũng tuyệt không có khả năng lại để cho khác thường Lâm Hải như thế, quả thực lại để cho Lâm Hải kinh hãi.

Thật may khi thân thể phát sinh quỷ dị biến hóa, thần trí của Lâm Hải cùng Liễu Như Yên , còn thập phần thanh tỉnh, không đến mức làm ra sự tình không chịu nổi.

Cố nén nội tâm dày vò, Lâm Hải hướng phía Liễu Như Yên nói

ra.

“Như Yên, chúng ta đi xa hơn về phía trước một đoạn nữa, nếu không tiếp tục phát hiện gì, thì quay về theo đường cũ a!”

“n ~” Liễu Như Yên đáp một tiếng, nào biết được thanh âm này vừa ra tới, vậy mà như mộng như câu.

Lâm Hải chỉ cảm thấy thân thể tê dại một hồi, giống như bị điện giật, hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Giật nảy mình rùng mình một cái, Lâm Hải đem liệt hỏa bay lên trong nội tâm, cưỡng ép đè xuống, trong nội tâm thầm mắng một tiếng.

“Đáng chết, năng lực tự động điều khiển như thế nào chênh lệch như thế!”

một tiếng trả lời vừa rồi của Liễu Như Yên kia, quả thực quá mức mất hồn rồi, cơ hồ đem phòng tuyến cuối cùng của Lâm Hải làm sụp đổ.

Hít sâu một hơi, Lâm Hải toàn lực khu trừ tạp niệm trong đầu, tiếp tục hướng phía trước tiến lên.

Cũng may lại đi ra hơn trăm mét xa, rốt cục tình cảnh phía trước thay đổi, thoát ly cái thông đạo hẹp hòi này.

“Như Yên, mau nhìn, phía trước cùng một căn phòng đá!”

Lâm Hải chỉ vào phía trước, hướng phía Liễu Như Yên hoảng sợ nói.

Nhưng, Liễu Như Yên lại không đáp lại, chỉ là hô hấp dồn dập, tại sau lưng Lâm Hải thở hổn hển một hồi .

“n?”

Lâm Hải sững sờ, quay đầu lại nhìn qua, đã thấy hai mắt Liễu Như Yên như nước, mê say lấy nhìn chằm chằm chính mình , sắc mặt như hỏa thiêu, một mảnh ửng đỏ !

“Không tốt, Như Yên không chịu nổi rồi!”

Lâm Hải là người từng trải, ở đâu còn nhìn không ra trạng thái giờ phút này của Liễu Như Yên , đúng là thời điểm tình đậm đặc!

Thế nhưng mà, Lâm Hải lại đã quên, chính hắn cũng bị không khí quỷ dị này, khiến cho liệt hỏa đốt người, vẫn luôn là đang cưỡng ép chịu đựng.

Hôm nay, vừa nhìn thấy Liễu Như Yên hiện đã là cái dạng này, còn muốn đem con mắt dời đi, đều đã làm không được rồi.

Sau một khắc, trong đầu Lâm Hải ông một tiếng, lập tức trống rỗng, chỉ còn lại một cái thanh âm, đang không ngừng vọng ra.

“Lâm Hải, còn chờ cái gì!”

“tuyệt sắc như thế , ngươi nếu không làm mà nói, coi như là nam nhân sao?”

“Chiếm hữu nàng, chiếm hữu nàng!”

Rốt cục, một tia lý trí cuối cùng của Lâm Hải, bị thanh âm trong đầu, triệt để chôn vùi.

Đột nhiên, hô hấp Lâm Hải dồn dập, trong mắt cơ hồ phun ra lửa diễm, tiến lên một tay đem Liễu Như Yên bế lên.

“Anh ~ “

Liễu Như Yên phát ra một tiếng ngâm khẽ làm say lòng người, hai cái cánh tay ngọc kìm lòng không được mà ôm lấy cổ Lâm Hải .

Một đôi môi son, thở ra khí tức nóng rực, hướng phía Lâm Hải điên cuồng hôn đến.

Lâm Hải ở đâu còn có thể cầm được, một bên điên cuồng đáp lại, một bên ôm Liễu Như Yên, hướng căn phòng đá phía trước, chạy vội mà đi.

Hoàn toàn không có chú ý tới, tại đỉnh đầu của hắn cùng Liễu Như Yên , có một vòng sương mù màu phấn hồng nhàn nhạt, giống như có tánh mạng, không ngừng xoay quanh.

Ầm!

Lâm Hải dưới tình thế cấp bách, một cước đem cửa phòng đá, trực tiếp đá văng ra.

Ông!

Đồng thời khi cửa phòng đá bị mở ra, một cỗ sương mù màu phấn hồng nồng đậm, bỗng nhiên đập vào mặt.

Trong chốc lát, Lâm Hải cùng Liễu Như Yên đã bị sương mù màu phấn hồng che lấp, chỉ còn lại có hai cái thân ảnh mông lung, gắt gao quấn lại với nhau, bổ nhào tại trên giường đá hẻo lánh .

Lâm Hải làm một giấc mộng, một cái mộng đẹp lại để cho tâm trí của toàn bộ các nam nhân đều hướng về .

Chỉ có điều, lại để cho Lâm Hải cảm thấy kỳ quái chính là, dung mạo của nữ tử kia , lại vẫn mơ hồ không rõ.

Lâm Hải muốn xem xem dung mạo của nữ tử này, phân biệt rõ thoáng một phát nàng rốt cuộc là ai, lại bị một tầng sương mù màu hồng nhạt nồng đậm che lấp.

Tùy ý Lâm Hải gạt đi như thế nào, cũng không thể thấy rõ tướng mạo của nữ tử .

Đột nhiên, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ đầu váng mắt hoa, sau đó chậm rãi nằm ở trong ngực nữ tử , đã mất đi ý thức.

“A!!!”

Không biết đã qua bao lâu, một tiếng thét lên, đem Lâm Hải đột nhiên bừng tỉnh. Hoảng sợ mở hai mắt ra, Lâm Hải liền trợn tròn mắt tại chỗ .

Chương 2149: Nàng là lớn, ta là nhỏ!

“Mả mẹ mày!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, liền mộng ép tại chỗ.

Nhìn cái hình ảnh làm cho người huyết mạch phun trào trước mặt này, Lâm Hải chỉ cảm thấy đầu ông ông vang lên, một mảnh hỗn loạn!

Sau đó, cái tràng cảnh cực kỳ mất hồn trong mộng kia, lần nữa hiện ra, lại để cho Lâm Hải hoảng sợ vạn phần.

Chẳng lẽ, hết thảy trong mộng kia, đều là sự thật!

“Anh ~ ngươi còn không mau quay đầu đi!”

Cái lúc này, thanh âm vừa thẹn vừa xấu hổ, mang theo ngữ khí hờn dỗi, truyền vào trong tai Lâm Hải.

Liễu Như Yên mặt đỏ như nước thủy triều, nhanh nhắm chặt hai mắt, nghe thanh âm sắp khóc rồi.

Lâm Hải lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy, thò tay đem quần áo bên cạnh, bắt tới.

Sau đó, một hồi bối rối mà bắt đầu mặc vào.

Đồng thời, hai mắt khiếp sợ nhìn xem Liễu Như Yên, như thế nào cũng nghĩ không thông, tại sao lại phát sinh sự tình bực này!

"Ngươi, ngươi còn quay đầu lại đi!"

Liễu Như Yên vừa cố lấy dũng khí mở to mắt, lại phát hiện Lâm Hải sững sờ, ngẩn người sững sờ nhìn mình, thiếu chút nữa mắc cỡ ngất đi, hướng phía Lâm Hải cấp tốc khẽ kêu một tiếng.

"À? A!"

Cái này mới khiến Lâm Hải đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng quay người, nội tâm bang bang trực nhảy một hồi.

Sau lưng truyền đến thanh âm tất tất xột xoạt mặc quần áo, sau một lát, đã khôi phục yên tĩnh.

Ngay sau đó, một hồi tiếng khóc nhẹ nhàng, truyền vào trong tai Lâm Hải.

"Liễu Như Yên khóc!"

Lâm Hải thật sự là vừa tự trách lại ảo não, không thể tưởng được mình cùng Liễu Như Yên, vậy mà đã đần độn u mê xảy ra sự tình bực này .

Hắn thực xin lỗi Liễu Hinh Nguyệt, càng thực xin lỗi Liễu Như Yên!

Hít sâu một hơi, Lâm Hải cưỡng ép nội tâm của mình, bình tĩnh trở lại.

Nếu sự tình đã xảy ra, nói cái gì cũng đều là vô dụng, hiện tại điều hắn cần làm, là đối mặt, là gánh chịu!

Cắn răng một cái, Lâm Hải quay đầu lại, thấy Liễu Như Yên hai tay ôm đầu gối, chân nhỏ trắng nõn cũng cùng một chỗ, mái tóc mất trật tự, ở đằng kia cúi đầu nhẹ nhàng khóc nức nở.

Cái bộ dạng lê hoa đái vũ kia, thật sự là bằng thêm vài phần vũ mị, có một phen hàm súc thú vị khác.

Nhưng mà, Lâm Hải đã chẳng quan tâm đi thưởng thức rồi.

Mình cùng Liễu Như Yên đã xảy ra loại quan hệ này, lường trước giờ phút này nội tâm của Liễu Như Yên , nhất định hận chết chính mình rồi a?

“Như Yên, thực xin lỗi, ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của ta!”

Lâm Hải cúi thấp đầu, mặt mũi tràn đầy hối hận hướng Liễu Như Yên nói xin lỗi.

Thế nhưng mà, Lâm Hải vừa mới dứt lời, ánh mắt lại đột nhiên đen lại, mạnh mẽ rơi vào trên giường đá, tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tưởng tượng nổi!

Chỉ thấy trên giường đá kia, địa phương mà Liễu Như Yên trước đó nằm xuống , một đóa đỏ thẫm, nở rộ như Hải Đường, là dễ làm người khác chú ý như vậy!

đầu Lâm Hải ông một tiếng, lập tức tựu trợn tròn mắt.

Hắn là người từng trái, há lại không biết, cái kia đại biểu cho cái gì?

Nhưng đúng là như thế, Lâm Hải mới khiếp sợ vạn phần, thậm chí hoài nghi mình có phải nhìn lầm rồi hay không .

Liễu Như Yên không phải đã từng gả làm vợ người rồi sao?

“Chuyện gì xảy ra, đến cùng chuyện gì xảy ra?”

Lâm Hải triệt để mộng ép.

Ngay tại thời khắc mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh hãi , thanh âm khóc nức nở của Liễu Như Yên dần dần dừng lại, cúi đầu nói ra.

“Lâm Hải, đều là lỗi của ta, ngươi không nên tự trách!”

Thấy Liễu Như Yên đem trách nhiệm ôm tại trên người mình, nội tâm của Lâm Hải, càng thêm áy náy không thôi.

“Không, là lỗi của ta, ta không nên, không nên…”

Lâm Hải gấp gáp nói, nhưng mà vừa nói ra, một cái ngón tay mảnh khảnh , đã đặt ở trên môi Lâm Hải, ngăn cản Lâm Hải nói tiếp xuống dưới.

Lâm Hải sững sờ, nhìn Liễu Như Yên, kinh ngạc khó hiểu.

Mà Liễu Như Yên thu tay lại, ngượng ngùng cúi đầu xuống, thấp giọng nói ra.

“Lúc vừa bắt đầu, chúng ta cũng không đánh mất thần trí, toàn bộ quá trình ta nhớ được rất rõ ràng.”

“Là ta, là ta…” âm thanh Liễu Như Yên như muỗi hừ, mắc cỡ cúi đầu, đầy mặt đỏ bừng.

“Lâm Hải, ngươi không cần tự trách, thật sự, ta sẽ không trách ngươi!”

Lâm Hải nghe được lời này của Liễu Như Yên , nội tâm đột nhiên dâng lên nhiệt huyết , một tay đem bàn tay nhỏ bé của Liễu Như Yên , bắt vào trong tay.

Đã xảy ra loại sự tình này, Liễu Như Yên thông tình đạt lý như thế, đối với chính mình không hề trách tội.

Nếu bản thân mình đối với người ta không phụ trách, cái kia coi như là cái nam nhân sao?

Nghĩ đến chỗ này, thần sắc Lâm Hải kích động, hướng phía Liễu Như Yên vô cùng ngưng trọng nói ra.

“Như Yên, ngươi đừng nói nữa, Lâm Hải ta không phải cái loại người vô tình!”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ phụ trách đối với ngươi !”

“Từ nay về sau, ngươi là nữ nhân của Lâm Hải ta !!!”

Lời nói của Lâm Hải, giống như một thanh cự chùy, oanh kích tại phía trên nội tâm của Liễu Như Yên .

thân thể mềm mại của Liễu Như Yên run lên bần bật, ngẩng đầu sững sờ nhìn xem Lâm Hải, nước mắt kìm lòng không được mà chảy xuống.

Sau đó, mang theo bi thống thật sâu, Liễu Như Yên chậm rãi lắc đầu.

“Lâm Hải, ngươi để cho ta đối mặt với vong phu của ta như thế nào ?”

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, nghiêm mặt nói.

“Hướng người đã vậy, người sống, còn quan trọng hơn người chết, chẳng lẽ ngươi cả ngày sống ở bên trong hậm hực cùng tưởng niệm, sẽ là không phụ lòng vong phu của ngươi hay sao?”

“cho dù vong phu ngươi trên trời có linh, cũng hi vọng ngươi chung thân có kết, mà không phải tuổi già cô đơn cả đời, không phải sao?”

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Liễu Như Yên ngẩn ngơ, sau đó cắn chặt hai môi, bi thương cúi đầu.

“Thế nhưng mà, ta chính là một quả phụ, ở đâu xứng với ngươi anh hùng còn trẻ!”

“Nói cái gì đó!” Lâm Hải một tay đem Liễu Như Yên ôm vào trong ngực, “Không cho phép ngươi tự coi nhẹ mình!”

“nếu như Lâm Hải ta có thể có ngươi làm bạn, là phúc phận ta đã tu luyện tam thế !”

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho thân thể mềm mại của Liễu Như Yên run lên, mang theo cảm động thật sâu, ngẩng đầu nhìn Lâm Hải, lẩm bẩm nói.

“Thật vậy chăng?”

“n, so trân châu còn thật hơn!” Lâm Hải trùng trùng điệp điệp gật đầu nói.

Liễu Như Yên sững sờ nhìn Lâm Hải hồi lâu, sau đó chậm rãi tựa đầu, dựa vào đầu vai Lâm Hải .

Trong lúc nhất thời, hai người không tiếp tục nói chuyện, trong phòng đá, lâm vào yên lặng.

Mà nội tâm của Lâm Hải cùng Liễu Như Yên , giờ phút này lại tất cả đều là sóng cả mãnh liệt, cực không bình tĩnh.

Liễu Như Yên thất thân tại trong tay Lâm Hải, nội tâm đối với người yêu đã mất đi , đều có một phần áy náy thật sâu .

Mà cảm giác Lâm Hải cũng là thấy thẹn đối với Liễu Hinh Nguyệt?

Hắn luôn luôn đối với Liễu Hinh Nguyệt trung trinh như một, trong lúc đó không biết đã cự tuyệt bao nhiêu hấp dẫn, làm bị thương bao nhiêu lòng của thiếu nữ si tình .

Thật không nghĩ đến kết quả, cuối cùng lại thất bại trong gang tấc ở chỗ này, cùng nữ nhân ngoài Liễu Hinh Nguyệt, đã xảy ra quan hệ.

Nếu để cho Liễu Hinh Nguyệt biết rõ, chính mình đã có nữ nhân khác, không biết Hinh Nguyệt có thể thương tâm khổ sở hay không, có thể cảm giác mình đã phản bội nàng hay không .

Nhưng mà, Lâm Hải chính là người có tình có nghĩa.

Hôm nay, Liễu Như Yên cùng mình là ván đã đóng thuyền, Lâm Hải tuyệt sẽ không làm ra sự tình không chịu trách nhiệm .

“Chờ đón đến Hinh Nguyệt, lại hướng Hinh Nguyệt giải thích nhận sai, Hinh Nguyệt luôn luôn khéo hiểu lòng người, sẽ minh bạch nổi khổ tâm của ta!”

“Nếu như Hinh Nguyệt không tha thứ cho ta, ta đây cũng chỉ có lấy cái chết tạ tội!”

“Nhưng đối với Liễu Như Yên, ta không thể không quản!”

Trong lòng đã có ý định, vẻ lo lắng trước đó lập tức tản ra, vươn cánh tay, đem Liễu Như Yên ôm càng chặt hơn.

“Như Yên, đừng có khổ sở rồi, làm nữ nhân của ta a!”

thân thể mềm mại của Liễu Như Yên run lên bần bật, qua hồi lâu, mới ngẩng đầu, ngón tay ngọc xẹt qua đôi má Lâm Hải , mang theo một tia lo lắng nói.

“Ngươi, thật sự không chê ta sao?”

“Nói chuyện này!” Lâm Hải cười lắc đầu, “Ta chỉ sợ ngươi ghét bỏ ta ni!”

“Ta như thế nào lại ghét bỏ ngươi?” Liễu Như Yên thốt ra.

Lâm Hải thì là thu lại dáng tươi cười, sắc mặt ngưng trọng, hướng phía Liễu Như Yên nói ra.

“Như Yên, ngươi đã quên sao? Ta còn có Hinh Nguyệt!”

“Hinh Nguyệt!” Nghe được cái tên Liễu Hinh Nguyệt, Liễu Như Yên chẳng những không có phản cảm, ngược lại toát ra một tia thần sắc hướng tới .

“tình yêu của ngươi cùng Hinh Nguyệt, có thể nói kinh thiên động đất, ta giống như muốn gặp Hinh Nguyệt một lần ni!”

“Ngươi không ngại?” Lâm Hải kinh hỉ nói.

“Không ngại, ta sẽ tôn trọng Hinh Nguyệt tỷ.” Liễu Như Yên nói xong, đột nhiên cúi đầu xuống, vô hạn thẹn thùng nói.

“Nàng là lớn, ta là nhỏ!”

Nghe được Liễu Như Yên nói như thế, nội tâm của Lâm Hải rộng mở trong sáng.

Hắn lo lắng nhất, chính là tương lai Liễu Hinh Nguyệt cùng Liễu Như Yên sẽ không hợp nhau.

Hôm nay xem ra, một phương Liễu Như Yên này là không có vấn đề rồi.

Mà dùng rất hiểu rõ của Lâm Hải đối với Liễu Hinh Nguyệt , Liễu Hinh Nguyệt càng thêm không có vấn đề, Lâm Hải không khỏi kinh hỉ vạn phần.

“Ha ha ha ...!” Đột nhiên, một đạo tươi cười ngả ngớn, bỗng nhiên vang lên tại trong phòng đá .

Chương 2150: Mộng cảnh cùng thật

Lâm Hải cùng Liễu Như Yên chấn động, vạn không nghĩ tới, trong phòng đá này còn có người thứ ba!

Hoảng sợ, hai người ngẩng đầu, chân nguyên nhấp nhô, đề phòng toàn thân, hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại.

Đã thấy một đoàn sương mù màu phấn hồng nồng đậm, dần dần biến ảo thành hình, sau đó một nữ tử xinh đẹp xích lõa , xuất hiện ở trước mặt hai người .

Nữ tử này vừa xuất hiện, Liễu Như Yên vẫn còn tốt, nhưng

Lâm Hải lại thoáng trợn tròn xoe hai mắt , mặt mũi tràn đầy khó có thể tin!

“Thế nào lại là ngươi!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, quả thực không thể tin được trước mắt của mình.

Cái nữ tử yêu kiều làm dáng trước mắt này, không phải người khác, dĩ nhiên là Chân Sảng đã lâu không thấy !

“Ha ha ha...!”

Chân Sảng hướng phía Lâm Hải vứt ra cái mị nhãn, nhõng nhẽo cười một hồi .

“Làm sao lại không thể là ta?”

“Lâm Hải, nhiều năm không thấy, có nhớ ta cái tình nhân cũ này hay không à?”

“Ai cùng ngươi là tình nhân cũ? Chân Sảng, ngươi bớt nói hưu nói vượn!” Lâm Hải trừng mắt, mặt mũi tràn đầy chán ghét nói.

“Ô ô u, làm gì vậy hung người ta a, thật đáng ghét!”

Âm thanh ỏn ẻn ỏn ẻn của Chân Sảng vang lên, bỉu môi hướng phía Lâm Hải gắt giọng, thật sự là phong tình vạn chủng, lại để cho trong lòng Lâm Hải cũng nhịn không được mà rung động.

Không khỏi thầm mắng một tiếng, thật là một cái yêu tinh câu người !

Chân Sảng mặt mày hàm xuân, đột nhiên quay đầu, vẻ mặt hiếu kỳ nhìn về phía Liễu Như Yên.

“Lâm Hải, ngươi không phải chỉ yêu một mình Liễu Hinh Nguyệt ấy ư, tại sao lại đem cái Liễu Như Yên này lên rồi?”

Liễu Như Yên nghe được chuyện đó, lập tức đầy mặt đỏ bừng, vừa tức vừa giận.

Lâm Hải thì là trừng mắt, hướng phía Chân Sảng quát lớn.

“Chân Sảng, ngươi nói chuyện chú ý một chút!”

“Chú ý? chú ý như thế nào ? Ta nói có sai sao? Ngươi còn không phải mới từ trên người của nàng đứng lên?”

“Như thế nào, chẳng lẽ ngươi chuẩn bị nhấc quần lên, liền không nhận nợ?”

Chân Sảng vẻ mặt tao mị nhìn xem Lâm Hải, khanh khách vừa cười vừa nói.

Phi!

Lâm Hải hận không thể phun một miếng nước bọt lên trên mặt Chân Sảng, nữ tử này, thật sự là không có cảm thấy thẹn.

lời nói nói ra được , khó nghe đến không ngờ !

Nhưng mà, Chân Sảng không để ý tới chuyện Lâm Hải phẫn nộ, tiếp tục hướng phía Lâm Hải cười quyến rũ nói.

“Vừa rồi, Liễu Như Yên nói, Liễu Hinh Nguyệt làm lớn, nàng làm nhỏ, cái kia Lâm Hải ngươi nói, ta làm cái gì à?”

Lâm Hải cau mày, vẻ mặt chán ghét nói ra.

“Ngươi tính toán là cái thứ gì, cũng xứng đánh đồng cùng Hinh Nguyệt cùng Như Yên!”

“Ha ha ha...!” Chân Sảng nghe được, lập tức lại là một hồi cười nhõng nhẽo .

Sau đó, lè lưỡi, nhẹ liếm môi, vẻ mặt mị hoặc hướng phía Lâm

Hải nói.

“Ngươi ghét bỏ người ta à?”

“Thế nhưng mà, lúc vừa rồi ngươi tại trên người của người ta ra vẻ ta đây, như thế nào lại đối với người ta thô bạo như vậy ni!”

“Ngươi nói cái gì?!” Lâm Hải nghe được, sắc mặt lập tức đại biến, đầu không khỏi ông một tiếng.

Mà Chân Sảng thì là bỗng nhiên tiến lên, đi tới trước mặt Lâm Hải, một tay kéo tay Lâm Hải, đặt tại trên người của mình.

“Chán ghét, ngươi muốn ăn xong lau sạch, liền không nhận nợ sao?”

“Ngươi chớ nói nhảm!” Lâm Hải đem tay rút về, hia mắt nhìn Chân Sảng, đầu óc trống rỗng.

Trong thoáng chốc, cái mộng cảnh kỳ quái kia , lần nữa xuất hiện trong đầu.

nữ tử cùng mình chung phó mây mưa , ngoại trừ Liễu Hinh Nguyệt cùng Liễu Như Yên, xác thực còn có Chân Sảng!

Chẳng lẽ, hết thảy phát sinh trong mộng trước đó đều là sự thật?

Ngoại trừ Hinh Nguyệt ra, mình cùng Liễu Như Yên cùng Chân Sảng, đều đã xảy ra sự tình không thể miêu tả ?

Vừa nghĩ tới chỗ này, đầu Lâm Hải lập tức liền lộn xộn rồi.

Mà Chân Sảng, lại duỗi ra ngón tay trắng nõn, đem cái cằm Lâm Hải có chút khiêu lên, đôi môi hồng nhuận phơn phớt khẽ nhếch, thổi hương khí tại bên tai Lâm Hải, như mộng giống như mê như nỉ non nói.

“Ta có nói nhảm hay không , ngươi có lẽ so với ta còn rõ ràng hơn!”

“Cút ngay!” Lâm Hải gầm lên một tiếng, trực tiếp đem Chân Sảng đẩy sang một bên.

Sau đó, thần sắc bối rối, nhìn Chân Sảng, ánh mắt lộ ra vẻ mờ mịt thật sâu .

“Chuyện gì xảy ra, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!!!”

Lâm Hải mạnh mẽ gầm lên giận dữ, Thần Hồn Quyết kìm lòng không được mà phi tốc vận chuyển, một cỗ linh thức bỗng nhiên trùng kích trong óc.

Ông!

Sau một khắc, Lâm Hải đột nhiên giật mình một cái, cảnh tượng trước mắt thoáng cái đã phát sinh biến hóa.

“n?”

Lâm Hải quá sợ hãi, phát hiện Chân Sảng dĩ nhiên chẳng biết đã đi đâu, thậm chí liền cả Liễu Như Yên cũng từ trong ngực của mình mà biến mất không thấy gì nữa.

Mà chính mình, thì là nằm ở trên giường đá, vẻ mặt mờ mịt.

“Tưởng tượng? Vừa rồi hết thảy, đều là ảo tưởng?”

Lâm Hải mạnh mẽ ngồi dậy, biểu lộ trên mặt , quả thực hoảng sợ vạn phần!

Vừa nghiêng đầu, đã thấy Liễu Như Yên nằm tại bên người của mình, quần áo mất trật tự, hô hấp đều đều, tựa hồ vẫn còn đang chính giữa ngủ say.

Hô ~

Lâm Hải trầm mặc một lát, lúc này mới thở phào một hơi, sau đó cười khổ không thôi.

Náo loạn cả buổi, hết thảy trước đó, đều là giả!

Cho tới giờ khắc này, mình mới hoàn toàn thoát khỏi Huyễn cảnh, tỉnh táo lại.

Hãy nói đi, một lần xuất hiện cuối cùng của Chân Sảng , là ở Bồng Lai Tiên Đảo, như thế nào lại đi tới cái sơn động thần bí này đâu?

Mà mình cùng Liễu Như Yên, nghĩ đến cũng không có phát sinh cái loại sự tình cảm thấy khó xử nầy, hết thảy đều là mộng cảnh mà thôi.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc cùng thân thể mềm mại ngạo nhân của Liễu Như Yên, trong đầu Lâm Hải , không khỏi lại hiện ra cái hình ảnh điên cuồng kia , lập tức có chút tâm viên ý mã.

Dùng sức lắc đầu, Lâm Hải mới đưa cái tà niệm này, cưỡng ép đè ép xuống dưới.

“Thật sự là không thể tưởng được, chính mình vậy mà bắt đầu làm cái loại mộng nầy, xem ra thật sự là rời khỏi Hinh Nguyệt quá lâu rồi!”

“Trước đó lần thứ nhất làm loại mộng này, còn giống như là sau khi cùng Vương mập cùng một chỗ xem xét đại tác của nghệ thuật gia Đảo quốc a?”

Lâm Hải cười khổ lắc đầu, chuẩn bị đem Liễu Như Yên đánh thức.

Nhưng vừa muốn mở miệng, thân thể mềm mại của Liễu Như Yên , đột nhiên lười biếng xoay người, đưa lưng về phía Lâm Hải.

Mà ánh mắt của Lâm Hải, đột nhiên rơi vào dưới thân của Liễu Như Yên , sau đó trong lòng mạnh mẽ nhảy dựng.

Sau một khắc, con mắt Lâm Hải thoáng cái liền thẳng, nhìn chằm chằm vào cái giường đá kia , rốt cuộc không cách nào dời đi!

Chỉ thấy, chỗ giường đá dưới thân Liễu Như Yên, rõ ràng là một đóa đỏ thẫm, giống như Hải Đường nở rộ !

Cái màu sắc kia, cái hình dạng kia, vậy mà cùng mình nhìn thấy trong huyễn cảnh trước đó, không khác chút nào!

"Mẹ nó!"

Nội tâm của Lâm Hải kinh hô một hồi , cảm thấy một cỗ thật sâu sợ hãi cùng không thể tưởng tượng!

dưới thân Liễu Như Yên , như thế nào lại thật sự có thứ đỏ thẫm này ?

Chẳng lẽ nói, hết thảy phát sinh trong mộng cảnh , đều là sự thật?

"Đậu phộng, đến cùng là chuyện gì xảy ra?!!!"

đại não của Lâm Hải không khỏi một mảnh hỗn loạn, kìm lòng không được bắt lấy tóc, mặt mũi tràn đầy thống khổ.

Giờ khắc này, Lâm Hải thậm chí có chút ít mất phương hướng, căn bản phân không rõ cái gì là thực, cái gì là giả!

Thậm chí, chính mình giờ phút này, đến tột cùng là thanh tỉnh, hay là còn ở vào chính giữa Huyễn cảnh , Lâm Hải đều không dám xác định!

"Không được, cái sơn động này, thật sự là quá mức quỷ dị rồi!"

Lâm Hải không khỏi đứng dậy, hắn cảm thấy nhất định phải rời khỏi cái sơn động này rồi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải tiến lên, nhẹ nhàng lay lay bả vai Liễu Như Yên .

“Như Yên, tỉnh, mau tỉnh lại!”

Liễu Như Yên nỉ non một tiếng , chậm rãi mở mắt, sau khi thấy Lâm Hải, vốn là khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy đỏ bừng.

“Ngươi không sao chứ?”

Thấy sắc mặt Liễu Như Yên khác thường, Lâm Hải không khỏi quan tâm mà hỏi.

Liễu Như Yên ngồi dậy, cúi thấp đầu, âm thanh như muỗi khẽ nói.

“Không có việc gì!”

“Như Yên, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này đi, ta phát hiện tại đây phi thường quỷ dị, lại để cho người phân không rõ mộng cảnh cùng sự thật!” Lâm Hải cấp tốc nói ra.

Liễu Như Yên mạnh mẽ ngẩng đầu, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, không biết vì sao, hai mắt đột nhiên ướt át, nước mắt đảo quanh tại vành mắt .

Nhưng mà, Lâm Hải cũng không phát giác, giờ phút này tâm thần của hắn , tất cả đều tại trong phòng đá.

“Tốt, chúng ta đi thôi!”

Liễu Như Yên cưỡng ép đem nước mắt nén trở về, đứng dậy, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Đi!”

Lâm Hải bước đi trước, hướng phía bên ngoài phòng đá đi đến.

Liễu Như Yên lại quay đầu lại, liếc nhìn cái giường đá kia, sau đó cánh tay mạnh mẽ vung lên.

Trong chốc lát, một cỗ lực lượng chân nguyên bàng bạc, đem thứ đỏ thẫm kia, từ trên giường đá xóa đi, không lưu một tia dấu vết.

Làm xong hết thảy, Liễu Như Yên mới bước liên tục nhẹ nhàng, theo sát Lâm Hải đi ra khỏi phòng đá.

Thế nhưng mà, hai người vừa đi được hai bước, đột nhiên phía trước có một đoàn sương mù màu phấn hồng, ngăn cản đường đi của hai người .

Chương 2151: Tam Vĩ Yêu Hồ

“Đó là cái gì?!”

Lâm Hải cùng Liễu Như Yên đột nhiên cả kinh, dừng bước lại, hướng phía sương mù màu phấn hồng nhìn lại.

Đã thấy cái sương mù nồng đậm kia, dần dần thành hình, vậy mà huyễn hóa thành một cái nữ tử diêm dúa lẳng lơ !

Chỉ có điều, thời điểm Lâm Hải nhìn thấy nữ tử này , đầu không khỏi ông một tiếng, triệt để mông vòng rồi!

“Chân Sảng!!!”

Cái nữ tử mà đoàn sương mù màu phấn hồng biến ảo ra này, dĩ nhiên là Chân Sảng!

Ngươi mẹ nó a, Lâm Hải quả thực nhanh điên rồi!

Trước đó bên trong Huyễn cảnh, sương mù màu phấn hồng cuối cùng đã biến thành Chân Sảng.

Nhưng là bây giờ, vẫn là biến thành Chân Sảng!

Như vậy mình bây giờ, rốt cuộc là tại trong hiện thực, hay là vẫn ở vào chính giữa mộng cảnh!

“Lâm Hải, ngươi cái không có lương tâm, cứ gấp như vậy, muốn rời khỏi người ta đi a!”

thanh âm Chân Sảng tê dại tận xương, trong hờn dỗi mang theo mị hoặc làm cho không người nào có thể kháng cự .

Hai cái con mắt giống như quyến rũ, giống như câu hồn hướng phía Lâm Hải trông lại, thật sự là phong tình vạn chủng, khiếp người tâm hồn.

“Cút ngay!”

Lâm Hải giờ phút này, trong lòng đã sớm đại loạn.

Không nói hai lời, đưa tay ra một đạo Tử Lôi, hướng phía Chân Sảng liền bổ tới.

“A!”

Chân Sảng thét lên một tiếng kinh hãi, lập tức bị Tử Lôi bổ trúng, thoáng cái tan thành mây khói, lần nữa biến thành mây mù màu hồng phấn .

“Như Yên, chúng ta đi!”

Lâm Hải vươn tay, đem bàn tay nhỏ bé của Liễu Như Yên kéo vào trong tay, cấp tốc hướng phía bên ngoài đi đến.

Cái địa phương tràn ngập quỷ dị này , Lâm Hải là một khắc cũng không muốn ngây người.

“Rống!!!”

Mới đi ra xa vài bước , đột nhiên một tiếng thú rống cực lớn , tại phía trước truyền đến.

Sau đó, một đoàn sương mù màu phấn hồng nồng đậm không thấy mặt trời, bỗng nhiên bay lên.

Bên trong sương mù , một cái Yêu thú cực lớn, ngăn cản đường đi của Lâm Hải cùng Liễu Như Yên, vừa vặn đem thông đạo hẹp hòi này phá hỏng.

Lâm Hải thấy thế, chấn động, cuống quít dùng thân thể đem

Liễu Như Yên ngăn ở phía sau, ngưng thần nhìn lại.

"Hồ Ly!!!"

Sau một khắc, đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, hít một hơi khí lạnh.

con yêu thú trước mặt này, không phải vật gì khác, dĩ nhiên là một con Hồ Ly cao lớn mấy trượng !

"Chít chít chít chít, đi tới địa bàn của ta, còn nghĩ đến đi ra ngoài?"

"Đều ở lại, cùng bổn Công chúa ngày đêm hưởng lạc, chẳng phải mỹ quá thay?"

mặt mũi Hồ Ly tràn đầy nụ cười dâm đãng, rất có tiết tấu loạng choạng, sau lưng là ba cái đuôi, mỗi lần dao động thoáng một phát, cái sương mù màu phấn hồng kia liền nồng đậm thêm một phần.

Một cỗ mùi thơm lại để cho người si mê, chui vào trong lỗ mũi của Lâm Hải cùng Liễu Như Yên, hai người lập tức huyết mạch sôi trào, có loại xúc động nguyên thủy bắt đầu bốc lên!

"Không tốt, nhanh nín hơi!"

Lâm Hải sắc mặt đại biến, cấp tốc hướng phía Liễu Như Yên hô một tiếng, đồng thời đóng chặt hô hấp.

Loại mùi thơm này, Lâm Hải lại quá quen thuộc rồi.

Trước đó lúc tiến vào, hắn liền ngửi thấy được loại mùi này, chỉ là một mực không coi thành chuyện quan trọng.

Thẳng đến phía sau, tình khó điều khiển, mới biết được trong lúc bất tri bất giác, dĩ nhiên đã trúng độc.

Hiện tại xem ra, vậy mà đều là do con hồ ly này đang quấy phá!

Mà Hồ Ly thấy thế, thì là híp mị nhãn, hướng phía Lâm Hải giống như nữ nhân làm nũng, âm thanh ỏn ẻn ỏn ẻn nói.

“Hảo ca ca, lưu lại cùng người ta đi mà!”

Nói xong, ba cái đuôi sau lưng Hồ Ly, đột nhiên phóng lên trời, sau đó giống như ba trăm sợi xiềng xích, hướng phía Lâm Hải quấn quanh mà đến.

Lâm Hải thấy thế, lông mày mạnh mẽ nhảy lên, hét lớn một tiếng.

“Muốn chết!”

Ông!

Sau một khắc, trong lòng bàn tay Lâm Hải, đột nhiên xuất hiện một đoàn hỏa diễm cực nóng, ầm ầm bay lên.

“Đi!”

Lâm Hải khoát tay, hỏa diễm trong tay phóng lên trời, hỏa thế tại giữa không trung bỗng nhiên lan tràn, trong chớp mắt đã rơi vào bên trên chóp ba cái đuôi của Hồ Ly .

“A!!!”

“Thiên Hỏa!!!”

Hồ Ly thét lên một tiếng , sau một khắc chóp của ba cái đuôi bỗng nhiên bị ngọn lửa đốt lấy, một cỗ mùi xú khí, tràn ngập cả phiến không gian.

“Đứt!”

Mắt nhìn Thiên Hỏa theo cái đuôi, muốn đốt tới trên người Hồ Ly .

Con Hồ Ly này mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, trong mắt hiện lên một vòng ngoan lệ, bỗng nhiên vung móng vuốt lên, lại trực tiếp đem chóp của ba cái đuôi, ngạnh sanh sanh chặt đứt.

“Lâm Hải, thù này ta nhớ kỹ, ngươi sẽ phải hối hận!”

Hồ Ly nhìn trên mặt đất, ba cái chóp đuôi bị đốt thành tro bụi, phát ra một tiếng thét lên oán độc, trong chốc lát hóa thành sương mù màu phấn hồng, tiêu tán tại trước mặt Lâm Hải.

“Dĩ nhiên là Tam Vĩ Yêu Hồ (*hồ yêu ba đuôi)!”

Thẳng đến cái lúc này, Liễu Như Yên mới đi đến bên người Lâm Hải , trong giọng nói mang theo một tia ngưng trọng.

“Như Yên, ngươi nghe nói qua cái nghiệp chướng này ?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

Liễu Như Yên nhẹ gật đầu.

“Tương truyền, Tam Vĩ Yêu Hồ tuy lực công kích không được, nhưng công phu mị hoặc, thiên hạ độc nhất vô nhị.”

“Mặc ngươi tu vi lại cao, một khi bị trúng Thuật Mị Hoặc của Yêu Hồ, cũng sẽ bị đùa bỡn tại bên trong bàn tay, thần hồn điên đảo, hư ảo chẳng phân biệt được!”

“Không thể tưởng được, cái sơn động này, dĩ nhiên là huyệt quật của Tam Vĩ Yêu Hồ .”

Nói đến đây, sắc mặt Liễu Như Yên lập tức trở nên có chút tái nhợt, nhìn Lâm Hải lo lắng nói ra.

“Lâm Hải, ngươi vừa rồi, hỏa thiêu cái đuôi của Tam Vĩ Yêu Hồ , chỉ sợ nàng đã ghi hận nặng ngươi rồi.”

“Cái nghiệp chướng này mị hoặc vô địch, hơn nữa tâm tính giảo hoạt, chỉ sợ sẽ là một cái phiền toái lớn a!”

Lâm Hải cũng là chau mày, bất quá hắn cũng không phải vì thế mà phát sầu, mà là có lo lắng khác.

Vừa rồi, cái Tam Vĩ Yêu Hồ này, thế nhưng mà biến hóa thành bộ dạng Chân Sảng, nó là như thế nào biết được hình dáng của Chân Sảng?

Hay là nói, cái Yêu Hồ kia, vốn chính là Chân Sảng!

Nếu đổi lại là trước kia, Lâm Hải chính là điển hình của loại người vô thần, tự nhiên sẽ không hoài nghi, Chân Sảng sẽ là hồ yêu biến thành.

Nhưng, tu hành đến hôm nay, Lâm Hải đã biết được, Thần Tiên quỷ quái trên thế gian , đều là tồn tại.

Như vậy, Chân Sảng chính là hồ yêu hóa thân, cũng chẳng có gì lạ!

Hô ~

Trầm mặc hồi lâu, Lâm Hải mới nặng nề thở ra một ngụm trọc khí, nội tâm cười khổ.

Được rồi, bất kể nàng là Tam Vĩ Yêu Hồ, hay chính là cái Chân Sảng ở Nhân Gian giới kia .

Nếu ngày sau dám trêu chọc chính mình, tuyệt đối sẽ làm cho nàng đẹp mắt!

“Như Yên, ngươi không cần lo lắng!” Lâm Hải hướng phía Liễu Như Yên cười cười, nói ra.

“Chính là một cái quyến rũ, ta còn không để vào mắt!”

“Tại đây, quả thực quá mức quỷ dị, chúng ta vẫn là mau rời khỏi a!”

Nói xong, Lâm Hải sải bước, tiến vào trong thông đạo hẹp dài kia.

Liễu Như Yên theo sát Lâm Hải, cùng Lâm Hải sóng vai mà đi.

Bất tri bất giác, cái mùi thơm thiếu nữ nhàn nhạt kia, truyền vào lỗ mũi Lâm Hải, thấm vào ruột gan, lại để cho Lâm Hải nhịn không được rục rịch.

“Kỳ quái, gần đây xảy ra chuyện gì ? Chẳng lẽ, là do nguyên nhân hút vào một chút sương mù màu phấn hồng ?”

Lâm Hải vội vàng đem dương cương chi khí đè xuống, đồng thời trong lòng khẽ động, hướng phía Liễu Như Yên hỏi.

“Như Yên, có thể nói cho ta nghe một chút đi, người yêu của ngươi, là qua đời sau khi thành hôn bao lâu sao?”

Liễu Như Yên tuy đã nói qua với Lâm Hải về người yêu mình, nhưng phần lớn là giảng sự tích người yêu anh hùng của nàng dũng cảm, cùng với cuối cùng nhất là tưởng niệm sau khi người chết trận sa trường.

Về phần tình yêu giữa hai người, có khả năng quá mức tư ẩn, Liễu Như Yên cũng không có giảng thuật, Lâm Hải cũng không tiện hỏi thăm.

Liễu Như Yên nghe được, thì là thần sắc buồn bã, mang theo ưu thương thật sâu nói.

“Ta cùng với y, cũng không kết hôn, là sau khi y chết, ta mới chủ động tìm tới Nhạc gia, vì y thủ tiết!”

“Cái gì?!!!” Lâm Hải nghe nói như thế, không khỏi ngẩn ngơ.

“Vậy các ngươi, đã ở cùng một chỗ sao?” Lâm Hải biết rõ, những lời này hỏi có chút thất lễ, nhưng cái nghi kị thật sâu trong nội tâm kia, vẫn để cho Lâm Hải kiên trì, hỏi lên.

Quả nhiên, Liễu Như Yên nghe nói như thế, khuôn mặt một mảnh ửng đỏ, cúi đầu xuống nhẹ nhàng nói ra.

“Không có, chúng ta chỉ là nhận thức qua Phiêu Lưu Bình, trao đổi thông qua weachat, không nghĩ tới tình đầu ý hợp, cực kỳ hòa hợp.”

“Một lúc sau, liền tư định chung thân, chỉ là không nghĩ tới, chúng ta ngay cả mặt mũi đều chưa thấy qua, y liền đã bị chết ở trong tay Vô Thiên Minh !”

“Các ngươi ngay cả mặt mũi đều chưa thấy qua!!!” Lần này, Lâm Hải thật sự ngây dại.

Không khỏi, trong đầu lần nữa hiện ra thứ đỏ thẫm trên giường đá kia, triệt để mộng ép!

Chương 2152: Gương mặt trên vách đá

Lâm Hải nhìn Liễu Như Yên, sắc mặt ngạc nhiên, ngẩn người một hồi .

Liễu Như Yên cùng người yêu chết đi của nàng , ngay cả mặt mũi đều chưa thấy qua, tự nhiên không cách nào cùng phòng.

Nói như vậy, Liễu Như Yên cho tới nay, vẫn là tấm thân xử nữ.

Mà một vòng đỏ thẫm trên giường đá kia , liền thật sự có thể là của Liễu Như Yên!

Mẹ nó!

Lâm Hải chỉ cảm thấy đầu ông ông tác hưởng, mình rốt cuộc có lên Liễu Như Yên hay không ?

Cái Huyễn cảnh chết tiệt này, lại để cho Lâm Hải căn bản phân không rõ, lúc ấy đến tột cùng là hư ảo, hay là sự thật!

Nếu như là sự thật, Lâm Hải nhất định sẽ theo như lời đã nói lúc ấy , đối với Liễu Như Yên phụ trách đến cùng, tuyệt không làm cặn bã nam.

Nhưng nếu như là Huyễn cảnh mà nói, cái kia chính là một sự việc khác rồi.

Nhưng, mình bây giờ ngay cả sự thật cùng hư ảo đều phân không rõ, thực con mẹ nó là nhật chó rồi.

“Khục khục!” Lâm Hải ho nhẹ hai tiếng, mang theo một tia xấu hổ, hướng phía Liễu Như Yên nói.

“Như Yên, trước đó chúng ta, có phát sinh chuyện gì hay không à?”

“Nếu như có, ngươi nhất định phải nói cho ta biết, Lâm Hải ta tuyệt đối sẽ không nhận nợ.”

Liễu Như Yên nghe được, không khỏi sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải.

“Ngươi là chỉ cái gì, ta như thế nào nghe không hiểu?”

Lâm Hải thì là khẽ giật mình, Liễu Như Yên nghe không hiểu?

Hô ~

Nhất thời, Lâm Hải thở dài một hơi, lời nói của hắn nói đến cái phân thượng này, kỳ thật đã tương đối rõ ràng rồi.

Mà Liễu Như Yên lại nghe không hiểu, cái kia chỉ có thể nói, là tự mình đa tâm.

một màn trước đó kia, hẳn là Huyễn cảnh không thể nghi ngờ.

Vừa nghĩ tới chỗ này, toàn thân Lâm Hải lập tức cảm giác được một hồi nhẹ nhõm, hướng phía Liễu Như Yên sáng lạn cười cười.

“Ha ha, cũng không có chỉ cái gì, chính là cái này một hồi sự thật, một hồi hư ảo, sợ mình làm ra cái chuyện sai gì mà không biết.”

Liễu Như Yên hé miệng cười cười, “Ngươi chớ suy nghĩ lung tung, vẫn là tranh thủ thời gian rời khỏi đây a!”

“n!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, tâm lý một khi buông ra, lập tức có loại cảm giác rộng mở trong sáng.

Hai người dọc theo thông đạo, rất nhanh về tới cửa đá trước đó, cái này mới phát hiện cửa đá vậy mà đóng cửa.

“Lâm Hải, có biện pháp mở ra sao?”

lông mày Liễu Như Yên hơi nhíu, hướng phía Lâm Hải dò hỏi.

“Ta nhìn một chút!”

Lâm Hải mở Thiên Nhãn Thần Thông, hướng phía trên mặt đá nhìn lại, rất nhanh liền phát hiện có chỗ nhô lên giống như bên ngoài.

Mỉm cười, Lâm Hải vừa muốn đi qua mở cửa đá, ánh mắt lại đột nhiên ngưng tụ, hướng phía một phương hướng khác nhìn lại.

“Cái đó là...”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, không khỏi sợ tới mức toàn thân giật mình một cái.

Chỉ thấy bên trong vách đá, bất ngờ xuất hiện hai con mắt, lóe ra hung mang, đang nhìn mình chằm chằm.

“Ngươi là người nào!”

Lâm Hải cấp tốc lui về phía sau, sau đó chân nguyên lập tức bày kín toàn thân, hướng phía hai con mắt kia, hét lớn một tiếng!

Liễu Như Yên hoảng sợ biến sắc, cấp tốc trông xem mọi nơi thế nào, phát hiện rỗng tuếch, mặt mũi không khỏi tràn đầy kinh ngạc.

“Lâm Hải, tình huống như thế nào?” Liễu Như Yên khó hiểu hỏi.

“Trốn đến phía sau ta !”

Lâm Hải một tay đem Liễu Như Yên kéo về phía sau, Thiên Nhãn Thần Thông nhìn xem hai con mắt kia , cảnh giác vạn phần.

Mà hai con mắt kia, bỗng nhiên chớp chớp, sau đó vách đá quỷ dị chấn động một hồi.

Sau một khắc, tại trong ánh nhìn soi mói kinh hãi của Lâm Hải, vậy mà dài ra cái mũi cùng miệng, lỗ tai, sống sờ sờ biến thành một cái mặt người!

“Tê ~ “

Lâm Hải không khỏi hít một hơi khí lạnh, lần nữa lớn tiếng quát hỏi.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Đã thấy cái mặt trên vách đá kia, mở miệng, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

Nhưng mà, Lâm Hải lại một câu cũng không nghe thấy.

Mà cái khuôn mặt kia, cũng là một bộ dáng vẻ lo lắng, dùng động tác cực kỳ chậm chạp, miệng hướng Lâm Hải làm hình dáng phát âm.

“Ta... Bị... Phong... Ấn... Rồi!”

“Ta bị phong ấn!” đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lập tức xem hiểu hình dáng ý tứ biểu đạt của khẩu hình kia .

“Cứu... Ta!”

“Cứu ngươi?!” Lâm Hải không khỏi một hồi do dự.

Cái khuôn mặt này đến tột cùng là người nào, mình cũng không rõ ràng lắm.

Nếu là tùy tiện đem người cứu ra, ai biết có thể gây bất lợi đối với chính mình hay không?

Ngay tại thời khắc Lâm Hải do dự, cái khuôn mặt này lần nữa làm ra hình dáng phát âm.

“Cứu... Ta, ta... Nguyện... Nhận... Ngươi... Làm... Chủ!”

“Nhận ta làm chủ?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, người này bị phong ấn ở chính giữa vách đá, lường trước không phải là loại tầm thường.

Nếu là có thể đem người thu phục, lần đi tới sơn động này, cũng là tính toán có chút thu hoạch.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hướng phía khuôn mặt kia nhẹ gật đầu, sau đó đột nhiên ra tay thành chộp, hướng phía vách đá kia đột nhiên trảo xuống!

Tạch...!

Lâm Hải bàn tay rơi vào trên vách đá, chân nguyên phun ra nuốt vào, nhất thời một cỗ lực lớn, trực tiếp đem vách đá , trảo xuống một khối.

Trong nháy mắt, cái gương mặt kia, bạo lộ trong không khí.

“Ha ha, ha ha ha ha, con quỷ cái nhỏ Đại Bạch Chân kia, ta rốt cục lại thấy ánh mặt trời rồi!”

Cái khuôn mặt trên vách đá kia, lập tức kích động cất tiếng cười to, không kìm được vui mừng.

“A!!!”

Liễu Như Yên thì là thét lên một tiếng kinh hãi, lập tức một tầng Băng Sương cực lạnh, trải rộng toàn thân.

Nhìn cái mặt đột nhiên xuất hiện này, lông mày của nàng nhíu chặt, vẻ mặt cảnh giác.

“Ồ, tiểu nương tử xưng hô như thế nào, lớn lên cực kỳ xinh đẹp!”

khuôn mặt trên vách đá kia, nghe được tiếng hô của Liễu Như Yên , ánh mắt lập tức đã rơi vào trên người Liễu Như Yên.

Sau một khắc, hai mắt nhất thời liền thẳng, cười toe toét miệng, nước miếng thiếu chút nữa là chảy ra.

Lâm Hải thấy thế, lập tức chau mày.

Nhìn xem, người bị phong ấn này, cũng không phải mặt hàng nào tốt a!

Đến cùng có nên cứu y hay không, Lâm Hải không khỏi có chút do dự.

“Như Yên, chúng ta đi!”

Cơ hồ trong nháy mắt, Lâm Hải liền làm ra quyết định, lôi kéo Liễu Như Yên, hướng phía chỗ cơ quan nơi cửa đá đi đến.

“Ai, chớ đi a, cứu ta đi ra ngoài a!”

Thấy Lâm Hải phải đi, khuôn mặt trên vách đá kia, lập tức lớn tiếng kêu gọi.

Nhưng mà, Lâm Hải lại như không nghe thấy, nhìn cũng không liếc nhìn y một cái, trực tiếp đem tay, đặt tại phía trên chỗ nhô lên .

Két ~ tạch tạch tạch!

Trong chớp mắt, cửa đá mở ra, Lâm Hải lôi kéo Liễu Như Yên, liền phải rời đi.

Lần này, khuôn mặt trên vách đá kia, rốt cục luống cuống.

Y đợi vô số năm, thật vất vả mới đợi đến lúc có một cái có thể phát hiện ra y.

Nếu như không nắm chặt cơ hội, chỉ sợ đến chết cũng sẽ không có lúc lại thấy ánh mặt trời .

“Chủ nhân, cầu chủ nhân ban thưởng ta tự do!!!”

Trong giây lát, khuôn mặt trên vách đá kia, hướng phía Lâm Hải, một hồi lớn tiếng khẩn cầu.

Lâm Hải lúc này mới dừng bước chân, quay đầu xem, lạnh lùng nhìn y, điềm nhiên nói.

“Ngươi người này, tâm thuật bất chánh, ta xem cứ ở tại đây, mới là kết cục tốt nhất của ngươi!”

“Không muốn, không muốn a!” khuôn mặt trên vách đá kia, lập tức một hồi kinh hô, sợ tới mức kinh hoảng không thôi.

“Chủ nhân, cứu ta, cứu ta a, ta nhất định sửa chữa, làm một cái người chính trực, làm một cái người hiền hòa thú vị, làm một cái nam tử anh tuấn to lớn cao ngạo mỹ giống như chủ nhân!”

Phốc!

Lâm Hải vốn đang nghiêm mặt, kết quả bị thằng này nói một phen, trực tiếp làm cho tức cười.

Mẹ nó, thật không nghĩ tới, đây là cái vỗ mông ngựa.

“Cái kia ta hỏi ngươi, ngươi tên là gì?” Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, nhìn xem cái mặt kia , nhàn nhạt mà hỏi.

“Hồi chủ nhân, ta gọi Dương Hiển.”

“Dương Hiển?” Lâm Hải nghe được, không khỏi sững sờ, lộ vẻ mặt hình dạng suy tư .

Cái tên này, như thế nào có cảm giác đã nghe nói qua ở đâu đâu?

Giống như phi thường quen thuộc, nhưng nhất thời lại là nghĩ không ra.

“Dương Hiển, Dương Hiển...” Lâm Hải thì thầm trong miệng, dùng sức hồi tưởng, đến tột cùng đã ở nơi nào, nghe được qua cái tên này.

Đột nhiên, trong đầu Lâm Hải linh quang lóe lên, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi.

Chà mẹ nó, trách không được nghe quen như vậy, huynh đệ biết rõ y là ai rồi!

Chương 2153: Ta tại sao phải cứu y?

Dương Hiển, Dương Hiển!

Cái này con mẹ nó không phải là dê rừng tinh trong Mai Sơn Thất Quái sao?

Lâm Hải thoáng cái kích động rồi, nếu thật là cái Dương Hiển kia mà nói, nếu như đem y thu phục, cái kia dưới tay mình, Mai Sơn Thất Quái thì đã có hai cái rồi!

Bình tĩnh, bình tĩnh, trước hỏi cẩn thận.

Dù sao trùng tên nhiều như vậy, chưa hẳn đã có trùng hợp như vậy, đừng làm rộn ra Ô Long sẽ không tốt.

Lâm Hải hít sâu một hơi, đem kích động trong lòng tạm thời đè xuống, sau đó hướng phía Dương Hiển hỏi.

“Dương Hiển, trước khi ngươi bị phong ấn , tu hành ở nơi nào ?”

“Ta tu hành tại Mai Sơn !”

Mai Sơn! Thật là Mai Sơn!

vui mừng lộ rõ trên nét mặt Lâm Hải , cái này xem ra không sai!

Khóe miệng nhếch lên, mặt mũi Lâm Hải lộ ra tràn đầy vui vẻ, hướng phía Dương Hiển nghiền ngẫm nói ra.

“Nếu như ta không nhìn lầm, bản thể của ngươi , hẳn là một con dê rừng a?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia , sắc mặt Dương Hiển lập tức đại biến, lộ ra thần sắc hoảng sợ kinh hãi .

“Làm sao ngươi biết?”

Dương Hiển thốt ra, trong giọng nói, tràn đầy khó có thể tin.

Tuy y chưa có thực lực hóa hình, nhưng bây giờ hiện ra ở trước mặt Lâm Hải, chỉ là khuôn mặt mà thôi.

Lâm Hải lại có thể dựa vào khuôn mặt này, xem thấu bản thể của chính mình , quả thực làm cho lòng người kinh hãi.

Câu trả lời của Dương Hiển , hiển nhiên là thừa nhận chính mình là một con dê rừng.

Lâm Hải giờ phút này, cơ hồ đã kết luận rồi, cái Dương Hiển này, chính là dê rừng tinh trong Mai Sơn Thất Quái !

Nội tâm cuồng hỉ đồng thời, Lâm Hải hướng phía Dương Hiển, mỉm cười.

“Cho ngươi gặp cái bằng hữu cũ!”

Lâm Hải nói xong, ý niệm khẽ động, một cái thân ảnh khôi ngô cao lớn , xuất hiện ở sau lưng Lâm Hải.

“Chủ nhân, gọi ta có chuyện gì?”

Chu Tử Chân hướng phía Lâm Hải, cung kính mà hỏi.

Lâm Hải thì là cười cười, hướng phía Dương Hiển nhất chỉ, nhàn nhạt nói ra.

“Ngươi xem, đó là ai?”

Chu Tử Chân sững sờ, sau đó mang theo nghi hoặc, hướng phía Dương Hiển nhìn lại.

“Ồ, như thế nào nhìn quen mắt như vậy ?”

Chu Tử Chân nhăn mày lại, trong đầu phi tốc suy tư, sau đó mạnh mẽ vỗ đùi!

“Bà mẹ nó, ngươi là Dương Hiển đại ca!”

“Ngươi có phải Dương Hiển đại ca của ta hay không ?!!!”

Chu Tử Chân thoáng cái liền kích động rồi, nhìn Dương Hiển, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, lớn tiếng hỏi.

Dương Hiển thì là sững sờ, nhìn Chu Tử Chân trước mặt, vẻ mặt mờ mịt.

“Ngươi là ai, như thế nào lại biết ta?”

Dương Hiển nghi ngờ hỏi, y vắt hết óc, cũng nhớ không nổi ra đã gặp Chu Tử Chân ở đâu.

Mà Chu Tử Chân tức thì kích động cười toe toét miệng lớn tiếng cười nói.

“Dương Hiển đại ca, ta là Tiểu Trư, Chu Tử Chân a!!!”

Chu Tử Chân?!!!

Dương Hiển nghe được, thoáng cái ngây dại, sau đó hai mắt lập tức trừng tròn xoe, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Ngươi nói, ngươi là Chu Tử Chân?”

thần sắc Dương Hiển kinh ngạc, vẻ mặt ngốc trệ hỏi.

“Đúng vậy, cái này còn có giả?” Chu Tử Chân vỗ đùi, nhếch miệng cười nói.

Dương Hiển nhìn Chu Tử Chân hồi lâu, sau đó lạnh lùng cười cười, khinh miệt nói.

“Khỏi cần gạt ta, dùng tu vi của Chu Tử Chân , hôm nay chỉ có thể vừa mới độ kiếp, muốn thành công hóa hình, trừ phi độ kiếp thành công, trở thành Thiên Tiên.”

“Mà ngươi, cũng bất quá là Nhất kiếp Tán Tiên, ta sao lại tin chuyện ma quỷ của ngươi!”

“Ai nha, ca ca của ta!” Chu Tử Chân thấy Dương Hiển căn bản không tin chính mình, không khỏi gấp đến độ dậm chân.

“Đúng, ta là Nhất kiếp Tán Tiên, thế nhưng mà chủ nhân hắn cho ta Hóa Hình Thảo, ta là sớm hóa hình nữa à!”

“Hóa Hình Thảo? Sớm hóa hình?” Dương Hiển sững sờ, bất quá rất nhanh lại khinh thường lắc đầu.

“Chưa từng nghe nói qua, Nhất kiếp Tán Tiên có thể sớm hóa hình, ngươi giả mạo huynh đệ Chu Tử Chân của ta , đến tột cùng là có dụng tâm gì?.”

“Ngươi, ngươi làm sao lại không tin ni?!” Chu Tử Chân nhanh chóng xoay quanh.

Trong giây lát, trong đầu Chu Tử Chân linh quang lóe lên, nghĩ đến một việc, ba cái vỗ cái ót.

“Dương Hiển đại ca, ngươi có nhớ chuyện, thời điểm ta còn là Hóa Thần sơ kỳ, ngươi đã bắt đến một cái nữ tử tuyệt mỹ, mời ta tới động phủ của ngươi cùng một chỗ hưởng dụng hay không?”

Phốc!

Lâm Hải nghe được lời này của Chu Tử Chân , thiếu chút nữa thoáng cái nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, lại vẫn có sự tình bực này, Chu Tử Chân cùng Dương Hiển hai cái hàng này, cũng thực không phải là thứ gì a.

Liễu Như Yên ở một bên, càng là đỏ bừng cả khuôn mặt, khẽ gắt một tiếng, vẻ mặt xem thường.

Mà Dương Hiển thì là thoáng cái ngây dại, trợn mắt há hốc mồm nhìn xem Chu Tử Chân, vẻ mặt không thể tưởng tượng.

Đã qua hồi lâu, Dương Hiển mới mang theo kinh ngạc thật sâu , khó có thể tin nói.

“Ngươi, ngươi thật sự là huynh đệ Chu Tử Chân của ta ?”

chuyện tình bí ẩn như thế , chỉ có hai người Dương Hiển cùng Chu Tử Chân biết rõ, liền huynh đệ Mai Sơn khác cũng đều không biết được.

Mà Chu Tử Chân hôm nay đem việc này nói ra, cái kia tất nhiên là Chu Tử Chân thật sự không thể nghi ngờ!

“Ha ha ha, Dương Hiển đại ca, cái này ngươi đã tin tưởng a?”

Chu Tử Chân cao hứng đập đùi.

“Tiểu Trư, không thể tưởng được, lại có thể ở chỗ này nhìn thấy ngươi, thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang a!”

Dương Hiển kích động đồng thời, cũng không khỏi lộ ra hổ thẹn thật sâu cùng xấu hổ vô cùng.

Không thể tưởng được, tiểu huynh đệ còn cần chính mình thường xuyên chăm sóc, lúc tại Mai Sơn ngày xưa , cũng đã hóa hình thành công.

Mà chính mình, lại bị phong ấn ở tại đây, cả ngày không thấy mặt trời.

Thật sự là quá thật xấu hổ chết người ta rồi.

“Dương Hiển đại ca, ngươi là bị người phương nào phong ấn tại đây, ta trước cứu ngươi ra, sau đó chúng ta cùng đi giết gã, báo thù cho ngươi!”

Chu Tử Chân thấy Dương Hiển thần sắc ảm đạm, không khỏi vẻ mặt phẫn nộ, nghiêm nghị nói ra.

Dương Hiển cười khổ một tiếng, “Việc này, một lời khó nói hết, Tiểu Trư ngươi vẫn là trước tiên đem ta thả ra rồi nói sau!”

“Hảo hảo hảo!” Chu Tử Chân liên tục đáp ứng, thế nhưng mà sau đó lại mộng bức.

“Dương Hiển đại ca, ta làm như thế nào để cứu ngươi à?”

Dương Hiển nghe được, cũng là ngẩn ngơ, y tại trong phong ấn, làm thế nào biết bỏ niêm phong ra sao?

“Ngươi dùng sức công kích thử xem!”

“Tốt!”

Chu Tử Chân nhẹ gật đầu, sau đó hét lớn một tiếng, lập tức vung vẩy nắm đấm, ánh lửa đầm đìa, hướng phía vách đá oanh xuống một quyền!

Oanh!

Trong chốc lát, cả sơn động đều bị chấn đến run rẩy lên, đất rung núi chuyển.

Nhưng mà, phong ấn Dương Hiển trên vách tường, lại tơ vân không động.

Không chỉ có như thế, Dương Hiển ngược lại rên lên một tiếng , lộ vẻ mặt cực kỳ thống khổ.

Phảng phất, một quyền này của Chu Tử Chân , là đánh vào trên người của y.

“Dương Hiển đại ca, ngươi như thế nào đây?”

Chu Tử Chân lập tức kinh hãi, cấp tốc nói ra.

“Tiểu Trư, đừng đánh nữa, không thể dùng man lực, nếu không phong ấn chưa phá, ta đã chết trước rồi!”

sắc mặt Dương Hiển dữ tợn, hướng phía Chu Tử Chân thống khổ nói.

“Vậy làm sao bây giờ?” Chu Tử Chân lập tức vội rồi.

Trong giây lát, nghĩ đến Lâm Hải còn tại bên người, hai mắt Chu Tử Chân lập tức tỏa sáng.

“Chủ nhân, ngươi có biện pháp nào , cứu Dương Hiển đại ca của ta đi ra không?”

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, một bộ dạng đã tính trước , chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Cứu y đi ra, cũng không phải khó.”

Chu Tử Chân cùng Dương Hiển, nghe được lập tức đại hỉ, thế nhưng mà một câu phía sau của Lâm Hải , lại làm cho dáng tươi cười của hai người , thoáng cái cứng đờ.

Chỉ thấy Lâm Hải hai tay sau lưng, một bộ lười biếng bộ dạng, đạm mạc nói ra.

“Thế nhưng mà, ta tại sao phải cứu y?”

Dương Hiển nhìn bộ dạng lạnh lùng của Lâm Hải, trong mắt lập tức lóe lên hàn quang, lạnh lùng nói.

“Ta không phải đã đáp ứng, nhận ngươi làm chủ nhân sao? Ngươi chẳng lẽ không nên cứu ta sao?”

Lâm Hải nghe được, mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt sáng quắc, rơi vào trên mặt Dương Hiển, lạnh lùng nói.

“Ngươi, chính là nhận chủ như vậy đấy sao?”

Dương Hiển lập tức chán nản, “Cái kia ngươi muốn ta như thế nào?”

“Cho dù muốn ta hướng ngươi thi lễ, cũng phải chờ sau khi ta đi ra a?”

“Hừ!” Lâm Hải thì là lạnh lùng khẽ hừ, mang theo xem thường thật sâu , mỉa mai nói.

“Chỉ cần cái loại thái độ này của ngươi , muốn ta cứu ngươi, hoàn toàn nằm mơ!”

“Ta nhìn ngươi, lúc này vẫn là thành thành thật thật , an độ quãng đời còn lại a!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, quay đầu liền đi!

Chương 2154: Thu Dương Hiển

Lâm Hải vừa phải đi, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân lập tức tất cả đều nóng nảy.

“Chủ nhân, xin dừng bước!”

Chu Tử Chân cấp tốc tiến lên, đem Lâm Hải ngăn lại, sau đó trên mặt khẩn cầu.

“Chủ nhân, ngày đó thời điểm tại Mai Sơn, Dương Hiển đại ca đối với ta có nhiều chiếu cố, mong chủ nhân xem tại trên mặt mũi của Tiểu Trư , cứu Dương Hiển đại ca của ta thoát khỏi trói buộc a!”

Lâm Hải liếc nhìn Chu Tử Chân , nhíu mày nói.

“Tiểu Trư, không phải là ta không để cho ngươi mặt mũi, thế nhưng mà ngươi xem y, mới vừa rồi là cái thái độ gì ?”

“Cái này còn không có đi ra, cũng đã cường hoành không được, còn không có một điểm tôn sùng đối với ta ?”

Chu Tử Chân thấy Lâm Hải có vẻ mặt tức giận, không khỏi nhanh chóng lửa cháy đến nơi, lại xoay người hướng phía Dương Hiển nói.

“Dương Hiển đại ca, chủ nhân của ta hắn là người tốt, ngươi nói nói tốt, hắn chắc chắn mềm lòng, thả ngươi đi ra.”

Dương Hiển chau mày, trầm mặc hồi lâu, nội tâm mới một hồi ai thán.

Không thể tưởng được, y đường đường là Nhị kiếp Tán Tiên, vậy mà luân lạc tới tình trạng, chỉ đành hướng một cái nhân loại Đại Thừa sơ kỳ giống như con sâu cái kiến , ăn nói khép nép .

“Cũng được, trước tạm thời chịu thua, chờ ra khỏi đây, lại đem hắn đã giết, rửa hổ thẹn lúc trước!”

Nghĩ đến chỗ này, Dương Hiển lúc này mới hướng phía Lâm Hải, ngữ khí nhẹ nhàng nói ra.

“Trước đó là thái độ của Dương Hiển ta không tốt, bồi lễ cho ngươi !”

Lâm Hải vừa quay đầu, hai mắt như điện, lạnh lùng nhìn thẳng vào Dương Hiển, đạm mạc nói.

“bồi lễ cho ai ?”

Dương Hiển khẽ giật mình, sau đó gào thét dâng lên, nhưng người ở dưới mái hiên, cũng không thể không cúi đầu.

“Cho chủ nhân, bồi lễ!”

Chu Tử Chân ở một bên, thì là cười ha ha.

“Chủ nhân, Dương đại ca đã bồi lễ, ngươi mau thả y a!”

Lâm Hải tức thì mỉm cười, nghiền ngẫm nhìn xem Dương Hiển, nhàn nhạt nói ra.

“Ngươi thật sự, chịu nhận ta làm chủ?”

“Đúng vậy, Dương Hiển nguyện nhận ngài làm chủ!” con mắt Dương Hiển quay tròn thẳng chuyển, cúi đầu nói ra.

“Tốt, bất quá, ta muốn nhìn thấy thành ý của ngươi!”

“Thấy thế nào?” Dương Hiển khẽ giật mình, mờ mịt nói.

“Ngươi tự mình hại mình a!”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, tròng mắt lập tức thiếu chút nữa trừng đi ra.

“Ngươi cái này là có ý gì?!”

Dương Hiển lập tức giận dữ, vẻ mặt không cam lòng, hướng phía Lâm Hải nói ra.

Lâm Hải thì là ngoài cười nhưng trong lòng không cười, lười biếng nói.

“Ngươi thế nhưng mà là Tán Tiên đâu rồi, thực lực mạnh hơn ta quá nhiều, vạn nhất ta cứu ngươi đi ra, nếu ngươi không nhận chủ, ngược lại đem ta giết, vậy làm sao bây giờ?”

“Ta cũng sẽ không đem chính mình đặt vào hiểm cảnh, nếu ngươi muốn đi ra, trước hết tự mình hại mình, đem mình đánh hấp hối rồi nói sau.”

“Ngươi...” Lời nói của Lâm Hải, thiếu chút nữa đem Dương Hiển giận điên lên.

Mẹ nó, đem mình tự giày vò? Ta con mẹ nó có bệnh a!

Nhưng mà, Lâm Hải căn bản không hề cho y có cơ hội cò kè mặc cả , tiếp tục mở miệng nói.

“Ngươi chỉ có mười giây thời gian, mười giây thoáng qua một cái, ta lập tức liền đi, ai nói cũng không được!”

“Mười, chín, tám, bảy...”

Đại gia mày!

Dương Hiển tức đến nổi gân xanh, khuôn mặt vặn vẹo, nhìn Lâm Hải nghiến răng nghiến lợi.

Cái này con mẹ nó là lúc bắt đầu đếm ngược sao?

Nhưng mà, Lâm Hải đối với phẫn nộ của y, nhìn như không thấy, tiếp tục không vội không chậm mà đếm ngược thời gian.

“Ba, hai, một!”

Chờ đếm tới một, Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía Dương Hiển lạnh lùng cười cười.

“Đã đến giờ, nếu ngươi không tự mình hại mình, cái kia cứ tiếp tục ở đây bịt lại a, ta cũng không thể phụng bồi rồi!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, nhanh chóng hướng phía bên ngoài đi đến.

“Ngươi chờ một chút!”

Dương Hiển thấy thế khẩn trương, không khỏi hướng phía Lâm Hải la lên một tiếng .

Nhưng mà, Lâm Hải lại như không nghe thấy, dưới chân không ngừng, đối với Dương Hiển la lên, đều không để ý.

“Chủ nhân, van cầu cứu cứu…”

Ông!

Chu Tử Chân vừa mới mở miệng cầu tình, Lâm Hải trực tiếp đưa y thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Mà Liễu Như Yên cũng dời bước liên tục, theo sát Lâm Hải mà đi.

Dương Hiển cái này, triệt để trợn tròn mắt.

Mắt thấy Lâm Hải muốn biến mất tại giữa tầm mắt, Dương Hiển không khỏi cắn răng một cái, thầm mắng một tiếng.

“Thao, tên hỗn đản này!”

“Lão tử liều mạng, đi ra ngoài trước rồi nói sau, cho dù thừa một hơi, cũng đủ đưa hắn bầm thây vạn đoạn!”

Nghĩ đến chỗ này, Dương Hiển lớn tiếng kêu gọi.

“Chủ nhân, xin dừng bước! Ta phục rồi, ta cái này tự mình hại mình!”

“A!!!”

Dương Hiển nói xong, chân nguyên trong cơ thể nghịch chuyển, lập tức đem chính mình đánh trọng thương, phát ra một tiếng kêu đau.

“n?”

Lâm Hải nghe được tiếng kêu thống khổ của Dương Hiển, khóe miệng không khỏi lộ ra một vòng cười lạnh.

Tiểu tử, đến cùng vẫn thiếu kiên nhẫn đi à nha?

Dưới chân dừng lại, Lâm Hải xoay người, đứng xa xa nhìn Dương Hiển, mặt không biểu tình.

“Chủ nhân, ta đã đánh bản thân trọng thương rồi, kính xin chủ nhân cứu ta đi ra!”

Dương Hiển vẻ mặt thống khổ, hướng phía Lâm Hải đầy mặt cầu khẩn nói.

Lâm Hải thì là nhếch khóe miệng lên, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Không, còn chưa đủ!”

Phốc!

Dương Hiển nghe nói như thế, trực tiếp có một búng máu theo khóe miệng tràn ra đến, lồng ngực thiếu chút nữa tức điên rồi.

Mẹ nó, lão tử lần này, cả mệnh đều đi xuống, kết quả ngươi theo ta nói, còn chưa đủ?

nội tâm Dương Hiển phẫn nộ, mặt ngoài lại tuyệt không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ phải hướng phía Lâm Hải trang đáng thương nói.

“Chủ nhân, ta thật sự đã bị trọng thương phi thường nặng, cách cái chết đều không xa!”

Lâm Hải nghe được, khinh thường cười, ngươi nha cách cái chết có xa hay không, tưởng ca ca không biết sao?

Trong hai mắt, lóe lên hàn mang, Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Ít nói nhảm, ta nói chính là hấp hối, nếu như ngươi cũng không đủ thành ý, cũng đừng có trì hoãn thời gian của ta!”

Nói xong, Lâm Hải xoay người sang chỗ khác, liền lại muốn đi.

“Chờ một chút!!!”

Dương Hiển thấy thế, cấp tốc hô to!

Nếu như lại để cho Lâm Hải như vậy mà đi, y chẳng những vừa rồi thương nhận không đáng, đáng sợ nhất chính là, còn không biết phải bị phong ấn ở chỗ này bao lâu.

Loại thời gian ở trong lồng giam không thấy mặt trời này, y là một khắc cũng không muốn qua nữa.

Nghĩ đến chỗ này, Dương Hiển cắn răng một cái, đậu phộng, bất cứ giá nào rồi!

“Chủ nhân, ngươi không phải để cho ta tự mình hại mình đến hấp hối, để khảo nghiệm thành ý của ta sao?”

“Ngươi tới xem!”

Dương Hiển hét lớn một tiếng, chân nguyên trong cơ thể lần nữa nghịch chuyển.

“A!!!”

Sau một khắc, một tiếng hét thảm từ trong miệng Dương Hiển truyền đến, sau đó Dương Hiển vậy mà thất khiếu chảy máu, dữ tợn khủng bố.

“Chủ nhân, lần này, có đủ hay không?!!!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trên mặt cũng bày biện ra vẻ mặt ngưng trọng.

Nhưng mà, cuối cùng nhất lại là chậm rãi lắc đầu.

“Còn chưa đủ!”

“Còn không đủ?” Dương Hiển nghe nói như thế, trực tiếp có một búng máu phun tới, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia ngoan lệ, cắn răng nhẹ gật đầu.

“Tốt, vậy thì lại đến!!!”

“A!!!”

Ngay sau đó, lại là một tiếng rống đau nhức , lúc này đây, thần sắc của Dương Hiển lập tức uể oải xuống dưới.

khuôn mặt trên vách đá kia, cũng bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ.

Hai mắt vô thần, mang theo thở hổn hển ồ ồ, Dương Hiển hướng phía Lâm Hải, gian nan nói.

“Chủ nhân, đủ chưa?”

trong mắt Lâm Hải thì là bùng lên tinh mang, hướng phía Dương Hiển, vẻ mặt thành thật nói ra.

“Chỉ kém, một chút xíu!”

“A!!!” Dương Hiển lần này không nói nhảm, lần nữa nghịch chuyển chân nguyên , một tiếng rống đau nhức qua đi, thần trí đều bắt đầu mơ hồ.

Leng keng!

Mà lúc này đây, trong đầu Lâm Hải, rốt cục vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

Cửu Lê Hồ kiểm tra đo lường đã có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi bảy phần trăm, có muốn thu phục không?

Nghe cái tiếng nhắc nhở kia, trên mặt Lâm Hải, rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng.

Khóe miệng nhếch lên, Lâm Hải hướng phía Dương Hiển đã nói không ra lời , nhếch miệng cười cười.

“n, cái này đã đủ rồi!”

Vèo!

Thu phục!

Theo một cái ý niệm của Lâm Hải, khuôn mặt trên vách đá kia, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Dương Hiển, đã bị Lâm Hải thu vào trong Luyện Yêu Hồ!

Chương 2155: Núi đao biển lửa cùng một chỗ xông!

“Ha ha, xong!”

Nội tâm của Lâm Hải đại hỉ, Mai Sơn Thất Quái, lần nữa bị chính mình thu phục một cái.

Ngoại trừ Chu Tử Chân, chính mình lại thêm một cái cấp dưới là Tán Tiên , thật sự là thoải mái a!

Lần đi tới sơn động này, tuy quỷ dị dị thường, nhưng thu hoạch cũng thực không nhỏ.

“Như Yên, chúng ta đi thôi!”

mặt mũi Lâm Hải tràn đầy vui mừng, hướng phía Liễu Như Yên vỗ tay phát ra tiếng, nói ra.

Liễu Như Yên sững sờ, sau đó kinh ngạc nhìn xem Lâm Hải hỏi.

“Thật sự, mặc kệ cái Dương Hiển kia?”

Lâm Hải nhún vai, hướng phía vách đá kia, rất xa nhất chỉ.

“Ngươi xem, Dương Hiển còn có ở đây không?”

Liễu Như Yên lúc này mới ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy chỗ vách đá trước đó có Dương Hiển kia, dĩ nhiên đã trở nên bình thường không có gì lạ.

cái khuôn mặt Dương Hiển kia, vậy mà đã không biết tung tích.

“Cái này, chuyện gì xảy ra?” lông mày Liễu Như Yên cau lại, vẻ mặt mờ mịt.

Lâm Hải thì là mang theo biểu lộ đắc ý, dương dương tự đắc nói.

“Đi thôi, y đã bị ta cứu ra rồi!”

Nói xong, Lâm Hải chắp tay sau lưng, nghênh ngang, hướng phía trước đi đến.

“Đã bị cứu ra? Lúc nào cứu ra?”

Liễu Như Yên càng thêm mộng ép, nhưng Lâm Hải không nói tỉ mỉ, nàng cũng không tiện hỏi lại.

Đi theo Lâm Hải, hai người một đường tiến lên, chỉ trong chốc lát, liền đã đến lối vào của sơn động .

Nhìn xem cái cấm chế ba quang lăn tăn kia, Liễu Như Yên nhìn Lâm Hải, ngưng trọng hỏi.

“Lâm Hải, thật sự muốn đi ra ngoài sao?”

“Ngươi đắc tội Lam Ngọc, gã sẽ không từ bỏ ý đồ!”

Lâm Hải trầm mặc một lát, sau đó nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm trọc khí, nói ra.

“Vẫn là đi ra ngoài đi, cái sơn động này, quá mức quỷ dị, ở tại chỗ này, trong nội tâm của ta bất an!”

Liễu Như Yên không biết vì cái gì, sắc mặt đột nhiên một hồng, sau đó cũng nhẹ gật đầu.

“Rời khỏi cũng tốt!”

“n!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó vừa cất bước, hướng phía cấm chế nơi cửa động kia, xông thẳng mà đi.

Ông!

Rung động lóe lên, đỉnh đầu Lâm Hải, huyễn hóa ra một hư ảnh Băng Phượng .

Sau đó, thân thể phảng phất như bị một cỗ mềm mại đè ép, sau một khắc đã ra khỏi sơn động.

Liễu Như Yên theo sát phía sau, bóng hình xinh đẹp bay xuống, xuất hiện tại bên cạnh thân Lâm Hải.

“Lâm Hải, nếu không tìm một chỗ vắng vẻ, tạm lánh thoáng một phát, chờ ba tháng sau di tích cổ mở ra, chúng ta trực tiếp đi di tích cổ, ngươi xem coi thế nào?”

Liễu Như Yên nhìn Lâm Hải, hướng Lâm Hải đề nghị nói.

Lâm Hải nghĩ nghĩ, vừa định đáp ứng, đột nhiên leng keng một tiếng, weachat vang lên.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét, dĩ nhiên là Vấn Thiên phát tới.

Vấn Thiên từ sau khi bị chính mình thu phục, đã bỏ thêm weachat, cái này còn là lần đầu tiên phát weachat cho mình .

Không biết lão tìm chính mình, là có chuyện gì.

Mở weachat ra , Lâm Hải chỉ nhìn thoáng qua, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Chỉ thấy tin tức của Vấn Thiên , chỉ có một chữ vô cùng đơn giản!

Vấn Thiên: Cứu

“Có ý tứ gì?!!!”

Đồng tử của Lâm Hải co rút lại một hồi, chẳng lẽ nói, là Vấn Thiên đã xảy ra chuyện?

Lâm Hải vội vàng cấp tốc hồi âm một cái tin tức cho Vấn Thiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vấn Thiên, ngươi làm sao vậy, có phải gặp nguy hiểm hay không ?

Đã qua hồi lâu, tin tức của Vấn Thiên , cũng không có hồi âm lại.

Tâm của Lâm Hải , thoáng cái liền chìm xuống đến.

“Lâm Hải, làm sao vậy?”

Liễu Như Yên thấy sắc mặt Lâm Hải khác thường, không khỏi ân cần hỏi han.

Lâm Hải thì là nặng nề thở dài, sắc mặt nặng nề nói.

“Vấn Thiên, có khả năng đã xảy ra chuyện!”

Liễu Như Yên không khỏi khẽ giật mình, Vấn Thiên, không phải là lão bản của khách điếm Vấn Thiên sao?

Cùng Lam Ngọc xung đột qua đi, Liễu Như Yên mang theo Lâm Hải, cấp tốc đến trong sơn động, tránh né Lam Ngọc trả thù.

Mà Vấn Thiên tất bị Lâm Hải khu đuổi đi, lại để cho lão về thành Thái Thản, tự do hoạt động.

Không nghĩ tới, vậy mà đã xảy ra chuyện.

Leng keng!

Đúng lúc này, weachat của Lâm Hải, lần nữa vang lên.

Lâm Hải vội vàng mở ra xem xét, vừa thấy lại là Vấn Thiên phát tới.

Vấn Thiên: Tiểu Hồ Đồ Tiên? tên thật kỳ cục! Ngươi là Lâm Hải a?

Lâm Hải nhíu lông mày lại, theo ngữ khí liền có thể phán đoán, người gửi tun tức , tuyệt đối không phải Vấn Thiên.

Hẳn là điện thoại của Vấn Thiên, bị người khác lấy được.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta là Lâm Hải, ngươi là ai? Vấn Thiên đâu rồi, lão như thế nào?

Vấn Thiên: Lâm Hải, ta là Lam Ngọc, Vấn Thiên tại trong tay của ta, muốn cứu lão mà nói, thì tới phủ đệ của Trú Thành Sứ! Một ngày sau, nếu như ta không thấy được ngươi, Vấn Thiên sẽ hình thần câu diệt! (phía sau là một cái biểu lộ dao găm dính máu)

Hỗn đản!

Lâm Hải xem xong tin tức, lập tức tức đến gầm lên giận dữ!

Thật không nghĩ tới, Lam Ngọc thật quá vô sỉ, bắt Vấn Thiên đến áp chế chính mình!

“Lâm Hải, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy Lâm Hải tức giận như thế, Liễu Như Yên không khỏi cấp tốc hỏi.

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, phẫn nộ nói.

“Lam Ngọc thật vô sỉ, gã bắt Vấn Thiên, để cho ta đi phủ đệ của Trú Thành Sứ, nếu như không đi, sẽ giết Vấn Thiên!”

Liễu Như Yên khẽ giật mình, sau đó có chút khó hiểu nói ra.

“Đem Vấn Thiên áp chế ngươi? Ngươi không cần để ý tới là được!”

Lâm Hải khẽ giật mình, trên mặt nghi hoặc, nhìn về phía Liễu Như Yên, hỏi.

“Chỉ giáo cho?”

Liễu Như Yên nghiêm mặt nói, “Vấn Thiên cùng ngươi cũng không có giao tình, sống chết của lão, có liên quan gì tới ngươi?”

Lâm Hải nghe được, thì là nhíu lông mày lại, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Như Yên, ngươi lời ấy sai rồi!”

“Vấn Thiên đã thần phục ta, gọi ta một tiếng chủ nhân, vậy lão chính là huynh đệ của ta!”

“Sinh tử của lão, ta há có thể bỏ mặc!”

Liễu Như Yên nghe xong, môi son giật giật, lập tức nghẹn lời một hồi, nhìn Lâm Hải á khẩu không trả lời được.

Nàng căn bản không cách nào lý giải, cách làm của Lâm Hải, nhưng vẫn là tiếp tục khuyên nhủ.

“Vấn Thiên đã nhận ngươi làm chủ nhân, vậy sẽ là nô bộc của ngươi .”

“Tánh mạng của lão, thuộc về ngươi cái chủ nhân này, tùy thời vì ngươi mà đi chết, là chức trách của lão.”

“Một nô bộc, há có thể lại để cho chủ nhân, vì tánh mạng của mình mà đi mạo hiểm?”

Lâm Hải lắc đầu, không có tiếp tục giải thích.

Hắn và Liễu Như Yên, hoàn cảnh sinh trưởng bất đồng, một ít quan niệm tự nhiên cũng sẽ có độ lệch.

Liễu Như Yên phát triển tại Địa Tiên giới, chú ý là cường giả vi tôn, mạnh được yếu thua, tánh mạng kẻ yếu giống như con sâu cái kiến, bị cường giả diệt sát là sự tình thiên kinh địa nghĩa .

Nhưng Lâm Hải lại khác, Lâm Hải đến từ Nhân Gian giới, lý niệm thế nhân ngang hàng đã xâm nhập nhân tâm.

Hơn nữa, Lâm Hải từ trước đến nay trọng nghĩa khí, có tình có nghĩa.

Tuy Vấn Thiên gọi hắn một tiếng chủ nhân, nhưng Lâm Hải cũng không đem lão coi thành nô bộc, mà là huynh đệ!

Huynh đệ gặp nạn, Lâm Hải há có thể khoanh tay đứng nhìn!

“Như Yên, Vấn Thiên, ta phải đi cứu!”

Liễu Như Yên thấy Lâm Hải nói kiên quyết như thế, cũng không có khuyên nữa, mà là trong đôi mắt đẹp dịu dàng lóe lên hào quang , thản nhiên nói.

“Ta cùng ngươi!”

“Không cần!” Lâm Hải thì là lắc đầu, sau đó nhìn Liễu Như Yên

nói.

“Như Yên, Lam Ngọc tại sau khi nhìn thấy ta có Tán Tiên tương trợ, mà vẫn còn dám khiêu khích với ta.”

“Nếu như gã không phải ngốc mà nói, thì chính là có át chủ bài khác .”

“Ta, không muốn để cho ngươi đi theo ta mạo hiểm!”

Liễu Như Yên lại cười lắc đầu, sau đó con mắt nhìn Lâm Hải , chăm chú nói ra.

“Lâm Hải, ngươi nói như vậy, liền quá mức khách khí rồi!”

“Liễu Như Yên ta tuy bất tài, nhưng ít ra cũng là người bên trên Đăng Tiên Bảng, sẽ không trở thành vướng víu của ngươi !”

Lâm Hải miệng giật giật, còn muốn tiếp tục khuyên bảo, đã thấy Liễu Như Yên trực tiếp vừa nhấc bàn tay .

Sau đó, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên một đạo ánh mắt kiên quyết, hướng phía Lâm Hải kiên định nói ra.

“Lâm Hải, ngươi đừng nói nữa!”

“Nói nữa, liền là không đem ta làm bằng hữu rồi!”

“Cái này...” Lâm Hải lập tức nghẹn lời một hồi , thấy Liễu Như Yên nói kiên quyết như thế, biết rõ mình không thể lại cự tuyệt.

Nếu không, rất có thể sẽ để cho Liễu Như Yên thương tâm.

Hô ~

Lâm Hải nặng nề nhổ ra một ngụm trọc khí, sau đó một cỗ hào khí ngất trời mà lên, nhìn Liễu Như Yên gật đầu mạnh một cái.

“Tốt, đã như vầy, núi đao biển lửa cùng một chỗ xông! Chúng ta cùng một chỗ, đi gặp cái Lam Ngọc này !”

“Đi!”

Nói xong, Lâm Hải cùng Liễu Như Yên đằng vân giá vũ, thẳng đến phủ đệ của Trú Thành Sứ thành Thái Thản mà đi!

Chương 2156: Là ngươi bức ta!

Lâm Hải cùng Liễu Như Yên đáp mây bay mà đến, trong chớp mắt đã đến phủ đệ của Trú Thành Sứ.

Oanh!

Lâm Hải cũng không khách khí, lăng không đánh ra một đạo Tử Lôi, từ trên trời giáng xuống, trực tiếp oanh tại bên trên cửa lớn.

Tạch...!

Một tiếng vang thật lớn, cửa lớn trực tiếp bị đánh thành tro bụi, hai cái thủ vệ bên cạnh bị lực lượng Lôi Đình ảnh hưởng đến, trực tiếp bay ngược mà lên, ngã trên mặt đất.

Há miệng ra, hai cái hộ vệ cuồng phun máu tươi, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Mà lúc này đây, thanh âm quát chói tai của Lâm Hải , bỗng nhiên vang lên tại trên bầu trời .

“Lam Ngọc, cút ra đây cho ta, Lâm Hải đã tới!”

Vèo!

Căn bản không cần Lâm Hải gọi, trong nháy mắt cái Thần Lôi màu tím kia xuất hiện , hai bóng người liền phóng lên trời.

Lam Ngọc cùng Thượng Quan Hồng, một trước một sau, đằng vân giá vũ, cùng Lâm Hải cùng Liễu Như Yên, xa xa tương đối!

“Lâm Hải, ngươi thật đúng là dám đến!”

Lam Ngọc cười lạnh một tiếng, đồng thời cánh tay vung lên, lập tức đầy trời hồ quang điện màu xanh lá, đem một phương thiên địa này, tất cả đều bao phủ tại bên trong Lôi Đình!

“Bất quá, lần này tới rồi, ngươi mơ tưởng lại đào tẩu!”

Lâm Hải đối với uy hiếp của Lam Ngọc , căn bản mặc kệ.

Thần sắc đạm mạc liếc nhìn Lam Ngọc, Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Vấn Thiên đâu? Đem Vấn Thiên giao ra đây!”

“Vấn Thiên? Ha ha!” Lam Ngọc cười lạnh một tiếng, sau đó đưa tay hướng phía dưới nhất chỉ.

“Ở đàng kia!”

Lâm Hải cả kinh, men theo phương hướng Lam Ngọc chỉ , hướng phía dưới nhìn lại.

Đã thấy một người nằm trên mặt đất ngửa mặt lên trời, hai mắt trợn lên, toàn thân đầy vết máu, dĩ nhiên đã không có khí tức.

“Vấn Thiên!!!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó ông một tiếng, một cỗ sát cơ kinh khủng, bỗng nhiên từ trên người Lâm Hải phóng thích mà ra.

Tuy Lâm Hải thân ở trên không, nhưng dưới Thiên Nhãn Thần Thông, lại thấy rõ ràng.

Cái người chết không nhắm mắt trên mặt đất kia , đúng là Vấn

Thiên!

“Ngươi giết lão!!!”

Lâm Hải trong cơn giận dữ, mạnh mẽ nắm chặt quyền, hai mắt như kiếm, hướng phía Lam Ngọc phẫn nộ quát.

“Đúng vậy a!”

Lam Ngọc vẻ mặt giễu cợt, nhún vai.

“Ta chẳng những muốn giết lão, đồng dạng còn muốn giết ngươi!”

“Ngươi tên hỗn đản này!!!” Lâm Hải gầm lên giận dữ, đưa tay là một đạo Thần Lôi màu tím, hướng phía Lam Ngọc ầm ầm rơi xuống!

Tạch...!

một đạo Lôi Đình này , ẩn chứa sự phẫn nộ của Lâm Hải, mới vừa xuất hiện, lập tức đem bầu trời đều nhuộm thành màu tím.

hồ quang điện màu xanh lá phóng thích đầy trời của Lam Ngọc kia, trong chốc lát bị đánh cái nát bấy, vậy mà căn bản không chịu nổi một kích!

Tê ~

Lam Ngọc thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, tràn đầy khó có thể tin!

“Không có khả năng, Lâm Hải như thế nào đột nhiên trở nên mạnh như vậy!”

Lam Ngọc trước đó đã từng cùng Lâm Hải giao thủ, tại trong mắt gã, Lâm Hải tuy không kém, nhưng tối đa là cùng gã sàn sàn bằng nhau.

Thế nhưng mà, lúc này đây Lâm Hải thi triển Tử Lôi, vì sao đã cường đại đến tình trạng lại để cho gã hít thở không thông !

Chỉ sợ, mà ngay cả Dịch Đình của Tử Điện Đường, đều chưa hẳn có thực lực này a?

Nhưng mà, Lôi Đình màu tím đã tới, Lam Ngọc đã không có thời gian đi nghĩ những thứ này.

Nhìn một đạo Tử Quang trên đỉnh đầu kia, mang theo uy thế cuồng bạo lăng lệ ác liệt mà đến, trong nội tâm Lam Ngọc, đột nhiên bay lên một loại sợ hãi thật sâu.

Cái Tử Lôi này mạnh, vậy mà lại để cho gã không có dũng khí đi chống cự!

“Thượng Quan Hồng, ngươi còn không ra tay!”

Thời khắc nguy cơ, mặt mũi Lam Ngọc tràn đầy hoảng sợ, la lên một tiếng .

“Đi!”

Căn bản không cần Lam Ngọc mở miệng, Thượng Quan Hồng dĩ nhiên đã đưa tay đánh ra một đạo tia chớp màu xanh lá, mang theo xu thế lăng lệ ác liệt dễ như trở bàn tay, đón nhận Lôi Điện màu tím của Lâm Hải .

Đồng thời, nội tâm của Thượng Quan Hồng , dời sông lấp biển, rung động không thôi!

Y và Lam Ngọc đồng dạng, cũng không nghĩ tới, Lôi pháp của Lâm Hải, vậy mà cũng đã cường đại đến tình trạng như thế.

Trước đó Lâm Hải cùng Lam Ngọc giao thủ, vậy mà che giấu thực lực!

Nếu sớm thi triển ra thực lực hôm nay, Lam Ngọc chỉ sợ liền cả một chiêu của Lâm Hải đều không tiếp được!

Tạch...!

Tử Lôi cùng tia chớp màu xanh lá của Thượng Quan Hồng, bỗng nhiên gặp nhau tại giữa không trung , phát ra một tiếng nổ mạnh rung trời giống như động đất.

Sau đó, hồ quang điện màu tím cùng màu xanh lá, văng bay tán loạn khắp nơi, tràn khắp phía chân trời, toàn bộ bầu trời đều bị hào quang màu tím cùng màu xanh lá tràn ngập, sáng lạn vô cùng.

Nhưng mà, lại không ai đi thưởng thức cái cảnh đẹp này.

Dưới Lôi pháp của hai người va chạm, hồ quang điện lôi quang văng khắp nơi, trực tiếp đem phủ đệ của Trú Thành Sứ, tạc đến bụi mù nổi lên bốn phía, bừa bộn đầy đất.

“Bà mẹ nó, phủ đệ của Trú Thành Sứ xảy ra chuyện gì?”

“Người phương nào lớn mật như thế, lại động thủ tại phủ đệ của Trú Thành Sứ ?”

“Đi a, mau đi xem một chút!”

động tĩnh cực lớn tại đây, lập tức hấp dẫn vô số đám người, chen chúc hướng phía này chạy đến.

Nhưng mà, Lâm Hải đối với cái này căn bản không quan tâm, thấy một đạo Tử Lôi của mình bị Thượng Quan Hồng đánh tan, trong mắt lập tức bắn ra hàn quang .

“Thượng Quan Hồng, ngươi tránh ra, ta không muốn giết ngươi!”

Lâm Hải chỉ vào Thượng Quan Hồng, sắc mặt điềm nhiên nói.

Thượng Quan Hồng nghe được, thì là cười khổ không thôi.

Ngươi cho rằng ta không muốn tránh ra à?

Thế nhưng mà ta mà tránh ra, ngươi nhất định muốn giết Lam Ngọc, Lam Ngọc chết rồi, ta cũng sống không được!

Không khỏi, trong nội tâm Thượng Quan Hồng, đem Lam Ngọc mắng chửi một hồi.

Thật là một cái sao chổi, không nghe khuyên bảo của ta, không nên đem Vấn Thiên giết!

một tiểu nhân vật như Vấn Thiên , giết hay không lại có bao nhiêu ý nghĩa?

Cái này tốt rồi, ngươi đem Vấn Thiên giết, trực tiếp đem Lâm Hải làm phát bực rồi.

Nếu thực để Thiên Hỏa Huyền Băng lần nữa thi triển đi ra, thì ngay cả ta cũng ngăn cản không nổi a!

Nội tâm liên tục kêu khổ, Thượng Quan Hồng biểu hiện ra lại là hướng phía Lâm Hải cười cười.

“Lâm Hải, đây đều là hiểu lầm, không ngại ngồi xuống...”

“Hỏa!” Thượng Quan Hồng nói còn chưa dứt lời, bàn tay Lâm Hải duỗi ra, một đoàn Hỏa Diễm Phượng Hoàng xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Thượng Quan Hồng thấy thế, sắc mặt lập tức đại biến.

“Lâm Hải, ngươi đừng xúc động!”

Oanh!

Lâm Hải căn bản không muốn nghe Thượng Quan Hồng nói chuyện, đưa tay đem Hỏa Phượng, tế ra.

Vấn Thiên đều bị giết, còn có cái gì để nói!

Tíu tíu!

Trong chốc lát, Hỏa Phượng đón gió mà lớn, trong chớp mắt đã biến thành cao ba trượng, kêu to một tiếng , hướng phía Thượng Quan Hồng đáp xuống.

mí mắt Thượng Quan Hồng kinh hoàng một hồi, đối mặt với Thiên Hỏa, mặc dù thực lực của y vượt xa Lâm Hải, cũng cảm thấy một hồi nhút nhát.

“Lam công tử, ngươi nhanh chóng rời đi, về Lôi Vân Tông, tạm thời đừng có xuống núi nữa!”

Thượng Quan Hồng một bên truyền âm cho Lam Ngọc, lại để cho gã tranh thủ thời gian đào tẩu, một bên hét lớn một tiếng, toàn thân lập tức bị Lôi Điện màu xanh lá bao phủ.

Sau một khắc, một cỗ lực lượng Lôi Đình kinh khủng, bỗng nhiên trải rộng không gian, cuốn tới.

Thượng Quan Hồng hét lớn một tiếng, hai tay ở trước ngực phi tốc bay múa, lập tức từng đạo dòng điện màu xanh lá, giống như là pháo hoa, đan vào bay múa, vậy mà tạo thành một cái lưới điện cực lớn !

“Rơi!”

Tạch...!

Sau một khắc, một tiếng vang thật lớn, cái lưới điện màu xanh lá kia, lóe ra hồ quang điện màu xanh lá, đùng đùng bay múa, từ trên trời giáng xuống, hướng phía Hỏa Phượng, phủ xuống dưới!

Đồng thời, Thượng Quan Hồng đột nhiên há miệng, một đạo Lôi Điện màu xanh lá, từ miệng trong phụt lên mà ra, mang theo các loại Lôi Đình, thẳng bắn tới hai mắt của Hỏa Phượng!

Tíu tíu!

Hỏa Phượng kêu to một tiếng, chấn động đôi cánh, trong chốc lát đầy trời hỏa diễm, một mảnh biển lửa, cùng Lôi Điện màu xanh lá quấn giao cùng một chỗ!

Oanh oanh oanh oanh!

Một tiếng tiếp lấy một tiếng nổ mạnh truyền đến, không khí cả trời lăn lộn sôi trào, giống như vòi rồng biền gầm.

Bầu trời thoáng cái biến sắc, một mảnh đỏ thẫm phô thiên cái địa , bầu trời phảng phất như đều bị bốc cháy lên.

trong ngọn lửa ngập trời kia, Lôi Đình màu xanh lá, giống như từng đạo lợi kiếm, theo từng cái phương hướng kích xạ mà ra.

Toàn bộ phủ đệ của Trú Thành Sứ, đều bị Thiên Hỏa cùng Lôi Điện ảnh hưởng đến, trong chốc lát biến thành một mảnh phế tích.

“Chà mẹ nó, chạy mau a!”

Đám chạy đến xem náo nhiệt kia , mới đến gần, còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra.

Nhất thời, bị hỏa diễm cùng Lôi Điện từ bốn phương tám hướng bay vụt mà đến ảnh hưởng, sợ tới mức hồn phi phách tán, chật vật chạy thục mạng.

Chạy chậm, không phải là bị hỏa diễm thiêu thành tro tàn, thì là bị Lôi Điện màu xanh lá, chém thành tro bụi!

Lâm Hải thấy thế, thì là trong lòng giận dữ!

Tuy hắn thi triển ra Thiên Hỏa, nhưng chênh lệch cùng Thượng Quan Hồng quá lớn, căn bản không làm gì được Thượng

Quan Hồng.

Mà có Thượng Quan Hồng ở phía trước bên cạnh chống đỡ, hắn muốn giết Lam Ngọc, căn bản không có khả năng!

“Ta vốn không muốn giết ngươi, là ngươi bức ta!”

Trong mắt Lâm Hải, đột nhiên hàn mang đại thịnh, sát cơ bắn ra.

Ông!

Sau một khắc, thân ảnh của Chu Tử Chân , xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải hướng phía đầy trời hỏa diễm cùng Lôi Điện sau lưng nhất chỉ, hướng phía Chu Tử Chân quát.

“Tiến lên, đem Lam Ngọc bắt giữ, ai dám ngăn trở, giết không tha!”

Chương 2157: Lam Ngọc chạy!

“A ha ha ha!”

Chu Tử Chân một tiếng cười to, thân thể cao lớn mạnh mẽ đâm tới, vèo cái liền tiến vào bên trong đạo pháp giữa Hỏa cùng Lôi .

Xuyên qua đạo pháp, hai cái mắt to của Chu Tử Chân quét ngang, trong chớp mắt đã rơi vào trên người Thượng Quan Hồng .

“Tán Tiên!”

Thượng Quan Hồng vừa thấy Chu Tử Chân, sợ tới mức hồn phi phách tán.

“Chết đi!”

Chu Tử Chân thì là cười toe toét miệng rộng, ha ha cười cười, duỗi ra bàn tay lớn, hướng phía Thượng Quan Hồng bắt qua.

“Không tốt!”

sắc mặt Thượng Quan Hồng đại kinh, cảm nhận được cái lực áp bách như là Đại Sơn áp đỉnh đánh úp lại trước mặt, trong lòng không khỏi nhảy lên.

Tạch...!

Khoát tay, một đạo Lôi Điện màu xanh lá phẩm chất cao, từ trong lòng bàn tay Thượng Quan Hồng kích xạ mà ra.

Cái lực lượng Lôi Đình cuồng bạo kia, vậy mà trực tiếp đem không gian xuyên thủng, chùm tia sáng màu xanh lá giống như laser, dễ như trở bàn tay, đánh đâu thắng đó!

Đối mặt với bực Tán Tiên như Chu Tử Chân, Thượng Quan Hồng căn bản không dám có chút may mắn, vừa ra tay liền lấy ra mười hai thành thực lực.

Dù vậy, Thượng Quan Hồng cũng cho là mình có thể ngăn cản được một kích của Tán Tiên .

Tại lúc đồng thời khi Lôi Điện màu xanh lá đánh ra, Thượng Quan Hồng quay thân hình lại, đáp mây bay phi tốc thoát đi!

Phanh!

Thân ảnh của y vừa động, phía sau lại nghe thấy mộ tiếng trầm đục mạnh mẽ, sau đó quang mang màu xanh lá đại thịnh, hồ quang điện bay múa khắp trời, giống như ngôi sao vỡ vụn!

Kìm lòng không được, Thượng Quan Hồng hướng phía sau vụng trộm nhìn lại, phía dưới cái xem xét này, sợ tới mức sắc mặt y tái nhợt, thiếu chút nữa từ trên đám mây ngã xuống dưới.

Lại thấy một kích mạnh nhất của mình kia, chùm tia sáng Lôi Điện thậm chí liền cả không gian đều đục lỗ, lại bị Chu Tử Chân một bả trảo thành nát bấy, giống như là pháo hoa, tán lạc tại trong không trung!

“Tán Tiên, vậy mà khủng bố như vậy!!!”

Thượng Quan Hồng sợ tới mức can đảm đều nứt, đem toàn bộ sức mạnh đều xuất ra, vèo cái sẽ không có bóng dáng.

Nhưng mà, đột nhiên một cỗ lực đạo kinh khủng, từ phía sau y gào thét mà đến, giống như là một tòa núi lớn, trùng kích khí lãng, trong chớp mắt đã đến sau lưng!

Thượng Quan Hồng hoảng sợ biến sắc, căn bản liền quay đầu lại cũng không kịp, chỉ cảm thấy trái tim mạnh mẽ đau xót, lập tức đã mất đi tri giác.

Phốc!

Huyết vụ phiêu tán!

Thượng Quan Hồng trực tiếp bị Chu Tử Chân, xé thành nát bấy, liền cả Nguyên Thần đều không thể may mắn thoát khỏi!

Giết Thượng Quan Hồng, Chu Tử Chân lúc này mới tìm nhìn qua mọi nơi, tìm bóng dáng của Lam Ngọc .

“n? Chạy!”

Đem bốn phương tám hướng cẩn thận xem xét một phen, Chu Tử Chân lại phát hiện, căn bản không thấy bóng dáng của Lam Ngọc .

Không làm sao được, Chu Tử Chân đành phải quơ quơ đầu, trở lại báo cáo kết quả công tác cùng Lâm Hải .

“Chủ nhân, Lam Ngọc chạy, Thượng Quan Hồng đã bị ta giết!”

“Chạy?!” con mắt Lâm Hải lạnh lẽo, hàn mang hiện ra, đem Chu Tử Chân sợ tới mức giật mình một cái .

“thời điểm ta đi qua , cũng chỉ còn một mình Thượng Quan Hồng , đoán chừng Lam Ngọc đã sớm mượn hỏa thế cùng lôi quang yểm hộ mà đào tẩu rồi!”

“Hỗn đản!” Lâm Hải nghe được, tức đến vung nắm đấm lên .

Giết chết Vấn Thiên, tất nhiên là chủ ý của Lam Ngọc, Lam Ngọc là tuyệt đối đầu sỏ gây nên.

Không thể tưởng được, cái tên này giảo hoạt như thế , vậy mà bỏ xuống Thượng Quan Hồng, chính mình chạy.

Ngược lại làm cho Thượng Quan Hồng, trở thành kẻ chết thay cho gã, thật sự là đáng giận!

“Lâm Hải, Lam Ngọc nhất định là trốn về Lôi Vân Tông rồi.” Liễu Như Yên tiến lên, hướng Lâm Hải nói ra.

Lâm Hải thở ra một ngụm trọc khí, khẽ gật đầu một cái.

Lam Ngọc cùng Thượng Quan Hồng, đều là người của Lôi Vân Tông, Lam Ngọc trốn về Lôi Vân Tông, lại quá bình thường.

Chỉ có điều, Lôi Vân Tông thế nhưng mà có bảy cái Đường chủ Tán Tiên, hơn nữa còn có một Tông chủ Lôi Khiếu Vân cường đại dị thường .

Nếu như Lam Ngọc thật sự chạy trốn tới Lôi Vân Tông, từ nay về sau không hề ra ngoài, vậy cũng khó làm rồi.

“Lâm Hải, người ở đây càng tụ càng nhiều, chúng ta vẫn là đi thôi!”

Liễu Như Yên thấy mặc kệ trên trời dưới đất, ngươời xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, không khỏi hướng phía Lâm Hải nói

ra.

“Đi!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, phủ đệ của Trú Thành Sứ đã trở thành phế tích, thi thể của Vấn Thiên cũng bị tổn hại rồi.

Lại ở tại chỗ này, đã không có có bất kỳ ý nghĩa gì.

tường vân dưới chân chạy như bay, hắn cùng Liễu Như Yên trong chớp mắt, biến mất tại bên trong phía chân trời .

Bay ra ngoài chừng hơn nghìn dặm, Lâm Hải cùng Liễu Như Yên đứng tại trên đám mây, ngừng lại.

“Lâm Hải, ngươi chuẩn bị đi đâu?”

Lâm Hải lắc đầu, “Không chỗ có thể đi!”

“Nếu không...” Liễu Như Yên bỗng nhiên do dự một chút, sau đó mở miệng nói ra.

“Đi Nhạc gia a.”

“Nhạc gia?” Lâm Hải sững sờ, có chút kinh ngạc liếc nhìn Liễu Như Yên.

“Ngươi còn phải về chỗ đó làm cái gì?”

Nhạc gia trước đó, muốn mạnh mẽ đem Liễu Như Yên gả cho Lam Ngọc, có thể nói đã cùng Liễu Như Yên cãi nhau mà trở mặt rồi.

Như thế nào Liễu Như Yên, lại đột nhiên nhắc tới về Nhạc gia đâu?

Mà Liễu Như Yên thì là thần sắc buồn bã, nhàn nhạt nói ra.

“Ta cuối cùng vẫn là nàng dâu của Nhạc gia , ta phải về Nhạc gia, vì người yêu của ta thủ tiết!”

“À?” Lâm Hải nghe xong, lập tức có chút phát mộng.

Liễu Như Yên đây là làm sao vậy, vì cái gì lại đột nhiên nhớ tới cái này?

Trong giây lát, trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú, lộ vẻ mặt khiếp sợ.

Chẳng lẽ nói, ở trong sơn động kia , hết thảy tất cả, đều là giả hay sao?

đối thoại giữa mình cùng Liễu Như Yên , cùng với cái sự tình không thể miêu tả kia, tất cả đều là ảo giác!

Vừa nghĩ tới chỗ này, trong nội tâm Lâm Hải lại một lần rối loạn.

Nếu thật sự là như thế, ảo giác trong sơn động, liền quá mức đáng sợ.

Đến cùng cái nào là chân thật, cái nào là hư ảo, cho tới bây giờ đều làm cho không người nào có thể phân biệt!

“Không được, phải biết rõ ràng rồi!”

“Nếu như ta cùng với Liễu Như Yên, thật sự đã làm xuống sự tình này, ta nhất định phải phụ trách đến cùng, không cho phép Liễu Như Yên lại về Nhạc gia!”

“Nếu như hết thảy cái kia, cũng chỉ là một giấc mộng Hoàng Lương, ta đây liền không can thiệp vào lựa chọn của Liễu Như Yên , chính mình đối với Hinh Nguyệt, cũng sẽ không còn có áy náy!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí, nhìn Liễu Như Yên nói.

“Như Yên, ta muốn... Hỏi ngươi một vấn đề.”

“Vấn đề này, có thể sẽ khiến ngươi xấu hổ và giận dữ, tức giận, nhưng là... Ta phải hỏi rõ ràng!”

Lâm Hải nhìn Liễu Như Yên, một hồi khẩn trương, ngay cả nói chuyện cũng có chút gập ghềnh rồi.

Liễu Như Yên vẻ mặt kinh ngạc, liếc nhìn Lâm Hải, sau đó nhàn nhạt nói ra.

“Ngươi muốn hỏi cái gì?”

Lâm Hải hít sâu một hơi, đậu phộng mặc kệ, bất cứ giá nào rồi!

“Như Yên!” Lâm Hải nhìn Liễu Như Yên, trầm mặc một lát, đột nhiên nói ra.

“Ở trong cái phòng đá kia , giữa chúng ta có làm ra sự tình nhân luân gì hay không ?”

Liễu Như Yên vốn là khẽ giật mình, sau đó khuôn mặt lập tức đỏ bừng, thẹn đến muốn chui xuống đất, mạnh mẽ quay đầu đi!

“Ngươi nói cái gì đó?!”

Liễu Như Yên quát lớn một tiếng , tức đến toàn thân run rẩy.

“Ách...” phản ứng của Liễu Như Yên , lại để cho Lâm Hải mộng bức một hồi .

Đây là cái ý tứ gì a, rốt cuộc là có, hay là không có à?

Thảo, vấn đề cảm thấy thẹn như vậy , dù sao cũng đã hỏi, dứt khoát hỏi ngọn nguồn a!

“Như Yên, không nói gạt ngươi, ta đến bây giờ, cũng không biết, trong sơn động, đều đã xảy ra chuyện gì!”

“Càng không biết, hết thảy trải quá, cái nào là thực, cái nào là giả!”

Liễu Như Yên trầm mặc hồi lâu, mới đem cảm xúc thẹn thùng phẫn nộ, ấn xuống, ngữ khí mang theo tí ti run rẩy, đưa lưng về phía Lâm Hải nói ra.

“Lâm Hải, tại trong cái phòng đá kia , sương mù màu phấn hồng này , xác thực cực kỳ cổ quái.”

“Sương mù màu phấn hồng vừa xuất hiện, chúng ta liền cực kỳ buồn ngủ, sau khi tiến vào phòng đá, chúng ta liền riêng phần mình ngồi xếp bằng, dùng chân nguyên chống cự sương khói kia xâm nhập, cho đến khi tỉnh lại!”

“Trong lúc đó, ta và ngươi bảo trì đầy đủ khoảng cách, nào có phát sinh... sự tình không chịu nổi gì!”

“Cái gì?!” Lâm Hải nghe xong lời của Liễu Như Yên, cả người thoáng cái tất cả đều choáng váng.

Những gì Liễu Như Yên trải qua, đơn giản như thế, vậy mà cùng mình hoàn toàn bất đồng!

“Cái kia, ngươi có nhìn thấy một nữ tử, lớn lên cực kỳ đẹp đẽ hay không ?”

“Còn có, Tam Vĩ Yêu Hồ, ngươi tổng gặp được a?”

Liễu Như Yên nghe được lời của Lâm Hải, càng thêm nghi hoặc.

“Tam Vĩ Yêu Hồ, ta tự nhiên gặp được, không phải là bị ngươi thiêu hủy cái đuôi, sau đó trốn đi rồi a?”

“Nhưng, nữ tử ngươi nói, chưa từng thấy đến!”

“Nhìn thấy Yêu Hồ, không có gặp nữ tử?” Lâm Hải càng mộng ép, cái Tam Vĩ Yêu Hồ kia, không phải là Chân Sảng biến hóa sao?

Lộn xộn lộn xộn rồi!

Lâm Hải cảm giác, càng vuốt càng rối loạn.

“Như Yên, ta cảm thấy thần kinh của ta có chút thác loạn rồi, chúng ta tất yếu, phải đem sự tình trong cái phòng đá kia, hảo hảo vuốt một lần!”

Liễu Như Yên cũng nhìn ra, những gì Lâm Hải trải qua tại trong cái phòng đá kia, cùng mình tựa hồ bất đồng.

xấu hổ trước đó cũng bị dứt bỏ, cùng Lâm Hải so sánh từng cái .

Cuối cùng, hai người khiếp sợ phát hiện, ngoại trừ những gì trải qua trước khi sương mù màu phấn hồng xuất hiện , cùng với chuyện sau đó Lâm Hải hỏa thiêu Tam Vĩ Yêu Hồ, thì hai người hoàn toàn giống nhau ra.

Còn chính giữa lúc đó đã xảy ra chuyện gì, hai người vậy mà hoàn toàn bất đồng!

Lâm Hải cùng Liễu Như Yên, đều là người thông tuệ, hai tướng một đôi so, rốt cục ra được kết luận!

một đoạn bất đồng kia , đều là ảo giác!

Mà khiến hai người sinh ra ảo giác, là cái sương mù màu phấn hồng kia , đầu sỏ gây nên, thì là Tam Vĩ Yêu Hồ!

Không khỏi, Lâm Hải cùng Liễu Như Yên, lập tức cảm thấy cực kỳ sợ hãi!

Chương 2158: Hận không gặp quân lúc chưa gả!

Lâm Hải từ khi tu hành đến nay, cực ít có chuyện gì, có thể làm cho chính mình cảm thấy sợ hãi.

Nhưng lúc này đây, Lâm Hải thật sự sợ!

Cái Tam Vĩ Yêu Hồ này, thật sự là quá mức khủng bố rồi.

Vậy mà lại để cho mình ở trong mộng cảnh, đã trải qua nhiều sự tình như vậy, mà không biết!

Thậm chí, liền lúc nào tiến nhập mộng cảnh, lại đã tỉnh lại lúc nào, mình cũng hoàn toàn không rõ ràng lắm!

"Như Yên, ngươi nói nếu trong mộng cảnh, ta bị người giết, có phải trong hiện thực, liền vĩnh viễn cũng không tỉnh lại hay không ?"

Lâm Hải mang theo một tia kiêng kị thật sâu , hướng Liễu Như Yên hỏi.

trên mặt Liễu Như Yên cũng là hình dạng hoảng sợ, thập phần trầm trọng mà nhẹ gật đầu.

"Ta xác thực nghe nói qua một cái truyền thuyết, đã từng có một vị Kim Tiên, bị Cửu Vĩ Yêu Hồ mị hoặc, ở trong mộng giết chết chính mình, tuy trong hiện thực vẫn đang còn sống, nhưng từ nay về sau lại không còn có tỉnh lại!"

"Đáng sợ, thật là đáng sợ!"

Lâm Hải liên tục khẽ thở dài, đồng thời âm thầm khuyên bảo chính mình, về sau gặp lại Hồ Ly, bất kể là mấy đuôi, đều phải lẫn mất rất xa.

Nếu không, chính mình chết như thế nào, chỉ sợ cũng không biết.

chân tướng trong phòng đá đã rõ ràng, nội tâm của Lâm Hải, cũng đi theo thở dài một hơi.

Xem ra, chuyện giữa mình cùng Liễu Như Yên , đều là một giấc mộng a!

Nói như vậy, thì tốt rồi!

Nếu không, mặc dù là xuất phát từ nam nhân đảm đương cùng trách nhiệm, chính mình tiếp nạp Liễu Như Yên.

Kỳ thật chính giữa nội tâm , vẫn sẽ có một đạo khảm thật sâu .

Dù sao, hai người bởi vì yêu nhau mà cùng một chỗ, cùng bởi vì trách nhiệm mà cùng một chỗ, là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng .

Bây giờ, đều là một hồi mộng .

Bất kể là đối với Lâm Hải, hay là đối với Liễu Như Yên mà nói, đều tính toán là một chuyện tốt!

tảng đá lớn áp tại trong lòng đã lâu, cuối cùng đã không có rồi, cả người Lâm Hải lộ ra vô cùng nhẹ nhõm.

Nếu Liễu Như Yên đã đưa ra, ý trở lại Nhạc gia, Lâm Hải liền vui vẻ đáp ứng!

“Như Yên, ta tiễn ngươi trở về!”

“n!” Liễu Như Yên không có cự tuyệt, hai người chân đạp tường vân, thẳng đến trang viên Nhạc gia.

Tường vân đáp xuống cửa ra vào của trang viên Nhạc gia , thủ vệ vừa thấy Lâm Hải, lập tức sợ tới mức giật mình một cái

“Ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi tại sao lại đến rồi?!”

Thủ vệ chỉ vào Lâm Hải, lời nói đều nói lắp bắp rồi.

Liễu Như Yên thì là tiến lên một bước, hướng phía thủ vệ nhàn nhạt nói ra.

“Thỉnh cầu thông báo Gia chủ, nói Liễu Như Yên đã về nhà!”

Thủ vệ bối rối nhẹ gật đầu, sau đó quay người lại, chạy vào chính giữa sân nhỏ .

“Liễu Như Yên, ngươi tiện nhân kia còn dám trở lại!”

Rất nhanh, một tiếng giận dữ mắng mỏ vang lên, Nhạc Tử Dương hùng hổ, đi ra cửa.

“Gia chủ đại nhân, nơi này là nhà của Như Yên, Như Yên tự nhiên muốn trở lại!”

“Nhà của ngươi? Hừ!” Nhạc Tử Dương cười lạnh một tiếng , sau đó liếc nhìn Lâm Hải.

“Mang theo dã nam nhân trở lại, ngươi còn có mặt mũi nói đây là nhà của ngươi!”

tiếng nói của Nhạc Tử Dương vừa rơi xuống đất, mặt Liễu Như Yên đằng cái liền đỏ lên, nước mắt nổi giận , lập tức tại giữa vành mắt chảy xuống.

“Gia chủ, ngươi nói chuyện như thế nào khó nghe như thế ?!”

Nhạc Tử Dương vừa nhấc cái cằm , cười lạnh nói.

“Chẳng lẽ, ta nói sai sao?”

Ông!

Nhạc Tử Dương vừa mới nói xong, đột nhiên một bóng người, ra hiện tại trước người của lão, lại để cho lão chấn động.

Còn chưa chờ kịp phản ứng, lại phát hiện toàn thân tê rần, lại bị người chế trụ!

Cái này, lại làm cho Nhạc Tử Dương sợ hãi.

Ba!

Đúng lúc này, một cái tay to, quất vào trên mặt Nhạc Tử Dương .

cả khuôn mặt của Nhạc Tử Dương , lập tức sưng lên cao cao, há miệng là huyết nhục mơ hồ, trực tiếp bị đánh nát rồi!

Cho đến lúc này, Nhạc Tử Dương mới phát hiện, đưa lão xách trong tay, dĩ nhiên là cái Tán Tiên trước đó kia!

“Mẹ nó, Lam Ngọc không phải đã nói, cái Tán Tiên kia là giả đấy sao?”

Nhạc Tử Dương thật sự là vừa sợ lại sợ, sợ tới mức hồn bất phụ thể.

Mà lúc này đây, thanh âm lạnh lùng của Lâm Hải , bỗng nhiên vang lên.

“Nhạc Tử Dương, ngươi nghe kỹ cho ta, Như Yên nguyện ý trở lại ở đây, ngươi phải hầu hạ như Công chúa, hầu hạ tốt rồi cho ta !”

“nếu như Như Yên thiếu đi một sợi tóc tơ, ta sẽ để cho người của cả nhà ngươi đến đền mệnh!”

Nói xong, ngón tay Lâm Hải bắn ra, một miếng Khống Thần Đan, bay về phía Chu Tử Chân, bị Chu Tử Chân thò tay tiếp được.

“Cho lão ăn vào!”

“Đây là cái gì?” sắc mặt Nhạc Tử Dương lập tức đại biến, vẻ mặt hoảng sợ.

“Ngươi ăn đi cho ta!” Chu Tử Chân nhếch miệng cười cười, trực tiếp đem Khống Thần Đan, đút vào trong miệng Nhạc Tử Dương .

“A! A!!!”

thống khổ kịch liệt truyền đến, Nhạc Tử Dương lập tức kêu thảm thiết liên tục, khuôn mặt đều bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Mà Lâm Hải thì nhìn cũng không liếc nhìn lão một cái, ý niệm khẽ động, lấy ra một túi giải dược Khống Thần Đan , đưa cho Liễu Như Yên.

“Đây là giải dược của Khống Thần Đan , có giải dược nơi tay, Nhạc Tử Dương không dám gây bất lợi đối với ngươi .”

Liễu Như Yên tiếp nhận giải dược, nhẹ gật đầu.

“Lâm Hải, cám ơn ngươi!”

“Ha ha, giữa ta và ngươi, khách khí cái gì?”

Liễu Như Yên cười cười, vừa quay đầu nhìn về phía Nhạc Tử Dương đang sống không bằng chết , nội tâm thở dài, cuối cùng có chút không đành lòng.

Duỗi tay lấy ra một miếng giải dược, đưa cho Chu Tử Chân.

“Cho lão ăn đi!”

“A!” Chu Tử Chân tiếp nhận giải dược, cho Nhạc Tử Dương ăn xuống dưới .

thống khổ của Nhạc Tử Dương , lập tức giảm bớt, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, trong mắt tất cả đều là nồng đậm sợ hãi.

Liễu Như Yên thản nhiên liếc nhìn Nhạc Tử Dương, không mang theo một tia cảm tình mà nói ra.

“Chỉ cần ngươi không trêu chọc ta, ta sẽ đúng hạn cho ngươi giải dược!”

Nhạc Tử Dương nghe xong, liên tục gật đầu, sợ tới mức liền cả lời nói cũng đều không nói ra được.

cái chủng loại thống khổ trước đó kia, lão thề, cho dù chết, cũng không muốn lại nếm thử lần thứ hai rồi.

Liễu Như Yên lần này xoay đầu lại, nhìn Lâm Hải lo lắng nói.

“Lâm Hải, ngươi đã đắc tội Lôi Vân Tông, không bằng trước rời khỏi thành Thái Thản a, hai tháng sau trở về là được!”

Lâm Hải mỉm cười, hướng phía Liễu Như Yên lạnh nhạt nói.

“Cái này ngươi không cần quan tâm, Lôi Vân Tông tuy mạnh, lại không làm gì được ta!”

“n!” Liễu Như Yên nhẹ gật đầu, Lâm Hải có cường giả cấp bậc Tán Tiên đi theo, cũng không phải là người bình thường.

Lôi Vân Tông muốn báo thù Lâm Hải, cũng tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

“Như Yên, nếu ngươi đã lựa chọn ở lại Nhạc gia, ta sẽ không quấy rầy nữa.”

“Nếu có chuyện gì, kịp thời phát weachat cho ta.”

“Ta liền cáo từ rồi!”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía Liễu Như Yên mỉm cười, sau đó tường vân phi thăng, trong chớp mắt đã biến mất tại bên trong phía chân trời .

Thẳng đến bóng lưng của Lâm Hải hóa thành lưu quang, trên mặt Liễu Như Yên, mới hiện lên một tia ảm đạm, đột nhiên có chút thất hồn lạc phách.

“Hận không gặp quân, lúc chưa gả!”

Liễu Như Yên quay người, trong lúc bất tri bất giác, hai hàng nước mắt lăn xuống.

Bóng hình xinh đẹp lóe lên, tiến nhập vào chính giữa trang viên Nhạc gia .

Lâm Hải đem Chu Tử Chân, một lần nữa thu vào bên trong Luyện Yêu Hồ, bay thẳng đến đi ra hơn nghìn dặm, thấy phía dưới là một mảnh rừng rậm rậm rạp nguyên thủy khôn cùng , mới hạ xuống dưới đi.

“ở đây chỉ có một ít dấu tích của người, không bằng tạm thời cư trú ở đây!”

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, cũng tiến vào trong rừng rậm, sau khi xâm nhập mấy ngàn thước, liền ngừng lại.

Nhìn xuống bốn phía, tất cả đều là thảo mộc rậm rạp, mặc dù cách xa nhau mười mét, cũng đều không thể thấy vật, Lâm Hải hết sức hài lòng.

“Liền nơi này đi, về Luyện Yêu Hồ trước, nhìn xem Dương Hiển!”

từ khi Dương Hiển được thu vào Luyện Yêu Hồ, Lâm Hải một mực còn không có cơ hội đi vào xem xét một phen đấy.

Bất kể nói thế nào, Dương Hiển cũng là một trong Mai Sơn Thất Quái a.

Đem y thu phục, thì là ngoại trừ Chu Tử Chân ra, chính mình lại có thêm một trợ lực lớn!

Ý niệm khẽ động, thân ảnh Lâm Hải biến mất, tiến nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Tiên Nhi, cung nghênh chủ nhân!”

Tiên Nhi chân thành tiến lên, hướng phía Lâm Hải thi lễ nói.

“Không cần đa lễ!” Lâm Hải đem Tiên Nhi nâng dậy, sau đó hỏi, “Dương Hiển trước đó bị thu lại đâu?”

Vừa nhắc tới Dương Hiển, trên mặt Tiên Nhi , bỗng nhiên lộ ra thần sắc cổ quái .

Lâm Hải thấy thế, trong lòng lập tức đập mạnh một cú, sinh ra một tia dự cảm bất thường.

“Tiên Nhi, sẽ không xảy ra chuyện gì a?” Lâm Hải cấp tốc hỏi.

“Cái kia thật không có, chỉ là...” Tiên Nhi lộ ra một tia bất đắc dĩ, đỏ mặt nói.

“Dương Hiển cùng A Hoa, đã trở thành bạn tốt!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, trực tiếp đặt mông ngồi trên mặt đất.

Chương 2159: Ngồi luận đạo

Mẹ nó, không muốn a!

Lâm Hải nhảy dựng lên, hướng phía vị trí của A Hoa , liền vọt tới.

Dương Hiển nói như thế nào, cũng là Tán Tiên đâu rồi, hắn cũng không muốn ở bên trong Luyện Yêu Hồ , lại nhiều thêm một tên trêu chọc bức!

Trong chớp mắt công phu, Lâm Hải liền đã đến chỗ ở của A

Hoa.

Rất xa, liền nhìn thấy một con dê rừng thân cao hơn mười trượng, khoanh chân mà ngồi, sắc mặt ngưng trọng.

đối diện dê rừng , A Hoa cũng là ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng.

Giờ phút này, dê rừng cùng A Hoa, tất cả đều cau mày, tựa hồ đang trầm tư lấy cái gì đó.

"Ồ?"

Lâm Hải đã đến gần, lập tức có chút phát mộng.

Mẹ nó, tranh phong này, cùng mình tưởng tượng hoàn toàn không giống a!

"Này, các ngươi đang làm gì đó?"

Lâm Hải nhịn không được, hướng phía A Hoa cùng dê rừng, la lớn.

Hư ~

Lâm Hải vừa mới mở miệng, A Hoa đã vội vã vươn tay ra đầu ngón tay, làm cái động tác cấm âm thanh .

Sau đó, nhỏ giọng cẩn thận nói.

"Ba ba, ngươi nhỏ giọng một chút, ta cùng Dương huynh, đang ngồi luận đạo!"

Luận đạo?

A Hoa trả lời, trực tiếp đem Lâm Hải mộng ép, sau đó trên mặt lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu.

A Hoa mà lại cũng bắt đầu luận đạo?

Trời ạ, thế đạo thay đổi sao?

cái con chó A Hoa chết tiệt này, vậy mà cải tà quy chính?

Lâm Hải mạnh mẽ tựa đầu, chuyển hướng về phía dê rừng, ánh mắt lộ ra ý sùng bái thật sâu ý.

“Tán Tiên không hổ là Tán Tiên a, vậy mà vừa tiến đến, đã đem loại mặt hàng không có thuốc chữa như A Hoa này, đều cải tạo!”

“A Hoa không đùa bức, sửa đi luận đạo rồi, chuyện tốt, chuyện tốt a!”

Trong mắt Lâm Hải dị sắc liên tục, mất đi lo lắng ban đầu của chính mình, lo Dương Hiển sẽ bị A Hoa mang thành cái trêu chọc bức.

Không nghĩ tới, hoàn toàn trái lại, A Hoa ngoan cố trêu chọc bức, lại bị Dương Hiển đồng hóa rồi!

Đúng lúc này, hai mắt khép hờ của dê rừng, đột nhiên mở ra, hiện lên một đạo hào quang hưng phấn .

“Dương huynh, ngươi nghĩ ra?”

A Hoa ngẩng đầu, mang theo vẻ chờ mong, cấp tốc hỏi.

Lâm Hải cũng là nhíu lông mày lại, mang theo vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, hướng phía Dương Hiển nhìn lại.

Dương Hiển thế nhưng mà là Tán Tiên a, có thể làm cho y suy nghĩ lâu như vậy, mới có thể nghĩ thông suốt, nhất định là đạo pháp cực kỳ cao thâm.

Nói không chừng chính mình nghe xong, cũng sẽ có điều cảm ngộ!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải dựng thẳng lỗ tai, vô cùng chăm chú, rửa tai lắng nghe, một đạo tiếng cười cực kỳ hèn mọn bỉ ổi, từ trong miệng Dương Hiển truyền đến.

“A Hoa huynh, cái tư thế trước đó ngươi nói kia, đã có chỗ độc đáo, có thể nói dâm giới vô địch!”

“Nhưng là ta vừa mới giải khóa cái tư thế này, chênh lệch một chút nào , ngươi xem ta biểu thị a...”

Dê rừng nói xong, lập tức đứng lên, làm ra một cái tư thế cổ quái ...

A Hoa vừa thấy, không khỏi kinh hãi, mặt mũi tràn đầy kích động hướng phía dê rừng, liên tục vỗ tay.

“Dương huynh, đại tài a, ta A Hoa cuối cùng đã tìm được tri kỷ rồi!”

“A Hoa huynh, ta cũng có loại cảm giác hận vì gặp gỡ quá muộn với ngươi a!”

Phốc!

Lâm Hải lúc này mới hiểu rõ, cái mà Dương Hiển cùng A Hoa gọi là luận đạo, đến tột cùng là cái gì, buồn nôn thiếu chút nữa nhổ ra tại chỗ !

Mẹ nó a, còn có thể có chút mặt mũi hay không !

Lâm Hải thiếu chút nữa điên rồi, thiệt thòi chính mình vừa mới nhìn đến bộ dạng hai người bọn họ nghiêm trang , còn tưởng rằng A Hoa cải tà quy chính rồi.

Náo loạn cả buổi, là hai cái lão lưu manh tỉnh táo tương tích, trao đổi kỹ xảo ni!

Không khỏi, Lâm Hải nhớ tới một câu cổ ngữ.

“Dê tính dâm mà hung ác!”

Hiện tại xem ra, quả là thế a!

“Đã đủ rồi!”

Lâm Hải thấy A Hoa cùng Dương Hiển, vẫn còn làm lấy tư thế khó coi, thật sự là nhìn không được rồi.

Hét lớn một tiếng, Lâm Hải mặt đen lên, đem A Hoa cùng dê rừng, tất cả đều đá ra thật xa, ngã lăn xuống đất.

“Ba ba, ngươi cứ như vậy khó có thể dễ dàng tha thứ cho người khác ưu tú hơn ngươi sao?”

A Hoa nước mắt lưng tròng, nằm rạp trên mặt đất, nhìn xem Lâm Hải mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

Phốc!

Ưu tú ngươi cái đại gia!

Lâm Hải đối với cái chó chết A Hoa này, là triệt để bó tay rồi.

Quay người lại, Lâm Hải hướng phía dê rừng nhìn lại.

Dê rừng bị Lâm Hải tung một cước đạp trở mình, vốn giận dữ, thế nhưng mà sau khi nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, lại giật nảy mình rùng mình một cái.

Một cỗ sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn, lại để cho y nhịn không được lạnh run, trực tiếp quỳ sát tại trước mặt Lâm Hải.

Giờ khắc này, y thật sâu cảm nhận được, Lâm Hải chính là chúa tể.

Dù là một cái ý niệm trong đầu, cũng có thể lại để cho y hình thần câu diệt!

Lâm Hải chắp tay sau lưng, đi tới trước mặt dê rừng , lập tức chau mày.

Giống như Chu Tử Chân a, vóc dáng đã lớn như vậy, còn lại phải để cho chính mình ngửa đầu cùng y nói chuyện, thật sự là khó chịu!

“Ngươi chính là Dương Hiển?”

Lâm Hải mặt không biểu tình, hướng phía Dương Hiển nhàn nhạt hỏi.

“Đúng, ta chính là Dương Hiển!”

Dương Hiển đã nhận ra rồi, Lâm Hải chính là cái người trước đó tại trong sơn động, lại để cho chính mình tự mình hại mình kia.

Chỉ là y không nghĩ tới, Lâm Hải còn là chúa tể của cái phiến không gian lạ lẫm này, chính mình xem như triệt để đưa tại trong tay Lâm Hải rồi.

Mới đầu còn nghĩ đến, chờ Lâm Hải cứu y đi ra, liền đem Lâm Hải giết.

Hiện tại xem ra, hết thảy đều là vô nghĩa rồi, chính mình chỉ sợ thật sự muốn nhận người này là chủ rồi.

“Cái tu vi gì?” Lâm Hải tiếp tục hỏi.

“Ta là Nhị kiếp Tán Tiên!”

“Nhị kiếp Tán Tiên?!” Lâm Hải nghe được, lập tức cuồng hỉ một hồi .

Hắn vốn tưởng rằng, Dương Hiển tối đa như Chu Tử Chân, là

Nhất kiếp Tán Tiên.

Không nghĩ tới, thằng này dĩ nhiên là cái Nhị kiếp!

Tốt, thật tốt a!

Cái này thật đúng là cái niềm vui ngoài ý muốn!

“Trước đó ngươi đã đáp ứng nhận ta làm chủ, hiện tại nói như thế nào?”

Chuyện cho tới bây giờ, Dương Hiển ở đâu còn có chỗ trống để lựa chọn, liền hướng phía Lâm Hải cung kính bái phục xuống dưới.

“Dương Hiển, nguyện nhận ngài làm chủ, dùng ngài như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!”

“Tốt!” trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang , cao hứng nhẹ gật đầu.

Sau đó, mang theo một tia uy nghiêm từ trên cao nhìn xuống , hướng phía Dương Hiển nói ra.

“Dương Hiển, ngươi đừng có cảm thấy, ngươi một cái Nhị kiếp Tán Tiên, nhận ta làm chủ là ủy khuất ngươi!”

“Sớm muộn gì sẽ có một ngày, ngươi sẽ vì quyết định của ngày hôm nay, mà cảm thấy vô cùng may mắn!”

“Nhận ta làm chủ, chính là lựa chọn chính xác nhất mà Dương Hiển ngươi đời này đã làm ra !”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Chu Tử Chân gọi tới.

“Dương Hiển đại ca!”

Chu Tử Chân nhìn thấy chân thân của Dương Hiển, kích động một cái bổ nhào qua, cho Dương Hiển một cái ôm sâu sắc .

Không biết làm sao, Chu Tử Chân giờ phút này, tuy vẫn cao lớn vạm vỡ, nhưng so sánh cùng Dương Hiển, còn là quá nhỏ rồi.

“Tiểu Trư, lần nữa nhìn thấy ngươi, thật sự thật vui vẻ!”

Có thể nhìn thấy huynh đệ Mai Sơn ngày xưa, Dương Hiển cũng là kích động liên tục.

Mà Lâm Hải thì ở một bên, hợp thời mở miệng nói.

“Dương Hiển, Chu Tử Chân có thể sớm hóa hình, là vì ta đã ban cho y một cây Hóa Hình Thảo.”

“Hiện tại, ngươi cũng nhận ta làm chủ, vậy ngươi có nghĩ là muốn sớm hóa hình không?”

Dương Hiển nghe xong, lập tức kích động đến toàn thân đều run rẩy lên.

Với tư cách Yêu thú, mơ ước lớn nhất của bọn họ, chính là hóa hình trưởng thành, nào có đạo lý không muốn ?

Phù phù!

Dương Hiển trực tiếp lần nữa quỳ sát tại trước mặt Lâm Hải, vô cùng kích động nói.

“Cầu chủ nhân thành toàn!”

“n!” Lâm Hải chắp tay sau lưng nhẹ gật đầu, “Đợi lấy!”

Nói xong, Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, trực tiếp tìm được weachat của Đông Hải Long Vương , biên tập tin tức phát tới.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Long Vương, có ở đấy không?

Đông Hải Long Vương: Ha ha, đại tiên tìm lão Long ta, có gì phân phó? (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

“U, cái Đông Hải Long Vương này, xem ra tâm tình không tệ a!”

Lâm Hải cười cười, tiếp tục gởi tin tức nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Phân phó không dám, chính là muốn tìm lão Long Vương ngươi lại lấy một khỏa Hóa Hình Thảo, không biết có tiện không? (phía sau là một cái biểu lộ ôm quyền)

Đông Hải Long Vương: Ha ha ha, đại tiên cùng lão Long ta còn khách khí cái gì, chính là một khỏa Hóa Hình Thảo, không cần khách khí?

Leng keng!

Đông Hải Long Vương hướng ngươi gửi đi một cây Hóa Hình Thảo, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn!

Lâm Hải mở Túi Càn Khôn ra, đem Hóa Hình Thảo rút ra.

Chương 2160: Dương Hiển hóa hình

Lâm Hải lấy Hóa Hình Thảo ra, sau đó đưa cho Dương Hiển, rồi nhàn nhạt nói ra.

“Ăn đi!”

Dương Hiển tiếp nhận Hóa Hình Thảo, lập tức kích động vui mừng lộ rõ trên nét mặt, run rẩy hỏi.

“Chủ nhân, cái này, cái này là Hóa Hình Thảo?”

Lâm Hải cười mà không nói, khẽ gật đầu một cái.

“Ha ha, Dương Hiển đại ca, mau ăn nữa à, Tiểu Trư ta lúc đầu, chính là ăn hết Hóa Hình Thảo, liền biến thành bộ dạng hiện tại!”

Chu Tử Chân ở một bên, cười toe toét miệng rộng hướng phía Dương Hiển thúc giục nói.

“n!”

Dương Hiển kích động nhẹ gật đầu, có Chu Tử Chân cái ví dụ tốt nhất này, y ở đâu còn có thể hoài nghi?

Há miệng ra, trực tiếp đem Hóa Hình Thảo nuốt vào trong bụng.

Hóa Hình Thảo vừa vào miệng, lập tức biến thành nước.

Sau một khắc, trên người Dương Hiển phát ra ánh sáng rực rỡ, khí tức khủng bố bỗng nhiên phóng xuất ra.

Sau đó, cái thân thể cao lớn kia, vậy mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, phi tốc thu nhỏ lại.

Cuối cùng, biến thành một cái nam tử mặc áo trắng , cuộn mình trên mặt đất.

“Ha ha, Dương Hiển đại ca, hóa hình thành công rồi!”

Chu Tử Chân ở một bên, cao hứng lớn tiếng la lên.

Vèo!

nam tử áo trắng trên mặt đất , cọ cái liền nhảy dựng lên, cúi đầu đem chính mình dò xét một phen, không khỏi cao hứng cất tiếng cười to.

“Ha ha, ha ha ha ha ha!”

“Không thể tưởng được, Dương Hiển ta thật sự sớm hóa hình thành công rồi, quá xuất sắc rồi, bộ dáng này quá xuất sắc rồi!”

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, thiếu chút nữa nôn mửa ra tại chỗ.

Chỉ thấy Dương Hiển, biến thành một người cao một mét năm, hình thái hèn mọn bỉ ổi, tướng mạo cao thấp tại bốn mươi tuổi, giữ lại chòm râu dê, hai cái mắt nhỏ lóe hào quang dâm tà, xem xét cũng không phải là người tốt lành gì!

Trưởng thành cái bức dạng này, lại còn tự kỷ nói mình quá xuất sắc rồi?

Lâm Hải cũng thật sự là bó tay rồi!

Mà Dương Hiển kích động qua đi, thì là hướng phía Lâm Hải quỳ một chân trên đất, vô cùng ngưng trọng nói.

“Dương Hiển, tạ ân tái tạo của chủ nhân !!!”

Yêu thú hóa hình, cần tại sau Tam kiếp, cái này đối với tuyệt đại đa số Yêu thú mà nói, đều là không cách nào làm được.

Không nói trước có thể tu hành đến thời điểm độ ba lượt Thiên Kiếp hay không, cho dù đến, lại có mấy cái có thể thành công vượt qua Thiên Kiếp?

Dương Hiển tại thời điểm độ Thiên Kiếp lần thứ hai, cơ hồ là cửu tử nhất sinh, dựa vào một tia vận khí mới đắc ý còn sống sót.

Chính nội tâm của y cũng thập phần tinh tường, thời điểm Thiên Kiếp thứ ba, y tuyệt đối không có một điểm hi vọng, cuối cùng nhất chỉ có thể là kết cục hình thần câu diệt .

Bởi vậy, Dương Hiển đối với chuyện mình có thể hóa hình, dĩ nhiên đã không ôm bất cứ hy vọng nào!

Thật không nghĩ đến, hôm nay vậy mà đã sớm hóa hình, lại để cho Dương Hiển sớm thực hiện cái nguyện vọng không có khả năng thực hiện này !

Cái này đối với Dương Hiển mà nói, không khác ân tái tạo !

Ví thế, Dương Hiển giờ phút này đối với Lâm Hải, thật sự là cảm kích phát ra từ nội tâm.

Lâm Hải thấy thế, tức thì mỉm cười, hướng phía Dương Hiển hư không giơ tay lên .

“Đứng lên đi, chỉ là một cái hóa hình, tính toán cái gì?”

“Đi theo ta hỗn, chỉ cần ngươi đủ trung tâm, coi như là lần Thiên Kiếp thứ ba, ta cũng có thể giúp ngươi nhẹ nhõm vượt qua!”

Dương Hiển nghe xong, nội tâm lập tức cuồng hỉ không thôi!

Nếu như là trước kia, Lâm Hải nói như thế, chính y sẽ không tin tưởng, cảm thấy Lâm Hải ăn nói bừa bãi.

Thế nhưng mà, Lâm Hải lại để cho y sớm hóa hình thành công, y đã đối với Lâm Hải tâm phục khẩu phục!

Lâm Hải nói như thế, tất nhiên sẽ có biện pháp.

Vừa nghĩ tới thời điểm chính mình tới Thiên giai lần thứ ba không cần chết, Dương Hiển sao có thể không vui.

Phù phù một tiếng, Dương Hiển trực tiếp quỳ gối trước mặt Lâm Hải, tất cung tất kính, đầu rạp xuống đất!

“Dương Hiển, nhất định trung với chủ nhân, nếu như có cãi lời, không được chết già!”

“Tốt!” Lâm Hải thấy Dương Hiển, vậy mà chủ động thề, nội tâm đối với Dương Hiển, không khỏi có thêm vài phần kính trọng.

Tuy hình thái Dương Hiển hơi có chút hèn mọn bỉ ổi, nhưng không thể tưởng được còn là một người có ơn tất báo !

“Dương Hiển, ngươi nhớ kỹ, gặp phải Lâm Hải ta, là cơ duyên lớn nhất trên đường tu hành của ngươi !”

“Tương lai, chỉ cần ngươi trung thành đối với ta, tuyệt đối không thể thiếu chỗ tốt của ngươi!”

Lâm Hải nói xong, tiến lên đem Dương Hiển nâng dậy.

Chu Tử Chân cười ha ha, đi đến trước kéo tay Dương Hiển , kích động nói ra.

“Dương Hiển đại ca, từ nay về sau, huynh đệ chúng ta cùng một chỗ, vì chủ nhân cống hiến!”

“n!” Dương Hiển trùng trùng điệp điệp nắm chặt lại tay của Chu Tử Chân , hai người tất cả đều vui vẻ!

Lâm Hải ở một bên, cũng là nội tâm khoan khoái dễ chịu, được một cái Nhị kiếp Tán Tiên như Dương Hiển, lực lượng của chính mình liền càng thêm cường đại rồi.

“Đúng rồi, Dương Hiển, ngươi tại sao lại bị phong ấn ở trong hang đá kia?”

Lâm Hải bỗng nhiên lại nhớ tới cái hang đá quỷ dị kia, không khỏi hướng phía Dương Hiển, kinh ngạc hỏi.

Dương Hiển nghe xong, lập tức lộ vẻ xấu hổ, có chút xấu hổ nói ra.

“Đều tại ta, nhất thời tham luyến sắc đẹp, bị một con Tam Vĩ Hồ Ly mê tâm trí, chờ lúc tỉnh lại lần nữa , đã bị phong ấn ở bên trong vách đá rồi.”

“Nếu không phải gặp được chủ nhân, chỉ sợ ta cuộc đời này, đều không có thời điểm lại thấy ánh mặt trời .”

“Lại là cái Tam Vĩ Hồ Ly kia?” Lâm Hải nghe xong, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

Không thể tưởng được, cái Tam Vĩ Hồ Ly kia lại đáng sợ như vậy, liền Dương Hiển cấp bậc Nhị kiếp Tán Tiên , đều đưa tại trong tay của nàng.

Xem ra, mình có thể thành công đi ra, thật đúng là may mắn!

Bất quá, nội tâm của Lâm Hải, lại cảm thấy kỳ quái, hướng phía Dương Hiển hỏi.

“Cái Hồ Ly kia, đem ngươi phong ấn, đến tột cùng là mục đích gì?”

“Hái dương!” Dương Hiển thốt ra, “Cái Hồ Ly kia dựa vào Thải Dương Bổ âm để tu hành!”

“Nếu không phải ta hiểu được song tu chi pháp, thời điểm nàng hái của ta, ta cũng hái nàng, chỉ sợ sớm đã bị hấp thành người khô rồi!”

“Bà mẹ nó!” Lâm Hải nghe được, nhịn không được giật nảy mình rùng mình một cái.

Đột nhiên, lại nghĩ tới cái mộng kỳ quái của chính mình kia.

Trong mộng, mình cùng Liễu Hinh Nguyệt, Liễu Như Yên còn có Chân Sảng...

Lâm Hải giật nảy mình lạnh run một cái, không dám nghĩ tiếp nữa, đồng thời nội tâm thầm mắng một hồi .

Mẹ cái so, huynh đệ không phải là bị cái Tam Vĩ Yêu Hồ kia , hái a?

Lâm Hải cảm giác kiểm tra thân thể của mình một phen , phát hiện cũng không dị dạng gì, mới nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó, lắc đầu, đem tạp niệm loạn thất bát tao kia, tất cả đều vứt ra ngoài.

Mặc kệ, dù sao đó là một số sổ sách lung tung, đều đã qua, thích sao thì cứ thế a!

“Dương Hiển, ngươi có biết, Mai Sơn huynh đệ của ngươi, hiện nay đang ở nơi nào không?”

hai mắt Lâm Hải phát quang, hướng phía Dương Hiển hỏi.

Nếu như có thể đem Mai Sơn Thất Quái, tất cả đều thu phục, cái kia chính mình có thể liền ngưu bức lớn.

Đến lúc đó, Lôi Vân Tông tính toán là cái xâu a, huynh đệ mang theo Thất Quái, một đường tiến, từng phút đồng hồ dạy Lôi Vân Tông cách làm người!

Đáng tiếc, câu trả lời của Dương Hiển, lại để cho Lâm Hải một hồi thất vọng.

Chỉ thấy Dương Hiển khẽ lắc đầu, tiếc hận nói.

“Mai Sơn huynh đệ chúng ta, từ khi lên Đại Thừa hậu kỳ liền trước sau rời khỏi Mai Sơn, về sau không còn có gặp mặt nữa.”

“Các huynh đệ khác ở nơi nào, ta cũng không biết!”

Hô ~

Lâm Hải thở phào một hơi, được rồi, loại đại yêu như Mai Sơn Thất Quái này, vốn là có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Có thể thu phục hai người Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, vận khí của chính mình đã rất tốt.

“Đúng rồi, không biết Dương Hiển ngươi, có chút bổn sự gì?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi

Dương Hiển nghe được, lập tức nhếch chòm râu dê lên, lộ làm ra một bộ vẻ đắc ý.

Sau đó, quay đầu nhìn về phía Chu Tử Chân, cười nói.

“Tiểu Trư, ca ca bắt ngươi làm mẫu thoáng một phát, nếu không chủ nhân không biết thủ đoạn của Dương Hiển ta!”

Chu Tử Chân cười toe toét miệng rộng, ha ha cười cười.

“Tốt, Dương Hiển đại ca, ngươi cứ việc đến đây đi!”

Dương Hiển nhẹ gật đầu, sau đó một cỗ lực lượng âm nhu cường đại, bỗng nhiên từ trên người Dương Hiển, tách ra.

“Định!”

Đột nhiên, Dương Hiển hét lớn một tiếng, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện hai đạo ánh sáng trắng, giống như hai cái sừng dê, bỗng nhiên bay đến đỉnh đầu Chu Tử Chân , xoay quanh bay múa!

Ông!

Sau một khắc, một đạo quang hoàn hình tròn màu trắng, từ bên trong hai cái sừng dê, xoay quanh rơi xuống, đem Chu Tử Chân bọc tại trong đó!

Chu Tử Chân hét lớn một tiếng, muốn tránh thoát, lại phát hiện tay chân tất cả đều bị trói buộc, vậy mà càng vẫy lại càng chặt.

Cuối cùng, trực tiếp phù phù một tiếng, té lăn trên đất.

Lâm Hải thấy thế, hai mắt lập tức tỏa sáng, thầm hô một tiếng, hảo thủ đoạn!!!

Chương 2161: rừng rậm Hàn Đàm

Thấy Chu Tử Chân ngã xuống đất bị bắt, căn bản không cách nào nhúc nhích, Dương Hiển mới đắc ý cười.

“Thu!”

Bá!

Cái vòng màu trắng trên người Chu Tử Chân kia, bỗng nhiên hóa thành một đạo lưu quang, bay trở về trong cơ thể Dương Hiển.

“Dương Hiển đại ca, lợi hại a!”

Chu Tử Chân từ trên mặt đất nhảy dựng lên, nhìn xem Dương Hiển, vẻ mặt sùng bái.

“Ha ha, chút tài mọn, không đáng giá nhắc tới!”

Dương Hiển khiêm tốn khoát tay áo, nhưng dương dương tự đắc trên mặt, lại không che dấu chút nào.

Lâm Hải ở một bên, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Dương Hiển, chiêu này của ngươi tên gọi là gì, có thể bắt người có tu vi nào?”

Dương Hiển thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, mới thu liễm thần sắc đă ý, hướng phía Lâm Hải cung kính nói.

“Chủ nhân, một chiêu này của ta , chính là bí pháp độc đáo mà ta sáng tạo , gọi là Bạch Cực Quang, người bị Bạch Cực Quang của ta bắt lấy, mặc ngươi tu vi cao bao nhiêu, cũng chỉ có phần thúc thủ chịu trói!”

“A?” Lâm Hải nghe được, lập tức lộ vẻ mặt kinh hãi.

“Chiếu theo ngươi nói như vậy, ngươi chẳng phải là vô địch thiên hạ, người nào cũng khó có thể trốn khỏi bí pháp của ngươi sao?”

“Cái kia cũng không phải!” Dương Hiển lắc đầu.

“Chủ nhân ngươi nghe không hiểu, ta nói đúng là, người bị bắt, sẽ không cách nào đào thoát.”

“Nhưng người có tu vi cao hơn ta quá nhiều, căn bản là không thể bắt được, đối với người như vậy mà nói, cái bí thuật này cũng chỉ tương đương với một kiện pháp bảo có tính công kích , có thể đả thương người nhưng không cách nào bắt người!”

“A, nguyên lai là như vậy!” Lâm Hải giật mình, nhẹ gật đầu.

Nói như vậy, thì hợp lý hơn nhiều .

Nếu Bạch Cực Quang, người nào đều có thể bắt lấy, vậy Dương Hiển sẽ là đệ nhất cao thủ của Tam giới rồi.

Nhưng dù vậy, cái bí thuật này của Dương Hiển , cũng là phi thường chi bá đạo.

Ít nhất là phía dưới Nhị kiếp Tán Tiên , gặp được Dương Hiển, chỉ sợ đều là cái phần nhận thua!

“Dương Hiển a!” Lâm Hải bỗng nhiên tiến lên, vươn tay ra, vỗ vỗ bả vai Dương Hiển .

Sau đó, một bộ dạng lời nói thấm thía , hướng phía Dương Hiển ngưng trọng nói ra.

“Ngươi chẳng những tu vi cao thâm, hơn nữa bí pháp rất cao minh, có thể nói là cấp dưới cường đại nhất của ta cho đến tận lúc này rồi!”

“Có bao nhiêu bổn sự, thì phải gánh bấy nhiêu trách nhiệm, hiện tại ta có một phần nhiệm vụ cực kỳ trọng yếu, muốn giao cho ngươi đi hoàn thành, ngươi sẽ không cự tuyệt a!”

Dương Hiển nghe xong, lập tức kích động rồi.

Không thể tưởng được Lâm Hải lại tín nhiệm chính mình như thế, vừa mới quy thuận, đã muốn giao cho mình trách nhiệm.

Không khỏi, Dương Hiển lộ vẻ mặt cảm kích, hướng phía Lâm Hải vỗ ngực nói.

“Chủ nhân yên tâm, Dương Hiển nhất định sẽ đem hết khả năng, tuyệt không cô phụ kỳ vọng của chủ nhân !”

“n, vậy là tốt rồi!” Lâm Hải vô cùng vui mừng nhẹ gật đầu, sau đó liếc nhìn Chu Tử Chân .

“Tiểu Trư a!”

“Ai, chủ nhân có gì phân phó?!”

“Mang theo Dương Hiển, đi Không Gian Hỗn Độn a!”

Chu Tử Chân nghe được bốn chữ Không Gian Hỗn Độn, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, náo loạn cả buổi, trách nhiệm mà chủ nhân nói , chính là khai phát Không Gian Hỗn Độn à?

Đối với khai phát Không Gian Hỗn Độn, cảm xúc của Chu Tử Chân quả thực quá sâu, thật sự là vừa nói là một trận nước mắt a!

mấy ngày tại Luyện Yêu Hồ này, Chu Tử Chân cái gì cũng không có làm, chỉ có con mẹ nó là khai phát Không Gian Hỗn Độn rồi.

Có thể nói vừa tốn thời gian lại hao tổn lực, vừa buồn tẻ lại không có trò chuyện, triệt để là một cái ô-sin a!

Không thể tưởng được Dương Hiển vừa mới tiến đến, cũng đã bị Lâm Hải lừa dối đi khai phát Không Gian Hỗn Độn rồi, ha ca ca thật đúng là là đồng bệnh tương liên a!

Bất quá cũng tốt, cuộc sống sau này, cuối cùng có một người bạn rồi!

“Dương Hiển đại ca, đi thôi!”

Chu Tử Chân dùng biểu lộ phức tạp , nhìn nhìn Dương Hiển đang hăng hái, chuẩn bị làm lớn một hồi , đồng tình nói.

“Tốt!” Dương Hiển đáp ứng một tiếng, hướng phía Lâm Hải trịnh trọng ôm quyền, “Chủ nhân, Dương Hiển cáo từ, chờ tin tức tốt của ta a!”

Nói xong, chòm râu dê của Dương Hiển run lên, theo Chu Tử Chân nhanh chóng rời đi.

Vừa đi, Dương Hiển còn một bên hiếu kỳ hướng phía Chu Tử Chân hỏi.

“Không Gian Hỗn Độn, nghe danh tự, liền bá khí a, Tiểu Trư, chủ nhân thật sự là kéo biết dùng người a!”

“Đúng vậy a, đâu chỉ bá khí, còn trắc lậu ni!”

Chu Tử Chân cười khổ mà nói một tiếng, hiện tại cảm thấy bá khí, đợi lát nữa sẽ có ngươi khóc!

Xong chuyện Dương Hiển, Lâm Hải cùng Tiên Nhi tùy ý hàn huyên hai câu, ý niệm khẽ động, liền ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

Nhìn một mảnh rừng rậm xanh tốt trước mặt này , trong lòng Lâm Hải khẽ động.

Cánh rừng rậm này có diện tích to lớn như thế, như thế nào lại không có Yêu thú gì đâu?

Thật sự là kỳ quái!

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem A Hoa, phóng ra.

“Oa, ba ba, bảo ta đi ra, có phải có tiểu mẫu cẩu giới thiệu ta gặp gỡ hay không ?”

hai mắt A Hoa sáng lên, hướng phía Lâm Hải, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi nói ra.

Lâm Hải đá nó một cước, sau đó trên mặt ngưng trọng nói ra.

“A Hoa, cánh rừng rậm này có diện tích lãnh thổ bao la, thế nhưng mà khi ta xâm nhập đến tận đây, lại không có phát hiện bất luận cái Yêu thú gì , cảm giác cực không bình thường.”

“Ngươi khứu giác linh mẫn, tra nhìn một chút, có phải thật là không có Yêu thú hay không ?”

A Hoa thấy có chính sự muốn làm, cũng thu hồi dáng tươi cười hèn mọn bỉ ổi, cái mũi co lại co lại, ngửi ngửi khắp nơi.

Rất nhanh, A Hoa lộ ra một tia biểu lộ cổ quái, nhìn Lâm Hải nói ra.

“Ba ba, ngươi sai rồi, hơn nữa mười phần sai!”

“trong rừng rậm này , chẳng những có Yêu thú tồn tại, hơn nữa số lượng rất to lớn!”

“A?” Lâm Hải nghe được, lập tức sững sờ, “Thế nhưng ta vì cái gì, một cái cũng không có gặp?”

“Đó là bởi vì, bọn Yêu thú này không biết vì cái gì, đều đang tụ lại tại một chỗ!”

“Cái gì?” Lâm Hải nghe được, chấn động.

tất cả Yêu thú đều tụ tại cùng một chỗ, chẳng lẽ nói là có bảo vật gì đó xuất thế, mới đem tất cả Yêu thú đều hấp dẫn?

Vừa nghĩ tới chỗ này, Lâm Hải lập tức kích động rồi.

“A Hoa, có thể cảm ứng được, vị trí của bọn nó hay không ?”

A Hoa nhẹ gật đầu, “Ngay tại địa phương phía trước, cách đây ba nghìn dặm !”

“Ha ha, cái kia còn chờ cái gì, qua xem!”

Lâm Hải nói xong, cọ cái nhảy tới bên trên phía sau lưng A Hoa , hướng phía bờ mông A Hoa , chính là một cái tát.

“Ngao!”

A Hoa tru lên một tiếng, đạp xuống một cái đá hậu kháng nghị nói.

“Ba ba, ngươi như thế nào lại cưỡi ta à, vô duyên vô cớ làm hỏng trong sạch của người ta!”

Phi!

“Ít nói nhảm, đi mau!” Lâm Hải mới không để ý tới kháng nghị của A Hoa, hướng phía bờ mông A Hoa lại một cái tát.

A Hoa lúc này mới vẻ mặt không tình nguyện, chở Lâm Hải hướng phía trước, chạy như bay mà đi.

Trong lúc tiến lên, địa đồ của thành Thái Thản , liền hiển hiện tại trong đầu Lâm Hải.

“Nhìn xem chỗ này là địa phương nào?!”

Rất nhanh, Lâm Hải tra đã tìm được vị trí của cánh rừng rậm này , bốn chữ to bỗng nhiên thoáng hiện mà ra.

“rừng rậm Hàn Đàm !”

Chà mẹ nó!

Khi Lâm Hải nhìn thấy bốn chữ này, lông mày kinh hoàng một hồi , trong lòng hoảng sợ không thôi.

Mẹ nó nha, như thế nào đần độn u mê, lại chạy đến nơi đây!

Rừng rậm Hàn Đàm, tại trong địa đồ có chỗ giới thiệu, nơi đây cực kỳ hung hiểm, cùng Huyết Hải và Di tích cổ Hoang Sa, đặt song song Tam đại cấm địa của thành Thái Thản !

Lâm Hải không khỏi cười khổ một hồi, không thể tưởng được ba cái cấm địa của thành Thái Thản , chính mình đã đần độn u mê đi xâm nhập hai cái.

Một cái Huyết Hải, một cái là rừng rậm Hàn Đàm!

Mà hai tháng sau, khi Di tích cổ Hoang Sa mở ra, mình cũng sẽ tiến về.

Bởi như vậy, Tam đại cấm địa xem như bị chính mình xông mấy lần rồi.

trong đầu Lâm Hải, không khỏi bắt đầu hiện ra truyền thuyết về cái rừng rậm Hàn Đàm này.

Rừng rậm Hàn Đàm, sở dĩ được xưng là một trong Tam đại cấm địa, cũng không phải là do có rất nhiều Yêu thú, hoàn cảnh hung hiểm.

Mà là tương truyền, tại chính giữa rừng rậm, có một mảnh Hàn Đàm phương viên trăm dặm .

trên không của Hàn Đàm, quanh năm hàn vụ lượn lờ, như mộng như ảo, làm cho không người nào có thể thấy rõ tình cảnh bên trong.

Nhưng một khi có người tiến vào trong hàn vụ, liền rốt cuộc không cách nào đi ra khỏi một mảnh khu vực kia, sống chết không rõ!

Mấy ngàn năm trước, có hai cái Tán Tiên tiến vào trong hàn vụ, từ nay về sau không còn có đi ra nữa.

Cái rừng rậm Hàn Đàm này , vì thế liền bị người tu hành ở thành Thái Thản, xếp vào cấm địa.

Thậm chí, liền bên ngoài rừng rậm, cũng không có người tiến vào, sợ lúc này sẽ ném đi tánh mạng!

“Ba ba, đám yêu thú liề tại phía trước!”

Đột nhiên, A Hoa ngừng lại, hướng Lâm Hải ngưng trọng nói.

“A?” Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy hàn vụ lượn lờ, một mảnh mông lung, che khuất bầu trời, không cách nào thấy vật.

Đồng thời, một cỗ kỳ hàn cơ hồ đem người đông cứng, hướng bốn phương tám hướng cuốn tới. Lâm Hải lúc này mới phát hiện, mình đã đến biên giới của Hàn Đàm !

Chương 2162: Gặp lại Thiên Kiếp!

“Ba ba, đám yêu thú tất cả đều ở bên trong, ta ngửi ngửi, chừng mấy vạn con!”

A Hoa vẻ mặt kinh hãi, hướng phía Lâm Hải khiếp sợ nói.

“Nhiều như vậy!”

Lâm Hải cũng lại càng hoảng sợ, hơn nữa trong nội tâm buồn bực không thôi.

Cái hàn vụ này, cơ hồ đông lạnh thấu xương tủy, liền hắn loại người mang theo Băng Phượng này, đều cảm thấy cực kỳ không khỏe.

Những Yêu thú kia, là như thế nào tiến vào trong đó, mà không e ngại giá lạnh hay sao?

Thả người nhảy lên, Lâm Hải từ trên người A Hoa nhảy xuống, sắc mặt ngưng trọng nhìn cái hàn vụ kia, hướng phía A Hoa hỏi.

“A Hoa, cái kỳ hàn này, ngươi có sợ không?”

A Hoa giật nảy mình rùng mình một cái, bộ lông toàn thân đều bị đông lạnh đến bịt kín một tầng sương trắng, run rẩy nói.

“Nha Nha phi, tuy đông lạnh đến mức làm cho cẩu khó chịu, nhưng còn không đến mức muốn chết, da của cẩu gia ta dầy, cũng không phải là tùy tiện nói nói!”

Lâm Hải nghe được, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang.

Nhiều Yêu thú như vậy hội tụ ở đây, tất nhiên là có nguyên nhân gì đó.

Đã đến gần đây, nếu như không đi vào tìm tòi đến tột cùng mà nói, Lâm Hải thật sự không cam lòng.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên hướng phía A Hoa nói ra.

“Ta chuẩn bị đi vào, dò xét một phen, ngươi là theo ta cùng một chỗ, hay là tiến vào trong Luyện Yêu Hồ?”

A Hoa run rẩy, run rẩy bộ lông đều đông lạnh đến thẳng đứng lên ở trên người, cắn răng nói.

“Ba ba, ta đi vào với ngươi !”

Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn A Hoa, không thể tưởng được A Hoa vậy mà có dũng khí như vậy.

Vừa định khen ngợi A Hoa một câu, kết quả A Hoa đột nhiên lộ ra dáng tươi cười hèn mọn bỉ ổi, dâm thanh cười nói.

“Nha nha phi, cẩu gia ta cũng không tin, bên trong có nhiều Yêu thú như vậy, lại không có mẫu cẩu!”

Phốc!

Lâm Hải nghe được, dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Đưa tay liền cho A Hoa một cái tát, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Mẹ nó, còn tưởng rằng cái con chó chết tiệt này nổi dũng khí có thể khen đâu rồi, náo loạn cả buổi, là con mẹ nó tính chết a!

Cái này là hoàn toàn háo sắc đến không muốn sống a!

"Theo sát ta!"

Lâm Hải chẳng muốn nói nhảm cùng A Hoa , phân phó A Hoa một tiếng, bắt đầu chú ý cẩn thận hướng phía bên trong đi đến.

A Hoa cũng không dám khinh thường, theo sát phía sau Lâm Hải , cùng Lâm Hải bảo trì khoảng cách tương đối gần .

Để ngừa phát sinh cái gì ngoài ý muốn, có thể chiếu ứng lẫn nhau !

Đi ra khoảng trăm mét, rốt cục muốn đi vào trong phạm vi cẩu cái hàn vụ kia rồi.

Giờ phút này, Lâm Hải mỗi khi tiến về phía trước một bước, đều cảm thấy hàn khí trong không khí , giống như băng đao, tùy ý thiết cắt tại trên thân thể .

chân nguyên hộ thân tại bên ngoài thân kia , tại dưới hàn khí ăn mòn, vậy mà còn mỏng như giấy , bị nhẹ nhõm xé rách.

Lâm Hải không khỏi kinh hãi, còn chưa tiến vào phạm vi hàn vụ, chỉ là hàn khí ở mép ngoài, đều chống đỡ mà vượt qua công kích của Đại Thừa tôn sư!

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, một đoàn hỏa diễm từ trong thân thể toát ra, đem Lâm Hải vờn quanh trong đó.

Đồng thời, một con Hỏa Phượng xinh xắn, xoay quanh tại trên đỉnh đầu Lâm Hải .

mỗi khi Hỏa Phượng bay múa một vòng, hỏa diễm quanh thân Lâm Hải, liền nồng hậu dày đặc thêm một tầng, đem hàn khí chống cự tại ngoài một trượng quanh thân Lâm Hải .

Đã có Hỏa Phượng tương trợ, cái rét lạnh thấu xương kia, lập tức biến mất.

Băng Sương bên trên bộ lông của A Hoa , cũng tan rã, nó cười toe toét miệng hướng phía Hỏa Phượng trên đỉnh đầu Lâm Hải , chớp chớp mắt.

“Oa ha ha, cám ơn a, Tiểu Niếp Niếp, quay đầu lại cẩu gia kể cho ngươi câu chuyện sinh sôi nảy nở hậu đại !”

“Phi, lưu manh cẩu!” Niếp Niếp liếc trắng A Hoa , mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Lâm Hải thì là một hồi im lặng, A Hoa thằng này, thật là lưu manh đến thực chất bên trong rồi, ai cũng đùa giỡn a!

Cười khổ lắc đầu, Lâm Hải chẳng muốn quản A Hoa cùng Niếp Niếp miệng lưỡi trơn tru, từng bước một tiếp tục đi về phía trước.

Theo Lâm Hải không ngừng xâm nhập, tốc độ xoay quanh của Niếp Niếp , bắt đầu trở nên cực kỳ chậm chạp.

Mà hỏa diễm quanh thân Lâm Hải, cũng bị hàn vụ nồng đặc kia, đè ép đến không ngừng run run, thậm chí có chút ít chống đỡ hết nổi rồi!

Lâm Hải thấy tình cảnh này, đồng tử co rút lại một hồi, lộ vẻ mặt thần sắc kinh hãi thật sâu!

“Liền cả Thiên Hỏa, đều ngăn cản không nổi hàn khí tại đây sao?”

sắc mặt Niếp Niếp ngưng trọng, mang theo một tia xấu hổ, thấp giọng nói ra.

“Chủ nhân, không phải Thiên Hỏa vô dụng, mà là Niếp Niếp tuổi nhỏ, thực lực quá yếu!”

“Nếu Niếp Niếp cường đại thêm một ít, những hàn khí này, có thể bị Thiên Hỏa làm bốc hơi không còn!”

Nguyên lai là như vậy!

Lâm Hải âm thầm gật đầu, nếu thật cả Thiên Hỏa đều không địch lại cái hàn khí này mà nói, vậy cũng quá kinh khủng!

Thấy cảm xúc của Niếp Niếp có chút sa sút, Lâm Hải mỉm cười, mở miệng an ủi.

“Niếp Niếp đừng có khổ sở, ta lại để cho Băng Ca đi ra, giúp ngươi một tay!”

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, nhất thời Băng Ca xuất hiện tại trên đỉnh đầu Lâm Hải, cùng Niếp Niếp đầu đuôi nhìn nhau, xoay quanh bay múa!

Cùng lúc đó, một tầng sương mù màu trắng dày đặc, đem Thiên Hỏa của Niếp Niếp bao khỏa ở trong đó, áp lực của Niếp Niếp lập tức chợt nhẹ.

“Ồ?” Cái lúc này, mắt Băng Ca bỗng nhiên lộ vẻ kinh ngạc.

“hàn khí thật đáng sợ , vậy mà so với bản thể của ta cũng đều không kém!”

vẻ mặt Băng Ca lập tức nghiêm túc, không hề nói nữa, hiển nhiên chống cự hàn khí bên ngoài, liền cả nó cái bản thể Huyền Băng này, đều cảm nhận được một hồi cố hết sức!

Cũng may Niếp Niếp cùng Băng Ca, luân chuyển lẫn nhau, thay nhau ra trận, ngược lại cũng có thể nhẹ nhõm ứng đối.

Lâm Hải cùng A Hoa, tại dưới Niếp Niếp cùng Băng Ca hộ vệ, một đường đi về phía trước hơn trăm dặm, rốt cục đi ra khỏi phạm vi của hàn vụ .

Sau đó, một mảnh thuỷ vực bao la nhìn không tới cuối cùng , xuất hiện tại trước mắt Lâm Hải.

“Bà mẹ nó, Hàn Đàm đã nói đâu?”

Lâm Hải vẻ mặt khiếp sợ, ở nơi nào phải là Hàn Đàm a, rõ ràng chính là một cái hồ nước!

chính giữa hồ nước , một hòn đảo cao cao hiển hiện tại vị trí trung ương, giống như một tòa thành nhỏ.

bốn phương tám hướng của hồ nước , phân biệt có bốn cái cầu băng, nối thẳng tới hòn đảo, xung quanh cầu băng, hàn vụ lượn lờ, thoáng như tiên cảnh!

Mà bên trên cái hòn đảo kia, vậy mà rậm rạp chằng chịt, tụ đầy các loại Yêu thú, lớn nhỏ không đều, hình thù kỳ quái, liếc nhìn không tới cuối!

hằng hà số Yêu thú này , tất cả đều đưa lưng về phía Lâm Hải, hướng phía một cái phương hướng quỳ lạy, sắc mặt thành kính, vậy mà giống như đang triều thánh!

“Mẹ nó, tình huống như thế nào, Yêu thú họp mặt à?”

Lâm Hải không khỏi tấm tắc kêu kỳ lạ, số lượng Yêu thú to lớn như thế, vậy mà lặng ngắt như tờ, không có một tia ồn ào.

Liền cái kỷ luật này, thực không thể tin được, là Yêu thú khuyết thiếu trí tuệ , có thể làm được!

“Ba ba, mau nhìn chỗ đó!”

Cái lúc này, A Hoa bỗng nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, chỉ vào phương hướng mà đám yêu thú triều bái , đưa tay một chỉ.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, lông mày liền nhảy dựng.

Đã thấy cách hơn mười dặm bên ngoài bọn Yêu thú này, bầu trời lơ lửng một đóa mây đen cực lớn .

bên trong mây đen , lôi quang lập loè, không ngừng có hồ quang điện tháo chạy nhảy về phía trước, một cỗ lực lượng Lôi Đình kinh khủng, tựa hồ đang ở trong mây, nhanh chóng ngưng tụ!

“Thiên Kiếp!!!”

Lâm Hải chấn động, lập tức lộ vẻ mặt kinh hãi!

Cái tình cảnh trong mây này, Lâm Hải quả thực lại quá quen thuộc rồi.

Ngày đó, thời điểm Chu Tử Chân độ Thiên Kiếp, đã là quang cảnh như thế!

Chẳng lẽ nói, đây là có Yêu thú, lúc này đang độ kiếp hay sao?

Ngay tại thời khắc Lâm Hải khiếp sợ, đồng tử không khỏi lần nữa co rút lại, lộ ra vẻ càng thêm kinh hãi!

Lâm Hải hoảng sợ phát hiện, lực lượng Lôi Đình trong mây kia, trình độ đáng sợ lại vượt xa cả thời điểm Chu Tử Chân độ kiếp !

Mặc dù Lâm Hải là người mang Tử Lôi Thần Long Tí, đều cảm thấy một hồi tim đập nhanh không thôi!

Thậm chí, Lâm Hải ẩn ẩn cảm thấy, cánh tay phải của mình rõ ràng đang lạnh run, phảng phất Tử Lôi trong cơ thể, đối với đám mây Thiên Kiếp này, đều sinh ra một tia sợ hãi!

Ngọa tào!

Nghĩ đến một điểm này, con mắt Lâm Hải đều thẳng!

Có thể làm cho Tử Lôi Thần Long Tí đều sinh ra ý sợ hãi, cái này mẹ nó là Thiên Kiếp mấy kiếp?

“Rống!!!”

Ngay tại thời khắc mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hoảng sợ , đột nhiên một đạo tiếng rống đinh tai nhức óc , vang vọng phía chân trời!

Lâm Hải cấp tốc ngẩng đầu nhìn lại, lại khiếp sợ phát hiện, phía dưới Lôi Vân, có một thân ảnh cực lớn , phóng lên trời!

Chương 2163: Yêu thú ba đầu cường đại !

“Cái đó là... Cái gì đó?!”

Lâm Hải nhìn cái Yêu thú phóng lên trời kia, mặt mũi không khỏi tràn đầy hoảng sợ!

Chỉ thấy cái Yêu thú kia, dài tới mấy trăm trượng, một thân đen kịt, thân có lân phiến, bốn trảo như kim, giống như rồng lại giống như rắn!

Càng làm cho người khiếp sợ chính là, cái thứ không phải rồng lại không phải rắn này, lại có tới ba cái đầu.

Từng cái đầu đều cực lớn, giờ phút này đều trợn mắt tròn xoe, giương miệng lớn dính máu, ngửa lên trời rít gào, tựa hồ đang gây hấn với Lôi Vân uy nghiêm kia !

phía dưới Lôi Vân, thân hình lớn của con Yêu thú quái vật này, đang lăn lộn sôi trào trên không trung, quấy phong vân, khiến cho cuồng phong gào thét, sóng nước phía dưới phóng lên trời, thanh thế đáng sợ!

Mà đám Yêu thú ở trên đảokia , vừa thấy được cái Yêu thú không phải rồng lại không phải rắn này xông thẳng lên trời cao, lập tức tất cả đều phủ phục trên mặt đất, giống như đang lễ bái vua của bọn chúng!

Ầm ầm!!!

Vừa lúc đó, Lôi Vân trên bầu trời, bỗng nhiên phát ra một tiếng nổ mạnh rung trời.

Sau đó, hồ quang điện đùng đùng tán loạn, phảng phất như một tấm lôi võng cực lớn, bắt đầu dần dần thành hình, đem khí tức của cái Yêu thú này, triệt để khóa chết!

Lâm Hải rời đi thật xa, lập tức cảm thấy ngực bị đè nén một hồi, uy áp khủng bố khiến cho Lâm Hải cấp tốc lui về phía sau hơn trăm mét, lần nữa nhìn về phía Lôi Vân, trong lòng hoảng sợ một hồi!

“Thật đáng sợ!”

Lâm Hải hít một hơi khí lạnh, chỉ là từ cảm giác áp bách mà Lôi Vân kia mang cho mình, Lâm Hải đã kết luận, cái Thiên Kiếp này so sánh với lần của Chu Tử Chân kia , căn bản là không thể so sánh nổi!

“Cái Thiên Kiếp này, ít nhất là đã ngoài Nhị kiếp, không biết cái Yêu thú ba đầu này, có thể ngăn cản hay không ?!”

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, đã thấy bên trong Lôi Vân , đột nhiên một đạo Thần Lôi to bằng cánh tay, từ trên trời giáng xuống!

Tạch...!

Theo một tiếng vang thật lớn, cái Thần Lôi kia tại trong trời quang xẹt qua một đạo tia chớp, mang theo xu thế, cuồng bạo lăng lệ ác liệt hướng phía cái Yêu thú ba đầu kia, liền bổ xuống dưới!

“Thiên Kiếp đã bắt đầu!”

trái tim Lâm Hải lập tức co rụt lại, hai mắt nháy mắt cũng không nháy mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào cái Yêu thú kia, xem nó chống cự như thế nào !

“Rống!”

Yêu thú ba đầu vừa thấy Thiên Lôi đánh xuống, chẳng những không có khủng hoảng, ngược lại gầm lên giận dữ, vung vẩy thân thể cao lớn, phóng lên trời, hướng phía Thần Lôi nghênh đón tiếp lấy!

Oanh!

Một tiếng vang điếc tai nhức óc truyền đến, lôi quang bên trên bầu trời văng khắp nơi, hồ quang điện bay múa!

Cái Thần Lôi kia mạnh mẽ bổ vào trên một cái đầu bên trong ba cái của Yêu thú ba đầu , lập tức tách ra thành vầng sáng!

Lại nhìn cái Yêu thú ba đầu kia, thân thể cao lớn mạnh mẽ hướng phía dưới trầm xuống, bị lực trùng kích cực lớn của Thần Lôi , áp bách rơi xuống mấy chục thước.

Sau đó, nó ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, lần nữa bay lên không, vậy mà lông tóc không tổn hao gì!

Chà mẹ nó, ngưu bức a!

Lâm Hải nhìn xa xa, xem mà mắt đều thẳng!

Cái Yêu thú ba đầu này , quả thực quá cường đại.

Lâm Hải nhớ rõ, thời điểm Chu Tử Chân lúc trước độ kiếp , đạo Thần Lôi thứ nhất , liền đã đem Chu Tử Chân chém thành trọng thương.

Mà cái Yêu thú ba đầu này, đối mặt với Thần Lôi cường đại hơn xa so với Thiên Kiếp của Chu Tử Chân lúc trước , lại một chút việc gì cũng đều không có.

Ngoại trừ cường hãn, còn có thể sử dụng cái từ gì để hình dung!

Tạch...!

Ngay tại thời điểm Lâm Hải khiếp sợ không thôi, Lôi Vân trong lần nữa lóe lên ánh sáng, lại là một đạo Thần Lôi, từ đó đánh xuống!

Lúc này đây, khí tức khủng bố ẩn chứa trong Lôi Điện, so với đạo Thần Lôi thứ nhất, càng thêm nồng đậm!

“Lại tới nữa!”

thần sắc Lâm Hải kéo căng, hai mắt thẳng tắp, hướng phía cái Yêu thú ba đầu kia nhìn lại.

“Rống!”

Đã thấy Yêu thú ba đầu, lần nữa phát ra tiếng gầm lên giận dữ, không ngừng xông lên, dùng thân thể huyết nhục, đón đỡ Thần Lôi!

Oanh!

khí lãng khủng bố giống như là bạo tạc , lần nữa hướng bốn phương tám hướng quấn mang tất cả, sóng nước phía dưới bị kích thích quấn cao vài chục trượng, hồ quang điện xì xì vang lên, trải rộng không gian!

Yêu thú ba đầu tiếp được đạo Thần Lôi này, thân thể lần nữa trầm xuống, nhưng mà rất nhanh liền ngừng lại, lần nữa xông lên trên không!

Lâm Hải ở xa xa xem, quả thực hưng phấn không thôi.

“Cường, quá mạnh mẽ!”

“Đón đỡ hai đạo Thần Lôi, lại không có một tia tổn thương!”

Tạch...!

Nội tâm của Lâm Hải tán thưởng không thôi, mà bên trong Lôi Vân, đạo Thiên Lôi thứ ba, lần nữa rơi xuống!

“Rống!”

Yêu thú ba đầu, vẫn đang không sợ hãi, lần nữa phóng lên trời!

Đạo Thiên Lôi thứ tư !

Đạo Thiên Lôi thứ năm !

Đạo Thiên Lôi thứ sáu!

...

Yêu thú ba đầu đối mặt với Thiên Kiếp, từ đầu tới đuôi bất khuất không phục, dùng thân hình cường hãn ngạnh kháng.

Đem Lâm Hải làm cho khiếp sợ, đến mức miệng đều không thể ngậm rồi!

Nhất là sau khi tới đạo Thiên Lôi thứ tám, bị Yêu thú ba đầu nhẹ nhõm tiếp được, Lâm Hải không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Lại thêm một đạo Thiên Lôi, chính là chín đạo rồi!

Cái này nếu là Đại Thừa hậu kỳ độ kiếp, đều muốn đối mặt với một kích cuối cùng rồi!

Mà cái Yêu thú ba đầu này, rõ ràng còn sinh long hoạt hổ, không có một tia thương thế, thật sự là ngưu bức lên trời!

Không biết cái đạo thứ chín này, còn có thể tiếp tục bình yên không tổn hao gì hay không?!

Lâm Hải không khỏi ngẩng đầu, hướng phía Lôi Vân càng thêm âm trầm trên bầu trời kia nhìn lại.

Đã thấy bên trong Lôi Vân, hồ quang điện lưu chuyển, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, càng thêm lăng lệ ác liệt đáng sợ!

Cái đạo Thần Lôi thứ chín này, cũng không có như trước đó, rất nhanh mà rơi xuống.

Trên bầu trời, thoáng cái lâm vào yên tĩnh tĩnh mịch!

Nhưng, bất kể là Yêu thú ba đầu đang độ kiếp , hay là Lâm Hải, nội tâm đều đột nhiên thoáng cái kéo căng.

Ai cũng nhìn ra, yên tĩnh lúc này, đúng là mưa gió sắp đến!

Lôi Vân trên bầu trời , đang uẩn nhưỡng Thần Lôi vượt xa so với tám đạo trước đó, lực lượng Thiên Kiếp càng thêm kinh khủng !

Tạch...!

Đột nhiên, một tiếng nổ mạnh phảng phất đem màng tai người đều cơ hồ chấn vỡ , bỗng nhiên từ trong Lôi Vân truyền tới!

Sau đó, một đạo Thần Lôi lập lòe lóng lánh, lớn chừng cỡ cái chén ăn cơm, cuồng bạo rơi xuống.

Phảng phất như chùm tia sáng chói mắt , nối liền thiên địa!

Cái lực lượng xuyên thấu kia giống như dễ như trở bàn tay , càng là đem thiên địa tựa hồ cũng xuyên thủng.

Căn bản không có cho Yêu thú ba đầu phía dưới có thời gian phản ứng , đã trực tiếp bổ vào phía trên thân thể của nó!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, kim quang văng khắp nơi, huyết nhục bay tán loạn!

Yêu thú ba đầu đau nhức rống lên một tiếng rung trời , trên sống lưng lập tức huyết nhục mơ hồ!

Cái lân phiến màu đen lớn chừng tấm chắn kia, trực tiếp bị Thần Lôi đánh bay hơn mười phiến, rơi bắn vào trong nước, nhấc lên sóng nước ngập trời!

Mà cái thân thể cao lớn của Yêu thú ba đầu kia, cũng rốt cục ngăn cản không nổi lực lượng đáng sợ của Thần Lôi .

Trực tiếp phịch một tiếng, lọt vào trong nước, nện bay lên cột nước trùng thiên, thủy thiên đụng vào nhau, thanh thế hoảng sợ!

“Chà mẹ nó, cái Yêu thú này không được!”

Lâm Hải ở phía xa nhìn xem, trong lòng lập tức mạnh mẽ nhảy dựng.

Không thể tưởng được Yêu thú ba đầu, đối mặt với tám đạo Thần Lôi phía trước, ứng đối bắt đầu còn nhẹ nhõm vui sướng.

Thế nhưng mà khi cái đạo Thần Lôi thứ chín này rơi xuống, lại trực tiếp bị đánh rơi xuống nước, bản thân bị trọng thương.

Chín chính là cực sổ, xem ra cái đạo Thần Lôi thứ chín này, quả nhiên không phải tám đạo Thần Lôi phía trước, có thể so sánh!

Cũng không biết, thương thế của cái Yêu thú ba đầu này như thế nào, còn có thể tiếp tục chống cự Lôi kiếp phía sau hay không.

Không khỏi, hai mắt Lâm Hải trợn thật lớn, hướng phía trong hồ nước đang sóng nước lăn lộn kia nhìn lại.

Rống!!!

Đột nhiên, một tiếng thú rống phẫn nộ, đột nhiên từ trong nước truyền ra.

Sau một khắc, thân thể cao lớn của Yêu thú ba đầu , khoác trên vai sóng nước, phóng lên trời!

Mang theo bọt nước, cao tới trăm trượng, vẩy ra mọi nơi, đem cây cối xa xa, nện gãy một mảnh!

Rống!!!

Yêu thú ba đầu bay lên giữa không trung, ba cái đầu đồng thời mở cái miệng rộng, hướng phía Lôi Vân gào thét không ngừng!

Cái thanh âm thú rống kia cực lớn, đem không gian đều chấn đến run rẩy lên, tràn đầy ý cuồng bạo!

“Nó, đang gây hấn với Thiên Kiếp!!!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, trợn mắt há hốc mồm!

Bởi vì nguyên nhân đã học qua Nguyệt Cung Tiên âm , nên Lâm Hải đối với thanh âm có lĩnh ngộ độc lập.

Hắn từ trong tiếng rống của Yêu thú ba đầu , vậy mà nghe ra ý tứ hàm xúc kiêu ngạo không phục cùng khiêu khích thật sâu !

Không khỏi, nội tâm của Lâm Hải bật cười một hồi .

Cái Yêu thú ba đầu này, còn thật là có can đảm lượng, có cá tính a!

Tạch...!

Tựa hồ là cảm ứng được Yêu thú ba đầu khiêu khích, Lôi Vân trên đỉnh đầu , đột nhiên bắt đầu điên cuồng khởi động một hồi, tựa hồ truyền lại ra cảm xúc phẫn nộ.

Sau đó, một đạo Lôi Điện so với đạo Thiên Lôi thứ chín, còn muốn tráng kiện hơn, ầm ầm đánh xuống!

Chương 2164: Tam Cửu Thiên Kiếp!

Oanh!

Thần Lôi mang theo Thiên Kiếp chi uy, ầm ầm bổ vào trên người Yêu thú ba đầu.

Yêu thú ba đầu gầm lên giận dữ, thân thể cao lớn, trực tiếp lần nữa bị bổ vào trong nước, da tróc thịt bong, lân phiến bay nát!

Nhưng mà, lúc này đây, còn chưa chờ Yêu thú ba đầu từ trong nước đi ra, cái thần lôi điện hồ kia, trực tiếp ở trong nước cấp tốc lưu xuyến, đuổi theo thân hình của Yêu thú ba đầu .

Xì xì xì xì...!

Một chuỗi tiếng hồ quang điện chói tai vang lên, Yêu thú ba đầu đã bị Thần Lôi lần thứ hai công kích, thân thể cao lớn chết lặng một hồi , thương thế lập tức tăng thêm không ít!

“Rống!!!”

Yêu thú ba đầu rống to một tiếng, mạnh mẽ thoát ra khỏi trong nước, thân thể cao lớn chấn động, bay thẳng đến trong rừng cây bay đi.

Cái Yêu thú ba đầu này cũng đã hiểu rõ, nếu còn dừng lại ở trên không hồ nước, chỉ là tổn thương của lần Thần Lôi thứ hai , đều có thể đã muốn mạng của nó!

Vèo!

Lôi Vân phảng phất có cảm ứng, theo sát Yêu thú ba đầu, đã đến trên không của rừng rậm !

Tạch...!

Một tiếng nổ mạnh, lại là một đạo Thần Lôi, từ trên trời giáng xuống, vạch phá phía chân trời, bổ vào trên người Yêu thú ba đầu !

Phanh!

Lúc này đây, thân hình cực lớn của Yêu thú ba đầu, trực tiếp bị đánh ngã rơi trên mặt đất.

cây cối trên mặt đất , trực tiếp bị đè gãy một mảng lớn, bốn phía của Yêu thú ba đầu , tức thì bị dư ba của Thần Lôi, trực tiếp càn quét không còn!

Rống!!!

Yêu thú ba đầu lần nữa phát ra một tiếng rống đau nhức, Lâm Hải xa xa nhìn lại, không khỏi hãi hùng khiếp vía!

Đã thấy Yêu thú ba đầu, toàn bộ thân hình, dĩ nhiên đã trở nên huyết nhục mơ hồ.

lân phiến trên nửa người , cũng đã tại phía dưới Thần Lôi, bị đánh rời khỏi thân thể, biến thành bay nát.

Mà phía dưới lân phiến, cái thân thể cơ hồ thối nát kia, lại để cho người nhìn xem đều cảm thấy thống khổ không thôi!

Tạch...!

Lôi kiếp trên bầu trời , căn bản không để cho Yêu thú ba đầu có cơ hội thở dốc .

Lúc này đây, không đợi Yêu thú ba đầu lần nữa bay lên không, lại một đạo Thần Lôi, lần nữa đánh xuống, ầm ầm kích tại trên thân thể của Yêu thú ba đầu .

Tạch...!

Ngay sau đó, lại là một đạo Thần Lôi, chạy như bay mà tới!

Tạch…!

Lại là một đạo!

…

bên trong Lôi Vân , Thần Lôi không ngừng rơi xuống, lực lượng Lôi Đình trong mỗi một đạo , đều so với đạo Thần Lôi thứ chín kia , còn cường đại hơn nhiều.

Yêu thú ba đầu, sớm đã không còn tiêu sái như lúc bắt đầu .

Giờ phút này, bị một đạo tiếp lấy một đạo Thần Lôi, không ngừng thay nhau bổ xuống, đau nhức rống không ngừng.

Toàn bộ thân hình, cũng đã trở nên huyết nhục mơ hồ, đã không có một tấc hoàn hảo.

Rốt cục, khi đạo Thiên Lôi thứ mười bảy đi qua, Lôi Vân cuối cùng đã yên tĩnh trở lại.

Nhưng, bất kể là bản thân Yêu thú ba đầu đang bị trọng thương, hay là Lâm Hải đang đứng ngoài quan sát , nội tâm lại thoáng cái kéo căng!

Ai cũng biết, chín chi cực sổ lại đến, uy lực vượt xa một đạo Thần Lôi trước đó, đã sắp đi đến!

hai mắt Lâm Hải nháy mắt cũng đều không nháy mắt, nội tâm thậm chí còn khẩn trương hơn so với Yêu thú ba đầu.

“đạo Thiên Lôi thứ mười tám tới rồi, nếu Yêu thú ba đầu độ chính là Nhị Cửu Thiên Kiếp, như vậy sau một đạo Thần Lôi này, nếu như không chết, thì nó chính là Nhị kiếp Tán Tiên rồi!”

Yêu thú ba đầu thừa dịp Thần Lôi tạm không có rơi xuống, tụ tập năng lượng, lần nữa bay vào không trung.

Sau đó, ngửa mặt lên trời gào thét, lần nữa hướng phía Thiên Lôi, phát ra khiêu khích!

Tạch...!

Đột nhiên, bầu trời hiện lên một đạo tia chớp sáng ngời, đem con mắt Lâm Hải, đều sáng rõ hoa lên một hồi.

Sau đó, chỉ thấy một đạo tia chớp Lôi Đình cường đại to như là thùng nước, mang theo khí tức khủng bố giống như hủy thiên diệt địa, oanh kích tại đỉnh đầu của Yêu thú ba đầu!

Rống!!!!

Yêu thú ba đầu phát ra một tiếng rống đau nhức rung trời, nhất thời huyết quang vẩy ra, thân thể cao lớn phù phù ngã trên mặt đất.

Nhưng mà, cái Thần Lôi này, lại kéo dài không dứt, phảng phất như muốn đem thân thể của Yêu thú ba đầu tổn hại, hồ quang điện mạnh mẽ bay tán loạn mọi nơi, xé rách miệng vết thương của Yêu thú ba đầu

Nhất thời, một cỗ hương vị khét lẹt, từ bên trên thân Yêu thú ba đầu truyền ra.

một đạo Thiên Lôi này, trực tiếp đem Yêu thú ba đầu, bổ tổn hại nửa người, sâu đủ thấy xương!

Mà Yêu thú ba đầu, cũng nằm trên mặt đất, không nhúc nhích!

“Đã xong!”

Lâm Hải thấy thế, đồng tử co rụt lại, thầm hô đáng tiếc!

Chẳng lẽ nói, cái Yêu thú ba đầu này, lại chết như vậy?

Lần Thiên Kiếp thứ hai, độ kiếp thất bại?

Ồ, không đúng!

Rất nhanh, Lâm Hải kịp phản ứng, nếu thật sự độ kiếp thất bại, chỉ sợ Yêu thú ba đầu đã trực tiếp bị Thiên Kiếp, bổ tan thành mây khói rồi!

Căn bản liền không khả năng, còn có thi thể lưu lại a!

Chà mẹ nó!

Vừa nghĩ tới chỗ này, Lâm Hải lập tức kích động rồi, chẳng lẽ nói, Yêu thú ba đầu đã độ kiếp thành công?

Nhị Cửu Thiên Kiếp, tất cả đều bị nó tiếp xuống dưới!

Ca ca muốn tận mắt chứng kiến một cái Nhị kiếp Tán Tiên sinh ra đời sao?

Ngay tại thời khắc Lâm Hải hưng phấn kích động, đã thấy thân hình đầy thương tích của Yêu thú ba đầu kia , đột nhiên giật giật, sau đó vậy mà chậm rãi đứng lên!

“Quả nhiên sống lại rồi!”

Lâm Hải ở xa xa chằm chằm vào Yêu thú ba đầu, rốt cục xác nhận phỏng đoán của chính mình .

“Nó đang làm gì đó?”

Đột nhiên, Lâm Hải phát hiện, thân hình lảo đảo của Yêu thú ba đầu , lại ngẩng đầu nhìn lên trời!

“n?”

Lâm Hải theo ánh mắt của Yêu thú ba đầu nhìn lại, đã thấy Lôi Vân lăn lộn, một cỗ lực lượng Lôi Đình càng thêm cuồng bạo , đang điên cuồng ngưng tụ!

Chà mẹ nó, vẫn chưa xong!!!

Lâm Hải lúc này, thật sự là trợn tròn mắt.

Trước đó, sự chú ý của hắn, tất cả đều tại trên người Yêu thú ba đầu.

Căn bản không có chú ý tới, Lôi Vân trên bầu trời , vậy mà không có tán!

Không khỏi, Lâm Hải nhìn về phía Yêu thú ba đầu, thoáng cái khiếp sợ đến há to miệng!

Mẹ nó, thằng này là đang độ Tam Cửu Thiên Kiếp!

Ta tích cá quai quai, quả thực cực kỳ khủng khiếp!

Lâm Hải lúc này đây, đối với Yêu thú ba đầu, thật sự là thay đổi cách nhìn!

Phải biết rằng, Tán Tiên một khi vượt qua Tam Cửu Thiên Kiếp, vậy thì là ngang hàng với Thiên Tiên a!

Hơn nữa, luận sức chiến đấu mà nói, còn muốn vung xa Thiên Tiên tiến giai bình thường vài đầu phố!

Tam kiếp Tán Tiên, cái kia chính là đại năng chân chính a!

Không thể tưởng được, cái Yêu thú ba đầu trước mặt này, lại là tồn tại cường đại như thế!

Trách không được, nó ngay cả Thiên Kiếp cũng dám khiêu khích, người ta không phải cuồng, là thực sự ngưu bức a!

“Cũng không biết, nó có thể thành công tiếp được chín đạo Thiên Lôi còn lại hay không?”

“Nếu như có thể thành công vượt qua Tam Cửu Thiên Kiếp, vậy nó chính là nhân vật ngưu bức nhất mà mình đã gặp được , liền cả Thành chủ Tiểu Minh đều không bằng!”

hô hấp của Lâm Hải thoáng cái bắt đầu dồn dập, trái tim bang bang trực nhảy, hai đấm nắm chặt, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi!

Cái dáng vẻ khẩn trương kia, phảng phất như là chính hắn đang độ kiếp!

Ầm ầm!

Đúng lúc này, bên trong Lôi Vân, truyền đến một hồi tiếng vang long long, uy áp khủng bố lại để cho người tuyệt vọng , lần nữa hạ xuống tới!

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, trái tim thoáng cái nâng lên cổ họng!

Hắn biết rõ, Lôi Vân đã uấn nhưỡng tốt rồi năng lượng mới , Tam Cửu Thiên Kiếp kinh khủng nhất , đã sắp đến!

Tạch...!

Quả nhiên, một tiếng tiếng nổ kinh thiên , tia chớp mang theo lực lượng Lôi Đình vô tận khủng bố, ầm ầm rơi xuống, bổ vào trên người Yêu thú ba đầu .

Rống!

Yêu thú ba đầu rống lên một tiếng đau nhức , thân thể cao lớn, vậy mà trực tiếp bị đánh bay, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, huyết nhục trên người, trực tiếp thiếu đi một khối lớn.

phần đuôi cẩu thân thể , tức thì bị Thần Lôi trực tiếp xuyên thủng, vô cùng thê thảm!

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải quá sợ hãi, không hổ là Tam Cửu Thiên Kiếp, một đạo Thần Lôi này , uy lực thật sự là quá kinh khủng!

Yêu thú ba đầu, chỉ sợ trực tiếp ném đi nửa cái mạng rồi!

Cứ theo đà này, nó chưa hẳn tiếp được tám đạo Thần Lôi còn lại a!

Nhất là gặp tới số chín , cái kia đạo Thần Lôi thứ hai mươi bẩu , uy lực chính là gấp mấy lần thậm chí mấy chục lần đạo Thần Lôi vừa rồi.

Dùng tình huống hôm nay của Yêu thú ba đầu , muốn thành công tiếp được, chỉ sợ hi vọng xa vời a!

Không khỏi, nội tâm của Lâm Hải siết lại.

Chẳng lẽ nói, Nhị kiếp Tán Tiên cường đại như thế, cuối cùng muốn vẫn lạc tại phía dưới Tam Cửu Thiên Kiếp sao?

Chương 2165: Cùng Thiên Kiếp đoạt Nguyên Thần!

Tạch...!

Lôi kiếp trên bầu trời , vẫn đang điên cuồng rơi xuống như cũ !

Mỗi một đạo Thần Lôi, uy lực đều mạnh hơn rất nhiều so với những đạo trước đó, trong chớp mắt công phu, Yêu thú ba đầu lần nữa bị năm đạo Thần Lôi oanh kích!

Lúc này, bộ dáng của Yêu thú ba đầu đã bị đánh đến hoàn toàn thay đổi, toàn thân không có một cái địa phương nào tốt hết.

Cái thân thể cao lớn kia, càng là xụi lơ trên mặt đất, máu tươi chảy khắp nơi trên đất, bị đông cứng thành huyết tương.

Mắt thấy lại là một đạo Thần Lôi, ầm ầm rơi xuống.

Yêu thú ba đầu liền khí lực để đứng lên cũng không có, chỉ là ngửa đầu, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm lên giận dữ !

Rống!!!

Tiếng gầm lên giận dữ này, cực kỳ bi tráng, mang theo quật cường cùng không cam lòng thật sâu của Yêu thú ba đầu !

Nhưng mà sau một khắc, tiếng gào thét bất khuất này, lập tức bị chôn vùi tại bên trong sấm sét rung trời !

Tạch...!

Thần Lôi rơi xuống, giống như chùm laser, cuồng bạo bổ rơi vào phía trên đầu của Yêu thú ba đầu !

Phốc!

một cái đầu của Yêu thú ba đầu , trực tiếp giống như quả hồng, biến thành vỡ nát, máu tươi bên trong cái cổ, xông ra cao vài chục trượng , thảm thiết vô cùng!

Lâm Hải ở phía xa nhìn xem, mí mắt kinh hoàng một hồi, thay Yêu thú ba đầu khẩn trương đến không được!

Chỉ còn thừa có hai đạo Thần Lôi cuối cùng rồi, chỉ cần khiêng đi qua, Yêu thú ba đầu sẽ thành cá vượt Long Môn, một bước lên trời!

Mà Yêu thú ba đầu, sau khi một cái đầu nát bấy, lập tức trước nguyên khí đại thương.

hai cái đầu khác, xụi lơ trên mặt đất, đau nhức rống không ngừng, há mồm thở dốc, khí tức cũng bắt đầu trở nên vô cùng suy yếu !

Hiển nhiên, một cái đầu bị oanh giết , đã làm bị thương căn bản của Yêu thú ba đầu .

Tạch...!

Lại là một đạo Lôi kiếp, mang theo xu thế càng cuồng bạo hung hiểm hơn, ầm ầm bổ xuống dưới!

Lúc này đây, Yêu thú ba đầu liền khí lực để ngửa mặt lên trời gào thét cũng không có.

Chỉ là còn lại bốn con mắt, nhìn chằm chằm vào cái hào quang Lôi Đình lóng lánh kia , toát ra một tia cảm giác vô lực thật sâu !

Oanh!

Căn bản không có bất luận cái may mắn gì, một đạo Thần Lôi này, trực tiếp đem một cái đầu khác của Yêu thú ba đầu chém nát!

Yêu thú ba đầu lúc này đây, liền cả tiếng kêu thảm thiết cũng đều không có khí lực để phát ra nữa, co quắp trên mặt đất, khí tức yếu ớt, thậm chí đã đến biên giới sắp chết !

Ầm ầm!

Tam Cửu Thiên Kiếp chỉ còn lại có một đạo Thần Lôi cuối cùng, cũng là một đạo Thần Lôi đáng sợ cường đại nhất .

Cái lúc này, Lôi Vân trên không trung , đột nhiên bắt đầu cấp tốc lay động, hồ quang điện tháo chạy nhảy về phía trước, càng tụ càng nhiều, vậy mà nhấp nhô giống như dòng suối, một cỗ năng lượng đáng sợ làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động, tại nhanh chóng ngưng tụ.

Đồng thời, lực áp bách khủng bố giống như là Thái Sơn áp đỉnh , bỗng nhiên từ bên trong Lôi Vân , phóng xuất ra.

Lâm Hải nhìn xa xa, ngực không khỏi mạnh mẽ đau xót, một ngụm máu tươi thiếu chút nữa phun ra đến!

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải quá sợ hãi, thét lên một tiếng kinh hãi, thật không ngờ một đạo cuối cùng trong cái Tam Cửu Thiên Kiếp này , vậy mà đáng sợ đến trình độ như vậy!

Hắn một người ngoài cuộc, cách xa như vậy , Lôi còn chưa rơi, lại đã bị uy thế đáng sợ trực tiếp áp đến bị thương!

Rống!!!

Hống hống hống!!!

Mà đám yêu thú ở trên đảo quan sát Yêu thú ba đầu độ kiếp kia , giờ phút này cũng bắt đầu nhao nhao sợ hãi mà rống lên, trong thanh âm mang theo nồng đậm sợ hãi.

Càng có một ít Yêu thú tu vi yếu , trực tiếp động thân ngã quỵ., lại ngạnh sanh sanh bị cỗ uy áp đáng sợ này , đập vụn tâm mạch, chết oan chết uổng!

Yêu thú ba đầu ở vào phía dưới chính giữa Lôi kiếp , tự nhiên thừa nhận áp lực nặng nhất!

Giờ phút này, Yêu thú ba đầu đã hoàn toàn đã không có uy phong như lúc bắt đầu , chỉ còn lại một cái đầu, xụi lơ trên mặt đất.

Hai mắt vô thần, nhìn Lôi Vân nhấp nhô trên đỉnh đầu , chỉ còn lại có vô tận tuyệt vọng!

Phốc!

Đột nhiên, một cái đầu cuối cùng của Yêu thú ba đầu, trực tiếp bị uy áp khủng bố của Lôi Vân , áp thành nát bấy!

Sau đó, một cái Nguyên Thần giống hệt như Yêu thú ba đầu, từ trong thi thể nó, lung la lung lay bay ra.

Nguyên Thần phiêu phù ở trên không thi thể, trên mặt chỉ còn lại có thống khổ cùng không cam lòng!

Lần độ kiếp này, đến tình trạng bây giờ này, kết quả đã xác định!

Cái thân thể cường đại kia, đều không có ngăn cản được Thần Lôi oanh kích.

Hôm nay, chỉ còn lại một cái Nguyên Thần yếu ớt, lại há có thể tại cường đại hơn đạo Thần Lôi thứ hai mươi bảy còn sót lại cuối cùng!

Đáng tiếc mấy chục vạn năm khổ tu a!

Nguyên Thần ngẩng đầu, nhìn qua cái năng lượng khổng lồ đã tụ tập kia, một đạo Thần Lôi cuối cùng sắp rơi xuống, không khỏi cười khổ không ngừng.

Tánh mạng của mình, cuối cùng vẫn là ở phía dưới Lôi kiếp , tan thành mây khói!

Tạch...!!!

Một tiếng nổ mạnh rung trời giống như động đất, từ phía trên không truyền đến.

bên trong Lôi Vân , Thần Lôi đều muốn cường đại hơn rất nhiều so với những đạo trướ đó, giống như một chùm tia sáng, xẹt qua phía chân trời, hướng phía đỉnh đầu Yêu thú ba đầu , ầm ầm rơi xuống!

Yêu thú ba đầu Nguyên Thần, than nhẹ một tiếng, nhắm mắt chờ chết!

“Chà mẹ nó, có cứu nó hay không ?!!!”

Lâm Hải ở phía xa nhìn xem một màn này, thoáng cái lâm vào chính giữa cực kỳ xoắn xuýt !

Tại thời khắc vừa rồi, khi một cái đầu cuối cùng của Yêu thú ba đầu bị nghiền nát, Nguyên Thần xuất khiếu , Lâm Hải liền nhận được tin tức nhắc nhở.

Yêu thú ba đầu thân thể bị hủy đồng thời, Nguyên Thần cũng nhận được thật lớn tổn thương, đã đến sắp chết biên giới!

Cửu Lê Hồ đã phát ra nhắc nhở có thể thu phục , xác xuất thành công là chín mươi tám phần trăm!

Có thể nói, Lâm Hải chỉ cần ý niệm khẽ động, liền có thể đem Nguyên Thần của Yêu thú ba đầu , thu nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

Nhưng là, Lâm Hải không dám a!

Nếu là Yêu thú ba đầu là ở bên trong quá trình chiến đấu cùng người , đã đến thời khắc hấp hối, Lâm Hải sẽ không chút do dự liền đem nó thu lại.

Nhưng là, Yêu thú ba đầu hiện tại, thế nhưng mà đang độ Thiên Kiếp a!

Nếu thật muốn đem nó thu nhập vào Luyện Yêu Hồ, đây chính là tương đương với chuyện, đang cùng Thiên Kiếp đoạt Nguyên Thần a!

Ai con mẹ nó biết Thiên Kiếp là cái tính tình gì, có thể bởi vì thu mục tiêu của Thiên Kiếp , mà trực tiếp sửa thành bổ chính mình hay không à?

Thế nhưng mà, trơ mắt nhìn xem một cái Yêu thú độ Tam Cửu

Thiên Kiếp , muốn hình thần câu diệt.

nếu Lâm Hải không cứu mà nói, rồi lại có chút không cam lòng.

Dù sao cơ hội như vậy, thế nhưng mà thật sự khó được, thậm chí là ngàn năm khó gặp gỡ a!

Một khi bỏ qua, chỉ sợ chính mình cũng không còn có thời cơ có thể thu phục Yêu thú cường đại như thế rồi!

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?!”

trong đầu Lâm Hải , phi tốc chuyển động như tốc độ ánh sáng .

Lôi kiếp đáng sợ kia , lập tức muốn rơi vào phía trên Nguyên Thần của Yêu thú ba đầu rồi.

Nếu cũng không làm ra quyết định, có thể đã muộn!

Đột nhiên, hai mắt Lâm Hải hiện lên một đạo tinh mang, mạnh mẽ cắn răng một cái, lộ làm ra một bộ thần sắc kiên quyết !

Mẹ nó, cơ hội như vậy đi đâu mà tìm đây?

Cầu phú quý trong nguy hiểm, liều mạng!

Nếu như Lôi kiếp sửa bổ chính mình, cùng lắm thì trốn vào ở bên trong Luyện Yêu Hồ, không đi ra là được!

Ta cũng không tin, cái Lôi kiếp này còn có thể đuổi tới trong Luyện Yêu Hồ đi đánh ca ca a!

Cho dù nó thật sự tiến vào Luyện Yêu Hồ bổ người, ca ca cũng không sợ, tại trong Luyện Yêu Hồ, Lâm Hải ta mới là chúa tể!

Vừa nghĩ tới chỗ này, ánh mắt của Lâm Hải đột nhiên rơi vào phía trên Nguyên Thần của Yêu thú ba đầu , ý niệm khẽ động!

Thu!

Tạch...!

trong chốc lát khi cái đạo Thần Lôi thứ hai mươi bảy cường đại vô cùng này , cơ hồ bổ tới Nguyên Thần của Yêu thú ba đầu , thì Nguyên Thần của Yêu thú ba đầu, tiêu thất không thấy vào hư không !

Oanh!

Lôi Đình cực lớn , rơi trên mặt đất, trực tiếp đem mặt đất bổ ra một cái hố sâu hơn một nghìn mét, một mảnh đống bừa bộn!

Một bên hồ nước, càng là sóng nước văng khắp nơi, giống như biển gầm, khiến những Yêu thú ở trên đảo kia, hơn phân nửa đều bị đánh rơi vào chính giữa hồ nước !

Mà ngay cả thân hình Lâm Hải cũng là bị khí lãng Lôi Đình cực lớn, trùng kích bay ngược mà lên, bay thẳng đến ra hơn một nghìn mét, mới ngừng lại được, trên mặt lấy làm kinh ngạc!

Bất quá, Lâm Hải đã chẳng quan tâm tới gì khác rồi, sợ hãi vội vã ngẩng đầu, hướng phía Lôi Vân trên bầu trời nhìn lại!

Hắn tranh chấp cùng với Thiên Kiếp, đã đoạt đi Nguyên Thần của Yêu thú ba đầu, Thiên Kiếp có thể sửa bổ Lâm Hải hay không, lập tức muốn biết được rồi!

Ầm ầm!!!

Lôi Vân trên bầu trời , bỗng nhiên bắt đầu lần nữa nhấp nhô , đồng thời một cỗ uy áp càng thêm đáng sợ, hướng phía dưới bao phủ mà đến, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo , nhanh chóng ngưng tụ!

“Chà mẹ nó, hỏng rồi!” sắc mặt Lâm Hải đại biến, thấy Lôi Vân không có dấu hiệu tiêu tán , hắn biết rõ sự tình lo lắng nhất , chỉ sợ sắp xảy ra!

Chương 2166: A Hoa gây hoạ

thần kinh của Lâm Hải , thoáng cái kéo căng, hai mắt nháy mắt cũng không nháy mắt, nhìn chằm chằm vào đáng sợ Lôi Vân kia .

Đồng thời, chuẩn bị kỹ càng!

Chỉ cần cái Lôi Vân kia, hướng phía phương hướng của mình mà đến, Lâm Hải sẽ không chút do dự, lập tức trốn vào Luyện Yêu Hồ!

Nếu không, dùng tu vi hiện tại của chính mình, đừng nói Tam Cửu Thiên Kiếp, Thiên Kiếp bình thường , đều có thể đem chính mình chém thành cặn bã!

Mà đám Yêu thú ở trên đảo kia, giờ phút này cũng là hai mắt hoảng sợ, bị uy áp của Thiên Kiếp đáng sợ kia , sợ tới mức lạnh run.

Mà bên trên bầu trời, cái tiếng sấm ầm ầm kia, tựa như búa tạ, gõ vào nội tâm của Lâm Hải cùng toàn bộ Yêu thú , phảng phất như tùy thời cũng có thể rơi xuống, thu hoạch tánh mạng!

Giờ khắc này, kể cả Lâm Hải ở bên trong, lần thứ nhất chính thức cảm nhận được Thiên Uy đáng sợ!

Thời gian từ từ trôi qua, trái tim Lâm Hải một mực nhấc lên cổ họng, không dám có chút chủ quan.

Mà cái Lôi Vân kia, ngoại trừ long long rung động, lực lượng Lôi Đình táo bạo nhảy lên ra, vậy mà hồi lâu không có rơi xuống!

Càng không có hướng phía Lâm Hải mà đến, đem Lâm Hải tập trung!

“Chẳng lẽ, Luyện Yêu Hồ quá mức Lôi Vân dò xét, lừa dối thành công?”

Thấy tình cảnh này, nội tâm của Lâm Hải, đột nhiên kích động một hồi .

Nếu thật là nói như vậy, cái kia chính mình sẽ phải thở dài một hơi rồi!

ý nghĩ này của Lâm Hải vừa mới xuất hiện, đã thấy Lôi Vân trên bầu trời , đột nhiên tán đi, trong chớp mắt công phu, đã biến mất không thấy gì nữa!

ánh mặt trời trên bầu trời , rốt cục lần nữa rơi xuống, bay lả tả tại trên người Lâm Hải.

Lâm Hải bỗng nhiên có cảm giác, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người, chưa từng có thoải mái qua như thế .

“Thiên Kiếp, đã xong!”

“Ha ha, thật sự không phát hiện ta!”

Nội tâm của Lâm Hải quả thực cuồng hỉ, kích động không kềm chế được!

Vừa rồi chuyện chính mình gây nên, có thể nói là cùng thiên đấu a, một khi bị phát giác, hậu quả sẽ tưởng không chịu nổi!

Thật không nghĩ đến, kết quả, vậy mà thật sự giấu diếm được Thiên Kiếp!

“Luyện Yêu Hồ, thực không hổ là một trong Thập Đại Thần khí của Hoa Hạ Thượng Cổ , ngưu bức lòe lòe a!”

Lâm Hải không khỏi đối với Luyện Yêu Hồ, càng thêm coi trọng rồi!

“Ồ, nhiệt độ tại đây , tựa hồ cũng thay đổi!”

Rất nhanh, Lâm Hải lại phát hiện ra một việc.

Cái hàn khí mông lung vờn quanh, cơ hồ đem huyết dịch người đều đông cứng kia , rõ ràng đột nhiên bắt đầu tiêu tán rồi!

Mà nhiệt độ trong hồ nước , cũng bắt đầu cực nhanh mà tăng trở lại!

Tuy với người tu hành bình thường, đến nơi này vẫn còn là sẽ bị đông cứng, nhưng đối với Lâm Hải mà nói, lại đã không có uy hiếp quá lớn .

“Thu!”

Lâm Hải đem Băng Hỏa Song Phượng, tất cả đều thu vào.

Quả nhiên, dựa vào chân nguyên hộ thể , cũng đã có thể chống cự kỳ hàn xâm nhập!

trong đầu Lâm Hải lóe lên linh quang , liền suy nghĩ cẩn thận nguyên do trong đó!

Xem ra, kỳ hàn tại đây , căn bản không phải do tự nhiên hình thành, vô cùng có khả năng là cái Yêu thú ba đầu kia là thể hàn!

thân thể của Yêu thú ba đầu bị hủy diệt, Nguyên Thần bị chính mình lấy đi, tại đây lập tức khôi phục trạng thái bình thường!

Cái này cũng giải thích vì sao những Yêu thú kia, tất cả đều không sợ kỳ hàn, tất nhiên cũng là có quan hệ cùng Yêu thú ba đầu .

“Rống!”

“Rống rống!!!”

Lôi Vân tán đi, đám yêu thú trước đó sợ tới mức bị giày vò , cũng nguyên một đám bắt đầu sinh động , ngửa đầu phát ra tiếng rống to, tựa hồ đang phát tiết hoảng sợ cùng hoảng loạn trong nội tâm !

“Uông uông, ngao!!!”

A Hoa tại phía sau Lâm Hải, nhìn đám yêu thú điên cuồng hét lên không ngừng, đột nhiên cũng dắt cuống họng, tru lên một tiếng !

Chà mẹ nó!

“Gọi con em ngươi a!”

Lâm Hải bị một cái cuống họng này của A Hoa , làm cho hoảng sợ, đưa tay cho nó một cái tát.

Cái con chó chết tiệt này, không phải con mẹ nó thêm phiền sao?

Quả nhiên, một tiếng tru lên này của A Hoa , lập tức đưa tới chú ý của đám yêu thú ở trên đảo .

Đột nhiên, trên đảo trở nên yên tĩnh như chết, đám yêu thú đồng loạt, tất cả đều hướng phía Lâm Hải cùng A Hoa trông lại.

“Mẹ nhà nó a!”

Lâm Hải nhìn nguyên một đám ánh mắt bất thiện giống như muốn nuốt người , lập tức thầm mắng một tiếng .

Nhiều Yêu thú như vậy, nếu xông lại, giẫm đều có thể đem mình giẫm chết!

“Chạy!”

Lâm Hải ở đâu còn dám trì hoãn, mang theo cái đuôi của A

Hoa , đằng vân giá vũ, quay đầu bỏ chạy!

“Rống!!!”

đám yêu thú ở trên đảo , lập tức hét lên điên cuồng, tựa hồ phát ra tiếng kèn tổng tiến công .

Nhất thời, hằng hà Yêu thú rậm rạp chằng chịt, chân đạp đám mây lên không, hướng phía Lâm Hải phi tốc đuổi đi theo!

Lâm Hải một bên chạy trốn, một bên quay đầu nhìn lại, lập tức nheo mắt!

Móa!

Chỉ thấy ở bên trong bọn Yêu thú này , trong một cái thê đội truy tại trước nhất, có chừng hai mươi mấy người, tốc độ so với những cái phía sau kia phải nhanh hơn rất nhiều!

Thời gian một cái nháy mắt, khoảng cách đã đến gần Lâm Hải, đem đại bộ đội phía sau, lắc tại sau lưng

“Hỏng rồi!”

Trong lòng Lâm Hải khẩn trương, lập tức không dám dừng lại, truy tại trước nhất, đều con mẹ nó là Tán Tiên!

Một cái rừng rậm Hàn Đàm, thậm chí có hơn hai mươi cái Tán Tiên!!!

Cái này, làm cho Lâm Hải quá sức khiếp sợ, cỗ lực lượng này, liền cả Lôi Vân Tông ngưu bức hò hét, đều xa xa không kịp a!

Bất quá nghĩ đến cũng đúng, lão đại của cái rừng rậm Hàn Đàm này, có lẽ chính là Yêu thú ba đầu.

Yêu thú ba đầu thế nhưng mà là Tán Tiên độ Tam Cửu Thiên Kiếp , thủ hạ có chút Tán Tiên cấp thấp, cũng chẳng có gì lạ!

Thế nhưng mà, hiện tại bọn Tán Tiên này, đều đang đuổi giết chính mình, chính mình trước mắt cũng không có năng lực đối phó với bọn chúng a!

“Đều tại ngươi cái chó chết, mò mẫm gào thét cái gì?!”

Lâm Hải tức, đưa tay cho bờ mông của A Hoa một cái tát.

A Hoa bị Lâm Hải túm ngược lại cả cái đuôi, lập tức ngao một tiếng, mặt mũi tràn đầy ủy khuất nói.

“Ba ba, ta đây không phải là mò mẫm gào thét, là đang cùng bọn họ chào hỏi ni!”

“Đánh ngươi muội chào hỏi a, người ta với ngươi rất thân thuộc sao?” Lâm Hải một bên tức giận nói, một bên trong óc phi tốc chuyển động, tự hỏi đối sách.

hai mươi mấy người Tán Tiên sau lưng kia , chính là muốn đuổi theo tới!

Mà A Hoa thì là vẻ mặt không phục nói, “Ba ba, ngươi căn bản không hiểu thú ngữ, cái âm thanh gào thét kia của ta, thế nhưng mà đang là cùng bọn họ nói chuyện chánh sự!”

Lâm Hải trực tiếp bị tức đến nở nụ cười, “Ngươi choáng nha còn có chính sự?”

“Tốt, ngươi ngược lại nói nói, ngươi đàm chính là cái chính sự gì ?!”

A Hoa nghe xong, thì là hèn mọn bỉ ổi cười cười, hắc hắc nói.

“Bọn họ hô là, lão đại của chúng ta bị Thiên Kiếp bổ chết rồi, thật là đáng sợ!”

“Từ nay về sau, chúng ta sẽ không có lão đại rồi!”

“Vậy ngươi nói chính là cái gì?” Lâm Hải mặt đen lên hỏi.

A Hoa thì là vẻ mặt tiện cười nói.

“A Hoa ta ưa thích giúp người làm niềm vui như vậy, tự nhiên không muốn nhìn thấy bọn họ thương tâm rồi.”

“Vì vậy, ta liền hương bọn họ hô, các ngươi đừng thương tâm a, từ nay về sau, ta chính là lão đại của các ngươi, mẫu đứng ra trước , lại để cho lão đại ta nhìn coi!”

Phốc!

A Hoa nói xong, dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, thiếu chút nữa từ trên đám mây té xuống.

Sau đó nhấc chân hung hăng đạp cho A Hoa một phát, quả thực bó tay rồi.

Mẹ nó, cái này con mẹ nó gọi là đàm phán?

Ngươi nha tính toán quá đi a, liền dám nhảy ra xưng lão đại, còn con mẹ nó lại để cho mẫu đứng ra!

Thế nào a, lão đại còn không có lên làm, liền chuẩn bị tuyển phi?

Lâm Hải đây là say, cái tử A Hoa này , cho tới bây giờ không có đứng đắn, liền là cái sao chổi mà!

lão đại của người ta vừa mới chết, ngươi nha liền nhảy ra càn quấy, người ta để yên cho ngươi mới là lạ!

“Rống!!!”

“người cùng cẩu phía trước , đứng lại cho ta!!!”

Cái lúc này, hai mươi mấy Tán Tiên sau lưng, đã truy cách Lâm

Hải chỉ còn khoảng cách từ ba đến năm dặm .

Nhất thời, một con yêu thú Tán Tiên ở trước nhất, miệng phun tiếng người, hướng phía Lâm Hải cùng A Hoa, gầm lên giận dữ.

Lâm Hải còn không có trả lời, A Hoa vẻ mặt hung hăng càn quấy, hướng phía sau mở miệng!

“Ngươi lại để cho ta đứng lại liền đứng lại, cẩu gia ta cái lão đại này sẽ có bao nhiêu mất mặt a!”

“Nha nha phi, có bản lĩnh ngươi tới truy cẩu gia a, đến a, đến a!”

Phốc!

Lâm Hải nghe được lời này của A Hoa , tức đến hận không thể đem cái con chó chết tiệt này ném đi.

Mẹ nó, đến lúc nào rồi, còn ở lại chỗ này đổ thêm dầu vào lửa ni!

Thật sự là ngu ngốc a!

Làm sao bây giờ, chẳng lẽ lại muốn trốn vào Luyện Yêu Hồ hay sao?

Lâm Hải một hồi bất đắc dĩ, đối mặt với nhiều Tán Tiên như vậy, hắn cường thịnh hơn nữa cũng không có khả năng đối địch a!

“Phía trước, là người phương nào đến ?!”

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng gào to, tại phía trước Lâm Hải vang lên. Sau đó, chỉ thấy vô số tường vân, hướng phía bên này chạy như bay mà đến!

Chương 2167: Vật lộn đọ sức, xe đạp biến mô-tơ!

Lâm Hải vừa thấy, lập tức đại hỉ!

Ha ha, nhất định là người tu hành của thành Thái Thản đã đến!

“Tại hạ Lâm Hải, người phía trước đến, là đạo hữu của thành Thái Thản!” Lâm Hải hét lớn một tiếng, hướng phía trước hô lên.

“Đúng vậy, chúng ta là người tu hành của thành Thái Thản , thấy rừng rậm Hàn Đàm phát sinh biến đổi lớn, đặc biệt đến dò xét.”

“Xin hỏi Lâm đạo hữu, tại đây đến cùng xảy ra chuyện gì?!”

Đang khi nói chuyện, đám người tu hành này, dĩ nhiên đã đến gần Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải hồ nghi hỏi.

Lâm Hải vốn đang rất kích động, cho rằng viện quân đã đến.

Nhưng vừa đến gần xem xét, tâm của Lâm Hải , lập tức liền trầm xuống.

Hắn hoảng sợ phát hiện, đám người kia đến cũng không phải ít, thế nhưng mà lại không có một cái nào là Tán Tiên !

Không khỏi, Lâm Hải cười khổ một hồi .

Tiên Đạo Chí Tôn cho dù cường thịnh hơn nữa, tại trước mặt Tán Tiên, cũng là không chịu nổi một kích.

Không có Tán Tiên, nhiều người đến hơn nữa, cũng không đủ để đưa đồ ăn!

“Các vị, đừng hỏi nữa, phía sau có một đám Yêu thú đang đuổi theo, còn có hai mươi mấy Yêu thú Tán Tiên.”

“Đều nhanh chạy a, không chạy liền không còn kịp rồi!”

Đám người tu hành nhân loại kia, nghe được lập tức sắc mặt đại biến, ánh mắt lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu .

Đàn yêu thú!

Còn có hơn hai mươi cái Yêu thú Tán Tiên ?!

Mẹ nó, cực kỳ khủng khiếp!

Chỉ sợ toàn bộ thành Thái Thản thêm một khối, cũng không đủ để bọn Yêu thú này nhét kẽ răng đó a!

“Rống!!!”

Đúng lúc này, một cái Yêu thú Tán Tiên chạy ở trước nhất , dĩ nhiên cách xa chỉ còn khoảng một dặm!

Trong giây lát, nó gầm lên giận dữ, bàn tay cực lớn lăng không đập xuống!

Hô!!!

Tuy cách còn có một dặm, nhưng một chưởng của cái Yêu thú Tán Tiên này, thực sự mang theo lực lượng hủy diệt cường đại , hướng phía đám người vỗ xuống!

“A!!!”

Nhất thời, có mấy cái người tu hành không may, kêu thảm một tiếng, trực tiếp bị hư ảnh bàn tay, đập thành nát vụn!

Cho dù là người tu hành thực lực hơi mạnh , cũng ở dưới một lòng bàn tay này, bị thương không nhẹ.

Nguyên một đám lập tức bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, ở đâu còn dám dừng lại, ngao một tiếng, quay đầu bỏ chạy!

Móa!

Lâm Hải ở trong đám người, cũng cảm nhận được uy lực trong một chưởng vừa rồi của Yêu thú Tán Tiên kia.

Mặc dù dùng tu vi của Lâm Hải , dù chưa bị thương, nhưng cũng bị lực trùng kích cực lớn, chấn đến khí huyết cuồn cuộn, một hồi khó chịu!

Không thể tưởng được uy lực của cái Yêu thú Tán Tiên này, vậy mà khủng bố như vậy!

“Cái Yêu thú Tán Tiên này , chỉ sợ hẳn là cái Nhị kiếp Tán Tiên!”

Lâm Hải một bên đáp mây bay cuồng chạy, một bên nội tâm kinh hãi không thôi, quay đầu lại trông xem thế nào!

Đã thấy cái Yêu thú Tán Tiên này, một cành siêu quần xuất chúng, đem hai mươi mấy người Yêu thú Tán Tiên phía sau, bỏ xuống một khoảng cách.

Hiển nhiên, đây là tồn tại cường đại nhất ở bên trong bọn Yêu thú Tán Tiên này!

Đột nhiên, trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú, toát ra một cái ý nghĩ kinh người!

“Có thể đem cái Yêu thú Tán Tiên này, thu vào hay không ?!!!”

Quay đầu nhìn lại, thấy đám Tán Tiên còn lại, cùng cái Yêu thú Tán Tiên này, còn có khoảng cách nhất định.

Trong lòng Lâm Hải hung ác, đậu phộng, bất cứ giá nào rồi!

Vật lộn đọ sức, xe đạp biến mô-tơ!

Đột nhiên, Lâm Hải đột nhiên ngừng tường vân, mạnh mẽ quay đầu lại, con mắt thứ ba trên trán , bỗng nhiên mở ra.

“Thần thông, Chước Quang!!!”

Tíu tíu!

Trong chốc lát, một đạo laser màu trắng, từ bên trong con mắt thứ ba của Lâm Hải, kích xạ mà ra.

Cái lực lượng xuyên thấu bén nhọn kia , phảng phất như đem không gian đều xuyên thủng, giống như một đạo bạch tuyến, trong chớp mắt đã đến gần Yêu thú Tán Tiên!

Cái Yêu thú Tán Tiên này đang ra sức đuổi theo Lâm Hải, không nghĩ tới Lâm Hải lại dám đột nhiên ra tay đánh lén.

Mà tốc độ của Thần thông Chước Quang , càng là nhanh đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi!

Dù đây là Yêu thú Tán Tiên, còn đã là Nhị kiếp Tán Tiên, nhưng cũng bị Thần thông Chước Quang của Lâm Hải, dọa ra một thân mồ hôi lạnh!

Rống!

Đột nhiên, cái Yêu thú Tán Tiên này nổi giận gầm lên một tiếng, mạnh mẽ mở cái miệng rộng, hướng ra ngoài một phun!

Phốc phốc phốc phốc!

Nhất thời, một hòn lại tiếp một hòn đá bất quy tắc màu ố vàng, từ trong miệng của nó phụt lên mà ra!

Oanh!

Những hòn đá này, vậy mà gặp gió liền bốc lửa, mang theo Liệt Diễm cuồng bạo cùng lực trùng kích mãnh liệt , hướng phía Chước Quang mãnh liệt đập tới!

Bang bang bang bang!!!

Một hồi tiếng va đập thanh thúy, bỗng nhiên vang lên tại giữa không trung, bén nhọn chói tai!

Chước Quang kích xạ tại trên những hòn đá màu ố vàng này, trong chốc lát đã liên tiếp đem hòn đá đánh trúng nát bấy!

Nhưng mà, những hòn đá màu ố vàng này thật sự quá nhiều, dù là Chước Quang của Lâm Hải , chính là xuất từ Thiên Nhãn Thần Thông của Nhị Lang Thần , uy lực cường đại vô cùng.

Nhưng cũng bị cái hòn đá tầng tầng lớp lớp này , ngạnh sanh sanh ngăn trở, cuối cùng hóa thành vầng sáng tiêu tán vô hình!

“Rống!”

Mà lúc này đây, Yêu thú Tán Tiên lần nữa gầm lên một tiếng , thời khắc đang chuẩn bị phóng tới Lâm Hải .

Đột nhiên, một đạo công kích khủng bố , bỗng nhiên xuất hiện tại trên đỉnh đầu nó.

Đã thấy một viên cầu màu lửa đỏ , thiêu đốt lên hỏa diễm hừng hực , hướng phía nó phi tốc đập tới!

Cái khí diễm cuồng bạo giống như hủy thiên diệt địa kia, lại để cho Yêu thú Tán Tiên biến sắc!

Hoảng sợ ngẩng đầu, đã thấy một cái nam tử cao lớn vạm vỡ, trong miệng phóng lửa, đang thao túng viên cầu màu lửa đỏ, đem Yêu thú Tán Tiên sợ tới mức không khỏi giật mình một cái !

“Tán Tiên hóa hình !!!”

Lần này, Yêu thú Tán Tiên sợ tới mức cũng là không như bình thường!

Nó từ lần đầu tiên chứng kiến Chu Tử Chân thi triển ra Hỏa Hồng Đan , liền nhận ra bản thể của Chu Tử Chân chính là Yêu thú

!

Nhưng chính là bởi vì như thế, nội tâm của Yêu thú Tán Tiên mới sợ hãi không thôi.

Phàm là Yêu thú Tán Tiên, chỉ có vượt qua Tam Cửu Thiên Kiếp, mới có thể thành công hóa hình.

Đây chẳng phải là đại biểu cho, cái nam tử cao lớn vạm vỡ đối diện này, đã là Tán Tiên ngoài Tam kiếp!

Ta tích cái mẹ ruột a, đây chính là tồn tại so với lão đại vừa mới chết đi, còn ngưu bức hơn a!

Yêu thú Tán Tiên chỉ là Nhị kiếp Tán Tiên, tại chỗ đã bị Chu Tử Chân làm cho sợ tới mức kinh sợ rồi.

“Rống!”

Rống to một tiếng, Yêu thú Tán Tiên lần nữa miệng phun Hỏa Thạch, mang theo liệt hỏa hừng hực , cùng Hỏa Hồng Đan của Chu Tử Chân , đụng vào cùng một chỗ.

Sau đó, liền nhìn cũng đều không dám liếc nhìn nữa, quay thân hình, hốt hoảng chạy thục mạng.

Một bên trốn, một bên hướng nhóm Nhất kiếp Tán Tiên phía sau sắp truy đến, dùng tiếng kêu gào cảnh báo!

nhóm Nhất kiếp Tán Tiên phía sau , vừa nghe nói đằng trước có Tam kiếp Tán Tiên hóa hình, lập tức sợ tới mức hồn phi phách tán, nào dám dừng lại?

Lập tức quay đầu quay đuôi, kẹp lấy cái đuôi một hồi cuồng trốn!

Mà lúc này đây, Hỏa Hồng Đan của Chu Tử Chân , cùng Hỏa Thạch của Yêu thú Tán Tiên , cũng rốt cục đã va chạm lại với nhau.

Phanh!

Bên trên bầu trời, lập tức truyền đến một tiếng vang rung trời như động đất .

Hỏa Hồng Đan cùng Hỏa Thạch, đều là pháp bảo hệ Hỏa, hai hai chạm vào nhau, đều là dấy lên đại hỏa hừng hực!

Trong chốc lát, cả trời không phảng phất đều bị đốt thành màu hồng.

hỏa diễm cuồng bạo , từ trên không trung bay xuống, rớt tại trong rừng rậm.

Cái rừng rậm kéo dài mấy ngàn dặm kia, lập tức biến thành một cái biển lửa, ngọn lửa trùng thiên, phô thiên cái địa!

"Hừ ~ "

Chu Tử Chân đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, khi Hỏa Hồng Đan cùng Hỏa Thạch tương đụng một cái, lập tức có một cỗ lực trùng kích kinh khủng, khiến cho ngực của Chu Tử Chân đau xót!

Y vừa mới độ kiếp trở thành Tán Tiên không lâu, ở đâu là đối thủ của Yêu thú Nhị kiếp Tán Tiên ?

phía dưới một cái đụng này, Chu Tử Chân lập tức bị thương, hào quang của Hỏa Hồng Đan ảm đạm, từ phía trên không rơi xuống.

"Thu!"

Chu Tử Chân há miệng ra, dùng sức khẽ hấp, đem Hỏa Hồng Đan hút vào trong miệng.

“n?”

Yêu thú Tán Tiên đang điên cuồng chạy trốn , đột nhiên sững sờ, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Ngay tại vừa rồi, nó đột nhiên cảm ứng được, Hỏa Thạch mà chính mình nhổ ra, khi va chạm cùng hồng đan của cái Yêu thú hóa hình kia , tựa hồ chiếm được thượng phong?

Điều này sao có thể?

Yêu thú Tán Tiên vẻ mặt mờ mịt, quả thực cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Thế nhưng mà, cái Hỏa Thạch kia chính là Bản Mệnh Pháp Bảo mà nó tự mình tế luyện , cảm ứng từ đó truyền đến , sao lại có giả?

“Chuyện gì xảy ra?”

Yêu thú Tán Tiên càng nghĩ càng cảm thấy ngạc nhiên, không khỏi mang theo một tia kinh ngạc, cả gan dừng lại, quay đầu nhìn lại.

Ông!

Nó vừa quay đầu trở lại, đột nhiên trước mắt hiện lên một đạo ánh sáng trắng. Sau một khắc, Yêu thú Tán Tiên sắc mặt đại biến, hoảng sợ phát hiện, chính mình lại bị đạo ánh sáng trắng kia bao lại, không nhúc nhích được rồi!

Chương 2168: Kim Đại Thăng

“A!!!”

Ngay sau đó, Yêu thú Tán Tiên kêu đau một tiếng, thân thể cao lớn tại giữa ánh sáng trắng, bỗng nhiên thu nhỏ lại!

Trong chớp mắt công phu, thân thể hơn mười trượng, trở nên chỉ còn lại có cao đến một người.

Phù phù một tiếng, bị Dương Hiển lăng không nhiếp qua, ném vào phía trên đám mây dưới chân Lâm Hải .

Cũng may, Yêu thú Tán Tiên cùng người tu hành nhân loại, song phương cũng đã trốn chạy giống như để khỏi chết, đáp mây bay đã không có tung tích.

Nếu không, một màn này cần phải đem song phương đều chấn kinh đến cái cằm mất hết!

“Ồ, là một đầu trâu!”

Lâm Hải nhìn xem Yêu thú dưới chân, không khỏi kinh ngạc nói ra.

Vừa rồi, thân hình Yêu thú quá mức khổng lồ, Lâm Hải căn bản không cách nào thấy rõ toàn cảnh của nó.

Bây giờ, trở nên chỉ còn lớn cỡ một người, lập tức phân biệt ra được bản thể của Yêu thú!

Yêu thú Tán Tiên bị bắt, giờ phút này đã sợ đến mức hồn bất phụ thể, mang theo vẻ mặt kinh hoảng, ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy người đem chính mình bắt lấy, chính là một cái nam tử dáng người thấp bé, gầy không sót mấy, giữ lại chòm râu dê hèn mọn bỉ ổi .

Thế nhưng mà, khí tức quen thuộc trên người có chòm râu dê kia, lại đem hồn của Yêu thú Tán Tiên kia thiếu chút nữa đã dọa bay!

“Lại là Yêu thú hóa hình!!!”

Yêu thú Tán Tiên lập tức nhìn ra, Dương Hiển cũng là Yêu thú

Tán Tiên, lập tức mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Ta tích cái mẹ ruột a, hôm nay xem như triệt để đá trúng thiết bản đi!

Cái hóa hình Tán Tiên vài vạn năm khó gặp này, như thế nào thoáng cái đã xuất hiện hai cái, còn toàn bộ lại để cho chính mình đánh lên rồi!

Không may, cực độ không may a!

Dù con trâu tinh này chính là Nhị kiếp Tán Tiên, nhưng hôm nay lại ở đâu còn dám có một tia cuồng ngạo.

Nằm trên mặt đất, hai mắt sợ hãi, hướng phía Chu Tử Chân cùng Dương Hiển, liên tục cầu khẩn nói.

“Tiểu nhân không biết nhị vị thượng tiên ở đây, nhiều có đắc tội, mong rằng tha mạng a!”

Chu Tử Chân nhếch miệng, đắc ý cười to một hồi .

Cái con trâu tinh này đường đường là Nhị kiếp Tán Tiên, lại gọi mình là thượng tiên, cảm giác này thật sự là thoải mái a!

Dương Hiển cũng là vuốt vuốt chòm râu dê, lộ vẻ mặt tự mãn, liếc nhìn trâu tinh trên mặt đất

Nhưng sau đó, sắc mặt y lại ngưng tụ, mắt nhỏ thoáng cái bùng lên tinh mang , trừng tròn xoe!

Trâu tinh thấy Dương Hiển đột nhiên trở mặt, trong lòng lập tức đập mạnh một cú, sinh ra ý sợ hãi.

“Thượng tiên...”

“Ngươi tên là gì?!” Dương Hiển trực tiếp đã cắt đứt lời nói của trâu tinh, cấp tốc hỏi.

Trâu tinh sững sờ, không dám giấu diếm, khẩn trương nói.

“Tiểu nhân, Kim Đại Thăng!”

Kim Đại Thăng?!!!

Chà mẹ nó!

Cái trâu tinh này lời vừa ra khỏi miệng, bất kể là Dương Hiển, hay là Lâm Hải cùng Chu Tử Chân, thoáng cái tất cả đều kinh ngạc đến há to miệng.

“Ách... Tình huống như thế nào?”

phản ứng của ba người Lâm Hải , lập tức đem Kim Đại Thăng mộng ép.

Mẹ nó, toàn bộ há miệng lớn như vậy làm gì, không phải là xem lão tử lớn lên to mọng, chuẩn bị đến một bữa bê thui nguyên con a?

Ngay tại thời khắc vẻ mặt Kim Đại Thăng mờ mịt , Dương Hiển đột nhiên mang theo thần sắc kích động, lần nữa cấp tốc hỏi.

“Ta hỏi lại ngươi, ngươi là một mực tu hành ở chỗ này, hay là có sơn phủ khác?”

Kim Đại Thăng nhìn Dương Hiển, nuốt nuốt nước miếng, nói ra.

“Hồi thượng tiên, ta lúc ban đầu là tu hành ở Mai Sơn, chỉ vì ở chỗ này độ Nhị Cửu Thiên Kiếp, mới liền lưu tại tại đây!”

Mai Sơn!!!

Nghe được hai chữ này, ba người Lâm Hải không còn tiếp tục hoài nghi.

trâu tinh trước mặt , đúng là trâu rừng tinh trong Mai Sơn Thất Quái , Kim Đại Thăng!!!

“Ha ha ha ha!!!!”

Không khỏi, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân đều kích động cất tiếng cười to.

“Tiểu Kim, ngươi không nhận ra ta sao? Ta là Dương Hiển a!”

Dương Hiển?

Kim Đại Thăng sững sờ, sau đó miệng lập tức há thật to, hai mắt tròn vo nhìn xem Dương Hiển, vẻ mặt khiếp sợ cùng khó có thể tin!

“Ngươi, ngươi là Dương Hiển đại ca?”

“Ha ha, ngoại trừ ta, còn có thể là ai!”

mặt mũi Dương Hiển tràn đầy cuồng hỉ, sau đó đưa tay hướng phía ánh sáng trắng trên người Kim Đại Thăng nhất chỉ, trong miệng quát nhẹ một tiếng !

“Thu!”

Vèo!

Bạch Cực Quang lập tức hóa thành một đoàn vầng sáng màu trắng, bay đến trên đỉnh đầu Dương Hiển

Tại trên đỉnh đầu Dương Hiển, xoay một vòng, biến mất không thấy gì nữa!

Oanh!

Kim Đại Thăng thoát khỏi trói buộc của Bạch Cực Quang , thân hình bỗng nhiên phóng lớn, trong chớp mắt lần nữa trở nên cao hơn mười trượng .

Sau đó, thanh âm ồm ồm, mang theo kích động run rẩy, Kim Đại Thăng không thể tin được nhìn xem Dương Hiển nói ra.

“Dương Hiển đại ca, thật là ngươi sao? Ngươi, ngươi đều hóa hình rồi!”

“Ha ha ha ha!” Dương Hiển cao hứng cười lớn, “Cái này còn có thể có giả, ta thật là Mai Sơn Dương Hiển!”

Nói xong, Dương Hiển lại hướng Chu Tử Chân phía bên cạnh kích động nhếch miệng cười ngây ngô nhất chỉ, hướng phía Kim Đại Thăng hỏi.

“Tiểu Kim, ngươi nhìn nhìn lại, y là ai?”

“n?” Kim Đại Thăng cúi đầu xuống, lại hướng phía Chu Tử Chân trông lại, sau đó mờ mịt lắc đầu.

Kết quả, lại đem Chu Tử Chân nhanh thiếu kiên nhẫn rồi, mạnh mẽ đập đùi, dậm chân nói ra.

“Đại Thăng ca, ngươi như thế nào ngay cả ta cũng không nhận ra?”

“Ta là Tiểu Trư a, lúc trước khi đột phá Đại Thừa cảnh, vẫn là ngươi ở một bên hộ pháp cho ta, ngươi đã quên sao?”

Kim Đại Thăng nghe được, đầu ông một tiếng, mang theo mặt mũi tràn đầy kinh hãi, hướng phía Chu Tử Chân nhìn lại.

“Ngươi, ngươi là Tiểu Trư, là Tiểu Trư nhỏ nhất, ở bên trong Mai Sơn huynh đệ chúng ta ?!!!”

“Ha ha ha, Đại Thăng ca, chính là ta a, ngươi cuối cùng đã nhận ra ta á!” Chu Tử Chân mặt mũi tràn đầy vui mừng, cười rung trời động đất!

“Tiểu Trư, thật là ngươi, ta, ta không phải đang nằm mơ a!”

“Đương nhiên là thật sự, đây không phải nằm mơ a, Đại Thăng ca!”

Kim Đại Thăng kích động cũng không biết nên như thế nào cho phải rồi, y như thế nào cũng không nghĩ tới, mới vừa rồi còn bị bắt, trở thành tù nhân.

Như vậy thời gian trong nháy mắt, lại gặp được hảo huynh đệ tình như thủ túc tách ra từ lâu .

Nhất là khi thấy Chu Tử Chân, huynh đệ nhỏ nhất trong bọn họ, Kim Đại Thăng thật sự là ngàn vạn cảm khái !

“Tiểu Trư, thật không nghĩ tới, nhiều năm không thấy, liền ngươi cũng đều hóa hình rồi!”

“Xem ra, ở bên trong huynh đệ chúng ta , Đại Thăng ca của ngươi lại là vô dụng nhất rồi!”

Kim Đại Thăng kích động cao hứng đồng thời, nội tâm cũng một hồi hổ thẹn.

Dương Hiển vốn là có tu vi cao hơn y, hôm nay hóa hình sớm hơn , cũng là hợp tình hợp lý.

Thế nhưng mà liền cả Chu Tử Chân nhất yếu nhất trong bọn họ, đều hóa hình thành công, cũng thực đem Kim Đại Thăng đả kích đến rồi.

Phải biết rằng, thời điểm y rời khỏi Mai Sơn , cũng đã là Nhất kiếp Tán Tiên rồi.

Mà lúc kia, Chu Tử Chân mới là Đại Thừa trung kỳ, cùng y là chênh lệch trời đất.

Ai nghĩ tới, lúc lần nữa gặp mặt, liền cả Chu Tử Chân đều đi tại đằng trước y, lại để cho y có thể nào không vô cùng xấu hổ .

“Ha ha, Đại Thăng ca ngươi nói gì thế!”

Chu Tử Chân là cái thẳng tính, nghe Kim Đại Thăng nói như vậy, lập tức cười toe toét miệng ha ha nở nụ cười.

“Ta cái hóa hình này, là giả, kỳ thật ta mới vừa vặn độ kiếp, trở thành Tán Tiên không lâu!”

“Không có khả năng!” Kim Đại Thăng lắc đầu, vẻ mặt cười khổ.

“Tiểu Trư a, ngươi cũng không cần an ủi ta, ta dầu gì cũng là Nhị kiếp Tán Tiên rồi, sao lại không biết cánh cửa hóa hình?”

“Ai nha, ngươi như thế nào không tin ni!” Chu Tử Chân nghe xong, lập tức khẩn trương.

Sau đó chỉ vào Dương Hiển, hướng Kim Đại Thăng nói ra.

“Ta, còn có Dương Hiển đại ca, đều không có đến Tam kiếp, hóa hình của hai ta, đều là giả!”

Kim Đại Thăng sững sờ, mang theo vẻ mặt không tin hướng phía Dương Hiển nhìn lại.

Đã thấy Dương Hiển, nắm chòm râu dê, dáng tươi cười trên mặt chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Tiểu Trư nói không sai, Tiểu Kim a, ta hôm nay cùng ngươi đồng dạng, đều là Nhị kiếp Tán Tiên!”

Kim Đại Thăng nghe được, thoáng cái mộng ép.

Liền cả Dương Hiển đều nói như vậy, cái kia xem ra việc này, có lẽ không giả!

Thế nhưng mà, Tam kiếp Tán Tiên, mới có năng lực hóa hình, đây chính là thường thức a!

Như thế nào Dương Hiển là Nhị kiếp Tán Tiên, thậm chí Chu Tử Chân mới Nhất kiếp Tán Tiên, lại cũng đã thành công hóa hình nữa nha?

“Dương Hiển đại ca, Tiểu Trư, cái này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a?”

Dương Hiển nghe được, thì là thần bí cười, sau đó hướng phía Lâm Hải ở bên cạnh nhất chỉ.

“Ta cùng Tiểu Trư sớm hóa hình, đều nhờ chủ nhân ban tặng!”

Chương 2169: Giúp y hóa hình? Dựa vào cái gì!

“Chủ nhân?”

Kim Đại Thăng chấn động, không nghĩ tới Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, vậy mà xưng hô Lâm Hải -một cái người tu hành nhân loại nho nhỏ là chủ nhân!

Mà Dương Hiển tức thì hướng phía Kim Đại Thăng nói ra.

“Tiểu Kim, nơi đây không phải chỗ để nói chuyện, ngươi trước đem thân hình thu nhỏ lại, sau đó chúng ta tìm một chỗ, lại kỹ càng hướng ngươi thuyết minh!”

“Tốt!” Kim Đại Thăng nhẹ gật đầu, sau đó trong miệng niệm động chú ngữ.

Sau một khắc, cái thân hình hơn mười trượng kia, bỗng nhiên thu nhỏ lại, trong chớp mắt trở nên chỉ còn cao cỡ một người.

“Dương Hiển đại ca, không bằng đi động phủ của ta a!”

Dương Hiển không nói gì, mà là nhìn về phía Lâm Hải, trưng cầu ý kiến của Lâm Hải .

Lâm Hải nhẹ gật đầu, Dương Hiển lúc này mới hướng Kim Đại Thăng mỉm cười.

“Tốt, liền đi động phủ của ngươi!”

“Ha ha, Dương Hiển đại ca, Tiểu Trư, còn có... Vị bằng hữu kia, thỉnh!”

Kim Đại Thăng hướng phía ba người Lâm Hải khoát tay mời, sau đó chân đạp tường vân, dẫn đầu hướng về đường đi đến, bay ngược trở về.

thời điểm bay thẳng đến gần cái hồ nước kia, Kim Đại Thăng mới chậm rãi hạ xuống trên mặt đất.

“Đi theo ta!”

Kim Đại Thăng một đường đi nhanh, trong chớp mắt đã đến một chỗ rừng cây rậm rạp, chui đi vào.

Sau khi lần nữa đi về phía trước hơn mười dặm, một cái cửa vào sơn động cực lớn , xuất hiện tại giữa tầm mắt của Lâm Hải .

“Dương Hiển đại ca, Tiểu Trư, đây chính là ta nơi an thân!”

Kim Đại Thăng mang theo Lâm Hải bọn người, tiến vào sơn động.

Sơn động cũng không phải là do tự nhiên hình thành, mà chính là động phủ chế tạo sau đó, bên trong cực kỳ rộng lớn, cái bàn giường băng ghế, cái gì cần có đều có!

Không chỉ có như thế, lại vẫn có mấy cái Tiểu Ngưu Hóa Thần cảnh, hầu hạ bên cạnh.

Cái Kim Đại Thăng này, cũng là cái người biết hưởng thụ.

“Dương Hiển đại ca, Tiểu Trư, mau mời ngồi!”

sau khi Kim Đại Thăng lại để cho bọn người Lâm Hải ngồi xuống, liền hướng phía mấy cái Tiểu Ngưu hô to một tiếng.

“Thất thần làm gì, còn không mang rượu ngon thịt ngon, bưng lên cho lão tử , khoản đãi khách quý!”

Mấy cái Tiểu Ngưu bị Kim Đại Thăng hô một tiếng, sợ tới mức một cái giật mình, vội vàng xuống dưới chuẩn bị.

Chỉ chốc lát, liền bưng thịt Yêu thú đã nướng chín cùng mấy hồ lô rượu tiến đến, cung kính đặt ở trên bàn đá.

“Dương Hiển đại ca, Tiểu Trư, còn có vị... Khách quý này, thỉnh ăn cơm uống rượu, ngàn vạn đừng khách khí với lão Ngưuta!”

Lâm Hải nhìn xem thịt nướng trên bàn, không có bất kỳ đồ gia vị nào, không khỏi đần độn vô vị.

Lại cầm lấy hồ lô, ngửi ngửi rượu, vậy mà cũng là Hầu Nhi Tửu, chỉ có điều so với của Tôn Ngộ Không, quả thực kém cách xa vạn dặm!

Lâm Hải cũng là hồi lâu không có ăn cơm thật ngon rồi, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

ba cái Yêu thú này , xem như có lộc ăn!

Lâm Hải cũng không nói chuyện, ý niệm khẽ động, trực tiếp đem giá nướng lấy đi ra, sau đó là các loại đồ gia vị, Hầu Nhi Tửu mà Tôn Ngộ Không cho ...

Nửa giờ sau.

“Ăn ngon, quả thực ăn quá ngon rồi!”

“Ta cho tới bây giờ còn không ăn qua thịt ăn ngon như vậy, uống qua rượu uống tốt như vậy!”

“Này, Dương Hiển đại ca, ngươi lưu cho ta một khối a!”

“Ta thảo, Tiểu Trư, ngươi nha nâng cốc uống hết!”

…

Lâm Hải đã sớm ăn no rồi, nhìn ba cái Yêu thú này , ăn miệng đầy chảy mỡ, ngươi tranh ta đoạt, không khỏi cảm khái một hồi .

Nhớ ngày đó, chính mình cùng bọnVương mập Lưu Lượng, cũng không phải là tình cảnh như thế sao?

Có lẽ, chỉ có huynh đệ chính thức, mới có thể tụ cùng một chỗ, thoải mái như thế a.

Sau khi cơm nước no nê , Kim Đại Thăng bởi vì trù nghệ “Cao siêu” của Lâm Hải , nên đối với Lâm Hải không khỏi nhiều ra một phần tôn kính.

Trên mặt mang vẻ mặt ngưng trọng, hướng phía Dương Hiển hỏi.

“Dương Hiển đại ca, vừa rồi ngươi cùng Tiểu Trư nói, vị quý nhân này, là chủ nhân của các ngươi?”

“Chính là như thế!” Dương Hiển nhẹ gật đầu, đem tao ngộ của chính mình , cùng Kim Đại Thăng nói một lần.

Sau đó, Chu Tử Chân cũng giảng thuật tao ngộ của chính mình .

Hai người nói, Kim Đại Thăng không khỏi thổn thức, không thể tưởng được hai cái huynh đệ của chính mình , đều đã trải qua hung hiểm như thế.

Nếu không có Lâm Hải, chỉ sợ huynh đệ bọn họ, khó có thể có ngày gặp lại rồi.

Vừa nghĩ tới chỗ này, Kim Đại Thăng đột nhiên đứng lên, hướng phía Lâm Hải khom người đến đất.

“Đa tạ quý nhân, đã cứu hai vị huynh đệ của ta, xin nhận Kim Đại Thăng cúi đầu!”

“Khách khí!” Lâm Hải cười nhạt một tiếng, nhưng lại không đứng dậy, chỉ là hư không một nắm, đem Kim Đại Thăng nâng lên.

Sau đó, giống như phong đạm khinh vân mà nói ra.

“Hai người bọn họ nhận ta làm chủ, ta cứu bọn họ, là chuyện đương nhiên, không cần cám ơn ta!”

trong lòng Dương Hiển bỗng nhiên khẽ động, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Chủ nhân, Dương Hiển có một yêu cầu quá đáng!”

“Ngươi nói!” Lâm Hải mặt mỉm cười, thản nhiên nói.

“Người xem, có thể cũng ban thưởng cho Tiểu Kim một cây Hóa Hình Thảo, lại để cho y sớm hóa hình hay không ?”

Dương Hiển vừa thốt ra lời kia, Kim Đại Thăng lập tức kích động lên, sau đó mang theo khẩn trương thật sâu, nhìn về phía Lâm Hải.

Người, chính là vạn vật chi linh!

Với tư cách Yêu thú, bọn họ ai không muốn hóa hình trưởng thành a!

Thế nhưng mà, muốn dựa vào thực lực của mình đi hóa hình, cái kia quả thực quá khó khăn.

Nhất là Kim Đại Thăng, vừa rồi thế nhưng mà tận mắt nhìn thấy Yêu thú ba đầu, bị Thiên Kiếp đánh chết.

Kim Đại Thăng tự hỏi lòng, chờ tới lúc độ Tam Cửu Thiên Kiếp, tám chín phần mười cũng là kết quả này!

Mà khi y biết được Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, vậy mà đều là sớm hóa hình, trong nội tâm nếu nói là không hâm mộ, đó là không có khả năng.

Thế nhưng mà, y cùng với Lâm Hải cũng không có giao tình, nên căn bản là không cách nào mở miệng, thỉnh cầu Lâm Hải giúp y hóa hình.

Bây giờ, Dương Hiển thay y nói ra rồi, Kim Đại Thăng khẩn trương đến trái tim đều nhanh nhảy ra ngoài.

Lâm Hải nghe xong, thì là cười lắc đầu.

“Ta giúp Dương Hiển ngươi, còn có Chu Tử Chân hóa hình, chính là vì hai người các ngươi nhận ta làm chủ, chúng ta là người một nhà.”

“Thế nhưng mà Kim Đại Thăng, thứ cho ta nói thẳng, cùng Lâm Hải ta không thân chẳng quen, thậm chí chỉ mới vừa quen.”

“Để cho ta xuất ra một cây Hóa Hình Thảo trân quý vô cùng , giúp y hóa hình, dựa vào cái gì?”

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho hô hấp của Dương Hiển lập tức trì trệ.

Mà Kim Đại Thăng cũng là biến sắc, ảm đạm thất sắc, mang theo thất lạc thật sâu .

Lâm Hải nói, không phải là không có lý.

Đúng vậy a, chính mình là một người ngoài, Lâm Hải dựa vào cái gì cho mình Hóa Hình Thảo, lại để cho chính mình sớm hóa hình?

Chu Tử Chân ở một bên, thì là khẩn trương, không khỏi thốt ra.

“Đại Thăng ca, ngươi dứt khoát cũng đốt đi cái động phủ này , đi theo chủ nhân nhà ta là được rồi!”

“Bởi như vậy, chúng ta liền là người một nhà, chủ nhân thì sẽ ban thưởng cho ngươi Hóa Hình Thảo, cho ngươi hóa hình!”

“Mà ba cái huynh đệ chúng ta , cũng có thể ở cùng một chỗ, chẳng phải khoái chăng?!”

“Ồ?” Lâm Hải nghe được lời của Chu Tử Chân, hai mắt không khỏi tỏa sáng, quăng qua một cái ánh mắt tán thưởng.

Lúc trước hắn nói cái lời kia, vì chính là lại để cho Kim Đại Thăng nhận chính mình làm chủ.

Không thể tưởng được, Chu Tử Chân tuy thẳng tính, lại đem mình lời mình muốn nói mà không tiện nói, nói toạc ra rồi!

n, không tệ!

Như vậy cũng tốt, lời nói làm rõ rồi, liền xem Kim Đại Thăng y lựa chọn như thế nào rồi!

Dương Hiển ở một bên, lông mày cũng là lóe lên!

Đúng vậy, chuyện đơn giản như vậy, liền cả Tiểu Trư đều đã nghĩ đến, chính mình như thế nào không nghĩ tới?

“Tiểu Kim, ta cảm thấy đề nghị của Tiểu Trư , đáng giá để ngươi cân nhắc thoáng một phát!”

Kim Đại Thăng nhướn mày, không khỏi có chút trầm mặc.

Nhận Lâm Hải làm chủ, không nói y cũng biết ý vị như thế nào.

Thực nếu như thế, từ nay về sau, Kim Đại Thăng y liền không còn có tự do, chỉ có thể mặc cho Lâm Hải đem ra sử dụng rồi.

Đương nhiên, chỗ tốt cũng là rõ ràng.

Cái kia chính là bản thân sớm hóa hình, từ nay về sau dùng hình thái nhân loại, sống tại thế gian này !

Chỗ tốt cùng chỗ tệ, đều là cực kỳ rõ ràng, Kim Đại Thăng lập tức lâm vào chính giữa thống khổ lựa chọn !

“Ai nha, Đại Thăng ca, ngươi còn cân nhắc cái gì a, nhanh nhận chủ a!”

Chu Tử Chân thấy Kim Đại Thăng ở đằng kia do dự không dứt, lập tức vỗ đùi, ở một bên thúc giục nói. Kim Đại Thăng cúi đầu, lại suy tư hồi lâu, mới mạnh mẽ cắn răng một cái, quyết định chủ ý!

Chương 2170: Tam Đầu Giao biến thành kẻ đần !

Ngẩng đầu, Kim Đại Thăng hướng phía Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, mỉm cười, mở miệng nói.

“Dương Hiển đại ca, Tiểu Trư, ý tốt của các ngươi, ta tâm lĩnh.”

“Nhưng Kim Đại Thăng ta tiêu diêu tự tại đã quen, sự tình nhận chủ cũng đừng có nhắc lại rồi.”

“Về phần hóa hình, ha ha, nhiều năm như vậy còn không phải cứ như vậy sao, không thay đổi cũng thế!”

Kim Đại Thăng vừa nói xong, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, lập tức tất cả đều sững sờ.

Bọn họ chẳng ai ngờ rằng, Kim Đại Thăng lại có thể chống lại hấp dẫn của hóa hình , thà rằng buông tha cho hóa hình, cũng không muốn nhận chủ!

Lâm Hải càng là cảm thấy ngoài ý định, lựa chọn của Kim Đại Thăng , lại để cho Lâm Hải căn bản không có nghĩ đến.

Dương Hiển giật giật miệng, còn muốn nói tiếp cái gì đó, Kim Đại Thăng lại đã dẫn đầu cười ha ha.

“Đến, huynh đệ chúng ta khó được lần nữa gặp lại, mới hảo hảo chơi một hồ lô rượu!”

“Lâm công tử, rượu này của ngươi , thế nhưng mà so với thứ của lão Ngưu ta , uống tốt hơn nhiều quá, ha ha ha ha!”

Kim Đại Thăng cầm lấy Hầu Nhi Tửu, cởi mở cười lớn, kêu gọi ba người Lâm Hải , lần nữa uống.

Không bao giờ nhắc đến sự tình hóa hình nữa.

Chu Tử Chân cùng Dương Hiển thấy thế, cũng chỉ đem lời sắp sửa nói , nuốt xuống.

Người có chí riêng, Kim Đại Thăng không muốn hi sinh tự do, để đổi lấy hóa hình sớm, bọn họ nhiều lời cũng là không được!

Lại uống suốt một ngày, Lâm Hải mới đưa ra ý ly khai.

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân tuy không bỏ, nhưng không biết làm sao đã nhận Lâm Hải làm chủ, thì phải tuân theo mệnh lệnh của Lâm Hải .

Cùng Kim Đại Thăng lưu luyến chia tay, theo Lâm Hải đằng vân giá vũ, rời khỏi rừng rậm Hàn Đàm!

“Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc a!”

Trên đường đi, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân không ngừng thở dài.

Vốn tưởng rằng thật vất vả nhìn thấy Kim Đại Thăng, ba huynh đệ từ nay về sau muốn ở cùng một chỗ.

Không nghĩ tới, vẫn là một kết cục chia lìa .

Lâm Hải hai tay khoác về sau, đứng thẳng trên đám mây, trên mặt gió êm sóng lặng, bình ổn không sợ hãi.

Kì thực chính giữa nội tâm, cũng có được một tia không vui!

Mai Sơn Thất Quái, hôm nay mình đã thu phục được hai cái rồi.

thật vất vả mới gặp cái thứ ba, kết quả lại là thu phục thất bại, quả thực lại để cho người khó chịu!

Nếu Dương Hiển cùng Chu Tử Chân không tại hiện trường, cái kia còn dễ nói.

Lâm Hải hoàn toàn có thể dựa vào thủ đoạn đơn giản thô bạo, trực tiếp đem Kim Đại Thăng đánh tới hấp hối, sau đó thu nhập vào Luyện Yêu Hồ.

Bởi như vậy, liền không phải là do Kim Đại Thăng có nguyện ý nhận chủ hay không rồi.

Nhưng hôm nay, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân tại chỗ quen biết nhau, huynh đệ gặp mặt, tình thâm nghĩa trọng.

Mình coi như muốn ra tay, xem tại trên mặt mũi Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, cũng ngượng ngùng.

“Ai, thôi thôi, thuận theo tự nhiên a!”

Lâm Hải cười khổ lắc đầu, nếu Kim Đại Thăng đã không muốn nhận chủ, như vậy tùy nó đi thôi!

“Đều về Luyện Yêu Hồ a!”

Thấy đã rời xa rừng rậm Hàn Đàm, trong phương viên trăm dặm cũng không có người chú ý tới mình.

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, đều thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Đồng thời, thân ảnh của mình, cũng biến mất không thấy gì nữa, cùng nhau tiến vào trong đó.

“Tiên Nhi, cung nghênh chủ nhân!”

Lâm Hải vừa tiến đến, Tiên Nhi lập tức nghênh đón tới.

“n!” Lâm Hải cười cười, sau đó hướng phía Tiên Nhi hỏi.

“cái Yêu thú ba đầu trước đó thu vào đâu?”

Tiên Nhi nhẹ cười thản nhiên, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Chủ nhân nói, là cái Tam Đầu Giao kia sao?”

“Tam Đầu Giao?!” Lâm Hải sững sờ, nguyên lai cái Yêu thú ba đầu kia, vậy mà gọi là cái tên như vậy.

“Chính là nó, nó hiện ở nơi nào?”

“thương thế của Tam Đầu Giao quá nặng, Nguyên Thần bị tổn thương, đang tĩnh dưỡng tại giữa Nguyệt Hồ , chủ nhân muốn gặp nó sao?”

“Nguyên Thần bị tổn thương ?!” Lâm Hải nghe xong, không khỏi kinh hãi!

Nguyên Thần, đây chính là đại biểu cho linh hồn a, một khi bị hao tổn, linh hồn vô cùng có khả năng bị thương, cũng có thể sẽ biến thành kẻ đần !

“Nguyên Thần bị tổn thương nghiêm trọng sao?” Lâm Hải cau mày hỏi.

Tiên Nhi nhẹ gật đầu.

“Thật nặng đâu rồi, Nguyên Thần của nó, hẳn là bị Thiên Lôi cực kỳ cường đại gây thương tích.”

Nói đến đây, lông mày của Tiên Nhi bỗng nhiên nhíu lại, mang theo nghi hoặc thật sâu nói ra.

“Hơn nữa, lại để cho người kỳ quái chính là, phía trên Nguyên Thần của nó , tựa hồ có một loại đánh dấu kỳ quái , giống như do Thiên Lôi đả thương nólưu lại!”

“A?” Lâm Hải nghe xong, không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Không thể nghi ngờ, đánh dấu theo như lời Tiên Nhi, tất chính là vật để Thiên Kiếp tập trung vào Tam Đầu Giao !

“Chủ nhân, ngươi là từ đâu, đem cái Tam Đầu Giao này thu phục, Thiên Lôi đả thương nó, lại để cho Tiên Nhi cảm nhận được một tia hương vị Thiên Kiếp, này thật là kỳ quái!”

Lâm Hải nghe xong, không khỏi nở nụ cười.

“Tiên Nhi, không có gì kỳ quái, bởi vì đạo Thiên Lôi này, chính là Thiên Kiếp!”

“A!!!” Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại để cho Tiên Nhi thét lên một tiếng kinh hãi, cái miệng nhỏ nhắn thoáng cái giương thật to.

“Chủ nhân, chẳng lẽ nói, ngươi là từ bên trong Thiên Kiếp, đoạt đến Nguyên Thần của Tam Đầu Giao ?”

Lâm Hải cười khổ, nhẹ gật đầu.

“Đúng là như thế!”

Tiên Nhi lập tức kinh ngạc, trầm mặc hơn nửa ngày, mới mang theo bất đắc dĩ thật sâu, ôn nhu nói.

“Chủ nhân, ngươi thật đúng là cả gan làm loạn, Thiên Kiếp đại biểu, chính là uy nghiêm của Thiên Đạo , không thể trái kháng!”

“May mắn hôm nay Tam giới ngăn cách, nếu không ngươi đoạt Nguyên Thần cùng Thiên Kiếp như vậy , chỉ sợ Tư Lôi chi thần của Thiên Đình , không xuống bắt ngươi thì không được!”

“Ha ha, đây không phải là y không bắt được ta mà!” Lâm Hải cười nói.

Mà Tiên Nhi thì là sắc mặt ngưng tụ, hướng Lâm Hải nhắc nhở.

“Chủ nhân, nếu Nguyên Thần này đã là do ngươi theo Lôi kiếp đoạt đến , thì Nguyên Thần của cái Tam Đầu Giao này, cũng đã không thể ra khỏi Luyện Yêu Hồ rồi.”

“Nếu không, một khi xuất hiện, Thiên Kiếp sẽ đến, đến lúc đó liền ngươi cũng khó trốn khỏi trừng phạt của Thiên Kiếp!”

“Ách...” Lâm Hải lập tức khẽ giật mình, cái này hắn là thật không ngờ.

Vốn tưởng rằng Lôi Vân tản, Thiên Kiếp liền đã xong, nhưng bây giờ xem xét, vẫn là còn không dứt?

Mẹ nó, không thể ra khỏi Luyện Yêu Hồ, cái kia chính mình thu cái Nguyên Thần cường đại như vậy , chẳng phải là thật là đáng tiếc?

Chẳng lẽ, mỗi ngày liền lại để cho nó ở tại đây khai thác

Không Gian Hỗn Độn? Vậy cũng quá lãng phí rồi!

“Ai!”

Lâm Hải không khỏi than nhẹ một tiếng, việc đã đến nước này, đó cũng là sự tình không có cách nào .

Thiên Kiếp đáng sợ như vậy, Lâm Hải còn thật không dám đem Nguyên Thần của Tam Đầu Giao , thả ra rồi.

Nếu không chính mình bị ảnh hưởng đến, đây chẳng phải là không may?

“Đi, Tiên Nhi, theo ta đi xem cái Tam Đầu Giao kia !”

“n!” Tiên Nhi đáp ứng một tiếng, theo Lâm Hải đi tới bên cạnh Nguyệt Hồ .

Lâm Hải ý niệm khẽ động, cái Tam Đầu Giao cực lớn ở ngọn nguồn Nguyệt Hồ kia , lập tức xuất hiện tại chính giữa trong đầu Lâm Hải .

Tuy là hình thái Nguyên Thần, nhưng cùng thân thể bị tổn hại trước đó không khác chút nào.

Cái hình dáng tướng mạo hung ác kia, lại để cho người chỉ liếc mắt nhìn, đều cảm thấy một hồi hãi hùng khiếp vía, áp lực không thôi!

Không khỏi, Lâm Hải càng thêm đáng tiếc, Yêu thú cường đại như thế, vậy mà không cách nào rời khỏi Luyện Yêu Hồ rồi.

“Tiên Nhi, ngươi cảm thấy, thần trí của cái Tam Đầu Giao này , có thể chịu ảnh hưởng hay không ?”

Tiên Nhi nghe được, nhẹ gật đầu.

“Nguyên Thần của nó, bị tổn thương rất nặng, hơn nữa là bị

Thiên Kiếp gây thương tích, căn bản không có khả năng khôi phục”

“Nếu như Tiên Nhi đoán không sai, nó mặc dù tỉnh lại, cũng sẽ biến thành một thứ không có thần trí!”

“Không thể nào!” Lâm Hải lập tức một hồi uể oải.

Chính mình mạo hiểm nguy hiểm bị Thiên Kiếp bổ, kết quả là thật sự liền làm ra cái kẻ ngu?

Hơn nữa còn là cái chủng loại không thể ra khỏi Luyện Yêu Hồ kia.

Cái này mẹ nó, giống như lỗ lớn rồi!

Ngay tại lúc Lâm Hải thất vọng cùng cực, đột nhiên lông mày mạnh mẽ nhảy lên, trong mắt bùng lên tinh mang .

“Tiên Nhi, cái Nguyên Thần kia tỉnh!”

Lâm Hải vừa dứt lời, mặt nước Nguyệt Hồ đột nhiên chấn động một hồi, sau đó sóng biển phóng lên trời!

Rống!

Ngay sau đó, một tiếng thú rống rung trời, cái Tam Đầu Giao kia trực tiếp phá nước mà ra, thân thể cao lớn thoáng cái bay vào bầu trời, quấy phong vân, xoay quanh bốc lên!

“xuống cho ta !”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, đồng thời uy áp chúa tể liền truyền đưa tới.

Nhưng không có nghĩ tới, Tam Đầu Giao vậy mà không chút nào để ý, ngược lại phía dưới chấn kinh , đột nhiên xẹt qua một đạo hư ảnh, trên không trung chạy như bay mà qua!

Chà mẹ nó, cái tên đại ngốc này , liền cả sợ hãi cũng đều không hiểu sao?

Lâm Hải dở khóc dở cười một hồi, lần đầu gặp được thứ ở tại bên trong Luyện Yêu Hồ, còn không có nghe hiệu lệnh của chính mình .

Mà lúc này đây, Tiên Nhi ở một bên, đột nhiên thét lên một tiếng kinh hãi.

“Chủ nhân, Tam Đầu Giao bay tới Không Gian Hỗn Độn rồi!”

Chương 2171: Dung hợp Hàn Thiết vạn năm

“Qua xem!”

Lâm Hải nói với Tiên Nhi một tiếng, thân ảnh lóe lên, đã đến chỗ Không Gian Hỗn Độn .

Giờ phút này, Chu Tử Chân cùng Dương Hiển, vẫn còn đang toàn lực khai phát Không Gian Hỗn Độn, thấy Tam Đầu Giao đột nhiên bay tới, tất cả đều ngừng lại, ngẩng đầu nhìn qua.

Đã thấy Tam Đầu Giao xoay quanh tại trước Không Gian Hỗn Độn, xông loạn giống như con ruồi không có đầu, trong lúc bất tri bất giác đã đến Khu vực Luyện khí vừa khai phát ra tới !

Ông!

Đột nhiên, một đạo ánh sáng trắng lập loè, bên trong Khu vực Luyện khí, trống rỗng xuất hiện một cái hư ảnh khung vuông.

bên trong khung vuông , phảng phất như có được lực lượng đáng sợ không thể kháng cự, trực tiếp đem Tam Đầu Giao bay qua, giam cầm tại trong đó.

“Rống!”

Tam Đầu Giao mất đi tự do hành động, không khỏi gầm lên giận dữ, ra sức giãy dụa.

Không biết làm sao, mặc nó có lực lượng dời sông lấp biển, cái hư ảnh khung vuông kia chỉ là phát ra ánh sáng rực rỡ, lại không chút sứt mẻ!

“Ồ?!”

Lâm Hải thấy thế, hai mắt không khỏi tỏa sáng, nghĩ tới một chuyện.

Lúc trước, khi Khu vực Luyện khí vừa mới khai phát, Lâm Hải đã từng có ý đồ cường hóa Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

Khi đó, liền xuất hiện nhắc nhở, pháp bảo không có Khí Hồn, đề nghị để hồn phách cùng một chỗ luyện hóa, độ dung hợp sẽ tương đối cao.

Cái Nguyên Thần Tam Đầu Giao này, theo nghĩa nói, chính là thuộc về hồn phách a!

Chẳng lẽ nói, đây là Thiên Ý?

Không khỏi, Lâm Hải mang theo một tia kinh hỉ, lần nữa hướng phía Tam Đầu Giao đang giãy dụa nhìn lại.

Ông!

Cảm ứng được suy nghĩ trong lòng Lâm Hải, khung vuông hư ảo giam cầm Tam Đầu Giao ở trên không, lập tức xuất hiện ra mấy chữ sáng ngời chói mắt.

Loại hình: Nguyên Thần Yêu thú (hồn phách)

Đẳng cấp: Nhị kiếp Tán Tiên

Thuộc tính: Thủy

Sau đó, tại một phương hướng khác ngoài khung vuông hư ảo này, lại thêm một cái khung vuông hư ảo xuất hiện, lúc sáng lúc tối, lóe ra hào quang.

Đồng thời, tại chỗ trống trên không của cái khung vuông hư ảo này , xuất hiện kiểu chữ nhắc nhở .

“Thỉnh để vào vũ khí (pháp bảo) cần luyện hóa !”

“Thử một chút!” nội tâm của Lâm Hải lập tức một hồi hưng phấn.

Cái Khu vực Luyện khí này sau khi bị khai phát ra, thế nhưng mà một lần cũng chưa dùng qua đấy.

Hôm nay, cái Tam Đầu Giao này đã mất đi thần trí, không khác gì cái xác không hồn .

Cùng với như thế, không bằng đem nó luyện hóa, làm Khí Hồn pháp bảo của chính mình, so với cái trạng thái hiện giờ, có ý nghĩa hơn nhiều!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải theo tay khẽ vẫy.

“Đao đến!”

Vèo!

Một đạo vầng sáng màu thủy lam hiện lên, sau một khắc, Băng Sương Chi Nhận đã bị Lâm Hải nắm trong tay.

Vừa muốn chuẩn bị đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, để vào bên trong cái khung vuông hư ảo kia, trong lòng Lâm Hải không khỏi đập mạnh một cú.

“Không được!”

Lâm Hải đột nhiên vang lên, cái Nguyên Thần của Tam Đầu

Giao này , thế nhưng mà bị Thiên Kiếp đánh dấu hiệu rồi, không cách nào ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

Nếu như bắt nó dung hợp vào bên trongTam Tiên Lưỡng Nhận Đao, cái dấu hiệu kia có thể cũng đi theo mà đến hay không ?

Nếu thực như vậy mà nói, về sau chính mình dùng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao một lát , Thiên Kiếp liền theo mà đến, đem mình bổ cái xui xẻo rầm rầm, cái kia chẳng phải là ngu xuẩn sao?

Hay là hỏi hỏi rõ ràng cho tốt!

“Tiên Nhi!”

Lâm Hải đem Tiên Nhi gọi tới bên người, đem lo lắng của mình, hướng Tiên Nhi giảng thuật một lần.

Tiên Nhi nghe được, tức thì mỉm cười.

“Chủ nhân, điểm này ngươi có thể yên tâm.”

“một khi Tam Đầu Giao bị luyện hóa, dung nhập vào bên trong Băng Sương Chi Nhận, bản chất của nó liền phát sinh biến hóa.”

“Từ nay về sau, nó là Khí linh của Băng Sương Chi Nhận , mà không phải là thân thể tồn tại Tam Đầu Giao, Thiên Kiếp sẽ tự động phân biệt Tam Đầu Giao đã chết, dấu hiệu tự nhiên sẽ tiêu tán!”

Lâm Hải nghe được, lập tức đại hỉ, nếu như thế này, vậy thì không có gì phải thật lo lắng rồi!

“Ha ha, vậy hôm nay, ta liền thử xem cái luyện khí này!”

Nói xong, Lâm Hải vung tay lên, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lóe lên vầng sáng, bay vào bên trong khung vuông hư ảo !

Ông!

Nhất thời, kiểu chữ vầng sáng chói mắt , hiển hiện tại trên không của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao .

Loại hình: Pháp bảo

Đẳng cấp: Tiên khí Hạ phẩm

Thuộc tính: Thủy

Ngay sau đó, một đạo hào quang bảy màu, bỗng nhiên tại trên không của Khu vực Luyện khí , tách ra.

Trong chốc lát, một khu vực này , vầng sáng sáng chói, ngàn đầu tia sáng màu ngọc bích, hào quang bảy màu chiếu rọi vạn dặm, phảng phất giống như tiên cảnh!

Đinh!

Một tiếng vang nhỏ, tại trên không của Khu vực Luyện khí vang lên, đặc biệt dễ nghe.

Sau đó, một hàng văn tự nhắc nhở sáng ngời chói mắt, xuất hiện tại trên không của Khu vực Luyện khí .

“Pháp bảo cùng hồn phách có thuộc tính giống nhau, độ dung hợp chín mươi chín phần trăm, có muốn dung hợp?!”

Chà mẹ nó!

hai mắt Lâm Hải lập tức tỏa sáng, một hồi kinh hỉ.

Không thể tưởng được, độ dung hợp của Băng Sương Chi Nhận cùng Tam Đầu Giao, lại có độ cao như vậy.

Dung hợp!

Lâm Hải lập tức làm ra lựa chọn.

Ông!

Đột nhiên, ánh sáng màu đỏ lập loè, một hàng chữ to bắt mắt, xuất hiện tại trên không của Khu vực Luyện khí.

Cảnh cáo: chất liệu của pháp bảo yếu hơn hồn phách, xác xuất dung hợp thành công là ba mươi phần trăm, dung hợp thất bại pháp bảo sẽ vĩnh viễn hư hao, hồn phách tiêu vong, có muốn tiếp tục dung hợp không?

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải nhìn cái tin tức cảnh cáo đột nhiên xuất hiện này, trong lòng không khỏi nhảy lên.

Cái này mẹ nó là tình huống như thế nào, xác xuất thành công mới ba mươi phần trăm, đùa giỡn ni!

“Chủ nhân, chất liệu của pháp bảo quá mức yếu ớt rồi, không chịu nổi linh hồn cường đại như thế .” Tiên Nhi ở một bên, tiếc hận nói.

“Tiên khí Hạ phẩm a, còn yếu?” Lâm Hải lập tức một hồi im lặng.

“Không phải pháp bảo có đẳng cấp yếu, mà là chất liệu yếu, chủ nhân cái Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao này, là do chất liệu gì chế tạo?”

“Hàn Thiết ngàn năm a!” Lâm Hải đáp.

“Hàn Thiết ngàn năm? Vậy thì đúng!” Tiên Nhi chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Cái Tam Đầu Giao này, chính là Yêu thú cực hàn, hàn khí trong cơ thể so với Hàn Thiết ngàn năm còn cường đại hơn rất nhiều, pháp bảo không chịu nổi, đã là hợp tình hợp lý.”

"Nếu là Hàn Thiết vạn năm, lường trước cũng sẽ không như thế, thật sự là đáng tiếc!"

Lâm Hải nghe xong, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

"Hàn Thiết vạn năm? Ca ca có a!"

Lâm Hải nhớ rõ, ngày đó tại trong bảo tàng của Chủ thượng , hắn thế nhưng mà đạt được qua một khối Hàn Thiết vạn năm, một mực để tại trong Luyện Yêu Hồ đấy.

Ý niệm khẽ động, lập tức hô một tiếng, cái Hàn Thiết vạn năm kia đã bay đến gần Lâm Hải, rơi trên mặt đất.

Từ bên trên thể tích mà xem, so với Hàn Thiết ngàn năm luyện chế ra Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trước đó, còn muốn lớn hơn không ít.

Nhìn Hàn Thiết vạn năm trên mặt đất , Lâm Hải không khỏi chau mày.

Chẳng lẽ, lại phải tìm cái hàng Thái Thượng Lão Quân kia, lại một lần nữa luyện chế lại một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao sao?

Ông!

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, đột nhiên cái Hàn Thiết vạn năm kia, lại đột nhiên tự mình bay lên, tiến vào Khu vực Luyện khí.

"Tình huống như thế nào?"

Lâm Hải không khỏi sững sờ, sau đó cái tin tức cảnh cáo hồng quang lóng lánh kia , đột nhiên biến mất.

Mà chuyển biến thành, là một đầu tin tức nhắc nhở lóng lánh màu trắng

Chủng loại: Kim loại thiết

Đẳng cấp: Vạn năm

Thuộc tính: Thủy

“Có thể dung hợp cùng pháp bảo trước mắt, độ dung hợp là một trăm phần trăm, có muốn thay thế vật dung hợp trước mắt ?”

Nhìn xem cái tin tức nhắc nhở kia , trong lòng Lâm Hải lập tức đại hỉ.

Ha ha, không cần tìm Thái Thượng Lão Quân rồi, không thể tưởng được cái Khu vực Luyện khí này, có thể tự động dung hợp!

Dung hợp!

Lâm Hải làm ra lựa chọn.

Lúc này đây, cũng không có tin tức cảnh cáo xuất hiện, Hàn Thiết vạn năm trực tiếp thay thế vị trí của Tam Đầu Giao , tiến nhập vào bên trong khung vuông hư ảo kia

“Bắt đầu dung hợp!”

Khu vực Luyện khí liền xuất hiện bốn chữ to, hào quang lòe lòe.

Đồng thời, phía dưới kiểu chữ, lại xuất hiện một thứ đồ vật giống như thanh tiến độ máy tính, tại phi tốc đọc đầu.

“Ha ha, thật sự là đơn giản dễ hiểu a!”

Lâm Hải không nghĩ tới, công năng của cái Khu vực Luyện khí này, lại nhân tính hóa như thế, cùng chơi trò chơi không có gì khác nhau.

Đinh!

Thời gian một cái nháy mắt, thanh tiến độ máy tính đã đọc đầy, một thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên.

Sau đó, quang hoa bảy màu lóng lánh, giống như là pháo hoa xì ra.

Bốn cái chữ to rực rỡ, hiển hiện tại trên không của Khu vực Luyện khí.

“Chúc mừng ngươi, dung hợp thành công!”

Cùng lúc đó, Hàn Thiết vạn năm bên trong khung vuông hư ảo, lóe lên hào quang, dần dần tiêu tán, cuối cùng chỉ còn lại có một khối khoảng ba mươi bốn mươi centimet .

Mà Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, lại lóe ra quang mang màu lam sậm chói mắt, vầng sáng sáng chói, nhiếp tâm hồn người! Đồng thời, tin tức mới, xuất hiện tại trên không của Băng Sương Chi Nhận !

Chương 2172: Băng Sương Chi Nhận, thăng cấp Thần khí!

Chủng loại: Pháp bảo

Đẳng cấp: Tiên khí Cực phẩm

Thuộc tính: Thủy

Nhìn tin tức mới của Băng Sương Chi Nhận, Lâm Hải không khỏi cao hứng cất tiếng cười to.

Ha ha ha ha!

Tiên khí Cực phẩm!

Không thể tưởng được, dung hợp Hàn Thiết vạn năm, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao vậy mà trực tiếp thăng cấp thành Tiên khí Cực phẩm rồi.

Có thể xưng là Cực phẩm, có lẽ đã là Vương giả bên trong Tiên khí đi à nha?

Thoải mái, quả thực quá sung sướng!

Đinh!

“dung hợp trước mắt đã hoàn thành, có muốn hoán đổi vị trí vật dung hợp không ?”

Hoán đổi!

Lâm Hải hạ mệnh lệnh, hào quang lập tức lóe lên, trong khung vuông hư ảo lần nữa thay thế thành Nguyên Thần của Tam Đầu Giao .

Mà khối Hàn Thiết vạn năm còn lại một ít kia, tức thì bay ra ngoài Khu vực Luyện khí, một lần nữa rơi vào dưới chân Lâm Hải, bị Tiên Nhi nhặt lên.

Đinh!

“Pháp bảo cùng hồn phách có thuộc tính giống nhau, độ dung hợp là chín mươi chín phần trăm, có muốn dung hợp không?!”

Khu vực Luyện khí lần nữa xuất hiện tin tức nhắc nhở, Lâm Hải không chút do dự, lần nữa lựa chọn dung hợp.

Lúc này đây, tin tức cảnh cáo màu đỏ không có lần nữa xuất hiện .

“Bắt đầu dung hợp!”

Sau đó, cái thanh tiến độ máy tính hào quang lập loè kia, lần nữa xuất hiện, bắt đầu phi tốc đọc đầu.

Lâm Hải lòng tràn đầy vui mừng, không khỏi có chút mong đợi.

Băng Sương Chi Nhận bây giờ, đã là Tiên khí Cực phẩm, đạt tới một cấp bậc đỉnh phong của Tiên khí rồi.

Không biết sau khi dung hợp với Tam Đầu Giao, có thể lần nữa đột phá hay không?!

Nếu thành công tiến giai thành Thần khí, vậy cũng không thể tốt hơn rồi!

tốc độ cẩu thanh tiến độ máy tính phi thường nhanh, khoảng một phút đồng hồ thời gian, liền đã đến một trăm phần trăm.

quang hoa bảy màu như là pháo hòa, lần nữa phun trào, tách ra!

“Chúc mừng ngươi, dung hợp thành công!”

“Ha ha, thành công rồi!” Lâm Hải đại hỉ, mang theo một tia hưng phấn, hướng phía Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao nhìn lại.

Quả nhiên, tin tức đã phát sinh biến hóa!

Chủng loại: Pháp bảo

Đẳng cấp: Thần khí Hạ phẩm

Thuộc tính: Thủy

Lúc nhìn thấy đẳng cấp của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao , Lâm Hải thoáng cái kích động cất tiếng cười to.

“Ha ha ha ha, Thần khí, thật là Thần khí rồi!”

Lâm Hải giơ tay khẽ vẫy, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao bắt vào trong tay, hai mắt hiện ánh sáng, quả thực yêu thích không buông tay!

Tuy Lâm Hải không chỉ có một kiện pháp bảo, nhưng đối với cái Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao này , cho tới nay đều là yêu tha thiết nhất .

Có thể nói, cái này chính là binh khí chủ chiến của Lâm Hải .

Hôm nay, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao thăng cấp đến đẳng cấp Thần khí , đối với Lâm Hải mà nói, quả thực là việc vui cực lớn!

Lâm Hải tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, thuộc tính mới của Băng Sương Chi Nhận, cũng xuất hiện ở trong đầu Lâm Hải!

Tên pháp bảo: Băng Sương Chi Nhận

thuộc tính pháp bảo: Thủy

đẳng cấp pháp bảo: Thần khí Hạ phẩm

Khí linh pháp bảo: Tam Đầu Giao

đặc hiệu của pháp bảo :

1.Đóng Băng (hiệu quả bị động, có mười phần trăm tỷ lệ đem địch nhân đóng băng, thời gian đóng băng có tỉ lệ nghịch cùng thực lực của địch nhân)

2.Giao Long Nộ (hiệu quả chủ động, phóng thích Khí linh Tam Đầu Giao tiến hành chiến đấu, kéo dài năm phút đồng hồ, trong lúc này tỷ lệ xảy ra hiệu quả đóng băng giảm xuống còn năm phần trăm. Thời gian làm lạnh: Ba mươi ngày.)

“Chà mẹ nó, không hổ là Thần khí, ngưu bức lớn hơn!” Lâm Hải nhìn tin tức nói rõ mới của Băng Sương Chi Nhận , trong mắt phát ra ánh sáng rực rỡ, kinh hỉ dị thường!

Ngoại trừ đẳng cấp của pháp bảo biến hóa, nói rõ so với trước nhiều hơn một cái Khí linh ra, không thể tưởng được biến hóa của đặc hiệu pháp bảo , lại to lớn như thế!

Chẳng những tỷ lệ phát ra Đóng Băng , nâng lên nghịch thiên mười phần trăm, lại còn nhiều ra một cái đặc hiệu Giao Long Nộ .

Phóng thích Tam Đầu Giao tiến hành chiến đấu?

Cái này mẹ nó không phải là không duyên cớ nhiều ra một cái tay chân Nhị kiếp Tán Tiên sao?

Hơn nữa, để cho người kinh hỉ nhất chính là, cái đặc hiệu Giao Long Nộ này, lại còn là kỹ năng chủ động !

Hoàn toàn không giống như Đóng Băng , dựa vào soát vận khí, dây vào cái tỷ lệ gây ra kia.

Chỉ cần mình muốn, tùy thời cũng có thể đem đặc hiệu của Giao Long Nộ gây ra, triệu hoán Tam Đầu Giao tiến hành chiến đấu.

Tuy thời gian tồn tại của Tam Đầu Giao , chỉ có năm phút đồng hồ, nhưng đối với cao thủ như Nhị kiếp Tán Tiên, tàn sát một tòa thành đô đã dư xài, đã đầy đủ rồi!

Duy nhất lại để cho Lâm Hải cảm thấy tiếc nuối chính là, cái Giao Long Nộ này có thời gian làm lạnh, hơn nữa kéo dài đến ba mươi ngày.

Nói cách khác, một khi đã thi triển Giao Long Nộ, thì lần thi triển tiếp theo liền chỉ có thể đợi đến một tháng sau rồi.

Bất quá, dù vậy, Lâm Hải cũng đủ hài lòng.

Dù sao, trải qua lần luyện khí này, dung hợp Nguyên Thần của Tam Đầu Giao , Băng Sương Chi Nhận đã xảy ra biến hóa về chất , cùng ngày xưa không thể so sánh nổi rồi!

Duy nhất lại để cho Lâm Hải có chút bận tâm chính là, thời điểm phóng thích Giao Long Nộ, cái Thiên Kiếp này có thể lần nữa đuổi theo hay không ?

Tuy trước đó Tiên Nhi đã cho ra đáp án, nhưng Lâm Hải vẫn là nhịn không được, hướng Tiên Nhi lần nữa hỏi thăm một lần.

Tiên Nhi hướng phía Lâm Hải, vẻ mặt ôn nhu cười, khẽ lắc đầu.

“Chủ nhân, ngài cứ yên tâm đi, Tam Đầu Giao trở thành Khí linh, đã cùng Băng Sương Chi Nhận cùng làm một thể.”

“Từ nay về sau, không còn là thân thể Yêu thú, như thế nào sẽ còn có Thiên Kiếp?”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Lâm Hải lần này nhả ra khí, cao hứng nhẹ gật đầu.

Đột nhiên, Lâm Hải thấy trong tay Tiên Nhi , đang cầm mảnh Hàn Thiết vạn năm còn lại kia, phi tốc xoa nắn.

Nhất thời, Lâm Hải có chút tò mò, hướng phía Tiên Nhi hỏi.

“Tiên Nhi, ngươi đây là đang làm cái gì?”

Tiên Nhi ngòn ngọt cười, hướng phía Lâm Hải ngượng ngập nói.

“Tiên Nhi thấy cái Hàn Thiết vạn năm này , còn thừa lại một chút như vậy, lường trước đã không còn trọng dụng, nên nghĩ lấy dùng nó, làm cho chủ nhân một kiện lễ vật.”

“A?” Lâm Hải nghe được, trong nội tâm lập tức tuôn ra qua một dòng nước ấm, nhìn Tiên Nhi tràn đầy cảm kích.

từ khi Lâm Hải đạt được Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, cùng Tiên Nhi quen biết đến nay, đối với tính tình của Tiên Nhi có thể nói là hiểu biết quá sâu rồi.

Nếu như nói trên cái thế giới này, ngoại trừ cha mẹ người yêu ra, còn có ai đem toàn bộ tâm thần đều phóng tại trên người mình, yên lặng kính dâng không cầu hồi báo, cái kia không phải là Tiên Nhi thì còn có ai!

Thậm chí, Lâm Hải có thể khẳng định, mặc dù chính mình lại để cho Tiên Nhi đi chết, Tiên Nhi sẽ đều không chút do dự mà chấp hành.

Không khoa trương chút nào mà nói, Lâm Hải hắn , chính là toàn bộ thế giới của Tiên Nhi !

“Tiên Nhi, cám ơn ngươi!”

Lâm Hải nhìn Tiên Nhi rất nghiêm túc loay hoay bắt tay xoa xoa Hàn Thiết vạn năm đầu thừa đuôi thẹo, vô cùng trịnh trọng nói.

Có thể có một cái hồng nhan không cầu bất luận cái gì hồi báo, một lòng chỉ vì chính mình như Tiên Nhi, Lâm Hải thực không biết mình, là phúc phận đã tu luyện mấy cái cuộc đời .

Tiên Nhi cúi đầu, khuôn mặt lập tức ửng đỏ, ngượng ngùng cười cười, ôn nhu nói.

“Chủ nhân cùng Tiên Nhi, không cần khách khí như thế!”

“Đối với Tiên Nhi mà nói, chủ nhân cao hứng, cũng là hạnh phúc lớn nhất của Tiên Nhi!”

Lâm Hải nghe được Tiên Nhi nói như thế, nội tâm ôn hòa như nước thủy triều, nhìn khuôn mặt tươi cười đoan trang xinh đẹp của Tiên Nhi , tràn đầy trìu mến.

Giờ khắc này, nội tâm của Lâm Hải, âm thầm thề.

Hắn nhất định phải hảo hảo bảo hộ Tiên Nhi, sẽ không để cho

Tiên Nhi bị bất luận cái tổn thương gì, dù là một chút cũng đều không được!

Từ nay về sau, Tiên Nhi, sẽ là Nghịch Lân của Lâm Hải hắn , sờ vào hẳn phải chết!

“Ha ha, bộ phận chủ thể đã hoàn thành!”

Đột nhiên, Tiên Nhi hoan hô một tiếng, nghiêng đầu đem vật trong tay, hướng phía Lâm Hải nhoáng một cái, cái bộ dạng hoan hô tung tăng như chim sẻ kia , cùng đoan trang trang nhã vừa nhìn , có khác nhau rất lớn.

Giờ khắc này Tiên Nhi, tựa hồ càng giống là một cái tiểu nữ hài hoạt bát đáng yêu .

“Chủ nhân, ngươi thích không?”

sau khi Tiên Nhi cười xong, liền mang theo một vẻ khẩn trương, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ưa thích, chỉ cần là thứ Tiên Nhi đưa, mặc kệ là cái gì, ta đều ưa thích!” Lâm Hải nhìn Tiên Nhi, trịnh trọng nói.

Tiên Nhi nghe được, lập tức ngượng ngùng cúi đầu xuống, trên mặt đẹp treo đầy nồng đậm vui sướng.

một câu ưa thích này của Lâm Hải , đối với Tiên Nhi mà nói, quả thực so với ăn hết mật còn ngọt hơn.

“Chủ nhân chờ một lát, còn có một bước cuối cùng, liền đại công cáo thành rồi!” Tiên Nhi nói xong, thân ảnh lóe lên, đã đến trước thi thể Thần Long, đột nhiên ra tay, rút ra một sợi Long gân (gân rồng).

Chương 2173: Tân Nguyệt, Hinh Nguyệt!

Trong lòng Lâm Hải kinh ngạc, nhìn xem Tiên Nhi bận việc, không biết Tiên Nhi rút Long gân làm cái gì.

Nhưng thấy Tiên Nhi, đem Long gân cắt lấy một đoạn ngắn, hướng phía vật hình trăng lưỡi liềm trong tay khẽ quấn.

Sau đó, hai đầu Long gân, giống như mọc rể, liền rót vào bên trong Hàn Thiết vạn năm .

Tiên Nhi tiện tay lôi kéo Long gân, liền nghe thấy ông ông tác hưởng, giống như tiếng sấm.

Một cỗ khí tức cường đại khắc nghiệt, bỗng nhiên phóng thích mà ra, ngón tay ngọc buông lỏng, không khí xung quanh đều chấn động không thôi.

Phảng phất có một đạo vầng sáng vô hình, đã phá vỡ khí lãng, xuyên thấu không gian, chỉ lưu lại một đạo vầng sáng, sáng ngời chói mắt!

“Chủ nhân, cho!”

Tiên Nhi thoả mãn cười cười, sau đó đem vật trong tay , đưa cho Lâm Hải.

Lâm Hải nhận lấy, nắm trong tay, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

“Ná cao su!”

Đối với lễ vật mà Tiên Nhi tiễn đưa cho chính mình này , Lâm

Hải lại qua quen thuộc rồi.

Tuy hình dạng giống như trăng lưỡi liềm, nên mới đầu Lâm Hải còn không rõ ràng cho lắm, nhưng nhìn Long gân treo bên trên một cái, Lâm Hải lập tức nhận ra được.

Cái này rõ ràng chính là một thanh ná cao su!

Chính mình lúc nhỏ, nhà tại nông thôn, cũng không thiếu lần chơi ná cao su, dùng ná cao su đánh chim sẻ.

“Chủ nhân, còn có những viên đạn này.”

Tiên Nhi duỗi tay nhỏ ra, lại đưa cho Lâm Hải một cái Bách Bảo Nang thơm ngào ngạt .

Lâm Hải mở ra xem xét, bên trong chứa một trăm viên đạn hình cầu , đều là dùng Hàn Thiết vạn năm chế tạo.

Lâm Hải nhận lấy, trong lòng lòng tràn đầy vui mừng, nhìn Tiên Nhi cười nói.

“Tiên Nhi, cám ơn ngươi!”

“Chủ nhân lại cùng Tiên Nhi khách khí rồi.” Tiên Nhi mỉm cười, sau đó trên mặt sầu não nói.

“Tiên Nhi biết rõ chủ nhân, lúc nào cũng tưởng niệm Hinh Nguyệt, nên tự chủ trương, đem cái ná cao su này làm thành hình trăng lưỡi liềm.”

“Ý muốn là trấn an chủ nhân, đem ná cao su này mang theo trên người, liền giống như có Hinh Nguyệt ở bên làm bạn, để giải nỗi khổ tương tư của chủ nhân .”

Lâm Hải nghe được Tiên Nhi nói chuyện đó, đầu không khỏi ông một tiếng, trong nội tâm như là bị suối nước nóng đổ vào, vừa ôn hòa lại vừacảm động.

Hắn thật không có nghĩ đến, Tiên Nhi tiễn đưa cho chính mình một cái ná cao su, lại vẫn có ý tứ sâu như vậy .

“Tiên Nhi, ngươi có tình rồi!”

Lâm Hải nhẹ khẽ vuốt vuốt ná cao su, hướng phía Tiên Nhi, vô cùng cảm kích nói.

Tiên Nhi mỉm cười, đưa tay khẽ vuốt mái tóc rủ xuống trên cái trán , thẹn thùng cúi đầu.

“Chủ nhân, đây đều là việc Tiên Nhi phải làm, Tiên Nhi chỉ hy vọng, chủ nhân có thể cùng Hinh Nguyệt, sớm ngày đoàn viên.”

“n!” Lâm Hải trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu, đem ná cao su nắm chặt, dán ở trước ngực.

“Được, ngày đó, tuyệt sẽ không quá trễ!”

Nói xong, Lâm Hải nhìn ná cao su trong tay, giống như nhìn người yêu mong nhớ ngày đêm , thâm tình nói.

“Từ nay về sau, ta sẽ luôn luôn đem cái ná cao su này , mang theo trên người.”

“Như vậy, liền phảng phất như Hinh Nguyệt, chưa từng rời đi!”

Leng keng!

Cái lúc này, trong đầu Lâm Hải, vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

“Ngươi đã nhận được một kiện thần binh, mời đặt tên cho thần binh.”

Lâm Hải hít sâu một hơi, mang theo tưởng niệm thật sâu nói.

“Nếu cái ná cao su này , là do Tiên Nhi tiễn đưa ta, dùng để ký thác tương tư với Hinh Nguyệt.”

“Như vậy, tên của nó, cứ kêu là Gửi Tương Tư a!”

Leng keng!

Đặt tên thành công!

Sau đó, tin tức liên quan đến cái ná cao su này, liền hiển hiện tại trong đầu Lâm Hải .

Tên thần binh : Gửi Tương Tư

Đẳng cấp thần binh : Tiên khí Trung phẩm

“Là Tiên khí Trung phẩm, cũng không tệ lắm, duy nhất đáng tiếc, là kiện thần binh, mà không phải là pháp bảo!”

thời gian Lâm Hải tu hành cũng không ngắn, đối với khác nhau giữa thần binh cùng pháp bảo , cũng có nhận thức rõ ràng .

Cái gọi là pháp bảo, là có thể tế lên đả thương người, đẳng cấp tương đối cao sẽ mang theo một ít đặc hiệu, biến hóa ngàn vạn, lại để cho người khó lòng phòng bị.

Mà thần binh lại khác pháp bảo, công năng lại tương đối chỉ có một, không thể biến hóa, không mang theo đặc hiệu, biểu hiện ra ngoài cùng đao thương côn bổng vv… trên thế gian không có gì khác nhau.

Nhưng cái khác mà nói, thần binh tự nhiên không giống với sắt thường, cùng pháp bảo đồng dạng, cũng là có được đẳng cấp.

Đẳng cấp càng cao, uy lực càng mạnh, cũng không thua tại pháp bảo ngang giai .

Đổi câu thông tục dễ hiểu mà nói, dùng thần binh tiến hành công kích, thì chính là giống như công kích vật lý !

Mà pháp bảo thì không thông, mỗi một kiện pháp bảo đều ẩn chứa thuộc tính đạo pháp khác nhau, tương đương với công kích ma pháp trong trò chơi !

Nhưng bất kể là công kích vật lý , hay là công kích ma pháp , chỉ cần đẳng cấp tương đương, uy lực cũng không có khác biệt quá lớn .

Vì thế, thần binh cùng pháp bảo, căn bản mà nói, cũng không phân chia cao thấp.

Chỉ là, thần binh so với pháp bảo, thủ đoạn công kích lại ít đi một tí mà thôi.

Theo bản thân Lâm Hải mà nói, hắn càng ưa thích pháp bảo nhiều hơn một ít.

Dù sao Lâm Hải tu hành Đại Ngũ Hành Thuật, đối với thi triển đạo pháp , sẽ có tăng thêm thật lớn .

Nếu là pháp bảo, Lâm Hải có thể đem uy lực tại trên cơ sở vốn có, ít nhất đề cao ba thành.

Nhưng thần binh mà nói, bởi vì là công kích vật lý, Đại Ngũ Hành Thuật liền không cách nào phát huy tác dụng.

Cũng may, cái Gửi Tương Tư này chính là vật mà Lâm Hải dùng để tưởng niệm Liễu Hinh Nguyệt, công năng chủ chiến rơi xuống thấp nhất.

Vì thế, Lâm Hải mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cũng không quá để ý.

Huống chi, mặc dù là thần binh, đó cũng là cấp bậc Tiên khí Trung phẩm, lại là ám khí viễn trình , nếu như thực sử dụng trong chiến đấu , tác dụng cũng là thật lớn!

Nhìn cái ná cao su hình trăng lưỡi liềm bên hông này , trước mắt Lâm Hải đột nhiên một hồi hoảng hốt.

Sau đó, một câu thơ, không hề dấu hiệu mà xuất hiện ở trong đầu.

“Yêu khoá đạn cung tân nguyệt dạng, thủ chấp tam tiêm lưỡng nhận thương.” (Eo đeo ná cao su hình trăng lưỡi liềm, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao)

Sau một khắc, Lâm Hải đột nhiên bừng tỉnh, sau đó mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Cái câu thơ này, hắn có ấn tượng, chính là một câu ở bên trong 《 Tây Du Ký 》 , lúc .miêu tả Nhị Lang Chân Quân

Tại sao trong lúc này, lại đột ngột xông ra trong đầu chính mình ?

Trong giây lát, Lâm Hải cúi đầu xuống, nhìn nhìn bộ dạng của chính mình hôm nay , sắc mặt không khỏi đại biến.

Chỉ thấy mình bây giờ, cầm trong tay Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, eo đeo ná cao su, hơn nữa cũng là hình trăng lưỡi liềm, cái này mẹ nó không sống thoát cách ăn mặc của Nhị Lang Thần sao?

Còn có, cái Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao này !

Lâm Hải đột nhiên nhớ tới, tại trong thư tịch thần thoại của thế gian ghi lại, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của Nhị Lang Thần , Khí Hồn là Tam Thủ Thần Giao đã trộm cướp Long Châu trấn điện của Lăng Tiêu Bảo Điện, rồi một mình hạ giới !

Mà Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của chính mình , cũng là vừa vặn dung hợp một con Tam Thủ Giao , đem nó luyện biến thành

Khí Hồn!

Mẹ nó!

đầu Lâm Hải , không khỏi ông một tiếng, triệt để mộng ép!

Trước đó đã từng có đủ loại dấu hiệu, lại để cho Lâm Hải mới đầu hoài nghi tới, kiếp trước của mình có khả năng là Hậu Nghệ.

Mà người yêu Liễu Hinh Nguyệt của mình , lại cùng Hằng Nga lớn lên không khác chút nào, lại để cho Lâm Hải càng thêm kiên định cái thuyết pháp này.

Thế nhưng mà hôm nay, như thế nào thoáng cái lại hướng phía Nhị Lang Thần mà phát triển rồi?

Lâm Hải không muốn tỉ mỉ suy nghĩ, cái tưởng tượng này, thật sự là cực kỳ đáng sợ!

Vũ khí của mình, cùng Nhị Lang Thần không khác chút nào, liền cả Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao chủ chiến , Khí linh đều là giống nhau.

“Đúng rồi, còn có A Hoa, Tiểu Hồng, Ngân Hợp!!!”

Đồng tử của Lâm Hải, lần nữa mạnh mẽ co rụt lại, lộ ra biểu lộ kinh hãi thật sâu !

Nhị Lang Thần có Hạo Thiên Khuyển, chính mình có A Hoa!

Nhị Lang Thần có Nghịch Thiên Ưng, Tiểu Hồng cũng tự xưng Nghịch Thiên Ưng!

Nhị Lang Thần có Ngân Hợp Mã (*ngựa Ngân Hợp), chính mình có Thần Long Ngân Hợp, thế nhưng mà Ngân Hợp con mẹ nó lại biến thành ngựa!!!

Còn có, chính mình học tập Tam Nhãn Thần thông của Nhị

Lang Thần , trên trán cũng mọc con mắt thứ ba!

Mẹ nó a, đây rốt cuộc là tình huống như thế nào?!

Lâm Hải càng nghĩ càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trong bất tri bất giác, chính mình vậy mà từ trong ra ngoài, đều trở nên không khác gì cùng Nhị Lang Thần rồi!

trong ánh mắt Lâm Hải, không khỏi dần hiện ra vẻ bối rối.

trong thần thoại truyền thuyết, Hằng Nga thế nhưng mà thê tử của Hậu Nghệ a!

Nếu như mình là Nhị Lang Thần, cái kia giữa mình cùng Hằng Nga, lại có quan hệ gì?

Chẳng lẽ nói, cái này biểu thị, mình cùng Liễu Hinh Nguyệt, căn bản là không có khả năng ở cùng một chỗ sao?

“Không có khả năng, cái này quyết không thể nào!”

Trong mắt Lâm Hải không khỏi lộ ra sợ hãi thật sâu, căn bản không cách nào tiếp nhận sự thật này.

Trong lúc hoảng sợ, ánh mắt của Lâm Hải, lại một lần nữa đã rơi vào bên trên ná cao su Gửi Tương Tư bên hông , toàn thân không khỏi chấn động !

“ná cao su của Nhị Lang Thần , là hình trăng lưỡi liềm!”

“Tân Nguyệt (trăng lưỡi liềm), Hinh Nguyệt!”

“Chẳng lẽ nói, đây hết thảy, cũng sớm đã là chú định sao?” đầu óc Lâm Hải trống rỗng, chỉ còn lại có dời sông lấp biển trong nội tâm , không cách nào dẹp loạn!

Chương 2174: Tiểu Hắc cầu viện

Lâm Hải tâm loạn như ma, bị hết thảy hù đến triệt để rồi.

Kiếp trước của mình, chẳng lẽ thật là Nhị Lang Thần?

Nếu không, tại sao có thể có nhiều trùng hợp như vậy !

Thế nhưng mà, ở trong Thiên Đình rõ ràng còn có một Nhị Lang Thần a, trong Thiên Đình Giao Dịch Quần còn thường xuyên bốc lên phao đấy.

Cái này mẹ nó, đến cùng là tình huống như thế nào?

Lâm Hải chỉ cảm thấy, ở bên trong đầu của mình, quả thực như là một đoàn bột nhão, tâm đều nhanh muốn nổ tung!

Trong giây lát, Lâm Hải ngửa đầu phát ra một tiếng thét dài.

“A!!!!”

tiếng kêu gào này , rung trời động đất, với tư cách là chúa tể của Luyện Yêu Hồ, thổ lộ cảm xúc như thế , khiến một phương thiên địa này , giống như đã xảy ra mưa băng biển gầm.

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, nước trong Nguyệt Hồ, sóng biển bốc lên, trùng thiên triệt địa, đại địa run rẩy, nhật nguyệt vô quang!

sinh linh bên trong Luyện Yêu Hồ, từng cái tất cả đều lộ ra thần sắc kinh khủng, lấy làm kinh ngạc, phảng phất như tận thế tiến đến!

khuôn mặt Tiên Nhi cũng trở nên tái nhợt vô huyết, thấy Lâm Hải đột nhiên không khống chế được cảm xúc, không khỏi lo lắng vạn phần.

“Chủ nhân, mau dừng lại a, ngươi là chúa tể tại đây, mảnh không gian này không chịu nổi tâm tình mất khống chế của ngươi!”

“Nếu tiếp tục như vậy, Thiên Địa bên trong Luyện Yêu Hồ sẽ sụp đổ, trở lại Hỗn Độn Thế Giới!”

thanh âm của Tiên Nhi , tuy không lớn, lại giống như Kinh Lôi hiện thế, nổ vang tại trong đầu Lâm Hải , giống như thể hồ quán đính!

Lâm Hải đột nhiên dừng lại thanh âm thét dài, mây đen trong Luyện Yêu Hồ lúc này mới tán đi, thủy triều lui tán, hết thảy khôi phục như lúc ban đầu.

“Chủ nhân, ngươi đến cùng làm sao vậy?”

vẻ mặt Tiên Nhi lo lắng, hướng phía Lâm Hải ân cần hỏi.

Ánh mắt của Lâm Hải ngốc trệ, trầm mặc không nói, tới hồi lâu, ánh mắt mới từ từ khôi phục hào quang.

Chợt, trở nên thanh tịnh như nước, kiên định vô cùng!

“Ha ha!”

Lâm Hải không khỏi cười một tiếng, trong tiếng cười tràn đầy tự giễu.

Sau đó, một cỗ ý chí chiến đấu hào khí vân thiên, bỗng nhiên từ trên người Lâm Hải bay lên.

Phảng phất có một đạo quang mang màu trắng nghiêm nghị không thể xâm phạm, đem toàn thân Lâm Hải bao phủ, lộ ra trang nghiêm thần thánh, ngạo nghễ thương khung!

“Ta thật sự là buồn cười quá, chỉ là một ít suy đoán của mình, chưa chắc đã là thực, cần gì phải bi thương!”

Lâm Hải như là lầm bầm lầu bầu, không mang theo một tia cảm kích nói.

Sau đó, lông mày đột nhiên nhảy dựng, trong hai mắt sáng ngời như điện, hiện lên một đạo hào quang đáng sợ làm lòng người vì sợ mà tâm rung động !

“Lui một vạn bước mà nói, cho dù ta thật là Nhị Lang Thần, thì tính sao?!”

“Hinh Nguyệt là người yêu của ta, điểm này ai cũng không cải biến được!”

“Thiên Đạo Luân Hồi, cũng không được!!!”

Bá!

Đột nhiên, Lâm Hải đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay mạnh mẽ vung lên, trong không gian ẩn ẩn truyền đến thanh âm rồng ngâm , cái hàn khí bức người kia, lập tức lưu lại một đạo băng sương tại trong không khí, thật lâu không tiêu tan!

hai mắt Lâm Hải nhíu lại, lăng lệ ác liệt như kiếm, mang theo sát cơ lành lạnh, nói ra từng chữ từng chữ.

“Ai dám ngăn ta cùng một chỗ với Hinh Nguyệt , Lâm Hải ta, giết chết hết!!!”

“A!”

Tiên Nhi ở một bên, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, bị sát cơ đáng sợ trên người Lâm Hải tản mát ra , làm cho liền lùi lại ba bước.

“Chủ nhân, ngươi vừa rồi, thật đáng sợ a!”

trên mặt Tiên Nhi là vẻ kinh hoảng, hướng phía Lâm Hải, điềm đạm đáng yêu nói ra.

Lâm Hải khẽ giật mình, lúc này mới phát hiện tâm tình của mình, lại bị cách nghĩ hỗn loạn trong nội tâm nhuộm đen, đem Tiên Nhi đều dọa.

Cuống quít, Lâm Hải đem một thân sát khí tán đi, hướng phía Tiên Nhi áy náy cười cười.

“Tiên Nhi, thực xin lỗi, vừa rồi nghĩ đến một ít sự tình không tốt, là ta thất thố rồi!”

“Không có quan hệ, chủ nhân không cần nói xin lỗi!” Tiên Nhi lắc đầu, sau đó đột nhiên cúi đầu xuống, cắn đôi môi, có chút thương tâm nói.

“Là Tiên Nhi, lễ vật tiễn đưa chủ nhân , chủ nhân không vui sao?”

“Đây cũng không phải!” Lâm Hải liên tục khoát tay, sau đó vươn tay, thập phần thân thiết vuốt ve Gửi Tương Tư bên hông.

Sau đó, ngẩng đầu, nhìn Tiên Nhi, vô cùng rất nghiêm túc ôn nhu nói.

“Tiên Nhi, đây là lễ vật tốt nhất mà ta thu được, cám ơn ngươi, thật sự!”

Tiên Nhi lúc này mới chuyển bi thành hỉ, khuôn mặt ngượng ngùng hồng lên, nhìn Lâm Hải hàm tình mạch mạch nói.

“Chủ nhân ưa thích là tốt rồi, Tiên Nhi rất vui vẻ!”

trên mặt Lâm Hải, cũng hiện ra dáng tươi cười, vừa muốn mở miệng, lại đột nhiên lại biến sắc.

“Chủ nhân, ngươi làm sao vậy?”

Tiên Nhi lập tức cả kinh, lo lắng mà hỏi.

“Tiểu Hắc gặp được phiền toái!”

Lâm Hải nhướn mày, sau đó cùng Tiên Nhi đánh cái bắt chuyện, ý niệm khẽ động liền ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, chân đạp tường vân, hướng phía phương hướng Huyết Hải , một đường bão táp.

“Tiểu Hắc, tình huống đến cùng là như thế nào?”

Lâm Hải còn đang trên đường, liền thông qua tâm linh câu thông, hướng Tiểu Hắc dò hỏi cụ thể .

Vừa rồi, lúc ở bên trong Luyện Yêu Hồ , Lâm Hải nhận được Tiểu Hắc xin giúp đỡ.

Nội dung phi thường đơn giản: Có phiền toái, nhanh chóng đến!

Lâm Hải cũng biết trong Huyết Hải, nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, Tiểu Hắc nói có phiền toái, thì cái phiền toái này tuyệt đối sẽ không nhỏ!

“Ta cùng Lâm Kiếm, tu hành ở chỗ này, vốn bình yên vô sự, cũng không biết như thế nào, đột nhiên từ trong Huyết Hải, lao tới rất nhiều quái thú, đem chúng ta vây quanh rồi!”

“Ta cùng Lâm Kiếm, hiện tại đang ra sức chém giết, nhưng là quái thú từ trong Huyết Hải đi ra, thực lực càng ngày càng mạnh, chúng ta cũng càng ngày càng cố hết sức, nếu ngươi tới chậm, có khả năng liền không thấy được chúng ta!”

Lâm Hải tiếp thu đến tin tức mà Tiểu Hắc truyền lại, đồng tử lập tức co rụt lại, tâm thoáng cái liền trầm xuống.

“Chà mẹ nó, trong Huyết Hải thậm chí có quái thú!”

Tin tức này, có thể là không như bình thường!

Chính là không nghĩ tới, chỉ là Huyết Sát Chi Khí đáng sợ kia, một cái sơ sẩy, đều đủ để muốn mạng người rồi.

Kết quả hiện tại lại có Yêu thú qua lại, không cần nghĩ cũng có thể đoán được, Tiểu Hắc cùng Lâm Kiếm giờ phút này, nhất định đã tràn đầy nguy cơ!

“Dương Hiển, dẫn ta chạy đi, nhanh!”

Lâm Hải trực tiếp đem Dương Hiển, từ trong Luyện Yêu Hồ gọi đi ra, gấp giọng phân phó nói.

Dương Hiển chính là Nhị kiếp Tán Tiên, tốc độ đằng vân giá vũ, so với chính mình phải nhanh hơn nhiều.

Bây giờ thời gian cấp bách, chạy đi quan trọng hơn, chỉ có thể lại để cho Dương Hiển, tạm thời đi ra làm cái lái xe rồi!

“Vâng!”

Dương Hiển đáp ứng một tiếng, nhìn ra sắc mặt của Lâm Hải không đúng, cũng không hỏi nhiều.

Chân nguyên trong cơ thể vận chuyển tới cực hạn, chân đạp tường vân, chở khách là Lâm Hải, hướng phía phương hướng theo như lời Lâm Hải , hóa thành một đạo lưu quang, bay nhanh mà đi.

“sát khí thật cường đại !”

Rất nhanh, đã đến trên không Huyết Hải, Dương Hiển không khỏi hít một hơi khí lạnh, đem tường vân cấp tốc dừng lại!

Sau đó, xem lên sát khí trước mặt kia bay thẳng lên đám mây, ngăn lại đường đi, trong lòng không khỏi hoảng hốt!

Mặc dù Dương Hiển chính là Nhị kiếp Tán Tiên, nhưng đối mặt với sát khí nồng đậm đáng sợ như thế, trong lòng đều một hồi nhút nhát.

“Chủ nhân, ngươi muốn tìm, là tại đây sao?” Dương Hiển hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Đúng vậy!”

Lâm Hải vừa nói, một bên vừa đẩy ra đám mây, Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, xuyên thấu qua cái sát khí màu đỏ như máu đậm đặc như thực chất kia, hướng phía dưới nhìn lại.

phía dưới cái vừa nhìn này, Lâm Hải lập tức chấn động, đồng tử kịch liệt co rút lại!

“Cái kia là cái gì!”

Chỉ thấy phía dưới, chỗ biên giới Huyết Hải, Tiểu Hắc cùng Lâm Kiếm tựa lưng mà đứng, một cái vung quyền, một cái múa kiếm, đem quanh thân hộ kín không kẽ hở!

Mà xung quanh bọn hắn, lại có mấy chục quái vật mình cao hơn một trượng, sát khí ngập trời .

Những quái vật này, một thân huyết hồng, giương nanh múa vuốt, từng cái đều có được tu vi Đại Thừa kỳ, đang không ngừng điên cuồng gào hét, đối với Tiểu Hắc cùng Lâm Kiếm, điên cuồng phát động công kích!

Tiểu Hắc vẫn còn tốt, đối phó với những quái vật này, lộ ra hời hợt, thành thạo.

Nhưng mà, tu vi của Lâm Kiếm khá thấp, mặc dù có sáo trang khát máu, còn có thể miễn cưỡng chèo chống, nhưng cũng đã thua chị kém em, chật vật không chịu nổi!

Nếu không có Tiểu Hắc chiếu ứng, chỉ sợ giờ phút này đã sớm táng thân rồi!

Bất quá, dù vậy, vẻ mặt Lâm Kiếm vẫn là quật cường cùng lãnh khốc, ngược lại càng giết càng hăng, không có một tia ý sợ hãi, ngược lại chiến ý bốc lên!

“Khá tốt, đến coi như kịp thời!”

Tiểu Hắc cùng Lâm Kiếm tuy không cách nào thoát thân, nhưng ít ra tạm thời không có có nguy hiểm về sinh mạng . Lâm Hải vừa thở dài một hơi, nhưng sau đó lại mãnh kinh, hoảng sợ biến sắc!

Chương 2175: Lâm Kiếm bị bắt!

Chỉ thấy ở chỗ sâu trong Huyết Hải kia, một cái quái vật thân cao vài chục trượng, một thân huyết hồng, đang như là U Linh, hướng phía phương hướng của Tiểu Hắc cùng Lâm Kiếm mà đến.

Quái vật tuy có thân hình cao lớn, nhưng tại chính giữa cái không gian khắp nơi đều là một mảnh huyết hồng này, lại cực kỳ hòa hợp.

Nếu như không phải Lâm Hải dùng Thiên Nhãn Thần Thông quan sát xuống, thì cũng sẽ khó khăn mà phát hiện.

Đương nhiên, đây không phải điều để cho Lâm Hải giật mình nhất, chính thức lại để cho trong lòng Lâm Hải nhảy dựng lên, là vì trên người cái con quái vật này, là sát khí ngập trời làm cho lòng người kinh hãi !

“Dương Hiển, cái thứ kia, là tu vi gì?!!!”

bởi vì Lâm Hải ở bên trong không trung, cách nhau khá xa, lại trở ngại hạn chế tu vi, nên phân biệt không ra tu vi của cái con quái vật này.

Chỉ là cảm thấy, cái con quái vật này cùng đám đang vây công Tiểu Hắc cùng Lâm Hải kia, cường đại hơn rất nhiều.

Dương Hiển theo phương hướng Lâm Hải chỉ qua nhìn lại, sau đó nhướn mày.

“Chỉ từ khí thế mà xem, không bằng Tiên Đạo Chí Tôn trong nhân loại , cùng với Ma Đạo Chí Tôn bên trong ma quái !”

Tê ~

Lâm Hải nghe được, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Nếu thật sự là như thế, cái kia Tiểu Hắc cùng Lâm Kiếm, thật có thể nguy hiểm.

Tiểu Hắc là Nguyên Thần thứ hai của mình, tuy cường hãn, lại có công pháp nghịch thiên như Phá Quân Sát.

Nhưng tu vi của y chỉ có Đại Thừa trung kỳ, lại đang tác chiến tại sân khách Huyết Hải, chỉ sợ căn bản không cách nào chống cự công kích của quái vật kia .

Lâm Kiếm liền càng không cần phải nói, tuy tiềm lực vô cùng, tương lai không thể đong đếm.

Nhưng mà, tiềm lực cuối cùng vẫn không cùng cấp với thực lực, Lâm Kiếm trước mắt, đối mặt với cái cao thủ hơn cả đẳng cấp này, còn là lộ ra quá yếu.

Mà Tiểu Hắc cùng Lâm Kiếm, giờ phút này đang toàn lực ứng đối với đám quái vật vây công bọn hắn, căn bản không có phát giác, địch nhân lại càng cường đại hơn, đã đang bơi tới gần bọn hắn .

Lâm Hải lập tức lo lắng vạn phần, thông qua tâm linh câu thông, cấp tốc cảnh báo cho Tiểu Hắc !

“Tiểu Hắc, chú ý phương hướng tay trái của ngươi , có Ma Đạo Chí Tôn đang tới gần!”

Tiểu Hắc thu được tin tức của Lâm Hải , trong lòng lập tức đập mạnh một cú, hướng phương hướng phía tay trái nhìn lại.

Sau đó, đồng tử co rụt lại, hoảng sợ biến sắc!

“Chà mẹ nó, bản thể, ngươi nha còn không mau xuống, chờ gã đến gần, lão đệ ta liền ăn tỏi rồi!”

Lâm Hải không khỏi cười khổ, nếu ta có thể xuống dưới, đã sớm đi xuống, còn cần ngươi nói!

vị trí hiện tại của Tiểu Hắc cùng Lâm Kiếm, so với lúc Lâm Hải rời đi , lại đã đi sâu vào không ít.

Lâm Hải tu hành dù sao cũng là Tiên đạo, trong cơ thể đã không có Nguyên Thần thứ hai ma hóa , căn bản không cách nào xâm nhập vào sâu như vậy.

Nếu cưỡng ép tiến vào Huyết Hải, đừng nói cứu người, đoán chừng đi đến nửa đường, chính mình trước đã bị Huyết Sát Chi Khí cắn nuốt.

“Dương Hiển, ngươi có thể tiến vào trong Huyết Hải cứu người sao?”

Lâm Hải vừa quay đầu, hướng phía Dương Hiển hỏi.

Dương Hiển nắm chòm râu dê, hơi khẽ cau mày, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Tiến vào ngược lại là có thể, chỉ có điều khí tức của Tán Tiên cùng người tu hành bình thường có khác biệt.”

“Nếu ta tiến vào trong đó, một khi trong Huyết Hải có cường giả Tán Tiên, lập tức xuất hiện, chỉ sợ đến lúc đó ta sẽ lâm vào trong nguy hiểm.”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, vung tay lên.

“Cái kia mà không sợ, ngươi là người trong Luyện Yêu Hồ ta, mặc ngươi gặp được nguy hiểm, chỉ cần ta có một cái ý niệm trong đầu, đều có thể đem ngươi thu hồi lại!”

Dương Hiển nghe được, lúc này mới yên tâm, hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Ta đây hiện tại, đi xuống cứu người!”

“Tốt!”

Lâm Hải đáp ứng một tiếng, đem tường vân triệu hoán ra, dẫm ở dưới chân.

Mà Dương Hiển tức thì theo đám mây bay thấp, đã đến biên giới Huyết Hải, hít sâu một hơi, nhảy vào trong đó.

Ông!

Dương Hiển vừa tiến vào phạm vi Huyết Hải, lập tức Huyết Sát Chi Khí nồng đậm, liền hướng phía Dương Hiển phô thiên cái địa mà đến.

“Uống!”

Dương Hiển thấy thế, đột nhiên hét lớn một tiếng, đỉnh đầu xuất hiện một đoàn ánh sáng trắng, đem toàn thân bao ở trong đó, lúc sáng lúc tối, cấp tốc lập loè.

Lốp ba lốp bốp!

Cái sát khí màu đỏ như máu tràn ngập cả phiến không gian kia, giống như là lưỡi dao sắc bén trùng kích ánh sáng trắng xung quanh Dương Hiển, phát ra một hồi tiếng vang dồn dập .

Dù sao, Dương Hiển cuối cùng vẫn là Nhị kiếp Tán Tiên, tu vi sâu không lường được!

Những Huyết Sát Chi Khí kia tuy hung mãnh, nhưng căn bản là không cách nào đem Dương Hiển làm gì!

dưới chân Dương Hiển như gió, hướng phía phương hướng Tiểu Hắc cùng Lâm Kiếm xông tới, trong chớp mắt đã đến phụ cận.

"Uống!"

Ngay sau đó, Dương Hiển hét lớn một tiếng, cánh tay vung vẩy, lập tức có một đạo ánh sáng trắng hiện lên.

Sau một khắc, những quái vật vây quanh Tiểu Hắc cùng Lâm Kiếm kia, lập tức bị ánh sáng trắng cắt thành hai đoạn, ầm ầm nổ tung!

Tiểu Hắc cùng Lâm Hải đang chém giết, thấy đối thủ đột nhiên tử vong, không khỏi sững sờ.

Cái lúc này, thanh âm của Dương Hiển , cấp tốc truyền đến.

"Ta phụng mệnh của chủ nhân Lâm Hải, cứu các ngươi đi ra ngoài, nhanh chóng theo ta ly khai!"

Tiểu Hắc cùng Lâm Kiếm thấy viện binh đã đến, lập tức đại hỉ, hướng phía Dương Hiển nhẹ gật đầu, theo sát Dương Hiển, hướng phía bên ngoài lui lại.

"Rống!"

Vừa đi hai bước, cái con Yêu thú cao lớn muốn đánh lén kia, đã đến gần.

Một tiếng gào thét, nó liền hướng phía Tiểu Hắc cùng Lâm Kiếm đi tại phía sau, cuồng mãnh đánh tới!

"Chết!"

Dương Hiển đã sớm chú ý đến nó rồi, không đợi Tiểu Hắc cùng

Lâm Kiếm ra tay, cánh tay vung lên, ánh sáng trắng lập loè!

Phanh!

Sau một khắc, cái quái vật có thể so với Tiên Đạo Chí Tôn này , đã bị thiết cắt thành hai nửa, ầm ầm nứt vỡ!

“Hảo thủ đoạn!” Tiểu Hắc đi theo phía sau Dương Hiển, thấy tình cảnh này, không khỏi dị sắc liên tục!

Nhưng mà, Dương Hiển lại chẳng quan tâm để ý đến y, tại sau khi giết chết cái con quái vật này, sắc mặt Dương Hiển đột nhiên đại biến.

Sau đó, cánh tay đột nhiên vung lên, đem Tiểu Hắc chộp vào trong tay, mạnh mẽ hướng phía sau, quăng đi ra ngoài!

“Đi mau!!!”

Vèo!

Tiểu Hắc còn không có kịp phản ứng, liền bị Dương Hiển quẳng lên cao cao , trực tiếp ném tới bên ngoài Huyết Hải .

Ngay sau đó, Dương Hiển lần nữa phất tay, hướng phía Lâm Kiếm chộp tới, nhưng một trảo này, lại đột nhiên bắt hụt!

“Hỏng rồi!!!”

Dương Hiển chấn động, lại thấy trong nháy mắt mình ném Tiểu Hắc đi, Lâm Kiếm dĩ nhiên bị một đạo khí vụ màu hồng, kéo vào chỗ sâu trong Huyết Hải!

“Thảo!”

Dương Hiển tức đến mắng to một tiếng , ngay tại lúc y giết chết cái con Yêu thú cấp bậc Ma Đạo Chí Tôn kia, liền cảm thấy có một cỗ khí tức cường đại khủng bố, đang phi tốc tới gần.

Dương Hiển lập tức phát giác, đó là có quái thú cấp bậc Tán Tiên đã đến.

Trước tiên, Dương Hiển liền đem Tiểu Hắc ném đi ra ngoài, để ngừa sinh biến.

Thật không nghĩ đến cuối cùng là đã chậm một bước!

Tiểu Hắc ngược lại là cứu ra, Lâm Kiếm lại bị cái quái thú Tán Tiên kia, kéo vào trong Huyết Hải.

Không khỏi, Dương Hiển trong lòng giận dữ!

Lâm Hải lại để cho chính mình tới cứu người, kết quả chỉ cứu ra một cái, sau khi rời khỏi đây như thế nào hướng Lâm Hải giao phó!

“Hỗn đản, đem người giao ra đây cho ta !!!”

Dương Hiển gầm lên giận dữ, quay thân hình lại, hướng phía chỗ sâu trong Huyết Hải, liền vọt tới.

Ông!

Trong chốc lát, Huyết Sát Chi Khí đầy trời , liền hướng phía Dương Hiển phi đụng mà đến, thanh thế uy mãnh, sát khí nghiêm nghị!

mặt mũi Dương Hiển tràn đầy vẻ giận dữ, đối với cái này không quan tâm, quang mang màu trắng quanh thân , càng thêm sáng ngời.

Giống như vạn đạo quang mang tách ra mà đến, đem Huyết Sát Chi Khí phô thiên cái địa, xông tới đánh văng bay vụt khắp nơi !

trong nội tâm Dương Hiển, hiện tại chỉ có một cái ý niệm trong đầu.

Đuổi theo cái quái thú cấp bậc Tán Tiên kia , đem Lâm Kiếm sắp bị bắt đi cứu ra.

Nếu không, y căn bản không có mặt mũi nào đối mặt với Lâm Hải!

Ngay tại thời khắc Dương Hiển truy kích quái thú , Tiểu Hắc đã ra khỏi Huyết Hải.

Dưới chân nhẹ nhàng đập mạnh một cái, mây đen bốc lên, bay vào giữa không trung, cùng Lâm Hải gặp mặt!

“Không có sao chứ?”

vẻ mặt Lâm Hải nghiêm lại, hướng phía Tiểu Hắc hỏi.

Tiểu Hắc nhún vai, “Nếu ngươi chậm thêm một điểm, đoán chừng liền ngoẻo rồi!”

“Đúng rồi, Lâm Kiếm bị trảo đi rồi, cái cao thủ ngươi tìm đến kia, đang truy theo vào!”

“Còn cần ngươi nói!” Lâm Hải ở trên không, đã sớm xem nhất thanh nhị sở.

Dương Hiển truy vào, hắn cũng không phải lo lắng, gặp được nguy hiểm, liền trực tiếp đem Dương Hiển thu hồi lại là được.

Thế nhưng mà, Lâm Kiếm đột nhiên bị bắt đi, lại để cho lòng Lâm Hải nóng như lửa đốt!

Thậm chí, Lâm Hải cực độ lo lắng, Lâm Kiếm bị cái quái thú kia dẫn vào sâu trong Huyết Hải, giờ phút này còn có mệnh tại hay không , đều là khó nói!

Vừa nghĩ tới chỗ này, Lâm Hải càng thêm lo lắng, ý niệm khẽ động, đem Nguyên Thần thứ hai thu hồi vào trong cơ thể!

Vèo!

Sau đó, tường vân rơi xuống đất, bay thẳng đến phạm vi Huyết Hải, liền vọt đi vào!

“Chà mẹ nó, bản thể ngươi điên rồi, ngươi muốn làm gì?!”

Nguyên Thần thứ hai cảm nhận được cử động điên cuồng của Lâm Hải , lập tức chấn động, tại trong đầu Lâm Hải cấp tốc quát lên.

“Nói nhảm, đương nhiên là đi cứu người!” Lâm Hải lưu lại một câu nói, thân ảnh lóe lên, biến mất tại chính giữa sát khí màu đỏ như máu !

Chương 2176: Huyết Sát quái thú!

Ông!

Lâm Hải mới vừa tiến vào, cái sát khí màu đỏ như máu phô thiên cái địa kia, liền hướng phía Lâm Hải đánh tới!

“Phá Quân Sát!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, ma khí trong cơ thể nhấp nhô, lập tức đem Phá Quân Sát thi triển ra.

Oanh!

Nhất thời, quanh thân Lâm Hải long long rung động, hư ảnh một thanh búa khổng lồ , lơ lửng tại trên đỉnh đầu Lâm Hải .

Sau một khắc, búa vung vẩy, uy vũ sinh phong, cả người Lâm Hải , bị đầy trời búa ảnh, hộ tại chính giữa!

Cùng lúc đó, búa ảnh đến mức, tốc độ trùng kích của cái sát khí màu đỏ như máu kia, bỗng nhiên bắt đầu biến chậm, đã không có nhuệ khí như mới đầu !

Đúng là do Phá Quân Sát đã phát huy tác dụng, lực lượng trói buộc đáng sợ kia, chẳng những hữu hiệu đối với địch nhân, đối với cái Huyết Sát Chi Khí này, đồng dạng cũng có hiệu quả.

Nhưng mà, Lâm Hải càng đi vào trong, Huyết Sát Chi Khí lại càng thêm nồng đậm.

Chỉ dựa vào Phá Quân Sát, hiển nhiên còn chưa đủ!

Đột nhiên, hai tay Lâm Hải duỗi ra, liên tục vung vẩy, lập tức chưởng ấn đầy trời, giống như nguyên một đám lỗ đen, đem cái Huyết Sát Chi Khí kia , điên cuồng hấp xả tiến đến!

Hấp Ma Chưởng!!!

Oanh!

Trong cơ thể Lâm Hải, giống như hồng thủy đánh úp lại, Huyết Sát Chi Khí tràn lan , bị điên cuồng hấp thu, tiến nhập vào chính giữa kinh mạch của Lâm Hải .

“Tiểu Hắc, nhanh chóng hấp thu!”

Lâm Hải ở trong đầu, hò hét một tiếng !

Cái Huyết Sát Chi Khí này , cũng là một loại ma khí, đối với Nguyên Thần thứ hai tu ma, tương đối có ích lợi lớn !

Lâm Hải tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hơn nữa để Tiểu Hắc đến hấp thu, cũng muốn so với chính mình đi hấp thu, có tốc độ cao hơn nhiều!

“Ha ha, được rồi!”

Tiểu Hắc thấy thế, cũng là một hồi cuồng hỉ, cười dài một tiếng , ma khí nhấp nhô, điên cuồng hấp thu Huyết Sát Chi Khí tiến vào trong cơ thể !

Bất quá, Huyết Sát Chi Khí thật sự quá cường đại, Lâm Hải tuy có Tiểu Hắc đang không ngừng hấp thu.

Nhưng mà, cuối cùng bị tu vi của chính mình hạn chế, tốc độ bắt đầu phóng chậm lại.

Hấp Ma Chưởng hút Huyết Sát Chi Khí vào trong cơ thể, đã đến cực hạn Tiểu Hắc có thể hấp thu .

Lại hấp thu thêm, chỉ sợ thì có hại vô ích rồi!

Bất đắc dĩ, Lâm Hải cuối cùng đành ngừng lại, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ!

“Đáng giận!”

Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, Lâm Kiếm bị bắt đi, chính mình lại không cách nào đi vào sâu hơn, đi cứu Lâm Kiếm ra.

Lập tức lại để cho Lâm Hải cảm thấy một hồi cảm giác vô lực thật sâu, khát vọng đối với thực lực , càng thêm nồng đậm!

Hiện nay, chỉ có thể nhìn Dương Hiển rồi.

Nếu như Dương Hiển không thể đem Lâm Kiếm cứu ra, khiến Lâm Kiếm chết vào lúc này , Lâm Hải thật không biết, tiếp nhận sự thật Lâm Kiếm vẫn lạc như thế nào !

Dương Hiển giờ phút này, đã xâm nhập vào Huyết Hải, không thấy bóng dáng.

Nhưng, Lâm Hải có thể cảm giác được, Dương Hiển cũng không có nổi lên ngoài ý muốn gì.

“ở ngay tại đây, chờ Dương Hiển đi ra!”

Lâm Hải dứt khoát khoanh chân ngồi dưới đất, đã không giúp được gì, dứt khoát bài trừ tạp niệm, toàn lực hấp thu Huyết Sát Chi Khí!

Huyết Sát Chi Khí ở nơi đây , so với chỗ địa phương lúc trước Tiểu Hắc đứng, muốn nồng đậm hơn gấp mấy lần.

Lâm Hải một khi chuyên tâm hấp thu, Tiểu Hắc tự nhiên được lợi ích tối đa.

Lập tức vận chuyển Hóa Ma Đại Pháp, điên cuồng hấp thu, chỉ chốc lát liền tiến nhập vào trạng thái Vong Ngã !

Thời gian bất tri bất giác đi qua, đột nhiên một tiếng gào thét rung trời, đem Lâm Hải từ trong tu hành bừng tỉnh!

Lâm Hải mạnh mẽ mở hai mắt ra, một đạo tinh mang hiện lên, hướng phía trước nhìn lại.

Sau đó, lập tức đồng tử co rụt lại, lộ vẻ mặt kinh hãi.

Chỉ thấy rất xa, một đạo thân ảnh thon gầy, dùng tốc độ nhanh vô cùng, hướng phía phương hướng của chính mình , chạy vội mà đến.

Mà phía sau của y, lại có một cái quái thú màu đỏ như máu, thân cao tầm hơn mười trượng , giống như vòi rồng gió lốc, điên cuồng hét lên theo đuổi không bỏ!

“Chà mẹ nó, là Dương Hiển!”

Lâm Hải chấn động, lập tức liền nhận ra, đang phi tốc chạy trốn phía trước, thật sự là Dương Hiển tiến đi cứu người .

Mà Dương Hiển giờ phút này, trạng thái hiển nhiên cực kỳ không tốt, khó coi!

Không chỉ có ánh sáng trắng hộ thân , ảm đạm hơn rất nhiều so với trước , thậm chí đã đến sắp biên giới nghiền nát .

Hơn nữa khóe miệng Dương Hiển, vậy mà ẩn ẩn mang theo một tia vết máu, rõ ràng đã bị thương!

Nhị kiếp Tán Tiên Dương Hiển, vậy mà bị thương!

Lâm Hải cảm thấy đầu óc phát mộng một hồi , có thể làm Dương Hiển bị thương , cái quái thú trong Huyết Hải này , phải mạnh bao nhiêu?

Mà lúc này đây, Dương Hiển cũng nhìn thấy Lâm Hải, lập tức bị dọa đến sắc mặt đại biến!

Y căn bản không có nghĩ đến, Lâm Hải vậy mà lại tiến vào Huyết Hải, không khỏi cấp tốc hô to một tiếng!

“Chủ nhân, chạy mau, chạy mau, địch nhân cường đại, nguy hiểm a!”

Dương Hiển một bên lớn tiếng hướng phía Lâm Hải cảnh báo, một bên mạnh mẽ cắn răng, bỗng nhiên ngừng lại.

Quay người lại, trong miệng hét lớn một tiếng.

“Uống!”

Đột nhiên, cánh tay vung vẩy, một đạo ánh sáng trắng, giống như là lưỡi dao sắc bén, hướng phía quái thú đuổi theo sau, lăng lệ ác liệt chém giết mà đi.

Đồng thời, Dương Hiển như cũ không quên quay đầu lại, hướng phía Lâm Hải la lớn.

“Chủ nhân, đi! Đi mau!”

Lâm Hải thấy tình cảnh này, nội tâm đột nhiên cả kinh!

“Chà mẹ nó, ta liên lụy Dương Hiển rồi!”

Lâm Hải ở đâu còn không rõ, Dương Hiển đột nhiên dừng lại, ngăn cản quái thú.

chính là vì tranh thủ thời gian đào tẩu cho mình !

Rống!

Mà lúc này đây, Cự Thú sau lưng Dương Hiển , gầm lên giận dữ.

Lập tức trước người đã ngưng tụ vô số Huyết Sát Chi Khí, biến ảo thành đao, hướng phía ánh sáng trắng mà Dương Hiển phát ra , bổ chém mà đến!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, ánh sáng trắng mà Dương Hiển phát ra , tại dưới vô số Huyết Sát Chi Khí trùng kích, trực tiếp bị phá thành mảnh nhỏ, bị chôn vùi tại trong huyết vụ!

Dương Hiển thấy công kích bị phá, mí mắt một hồi kinh hoàng, một bên chậm chạp lui về phía sau, tiếp tục công kích quái thú.

Một bên hướng phía Lâm Hải tiếp tục hô.

“Chủ nhân, mau thả Tiểu Trư đi ra, cùng một chỗ đối địch với ta , ngươi nhanh chóng ly khai!”

“Quái thú này, mặc dù chỉ là Nhất kiếp Tán Tiên, nhưng là tại địa bàn của nó, tiên sư bà ngoại nhà nó chứ ta bị người chế trụ rồi!”

Lâm Hải nghe được, không chút do dự, ý niệm khẽ động, đem Chu Tử Chân phóng ra!

“Dương Hiển đại ca, ta đến giúp ngươi!!!”

Chu Tử Chân vừa ra tới, lập tức gào thét một tiếng, miệng phun Hỏa Hồng Đan, mang theo một mảnh hỏa diễm.

Sau đó, hướng phía Dương Hiển liền lao đến, đầy trời đại hỏa quấn mang tất cả khắp nơi, đứng chung một chỗ cùng Dương Hiển , song chiến quái thú.

Rống!

Quái thú rống to một tiếng, hai tay liên tục vung vẩy, quấy đầy trời Huyết Sát Chi Khí, biến ảo thành đao quang kiếm ảnh, đem Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, tất cả đều bao phủ ở trong đó!

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, bị Huyễn cảnh của Huyết Hải quấy nhiễu, thực lực giảm bớt đi nhiều.

Tuy thực lực chân thật của hai người , đều không dưới quái thú đối diện, thậm chí Dương Hiển còn muốn hơn xa nó.

Nhưng mà, đối mặt với đòn tấn công mạnh của cái Huyết Sát Yêu thú này, hai người thực sự cảm thấy một hồi cố hết sức, dưới tình huống song chiến, mới khó khăn lắm giữ vững một cái cục diện lực lượng ngang nhau !

“Chủ nhân, quái thú này quả thực lợi hại, có thể mượn Huyết Sát Chi Khí tại đây , tăng thực lực lên trên diện rộng , mà chúng ta ngược lại bị trói buộc thật lớn, khó đối phó a!”

Chu Tử Chân một bên đập vào, một bên hướng phía Lâm Hải oa oa thẳng gọi.

“Chủ nhân, nếu không được ngươi trước tiên lui đi thôi, ta cùng Dương Hiển đại ca cho dù giết không được nó, toàn thân trở ra vẫn là dễ dàng!”

Lâm Hải nghe được, trong mắt thì là lóe lên hàn mang , khẽ lắc đầu.

Hiện tại, Lâm Kiếm sống chết không rõ, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân ra sức kháng địch, chính mình ngược lại lâm trận bỏ chạy?

Đó cũng không phải là tính cách của Lâm Hải hắn !

Ngẩng đầu, hai mắt Lâm Hải nhắm lại, nhìn nhìn Huyết Sát Yêu thú hung mãnh kinh khủng kia, Lâm Hải không khỏi cười lạnh một tiếng .

tu vi của ca ca tuy không bằng ngươi, nhưng chưa hẳn đã sợ ngươi!

Ngươi là Tán Tiên thì như thế nào, nếu chọc phải trên đầu ca ca, ca ca còn muốn cùng ngươi đụng một cái!

Ông!

Đột nhiên, Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, nắm vào trong tay!

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao một lần nữa luyện hóa qua , đã sớm không thể so sánh nổi cùng lúc trước rồi!

Mới vừa xuất hiện, bầu trời lập tức đánh qua một đạo tia chớp, quang mang màu lam kích xạ trời quang, chiếu rọi đại địa, cái kỳ hàn chi khí kia , đem Huyết Sát Chi Khí xung quanh Lâm Hải , đều bức bách lăn lộn ra phía ngoài.

Trong nháy mắt, xung quanh Lâm Hải, vậy mà xuất hiện một mảnh chân không khu vực!

Vèo!

Lâm Hải thả người nhảy lên, trực tiếp nhảy lên không trung, mạnh mẽ đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao vung vẩy như gió, hướng phía cái Huyết Sát quái thú kia , lăng không đánh xuống!

“Trảm!!!”

Hô!!!

Bầu trời phảng phất thổi qua một đạo vòi rồng màu xanh da trời, kỳ hàn vô cùng, tuyết sương cùng rơi! Sau đó, đao mang lập loè, trực tiếp đem cái Huyết Sát Chi Khí kia, ngạnh sanh sanh phá vỡ ra một đạo khe hở, đem Huyết Sát quái thú, bao phủ tại dưới đao mang!

Chương 2177: Đao trảm Tán Tiên

Huyết Sát quái thú đang điều động đầy trời Huyết Sát Chi Khí, triền đấu cùng Dương Hiển cùng Chu Tử Chân .

Đột nhiên, thấy quang mang màu lam hiện lên, sau đó một cỗ kỳ hàn thấu xương đánh úp lại, lại để cho nó kìm lòng không được toàn thân giật mình một cái, phảng phất Huyết Sát Chi Khí xung quanh , lưu động cũng đều trở nên chậm chạp.

Nhưng mà, cái này còn không phải điều để cho nó khiếp sợ nhất.

Chính thức lại để cho Huyết Sát quái thú giật mình chính là, giữa cái quang mang màu lam này, không biết vì sao, thậm chí có một loại lực lượng lại để cho nó hãi hùng khiếp vía .

“Rống!!!”

cảm giác sợ hãi không hiểu , khiến cho Huyết Sát quái thú gào thét một tiếng .

Mạnh mẽ nhấc lên một hồi Huyết Lãng, đem Dương Hiển cùng Chu Tử Chân làm cho liên tục rút lui, sau đó vung vẩy một quyền, hướng phía cái đao mang màu xanh da trời kia, ầm ầm đập tới!

Phanh!!!

Đột nhiên, một tiếng nổ mạnh truyền đến, cái màu xanh da trời đao mang kia, bị Huyết Sát quái thú lập tức đánh tan, vầng sáng màu xanh da trời văng bay tán loạn khắp nơi, rồi tiêu tán tại chính giữa huyết vụ !

Hừ!

Lâm Hải kêu lên một tiếng đau đớn, như gặp phải trọng kích, thân thể liền lùi lại mấy bước, mới đứng vững thân hình, khóe miệng có dòng máu tươi chảy ra.

Nhưng mà, cái Huyết Sát quái thú kia cũng là đau nhức rống lên một tiếng , quyền đầu cứng sinh sinh bị một đao của Lâm Hải , bổ xuống!

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân thấy thế, mặt mũi lập tức tràn đầy hoảng sợ, tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tưởng tượng nổi!

Chẳng ai ngờ rằng, Lâm Hải một cái Đại Thừa sơ kỳ, lại có thể đả thương được Tán Tiên!

“Rống!!!”

Huyết Sát quái thú bị thương, còn là bị Lâm Hải một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ gây thương tích, lập tức phẫn nộ không thôi.

Một tiếng gào thét, cánh tay phát ra ánh sáng màu máu rực rỡ, sau đó nắm đấm bị Lâm Hải chém mất , vậy mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, lần nữa sinh dài ra!

Một màn này, lập tức lại để cho đồng tử của Lâm Hải cùng Chu Tử Chân co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

“Quái thú này, vậy mà có thể tái sinh tứ chi !!!”

Chỉ có Dương Hiển, một bên vừa khổ chiến cùng Huyết Sát quái thú, một bên cười khổ hướng Lâm Hải cùng Chu Tử Chân hô.

“Không có tác dụng đâu, quái thú này tại trong Huyết Hải căn bản là giết không chết.”

“Ta trước đó đã chém giết qua hai cái, sau khi chết lập tức sẽ phục sinh, hơn nữa pháp bảo Bạch Cực Quang của ta cũng không giam cầm được nó, một khi bị bắt, sẽ lập tức hóa thành huyết vụ mà thoát đi!”

Nghe được Dương Hiển mà nói, Lâm Hải tâm lập tức trầm xuống.

Trách không được, Dương Hiển dù nói thế nào cũng là Nhị kiếp Tán Tiên, như thế nào sẽ bị Nhất kiếp Tán Tiên bức thành cái dạng này?

Náo loạn cả buổi, tại đây trong biển máu, quái thú này tựu là cái BUG a!

“Chủ nhân, chúng ta rời khỏi Huyết Hải a, ở chỗ này không hề phần thắng!” Dương Hiển tiếp tục hô.

Lâm Hải cau mày, trầm mặc không nói.

Lâm Kiếm bị bắt đi, không cứu Lâm Kiếm ra, lại để cho hắn như thế nào an tâm?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lông mày nhíu lại, hướng phía Dương Hiển cùng Chu Tử Chân quát to.

“Hai người các ngươi đưa nó ngăn chặn, ta thử xem có thể giết được nó hay không !”

“Chủ nhân, không có tác dụng đâu, tại Huyết Hải, bọn chúng là vô địch!” Dương Hiển thấy Lâm Hải còn không buông bỏ, không khỏi lần nữa cấp tốc hô.

Nhưng mà, Lâm Hải lại không nói gì nữa, trong nội tâm đều có ý định!

một đao mà Lâm Hải vừa rồi bổ ra kia, thi triển đúng là một thức bên trong Tam Thập Lục Lộ Phục Ma Đao Pháp.

Mà cái Huyết Sát quái thú này, cũng thuộc về một loại yêu ma, trời sinh đã bị đao pháp của Lâm Hải khắc chế.

Tuy tại trong Huyết Hải , cái Huyết Sát quái thú này có tốc độ khôi phục cực nhanh, nhưng nếu như đao pháp của mình nhanh hơn, tăng thêm tác dụng khắc chế, chưa hẳn giết không được nó!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên ánh mắt phát lạnh, đem chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, lăng không nhảy lên, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Xuân Thu Phục Ma!!!”

Oanh!

Nhất thời, bầu trời truyền qua một đạo tia chớp, trong chốc lát hàn phong gào thét, đao mang màu xanh da trời , phô thiên cái địa, đầy trời mà xuống, trong chốc lát đã đem cái Huyết Sát quái thú kia , hoàn toàn bao phủ.

cả người Lâm Hải, phảng phất như đều sáp nhập vào bên trong cái hào quang màu xanh da trời kia, chỉ còn lại có một bóng người, vẫn như thiên thần, vung vẩy trường đao, trảm yêu trừ ma!

“Rống!!!”

Huyết Sát quái thú đang giao thủ cùng Dương Hiển và Chu Tử Chân, lập tức cảm thấy một cỗ nguy cơ đáng sợ, hàng lâm lên đỉnh đầu!

Phảng phất có loại lực lượng trời sinh khắc chế, đem nó triệt để khóa chết, lại để cho nó nhịn không được hét lên điên cuồng.

Đối mặt với quang mang màu xanh da trời ngập trời kia, nó vậy mà cảm thấy linh hồn đều run rẩy lên, một cỗ ý sợ hãi thật sâu, lại để cho nó căn bản liền cả dũng khí chống cự cũng đều không có, sợ tới mức quay đầu bỏ chạy!

Nhưng mà, Lâm Hải vừa ra tay, liền công tác liên tục, đem Tam Thập Lục Lộ Phục Ma Đao Pháp, từ đầu mang cuối nối liền nhau mà thi triển ra!

Đầy trời đao mang, liên tiếp, một khâu tiếp một khâu , căn bản không để cho Huyết Sát quái thú có một tia cơ hội thở dốc !

Trong khoảnh khắc, toàn thân cao thấp của Huyết Sát quái thú , trải rộng vết đao, chi đứt thân tàn, sợ hãi không thôi!

thời khắc chỗ chi gãy cùng miệng vết thương, tự động sinh trưởng khép lại, lại không nghĩ đến một cỗ băng sương đột ngột xuất hiện, lập tức đem Huyết Sát quái thú, đông lạnh thành tượng băng!

Đúng là do Băng Sương Chi Nhận của Lâm Hải , đã gây ra đặc hiệu Đóng Băng, đem Huyết Sát quái thú đông cứng, ngăn cách liên hệ cùng Huyết Sát Chi Khí ở ngoại giới, chỗ gãy chi cùng miệng vết thương kia, lập tức đình chỉ khôi phục!

Tuy thời gian đặc hiệu Đóng Băng quá ngắn, trong chớp mắt liền bị Huyết Sát quái thú làm nứt vỡ.

Nhưng, Lâm Hải lại không đình chỉ múa Tam Thập Lục Lộ Phục Ma Đao Pháp, Huyết Sát quái thú vừa mới phá băng mà ra, chi gãy cùng thương thế trước đó còn chưa khôi phục, liền lần nữa bị trọng thương!

Mà càng thêm đáng sợ chính là, sau khi Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao một lần nữa luyện hóa, thăng cấp bay lên , xác suất gây ra đặc hiệu Đóng Băng, nâng lên tới nghịch thiên mười phần trăm.

Nói cách khác, bình quân mỗi khi Lâm Hải chém ra mười đao, sẽ gặp một lần gây ra Đóng Băng, đem địch nhân đóng băng!

Quả nhiên, cơ hồ trong chớp mắt công phu, Đóng Băng lần nữa gây ra, đem Huyết Sát quái thú lại một lần nữa đông cứng!

nhiều lần đóng băng như thế , khiến cho Huyết Sát quái thú, đã triệt để mất đi cơ hội khôi phục!

Chờ nó sau khi lần nữa từ bên trong đóng băng phá phong mà ra, trên mặt Huyết Sát quái thú, rốt cục lộ ra sợ hãi thật sâu!

Lại tiếp tục như vậy, nó chỉ sợ thật sự muốn chết rồi!

Đáng tiếc, cho dù nó muốn chạy trốn, cũng đã không có cơ hội rồi, Lâm Hải căn bản không để cho nó có bất luận cái thời gian thở dốc gì!

Tam Thập Lục Lộ Phục Ma Đao Pháp, lần nữa đối với Huyết Sát quái thú là một chầu tấn công mạnh!

Huyết Sát quái thú giờ phút này vết thương chồng chất, lại có Dương Hiển cùng Chu Tử Chân kiềm chế, căn bản không có một tia cơ hội tránh né.

Lâm Hải đao đao lấy mạng, cộng thêm hiệu quả khắc chế đối với yêu ma, lập tức đem Huyết Sát quái thú, chém thành mảnh vụn, hóa thành vô số huyết vụ!

Ông!

Mà lúc này đây, đặc hiệu Đóng Băng của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, vừa mới lần nữa xảy ra.

thi thể của Huyết Sát quái thú biến thành huyết vụ, vừa muốn khuếch tán ra phía ngoài , trùng hợp lại bị phong bế, cô lập tại bên trong đóng băng !

Sau khi Huyết Sát quái thú hóa thành huyết vụ, bị băng phong đông cứng, thì ngay cả thực lực để phá băng , đều đã không có!

Bị triệt để ngăn cách cùng Huyết Sát Chi Khí ở bên ngoài, cái huyết vụ bên trong đóng băng kia, rốt cục chậm rãi cứng lại, bị đông cứng tuyệt sinh cơ!

Huyết Sát quái thú được xưng giết không chết , tại dưới Phục Ma Đao của Lâm Hải , triệt để chết!

Hô ~

Lâm Hải thu đao đứng vững, nhổ ra một ngụm trọc khí thật dài , trong lòng kinh hoàng không thôi!

Vừa rồi, thời điểm hắn thi triển Tam Thập Lục Lộ Phục Ma Đao Pháp, ma công trong cơ thể không cách nào vận chuyển, cái Huyết Sát Chi Khí này lập tức triển khai ăn mòn đáng sợ đối với Lâm Hải .

Cũng may, bản thân đao pháp liền có tác dụng khắc chế đối với cái Huyết Sát Chi Khí này, mới khiến cho Lâm Hải không bị thương.

Nhưng dù vậy, Lâm Hải cũng cảm thấy trong óc phát mộng một hồi, ngực càng là khó chịu nói không nên lời .

Cấp tốc lại đem chân nguyên trong cơ thể, chuyển hóa thành ma khí, vận chuyển Hóa Ma Đại Pháp, cảm giác không khỏe vừa rồi liền được hóa giải!

Mà lúc này đây, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân cũng ngừng ra tay, hai người như là tượng gỗ, nhìn Lâm Hải trợn mắt há hốc mồm.

“Chà mẹ nó, chủ nhân, ngươi, ngươi đem cái Huyết Sát quái thú kia, giết chết rồi sao?”

Hơn nửa ngày, Dương Hiển mới mang theo không thể tưởng tượng nổi thật sâu , rồi không thể tưởng tượng mà nói.

tròng mắt của Chu Tử Chân càng là trừng tròn xoe, nuốt nuốt nước miếng, vẻ mặt ngốc trệ lẩm bẩm nói.

“Đao trảm Tán Tiên, đao trảm Tán Tiên a!”

“Đại Thừa sơ kỳ, ngưu bức đem Tán Tiên cho chém!”

Nói xong, Chu Tử Chân mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn Lâm Hải sùng bái nói.

“Chủ nhân, ngươi ngưu như vậy , ngươi không phải là được trời coi trọng ạ!”

Chương 2178: Cơ duyên đến, an tâm!

“trời coi trọng muội ngươi ạ!”

Lâm Hải trực tiếp bị một câu của Chu Tử Chân làm cho tức cười, hướng phía hai người lắc đầu.

“May mắn mà thôi!”

Tuy giết được cái Huyết Sát quái thú cấp bậc Nhất kiếp Tán Tiên kia, nhưng Lâm Hải còn không có bành trướng đến mức thật sự cho là mình có thể đao trảm Tán Tiên.

Cùng với nói cái Huyết Sát quái thú kia là bị chính mình giết chết, không bằng nói là cùng Dương Hiển và Chu Tử Chân ba người liên thủ giết chết!

Nội tâm của Lâm Hải phi thường hiểu rõ, chính mình sở dĩ có thể đem cái Huyết Sát quái thú kia giết chết, là do có các loại nhân tố khác ở bên cạnh.

Đầu tiên là chính mình vận dụng Đại Ngũ Hành Thuật, dùng lực lượng Huyền Băng thúc dục Thần khí Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao vừa mới tấn chức, thi triển da Tam Thập Lục Lộ Phục Ma Đao Pháp chuyên môn khắc chế yêu ma quỷ quái , lúc này mới chiếm cứ thượng phong!

Mà Băng Sương Chi Nhận sau khi tiến giai, tỷ lệ gây ra đặc hiệu Đóng Băng đề cao đã đến mười phần trăm nghịch thiên , liên tục gây ra, khiến cho Huyết Sát quái thú, căn bản không có cơ hội khôi phục.

Đương nhiên, còn có một điểm tối trọng yếu nhất , chính là tác dụng kiềm chế của hai người Dương Hiển cùng Chu Tử Chân !

Đã có hai người kia ngăn cản phía trước, khiến cho Huyết Sát quái thú căn bản không thể ra tay, chống cự công kích của mình!

Thậm chí có thể nói, Huyết Sát quái thú là đứng ở đó để cho chính mình chém, cũng không có thể trốn cũng không thể tránh, càng không cách nào đánh trả!

Rất nhiều nhân tố có lợi, tề tụ cùng một chỗ, cái này mới có chuyện chính mình đao trảm Tán Tiên, đem Huyết Sát quái thú diệt sát!

Thiếu đi bất kỳ một cái nào trong đó, chỉ sợ hôm nay đều không làm gì được cái Huyết Sát quái thú này.

“Chủ nhân, chúng ta vẫn là mau mau rời khỏi nơi này đi, để phòng bất trắc!”

sắc mặt Dương Hiển ngưng tụ, hướng phía Lâm Hải ngưng trọng nói ra.

Lâm Hải thì là khẽ lắc đầu, sắc mặt kiên định nói.

“Lâm Kiếm sống chết không rõ, ta há có thể ly khai?”

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân nghe được, sắc mặt không khỏi đại biến.

“Chủ nhân, chẳng lẽ ngươi còn muốn đi vào sao?”

Lâm Hải nghe được, không khỏi cười khổ một tiếng.

“Ta ngược lại là muốn đi vào, đáng tiếc ta con mẹ nó vào không được a!”

mặt mũi của Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, không khỏi tràn đầy nghi hoặc, khó hiểu ý nghĩa.

“Cái kia chủ nhân ý của ngươi là?”

“Đi ra ngoài trước rồi nói sau!” Ngừng ở tại chỗ này, chính mình khá tốt, đáng tiếc là mượn nhờ Hóa Ma Đại Pháp, hấp thu Huyết Sát Chi Khí.

Nhưng, đối với hai người Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, lại tiêu hao quá nhiều.

Nhất là Chu Tử Chân, vừa mới độ kiếp trở thành Tán Tiên không lâu, thực lực so với Dương Hiển, còn có chênh lệch không nhỏ.

Giờ phút này, Hỏa Hồng Đan trôi nổi tại đỉnh đầu, chống cự Huyết Sát Chi Khí ăn mòn, cộng thêm chiến đấu trước đó, khiến y đã bắt đầu run lên nhè nhẹ, có chút cố hết sức rồi!

“Vâng!” Dương Hiển cùng Chu Tử Chân đáp ứng một tiếng, theo Lâm Hải nhanh chóng rời đi, chỉ chốc lát liền ra khỏi Huyết Hải!

“Chủ nhân, có đối sách gì?”

Sau khi đi ra, Dương Hiển hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, thản nhiên nói.

“Từ trên mặt đất tiến vào trong Huyết Hải, dùng thực lực của ta, căn bản không cách nào xâm nhập!”

“Không bằng từ phía trên dò xét một phen, tuy cái Huyết Sát Chi Khí này xông thẳng lên trời, nhưng lực lượng ăn mòn trên bầu trời , yếu nhược hơn nhiều lắm!”

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân nghe được, liên tục gật đầu, nhận đồng ý phương pháp xử lý của Lâm Hải !

Lâm Hải cũng không nhiều lời nói, tường vân dưới chân phi thăng, trực tiếp xông thẳng vào trời cao.

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân theo sát phía sau, bay vào không trung, ba người hướng phía chỗ sâu trong Huyết Hải, phi hành mà đi.

Tiến vào phạm vi Huyết Sát Chi Khí, Lâm Hải lập tức chuyển hóa công pháp, đem Hóa Ma Đại Pháp thi triển ra.

tường vân dưới chân , lập tức biến thành màu đen, đỉnh đầu Lâm Hải có một cái Cự Phủ cao cao lơ lửng, đem Huyết Sát Chi Khí đánh tan.

Đồng thời, song chưởng liên tục huy động, thi triển Hấp Ma Chưởng, đem Huyết Sát Chi Khí tới gần, hút vào trong cơ thể!

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, tuy không tu ma công, nhưng dùng tu vi Tán Tiên, đối mặt với Huyết Sát Chi Khí mỏng manh hơn rất nhiều trên không trung, bắt đầu chống cự cũng coi như nhẹ nhõm.

Rất nhanh, ba người liền xâm nhập vào mấy ngàn thước, mặc dù ở trên không trung, cũng bắt đầu trở nên rất khó tiến lên .

Lâm Hải đẩy ra khỏi tầng mây, dùng Thiên Nhãn Thần Thông, hướng phía dưới nhìn lại.

Đã thấy một mảnh biển rộng màu đỏ như máu, vô biên vô hạn, căn bản nhìn không tới cuối.

Lâm Kiếm càng là không hề thấy bóng dáng, trong nội tâm Lâm Hải không khỏi một hồi lo nghĩ.

“Chủ nhân, Lâm Kiếm có thể đã ngộ hại hay không ? Dùng thực lực của y, đi không đến được nơi đây!” Dương Hiển ở một bên, bỗng nhiên nói ra.

“Sẽ không!” Lâm Hải lắc đầu, “Nếu muốn giết Lâm Kiếm, trực tiếp sẽ giết, cần gì phải đem y bắt đi,”

“Cái Huyết Sát quái thú kia, bắt đi Lâm Kiếm tất có nguyên nhân, chúng ta đi xa hơn về trước tìm xem!”

Ánh mắt của Lâm Hải quét ngang, cắn răng, tiếp tục đi về phía trước!

“n? Đó là cái gì?!”

Lại đi về phía trước khoảng gần một nghìn mét, đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, đã thấy ở chỗ sâu trong Huyết Hải , có một cái bóng dáng màu đen như ẩn như hiện.

Ở trong biển máu nồng đậm khôn cùng kia, cái bóng dáng đó lộ ra cực kỳ nhỏ bé, nếu không có cẩn thận xem xét, thậm chí đều không thể phát giác.

Lâm Hải ngưng thần mà trông, đem Thiên Nhãn Thần Thông dùng đến mức tận cùng, cái bóng dáng màu đen kia như là được tập trung, lập tức phóng đại tại trong mắt Lâm Hải.

“Lâm Kiếm!!!”

Không khỏi, Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ!

Chỉ thấy cái bóng dáng màu đen kia, không phải vật gì khác, chính là kiếm quang như là ảo ảnh.

Mà chính giữa kiếm quang, một bóng người khoanh chân mà ngồi, hai mắt nhắm nghiền, bị bóng kiếm màu đen vờn quanh, phảng phất như lão tăng nhập định, không phải là Lâm Kiếm thì là ai!

“Chủ nhân, tìm được Lâm Kiếm?”

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, không cách nào thấy rõ tình huống phía dưới, nghe được Lâm Hải la lên, không khỏi cấp tốc hỏi han.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, không nói gì, chỉ là cau mày, trên mặt là vẻ nghi hoặc.

Kỳ quái, Lâm Kiếm như thế nào lại một mình xâm nhập tu hành ở địa phương này?

Theo lý thuyết, dùng tu vi của Lâm Kiếm , xâm nhập Huyết Hải sớm đã bị cái sát khí vô tận kia cắn nuốt!

Vì sao chẳng những sống hảo hảo, hơn nữa lại có thể chống lại sát khí tại đây !

Trong giây lát, lông mày Lâm Hải nhíu lại, nghĩ đến một loại khả năng!

Huyết Sát quái thú trảo Lâm Kiếm mà không giết, lại đưa y mang đến nơi này, mặc y tu hành!

Chẳng lẽ, đây là Huyết Sát quái thú cố ý làm?

Bọn nó đến tột cùng là có mục đích gì?

Lâm Hải càng nghĩ càng cảm thấy, tại đây nhất định có cái nguyên nhân gì đó không muốn người biết .

Đáng tiếc, Huyết Sát Chi Khí tại đây, quá mức nồng đậm, Lâm Hải tuy đã tìm được Lâm Kiếm, nhưng căn bản không cách nào xuống dưới.

Càng không cách nào xác định, trạng thái của Lâm Kiếm giờ phút này như thế nào, có nguy hiểm hay không.

“Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có lay tỉnh Lâm Kiếm, hướng bản thân của y hỏi thăm!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vận chuyển chân khí, dùng Nguyệt Cung Tiên m, đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Lâm Kiếm, ngươi có gặp nguy hiểm không, có thể rời khỏi Huyết Hải không ?!”

“Lâm Kiếm, ngươi có gặp nguy hiểm không, có thể rời khỏi Huyết Hải không ?!”

“Lâm Kiếm, ngươi có gặp nguy hiểm không, có thể rời khỏi Huyết Hải không ?!”

…

thanh âm của Lâm Hải , kéo dài không dứt, quanh quẩn tại bầu trời.

Càng giống như một mũi khoan bén nhọn , tại bên trong Huyết Sát Chi Khí nồng đậm phía dưới, ngạnh sanh sanh chọc ra một cái thông đạo, bay vào trong tai Lâm Kiếm.

Lâm Kiếm đang khoanh chân tu hành, nghe được thanh âm, đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn quanh mọi nơi , nhưng căn bản nhìn không tới bóng dáng của Lâm Hải !

Cọ!

Lâm Kiếm đứng người lên, hít sâu một hơi, hô lớn một tiếng.

Nhưng mà, thanh âm của Lâm Kiếm, căn bản không cách nào xuyên thấu Huyết Sát Chi Khí, truyền vào trong tai Lâm Hải.

Nhưng, cử động của Lâm Kiếm , lại để cho Lâm Hải nhìn rõ rõ ràng ràng, biết rõ Lâm Kiếm là nghe được thanh âm của mình rồi.

Hơn nữa, Lâm Kiếm có thể đứng dậy, kiếm quang vờn quanh, không bị Huyết Sát Chi Khí ăn mòn, thật khiến Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra.

Tuy không biết nguyên nhân gì, lại để cho Lâm Kiếm đột nhiên không sợ Huyết Sát Chi Khí, nhưng Lâm Kiếm bình yên vô sự, đã là sự thật!

Tựa hồ y cũng phát hiện thanh âm của mình, không cách nào truyền bá ra ngoài, Lâm Kiếm đột nhiên đem Thị Huyết Kiếm, chỉ lên trời một cái!

Sau đó, cổ tay huy động, kiếm quang bay múa, thiết cắt Huyết Sát Chi Khí.

Theo Thị Huyết Kiếm vung vẩy mang theo hào quang, tại trong một mảnh bầu trời huyết hồng, ngạnh sanh sanh kéo lê ra vài cái chữ to!

“Cơ duyên đến, an tâm!”

Lâm Hải vừa thấy, lập tức vui mừng nhướn mày!

Chương 2179: Vô tình gặp được Lam Hào

“Chủ nhân, như thế nào đây?”

Thấy trên mặt Lâm Hải đột nhiên nhưng hiển hiện ra dáng tươi cười kinh hỉ, Dương Hiển ở một bên, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Lâm Hải thì là cười cười, vẻ mặt trấn an nói.

“Không cần lo lắng, Lâm Kiếm hẳn là gặp đại cơ duyên, biến họa thành phúc rồi!”

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân nghe được, mặt mũi không khỏi cũng là tràn đầy vui sướng.

“Ha ha, thật tốt quá! Cái này được a, vậy mà tại địa phương đáng sợ như thế, gặp được cơ duyên!”

“Ai nói không phải đâu rồi, địa phương càng hung hiểm, cơ duyên càng lớn, nếu Lâm Kiếm bình yên đi ra khỏi Huyết Hải, chỉ sợ thành tựu không nhỏ!”

Nghe được Dương Hiển cùng Chu Tử Chân nói như thế, Lâm Hải cũng là âm thầm gật đầu.

Xem ra, cái Huyết Sát quái thú kia đột nhiên bắt Lâm Kiếm đi , quả nhiên là có nguyên nhân.

trên người Lâm Kiếm, tất là có cái gì đó hấp dẫn bọn chúng, mà người khác không có được.

Xem ra, cơ duyên của mọi người , thật sự là khó nói.

Vốn tưởng rằng là tuyệt cảnh, là tử lộ, ai nghĩ tới, cơ duyên lại để cho người tha thiết ước mơ, không nghĩ qua là đã đến.

Cúi đầu nhìn lại, thấy Lâm Kiếm lần nữa khoanh chân ngồi xuống, một lần nữa tiến nhập vào trạng thái tu hành.

Lâm Hải thoải mái cười cười, hướng phía Chu Tử Chân cùng Dương Hiển vẫy tay một cái.

“Lâm Kiếm tu hành tới khi nào, ai cũng không nói được, chúng ta ở chỗ này cũng là vô ích.”

“Chúng ta đi thôi!”

Nói xong, ba người đáp mây mà lên, rất nhanh liền rời khỏi phạm vi Huyết Hải.

Rơi xuống mặt đất, Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem hai người Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, thu hồi vào Luyện Yêu Hồ.

Dù sao, ở bên trong Luyện Yêu Hồ, còn có nghiệp lớn khai phát Không Gian Hỗn Độn, đang chờ hai người đi làm chủ lực ni!

Trước khi tiến vào phạm vi của Huyết Hải , weachat của Lâm Hải đã từng vang nên, nhưng vì lo lắng nên hắn không có nhìn.

Hiện tại, Lâm Hải mới lấy điện thoại di động ra, mở ra weachat xem xét.

Đã thấy, là tin tức mà Liễu Như Yên phát tới .

Liễu Như Yên: Lâm Hải, ngươi ở nơi nào? đoạn thời gian gần nhất, ngàn vạn lần đừng về thành Thái Thản!

n?

Lâm Hải sững sờ, không biết lời này của Liễu Như Yên , là có ý gì.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta đang tại Huyết Hải, vì cái gì không thể về thành Thái Thản?

Liễu Như Yên: Ngươi đi Huyết Hải làm gì a, chỗ đó thế nhưng mà là cấm địa, cực kỳ nguy hiểm! Còn có, Thượng Quan Hồng bị ngươi giết chết, lúc này đã kinh động đến Lôi Vân Tông!

Liễu Như Yên: Hôm nay, Đường chủ Lục Điện Đường của Lôi Vân Tông , đã tự mình đến thành Thái Thản, một là vì cái chết của

Thượng Quan Hồng, mặt khác cũng vì di tích cổ sắp mở ra , làm tốt công tác tiền kỳ.

Liễu Như Yên: Cho nên, Lâm Hải ngươi ngàn vạn đừng về thành Thái Thản, nếu không Đường chủ Lục Điện Đường, nhất định sẽ giết ngươi!

Nhìn tin tức mà Liễu Như Yên liên tục phát tới , Lâm Hải không khỏi khẽ giật mình, sau đó lộ ra nghiền ngẫm vui vẻ.

“Không thể tưởng được, vậy mà kinh động đến Đường chủ của Lôi Vân Tông , Tán Tiên đại năng a!”

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, nhưng trong lòng không chút để ý.

Tán Tiên, rất rất giỏi sao?

Không có ý tứ, thủ hạ ca ca thì có hai cái, hơn nữa có một cái còn là Nhị kiếp.

Lâm Hải hôm nay lực lượng mười phần, đối với nhắc nhở của Liễu Như Yên , không chút để ý.

Bất quá rất nhanh, trong lòng Lâm Hải giật mình, cấp tốc hồi phục lại.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như Yên, người của Lôi Vân Tông, không có làm khó ngươi đi?

Dù sao, Lâm Hải cùng Liễu Như Yên có quan hệ thân mật, người trong thành Thái Thản , cơ hồ cũng biết rồi.

Đường chủ Lục Điện Đường tìm không thấy hắn, có thể làm khó Liễu Như Yên hay không?

Nếu là như vậy, Lâm Hải quyết không thể ngồi yên mặc kệ, lại để cho Liễu Như Yên thay mình đội nồi!

Liễu Như Yên: Yên tâm đi, người tới dù sao cũng là Đường chủ Lục Điện Đường, vì trở ngại thân phận, lão cũng không làm khó ta một cái nữ lưu, chỉ là hỏi thăm hành tung của ngươi, ta nói không biết, lão liền đi rồi!

Lâm Hải nhìn thấy hồi âm của Liễu Như Yên, lúc này mới thở dài một hơi.

Xem ra, cái Đường chủ Lục Điện Đường này, coi như là cái người chú ý, làm việc có chút điểm mấu chốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nếu có nguy hiểm, nhất định phải liên hệ với ta trước tiên, phải tránh!!!

Lâm Hải lại dặn dò Liễu Như Yên một câu, đem điện thoại di động thu hồi, sau đó đột nhiên sững sờ, trợn tròn mắt.

Mẹ nó, nơi đây chính là phạm vi của thành Thái Thản, không cho ta đi thành Thái Thản, ta đây phải đi nơi nào à?

Lâm Hải chợt phát hiện, chính mình đột nhiên không chỗ có thể đi!

thời khắc đang đứng sững sờ nguyên tại chỗ, đột nhiên có một bóng người, hướng phía mình phi tốc mà đến.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện đối phương chỉ là một cái Nguyên Anh hậu kỳ, gánh nặng lập tức trong lòng liền được giải khai.

Đối với Lâm Hải hôm nay mà nói, Nguyên Anh hậu kỳ dĩ nhiên không khác gì con sâu cái kiến , thổi một hơi đều có thể diệt sát.

“n?”

thời khắc đang chuẩn bị rời đi , Lâm Hải bỗng nhiên sững sờ, lại ngừng lại.

Hắn phát hiện, người tới tựa hồ thập phần quen mặt, giống như đã gặp qua ở đâu!

“Lam Hào!”

Đột nhiên, Lâm Hải nghĩ tới, đây không phải là cái Lam Hào ban đầu ở trong vầng sáng bảy màu của Thiên Vận Quốc , gặp được sao?

“Đúng vậy, chính là y, đệ tử Lam Hào của Lôi Vân Tông !”

Lâm Hải nhìn thấy Lam Hào, trên mặt không khỏi hiển hiện vẻ tươi cười.

Tuy Lam Hào lúc trước rất có thể giả bộ bức, nhưng cuối cùng cũng là dựa vào chính mình che chở, bảo trụ một mạng.

thời khắc sắp chia tay , còn từng dặn dò chính mình, khi đến Hồng Ngọc Quốc, nhất định phải đến Lôi Vân Tông tìm y, lại để cho y tận tình địa chủ hữu nghị, báo ân cứu mạng.

Nếu không phải đột nhiên nhìn thấy Lam Hào, Lâm Hải đều đem việc này quên đi.

Lam Hào giờ phút này cũng đã đến gần Lâm Hải, thấy Lâm Hải đột nhiên dừng lại, từ rất xa đứng nhìn mình, nội tâm lập tức cảnh giác, đã làm xong phòng bị.

Nhưng vừa đến phụ cận, Lam Hào lại mạnh mẽ sững sờ, nhất là khi nhìn thấy cái đầu đầy tóc trắng của Lâm Hải, vẻ mặt lập tức cuồng hỉ liền đánh tới!

“Lâm Hải, ngươi là Lâm Hải!”

“Thật là ngươi sao, Lâm Hải lão đệ?!”

vẻ mặt Lam Hào kích động, giữ chặt cánh tay Lâm Hải , hưng phấn mà hỏi.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, nhìn Lam Hào kích động thành cái dạng này, nội tâm cũng là một hồi vui mừng.

Tuy kết bạn cùng Lam Hào, cũng không tính là hữu hảo, nhưng tiếp xúc xuống, Lam Hào coi như là cái hán tử hào sảng.

Chỉ có điều bởi vì xuất thân từ đại tông môn Lôi Vân Tông, nên có chút không coi ai ra gì, yêu thích trang bức mà thôi.

Trừ lần đó ra, coi như là cái người có thể giao tiếp.

Ít nhất, Lâm Hải từ trong ánh mắt của Lam Hào, cảm nhận được chân thành nồng đậm, cùng vui sướng phát ra từ nội tâm!

“Lam Hào đại ca, ta là Lâm Hải!”

“Ha ha, thật là ngươi a, thật tốt quá!” Lam Hào cất tiếng cười to, hướng phía bả vai Lâm Hải nện cho một quyền.

Sau đó, mặt kéo một phát, giả trang ra một bộ dạng mất hứng .

“Ngươi đã đến Hồng Ngọc Quốc rồi, tại sao không đi tìm ta? Chẳng lẽ ngươi xem thường Lam Hào ta hay sao?”

Lâm Hải bất đắc dĩ cười cười, ca ca bận rộn như vậy, nào có thời gian đi tìm ngươi à?

Nói sau, ngày đó cứu Lam Hào, cũng chỉ là thuận tiện, cùng Lam Hào cũng không có quá nhiều giao tình.

Lam Hào cảm kích chính mình, xem chính mình thành bằng hữu, cũng không có nghĩa là Lam Hào y, tại trong nội tâm Lâm Hải cũng có địa vị.

“Lam đại ca, ta cái này không phải là không biết chỗ sao!” Lâm Hải cười cười nói.

“Ha ha, đúng dịp, không thể tưởng được ở chỗ này đã gặp Lâm lão đệ ngươi rồi.”

“Được rồi, đi thành Thái Thản với ta, hôm nay chúng ta không say không nghỉ!”

Lam Hào nói xong, lôi kéo Lâm Hải liền đi.

Nhưng cái kéo một phát này mới phát hiện, Lâm Hải ổn như bàn thạch, vậy mà không chút sứt mẻ.

“Ách...” Lam Hào lập tức một hồi xấu hổ, cười nói.

“Như thế nào, Lâm lão đệ không nể tình à?”

“Cái kia cũng không phải!” Lâm Hải lắc đầu, Lam Hào cũng là một mảnh hảo tâm, hắn không muốn liên lụy Lam Hào.

“Lam đại ca, nếu ngươi là người của Lôi Vân Tông, có lẽ có nghe nói sự tình Trú Thành Sứ ở thành Thái Thản, bị Lâm Hải ta giết chết a?”

Lam Hào nghe được, không khỏi khẽ giật mình, sau đó cất tiếng cười to.

“Biết rõ biết rõ, ngươi không nói ta đều đã quên!”

“n?” Lâm Hải không khỏi sững sờ, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Không thể tưởng được Lam Hào thân là người của Lôi Vân Tông, biết rõ việc này, còn nhiệt tình đối với mình như vậy.

Chẳng lẽ, không sợ Lôi Vân Tông trách tội sao?

Mang theo một tia nghiền ngẫm, Lâm Hải liếc nhìn Lam Hào, giống như cười mà không phải cười nói.

“Cái kia, ngươi không sợ bị dính líu tới ta sao?”

Chương 2180: Trân Phẩm Các

Lam Hào nghe được, không khỏi cười ha ha, thò tay vỗ vỗ bả vai Lâm Hải nói.

“Lâm lão đệ, ngươi cho rằng Lam Hào ta ngốc à?”

“Cái Trú Thành Sứ Thượng Quan Hồng kia là tu vi gì? Tiên Đạo Chí Tôn a, cho dù đứng đó bất động cho ngươi giết, ngươi cũng giết khôi nổi a!”

“Giết chết cái Thượng Quan Hồng kia, tự nhiên là một người khác hoàn toàn, chỉ là trùng hợp có cùng tên cùng ngươi mà thôi.”

“Nếu không, ta vừa thấy ngươi đã sớm lẫn mất xa xa, ở đâu còn dám cùng ngươi chào hỏi, ha ha ha ha!”

“Ách...” Nhìn bộ dạng khoát tay cười to của Lam Hào , Lâm Hải một hồi im lặng.

“Lam Hào đại ca, không nói gạt ngươi, Thượng Quan Hồng thật đúng là do ta giết!” Lâm Hải cười khổ nói.

Chuyện này căn bản là dấu diếm không nổi, hắn không muốn bởi vậy mà liên quan đến Lam Hào.

Lam Hào sững sờ, sau đó mang theo khiếp sợ nhìn xem Lâm Hải, khó có thể tin mà hỏi.

“Chuyện này là thật?”

Lâm Hải vô cùng khẳng định nhẹ gật đầu, “Chắc chắn một trăm phần trăm!”

Lam Hào rất nghiêm túc liếc nhìn Lâm Hải, sau đó đưa tay cho bả vai Lâm Hải một quyền, chỉ vào Lâm Hải cười nói.

“Tiểu tử ngươi, còn rất ẩn dấu, trang cũng thật sự giống!”

“Ta không phải trang...”

“Đã thành!” Lam Hào trực tiếp đem lời nói của Lâm Hải cắt đứt.

“Lâm lão đệ, chúng ta đừng ở chỗ này nói chuyện tào lao phai nhạt, đã đụng phải ngươi rồi, có chuyện chính sự muốn nói với ngươi.”

“A?” con mắt Lâm Hải nhảy lên, “Chuyện gì?”

“Đây không phải là do Di tích cổ Hoang Sa muốn mở ra sao? Hôm nay cao thủ các nơi trong cả nước , đều tề tụ ở thành Thái Thản.”

“Cung Đường chủ của Lục Điện Đường, cho rằng đây là một cơ hội thật tốt, chuẩn bị tại trước khi di tích cổ mở ra, tổ chức một lần hội đấu giá, ta đến thành Thái Thản, chính là làm chân chạy việc lặt vặt cho hội đấu giá .”

“Lâm lão đệ, lần hội đấu giá này, nhất định có các loại kỳ trân dị bảo, cơ hội không thể bỏ qua a!”

Hội đấu giá!

Lâm Hải nghe được ba chữ kia, con mắt lập tức sáng ngời, rất là ý động!

Chính theo như lời Lam Hào, cao thủ các nơi tề tụ, nhất định sẽ mang đến rất nhiều bảo vật.

Cơ hội tốt như vậy, chỉ sợ bất kỳ một cái người tu hành nào, đều sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Lam đại ca, cái hội đấu giá này , cử hành ở chỗ nào tại thành Thái Thản ?”

“Ngay tại Trân Phẩm Các của thành Thái Thản , thời gian định tại ngày mai!”

Trân Phẩm Các, ngày mai!

Lâm Hải nhớ kỹ thời gian cùng địa điểm, sau đó hướng phía Lam Hào cười cười.

“Ta đã biết, đa tạ Lam đại ca, ta còn có việc, như vậy xin từ biệt!”

“Ai, Lâm lão đệ, chớ đi a, thật vất vả mới gặp...”

Lam Hào còn chưa nói dứt lời, thân ảnh Lâm Hải đã sớm chớp động, trong chớp mắt công phu đã biến mất tại giữa tầm mắt.

“Cái Lâm Hải này, có ý tứ gì sao?”

Lam Hào đứng nguyên tại chỗ, lắc đầu, trong nội tâm mang theo một tia bất mãn, cũng quay người rời đi.

Mà Lâm Hải giờ phút này, đã đến một chỗ không người, ngừng lại.

hội đấu giá ngày mai , Lâm Hải nhất định sẽ đi.

Chỉ có điều, hắn không muốn liên quan đến Lam Hào mà thôi.

“Còn có một ngày thời gian, nên làm chút ít chuẩn bị cho hội đấu giá đi!”

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải tiến nhập vào bên trong Luyện Yêu Hồ , thẳng đến ngày hôm sau mới đi ra, thẳng đến thành Thái Thản.

vị trí của Trân Phẩm Các , tại bên trên địa đồ ngọc giản thành Thái Thản có chỗ biểu hiện, Lâm Hải trực tiếp đi đến cửa ra vào của Trân Phẩm Các .

Lại thấy Trân Phẩm Các hôm nay, đề phòng nghiêm ngặt, ngoại trừ đại lượng thủ vệ ra, lại vẫn có tám gã Tiên Đạo Chí Tôn, tự mình trấn thủ.

đám người ra vào, càng là nối liền không dứt, trên người mỗi người, đều tản ra khí tức cường đại, hiển nhiên tuyệt không phải loại người dễ trêu.

hai mắt Lâm Hải nhíu lại, hít sâu một hơi, vận chuyển Ma Hóa Ngàn Vạn, trong chớp mắt đã cải biến hình dạng, biến thành một người nam tử trung niên tướng mạo bình thường .

Sau đó, cất bước hướng phía cửa ra vào của Trân Phẩm Các đi đến.

“Đứng lại!”

Vừa đi đến cửa, lập tức có thủ vệ gào to một tiếng, đem Lâm Hải ngăn lại.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, sắc mặt đạm mạc, lạnh lùng nói.

“Có chuyện gì?”

“Nơi này là Trân Phẩm Các, người rảnh rỗi chớ lại gần, nhanh chóng ly khai!” Thủ vệ không kiên nhẫn nói.

“Người rảnh rỗi?” Lâm Hải khinh thường cười cười, lạnh lùng nói, “Ta là tới tham gia hội đấu giá!”

“Tham gia hội đấu giá?” Thủ vệ khinh thường cười cười, “Ngươi một cái Đại Thừa sơ kỳ, có tư cách gì tham gia hội đấu giá?”

“Nhanh chóng rời đi, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi khẽ giật mình, chẳng lẽ tham gia hội đấu giá, còn có yêu cầu đối với tu hành cảnh giới ?

Tuy nội tâm giật mình, nhưng Lâm Hải mặt ngoài lại bất động thanh sắc, mang theo một tia giận dữ nói.

“Vậy, cái nhân tài nào có tư cách, tham gia hội đấu giá?”

“Đã ngoài Đại Thừa hậu kỳ , cùng với cao thủ Đăng Tiên Bảng !”

Lâm Hải lập tức nhướn mày, nếu như mình liền cả tư cách đi vào cũng đều không có, đây chẳng phải là ngu xuẩn?

Ngay tại thời khắc trong lòng Lâm Hải phiền muộn, đột nhiên có một vị Tiên Đạo Chí Tôn trấn thủ , từ rất xa đã nhìn qua, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Chàng trai, nếu như ngươi muốn đi vào, chỉ có một loại biện pháp!”

“A?” Lâm Hải nghe được, hướng phía vị Tiên Đạo Chí Tôn này, có chút ôm quyền.

“Thỉnh tiền bối chỉ giáo!”

“Trừ phi, ngươi có bảo vật muốn tham gia đấu giá, hơn nữa đẳng cấp bảo vật, phải đạt tới tư cách tham gia lần đấu giá này !”

Vừa nghe nói như thế, Lâm Hải lập tức nở nụ cười.

May mắn hắn hôm qua, đã sớm có chuẩn bị, ý niệm khẽ động, đem một viên đan dược lấy ra.

“Không biết viên đan dược này, có tư cách tham gia lần đấu giá này hay không?”

Lâm Hải cười, đem đan dược biểu hiện ra trước mặt vị Tiên Đạo Chí Tôn đang nói chuyện, vẻ mặt tự tin thong dong.

Vị Tiên Đạo Chí Tôn đang nói chuyện này, đồng tử lập tức co rụt lại, ngưng thần hướng phía đan dược trong tay Lâm Hải nhìn lại.

Chỉ thấy cái đan dược này, lớn cỡ trứng chim cút, đen thui, không thu hút chút nào.

Không chỉ có như thế, thậm chí liền cả một tia đan hương cùng chấn động năng lượng cũng đều không có, bình thản không có gì lạ.

“Viên thuốc này, là đan dược mấy phẩm?” Vị Tiên Đạo Chí Tôn này, cau mày, có chút bất mãn mà hỏi.

Nếu như Lâm Hải không nói đây là đan dược, ông ta chắc đã coi thành là viên bùn rồi.

Mặc dù là đan dược, nhưng nghĩ đến cũng là cái loại mặt hàng không nhập lưu nhất phẩm hay nhị phẩm thôi.

May vị Tiên Đạo Chí Tôn này , còn có chút hàm dưỡng, nếu không bằng bộ dạng của cái đan dược này, phải đem Lâm Hải trở thành kẻ quấy rối rồi đuổi đi ra rồi.

Lâm Hải nghe được, tức thì mỉm cười, thản nhiên nói.

“Hơi cao hơn Cửu phẩm, hơi thấp hơn Thiên giai, có thể xưng là đan dược chuẩn Thiên giai!”

“Đan dược chuẩn Thiên giai!!!” vị Tiên Đạo Chí Tôn này nghe được, lập tức hít một hơi khí lạnh, hoảng sợ biến sắc!

Mà ngay cả bảy vị Tiên Đạo Chí Tôn khác, cũng nhao nhao xoay đầu lại, thần sắc kinh hãi, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi!

Tại trong nhận thức của bọn họ, đan dược Cửu phẩm đã là đan dược cực hạn.

Không thể tưởng được miếng đan dược không chút nào thu hút mà Lâm Hải lấy ra này , lại vẫn cao hơn cả Cửu phẩm, tên là chuẩn Thiên giai!

“Người trẻ tuổi, loại vui đùa này thế nhưng mà không mở được!”

vị Tiên Đạo Chí Tôn này , sắc mặt âm trầm, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói, một cỗ lực lượng cường đại, bỗng nhiên hàng lâm tại trên người Lâm Hải, như ẩn như hiện.

Một khi Lâm Hải có dấu hiệu cố tình, vị Tiên Đạo Chí Tôn này chỉ sợ sẽ lập tức ra tay, lại để cho Lâm Hải có được giáo huấn!

Ông ta phụng mệnh trấn thủ hội đấu giá ở Trân Bảo Các, há lại để cho có người quấy rối ở chỗ này?

Lâm Hải cầm một thứ đồ vật xem xét cũng không phải là mặt hàng nào tốt, giả mạo đan dược chuẩn Thiên giai chưa từng nghe nói qua, vị Tiên Đạo Chí Tôn này tính tình có tốt hơn, thì giờ phút này cũng có chút tức giận rồi.

Lâm Hải thì là bình tĩnh thong dong, mỉm cười.

“nếu tiền bối không tin, có thể tự mình kiểm tra thực hư!”

vị Tiên Đạo Chí Tôn này , thấy bộ dạng Lâm Hải tính trước kỹ càng, hoàn toàn không có một tia khiếp đảm, lập tức sinh lòng nghi hoặc.

Chẳng lẽ nói, tại phía trên đan dược Cửu phẩm, thật sự còn có chuẩn Thiên giai, thậm chí Thiên giai sao?

Tuy ông ta thân là Tiên Đạo Chí Tôn, tu hành vài vạn năm, kiến thức rộng rãi.

Nhưng cuối cùng vẫn không phải là Luyện Đan Sư, hiểu rõ đối với đan đạo, cũng chỉ dừng lại ở cấp độ mặt ngoài .

Thấy Lâm Hải trấn định thong dong như vậy, để đạt được mục đích bảo hiểm, vẫn là đem một gã thủ vệ, gọi đến bên người.

“Đi mời Tề lão tới!”

Tề lão là Luyện Đan Sư nổi danh nhất trong thành Thái Thản, lần này cũng bị mời đến tọa trấn, chuyên môn phụ trách kiểm tra đan dược là thật hay giả.

nếu như Lâm Hải là tới quấy rối, tuyệt đối sẽ chạy không khỏi pháp nhãn của Tề lão !

“Vâng!” Thủ vệ đáp ứng một tiếng, tiến vào Trân Phẩm Các.

Chỉ trong chốc lát, một lão giả râu bạc trắng tóc trắng , đi lại trầm ổn đi ra.

thanh âm cao ngạo, mang theo vênh mặt hất hàm sai khiến, vang lên tại trong tai mọi người.

“Đan dược ở đâu?”

Chương 2181: Tiên Quân Diệp Thành

Tề lão tuy một bên hỏi, nhưng con mắt dĩ nhiên đã rơi vào bên trên đan dược trong lòng bàn tay Lâm Hải .

Chỉ có điều, ánh mắt của lão khẽ quét mà qua, ngược lại hướng phía Tiên Đạo Chí Tôn cầm đầu kia nhìn lại.

Hiển nhiên, lão căn bản không có đem đan dược trong tay Lâm Hải, cùng cái gọi là đan dược chuẩn Thiên giai, liên hệ cùng một chỗ.

“Tề lão, đan dược ngay tại trước mắt a!”

Tiên Đạo Chí Tôn cầm đầu , hướng phía Tề lão mỉm cười, chỉ vào đan dược trong lòng bàn tay Lâm Hải nói.

Bá!

Tề lão nghe nói như thế, sắc mặt lập tức liền thay đổi, thoáng cái trở nên vô cùng âm trầm.

Lão phảng phất như nhận lấy nhục nhã, thật là tức giận!

“Vương Chí Tôn, ngươi đang nói đùa gì vậy?” Tề lão tức giận nói.

“Cái thứ đồ vật đen thui này, không có một tia khí tức đan dược, mà ngay cả phế đan cũng đều không tính là!”

“Ngươi vậy mà lập thành đan dược chuẩn Thiên giai, lại để cho lão phu đến xem xét, thật sự lẽ nào lại như vậy!”

Vương Chí Tôn thấy Tề lão giận tím mặt, vội vàng liên tục giải thích nói.

“Tề lão không nên hiểu lầm, là tiểu tử này nói, viên thuốc này hơi cao hơn Cửu phẩm, chính là cấp bậc chuẩn Thiên giai !”

“Vương mỗ bởi vì không hiểu Đan Đạo chi thuật, mới thỉnh Tề lão đi ra phân biệt.”

“Đã như vầy, Vương mỗ sẽ đem thứ quấy rối này cầm xuống, lại để cho hắn hướng Tề lão tạ tội!”

Địa vị của Luyện Đan Sư cao cấp , cực kỳ cao thượng, mặc dù Vương Chí Tôn thân là Tiên Đạo Chí Tôn, nhưng với Tề lão cũng cực kỳ khách khí, quả thực là không dám đắc tội.

Dù sao, người tu hành, ai cũng không cam đoan một ngày nào sau đó sẽ không cần đan dược, phải đi cầu Luyện Đan Sư.

Thậm chí, giao hảo cùng một ít Luyện Đan Sư cường đại, vô cùng có khả năng tại thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng a!

Nói xong, Vương Chí Tôn trừng hai mắt, một cỗ sát cơ dâng lên mà ra, lập tức đem Lâm Hải bao phủ.

“Tiểu tử, lại dám đến Trân Phẩm Các giả danh lừa bịp, ta nhìn ngươi là chán sống rồi!”

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, đột nhiên một cái bàn tay cực lớn , mang theo lực áp bách giống như Thái Sơn, hướng phía Lâm Hải muốn rơi xuống.

“Chờ một chút!”

Lâm Hải thấy thế, đột nhiên hét lớn một tiếng.

Vương Chí Tôn thì là cười lạnh một tiếng, hướng phía Lâm Hải điềm nhiên nói.

“Ngươi còn có lời nói để nói, chẳng lẽ là sắp chết đến nơi, biết rõ sợ hãi sao?”

hai mắt Lâm Hải nhíu lại, mang trên mặt thần sắc khinh miệt, hướng phía Tề lão nhìn lại.

“Ngươi dựa vào cái gì nói, cái đan dược này của ta , liền cả phế đan đều không tính là?”

Tề lão đang chuẩn bị rời đi, thấy Lâm Hải mở miệng chất vấn, lập tức xem thường bĩu môi một cái, cao ngạo nói.

“Chỉ bằng lão phu là Tề Đông Lai!”

Lâm Hải xuất ra cái gọi là đan dược chuẩn Thiên giai, đã sớm hấp dẫn một đoàn người tới xem náo nhiệt.

cái Tề lão này vừa báo tên, lập tức khiến cho xung quanh kinh hô một mảnh !

“Ta thảo, nguyên lai lão chính là Tề Đông Lai, đệ nhất Đan Đạo Đại Sư thành Thái Thản!”

“Không thể tưởng được, Tề lão vậy mà đã ở Trân Bảo Các, đợi lát nữa nhất định phải cầu Tề lão luyện chế cho ta một ít đan dược.”

“Để cho Tề lão luyện đan? Ngươi nghĩ cái chuyện tốt gì đâu rồi, Tề lão là hạng thân phận gì , sao lại đơn giản ra tay?”

“Ai, cái trước mặt này chỉ sợ muốn xui xẻo, lừa gạt ai không tốt, lại lừa gạt đến trên đầu Tề lão.”

“Tại phương diện đan đạo, Tề lão chính là quyền uy, tiểu tử này lại dám chất vấn Tề lão, thật sự là buồn cười a!”

Nghe được mọi người nghị luận, trên mặt Tề Đông Lai, lộ ra vẻ đắc ý, thần sắc cao ngạo càng đậm.

Thấy Lâm Hải giữ im lặng, cho rằng Lâm Hải bị uy danh của lão làm cho sợ choáng váng, không khỏi bĩu môi cười cười.

“Tiểu tử, tại trước mặt Tề Đông Lai ta giả danh lừa bịp, thật sự là không biết trời cao đất rộng!”

“Ai, thật sự là thật đáng buồn a!” Lâm Hải bỗng nhiên nặng nề thở dài, nhìn Tề Đông Lai, một hồi lắc đầu, trong mắt tràn đầy mỉa mai.

Tề Đông Lai lập tức biến sắc, mặt âm trầm, hướng phía Lâm Hải mói.

“Ngươi có ý tứ gì?!”

Lâm Hải ngẩng đầu, nhìn Tề Đông Lai, tràn ngập khinh thường chậm rãi nói.

“Đường đường là đệ nhất cao thủ Đan Đạo giới của thành Thái Thản -Tề Đông Lai, dĩ nhiên lại là một cái có mắt không tròng, hạng người mua danh chuộc tiếng, ngươi nói có thật đáng buồn hay không?!”

Hống!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, hiện trường lập tức nhấc lên sóng to gió lớn!

Đám người vây xem, nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm, quả thực không thể tin được, Lâm Hải vậy mà nói ra lời nói cuồng vọng như thế .

Nói Tề Đông Lai Tề lão có mắt không tròng, mua danh chuộc tiếng?

Chà mẹ nó, tiểu tử này là đầu óc bị nước vào đi à nha?

Mà Tề Đông Lai cũng là khẽ giật mình, sau đó trực tiếp bị Lâm Hải chọc tức tới nở nụ cười.

Nhìn Lâm Hải, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi mà hỏi.

“Ngươi mới vừa nói cái gì? Nói Tề Đông Lai ta có mắt không tròng, mua danh chuộc tiếng?”

Lâm Hải phi thường kiên định nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy, ngươi nha chính là cái người mua danh chuộc tiếng!”

“Làm càn!” Lúc này đây, không đợi Tề Đông Lai mở miệng, Vương Chí Tôn đã dẫn đầu hét lớn một tiếng!

“Ngươi cái tiểu bối này, thật đúng không biết trời cao đất rộng, Tề lão chính là người được công nhận đứng đầu Đan Đạo giới ở thành Thái Thản, há lại để ngươi có thể tùy ý vũ nhục!”

“Xem ta không giết ngươi!”

Nói xong, bàn tay trên đỉnh đầu Lâm Hải, ầm ầm rơi xuống, hướng phía Lâm Hải đập tới!

“Dừng tay!!!”

Đúng lúc này, một tiếng gào to, từ đằng xa vang lên.

Sau đó, một cỗ khí lãng kinh khủng nhấp nhô mà tới, lập tức đem cái chưởng ấn công hướng Lâm Hải kia đẩy đi.

Ông!

dư ba của khí lãng, đem mọi người xung quanh, trùng kích đến liên tiếp lui về phía sau, thanh âm bất ổn!

“Thực lực thật đáng sợ!”

Mọi người tại đây, đều bị hoảng sợ biến sắc, nhao nhao hướng phía xa xa nhìn lại.

Lâm Hải cũng lảo đảo mấy bước, quay đầu lại trông xem thế nào.

Đã thấy một người nam tử trung niên tướng mạo tuấn lãng, mang theo khí chất thập phần phiêu dật, nhàn nhã giống như dạo chơi, hướng phía bên này đi tới.

Không thấy dưới chân y di động như thế nào , lại Súc Địa Thành Thốn, trong chớp mắt đã đến gần mọi người.

“Ngươi là người phương nào?!”

một chưởng công hướng Lâm Hải của Vương Chí Tôn, bị người tới này đánh tan ở trước mặt mọi người, Vương Chí Tôn cảm thấy sắc mặt tối tăm, lập tức hướng phía người tới quát.

“Diệp Thành!” Người tới thanh âm không lớn, nhưng lại mang theo một tia khí khái giống như bễ nghễ thiên hạ, phảng phất hoàn toàn không có đem Vương Chí Tôn để ở trong mắt.

Diệp Thành?

Mọi người nghe được, tất cả đều là sững sờ, sắc mặt hồ nghi, hiển nhiên đều không có nghe nói qua cái tên Diệp Thành này.

“Hừ, thằng nào cho mày lá gan, dám ra tay...”

Vương Chí Tôn còn chưa nói hết lời, sắc mặt của Tề Đông Lai lại đột nhiên biến đổi, trong mắt đột nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu !

Sau đó, tại trong ánh mắt khó có thể tin của tất cả mọi người, chạy bước nhỏ tới gần Diệp Thành.

Ừng ực một tiếng, nuốt nuốt nước miếng, kinh sợ nhìn xem Diệp Thành, cẩn thận mà hỏi.

“Xin hỏi tiền bối, thế nhưng là Tiên Quân của Tiểu Cô Sơn Bạch Vân Động , Diệp Thành Diệp tiền bối?”

Bá!

Tề Đông Lai vừa hỏi ra câu này, sắc mặt của mọi người tại đây lại là biến đổi, trong lòng rung mạnh, sợ tới mức thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất!

Mặc dù Tiểu Cô Sơn Bạch Vân Động, bọn họ căn bản không biết là ở nơi nào, nhưng hai chữ Tiên Quân, họlại nghe được rõ ràng!

Tiên Quân, đó là xưng hô đối với Thiên Tiên a!!!

Chẳng lẽ nói, cái Diệp Thành đối diện này, lại là Thiên Tiên!!!

Chà mẹ nó, Thiên Tiên a!

Lần này, lại làm hết thảy mọi người ở đây, tất cả đều bị dọa cho mộng ép.

Phải biết rằng, Thiên Tiên ở Hồng Ngọc Quốc, dùng phượng mao lân giác để hình dung, cũng đều có chút ngại nhiều rồi!

Mặc dù là cường đại như Lôi Vân Tông, thì toàn bộ tông môn đều không có một cái Thiên Tiên tồn tại, Tông chủ cũng bất quá là Nhị kiếp Tán Tiên mà thôi!

Thậm chí có ít người trong họ, đời này đều chưa từng gặp qua Thiên Tiên lớn lên là cái dạng gì!

Nhưng không thể tưởng được, cái Diệp Thành đột nhiên xuất hiện này, lại là một vị Thiên Tiên!

Diệp Thành thì là vẻ mặt nghi hoặc, kinh ngạc liếc nhìn Tề Đông Lai, kỳ quái hỏi.

“Ngươi nhận thức ta?”

Diệp Thành vừa thốt ra lời kia, không thể nghi ngờ là đã hướng mọi người biểu lộ thân phận của y, thật là Tiên Quân Diệp Thành trong miệng Tề Đông Lai.

Lần này, mồ hôi lạnh trên mặt Vương Chí Tôn, bá cái liền chảy xuống rồi.

“Tại hạ nhiều có mạo phạm, thỉnh Diệp Tiên Quân khoan dung!”

Nói xong, Vương Chí Tôn trực tiếp quỳ một chân trên đất, mở miệng cầu xin tha thứ, sợ tới mức toàn thân lạnh run.

Thiên Tiên cùng Tiên Đạo Chí Tôn, mặc dù nói chỉ là chênh lệch cách một đường, nhưng mặc cho ai cũng biết, chênh lệch chân thật này khác biệt giống như trời và đất a!

Thiên Tiên không thể nhục, mặc dù là mạo phạm trong lời nói, nếu Diệp Thành muốn giết ông ta, ai cũng cứu không được ông ta!

Nhưng mà, Diệp Thành liền nhìn đều không hề liếc ông ta một cái, chỉ là tùy ý phất phất tay.

Nếu thật sự muốn giết ông ta, há lại sẽ để cho ông ta sống đến bây giờ?

“Tạ Tiên Quân!” Vương Chí Tôn đại hỉ, vội vàng đứng lên, cho tới giờ khắc này cũng bởi vì nghĩ mà sợ, hai tay run rẩy không thôi!

“Tiên Quân, vãn bối tại một vạn năm trước, may mắn được quan sát Tiên Quân luyện đan, tâm có điều ngộ ra, mới có thể đan đạo đại thành, đến nay đối với Tiên Quân sùng bái không thôi!”

Tề Đông Lai kích động đến hai mắt sáng lên, khúm núm hướng phía Diệp Thành, nói xong lời nói lấy lòng .

Nhưng lại bị Diệp Thành khoát tay, đưa lời nói phía sau của lão, ngăn cản lại.

Sau đó, ánh mắt của Diệp Thành , đột nhiên rơi vào trên người Lâm Hải.

Lâm Hải lập tức cảm thấy toàn thân thoáng cái kéo căng, có loại cảm giác bị nhìn xuyên, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Mà lúc này đây, Diệp Thành đột nhiên cười cười, hướng phía Lâm Hải nhàn nhạt mở miệng nói.

“Từ rất xa đã chợt nghe đến, ngươi nói ngươi có một miếng đan dược chuẩn Thiên giai?”

Chương 2182: Thực xin lỗi, không bán!

Lâm Hải còn chưa nói xong, một bên Tề Đông Lai đã gấp gáp nói.

“Tiên Quân, đừng nghe hắn nói hưu nói vượn, đan dược Cửu phẩm là nhất, nào có cái gì chuẩn Thiên giai!”

Nói xong, Tề Đông Lai lần nữa hướng phía Lâm Hải gầm lên một tiếng .

“Tiểu tử, coi như số ngươi gặp may, gặp được Diệp Tiên Quân từ bi, mới lưu một mạng, còn không mau cút đi!”

Tề Đông Lai vừa dứt lời, đột nhiên một cỗ áp lực kinh khủng, bỗng nhiên hàng lâm tại trên người của lão, lại để cho hô hấp của lão mạnh mẽ trì trệ, sắc mặt đại biến!

Mà lúc này đây, sắc mặt Diệp Thành lạnh lùng, quay đầu nhìn lão một cái.

“Ta hỏi ngươi sao?”

thanh âm của Diệp Thành, tuy không lớn, nhưng lại giống như một cái búa tạ, hung hăng kích tại trong lòng Tề Đông Lai .

Bá!

mồ hôi lạnh của Tề Đông Lai, lập tức liền theo cái trán chảy xuống, sợ tới mức cuống quít cúi đầu xuống, sợ hãi nói.

“Diệp Tiên Quân, vãn bối mạo muội rồi!”

Diệp Thành nhìn đều không có liếc lão một cái, mà là nhiều hứng thú, nhìn về phía Lâm Hải.

"Ngươi không phải nói, có đan dược chuẩn Thiên giai ấy ư, có thể lấy ra, lại để cho Diệp mỗ xem xét không?"

Lâm Hải trước đó đã đem đan dược thu vào, thấy Diệp Thành đặt câu hỏi, tức thì mỉm cười.

Ý niệm khẽ động, cái miếng đan dược đen thui kia, xuất hiện lần nữa tại trong lòng bàn tay, hướng phía Diệp Thành duỗi ra.

"Đan dược ở đây!"

"A?" Diệp Thành nhíu lông mày lại, không có chút nào bởi vì bề ngoài đan dược không tốt, mà sinh ra bất luận cái nghi vấn gì.

Đồng thời, trong hai mắt lóe lên một đạo tinh mang rồi biến mất, phảng phất như có cỗ khí tức vô hình, đã rơi vào phía trên đan dược.

Sau một khắc, đồng tử của Diệp Thành bỗng nhiên co rút lại, rốt cuộc không có rời đi nữa!

Thời gian phảng phất thoáng cái đình chỉ xuống, hiện tại một mảnh yên tĩnh, chỉ còn lại có Diệp Thành hai mắt không nháy mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào đan dược trong tay Lâm Hải.

Tề Đông Lai thấy tình cảnh này, mấy lần muốn há miệng, cuối cùng rốt cục nhịn không được, nhỏ giọng nói.

"Diệp Tiên Quân, cái này rõ ràng cũng không phải là đan dược, tiểu bối này lại dám..."

"Ngươi im ngay cho ta!" Tề Đông Lai còn chưa nói dứt lời, Diệp Thành đột nhiên quát chói tai một tiếng , nổi giận không thôi!

Tề Đông Lai sợ tới mức hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

May mắn, Diệp Thành quát lớn xong, cũng không có lại phản ứng đến lão, mà là mang theo một tia ngưng trọng, hướng phía Lâm Hải nói.

“Vị tiểu huynh đệ này, có thể đem đan dược, cho ta mượn xem xét hay không?”

Lâm Hải cởi mở cười cười, trực tiếp đem đan dược, đưa cho Diệp Thành.

“Có gì không thể? Tiên Quân muốn xem, thì cứ xem đi!”

Diệp Thành đại hỉ, lăng không một trảo, đem đan dược nắm vào trong tay, sau đó khí tức cả người đột nhiên thay đổi!

Ông!

Sau một khắc, bàn tay bắt lấy đan dược của Diệp Thành, đột nhiên bốc xuất ra đạo đạo hào quang màu xanh , đem đan dược nắm ở trong đó!

Sau đó, hai mắt của Diệp Thành , chậm rãi nhắm lại.

Chỉ còn lại có biểu lộ trên mặt, không ngừng biến hóa, một hồi kinh hỉ, một hồi kinh hãi!

Mọi người thấy một màn như vậy , thoáng cái tất cả đều mộng ép.

Đây là cái tình huống gì ?

Chẳng lẽ nói, cái đồ chơi đen thui trong tay Lâm Hải kia, thật là cái gọi là đan dược chuẩn Thiên giai?

thời khắc mọi người ở đây không rõ ràng cho lắm , con mắt của Diệp Thành đột nhiên mở ra, mặt mũi tràn đầy kích động!

“Tiểu huynh đệ, cái đan dược này của ngươi , từ đâu mà đến?”

Lâm Hải mỉm cười, cái đan dược này của hắn, chính là ngày hôm qua theo Thái Thượng Lão Quân mua được bằng giá rẻ, chính là vì có thể kiếm lớn một số trong buổi đấu giá hôm nay .

Bất quá, hắn tự nhiên sẽ không nói cho Diệp Thành.

“Diệp Tiên Quân, cái đan dược này của vãn bối, chính là từ một chỗ di tích cổ có được đến!”

“A?” Diệp Thành nhíu lông mày lại, “Trong tay ngươi còn có bao nhiêu, ngươi khai cái giá, ta muốn toàn bộ !”

Hống!

Diệp Thành vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ở đây lập tức sôi trào một mảnh, tất cả đều như tạc nồi rồi!

Chuyện cho tới bây giờ, coi như là kẻ đần, cũng có thể xem rõ ràng minh bạch.

cái miếng đan dược đen thui, không chút nào thu hút trong tay Lâm Hải , thật là đan dược chuẩn Thiên giai so với đan dược Cửu phẩm còn muốn trân quý cùng cao cấp hơn!

Nếu không, Diệp Thành đường đường là Tiên Quân, sao lại muốn mua xuống tất cả?

Tề Đông Lai ở một bên, thì là triệt để trợn tròn mắt.

“Diệp Tiên Quân, cái này, cái này...”

Diệp Thành thì là quay đầu lại, liếc nhìn Tề Đông Lai , xem thường lắc đầu.

“Vừa rồi, vị tiểu huynh đệ này có câu nói, nói thật sự là một điểm không sai!”

“Ngươi, thật là có mắt không tròng, mua danh chuộc tiếng!”

Diệp Thành vừa thốt ra lời kia , mặt mo của Tề Đông Lai , đằng cái liền đỏ lên.

Nhất là thời khắc khi thấy mọi người, đều dùng ánh mắt khác thường, hướng phía lão trông lại, lão ngượng đến mức hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Không hề nghi ngờ, một câu nói kia của Diệp Thành , lại để cho danh dự mà lão bao nhiêu năm tích góp từng tí một xuống , đã triệt để thất bại trong gang tấc.

trong lòng Tề Đông Lai thầm hận, nhưng lại nào dám phát tiết đối với Diệp Thành, chỉ có thể dùng ánh mắt oán độc, hung hăng liếc nhìn Lâm Hải, đem khoản sổ sách này, ghi tạc vào trên người Lâm Hải.

“Diệp Tiên Quân, cái đan dược này đến cùng có chỗ gì kỳ diệu a, có thể giảng giải một phen cho vãn bối không?”

trong đám người vây xem , có kẻ gan lớn, hướng phía Diệp Thành tò mò hỏi.

Diệp Thành tức thì mỉm cười, nhàn nhạt nói ra.

“Tu vi đan đạo của Diệp mỗ có hạn, cũng không cách nào thấy rõ diệu dụng chân thật của cái đan dược này, chỉ biết trong cái đan dược này có loại lực lượng kỳ diệu, tựa hồ có thể chống cự lực lượng Lôi Đình!”

Lời nói của Diệp Thành, lại để cho Lâm Hải nghe mà không khỏi âm thầm kinh hãi, khâm phục không thôi!

Không thể tưởng được, Diệp Thành lại có thể nhìn ra tác dụng của cái đan dược này, xem ra Đan Đạo chi thuật của người này, thậm chí còn cao hơn mình a!

Mà lúc này đây, Diệp Thành quay đầu, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Về phần cái đan dược này, đến tột cùng có diệu dụng gì, chỉ sợ phải hỏi vị tiểu huynh đệ này rồi!”

Lâm Hải nghe được, trong lòng cười lạnh một tiếng, hắn ước gì khiến cái người này, biết rõ diệu dụng của viên thuốc này đấy.

Nếu không, chính mình như thế nào bán giá cao, kiếm một số lớn ni!

Thấy Diệp Thành đặt câu hỏi, Lâm Hải vội vàng khách khí nói.

“Diệp Tiên Quân nói một điểm không sai, tác dụng của cái đan dược này, xác thực là chống cự lực lượng Lôi Đình!”

Nói xong, Lâm Hải nhíu lông mày lại, cất cao giọng nói.

“Viên thuốc này, tên là Phá Lôi Đan, đẳng cấp chuẩn Thiên giai, về phần tác dụng chân thật của nó, là...”

Lâm Hải đột nhiên kéo dài tiếng nói, hướng phía mọi người ở đây nhìn quét một phen, đột nhiên mở miệng nói.

“Triệt tiêu Thiên Kiếp!!!”

Cái gì?!!!!!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, sắc mặt của tất cả mọi người ở đây đều đại biến, khiếp sợ đến mức tròng mắt thiếu chút nữa đều trừng đi ra.

Mà ngay cả Diệp Thành đứng bên cạnh Lâm Hải, trong lòng cũng là rung mạnh, lộ ra vẻ khó tin thật sâu !

“Triệt tiêu Thiên Kiếp? Cái đan dược này có thể triệt tiêu Thiên Kiếp?!”

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, hiện trường nhất thời một mảnh sôi trào, triệt để bạo phát!

Mẹ nó, triệt tiêu Thiên Kiếp a, đây chẳng phải là ăn hết viên thuốc này, có thể thuận lợi độ kiếp sao, ta tích cá quai quai a!

con mắt của mọi người , toàn bộ lập tức đều đỏ, nhìn chằm chằm vào Phá Lôi Đan trong tay Lâm Hải, hô hấp đều dồn dập lên!

“Tiểu huynh đệ, chuyện này là thật? sự tình bực này , cũng không thể đùa a!”

Mà ngay cả Diệp Thành, đều mang theo kinh hãi thật sâu, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Tuy y có thể phát giác, cái đan dược này có thể chống cự lực lượng Lôi Đình, nhưng cũng không dám tưởng tượng, có thể chống cự Thiên Kiếp a!

Dù sao, Lôi Điện của Thiên Kiếp cùng Lôi Điện bình thường, vẫn là không thể so sánh nổi.

Thậm chí, Lôi Điện của Thiên Kiếp, đối với tu hành người mà nói, luôn luôn đều là chỉ có thể ngạnh kháng, thuộc về tồn tại khó giải quyết a!

Lâm Hải nghe được, tức thì mỉm cười, hướng phía Diệp Thành nói.

“Chuyện lớn cỡ này, vãn bối không dám nói bậy?”

“Nếu như tiền bối không tin, ngươi tới xem!”

Lâm Hải nói xong, trong mắt đột nhiên tinh mang lóe lên, trực tiếp đem đan dược vứt vào không trung, đưa tay nhất chỉ!

“Bạo!!!”

Oanh!

Sau một khắc, Phá Lôi Đan trực tiếp bạo tạc ở trên không, khí lãng cuồng bạo rung trời động đất, phảng phất đem không gian đều sụp đổ!

lực đạo kinh khủng kia , lại để cho mọi người ở phía dưới hoảng sợ biến sắc, khiếp sợ không thôi!

Diệp Thành càng là sắc mặt đại biến, thốt ra.

“lực lượng bên trong đan dược , dĩ nhiên vượt qua cả uy lực của Thiên Kiếp!!!”

Diệp Thành vừa thốt ra lời kia, mọi người lần nữa loạn thành một đoàn, triệt để sôi trào!

Nếu là người khác mà nói, mọi người có lẽ không tin, nhưng Diệp Thành thế nhưng mà là Tiên Quân, là người đã vượt qua Thiên Kiếp a!

Thử hỏi trong mọi người ở đây, còn có ai có thể so với Diệp Thành, càng đem lực lượng Thiên Kiếp hiểu rõ hơn!

Liền cả Diệp Thành đều nói, lực lượng bên trong cái đan dược này, đã vượt qua uy lực của Thiên Kiếp, cái kia còn có thể có giả sao?

những người ở đây, phần lớn đều là Tiên Đạo Chí Tôn, thậm chí còn có Tán Tiên.

Tương lai cũng có thể phải đối mặt với sự tình độ kiếp, ai mà không muốn có viên thuốc này, giữ được một mạng?

Nhất thời, nguyên một đám hai mắt phát ra ánh sáng màu đỏ, hướng phía Lâm Hải trông lại.

Mà Lâm Hải lúc này, dĩ nhiên lần nữa lấy ra một miếng Phá

Lôi Đan.

“Chư vị, có thể tin sao? Nếu như không tin, ta lại thử nghiệm một miếng!”

“Đừng đừng đừng, chúng ta tin!” Mọi người lớn tiếng kêu gọi, viên thuốc vừa rồi đã bị Lâm Hải lãng phí mất, tất cả mọi người đều đã hối hận không thôi rồi.

Dù sao, ai cũng không biết Lâm Hải có bao nhiêu, thiếu một khỏa liền đại biểu cho hi vọng của bọn họ cũng ít đi một tia a!

“Tiểu huynh đệ, ngươi có bao nhiêu Phá Lôi Đan, ta toàn bộ muốn ni!”

“Ta cũng muốn toàn bộ, ngươi nói cái giá đi, ta tuyệt không trả giá!”

“Này, có thể đừng tuyệt như vậy hay không, thứ tốt mọi người cùng nhau phân, tiểu huynh đệ, bán cho chúng ta mỗi người một khỏa a!”

Diệp Thành thấy nhiều người như vậy, đều muốn mua Phá Lôi Đan, lông mày không khỏi nhíu một cái, hướng phía Lâm Hải nói.

“Tiểu huynh đệ, bán cho ta, coi như Diệp Thành ta thiếu nợ ngươi một cái nhân tình!”

Lâm Hải nghe được, tức thì mỉm cười, đột nhiên mở miệng nói.

“Thực xin lỗi, không bán!”

Chương 2183: Diệp Tiên Quân, thêm cái weachat a!

lời này của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Diệp Thành lập tức biến sắc.

Y không nghĩ tới, dùng y Tiên Quân tôn sư mở miệng, lại bị Lâm Hải cự tuyệt dứt khoát như thế , mặt y có chút nhịn không được rồi.

Nhưng mà, cái lúc này, Lâm Hải lại mỉm cười, tiếp tục nói.

“Vừa rồi, Diệp Tiên Quân đã ra tay cứu được vãn bối, vãn bối vẫn chưa hồi báo, nguyện đem miếng Phá Lôi Đan này tặng cho tiền bối, nhằm hồi báo ân của Tiên Quân, xin Tiên Quân đừng ghét bỏ!”

Cái gì?!

Diệp Thành nghe được, lập tức sững sờ, sau đó cười ha ha.

Vốn, nội tâm Diệp Thành còn có chút khó chịu, bây giờ vừa nghe Lâm Hải nói như vậy, lập tức một hồi khoan khoái dễ chịu.

“Tiểu huynh đệ đủ sảng khoái!”

Diệp Thành hướng phía Lâm Hải tán thưởng nhìn thoáng qua, sau đó sắc mặt ngưng tụ nói.

“Viên thuốc này, đối với việc nghiên cứu Đan Đạo chi thuật của ta có trọng dụng, Diệp mỗ liền không khách khí!”

“Tiểu huynh đệ hùng hồn như thế, rất hợp với khẩu vị của Diệp Thành ta, về sau có việc cứ tìm Diệp Thành ta, ngươi cái người bằng hữu này, ta giao định rồi!”

Lâm Hải nghe được lời nói này của Diệp Thành , trong lòng lập tức mừng thầm.

đối với Lâm Hải mà nói, dùng một khỏa Phá Lôi Đan giá rẻ cực kỳ, đổi lấy nhân tình của một vị Thiên Tiên , quả thực là kiếm lợi lớn!

“Có thể cùng Diệp Tiên Quân trở thành bằng hữu, đó là vinh hạnh của vãn bối !”

Lâm Hải vừa nói, một bên vừa lấy điện thoại di động ra, nhếch miệng cười cười.

“Diệp Tiên Quân, thêm cái weachat a?”

Diệp Thành khẽ giật mình, sau đó lại là cười ha ha.

“Tốt, thêm cái weachat!”

Hai người rất nhanh, bỏ thêm hảo hữu lẫn nhau, Lâm Hải lúc này mới yên tâm, thoả mãn đem điện thoại di động thu hồi.

Đã có weachat của Diệp Thành , sẽ không sợ thời điểm có việc liền tìm không thấy y rồi.

Thấy Lâm Hải đem Phá Lôi Đan cho Diệp Thành, mọi người ở một bên , thì là hai mặt nhìn nhau, có chút sốt ruột rồi.

Cái Phá Lôi Đan này, đối với Diệp Thành loại Thiên Tiên đã vượt qua Thiên Kiếp này, tác dụng kỳ thật căn bản không lớn.

Nhưng đối với bọn họ những Tiên Đạo Chí Tôn thậm chí là Tán Tiên này, cái ý nghĩa kia cũng hoàn toàn không giống với lúc trước a.

Thậm chí, có viên thuốc này nơi tay, nói là lúc độ Thiên Kiếp sẽ có nhiều hơn một cái mạng, đều không đủ a!

“Cái kia, vị huynh đệ kia, cái Phá Lôi Đan này, ngươi còn có dư thừa hay sao?”

một vị Tiên Đạo Chí Tôn trong đó, nhìn xem Lâm Hải, vẻ mặt khẩn trương hỏi.

Nếu Lâm Hải cũng đã không có Phá Lôi Đan, vậy hi vọng vừa mới dấy lên của bọn họ, sẽ phải tan vỡ rồi.

Bọn họ cũng không thể không muốn sống, chém giết Diệp Thành để lấy cái khỏa kia a?

Vị Tiên Đạo Chí Tôn này vừa hỏi ra, những người khác cũng đều đồng loạt đem ánh mắt rơi vào trên người Lâm Hải.

Nguyên một đám trơ mắt nhìn Lâm Hải, trái tim bang bang trực nhảy, sợ Lâm Hải nói ra cái lời đã không có.

Lâm Hải tức thì khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói.

“Có ngược lại là có, thế nhưng mà vị Tề lão cùng Vương Chí Tôn này, cho rằng ta không có tư cách vào Trân Phẩm Các,cho dù ta muốn lấy ra đấu giá, cũng bất lực a!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Tề Đông Lai cùng Vương Chí Tôn ở một bên , hai mắt lập tức trợn tròn, tóc thiếu chút nữa cũng dựng thẳng lên đến.

Mẹ nó, tiểu tử này quá tổn hại rồi, đây không phải lại để cho hai người bọn họ phạm nhiều người tức giận sao?

Quả nhiên, mọi người vây xem, lập tức nhao nhao mở miệng, đem Tề Đông Lai cùng Vương Chí Tôn quát lớn một chầu .

“Để vị tiểu huynh đệ này đi vào, chúng ta muốn mua Phá Lôi Đan!”

“Thực là có mắt không tròng, vậy mà nói vị tiểu huynh đệ này không có tư cách, cái kia ai còn có tư cách!”

“Cái gì chó má Đan Đạo Đại Sư, mua danh chuộc tiếng, ta nhổ vào!”

Nghe mọi người lòng đầy căm phẫn quát mắng, Tề Đông Lai cùng Vương Chí Tôn ngượng đến đỏ bừng cả khuôn mặt, ở đâu còn dám nói một cái chữ không?

“Thỉnh, tiểu huynh đệ mời vào trong!”

Tề Đông Lai vội vã cung kính hướng phía Lâm Hải làm ra tư thế xin mời, nội tâm tuy mắng chết Lâm Hải rồi, nhưng lại nào dám biểu hiện ra ngoài?

“n!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, cũng không có tiếp tục làm khó Tề Đông Lai, đi nhanh tiến vào Trân Phẩm Các.

Đương nhiên, không phải Lâm Hải có bao nhiêu độ lượng, mà là do hiệu quả của Ma Hóa Ngàn Vạn , muốn đến thời gian rồi!

Lâm Hải được Tề Đông Lai tự mình dẫn vào một cái phòng khách quý, Tề Đông Lai vừa rời đi, hiệu quả của Ma Hóa Ngàn Vạn liền biến mất, Lâm Hải liền khôi phục bộ dáng vốn có.

“Hô ~ nguy hiểm thật a!”

Lâm Hải thở ra một hơi dài, tại cửa ra vào trì hoãn quá lâu, hơi muộn một chút liền thật sự lòi đuôi rồi.

Ngồi xuống, Lâm Hải mới phát hiện cái phòng khách quý này cực kỳ rộng rãi xa hoa, xuyên thấu qua đạo pháp bình phong trước mặt, có thể nhìn rõ ràng tình hình ở bên ngoài.

Mà người bên ngoài, lại không cách nào nhìn thấy tình cảnh bên trong phòng khách quý.

Đối với một điểm này , Lâm Hải vẫn là cực kỳ thoả mãn.

Dù sao, hắn hôm nay thế nhưng là người mà thành Thái Thản muốn truy nã, nếu như bị người phát hiện, khó tránh khỏi sẽ chọc đến phiền toái.

Cách thời gian bắt đầu hội đấu giá, còn có một thời gian ngắn, Lâm Hải ý niệm khẽ động, lại lấy ra ba khỏa Phá Lôi Đan.

Đồng thời, miêu tả đối với Phá Lôi Đan, cũng hiện ra trong đầu .

Phá Lôi Đan: đan dược chuẩn Thiên giai, sau khi phục dụng có thể chống cự bất luận một đạo Lôi kiếp nào trừ đạo thứ chín cuối cùng ở bên trong Nhất Cửu Thiên Kiếp, Phá Lôi Đan cùng một cấp bậc , chỉ có thể phục dụng một khỏa.

“Đã có cái Phá Lôi Đan này, Tiên Đạo Chí Tôn trong thiên hạ , đều có thể bị ta đem ra sử dụng!”

Trong mắt Lâm Hải, đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, không khỏi hào tình vạn trượng!

Cái Phá Lôi Đan này, là Lâm Hải bỏ ra mười vạn cái điểm công đức, để Thái Thượng Lão Quân luyện chế ra một ngàn khỏa, bình quân một khỏa chỉ cần một trăm điểm công đức.

Tuy như cũ vẫn bị Thái Thượng Lão Quân lừa được một vố, nhưng đối với Lâm Hải mà nói, cũng đã tương đương với có lợi nhất rồi.

Chí ít có cái Phá Lôi Đan này nơi tay, chỉ sợ bất kỳ một cái Tiên Đạo Chí Tôn nào, cũng đều phải cầu Lâm Hải rồi.

Chỉ cần Lâm Hải nguyện ý, hoàn toàn có thể đem vô số Tiên Đạo Chí Tôn, tụ lại dưới trướng mình , đảm nhiệm cho chính mình đem ra sử dụng!

“Tìm cái thời gian, lại để cho Thái Thượng Lão Quân luyện chế một lò Phá Lôi Đan đẳng cấp cao hơn, có thể chống cự Nhị Cửu Thiên Kiếp thậm chí Tam Cửu Thiên Kiếp!”

“Nói như vậy, cho dù là Tán Tiên, mình cũng có vốn liếng để thu phục rồi!”

Đông đông đông!

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

“Tiến đến!”

Cửa bị đẩy ra, mặt mũi Tề lão tràn đầy tươi cười đi đến, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng của Lâm Hải, lão lập tức sững sờ.

“Không cần kỳ quái, ngươi cũng biết, Phá Lôi Đan giá trị liên thành, khó tránh khỏi có người cố tình làm loạn, muốn đánh chủ ý vào ta, nên ta mới cải biến trang dung thoáng một phát.”

Tề Đông Lai nghe Lâm Hải nói như vậy, mới bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu.

“Đúng đúng đúng, tiểu huynh đệ nói có lý!”

Loại sự tình này cũng không kỳ quái, rất nhiều người tham gia hội đấu giá, nếu như thực lực bình thường, đều che lấp tướng mạo sẵn có.

Ví dụ như, mặc cái áo choàng che mặt, hay mang mặt nạ các loại, Tề Đông Lai đã thấy nhiều rồi.

Chỉ là giống như Lâm Hải, bộ dáng cả người đều phát sinh biến hóa, lão thật đúng là lần đầu nhìn thấy.

Bất quá, cái này cũng không phải là trọng điểm, Tề Đông Lai cũng chưa từng thấy qua diện mạo lúc trước của Lâm Hải , rất nhanh liền thoải mái.

“Đến bây giờ, còn không biết tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào đâu?” Tề Đông Lai cười nói.

“Đông Phương Dã!” Lâm Hải lại một lần nữa dùng tới cái tên Đông Phương Dã.

“Nguyên lai là Đông Phương tiểu huynh đệ, không biết Đông

Phương tiểu huynh đệ, lần này chuẩn bị đấu giá mấy miếng Phá Lôi Đan?”

“Ba khỏa!” Lâm Hải vừa nói, một bên đem ba khỏa Phá Lôi Đan, đặt ở trên mặt bàn trước mặt.

“Ba khỏa!!!”

Tề Đông Lai thấy vậy, đồng tử lập tức co rụt lại, trong lòng đại hỉ.

Lão vốn tưởng rằng, đan dược nghịch thiên bực này, tuyệt đối sẽ không quá nhiều, Lâm Hải có thể lấy thêm ra một khỏa, cũng đã coi là không tệ.

Thật không nghĩ đến, Lâm Hải vừa ra tay đã là ba khỏa, thật là thủ bút lớn a!

ba khỏa Phá Lôi Đan này vừa ra, chỉ sợ đủ khiến cho những Tiên Đạo Chí Tôn bên ngoài kia điên cuồng!

“Đông Phương tiểu huynh đệ, viên thuốc này quá mức trân quý, trải qua xin chỉ thị của Cung Đường chủ của Lục Điện Đường Lôi Vân Tông , cái Phá Lôi Đan này sẽ được đem ra đấu giá với tư cách vật áp trục của hội đấu giá lần này !”

“n.” Lâm Hải nhẹ gật đầu, đối với cái này hắn đều không phải rất để ý, áp trục hay không áp trục, không sao cả.

Tề Đông Lai khẽ vươn tay, lại lấy ra một tấm thẻ màu đen nạm vàng, giao cho Lâm Hải.

“Đây là thẻ Chí Tôn của Trân Phẩm Các, dùng tấm thẻ này để kết toán có thể đánh chiết khấu bảy mươi phần trăm, bên trong có mười vạn Linh thạch mà Trân Phẩm Các đưa tặng , một điểm tâm ý, thỉnh xin Đông Phương tiểu huynh đệ vui lòng nhận cho.”

Lâm Hải tiếp nhận thẻ Chí Tôn, hướng phía Tề Đông Lai cười cười.

“Cám ơn!”

“Tiểu huynh đệ khách khí!” Tề Đông Lai thò tay, cẩn thận từng li từng tí đem Phá Lôi Đan cầm lấy, sau đó hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Hội đấu giá sẽ lập tức bắt đầu, ta sẽ không quấy rầy tiểu huynh đệ nữa!”

Nói xong, Tề Đông Lai quay người, đi ra khỏi phòng khách quý .

Rất nhanh, bên ngoài có một đạo thanh âm to, truyền vào trong tai Lâm Hải.

“hội đấu giá lần này , hiện tại bắt đầu!”

Chương 2184: Đấu giá, bắt đầu!

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái lão giả mặc áo bào màu hồng , đi lên bàn đấu giá.

Vốn là tuyên bố thoáng một phát quy tắc đấu giá, rất nhanh kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên, đã bị nữ tu lễ nghi đẩy lên.

“kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên, pháp bảo Hỏa Vân Đinh, cấp bậc Tiên khí Hạ phẩm, giá khởi điểm một trăm vạn Linh thạch, mỗi lần tăng giá không ít hơn mười vạn Linh thạch!”

Lâm Hải tại bên trong phòng, nghe nói như thế lập tức nhíu lông mày lại, nội tâm khiếp sợ không thôi!

kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên đã là Tiên khí?

Chà mẹ nó, trách không được cho phép vào, đều là đã ngoài Đại Thừa hậu kỳ .

Cái vật phẩm đấu giá này, quy cách đủ cao a!

Đồng thời, nội tâm của Lâm Hải, đem Tề Đông Lai âm thầm xem thường một hồi .

Con mẹ nó lão tiểu tử đó, tiễn đưa chính mình thẻ Chí Tôn, chỉ bổ sung mười vạn Linh thạch.

Vốn đang cho rằng rất nhiều, bây giờ nhìn, liền con mẹ nó giá khởi điểm của kiện vật phẩm thứ nhất cũng không đủ a!

Thật đúng là đủ keo kiệt!

Mà lúc này đây, trên đài đấu giá , người chủ trì đã đem pháp bảo, hiện ra ở trước mặt mọi người.

Chính là một cái pháp bảo hình cái đinh màu đỏ sậm , chiều dài ba thốn, hàm ẩn một cỗ sát khí, bộc lộ ra ngoài.

Lại để cho người xem xét, liền biết không phải là vật phàm!

Mà lúc này đây, đám người phía dưới , đã bắt đầu ra giá.

“Một trăm mười vạn!”

“Một trăm hai mươi vạn!”

“Một trăm năm mươi vạn!”

“Một trăm tám mươi vạn!”

Trong chớp mắt công phu, giá cả của Hỏa Vân Đinh, đã bị gọi lên một trăm tám mươi vạn khỏa Linh thạch.

Đến đây, cuối cùng không có người lại tiếp tục tăng giá nữa.

Dù sao, lúc này mới chỉ là kiện vật phẩm thứ nhất, dựa theo thói quen của hội đấu giá, thứ đồ vật càng về sau, mới càng trân quý.

Không có người nguyện ý bỏ một cái giá quá lớn, lãng phí ở bên trên kiện vật phẩm thứ nhất.

“Một trăm tám mươi vạn lần thứ nhất, Một trăm tám mươi vạn lần thứ hai...”

“Hai trăm vạn!!!”

Ngay tại thời điểm người chủ trì cho rằng sắp thành giao, đột nhiên một đạo thanh âm bình tĩnh, đạm mạc vang lên, lại để cho tất cả mọi người sững sờ.

Bá!

Ánh mắt mọi người, ngay ngắn hướng phía nơi phát ra thanh âm nhìn lại, lại phát hiện người nói chuyện, tại trong phòng khách quý .

“Trách không được tài đại khí thô như thế, nguyên lai là phòng khách quý.”

“Có thể đi vào phòng khách quý, đều là đại lão một phương, không so được không so được.”

Mọi người nhao nhao lắc đầu, đối với kết quả này, ngược lại cũng có thể tiếp nhận.

“Hai trăm vạn nhất lần, hai trăm vạn lần thứ hai, hai trăm vạn ba lần, thành giao!”

Theo tiếng nói của người chủ trì rơi xuống đất, cái Hỏa Vân Đinh này bị dùng giá cả hai trăm vạn , vỗ xuống.

Lâm Hải ngồi ở ở bên trong phòng khách quý, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ tươi cười.

Tuy cái Hỏa Vân Đinh này, đối với mình bây giờ mà nói, đã không đáng giá nhắc tới.

Nhưng bất kể nói thế nào, đó cũng là Tiên khí a!

Chính mình không cần dùng, nhưng phía sau còn có cả một cái Hải Nguyệt Tông đấy.

Khó có được cơ hội tốt như vậy, vừa ra trường đã là Tiên khí, Lâm Hải cũng sẽ không dễ dàng buông tha.

nhân viên công tác của Trân Phẩm Các , ghi chép lại chỗ phòng của Lâm Hải , chờ sau khi hội đấu giá kết thúc sẽ cùng nhau kết toán.

Mà lúc này đây, kiện vật phẩm đấu giá thứ hai, bị đẩy đi lên.

“kiện vật phẩm đấu giá thứ hai, chính là một bộ công pháp, gọi là Phá Sóng Quyền, Thiên giai Hạ phẩm, giá khởi điểm đồng dạng là một trăm vạn Linh thạch, mỗi lần tăng giá không thua kém mười vạn, hiện tại, thỉnh các vị ra giá!”

Trầm mặc!

Không có người ra giá!

Tu vi đã đến cấp độ Đại Thừa hậu kỳ này, cơ hồ mỗi người đều đã có công pháp tiện tay của chính mình .

Có ai nguyện ý đi chụp được một bộ công pháp lạ lẫm khác , đi một lần nữa học tập?

Trọn vẹn đợi một phút đồng hồ, hiện trường một mảnh yên tĩnh.

Ngay tại thời khắc tất cả mọi người, đều cho rằng bộ công pháp kia muốn lưu phách (tồn lại), một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên.

“Một trăm vạn!”

Bá!

Ánh mắt của mọi người, lần nữa tụ tập, hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại, sau đó nhao nhao lộ ra biểu lộ cổ quái.

“Chà mẹ nó, lại là hắn?”

“Đây là vị đại lão nào a, một trăm vạn mua một bộ công pháp lạ lẫm ?”

“Có tiền tùy hứng a!”

Thấy ra giá lần này, vẫn là khách quý trước đó chụp được Hỏa Vân Đinh, mọi người thật không biết nói cái gì cho phải.

Lâm Hải mới không thèm để ý tới suy nghĩ của mọi người, công pháp Thiên giai a, cái này đã tương đối ngưu bức rồi!

trước mắt ở bên trong công pháp tu hành của chính mình , ngoại trừ Đạo Đức Kinh cùng với Hóa Ma Đại Pháp ra, ngưu bức nhất, cũng bất quá là Thiên giai mà thôi.

Hôm nay gặp được công pháp Thiên giai , Lâm Hải há có thể buông tha?

Một trăm vạn Linh thạch mà thôi, có Phá Lôi Đan nơi tay, cái kia còn gọi là chuyện gì sao?

Không ngoài sở liệu, không ai tăng giá, cái bộ Thiên giai Hạ phẩm Phá Sóng Quyền này, bị Lâm Hải dùng một trăm vạn lấy được.

“Kiện vật phẩm thứ ba, đan dược Cửu phẩm Chân Nguyên Tán, sau khi phục dụng có thể lập tức đem chân nguyên hao tổn bổ đầy, giá khởi điểm hai trăm vạn Linh thạch, mỗi một lần tăng giá không ít hơn mười vạn Linh thạch!”

Cái kiện vật phẩm đấu giá thứ ba này vừa ra tới, đám người lập tức oanh động!

Cửu phẩm đan dược Chân Nguyên Tán, có thể lập tức khôi phục chân nguyên hao tổn, cái này mẹ nó quả thực là nhiều một cái mạng a!

Thử nghĩ, nếu như thời khắc cùng địch nhân lưỡng bại câu thương, sắp đồng quy vu tận, đột nhiên ăn vào một khỏa Chân Nguyên Tán, lập tức đầy máu, đem địch nhân miểu sát.

Cái kia chính là một sự kiện thoải mái cỡ nào a!

Không khỏi, con mắt của tất cả mọi người đều đỏ, dù là một ít cao thủ Tán Tiên, hô hấp đều trở nên bắt đầu dồn dập .

“hai trăm năm mươi vạn!”

Người chủ trì vừa mới tuyên bố xong, lập tức liền có người bắt đầu ra giá, hơn nữa trực tiếp tăng giá năm mươi vạn!

Thế nhưng mà, cái người ra giá đầu tiên còn chưa dứt lời , lại một đạo tiếp một đạo thanh âm, liên tiếp vang lên.

“ba trăm vạn!”

“ba trăm năm mươi vạn!”

“Ba trăm tám mươi vạn!”

“bốn trăm vạn!”

“năm trăm vạn!”

…

thanh âm ra giá liên tiếp vang lên, trong chớp mắt công phu, trực tiếp bị gọi lên tám trăm vạn, mới dần dần chậm lại.

Nhưng mà, chậm lại lại không có nghĩa là chấm dứt, vẫn có mấy cái thanh âm kiên định, đang tiến hành cạnh tranh.

“Tám trăm năm mươi vạn!”

“Chín trăm vạn!”

“Một nghìn vạn!”

“Một nghìn năm trăm vạn!”

…

Theo ra giá càng ngày càng cao, rốt cục chỉ còn lại có hai thanh âm.

Một cái ngồi trong đại sảnh, chính là một cái người tu hành Đại Thừa hậu kỳ sắc mặt âm trầm.

Cái khác thì là ngồi ở bên trong gian khách quý, lại để cho người thấy không rõ mặt mũi.

Những người khác đã sớm hành quân lặng lẽ, mặc dù biết rõ cái Chân Nguyên Tán này cực kỳ trân quý, nhưng đối mặt với giá cả cao như thế, toàn bộ cũng không biết làm gì.

Nhao nhao mang theo ánh mắt tò mò, muốn xem xem đan dược giá trên trời này, đến tột cùng sẽ hoa rơi vào nhà nào.

Lâm Hải ở bên trong phòng khách quý, lại cực kỳ bình tĩnh, cũng không tham dự kêu giá.

Nếu là vật gì đó khác, Lâm Hải có lẽ còn muốn tranh một chuyến.

Mà đan dược Cửu phẩm, đối với người ngoài mà nói, xác thực trân quý vô cùng, có tiền mà không mua được.

Nhưng đối với Lâm Hải mà nói, thì lại không đáng giá nhắc tới rồi.

Dùng Đan Đạo chi thuật hôm nay của Lâm Hải , luyện chế đan dược Cửu phẩm, xác xuất thành công có thể đạt tới một trăm phần trăm.

Không cần phải bởi vì một viên thuốc, mà đi ra giá tiền rất lớn.

Nếu thực cần loại đan dược hồi phục chân nguyên này, mặc dù chính mình không có đan phương, cũng hoàn toàn có thể tìm

Thái Thượng Lão Quân đi mua.

Tuy Thái Thượng Lão Quân so sánh lừa bịp, nhưng đan dược Cửu phẩm đối với Thái Thượng Lão Quân mà nói, thuộc về bất nhập lưu bên trong bất nhập lưu.

Cho dù bị lão lừa được, tương đối mà nói cũng là cực kỳ có lợi nhất.

Phá Lôi Đan chính là một cái ví dụ phi thường tốt .

“Hai nghìn ba trăm vạn!”

Rốt cục, tại sau khi người trong phòng khách quý kêu lên giá cả hai nghìn ba trăm vạn, người tu hành Đại Thừa hậu kỳ kia nhụt chí rồi.

Người chủ trì hỏi liên tiếp ba lượt, không có người nâng giá cao hơn, miếng Chân Nguyên Tán này , dùng hai nghìn ba trăm vạn thành giao.

Bất quá, một câu kế tiếp cũa người chủ trì , lại làm cho Lâm Hải đột nhiên cả kinh, trong mắt phát ra ánh sáng rực rỡ!

Chương 2185: Thổ hào ca, không thiếu tiền a!

Chỉ thấy người chủ trì từ bên trong cái khay, đột nhiên cầm lấy một quyển da dê cổ xưa, hướng phía phòng khách quý lấy được Chân Nguyên Tán , mỉm cười.

“Vị khách nhân tôn quý này, trước khi chủ nhân của Chân Nguyên Tán ủy thác đấu giá , từng có nói rõ.”

“Nếu như là vị nào khách nhân lấy được Chân Nguyên Tán, chỉ cần nguyện ra nhiều một thành giá cả, thì có thể đem đan phương cùng mang đi!”

Đan phương!!!

Lâm Hải nghe nói như thế, nội tâm lập tức liền kích động rồi.

Tuy đan dược Cửu phẩm Chân Nguyên Tán, đối với Lâm Hải mà nói, không có lực hấp dẫn gì .

Nhưng cái đan phương này , liền tựu hoàn toàn không giống với lúc trước.

Đã có đan phương của Chân Nguyên Tán , thì Lâm Hải có thể tự mình luyện chế vô số Chân Nguyên Tán.

Chẳng những hữu dụng đối với chính mình, đối với toàn bộ Hải Nguyệt Tông mà nói, đều là chuyện tốt a!

Mấu chốt nhất chính là, cũng không cần đi cầu cái hàng lừa bịp Thái Thượng Lão Quân kia nữa rồi!

Nhất thời, Lâm Hải có chút hối hận.

Con mẹ nó, cái người chủ trì này cũng là hàng lừa bịp, như thế nào không nói sớm đâu?

Phải biết rằng như vậy, bao nhiêu Linh thạch mình cũng phải chụp được cái Chân Nguyên Tán này a!

“Không muốn!”

Đúng lúc này, thanh âm lạnh lùng của cái vị khách quý lấy được Chân Nguyên Tán kia, nhàn nhạt truyền ra.

Lâm Hải nghe được, lập tức tinh thần chấn động!

Y không muốn?

Ha ha, y không muốn!

Bởi như vậy, chính mình chẳng phải là lại có hi vọng?

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, đã thấy người chủ trì khẽ lắc đầu, trên mặt tiếc hận nói.

“Cái kia thật sự đáng tiếc.”

“kiện vật phẩm đấu giá thứ tư của hội đấu giá, là cái đan phương của đan dược Cửu phẩm, Chân Nguyên Tán này!”

“Dựa theo khách nhân ủy thác đấu giá yêu cầu, giá khởi điểm sẽ là một thành giá cả sau cùng của Chân Nguyên Tán .”

“Nói cách khác, đan phương Chân Nguyên Tán , giá khởi điểm hai trăm ba mươi vạn Linh thạch, mỗi lần tăng giá không ít hơn mười vạn, mọi người có thể ra giá!”

Người chủ trì nói xong, phía dưới hoàn toàn yên tĩnh.

Dù sao người ở bên trong chỗ này , tuyệt đại đa số đều là người tu hành.

Mà loại vật đan phương này, đối với tu hành người mà nói, dùng không không được.

Trừ phi là Luyện Đan Sư, nếu không ai sẽ đi mua, huống chi giá cả còn mắc như vậy?

“Lão phu ra hai trăm năm mươi vạn!”

Một giọng nói đột nhiên vang lên, mọi người nhao nhao nhìn lại, chờ nhìn thấy người ra giá, lập tức sững sờ.

“Chà mẹ nó, đây không phải là Tề lão sao?”

“Đúng vậy, chính là Luyện Đan Sư thủ tịch (đứng đầu) của thành Thái Thản chúng ta , Tề Đông Lai!”

“Mẹ nó, cái này cũng được? bản thân lão không phải là người Trân Bảo Các đấy sao? Chẳng lẽ là đang cố ý nâng giá?”

“Chớ nói nhảm, Đan Đạo chi thuật của Tề lão sâu không lường được, mua đan phương có gì không thể!”

“Đúng đấy, Trân Bảo Các cũng không có quy định, không cho phép nhân viên nội bộ tham gia đấu giá a!”

Mọi người thấy Tề Đông ra giá, nhao nhao nghị luận lên.

Nhưng mà, đột nhiên lại một giọng nói vang lên, lập tức đem tiếng nghị luận của đám đông đè xuống.

“Ta ra năm trăm vạn!”

Cái này, tất cả mọi người đều tĩnh lặng lại, sau đó nhao nhao mang theo ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại.

Cái phía dưới vừa nhìn này, tất cả mọi người không khỏi đều trợn mắt há hốc mồm.

“Chà mẹ nó, lại là hắn, cái thổ hào bên trong phòng khách quý kia !”

“Mẹ nó, pháp bảo, công pháp, đan phương tất cả đều mua, đây là có Linh thạch mà không có tiêu sao?”

“Đại lão, thiếu người làm ấm giường không, cầu bao dưỡng a!”

đám người trong sảnh đấu giá , tất cả đều tạc nồi rồi, hiện trường một mảnh sôi trào.

Mà Tề Đông Lai cũng theo ánh mắt của mọi người, hướng phía nơi phát ra thanh âm nhìn lại.

Nhưng chờ sau khi thấy rõ, chỗ ra giá chính là tại cái phòng của Lâm Hải, nội tâm không khỏi cười khổ một tiếng.

“Dĩ nhiên là hắn!”

Tề Đông Lai tự nhiên biết rõ, trong phòng là Lâm Hải.

Lâm Hải tay cầm ba miếng Phá Lôi Đan, tất sẽ đánh ra giá cả nghịch thiên, thân giá khôn cùng.

Cùng Lâm Hải tranh, Tề Đông Lai biết rõ cái kia căn bản là lấy trứng chọi đá.

Xem ra, cái đan phương Chân Nguyên Tán này, lão chỉ có thể buông tha cho rồi.

“Sáu trăm vạn!”

Ngay tại thời khắc Tề Đông Lai cùng tất cả mọi người cho rằng, cái đan phương này sắp bị Lâm Hải đập đi , đột nhiên lại có một giọng nói vang lên, lại để cho mọi người lần nữa sôi trào lên.

“Chà mẹ nó, lại có người ra giá, hơn nữa thoáng cái tăng giá một trăm vạn!”

“Mẹ nó, thực thổ hào a, sáu trăm vạn mua cái đan phương, có Linh thạch cũng không phải tạo như vậy đó a!”

“Nói không chừng, bản thân người ta liền là Luyện Đan Sư ni!”

“Cũng đúng, nếu như là Luyện Đan Sư, sáu trăm vạn mua cái đan phương Cửu phẩm , cũng không phải quý!”

Hai cái người ra giá, đều tại bên trong phòng , mọi người căn bản nhìn không tới, nhao nhao suy đoán không thôi.

Mà Lâm Hải nghe được thanh âm của người ra giá, nhưng trong lòng thì lộp bộp một tiếng.

“Là Diệp Thành?”

Lâm Hải thoáng cái đã phân biệt ra được thanh âm của Diệp Thành , lông mày không khỏi gắt gao nhăn lại.

Lúc trước hắn vừa mới dùng Phá Lôi Đan, giao hảo với Diệp Thành, không thể tưởng được nhanh như vậy, lại giao phong ở chỗ này rồi.

Cái đan phương này, chính mình nên để cho y hay không?

“Không thể để cho!”

Rất nhanh, nội tâm của Lâm Hải đã có quyết định.

Cái Chân Nguyên Tán này, có thể lập tức khôi phục chân nguyên, đối với các đệ tử Hải Nguyệt Tông mà nói, cực kỳ trọng yếu.

Đan phương, chính mình là tình thế bắt buộc!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhíu lông mày lại, cất cao giọng nói.

“Tám trăm vạn!”

“Chà mẹ nó, trực tiếp bỏ thêm hai trăm vạn!” Lâm Hải lời vừa ra khỏi miệng, sảnh đấu giá lại một lần nữa sôi trào.

Mẹ nó, cái này cũng quá độc ác a, tăng giá đều là dùng trăm vạn kế đó a!

Không khỏi, mọi người nhao nhao tò mò, muốn xem xem một phương khác, còn sẽ tiếp tục tăng giá hay không.

Leng keng!

Lâm Hải ngồi ở phòng khách quý, cũng đang suy đoán phản ứng của Diệp Thành, không nghĩ tới weachat vang lên.

Lấy điện thoại di động ra xem xét, đồng tử của Lâm Hải lập tức co rút lại.

“Là Diệp Thành phát tới!”

Mở ra weachat, Lâm Hải nhìn thoáng qua.

Diệp Thành: Tiểu huynh đệ cũng vừa ý cái đan phương này?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không có ý tứ Diệp Tiên Quân, vãn bối đối với cái đan phương này, tình thế bắt buộc, nhiều có đắc tội rồi!

Diệp Thành: Ha ha ha, tiểu huynh đệ nói quá lời, đã như vầy, tặng cho ngươi là được!

Lâm Hải chứng kiến cái tin tức này, trong lòng lập tức vui vẻ.

Không thể tưởng được Diệp Thành lại sảng khoái như thế, ngược lại là có chút ngoài ý muốn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, liền đa tạ tiền bối rồi!

Quả nhiên, Diệp Thành không có tiếp tục kêu lên giá nữa.

đan phương Chân Nguyên Tán , bị Lâm Hải dùng giá cả tám trăm vạn Linh thạch, vỗ xuống.

“Ha ha, chúc mừng vị quý khách kia, đã lấy được đan phương Chân Nguyên Tán !”

Người chủ trì giờ phút này, cũng là mặt mũi tràn đầy vui sướng, như thế nào cũng không nghĩ tới, một cái đan phương ít được lưu ý , vậy mà đánh ra giá cao như thế .

“kiện vật phẩm bán đấu giá tiếp theo, chính là một kiện thần binh, gọi là Lưu Quang Giáo, cấp bậc Tiên khí Hạ phẩm, giá khởi điểm hai trăm vạn! Mỗi lần tăng giá không ít hơn mười vạn!”

“hai trăm mười vạn!”

“hai trăm hai mươi vạn!”

“ba trăm vạn!”

“...”

Mọi người im lặng một hồi , êm đẹp toát ra một cái ba trăm vạn, trực tiếp đem mọi người trợn tròn cả mắt.

Quay đầu lại nhìn lại, tất cả mọi người cười khổ một hồi .

“Mẹ nó, trách không được, nguyên lai lại là hắn!”

Mọi người phát hiện, thoáng cái ra giá ba trăm vạn, lại là cái phòng khách quý kia , thật sự là say!

“kiện vật phẩm bán đấu giá tiếp theo, chính là một kiện pháp bảo...”

“Kế tiếp muốn đấu giá, là một bộ công pháp...”

“Phía dưới, chúng ta muốn đấu giá một kiện Vạn Năm Hỏa Lưu Ly...”

...

Hội đấu giá không ngừng tiến hành, chỉ có điều sớm đã không có không khí đấu giá ngươi truy ta đuổi như trước đó

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, nguyên một đám như là tượng gỗ, há to miệng, quay đầu nhìn về phía chỗ phòng khách quý của Lâm Hải .

Mà ngay cả người chủ trì, nói chuyện cũng đều có chút lắp bắp rồi, thanh âm thậm chí đều mang theo rung động.

mỗi người ở đây , toàn bộ đều có chút phát mộng, quả thực không thể tin được một màn đã nhìn thấy hôm nay này.

Ngoại trừ Chân Nguyên Tán ra, toàn bộ vật phẩm đấu giá hôm nay, vậy mà tất cả đều bị người thần bí trong gian khách quý này, một kiện không rơi đập đi nha.

Hơn nữa, người này mua đồ, tựa như không cần Linh thạch, mặc kệ người khác ra giá rất cao, hắn đều không chút do dự đưa giá càng tăng thêm.

Thẳng đến khi đem thứ đồ vật này chụp được đến mới thôi!

Chờ sau khi Lâm Hải lại một lần nữa, dùng giá cao tám trăm vạn, đập một kiện Tiên khí mà mọi người đều cho rằng là rác rưởi về, trong tâm của mọi người không khỏi hâm mộ đố kỵ hận một hồi .

“Mẹ nó, thổ hào ca, không thiếu tiền a!”

Chương 2186: Lộn xộn rồi!

Thời gian từng chút từng chút đi qua, hội đấu giá vẫn đang tiến hành.

Chỉ có điều, bất kể là người chủ trì hay là mọi người tham dự đấu giá , giờ phút này cũng đã chết lặng.

Thậm chí, những kiện vật phẩm đấu giá mới bị đẩy lên sau đó, đã đến tình trạng không có người hô giá .

Không phải là vì thứ đồ vật không tốt, mà là vì mặc kệ ngươi ra bao nhiêu giá, đều con mẹ nó vô dụng!

cái thổ hào ca thần bí ở gian khách quý kia , quá con mẹ nó hung ác rồi.

Mặc kệ đấu giá chính là cái gì, cái huynh đệ này ai đến cũng không có cự tuyệt, tuyệt không bắt bẻ, cái gì cũng đều muốn!

Hơn nữa, căn bản không cân nhắc giá cả, dù là ngươi ra giá cả cao bao nhiêu, hắn cũng muốn áp đảo ngươi, đem thứ đồ vật chụp được.

Bởi như vậy, mọi người hâm mộ ghen ghét hận đồng thời, cũng là một hồi không thể làm gì.

Nếu đã ra giá hay không ra giá đều như nhau, dù sao cũng đập không đến, mọi người dứt khoát đều không lên tiếng.

Bất quá, bởi như vậy, thế nhưng mà đem người chủ trì cùng những người ủy thác đấu giá kia, nhanh chóng đầu đầy mồ hôi.

Nhất là có hai kiện bảo vật, bị Lâm Hải dùng giá khởi điểm nhẹ nhõm đập đi, hào khí trong hội đấu giá , đã bắt đầu trở nên cực kỳ cổ quái.

Rốt cục, có người ngồi không yên.

ở bên trong một cái phòng khách quý khác , có thanh âm hơi tức giận, vang lên tại bên tai của mọi người .

“Vị bằng hữu kia, ngươi cái gì cũng đều muốn, không lưu cơ hội cho những người khác, có phải có chút quá mức hay không ?”

Người này mới mở miệng, lập tức đưa tới những người khác trong sảnh đấu giá hưởng ứng mãnh liệt , nhao nhao mở miệng trách cứ, đối với Lâm Hải dùng ngòi bút làm vũ khí.

“Đúng vậy a, ta đã tham gia vô số lần hội đấu giá, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua tình cảnh như thế ni!”

“Vị thổ hào ca này , làm người lưu một đường, ăn thịt ngươi dù sao cũng phải cho chúng ta húp miếng canh a?”

“Đúng thế đúng thế, đem sự tình làm tuyệt như vậy, thế nhưng mà đối với ai cũng đều không có lợi!”

“Bằng hữu, lại tiếp tục như vậy, ngươi cần phải phạm nhiều người tức giận rồi, không bằng thừa dịp này thu tay lại a!”

Nghe được thanh âm ầm ĩ quát lớn ở bên ngoài, Lâm Hải ngồi ở trong phòng khách quý, lại không thèm để ý mà cười cười.

Thu tay lại? Cái kia làm sao có thể ni!

Không thể không nói, chất lượng của lần đấu giá này, quá con mẹ nó cao!

Mỗi một kiện vật phẩm lấy ra đấu giá, đều là cực kỳ trân quý, Lâm Hải mới sẽ không buông tha cho.

Những thứ đồ vật lấy được này, đối với phát triển ngày sau của Hải Nguyệt Tông , thế nhưng mà có trọng dụng ni!

Về phần phạm nhiều người tức giận?

Lâm Hải càng là chẳng thèm ngó tới.

Lâm Hải hôm nay , sớm đã không phải là mao đầu tiểu tử mới xuất đạo rồi, đối với nhân tính tham lam cùng hiểm ác, đã có đầy đủ nhận thức.

Mình ở bên trên hội đấu giá, dĩ nhiên đã bại lộ tài lực cường đại, hơn nữa lại vỗ xuống nhiều bảo vật như vậy .

Cho dù hiện tại thu tay lại, đám người kia sẽ đơn giản buông tha cho chính mình sao?

Chỉ sợ hội đấu giá vừa kết thúc, sẽ có vô số người, kéo xuống mặt nạ giả nhân giả nghĩa, bí quá hoá liều muốn sát nhân đoạt bảo rồi.

“Khục khục!”

Nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, Lâm Hải ý bảo chính mình muốn mở miệng nói chuyện.

trong sảnh đấu giá, mọi người lòng đầy căm phẫn , lập tức ngừng lại, muốn nghe một chút Lâm Hải nói như thế nào.

“Thứ cho ta nói thẳng, các vị đang ngồi , tất cả đều là nghèo bức!”

Hống!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, lập tức khiến cho sóng to gió lớn, nhắm trúng mọi người chửi rủa một hồi .

Nhưng mà, Lâm Hải lại không thèm quan tâm, tiếp tục mở miệng nói.

“Cái gọi là hội đấu giá, tự nhiên là người trả giá cao là được, ta chụp được thứ đồ vật, cũng không phải là không trả Linh thạch, có vấn đề gì sao?”

“Cái gì gọi là đem sự tình làm tuyệt? Rõ ràng là các ngươi lấy cớ để che dấu bản chất nghèo bức chính mình !”

“Ngươi vừa ý cái kiện đồ vật nào, ngươi có thể tăng giá a, giá cả áp qua ta, đồ vật sẽ là của ngươi rồi!”

“Đây là quy tắc cơ bản của đấu giá , còn cần ta dạy cho các ngươi sao?”

“Không có Linh thạch, một cái nghèo bức, cũng đừng mò mẫm nhiều lần!”

những lời này của Lâm Hải , lại để cho mọi người trong sảnh đấu giá, càng thêm phẫn nộ rồi.

Bọn họ tu vi đều tại đã ngoài Đại Thừa hậu kỳ, không người nào không phải là đại nhân vật có uy tín danh dự, hùng cứ một phương ?

Nhưng không ngờ, ở chỗ này lại bị Lâm Hải trần trụi coi rẻ, bị chửi thành nghèo bức ở trước mặt mọi người .

Tuy lời nói của Lâm Hải không có lông bệnh, bọn họ đúng là ở bên trên tài lực , bị Lâm Hải vô tình nghiền áp.

Nhưng, người có mặt cây có da a, những đại nhân vật này, ở đâu chịu được loại ủy khuất này !

“Bọn chuột nhắt, thật sự là càn rỡ! Có bản lĩnh báo ra tên của ngươi, ta cho ngươi sống không quá hôm nay!”

“Đậu phộng, lão tử không quen nhìn nhất là loại người như ngươi người, có dám đi ra hay không , cùng lão tử đại chiến ba trăm hiệp!”

“Có Linh thạch liền rất giỏi a, làm người không có điểm mấu chốt, sớm muộn gì cũng bị người chém chết!”

Nghe mọi người bên ngoài, lại một lần nữa mắng thành một mảnh, Lâm Hải tại trong phòng khách quý mỉm cười, nhếch chân lên bắt chéo, không hề lên tiếng nữa.

Leng keng!

Đột nhiên, weachat của Lâm Hải vang lên, lấy điện thoại di động ra xem xét, là Diệp Thành phát tới.

Diệp Thành: Tiểu huynh đệ, ngươi... Ngươi cũng thật có thể gây chuyện a! (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi lạnh)

Hiển nhiên, lời nói này của Lâm Hải , liền cả Diệp Thành đều cảm thấy có chút quá.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta chỉ là đang trình bày một cái sự thật mà thôi.

Diệp Thành: Thế nhưng mà, ngươi vô duyên vô cớ gây thù hằn như vậy , đối với ngươi lại có chỗ tốt gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Diệp tiền bối, ta đã vỗ xuống nhiều bảo vật như vậy, đã cho thấy tài lực cường đại, ngươi cảm thấy cho dù ta nói dễ nghe, bọn họ sẽ bỏ qua cho ta sao?

Diệp Thành: Cái này... Ngươi ngược lại là nhìn thấu triệt. (phía sau là một cái biểu lộ nụ cười khổ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cho nên, những người này nhất định sẽ là địch nhân của ta, ta làm gì phải nói tốt cùng bọn họ? (phía sau là một cái biểu lộ nhún vai)

Diệp Thành: Nếu ngươi đã biết cây to đón gió, vì sao còn chụp mua tất cả như vậy, đem chính mình làm thành cái đích cho mọi người chỉ trích?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hết cách rồi, ai bảo thứ đồ vật đấu giá, đều hữu dụng đối với ta, mà ta lại vừa lúc không thiếu tiền đâu? (phía sau là một cái vẻ mặt bất đắc dĩ)

Diệp Thành: Ngươi à a, cũng thế, chờ hội đấu giá chấm dứt, nếu như có phiền toái, thì ta sẽ giúp ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ im lặng lắc đầu)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha ha, cái kia liền đa tạ Diệp tiền bối rồi!

Đã đối thoại cùng Diệp Thành xong, Lâm Hải nhìn đám người bên dưới, vẫn còn đang lửa giận phun trào đối với chính mình chửi rủa.

Nhất thời, Lâm Hải một hồi căm tức, đám ngu xuẩn này, cái khác không được, mắng chửi người ngược lại rất dũng cảm.

“Người chủ trì, hội đấu giá còn tiếp tục hay không ?” Lâm Hải mang theo một tia bất mãn, đột nhiên cất cao giọng nói.

Người chủ trì nghe được, lập tức khó xử rồi.

Trong nội tâm của lão, là thực không muốn tiếp tục rồi.

Có Lâm Hải tại, đám người kia đều con mẹ nó không dám ra giá rồi, trước đó đã có hai kiện, bị Lâm Hải dùng giá khởi điểm đập đi nha.

Nói như vậy, không chỉ có người ủy thác đấu giá chịu thiệt, Trân Bảo Các bọn họ, cũng lấy không được bao nhiêu trích phần trăm a!

“Ta, ta đi hỏi một phát!”

Người chủ trì cũng không có gặp được qua loại tình huống đặc thù như hôm nay, dặn dò một tiếng, trực tiếp chạy xuống đài.

“Đậu phộng, chúng ta đi gian khách quý, đem hắn bắt được đến, giết chết hắn!”

Người chủ trì vừa đi, lập tức có người bạo rống một tiếng, liền kích động mọi người, chuẩn bị tiến vào gian khách quý, tìm Lâm Hải tính sổ.

Cái đề nghị này , lập tức đã nhận được hưởng ứng của mọi người .

Đám người tu hành trong sảnh đấu giá, nhao nhao đứng dậy, muốn hướng phía phòng khách quý mà đi.

“Đều ngồi xuống cho ta!”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng gầm lên, vang lên tại bên tai mọi người .

Những người tu hành đã đứng dậy này, trong đầu lập tức giống như vang lên một đạo sấm sét, chấn đến ông ông tác hưởng, sắc mặt đại biến.

Đồng thời, càng có khí tức cường đại, đột nhiên xuất hiện tại hiện trường sảnh đấu giá .

Mọi người không dám có hành động thiếu suy nghĩ, nhao nhao ngẩng đầu, hướng phía trên ghế đấu giá , đưa mắt nhìn lại.

Đã thấy một người nam tử mặc áo bào màu xanh, trên mặt uy nghiêm , bộ pháp vững vàng đi tới.

Trong lúc hành tẩu, vậy mà mang theo một mảnh hồ quang điện màu xanh lá, tư tư rung động, cuồng bạo tàn sát bừa bãi.

lực lượng Lôi Đình khủng bố , lập tức tràn ngập cả phiến không gian, cho người một loại cảm giác áp bách cực kỳ cường đại .

“Người này là ai?” Người ở chỗ này, lập tức tất cả đều an tĩnh lại, trong lòng hoảng sợ!

Chương 2187: Đấu giá Phá Lôi Đan , hủy bỏ!

Mà lúc này đây, người chủ trì cũng một dãy chạy chậm, lần nữa chạy lên đài đấu giá.

Sau đó, hướng phía người nam tử mặc trường bào màu xanh lá này , khúm núm cười mỉa một hồi nói.

“Cung Đường chủ, người xem cái hội đấu giá này ...”

nam tử mặc trường bào màu xanh lá được xưng là Cung Đường chủ , sắc mặt uy nghiêm, mang theo một cỗ khí tức của thượng vị giả, quét liếc mọi người, sau đó đạm mạc mở miệng.

“Đấu giá, tiếp tục!”

“Ai dám quấy rối, ta lại để cho gã hóa thành tro bụi ngay tại chỗ!”

Tê ~

Mọi người nghe nói như thế, lập tức có một cỗ khí lạnh, từ cột sống xông ra.

Phảng phất, có một đạo tia chớp Lôi Đình vô cùng đáng sợ, bao phủ tại trên đỉnh đầu mọi người.

Chỉ cần ai dám hơi có hành động thiếu suy nghĩ, lập tức sẽ bị bị lôi điện khủng bố bổ đến hình thần câu diệt!

"Cung Đường chủ? Ta biết, ông ta là Đường chủ Lục Điện Đường của Lôi Vân Tông , Cung Thước!"

"Chà mẹ nó, trách không được chỉ là khí tức liền đã đáng sợ như thế, dĩ nhiên là Cung Thước đích thân đến!"

"Nhanh ngồi xuống, đều thành thật một chút a! Cái Cung Thước này nổi danh tâm ngoan thủ lạt, gây não ông ta coi chừng chết a!"

Trong lúc nhất thời, đám người bạo động không thôi, lập tức khôi phục yên tĩnh, giống như bảo bảo ngoan ngoãn, tất cả đều ngồi trở lại tại chỗ.

Ở đâu còn dám như trước đó, gào to hô hào chuẩn bị tìm Lâm Hải gây phiền toái?

Lâm Hải ở bên trong gian khách quý , trong tích tắc khi thấy Cung Thước hiện thân, trong lòng liền chấn động mạnh một cái.

Đồng thời, Lôi Điện màu tím trong cơ thể, đột nhiên cực kỳ phấn khởi mà bắt đầu khởi động.

Phảng phất, Cung Thước trên người có cỗ lực lượng, khiến Tử Lôi Thần Long Tí khơi dậy ý chí chiến đấu mãnh liệt.

"n?"

Cung Thước nói dứt lời, vừa mới chuẩn bị quay người ly khai, trong mắt lại đột nhiên hiện lên một đạo tia chớp Lôi Đình, thoáng cái đem gian khách quý chỗ Lâm Hải ngồi tập trung lại.

Đồng thời, nội tâm một hồi kinh hoàng, kinh hãi không thôi!

Ông ta chợt phát hiện, hạt giống Lôi Nguyên trong cơ thể mình, lại bị một cỗ lực lượng hấp dẫn, trở nên xao động bất an.

Mà nơi phát ra cái cỗ lực lượng thần bí này , là chỗ phòng khách quý của Lâm Hải !

“Kỳ quái, chuyện gì xảy ra?!”

nội tâm Cung Thước kinh hãi, ánh mắt kinh nghi bất định, lại thâm sâu sâu nhìn nhìn chỗ phòng khách quý của Lâm Hải thêm hai mắt, mới cất bước ly khai.

“Các vị, hội đấu giá của chúng ta , tiếp tục!”

Cung Thước đi rồi, người chủ trì liền tiếp tục bắt đầu đấu giá một kiện vật phẩm .

Không hề nghi ngờ, Lâm Hải lại bắt đầu kêu giá, những người khác tuy trong lòng tức giận, nhưng trở ngại uy của Cung Thước, lại giận mà không dám nói gì.

Chỉ có thể tức đến thở nặng hô hô, nhìn Lâm Hải đem vật phẩm bán đấu giá, bỏ vào trong túi.

Tại khi hội đấu giá tiến hành , đồng thời Cung Thước lại đem Tề Đông Lai gọi đến bên người, nghiêm túc hỏi.

“phòng khách quý số tám, là người nào ở trong?!”

Tề Đông Lai khẽ giật mình, không nghĩ tới Cung Thước có thân phận như thế, vậy mà chú ý tới Lâm Hải tồn tại.

“Hồi Cung Đường chủ, là một người trẻ tuổi tên là Đông Phương Dã, tu vi tại Đại Thừa sơ kỳ!”

“Đông Phương Dã?”

Cung Thước sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt.

Hiển nhiên, cái tên Đông Phương Dã này, ông ta chưa từng nghe nói qua.

“Một cái Đại Thừa sơ kỳ, có gì tư cách vào phòng khách quý?” Cung Thước trầm giọng hỏi.

Tề Đông Lai nghe được, vẻ mặt lập tức nghiêm túc, hướng phía Cung Thước trịnh trọng bẩm báo nói.

“Cung Đường chủ, Tề mỗ có tình hình muốn hồi bẩm!”

Vì vậy, Tề Đông Lai một năm một mười, đem sự tình Lâm Hải đấu giá ba khỏa Phá Lôi Đan, cũng đưa tặng cho Tiên Quân Diệp Thành một khỏa , nói cho Cung Thước.

Cung Thước nghe xong, trong mắt đột nhiên bắn ra một đạo tia chớp mãnh liệt, hồ quang điện màu xanh lá bạo ngược , kéo dài không tiêu tan ở trên không trung , trong lòng dâng lên sóng to gió lớn!

“Ngươi nói là, cái Phá Lôi Đan này có thể chống cự Nhất Cửu Thiên Kiếp?!!!”

“Việc này không phải chuyện đùa, ngươi vững tin hắn không có nói sai!”

“Chắc chắn một trăm phần trăm!” Tề Đông Lai trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu, “Đông Phương Dã đã tại trước mặt mọi người, nghiệm chứng qua, hơn nữa có Tiên Quân Diệp Thành tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không giả được!”

trong mắt Cung Thước bùng lên tinh mang, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mừng như điên!

“Không thể tưởng được, thiên hạ lại có thần đan như thế !”

Kích động hưng phấn đồng thời, trên mặt Cung Thước, lại hiện ra biểu lộ ảo não hối tiếc tiếc nuối .

“Thật sự là đáng hận, nếu trước khi ta độ Thiên Kiếp , có viên thuốc này, làm sao lại biến thành Tán Tiên!!!”

Nói xong, khóe miệng Cung Thước đột nhiên nhếch lên, hướng phía Tề Đông Lai nói.

“Cái Đông Phương Dã này, tổng cộng đấu giá ba khỏa Phá Lôi Đan?”

“Đúng vậy!” Tề Đông Lai nhẹ gật đầu.

“Phân phó xuống dưới, đấu giá cái Phá Lôi Đan này , hủy bỏ!”

“À?” Tề Đông Lai lập tức cả kinh, mang theo khó hiểu thật sâu hỏi.

“Cung Đường chủ, cái Phá Lôi Đan này thần kỳ như thế, nhất định có thể đánh ra giá trên trời, đến lúc đó hoa hồng được hưởng của Trân Phẩm Các ta, chỉ sợ chống đỡ mà vượt một năm tiền lời bình thường , vì sao phải hủy bỏ a?!”

Cung Thước thì là lạnh lùng cười cười, “Bởi vì, ta đã muốn!”

đồng tử Tề Đông Lai co rụt lại, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Cung Thước, có chút cả kinh nói.

“Cung Đường chủ, cái này, cái này không hợp quy củ a!”

“Đông Phương Dã là muốn đấu giá, nếu Cung Đường chủ trực tiếp mua xuống, giá cả làm sao bây giờ?”

“Ai nói ta muốn trực tiếp mua xuống?” vẻ mặt Cung Thước kỳ quái hỏi.

“Không, không phải trực tiếp mua xuống?” Tề Đông Lai lắp bắp, càng thêm mộng ép, hoàn toàn xem không hiểu Cung Thước là cái ý tứ như thế nào .

Cung Thước thì là lạnh lùng cười cười, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang.

“Cứ đi làm theo như ta nói, những thứ khác, ngươi không cần hỏi nhiều!”

Tề Đông Lai nghe được, miệng giật giật, còn muốn nhiều lời, đã thấy ánh mắt của Cung Thước , đột nhiên rơi vào trên người của lão.

Ông!

Tề Đông Lai chợt cảm thấy trái tim mãnh liệt co lại, phảng phất như bị một đạo lôi điện đánh trúng, trong lòng sởn hết cả gai ốc.

“Vâng, ta cái này đi an bài!”

Tề Đông Lai vội vàng đáp ứng một tiếng, cuống quít ly khai.

Thẳng đến thoát khỏi ánh mắt của Cung Thước, mới thở dài ra một hơi, phát hiện phía sau lưng cũng đã bị mồ hôi lạnh ướt đẫm.

“Thật đáng sợ!”

trái tim Tề Đông Lai kinh hoàng không thôi, cái nhìn của Cung Thước vừa rồi , vậy mà lại để cho lão cảm thấy một cỗ sát cơ đáng sợ .

lão có loại trực giác, chỉ cần lão hỏi nhiều hơn một câu, chỉ sợ Cung Thước sẽ lập tức ra tay, đưa lão đánh giết.

“Mặc kệ, nếu là ý tứ của Cung Thước , cứ chấp hành là được!”

“Thành Thái Thản là phạm vi thế lực của Lôi Vân Tông, sau lưng Trân Phẩm Các cũng là Lôi Vân Tông, Cung Thước ông ta hôm nay là chúa tể của thành Thái Thản , làm gì tự đòi không thú vị, cãi lời cùng ông ta đâu?”

Tề Đông Lai bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải chiếu theo mà đi làm!

Mà hội đấu giá lúc này, cũng vừa mới tiến hành đến cuối cùng.

một kiện Tiên khí Hạ phẩm vừa rồi, đã bị Lâm Hải đập đi rồi, người chủ trì điều chỉnh tốt cảm xúc, đang chuẩn bị kích tình phấn khởi tuyên bố, thời gian đấu giá bảo vật áp trục Phá Lôi Đan .

Đột nhiên, Tề Đông Lai hướng y khoát tay áo, gọi tới trước mặt thì thầm vài câu.

sắc mặt người chủ trì lập tức biến đổi, sau đó mang theo một tia biểu lộ cổ quái, lần nữa quay về trước sân khấu.

“Các vị, toàn bộ vật phẩm đấu giá hôm nay, cũng đã thành công đánh ra, hội đấu giá đến đây là kết thúc!”

“Cảm tạ các vị đã ủng hộ Trân Phẩm Các, thỉnh các khách quý lấy được vật phẩm , chờ đợi nhân viên công tác tiến hành giao hàng!”

“Những người khác, có thể tự hành đã đi ra, hẹn gặp lại!”

Nói xong, người chủ trì tại trong vẻ mặt mộng bức nhìn soi mói của mọi người, giống như là chạy trốn mà nhảy xuống đài đấu giá, lập tức không thấy bóng rồi.

Hống!

mọi người dưới đài trầm mặc chừng mười giây đồng hồ, mới một mảnh sôi trào, triệt để đại loạn rồi!

“Chà mẹ nó, làm cái gì, cái này đã xong!”

“Mẹ nó, thanh thế lớn như vậy, không có tuồng áp trục sao?”

“Nhật cẩu rồi, không công chậm trễ thời gian, cái gì cũng không có đập đến!”

Mọi người một mảnh bực tức, tất cả đều có loại cảm giác bị chơi xỏ, quả thực đem Trân Phẩm Các bán thảm rồi.

Mà có người tu hành trước đó tại cửa ra vào, nhìn thấy Lâm Hải lấy ra Phá Lôi Đan để nghiệm chứng , thì là mặt mũi tràn đầy hồ nghi, sau đó bừng tỉnh đại ngộ.

“Không đúng, vừa rồi ta tại cửa ra vào, rõ ràng thấy có người muốn đấu giá Phá Lôi Đan có thể chống cự Nhất Cửu Thiên Kiếp , vì cái gì nhưng không có?”

“Đúng vậy, ta cũng nhìn thấy, cái Phá Lôi Đan này ta thế tất phải có được, vì cái gì không đấu giá?!”

“Đậu phộng, Trân Phẩm Các làm cái trò gì, tại đây nhất định phải có chuyện ẩn ở bên trong!”

“Thao, đem Phá Lôi Đan lấy ra, ta muốn mua Phá Lôi Đan!”

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người nhìn thấy Phá Lôi Đan tại cửa ra vào, bắt đầu nổi giận không thể khiển trách, bắt đầu lớn tiếng kháng nghị.

Những người không rõ ràng cho lắm kia, cũng cảm thấy dị thường, cộng thêm trong lòng tức giận, cũng đi theo bắt đầu la hét ầm ĩ.

Hiện trường nhất thời một mảnh đại loạn!

Không chỉ có bên ngoài rối loạn, Lâm Hải ở bên trong gian khách quý , giờ phút này cũng là vẻ mặt mộng bức, đứng lên!

“Đấu giá đã xong?”

“Chà mẹ nó, Phá Lôi Đan của ta ni!”

Chương 2188: Làm người, muốn phúc hậu a!

Đậu phộng, chẳng lẽ bị âm?

ý niệm đầu tiên của Lâm Hải , chính là cái Trân Phẩm Các này, đem Phá Lôi Đan của chính mình ôm đi rồi.

Không khỏi, Lâm Hải bốc lên hỏa khí, một cỗ sát cơ vô hình, bỗng nhiên phóng thích!

Loại sự tình này, trách không được Lâm Hải nghĩ nhiều.

tác dụng của Phá Lôi Đan , đối với những cần người độ kiếp, thật sự là quá lớn.

Tại trước mặt Thiên Kiếp muốn mạng người, đan dược có thể triệt tiêu một đạo Lôi, cơ hồ sẽ cùng với nhiều thêm một cái mạng a!

Có thể nói, Phá Lôi Đan đối với người tu hành đã ngoài Đại Thừa hậu kỳ, lực hấp dẫn tuyệt đối là trí mạng!

sự tình độc chiếm Phá Lôi Đan , Trân Phẩm Các tuyệt đối làm ra được!

Mà một khi như thế, cái kia mình cùng Trân Phẩm Các sẽ trở thành tử địch, những đồ vật chụp được trước đó, chẳng phải là cũng ngâm nước nóng sao?

“Thực con mẹ nó lừa bịp a!”

Nội tâm của Lâm Hải thầm mắng một tiếng, tức đến lồng ngực đều nhanh nổ.

Không thể tưởng được, nhà đấu giá đứng đầu thành Thái Thản, vậy mà con mẹ nó là hắc điếm!

Bất quá, hắc người khác ca ca mặc kệ, thế nhưng mà hắc đến trên đầu ca ca, quản ngươi có bối cảnh gì?

Ca ca nếu không đem Trân Phẩm Các nhà ngươi choáng nha cho hủy đi, thề không bỏ qua!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân liền xuất hiện tại bên người.

“Chủ nhân!”

Thấy Lâm Hải lửa giận phun trào, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân lập tức cả kinh, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Lâm Hải nghiến răng nghiến lợi, vừa muốn hạ mệnh lệnh, đột nhiên có tiếng đập cửa truyền đến.

“Ai?”

Lâm Hải cau mày, mang theo lửa giận quát lạnh một tiếng.

“Đông Phương tiểu huynh đệ, tại hạ Tề Đông Lai!”

Tề Đông Lai?!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm cười lạnh một tiếng.

Không thể tưởng được, lão tiểu tử đó lại vẫn dám đến?

Cũng tốt, ca ca ngược lại muốn nhìn, ngươi hướng ta giải thích như thế nào ?

“Tiến đến!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, Tề Đông Lai đẩy cửa ra đi đến.

“Đông Phương tiểu ...” Tề Đông Lai vừa nói được một nửa, liền thoáng cái ngây ngẩn cả người, sau đó chấn động.

ở bên trong cái phòng khách quý này, như thế nào đột nhiên nhiều ra đến hai người?

Vèo!

Không đợi Tề Đông Lai kịp phản ứng, Chu Tử Chân đột nhiên ra tay, lăng không đem Tề Đông Lai xách đi qua.

“Ngươi muốn làm gì?!”

Tề Đông Lai sợ tới mức hoảng sợ biến sắc, không ngớt lời kinh hô, đồng thời nội tâm kinh hoàng không thôi!

Tuy lão chủ tu Đan Đạo chi thuật, nhưng tu vi cảnh giới lại cũng không yếu, sớm đã đạt đến Đại Thừa hậu kỳ.

Coi như là Tiên Đạo Chí Tôn, nếu muốn xách lão như xách con gà con như vậy, đưa lão xách đến bên người cũng làm không được a?

Thế nhưng mà cái nam tử cao lớn vạm vỡ này vừa ra tay, chính mình thậm chí ngay cả cơ hội phản kháng cũng đều không có!

Chẳng lẽ nói, nam tử này, là Tán Tiên sao?!

Đông!

Chu Tử Chân cũng không đáp lời, trực tiếp đem Tề Đông Lai chế trụ khí hải, ném tới trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, hai đạo hàn quang sắc bén như là lưỡi kiếm, đã rơi vào trên người Tề Đông Lai .

“Phá Lôi Đan của ta đâu?”

thanh âm Lâm Hải lạnh như băng, giống như đến từ Cửu U Địa Ngục, lại để cho toàn thân Tề Đông Lai giật mình một cái , phát lạnh khắp cả người.

“Đông Phương tiểu huynh đệ, ngươi đừng hiểu lầm, việc này có ẩn tình khác!” Tề Đông Lai cấp tốc nói ra.

“A?” khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lạnh lùng cười cười.

“Cái kia, ta ngược lại muốn nghe xem, cái ẩn tình như thế nào ?”

Tề Đông Lai bằng phẳng cảm xúc khẩn trương thoáng một phát, sau đó mới nhìn Lâm Hải, khách khí nói.

“Phá Lôi Đan của tiểu huynh đệ , có người muốn rồi!”

“Ai?”

“Đường chủ Lục Điện Đường của Lôi Vân Tông , Cung Thước!”

Cung Thước?

Lâm Hải nghe được, đồng tử lập tức co rụt lại, sau đó hừ lạnh một tiếng!

“Ông ta muốn? Cái này chính là quy củ của Trân Phẩm Các các ngươi sao?”

Tề Đông Lai thì là cười khổ một tiếng, mang theo bất đắc dĩ hướng Lâm Hải nói ra.

“Đông Phương tiểu huynh đệ, Trân Phẩm Các cũng ở dưới quản hạt của Lôi Vân Tông, Cung Đường chủ lên tiếng, ta há dám không nghe a!”

“Vừa vặn, Cung Đường chủ muốn gặp tiểu huynh đệ, không bằng tiểu huynh đệ cùng ta tiến đến, có lời gì, hai người các ngươi ở trước mặt mà nói, ngươi xem coi thế nào?”

Tề Đông Lai là không định lẫn vào ở bên trong rồi, hai đầu lão cái nào cũng không thể trêu vào a!

“Cung Thước muốn gặp ta?” Lâm Hải nhíu hai mắt lại, lạnh lùng hỏi.

“Đúng là, Tề mỗ chính là phụng mệnh của Cung Đường chủ , đến thỉnh tiểu huynh đệ!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, trầm mặc không nói, trong đầu nhanh chóng suy tư.

Rất hiển nhiên, Cung Thước muốn thấy mình, là vì sự tình của Phá Lôi Đan.

Nhưng, chính mình cũng không thể đơn giản đi gặp ông ta a.

Dù sao, thành Thái Thản hiện tại, là do Cung Thước trấn thủ, mà chính mình lại bị Lôi Vân Tông truy nã.

Tề Đông Lai là một người luyện đan, không biết mình, còn tại hợp tình hợp lý.

Nhưng nếu như Cung Thước không nhận ra mình, đó là chuyện tuyệt đối không thể nào.

Chính mình vừa đi, náo không dễ sẽ phải động thủ tại trận a!

Nghĩ nghĩ, sắc mặt Lâm Hải bỗng nhiên cười cười, hướng phía Tề Đông Lai nói.

“Tốt, đã như vầy, ta đây liền đi gặp Cung Đường chủ một lần !”

“Bất quá, trước khi đi, những thứ đồ vật ta chụp được , có phải trước nên giao hàng thoáng một phát hay không ?”

“Phải làm như thế!” Tề Đông Lai liền nói, đồng thời trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần Lâm Hải đáp ứng đi gặp Cung Thước, cái kia còn lại, chính là chuyện giữa Lâm Hải cùng Cung Thước rồi.

Lão mới không muốn lẫn vào ở bên trong đâu.

Cung Thước lão đắc tội không nổi, đại hán bên người Lâm Hải này , lão cũng không thể trêu vào a!

Chu Tử Chân chế trụ khí hải của Tề Đông Lai , nhưng lại không hạn chế tự do của lão.

Tề Đông Lai đi đến cửa ra vào, hướng phía hạ nhân phân phó một tiếng, hạ nhân vội vàng rời đi.

Rất nhanh, một nhóm lớn nhân viên công tác của Trân Phẩm Các, lần lượt nâng khay, đi tới trong phòng Lâm Hải .

“Tổng cộng là hai mươi bảy kiện vật phẩm, Đông Phương tiểu huynh đệ thỉnh xem qua!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, ánh mắt lần lượt lướt qua, phát hiện không thiếu một kiện , lúc này mới thoả mãn.

Sau đó, cánh tay vung lên, ý niệm khẽ động, trực tiếp đem những vật này, tất cả đều thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

“n?”

Tề Đông Lai thấy vậy, không khỏi sắc mặt đại biến.

Lão căn bản không thấy rõ chuyện gì đã xảy ra, những vật này, làm sao lại biến mất không thấy?

“Đông Phương tiểu huynh đệ, cái này, cái này...”

Lâm Hải thì là chắp tay sau lưng, nhìn lão đạm mạc cười.

“Thứ đồ vật, đã bị ta thu lại rồi!”

“A!” Tề Đông Lai lúc này mới thở dài một hơi, chỉ cần Lâm Hải nhận trướng là tốt rồi.

Ngẩng đầu, Tề Đông Lai nhìn Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy tươi cười nói.

“Nếu đồ vật tiểu huynh đệ đã hảo hảo thu về, vậy có phải hay không nên đem Linh thạch cũng kết thoáng một phát?”

“Linh thạch?” Lâm Hải lắc đầu, “Không có!”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Tề Đông Lai thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

“Không, không có?” Tề Đông Lai há miệng muốn khóc rồi, “Tiểu huynh đệ, đừng khai loại vui đùa này có được không nào, trái tim ta không tốt!”

Lâm Hải chụp được đến những vật này, giá trị trọn vẹn là từ hai trăm đến ba trăm triệu khỏa Linh thạch a!

Nếu như Lâm Hải mang thứ đó thu, lại không trả Linh thạch, cái kia không phải là đem lão gài bẫy sao!

Nếu Tề Đông Lai không có bị Chu Tử Chân chế trụ, lão tự nhiên sẽ không sợ.

Lâm Hải dám không xuất ra Linh thạch, lão tuyệt đối sẽ để cho Lâm Hải không đi ra khỏi Trân Phẩm Các.

Nhưng bây giờ, tình huống không giống a, khí hải của lão bị chế trụ, tương đương với mạng nhỏ bị niết tại trong tay Lâm Hải, ở đâu kiên cường được?

Lâm Hải thì là vẻ mặt kỳ quái, nhìn nhìn Tề Đông Lai.

“Ai cùng ngươi nói giỡn? Ta vốn là không có Linh thạch a!”

Tề Đông Lai nháy nháy mắt, nhìn vẻ mặt bộ dạng Lâm Hải thành thật, toét miệng còn kém quỳ xuống cho Lâm Hải .

“Đông Phương tiểu huynh đệ, không thể chơi như vậy a, làm người, muốn phúc hậu a!”

“Phúc hậu?” mặt mũi Lâm Hải tràn đầy xem thường.

“Các ngươi không đấu giá Phá Lôi Đan của ta, ta nào có Linh thạch cho các ngươi? Còn cùng ta đàm phúc hậu, hứ!”

Lâm Hải nhún vai, ánh mắt tràn đầy mỉa mai.

“Cái này, cái này...” miệng Tề Đông Lai động cả buổi, lại một câu cũng nói không nên lời.

Lời nói của Lâm Hải, lão lại không cách nào phản bác a!

“Được rồi, ngươi cũng đừng cái này a cái kia nữa!” Lâm Hải cau mày, không kiên nhẫn khoát tay áo.

“Dẫn ta đi gặp Cung Thước a, Linh thạch mua Phá Lôi Đan , ông ta còn chưa trả ni!”

Chương 2189: Một khỏa ba trăm triệu, tính tiền a!

“A, hảo hảo hảo, Đông Phương tiểu huynh đệ, thỉnh!”

Tề Đông Lai ước gì Lâm Hải nhanh chóng đi gặp Cung Thước đâu rồi, như vậy lão cũng không cần lại kẹp ở giữa khó chịu.

Lâm Hải theo Tề Đông Lai, đi ra khỏi gian khách quý, vừa ra khỏi cửa, Lâm Hải liền sợ hãi kêu lên một cái.

Chỉ thấy bên ngoài phòng khách quý , người ta tấp nập, tụ tập đầy người.

Tất cả đều là người đã tham gia hội đấu giá trước đó, chờ ở chỗ này, muốn xem xem, cái thổ hào cái gì cũng đều đập này, đến tột cùng là thần thánh phương nào.

“Nhìn cái gì vậy, đều rời đi!”

chòm râu dê của Dương Hiển nhếch lên, trừng tròng mắt gào to một tiếng , khí tức cường đại, bỗng nhiên phun phóng mà ra!

“Tán Tiên!!!”

đám người ở cửa ra vào , lập tức cả kinh, trong lòng rung mạnh, bị khí tức cường đại của Dương Hiển, làm cho liên tiếp lui về phía sau.

Không tự chủ được, liền nhường ra một con đường cho Dương Hiển, trong nội tâm bất đắc dĩ cười khổ.

Không thể tưởng được, vị thổ hào này, dĩ nhiên là một vị cường giả Tán Tiên, xem ra tâm tư ăn cướp của y, đều phải thu lại rồi.

“Hừ!”

Dương Hiển hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực, giống như không coi ai ra gì, nghênh ngang hướng phía bên ngoài đi đến.

Khóe miệng Lâm Hải hơi vểnh, mang theo dáng tươi cười tà tà, giả bộ như tùy tùng, cùng một chỗ với Chu Tử Chân , đi theo sau lưng Dương Hiển .

đồng thời khi ra phòng khách quý , dĩ nhiên đem thân thể giao cho Tiểu Hắc chủ đạo.

Cái đặc thù rõ ràng là đầu đầy tóc trắng, cũng dĩ nhiên biến thành màu đen, tăng thêm dáng tươi cười tà mị cùng biểu lộ không bị trói buộc, cùng chính mình lúc trước, hoàn toàn là hai cái phong cách.

Đây cũng là Lâm Hải vì che dấu tai mắt người, nếu không đầu đầy tóc trắng mà đi ra ngoài, chỉ sợ người khác lập tức sẽ nghĩ tới chính mình.

Tề Đông Lai đi ở phía trước dẫn đường, không có chú ý tới những thé này, lao thẳng đến trước Lâm Hải ba người, dẫn tới trong một tòa trang viên cực lớn phía sau Trân Bảo Các.

“Đông Phương tiểu huynh đệ, xin chờ một chút!”

Tề Đông Lai nói với Lâm Hải một tiếng, sau đó mạnh mẽ chú ý tới biến hóa của Lâm Hải, không khỏi sững sờ.

Bất quá rất nhanh, Tề Đông Lai liền lại thoải mái.

Lúc Lâm Hải tiến vào Trân Phẩm Các, thế nhưng mà là một bộ tướng mạo khác, hôm nay màu tóc biến hóa, lại có cái gì kỳ lạ quý hiếm.

Quay người lại, Tề Đông Lai tiến vào phòng tiếp khách, sau đó rất nhanh lại đi ra.

“Tiểu huynh đệ, Cung Đường chủ cho mời!”

Lâm Hải nghe được, lông mày nhíu lại, tinh mang trong mắt lóe lên rồi biến mất, hướng phía Dương Hiển gật gật đầu.

Dương Hiển hiểu ý, mở rộng bước chân dẫn đầu tiến vào phòng tiếp khách, Lâm Hải cùng Chu Tử Chân theo sát phía sau.

Tề Đông Lai thấy vậy, há to miệng, muốn nói chuyện, nhưng mà đã không còn kịp rồi.

“Chẳng lẽ, cái Tán Tiên chòm râu dê kia, mới là người làm chủ bên phía Đông Phương Dã?”

Mang theo nghi hoặc, Tề Đông Lai cũng đành phải đi vào theo.

sắc mặt Lâm Hải nghiêm trọng, đi theo sau lưng Dương Hiển, tiến vào phòng tiếp khách, liền gặp một cái nam tử mặc trường bào màu xanh lá mặt mũi tràn đầy uy nghiêm, ngồi ngay ngắn ở phía trên.

“Cung Thước!”

Lâm Hải lập tức nhận ra, người này đúng là Cung Thước đã từng xuất hiện qua ở hiện trường đấu giá.

Mà vừa đúng lúc, ánh mắt của Cung Thước, cũng hướng phía bọn người Lâm Hải trông lại.

Lâm Hải lập tức cảm thấy, trong hai mắt của Cung Thước, hiện lên một đạo tia chớp lăng lệ ác liệt, lại để cho Tử Lôi trong cơ thể mình, tung tăng như chim sẻ một hồi.

“Chuyện gì xảy ra?”

Lâm Hải cảm thấy ngạc nhiên, Tử Lôi Thần Long Tí có cảm ứng, đây đã là lần thứ hai rồi.

Chẳng lẽ nói, trên người Cung Thước , có thứ đồ vật để cho Tử Lôi Thần Long Tí cảm thấy hứng thú hay sao?

“Ồ?”

Cung Thước giờ phút này, trong mắt cũng là bùng lên tinh mang, cảm ứng được một tia dị thường.

Bất quá, giờ phút này ba người Lâm Hải là dùng Dương Hiển cầm đầu, Cung Thước vô ý thức đem ánh mắt, rơi vào trên người Dương Hiển.

Dương Hiển vểnh lên chòm râu dê, sắc mặt bướng bỉnh, cũng vừa lúc hướng phía Cung Thước trông lại.

Oanh!

Nhất thời, ánh mắt của hai người đụng vào nhau tại giữa không trung, một đạo tiếng sấm im ắng , chấn đến nổ vang tại trong óc hai người .

Dương Hiển cùng Cung Thước, đồng thời co rụt đồng tử lại, lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Hiển nhiên, ánh mắt hai người va chạm, cũng đã cảm giác được đối phương cường đại, không thua kém gì mình!

Cung Thước biến sắc, sau đó cười ha ha.

“Chắc hẳn, vị này chính là Đông Phương huynh rồi!”

sắc mặt Dương Hiển lạnh lùng, khẽ vuốt chòm râu dê, híp mắt đạm mạc nói.

“Đông Phương, chính là dùng tên giả, tại hạ Dương Hiển!”

“A?” Cung Thước nhíu lông mày lại, mang theo một tia nghi hoặc liếc nhìn Dương Hiển .

“Không biết Dương huynh, trước khi là tu hành ở nơi nào ?”

“Không thể trả lời!”

nụ cười trên mặt Cung Thước , lập tức ngưng tụ, sắc mặt trầm

xuống.

Lão không nghĩ tới, Dương Hiển bất cận nhân tình (*không để ý đến quan hệ tình cảm) như thế .

Đã như vầy, vậy cũng không có gì để khách khí nữa rồi.

Duỗi tay ra, Cung Thước lấy ra một miếng Phá Lôi Đan, hướng phía Dương Hiển quơ quơ.

“Dương huynh, cái Phá Lôi Đan này, là vật của ngươi?”

Tề Đông Lai ở bên cạnh, vừa vặn uốn nắn, còn chưa kịp nói chuyện, đã thấy Dương Hiển gật đầu một cái.

“Đúng vậy, là của ta!”

Tề Đông Lai giật giật miệng, cuối cùng vẫn là lựa chọn trầm mặc.

Được rồi, cái Đông Phương Dã kia xem bộ dáng thì là tùy tùng của Dương Hiển , đồ đạc của hắn chính là đồ vật của Dương Hiển, cũng nói thông được .

Cung Thước nghe được, trong mắt đột nhiên lóe lên hào quang, giống như cười mà không phải cười nói.

“Không biết Dương huynh, là từ chỗ nào được đến, trong tay còn có bao nhiêu?”

“Cung mỗ bất tài, nguyện dùng giá tiền rất lớn để thu mua!”

Dương Hiển thì là rũ cụp mí mắt, đạm mạc nói.

“Đã không có, chỉ có ba khỏa, tất cả ở chỗ ngươi kia!”

“Nếu ngươi muốn, một khỏa ba trăm triệu, tính tiền a!”

Phốc!

Dương Hiển nói một câu, đem Tề Đông Lai ở bên cạnh sợ tới mức thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Cái đồ chơi gì, một khỏa Phá Lôi Đan, muốn ba trăm triệu Linh thạch?

Mẹ nó, ngươi tại sao không đi đoạt a!

Cho dù Phá Lôi Đan vô cùng trân quý, nhưng cũng không trở thành chạy đến mức giá cao ba trăm triệu Linh thạch a!

Ba trăm triệu Linh thạch a, Trân Phẩm Các của lão một năm đều lợi nhuận không được ba trăm triệu.

Cung Thước nghe được, sắc mặt đột nhiên biến đổi, sau đó một cơn tức giận, dâng lên, trầm giọng nói.

“Dương huynh, ba trăm triệu một khỏa Phá Lôi Đan, có phải có chút quá mức hay không?”

Dương Hiển thì là nhún vai, giống như không sao cả mà nói ra.

“Nếu ngươi cảm giác đến quá phận, có thể không mua a!”

“Ngươi...” Cung Thước lập tức nghẹn lời, trong mắt kìm lòng không được hiện lên một đạo hàn mang.

Sau đó, khóe miệng nhếch lên, cười lành lạnh nói.

“Dương huynh, cái Phá Lôi Đan này, Cung Thước ta muốn định rồi, bất quá, ba trăm triệu Linh thạch một khỏa, thật sự không được!”

Nói xong, Cung Thước đột nhiên lấy ra một cái Bách Bảo Nang, hướng phía Dương Hiển ném tới.

Dương Hiển thò tay một cái, tiếp vào trong tay.

Lúc này, thanh âm của Cung Thước , lần nữa vang lên.

“Đây ba trăm vạn khỏa Linh thạch, mua ba khỏa Phá Lôi Đan của ngươi !”

“Ngươi, có thể đi rồi!”

Dương Hiển nghe được, sắc mặt đột nhiên biến đổi, một cỗ sát khí kinh khủng, bỗng nhiên phóng xuất ra.

Hai mắt lóe ra hàn mang, nhìn chằm chằm vào Cung Thước lạnh lùng cười cười.

“ba trăm vạn khỏa Linh thạch? Ngươi đuổi ăn mày đâu?”

Cung Thước cũng là cười lạnh một tiếng, sau đó sắc mặt đột nhiên chìm xuống đến, mang theo một cỗ khí tức bá đạo , trầm giọng nói.

“ba trăm vạn khỏa, đã không ít!”

“Nếu không phải nhìn ngươi chính là Nhị kiếp Tán Tiên, bổn Đường chủ không muốn phức tạp, ngươi cho rằng giờ phút này, ngươi còn có mệnh tại?”

“Ha ha, ha ha a!” Lời nói của Cung Thước, trực tiếp đem Dương Hiển làm cho tức cười.

Sau đó, mang theo xem thường thật sâu, nhìn Cung Thước nói ra.

“Đã gặp qua không biết xấu hổ, nhưng thực chưa thấy qua người không biết xấu hổ như ngươi vậy !”

“Chiếu theo như ngươi nói, nếu không phải ta có chút thực lực, thì ngươi không chỉ không đưa Linh thạch, còn muốn mưu tài sát hại tính mệnh?”

Cung Thước mang trên mặt dáng tươi cười lãnh ngạo một cỗ khẩu khí từ trên cao nhìn xuống , lạnh như băng nói.

“Ngươi biết là tốt rồi!”

“Linh thạch đã cho ngươi rồi, thức thời mà nói, tựu lập tức xéo ngay cho ta!”

Dương Hiển cũng là cười lạnh một tiếng, sau đó mang theo sát khí lành lạnh , lạnh lùng nói.

“Ta cũng khuyên ngươi một câu, thức thời mà nói, đem Phá Lôi Đan giao ra đây!”

“Nếu không, để cho ngươi hối hận đều không có chỗ để khóc!”

Chương 2190: Tiểu huynh đệ, là ngươi sao?

Cung Thước nghe được, vốn là khẽ giật mình, sau đó không khỏi cất tiếng cười to.

“Ha ha ha ha, Dương Hiển, nghe ý tứ này của ngươi, là còn muốn động thủ hay sao?”

“Hừ, ngươi có biết hay không, thành Thái Thản này chính là địa bàn củaLôi Vân Tông ta, dám động thủ ở chỗ này, cho ngươi chịu không nổi!”

Cung Thước vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng bạo rống, vang vọng trên không!

“Ta đi đại gia mày!”

Oanh!

Sau một khắc, một cái thân thể khổng lồ, bỗng nhiên nhảy dựng lên.

Sau đó, một đoàn hào quang màu lửa đỏ , chiếu rọi trời quang, đốt cháy không khí, hướng phía trước mặt Cung Thước đánh tới!

Đã thấy Chu Tử Chân ngang nhiên ra tay, phun ra pháp bảo Hỏa Hồng Đan, tiên hạ thủ vi cường rồi!

sắc mặt Cung Thước mạnh mẽ biến đổi, không nghĩ tới cái tùy tùng Chu Tử Chân bày của Dương Hiển, lại lớn mật như vậy.

Lại dám tự tiện ra tay, đối với chính mình phát động công kích, trong lòng lập tức giận dữ!

“Muốn chết!”

Cung Thước cười lạnh một tiếng, bàn tay mạnh mẽ vừa nhấc, lập tức trong không gian, có hào quanh màu lục quanh quẩn, đem cả gian phòng, đều chiếu rọi thành màu xanh lá.

Tạch...!

Ngay sau đó, một đạo tia chớp màu xanh lá, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, hướng phía Hỏa Hồng Đan bổ xuống!

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn, Hỏa Hồng Đan bị Lôi Đình màu xanh lá, bổ đến quay tròn loạn chuyển, hỏa diễm văng khắp nơi.

Phốc!

Chu Tử Chân phun ra một ngụm máu tươi, thân hình cao lớn lảo đảo lui về phía sau.

Hỏa Hồng Đan lập tức ảm đạm, ánh lửa dập tắt, bay trở về trong miệng Chu Tử Chân .

“Hừ!”

Cung Thước hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Chỉ là Nhất kiếp Tán Tiên, cũng dám lỗ mãng, không biết tự lượng sức mình!”

“Tiểu Trư!” Dương Hiển thấy thế, vẻ mặt lo lắng, đem Chu Tử Chân đỡ lấy, “Ngươi như thế nào đây?”

“Không có việc gì!” Chu Tử Chân lau đi vết máu nơi khóe miệng , quơ tay nói ra.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, lão tiểu tử đó, vẫn thật lợi hại!”

hai mắt Dương Hiển nhíu lại, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Cái này con mẹ nó không phải nói nhảm ấy ư, Cung Thước thế nhưng mà là Nhị kiếp Tán Tiên, há lại để ngươi một cái vừa mới tiến giai Tán Tiên, có thể so sánh được hay sao?

Nếu không phải Hỏa Hồng Đan chính là Bản Mệnh Pháp Bảo, uy lực không kém, chỉ sợ lần này, Chu Tử Chân phải treo rồi.

Quay người lại, mắt Dương Hiển lộ ra hung quang, liếc nhìn Cung Thước, điềm nhiên nói.

“Đả thương huynh đệ của ta, ta cho ngươi chết!”

Oanh!

Đột nhiên, cánh tay Dương Hiển vung lên, lập tức có ánh sáng trắng đầy trời , che đậy tầm mắt, giống như đạo đạo châm nhỏ, hướng phía Cung Thước, kích bắn đi!

Toát toát toát toát!!!

Trong không gian, lập tức vang lên tiếng xé gió rậm rạp chằng chịt, liền cả không khí đều bị ánh sáng trắng đâm thủng, lăng lệ ác liệt sắc bén, vô biên vô hạn!

sắc mặt Cung Thước ngưng tụ, lập tức lộ ra vẻ mặt ngưng trọng!

công kích của Dương Hiển , hiển nhiên so với Chu Tử Chân cao hơn không chỉ một cái cấp bậc, dĩ nhiên lại để cho lão cảm nhận được uy hiếp thật sâu .

Nếu như không toàn lực ứng đối, náo không tốt sẽ thương tại dưới tay Dương Hiển .

Mắt thấy cái ánh sáng trắng đầy trời kia, giống như một cái lồng giam, đưa lão bao ở trong đó, bắt đầu đâm vào da thịt đều đau nhức .

hai chân Cung Thước mạnh mẽ đập mạnh một cái, trong miệng đột nhiên hét to một tiếng.

“Lôi đến!”

Oanh!

Trong chốc lát, một đoàn Lôi Điện màu xanh lá, đột nhiên lăng không mà lên!

vô số hồ quang điện, tháo chạy nhảy về phía trước nhảy, ngưng tụ tại bên người Cung Thước, đem Cung Thước hoàn toàn hộ ở trong đó.

Sau đó, một đạo Lôi Điện màu xanh lá lớn cỡ cánh tay, lập tức thành hình, ầm ầm bổ ra!

Tạch...!

Lôi Điện điên cuồng bổ vào phía trên ánh sáng trắng, giữa không trung lập tức nhấc lên một mảnh cuồng đào, hướng phía tứ phương tuôn ra lao nhanh.

Oanh!

Trong khoảnh khắc, phòng tiếp khách trực tiếp sụp xuống, bụi mù nổi lên bốn phía.

dư ba của Lôi Điện cùng ánh sáng trắng, càng là kéo dài, đem rất nhiều quần chúng ăn dưa không rõ chân tướng trong Trân Phẩm Các , trực tiếp lật ngã trên mặt đất, chết thương thảm trọng!

“Chuyện gì xảy ra?”

phía dưới kinh hãi , những cường giả Đại Thừa hậu kỳ kia, nhao nhao lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Sau đó, nguyên một đám đem thân ảnh bay, hướng phía phương vị phòng tiếp khách, như thiểm điện mà vọt tới.

Mà Dương Hiển cùng Cung Thước, phía dưới hai người đối chiến, thân hình đều là chấn động, không khỏi rút lui một bước, sắc mặt hoảng sợ.

một phát tay này, hai người vậy mà thế lực ngang nhau, ai cũng không có không biết làm gì được ngươười kia!

Bất quá rất nhanh, trong mắt hai người, nhao nhao kích xạ ra hào quang ngoan lệ .

một kích vừa rồi kia, hai người vừa là công kích, lại vừa là thăm dò, cũng không thi triển ra tuyệt học.

Hôm nay, xem ra không xuất ra bản lĩnh chân thật, là không làm gì được đối phương rồi!

Đột nhiên, trên người hai người, khí tức bốc lên, nhanh chóng kéo lên.

Một cỗ lực lượng vô cùng khủng bố làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động, bỗng nhiên tứ tán ra, lại để cho mọi người vừa mới đuổi tới, còn không có hiểu rõ là chuyện gì xảy ra , nhao nhao biến sắc!

“khí tức thật đáng sợ !”

“Cao thủ, cái này là cao thủ chân chính quyết đấu!”

Không khỏi, tất cả mọi người đều ngừng thở, mang theo một tia chờ mong, hướng phía hai người Dương Hiển cùng Cung Thước nhìn lại.

cao thủ cấp bậc cỡ này chiến đấu, ngày bình thường thế nhưng mà cực kỳ khó gặp.

Nếu có thể từ đó đạt được một tia lĩnh ngộ, cái kia còn hơn chính mình khổ tu ngàn năm a!

thời khắc mọi người ở đây trông mong ngóng đợi, Dương Hiển cùng Cung Thước giương cung bạt kiếm , đột nhiên một đạo bóng người phiêu dật, bỗng nhiên đáp xuống trước người.

“Dừng tay!”

Người tới thanh âm không lớn, lại mang theo một tia chân thật đáng tin, lại để cho người có loại ý chí không dám cãi lời .

“Là y!”

“Diệp Tiên Quân!”

Những người tu hành trước đó đã gặp qua Diệp Thành , lập tức lộ ra vẻ kính sợ.

Dù sao, đó là Tiên Quân a, là tồn tại so với Tán Tiên còn muốn ngưu bức hơn!

“n?”

Cung Chấn đang muốn động thủ , thấy Diệp Thành đột nhiên xuất hiện, lập tức thu chiêu, cung kính thi lễ.

“Nguyên lai là Diệp Tiên Quân giá lâm, Cung Thước hữu lễ!”

Cung Thước với tư cách là Đường chủ Lục Điện Đường của Lôi Vân Tông, đối với các cao thủ trong phạm vi thế lực , tự nhiên rõ như lòng bàn tay.

Tuy chưa bao giờ thấy qua Diệp Thành, nhưng Lôi Vân Tông vẫn có tư liệu của Diệp Thành.

Hơn nữa bên cạnh có người kinh hô Diệp Tiên Quân, Cung Thước ở đâu còn nhận không ra là Diệp Thành đến?

Chỉ là, lão thật không ngờ, hội đấu giá lần này, thậm chí ngay cả Diệp Thành đều kinh động đến.

Sớm biết như thế, lão nên đi tiếp một phen rồi.

Diệp Thành tức thì là mỉm cười, hướng phía Cung Thước khoát tay chặn lại.

“Cung Đường chủ, không cần đa lễ!”

Nói xong, Diệp Thành lại đưa mắt nhìn sang Dương Hiển, lập tức nhướn mày, cảm thấy nghi hoặc.

Dương Hiển thấy Diệp Thành trông lại, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, lập tức như lâm đại địch, một cỗ bất an bắt đầu khởi động ở trong lòng !

Diệp Thành chỉ là vừa đứng ở kia, liền cho y một loại cảm giác không thể dùng lực địch.

Nhất là trên người Diệp Thành, vẻ khí tức phiêu dật siêu trần thoát tục này , lại để cho Dương Hiển kìm lòng không được liền có loại cảm giác tự ti mặc cảm.

phảng phất, Diệp Thành chính là minh châu sáng chói cao cao tại thượng, mà chính mình lại như là ánh sáng đom đóm!

“Cái này, chính là Thiên Tiên sao?”

Dương Hiển lập tức như lâm đại địch, Diệp Thành cùng Cung Thước có quen biết, chẳng lẽ bọn họ là cùng một đám?

Nếu thật là như thế, vậy cũng nguy rồi.

nếu Diệp Thành ra tay mà nói, Dương Hiển cho dù có thể toàn thân trở ra, cũng chắc chắn phải trả một cái giá lớn rất nặng .

Nhưng, Lâm Hải y lại không có năng lực bảo vệ.

Ngay tại thời khắc Dương Hiển nắm chặt hai đấm, nội tâm khẩn trương, trong óc phi tốc nghĩ đối sách .

Đã thấy Diệp Thành, sự nghi ngờ trên mặt lại càng tăng lên.

Sau đó, mang theo một tia không xác định, hướng phía Dương Hiển thăm dò mà hỏi.

“Tiểu huynh đệ, là ngươi sao?”

“À?” Dương Hiển sững sờ, mặt mũi tràn đầy mộng bức.

Không chỉ có Dương Hiển, tất cả mọi người ở đây, tất cả đều há to miệng, triệt để mộng bức.

Tình huống như thế nào à?

Diệp Tiên Quân, lại gọi cái chòm râu dê này là tiểu huynh đệ?

Thế nhưng mà, xem bộ dạng chòm râu dê, rõ ràng cũng bị gọi mộng ép à?

Cung Thước ở một bên, thì là sắc mặt đại biến, một cỗ dự cảm bất thường, từ trong tâm bay lên.

Chẳng lẽ nói, Diệp Thành quen biết cái gọi là Dương Hiển này ?

Hơn nữa, theo xưng hô tiểu huynh đệ này mà xem, quan hệ giữa hai người tựa hồ vẫn còn tương đối thân mật à?

Nhưng, Dương Hiển như thế nào cũng ngẩn người tại kia ?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra à?

Thấy tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, Tề Đông Lai ở một bên, nội tâm thì là cười khổ.

Có lẽ, chỉ có trong lòng của lão mới hiểu được, tiểu huynh đệ trong miệng Diệp Thành, chỉ chính là ai.

Không khỏi, ánh mắt của Tề Đông Lai , liền hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Mà vừa vặn, trên mặt Lâm Hải tươi cười, tiến về phía trước một bước, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Diệp Tiên Quân, tiểu huynh đệ ở chỗ này đây!”

Chương 2191: Sổ sách ngươi thiếu nợ , có phải trước nên kết toán thoáng một phát hay không ?

“n?”

Lâm Hải vừa mở miệng, Diệp Thành không khỏi quay đầu, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Không chỉ có là Diệp Thành, cơ hồ ánh mắt của mọi người, tất cả đều tụ tập tại trên người Lâm Hải.

Nhưng thấy Lâm Hải trấn tĩnh tự nhiên, mặt mỉm cười, tuy chỉ là Đại Thừa tu vi, nhưng đối mặt với ánh mắt của phần đông cao thủ , lại không có một tia bối rối.

“Người này, như thế nào nhìn quen mắt như vậy ?”

Cung Thước trước đó một mực đem Lâm Hải coi như là tùy tùng của Dương Hiển , liền cả con mắt cũng không nhìn liếc qua.

Nhưng giờ vừa nhìn, lập tức sững sờ, mặt mũi không khỏi tràn đầy nghi hoặc.

Giống như tổng có cảm giác đã gặp qua Lâm Hải ở đâu, nhưng lại nghĩ không ra, cảm giác, cảm thấy chênh lệch một điểm gì đó.

“Ngươi là tiểu huynh đệ kia?”

Diệp Thành thì là sắc mặt bình tĩnh, nhìn Lâm Hải, giống như cười mà không phải cười nói ra.

Lâm Hải nhún vai, cũng không đáp lời, trực tiếp đưa điện thoại di động lấy ra.

Sau đó, tìm được ghi chép nói chuyện phiếm của hắn và Diệp Thành , đưa ra trước mặt Diệp Thành.

“Diệp Tiên Quân, cái này còn hoài nghi sao?”

đồng tử Diệp Thành hơi co lại, hướng phía màn hình điện thoại di động của Lâm Hải nhìn lại, ghi chép nói chuyện phiếm giữa y cùng với Lâm Hải vừa xem hiểu ngay.

“Ha ha, thuật dịch dung của tiểu huynh đệ , thật đúng là lại để cho người kính nể a!”

Diệp Thành lập tức cười lớn một tiếng, dĩ nhiên nhận định

Lâm Hải trước đó chính là người đã tặng Phá Lôi Đan cho y.

Không khỏi đối với thuật dịch dung của Lâm Hải , cảm thấy ngạc nhiên không thôi.

Nếu không phải Lâm Hải lấy điện thoại di động ra để chứng minh họ quen biết nhau, coi như là Diệp Thành dùng thực lực Tiên Quân , cũng đều phân biệt không ra.

“Chút tài mọn, Diệp Tiên Quân quá khen!”

Diệp Thành thì là thu lại mặt cười, sau đó một cỗ tính tình cương trực tách ra, thản nhiên nói.

“Tiểu huynh đệ yên tâm, có Diệp Thành ta tại, hôm nay không ai dám động tới ngươi!”

“Ha ha, cái kia liền đa tạ Diệp Tiên Quân rồi!”

Lâm Hải cởi mở cười cười, nội tâm vui mừng, cuối cùng yên lòng.

Tại trước khi Lâm Hải tới gặp Cung Thước, cũng đã phát weachat cho Diệp Thành ,nói về tình cảnh của mình.

Diệp Thành cầm Phá Lôi Đan của Lâm Hải , xem như thiếu nhân tình.

Vì vậy, sau khi thu được tin tức của Lâm Hải, chưa nói hai lời , liền đáp ứng thỉnh cầu của Lâm Hải .

Đã có cái chỗ dựa Diệp Thành này, Lâm Hải lúc này mới lực lượng mười phần, tìm tới cửa hướng Cung Thước đòi hỏi Phá Lôi Đan.

Mặt khác, Lâm Hải cũng là có một tầng mục đích khác .

Chính mình hôm nay bị thành Thái Thản truy nã, hành động thập phần không tiện.

Bởi vậy, thừa cơ hội này, Lâm Hải cũng có ý định ở nhờ uy thế của Diệp Thành , chấn nhiếp Cung Thước thoáng một phát.

Lại để cho Cung Thước biết rõ, phía sau của mình chính là Diệp Thành, như vậy Cung Thước cũng không dám đối với chính mình có hành động thiếu suy nghĩ rồi.

Nếu không, dùng tính cách của Lâm Hải , há lại sẽ lỗ mãng như thế, chủ động tìm tới Cung Thước đâu?

Ông!

Lâm Hải vừa nói hết lời, thân thể run lên, sau đó màu tóc trên đầu, bỗng nhiên phát sinh biến hóa, khôi phục màu trắng.

thân hình này, lần nữa khôi phục do bản thể Lâm Hải chủ đạo, Tiểu Hắc hóa thành ma khí, lui về trong cánh tay.

“Ồ?”

Thấy Lâm Hải không có bất cứ động tĩnh gì, nhưng màu tóc vậy mà thay đổi.

Kể cả Diệp Thành ở bên trong, tất cả mọi người đều cảm thấy một hồi mới lạ, cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Chỉ có Cung Thước thấy thế, vốn là sững sờ, sau đó trong lòng mạnh mẽ nhảy dựng, hai mắt lập tức liền trừng tròn xoe!

Lần này tử, Cung Thước rốt cục nhận ra thân phận của Lâm Hải !

“Ngươi là Lâm Hải?!”

sát cơ trong cơ thể Cung Thước tách r, chỉ vào Lâm Hải gầm lên một tiếng !

Trách không được,lão vừa rồi nhìn Lâm Hải, lại cảm thấy thập phần nhìn quen mắt, nhưng lại nghĩ không ra.

Náo loạn cả buổi, dĩ nhiên là Lâm Hải đã giết chết Thượng Quan Hồng, bị truy nã toàn thành!

Nếu không phải tóc của Lâm Hải lại biến trở về màu trắng, biểu lộ tà mị trên mặt khôi phục bình thường, Cung Thước thật đúng là nhận không ra ni!

Lâm Hải thấy Cung Thước nhận ra mình, đã sớm nằm trong dự liệu.

Có chút nhún vai, Lâm Hải hướng phía Cung Thước nhếch miệng cười cười.

“Bất tài, đúng là Lâm mỗ!”

“Lâm Hải, ngươi thật to gan!” mặt mũi Cung Thước tràn đầy vẻ giận dữ, hướng phía Lâm Hải quát lớn.

“Giết chết Trú Thành Sứ Thượng Quan Hồng, lại vẫn dám vào thành, hôm nay cho ngươi có đến mà không có về!”

Nói xong,toàn thân Cung Thước nổi lên hồ quang điện màu xanh lá cuồng bạo, Lôi Đình chi khí lăng lệ ác liệt bỗng nhiên ngưng tụ, con mắt lóe lên hàn mang , vừa muốn ra tay.

Đã thấy Diệp Thành đột nhiên ngăn ở trước mặt Lâm Hải, hướng phía Cung Thước, đạm mạc nói.

“Cung Đường chủ, lời nói vừa rồi của ta, ngươi không nghe thấy sao?”

Cung Thước biến sắc, tuy lửa giận ngập đầu, nhưng là đối mặt Diệp Thành, như cũ không dám lỗ mãng.

“Diệp Tiên Quân, Lâm Hải giết chết Trú Thành Sứ của thành

Thái Thản , chính là địch nhân của Lôi Vân Tông ta, xin ngài đừng có nhúng tay!”

Diệp Thành nghe được, thì là biến sắc, một cỗ áp lực kinh khủng, lập tức rơi vào trên người Cung Thước .

“Lâm Hải tiểu huynh đệ cùng Lôi Vân Tông ngươi có thù hận gì, Diệp Thành ta không có hứng thú biết rõ.”

“Ta chỉ nói cho ngươi, Lâm Hải, hôm nay Diệp Thành ta bảo vệ rồi!”

“Diệp Tiên Quân, ngươi!” Cung Thước nghe Diệp Thành nói như vậy, lập tức căm tức một hồi , hồ quang điện trên đầu tư tư rung động, nôn nóng không thôi.

Hít sâu một hơi, Cung Thước cưỡng ép đem lửa giận trong lòng đè xuống, hướng phía Diệp Thành lạnh lùng nói.

“Diệp Tiên Quân, ngươi vì một cái Lâm Hải nho nhỏ, chẳng lẻ muốn cùng Lôi Vân Tông ta là địch sao?”

Diệp Thành nghe xong lời này, lập tức một cỗ khí tức cuồng bạo , phun phóng mà ra.

khí lãng cường đại , giống như sóng xung kích rơi vào trên người Cung Thước, đem Cung Thước chấn đến liền lùi lại ba bước, mới đứng vững thân hình, sắc mặt lấy làm kinh ngạc.

Mà lúc này đây, sắc mặt Diệp Thành âm trầm như nước, mang theo một tia âm lãnh, thản nhiên nói.

“Ngươi, là đang cầm Lôi Vân Tông uy hiếp ta?”

Nói xong, hai mắt Diệp Thành, giống như là lợi kiếm, hiện lên hai đạo quang mang, hướng phía Cung Thước kích bắn đi.

Cung Thước lập tức như gặp phải trọng kích, sắc mặt biến đổi lớn, trong lồng ngực khí huyết lăn lộn, tim đập nhanh một hồi .

“Thiên Tiên, thật đáng sợ!”

Cung Thước cuống quít cúi đầu xuống, không dám đối mặt cùng Diệp Thành .

Nhưng mà, trong nội tâm lại dâng lên cơn sóng gió động trời, cho tới giờ khắc này mới biết được, chênh lệch giữa mình cùng Thiên Tiên, cái kia giống như là cái hào rộng cực lớn .

Cho dù là Tông chủ Lôi Vân Tông Lôi Tiếu Thiên, đại năng sắp độ Tam Cửu Thiên Kiếp, chỉ sợ đều chưa hẳn có bực thực lực này của Diệp Thành !

Nếu như Diệp Thành thực muốn nhúng tay, chỉ sợ hôm nay, Cung Thước lão thật đúng là không làm gì được Lâm Hải a!

tên tuổi Lôi Vân Tông tuy lớn, chấn nhiếp Tán Tiên thậm chí Nhị kiếp Tán Tiên, có lẽ có thể.

Nhưng muốn hù sợ Thiên Tiên cảnh Diệp Thành, hiển nhiên còn xa xa không đủ.

nội tâm của Cung Thước, không khỏi cười khổ không thôi.

Không thể tưởng được, Lâm Hải một mực truy nã muốn đuổi bắt đang ngay tại trước mắt, chính mình lại hết lần này tới lần khác không làm gì được Lâm Hải.

Thật sự là biệt khuất a!

Không có cách nào, ai bảo Diệp Thành chính là Thiên Tiên đâu?

Giới Tu Hành , vốn là cường giả vi tôn, Diệp Thành xuất đầu cho Lâm Hải , Cung Thước lão ngoại trừ nhận kinh sợ, còn có thể như thế nào?

"Lâm Hải, hôm nay trước tha cho ngươi một cái mạng, Diệp Thành cũng không thể một mực đi theo sau lưng ngươi, chờ y ly khai, sẽ là tử kỳ của ngươi !"

Nghĩ đến chỗ này, Cung Thước hít sâu một hơi, đem lửa giận trong lòng đè xuống, thay đổi một bộ dáng tươi cười, hướng phía Diệp Thành cung kính cười.

"Diệp Tiên Quân nói đùa, cho dù cho Cung mỗ mượn lá gan, cũng không dám uy hiếp ngài a!"

Nói xong, Cung Thước mang theo một tia không cam lòng thật sâu, lại liếc nhìn Lâm Hải.

"Tuy Lâm Hải cùng Lôi Vân Tông ta, có thâm cừu đại hận, ta hận không thể giết hắn tại chỗ !"

"Nhưng, nếu Diệp Tiên Quân đã mở miệng, Cung mỗ như thế nào cũng muốn cho Diệp Tiên Quân cái mặt mũi này."

"Hôm nay, để lại Lâm Hải hắn một con ngựa!"

Nói xong, Cung Thước hướng phía Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, "Hừ, thật sự là tiện nghi cho ngươi rồi!"

Diệp Thành thấy Cung Thước chịu thua, khí tức khủng bố trên người, cũng lập tức tán đi, khôi phục dáng tươi cười phong đạm khinh vân.

"Đã như vầy, cái kia liền đa tạ Cung Đường chủ rồi!"

"Không dám không dám, Diệp Tiên Quân khách khí!"

trong nội tâm Cung Thước tuy đem tám đời tổ tông Diệp Thành đều mắng mấy lần rồi, nhưng mặt ngoài vẫn không thể không khách sáo đón chào, nội tâm cái biệt khuất này, quả thựcđừng nói nữa.

“n, sự tình nơi đây xong rồi, cái kia Lâm tiểu huynh đệ, chúng ta đi thôi?”

Diệp Thành quay đầu lại, hướng phía Lâm Hải cười nói.

Lâm Hải nghe xong, thì là vội vàng lắc đầu.

“Diệp Tiên Quân, không vội mà đi!”

“n?” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, sắc mặt của tất cả mọi người đều đổi, nhao nhao kinh ngạc hướng phía Lâm Hải trông lại.

Nhất là Cung Thước, trong mắt lóe lên hàn mang, nhìn về phía Lâm Hải.

Mình cũng đáp ứng Diệp Thành thả hắn đi rồi, hắn như thế nào ngược lại không đi?

thời khắc mọi người ở đây nghi hoặc , Lâm Hải lại tà mị cười cười, tiến lên một bước, hướng phía Cung Thước, vẻ mặt nghiền ngẫm nói.

“Cung Đường chủ, sổ sách ngươi thiếu nợ, có phải trước nên kết toán thoáng một phát hay không ?”

Chương 2192: Giận điên người không đền mạng!

“Cái sổ sách gì?”

Cung Thước khẽ giật mình, vô ý thức mà hỏi.

khóe miệng Lâm Hải thì là nhếch lên, lộ ra một vòng dáng tươi cười khinh thường .

“Cung Đường chủ, giả trang cái hồ đồ gì a!”

“Ba khỏa Phá Lôi Đan, một khỏa ba trăm triệu Linh thạch, tổng cộng chín trăm triệu, ngươi sẽ không muốn quỵt nợ a?”

Cung Thước nghe xong, lửa giận đằng cái liền lên, vẻ mặt vẻ giận dữ chỉ vào Lâm Hải nói.

“Một khỏa ba trăm triệu? Ngươi đây là xảo trá!”

“Ta xảo trá con em ngươi!” sắc mặt Lâm Hải phát lạnh, không chút khách khí quát lớn.

“Phá Lôi Đan của ta , vốn là lấy ra để Trân Bảo Các đấu giá, tạo phúc cho các vị đạo hữu.”

“Thế nhưng mà ngươi đâu rồi, lại vụng trộm hủy bỏ đấu giá, muốn nuốt riêng Phá Lôi Đan!”

“Hiện tại, xem ra lại không muốn thanh toán, ta liền muốn thay mặt đoàn người hỏi ngươi một chút, ngươi đến cùng còn có xấu hổ hay không?!”

“Ngươi...” Cung Thước bị Lâm Hải trách móc một hồi, tức đến mặt đều tái rồi.

“Ngươi cái gì mà ngươi! Nếu không trả Linh thạch, thì đem Phá Lôi Đan trả cho ta, đừng chậm trễ thời gian của mọi người , nhanh lên!!!” Lâm Hải trừng mắt, nghiêm nghị quát.

“Hô ~ hô ~” Cung Thước nghiến răng nghiến lợi, bị Lâm Hải nói một phen, tức đến mức nói cũng đều không nói ra được, thở dốc liên tục.

Diệp Thành cũng một bên, cũng nghe rõ, nội tâm không khỏi một hồi buồn cười.

Tuy y cũng biết, Phá Lôi Đan cực kỳ trân quý, ngay cả y đều coi như chí bảo.

Nhưng nếu nói ba trăm triệu Linh thạch một khỏa, giá tiền này vẫn còn có chút quá.

Lâm Hải nói rõ rồi, đây là muốn lừa bịp Cung Thước một phát a.

Bất quá, hiện tại y là đứng tại bên Lâm Hải, tự nhiên muốn phối hợp với Lâm Hải nói chuyện.

Sắc mặt trầm xuống, Diệp Thành thản nhiên nói.

“Cung Đường chủ, Phá Lôi Đan là của Lâm Hải, bán bao nhiêu là do hắn định đoạt.”

“Nếu ngươi muốn cái Phá Lôi Đan này, liền thanh toán theo như giá a.”

“Có Diệp mỗ tại, cũng không cho phép ngươi mạnh mẽ bắt lấy hào đoạt!”

sắc mặt Cung Thước lập tức biến đổi, lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Diệp Thành vừa thốt ra lời kia, nói rõ là muốn xuất đầu cho Lâm Hải rồi.

Thế nhưng mà, chín trăm triệu Linh thạch a, đem Cung Thước lão bán đi, đều con mẹ nó không đáng chín trăm triệu Linh thạch!

Lại để cho lão đi đâu gom góp chín trăm triệu Linh thạch trả cho Lâm Hải đây?

“Hừ, Cung mỗ sao lại mặc ngươi vơ vét tài sản, cái Phá Lôi Đan này, ta không muốn rồi!”

phía dưới không có cách nào, Cung Thước trực tiếp đem ba khỏa Phá Lôi Đan, đưa cho Lâm Hải, nội tâm đau đầu một hồi.

Mẹ cái so, một ngày nào đó lão tử sẽ lại đoạt lại, cũng đem Lâm Hải ngươi bầm thây vạn đoạn!

Lâm Hải tiện tay tiếp được Phá Lôi Đan, khóe miệng nhếch lên, lộ ra mặt mũi tràn đầy ý mỉa mai.

“Mua không nổi liền mua không nổi, trang bức cho ai xem a!”

Phốc!

Lâm Hải nói lời này, đem Cung Thước tức, thiếu chút nữa nhổ ra một búng máu, hai mắt trừng nhìn Lâm Hải, hận không thể đem Lâm Hải ăn sống nuốt tươi rồi.

Mà Lâm Hải tức thì nhìn cũng không lại liếc nhìn lão một cái, trực tiếp đem Phá Lôi Đan trong tay , hướng phía mọi người vây xem quơ quơ.

“Các vị, ba khỏa Phá Lôi Đan này , mỗi khỏa một trăm vạn Linh thạch, có ai muốn không?”

Cái gì?

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, hiện trường lập tức hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều nghẹn họng nhìn trân trối xem tại Lâm Hải, cho là mình có nghe lầm hay không.

Vừa rồi Lâm Hải cùng Cung Thước nói, thế nhưng mà ba trăm triệu một khỏa a.

Hiện tại, tại sao lại thành một trăm vạn Linh thạch một khỏa?

Mà ngay cả Cung Thước, cũng là thoáng cái sững sờ ở tại chỗ, cảm giác đầu óc đều có chút không dùng được rồi.

Lâm Hải thấy tất cả mọi người đều vẻ mặt mộng bức, lập tức không khỏi than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ nói.

“Phá Lôi Đan, có thể chống cự bất luận một đạo Lôi kiếp nào ngoại trừ đạo thứ chín, ở bên trong Nhất Cửu Thiên Kiếp.”

“đan dược ngưu bức như vậy, mới một trăm vạn khỏa Linh thạch, rõ ràng lại không có người muốn, đáng tiếc a!”

Lâm Hải nói xong, liền chuẩn bị đem Phá Lôi Đan thu lại, rời khỏi đây.

Lần này, mọi người ở đây có thể tính là nghe rõ ràng, thoáng cái tất cả đều kịp phản ứng, lập tức tạc nồi rồi.

“Chà mẹ nó, Phá Lôi Đan ngưu bức như vậy, mới một trăm vạn một khỏa, quá con mẹ nó đáng giá!”

“Lâm Hải, ta muốn, ba khỏa muốn toàn bộ!”

“Này, đừng con mẹ nó lách vào a, ta ra hai trăm vạn, bán cho ta đi!”

“ba trăm vạn, ta ra ba trăm vạn!”

“Đậu phộng, năm trăm vạn, ai cũng đừng tìm ta giành!”

…

Nhất thời, hiện trường liền lộn xộn rồi.

Mọi người vây xem, nhìn chằm chằm vào Phá Lôi Đan trong tay Lâm Hải, con mắt đều đỏ.

Nguyên một đám kích động gọi lên, không ngừng mang giá, hướng phía trước mặt Lâm Hải gom góp tới, sợ Phá Lôi Đan bị người khác mua đi.

Nếu không phải Diệp Thành phất tay bố hạ một đạo hào quang bình chướng, chỉ sợ Lâm Hải lập tức phải bị đám người điên cuồng này bao phủ rồi.

“Ta ra một nghìn vạn!”

“một nghìn năm trăm vạn!”

“hai nghìn vạn!”

…

Mọi người ngươi đẩy ta táng, tụ tập tại xung quanh Lâm Hải, giá cả một đường kéo lên, trong nháy mắt giá cả đã đến mấy ngàn vạn .

Cung Thước đứng ở một bên, nhìn bộ dạng mọi người điên cuồng, cùng cái biểu lộ nhìn có chút hả hê kia của Lâm Hải, hai tay kìm lòng không được nắm chặt, cắn đến hàm răng khanh khách vang lên.

“Tên hỗn đản này!”

trong nội tâm Cung Thước thầm mắng một tiếng, lồng ngực đều nhanh tức điên rồi.

Vừa rồi, Lâm Hải cùng chính mình đòi phải là ba trăm triệu một khỏa a, nhưng bây giờ con mẹ nó khởi giá chỉ một trăm vạn !

Giá cả kém cách xa như thế, rõ ràng là cố ý!

Hơn nữa, còn là tại trước mặt chính mình, cái này con mẹ nó không phải là trần trụi đánh mặt chính mình sao?

Thật sự là quá ghê tởm!

Nếu không phải Diệp Thành tại đây che chở, Cung Thước hận không thể xông đi lên, trực tiếp đem Lâm Hải xé nát!

“tám nghìn vạn, còn có giá cao hơn hay không?”

Giá cả bị gọi vào tám nghìn vạn, rốt cục ngừng lại.

Lâm Hải điểm mũi chân, dắt cuống họng hướng đám người hô.

Không có người đáp lại, chỉ còn lại có thanh âm nghị luận ầm ĩ.

tám nghìn vạn Linh thạch, đối với bất luận cái người tu hành gì mà nói, cũng đã là một cái giá trên trời.

Trừ phi xuất thân đại gia tộc hoặc đại tông môn, những người khác ở đâu cầm ra được?

“Tốt, đã như vầy, chúc mừng vị đạo hữu này, dùng tám nghìn vạn Linh thạch, lấy được một miếng Phá Lôi Đan!”

“Từ tục tĩu nói phía trước, chúng ta một tay giao Linh thạch, một tay giao hàng, thanh toán a!”

Lâm Hải đem một khỏa Phá Lôi Đan, đưa tới trước mặt một người nam tử đã ra giá tám nghìn vạn .

“Ha ha, đa tạ đa tạ!”

khuôn mặt cầu người nam tử này kích động vui sướng, vội vàng đem một cái Bách Bảo Nang đưa cho Lâm Hải.

Lâm Hải ý niệm thẩm thấu đi vào, nhìn một chút, tám nghìn vạn không nhiều không ít.

Khẽ vươn tay, đem Phá Lôi Đan giao cho người nam tử này .

“Già trẻ không gạt, Phá Lôi Đan ngươi cầm chắc.”

“Mặt khác, hữu hảo nhắc nhở thoáng một phát, bảo vệ tốt đan dược cũng bảo vệ tốt chính mình, đừng để tiểu nhân âm hiểm bên ngoài tính kế!”

Lâm Hải vừa nói, còn một bên không che dấu chút nào đem ánh mắt, rơi vào trên người Cung Thước sắc mặt tái nhợt.

“n?”

Người nam tử lấy được Phá Lôi Đan này, lập tức biến sắc, bắt đầu đem sự cuồng hỉ thu liễm lại.

Sau đó, ánh mắt mang theo một vẻ khẩn trương, liếc nhìn Cung Thước, mặt mũi tràn đầy đề phòng.

“Đa tạ nhắc nhở, cáo từ!”

Nói xong, tường vân dưới chân người này nam tử trực tiếp phi thăng, sợ bị Lâm Hải nói trúng, lập tức bỏ chạy cái không thấy.

Phốc!

Cho tới giờ khắc này, Cung Thước mới kịp phản ứng, tức giận đến thiếu chút nữa nhổ ra một búng máu.

Hai mắt hung dữ trừng nhìn Lâm Hải, sắc mặt cơ bắp đều bắt đầu vặn vẹo.

Cái Lâm Hải này, cũng thực không phải là một món đồ a.

Cái này con mẹ nó rõ ràng, là đang chửi bới hình tượng của mình a, quả thực đáng giận đến cực điểm!

Nhưng mà, Lâm Hải đã sớm đem ánh mắt dời đi, sau đó nhìn về phía hai người khác cảm xúc có chút sa sút .

“hai vị, vừa rồi các ngươi một cái ra giá bảy ngàn năm trăm vạn, một cái ra giá bảy ngàn tám trăm vạn, ta nhớ không lầm chứ?”

hai cái người tu hành này sững sờ, sau đó cười khổ gật đầu.

“Đúng là, đáng tiếc đây là cực hạn lớn nhất ở chúng ta , đúng là vẫn còn lại để cho Phá Lôi Đan hoa rơi nhà khác!”

Lâm Hải tức thì là mỉm cười, đem hai miếng Phá Lôi Đan còn lại, phân biệt đưa tới trước mặt hai người .

“Còn cái kia chờ cái gì, thanh toán a?”

“À?” Hai người sững sờ, sau đó lập tức cuồng hỉ không thôi.

“Ngươi nói là, nguyện ý theo như giá chúng ta ra trước đó, bán cho chúng ta?”

“Không, không cần tám nghìn vạn?”

Lâm Hải nhún vai, “Đúng vậy a, cho nên liền tiện nghi các ngươi!”

“Ha ha, đa tạ đa tạ!”

Hai người đại hỉ, vội vàng giao phó Linh thạch, bưng lấy Phá Lôi Đan, mở cờ trong bụng đáp mây bay rời đi.

Trước khi đi, vẫn không quên liếc nhìn Cung Thước thật sâu, trong ánh mắt tràn ngập sự cảnh giác.

Đem Cung Thước tức giận đến mức hận không thể đem họ từ trên đám mây kéo xuống, hung hăng tát hai cái miệng rộng.

Mẹ nhà nó, hôm nay thanh danh của lão tử , xem như bị tai họa xấu!

“Diệp Tiên Quân, chúng ta cũng đi thôi!”

Bán xong ba khỏa Phá Lôi Đan, Lâm Hải cảm thấy mỹ mãn, hướng phía Diệp Thành cười nói.

“Tốt, đi!”

Diệp Thành đáp ứng một tiếng, sau đó trong ánh nhìn soi mói cùng mặt mũi tràn đầy lửa giận của Cung Thước, cùng Lâm Hải đáp mây bay mà đi.

Oanh!

Thẳng đến khi thân ảnh của Diệp Thành cùng Lâm Hải biến mất, Cung Thước mới đánh ra một chưởng, tia chớp Lôi Đình cực lớn , trực tiếp đem một tòa phòng xá của Trân Phẩm Các oanh thành phấn vụn!

“Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản này, ta không giết ngươi, thề không làm người!”

Ngay tại thời khắc Cung Thước nghiến răng nghiến lợi, Tề Đông Lai bỗng nhiên sợ hãi rụt rè bu lại, nhút nhát e lệ nói ra.

“Cung Đường chủ, có chuyện, ta giống như phải hướng ngươi báo cáo thoáng một phát.”

“Chuyện gì?” Cung Thước không kiên nhẫn mà hỏi.

“những bảo vật mà Lâm Hải chụp được kia, còn không có thanh toán ni!”

Phốc!

“Tức chết ta rồi!!!” Cung Thước trực tiếp phun ra một búng máu!

Chương 2193: Công pháp song tu của ngươi kia , ta có thể học sao?

“Ha ha ha, thoải mái a!”

Lâm Hải chân đạp tường vân, nhịn không được cười to một tiếng .

Lần đấu giá này, thu hoạch quả thực là quá lớn.

Chẳng những thành công bán đi ba khỏa Phá Lôi Đan với giá cao, thu hoạch đại lượng Linh thạch.

Hơn nữa, còn lấy được hai mươi bảy kiện bảo vật cường đại, đủ để đem thực lực của đệ tử hạch tâm Hải Nguyệt Tông, đề cao một cái cấp bậc.

Đương nhiên, để cho Lâm Hải vui vẻ nhất, là những bảo vật này, vậy mà không tốn phí một phần một hào nào, tất cả đều là không công có được!

Nghĩ đến một điểm này, trong đầu Lâm Hải, không khỏi hiện ra gương mặt tái nhợt của Cung Thước.

Cho ngươi choáng nha dám lừa bịp tống tiền ca ca, cái này ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, ngu xuẩn đi à nha?

Lâm Hải đoán chừng, Cung Thước giờ phút này, náo không tốt đã tức giận đến thổ huyết không ngừng rồi.

Đương nhiên, trừ cái đó ra, Lâm Hải còn có một thu hoạch càng lớn hơn, là kết bạn với Tiên Quân Diệp Thành.

Thiên Tiên, đây chính là tồn tại cường đại cực kỳ rất thưa thớt a.

Ít nhất cho tới bây giờ, Lâm Hải cũng chỉ có gặp qua hai người là Thành chủ Tiểu Minh cùng Diệp Thành .

Hôm nay, kết xuống thiện duyên cùng Diệp Thành, về sau nói không chừng sẽ có chỗ trợ giúp đối với chính mình .

Mà Diệp Thành giờ phút này, cũng tại trên đám mây nhìn xem Lâm Hải, bật cười một hồi.

“Diệp Tiên Quân, ngươi cười cái gì à?”

Lâm Hải nhếch miệng nói, không biết vì cái gì, hắn bị Diệp

Thành cười mà một hồi sợ hãi.

Diệp Thành thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, mới thò tay gật Lâm Hải, ý vị thâm trường nói.

“Lâm Hải tiểu huynh đệ a, ngươi thật đúng là một cái diệu bộ dáng!”

“Ách...” mặt mũi Lâm Hải lập tức tràn đầy hắc tuyến.

Diệu bộ dáng?

Đây là khích lệ, hay là châm chọc à?

Mang theo một tia xấu hổ, Lâm Hải gãi gãi đầu, hướng phía Diệp Thành nói.

“Diệp Tiên Quân, không biết ngươi kế tiếp có tính toán gì không?”

“Nếu không có chuyện, tìm một chỗ vãn bối thỉnh ngươi uống rượu!”

Diệp Thành thì là lắc đầu, cười nói.

“Uống rượu thì không cần, bây giờ đã ra thành khỏi Thái Thản hơn một nghìn dặm, ngươi đã an toàn.”

“như vậy chúng ta tại chỗ thâm sơn phía trước , chàotừ biệt a.”

“Diệp Tiên Quân muốn đi đâu?” Lâm Hải sững sờ.

“Về động phủ của ta, Tiểu Cô Sơn Bạch Vân Động.”

“Di tích cổ Hoang Sa muốn mở ra, Diệp Tiên Quân không đi sao?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Không được!” Diệp Thành lắc đầu, sau đó đột nhiên đem Phá Lôi Đan mà Lâm Hải tặng y lấy ra.

Trong hai mắt đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, Diệp Thành hơi hưng phấn nói.

“Diệp mỗ cả đời nghiên cứu đan đạo, dưới mắt không có gì càng có thể hấp dẫn ta hơn viên đan dược này!”

“Ta có một loại dự cảm, chỉ cần ta có thể đem viên đan dược này nghiên cứu thấu triệt, Đan Đạo chi thuật của ta, sẽ tiến vào một cái lĩnh vực hoàn toàn mới!”

Khi Diệp Thành đang nói chuyện, tường vân liền đã đến đỉnh của ngọn núi cao sương mù lượn lờ , ngừng lại.

Sau đó, Diệp Thành hướng phía Lâm Hải nhìn thoáng qua, mỉm cười.

“Tiểu huynh đệ, Diệp mỗ cáo từ, hữu duyên gặp lại!”

Lâm Hải liền vội vàng ôm quyền, cung kính hướng phía Diệp Thành nói.

“Cung tiễn tiền bối!”

Diệp Thành nhẹ gật đầu, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại bên trong phía chân trời.

“Cách thời gian Di tích cổ Hoang Sa mở ra, còn có nửa tháng , không bằng liền ở chỗ này tu hành a!”

Nghĩ đến chỗ này, tường vân dưới chân Lâm Hải, liền hướng phía trong núi bay thấp mà xuống, tùy ý tìm một cái sơn động, đi vào.

“sơn động này , xem xét liền là tự nhiên hình thành, không có chủ nhân, vừa vặn thích hợp cư trú!”

Lâm Hải nhìn nhìn mọi nơi , phi thường vừa lòng.

Sau đó ý niệm khẽ động, trực tiếp tiến nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Tiên Nhi, cung nghênh chủ nhân!”

Lâm Hải vừa tiến đến, Tiên Nhi liền chạy ra đón chào, chân thành mà lễ.

“Không cần khách khí.”

Lâm Hải cười cười, đi thẳng tới bên cạnh Nguyệt Hồ.

“Không vội tu luyện, trước luyện chế một ít Chân Nguyên Tán!”

Lâm Hải khẽ vẫy tay, đan phương Chân Nguyên Tán đoạt được trên đấu giá , liền xuất hiện trong tay.

“Đã có Chân Nguyên Tán, trong chiến đấu có thể lập tức khôi phục chân nguyên, tại thời điểm thám hiểm Di tích cổ Hoang Sa kế tiếp, có lẽ sẽ có trợ giúp rất lớn!”

“A Tử!”

Lâm Hải triệu hoán một tiếng, A Tử vèo một tiếng, bay đến trước người Lâm Hải.

“Chủ nhân, ngươi tìm ta a!” A Tử loạng choạng cái đầu dưa nhỏ, vui sướng nói.

Lâm Hải cười cười, sau đó đem đan phương Chân Nguyên Tán, đưa cho A Tử.

“Chiếu theo danh sách thảo dược ghi bên trên , tới Diệt Tiên Sơn, hái cho ta một trăm phần đến!”

“một trăm phần?” A Tử nghe được, không khỏi cả kinh.

“n, một trăm phần!” Lâm Hải trịnh trọng nhẹ gật đầu.

Cái Chân Nguyên Tán này, hắn cũng không phải là để cho chính mình dùng, Hải Nguyệt Tông có nhiều đệ tử như vậy, cũng là phân phối một ít.

“Tốt, chủ nhân, bất quá ta cần A Hoa hỗ trợ, Yêu thú trên núi, chỉ nghe A Hoa nói!”

“A Hoa? Tốt!” Lâm Hải cười cười.

Khoan hãy nói, A Hoa tuy không có chính đi, nhưng thật đúng là có chút bổn sự.

Tựa như Yêu thú bên trên Diệt Tiên Sơn kia, không thiếu con có tu vi cao xa hơn A Hoa, nhưng lại bị A Hoa lừa dối, coi A Hoa như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đã tìm được vị trí của A Hoa, nhưng lập tức liền có một tia xấu hổ.

Đậu phộng, cái con chó chết tiệt này, lại đang làm sự tình không thể miêu tả .

“A Hoa, đến!”

Lâm Hải vận dụng thủ đoạn của chúa tể Luyện Yêu Hồ, trực tiếp đem A Hoa, lăng không nhiếp đi qua.

“Oa ha ha ha, ai thiếu đạo đức như vậy, thời khắc mấu chốt a!!!”

Một tiếng gào thét bi phẫn, vang lên ở giữa không trung, sau đó phịch một tiếng, A Hoa ngã ở dưới chân Lâm Hải.

A Hoa ngẩng đầu, vừa nhìn thấy Lâm Hải, lập tức sẽ khóc rồi.

“Ba ba, ngươi hâm mộ ta cũng không cần chơi ta như vậy đi, đều là công, ngươi nên biết cái này có bao nhiêu thống khổ!”

Hâm mộ con em ngươi!

Lâm Hải trực tiếp cho nó cái mắt trắng, “Ta nói A Hoa, ngươi nha có thể có chút tiền đồ hay không, đừng cả ngày cái gì cũng không làm, chỉ biết việc này, xấu hổ hay không xấu hổ a!”

“Ai nói đây không phải chính sự!” A Hoa lập tức lòng đầy căm phẫn phản bác nói.

“Người ta cùng Tiểu Hồng, là đang song tu!”

“Song tu?” Lâm Hải nhếch miệng lên, “Ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?”

Tuy A Hoa trước đó có đề cập qua một lần, nhưng Lâm Hải càng nghĩ càng cảm thấy không có khả năng, nhất định là A Hoa miệng đầy chạy xe lửa đấy.

“Ngươi làm sao lại không tin đâu? Nếu không, ngươi nhìn tu vi của ta đi!” vẻ mặt A Hoa không cam lòng nói.

“n?”

Lâm Hải lúc này mới sững sờ, mang theo một tia nghi hoặc, hướng phía A Hoa quan sát.

“Chà mẹ nó!”

phía dưới cái xem xét này, Lâm Hải lập tức há miệng thật to, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

“A Hoa, ngươi, ngươi, ngươi Đại Thừa?”

“Ta có phải hoa mắt hay không ?!”

Lâm Hải dùng sức dụi dụi mắt con ngươi, quả thực không thể tin được hết thảy đang chứng kiến .

A Hoa thì là nhếch khóe miệng lên, đắc ý ngẩng cái đầu, chắp tay sau lưng đắc ý nói.

“Ngươi không có hoa mắt, tại trước mắt ngươi, tựu chính là một Đại Thừa cẩu!”

Mẹ nó!

Lâm Hải xem như triệt để bó tay rồi.

Lúc này mới bao lâu không gặp, A Hoa vậy mà Đại Thừa rồi, cái con chó chết tiệt này con mẹ nó ngồi hỏa tiễn hay sao?

“Đúng rồi, tình huống hiện tại của Tiểu Hồng như thế nào!” Lâm Hải đột nhiên hỏi.

Nếu A Hoa đã thành Đại Thừa sơ kỳ, cái kia Tiểu Hồng cùng một chỗ song tu với A Hoa, không có đạo lý không tiến bộ a?

Thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, A Hoa giơ giơ chân, dương dương đắc ý nói.

“Ngươi hỏi cái con chim ngu kia a, nắm phúc của bản cẩu, hôm nay cũng là Đại Thừa rồi!”

Phốc!

Tiểu Hồng cũng Đại Thừa rồi!

Lâm Hải triệt để trợn tròn mắt, trong nội tâm tràn đầy khiếp sợ!

Sau đó, hai mắt đột nhiên lóe ra hào quang kinh hỉ, hướng phía A Hoa nhếch miệng nở nụ cười.

“Chà mẹ nó, ba ba ngươi muốn làm gì?!”

A Hoa thấy thế, lập tức một tay che ngực, hướng về sau nhảy ra một bước, mặt mũi tràn đầy cảnh giác mà hỏi.

“Hắc hắc hắc, A Hoa a!” Lâm Hải xoa xoa tay, hướng phía A Hoa lộ ra một bộ dáng tươi cười hèn mọn bỉ ổi , khiến A Hoa nhìn mà sởn hết cả gai ốc.

“Ba ba, ngươi đừng cười như vậy, ta sợ hãi!” A Hoa rụt rụt cổ, rụt rè nói.

“sợ hãi con em ngươi!” Lâm Hải đưa tay cho nó một cái tát.

Sau đó, đột nhiên tới gần A Hoa, cười tủm tỉm nói.

“công pháp song tu kia của ngươi , ta có thể học sao?”

Chương 2194: Đồ lưu manh, ta đến cùng ngươi tạm biệt đây!

A Hoa nghe xong, lập tức sẽ khóc rồi, trừu trừu khóe miệng, vô cùng đau đớn nhìn xem Lâm Hải, vẻ mặt bi phẫn nói.

“Ba ba, ta biết ngay, ngươi muốn coi trọng chim ta...”

Ba!

Lăn ngươi choáng nha!

Lâm Hải một cái tát đem A Hoa cho tát sang một bên, trong nội tâm cái này tức a!

con mẹ nó ca ca có đại mỹ nữ Hinh Nguyệt đâu rồi, coi trọng ngươi cái lông chim a!

Cái chó chết này, thật sự là miệng phun đầy phân.

A Hoa lăn vòng trên mặt đất, lại tiến tới trước mặt Lâm Hải, híp mắt vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi nói.

“Ba ba, ngươi thật muốn học?”

“Thật sự a!” Lâm Hải mặt đen lên, khó chịu nói.

“Hắc hắc, cái kia ta dạy cho ngươi, đảm bảo học một điểm ngươi liền không nhịn được, cần phải tìm Tiên Nhi khai một pháo không thể, oa ha ha!”

“Ách...” Lâm Hải nghe được, mặt mũi lập tức tràn đầy hắc tuyến, sau đó thò tay đem sắc mặt chảy nước miếng của A Hoa , đẩy sang một bên.

“Được rồi, ta không học được nữa!” Lâm Hải có chút thất lạc nói.

“Không học được? Tại sao lại không học được?” A Hoa sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, “Ba ba, chẳng lẽ ngươi có bệnh không tiện nói ra?”

bệnh không tiện con em ngươi!

Lâm Hải một cước đem A Hoa đá sang một bên rồi.

công pháp song tu, vẫn là đợi đến lúc sau khi cùng Hinh Nguyệt đoàn viên, lại đi học tập a.

Nếu không, sau khi học được, anh hùng không có đất dụng võ, cái kia vẫn không thể đến mức bạo thể mà vong a!

Vừa nghĩ tới Liễu Hinh Nguyệt, cảm xúc của Lâm Hải lại có chút sa sút.

Tuy hắn hiện tại đã Đại Thừa sơ kỳ rồi, nhưng cách Thiên Tiên cảnh, còn là tương đối xa xôi.

Thật không biết, phải chờ tới năm nào tháng nào rồi.

“Không muốn, muốn cũng vô dụng, trước chú ý trước mắt a!”

Lâm Hải đem suy nghĩ trong đầu ném đi, sau đó sắc mặt ngưng tụ, nhìn A Hoa nói.

“Nói cho ngươi chính sự, ngươi đi theo A Tử, tới bên trên Diệt Tiên Sơn một chuyến...”

Lâm Hải giao phó xong, A Hoa cũng thu hồi bộ dạng cười đùa tí tửng không có chính sắc, mang theo A Tử thẳng đến Diệt Tiên Sơn.

Sau lưng, còn đi theo một đám Người Sói, là công nhân bốc vác hái thuốc lần này.

Qua chừng nửa ngày, đội ngũ vận chuyển hạo hạo đãng đãng, từ bên trên Diệt Tiên Sơn đi xuống.

“Ba ba, thứ đồ vật, đều ở đây ni!”

Người Sói mà A Hoa mời đến, đem một trăm phần thảo dược mà Lâm Hải cần, tất cả đều chồng chất để trên mặt đất.

Lâm Hải nhìn mấy chục chồng thảo dược khác nhau, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

“A Tử, A Hoa, vất vả các ngươi ni!”

“Hì hì, không khổ cực!” A Tử nghiêng đầu, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nho nhỏ nói.

A Hoa thì là vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi, hướng phía Lâm Hải chớp chớp mắt nói.

“Ba ba, còn có việc không, nếu không, ta thật phải đi bề bộn chuyện của ta rồi!”

Lâm Hải vừa thấy cái bộ dạng hèn mọn bỉ ổi của A Hoa , đã biết rõ thằng này đang suy nghĩ gì, vẻ mặt lập tức xem thường.

“Đi thôi đi thôi!”

Lâm Hải phất phất tay, A Hoa hoan hô một tiếng, trong chớp mắt đã bỏ chạy không thấy.

Lâm Hải lúc này mới đem ánh mắt, chuyển dời đến bên trên thảo dược trên mặt đất.

“Bắt đầu đi!”

Ánh mắt của Lâm Hải ngưng tụ, bàn tay nhẹ nhàng chiêu một cái.

Hô ~

Nhất thời, Lão Quân Lô chạy như bay mà đến, lơ lửng tại trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải lăng không đem nắp lô gỡ xuống, sau đó hai ngón khép lại, hướng phía Lão Quân Lô hạ một chỉ.

“Hỏa đến!!!”

Oanh!

Nhất thời, hỏa diễm bay lên, ẩn ẩn có Hỏa Phượng bay múa xoay quanh tại bên dưới Lão Quân Lô, không khí lập tức một mảnh nóng bỏng!

Lâm Hải mạnh mẽ cúi đầu, hướng mấy chục chồng thảo dược chất trên mặt đất kia, xa xa nhất chỉ.

“Đi!”

Sưu sưu sưu sưu!

thảo dược trên mặt đất, nhất thời bay lên, tự rơi vào trong Lão Quân Lô .

Đang!

Sau khi một phần thảo dược tất cả đều tiến vào lô, nắp lò của Lão Quân Lô , bay lên trời, trùm lên bên trên!

Lâm Hải mang trên mặt một tia ngưng trọng, chậm rãi khoanh chân mà ngồi, hai mắt nhắm lại, tâm thần đắm chìm vào trong đó.

Tuy Lâm Hải luyện chế đan dược Cửu phẩm, có xác xuất thành công cao tới trăm phần trăm, nhưng cái này cũng có điều kiện tiên quyết, chính là phải toàn tâm đầu nhập vào trong đó.

Dù sao cũng là đan dược Cửu phẩm, Lâm Hải không có khả năng nhẹ nhàng như thường như luyện chế đan dược Lục Thất phẩm.

Ông!

Theo Lâm Hải không ngừng khống chế hỏa hầu, Lão Quân Lô tại trong ngọn lửa, hơi run rẩy.

các loại thảo dược trong lò, lập tức phát sinh biến hóa, bắt đầu dần dần dung hợp.

Lâm Hải hết sức chăm chú, thao túng hết thảy.

Tuy mí mắt buông xuống, liền nhìn cũng không nhìn Lão Quân Lô, nhưng tình huống bên trong, hắn lại nhất thanh nhị sở.

Thời gian từng chút xói mòn, trong chớp mắt đã là thời gian một ngày một đêm.

Ngay tại thời khắc màn đêm đem đi, phương đông dần dần sáng lên, mí mắt Lâm Hải đột nhiên nhảy dựng, trong mắt bùng lên tinh mang!

“Ngay tại lúc này!”

Ông!

Lâm Hải ngồi xuống, bỗng nhiên bay lên một đoàn khí lãng, giống như bồ đoàn đem thân hình Lâm Hải, chậm rãi nâng lên.

Đã thấy ngón tay Lâm Hải liên tục đong đưa, nhanh như thiểm điện, bay múa trước người, đánh ra một chuỗi ấn quyết phức tạp.

Sau đó, mạnh mẽ hướng phía Lão Quân Lô nhất chỉ, lập tức một đạo ngọn lửa càng thêm nóng bỏng, giống như lưu quang kích xạ mà ra!

“Luyện!”

Theo Lâm Hải quát một tiếng chói tai, hỏa diễm bên dưới Lão Quân Lô, ầm ầm tăng vọt, thoáng cái phun ra hỏa diễm cao vài trượng , xông thẳng lên trời!

Oanh!

Hỏa thế thêm mãnh liệt, Lão Quân Lô đột nhiên bắt đầu lay động kịch liệt, phảng phất như tùy thời đều có thể không khống chế được.

sắc mặt Lâm Hải lạnh lùng, hai mắt nháy mắt cũng không nháy, hai tay không ngừng đánh ra pháp quyết, khống chế lò đan.

Phanh!

Đã qua chừng thời điểm một phút đồng hồ, nắp lò của Lão Quân Lô , đột nhiên bị một cỗ khí lưu mãnh liệt, đánh bay thẳng mà khởi!

Sau đó, vô số đạo khói nhẹ màu trắng, từ trong lò chậm rãi bay lên không.

đan hương thấm vào ruột gan, trong chốc lát phiêu tán không gian, lại để cho người ngửi một cái, đều cảm thấy vui vẻ thoải mái, tràn đầy lực lượng!

“Thành!”

lông mày Lâm Hải nhíu lại, thầm buông lỏng một hơi.

Tuy hắn có trăm phần trăm xác xuất thành công, nhưng cả quá trình, vẫn để cho hắn cảm thấy uể oải.

“Thu!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, hỏa diễm ở dưới Lão Quân Lô, dần dần yếu bớt, sau đó chậm rãi dập tắt.

Đồng thời, Lão Quân Lô cũng từ trên không trung bay đến gần Lâm Hải, bình yên rơi xuống.

Lâm Hải cúi đầu nhìn lại, đã thấy ở dưới đáy lô, là rậm rạp chằng chịt đan dược, chồng chất cùng một chỗ, đan hương nồng đậm, khiến mỏi mệt trước đó của Lâm Hải, lập tức quét qua là hết!

“Đủ một trăm khỏa!”

con mắt Lâm Hải đảo qua, liền rõ ràng số lượng Chân Nguyên Tán .

Bất quá, nội tâm của Lâm Hải, lại có thêm một tia tiếc nuối.

đặc hiệu của Lão Quân Lô, không có bị gây ra, nếu không đẳng cấp của Chân Nguyên Tán, còn có thể nhắc cao thêm một cấp.

“Thu!”

Lâm Hải lăng không một trảo, đem một trăm khỏa Chân Nguyên Tán này, tất cả đều thu vào.

“Còn có chín phần thảo dược, nhất cổ tác khí, luyện toàn bộ a!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hướng phía Lão Quân Lô nhất chỉ, Lão Quân Lô lần nữa lên không...

Suốt mười ngày mười đêm, Lâm Hải rốt cục đem mười phần thảo dược, toàn bộ luyện hóa.

Đồng thời, trong tay Lâm Hải, cũng nhiều ra một ngàn khỏa Chân Nguyên Tán.

Duy nhất đáng tiếc chính là, liên tục mười lần luyện đan, đặc hiệu của Lão Quân Lô đều không có bị gây ra.

Cả một ngàn khỏa Chân Nguyên Tán, không có một khỏa nào có thể vượt cấp tăng lên, trở thành cấp bậc chuẩn Thiên giai thậm chí Thiên giai.

Bất quá Lâm Hải cũng biết, loại sự tình xác suất này căn bản không cách nào quá nghiêm khắc, cũng là không sao cả.

“Chính mình lưu lại một trăm khỏa, còn lại, giao do Hải Nguyệt Tông quản lý!”

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, trực tiếp đem chín trăm khỏa Chân Nguyên Tán, gửi qua cho Trần Nghiên.

Về phần Trần Nghiên phân phối quản lý những đan dược này như thế nào, cái kia cũng không phải là sự tình cần Lâm Hải quan tâm rồi.

Làm xong hết thảy, Lâm Hải hít sâu một hơi, duỗi cái lưng mỏi sâu sắc.

Tuy cái đan hương nồng đậm kia, có thể để thân thể Lâm Hải hóa giải mệt nhọc.

Nhưng suốt mười cái ngày đêm, tinh thần lực tập trung cao độ cùng vận dụng, vẫn để cho Lâm Hải cảm thấy một hồi mệt mỏi.

Lâm Hải trực tiếp nhảy vào giữa Nguyệt Hồ, thư thư phục phục tắm rửa một cái.

Sau đó, trở lại bên trong nhà gỗ, nằm ở trên giường thơm ngào ngạt mềm mại của Tiên Nhi, chỉ chốc lát liền tiến vào mộng cảnh.

Trong thoáng chốc, một cái bóng hình xinh đẹp toàn thân là máu, đột nhiên xuất hiện tại đầu giường Lâm Hải, khẽ vuốt đôi má Lâm Hải, như có như không mà khóc không ra tiếng.

“Đồ lưu manh, ta đến cùng ngươi tạm biệt đây!”

trên mặt Lâm Hải ngứa ngáy, đột nhiên bừng tỉnh, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lại.

Sau đó, hai mắt lập tức trợn tròn xoe, vẻ mặt hoảng sợ!

Chương 2195: Lâm Nhi đi rồi, Lâm Nhi sẽ nhớ tới ngươi!

“Lâm Nhi, ngươi làm sao vậy?!”

Lâm Hải cọ cái liền nhảy dựng lên, một phát bắt được vai của Sở Lâm Nhi , mặt mũi tràn đầy hoảng sợ hỏi.

Sở Lâm Nhi một thân máu tươi, thần thái mệt mỏi, không cần hỏi cũng biết, nhất định là đã xảy ra chuyện.

Sở Lâm Nhi thì là hướng phía Lâm Hải nhàn nhạt cười, cái khuôn mặt đẹp đẽ đến mức tận cùng kia, nhưng đã không còn có dí dỏm cùng lanh lợi trước đó.

Ngược lại cho Lâm Hải một loại cảm giác cực kỳ uy nghiêm, có một cỗ trầm ổn cùng lạnh nhạt của người sống ở trên cao .

“Đừng lo lắng, máu trên người ta, đều là của địch nhân.”

ngữ khí Sở Lâm Nhi bình thản, mặc dù mang theo mỏi mệt, lại làm cho trái tim nhanh nhảy ra ngoài của Lâm Hải , cuối cùng đã an bình xuống.

“Ngươi làm ta sợ muốn chết, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Hải thở phào nhẹ nhõm, mang theo một tia nghĩ mà sợ hỏi.

Sở Lâm Nhi thì là cười nhạt một tiếng, khẽ lắc đầu.

“Ngươi đừng hỏi nữa, thời gian cấp bách, ta tới cấp báo mộng cho ngươi, chính là cùng ngươi nói lời tạm biệt.”

Nói đến đây, thần sắc của Sở Lâm Nhi , đột nhiên bắt đầu ảm đạm, tràn đầy đau thương cùng không bỏ.

“Đồ lưu manh, ta muốn đi một cái địa phương cực kỳ nguy hiểm.”

“Chuyến đi này, rốt cuộc phải đi bao lâu, thậm chí còn có thể còn sống để trở về hay không , ta đều không thể xác định.”

“đoạn thời gian ở chung cùng ngươi trước đó kia , là thời gian Lâm Nhi vui vẻ nhất sung sướng nhất !”

“Ngươi phải chiếu cố kỹ lưỡng cho chính mình, nhất định phải hảo hảo sống sót, Lâm Nhi đi rồi, Lâm Nhi sẽ nhớ tới ngươi!”

Sở Lâm Nhi nói cho hết lời, trên mặt đẹp mang theo nồng đậm không bỏ, đôi mắt dễ thương chớp động nước mắt, nhu tình vạn chủng nhìn xem Lâm Hải, phi tốc hướng phía phương xa thổi bay đi.

“Lâm Nhi, Lâm Nhi!!!!”

Trong lòng Lâm Hải, phảng phất bị đâm một đao thật sâu, đau đến mức nói không nên lời.

Một bên khàn cả giọng hô to, một bên hướng phía Sở Lâm Nhi đánh tới.

Nhưng mà, lại thoáng một phát chụp một cái vào khoảng không, trước mắt ở đâu còn có bóng dáng của Sở Lâm Nhi !

“Lâm Nhi!!!”

Lâm Hải đột nhiên giật mình một cái, từ trong mộng bừng tỉnh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

“Chủ nhân, ngươi làm sao vậy?”

Tiên Nhi nghe được động tĩnh, vội vàng tiến đến, nhìn vẻ mặt bi thống của Lâm Hải, không khỏi lại càng hoảng sợ.

Lâm Hải lại ngồi ở bên giường, mất hồn mất vía, trong mắt chỉ còn lại có nồng đậm sợ hãi.

“Lâm Nhi đã xảy ra chuyện, Lâm Nhi nhất định là đã xảy ra chuyện!”

toàn thân Lâm Hải run rẩy, trong miệng thì thào nói ra, trong lòng cảm giác như có châm đang đâm vào người, thống khổ không thôi.

“Lâm Nhi? Chủ nhân nói, là Lâm Nhi Công chúa sao?”

Tiên Nhi ở một bên, cũng là giật mình há cái miệng nhỏ nhắn ra.

“Đúng vậy, chính là Lâm Nhi Công chúa!”

Lâm Hải một bên kinh hoảng đáp, một bên vội vàng lấy điện thoại di động ra, hai tay run rẩy , đã tìm được weachat của Sở Lâm Nhi .

Nhìn thấy cái ảnh chân dung dí dỏm đáng yêu của Sở Lâm Nhi, tâm Lâm Hải, càng thêm bi thương đau đớn.

Nếu Sở Lâm Nhi thực sự có cái gì ngoài ý muốn, Lâm Hải cũng không biết mình sẽ thừa nhận như thế nào.

Giờ khắc này, Lâm Hải mới phát hiện, Sở Lâm Nhi tại trong lòng của mình, đã sớm không thể thay thế!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, ngươi ở đâu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi muốn đi đâu? Trả lời ta, mau trả lời ta!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi, ngươi nói chuyện a Lâm Nhi!

Lâm Hải liên tiếp phát qua vài đầu tin tức cho Sở Lâm Nhi, nhưng mà đợi đã lâu, lại không có bất kỳ hồi âm nào.

Lâm Hải thoáng cái co quắp ngồi ở trên giường, hai tay dùng sức cầm lấy đầu, lâm vào bên trong cực độ thống khổ .

bộ dạng toàn thân Sở Lâm Nhi đều là máu, vẻ mặt mỏi mệt, lần nữa hiển hiện tại trong đầu Lâm Hải, lại để cho Lâm Hải tâm như lửa đốt, thống khổ dày vò.

“Chủ nhân, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Tiên Nhi thấy Lâm Hải có bộ dạng lo lắng thống khổ, mặt mũi cũng là tràn đầy lo lắng, ở một bên hỏi.

“Không biết!” Lâm Hải thống khổ lắc đầu, “Ta lo lắng, Lâm Nhi đã xảy ra chuyện!”

Lâm Hải đem chuyện Sở Lâm Nhi báo mộng cho mình, cùng với nói lời cáo biệt với mình, hướng Tiên Nhi nói một lần.

Sau đó, mang theo vẻ chờ mong, hướng phía Tiên Nhi hỏi.

“Tiên Nhi, Lâm Nhi Công chúa chắc có lẽ sẽ không có việc, đúng hay không?”

Tiên Nhi nhấp nhẹ môi son, trầm mặc một lát, mới kiên định nhẹ gật đầu.

“Chủ nhân, ngươi không cần lo lắng quá mức, tu vi của Lâm Nhi Công chúa sâu không lường được, ra tay tại trong Địa Phủ sẽ không có hạn chế, đủ để nàng phát huy ra toàn bộ thực lực.”

“Cho dù là Đại La Kim Tiên, chỉ sợ cũng không làm gì được Lâm Nhi Công chúa, ngươi cứ việc yên tâm là tốt rồi!”

Nghe được lời an ủi của Tiên Nhi , tâm Lâm Hải, cuối cùng an tâm đi một tí.

Nhưng vẫn là mang theo một tia lo lắng thật sâu, hướng Tiên Nhi hỏi.

“Thế nhưng mà Lâm Nhi nói, nàng muốn đi một cái nguy hiểm rất địa phương, khả năng vừa đi liền không về được.”

“Cái này, chuyện này là sao nữa?”

“Còn có, nàng vì cái gì không hồi âm tin tức? Có phải đã gặp nguy hiểm hay không?”

Lâm Hải phát hiện, lòng của mình tất cả đều rối loạn.

Nguyên bản cho là mình đã đủ kiên cường, chỉ khi nào đụng tới người trọng yếu nhất trong nội tâm, mới phát hiện mình yếu ớt như đứa bé.

Tiên Nhi cau lông mày lại, suy nghĩ một chút, mới nhẹ khẽ lắc đầu.

“Cái này, Tiên Nhi cũng không rõ ràng lắm, nhưng nếu là địa phương nguy hiểm, rất có thể weachat sẽ không có tín hiệu, cho nên Lâm Nhi Công chúa mới không có hồi âm.”

“Chủ nhân cũng đừng có quá mức bi quan, Lâm Nhi Công chúa cát nhân thiên tướng, cho dù gặp nguy hiểm, cũng sẽ biến nguy thành an!”

“Hôm nay, hai giới cách xa nhau, ngươi cho dù có sốt ruột hơn cũng vô dụng, chờ lúc Lâm Nhi Công chúa thuận tiện , thì sẽ lại liên hệ với ngươi.”

Nghe xong lời nói của Tiên Nhi, Lâm Hải trầm mặc hồi lâu, lo nghĩ trong nội tâm, mới dần dần yên ả xuống, nặng nề nhổ ra một ngụm trọc khí.

Nhưng vừa nghĩ tới bộ dạng lúc rời đi của Sở Lâm Nhi ở trong mộng , trong nội tâm Lâm Hải, vẫn là cực kỳ bất an.

“Đúng rồi, ta hỏi một chút người ở Địa Phủ, bọn họ tất sẽ biết rõ!”

Lâm Hải lúc này mới chợt nhớ tới, ở bên trong đám bạn tốt của mình, thế nhưng mà cũng có quỷ sai Địa Phủ ni!

Vội vàng mở ra phân tổ bạn tốt bên trong weachat, Lâm Hải đã tìm được một nhóm Địa Phủ .

“Hỏi Đỗ Thiên!” tiểu tử Đỗ Thiên này, đã ngồi xuống đám cán bộ tầng giữa dưới trướng Sở Giang Vương , nhất định biết rõ tình huống của Sở Lâm Nhi .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đỗ Thiên, có ở đấy không?!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hồi âm một câu, có việc gấp hỏi ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đỗ Thiên đại gia mày, nhanh đáp lời a!

Nhưng mà, Lâm Hải đợi đã lâu, tin tức của Đỗ Thiên , cũng không có khôi âm lại, đem Lâm Hải tức đến thiếu chút nữa ném di động đi.

“Mã Diện, hỏi Mã Diện!”

ở bên trong nhóm bạn tốt weachat của Lâm Hải , còn có thủ trưởng Mã Diện thời điểm khi hắn còn làm sứ giả Câu hồn .

Tuy quan hệ giữa Lâm Hải cùng Mã Diện cực kém, nhưng sự tình khẩn cấp, Lâm Hải cũng chỉ đành hỏi Mã Diện rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mã Diện, có ở đấy không, ta có việc tìm ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mã Diện, nói chuyện đi, đừng con mẹ nó giả câm vờ điếc!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mã Diện, ta phác thảo đại gia!

Lâm Hải thấy Mã Diện cũng là hồi lâu không hồi âm, dưới tình thế cấp bách, trực tiếp liền bạo nói tục rồi.

Nhưng mà, điện thoại của Lâm Hải , như cũ im lặng, không có hồi âm

Lâm Hải thấy thế, không khỏi càng thêm lo lắng, liền phát tới một chuỗi biểu lộ .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đừng tưởng rằng ngươi lớn lên xấu, liền có thể không nói đạo lý! (biểu lộ hình ảnh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta khuyên ngươi nhật chó tỉnh táo một chút! (biểu lộ hình ảnh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: người thất bại tìm lý do, người thành công tìm phương hướng, mà ngươi lại tìm tiểu thư! (biểu lộ hình ảnh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta đã hạ đơn treo thưởng để cho người chém ngươi rồi, thời điểm bị chặt nhớ rõ gọi điện thoại cho ta, để ta tiện xác nhận thu hàng! (biểu lộ hình ảnh)

...

Lập tức, giao diện nói chuyện phiếm giữa Lâm Hải cùng Mã Diện , đã bị một chuỗi dài biểu lộ loát bình rồi.

Lâm Hải ngược lại là không có ý tứ gì khác, thuần túy là thật sự phát tiết phẫn nộ cùng lo lắng trong lòng .

Thật không nghĩ đến, sau khi một nhóm lớn biểu lộ này phát qua, đột nhiên leng keng một tiếng.

Weachat của Lâm Hải, rốt cục vang lên!

Chương 2196: Hạo kiếp của Địa Phủ !

Lâm Hải vui vẻ, vội vàng xem xét, đã thấy là Mã Diện hồi âm tin tức.

Mã Diện: Ai u uy, ngươi lại có nhiều biểu lộ mới như vậy a, đóng gói phát cho ta một phần đi? (phía sau là một cái biểu lộ chớp lông mày)

Phốc!

Đại gia mày!

Trong nội tâm Lâm Hải mắng to một hồi, cái tên mặt ngựa chết tiệt này, nguyên lai là cố ý không hồi âm tin tức của chính mình .

Nếu không phải mình dưới tình huống tâm phiền ý loạn, gửi đi một đống lớn biểu lộ, thằng này chỉ sợ còn giả chết ni!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ít nói nhảm, biểu lộ phát ngươi đảm bảo đủ dùng, nhưng ngươi phải trả lời vấn đề của ta! (phía sau là một cái biểu lộ căm tức)

Mã Diện: Tốt, chỉ cần cho bao biểu lộ mới nhất, cái vấn đề gì ngươi tùy tiện hỏi, coi như là sự tình Diêm vương gia yêu đương vụng trộm, ngươi muốn thì đều sẽ miêu tả tinh tế cho ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ ngươi hiểu được)

Phi!

Cái này Mã Diện, thực con mẹ nó hèn mọn bỉ ổi!

Lâm Hải chẳng quan tâm cùng y quanh co, trực tiếp mở miệng gặp núi, hỏi thăm tình huống của Sở Lâm Nhi .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta hỏi ngươi, Sở Lâm Nhi Công chúa đi nơi nào? Tình huống bây giờ như thế nào đây?

Mã Diện: Ngươi hỏi Sở Lâm Nhi Công chúa a, chỉ sợ tình huống cực kỳ không ổn a!

con mắt Lâm Hải đột nhiên nhảy dựng, trái tim thoáng cái liền trầm xuống, vội vàng cấp tốc đánh chữ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi con mẹ nó nói rõ ràng cho ta, đến cùng chuyện gì xảy ra?

Mã Diện: Ngươi còn không biết a, Địa Phủ đại loạn, đã xảy ra hạo kiếp ngàn năm, chỉ bất quá hạo kiếp lần này, so với quá khứ muốn đáng sợ hơn nhiều!

“Địa Phủ đại loạn, hạo kiếp ngàn năm ?!”

Lâm Hải nhìn thấy những lời này, trái tim không khỏi mạnh mẽ nhảy dựng, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ!

Tuy lúc trước hắn đã từng nghe Sở Lâm Nhi nói qua, Địa Phủ tựa hồ ra chút sự tình, có chút không yên ổn.

Thậm chí, còn phải đi lấy Trấn Hồn Ngọc của chính mình, để trấn áp một ít Quỷ Hồn cường đại.

Thật không nghĩ đến, tình thế thật không ngờ nghiêm trọng, đã đến tình trạng hạo kiếp !

“Hạo kiếp?! hạo kiếp của Địa Phủ ?!!!”

Đột nhiên, miệng Lâm Hải, lập tức há thật to, lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu !

Vừa rồi Mã Diện nói, là hạo kiếp của Địa Phủ !

Trong giây lát, Lâm Hải nhớ tới một kiện sự tình mà khiến hắn cơ hồ đều nhanh quên mất .

“Đến!”

Lâm Hải khẽ vẫy tay, vèo một tiếng, có một vật lăng không bay tới, đã rơi vào trong lòng bàn tay Lâm Hải.

Cúi đầu nhìn lại, lại là một khối lệnh bài không phải vàng không phải ngọc, màu đen, phong cách cổ xưa, tản ra khí tức khủng bố, lại để cho người chỉ liếc mắt nhìn, liền hãi hùng khiếp vía, cảm giác linh hồn đều muốn hít thở không thông!

“Bần tăng chờ ngươi ba trăm năm, chỉ vì đem lệnh bài này, giao vào trong tay của ngươi, ngươi bảo quản thích đáng , chớ đánh mất đi, ba trăm năm sau, hạo kiếp của Địa Phủ , toàn bộ bằng vật ấy để ngăn cơn sóng dữ!”

trong miếu sơn thần ở Tây Lương, câu nói của Nhất Phàm đại sư, lần nữa vọng tại trong đầu Lâm Hải.

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào lệnh bài thần bí trong tay, đồng tử kịch liệt co rút lại một hồi, tràn đầy khiếp sợ!

Cái Nhất Phàm đại sư thần bí dị thường, thậm chí ngay cả mặt mũi đều không có gặp kia, không phải nói hạo kiếp của Địa Phủ , tại ba trăm năm sau sao?

Thế nhưng mà, khoảng cách từ hôm nay tới ngày đó, cũng bất quá còn vài năm thời gian a!

Là lão nói không chuẩn, hay là hạo kiếp của Địa Phủ , đột nhiên tới trước?

Cái kia, lệnh bài kia còn có thể dùng hay không?

Lâm Hải đột nhiên thoáng cái có chút mê mang rồi.

Mà lúc này đây, tin tức của Mã Diện , lại một lần phát qua.

Mã Diện: hạo kiếp lần này , một phương địch nhân chính là mưu đồ đã lâu, thực lực khủng bố, vượt xa tưởng tượng.

Mã Diện: Địa Phủ phái ra mười vạn Quỷ Binh, ở bên trong lần hội chiến thứ nhất, liền toàn quân bị diệt, liền cả đệ tam Nguyên soái ở bên trong Thập Đại Quỷ Soái, cũng chết trận tại chỗ!

Mã Diện: Không chỉ có như thế, một phương địch nhân đã phát động ra thế công mười mặt, chín người còn lại bên trong Thập Đại Quỷ Soái, tất cả đều mang binh xuất chinh, ra sức chống cự, tuy tạm thời ngăn trở thế công của địch nhân, nhưng tình thế lại không hề lạc quan!

Mã Diện: Rơi vào đường cùng, Thập Điện Diêm Vương liên hợp thương nghị, cuối cùng nhất liền quyết định lại để cho Sở Lâm Nhi Công chúa, dẫn đầu một vạn Quỷ Binh, xâm nhập vào Chiến Trường U Minh nguy cơ tứ phía , tìm kiếm biện pháp để trấn áp địch nhân !

“Chiến Trường U Minh!!!”

Lâm Hải nhìn thấy bốn chữ này, đồng tử lần nữa co rụt lại, trong lòng rung mạnh không thôi!

Không thể tưởng được, Sở Lâm Nhi dĩ nhiên lại là lên chiến trường, hơn nữa chỉ dẫn theo một vạn Quỷ Binh!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái Chiến Trường U Minh này , ở địa phương nào?

Mã Diện: Chiến Trường U Minh, là một chỗ chiến trường cổ, ở vào điểm cuối cùng của U Minh Hải trong Địa Phủ, tương truyền người đầu tiên nhậm chức Diêm Vương ở Địa Phủ từng suất ra trăm vạn Quỷ Binh, quyết chiến cùng Vương giả của một phương địch nhân tại Chiến Trường U Minh, cuối cùng đồng quy vu tận!

Mã Diện: trong sách cổ có ghi lại, tại trước khi người nhậm chức Diêm Vương đầu tiên chết, đã ngộ được phương pháp để trấn áp địch nhân, đáng tiếc thân vẫn mà vong, đem cái phương pháp trấn áp kia cũng lưu tại Chiến Trường U Minh.

Mã Diện: Lần này, địch nhân thế tới hung mãnh, Địa Phủ nguy tại sớm tối, rơi vào đường cùng mới phái ra Sở Lâm Nhi Công chúa, tiến vào Chiến Trường U Minh tìm kiếm phương pháp này.

Mã Diện: Bất quá, Chiến Trường U Minh tử khí trùng thiên, oán linh khắp nơi trên đất, mặc dù là thể linh hồn cũng đều không chịu nổi âm khí ở chỗ đó, tại Địa Phủ từ trước đến nay có xưng hô là Tử Vong Chi Địa (địa phương tử vong), ngày thường không người dám xâm nhập vào trong đó.

Mã Diện: Sở Lâm Nhi Công chúa lần này tiến về, có thể nói là cửu tử nhất sinh, nhưng cái này chính là là hy vọng duy nhất của Địa Phủ , bất đắc dĩ đành chịu!

Xem hết tin tức mà Mã Diện phát tới , Lâm Hải thoáng cái liền choáng váng.

“Chiến Trường U Minh, cửu tử nhất sinh!!!”

Tâm Lâm Hải , phảng phất bị cự thạch đánh trúng, toàn thân lay động một cái, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

Trách không được, Sở Lâm Nhi lại hướng chính mình tạm biệt, không thể tưởng được nàng vậy mà đi chỗ hung hiểm như thế !

“Lâm Nhi a Lâm Nhi, trước khi đi, ngươi vì cái gì không cùng ta nói a!”

Lâm Hải thật sự là vừa vội lại sợ, đồng thời lại hối hận ảo não một hồi .

Cái Nhất Phàm đại sư thần bí khó lường kia, đem lệnh bài thần bí lưu cho mình, nói là có thể hóa giải hạo kiếp của Địa Phủ .

Nếu như Sở Lâm Nhi sớm nói cùng mình, mình coi như không đi được Địa Phủ, cũng có thể đem lệnh bài đưa cho nàng a!

Cái này tốt rồi, lệnh bài để hóa giải hạo kiếp của Địa Phủ ở tại trong tay mình, Sở Lâm Nhi lại vào sâu trong Chiến Trường U Minh.

Mình coi như muốn cho nàng, cũng làm không được rồi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi có thể liên hệ với Sở Lâm Nhi Công chúa hay không ?

Mã Diện: Không có khả năng, Sở Lâm Nhi Công chúa giờ phút này, đã tiến vào Chiến Trường U Minh, trừ phi chính Công chúa đi ra, nếu không bất luận kẻ nào cũng đều không liên lạc được với nàng.

“Trách không được Lâm Nhi không có hồi âm!”

Lâm Hải nhanh chóng dậm chân, sau đó trong lòng đột nhiên khẽ động.

Nếu đem lệnh bài gửi cho Mã Diện, lại để cho y giao cho Sở Giang Vương, không biết có hóa giải được hạo kiếp của Địa Phủ hay không.

Một khi hóa giải thành công, Sở Giang Vương chắc chắn sẽ tiến về Chiến Trường U Minh, tìm Sở Lâm Nhi về.

Như vậy, nguy hiểm của Sở Lâm Nhi , chẳng phải sẽ giảm nhỏ rất nhiều sao?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lập tức đại hỉ.

Mở weachat quét quét ra, nhắm ngay vào lệnh bài thần bí trong tay, chuẩn bị phát qua cho Mã Diện .

Leng keng!

Gửi đi thất bại!

“n?”

Lâm Hải sững sờ, không nghĩ tới vậy mà gửi đi thất bại, trước đó còn không có gặp được qua loại tình huống này đấy.

Lại phát!

Lâm Hải lại thử một lần nữa!

Leng keng!

Gửi đi thất bại!

Trời ạ, tình huống như thế nào?

Cái này khiến Lâm Hải có chút sốt ruột rồi.

Sau đó, đem lệnh bài thần bí phóng trên mặt đất, sau khi vô cùng cẩn thận nhắm ngay vào, nhấn xuống quan sát.

Leng keng!

Gửi đi thất bại!

Mẹ nó!

Lại đến!

Leng keng!

Gửi đi thất bại!

…

Lâm Hải liên tục thử vài chục lần, kết quả mỗi một lần đều là gửi đi thất bại, hơn nữa liền cả nguyên nhân cũng đều không có!

“Ai!”

Lâm Hải thở dài, ở đâu vẫn không rõ, không phải vấn đề của điện thoại , mà là cái lệnh bài này, căn bản là không cách nào gửi đi.

Không khỏi, Lâm Hải lại nghĩ tới lời nói của Nhất Phàm đại sư.

Ba trăm năm, chỉ vì chờ mình.

Có thể thấy được, lệnh bài kia chỉ có tại trong tay mình, mới có thể phát huy tác dụng a!

Nếu không, Nhất Phàm đại sư cũng không cần một mực chờ đợi mình, tự mình đem lệnh bài giao tới trong tay của mình rồi.

Trong lúc giật mình, Lâm Hải đột nhiên cảm thấy, đây hết thảy phảng phất đều như là ở trong tối tăm, tựa hồ Thiên Đạo đã sớm có an bài!

Lâm Hải đột nhiên, đối với thân phận của Nhất Phàm đại sư , sinh ra hiếu kỳ thật lớn. Cái Nhất Phàm đại sư thần bí khó lường này, rốt cuộc là ai ?!

Chương 2197: Cmn hệ liệt, ngươi đáng giá có được!

Lâm Hải tu hành cho tới cảnh giới bây giờ, đối với Thiên Đạo Luân Hồi, đã có nhận thức sơ bộ.

Hắn biết rõ, có một số việc là đã sớm xác định, bên trong tối tăm phảng phất có một cái bàn tay to lớn, đang thao túng hết thảy.

Cái Nhất Phàm đại sư thần bí khó lường này, nếu lại để cho chính mình ba trăm năm sau, bằng vào lệnh bài thần bí hóa giải hạo kiếp của Địa Phủ .

Cái kia nghĩ đến trong vòng ba trăm năm, chính mình đối với hết thảy phát sinh ở Địa Phủ, là sẽ không có bất kỳ biện pháp can thiệp nào .

Trong đó, tự nhiên liền kể cả vận mệnh của Sở Lâm Nhi !

“Ai!”

Lâm Hải nặng nề thở dài, hắn biết rõ, chính mình có lo lắng cho Sở Lâm Nhi nữa, thì cũng bất lực rồi.

Vì kế hoạch hôm nay, trong nội tâm chỉ có thể yên lặng cầu nguyện cho Sở Lâm Nhi .

Hi vọng Sở Lâm Nhi người hiền đều có thiên tướng, ngàn vạn lần đừng có xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Nếu không, Lâm Hải thực không biết mình sẽ phải thừa nhận như thế nào .

“Không có chuyện gì đâu, Lâm Nhi Công chúa nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!”

Nội tâm của Lâm Hải, một mực có một thanh âm kiên định, là ám chỉ lấy chính mình.

thực lực của Sở Lâm Nhi , đây chính là siêu cấp ngưu bức, liền cả Tôn Ngộ Không đều khen không dứt miệng.

Hơn nữa, Sở Giang Vương có thể đồng ý cho nữ nhi của mình, đi vào Chiến Trường U Minh, tất nhiên đã trải qua cân nhắc toàn diện .

Lường trước tuy có hung hiểm, nhưng dựa vào thực lực của Sở Lâm Nhi , nhất định có thể biến nguy thành an!

n, nhất định là như vậy!

“Lâm Nhi, ta chờ ngươi trở lại, cùng ngươi chơi đánh bài, mang ngươi đánh bài vị, ngươi nhất định không thể lỡ hẹn a!”

Lâm Hải nắm chặt hai đấm, cưỡng chế lo lắng thật sâu trong nội tâm , yên lặng cầu nguyện cho Sở Lâm Nhi .

Chuyện cho tới bây giờ, hết thảy đã không thể trái, hắn cũng chỉ có thể như thế, để tự an ủi mình rồi.

Leng keng!

Mã Diện: Sự tình đều đã nói cho ngươi biết rồi, chia xẻ cho ta cái bao biểu lộ mới nhất đi? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, nội tâm đối với Mã Diện, toát ra xem thường thật sâu .

Địa Phủ đều đã đến hạo kiếp rồi, Lâm Nhi là Công chúa tôn quý, đều thân phó vào chỗ hung hiểm như Chiến Trường U Minh này rồi.

Không thể tưởng được loại mặt hàngMã Diện này, lại còn có tâm tư chơi nói chuyện phiếm biểu lộ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đỗ Thiên đi nơi nào?

Lâm Hải không có phản ứng tới Mã Diện, mà là chuyển chủ đề , hỏi Đỗ Thiên.

Mã Diện: Đỗ Thiên bây giờ là thủ hạ tín nhiệm nhất của Sở Giang Vương đại nhân, tự nhiên là theo Sở Lâm Nhi Công chúa xuất chinh rồi.

“Thì ra là thế!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, trách không được Đỗ Thiên cũng không hồi âm tin tức của chính mình đấy.

Xem ra, về sau muốn tìm hiểu tin tức của Sở Lâm Nhi, còn phải dựa vào cái Mã Diện này rồi.

Bởi như vậy, Lâm Hải còn thật không dám đắc tội với Mã

Diện.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải liền từ trên mạng download một bộ bao biểu lộ tính chất khôi hài, trực tiếp gửi tới cho Mã Diện

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cmn hệ liệt, ngươi đáng giá có được!

Lâm Hải đem baobiểu lộ phát qua, vẫn không quên mắng Mã Diện một câu.

Mã Diện: Cmn? Đó là cái mã gì? Thân thể của ta là Mã Diện, như thế nào chưa từng nghe qua? (phía sau là một cái biểu lộ nghi hoặc)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cmn, tên khoa học gọi dê còng, không phải ngựa chân chính, ngươi tự nhiên không biết được! lúc ngươi không có việc gì, có thể dùng tới để hỏi người khác, người khác sẽ giảng giải cho ngươi đạo lý thâm ảo là bông hoa vì cái gì lại hồng như vậy!

Mã Diện: Ngươi đang nói cái gì, ta như thế nào có chút không hiểu? (phía sau là một cái biểu lộ vò đầu)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không hiểu là được rồi, chỉ số thông minh của ngươi bị thiếu nợ phí, nên nạp tiền rồi! Nghiêm chỉnh mà nói, một khi có bất cứ tin tức gì của Sở Lâm Nhi Công chúa , trước tiên nói cho ta biết, tasẽ đưa tặng ngươi hai tập tác phẩm hệ liệt biểu lộ ‘Thảo mẹ của ngươi’, làm ny mẹ!

Mã Diện: Ha ha, tốt tốt! Tuy ta xem không hiểu ngươi đang nói cái gì, nhưng lại cảm giác bộ dạng rất cao thâm . Ngươi yên tâm, có tin tức của Sở Lâm Nhi Công chúa , ta nhất định sẽ cùng ngươi đổi bao biểu lộ trước tiên !

Mã Diện: Không nói a, đã có bao biểu lộ mới, ta -Biểu Lộ Đế của Địa Phủ , muốn tái xuất giang hồ rồi, ha ha ha ha!

“Ngu xuẩn!”

Lâm Hải nhìn Mã Diện hồi âm, không khỏi thầm mắng một câu, đưa điện thoại di động thu vào.

sự tình của Sở Lâm Nhi, Lâm Hải có nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng, chỉ đành thuận theo ý trời rồi.

Hắn ngóng nhìn, một ngày nào đó Mã Diện có thể mang đến cho mình tin tức tốt, Sở Lâm Nhi chiến thắng trở về mà về!

Nói như vậy, quản chi lại để cho Lâm Hải phát cho Mã Diện một ngàn cái một vạn cái bao biểu lộ, Lâm Hải đều nguyện ý.

“Chủ nhân, thế nào, Lâm Nhi Công chúa đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy thần sắc Lâm Hải khôi phục bình thường, Tiên Nhi ở một bên, nhẹ giọng hỏi.

Lâm Hải thở nhẹ một hơi, thản nhiên nói.

“Lâm Nhi Công chúa, đi Chiến Trường U Minh!”

“A!” Tiên Nhi nghe được, lại thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mày thảm biến!

“n?” Lâm Hải lập tức cả kinh, nhìn Tiên Nhi vội vàng nói, “Tiên Nhi, ngươi biết Chiến Trường U Minh?”

Tiên Nhi trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu, mặt mũi tràn đầy trầm trọng.

“Vậy ngươi nhanh nói cho ta nghe một chút đi!” Lâm Hải vội vàng nói.

“Tiên Nhi chỉ là nghe chủ nhân đầu tiên của Thánh Cảnh, đã từng thở dài nói qua, Chiến Trường U Minh, Mai Cốt Chi Địa!”

“Liền cả chủ nhân đầu tiên của Thánh Cảnh, đều nói như vậy!” tâm Lâm Hải vừa mới có chút bình tĩnh , lập tức lại nhấc lên.

Xem ra, cái Chiến Trường U Minh này, thật là hung hiểm vô cùng a!

“Lâm Nhi, sống sót, nếu không ta sẽ không để yên cho ngươi!”

hai đấm của Lâm Hải gắt gao siết lại, trong khoảnh khắc liền tất cả đều là mồ hôi!

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Hải một mực dừng lại ở bên trong Luyện Yêu Hồ, tâm thần không yên, đối với Sở Lâm Nhi lo lắng không thôi.

Thẳng đến ngày thứ sáu, Lâm Hải đang chắphai tay sau lưng, nhìn Nguyệt Hồ mênh mông mà ngẩn người.

Leng keng!

Weachat đột nhiên vang lên.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, nhìn thoáng qua, lông mày lập tức nhíu lại.

“Liễu Như Yên!”

Mở tin tức ra.

Liễu Như Yên: Lâm Hải, ngươi ở nơi nào?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như Yên, ta đang ở bên trong một cái sơn mạch vô danh, có chuyện gì sao?

Liễu Như Yên: trên không của di tích cổ Hoang Sa có dị tượng , tùy thời cũng có thể mở ra, ngươi chừng nào thì đi qua?

“Muốn mở ra sao?” trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang .

Mấy ngày nay, hắn đều đang lo lắng cho tình cảnh của Sở Lâm Nhi , đem cái mảnh vụn này đều nhanh quên.

Hôm nay, di tích cổ Hoang Sa sắp mở ra, Lâm Hải vừa vặn đi qua, di chuyển thoáng một phát tâm tình của mình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta hiện tại liền đi qua, ngươi thì sao?

Liễu Như Yên: Nếu ngươi hiện tại đi qua, ta cũng sẽ khởi hành, chúng ta gặp ở di tích cổ Hoang Sa!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, một hồi gặp!

Hồi âm xong cho Liễu Như Yên, Lâm Hải liền nói với Tiên Nhi không biết từ lúc nào, đã đứng ở phía sau của mình.

“Tiên Nhi, ta phải đi!”

Tiên Nhi mỉm cười, đột nhiên tiến lên, duỗi ra bàn tay nhỏ bé trắng nõn , vì Lâm Hải sửa sang lại quần áo thoáng một phát .

Cái bộ dạng ôn nhu săn sóc kia, tựa như tống biệt người yêusắp đi xa.

“Chủ nhân, nhất định phải chú ý an toàn, đừng làm cho Tiên Nhi lo lắng!”

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, trong nội tâm đột nhiên có dòng nước ấm hiện lên.

“Tiên Nhi, gặp lại!”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, biến mất tại trong Luyện Yêu Hồ.

Ông!

bên trong sơn mạch, gợn sóng không gian chớp động, thân ảnh Lâm Hải, đã về tới chính giữa hiện thực.

“Di tích cổ Hoang Sa, cách đây chưa đủ ba nghìn dặm, thoáng qua tức đến!”

chân Lâm Hải đập mạnh một cái, lập tức tường vân xuất hiện, nâng Lâm Hải phi thăng mà lên!

Vèo!

Trong chốc lát, tại bên trong phía chân trời có lưu lại một đạo vầng sáng, biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ trong chốc lát, Lâm Hải đứng tại trên đám mây, rất xa liền nhìn thấy phía trước là cát vàng đầy trời, nhìn không thấy vật!

Hơn mười đạo vòi rồng cao đến ba mươi bốn mươi tầng lầu, gào thét xoay tròn, phô thiên cái địa, thẳng vào tầng mây!

một phương thiên địa kia, càng là biến thành màu vàng đất, trời đất đụng vào nhau, cát vàng khôn cùng, lại để cho người phân không rõ người ở chỗ nào!

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hãi !

“bão cát thật đáng sợ !”

“Di tích cổ Hoang Sa, danh bất hư truyền!”

Chương 2198: Khiến ta nóng nảy, đánh ngươi một chầu xử lý thế nào à?

“Đi!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, tường vân dưới chân hướng phía đại phương có đầy trời cát vàng kia mà đi, tại chỗ cách còn có trăm dặm, hạ xuống.

Cái này mới phát hiện, phía dưới rậm rạp chằng chịt, đã tụ đầy bầy người.

Sau khi Lâm Hải rơi xuống, liền lấy điện thoại di động ra gửi đi một đầu tin tức cho Liễu Như Yên .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như Yên, ta đã đến, ngươi ở nơi nào?

Liễu Như Yên: di tích cổ Hoang Sa, lối vào phía đông !

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, ta cái này đi qua tìm ngươi!

Lâm Hải sau khi gửi xong tin tức, xác nhận phương hướng, quay người phi tốc đi về phía trước, hướng cửa vào phía đông mà đi.

Rất nhanh, đã đến biên giới cửa vào, phát hiện người tụ tập tại đây càng thêm đông đúc, quả thực người ta tấp nập.

“n?”

Rất nhanh, Lâm Hải phát hiện, cái cửa vào dài đến trăm mét này, lại bị một tầng hồ quang điện nàu tím , như là lưới điện cách ly ra!

Chỉ lưu lại một thông đạo nhỏ hẹp rộng khoảng hai mét, có thể chứa hai người sóng vai tiến vào .

hai bên thông đạo, là hai cái nam tử uy nghiêm, sắc mặt lạnh lùng đứng ở nơi đó, một bộ tư thế người rảnh rỗi không được vào .

Thấy tình cảnh này, Lâm Hải không khỏi sững sờ.

Đây là ý gì, chẳng lẽ di tích cổ Hoang Sa bị phong tỏa rồi, không cho người tiến vào?

“Lâm Hải, tại đây!”

thời khắc vẻ mặt hắn còn đang mờ mịt , đột nhiên một đạo thanh âm ôn nhu, hướng phía Lâm Hải la lên từ rất xa .

Lâm Hải ngẫng đầu, đã thấy Liễu Như Yên mặc một bộ áo trắng, giống như tiên tử xuất trần , kiều nhan tuyệt mỹ mang theo một nụ cười yếu ớt, đang hướng phía Lâm Hải phất tay gọi tới.

“Như Yên!”

Lâm Hải lập tức cười cười, bước nhanh hướng phía Liễu Như Yên đi đến.

“Ngươi đã đến rồi.”

Lâm Hải đi đến bên người Liễu Như Yên, Liễu Như Yên chân thành cười cười, thanh âm khinh nhu nói.

“n.” Lâm Hải gật đầu cười.

Còn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên cảm thấy một đạo ánh mắt mang theo căm thù thật sâu, đã rơi vào trên người của mình.

“Ngươi là bằng hữu của Như Yên ?”

trong thanh âm lạnh như băng mang theo một tia cao ngạo , vang lên bên tai Lâm Hải .

Lâm Hải chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó một cái thân hình khôi ngô, một nam tử mặc áo bào màu vàng chanh, chắn chính giữa mình cùng Liễu Như Yên .

Giờ phút này, gã đang dùng ánh mắt lăng lệ ác liệt, lạnh lẽo nhìn chính mình.

Lâm Hải nhướn mày, vừa muốn mở miệng, lại nghe thanh âm hơi chán ghét của Liễu Như Yên , đột nhiên vang lên.

“Thượng Húc, Như Yên không phải để cho ngươi gọi, ta và ngươi không có quen thuộc như vậy!”

Thượng Húc nghe được, lập tức biến sắc, trong mắt có một cỗ sát cơ lóe lên rồi biến mất.

Quay người lại, mang theo một tia vui vẻ giảdối, hướng phía Liễu Như Yên nhìn thoáng qua.

“Như Yên, ta và ngươi đều là người trên Đăng Tiên Bảng, lại xếp hạng liền nhau, đây chính là duyên phận a, ta gọi ngươi một tiếng Như Yên, là hợp tình hợp lý, làm gì phải chú ý ni!”

Nói xong, Thượng Húc lần nữa quay đầu, dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống , đánh giá Lâm Hải một phen.

Sau đó, khóe miệng nhếch lên, hai tay ôm ngực, mặt mũi tràn đầy khinh thường, mang theo nồng đậm ngạo mạn nói.

“Đại Thừa sơ kỳ à? Tự giới thiệu thoáng một phát, kẻ hèn này là Thượng Húc, đệ tử hạch tâm của Chanh Điện Đường Lôi Vân Tông, xếp hạng thứ tám mươi trên Đăng Tiên Bảng, ngươi xưng hô như thế nào à?”

Vèo!

Thượng Húc còn chưa nói hết lời, Lâm Hải nhìn cũng chưa từng liếc nhìn gã, thân ảnh trực tiếp lóe lên, vượt qua gã đi tới bên người Liễu Như Yên.

nụ cười cao ngạo trên mặt Thượng Húc, lập tức cứng đờ, sau đó sắc mặt thoáng một phát liền trở nên tái nhợt.

Gã không nghĩ tới, chính mình đường đường là đệ tử của Lôi Vân Tông , người nổi danh trên Đăng Tiên Bảng, vậy mà trực tiếp bị Lâm Hải cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ này, bỏ qua như vậy rồi!

Thật sự là lẽ nào lại như vậy!

Mãnh liệt xoay người, một đạo hàn mang khiếp tâm hồn người, từ trong mắt Thượng Húc xì ra.

sắc mặt Thượng Húc âm trầm, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải thấp giọng quát nói.

“Ta đang hỏi ngươi đó!”

Nhưng mà, Lâm Hải lại như không nghe thấy, chỉ vào thông đạo bị Tử Lôi phong tỏa, hướng phía Liễu Như Yên hỏi.

“Như Yên, cái bình chướng Lôi Điện màu tím này, là xảy ra chuyện gì ?”

Liễu Như Yên cười nhạt một tiếng, môi son khẽ mở nói

“Tại đây, đã bị Lôi Vân Tông phong tỏa, chỉ có người có tư cách, mới cho phép tiến vào di tích cổ Hoang Sa!”

“A, nguyên lai là có chuyện như vậy!”

Lâm Hải một hồi giật mình, nhẹ gật đầu, biểu thị đã hiểu.

“Như Yên, thời gian ngắn gần đây, vẫn tốt đó chứ?”

“Khá tốt, cám ơn đã quan tâm, ngươi thì sao?”

“Ta à, cũng coi như cũng được, đúng rồi, nói cho ngươi cái chuyện thú vị a...”

Lâm Hải cùng Liễu Như Yên, ngươi một lời ta một câu, giống như không coi ai ra gì bắt đầu thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ , thỉnh thoảng cười khẽ vài tiếng , lộ ra đặc biệt thân mật.

Tựa hồ hoàn toàn đem Thượng Húc sắc mặt như than đen, tức đến thở nặng hô hô ở một bên , coi thành không khí.

Thượng Húc nhìn Lâm Hải một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, thật không ngờ lại lần nữa bỏ qua chính mình.

Thậm chí còn cùng Liễu Như Yên mà mình ngấp nghé đã lâu cười cười nói nói, lồng ngực đều nhanh tức điên rồi.

“Hỗn đản, ngươi cái này là muốn chết!”

Trong mắt lóe lên sát cơ, Thượng Húc đột nhiên ra tay, cánh tay lóe ra điện mang màu vàng chanh, hướng phía Lâm Hải bắt đi qua.

“Ta con mẹ nó đang hỏi ngươi, ngươi điếc sao!”

Tạch...!

Một đạo tiếng sấm thanh thúy , nổ vang tại bên tai Lâm Hải.

Sau đó, hồ quang điện cuồng bạo màu vàng chanh , vậy mà biến ảo thành một đạo quang mang xiềng xích, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải bắt đến.

sắc mặt Lâm Hải mạnh mẽ phát lạnh, trong ánh mắt bùng lên tinh mang , chân nguyên nhấp nhô, vừa muốn ra tay.

Đột nhiên, một cỗ hàn khí bức người, từ bên người khẽ quét mà qua, sau đó sương tuyết cùng buông, như trời đông đột nhiên đến.

Sau một khắc, một đạo băng trùy sắc bén, kích xạ mà ra, đụng vào phía trên xiềng xích màu vàng chanh.

Phanh!

Một tiếng trầm đục truyền đến, băng trùy đem xiềng xích màu vàng chanh đánh trúng nát bấy, hóa thành vô số hồ quang điện, tiêu tán tại trong không gian.

“Thượng Húc, ngươi muốn làm gì?”

“Lại còn động thủ đối với bằng hữu của ta , đừng trách ta không khách khí!”

lông mày Liễu Như Yên dựng ngược lại, toàn thân phát ra một cỗ hơi thở lạnh như băng làm cho người hít thở không thông , hướng phía Thượng Húc quát lạnh nói.

công kích của Thượng Húc bị Liễu Như Yên làm phá hư, lửa giận trong lòng càng tăng lên, sắc mặt một hồi dữ tợn.

“Như Yên, ngươi vì một con sâu cái kiến nho nhỏ, vậy mà ra tay đối với ta ?”

sắc mặt Liễu Như Yên thì là trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn cũng không nhìn Thượng Húc, lạnh lùng mở miệng nói.

“Ta nói, hắn là bằng hữu của ta!”

lửa giận của Thượng Húc dâng lên, liền muốn phát tác.

Thấy hai mắt Liễu Như Yên như băng, vô cùng lạnh lùng hướng gã quét tới, trong hơi thở lạnh như băng , vậy mà phóng xuất ra một cỗ sát cơ.

Một màn này, lại để cho lòng gã mãnh liệt kinh hãi, cái này mới phát hiện Liễu Như Yên không có cùng gã nói giỡn.

“Đậu phộng, cái gái điếm thúi Liễu Như Yên này, vậy mà thật sự vì một con sâu cái kiến, trở mặt cùng với ta sao”

sắc mặt Thượng Húc âm trầm bất định, trầm mặc một phen, cuối cùng liền đem sát khí trên người, dần dần phóng thích.

Tuy nhiên nếu thực động thủ, gã chưa hẳn đã sợ Liễu Như Yên.

Nhưng, Thượng Húc lại không nghĩ cùng Liễu Như Yên cãi nhau mà trở mặt, trong lòng của gã đối với Liễu Như Yên còn tồn tại một tia tưởng tượng.

Nếu như có thể đem loại vưu vật như Liễu Như Yên này, kỵ dưới thân thể hầu hạ, cho dù Thượng Húc gã sống bớt đi vài năm cũng đều đáng giá.

Vì thế, nếu không vạn bất đắc dĩ, Thượng Húc vẫn chưa muốn cùng Liễu Như Yên cãi nhau mà trở mặt.

“Đậu phộng, chờ ngày nào đó lão tử đạt được Liễu Như Yên, nhất định phải đem tiểu tử này, bầm thây vạn đoạn!”

Bất đắc dĩ, Thượng Húc chỉ đành phải buông tha cho ý niệm đánh chết Lâm Hải tại chỗ ở trong đầu.

“Tốt, Như Yên, Thượng Húc ta cho ngươi cái mặt mũi này !”

Nói xong, Thượng Húc lần nữa lạnh như băng liếc nhìn Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy xem thường mỉa mai nói.

“Một đại nam nhân, lại muốn trốn ở sau lưng nữ nhân tìm kiếm che chở, thật không biết xấu hổ!”

nhưng trên mặt Lâm Hải lại hiển hiện nhàn nhạt dáng tươi cười, như không nghe thấy, lại một lần nữa bỏ qua Thượng Húc.

“Ngươi!” trong lòng Thượng Húc đằng cái lại lên hỏa khí.

Gã với tư cách cao thủ Đăng Tiên Bảng, ở bên trong toàn bộ đám người trẻ tuổi của Hồng Ngọc Quốc , đều là nổi tiếng, là tồn tại cần mọi người nhìn lên .

Không thể tưởng được, lại bị Lâm Hải một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, năm lần bảy lượt coi trở thành không khí.

Loại cảm giác bị trần trụi bỏ qua trước mặt mọi người này , quả thực so với đánh cho gã một trận còn muốn khó chịu hơn.

Nếu không cho Lâm Hải một chút giáo huấn, Thượng Húc gã về sau cũng con mẹ nó đừng có lăn lộn nữa!

Nghĩ đến chỗ này, Thượng Húc cũng chẳng quan tâm tới Liễu Như Yên nữa, sát cơ bỗng nhiên lần nữa phóng thích, hướng phía Lâm Hải quát lạnh một tiếng.

“Tiểu tử, đừng con mẹ nó giữ im lặng ra vẻ đáng thương, có dám hay không đứng ra, cùng ta chiến một trận!”

Lâm Hải vẻ mặt im lặng thở dài, sau đó mặt mũi tràn đầy không kiên nhẫn nhìn Thượng Húc, chán ghét nói.

“Ta nói ngươi nha có thể hay không đừng cãi nhao nhao nữa, khiến ta nóng nảy, đánh ngươi một chầu xử lý thế nào à?”

Chương 2199: Đừng trách ta, là gã chủ động yêu cầu!

Thượng Húc nghe được, thoáng cái ngây ngẩn cả người, hơn nửa ngày đều không có tỉnh táo lại.

Đã qua chừng nửa phút, mới nhịn không được cất tiếng cười to.

Phảng phất như đã nghe được sự tình buồn cười cỡ nào, cười đến nước mắt đều nhanh chảy ra rồi.

“Ngươi mới vừa nói cái gì? Ngươi muốn đánh ta? Ha ha, ha ha ha!”

Thượng Húc một bên ôm bụng cười lớn, một bên chỉ vào Lâm Hải, hướng mọi người xung quanh đang gom góp sang đây xem náo nhiệt nói ra.

“Có nghe hay không, các ngươi có nghe hay không? Hắn nói muốn đánh ta, muốn đánh ta!”

Nói xong, trên mặt Thượng Húc lập tức lộ ra thần sắc đùa giỡn vui vẻ cùng xem thường, hướng phía Lâm Hải khinh thường nói.

“Tiểu tử, ngươi mới vừa rồi là không phải không có nghe rõ, lão tử là ai đi?”

“Vậy ngươi liền vảnh tai nghe cho kỹ cho ta , ta lập lại lần nữa!”

“Ta là đệ tử hạch tâm Thượng Húc của Chanh Điện Đường Lôi Vân Tông, thiên tài thứ tám mươi trên Đăng Tiên Bảng !”

“Ngươi một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, vậy mà nói muốn đánh ta? Sẽ không sợ người cười mất răng hàm sao?”

sắc mặt Lâm Hải bình tĩnh, nhìn bộ dạng Thượng Húc mặt mày hớn hở, hung hăng càn quấy đắc ý , nội tâm một hồi xem thường.

Liền cái bức dạng này, cũng có thể trèo lên bên trên Đăng Tiên Bảng ?

Xem ra, thực lực cùng phẩm hạnh của người , quả nhiên là không có xu quan hệ nào.

“Ta thảo, người này ai a, lại dám nói muốn đánh Thượng Húc, ngưu bức thổi không nhỏ a!”

“nếu ta là Thượng Húc, liền trực tiếp giết hắn, cho hắn biết họa là từ ở miệng mà ra!”

“Hiện tại người trẻ tuổi, thật sự là cuồng không thay đổi a, nhân vật bên trên Đăng Tiên Bảng, cũng dám không để vào mắt rồi.”

“Ai nói không phải đâu rồi, mấu chốt trang bức coi như xong, chính mình còn là một rác rưởi, thật là muốn chết a!”

Mọi người vây xem, đã được biết đến thân phận của Thượng Húc, cũng nhao nhao đối với Lâm Hải một hồi xem thường.

Thượng Húc nghe được nghị luận xung quanh, thì là càng thêm dũng cảm rồi.

Tiến lên một bước, chỉ vào cái mũi của mình, hướng phía Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy đùa giỡn vui vẻ nói.

“Ngươi không phải muốn đánh ta à, đến a, hướng chỗ này đánh, ta ngược lại muốn nhìn, ngươi đánh ta như thế nào !”

Lâm Hải nghe xong lời này, hai mắt lập tức tỏa sáng.

Không thể không nói, loại người thích bị ngược này, thật sự là chỗ nào cũng đều có a.

NếuThượng Húc đều đã chủ động đưa ra yêu cầu này rồi, như thế chính mình không đánh gã, thì đều thực phải xin lỗi thiên tính bản thân luôn luôn giúp người làm niềm vui rồi!

“Đây là ngươi nói a!”

Lâm Hải vẻ mặt thành thật, chỉ vào Thượng Húc nói ra.

“Ha ha, đúng vậy, là ta nói, có bản lĩnh ngươi tới a, ngươi đánh ta à!”

Ông!

Thượng Húc vừa mới dứt lời, đột nhiên trong óc ông một tiếng, phảng phất như bị vật nặng trùng kích, trống rỗng.

Còn chưa chờ hiểu được chuyện gì xảy ra, phịch một tiếng, trực tiếp bị một đấm của Lâm Hải , trùng trùng điệp điệp đập vào trên sống mũi, lập tức máu mũi cuồng phun!

“Ai u!”

Thượng Húc kêu đau một tiếng , cả người đều bị một quyền của Lâm Hải nện bay ngược mà lên.

Ý nghĩ vừa mới tỉnh táo lại, chợt thấy bụng dưới kịch liệt đau nhức một hồi, cũng là bị Lâm Hải lăng không một cước, hung hăng đá vào phía trên đan điền .

Phanh!

một cước này của Lâm Hải , thế nhưng mà nhanh chóng như tia chớp, nặng như thiên quân.

thân thể của Thượng Húc , trực tiếp bị Lâm Hải từ giữa không trung đá rơi xuống, nặng nề ngã trên mặt đất.

Không chờ tới lúc kịp phản kháng, gã lại cảm thấy toàn thân tê rần, bị mũi chân của Lâm Hải chế trụ khí hải, lập tức chân nguyên bị phong cố ở trong người!

Mà thân ảnh Lâm Hải theo sát mà rơi, thuận thế cưỡi ở trên bụng Thượng Húc .

Sau đó, hai cái thiết quyền như là mưa rơi, hướng phía trên mặt Thượng Húc, điên cuồng giáng xuống.

Rầm rầm rầm phanh!

Lâm Hải ra tay như điện, từng quyền đến thịt, trong chớp mắt liền đã đánh ra trên trăm quyền, trực tiếp đem Thượng Húc, đánh thành đầu heo.

Rồi mới từ trên người Thượng Húc đứng lên, sau đó điềm nhiên giống như không có việc gì mà vỗ vỗ tay, hướng phía đám quần chúng ăn dưa đã sớm há hốc mồm, nhún vai một chút, làm ra cái vẻ mặt vô tội.

“Đừng trách ta, là gã chủ động yêu cầu!”

Nói xong, Lâm Hải như người không có việc gì, đi trở về bên người Liễu Như Yên .

Hống!

Sau một khắc, hiện trường lập tức lộn xộn rồi, đám người một mảnh sôi trào!

“Mẹ nó, hắn thực đem Thượng Húc đánh!”

“Chà mẹ nó, cái này không khoa học a, Thượng Húc thế nhưng mà là Đại Thừa hậu kỳ đứng hàng Đăng Tiên Bảng a, như thế nào sẽ bị Đại Thừa sơ kỳ áp trên mặt đất mãnh liệt đánh?”

“Ảo giác, nhất định là ảo giác!”

“Ta đi, Thượng Húc cũng quá rác rưởi đi à nha, chẳng lẽ là hư danh nói chơi?”

“Đại Thừa sơ kỳ cuồng đánh Đại Thừa hậu kỳ bên trên Đăng Tiên Bảng , nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cái này mẹ nó ai dám tin tưởng a!”

“Đúng rồi, cái huynh đệ này gọi là cái gì a, quá mãnh liệt a!”

“Nguyên lai mới rồi người ta không phải trang bức, là thực ngưu bức a!”

thời khắc mọi người mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, nghị luận nhao nhao , đã sớm kinh động đến người thủ vệ của Lôi Vân Tông ở đây .

Thấy tại đây kêu loạn một mảnh, vội vàng tới xem xét, đã thấy trên mặt đất đằng trước có một cái người mặt mũi sưng phù nhìn không rõ ngũ quan, đang lung la lung lay đứng lên.

“Nhanh tới, cởi bỏ khí hải cho ta !”

Thượng Húc giờ phút này, đã không biết nên hình dung tâm tình như thế nào.

Trước mắt bao người, vậy mà thật sự bị Lâm Hải đánh thành cái bức dạng này, quả thực xấu hổ vô cùng, liền tâm muốn chết cũng đều đã có.

“Ngươi là yêu quái phương nào ?!”

thủ vệ của Lôi Vân Tông , lại mãnh liệt kinh hãi, cuống quít lui về phía sau một bước, hoảng sợ mà hỏi.

Cái mặt của người trước mặt, cũng quá lớn đi à nha?

Chẳng lẽ là loại sản phẩm mới bên trong Yêu thú ?

Phốc!

Thượng Húc vốn vừa thẹn vừa giận, hiện tại lại bị người phe mình coi thành yêu quái, tức đến thiếu chút nữa phun ra đến một búng máu .

“Thả ngươi mẹ nó cái rắm, lão tử là Thượng Húc, Chanh Điện Đường Thượng Húc!”

“Thượng, Thượng công tử?”

nhóm thủ vệ của Lôi Vân Tông , lúc này mới chấn động, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

Không thể tưởng được, cái người như đầu heo này, lại là Thượng Húc tại Lôi Vân Tông có địa vị không thấp !

Tuy trong nội tâm còn còn có nghi vấn, không biết Thượng Húc như thế nào lại biến thành như vậy, nhưng họ cũng không dám tiếp tục lãnh đạm.

Một người trong đó vội vàng chạy tới, tại trong khí hải của

Thượng Húc lục lọi một phen, đã tìm được chỗ phong tỏa.

Vèo!

Ngón tay một điểm, đem khí hải phong bế của Thượng Húc , lập tức cởi bỏ.

Oanh!

Sau một khắc, một cỗ sát khí ngập trời, từ trên người Thượng Húc xì ra.

hồ quang điện màu vàng chanh cuồng bạo, trong khoảnh khắc che kín quanh thân Thượng Húc, đám Lôi Đình lăng lệ ác liệt kia, làm cho đám đông liên tiếp lui về phía sau!

“A!!!!”

“Tức chết ta đấy!!!!”

Thượng Húc bạo rống một tiếng , cái mặt như đầu heo, chớp mắt đã khôi phục nguyên dạng.

Trong hai mắt, thậm chí có đoàn lửa giận giống như thực chất đang thiêu đốt, cơ hồ đem không khí đều thiêu.

Hiển nhiên, bữa tiệc đánh này của Lâm Hải , đã đem Thượng Húc đánh đến cái tính nóng nảy đều xuất hiện.

Nhất là lại để cho Thượng Húc càng thêm phẫn hận chính là, cho tới bây giờ, gã cũng không biết vì cái gì Lâm Hải lại đắc thủ!

Sau cái khoảng khắc trong đầu đột nhiên trống rỗng vừa rồi, chính mình dĩ nhiên bị Lâm Hải chế trụ, chỉ còn lại có phần bị đánh .

Trận đánh tơi bời không minh bạch này, mới khiến cho Thượng Húc càng thêm nóng nảy cuồng dã cùng phẫn nộ, quả thực biệt khuất đến mức lồng ngực đều muốn chọc giận tạc!

Còn lại là bị một cái tiểu tử thực lực xa xa không bằng chính mình, ở trước mặt mọi người đánh cho tơi bời, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Mạnh mẽ khoát tay, Thượng Húc chỉ vào Lâm Hải, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Tiểu tử, hôm nay ta không giết ngươi, thề không làm người!”

Oanh!

tiếng nói của Thượng Húc vừa rơi xuống đất, cánh tay mạnh mẽ vung vẩy, một đạo tia chớp Lôi Đình màu vàng chanh , mang theo lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, hướng phía Lâm Hải liền bổ rơi xuống.

“Thượng Húc, đừng làm thương bằng hữu của ta!”

Liễu Như Yên ở một bên, lông mày lập tức dựng ngược lại, khẽ kêu một tiếng .

Cánh tay nhẹ lay động, Huyền Băng hiện hình, vừa muốn ra tay.

Nhưng còn chưa chờ Liễu Như Yên ra tay, đột nhiên một đạo sát cơ lại để cho người sởn hết cả gai ốc, bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống!

Toát!

Đột nhiên, một đạo kiếm quang màu hồng, mang theo vô tận sát khí, lăng lệ ác liệt bổ vào phía trên tia chớp .

Tạch...!

Nhất thời, tia chớp Lôi Đình của Thượng Húc , trực tiếp bị kiếm quang màu hồng kia bổ cái nát bấy.

“Ai?!”

Thượng Húc đột nhiên kinh hãi, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại. Đã thấy một đạo bóng đen, mang theo sát khí làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động, bỗng nhiên bay xuống, đứng ở giữa gã cùng với Lâm Hải!

Chương 2200: Mạo phạm chủ ta, giết không tha!

Bá!

sau khi bóng đen hạ xuống, trường kiếm trong tay mạnh mẽ hạ xuống, chỉ vào ở Thượng Húc phía xa .

Lập tức, một cỗ sát khí đậm đặc giống như là thực chất, theo trường kiếm kích xạ mà ra, đem Thượng Húc hoàn toàn bao phủ.

toàn thân cơ bắp của Thượng Húc, mạnh mẽ kéo căng, huyết dịch toàn thân phảng phất đều đình chỉ lưu động, không khỏi hoảng sợ biến sắc.

Giờ khắc này, gã phảng phất như bị một con dã thú hung mãnh nhìn thẳng, một cỗ khí thế nguy hiểm đáng sợ cực độ, làm cho gã kìm lòng không được mà rút lui một bước!

Cho tới giờ khắc này, thanh âm của bóng đen, mới vang lên, lạnh như băng mang theo một cỗ sởn hết cả gai ốc lại để cho người hít thở không thông!

“Mạo phạm chủ ta, giết không tha!”

Toát!

Tiếng nói rơi xuống đất, thân hình của bóng đen , đột nhiên biến mất tại chỗ, đầy trời chỉ còn sát cơ vô tận tràn ngập!

sắc mặt Thượng Húc đột nhiên biến đổi, trong lòng đột nhiên bay lên vô tận sợ hãi.

Gã kinh hãi phát hiện, giờ phút này xung quanh chính mình , tất cả đều bị vô tận sát khí nuốt hết, tựa như một cái lồng giam, lại để cho người trốn không thể trốn, lui không thể lui!

Đáng sợ hơn chính là, thân ảnh của người áo đen kia , phiêu hốt như quỷ mị, vậy mà hoàn toàn dung nhập đến bên trong sát khí, lại để cho gã căn bản không phát giác ra một tia khí tức nào!

“Lôi!”

Loại tràng diện đáng sợ này, Thượng Húc chưa bao giờ trải qua, phía dưới kinh hoảng , gã liền hét lớn một tiếng, lập tức lôi quang nổi lên bốn phía.

Tạch...!

Một tiếng giòn vang, quanh thân Thượng Húc toát ra một mảnh hồ quang điện màu vàng chanh , trong chớp mắt ngưng tụ thành một cái vòng tròn dạng lưới úp, đem Thượng Húc hộ ở trong đó.

Toát!

Lôi quang vừa lên, âm thanh hú gọi bén nhọn liền vang lên trong không khí .

Sau đó, một cỗ sát cơ kinh khủng lăng lệ ác liệt, bỗng nhiên xuất hiện tại sau lưng Thượng Húc .

Thượng Húc kinh hãi, dưới tình thế cấp bách trong mắt lóe lên hàn mang mạnh mẽ, xoay tay lại chính là một đạo Lôi Đình!

Tạch...!

tia chớp Lôi Đình, mang theo hồ quang điện màu vàng chanh, tư tư rung động, cuồng bạo lăn lộn, thẳng đến phía sau đánh tới.

“Hừ!”

Đột nhiên, một đạo thanh âm kêu rên , vang lên tại sau lưng, Thượng Húc lập tức đại hỉ!

“Đánh trúng!”

“Không thể tưởng được, cái bóng đen này thoạt nhìn khủng bố, kì thực là cái hổ giấy!”

Ngay tại lúc Thượng Húc kinh hỉ, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng, mạnh mẽ đau xót, không khỏi hoảng sợ biến sắc.

Còn chưa chờ hiểu được, chỗtrước ngực lại là một hồi đau nhức kịch liệt.

Hoảng sợ cúi đầu nhìn lại, đồng tử của Thượng Húc , lập tức giương thật to, tràn đầy kinh hoảng cùng sợ hãi!

Rầm rầm!

Chỉ thấy hồ quang điện màu vàng chanh quay xung quanh chính mình, đột nhiên phá thành mảnh nhỏ, lập tức sụp đổ.

Mà thân thể của mình, đã bị một thanh lợi kiếm màu đen quanh quẩn sát khí màu đỏ như máu, trước sau xuyên thủng!

“Không, ta không muốn chết a!”

“Ta là cao thủ Đăng Tiên Bảng, ngày sau muốn đứng hàng Thiên Tiên, ta không thể chết được a!”

Cảm nhận được khí tức tính mạng của mình đanh nhanh chóng chảy đi, Thượng Húc sợ tới mức hồn phi phách tán, sợ hãi lớn tiếng kinh hô.

Nhưng mà, gã vừa dứt lời, đột nhiên phịch một tiếng, toàn bộ thân thể, trực tiếp bị sát khí bạo ngược , nghiền thành bột mịn!

“A!!!”

Nguyên Thần của Thượng Húc , mang theo nồng đậm sợ hãi phóng lên trời.

Nhưng mà, còn chưa chờ đến kịp thoát đi, lại bị kiếm quang có sát khí vờn quanh , vô tình giảo sát!

Thượng Húc đường đường là hạng thứ tám mươi trên Đăng Tiên Bảng , hình thần câu diệt!

Bá!

Cho tới giờ khắc này, bóng đen mới đưa trường kiếm thu lại, sát khí tiêu tán, quay người hướng phía Lâm Hải, quỳ xuống một gối.

“Lâm Kiếm, tham kiến Tông chủ!”

“Tên điên, ngươi không muốn sống nữa à!” Lâm Hải giờ phút này, con mắt đều đỏ.

Xông lại hướng phía Lâm Kiếm liền là một hồi nghiêm nghị quát lớn.

Đồng thời, vội vàng lấy ra kim châm, trong khoảnh khắc cắm đầy yếu huyệt quanh thân Lâm Kiếm, rồi liên tiếp uy cho Lâm Kiếm ba khỏa Linh Đan, mới trùng trùng điệp điệp nhẹ nhàng thở ra.

“Ngươi cái ngu xuẩn này , như thế nào vẫn còn là loại dốc sức liều mạng này, lại không thể có điểm tiến bộ ư!”

Bảo trụ tánh mạng của Lâm Kiếm , Lâm Hải lại là tức không có một chỗ đánh đến, lần nữa bắt đầu quát lớn .

Bất quá, ánh mắt nhìn về phía Lâm Kiếm , nhưng lại tràn đầy đau lòng!

Lâm Kiếm lại nhếch miệng cười cười, mang theo nụ cười sáng lạn, lau đi vết máu nơi khóe miệng , kiên định nói.

“Lâm Kiếm đã từng nói qua, muốn làm một thanh kiếm của Tông chủ .”

“Ai dám mạo phạm Tông chủ, Lâm Kiếm dù chết, cũng phải giết chết hết!”

“Chết chết chết, chết đại gia mày!” Lâm Hải ngoài miệng tuy tiếp tục quát mắng, nhưng trong lòng thì một hồi cảm động.

Cái Lâm Kiếm này a, từ trước đến nay vừa động thủ liền là dốc sức liều mạng, hoàn toàn là không để ý đến đấu pháp lưỡng bại câu thương của chính mình .

Lâm Hải là thật không biết nói y cái gì mới tốt rồi.

Nhớ rõ lần thứ nhất trước đó , là khi Hải Nguyệt Tông có nguy cơ, Lâm Kiếm lúc đó còn là Giả Đan cảnh , vừa ra tay đã miểu sát người xâm phạm nước Mỹ là Kim Đan cảnh .

Làm không tệ, nhưng trả giá cao cũng cực kỳ thảm thiết, bị người phá ngực bể bụng, ruột đều chảy ra rồi.

Nếu không có kịp thời cứu viện, một lần kia Lâm Kiếm đã cùng địch nhân đồng quy vu tận rồi.

Không thể tưởng được, đã cách nhiều năm, Lâm Kiếm cùng người bác đấu, lại vẫn còn là loại đấu pháp ngoan nhân này!

Thật sự là đã đủ rồi!

“Lâm Kiếm, ngươi nhớ kỹ cho ta, về sau còn dám không yêu quý tánh mạng của mình như vậy, ta con mẹ nó khai trừ ngươi!”

“Nhớ chưa!”

Lâm Hải vừa đau lòng vừa tức quát, Lâm Kiếm lúc này mới mang theo dáng tươi cười thảm đạm, nhẹ gật đầu.

Sau đó, nhắm mắt lại, toàn thân bốc lên sát khí, mây đen nhấp nhô, bắt đầu toàn lực khôi phục thương thế.

“Mấy ngày không thấy, tu vi của Lâm Kiếm , vậy mà đột phá đến Đại Thừa rồi!”

Lâm Hải lúc này mới khiếp sợ phát hiện, tu vi của Lâm Kiếm, vậy mà cũng giống như mình, dĩ nhiên đã đến Đại Thừa sơ kỳ.

Mẹ nó, chẳng lẽ Lâm Kiếm ngồi hỏa tiễn?

Cái này cũng quá con mẹ nó nhanh a!

vẻ mặt Lâm Hải không thể tưởng tượng nổi, mặc dù biết Lâm Kiếm tại trong Huyết Hải, tất có đại cơ duyên.

Nhưng đại cơ duyên này, cũng lớn đến mức có chút không hợp thói thường đi à nha?

Trách không được, có thể giết Thượng Húc Đại Thừa hậu kỳ, còn đứng hàng Đăng Tiên Bảng.

Nếu không phải đã đạt đến Đại Thừa cảnh, cho dù Lâm Kiếm dốc sức liều mạng, chỉ sợ cũng thương không đến một sợi lông của Thượng Húc .

“Nãi nãi cái chân của ngươi, đừng cho là ta hù dọa ngươi, về sau còn dám dốc sức liều mạng, xem ta thu thập ngươi thế nào!”

Tuy Lâm Hải kinh hãi không thôi, nhưng nội tâm vẫn là vì Lâm Kiếm, cảm thấy cực kỳ cao hứng.

Lại nói đâu đâu một câu, Lâm Hải lúc này mới đứng lên, hướng bốn phía nhìn lại.

Lại phát hiện, giờ phút này hiện tại đã hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt mọi người, tất cả đều tụ tập tại trên người hắn và Lâm Kiếm.

Lâm Kiếm dùng thủ đoạn thảm liệt như vậy, một chiêu miểu sát cao thủ Đăng Tiên Bảng đại danh đỉnh đỉnh, đã đem tất cả mọi người, tất cả đều chấn nhiếp rồi.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người nhìn về hướng Lâm Kiếm , không tự chủ được tất cả đều mang lên một tia sợ hãi.

Hiển nhiên, mặc cho ai cũng không muốn có một đối thủ hoặc cừu gia như Lâm Kiếm vậy !

Đối với chính mình đều có thể ác như vậy, cái này nếu trêu chọc phải, chỉ sợ cuộc đời này sẽ vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh a!

“Thượng Húc công tử chết rồi, nhanh đi bẩm báo Lữ Phó Đường chủ!”

Cho tới giờ khắc này, đệ tử thủ vệ của Lôi Vân Tông , mới từ trong khiếp sợ cùng sự sợ hãi tỉnh táo lại.

Vội vàng thét lên một tiếng kinh hãi, bộ dạng xun xoe bỏ chạy rồi.

Liễu Như Yên ở một bên, lập tức nhíu lông mày một cái, tiến tới bên người Lâm Hải.

“Lâm Hải, không được thì ngươi trốn một chút đi.”

“Người Lôi Vân Tông phụ trách phong tỏa cửa Đông, chính là Phó Đường chủ của Tử Điện Đường Lữ Hồng Tiêu.”

“Người này có tu vi Tiên Đạo Chí Tôn , hơn nữa tu một thân Lôi Đình màu tím, cực kỳ cường đại, ngươi giết Thượng Húc của

Chanh Điện Đường , Lữ Hồng Tiêu sẽ không từ bỏ ý đồ!”

Lâm Hải nghe được, thì là sững sờ, sau đó một hồi buồn cười.

“Thật là đúng dịp a, phụ trách tại đây, lại là Lữ Hồng Tiêu?”

“Ngươi nhận thức Lữ Hồng Tiêu?” Liễu Như Yên cũng ngây ngẩn cả người, không khỏi kinh ngạc hỏi lại.

“Đâu chỉ nhận thức, còn đã giao thủ ni!”

lần thứ hai Lâm Hải tiến vào Địa Tiên giới, khi dùng Xuyên Vân Toa chở mọi người Hải Nguyệt Tông, trên đường liền gặp Lữ Hồng Tiêu.

Lữ Hồng Tiêu nhận ra Xuyên Vân Toa chính là vật của Lôi Vân Tông, ra tay đối với Lâm Hải, lại bị u Dương Phổ Huệ đi theo Lâm Hải đánh lui.

Không thể tưởng được, cách qua nhiều ngày, vậy mà ở chỗ này, lại gặp Lữ Hồng Tiêu.

Lâm Hải đang nói, đột nhiên một đạo thanh âm quát lớn phẫn nộ, giống như kinh lôi nổ vang trên bầu trời .

“Người phương nào lớn mật, dám giết đệ tử Lôi Vân Tông ta!”

Chương 2201: Quỳ xuống đất xin lỗi, nếu không chết!

Thanh âm rơi xuống, Lữ Hồng Tiêu mang theo vô tận phẫn nộ, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thành Thái Thản thế nhưng mà là địa bàn của Lôi Vân Tông, Thượng Húc càng là đệ tử hạch tâm của Chanh Điện Đường , thiên tài bên trên Đăng Tiên Bảng, tại trong toàn bộ tông môn, đều là tồn tại cực được coi trọng .

Không thể tưởng được, hôm nay thậm chí có người to gan lớn mật, đem Thượng Húc giết đi.

Hơn nữa, còn là tại lối vào phía đông di tích cổ Hoang Sa do Lữ Hồng Tiêu lão phụ trách .

Chợt nghe tin tức này, Lữ Hồng Tiêu sợ tới mức linh hồn nhỏ bé đều thiếu chút nữa đã bay.

Thượng Húc bị giết tại khu vực lão phụ trách , trở lại tông môn, lão khó tránh tội trạng.

Đường chủ Chanh Điện Đường , còn không tìm lão dốc sức liều mạng a!

Vì vậy, Lữ Hồng Tiêu chẳng quan tâm vội vàng giao phó các đệ tử phong tỏa di tích cổ Hoang Sa, vừa sợ vừa giận lao đến.

“Lâm Hải, ngươi đi mau, tu vi của Lữ Hồng Tiêu sâu không lường được, nếu ngươi không đi liền không còn kịp rồi!”

Vừa thấy Lữ Hồng Tiêu xuất hiện, khuôn mặt Liễu Như Yên lập tức đại biến, hướng phía Lâm Hải cấp tốc thúc giục nói.

khóe miệng Lâm Hải thì là nhếch lên, có chút cười lạnh, vững như bàn thạch, nhẹ khẽ lắc đầu.

“Như Yên, không cần lo lắng, chính là Lữ Hồng Tiêu, ta còn không để vào mắt!”

“Thế nhưng mà...” Liễu Như Yên khẩn trương, nhưng mà lúc này đây, Lữ Hồng Tiêu đã nhận ra Lâm Hải.

“Là ngươi!!!”

Sau khi thấy rõ tướng mạo của Lâm Hải , sắc mặt Lữ Hồng Tiêu mạnh mẽ biến đổi, sau đó cuống quít hướng phía bên người Lâm Hải nhìn lại.

Phát hiện ngoại trừ Liễu Như Yên ra, những người khác cách Lâm Hải rất xa, vẫn chủ động duy trì một khoảng cách.

Càng không có u Dương Phổ Huệ trước đó đã đánh bại lão, gánh nặng trong lòng lão lúc này mới liền được giải khai, mặt mũi tràn đầy nhe răng cười.

“Tiểu bối, ta đang muốn tìm ngươi đâu rồi, không nghĩ tới ngươi vậy mà lại chui đầu vào lưới!”

“Vốn là trộm pháp bảo phi hành Xuyên Vân Toa của Lôi Vân Tông ta , lại là giết đệ tử của Lôi Vân Tông ta , hôm nay dù là Thần Tiên đến, cũng không thể nào cứu được ngươi!”

“Nhận lấy cái chết!!!”

Lữ Hồng Tiêu hét lớn một tiếng, cánh tay lắc lư, toàn thân cuồn cuộn Tử Lôi, hồ quang điện nhảy lên, lực lượng Lôi Đình khủng bố , lập tức bày kín toàn thân, cuồng bạo tàn sát bừa bãi!

Tạch...!

Sau một khắc, một đạo sấm sét vang vọng trời cao, mọi người hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một đạo Lôi Điện màu tím to cỡ cánh tay, mang theo xu thế khủng bố phá hủy mọi thứ, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, bổ xuống dưới.

“Lâm Hải, tránh ra!”

Liễu Như Yên thấy thế, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi, đẩy cánh tay ra, đem Lâm Hải đẩy lui về phía sau vài chục trượng!

Sau đó, thân thể mềm mại múa, áo trắng hơn tuyết, cả người phảng phất hóa thành Băng Tuyết sương hoa.

Sưu sưu sưu sưu!

băng trùy rậm rạp giống như là châm , phô thiên cái địa, mang theo là kỳ hàn giống như đóng băng, đông lạnh thông thiên địa, đón nhận Lôi Đình màu tím !

Oanh!

Trong chốc lát, Tử Lôi cùng Huyền Băng gặp nhau tại giữa không trung , phát ra tiếng va chạm kịch liệt , đinh tai nhức óc!

Trong chốc lát, hồ quang điện màu tím đầy trời, cùng vô tận băng trùy màu trắng kia , giao nhau tại mọi nơi, đầy trời sáng lạn, khí tức lăng lệ ác liệt văng bay tán loạn khắp nơi, đem mặt đất Hoang Sa, trùng kích đến bay múa đầy trời, không thể thấy mọi vật!

“Thật mạnh!”

“Mau lui lại!”

Mọi người xung quanh, thấy thế kinh hãi, nhao nhao lui về phía sau, tránh né dư ba chiến đấu cùng cát Hoang Sa đang bay múa, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chẳng ai ngờ rằng, mỹ nhân Liễu Như Yên đẹp như tiên nữ lạnh nhạt như băng, vậy mà vì một người nam tử mà ngang nhiên ra tay, cùng Lữ Hồng Tiêu đối kháng.

Tuy Liễu Như Yên cũng là Tiên Đạo Chí Tôn, càng là nhân vật bên trên Đăng Tiên Bảng, thực lực sâu không lường được.

Nhưng, so sánh cùng cao thủ uy tín lâu năm như Lữ Hồng Tiêu này, hiển nhiên còn có chút chênh lệch không nhỏ .

cử động lần này của Liễu Như Yên không thể nghi ngờ là đang tự tìm đường chết!

Người có thể làm cho Liễu Như Yên không tiếc tánh mạng, đến bảo toàn, đến tột cùng là thân phận gì?

Giữa hắn cùng với Liễu Như Yên, lại là quan hệ như thế nào?

Không khỏi, mọi người đối với thân phận của Lâm Hải , đều sinh ra hiếu kỳ thật lớn, kinh ngạc không thôi.

“Hừ!”

Đúng lúc này, một tiếng hừ khẽ vang lên trong tại Hoang Sa, sau đó thân ảnh màu trắng, cấp tốc hướng phía sau bay ngược, tuy phiêu dật xuất trần, lại rõ ràng mang theo một tia chật vật!

“Như Yên!”

Lâm Hải thấy thế kinh hãi, hiển nhiên ở bên trong Liễu Như Yên đối kháng cùng Lữ Hồng Tiêu , dĩ nhiên đã bị thương.

Vèo!

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải gấp xông mà đến, từ sau lưng đem thân thể mềm mại đang từ trên không trung ngã xuống của Liễu Như Yên , ôm vào trong ngực.

“Ngươi như thế nào đây?”

Lâm Hải sợ hãi vội cúi đầu nhìn lại, lo lắng hỏi, nội tâm áy náy không thôi!

Vốn, thời điểm Lữ Hồng Tiêu xuất hiện, Lâm Hải liền chuẩn bị đem Chu Tử Chân phóng xuất, trực tiếp miểu sát lão.

Nhưng còn không chờ Lâm Hải hành động, Liễu Như Yên lại đem chính mình đẩy ra, cùng Lữ Hồng Tiêu liều mạng một chiêu.

thời điểm Lâm Hải kịp phản ứng , lại thì đã trễ.

Liễu Như Yên trong khoảnh khắc, liền bị thương tại dưới tay Lữ Hồng Tiêu, thật là làm cho Lâm Hải vừa sợ lại hãi.

“Ta không sao, mau buông ta ra!”

âm thanh Liễu Như Yên như muỗi hừ, thanh âm ngượng ngùng vang lên bên tai Lâm Hải , cả khuôn mặt một mảnh ửng đỏ.

Nàng là một nữ tử, bị Lâm Hải ở trước mặt mọi người ôm vào trong ngực, trái tim của Liễu Như Yên giờ phút này , đều nhanh nhảy ra ngoài.

“Ăn vào đi!”

Lâm Hải thấy khóe miệng Liễu Như Yên tuy mang huyết, nhưng khí tức vững vàng, chỉ là bị một tia vết thương nhẹ, lúc này mới yên tâm.

Bất quá, vẫn là lấy ra một miếng Linh Đan, giao cho Liễu Như Yên.

Đồng thời, đem Liễu Như Yên thả trên mặt đất.

Liễu Như Yên tiếp nhận Linh Đan, há miệng nuốt xuống, sau đó mang theo một nụ cười khổ, bất đắc dĩ nói.

“Vừa rồi ngươi vì cái gì không đi, hiện tại chỉ sợ muốn đi, đều đi không được nữa!”

Nói xong, lông mày Liễu Như Yên nhảy lên, khí tức lạnh như băng lập tức tràn ngập, lại để cho mọi người xung quanh toàn thân giật mình một cái , cảm giác như rơi vào hầm băng.

“Lữ Hồng Tiêu quá mạnh mẽ, ta không phải đối thủ của lão, ta tận lực tranh thủ thời gian, ngươi có thể trốn rất xa rất xa!”

Liễu Như Yên nói xong, lông mày nhảy lên, lạnh lùng như sương, muốn lần nữa tiến lên.

Nhưng, một bàn tay lớn đột nhiên duỗi ra, giữ tại trên cổ tay trắng của nàng .

“Như Yên, cám ơn ngươi!” ánh mắt của Lâm Hải mang theo cảm kích, ôn nhu nói.

Liễu Như Yên thì là vừa thẹn vừa vội, “Đến lúc nào rồi, còn nói không có tác dụng đâu, đi mau!”

Liễu Như Yên vừa nói, vừa muốn đem tay Lâm Hải bỏ qua, nhưng Lâm Hải lại tơ vân không động.

“Như Yên, ta nói, chính là Lữ Hồng Tiêu, còn không phóng tại trong mắt của ta!”

“Ngươi trước ở một bên nghỉ ngơi, đem lão gia hỏa này, giao cho ta là được!”

“Thế nhưng mà...” sắc mặt Liễu Như Yên khẩn trương, còn muốn nói điều gì, lại bị Lâm Hải trực tiếp kéo ra sau lưng.

Sau đó, vẻ mặt Lâm Hải bình tĩnh, đi lại trầm ổn đi thẳng về phía trước.

Thẳng đến khi cách Lữ Hồng Tiêu còn có hơn mười mét, mới ngừng lại được, mang theo một tia lạnh lùng, hướng phía Lữ Hồng Tiêu nhìn lại.

một kích vừa rồi kia của Lữ Hồng Tiêu , tuy đem Liễu Như Yên kích thương, nhưng bản thân lão cũng không chịu nổi.

Huyền Băng chi lực của Liễu Như Yên , thông qua hồ quang điện truyền vào trong cơ thể của lão, đem máu của lão đều cơ hồ đông cứng.

Lôi Điện màu tím trong cơ thể , một mực vận chuyển ba cái Chu Thiên, mới đưa Huyền Băng kỳ hàn kia khu trừ, đã thấy Lâm Hải chủ động đi tới gần.

Không khỏi, Lữ Hồng Tiêu nặng nề khẽ hừ, chỉ vào Lâm Hải điềm nhiên nói.

“Tiểu tử, lần thứ nhất trước đó ngươi dựa có cao thủ thần bí tương hộ, để cho ngươi trốn một kiếp.”

“Hôm nay, chẳng lẽ ngươi lại muốn trốn ở sau lưng một cái nữ nhân, dựa vào nữ nhân tới cứu mạng hay sao?”

“Bất quá đáng tiếc, Liễu Như Yên tuy không kém, nhưng lại bảo vệ không nổi mạng của ngươi!”

“Thức thời, giao ra Xuyên Vân Toa, lại quỳ gối trước mặt của ta tự sát, nếu không để cho ngươi hình thần câu diệt!”

Nghe được lời nói âm tàn của Lữ Hồng Tiêu, mặt mũi Lâm Hải tràn đầy khinh thường, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói.

“Lữ Hồng Tiêu, ngươi đả thương Như Yên, tội không thể tha!”

“Ta cho ngươi hai lựa chọn, quỳ xuống đất xin lỗi, nếu không chết!”

Lữ Hồng Tiêu nghe được, không khỏi khẽ giật mình, sau đó cất tiếng cười to.

“Ha ha ha ha ha, tiểu tử ngươi thật sự là cuồng vọng, chỉ bằng ngươi một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, tin hay không...” Lữ Hồng Tiêu vừa nói được một nửa, lại đột nhiên im bặt mà dừng, dáng tươi cười lập tức cứng lại tại trên mặt, lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng !

Chương 2202: Hạt giống Lôi Nguyên

Đã thấy trước người Lâm Hải, đột nhiên không hề dấu hiệu mà xuất hiện một cái đại hán cao lớn vạm vỡ, thân cao qua trượng !

Người đại hán này, đến tột cùng là từ đâu xuất hiện, Lữ Hồng Tiêu vậy mà không hề phát giác!

Mà sự tình càng làm cho Lữ Hồng Tiêu cảm thấy hoảng sợ, trên người đại hán đối diện này , vậy mà tản ra một cỗ khí tức nguy hiểm, lại để cho lão cảm thấy một hồi hãi hùng khiếp vía!

“Ngươi là ai?!”

sắc mặt Lữ Hồng Tiêu đại biến, dĩ nhiên ý thức được, người đối diện vậy mà là Tán Tiên, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi!

“Hắc hắc hắc hắc!” Chu Tử Chân cười toe toét miệng rộng, u ám cười cười, lớn tiếng nói.

“người muốn ngươi mệnh !”

Rống!

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, Chu Tử Chân rống to một tiếng, trên đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện hư ảnh một con lợn rừng cực lớn!

Con lợn rừng kia, nhe răng nanh, giương nanh múa vuốt, phá rách không gian, xoáy lên một hồi vòi rồng, gào thét hướng phía Lữ Hồng Tiêu, nhào tới.

“Ta thảo, thật đáng sợ, mau mau lui về phía sau!”

Mọi người xung quanh, lập tức cảm thấy một cỗ khí tức hung hiểm của dã thú , đập vào mặt, lại để cho người tóc gáy dựng ngược.

phía dưới kinh hoảng , nhao nhao chớp động thân hình, lần nữa lui về phía sau hơn nghìn mét, mới mang theo hoảng sợ ngửa đầu nhìn lại.

Đã thấy cái hư ảnh lợn rừng cực lớn kia , giống như một tòa núi lớn, dĩ nhiên đã đến đỉnh đầu của Lữ Hồng Tiêu !

Lữ Hồng Tiêu giờ phút này, quần áo toàn thân bị cuồng phong thổi trúng đến phần phật không ngừng, hoảng sợ ngẩng đầu, mí mắt một hồi kinh hoàng, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

Từ hư ảnh xu thế khủng bố của lợn rừng này, lão đã kết luận, nam tử đối diện này, đích thị là Tán Tiên không thể nghi ngờ!

Tán Tiên a, tuy cùng Tiên Đạo Chí Tôn cách nhau một đường, nhưng lại hoàn toàn là hai khái niệm!

Lữ Hồng Tiêu có cường thịnh hơn nữa, thì sao có thể lại là đối thủ của Tán Tiên , một cái sơ sẩy, thậm chí chính là kết cục bị miểu sát !

“Đậu phộng, tiểu tử bên người này , tại sao có thể có Tán Tiên?!”

Lữ Hồng Tiêu vừa sợ lại kinh, trong lòng thầm mắng một tiếng, biết rõ cái lúc này, nhất định phải dốc sức liều mạng rồi.

Nếu không, chính mình trong khoảnh khắc cũng sẽ bị cái hư ảnh lợn rừng này thôn phệ!

Tốt Lữ Hồng Tiêu, không hổ là Phó Đường chủ của Tử Điện Đường , cao thủ uy tín lâu năm của Lôi Vân Tông !

Thấy công kích của Chu Tử Chân tới người, đột nhiên quát lớn một tiếng , mạnh mẽ há miệng, cuồng bắn ramột ngụm chân nguyên !

Ba!

Ông!

Sau một khắc, một đạo quả cầu lôi điện màu tím lớn cỡ nắm tay , trực tiếp từ trong miệng Lữ Hồng Tiêu xì ra!

Tạch tạch tạch tạch...!

xung quanh quả cầu lôi điện màu tím này, lập tức có hồ quang vẩy ra, sấm sét vang dội, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo , đem không khí xung quanh, đều xa lánh không còn!

Một cỗ năng lượng giống như hủy thiên diệt địa , tại trong quả cầu lôi điện màu tím này kích động mà ra, lập tức đụng vào phía trên hư ảnh lợn rừng !

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh giống như rung trời nổ đất truyền đến , đem phương viên trăm dặm đều chấn đến đến lay động một hồi !

Nhất thời, khí lãng đầy trời, lăn lộn sôi trào, giống như hồng thủy phá đê, hướng bốn phương tám hướng lăn lộn lan tràn, phảng phất như đạn hạt nhân bạo tạc, thiên địa một mảnh lờ mờ!

mọi người xem náo nhiệt xung quanh , tuy đã lẫn mất đủ xa, nhưng vẫn bị cái dư ba khủng bố này, trùng kích bay ngược mà lên, chật vật không chịu nổi.

Thậm chí một ít người tu vi thấp, bị dư ba quấn tới, người tại giữa không trung liền ầm ầm nổ tung, hài cốt không còn!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, mặt mũi cũng là tràn đầy hoảng sợ.

Thật không ngờ phía dưới một chiêu ngạnh bính của Chu Tử Chân cùng Lữ Hồng Tiêu, vậy mà khủng bố như vậy!

Mà lấy tu vi của Lâm Hải, nếu dừng lại tại nguyên chỗ, chỉ sợ đều bị ảnh hưởng đến, khoảng cách bị thương.

“Như Yên, rút lui!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, kéo Liễu Như Yên, bay ngược ra xa ba mươi dặm , mới ngừng lại được, mặt mũi tràn đầy chấn kinh!

Hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy bên trên bầu trời, cát vàng đầy trời, che khuất bầu trời.

Cái đầy trời cát vàng kia , giữa không trung thiên địa một màu này, một điểm sáng màu tím như ẩn như hiện, hào quang bắn ra bốn phía.

Khi thì có hào quang màu tím, từ bên trong khí lãng cát vàng , kích xạ mà ra, lóe lên rồi biến mất.

Chính là quả cầu lôi điện màu tím mà Lữ Hồng Tiêu đã phun ra kia, đang tản ra hào quang!

Mà đạo pháp hư ảnh lợn rừng do Chu Tử Chân biến ảo , không ngừng phát ra tiếng rống phẫn nộ, thân thể cao lớn, cũng bị cát vàng che dấu, đã không có bóng dáng!

“Ồ?”

Lâm Hải thấy một màn như vậy , không khỏi chấn động!

“Lữ Hồng Tiêu, thậm chí có bổn sự này !”

Dựa theo Lâm Hải dự đoán, Chu Tử Chân chính là Tán Tiên, đối phó với Lữ Hồng Tiêu một cái Tiên Đạo Chí Tôn như vậy , có lẽ phất tay có thể diệt.

Nếu không thì, khi Chu Tử Chân vừa ra tay, Lữ Hồng Tiêu cũng phải trọng thương ngã xuống đất, mất đi năng lực tái chiến.

Nhưng bây giờ xem ra, tựa hồ không phải có chuyện như vậy a!

Tình cảnh trước mắt, như thế nào càng giống như là Chu Tử Chân cùng Lữ Hồng Tiêu thế lực ngang nhau, đánh nữa là sẽ ngang tay đâu?

Chẳng lẽ nói, chính mình xa xa đánh giá thấp thực lực của Lữ

Hồng Tiêu ?

Ngay tại thời khắc Lâm Hải kinh ngạc không thôi, Lữ Hồng Tiêu ở bên trong cát vàng che lấp, lại không ngừng phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt, nội tâm không ngừng kêu khổ!

“Tán Tiên, quả nhiên không thể dùng lực địch!”

trong lòng Lữ Hồng Tiêu ngầm cười khổ, lão sớm đã biết rõ, thực lực của Tán Tiên , khủng bố dị thường.

Vì thế, Chu Tử Chân vừa ra tay, lão căn bản không dám có bất kỳ may mắn nào.

Trực tiếp há miệng ra, đưa hạt giống Lôi Nguyên màu tím mà lão tế luyện , đều phun ra!

Cái hạt giống Lôi Nguyên này , chính là căn cơ bổn mạng mà đệ tử Lôi Vân Tông từ lúc bắt đầu tu luyện, liền muốn toàn lực bồi dưỡng !

Có thể nói, một thân tu vi của đệ tử Lôi Vân Tông , tất cả đều tế luyện tại phía trên hạt giống Lôi Nguyên.

Hạt giống Lôi Nguyên, chính là chỗ tinh hoa tu luyện của đệ tử Lôi Vân Tông, uy lực của nó thậm chí còn mạnh hơn pháp bảo bản mệnh!

Đương nhiên, cũng chính là bởi vì như thế, hạt giống Lôi Nguyên đối với đệ tử Lôi Vân Tông, trình độ trọng yếu có thể so với tánh mạng.

Hơn nữa, hạt giống Lôi Nguyên cực kỳ yếu ớt, dù là bị một chút tổn thương rất nhỏ , đều tạo thành tổn thất cực lớn.

Bởi vậy, không đến trước mắt sống chết, đệ tử Lôi Vân Tông dù liều mạng trọng thương, cũng sẽ không dễ dàng vận dụng hạt giống Lôi Nguyên.

Hôm nay, Lữ Hồng Tiêu là bị Chu Tử Chân dồn đến thời khắc phải dốc sức liều mạng , phía dưới bất đắc dĩ , mới không thể không chịu!

Sau ngày hôm nay, mặc dù Lữ Hồng Tiêu còn có mệnh tại, chỉ sợ tu vi cũng sẽ tổn hao nhiều, trong vòng ba tới năm năm, đừng mơ tưởng khôi phục!

Bất quá, Lữ Hồng Tiêu đã bất chấp những thứ này.

Bởi vì lão phát hiện, mặc dù là tế ra hạt giống Lôi Nguyên, cũng chỉ là miễn cưỡng trì hoãn thời gian chết, căn bản ngăn cản không nổi một kích này của Chu Tử Chân !

“Đáng giận, chẳng lẽ Lữ Hồng Tiêu ta , phải vẫn lạc sao?!”

Lữ Hồng Tiêu nhìn xem đỉnh đầu, hào quang màu tím của hạt giống Lôi Nguyên đang dần dần ảm đạm , cùng với hư ảnh lợn rừng hung thần cương mãnh, đang gào thét không ngừng , trong lòng rốt cục bay lên sợ hãi thật sâu!

“Mẹ con chim, lão nhân này còn rất kháng đánh!”

Chu Tử Chân thấy một chiêu không có đem Lữ Hồng Tiêu miểu sát, hư ảnh của chính mình lại bị một quả cầu lôi điện màu tím chống đỡ, lập tức giận dữ.

Gầm lên giận dữ, toàn thân chân nguyên nhấp nhô, khí tức sôi trào, đưa tay hướng phía hư ảnh lợn rừng kia , mạnh mẽ nhất chỉ!

“nuốt cho ta !!!”

Rống!

Hư ảnh lợn rừng lần nữa phát ra thanh âm hét lên điên cuồng, phát ra ánh sáng rực rỡ, khí thế hung mãnh, lực áp bách càng thêm đáng sợ , khoảng cách rơi vào phía trên hạt giống Lôi Nguyên .

“Ách!!!”

Lữ Hồng Tiêu kêu đau một tiếng, liền phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lảo đảo, một hồi uể oải.

Cái hạt giống Lôi Nguyên màu tím kia, cũng tại phía dưới áp bách mà rơi xuống hơn một trượng, hào quang ảm đạm, đang liều mạng chèo chống lấy.

“Ta không cam lòng, ta không cam lòng a!”

nội tâm của Lữ Hồng Tiêu , điên cuồng hò hét, trong lúc bất tri bất giác, thần trí cũng bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ.

Mà cái hạt giống Lôi Nguyên kia, tựa hồ cảm ứng được trạng thái của Lữ Hồng Tiêu, vậy mà phát ra một hồi rên rĩ, như khóc như không!

“Ồ?”

“Chuyện gì xảy ra?!” Đột nhiên, lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, vô ý thức đem Tử Lôi Thần Long Tí của chính mình , giơ lên!

Chương 2203: Thần Long hấp thụ

“Chuyện gì xảy ra?”

Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, Tử Lôi Thần Long Tí của chính mình, phảng phất như ngửi thấy được mỹ vị, trở nên dị thường hưng phấn lên.

Đột nhiên ngẩng đầu, Lâm Hải hướng phía hạt giống Lôi Nguyên của Lữ Hồng Tiêu nhìn lại, trong mắt phát ra ánh sáng rực rỡ.

“Chẳng lẽ, là vì quả cầu Lôi Điện màu tím kia?”

Ông!

Khi ánh mắt của Lâm Hải rơi vào bên trên hạt giống Lôi Nguyên , Tử Lôi Thần Long Tí tựa hồ lập tức có cảm ứng, Lôi Nguyên màu tím trong đó , đột nhiên phóng thích mà ra.

Trong chốc lát, cánh tay Lâm Hải đã bị vô số hồ quang điện màu tím vờn quanh, tư tư rung động, vui sướng nhảy lên!

“Thật là nó!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, phản ứng của Tử Lôi Thần Long Tí , nói rõ cái quả cầu ánh sáng Lôi Điện màu tím này, đối với nó có lực hấp dẫn thật lớn.

Xem ra, cái quả cầu ánh sáng Lôi Điện này , không phải là đạo pháp đơn giản , rất có thể là đồ tốt a!

Vừa nghĩ tới chỗ này, tâm tư Lâm Hải lập tức bắt đầu linh hoạt, rất nhanh trong mắt đã hiện lên một tia kiên quyết.

“Cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu Tử Lôi Thần Long Tí đã phát ra nhắc nhở, chính mình liền đụng một cái, xem có thể đem cái quả cầu ánh sáng Lôi Điện này, đoạt đến hay không!”

Nghĩ đến chỗ này, toàn thân cao thấp của Lâm Hải , đột nhiên chân nguyên đại thịnh, bị một tầng hào quang màu tím nhàn nhạt nhanh chóng bao phủ.

Vèo!

Sau đó, thân ảnh của Lâm Hải một phiêu, nhanh giống như là tia chớp, trực tiếp xông vào đám mây!

“Bà mẹ nó, mau nhìn, có người xuất thủ!”

“Ồ, dĩ nhiên là hắn, tiểu tử vừa rồi đánh tơi bời Thượng Húc kia!”

“mẹ nó, hắn một cái Đại Thừa sơ kỳ, lại chạy đến trung tâm chiến đấu, không muốn sống nữa sao?”

Mọi người vây xem, rất xa nhìn thấy Lâm Hải vọt tới, lập tức rung động không thôi, đồng thời nhao nhao xem thường lắc đầu.

Hiển nhiên, tại trong mắt của bất cứ người nào, Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, nhảy vào trong vòng chiến đấu của Tán Tiên cùng Tiên Đạo Chí Tôn, chẳng khác gì tìm chết!

“A!”

Liễu Như Yên cũng không nghĩ tới, Lâm Hải lại đột nhiên bạo lên, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, khuôn mặt biến sắc.

“Mau trở lại, ngươi không muốn sống nữa sao?!”

Liễu Như Yên nhanh chóng thẳng dậm chân, nhưng mà thân ảnh của Lâm Hải, dĩ nhiên đã chôn vùi tại bên trong cát vàng .

Giờ phút này, cho dù muốn lui ra ngoài, chỉ sợ cũng đã không làm được rồi.

“Chủ nhân!”

Chu Tử Chân đang thêm lực lượng, chuẩn bị đem Lữ Hồng Tiêu một lần hành động phá hủy.

Không nghĩ tới thấy hoa mắt, Lâm Hải vậy mà xuất hiện tại giữa không trung, làm cho Chu Tử Chân lại càng hoảng sợ.

Đối diện là quả cầu ánh sáng Lôi Điện màu tím của Lữ Hồng Tiêu , uy lực cuồng bạo khủng bố của nó, Chu Tử Chân so với ai khác đều càng có nhận thức.

tu vi của Lâm Hải tuy không kém, nhưng thật muốn tiến lên, tất sẽ là hữu tử vô sinh a!

“Đừng hoảng hốt, trong lòng ta biết rõ!”

Mắt thấy Chu Tử Chân muốn rút chiêu, chuẩn bị cứu Lâm Hải, Lâm Hải vội vàng cấp tốc nói ra.

“À?”

Chu Tử Chân sững sờ, nhưng cứ một cái công phu chớp mắt như vậy, Lâm Hải dĩ nhiên đã lao vào trong bão cát cùng khí lãng cuồng bạo, vọt tới chỗ cách hạt giống Lôi Nguyên chưa đủ ba trượng .

Ông!

Lâm Hải mới vừa tiếp cận, lập tức lực lượng Lôi Đình cuồng bạo khủng bố, mang theo khí tức lăng lệ ác liệt giống như xé rách không gian, hướng phía Lâm Hải cuốn tới.

Trong lòng Lâm Hải giật mình, uy lực của quả cầu ánh sáng màu tím này cực mạnh, vượt xa tưởng tượng.

Nếu là bị lôi điện màu tím mà nó kích xạ ra đánh trúng, chính mình chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ thịt nát xương tan!

“Uống!”

Kìm lòng không được, Lâm Hải quát lên một tiếng chói tai, Tử Lôi Thần Long Tí đột nhiên duỗi ra, cánh tay lăng không thửdò xét!

Vèo!

Nhất thời, ở bên trong năm ngón tay , kích xạ ra điện mang màu tím , xuyên thấu cát vàng, lập loè chói mắt.

Trong chốc lát, năm đạo điện mang này , vậy mà hóa thành năm đầu Thần Long màu tím, lăn lộn xoay quanh, bay tán loạn, đem lôi điện màu tím đang bắn về phía Lâm Hải , khoảng cách thôn tính tiêu diệt!

“Đây là... Thần Long!”

ở bên trong cát vàng , năm đầu Thần Long màu tím lăn lộn bay lượn tạo ra tiếng nổ, lập tức lại để cho tất cả mọi người chấn động, mặt mũi tràn đầy chấn kinh!

Nhưng mà, còn chưa chờ mọi người phục hồi tinh thần lại, một màn lại để cho người càng thêm kinh hãi xuất hiện!

Chỉ thấy năm đầu Thần Long màu tím này, cùng ngâm lên, sau đó vung vẩy long trảo, phóng lên trời, hướng phía quả cầu ánh sáng Lôi Điện màu tím kia, nhào tới.

Ông!

Trong chớp mắt, năm đầu Thần Long màu tím, liền đem hạt giống Lôi Nguyên, vây quanh ở trong.

Sau đó, tại trong ánh nhìn soi mói vô cùng kinh hãi của mọi người , vậy mà phi tốc thu nhỏ lại, trôi nổi bên mặt ngoài của quả cầu ánh sáng Lôi Điện .

Chợt nhìn qua, tựa như phía trên quả cầu ánh sáng Lôi Điện, có điêu khắc năm đầu Thần Long màu tím.

“Đây là có chuyện gì?”

tất cả mọi người đều mộng ép, nhìn một màn quỷ dị này , tràn đầy kinh hãi cùng khó hiểu.

Phốc!

Ngay khi năm đầu Thần Long màu tím bàn phù trên quả cầu ánh sáng Lôi Điện, Lữ Hồng Tiêu ở trên mặt đất liền cuồng bắn ra một búng mũi tên máu!

Sau đó, thân hình uể oải, sắc mặt như tro tàn, chậm rãi xụi lơ trên mặt đất.

Đồng thời, nội tâm gào thét một hồi, trong mắt chỉ còn sót lại vô tận tuyệt vọng!

“Hạt giống Lôi Nguyên, hạt giống Lôi Nguyên của ta !”

Lão hoảng sợ phát hiện, hạt giống Lôi Nguyên mà chính mình đã tế luyện qua vô số năm tháng, giờ khắc này vậy mà mất đi liên hệ cùng mình rồi!

Xì xì xì xì...!

Cái lúc này, hạt giống Lôi Nguyên dĩ nhiên đã thành vật vô chủ, không ngừng phóng thích ra lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, hồ quang điện màu tím đùng đùng loạn hưởng, không ngừng nhảy nhót tháo chạy.

Nhưng mà, năm đầu Thần Long kia, không ngừng chớp động hào quang màu tím, phảng phất như một cái cái chụp vô hình, đem lực lượng Lôi Đình của hạt giống Lôi Nguyên bao ở trong đó.

Tùy ý cho hồ quang điện nhảy nhót, sấm sét vang dội, nhưng không cách nào lọt ra ngoài mảy may!

“Ồ, chủ nhân đang làm cái gì?”

Chu Tử Chân thấy thế, hai mắt to lập tức trợn tròn xoe, vẻ mặt ngạc nhiên.

“Còn không thu chiêu!”

Đột nhiên, Lâm Hải quát lên một tiếng chói tai, hướng phía Chu Tử Chân la lớn.

Con mẹ nó cái đầu heo này , không có thấy mình đã khống chế cái quả cầu ánh sáng Lôi Điện màu tím kia sao?

Lại vẫn không đem đạo pháp trên đỉnh đầu rút lui đi.

Tuy Chu Tử Chân vì sợ làm bị thương chính mình, nên đã khống chế đạo pháp, khiến cho nó không hề giáng xuống.

Nhưng, uy áp của Tán Tiên rơi tại trên người mình, cũng là cực kỳ không dễ chịu, khí huyết lăn lộn, đều nhanh hộc máu.

“À? A, đã biết!”

Chu Tử Chân lúc này mới vội vàng đáp ứng một tiếng, hướng phía hư ảnh lợn rừng cực lớn giữa không trung kia nhất chỉ.

“Thu!”

Ông!

Nhất thời, hư ảnh lợn rừng kia lay động rất nhỏ một hồi, rồi tan thành mây khói, biến mất tại chính giữa tầm mắt của chúng nhân.

Cái uy áp cường đại đáng sợ do Tán Tiên phóng thích mà ra kia , cuồng phong dẹp loạn, đầy trời cát vàng, rốt cục dần dần tiêu tán, hạ xuống bên trên đất .

Cái lúc này, tình hình giữa không trung , rốt cục hiện ra vô cùng rõ ràng ở trước mặt tất cả mọi người.

“Nhanh nhìn, cái quả cầu ánh sáng Lôi Điện màu tím kia, đã bị năm đầu Thần Long chế trụ!”

“Chà mẹ nó, quả cầu ánh sáng Lôi Điện kia một mảnh ảm đạm, cơ hồ đều trong suốt rồi!”

“Các ngươi xem, năm đầu Thần Long không ngừng lập loè, đó là đang hấp thụ năng lượng của quả cầu ánh sáng Lôi Điện!”

“mẹ nó, cái tóc trắng kia chỉ là một cái Đại Thừa sơ kỳ, nhưng hắn là làm sao làm được!”

một màn không thể tưởng tượng trước mặt , đem tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Nguyên một đám nhìn Lâm Hải, lại nhìn xem quả cầu ánh sáng Lôi Điện cơ hồ đã bị chôn vùi , tất cả đều trợn tròn mắt.

Ông!

Đúng lúc này, một tia năng lượng cuối cùng của hạt giống Lôi Nguyên kia, rốt cục bị triệt để hút khô.

Hào quang lóe lên, tiêu thất vào hư không , chỉ còn lại có một ít hồ quang điện rải rác, tháo chạy ra mọi nơi, lại trong nháy mắt cũng bị hấp thu hầu như không còn.

Rống!

Cho tới giờ khắc này, năm tiếng rồng ngâm vang lên, năm đầu Thần Long màu tím kia lần nữa xoay quanh lên không, vui mừng du động.

Từng đạo cảm xúc vui mừng khôn xiết, thông qua Tử Lôi Thần Long Tí, truyền vào trong nội tâm của Lâm Hải .

Trong lòng Lâm Hải đại hỉ, biết rõ Tử Lôi Thần Long Tí thành công rồi!

cái quả cầu ánh sáng Lôi Điện vô cùng cường đại của Lữ Hồng Tiêu kia, lại bị Tử Lôi Thần Long Tí hấp thu.

Cái này thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn!

“Thu!”

Lâm Hải thầm hô một tiếng, phía dưới ý niệm, đem năm đạo Thần Long, thu hồi vào trong Tử Lôi Thần Long Tí.

Hiện tại còn không phải thời điểm để xem xét thu hoạch , ánh mắt Lâm Hải xoay chuyển, rơi trên người Lữ Hồng Tiêu ở trên mặt đất .

Đã thấy trước ngực Lữ Hồng Tiêu bị máu tươi nhuộm thấu, vẻ mặt ngốc trệ, trong mắt đúng là tuyệt vọng.

Mặc dù không chết, cũng đã là hấp hối, mệnh huyền một đường!

“Ha ha, lão gia hỏa, chết đi cho ta!”

Không đợi Lâm Hải động thủ, Chu Tử Chân ở một bên , cười lớn một tiếng, đưa tay là một đạo khí mang, hướng phía cái trán Lữ Hồng Tiêu, kích bắn đi.

“Tiểu nhân vật, ngươi dám!!!”

Mắt thấy công kích của Chu Tử Chân , muốn đem Lữ Hồng Tiêu đánh chết, đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên.

Tíu tíu!

Ngay sau đó, một đạo tiếng xé gió bén nhọn vang lên, lưu quang chớp động, cùng khí mang của Chu Tử Chân , ầm ầm đụng vào nhau.

Phanh!

Trong chốc lát, khí mang của Chu Tử Chân bị kích thành phấn vụn, tiêu tán thành vô hình!

“Ai u má ơi!”

Chu Tử Chân kêu đau một tiếng, phù phù một tiếng, đặt mông ngã trên mặt đất!

Chương 2204: Ngươi tốt, Đường chủ Lục mạo đường (lục mao＝ nón xanh)

Dị biến xoay mình, tất cả mọi người tại đây đều kinh hãi, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy một đạo vầng sáng màu lục, nhanh chóng giống như là lưu tinh xẹt qua phía chân trời, vèo một tiếng, đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Cung Đường chủ! Là Cung Đường chủ Lục Điện Đường của Lôi Vân Tông !”

“Cung Thước thế nhưng mà là Nhị kiếp Tán Tiên, lão đến, tiểu tử kia muốn xui xẻo!”

đồng tử của mọi người co rụt lại, nhao nhao lộ vẻ mặt kính sợ.

Nhị kiếp Tán Tiên, đối với tuyệt đại đa số người tu hành mà nói, là tồn tại cần phải cần nhìn lên .

Đối mặt với Cung Thước, trong lòng mọi người tại đây kìm lòng không được mà xiết chặt, liền thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài rồi.

Bá bá bá bá!

Ngay lập tức sau đó, lại là mấy cái bóng người, theo sát phía sau Cung Thước, đi tới trước mặt mọi người .

“Nhanh đi, đừng chậm chễ cứu chữa Lữ Phó Đường chủ!”

Cung Thước cau mày, thấy sắc mặt Lữ Hồng Tiêu trắng bệch, hơi thở mong manh, một bộ dạng gần chết , cuống quít hướng phía người sau lưng phân phó nói.

Lập tức, có đệ tử Lôi Vân Tông, cấp tốc tiến lên đem Lữ Hồng Tiêu nâng dậy, phục dùng đan dược, dùng chân nguyên để chữa thương.

Cùng lúc đó, Lâm Hải cũng đã đến trước mặt Chu Tử Chân , lo lắng mà hỏi.

“Tiểu Trư, ngươi như thế nào đây?”

Chu Tử Chân cười toe toét miệng, đứng dậy vuốt vuốt bờ mông.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, bị hung hăng đụng phải thoáng một phát, bờ mông thiếu chút nữa bị ném vụn!”

Lâm Hải thấy thế, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra, Chu Tử Chân cũng không lo ngại, chỉ là bị đạo Lôi Đình màu lục kia, trùng kích ngã một phát mà thôi.

Cái lúc này, Lâm Hải mới ngẩng đầu lên, ánh mắt nhắm lại, hướng phía Cung Thước nhìn lại.

Mà Cung Thước giờ phút này, đang xem xét thương thế của Lữ Hồng Tiêu , trong lòng thoáng cái đằng lên lửa giận!

Lao tọa trấn thành Thái Thản, toàn quyền phụ trách sự tình ở di tích cổ Hoang Sa , Lữ Hồng Tiêu với tư cách Phó Đường chủ Tử Điện Đường , đến đây hiệp trợ chính mình.

Hôm nay, vừa mới bị chính mình phái đến nơi đây, phong tỏa cửa vào phía đông , không nghĩ tới liền bị trọng thương.

Hơn nữa, lão khiếp sợ phát hiện, hạt giống Lôi Nguyên của Lữ Hồng Tiêu vậy mà biến mất không thấy.

Bởi như vậy, cho dù Lữ Hồng Tiêu giữ được một mạng, tu vi cũng hủy trong một sáng, nhiều năm khổ tu đã trôi theo nước chảy.

Cái này chẳng những đối với bản thân Lữ Hồng Tiêu, là hậu quả khó có thể thừa nhận, cho dù đối với toàn bộ Lôi Vân Tông mà nói, đều là tổn thất cực lớn!

Càng làm cho Cung Thước phẫn nộ không thôi chính là, sau đó lão nên hướng Đường chủ Tử Điện Đường giao phó như thế nào ?

Mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt Cung Thước mang theo sát khí lạnh như băng, bỗng nhiên đã rơi vào trên người Lâm Hải cùng Chu Tử Chân .

“Lâm Hải?!!”

“Dĩ nhiên là ngươi!!!”

phía dưới cái xem xét này , mí mắt Cung Thước mạnh mẽ nhảy lên, một cỗ khí tức khủng bố ngập trời , bỗng nhiên tách ra.

Oanh!

Sau một khắc, dùng Cung Thước làm trung tâm, khí lãng xung quanh phảng phất đều bị xung kích đến lăn lộn sôi trào.

Trong chốc lát, cát vàng đầy trời, không gió tung bay, cả phiến không gian, đều bị một cỗ sát cơ đáng sợ bao phủ, phảng phất không khí đều bị ngưng kết, lại để cho người tâm kinh đảm hàn.

Một cỗ áp lực cơ hồ khiến người hít thở không thông, lập tức tràn ngập, trái tim của tất cả mọi người , thoáng cái nâng lên cổ họng, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

“Thật đáng sợ, cái này là thực lực của Nhị kiếp Tán Tiên sao?”

“Có nghe hay không, cái tóc trắng kia , dĩ nhiên cũng gọi là Lâm Hải!”

“Lâm Hải? chính là cái mãnh nhân giết chết Trú Thành Sứ Thượng Quan Hồng ở thành Thái Thản, còn bị toàn thành truy nã kia ?”

“Chà mẹ nó, cái Lâm Hải này thật to gan, cái lúc này lại vẫn dám xuất hiện!”

“Đã xong đã xong, hắn cho dù có ngưu bức hơn, hôm nay cùng Cung Thước đụng vào nhau, cũng chạy không thoát rồi!”

Mọi người vây xem, cảm thấy hô hấp đều dồn dập lên, hiện trường thoáng cái trở nên cực kỳ yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Mà Lâm Hải cái lúc này, cũng chậm rãi quay đầu, hướng phía Cung Thước trông lại.

Sau đó, Lâm Hải bỗng nhiên cười cười, dùng ngữ khí vô cùng thân thiết nói ra.

“U, ta tưởng là ai đâu rồi, nguyên lai là Cung Đường chủ của lục mạo (nón xanh) đường a!”

“Ngươi tốt, Đường chủ Lục mạo đường , mấy ngày không thấy, còn sống đâu?”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, không khí vốn tràn ngập khí tức áp lực khắc nghiệt, lập tức bị đánh phá.

Mọi người vây xem, tuy kính sợ Cung Thước, không dám lớn tiếng ồn ào, nhưng vẫn là bị một câu của Lâm Hải , trực tiếp làm cho tức cười.

“Ha ha ha ha!”

Không biết là ai dẫn đầu, nhất thời, hiện trường một mảnh tiếng cười.

“Mẹ nó, Đường chủ Lục mạo đường ? Lâm Hải tiểu tử này, cũng thật độc a!”

“Đậu phộng, tuy lão tử không dám đắc tội Lôi Vân Tông, nhưng thật muốn đối với Lâm Hải nói một câu, huynh đệ phục ngươi!”

“Ha ha ha, cái gọi Lâm Hải này, lão tử ai cũng đều không phục, chỉ phục ngươi!”

“Mẹ nhà ngươi bên cạnh!” Cung Thước cũng bị một câu bất thình lình của Lâm Hải , trực tiếp làm cho mộng ép.

Chờ nghe được thanh âm chợt cười của mọi người , Cung Thước mới kịp phản ứng, tức giận đến thiếu chút nữa đều phun ra đến một búng máu .

“Ồ, Cung Đường chủ, mặt của ngươi như thế nào cũng tái rồi? Có phải mang nón xanh nhiều hơn, chính là giống như ngươi vậy hay không à?”

Lâm Hải bỗng nhiên lại chỉ vào cái mặt đã bị tức đến xám ngắt của Cung Thước, một hai kinh ngạc nói.

Phốc!

“Ha ha ha ha!”

tiếng cười vừa mới dẹp loạn một ít , tại sau khi Lâm Hải những lời này về , lại một lần nữa ầm ầm vang lên.

Cái lúc này, mọi người càng thêm đã không có cố kỵ, cười càng dữ tợn.

“chết cho ta !”

Cung Thước một tiếng hét to, ở đâu còn dễ dàng tha thứ được nữa?

Đưa tay một chưởng, lập tức phong vân biến sắc, sấm sét vang dội, hồ quang điện màu xanh lá trải rộng thương khung, lực lượng Lôi Đình cường đại , đem không gian đều áp bách run rẩy lên.

Tạch...!

Đột nhiên, một đạo Lôi Đình khủng bố màu xanh lá , từ trên trời giáng xuống, mang theo vầng sáng chói mắt , giống nhưdễ như trở bàn tay , hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, bổ xuống dưới!

Tê ~

tiếng cười của mọi người , im bặt mà dừng, nhao nhao hít một hơi khí lạnh, mặt mũi tràn đầy sợ hãi!

Tuy mọi người đứng xa xa đang trông xem thế nào, nhưng cái tia chớp Lôi Đình này vừa ra, như cũ khiến mọi người toàn thân giật mình một cái, sợ tới mức thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài rồi.

Cho tới giờ khắc này, mọi người mới biết rõ, Nhị kiếp Tán Tiên vậy mà khủng bố như vậy!

“Đã xong, nếu Lâm Hải còn có thể sống sót, lão tử đem đầu cắt xuống làm cái bô!”

Trong tâm mọi người , nhao nhao lắc đầu một hồi, không có người cho rằng, đối mặt với một kích đáng sợ như thế của Cung Thước , Lâm Hải còn có thể sống tiếp được.

Lâm Hải thấy Cung Thước ngang nhiên ra tay, cũng là cả kinh, trong lòng mạnh mẽ nhảy dựng.

Tạch...!

Sau đó, cái Lôi Đình khủng bố giống như hủy thiên diệt địa kia, tinh chuẩn bổ vào trên đỉnh đầu Lâm Hải .

Phanh!

Ngay sau đó, cát vàng trên mặt đất, giống như bị ném vào một khỏa bom tấn, lập tức phô thiên cái địa, bay múa đầy trời.

Cả phiến không gian lập tức bị cát bụi phong bạo tràn ngập, cuồng phong kêu khóc, cát bay đầy trời, phảng phất như tận thế tiến đến.

“Nhanh, vận chuyển chân khí chống cự!”

Mọi người vây xem sắc mặt đại biến, liên tục kinh hô.

Một bên phi tốc lui về phía sau, một bên đem chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, bảo vệ thân hình không bị cát bay chôn vùi.

Tuy giờ phút này, trước mắt chỉ là đất cát bụi màu vàng đang bay múa, làm cho không người nào có thể thấy vật.

Nhưng trong nội tâm của mọi người , đều có một cái thanh âm giống nhau.

“Lâm Hải, đã xong!”

một đạo tia chớp Lôi Đình vừa rồi của Cung Thước kia , uy lực có bao nhiêu đáng sợ, mọi người đã tận mắt nhìn thấy!

Đừng nói là Lâm Hải, coi như là cường giả Nhất kiếp Tán Tiên, bị Lôi Đình đánh trúng, đều tất nhiên sẽ hữu tử vô sinh!

Lâm Hải chính là Đại Thừa sơ kỳ, có thể diệt sát Trú Thành Sứ Thượng Quan Hồng, đánh tơi bời cao thủ Đăng Tiên Bảng -Thượng Húc .

Nếu không chết, cái sự tích này đủ để cho thanh danh của Lâm

Hải lên cao, trở thành nhân vật phong vân.

Nhưng mà, Lâm Hải ngàn không nên vạn không nên, tại thời điểm này gặp được Cung Thước , còn dám khiêu khích, không nghĩ hết mọi biện pháp chạy trốn.

Kết quả là, cuối cùng đã rơi vào cái kết cục hài cốt không còn, hình thần câu diệt .

Đối với kết cục của Lâm Hải như vậy, nội tâm mọi người, không khỏi thổn thức cùng tiếc hận một hồi .

Đầy trời cát vàng, trọn vẹn bay lên hơn mười phút, mới dần dần rơi xuống, ánh mắt của mọi người , dần dần rõ ràng. Nhưng sau đó, sắc mặt của tất cả mọi người khẽ giật mình, sau đó hoảng sợ biến sắc, thoáng cái tất cả đều ngây dại!

Chương 2205: Không có ý tứ, ca khai treo rồi!

Chỉ thấy chỗ mà Lôi Đình của Cung Thước bổ xuống, một đạo nhân ảnh khóe miệng còn mang theo dáng tươi cười tà mị, đang bình tĩnh đứng ở nơi đó.

Cái khóe mắt có chút nhướn lên kia, cùng với lập loè trong ánh mắt, mang theo một tia đùa giỡn trêu chọc nồng đậm .

Không phải người khác, đúng là Lâm Hải!

“Điều đó không có khả năng!”

Mọi người vây xem, kinh hãi đến cái cằm thiếu chút nữa đã mất.

Nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm, há to miệng, trong mắt tràn đầy khó có thể tin.

Vừa rồi, một đạo Lục Lôi kia của Cung Thước, uy lực mạnh bao nhiêu, thế nhưng mà tất cả mọi người đều thấy được.

Coi như là Tán Tiên, bị đánh trúng, đều chưa hẳn có thể sống được tiếp.

Thế nhưng mà Lâm Hải, chính là một cái Đại Thừa sơ kỳ, như thế nào lại bình yên vô sự, thậm chí bộ dạng liền một chút bị thương cũng đều không có?

Cái này quá mẹ nó huyền huyễn đi à nha?

Mọi người thậm chí hoài nghi, chính mình có phải đang nằm mơ hay không ?.

Cung Thước ở đối diện , giờ phút này cũng hoàn toàn trợn tròn mắt, nhìn Lâm Hải một hồi phát mộng.

“Chẳng lẽ, một Lôi vừa rồi của chính mình , không có bổ trúng?”

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!”

Cung Thước không thể tưởng tượng, đầu đều có chút chuyển không đến rồi.

Bất quá, cuối cùng Cung Thước cũng không phải là người thường, cảm xúc rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Xem ra, trên người cái Lâm Hải này, nhất định là có chí bảo gì đó, mới có thể tránh thoát một kiếp.

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt lạnh lùng của Cung Thước , lóe ra sát cơ, hướng phía Lâm Hải cười lạnh một tiếng .

“Nhìn không ra, ngươi thật đúng là thật sự có tài!”

Lâm Hải thì là hai tay ôm ngực, có chút nhún vai, một bộ ngữ khí nghiền ngẫm mà nói ra.

“Quá khen quá khen, so ra vẫn kém Cung Đường chủ của Lục mạo đường (đường nón xanh) !”

con mắt Cung Thước mạnh mẽ nhảy lên, một cơn tức giận dâng lên mà ra.

Cái Lâm Hải chết tiệt này, lại con mẹ nó gọi thẳng mình là Đường chủ của Lục mạo đường , thật sự là miệng thiếu nợ a!

Ánh mắt phát lạnh, ngữ khí Cung Thước mang theo sát khí lạnh như băng, âm trầm nói.

“Lâm Hải, ngươi bớt càn rỡ, một lần giết không chết ngươi, ta liền giết ngươi hai lần, hai lần giết không chết, liền giết ngươi ba lượt!”

“Hôm nay, ngươi mơ tưởng còn sống mà rời đi!”

Tạch...!

Cung Thước nói xong, lại là một đạo Lôi Đình màu xanh lá, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, hướng phía Lâm Hải đánh xuống dưới.

Lâm Hải thấy thế, thì là nhếch khóe miệng lên, lộ ra ánh mắt khinh thường , không né không tránh, phảng phất như đang đợi tia chớp bổ xuống đỉnh đầu của mình.

Mọi người thấy tình cảnh này, tất cả đều hô hấp trì trệ, cuống quít mở to hai mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, muốn xem xem Lâm Hải, đến tột cùng ứng đối như thế nào .

Mà ngay cả Cung Thước, trong mắt cũng là tinh mang lập loè, ánh mắt không rời Lâm Hải nửa bước.

Lão ngược lại muốn nhìn, Lâm Hải như thế nào lại tránh được công kích của mình!

Oanh!

Lôi Điện màu xanh lá , tinh chuẩn không thể nghi ngờ đã rơi vào trên đầu Lâm Hải, trực tiếp đem Lâm Hải bổ đến cặn bã đều không có thừa.

dư ba của tia chớp , oanh kích tại phía trên mặt đất Hoang Sa .

Cả phiến không gian lần nữa bốn phía nổi lên cát bụi, che khuất bầu trời, làm cho không người nào có thể thấy vật!

Hơn mười phút sau, đợi đến khi cát vàng tan mất, bụi bậm phiêu tán, mọi người vội vàng mở to hai mắt, hướng phía vị trí trước đó của Lâm Hải nhìn lại.

Nhưng phía dưới vừa nhìn này, mọi người lần nữa nghẹn họng nhìn trân trối, triệt để trợn tròn mắt.

Sau đó, hống một tiếng, đám người triệt để sôi trào!

“Chà mẹ nó, Lâm Hải vậy mà chính ở chỗ này!”

“Không chết, Lâm Hải lại không chết!”

“Mẹ nó, tà môn rồi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!”

Cung Thước giờ phút này, mí mắt cũng là run run một hồi, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này đây, lão là tận mắt nhìn thấy, Lôi Đình màu xanh lá đã rơi vào trên đỉnh đầu Lâm Hải, đem cả người Lâm Hải, lập tức bổ tan thành mây khói.

Thế nhưng mà hôm nay, Lâm Hải tại sao lại con mẹ nó xuất hiện!

Mà Lâm Hải thấy Cung Thước hướng phía hắn trông lại, lại nhếch miệng cười cười, hướng phía Cung Thước khoát tay áo.

“Này, Đường chủ Lục mạo đường , ngươi tốt!”

“Ta tốt con em ngươi!” Cung Thước gầm lên giận dữ, đưa tay lại là một đạo Lôi Đình màu xanh lá, két một tiếng, bổ vào đỉnh đầu Lâm Hải.

Nhưng chờ cát vàng tán đi, lúc thân ảnh của Lâm Hải lại một lần nữa hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện ở trước mặt mọi người , tất cả mọi người đã là một mảnh tĩnh mịch, lâm vào trầm mặc!

Cung Thước đường đường là Nhị kiếp Tán Tiên, đánh liền ra ba đạo Lôi Đình, vậy mà giết không chết một cái Lâm Hải!

Đối mặt với một màn không thể tưởng tượng này , mọi người trợn mắt há hốc mồm, đã hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải.

Cung Thước giờ phút này, sắc mặt một mảnh tái nhợt, thật sự là vừa tức vừa giận!

“Hỗn đản, ta cũng không tin giết không chết ngươi!”

Tạch tạch tạch tạch tạch!

phía dưới nổi giận , cánh tay Cung Thước liên tục vung vẩy, Lôi Đình màu xanh lá liên tiếp, hướng phía Lâm Hải điên cuồng oanh tạc!

Liên tiếp hơn mười đạo Lôi Đình qua đi, Cung Thước mới dừng tay lại, nặng nề hừ lạnh một tiếng!

“Ta cũng không tin, phía dưới mười ba đạo Lôi Đình này , ngươi còn có thể bảo vệ tánh mạng!”

Thế nhưng mà rất nhanh, cát vàng tán đi, Cung Thước lại một lần nữa trợn tròn mắt.

Chỉ thấy Lâm Hải vẫn như trước đó, như cũ hoàn hảo đứng ở nơi đó, đang dùng ánh mắt đùa giỡn trêu chọc , xem thường nhìn mình.

Đừng nói đem Lâm Hải giết chết, thậm chí ngay cả một sợi tóc của Lâm Hải cũng đều không ít đi!

đồng tử của Cung Thước co rút lại một hồi , triệt để ngây dại.

Đã qua hơn nửa ngày, mí mắt mới mạnh mẽ nhảy lên, ánh mắt kích xạ ra hàn mang .

Ông!

Trong chốc lát, một đoàn hồ quang điện màu xanh lá, bỗng nhiên hướng không mà lên, mang theo uy áp khủng bố , bay đến trên đỉnh đầu Lâm Hải.

Bá!

Một cỗ khí tức vô hình, lập tức đem Lâm Hải tập trung, phảng phất tại xung quanh Lâm Hải, tạo thành một đạo bình chướng bằng Lôi Đình .

“Tập trung khí tức của ngươi, nhìn ngươi còn chạy chỗ nào!”

Cung Thước hét lớn một tiếng, lần nữa huy động cánh tay, một đạo Lôi Đình màu xanh lá vừa thô vừa to, ầm ầm rơi xuống!

Tạch...!

Tiếng sấm rung trời, vầng sáng chói mắt, hai mắt Cung Thước trừng tròn xoe, một bên nhìn chằm chằm vào Lôi Đình đánh xuống tại đỉnh đầu Lâm Hải, một bên hết sức chăm chú, cảm thụ được khí tức của Lâm Hải .

Lâm Hải bị khóa định, lão tin tưởng vững chắc, lúc này đây Lâm Hải tuyệt đối chạy không được!

Ông!

Theo Lâm Hải bị Lôi Đình màu xanh lá bổ trúng, khí tức của Lâm Hải mà Cung Thước tập trung, cũng đi theo lập tức biến mất.

“Hừ, cái này nhìn ngươi còn không chết!”

trên mặt Cung Thước, rốt cục hiện ra một vòng tươi cười đắc ý.

khí tức của Lâm Hải biến mất, nói rõ Lâm Hải xác thực đã chết, nếu không hắn không có khả năng không cảm ứng đến.

Đợi cát vàng tán đi, Cung Thước mang theo vẻ mặt tươi cười đắc ý, tự tin thong dong hướng phía chỗ Lâm Hải đứng nhìn lại.

Nhưng phía dưới vừa nhìn này, Cung Thước thoáng cái giống như là tượng gỗ, triệt để mộng ép!

“Điều đó không có khả năng!!!”

Đã qua chừng một phút đồng hồ, Cung Thước mới nghẹn ngào thét lên một tiếng, hai mắt như gặp quỷ rồi!

Chỉ thấy một cái nam tử dáng người hơi có vẻ thon gầy, đang hai tay ôm ngực, hướng phía lão đùa giỡn trêu chọc nhướn nhướn lông mi.

Không phải Lâm Hải, còn có thể là ai!!!

“Chuyện gì xảy ra, này sao lại thế này?!!!” suy nghĩ của Cung Thước , triệt để đại loạn rồi.

Vừa rồi, khí tức của Lâm Hải rõ ràng đã biến mất, như thế nào lại còn ở nơi này, bình yên vô sự!

Lâm Hải nghe được, thì là hai tay khoanh lại, đùa giỡn trêu chọc nói.

“Không có ý tứ, ca khai treo rồi!”

Trong giây lát, trong lòng Cung Thước đập mạnh một cú, sau đó trong mắt tinh mang đại thịnh.

Chẳng lẽ nói, pháp bảo mà Lâm Hải mang trên người này, chẳng những có thể chống cự công kích cường đại , thậm chí liền cả khí tức đều có thể che dấu?!

Nghĩ đến chỗ này, Cung Thước thoáng cái kích động rồi.

Nếu thật như thế, có mang bảo vật này, cái kia cơ hồ có thể nói là vô địch thiên hạ a!

Trong chốc lát, phẫn nộ tức giận trước đó Cung Thước , thoáng cái đã tan thành mây khói.

Mà chuyển biến thành,kích động cùng tham lam thật sâu !

“Nhất định phải đạt được cái pháp bảo này , nhất định phải đạt được cái pháp bảo này !”

nội tâm Cung Thước, có một cái thanh âm hưng phấn như điên, đang điên cuồng hò hét, lại để cho hai mắt Cung Thước , lập tức trở nên huyết hồng.

Lúc lần nữa nhìn về phía Lâm Hải , tựa như dã thú tham lam nhìn chằm chằm vào con mồi thèm thuồng đã lâu !

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải thấy ánh mắt Cung Thước khác thường, nước miếng đều nhanh chảy ra rồi, lập tức lui về phía sau một bước.

Sau đó, hai tay ôm ngực, vẻ mặt cảnh giác nói.

“Này, Đường chủ Lục mạo đường, ta cảnh cáo ngươi a, tuy toàn thân ngươi đều tái rồi, nhưng cũng không liên quan tới ca ca!”

“Đừng nhìn chằm chằm vào ca ca như vậy , tựa như ca ca ngủ cùng lão bà ngươi ấy, ta sợ hãi!”

Cung Thước nghe được lời nói trào phúng của Lâm Hải , liền sinh khí phẫn nộ đều chẳng quan tâm rồi.

Khóe miệng nhếch lên, sắc mặt Cung Thước lộ ra một vòng nhe răng cười.

“Lâm Hải, bớt ở đằng kia ba hoa!”

“Bổn Đường chủ giết không chết ngươi, liền bắt sống ngươi!”

Vèo! tiếng nói của Cung Thước vừa rơi xuống đất, Lâm Hải chỉ cảm thấy trong mắt lóe lên quang mang màu xanh lục, trước mắt đã không có bóng dáng của Cung Thước !

Chương 2206: Vây quanh!

“Thật nhanh!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, không thể tưởng được Cung Thước vậy mà cải biến sách lược, muốn sống bắt chính mình rồi.

Bởi như vậy, Lâm Hải thật đúng là không thể né vào trong Luyện Yêu Hồ .

Nếu không, chính mình một khi trốn đi, Cung Thước thủ tại chỗ này không đi, cái kia chính mình liền không có biện pháp đi ra.

Vèo!

Lâm Hải vô ý thức bay lui về phía sau, đồng thời ý niệm khẽ động, một đạo vầng sáng màu trắng, bỗng nhiên xẹt qua phía chân trời!

Oanh!

Sau một khắc, một tiếng vang thật lớn truyền đến, trên bầu trời bỗng nhiên có ánh sáng xanh cùng trắng, kịch liệt đụng vào nhau.

Đầy trời khí lãng, lập tức lăn lộn sôi trào, bầu trời một mảnh vầng sáng chói mắt, văng bay vụt khắp nơi.

Đem cát vàng trên mặt đất kia, xoáy lên độ cao mấy trượng, che khuất bầu trời, bay múa đầy trời.

Cùng lúc đó, hai bóng người vừa chạm vào liền phân, bỗng nhiên hướng phía phương hướng ngược nhau rơi xuống, cách xa nhau vài trăm mét, dao thị mà đứng!

“Ai?!”

Cung Thước bị ánh sáng trắng đánh lui, sắc mặt lập tức biến đổi, sau khi hạ xuống liền mạnh mẽ ngẩng đầu, hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy một cái nam tử trung niên dáng người nhỏ gầy, giữ lại chòm râu dê , hai cái mắt nhỏ lòe lòe sáng lên , đang lạnh như băng nhìn mình chằm chằm.

“Là ngươi?!”

Cung Thước liếc cái liền nhận ra Dương Hiển ở đối diện, đồng tử không khỏi bỗng nhiên co rụt lại!

Dương Hiển thì là nhếch khóe miệng lên, lạnh lùng cười cười.

“Đúng vậy, chính là ta!”

Tâm Cung Thước , thoáng cái trầm xuống.

Trước đó lần thứ nhất tại phủ Trú Thành Sứ, thời điểm lão muốn giết Lâm Hải , là Dương Hiển đã ngăn trở lão.

Về sau càng là Diệp Thành Tiên Quân xuất hiện, mới khiến cho Lâm Hải tránh được một kiếp.

Không nghĩ tới hôm nay, Dương Hiển lại lần nữa không hề có dấu hiệu mà đột nhiên xuất hiện, đem Lâm Hải cứu.

trong lòng Cung Thước, lập tức vừa tức vừa giận, đồng thời lại một hồi vô lực.

Tuy lão thân là Nhị kiếp Tán Tiên, tại trong toàn bộ phạm vi thế lực của Lôi Vân Tông, đều chưa có người lại để cho lão kiêng kị.

Nhưng hết lần này tới lần khác không khéo chính là, Dương

Hiển đối diện, cũng là một cái Nhị kiếp Tán Tiên, thực lực không tại phía dưới lão.

Có Dương Hiển tại, muốn bắt sống Lâm Hải, chỉ sợ khó khăn!

“Bằng hữu, Cung mỗ cùng ngươi không oán không cừu, cớ gì lại cứ liên tiếp cùng Cung mỗ là địch?”

“Mong bằng hữu cho ta cái mặt mũi, chỉ cần bằng hữu ai cũng không giúp, chờ ta bắt được Lâm Hải, nhất định sẽ hảo hảo tạ ơn bằng hữu!”

Cung Thước biết rõ ngạnh không được, chỉ có thể nhịn giận, uyển chuyển hướng Dương Hiển khuyên bảo.

Nhưng mà, Dương Hiển nghe xong thì là sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy giễu cợt, khinh thường nói.

“Ngu xuẩn a!”

“Cho mặt mũi ngươi? Mặt mũi của ngươi giá trị cái trứng dê a !”

“Lâm Hải là chủ nhân của ta, ta há lại để cho ngươi đả thương hắn!”

Hống!

Dương Hiển vừa nói ra lời này , chẳng những để Cung Thước hoàn toàn sửng sốt, mọi người vây xem, càng là trực tiếp tạc nồi rồi.

“Chà mẹ nó, ta không nghe lầm chứ, cái chòm râu dê này nói Lâm Hải là chủ nhân của y?”

“Mẹ nó, chòm râu dê có thể đối chiến Cung Thước, ít nhất cũng là Nhị kiếp Tán Tiên a, Nhị kiếp Tán Tiên nhận Lâm Hải làm chủ?”

“Trời ạ, ta như thế nào cảm giác đầu óc của mình không đủ rồi, chòm râu dê có phải nói ngược hay không , y là chủ nhân của Lâm Hải còn không kém bao nhiêu đâu?”

“Cực kỳ khủng khiếp, cực kỳ khủng khiếp! cái Lâm Hải này tuyệt đối có lai lịch lớn, cũng không biết là thân phận gì?!”

“Có Nhị kiếp Tán Tiên đem ra sử dụng, trách không được Lâm Hải lại dám đắc tội Lôi Vân Tông, cái này có trò hay để nhìn!”

Nghe được lời nói của mọi người , Cung Thước cũng từ trong khiếp sợ mà tỉnh táo lại, trong mắt mang theo nồng đậm thâm ý, liếc nhìn Lâm Hải , trong nội tâm dời sông lấp biển!

thời điểm lúc này , mặc dù là Cung Thước, cũng không khỏi không đối với thân phận của Lâm Hải , sinh ra hoài nghi mãnh liệt .

Tại địa bàn của Lôi Vân Tông lão, giết Trú Thành Sứ Thượng Quan Hồng, đánh Thượng Húc, mặc dù đối mặt với Cung Thước lão là Nhị kiếp Tán Tiên, vẫn như trước không có sợ hãi!

Có pháp bảo thần kỳ, có thể không hạn chế tránh né công kích của mình, mặc dù bị tập trung khí tức, cũng có thể đào thoát.

Thuộc hạ không hề đi con đường tầm thường , đối với chính mình so với với địch nhân còn hung ác hơn, ra tay liền lấy mạng đổi mạng, vô cùng nghiêm túc!

Có Nhất kiếp Tán Tiên cùng Nhị kiếp Tán Tiên vì hắn cống hiến, âm thầm bảo hộ.

Trước đó lại càng có người có thân phận tôn quý như Diệp Thành Tiên Quân , ra mặt cho hắn !

Những hiện tượng liên tiếp này, tổng hợp cùng một chỗ, khiến trong lòng Cung Thước , càng thêm kinh nghi không thôi!

Chẳng lẽ nói, cái Lâm Hải này là đệ tử của thế lực lớn nào đo, hoặc là truyền nhân của cái gia tộc lánh đời nào đó , đi ra lịch lãm rèn luyện hành tẩu hay sao?

Không khỏi, tâm Cung Thước dần dần trầm xuống.

Lôi Vân Tông tuy mạnh, nhưng ở Hồng Ngọc Quốc còn chưa tới tình trạng cánh tay che trời , nhiều nhất cũng không tính là thế lực cấp hai.

Nếu như Lâm Hải là đệ tử của những thế lực mà Lôi Vân Tông không thể trêu vào kia đi ra , chuyện ngày hôm nay này, có thể liền không dễ làm rồi!

Nghĩ đến chỗ này, Cung Thước cưỡng chế rung động ở trong nội tâm , hướng phía Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

“Lâm Hải, ngươi đến cùng là người nào?”

Lâm Hải nghe được, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, vô cùng trang nghiêm nói.

“Nếu ngươi đã hỏi, vậy ngươi liền nghe cho kỹ!”

“Bất tài, là Tông chủ của Hải Nguyệt Tông !”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, mọi người tại đây tất cả đều là sững sờ, sau đó một mảnh ồn ào.

“Chà mẹ nó, Lâm Hải dĩ nhiên là nhất tông chi chủ, thật không thể tin được!”

“Hải Nguyệt Tông? Chưa nghe nói qua a.”

“Lâm Hải một cái Đại Thừa sơ kỳ, đã là nhất tông chi chủ? Khoác lác bức a?”

“Ta xem chưa hẳn, nói không chừng Lâm Hải là công tử của cái thế lực lớn nào đó, tùy tiện làm cái tông môn chơi đùa!”

“Đúng, vô cùng có khả năng, cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích thông!”

thời khắc mọi người nhao nhao nghị luận, trong mắt Cung Thước lại lộ vẻ hồ nghi, vẻ mặt mờ mịt.

“Hải Nguyệt Tông?”

đại não Cung Thước phi tốc xoay tròn, đem những thế lực lớn mà Lôi Vân Tông đắc tội không nổi, lần lượt suy nghĩ mấy lần.

Thế nhưng mà, lại như thế nào cũng nhớ không nổi có cái danh hào Hải Nguyệt Tông này !

Đột nhiên, trong mắt Cung Thước hiện lên một đạo hàn mang.

Đi con mẹ nó, quản ngươi cái gì Hải Nguyệt Tông hay không Hải Nguyệt Tông, liền coi như ngươi thật sự đến từ thế lực lớn không thể trêu vào , thì tính sao!

Hiện tại, thế nhưng mà là tại địa bàn của Lôi Vân Tông , sau khi đem ngươi bắt đoạt được bảo vật về , giết chết là được!

Cho dù ngày sau có người đến đây hỏi tội, nhưng Lâm Hải ngươi trước không có báo ra tên tuổi, lão tử cũng có thể đẩy được không còn một mảnh!

Nghĩ đến chỗ này, nội tâm Cung Thước , lập tức trở nên dễ dàng hơn, nhìn Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

“Hải Nguyệt Tông, cái gì đó?”

“Cung mỗ thật đúng là chưa nghe nói qua!”

“Ta mặc kệ ngươi là Hải Nguyệt Tông, hay là Hải Nhật tông, lập tức quỳ gối trước mặt Cung mỗ cầu xin tha thứ, có lẽ còn có thể tha cho ngươi một mạng!”

“Nếu không, hôm nay ngươi hẳn phải chết!”

Nghe được lời nói của Cung Thước, Lâm Hải đột nhiên nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang.

“Cung Thước, ngươi không khoác lác bức có thể chết à?”

“Lâm Hải ta cứ đứng ở chỗ này, có bản lĩnh, ngươi ngược lại là tới giết a!”

Nói xong, cái cằm Lâm Hải hơi ngang, khinh thường nhìn Cung Thước, làm làm ra một bộ dạng khiêu khích , cười lạnh không ngừng!

“Hừ, tiểu bối, ngươi thực coi là ta không có biện pháp bắt ngươi sao?”

“Đừng quên, đây là địa bàn của Lôi Vân Tông ta !”

Nói xong, cánh tay Cung Thước đột nhiên chấn động, hét lớn một tiếng!

“đệ tử Lôi Vân Tông , nghe lệnh!!!”

“Tại!”

Sấm sét giống như đáp lại bỗng nhiên vang lên, sau đó bóng người bay tán loạn, chừng mấy trăm người, xuất hiện tại sau lưng Cung Thước .

“Đem Lâm Hải vây lại cho ta!”

“Vâng!”

Bá!

Sau một khắc, mấy trăm người này , trong khoảnh khắc tản ra, đem một phương Lâm Hải , vây quanh vào giữa.

“Ngọa tào!”

Lần này, sắc mặt Lâm Hải rốt cục thay đổi, hắn thật không ngờ, Cung Thước vậy mà lại đến một tay như vậy .

mấy trăm người này, tu vi đều là đã ngoài Đại Thừa hậu kỳ, đem một phương chính mình vây quanh, lập tức có một cỗ cảm giác áp bách cường đại , từ bốn phương tám hướng đánh úp lại, lại để cho người một hồi hít thở không thông.

Nếu một phương bên mình, chỉ có ba người chính mình cùng Dương Hiển Chu Tử Chân, Lâm Hải cũng không phải sợ.

Cho dù đánh không lại, cùng lắm thì trốn vào bên trong Luyện Yêu Hồ , Cung Thước ngươi có thể làm khó dễ được ta sao?

Thế nhưng mà lại để cho Lâm Hải cảm thấy khó giải quyết chính là, một phương bên mình, còn có một Lâm Kiếm a!

Lâm Kiếm giờ phút này bị thương rất nặng, tuy thương thế đang nhanh chóng khôi phục, lại có Chu Tử Chân theo bên cạnh bảo hộ.

Nhưng nếu thật muốn động thủ, chỉ sợ Lâm Kiếm liền nguy hiểm!

Nhất thời, Lâm Hải cau mày, lâm vào khốn cảnh!

Chương 2207: Đàn thú (thượng)

Lâm Kiếm giờ phút này, cũng phát hiện tình huống nguy cấp, cắn răng đứng lên.

“Tông chủ, Lâm Kiếm còn có thể chiến một trận!”

Lâm Hải quay đầu, hướng phía Lâm Kiếm nhìn lại, đã thấy Lâm Kiếm đứng ở nơi đó, sắc mặt cương nghị, cắn chặt hàm răng, tuy có vết máu từ khóe miệng chảy ra, lại không rên một tiếng, ánh mắt kiên quyết.

trong nội tâm Lâm Hải , lập tức đau xót.

Lâm Kiếm mặt ngoài kiên cường, nhưng thương thế của y có bao nhiêu nghiêm trọng, Lâm Hải so với ai khác đều tinh tường hơn.

Tuy đã dùng đan dược, lại có kim châm đang nhanh chóng giúp khôi phục thương thế, nhưng cách khỏi hẳn, còn có một thời gian ngắn.

Bây giờ, Lâm Kiếm đình chỉ chữa thương, cưỡng ép đứng lên, đau đớn thương thế, tuyệt không phải người thường có thể chịu được!

“Lui ra, an tâm chữa thương, có ta ở đây, còn chưa tới phiên ngươi ra tay!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng , đồng thời trong mắt hiện lên một đạo kiên quyết.

Mặc chính mình không hề giữ lại, ra hết át chủ bài, cũng quyết không thể lại để cho Lâm Kiếm vẫn lạc tại đây.

Cái lúc này, Cung Thước cười lạnh một tiếng , mang theo dáng tươi cười giống như đã nắm vững mọi thứ, hướng phía Lâm Hải nhe răng cười nói.

“Lâm Hải, chuyện đến nước này, ngươi còn có may mắn hay sao?”

“Lập tức quỳ xuống nhận tội cho ta, nếu không sẽ cho toàn bộ các ngươi táng thân không sai!”

Lâm Hải nghe được, lông mày đột nhiên nhảy lên, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang lạnh như băng .

“Cung nón xanh, ngươi cái này khẳng định như vậy, ăn chắc ta?”

“Ha ha a, bằng không thì đâu rồi, chẳng lẽ ngươi còn có thủ đoạn gì nữa hay sao?” khóe miệng Cung Thước nhếch lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Lâm Hải vừa muốn mở miệng phản bác, đột nhiên một đạo khí tức lạnh như băng bỗng nhiên hàng lâm.

Nhất thời, Mạn Thiên Phi Tuyết, hàn phong xâm nhập, lại để cho tất cả mọi người kìm lòng không được mà giật mình một cái , phát lạnh khắp cả người, phảng phất như trời đông đột đến.

“n?”

Cung Thước cả kinh, nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy sắc mặt Liễu Như Yên lạnh như băng, từng bước một hướng phía vòng vây đi tới.

Trên đỉnh đầu, một con Băng Phượng tản ra kỳ hàn thấu xương , bay múa xoay quanh.

Liễu Như Yên một bộ áo trắng, tại dưới Mạn Thiên Phi Tuyết chiếu rọi, giống như Nữ Vương Băng Tuyết cao quý .

Những nơi đi qua, không khí ngưng kết, sương tuyết cùng buông, lưu lại một đạo dấu vết hàn băng thật dài .

“Liễu Như Yên, ngươi muốn làm gì?!”

Cung Thước thấy thế, lập tức nhướn mày, mang theo một tia bất mãn, quát lớn.

Liễu Như Yên lại như không nghe thấy, bóng trắng chớp động, dĩ nhiên đã đến bên ngoài vòng vây .

“Tránh ra!”

lời nói lạnh như băng, giống như một đạo hàn băng, đâm thẳng vào trái tim của đệ tử Lôi Vân Tông trước mặt, khiến người kìm lòng không được run rẩy một cái, cảm giác huyết dịch đều bị đông cứng.

trong mắt Cung Thước lóe lên sát cơ , lần nữa quát lớn.

“Liễu Như Yên, ngươi muốn chết phải không?!”

Liễu Như Yên lại đối với uy hiếp của Cung Thước , đều không để ý đến, bỗng nhiên ra tay, lòng bàn tay là một đạo đóng băng, bắn thẳng tới đệ tử Lôi Vân Tông trước mặt .

Tên đệ tử Lôi Vân Tông này giận tím mặt, không nghĩ tới loại tình huống này, Liễu Như Yên lại vẫn dám ra tay.

phía dưới vội vàng , còn muốn trốn dĩ nhiên đã không còn kịp rồi.

Bất đắc dĩ, chỉ phải vung lên một quyền, ngăn cản công kích của Liễu Như Yên .

“Uống!”

Tên đệ tử Lôi Vân Tông này, tu vi chính là Đại Thừa hậu kỳ, một quyền chém ra, lập tức lôi quang lập loè, cuồng bạo mà ra!

Ông!

Nhưng sau một khắc, cái Lôi Điện màu đỏ cuồng bạo lăng lệ ác liệt kia, đột nhiên ngừng trên không trung, bị vầng sáng màu trắng, đóng băng tại giữa không trung.

Sắc mặt tên đệ tử Lôi Vân Tông này đại biến, còn chưa chờ kịp phản ứng, lại cảm thấy một cỗ băng hàn thấu xương, gặp thoáng qua.

Vèo!

Thẳng đến khi thân hình của Liễu Như Yên , tiến vào vòng vây, đi vào bên người Lâm Hải, tên đệ tử này mới kịp phản ứng, lập tức dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nghĩ mà sợ không thôi.

Nếu như vừa rồi, Liễu Như Yên lại phát một chiêu, chỉ sợ giờ phút này, gã đã là cái chết người rồi.

“Như Yên, ngươi làm cái gì vậy?!”

Lâm Hải thấy thế, thì là khẩn trương, hướng phía Liễu Như Yên bên người, vẻ mặt lo lắng quát.

khuôn mặt Liễu Như Yên lạnh lùng như băng, cười nhạt một tiếng, vô cùng bình tĩnh nói ra.

“Ngươi là bằng hữu của ta, ta muốn cùng ngươi chung hoạn nạn!”

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, thiếu chút nữa phun ra, nhìn Liễu Như Yên một hồi im lặng.

Mẹ nó, chung hoạn nạn cái lông à?

Nếu không phải biết rõ Liễu Như Yên là một mảnh hảo tâm, Lâm Hải cũng nhịn không được muốn mở mồm mắng.

Thành thành thật thật xem náo nhiệt không tốt sao, không nên tiến đến thêm phiền!

Hiện tại có một cái Lâm Kiếm cần phải bảo vệ, cũng đã lại để cho Lâm Hải đủ đau đầu rồi.

Kết quả hiện tại, lại thêm một cái Liễu Như Yên, thật sự là lừa bịp a!

Liễu Như Yên tuy có thực lực không kém, có thực lực Tiên Đạo Chí Tôn, hơn nữa còn là nhân vật bên trên Đăng Tiên Bảng.

Nhưng, hổ tốt đánh không lại một đám sói a, không nhìn nhìn đối phương có bao nhiêu người ni!

Cạnh mình có hai cái Tán Tiên là Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, trong nội tâm đều còn không có ngọn nguồn gì đấy.

Ngươi một cái Tiên Đạo Chí Tôn, tại loại trường hợp này, tính toán là cái gì a!

Nội tâm Lâm Hải cười khổ không thôi, biết rõ hiện tại cũng không phải là thời điểm oán trách Liễu Như Yên .

Chỉ có điều, cục diện bây giờ, so với trước đó càng thêm không xong rồi.

Mà lúc này đây, sau lưng Cung Thước , đột nhiên xuất hiện một người, chỉ vào Liễu Như Yên vội vàng nói.

“Sư phụ, cái Liễu Như Yên kia, bắt sống!”

“n?” Lâm Hải mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái thanh niên mặc áo bào màu xanh lục, đang đứng tại bên người Cung Thước .

Hai mắt nhìn chằm chằm vào Liễu Như Yên, ánh mắt lóe ra một tia dâm tà.

Lam Ngọc?!

trong nội tâm Lâm Hải , lập tức vui vẻ.

Ha ha ha, không thể tưởng được là thằng ngốc bức Lam Ngọc này !

Lâm Hải biết rõ, Lam Ngọc một mực ngấp nghé sắc đẹp của Liễu Như Yên , lần trước bị chính mình dọa chạy, liền chưa nhìn thấy qua.

Không nghĩ tới, thằng này dĩ nhiên là đồ đệ của Cung Thước , trách không được liền cả Trú Thành Sứ Thượng Quan Hồng, cũng không dám đắc tội gã.

Bất quá, cái lúc này, Lam Ngọc xuất hiện, có thể là chuyện tốt a!

Có một câu bắt sống của gã, Liễu Như Yên ít nhất là được an toàn rồi!

Cung Thước tựa hồ đối với cái đồ đệ này của chính mình , cực kỳ sủng ái, vừa nghe Lam Ngọc nói, lập tức nhẹ gật đầu.

“Đều có nghe hay không, bắt sống Liễu Như Yên, những người khác, giết không tha!!!”

“Vâng!” các đệ tử Lôi Vân Tông, đáp ứng một tiếng, sau đó ngay ngắn bước về phía trước một bước!

Ông!

Nhất thời, một cỗ cảm giác áp bách kinh khủng, giống như là thủy triều, hướng phía bọn người Lâm Hải, điên cuồng vọt tới.

bọn người Lâm Hải hoảng sợ biến sắc, cái khí tức đậm đặc khắc nghiệt kia, khiến cho trái tim của mọi người , lập tức kéo căng.

“Chủ nhân, nếu không ta mang theo Lâm Kiếm đào tẩu, ngươi cùng Tiểu Trư trước trốn đi!”

sắc mặt Dương Hiển ngưng trọng, hướng phía Lâm Hải thấp giọng xin chỉ thị.

tình thế lúc này, mặc dù là Dương Hiển cũng đều cảm thấy một hồi nhút nhát.

Song quyền khó địch bốn tay, thực lực của cá nhân có mạnh hơn nữa, lại há có thể địch nổi thiên quân vạn mã?

mấy trăm tên đệ tử Lôi Vân Tông trước mặt này, cũng không phải là loại lương thiện a, huống chi còn có cao thủ như Cung Thước tọa trấn?

“Không được!”

Lâm Hải kiên quyết lắc đầu, nói như vậy, Liễu Như Yên thế tất sẽ rơi vào trong tay Lam Ngọc rồi.

“Lại để cho ta suy nghĩ!”

Lâm Hải chau mày, trong óc phi tốc xoay tròn, nghĩ đến kế sách để phá vòng vây .

Tuy Lâm Hải có rất nhiều thủ đoạn quần công, là các đại chiêu như Phần Thiên, Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên, cho dù không thể giết địch hầu như không còn, nhưng vấn đề thoát hiểm sẽ không lớn.

Nếu chỉ có mình Lâm Hải, đương nhiên dễ nói.

Nhưng mấu chốt là, những đại chiêu này đều là địch ta chẳng phân biệt được a!

Hôm nay một phương chính mình bị vây ở chính giữa, một khi thi triển, bọn người Lâm Kiếm Liễu Như Yên , đều sẽ phải chịu công kích.

Sử dụng thủ đoạn quần công , hiển nhiên không thể làm.

Nhưng đạo pháp công kích bình thường, hiển nhiên cũng không phải đối thủ của vài trăm người này.

“Nếu không, thỉnh Tiên Nhi ra?”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Lâm Hải lại rất nhanh bác bỏ.

Tiên Nhi tuy mạnh, nhưng chỉ là ở bên trong Luyện Yêu Hồ , một khi ra khỏi Luyện Yêu Hồ, thực lực là có liên quan cùng đẳng cấp chủ nhân là mình .

Mà trước mắt dùng đẳng cấp chủ nhân của mình, thực lực của Tiên Nhi , hiển nhiên còn chưa tới tình trạng có thể đại sát tứ phương.

Cứu chính mình có lẽ có thể, nhưng muốn bảo toàn tất cả mọi người, cũng là khó càng thêm khó.

“Con mẹ nó, vậy phải làm sao bây giờ?”

Lần này, Lâm Hải thật đúng là phạm vào khó khăn.

Oanh oanh oanh oanh!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải mặt ủ mày chau, đột nhiên một hồi thanh âm đất rung núi chuyển, từ đằng xa truyền đến.

Mọi người tại đây đều là cả kinh, cảm thấy mặt đất đều run rẩy lên.

Nhao nhao ghé mắt, mang theo vẻ mặt kinh hãi, hướng phía phương hướng thanh âm truyền đến nhìn lại.

Đã thấy ngoài trăm dặm, cát vàng bay lên, bụi mù đầy trời, lăn lộn mà đến, xông thẳng lên trời.

bên trong cát vàng che khuất bầu trời , thỉnh thoảng truyền ra thanh âm thú rống trận trận, chấn nhân tâm phách!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Mọi người đều là sắc mặt đại biến, mà ngay cả Cung Thước cũng là đồng tử co rụt lại, thét lên một tiếng kinh hãi!

“Đàn thú!!!”

Chương 2208: Đàn thú (hạ)

“Trời ạ, xem tình huống này, khoảng chừng là mấy trăm Yêu thú a!”

“Yêu thú không phải gần đây không tiến vào khu vực hoạt động của nhân loại ư, đây là Yêu thú từ nơi nào đến mà nhiều như vậy ?”

“Tất cả mọi người coi chừng, ngưng thần đề phòng, Yêu thú hung tàn, đừng để bề ngoài của Yêu thú lừa gạt!”

Thoáng cái, tất cả mọi người ở đây đều lộn xộn rồi, nhao nhao chân nguyên hộ thể, giống như là lâm đại địch, hướng phía đầy trời cát vàng lăn lộn mà đến kia nhìn lại.

Mà ngay cả bọn người đệ tử Lôi Vân Tông đang vây khốn Lâm Hải , giờ phút này cũng là sắc mặt ngưng trọng, đem lực chú ý chuyển dời đến phía trên đàn thú.

Từ xưa đến nay, Yêu thú cùng người tu hành nhân loại, đều là thế bất lưỡng lập.

Hôm nay, rất nhiều Yêu thú chạy đến, nháo không tốt liền là một hồi sinh tử chém giết a!

“Đậu phộng, chuyện gì xảy ra?!”

Mà ngay cả Cung Thước giờ phút này, cũng là như lâm đại địch, trong nội tâm một hồi tức giận.

Mắt thấy di tích cổ Hoang Sa muốn mở ra, không nghĩ tới nửa đường giết ra một đám Yêu thú, thật sự là thêm phiền.

Nếu là Yêu thú tầm thường , cũng là còn mà thôi.

Chỉ khi nào trong Yêu thú có cường giả không kém gì lão, vậy hôm nay có thể nguy rồi.

Chưa kể, Lôi Vân Tông lão muốn đã bị tổn thất cực lớn.

Mà Cung Thước lão toàn quyền phụ trách toàn bộ sự tình ở di tích cổ Hoang Sa, nếu bị Yêu thú phá hư, trở về Lôi Vân Tông lão căn bản là không có cách nào bàn giao!

“Bày trận!!!”

Nghĩ đến chỗ này, Cung Thước hét lớn một tiếng.

bọn người đệ tử Lôi Vân Tông vây khốn Lâm Hải , lập tức rầm rầm tản ra, xếp thành một hàng dài, hình thành một đạo bình chướng.

Đối mặt với dị tộc Yêu thú đột nhiên đột kích, Cung Thước đã bất chấp trảo Lâm Hải rồi.

Một khi bị Yêu thú xông qua, tổn thất căn bản không phải lão có thể thừa nhận được khởi.

Lâm Hải thấy thế, thì là hai mắt tỏa sáng, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Thật tốt quá, cái đàn yêu thú này tới thật là kip thời.

“Như Yên, một hồi nếu như gặp nguy hiểm, không cần phải quan tâm tới ta, ta đều có cách bảo toàn!”

Lâm Hải lúc này mới chú ý tới Liễu Như Yên, cấp tốc giao phó một câu.

Tuy Liễu Như Yên một mảnh hảo tâm, nhưng có đôi khi, hảo tâm thật có thể làm xấu chuyện a!

Liễu Như Yên khẽ cắn môi son, nhẹ gật đầu.

Tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng vô cùng kiên định.

Một khi Lâm Hải gặp nguy hiểm, nàng tuyệt sẽ không làm như không thấy.

Dù là hi sinh chính mình, cũng không thể khiến Lâm Hải bị một tia tổn thương.

“Lâm Kiếm, ngươi thế nào?”

Lâm Hải lại đến trước mặt Lâm Kiếm, thò tay đem cổ tay Lâm Kiếm, nắm trong tay.

“Ồ?”

Sau một khắc, Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Không thể tưởng được, chỉ trong chốc lát như vậy , thương thế của Lâm Kiếm , vậy mà đã khôi phục tám thành, thật là quái quá thay!

Cho dù Lâm Kiếm đã phục đan dược, lại do mình kim châm trị liệu, nhưng thương thế vừa rồi , thật sự là quá nặng đi.

Dùng Lâm Hải suy đoán, muốn khôi phục như lúc ban đầu, ít nhất phải cần một canh giờ.

Thật không nghĩ đến, lúc này mới hơn một khắc, Lâm Kiếm lại đã tốt đến bảy tám phần, quả nhiên là việc lạ!

Lâm Kiếm tựa hồ nhìn ra kinh nghi của Lâm Hải , trực tiếp đứng dậy, đem kim châm trên người, tất cả đều lấy xuống dưới, trả cho Lâm Hải.

“Tông chủ, Lâm Kiếm đã không đáng ngại rồi!”

Lâm Hải nghẹn họng nhìn trân trối cất kỹ kim châm, sau đó không thể tưởng tượng nổi mà nhẹ gật đầu.

“Lâm Kiếm, năng lực khôi phục của thân thể ngươi , thật sự là nghịch thiên a!”

“thuộc hạ ở trong Huyết Hải, có chút cơ duyên, sau sẽ hướng Tông chủ bẩm báo!” Lâm Kiếm không dám giấu diếm, vội vàng nói.

Lâm Hải khoát tay, lắc đầu.

“Không cần, mỗi người đều có bí mật của mình, chỉ cần ngươi trở nên cường đại, ta cũng đã thật cao hứng rồi, không cần đem mọi chuyện để cho ta biết được!”

miệng Lâm Kiếm giật giật, cuối cùng vẫn là trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Vâng!”

Mà lúc này đây, thanh âm mặt đất run rẩy , càng thêm tới gần, đầy trời lăn lộn cát vàng, cũng đã đến gần, làm cho mọi người liên tiếp lui về phía sau!

Hống hống hống rống!

Một đạo tiếp lấy một đạo thanh âm thú rống, rung trời động đất, vang vọng trời cao.

khí tức đã thú mãnh liệt cùng hàn khí sắc bén, lập tức tràn ngập cả phiến không gian, cuốn tới, không khí thoáng cái trở nên áp lực khủng bố.

Có chút người tu hành nhát gan, thậm chí hai chân cũng bắt đầu run lên, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Moo...moo!!!

Đột nhiên, một tiếng trâu rống điếc tai nhức óc, chui vào trong tai mọi người.

“A!!!”

Ngay sau đó, một ít người tu hành tu vi hơi yếu, kêu thảm thiết liên tục, bịt lấy lỗ tai thống khổ kêu rên.

một tiếng trâu rống này, vậy mà đem màng nhĩ của bọn họ sinh sinh chấn vỡ, máu tươi chảy ra, lập tức hỏng mất!

Những người còn lại, mặc dù không có bị thương, nhưng cũng là khí huyết lăn lộn, trong lòng kinh hoàng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hiển nhiên, một tiếng thú rống này, lại để cho tất cả mọi người ý thức được, cái Yêu thú này cực kỳ đáng sợ!

“Yêu thú cấp bậc Tán Tiên !!!”

mí mắt Cung Thước càng là kinh hoàng, trái tim mãnh liệt co lại!

Từ bên trong tiếng trâu rống đáng sợ kia, lão đã cảm ứng được, tu vi của con yêu thú này chính là Tán Tiên , thậm chí không kém lão chút nào!

Không khỏi, tâm Cung Thước thoáng cái trầm xuống.

Lão không biết, ở bên trong đầy trời cát vàng này , tổng cộng đến bao nhiêu Yêu thú cấp bậc Nhị kiếp Tán Tiên.

Nếu chỉ có một, lão tuy kiêng kị, lại cũng không sợ.

Nhưng nếu như nhiều hơn một hai con, chỉ sợ liền cả Cung Thước lão, đều chỉ có phần chạy trốn rồi!

Ở đây tất cả mọi người, tất cả đều mang theo một tia khiếp sợ cùng sợ hãi, hướng phía cát vàng bên trong nhìn lại.

Mà một tiếng trâu rống này qua đi, đàn yêu thú phảng phất như nhận được hiệu lệnh, vậy mà tất cả đều ngừng lại.

Mặt đất đình chỉ run rẩy, thanh âm thú rống cũng bỗng nhiên biến mất, phảng phất thoáng cái an tĩnh lại, chỉ còn lại có cát vàng bay múa, chậm rãi hạ xuống.

Mà theo cát vàng từ phía trên không hạ xuống, ánh mắt của mọi người , cũng dần dần rõ ràng.

bên ngoài năm sáu trăm mét , đám yêu thú hình thái khác nhau rậm rạp chằng chịt, cái thân thể cao lớn cùng khuôn mặt hung ác kia , rốt cục ánh vào tầm mắt của mọi người !

“Mẹ của ta ơi a!”

Chứng kiến mấy trăm Yêu thú cường đại cao lớn chừng mấy tầng lâu , sát khí tràn ngập , có chút người tu hành sợ tới mức co quắp tại chỗ, trong mắt chỉ còn sợ hãi thật sâu.

nếu bọn Yêu thú này mạnh mẽ đâm tới xông lại, đừng nói đánh, giẫm đều con mẹ nó đem người giết chết rồi!

“Không được, ta phải về nhà, ta phải về nhà tìm mụ mụ!”

Nhất thời, nhóm người tu hành chia rẽ, trận tuyến liền lộn xộn rồi.

Bốn phương tám hướng, tường vân chạy như bay, bắt đầu chạy thục mạng giống như mất mạng .

Trong chớp mắt công phu, liền chạy có hơn phân nửa, chỉ còn lại có một ít người tu vi cường đại, còn dừng lại tại nguyên chỗ.

Nhưng rõ ràng sắc mặt cơ bắp, đã có chút run run, nội tâm khẩn trương không thôi.

các đệ tử Lôi Vân Tông, càng là như lâm đại địch, trái tim phi tốc nhảy lên, hô hấp đều dồn dập lên.

Dù bọn họ đến từ đại môn đại phái, kiến thức rộng rãi, tu vi cường đại, giờ phút này cũng hơi sợ.

bản năng của nhân loại , liền đối với dã thú có tâm mang sợ hãi.

Huống chi, còn là bầy dã thú do mấy trăm con dã thú đằng đằng sát khí tạo thành a!

người tu hành nhân loại , tại trước mặt đàn dã thú này, nhỏ bé tựa như con kiến, trong nội tâm ai lại không nhút nhát?

Giờ khắc này, không biết có bao nhiêu người, phía sau lưng bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, bắp chân thẳng đảo quanh.

Nhưng không biết làm sao, Cung Thước không có có mệnh lệnh, cho dù bọn họ muốn chạy, cũng không có cái gan kia a.

Cũng may, đàn dã thú này yên tĩnh dừng ở chỗ đó, cũng không có tiếp tục xông lại, cũng làm cho mọi người tạm thời nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng dù vậy, cũng không có ai dám có chút thư giãn.

Đối mặt với nhiều Yêu thú cường đại như vậy, một cái sơ sẩy, rất có thể sẽ thành đồ ăn của Yêu thú a!

Cung Thước cưỡng chế nội tâm rung động, hít sâu một hơi, thân ảnh lóe lên, đã đến phía trước mọi người.

Tại địa phương cách Yêu thú còn có hai trăm ba trăm mét , thì ngừng lại.

Sau đó, hướng phía đàn yêu thú, thoáng liền ôm quyền, cao giọng nói ra.

“Tại hạ Cung Thước, Đường chủ Lục Điện Đường của Lôi Vân Tông , phụng mệnh phụ trách mở ra di tích cổ Hoang Sa lần này.”

“Không biết các vị bằng hữu Yêu thú đến từ phương nào, có gì muốn làm?”

Moo...moo!!!

Cung Thước vừa mới dứt lời, thanh âm trâu rống trước đó lại vang lên. Sau đó, chính giữa đàn yêu thú, hướng về hai bên tách ra một con đường, một cái Ngưu yêu thân hình cao lớn , nghênh ngang, đi tới phía trước nhất của đàn yêu thú !

Chương 2209: Ngươi cái thằng Ngưu yêu trời đánh chết !

“Ha ha, là Đại Thăng ca!”

Ngưu yêu vừa ra tới, Chu Tử Chân lập tức mặt mũi tràn đầy kinh hỉ, cao hứng thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Mà ngay cả Dương Hiển, cũng là một hồi kích động, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Không nghĩ tới, kẻ mang theo mấy trăm Yêu thú, hùng hổ mà đến này, dĩ nhiên là huynh đệ của bọn họ!

“Kim Đại Thăng!”

Lâm Hải giờ phút này, cũng nhận ra Kim Đại Thăng, thật sự là vừa mừng vừa sợ.

Tuy hắn cùng với Kim Đại Thăng, chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng bởi vì Dương Hiển cùng Chu Tử Chân , coi như có chút giao tình.

Hôm nay, Kim Đại Thăng mang theo phần đông Yêu thú tới đây, đối với chính mình mà nói, tuyệt đối là một chuyện tốt cực lớn!

Mà Kim Đại Thăng hiển nhiên còn không có nhìn thấy bọn người Lâm Hải, thấy Cung Thước đặt câu hỏi, không khỏi nhếch miệng cười cười.

“Bổn tọa là Đại vương Kim Đại Thăng ở rừng rậm Hàn Đàm, nghe nói di tích cổ Hoang Sa sắp mở ra, đặc biệt dẫn đầu các huynh đệ, đến đây thử thời vận, ngươi, không có ý kiến a?”

giọng nói Kim Đại Thăng như chuông đồng, chấn đến lỗ tai mọi người vang lên ông ông.

lời nói nói ra, càng làm cho mọi người tại đây, hít một hơi khí lạnh, sắc mặt đại biến!

“Bọn Yêu thú này, dĩ nhiên là từ một trong Tam đại cấm địa rừng rậm Hàn Đàm đi ra!”

“Trời ạ, trong rừng rậm Hàn Đàm, thậm chí có Yêu thú cường đại như thế, trách không được liền cả Tán Tiên cũng đều có đi không về!”

“Nghe nói vài ngày trước, hàn khí trong rừng rậm Hàn Đàm đột nhiên biến mất, không biết xảy ra chuyện dị biến gì, như thế nào hiện tại liền cả Yêu thú đều đi ra!”

“Bọn Yêu thú này, vậy mà cũng là chạy di tích cổ Hoang Sa đến, xem ra ở bên trong cái di tích cổ này, chắc chắn có đại cơ duyên!”

Trong lúc nhất thời, mọi người sợ hãi, kinh ngạc, hưng phấn tất cả đều có, châu đầu ghé tai, nghị luận nhao nhao.

Ngược lại là Cung Thước, sắc mặt biến hóa một hồi, tâm không khỏi trầm xuống.

Lão là như thế nào cũng không nghĩ tới, bọn Yêu thú này, tới đây dĩ nhiên là vì di tích cổ Hoang Sa.

Cung Thước vâng mệnh, đại diện toàn quyền Lôi Vân Tông, phụ trách di tích cổ Hoang Sa.

Tuy hết thảy đều đã lên kế hoạch tốt rồi, nhưng căn bản không có tính toán đến, Yêu thú cũng con mẹ nó trở lại a!

Nếu để cho bọn chúng đi vào, bọn Yêu thú này thế tất sẽ phát sinh xung đột kịch liệt cùng người tu hành nhân loại .

Đến lúc đó chỉ sợ tình thế cũng không phải là lão có thể khống chế, thậm chí dẫn xuất ra cái sọt lớn gì, cũng không dám nói.

Nhưng nếu như không cho đám yêu thú tiến, một đám Kim Đại Thăng thế nhưng mà lai giả bất thiện (người tới ko có ý tốt) a!

Không nói trước bản thân Kim Đại Thăng đã là Yêu thú Nhị kiếp, tu vi không kém gì Cung Thước lão.

Thậm chí, Cung Thước còn từ sau lưng Kim Đại Thăng, phát hiện chừng hai mươi mấy người Nhất kiếp Tán Tiên.

Những thứ khác, cũng đều đã ngoài Đại Thừa hậu kỳ , từng cái khí tức cường đại, bộc lộ bộ mặt hung ác!

Cái cỗ lực lượng đáng sợ này, cũng không phải là Cung Thước lão, có thể đắc tội nổi a.

Đừng nói là lão, nếu thực chọc giận một đám Kim Đại Thăng, cho dù toàn bộ Lôi Vân Tông, chỉ sợ đều sẽ chịu không nổi!

“Này, ngươi ngược lại là nóilời nói a!”

Kim Đại Thăng thấy Cung Thước hồi lâu không trả lời, lập tức rung đùi đắc ý, một hồi không kiên nhẫn nói.

Cung Thước cau mày, trong nội tâm không khỏi thầm than một tiếng .

Cũng được, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, bọn Yêu thú này, căn bản không phải chính mình chọc vào được.

Nếu như không cho bọn chúng đi vào, một khi động thủ, chính mình ngược lại có thể toàn thân trở ra, nhưng mấy trăm cái đệ tử Lôi Vân Tông này , có thể sẽ gặp phải tai ương.

Phải biết rằng, đám đệ tử này đều là đã ngoài Đại Thừa hậu kỳ a.

nếu thực bị bọn Yêu thú trước mặt này tàn sát không sai, tổn thất lớn như thế, mặc dù Lôi Vân Tông gia đại nghiệp đại, cũng chịu không nổi.

Di tích cổ Hoang Sa mở ra, bên trong còn không biết sẽ có cái nguy hiểm không biết gì.

Phóng bọn Yêu thú này đi vào, cũng chưa hẳn là cái chuyện xấu gì .

Nghĩ đến chỗ này, trên mặt Cung Thước hiện ra nụ cười sáng lạn, hướng phía Kim Đại Thăng ôm quyền.

“Ha ha, nguyên lai là Kim Đại vương ở rừng rậm Hàn Đàm , hạnh ngộ hạnh ngộ!”

“Theo lý thuyết, cái di tích cổ Hoang Sa này , người bình thường hoặc là Yêu thú, là không cho phép tiến vào.”

“Bất quá, nếu Kim Đại vương đích thân tới, lại mở tôn khẩu, cái kia Cung mỗ cũng cho Đại vương cái mặt mũi này!”

“Sau khi di tích cổ Hoang Sa mở ra, Đại vương có thể dẫn đầu thuộc hạ, tùy ý tiến vào!”

“Ha ha ha ha!” Kim Đại Thăng nghe được, không khỏi cất tiếng cười to, nhìn Cung Thước nhẹ gật đầu.

“Tốt, vậy xin đa tạ rồi!”

trên mặt Cung Thước cũng cười cười, nhưng trong lòng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra, bọn Yêu thú này coi như hiểu chuyện, không có dã man không nói đạo lý mà mạnh mẽ đâm tới một chầu .

Nếu không, lão thực sự phải tìm chỗ để khóc rồi.

Thấy Kim Đại Thăng cùng một đám Yêu thú, tất cả đều yên tĩnh phục trên mặt đất, chậm rãi đợi di tích cổ Hoang Sa mở ra.

Hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu phát sinh xung đột nào cùng người tu hành nhân loại, trong nội tâm Cung Thước càng thêm yên tâm.

“Vây lại cho ta!”

Nếu Yêu thú tạm thời không có uy hiếp, Cung Thước lần nữa hạ lệnh, đem bọn người Lâm Hải vây lại.

“n?”

đệ tử Lôi Vân Tông cử động, lại để cho bọn Yêu thú Kim Đại Thăng này cả kinh, thiếu chút nữa bạo tẩu.

Nhưng sau đó, thấy vây chính là người tu hành nhân loại, lúc này mới lại an tĩnh lại.

Nguyên một đám nằm co ro trên mặt đất, ngươi cọ cọ lưng của ta, ta gãi gãi ngứa cho ngươi , hoàn toàn một bộ dạng thờ ơ .

Cung Thước thấy thế, trong lòng càng thêm kinh hỉ.

Chỉ cần bọn Yêu thú này không nhúng tay vào, thì lão nói cái gì cũng muốn đem Lâm Hải cầm xuống, bức ra cái pháp bảo thần kỳ kia.

Bọn người Lâm Hải gặp tình hình này, lập tức biến sắc, ngưng thần đề phòng.

Nhưng mà, còn chưa chờ động thủ, Chu Tử Chân lại nhịn không được, thanh âm như tiếng sấm rền , gầm lên giận dữ!

“Ngươi cái Ngưu yêu trời đánh chết này, muốn lục thân không nhận sao?!”

“Chúng ta ở chỗ này bị người khi dễ, ngươi cái Ngưu tinh chết tiệt này lại làm mưa làm gió, giả bộ như nhìn không thấy!”

“Ta nhổ vào, lương tâm của ngươi lại để cho chó ăn rồi sao?”

Chu Tử Chân vừa tru lên, để tất cả mọi người ở hiện trường cũng không nghĩ tới, lập tức nhao nhao kinh hãi!

Cái này mẹ nó tình huống như thế nào?

sắc mặt Cung Thước càng là đại biến, lộ ra mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Ngưu tinh chết tiệt ?

Chẳng lẽ người y mắng, là cái Đại vương của rừng rậm Hàn Đàm , Kim Đại Thăng kia?

Y đang muốn chết phải không?

“n?”

thời khắc mọi người ở đây tất cả đều là vẻ mặt mộng bức , Kim Đại Thăng nghe được tiếng mắng, thân thể cao lớn chấn động mạnh một cái.

Ông!

Nhất thời, cát vàng bay múa, bụi đất tung bay, cả phiến không gian nổi lên một hồi gió lốc, thổi trúng các đệ tử Lôi Vân Tông, nhao nhao biến sắc, thân hình lay động không thôi!

“Ai? Ai đang mắng ta?!”

Kim Đại Thăng gầm lên giận dữ, mang theo sát cơ giống như thủy triều, hướng phía Chu Tử Chân nhìn lại.

Hống hống hống rống!!!!

Nghe được có người mắng Kim Đại Thăng, bầy yêu thú phía sau y , lập tức bắt đầu táo bạo, điên cuồng hét lên không thôi!

Tiếng thú rống như sấm nổ, rung trời động đất, sát khí cuồn cuộn, khiến cho người tu hành xung quanh, lập tức như gặp phải trọng kích, cấp tốc rút lui, mặt lộ vẻ hoảng sợ thật sâu.

“Là lão tử đang mắng ngươi, chẳng lẽ ngươi cái gia hỏa lục thân không nhận này, còn muốn giết ta sao?!”

mặt mũi Chu Tử Chân tràn đầy vẻ giận dữ, tựa như sợ Kim Đại Thăng nhìn không tới mình, nhảy chân lại là một chầu mắng to!

“Muốn chết!”

một gã Yêu thú Tán Tiên sau lưng Kim Đại Thăng, lập tức gào thét một tiếng, vừa muốn ra tay.

Lại bị Kim Đại Thăng khẽ vươn tay, ngăn lại.

“Chờ một chút!”

Kim Đại Thăng cấp tốc nói ra, sau đó lúc này mới trừng to mắt, hướng phía dưới bao quát nhìn lại.

Nhất thời, ánh mắt của hai người, gặp nhau trên không trung, kích thích ra một đạo hỏa hoa.

“Nhìn cái gì vậy, lão tử liền mắng ngươi rồi, ngươi muốn thế nào?!”

vẻ mặt Chu Tử Chân giận dữ, nhìn Kim Đại Thăng nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ không thôi nói.

Kim Đại Thăng sững sờ, lập tức thấy rõ bộ dạng của Chu Tử Chân .

Nhìn xa hơn một bên của Chu Tử Chân, đã thấy Dương Hiển đã đứng, vẻ mặt bất mãn nhìn mình.

“Là Tiểu Trư cùng Dương Hiển đại ca!”

Kim Đại Thăng lập tức một hồi kinh hỉ, nhịn không được cất tiếng cười to, đem mọi người Lôi Vân Tông, chấn đến màng tai đau nhức, sợ hãi không thôi!

“Đã xong đã xong, cái người cao to này là hoàn toàn muốn chết, lại dám trêu cái Ngưu yêu này, xem đem Ngưu yêu tức, đều khó thở mà cười rồi!”

“Đáng đời a, cái này kêu là đầu ngạnh, không làm sẽ không chết!”

“Các ngươi đoán, cái Ngưu yêu này là chuẩn bị đưa y ăn sống nuốt tươi, hay là xé thành mảnh nhỏ?”

Mọi người vây xem, nhao nhao lộ ra vẻ đăm chiêu.

hành vi của Chu Tử Chân , tại trong mắt họ, hoàn toàn là chán sống, đang bịp bợm tìm chết.

Mà ngay cả Cung Thước ở một bên, hơi giật mình, nội tâm cũng là cười lạnh một hồi.

“Liền lão tử cũng không dám trêu chọc cái Ngưu yêu này, nhưng thằng ngốc bức đối diện này, lại nhảy ra mắng to Ngưu yêu, thật sự là não tàn.”

“Bất quá như vậy cũng tốt, ngược lại lão tử liề bớt khó khăn rồi!”

Cung Thước đang nghĩ ngợi, nhưng đột nhiên, nụ cười trên mặt lại mạnh mẽ ngưng tụ, sau đó mang theo không thể tưởng tượng nổi thật sâu, hướng phía trước nhìn lại.

Chương 2210: Di tích cổ Hoang Sa, mở ra!

Trong ánh mắt nhìn soi mói khiếp sợ của Cung Thước , đã thấy Kim Đại Thăng duỗi ra bàn tay lớn, trực tiếp đem Chu Tử Chân nắm tại trong lòng bàn tay.

Sau đó, lấy đến trước mặt của mình, nhếch miệng liền nở nụ cười.

“Ha ha ha ha, ta tưởng là ai, lá gan lớn như vậy, dám mắng lão Ngưu ta .”

“Náo loạn cả buổi, là Tiểu Trư ngươi a!”

“Hừ!” Chu Tử Chân tức giận khẽ hừ, quay đầu đi chỗ khác, châm chọc khiêu khích nói.

“Ta còn tưởng rằng, ngươi làm Đại vương của rừng rậm Hàn Đàm , mắt cao hơn đầu, đã không biết huynh đệ ngày xưa !”

“Sao có thể a, lão Ngưu ta ngươi còn không biết sao, ta cũng không phải loại yêu này!”

Kim Đại Thăng nói xong, nhẹ nhàng đem Chu Tử Chân buông, lại hướng phía Dương Hiển nhếch miệng cười cười.

“Dương Hiển đại ca đã ở a.”

Dương Hiển nhắm hai mắt lại, vuốt vuốt chòm râu dê, giống như cười mà không phải cười nói.

“Tiểu Kim, chúng ta bây giờ thế nhưng mà gặp nguy hiểm a!”

Oanh!

Dương Hiển vừa dứt lời, một cỗ khí tức cuồng bạo khủng bố, bỗng nhiên từ trong cơ thể Kim Đại Thăng phun phóng mà ra.

Cái yêu nguyên chi lực cường đại kia, khiến cho không khí đều chịu run lên, cát vàng trên mặt đất lập tức phóng lên trời, bay đầy trời cát, kêu khóc rung động!

“Ai dám khi dễ Dương Hiển đại ca cùng huynh đệ Tiểu Trư của ta !”

Kim Đại Thăng bạo rống một tiếng, rung trời động đất, khiến cho đệ tử Lôi Vân Tông xung quanh, thân thể cũng nhịn không được lay động một hồi , sắc mặt lập tức đại biến!

Hống hống hống!

Kim Đại Thăng vừa nổi đóa, đám Yêu thú yên tĩnh kia, lập tức bắt đầu xao động, điên cuồng hét lên không thôi, sát cơ đầy trời, một cỗ uy áp kinh khủng, lập tức đem tất cả mọi người đều bao phủ.

trong lòng tất cả mọi người tại đây đều lộp bộp thoáng một phát, một cỗ ý sợ hãi thật sâu, tự nhiên sinh ra, phát lạnh khắp cả người !

Bọn họ không chút nghi ngờ, chỉ cần Kim Đại Thăng ra lệnh một tiếng, chỉ sợ bọn Yêu thú này sẽ lập tức nhào lên, đưa bọn họ xé thành phấn vụn!

Cung Thước ở một bên, sắc mặt tái nhợt, cũng đã xem choáng váng.

Lão chính là nằm mơ cũng không nghĩ tới, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân vậy mà cùng cái Đại vương rừng rậm Hàn Đàm này có quen biết.

Không chỉ có quen biết, hơn nữa còn xưng huynh gọi đệ, giao tình tựa hồ không phải là nông cạn!

“Cái này con mẹ nó là chuyện gì xảy ra?!”

mí mắt Cung Thước kinh hoàng không thôi, một hồi không thể tưởng tượng, tâm một cái chìm mạnh xuống dưới.

“Đại Thăng ca, chính là lão, cái lão đầu Lục mạo đường này!”

Chu Tử Chân hướng phía Cung Thước nhất chỉ, cười lạnh nói.

“n?”

Kim Đại Thăng trừng mắt, mang theo sát cơ đậm đặc, bỗng nhiên tập trung khí tức vào Cung Thước.

“Là ngươi!”

Cung Thước bị Kim Đại Thăng nhìn thẳng, toàn thân mạnh mẽ siết chặt, thầm mắng một tiếng không may.

Không thể tưởng được một phương của Lâm Hải, vậy mà có giao tình cùng Yêu thú , bài đến này quá ngạnh, thực không tốt trêu chọc a!

Bất quá, Cung Thước cuối cùng cũng là Nhị kiếp Tán Tiên, lại có mấy trăm đệ tử Lôi Vân Tông ở đây, sao lại bị Kim Đại Thăng hù sợ?

Lão không muốn đắc tội Kim Đại Thăng, tạo thành tổn thất không tất yếu .

Nhưng là không có nghĩa là lão sợ Kim Đại Thăng!

Thấy Kim Đại Thăng trông lại, trong mắt Cung Thước lóe lên hàn mang, ngóc lên cái cằm, hai tay chắp sau lưng, không kiêu ngạo không tự ti nói.

“Cái Lâm Hải này cùng Lôi Vân Tông ta có huyết hải thâm cừu, hai cái huynh đệ của Đại vương đứng tại một phương Lâm Hải , Cung Thước cũng chỉ có thể đắc tội!”

“Đại Thăng ca, ngươi có nghe hay không?! Nhanh để cho thủ hạ của ngươi, đem người Lôi Vân Tông giết!” Chu Tử Chân ở một bên, lập tức lớn tiếng kêu lên.

Kim Đại Thăng lại không có tiếp cái mảnh vụn này, tròng mắt to đi lòng vòng, sau đó nhìn Cung Thước, ồm ồm nói.

“Cung Đường chủ, có thể xem tại trên mặt mũi của bổn vương , đừng có khó xử hai cái huynh đệ của ta không?”

“n?” Cung Thước nghe được, trước mắt lập tức sáng ngời.

Vốn, lão đều đã làm tốt chuẩn bị xấu nhất cùng bọn Yêu thú này chém giết, nhưng bây giờ nghe xong lời này của Kim Đại Thăng , tựa hồ có chỗ trống để vòng qua vòng lại a!

“Chỉ cần hai cái huynh đệ của Đại vương , không tham dự vào chuyện Cung Thước tru sát Lâm Hải, Cung mỗ tự nhiên tòng mệnh!”

con mắt Kim Đại Thăng đi lòng vòng, lập tức trầm mặc không nói.

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân thấy thế, trong lòng không khỏi khẩn trương, hướng phía Kim Đại Thăng cấp tốc hô.

“Tiểu Kim, đừng đáp ứng lão!”

“Đúng vậy a, Đại Thăng ca, Lâm Hải là chủ nhân của chúng ta, ngươi phải giúp hắn!”

Nghe được lời nói của Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, con mắt Kim Đại Thăng mạnh mẽ trừng lên, tinh mang nổ bắn ra, nhìn về phía Cung Thước.

“Cung Đường chủ, Lâm Hải cũng là bằng hữu của ta, ngươi người tốt làm đến cùng, hôm nay cùng nhau thả a!”

Cung Thước nghe được, trong mắt lập tức hiện lên một vòng giận dữ, lạnh lùng nói.

“Đại vương, yêu cầu này của ngươi , có phải có chút quá mức hay không ?!”

“Ha ha ha ha!” Kim Đại Thăng đột nhiên cười to, sau đó mang theo sát cơ, cao ngạo nói ra.

“Quá phận thì như thế nào? Nếu ngươi không đáp ứng, cùng lắm thì lưỡng bại câu thương!”

“Ngươi...” Cung Thước trừng mắt, tức giận đến lồng ngực phập phồng một hồi, lập tức nghẹn lời.

Lưỡng bại câu thương, là kết quả mà lão không muốn đối mặt nhất, trong nội tâm lập tức bắt đầu do dự.

Kim Đại Thăng thấy thế, nhãn châu lại là xoay động, ngữ khí hơi trì hoãn, tiếp tục nói.

“Cung Đường chủ, bổn tọa không có ý cùng ngươi là địch, mong ngươi bán cho bổn tọa cái mặt mũi này, lại để cho bổn tọa có một giao phó đối với huynh đệ .”

“Chỉ cần ngươi đáp ứng yêu cầu của bổn tọa , một khi rời khỏi đây, ngươi lại giết Lâm Hải, bổn tọa tuyệt không nhúng tay vào!”

“A?” lông mày Cung Thước mạnh mẽ nhảy lên, mang theo một tia kinh ngạc, hướng Kim Đại Thăng nhìn lại.

Đã thấy sắc mặt Kim Đại Thăng hòa hoãn, hướng phía lão chậm rãi nhẹ gật đầu, trong ánh mắt một mảnh thành ý.

trước mắt Cung Thước lập tức sáng ngời, xem ra cái Ngưu yêu này, cũng không muốn gây chiến a!

mà theo như y nói vậy, hoàn toàn là vì có chỗ giao phó đối với hai cái huynh đệ của chính mình .

Cũng được, đã như vầy, không bằng đã đáp ứng y, lại để cho Lâm Hải sống lâu một hồi!

Chờ chút nữa di tích cổ Hoang Sa mở ra, sau khi bọn Yêu thú này đi vào, lại giết Lâm Hải cũng không muộn!

Nghĩ đến chỗ này, trong nội tâm Cung Thước tuy cao hứng, trên mặt lại như cũ biểu hiện làm ra một bộ dạng khó xử .

trầm mặc hồi lâu, mới nặng nề thở dài một hơi, mang theo không tình nguyện nói ra.

“Nếu Đại vương đã mở miệng, Cung mỗ cũng không nên bác bỏ mặt mũi của Đại vương.”

“Bất quá, hi vọng Đại vương nói mà giữ tín, không cần có lần thứ hai!”

“Ha ha, đây là tự nhiên, ngươi yên tâm đi!” Kim Đại Thăng cười ha ha, đem sát khí trên người, lập tức tán đi.

Cung Thước cũng là khoát tay lên, hướng phía đệ tử Lôi Vân Tông đang vây khốn bọn người Lâm Hải , hét lớn một tiếng.

“Thả bọn hắn!”

Bá!

các đệ tử Lôi Vân Tông, lập tức lùi về phía sau, trở lại sau lưng Cung Thước , trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Ha ha ha ha!”

Kim Đại Thăng lại là cười to một hồi, sau đó hướng phía Dương Hiển cùng Chu Tử Chân nhếch miệng nói.

“Dương Hiển đại ca, Tiểu Trư, các ngươi an toàn!”

Nói xong, Kim Đại Thăng lại hướng phía Lâm Hải, có thâm ý khác mà nhìn thoáng qua.

“Lâm Hải, lại gặp mặt!”

khóe miệng Lâm Hải hơi vểnh, cười cười, nhưng không có lên tiếng, nhưng trong lòng thì có chút lạnh như băng.

Trách không được cái Kim Đại Thăng này, liền cả hấp dẫn của Hóa Hình Thảo, đều có thể ngăn cản ở, không nhận chính mình làm chủ.

Hiện tại xem ra, tâm cơ của Kim Đại Thăng , so với Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, không biết muốn sâu hơn bao nhiêu lần.

“Này, Đại Thăng ca, ngươi như thế nào không hạ lệnh, giết sạch bọn họ a!”

Chu Tử Chân còn chưa nhìn rõ, hướng phía Kim Đại Thăng cấp tốc hô to một tiếng, muốn tiến lên tìm Kim Đại Thăng lý luận.

Lại bị Lâm Hải khẽ vươn tay kéo lại.

“Tiểu Trư, đã đủ rồi! Kim Đại vương có thể làm được một bước này, đã đạt đến một trình độ nào đó rồi!”

Chu Tử Chân còn muốn nói điều gì đó, nhưng vào lúc này, đột nhiên một hồi nổ mạnh ầm ầm , hằng hà vòi rồng, phóng lên trời!

Đầy trời cát vàng phi xông mà lên, kêu khóc xoay tròn, phảng phất như cùng bầu trời đều nối lại với nhau, một tòa cung điện tàn phá giống như hư ảo, trống rỗng xuất hiện tại bên trên bầu trời, tại cát vàng bên trong như ẩn như hiện!

Mọi người thấy tình cảnh này, nhao nhao lộ vẻ mặt kích động, thét lên một tiếng kinh hãi.

“Di tích cổ Hoang Sa, mở ra!!!”

Chương 2211: Hiện tại, ta có tư cách vào đi sao?

Cung Thước quay đầu lại, mang theo kích động thật sâu , hướng phía bầu trời xa xôi nhìn lại.

Khi thấy cái cung điện tuy rách nát không chịu nổi, lại tản ra khí tức phong cách cổ xưa cường đại làm cho người hít thở không thông, hào quang năm màu kéo dài vạn trượng, trong mắt tinh mang đại thịnh.

“đệ tử Lôi Vân Tông, nhanh chóng giữ vững vị trí cửa vào, người không đủ tư cách, nghiêm cấm đi vào!”

“Vâng!”

chúng đệ tử Lôi Vân Tông đáp ứng một tiếng, lập tức tản ra, thủ vệ tại lối vào.

Bên trong có một người phụ trách, hướng phía đám người chen chúc tới, nghiêm nghị hét lớn, âm thanh như lôi đình.

“người tu hành đã ngoài Đại Thừa hậu kỳ, cùng với cao thủ tiềm lực trên Đăng Tiên Bảng , đều có tư cách đi vào!”

“Những người khác chờ, nếu dám tự ý xâm nhập, giết không tha!”

lời của người phụ trách vừa ra khỏi miệng, lập tức có hơn phân nửa người, bước chân cuồng xông bỗng nhiên dừng lại.

Sau đó, nhao nhao mang theo phẫn nộ, một mảnh trách cứ.

“Dựa vào cái gì không để cho chúng ta đi vào, chúng ta cũng muốn đi vào!”

“Ngươi Lôi Vân Tông quá mức bá đạo a, phía dưới Đại Thừa hậu kỳ vì cái gì không thể vào?!”

“Cái gọi là đại cơ duyên, người có duyên có được, các ngươi không thể cướp đoạt quyền lợi có lẽ cơ duyên của chúng ta !”

nhóm người tu hành chỉ là Đại Thừa trung kỳ thậm chí còn ở phía dưới , nhất thời phẫn nộ rồi.

Nguyên một đám phẫn nộ kháng nghị, muốn xông vào di tích cổ Hoang Sa!

Tạch...!

Đột nhiên, một đạo Lôi Điện màu xanh lá , mang theo lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, đã ầm ầm rơi vào dưới chân đám người ồn ào .

Lại để cho đám người kháng nghị này, lập tức hô hấp trì trệ, lập tức cấm âm thanh.

Mà lúc này đây, thanh âm âm lãnh của Cung Thước , vang lên bên tai mọi người .

“Ta vừa rồi đã nói, phía dưới Đại Thừa hậu kỳ , không có tư cách đi vào!”

“Đây là quy củ mà Lôi Vân Tông ta lập , ai dám cãi lời, giết không tha!”

“Hừ, dựa vào cái gì không để cho chúng ta tiến vào, cái di tích cổ Hoang Sa này cũng không phải của Lôi Vân Tông ngươi!” Một người tu hành Đại Thừa trung kỳ, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ đứng dậy.

“Hôm nay, ta càng muốn đi vào, Lôi Vân Tông ngươi dám giết người, hỏi một chút nhóm đạo hữu đằng sau ta có đáp ứng hay không?!”

Nói xong, người tu hành này mang theo vẻ mặt quật cường, thân ảnh lóe lên, hướng phía cửa vào của di tích cổ Hoang Sa , vọt tới.

Tạch...!

Thân ảnh của y vừa động, đột nhiên một tiếng sấm sét vang lên, sau đó tia chớp màu xanh lá to như cánh tay từ trên trời giáng xuống, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, bỗng nhiên đã rơi vào đỉnh đầu của y.

“A!”

Phốc!

Người tu hành này, hét thảm một tiếng, thân thể bị Lôi Đình bổ trúng, trực tiếp biến thành tro bụi, hình thần câu diệt!

Tê ~

đám người kêu gào phẫn nộ sau lưng kia, lập tức hít một hơi khí lạnh, thoáng cái an tĩnh lại.

Đồng thời, trong mắt nhao nhao lộ ra ý sợ hãi thật sâu , mặt mũi tràn đầy khủng bố!

Bọn họ vốn tưởng rằng, nương tựa theo người đông thế mạnh, có thể kháng nghị một phen, tranh thủ quyền lợi tiến vào di tích cổ Hoang Sa .

Lôi Vân Tông tuy cường đại, nhưng tuyệt đối không dám chọc nhiều người tức giận.

Thật không nghĩ đến, bọn họ hoàn toàn nghĩ lầm rồi, Lôi Vân Tông lại thật sự dám giết người!

Hơn nữa, giết đến dứt khoát lưu loát, không chút nào nương tay, sâu sắc vượt quá dự liệu của bọn họ.

Mà lúc này đây, hai mắt Cung Thước lóe ra sát khí lạnh như băng, theo mọi người trước mặt, đảo qua từng cái .

Sau đó, lời nói lạnh như băng, giống như là lợi kiếm, đâm vào trái tim mọi người.

“Còn có ai không sợ chết, tiến lên thử một lần à?”

Lời nói của Cung Thước, lại để cho bọn người tu hành phía dưới Đại Thừa hậu kỳ này, toàn thân giật mình một cái, nhao nhao cúi đầu hoặc ghé mắt, không người dám đụng vào ánh mắt của Cung Thước .

Giờ khắc này, trái tim của tất cả mọi người đều bang bang kinh hoàng, triệt để kinh sợ rồi.

Tuy bọn họ cực lực khát vọng tiến vào di tích cổ Hoang Sa để tìm kiếm cơ duyên, nhưng đối mặt với Cung Thước tâm ngoan thủ lạt, ra tay không lưu tình chút nào, bọn họ vẫn là sợ.

Không người trả lời!

“Hừ!” Cung Thước lúc này mới hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên thần sắc xem thườn thật sâu .

Sau đó, hướng phía đệ tử Lôi Vân Tông, nghiêm khắc hét lớn một tiếng .

“Nghiêm khắc thẩm tra tư cách, có người dám xông vào , giết!”

“Vâng!!!”

đệ tử Lôi Vân Tông, cùng kêu lên đáp ứng một tiếng, âm thanh chấn trời quang, tràn đầy kích động cùng tự hào.

Vừa rồi, Cung Thước ở trước mặt mọi người phất tay giết người, chấn nhiếp mọi người không dám lên tiếng, thật sự là quá đề chấn sĩ khí rồi.

Lại để cho bọn đệ tử Lôi Vân Tông này , cảm thấy tự hào thật sâu, thoáng cái tinh thần vô cùng phấn chấn, cái cằm đều ngang.

“Đều xếp thành hàng, nguyên một đám tiến vào, người nhiễu loạn trật tự , hủy bỏ tư cách tiến vào !”

các đệ tử Lôi Vân Tông, lớn tiếng quát đám người tu hành phù hợp điều kiện , sau khi trải qua kiểm tra nghiêm khắc, mới cho nguyên một đám đi.

Đám Đại Thừa hậu kỳ này cùng với cao thủ Đăng Tiên Bảng, tuy trong nội tâm phẫn nộ, lại cũng không dám phát tác.

Chỉ đành ở trong lòng đem Lôi Vân Tông mắng to một hồi, cố nén nộ khí, theo thứ tự bắt đầu tiến vào di tích cổ Hoang Sa.

Mà đám phía dưới Đại Thừa hậu kỳ kia, lại chỉ có thể ở một bên trông mong nhìn xem, giận mà không dám nói gì, chỉ còn lại có phần hâm mộ rồi.

“Tiểu Kim, các ngươi lúc nào đi vào?”

thời điểm nhóm theo người tu hành xếp hàng theo thứ tự tiến vào , Dương Hiển đột nhiên quay đầu, hướng phía Kim Đại Thăng hỏi.

Kim Đại Thăng nhếch miệng cười cười, “Dương Hiển đại ca, ta tự nhiên muốn chờ các ngươi trở ra, lại mang các huynh đệ đi vào!”

Dương Hiển nghe được cười cười, nhẹ gật đầu.

Kim Đại Thăng tuy không muốn vì mình cùng Tiểu Trư, cùng Cung Thước thực lực không sai biệt bao nhiêu liều chết đối đầu.

Nhưng có thể hộ tống một phương chính mình tiến vào di tích cổ Hoang Sa, không đến mức lại để cho Cung Thước lần nữa ra tay, coi như là có tình rồi.

“Tốt, đa tạ rồi!”

“Ha ha ha, Dương Hiển đại ca, cùng Tiểu Kim ta còn khách khí làm gì a!” Kim Đại Thăng cười to một hồi , lộ ra cực kỳ hào sảng.

Nhưng, Lâm Hải ở một bên, lại ở trong nội tâm cười lạnh.

Cái Kim Đại Thăng này, mặt ngoài nhìn cao lớn uy mãnh, như một người không có có tâm cơ .

Kì thực so với ai con mẹ nó cũng tinh a!

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Hải hướng phía Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, cùng với Lâm Kiếm Liễu Như Yên khoát tay áo.

“Đi thôi, chúng ta cũng đi vào!”

Nói xong, Lâm Hải mở rộng bước chân, dẫn đầu hướng phía lối vào, xếp hàng đi đến.

ánh mắt của Cung Thước , một mực nhìn chăm chú lên bọn người Lâm Hải, thấy Lâm Hải cũng tiến vào đội ngũ, không khỏi khinh miệt cười cười.

“Muốn vào di tích cổ, không có cửa đâu!”

Cung Thước cũng không đáp nói, cứ như vậy trên mặt cười lạnh, nhìn chăm chú vào Lâm Hải cách lối vào, càng ngày càng gần.

người phía trước Lâm Hải , sau khi tiến vào di tích cổ, rốt cục đến phiên Lâm Hải rồi.

đệ tử Lôi Vân Tông phụ trách kiểm tra thực hư , vừa thấy là Lâm Hải, đồng tử lập tức co rụt lại, trở thành mộng bức

Miệng giật giật, vậy mà không biết làm sao.

Lâm Hải dù sao cũng vừa theo chân bọn họ phát sinh xung đột kịch liệt, đám Yêu thú đáng sợ kia, còn đứng một phương Lâm Hải .

Mà ngay cả Cung Đường chủ, đều không thể không chịu nhục, tạm thời buông tha cho Lâm Hải.

Thế nhưng mà Lâm Hải hiện tại, lại muốn đi vào di tích cổ Hoang Sa, rốt cuộc là lại để cho hắn tiến vao, hay là không cho vào?

“Huynh đệ, xin nhường thoáng một phát!”

Ở thời khắc tên đệ tử Lôi Vân Tông này chân tay luống cuống , Lâm Hải mỉm cười, thanh âm nhàn nhạt vang lên.

“Ngươi không thể đi vào!”

Không đợi người đệ tử này mở miệng, đột nhiên một tiếng cười lạnh truyền đến, mặt mũi Cung Thước tràn đầy đắc ý đã đi tới.

“Lâm Hải, ngươi không có tư cách vào đi!”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, lộ ra một vòng giễu cợt.

“Vì sao ta không có tư cách vào đây?”

“Quy củ ngươi không có nghe rõ sao? Ta đây liền thêm nói một lần nữa cho ngươi !” Cung Thước lạnh lùng cười cười.

“Chỉ có đã ngoài Đại Thừa hậu kỳ, cùng với cao thủ Đăng Tiên Bảng, mới có tư cách vào di tích cổ Hoang Sa, tìm kiếm cơ duyên!”

“Xin hỏi, tu vi của ngươi là đã ngoài Đại Thừa hậu kỳ sao?”

hai mắt Lâm Hải nhíu lại, chậm rãi lắc đầu.

“Không phải!”

Cung Thước lập tức cười nhạo một tiếng, “Đã không phải, ngươi dựa vào cái gì để đi vào?”

“Chẳng lẽ nói, ngươi là cao thủ Đăng Tiên Bảng hay sao?”

Cung Thước nói xong, nhìn Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy giễu cợt.

“cao thủ Đăng Tiên Bảng?” Lâm Hải bỗng nhiên nghiền ngẫm cười, “Như thế nào để trở thành cao thủ Đăng Tiên Bảng?”

“Ha ha ha, thật sự là không có học thức!” Không đợi Cung Thước mở miệng, Lam Ngọc bỗng nhiên tiến lên, hai tay ôm ngực, hướng phía Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy mỉa mai nói.

“Muốn trở thành cao thủ Đăng Tiên Bảng, chỉ có một biện pháp, chính là giết chết cao thủ Đăng Tiên Bảng bao đầu, rồi thay thế vào!”

“Vậy sao?” Lâm Hải nhìn xem Lam Ngọc, bỗng nhiên lộ ra một dáng tươi cười nghiền ngẫm .

“Nếu như ta nhớ không lầm, ngươi chính là cao thủ Đăng Tiên Bảng a?”

vẻ mặt Lam Ngọc lập tức thoải mái, vô cùng tự hào dương dương đắc ý nói.

“Bất tài, đứng hàng thứ sáu mươi sáu trên Đăng Tiên Bảng !”

Bá!

Lam Ngọc vừa dứt lời, chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên hào quang màu lam, kỳ hàn thấu xương phô thiên cái địa mà đến.

Sau đó, một cỗ đau nhức kịch liệt truyền đến, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thân thể phịch một tiếng, bỗng nhiên nổ tung!

Tê ~

Lam Ngọc chết rồi!!!

một màn bất thình lình , đem tất cả mọi người đều sợ đến ngây người.

Nguyên một đám hai mắt trợn tròn xoe, đầu óc trống rỗng, tất cả đều là vẻ mặt mộng bức!

Mà Lâm Hải tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, trong mắt mang theo hàn mang lạnh thấu xương , nhìn về phía Cung Thước đang ngây ra như phỗng, đạm mạc nói.

“Hiện tại, ta có tư cách vào đi sao?”

Chương 2212: Đao trảm Lam Ngọc

Hống!

Trong chốc lát, hiện trường một mảnh ồn ào, triệt để sôi trào.

“Chà mẹ nó, Lâm Hải vậy mà giết Lam Ngọc bên trên Đăng Tiên Bảng !”

“Mẹ nó, một đao kia như là Phù Quang Lược Ảnh, quả thực quá là nhanh!”

“Lâm Hải hắn là làm sao làm được, hắn thật là Đại Thừa sơ kỳ sao?”

Người ở chỗ này, lập tức tất cả đều trợn tròn mắt.

Nguyên một đám khiếp sợ há to miệng, quả thực không thể tin được hết thảy trước mắt.

Mà ngay cả Dương Hiển cùng Chu Tử Chân ở sau lưng Lâm Hải, đều là một hồi kinh ngạc, hiển nhiên thật không ngờ, Lâm Hải lại đột nhiên đến như vậy, đem Lam Ngọc làm cho chết luôn.

Cung Thước giờ phút này, đầu ông một tiếng, quả thực như bị sét đánh.

Sau đó, một cỗ thống khổ toàn tâm cùng phẫn nộ ngập trời cuốn tới, sát khí cuồng bạo bỗng nhiên tách ra, kích tán khắp nơi!

“Ngọc nhi!!!!”

Cung Thước gào thét một tiếng, cực kỳ bi thương, toàn thân đều không tự chủ được mà kịch liệt run rẩy lên.

Lam Ngọc thế nhưng mà là đệ tử thân truyền của lão, cảm tình của Cung Thước đối với Lam Ngọc , có thể nói là tình như phụ tử!

Không thể tưởng được, Lâm Hải vậy mà đưa đệ tử lão yêu mến nhất, tại dưới mí mắt của lão, chém giết ở trước mặt mọi người !

Đây cũng không phải là chuyện đơn giản như vẽ mặt rồi, đây quả thực là cắt thịt tại trong lòng Cung Thước a!

“chết cho ta !!!”

Cung Thước triệt để điên cuồng, Lôi Điện cuồng bạo bỗng nhiên tụ đầy toàn thân, hồ quang điện màu xanh lá đùng đùng nhảy lên, khí tức khủng bố, hướng phía Lâm Hải nghiền áp mà đến!

“Đừng làm thương chủ ta!”

Dương Hiển ở một bên, đã sớm phòng bị Cung Thước đột ngột hạ sát thủ.

Tuy Dương Hiển biết rõ, Lâm Hải có thể trốn vào Luyện Yêu Hồ, nhưng lại há sẽ cho Cung Thước lỗ mãng tại trước mặt Lâm Hải ?

Dương Hiển vung vẩy song chưởng, nhất thời vô số hào quang màu trắng lập loè, giống như đạo đạo lợi kiếm, ngăn ở trước người Lâm Hải.

Oanh!

đạo pháp của Dương Hiển cùng Cung Thước , kịch liệt đụng vào cùng một chỗ, nhất thời phảng phất nhấc lên sóng lớn.

Đầy đất cát vàng, bị kích động mà lên, bay múa đầy trời.

dư ba khủng bố của đạo pháp , hướng bốn phương tám hướng kích xạ mà ra, giống như đạo đạo lợi kiếm sắc bén, nhiếp hồn đoạt mệnh!

“A!!!”

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, liên tiếp vang lên.

mấy cái đệ tử Lôi Vân Tông phụ trách đề phòng xung quanh, ở đâu thừa nhận được uy lực của Nhị kiếp Tán Tiên?

Không đợi kịp phản ứng, liền bị đạo pháp ảnh hưởng đến, thân hình nổ tung, rơi vào tình cảnh hài cốt không còn!

Ông!

Cung Thước bị một kích này của Dương Hiển , cũng trùng kích liền lùi lại ba bước, thân hình lay động một hồi.

Mà Dương Hiển thì là tạo nên một mảnh ánh sáng trắng ở trước người , sóng sánh giống như nước , ba quang rung động, đem công kích của Cung Thước triệt tiêu.

Đồng thời che chở bọn người sau lưng Lâm Hải, rút lui hơn mười trượng, bình yên rơi xuống đất.

“A!!!”

Bọn người Lâm Hải vừa chạm đất, Cung Thước đã đỏ mắt lên, lần nữa phát ra tiếng gầm lên giận dữ.

Hai lòng bàn tay lóe ra điện mang màu xanh lá cuồng bạo, mạnh mẽ hướng phía không trung, điên cuồng đẩy ra!

Tạch...!

Nhất thời, bầu trời Lôi Vân lăn không, sấm sét vang dội.

Một mảnh Lôi Đình màu xanh lá nhảy lên đám mây, trong khoảnh khắc bay tới, ngưng tụ tại trên đầu Lâm Hải.

cảm giác áp bách nặng như Thái sơn , lập tức đã rơi vào trên đỉnh đầu bọn người Lâm Hải , không gian phảng phất đều bị cỗ lực lượng đáng sợ này giam cầm, đem Lâm Hải hoàn toàn khóa chết!

“Lâm Hải, ta với ngươi không chết không thôi!”

Cung Thước hét to một tiếng, cánh tay vừa nhấc, mạnh mẽ hướng phía Lôi Vân nhất chỉ, quát lớn một tiếng !

“Giết!”

Tạch tạch tạch tạch tạch !

Theo tiếng nói của Cung Thước rơi xuống, bên trong Lôi Vân kinh khủng kia, bỗng nhiên phích lịch rung động, hồ quang điện tán loạn!

Hơn mười đạo Lôi Đình màu xanh lá to cỡ cánh tay, cơ hồ đồng thời hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, điên cuồng rơi xuống.

“Chà mẹ nó, mau lui lại về sau, đừng để Lôi Vân bên ngoài ảnh hưởng đến!”

Mọi người xung quanh, kể cả đệ tử Lôi Vân Tông, thấy tình cảnh này đều là sắc mặt đại biến.

Nhao nhao vận chuyển chân khí, phi tốc kéo ra khoảng cách, vạn nhất bị Lôi Đình ngộ thương, vậy thì khổ tám đời rồi.

Dương Hiển thấy thế, lập tức lộ vẻ mặt ngưng trọng.

“Chủ nhân, nhanh chóng lui ra phía sau!”

Dương Hiển một bên dặn dò một tiếng, một bên mạnh mẽ há miệng, nhổ ra một đạo khe hở màu trắng!

“Đi!”

Vèo!

Sau một khắc, khe hở màu trắng bỗng nhiên bay lên không, cấp tốc biến lớn, trong chớp mắt đem bọn người Lâm Hải, che chắn tại bên dưới.

Oanh oanh oanh oanh oanh!

tiếng va đập kịch liệt của Lôi Đình, không ngừng vang lên, chấn nhân tâm phách, lại để cho tất cả mọi người ở đây đều hoảng sợ biến sắc.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy hơn mười đạo Lôi Đình màu xanh lá kia , tất cả đều bổ vào phía trên khe hở màu trắng của Dương Hiển .

trên không khe hở , nhất thời ánh sáng màu xanh lá rọi phóng tùm lum như bông hoa, tia chớp hồ quang điện văng bay tán loạn khắp nơi, một mảnh huyến lục!

Mỗi một đạo Lôi Đình rơi xuống, cái khe hở màu trắng kia liền phảng phất đã bị đả kích trầm trọng, lay động một hồi, rung động chấn động, tóe lên vô số quang điểm màu trắng, hoà lẫn cùng hồ quang điện màu xanh lá.

Thẳng đến khi hơn mười đạo Lôi Đình toàn bộ rơi xuống, khe hở màu trắng ngạnh sanh sanh bị oanh kích trầm xuống hơn một trượng có thừa.

Cái ánh sáng trắng sáng ngời chói mắt kia, trong khoảnh khắc trở nên ảm đạm không thôi, đã mất đi sáng bóng vốn có , lung lay sắp đổ.

Mà Lôi Vân đáng sợ kia, cũng phóng xuất ra toàn bộ lực lượng Lôi Đình, ầm ầm tiêu tán!

Ông!

Dương Hiển đưa tay nhất chỉ, khe hở màu trắng nhanh chóng thu nhỏ lại, bay trở về trong miệng Dương Hiển.

Lâm Hải hoảng sợ phát hiện, sắc mặt Dương Hiển, thoáng cái trở nên tái nhợt vô cùng, cực kỳ khó coi.

“Dương Hiển, ngươi bị thương?”

Lâm Hải lắp bắp kinh hãi, vội vàng lấy ra một miếng Linh Đan cùng Chân Nguyên Tán, giao vào trong tay Dương Hiển.

Dương Hiển đem Chân Nguyên Tán một ngụm nuốt vào, Linh Đan lại trả lại cho Lâm Hải, mới mang theo một tia kiêng kị thật sâu, thấp giọng nói ra.

“Chủ nhân không cần lo lắng, ta không có bị thương, chỉ là chân nguyên tiêu hao không nhỏ!”

“Lôi pháp của cái Cung Thước này , quả nhiên lợi hại.”

“Muốn chế phục lão, chỉ có thể tìm tìm cơ hội, thừa dịp bất ngờ, sử dụng Bạch Cực Quang bắt lão!”

Dương Hiển nói xong, một đám ánh sáng trắng nhàn nhạt , lơ lửng tại trên đỉnh đầu.

Đúng là pháp bảo bản mệnh Bạch Cực Quang của Dương Hiển , đang bắt lấy thời cơ!

Mà Cung Thước giờ phút này, từ rất xa nhìn qua Dương Hiển, lồng ngực phập phồng, nghiến răng nghiến lợi.

một mảnh tia chớp Lôi Vân vừa rồi kia , mấy có lẽ đã là thủ đoạn mạnh nhất bên trong công kích thông thường của Cung Thước .

Không thể tưởng được, vẫn bị Dương Hiển bình yên vô sự tiếp xuống dưới, cảm xúc phẫn nộ của Cung Thước , cũng dần dần tỉnh táo lại!

Hôm nay, có Dương Hiển ở đây, trừ phi cầm ra át chủ bài chính thức của bản thân, nếu không muốn giết Lâm Hải, căn bản không có khả năng.

Thế nhưng mà lại để cho Cung Thước kiêng kị chính là, trên người Lâm Hải thế nhưng mà còn có pháp bảo thần bí bảo vệ tánh mạng a!

Coi như mình ra hết át chủ bài, đánh bại Dương Hiển, liền thật có thể giết được Lâm Hải sao?

Cung Thước đối với cái này, một chút lòng tin cũng đều không có!

“Thật sự là đáng giận a!”

Cung Thước vừa tức vừa giận, không khỏi nắm chặt hai nắm đấm, hồ quang điện màu xanh lá tại trong quyền cuồng bạo nhảy lên, đi khắp toàn thân, khiến cho toàn thân Cung Thước đều bao phủ tại bên trong Lôi Điện , khí phách bức người!

Ngay tại thời khắc Cung Thước ở thế khó xử, không biết có nên tiếp tục ra tay hay không , đột nhiên một tiếng gầm lên giận dữ, truyền lọt vào trong tai.

“Cung Đường chủ, vừa rồi ngươi đáp ứng bổn tọa như thế nào , sẽ không không nhớ rõ a!”

Cung Thước mạnh mẽ quay đầu, đã thấy Kim Đại Thăng đột nhiên phóng ra một bước, chấn đến mặt đất run rẩy, cúi đầu bao quát chính mình, nhìn chằm chằm!

Cung Thước nheo mắt, trong nội tâm phẫn nộ không thôi.

Đậu phộng, cái Ngưu yêu này cũng muốn đến chặn ngang một gạch tử sao?

“Đại vương, Cung mỗ tuy đáp ứng ngươi hiện tại không giết Lâm Hải, nhưng Lâm Hải giết học trò cưng của ta, ta há có thể tha cho hắn!”

vẻ mặt Cung Thước không cam lòng, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ta đây mặc kệ!”

Kim Đại Thăng tùy tiện hạ xuống chân trước, sau đó mắt lộ hung quang nói.

“Ta chỉ muốn ngươi thực hiện hứa hẹn, nếu không ngươi đừng trách bổn tọa ta bão nổi rồi!”

Hống hống hống rống!

Kim Đại Thăng vừa nói xong, bầy yêu thú sau lưng kia , lập tức lại táo bạo sôi trào lên, rống to liên tục.

lực áp bách cường đại, bỗng nhiên rơi vào trên người đệ tử Lôi Vân Tông ở bốn phía, lại để cho mọi người sắc mặt đại biến!

“Ngươi!” sắc mặt Cung Thước lập tức liền thay đổi, tức giận đến quả thực là lửa giận ngập trời.

Kim Đại Thăng thì là trừng tròng mắt to, rung đùi đắc ý nói.

“Cung Đường chủ, chỉ cần rời khỏi đây, ngươi đối với Lâm Hải là đánh là giết, bổn tọa tuyệt không nhúng tay vào!”

“Nhưng, hôm nay ngươi đang ở trước mặt bổn tọa, làm trái với hứa hẹn, bổn tọa quyết không đáp ứng, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ!”

Đối mặt với uy hiếp của Kim Đại Thăng, Cung Thước tức đến lồng ngực không ngừng phập phồng, nhưng trong lòng lại cảm thấy một hồi vô lực thật sâu .

Nếu Kim Đại Thăng thật sự nhúng tay, vậy lão thật đúng là không cách nào giết Lâm Hải rồi.

Những thứ khác không nói, hai người Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng liên thủ, Cung Thước lão dù có mạnh hơn nữa, cũng không phải là đối thủ.

Mà các đệ tử Lôi Vân Tông dưới tay, cũng tuyệt đối không nhịn được đám Yêu thú cường đại kia trùng kích.

Làm như vậy, chẳng những giết không được Lâm Hải, ngược lại là một phương chính mình, sẽ tổn thất thảm trọng, được không bù mất!

Đậu phộng, thật sự là tức chết ta đấy!

nội tâm Cung Thước tức giận mắng một tiếng, cũng biết chuyện không thể làm, đành phải đem lửa giận cưỡng ép đè xuống.

“Tốt, nếu Đại vương đã nói như vậy rồi, bổn tọa sẽ buông tha Lâm Hải một lần!”

“Lần sau Cung mỗ lại giết Lâm Hải, hi vọng Đại vương cũng tuân thủ nghiêm ngặt hứa hẹn, không cần nhúng tay!”

“Ha ha, yên tâm, bổn tọa không phải loại yêu yêu thích chõ mõm vào!” Kim Đại Thăng cười ha ha, đồng thời hướng phía Dương Hiển nhẹ gật đầu.

“Dương đại ca, các ngươi mau vào đi thôi, lão Ngưu ta ở đây, không có người còn dám động thủ!”

“Cám ơn!” Dương Hiển hướng phía Kim Đại Thăng nói cảm tạ, lúc này mới hướng phía Lâm Hải nói.

“Chủ nhân, đi thôi!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó ngẩng đầu mà bước, nhìn cũng không liếc nhìn Cung Thước, bước đi tiến vào di tích cổ Hoang Sa!

“Đứng lại!”

Lâm Hải vừa mới tiến vào, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng hét phẫn nộ của Cung Thước .

“n?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, mạnh mẽ quay đầu, đã thấy Lâm Kiếm bị ngăn lại.

“Cung nón xanh, ngươi có ý tứ gì?”

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, hàn mang lập loè, lạnh lùng nói.

Cung Thước thì là nhe răng cười một tiếng, cao thấp đánh giá Lâm Kiếm một phen, khinh thường nói.

“Ngươi tiến có thể, nhưng, y không thể vào!”

Chương 2213: Cố ý, ngươi tuyệt đối là cố ý!

Lâm Kiếm nghe được, lập tức một cỗ sát cơ lăng lệ ác liệt, phóng lên trời.

Hai mắt phát lạnh, tay cầm Thị Huyết Kiếm, muốn ra tay!

“Lâm Kiếm, nhanh buông kiếm, chúng ta là giảng đạo lý, phải dùng lý phục người!”

Lâm Hải đem Lâm Kiếm ngăn lại, bỗng nhiên mang theo một tia dáng tươi cười đùa giỡn trêu chọc, nhìn về phía Cung Thước.

“Cung nón xanh, ngươi không phải vừa mới nói, đã ngoài Đại Thừa hậu kỳ, cùng với cao thủ Đăng Tiên Bảng, có thể tiến vào sao?”

“Không sai!” khóe miệng Cung Thước hơi nhếch, dùng ánh mắt cừu hận liếc nhìn Lâm Hải, sau đó chỉ Lâm Kiếm!

“Nhưng y, bất quá chính là Đại Thừa sơ kỳ, lại càng không phải là cao thủ Đăng Tiên Bảng!”

“Không không không, ngươi đây sai rồi!” Lâm Hải liên tục khoát tay, phủ nhận nói.

“Ai nói Lâm Kiếm, không phải cao thủ Đăng Tiên Bảng?”

Cung Thước khinh thường miệt thị cười một hồi , mang theo xem thường nói ra.

“Lâm Hải, ngươi bớt ở chỗ này giả danh lừa bịp, người nổi danh trên Đăng Tiên Bảng, Cung mỗ sao lại không biết!”

“Bên trong, căn bản không có y cái nhân vật số má này!”

Lâm Hải thì hơi hơi nhún vai, mang theo một tia bất đắc dĩ nói.

“Cái kia chỉ có thể nói, tin tức của ngươi quá rớt lại phía sau rồi!”

Nói xong, Lâm Hải đột nhiên mang theo một tia thần bí, hướng phía Cung Thước nhỏ giọng hỏi.

“Hỏi ngươi chuyện này, Lôi Vân Tông các ngươi, có phải có một cái gọi là Thượng Húc hay không ?”

“Thượng Húc?” Cung Thước khẽ giật mình, vô ý thức nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy, Thượng Húc chính là đệ tử hạch tâm của Chanh Điện Đường , xếp hạng thứ tám mươi trên Đăng Tiên Bảng !”

Cung Thước vừa nói, vừa có chút kỳ quái.

Một canh giờ trước đó, Thượng Húc còn chào hỏi mình, nói là muốn đi vào di tích cổ Hoang Sa để lịch lãm rèn luyện, chuẩn bị theo cửa đông tiến vào.

Nhưng bản thân mình đến cửa đông đã lâu như vậy, như thế nào cũng không có gặp Thượng Húc đâu?

Ngay tại thời khắc Cung Thước sinh lòng nghi hoặc, đã thấy Lâm Hải lần nữa thần thần bí bí thấp giọng nói ra.

“Nói cho ngươi biết một cái tin tức tốt, cái Thượng Húc của Lôi Vân Tông các ngươi a, ngay tại vừa rồi, đã bị Lâm Kiếm một kiế làm thịt!”

“Hiện tại a, vị trí thứ tám mươi trên Đăng Tiên Bảng, không phải Thượng Húc ném mạng kia, mà là Lâm Kiếm!”

Oanh!

tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, Cung Thước chỉ cảm thấy trong đầu ông một tiếng, lập tức như bị sét đánh!

“Ngươi nói cái gì?!!!”

trong hai mắt Cung Thước, đột nhiên bắn ra hào quang phẫn nộ, trong không khí trống rỗng xuất hiện hai đạo tia chớp màu xanh lá !

Lâm Hải thì là hai tay ôm ngực, nghiêng đầu nhìn có chút hả hê, cười lành lạnh nói.

“Ta nói, Thượng Húc đã bị Lâm Kiếm làm thịt!”

“Hiện nay, Lâm Kiếm mới là thứ tám mươi trên Đăng Tiên Bảng !”

“Ai dám nói, Lâm Kiếm không có tư cách đi vào!”

“Hỗn đản!!!” Cung Thước nghe được, hét to một tiếng .

Ông một tiếng, một cỗ sát cơ ngập trời, bỗng nhiên từ trên người Cung Thước, tách ra, đem không khí xung quanh đều bắt đầu rung động lắc lư, lại để cho người lạnh mình trái tim băng giá!

Mà Cung Thước, thì mang theo khó có thể tin thật sâu, chỉ vào Lâm Kiếm nói.

“Ngươi nói, y đã giết Thượng Húc?!”

Lâm Hải thì là nhún vai, không đếm xỉa tới nói.

“Đúng vậy a, chính là sự tình trước khi ngươi đến !”

Nói xong, Lâm Hải mạnh mẽ vỗ cái ót, như ở trong mộng mới tỉnh, chỉ vào Cung Thước vẻ mặt chợt nói.

“A ~ ta đã biết, ta rốt cuộc biết rồi!”

“Ngươi biết cái gì?!” Cung Thước lửa giận công tâm, vô ý thức quát.

“Ta nói Cung nón xanh, tuy ngươi người này, mặt ngoài nhìn về phía trên ngu xuẩn vù vù.”

“Nhưng không nghĩ tới, lại rất đạt đến một trình độ nào đó a!”

“Biết rõ tu vi của ta cùng Lâm Kiếm không đủ, nên mới đặc biệt bỏ thêm một câu cao thủ Đăng Tiên Bảng cũng có thể đi vào.”

“Sau đó lại để cho hai cái tên ngu xuẩn là Thượng Húc cùng Cung Thước, chủ động đi qua tìm cái chết, để cho ta cùng Lâm

Kiếm thu hoạch tư cách tiến vào di tích cổ Hoang Sa!"

"Nguyên lai đây hết thảy, đều là do ngươi an bài, ngươi là cố ý, ngươi tuyệt đối là cố ý!"

"Đúng hay không? Ngươi nói ta nói rất đúng đúng không?"

Lâm Hải chỉ vào Cung Thước, hai mắt lóe ra sáng rọi, hưng phấn mà hỏi.

Phốc!

Cung Thước nghe được, thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Đúng đại gia mày!!!

Cung Thước tức đến toàn thân run rẩy, lời nói đều cũng không nói ra được!

Cố ý? Ta cố ý mẹ ngươi a!

Ta con mẹ nó ăn no rỗi việc, cho ngươi choáng nha tặng đầu người a!

Cái Lâm Hải này, chẳng những có thể ác, nói chuyện cũng thực con mẹ nó đáng giận a!

Cung Thước cho tới giờ khắc này, mới biết được nguyên lai Thượng Húc, cũng đã chết ở trong tay một đám người Lâm Hải, trong nội tâm quả thực đã không thể dùng phẫn nộ để hình dung!

Cung Thước, Thượng Húc, hai cái cao thủ Đăng Tiên Bảng a, vậy mà tất cả đều bị Lâm Hải cùng Lâm Kiếm giết đi!

tổn thất trầm trọng như vậy , Cung Thước cũng không biết đi đối mặt như thế nào, càng không biết nên hướng Tông chủ Lôi Vân Tông khai báo như thế nào !

Phải biết rằng, có thể đứng hàng cao thủ Đăng Tiên Bảng, thực lực chưa hẳn đã rất cường, nhưng không thể nghi ngờ đều là thiên tài tiềm lực vô cùng .

Một ngày kia, đệ tử hạch tâm đó vô cùng có khả năng vượt qua Thiên kiếp, thành tựu Thiên Tiên vị a!

Phóng mắt khắp toàn bộ Lôi Vân Tông, cũng bất quá chỉ có ba cái cao thủ Đăng Tiên Bảng.

Kết quả con mẹ nó , lại bị một đám Lâm Hải giết chết hai cái!

Đây quả thực là tương đương chặt đứt căn cơ phát triển tương lai lớn mạnh của Lôi Vân Tông a.

Thù này, xem như kết lớn!

“Lâm Kiếm, dám giết đệ tử hạch tâm của Lôi Vân Tông ta , ta tiêu diệt ngươi!”

Cung Thước bạo rống một tiếng , múa hai tay , muốn ra tay đối với Lâm Kiếm !

Đông!

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn, mặt đất run rẩy, cát vàng bay vút lên!

thanh âm của Kim Đại Thăng , lần nữa vang lên bên tai mọi người .

“Cung Đường chủ, một đoàn người Lâm Hải , cái nào ngươi cũng không thể giết!”

“Không cần khiêu chiến tính nhẫn nại của bổn tọa !”

Phốc!

Cung Thước vốn đã vận chuyển lực lượng Lôi Đình tới cực hạn, bị một câu của Kim Đại Thăng , ngạnh sanh sanh cho nén trở về.

Một tiếng kêu đau đớn, khí huyết lăn lộn, suýt nữa đem mình nghẹn ra nội thương, mặt mũi không khỏi tràn đầy phẫn nộ!

Nhưng biết làm sao, lời nói của Kim Đại Thăng nói đến cái phân thượng này rồi, Cung Thước cũng chỉ có thể đem phẫn nộ đè xuống trước .

“Tốt, ta cho Đại vương mặt mũi!”

Nói xong, Cung Thước hướng phía Lâm Hải cùng Lâm Kiếm, âm lãnh liếc qua, hung hăng nhẹ gật đầu.

“Tốt, các ngươi đi vào, các ngươi đều đi vào!!!”

Cung Thước gào thét một tiếng, đem lửa giận trong nội tâm cũng phóng thích mà ra, trong hai mắt chỉ còn lại có lạnh lùng cùng sát cơ!

Lâm Hải thì là nhún vai, mỉm cười.

“Cái kia, liền không khách khí rồi!”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía Lâm Kiếm vẫy tay một cái.

“Đi!”

Lâm Kiếm không rên một tiếng, sắc mặt lạnh lùng, giống như không coi ai ra gì, thông qua được thủ vệ của Lôi Vân Tông .

Tại thời điểm đi qua trước người Cung Thước, đột nhiên một cỗ sát khí lạnh như băng, hàng lâm tại trên người Lâm Kiếm .

thân thể Lâm Kiếm mạnh mẽ cứng đờ, dừng bước, quay đầu lạnh lùng liếc nhìn Cung Thước , vừa vặn cùng ánh mắt của Cung

Thước , bốn mắt đụng vào nhau!

Phanh!

Hai đạo sát khí lạnh như băng, va chạm tại giữa không trung, lập tức kích thích một đạo hỏa hoa vô hình!

“Hừ!”

Cung Thước hừ lạnh một tiếng, một cỗ uy áp thông qua ánh mắt, hướng phía Lâm Kiếm kích bắn đi.

Nhưng mà, Lâm Kiếm lại như là người bình thường không có việc gì, lạnh lùng nhìn lão một cái, cùng lão sát bên người mà qua.

sát cơ gần như có thể phá hủy thần trí Tán Tiên của Cung Thước kia , đối với Lâm Kiếm vậy mà không hề có tác dụng!

“Không có khả năng!”

Cung Thước vốn muốn âm Lâm Kiếm một thanh, lại không nghĩ Lâm Kiếm lại bình yên vô sự, lập tức mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, không thể tưởng tượng.

Ngay tại thời khắc vẻ mặt Cung Thước phát mộng , bước chân vốn đi về phía trước của Lâm Hải, lại đột nhiên dừng lại.

Quay người lại, mang theo dáng tươi cười đùa giỡn trêu chọc, ngón tay chỉ vào Cung Thước, lần nữa xấu xa nói.

“Cố ý, ngươi tuyệt đối là cố ý!”

Phốc!

Cung Thước chỉ cảm thấy ngực buồn bực, lập tức phun ra một búng máu.

Ta cố ý đại gia mày!

Như thế nào còn con mẹ nó lại là ra như vậy, muốn tức chết lão phu sao?!

hai mắt Cung Thước bốc hỏa, mang theo ngập trời cừu hận, mắt thấy bọn người Lâm Hải, biến mất tại bên trong cát vàng .

“Ha ha, Cung Đường chủ, chúng ta cũng tiến vào, gặp lại gặp lại!”

Sau khi bọn người Lâm Hải đi vào cũng hơn mười phút, Kim Đại Thăng cười to một tiếng , mang theo thủ hạ Yêu thú, cũng xông vào di tích cổ Hoang Sa!

Cho tới giờ khắc này, lửa giận nghẹn trong nội tâm Cung Thước , mới ầm ầm phóng thích.

Phanh!

Đưa tay một chưởng, đem cát vàng trên mặt đất, đánh trúng vọt lên cao vài chục trượng, bay múa đầy trời, che khuất bầu trời!

Sau đó, thanh âm mang theo nồng đậm sát cơ của Cung Thước , lạnh như băng vang lên.

“Thông tri bốn cửa Đông Tây Nam Bắc, toàn bộ đệ tử Lôi Vân Tông tiến vào di tích cổ Hoang Sa , gặp được bọn người Lâm Hải, giết chết bất luận tội!!!”

Chương 2214: Tách ra

Cung Thước nói một câu, đã hạ xuống tất sát lệnh đối với Lâm Hải .

nhưng Lâm Hải lại không biết những thứ này, mặc dù biết rõ cũng sẽ không để ý.

giết liền ba người Thượng Quan Hồng, Thượng Húc, Lam Ngọc của Lôi Vân Tông , mà ngay cả Phó Đường chủ Tử Điện Đường Lữ

Hồng Tiêu, cũng bị Lâm Hải chiếm cứ hạt giống Lôi Nguyên, đã trở thành phế nhân.

Giữa Lâm Hải cùng Lôi Vân Tông, đã sớm không thể điều hòa, đã trở thành tử địch.

Giờ phút này, một đoàn người Lâm Hải, đang đội bão cát cuồng bạo, hướng phía cung điện hư vô mờ mịt kia tiến lên.

Lâm Hải vừa đi, một bên vừa cảm ứng Tử Lôi Thần Long Tí.

Vừa rồi hấp thu hạt giống Lôi Nguyên của Lữ Hồng Tiêu, Lâm Hải còn không biết có hiệu quả gì

“Ồ, khí lưu màu tím bên trong Tử Lôi Thần Long Tí, tựa hồ tráng kiện hơn không ít!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện biến hóa của Tử Lôi Thần Long Tí , mặc dù không có cải biến về chất, nhưng so với trước đó rõ ràng đã trở nên càng thô to hơn, năng lượng ẩn chứa tựa hồ cũng tăng cường không ít.

“Xem ra, quả cầu lôi điện màu tím hấp thu của Lữ Hồng Tiêu kia, hẳn là năng lượng Lôi Nguyên tinh khiết .”

“Cái này đối với Tử Lôi Thần Long Tí mà nói, không khác gì chất dinh dưỡng phong phú , trách không được nó hưng phấn như thế!”

Lâm Hải trong khoảnh khắc, liền đã hiểu rõ tác dụng của hạt giống Lôi Nguyên .

Tuy Tử Lôi Thần Long Tí chỉ là tăng cường năng lượng, cũng không có cải biến tính thực chất, nhưng nội tâm Lâm Hải vẫn là mừng rỡ không thôi.

Hắn biết rõ, cái đó và người tu hành hấp thu thiên địa linh khí là một cái đạo lý.

Một khi đạt được tới lượng cấp nhất định, tất sẽ từ lượng biến hóa thành biến chất, phá kén thành bướm, nhảy lên phi thiên!

“Chủ nhân, phía trước càng ngày càng khó đi!”

Đột nhiên, Dương Hiển đi tại phía trước nhất, dừng bước lại, hướng phía Lâm Hải ngưng trọng nói.

Lâm Hải lúc này mới ngẩng đầu, hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy cát vàng đầy trời, cuồng phong gào thét, rất xa là hằng hà vòi rồng, bay múa xoay quanh, giống như nguyên một đám quái thú thôn phệ cực lớn, quấn đi tất cả trên mặt đất.

“A!!!”

Đột nhiên, vài đạo tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ truyền đến.

Đám người Lâm Hải nhao nhao ngẩng đầu, hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại, sau đó không khỏi hoảng sợ biến sắc.

Chỉ thấy, tại địa phương phía trước cách bọn người Lâm Hải vài trăm mét , đột nhiên từ dưới đất bằng bay lên một đạo vòi rồng cuồng bạo .

Trực tiếp đem ba bốn người tu hành đang cẩn thận từng li từng tí, hành tẩu tại đó , trực tiếp quấn vào chính giữa vòng xoáy vòi rồng .

Trong khoảnh khắc, liền không còn có khí tức.

“Cái vòi rồng này , vô ảnh vô hình, đột nhiên xông lên, quả thực đáng sợ!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, mặt lộ vẻ thần sắc nghiêm nghị, đồng thời nội tâm một hồi kinh hãi.

Vừa rồi mấy người kia, không hề nghi ngờ đã không có khả năng còn sống .

Thế nhưng mà vừa rồi nếu như đổi lại là mình ở vị trí kia, kết cục sẽ như thế nào?

Lâm Hải nghĩ đến cái kết quả đó, tâm lập tức trầm xuống.

Đối mặt với cái vòi rồng không hề có dấu hiệu, bỗng nhiên xuất hiện thôn phệ chúng sinh này, Lâm Hải phát hiện mình không có biện pháp!

“Đều coi chừng một ít!”

Lâm Hải không khỏi thấp giọng hướng phía mọi người bên người, cẩn thận phân phó nói.

Rống!!!

Lâm Hải vừa dứt lời, lại nghe sau lưng là thanh âm đàn thú sôi trào, tiếng hô rung trời, chân đạp mặt đất rung trời động đất, cát vàng bay lên, che khuất bầu trời.

“Là bọn Tiểu Kim đã vào được!”

Dương Hiển nhíu lông mày lại, ngưng thần nói ra, đồng thời nhìn về phía Lâm Hải.

“Chủ nhân, muốn chờ Tiểu Kim, cùng bọn họ cùng một chỗ hay không ?”

Lâm Hải trầm mặc một lát, sau đó lắc đầu.

“Không cần, tự chúng ta đi!”

Lâm Hải đối với cái Kim Đại Thăng này, vẫn còn là lòng mang một tia đề phòng.

Theo sự tình trước đó liền có thể nhìn ra, Kim Đại Thăng không hề có tư duy đơn giản giống như Dương Hiển cùng Chu Tử Chân.

tính tình của Kim Đại Thăng , vẫn tương đối giảo hoạt, cùng đi với y, chưa chắc là cái chuyện tốt gì.

Di tích cổ Hoang Sa, mênh mông khôn cùng, mặc dù là Yêu thú thân hình cao lớn như Kim Đại Thăng , vừa tiến vào trong đó, cũng lập tức trở nên nhỏ bé như cát bụi.

Tuy đi cùng một phương hướng với bọn người Lâm Hải, nhưng lại chưa từng gặp nhau, rất nhanh đã vượt qua bọn người Lâm Hải, biến mất tại bên trong đầy trời cát vàng .

Lại một đường tiến lên hơn mười dặm, cuồng phong càng lúc càng lớn, cát vàng bay múa trải rộng không gian, khiến cho bọn người Lâm Hải, tiến lên bắt đầu càng thêm gian nan .

Nếu không phải mọi người dùng chân nguyên hộ thể, hình thành một cái vòng phòng hộ, đem cát vàng bài xích tại bên ngoài thân.

Chỉ sợ giờ phút này, đã sớm bị cát vàng chôn sống, mệnh tang tại đây rồi.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, quả thực đưa tay không thấy được năm ngón, tất cả đều là cát vàng, cảm ứng cùng khí tức cũng bị cát vàng ngăn cách rồi, đây là cái địa phương quỷ quái gì?!”

thanh âm phàn nàn của Chu Tử Chân , truyền vào trong tai Lâm Hải, lại để cho trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú!

Chu Tử Chân nói không sai, trong tầm mắt của bọn họ lúc này, tất cả đều là cát vàng bay múa .

Mặc dù cùng bọn người Dương Hiển cách nhau bất quá là hai hoặc ba mét, ngoại trừ dùng chân nguyên phát ra tiếng ra, căn bản đã không cảm ứng đến sự tồn tại của đối phương!

Cái này, thế nhưng mà một loại trạng thái phi thường nguy hiểm !

Tại trong loại hoàn cảnh nhìn không thấy vật này, một cái sơ sẩy, liền vô cùng có khả năng lạc đường rồi.

Đến lúc đó còn muốn tìm, vậy thì khó khăn!

“Mọi người nhanh chóng tụ lại, sau đó tay nắm tay tiến lên, đừng để bị mất phương hướng!”

Lâm Hải vội vàng vận chuyển Nguyệt Cung Tiên m, hét lớn một tiếng, hướng mọi người hô.

“Vâng!”

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân đáp lại, truyền vào trong tai Lâm Hải.

Sau đó, rất nhanh hai luồng hào quang một đỏ một trắng, tại bên trong cát bay nồng đậm, mông lung xuất hiện tại bên người Lâm Hải.

Nhưng, sắc mặt Lâm Hải lại biến đổi, cấp tốc hướng phía phương hướng khác nhìn lại.

“Như Yên cùng Lâm Kiếm đâu?”

“Như Yên! Lâm Kiếm! Nghe được trả lời ta, nhanh trả lời ta a!!!”

Nhưng mà, đáp lại Lâm Hải, cũng chỉ có thanh âm thút thít nỉ non thê lương giống như quỷ quái của bão cát , ở đâu còn có bóng dáng của Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên !

“Hỏng rồi, Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên, sợ không phải bị ném đi a!”

Chu Tử Chân thấy thế, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi, cấp tốc nói ra.

Lâm Hải giờ phút này, trong mắt hiện lên ảo não thật sâu , tự trách một hồi .

“Đều tại ta, sớm nên tay cầm tay đi về phía trước mới đúng!”

Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên thật lâu không có trả lời, Lâm Hải ở đâu vẫn không rõ, hai người kia đã rời ra khỏi mình!

“Ngàn vạn lần không cần có nguy hiểm gì a!”

Tâm Lâm Hải, thoáng cái nâng lên cổ họng, cấp tốc lấy điện thoại di động ra, đã tìm được weachat của hai người .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như Yên, ngươi thế nào, bây giờ đang ở ở đâu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Kiếm, ngươi đang tại vị trí nào, có nguy hiểm hay không?

Lâm Hải vội vàng gửi tin tức cho hai người, hỏi thăm tình huống.

Cũng may, di tích cổ Hoang Sa tuy cát bay đầy trời, lại không có ngăn cách mạng lưới tín hiệu của Địa Tiên giới .

Rất nhanh, tin tức của Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên , theo thứ tự hồi âm lại.

Lâm Kiếm: Tông chủ, ta với các ngươi bị tách ra, hiện tại không biết ở phương nào, trước mắt không có gặp nguy hiểm!

Liễu Như Yên: Lâm Hải, ta hiện tại cũng không biết ở nơi nào, ngươi ở nơi nào a, ta tìm không thấy ngươi rồi.

Nhìn hai người hồi âm, biết rõ hai người tạm thời an toàn, Lâm Hải lúc này mới thở dài một hơi.

Vậy cũng là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

“Dùng Thiên Nhãn Thần Thông, xem có thể tìm được hai người hay không .”

“Nếu như thời gian tách ra không dài, bọn họ còn ở gần mà nói, có lẽ còn có hi vọng!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, thầm hô một tiếng!

“Thiên Nhãn, mở!”

Ông!

Trong chốc lát, trong hai mắt Lâm Hải lóe lên hào quang, lập tức bịt kín một tầng hơi nước màu lam nhạt.

Toát!

Sau một khắc, phảng phất như có hai đạo ánh sáng vô hình, từ trong hai mắt Lâm Hải kích xạ mà ra.

Lập tức, cái không gian trải rộng cát vàng kia, phảng phất thoáng một phát đã biến thành trong suốt, rốt cuộc không cách nào ngăn trở ánh mắt của Lâm Hải.

bất luận cái gió thổi cỏ lay gì ở trong phương viên ngàn mét , bị Lâm Hải thu hết vào đáy mắt.

Lâm Hải cấp tốc hướng phía bốn phương tám hướng nhìn lại, tìm kiếm nơi hạ lạc của Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên .

“Không có!”

“Cái phương hướng này cũng không có!”

“Thao, tại đây cũng không có!”

“Bên này, cái này...” thời điểm Lâm Hải nhìn về phía sau lưng, đột nhiên đồng tử co rụt lại, hoảng sợ biến sắc!

Chương 2215: cát vàng nhúc nhích !

“Cái kia là cái gì?!”

Sắc mặt Lâm Hải đại biến, mí mắt một hồi kinh hoàng.

Chỉ thấy ở địa phương phía sau mình khoảng bảy tám trăm mét, một mảnh diện tích cát vàng chừng trên trăm mét vuông , vậy mà giống như một con rắn lớn đang nằm co ro, quỷ dị nhúc nhích.

Mà mục tiêu của nó, lại đang tại đi tới một cái đệ tử Lôi Vân Tông ở bên ngoài trăm mét !

“Chủ nhân, ngươi phát hiện cái gì?!”

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân nghe được Lâm Hải kinh hô, không khỏi lập tức đề phòng, cấp tốc hỏi.

“Các ngươi nhìn không tới!”

Lâm Hải lắc đầu, hai mắt nháy mắt cũng không nháy mắt, nhìn chằm chằm vào cái cát vàng nhúc nhích kia, muốn xem xem cuối cùng là cái thứ gì!

Trong chớp mắt công phu, cát vàng nhúc nhích mà đi, dĩ nhiên đã đến trước người tên đệ tử Lôi Vân Tông .

Nhưng mà, tên đệ tử Lôi Vân Tông này, lại giống như chưa tỉnh, căn bản không có phát hiện nguy hiểm tới gần!

Đột nhiên, cái cát vàng nhúc nhích kia, đã đến gần tên đệ tử

Lôi Vân Tông ở trong vòng mười mét.

Đúng lúc này, đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, phát hiện một bên nó xoay tròn!

Hô!

Trong chốc lát, cái cát vàng nhúc nhích kia phóng lên trời, vậy mà hóa thành vòi rồng cuồng bạo cao lớn tầm hơn mười trượng, trong khoảnh khắc đã đem đệ tử Lôi Vân Tông kia , nuốt hết tại trong đó.

Tê ~

Lâm Hải hít một hơi khí lạnh, trong lòng một hồi kinh hoàng, hoảng sợ không thôi!

“Cái vòi rồng này , thậm chí có tánh mạng!!!”

Lâm Hải thấy tình cảnh này, quả thực sâu sắc ra ngoài ý định!

Vốn tưởng rằng, cái vòi rồng này chính là hiện tượng tự nhiên, từ nơi nào xuất hiện hoàn toàn tùy cơ hội, không có bất luận cái dấu hiệu gì .

Thật không nghĩ đến, phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông xem rõ ràng, cái vòi rồng này vậy mà đang chủ động săn giết người tu hành tiến vào di tích cổ Hoang Sa !

Mẹ nó, cái này cũng thật là đáng sợ!

Lâm Hải chỉ cảm thấy lưng lạnh cả người, nội tâm không khỏi hoảng sợ một trận

Trách không được di tích cổ Hoang Sa được xưng là một trong Tam đại cấm địa của thành Thái Thản, tại trong hoàn cảnh nhìn không thấy vật này, mặc ngươi tu vi lại cao, lại thế nào tránh khỏi cái vòi rồng này thôn phệ?

Nếu không phải là do mình tu hành Thiên Nhãn Thần Thông, mặc cho ai có thể nghĩ đến, vừa tiến vào nơi đây, liền đã biến thành con mồi?

“Không tốt, cái vòi rồng này sẽ chủ động săn giết, cái kia Lâm Kiếm cùng Như Yên, chẳng phải là nguy hiểm!”

mí mắt Lâm Hải đột nhiên nhảy dựng, hoảng sợ biến sắc.

Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên, cũng không giống như chính mình, có thể thấy rõ cái vòi rồng này ẩn núp đánh lén.

Một khi gặp gỡ, chẳng phải là dữ nhiều lành ít sao?

Vậy phải làm sao bây giờ?!

“A Hoa!!!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp đem A Hoa phóng ra.

“Ngao!”

A Hoa vừa xuất hiện, dưới vội vàng không kịp chuẩn bị, trực tiếp bị cát vàng đầy trời như là viên đạn, thổi trúng lăn vòng, thiếu điều không đứng dậy nổi.

“Ba ba, đây là cái địa phương quỷ quái gì a!”

A Hoa kêu rên một tiếng rồi xoa xoa chỗ đau trên người , một bên đem chân nguyên tách ra bảo vệ thân thể, lẻn đến bên người Lâm Hải.

“Ít nói nhảm!” Lâm Hải cấp tốc đánh gãy lời ở A Hoa, “Ngươi ở nơi này, có thể ngửi thấy được hương vị của Lâm Kiếm hay không ?”

“Ta thử xem!”

Thấy vẻ mặt Lâm Hải lo lắng, A Hoa biết rõ tình thế nghiêm trọng, cũng không dám trêu chọc bức, vội vàng vươn thẳng cái mũi ngửi ngửi một chầu nghe thấy.

Tâm Lâm Hải , thoáng cái kéo căng, khẩn trương nhìn chằm chằm vào A Hoa.

Nếu như A Hoa cũng tìm không thấy Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên, vậy liền nguy rồi.

“Đã tìm được!”

Đột nhiên, hai mắt nhỏ của A Hoa sáng ngời, ngẩng đầu nói ra.

“Thật sự?!” Lâm Hải đại hỉ.

“Ở địa phương nào, nhanh mang ta đi!”

“Tốt, chủ nhân ngươi cùng tốt... Ngao! Làm gì vậy cưỡi ta à!” A Hoa kháng nghị một tiếng .

“Nói nhảm, không cưỡi ngươi bị ném đi thì làm sao bây giờ?! Nhanh lên!”

Lâm Hải cưỡi bên trên lưng A Hoa, dùng sức đánh bờ mông A Hoa một cái, A Hoa đá hậu xong, chạy vội mà đi.

“Đi!”

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, cũng theo sát phía sau, hướng phía bên cạnh mà đi.

A Hoa một đường chạy vội, một mực đi ra ngoài khoảng cách hơn mười dặm , mới hướng phía Lâm Hải lớn tiếng nói.

“Ba ba, Lâm Kiếm ngay tại phía trước, giống như đang cùng người chiến đấu!”

Lâm Hải giữ im lặng, Thiên Nhãn Thần Thông hướng phía trước nhìn lại, rất nhanh có vài đạo thân ảnh mơ hồ, xuất hiện tại giữa tầm mắt!

“Lâm Kiếm bị người vây công!!!”

phía dưới xem xét , Lâm Hải lập tức giận dữ, từ trên người A Hoa nhảy xuống, hướng phía trước bay nhanh mà đi!

“Chủ nhân, chờ chúng ta với!”

Đã có giáo huấn trước đó, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân nào dám cùng Lâm Hải tách ra, hét lớn một tiếng, theo sát Lâm Hải mà đi.

trong mắt Lâm Hải lóe ra hàn mang lạnh như băng, rất nhanh liền nhìn thấy Lâm Kiếm đang bị ba cái Đại Thừa hậu kỳ vây công, dĩ nhiên mình đầy thương tích, lâm vào nguy cơ!

Nhưng dù vậy, Lâm Kiếm vẫn như cũ đem Thị Huyết Kiếm trong tay múa đến bóng kiếm đầy trời, sát khí như nước thủy triều, đem ba cái Đại Thừa hậu kỳ chống cự tại bên ngoài, đau khổ chèo chống, trong mắt tràn đầy quật cường cùng bất khuất!

“Đậu phộng, một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ , như thế nào sẽ biến thái như thế ?!”

“Mọi người toàn lực ra tay, nhanh chóng giết y đi, còn tiếp tục như vậy, chúng ta gánh không nổi người này!”

Ba cái Đại Thừa hậu kỳ, triệt để nổi giận.

Bọn họ dùng tu vi cao hơn Lâm Kiếm hai cái cảnh giới, quần chiến Lâm Kiếm, vậy mà lâu công không được!

Cái này nếu truyền đi, bọn họ cũng đừng lăn lộn nữa!

Ba người đạt thành nhận thức chung, không muốn tiếp tục kéo dài xuống dưới, một người trong đó đột nhiên hét lớn, sờ tay vào ngực, lấy ra một thanh phi đao ba thốn !

“Xem pháp bảo!!!”

Đinh!

Đột nhiên, ngọn phi đao này bắn thẳng vào không trung, trong chốc lát phát ra ánh sáng rực rỡ, hào quang đầy trời, phi tốc xoay tròn.

Vút vút vút vút!

Từng đạo hào quang màu đen , giống như là phi châm, mang theo khí tức lăng lệ ác liệt , hướng phía Lâm Kiếm kích bắn đi.

Lâm Kiếm thấy thế, quát lên một tiếng chói tai, bàn tay mạnh mẽ duỗi ra, lăng không đánh tới!

“Uống!”

Ông!

Sau một khắc, một đoàn sương mù màu máu, từ trong lòng bàn tay Lâm Kiếm, phi xông mà lên, trong chố lát liền đem quang mang màu đen đầy trời kia, vờn quanh trong đó.

Đinh!

Cái phi đao kia vang lên một tiếng giòn vang, sau đó lập tức ảm đạm, đã mất đi vẻ sáng bóng, hướng trên mặt đất rơi xuống, biến mất tại bên trong cát vàng .

“Không tốt!”

Tên Đại Thừa hậu kỳ kia thấy thế, mặt mũi tràn đầy hoảng hốt, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Như thế nào cũng không nghĩ tới, pháp bảo của mình vậy mà lập tức bị phá, đã mất đi tác dụng!

“A!!!”

Ngay tại thời khắc gã khiếp sợ , đột nhiên huyết dịch toàn thân cứng đờ, phát ra một tiếng kêu thảm hoảng sợ .

Đã thấy huyết vụ phun ra từ lòng bàn tay Lâm Kiếm , vậy mà mượn cát vàng che lấp, nhanh chóng đưa thân hình gã quấn quanh, biến thành một bãi máu đặc, chết oan chết uổng.

Tê ~

một màn bất thình lình này, lại để cho hai cái cao thủ Đại Thừa hậu kỳ khác , không khỏi hít một hơi khí lạnh, sắc mặt đại biến!

Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, đồng lõa của chính mình , tế ra pháp bảo muốn giết Lâm Kiếm, lại bị Lâm Kiếm giết đi!

“Lâm Kiếm, vậy mới tốt chứ!”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi đại hỉ, khẩn trương trong lòng cũng thoáng cái trầm tĩnh lại.

Lâm Kiếm lại có thể dùng tu vi Đại Thừa sơ kỳ, chém giết Đại Thừa hậu kỳ, xem ra cơ duyên tại trong Huyết Hải , quả nhiên không nhỏ!

Tuy còn thừa lại hai cái Đại Thừa hậu kỳ, nhưng Lâm Hải đã không lo lắng chút nào rồi.

Bởi vì hắn cách Lâm Kiếm, chỉ còn hai trăm tới ba trăm mét, dùng tốc độ của hắn, chỉ cần trong chớp mắt công phu liền đến!

Bá!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, dĩ nhiên đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao nắm trong tay.

Chỉ chờ giơ tay chém xuống, đem hai cái Đại Thừa hậu kỳ này chém giết, cứu Lâm Kiếm ra .

Nhưng vào lúc này, trong mắt Lâm Hải lại đột nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

“Cái đó là... Vòi rồng!!!”

Chỉ thấy sau lưng Lâm Kiếm , đột nhiên xuất hiện cát vàng nhúc nhích , trong chớp mắt đã đến gần Lâm Kiếm phụ cận.

“Lâm Kiếm, chạy mau!!!”

Lâm Hải kinh hãi, phía dưới vội vàng chỉ tới kịp dùng Nguyệt Cung Tiên âm hét lớn một tiếng, hướng Lâm Kiếm cảnh báo.

Nhưng mà, Lâm Hải vừa dứt lời, cái cát vàng nhúc nhích kia đã phóng lên trời, hóa thành vòi rồng cuồng bạo .

Trong khoảnh khắc, đem Lâm Kiếm cùng hai cái cao thủ Đại Thừa hậu kỳ kia , nuốt hết vào trong đó!

“Lâm Kiếm!!!”

Lâm Hải trơ mắt nhìn Lâm Kiếm bị vòi rồng thôn phệ, quả thực tim như bị đao cắt, nghẹn ngào kêu đau!

Nhưng mà, cái vòi rồng kia nuốt sống Lâm Kiếm xong, lại không dừng lại, ngược lại hướng phía phương hướng Lâm Hải , cuốn tới!

Chương 2216: Lục Tự Chân Ngôn của Phật gia

Vòi rồng phô thiên cái địa, ô ô như là tiếng khóc của ma quỷ, mang tất cả đầy trời cát vàng, trong nháy mắt đã đến gần Lâm Hải.

“Hỗn đản!”

Lâm Hải giờ phút này, cũng chẳng thể thương tâm cho Lâm Kiếm nữa, thầm mắng một tiếng cấp tốc ý niệm khẽ động!

Ông!

Sau một khắc, Lâm Hải cùng với Dương Hiển, Chu Tử Chân cùng A Hoa, tất cả đều đã bị thu vào trong Luyện Yêu Hồ .

Ô ~

Vòi rồng Thông Thiên Triệt Địa, trong khoảnh khắc đã quét qua vị trí trước đó của Lâm Hải , thời gian trong nháy mắt đã ở ngoài trăm dặm!

“Lâm Kiếm, Lâm Kiếm!!!”

Lâm Hải tại bên trong Luyện Yêu Hồ, nội tâm nhịn không được cuồng hô từng đợt, bi thống như là đao xoắn!

Lâm Kiếm tuy không giỏi nói năng, nhưng đối với Lâm Hải có thể nói là trung thành và tận tâm, kính trọng như là trưởng bối .

Nội tâm Lâm Hải, đối với Lâm Kiếm vẫn có tình nghĩa thâm hậu .

Chỉ là không nghĩ đến, chính mình đến chậm một bước, trơ mắt nhìn Lâm Kiếm, vậy mà lại nagx xuống tại di tích cổ Hoang Sa.

Lâm Hải thật sự là vừa hận lại hối, quả thực không biết tiếp nhận sự thật này như thế nào !

“Ba ba, ngươi đừng khổ sở, Lâm Kiếm chưa chắc sẽ có việc!”

A Hoa bỗng nhiên tiến đến trước mặt Lâm Hải, thay đổi cười đùa tí tửng trong quá khứ, nghiêm túc nói ra.

“A?”

Lâm Hải nghe được, lập tức cả kinh, một tay tóm lấy hai cái lỗ tai của A Hoa vào trong tay.

“A Hoa, chuyện này là thật? Ngươi tại sao lại cho rằng Lâm Kiếm không có việc gì?”

“Ba ba, ngươi trước đem tai ta buông, đau, đau a!” A Hoa bị Lâm Hải tóm lấy tru lên một hồi .

Chờ Lâm Hải buông tay ra về sau, mới hướng phía Lâm Hải ngưng trọng nói.

“Ba ba, trong sát na cái vòi rồng kia đánh úp lại, ngươi đem bọn ta thu hồi lại, ta ngửi thấy được khí tức của Lâm Kiếm !”

“Hơn nữa, khí tức của Lâm Kiếm bị một tầng sát khí huyết tinh nồng đậm bao khỏa, cùng khí tức của vòi rồng đối chọi, tựa hồ thế lực ngang nhau!”

“Ngươi nói cái gì?!” Lời nói của A Hoa, lại để cho lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, trong mắt tinh mang đại thịnh.

“Ha ha, A Hoa, ngươi nói là sự thật? Ngươi không phải là đang dối gạt ta an ủi ta?” mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh hỉ, khó có thể tin mà hỏi.

“Ba ba, loại đại sự này, ta nào dám nói giỡn với ngươi?” A Hoa rụt rụt cổ, vô cùng nghiêm túc nói.

“Thật tốt quá, thật sự là quá tốt!”

Lần này, làm Lâm Hải cao hứng đến hỏng mất, phân tích lời nói của A Hoa, càng ngày càng cảm thấy có lý.

“Huyết tinh sát khí! Ta đã biết, cái này nhất định có quan hệ cùng đại cơ duyên mà Lâm Kiếm gặp được tại trong Huyết Hải !”

“Lâm Kiếm không có việc gì, Lâm Kiếm nhất định không có việc gì!”

Vừa nghĩ tới chỗ này, Lâm Hải không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài .

Tuy vẫn còn có chút lo lắng cho an nguy của Lâm Kiếm , nhưng ít ra đã có một tia hi vọng, lại để cho bi thống tự trách của Lâm Hải , giảm bớt không ít.

“Chủ nhân, phàm là người có thành tựu lớn, quá trình tu hành cũng sẽ không thuận buồm xuôi gió, cũng nên trải qua một ít nguy cơ sinh tử cùng khiêu chiến, mới có thể phát triển rất nhanh .”

“Lâm Kiếm không có việc gì, hơn nữa nói không chừng với y mà nói, lại là một lần cơ duyên.”

“Cho nên, chủ nhân vẫn là đừng có lo lắng quá mức rồi.”

Tiên Nhi không biết từ lúc nào, đã đi tới bên người Lâm Hải, mang theo dáng tươi cười đối với Lâm Hải trấn an nói.

“n, ta đã biết, Tiên Nhi nói có lý!”

Lời nói của Tiên Nhi, như là gió xuân quất vào mặt, lại để cho Lâm Hải lập tức tháo xuống gánh nặng trong nội tâm.

Đúng vậy a, ngẫm lại con đường chính mình đã đi qua, hung hiểm trải qua, so Lâm Kiếm còn nhiều hơn nhiều.

Nhưng mỗi một lần biến nguy thành an, đều ngược lại là ở bên trong hiểm cảnh lấy được phát triển, lấy được được chỗ tốt.

Lúc này Lâm Kiếm bị vòi rồng cuốn đi, chỉ cần không chết, đối với y chưa chắc là cái chuyện xấu gì!

“Không nên suy nghĩ bậy bạ nữa, ngược lại bản thân cũng không giúp được, Lâm Kiếm đến tột cùng như thế nào, xem số mạng của y đi!”

Lâm Hải sau khi đã thoải mái, liền rộng mở trong sáng một hồi

Sau đó, lấy điện thoại di động ra, lại đã tìm được weachat của Liễu Như Yên .

Thời gian dài như vậy đi qua, cũng không biết tình huống của Liễu Như Yên như thế nào.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như Yên, ngươi bây giờ như thế nào?

Liễu Như Yên: Ta khá tốt, tạm thời không có gặp được nguy hiểm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nhất định phải chú ý cát vàng dưới chân, một khi phát hiện nó nhúc nhích giống như cự xà, thì lập tức quay đầu đào tẩu, đó là vòi rồng!

Liễu Như Yên: Tốt, ta nhớ kỹ rồi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: n, ngươi chú ý an toàn, ta sẽ nghĩ biện pháp đi tìm ngươi!

Liễu Như Yên: Lâm Hải, ngươi đừng tới tìm ta.

“n?” Lâm Hải cũng đã chuẩn bị cho tốt, mang theo A Hoa tiếp tục đi ra tìm Liễu Như Yên rồi.

Nhưng khi nhìn thấy đầu tin tức này của Liễu Như Yên, Lâm Hải lập tức sững sờ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vì cái gì? Như Yên ngươi làm sao vậy?

Liễu Như Yên: Lâm Hải, đừng lo lắng ta, ta không sao! Chúng ta tiến vào di tích cổ Hoang Sa, là vi tìm kiếm cơ duyên của riêng mình , chết sống có số, hết thảy đều có thiên định!

Liễu Như Yên: Ngươi đến tìm ta, có lẽ sẽ hoàn toàn ngược lại, phá hủy nhân quả cơ duyên đã định trong tối tăm, không phải sao?

Lâm Hải nhìn tin tức mà Liễu Như Yên phát tới , lập tức khẽ giật mình, trong đầu phảng phất như có một tia hiểu ra.

Liễu Như Yên: An tâm tìm tìm cơ duyên của ngươi, cơ duyên của ta có lẽ cũng đang chờ ta, một khi thác loạn, chỉ sợ cơ duyên sẽ không tại, ngươi hiểu chưa?

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, trong đầu phảng phất như có một đạo ánh sáng hiện lên, thoáng cái đã tiến nhập vào trạng thái kỳ diệu nào đó .

Phảng phất, trước mặt Lâm Hải, xuất hiện một cánh cửa lớn màu vàng kim óng ánh, hào quang vạn trượng, tỏa ra ngàn vạn!

trong cửa vọng ra Phật âm long long , giọng nói như chuông đồng, thần thánh trang nghiêm, đánh tại trái tim Lâm Hải, lại để cho Lâm Hải nhịn không được có loại xúc động quỳ bái .

Giờ khắc này, Lâm Hải cảm giác bản thân mình, nhỏ bé như hạt cát.

Phảng phất chỉ là một tấm bèo giữa trần thế, phiêu đãng vô định, đang tìm kiếm nơi quay về của chính mình !

“Úm ba la bát mê hồng!!!”

Đột nhiên, một thanh âm như vọng đến từ nơi xa xăm , nổ vang tại trong đầu Lâm Hải .

Lâm Hải đột nhiên giật mình một cái , cánh cửa lớn tỏa ra hào quang màu vàng kim óng ánh trước mắt lập tức biến mất, giật mình tỉnh lại!

“Phật gia, Lục Tự Chân Ngôn!!!”

Sắc mặt Lâm Hải hoảng hốt, tràn đầy khiếp sợ cùng khó có thể tin!

Phật âm vừa rồi đưa hắn từ trong loại trạng thái kỳ diệu kia giật mình tỉnh lại, Lâm Hải tuy là lần đầu tiên nghe được, nhưng lại tinh tường biết rõ, đó là Lục Tự Chân Ngôn của Phật gia !

“Đây là có chuyện gì?”

“Tại sao mình lại nghe được Lục Tự Chân Ngôn của Phật gia , bên trong cánh cửa lớn tỏa ra hào quang màu vàng kim kia, lại là địa phương nào?”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, kinh ngạc khó hiểu, leng keng một tiếng, tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên trong đầu .

“Chúc mừng ngươi, đã có lĩnh ngộ mới đối với Đại Nhân Quả Thuật , tiến độ trước mắt (50/100).”

Chà mẹ nó, Đại Nhân Quả Thuật!!!

Lâm Hải nghe được tin tức nhắc nhở, con mắt mạnh mẽ nhảy lên, mặt mũi tràn đầy quái dị!

Không thể tưởng được, cái này đần độn u mê, Đại Nhân Quả Thuật vậy mà lại một lần nữa đã có lĩnh ngộ.

Hơn nữa, càng làm cho Lâm Hải không tưởng được chính là, tiến độ lần này lại tiến triển nhanh như vậy.

Vậy mà trực tiếp từ 25phần trăm trước đó, thoáng cái đã đến 50phần trăm, tăng vọt gấp đôi a!

Trách không được, Phật âm nghe được trước đó , lại có tiếng vọng Lục Tự Chân Ngôn của Phật gia tại trong óc .

Cái Đại Nhân Quả Thuật này, chính là một trong Tam Thiên

Đại Đạo, vốn là có quan hệ cùng Phật gia.

Tập đến viên mãn, có thể ngưng kết Tịnh Hỏa đài sen, thành tựu Lưu Ly Cổ Phật chi thân.

Chỉ là, cái Đại Nhân Quả Thuật này cực kỳ huyền diệu, căn bản không cách nào chủ động tu luyện.

Cho đến bây giờ, đều là không hiểu thấu mà tự động lĩnh ngộ, Lâm Hải cho dù muốn tu hành, cũng không có chỗ bắt tay vào làm.

Mà càng làm cho người ta không nói được lời nào chính là, mặc dù tiến độ hôm nay đã đến 50phần trăm, cũng không có phát hiện có bất kỳ tác dụng gì.

Vì thế, cái Đại Nhân Quả Thuật này , cho tới nay đều bị Lâm Hải ghét bỏ không thôi, cảm giác thật sự là tồn tại như gân gà .

“Xem ra, nếu tiến độ không đến trăm phần trăm, cái Đại Nhân Quả Thuật này tuyệt đối là không có rắm dùng.”

Lâm Hải cười khổ một tiếng, cũng lười lại đi phản ứng với cái Đại Nhân Quả Thuật bắt đoán không ra này.

Nhưng nói chuyện với Liễu Như Yên, lại làm cho nội tâm Lâm Hải, như trút được gánh nặng, triệt để trầm tĩnh lại.

Đúng vậy a, mỗi người tu hành đi đến hôm nay, đều có cơ duyên riêng cùng con đường mà bản thân mình phải tự đi .

Nếu mình một mực ngang ngược can thiệp, ngược lại không đẹp.

Tựa như Lâm Kiếm, ai có thể nghĩ đến cái Huyết Hải ngay cả mình đều không thể xâm nhập kia, nhưng lại chỗ có đại cơ duyên của Lâm Kiếm ?

Nếu lo lắng cho an nguy của Lâm Kiếm, ngăn cản y tiến vào, hoặc là sau khi Lâm Kiếm bị bắt đi, hợp lực đi cứu y.

Vậy cơ duyên của Lâm Kiếm, chẳng phải là đã bị chính mình phá hủy?

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Lâm Hải nặng nề thở ra một ngụm trọc khí, hồi âm một đầu tin tức cho Liễu Như Yên .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như Yên, bảo trọng!

Leng keng!

Ngươi hướng Liễu Như Yên gửi đi một trăm viên Chân Nguyên Tán!

“Dương Hiển, Tiểu Trư, các ngươi không cần đi theo ta nữa, thời điểm cần các ngươi, thì ta sẽ triệu hoán các ngươi!” Lâm Hải phân phó một tiếng cho Dương Hiển, Chu Tử Chân , ý niệm khẽ động, ra khỏi Luyện Yêu Hồ, về tới bên trong di tích cổ Hoang Sa !

Chương 2217: Tiên hạ thủ vi cường!!

“Chà mẹ nó, ai!”

Lâm Hải mới vừa xuất hiện, lập tức có một tiếng thét kinh hãi truyền đến.

“n?”

Lâm Hải cũng là cả kinh, không có nghĩ tới đây thậm chí lại có người, cuống quít mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, ngẩng đầu nhìn lại.

Lại thấy cách chỗ mình đứng trước đó khoảng một trượng , có hai cái nam tử mặc quần áo và trang sức của đệ tử Lôi Vân Tông , đang mặt mũi tràn đầy bối rối, ngưng thần đề phòng!

Ha ha!

Lâm Hải thấy thế, nội tâm lập tức nhịn không được cười cười.

Mặc dù cách chỉ có một trượng, gần trong gang tấc, nhưng giờ đầy trời cát vàng bay lên, che đậy ánh mắt.

Dù chính mình hiện ra ngay tại trước mắt, hai người kia vậy mà cũng không thấy mình.

Nếu không phải là mình từ trong Luyện Yêu Hồ đi ra, kéo theo không khí chấn động, chỉ sợ bọn họ đều phát giác không đến sự hiện hữu của mình.

“Này, nói chuyện a, phía trước là ai, không nói lời nào chúng ta có thể động thủ!”

Hai cái đệ tử Lôi Vân Tông, toàn thân bị một tầng hào quang Lôi Điện màu xanh lá vờn quanh, bị cát vàng ngăn cách, hướng phía phương hướng Lâm Hải, hét lớn một tiếng.

“người Lục Điện Đường ?”

khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, mặt lộ vẻ cười lạnh.

Nếu là thủ hạ của Cung nón xanh, vậy chính mình cũng có thể không cần phải khách khí.

Ý niệm khẽ động, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao bị Lâm Hải nắm ở trong tay, lập tức có một cỗ hàn khí bức người , bao phủ khắp nơi!

“Động thủ!”

hai cái đệ tử Lôi Vân Tông đối diện, cảm thấy hàn khí thấu xương đánh úp lại, chợt cảm thấy không ổn.

Một tiếng hô quát, hai người hướng phía vị trí Lâm Hải, lăng không huy chưởng, tiên hạ thủ vi cường!

Ken két!

Nhất thời, thanh âm của hai đạo Lôi Đình chấn nhiếp trời quang, hồ quang điện màu xanh lá phi tốc ngưng tụ, cuồng bạo nhảy lên!

Sau đó, tia chớp màu xanh lá to lớ giống như là cánh tay phá không mà đến, đâm thủng cát vàng, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải ầm ầm rơi xuống!

“Lâm Hải!”

“Dĩ nhiên là ngươi!”

Ngay khi mượn tia chớp màu xanh lá bổ ra cát vàng, gương mặt Lâm Hải liền xuất hiện tại chính giữa tầm mắt của hai người .

Hai người thoáng cái nhận ra Lâm Hải, lập tức chấn động, đồng thời trong lòng cuồng hỉ!

Cung Thước hạ xuống lệnh truy sát, bọn họ cũng đã nhận được.

Nếu là giết Lâm Hải hoặc là đem Lâm Hải bắt sống, đây chính là một cái công lớn a!

Đáng tiếc, trước đó hai người bọn họ không ở tại cửa Đông, nếu là ở cửa Đông, nhìn thấy liền cả Cung Thước đều giết không chết Lâm Hải.

Lâm Hải càng là phất tay miểu sát Lam Ngọc xếp hạng sáu mươi sáu trên Đăng Tiên Bảng , hù chết bọn họ cũng không dám nghĩ như vậy rồi.

Bá!

Mắt thấy hai đạo Lôi Điện màu xanh lá, muốn bổ vào đỉnh đầu Lâm Hải, đột nhiên trên bầu trời hiện lên một đạo tia chớp màu xanh da trời, phảng phất đem cát vàng bay múa đầy trời, đều cắt thành hai đoạn.

đao mang màu xanh da trời , trực tiếp cùng tia chớp màu xanh lá , va chạm lại với nhau.

Oanh!

Nhất thời, một tiếng nổ mạnh truyền đến, hai đạo Lôi Điện màu xanh lá, trực tiếp bị chém bay nát, hồ quang điện màu xanh lá nhảy nhảy tháo chạy một hồi .

Mà bên trong cái đao mang màu xanh da trời kia , lại phóng xuất ra kỳ hàn thấu xương , hướng phía bốn phương tám hướng điên cuồng quấn tới!

“Không tốt, Lâm Hải chặn công kích!”

“Lạnh quá, nhanh phòng ngự!”

hai người đệ tử Lôi Vân Tông , lập tức lại luống cuống.

Lâm Hải đem công kích của bọn họ phá hủy vẫn còn là thứ yếu, mấu chốt là Lôi Điện biến mất, trước mặt bọn họ lần nữa chỉ còn đầy trời cát vàng, căn bản nhìn không tới bóng dáng Lâm Hải .

khí tức của Lâm Hải , cũng bị cát vàng nồng đậm này, triệt để ngăn cách rồi.

Hôm nay Lâm Hải thân ở phương nào, còn tại nguyên chỗ hay không , bọn họ dĩ nhiên hoàn toàn không biết gì cả!

Mà cái băng hàn chi khí đột nhiên đánh úp lại kia, càng làm cho huyết dịch của họ cơ hồ đều đông cứng, phát lạnh khắp cả người .

Tại dưới loại tình huống không cách nào nhìn thấy đối thủ này, hai người lập tức liền luống cuống.

Lốp ba lốp bốp!

Nhất thời, một hồi hồ quang điện tránh bạo mà ra, tư tư rung động.

Lôi Điện màu xanh lá xung quanh hai người , lần nữa nồng hậu dày đặc chừng gấp đôi, trên mặt tràn đầy cảnh giác.

Tại dưới loại tình huống không nhìn thấy đối thủ này, bọn họ chỉ có thể đem phòng ngự, không ngừng tăng lên!

Lâm Hải xác thực đã di động vị trí, đã đến bên cạnh hai người

.

Giờ phút này, gương mặt mang cười lạnh, vẻ mặt đùa giỡn trêu chọc nhìn xem hai người.

Bọn họ nhìn không tới Lâm Hải, nhưng Lâm Hải lại nhìn thấy bọn họ.

Tại phía dưới loại hoàn cảnh này, đối với Lâm Hải mà nói, quả thực chính là như hổ thêm cánh, lại quá thích hợp rồi!

“Thực xin lỗi, tánh mạng của các ngươi sắp kết thúc, muốn trách, liền trách các ngươi là thủ hạ của Cung nón xanh a!”

Đột nhiên, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay, bỗng nhiên giơ lên cao cao khỏi đỉnh đầu!

Sau đó, một tiếng quát chói tai, lăng không đánh xuống!

“Bá Không Trảm!!!”

Oanh!

đao mang màu xanh thẳm , mang theo kỳ hàn đông lạnh thông thiên địa , gào thét mà xuống.

đầy trời cát vàng kia, phảng phất đều đình chỉ bay lên, bị sinh sinh bổ ra một đạo khe hở thật dài, lưu lại một đạo dấu vết hẹp dài màu xanh da trời, băng tinh lập loè, sương tuyết cùng bay!

Hai cái đệ tử Lôi Vân Tông, đang phòng bị Lâm Hải công kích.

Đột nhiên, chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, tựa hồ có ánh sáng màu lam chói mắt, xuất hiện tại bên người.

Không đợi kịp phản ứng, một cỗ kỳ hàn buống xuống, khí tức khủng bố lăng lệ ác liệt, lập tức đã đến trước người của bọn h.

“Không tốt!”

Hai người quá sợ hãi, biết là Lâm Hải đã phát động ra công kích đối với bọn họ .

Trong lúc cuống quít, hai người chân nguyên nhấp nhô, điều động lực lượng Lôi Đình, chuẩn bị đón đánh.

Nhưng, phía dưới vội vàng , dĩ nhiên đã không còn kịp rồi!

Hai người vừa mới đem Lôi Đình màu xanh lá ngưng tụ trong tay, cái đao mang lạnh như băng kia, dĩ nhiên đã cắt qua Lôi Nguyên hộ thể, đi thẳng vào thân thể hai người !

Phốc!

Hai người chỉ kịp thấy một cỗ kỳ hàn nhập vào cơ thể, sau đó đau nhức thấu tâm, ánh mắt lộ ra hoảng sợ thật sâu !

Liền một tiếng hét thảm cũng không kịp la lên, thân thể phịch một tiếng, bỗng nhiên nổ tung, biến thành bột mịn!

Bá!

Lâm Hải thu đao đứng vững, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang lạnh như băng .

“Coi như các ngươi không may!”

Nói xong, Lâm Hải quay đầu nhìn về phía cái cung điện đang tách ra hào quang, ở trên không trung xa xa kia nhìn lại.

Tại bên trong cát vàng không cách nào thấy vật này, cung điện chiếu sáng rạng rỡ trên không trung kia , chỉ sợ chính là vật chỉ dẫn duy nhất của tấ cả nhưng người đã tiến vào di tích cổ Hoang Sa.

Đã như vầy, cái kia mình cũng trước hướng phía cung điện mà đi a!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải mở rộng bước chân, xông vào lực trùng kích của bão cát cuồng bạo , hướng phía phương hướng, cung điện gian nan hành tẩu!

Đi thẳng đi ra ngoài chừng hơn trăm dặm, Lâm Hải cũng không có gặp lại đến bất cứ người nào.

Dù sao, người tiến vào có nhiều hơn nữa, đối mặt với Hoang Sa vô biên vô hạn , cũng giống như bước chân vào biển cả, không có ý nghĩa.

Bất quá, chân nguyên của Lâm Hải ở giờ phút này, lại bởi vì chống cự với cát vàng, mà tiêu hao không ít.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải lấy ra một miếng Chân Nguyên Tán, phục dụng xuống dưới, chân nguyên lập tức tràn đầy.

Thấy hiệu quả của đan dược có hiệu quả ngay, nội tâm Lâm Hải, không khỏi một hồi thoả mãn.

Không biết những người không có loại thần đan như Chân Nguyên Tán này, sẽ giải quyết vấn đề chân nguyên hao tổn trong nháy mắt này như thế nào .

Chỉ dựa vào tay cầm Linh Thạch, vừa hết liền đi hấp thu khôi phục mà nói, tiêu hao đối với Linh Thạch, tuyệt đối không phải là một cái số lượng nhỏ.

“Không tốt, vòi rồng!”

Lâm Hải đang mang dáng tươi cười đi về phía trước, đột nhiên đồng tử co rụt lại, phát hiện vài trăm mét phía trước, lần nữa xuất hiện cát vàng nhúc nhích!

Đậu phộng, đủ đen a, lại đụng phải!

Trong mắt Lâm Hải hung ác, hiện lên một đạo tinh mang, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao giơ lên.

Lần này, bạn thân sẽ không chạy nữa!

Ngược lại phải thử một chút, ngươi choáng nha đến tột cùng là cái thứ gì!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, cao cao giơ lên khỏi đỉnh đầu, hướng phía cát vàng nhúc nhích , ầm ầm đánh xuống!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!!!”

Đối mặt với vòi rồng khủng bố này, Lâm Hải không dám có chút chủ quan, tiên hạ thủ vi cường, ra tay liền là đại chiêu, không để cho nó có một tia cơ hội!

Oanh!

Nhất thời, côn ảnh màu vàng kim hiển hiện trên không trung, thần uy khủng bố đem đầy trời cát vàng kia, lập tức chấn thành bột mịn, quét qua là hết!

Sau đó, mang theo xu thế dễ như trở bàn tay, ầm ầm đập vào trên cát vàng nhúc nhích kia !

Chương 2218: Hoàng Mao Lão Thử!

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, cái cát vàng nhúc nhích kia, bị côn ảnh màu vàng kim đột nhiên xuất hiện, trực tiếp đập phá!

Hô ~

Nhất thời, vòi rồng cuồng bạo như là kêu khóc gào thét, phóng lên trời!

Nhưng mà, mới được có hơn một trượng, lại trực tiếp bị côn ảnh màu vàng kim lần nữa áp sập, run rẩy mấy hơi, liền ầm ầm vỡ vụn!

Xoạt!

Vô tận cát vàng, từ trong vòi rồng nhẹ nhàng rớt xuống, giống như mưa to mà trút nước mưa xuống, bay ra mọi nơi .

“Thành công rồi!”

Lâm Hải từ rất xa nhìn lại, hai mắt tỏa sáng, trong lòng đại hỉ!

Vốn, hắn còn sợ một đao kia không làm gì được cái vòi rồng này đáng sợ , đều đã làm tốt chuẩn bị chạy trốn .

Thật không nghĩ đến, lại là một đao kiến công, thật là ngoài ý định lớn!

“một chiêu thức này của Tôn hầu tử , quả nhiên bá đạo!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên, lần nữa hướng phía vị trí trước đó nhìn lại.

Đã thấy cát vàng bay múa, cuồng phong kêu khóc, hạt cát rậm rạp bay đầy trời rơi vãi trên không trung, một mảnh màu vàng đất.

Cùng hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn đồng dạng, dĩ nhiên đã không có chỗ dị thường.

Cái cát vàng nhúc nhích kia, càng là khôi phục bình tĩnh.

“Là chết rồi, hay là chạy thoát đâu?”

Lâm Hải đứng nguyên tại chỗ, lông mày hơi hơi nhíu một cái, trong lòng ngờ vực vô căn cứ bất định.

Cái cát vàng nhúc nhích này, nếu có tánh mạng, mặc dù là chết, cũng là cùng cát vàng trên mặt đất dung làm một thể.

Lâm Hải căn bản không cách nào phân biệt.

để ổn thỏa đạt được mục đích, Lâm Hải liền không có đi qua, mà là đứng xa xa quan sát.

“n?”

Rất nhanh, lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, đã thấy vị trí trước đó, trên mặt đất cát vàng đột nhiên xuất hiện một cái đầu dài nhỏ nhô lên!

Hơn nữa, thứ nhô lên này vẫn còn nhanh chóng kéo dài, phảng phất dưới cát vàng có cái gì đó đang chạy như điên!

“Quả nhiên không chết!”

Trong mắt Lâm Hải tinh mang đại thịnh, dĩ nhiên kết luận, thứ đồ vật dưới cát vàng này, tất có quan hệ cùng cái vòi rồng kia!

“Chạy đi đâu!!!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hét lớn một tiếng, thi triển thân hình, chân đạp cát vàng, phi tốc đuổi tới!

Hạt cát to như viên bi, rậm rạp giống như vô số viên đạn, hướng phía trước mặt Lâm Hải đánh tới.

chân nguyên Lâm Hải nhấp nhô, tại bên ngoài thân hình thành một tầng Hàn Băng nhàn nhạt bảo vệ, chống cự lấy cát vàng công kích.

Đồng thời, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay , lần nữa huy động mà lên, lăng lệ ác liệt bổ ra.

Bá bá bá bá!

Lâm Hải đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao múa đến uy vũ sinh phong, đạo đạo đao mang màu xanh thẳm, mang theo kỳ hàn ngưng sương tuyết rơi, không ngừng đánh xuống, đuổi theo cái nhô lên chạy như điên kia !

Rầm rầm rầm phanh!

Một đạo tiếp lấy một đạo thanh âm nặng nề cực lớn, không dứt bên tai.

Trên mặt cát vàng, giống như bị Lâm Hải bổ chảy ra, phóng lên trời, hình thành từng đạo bình chướng bằng cát vàng , kéo dài liên tiếp!

Nhưng mà, đạo nhô lên bên trong cát vàng kia , tốc độ nhưng lại cực nhanh.

Dù là bị Lâm Hải truy đuổi như thế, đao bổ không ngừng, lại thủy chung đuổi không kịp bước tiến của nó!

Ông!

Đột nhiên, thời điểm khi Lâm Hải bổ ra đao thứ mười ba, tại vài trăm mét cát vàng phía trước, bỗng nhiên xuất hiện một tầng băng tinh, khoảng cách đông lại!

“Đóng Băng gây ra rồi!”

Lâm Hải thấy thế, lập tức đại hỉ, cấp tốc nhìn lại.

Quả nhiên, cái chỗ nhô lên đang phi tốc chạy trốn ở phía trước , thoáng cái dừng lại, lâm vào bên trong đóng băng .

“Đông cứng rồi!”

hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, còn chờ tới kịp lần nữa ra chiêu, đã thấy cái nhô lên kia lần nữa chạy vội, xông ra khỏi bên trong đóng băng !

đặc hiệu trong một đao kia của Lâm Hải , đối với cái thứ nhô lên dưới cát vàng kia, vậy mà không có hiệu quả!

“Đó là cái gì?!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải giật mình kinh ngạc, đã thấy bên trong cát vàng , đột nhiên xuất hiện một con Hoàng Mao Lão Thử (*chuột lông vàng) lớn cỡ cánh tay !

Cái Hoàng Mao Lão Thử kia vừa mới ngoi đầu lên, liền lần nữa chui vào bên trong cát vàng, biến mất không thấy gì nữa.

Mà thay vào đó, là lần nữa xuất hiện một đạo nhô lên thật dài, phi tốc kéo xa!

“Là con chuột! con chuột thật lớn !!!”

Lâm Hải thấy rõ ràng, ánh mắt lập tức lộ ra kinh hãi thật sâu!

Hắn không nghĩ tới, cái thứ nhô lên dưới cát vàng mà chính mình một mực truy đuổi kia, dĩ nhiên là dấu vết chạy trốn của con chuột !

“Chẳng lẽ nói, vòi rồng đáng sợ kia, cũng là do con chuột này gây nên?”

Vừa nghĩ tới chỗ này, Lâm Hải lập tức cảm thấy thật sâu không thể tưởng tượng nổi.

Cái Hoàng Mao Lão Thử này , tuy so với con chuột ở Nhân Gian giới , muốn lớn hơn gấp khoảng ba lần.

Nhưng so sánh cùng các cùng Yêu thú khác mà nói, vẫn còn có chút quá nhỏ rồi.

một cái con chuột nhỏ như vậy , sẽ có năng lượng lớn như vậy sao?

Lâm Hải trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng nội tâm lại hạ quyết tâm, nhất định phải đem cái Hoàng Mao Lão Thử này bắt lấy.

Chờ bắt lấy con chuột này, sự tình vòi rồng, tự nhiên giải quyết dễ dàng!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lần nữa đề chấn chân nguyên, thi triển ra khí lực toàn thân, đuổi theo cái Hoàng Mao Lão Thử này, một hồi chạy như điên!

Oanh oanh oanh oanh!

Truy đuổi đồng thời, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải, không ngừng oanh kích mà xuống, đảo mắt lại là mấy chục đao.

Tuy chính giữa có lại đem Hoàng Mao Lão Thử đóng băng ba lượt, nhưng mỗi một lần cũng bị nó bình yên đào thoát!

Hơn nữa, lại để cho Lâm Hải càng thêm giật mình chính là, tại thời điểm đóng băng Hoàng Mao Lão Thử lần thứ ba, hắn phát hiện một cái sự tình lại để cho hắn trợn mắt há hốc mồm .

Hoàng Mao Lão Thử chẳng những trong thời gian ngắn phá giải đóng băng, hơn nữa những nơi nó đi qua, đóng băng vậy mà lập tức tan rã, tiêu tán vô hình.

Phảng phất, như gặp thiên địch, tự nhiên tiêu hóa!

“Đây là có chuyện gì?”

Nội tâm Lâm Hải, một mảnh kinh hãi.

đặc hiệu Đóng Băng , Lâm Hải trong chiến đấu nhiều lần kiến công, cái này còn là lần đầu tiên xuất hiện như tình huống như vậy!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải tràn ngập nghi hoặc, đột nhiên trong đầu linh quang lóe lên.

“Chẳng lẽ nói, là thuộc tính tương khắc!”

Lâm Hải từ khi tập được Đại Ngũ Hành Thuật, đối với Ngũ Hành tương sinh tương khắc, đã có lĩnh ngộ khắc sâu.

Trong lòng của hắn bỗng nhiên có một tia hiểu ra, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của chính mình , thuộc tính là Thủy!

Mà cái Hoàng Mao Lão Thử này, đã có thể điều khiển cát vàng, tất nhiên là thuộc tính Thổ!

Thổ khắc Thủy, đóng băng của chính mình , vừa vặn bị cái Hoàng Mao Lão Thử này khắc chế!

“Tất nhiên là như thế này!”

Lâm Hải nhíu lại, càng nghĩ càng cảm thấy, chính là có chuyện như vậy!

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải lại nghĩ tới một cái sự tình lại để cho hắn kích động không thôi !

Tuy Thổ khắc Thủy, nhưng Đóng Băng của mình, đó cũng không phải là Thủy Nguyên tố a!

Trong cơ thể mình, thế nhưng mà là Huyền Băng, thông qua Băng Sương Chi Nhận thuộc tính Thủy thi triển đi ra, uy lực hội càng thêm cường đại!

Thổ Nguyên tố bình thường , coi như là có thuộc tính tương khắc, cũng tuyệt đối không khắc chế được Huyền Băng của chính mình !

Ít nhất, không có khả năng khắc chế đến loại tình trạng này, giống như thiên địch của Huyền Băng .

Như vậy, nếu là như vậy, chỉ còn lại một loại khả năng duy nhất rồi!

Cái kia chính là, bên trong cái di tích cổ Hoang Sa này, có Thổ Nguyên tố có đẳng cấp tương xứng cùng Huyền Băng của mình !

hoặc là, cái Thổ Nguyên tố đẳng cấp cao này, ở trong cơ thể Hoàng Mao Lão Thử !

“Xem ra, cái Thổ Nguyên tố đẳng cấp cao này , chính là đại cơ duyên đầu tiên mà ca ca nghênh đón sau khi tiến vào di tích cổ Hoang Sa về!”

mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cuồng hỉ, không thể tưởng được hướng phía cái Hoàng Mao Lão Thử này đánh nữa một muộn côn, vậy mà đánh ra kinh hỉ ngoài ý muốn .

Bất kể nói thế nào , vì cái Thổ Nguyên tốnày , cũng nhất định phải đem cái Hoàng Mao Lão Thử này bắt lấy!

“Thu!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải một bên truy đuổi, một bên đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao thu vào!

Đồng thời, cánh tay nhoáng một cái, đem Trục Nhật Cung nắm vào trong tay.

ở bên trong Ngũ Hành tương khắc, Mộc khắc Thổ, nhưng mà Lâm Hải cũng không tu hành cái đạo pháp hệ Mộc cường đại nào.

Nhưng, Kim Chi Đạo của Lâm Hải , lại là Đại viên mãn.

Tuy là Kim Nguyên tố bình thường, nhưng Lâm Hải đã hấp thu qua Kim chi Nguyên tủy, uy lực của đạo pháp hệ Kim đạt được tăng thêm thật lớn !

Hơn nữa có Tiên khí Trục Nhật Cung gia trì, thực lực có thể phát huy, chưa hẳn so với Kim Nguyên tố đẳng cấp cao , có thể yếu hơn bao nhiêu.

Huống chi, bên trong Ngũ Hành lại có Thổ sinh Kim, tại bên trong đầy trời cát vàng này, thi triển đạo pháp hệ Kim , tuyệt đối là như hổ thêm cánh!

“Ha ha, nhìn ngươi choáng nha chạy chỗ nào?!”

Lâm Hải cười to một tiếng , cánh tay trái cầm cung, tay phải hư không kéo một phát.

Ba đạo quang mang lập loè trên cung tiễn màu vàng kim, tràn ngập hồ quang điện màu tím cuồng bạo, xuất hiện tại trong lòng bàn tay Lâm Hải .

Lâm Hải giương cung cài tên, tâm pháp của Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn , nhanh chóng hiện lên tại trong óc.

“Lấy!!!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, bàn tay cầm chặt mũi tên , đột nhiên buông lỏng!

Toát!!!

Nhất thời, ba đạo quang mang màu vàng, mang theo dòng điện màu tím, vạch phá phía chân trời, xuyên thấu không gian, hướng phía cái Hoàng Mao Lão Thử phi tốc chạy trốn kia, kích bắn đi!

Chương 2219: Thổ Độn Chi Thuật

Toát toát toát toát!

Lâm Hải bắn ra một mũi tên tiếp lấy một mũi tên, phá không hú gọi, hướng phía Hoàng Mao Lão Thử kia, kích bắn đi.

Lập tức, trên không của Hoàng Mao Lão Thử, đầy trời là vầng sáng màu vàng kim, bị tiễn vũ bao phủ.

mũi tên màu vàng kim dầy đặc như mưa phùn, liên tiếp không ngừng , mang theo lực xuyên thấu phá hủy mọi thứ, bay vào cát vàng, giống như pháo cối oanh kích, một đường truy kích.

Hoàng Mao Lão Thử tựa hồ cũng cảm nhận được cái sát cơ lăng lệ ác liệt sau lưng kia, xoáy lên cát vàng, lưu lại một đạo dấu vết nhô lên thật dài, chạy nhanh hơn rồi!

“Muốn chạy, không có dễ dàng như vậy đâu!”

Trong mắt Lâm Hải lập loè tinh mang, toàn lực vận chuyển chân nguyên, một bên không ngừng bắn ra mũi tên, một bên điên cuồng truy kích!

Toát!!!

Sau khi Lâm Hải liên tục bắn ra hơn một trăm mũi tên, lại là ba đạo mũi tên màu vàng kim kích xạ mà ra, hướng cái đuôi Hoàng Mao Lão Thử , bị tránh khỏi.

Nhưng ngay sau đó, sau khi Lâm Hải lần nữa giương cung cài tên, đem Hoàng Mao Lão Thử nhắm trúng, dị biến liền nảy sinh!

Đã thấy Hoàng Mao Lão Thử đang phi tốc chạy trốn, toàn thân mạnh mẽ sững một hồi, đột nhiên đình chỉ chạy trốn.

Sau đó, mạnh mẽ chui ra mặt ngoài, quay đầu nhìn Lâm Hải, như là choáng váng, trong mắt chỉ còn lại có sợ hãi!

Toát!!!

Mà lúc này đây, mũi tên trong tay Lâm Hải, dĩ nhiên cũng mang theo tia sáng màu vàng kim sắc bén lăng lệ ác liệt , vạch phá cát vàng trên không trung , trong chớp mắt đã đến đỉnh đầu của Hoàng Mao Lão Thử !

“Chít chít chít chít!”

trong mắt Hoàng Mao Lão Thử hiện lên hoa quang màu vàng kim , nội tâm lập tức bị vô cùng sợ hãi thay thế, thét lên một hồi .

Nhưng mà, thân thể lại như không bị khống chế, ngây ngốc đứng ở chỗ đó, phảng phất như đang đợi tử vong đến!

Phốc!

Ngay lập tức, ba đạo mũi tên vô cùng tinh chuẩn đâm vào tại trên đầu Hoàng Mao Lão Thử, trực tiếp xuyên thủng đỉnh đầu của nó , ầm ầm nổ tung!

Hoàng Mao Lão Thử bị Lâm Hải một đường truy kích , rốt cục bị Trục Nhật Cung săn giết, chết oan chết uổng!

Hô ~

Lâm Hải cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cười khổ.

Thật không dễ dàng a, nếu không phải do đặc hiệu Chấn Nhiếp của Trục Nhật Cung bị gây ra, khiến Hoàng Mao Lão Thử quên chống cự.

Chỉ sợ chính mình thật đúng là không làm gì được nó.

“Ồ, đó là cái gì?”

Đột nhiên, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, phát hiện chỗ mà Hoàng Mao Lão Thử tử vong, có một vòng ánh sáng màu vàng đất âm u, lơ lửng tại bên trong cát vàng , như ẩn như hiện.

Nếu không phải do Lâm Hải mở Thiên Nhãn Thần Thông, muốn phát hiện cái ánh sáng âm u giống như là hạt đậu này, thật đúng không phải là chuyện dễ dàng.

Vèo!

Thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, đã đến trước cái ánh sáng âm u màu vàng đất kia, khẽ vươn tay đem nó chộp vào lòng bàn tay.

Leng keng!

Lập tức, trong đầu vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

Chúc mừng ngươi, đạt được một hạt giống Thổ nguyên bình thường.

Bình thường hạt giống Thổ nguyên: Phàm thổ chi tinh hoa, luyện hóa sau có cơ hội lĩnh ngộ Thổ Chi Đạo.

“Hạt giống Thổ nguyên?!”

Lâm Hải lập tức vui vẻ, tinh hoa của phàm thổ, chẳng phải là cùng Kim Chi Nguyên Tủy mà chính mình lúc trước luyện hóa, giống nhau về cơ bản hya sao?!

Chà mẹ nó, thứ tốt a!

Lâm Hải tuy tu hành Đại Ngũ Hành Thuật, nhưng bên trong Ngũ Hành , cũng bất quá vừa mới lĩnh ngộ Kim, Hỏa, Thủy.

Đối với đạo pháp của hệ Mộc cùng hệ Thổ, như cũ dốt đặc cán mai.

Không thể tưởng được, hôm nay tại bên trong di tích cổ Hoang Sa, vậy mà đã nhận được hạt giống Thổ nguyên.

Nếu đem luyện hóa, lĩnh ngộ Thổ Chi Đạo, cái Ngũ Hành chi thuật này , chính mình liền nắm giữ bốn loại rồi!

“Luyện nó!”

Lâm Hải lúc này quyết định, lập tức luyện hóa cái hạt giống Thổ nguyên này .

Một khi lĩnh ngộ Thổ Chi Đạo, mình ở bên trong cái di tích cổ Hoang Sa này, tất sẽ càng thêm như cá gặp nước!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp tiến vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, thân ảnh lóe lên đã đến bên cạnh Nguyệt Hồ , khoanh chân ngồi xuống, ngón tay mạnh mẽ lăng không nhất chỉ!

Ông!

Sau một khắc, cái hạt giống Thổ nguyên kia lập tức lơ lửng tại trên không Lâm Hải, phát ra ánh sáng rực rỡ!

“Luyện!!!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, đem toàn bộ tâm thần đắm chìm đến bên trong cái hạt giống Thổ nguyên kia, bắt đầu hết sức chăm chú cảm ứng sự tồn tại của Thổ Nguyên tố .

Cùng lúc đó, Đại Ngũ Hành Thuật trong cơ thể, vậy mà tự động vận chuyển, quang mang ngũ sắc tại trên đỉnh đầu Lâm Hải, phi tốc xoay quanh.

thời điểm khi quang mang màu vàng đất đại biểu cho Thổ Nguyên tố rơi vào đỉnh đầu Lâm Hải , lại bỗng nhiên dừng lại.

Sau đó, vạn đạo hào quang màu vàng đất, phóng lên trời.

cả người Lâm Hải, phảng phất bị một tầng vầng sáng màu vàng đất bao phủ, thần thánh trang nghiêm!

Mà cái hào quang màu vàng đất kia , lại phảng phất như có tánh mạng, hướng phía hạt giống Thổ nguyên bay tới, đem nó quấn quanh trong đó.

Ông!

hào quang màu vàng đất cùng cái hạt giống Thổ nguyên kia vừa mới tiếp xúc, Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, sau đó kinh hỉ há to miệng!

Chỉ thấy chỗ đập vào mắt, là đầy trời viên bi màu vàng đất, bay múa lao nhanh, vui sướng nhảy lên, hướng phía Lâm Hải bay tới.

Tựa như nguyên một đám Tinh Linh hoạt bát lanh lợi, không ngừng xoay xung quanh Lâm Hải , thân thiết nói không nên lời.

Leng keng!

Ngươi lĩnh ngộ Thổ Chi Đạo!

Leng keng!

Thổ Chi Đạo của ngươi , đạt đến cảnh giới Đại viên mãn !

Leng keng!

uy lực pháp thuật hệ Thổ của ngươi được tăng cường.

Leng keng!

Ngươi lĩnh ngộ thần thông hệ Thổ Độn Thổ!

Độn Thổ: một trong Ngũ Hành Độn Pháp, có thể mượn nhờ Thổ Nguyên tố, ẩn hình độn tung!

Ông!

Tiếng tin tức nhắc nhở vang lên đồng thời, hạt giống Thổ nguyên giữa không trung kia, cũng biến mất không thấy gì nữa, bị Lâm Hải triệt để luyện hóa.

Nhưng mà, Lâm Hải đã chẳng quan tâm đến hạt giống Thổ nguyên rồi.

Giờ phút này, trong đầu Lâm Hải, chỉ còn lại có kích động cùng vui sướng thật sâu .

Thổ Chi Đạo vừa lĩnh ngộ, trực tiếp đã đạt tới Đại viên mãn, nội tâm Lâm Hải vẫn còn tính toán là bình tĩnh.

Dù sao, Lâm Hải đã lĩnh ngộ ba loại Ngũ Hành đạo pháp, còn có Lôi pháp, tất cả đều là cảnh giới Đại viên mãn, sớm đã thành thói quen.

Nhiều một loại Thổ hệ Đại viên mãn, Lâm Hải tuy cao hứng, nhưng cũng không kích động nổi lên gợn sóng quá lớn gì nữa.

Chính thức lại để cho Lâm Hải cảm thấy mừng rỡ không thôi chính là, lần này nương theo Thổ Chi Đạo Đại viên mãn lĩnh ngộ thần thông, dĩ nhiên là độn thổ!

Độn thổ a, Lâm Hải quả thực là kính đã lâu kỳ danh, như sấm bên tai!

Lúc tại Nhân Gian giới, Lâm Hải xem qua rất nhiều thần thoại tiểu thuyết, đều có độn thổ chi pháp.

Tuy bề ngoài giống như cực kỳ bình thường, cũng không giống như là cái đạo pháp cao minh gì, nhưng nói như thế nào cũng là một loại pháp thuật mà Lâm Hải sớm nghe thấy nhất.

Chỉ là hai chữ độn thổ này, đã lại để cho Lâm Hải có một loại cảm giác thân thiết nói không nên lời.

Hơn nữa, lĩnh ngộ độn thổ lập tức, trong đầu Lâm Hải, dĩ nhiên đối với phương pháp vận dụng độn thổ , rõ như lòng bàn tay.

Chỉ cần mình tùy tiện nắm đất, niệm động chú ngữ, nhẹ nhàng giương lên.

Lập tức sẽ hóa làm một ngọn gió mà đi, ẩn hình vô tung!

Tuy tốc độ hành tẩu của độn thổ không nhanh, chỉ có thể ngày đi năm trăm dặm, nhưng thắng tại ẩn hình a!

Đã có cái phương pháp độn thổ này, Lâm Hải có thể hướng theo một trận gió, tùy ý phiêu đãng, bí mật tiến vào bất kỳ địa phương nào.

Trừ phi địch nhân phi thường cảnh giác hoặc như chính mình, có Thiên Nhãn Thần Thông.

Nếu không ai cũng sẽ không tận lực đi chú ý dị thường của gió, dĩ nhiên là không thể nhận ra hay cảm giác đến hành tung của mình!

“Ngưu bức!”

“thu hoạch hôm nay , thực khá tốt!”

Trong lòng Lâm Hải đại hỉ, đã có cái độn thổ này , ngày sau chính mình bất luận làm gì, cũng thuận tiện hơn nhiều.

Không khỏi, Lâm Hải có chút không thể chờ đợi được, muốn thử một chút cái độn thổ này là cái cảm giác gì rồi.

“ở bên trong di tích cổ Hoang Sa , đầy trời cát vàng, đúng lúc là nơi tốt nhất để thi triển độn thổ!”

vận dụng ý niệm , Lâm Hải từ trong Luyện Yêu Hồ đi ra, về tới di tích cổ Hoang Sa trong.

Ông!

Đối mặt với cát vàng có lực trùng kích có thể so với lưỡi dao sắc bén từ trước mặt bay tới, Thổ Nguyên tố trong cơ thể Lâm Hải tự động vận chuyển, lập tức phủ thêm một tầng vầng sáng màu vàng đất.

thời điểm khi cái cát vàng bay múa đầy trời kia tới gần Lâm Hải, vầng sáng màu vàng đất lập tức phóng đại hào quang.

Tuy không cách nào hoàn toàn chống cự cát vàng phi kích, nhưng áp lực vào Lâm Hải so với trước, cũng đã nhỏ hơn rất nhiều!

“Tu hành Thổ Chi Đạo, ở chỗ này quả nhiên so với tu hành đạo pháp khác , muốn nhẹ nhõm không ít!”

Thò tay tìm tòi, Lâm Hải đem một nhúm cát vàng trảo vào trong tay.

“Hiện tại, liền thử xem cái độn thổ này như thế nào!”

Vèo!

Lâm Hải vung tay lên, đem cát vàng trong tay ném vào không trung, trong miệng nói lẩm bẩm!

Bá!

Sau một khắc, thân ảnh của Lâm Hải, bỗng nhiên biến mất, hóa thành một ngọn gió mà bay lên!

Chương 2220: Thân hãm vòi rồng

“Ha ha, cảm giác thật kỳ diệu!”

Lâm Hải cảm giác bản thân hoàn toàn hóa thành một ngọn gió nhẹ, bồng bềnh đung đưa đến trong không trung.

Loại phi hành hóa gió này, cùng đằng vân giá vũ, lại là một loại cảm giác hoàn toàn bất đồng !

Phiêu dật, tiêu sái, thân nhẹ như sợi thô, theo gió phiêu lãng, thật sự là siêu trần thoát tục.

Khuyết điểm duy nhất, chính là thân hóa làn gió, cùng ngọn gió bình thường tự nhiên vẫn có một tia khác nhau.

Nếu là người có tâm, vẫn có thể phát giác được gió này có chỗ quái dị.

Tựa hồ có chút đột ngột cùng đặc lập độc hành, không cách nào cùng làn gió tự nhiên, dung làm một thể.

Đương nhiên, người bình thường ai sẽ đi chú ý tới gió có khác biệt, cho dù phát hiện cũng sẽ cho rằng là một cỗ quái phong (*gió quỷ).

Cực ít có người sẽ nghĩ tới, gió này chính là do độn pháp của người tu hành biến thành.

Trừ phi đối phương cũng là người tu hành Ngũ Hành Độn Pháp, nếu không căn bản không có khả năng hoài nghi.

“Đúng vậy, coi như không tệ!”

Lâm Hải mượn nhờ độn thổ, hóa gió mà đi, tại trong đầy trời cát vàng tự do phiêu đãng này, hoàn toàn không bị một tia trở ngại.

tuy về mặt tốc độ so sánh cùng đằng vân giá vũ, còn có chênh lệch lớn, nhưng so với việc dựa vào hai chân hành tẩu, không biết nhanh hơn gấp bao nhiêu lần.

Tại trong hoàn cảnh cát vàng đầy trời, không cách nào đằng vân giá vũ này, độn thổ của Lâm Hải , có thể nói là thích hợp nhất rồi!

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lên trời, hướng phía cái cung điện giống như hư ảo kia ngóng nhìn, lập tức tinh thần chấn động!

Đã có độn thổ, chỉ sợ không ai có thể đi tới cung điện này , trước chính mình.

đại cơ duyên bên trong Di tích cổ Hoang Sa, không phải của chính mình thì không còn ai!

“Đi!”

Lâm Hải niệm động pháp quyết, lập tức một đạo quái phong từ trong không trung phiêu hốt mà qua.

Lâm Hải ở trong gió phi hành, thẳng hướng phía vị trí cung điện mà đi.

Trong khoảnh khắc, khoảng cách mấy trăm dặm ghé mà qua, Lâm Hải một đường thông suốt.

“Vòi rồng!!!”

Rất nhanh, trong ánh mắt nhìn soi mói của Lâm Hải, phát hiện trên mặt đất phía trước lần nữa xuất hiện cát vàng nhúc nhích.

Hơn nữa, lúc này đây dĩ nhiên là hai cái, cách xa nhau bất quá khoảng ngàn mét.

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Trục Nhật Cung lấy ra, dừng bước lại, lơ lửng tại trên không trung.

Cái độn thổ này, thật được!

Lâm Hải tuy đem Trục Nhật Cung lấy ra, nhưng hào quang màu vàng kim chói mắt của nó, vậy mà đồng dạng bị độn pháp che lấp.

Đừng nói ở bên trong di tích cổ Hoang Sa , đối diện mà đứng đều không thể trông thấy đối phương.

Coi như là ở vùng đất bình thường, căn bản cũng không thể cảm giác, giờ phút này giữa không trung, lại có một người cầm cung mà đứng!

"Vừa rồi cái hạt giống Thổ nguyên kia , là đoạt được từ trên người Hoàng Mao Lão Thử, lại bắn chết hai cái, nhìn xem có thể có được cái gì?!"

Nghĩ đến chỗ này, bàn tay phải của Lâm Hải hư không kéo một phát, lập tức có ba đạo mũi tên màu vàng kim, lóe ra hồ quang điện màu tím, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Toát!!!

Sau một khắc, Lâm Hải giương cung cài tên, đem ba đạo mũi tên, hướng phía một cái cát vàng nhúc nhích bên trong kia, kích bắn đi!

Phanh!

lưu quang màu vàng kim bí mật mang theo lấy hồ quang điện màu tím, xẹt qua đầy trời cát vàng, tinh chuẩn vô cùng đâm tại trên cát vàng nhúc nhích .

Trong nháy mắt, như là ném ra ba khỏa bom tấn nặng kí, đem cái cát vàng nhúc nhích kia, trực tiếp oanh kích phóng lên trời, văng bay tán loạn khắp nơi!

Ngay tại lúc đó, một Hoàng Mao Lão Thử lớn cỡ cánh tay , mang theo mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, mọi nơi đang trông xem thế nào.

Lại khiếp sợ phát hiện, trước mắt không có vật gì.

"Chít chít chít chít!"

Sau một khắc, cái Hoàng Mao Lão Thử này một đầu chui vào bên trong cát vàng , phi tốc chạy thục mạng, trên mặt đất lôi ra một chuỗi dài nhô lên, giống như một cái dải vàng hẹp dài.

Oanh!

Ngay tại lúc đó, cái cát vàng nhúc nhích ngoài ngàn mét kia, tựa hồ phát hiện dị thường tại đây .

Đột nhiên, vòi rồng phóng lên trời, mang theo lực quấn xoáy cuồng bạo khủng bố, cuốn theo cát vàng đầy trời, hướng phía Lâm Hải, xoay nhanh mà đến!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, khóe miệng lộ ra một vòng cười lạnh.

Mặc kệ cái vòi rồng phi tốc xoay tròn mà đến kia, ngược lại thi triển độn pháp, hướng phía Hoàng Mao Lão Thử đã hiện hình mà đuổi theo.

“Trách không được đều nói nhát như chuột, cái Hoàng Mao Lão Thử này, quả nhiên nhát gan!”

“Vậy mà một lời không hợp, liền quay đầu bỏ chạy, nhưng ngươi trốn được sao?”

Toát toát toát toát!!!

Lâm Hải một bên truy đuổi, Trục Nhật Cung trong tay không ngừng bắn ra mũi tên, đạo đạo quang mang màu vàng kim đuổi sát không phóng, thậm chí vài mũi tên đều là sượt qua cái đuôi của Hoàng Mao Lão Thử.

Đem Hoàng Mao Lão Thử phía trước , sợ tới mức chít chít gọi bậy, vẻ mặt sợ hãi.

Mà sau lưng Lâm Hải, vòi rồng cũng nhanh chóng cuốn tới, căn cứ theo phương hướng mũi tên phóng tới, đuổi theo Lâm Hải.

độn thổ của Lâm Hải , tốc độ tuy không chậm, nhưng cùng cái vòi rồng này, lại có chênh lệch không nhỏ.

Trong chớp mắt công phu, liền bị vòi rồng đuổi tới gần.

“Thao, thật đúng là khó đối phó!”

trong nội tâm Lâm Hải, không khỏi có chút lo lắng.

Tuy hắn lợi dụng độn thổ, làm hành tung biến mất, nhưng lại không có nghĩa là biến mất khỏi phiến không gian này.

Một khi bị vòi rồng tới gần, làm bị cuốn vào trong đó, như vậy có thể sẽ bị động.

“Lại giết thêm mấy mũi tên, còn giết không được cái Hoàng Mao Lão Thử này mà nói, liền quay đầu công kích cái vòi rồng này!”

Lâm Hải hạ quyết tâm, thừa dịp vòi rồng còn cách một đoạn khoảng cách, hướng Hoàng Mao Lão Thử phía trước , lăng lệ ác liệt liên tục xạ kích, trong chớp mắt đã là hơn mười mũi tên!

Đột nhiên, thân thể của Hoàng Mao Lão Thử cứng đờ, phảng phất như nhận lấy kinh hãi, thoáng cái ngừng lại.

Lâm Hải thấy thế, không khỏi đại hỉ.

“Ha ha, trời cũng giúp ta! đặc hiệu Chấn Nhiếp của Trục Nhật Cung , lần nữa bị gây ra rồi!”

Toát!!!

Một đạo vầng sáng màu vàng kim, lăng lệ ác liệt bắn thủng Hoàng Mao Lão Thử đang mặt mũi tràn đầy sợ hãi, không biết chống cự kia.

thân thể Hoàng Mao Lão Thử phịch một tiếng nổ tung, biến thành bột mịn, tiêu tán tại bên trong cát vàng .

Mà ánh mắt Lâm Hải lại sáng quắc, đồng tử hơi co lại, cấp tốc hướng phía vị trí trước đó của Hoàng Mao Lão Thử nhìn lại.

Sau đó, trước mắt mạnh mẽ sáng ngời, trong lòng đại hỉ!

“Quả nhiên còn có hạt giống Thổ nguyên!”

Vèo!

Lâm Hải hướng cái viên bi màu vàng đất lớn cỡ hạt đậu lớn trên mặt đất, như ẩn như hiện kia liền lao đến.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, cái hạt giống Thổ nguyên kia đã biến mất không thấy gì nữa, bị Lâm Hải nhặt lên, đưa vào trong Luyện Yêu Hồ.

Hô ~

Mà lúc này đây, cái vòi rồng cuồng bạo kia, cũng gào thét lên lao đến sau lưng Lâm Hải.

mí mắt Lâm Hải một hồi kinh hoàng, lại trốn đã không còn kịp rồi, xoay ngược thân hình, hướng phía vòi rồng liền là liên phát ba mũi tên!

Toát toát toát!!!

Ba đạo vầng sáng màu vàng kim , mang theo lực xuyên thấu phá hủy mọi thứ, kích xạ mà ra, đã rơi vào trong vòi rồng.

Nhưng sau đó, đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Đã thấyba đạo mũi tên kia , vừa tiếp xúc với vòi rồng, trong khoảnh khắc vầng sáng đã bị chôn vùi, tiêu tán vô hình!

công kích lăng lệ ác liệt như thế , đối với vòi rồng vậy mà không có chút hiệu quả nào!

Mà cùng lúc đó, Lâm Hải tại dưới Thiên Nhãn Thần Thông, thấy rõ ràng, trung tâm vòi rồng, là một cái Hoàng Mao Lão Thử cực lớn, giương nanh múa vuốt, mặt mũi tràn đầy hung quang, dùng con mắt khát máu nhìn mình chằm chằm!

Tuy nó không thấy thân hình của mình, nhưng lại bởi vì ba đạo mũi tên vừa rồi kia, dĩ nhiên đã đem chính mình tập trung!

Hơn nữa, giờ phút này vòi rồng cách Lâm Hải chỉ còn lại không tới trăm mét.

Thậm chí, Lâm Hải liền cả thời gian lần nữa bắn ra mũi tên cũng không có, trong khoảnh khắc đã bị vòi rồng cuốn vào trong đó!

Hô ~

Vòi rồng quấn theo tất cả mà qua, Lâm Hải chỉ cảm thấy thân thể bị một cỗ lực vặn vẹo cường đại bao khỏa, dùng tốc độ cực nhanh mà xoay tròn.

“Mả mẹ mày!”

Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng , cái tốc độ xoay tròn này thật sự là quá là nhanh.

Một khi bị cuốn vào trong đó, Lâm Hải lập tức trời đất quay cuồng, trước mắt ứa ra sao Kim !

Mà đáng sợ hơn chính là, cát vàng bên trong vòi rồng , vậy mà giống như lưỡi dao sắc bén xoay tròn, điên cuồng cắt đến.

Ông!

Tinh Thần Khải Giáp trên người Lâm Hải , trong khoảnh khắc lóe lên hào quang , xuất hiện tại bên ngoài Lâm Hải.

Thế nhưng mà lập tức liền một hơi cũng chưa tới, Tinh Thần

Khải Giáp trực tiếp bị cắt vỡ vụn, biến thành vô số ánh sao lấp lánh .

Ngay tại lúc đó, cái cát vàng sắc bén như là lưỡi dao kia, trong khoảnh khắc đã dán lên thân hình Lâm Hải , đem Lâm Hải bao đến rắn rắn chắc chắc!

Chương 2221: Phong tỏa!

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải kinh hãi, cảm giác chân nguyên hộ thể, lập tức đã bị đao gió cát vàng kia đánh tan.

Cái viên bi cát vàng lăng lệ ác liệt như đao kia, hướng phía nhục thể của mình, cắt đến!

“Lôi!”

Lâm Hải thấy thế, hét lớn một tiếng, vung vẩy Tử Lôi Thần Long Tí, lập tức ở trước ngực xẹt qua một đạo vầng sáng màu tím .

Cái hồ quang điện màu tím cuồng bạo kia , lóe ra lực lượng Lôi Đình, hình thành một tầng vầng sáng Lôi Điện , bảo vệ thân hình Lâm Hải, đem đao gió cát vàng kia chống cự tại bên ngoài!

Đinh đinh đinh leng keng!

âm thanh bén nhọn chói tai liên tiếp vang lên, cái cát vàng phô thiên cái địa kia, thiết cắt tại phía trên vầng sáng Lôi Điện , đem hồ quang điện màu tím trùng kích đến văng bay tán loạn khắp nơi.

Mắt thấy quang mang màu tím sắp muốn không chịu nổi, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, đột nhiên nhìn về phía cái Hoàng Mao Lão Thử vẻ mặt hung ác kia .

“Nãi nãi, huynh đệ trước hết giết ngươi!”

Thân hãm bên trong vòi rồng, Lâm Hải biết rõ dù phòng ngự thế nào cuối cùng cũng sẽ bị kích phá.

Biện pháp duy nhất, chính là đem Hoàng Mao Lão Thử ở trung tâm vòi rồng giết chết, nguy cơ tự nhiên giải trừ.

Mắt thấy Lôi Điện màu tím phòng hộ, đã xuất hiện dấu hiệu sụp đổ , Lâm Hải căn bản không dám khinh thường.

Trực tiếp mở ra con mắt thứ ba, liền sẽ dùng ra đại chiêu

“Thần thông, Chước Quang!!!”

Toát!!!

Nhất thời, một đạo quang mang màu trắng, giống như là tia laser, từ bên trong con mắt thứ ba của Lâm Hải , kích xạ mà ra!

Cái vòi rồng cuồng bạo kia, trực tiếp bị Chước Quang đục lỗ, trong chớp mắt đã đến trước mặt Hoàng Mao Lão Thử .

Hoàng Mao Lão Thử chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, sáng rõ đến khó có thể mở to mắt, trên mặt hung tàn lập tức lộ ra thần sắc kinh khủng.

Còn chưa minh bạch là chuyện gì xảy ra, cái ánh sáng trắng chói mắt kia, đã xuyên thủng đầu lâu của nó, từ một bên khác của vòi rồng, phi xuyên mà ra!

Phanh!

Sau một khắc, thân hình của Hoàng Mao Lão Thử , trực tiếp nổ tung, biến thành bột mịn!

Cái vòi rồng kia, phảng phất thoáng cái đã mất đi năng lượng hạch tâm, sau khi mượn quán tính lại xoay tròn trên trăm vòng, đột nhiên hóa thành vô số cát vàng, bay lả tả trên mặt đất.

Hô ~

Lâm Hải nhẹ nhàng thở ra thật dài, lúc này mới phát hiện vầng sáng Lôi Điện bên ngoài thân, đã tiêu hao bảy tám phần mười.

Chậm một chút nữa, không kiên trì nổi chỉ sợ sẽ là chính mình rồi.

“Khá tốt, Hoàng Mao Lão Thử ở bên trong cái vòi rồng này cũng không phải là vô địch.”

“Mình có thể đem nó giết chết, thì Lâm Kiếm có đại cơ duyên tại Huyết Hải, chưa hẳn đã không làm được!”

Lâm Hải lại nghĩ tới an nguy của Lâm Kiếm, đột nhiên trong lòng khẽ động, vội vàng lấy điện thoại di động ra.

Nếu như Lâm Kiếm an toàn, hiện tại có lẽ đã thoát khỏi vòi rồng.

Lâm Hải tìm được weachat của Lâm Kiếm , vừa mới chuẩn bị gửi đi tin tức hỏi thăm tình huống cho Lâm Kiếm, lại phát hiện có một đầu tin tức chưa đọc, đúng là do Lâm Kiếm vừa mới phát tới.

Lâm Kiếm: Tông chủ, Lâm Kiếm an toàn, không muốn lo nghĩ!

“Ha ha, Lâm Kiếm quả nhiên không có việc gì!” trong lòng Lâm Hải đại hỉ, tâm một mực treo cao, cuối cùng đ để xuống.

Nhìn thời gian, Lâm Kiếm cũng là vừa vặn phát tới, cái thời điểm đó đúng là thời khắc mình bị vòi rồng vây khốn , nên mới không có nghe được thanh âm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chính mình cẩn thận, chúng ta tụ hợp tại cung điện !

Lâm Kiếm: Vâng!

Kết thúc hội thoại cùng Lâm Kiếm, Lâm Hải lại phát một đầu tin tức cho Liễu Như Yên .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như Yên, tình huống bây giờ của ngươi như thế nào đây?

Liễu Như Yên rất nhanh tựu đã hồi âm lại.

Liễu Như Yên: Ngoại trừ cát vàng đầy trời, không thể thấy mọi vật, chân nguyên tiêu hao rất nhanh, mặt khác khá tốt, ngươi đây, không có gặp được nguy hiểm a?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta mọi chuyện đều tốt, nhớ kỹ, vạn nhất bị vòi rồng cuốn vào trong đó, trước tiên phải đem hết toàn lực công kích vị trí trung tâm của nó, chỉ có như vậy mới có thể thoát hiểm!

Lâm Hải phát xong tin tức, lại đem tình huống chính mình gặp được vòi rồng trước đó, nói một lần cùng Liễu Như Yên .

Liễu Như Yên: n, ta nhớ kỹ rồi, Lâm Hải, ngươi ngàn vạn phải cẩn thận a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Như Yên, ngươi cũng bảo trọng! Chúng ta tụ hợp tại chỗ cung điện !

Lâm Hải chấm dứt nói chuyện phiếm cùng Liễu Như Yên, lúc này mới đem ánh mắt, hướng phía bên trong cát vàng trước mắt nhìn lại.

Rất nhanh, cái hạt giống Thổ nguyên như ẩn như hiện, cơ hồ dung làm một thể cùng cát vàng kia, ánh vào tầm mắt của Lâm Hải .

“Đến!”

Lâm Hải lăng không một trảo, đem cái hạt giống Thổ nguyên này bắt vào trong tay.

“Bây giờ Thổ Chi Đạo của chính mình đã Đại viên mãn, cũng không biết nếu tiếp tục luyện hóa, sẽ có hiệu quả gì?”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, giải trừ độn thổ, trực tiếp tiến vào trong Luyện Yêu Hồ.

Giờ phút này, trong tay Lâm Hải, đã có thêm hai khỏa hạt giống Thổ nguyên, hắn không thể chờ đợi được muốn thử xem rồi.

“Tiên Nhi cung nghênh chủ nhân!”

Lâm Hải vừa tiến đến, Tiên Nhi lập tức nghênh qua.

Lâm Hải trực tiếp khẽ vẫy tay, đem hai khỏa hạt giống Thổ nguyên, nắm tại trong lòng bàn tay, hướng phía Tiên Nhi hỏi.

“Tiên Nhi, ngươi nói nếu ta lại tiếp tục luyện hóa hai khỏa hạt giống Thổ nguyên này , còn sẽ có hiệu quả gì sao?”

sắc mặt Tiên Nhi điềm tĩnh, hướng phía Lâm Hải khẽ mỉm cười nói.

“Phàm Thổ Chi Đạo của chủ nhân , đã Đại viên mãn đi à nha?”

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Nếu lại luyện hóa cái hạt giống Thổ nguyên này, hiệu quả duy nhất, chính là gia tăng Thổ chân nguyên trong cơ thể chủ nhân!”

“Thổ chân nguyên?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lập tức hiểu được.

“Có phải giống như khí lưu màu tím mà Tử Lôi Thần Long Tí mang đến trong cơ thể ta hay không?”

“Đúng vậy ni!” Tiên Nhi nhẹ nhàng gật đầu, “chân nguyên của nhủ nhân hôm nay , là dùng Lôi nguyên làm chủ đạo.”

“Còn Kim, Thủy, Hỏa, Thổ, đều không có đẳng cấp cao như Lôi nguyên, nên không cách nào thay thế!”

Lâm Hải nghe xong, chậm rãi nhẹ gật đầu.

phía dưới nội thị, lại thấy trong khí hải đan điền của mình, bốn luồng khí xoáy có màu vàng kim, đỏ, lam, vàng đất, đang xoay quanh cùng một chỗ.

hai màu đỏ, lam, so với hai màu vàng kim, vàng đất, rõ ràng chói mắt hơn không ít.

Đó là Thiên Hỏa Huyền Băng, cùng phàm Kim phàm Thổ đối lập.

Mà luồng khí xoáy lớn nhỏ, cũng vô cùng giống nhau, luồng khí xoáy càng lớn , đại biểu cho chân nguyên của Nguyên tố tương ứng càng dày đặc.

trình độ nồng hậu dày đặc của vhân nguyên , thông tục mà nói, thì đối ứng với hạn mức ma pháp cao nhất trong trò chơi mà Lâm Hải chơi đùa tại Nhân Gian giới.

Điểm này, ngược lại là dễ lý giải.

“Trước luyện hóa a!”

Lâm Hải đưa tay nhất chỉ, hai cái hạt giống Thổ nguyên, lập tức bị hào quang bao phủ, chỉ chốc lát liền bị Lâm Hải luyện hóa thành công !

Tuy Thổ chân nguyên không phải chân nguyên chủ đạo của Lâm Hải, nhưng gia tăng trình độ nồng hậu dày đặc của Thổ chân nguyên , có thể khiến thời gian sử dụng độn thổ của Lâm Hải càng dài , tự nhiên hữu ích vô hại!

Hấp thu hết hạt giống Thổ nguyên, Lâm Hải ý niệm khẽ động, ra về tới di tích cổ Hoang Sa trong.

“Hy vọng có thể lại gặp một ít Hoàng Mao Lão Thử, cái hạt giống Thổ nguyên này, cũng tính toán là bảo vật không tệ rồi!”

Lâm Hải lần nữa nắm lên một nhúm cát vàng, hướng lên trời rơi vãi, niệm động chú ngữ, lập tức hóa thành gió nhẹ, thi triển độn thổ, tiếp tục hướng phía phương hướng cung điện bay đi.

“Ồ?”

Sau khi bay ra hơn nghìn dặm, lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Nhiều vòi rồng như vậy !”

Chỉ thấy chỗ trăm dặm phía trước, một đạo tiếp lấy một đạo vòi rồng, tại trong di tích cổ Hoang Sa mênh mông khôn cùng xếp thành một hàng, nối trời tiếp đất, mênh mông bát ngát!

đầy trời cát vàng bay múa kia, bị vòi rồng quấn mang tất cả cùng một chỗ, mật độ quá dầy, vậy mà chồng chất cùng một chỗ.

Ở phía trước vòi rồng đằng kia, hình thành nên một đạo vách tường cát vàng dày đặc, cứng rắn!

con đường đi về phía trước , bị hằng hà vòi rồng này , hoàn toàn phong tỏa!

Mà phía trước vách tường, từng dãy lôi quang sáng ngời chói mắt, màu sắc khác nhau, gắt gao nối liền cùng một chỗ, tại bên trong cát vàng lúc sáng lúc tối, như ẩn như hiện.

Lâm Hải xa xa nhìn lại, cái bên trong lôi quang kia, nguyên lại là một đám người, tay cầm tay chậm rãi đi về phía trước!

“người Lôi Vân Tông!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lập tức nhận ra thân phận của đám người tu hành bị lôi quang vờn quanh này !

Chương 2222: Trận pháp tay cầm tay

Lâm Hải theo gió mà động, mượn nhờ độn thổ trong chớp mắt đã đến sau lưng bọn đệ tử Lôi Vân Tông này.

“Tay cầm tay? Đám đệ tử Lôi Vân Tông này, cũng là thông minh!”

Lâm Hải lơ lửng tại sau lưng bọn đệ tử Lôi Vân Tông này, dùng Thiên Nhãn Thần Thông nhìn soi mói, không khỏi âm thầm gật đầu.

Tuy ở bên trong cát vàng đầy trời này, mặc dù hai người mặt đối mặt mà đứng, dù là chỉ kém nhau một thước, cũng đều không thể trông thấy đối phương.

Nhưng, đệ tử Lôi Vân Tông lại tay cầm tay hợp thành một đường.

Đồng thời, các loại lôi quang đủ màu sắc ở bên mặt ngoài thân thể kia giao thoa cùng một chỗ, thậm chí có tác dụng tăng phúc , hướng ra phía ngoài mở rộng chừng hơn một trượng.

Bởi như vậy, ánh mắt của đệ tử Lôi Vân Tông , lập tức khuếch trương lớn đến trong phạm vi một trượng .

Chớ xem thường cái phạm vi hơn một trượng này, đối với những cao thủ ít nhất là Đại Thừa hậu kỳ này mà nói, đã có khoảng cách một trượng giảm xóc, đủ để hóa giải rất nhiều nguy cơ rồi.

“Đây là một loại trận pháp tăng phúc!” Thân là đại gia trận pháp, Lâm Hải tự nhiên liếc mắt đã nhìn ra, đệ tử Lôi Vân Tông tay cầm tay tăng lớn vòng bảo hộ Lôi nguyên , mở rộng tầm mắt, chính là vận dụng một loại trận pháp.

Tuy cái trận pháp tay cầm tay này không tính có bao nhiêu cao minh, nhưng người nghĩ ra phương pháp này, cũng được cho là tinh thông đối với trận pháp rồi.

Bất quá rất nhanh, khóe miệng Lâm Hải hơi vểnh, lộ ra một vòng cười lạnh khinh thường .

Tuy Lôi Vân Tông dựa vào loại phương pháp này, đem phạm vi tầm mắt mở rộng ra một trượng có thừa, nhưng so sánh cùng Thiên Nhãn Thần Thông của mình, lại là tiểu vu gặp đại vu rồi.

Lâm Hải tại phía dưới mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, ở trong ngàn mét bất luận là cái gió thổi cỏ lay gì, đều có thể thu hết vào mắt.

Mà đám người Lôi Vân Tông kia, bên ngoài một trượng là khu đui mù .

Ít nhất, vô số vòi rồng cách xa bọn họ trăm mét kia , đệ tử Lôi Vân Tông là không có người nào có thể nhìn thấy.

Chỉ có điều nương tựa theo thính lực nhạy cảm, phát giác được phía trước có thể có nguy hiểm, nhưng căn bản không biết nguy hiểm đến từ nơi nào.

“Không bằng cứ đi theo sau lưng đệ tử Lôi Vân Tông, dĩ dật đãi lao (*Lấy sức nhàn chống sức mỏi).”

Lâm Hải phiêu nổi giữa không trung, trên mặt lộ ra thần sắc an nhàn, không nhanh không chậm theo sau đệ tử Lôi Vân Tông, chậm chạp đẩy tiến về phía trước .

Rốt cục, các đệ tử Lôi Vân Tông, đã tiếp cận nhóm vòi rồng đầu tiên !

Hô!!!

vòi rồng cuồng bạo , điên cuồng cuốn động lên cát vàng, hướng phía đệ tử Lôi Vân Tông gào thét mà đến, trong nháy mắt đã đến gần.

“Giết!!!”

Đúng lúc này, trong hàng đệ tử Lôi Vân Tông, có một người đột nhiên cao giọng gào to, sau đó một đạo Lôi Đình màu tím, thẳng hướng phía vòi rồng bổ tới!

Mà đạo Lôi Đình màu tím này, phảng phất như là hiệu lệnh phương hướng, mọi người còn lại đồng loạt ra tay, miệng phun Lôi Đình!

Vô số đạo Lôi Điện, lóe ra hào quang đặc biệt, mang theo xu thế lăng lệ ác liệt, theo sát cái Lôi Điện màu tím kia đánh xuống!

Tạch tạch tạch tạch tạch!

Một đạo tiếp lấy một đạo, vô số tiếng sấm vang lên trênbầu trời , đem tiếng kêu khóc trong vòi rồng đều che dấu đi.

vòi rồng vừa mới vọt tới gần, trong khoảnh khắc liền bị vô tận Lôi Điện vây quanh, lâm vào trong lôi trì!

Nhất thời, vô số đạo hồ quang điện, tại trong cát vàng xẹt qua từng đạo lưu quang, chui vào trung tâm vòi rồng .

“Chít chít chít chít!”

Một hồi tiếng thét chói tai hoảng sợ truyền đến, Hoàng Mao Lão Thử ở trung tâm vòi rồng, căn bản chưa kịp chạy trốn, liền bị hồ quang điện vờn quanh, trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn!

Phốc!

Hoàng Mao Lão Thử vừa chết, vòi rồng lập tức đình chỉ xoay tròn, chỉ trong chốc lát, liền biến thành cát vàng, từ phía trên không bay lả tả mà xuống.

“Giết!!!”

các đệ tử Lôi Vân Tông, căn bản chẳng quan tâm rất nhiều, người trước đó ra lệnh, lần nữa gầm lên một tiếng !

Nhất thời, lại là một đạo Lôi Đình màu tím cuồng bạo, lăng lệ ác liệt đánh xuống, hướng phía một đạo vòi rồng khác mà đi.

Tạch tạch tạch tạch tạch!

Các đệ tử Lôi Vân Tông, lập tức ra tay, từng đạo Lôi Đình, theo sát phía sau.

Trong khoảnh khắc, lại là một đạo vòi rồng bị phá hủy!

“Giết!!!”

Mà lúc này đây, cái thanh âm trước đó kia, lại một lần vang lên.

Tên đệ tử Lôi Vân Tông này trong miệng phun ra Lôi Điện màu tím, phảng phất như một chiếc đèn sáng trong bóng tối , đem mục tiêu chuẩn xác không thể nghi ngờ mà tập trung!

Các đệ tử Lôi Vân Tông còn lại , đồng loạt ra tay, đem địch nhân lập tức miểu sát!

Trong chớp mắt công phu, đãcó hơn mười đạo vòi rồng, bị đám đệ tử Lôi Vân Tông này diệt sát.

Rốt cục, các vòi rồng còn lại bắt đầu xoay quanh ở tại chỗ, không dám đơn giản tiến lên nữa.

“Ồ?”

Lâm Hải đi theo sau lưng các đệ tử Lôi Vân Tông , mắt thấy hết thảy, không khỏi liên tục lấy làm kỳ.

“Nhìn không ra a, cái Lôi Vân Tông này thật đúng là thật sự có tài, cái người ra lệnh kia, đến tột cùng là ai?”

Lâm Hải đã sớm tra tìm được vị trí của người phát lệnh, phát hiện người này niên kỷ khoảng hai mươi, sắc mặt cương nghị, ánh mắt cứng cỏi, đỉnh đầu lơ lửng một đạo lôi quang màu tím .

Từ bên trên bề ngoài xem xét, tại trong Lôi Vân Tông có lẽ thuộc về hàng hậu sinh vãn bối, bối phận tối đa là ngang hàng cùng bọn người Lam Ngọc .

Nhưng không nghĩ đến, người này lại có bản lĩnh như thế, có thể đơn giản đoán được hành tung của vòi rồng , kết hợp lực lượng mọi người diệt sát.

Không thể không nói, người này thật đúng là một nhân tài!

quân đoàn Hoàng Mao Lão Thử đối diện, bởi vì nhận lấy tổn thất, giờ phút này cũng không có tiếp tục tiến về phía trước.

Vô số vòi rồng, xoay quanh tại bên ngoài mấy trăm mét, không có tiếp tục đi về phía trước, rất có thể là đang thương thảo đối sách.

“Các vị, thỉnh cẩn thận tìm kiếm trên mặt đất xem có chỗ dị thường hay không ?!”

“Nếu như Dịch mỗ phán đoán không sai, cái vòi rồng kia chính là do Hoàng Mao Lão Thử gây nên, sau khi bị giết chết sẽ có hạt giống Thổ nguyên rơi xuống!”

“Hạt giống Thổ nguyên cùng hạt giống Lôi Nguyên mà chúng ta tu hành có hiệu quả như nhau, cực kỳ trân quý, người nhặt được coi như là một phần cơ duyên !”

Cái đệ tử họ Dịch này, đột nhiên lớn tiếng la lên nói.

Các đệ tử Lôi Vân Tông, lập tức tinh thần chấn động, nhao nhao cúi đầu xuống, bắt đầu ở trên mặt đất, cẩn thận tìm tìm .

“Bà mẹ nó, cái họ Dịch này , là cái địa vị gì ?!”

Lâm Hải tại sau lưng caccs đệ tử Lôi Vân Tông, nghe lời nói như thế , không khỏi càng thêm ngạc nhiên rồi.

Hắn thật sự là thật không ngờ, người đệ tử họ Dịch này, thậm chí ngay cả Hoàng Mao Lão Thử cùng hạt giống Thổ nguyên cũng biết.

Chẳng lẽ nói, y cũng mở Thiên Nhãn, hoặc là đã từng săn giết qua Hoàng Mao Lão Thử ở bên trong vòi rồng?

“Rất có thể là ý thứ hai!” Lâm Hải lập tức liền có phán đoán.

Lâm Kiếm kể cả bản thân Lâm Hải, đều có thể tại vòi rồng trong hoàn thành phản sát, đem Hoàng Mao Lão Thử tiêu diệt.

Tự nhiên không bài trừ, cái đệ tử Lôi Vân Tông họ Dịch này, cũng có bổn sự này .

Cộng thêm các đệ tử Lôi Vân Tông, đều cam tâm nghe theo chỉ huy của y, xem ra thân phận của người này , rất là bất phàm a!

“Đã tìm được, ha ha ha ha!”

Cái lúc này, đột nhiên có một gã đệ tử Lôi Vân Tông, chỉ vào chỗ trước người cách đó không xa, hưng phấn cười ha hả.

“Dịch Đình sư điệt, không hổ là đệ tử thủ tịch của Tử Điện Đường ta, xếp hạng thứ hai mươi bảy trên Đăng Tiên Bảng, quả thật rất cao minh!”

Người đệ tử Lôi Vân Tông này nói xong, đột nhiên buông hai tay bên người ra, hướng hạt giống Thổ nguyên phía trước, vọt tới.

“Vương sư thúc không thể thoát ly đội ngũ!”

Dịch Đình thấy thế, lập tức cấp tốc hét lớn một tiếng, nhưng mà đã trễ!

Cái đệ tử Lôi Vân Tông họ Vương này, đã thoát khỏi đám người, hướng phía cái hạt giống Thổ nguyên kia tiến lên.

“n?”

Thế nhưng mà thân ảnh gã vừa động, vòng bảo hộ Lôi Nguyên bên ngoài thân, bỗng nhiên kịch liệt áp súc, đem tầm mắt của gã, đè ép liền còn khoảng cách cũng chưa tới một gang!

Nhất thời, trước mắt chỉ còn đầy trời cát vàng, ở đâu còn có bóng dáng của hạt giống Thổ nguyên .

Thậm chí, ngay cả đệ tử Lôi Vân Tông ở sau lưng, cũng biến mất tại giữa tầm mắt!

Không chỉ có như thế, người đệ tử họ Vương này vừa rời khỏi đội ngũ, các đệ tử Lôi Vân Tông, lập tức bị chia làm hai đoạn!

Giữa hai đoạn trong đội ngũ thiếu đi một người, Lôi Nguyên hộ thân giống như bị chặn đường cướp của, cũng đi theo cấp tốc áp súc.

Tuy không khoa trương giống như tên đệ tử họ Vương kia , nhưng ánh mắt cũng từ một trượng trước đó, bỗng nhiên co lại chừng một mét, giảm bớt đi nhiều!

“Cơ hội tốt!!!”

Lâm Hải thấy tình cảnh này, hai mắt lập tức tỏa sáng.

vòi rồng bị giết vừa rồi, ít nhất cũng có mười cái, vậy cũng tương đương với hơn mười khỏa hạt giống Thổ nguyên a!

Bây giờ, ánh mắt đệ tử Lôi Vân Tông bị ngăn trở, Lâm Hải há có thể buông tha cho cơ hội bực này?

Vèo một tiếng, một đạo quái phong từ trên đỉnh đầu các đệ tử Lôi Vân Tông thổi qua, Lâm Hải ra tay như điện, hướng phía hạt giống Thổ nguyên bên trong cát vàng kia chộp tới!

Chương 2223: Dịch Đình

Vèo!

bàn tay Lâm Hải tìm tòi, đem cái hạt giống Thổ nguyên kia trảo vào trong tay, để vào Luyện Yêu Hồ.

Cùng lúc đó, Lâm Hải theo gió phiêu lãng, căn bản không ngừng, hướng phía hơn mười khỏa hạt giống Thổ nguyên còn lại, phi tốc chộp tới.

Thời gian một cái nháy mắt, tất cả hạt giống Thổ nguyên, tất cả đều bị Lâm Hải bỏ vào trong túi.

Mà lúc này đây, cái đệ tử họ Vương của Lôi Vân Tông kia, cũng dựa theo vị trí trong trí nhớ trước đó của chính mình, về tới chính giữa đội ngũ .

Các đệ tử Lôi Vân Tông, lần nữa tay cầm tay hình thành trận pháp, màn hào quang Lôi Điện mở rộng đã đến hơn một trượng.

“Vương sư thúc, không thể lại một mình rời khỏi trận pháp nữa, nếu không rất nguy hiểm!”

trên mặt Dịch Đình hiện lên một tia nghiêm túc, hướng phía người đệ tử họ Vương này, trịnh trọng nói ra.

“Ha ha, đã biết, đều tại ta quá nóng lòng.”

người đệ tử họ Vương này cười cười xấu hổ, sau đó lần nữa hướng phía vị trí trước đó của hạt giống Thổ nguyên kia nhìn lại.

“Ồ, hạt giống Thổ nguyên như thế nào không thấy?”

Gã kinh ngạc phát hiện, hạt giống Thổ nguyên như ẩn như hiện trước đó kia, dĩ nhiên đã không có bóng dáng.

“Không có khả năng!”

Dịch Đình lập tức phản bác nói, “Hạt giống Thổ nguyên là năng lượng thể tinh khiết, không có khả năng tự mình di động!”

Thế nhưng mà nói xong, trên mặt Dịch Đình đồng dạng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Giờ phút này, y cũng phát hiện, cái khỏa hạt giống Thổ nguyên trước đó kia, thật sự không thấy rồi.

Không chỉ có như thế, mười cái Hoàng Mao Lão Thử mà bọn họ giết chết , hạt giống Thổ nguyên rơi xuống , vậy mà một cái cũng không có!

Đây là có chuyện gì?

mặt mũi Dịch Đình lập tức tràn đầy kinh ngạc, trăm mối vẫn không có cách giải.

Lâm Hải giờ phút này, phiêu đãng tại sau lưng đệ tử Lôi Vân Tông, không khỏi lộ ra một vòng nhìn có chút hả hê.

“Không có ý tứ, toàn bộ lại để cho ca ca cho thu, liền cọng lông đều không lưu cho các ngươi!”

Dịch Đình quan sát hồi lâu, cũng không có phát hiện ra chỗ dị thường , đành phải đem nghi hoặc trong lòng đè ép xuống dưới.

Sau đó, hướng phía mọi người hét lớn một tiếng, mượn lôi quang truyền vào mọi người trong tai.

“Các vị, chúng ta tiếp tục đi về phía trước, nhất định phải coi chừng, làm tốt phối hợp!”

Theo Dịch Đình ra lệnh, các đệ tử Lôi Vân Tông, lần nữa tại dưới lôi quang bao phủ xuống, chậm rãi đi về phía trước.

Lâm Hải không nhanh không chậm, cùng tại sau lưng.

Có người Lôi Vân Tông ở phía trước mở con đường, hắn mừng rỡ thanh nhàn, tại phía sau ngồi mát ăn bát vàng!

vòi rồng phía trước , bởi vì tổn thất lúc trước, những Hoàng Mao Lão Thử này cũng không lại tùy tiện đến đây.

Đột nhiên, Lâm Hải từ rất xa nhìn thấy, hơn mười đạo vòi rồng phía trước nhất, đột nhiên đình chỉ xoay tròn, hóa thành cát vàng, tán rơi trên mặt đất.

Mà rất nhanh, cái cát vàng kia liền phi tốc hướng phía đệ tử Lôi Vân Tông nhúc nhích mà đến.

“Muốn làm đánh lén!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lập tức khám phá mưu đồ của những Hoàng Mao Lão Thử này .

Bất quá, Lâm Hải cũng không có nhắc nhở đệ tử Lôi Vân Tông, hắn muốn nhìn, những đệ tử Lôi Vân Tông này , còn có biện pháp ứng đối nào không !

Mắt thấy cái cát vàng nhúc nhích kia, phi tốc đã đến phía trước đám người Lôi Vân Tông , tại thời điểmcách còn có hơn mười mét , Dịch Đình đột nhiên hét lớn một tiếng!

“Giết!!!”

Nhất thời, một đạo Lôi Đình màu tím, hướng đoàn cát vàng phía trước nhất kia, đánh xuống dưới.

Tạch tạch tạch tạch tạch !

Ngay sau đó, công kích của tất cả mọi người , tất cả đều đã rơi vào bên trên cát vàng nhúc nhích .

Nhất thời, phía trước xuất hiện một mảnh Lôi Trì, đặc biệt Lôi Đình cuồng bạo nhảy lên, phảng phất như đem không gian đều xé rách!

Cái Hoàng Mao Lão Thử kia , không nghĩ tới đệ tử Lôi Vân Tông đột nhiên ra tay, ngay cả chạy trốn cũng không kịp, lập tức bị Lôi Đình chém thành bột mịn.

Mà cùng lúc đó, cái lôi quang thật lâu không thôi kia , lại làm cho mọi người Lôi Vân Tông kia, triệt để thấy rõ hơn mười đoàn cát vàng nhúc nhích kia .

“Chà mẹ nó còn gì nữa không, giết bọn chúng đi!”

Nhất thời, đầy trời Lôi Đình, hướng phía cát vàng nhúc nhích đánh xuống!

Đáng thương những Hoàng Mao Lão Thử này, đánh lén không thành, bị đám người Lôi Vân Tông , nhẹ nhõm tiêu diệt, thậm chí ngay cả một cái đều không có đào thoát!

“Ha ha ha ha, thoải mái a!”

“May mắn mà có Dịch Đình, không hổ là đệ nhất nhân trẻ tuổi của Lôi Vân Tông ta !”

Những đệ tử Lôi Vân Tông này, tiêu diệt Hoàng Mao Lão Thử, trong nội tâm không khỏi sảng khoái vô cùng, đối với Dịch Đình tán thưởng có thừa!

Dịch Đình thì là khiêm tốn cười, “Các vị sư môn trưởng bối khen trật rồi, vẫn là nhanh đem hạt giống Thổ nguyên thu a!”

“Ha ha, đúng, nhanh thu, đừng một hồi lại không có!”

Các đệ tử Lôi Vân Tông, lập tức tay nắm tay, hướng phía hạt giống Thổ nguyên cách đó không xa mà đi.

Đã có kinh nghiệm trước đó, lần này không có người lại rời khỏi đội ngũ.

Hơn nữa, mỗi người tại dưới lôi quang chiếu rọi, gắt gao nhìn chằm chằm vào cái hạt giống Thổ nguyên kia, sợ đột nhiên biến mất giống như trước đó.

“Không có ý tứ, cái hạt giống Thổ nguyên này , huynh đệ ta đã muốn!”

Lâm Hải tại giữa không trung, đùa giỡn trêu chọc cười, thân ảnh phiêu đãng, hướng phía một cái hạt giống Thổ nguyên bên trong , bắt tới.

Bá!

Hạt giống Thổ nguyên bị Lâm Hải chộp vào trong tay, lập tức đưa vào Luyện Yêu Hồ, biến mất tại trước mắt đệ tử Lôi Vân Tông .

“Ồ, như thế nào không có!”

mấy cái đệ tử Lôi Vân Tông cách gần nhất, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt đại biến!

“Chà mẹ nó, cái trước mắt ta này cũng không có!”

“Ta bên này là đột nhiên không thấy rồi!”

Ngay sau đó, một tiếng tiếp lấy một tiếng kinh hô truyền đến, các đệ tử Lôi Vân Tông nhao nhao kinh hãi.

Cái hạt giống Thổ nguyên này biến mất tại trước mặt bọn họ, thật sự là không thể tưởng tượng.

“n?”

Đúng lúc này, lông mày Dịch Đình mạnh mẽ nhảy lên, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang.

Y bỗng nhiên cảm thấy, trước người của mình phảng phất như có một hồi gió nhẹ phật qua.

Cái cơn gió nhẹ này tựa hồ cùng vòi rồng kêu khóc trong di tích cổ Hoang Sa này, không hợp nhau, hoàn toàn khác biệt.

Dịch Đình hơi chút sững sờ, đồng tử lập tức co rút lại, dĩ nhiên kết luận gió này tuyệt đối có cổ quái!

Trong lúc hoảng sợ, trong hai mắt của Dịch Đình, đột nhiên kích xạ ra hai đạo Lôi Đình màu tím, hướng phía phương hướng cơn gió nhẹ vừa thổi qua kia nhìn lại.

Lâm Hải lúc này, vừa mới từ trước người Dịch Đình thổi qua, hướng phía một cái hạt giống Thổ nguyên khác chộp tới.

Đôtn nhiên, hai đạo khí tức cường đại lăng lệ ác liệt, bỗng nhiên xuất hiện tại sau lưng, lại để cho Lâm Hải chấn động!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Lâm Hải một bên đem hạt giống Thổ nguyên trước mắt thu hồi, một bên cấp tốc quay đầu nhìn lại.

Vừa xoay người, chỉ thấy hai đạo Lôi Điện màu tím, bỗng nhiên hướng phía chính mình kích xạ mà đến!

Mà phía trước Lôi Điện, một tầng sương mù có quang mang màu tím nhạt nhòa, bỗng nhiên nổ tung, phiêu tán bốn phương tám hướng!

Thân ảnh của Lâm Hải, vừa vặn tại trong phạm vi của sương mù có quang mang màu tím!

Phanh!

Thân hình Lâm Hải, phảng phất như khí cầu bị đâm thủng, bỗng nhiên từ trong gió nhẹ hiện hình, ngã xuống tại bên trong cát vàng .

“Ta đi, độn thổ bị phá!”

Lâm Hải chấn động, đứng trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Tuy thời điểm học được độn thổ , Lâm Hải liền biết rõ khuyết điểm của độn thổ .

Phàm là bị một tia pháp thuật ảnh hưởng đến, dù uy lực của pháp thuật nhẹ như lông hồng, độn thổ cũng sẽ lập tức mất đi hiệu lực.

Nhưng hôm nay thật sự bị phá, lại để cho Lâm Hải khiếp sợ đồng thời, trong nội tâm còn là hiện lên một tia tức giận.

“Mẹ nhà nó, ca ca đang đùa thoải mái đâu rồi, ngươi nha phá độn pháp của ca ca làm cái gì a?!”

Lâm Hải vẻ mặt khó chịu, trong mắt mang theo tức giận lạnh như băng , hướng phía Dịch Đình trông lại.

Mà hai mắt Dịch Đình lóe ra hào quang màu tím, hai đạo Lôi Điện màu tím dài nhỏ, giống như là sóng điện, đem hết thảy trước mắt thu hết vào trong mắt.

Khi thấy Lâm Hải, Dịch Đình lập tức hừ lạnh một tiếng, khí tức bỗng nhiên tách ra.

“Nếu không phải Dịch mỗ thi triển Lôi Quang Nhãn, thật đúng là không có phát hiện có người ở đó cản trở!”

Nói xong, Dịch Đình mạnh mẽ quát lớn một tiếng, âm thanh giống như là Lôi Đình nổ vang tại bên tai Lâm Hải.

“Nói, ngươi rốt cuộc là ai?!”

Chương 2224: Là muốn kí tên, hay là chụp ảnh chung?

Lâm Hải không có trả lời câu hỏi của Dịch Đình, mà là nhíu hai mắt lại, hướng phía Dịch Đình nghi ngờ nói.

“hai đạo ánh sáng màu tím trong mắt ngươi kia , gọi là Lôi Quang Nhãn?”

“Lôi Quang Nhãn của ngươi , có thể nhìn rất xa sao?”

Nội tâm Lâm Hải, bỗng nhiên bay lên một tia hiếu kỳ.

Lôi Quang Nhãn của Dịch Đình , tựa hồ cùng Thiên Nhãn Thần Thông của mình , có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu a!

Bất quá, Lâm Hải tự nhiên biết rõ, Lôi Quang Nhãn của Dịch Đình , tuyệt đối không có thấy xa như Thiên Nhãn Thần Thông của chính mình .

Nếu không, cũng không cần thông qua trận pháp để đi về phía trước rồi.

“Ít nói nhảm!” trong mắt Dịch Đình lóe ra hàn mang, một cỗ khí tức Lôi Đình kinh khủng, dĩ nhiên đem Lâm Hải tập trung.

“Báo tên của ngươi ra, mặt khác đem tất cả hạt giống Thổ nguyên mà ngươi nuốt hết đều giao ra đây!”

“Nếu không, hôm nay để cho ngươi táng thân cát vàng!”

Lâm Hải cười nhạo một tiếng, còn chưa chờ nói chuyện, trong hàng đệ tử Lôi Vân Tông, đột nhiên có người thét lên một tiếng kinh hãi!

“Dịch Đình công tử, hắn là Lâm Hải, là Lâm Hải đã giết Thượng Quan Hồng cùng Lam Ngọc !”

Hống!

Nhất thời, tất cả các đệ tử Lôi Vân Tông đều tạc nồi rồi.

thanh danh của Lâm Hải lúc này , tại trong suy nghĩ của các đệ tử Lôi Vân Tông , quả thực như sấm bên tai, không người không biết!

Giết Trú Thành Sứ, giết Lam Ngọc, đánh Thượng Húc, Lữ Hồng Tiêu bởi vì Lâm Hải mà trở thành phế nhân, mà ngay cả Đường chủ Lục Điện Đường Cung Thước, đều bị Lâm Hải làm cho tức giận đến lỗ mũi bốc khói!

Có thể nói, Lâm Hải đã đem Lôi Vân Tông, triệt để đắc tội đến về nhà rồi.

Bọn họ những người này, tại trước khi tiến vào di tích cổ Hoang Sa , liền đã nhận được cùng một cái mệnh lệnh!

Nhìn thấy Lâm Hải, giết chết bất luận tội!

Vốn rất nhiều đệ tử Lôi Vân Tông chưa thấy qua Lâm Hải, vẫn còn nhao nhao hiếu kỳ.

Lâm Hải đưa chúng nhân Lôi Vân Tông đắc tội ác như vậy , đến tột cùng là hạng nhân vật gì.

Nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy, đã gặp ở ngay chỗ này .

Mà lại để cho bọn họ khiếp sợ chính là, Lâm Hải rõ ràng chỉ là một cái mao đầu tiểu tử Đại Thừa sơ kỳ !

Thật sự là vượt quá cực lớn dự kiến của đa số đệ tử Lôi Vân Tông .

“Đúng vậy, thật là Lâm Hải!”

“Mọi người cùng nhau động thủ, giết hắn đi!”

“Cái Lâm Hải này thật đúng đáng giận, giết đệ tử Lôi Vân Tông ta, lại tới nơi này đoạt hạt giống Thổ nguyên, thực coi Lôi Vân Tông ta không có người sao?”

Rất nhanh, lại có rất nhiều đệ tử Lôi Vân Tông theo cửa đông tiến vào , nhận ra Lâm Hải.

Nhất thời, tất cả đều nổi trận lôi đình, đằng đằng sát khí, la hét ầm ĩ muốn giết Lâm Hải.

Bây giờ, chỉ chờ một câu của Dịch Đình rồi!

Dịch Đình giờ phút này, trong mắt thì là bùng lên tinh mang, nội tâm đã khiếp sợ lại vừa nghi hoặc.

Y thật sự không nghĩ tới, cái thanh niên tóc trắng trước mặt mới nhìn qua cùng chính mình không kém bao nhiêu tuổi này, lại là Lâm Hải đại danh đỉnh đỉnh!

“Trách không được lại để cho Cung Đường chủ, đều thúc thủ vô sách (không có cách nào), cái Lâm Hải này vậy mà biết thuật pháp ẩn nấp hành tung, thật đúng là có chút bổn sự!”

“Bất quá, coi như ngươi có kỳ thuật này , tại dưới Lôi Quang Nhãn của Dịch mỗ, cũng làm cho ngươi không chỗ ẩn trốn!”

“Gặp được Dịch mỗ, chỉ có thể coi là ngươi xui xẻo!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Dịch Đình mang theo hàn ý thật sâu, hướng phía Lâm Hải âm thanh lạnh lùng nói.

“Ngươi chính là Lâm Hải?”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, có chút nhún vai.

“Đúng vậy a, chính là ta, như thế nào, ngươi muốn truy tinh sao?”

“Là muốn kí tên, hay là chụp ảnh chung?”

Phốc!

Truy con em ngươi!

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho dưới chân Dịch Đình lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Cái Lâm Hải này, cũng thật là bần đó a.

Đối mặt với đại quân của Lôi Vân Tông, lại vẫn dám cười đùa tí tửng như thế , thực không thấy rõ tình thế sao?

Đợi lát nữa cho ngươi chết như thế nào, cũng không biết!

trong mắt Dịch Đình lóe ra hào quang màu tím, hướng phía Lâm Hải nghiêm nghị quát.

“Lâm Hải, ngươi giết đệ tử Lôi Vân Tông ta , tội không thể tha! Thức thời lập tức thúc thủ chịu trói, chờ đợi xử lý!”

“Nếu không, trên đất cát vàng khắp nơi này , liền là địa phương chôn xương của ngươi !”

“Hứ!” Lâm Hải lập tức khinh thường cười khẽ một tiếng , “Chỉ bằng ngươi sao?”

“Muốn chết!” Dịch Đình lập tức tách ra sát cơ , hét lớn một tiếng, “Giết hắn đi!”

Tạch...!

Nhất thời, một đạo Lôi Đình màu tím, từ trong miệng Dịch Đình xì ra, hóa thành tia chớp cực lớn cỡ cánh tay, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, cuồng bạo đánh xuống!

Tạch tạch tạch tạch tạch!

Ngay tại lúc đó, các đệ tử Lôi Vân Tông, đồng loạt há miệng phun Lôi Điện, một cái võng Lôi Đình cực lớn , hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải rơi xuống.

“Cái này,chính là kết cục cùng Lôi Vân Tông ta là địch !”

Dịch Đình nhắm hai mắt lại, trong nội tâm hiện lên một vòng lạnh như băng!

đệ tử Lôi Vân Tông dựa vào trận pháp tăng thêm, đạo pháp thi triển ra uy lực tăng lớn đâu chỉ gấp mười lần?

Liền cái Hoàng Mao Lão Thử kia đều chỉ có phần bị miểu sát, huống chi Lâm Hải chỉ là một cái Đại Thừa sơ kỳ?

“Ngọa tào!”

Cái lực lượng Lôi Đình lăng lệ ác liệt bá đạo vô cùng, phô thiên cái địa mà đến kia, mặc dù Lâm Hải trong cơ thể có Thiên lôi màu tím , đều cảm thấy áp lực cường đại, không thể địch nổi!

Một khi bị nào nhiều Lôi pháp như thế đánh trúng, mặc dù Lâm Hải không phải người thường, cũng tuyệt không đạo lý may mắn thoát khỏi.

Vèo!

Cơ hồ không chút do dự, Lâm Hải trực tiếp trốn vào trong Luyện Yêu Hồ.

Oanh oanh oanh oanh!

Nhất thời, vô tận Lôi Đình đánh xuống địa phương mà Lâm Hải đứng thẳng trước đó, lập tức nhấc lên ngập trời cát vàng, giống như cuồng quyển phong bạo!

Lâm Hải đánh giá tính toán thời gian, thời khắc còn chưa chờ cát vàng tan mất , liền từ trong Luyện Yêu Hồ xuất hiện tại nguyên chỗ.

Tiện tay bắt một nhúm cát vàng vào tay, hướng lên trời hất lên, niệm động pháp quyết, lần nữa thi triển độn thổ, hóa thành gió nhẹ, bay tới bầu trời.

Cúi đầu nhìn Dịch Đình cùng đám đệ tử Lôi Vân Tông, hai mắt Lâm Hải phát lạnh, phát ra một sát cơ đạo lạnh băng.

Nếu Lôi Vân Tông đã muốn để cho chính mình chết, cái kia nếu chính mình còn còn không đáp trả, thật đúng là coi Lâm Hải hắn là dễ khi dễ!

Đến mà không trả là phi lễ đấy!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, liền đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao bắt vào trong tay.

Xem chuẩn đám người Lôi Vân Tông, bá bá bá chém ra hơn mười đao!!!

Toát toát toát toát!!!

Nhất thời, đầy trời đều là đao mang màu xanh thẳm, vạch phá không gian, quét ngang cát vàng, mang theo kỳ hàn lạnh như băng , bao phủ tại đỉnh đầu của các đệ tử Lôi Vân Tông !

Các đệ tử Lôi Vân Tông , lực chú ý tất cả đều trên địa phương mà Lâm Hải đứng thẳng lúc trước, trừng to mắt muốn nhìn Lâm Hải có phải đã bị đuổi giết hay không

Ai nghĩ tới, khí tức lạnh như băng cường đại khắc nghiệt, vậy mà từ đỉnh đầu ầm ầm đánh xuống!

Bất ngờ không đề phòng, các đệ tử Lôi Vân Tông lập tức lộ ra thần sắc kinh khủng, còn muốn trốn dĩ nhiên không còn kịp rồi!

“A a a a!”

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết truyền đến, chừng bốn năm cái đệ tử Lôi Vân Tông Đại Thừa hậu kỳ, trực tiếp bị đao mang nhập vào cơ thể, thân thể bạo liệt, nổ thành bột mịn!

Có người vừa chết, trận pháp của đệ tử Lôi Vân Tông , lập tức đại loạn, vầng sángLôi Nguyên bên ngoài thân, cấp tốc chật vật thu lại!

Trong chốc lát, tầm mắt trở nên chỉ còn chưa tới một mét, không khỏi quá sợ hãi.

Mà vừa lúc này, đặc hiệu Đóng Băng của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao được kích phát ra, trong khoảnh khắc đem một cái Tiên Đạo Chí Tôn không may , đóng băng tại trong đó!

Tạch...!

Tuy thời gian bị đông lại, liền một hơi cũng chưa tới, nhưng đủ để trí mạng!

Tiên Đạo Chí Tôn này mới phá băng mà ra, nghênh đón gã lại một đạo đao mang lạnh như băng.

“Không!!!”

Phốc!

Tiên Đạo Chí Tôn không may này, hét thảm một tiếng, bị đao mang thôn phệ, hình thần câu diệt!

“Hỗn đản!!!”

Dịch Đình giờ phút này, quả thực nổi trận lôi đình, con mắt cơ hồ trừng đến chảy máu !

phía dưới Lôi Quang Nhãn , y dĩ nhiên thấy rõ ra tay chính là Lâm Hải, nội tâm kinh hãi Lâm Hải vì sao không chết đồng thời, một cỗ sợ hãi thật sâu xông lên đầu.

Lâm Hải giết mấy người, đưa trận pháp cảu họ triệt để phá hư, hiện trường dĩ nhiên lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Loại tình huống này còn muốn đoàn tụ trận pháp, độ khó cũng rất lớn rồi.

Mà không có trận pháp để mở rộng tầm mắt, tại bên trong cát vàng vô biên vô hạn này, chờ đợi các đệ tử Lôi Vân Tông, chính là vô tận tai nạn!

“Ta giết ngươi!!!”

Vừa nghĩ tới chỗ này, Dịch Đình đối với Lâm Hải quả thực hận vào xương cốt, há miệng phun ra một đạo Lôi Đình màu tím, hướng phía Lâm Hải trên không trung đánh tới!

Tạch...!

Lâm Hải thấy thế, thì là đao trong tay mạnh mẽ quét ngang một cái , mang theo băng hàn lăng lệ ác liệt, đánh lên Lôi Điện của Dịch Đình .

Bang!!!

Nhất thời, một tiếng va đập bén nhọn chói tai vang lên, tách ra vô số hồ quang điện màu tím cùng vầng sáng màu lam nhạt .

“Ngọa tào!”

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ lực trùng kích cực lớn, khiến cho thân thể bay ngược mà lên, hướng phía vòi rồng xa xa bay đi.

“Cái Dịch Đình này thật mạnh!”

Lâm Hải hít một hơi khí lạnh, nếu mình rơi vào bên trong vòi rồng, bị Hoàng Mao Lão Thử vây quanh, vậy cũng không ổn rồi!

Người tại giữa không trung, Lâm Hải liền bắt lấy một nhúm cát vàng, lần nữa thi triển độn thổ, biến mất vô hình.

Dịch Đình một chiêu đem Lâm Hải đánh lui, đang muốn truy kích, đã thấy Lâm Hải lại không thấy rồi, lập tức giận dữ!

Nhưng không đợi y thi triển Lôi Quang Nhãn tìm kiếm bóng dáng Lâm Hải , trong lòng lại đột nhiên mạnh mẽ nhảy dựng, lông tơ đều bị dựng lên!

Chương 2225: Không cách nào tiến vào cung điện

Lôi Quang Nhãn của Dịch Đình ngưng mắt nhìn phía dưới, tuy nhìn xa xa xa không bằng Thiên Nhãn Thần Thông của Lâm Hải , thực sự có trăm mét tầm mắt!

phía dưới cái vừa nhìn này, lập tức lại để cho Dịch Đình sợ tới mức hồn phi phách tán!

Chỉ thấy vô số vòi rồng, quấn mang tất cả trên mặt đất, phát ra tiếng kêu khóc rung trời giống như động đất , đang hướng phía bên này nghiền áp mà đến!

“Lôi Vân Tông đệ tử, lui lại, nhanh chóng lui lại!!!”

mí mắt Dịch Đình kinh hoàng, khàn cả giọng hò hét, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng sợ hãi!

đệ tử Lôi Vân Tông lúc này , trận pháp đã bị Lâm Hải phá hư, cho dù còn có một số nhỏ như cũ tay cầm tay, nhưng phạm vi lôi quang chiếu rọi trở nên nhỏ hẹp vô cùng, liền tầm mắt một mét cũng đều không có.

Loại tình huống này, làm sao có thể đi bác đấu cùng vòi rồng ?

Nhưng mà rất nhanh, nội tâm tuyệt vọng của Dịch Đình , thăng tới cực điểm.

Gã kinh hãi phát hiện, thanh âm la lên của chính mình, bị tiếng gió gào thét triệt để chôn vùi.

đệ tử Lôi Vân Tông đã loạn thành một đoàn , căn bản nghe không được hiệu lệnh của gã!

Hô!!!

Mà lúc này đây, tiếng gió cuồng bạo long trời lở đất, lực hấp xả cực lớn, lại để cho Dịch Đình lảo đảo một cái .

khoảng cách của vòi rồng phô thiên cái địa , dĩ nhiên chưa đủ năm mươi mét!

“Lâm Hải, Lôi Vân Tông cùng ngươi không chết không ngớt!”

nội tâm Dịch Đình phát ra một tiếng gào thét bi thương, mang theo tuyệt vọng thật sâu, bắt đầu phi tốc lui lại!

“A!!!”

Dịch Đình tránh qua, tránh né vòi rồng công kích, nhưng đệ tử Lôi Vân Tông khác lại gặp tai ương không may rồi.

Rất nhanh, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Loạn làm một đoàn, đệ tử Lôi Vân Tông không thể thấy mọi vật, trong khoảnh khắc liền có vô số người bị cuốn vào trong gió loạn.

“Chạy mau a!”

các đệ tử Lôi Vân Tông phát hiện không ổn , ở đâu còn chú ý được người khác, kinh kêu một tiếng, chạy thục mạng tứ tán giống như con ruồi không có đầu .

Hô ~~~

Hoàng Mao Lão Thử bên trong vòi rồng , há miệng lớn dính máu, ánh mắt lập loè hung mang, đã bắt đầu điên cuồng đồ sát!

Lâm Hải hóa thành gió nhẹ, nhìn hết thảy, nội tâm cười lạnh một hồi .

“Lôi Vân Tông, lần này tổn thất, không thể đo lường a!”

“Nếu Cung lục mạo biết, không biết có thể tức thổ huyết hay không ?”

Mắt thấy một đạo vòi rồng, hướng phía chính mình cuốn tới, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, không trốn không né!

“Thần thông, Chước Quang!!!”

Toát!

Thiên Nhãn của Lâm Hải mở ra, bỗng nhiên một đạo vầng sáng màu trắng, giống như là laser bắn vào bên trong vòi rồng , trực tiếp xuyên thủng thân hình của Hoàng Mao Lão Thử .

Hoàng Mao Lão Thử mặc dù chết, cái vòi rồng kia lại bởi vì quán tính mà tiếp tục hướng phía trước phi tốc xoay tròn, đem Lâm Hải cuốn vào trong đó.

“Lôi!!!”

Lâm Hải thầm hô một tiếng, chân nguyên trong Tử Lôi Thần Long Tí nhấp nhô, hồ quang điện màu tím lập tức che kín toàn thân, hình thành một tầng phòng hộ dày đặc!

Đinh đinh đinh leng keng!

Vô số viên bi cát vàng, giống như là viên đạn đụng vào bên trên vòng bảo hộ Lôi Điện, cái cuồng phong lạnh thấu xương kia càng là như lưỡi dao sắc bén, điên cuồng cắt tới.

hồ quang điện màu tím lúc sáng lúc tối, một hồi lập loè, ngạnh sanh sanh đem công kích của vòi rồng chống cự tại bên ngoài, không hư hao chút nào!

Thời gian một cái nháy mắt, đạo vòi rồng này liền lướt qua thân hình Lâm Hải mà qua, lại bay ra ngoài vài trăm mét, mới hóa thành cát vàng, phiêu tán trên mặt đất.

Mà bởi vì đạo vòi rồng này che lấp, Lâm Hải ngược lại tránh khỏi các Hoàng Mao Lão Thử bên trong vòi rồng khác .

Sau khi từ trong vòi rồng đi ra, Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, một mảnh đường bằng phẳng.

Toàn bộ Hoàng Mao Lão Thử, đều thao túng vòi rồng truy kích đệ tử Lôi Vân Tông, chính mình ngược lại an toàn.

“Ha ha, đệ tử Lôi Vân Tông, cuối cùng làm được một chuyện tốt!”

“Loại tinh thần xả thân uy hổ này , thật sự là đáng giá tán thưởng a!”

Lâm Hải thầm cười một tiếng, khẽ vươn tay đem hạt giống Thổ nguyên trên mặt đất nhặt lên.

Đồng thời, cúi đầu nhìn thoáng qua lôi quang màu tím quanh thân, trong mắt không khỏi bùng lên tinh mang.

“Xem ra Tử Lôi Thần Long Tí còn có rất nhiều chức năng, cần chính mình đi khai phát a!”

Vừa rồi, Lâm Hải dùng Tử Lôi Thần Long Tí phóng thích hồ quang điện, hình thành vòng phòng hộ, cũng là trong lòng khẽ động muốn nếm thử.

Muốn xem xem, lực phòng ngự của cái hồ quang điện màu tím này, có thể đạt tới cường độ gì.

Không nghĩ tới, sâu sắc vượt quá dự kiến của Lâm Hải , vậy mà không tốn chút sức nào ngăn cản được vòi rồng công kích.

Trước kia, Tử Lôi Thần Long Tí càng nhiều là bị Lâm Hải dùng tại bên trên công kích, hiện tại xem ra, lực phòng ngự so sánh cũng là ngưu bức a!

“Tiếp tục đi về phía trước a!”

Lâm Hải lần nữa ngẩng đầu, liếc qua cung điện hư vô mờ mịt trên không trung , thi triển độn thổ, phi tốc mà đi.

Kế tiếp cái này cùng nhau đi tới, Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, cuồng phong bên trong đột nhiên trở nên nhỏ đi rất nhiều.

đầy trời cát vàng bay múa, cũng dần dần gần như bình tĩnh.

Thậm chí, không cần mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, tầm mắt cũng có thể thấy rõ bên ngoài vài trăm mét rồi.

Xem ra, cái di tích cổ Hoang Sa này sở dĩ cát vàng đầy trời, không thấy mặt trời, đầu sỏ gây nên chính là những Hoàng Mao Lão Thử kia a!

Ông!

Trong không khí lóe lên rung động, Lâm Hải từ trong trạng thái độn thổ hiện thân, rơi trên mặt đất.

Đã không có đầy trời cát vàng cách trở, có thể đằng vân giá vũ, tốc độ muốn mau hơn xa so độn thổ .

“Lên!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng , tường vân dưới chân phi thăng, thẳng vào không trung, hướng phía cái cung điện kia phi tốc mà đi.

“Ồ, thật nhiều người!”

Lâm Hải vừa bay lên không trung, mới phát hiện bốn phương tám hướng đều có không ít người, cũng đang đằng vân giá vũ, hướng phía cung điện mà đến.

Xem ra, từng cái phương hướng đều có người tu hành, đột phá phong tỏa của Hoàng Mao Lão Thử , xâm nhập vào phiến khu vực tương đối an bình này!

trong nháy mắt, Lâm Hải liền bay đến trước mặt cung điện , tại khoảng cách cách cái cung điện kia còn có không đến ngàn mét , ngừng lại.

Giờ phút này, xung quanh đã tụ đầy người, hơn nữa cũng đang không có ít người, đang lần lượt chạy đến.

Chỉ có điều, tất cả mọi người đều lẳng lặng nhìn cái cung điện phong cách cổ xưa rách nát kia, cau mày, nghị luận nhao nhao.

“Kì quái, như thế nào lại không vào được?”

“Đúng vậy a, vừa rồi thật nhiều người đều bay về phía cung điện, lại xuyên thân mà qua, cung điện như là trong suốt!”

“Chẳng lẽ, cung điện này căn bản chính là ảo giác?”

Mọi người chầm chầm vào cung điện phía trước , không thể tưởng tượng, tràn đầy kinh ngạc!

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, ta cũng không tin, cung điện này ngay tại trước mắt, còn có thể không vào được?”

Đột nhiên, một người tu hành giận quát một tiếng, bỗng nhiên chân đạp tường vân, hướng phía cửa ra vào của cung điện , chạy như bay mà đi!

Mọi người thấy thế, nhao nhao đình chỉ nghị luận, tất cả đều hướng phía người tu hành này nhìn lại, muốn xem xem, y có thể đi vào hay không.

Lâm Hải cũng ngừng chân ngẩng đầu trông xem thế nào, thấy người tu hành kia, trong chớp mắt đã đến cửa cung điện.

Sau đó, hào khi không ngừng lại, trực tiếp bay vào trong cung điện.

“n?”

Đúng lúc này, đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lại phát hiện người tu hành kia , trực tiếp xuyên qua cung điện, xuất hiện ở bên kia của cung điện .

Mà cung điện kia lại như không tồn tại trong cùng một cái không gian với y , bị y xuyên thấu qua!

“Ai, vẫn chưa được, căn bản là không vào được!”

Mọi người vây xem, nhao nhao lắc đầu thở dài, mặt mũi tràn đầy buồn rầu.

Hiển nhiên, người tu hành tại nơi này ở trước đó, đã sớm có người thử qua rồi.

Mà kết quả hoàn toàn đồng dạng, cung điện này hoàn toàn tựa như tồn tại ở một phiến không gian khác , chỉ có thể nhìn cách nhìn, căn bản không sờ sờ được!

Lâm Hải thấy tình cảnh này, cũng là một hồi kinh ngạc.

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở”

Lâm Hải trực tiếp đem Thiên Nhãn mở ra, hướng phía cái cung điện kia nhìn lại, sau đó đồng tử mạnh mẽ co rụt lại!

“Quái, tại sao có thể như vậy?!”

Lâm Hải tại phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, kinh ngạc phát hiện, chỗ không trung nơi cung điện kia, căn bản không có vật gì!

Nói cách khác, cung điện khổng lồ kia , căn bản là không tồn tại!

Nhưng lại để cho Lâm Hải vô cùng chấn động chính là, cung điện tuy căn bản không tồn tại, nhưng lại hoàn toàn không phải ảo giác!

Hết thảy ảo giác, tại dưới Lâm Hải Thiên Nhãn Thần Thông, đều không cách nào ẩn trốn.

Thế nhưng mà, cái cung điện hoàn toàn không tồn tại, rồi lại chân chân thật thật lơ lửng trên không trung này , cũng không tại dưới Thiên Nhãn Thần Thông của Lâm Hải , mà hóa thành hư vô!

“Cung điện căn bản không tồn tại, lại cũng không phải là ảo giác, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Lâm Hải cau mày, khổ tư một hồi .

Sau một lát, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, Lâm Hải lộ vẻ mặt vui mừng!

“Ha ha, ta đã biết!”

Chương 2226: Ảo ảnh

Một cái cảnh tượng đã sớm nghe nói qua, xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

“Ảo ảnh!!!”

Nếu cái cung điện trên không trung kia hoàn toàn không tồn tại, rồi lại vô cùng rõ ràng lơ lửng tại đâu đó, mà lại không phải là ảo giác.

Cái kia cũng chỉ còn lại có một loại giải thích, bởi vì chiết xạ ánh sáng, sinh ra ảo ảnh!

“Đúng vậy, nhất định là thế!”

Tính tới vị trí hiện tại, khắp nơi trên đất đều là cát vàng, mênh mông, cùng sa mạc không hề khác biệt.

Lâm Hải càng thêm khẳng định, những gì chính mình thấy, tuyệt đối là ảo ảnh.

Cung điện phong cách cổ xưa tan hoang này, nhất định chân thật tồn tại, chỉ có điều không phải ở trên không trung, mà là một cái địa phương nào đó bên trong di tích cổ Hoang Sa!

Nhìn đám người xung quanh mờ mịt kinh hãi, nội tâm Lâm Hải, bỗng nhiên bay lên cảm giác về sự ưu việt thật sâu.

Xem ra, văn minh khoa học kỹ thuật so sánh cùng văn minh tu hành, chưa hẳn đã rớt lại phía sau a.

Ít nhất, cái ảo ảnh này tại Nhân Gian giới đã sớm được giới khoa học phá giải, sẽ không lại bị coi thành tiên cảnh hư vô mờ mịt .

Hơn nữa nhìn những người tu hành trước mặt này, lại nguyên một đám không thể tưởng tượng, mờ mịt không biết biện pháp.

Phải biết rằng, đám người kia đều là tu vi đã ngoài Đại Thừa hậu kỳ, hoặc là cao thủ Đăng Tiên Bảng a.

Tại giới Tu Hành mà nói, đều là người thiên phú trác tuyệt, thành tựu hiển hách, thuộc về tồn tại đứng tại đỉnh .

Nhưng dù vậy, đối với cái ảo ảnh này, bọn họ vẫn như cũ hoàn toàn không biết gì cả.

“Tin tưởng khoa học!”

trong đầu Lâm Hải, đột nhiên toát ra một câu lời kịch của Lỗ Ban, sau đó trên mặt hiển hiện một vòng dáng tươi cười.

Các ngươi cứ ở đây từ từ khiếp sợ, từ từ yên rượu a.

Huynh đệ đi trước một bước, không cùng các ngươi chơi nữa rồi!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải trực tiếp hạ tường vân rơi xuống đất, sau đó hướng phía trước chạy vội mà đi!

Nếu như đã xác định, cái cung điện trên không trung này thuộc về ảo ảnh, đứng đây trông mong nhìn xem, đã không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Vẫn là ở trên mặt đất, tìm kiếm thật thể của cung điện này , mới là chính sự!

lực chú ý của mọi người , tất cả đều ở bên trên cung điện trên không trung , phí vỡ gân đầu nghĩ biện pháp phá giải để tiến vào cung điện .

Căn bản không có người chú ý tới hành tung của Lâm Hải , cho dù chú ý tới, cũng sẽ không có người để ý.

Cung điện ngay tại trước mắt, không nắm chặt thời gian hảo hảo nghiên cứu cách tiến vào, ngược lại đi chạy loạn trong cát vàng .

Đây không phải là có bệnh sao?

Lâm Hải mới không mà quản xem bọn họ làm khỉ gió gì hay nghĩ như thế nào, một bên chạy đi, một bên đem A Hoa phóng ra.

“Ba ba, ngươi chạy cái gì, chẳng lẽ phía trước có mỹ nữ?”

A Hoa vừa chạy theo Lâm Hải, một bên hai mắt tỏa ánh sáng kích động nói ra.

“Ít nói nhảm!” Lâm Hải liếc trắng nhìn nó, sau đó chỉ vào bầu trời hỏi.

“A Hoa, có thấy cái cung điện trên đỉnh đầu kia sao?”

A Hoa ngẩng đầu quan sát, lập tức hào quang chói mắt trên cung điện , lại để cho đôi mắt nhỏ của A Hoa nhíu lại.

“Thấy được, quá khí phái a, chỗ đó có chó cái sao?”

Phốc!

Lâm Hải thiếu chút nữa lảo đảo cắm xuống đất bên trên một cái , cái con chó chết tiệt này, trong đầu thậm chí nghĩ cái gì đâu?

“Đó là ảo ảnh, ngươi... Hiểu a?” Lâm Hải nói xong, mới nhớ tới A Hoa chỉ là một con chó, cùng nó nói đến ảo ảnh, có phải rất cao đánh giá nó hay không ?

Nhưng mà, A Hoa nghe xong, lại có vẻ mặt đắc ý, cái đuôi đều lắc lắc.

“Ảo ảnh có cái gì không hiểu, ba ba ngươi cái vấn đề này, cũng quá là đồ chơi cho con nít đi à nha? Há có thể làm khó được ta cái thiên tài cẩu A Hoa cực kì thông minh này?”

“Cái gọi là ảo ảnh, không phải là hiện tượng quang học khi ánh sáng kéo dài một đường thẳng tắp ở bên trong mật độ khí tầng khác nhau, trải qua chiết xạ tạo thành sao?”

“Loại tri thức đến chó con ba tháng đều hiểu này, về sau ngươi không nên hỏi ta, quả thực là vũ nhục chỉ số thông minh của ta!”

Phốc!

Lâm Hải nghe được, thiếu chút nữa phun ra, hai mắt trừng tròn xoe, nhìn chằm chằm vào A Hoa vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi!

Mẹ nó, đây là đầu chó gì a, nó, nó vậy mà hiểu!

Chẳng những hiểu, mà giải thích đối với ảo ảnh , nghe còn con mẹ nó rất chuyên nghiệp.

Ít nhất, nếu lại để cho Lâm Hải giải thích, đều không nhất định sẽ giải thích thông tục dễ hiểu như A Hoa .

Cái này con mẹ nó ...

Lâm Hải đột nhiên, có loại cảm giác nhật chó.

Bất kể nói thế nào, chính mình dầu gì cũng là sinh viên đại học Giang Nam , đường đường một bản a!

Như thế nào cảm giác, tri thức dự trữ còn con mẹ nó không bằng một con chó?

“Đậu phộng, đều do Vương mập, cứ mang theo chính mình đi học tập phiến (*phim con heo) động tác tình yêu rồi, nên mình mới hoang phế việc học!”

“n, đúng vậy! Chính là như vậy! Tên mập mạp chết bầm này!”

Lâm Hải rất không biết xấu hổ đem trách nhiệm, đổ lên trên người Vương mập .

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải lại khóc rồi.

con mẹ nó , nói như vậy cũng không đúng a!

cái chó chết A Hoa kia, tại một phương diện khác giống như càng am hiểu a, liền Vương mập duyệt phiến vô số , cũng không phải đối thủ của cái con chó chết tiệt này, thì càng đừng đề cập đến chính mình rồi.

Đậu phộng, chẳng lẽ cái con chó chết tiệt này, thật là thiên tài?

Phi phi phi, nghĩ ngợi lung tung cái gì.

Lâm Hải chợt phát hiện, chính mình lạc đề rồi, vội vàng tiếp tục nói.

“A Hoa, ngươi có biện pháp nào, tìm được bản thể của cái ảo ảnh kia, đang tại vị trí nào không?”

A Hoa chém xéo mắt nhỏ, có chút kinh ngạc hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ba ba, ngươi tìm ta đi ra, là vì cái việc nhỏ này?”

Việc nhỏ?

Lâm Hải nghe xong liền nở nụ cười, nghe giọng điệu này của A Hoa, xem ra là không có vấn đề a!

“Chính là việc này, ngươi nói có thể tìm được hay không a?!”

“Nhẹ nhõm thêm vui sướng!” A Hoa nhếch miệng lên, dương dương đắc ý nói.

Sau đó, hướng phía Lâm Hải vứt ra cái mắt.

“Ba ba, ngươi theo sát rồi!”

Vèo!

A Hoa nói xong, đột nhiên chuyển một cái phương hướng, chạy vội mà đi.

“Ở bên kia?” Lâm Hải sững sờ, sau đó lập tức may mắn không thôi.

May mắn đem A Hoa kêu đi ra, nếu không chính mình liền tìm sai khắp phương hướng rồi!

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải đi theo sau lưng A Hoa, một đường chạy như điên, chỉ trong chốc lát, liền đi ra khoảng cách vài nghìn dặm .

Đột nhiên, A Hoa thân hình dừng lại, ngừng lại.

“Như thế nào lại ngừng?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Bên này!” A Hoa đột nhiên thay đổi phương hướng, lại hướng phía một phương hướng khác chạy tới.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, theo sát phía sau.

“A Hoa, có còn xa lắm không?”

“Không bao xa , cũng sắp đến rồi!” A Hoa vừa nói, một bên vừa nhanh chóng chạy đi.

Lâm Hải nghe được, lập tức tinh thần chấn động, đi theo sau lưng A Hoa, tiếp tục chạy như điên.

Lại đi ra ngoài khoảng cách hơn nghìn dặm , A Hoa lần nữa dừng lại, sau đó lại thay đổi một cái phương hướng...

Cứ như vậy, Lâm Hải đi theo phía sau bờ mông A Hoa, chạy chừng ba bốn canh giờ, Chân Nguyên Tán đều đã ăn hết hai khỏa rồi.

phương hướng trên đường , càng là không biết đã thay đổi bao nhiêu lần, lại thủy chung không thấy bản thể của cung điện .

Không khỏi, Lâm Hải cũng có chút không kiên nhẫn được nữa, mang theo một tia hoài nghi, hướng phía A Hoa nhìn lại.

“A Hoa, ngươi nha trung thực nói với ta, đến cùng có còn xa lắm không!”

“Nhanh nhanh, ba ba ngươi kiên nhẫn một chút!” lúc A Hoa nói chuyện, ánh mắt có chút trốn tránh.

Lâm Hải vẻ mặt cảnh giác nhìn A Hoa, mang theo một tia giận dữ nói ra.

“Không phải ta không có kiên nhẫn, mấu chốt chúng ta đi đường nhỏ, ta phát hiện thiệt nhiều đều trùng hợp rồi!”

“Ngươi nha mang theo ta, giống như đang đi vòng quanh!”

“Vòng quanh? Không có khả năng, chúng ta lập tức tới ngay rồi!” A Hoa chột dạ nói một tiếng, sợ Lâm Hải hỏi lại, vội vàng hướng phía trước chạy tới.

Lâm Hải một hồi im lặng, hôm nay cũng chỉ đành tin tưởng A Hoa, tiếp tục trước trước chạy như điên.

Một người một chó, lại chạy ra khoảng ba trăm bốn trăm dặm.

Đột nhiên, trước mắt Lâm Hải mạnh mẽ sáng ngời, trong lòng rung mạnh, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng!

Mà A Hoa giờ phút này, cũng ngừng lại, đôi mắt nhỏ chằm chằm vào phía trước đều sáng lên rồi!

Chỉ thấy phía trước, một mảnh hào quang ánh vàng rực rỡ phóng xạ mà đến, hào quang vạn đạo, vàng rực lòe lòe!

Một tòa cung điện cực lớn, tản ra phong cách khí tức cổ xưa, xuất hiện ở giữa tầm mắt!

Cùng ảo ảnh trên không trung lúc trước , không khác chút nào!

“Đã tìm được, ha ha, thật sự đã tìm được!!!” Lâm Hải lập tức đại hỉ.

Xem ra, trước khi chính mình đã oan uổng cái con chó chết A Hoa kia rồi.

Nội tâm Lâm Hải, kích động mừng rỡ đồng thời, không khỏi có chút áy náy.

“A Hoa, được à!” Lâm Hải hướng phía A Hoa quăng qua một cái ánh mắt tán thưởng.

“Ngươi nha đến cùng là làm sao tìm được đến đây?”

A Hoa thì là đứng lên, hai tay chắp sau lưng ngẩng đầu lên, vẻ mặt càn quấy, rung đùi đắc ý nói.

“Ba ba, ngươi đây cũng không biết a?”

“A Hoa ta tìm cung điện này, một chữ, toàn bộ nhờ mông!”

Phốc!

Lăn ngươi choáng nha! áy náy trong nội tâm Lâm Hải , lập tức hóa thành hư ảo, một cước đem A Hoa đá lên trời!

Chương 2227: Giả mạo

Lâm Hải hướng phía vị trí cung điện, một đường chạy như điên, tại địa phương cách còn có mười dặm, ngừng lại.

Nhất thời, khí tức phong cách cổ xưa mãnh liệt, từ trong cung điện phát ra, quang mang màu vàng chiếu rọi trời quang, lộ ra trang nghiêm thần thánh.

Cùng lúc đó, trong không khí tràn ngập một cỗ uy áp cường đại, khiến cho trong lòng Lâm Hải, giống như đè ép một tảng đá lớn.

di động xa hơn trước , lộ ra đi lại khó khăn, trái tim đều bị cái uy áp cường đại này, va chạm bang bang kinh hoàng.

Không khỏi, khí huyết của Lâm Hải phập phồng một hồi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

“Cái cung điện này, đến cùng là địa phương nào? Cách còn có mười dặm, liền đã có uy áp như thế !”

Hít sâu một hơi, Lâm Hải đem lôi điện màu tím vận chuyển toàn thân, một tầng hồ quang điện màu tím, hình thành hình lưới rậm rạp, hộ tại bên ngoài thân Lâm Hải .

Nhất thời, lực áp bách bên ngoài bị chống cự tại bên ngoài, Lâm Hải lúc này mới điều tức một phen, tiếp tục đi về phía trước.

“n? Có người!”

Theo Lâm Hải càng ngày càng tiếp cận cung điện, lại đột nhiên phát hiện, phía trước cung điện đã đứng mười mấy người!

Hơn nữa, từng cái khí tức cường đại, lại để cho Lâm Hải chỉ liếc mắt nhìn qua, liền có loại cảm giác hãi hùng khiếp vía .

“Tất cả đều là Tán Tiên, hơn nữa cũng không phải là Nhất kiếp Tán Tiên!”

Đồng tử của Lâm Hải mạnh mẽ co rụt lại, lập tức liền xác định tu vi cảnh giới của mười mấy người này.

“Ồ?”

mười mấy người phía trước này , cũng phát hiện ra khí tức của Lâm Hải, nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Mà sau khi thấy rõ Lâm Hải chỉ là một cái Đại Thừa sơ kỳ , tất cả lập tức đều lộ ra vẻ kinh nghi.

“Ha ha, không thể tưởng được một cái Đại Thừa sơ kỳ, lại có thể tìm tới nơi này nhanh như vậy.”

“Thật không biết tiểu tử này, là quá may mắn, hay là quá bất hạnh!”

mười mấy người này , chuyện trò vui vẻ, biểu lộ nhìn Lâm Hải bỗng nhiên có chút cổ quái.

“Khặc khặc khặc, đến còn thật là đúng lúc, có thể phục vụ cho lão tổ , là phúc phận đã tu luyện tám đời của hắn !”

Ở trong đó có một cái nam tử toàn thân bị áo bào đen bao phủ, ánh mắt lạnh lùng như điện , đột nhiên cười quái dị một tiếng.

Sau đó bỗng nhiên ra tay, hướng phía Lâm Hải lăng không chộp tới.

Hô ~

Nhất thời, trong hư không thò ra một bàn tay lớn màu đen , trong lòng bàn tay phụt lên sương mù màu đen đậm đặc , lập tức đã đến gần Lâm Hải.

“Ngọa tào!”

Lâm Hải chấn động, hoảng sợ biến sắc.

Vốn không nghĩ tới, cái nam tử áo đen này nói động thủ liền động thủ.

Hơn nữa thực lực của nam tử áo đen này, cao hơn chính mình quá nhiều, mình coi như muốn tránh đều tránh không kịp!

Phốc!

bàn tay cực lớn , lập tức bắt được vào trên người Lâm Hải .

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác áp bách không thể địch nổi truyền đến, căn bản không phải mình có thể đối kháng được !

Vừa muốn đi vào Luyện Yêu Hồ tránh né, đột nhiên Tử Lôi Thần Long Tí chấn động, trước người quang mang màu tím đại thịnh.

Sau một khắc, hồ quang điện màu tím hình lưới bên ngoài thân Lâm Hải, bộc phát ra một cỗ lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, hướng phía bàn tay màu đen kia, lan tràn mà đi!

Xì xì xì xì...!

Nhất thời, cái bàn tay màu đen cực lớn kia, giống như bị cháy, toát ra một mảnh khói đen.

Phanh!

Trong nháy mắt, hồ quang điện màu tím bị bàn tay màu đen, trảo thành nát bấy.

Tuy Tử Lôi Thần Long Tí vô cùng cường đại, nhưng tu vi của Lâm Hải cùng nam tử áo đen, cuối cùng vẫn kém nhau quá lớn.

Cuối cùng nhất, vẫn đang khó có thể ngăn cản.

Bất quá, trong một cái nháy mắt như vậy , lại để Lâm Hải dọn ra cơ hội thở dốc.

Lâm Hải giờ phút này, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cầm nơi tay, đưa tay một đạo, đao mang màu xanh da trời thoát thể mà ra, lăng lệ ác liệt bổ vào trên bàn tay màu đen.

Oanh!

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao mang theo kỳ hàn lạnh như băng, trực tiếp đem bàn tay màu đen, chẻ thành hai đoạn, nổ tung ra!

Sau đó, hóa thành một đoàn sương mù màu đen, dần dần tiêu tán trong không khí.

Bá!

Lâm Hải cầm đao mà đứng, trong mắt mang theo một tia tức giận, hướng phía cái nam tử áo đen kia trông lại.

Cái nam tử áo đen này quả thực đáng giận, chính mình vừa tới đây, lại không có trêu chọc bất luận kẻ nào, gã vậy mà bỗng nhiên hướng chính mình ra tay.

Nếu không phải mình có chút thủ đoạn, chỉ sợ một trảo vừa rồi kia, liền lấy đi tính mệnh của mình rồi!

“Ồ?”

trong miệng nam tử áo đen , lập tức truyền đến thanh âm kinh nghi, nhìn Lâm Hải một hồi kinh ngạc.

Hiển nhiên, gã thật không ngờ, Lâm Hải lại có thể đánh tan một trảo của chính mình.

Tuy, một trảo vừa rồi kia, chỉ có một thành thực lực của chính mình, nhưng Lâm Hải cuối cùng vẫn là cái Đại Thừa sơ kỳ a!

Theo lý thuyết, coi như là Đại Thừa hậu kỳ, đều phải thúc thủ chịu trói, bị chính mình nắm đến.

Lâm Hải một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, dựa vào cái gì có thể ngăn cản?

“Tiểu tử này bên ngoài thân có Tử Lôi, trong tay còn có đao, xem ra cũng không phải là phàm vật a!”

mười mấy người này, đều là hạng người kiến thức rộng rãi, con mắt độc ác.

Lập tức, đã tìm được căn nguyên.

“Lão Hồ, hắn là đệ tử Lôi Vân Tông ngươi ?”

Nam tử áo đen bỗng nhiên quay đầu, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hướng phía một cái lão giả mặc quần áo màu vàng chanh, nghiền ngẫm mà hỏi.

lão giả mặc quần áo màu vàng chanh thì là cau mày, vẻ mặt mờ mịt lắc đầu.

“Hẳn không phải là, ta giống như chưa thấy qua hắn!”

“Không phải?” Lời nói của lão giả mặc quần áo màu vàng chanh, lại để cho nam tử áo đen sững sờ, sau đó biểu lộ trên mặt, càng thêm cổ quái.

“Tử Lôi của tiểu tử này , bất phàm như thế, vậy mà không phải xuất ra từ Lôi Vân Tông ngươi ?”

lão giả mặc quần áo màu vàng chanh cũng là vẻ mặt kinh ngạc nhìn nhìn Lâm Hải.

“Lão phu năm trăm năm trước rời khỏi Lôi Vân Tông, đuổi giết một gã cừu địch, đến ngày nay còn chưa trở lại Lôi Vân Tông.”

“Bởi vậy, cũng không biết phải chăng có đệ tử mới gia nhập!”

Nam tử áo đen nghe được, lập tức cười nhe răng một tiếng .

“Đã như vầy, ta đây cũng sẽ không khách khí!”

Nói xong, trên người nam tử áo đen cổ động chân nguyên, muốn lần nữa ra tay đối với Lâm Hải.

“Chờ một chút!”

lão giả mặc quần áo màu vàng chanh vội vàng đem nam tử áo đen ngăn lại, “Trước tiên ta hỏi rõ rồi nói sau!”

Nói xong, trong mắt lão giả mặc quần áo màu vàng chanh lóe ra tinh mang, như hai đạo tia chớp rơi vào trên người Lâm Hải.

“Ta hỏi ngươi, ngươi tên là gì, có phải là đệ tử Lôi Vân Tông?”

lão giả mặc quần áo màu vàng chanh hỏi xong, hai con mắt nháy mắt cũng không nháy nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, mơ hồ có hai đạo Lôi Điện hình lưới, đem toàn thân Lâm Hải bao phủ.

toàn thân Lâm Hải một kéo căng, thậm chí có loại cảm giác bị nhìn xuyên, lập tức lắp bắp kinh hãi.

thực lực của cái lão giả mặc quần áo màu vàng chanh này, xem ra hoàn toàn không kém gì Cung Chấn a!

Theo cuộc nói chuyện ngắn gọn cùng nam tử áo đen trước đó của lão, Lâm Hải dĩ nhiên đã đoán được thân phận của lão giả mặc quần áo màu vàng chanh này.

lão giả mặc quần áo màu vàng chanh này không thể nghi ngờ là có thân với thuộc Lôi Vân Tông, mà thực lực lại không kém gì Cung Thước, mặc một thân quần áo màu vàng chanh.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, lão giả này vô cùng có khả năng, chính là Đường chủ Chanh Điện Đường của Lôi Vân Tông !

Mà lão giả mặc quần áo màu vàng chanh vừa rồi cũng nói, đã năm trăm năm chưa có trở về qua Lôi Vân Tông, tất nhiên không biết mình.

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lâm Hải khẽ động, dĩ nhiên đã có chủ ý!

“Hồi tiền bối, vãn bối là đệ tử Tử Điện Đường của Lôi Vân Tông , Đông Phương Dã!”

Lâm Hải lại đem cái tên Đông Phương Dã báo ra, giả mạo đệ tử Lôi Vân Tông.

“Tử Điện Đường, Đông Phương Dã?”

mặt mũi lão giả mặc quần áo màu vàng chanh tràn đầy hồ nghi, Lâm Hải thân có Tử Lôi, cái này đúng vậy.

Thế nhưng mà, lão lại không nghe nói qua, Tử Điện Đường có nhân vật số má như Đông Phương Dã a!

Đáng tiếc, thời điểm lão tới di tích cổ Hoang Sa còn chưa mở ra , sau khi phát hiện dị tượng cũng đã tiến đến, chờ đợi suốt hơn một năm thời gian.

trong lúc đó, điện thoại đã sớm không có điện rồi, nếu không ngược lại là có thể gởi thư tin tức, hỏi thăm thoáng một phát.

Thấy lão giả mặc quần áo màu vàng chanh có nghi hoặc, Lâm Hải lập tức chớp mắt, cấp tốc nói ra.

“Xin hỏi tiền bối, thế nhưng mà là Hồ sư tổ của Chanh Điện Đường ?”

lão giả mặc quần áo màu vàng chanh sững sờ, càng thêm nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải.

“Ngươi biết ta?”

Trong lòng Lâm Hải cười thầm, lời nói các ngươi mới vừa nói, căn bản là bán tiếng cho huynh đệ, huynh đệ há có thể đoán không ra!

“Thật là Hồ sư tổ? Thật tốt quá!” Lâm Hải giả trang ra một bộ dạng kinh hỉ .

“Hồ sư tổ, lần này di tích cổ Hoang Sa mở ra, Lôi Vân Tông ta có mấy ngàn người tiến vào, do Cung sư tổ của Lục Điện Đường tự mình tổ chức.”

“Nếu như Cung sư tổ biết rõ ngài ở đây, nhất định sẽ phi thường cao hứng !”

“Cung sư huynh cũng tới?” lão giả mặc quần áo màu vàng chanh nghe được, lập tức vui vẻ, nghi kị đối với Lâm Hải , lập tức giảm bớt vài phần.

“Đúng vậy a!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, vừa muốn tiếp tục nói chuyện, đã thấy xa xa có một người chạy như bay mà đến.

Chờ sau khi thấy rõ tướng mạo người tới , Lâm Hải lập tức biến sắc, thầm hô một tiếng hỏng rồi!

Chương 2228: Vật hi sinh biệt khuất

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy người tới một thân áo tím, niên kỷ khoảng hai mươi, không phải Dịch Đình, còn có thể là ai!

Đậu phộng, thực xui xẻo a!

Gã như thế nào không chết tại trong tay Hoàng Mao Lão Thử, ngược lại tìm tới nơi này rồi!

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, biết rõ tuyệt không đối không thể để cho Dịch Đình tới gần.

Nếu không, chính mình lập tức sẽ bạo lộ!

Ý niệm khẽ động, một đạo ánh sáng trắng phóng lên trời, hóa thành lưu quang hướng phía Dịch Đình lao đến.

Dịch Đình đang hướng phía bên này chạy trốn, nhìn thấy phía trước có người, cuống quít đem tốc độ thả chậm, làm ra trạng thái đề phòng .

thời điểm khi thấy Lâm Hải , đồng tử của gã lập tức co rụt lại, một cỗ nộ khí trùng thiên mà lên!

Nhưng mà, còn chưa chờ gã làm ra bất kỳ phản ứng nào, đột nhiên một đạo ánh sáng trắng cường đại đến mức lại để cho gã hít thở không thông , bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống!

“Không tốt!”

Dịch Đình kinh hãi, đạo ánh sáng trắng này đáng sợ, vượt ra khỏi tưởng tượng của gã, lại để cho gã lập tức có loại nguy cơ tử vong!

Ba!

Dịch Đình há miệng ra, không chút do dự liền đem hạt giống Lôi Nguyên trong cơ thể phun ra, xem như liều mạng!

Nếu không, đối mặt với đạo ánh sáng trắng đáng sợ này, gã hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Ông!

Nhất thời, một quả cầu ánh sáng Lôi Điện màu tím , kích xạ ra, hướng phía ánh sáng trắng va chạm mà đi!

Đồng thời, vô số đạo Lôi Điện màu tím, từ quả cầu ánh sáng tứ tán cuồng xạ, giống như một cái mặt trời sáng lên, trong khoảnh khắc đem ánh sáng trắng nuốt hết!

Thế nhưng mà ngay sau đó, ánh sáng trắng hiện lên một đạo rung động, một cái bóng người thon gầy, từ trong ánh sáng trắng ẩn hiện mà ra!

“Là ngươi!!!”

Dịch Đình thoáng cái đã nhận ra, người xuất hiện trong ánh sáng trắng kia, dĩ nhiên là cái chòm râu dê đi theo bên người Lâm Hải trước đó!

Mà Dương Hiển vẫn không phân trần, bàn tay tìm tòi, lập tức một cái chưởng ấn màu trắng cực lớn, hướng phía hạt giống Lôi Nguyên của Dịch Đình , mạnh mẽ chộp tới!

Ông!

Lập tức, phảng phất có một cỗ áp khí vô hình, đem hạt giống

Lôi Nguyên bao phủ, đem hạt giống Lôi Nguyên đang phát ra hào quang kia, áp bách không cách nào tràn lan, cấp tốc co rút lại!

sắc mặt Dịch Đình đại biến, lập tức cảm thấy một cỗ va chạm nặng nề, ngực đau xót, một búng máu liền phun tới.

“Chết!!!”

ánh mắt Dương Hiển đột nhiên mãnh liệt, trong miệng quát lạnh một tiếng.

Sau đó, cái chưởng ấn cực lớn kia, bỗng nhiên nắm lên, đem hạt giống Lôi Nguyên của Dịch Đình , giữ tại trong lòng bàn tay.

bên trên Hạt giống Lôi Nguyên, hào quang màu tím đại thịnh, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo , tư tư rung động, loạn chiến không thôi, đem cả khuôn mặt Dương Hiển, đều chiếu rọi thành màu tím.

Nhưng mà, sắc mặt Dương Hiển dữ tợn, ánh mắt ngoan lệ, gắt gao đem nó khống chế được.

Mặc cho cái hạt giống Lôi Nguyên này giãy dụa như thế nào, nhưng cũng không cách nào giãy giụa khỏi lòng bàn tay Dương Hiển .

Phốc!

sắc mặt Dịch Đình trắng bệch vô cùng, ngay lập tức rốt cục lần nữa cuồng phun một ngụm máu tươi.

sợi tơ màu tím mà mắt thường cơ hồ không thể nhận ra cảm thấy kết nối hạt giống Lôi Nguyên cùng Dịch Đình, ầm ầm đứt gãy!

Ông!

Sau một khắc, hạt giống Lôi Nguyên lập tức thu liễm hào quang, lực lượng Lôi Đình cường đại co rút lại, biến thành một cái lực lượng thuần túy.

“A!!!”

Dịch Đình thì là hét thảm một tiếng, phù phù một tiếng té ngã trên đất, trong thống khổ mang theo tuyệt vọng thật sâu!

Hạt giống Lôi Nguyên bị đoạt, tương đương với căn cơ tu hành nhiều năm, bị hủy diệt như vậy !

Cho dù không chết, Dịch Đình gã cũng từ thiên chi kiêu tử thứ hai mươi bảy trên Đăng Tiên Bảng, lưu lạc thành một tên phế nhân!

Toát!

Đột nhiên, một tiếng xé gió vang lên, quang mang màu trắng lóe lên, tiếng kêu thảm thiết của Dịch Đình im bặt mà dừng.

Phanh!

Sau đó, thân thể bỗng nhiên nổ tung, bao gồm cả Nguyên Thần cũng bị chân nguyên màu trắng xuyên thủng, chết oan chết uổng!

Đáng thương Dịch Đình, đường đường là vị thiên tài cao thủ thứ hai mươi bảy trên Đăng Tiên Bảng, tiến vào di tích cổ Hoang Sa, còn chưa kịp kiến công, cứ như vậy biệt khuất bị giết chết, đã trở thành vật hi sinh để che dấu thân phận của Lâm Hải .

“Ngọa tào!”

mười mấy người trước cung điện, thấy tình cảnh này lập tức nhao nhao lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cái chòm râu dê một thân áo trắng này, con mẹ nó là theo từ đâu xuất hiện?

Ra tay thật quá tàn nhẫn, dùng thân thể huyết nhục ngạnh đoạt hạt giống Lôi Nguyên, cái này cũng quá dốc sức liều mạng đi à nha?

Cho dù y là Nhị kiếp Tán Tiên, thực lực xa cao hơn người bị giết.

nhưng cái hạt giống Lôi Nguyên kia là năng lượng thể tinh khiết a, dùng thân thể huyết nhục như vậy cưỡng ép áp chế, sẽ không sợ thân thể bị hủy sao?

“đệ tử Tử Điện Đường!!!”

lão giả mặc quần áo màu vàng chanh đứng một bên, đúng là Đường chủ Chanh Điện Đường cảu Lôi Vân Tông , Hồ Vân Phong!

Hồ Vân Phong vừa thấy Dịch Đình chạy qua, còn nhìn thấy hạt giống Lôi Nguyên cuồng bạo, lập tức kết luận thân phận của Dịch Đình .

Thế nhưng mà, Dương Hiển ra tay quá mức đột ngột, hơn nữa dứt khoát lưu loát, không tiếc dùng thân thể ngạnh đoạt hạt giống Lôi Nguyên, liều mạng bị thương đem Dịch Đình diệt sát ở trong nháy mắt.

cho dù Hồ Vân Phong muốn xuất thủ cứu giúp cũng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Dịch Đình, chết tại trước mặt của mình.

Nhất thời, Hồ Vân Phong một hồi giận dữ, hóa thành một đạo Lôi Đình màu vàng chanh, hướng phía Dương Hiển liền vọt tới.

“Muốn chết!!!”

Tạch...!

Lôi Đình màu vàng chanh, ở trên không trung xẹt qua một đạo tia chớp.

Trong chốc lát, lực lượng Lôi Đình khủng bố, đem Dương Hiển hoàn toàn khóa chết, ầm ầm đánh xuống!

Dương Hiển thấy thế, khóe miệng nhưng lại nhếch lên, lộ ra một vòng cười lạnh.

Đối với một kích lôi đình của Hồ Vân Phong, chẳng những không né không tránh, ngược lại sắc mặt lộ ra một vòng trào phúng thật sâu.

Oanh!

Lôi Điện mang màu vàng chanh mang theo lực lượng cuồng bạo vô tận, oanh kích tại trên đỉnh đầu Dương Hiển .

Mà thân ảnh của Hồ Vân Phong , đã ở trong lúc Lôi Điện đánh ra , đứng nguyên tại chỗ mà phát mộng một hồi .

“Người đâu?”

“Như thế nào không thấy rồi!”

Hồ Vân Phong thật sự là vừa sợ lại hãi, tuyLôi Điện vừa rồi , nhìn như bổ vào đỉnh đầu Dương Hiển.

Nhưng, dùng nhãn lực của Hồ Vân Phong , lại thấy rõ ràng, cái kia rõ ràng là một loại biểu hiện giả dối!

Ngay tại trước khi Lôi Điện cơ hồ rơi vào trên người Dương Hiển, Dương Hiển vậy mà quỷ dị biến mất rồi!

“Hỗn đản, đi ra cho ta!”

“Lão tử giết ngươi!”

Đáng tiếc, tùy ý Hồ Vân Phong gọi như thế nào, xung quanh lại hoàn toàn yên tĩnh, ở đâu còn có bóng dáng của Dương Hiển .

“Chậc chậc chậc, lão Hồ, xem ra Lôi Vân Tông ngươi , cũng không có cường đại như ngươi thổi vậy a.”

“Đúng đấy, người ta tại trước mặt ngươi, liền dám giết đệ tử tông môn của ngươi đâu rồi, hiển nhiên không có đem Lôi Vân Tông ngươi để vào mắt.”

“Nếu là ta, cái khẩu khí này tuyệt đối không thể nhẫn nhịn, lão Hồ, ngươi cứ nói đi?”

“Nói cái gì đó! Lão Hồ là người có thể nhịn sao? Lão đây không phải là chỉ có thể chịu, là không có biện pháp bắt người ta !”

mười mấy người kia, lập tức mang theo biểu lộ nhìn có chút hả hê, đối với Hồ Vân Phong bắt đầu châm chọc khiêu khích .

Vốn cũng bởi vì Dương Hiển chạy, Hồ Vân Phong đã tức sùi bọt mép , lại nghe được lời nói này, càng là tức càng thêm tức, thiếu chút nữa thổ huyết.

“Không ngồi nói châm chọc, các ngươi có thể chết a!” Hồ Vân Phong thở phì phì quát lớn một tiếng.

Nhưng mà, mười mấy người kia căn bản bất vi sở động, ngược lại nói càng hăng rồi.

Lâm Hải ở một bên, thấy tình cảnh này, lập tức lộ ra một vòng dáng tươi cười mịt mờ.

“Xem ra, mười mấy người này , cũng không cùng một phe a, cái kia huynh đệ an tâm.”

Nhãn châu xoay động, Lâm Hải cấp tốc tiến lên, đã đến trước mặt Hồ Vân Phong, mặt mũi tràn đầy bi thống.

“Hồ sư tổ, người bị giết mới vừa rồi , là sư huynh của ta, gọi là Dịch Đình!”

“Gã là đệ tử thủ tịch của Tử Điện Đường ta, thiên phú dị bẩm, tiền đồ vô lượng, đứng hàng thứ hai mươi bảy trên Đăng Tiên Bảng, có thể nói là đệ tử trẻ tuổi ưu tú nhất trong gần trăm năm nay của Lôi Vân Tông ta rồi!”

“Không thể tưởng được, Dịch sư huynh vậy mà lúc này chết thảm, Hồ sư tổ nhất định phải báo thù cho Dịch sư huynh a!”

Phốc!

Hồ Vân Phong nghe xong lời nói này của Lâm Hải , thiếu chút nữa bị tức thổ huyết.

Vừa quay đầu, hung dữ trừng Lâm Hải.

Mẹ cái gà, không thấy cái đám khốn kiếp kia đang cười nhạo lão tử, ngươi nha lại chạy tới đảo cái loạn gì a!

Lão tử không biết báo thù ấy ư, nhưng con mẹ nó người đều tìm không thấy, báo cái lông a!

Ngươi đây không phải thuần túy lại để cho lão tử không xuống đài được sao? Vừa muốn mở miệng răn dạy Lâm Hải hai câu, đồng tử của Hồ Vân Phong bỗng nhiên co rụt lại, sau đó một cỗ khí tức kinh khủng, lập tức đem Lâm Hải bao phủ!

Chương 2229: Chín cái lối rẽ

Trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú, toàn thân mạnh mẽ kéo căng, cảm giác phảng phất như bị một con dã thú nhìn thẳng.

“Hồ sư tổ, như thế nào lại nhìn vãn bối như vậy ?”

Lâm Hải ngượng ngùng cười cười, giả trang ra một bộ dạng khiếp đảm nói ra.

sắc mặt Hồ Vân Phong thì là âm lãnh, trong hai mắt lóe ra hàn mang, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“đệ tử Lôi Vân Tông ta ra ngoài hành tẩu, đều là dựa theo quần áo và trang sức thống nhất!”

“Nếu ngươi đã là đệ tử của Tử Điện Đường , vì sao không có mặc trang phục của Tử Điện Đường !”

Lâm Hải nghe được mà trong lòng giật mình, lúc trước hắn nói ra chuyện là đệ tử Lôi Vân Tông, căn bản không nghĩ tới sự tình quần áo.

Bất quá, việc này cũng là dễ qua loa tắc trách, ăn nói - bịa chuyện là được, dù sao Hồ Vân Phong cũng không có chỗ đi đối chứng.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên hạ giọng, cung kính nói.

“Hồi Hồ sư tổ, đây là do Cung sư tổ an bài.”

“Lần này tông môn đệ tử tiến vào di tích cổ Hoang Sa , tổng cộng phân ra hai cái đội ngũ, một minh một Ám.”

“Minh mặc tông môn quần áo và trang sức, ám lấy y phục hàng ngày, tiện tuỳ cơ ứng biến!”

Hồ Vân Phong khẽ giật mình, lông mày không khỏi có chút nhíu lại, bán tín bán nghi liếc nhìn Lâm Hải.

Thấy Lâm Hải vẻ mặt thản nhiên, bộ dạng không giống nói dối, lúc này mới chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Nguyên lai là có chuyện như vậy, Cung Đường chủ cũng nghĩ chu đáo!”

Hồ Vân Phong còn muốn nói điều gì đó, nhưng cung điện sau lưng , đột nhiên truyền đến một thanh âm tiếng nổ vang cực lớn.

Rầm rầm rầm!!!

Lâm Hải cấp tốc quay đầu nhìn lại, lập tức trong mắt tinh mang đại thịnh!

Chỉ thấy cái cung điện trên không kia, bỗng nhiên tách ra quang mang màu vàng kim so với trước càng thêm chói mắt , phóng xuống mặt đất!

Trong chốc lát, chỗ tầm mắt mà Lâm Hải có thể nhìn qua được , cả trời không tất cả đều biến thành một mảnh vàng óng ánh, lộng lẫy chói mắt, sáng lạn vô cùng!

Mà cái cánh cửa rách nát không chịu nổi của cung điện, bỗng nhiên hướng về hai bên rộng mở, một con đường vàng kim rộng rãi chói lòa, kéo dài tới dưới chân mọi người!

“Ha ha, cung điện mở ra!”

“Còn chờ cái gì a, nhanh chóng tiến vào tìm cơ duyên!”

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, lão tử có thể bình an vượt qua Tam Cửu thiên kiếp hay không, hi vọng liền ở chỗ này!”

mười mấy người chờ đợi trước đó, lập tức có vẻ mặt cuồng hỉ, hướng phía cung điện liền vọt lên đi vào.

“Chính ngươi coi chừng, ta đi vào trước!”

Hồ Vân Phong vừa thấy vậy, lập tức đem phẫn nộ Dịch Đình bị giết, ném đến tận lên chín tầng mây!

Quay nói với Lâm Hải một tiếng, không đợi Lâm Hải đáp lại, vèo cái liền xông vào, sợ sẽ chậm hơn mấy người phía trước, bị bọn họ chiếm được tiện nghi!

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lã chã bật cười.

Cái này mẹ nó, thật đúng là thấy lợi quên nghĩa a!

Vừa thấy cung điện mở ra, liền đệ tử tông môn nhà mình , đều chẳng quan tâm đi chăm sóc?

May mắn huynh đệ là giả mạo, nếu không còn không bị ngươi choáng nha cho tức chết?

Nội tâm Lâm Hải đem Hồ Vân Phong rất khinh bỉ một phen, sau đó mới ngưng tụ ánh mắt, đánh mở Thiên Nhãn Thần Thông, hướng phía trong cung điện nhìn lại.

“n?”

Lâm Hải chỉ nhìn thoáng qua, đồng tử lập tức co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc!

Chỉ thấy trong cung điện kia , thậm chí có một tầng hào quang màu vàng đất nồng hậu dày đặc, đem ánh mắt của mình cản lại!

“Cái kia là cái gì?!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, có thể làm cho Thiên Nhãn Thần Thông không công mà lui, cái hào quang màu vàng đất này , xem ra tuyệt đối là vật phi phàm a!

Bá!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, xuất hiện tại trước mắt.

“Dương Hiển, ngươi không sao chớ?”

Lâm Hải dẫn đầu hướng phía Dương Hiển hỏi.

Vừa rồi, Dương Hiển dùng thân thể huyết nhục ngạnh đoạt hạt giống Lôi Nguyên, coi như là Nhị kiếp Tán Tiên, cũng không có khả năng không hư hao chút nào.

thấy Lâm Hải hỏi thăm, Dương Hiển lắc đầu.

“Chủ nhân yên tâm, chỉ là cánh tay phải bị thương gân cốt, cũng không lo ngại!”

“Nếu như gặp chiến đấu, ít nhất còn có thể phát huy tám thành thực lực!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi chau mày, tiến lên một bước, đem cổ tay Dương Hiển bắt lấy.

Nhất thời, lông mày Lâm Hải nhíu lại, cảm thấy một cỗ lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, đang lao nhanh tán loạn trong kinh mạch của cánh tay Dương Hiển .

Mặc dù dùng tu vi của Dương Hiển , thời gian ngắn cũng không cách nào đem nó khu trừ, chỉ là dùng chân nguyên phong khốn, khiến nó không cách nào lan ra toàn thân.

“Hấp Ma Chưởng!!!”

Ánh mắt của Lâm Hải mãnh liệt, lập tức một đoàn sương mù màu đen, tại trong lòng bàn tay từ từ bay lên.

lông mày Dương Hiển nhíu lại, vậy mà cảm thấy một cỗ hấp lực đáng sợ, bao phủ tại trên người của mình.

Mà lúc này đây, Lâm Hải gào to một tiếng .

“Đem lực lượng Lôi Đình trong cơ thể, bức đến cổ tay !”

“Vâng!” Dương Hiển không dám khinh thường, cuống quít nghe theo!

Sau đó, chỉ cảm thấy cái Lôi Điện màu tím lưu tại bên trong cánh tay mình kia , lại bị Lâm Hải hấp ra ngoài.

Trong nháy mắt, bị hấp thu không còn một mảnh!

Lâm Hải buông lỏng tay, đem Hấp Ma Chưởng ngừng lại, sau đó thở phào một hơi.

“Ra sao?”

Dương Hiển đem chân nguyên trong cơ thể vận chuyển một cái tuần hoàn, sau đó lộ vẻ mặt vui mừng.

“Đa tạ chủ nhân, đã hoàn hảo như lúc ban đầu!”

“n!” Lâm Hải lúc này mới nhẹ gật đầu, đem Lôi Điện màu tím vừa mới hút vào trong cơ thể, vận chuyển đến trong Tử Lôi Thần Long Tí.

Tử Lôi Thần Long Tí giống như gặp được mỹ thực yêu thích , lập tức đem nó luyện hóa, dung làm một thể.

“Ồ, lực lượng Lôi Đình của Dịch Đình , phẩm chất vậy mà cao hơn cả Lữ Hồng Tiêu ?”

Lâm Hải cảm thấy Tử Lôi Thần Long Tí lại cường tráng hơn một chút, lập tức mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

Trách không được Dịch Đình có thể đứng thứ hai mươi bảy trên Đăng Tiên Bảng, xem ra Lôi Nguyên trong cơ thể gã, cấp bậc không thấp!

Bất quá, Lâm Hải giờ phút này cũng không có thời gian đi luyện hóa hạt giống Lôi Nguyên của Dịch Đình .

Hiện tại, cửa ra vào cung điện đã mở rộng ra, cái kia mang đến dị tượng tách ra vạn đạo hào quang , chỉ sợ sẽ lập tức bị người phát giác!

đám người vây quanh bên cạnh ảo ảnh, không cách nào tiến vào , chỉ sợ sẽ rất nhanh sẽ phát hiện ra nơi đây.

Đến lúc đó, nếu còn đứng chờ ở chỗ, chờ một loạt mà vào, chính mình có thể sẽ mất tiên cơ rồi!

“Tiểu Trư, ngươi giữ lại tại đây, tiếp ứng Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên thoáng một phát !”

“Dương Hiển, ngươi theo ta tiến vào cung điện!”

Lâm Hải đơn giản hạ mệnh lệnh, sau đó cùng một chỗ với Dương Hiển , thân ảnh lóe lên, vọt lên đi vào.

Ông!

Vừa tiến vào trong cung điện, quang mang sáng loáng chói mắt, lại để cho Lâm Hải không tự chủ được nhíu hai mắt lại.

Phóng mắt nhìn lại, cung điện này rách nát đã lâu, bên trong một mảnh đống bừa bộn, đình đài hành lang vỡ vụn, tòa nhà sụp đổ, tựa hồ đã trải qua một hồi đại chiến kịch liệt .

Càng đi về phía trước, trải qua một mảnh đất rộng lớn, phía trước đột nhiên xuất hiện chín cái lối rẽ.

Mà mỗi một đầu lối rẽ, mặt ngoài nhìn cũng không ra dị dạng, đều đi thông tới một tòa phân điện bị hào quang bao phủ .

“Dương Hiển, chúng ta lựa chọn một con đường, tách ra đi!”

Lâm Hải lập tức liền làm ra quyết định!

“Thế nhưng mà, an toàn của chủ nhân ngươi...”

Dương Hiển nói còn chưa dứt lời, lại bị Lâm Hải đưa tay ngừng lại.

“Yên tâm đi, ta có Luyện Yêu Hồ, ngươi đã tiến đến, tự nhiên cũng có một phần cơ duyên của ngươi, đi thôi!”

Dương Hiển khẽ giật mình, sau đó trong lòng dâng lên một hồi cảm động.

“Đa tạ chủ nhân!”

Nói xong, Dương Hiển hướng phía Lâm Hải cung kính cúi đầu, sau đó ánh mắt đảo qua một lần trước từng cái lối rẽ .

“Chủ nhân, ta tuyển đường thứ ba, Dương Hiển cáo từ!”

Bá!

Dương Hiển nói xong, lập tức hóa thành một đạo ánh sáng trắng, tiến nhập vào đường rẽ thứ ba .

“Ồ?”

Lâm Hải ở một bên nhìn xem, trên mặt lập tức lộ ra một tia kinh ngạc.

sau khi Dương Hiển đi vào, liền phảng phất như tiêu thất vào hư không , Lâm Hải vậy mà rốt cuộc nhìn không tới thân ảnh của Dương Hiển .

“Thật sự là khắp nơi lộ ra cổ quái a!”

Lâm Hải thu hồi tâm thần, đem những đường rẽ này, dụng tâm thần cảm ứng một lần.

Lại phát hiện, cảm giác mà từng cái đường rẽ cho mình, đều không có bất kỳ khác biệt nào.

“Được rồi, tùy tiện chọn một cái a!”

Ánh mắt của Lâm Hải, đã rơi vào trên ngã ba thứ chín, sau đó bắt đầu trở nên kiên định!

“Chín vi cực sổ, có lẽ phân điện đi thông, sẽ đặc thù một chút!”

“Liền nó a!” Quyết định chủ ý, thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, biến mất tại trong đường rẽ thứ chín!

Chương 2230: Ngươi xác định, muốn ta động thủ?

Ông!

Lâm Hải mới vừa tiến vào đường rẽ thứ chín, tình cảnh trước mắt lập tức biến đổi.

kim quang đầy trời trước đó biến mất không thấy gì nữa, mà chuyển biến thành là một mảnh cuồng cát, phô thiên cái địa.

“Lại là cát vàng!”

Lâm Hải đi tới bước này, sớm đã có kinh nghiệm, lập tức mở Thiên Nhãn Thần Thông ra.

Rất nhanh, trong mắt bịt kín một tầng hơi nước màu xanh da trời, Lâm Hải hướng phía trước nhìn lại, đã thấy cát vàng như trước!

“Không phải ảo giác, đây là thật có cát vàng!”

“Kỳ quái, trước khi tiến vào đường rẽ, vì cái gì không nhìn thấy?”

Lâm Hải cảm thấy một hồi kinh ngạc, bất quá đối phó với cái cát vàng này , đối với Lâm Hải mà nói rất đơn giản.

Vươn tay lăng không một trảo, lập tức một nhúm cát vàng bị Lâm Hải nắm vào trong tay, nhẹ nhàng vung lên.

“Độn!”

Ông!

Sau một khắc, thân ảnh của Lâm Hải bỗng nhiên biến mất, hóa thành gió nhẹ phiêu đãng trên không trung.

“Cái Thổ Độn Chi Thuật này , tại bên trong cát vàng quả thực là cái Bug nghịch thiên !”

Lâm Hải mừng rỡ một hồi, điều khiển Thổ Độn Chi Thuật, hướng phía trước phi tốc mà đi.

Một mực phiêu đãng đi ra ngoài khoảng cách hơn mười dặm, phía trước đột nhiên truyền đến thanh âm nổ vang cực lớn .

“Có thanh âm chiến đấu!”

Lâm Hải ngừng lại, hướng phía trước ngóng nhìn mà đi.

Rất nhanh, Lâm Hải liền nhìn thấy phía trước có một người, toàn thân bị ma khí màu đen bao phủ, tại bên trong cát vàng như ẩn như hiện.

Từng đạo khí mang khủng bố màu đen, từ trong tay người này không ngừng vung vẩy, phát ra thanh âm bạo liệt cực lớn.

Hiển nhiên, đang cùng địch nhân tiến hành chiến đấu kịch liệt.

“Là gã!”

Chỉ nhìn bóng lưng, Lâm Hải cũng đã nhận ra, chính là nam tử áo đen chỉ điểm tự mình ra tay trước đó.

nhìn qua xa hơn phía trước của nam tử áo đen , đồng tử Lâm Hải lập tức co rụt lại, lộ ra rung động thật sâu .

“Chà mẹ nó, một chú chuột thật lớn !”

Chỉ thấy cách xa bên ngoài trăm mét cùng nam tử áo đen, một con Hoàng Mao Lão Thử cao lớn vài chục trượng, đang nhe răng trợn mắt, mắt lộ hung quang, điều khiển cát vàng, phát động công kích mãnh liệt đối với nam tử áo đen !

đầy trời cát vàng kia , giờ phút này dĩ nhiên biến thành từng đạo trường mâu sắc bén, hướng phía nam tử áo đen phô thiên cái địa mà đến.

Theo góc nhìn của Lâm Hải, phảng phất như có vô số quang điểm màu vàng, giống như lưu tinh trụy lạc!

Nam tử áo đen vung vẩy khí mang, trên không trung lưu lại đạo đạo vầng sáng màu đen, giống như vạn tên cùng bắn, cùng trường mâu do cát vàng biến ảo , kịch liệt va chạm.

Giữa không trung, lập tức có hai màu hào quang vàng đen, mãnh liệt chướng mắt!

Một người một chuột chiến đấu sóng xung kích mãnh liệt , ngạnh sanh sanh đem nồng đậm cát vàng trên không trung quấn mang tất cả không còn, hình thành một mảnh khu vực chân không !

“Cái Hoàng Mao Lão Thử đặc biệt lớn này thật mạnh, so với những Hoàng Mao nhỏ chỉ biết chơi vòi rồng ở bên ngoài kia là con chuột tổ tông!”

Lâm Hải trôi nổi giữa không trung, ngừng chân trông xem thế nào.

Có nam tử áo đen ở phía trước mở đường, ngược lại giảm đi chuyện của mình rồi.

“Chít chít chít chít!”

Vừa lúc đó, cái Hoàng Mao Lão Thử cao lớn kia, đột nhiên ngửa đầu phát ra một hồi thét lên.

Hô ~

Đột nhiên, cả cái thông đạo đều nổi lên gió lốc mãnh liệt, thổi cát vàng vòng quanh bốn phương tám hướng , hướng phía nam tử áo đen, điên cuồng thôn tính tiêu diệt mà đến.

Nam tử áo đen giờ phút này, nghiễm nhiên thành trung tâm của vòng xoáy khổng lồ , phảng phất toàn bộ cát vàng trong cả phiến không gian , đều dùng gã làm mục tiêu, phi tốc ngưng tụ!

đồng tử của nam tử áo đen lập tức co rụt lại, cuống quít dậm chân một cái, áo bào đen trên người cổ động mà lên, xoay quanh phi thăng!

Cùng lúc đó, vô số đạo hào quang màu đen, theo xoay tròn bên mép áo bào, điên cuồng hướng toàn bộ góc độ bốn phương tám hướng bắn phá một hồi, đem cát vàng chống cự tại bên ngoài!

“Mả mẹ mày!”

Lâm Hải vốn ở phía xa xem náo nhiệt, thấy thế vẫn không khỏi ở trong lòng thầm mắng một tiếng.

Bởi như vậy, phạm vi công kích của cát vàng cùng hào quang màu đen kia, lập tức mở rộng vô số lần, cơ hồ làm được không góc chết.

Chính mình tuy mượn độn thổ để ẩn nấp thân hình, đáng tiếc đã rơi vào trong phạm vi công kích, muốn trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi là làm không được rồi.

“Lôi!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, bên trong Tử Lôi Thần Long Tí lập loè lôi quang, hiển hiện tại bên ngoài thân, lập tức hình thành một màn hào quang Lôi Đình . Chống cự bão cát tập kích.

Đồng thời, thân hình giấu ở trong gió, cũng hiển hiện ra.

“n?”

bên Lâm Hải này, hào quang màu tím đại thịnh, đồng thời đưa tới chú ý của nam tử áo đen cùng Hoàng Mao Lão Thử .

“Là tiểu tử ngươi!”

Nam tử áo đen lập tức nhận ra Lâm Hải, sau đó hướng phía Lâm Hải quát lớn một tiếng.

“Thất thần làm gì, còn không mau ra tay, giúp ta diệt sát cái chuột bự này !”

Lâm Hải vốn là chuẩn bị động thủ, thậm chí Trục Nhật Cung đều đã nắm trong tay.

Nhưng nghe xong giọng điệu này của nam tử áo đen , lập tức không vui.

Ý niệm khẽ động, lại đem Trục Nhật Cung thu vào, sau đó hai tay ôm ngực, đạm mạc nhìn xem nam tử áo đen, giữ im lặng.

“Tiểu tử, ngươi choáng váng hay sao? Còn chưa động thủ, ở đằng kia nhìn cái gì vậy?!” Nam tử áo đen lại là quát lớn một tiếng.

Lâm Hải thì hơi hơi nhún vai, vẻ mặt cười khẩy nói.

“Ta tại sao phải giúp ngươi?!”

“Ngươi!” một câu của Lâm Hải , đem nam tử áo đen nghẹn thiếu chút nữa lên không thở nổi.

Sau đó, một bên huy động cánh tay, hợp lực chống cự Hoàng Mao Lão Thử công kích, một bên hổn hển quát.

“Nói nhảm, ngươi không giúp ta, còn định giúp cái này súc sinh này sao?!”

“Nhanh chóng ra tay, nếu không ta giết ngươi!”

Nam tử áo đen nói xong, một cỗ sát cơ ngập trời, bỗng nhiên từ trong cơ thể phóng thích mà ra, đem Lâm Hải tập trung!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một tia tức giận!

Cái nam tử áo đen này , trước đó tại bên ngoài cung điện , liền không hề có lý do gì đối với mình ra tay một lần.

Chính mình đã không nói hiềm khích lúc trước còn chưa tính, không thể tưởng được vậy mà lại động sát cơ đối với chính mình .

Nếu không cho gã biết thế nào là lễ độ , thực coi bản thân mình là dễ khi dễ rồi!

“Ngươi xác định, muốn ta động thủ?”

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, nhìn chằm chằm vào nam tử áo đen, lạnh lùng nói.

“Ngươi con mẹ nó như thế nào lại nói nhảm nhiều như vậy , không muốn chết liền nhanh chóng ra tay!”

Nam tử áo đen giờ phút này, bị Hoàng Mao Lão Thử cuồng bạo công kích, khiến cho luống cuống tay chân một hồi.

Thấy Lâm Hải ở đằng kia lề mà lề mề, lập tức phát hỏa, lớn tiếng quát mắng.

“Tốt!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, ý niệm khẽ động, lần nữa đem Trục Nhật Cung lấy ra.

Sau đó, tay phải hư không kéo một phát, ba đạo mũi tên màu vàng kim, mang theo khí tức lăng lệ ác liệt khắc nghiệt , xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Nam tử áo đen thấy thế, lập tức đại hỉ.

ba đạo mũi tên của Lâm Hải vừa xuất hiện, thậm chí ngay cả gã đều cảm thấy một tia uy hiếp, quả thực sâu sắc ra ngoài ý định.

Vốn, gã là muốn Lâm Hải ra tay, nhiễu loạn công kích của

Hoàng Mao Lão Thử .

Chính mình thì thừa cơ đoạt lại quyền chủ động, đem Hoàng Mao Lão Thử diệt sát.

Đối với chuyện Lâm Hải có thể đả thương Hoàng Mao Lão Thử, căn bản không có bất cứ hy vọng nào.

Dù sao, cái Hoàng Mao Lão Thử này cũng là có thực lực Nhị kiếp Tán Tiên , bây giờ lại chiếm cứ ưu thế địa lợi.

Mà ngay cả gã muốn làm Hoàng Mao Lão Thử bị thương, đều khó như lên trời, chớ nói chi Lâm Hải chỉ là một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ .

Thế nhưng mà bây giờ , trong nội tâm của nam tử áo đen , lại quả thực lắp bắp kinh hãi!

mũi tên trong tay Lâm Hải , phóng xuất ra khí tức bá đạo lăng lệ ác liệt, vượt xa tiêu chuẩn nên có của Đại Thừa sơ kỳ .

Tuy tuyệt không có khả năng giết Hoàng Mao Lão Thử, nhưng để cho Hoàng Mao Lão Thử bị thương, thật đúng là chưa hẳn đã không làm được.

Ít nhất, Hoàng Mao Lão Thử cũng phải gắt gao đối đãi, làm cho cái luống cuống tay chân.

“Ha ha, tiểu tử, không thể tưởng được ngươi thật đúng là thật sự có tài!”

Nam tử áo đen lập tức cười to, thực lực Lâm Hải mạnh ngoài dự kiến.

Chỉ cần Lâm Hải ra tay, ở bên cạnh quấy rối Hoàng Mao Lão Thử, gã còn có cơ hội đem Hoàng Mao Lão Thử đánh chết!

“Còn không ra tay, muốn đợi tới khi nào!”

ánh mắt nam tử áo đen phát lạnh, hướng phía Lâm Hải la lên một tiếng!

Toát!!!

Vừa dứt lời, chỉ nghe được tiếng xé gió bén nhọn vang lên, sau đó ba đạo mũi tên màu vàng kim, vạch phá chân trời, mang theo lực xuyên thấu phá hủy mọi thứ, kích xạ mà ra!

trên mặt nam tử áo đen, lập tức hiện ra nhe răng cười thật sâu . Nhưng sau một khắc, dáng tươi cười lại mạnh mẽ ngưng tụ, đồng tử đột nhiên co lại, lộ ra chấn kinh thật sâu!

Chương 2231: Tiểu nhân vật, cũng sẽ cho ngươi thiệt thòi lớn!

“Ngọa tào!”

đồng tử của nam tử áo đen lập tức co rụt lại, hoảng sợ biến sắc.

Gã khiếp sợ phát hiện, ba đạo mũi tên lăng lệ ác liệt của Lâm Hải, vậy mà không phải bắn về phía Hoàng Mao Lão Thử, ngược lại là hướng phía gã kích xạ mà đến!

Nếu đổi lại bình thường, ba mũi tên này của Lâm Hải tuy có uy lực mạnh, nhưng thực sự còn không phóng được vào trong mắt gã.

Thế nhưng mà bây giờ không giống a, đừng quên đối diện còn có một Hoàng Mao Lão Thử không kém gã chút nà ni!

bây giờ nam tử áo đen cùng Hoàng Mao Lão Thử đang là thế lực ngang nhau, đang đứng ở trạng thái giằng co .

dù là một chút quấy nhiễu từ bên ngoài, cũng có thể đánh vỡ cục diện, khiến cho một phương trong đó mất đi chủ động, lâm vào nguy cơ!

“Thằng ngốc bức này !” Nam tử áo đen vừa vội vừa giận, trong nội tâm thầm mắng một tiếng.

Đối mặt với ba đạo mũi tên này của Lâm Hải, mặc dù dùng thực lực Nhị kiếp Tán Tiên của nam tử áo đen, cũng không dám không quan tâm, dùng thân thể huyết nhục đón đỡ.

Rơi vào đường cùng, chỉ đành mạnh mẽ há miệng, một đạo khí mang màu đen phụt lên mà ra, mang theo lực xuyên thấu bén nhọn, nghênh hướng ba đạo mũi tên.

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn, vầng sáng bắn ra bốn phía, khí lãng trùng thiên.

Mũi tên màu vàng kim cùng khí mang màu đen đồng thời bạo liệt, xoáy lên một đạo cuồng phong, đem cát vàng trên không trung quét không còn!

lực trùng kích cực lớn , khiến cho Lâm Hải liên tục rút lui ba bước, mới đứng vững thân hình!

Mà nam tử áo đen phân thần như vậy, hắc mang đầy trời trước mặt, lập tức bị cát bay xoáy lên của Hoàng Mao Lão Thử , đánh bại sang một bên hẻo lánh!

Sưu sưu sưu!

Trong chốc lát, từng đạo trường mâu do cát vàng biến ảo , phá tan cách trở, trong nháy mắt đã đến trước người nam tử áo đen.

“Uống!!!”

Nam tử áo đen vừa sợ vừa giận, quát chói tai một tiếng, trong thân thể đột nhiên bay ra một cái vật màu đen hình chiếc bình

Rống!

ở bên trong chiếc bình kia, bỗng nhiên phát ra một tiếng hô thê lương , sau đó một đạo thân ảnh màu đen cực lớn tựa như là u linh , từ đó nhẹ nhàng đi ra.

Há miệng ra, đem đạo đạo trường mâu kia , trực tiếp nuốt vào trong miệng.

Sau đó, loát một tiếng lại chui vào bên trong chiếc bình, biến mất không thấy gì nữa!

Mà nam tử áo đen lợi dụng cơ hội này, cấp tốc vung ra hai đạo pháp thuật, khói đen bốc lên, đem sơ hở trước đó phong tỏa, nhịp tim đập loạn cào cào lúc này mới hạ chậm xuống.

“Ngươi con mẹ nó bị mù a!”

Cho tới giờ khắc này, nam tử áo đen mới quay lại đầu, sắc mặt tàn nhẫn mang theo sát cơ, hướng phía Lâm Hải gầm lên giận dữ!

Nếu không phải còn muốn toàn lực đối kháng với Hoàng Mao Lão Thử, gã thật muốn hiện tại đi qua, đem Lâm Hải giết chết tại chỗ!

Toát!!!

Đối mặt với nam tử áo đen quát lớn, hai mắt Lâm Hải lạnh như băng, không nói một lời!

Trả lời gã, là ba đạo mũi tên so với trước đó càng hung hiểm hơn !

“Chà mẹ nó, ngươi điên rồi!!!”

trong mắt nam tử áo đen lóe lên quang mang màu vàng kim , lần nữa đối mặt với ba mũi tên lăng lệ ác liệt đã đến gần , tức đến lồng ngực thiếu chút nữa nổ tung!

“Đi!”

Trong miệng quát chói tai một tiếng, U Linh bên trong cái bình màu đen kia lần nữa phiêu đãng mà ra, đánh về phía mũi tên mà Lâm Hải bắn ra !

Rống!

U Linh mở cái miệng rộng, hướng phía mũi tên màu vàng kim kia cuồng nuốt vào, một ngụm đem chúng nuốt vào trong bụng!

Nhưng ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết kịch liệt bỗng nhiên vang lên, thân ảnh phiêu hốt của U Linh kia, đột nhiên bắt đầu lăn lộn !

Cùng lúc đó, chính giữa thân ảnh màu đen của nó, hồ quang điện màu tím nhảy tháo chạy mọi nơi, Lôi Điện phát ra ánh sáng rực rỡ, điên cuồng phá hủy thân hình của U Linh !

“Tử Lôi!!!”

sắc mặt nam tử áo đen đại biến, lúc này mới nhớ tới, Lâm Hải thế nhưng mà là đệ tử Lôi Vân Tông.

Lôi Pháp thế nhưng mà là khắc tinh của hết thảy tà vật , chính mình dùng cái pháp bảo U Linh này đối phó với đệ tử Lôi Vân Tông, cái này con mẹ nó không phải là váng đầu sao?

“Thu!!!”

Nam tử áo đen thầm mắng một tiếng, cấp tốc niệm động pháp quyết, cái thân ảnh U Linh màu đen kia, trốn chạy để khỏi chết bay trở về trong bình.

Chỉ có điều, hư ảnh giống như là thật thể trước đó, lúc trở lại trong bình, cơ hồ lại trở nên trong suốt!

Tử Lôi của Lâm Hải , há là Lôi Điện bình thường có thể so sánh?

Lần này, liền suýt nữa đã muốn mệnh của cái U Linh này, khiến cái bình pháp bảo này bị hủy trong một sáng!

“Đậu phộng, đáng giận!”

Nam tử áo đen thấy pháp bảo bị hao tổn, thật sự là đau lòng không thôi!

Xem tình huống, không có tới hơn một tháng tế luyện, thì cái pháp bảo này đừng mơ tưởng khôi phục!

Rống!!!

Ngay tại thời khắc nam tử áo đen đau lòng cho pháp bảo , Hoàng Mao Lão Thử đối diện, lại đột nhiên gầm lên giận dữ, lại để cho nam tử áo đen mãnh kinh!

Sau đó, chỉ cảm thấy một cỗ lực áp bách kinh khủng, từ trên trời giáng xuống, đem thân thể của gã cơ hồ đè sập!

Hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy vô số cát vàng, phi tốc ngưng tụ thành từng khối đá lớn, gào thét lên điên cuồng nện xuống!

“Không tốt!!!”

sắc mặt nam tử áo đen đại biến, ba mũi tên vừa rồi của Lâm Hải , chẳng những cơ hồ hủy pháp bảo của gã, càng làm cho gã trăm ngàn chỗ hở.

Hoàng Mao Lão Thử mượn cơ hội này, vậy mà thi triển ra pháp thuật cường đại hơn, khoảng cách phá hủy phòng ngự của gã!

Đối mặt cự thạch cát vàng phô thiên cái địa mà đến, trong nội tâm nam tử áo đen, rốt cục sinh ra một tia sợ hãi!

Cho dù gã có thực lực phá hủy cái công kích cự thạch cát vàng này, nhưng đã không có cơ hội!

“tiểu tử Lôi Vân Tông, lão tử cùng ngươi không đội trời chung!!!” Nam tử áo đen phát ra một tiếng gào thét rung trời.

Trong lúc nguy cấp, thậm chí liền cả pháp bảo hình bình kia, cũng không kịp thu hồi.

Trong lúc vội vàng, chân nguyên trong cơ thể vận chuyển tới cực hạn, một tầng vầng sáng màu đen dày đặc, đem toàn thân bao phủ.

Cùng lúc đó, trên hai tay lóe ra vầng sáng màu đen, khí tức âm lạnh cuồng bạo nhấp nhô bốc lên, mạnh mẽ hướng về phía trước oanh kích đi!

“Phá!!!”

Nam tử áo đen bạo rống một tiếng, đồng thanh đạo đạo quyền ảnh, bay múa đầy trời, hướng phía cự thạch cát vàng lăn xuống dễ dàng kia , oanh kích mà đi!

Rầm rầm rầm phanh!

thanh âm nổ mạnh đinh tai nhức óc , lập tức vang vọng cả phiến không gian.

quyền ảnh màu đen cùng cự thạch cát vàng, điên cuồng đụng vào cùng một chỗ, xoáy lên từng đạo khí lãng cuồng bạo, đem cát vàng trên không trung, trùng kích bay múa đầy trời, giống như là viên đạn văng bay vụt khắp nơi !

Lâm Hải đứng ở đàng xa, dùng Tử Lôi bảo vệ thân thể, sắc mặt ngưng trọng ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy đạo đạo quyền ảnh của nam tử áo đen , giống như cự chùy, oanh kích tại phía trên cự thạch cát vàng .

phía dưới hai bên chạm vào nhau , cự thạch cát vàng nứt vỡ, quyền ảnh chôn vùi, đầy trời đều là hào quang đan xéo nhau tách ra.

thanh thế kinh khủng kia , phảng phất như Thiên Băng Địa Liệt, biển gào sóng lật!

Nhưng mà, Lâm Hải lại nhạy cảm phát giác được, tuy lực công kích mà hai bên phát ra, tương xứng.

Nhưng nam tử áo đen bởi vì mất tiên cơ, chính là vội vàng ứng đối, giờ phút này đã hoàn toàn lâm vào bị động cục diện!

Đối mặt với cự thạch cát vàng vô cùng vô tận gào thét mà đến, quyền ảnh màu đen tuy cương mãnh lăng lệ ác liệt, lại bị không gian áp bách càng ngày càng nhỏ.

phương vị va chạm của công kích từ hai bên, đã từ lúc bắt đầu là mười trượng không trung, bị áp bách cách đỉnh đầu nam tử áo đen , chỉ còn hơn ba trượng !

Nếu không có gì khác ngoài ý muốn, nam tử áo đen bị thua, dĩ nhiên là chuyện sớm hay muộn!

Lâm Hải có thể nhìn ra cục diện bây giờ, thì nam tử áo đen thân là người trong cuộc, há lại sẽ không biết!

Giờ phút này, cừu hận của nam tử áo đen đối với Lâm Hải , cơ hồ đạt đến tình trạng điên cuồng !

“Ngươi cái súc sinh giống như con sâu cái kiến này , lại dám hại ta đến bước này!!!”

Nam tử áo đen một bên gian nan chống cự lại công kích, một bên quay đầu, hướng phía Lâm Hải cừu thị gào thét!

Cái ánh mắt tràn ngập sát cơ ki, hận không thể đem Lâm Hải phanh thây xé xác, đều khó giải hận!

Lâm Hải xác thực nhếch khóe miệng lên, lộ làm ra một bộ dạng nhìn có chút hả hê , lạnh lùng nói.

“Con sâu cái kiến? Hừ, cái này là lý do để ngươi tùy ý ra tay đối với ta ? Cái này là lực lượng để ngươi hô to gọi nhỏ đối với ta ?”

“Đừng nói huynh đệ không có suy nghĩ, hôm nay, liền lên lớp miễn phí cho ngươi một khóa!”

“Nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng có xem nhẹ bất kỳ một cái tiểu nhân vật nào trong mắt ngươi!”

“Bởi vì có đôi khi, tiểu nhân vật, cũng sẽ để cho ngươi thiệt thòi lớn!!!”

Nói xong, Lâm Hải bỗng nhiên lăng không một trảo, một đạo hào quang màu tím, lập tức đã rơi vào phía trên cái pháp bảo hình bình đang lơ lửng kia .

Vèo!

Lâm Hải trở về một trảo, đem pháp bảo hình bình trực tiếp nhiếp đi qua!

Chương 2232: Trừ phi, ngươi gọi ta ba ba!

Pháp bảo hình bình cấp tốc lắc lư, muốn thoát khỏi khống chế của Lâm Hải .

Nhưng, tử điện trong lòng bàn tay Lâm Hải, giống như là khắc tinh của nó.

Hào quang lóe lên, phía dưới hồ quang điện vờn quanh, pháp bảo hình bình lập tức liền trung thực rồi.

“Hỗn đản, ngươi lại dám lợi dụng lúc người gặp khó khăn, đoạt pháp bảo của ta!”

Nam tử áo đen thiếu chút nữa phun ra đến một búng máu, Lâm Hải chẳng những không giúp gã, còn thừa cơ đem pháp bảo của gã cướp đi.

Mẹ nhà nó, trên đời này tại sao có thể có người đáng giận như thế!

Lâm Hải thì hơi hơi nhún vai, vô tội nói.

“Ngươi tại bên ngoài cung điện, vô duyên vô cớ hướng ta ra tay, ngươi cho rằng việc này coi như xong?”

“Vừa rồi còn hô lớn gọi nhỏ, đối với ta quát lớn mọi đường, thực coi ca ca dễ khi dễ hay sao?”

Lâm Hải nhếch miệng lên, ước lượng pháp bảo đoạt đến, lười biếng nói.

“Tuy cái pháp bảo này khá rác rưởi, nhưng ngươi người rác rưởi này, lường trước cũng không có vật gì tốt.”

“Được rồi, ta liền nghĩ thoáng một phát, cái pháp bảo này, coi như thay ngươi chuộc tội rồi!”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp đem pháp bảo hình bình, thu vào Luyện Yêu Hồ.

Phốc!

Cảm giác được cảm ứng cùng pháp bảo đã biến mất, nam tử áo đen phun ra một búng máu, tươi sống bị Lâm Hải tức đến ra nội thương.

“tiểu súc sinh Lôi Vân Tông, ta không giết ngươi, thề không làm người!!!”

Lâm Hải thì là nhún vai, vẻ mặt đùa giỡn trêu chọc nói.

“Ta vốn cũng không có đem ngươi trở thành người, muốn giết ta, vẫn là trước qua được cái cửa trước mặt này rồi nói sau!”

“A a a!!!!” Nam tử áo đen bị tức đến oa oa kêu to, mắt đầy lửa giận!

Nhưng, giờ phút này gã bởi vì mất tiên cơ, bị Hoàng Mao Lão Thử vây khốn, tự bảo vệ mình cũng đã khó khăn, ở đâu còn có dư lực tới giết Lâm Hải.

Oanh!

Rốt cục, một khối cát vàng cự thạch đột phá quyền ảnh, hung hăng đập vào trên bờ vai nam tử áo đen .

Phốc!

Nam tử áo đen lập tức cuồng phun máu tươi, thân thể bị nện đến lay động một hồi, cơ hồ ngã sấp xuống!

Nhưng mà, gã căn bản không có bất luận cái cơ hội thở dốc gì, vô số cát vàng cự thạch, lần nữa đập tới.

Nam tử áo đen chỉ phải cố nén đau đớn, đem hết toàn lực chống cự công kích, khiến cho tình cảnh vốn là không ổn , trở nên càng thêm chật vật cùng hung hiểm!

Bất quá, một khối cự thạch lớn này , thực sự đem nam tử áo đen nện cho thanh tỉnh.

Gã biết rõ, loại thời điểm này cũng đã không thể đắc tội Lâm Hải rồi.

Nếu không, hôm nay chính mình có thể thật muốn không xong.

Nếu ở bên ngoài, coi như mình rơi vào hạ phong, đánh không lại cái Hoàng Mao Lão Thử này, cũng có thể bình yên thoát thân.

Thế nhưng mà trong thông đạo này, đầy trời khắp nơi đều có cát vàng, Hoàng Mao Lão Thử chiếm hết địa lợi, chính mình muốn chạy trốn đều trốn không thoát!

Mà một lúc sau, khi chân nguyên của chính mình hao hết, đợi chờ mình, chỉ có một con đường chết!

“Mẹ nhà nó, đều là vì tiểu tử này!”

trong nội tâm nam tử áo đen thầm mắng một tiếng, mặt ngoài lại cũng không dám giả dùng sắc thái đối với Lâm Hải nữa rồi!

Cưỡng ép đem cơn giận trong nội tâm của chính mình đè xuống, nam tử áo đen hướng phía Lâm Hải, ngữ khí tận lực bình thản nói.

“tiểu tử Lôi Vân Tông , ân oán của chúng ta trước để qua một bên, ngươi bây giờ nhanh chóng ra tay, giúp ta đối phó với cái Hoàng Mao Lão Thử này!”

“Nếu không, ta chết đi ngươi cũng trốn không thoát đâu!”

Lâm Hải nghe được, mãnh kinh, sau đó chấp nhận nhẹ gật đầu.

“Có đạo lý a, ngươi quá thông minh!”

“Vậy ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì a, ta sắp nhanh ngăn cản không nổi rồi!” Nam tử áo đen cấp tốc thúc giục nói.

nhưng Lâm Hải lại giả trang ra một bộ dạng yếu ớt , nhút nhát e lệ nói ra.

“Thế nhưng mà, ta sợ ngươi thừa cơ giết ta a, dù sao ngươi xem xét cũng không phải là người tốt!”

Phốc!

Đại gia mày!

Nam tử áo đen thiếu chút nữa tức đến thổ huyết, bất quá lúc này gã bị Hoàng Mao Lão Thử công kích càng ngày càng cố hết sức, dĩ nhiên không có thời gian dong dài cùng Lâm Hải rồi.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, hiện tại chúng ta là châu chấu trên một sợi thừng !”

Lâm Hải thì là rất dứt khoát lắc đầu.

“Không được, ta không tin!”

“Vậy ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng tin tưởng ta!!!” Nam tử áo đen thực nhanh chóng, tức đến rống to một tiếng.

Lâm Hải nhút nhát e lệ nhìn hắn một cái, yếu ớt nói ra.

“Trừ phi... Ngươi gọi ta ba ba!”

Phốc!

Ta thảo ngươi nhị đại gia!

một câu của Lâm Hải , lại để cho dưới chân nam tử áo đen lảo đảo một cái , thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Cái thằng ranh con này, quá con mẹ nó tổn hại rồi!

Cái này nào là không tin mình a, rõ ràng là con mẹ nó thừa cơ chiếm tiện nghi của chính mình a!

Đáng hận, rất đáng hận rồi!

“Này, ngươi gọi hay không gọi à?” Lâm Hải rụt rụt cổ, yếu ớt hỏi.

Nam tử áo đen tức, cơ bắp trên mặt đều đang không ngừng run rẩy, cảm giác một cỗ huyết nhắm cái ót xông lên, thiếu chút nữa bị tức chảy máu não .

Phẫn nộ đi qua, nam tử áo đen bất đắc dĩ phát hiện, nếu như không có Lâm Hải hỗ trợ, chính mình chỉ sợ liền một phút đồng hồ đều không chống đỡ nổi nữa.

Mẹ nó, lão tử một cái Nhị kiếp Tán Tiên, phải gọi một cái con sâu cái kiến Đại Thừa sơ kỳ là ba ba sao?

Đây quả thực là vô cùng nhục nhã!

Thế nhưng mà, nếu như không đáp ứng, tiểu tử này khoanh tay đứng nhìn, chính mình có thể thực xong rồi!

“Bi thúc a!”

phía dưới vô cùng lo lắng thống khổ , nam tử áo đen cắn răng một cái, chảy ra nước mắt biệt khuất.

“Được rồi, tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, nam tử hán đại trượng phu, co được dãn được, gọi thì gọi a, tổng so với chết còn mạnh hơn!”

“Chỉ cần tránh được cửa ải này, đến lúc đó đem tiểu tử này rút gân lột da, báo thù cái nhục ngày hôm nay!”

Nghĩ đến chỗ này, bờ môi nam tử áo đen run rẩy, hướng phía Lâm Hải khuất nhục hô to một tiếng.

“Ba ba!”

Phốc!

Lâm Hải thiếu chút nữa bị trêu chọc đến nở nụ cười, mẹ nó, cái nam tử áo đen này quá không biết xấu hổ, không có tao đi à nha?

Chính mình chỉ là đang giận gã nhục nhã gã, ai nghĩ tới gã thật đúng là kêu!

Lâm Hải bỗng nhiên xấu xa cười cười, đưa bàn tay đặt ở bên tai, la lớn.

“Ngươi gọi ta cái gì? Lớn tiếng chút, ta nghe không được!”

Phốc!

Nam tử áo đen gian nan hô lên một tiếng ba ba kia, đã trực tiếp biệt khuất thổ ra một búng máu.

Kết quả Lâm Hải đến cái không nghe thấy, càng làm cho gã tức giận nảy ra, một ngụm máu tươi lần nữa phun tới.

Trong thoáng chốc, một đạo vầng sáng màu vàng, bỗng nhiên tại trong con mắt nam tử áo đen, cấp tốc phóng đại!

Nam tử áo đen sợ tới mức hồn phi phách tán, cấp tốc hướng phía bên cạnh hơi nghiêng thân, lại đã trễ.

Phanh!

Nhất thời, một khối cát vàng cự thạch cực lớn , mãnh liệt đập lên phía sau lưng của gã!

thân thể nam tử áo đen trực tiếp lảo đảo vài chục bước, suýt nữa ngã sấp xuống, trong miệng cuồng phun máu tươi.

Nhưng mà, nam tử áo đen cũng đã bất chấp đau đớn.

Vội vàng vung hai tay múa đến bịt kín gió lùa, trong lòng bàn tay bay vụt ra vô số vầng sáng màu đen , chống cự cự thạch theo sát mà đến, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Vừa rồi lần này, thế nhưng mà vừa vặn đem gã đập phá, lại để cho gã lập tức bị trọng thương.

Đồng thời, một cỗ uy hiếp tử vong thật sâu, rốt cục xông lên đầu.

Dưới nguy cơ sinh tử, nam tử áo đen rốt cục đem tất cả sỉ nhục, tất cả đều ném tới sau đầu.

Quay đầu, cấp tốc hướng phía Lâm Hải hô to một tiếng.

“Ba ba, ta gọi người là ba ba!”

“Ngươi nghe được nhi tử kêu gọi sao, ba ba?!”

“Nhanh lên cứu ta a, ba ba!”

“Ha ha ha ha!” Nam tử áo đen liên tiếp quát lên ba ba, lại để cho Lâm Hải nhịn không được cười ha hả.

Không thể không nói, lão tiểu tử đó, thật đúng là không có một điểm cảm thấy thẹn a!

“n, ba ba đã nghe được!” Lâm Hải bày làm ra một bộ dạng trưởng bối , chậm rãi nhẹ gật đầu.

Sau đó, ý niệm khẽ động, A Hoa xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải đem nhẹ tay khẽ vuốt vuốt đỉnh đầu A Hoa, vẻ mặt đùa giỡn trêu chọc nói.

“Thật là trùng hợp, nó cũng gọi ta là ba ba!”

Phốc!

Nam tử áo đen vừa thấy A Hoa, thiếu chút nữa muốn sặc khí.

Mẹ nhà nó, đây là đem lão tử so sánh với một con chó sao?

Bất quá, nam tử áo đen đã không có có tâm tư đi tức giận, Lâm

Hải lại không ra tay, gã thật sự muốn nghoẻo rồi!

“Ba ba, cứu mạng a! Ta thật sự chịu không được rồi!”

Nam tử áo đen phát ra một tiếng la lên sợ hãi khàn cả giọng , lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, hướng phía bờ mông A Hoa vỗ xuống!

“A Hoa, lên!”

Chương 2233: Tinh La Bàn hiển uy

“Uông uông —— rống!!!”

A Hoa ngửa đầu sủa lớn, sau một khắc đỉnh đầu vậy mà xuất hiện một hư ảnh cực lớn , cùng A Hoa không khác chút nào.

Oanh!

Đột nhiên, một cỗ lực cắn nuốt kinh khủng , từ trong miệng A Hoa phun ra, thẳng đến cát vàng cự thạch đầy trời kia .

Chính là thiên phú thần thông sớm đã thức tỉnh của A Hoa , chỉ có điều giờ phút này dùng tu vi Đại Thừa sơ kỳ dùng đến, uy lực cùng lúc trước đã hoàn toàn không thể so sánh nổi!

Ông ông ông!!!

A Hoa vừa ra tay, cự thạch vốn giống như thiên thạch trụy lạc đánh tới nam tử áo đen kia, lập tức bị lực cắn nuốt hấp xả, tốc độ trở nên chậm chạp hơn một ít!

Tuy dùng thực lực của A Hoa , trước mắt còn không cách nào đem cát vàng cự thạch này hấp xả tới, thôn phệ đến trong miệng.

Nhưng, đem cát vàng cự thạch này ngăn trở nhất thời, cũng đã đủ rồi!

áp lực của nam tử áo đen đột nhiên giảm xuống không ít, trong lòng lập tức đại hỉ.

Ngón tay quấn một vòng, lấy ra hai khỏa đan dược chữa thương, vội vàng uy vào trong miệng, cấp tốc nhảy ra khỏi phạm vi công kích của Hoàng Mao Lão Thử !

“Rống!!!”

Hoàng Mao Lão Thử thấy công kích của mình, lại bị một con chó kéo lại tốc độ, lập tức giận dữ!

Một tiếng bạo rống, đầy trời cát vàng cự thạch kia, liền thay đổi phương hướng, ngược lại hướng phía A Hoa cuồng mãnh đập tới!

“Ba ba, thấy không? A Hoa ta vừa ra tay, cái yêu ma quỷ quái gì , tất cả đều phải quỳ... Ai u má ơi!”

A Hoa hóa giải nguy cơ của nam tử áo đen, đang rung đùi đắc ý, vẻ mặt đắc ý thổi ngưu bức cùng Lâm Hải!

Nhưng không có nghĩ rằng, cát vàng cự thạch lại thay đổi phương hướng, hướng phía nó nện đi qua, đem A Hoa sợ tới mức ngao một tiếng, thiếu chút nữa đái!

Tuy lực cắn nuốt của A Hoa , có thể triệt tiêu một bộ phận lực trùng kích của cát vàng cự thạch, nhưng lại không có nghĩa là A Hoa có thực lực để đối kháng .

Huống chi, vừa rồi mục tiêu công kích của cát vàng cự thạch , còn là nam tử áo đen.

Nếu ngay từ đầu đã công kích A Hoa, thì cho dù A Hoa thi triển thiên phú thần thông lực cắn nuốt, cũng chưa chắc có thể rung chuyển cái cát vàng cự thạch này mảy may!

Đông đông đông đông!!!

Dùng tốc độ của A Hoa , căn bản trốn tránh không khỏi cái cát vàng cự thạch này , trong chốc lát công phu, liền bị đầy trời cát vàng cự thạch, phô thiên cái địa đập phá vào!

thân thể A Hoa, trực tiếp bị nện vào bên trong cát vàng trên mặt đất, không có bóng dáng!

“Rống!!!”

Cái lúc này, Hoàng Mao Lão Thử rống to một tiếng, trong hai mắt lóe ra hung quang, muốn hướng phía Lâm Hải đánh tới!

“Đi!”

Còn chưa chờ nó hành động, đột nhiên Lâm Hải quát lên một tiếng chói tai, nhất thời tinh quang đại thịnh, bao phủ khắp nơi!

Hoàng Mao Lão Thử chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi, thoáng cái đã lâm vào chính giữa bầu trời đêm vô tận !

Oanh oanh oanh oanh!

Ngay sau đó, chính giữa bầu trời đêm mênh mông kia , ngôi sao liên tiếp sáng lên.

Sau một khắc, vậy mà nhao nhao rơi xuống, tại trong bầu trời đêm lưu lại một đạo vầng sáng chói mắt, xé rách không gian, gào thét lên hướng phía đỉnh đầu Hoàng Mao Lão Thử đập tới!

“Rống!!!”

Hoàng Mao Lão Thử gầm lên giận dữ, thân hình lắc lư, tách ra vầng sáng màu vàng đất, mạnh mẽ há miệng!

Nhất thời, từng khỏa cát vàng cự thạch, phụt lên mà ra, cùng ngôi sao trụy lạc kia, điên cuồng va chạm!

Oanh oanh oanh oanh!

Liên tiếp tiếng nổ mạnh vang lên, ngôi sao không ngừng trụy lạc, đối với Hoàng Mao Lão Thử điên cuồng công kích.

Hoàng Mao Lão Thử táo bạo không thôi, lập tức lâm vào chính giữa khổ chiến !

“ pháp bảo tốt!!!”

Nam tử áo đen giờ phút này, dĩ nhiên đã thoát ly nguy hiểm.

Nhìn thấy Lâm Hải dùng một cái pháp bảo kiểu dáng Tinh La Bàn, đem Hoàng Mao Lão Thử cường đại đáng sợ ngạnh sanh sanh vây khốn, hai mắt gã lập tức tỏa sáng, sinh lòng tham lam!

Nếu có thể có được bảo vật này, gã vừa rồi làm sao sẽ bị Hoàng Mao Lão Thử dồn đến chờ thảm cảnh, cùng một cái hỗn đản giống như , ăn nói khép nép gọi ba ba!

Bá!

Không khỏi, hai mắt nam tử áo đen mang theo lãnh mang, nhìn về phía Lâm Hải, một cỗ sát khí đậm đặc ầm ầm tách ra!

“Chết!!!”

Bá!

thân ảnh nam tử áo đen lóe lên, mang theo vô tận nộ khí cùng sát cơ, đối với Lâm Hải chính là vung tới một chưởng!

Nhất thời, một đoàn sương mù màu đen xoay quanh lên không, hóa thành lưỡi đao khủng bố, hướng phía Lâm Hải quét ngang xuống!

“Nha nha phi, đau chết cẩu gia á!”

Ngay tại thời khắc lưỡi đao màu đen sắp chém tới Lâm Hải, đột nhiên một thanh âm thống khổ thảm hề hề, từ trong lòng đất cát vàng truyền ra.

Sau một khắc, thân thể cao lớn của A Hoa , đột nhiên xông ra, nhe răng trợn mắt, sắp khóc rồi!

Tuy nó cương cân thiết cốt, nhưng bị Hoàng Mao Lão Thử thực lực xa cao hơn nó nện một chầu, cũng là thống khổ không thôi.

Cho dù không chết, cũng đau đến mức A Hoa ném đi nửa cái mạng!

Đang chuẩn bị leo ra, tìm Lâm Hải khóc lóc kể lể đáng thương, cầu Lâm Hải thưởng hai cái tiểu mẫu cẩu an ủi tâm linh bị thương của mình.

Đột nhiên một đạo quang mang màu đen xuất hiện tại trước mắt.

hai mắt A Hoa lập tức trừng tròn xoe, ngay sau đó rú thảm một tiếng, tràn đầy ủy khuất!

“Ai u ngọa tào! Đùa chơi chết cẩu gia á!!!”

Oanh!

một chiêu bao hàm sát cơ của nam tử áo đen, rắn rắn chắc chắc bổ vào trên người A Hoa vừa ngoi đầu lên.

thân thể cao lớn của A Hoa , trực tiếp bay lên, kêu thảm lăn lộn mà đi.

“Nha nha phi, cẩu gia nhật cả nhà ngươi nam tính thêm nữ tính!!!”

Theo tiếng kêu thảm thiết càng xa của A Hoa , lông mày Lâm

Hải mạnh mẽ nhảy lên, nộ khí dâng lên!

Mạnh mẽ quay đầu, một đạo sát khí lạnh như băng, đã rơi vào trên người nam tử áo đen.

“Lấy oán trả ơn, ngươi muốn chết!”

Bá!

Lâm Hải nói vừa xong, không đợi nam tử áo đen từ trong lúc khiếp sợ kịp phản ứng, Tinh La Bàn trên đỉnh đầu mạnh mẽ một chuyển!

Sau đó, tinh mang lần nữa đại thịnh, phạm vi bao phủ phi tốc mở rộng, lập tức đem nam tử áo đen, cũng bao ở trong đó!

“Chà mẹ nó, con chó kia như thế nào không chết?!”

Nam tử áo đen vừa mới từ trong việc A Hoa đột nhiên xuất hiện giựt mình tỉnh lại.

Đang không thể tưởng tượng A Hoa tại sao còn sống sót được trong công kích khủng bố của Hoàng Mao Lão Thử , lại còn trùng hợp ngoi đầu lên cứu Lâm Hải.

Đột nhiên cảnh tượng trước mắt biến đổi, lâm vào chính giữa bầu trời đêm, bị những ngôi sao rơi đập, gắt gao vây khốn!

Hô ~

Đến tận đây, Lâm Hải mới nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm trọc khí, nhìn đỉnh đầu La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, lông mày không khỏi nhíu một cái!

Cái Tinh La Bàn này tuy là Thần khí, uy lực cường đại vô cùng.

Nhưng lại bị đạo của mình đi hạn chế, hôm nay chỉ có thể điều khiển mười một ngôi sao tiến hành công kích.

Hơn nữa bị nhốt lại là hai cái Nhị kiếp Tán Tiên là Hoàng Mao Lão Thử cùng nam tử áo đen, thực lực vượt xa chính mình.

Muốn dựa vào Tinh La Bàn kích giết bọn họ, hiển nhiên là không thể nào.

Mười một ngôi sao công kích hai cái Nhị kiếp Tán Tiên, thậm chí đều không tạo ra được bất cứ uy hiếp gì đối với bọn họ , nhiều lắm thì có chút phiền phức mà thôi.

Nhất là, Lâm Hải cảm giác Tinh Thần Chi Lực của bản thân, đang phi tốc xói mòn, tiêu hao thật lớn.

Thậm chí, liền muốn vây khốn bọn họ thêm một ít thời gian, đều chưa hẳn đã đủ.

“Cái nam tử áo đen này tuy đáng giận, nhưng tình thế trước mắt, trước giáo huấn thoáng một phát là được rồi!”

“Muốn giết Hoàng Mao Lão Thử, còn phải mượn nhờ lực lượng của gã!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vận dụng Nguyệt Cung Tiên m, hét lớn một tiếng, thanh âm như tiếng sấm, truyền vào trong tai nam tử áo đen.

“Hoàng Mao Lão Thử bị ta vây khốn, ta chống đỡ không được bao lâu, ngươi nhanh chóng đem nó chém giết, ta tại bên ngoài phối hợp ngươi!”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, ngôi sao công hướng nam tử áo đen kia, trong phút chốc bay đi, tất cả đều chuyển công sang Hoàng Mao Lão Thử.

Đồng thời, cảnh tượng trước mắt nam tử áo đen lần nữa biến đổi, tuy vẫn ở trong bầu trời đêm, lại thấy rõ ràng Hoàng Mao Lão Thử ngay tại trước mắt!

Hơn nữa, giờ phút này đang bị mười một ngôi sao điên cuồng công kích, luống cuống tay chân!

trong mắt nam tử áo đen lập tức lóe lên hung mang , lâm vào chính giữa do dự .

cái pháp bảo này của Lâm Hải , quả thực lợi hại, vừa rồi gã đã tự thân thể nghiệm, thấu hiểu rất rõ!

Tuy cái ngôi sao này giết không chết gã, nhưng muốn vây khốn gã mà nói, gã muốn thoát khốn thật đúng là cần phí một phen tay chân.

Một khi chính mình đem Hoàng Mao Lão Thử giết chết, nếu Lâm Hải không thả chính mình, vậy phải làm thế nào?

Lâm Hải thấy nam tử áo đen do dự không tiến, lập tức giận dữ, lại là hét to một tiếng !

“Ngu xuẩn, thất thần làm gì?!”

“Ta cảnh cáo ngươi, lại không ra tay, ta liền lại để cho Hoàng Mao Lão Thử giết ngươi!”

Nam tử áo đen nghe được, đột nhiên cả kinh, thoáng cái kinh ra một thân mồ hôi lạnh!

Chính mình cùng Hoàng Mao Lão Thử, đều bị khốn trụ ở bên trong pháp bảo của Lâm Hải , nếu như Lâm Hải thực làm như vậy, cái kia chết cũng chỉ có chính mình rồi!

“Đậu phộng, quản không được nhiều như vậy!”

“Trước hết giết Hoàng Mao Lão Thử, đã không có Hoàng Mao Lão Thử, cho dù Lâm Hải muốn giết chính mình, hắn cũng không có thực lực này!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt nam tử áo đen lóe lên hàn mang , hét lớn một tiếng, hướng phía Hoàng Mao Lão Thử vọt tới!

Chương 2234: Ca ca cho ngươi thêm cái đùi gà!

Oanh oanh oanh oanh!

trong mắt nam tử áo đen mang theo vẻ tàn nhẫn, hai tay liên tục vung vẩy, lập tức khói đen cuồn cuộn, đằng đằng sát khí.

Trong chốc lát, vô số đạo khí mang màu đen, mang theo sát cơ lăng lệ ác liệt, hóa thành hình nón giống như phô thiên cái địa , hướng phía Hoàng Mao Lão Thử công kích mà đi!

Hoàng Mao Lão Thử giờ phút này, đang bị mười một ngôi sao bao quanh vây khốn.

Vừa đem cái ngôi sao này đánh bay, lại có cái khác vạch phá bầu trời đêm, mang theo khí tức hủy diệt dễ như trở bàn tay , gào thét bay tới!

Tuy dùng thực lực trước mắt của Lâm Hải , dùng Tinh Thần Trụy Lạc ở trong thời gian ngắn đối với Hoàng Mao Lão Thử, còn không tạo được uy hiếp về tánh mạng .

Nhưng, uy lực của Tinh Thần Trụy Lạc cũng không thể khinh thường, nhất là trong đó có ẩn chứa Tinh Thần Chi Lực khủng bố .

Một khi bị đánh trúng, cho dù thực lực của Hoàng Mao Lão Thử chính là Nhị kiếp Tán Tiên , cũng tất sẽ trọng thương.

Đáng sợ nhất chính là, cái ngôi sao này không dứt, mười một ngôi sao, vòng đi vòng lại rơi xuống.

Thời gian dài, đổi thành ai cũng chịu không được!

Như vậy chỉ trong chốc lát, chân nguyên của Hoàng Mao Lão Thử , liền bị tiêu hao không ít.

Nhưng mà, ngôi sao lại không có một tia dấu hiệu đình chỉ công kích hoặc suy sụp, đem Hoàng Mao Lão Thử nhanh chóng thẳng gọi chít chít!

Ngay tại lúc Hoàng Mao Lão Thử lần nữa đem một ngôi sao đánh bay, chuẩn bị ứng đối với một ngôi sao đó, trong mắt Hoàng Mao Lão Thử đột nhiên lộ ra thần sắc sợ hãi !

Sau một khắc, chỉ cảm thấy bộ lông toàn thân đều bị dựng lên, không tự chủ được mà thét lên một hồi !

“Chít chít chít chít!!!”

Oanh!

Đột nhiên, cái đuôi dài nhỏ của Hoàng Mao Lão Thử , bỗng nhiên xoay tròn một cái, mang theo một cỗ sóng gió cuồng bạo !

Sau đó, một đoàn vầng sáng màu vàng đất, theo bên trên cái đuôi của nó quấn quanh mà đi, giống như một cái bàn mài cực lớn, hướng về phía sau phi tốc đập tới!

Rầm rầm rầm phanh!!!

Một hồi tiếng nổ mạnh nối liền truyền đến, công kích của nam tử áo đen , lập tức rơi vào cái kia trên bàn mài màu vàng đất kia.

Nhất thời, hắc mang nổ tung, quang ảnh tứ tán, tại trong bầu trời đêm xẹt qua đạo đạo tàn ảnh, lực trùng kích cực lớn, khiến cho bầu trời đêm đều phảng phất như bắt đầu rung động lắc lư .

Cái bàn mài màu vàng đất kia kia, kịch liệt run rẩy, hào quang không ngừng ảm đạm.

Cuối cùng nhất, phịch một tiếng, cùng công kích của nam tử áo đen , đồng thời nát bấy, hóa thành đầy trời điểm sáng tiêu tán vô hình!

“Chít chít chít chít!!!”

Hoàng Mao Lão Thử lần nữa phát ra một chuỗi thét lên phẫn nộ, đồng thời đem một ngôi sao đánh bay, mạnh mẽ quay đầu nhìn lại.

Lại phát hiện, ngoại trừ bầu trời đêm thâm thúy khôn cùng, sau lưng không có vật gì!

Nam tử áo đen tuy đứng tại sau lưng nó cách đó không xa, lại bởi vì nguyên nhân Tinh La Bàn, khiến nó căn bản nhìn không tới!

Toát toát toát!!!

Đột nhiên, trong bầu trời đêm vang lên tiếng xé gió bén nhọn, từng đạo khí mang màu đen, giống như là vạn tên cùng bắn, lần nữa hướng phía Hoàng Mao Lão Thử kích xạ mà đến!

“Rống!!!”

Hoàng Mao Lão Thử rống lên một tiếng, sắc mặt bỗng nhiên trở nên dữ tợn, há mồm phun ra một đoàn sương mù màu vàng đất !

Phanh!

đoàn sương mù này vừa xuất hiện, bỗng nhiên phi tốc khuếch tán, trong chốc lát biến ảo thành một con Hoàng Mao Lão Thử cùng nó giống như đúc !

“Chít chít chít chít!!”

Cái Hoàng Mao Lão Thử huyễn hóa ra này, hai cái móng vuốt vung vẩy một đoạn, lập tức đầy trời quang ảnh màu vàng đất, đem khí mang màu đen rậm rạp chằng chịt kia, cho chặn đường xuống dưới!

Oanh oanh oanh oanh!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc không ngừng vang bên tai, khí mang màu vàng đất cùng màu đen, tại trong bầu trời đêm tranh nhau sáng lạn, khí lãng lăn lộn, cuồng bạo mãnh liệt!

công kích của nam tử áo đen , bị Hoàng Mao Lão Thử huyễn hóa ra, toàn bộ tiếp được!

Trong chốc lát, hai cái Hoàng Mao Lão Thử một bản thể một ảo ảnh, cùng ngôi sao trụy lạc và nam tử áo đen, đánh cái lực lượng ngang nhau, khó chia trên dưới!

"Ồ?"

Lâm Hải thấy một màn như vậy, lập tức lộ vẻ mặt kinh nghi!

Không thể tưởng được Hoàng Mao Lão Thử lại còn có bản lĩnh như thế, cái con chuột biến ảo này, cùng Nguyên Thần thứ hai của mình, tựa hồ có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Tuy nhìn về phía trên, thực lực của con chuột biến ảo nà, so với thật thể của nó thì yếu nhược hơn một ít.

Nhưng nam tử áo đen trước đó đã trọng thương, thực lực bị ảnh hưởng lớn , ngược lại thành chiến ngang tay.

"Như vậy không được!"

Rất nhanh, Lâm Hải lắc đầu, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang.

Chính mình điều khiển La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, phong khốn công kích của Hoàng Mao Lão Thử cảnh giới Nhị kiếp Tán Tiên , vẫn là tương đương cố hết sức.

Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể , giờ phút này đang như nước chảy trôi đi cực nhanh, tối đa còn có thể kiên trì thêm vài phút thời gian.

Một khi Tinh Thần Chi Lực hao hết, Tinh La Bàn sẽ lập tức mất đi hiệu quả.

Đến lúc đó, Hoàng Mao Lão Thử phá khốn mà ra, còn muốn giết nó sẽ khó khăn!

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, trong lòng bàn tay lóe lên hào quang, Trục Nhật Cung lần nữa bị nắm ở trong tay.

“Muốn trộm cái rảnh rỗi đều không được a, đã như vầy, ca ca cho ngươi thêm cái đùi gà!”

Bá!

lòng bàn tay phải của Lâm Hải hư không kéo một phát, nhất thời ba đạo kim quang lập lòe, bị hồ quang điện màu tím vờn quanh, mũi tên sắc bén bức người , xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, giương cung cài tên, một cỗ khí tức lăng lệ ác liệt vô cùng, bỗng nhiên đem Hoàng Mao Lão Thử tập trung!

Hoàng Mao Lão Thử đang chống cự ngôi sao công kích , trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, một cỗ bất an thật sâu đột nhiên xông lên đầu.

“Chít chít chít chít!”

Tuy không biết, cái cỗ bất an này đến từ nơi đâu, nhưng Hoàng Mao Lão Thử lại cảm thấy có cổ tử vong uy hiếp đang tới gần, thoáng cái bắt đầu trở nên táo bạo bất an.

Mà đúng lúc này, Lâm Hải quát lớn một tiếng , mũi tên trong tay , kích xạ mà ra!

“Đoạt Hồn Tiễn Pháp!!!”

Toát toát toát!

vầng sáng màu vàng kim xẹt qua bầu trời đêm, giống như lưu tinh trụy rơi, xẹt qua dấu vết sáng lạn !

Ba đạo mũi tên màu vàng kim, đâm rách bầu trời đêm, xuyên thủng thương khung, phảng phất như đến từ bên ngoài chín tầng trời, mang theo lực xuyên thấu không thể ngăn cản, trong nháy mắt đã đến sau lưng Hoàng Mao Lão Thử !

Phanh!

Hoàng Mao Lão Thử vừa mới đem một ngôi sao đánh bay, nhất thời cảm thấy sau lưng có công kích khủng bố đã tới, dọa sợ nổi da gà!

Chít chít chít chít!

cái đuôi dài nhỏ khẽ cuốn, một đạo gió lốc phóng lên trời, khí mang màu vàng đất giống như lưỡi dao sắc bén xoay quanh bay ra, trong chốc lát đã đem ba đạo mũi tên màu vàng kim cuốn vào trong đó!

Tạch...!

Một tiếng nổ mạnh giống như sấm sét giữa trời quang truyền đến, mũi tên màu vàng kim bị cắt thành nát bấy, hào quang văng bay ra khắp nơi!

Hoàng Mao Lão Thử lại không kịp đi chú ý, phát ra tiếng gầm lên giận dữ, lần nữa đón nhận ngôi sao trụy lạc , vậy nên lại chật vật một hồi !

“Như vậy không được!”

Lâm Hải nhướn mày, thấy tình cảnh này, ba mũi tên khác trong tay, không có vội vã bắn ra.

Mà là ánh mắt lóe lên, đã rơi vào phía trên hư ảnh Hoàng Mao Lão Thử đang chiến đấu cùng nam tử áo đen.

Tuy tài bắn cung của mình, uy lực không kém, nhưng muốn bắn chết Hoàng Mao Lão Thử, còn là hơi có vẻ chưa đủ.

Tối đa, là tạo thành một ít phức tạp cho nó , căn bản không cách nào mang đến tổn thương trí mạng.

Muốn giết Hoàng Mao Lão Thử, còn phải dựa vào nam tử áo đen có thực lực tương đương với nó!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lập tức chuyển biến chiến lược, đem mũi tên trong tay , nhắm ngay vào hư ảnh do Hoàng Mao Lão Thử biến ảo .

Cái đạo ảo ảnh này , thực lực so với bản thể yếu nhược hơn một ít, giết có lẽ sẽ lại càng dễ.

Chỉ cần cái Hoàng Mao Lão Thử ảo ảnh này vừa chết, đã có nam tử áo đen trợ lực, giết Hoàng Mao Lão Thử sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Toát toát toát!

Lâm Hải quyết định thật nhanh, ba đạo mũi tên trong tay, bỗng nhiên rời tay kích xạ mà ra, thẳng đến ảo ảnh Hoàng Mao Lão Thử vọt tới!

ảo ảnh Hoàng Mao Lão Thử, đang đem hết toàn lực chiến đấu cùng nam tử áo đen .

Bởi vì nam tử áo đen đang âm thầm công kích, hư ảnh của Hoàng Mao Lão Thử , hoàn toàn ở vào trạng thái bị động bị đánh.

Giờ phút này, đã sớm chật vật không chịu nổi, mệt mỏi ứng phó, cực kỳ nguy hiểm.

ba đạo mũi tên của Lâm Hải bỗng nhiên bắn ra, lại để cho ảo ảnh của Hoàng Mao Lão Thử , mạnh mẽ giật mình một cái , lông tơ đều đứng lên.

Oanh!

Cái đuôi hất lên, vầng sáng màu vàng đất gào thét mà ra, trong khoảnh khắc đã đem ba đạo mũi tên đánh tan!

Phanh!

Nhưng vào lúc này, nó chống đỡ được mũi tên của Lâm Hải , lại không có né tránh công kích của nam tử áo đen !

Một đạo khí mang màu đen, xuyên thấu phòng ngự của ảo ảnh Hoàng Mao Lão Thử, theo bụng của nó phóng ra ngoài!

“Chít chít chít chít!”

hư ảnh Hoàng Mao Lão Thử , phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân hình cực lớn, trực tiếp bị lực trùng kích trong một đạo khí mang này , mang bay lên!

Toát toát toát!

Còn chưa chờ hư ảnh Hoàng Mao Lão Thử rơi xuống đất, bầu trời đêm lại có ba đạo vầng sáng màu vàng kim lăng lệ ác liệt , bay vụt mà đến!

“Chít chít chít chít!!!”

hư ảnh Hoàng Mao Lão Thử , thét lên một tiếng, trong mắt đột nhiên lộ ra hào quang sợ hãi, còn muốn trốn thì đã trễ.

Phốc!

Sau một khắc, ba đạo mũi tên màu vàng kim, trực tiếp bắn thủng hư ảnh Hoàng Mao Lão Thử !

Ông! hư ảnh Hoàng Mao Lão Thử, trực tiếp bị mũi tên đánh nổ đầu, hóa thành điểm sáng màu vàng đất , tính cả thân hình, tiêu tán vô tung!

Chương 2235: Ai nói ta muốn thả ngươi ra!

“Ha ha, giết được tốt!”

Nam tử áo đen thấy hư ảnh Hoàng Mao Lão Thử, bị Lâm Hải dùng mũi tên bắn chết, lập tức đại hỉ.

Một tiếng cười quái dị, cánh tay lần nữa vung vẩy, mang màu đen cuồng bạo lăng lệ ác liệt khí, giống như mưa to gió lớn, hướng phía Hoàng Mao Lão Thử công tới!

“Chít chít chít chít!”

Hoàng Mao Lão Thử giờ phút này, dĩ nhiên phát hiện hư ảnh mà mình biến ảo ra bị đánh chết, khóe miệng lập tức có máu rỉ ra.

Hiển nhiên, cái đạo hư ảnh kia tử vong, đối với nó cũng có chỗ ảnh hưởng, lập tức bị thương thế không nhẹ.

Mà lúc này đây, công kích của nam tử áo đen lại đến, cộng thêm mười một ngôi sao cuồng mãnh công kích, Hoàng Mao Lão Thử lập tức lâm vào bên trong chật vật luống cuống tay chân.

Rầm rầm rầm!

Rầm rầm rầm!

Trong bầu trời đêm, hào quang sáng lạn, khí lãng lăn lộn, không ngừng có tiếng nổ mạnh truyền đến, chấn nhân tâm phách!

Hoàng Mao Lão Thử tuy mạnh, nhưng ở phía dưới nam tử áo đen cùng Tinh Thần Trụy Lạc công kích, cũng nhanh chóng lâm vào bị động thật lớn .

Cộng thêm nam tử áo đen còn là đang âm thầm, bản thân Hoàng Mao Lão Thử lại bị trọng thương, tình thế thoáng cái bắt đầu trở nên tràn đầy nguy cơ.

Lâm Hải đứng ở đàng xa, mắt thấy hết thảy, lông mày lại hơi hơi nhăn lại.

Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể của mình , hôm nay đã gần như khô kiệt, tối đa cũng sống không qua ba năm phút đồng hồ rồi.

Trận chiến đấu này, nhất định phải lập tức chấm dứt!

Nhưng mà, nhìn tình huống trước mắt, Hoàng Mao Lão Thử mặc dù không có sức đánh trả, nhưng lại chống cự thập phần ương ngạnh.

Muốn dựa vào bản thân nam tử áo đen đồng dạng cũng đang bị trọng thương đem nó diệt sát, chỉ sợ thật đúng là có chút khó khăn.

Ít nhất, tại trước khi Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể mình hao hết , gã tuyệt đối làm không được!

“Xem ra, vẫn phải tự mình ra tay a!”

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem Trục Nhật Cung thu vào, đồng thời đổi lại thành Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

Tuy Hoàng Mao Lão Thử thuộc tính Thổ , khắc chế Băng Sương Chi Nhận của chính mình .

Nhưng, Xuân Thu Phục Ma Đao Pháp của Lâm Hải , đồng dạng khắc chế Yêu thú là Hoàng Mao Lão Thử.

Huống chi, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao có đặc hiệu Đóng Băng , hơn nữa xác suất gây ra cực cao, cơ hồ mười đao tất ra!

Loại tình huống này, dùng đao để đối phó với Hoàng Mao Lão Thử, hiển nhiên càng thêm có lợi!

Ông!

Lâm Hải hai tay cầm đao, một cỗ vầng sáng màu xanh thẳm, tại trên lưỡi đao chợt lóe lên.

Lập tức, vô tận kỳ hàn đánh úp lại, sương tuyết cùng buông, một cỗ sát cơ kinh khủng, hướng phía bốn phương tám hướng phi tốc lan tràn!

Đột nhiên, Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên cao cao, đao trong tay hướng phía Hoàng Mao Lão Thử, lăng không đánh xuống!

“Giết!!!”

Bá bá bá!

Lâm Hải quát lớn một tiếng, nhất thời đao ảnh màu xanh thẳm đầy trời, mang theo khí tức băng hàn khắc nghiệt, hướng phía Hoàng Mao Lão Thử chém thẳng vào mà đi!

Tam Thập Lục Lộ Phục Ma Đao Pháp, tại trong thời gian không đến một hơi, trực tiếp bị Lâm Hải bổ liền mười đao!

Giờ phút này, Hoàng Mao Lão Thử đang cùng nam tử áo đen cùng ngôi sao trụy lạc, tiến hành chống cự dốc sức liều mạng xoay mình, cảm giác trong lòng run lên!

Sau đó, băng giá khủng bố cùng sát khí lạnh như băng, bỗng nhiên đem nó bao phủ, phô thiên cái địa mà đến.

Hoàng Mao Lão Thử giật nảy mình một cái, sau đó hoảng sợ biến sắc, ánh mắt lộ ra sợ hãi thật sâu.

Nó hoảng sợ cảm giác được, ở bên trong cái khí tức lạnh như băng này, thậm chí có loại khí tức đáng sợ khiến nó tâm kinh đảm hàn !

Cái khí tức đáng sợ này , khiến tâm thần của nó có chút không tập trung, toàn thân như nhũn ra, cơ hồ mất đi dũng khí chống cự, phảng phất như gặp khắc tinh trời sinh!

“Chít chít chít chít!!!”

bóng mờ khủng bố cực lớn , bao phủ tại trong lòng Hoàng Mao Lão Thử, khiến nó nhịn không được bối rối thét lên một hồi .

Nó biết rõ, thời khắc sinh tử tồn vong , rốt cục tiến đến rồi.

Rống!!!

Một tiếng thú rống rung trời, từ trong miệng Hoàng Mao Lão Thử phát ra.

Sau đó, Hoàng Mao Lão Thử như là phát điên, toàn thân phát ra ánh sáng rực rỡ, từng đạo khí mang hình viên cầu màu vàng đất , hướng phía cái sát khí lạnh như băng kia , xông tới mà đi!

Đồng thời, Hoàng Mao Lão Thử căn bản không dám tiếp tục ham chiến, liều mạng chịu một kích của nam tử áo đen , hốt hoảng chạy thục mạng!

Nó có loại dự cảm thật sâu, còn không trốn đi, chỉ sợ liền phải chết ở chỗ này rồi!

Oanh oanh oanh oanh!

sau lưng Hoàng Mao Lão Thử , không ngừng vang lên thanh âm nổ vang kịch liệt .

Cái hàn mang lạnh thấu xương kia, phảng phất theo đuôi tới, căn bản không để cho Hoàng Mao Lão Thử cố bất luận cái cơ hội trốn chết gì!

Hoàng Mao Lão Thử sợ tới mức can đảm đều nứt, liền toàn bộ sức mạnh đều sử đi ra rồi.

Nhưng đột nhiên, một đạo kỳ hàn thấu xương, đột nhiên đem thân hình chạy thục mạng của nó , hoàn toàn bao phủ.

Ông!

Sau một khắc, băng sương nặng nề, bỗng nhiên xuất hiện tại bên ngoài thân của Hoàng Mao Lão Thử , trong chốc lát ngưng kết, đem nó đóng băng tại trong đó!

đặc hiệu Đóng Băng của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao , tại lúc Lâm Hải bổ ra đao thứ chín, thành công được gây ra!

Tạch...!

Cơ hồ vừa mới đem Hoàng Mao Lão Thử đông cứng, băng sương liền ầm ầm nổ.

Hoàng Mao Lão Thử nhảy ra, sợ hãi trong mắt, quả thực không cách nào nói nên lời!

Nhưng mà, tuy nó thành công phá băng mà ra, nhưng cái trì hoãn liền trong nháy mắt cũng chưa tới, lại đem nó triệt để hỏng mất!

đao thứ mười của Lâm Hải , vào lúc này dĩ nhiên giết đến, Hoàng Mao Lão Thử muốn tránh cũng không được, tránh cũng không thể tránh!

“Chít chít chít chít!!!”

Hoàng Mao Lão Thử phát ra một tiếng thét lên tuyệt vọng, ngạnh sanh sanh đem thân thể, hướng về bên cạnh dời ra một khoảng cách!

Phốc!

Một tiếng trầm đục truyền đến, thân hình của Hoàng Mao Lão Thử , cao cao vứt lên, huyết rơi bắn lên cao!

Phanh!

Bay thẳng ra ngoài xa vài chục trượng, thân hình nặng nề của Hoàng Mao Lão Thử, trùng trùng điệp điệp ngã rơi trên mặt đất.

Từ ngực đến bụng, một miệng vết thương thật sâu , sâu đủ thấy xương, máu tươi như là nước suối, phún dũng mà ra!

hai mắt Hoàng Mao Lão Thử vô thần, khí tức yếu ớt, trong cổ họng phát ra thanh âm xì xào , sinh cơ phi tốc trôi qua!

“Ha ha, chết đi cho ta!”

Nam tử áo đen xa xa nhìn thấy, trong mắt lập tức lóe lên sát cơ .

Cái Hoàng Mao Lão Thử này tuy chỉ còn kéo dài một hơi tàn, nhưng dù sao cũng là Nhị kiếp Tán Tiên.

Không thừa này cơ hội tốt đem nó diệt sát, ai biết nó còn có cái thủ đoạn bảo vệ tánh mạng , tìm được đường sống trong chỗ chết gì.

Nếu thực như vậy, liền là bỏ qua cơ hội tốt rồi!

Oanh!

Nam tử áo đen vung bàn tay lên, lập tức một đạo khí mang màu đen kích xạ mà ra, tại giữa không trung hóa thành lợi kiếm, hướng phía đầu Hoàng Mao Lão Thử bổ xuống!

Bá!

Ở thời khắc lợi kiếm màu đen này , sắp cắt mất đầu của Hoàng Mao Lão Thử, thân hình hấp hối của Hoàng Mao Lão Thử , lại bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa!

“n?”

Nam tử áo đen thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

“Chuyện gì xảy ra?!!!”

“Chẳng lẽ, thật sự bị nó chạy thoát!”

vẻ mặt nam tử áo đen đề phòng, vội vàng tìm nhìn qua mọi nơi , lại phát hiện ở đâu còn có bóng dáng của Hoàng Mao Lão Thử ?

“Tiểu tử, có thể thấy rõ cái Hoàng Mao Lão Thử kia , chạy đi nơi nào không?”

Nam tử áo đen cấp tốc hét lớn một tiếng, hướng phía Lâm Hải hỏi thăm.

Dù sao, cái ảo trận vây khốn Hoàng Mao Lão Thử này, là do pháp bảo của Lâm Hải bố trí xuống.

Lâm Hải tất biết rõ nơi Hoàng Mao Lão Thử hạ lạc.

“Bị ta thu rồi!” Lâm Hải nhàn nhạt đáp.

“Cái gì?!” Nam tử áo đen chấn động, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng.

“Cái gì gọi là bị ngươi thu, nói rõ ràng!” Nam tử áo đen quát lên.

“Cùng ngươi không quan hệ!”

“Ngươi!” một câu cùng ngươi không quan hệ của Lâm Hải , đem nam tử áo đen nghẹn quá sức, trong nội tâm tức giận một tiếng !

Hít sâu mấy hơi, mới đưa hỏa khí đè xuống, trong lòng thầm mắng một tiếng .

“Đậu phộng, một hồi sẽ để ngươi hối hận!”

“Nợ mới nợ cũ, lão tử cùng tính một lượt với ngươi !”

trong mắt nam tử áo đen lóe lên sát cơ rồi biến mất, sau đó đem ngữ khí phóng thấp, ha ha cười cười.

“Thật sự là từ xưa anh hùng xuất thiếu niên a, tiểu huynh đệ quả nhiên rất cao minh, lại để cho người bội phục!”

“Nếu Hoàng Mao Lão Thử đã bị thu phục, kính xin tiểu huynh đệ, thu cái pháp bảo này lại đi!”

Lâm Hải nghe được, thì là sững sờ, kỳ quái hỏi.

“Thu pháp bảo làm gì vậy?”

Phốc!

Nam tử áo đen nghe xong, thiếu chút nữa tức điên rồi.

Ngươi con mẹ nó không biết rõ còn cố hỏi sao?

Tuy Hoàng Mao Lão Thử bị ngươi thu, nhưng lão tử không phải còn bị nhốt sao?

Đem phẫn nộ trong nội tâm lại áp xuống , nam tử áo đen tận lực dùng lời nói ôn tồn nhỏ nhẹ nói.

“Tiểu huynh đệ nói đùa, thu pháp bảo, tự nhiên là thả ta đi ra?”

Lâm Hải nghe xong, lại càng kỳ quái, mang theo mỉa mai thật sâu , liếc nhìn nam tử áo đen, xem thường nói ra.

“Ai nói ta muốn thả ngươi đi ra?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, sắc mặt nam tử áo đen đột nhiên biến đổi, mặt mũi tràn đầy chấn kinh!

Chương 2236: Một mũi tên nổ đầu

“Ngươi có ý tứ gì?!”

Nam tử áo đen quát lớn một tiếng , trong lòng bỗng nhiên bay lên dự cảm bất thường!

Lâm Hải thì là nhếch khóe miệng lên, lạnh lùng nói.

“Ta có ý tứ gì, ngươi rất nhanh sẽ biết!”

Hô ~~~

tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, mười một khỏa Địa Sát Tinh Thần kia, bỗng nhiên tách ra hào quang, mang theo khí tức cường đại giống như dễ dàng phá hủy mọi thứ, hướng phía nam tử áo đen ầm ầm rơi xuống!

“Tiểu tử, ngươi dám!”

Nam tử áo đen thấy thế, lập tức gầm lên giận dữ, lộ ra mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

Gã không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà thật sự hướng gã hạ thủ.

Bây giờ, bản thân gã bị trọng thương, so sánh cùng thời điểm thực lực đỉnh phong, mười không còn một.

Vừa rồi, lại đại chiến một phen cùng ảo ảnh của Hoàng Mao Lão Thử , chân nguyên hao tổn không ít.

Giờ phút này, sớm đã đến mức nỏ mạnh hết đà.

Thấy Lâm Hải bỗng nhiên làm khó dễ, nam tử áo đen quả thực vừa sợ lại hãi, rốt cục lộ ra sợ hãi thật sâu.

Nhưng mà, đã không có thời gian lại để cho gã đi nghĩ nhiều rồi.

mười một ngôi sao kia , mang theo xu thế khủng bố phá hủy mọi thứ, đã gào thét tới!

“Cút ngay!”

Nam tử áo đen khàn cả giọng hét lớn một tiếng, huy động cánh tay, đạo đạo hắc mang chống cự công kích của ngôi sao !

Thân thể bị lực trùng kích cực lớn của ngôi sao , va chạm liên tiếp lui về phía sau, khí huyết lăn lộn, thương thế chưa lành lập tức lại chuyển biến xấu!

“Hỗn đản, nếu không dừng tay, ta với ngươi không đội trời chung!”

khóe mắt nam tử áo đen muốn nứt, một bên chống cự công kích, một bên hung ác rống giận.

nhưng ánh mắt Lâm Hải vẫn lạnh như băng, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể mình , chỉ có thể ở chèo chống Tinh La Bàn thêm một phút đồng hồ thời gian.

ở trong một phút đồng hồ , nếu như vẫn không thể đem nam tử áo đen diệt sát, chỉ sợ muốn thất bại trong gang tấc rồi!

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, thân ảnh của A Hoa , lần nữa xuất hiện trước người.

“A Hoa, ta yểm hộ ngươi, lao lên bắt lấy gã!”

“u rồi!” A Hoa đáp ứng một tiếng, vèo cái hướng phía nam tử áo đen thoáng qua.

Cùng lúc đó, Lâm Hải đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay, lần nữa hoán đổi thành Trục Nhật Cung!

Đồng thời, ba đạo mũi tên màu vàng kim, đã khoác lên trên cung.

“Xem tên!!!”

Lâm Hải quát chói tai một tiếng!

Bá bá bá!

Mũi tên màu vàng kim phá không mà ra, mang theo khí tức lăng lệ ác liệt vô cùng, hướng phía nam tử áo đen phóng tới.

trên tay Lâm Hải không ngừng, đồng thời khi mũi tên bắn ra , lại là có ba đạo mũi tên, xuất hiện trong tay, phi tốc bắn ra!

Sưu sưu sưu sưu vèo!

Nhất thời, đầy trời đều vầng sáng màu vàng kim óng ánh xẹt qua, giống như mưa sao chổi sáng chói trong bầu trời đêm, phô thiên cái địa giống như hướng phía nam tử áo đen kích bắn đi!

“Hỗn đản!”

Nam tử áo đen nhìn mũi tên chạy như bay trong bầu trời đêm kia, sợ tới mức ứa ra mồ hôi lạnh , tức giận mắng không thôi!

mười một ngôi sao này , dĩ nhiên khiến gã luống cuống tay chân, đáp ứng không xuể.

Bâu giờ, đầy trời tiễn vũ đánh úp lại, càng làm cho gã đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương, lập tức lâm vào nguy cơ!

Bất đắc dĩ, nam tử áo đen đưa cánh tay múa ra tàn ảnh liên tục, khói đen ngập trời hóa thành khí mang sắc bén giống như là thân đốt, hợp lực chống cự ngôi sao cùng mũi tên công kích.

Một bên bị xung kích liên tiếp lui về phía sau, lảo đảo không thôi, một bên khóe miệng chảy ra vết máu, thương thế trước đó càng thêm chuyển biến xấu!

Đột nhiên, một cảm giác khiến nam tử áo đen sởn hết cả gai ốc, từ dưới thân thể của gã, bay lên.

Còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, một đạo tiếng cười cực kỳ hèn mọn bỉ ổi, đột nhiên vang lên!

“Nha nha phi, xem cẩu gia bạo điểu của ngươi !”

Ngay sau đó, một cỗ đau nhức kịch liệt đến tan nát cõi lòng , từ dưới đũng quần nam tử áo đen truyền đến.

Cái cỗ đau nhức kịch liệt căn bản không thể chịu đựng được này, lại để cho nam tử áo đen lập tức kêu đau một tiếng , kêu thảm thiết liên tục!

“A!!!”

Dù nam tử áo đen có thực lực Nhị kiếp Tán Tiên, chỗ hiểm bị nghiền nát, cũng khiến cho gã lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng, đau gần muốn hôn mê!

“Cút!!!”

Nam tử áo đen đau nhức rống một tiếng, đưa tay hướng phía dưới đập đi!

“Ai u má ơi, đau chết cẩu gia á!”

thân hình của A Hoa , trực tiếp bị đập bay đi ra ngoài, nhưng mà càng thêm đau đớn kịch liệt, lại làm cho nam tử áo đen thống khổ!

“A!!!!”

tiếng kêu thảm thiết cực kỳ bi thảm , vang vọng khắp nơi.

Nam tử áo đen chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đau suýt nữa muốn sặc khí.

Trong thoáng chốc, một đạo vầng sáng màu vàng kim bỗng nhiên phi tốc phóng đại ở trong mắt gã, này mới khiến nam tử áo đen đột nhiên cả kinh!

Sau đó, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu !

“Không, ngươi không thể giết ta, tỷ tỷ ta là Đại Trưởng lão của Ám Ma Tông !!!”

Phốc!

Một tiếng trầm đục, tiếng kêu hoảng sợ của nam tử áo đen im bặt mà dừng, bị Lâm Hải bắn một mũi tên xuyên đầu!!!

Phanh!

vầng sáng trong mũi tên màu vàng kim , lập tức tách ra, đem thân thể nam tử áo đen , quấy đến nát vỡ!

Nguyên Thần của nam tử áo đen , mang theo sợ hãi thật sâu, phiêu hốt mà đi, quay đầu bỏ chạy.

Lại vừa vặn bị một ngôi sao trụy lạc, trực tiếp đập trúng, giống như một cái bánh nướng, dán tại trên mặt đất!

Nguyên Thần của nam tử áo đen, trong khoảnh khắc trở nên trong suốt, chỉ còn lại có hai cái tròng mắt, lóe ra vô tận cừu hận!

“Tiểu tử, ta cùng với tỷ tỷ ta là một thai song sinh, ta vừa chết tỷ tỷ ta lập tức sẽ biết được, nàng nhất định sẽ tới tìm ngươi!”

“A... Ta không muốn chết a!!!”

Phanh!

Nguyên Thần của nam tử áo đen, đột nhiên nổ tung, tiêu tán tại chính giữa không khí .

Đến tận đây, nam tử áo đen cảnh giới Nhị kiếp Tán Tiên, hình thần câu diệt!

“Thu!”

Lâm Hải đưa tay nhất chỉ, đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh trên không trung , thu về bên trong tay , thầm hô một tiếng may mắn!

Lúc này đây, thật sự là thật nguy hiểm, nếu như nam tử áo đen còn không chết, chỉ sợ Tinh La Bàn liền cả nửa phút đều chống đỡ không nổi rồi.

Cảm ứng thoáng một phát Tinh Thần Chi Lực đã rỗng tuếch trong cơ thể mình , Lâm Hải không khỏi buồn cười một hồi.

Xem ra, chỉ có thể coi là nam tử áo đen xui xẻo.

Đối với uy hiếp trước khi chết của nam tử áo đen, Lâm Hải càng là bĩu môi cười cười, không thèm để ý.

Chị của ngươi là Đại Trưởng lão mát xa tông ? Còn sẽ đến tìm ta?

trên mặt Lâm Hải , không khỏi hiện ra nụ cười tà tà cổ quái.

Đến tìm ca ca làm gì? làm mát xa miễn phí cho ca ca hay sao?

Lâm Hải không tự chủ được, tay niết cái cằm, xấu xa cười.

Cái kia ca ca là nên tiếp nhận, hay là không tiếp nhận đâu?

“Ba ba, ngươi cười thật hèn mọn bỉ ổi, thật dâm đãng a!” Một đạo thanh âm khiếp sợ, đột nhiên vang lên bên tai Lâm Hải .

Sau đó, chỉ thấy A Hoa hai mắt trợn tròn xoe, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy kỳ quái.

“Ngươi nói cho ta biết, lúc trước trong óc của ngươi, đang suy nghĩ gì?”

“Nghĩ con em ngươi!” Lâm Hải đưa tay cho A Hoa một cái tát, sau đó mới mang theo quan tâm hỏi.

“Ngươi cái con chó chết tiệt này , rất kháng đánh a, không có sao chứ?”

A Hoa nghe xong lời này, khóe miệng co lại, lập tức sẽ khóc rồi.

“Như thế nào không có việc gì, đều nhanh đau chết mất!”

“Tuy A Hoa ta thân cường thể cường tráng, bền bỉ hữu lực, nhưng ba ba ngươi cũng không thể chơi ta như vậy à!”

“Không được,tiểu tâm linh yếu ớt của ta đã nhận lấy tổn thương thật lớn, không có mười tiểu mẫu cẩu, thì không cách nào an ủi bị thương của ta rồi.”

Ông!

A Hoa còn chưa nói xong, trực tiếp bị Lâm Hải thu vào Luyện Yêu Hồ.

cái con chó chết tiệt này còn có thể ba hoa như vậy, xem xét tựu là không có chuyện gì, muốn an ủi, tiễn đưa ngươi choáng nha tìm Tiểu Hồng đi!

Bất quá, thuộc tính nghịch thiên làm sao đều đánh không chết này của A Hoa, lại để cho Lâm Hải kinh ngạc không thôi!

Xem ra, về sau không thể cứ để cho A Hoa ở trong Luyện Yêu Hồ hưởng phúc rồi.

Chờ gặp lại đến địch nhân cường đại, trực tiếp đem con chó này gửi đi ra, hiển nhiên thành một cái tấm chắn đánh không nát a!

trên mặt Lâm Hải không khỏi hiện ra một tia cười xấu xa nhìn có chút hả hê, lại để cho A Hoa mới vừa quay về Luyện Yêu Hồ , toàn thân giật mình một cái.

“Nha nha phi, như thế nào lạnh như vậy a, đáng tiếc không có tiểu mẫu cẩu ôn hòa ôm ấp hoài bão, cẩu gia thật đáng thương a!”

Hoàng Mao Lão Thử bị Lâm Hải thu phục, nam tử áo đen cũng bị diệt sát, trong thông đạo lập tức khôi phục bình tĩnh!

Lâm Hải hít sâu một hơi, ánh mắt ngưng lại, nhìn qua hướng phía trước.

“Không biết phía trước, sẽ là tình huống như thế nào, để đạt được mục đích, vẫn là hỏi hỏi cái Hoàng Mao Lão Thử kia đã , rồi lại tiếp tục đi về phía trước a!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, cũng tiến vào trong Luyện Yêu Hồ.

Chương 2237: Ma khí, U Hồn Nộ!

“Tiên Nhi, cung nghênh chủ nhân!”

Lâm Hải vừa tiến vào Luyện Yêu Hồ, Tiên Nhi đã cung kính chạy ra đón chào.

“Cái Hoàng Mao Lão Thử kia đâu?” Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi cười cười, hỏi.

“Hoàng Mao Lão Thử thương thế quá nặng, đang khôi phục tại bên cạnh Nguyệt Hồ !”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, ý niệm khẽ động, đã đến bên cạnh Nguyệt Hồ .

Đã thấy Hoàng Mao Lão Thử hình thể cực lớn , đang nhắm nghiền hai mắt, ngồi ở bên cạnh Nguyệt Hồ.

Toàn thân bị một tầng hào quang màu vàng đất nhàn nhạt vờn quanh, trên đỉnh đầu có một quả cầu ánh sáng lơ lửng màu vàng đất lớn cỡ bóng đá .

Chỉ có điều, quả cầu ánh sáng màu vàng đất lúc này có hào quang ảm đạm, lúc sáng lúc tối, năng lượng suy yếu, như một cái lão nhân sắp chết.

Lâm Hải liếc cái liền nhận ra, đó là hạt giống Thổ nguyên của Hoàng Mao Lão Thử .

“Quả nhiên bị thương không nhẹ a!”

Lúc Lâm Hải thu phục Hoàng Mao Lão Thử trước đó, Cửu Lê Hồ nhắc nhở, xác xuất thành công dĩ nhiên đạt đến một trăm phần trăm.

Cái này tại bên trong tất cả những lần Lâm Hải thu phục Yêu thú, còn là lần đầu tiên.

Đủ thấy một đao trước đó của Lâm Hải, đem cái Hoàng Mao Lão Thử này, chém thành cái trình độ gì.

“Ngươi có nghe hiểu được ta nói gì không?”

lông mày Lâm Hải nhíu lại, hướng phía Hoàng Mao Lão Thử, đạm mạc mở miệng nói.

Hoàng Mao Lão Thử cả kinh, cấp tốc mở mắt ra, khi thấy kẻ đứng trước mặt, thật sự là Lâm Hải đã đao bổ chính mình, lập tức giận tím mặt.

Rống!!!

Tiếng gầm lên giận dữ truyền đến, sát khí trên người Hoàng Mao Lão Thử cuồn cuộn, muốn hướng phía Lâm Hải ra tay!

“n?!”

Lâm Hải thấy thế, con mắt mạnh mẽ trừng, lập tức một cỗ uy áp kinh khủng , hàng lâm tại trên người Hoàng Mao Lão Thử .

Oanh!

đầu của Hoàng Mao Lão Thử ông một tiếng, hoảng sợ biến sắc, bỗng nhiên cảm thấy linh hồn đều run rẩy lên, trong nội tâm đột nhiên bay lên bản năng sợ hãi.

Giờ khắc này, nó nhìn về phía Lâm Hải, phảng phất như đối mặt với chúa tể của cái thế giới này, linh hồn thoáng cái trở nên nhỏ bé như là bụi bậm

Dù là một cái ý niệm trong đầu Lâm Hải , tựa hồ cũng có thể cho nó tan thành mây khói!

Không khỏi, toàn thân Hoàng Mao Lão Thử run rẩy, mắt lộ vẻ sợ hãi, đối với Lâm Hải chỉ còn lại có kính sợ thật sâu !

Phù phù!

thân hình cực lớn của Hoàng Mao Lão Thử , đột nhiên cúi đầu trên mặt đất, quỳ sát tại trước mặt Lâm Hải.

Cái loại sợ hãi cực lớn khi tánh mạng bị khống chế này, lại để cho Hoàng Mao Lão Thử lạnh run, liền dũng khí liếc mắt nhìn Lâm Hải cũng không có!

“Đứng lên đi!”

thanh âm đạm mạc của Lâm Hải vang lên, rơi vào trong tai Hoàng Mao Lão Thử, lại giống như âm thanh của tự nhiên, một hồi khoan khoái dễ chịu.

Chít chít chít chít!

Cố lấy dũng khí ngẩng đầu, Hoàng Mao Lão Thử hướng phía Lâm Hải thét lên một hồi, mặt mũi tràn đầy thụ sủng nhược kinh.

Lâm Hải thì là chau mày, hơi bất mãn, nhàn nhạt hỏi.

“Ngươi không biết nói tiếng người?”

Hoàng Mao Lão Thử khẽ giật mình, sau đó sẽ lắp bắp ngôn ngữ nói.

“Biết nói, nhưng phi thường không quen!”

“Không quen?” Lâm Hải chắp tay sau lưng, dùng ngữ khí từ trên cao nhìn xuống nói.

“Ta mặc kệ ngươi trước kia có quen hay không, nhưng từ hôm nay trở đi, đừng cho người nghe được cái thanh âm chít chít chít chít kia của ngươi , tâm phiền!”

“Vâng!” Hoàng Mao Lão Thử sợ tới mức câm như hến, toàn thân giật mình một cái, vội vàng đáp ứng nói.

Lâm Hải lúc này mới thoả mãn nhẹ gật đầu, “Ngươi tên là gì?”

Hoàng Mao Lão Thử lắc đầu, “Không có tên!”

“Không có tên?” Lâm Hải lã chã bật cười, không thể tưởng được cái Hoàng Mao Lão Thử này, tu vi đều đã đến Nhị kiếp Tán Tiên, thậm chí ngay cả cái tên cũng đều không có.

Hỗn được cũng đủ thảm đó a!

“Đã như vầy, từ nay về sau, ngươi kêu Đại Hoàng a!”

trên mặt Đại Hoàng lập tức vui vẻ, hướng phía Lâm Hải lần nữa cung kính bái xuống.

“Đại Hoàng, tạ chủ nhân ban tên cho!”

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó lông mày lại là nhíu một cái.

Cái Hoàng Mao Lão Thử này , hình thể tại trong Yêu thú tuy thuộc về nhỏ bé, nhưng đối với chính mình còn là quá cao một ít.

Chính mình cũng không thể một mực ngửa đầu nói chuyện với nó a!

“Tiện nghi cho ngươi rồi!”

Lâm Hải vẫy tay một cái, một cây Hóa Hình Thảo, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Cái đồ chơi này mặc dù đối với Yêu thú vô cùng trân quý, nhưng tại chỗ lão Đông Hải Long Vương kia là nhiều vô số kể.

Lâm Hải trước đó một lần duy nhất cùng Đông Hải lão Long Vương, muốn chừng trên trăm gốc, bố thí cho Đại Hoàng một cây, cũng không coi vào đâu.

“Ăn nó đi!”

Lâm Hải đem Hóa Hình Thảo, đưa tới trước mặt Đại Hoàng.

Đại Hoàng sững sờ, tiếp nhận Hóa Hình Thảo, có chút khiếp đảm mà hỏi.

“Chủ nhân, cái này, đây là cái gì à?”

“Hóa Hình Thảo, sau khi ăn hết, có thể cho ngươi sớm hóa hình!”

“Thật sự?!” Đại Hoàng nghe được, mặt mũi lập tức tràn đầy cuồng hỉ, nhìn chằm chằm vào Hóa Hình Thảo, hai mắt ứa ra ánh sáng!

Hóa hình a, đây cơ hồ là mộng tưởng của toàn bộ Yêu thú!

Đáng tiếc, nếu muốn hóa hình bằng thực lực, nhất định phải là Thiên Tiên hoặc là đã ngoài Tam kiếp Tán Tiên mới có thể làm được.

Đối với bọn họ những Yêu thú phía dưới Nhị kiếp Tán Tiên này , quả thực xa không thể chạm, cuối cùng cả đời đều chưa hẳn có thể thực hiện.

Không thể tưởng được, bị đần độn u mê kéo vào cái phiến thế giới này, kẻ từng đã là cừu địch hiện tại thành chủ nhân, thật không ngờ lại hào phóng ban thưởng Hóa Hình Thảo!

nội tâm Đại Hoàng kích động, quả thực không cách nào nói nên lời, cái này thật đúng là nhân họa đắc phúc a!

Há miệng ra, Đại Hoàng không chút do dự liền đem Hóa Hình Thảo nuốt xuống!

Lâm Hải hiện tại chính là chủ nhân của phiến thế giới này , một cái ý niệm trong đầu cũng có thể khống chế sinh tử của nó.

Nếu muốn hại nó, căn bản không cần phiền toái như thế, vì thế Đại Hoàng đối với Lâm Hải, không có một tia hoài nghi!

Hóa Hình Thảo vừa vào miệng liền tan, lập tức có một cỗ dòng nước ấm chạy toàn thân, thoải mái nói không nên lời .

thân hình Hoàng Mao Lão Thử không tự chủ được mà ngồi xuống, chân nguyên tự động vận chuyển, bắt đầu hấp thu năng lượng của Hóa Hình Thảo .

Lâm Hải chắp tay sau lưng, trên mặt hiển hiện một vòng dáng tươi cười.

Rất nhanh, chính mình lại thêm một cái thuộc hạ là Nhị kiếp Tán Tiên rồi, thật tốt!

Hoàng Mao Lão Thử hấp thu Hóa Hình Thảo, Lâm Hải vẫy tay, một cái vật đen như mực có hình bình, bay đến trong lòng bàn tay.

Đúng là bảo vật của nam tử áo đen đã bị Lâm Hải giết chết kia .

Lâm Hải ý niệm khẽ động, tin tức về cái bình này, xuất hiện trong đầu.

Tên Pháp bảo : U Hồn Nộ (ma khí do Thượng Cổ đại ma Xi Vưu tế luyện , có thể ẩn chứa u hồn, phóng thích tấn công địch, cấp bậc cùng uy lực của ma khí, theo thực lực u hồn tăng cường mà tăng cường)

đẳng cấp pháp bảo : Ma khí Trung phẩm

thuộc tính pháp bảo : Ám

đặc hiệu của pháp bảo : Phệ Hồn (Khi u hồn bên trong bình tiến vào trạng thái cuồng bạo, sẽ tiến hành thôn phệ đối với linh hồn địch nhân, giúp bản thân cường đại, xác suất gây ra là một phần trăm)

“Dĩ nhiên là Ma khí của Xi Vưu !!!” hai mắt Lâm Hải lập tức tỏa sáng, thật đúng là kinh hỉ ngoài ý muốn a!

Không thể tưởng được cái pháp bảo tiện tay đoạt đến này, lại có địa vị lớn như thế!

Chẳng những xuất ra từ tay của Thượng Cổ đại ma Xi Vưu, uy lực cũng là tương đối bá đạo!

Nhất là đặc hiệu Phệ Hồn của pháp bảo , thế nhưng mà trực tiếp tiến hành công kích đối với linh hồn, một khi gây ra, lại để cho người căn bản không cách nào phòng ngự.

Đáng sợ hơn chính là, thôn phệ linh hồn của địch nhân , còn có thể cường đại thực lực của bản thân u hồn bên trong bình.

Điều này hiển nhiên là một kiện pháp bảo kiểu phát triển, có thể nói uy lực vô cùng, không có hạn mức cao nhất!

“Xem ra, chính mình cùng cái Xi Vưu này, thật đúng là có duyên!”

Lâm Hải chẳng những tu hành Hóa Ma Đại Pháp của Xi Vưu , hôm nay càng là đã nhận được Ma khí của Xi Vưu , sao lại không có lý do luyện hóa?

“Đi!”

hai ngón Lâm Hải khép lại, đột nhiên quát nhẹ một tiếng, hướng phía U Hồn Nộ nhất chỉ, lập tức một đạo ma khí màu đen kích xạ mà ra!

Luyện hóa Ma khí của Xi Vưu , tự nhiên phải dùng tâm pháp của Xi Vưu, như vậy đủ để làm chơi ăn thật!

“Kiệt!!!”

trong U Hồn Nộ lập tức truyền đến một tiếng quái gọi thê lương , như khóc như than.

Nam tử áo đen vừa chết, cái U Hồn Nộ này dĩ nhiên thành vật vô chủ, u hồn bên trong, há lại để cho người khác tùy ý luyện hóa?

Lập tức, một đạo bóng dáng tựa như là u linh từ đó phiêu đãng mà ra, hướng phía Lâm Hải giương nanh múa vuốt, liền đánh tới!

Chương 2238: Kinh hỉ liên tục!

Lâm Hải thấy thế, lông mày nhíu lại, đột nhiên quát chói tai.

“Nghiệp chướng ngươi dám!”

Ông!

Nhất thời, ma khí đầy trời , rậm rạp giống như tơ nhện, lập tức phi tốc ngưng tụ, đem du hồn gắt gao cuốn lấy!

“Kiệt!!!”

Du hồn hét lên một tiếng điên cuồng, nhưng sau đó cái thân ảnh giống như hư ảo kia lại run lên bần bật, sau đó trong mắt đột nhiên lộ ra thần sắc vô cùng tham lam!

“Rống!!!”

Sau đó, du hồn rống to một tiếng, mặc dù không có thần thức, lại như cũ có thể nhìn thấy, cái biểu lộ kích động phấn khởi kia .

Đối với ma khí màu đen đem nó gắt gao cuốn quanh, chẳng những không kháng cự, ngược lại giống như mỹ thực làm cho người thèm thuồng, điên cuồng hấp thu lại!

“Ồ?”

Lâm Hải lập tức cảm thấy một hồi ngạc nhiên, bất quá rất nhanh liền lại thoải mái.

Cái U Hồn Nộ này chính là Ma khí của Xi Vưu , lúc Xi Vưu sống, không biết dùng ma khí của bản thân , tế luyện bao nhiêu năm tháng.

Nên cái u hồn trước mặt này , tất nhiên đối với ma khí của Xi Vưu quen thuộc đến không thể lại quen thuộc hơn.

Hôm nay, chính mình thi triển Hóa Ma Đại Pháp, đối với nó tiến hành luyện hóa, ma khí phóng thích ra không khác gì cùng Xi Vưu.

Cái u hồn này cảm thụ khí tức vô cùng quen thuộc đã lâu, tự nhiên cực kỳ hưng phấn!

Ông!

U hồn bị ma khí màu đen vờn quanh, một bộ trạng thái hưởng thụ, trong khoảnh khắc đã buông tha cho chống cự.

Lâm Hải luyện hóa cái U Hồn Nộ này, không còn có một tia cản trở, quả thực dị thường thuận lợi.

Sau nửa canh giờ, u hồn phát ra quang mang u ám, khói đen bốc lên, khiến cho xung quanh một mảnh âm trầm khủng bố!

Cái u hồn kia vờn quanh xoay quah tại đỉnh đầu Lâm Hải , trong không khí âm phong gào thét, như là ma quỷ gào khóc, thật là làm cho người sởn hết cả gai ốc!

Nhưng mà, trong lòng Lâm Hải vui vẻ!

“Thành!”

Lâm Hải rõ ràng cảm ứng được, tinh thần của mình, dĩ nhiên cùng cái U Hồn Nộ này chặt chẽ câu thông, hòa thành một thể!

Từ nay về sau, cái pháp bảo này đã do chính mình khống chế.

Leng keng!

Cái lúc này, trong đầu Lâm Hải, vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

Pháp bảo U Hồn Nộ luyện hóa thành công.

Leng keng!

Pháp bảo U Hồn Nộ được Hóa Ma Đại Pháp uẩn dưỡng, cấp bậc đạt được tăng lên, đẳng cấp trước mắt là Ma khí Thượng phẩm!

“Ngọa tào, thăng cấp rồi!!!”

sau khi Lâm Hải nghe được một đầu tin tức này, quả thực mở cờ trong bụng, cuồng hỉ không thôi!

Thật không nghĩ tới, trong quá trình chính mình luyện hóa U Hồn Nộ , bởi vì nguyên nhân thi triển Hóa Ma Đại Pháp , trực tiếp khiến nó thăng một cấp, đạt đến Ma khí Thượng phẩm!

“Thoải mái, thật sự là thoải mái a!!!”

Cái này thật đúng là một cái niềm vui ngoài ý muốn.

U Hồn Nộ là do Xi Vưu dùng Hóa Ma Đại Pháp luyện ra, hôm nay lần nữa hấp thu ma khí của Hóa Ma Đại Pháp , đồng tông đồng nguyên, vô cùng phù hợp.

Xem ra, về sau sự phát triển của U Hồn Nộ, tất sẽ phi thường thuận lợi!

“Thu!”

Lâm Hải nhẹ giọng quát, cái u hồn kia liền bay trở về ở bên trong bình , khói đen tiêu tán, U Hồn Nộ bay trở về trong tay Lâm Hải.

“bảo vật tốt !”

Lâm Hải dùng tay vuốt ve nhẹ một phen, nội tâm cực kỳ thoả mãn.

“Chủ nhân!”

Đột nhiên, Tiên Nhi xuất hiện tại bên cạnh Lâm Hải, mang trên mặt một tia kích động.

“Làm sao vậy, Tiên Nhi?” Lâm Hải một hồi kinh ngạc, Tiên Nhi luôn luôn ôn nhu đoan trang, có rất ít thời điểm kích động.

“Hồi chủ nhân, ngay tại vừa rồi, Khu vực luyện khí của Không Gian Hỗn Độn , có nhắc nhở mới!”

“A?” Lâm Hải lập tức nhíu lông mày lại, hưng phấn lên.

“Qua xem!”

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải mang theo chờ mong thật sâu, hướng phía Khu vực luyện khí của Không Gian Hỗn Độn mà đi.

Cái Khu vực luyện khí của Không Gian Hỗn Độn cũng cực kỳ khủng khiếp a.

Băng Sương Chi Nhận cảu chính mình , lần trước chính là ở chỗ này một lần nữa luyện hóa, đã nhận được tăng cường thật lớn !

Chẳng những ở bên trên cấp bậc từ Tiên khí trực tiếp thăng lên đến Thần khí, đã nhận được tăng lên thuộc về.

Hơn nữa, đặc hiệu Đóng Băng của pháp bảo , càng là từ tỷ lệ gây ra một phần trăm, ngạnh sanh sanh tăng nghịch thiên lên tới mười phần trăm!

Cái này đối với mấy lần chiến đấu sắp tới của Lâm Hải , thế nhưng mà phát huy tác dụng cực kỳ mấu chốt!

Khiến thực lực của Lâm Hải, trực tiếp lên một cái bậc thang lớn!

Hôm nay, cái Khu vực luyện khí một mực yên lặng này , lần nữa xuất hiện tin tức nhắc nhở, Lâm Hải có thể nào không thích!

trong nháy mắt, Lâm Hải liền đã đến phía trước Khu vực luyện khí, cấp tốc ngẩng đầu nhìn lại!

Đã thấy hai cái khung vuông hư ảnh bị hào quang sáng chói vờn quanh, lóe ra lúc sáng lúc tối.

trên không của khung vuông , là một hàng chữ màu vàng kim đặc biệt chói mắt!

“Kiểm tra đo lường đến vật thể có độ dung hợp đạt tới một trăm phần trăm, có muốn dung hợp không?”

“Ngọa tào, một trăm phần trăm!!!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, thậm chí hoài nghi mình có phải nhìn lầm rồi hay không !

Vậy mà sẽ có thứ đồ vật đạt tới độ dung hợp một trăm phần trăm ? Đây quả thực có thể nói là nghịch thiên a!

Há có đạo lý không dung hợp ?

“Dung hợp!”

Lâm Hải không chút do dự, lựa chọn có!

Vèo!

Lâm Hải vừa làm ra quyết định, U Hồn Nộ còn cầm trong tay, đột nhiên rời tay mà bay, tiến nhập vào bên trong một cái khung vuông trong đó!

“Ha ha, dĩ nhiên là U Hồn Nộ!”

hai mắt Lâm Hải nhịn không được tỏa sáng, trách không được nhắc nhở của Khu vực luyện khí , đột nhiên xuất hiện đấy.

Náo loạn cả buổi, là vì cái U Hồn Nộ vừa mới bị luyện hóa này a!

Chỉ là không biết, một kiện vật phẩm còn lại, sẽ là cái gì?

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, trước mắt đột nhiên xẹt qua một đạo vầng sáng, sau đó có một vật bay vào một cái khung vuông khác !

“Khủng Cụ Chi Nhãn!!!”

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, sau đó hai mắt tỏa sáng, phát hiện dĩ nhiên là Khủng Cụ Chi Nhãn lấy được từ trong vầng sáng bảy màu !

“Trách không được độ dung hợp là một trăm phần trăm , đều là Ma khí, cũng là xứng!”

Đinh!

“Phải chăng bắt đầu dung hợp?”

Bắt đầu!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, U Hồn Nộ cùng Khủng Cụ Chi Nhãn, đột nhiên cấp tốc chớp động.

Đồng thời, một cái thanh tiến độ máy tính lập lòe hào quang, bắt đầu phi tốc đọc đầu!

Lâm Hải nhìn thanh tiến độ máy tính, nội tâm không khỏi tràn đầy chờ mong!

lúc trước dung hợp Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, liền từ Tiên Khí tiến hóa thành Thần khí, đã xảy ra biến hóa chất !

dung hợp U Hồn Nộ cùng Khủng Cụ Chi Nhãn , có lẽ cũng sẽ không chênh lệch a?

Dù nói thế nào, đẳng cấp hiện tại của U Hồn Nộ , cũng đã đạt đến Ma khí Thượng phẩm rồi.

Không biết, có thể tiến hóa thành Thần khí hay không , vậy cũng ngưu bức đại phát!

tốc độ của thanh tiến độ máy tính phi thường rất nhanh, liền một phút đồng hồ thời gian đều không tới, cũng đã hoàn toàn đọc xong!

Đột nhiên, một đạo vầng sáng bảy màu, rực rỡ tươi đẹp hoa mắt, tách ra tại Khu vực luyện khí !

U Hồn Nộ cùng Khủng Cụ Chi Nhãn, bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa!

Cùng lúc đó, một cái vật thể hình trăng lưỡi liềm, mặt ngoài lóe ra lưu quang màu đen , lơ lửng tại trên không!

“Chúc mừng ngươi, dung hợp thành công!”

“Ha ha, thành công rồi!” Lâm Hải đại hỉ, vẫy tay một cái đem U Hồn Nộ mới , nắm trong tay.

Đối với ngoại hình của U Hồn Nộ bị cải biến, Lâm Hải không thèm để ý, hắn hiện tại quan tâm, là U Hồn Nộ sau khi dung hợp , có biến thành Thần khí hay không !

Rất nhanh, tin tức mới của U Hồn Nộ , xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Tên pháp bảo : U Hồn Nộ

thuộc tính pháp bảo : Ám

đẳng cấp pháp bảo : Thần khí Hạ phẩm

Khí linh pháp bảo : Khủng Cụ Chi Nhãn

đặc hiệu của Pháp bảo :

1.Phệ Hồn (Khi u hồn bên trong bình tiến vào trạng thái cuồng bạo, sẽ tiến hành thôn phệ đối với linh hồn địch nhân, giúp bản thân cường đại, xác suất gây ra là mười phần trăm)

2.Sợ Hãi (biến ảo tràng cảnh khủng bố, ảnh hưởng tới thế giới tinh thần của địch nhân , khiến người bị kinh hãi mà tinh thần thác loạn, ngất thậm chí tử vong, tỷ lệ gây ra đặc hiệu, có quan hệ cùng lực tinh thần mạnh yếu của mục tiêu)

Nhìn tin tức nói rõ kỹ càng trong đầu kia, hai mắt Lâm Hải lập tức sáng lên, vô cùng kích động.

“Ha ha, Thần khí! Thật sự là biến thành Thần khí rồi!”

U Hồn Nộ chẳng những biến thành Thần khí, hơn nữa đặc hiệu cũng biến thành hai cái!

Điểm này Lâm Hải ngược lại không ngoài ý, hai cái đặc hiệu hoàn toàn là đặc hiệu điệp gia (*chồng lên) của U Hồn Nộ cùng Khủng Cụ Chi Nhãn .

Chính thức lại để cho Lâm Hải kinh hỉ chính là, giống như Băng Sương Chi Nhận, tỷ lệ gây ra Phệ Hồn , cũng thoáng cái đề cao đã đến mười phần trăm.

xác suất gây ra đã cải biến, thoáng cái đem giá trị thực dụng của Phệ Hồn , đề cao đến cấp độ mới!

Đinh!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải kích động hưng phấn, Khu vực luyện khí đột nhiên lần nữa phát sáng lên.

“Kiểm tra đo lường đến vật thể có độ dung hợp đạt tới tám mươi phần trăm , có muốn dung hợp không?”

Mẹ nó, còn có!!! Lâm Hải thoáng cái bị kinh hỉ liên tiếp mà đến , nện cho choáng luôn!

Chương 2239: Siêu cấp tự kỷ cuồng

“Dung hợp!”

Bực chuyện tốt này , Lâm Hải sao lại cự tuyệt?

Vèo!

Lâm Hải vừa làm ra lựa chọn, U Hồn Nộ trong tay, lần nữa đã bay trở về, đã rơi vào một cái bên trong khung vuông lập loè hào quang .

“Ngọa tào!” Lâm Hải quả thực không biết nên nói cái gì cho phải!

Mẹ nó, lại còn là thằng này, đùa giỡn còn rất nhiều a!

Vèo!

Cái lúc này, một đạo vầng sáng màu xanh da trời hiện lên, một kiện vật phẩm khác , cũng bay vào trong khung vuông bên cạnh U Hồn Nộ.

Thế nhưng mà Lâm Hải, vừa thấy vật ấy, lại ngây ngẩn cả người.

“Băng Sương Chi Nhận!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ!

Hắn nói cái gì cũng không nghĩ tới, cái thứ sẽ dung hợp cùng với U Hồn Nộ , vậy mà là pháp bảo chủ chiến của mình , Băng

Sương Chi Nhận!

“Một tiên một ma, điều này sao có thể!”

Lâm Hải quả thực không thể tưởng tượng, cẩn thận quan sát xuống, ngoại trừ ngoại hình bây giờ của U Hồn Nộ , cùng lưỡi đao của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao có chút tương tự ra, thì hai cái hàng này hoàn toàn không có đạo lý dung hợp a!

Nhưng, Khu vực luyện khí biểu hiện có thể dung hợp, tự nhiên không có giả!

Lâm Hải đột nhiên có chút kích động rồi, hai cái Thần khí, một tiên một ma, dung hợp được sẽ biến thành bộ dáng gì nữa?

“Phải chăng bắt đầu dung hợp?”

Cái lúc này, nhắc nhở của Khu vực luyện khí , lại một lần nữa xuất hiện.

“Dung hợp!”

Lâm Hải cắn răng một cái, lựa chọn dung hợp.

Ông!

Đột nhiên, quang mang màu đỏ chói mắt phát sáng lên, sau đó tiếng cảnh báo chói tai bén nhọn vang lên.

“năng lượng Hỗn Độn chưa đủ, dung hợp thất bại!”

“năng lượng Hỗn Độn chưa đủ, dung hợp thất bạiại!”

“năng lượng Hỗn Độn chưa đủ, dung hợp thất bại!”

Một hàng chữ to màu đỏ, tại trên không Khu vực luyện khí lóe lên, sáng rõ chướng mắt Lâm Hải một hồi .

“Đã thất bại? Năng lượng chưa đủ?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lập tức nhụt chí.

Mẹ nó, chơi ta rồi!

Ca ca con mẹ nó quần đều đã cởi, ngươi lại cho ta xem cái này?

Bất quá, cái năng lượng Hỗn Độn này , lại là cái quỷ gì?

Tựa hồ biết rõ suy nghĩ của Lâm Hải , Tiên Nhi ở một bên, bỗng nhiên dùng ngữ khí ôn nhu điềm tĩnh mở miệng nói.

“Chủ nhân, năng lượng Hỗn Độn là một lực lượng huyền diệu , khai thác Không Gian Hỗn Độn có thể thu hoạch năng lượng Hỗn Độn.”

“năng lượng mở ra Khu vực luyện khí trước đó, đã không đủ để chèo chống dung hợp hai kiện pháp bảo kia rồi!”

Nghe xong Tiên Nhi giải thích, Lâm Hải giờ mới hiểu được tới, cười khổ gật đầu .

“Thao, kích động không nửa ngày!”

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cùng U Hồn Nộ thu trở lại, Khu vực luyện khí cũng khôi phục bình tĩnh.

Tuy không có dung hợp thành công, nhưng ít ra Lâm Hải cũng biết, hai kiện pháp bảo kia là có thể dung hợp.

Bất quá, lại chỉ có thể đặt ở về sau rồi!

“Chít chít chít chít!!!”

Đúng lúc này, bên cạnh Nguyệt Hồ đột nhiên truyền đến một hồi tiếng kêu hưng phấn, lại để cho lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên.

“Hẳn là Đại Hoàng, hóa hình thành công rồi!”

Vèo!

Thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, rời khỏi Khu vực luyện khí, thẳng đến Nguyệt Hồ.

Vừa tới bên cạnh Nguyệt Hồ, liền nhìn thấy một cái nam tử trẻ tuổi dáng người nhỏ gầy, tặc mi thử nhãn, đang đứng tại bên hồ, đánh giá cái bóng của mình trong hồ, mặt mũi tràn đầy kích động.

“Wow, rất đẹp trai a!”

Ọe ~

Lâm Hải nghe nói như thế, thiếu chút nữa nhổ ra.

Cái này con mẹ nó là cái thẩm mỹ quan gì à? Lớn thành cái bức dạng này, cùng soái có một điểm dính dáng sao?

“Đại Hoàng?”

Lâm Hải đứng tại sau lưng nam tử trẻ tuổi, có chút không xác định hô.

Nam tử trẻ tuổi mạnh mẽ quay đầu lại, sau khi nhìn thấy là Lâm Hải, phù phù một tiếng quỳ xuống, mang theo cảm kích khó nói lên lời, hướng phía Lâm Hải dập đầu thật sâu !

“Đại Hoàng, tạ ân tái tạo của chủ nhân !”

Ai u ta đi!

Lâm Hải cái này khẳng định, nam tử trẻ tuổi quỳ ở trước mặt mình, chính là Đại Hoàng không thể nghi ngờ!

Không khỏi, Lâm Hải che cái trán, mặt mũi tràn đầy im lặng.

Mẹ nó, như thế nào xấu như vậy a, tặc mi thử nhãn, con mẹ nó so với Dương Hiển còn hèn mọn bỉ ổi hơn, thật sự là ảnh hưởng bộ mặt thành phố a!

“Thôi đi thôi đi!”

Lâm Hải vẻ mặt ghét bỏ phất phất tay, xem đều không muốn liếc nhiều y thêm một cái rồi.

“Tạ chủ nhân!”

Đại Hoàng từ trên mặt đất đứng lên, tiến tới bên người Lâm Hải, hưng phấn nói.

“Chủ nhân, thật không nghĩ tới, ta đây sau khi biến hóa, lại lớn lên đẹp trai như vậy!”

Ọe ~

Lâm Hải lập tức lại là một hồi buồn nôn, trong bụng dời sông lấp biển.

vẻ mặt toét miệng im lặng nhìn Đại Hoàng, vô cùng đồng tình mà hỏi.

“Huynh đệ, bị mù lúc nào vậy?”

“Mù? Không mù a, chủ nhân ngươi xem đôi mắt to của ta , có thấy giống ngôi sao sáng chói trong bầu trời đêm không?!”

Ọe ~~~

Lâm Hải thật sự nhịn không được, một bên nôn ọe một bên chạy như điên, rơi lệ mặt mũi tràn đầy.

“Chịu không được rồi!”

“Chủ nhân, ngươi chạy cái gì a, chẳng lẽ ngươi nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của ta, cảm thấy tự ti?”

mặt mũi Đại Hoàng tràn đầy kỳ quái, hướng phía Lâm Hải đuổi đi theo, một bên truy một bên hô.

“Chủ nhân, kỳ thật ngươi không cần như vậy, ta không có kỳ thị ngươi!”

“Ngươi dừng lại, xem thật kỹ mắt to của ta a!”

“Phi, cút xa một chút cho ta, ngươi cái Siêu cấp tự kỷ cuồng này !” Lâm Hải quả thực điên rồi!

Con mẹ nó liền hai cái mắt như hạt đậu đỏ, trợn tròn mới lớn cỡ đậu nành, lại còn đòi so với ngôi sao?

Ai con mẹ nó cùng dũng khí của ngươi a, còn cho rằng ca ca tự ti?

Hai người một mực chạy hai ba vòng vòng quanh Nguyệt Hồ mới ngừng lại được, cách xa nhau một trượng mà đứng.

“Chủ nhân, ngươi không chạy nữa sao?” Đại Hoàng mang theo một tia khiếp đảm, yếu ớt nói.

Nói xong, vẻ mặt đột nhiên cuồng hỉ, cọ cái liền lẻn đến bên người Lâm Hải, cười đắc ý nói.

“Chủ nhân, nhìn mắt to của ta xem!”

Phốc!

Ta nhìn con em ngươi!

Lâm Hải đều điên rồi, mặt đen lên đem Đại Hoàng đè xuống đất, liền là một chầu đánh tơi bời, chuyên đánh vào đôi mắt đậu nành của y!

Đại Hoàng ngao ngao kêu thảm, trong chớp mắt đã biến thành đầu heo, đem ánh mắt vốn đã nhỏ, trực tiếp biến thành không có.

“Bầu trời tối đen sao, có phải đã đến ban đêm hay không?” hai tay Đại Hoàng vuốt vuốt, kinh ngạc mà hỏi.

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, Đại Hoàng đột nhiên cất tiếng cười to.

“Ha ha, đen thì tốt, chủ nhân, mau nhìn mắt to của ta xem, có phải giống như ngôi sao sáng nhất trong bầu trời đêm hay không?”

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp thổ huyết, ngửa mặt ngã quỵ!

Cái này mẹ nó, từ nay về sau, trong Luyện Yêu Hồ lại thêm một cái cực phẩm a!

“Đừng con mẹ nó nói chuyện đâu đâu nữa, hỏi ngươi chút chính sự!”

Lâm Hải mặt đen lên, xuất ra uy nghiêm của chủ nhân , vẻ mặt nghiêm túc hướng phía Đại Hoàng quát lớn.

toàn thân Đại Hoàng giật mình một cái, lập tức trung thực xuống, hướng phía Lâm Hải yếu ớt nhẹ gật đầu.

“Chủ nhân ngươi tùy tiện hỏi, Đại Hoàng nhất định không biết không nói, biết gì nói nấy!”

“Bất quá, nếu ngươi hỏi ánh mắt ta vì cái gì lớn như vậy, ta đây chỉ có thể nói cho ngươi biết, đây là trời sinh, có một số việc, ngươi hâm mộ không đến!”

Phốc!

Dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái , suýt nữa ngã sấp xuống.

Cố nén xúc động đem Đại Hoàng đánh một trận tơi bời , Lâm Hải vuốt ve ngực, đem hỏa khí đè xuống.

“Ta hỏi ngươi, ở bên trong cái di tích cổ Hoang Sa này, có thể có bảo vật không?”

“Đương nhiên là có a!”

“Chủ nhân, ngươi như thế nào sẽ hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy ?!”

Đại Hoàng nhẹ gật đầu, ánh mắt nhìn Lâm Hải, tựa như nhìn xem một kẻ ngu.

Đại gia mày!

mặt mũi Lâm Hải lập tức tràn đầy hắc tuyến, cái chuột chết này, nói chuyện thực tổn hại, cùng A Hoa có tiền vốn liều mạng rồi!

Bất quá Lâm Hải nghĩ lại cũng thấy đúng, nếu di tích cổ Hoang Sa không có bảo vật, ai con mẹ nó mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng để tiến đến?

vấn đề này của chính mình , hỏi hoàn toàn xác thực hơi dư thừa rồi.

“Vậy ngươi có biết , bảo vật ở địa phương nào hay không?”

Đại Hoàng vẻ mặt mờ mịt, “Chủ nhân, ngươi hỏi chính là cái kiện bảo vật nào ?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ.

“Ý của ngươi là nói, ở bên trong cái di tích cổ Hoang Sa này, có rất nhiều bảo vật?”

“Đó là đương nhiên a!” Đại Hoàng nhẹ gật đầu, càng thêm cảm thấy vấn đề của Lâm Hải , có chút ngu ngốc.

“Ha ha, thật tốt quá!” Lâm Hải lập tức một hồi kinh hỉ.

“Đi, mang ta đi tầm bảo!”

Lâm Hải nói xong, ý niệm khẽ động, cùng một chỗ với Đại Hoàng ra Luyện Yêu Hồ, về tới trong thông đạo. Nhưng vừa ra tới, đồng tử của Lâm Hải lại bỗng nhiên co rụt lại, sắc mặt ngưng trọng lên!

Chương 2240: Gặp gỡ Lam Điện Đường

Lâm Hải ngưng thần ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy mấy trăm mét xa xa phía trước , mười mấy bóng người đang tại phi tốc đi về phía trước.

Theo quần áo và trang sức trên người mà xem, dĩ nhiên là người của Lôi Vân Tông !

“Xem ra, mình trì hoãn ở trong Luyện Yêu Hồ, đã có rất nhiều người tìm tới nơi này rồi!”

Vừa quay đầu, Lâm Hải nhìn về phía Đại Hoàng.

“Đại Hoàng, cái thông đạo này, rốt cuộc là thông hướng tới đâu?”

“Chủ nhân, cuối cùng của cái thông đạo này , là Đan Đạo thất!”

“Đan Đạo thất?” Lâm Hải lông mày nhíu lại, mặt lộ vẻ vui mừng hỏi.

“Nói như vậy, đi thẳng xuống dưới, sẽ có bảo tàng về đan đạo?”

Đại Hoàng nghe xong, thì là cười khổ lắc đầu.

“Cái đó còn có cái gì là bảo tàng, trước mắt chỉ có ba khỏa đan dược, cùng một tấm đan phương, còn lại sớm đã bị Nguyên linh ở bên trong di tích cổ, thôn phệ không sai biệt lắm!”

“Nếu không phải Đan Đạo thất có Yêu thú trấn thủ, chỉ sợ hiện tại đến cả lông đều không thừa nổi một sợi rồi!”

Lâm Hải nghe được, lập tức có chút thất vọng, bất quá tinh thần rất nhanh lại chấn động.

đan dược cùng đan phươngcó thể có Yêu thú trấn thủ , không cần nghĩ cũng biết, cái kia tuyệt đối là vật phi phàm!

Chỉ cần có thể đạt được, vậy chuyến đi này cũng không tệ rồi!

“Đại Hoàng, ngươi về Luyện Yêu Hồ trước , thời điểm cần ngươi thì lại trở ra!”

Lâm Hải nói xong, ý niệm khẽ động, đem Đại Hoàng thu hồi vào Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, thò tay chộp tới một nhúm cát vàng, ném vào trên không trung.

“Độn!”

Trong chốc lát, Lâm Hải đã biến mất không thấy gì nữa, hóa thành gió nhẹ, hướng phía trước trôi nổi mà đi.

Rất nhanh, Lâm Hải đã đến sau lưng một đám người phía trước, ở cách bọn họ khoảng bốn năm mét, gắt gao đi theo.

Đồng thời, trong hai mắt tinh mang lập loè, hướng phía nhóm người này nhìn lại.

“người của Lam Điện Đường Lôi Vân Tông !”

Đám người kia thuần một sắc trường bào màu lam, mặt ngoài thân thể có hồ quang điện màu xanh da trời nhảy lên, Lâm Hải lập tức phân biệt ra được thân phận của bọn họ.

“Trương sư huynh, không thể tưởng được cái thông đạo này , lại bình tĩnh như thế, một điểm dị thường cũng đều không có.” Một người trong đó, hướng phía nam tử lĩnh đội, kinh ngạc nói.

Trương sư huynh nhưng lại chau mày, khẽ lắc đầu.

“Càng là như thế, ta càng cảm thấy quái dị, giống như ở đâu có chút không đúng.”

“Các vị sư đệ ngàn vạn lần không thể chủ quan, nhất định phải đề cao cảnh giác!”

đám người của Lam Điện Đường Lôi Vân Tông kia, dưới sự dẫn dắt củaTrương sư huynh, ngưng thần đề phòng, chậm chạp đi về phía trước.

Lâm Hải đi theo phía sau, không khỏi một hồi sốt ruột.

Tốc độ như vậy, phải đi đến ngày tháng năm nào đây?

“Đại Hoàng, ở bên trong cái thông đạo này, còn có cái nguy hiểm gì không vậy?” Lâm Hải trực tiếp thông qua ý niệm, hướng Đại Hoàng dò hỏi.

“Đã không có, cái thông đạo này do ta quanh năm chiếm lấy, những Nguyên kia linh bị ta giết nhiều hơn, hiện tại căn bản không dám đi vào, chủ nhân có thể lớn mật đi về phía trước.”

“Bất quá, sau khi ra khỏi thông đạo, sẽ có Nguyên linh rất cường đại , chủ nhân nhất định phải coi chừng!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, “Cái gì là Nguyên linh?”

“Là Nguyên Thần không có ý thức .”

“A?” Lâm Hải nghe được, trong nội tâm không khỏi khẽ động, trong đầu bỗng nhiên bay lên một cái ý niệm.

Vèo!

Nếu cái thông đạo này, đã không có gì nguy hiểm, Lâm Hải cũng chẳng muốn đi theo phía sau bờ mông của Lôi Vân Tông .

Nhất thời, thân hình gia tốc, từ trên đỉnh đầu đám người Lôi Vân Tông , phiêu đãng mà qua.

“Ồ, như thế nào có quái phong?”

“Mọi người coi chừng!”

Trương sư huynh lập tức cảnh giác la lên một tiếng, các đệ tử Lôi Vân Tông, toàn bộ đều dừng lại, khẩn trương đề phòng.

Lâm Hải lại khinh thường cười cười, trong chớp mắt đã kéo ra khoảng cách ngàn mét cùng bọn họ, chạy tới cuối cùng thông đạo mà đi.

Nếu đã không có Đại Hoàng gây sóng gió tại trong thông đạo, tại đây tuy khắp nơi trên đất đều là cát vàng, nhưng lại là một mảnh an bình.

tốc độ của Lâm Hải , cũng đã nhận được phát huy cực hạn, hai mắt trong nháy mắt tỏa sáng, dĩ nhiên đã ra khỏi thông đạo.

“Rống!”

Lâm Hải vừa mới ngoi đầu lên, lập tức tiếng gầm lên giận dữ vang lên bên tai, sau đó chỉ cảm thấy một cỗ lực áp bách cường đại, từ trên trời giáng xuống.

“Ngọa tào!”

Lâm Hải chấn động, lúc này mới phát hiện trước người của mình, thậm chí có một cái bóng dáng tựa như là u linh .

Chính mình phía dưới vội vàng, vậy mà suýt nữa cùng nó đụng vào nhau.

Tuy cái U Linh này không thấy mình, lại bị gió do chính mình biến thành quét đến, liền vô ý thức hướng phía chính mình công kích mà đến.

“Cút!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đã nắm trong tay, lăng lệ ác liệt bổ ra!

Toát!!!

Một đạo đao mang màu xanh thẳm, mang theo khí thức sắc bén, đem cái uy áp mãnh liệt mà đến kia , trực tiếp chém thành nát bấy.

Sau đó, đã rơi vào trên thân thể của cái U Linh kia .

Phanh!

U Linh trực tiếp nổ, biến thành bột mịn.

Mà thân hình Lâm Hải, cũng từ trong độn pháp bị buộc đi ra, rơi trên mặt đất.

Bá!

Trong chốc lát, Lâm Hải cảm thấy có vô số đôi mắt, đột nhiên đã rơi vào trên người của mình.

sát khí cuồng bạo mãnh liệt , giống như là thủy triều, mãnh liệt mà đến!

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Lại thấy mình đang đứng tại một chỗ phế tích đầy đất, một khoảng đất trống hoang vu rộng lớn âm trầm.

bốn phương tám hướng của đất trống , đến đến đi đi phiêu đầy U Linh, nữ có nam có, hình dáng tướng mạo khác nhau, nhưng lại có đặc thù đồng dạng .

Cái kia chính là, ánh mắt của mỗi người , đều lộ ra trống rỗng vô thần, phảng phất đã không có thần trí!

“Cái này, chính là Nguyên linh theo như lời Đại Hoàng sao?!”

Lâm Hải thả thần thức ra, lập tức phát giác được, cái đám người tựa như là u linh này, tất cả đều là Nguyên Thần của người tu hành !

“trong cung điện này , đến cùng đã phát sinh chuyện gì, vậy mà lại để cho nhiều người tu hành như vậy khôngchỉ táng thân , liền cả Nguyên Thần đều đã mất đi thần trí!”

Nội tâm Lâm Hải rung động kinh ngạc, bất quá lại không kịp suy nghĩ nhiều thêm.

Bởi vì, bọn Nguyên linh này phát hiện ra Lâm Hải tồn tại, đột nhiên giương nanh múa vuốt, gầm thét thẳng đến Lâm Hải đánh tới!

Oanh oanh oanh oanh!

Còn chưa chờ đến gần, vô số quang mang đạo pháp đủ màu sắc, mang theo thế công cuồng bạo hung mãnh , hướng phía Lâm Hải điên cuồng nuốt hết mà đến!

“Ngọa tào!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, bọn Nguyên linh này nhiều vô số kể, chừng hơn một ngàn cái.

Trong đó tu vi kém cỏi nhất, chỉ sợ đều có Đại Thừa sơ kỳ, mà ngay cả Đại Thừa hậu kỳ, cũng có một hai trăm cái.

Cái này một loạt cùng lên, công kích thảm thức giống như oanh tạc, Lâm Hải ở đâu ngăn cản được?

Vèo!

Lâm Hải cơ hồ không chút do dự, thân hình trực tiếp bạo lui, lần nữa lui về trong thông đạo trước đó.

Oanh oanh oanh oanh!

cửa ra vào của thông đạo , lập tức vang lên thanh âm đinh tai nhức óc, đem mặt đất đều chấn đến run rẩy.

Cũng may, cái thông đạo này vô cùng thần kỳ, công kích của Nguyên linh , căn bản không cách nào lan đến gần Lâm Hải.

Mà những Nguyên linh kia, cũng đúng như lời của Đại Hoàng, biết rõ đây là địa bàn của Đại Hoàng , không có tiến đến truy kích .

“Phía trước là ai?!”

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo thanh âm quát chói tai, bỗng nhiên từ sau lưng Lâm Hải vang lên.

Lâm Hải mạnh mẽ quay đầu lại, đã thấy mười mấy người, tại khoảng cách phía sau mình hơn trăm mét, đột nhiên ngừng lại.

Một người cầm đầu, toàn thân lóe ra hồ quang điện màu xanh da trời, một đôi mắt lăng lệ ác liệt nhanh như tia chớp , đang hướng phía chính mình trông lại.

“người của Lam Điện Đường Lôi Vân Tông , đuổi theo ngược lại rất nhanh!”

Lâm Hải lập tức nhận ra, người nói chuyện, chính là cái

Trương sư huynh trước đó kia .

Nhãn châu xoay động, Lâm Hải đánh nữa cái ha ha, hướng phía Trương sư huynh ôm quyền.

“Phía sau, thế nhưng mà là Trương sư huynh của Lam Điện Đường?”

Trương sư huynh nghe được, lập tức sững sờ, mặt mũi tràn đầy hồ nghi đánh giá Lâm Hải một phen, cảm thấy nhìn phi thường quen mắt.

Thế nhưng mà tên của Lâm Hải, đều đã đến bên miệng, rồi lại kêu không được.

“Ngươi, ngươi là...” Trương sư huynh cau mày, phi tốc suy tư.

“Ha ha, tiểu đệ năm trước mới nhập tông môn, Trương sư huynh không biết tiểu đệ, cũng là bình thường.”

“Tại hạ, Đông Phương Dã của Tử Điện Đường !”

vẻ mặt Lâm Hải tươi cười, lần nữa giả mạo người của Tử Điện Đường .

Tự hồ sợ Trương sư huynh không tin, toàn thân Lâm Hải chấn động, một đoàn hồ quang điện màu tím nhàn nhạt , hiển hiện mà ra tại bên ngoài thân .

Trương sư huynh vừa thấy hồ quang điện màu tím, lập tức buông lỏng lòng cảnh giác xuống, hướng phía Lâm Hải ha ha cười cười.

“Nguyên lai là Đông Phương sư đệ của Tử Điện Đường , ngươi như thế nào không mặc quần áo và trang sức của tông môn a, thiếu chút nữa không nhận ra đến.”

Trương sư huynh vừa nói, một bên vừa mang theo các đệ tử

Lôi Vân Tông đồng dạng buông lỏng cảnh giác ở sau lưng , hướng phía Lâm Hải đi tới.

Lâm Hải thấy thế, trong lòng lại xiết chặt, bất động thanh sắc nói ra.

“Tiểu đệ chính là phụng mệnh của Cung sư tổ , lấy y phục hàng ngày đi làm việc!”

“A, nguyên lai là như vậy a!” vẻ mặt Trương sư huynh giật mình, khi nói lời này liền đã đến gần Lâm Hải. Sau đó, trong mắt đột nhiên lóe lên sát cơ, lam quang tách ra, hướng phía Lâm Hải bỗng nhiên ra tay!

Chương 2241: Đừng trách ta, là các ngươi giết ta trước đó!

Tạch...!

Nhất thời, một tiếng sét đánh rung trời, giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện một tấm lưới Lôi Điện màu xanh da trời , hướng phía Lâm Hải liền trùm xuống!

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, cấp tốc chém ra một quyền , Lôi Điện màu tím lăng lệ ác liệt hóa thành quả cầu ánh sáng, trùng kích mà ra!

“Lôi Bạo Quang Ba!”

Lâm Hải một tiếng thầm hô, đối mặt với Trương sư huynh có tu vi Tiên Đạo Chí Tôn, căn bản không dám khinh thường.

Trực tiếp đem thần thông hệ Lôi lĩnh ngộ ở thời điểm Lôi Chi Đạo Đại viên mãn, lập tức thi triển đi ra.

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn truyền đến, Lôi Đình màu tím cùng Lôi Đình màu xanh da trời, tại trên không Lâm Hải giao phong kịch liệt.

Nháy mắt công phu, đầy trời đều bị hồ quang điện cuồng bạo tràn ngập, lôi quang xanh tím tương giao chiếu rọi, Lôi Đình bắn ra bốn phía, trận trận kinh lôi không dứt bên tai.

Cái lực lượng Lôi Đình cuồng bạo lăng lệ ác liệt kia, quấn giao cùng một chỗ, điên cuồng va chạm xé rách, phảng phất như muốn đem bầu trời đều đánh bại, uy áp đậm đặc phô thiên cái địa, lại để cho người hoảng sợ biến sắc!

Phốc!

Cơ hồ là ngay lập tức công phu, Lâm Hải lập tức như gặp phải trọng kích, thân thể bị hồ quang điện màu xanh da trời quấn quanh, bay ngược lên!

Mặc dù Tử Lôi của Lâm Hải , đẳng cấp xa xa cao hơn Lam Lôi của Trương sư huynh , lại thi triển ra thần thông hệ Lôi cường đại.

Nhưng, tại phía trêntu vi cảnh giới giữa Lâm Hải cùng Trương sư huynh , vẫn còn là kém quá xa rồi!

phía dưới cái cứng đối cứng này, Lâm Hải lập tức khí huyết lăn lộn, bị một kích tan tác!

“Xem ra, mình cùng Tiên Đạo Chí Tôn, vẫn còn là kém quá xa rồi!”

Lâm Hải người tại giữa không trung, trong nội tâm than nhẹ một tiếng, sau đó thầm vận chân nguyên, đem một búng máu ép đi ra.

Phốc!

Nhất thời, máu rơi vãi trên không!

Lâm Hải lảo đảo rơi xuống đất, mặt mũi tràn đầy lửa giận, giả trang ra một bộ dạng bị thương , che ngực, hướng phía Trương sư huynh tức giận bất bình quát lớn.

“Trương sư huynh, ngươi cái này là ý gì?!”

Trương sư huynh thì là vẻ mặt nhe răng cười, hướng phía Lâm Hải quát lớn một tiếng .

“Lâm Hải, ngươi đừng giả bộ, ta đã nhận ra ngươi rồi!”

lời của Trương sư huynh vừa ra khỏi miệng, trong lòng Lâm Hải lập tức giật mình, sau đó im lặng nhún vai.

Khẽ vươn tay, đem máu tươi bên khóe miệng xoa xoa, làm ra một bộ dạng lười biếng , nghiêng đầu liếc nhìn Trương sư huynh .

“A, nhận ra ta rồi à?”

“Nói sớm đi, hại ta tại đây trang khổ cực như vậy, còn nhổ cả ngụm máu, thật sự là lỗ lớn rồi!”

Trương sư huynh thấy bộ dạng Lâm Hải chẳng hề để ý, lập tức giận tím mặt, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Lâm Hải, ngươi bớt càn rỡ! Lại dám giết đệ tử của Lôi Vân Tông ta , hôm nay đã bị Lôi Vân Tông ta liệt vào mục tiêu phải giết chết, hôm nay gặp được chúng ta coi như ngươi không may!”

Nói xong, Trương sư huynh vung cánh tay hô lên, hướng mọi người phía sau lưng quát lớn.

“Mọi người cùng nhau xông lên, Lâm Hải giảo hoạt, đừng để cho hắn chạy!”

Bá!

Trương sư huynh vừa mới nói xong, mười cái đệ tử Lam Điện Đường của Lôi Vân Tông, lập tức hóa thành đạo đạo ánh sáng màu xanh da trời, xếp thành một hàng, hướng phía Lâm Hải lao đến.

“Giết!!!”

Trương sư huynh hét lớn một tiếng, mười mấy người ngay ngắn ra tay, lập tức ánh sáng màu xanh da trời đầy trời, uy áp phô thiên cái địa mà đến, Lôi Vân lăn lộn, hồ quang điện nhảy lên, hướng phía Lâm Hải đánh xuống!

Tạch tạch tạch tạch tạch !

Một đạo tiếp lấy một đạo Lôi Đình màu xanh da trời, mang theo xu thế lăng lệ ác liệt cùng cuồng bạo giống như muốn phá hủy mọi thứ, lập tức đem Lâm Hải bao phủ, điên cuồng rơi xuống.

“Chà mẹ nó, các ngươi nhiều người khi dễ người, ca ca không chơi với các ngươi!”

Lâm Hải quái gọi một tiếng , hóa thành một đạo ánh sáng màu tím, vèo một tiếng, quay đầu bỏ chạy!

Tại thời điểm Lôi Điện màu xanh da trời của bọn người Trương sư huynh, cơ hồ rơi lên đỉnh đầu, hiểm lại càng hiểm chạy ra khỏi thông đạo.

Oanh oanh oanh oanh oanh!

Hơn mười đạo Lôi Đình màu xanh da trời, đánh xuống chỗ cửa ra vào của thông đạo , kích thích cát vàng đầy trời, cuồng phong nhấc lên!

cánh tay Trương sư huynh mạnh mẽ vung lên, một mảnh hồ quang điện màu xanh da trời, giống như một cái quạt hương bồ , đem cát vàng che chắn ánh mắt , quét đi hết.

Sau đó, hai mắt nhíu lại, hàn quang lập loè, lộ ra âm ngoan thật sâu.

“Đừng làm cho Lâm Hải chạy, truy!”

Bá bá bá bá!

Trương sư huynh nói xong, mang theo mười cái đệ tử Lam Điện Đường, như là như thiểm điện, chạy ra khỏi thông đạo.

“A!!!”

Vừa ra đi, lập tức có một đạo tiếng kêu thảm thiết, vang vọng trời quang.

“Lưu sư đệ!!!”

“Mọi người coi chừng!”

“Nhanh, hướng ta tụ lại!”

“Phá vòng vây! Phá vòng vây!!!”

Nhất thời, bên ngoài thông đạo, đạo pháp nổ vang, âm thanh như rung trời!

thanh âm quát chói tai của các đệ tử Lôi Vân Tông vội vàng không kịp chuẩn bị , nương theo tiếng hò hét lo lắng hoảng sợ của Trương sư huynh , không dứt bên tai!

Ông!

Trong thông đạo, địa phương tiếp cận lối ra, không khí đột nhiên run run một hồi, hiện lên một đạo rung động.

Sau đó, một bóng người xuất hiện từ trống rỗng , mang trên mặt dáng tươi cười như có như không, trong mắt lóe lên một đạo hàn mang rồi biến mất.

Không phải Lâm Hải, còn có thể là ai!

“Trương sư huynh, các vị Lam Điện Đường, các ngươi thật sự là người tốt a.”

“Vậy mà chủ động đi ra ngoài, giúp ta thanh lý Nguyên linh ở bên ngoài , ta cảm động sắp khóc rồi!”

“Vì biểu đạt kính ý cùng cảm tạ đối với các ngươi, ta quyết định thủ ở nơi này, giúp các ngươi tử chiến đến cùng, như vậy mới có thể phát huy ra tiềm năng lớn nhất của các ngươi !”

Bá!

Lâm Hải mang trên mặt một tia nhìn có chút hả hê, thân ảnh lóe lên, đã đến biên giới lối ra .

Sau đó, ý niệm khẽ động, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay.

Lâm Hải lập tức giơ ngang đao, chắn chỗ lối ra , chặt đứt đường lui của mười mấy người Lam Điện Đường.

“Lui! Mau lui lại a!!!”

Đột nhiên, tiếng hô lo lắng của Trương sư huynh , lần nữa vang lên.

Sau đó, một đạo ánh sáng màu xanh da trời lóe lên tại trước mắt Lâm Hải, thân ảnh của Trương sư huynh , hướng phía Lâm Hải bay ngược mà đến.

“Trương sư huynh, đi đâu à?”

thanh âm đạm mạc của Lâm Hải, bỗng nhiên vang lên, mang theo băng hàn sát cơ, lại để cho trái tim Trương sư huynh mạnh mẽ co lại, một đạo hơi lạnh thấu xương, từ phía sau lưng bay lên!

Toát!

Sau một khắc, một tiếng xé gió lăng lệ ác liệt truyền đến, Trương sư huynh chỉ cảm thấy vầng sáng màu xanh da trời lóe lên, sau đó sương tuyết cùng buông, giống như trời đông đột nhiên đến!

Cái sát khí lạnh như băng kia, lập tức đem đường lui của gã triệt để phong kín, điên cuồng giảo sát mà đến!

“Không tốt!”

Trương sư huynh quá sợ hãi, sợ tới mức thiếu điều hồn đều bay ra ngoài rồi.

Lâm Hải rõ ràng bị chính mình cho người đánh ra khỏi thông đạo, như thế nào lại đột nhiên xuất hiện tại phía sau mình, hướng chính mình công kích đâu?

Bất quá, Trương sư huynh đã không kịp ngẫm nghĩ nữa rồi, một đao kia của Lâm Hải vừa nhanh lại hung ác, sát cơ lăng lệ ác liệt, lại để cho gã sởn hết cả gai ốc!

Mặc dù gã là Tiên Đạo Chí Tôn, nếu như bị đánh trúng mà nói, cũng chỉ có một con đường chết!

“Cút!”

Nguy cơ trước mắt, Trương sư huynh phất tay ra một chưởng, lập tức một đạo Lôi Điện màu xanh da trời, theo hư không lăng lệ ác liệt bổ tới.

Tạch...!

Lôi Điện màu xanh da trời cùng đao mang của Lâm Hải đụng vào cùng một chỗ, lập tức đầy trời ánh sáng màu xanh da trời hoà lẫn, khí lãng khủng bố nhấc lên một mảnh cát vàng, cuồng phong gào thét!

Mà Trương sư huynh cũng bị lực phản chấn trong một kích này, trực tiếp bắn kích bay trở về bên ngoài thông đạo !

“Đáng giận!!!”

mí mắt Trương sư huynh kinh hoàng, tức đến mắng to một tiếng !

Lập tức, lần nữa lâm vào bên trong quần công điên cuồng của đám Nguyên linh .

“A a a!”

Đúng lúc này, lại là ba tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, lại để cho khóe miệng Lâm Hải càng tăng thêm vui vẻ .

“Đừng trách ta, là các ngươi giết ta trước đó!”

Lâm Hải nhún vai, làm ra một bộ vẻ mặt vô tội.

Vèo!

Vừa lúc đó, có một cái đệ tử Lam Điện Đường, gian nan lui về trong thông đạo.

chỉ trong chốc lát như vậy, dĩ nhiên đã mình đầy thương tích, toàn thân bị máu tươi nhuộm thấu, trong hai mắt tất cả đều là sợ hãi thật sâu!

Thế nhưng mà, không đợi gã phản ứng lại, đột nhiên cảm giác trước mắt hoa lên, có bóng người đang đứng tại trước mặt của mình.

Người đệ tử này mạnh mẽ ngẩng đầu, chỉ thấy một cái khuôn mặt tươi cười sáng lạn , hướng phía gã phất phất tay.

“Này, lại gặp mặt!”

"A! Lâm..."

Bá!

cái đệ tử Lam Điện Đường này, còn chưa nói hết lời, chỉ cảm thấy một đạo khí tức lạnh như băng , theo thân thể của mình cắt qua!

Phanh!

một đao của Lâm Hải , trực tiếp đem cái đệ tử Lam Điện Đường này chém giết, thân thể cùng Nguyên Thần, cùng một chỗ biến thành bột mịn!

"Ồ?" Lâm Hải vừa đem đao thu hồi, trước mắt lại sáng ngời!

Chương 2242: Đặc hiệu Phệ Hồn, tuần hoàn vô hạn !

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một quả cầu ánh sáng lóe ra hồ quang điện màu xanh da trời, lớn cỡ quả trứng gà , lơ lửng tại trước mặt của mình.

Đúng là hạt giống Lôi Nguyên của đệ tử bị giết chết kia !

Bá!

Lâm Hải lăng không một trảo, đem cái hạt giống Lôi Nguyên màu xanh da trời này trảo vào trong tay.

Lập tức, một đoàn hồ quang điện màu tím phóng thích mà ra, đem cái hạt giống Lôi Nguyên kia , bao khỏa ở trong đó.

"đệ tử Lôi Vân Tông, thật đúng là có chút độc đáo."

"Cả thân thể cùng Nguyên Thần đều bị hủy diệt, cái hạt giống Lôi Nguyên này lại không mất!"

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem hạt giống Lôi Nguyên thu vào

Luyện Yêu Hồ, sau đó nhíu lông mày lại.

“Bên ngoài, có lẽ không sai biệt lắm a?”

Nghe được bên ngoài thông đạo , thanh âm đánh nhau đã nhỏ hơn rất nhiều, lường trước những người của Lam Điện Đường này, đã chết thương hơn phân nửa rồi.

Lâm Hải thò bàn tay ra, lăng không bắt một nhúm cát vàng, lộ ra một vòng cười lạnh.

“Là thời điểm xuất hiện, thu thập tàn cuộc rồi!”

Vèo!

Lâm Hải đem cát vàng trong tay tung lên, thi triển độn thổ, đón lấy gió nhẹ bay vào không trung.

Đã có giáo huấn trước đó, Lâm Hải lúc này đây, cẩn thận từng li từng tí ra khỏi thông đạo, ngưng thần hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy kể cả Trương sư huynh, chỉ còn lại có ba gã đệ tử Lôi Vân Tông, từng cái mang thương, bị một đám Nguyên linh vây khốn, đang tiến hành giãy dụa sắp chết .

Mà phía trước cách Lâm Hải không xa, mấy khỏa hạt giống Lôi Nguyên trôi nổi giữa không trung, chủ nhân của bọn chúng đã sớm táng thân tại phía dưới công kích của Nguyên linh .

“Thuộc về ta!”

Lâm Hải vèo cái bay đến trước mặt hạt giống Lôi Nguyên, thò tay đem tất cả đều thu vào.

Sau đó, lúc này mới hướng phía bọn người Trương sư huynh đang bị Nguyên Linh vây công đi qua, lộ làm ra một bộ thần sắc kích động .

“đặc hiệu Phệ Hồn của U Hồn Nộ , không phải có thể thông qua thôn phệ linh hồn địch nhân , làm cường đại u hồn bổn mạng sao?”

“vô số Nguyên linh này , có lẽ cũng thuộc về một loại linh hồn, không biết có thể thôn phệ hay không ?!”

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem U Hồn Nộ lấy ra.

Lập tức, một cỗ âm Phong gào thét mà lên, thanh âm ô ô như là ma quỷ gào khóc.

ở bên trong U Hồn Nộ, vầng sáng màu đen như ẩn như hiện, phảng phất như có một cỗ năng lượng thô bạo , đang rục rịch.

“Thử một chút!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, bỗng nhiên đem U Hồn Nộ hướng không trung ném đi, tế ra!

“Đi!!!”

Theo một tiếng quát chói tai của Lâm Hải , U Hồn Nộ lập tức xoay quanh tại giữa không trung, phi tốc xoay tròn.

Đồng thời, một cái hư ảnh màu đen thân cao mấy trượng tựa như là u linh, mang theo sát khí âm trầm, giương nanh múa vuốt từ trong U Hồn Nộ vọt ra.

“Rống!!!”

Đạo u hồn màu đen này , phát ra một tiếng gào rú lại để cho người sởn hết cả gai ốc, phiêu hốt mà lên, hướng phía Nguyên linh đầy đất, vọt tới!

Bá bá bá bá!

hai tay của du hồn màu đen, mang theo đạo đạo tàn ảnh, lăng không vung vẩy một hồi!

Nhất thời, vô số đạo khí mang màu đen, giống như là lưỡi dao sắc bén, cắt qua không gian, thẳng đến Nguyên linh mà đi.

Bọn Nguyên linh này, đang điên cuồng công kích ba người Trương sư huynh , hoàn toàn không có chú ý tới u hồn đến!

Phốc phốc phốc phốc!

Nhất thời, bốn năm cái Nguyên linh, trực tiếp bị móng vuốt sắc bén của u hồn , xé thành nát bấy!

“Rống!!!”

Cho tới giờ khắc này, nhóm Nguyên linh mới phát hiện, có địch nhân mới xuất hiện, hơn nữa còn giết đi đồng lõa của bọn chúng !

Lập tức, nhao nhao gầm thét, hướng phía u hồn đánh tới.

“Có chuyển cơ, nhanh chóng phá vòng vây!”

bọn người Trương sư huynh nguyên bản đã đến mức nỏ mạnh hết đà , chợt cảm thấy áp lực chợt nhẹ, trong lòng cuồng hỉ.

la lên một tiếng , xuất ra toàn bộ sức mạnh, bắt đầu dốc sức liều mạng phá vòng vây!

Mà Lâm Hải đã chẳng quan tâm đến bọn họ rồi, giờ phút này toàn bộ tinh lực, đều tại trên người u hồn.

đặc hiệu Phệ Hồn của U Hồn Nộ , tỷ lệ gây ra cao tới mười phần trăm nghịch thiên .

Không có gì bất ngờ xảy ra, u hồn rất nhanh sẽ tiến vào trạng thái cuồng bạo , phát huy đặc hiệu Phệ Hồn!

“Hống hống hống!!!”

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, đột nhiên u hồn phía trước, phát ra một tiếng gào thét rung trời .

Sau đó, thân thể mạnh mẽ sững lại, đột nhiên bộc phát ra quang mang màu đen mãnh liệt , đem đạo pháp xung quanh công hướng mình càn quét không còn.

Thậm chí liền cả không khí đều bị xung kích lăn lộn mà ra, xuất hiện một mảnh chân không!

Sau một khắc, một cỗ khí tức khủng bố vô cùng bá đạo, bỗng nhiên từ trong cơ thể du hồn phóng thích mà ra!

“Rống!!!”

U hồn lần nữa gào thét, thân ảnh bỗng nhiên xông hướng mấy cái Nguyên linh ở phái trước, tốc độ vậy mà so với trước đó nhanh hơn vài lần!

Bá!

móng vuốt cực lớn , mạnh mẽ chém ra, kéo lê ra một đạo khe hở màu đen ở trong không trung , trong thời gian ngắn tại trước người mấy cái Nguyên linh, quét ngang mà qua!

Phanh!

mấy cái Nguyên linh này , thân thể trực tiếp nổ tung, biến thành bột mịn!

Mà u hồn lại phảng phất như phát điên, lần nữa bạo tẩu, gào thét vọt vào trung tâm của đám Nguyên linh !

Một mảnh quét ngang!!!

U hồn phảng phất như không muốn sống, toàn thân bị khí mang màu đen bao phủ, đối với công kích của Nguyên linh vậy mà không quan tâm.

Tại bên trong Nguyên linh, tựa như một cái xe tăng, điên cuồng xông tới cùng nghiền áp, thu gặt lấy tánh mạng!

“Chà mẹ nó, nó là đang liều mạng sao?”

“Cái hư ảnh kia, thật đáng sợ!!!”

ba người Trương sư huynh, bởi vì u hồn đem đại bộ phận Nguyên linh hấp dẫn đi, giờ phút này đã có cơ hội thở dốc .

Giờ phút này đang lưng tựa lưng tụ cùng một chỗ, dọc theo đất trống phía trước, một bên chống cự Nguyên linh thưa thớt, một bên chậm chạp hướng phía trước di động tới.

Nhưng khi thấy đấu pháp không muốn sống của cái u hồn kia , đồng tử của ba người co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Đồng thời, nội tâm một hồi may mắn.

May mắn cái u hồn này nhìn về phía trên giống như bạn mà không phải địch, nếu không loại đấu pháp này, ai con mẹ nó chịu được?

Mà Lâm Hải giờ phút này, nội tâm lại kích động một hồi, trong mắt dị sắc liên tục!

“Ha ha, cái đặc hiệu Phệ Hồn này , quả nhiên hữu hiệu!”

Lâm Hải kinh hỉ phát hiện, u hồn sau khi tiến vào trạng thái cuồng bạo, gây ra đặc hiệu Phệ Hồn, lại có một cỗ linh hồn lực rất nhỏ , hợp vào trong cơ thể du hồn!

Tuy cái cỗ linh hồn lực này, như là dòng nhỏ, cực kỳ mỏng manh, nếu không phải do Lâm Hải đã luyện hóa được U Hồn Nộ, chỉ sợ liền phát giác đều không làm được.

Nhưng lại thẳng tại không ngớt không ngừng, thật lâu không thôi!

Những linh hồn lực tiến vào trong cơ thể u hồn này, chẳng những đang lớn mạnh thực lực của u hồn, hơn nữa vừa vặn đem hao tổn do đấu pháp liều mạng của u hồn, tiến hành bổ sung liên tục không ngừng .

Càng làm cho Lâm Hải kinh hỉ chính là, tỷ lệ gây ra nghịch thiên của đặc hiệu Phệ Hồn, cơ hồ khiến u hồn, một mực bảo trì tại trạng thái cuồng bạo.

cái đặc hiệu lúc trước còn chưa biến mất, đặc hiệu kế tiếp liền lại bị kích phát.

Kể từ đó, u hồn đối với chuyện hấp thu Nguyên linh , quả thực không có một khắc đình chỉ!

trạng thái cuồng bạo , tuần hoàn vô hạn!

Cái này đối với u hồn mà nói, không phải uy hiếp, ngược lại là một bữa đại bổ tha thiết ước mơ !

“Thoải mái a!”

trong nội tâm Lâm Hải đều vui cười nở hoa rồi, những Nguyên linh khó chơi này, chẳng những không cần chính mình làm đối thủ, còn có thể trợ giúp chính mình cường hóa pháp bảo, thật sự là không lợi mình chút nào mà chuyên môn lợi người a!

Ông!

Đúng lúc này, cảnh tượng bầu trời đột nhiên mạnh mẽ biến đổi.

Nhất thời, trước mắt Lâm Hải, biến thành một mảnh núi thây biển máu, vô số chân cụt tay đứt, gào khóc thảm thiết.

Bầu trời đều bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ, yêu ma khắp nơi trên đất, điên cuồng tiến hành đồ sát thảm thiết , thây ngang khắp đồng, giống như nhân gian luyện ngục!

“đặc hiệu Sợ Hãi , cũng bị gây ra rồi!!!”

Lâm Hải với tư cách chủ nhân của U Hồn Nộ , tự nhiên không bị ảnh hưởng.

Nhưng là cảnh tượng trước mắt đột biến, lại làm cho Lâm Hải lập tức hiểu được, đây là Khủng Cụ Chi Nhãn đang phát huy tác dụng!

“A!!!”

ba người Trương sư huynh đang phá vòng vây , giờ phút này đã sớm mỏi mệt không chịu nổi, tinh thần lực cực độ suy yếu.

đặc hiệu Sợ Hãi vừa xuất hiện, ngoại trừ Trương sư huynh ra, hai người khác, lập tức kêu lên một tiếng sợ hãi thảm thiết, liền ngã xuống đất!

Đường đường là cao thủ Đại Thừa hậu kỳ , lại bị cái tràng cảnh đáng sợ kia , sống sờ sờ hù chết!

Trương sư huynh tuy không đến mức này, nhưng toàn thân cũng là giật mình một cái, ứa ra mồ hôi lạnh, tinh thần thoáng cái thác loạn.

“Giết giết giết!!!”

Trương sư huynh giống như điên rồi, đột nhiên quay thân hình lại, hướng phía bên trong Nguyên linh tụ tập , vọt tới!

“Rống!!!”

Nguyên linh vốn đều đang công kích u hồn, nghe thấy động tĩnh sau lưng, lập tức có mười cái hướng phía Trương sư huynh đánh tới.

Trương sư huynh giờ phút này, dĩ nhiên là tinh thần thất thường, vốn là nỏ mạnh hết đà, lập tức đã đến bên bờ sinh tử!

Bá!

Đúng lúc này, đột nhiên có một đạo Lôi Điện lăng lệ ác liệt, theo lối trong thông đạo kích xạ mà ra, đem Nguyên linh công hướng Trương sư huynh, lập tức miểu sát!

“n?”

Lâm Hải đang phiêu trên không trung xem cuộc chiến , thấy thế đột nhiên cả kinh, hoảng sợ quay đầu nhìn lại.

Đã thấy một nam tử áo bào màu xanh da trời, sắc mặt uy nghiêm, lăng không đem Trương sư huynh, kéo đến trước người!

Lâm Hải vừa nhìn thấy mặt, đồng tử lập tức co rụt lại!

“Cung Thước!!!”

Chương 2243: Đan Đạo thất

hô hấp của Lâm Hải lập tức trì trệ, đóng chặt khí tức toàn thân.

Mặc dù mình mượn nhờ độn thổ, ẩn nấp hành tung, nhưng Cung Thước dù sao cũng là Nhị kiếp Tán Tiên, ai biết có thể phát hiện ra mình hay không ?

“Ngươi như thế nào đây?”

Cung Thước phất tay đánh ra một đạo Lôi Điện màu xanh lá, đem Nguyên linh theo tới diệt sát, một bên hướng phía Trương sư huynh hỏi.

“Giết giết giết!!!”

hai mắt Trương sư huynh huyết hồng, một bên giãy dụa, một bên trong cổ họng phát ra tiếng gầm giống như dã thú .

phía dưới tinh thần thác loạn , đã khiến cho gã đánh mất thần trí, ở đâu còn nhận ra được Cung Thước?

“Điên rồi?”

Cung Thước thấy thế, lập tức chau mày, trong mắt đột nhiên hiện lên một đám hàn mang ngoan lệ.

“Lưu ngươi còn có dùng gì!”

Tạch...!

Nói xong, bàn tay Cung Thước tại đỉnh đầu Trương sư huynh nhấn một cái, lập tức một đạo Lôi Đình màu xanh lá, đâm vào đỉnh đầu Trương sư huynh .

“Ách...”

Trương sư huynh phát ra một tiếng kêu rên thống khổ, thần trí thác loạn thoáng cái đã khôi phục bình thường.

“Cung sư tổ, ngươi, ngươi...”

Nói còn chưa dứt lời, thân hình của Trương sư huynh, phịch một tiếng nổ tung, hình thần câu diệt!

“Chà mẹ nó, thật ác độc a, người một nhà đều giết!” Lâm Hải trôi nổi giữa không trung, nhìn mà đồng tử co rụt lại.

Cái Cung Thước này , thật đúng là không phải tâm ngoan thủ lạt bình thường.

Mà Cung Thước lại liền mắt đều không có nháy một phát nào, ngẩng đầu, ánh mắt đã rơi vào bên trên U Hồn Nộ .

“bảo vật tốt !!!”

Bá!

thân ảnh Cung Thước lóe lên, hóa thành Lôi Đình, hướng phía U Hồn Nộ vọt tới, vậy mà chuẩn bị cưỡng đoạt pháp bảo!

Lâm Hải thấy thế, thì là nhếch khóe miệng lên, khinh thường cười lạnh.

“U Hồn Nộ chính là Thần khí, há lại để cho ngươi tay không cưỡng đoạt!”

Ông!

Ngay tại lúc bàn tay lập loè Lôi Đình của Cung Thước , sắp bắt lấy U Hồn Nộ , đột nhiên một chỉ con mắt loang lỗ vết máu, bỗng nhiên xuất hiện tại trên không của U Hồn Nộ !

Oanh!

Nhất thời, tràng cảnh núi thây biển máu, máu chảy thành sông, khủng bố giống như nhân gian luyện ngục , thoáng cái ánh vào trong óc Cung Thước .

Dù Cung Thước có tu vi Nhị kiếp Tán Tiên, tinh thần lực cũng nhịn không được mà rung động, trong lòng kinh hoàng, thân hình lập tức trì trệ.

Bất quá rất nhanh, một đoàn lôi quang màu xanh lá, tại bên ngoài thân Cung Thước lập loè mà ra, tinh thần lập tức khôi phục bình thường!

“Tà môn ma đạo, cũng dám lỗ mãng!”

Cung Thước quát một tiếng chói tai, đưa tay là một đạo Lôi

Đình, hướng phía Khủng Cụ Chi Nhãn đánh tới!

“Thu!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp đem U Hồn Nộ thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Tạch...!

Lôi Đình của Cung Thước , một kích đánh vào không, mắt không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

“Cái pháp bảo kia đâu rồi, như thế nào không thấy?”

Rống!!!

Đúng lúc này, u hồn biến mất, nhóm Nguyên linh mất đi mục tiêu công kích, lập tức rống giận, hướng phía Cung Thước đánh tới.

Cung Thước nhướn mày, chỉ phải tạm thời đem nghi vấn trong lòng đè xuống, hành tẩu giống như Lôi Điện, xông vào bên trong Nguyên linh .

Tạch tạch tạch tạch tạch !

thanh âm Lôi Đình đinh tai nhức óc , không ngừng vang lên.

Cung Thước tại bên trong Nguyên linh hành tẩu như gió, đạo đạo thiểm điện không ngừng kích xạ mà ra, thu gặt lấy tánh mạng của Nguyên linh .

Trong chốc lát, dùng Cung Thước làm trung tâm, ở trong phương viên trăm mét, kết thành một tấm lưới tia chớp màu xanh lá .

sắc mặt Cung Thước lạnh lùng, giống như không coi ai ra gì mà đi về phía trước, Nguyên linh du đãng tại bên ngoài Lôi Điện , không ngừng gào thét, nhưng căn bản là không cách nào tới gần mảy may!

“Không hổ là Nhị kiếp Tán Tiên, cái Cung Thước này , quả thực cường đại!”

Lâm Hải đang âm thầm quan sát, không khỏi một hồi cảm khái.

Lúc nào, mình cũng có thể như Cung Thước, tại bên trong bầy Nguyên linh cường đại, hành tẩu tự nhiên a!

“Kỳ quái, cái pháp bảo kia đến cùng đi đâu?”

Cung Thước một bên hành tẩu, một bên kinh ngạc không thôi.

Trong chớp mắt liền đi về phía trước gần khoảng cách mười dặm, lại không còn có phát hiện U Hồn Nộ.

Rốt cục, trong ánh mắt Cung Thước, hiện lên một tia tiếc hận.

“Xem ra, bảo vật này cùng ta vô duyên rồi!”

Cung Thước cũng là cầm được thì cũng buông được, nếu đã tìm không thấy U Hồn Nộ, lập tức không dừng lại nữa.

Bỗng nhiên hóa thành một đạo Lôi Đình màu xanh lá, tăng thêm tốc độ, đi về phía trước.

“Có Cung Thước mở đường, ngược lại cũng không tệ!”

Lâm Hải trôi nổi giữa không trung, trong lòng một hồi cười lạnh.

Nhìn Cung Thước giống như là máy ủi đất, đem Nguyên linh phía trước, không ngừng nghiền áp phi tốc đi về phía trước.

Lâm Hải đi tại sau lưng, cũng là mừng rỡ thanh nhàn.

Có Cung Thước xung phong, Nguyên linh căn bản không chịu nổi một kích, trong chớp mắt liền ra khỏi phiến khu vực này.

Phía trước, một tòa lâu bỏ rách nát không lớn không nhỏ, xuất hiện tại trước mắt.

“Đan Đạo thất!”

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, ba cái chữ to trải qua tang thương, dĩ nhiên đã mất đi vẻ sáng bóng , ánh vào chính giữa tầm mắt !

“Tại đây, chính là Đan Đạo thất theo như lời của Đại Hoàng rồi!”

Nội tâm Lâm Hải kích động một hồi, cuối cùng tìm được địa phương rồi.

Cũng không biết ba khỏa đan dược cùng với đan phương theo như lời của Đại Hoàng , đến tột cùng là mấy phẩm?

Bá!

Cái lúc này, Cung Thước dĩ nhiên lấn thân mà lên, hóa thành Lôi Đình màu xanh lá, xông vào trong Đan Đạo thất .

Lâm Hải nhíu lông mày lại, theo gió di động, theo sát phía sau.

“Thật yên tĩnh!”

Vừa tiến đến, Lâm Hải không khỏi có chút kinh ngạc.

Cái Đan Đạo thất này tổng cộng có bảy tầng, nhưng lại cực kỳ yên tĩnh, tĩnh đến mức thậm chí lại để cho người cảm thấy quỷ dị.

những Nguyên linh ở bên ngoài đuổi theo Cung Thước kia, vừa đến nơi này, tất cả cũng đều đứng tại ngoài cửa.

Đừng nói đi theo tiến đến, mà ngay cả tiếng gào đều ngừng lại, phảng phất sợ kinh động đến cái tồn tại đáng sợ gì .

Cung Thước giờ phút này, thì đã bắt đầu, đi vào từng cái từng cái gian phòng .

Thế nhưng mà mỗi khi tiến vào một phòng, tâm Cung Thước liền mát xuống một đoạn.

Cái Đan Đạo thất này không biết đã tồn tại thời gian bao lâu, vật phẩm trong phòng, cũng đã hư thối không chịu nổi, một mảnh phế tích.

Cho dù có cái kỳ đan thần dược gì , chỉ sợ cũng theo năm tháng trôi qua mà phong hoá rồi.

Rất nhanh, Cung Thước liền đem tầng thứ nhất lật qua mấy lần, không có bất kỳ thu hoạch nào.

“Lên tầng thứ hai nhìn xem!”

Cung Thước chưa từ bỏ ý định, lông mày nhíu lại, lên tầng thứ hai.

Lâm Hải thấy thế, thì là nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng cười lạnh nhàn nhạt .

Vừa rồi, hắn đã thông qua ý thức, hỏi Đại Hoàng.

ba viên thuốc cùng đan phương còn sót lại, tất cả đều đặt ở tầng bảy của Đan Đạo thất , còn lại đều không có một sợi lông gì rồi.

Cung Thước tìm kiếm như vậy , thuần túy là uổng phí khí lực.

“Huynh đệ đi tầng bảy chờ ngươi!”

Tại thời điểm Cung Thước tìm kiếm ở tầng thứ hai, Lâm Hải không có tiếp tục đi theo lão, mà là trực tiếp đi lên tầng thứ bảy, tại nơi cửa thang lầu thì ngừng lại.

“Ở nơi này a!” Lâm Hải lơ lửng tại giữa không trung, cùng đợi Cung Thước đến.

Làm như vậy, cũng không phải Lâm Hải hảo tâm, cho Cung Thước một cơ hội.

Mà là vì Đại Hoàng nói cho hắn biết, đan dược cùng đan phương không có dễ lấy như vậy, bởi vì tầng bảy có một Yêu thú thủ hộ cực kỳ lợi hại.

Đã biết chi tiết, Lâm Hải há có đạo lý để chính mình đi đối phó với Yêu thú thủ hộ ?

tư thế chính xác cChính thức , hẳn là Cung Thước đi dốc sức đối phó với Yêu thú, mình ở một bên ngư ông đắc lợi!

Lâm Hải mang trên mặt nụ cười xấu xa, ánh mắt đảo qua tại tầng thứ bảy .

Cái tầng thứ bảy này cùng những tầng dưới hoàn toàn khác biệt, phía dưới vừa nhìn đã thu hết vào mắt.

Không có bất kỳ gian phòng nào, phảng phất như một mảnh đồng bằng.

Chỉ có tại nơi cuối cùng đối diện với đầu bậc thang , tựa hồ có một cái bệ đá cao hơn nửa người.

Trên bệ đá, ẩn ẩn có hào quang lập loè.

“Đó là cái gì?”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, hướng phía cái bệ đá kia nhìn xa mà đi.

Nhất thời, cái bệ đá xa xôi kia, tại trong mắt Lâm Hải phi tốc phóng đại, vật trên bệ đá, thoáng cái vô cùng rõ ràng !

Đó là hai cái hộp lóe ra ánh sáng màu trắng âm u, không biết do loại tài liệu nào chế thành !

Lâm Hải thấy thế, trong lòng mạnh mẽ kích động một hồi .

“Xem ra, cái đan dược cùng đan phương kia , nhất định là tại trong hộp!”

Chương 2244: Cám ơn ngươi a, ngươi thật là một cái người tốt!

Lâm Hải cưỡng ép nhịn xuống xúc động, tiến lên đem cái hộp thu hồi .

Hiện tại Cung Thước còn không có đi lên, hắn cũng không muốn một mình đi đối mặt với công kích của Yêu thú thủ hộ .

“Thao, cái Cung Lục Mạo này , tốc độ như thế nào chậm như vậy a?!”

Lâm Hải chờ một hồi lo lắng, không ngừng hướng phía nơi thang lầu nhìn quanh, chờ đợi Cung Thước đến.

Một mực đợi bốn năm phút đồng hồ, rốt cục có tiếng bước chân truyền đến.

“Đến rồi!”

hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, hướng phía thang lầu nhìn lại, đã thấy Cung Thước bị hồ quang điện màu xanh lá vờn quanh , sắc mặt nặng nề hướng phía tầng bảy đi tới.

Vừa thấy cái biểu lộ này của Cung Thước , trong lòng Lâm Hải không khỏi cười thầm.

Xem ra, Cung Lục Mạo lật qua sáu tầng phía dưới lại không thu hoạch được gì, trong nội tâm nhất định cực độ phiền muộn a!

Bất quá không có quan hệ, cái này không đáng kể chút nào, phiền muộn chính thức, vẫn còn ở phía sau ni!

Bá!

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, thân hình Cung Thước, đã tại phía dưới Lâm Hải phiêu nhiên mà qua.

“n?”

Nhưng đột nhiên, thân ảnh Cung Thước bỗng nhiên dừng lại, mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt lóe lên Lôi Đình , hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Ngọa tào!”

Lâm Hải chấn động, chẳng lẽ nói, Cung Lục Mạo phát hiện ra mình?

nhưng Cung Thước lại mặt mũi tràn đầy hồ nghi, nhìn chằm chằm vào vị trí Lâm Hải, kinh ngạc một hồi.

“Kỳ quái, như thế nào cảm giác có gió cổ quái thổi qua đâu?”

Lâm Hải nghe xong lời này, trái tim lập tức kéo căng, ngừng thở, một điểm thanh âm cũng không dám phát ra nữa.

Cũng may Cung Thước lại quan sát một phen, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Có lẽ là ta quá cẩn thận rồi, cũng có khả năng, cái tầng thứ bảy này có chỗ bất thường !”

Nói xong, Cung Thước đem ánh mắt dời đi, bắt đầu ở tầng thứ bảy, mọi nơi trông xem thế nào.

“Hú hồn a!”

Lâm Hải lập tức nhẹ nhàng thở ra, cái Cung Thước này không hổ là Nhị kiếp Tán Tiên, giác quan quả thực là nhạy cảm!

Chính mình thiếu một ít đã bị lão phát hiện rồi.

“Chỗ đó có ánh sáng!!!”

Mà lúc này đây, Cung Thước đột nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy vui sướng!

Nơi cuối cùng, hai cái hộp tách ra hào quang trên bệ đá , rốt cục đã bị Cung Thước phát hiện.

Bá!

Cung Thước không có chút do dự gì, hóa thành một đạo Lôi Đình màu xanh lá, vọt tới như thiểm điện .

Lâm Hải thấy thế, cảm giác theo gió mà động, cũng bay đi.

“Ha ha, là hộp báu!!!”

“Nguyên lai, bảo vật tại tầng thứ bảy!”

Cung Thước đã đến gần bệ đá, nhìn hai cái hộp rạng rỡ sáng lên trên bệ đá, lập tức kinh hỉ một hồi.

Bất quá, Cung Thước rốt cuộc là người kiến thức rộng rãi, nhìn thấy hộp báu, nhưng lại không hành động thiếu suy nghĩ.

Trong hai mắt, lóe ra tinh mang, mang theo thập phần cảnh giác, bắt đầu dò xét mọi nơi.

Một mực tỉnh táo quan sát chừng mười phút đồng hồ, ngay cả Lâm Hải cũng chờ có chút không kiên nhẫn.

Cung Thước lại quay người, lần nữa đem ánh mắt, tập trung tại phía trên hai cái hộp báu.

Sau đó, vẻ mặt cẩn thận, chậm rãi cất bước, hướng phía hộp báu đi đến.

Một bước, hai bước, ba bước...

Rốt cục, Cung Thước đi tới trước bệ đá, cách hộp báu, có thể đụng tay đến!

Nhưng mà, Cung Thước lại dừng lại, bắt đầu tiếp tục cảnh giác quan sát mọi nơi.

“Chà mẹ nó, Cung Lục Mạo sợ chết như vậy sao?”

Lâm Hải đi theo sau lưng Cung Thước, quả thực là bó tay rồi.

Nếu không phải sợ làm cho Cung Thước hoài nghi, Lâm Hải thực muốn lập tức thu hộp báu, quay đầu rời đi.

Trọn vẹn lại đợi chừng mười phút đồng hồ, Cung Thước mới lần nữa đem ánh mắt, tập trung tại phía trên hộp báu .

Sau đó, ngừng thở, vẻ mặt ngưng trọng, cẩn thận từng li từng tí vươn tay, hướng phía một cái hộp báu trong đó chộp tới.

Lâm Hải thấy thế, cũng thoáng cái đem trái tim nhấc lên, hai mắt không nháy, chờ đợi thời cơ!

“Ngay tại lúc này!”

Mắt thấy bàn tay Cung Thước, sắp rơi vào phía trên hộp báu.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, vèo một tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất, vọt tới trước hộp báu!

“Thu!!!”

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải trực tiếp đem hai cái hộp báu cùng một chỗ nắm lên, để vào trong Luyện Yêu Hồ.

“n? Gió ở đâu ra ?”

Cung Thước đột nhiên sững sờ, nhưng sau một khắc lại sắc mặt đại biến, đồng tử bỗng nhiên cấp tốc co rút lại!

“Hộp báu như thế nào không thấy rồi?!”

Oanh!!!

Không đợi lão hiểu được chuyện gì xảy ra, đột nhiên một cỗ khí tức kinh khủng, bỗng nhiên từ trên bệ đá phóng lên trời.

“Không tốt!”

sắc mặt Cung Thước đại kinh, chỉ cảm thấy một cỗ lực trùng kích đáng sợ, giống như là sóng to gió lớn nghiền áp mà đến, hung hăng đụng vào trên ngực!

Phốc!

Cung Thước phun ra một ngụm máu tươi , ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc thật sâu, thân thể bay ngược mà lên.

Người tại giữa không trung, cuống quít điều động Lôi Nguyên trong cơ thể, lập tức đem một tầng hồ quang điện màu xanh lá bày kín toàn thân, ngẩng đầu nhìn lại.

“Yêu thú!!!”

mí mắt Cung Thước kinh hoàng một hồi, hoảng sợ phát hiện chỗ bệ đá sụp đổ, một cái quái vật khổng lồ cao hơn mười trượng, gầm thét vọt ra.

“Rống!!!”

Yêu thú há miệng, ngửa mặt lên trời gào thét một hồi, âm thanh như kinh lôi, đem cả tòa Đan Đạo thất đều chấn đến một hồi lay động!

Sau đó, móng vuốt cực lớn đột nhiên giơ lên, giống như là một tòa núi lớn, hướng phía Cung Thước liền vỗ xuống!

Cung Thước thấy thế, hoảng sợ biến sắc, chỉ cảm thấy lực lượng trong một chưởng này của Yêu thú, giống như Thái Sơn áp đỉnh, mặc dù là lão đều kinh hãi một hồi !

“Cái Yêu thú này , như thế nào lại mạnh như thế!” trong lòng Cung Thước kinh hoàng không thôi.

Chỉ là theo một chưởng này, lão liền đoán được, thực lực của Yêu thú , lại vẫn tại phía trên lão !

Bất quá, Yêu thú không có hóa hình, thật khiến trong nội tâm Cung Thước an tâm một chút.

Yêu thú không có hóa hình , cho dù cường thịnh hơn, ít nhất nói rõ thực lực còn không phải Tam kiếp Tán Tiên hoặc là Thiên Tiên .

Cho dù đánh không lại, dùng thực lực của Cung Thước , muốn làm được toàn thân trở ra, thực sự không khó.

“Phá!!!”

Mắt thấy bàn tay cực lớn của Yêu thú đánh tới, Cung Thước hét lớn một tiếng, trực tiếp có hai đạo Lôi Điện màu xanh lá lướn cỡ cánh tay thoát thể mà ra!

Ông!

Nhất thời, trong không gian xuất hiện hai đạo cột sáng lăng lệ ác liệt, oanh kích tại trên bàn tay Yêu thú.

Phanh!

Nhất thời, hồ quang điện màu xanh lá, bay đầy trời, sóng xung kích giống như thủy triều phô thiên cái địa, quấn mang tất cả tứ phương.

Cung Thước cùng Yêu thú thủ hộ đối tay, cơ hồ đem Đan Đạo thất sớm đã rách nát không chịu nổi chấn sập, lay động không thôi!

Vèo!

lực phản chấn cực lớn , đem thân thể Cung Thước trùng trùng điệp điệp vứt lên, khí huyết lăn lộn một hồi.

Rống!!!

Mà Yêu thú thì lại gầm lên giận dữ, thân hình cao lớn lại nhanh nhẹn như điện, giương nanh múa vuốt hướng phía Cung Thước lần nữa vọt tới.

Trong chốc lát, một người một thú, kịch liệt đánh nhau cùng một chỗ.

Ai cũng không có chú ý tới, xa xa một bóng người, bị sóng xung kích kinh khủng kia, từ trong hư không trực tiếp bị xốc đi ra.

“Ta tích mụ mụ, quá mạnh mẽ!”

Lâm Hải hiện ra thân hình, rơi trên mặt đất, trong lòng một trận hoảng sợ!

thực lực của Cung Thước cùng Yêu thú , thật sự là quá kinh khủng.

Vừa rồi dưới một người một thú giao thủ, dù Lâm Hải đã chạy đi ra xa hơn trăm mét, lại như cũ bị chiến đấu ảnh hưởng đến, ngạnh sanh sanh bị sóng xung kích đánh trúng.

Mặc dù không có bị thương, nhưng cũng không cách nào tiếp tục bảo trì độn pháp, từ không trung rơi xuống.

“Bảo vật đã tới tay, nồi cứ để lại cho Cung Lục Mạo cõng a!”

“Nơi đây không nên ở lâu, vẫn là nhanh chóng rời khỏi!”

Lâm Hải quay người lại, thân ảnh bay nhanh mà đi, trong chớp mắt đã đến đầu bậc thang.

Nhưng Lâm Hải vừa muốn chuẩn bị xuống dưới, lại đột nhiên ngừng lại, trên mặt lộ ra một vòng cười xấu xa.

“Không thể không rên một tiếng lại đi như vậy , như vậy chẳng phải quá tiện nghi Cung Lục Mạo?”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Cung Thước, vận dụng Nguyệt Cung Tiên m, nhìn có chút hả hê hô.

“U, đây không phải là Cung Lục Mạo không chút nào lợi mình, chuyên môn lợi người sao?”

Cung Thước giờ phút này, đang bị Yêu thú công kích đến luống cuống tay chân, nghe được thanh âm của Lâm Hải , mạnh mẽ quay đầu.

Đã thấy Lâm Hải đứng tại đầu bậc thang, đang mang theo ánh mắt đùa giỡn trêu chọc , hướng phía lão trông lại, không khỏi giận tím mặt!

“Lâm Hải, ngươi còn có gan xuất hiện ở trước mặt ta!”

toàn thân Lâm Hải giật mình một cái , giả trang ra một bộ dạng sợ hãi , dùng sức lắc đầu.

“Không dám, ta lúc này đi!”

“A, đúng rồi, trước khi đi, ta có câu nói nói cho ngươi.”

Sau đó, Lâm Hải lộ ra vẻ mặt chân thành, dùng ánh mắt cảm kích nhìn Cung Thước, vô cùng trang trọng nói.

“Cung Lục Mạo, cám ơn ngươi a, ngươi thật là một cái người tốt!”

Cung Thước trực tiếp mộng ép, Lâm Hải lời này là cái ý tứ gì, chẳng lẽ là vì để cho chính mình buông tha hắn?

Mà lúc này đây, lời nói của Lâm Hải, lần nữa truyền tới.

“Cái kia, hai cái hộp báu ta trước hết cầm đi, ngươi lưu lại, chậm rãi cùng Yêu thú chơi a!”

“Cung Lục Mạo, ngươi thật là người tốt!” Lâm Hải nói xong, một tiếng cười xấu xa nhìn có chút hả hê, vèo xuống lầu mà đi, biến mất không thấy gì nữa!

Chương 2245: Chốn Đào Nguyên!

“Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản này!!!”

Cung Thước hổn hển gầm lên giận dữ, thiếu chút nữa một ngụm lão huyết không có phun ra đến.

Đến bây giờ lão mới hiểu được, hai cái hộp báu kia , dĩ nhiên là bị Lâm Hải lấy mất.

Mà Yêu thú thủ hộ dẫn xuất ra, lại muốn chính mình đến đối phó!

Chỗ tốt Lâm Hải được, phiền toái chính mình chịu, thực con mẹ nó tức chết người đấy!

Cung Thước thật sự là đối với Lâm Hải, hận đến hàm răng đều ngứa rồi, hận không thể lập tức đuổi theo ra, đem Lâm Hải bầm thây vạn đoạn đều khó giải hận!

Rống!!!

Mà cái Yêu thú thủ hộ kia, lại bạo rống một tiếng, đối với Cung Thước điên cuồng công kích giống như mưa to gió lớn.

Cung Thước cố tình muốn đi, nhưng trong khoảng thời gian ngắn thì sao chạy đi được đúng không ?

Bị cái Yêu thú thủ hộ cường đại này, làm cho liên tục rút lui, chật vật không chịu nổi.

Tâm không ngừng nghĩ muốn giết Lâm Hải , nhưng căn bản vô pháp phân thân.

Cái này lại để cho lồng ngực Cung Thước vốn đã tức điên, càng thêm biệt khuất không thôi, quả thực đều nhanh hỏng mất!

“Lâm Hải, ta không giết ngươi, thề không làm người!!!”

nội tâm Cung Thước , oán độc gào rú một tiếng, đành phải toàn lực ra tay, trước thoát khỏi Yêu thú thủ hộ, rời khỏi đây rồi nói sau!

Lâm Hải thì là giống như vụt đi, đã đi ra khỏi Đan Đạo thất, mang trên mặt nụ cười sáng lạn.

“Ha ha, cái ngu xuẩn Cung Thước kia , hiện tại nhất định giận điên lên a?”

“Trước rời khỏi tại đây, nếu không một hồi Cung Lục Mạo đi ra, không phải cùng chính mình dốc sức liều mạng thì không thể!”

Lâm Hải không có vội vã xem xét bảo vật bên trong hộp báu, mà là đứng tại trước Đan Bảo thất, bắt đầu mọi nơi đang trông xem thế nào .

Rất nhanh, phía sau Đan Bảo thất, một cái bệ đá tản ra khí tức phong cách cổ xưa, ánh vào tầm mắt của Lâm Hải .

“Là Truyền Tống Trận!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lập tức nhận ra, đó là một tòa Truyền Tống Trận song hướng !

Vèo!

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải đã đến trước mặt Truyền Tống Trận, cúi đầu nhìn lại, đã thấy bên mép của Truyền Tống Trận, có quang mang lóng lánh nhàn nhạt .

Một cỗ lực lượng yếu ớt, dần dần phóng thích ra, nếu như không chú ý, thậm chí đều không phát giác đến.

“Cái Truyền Tống Trận này niên đại đã lâu, năng lượng đã sắp tiêu hao hết.”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, lấy ra một đống Linh Thạch, lóe ra hào quang, lơ lửng tại trước mắt.

“Đi!!!”

Lâm Hải khép ngón tay lại, hướng phía Linh Thạch nhất chỉ.

Sưu sưu sưu!

Nhất thời, Linh Thạch tản ra, hướng phía bên trong một cái lỗ nhỏ ở bên mép của Truyền Tống Trận, bay đi.

Phốc phốc phốc phốc!

Linh Thạch tinh chuẩn vô cùng tiến vào bên trong lỗ, nhất thời Truyền Tống Trận phát ra ánh sáng rực rỡ, một cỗ năng lượng cường đại tách ra!

“Đi!!!”

Lâm Hải lần nữa nhất chỉ, lại là trên trăm khỏa Linh Thạch, bay vào ở bên trong một cái lỗ nhỏ khác, hào quang của Truyền Tống Trận , càng thêm sáng chói chói mắt!

"Đi!!!"

…

Truyền Tống Trận tuy thuộc về trận pháp cực kỳ cao cấp, nhưng lại như thế nào khó được ở Trận Pháp Đại Sư như Lâm Hải ?

Chỉ trong chốc lát, Lâm Hải liền dựa theo trình tự đặc biệt và phức tạp, bỏ thêm năng lượng vào cho Truyền Tống Trận .

Đây cũng chính là Lâm Hải, đổi lại người khác bỏ thêm năng lượng vào cho Truyền Tống Trận, một cái sơ sẩy liền vô cùng có khả năng đem Truyền Tống Trận làm hỏng.

Mặc dù là Lâm Hải tự mình ra tay, cũng mất trọn vẹn chừng mười phút đồng hồ, mới hoàn toàn làm được.

"Thành!"

hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, thả người nhảy lên, nhảy tới trên Truyền Tống Trận.

năng lượng Truyền Tống Trận sung túc, như vậy chính mình liền không cần lo lắng, tại trong quá trình truyền tống nổi lên ngoài ý muốn rồi.

"Ha ha, Truyền Tống Trận!!!"

Lâm Hải vừa mới chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên một đạo thanh âm kinh hỉ vang lên.

Sau đó, chỉ thấy Cung Thước tóc tai bù xù, trên người mang máu, vẻ mặt chật vật từ trong Đan Đạo thất vọt ra.

Cung Thước nhìn thấy Truyền Tống Trận, lập tức đại hỉ, hướng phía Truyền Tống Trận liền lao đến.

“Rống!!!”

Yêu thú thủ hộ ở phía sau , thì là gầm lên giận dữ, đối với Cung Thước theo đuổi không bỏ!

“Chà mẹ nó, Cung Lục Mạo!”

Lâm Hải cả kinh, không thể tưởng được Cung Thước nhanh như vậy đã chạy ra.

Ông!

Vừa lúc đó, Truyền Tống Trận phát ra ánh sáng rực rỡ, một cỗ lực lượng cường đại, xoay quanh tại trên người Lâm Hải .

Lâm Hải nhíu lông mày lại, biết rõ đây là Truyền Tống Trận khởi động rồi.

Mà Cung Thước giờ phút này, cũng giương nanh múa vuốt, vẻ mặt dữ tợn hướng phía Truyền Tống Trận, chạy tới.

“Đậu phộng, không thể để cho Cung Lục Mạo theo vào đến!”

Ngay tại trong nháy mắt khi thân hình biến mất , Lâm Hải bắn ngón tay ra, một đạo khí mang hướng phía chỗ hẻo lánh trên Truyền Tống Trận kích bắn đi!

Ông!

Lâm Hải biến mất đồng thời, Cung Thước đứng lên Truyền Tống Trận, không khỏi cất tiếng cười to.

“Ha ha, ngươi cái Yêu thú này, có thể làm khó dễ được ta sao? Gặp lại á!”

Thế nhưng mà tiếng nói vừa mới rơi xuống, sắc mặt Cung Thước lại mãnh liệt biến đổi, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu

Đã thấy trước khi còn phát ra ánh sáng rực rỡ Truyền Tống Trận, như thế nào thoáng cái ảm đạm xuống, đã không có ánh sáng?

Tựu phảng phất, chèo chống Truyền Tống Trận năng lượng, đột nhiên biến mất!

Mà chính mình, đứng tại trên Truyền Tống Trận, không có một tia phản ứng, căn bản không có bị truyền tống đi!

“Đây là có chuyện gì?”

mí mắt Cung Thước kinh hoàng, trong nội tâm thật sự là vừa vội vừa giận!

Thế nhưng mà, đã không kịp ngẫm nghĩ nữa rồi, cái Yêu thú thủ hộ bị cướp đi bảo vật thủ hộ kia, đã sớm tiến nhập vào trạng thái táo bạo

Rống to một tiếng, nhấc lên cuồng phong sóng lớn, lực đạo khủng bố gào thét tới, hướng phía Cung Thước lần nữa công kích mà đến.

“Mả mẹ mày!!!”

sắc mặt Cung Thước đại biến, trong lòng quát mắng một tiếng !

Cái Yêu thú thủ hộ này thật sự là quá kinh khủng, vừa rồi lão thật vất vả trốn tới, thậm chí còn bị thụ thương.

Vốn tưởng rằng có thể thoát khỏi cái Yêu thú này rồi, ai nghĩ tới Yêu thú đáng giận, vậy mà đuổi sát không phóng, phảng phất như muốn cùng chính mình liều mạng, thực con mẹ nó nhật cẩu rồi!

Truyền Tống Trận không nhạy, Cung Thước bất đắc dĩ, đành phải huy động hai tay, sấm sét điện thiểm, một bên chạy trốn một bên cùng Yêu thú lần nữa triền đấu cùng một chỗ!

Mà Lâm Hải lúc này, lại hai mắt tỏa sáng, đi tới một cái khu vực khác.

“Bà mẹ nó, thế ngoại đào nguyên a!!!”

Lâm Hải từ trên Truyền Tống Trận đi xuống, nhìn cảnh tượng trước mắt, quả thực là sợ ngây người.

Chỉ thấy trước mặt, một mảnh hoa đào xem không thấy cuối, tản ra hương thơm thấm vào ruột gan.

Đình hành lang lâu tạ, cầu nhỏ nước chảy, chim hót hoa nở, hoa khoe màu đua sắc, quả thực một bộ nhân gian tiên cảnh!

Cùng cảnh tượng rách nát không chịu nổi bên ngoài kia so sánh với nhau, quả thực chính là hai cái thế giới.

Lâm Hải mang theo hiếu kỳ thật sâu, dọc theo đường nhỏ phía trước, vừa mọi nơi đang trông xem thế nào, vừa đi thẳng về phía trước.

Đi khoảng chừng ba dặm, mới ra khỏi phiến vườn hoa đào này.

Lại dọc theo mặt đường rộng lớn bằng phẳng, đi ra khoảng cách hơn mười dặm, đột nhiên một tòa thành trì cao lớn to lớn, xuất hiện tại trước mắt.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, bất ngờ ba chữ to, tại dưới mặt trời chiếu rọi, chiếu sáng rạng rỡ!

“Chốn Đào Nguyên!!!”

Bà mẹ nó!

con mắt Lâm Hải lập tức trừng tròn xoe, một hồi giật mình.

Cái này mẹ nó, thật đúng là Chốn Đào Nguyên a!

Chẳng lẽ nói, thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết tại Nhân Gian giới cổ đại , chính là trong chỗ này?

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải đã đến chỗ cửa thành, đã thấy trên đường cái rộng lớn bên trong, đám người lui tới hối hả, thật náo nhiệt.

Hơn nữa, chỗ cửa ra vào, vậy mà không có thủ vệ, cái này cùng tất cả thành trì mà Lâm Hải đã gặp qua , đều hoàn toàn khác nhau.

Lâm Hải mang theo hiếu kỳ thật sâu, cất bước đi tiến vào trong thành, mọi nơi quan sát đến đám người đi sát qua .

Rất nhanh, Lâm Hải phát hiện một cái hiện tượng lại để cho hắn cực kỳ khiếp sợ !

Người nơi này, giống như căn bản là nhìn không thấy hắn!!!

“Chuyện gì xảy ra?”

Lâm Hải giật mình không thôi, mang theo một tia nghi hoặc, đi tới trước mặt một cái người bán hàng rong .

“Vị đại thúc này, thứ này của ngươi , bán thế nào?”

Sắc mặt Lâm Hải hòa ái, ngồi xổm xuống hướng phía người bán hàng rong hỏi.

Mà người bán hàng rong lại ngồi dưới đất, trong miệng hút điếu thuốc, hừ hừ tiểu khúc, căn bản không nghe được Lâm Hải nói chuyện.

Phảng phất, Lâm Hải ở trước mặt của lão, chính là một đám không khí!

“Này, đại thúc!”

Lâm Hải lại xòe bàn tay ra, tại trước mặt người bán hàng rong quơ quơ, người bán hàng rong một điểm phản ứng cũng đều không có!

“Chà mẹ nó, thực nhìn không thấy?”

Trong lòng Lâm Hải khiếp sợ, lại liên tiếp thử qua nhiều người, trong mắt rốt cục lộ ra kinh hãi thật sâu . Người nơi này, thật sự không thấy mình!

Chương 2246: Thiên Hùng Tinh Lâm Xung!

“Tại đây, hẳn là một chỗ không gian song song !”

Nội tâm Lâm Hải, lập tức đã có phán đoán.

Dưới Thiên Nhãn Thần Thông, Chốn Đào Nguyên này tuyệt đối không phải Huyễn cảnh, lại càng không phải là ảo ảnh.

Giải thích duy nhất, là một chỗ không gian kỳ lạ khác .

Chỉ có điều, không biết vì nguyên nhân gì, mình có thể nghe được nhìn được thanh âm cùng cảnh tượng trong mảnh không gian này .

Thế nhưng mà người trong đào hoa nguyên này , lại không cách nào phát giác được sự hiện hữu của mình.

Đột nhiên, Lâm Hải nghĩ đến một loại khả năng.

thời điểm tại Nhân Gian giới , Quỷ Hồn ở bên trong Địa Phủ, liền có thể nhìn được nghe được cảnh tượng Nhân Gian giới.

Thế nhưng mà, người bình thường lại không cách nào phát giác Quỷ Hồn tồn tại.

Mà chính mình bởi vì có Thiên Nhãn Thần Thông, liền có thể tinh tường nhìn thấy hồn phách chạy khắp nhân gian , cũng có thể tới trao đổi.

Cứ như vậy phân tích mà nói, chính mình đối với người trong đào hoa nguyên mà nói, có phải tương đương với Quỷ Hồn ở Nhân Gian giới hay không ?

Lâm Hải càng nghĩ càng cảm thấy là có chuyện như vậy, cúi đầu, nhìn về phía một khỏa thảo dược ở trước người người bán hàng rong kia.

“Đến cùng phải như vậy hay không , thử một lần liền biết!”

Lâm Hải đột nhiên khẽ vươn tay, hướng phía cái thảo dược kia , nhanh chóng tựa như tia chớp chộp tới.

Bá!

Sau một khắc, thảo dược kia trực tiếp bị Lâm Hải trảo vào trong tay, cảm giác phong phú, không khác gì vật thật!

“Quả là thế!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không nghĩ ra tại sao phải có loại tình huống này xuất hiện.

Mà lúc này đây, người bán hàng rong đang ngồi trên mặt đất kia, mặt mũi lại tràn đầy lộ ra vẻ hoảng sợ, la lên một tiếng .

“thảo dược của ta , thảo dược mới của ta như thế nào bay lên rồi!”

Người bán hàng rong chỉ vào thảo dược trong tay Lâm Hải, trong mắt tràn đầy khiếp sợ cùng sợ hãi.

Lão căn bản nhìn không thấy Lâm Hải, trong mắt lão, cái thảo dược kia không thể nghi ngờ chính là tự mình bay nổi giữa không trung.

Đây quả thực là sự kiện linh dị giữa ban ngày a!

“Chà mẹ nó, thật sự a, đây là có chuyện gì?”

“Chẳng lẽ là chuyện ma quái sao?!”

Những người khác, nhìn thấy dị tượng này, cũng là hiếu kỳ hoảng sợ, một mảnh ồn ào.

Người bán hàng rong toàn thân run rẩy, cưỡng ép cả gan, hướng phía thảo dược đang lơ lửng một trảo, trảo vào trong tay.

“Xuống, ngươi xuống cho ta !”

Dùng sức trảo hai cái, lại không chút sứt mẻ, toàn bộ sức mạnh của người bán hàng rong đều sử xuất đi ra rồi.

Lâm Hải chợt cảm thấy một hồi buồn cười, buông lỏng tay, thảo dược bị người bán hàng rong đoạt tới.

“Ai u!”

Người bán hàng rong đang dùng sức lôi kéo, trực tiếp ngã cái ngửa mặt lên trời, hiện trường lập tức một mảnh đại loạn.

“Nhanh, nhanh chóng đi bẩm báo Lâm lão gia!!!”

tất cả đám người đều sợ hãi, có người lớn tiếng kinh hô, mọi người lập tức tán như chim thú, tứ tán chạy trốn.

“Ta đi, lá gan cũng quá nhỏ a?”

Lâm Hải một hồi im lặng, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn là thật không có ý tứ muốn hù dọa đám người kia a.

Người đều chạy hết, Lâm Hải tiếp tục đi về phía trước, dọc theo con đường rộng rãi, hướng về phía trước đi đến.

“n?”

Đi không bao xa, đột nhiên một cỗ khí tức cường đại lăng lệ ác liệt , hướng phía phương hướng của mình, chạy vội mà đến.

“Có cao thủ!”

Đồng tử của Lâm Hải lập tức co rụt lại, ngừng lại.

Cái cỗ khí tức phi tốc tiếp cận này, phảng phất như một thanh trường mâu sắc bén, cho Lâm Hải một hồi cảm giác chấn nhiếp rất mạnh.

Còn chưa thấy đến bóng người, liền đã khiến Lâm Hải cảm thấy một cỗ áp bách thật sâu, có loại cảm giác không thể dùng lực địch !

Bá!

Đúng lúc này, một đạo quang hoa hiện lên, Lâm Hải chỉ cảm thấy thấy hoa mắt.

Sau một khắc, một gã nam tử trung niên tướng mạo tuấn lãng, trên mặt u buồn, đứng ở trước mặt Lâm Hải.

Ông!

Đột nhiên, nam tử đem trường mâu trong tay hạ xuống, lập tức một cỗ sát khí lạnh như băng, đem Lâm Hải triệt để tập trung!

Sau đó, thanh âm đạm mạc, vang lên bên tai Lâm Hải .

“Chốn Đào Nguyên không chào đón người từ bên ngoài đến, thỉnh ngươi nhanh chóng rời khỏi!”

“Ồ?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, cảm thấy kinh ngạc.

Không thể tưởng được, người nam tử trung niên này vậy mà thấy được chính mình.

Không chỉ có như thế, cái thanh trường mâu trong tay nam tử trung niên này, khí tức phóng xuất ra khắc nghiệt, quả thực quá kinh khủng.

Lâm Hải bị trường mâu chỉ vào, vậy mà chân nguyên toàn thân, đều phảng phất bắt đầu cứng lại, trở nên vận chuyển không thuận.

Nếu không phải có Luyện Yêu Hồ, có thể tùy thời thoát ly hiểm cảnh, Lâm Hải chỉ sợ giờ phút này đều muốn tuyệt vọng.

Tại trước mặt, nam tử trung niên này, Lâm Hải kinh hãi phát hiện, điểm tu vi ấy của chính mình , căn bản không chịu nổi một kích!

“Coi như là Thiên Tiên, cũng tuyệt không có thực lực bực này!”

trong nội tâm Lâm Hải, thoáng cái nhấc lên cơn sóng gió động trời.

Thiên Tiên hắn đã gặp hai cái rồi, một cái là Thành chủ Tiểu Minh , một cái là Diệp Thành.

Nhưng bất luận một cái nào, đều không giống như cái nam tử cầm mâu trước mặt này, cho mình cái chủng loại áp bách làm cho người cảm giác hít thở không thông kia.

Nam tử cầm mâu thấy Lâm Hải vẻ mặt phát mộng, đối với lời của y hờ hững, lập tức nhướn mày, lần nữa quát lạnh nói.

“Ngươi điếc sao? Ta cảnh cáo ngươi, lại không rời khỏi, ta cần phải xuất thủ!”

Lâm Hải lúc này mới hồi phục tinh thần lại, hướng phía nam tử cầm mâu, cung kính ôm quyền.

“Tiền bối bớt giận, vãn bối là trong lúc vô tình đến nơi này, cũng không ác ý...”

“Ta thỉnh ngươi nhanh chóng rời khỏi!” Lâm Hải chưa nói xong, nam tử cầm mâu lần nữa quát.

“Ách...”

Lâm Hải một hồi im lặng, cái này mẹ nó, rời khỏi rồi đi đâu à?

Lại trở về Đan Đạo thất? Thế nhưng mà Truyền Tống Trận bên kia, đã bị mình tạm thời phá hủy a.

Cho dù muốn về, nhất thời bán hội cũng không trở về được.

“Chủ nhân!”

Đúng lúc này, trong đầu Lâm Hải, đột nhiên vang lên thanh âm của Tiên Nhi .

“La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, có một ngôi sao phát sáng lên, ở gần ngươi có lẽ có Thiên Cương Tinh tồn tại!”

“A?” Lâm Hải nghe được, trong mắt bỗng nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ.

“Là khỏa Thiên Cương Tinh nào?” Lâm Hải thông qua ý niệm, cấp tốc hỏi.

“Thiên Hùng Tinh!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, trái tim kích động thiếu chút nữa nhảy ra.

Thiên Hùng Tinh, vậy con mẹ nó không phải là Báo Tử Đầu Lâm Xung sao?

ở bên trong một trăm linh tám chiến tướng của Thủy Bạc Lương Sơn , là siêu cấp cao thủ số một số hai a.

Không thể tưởng được, Lâm Xung vậy mà tại xung quanh!

“Ồ, không đúng!”

Đột nhiên, trong lòng Lâm Hải rung mạnh, đồng tử hoảng sợ co rút lại, nháy mắt cũng không nháy mắt đã rơi vào trên người nam tử cầm mâu đối diện .

Lâm Xung! Lâm Xung!!!

Mẹ nó, chẳng lẽ cái nam tử cầm mâu đối diện này , chính là Lâm Xung!!!

Đúng vậy! Nhất định là vậy!

Lâm Hải thoáng cái liền kích động rồi.

vũ khí của Báo Tử Đầu Lâm Xung , cũng không phải là một thanh xà mâu trượng tám sao?

nam tử cầm mâu đối diện , thấy Lâm Hải chẳng những đối với cảnh cáo của mình như không nhìn thấy, ngược lại hai mắt hiện ánh sáng, nhìn mình chằm chằm đến nước miếng đều nhanh chảy ra rồi.

Nhất thời, nhướn mày, nam tử cầm mâu rốt cục nổi giận!

“Nếu ngươi đã không đi, vậy thì đừng trách Lâm mỗ không khách khí!”

Bá!

Nam tử cầm mâu nói xong, trường mâu trong tay đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, lập tức một cỗ khí tức cường đại, đem Lâm Hải hoàn toàn bao phủ, muốn ra tay!

“Chờ một chút!”

Lâm Hải thấy thế, cuống quít cấp tốc hô to một tiếng!

Ông!

trường mâu trong tay nam tử cầm mâu , cấp tốc run rẩy, tản ra khí tức đáng sợ khắc nghiệt, chỉ vào Lâm Hải phía xa .

“Ngươi bây giờ cải biến chủ ý, lập tức rời khỏi đây, còn kịp!”

Đối mặt với lời nói lạnh như băng của nam tử cầm mâu, Lâm Hải không có để ý, ngược lại vô cùng kích động nói.

“Xin hỏi, tiền bối thế nhưng mà là Báo Tử Đầu Lâm Xung, Lâm đại ca?”

“n?” Nam tử cầm mâu nghe được, lập tức sững sờ, trong lòng rung mạnh.

Mang theo mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Bất tài, đúng là Lâm Xung, ngươi là người phương nào, như thế nào lại nhận thức Lâm mỗ?”

“Ha ha ha! Thật là ngươi!” Lâm Hải nghe xong, lập tức cười ha ha, quả thực kích động đến hỏng mất.

“Lâm Xung đại ca, ta là Fans hâm mộ của ngươi a!” Lâm Hải hoan hô một tiếng, cọ cái liền lẻn đến trên người Lâm Xung .

Chương 2247: Võ Tòng cũng ở nơi đây?

Lâm Xung cả kinh, sau đó lông mày lập tức nhíu một cái, toàn thân mất tự nhiên.

nam tử trước mặt này, một bộ như bạch tuộc, bò tại trên người của mình, lại để cho y nổi lên một thân da gà.

Tuy nhiên y lại cảm giác đến, Lâm Hải đối với y không có bất kỳ ác ý gì.

Nhưng hai cái đại nam nhân ôm cùng một chỗ, xa xa còn có một đám cư dân Chốn Đào Nguyên đang trông xem thế nào, cái này còn ra thể thống gì?

Thân hình nhẹ nhàng chấn động, một cỗ lực lượng nhu hòa, đem Lâm Hải bắn ra xa đến một trượng có hơn.

Lâm Xung nhíu mày, lần nữa hướng phía Lâm Hải nghi hoặc hỏi.

“Ngươi rốt cuộc là ai, vì sao nhận thức Lâm mỗ?”

“Còn có, ngươi nói Fans hâm mộ, là cái gì?”

“Ha ha, Lâm đại ca, lại nói tiếp vãn bối cùng ngươi còn là cùng họ ni!” Lâm Hải đối với chuyện Lâm Xung đưa hắn bắn ra, không chút phật lòng, hướng phía Lâm Xung vui mừng cười nói.

“Ta gọi Lâm Hải, nhân sĩ Giang Nam, kính xin Lâm Xung đại ca, chỉ giáo nhiều hơn!”

Lâm Hải hai tay ôm quyền, vẻ mặt vui vẻ nói.

Đối với loại đại anh hùng như Lâm Xung này, Lâm Hải vẫn là tràn đầy kính ý.

“Lâm Hải? nhân sĩ Giang Nam?” vẻ mặt Lâm Xung lập tức kinh hỉ, “Nói như vậy, ngươi là tới từ Nhân Gian giới?”

“Ha ha, đúng vậy!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, hồi đáp.

“Ha ha ha ha!” Lần này, Lâm Xung cũng cười, cảnh giác trước đó lập tức buông lỏng không ít, cảm xúc cũng có chút kích động lên.

“Không thể tưởng được, dĩ nhiên là khách từ cố thổ đến thăm!”

“Tiểu huynh đệ, có thể nói với ta, Nhân Gian giới hôm nay, là cảnh tượng bực nào không?”

Thấy vẻ mặt bộ dạng Lâm Xung chờ mong , Lâm Hải ho nhẹ hai tiếng.

“Cái này, nói rất dài dòng rồi!”

“Ha ha, dài cũng không sao, chúng ta ngồi xuống, chậm rãi trò chuyện!” Lâm Xung nói xong, dứt khoát đem trường mâu thu lại, trực tiếp ngồi trên mặt đất.

“Ách...” mặt mũi Lâm Hải lập tức tràn đầy hắc tuyến, cái này mẹ nó, cứ, cứ an vị trên mặt đất à?

Được rồi, nhập gia tùy tục a!

Lâm Hải vốn tưởng rằng, Lâm Xung sẽ đem chính mình đưa đến chỗ ở của y, không nghĩ tới lại trực tiếp ngồi trên mặt đất rồi.

Khoanh chân ngồi ở trước mặt Lâm Xung, Lâm Hải ý niệm khẽ động, lấy ra mấy hồ lô Hầu Nhi Tửu.

“Đến, Lâm Xung đại ca, chúng ta vừa uống vừa trò chuyện!”

“Tốt!” Lâm Xung cũng là người sảng khoái, lại gặp được đồng hương cố thổ, tâm tình đặc biệt kích động.

Cùng Lâm Hải cũng không có khách khí, hai người một người một cái hồ lô rượu, liền uống.

“Ồ, rượu này không tệ a!” Lâm Xung mới uống một ngụm, mặt mũi đã tràn đầy ngạc nhiên, tràn đầy khiếp sợ!

Dùng tu vi của y, nơi nào sẽ nhấm nháp không ra, cái Hầu Nhi Tửu này ẩn chứa thiên địa linh khí khổng lồ!

“Ha ha, Lâm Xung đại ca ưa thích, là uống nhiều hơn chút!”

Lâm Hải cùng Lâm Xung khách khí một phen, sau đó tại trong Lâm Xung không ngừng thúc giục hỏi thăm, đem chuyện sau Tống triều, cùng Lâm Xung thô sơ giản lược nói một lần.

Lâm Xung nghe xong, trầm mặc hồi lâu, mới than nhẹ một tiếng, đem Hầu Nhi Tửu một ngụm uống cạn, thổn thức không thôi!

“Không thể tưởng được, thế sự vô thường, thương hải tang điền, Nhân Gian giới đã trải qua mấy hướng thay đổi.”

“Đúng vậy a, niên đại mà Lâm Xung ca ca ngươi ở kia , tại trong mắt phàm nhân, đã rất rất xưa!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, nhìn thấy loại người cổ đại như Lâm Xung, trong nội tâm cũng có loại cảm giác tang thương không hiểu.

“Ha ha, rượu thơm quá a, Lâm Xung ca ca, ngươi vậy mà giấu riêng, quá không có suy nghĩ rồi!”

Đột nhiên, một đạo tiếng cười to cùng giọng nói giống như chuông đồng, giống như kinh lôi nổ vang

Sau đó, một cái thân hình cao lớn, từ xa mà đến gần mà đến, trong chớp mắt đã đến gần.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đồng tử không khỏi co rụt lại, trong lòng rung động.

“ hán tử thật khôi ngô!”

Chỉ thấy người tới, là hòa thượng với cái đầu trọc , tay cầm một thanh thiền trượng, hở ngực lộ nhũ, thân hình cao lớn, cho người một loại cảm giác cực kỳ thô cuồng phóng khoáng.

Chợt nhìn qua, so với Chu Tử Chân còn muốn uy mãnh hơn vài phần, nhưng thực tế thì hai con mắt kia, kèm theo một loại uy hiếp, lại để cho người liếc mắt nhìn, đều có loại cảm giác hãi hùng khiếp vía!

“Chủ nhân, Thiên Cô Tinh cũng sáng!” thanh âm hơi có vẻ hưng phấn của Tiên Nhi , đột nhiên vang lên tại trong đầu Lâm Hải .

Lâm Hải cả kinh, lúc lần nữa nhìn về phía cái hòa thượng cao lớn này, thoáng cái kích động hỏng mất!

“Thiên Cô Tinh! Nói như vậy, cái hòa thượng cao lớn này, là Lỗ Trí Thâm!”

Mà Lâm Xung lúc này, vội vàng đứng lên, hướng phía hòa thượng cao lớn, mỉm cười.

“Hiền đệ đây chính là oan uổng ta rồi, rượu mặc dù ngon, nhưng lại không phải của Lâm Xung ta!”

Lâm Xung nói xong, hướng phía Lâm Hải đồng dạng đã đứng lên nhất chỉ, cười nói.

“Giới thiệu cho ngươi thoáng một phát, đây là tiểu huynh đệ đến từ Nhân Gian giới , gọi Lâm Hải!”

“rượu chúng ta uống , là do Lâm Hải mang đến!”

“Nhân Gian giới đến sao?” Lỗ Trí Thâm nghe xong lời này, trong lòng lập tức giật mình, mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ đánh giá Lâm Hải?

Lâm Hải thì là vẻ mặt kích động, nhìn Lỗ Trí Thâm, hưng phấn nói.

“Tiền bối chính là, Lỗ Trí Thâm Lỗ Đề Hạt cứu khốn phò nguy, hiệp can nghĩa đảm ?”

Lỗ Trí Thâm cười toe toét miệng rộng, cười hắc hắc, sờ lên cái đầu trọc, có chút ngượng ngùng.

“Cái gì cứu khốn phò nguy, hiệp can nghĩa đảm, học phái tạp gia chính là người thô hào, đúng rồi, còn có rượu không?” Lỗ Trí Thâm liếm liếm bờ môi, nóng bỏng mà hỏi.

“Có, quản đủ!”

Lâm Hải vội vàng lại lấy ra mấy hồ lô Hầu Nhi Tửu.

“Ha ha, cái kia học phái tạp gia liền không khách khí!”

Lỗ Trí Thâm cầm lấy hồ lô rượu, uống từng ngụm từng ngụm .

“Rượu ngon, rượu ngon a! Học phái tạp gia cho tới bây giờ không có uống qua rượu ngon bực này!”

Lỗ Trí Thâm một hơi uống liền ba bốn hồ lô, mới dừng lại thở dốc một hơi, đã nghiền nói không nên lời.

Lâm Hải nhìn Lỗ Trí Thâm là cái dạng này, mang trên mặt dáng tươi cười nhàn nhạt, nội tâm lại đã ra một cái chủ ý nhỏ.

La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, cần một tia Tinh phách của những Thiên Cương Tinh này, mới có thể kích hoạt ngôi sao đối ứng .

Hôm nay, Lâm Xung cùng Lỗ Trí Thâm đã ở trước mắt, mình tuyệt đối không thể buông tha cơ hội này.

Thế nhưng mà, phải mở miệng như thế nào đâu?

Tinh phách đối với bất cứ người nào mà nói, cái kia đều là cực kỳ trọng yếu.

Một khi có tổn hại, khả năng cần trên trăm năm thậm chí mấy ngàn năm thời gian, mới có thể khôi phục.

Nếu như mình tùy tiện mở miệng, có thể bị Lỗ Trí Thâm, cho một thiền trượng chụp chết hay không à?

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên Lỗ Trí Thâm cả kinh, giống như nhớ ra cái sự tình gì đó, nhìn Lâm Hải vẻ mặt sợ run.

“Lỗ đại ca, làm sao vậy?” Lâm Hải cười cười, hỏi.

“Ta hỏi ngươi, chỗ cửa thành khác , cũng có người bên ngoài xâm nhập, có phải là đồng bọn của ngươi không?”

Lâm Hải nghe được, không khỏi sững sờ, “Còn có cửa thành khác ?”

“Đó là tự nhiên!” Lỗ Trí Thâm vỗ đùi, “bốn phương tám hướng của Chốn Đào Nguyên , đều có cửa thành a, nơi này của Lâm Xung ca ca là cửa Bắc, học phái tạp gia thủ vệ chính là cửa Tây.”

“Vừa rồi, cửa Tây có không ít người tiến đến, bị học phái tạp gia cho một chầu thiền trượng, đều bị đánh chạy!”

“Học phái tạp gia đánh sẽ không , sẽ không phải là người một nhà a?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, chợt nhớ tới Lâm Kiếm cùng Liễu

Như Yên, cấp tốc hỏi.

“Lỗ đại ca, người ngươi đánh, có cái đặc thù gì không vậy?”

“Có a!” Lỗ Trí Thâm nhẹ gật đầu, “Những người kia, tất cả đều là mặc quần áo màu xanh lá, trên người có hồ quang điện lập loè, chợt nhìn con mẹ nó giống như đám chim lông xanh, thập phần buồn cười!”

“Ha ha ha ha!” Lời nói của Lỗ Trí Thâm, trực tiếp đem Lâm Hải trêu chọc đến nở nụ cười.

“Lỗ đại ca, đó không phải là đồng bọn của ta, kẻ mặc trang phục áo xanh, đều là địch nhân của ta!” Lâm Hải đã đoán được, đám Lỗ Trí Thâm nói, nhất định là người của Lục Điện Đường Lôi Vân Tông , thủ hạ của Cung Lục Mạo .

“Địch nhân?” Lỗ Trí Thâm sững sờ, sau đó mạnh mẽ vỗ đùi, ảo não nói.

“Biết sớm như vậy, học phái tạp gia liền đem bọn chúng toàn bộ giết, thật sự là tiện nghi cho bọn chúng rồi!”

Nói xong, Lỗ Trí Thâm không khỏi thở dài, vẻ mặt khâm phục nói.

“Vẫn là Võ Tòng hiền đệ sát phạt quyết đoán, lại để cho người bội phục!”

“những người từ bên ngoài đến cửa Nam kia, một cái không có chạy, toàn bộ đều bị Võ Tòng răng rắc rồi!”

“Võ Tòng?!!” Lâm Hải nghe xong, trong mắt lập tức sáng ngời, lóe ra hào quang kích động!

“Lỗ đại ca, ngươi nói là, Võ Tòng Võ Nhị Lang cũng ở nơi đây?”

Chương 2248: Một đao xé trời!

Lần này, cũng thật sự đem Lâm Hải kích động hỏng rồi.

Không thể tưởng được, tại trong đào hoa nguyên này, chẳng những gặp được hai vị hảo hán tiếng tăm lừng lẫy là Lâm Xung cùng Lỗ Trí Thâm .

Hơn nữa, thần tượng số một trong Thủy Hử cảu mình-Võ Tòng, vậy mà cũng ở nơi đây!

Cái này đối với Lâm Hải mà nói, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn!

Lỗ Trí Thâm nghe Lâm Hải đặt câu hỏi, thì là nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy, Võ Tòng huynh đệ ở đây, không riêng gì y, Dương Chí huynh đệ cũng ở chỗ này.”

“Cái Chốn Đào Nguyên này , là do bốn người huynh đệ chúng ta thủ hộ!”

“Thật sự?!” trước mắt Lâm Hải, lại là sáng ngời, trong nội tâm càng thêm kinh hỉ rồi!

Thanh Diện Thú Dương Chí, đó cũng là hảo hán tiếng tăm lừng lẫy a, thậm chí tu vi không tại phía dưới Lâm Xung.

Không thể tưởng được, bốn người này vậy mà tề tụ tại đây, thật sự là quá tốt!

“Lâm Xung đại ca, Lỗ đại ca, có thể thay ta dẫn tiến?”

“Ha ha, cái này có vấn đề gì, chúng ta sẽ đi tìm bọn họ ngay bây giờ, đi!” Lỗ Trí Thâm cởi mở cười.

Một bên mang theo hồ lô rượu ngửa đầu uống vào, một bên quay đầu liền đi.

Lâm Hải đại hỉ, vội vàng mặt mũi tràn đầy kích động đi theo phía sau.

Lâm Xung thấy thế, không khỏi cười khổ lắc đầu.

“Tiểu huynh đệ, ta còn muốn lưu lại thủ cửa Bắc, liền không bồi ngươi đi.”

“Thủ cái lông chym, nào có người đến, cùng đi a!” Lỗ Trí Thâm đỉnh đạc kêu la nói.

Nhưng, Lâm Xung là người có nguyên tắc, mỉm cười lắc đầu, như cũ nhã nhặn từ chối.

Lâm Hải thì theo Lỗ Trí Thâm, hướng phía cửa Nam mà đi.

“Lỗ đại ca, tại sao các ngươi lại ở chỗ này?” Trên đường, Lâm Hải mang theo hiếu kỳ thật sâu, hỏi.

“Này, còn không phải mấy người chúng ta, cùng Tống Giang ca ca không hợp ý, bị lạnh tâm, trốn ở cái địa phương thế ngoại đào nguyên này, cũng là rơi vào nhẹ nhõm tự tại!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi yên lặng nhẹ gật đầu.

Lỗ Trí Thâm, Võ Tòng cùng Dương Chí, ba người thủ lĩnh của Nhị Long Sơn này, xác thực đều không tán thành chiêu an.

Tại bên trên Lương Sơn, cùng Tống Giang sớm đã là mạo không hợp ý.

Nhất là câu kia của Võ Tòng, hôm nay cũng muốn chiêu an, ngày mai cũng muốn chiêu an đi, lạnh tâm các huynh đệ!

Đủ thấy đem bất mãn trong nội tâm đối với Tống Giang , hoàn toàn biểu hiện đi ra ngoài.

Lâm Xung thì càng không cần phải nói, bị Cao Cầu làm hại cửa nát nhà tan, cuối cùng nhất bị tức nước vỡ bờ.

Nhưng cuối cùng, rồi lại phải đi theo Tống Giang tiếp nhận chiêu an, y há có thể nuốt xuống cái khẩu khí này ?

Vì thế, bốn người này có thể tụ cùng một chỗ, cũng là hợp tình lý.

“Cái Chốn Đào Nguyên này, đến cùng là địa phương nào, vì cái gì người ở nơi này, đều không nhìn thấy sự hiện hữu của ta?” Lâm Hải lại đem nghi vấn trong nội tâm , nói ra.

“Đây là một ngụy Tiểu Thế Giới do bốn cái huynh đệ chúng ta, hợp lực mở ra, ở lại bên trong, đều là một ít người bình thường, không có tu vi tại thân, tự nhiên nhìn không thấy ngươi!”

“A, nguyên lai là như vậy!” Lâm Hải một hồi giật mình, đồng thời đối với tu vi của bốn người Lỗ Trí Thâm, cảm thấy một hồi kinh hãi.

Không thể tưởng được, bốn người này cũng đã cường đại đến tình trạng có thể mở Tiểu Thế Giới.

Tuy Lâm Hải không biết, phía trước Tiểu Thế Giới, vì cái gì còn phải thêm cái chữ ‘Ngụy‘

Nhưng là có thể tự thành thế giới, đã tuyệt đối ngưu bức rồi!

“Lỗ đại ca, các ngươi đã mở ra cái ngụy Tiểu Thế Giới này, vì cái gì còn muốn làm cho một ít phàm nhân tiến đến à?”

Lỗ Trí Thâm kỳ quái liếc nhìn Lâm Hải, lớn tiếng nói.

“Nếu không có người, chỉ còn bốn người chúng ta, chẳng phải nhàm chán?”

“Nếu như để cho người tu hành tiến đến, sao lại thiếu được tranh đấu, như thế nào còn có thể là thế ngoại đào nguyên?”

“Ách...” Lâm Hải khẽ giật mình, lại nhịn không được mà cười lên.

Lỗ Trí Thâm tuy là người thô hào, nhưng lời này nói, thật đúng là chân lý.

“Lâm Hải tiểu huynh đệ, phía trước liền là cửa Nam rồi!”

Lỗ Trí Thâm bỗng nhiên hướng phía trước nhất chỉ, lớn tiếng nói.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy cửa thành giống như cái mình đã thấy ở cửa Bắc trước đó , ba chữ to Chốn Đào Nguyên ở bên trên, càng thêm rõ ràng.

Chỉ có điều, giờ phút này bên ngoài cửa thành, rậm rạp chằng chịt đứng đầy đám người quần áo hình thái khác nhau , thậm chí còn có Yêu thú tồn tại!

Cái nhóm người này nguyên một đám sắc mặt hoảng sợ, chân nguyên hộ thân, hào quang lòe lòe, bày làm ra một bộ dạng như lâm đại địch .

Mà ngay cả Yêu thú, cũng tản ra khí tức cường đại, ánh mắt lộ ra vô cùng ngưng trọng.

Chờ Lâm Hải thấy rõ phía trước nhất là một người thân mặc áo bào trắng, bộ dáng như thư sinh, trong lòng không khỏi càng là nhảy dựng.

Người này Lâm Hải đã gặp qua, chính là tại trước cung điện trước đó, là một cái bên trong những cường giả đã đứng cùng một chỗ với nam tử áo đen và Đường chủ Chanh Điện Đường Hồ Vân Phong kia !

Lâm Hải sơ bộ đoán chừng, tu vi của người này, khả năng thật lớn cũng là Nhị kiếp Tán Tiên!

Nhưng bây giờ, người này sắc mặt trắng bệch, cau mày, ánh mắt lộ ra ngưng trọng trước nay chưa có .

“Vị bằng hữu kia, chúng ta chỉ là muốn mượn đường thông hành, không có ác ý!” ngữ khí của thư sinh áo bào trắng mang theo một tia câu thúc, có chút khẩn trương nói ra.

“Cút!”

Một đạo thanh âm lạnh như băng như là đến từ Cửu U Địa Ngục , bỗng nhiên vang lên.

Thanh âm tuy không lớn, lại khiến toàn thân Lâm Hải giật mình một cái, cảm thấy phát lạnh khắp cả người.

Cấp tốc quay đầu nhìn lại, đã thấy một cái dáng người khôi ngô, tướng mạo lạnh lùng, hai mắt lóe ra hàn mang, hướng phía thư sinh áo bào trắng, quát lạnh nói.

“Võ Tòng, kia chính là Võ Tòng sao?”

Lâm Hải vừa thấy nam tử này có cách ăn mặc của đầu đà (*thường chỉ người xuất gia, hành cước khất thực) , hơn nữa thiếu đi một tay, lập tức đoán được, tất nhiên là Võ Tòng không thể nghi ngờ!

“Bà mẹ nó, rất đẹp trai a!”

Lâm Hải không khỏi, đều có chút hoa si rồi.

Võ Tòng là thần tượng từ nhỏ của hắn, hôm nay nhìn thấy chân nhân, so với tưởng tượng của Lâm Hải còn soái hơn!

Mà thư sinh áo bào trắng bị Võ Tòng quát lớn, lại biến sắc, trên mặt mũi có chút nhịn không được rồi.

“Bằng hữu, tuy ngươi thực lực cường đại, chúng ta không người là đối thủ của ngươi.”

“Nhưng, có câu nói đừng quên, hảo hán không chịu nổi nhiều người, hổ tốt chống cự không nổi một đám lang!”

“Chúng ta chỉ là đi ngang qua, ngươi lại mọi cách ngăn trở, nếu như chúng ta một loạt cùng lên, ngươi sẽ phải làm thế nào đây?”

Thư sinh áo bào trắng vừa dứt lời, mí mắt Võ Tòng mạnh mẽ nhảy lên, vậy mà đánh qua một đạo tia chớp!

Bá!

Giữa không trung, tựa hồ có hào quang từ trong hư không kích xạ mà ra, lăng lệ ác liệt mà cương mãnh!

Sau một khắc, một thanh đao ảnh khổng lồ, xuất hiện tại trên đỉnh đầu của thư sinh áo bào trắng , lại ngạnh sanh sanh bổ ra cả bầu trời.

ở bên trong cái thiên không kia, khe hở cực lớn, bị đao thế thiết cắt, cuồng phong cuồn cuộn, vậy mà thật lâu không thể khép lại!

“Một đao xé trời!!!”

Thư sinh áo bào trắng thấy thế, lập tức sắc mặt đại biến, thét lên một tiếng kinh hãi, ánh mắt lộ ra sợ hãi thật sâu!

“Mọi người cùng nhau xông lên!”

Nhưng mà, đám người phía sau gã kia, thậm chí Yêu thú, tất cả đều bị một đao giống như kinh thiên động địa này làm cho sợ ngây người.

Nguyên một đám ngẩn người, ngay cả động cũng không dám động, trong mắt tất cả đều là thần sắc sợ hãi thật sâu .

Một cỗ khí tức sắc bén giống như không thể dùng lực địch , mắt thấy đã rơi lên đỉnh đầu, thư sinh áo bào trắng rốt cục luống cuống.

Trong giây lát, gầm lên giận dữ, trong tay thư sinh áo bào trắng bỗng nhiên xuất hiện một thanh quạt xếp, lập lòe lóng lánh, hàn khí bức người, xem xét đã không phải là vật phàm!

“Cút ngay!”

Toát!!!

quạt xếp trong tay thư sinh áo bào trắng , bỗng nhiên được tế lên.

Nhất thời, đầy trời quang hoa năm màu, tách ra, chiếu rọi cả trời không.

Khí tức khủng bố từ trong quạt xếp phóng xuất ra, dư ba của pháp bảo làm cho mọi người nhao nhao rút lui, mặt lộ vẻ thần sắc kinh hãi !

“ pháp bảo tốt!”

Mà ngay cả Lâm Hải, rất xa cũng nhịn không được thét lên một tiếng kinh hãi.

Cái thanh quạt xếp năm màu này, Lâm Hải sơ bộ đoán chừng, ít nhất là đã ngoài Trung phẩm Tiên Khí .

Hôm nay, bị thư sinh áo bào trắng cao thủ cấp bậc Nhị kiếp Tán Tiên này dùng đến, uy lực không biết cường đại hơn đến mức nào!

Trong chốc lát, quạt xếp năm màu mang theo lực lượng khủng bố làm lòng người vì sợ mà tâm rung động, cùng đao mang của Võ Tòng , ở trên không trung giao phong kịch liệt, va chạm lại với nhau.

Phốc!

Đột nhiên, một đạo tiếng vang nặng nề vang lên, truyền vào trong tai mọi người. Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, lập tức đồng tử co rụt lại, lộ ra mặt mũi tràn đầy khó có thể tin, triệt để trợn tròn mắt!

Chương 2249: Giang hồ nhi nữ tình

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, con mắt đều trợn tròn, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tưởng tượng nổi!

một đao kia của Võ Tòng , vậy mà trực tiếp đem quạt xếp năm màu bổ một phát hai nửa, quang hoa ảm đạm, ngã xuống bụi bậm.

Tiên khí cường đại , tại phía dưới một đao kia, vậy mà không chịu nổi một kích!

Không chỉ có như thế, dư uy trong một đao kia của Võ Tòng không giảm, xẹt qua một đạo vầng sáng sáng chói , lập tức đem thư sinh áo bào trắng, nuốt hết tại phía trên đao mang!

“A!!!”

Thư sinh áo bào trắng phát ra một tiếng kêu thảm thiết sợ hãi, phịch một tiếng, thân thể bỗng nhiên nổ tung!

Đường đường là Nhị kiếp Tán Tiên, lại tính cả Nguyên Thần cùng một chỗ, chết oan chết uổng!

Miểu sát!!!

Lâm Hải mắt thấy hết thảy, đồng tử một hồi co rút lại, hô hấp đều nhanh đình chỉ.

“Võ Tòng, quả thực cường đại đến biến thái!”

tim Lâm Hải đập gia tốc một hồi, tuy sớm đã biết rõ Võ Tòng cường đại, nhưng không có nghĩ rằng, lại đã cường đại đến tình trạng như thế.

Liền cả Nhị kiếp Tán Tiên, đều có thể nhẹ nhõm miểu sát!

Coi như là Thiên Tiên cảnh, chỉ sợ đều làm không được a?

“Chạy a!!!”

Võ Tòng đao bổ thư sinh áo bào trắng, nhưng làm đám người còn lại kia, bị dọa đến tè ra quần rồi.

Nguyên một đám mang theo thần sắc kinh khủng, gật đầu bỏ chạy, ở đâu còn dám dừng lại.

“Võ Tòng huynh đệ, giết những kẻ mặc quần áo màu xanh lá kia , cái kia là địch nhân!”

Lỗ Trí Thâm cách thật xa, đột nhiên hô to một tiếng, giống như là kinh lôi, rơi vào trong tai tất cả mọi người.

“Mả mẹ mày!”

các đệ tử của Lục Điện Đường Lôi Vân Tông , toàn thân giật nảy mình lạnh run một cái , thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Cái này mẹ nó, ai đang gọi lung tung?

Làm sao mặc trang phục áo xanh, lại là địch nhân rồi?

Nhưng mà, không đợi bọn họ kịp phản ứng, đột nhiên một đạo đao mang sáng chói, cắt qua không gian, từ trong hư không lăng lệ ác liệt đánh rớt!

Phốc phốc phốc!

Trong chốc lát, đã có mười mấy cái đệ tử Lục Điện Đường, bị

Võ Tòng một đao đánh giết chết!!!

“Má ơi!!!”

Các đệ tử Lục Điện Đường còn lại, thấy tình cảnh này, sợ tới mức đều chập choạng trảo rồi.

Trong lúc nhất thời kêu cha gọi mẹ, điên cuồng chạy thục mạng, lập tức một mảnh đại loạn.

Có thông minh một điểm, thậm chí trực tiếp đem áo bào kéo xuống, ném xuống đất không muốn rồi.

Cái lúc này, ai con mẹ nó mặc áo màu xanh lá, người đó lại là đang hướng Tử Thần ngoắc tay a!

Toát toát toát!!!

Một đạo tiếp lấy một đạo đao mang lăng lệ ác liệt, từ trong hư không bay ra, vầng sáng sáng chói lạnh như băng, bao phủ hết thảy mọi người.

Võ Tòng liên tiếp bổ ra tầm mười đao, rốt cục hết thảy mọi người, tất cả đều mang theo không cam lòng thật sâu, tuyệt vọng ngã xuống.

Toàn bộ cửa Nam, gần hia trăm đến ba trăm người, toàn bộ tâm thần đều diệt, không một ai còn sống!

Bá!

sát khí trên người Võ Tòng, lúc này mới thu liễm, hào quang xung quanh thân thể, lập tức tiêu tán.

Sau đó, vừa quay đầu hướng phía Lỗ Trí Thâm trông lại.

“Ha ha, Võ Tòng huynh đệ, đến đến, giới thiệu cho ngươi một cái tiểu bằng hữu!”

sắc mặt Võ Tòng lạnh lùng, không nói tiếng nào, mà là xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người Lâm Hải.

Lâm Hải bị hai đạo ánh mắt sắc bén của Võ Tòng nhìn thẳng, toàn thân lập tức thoáng cái kéo căng, thậm chí có loại cảm giác hãi hùng khiếp vía.

“ánh mắt thật đáng sợ !”

Lâm Hải cưỡng ép đem chính mình buông lỏng, sau đó hướng phía Võ Tòng, cung kính ôm quyền.

“Tại hạ Lâm Hải, bái kiến Võ Tòng Võ nhị ca!”

lông mày Võ Tòng nhíu lại, sắc mặt như trước lạnh lùng, cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, thản nhiên nói.

“Ngươi nhận thức ta?”

Lâm Hải liền nhẹ gật đầu.

“Tại hạ đã nghe qua đại danh của Võ nhị ca, đánh hổ Cảnh Dương Cương, say đánh Tưởng Môn Thần, đánh chết Tây Môn Khánh, đại náo Phi Vân Phổ, máu tươi Uyên Ương Lâu, đêm đi Ngô Công Lĩnh, một cánh tay bắt Phương Tịch, thật là hào kiệt đương thời, tại hạ bội phục không thôi!”

Võ Tòng nghe nói như thế, lông mày nhưng lại nhảy lên, có chút kinh ngạc.

“Ngươi đối với ta, ngược lại là rất lý giải!”

Nói xong, Võ Tòng quay đầu nhìn về phía Lỗ Trí Thâm.

“Ca ca, ngươi cùng vị Lâm Hải huynh đệ này , là quen biết như thế nào?”

“Ha ha ha, là từ chỗ Lâm Xung ca ca nhận thức!” Lỗ Trí Thâm ha ha cười cười, đem quá trình kết bạn cùng Lâm Hải, hướng Võ Tòng nói một lần.

Võ Tòng nghe xong, lúc này mới nhẹ gật đầu, yên tâm bớt đề phòng.

Liền cả Lâm Xung đều đã đồng ý Lâm Hải, Võ Tòng y cũng không có gì đáng giá băn khoăn nữa.

“Lâm Hải tiểu huynh đệ, đám người vừa rồi kia, đều là từ đâu đến vậy?”

ý nghĩ của Võ Tòng linh hoạt, rất nhanh liền đem Lâm Hải cùng những người đột nhiên truyền vào này, liên lạc tới cùng một chỗ.

“Bọn họ đại bộ phận đến từ Lôi Vân Tông, còn có một chút tán tu các nơi, sở dĩ đến chỗ này, là vì di tích cổ Hoang Sa!”

Lâm Hải lại đem chuyện di tích cổ Hoang Sa, nói một lần cùng Võ Tòng.

Võ Tòng nghe xong, lập tức giận dữ, một cỗ sát cơ đáng sợ, bỗng nhiên phóng thích mà ra!

“Thật sự là đáng giận!”

“Vô Thiên Minh không phải đã đáp ứng, vĩnh viễn sẽ không để cho người đến quấy rầy Chốn Đào Nguyên của chúng ta hay sao?”

“sự tình hiện tại , lại giải thích như thế nào?!”

Lâm Hải nghe được lời nói của Võ Tòng, trong lòng mạnh mẽ nhảy lên, cấp tốc hỏi.

“Võ nhị ca, ngươi mới vừa nói cái gì, Vô Thiên Minh?”

Võ Tòng liếc nhìn Lâm Hải, chậm rãi nhẹ gật đầu, trong mắt hiện lên sắc mặt giận dữ thật sâu!

“Đúng vậy, Vô Thiên Minh, vậy mà thất tín với chúng ta!”

“Võ nhị ca, cái Vô Thiên Minh này đến cùng xảy ra chuyện gì, tổng bộ ở nơi nào, ngươi có biết không?” mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh hỉ, cấp tốc hỏi.

Võ Tòng kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, “Ngươi nghe ngóng Vô Thiên Minh làm gì?”

Lâm Hải hít sâu một hơi, sau đó vô cùng kiên định nói.

“Giết Tống Giang, báo thù cho Hỗ Tam Nương !”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, đột nhiên hai đạo khí tức khủng bố, bỗng nhiên từ bên cạnh tách ra.

uy áp đáng sợ kia , khiến cho trong lòng Lâm Hải như gặp phải trọng kích, gần như muốn thổ huyết!

“Ngọa tào, thật đáng sợ!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hãi, đã thấy Võ Tòng cùng Lỗ Trí Thâm, tất cả đều là vẻ mặt khiếp sợ nhìn xem hắn, cảm xúc trở nên kích động.

“Lâm Hải tiểu huynh đệ, ngươi muốn giết Tống Giang, tìm Vô Thiên Minh là đã tìm đúng.”

“Minh chủ của Vô Thiên Minh , chính là cái ngụy quân tử Tống Giang kia !”

Lỗ Trí Thâm lớn tiếng nói, sau đó đột nhiên mang theo một vẻ khẩn trương, hướng Lâm Hải dò hỏi.

“Nhưng mới rồi ngươi nói, là vì báo thù cho Hỗ Tam Nương, cái kia, ngươi đã từng gặp mặt muội tử Tam Nương của chúng ta

sao?”

Lỗ Trí Thâm hỏi xong, Võ Tòng mặc dù không có nói chuyện, nhưng Lâm Hải rõ ràng cảm thấy, cảm xúc của Võ Tòng cũng có chấn động thật sâu .

“Tự nhiên đã gặp!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Tam Nương bây giờ đang ở thành Bạch Thạch Địa Tiên giới !”

“Thật sự?!!!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, đem Võ Tòng cùng Lỗ Trí Thâm, thoáng cái kích động hỏng mất.

“Lâm Hải tiểu huynh đệ, Tam Nương chính là Địa Sát Tinh, không phải nên tại Địa Phủ sao?” trong mắt Võ Tòng sáng lên, mang theo kinh hỉ thật sâu hỏi.

“Cái này một lời khó nói hết rồi, nếu hai vị không phải tin, Lâm Hải liền chứng minh cho các ngươi xem!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp đem điện thoại di động lấy ra, sau đó đã tìm tới weachat của Hỗ Tam Nương , gửi đi thỉnh cầu trò chuyện video .

Vài giây đồng hồ sau, video được đáp ứng rồi.

“Đại quan nhân, tìm Tam Nương có chuyện gì sao?”

tư thế tuyệt mỹ oai hùng của Hỗ Tam Nương , xuất hiện tại trên màn hình, thanh âm ôn nhu, càng làm cho toàn thân Võ Tòng cùng Lỗ Trí Thâm run lên.

“Tam Nương, thật là Tam Nương!!!”

“Ha ha ha ha, Tam Nương, nhìn xem ta là ai?!!!”

Võ Tòng cùng Lỗ Trí Thâm, thoáng một phát đã kích động hỏng mất, nhìn qua Hỗ Tam Nương trong màn hình, phát sinh tiếng cười to, trong hốc mắt lại đột nhiên có nước mắt chảy xuống.

“A!!!”

một bên khác của màn hình , Hỗ Tam Nương thì là thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó nước mắt rơi như mưa, nghẹn ngào run rẩy nói.

“Lỗ Trí Thâm ca ca, Võ Tòng ca ca!”

“Tam Nương chẳng lẽ là đang nằm mơ? Là các ngươi ấy ư, thực chính là các ngươi sao?”

“Tam Nương, là chúng ta a, ta là Võ Tòng!!!” Võ Tòng là hán tử kiên cường như thế , giờ phút này cũng là nước mắt nhấp nhô, cảm xúc một hồi bành trướng.

“Tam Nương, nhớ ngươi chết ca ca rồi, ngươi tại Địa Phủ, qua tốt chứ?” Lỗ Trí Thâm lau lau nước mắt, lại một cái nhịn không được, nước mắt càng không ngăn được rồi!

“Tam Nương rất tốt, Tam Nương cũng nhớ các ca ca...”

Ba người, cách màn hình điện thoại di động, kích động nói đến chuyện cũ sau khi ly biệt , một hồi khóc một hồi cười, hoàn toàn đem Lâm Hải coi thành không khí.

Lâm Hải ở một bên, nhìn thấy bọn họ huynh đệ tình thâm, cũng là một hồi cảm thán. Có lẽ, cái này chính là giang hồ nhi nữ tình sâu sắc, chỉ có trải qua, mới có thể hiểu a.

Chương 2250: Chỉ không thiếu điện thoại rồi!

“Ha ha, thiếu chút nữa đã quên rồi, Tam Nương a, Lâm Xung ca ca cùng Dương Chí huynh đệ đã ở, bọn họ còn không biết có thể đã gặp ngươi ni!”

“Ta cái này đi thông tri bọn họ, nếu bọn họ biết rõ có thể nhìn thấy ngươi, nhất định sẽ cao hứng điên rồi!”

Lỗ Trí Thâm vỗ đùi, cao hứng cười lớn một tiếng, vèo bỏ chạy rồi, đi thông tri Lâm Xung cùng Dương Chí.

Liền năm phút đồng hồ cũng chưa tới, ba cái bóng người hướng phía bên này, chạy vội mà đến, trong nháy mắt đã đến gần.

“Tam Nương!”

“Tam Nương ở nơi nào?!”

Lâm Hải cùng Dương Chí vẻ mặt kích động chạy tới, hưng phấn hô.

“Lâm Xung ca ca, Dương Chí huynh đệ, Tam Nương ở chỗ này!”

mặt mũi Võ Tòng tràn đầy vui sướng, hướng phía Lâm Xung cùng Dương Chí, hô to một tiếng nói.

Vèo!

Võ Tòng vừa dứt lời, Lâm Xung cùng Dương Chí, dĩ nhiên đã đến gần Võ Tòng, cúi đầu hướng phía màn hình điện thoại di động nhìn lại.

“Ha ha ha ha, thật là Tam Nương!!!”

...

Năm cái hảo hữu ngày xưa, thông qua weachat xa cách từ lâu gặp lại, cái phần vui sướng thật sâu kia , đem Lâm Hải với tư cách người ở ngoài đứng xem , đều lây nhiễm thật sâu.

Hỗ Tam Nương đem chuyện từ khi ra khỏi Địa Phủ, một mực đi theo Lâm Hải tiến vào Địa Tiên giới tìm kiếm Tống Giang, mọi chuyện xảy ra đều cùng bọn người Võ Tòng, giảng thuật một lần.

bọn người Võ Tòng nghe xong, cảm khái đồng thời, đối với Lâm Hải cũng tràn đầy cảm kích.

“Lâm Hải tiểu huynh đệ, bốn cái ca ca chúng ta , cám ơn ngươi rồi!”

“Nếu không có ngươi, Tam Nương quy túc, còn không biết sẽ ở nơi nào!”

“Tam Nương là cái người đáng thương, ngươi, ngàn vạn đừng có cô phụ nàng a!”

Phốc!

Lâm Hải nghe được lời này của Lâm Xung , thiếu chút nữa một đầu cắm xuống bên trên đất .

Đợi lát nữa, cái gì gọi là đừng có phụ Tam Nương a, lời này làm sao nghe được có chút không đúng đâu?

Hỗ Tam Nương cách màn hình, cũng là một hồi thẹn thùng vô cùng, xấu hổ gắt giọng.

“Lâm Xung ca ca, ngươi nói cái gì đó, Tam Nương cùng đại quan nhân, không phải như các ngươi nghĩ đâu!”

“Ai u, mắc cỡ chết ta rồi, không cùng các ngươi nói nữa!”

Nói xong, Hỗ Tam Nương trực tiếp dập máy video nói chuyện phiếm.

“Ồ, Tam Nương đi đâu rồi?”

“Lâm Hải tiểu huynh đệ, cái pháp bảo này của ngươi có phải đã mất đi hiệu lực hay không?”

“Ách...” Lâm Hải lập tức sững sờ, sau đó mang theo một tia kinh ngạc, liếc nhìn bốn người, sau đó dở khóc dở cười mà hỏi.

“Bốn vị ca ca, các ngươi, không biết cái đồ chơi này?”

bốn người Lâm Xung nhao nhao lắc đầu, “Chúng ta chưa bao giờ thấy qua pháp bảo thần kỳ như thế, có thể truyền tin ngàn dặm!”

“Ha ha, ha ha ha!” Lâm Hải nhịn không được, đột nhiên một hồi bật cười.

Mẹ nó, cái điện thoại này Tam giới đều phổ cập rồi, không nghĩ tới bọn người Võ Tòng, lại vẫn chưa thấy qua.

Xem ra, cái đào hoa viên này quả nhiên là đại phương thế ngoại a, liền đồ chơi công nghệ cao ở bên ngoài như vậy đều không tiếp xúc đến.

Bất quá, trong lòng Lâm Hải khẽ động, dĩ nhiên đã có chủ ý.

“Thực không dám đấu diếm, bốn vị ca ca, vật này tên là điện thoại, sau khi đăng kí weachat, có thể cùng bạn tốt thông tin cho nhau , cực kỳ thuận tiện.”

“Dù là cách xa nhau ngàn vạn dặm, chỉ cần là địa phương có tín hiệu,thì có thể trò chuyện như tràng cảnh vừa rồi cùng Tam Nương, giống như gần ngay trước mắt, tùy ý trao đổi!”

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho bọn người Võ Tòng Lâm Xung, vẻ mặt khiếp sợ, tràn đầy khó có thể tin.

“Lâm Hải tiểu huynh đệ, đây là thật hay sao?”

“Bảo vật này, thật đúng thần kỳ như thế?”

Lâm Hải cười cười, cũng không nói gì, ý niệm khẽ động, trực tiếp lấy ra một cái điện thoại mang đến từ Nhân Gian giới .

“Vị ca ca nào, phối hợp thoáng một phát?”

“Ta đến!” Lỗ Trí Thâm tiến lên một bước, xung phong nhận việc nói.

“Tốt, ca ca dựa theo yêu cầu của ta mà làm!”

Lâm Hải từng bước một, giúp Lỗ Trí Thâm đăng kí weachat, sau đó đăng nhập lên, lại bỏ thêm weachat của chính mình .

Sau đó, Lâm Hải gửi đi cách trò chuyện video cho Lỗ Trí Thâm .

“Nhớ kỹ, nhấn cái nút màu xanh lá này một cái , là chuyển được rồi!”

“Hiện tại, ngươi đi ra bên ngoài ngàn dặm, cách chúng ta càng xa càng tốt.”

“Ha ha, được rồi!” Lỗ Trí Thâm đã sớm kích động rồi.

Nghe Lâm Hải nói xong, cầm điện thoại, trong chớp mắt đã bỏ chạy không thấy.

Một phút đồng hồ sau, video trò chuyện chuyển tới, cái đầu ngốc của Lỗ Trí Thâm, xuất hiện tại trên màn hình điện thoại của Lâm Hải .

“Lỗ Trí Thâm ca ca!”

“Ha ha, thật có thể thấy!”

Bất kể là Lỗ Trí Thâm, hay là bọn người Võ Tòng bên cạnh Lâm Hải, tất cả đều kích động hoan hô lên.

Bốn người giống như trẻ con chưa thấy qua thế sự, líu ríu hàn huyên chừng mười phút đồng hồ, Lỗ Trí Thâm mới cầm điện thoại quay về!

“Thần kỳ, đương thật thần kỳ!”

“Pháp bảo này , quả thực giá trị liên thành a!”

Nói xong, trên mặt Lỗ Trí Thâm, lộ ra một tia hoảng sợ.

Sau đó, mang theo một tia không bỏ, đưa điện thoại di động tới trước mặt Lâm Hải.

“Lâm Hải lão đệ, trả, trả lại ngươi!”

Lâm Hải sững sờ, kinh ngạc Thâm liếc nhìn Lỗ Trí, kỳ quái hỏi.

“Đưa ta làm gì?”

“Ách...” Lỗ Trí Thâm lập tức sững sờ, vẻ mặt mờ mịt nói.

“Đây là pháp bảo của ngươi, không trả ngươi, ta còn chiếm đoạt hay sao?”

Lỗ Trí Thâm thẳng thắn mà nói, lập tức đem Lâm Hải làm cho tức cười.

Bất quá, Lâm Hải cũng càng thêm bội phục, Lỗ Trí Thâm thật là chính nhân quân tử!

Mỉm cười, Lâm Hải đem bàn tay lớn của Lỗ Trí Thâm , lại đẩy trở về.

“Lỗ Trí Thâm ca ca, cái điện thoại này vốn chính là tặng cho ngươi, ngươi không cần trả lại ta nữa!”

“Cái gì?!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, chẳng những là Lỗ Trí Thâm, mà ngay cả bọn người Lâm Xung ở một bên , cũng là hoảng sợ biến sắc.

“Không được, làm như vậy không được!”

Lỗ Trí Thâm kịp phản ứng , liên tục khoát tay, lại vội vàng muốn đưa điện thoại di động trả lại cho Lâm Hải.

pháp bảo thần kỳ như thế , không cần nghĩ cũng biết, tất có giá trị liên thành.

Lỗ Trí Thâm y, sao có thể muốn vật quý trọng bực này của Lâm Hải !

“Lâm Hải tiểu huynh đệ, nhanh thu trở về đi!”

“Đúng vậy a, cái loại bảo vật này , thu không dậy nổi!”

ba người Lâm Xung, cũng ở một bên, liền liền nói.

Lâm Hải một hồi im lặng, trong nội tâm than nhẹ một tiếng, cũng lười nhiều lời.

Ý niệm khẽ động, lập tức hơn mười cái điện thoại, lơ lửng tại trước mặt.

“Lâm Hải lão đệ, ý tốt của ngươi, ca ca tâm lĩnh, nhưng cái điện thoại này , thực không thể...”

Lời nói của Lỗ Trí Thâm, không đợi nói xong, liền thoáng cái im bặt mà dừng.

Sau đó, hai mắt mang theo thật sâu không thể tưởng tượng nổi, nhìn chằm chằm lên hơn mười cái điện thoại lơ lửng trước mặt, thoáng cái con mắt liền không có rời khỏi rồi!

“Chà mẹ nó!”

Dương Chí ở một bên, càng là trực tiếp phát nổ nói tục, nghẹn họng nhìn trân trối, mộng tại chỗ đó!

“Lâm Hải lão đệ, sao, tại sao có thể có nhiều điện thoại như vậy ?!”

Lâm Xung cùng Võ Tòng, cũng là vẻ mặt khiếp sợ, nhìn lên trước mặt phần đông là điện thoại, nhịn không được mí mắt kinh hoàng.

Lâm Hải thì hơi hơi nhún vai, có chút trang bức làm ra một bộ dạng bất đắc dĩ , lười biếng nói.

“Hết cách rồi, ta là người cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu điện thoại rồi!”

“À?” Lời nói của Lâm Hải, lại để cho bọn người Lâm Xung Võ Tòng, vẻ mặt mộng bức, có chút phản ứng không kịp rồi.

Mà Lâm Hải thì là tùy tiện vỗ vỗ bả vai Lâm Xung cùng Võ Tòng , phóng khoáng nói.

“Các ca ca, đừng lo lắng nữa!”

“Một người một cái, tùy tiện chọn!”

“Không không không, cái này cũng không được!” Lâm Xung liền không ngừng cự tuyệt.

Tuy Lâm Hải thoáng cái lấy ra nhiều điện thoại như vậy, nhưng tính cách Lâm Xung vẫn rất truyền thống cùng cũ kỹ.

Lại để cho y tiếp nhận vật quý trọng như thế của Lâm Hải , vẫn còn có chút làm không được.

Lâm Hải nghe xong, thì là cố ý giả trang ra một bbộ dạng mất hứng .

“Như thế nào, Lâm Xung ca ca đây là xem thường tiểu đệ?”

“Lâm Hải huynh đệ, sao lại nói như vậy, ngươi đừng hiểu lầm...”

“Vậy thì tranh thủ thời gian chọn! Để mắt tới huynh đệ, cũng đừng cùng huynh đệ khách khí!” Lâm Hải vội cắt đứt lời nói của Lâm Xung, mang theo một tia bá khí nói ra.

Sau đó, sắc mặt ngưng tụ, Lâm Hải vô cùng rất nghiêm túc liếc nhìn bốn người, trịnh trọng nói.

“Bốn vị ca ca, các ngươi trọng tình trọng nghĩa, vì huynh đệ có thể giúp bạn mà không tiếc cả mạng sống, nghĩa bất dung từ, Lâm Hải ta cũng là có thể!”

“Lâm Hải đem bốn vị ca ca, xem như thân ca ca, kính xin bốn vị ca ca, đem điện thoại di động nhận lấy, nếu không tiểu đệ có thể thật sự muốn mất hứng!”

Chương 2251: Thỉnh đi theo tiểu đệ, cùng một chỗ rời núi a!

“Cái này...” Lâm Xung lập tức một hồi khó xử.

Lâm Hải đem lời nói đều nói đến nước này rồi, nếu thật sự không thu, chỉ sợ Lâm Hải muốn trở mặt rồi.

Thế nhưng mà thu mà nói, Lâm Xung cảm giác, cảm thấy phản bội nguyên tắc của mình.

“Lâm Xung ca ca, ta xem Lâm Hải huynh đệ là một mảnh thành ý, chúng ta thu a!”

thời khắc Lâm Xung ở thế khó xử , Võ Tòng trực tiếp tiến lên, cầm lấy một bộ điện thoại, sau đó hướng phía Lâm Hải cười cười.

“Điện thoại Võ nhị ta muốn, ngươi tiểu huynh đệ này, Võ nhị ta, cũng nhận!”

“Ha ha, Võ nhị ca sảng khoái!” Lâm Hải đại hỉ, hoan hô một tiếng .

Lâm Xung cùng Dương Chí thấy thế, cũng không nên nói cái gì nữa, nhao nhao cầm một bộ điện thoại, tạ ơn Lâm Hải.

Về sau, Lâm Hải lại giúp bọn họ đăng kí weachat, bỏ thêm bạn tốt lẫn nhau , bốn người nếm thử một chút, thật sự là vừa mới lạ lại kích động.

Tự nhiên, Lâm Hải cũng không quên đem bốn người bọn họ, gia nhập bên trong bạn tốt của mình .

bốn người ngưu bức như vậy , nếu như Lâm Hải không đem bọn họ kéo vào trong vòng bằng hữu của mình, đó mới gọi ngốc đấy.

Ai biết lúc nào, có thể dùng đến bọn họ đấy.

“Lâm Hải huynh đệ, lời khách sáo không nói, ngươi tặng bọn ta vật quý trọng như thế, ngày sau nếu như có địa phương dùng đến huynh đệ chúng ta, xin cứ mở miệng!”

Lâm Xung vỗ vỗ bả vai Lâm Hải , vẻ mặt trịnh trọng nói.

Lâm Hải nghe nói như thế, trong nội tâm quả thực mỹ đến nở hoa rồi.

Thảo, ca ca chờ đúng là một câu này của ngươi !

“Cái kia, tiểu đệ thật đúng là có một yêu cầu quá đáng, chỉ là... Có chút khó có thể mở miệng.”

Lâm Hải lộ ra một bộ dạng khó xử , hướng phía bốn người nói ra.

“Này, có cái lời nói gì ngươi cứ nói, đều là huynh đệ, có cái gì khó mà mở miệng!” Lỗ Trí Thâm tùy tiện nói ra.

bọn người Lâm Xung cũng nhẹ gật đầu, “Đúng vậy a, Lâm Hải huynh đệ, có chuyện gì ngươi cứ nói đi.”

Lâm Hải yếu ớt liếc nhìn bốn người .

“Ta đây nói!”

“Nói, cứ việc nói!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Ta cần một đám Tinh phách của bốn vị !”

“Cái gì?!” lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của bốn người Lâm Xung , bá cái liền thay đổi.

“Bốn vị ca ca đừng hiểu lầm, ta không có ác ý!”

Lâm Hải nói xong, ý niệm khẽ động, đem La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh đem ra.

“Ta chỉ là muốn kích hoạt cái bảo vật này , tuyệt đối không phải muốn lợi dụng Tinh phách của bốn vị ca ca , hãm hại các ngươi!”

Võ Tòng đem La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, nhìn kỹ một phen, sau đó biến sắc.

“Đây không phải Tinh phách của Quan Thắng ca ca sao?”

“Đúng vậy, một khi Tinh phách đi vào, liền đã không có ý thức, vậy nên xin các vị ca ca yên tâm, bất luận kẻ nào không cách nào thông qua Tinh phách của các ngươi gian lận!”

Lâm Hải sợ bọn người Võ Tòng không tin, lại đem La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh lấy ra.

“Bốn vị ca ca thỉnh xem, Tinh phách của bảy mươi hai Địa Sát , cũng toàn bộ ở chỗ này, có nghe được hay không , các ca ca xem xét liền biết!”

“Tinh phách của La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh , ngươi cũng thu thập đủ?” bốn người Võ Tòng, lần nữa lộ ra vẻ khiếp sợ.

Cầm La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, cẩn thận chu đáo thật lâu, mới một hồi thổn thức không thôi.

“những huynh đệ Địa Sát này của chúng ta, đều còn tốt đó chứ?” Lâm Xung mang theo một tia hoài niệm, hướng Lâm Hải hỏi.

“Đại bộ phận đều tốt, chỉ là có một bộ phận, chết trận rồi!”

Lâm Hải đem tình huống hiểu rõ từ chỗ Sở Lâm Nhi, hướng bọn người Lâm Xung, nói một lần.

bốn người Lâm Xung nghe xong, trầm mặc một hồi, hồi lâu mới vang lên tiếng thở dài thương cảm.

“Không thể tưởng được từ biệt ngày xưa, cùng rất nhiều huynh đệ lại đã trở thành vĩnh biệt!”

Bi thương lắc đầu, Lâm Xung nhìn về phía ba người Võ Tòng .

“sự tình Tinh phách, các ngươi nghĩ như thế nào?”

Võ Tòng nhíu lông mày lại, sắc mặt cương nghị nói.

“Lâm Hải huynh đệ, lại không có ác ý, đã nhận biết cái huynh đệ này , Tinh phách cho hắn lại có làm sao!”

“Đúng vậy, ta đồng ý!”

“Ta cũng đồng ý!”

Lâm Xung thấy ba người Võ Tòng, cũng không có ý kiến, lúc này mới nhẹ gật đầu, nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải huynh đệ, chúng ta nguyện ý cung cấp Tinh phách cho ngươi !”

“Ha ha, cám ơn, cám ơn bốn vị ca ca!” Lâm Hải đại hỉ, liên tục nói lời cảm tạ.

Không thể tưởng được bốn người này trọng tình nghĩa như thế, sự tình vốn tưởng rằng rất khó làm, vậy mà đơn giản thành công rồi!

“Đi!”

Đột nhiên, bốn người cơ hồ đồng thời quát nhẹ một tiếng, sau đó đưa tay lên đỉnh đầu một trảo.

Trong chốc lát, bốn cái hư ảnh nhẹ nhàng như là trong suốt , xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, tướng mạo cùng bốn người Lâm Xung, hoàn toàn giống nhau!

Trong mắt Lâm Hải tinh mang đại thịnh, vội vàng nói.

“Bốn vị ca ca, Lâm Hải liền không khách khí!”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp đem La bàn Tam Thập Lục Thiên

Cương Tinh ném ra tế lên!

“Đi!”

Ông!

Nhất thời, trên La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh , ngôi sao tượng trưng cho bốn người Lâm Xung, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Đồng thời, một cỗ hấp lực cường đại xoay tròn mà ra, đã rơi vào phía trên Tinh phách của bốn người .

Vèo!

Tinh phách của bốn người, lập tức hóa thành một đạo khói xanh, bay vào trong La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh.

Sau đó, bốn khỏa ngôi sao kia lóe lên hào quang, rồi lại ảm đạm đi.

La bàn Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, hôm nay lần nữa thành công thu nhập bốn khỏa Tinh phách!

“Đa tạ các vị ca ca!”

Lâm Hải hướng phía bốn người Lâm Xung, cung kính ôm quyền, trịnh trọng nói lời cảm tạ.

bốn người Lâm Xung, thì là khoát tay áo, vẻ mặt không thèm để ý.

Sau khi Tinh phách tiến vào Tinh La Bàn, bọn họ cũng đã tiến hành qua kiểm tra thực hư câu thông, phát hiện Tinh phách đã không có ý thức, trở thành năng lượng thuần túy.

Như vậy, bất luận kẻ nào cũng đều không thể thông qua cái sợi Tinh phách kia , tạo thành uy hiếp đối với bọn họ .

Về phần năng lượng tổn thất, cùng lắm thì tu luyện một đoạn thời gian, thì sẽ một lần nữa bổ trở lại, ngược lại không coi là chuyện gì.

“Đúng rồi, bốn vị ca ca, tiểu đệ còn có một chuyện, muốn thỉnh giáo!”

Lâm Hải vẫn vẫn nhớ, sự tình Vô Thiên Minh mà Võ Tòng trước đó có nhắc tới .

Hắn một mực đều đang tìm kiếm nơi Vô Thiên Minh hạ lạc, vừa vặn hướng bốn người Lâm Xung nghe ngóng.

“Có việc cứ việc nói, huynh đệ nhà mình , không cần khách khí!”

“Ca ca, tổng bộ Vô Thiên Minh kia, đến cùng ở nơi nào? Như thế nào mới có thể tìm được?”

Lâm Xung nghe được, thì là chau mày, mặt lộ vẻ khó xử.

“Lâm Hải huynh đệ, Vô Thiên Minh kia, chính là tổ chức bí mật của Tống Giang , từ trước đến nay hư vô mờ mịt, khó có thể truy tung.”

“Cho dù là bốn người chúng ta, cũng không biết Vô Thiên Minh đến tột cùng ở nơi nào!”

“Các ngươi cũng không biết?” Lâm Hải cái này thế nhưng mà đầu lớn hơn!

Liền cả bọn người Võ Tòng Lâm Xung, đều tìm không thấy Vô Thiên Minh, cái kia mình muốn tìm ra, cũng liền quá khó khăn.

Mà Võ Tòng lúc này, đột nhiên ở một bên mở miệng nói.

“Vô Thiên Minh năm đó làm nhiều việc ác, bốn người bọn ta từng kích giết không ít cao thủ của chúng, Tống Giang bất đắc dĩ, liền phái người đến đàm phán.”

“Gã thụ ý sứ giả đồng ý, chuẩn cho chúng ta một mảnh chỗ an bình, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy, với tư cách trao đổi, bốn người chúng ta không được tiếp tục tru sát người của Vô Thiên Minh.”

Nói đến đây, Võ Tòng đột nhiên tách ra một cỗ sát khí, ngữ khí lạnh như băng nói.

“Nhưng hôm nay, đại lượng người tu hành xâm nhập vào Chốn Đào Nguyên, phá vỡ an bình của chúng ta , Tống Giang đã thuộc về thất tín!”

“Nếu biết rõ Vô Thiên Minh ở nơi nào, không thể nói trước chúng ta cũng muốn lần nữa rời núi, Trực Đảo Hoàng Long bắt Tống Giang, giao cho Tam Nương xử trí!”

Lâm Hải nghe xong lời này, nội tâm lập tức đại hỉ, kích động nói ra.

“Võ nhị ca nói không sai, tiểu đệ hôm nay, cũng đang tìm kiếm Vô Thiên Minh cùng Tống Giang ở khắp nơi .”

“Nếu Tống Giang đã bất nghĩa, không bằng bốn vị ca ca, thỉnh đi theo tiểu đệ, cùng một chỗ rời núi a!” Lời nói của Lâm Hải, lại để cho bốn người Lâm Xung lập tức khẽ giật mình, nhìn nhau, tim đập thình thịch.

Chương 2252: Núi xanh còn đó, sau này còn gặp lại!

Lâm Hải lòng tràn đầy chờ mong, cùng đợi bốn người trả lời, trái tim khẩn trương đến đều nhanh nhảy ra ngoài.

Nếu như bốn người này, nguyện ý đi theo chính mình ra ngoài, cái kia từ nay về sau chính mình thật có thể khai treo rồi!

Những thứ khác không nói, chỉ bằng thế lực khủng bố phất tay phá Tiên khí, miểu sát Nhị kiếp Tán Tiên của Võ Tòng , chính mình tựu hoàn toàn có thể đi ngang rồi!

Cái gì Cung Lục Mạo, cái gì Lôi Vân Tông, đến lúc đó hết thảy nằm thẳng, xem ai dám đắc ý!

Đáng tiếc rất nhanh, lời nói của Lâm Xung, lại để cho Lâm Hải thất vọng rồi.

“Lâm Hải huynh đệ, xin lỗi, chúng ta không thể đi theo ngươi, chúng ta còn muốn thủ hộ Chốn Đào Nguyên!”

Lâm Hải miệng giật giật, còn muốn tái tranh thủ thoáng một phát, không đợi nói chuyện, Lâm Xung lần nữa nói ra.

“Bất quá chúng ta có thể đáp ứng ngươi, chờ ngươi tìm được tổng bộ của Vô Thiên Minh, thời điểm nhìn thấy Tống Giang , chúng ta nhất định tiến đến tương trợ!”

Lâm Hải nhìn Lâm Xung, lại nhìn ba người Võ Tòng , không khỏi nhẹ nhàng thở dài, vô cùng thất vọng.

Rất rõ ràng, bốn người này là lấy Lâm Xung làm chủ.

Đã Lâm Xung nói không đi theo chính mình, ba người khác kia , khẳng định cũng sẽ không rồi.

“Vậy được rồi!” Lâm Hải cười khổ, có chút thất lạc lắc đầu.

“Đúng rồi bốn vị ca ca, nếu nhìn thấy hai người này, mong hạ thủ lưu tình, bọn họ là bằng hữu của ta!”

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, tìm được weachat của Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm , mở ra ảnh chân dung, cho bốn người bọn họ nhìn thoáng qua.

“Ồ, hai người này ta đã thấy!”

Dương Chí bỗng nhiên nhẹ kêu một tiếng, hướng phía Lâm Hải nói ra.

Lâm Hải nghe được, cả kinh, cấp tốc hỏi.

“Dương Chí ca ca, ngươi, ngươi không có giết bọn họ a?”

Dương Chí cười cười, “Ta cũng không phải là Võ nhị ca, chỉ là đưa bọn họ đuổi đi mà thôi.”

“Hai người kia, nữ dung mạo như thiên tiên, nam Huyết Sát ngút trời, đều cực kỳ hấp dẫn chú ý, cho ta ấn tượng rất sâu, liếc cái liền nhận ra được!”

“Bất quá... Tình cảnh của bọn họ, tựa hồ không ổn a!”

trong lòng Lâm Hải lập tức đập mạnh một cú, sắc mặt đại biến.

“Dương Chí đại ca, ngươi nói là, bọn họ gặp nguy hiểm?”

“n!” Dương Chí nhẹ gật đầu, “Theo chân bọn họ cùng lên đến cửa Đông của ta , còn có hơn trăm người!”

“Bất quá, xem ra đối với hai người bọn họ địch ý rất đậm, còn có sát tâm mãnh liệt!”

“Ngọa tào!” Lâm Hải nghe xong, thoáng cái trở nên cực kỳ khẩn trương.

“Bốn vị ca ca, núi xanh còn đó, chúng ta sau này còn gặp lại!”

Lâm Hải lo lắng cho Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên, hướng phía bốn người Lâm Xung ôm quyền, vèo cái biến mất tại chỗ.

“Chúng ta cũng không tụ họp nữa, trở về vị trí cũ a!” Lâm Xung phân phó một tiếng, bốn người phân biệt hướng phía phương hướng thủ vệ của mình mà đi.

“Tiểu huynh đệ, chờ ta một chút!” thân ảnh Dương Chí lóe lên, hướng phía Lâm Hải đuổi theo.

Lâm Hải một bên hướng phía phương hướng cửa Đông chạy như bay, một bên lấy điện thoại di động ra, gửi tin tức cho Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên.

“Các ngươi ở đâu, có gặp nguy hiểm không?”

“Ta đang hướng cửa Đông chạy đến!”

sau khi Lâm Hải phát tin tức ra ngoài, lại không có thu được bất luận cái hồi âm gì, lại để cho tâm Lâm Hải , thoáng cái trầm xuống.

“Ngàn vạn lần đừng có sự tình a!”

Dương Chí thấy sắc mặt Lâm Hải lo lắng, mở miệng trấn an nói.

“Tiểu huynh đệ không cần lo lắng quá mức, hai cái bằng hữu kia của ngươi, đều là người không tầm thường.”

“Tuy thực lực yếu chút, nhưng chưa hẳn không thể đào thoát được!”

Hai người trong một cái nháy mắt, liền đã đến chỗ cửa Đông , Dương Chí ngừng lại.

“Tiểu huynh đệ, ca ca liền không bồi ngươi đi tiếp nữa, ngươi ra khỏi Chốn Đào Nguyên, dọc theo đường nhỏ đi lên phía trước, chính là phương hướng bọn họ rời khỏi!”

“Đa tạ ca ca!” Lâm Hải nói cảm tạ, vèo một tiếng, chui lên đường nhỏ.

Không có đi ra thật xa, liền thấy phía trước có một đám người, chừng mười cái, đang cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

“Các vị, nhường một chút!”

Lâm Hải chau mày, lớn tiếng nói.

không trung tại đây có cấm chế, không cách nào đáp mây phi hành, mà mười mấy người này thì đem đường nhỏ hẹp hòi đều chiếm hết rồi.

Nghe được thanh âm của Lâm Hải , mọi người phía trước cả kinh, quay đầu lại xem.

Chờ sau khi thấy Lâm Hải chính là một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, trên mặt lập tức nhao nhao lộ ra vẻ khinh thường.

“Tiểu tử, dựa vào cái gì nhường đường cho ngươi?!”

Lâm Hải lông mày nhíu lại, trong nội tâm tức giận, vừa muốn mở miệng, đột nhiên phát hiện bên ngoài vài dặm phía trước , lôi quang đầy trời!

Cùng lúc đó, băng sương lạnh thấu xương đầy trời buống xuống, xen lẫn kiếm quang màu đỏ như máu, sát khí cuồn cuộn, hào quang bắn ra bốn phía!

Tạch tạch tạch tạch tạch !

tiếng sấm khủng bố , cũng theo sát mà tới, chấn đến mặt đất đều run rẩy lên, lại để cho Lâm Hải hoảng sợ biến sắc!

“Không tốt!”

Lâm Hải thấy băng sương cùng kiếm quang kia , lập tức đã xác định, đúng là hiện tượng khi Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm phóng thích chân nguyên !

Mà đầy trời lôi quang kia , không cần hỏi cũng biết, tất nhiên là Lôi Vân Tông!

"Bà mẹ nó, phía trước đã đánh nhau, chúng ta đừng đi qua, để tránh tai bay vạ gió!"

mấy người ngăn đường Lâm Hải, dứt khoát ngừng lại không đi!

Lâm Hải cái này thế nhưng mà sẽ lo lắng, Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm, đã giao thủ cùng Lôi Vân Tông .

nếu hắn không đuổi qua, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

"Đều mau tránh ra cho ta!"

Lâm Hải gầm lên giận dữ, hướng phía đám người kia liền lao đến.

"Tiểu bối, tại đây không có phần để ngươi giương oai ... Chà mẹ nó!"

Đám người kia thấy Lâm Hải mạnh mẽ đâm tới, vốn còn muốn cho Lâm Hải cái giáo huấn.

Kết quả, một đạo Tử Lôi giống như là sóng xung kích, hướng phía bọn họ oanh kích mà đến.

Cái lực lượng Lôi Đình lăng lệ ác liệt cuồng bạo kia, lại để cho trong lòng bọn họ kinh hãi, cuống quít tránh thoát đt!

"Thao, là người Lôi Vân Tông, không thể trêu vào!"

Vèo!

Lâm Hải theo sát Tử Lôi, cùng những người này gặp thoáng qua, hướng chiến trường phía trước vọt tới.

Rất xa, liền thấy một đám người mặc quần áo và trang sức của Lôi Vân Tông, đem hai người trẻ tuổi một nam một nữ , vây khốn ở chính giữa.

Đầy trời Lôi pháp, không ngừng nổ vang mà xuống, đem hai người chính giữa hoàn toàn bao phủ, chặt đứt toàn bộ đường lui.

“Thật là bọn họ!”

Lâm Hải dùng Thiên Nhãn Thần Thông nhìn xuống rõ ràng, hai người bị vây khốn, đúng là Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên!

Giờ phút này, toàn thân Liễu Như Yên bị một tầng ánh sáng trắng nhàn nhạt vờn quanh, hàn băng sương tuyết từ trên trời giáng xuống, cánh tay huy động giống như đang múa, đạo đạo băng trùy bay bắn đầy trời .

Lâm Kiếm thì cầm trong tay Thị Huyết Kiếm, vung vẩy như gió, bốc lên sát cơ đầy trời, bóng kiếm như mây, một cỗ huyết tinh chi khí tràn ngập mọi nơi, đem bầu trời đều chiếu rọi thành màu đỏ như máu!

Đối mặt với đầy trời Lôi Đình oanh kích, khuôn mặt hai người lạnh lùng, không sợ chút nào, hợp lực chống cự!

Đáng tiếc, cuối cùng quả bất địch chúng, thời gian một cái nháy mắt liền lâm vào nguy cơ sinh tử!

Nhất là Lâm Kiếm, mới rồi một bên tay, liền bị hai đạo lôi điện bổ trúng, toàn thân máu tươi đầm đìa, dĩ nhiên đã trọng thương.

Nhưng mà, trong hai mắt Lâm Kiếm, lại mang theo cứng cỏi cùng bất khuất, giống như chưa tỉnh, sát khí ngược lại càng ngày càng thịnh!

Mắt thấy lại là một đạo Lôi Đình, đột phá kiếm quang của Lâm Kiếm , hướng phía đỉnh đầu Lâm Kiếm rơi xuống.

Liễu Như Yên một tiếng khẽ kêu, phất tay đánh ra một đạo băng trùy, phá không mà đến!

“Lâm Kiếm coi chừng!”

Oanh!

Băng trùy đánh bại Lôi Đình, đem Lâm Kiếm từ trong sống chết trước mắt cứu ra, nhưng mà Liễu Như Yên vừa phân thần, chính mình ngược lại lại bị lôi điện đánh trúng, thân thể lập tức run lên, lâm vào tê liệt!

“Bắt sống, hai cái đều bắt sống!”

Đột nhiên, một tiếng nhe răng cười vang lên, đệ tử Lôi Vân Tông, giống như biển lôi điện, hướng phía Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm, một loạt mà lên!

“Liễu cô nương, liên lụy đến ngươi rồi! Ta tự bạo chân nguyên, nổ tung một con đường, yểm hộ ngươi rời khỏi!”

Lâm Kiếm cười khổ một tiếng, trong mắt lóe lên hàn mang, liền muốn phải liều mạng!

“Đừng xúc động!”

Liễu Như Yên cấp tốc đem Lâm Kiếm giữ chặt.

“Mục đích của bọn chúng, là bắt sống chúng ta, nếu không chúng ta đã sớm chết rồi!”

“Chỉ cần không chết, thì có hy vọng, nói không chừng Lâm Hải, rất nhanh sẽ tới cứu chúng ta!”

“Ha ha ha ha!” người cầm đầu Lôi Vân Tông, nghe được lời của Liễu Như Yên, lập tức càn rỡ cười to một hồi .

“Lại vẫn tưởng tượng Lâm Hải tới cứu các ngươi? Thật sự là ý nghĩ hão huyền!”

“Bổn tọa lúc này, cho Lâm Hải hắn mượn cái gan, hắn dám đến sao?”

Toát!!!

Vừa dứt lời, đột nhiên một đạo tiếng xé gió bỗng nhiên vang lên, kim quang vạch phá phía chân trời, xông vào đệ tử Lôi Vân Tông phía trước nhất, thân thể bỗng nhiên nổ tung, hồn phi phách tán!

một màn đột nhiên xuất hiện , lại để cho đệ tử Lôi Vân Tông lập tức kinh hãi.

Nhao nhao dừng bước lại, hoảng sợ quay đầu nhìn lại, đã thấy một cái thanh niên tóc trắng, cầm trong tay đại cung, cấp tốc mà đến, trong ánh mắt lạnh như băng, sát cơ bắn ra bốn phía!!!

Chương 2253: Song đan nơi tay, thiên hạ ta có!

“Lâm Hải!”

“Là Lâm Hải!!!”

Đám người Lôi Vân Tông , lập tức co rụt đồng tử lại, hoảng sợ biến sắc!

Không nghĩ tới, Lâm Hải vậy mà thật sự đến rồi!

“Ha ha ha ha, thật sự là để bổn tọa lập công, Lâm Hải, ngươi vậy mà chui đầu vào lưới... Ách!”

Người cầm đầu Lôi Vân Tông, không hề sợ hãi, ngược lại đại hỉ, thời khắc hai mắt đang tỏa ánh sáng, nhìn Lâm Hải cuồng tiếu, thanh âm lại đột nhiên im bặt mà dừng.

Sau đó, phịch một tiếng, thân thể bỗng nhiên nổ tung.

Mọi người còn không có kịp phản ứng, đã thấy một kẻ tặc mi thử nhãn, vóc dáng nhỏ bé cực kỳ hèn mọn bỉ ổi , hóa thành một đạo vầng sáng màu vàng đất, xông vào trong đám người!

Oanh!

Trong chốc lát, đầy trời cát vàng bay múa, đất bằng nổi lên vòi rồng!

Nộ phong cuồng bạo gào thét giống như quỷ khóc, che khuất bầu trời, bão cát xoay tròn , như là cự thú mở ra cái miệng lớn dính máu !

Thời gian một cái nháy mắt, đám người Lôi Vân Tông liền bị cuốn vào trong đó!

“A!!!”

tiếng kêu thảm thiết kịch liệt , liên tiếp, không dứt bên tai!

Cái vòi rồng cuồng bạo kia , cơ hồ hóa thành một cái cối xay thịt vận chuyển với hiệu suất cao , đạo đạo đao gió, đem đệ tử Lôi Vân Tông, trong chốc lát tất cả đều cắt thành nát bấy!

Ông!

Sau một lát, vòi rồng tiêu tán, thân thể gầy ốm của Đại Hoàng hiện ra trên mặt đất, quay tròn chuyển vài vòng sau đó mới ngừng lại được.

Sau đó, phủi tay, híp con mắt đậu nành , hướng phía Lâm Hải vỗ tay phát ra tiếng.

“Xong!”

Lâm Hải đã chẳng quan tâm đi phản ứng đến y, tất cả địch nhân đều bị diệt, Lâm Hải vội vàng đã đến bên người Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên .

“Như Yên, Lâm Kiếm, các ngươi như thế nào đây?”

Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên thoát khỏi nguy hiểm, nhìn thấy Lâm Hải lập tức đại hỉ.

“Lâm Hải, ta không sao, chỉ là Lâm Kiếm bị thương nặng!”

Lâm Kiếm thì là vẻ mặt vẻ xấu hổ, tự trách cúi đầu.

“Đều do Lâm Kiếm vô năng, để cho Tông chủ xấu hổ rồi!”

“Nói cái gì đó!” Lâm Hải trừng mắt liếc y một cái, Lâm Kiếm cái gì cũng tốt, chỉ là tính cách này, tựa hồ có chút vô cùng tự ti rồi.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải lấy ra Linh Đan, cho Lâm Kiếm phục dùng xuống.

Sau đó, cánh tay vung vẩy một hồi , trên người Lâm Kiếm, đã đâm đầy kim châm, thương thế bắt đầu phi tốc phục hồi như cũ.

Cho đến lúc này, Lâm Hải mới dùng vẻ mặt ngưng trọng, hướng phía Lâm Kiếm nói ra.

“Lâm Kiếm, ngươi không cần tự trách, lại càng không cần tự ti!”

“Phải biết rằng, địch nhân đối mặt với ngươi, kém nhất đều là Đại Thừa hậu kỳ, mà ngươi bất quá vừa mới đột phá Đại Thừa sơ kỳ, thực lực kém cách xa!”

“Có thể cùng những người này quần nhau mà không chết, đã là rất giỏi rồi!”

“Vâng, Lâm Kiếm đã biết!” Lâm Kiếm thấy Lâm Hải cũng không trách y, trong nội tâm lập tức vui sướng, lo lắng trước đó quét qua là hết.

Từ một khắc Lâm Kiếm nhận Lâm Hải làm chủ , Lâm Hải đã là thân nhân duy nhất của y.

Tại trong nội tâm Lâm Kiếm , không có đồ vật gì, càng trọng yếu hơn so với đạt được tán thành của Lâm Hải!

Lâm Kiếm nhắm mắt chữa thương, Lâm Hải thì là nhìn về phía Liễu Như Yên, mỉm cười.

“Nhìn thấy các ngươi đều an toàn, thật tốt!”

Liễu Như Yên cũng cười cười, “Ta cũng vậy!”

Lâm Hải một hồi nhẹ nhõm, “Thế nào, đoạn đường này, có cái thu hoạch gì sao?”

“n!” Liễu Như Yên nhẹ gật đầu, “Đạt được một kiện pháp bảo, rất thích hợp với ta!”

“Còn có Lâm Kiếm, đã luyện hóa được một hạt châu màu máu, thực lực cũng tăng lên không ít!”

“Ngươi thì sao?” Liễu Như Yên cũng hướng Lâm Hải hỏi.

“Ta?” Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, ngực mình, còn có hai cái hộp báu không mở ra đấy.

“Ba viên thuốc, cùng một tờ đan phương, cụ thể là cái gì, còn chưa kịp xem!”

Lâm Hải nói xong, vừa mới chuẩn bị lấy ra nhìn xem, đã thấy có hơn mười đạo thân ảnh, đột nhiên đến gần.

“n?”

Lâm Hải vừa quay đầu lại, lập tức chân mày cau lại.

Mười mấy người này, chính là những người trước đó đã ngăn cản đường đi của chính mình!

Phù phù!

Không đợi Lâm Hải mở miệng nói, mười mấy người này lại đột nhiên cùng một chỗ quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Tiền bối tha mạng a!”

Mười mấy người hướng phía Lâm Hải, không ngừng cầu xin tha thứ, bởi vì sợ hãi mà toàn thân đều đang kịch liệt phát run.

Lâm Hải lại mộng ép.

“Ta không có ý định giết các ngươi a, tha cái gì a?”

Thế nhưng mà mấy người này , lại càng thêm sợ hãi rồi, sợ tới mức thiếu chút nữa khóc lên.

“Lâm Hải tiền bối, chúng ta không biết là ngươi a, ngươi tạm tha cho chúng ta a, chúng ta cũng không dám nữa!”

“Không phải, các ngươi có ý tứ gì a!” mặt mũi Lâm Hải tràn đầy im lặng, hướng phía mấy người này hỏi.

Bên trong có một cái gan lớn chút, run rẩy liếc nhìn Lâm Hải, sợ hãi nói.

“Tiền bối, chúng ta đã biết rõ ngươi là ai rồi, chúng ta thật sự biết sai rồi à?”

Lâm Hải che cái trán, quả thực không biết nên nói cái gì cho phải.

“Vậy ngươi nói một chút, ta là ai, các ngươi làm gì mà sợ thành cái dạng này?”

“Cái kia, ta nói, ngài cũng không thể bão nổi a!”

“Nói, yên tâm lớn mật nói!” Lâm Hải không nhịn được nói.

“Ngài, ngài là Ác Ma Lâm Hải!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong xưng hô này, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

"Ác Ma Lâm Hải? Ai con mẹ nó lấy cho ta cái ngoại hiệu này?"

"Lôi Vân Tông a, Lôi Vân Tông đã chiêu cáo thiên hạ, nói ngươi là ác ma, thích nhất là đem người lột da bóc gân đốt đèn trời, tra tấn bảy bảy bốn mươi chín ngày mà chết!"

"Lôi Vân Tông vì trừng phạt hung trừ ác, tạo phúc thiên hạ cho người tu hành, đã truy nã ngươi trên cả nước rồi!"

"Mẹ nhà nó!" Lâm Hải nghe xong, tức đến thiếu điều không có nhổ ra một búng máu .

Lôi Vân Tông thực con mẹ nó không phải thứ gì a, cái này con mẹ nó không phải không duyên cớ vu hãm, tổn hại thanh danh của chính mình sao?

Nhìn xem mấy người này , vừa nhận ra mình đã bị dọa thành cái bộ dạng này, có thể nghĩ tiếng xấu của chính mình , đã xâm nhập nhân tâm đến cỡ nào rồi.

"Cút cút cút cút!"

Trong lòng Lâm Hải có hỏa, hướng phía mười mấy người này phất phất tay.

Mười mấy người lập tức như được đại xá, đứng lên bộ dạng xun xoe bỏ chạy, liền đầu cũng không dám quay lại thoáng một phát.

"Lôi Vân Tông, thật không biết xấu hổ!"

Thẳng đến lúc này, Lâm Hải mới gầm lên giận dữ, tức giận đến đem một tảng đá lớn bên người , trực tiếp đập thành nát bấy.

Liễu Như Yên thì là vẻ mặt lạnh nhạt, hướng phía Lâm Hải cười cười.

“Lôi Vân Tông dùng lực lượng một tông, đuổi giết một mình ngươi , tự nhiên muốn tìm lý do đường hoàng .”

Hô ~

Lâm Hải thở nhẹ ra một hơi, đem lửa giận đè xuống.

Thấy Lâm Kiếm còn đang chữa thương, còn phải cần một khoảng thời gian, Lâm Hải dứt khoát đem hai cái hộp báu, lấy đi ra.

“Nhìn xem là cái gì!”

Lâm Hải mở ra một cái bên trong đó, là một tấm đan phương tản ra khí tức phong cách cổ xưa .

Thò tay đem đan phương cầm ở trong tay, tiếng tin tức nhắc nhở, lập tức hiển hiện tại trong đầu Lâm Hải.

Ngươi đã nhận được một tấm đan phương Đại Hoàn Đan !

“Đại Hoàn Đan?” trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú, cái tên thế nhưng mà cực kỳ quen thuộc a.

Lúc chính mình còn là học sinh , trong vô cùng nhiều trò chơi chơi đùa, đều có cái tên này ni!

Mang theo một tia hiếu kỳ, Lâm Hải xem xét miêu tả phía trên đan phương Đại Hoàn Đan .

Đại Hoàn Đan: đan dược xhuẩn Thiên giai , phía dưới Thiên Tiên phục dụng, có thể lập tức khiến thương thế phục hồi như cũ!

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải xem hết miêu tả về Đại Hoàn Đan , con mắt lập tức thẳng, nội tâm một hồi cuồng hỉ!

Cái này mẹ nó, dĩ nhiên là chuẩn Thiên giai!

Hơn nữa, hiệu quả của cái đan dược này quá nghịch thiên!

phía dưới Thiên Tiên, vậy mà chỉ cần sử dụng là thương thế sẽ lập tức phục hồi như cũ!

Đây chẳng phải là nói, chỉ cần không chết, dù chỉ là thừa một hơi, ăn hết Đại Hoàn Đan cũng có thể lập tức đầy máu phục sinh sao?!

“Ngưu bức đại phát!”

kích động cùng kinh hỉ trong lòng Lâm Hải, đã không biết hình dung như thế nào!

Hơn nữa, Lâm Hải trước đó còn nắm giữ phương pháp luyện chế Chân Nguyên Tán, hiện tại ở bên trong Luyện Yêu Hồ, còn có hằng hà Chân Nguyên Tán.

Chân Nguyên Tán, thế nhưng mà khiến chân khí hao tổn, lập tức khôi phục, công năng đã xem như vô cùng cường đại rồi!

Hôm nay, lại có Đại Hoàn Đan, có thể khiến thương thế lập tức khôi phục, so với Chân Nguyên Tán càng thêm nghịch thiên!

“Ha ha ha, một cái hồi máu, một cái hồi mana (*phép thuật), song đan nơi tay, thiên hạ ta có!”

Lâm Hải nắm đan phương, mừng rỡ như điên!

Chương 2254: Xin cho đi, đừng tự tìm phiền phức!

Bất quá rất nhanh, lông mày Lâm Hải lại là nhíu một cái.

Cái Đại Hoàn Đan này tuy ngưu bức, nhưng đan đạo chi thuật trước mắt của mình, luyện chế đan dược Cửu phẩm, xác xuất thành công đạt đến một trăm phần trăm.

Nhưng nếu luyện chế đan dược chuẩn Thiên giai, Lâm Hải thật đúng là chưa thử qua.

“Đợi bề bộn qua một hồi này, tìm Kim Hoa Đồng Tử hỏi một chút, như thế nào mới có thể học được Luyện Đan thuật cao cấp hơn.”

Lâm Hải đem đan phương Đại Hoàn Đan, tạm thời thu vào, đem cái hộp báu khác , mở ra.

Sau khi mở ra, lập tức một đám đan hương nồng đậm phiêu tán mà ra, thấm vào ruột gan.

Leng keng!

Ngươi đã nhận được Đại Hoàn Đan x3.

“Ha ha, dĩ nhiên là Đại Hoàn Đan!”

Lâm Hải lập tức đại hỉ, không thể tưởng được chính giữa cái hộp này , đựng dĩ nhiên là Đại Hoàn Đan.

Ba khỏa Đại Hoàn Đan, đủ để tại thời khắc nguy cơ, cứu mạng ba lượt rồi!

Ông!

Đúng lúc này, toàn thân Lâm Kiếm, đột nhiên tách ra hào quang màu đỏ như máu, một cỗ khí tức lăng lệ ác liệt khắc nghiệt, xì ra.

Lâm Kiếm mở choàng mắt, một đám hàn mang lóe lên rồi biến mất, giống như Phù Quang Lược Ảnh.

Bá!

Lâm Kiếm đứng lên, hướng phía Lâm Hải cung kính nói.

“Tông chủ, Lâm Kiếm đã khỏi hẳn!”

“Tốt!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, cánh tay vung lên, đem kim châm quanh thân Lâm Kiếm, tất cả đều lấy xuống dưới.

Sau đó, lúc này mới cau mày, hướng phía Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên hỏi thăm.

“trước khi ta tiến vào cung điện, từng lưu Chu Tử Chân lại tiếp ứng cho các ngươi, y như thế nào không có cùng một chỗ với các ngươi ?”

Lâm Kiếm nghe được, không khỏi sững sờ, Liễu Như Yên cũng là vẻ mặt mờ mịt.

“Chúng ta cũng không nhìn thấy Chu Tử Chân a!”

Hai người đồng thời lắc đầu nói ra.

“Cái con heo chết tiệt này , đã chạy đi đâu, không có nguy hiểm a?”

Lâm Hải lập tức lo lắng, lấy điện thoại di động ra, phát đi một đầu tin tức cho Chu Tử Chân .

“Tiểu Trư, ngươi ở nơi nào?”

Leng keng!

Rất nhanh, tin tức của Chu Tử Chân , liền hồi âm lại.

Chu Tử Chân: Chủ nhân, ta đang chuẩn bị hướng ngươi báo cáo đâu rồi, vốn ta đang chờ Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên, thế nhưng mà Đại Thăng ca của ta gặp phiền toái, ta phải giúp y, hiện tại ta cùng một chỗ với Đại Thăng ni!

Lâm Hải thấy thế, sắc mặt lập tức một đen, trong lòng hỏa khí.

Cho ngươi choáng nha tiếp ứng Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên, ngươi con mẹ nó chạy đi theo Kim Đại Thăng làm cái gì đây?

Cái này may mắn Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên không có việc gì, nếu không Lâm Hải tuyệt đối sẽ không tha cho Chu Tử Chân!

Bất quá, Lâm Hải cũng biết, bây giờ không phải là thời điểm tức giận, chờ rời khỏi đây sẽ tìm Chu Tử Chân tính sổ cũng không muộn!

Thu hồi điện thoại, Lâm Hải hướng phía Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm cười cười.

“đường kế tiếp , ba cái chúng ta cùng đi a!”

“n!” Liễu Như Yên nhẹ gật đầu, Lâm Kiếm tự nhiên không có ý kiến.

Ba người một đường đi về phía trước, hướng phía trước đi đến.

Nhưng đi không bao xa, phía trước lần nữa xuất hiện ngã ba, Lâm Hải thoáng cái trợn tròn mắt.

“Ta đi, chủ nhân cung điện này, là thuộc con giun sao? Như thế nào khắp nơi là lối rẽ a!”

Lâm Hải nhìn Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên liếc, bất đắc dĩ nhún vai.

“Làm sao bây giờ?”

Liễu Như Yên thì là nhướn lông mày lên, hướng phía Lâm Hải nói.

“Lâm Hải, đã xuất hiện lối rẽ, vẫn là câu nói kia, mọi người có cơ duyên của mọi người, chúng ta tiếp tục tách ra đi thôi!”

“Tông chủ, Lâm Kiếm cũng muốn hành động một mình !”

Thấy Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên, đều hi vọng một mình đi một con đường, Lâm Hải cũng không có miễn cưỡng.

Dù sao, cơ duyên vật này, thập phần huyền diệu.

Cưỡng ép đi cùng một chỗ, nói không chừng sẽ phá hư số mệnh, cũng đã mất đi mục đích tới đây thám hiểm .

“Đại Hoàng!”

Lâm Hải la lên một tiếng, Đại Hoàng đang cùng Lâm Hải cách nhau một khoảng cách xa, lập tức đã đến gần.

“Chủ nhân!”

“Mấy đường rẽ phía trước này , đều thông tới đâu, có cái gì nguy hiểm không ?”

Đại Hoàng nhìn thoáng qua, sau đó lắc đầu.

“Không biết, tại đây không phải là phạm vi thế lực của ta, ta cũng không có tới qua.”

Lâm Hải nghe được, lập tức chau mày, xem ra phía trước lại là con đường chưa biết a!

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem ba khỏa Đại Hoàn Đan trước đó lấy được kia, lấy ra hai khỏa.

Sau đó, cho Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên, một người phân ra một khỏa, lại lần nữa cho mỗi người một trăm khỏa Chân Nguyên Tán.

“Ngàn vạn coi chừng!”

“n!”

Ba người quăng cho nhau một cái mắt cẩn trọng, sau đó Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên quay người lại, lựa chọn một cái đường rẽ, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Lâm Hải hít sâu một hơi, ánh mắt đã rơi vào bên trên cái lối đi thứ chín.

Trước đó đã chọn số chín chi cực sổ, lúc này đây, tiếp tục lựa chọn đầu thứ chín a!

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem Đại Hoàng thu vào Luyện Yêu Hồ, tiến nhập cái lối đi thứ chín.

Cái thông đạo này, cực kỳ rộng lớn bình thản, phong cảnh trên đường đi hợp lòng người, nhìn về phía trên gió êm sóng lặng.

Lâm Hải đi thẳng hơn mười dặm đường, cũng không có phát hiện nguy hiểm gì, ngược lại là có chút kỳ quái.

“Ồ, phía trước có người!”

Rất nhanh, Lâm Hải nhíu lông mày lại, phát hiện phía trước có mười mấy người đang dừng lại tại nguyên chỗ, tựa hồ đang đợi cái gì đó.

“Có người đến!”

Người phía trước, cũng đều chú ý tới Lâm Hải, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, nhao nhao hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Này, ngươi cũng là đến thám hiểm hay sao?”

Rất nhanh, một cái nam tử trẻ tuổi hình thể hơi béo, sắc mặt mang theo chất phác , hướng phía Lâm Hải cười đánh cái bắt chuyện.

Lúc Lâm Hải cách đám người kia, còn thừa xa vài chục bước, ngừng lại.

Hướng phía nam tử vừa hướng chính mình chào hỏi , cười nhạt một tiếng.

“Đúng vậy a, các ngươi như thế nào dừng lại không đi?”

Đám người kia nhìn xem trang phục liền biết không phải là Lôi Vân Tông, Lâm Hải đối với bọn họ, cũng tương đối hiền lành.

“Phía trước gặp nguy hiểm, một ít Yêu thú cường đại thường xuyên qua lại, trước đó có người đã toi mạng rồi.”

“Chúng ta nghĩ đến, tập kết một ít người, phong phú thoáng một phát lực lượng, kết bạn mà đi.”

“Huynh đệ, có hứng thú gia nhập chúng ta hay không ?”

Lâm Hải nghe xong, thì là cười lắc đầu.

“Không có ý tứ, ta độc lai độc vãng đã quen, không tham gia rồi.”

Lâm Hải không chút do dự cự tuyệt nói.

Nếu đổi lại trước kia, Lâm Hải có khả năng còn có thể cùng bọn họ kết bạn mà đi.

Nhưng Lâm Hải hiện tại, há sẽ để ý cái Yêu thú gì ?

Nói xong, Lâm Hải hướng phía người nam tử này , áy náy nhẹ gật đầu, sau đó cùng y gặp thoáng qua, đi thẳng về phía trước.

“Đứng lại!”

Ngay tại thời điểm Lâm Hải sắp đi qua đám người phía trước, một đạo âm thanh lạnh như băng vang lên.

Sau đó, một bóng người ngăn ở trước người Lâm Hải.

Lâm Hải lập tức nhướn mày, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái nam tử mặc áo hồng, chắp hai tay sau lưng chắn ở trước người của mình, đang dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống , bao quát lấy chính mình.

“Có chuyện gì sao?”

Lâm Hải liếc nhìn nam tử mặc áo hồng, nhàn nhạt mà hỏi.

Nam tử mặc áo hồng nhếch khóe miệng lên, cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, lộ ra cười lạnh thật sâu.

“Đại Thừa sơ kỳ? Nói như vậy, ngươi là nhân vật bên trên Đăng Tiên Bảng?”

Sắc mặt Lâm Hải lạnh lùng, ngữ khí bình thản nói.

“Nếu như không có việc gì, xin tránh thoáng một phát!”

Nam tử mặc áo hồng cười nhạo một tiếng, sau đó trong mắt đột nhiên tách ra sát khí lạnh như băng, một cỗ khí tức cường đại, hàng lâm tại trên người Lâm Hải.

“Tiểu tử, ngươi cuồng cái gì? Đừng tưởng rằng là nhân vật bên trên Đăng Tiên Bảng, liền có gì đặc biệt hơn người!”

“Có thể đứng hàng Đăng Tiên Bảng, chỉ có thể nói rõ ngươi có chút tiềm lực, còn có tiềm lực không có nghĩa là có thực lực!”

Lâm Hải vừa nhấc mí mắt, mang theo một tia chán ghét, khó chịu nói.

“Cái này, cùng ngươi có quan hệ gì?”

“Ta không muốn cùng ngươi là địch, lập lại lần nữa, xin cho đi, đừng tự tìm phiền phức!”

“Ha ha!” Nam tử mặc áo hồng lập tức khinh thường cười cười, trong giọng nói tràn ngập tràn đầy xem thường.

“Khẩu khí thật lớn! Vẫn chưa muốn cùng ta là địch, coi như ngươi muốn, ngươi cho rằng ngươi xứng sao?”

“Cút!!!” Nam tử mặc áo hồng vừa dứt lời, Lâm Hải quát lạnh một tiếng, bỗng nhiên ra tay!

Oanh!

Nhất thời, một đạo Tử Lôi mang theo lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, hướng phía nam tử mặc áo hồng oanh kích mà đến.

Nam tử mặc áo hồng như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải lại dám đột nhiên hướng gã ra tay, còn muốn trốn đã không còn kịp rồi.

Nhất thời, đồng tử co rụt lại, mặt mũi lộ ra tràn đầy vẻ hoảng sợ!

Chương 2255: Ta sợ lão chịu không nổi!

Mắt thấy một đạo lôi điện này của Lâm Hải , muốn kích tại trên người nam tử mặc áo hồng .

Đột nhiên, một đạo vầng sáng màu xanh, đột nhiên từ bên cạnh kích xạ mà đến, đem công kích của Lâm Hải chặn đường xuống dưới!

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn, vầng sáng màu tím cùng màu xanh văng bay vụt khắp nơi, nhấc lên khí lãng giống như thủy triều, lăn lộn mọi nơi.

nam tử mặc áo hồng tránh được một kiếp , bị xung kích liên tiếp lui về phía sau vài chục bước, mới đứng vững thân hình.

Mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt lóe ra sát cơ hung ác , hướng phía Lâm Hải quát lớn một tiếng !

“Tiểu tử, ngươi muốn chết!!!”

Nói xong, cánh tay của nam tử mặc áo hồng lập tức bị một tầng hào quang màu hồng bao phủ, khí lãng cực nóng phô thiên cái địa mà đến, phảng phất như đem không khí đều muốn đốt sáng thiêu cháy.

Đồng thời, trên người thiêu đốt lên hư ảnh Mãnh Hổ liệt diễm hừng hực , bỗng nhiên xuất hiện trên không trung, khí tức cuồng bạo, đem Lâm Hải lập tức tập trung!

“Vương huynh, dừng tay!”

Ngay tại thời khắc nam tử mặc áo hồng chuẩn bị ra tay , đột nhiên một tiếng hô vang lên.

Bá, một bóng người màu xanh, xuất hiện trước nam tử mặc áo hồng cùng Lâm Hải, chính là người đã cứu nam tử mặc áo hồng trước đó!

“Mộc Khoan, ngươi tránh ra!”

“Hôm nay ta không giết hắn, khó giải mối hận trong lòng!”

Nam tử mặc áo hồng hướng phía Mộc Khoan hô to một tiếng, tức đến sùi bọt mép nói.

Gã đường đường là một cái Đại Thừa hậu kỳ, tại dưới vạn chúng nhìn trừng trừng, suýt nữa ngã quỵ trong tay Lâm Hải một cái Đại Thừa sơ kỳ

Nếu không tìm về cái tràng tử này , gã về sau cũng không có mặt mũi lăn lộn!

“Vương huynh, được rồi, đại cục quan trọng hơn!”

Cái lúc này, Tiểu Bàn Tử ban đầu vừa chào hỏi cùng Lâm Hải , lại nhanh chóng chạy tới, hướng nam tử mặc áo hồng khuyên.

“Đúng vậy a, Vương huynh, bây giờ là lúc dùng người, làm gì tranh đoạt ni!”

“hai người các ngươi có cừu oán, có thể chờ rời khỏi đây, lại làm tiếp hiểu rõ!”

“Đúng đấy, Yêu thú trước mắt, có thể đừng có nội chiến hay không a!”

Những người khác, cũng bắt đầu nhao nhao la hét ầm ĩ, đối với nam tử mặc áo hồng, rõ ràng mang bất mãn.

“Vương sư huynh, coi như xong!” bên người nam tử mặc áo hồng , một cái nữ tử hơi có chút tư sắc, cũng tiến lên hướng phía Vương sư huynh khuyên.

“Hừ!”

Vương sư huynh lúc này mới gầm lên một tiếng, hướng phía Lâm Hải âm lãnh nói.

“Tiểu tử, coi như ngươi mạng lớn, nhiều người cầu tình cho ngươi như vậy, ta trước hết buông tha cho ngươi!”

“Đợi rời khỏi đây, sẽ cho ngươi đẹp mắt!”

hai tay Lâm Hải ôm ngực, vẻ mặt lạnh lùng, nhìn cũng không liếc nhìn gã một cái, thản nhiên nói.

“Tùy thời xin đợi!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, muốn lần nữa rời khỏi.

“Vị huynh đệ kia, xin dừng bước!”

Đột nhiên, cái nam tử áo xanh gọi là Mộc Khoan kia, tiến lên đem Lâm Hải gọi lại.

“Có chuyện gì sao?” Lâm Hải cau mày hỏi.

“Còn không biết tôn tính đại danh của huynh đệ ?”

“Đông Phương Dã!”

“Đông Phương Dã?” Mộc Khoan nghe được, không khỏi sững sờ.

bên trên Đăng Tiên Bảng, hình như không có cái nhân vật số má này à?

Bất quá, bây giờ không phải là thời điểm suy nghĩ những điều này, Mộc Khoan hướng phía Lâm Hải mỉm cười.

“Nguyên lai là Đông Phương huynh, kính xin Đông Phương huynh, cho Mộc Khoan một cái mặt mũi, đồng hành cùng một chỗ với bọn ta a?”

Lâm Hải vừa muốn cự tuyệt, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt tinh khiết của Mộc Khoan, lời sắp sửa nói ra, lại nén trở về.

Ai, không thể tưởng được đã trải qua nhiều sự tình như vậy, chính mình còn không có học được cách cự tuyệt người a!

“Được rồi!”

Lâm Hải thở phào ra một ngụm trọc khí, nhẹ gật đầu, tính toán là đã đáp ứng!

“Ha ha, thật tốt quá, có Đông Phương huynh gia nhập, thực lực của chúng ta lại tăng thêm không ít!” Mộc Khoan đại hỉ, hướng phía Lâm Hải quăng qua một ánh mắt cảm kích.

“Này, Đông Phương huynh đệ, ta gọi Vân Thụy, bằng hữu của ta cũng gọi ta Vân bàn tử!” cái nam tử trẻ tuổi cùng Lâm Hải chào hỏi đầu tiênkia, cũng bu lại, cùng Lâm Hải thân mật chào hỏi.

“Ngươi tốt, Vân bàn tử!” Lâm Hải hướng phía Vân Thụy lộ ra vẻ tươi cười.

Sau đó, cùng những người khác, cũng khẽ gật đầu, xem như đánh qua chào hỏi.

“Hừ!”

Chỉ có một đám ba bốn người Vương sư huynh, là hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Lâm Hải, tràn đầy ngoan độc!

Lâm Hải tự nhiên bỏ qua bọn họ, nếu cái Vương sư huynh này lại dám sinh sự từ việc không đâu, Lâm Hải tuyệt không ngại giết gã đi.

“Đông Phương huynh đệ, ta giới thiệu cho ngươi tình huống hiện tại!”

vẻ mặt Mộc Khoan bỗng nhiên ngưng trọng, hướng phía Lâm Hải mở miệng nói.

“nhóm người chúng ta hiện tại này, là do ta tổ chức cùng một chỗ, coi như ngươi có tổng cộng mười bảy người!”

“Trong đó, Tiên Đạo Chí Tôn ba người, Đại Thừa hậu kỳ mười ba người, ngạch... Hơn nữa ngươi, cao thủ Đăng Tiên Bảng!”

Lâm Hải yên lặng nhẹ gật đầu, Mộc Khoan thì tiếp tục nói.

“Chúng ta sở dĩ dừng lại ở chỗ này, là do đạt được tin tức tin cậy, mười dặm phía trước chính là một mảnh rừng rậm, trong rừng rậm có Yêu thú cường đại hoạt động!"

"Thậm chí, trong Yêu thú có cao thủ cấp bậc Tán Tiên."

"A?" Lâm Hải nghe đến đó, lông mày lập tức nhảy dựng, một hồi giật mình.

Trách không được, đám người kia đều tụ ở chỗ này, liền cả Tiên Đạo Chí Tôn đều không đi về phía trước nha.

Nếu quả thật có Yêu thú Tán Tiên tồn tại mà nói, như vậy tùy tiện đi qua, thật đúng là không khác gì chịu chết!

"Cho nên, chúng ta ở chỗ này chờ người, trừ phi đến người tu hành cấp bậc Tán Tiên, hoặc là chúng ta gom góp đủ 50 người, sẽ cùng nhau đi về phía trước!"

"Làm như vậy, mặc dù gặp được Yêu thú Tán Tiên, cũng có được lực chống cự nhất định, không đến mức tìm cái chết vô nghĩa!"

"Đã hiểu!" Lâm Hải nhẹ gật đầu, tỏ vẻ lý giải.

"Hứ!" Mà lúc này đây, Vương sư huynh lại hừ lạnh một tiếng, tràn đầy khinh thường, âm dương quái khí mà nói.

"Cho dù muốn gom góp năm mươi người, cũng không cần phải lại để cho loại thật giả lẫn lộn này gia nhập vào a?"

"Thật giả lẫn lộn?" Lâm Hải khẽ giật mình, trong mắt bỗng nhiên lộ ra thần sắc đùa giỡn trêu chọc .

"Nếu như ta là thật giả lẫn lộn, cái vừa rồi thiếu chút nữa bị ta tiêu diệt, có lẽ thuộc về cấp phế vật đi?"

"Ngươi!!!" Vương sư huynh nghe được, lập tức vừa thẹn vừa giận, sát khí ầm ầm tách ra!

“Mau nhìn, lại có người đến!” Đúng lúc này, bỗng nhiên Vân Thụy hoan hô một tiếng , hướng phía xa xa nhất chỉ.

Mọi người nhao nhao quay đầu lại nhìn lại, mà ngay cả Vương sư huynh cũng tạm thời đem phẫn nộ đè xuống, nhìn xa người tới!

Nhưng phía dưới cái xem xét này , Vương sư huynh lập tức vui mừng quá đỗi, cất tiếng cười to.

“Ha ha ha, là cha ta, cha ta đến rồi!!!”

Nói xong, thân ảnh Vương sư huynh lóe lên, hướng phía người tới liền lao đến, một bên chạy một bên hô.

“Cha, ta ở chỗ này, cha!!!”

“Hòe nhi, là ngươi?” Người tới nhìn thấy Vương sư huynh, cũng là mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

“Là ta à, cha, ngươi đã đến rồi thật sự là quá tốt!”

Vương Hòe lôi kéo phụ thân của gã, trong chớp mắt đã đến trước người mọi người, cao ngạo ngẩng đầu nói.

“Các vị, chúng ta không cần ở chỗ này lãng phí thời gian nữa.”

Nói xong, hướng phía phụ thân của gã giơ ngón tay cái lên, mặt mũi tràn đầy đắc ý, quyệt miệng nói.

“Cha ta, Vương Đại Khuê, Nhất kiếp Tán Tiên!!!'

“Tán Tiên?!” Mọi người nghe được, lập tức vừa mừng vừa sợ, nhao nhao hướng phía Vương Đại Khuê, cung kính thi lễ.

“Chúng ta bái kiến Vương tiền bối!”

“n!” Vương Đại Khuê hơi ngẩng lên cái cằm, trên mặt là nụ cười cao ngạo, phảng phất như Thần linh bao quát lấy chúng sinh, yên tâm thoải mái nhận lấy đại lễ của mọi người.

Thế nhưng mà trong lúc đó, sắc mặt Vương Đại Khuê khẽ giật mình, sau đó trong mắt bùng lên tinh mang, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Chỉ thấy Lâm Hải khoác hai tay ra sau lưng nhìn về phương xa, vẻ mặt đạm mạc.

Chẳng những không có giống như mọi người đối với lão cung kính thi lễ ân cần thăm hỏi.

Ngược lại tựa như không thấy được lão, từ đầu đến cuối liền đầu cũng không chuyển thoáng một phát, không nhìn thẳng vào sự hiện hữu của lão.

Lâm Hải có thái độ như vậy, lập tức lại để cho Vương Đại Khuê bùng lên một cỗ lửa cháy vô danh , khí tức cường đại bỗng nhiên phóng thích mà ra, quấn ra tất cả tứ phương.

Mọi người xung quanh, lập tức toàn thân giật mình một cái, câm như hến, bị cỗ khí tức cường đại này chấn nhiếp, hô hấp đều bắt đầu không khỏe.

“Đông Phương lão đệ, Đông Phương lão đệ!”

“Tán Tiên tiền bối tới, còn không qua đây chào!”

Mộc Khoan cấp tốc hướng phía Lâm Hải nhìn qua, nhỏ giọng thúc giục nói.

Lâm Hải lúc này mới quay đầu lại, vẻ mặt mờ mịt liếc nhìn Vương Đại Khuê.

“Chào lão?” Lâm Hải khinh miệt lắc đầu, “Ta sợ lão chịu không nổi!”

“Cái gì?!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ở đây, lập tức tất cả đều sắc mặt đại biến!

Chương 2256: Chết rồi, cũng đừng oán người khác!

“Chà mẹ nó, đầu óc của cái Đông Phương Dã này có vấn đề a?”

“Lại nói Tán Tiên tiền bối không chịu nổi lễ của hắn, hắn lấy ở đâu ra dũng khí?”

Một bên mọi người, nhìn Lâm Hải, nhao nhao lộ ra thần sắc xem thường .

Vương Đại Khuê cũng là sững sờ, quả thực không thể tin được Lâm Hải vậy mà sẽ nói ra lời nói như vậy.

Hơn nửa ngày, mới không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Lâm Hải, kinh ngạc mà hỏi.

“Ngươi mới vừa nói cái gì? Có thể lập lại lần nữa không ?”

Lâm Hải quay đầu, đạm mạc liếc nhìn Vương Đại Khuê, sau đó từng chữ từng chữ , nhàn nhạt nói ra.

“Ta nói, ngươi chịu không nổi lễ của ta!”

Oanh!

Lâm Hải vừa dứt lời, một cỗ lửa giận ngập trời từ trên người Vương Đại Khuê tách ra.

Một cỗ uy áp kinh khủng, giống như là núi lớn, lập tức đã rơi vào trên đầu Lâm Hải.

“Tiểu tử, ngươi biết đang cùng cái dạng tồn đang gì nói chuyện sao?”

Lâm Hải nhướn mày, trực tiếp quay đầu đi, lưu cho Vương Đại Khuê một cái bóng lưng.

Bỏ qua!

Trần trụi bỏ qua!

Cái này, chẳng những Vương Đại Khuê trong cơn giận dữ, bắn ra sát cơ, bị Lâm Hải tức đến giận sôi lên.

Mà ngay cả bọn người Mộc Khoan Vân Phong ở một bên , cũng nghẹn họng nhìn trân trối, cảm thấy Lâm Hải có chút quá mức.

Bất kể thế nào nói, Vương Đại Khuê cũng là cao thủ Tán Tiên a, thực lực tại phía trên xa mọi người .

Đông Phương Dã ngươi tuy đứng hàng Đăng Tiên Bảng, lòng có ngạo khí, nhưng cái này cũng có chút ngạo không có giới hạn rồi.

Không khỏi, mọi người nhao nhao lắc đầu.

Nếu như thực lực của Đông Phương Dã ngươi thực sự bỏ qua Tán Tiên , cái kia tự nhiên không lời nào để nói.

Làm như vậy, ngược lại hiển lộ rõ ràng thân phận của ngươi, lại để cho người đối với ngươi càng thêm kính sợ.

Thế nhưng mà ngươi nha, nói cho cùng cũng là cái Đại Thừa sơ kỳ a.

Không có thực lực còn trang bức bằng trời, cũng có chút không thể nào nói nổi rồi.

cử động lần này của Lâm Hải tại trong mắt mọi người, không thể nghi ngờ đã là đang tìm chết.

“Ranh con, ngươi thật sự là cuồng vọng, xem ta có phế đi ngươi hay không!”

Vương Hòe ở sau lưng Vương Đại Khuê, nguyên bản trước đó bị Lâm Hải đột nhiên ra tay, suýt nữa bại té ngã, đối với Lâm Hải đã ghi hận trong lòng.

Bây giờ, phụ thân của gã, Nhất kiếp Tán Tiên đích thân đến, Lâm Hải lại vẫn dám cuồng vọng như thế , Vương Hòe tại chỗ liền nổi giận!

Thù mới thêm hận cũ, Vương Hòe quát lớn một tiếng, hướng phía Lâm Hải phất tay đánh ra một chưởng!

Rống!

Nhất thời, một cái Mãnh Hổ khổng lồ toàn thân thiêu đốt lên hỏa diễm , hiện hình tại trong hư không, giương nanh múa vuốt hướng phía Lâm Hải, đánh tới.

“Hừ!”

Vương Đại Khuê thì là hừ lạnh một tiếng, cũng không ngăn lại.

Lão ngược lại muốn nhìn, tiểu tử trước mặt này, tại trước mặt thực lực tuyệt đối, còn có thể bắt đầu cuồng hay không .

Lâm Hải đưa lưng về phía Vương Hòe, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí lãng cực nóng, mang theo sát cơ mãnh liệt đánh úp lại, nội tâm không khỏi cười lạnh một hồi.

“Muốn chết!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đã xuất hiện trong tay,quang mang màu xanh da trời bỗng nhiên hiện lên, một đạo kỳ hàn thấu xương , phảng phất như trời đông đột nhiên đến, đem không khí đều bắt đầu đông lại.

“Giết!”

Lâm Hải không chút do dự, trong nháy mắt Băng Sương Chi Nhận xuất hiện, hướng phía sau quét ngang một đao, gào thét mà ra!

Toát!!!

Nhất thời, tiếng xé gió bén nhọn vang lên, đao mang màu xanh da trời, tại trên không trung lưu lại một đạo dấu vết hẹp dài, lập tức đem Mãnh Hổ trên đỉnh đầu, hoàn toàn nuốt hết!

Phốc!

Một tiếng vang nặng nề truyền đến, nhất thời sương tuyết cùng buông, băng tinh đầy trời, băng sương màu trắng tràn ngập thiên địa!

Mãnh Hổ hung ác , thân hình mạnh mẽ trì trệ, bị đao mang màu xanh da trời cắt qua!

Phanh!

Ngay sau đó, một tiếng vang thật lớn, thân ảnh Mãnh Hổ bỗng nhiên nổ tung, hỏa diễm nồng đậm lập tức bị băng sương thôn phệ, tiêu tán vô hình.

một chiêu nhìn như hung ác của Vương Hòe kia , tại dưới Băng Sương Chi Nhận, vậy mà không chịu nổi một kích, lập tức bị đánh bại!

“Không có khả năng!”

Tất cả mọi người nhìn thấy một màn này, đều triệt để trợn tròn mắt!

Vốn tưởng rằng Vương Hòe dùng tu vi Đại Thừa hậu kỳ, ra tay đối với Lâm Hải một cái Đại Thừa sơ kỳ , là tuyệt đối nghiền áp.

Nhưng không nghĩ đến, hướng đi của tình thế hoàn toàn trái lại, ngược lại là Lâm Hải phất tay, đem công kích của Vương Hòe phá tan!

Không chỉ có như thế, một đao kia của Lâm Hải , sau khi đánh tan đạo pháp của Vương Hòe , vậy mà dư uy không giảm!

Cái kỳ hàn thấu xương cơ hồ đem huyết dịch của người đều đông cứng kia, mang theo sát khí lăng lệ ác liệt, ngược lại hướng phía Vương Hòe quét ngang mà đến, trong nháy mắt đã đến gần!

con mắt Vương Hòe, lập tức trừng tròn xoe, muốn tránh cũng đã không còn kịp rồi, sợ tới mức thét lên một tiếng kinh hãi!

“Phụ thân cứu ta!”

Vương Đại Khuê giờ phút này, cũng là mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, không nghĩ tới một đao kia của Lâm Hải , lại có uy lực như thế!

Bất quá, mắt nhìn con mình muốn thương tại dưới đao Lâm Hải, Vương Đại Khuê lập tức giận dữ!

“Muốn chết!”

Oanh!

Nhất thời, một cái bàn tay cực lớn lóe ra sương mù màu đen , từ trong hư không bỗng nhiên thò ra, hướng phía đao mang của Lâm Hải chộp tới!

Oanh!

Sau một khắc, cái bàn tay cực lớn này trực tiếp đem đao mang của Lâm Hải , trảo vào trong tay, mạnh mẽ nắm chặt!

Phốc!

một đao kia của Lâm Hải , lập tức hóa thành vô tận vầng sáng màu xanh da trời, tiêu tán trong không khí.

trên mặt Vương Đại Khuê đầy vẻ âm tàn, vốn chuẩn bị tiếp tục ra tay, đem Lâm Hải diệt sát.

Nhưng đột nhiên, sắc mặt mạnh mẽ đại biến, lại phát hiện bên ngoài thân mình , bị bịt kín một tầng băng sương.

“Không tốt!”

Vương Đại Khuê thét lên một tiếng kinh hãi, không đợi kịp phản ứng, thân thể lập tức cứng đờ, bị băng phong tại trong đó.

“Giết!”

Đúng lúc này, Lâm Hải hét lớn một tiếng, lại là chém ra một đao, lần nữa bổ về phía Vương Hòe!

“A!!!”

trong mắt Vương Hòe lóe lên đao mang , cảm nhận được sát khí đáng sợ kia tới người, lập tức kinh hô một tiếng, sợ tới mức trực tiếp ngốc tại chỗ đó.

Theo lý thuyết, dùng thực lực Đại Thừa hậu kỳ của Vương Hòe , cho dù không địch lại Lâm Hải, cũng có sức đánh một trận.

Đáng tiếc, tiểu tử này đã bị một đao vừa rồi kia của Lâm Hải , trực tiếp dọa bể mật.

Giờ phút này, lại thấy phụ thân cấp bậc Tán Tiên của gã, đều bị Lâm Hải một đao đóng băng lại, sinh tử chưa biết.

Trong lòng của gã, giờ phút này đã sinh ra sợ hãi thật sâu đối với Lâm Hải, thế cho nên liền cả dũng khí tránh né, cũng không có!

“Hòe nhi, coi chừng!”

trong tích tắc công phu như vậy , Vương Đại Khuê đã phá băng mà ra, đáng tiếc còn muốn cứu viện lại không còn kịp rồi, chỉ phải hướng phía Vương Hòe hoảng sợ la lên một tiếng.

Phốc!

Nương theo thanh âm của lão rơi xuống đất, thân thể của Vương Hòe , bị đao mang màu xanh da trời, đảo ngang qua ngực!

Phanh!

Sau một khắc, Vương Hòe liền không kịp phát ra cả một tiếng hét thảm, thân thể trực tiếp nổ tung, hình thần câu diệt!

“Hòe nhi!!!”

Vương Đại Khuê cực kỳ bi thương, phát ra một tiếng rống to, khí tức cuồng bạo, bỗng nhiên phóng thích mà ra!

Vừa quay đầu, hai mắt huyết hồng đã rơi vào trên người Lâm Hải.

“Hỗn đản, ngươi dám giết con ta!!!”

Lâm Hải cầm trong tay Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, sắc mặt lạnh lùng, nhìn Vương Đại Khuê, lạnh lùng nói.

“Ta nguyên bản không muốn gây chuyện, là phụ tử các ngươi lần lượt khiêu khích, ta mới giết gã!”

“Nếu ngươi không phục, thì có thể đến báo thù, bất quá ta nhắc nhở ngươi, chết rồi, cũng đừng có oán người khác!”

“Phi!” Vương Đại Khuê giận dữ một tiếng, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ranh con, ta không giết ngươi, thề không làm người!!!”

Vương Đại Khuê vừa nói xong, thân ảnh lóe lên, bỗng nhiên biến mất.

Oanh!

Sau một khắc, một đạo quang mang màu đen khủng bố, từ trên trời giáng xuống, mang theo khí tức giống như hủy thiên diệt địa , hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, ầm ầm rơi xuống.

Lâm Hải cầm đao mà đứng, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang, y phục trên người bị cái cỗ áp lực kinh khủng này, trùng kích không gió mà động!

Đối mặt với một kích nổi giận của Tán Tiên , khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra nụ cười lạnh khinh thường .

Vèo!

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo hào quang màu vàng đất phóng lên trời, trong chớp mắt cùng quang mang màu đen trên đỉnh đầu, đụng vào cùng một chỗ.

Oanh! Nhất thời, một tiếng oanh minh cực lớn vang lên, quang mang màu đen lập tức bị trùng kích tán loạn, một đạo tiếng kêu thảm thiết, vang lên tại giữa không trung!

Chương 2257: Ngươi biết, hậu quả khi lừa gạt ta sao?

Phanh!

Ngay sau đó, một đạo bóng đen từ trên không trung ngã xuống, ngã ở dưới chân Lâm Hải.

Trong lòng mọi người mạnh mẽ nhảy lên, cấp tốc cúi đầu nhìn lại, sau đó đồng tử lập tức co rụt lại, lộ ra mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

Chỉ thấy Vương Đại Khuê giờ phút này, thân thể cuộn lại, vẻ mặt thống khổ ngã trên mặt đất, trong mắt tất cả đều là sợ hãi thật sâu!

Thoáng cái, tất cả mọi người đều choáng váng!

Vương Đại Khuê là Tán Tiên cao cao tại thượng a, dưới trạng thái nổi giận, hướng phía Lâm Hải phát động công kích.

Theo lý mà nói, Lâm Hải chỉ có phần bị miểu sát.

Nhưng bây giờ, như thế nào Lâm Hải lại bình yên vô sự, Vương Đại Khuê ngược lại ngã xuống dưới chân Lâm Hải?

Cái này mẹ nó, không khoa học a!

Vèo!

thời khắc mọi người không thể tưởng tượng , quang mang màu vàng đất lóe lên, Đại Hoàng xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải cung kính thi lễ.

“Chủ nhân, xử trí tiểu tử này như thế nào ?!”

Bá!

Đại Hoàng vừa xuất hiện, ánh mắt của mọi người, tất cả đều tập trung vào trên người của y, nhao nhao lộ ra vẻ kính sợ!

“Chà mẹ nó, người này là ai?”

“Tán Tiên Vương Đại Khuê, là bị y cầm xuống!”

“Các ngươi nghe được chưa, y xưng hô Đông Phương Dã là chủ nhân, lai lịch của Đông Phương Dã không nhỏ a!”

Đám người kia, mỗi cái đều là nhân tinh, lập tức đã làm trắng ra chuyện gì đã xảy ra.

Đối với Đại Hoàng tràn ngập kính sợ đồng thời, đối với thân phận Lâm Hải cũng phủ một tầng thần bí.

Lâm Hải thì là cúi đầu, liếc nhìn Vương Đại Khuê , đạm mạc nói.

“Giữ lại vô dụng, giết a!”

“Tha mạng, tha mạng a!!!” Vương Đại Khuê nghe xong lời này, sợ tới mức thiếu chút nữa đái ra quần, hướng phía Lâm Hải liên tục cầu xin tha thứ!

Nhưng mà, Lâm Hải lại nhìn cũng không liếc nhìn lão, gác tay nhìn lên trời, đối với cầu tình của lão giống như không nghe thấy.

Đại Hoàng thì là cười hắc hắc, trong mắt nhỏ như đậu nành lóe lên sát cơ.

“Chuẩn bị lên đường đi!”

“Không muốn, ta muốn hiến vật quý!!!” thấy Đại Hoàng lập tức muốn động thủ, Vương Đại Khuê sợ tới mức hồn phi phách tán, cấp tốc hô to một tiếng!

“Chờ một chút!”

Lâm Hải nghe xong lời này, vội vã vươn tay, ngăn trở Đại Hoàng, mang theo một tia kinh ngạc, nhìn về phía Vương Đại Khuê.

Vương Đại Khuê tìm được đường sống trong chỗ chết, toàn thân run rẩy, miệng lớn thở hổn hển.

Sợ Lâm Hải lại hạ mệnh lệnh giết lão, vội vàng hướng phía Lâm Hải, sợ hãi nói.

“Công tử, đều do lão hủ có mắt không tròng, mạo phạm công tử.”

“Ta nguyện hiến vật quý, đổi lấy mạng sống, thỉnh công tử xem tại phân thượng lão hủ tu hành không dễ, bỏ qua cho ta đi!”

Vương Đại Khuê đứng lên, hướng phía Lâm Hải dốc sức liều mạng dập đầu, mồ hôi lạnh loát loát chảy ròng.

Lâm Hải chắp tay sau lưng, nhìn Vương Đại Khuê, thản nhiên nói.

“Cái này, phải nhìn bảo vật mà ngươi hiến ra, có cái sức nặng này hay không rồi!”

“Còn không mau lấy ra!” Đại Hoàng ở một bên, quát một tiếng .

Vương Đại Khuê sợ tới mức run lên một cái, sau đó sợ hãi rụt rè nói.

“Bảo vật, không, không tại trên người của ta!”

Lâm Hải nghe được, lông mày mạnh mẽ nhảy lên, sát cơ bắn ra, lạnh lùng nói.

“Ngươi đây là, đang mở ngân phiếu khống cho ta sao?”

“Không không không không, không dám không dám!” Vương Đại Khuê sợ tới mức liên tục khoát tay.

“Ý của ta là, cái bảo vật kia ở gần đây, ta có thể mang theo công tử đi lấy!”

“A?” Lâm Hải nghi hoặc liếc nhìn Vương Đại Khuê, đem Vương Đại Khuê sợ hãi, lạnh run.

Lường trước, lão tiểu tử đó có lẽ không dám lừa gạt mình.

“Tốt, dẫn ta đi!”

“Dạ dạ!” Vương Đại Khuê muốn đứng lên, lại phát hiện chân nguyên của mình bị phong bế, căn bản không cách nào nhúc nhích.

Lâm Hải hướng phía Đại Hoàng gật đầu, Đại Hoàng lúc này mới tiến lên, tại vùng đan điền của Vương Đại Khuê nhất chỉ, bắn đi vào một đạo khí mang.

“Lão gia hỏa, đừng có đùa bịp bợm, nếu không một đồng hồ giết chết ngươi!” Đại Hoàng trừng con mắt đậu nành, vẻ mặt hung ác uy hiếp nói.

“Dạ dạ, không dám không dám!”

Vương Đại Khuê run rẩy đứng lên, cắn răng một cái, hướng về nơi đến phương hướng phía sau, đi vòng vèo mà đi.

“Đi!”

Lâm Hải nói với Đại Hoàng một tiếng, cũng đi theo sau lưng Vương Đại Khuê.

Lúc đi qua bên người Mộc Khoan cùng Vân Phong , thân hình Lâm Hải bỗng nhiên ngừng lại, hướng phía hai người nhoẻn miệng cười.

“Muốn cùng đi xem xem hay không ?”

Mộc Khoan cùng Vân Phong, đã sớm bị Lâm Hải cường đại làm cho sợ choáng váng, dĩ nhiên đã không có thong dong cùng tự nhiên như trước đó

Giờ phút này, thấy Lâm Hải bỗng nhiên đặt câu hỏi, nội tâm của hai người , đều dâng lên một cỗ kinh hãi.

Dù sao, bên người Lâm Hải, có cao thủ như Đại Hoàng, đi theo Lâm Hải muốn an toàn hơn nhiều a!

“Ta, chúng ta có thể đi sao?” Vân Phong xoa xoa tay, rụt rè nói.

Lâm Hải thì là mỉm cười, “Đi theo là được!”

Nói xong, thân ảnh của Lâm Hải vèo cái biến mất, theo sát Đại Hoàng cùng Vương Đại Khuê mà đi!

Mộc Khoan cùng Vân Phong lúc này mới kích động liếc nhìn nhau, mang theo lòng tràn đầy vui mừng, đi theo Lâm Hải rời khỏi.

những người còn lại này, trông mong nhìn xem Mộc Khoan cùng Vân Phong, đi theo Lâm Hải mà đi, nội tâm một hồi hâm mộ.

Nhưng mà, thời cơ kết giao Lâm Hải đã mất đi, bọn họ cho dù hối hận cũng đã không còn kịp rồi.

“Ai, tiếp tục ở đây chờ xem, gom góp đủ năm mươi người, có thể nếm thử đi về phía trước rồi!”

Lâm Hải mới mặc kệ những người này thất lạc, đi theo Vương Đại Khuê, một đường chạy như điên, lần nữa trải qua Chốn Đào Nguyên, hướng phía một con đường nhỏ cực kỳ hẹp hòi đi tới.

Một mực lại đi ra hơn trăm dặm, phía trước đột nhiên xuất hiện một ngọn núi hình dạng kỳ lạ , chặn đường đi.

“Không có đường?”

Đại Hoàng thấy thế, lập tức trừng con mắt đậu nành , đưa tay một cái tát, quất vào cái ót Vương Đại Khuê .

“Lão tiểu tử, ngươi đang chơi chúng ta!”

“Không dám không dám! Bảo vật ngay tại phía trước!” Vương Đại Khuê hướng phía ngọn núi, cấp tốc nhất chỉ nói.

Đại Hoàng ngẩng đầu, cẩn thận quan sát một phen, phát hiện cũng không có chỗ dị thường , càng không có dấu hiệu của bảo vật .

Giơ tay lên, lại cho Vương Đại Khuê một cái tát.

“Phóng cái rắm vào mặt mẹ ngươi, phía trước lông cũng không có!”

Vương Đại Khuê bị Đại Hoàng đánh một cái lảo đảo, trong nội tâm thầm hận, lại tuyệt không dám biểu hiện ra ngoài.

“Tiền bối đừng vội, đừng vội!”

“Đợi mặt trời trên đỉnh đầu , chuyển qua được góc độ nhất định, mới có thể nhìn thấy bảo vật!”

Lâm Hải ở một bên, thì là nhíu lông mày lại, hướng phía Vương Đại Khuê nói.

“Ý của ngươi là nói, bảo vật này ở trên núi, chỉ là chúng ta giờ phút này nhìn không tới?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Vương Đại Khuê liên tục gật đầu.

Lâm Hải không có lên tiếng, mà là ngẩng đầu hướng phía ngọn núi nhìn lại, trong nội tâm mặc niệm Thiên Nhãn mở!

Đột nhiên, hai mắt Lâm Hải, bị bịt kín một tầng sương mù mà lam, phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông , kết cấu bên trong ngọn núi , đều nhìn một phát là thấy hết!

Ánh mắt của Lâm Hải, giống như quan sát xung quanh, từ trên xuống dưới tại bên trên ngọn núi bắt đầu nhìn quét.

Nếu bảo vật thật sự ngay tại bên trên ngọn núi, tuyệt không tránh khỏi qua Thiên Nhãn Thần Thông của chính mình !

Thế nhưng mà, Lâm Hải tỉ mỉ nhìn một lần, lại phát hiện cái ngọn núi này không có bất kỳ dị thường nào.

Nhất thời, một cỗ sát khí lạnh như băng, từ trên người Lâm Hải tách ra, rơi vào trên người Vương Đại Khuê .

“Ngươi biết, hậu quả khi lừa gạt ta sao?”

Vương Đại Khuê sợ tới mức toàn thân giật mình một cái , cuống quít hoảng sợ nói.

“Công tử, ta không có lừa ngươi, ta thật sự không có lừa ngươi a!”

“Chỉ có khi mặt trời đến được góc độ nhất định, mới có thể nhìn thấy bảo vật, đây là ta tận mắt nhìn thấy a!”

“Hừ!” Lâm Hải thì là hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên hàn mang, lạnh lùng nói.

“Nếu thật như thế, ngươi chỉ sợ sớm đã đem bảo vật lấy đi à nha?”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía Đại Hoàng, ngữ khí lạnh như băng phân phó nói.

“Đại Hoàng, giết lão đi!”

“Chờ một chút, công tử, chờ một chút!” Vương Đại Khuê vội vàng lớn tiếng la lên, miệng toét ra sắp khóc rồi.

“Công tử, ta không lừa ngươi, ta thật sự không lừa ngươi!”

“Thỉnh công tử chờ một chút, bảo vật có lẽ rất nhanh muốn...”

Vương Đại Khuê còn chưa nói dứt lời, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, lộ ra hào quang kinh hỉ, hoan hô một tiếng !

“Công tử, xem! Bảo vật xuất hiện!”

Chương 2258: Đó là Hậu Thổ!

“n?”

Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng phía phương hướng Vương Đại Khuê chỉ mà nhìn lại, đồng tử lập tức co rụt lại!

Đã thấy dưới ánh mặt trời chiết xạ, trên vách núi đá phía trước, vậy mà xuất hiện một cái vòng xoáy màu vàng đất !

Cái vòng xoáy này phi tốc xoay tròn, không ngừng phóng lớn, phảng phất vách tường của cả tòa núi , đều bắt đầu đi theo chuyển động .

Đồng thời, một cỗ khí tức nặng nề cường đại, từ bên trong vòng xoáy phát ra.

Sau một khắc, bọn người Lâm Hải chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân, đều đi theo không ngừng run rẩy.

thân thể mỗi người , phảng phất thoáng cái trở nên cực kỳ trầm trọng, đi lại gian nan, phảng phất nhấc chân đi đường đều đã trở thành một sự tình cực kỳ khó khăn !

“Cái kia là cái gì?!”

Trong lòng Lâm Hải một hồi kinh hoàng, ẩn ẩn cảm giác, ở bên trong cái vòng xoáy trên vách núi này, đối với chính mình có một loại lực hấp dẫn rất mạnh.

“Công tử, bảo vật ta nói, ở bên trong vòng xoáy này!”

Vương Đại Khuê ở một bên, cấp tốc nói ra.

“Mau nhìn, bảo vật muốn đi ra!”

Theo một tiếng thét kinh hãi của Vương Đại Khuê , trung tâm của vòng xoáy kia, đột nhiên lập loè một đạo quang mang chói mắt.

hai mắt Lâm Hải nhíu lại, Thiên Nhãn Thần Thông kích xạ ra hơi nước màu xanh da trời, chống đỡ hào quang nhìn về phía trước.

Đã thấy một cái vật thể hình bầu dục màu vàng đất, lơ lửng tại vị trí trung tâm vòng xoáy , phóng thích ra khí tức trầm trọng, trong khoảnh khắc cùng mặt đất núi cao xung quanh, tất cả đều nối liền cùng một chỗ

Giờ khắc này, phảng phất như cả thiên địa, đều hòa thành một thể, đã trở thành một bộ phận của cái vật thể màu vàng đất này !

Ông!

Vừa lúc đó, trong cơ thể Lâm Hải , Đại Ngũ Hành Thuật bỗng nhiên vận chuyển, hào quang đại biểu cho Ngũ Hành Chi Thổ , bỗng nhiên phóng thích mà ra!

bên ngoài thân Lâm Hải , trong khoảnh khắc bị một tầng vầng sáng đất màu vàng vờn quanh.

Thổ Nguyên tố trong cơ thể , thoáng cái trở nên hoan hô tung tăng như chim sẻ, hóa thành viên bi hướng phía cái vật thể màu vàng đất kia , chạy vội mà đi.

Cái cảm xúc sung sướng kia , phảng phất như hài tử rời nhà, gặp được mẫu thân xa cách đã lâu, vùi đầu vào trong ôm ấp hoài bão của mẫu thân !

“Chủ nhân, cái kia, đó là Hậu Thổ!!!”

Đại Hoàng bên người Lâm Hải , đột nhiên mặt mũi tràn đầy kích động, chỉ vào cái vật thể màu vàng đất kia, hưng phấn la lên nói.

“Hậu Thổ?!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó chậm rãi nhẹ gật đầu, mặt lộ vẻ kích động.

Trách không được, Thổ Nguyên tố trong toàn thân mình , đều hướng phía nó chạy vội mà đi.

Nguyên lai, là gặp Thổ Nguyên tố đẳng cấp cao rồi!

Mặt đất từ trước đến nay có danh xưng mẫu thân, Thổ Nguyên tố với tư cách Nguyên tố chủ của mặt đất , cùng với các Nguyên tố đẳng cấp cao khác bất đồng.

Đối với Thổ Nguyên tố cấp thấp, có tính bao dung rất mạnh, trầm trọng dày đặc, sẽ không bởi vì đẳng cấp cao thấp, mà sinh ra bài xích.

Cũng chính là bởi vì Thổ Nguyên tố cực kỳ ôn hòa, có thể nói là ở bên trong Ngũ Hành Nguyên tố , dễ dàng bị luyện hóa nhất !

hôm nay ở bên trong Ngũ Hành chi thuật của Lâm Hải , đã có hai chủng Nguyên tố đẳng cấp cao là Thiên Hỏa Huyền Băng .

Hôm nay, ở chỗ này lại gặp Hậu Thổ, há sẽ bỏ qua!

“Ta đi thu nó!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang , bỗng nhiên vươn thân mà lên, hướng phía cái Hậu Thổ kia, liền vọt tới!

“Công tử coi chừng, bảo vật này không thể lại gần!”

Vương Đại Khuê ở một bên, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, sợ tới mức hồn thiếu chút nữa bay ra.

nếu cái Hậu Thổ này đơn giản tới gần được, sớm đã bị lão lấy đi rồi, sao lại đến phiên Lâm Hải!

Lúc trước lão thế nhưng mà thử qua rồi, một khi tới gần Hậu Thổ ở trong một trượng, sẽ lập tức bị công kích mãnh liệt.

Hơn nữa, khiến người sợ hãi chính là, cái công kích này cơ hồ đến từ từng cái phương hướng trong bốn phương tám hướng, tầng tầng bất tận!

Mà ngay cả chính lão, cũng là hi sinh mất một kiện pháp bảo đi theo lão nhiều năm, mới may mắn đào thoát, nghĩ mà sợ không thôi!

Dùng tu vi của Lâm Hải , tùy tiện tiến lên, tuyệt đối là chỉ còn đường chết!

Lâm Hải chết không quan trọng, Vương Đại Khuê còn ước gì đấy.

Thế nhưng mà, bên cạnh còn đứng một cái Đại Hoàng a.

Nếu như Lâm Hải thật chết rồi, Đại Hoàng tuyệt đối không tha cho lão , kế tiếp chết, chính là Vương Đại Khuê lão a!

Đáng tiếc, Lâm Hải căn bản đối với lời nói của lão, ngoảnh mặt làm ngơ.

Trong chớp mắt, thân ảnh đã đến phía trước cái Hậu Thổ kia, bàn tay vươn ra, hướng phía Hậu Thổ chộp tới!

Ông!

Ngay tại lúc Lâm Hải tiếp cận Hậu Thổ trong vòng một trượng , bỗng nhiên một cỗ áp lực kinh khủng, như là thủy triều từ trong vòng xoáy, hướng phía Lâm Hải phát ra mà đến!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, nghiêm nghị không sợ, trong miệng hét lớn một tiếng!

“Phá!!!”

Tạch...!

Nhất thời, một tiếng kinh lôi vang lên, Tử Lôi Thần Long Tí lập tức hiển hiện mấy đạo Lôi Đình, giống như dòng điện tràn ngập cánh tay Lâm Hải .

Cùng lúc đó, một đoàn hồ quang điện màu tím, hóa thành hình chùy kích xạ mà ra, hướng phía trước xuyên thấu mà đi!

Xì xì xì xì...!

Nhất thời, trong không khí truyền đến tiếng va đập bén nhọn chói tai, lại để cho toàn thân người thẳng nổi da gà.

trước người Lâm Hải, điện chùy màu tím lập tức bị ngăn trở, một mảnh hỏa hoa cực kỳ lớn, hồ quang điện vẩy ra, tách ra giống như pháo hoa!

Mà cái sóng lớn cuồng mãnh trùng kích mà đến kia, cũng giống như ngạnh sanh sanh bị chui ra một đạo chân không, vượt qua Lâm Hải hướng về phía sau lao đi.

"Ồ?"

Vương Đại Khuê tại phía sau, mí mắt một hồi kinh hoàng, tràn đầy kinh hãi.

Lão không nghĩ tới, Thổ Nguyên tố trùng kích lại để cho lão đều trong khoảnh khắc suýt nữa chết, lại bị Lâm Hải ngạnh sanh sanh chống đỡ.

Lâm Hải chẳng những không chết, ngược lại lông tóc ít bị tổn thương, giống như một thuyền lá nhỏ trong biển rộng, mặc cho sóng to gió lớn, lại vẫn đứng vững không ngã!

"Điều này sao có thể!"

mặt mũi Vương Đại Khuê tràn đầy hoảng sợ, căn bản không thể tin được, đây là điều mà một cái người tu hành Đại Thừa sơ kỳ có thể làm được.

Mà lúc này, Lâm Hải đã nương theo điện chùy màu tím mở đường, đạp không mà đi, hướng phía cái Hậu Thổkia , gian nan chậm chạp di động!

ở bên trong những công pháp mà Lâm Hải sở tu, nếu đơn thuần bàn về công kích cùng bộc phát, không có bất kỳ một loại Nguyên tố nào, có thể so sánh cùng Lôi Đình.

Thậm chí, liền cả Kim Nguyên tố được xưng là không gì không phá, so sánh cùng Tử Lôi, cũng yếu hơn rất nhiều cấp bậc!

Mà Thổ Nguyên tố, lại ở bên trong toàn bộ các Nguyên tố , am hiểu phòng ngự nhất , có thể nói là kiên không thể phá!

Hôm nay, Lâm Hải dùng lực lượng Lôi Đình có sức công kích cùng bộc phát mạnh nhất , chống lại Thổ Nguyên tố có phòng ngự mạnh nhất .

phía dưới cả hai khách quan , trong lúc nhất thời vậy mà khó phân sàn sàn nhau.

Lâm Hải cau mày, cơ bắp trên mặt bởi vì chân nguyên bộc phát, đều đang cấp tốc nhảy lên.

khoảng cách một trượng trước mặt này , vậy mà phảng phất như chỉ xích thiên nhai (*Gần ngay trước mắt, xa tận chân trời)).

Dù Lâm Hải dùng hết khí lực, cũng bất quá liền cả khoảng cách đi tới một bước cũng đều không làm được!

Mà đáng sợ hơn chính là, bốn phương tám hướng của Lâm Hải , đột nhiên có vô số cỗ khí tức cường đại, hướng phía Lâm Hải tụ lại mà đến.

Phảng phất toàn thân Lâm Hải, đều như bị đá lớn đè ép, thậm chí có loại cảm giác trầm trọng thở không nổi!

“Ta cũng không tin!”

Trong mắt Lâm Hải hiện lên một tia hào quang quật cường, cắn chặt răng, kiên trì hướng cái Hậu Thổ kia, gian nan di động!

Thời gian từng giọt từng giọt đi qua, sau tám giờ, Lâm Hải rốt cục đi tới cách Hậu Thổ chỉ có khoảng cách một bước ngắn.

Giờ phút này, toàn thân Lâm Hải cũng đã ướt đẫm mồ hôi, chân nguyên càng là tiêu hao nghiêm trọng, cơ hồ hư thoát.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải lấy ra một khỏa Chân Nguyên Tán nuốt vào trong miệng, lập tức khôi phục chân nguyên.

Sau đó, trong hai mắt lóe lên hào quang, đã rơi vào phía trên Hậu Thổ đã gần trong gang tấc .

“Thành công, ngay tại trước mắt!”

Nhưng vào lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân lộn xộn.

Sau đó, đám người ầm ĩ, xuất hiện tại sau lưng đám người Lâm Hải!

Lâm Hải mạnh mẽ quay đầu, đã thấy có mấy chục người, chen chúc hướng phía bên này phi tốc mà đến!

Không chỉ có như thế, sau lưng đám người, còn đi theo ba bốn Yêu thú hình thể khổng lồ .

Đám người cùng Yêu thú kia , hiển nhiên là phát hiện hào quang tại đây, bị hấp dẫn mà đến!

“Hỏng rồi!”

tâm Lâm Hải thoáng cái trầm xuống, đám người cùng Yêu thú kia , tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn chính mình thu Hậu Thổ. Mà càng làm cho Lâm Hải cảm thấy khó giải quyết chính là, nhìn y phục của mấy chục người này, tất cả đều là đệ tử Lôi Vân Tông!

Chương 2259: Ngăn chặn bọn họ!

Theo đám người nhanh chóng tới gần, đồng tử của Lâm Hải lần nữa co rụt lại, thấy được một cái người mà hắn không nguyện ý nhìn thấy nhất!

Cung Thước!!!

Không thể tưởng được, người dẫn đội của đám đệ tử Lôi Vân Tông này , lại là Cung Thước!

cừu hận giữa Lâm Hải cùng Cung Thước , có thể nói đã là không chết không ngớt rồi.

Lúc mấu chốt này , Cung Thước đã đến, Lâm Hải muốn thuận lợi thu Hậu Thổ, đó là không cần nghĩ rồi.

“Con mẹ nó, thật sự là có chút xui xẻo a!”

Trong lòng Lâm Hải thầm mắng một tiếng, sau đó hướng phía Đại Hoàng ra lệnh một tiếng.

“Đại Hoàng, đi ngăn chặn bọn họ!”

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có lại để cho Đại Hoàng tận lực kéo dài thời gian, xem mình có thể đem Hậu Thổ, bỏ vào trong túi hya không rồi!

“Lâm Hải, lại là ngươi!!!”

Mà lúc này đây, Cung Thước cũng phát hiện ra Lâm Hải, thật sự là tức đến Tam Thi bạo khiêu, Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!

Lâm Hải trước đó, tại trong Đan Đạo thất xếp đặt Cung Thước một chầu, làm hại Cung Thước bị Yêu thú thủ hộ một đường đuổi giết, cơ hồ đem mạng nhỏ đều đáp lên, mới chật vật trốn thoát.

Mà bảo vật lại tất cả đều bị Lâm Hải cầm đi, lão đến cái lông đều không được đến, ngược lại còn rơi xuống một thân thối.

Loại này uất khí, Cung Thước há có thể nhịn được?

Tạch...!

Lúc cách Lâm Hải còn có mấy trăm mét, Cung Thước đưa tay đã là một đạo Lôi Đình, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, bổ rơi xuống!

Ông!

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo gió lốc màu vàng đất, từ trong hư không xoay tròn mà ra, giống như lưỡi dao sắc bén, đem đạo Lôi Đình này của Cung Thước , hoàn toàn quấn quanh!

Xì xì xì xì!

Nhất thời, một hồi âm hưởng tiếng cọ xát chói tai vang lên, sau đó oanh một tiếng, vầng sáng đầy trời!

đạo Lôi Đình này của Cung Thước, bỗng nhiên nổ tung, cùng gió lốc màu vàng đất, cùng một chỗ biến mất không thấy gì nữa!

“n?”

Cung Thước kinh hãi, không nghĩ tới một kích ở dưới nổi giận của chính mình , lại bị đạo pháp đột nhiên xuất hiện này phá hủy rồi!

thời khắc còn đang kinh ngạc , một đạo thân ảnh chớp động, xuất hiện ở trước người Cung Thước.

“Ngươi là ai?!”

đồng tử Cung Thước co rụt lại, phát hiện cái nam tử tặc mi thử nhãn trước mặt này , trên người có cỗ khí tức cường đại nhấp nhô, vậy mà cho lão một loại uy hiếp thật sâu!

Có thể làm cho lão cảm thấy cảm giác nguy cơ, không cần hỏi cũng biết, ít nhất là Nhị kiếp Tán Tiên giống lão!

“Ta là cha ngươi!”

Đại Hoàng đối với Cung Thước không chút khách khí, nếu Lâm Hải đã để cho y ngăn chặn bọn người Cung Thước , vậy cứ ra tay đánh ngăn là được rồi!

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, Đại Hoàng đột nhiên quát lên một tiếng chói tai, toàn thân phát ra ánh sáng màu vàng đất rực rỡ, khí tức cường đại dâng lên mà ra!

Oanh!

Trong nháy mắt, hư ảnh của một con Hoàng Mao Lão Thử cực lớn, xuất hiện tại trên đỉnh đầu Đại Hoàng, tại trong hư không mang theo một hồi gió lốc!

“Hoàng Mao Lão Thử, ngươi, ngươi là...”

mặt mũi Cung Thước tràn đầy hoảng sợ, lộ ra vẻ hoảng sợ khó có thể tin .

Dọc theo con đường này, lão gặp được không ít Hoàng Mao Lão Thử, đệ tử Lôi Vân Tông táng thân tại bên trong vòi rồng , càng là nhiều vô số kể.

Không thể tưởng được, nam tử trước mặt mình này, lại là Hoàng Mao Lão Thử biến ảo!

Nói như vậy, y, y, y, y chẳng phải là Tam kiếp Tán Tiên hoặc là Thiên Tiên sao?!!!

Nghĩ đến đây lần, chỗ cổ Cung Thước , lập tức toát ra một cỗ khí lạnh, sợ tới mức hai chân đều mềm nhũn.

Nếu như người trước mặt thật sự là Tam kiếp Tán Tiên hoặc là Thiên Tiên, cái kia còn đánh cái rắm a!

Phất phất tay chỉ sợ cũng có thể diệt chính mình a!

Nhất thời, Đại Hoàng còn không có động thủ, trong nội tâm Cung Thước , cũng đã kinh sợ rồi!

“Rống!!!”

Mà lúc này đây, Đại Hoàng đỉnh đầu Hoàng Mao Lão Thử gầm lên giận dữ, thân thể bỗng nhiên xoay tròn, mang theo một mảnh cát vàng đầy trời!

Sau đó, một cỗ cực lớn vòi rồng, xuất hiện ở giữa không trung.

Hô ~

Trong chốc lát, vòi rồng quấy phong vân, ngược lại xoay tròn, giống như phô thiên cái địa, hướng phía Cung Thước và đệ tử Lôi Vân Tông ở sau lưng , cuốn tới!

“Công kích! Cùng nhau công kích!!!”

Cung Thước thấy thế, sắc mặt hoảng sợ đại biến, cấp tốc hô to một tiếng!

Nếu như nam tử trước mặt này, đúng như chính mình suy nghĩ, là Tam kiếp Tán Tiên hoặc là Thiên Tiên.

Như vậy, cơ hội sống sót duy nhất của họ , chính là cùng công kích, có lẽ còn có một đường sinh cơ!

Đám đệ tử Lôi Vân Tông , thấy Cung Thước ra lệnh một tiếng, không chút do dự, lập tức vung vẩy cánh tay , tiếng sấm nhấp nhô, hồ quang điện cuồng bạo toán loạn, hình thành từng mảnh lôi võng!

“Giết!”

Các đệ tử Lôi Vân Tông, đồng loạt hét lớn một tiếng, đầy trời bảy màu Lôi Đình, mang theo lôi đình sét đánh giống như muốn phá hủy mọi thứ , hướng phía vòi rồng cùng Đại Hoàng, ầm ầm đánh xuống!

“Lôi Nguyên Phá!!!”

Cung Thước lúc này, cũng là rống to một tiếng, đối mặt Đại Hoàng không dám chủ quan chút nào, trực tiếp xuất ra đại chiêu!

Nhất thời, một đạo Lôi Điện màu xanh lá lớn cỡ cái chén ăn cơm , kẹp ở trong phần đông Lôi điện, ầm ầm mà xuống, trong chớp mắt đã đến đỉnh đầu Đại Hoàng !

Đại Hoàng thấy thế, con mắt đậu nành mạnh mẽ trợn tròn, cánh tay kéo lê một đạo vòng tròn, mạnh mẽ hướng lên bầu trời chém ra!

“Phá!”

Oanh!

Nhất thời, một vòng vầng sáng màu vàng đất, từ trong quyền đầu của Đại Hoàng , xoay quanh bay lên.

Sau đó, ông một tiếng, vậy mà biến thành thật thể, biến thành một khối đá cứng rắn, đón nhận Lôi Đình của Cung Thước !

Tạch...!

tiếng va đập đinh tai nhức óc vang lên, khối đá lập tức rạn nứt từng mảnh, sau đó ầm ầm nghiền nát!

Mà một đạo Lôi Điện cường đại của Cung Thước , cũng lập tức tan rã, hóa thành hồ quang điện màu xanh lá, tiêu tán trên không trung.

Ngay tại lúc đó, cái vòi rồng kia lại xông vào giữa đám người đệ tử Lôi Vân Tông, lập tức có ba bốn người, bị cuốn vào trong đó!

“A!!!”

Theo tiếng kêu thảm thiết vang lên, đệ tử Lôi Vân Tông bị cuốn vào, lập tức đã chết!

Mà cái vòi rồng kia, cũng không chịu nổi đầy trời Lôi Đình công kích, đột nhiên nổ tung, hóa thành Thổ Nguyên tố màu vàng , phiêu tán mọi nơi !

“Ha ha, ngươi không phải Tam kiếp Tán Tiên, cũng không phải Thiên Tiên!”

Cung Thước lúc này, lại thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy đều là vui sướng!

một phát xuống tay này, lão bất ngờ phát hiện, Đại Hoàng tuy mạnh, nhưng lại không có cường đại đến tình trạng mà lão tưởng tượng !

Loại tình huống này, không thể nghi ngờ đã chứng minh thực lực của Đại Hoàng , căn bản không phải Tam kiếp Tán Tiên hoặc là Thiên Tiên.

Tối đa, chính là một cái Nhị kiếp Tán Tiên tương đương như chính mình !

Nếu nói như vậy, cái kia Cung Thước có thể cũng không cần sợ nữa rồi.

Nhất thời, trong mắt Cung Thước, hiện lên một đạo lạnh như băng hàn mang, sát cơ bắn ra!

“Tiểu tử, thức thời nhanh chóng cút ngay, nếu không để cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Đại Hoàng nghe được, thì là trừng con mắt đậu nành , đột nhiên vô cùng chăm chú nói ra.

“Ngươi nhìn con mắt to của ta, xinh đẹp không?”

Phốc!

một câu của Đại Hoàng , lại để cho Cung Thước thiếu chút nữa cắm đầu xuống bên trên đất .

Mẹ nó, người này là cái đường về não gì a, nói chuyện cũng quá nhảy đi à nha?

Hơn nữa, ngươi nha cái mắt nhỏ như hạt đậu nành này , không nhìn kỹ đều con mẹ nó thấy không rõ, cũng không biết xấu hổ mà tự xưng là mắt to, còn con mẹ nó xinh đẹp không?

Xin nhờ, ngươi toàn thân cao thấp, có một điểm nào đáp tới bên cạnh cùng xinh đẹp sao?

Cung Thước chẳng muốn nói nhảm cùng Đại Hoàng nữa, đột nhiên quay đầu lại, hướng phía mấy con yêu thú kia la lớn.

“Mấy vị huynh đệ Yêu thú, nếu chúng ta trước đó đã kết minh, thì cũng đừng có xem náo nhiệt nữa!”

“Đồng loạt ra tay diệt tiểu tử này cùng Lâm Hải, bảo vật bên trong núi kia, chúng ta chia đều!”

Rống!!!

Lời nói của Cung Thước, lập tức đã nhận được đáp lại của mấy con yêu thú kia , sát cơ đằng không mà lên, đem Đại Hoàng tập trung!

“Ha ha ha!” Cung Thước thấy thế, không khỏi đại hỉ!

mấy con yêu thú này , đều là Nhất kiếp Tán Tiên tu vi, liên kết với nhau liền khiến cả lão đều cảm thấy khó giải quyết.

Hôm nay, nguyện ý ra tay cùng một chỗ với lão đối phó Đại Hoàng, phần thắng của Cung Thước, lập tức lại tăng thêm mấy phần!

Vừa quay đầu, Cung Thước lộ vẻ mặt hung quang, xa xa liếc nhìn Lâm Hải, cười lạnh một tiếng.

“Lâm Hải, chờ ta giết tiểu tử này, sẽ là tử kỳ của ngươi !”

“Giết!!!”

Cung Thước hét lớn một tiếng, xuất thủ trước!

Nhất thời, Yêu thú gào thét, đám người hò hét, đầy trời đạo pháp che phủ mặt đất, lập tức đem Đại Hoàng, hoàn toàn nuốt hết!

Oanh oanh oanh oanh!

vầng sáng đạo pháp tán đi, Cung Thước mang theo một tia nhe răng cười, hướng phía vị trí trước đó của Đại Hoàng nhìn lại.

Phen điên cuồng công kích này , không thấy Đại Hoàng chống cự, cho dù y là Nhị kiếp Tán Tiên, cũng đủ ăn một bình!

Mặc dù không chết, cũng là cục diện trọng thương !

Thế nhưng mà sau một khắc, sắc mặt của Cung Thước lại mạnh mẽ biến đổi, dáng tươi cười thoáng cái cứng lại trên mặt.

Chương 2260: Đến đều đến rồi, còn muốn sống mà rời đi sao?

“Không có khả năng!!!”

Cung Thước thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

Chỉ thấy vầng sáng đạo pháp tán đi, cái Đại Hoàng vốn đã bị bữa tiệc công kích điên cuồng này hoàn toàn nuốt hết , vậy mà êm đẹp đứng ở nơi đó.

Chẳng những không có chết, thậm chí liền cả một sợi tóc đều không có b ị thương.

phảng phất như, cái công kích cuồng mãnh vừa rồi kia , căn bản không phải hướng phía y công kích đồng dạng.

Không chỉ có như thế, hết thảy mọi người tất cả đều ngây dại, nguyên một đám phảng phất như gặp quỷ , trợn mắt há hốc mồm.

“Các ngươi đã công kích xong, tới phiên ta!”

Đại Hoàng cười lạnh một tiếng, thân thể bỗng nhiên phóng lên trời, giống như máy khoan điện đinh ốc mà bay lên!

Ông!

Nhất thời, dùng Đại Hoàng làm trung tâm, mang theo một mảnh cuồng phong, phi tốc xoay tròn, một đạo vòi rồng cuồng mãnh cực lớn , đột ngột từ mặt đất mọc lên!

Hô ~

Sau một khắc, vòi rồng phô thiên cái địa, mang tất cả cuồng giết, hướng phía bọn người Cung Thước, điên cuồng nghiền áp mà đến.

“Đồng loạt ra tay!”

Cung Thước nheo mắt, hét lớn một tiếng.

Mọi người nhao nhao phóng đạo pháp bay lên, đầy trời vầng sáng mang theo uy lực vô cùng, hướng phía vòi rồng công kích mà đi.

“Ha ha ha, các ngươi ngu xuẩn!”

Đúng lúc này, một đạo tiếng cười đắc ý quái dị, bỗng nhiên truyền vào lỗ tai của mọi người, lại để cho tất cả mọi người đều cả kinh.

Không đợi kịp phản ứng, đột nhiên uy áp nặng như là Thái Sơn

, bỗng nhiên từ trên trời hạ xuống.

Ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy đỉnh đầu có vô số tảng đá, giống như sao băng, mang theo xu thế trùng kích giống như phá hủy được mọi thứ, gào thét đập phá xuống dưới!

“Ngọa tào!!!”

tất cả mọi người đều quá sợ hãi, thời cơ cái tảng đá này xuất hiện vừa đúng.

Vừa vặn thời điểm bọn họ công hướng vòi rồng, chân nguyên còn chưa hồi lại , căn bản không kịp lại chống cự.

Thoáng cái, nội tâm của tất cả mọi người , tất cả đều bay lên vẻ hoảng sợ thật sâu.

Oanh!

Mà lúc này đây, công kích của mọi người, đã rơi vào bên trên vòi rồng, không tốn chút sức nào liền đem vòi rồng phá hủy!

Nhưng mà, bọn người Cung Thước lại không có một tia hưng phấn.

Bởi vì, cái vòi rồng này căn bản chính là cái ngụy trang giương đông kích tây !

sát chiêu chính thức , là đầy trời phi thạch trên đỉnh đầu kia!

Rầm rầm rầm bang bang!

Tiếng nện liên tiếp trên mặt đất, điên cuồng vang lên, chấn đến mặt đất đều run rẩy lên.

“A a a a!!!”

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, vang vọng trời quang, lại để cho người sởn hết cả gai ốc!

“Hỗn đản!!!”

Cung Thước một bên huy động cánh tay, đập bay tảng đá đập tới, một bên phẫn nộ điên cuồng hét lên, tức giận đến con mắt đều đỏ!

một chiêu giương đông kích tây này của Đại Hoàng , quá con mẹ nó nham hiểm rồi!

Qua lần này, đệ tử Lôi Vân Tông, trực tiếp hao tổn hơn phân nửa, bị tảng đá nện thành thịt nát.

Cho dù không chết, giờ phút này cũng là đại bộ phận mang thương, đang gian nan chống cự lại tảng đá công kích, cực kỳ nguy hiểm!

Cũng may, công kích của cái tảng đá này không hề dài lâu, lập tức liền ngừng lại.

“Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc, mới chết có chút người như vậy!”

Đại Hoàng trừng con mắt đậu nành, nhìn đám người thiếu đi hơn phân nửa , bĩu môi lắc đầu, trong giọng nói tràn đầy tiếc nuối.

Nhưng trên mặt, lại mang theo đắc ý cười gian, mặt mày hớn hở, quả thực muốn thiếu ăn đòn bao nhiêu thì có thiếu ăn đòn bấy nhiêu.

“Hỗn đản!”

Cung Thước nắm hai tay, tức đến nổi gân xanh, hướng phía Đại Hoàng gầm lên giận dữ.

“Giết y đi!”

Tạch...!

Tiếng nói vừa rơi xuống đất, cánh tay Cung Thước vừa nhấc, một đạo Lôi Đình màu xanh lá bỗng nhiên xuất hiện trên không trung.

Sau đó, hồ quang điện nhảy nhót, phi tốc ngưng tụ, trong chớp mắt hình thành một tấm lưới Lôi Đình màu xanh lá .

Oanh!

Lôi Điện hình lưới , tách ra lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, giống như một cái lưới lớn, đem Đại Hoàng hoàn toàn bao phủ.

Sau đó, mang theo xu thế lăng lệ ác liệt phá hủy mọi thứ, ầm ầm rơi xuống!

“nhìn pháp bảo!!!”

“chết cho ta !!!”

các đệ tử còn lại của Lôi Vân Tông, từng cái nghiến răng nghiến lợi, theo sát Cung Thước, hướng phía Đại Hoàng phát động ra công kích!

Lúc này đây, tất cả đám người đều đã có kinh nghiệm.

trước khi ra tay , tất cả đều đã tập trung vào khí tức của Đại Hoàng , khiến Đại Hoàng trốn không thoát khỏi phạm vi đạo pháp, phòng ngừa y lại dùng ám chiêu.

Mấy con yêu thú Tán Tiên, so với bọn đệ tử Lôi Vân Tông này, càng thêm giảo hoạt.

Mãi cho đến Đại Hoàng bị vô số đạo pháp tập trung, đã không có cơ hội trốn tránh, mới gầm thét ngang nhiên ra tay!

Oanh oanh oanh oanh!

Nhất thời, vầng sáng đầy trời, đạo pháp bay tán loạn, đem Đại Hoàng hoàn toàn bao phủ trong đó, lập tức nuốt hết!

“Hừ hừ, lần này nhìn ngươi còn không chết!”

Cung Thước thấy thế, trong mắt hiện lên một tia thần sắc ngoan lệ .

Lúc này đây, lão là từ đầu tới đuôi, đều tập trung vào khí tức của Đại Hoàng .

Chỉ cần Đại Hoàng hơi có hành động thiếu suy nghĩ, lão đều có thể lập tức biết được cũng phát giác ra hướng đi của Đại Hoàng .

Thế nhưng mà, thẳng đến khi Đại Hoàng bị đạo pháp nuốt hết, cũng không có di động khỏi vị trí.

Nói một cách khác, đầy trời đạo pháp cùng pháp bảo này , Đại Hoàng chỉ có cách đón đỡ một đầu rồi.

Nhưng, kiến nhiều cắn chết voi, cho dù Đại Hoàng là Nhị kiếp Tán Tiên, y tiếp được sao?

Cảm nhận được khí tức của Đại Hoàng , đã bị chôn vùi tại bên trong đạo pháp, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

trên mặt Cung Thước, rốt cục hiện ra nụ cười chiến thắng.

Mặc ngươi cường thịnh hơn thì như thế nào, tại trước mặt ưu thế tuyệt đối, còn không phải chỉ có phần chết?

Thế nhưng mà, Cung Thước còn chưa kịp cao hứng, nụ cười trên mặt, lại bỗng nhiên cứng lại.

Sau đó, đồng tử trong hai mắt bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra mặt mũi tràn đầy chấn kinh!

“Không có khả năng!”

Lão hoảng sợ phát hiện, cái khí tức vốn đã biến mất của Đại Hoàng , lại không thể tưởng tượng lần nữa xuất hiện tại nguyên chỗ!

“Ha ha, một lần nữa chết một đám cho ta!”

tiếng cười to đắc ý của Đại Hoàng , truyền vào trong tai của tất cả mọi người , lại để cho đám người một mảnh kinh hãi.

Oanh!

Không đợi minh bạch chuyện gì xảy ra, đột nhiên mặt đất run rẩy một hồi, long trời lở đất!

Sau đó, vô số cột đá sắc bén như mâu đột ngột từ dưới mặt đất mọc lên, hướng phía đệ tử Lôi Vân Tông đâm tới!

“A a a a!”

Phần đông đệ tử Lôi Vân Tông, một cái không sẵn sàng, lập tức hơn phân nửa bị cột đá động xuyên thân hình, kêu thảm chết oan chết uổng!

“Hỗn đản!!!”

Cung Thước thấy thế, thật sự là vừa sợ vừa tức, thiếu chút nữa nhổ ra một búng máu .

Tạch...!

Vung tay lên, một đạo Lôi Đình màu xanh lá, đem cột đá đột nhiên xuất hiện dưới người lão, đánh nát bấy.

Sau đó, mang theo lo lắng thật sâu, hướng phía các đệ tử Lôi Vân Tông nhìn lại.

phía dưới cái xem xét này , Cung Thước chỉ cảm thấy ngực đau xót, thiếu chút nữa đã ngất đi!

Chỉ thấy đám đệ tử Lôi Vân Tông mà mình mang đến , tổn thất thật sự là quá lớn!

Giờ phút này, trừ mình ra, vậy mà chỉ còn lại có năm người.

Năm người này đều là cấp bậc Tiên Đạo Chí Tôn, tuy tại dưới hai lần công kích của Đại Hoàng vẫn còn sống, nhưng mỗi người mang thương.

Trên mặt của mỗi người, đều hiện ra thần sắc sợ hãi thật sâu .

Cho dù còn bảo tồn sức chiến đấu, nhưng chỉ sợ cũng không còn dũng khí giao thủ cùng Đại Hoàng.

mấy cái Yêu thú kia , thực lực hơi cường, ngược lại là không có bị thương.

Nhưng mà, nội tâm Cung Thước thập phần tinh tường, Yêu thú cùng bọn họ chỉ là kết minh tạm thời, căn bản không trông cậy được vào.

“năm cái các ngươi, nhanh chóng lui ra phía sau!”

Cung Thước hướng phía năm cái Tiên Đạo Chí Tôn sau lưng , hét lớn một tiếng.

Lão bây giờ nhìn đã rõ, cái mắt đậu nành trước mặt này , vậy mà đồng dạng quỷ dị giống như Lâm Hải .

Mặc cho ngươi công kích như thế nào, y đều có thể biến mất khỏi một phiến không gian này, căn bản con mẹ nó là giết không chết!

Đối mặt với BUG như vậy, dựa vào chiến thuật biển người căn bản vô dụng, có bao nhiêu đều phải chết bấy nhiêu.

“Vâng!”

năm cái Tiên Đạo Chí Tôn này , sớm đã bị dọa phá gan, trong nội tâm sợ muốn chết rồi.

Nhị kiếp Tán Tiên như Đại Hoàng , con mẹ nó không phải là họ đối phó được ?

Bây giờ, Cung Thước vừa phát lời nói, bọn họ lập tức như được đại xá, hướng phía sau cấp tốc lui lại.

Nhưng mà, một đạo tiếng cười hung hăng càn quấy, truyền vào trong tai của bọn họ.

“Đừng đi vội vã a, đến đều đến rồi, còn muốn sống mà rời đi sao?”

Oanh! Đại Hoàng vừa dứt lời, mặt đất sau lưng năm cái Tiên Đạo Chí Tôn này, bỗng nhiên bị nhấc lên, lập tức đưa bọn chúng chôn vùi!

Chương 2261: Xem pháp bảo khiên thịt của ta !

Phanh!

đất trống sâu chừng hơn một trượng , bỗng nhiên nhấc lên, giống như là thủy triều, hướng phía năm cái Tiên Đạo Chí Tôn đang bay ngược cuốn tới.

Năm người này nào nghĩ đến sẽ có cái vừa ra này , liền kêu thảm thiết cũng không kịp, lập tức bị chôn vùi tại trong đất.

“Ngọa tào!!!”

Cung Thước trơ mắt nhìn xem, năm cái đệ tử Lôi Vân Tông cuối cùng đi theo lão cùng đến đây, cũng bị Đại Hoàng giết chết, lão tức đến gầm lên giận dữ, nổi trận lôi đình!

“Hỗn đản, ta không giết ngươi, thề không làm người!!!”

Cung Thước mắng xong, quay đầu nhìn về phía mấy cái Yêu thú kia .

“Mấy vị bằng hữu Yêu thú , cái mắt đậu nành này , thật sự giảo hoạt, có y chúng ta không cách nào làm được việc.”

“Cung Thước ngăn chặn y, thỉnh mấy vị bằng hữu Yêu thú ra tay, đem Lâm Hải giết, phòng ngừa bảo vật bị hắn lấy đi!”

nội tâm của mấy con yêu thú này, giờ phút này đối với Đại Hoàng cũng có một tia kính sợ, căn bản không muốn chính diện đối địch cùng Đại Hoàng .

Cung Thước nói như vậy, vừa vặn cùng tâm ý của bọn chúng.

Không khỏi, mấy con yêu thú này , nhao nhao hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Đã thấy Lâm Hải giờ phút này, toàn thân bị lôi quang màu tím bao trùm, đè xuống không gian, hướng phía Hậu Thổ cực kỳ chậm chạp tiếp cận.

Bây giờ, cách Hậu Thổ, chỉ còn lại khoảng cách không tới một thước, liền có thể đụng tay đến!

nếu thật sự không ngăn lại, chỉ sợ cái Hậu Thổ này liền thật sự muốn rơi vào trong tay Lâm Hải rồi!

Vừa nghĩ tới này, Yêu thú cầm đầu, hướng phía Cung Thước nhẹ gật đầu.

“Cung Đường chủ, chỉ cần ngươi có thể ngăn cái mắt đậu nành kia, Lâm Hải có thể giao cho chúng ta!”

“Tốt!” Cung Thước nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một vòng sát cơ, đã rơi vào trên người Đại Hoàng.

“Bọn chuột nhắt, không để cho ngươi chút giáo huấn, ngươi thật đúng là coi Lôi Vân Tông ta có thể lấn rồi!”

Cung Thước nói xong, hét lớn một tiếng, toàn thân đột nhiên bộc phát ra Lôi Đình màu xanh lá mãnh liệt, vô số hồ quang điện tư tư rung động, tán loạn trong không khí.

Trong chốc lát, cái khu vực này phảng phất đều bị lực lượng Lôi Đình cuồng bạo ảnh hưởng đến, thậm chí có xu thế sụp đổ!

“n?”

đồng tử của Đại Hoàng co rụt lại, chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng khủng bố lại để cho y cảm thấy tim đập nhanh , từ trên người Cung Thước phát ra.

Rốt cục, Đại Hoàng thu hồi coi nhẹ trước khi, trên mặt hiển hiện thần sắc ngưng trọng.

Y biết rõ, Cung Thước đây là muốn động thật rồi!

Đã đến cấp bậc như bọn họ này , tuy tu vi cảnh giới giống nhau, nhưng bởi vì đạo pháp, pháp bảo cùng với đạo hạnh bất đồng, thực lực chân thật kém nhau mấy lần đều không phải là không có khả năng.

Có lẽ sẽ cho rằng có một kiện pháp bảo cực kỳ lợi hại, hoặc đạo pháp tương khắc, hoặc là đạo hạnh sâu cạn.

một phương chiếm cứ thượng phong , là sẽ đem một phương khác miểu sát.

Vì thế, đối mặt với Cung Thước muốn xuất ra bản lĩnh thật sự , Đại Hoàng trận địa sẵn sàng đón quân địch, không dám xem thường chút nào!

Ba!!!

Đột nhiên, Cung Thước há miệng ra, lập tức quang mang màu xanh lá lập loè.

Sau đó, một quả cầu ánh sáng hình tròn bị Lôi Đình màu xanh lá vờn quanh , từ trong miệng Cung Thước phụt lên mà ra!

Quả cầu ánh sáng phóng thích ra lực lượng Lôi Đình khủng bố cuồng bạo, đón gió mà lớn, một mực lớn đến cỡ qủa bóng đá, mới lơ lửng tại không trung, đình chỉ sinh trưởng!

Ông!

Nhất thời, dùng quả cầu ánh sáng hình tròn này làm trung tâm, hồ quang điện cấp tốc nhảy chạy, một phiến không gian xung quanh tựa hồ cũng run rẩy lên.

Khắp trời, bị chiếu rọi thành màu xanh lá, tiếng sấm long long, lôi vân nhấp nhô, phảng phất như có cỗ năng lượng diệt thế đáng sợ , ngưng tụ tại bên trong quả cầu ánh sáng màu xanh lá, sau đó đều kíp nổ, hủy thiên diệt địa!

“hạt giống Lôi Nguyên của Cung Thước !!!”

Lâm Hải một mực nhìn chăm chú vào tình thế bên này , thấy Cung Thước vậy mà đem hạt giống Lôi Nguyên đều thích phóng ra, trong lòng lập tức mạnh mẽ kinh hoàng.

Xem ra, Cung Thước thật sự muốn liều mạng nữa à!

“Đại Hoàng, cẩn thận một chút, đây là hạt giống Lôi Nguyên của Cung Thước !”

Lâm Hải sợ Đại Hoàng không biết lợi hại, cấp tốc hô to một tiếng, hướng phía Đại Hoàng nhắc nhở.

Đại Hoàng sao lại không biết, vô cùng ngưng trọng nhẹ gật đầu.

Sau đó, ông một tiếng, toàn thân phát ra ánh sáng màu vàng đất rực rỡ, khí tức trên thân bỗng nhiên kéo lên, trùng kích cát vàng đầy trời xung quanh , cuồng phong gào thét!

Cùng lúc đó, một cái hư ảnh Hoàng Mao Lão Thử cực lớn, hiển hiện tại trên đỉnh đầu Đại Hoàng.

Hoàng Mao Lão Thử mắt lộ hung quang, nhe răng nanh, tướng mạo hung ác, cái đuôi nhẹ nhàng đong đưa, có một luồng khí xoáy màu vàng đất vây quanh hư ảnh, phi tốc xoay tròn, phảng phất như ẩn chứa sức bật cường đại !

Đối mặt với Cung Thước đã nhổ ra hạt giống Lôi Nguyên, Đại

Hoàng không dám chủ quan chút nào, trực tiếp hiện ra hình ảnh bản thể , sẵn sàng trận địa đón quân địch!

“Giết!!!”

Đột nhiên, Cung Thước hét lớn một tiếng, giống như sấm sét giữa trời quang!

Tạch...!!!

Sau một khắc, cái hạt giống Lôi Nguyên kia nổ ra năng lượng , trên không trung lưu lại một đạo dòng điện cuồng bạo màu xanh lá, hướng phía Đại Hoàng kích bắn đi!

“Chi chi chi!!!”

hư ảnh Hoàng Mao Lão Thử trên đỉnh đầu Đại Hoàng , phát ra một tiếng thét lên, bỗng nhiên hóa thành một đạo quang mang màu vàng đất, khống chế cuồng phong, vạch phá phía chân trời, nghênh đón tiếp lấy!

Oanh!!!!

Nhất thời, một tiếng vang kinh thiên động địa, vang lên ở giữa không trung.

Nháy mắt công phu, cả trời không đều bị vầng sáng màu vàng đất cùng màu xanh lá chôn vùi, một mảnh hỗn độn!

Sắc mặt Lâm Hải hoảng hốt, mang theo khiếp sợ thật sâu, hướng phía bầu trời nhìn lại.

Lại chỉ thấy hai luồng vầng sáng chướng mắt màu vàng đất cùng màu xanh lá, không ngừng va chạm, mặt đất run rẩy, không gian sụp đổ!

Sóng trùng kích mãnh liệt , giống như bão quấn qua, đem núi đá cây cối trong mười dặm xung quanh, lập tức phá hủy, một mảnh đống bừa bộn!

thân hình của Cung Thước cùng Đại Hoàng đồng thời bạo lên, xông vào bên trong vầng sáng trên không trung , triền đấu cùng một chỗ!

“Thiên Nhãn, mở!!!”

Lâm Hải thầm hô một tiếng, sau khi mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, chiến đấu giữa Đại Hoàng cùng Cung Thước , lập tức trở nên rõ ràng cùng chậm chạp.

Đã thấy hai người, đạo pháp cao siêu, thân ảnh như điện, chiêu thức chồng chất.

Một cái khống Lôi, một cái khống Thổ, phía dưới va chạm, rầm rầm nổ mạnh như núi sụp đổ, đánh cái khó phân thắng bại!

Đúng lúc này, Cung Thước đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Các vị bằng hữu Yêu thú, còn không ra tay, muốn đợi tới khi nào!!!”

Rống!!!

mấy cái Yêu thú kia ,thấy Đại Hoàng đã bị Cung Thước ngăn chặn, lập tức rống to một tiếng.

Sau đó, mấy đạo ánh mắt hung ác, tất cả đều đã rơi vào trên người Lâm Hải, lại để cho trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ nhảy dựng!

Giờ phút này, cái Hậu Thổ kia cách ngón giữa của Lâm Hải , cũng chỉ còn thừa khoảng một cm , cơ hồ dài ra chút là có thể sờ!

Nếu giờ phút này, bị mấy cái Yêu thú kia phá hư, thật đúng là thất bại trong gang tấc rồi!

“Mấy vị bằng hữu Yêu thú, chớ vội động thủ, nghe xong một lời!” Lâm Hải cấp tốc la lớn.

“Ta với Đại vương Kim Đại Thăng của các ngươi là bằng hữu, đừng nghe cái Cung Thước kia châm ngòi, làm hỏng cảm tình nhà mình !”

Lời của Lâm Hải, lại để cho mấy cái Yêu thú kia khẽ giật mình, lập tức có chút do dự.

Trước đó, tại lúc tiến vào di tích cổ Hoang Sa , Kim Đại Thăng đúng là ở trước mặt Cung Thước, bảo vệ Lâm Hải.

Bất quá rất nhanh, trong mắt mấy cái Yêu thú này hiện lên đạo đạo hung mang, một cỗ sát khí phóng lên trời.

Tại trước mặt bảo vật, quản ngươi là bằng hữu của ai , trước hết giết rồi nói sau!

Dù sao Kim Đại Thăng hôm nay, cũng không ở chỗ này.

Hơn nữa, Kim Đại Thăng trước đó khi bảo vệ Lâm Hải cũng từng nói qua, sau khi Lâm Hải rời khỏi cửa vào của di tích cổ Hoang Sa , Cung Thước lại có giết Lâm Hải, Kim Đại Thăng quyết không hề ngăn trở.

Đã như vầy, còn có cái gì mà cố kỵ!

Rống!!!

Nhất thời, mấy cái Yêu thú này , gầm lên giận dữ, thân thể cao lớn bỗng nhiên lóe ra hào quang chói mắt .

khí tức khổng lồ , giống như sóng triều xì ra, lập tức đem Lâm Hải tập trung!

Oanh!

Sau một khắc, mấy cái Yêu thú này đồng loạt ra tay, nhất thời, vài đạo đạo pháp màu sắc khác nhau , mang theo khí tức lăng lệ ác liệt, hướng phía Lâm Hải ầm ầm công kích mà đi!

“Mẹ nhà nó, mấy cái súc sinh này!”

Lâm Hải hiện trạng, lông mày một hồi kinh hoàng, trong nội tâm quả thực hận đến nghiến răng!

Thời khắc mấu chốt, cũng không thể lại để cho mấy tên khốn kiếp này, đem chuyện tốt của mình phá hủy!

Mắt thấy công kích mãnh liệt, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, trong nháy mắt đã đến gần.

Lâm Hải hét lớn một tiếng.

“Xem pháp bảo khiên thịt của ta !!!”

Vèo! tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, bỗng nhiên có một cái bóng, phóng lên trời!

Chương 2262: Thực coi ca ca dễ khi dễ sao?

“Oa, ba ba, ngươi cái này thuộc về công nhiên hành hạ cẩu, là hành vi không đạo đức!!!”

Oanh!

A Hoa oa oa quái kêu, thân thể trực tiếp đón nhận đạo pháp của đám yêu thú , phát ra một tiếng vang thật lớn!

Sau đó, A Hoa ngao một tiếng đã bay đi ra ngoài, trực tiếp không thấy rồi.

Mà trong nháy mắt này, Lâm Hải đã dọn ra thời gian, đem U Hồn Nộ tế ra ngoài!

“Đi!!!”

Vèo!

U Hồn Nộ xoay tròn bay lên giữa không trung, sau đó một hồi tiếng vang quỷ khóc thê lương vang lên, lại để cho người sởn hết cả gai ốc!

Sau một khắc, khói đen lăn lộn, âm phong kêu khóc, u hồn từ trong pháp bảo bay ra, giương nanh múa vuốt hướng phía đám yêu thú, vọt tới!

“hạng quỷ mị, cũng dám cậy mạnh, giết nó!”

Giữa các Yêu ma quỷ quái, cũng là tồn tại sự khinh bỉ, hiển nhiên một loại Quỷ Hồn , thuộc về đối tượng bị Yêu thú khinh bỉ .

mấy cái Yêu thú này , vừa thấy u hồn đánh tới, tất cả đều lộ ra khinh thường thật sâu.

Sau đó, đồng loạt ra tay, đạo pháp bay tán loạn, lập tức hướng phía u hồn điên cuồng trùng kích mà đến, chuẩn bị đem u hồn một kích miểu sát.

Nhưng mà, bọn chúng lại coi thường thực lực của cái u hồn này.

Sau khi U Hồn Nộ cùng Khủng Cụ Chi Nhãn dung hợp, chẳng những đẳng cấp pháp bảo đạt được tăng lên, thực lực u hồn cũng nước lên thì thuyền lên.

Ít nhất, đã không kém gì Nhất kiếp Tán Tiên!

Mắt thấy công kích của mấy cái Yêu thú đã đến phụ cận, u hồn gào thét một tiếng, khói đen toàn thân lăn lộn, một cỗ khí tức âm lạnh, bỗng nhiên xuất hiện trước người.

Ông!

Nhất thời, phía trước u hồn, xuất hiện một cái tấm chắn màu đen khoảng ba trượng, trung tâm tấm chắn là một vòng xoáy quay quanh, một cỗ lực lượng kinh khủng, từ trong vòng xoáy kích xạ mà ra!

Phanh!

Trong chốc lát, công kích của mấy cái Yêu thú này , đụng vào trên tấm chắn màu đen.

Đầy trời vầng sáng, vẩy ra mọi nơi, trùng kích khí lãng bốc lên không thôi.

tấm chắn màu đen phía trước y hồn , chỉ giữ vững được hai hơi công phu, liền ầm ầm nghiền nát!

mấy cái Yêu thú này, dù sao cũng đều là Nhất kiếp Tán Tiên, tuy không miểu sát được u hồn, nhưng đánh bại u hồn, lại không nói chơi!

Tấm chắn màu đen bị nghiền nát, dư ba của đám yêu thú , lập tức đã rơi vào trên người u hồn.

“Ngao!!!”

U hồn kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết, thân thể trực tiếp bị oanh quẳng lên, khói đen bên ngoài thân đều nhạt rất nhiều.

Lần này không chết, nhưng nó vẫn bị thương không nhẹ rồii.

Ít nhất, thu hoạch khi thôn phệ Nguyên linh trước đó, tất cả đều lại trả lại rồi.

Bất quá, Lâm Hải giờ phút này, đang đứng ở thời khắc mấu chốt, u hồn mặc dù bị thương, cũng phải dốc sức liều mạng hộ chủ!

“Rống!!!”

U hồn ngừng thân hình, gầm lên giận dữ, khói đen lăn lộn, lần nữa giương nanh múa vuốt, hướng phía đám yêu thú đánh tới.

“Nhìn ngươi còn không chết!!!”

Mấy cái Yêu thú không nghĩ tới u hồn ương ngạnh như vậy, thấy u hồn ngóc đầu trở lại, nhao nhao gầm thét, lần nữa phát động ra công kích đối với u hồn!

Oanh!

Trong chốc lát, đầy trời đạo pháp sáng lạn, đem u hồn khoảng cách nuốt hết, hoàn toàn khóa chết!

trên mặt đám yêu thú, nhao nhao lộ ra dữ tợn vui vẻ.

Lần này, cho dù u hồn cường thịnh hơn nữa, cũng mơ tưởng tránh được kiếp nạn này!

Ngay tại thời điểm đám yêu thú, đều cho rằng u hồn hẳn phải chết, thậm chí đã bắt đầu chuẩn bị công kích Lâm Hải , sắc mặt lại mạnh mẽ biến đổi!

Chỉ thấy cái u hồn đã bị đạo pháp bao phủ, trốn không thể trốn kia, đột nhiên thân thể giống như là rung động một hồi, sau đó tại dưới mí mắt của chúng, biến mất không thấy gì nữa!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Mấy cái Yêu thú kinh hãi, đúng lúc này, bầu trời bỗng nhiên đánh qua một đạo tia chớp màu xanh da trời!

Toát!!!

Ngay sau đó, một tiếng xé gió bén nhọn vang lên, sau đó sương tuyết cùng buông, giống như trời đông đột nhiên đến, hàn khí khủng bố lập tức trải rộng khắp nơi!

mấy cái Yêu thú này , còn không có kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên cảm thấy huyết dịch toàn thân cứng đờ, cơ hồ bị đông lạnh đến không cách nào lưu động!

Cùng lúc đó, một cỗ cảm giác sợ hãi phảng phất đến từ sâu trong linh hồn, đột nhiên từ trong lòng bay lên, lại để cho bọn chúng hoảng sợ biến sắc!

Giờ khắc này, bọn chúng phảng phất ngửi được một cỗ khí tức tử vong nồng đậm, phảng phất như tánh mạng sắp bị cắt đi!

“Rống!!!”

Không khỏi, mấy cái Yêu thú này , nhao nhao kinh hoảng rống to, trong mắt toát ra sợ hãi trước nay chưa có !

Phốc!

Một tiếng vang nặng nề truyền đến, Yêu thú phía trước nhất, chỉ cảm thấy thân thể mát lạnh, phảng phất như có đồ vật gì đó, sát bên người mà qua!

Sau đó, khí tức tánh mạng phi tốc xói mòn, phảng phất như khí lực toàn thân đều tại thời khắc này, biến mất không thấy gì nữa!

Mang theo sợ hãi thật sâu, con yêu thú này cúi đầu nhìn lại, lại thấy trước ngực của mình, máu chảy như suối.

Mà nửa người trên của mình, vậy mà ầm ầm ngã xuống xuống dưới, cùng nửa người dưới hoàn toàn chia lìa!

Phanh!

Thẳng đến khi chết, con yêu thú này cũng không có biết rõ, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

thân hình bị chém hai đoạn , bỗng nhiên nổ tung, tính cả Nguyên Thần cùng một chỗ, hóa thành bột mịn.

“Hống hống hống rống!!!”

mấy cái Yêu thú hơi đứng phía sau một ít , cho tới giờ khắc này, mới phát ra từng tiếng hô sợ hãi.

Sau đó, nhao nhao cấp tốc lui về phía sau, ánh mắt lộ ra sợ hãi thật sâu, ngẩng đầu hướng phía trước hoảng sợ nhìn lại!

Đã thấy một đạo nhân ảnh, một tay cầm đao, chỉ phía xa phía trước, ánh mắt nghiêm nghị, mang theo sát khí lạnh như băng, đang lạnh lùng hướng phía chúng trông lại.

trên đỉnh đầu bóng người , băng sương cùng buông, hàn khí xoay quanh, một hư ảnh Phượng Hoàng màu trắng, vỗ cánh huyền không, cho bọn chúng một loại cảm giác áp bách trầm trọng !

Chỉ là hướng phía bóng người cùng cái con Băng Phượng này nhìn lên một cái, thậm chí có cảm giác hít thở không thông, lại để cho người tâm kinh đảm hàn!

“Lâm Hải!!!”

Mấy cái Yêu thú giật nảy mình rùng mình một cái, lúc này mới phát hiện Lâm Hải đã thành công lấy đi Hậu Thổ!

Mà vừa rồi, một đao đột nhiên xuất hiện, lại để cho linh hồn bọn chúng đều run rẩy kia, dĩ nhiên là do Lâm Hải phát ra!

“Điều này sao có thể!”

nội tâm của mấy cái Yêu thú , thật sự là lại sợ hãi vừa nghi ngờ!

Lâm Hải chính là một cái Đại Thừa sơ kỳ, làm sao có thể giết được đồng bạn có tu vi Nhất kiếp Tán Tiên của chúng ?

Cho dù là bọn chúng trước đó đã tận mắt chứng kiến, đều không thể tin tưởng đây là thật!

Dù sao, chênh lệch giữa cả hai, so với chênh lệch giữa trời và đất còn muốn lớn hơn a!

Cho dù Lâm Hải xuất kỳ bất ý (*đánh bất ngờ), một đao kia làm sao lại có thể nhanh như vậy, hung như thế ?

Hơn nữa, cái cảm giác sợ hãi lại để cho linh hồn bọn chúng sợ run , lại là từ đâu mà đến?

Nhưng mà, hết thảy nghi vấn, đã không có thời gian lại để cho bọn chúng đi suy tư.

Giờ phút này, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải hạ xuống, bá, một đạo vầng sáng màu xanh da trời kích xạ mà ra, xoay quanh tại bên trên bầu trời!

Sau một khắc, sát cơ lăng lệ ác liệt, đã đem mấy cái Yêu thú còn lại , hoàn toàn khóa chết!

cái cảm giác sợ hãi lại để cho linh hồn đám yêu thú đều sợ run trước đó kia, lần nữa tự nhiên sinh ra, khiến cho bọn chúng giật nảy mình rùng mình một cái.

Mà lúc này đây, thanh âm lạnh băng của Lâm Hải , đạm mạc vang lên.

“mấy cái nghiệt súc các ngươi này , lại dám thừa dịp ta gặp nguy, ra tay đối với ta, quả thật tội không thể tha thứ!”

“Hiện tại, ta trịnh trọng hướng các ngươi tuyên bố, tại đây, là nơi táng thân của các ngươi !”

Nói xong, ông một tiếng, đỉnh đầu Lâm Hải, đột nhiên toát ra một đoàn hỏa diễm, cái khí lãng nóng rực kia, lập tức phô thiên cái địa mà đến.

Trong chớp mắt công phu, hàn khí cùng hỏa diễm liền hội tụ thành một thể, kỳ hàn cùng kỳ nhiệt giao hội, khiến cho toàn thân mấy cái Yêu thú này cực độ không khỏe.

phía dưới lạnh nóng luân chuyển , trái tim một hồi co rút lại, gần muốn nổ tung, thống khổ không chịu nổi!

“Rút lui! Mau chạy đi!!!”

Mấy cái Yêu thú, rốt cục sợ hãi!

Tuy Lâm Hải tu vi không cao, nhưng quái dị cùng sự tình làm cho người sợ hãi quá con mẹ nó nhiều!

Chẳng những linh hồn có loại sợ hãi không hiểu thấu, giờ phút này Băng Hỏa luân chuyển, trái tim chợt trướng chợt co lại, đều nhanh bị kích thích đến phát nổ.

Nếu không chạy, không cần Lâm Hải động thủ, chỉ sợ bọn chúng chính mình phải chết!

Một tiếng gào thét, mấy cái Yêu thú mang theo sợ hãi thật sâu, quay đầu bỏ chạy!

Lâm Hải thấy thế, thì là nhếch khóe miệng lên, trong mắt đột nhiên hiện lên một vòng sát cơ, khinh thường hừ lạnh!

“Làm xong việc rồi bỏ chạy? Thực coi ca ca dễ khi dễ sao?”

Ông!

Đột nhiên, trên đỉnh đầu Lâm Hải, băng cùng hỏa phi tốc xoay tròn ngưng tụ, hình thành một quả cầu ánh sáng cực lớn , một cỗ lực lượng giống như hủy thiên diệt địa , bắt đầu kéo lên!

Chương 2263: Cái chết của ngươi, hoàn toàn là ngoài ý muốn!

“Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên!!!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, giống như sấm sét giữa trời quang, tại trong tai mấy cái Yêu thú , đang điên cuồng chạy thục mạng ầm ầm vang lên!

Sau một khắc, quả cầu ánh sáng Băng Hỏa xoay quanh trên đỉnh đầu Lâm Hải , bỗng nhiên kích xạ mà ra, mang theo khí tức khủng bố, bay vào không trung!

Tạch...!

Ngay sau đó, một tiếng oanh minh kinh thiên động địa vang lên, quả cầu ánh sáng nổ tung, hỏa diễm màu đỏ cùng băng sương màu trắng, giống như phô thiên cái địa, dày đặc như mưa rơi điên cuồng rơi xuống!

Trong chốc lát, trong vòng trăm dặm đều bị hỏa diễm nóng rực cùng băng sương cực lạnh bao phủ, phía dưới nóng lạnh nảy ra, thiên địa hoảng sợ biến sắc!

đám yêu thú đang điên cuồng chạy thục mạng , đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu, khí tức đáng sợ giống như một cái lưới lớn hướng phía bọn chúng úp xuống.

Mang theo hoảng sợ thật sâu, ngẩng đầu nhìn lại, lập tức mí mắt kinh hoàng, hoảng sợ biến sắc!

Đã thấy đầy trời Hỏa Vũ cùng Băng Sương, mang theo vô tận sát khí, dĩ nhiên đã đến đỉnh đầu!

“Rống!!!”

Đám yêu thú phát ra một tiếng gào rú hoảng sợ, cuống quít phóng thích đạo pháp, ngăn cản Hỏa Vũ cùng Băng Sương.

Nhưng mà, rất nhanh bọn chúng liền phát hiện một sự tình lại để cho bọn chúng tuyệt vọng!

Cái Hỏa Vũ cùng Băng Sương này, căn bản không phải là phàm hỏa cùng phàm băng!

Tuy bởi vì đạo pháp đầy trời, phạm vi bao trùm quá rộng, cắt giảm thật lớn uy lực của băng cùng hỏa này.

Nhưng, muốn tại trong Băng Hỏa phô thiên cái địa này bình yên thoát thân, vẫn không phải một sự tình dễ dàng.

Nếu sơ sẩy một cái, tựu vô cùng có khả năng táng thân ở chỗ này!

“Rống!!!”

Đám yêu thú một bên sợ hãi gầm thét, một bên ra sức ngăn cản, rời xa băng lửa, dốc sức liều mạng phá vòng vây.

Nhưng mà, Lâm Hải đã có ý quyết giết đối với đám yêu thú, há lại sẽ thả cho bọn chúng rời đi?

“Băng Ca, Niếp Niếp, bảo vệ tốt bằng hữu của ta!”

Lâm Hải đối với Băng Hỏa Song Phượng phân phó một tiếng, hai cái Phượng Hoàng bay đến trên đỉnh đầu Mộc Khoan cùng Vân Phong, bảo vệ hai người.

Sau đó, thân hình Lâm Hải lóe lên, hướng phía mấy cái Yêu thú đuổi tới.

mấy cái Yêu thú này, tốc độ so với Lâm Hải vốn phải nhanh hơn không ít.

Nhưng bởi vì Băng Hỏa cách trở, thoáng cái liền chậm lại, ngược lại bị Lâm Hải nhẹ nhõm đuổi theo.

Lúc cách mấy cái Yêu thú này, còn có hơn trăm mét khoảng cách, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao giơ lên qua đầu!

“Xem đao!!!”

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, bá một tiếng, đao mang màu xanh da trời mang theo khí tức lăng lệ ác liệt, kích xạ mà ra!

Tam Thập Lục Lộ Phục Ma Đao Pháp, tại bên trên bầu trời xẹt qua vô số tia chớp, nhất thời đao ảnh đầy trời, đem mấy cái Yêu thú, hoàn toàn bao phủ!

“Rống!!!”

Đám yêu thú kinh hãi, nhao nhao phát ra tiếng hô sợ hãi.

Sự sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn trước đó, lần nữa xông lên đầu, đối mặt với đầy trời đao ảnh, sinh ra tuyệt vọng thật sâu!

Oanh...!

Đột nhiên, một con Yêu thú trong đó vừa đem một đạo đao mang đánh tan, nhưng mặt ngoài thân thể lại sinh ra vô số Băng Sương, thoáng cái đem nó đông lại!

Chính là đặc hiệu Đóng Băng của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, vừa vặn bị gây ra!

Tuy con yêu thú này lập tức liền phá băng mà ra, nhưng lại đã trễ, bị một đoàn hỏa diễm rơi vào trên thân.

Oanh!

Nhất thời, thế lửa đại thịnh, Thiên Hỏa vô tình thôn phệ, Yêu thú liền cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, trực tiếp bị thiêu thành tro tàn!

“Hống hống hống!!!”

mấy cái Yêu thú còn lại, thấy thế vừa sợ lại hãi, sợ tới mức hồn phi phách tán!

Đối mặt với đầy trời Băng Hỏa, cùng đao pháp đáng sợ khắc chế bọn cúng, mấy cái Yêu thú còn lại, rốt cục kinh sợ rồi!

“Lâm Hải, tha mạng, tha mạng a!!!”

mấy cái Yêu thú này, một bên dốc sức liều mạng chống cự, một bên hướng phía Lâm Hải đau khổ cầu xin tha thứ.

Thế nhưng mà tiếng nói còn không có rơi xuống, lại là một con Yêu thú bị băng phong, sau đó bị một đao chém giết!!!

“Lâm Hải, đừng giết ta, ta nguyện ý nhận ngươi làm chủ nhân!”

“Tha mạng a, van cầu ngươi tha mạng a!!!”

hai cái Yêu thú cuối cùng, sợ tới mức can đảm đều nứt, nếu không phải còn muốn chống cự đạo pháp, chỉ sợ đều muốn quỳ xuống cho Lâm Hải!

Nhưng mà, hai mắt Lâm Hải lạnh như băng, nhưng lại không nương tay, đối với mấy cái Yêu thú thiếu chút nữa hỏng việc của mình, tồn ý quyết giết!

“Hiện tại mới nhớ tới cầu xin tha thứ? Sớm đó lại làm gì?!”

“Tử vong hôm nay, đều do các ngươi gieo gió gặt bão!”

“Giết!!!” Lâm Hải quát lớn một tiếng, Phục Ma đao pháp lần nữa bổ ra, khắp nơi đều là đao ảnh màu xanh da trời, xen lẫn giữa Băng Hỏa, trong khoảng khắc, đem hai cái Yêu thú cuối cùng này, cũng chém giết tại chỗ!

Hô ~

Lâm Hải lúc này mới thu đao, thở phào ra một ngụm trọc khí!

Cái Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên này, tuy bá đạo đến cực điểm, nhưng tiêu hao cũng thật lớn.

Cộng thêm liên tục thi triển Xuân Thu Phục Ma Đao pháp, Lâm Hải chỉ cảm thấy một hồi hư thoát, mỏi mệt không chịu nổi.

“Công tử, cứu ta, cứu cứu ta a!!!”

Cái lúc này, Vương Đại Khuê bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải, phát ra tiếng cầu cứu kinh hoảng.

Tuy lão có tu vi Nhất kiếp Tán Tiên, nhưng mà bị Đại Hoàng chế trụ khí hải, thực lực mười không còn một.

đầy trời hỏa diễm cùng băng sương kia, tuy mục tiêu công kích nhiên trọng yếu cũng không phải lão, nhưng lão cũng ở bên trong vùng bị ảnh hưởng đến.

Giờ phút này, đã sớm cực kỳ nguy hiểm, sợ tới mức hồn đều nhanh đã bay.

Lâm Hải nghe được tiếng cầu cứu, quay đầu nhìn về phía Vương Đại Khuê.

Đang lo lắng có muốn cứu lão hay không, đột nhiên một đạo Băng Sương, đã trực tiếp rơi vào trên người Vương Đại Khuê.

Vương Đại Khuê không có chân nguyên hộ thể, thân thể lập tức cứng đờ, bị đông cứng tâm mạch, chết oan chết uổng.

“Ách... Cái này cũng không thể trách ta.”

“Kỳ thật, ta là muốn cứu ngươi. Cái chết của ngươi, hoàn toàn ngoài ý muốn!”

Lâm Hải thấy thế, nhún vai, vẻ mặt vô tội.

Vương Đại Khuê đã chết, Lâm Hải ý niệm khẽ động, vội vàng lấy ra Chân Nguyên Tán, một ngụm nuốt xuống.

chân nguyên bị tổn thất, phi tốc hồi phục, trong chớp mắt liền đã tràn đầy

Bất quá, mệt mỏi trên tinh thần, lại không phải Chân Nguyên Tán có thể đền bù.

Lâm Hải thấy Mộc Khoan cùng Vân Phong không việc gì, Đại Hoàng cùng Cung Thước còn đang kịch đấu, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

vội vã khoanh chân ngồi xuống, sau đó lấy ra kim châm, đâm tại bên trên huyệt vị của mình.

Sau đó, vận chuyển Thần Hồn Quyết, rất nhanh khôi phục hao tổn bên trên tinh thần lực!

Thần Hồn Quyết, không hổ là một trong Thập Đại Bí Thuật của Địa Tiên giới, đối với tu hành tinh thần lực, có chỗ tốt rất lớn.

Cộng thêm Lâm Hải kim châm đâm huyệt, không đến thời gian năm phút đồng hồ, liền tinh thần sáng láng, đầy máu phục sinh.

Gỡ xuống kim châm trên người, Lâm Hải cọ cái đứng lên, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang, hướng phía Cung Thước trên không trung nhìn lại.

“Hiện tại, nên đến phiên thu thập Cung Lục Mạo ngươi rồi!”

Ý niệm khẽ động, Trục Nhật Cung xuất hiện trong tay, vầng sáng màu vàng kim tách ra!

Lâm Hải tay phải bình thân, lập tức ba đạo mũi tên màu vàng kim, lóe ra hồ quang điện màu tím, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

"Xem tên!!!"

Lâm Hải giương cung cài tên, quát nhẹ một tiếng!

Toát!!!

Nhất thời, ba đạo mũi tên lóe ra vầng sáng, phá không mà ra, mang theo xu thế lăng lệ ác liệt phá hủy mọi thứ, hướng phía Cung Thước kích bắn đi!

Cung Thước giờ phút này, đang kích đấu cùng Đại Hoàng, cộng thêm đầy trời hỏa diễm cùng băng sương uy hiếp, mặc dù không có nguy hiểm, nhưng thực sự chật vật không chịu nổi.

Lâm Hải đem những Yêu thú kia diệt sát, Cung Thước cũng hoàn toàn nhìn ở trong mắt.

Tại lúc khiếp sợ thực lực Lâm Hải vượt quá tưởng tượng đồng thời, cũng nhìn ra tình thế không ổn, manh động một tia thoái ý.

Thế nhưng mà, Đại Hoàng đối diện đối với lão vấn gắt gao quấn quít chặt lấy, Cung Thước muốn thoát thân, lại cũng chuyện không phải dễ dàng như vậy.

Đang tìm tìm thời gian phù hợp để rút đi, không nghĩ đến Lâm Hải đã tiên hạ thủ vi cường rồi.

Cung Thước vừa mới cùng Đại Hoàng va chạm một đạo pháp thuật, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng xé gió lăng lệ ác liệt, lại để cho lòng lão mạnh mẽ nhảy dựng.

"Uống!!!"

Cung Thước kinh hãi, cấp tốc phất tay đánh ra một đạo Lôi Đình, hướng phía sau lưng đánh tới.

Oanh!

Nhất thời, ba đạo mũi tên của Lâm Hải bị đánh nát bấy, hóa thành vô số vầng sáng tiêu tán.

Thế nhưng mà sau một khắc, đồng tử của Cung Thước lại bỗng nhiên co rụt lại, một cỗ dự cảm bất thường, bỗng nhiên bay lên!

Chương 2264: Chạy đâu, lại ăn của ta một mũi tên!

"Không tốt!"

trong lòng Cung Thước thầm kêu một tiếng, cảm giác lông tơ trên người đều nổ đứng lên!

ba đạo mũi tên của Lâm Hải, tuy không thể làm bị thương lão, nhưng lại cho lão quấy nhiễu thật lớn, làm rối loạn tiết tấu của lão!

Mặc dù chỉ là trong tích tắc công phu, Đại Hoàng ở đối diện, đã nắm lấy thời cơ, đã phát động ra một kích trí mạng đối với Cung Thước!

Rống!!!

Chỉ thấy giữa không trung, cái hư ảnh Hoàng Mao Lão Thử cực lớn kia, bạo rống một tiếng, vậy mà đột phá phòng ngự của hạt giống Lôi Nguyên, thoáng cái đã đến trên đỉnh đầu Cung Thước!

mí mắt Cung Thước kinh hoàng một hồi, tuy hạt giống Lôi Nguyên dùng tốc độ như tia chớp, đã chạy như bay mà quay về.

Nhưng mà, cũng đã không còn kịp rồi.

Hoàng Mao Lão Thử há cái miệng lớn dính máu, răng nanh sắc bén như đao, hướng phía đỉnh đầu Cung Thước, điên cuồng nuốt đến!

“Cút!!!”

Cung Thước thét lên một tiếng kinh hãi, cấp tốc vung hai tay đẩy ngang về phía trước, Lôi Đình màu xanh lá nhấp nhô trong lòng bàn tay.

Hai quả cầu lôi điện lóe ra lực lượng cuồng bạo, gào thét mà ra, hướng phía Hoàng Mao Lão Thử kích bắn đi!

Nhưng mà, cái Hoàng Mao Lão Thử này chính là nguyên thần bản mệnh của Đại Hoàng, cùng hạt giống Lôi Nguyên của Cung Thước, đều có lực lượng có thể đấu ngang nhau, há để lại Lôi Pháp bình thường có thể chống cự?

Hoàng Mao Lão Thử vung cái đuôi lên, lập tức đem hai quả cầu lôi điện, đã bị đánh nát bấy, hóa thành vô số hồ quang điện tiêu tán tại trên không trung!

Mà hư ảnh của Hoàng Mao Lão Thử, lại không có chút đình trệ nào, tiếp tục hướng phía Cung Thước nuốt đến!

Cung Thước không hổ là Nhị kiếp Tán Tiên, trong lúc nguy cấp toàn thân liền tách ra Lôi Đình màu xanh lá, lực trùng kích cường đại, khiến cho Cung Thước hướng lui phía sau, mạnh mẽ tháo chạy!

“A!!!”

Một tiếng kêu đau truyền đến, dù Cung Thước dùng hết toàn lực, lại vẫn bị răng nanh của Hoàng Mao Lão Thử, đâm trúng cánh tay trái!

Nếu không phải Cung Thước xem thời cơ được sớm, chỉ sợ cái đầu cánh tay này liền bị phế đi!

Nhưng dù là như thế, cánh tay trái của Cung Thước, cũng là máu tươi chảy đầm đìa, rũ xuống, không cách nào tiếp tục chiến đấu rồi.

Cũng may ở thời điểm này, hạt giống Lôi Nguyên rốt cục về tới trước người, tách ra lôi quang màu xanh lá, đem Cung Thước một lần nữa bảo vệ, mới miễn đi nguy hiểm bị Hoàng Mao Lão Thử đánh chết!

Nhưng bởi như vậy, Cung Thước lập tức liền lâm vào bị động, bị Đại Hoàng đánh đến liên tiếp lui về phía sau.

Trong lúc nhất thời, chỉ có sức để chống đỡ, không còn có sức hoàn thủ!

Vù vù vù ~

Trên đỉnh đầu, đầy trời hỏa diễm cùng băng sương kia, vẫn đang đang không ngừng hạ thấp xuống.

Tuy Cung Thước không phải mục tiêu công kích trực tiếp, nhưng loại tình huống bây giờ, đối với lão cũng đã tạo thành uy hiếp thật lớn, như là đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương, càng thêm chật vật!

“Hỗn đản!!!”

Cung Thước cố nén đau nhức kịch liệt được truyền đến cánh tay trái, trong mắt lóe ra hào quang ngoan lệ.

Hôm nay, cánh tay trái của chính mình bị thương rất nặng, thực lực đại tổn, phải đi nhanh lên rồi.

Chậm thêm mà nói, chỉ sợ liền không đi được nữa!

Nghĩ đến chỗ này, Cung Thước bỗng nhiên hét lớn một tiếng, hạt giống Lôi Nguyên lơ lửng lên đỉnh đầu, thoáng cái tách ra Lôi Đình càng thêm cuồng bạo!

Tạch…!

Một đoàn Lôi Đình hình lưới phóng lên trời, sau đó hạt giống Lôi Nguyên, hướng phía Đại Hoàng, liền nện tới!

Đại Hoàng thấy thế, mặt lập tức lộ ra vẻ ngưng trọng, không thể tưởng được Cung Thước vậy mà chơi nổi lên đấu pháp lưỡng bại câu thương.

Đối mặt với hạt giống Lôi Nguyên của Cung Thước, tuy y chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, lại cũng không dám khinh thường.

Ý niệm khẽ động, hư ảnh Hoàng Mao Lão Thử đối với Cung Thước bán theo sát sao, liền lập tức lui về.

Sau đó, phát ra ánh sáng màu vàng đất rực rỡ, làm tốt chuẩn bị chống cự với hạt giống Lôi Nguyên!

Tạch...!!!

Nhất thời, trong miệng Hoàng Mao Lão Thử bay ra một khối đá lớn, đập vào bên trên hạt giống Lôi Nguyên.

Thế nhưng mà sau một khắc, sắc mặt Đại Hoàng lại đột nhiên biến đổi, thầm hô một tiếng không tốt!

Y khiếp sợ phát hiện, phía dưới khối đá cùng hạt giống Lôi Nguyên va chạm, hạt giống Lôi Nguyên vậy mà không chịu nổi một kích, lập tức bị nghiền nát!

Cái này cùng thực lực của Cung Thước, căn bản hoàn toàn không hợp!

“Đậu phộng, bị lừa rồi, cái hạt giống Lôi Nguyên kia là giả!!!”

Đại Hoàng lập tức kịp phản ứng, cấp tốc hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy một đạo lôi quang màu xanh lá, nhanh như thiểm điện mà lao ra.

Cái bóng lưng quen thuộc kia, không phải Cung Thước thì còn có thể là ai?!

“lão già gGiảo hoạt kia!”

Đại Hoàng tức đến thiếu chút nữa bạo tẩu, yhắn cùng với Cung Thước đều là Nhị kiếp Tán Tiên, tốc độ tương xứng.

hôm nay Cung Thước đào tẩu, y hắn còn muốn đuổi theo, cũng là khó khăn!

Toát toát toát!!!

Đúng lúc này, một đạo tiếp lấy một đạo vầng sáng màu vàng kim, hướng phía thân ảnh Cung Thước, kích bắn đi!

Lâm Hải giương cung cài tên, trong mắt mang theo sát khí lạnh như băng, đối với Cung Thước bắn một chầu!

Tuy tốc độ của Cung Thước cực nhanh, đáng tiếc cánh tay có thương tích, lại ở đâu nhanh hơn mũi tên do Trục Nhật Cung bắn ra?

từng nhánh mũi tên mang theo Lôi Đình màu tím cuồng bạo, không ngừng đuổi theo Cung Thước.

Cung Thước một bên đào tẩu, một bên huy động cánh tay, ngăn cản công kích của Lâm Hải, trong nội tâm thật sự là nảy ra giận dữ a!

Bất kể nói thế nào, Cung Thước lão cũng đường đường là Nhị kiếp Tán Tiên a!

Bị Đại Hoàng đánh thương, lão cũng chấp nhận, dù sao thực lực của đối phương, không tại phía dưới lão!

Thế nhưng mà, hôm nay lại bị Lâm Hải một cái Đại Thừa sơ kỳ nho nhỏ, làm cho luống cuống tay chân, chạy trối chết.

nội tâm biệt khuất của Cung Thước, quả thực cũng đừng nói nữa!

“Lâm Hải tiểu bối, sớm muộn gì sẽ có một ngày, ta đem ngươi bầm thây vạn đoạn!!!”

Cung Thước nghiến răng nghiến lợi, nội tâm quả thực đem Lâm Hải hận thấu!

Ông!

Nhưng vào lúc này, thân thể Cung Thước run lên bần bật, sau đó trong lòng đột nhiên không hiểu mà bay lên sợ hãi thật sâu!

“Chuyện gì xảy ra?!!!”

Cung Thước kinh hãi, nào biết đâu đây là đặc hiệu Chấn Nhiếp của Trục Nhật Cung bị gây ra rồi.

Tuy trong nháy mắt, cái cỗ sợ hãi này liền bị khu trừ, nhưng một mũi tên của Lâm Hải, lại cơ hồ chạm đến cổ Cung Thước!

“Cút!!!”

Cung Thước cấp tốc vung cánh tay, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo từ trong lòng bàn tay bay ra, một chưởng đem mũi tên đánh tan, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

một mũi tên này, thật sự là quá mức hung hiểm rồi, toàn thân Cung Thước lập tức bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, quả thực nghĩ mà sợ không thôi!

Nếu mình thanh tỉnh chậm một chút, chỉ sợ hôm nay sẽ bị Lâm Hải bắn chết rồi!

Một cái đường đường là Nhị kiếp Tán Tiên, nếu bị Lâm Hải là Đại Thừa sơ kỳ bắn chết, Cung Thước cho dù chết, cũng đều không thể nhắm mắt!

Thậm chí, còn có thể trở thành chuyện cười cho mọi người lúc trà dư tửu hậu, quả thực không đủ mất mặt!

“Đậu phộng, Lâm Hải tiểu tử này, thật là tà môn!!!”

Không khỏi, Cung Thước đối với Lâm Hải, sinh ra một tia cảm giác sợ hãi không hiểu thấu.

Loại cảm giác sợ hãi này, lại để cho bản thân Cung Thước cũng cảm thấy một tia không thể tưởng tượng nổi cùng nhục nhã!

Chính mình một cái Nhị kiếp Tán Tiên, vậy mà nội tâm sẽ đối với một cái Đại Thừa sơ kỳ, sinh ra ý sợ hãi?

Cái này nếu con mẹ nó truyền đi, chính mình nào còn có mặt mũi sống?

Toát toát toát!!!

mũi tên của Lâm Hải, vẫn còn phi tốc phóng tới, lăng lệ ác liệt cuồng bạo!

Bất quá, cũng may tỷ lệ phát ra hiệu quả Chấn Nhiếp rất thấp, cũng không có gây ra lần thứ hai.

Tuy mũi tên đối với Cung Thước có tạo thành quấy nhiễu, lại không có tính tổn thương thực chất.

Mắt thấy muốn rời khỏi phạm vi xạ kích của Lâm Hải, nội tâm Cung Thước cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, cuối cùng trốn tới rồi!”

Cung Thước một hồi may mắn, nếu không phải do mình liều mạng bị thương, dùng hạt giống Lôi Nguyên giả lừa gạt Đại Hoàng.

Nói không chừng hôm nay, khả năng thật sự muốn trồng ở chỗ này rồi.

“Cung Lục Mạo chạy đâu, lại ăn của ta một mũi tên!!!”

Ngay tại thời khắc Cung Thước cho rằng đã thoát ly hiểm cảnh, bỗng nhiên một tiếng hét lớn, nổ vang tại bên tai Cung Thước.

Cung Thước đột nhiên cả kinh, sắc mặt đại biến, cấp tốc quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy rỗng tuếch, căn bản không thấy bóng người Lâm Hải.

Thế nhưng mà, vì cái gì thanh âm của Lâm Hải, lại giống như là tại bên tai?

Ngay tại thời khắc mặt mũi Cung Thước tràn đầy hoảng sợ, không thể tưởng tượng, bỗng nhiên một ngọn gió thổi qua, lại để cho toàn thân Cung Thước giật mình một cái.

“Không tốt, gió này có cổ quái!!!”

Cung Thước vừa mới kịp phản ứng, bỗng nhiên một đạo vầng sáng màu vàng kim, từ trong hư không kích xạ mà ra, trong chớp mắt đã đến trước ngực của lão!

“A!!!”

Bất ngờ không đề phòng, Cung Thước thét lên một tiếng kinh hãi, trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu!

Chương 2265: Chim đưa tới cửa, không bạo ngu sao mà không bạo!

một mũi tên này, thật sự là đến quá mức đột nhiên rồi, hơn nữa cách Cung Thước lại quá gần.

Mặc dù thực lực của Cung Thước chính là Nhị kiếp Tán Tiên, cũng bị công đến trở tay không kịp, huống chi còn là thời khắc Cung Thước vừa mới buông lỏng cảnh giác!

“Lôi!!!”

thời khắc vạn phần nguy cấp, Cung Thước thét lên một tiếng kinh hãi, toàn thân dẫn lên lôi đình màu xanh lá đại thịnh, lập tức hình thành một tầng vòng phòng hộ.

Nhưng mà, dù vậy, đúng là vẫn còn chậm một bước!

Vòng phòng hộ vừa mới xuất hiện, thời khắc chưa thành hình, một mũi tên này của Lâm Hải, dĩ nhiên đã rơi xuống trên người Cung Thước.

Oanh!

Trong chốc lát, vòng phòng hộ bên ngoài thân Cung Thước, trực tiếp bị đánh nát bấy.

Đầy trời là hồ quang điện màu xanh lá, cùng quang mang màu vàng kim của mũi tên, hết thảy đều tiêu tán trên không trung.

Phốc!

Cung Thước liền phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy một mũi tên của Lâm Hải, cuối cùng không có lấy được mệnh của Cung Thước, nhưng lực xuyên thấu phía trên mũi tên, thực sự đã đâm thủng vòng phòng hộ, đâm vào trên bờ vai Cung Thước.

“Hỗn đản!!!”

Cung Thước gầm lên giận dữ, thân thể trực tiếp bị quẳng lên, ngược lại mượn cỗ lực trùng kích cường đại lại, trong chớp mắt lần nữa cùng Lâm Hải kéo ra khoảng cách!

Sau khi hạ xuống, lảo đảo một hồi, mấy cái tung lên, liền hóa thành một điểm màu lục, lần nữa thoát khỏi phạm vi công kích của Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi chờ đó cho ta, Cung Thước ta tất báo mối thù hôm nay!!!”

thanh âm của Cung Thước mang theo vô tận oán độc, từ trong không trung phiêu đãng mà đến, truyền vào trong tai Lâm Hải.

Thế nhưng mà, vừa dứt lời, bỗng nhiên một đạo tiếng kêu thảm thiết tan nát cõi lòng, từ trong miệng Cung Thước truyền ra!

“A!!!”

Ngay sau đó, một đạo thanh âm cực kỳ hèn mọn bỉ ổi, tại phương hướng mà Cung Thước thoát đi, bỗng nhiên vang lên.

“Nha nha phi, chim đưa tới cửa, không bạo ngu sao mà không bạo... Ngao!!!”

tiếng cười đắc ý quái dị của A Hoa vừa mới vang lên, liền bị một tiếng rú thảm thay thế, lại bị Cung Thước đau nhức triệt nội tâm, một chưởng đập bay rồi.

“A!!!”

“A!!!”

Cung Thước để lại một đường kêu thảm thiết, thân ảnh lung lay mấy cái, rốt cục biến mất tại giữa tầm mắt của Lâm Hải.

Hô ~

Nhìn Cung Thước thoát đi, Lâm Hải thở phào ra một ngụm trọc khí, mặt lộ vẻ tiếc nuối.

Không thể tưởng được, hôm nay dưới tình huống chiếm hết ưu thế, lại vẫn là lại để cho Cung Lục Mạo trốn thoát rồi.

Nhị kiếp Tán Tiên, quả nhiên không dễ giết.

Bất quá khá tốt, Cung Thước tuy thoát được một mạng, nhưng là bị thương không nhẹ.

Nhất là A Hoa thằng này, trước đó bị đàn yêu thú công kích bay về, vừa mới quay về đến, trùng hợp đụng phải Cung Thước đang hốt hoảng chạy thục mạng.

Nên Cung Thước đổ huyết môi, lại để cho A Hoa cho phát nổ điểu.

Bực trọng thương muốn chết này, cho dù Cung Thước thân là Nhị kiếp Tán Tiên, chỉ sợ cũng đủ để lão uống một bình.

Ít nhất, trong thời gian ngắn Cung Thước sẽ không tiếp tục có cái uy hiếp gì đối với chính mình rồi.

Hơn nữa, tại trong cung điện khắp nơi là nguy cơ tứ phía này, nói không chừng lúc nào đó, gặp được cái địch nhân cường đại, Cung Thước trực tiếp liền ngoẻo rồi cũng nói không chừng.

Địch nhân chết thì chết trốn thì trốn, Hậu Thổ cũng bị Lâm Hải nhận vào trong tay, tình huống nơi này coi như là đã qua một đoạn thời gian.

Nhìn lên hỏa diễm cùng băng sương bên trên trời, không biết lúc nào đã ngừng lại.

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Băng Hỏa Song Phượng thu trở lại, đi tới trước mặt Mộc Khoan cùng Vân Phong.

Mộc Khoan cùng Vân Phong, đã sớm bị tràng diện rung động trước đó làm cho sợ choáng váng.

Giờ phút này, thấy Lâm Hải đi tới, hai người không khỏi khẩn trương nuốt nước miếng, trong mắt toát ra thần sắc kính sợ.

Lúc đối mặt với Lâm Hải, bọn họ lại cũng không còn làm được cười nói tự nhiên được như trước đó nữa.

hai người chủ tớ Lâm Hải, chẳng những diệt sát phần đông đệ tử Lôi Vân Tông, càng là tru diệt Yêu thú Tán Tiên, đánh bại Nhị kiếp Tán Tiên Cung Thước, giết đến Cung Thước trọng thương mà trốn, suýt nữa chết!

Lâm Hải bày ra thực lực bực này, đã hoàn toàn không cùng tại một cấp độ với bọn họ, đã trở thành tồn tại cần bọn họ nhìn lên.

Thấy hai người Mộc Khoan, nhìn mình câm như hến, mặt mũi bộ dạng tràn đầy kính sợ, Lâm Hải không khỏi cười khổ một hồi.

“Hai vị, không cần như vậy đi?”

“Lâm, Lâm công tử, trước đó hai người chúng tôi, mạo muội rồi.” thanh âm Mộc Khoan có chút run rẩy, khẩn trương nói.

Lâm Hải một hồi im lặng, cười khổ lắc đầu.

“Mộc Khoan, Vân Phong, tuy chúng ta vừa mới quen biết, nhưng nếu Lâm Hải ta đã đồng ý các ngươi, liền đem các ngươi làm bằng hữu, các ngươi không cần câu thúc như vậy.”

“Lâm Hải, ngươi, ngươi thật sự coi chúng ta là bằng hữu? Không chê chúng ta thực lực thấp kém?” Vân Phong ở một bên, mang theo một tia kích động hỏi.

“Như thế nào đâu?” Lâm Hải cười cười, “Trước đó, các ngươi không phải cũng không có ghét bỏ ta sao?”

“Ha ha ha, vậy thì tốt quá!” Vân Phong nghe xong, quả thực cao hứng đến hỏng mất.

“Ta vừa rồi thật sự là lo lắng, bởi vì thực lực của chính mình quá yếu, nên ngươi chướng mắt chúng ta đây!”

vẻ mặt Vân Phong tiêu tan, hưng phấn không thôi.

trong mắt Mộc Khoan cũng là lóe ra hào quang kích động, đối với Lâm Hải vừa kính sợ lại vừa cảm động.

thực lực mà Lâm Hải bày ra, đã hoàn toàn vượt qua cấp độ mà bọn họ có thể tiếp xúc đến.

Thế nhưng mà, Lâm Hải không chê bọn họ, còn đem bọn họ trở thành bằng hữu.

Đối với hai người Mộc Khoan cùng Vân Phong mà nói, quả thực là kinh hỉ không tưởng được.

Có bằng hữu cường đại như Lâm Hải, đủ để cho hai người bọn họ lấy làm kiêu ngạo rồi!

“Ba ba, toàn thân ta đau, đau chết ta á!”

“Thân tâm của ta nhận lấy cực độ bị thương, ta cần mát xa toàn thân, là cái chủng loại không chính quy kia!”

thanh âm hèn mọn bỉ ổi của A Hoa, vang lên bên tai Lâm Hải, toét miệng vẻ mặt ủy khuất.

Phốc!

Lâm Hải thiếu chút nữa phun ra, mẹ nó, cái con chó chết tiệt này, có thể có chút mặt mũi hay không?

Cái gì chính quy hay không chính quy? Ca ca đơn thuần như vậy, căn bản là nghe không hiểu có được không?

Bất quá, cuộc chiến hôm nay, A Hoa xác thực biểu có hiện không tệ, phát huy tác dụng trọng yếu.

Cho con chó chết tiệt này một chít chỗ tốt, cũng nên.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải chắp tay sau lưng, hướng phía A Hoa nghiêm trang nhẹ gật đầu, uy nghiêm nói.

“Chuyện hôm nay, A Hoa ngươi kể cái công nào, xác thực cũng cần thưởng, yêu cầu này của ngươi không quá phận!”

“Thật sự?” A Hoa nghe xong, lập tức mở cờ trong bụng, hưng phấn đến nước miếng đều nhanh chảy ra rồi.

“Ba ba, ngươi nói nhanh lên, chuẩn bị tìm cho ta mấy cái tiểu mẫu cẩu.”

“Ngươi không cần cân nhắc thân thể của ta, dù là lấy một địch trăm, A Hoa ta cũng thừa nhận được!”

Lâm Hải liếc nhìn A Hoa, bỗng nhiên nghiền ngẫm cười, đùa giỡn trêu chọc nói.

“Ngươi hôm nay thế nhưng mà lập công lớn, an bài tiểu mẫu cẩu cho ngươi, chẳng phải là quá ủy khuất ngươi rồi?”

A Hoa nghe xong lời này, hai mắt lập tức sáng lên, mang theo kinh hỉ thật sâu, chảy nước miếng nói.

“Ba ba, chẳng lẽ ngươi phát hiện lương tâm, muốn an bài cho ta dị tộc phong tình?”

Ba!

Lâm Hải vỗ tay phát ra tiếng, hướng phía A Hoa, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Ngươi nói đúng!”

“Yêu thú Nhất tỷ, Nghịch Thiên Ưng, hiểu rõ thoáng một phát!”

mặt mũi A Hoa vốn đang cười đến tràn đầy nở hoa, nhưng chờ sau khi nghe được câu này, sắc mặt lập tức đại biến.

Sau đó, phát ra một tiếng kêu cực kỳ bi thảm.

“Ba ba, không muốn a! Cái này không phải khen thưởng, rõ ràng là trừng phạt a!!!”

“Cùng con chim ngu kia, ta đều nhanh nhổ ra!!!”

Vèo!

A Hoa còn chưa nói hết lời, thanh âm đột nhiên biến mất, bị Lâm Hải ném trở về Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, Lâm Hải có chút nhún vai, lộ ra vẻ mặt vô tội.

Dù sao yêu cầu của A Hoa, hắn đã cho an bài.

Về phần Tiểu Hồng mát xa cho A Hoa như thế nào, quá trình chính quy hay không chính quy, chính là sự tình hắn không quan tâm rồi.

Ý niệm khẽ động, Hậu Thổ mà Lâm Hải vừa mới thu, trống rỗng xuất hiện, lập tức phát ra ánh sáng màu vàng đất rực rỡ! Bất quá rất nhanh, Lâm Hải lại nhướn mày, khẽ lắc đầu.

Chương 2266: Ngoại trừ ta, không có người soái hơn ngươi!

“Cái Hậu Thổ này, tuy so với phàm thổ đẳng cấp cao hơn, nhưng chỉ sợ hàng so hàng a!”

Tuy Hậu Thổ mà Lâm Hải lấy được, không kém gì Thiên Hỏa Huyền Băng trong cơ thể mình, nhưng Lâm Hải đối với cái Hậu Thổ này, thật đúng là có chút chướng mắt.

Không vì cái gì khác, bởi vì ở bên trong Luyện Yêu Hồ của Lâm Hải, có thứ càng cao hơn cấp Hậu Thổ, Huyền Thiên Hậu Thổ!

Chỉ có điều, trước khi Lâm Hải tiến vào di tích cổ Hoang Sa, một mực không có tu hành qua Thổ Chi Đạo.

Vì thế, Huyền Thiên Hậu Thổ chỉ dùng để đào tạo cây Bàn Đào, cũng không có bị dùng tại trên tu hành.

Hôm nay, Thổ Chi Đạo của Lâm Hải đã Đại viên mãn, là thời điểm đem Huyền Thiên Hậu Thổ, nguyên vẹn lợi dụng một chút.

“Chủ nhân, cái Hậu Thổ này, thực là đồ tốt a!”

Đại Hoàng đứng tại sau lưng Lâm Hải, nhìn Hậu Thổ lơ lửng trên không, không khỏi thì thào nói ra, trong ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Y có một thân tu vi Thổ hệ, đối với Hậu Thổ tự nhiên giống như đói khát.

Nếu không phải cái Hậu Thổ này chính là vật của Lâm Hải, chỉ sợ Đại Hoàng sớm đã không nhịn được, ra tay cướp đoạt rồi.

Lâm Hải nghe xong, không khỏi quay đầu lại liếc nhìn Đại Hoàng, thản nhiên nói.

“Ngươi ưa thích cái Hậu Thổ này?”

Đại Hoàng khẽ giật mình, sau đó trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

Nếu như nói không thích, cái kia gọi là mở to mắt nói hưu nói vượn.

Lâm Hải thì là mỉm cười, hướng phía Đại Hoàng nhún vai.

“Nếu ngươi ưa thích, cái kia đưa cho ngươi là tốt rồi!”

Đại Hoàng nghe được, kinh hỉ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bất quá rất nhanh, lại có vẻ mặt sợ hãi liên tục khoát tay.

“Không không không, đây là vật của chủ nhân, Đại Hoàng ta nào dám ngấp nghé!”

“Cầu chủ nhân thứ tội, Đại Hoàng thất thố rồi!”

Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu, vươn tay vỗ vỗ bả vai Đại Hoàng, trịnh trọng nói.

“Đại Hoàng, ta không phải là đang khảo nghiệm ngươi, cái Hậu Thổ này, thật sự đưa cho ngươi rồi!”

Lâm Hải nói xong, ý niệm khẽ động, Hậu Thổ bay đến trước mặt Đại Hoàng.

Cái khí tức Thổ Nguyên tố nồng đậm kia, lại để cho tinh thần Đại Hoàng chấn động, thèm nhỏ dãi.

Thế nhưng mà, Đại Hoàng vẫn còn có chút không thể tin được, nhìn Lâm Hải một hồi do dự.

“Chủ nhân, ta, ta...”

“Ngươi yên tâm, ta đem Hậu Thổ cho ngươi, là vì ta chướng mắt nó!” Lâm Hải nói xong, trực tiếp đem Hậu Thổ, đưa đến trong tay Đại Hoàng.

Sau đó, chắp hai tay sau lưng, một bộ dạng sâu không lường được, mắt nhìn phía trước thản nhiên nói.

“Ta tại đây, còn có Hậu Thổ đẳng cấp rất cao, lưu cho mình!”

“Thực, thật sự?” Đại Hoàng nháy nháy con mắt đậu nành, mang theo nghi hoặc hỏi.

“Đó là tự nhiên, nếu không ngươi cho rằng ta sẽ hào phóng như vậy sao?” Lâm Hải cười nói.

“Ha ha, vậy thì rất đa tạ chủ nhân!”

Đại Hoàng thoáng cái cao hứng đến hỏng mất, ôm Hậu Thổ, kích động đến toàn thân đều run rẩy lên.

những Yêu thú như họ này, dựa vào hấp thu thiên địa linh khí cùng Nhật Nguyệt Tinh Hoa để tu hành, so với người tu hành nhân loại muốn gian nan hơn nhiều.

Hôm nay, đạt được cái Hậu Thổ này, một khi luyện hóa, đối với Đại Hoàng mà nói, thậm chí chống đỡ qua được vài vạn năm khổ tu!

Bực đại kỳ ngộ vạn năm khó được này, lại để cho y có thể nào không kích động?

Đại Hoàng hưng phấn đem Hậu Thổ thu hồi, sau đó mạnh mẽvươn tay, đem bả vai Lâm Hải bắt lấy.

Sau đó, hai cái mắt đậu nành trừng tròn xoe, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Chà mẹ nó, ngươi muốn làm gì?”

toàn thân Lâm Hải giật mình một cái, “Cảnh cáo ngươi a, tính hướng của ca ca bình thường, muốn làm cơ hữu thì vẫn là miễn mở miệng a!”

“Chủ nhân, hãy nhìn đôi mắt to sáng ngời của ta đi!” Đại Hoàng nghiêm trang nói ra.

Phốc!

Lâm Hải vội vàng lắc đầu, nghiêng mặt đi.

“Không nhìn, ta sợ nhả!”

Đại Hoàng lại không cho là đúng, vô cùng trịnh trọng nói ra.

“Chủ nhân, ở bên trong đôi mắt to sáng ngời của ta, ngươi là cái mỹ nam anh tuấn soái khi thứ hai trên cái thế giới này!”

“Ngoại trừ ta, không có người soái hơn ngươi!”

Phốc!

“Cút!”

Lâm Hải trực tiếp vung chân phải đem Đại Hoàng đạp bay rồi!

Mẹ nó, lời này là con mẹ nó là ca ngợi ca ca hay là tổn hại ca ca đâu?

Ngươi trưởng thành cái bức dạng này, ca ca không soái hơn ngươi?

Cái này con mẹ nó say!

Lâm Hải quay đầu, nhìn thoáng qua Mộc Khoan cùng Vân Phong, trên mặt lộ ra một tia áy náy.

“Thực không có ý tứ, hai vị đi theo ta đến đây, lại không có bất kỳ thu hoạch gì.”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, lấy ra hai miếng Chân Nguyên Tán, phân biệt giao cho Mộc Khoan cùng Vân Phong.

“Đây là Chân Nguyên Tán, sau khi phục dụng, có thể ngay lập tức khôi phục chân nguyên đã hao tổn, đạt tới trạng thái đầy!”

“Tặng cho các ngươi!”

Mộc Khoan cùng Vân Phong chấn động, có thể lập tức khôi phục chân nguyên, tại thời khắc mấu chốt tương đương với nhiều hơn một cái mạng, đây chính là thần đan a!

vật quý trọng như thế, bọn họ nào dám muốn?

Thế nhưng mà vừa muốn cự tuyệt, đã thấy ánh mắt của Lâm Hải lạnh lẽo, thản nhiên nói.

“Như thế nào, hai vị xem thường Lâm Hải ta?”

“Không có không có!” Mộc Khoan cùng Vân Phong, liên tục khoát tay, đồng thời nội tâm một hồi cảm động.

Bọn họ nơi nào lại nhìn không ra, Lâm Hải cũng không phải là thực sự sinh khí, mà là dùng loại phương thức này, lại để cho bọn họ không cách nào cự tuyệt.

“Lâm Hải huynh đệ, đa tạ!”

Mộc Khoan cùng Vân Phong, hướng phía Lâm Hải trịnh trọng nói một tiếng cám ơn.

Sau đó, mới giống như nhặt được chí bảo, đem Chân Nguyên Tán cẩn thận từng li từng tí thu vào.

“Lâm Hải huynh đệ, có chuyện ta không biết có nên hỏi hay không?”

Mộc Khoan do dự một phen, bỗng nhiên mở miệng, hướng phía Lâm Hải nói ra.

Lâm Hải thì là cười cười, “Có lời gì, cứ nói đừng ngại!”

“Ta vừa rồi nhìn ngươi, cùng một lúc phát ra Băng Hỏa, lúc bắn ra mũi tên, lại bao hàm Kim Chi Đạo, có thể thuận lợi thu phục Hậu Thổ, đối với Thổ Chi Đạo có lẽ cũng có tạo nghệ rất sâu.”

“Không biết, những gì ta nói có đúng hay không?”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, trong mắt toát ra một tia kinh ngạc.

Không thể tưởng được, Mộc Khoan quan sát quá cẩn thận, vậy mà đem đạo pháp chính mình tu hành, nhìn rõ đến bảy tám phần.

Xem ra, cái Mộc Khoan này tuy thực lực không tính là rất cao, nhưng ánh mắt cũng rất độc ác a!

“Đúng vậy, Kim Thủy Hỏa Thổ, ta đều đang tu hành!”

Lâm Hải cũng không cần phải giấu diếm, chi tiết nói ra.

Mộc Khoan nghe xong, không khỏi có chút kích động, nhìn Lâm Hải, hưng phấn mà hỏi.

“Chẳng lẽ nói, ngươi tu hành chính là Ngũ Hành chi thuật?”

“Có thể nói như vậy!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

Chuẩn xác mà nói, chính mình tu hành chính là Đại Ngũ Hành Thuật, so với Ngũ Hành chi thuật bình thường, không biết cao minh hơn bao nhiêu lần.

Bất quá, những cái này không cần nói rõ đối với Mộc Khoan,

Mà lại để cho Lâm Hải đột nhiên có chút kỳ quái chính là, Mộc Khoan vì sao đột nhiên trở nên kích động như vậy?

“Thật tốt quá, thật tốt quá!” Đạt được Lâm Hải khẳng định, Mộc Khoan thoáng cái càng thêm kích động rồi.

“Cái kia Lâm Hải huynh đệ, Ngũ Hành Nguyên tố của ngươi, cũng đã tu hành thành công rồi chứ?”

“Cái này thật không có!”

Lâm Hải lắc đầu, “Mộc Chi Đạo, ta đến nay vẫn chưa lĩnh ngộ!”

“Như vậy a!” Mộc Khoan khẽ giật mình, sau đó toát ra vẻ thất vọng rõ ràng.

“n?” Lâm Hải thấy thế, không khỏi sững sờ.

“Mộc huynh, ngươi có phải là có tâm sự gì hay không?”

Mộc Khoan giật giật miệng, sau đó đột nhiên giống như đã hạ quyết tâm, hướng phía Lâm Hải kiên quyết nói.

“Ta có một chuyện, muốn xin Lâm Hải huynh đệ giúp đỡ!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, thản nhiên nói.

“Ngươi nói!”

Mộc Khoan hít sâu một hơi, sau đó mang theo một tia bi thống nói.

“lão tổ Mộc gia ta, bị người thần bí ám hại, kinh mạch bị hao tổn, công lực toàn thân đã bị Ngũ Hành chi lực phong ấn.”

“Chỉ có cao thủ tu hành Ngũ Hành chi thuật, mới có thể hóa giải.”

“Bất quá, Ngũ Hành chi thuật tu hành khó khăn bực nào, Mộc gia ta tìm khắp thiên hạ, cũng tìm không thấy cao thủ như vậy.”

Nói xong, ánh mắt mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn Lâm Hải tha thiết nói.

“Hôm nay, nhìn thấy Lâm Hải huynh đệ, vậy mà tập hợp Kim Thủy Hỏa Thổ chi đạo tại một thân, cách Ngũ Hành chi thuật đại thành chỉ kém Mộc Chi Đạo!”

“Cho nên, Mộc Khoan cả gan khẩn cầu, ngày sau nếu Lâm Hải huynh đệ có thể tu thành Ngũ Hành chi thuật, có thể giải trừ phong ấn cho lão tổ Mộc gia ta, cao thấp Mộc gia nhất sẽ định không quên đại ân!”

“Nguyên lai là như vậy!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó nhoẻn miệng cười.

“Nếu Mộc huynh đã mở miệng, Lâm Hải tự nhiên sẽ không chối từ!”

“Chỉ có điều, cái đạo pháp hệ Mộc này, Lâm mỗ chưa bao giờ tiếp xúc qua, Ngũ Hành đại thành, còn không biết muốn năm nào tháng nào ni!”

Mộc Khoan nghe được, lông mày nhíu lại, hướng phía Lâm Hải trịnh trọng nói.

“Nếu Lâm Hải huynh đệ, chịu ra tay giúp lão tổ nhà ta giải trừ phong ấn, ta ngược lại là có một cách, trợ giúp Lâm Hải huynh đệ tu thành Mộc Chi Đạo!”

“A?” Lâm Hải nghe được, trong lòng lập tức vui vẻ, trong mắt tinh mang đại thịnh!

Chương 2267: Bán lão đi, lão còn giúp mình kiếm tiền!

“Mộc huynh, ngươi có biện pháp nào?” Lâm Hải cấp tốc hỏi, nội tâm cuồn cuộn bành trướng.

Đại Ngũ Hành Thuật, Lâm Hải hôm nay chỉ thiếu có Mộc Chi Đạo.

Hiện tại Mộc Khoan vậy mà nói có thể để cho chính mình lĩnh ngộ Mộc Chi Đạo, Lâm Hải làm sao có thể không hưng phấn?

Mộc Khoan nghe được, thì là có chút do dự, mang theo áy náy nói ra.

“Việc này đang mang trọng đại, thứ cho Mộc mỗ tạm thời không thể nói rõ.”

“Bất quá, có một điểm có thể để cho Lâm Hải huynh đệ ngươi biết được, Mộc gia ta chính là gia tộc truyền thừa đã lâu, cả tộc cao thấp đều là tu hành Mộc Chi Đạo!”

Mộc Khoan tựa hồ là sợ Lâm Hải không tin, nói vừa xong, bàn tay nhẹ nhàng duỗi ra, lập tức một đoàn vầng sáng màu xanh lá, bay lên.

Trong chốc lát, hư ảnh của vô số thảo mộc, tại giữa không trung biến ảo mà ra, phóng xuất ra Sinh Mệnh lực cường đại, thật lâu không thôi!

Lâm Hải vừa thấy, ở đâu còn có thể hoài nghi, lập tức gật đầu đáp ứng nói.

“Tốt!”

“Mộc huynh, ta đáp ứng ngươi, chờ sau khi rời khỏi đây, ta theo ngươi trở về!”

Mộc Khoan nghe xong, lập tức đại hỉ, hướng phía Lâm Hải ôm quyền, cảm kích nói.

“Cái kia, liền đa tạ Lâm Hải huynh đệ rồi!”

Nói xong, Mộc Khoan vội vàng lấy điện thoại di động ra, chủ động bỏ thêm weachat của Lâm Hải, dễ dàng cho liên hệ.

“Ha ha, cũng thêm ta một cái a!”

Vân Phong ở một bên, cũng lấy ra điện thoại, rất nhanh ba người bỏ thêm bạn tốt lẫn nhau.

Sau đó, Lâm Hải nhìn về phía Mộc Khoan cùng Vân Phong, sắc mặt ngưng trọng nói.

“Kế tiếp, hai vị có tính toán gì không?”

Mộc Khoan cùng Vân Phong, đồng thời nhíu lông mày lại, hào tình vạn trượng nói.

“Đều chạy tới một bước này rồi, tự nhiên là tiếp tục tiến về phía trước a!”

“Có lẽ, phía trước liền có đại cơ duyên đang đợi chúng ta!”

Lâm Hải nghe được, mỉm cười.

“Đã như vầy, chúng ta liền cùng nhau đi về phía trước!”

“Tốt!” Mộc Khoan cùng Vân Phong đại hỉ, có cao thủ như Lâm Hải đồng hành, bọn họ tự nhiên nguyện ý!

Vì vậy, ba người sóng vai mà đi, hướng về đường đến, đi vòng vèo mà quay về.

“Chủ nhân, ta...”

Đại Hoàng đi theo sau lưng Lâm Hải, chỉ chỉ Hậu Thổ trong tay, hai mắt hiện ánh sáng, nước miếng đều nhanh chảy ra rồi.

Lâm Hải tự nhiên hiểu rõ ý của y, đây là sốt ruột muốn luyện hóa Hậu Thổ đấy.

Mỉm cười, Lâm Hải đem Đại Hoàng thu hồi vào trong Luyện Yêu Hồ.

Một đường không nói chuyện, ba người rất nhanh đã đến địa phương gặp nhau trước đó, phát hiện đám người tụ tập đã sớm không thấy rồi.

Mà hơn mười dặm phía trước, có tiếng đạo pháp oanh minh không dứt bên tai, đầy trời đều là vầng sáng sáng chói.

Xem ra, những người trước đó kia, đã gom góp đã đủ số, tiếp tục đi về phía trước rồi.

"Chúng ta cũng đi thôi!"

Lâm Hải nói với Mộc Khoan cùng Vân Phong một tiếng, ba người thi triển thân pháp, chỉ trong chốc lát, liền đã đến biên giới chiến trường.

"Ồ?"

Rất nhanh, Lâm Hải nhẹ kêu một tiếng, vậy mà phát hiện người quen!

Chỉ thấy một người nam tử mặc trường bào màu vàng chanh, vẫn còn tản ra một loại hào quang như thiên thần, phất tay phóng ra tia chớp Lôi Đình, đem Yêu thú phía trước, hành hạ đánh chết!

Mà sau lưng nam tử mặc trường bào màu vàng chanh kia, còn đi theo mấy chục người, tướng mạo ăn mặc khác nhau, đều là một ít tán tu.

"Đó thật là lợi hại, chẳng lẽ cũng là người của Lôi Vân Tông!"

Mộc Khoan cùng Vân Phong, lập tức sắc mặt đại biến, chỉ vào nam tử mặc trường bào màu vàng chanh kia, hướng phía Lâm Hải nhỏ giọng nói ra.

Dù sao, Lâm Hải vừa rồi thế nhưng mà đã giết rất nhiều đệ tử Lôi Vân Tông, thậm chí liền cả Cung Thước đều bị Lâm Hải đánh cho trọng thương đào tẩu.

Hôm nay, lại gặp cao thủ Lôi Vân Tông, hai người bọn họ muốn nói không khẩn trương, đó là giả!

Lâm Hải thì là mỉm cười, hướng phía hai người lộ ra một cái dáng tươi cười an tâm.

Sau đó, tại trong ánh nhìn soi mói không thể tưởng tượng nổi của Mộc Khoan cùng Vân Phong, Lâm Hải vậy mà hướng phía cái nam tử mặc trường bào màu vàng chanh kia kia, phi tốc mà đi!

“Ngọa tào, Lâm Hải điên rồi sao?”

Mộc Khoan cùng Vân Phong kinh hãi, nhưng mà căn bản không kịp khuyên can, Lâm Hải đã đến sau lưng Hồ Vân Phong.

“Hồ sư tổ, đệ tử Đông Phương Dã, đến giúp ngươi một tay!”

Lâm Hải kêu to một tiếng, sau đó đưa tay đánh ra một đạo Lôi Đình màu tím, đem một cái Yêu thú Đại Thừa trung kỳ, trực tiếp đánh chết giết!

“n, là ngươi!”

Hồ Vân Phong thấy Lâm Hải đi vào, mắt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó nhẹ gật đầu.

“Đi theo đằng sau ta, đừng có tùy tiện làm việc!”

“Vâng!” Lâm Hải vội vàng giả trang ra một bộ thần sắc kính sợ, cung kính trốn ở sau lưng Hồ Vân Phong.

Sau đó, hướng phía Mộc Khoan cùng Vân Phong mở trừng hai mắt cùng há hốc mồm, ngoắc tay ý bảo hai người tới.

Mộc Khoan cùng Vân Phong, cảm giác hai cái đùi đều không phải là của mình rồi.

Không biết là như thế nào đi đến trước người Lâm Hải, nhìn nhìn Hồ Vân Phong khí tức cường đại ở phía trước, hai người khẩn trương nuốt nhổ nước miếng.

“Đây là có chuyện gì?” thần sắc Mộc Khoan khẩn trương, hướng phía Lâm Hải thấp giọng hỏi.

Lâm Hải không phải tử địch của Lôi Vân Tông sao?

Hiện tại tại sao lại chạy tới trước mặt cái cao thủ Lôi Vân Tông này, há miệng ngậm miệng gọi sư tổ đâu?

Cái Lâm Hải này, đến cùng là thân phận gì?

Lâm Hải thì là giảo hoạt cười, hướng phía hai người cười cười nói ra.

“Các ngươi đừng hỏi nữa, tóm lại, cái này là cái coi tiền như rác!”

“Bán lão đi, lão còn giúp mình kiếm tiền!”

“Ách...” Mộc Khoan cùng Vân Phong lập tức mặt mũi tràn đầy hắc tuyến, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra.

Lâm Hải thằng này, cái này mẹ nó hung ác a, náo loạn cả buổi, là đang đùa bỡn Hồ Vân Phong ni!

Cái này nếu để cho Hồ Vân Phong khám phá, liệu có thể chịu nổi không?

“Ồ, Vân bàn tử!”

Đột nhiên, Lâm Hải mang theo một tia kinh ngạc, nhìn về phía Vân Phong.

“Chuyện gì?” thịt trên mặt Vân Phong thẳng run, mờ mịt hỏi.

Lâm Hải chỉ chỉ Hồ Vân Phong, rồi lại chỉ chỉ Vân Phong, mang theo ánh mắt khó có thể tin hỏi.

“Lão gọi Hồ Vân Phong, ngươi gọi Vân Phong, ta thảo, hai ngươi là cái quan hệ gì à?”

Vân Phong im lặng một hồi, hướng phía Lâm Hải liếc mắt.

“quan hệ cái lông, hoàn toàn là trùng hợp!”

Lâm Hải cười cười, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên thanh âm tràn đầy uy áp của Hồ Vân Phong từ phía trước truyền đến.

“Đông Phương Dã, theo vào!”

Nói xong, vèo một tiếng, Hồ Vân Phong hướng phía trước phi tốc phóng đi, Yêu thú trên đường đi, lập tức bị lôi quang nuốt hết, hình thần câu diệt!

“Ngọa tào, thật mãnh liệt!”

Trong lòng Lâm Hải giật mình, âm thầm kinh hãi không thôi!

Tuy Hồ Vân Phong tu chính là Lôi Điện màu vàng chanh, so với Lôi Điện màu lục của Cung Thước, đẳng cấp muốn thấp hơn một ít.

Nhưng, xem khí thế kia của Hồ Vân Phong, thực lực tựa hồ cũng không yếu hơn Cung Thước a!

“Đi, chúng ta đuổi kịp!”

Lâm Hải mời một tiếng, mang theo Vân Phong cùng Mộc Khoan, theo sát phía sau Hồ Vân Phong về sau.

Đám người tu hành đi đánh xì dầu cọ đi nhờ xe còn lại, thấy thế cũng gấp gấp đi theo sau lưng bọn người Lâm Hải.

Có Hồ Vân Phong như máy ủi đất, ở phía trước mạnh mẽ đâm tới, nghiền áp Yêu thú, ngu xuẩn không bằng mà đi lên.

chỉ trong chốc lát, Lâm Hải theo Hồ Vân Phong, liền đi ra khỏi phiến khu vực này.

Yêu thú trên đường đi, đều không ngoại lệ, tất cả đều bị Hồ Vân Phong phất tay diệt sát.

Thậm chí, trong đó còn có hai cái Yêu thú Nhất kiếp Tán Tiên đi theo Kim Đại Thăng mà đến, đần độn u mê làm quỷ chết oan.

“Đa tạ tiền bối!”

Rời khỏi khu vực Yêu thú hoành hành, nhóm người tu hành một đường đi theo, cũng biết thấy tốt thì thôi.

Nhao nhao đi đến trước, hướng phía Hồ Vân Phong cung kính thi lễ nói cảm tạ, sau đó nhẹ lướt đi.

Nếu lại tiếp tục đi theo Hồ Vân Phong chiếm tiện nghi, bọn họ sợ Hồ Vân Phong trở mặt, trực tiếp đem bọn họ tiêu diệt liền ngu xuẩn rồi.

“Đông Phương Dã, đoạn đường này có thu hoạch không?”

Hồ Vân Phong dừng bước lại, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải, mỉm cười hỏi.

Lâm Hải vội vàng ôm quyền, vẻ mặt cung kính nói.

“Hồi sư tổ, vãn bối vận khí không tốt, cũng không có thu hoạch gì, còn có mấy lần suýt nữa chết, may mắn mà có hai vị này huynh đệ này tương trợ, mới biến nguy thành an!”

Lâm Hải hướng phía Mộc Khoan cùng Vân Phong nhất chỉ, hướng Hồ Vân Phong nói ra.

Mộc Khoan cùng Vân Phong nghe nói như thế, khóe miệng lập tức co lại, trong nội tâm cười thầm.

Lâm Hải thằng này, là cái con mẹ nó có thể bịa chuyện a!

Bất quá, bọn họ tự nhiên sẽ không vạch trần, lại còn phối hợp với Lâm Hải.

Hai người đồng thời hướng phía Hồ Vân Phong ôm quyền, cung kính mở miệng nói.

“Vãn bối, bái kiến sư tổ!”

“n!” Hồ Vân Phong nhẹ gật đầu, sau đó lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, đang chuẩn bị nói chuyện, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

“Ồ, tóc trắng!!!”

Ông!

Sau một khắc, một cỗ khí tức mãnh liệt, bỗng nhiên từ trên người Hồ Vân Phong xì ra, đem Lâm Hải bao phủ ở trong đó.

“Hỏng rồi!” trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ co lại, bay lên dự cảm bất thường!

Chương 2268: Bánh từ trên trời rớt xuống

hai mắt Hồ Vân Phong nhíu lại, mang theo một cỗ uy áp mãnh liệt, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng hỏi.

“Ta ở trên đường đi, lúc gặp được đệ tử Lôi Vân Tông, nói là có một cái gọi Lâm Hải, giết không ít người của Lôi Vân Tông, đang bị Lôi Vân Tông truy nã!”

“Mà cái Lâm Hải kia, chính là đầu đầy tóc trắng!”

Nói xong, khí tức cường đại trên người Hồ Vân Phong, lập tức đem Lâm Hải tập trung, phun ra nuốt vào không thôi.

Hai mắt như là lưỡi kiếm sắc bén, lạnh lùng dừng ở trên người Lâm Hải, phảng phất như muốn đem Lâm Hải xem thấu.

Cái sát cơ như có như không kia, phảng phất tùy thời đều bộc phát, đem Lâm Hải đánh chết giết tại chỗ.

Trong lòng Lâm Hải không ngừng trầm xuống, trong óc phi tốc xoay tròn, tự hỏi kế sách ứng đối.

Đồng thời, trên mặt lại mang theo một bộ lạnh nhạt giống như là vô sự, hướng phía Hồ Vân Phong nhẹ gật đầu.

“Sư tổ nói không sai, xác thực có một cái gọi Lâm Hải, cực kỳ đáng giận, là cừu địch của Lôi Vân Tông ta.”

“tại trước khi chúng ta tiến vào di tích cổ Hoang Sa, Cung sư tổ liền ra lệnh, nhìn thấy Lâm Hải thì giết không tha!”

“A?” ánh mắt Hồ Vân Phong chớp động, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, muốn tìm dấu vết để lại.

Bất quá, trên mặt Lâm Hải, thủy chung mang theo nụ cười sáng lạn, không có một tia kinh hoảng.

Hoàn toàn không giống bộ dạng có quỷ ở trong nội tâm.

“Chẳng lẽ nói, chính mình đa tâm, cái tiểu tử gọi là Đông Phương Dã trước mặt này, đầu đầy tóc trắng chỉ là trùng hợp?”

“Sư tổ có phải thấy đệ tử đầu đầy tóc trắng, nên sinh ra hoài nghi đối với đệ tử hay không?” Lâm Hải bỗng nhiên mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ, hướng phía Hồ Vân Phong cười khổ hỏi.

Hồ Vân Phong bị Lâm Hải nói trúng tâm sự, cũng không giấu diếm, nhìn Lâm Hải thản nhiên nói.

“Ngươi như thế nào chứng minh, ngươi không phải Lâm Hải?”

Lâm Hải giống như đã tính trước, lạnh nhạt cười, hướng phía Hồ Vân Phong hỏi ngược lại.

“Đệ tử có việc, muốn hướng sư tổ thỉnh giáo!”

trong mắt Hồ Vân Phong lóe lên tinh mang, thản nhiên nói.

“Ngươi nói!”

“Lôi Vân Tông ta, có pháp bảo phi hành, gọi là Xuyên Vân Toa, đệ tử nói có đúng không?” Lâm Hải cười nói.

Hồ Vân Phong nghe được, lông mày không khỏi nhíu một cái.

“người biết rõ Xuyên Vân Toa chính là pháp bảo độc môn của Lôi Vân Tông, cũng có số lượng không ít, cái này cũng không thể chứng minh thân phận của ngươi!”

Lâm Hải không thèm để ý, trên mặt hốt nhiên lộ ra dáng tươi cười nghiền ngẫm.

“Cái kia, nếu như biết rõ Xuyên Vân Toa điều khiển như thế nào đâu?”

Hồ Vân Phong nghe nói như thế, lông mày đột nhiên nhảy lên, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, rồi mới thản nhiên nói.

“phương pháp điều khiển Xuyên Vân Toa, từ trước đến nay đều là bí mật bất truyền của Lôi Vân Tông ta, mặc dù rơi vào trong tay địch nhân, địch nhân cũng không cách nào đem nó khởi động!”

“Phóng mắt khắp toàn bộ Lôi Vân Tông, cũng chỉ có Chính Phó Đường chủ của tất cả các đường, cùng với đệ tử chuyên môn phụ trách điều khiển là biết rõ!”

“Mà những đệ tử này, không chỗ nào mà không phải là đệ tử hạch tâm, người mà tông môn tin cậy.”

Ba!

Lâm Hải nghe xong, vỗ tay phát ra tiếng, hướng phía Hồ Vân Phong mỉm cười hỏi.

“Nói như vậy, Hồ sư tổ tất sẽ biết rõ phương pháp điều khiển Xuyên Vân Toa?”

“Đó là tự nhiên!”

Sắc mặt Lâm Hải nghiêm lại, bỗng nhiên đem chân nguyên ngưng thành sợi, hướng phía Hồ Vân Phong truyền âm lọt vào tai nói.

“Điều khiển Xuyên Vân Toa, cần ít nhất bốn khối Lôi Tinh Thạch, phân biệt đặt ở...”

Lâm Hải êm tai nói nói, đem phương pháp điều khiển Xuyên Vân Toa, kỹ càng hướng Hồ Vân Phong nói một lần.

đồng tử Hồ Vân Phong co rụt lại, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, khí tức kinh khủng trên người kia, lập tức tiêu tán.

uy áp cường đại rơi vào trên người Lâm Hải, cũng thoáng cái biến mất vô hình, sắc mặt Hồ Vân Phong lần nữa bắt đầu trở nên nhu hòa.

Hô ~

Nội tâm Lâm Hải, không khỏi thầm nhẹ nhàng thở ra.

Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, cuối cùng lừa dối vượt qua kiểm tra rồi.

May mắn chính mình lúc trước khi đạt được Xuyên Vân Toa, Tiên Nhi lại có thể phá phương pháp điều khiển, truyền thụ cho chính mình.

Nếu không, hôm nay còn thật không biết ứng đối với hoài nghi của Hồ Vân Phong như thế nào.

“Sư tổ, có thể tin được đệ tử?”

Hồ Vân Phong lúc này mới thoả mãn nhẹ gật đầu, hướng phía Lâm Hải thân thiện cười cười.

“phương pháp điều khiển Xuyên Vân Toa, Lâm Hải không có khả năng biết rõ, tự nhiên có thể chứng minh trong sạch của ngươi!”

Lâm Hải thì là cười khổ một tiếng, mang theo ngữ khí giống như tự giễu nói.

“May mắn đệ tử từng vì tông môn điều khiển qua Xuyên Vân Toa một thời gian ngắn, nếu không hôm nay rất có thể bởi vì một đầu tóc trắng này, khuất chết ở trong tay sư tổ rồi.”

“Ách…” Hồ Vân Phong nghe nói như thế, mặt mo lập tức quẫn, có chút nhịn không được rồi.

Tuy Lâm Hải không có nói thẳng trách tội lão, nhưng lão oan uổng một cái tiểu bối như thế, trong lòng cũng là có chút mất tự nhiên.

Bây giờ nghe được Lâm Hải cái này mang theo ủy khuất mà nói, Hồ Vân Phong cảm giác trên mặt một hồi nóng rát như bị phỏng.

Huống chi, thân phận của Lâm Hải, thế nhưng mà là đệ tử Tử Điện Đường a!

Đường chủ Tử Điện Đường Tử Nhất Phi, tính tình nổi danh táo bạo, lại cực kỳ bao che khuyết điểm, một khi biết rõ việc này, nói không chừng sẽ tìm lão gây phiền phức.

Tuy Tử Nhất Phi giống như Hồ Vân Phong lão, đều là Nhị kiếp Tán Tiên.

Nhưng giữa Nhị kiếp Tán Tiên, cũng là có chênh lệch, có chênh lệch thậm chí còn không nhỏ.

Ít nhất, Hồ Vân Phong lão xa xa so ra kém Tử Nhất Phi, một khi động thủ chỉ có phần bị treo lên đánh.

Từ trong tâm giảng, Hồ Vân Phong đối với Tử Nhất Phi, vẫn là tương đương nhút nhát.

“Được rồi, cho cái tiểu tử Đông Phương Dã này chút chỗ tốt với tư cách đền bù a, bớt cho đến mức trở lại tông môn, tên Tử Phong tử (*phong tử = điên) kia tìm ta phiền toái!”

nội tâm Hồ Vân Phong cười khổ một hồi, chỉ có thể rủi ro miễn tai rồi.

Ngón tay tại ở bên trên Nhẫn Trữ Vật nhẹ nhàng quấn một vòng, một quả cầu ánh sáng hình tròn lập lòe lóng lánh, xuất hiện tại trong tay Hồ Vân Phong.

“Đây là một hạt giống Kim Nguyên, là ta lúc du lịch ngẫu nhiên đạt được, với ta vô dụng, ngươi cầm đi đi!”

Nói xong, lòng bàn tay Hồ Vân Phong phóng ra chân nguyên , hạt giống Kim Nguyên mang theo khí tức lăng lệ ác liệt, bay đến trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, trong nội tâm mừng rỡ không thôi!

Con mẹ nó, thật đúng là bánh từ trên trời rớt xuống á!

Cái Hồ Vân Phong này như thế nào vô duyên vô cớ, tiễn đưa cho chính mình hạt giống Kim Nguyên à?

Chẳng lẽ, cái huynh đệ này biết rõ chính mình tu hành Kim Chi Đạo đã Đại viên mãn, nhu cầu cấp bách cần một khỏa hạt giống Kim Nguyên, để vững chắc cùng diễn sinh kim chi chân nguyên?

“Đệ tử, đa tạ sư tổ!!!”

Lâm Hải kinh hỉ một tiếng nói lời cảm tạ, không chút khách khí đem hạt giống Kim Nguyên, nắm vào trong tay.

Leng keng!

Ngươi đã nhận được một hạt giống Kim Nguyên.

Ông!

Sau một khắc, Kim Nguyên tố trong cơ thể Lâm Hải, nhanh chóng sôi trào lên, hoan hô tung tăng như chim sẻ.

Phảng phất, như kim chi chân nguyên đang một mực rời rạc tại trong kinh mạch Lâm Hải, thoáng cái đã tìm được căn cơ, hưng phấn không thôi!

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải trực tiếp đem hạt giống Kim Nguyên, thu vào.

Vạn nhất cái Hồ Vân Phong này đòi trở về, vậy phải làm sao bây giờ?

“n!”

Hồ Vân Phong thấy mặt mũi Lâm Hải tràn đầy vui sướng, lúc này mới chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Chiếu cố những hậu bối có tiềm lực như các ngươi, là sự tình phải làm, ngươi không cần khách khí!”

Hồ Vân Phong ngoài miệng nói vậy, nhưng nội tâm lại một hồi thịt đau, khổ thán không thôi.

Lôi Chi Đạo cùng Kim Chi Đạo, đều là dùng lăng lệ ác liệt cùng bộc phát mà xưng, có rất nhiều chỗ tương tự.

Vốn, Hồ Vân Phong định chuẩn bị trở lại tông môn, hảo hảo nghiên cứu thoáng một phát cái hạt giống Kim Nguyên này, xem có thể dung hợp cùng hạt giống Lôi Nguyên của bản thân, để tăng thực lực lên hay không.

Nhưng bây giờ, vì để tránh cho phiền toái ngày sau, đành phải lấy ra đưa cho Lâm Hải rồi.

Tuy đối với cao thủ như Hồ Vân Phong, hạt giống Kim Nguyên liền không tính là quá mức trân quý, nhưng cũng không phải là vật phàm.

Cứ như vậy mà đưa đi ra ngoài, nếu nói Hồ Vân Phong không đau lòng, đây tuyệt đối là giả.

Thế nhưng mà, lại có biện pháp nào đâu?

Ai bảo sau lưng Lâm Hải, là Đường chủ Tử Điện Đường Tử Nhất Phi khó quấn nhất trong cả Lôi Vân Tông đâu?

Cái tên Tử Phong tử kia mà bắt đầu điên lên, thế nhưng mà liền cả Tông chủ, đều e ngại ba phần!

Không có cách nào, Hồ Vân Phong cũng chỉ có thể tự nhận không may, rủi ro miễn tai rồi!

Oanh!

Đúng lúc này, đột nhiên xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, lại để cho Lâm Hải cùng Hồ Vân Phong đồng thời cả kinh, nhao nhao đưa mắt hướng về phương xa nhìn lại!

Chương 2269: Ngươi nói, muốn làm nguyên bộ cho ta?

“Đó là cái gì?!”

Chỉ thấy chân trời xa xôi, đột nhiên tách ra vô tận vầng sáng, một cỗ khí tức cường đại phong cách cổ xưa tang thương , lập tức tản mát ra!

Lâm Hải cách thật xa, liền cảm thấy trong lòng nhảy lên một hồi, bên trong tối tăm phảng phất có cỗ lực lượng thần bí, tại trong linh hồn của mình, bốc cháy lên!

Giờ khắc này, giống như có một đạo thanh âm vô hình , đang hô hoán chính mình!

“Nhanh, phía trước chắc chắn có trọng bảo xuất thế, chúng ta đi qua!”

Hồ Vân Phong giờ phút này, cũng là vẻ mặt khiếp sợ, hướng phía Lâm Hải hô to một tiếng, sau đó thân ảnh lóe lên, dẫn đầu hướng phía cái chỗ hào quang kia, phi tốc mà đi!

“Đi!”

Lâm Hải cũng không do dự, nói với Mộc Khoan cùng Vân Phong một tiếng, ba người cũng biến mất tại nguyên chỗ!

Nhìn núi làm ngựa chết!

vầng sáng xa xa kia, nhìn xem cũng không tính xa, thế nhưng mà bắt đầu đi, lại giống như xa cuối chân trời!

Trong lúc bất tri bất giác, Lâm Hải cùng Mộc Khoan Vân Phong, đã đi một ngày một đêm thời gian.

Thế nhưng mà, lại vẫn không có đến chỗ vầng sáng, hơn nữa ngược lại còn đem Hồ Vân Phong mất dấu rồi.

“Không được, chúng ta nghỉ một lát a!”

Vân Phong thật sự đi không được rồi, kêu Lâm Hải cùng Mộc Khoan ngừng lại.

Lâm Hải nhướn mày, ngẩng đầu hướng phía vầng sáng nhìn lại, cảm giác đạo thanh âm kêu gọi trong nội tâm kia, càng thêm mãnh liệt.

Lâm Hải không muốn dừng lại, ý niệm khẽ động, lần nữa lấy ra hai miếng Chân Nguyên Tán, phân cho Mộc Khoan cùng Vân Phong!

Mộc Khoan cùng Vân Phong lập tức cả kinh, thoáng cái chân tay luống cuống.

Không biết Lâm Hải vì cái gì, lại một lần nữa đưa cho bọn họ thần đan trân quý như thế .

Lúc trước tiễn đưa, còn bị bọn họ coi như là chí bảo, cẩn thận thu lắm từng li từng tí .

Nếu không phải trước mắt sống chết , hai người bọn họ cũng không nỡ phung phí của trời.

“Hai vị, chúng ta vẫn là tạm thời tách ra a, ta phải nắm chặt chạy đi, ta cảm giác bên trong vầng sáng kia , có thứ đồ vật cực kỳ trọng yếu đối với ta !”

Mộc Khoan cùng Vân Phong nghe xong, lập tức có chút xấu hổ, biết là hai người mình , kéo chân sau của Lâm Hải rồi.

Hai người cũng đều là người sảng khoái, Lâm Hải đã nói như vầy, hai người nhao nhao hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Lâm Hải huynh đệ, vậy thì chúc ngươi mọi sự thuận lợi!”

“Đa tạ, hai vị bảo trọng!”

Lâm Hải cáo biệt Mộc Khoan cùng Vân Phong, quay người lại lần nữa hướng phía chỗ vầng sáng , bay nhanh mà đi!

Một bên phi tốc hành tẩu, Lâm Hải một bên nuốt vào một khỏa Chân Nguyên Tán, nội tâm kinh nghi không thôi.

vầng sáng phương xa kia , đến cùng là địa phương nào?

Tại sao lại có tồn tại hấp dẫn chính mình ?

Lâm Hải mang theo nghi hoặc, một đường chạy như điên, lại là thời gian một ngày một đêm, lại vẫn đang nhìn không tới cuối cùng.

Nhưng mà, người tu hành cùng Yêu thú gặp được dọc theo con đường này , lại nhiều hơn.

Đặc biệt là đệ tử Lôi Vân Tông, so với tán tu không có tổ chức , muốn hơn rất nhiều.

Vi để tránh cho phiền toái, Lâm Hải trực tiếp thi triển độn thổ, liền nhanh chạy đi.

Tuy độn thổ tiêu hao chân nguyên, so với chạy đi bình thường muốn hơn rất nhiều.

Nhưng Chân Nguyên Tán nơi tay, Lâm Hải chính là tùy hứng như vậy !

Mượn nhờ tốc độ độn thổ như gió, rất nhanh liền đem rất nhiều người tu hành, lắc tại sau lưng.

Có tốc độ tương xứng với độn thổ của Lâm Hải , chỉ còn lại có người tu hành cùng Yêu thú đã ngoài Tiên Đạo Chí Tôn .

Lâm Hải thi triển độn pháp, một khắc cũng không dừng lại, trong nháy mắt chính là thời gian một tháng đã trôi qua rồi.

Thế nhưng mà, Lâm Hải hướng phía vầng sáng trên bầu trời kia nhìn lại, lại vẫn đang xa cuối chân trời, xa không thể chạm.

“Mẹ nó, cái tình huống này là như thế nào a!”

Lâm Hải thầm mắng một hồi , rốt cục ngừng lại.

Thay đổi là ai, chạy như điên hơn một tháng không biết ngày đêm như vậy, lại vẫn nhìn không tới giới hạn, trong nội tâm cũng phiền rồi.

Ông!

thân thể Lâm Hải nhoáng một cái, từ trong gió hiện hình, phiêu rơi trên mặt đất.

Cỗ bốc đồng trước đó, cũng đã tiêu tán bảy tám phần rồi

“Được rồi, nghỉ ngơi một chút a, cho dù chân nguyên có thể bổ sung, tinh thần lực cũng chịu không được rồi!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, tiến vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

Hơn một tháng chạy đi không ngừng không nghỉ, tinh thần của Lâm Hải giờ phút này cực độ mệt mỏi.

Khoanh chân ngồi ở trên giường gỗ của Tiên Nhi , hai mắt buông xuống, Thần Hồn Quyết bắt đầu phi tốc vận chuyển, khôi phục tinh thần lực hao tổn .

Tiên Nhi ở một bên, thấy vẻ mặt Lâm Hải mỏi mệt, lập tức môi son nhấp nhẹ, lộ ra vẻ ân cần.

Nhẹ nhàng bỏ giầy, Tiên Nhi bò lên trên giường gỗ, ngồi xổm tại sau lưng Lâm Hải.

Sau đó, duỗi ra bàn tay nhỏ bé non mềm, nhẹ nhàng mát xa huyệt vị trên đầu của Lâm Hải , một cỗ chân nguyên nhu hòa nhẹ nhàng hợp thành đi vào trong cơ thể Lâm Hải .

Lâm Hải lập tức cảm thấy toàn thân phảng phất như ngâm trong suối nước nóng, thoải mái nói không nên lời .

“Tiên Nhi, ngươi còn có cái tay nghề này sao?”

Lâm Hải mở mắt ra, mang theo một tia kinh ngạc, hướng Tiên Nhi hỏi.

Tiên Nhi mỉm cười, “Chuyện nào có đáng gì, đơn giản là dùng chân nguyên đổ vào huyệt vị, tẩm bổ linh hồn.”

Nói xong, mặt đẹp của Tiên Nhi khẽ hồng, tại Lâm Hải bên tai thấp giọng nói.

“Tiên Nhi chưa bao giờ thấy chủ nhân mệt mỏi như thế, trong nội tâm thập phần đau lòng.”

“Kính xin chủ nhân nằm xuống, lại để cho Tiên Nhi làm một lần phục vụ nguyên bộ cho chủ nhân !”

Phốc!

Khục khục khục khục!

Lời nói của Tiên Nhi, lại để cho Lâm Hải thiếu chút nữa từ trên giường cắm đầu xuống, sau đó mạnh mẽ quay đầu lại, vẻ mặt khiếp sợ nhìn xem Tiên Nhi.

“Chủ nhân, như thế nào đâu?”

vẻ mặt Tiên Nhi mờ mịt, nhìn Lâm Hải kỳ quái hỏi.

“Cái kia, Tiên Nhi, ngươi, ngươi nói làm, làm cho ta nguyên bộ?”

“Đúng vậy a!” Tiên Nhi nhẹ gật đầu, “Chủ nhân không muốn sao? Rất thoải mái!”

Khục khục khục khục!

Lâm Hải một hồi ho khan, thiếu chút nữa nghẹn lấy.

Cái này mẹ nó, tình huống như thế nào à?

“Cái kia, Tiên Nhi, ta có thể hỏi một chút, ngươi nói phục vụ nguyên bộ , đều kể cả cái gì sao?”

Lâm Hải cảm thấy, hắn nhất định phải hỏi rõ ràng.

Cái này mẹ nó, chủ đề có chút mẫn cảm a!

Tiên Nhi thì là mỉm cười, hướng phía Lâm Hải kiên nhẫn giải thích nói.

“phục vụ nguyên bộ , tự nhiên là lần lượt qua các nơi yếu huyệt trên toàn thân chủ nhân, trợ chủ nhân nhanh chóng khôi phục tinh thần cùng thể lực.”

“Tiên Nhi đối với huyệt vị trên cơ thể người, nắm giữ rất rõ ràng, chủ nhân ngươi cứ yên tâm hưởng thụ a!”

“Ách... Là cái nguyên bộ như vậy a!” Lâm Hải lúc này mới thở dài một hơi.

Lúc ngẩng đầu nhìn hướng ánh mắt thanh tịnh thuần túy, không chứa tạp chất của Tiên Nhi, Lâm Hải không khỏi một hồi tự trách!

Phi phi phi!

Tiên Nhi là một cô nương thật tốt a, chính mình đầy trong đầu bát nháo, đem sự tình hiểu sai rồi.

Thật sự là xin lỗi một mảnh thiệt tình của Tiên Nhi a!

“Chủ nhân, thỉnh nằm sấp tốt!”

trong thanh âm nhu hòa của Tiên Nhi mang theo một tia ngượng ngùng , vang lên tại bên tai Lâm Hải .

“À? A!”

Lâm Hải vội vàng ghé vào trên cái giường mềm mại thơm ngào ngạt của Tiên Nhi, hít sâu một hơi, thấm vào ruột gan.

“Tốt, vậy thì vất vả cho Tiên Nhi ngươi rồi.”

“n!” Tiên Nhi ngậm miệng, nhẹ nhàng đáp ứng một tiếng, sau đó cưỡi lên trên lưng Lâm Hải .

“Ách...”

toàn thân Lâm Hải lập tức cứng đờ, cảm giác một cỗ nhiệt lưu, sôi trào lên ở trong người .

Mà lúc này đây, thanh âm giống như muỗi hừ của Tiên Nhi, lần nữa vang lên.

“Chủ nhân, Tiên Nhi muốn bắt đầu!”

“n!” Lâm Hải đáp ứng một tiếng, không biết vì cái gì, trái tim bang bang kinh hoàng, bỗng nhiên khẩn trương lên.

Hít sâu một hơi, Lâm Hải khi tâm tình của mình, tận lực bình phục, ra vẻ nhẹ nhõm nói.

“Bắt đầu đi, hôm nay, ta liền hưởng hưởng phúc, hảo hảo đến nguyên bộ!”

Phanh!

Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên cửa phòng bị phá mở, sau đó một cái thân ảnh lông xù, vèo cái chạy trốn tiến đến!

Sau đó, một đạo thanh âm cực kỳ khiếp sợ, mang theo nồng đậm hèn mọn bỉ ổi, vang lên bên tai Lâm Hải .

“Chà mẹ nó, ta hôm nay mới biết được, ba ba ngươi thực là lang hữu a!”

“Không thể tưởng được ngươi ngày thường vẻ mặt khó chịu, vậy mà làm nguyên bộ!”

Phốc!

Cút!

mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hắc tuyến, nhảy dựng lên đá một cước vào A Hoa đang đầy mặt hèn mọn bỉ ổi tiện tiện màcười , đá đến trong Bguyệt hồ.

Chương 2270: Cây Bàn Đào uể oải

Không thể không nói, bàn tay nhỏ bé non mềm của Tiên Nhi, mát xa tại trên thân thể, cực kỳ nhẹ nhõm thoải mái.

Trong lúc bất tri bất giác, Lâm Hải tiến nhập vào mộng đẹp, một mực ngủ đến sắc trời dần tối mới tỉnh lại.

Lại phát hiện, Tiên Nhi vẫn đang giống như không biết mệt mỏi, ôn nhu vì chính mình phục vụ.

“Tiên Nhi, vất vả cho ngươi rồi!”

Nội tâm Lâm Hải một hồi ôn hòa, ngồi xuống khẽ vuốt mái tóc Tiên Nhi, cảm động nói.

Tiên Nhi thì là mỉm cười, cúi đầu xuống bảo tồn một tia ngượng ngùng.

“Chủ nhân, chuyện này, đây là Tiên Nhi phải làm!”

“Đúng rồi, chủ nhân!” Tiên Nhi bỗng nhiên dừng lại, hướng phía Lâm Hải vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Đại Hoàng đã luyện hóa Hậu Thổ thành công rồi!”

“A?” Lâm Hải nghe được, không khỏi đại hỉ.

Đại Hoàng vốn chính là Nhị kiếp Tán Tiên rồi, thực lực không tại phía dưới Cung Thước .

Hôm nay, đã luyện hóa được Hậu Thổ so với phàm thổ còn cao cấp hơn, không biết có thể có cái kinh hỉ gì hay không .

“Ta đi xem!”

Lâm Hải nhảy xuống giường, ra khỏi nhà gỗ, rất nhanh đã tìm được Đại Hoàng.

Thế nhưng mà sau một khắc, Lâm Hải lại sửng sốt.

Đã thấy Đại Hoàng giờ phút này, thực đang đứng tại bên cạnh Nguyệt Hồ, vẻ mặt nghiêm túc, cùng một con chó Teddy mặt mũi tràn đầy hèn mọn bỉ ổi, đứng đối mặt nhau!

“Nhìn đôi mắt to của ta, ngươi cảm thấy, có phải sáng chói sáng ngời như ánh sao hay không ?”

“Đúng vậy!” A Hoa vẻ mặt nghiêm nghị, vô cùng thâm trầm nhẹ gật đầu.

“Đôi mắt siêu to của ngươi, là hai ngôi sao xinh đẹp nhất mà cẩu gia đã gặp qua !”

Nói xong, A Hoa đột nhiên duỗi ra tay chó, lời nói thấm thía vỗ vỗ bả vai Đại Hoàng, than thở nói

“Huynh đệ, đôi mắt to của ngươi , vì sao hoàn mỹ như thế ?!”

“Lại để cho cẩu gia ta toàn thân cao thấp, từ trong ra ngoài đều hoàn mỹ, đều cảm nhận được một tia uy hiếp!”

Đại Hoàng cũng là vẻ mặt ngưng trọng, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ thật sâu , chắp tay sau lưng mắt nhìn phía trước, ý vị thâm trường nói.

“Có lẽ, cái này là thiên chi kiêu tử a!”

A Hoa cũng ngửa mặt lên trời thở dài nói, “Ai, anh hùng tịch mịch, cao xử bất thắng hàn a!”

Phốc!!!

Ọe ~~~

Lâm Hải lập tức ôm bụng, ói ra, nhìn A Hoa cùng Đại Hoàng, rơi lệ mặt mũi tràn đầy.

Mẹ nó, hai cái hàng cực phẩm a, ta hỏi các ngươi, còn có thể lại không biết xấu hổ một điểm hay không?!

Còn con mẹ nó thiên chi kiêu tử, còn con mẹ nó cao xử bất thắng hàn, đều mù sao?

“Ba ba, ngươi như thế nào nhổ ra?”

“Vừa làm xong nguyên bộ, chẳng lẽ đã có?”

A Hoa trợn mắt há hốc mồm, miệng há thật to, vẻ mặt khiếp sợ khó có thể tin!

“Có con em ngươi, cút!”

Lâm Hải nhấc chân đem con chó chết tiệt này, lại đá đến trong Nguyệt Hồ rồi.

Sau đó, mới hướng phía Đại Hoàng, vẻ mặt mong đợi hỏi.

“Đại Hoàng, luyện hóa Hậu Thổ thành công?”

“n....!” Đại Hoàng nhẹ gật đầu, mặt mũi tràn đầy kích động!

“A? Nói nhanh lên, có đột phá hay không , có phải muốn tới Tam kiếp Tán Tiên hay không ?”

“Ách...” mặt mũi Đại Hoàng lập tức tràn đầy hắc tuyến, sững sờ, ngẩn người sững sờ lắc đầu.

“Tam kiếp Tán Tiên, làm sao có thể, Nhị kiếp cùng Tam kiếp, đây chính là cái hào rộng như rãnh trời a!”

“À? Không có đột phá à?” Lâm Hải lập tức có chút thất vọng.

“Vậy ngươi có thêm cái bổn sự mới gì không?”

“Không có thêm cái bổn sự mới gì a, chỉ là uy lực của đạo pháp hệ Thổ, cường đại hơn nhiều.”

“Nếu như lại gặp Cung Thước, chỉ cần lão không chạy, ta ở trong trăm chiêu , có thể đem lão đánh chết!”

Lâm Hải nghe được, lông mày nhíu lại, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn!

“ngưu bức như vậy ?”

“n....!” Đại Hoàng nhẹ gật đầu.

“n con em ngươi!” mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hắc tuyến.

Mẹ nó, như thế nào đã luyện hóa được cái Hậu Thổ, lại đổi thành Đông Bắc khang?

Chẳng lẽ lại, cái Hậu Thổ này là sinh ra ở Đông Bắc, đời trước con mẹ nó là đất đen ở Đông Bắc sao?

Đại Hoàng mặc dù không có đạt được tăng lên tại bên trên tu vi cảnh giới, nhưng thực lực tăng cường nhiều, cũng là chuyện rất tốt.

Ít nhất, tiếp theo khi gặp được Cung Thước, lão tiểu tử này muốn chạy trốn sẽ không dễ dàng như vậy rồi!

“Không biết, cái Huyền Thiên Hậu Thổ so với Hậu Thổ cao cấp hơn không ít kia, bị luyện hóa sẽ có hiệu quả gì?”

Lâm Hải nghĩ tới Huyền Thiên Hậu Thổ, nội tâm nhịn không được kích động một hồi .

Trước đó không có tu hành Thổ Chi Đạo, cũng thì thôi.

Hôm nay, Thổ Chi Đạo Đại viên mãn, trong cơ thể cũng có hạt giống Thổ nguyên, có chí bảo như Huyền Thiên Hậu Thổ, không hảo hảo lợi dụng, cái kia thì thật là đáng tiếc.

“Đi theo ta!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nói với Đại Hoàng một tiếng, phi tốc hướng phía Huyền Thiên Hậu Thổ mà đi.

Rất nhanh, đã đến phụ cận, Lâm Hải dừng bước.

Đã thấy một cây Bàn Đào thấp bé , lẻ loi trơ trọi sinh trưởng tại phía trên Huyền Thiên Hậu Thổ, ỉu xìu, không có một tia sinh cơ.

tâm tình tốt của Lâm Hải, lập tức biến mất không thấy gì nữa, một hồi phiền muộn.

Mẹ nó, cái cây Bàn Đào này , thời gian gieo xuống đã không ít đi à nha?

Như thế nào đến bây giờ, còn là cái bức dạng này , phải chết không sống, bộ dạng làm hỏng cả tâm tình a!

“Được rồi, chẳng cần quản nó nữa, khiến nó tự sanh tự diệt đi thôi!”

Lâm Hải ngồi xổm người xuống, khẽ vươn tay, đem Huyền Thiên Hậu Thổ trên mặt đất , bắt đầu nâng lên một nhúm .

“Ồ?”

Rất nhanh, Lâm Hải nhíu lông mày lại, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Hắn kinh ngạc phát hiện, trong cái Huyền Thiên Hậu Thổ này, dĩ nhiên đã không có một tia sinh cơ, không có sức sống, phảng phất như toàn bộ năng lượng, đều bị hút khô rồi!

"Cái này mẹ nó, không thể nào?"

Lâm Hải cấp tốc lại bốc lên một nắm, dưới sự cảm ứng cẩn thận , trong lòng lập tức mát lạnh xuống dưới.

"Chà mẹ nó, hỏng rồi!"

Lâm Hải bốc lên một nắm lại một nắm, cẩn thận xem xét.

Lại phát hiện, Huyền Thiên Hậu Thổ trên mặt đất, đều đã không có bất luận cái năng lượng chấn động gì .

Giờ phút này, vậy mà cùng phàm thổ không hề khác biệt.

Đột nhiên, ánh mắt của Lâm Hải, đã rơi vào bên trên cái cây Bàn Đào này, tinh mang không khỏi lóe lên.

"Chẳng lẽ nói, năng lượng trong Huyền Thiên Hậu Thổ , bị cái tên này hút khô rồi?"

Lâm Hải lập tức tức đến không có chỗ đánh, cái cây Bàn Đào này , không những không có nở hoa kết quả, còn đem Huyền Thiên Hậu Thổ làm hỏng.

Đây không phải là lừa bịp sao?

"Thứ đồ chơi phá sản !"

Lâm Hải khóc không ra nước mắt mắng một tiếng, vội vàng lấy điện thoại di động ra, đã tìm được weachat của Tôn Ngộ Không .

Huyền Thiên Hậu Thổ hủy, hắn đành phải tìm Tôn Ngộ Không làm ra một chút rồi.

Huống chi, cái cây Bàn Đào chết tiệt này, cách Huyền Thiên Hậu Thổ cũng sống không được a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, bề bộn cái gì đâu? Còn Đại Hàng Hải đâu?

Tôn Ngộ Không: A, vừa mới đi hàng hải một vòng, cùng quân đoàn hải tặc Nhị Lang Thần đại chiến một hồi, bây giờ đang ở vùng biển nghỉ dưỡng của Đông Hải Long Vương, nghỉ ngơi dưỡng sức ni!

Ngạch... sinh hoạt của Tôn Ngộ Không , còn rất tiêu sái đó a!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, một lần nữa lấy giúp cho ta một ít Huyền Thiên Hậu Thổ a, cây Bàn Đào của ta kia, đem năng lượng của Huyền Thiên Hậu Thổ lần trước đều hút khô rồi.

Tôn Ngộ Không: Huyền Thiên Hậu Thổ? Việc này khó làm a!

Lời nói của Tôn Ngộ Không, lại để cho tâm Lâm Hải thoáng cái trầm xuống.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chẳng lẽ, ở trên Thiên Đình, còn có sự tình Hầu ca ngươi làm không được sao?

Tôn Ngộ Không: Nhị đệ, không phải lão Tôn ta không giúp ngươi, cái Huyền Thiên Hậu Thổ này , chính là tinh hoa Thổ nguyênđẳng cấp cao nhất trong Tam giới, chuyên môn dùng để đào tạo cây Bàn Đào.

Tôn Ngộ Không: Vương Mẫu Nương Nương xem Huyền Thiên Hậu Thổ như trân bảo, từ lần trước sau khi lão Tôn ta trộm đến một chút, Vương Mẫu Nương Nương liền có cảnh giác, dùng hào quang của Tam Bảo Ngọc Như Ý bao lại cả tòa Bàn Đào Viên.

Tôn Ngộ Không: Hiện tại, đừng nói là lão Tôn ta, toàn bộ người trên Thiên Đình, đều không ai có thể tiến vào Bàn Đào Viên rồi!

“Trời ạ, không thể nào!”

Lâm Hải xem xét tin tức này, lập tức mặt mũi tràn đầy khổ bức.

Không thể tưởng được, Vương Mẫu Nương Nương lại huy động nhân lực như vậy, mất chút thổ nhưỡng mà thôi, thậm chí ngay cả Tam Bảo Ngọc Như Ý đại danh đỉnh đỉnh đều tế đi ra rồi.

Như vậy, muốn lấy chút Huyền Thiên Hậu Thổ, thật đúng là làm không đến rồi.

Bất quá rất nhanh, ánh mắt của Lâm Hải đã rơi vào bên trên cái cây Bàn Đào uể oải kia, cười toe toét miệng hướng Tôn Ngộ Không hỏi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia Hầu ca, nếu không có Huyền Thiên Hậu Thổ, cây Bàn Đào của ta phải làm sao bây giờ à?

Chương 2271: Hoàng Thiên Hậu Thổ

Tôn Ngộ Không: Không có Huyền Thiên Hậu Thổ, cây Bàn Đào tự nhiên không cách nào sinh trưởng nữa, bất quá thân cành của cây Bàn Đào chính là Thái Ất Thần Mộc, cho dù không có chất dinh dưỡng, sống mấy chục vạn năm cũng không phải là chuyện gì, chờ lúc Vương Mẫu Nương Nương lười biếng lại lấy Huyền Thiên Hậu Thổ cũng không muộn.

“Còn có thể sống mấy chục vạn năm?”

Móa!

Lâm Hải nhìn lên cái cây Bàn Đào ỉu xìu bẹp dí trước mặt này , thật sự là một hồi giật mình.

Không thể tưởng được, Sinh Mệnh lực của cái đồ chơi này , lại mạnh như vậy.

Nếu đã lấy không đến Huyền Thiên Hậu Thổ, cái kia trước cũng chỉ có thể như vậy.

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải lại hối hận.

Sớm biết Huyền Thiên Hậu Thổ bị hút khô năng lượng như vậy, trước đó cái Hậu Thổ bình thường kia , liền không để cho Đại Hoàng rồi.

Cái này mẹ nó, ngược lại khiến cho chính mình cái gì cũng không có.

Không được, Huyền Thiên Hậu Thổ làm không đến, không bằng tìm Tôn Ngộ Không lấy chút ít Hậu Thổ đẳng cấp thấp một chút.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, Huyền Thiên Hậu Thổ làm không đến, ngươi có thể lấy giúp cho ta một chút những Hậu Thổ khác , thích hợp để Đại Thừa kỳ luyện hóa hay không ?

Tôn Ngộ Không: A, cái này dễ nói, Nhị đệ chờ một chốc, lão Tôn ta giờ lên bờ đi tìm lão Thổ Địa, cái lão quan này toàn thân đều là Thổ, lão Tôn ta đi lấy cho ngươi một chút!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, đa tạ đa tạ!

Lâm Hải đợi trong chốc lát, tin tức của Tôn Ngộ Không , lại lần nữa phát tới.

Tôn Ngộ Không: Ha ha, Nhị đệ, lão Tôn ta trở lại rồi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, thế nào, cái Thổ Địa kia có cho không?

Tôn Ngộ Không: Lão Tôn ta ra mặt, cái lão quan kia nào dám không cho? Bất quá, cái lão quan kia quá keo kiệt, chỉ cấp một nắm, lão Tôn ta giận dữ, ngược lại tóm hai chân của lão lắc lắc lên, tung ra một đống thật lớn , a ha ha ha! (phía sau là một cái biểu lộ cười nện mặt đất)

“Ách...” Lâm Hải nhìn tin tức, lập tức mặt mũi tràn đầy hắc tuyến.

Đồng thời, vì Thổ Địa bên trên bờ biển Đông Hải, mặc niệm ba giây đồng hồ.

Leng keng!

Tôn Ngộ Không hướng ngươi gửi đi một khối Hoàng Thiên Hậu Thổ, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cám ơn Hầu ca!

Lâm Hải nói cảm tạ, lại hướng Tôn Ngộ Không gửi đi đi một tí thuốc lá sợi cay, Sprite CocaCola, mới đem Túi Càn Khôn mở ra.

Hướng phía màn hình điện thoại di động nhìn lại, đã thấy một cái vật hình tròn lóe ra ánh màu vàng đất sáng bóng , yên tĩnh nằm tại đó.

Chỉ liếc mắt nhìn, liền cho Lâm Hải một loại vô cùng trầm trọng cảm giác.

“Cái này là Hoàng Thiên Hậu Thổ?”

Lâm Hải trực tiếp đem Hoàng Thiên Hậu Thổ rút ra, nhất thời hào quang màu vàng đất, chiếu rọi trời quang.

Trong chốc lát, mặt đất dưới chân phảng phất như có tánh mạng, vậy mà lại truyền ra một loại cảm xúc vui sướng .

“Luyện!!!”

Không có gì để nói, hai ngón Lâm Hải khẽ điểm, một đám chân nguyên đem Hoàng Thiên Hậu Thổ bao trùm, đã bắt đầu luyện hóa.

Ông!

Đúng lúc này, một con Phượng Hoàng màu vàng đất, lóe ra vầng sáng, từ trong Hoàng Thiên Hậu Thổ bay ra.

Xoay quanh tại trên không Lâm Hải, hai con mắt của nó lóe ra ánh mắt lăng lệ ác liệt, tràn đầy địch ý!

"Ồ, cũng là Phượng Hoàng?!"

Lâm Hải một hồi ngạc nhiên, Thiên Hỏa Huyền Băng mà chính mình thu phục trước đó, liền đều là hình thái Phượng Hoàng .

Không nghĩ tới, cái Hoàng Thiên Hậu Thổ này , vậy mà cũng thế!

Bất quá, cái Thổ Phượng Hoàng này giống như không quá thân mật a, chính mình luyện hóa cái Hoàng Thiên Hậu Thổ này, đoán chừng nhắm trúng Thổ Phượng Hoàng khó chịu rồi.

"Tíu tíu!!!"

Đột nhiên, Thổ Phượng Hoàng kêu to một tiếng, sau đó trên đỉnh đầu Lâm Hải, lập tức che kín hào quang màu vàng đất.

Sau một khắc, vô số thiên thạch từ trên trời giáng xuống, mang theo uy thế cường đại giống như muốn phá hủy mọi thứ, giống như là Thái Sơn áp đỉnh, hướng phía Lâm Hải nện xuống dưới.

"Tiểu tử, còn dám động thủ?"

khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một vòng dáng tươi cười nghiền ngẫm .

ở bên trong Luyện Yêu Hồ này, ca ca thế nhưng mà là chúa tể, há lại để cho ngươi một cái súc sinh làm càn?

Mắt thấy đầy trời thiên thạch kia , muốn nện ở trên đỉnh đầu Lâm Hải.

Lâm Hải mí mắt đều không ngẩng thoáng một phát, chỉ là hướng phía bầu trời nhất chỉ, nhẹ nhàng hé mồm nói.

“Định!!!”

Sau một khắc, cái thiên thạch đã đến đỉnh đầu Lâm Hải kia, bỗng nhiên dừng lại, phảng phất như Thời Gian Đình Chỉ!

Tíu tíu!!!

Phượng Hoàng màu vàng đất trên không trung , thấy thế lập tức phát ra một tiếng oanh minh, tràn đầy không thể tưởng tượng!

“Đi!”

Lâm Hải đột nhiên hừ lạnh một tiếng, sau đó những thiên thạch bất động kia, vậy mà cải biến phương hướng, ngược lại gào thét lên hướng phía cái Phượng Hoàng màu vàng đất kia, công kích mà đi!

Chiêm chiếp!!!

Phượng Hoàng màu vàng đất, cấp tốc huy động đôi cánh, vỗ ra từng đạo vầng sáng màu vàng đất, đem vô cùng vô tận thiên thạch kia , chặn tại nửa đường.

Oanh oanh oanh oanh!

Nhất thời, tiếng va đập kịch liệt vang vọng không trung, không dứt bên tai.

Đầy trời đều bị vầng sáng màu vàng đất tràn ngập, che khuất bầu trời!

Mà lúc này đây, thanh âm nhàn nhạt của Lâm Hải , lần nữa vang lên.

“Niếp Niếp, Băng Ca, các ngươi cùng nó chơi đùa đi!”

Tíu tíu!

Tíu tíu!

tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, nhất thời hai đạo vầng sáng một đỏ một trắng, từ trên hư không mà đến, trong chớp mắt đã đến trên không Lâm Hải, vỗ cánh xoay quanh!

“Ồ, ngươi cũng là Phượng Hoàng?”

Niếp Niếp nhìn thấy Phượng Hoàng màu vàng đất ở đối diện , lập tức vẻ mặt kinh hỉ, vui sướng bay đi.

Mà Băng Ca lại biến sắc, lộ ra đề phòng thật sâu .

“Niếp Niếp, ngươi rụt rè chút, nó là công!”

Nói xong, Băng Ca chấn động đôi cánh , lướt qua Niếp Niếp, chắn trước người Niếp Niếp, một đám băng sương kỳ hàn , đem Niếp Niếp cùng Phượng Hoàng màu vàng đất, ngăn cách ra.

Phượng Hoàng màu vàng đất nhìn thấy Niếp Niếp cùng Băng Ca, cũng là cảm thấy kinh ngạc, đồng thời trong lòng có một tia hưng phấn.

“Các ngươi khỏe a, không nghĩ tới có thể ở chỗ này nhìn thấy Hỏa Phượng Hoàng cùng Băng Phượng Hoàng, thật là có duyên!”

Băng Ca nghe được, thì là liếc trắng Phượng Hoàng màu vàng đất, vẻ mặt bướng bỉnh nói.

“Giới thiệu cho ngươi thoáng một phát, đây là lão bà ta, Niếp Niếp, ngươi đừng đánh chủ ý nên nàng.”

Phượng Hoàng màu vàng đất nghe xong, lập tức nở nụ cười.

“Như thế nào đâu rồi, ta có nguyên tắc tìm lão bà, cái kia chính là không tìm đồng loại!”

“Thật sự?” Băng Ca vẻ mặt cảnh giác, có chút không tin mà hỏi.

“Đó là đương nhiên, ta thích Long!”

“Nguyên lai là như vậy a!” Băng Ca lập tức nhẹ nhàng thở ra, sau đó vẻ mặt thân thiết bay đến trước mặt Phượng Hoàng màu vàng đất.

“Huynh đệ, ta gọi Băng Ca, ngươi gọi là gì à?”

“Ta gọi Nhuận Thổ, đây là nơi nào a, còn có, cái tóc trắng ngu xuẩn kia là ai?”

...

Băng Ca Niếp Niếp, cùng Phượng Hoàng màu vàng đất, rất nhanh liền líu ríu tới cùng một chỗ, thập phần hòa hợp.

Chỉ là, một câu tóc trắng ngu xuẩn của Phượng Hoàng màu vàng đất , lại làm cho dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, suýt nữa không có tẩu hỏa nhập ma!

Ngươi mẹ nó, con chim ngu cùng một màu sắc với phân này, nói chuyện thực con mẹ nó tổn hại!

Chờ ca ca về sau, hảo hảo thu thập ngươi!

Lâm Hải hiện tại chẳng muốn đi so đo cùng nó, gặp Phượng Hoàng màu vàng đất không hề quấy nhiễu chính mình, vội vàng nắm chặt thời gian, luyện hóa cái Hoàng Thiên Hậu Thổ này đi.

Ông!

Sau nửa canh giờ, Hoàng Thiên Hậu Thổ trên bầu trời bỗng nhiên biến mất.

Sau đó, toàn thân Lâm Hải, lập tức bị một tầng vầng sáng màu vàng đất vờn quanh, phát ra ánh sáng rực rỡ!

Đồng thời, một cỗ khí tức cường đại, tại trên người Lâm Hải điên cuồng kéo lên, không ngừng phát sinh!

Lâm Hải giờ phút này, hắn cau mày, hai mắt đóng chặt, toàn thân run lên nhè nhẹ.

Đại Ngũ Hành Thuật tự động vận chuyển, phảng phất như có một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại, tại trong cơ thể Lâm Hải xông chạy tới, tựa hồ đang oanh kích gông cùm xiềng xích, tìm kiếm chỗ để tháo nước.

Mà chính giữa khí hải của Lâm Hải , cái luồng khí xoáy màu vàng đại biểu cho Thổ Nguyên tố kia, bắt đầu phi tốc xoay tròn, càng chuyển càng nhanh, càng nhanh càng nhanh.

phảng phất như một cái máy khoan điện, đang phóng lên trời!

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh im ắng, tại trong đầu Lâm Hải nổ vang.

vầng sáng màu vàng đất bên ngoài thân Lâm Hải, ầm ầm nổ tung, giống như sóng biển lăn lộn, hướng về bốn phương tám hướng trùng kích tất cả!

Lâm Hải bỗng nhiên mở ra hai mắt, một đạo hào quang sáng chói như sao, lóe lên rồi biến mất! chỗ Linh Đài, phảng phất như có đồ vật gì đó, tách ra!

Chương 2272: Đăng Thiên Thê

“Đại Thừa trung kỳ!!!”

Trong mắt Lâm Hải, bỗng nhiên kích xạ ra một đạo hào quang kích động, quả thực không kìm được vui mừng!

Hắn không nghĩ tới, chính mình thành công luyện hóa được Hoàng Thiên Hậu Thổ, chẳng những lại để cho Thổ Chi Đạo của chính mình xảy ra chất biến, thậm chí liền cả tu vi cũng cùng nhau đột phá!

Cái này tại thời điểm lúc trước luyện hóa Thiên Hỏa Huyền Băng , thế nhưng mà là sự tình chưa từng có a!

Xem ra, thứ đồ vật đến từ Thiên Đình, chính là tốt!

Vèo!

Đúng lúc này, Nhuận Thổ đang cùng Niếp Niếp và Băng Ca trò chuyện với nhau thật vui , đột nhiên bay đến đỉnh đầu Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Ngươi, đã thật sự luyện hóa được Hoàng Thiên Hậu Thổ?”

Lâm Hải mỉm cười, hướng phía nó nhún vai.

“Ngươi đã thấy được, chẳng lẽ còn giả bộ hay sao?”

Nhuận Thổ mang theo ánh mắt xem kỹ, cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, trầm mặc hồi lâu mới nhẹ gật đầu.

“Ngươi người này, thật đúng là có chút tốt, đi theo ngươi chưa chắc đã là chuyện xấu!”

Nhuận Thổ như là lầm bầm lầu bầu, nói thầm một hồi, sau đó đột nhiên há miệng!

Ông!

Nhất thời, một đạo khe hở màu vàng đất từ trong miệng nó phun ra, lơ lửng tại trước mặt Lâm Hải.

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, đã thấy ở bên trong cái khe hở màu vàng đất kia, phảng phất có loại lực lượng quy tắc, lại để cho tâm linh của mình bắt đầu đều cộng hưởng.

Bất quá, Lâm Hải không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trên mặt lập tức lộ ra ánh mắt kinh hỉ.

Cái thứ này, hắn quả thực lại quá quen thuộc rồi.

Lúc trước, thời điểm ký kết khế ước linh hồn cùng Niếp Niếp và Băng Ca, đều là thông qua thứ như vậy để hoàn thành!

Mang theo một tia vui sướng, Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía Nhuận Thổ hỏi.

“Này, đây là Tâm Thần Chi Thổ của ngươi sao?”

“Ngươi là muốn cùng ta, ký kết khế ước linh hồn?”

Nhuận Thổ nhún nhún cánh, vẻ mặt cao ngạo mà nói.

“Đúng vậy, bất quá ngươi cũng đừng tự kỷ, ta thuần túy là vì muốn cùng một chỗ với Niếp Niếp và Băng Ca .”

“Ha ha ha!” Lâm Hải lập tức cười to.

Quản ngươi là bởi vì sao đâu, chỉ cần nguyện ý ký khế ước linh hồn, ca ca liền cầu còn không được!

“Ta đây liền không khách khí!”

Lâm Hải nói xong, ý niệm khẽ động, một vòng thần thức sáp nhập vào trong cái vòng sáng màu vàng đất kia .

Ông!

Sau một khắc, thân hình của Lâm Hải cùng Nhuận Thổ , đồng thời chấn động.

Sau đó, khe hở màu vàng đất kia biến mất, giữa Lâm Hải cùng Nhuận Thổ, phảng phất có một loại liên hệ thần bí .

Khế ước linh hồn, ký kết thành công!

Nhuận Thổ quơ quơ cánh, tại đỉnh đầu Lâm Hải xoay quanh một vòng, sau đó hướng phía Lâm Hải nói.

“Hiện tại liền luyện hóa ta đi, như vậy ta cùng với Niếp Niếp Băng Ca, vĩnh viễn ở cùng một chỗ!”

“trong cái năm tháng dài đằng đẵng giống như Trường Hà này, chưa từng gặp qua một cái đồng loại, ta thật sự là tịch mịch đến sợ.”

“Tốt!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, lông mày nhíu lại, mạnh mẽ đánh ra một đạo vầng sáng, đem Nhuận Thổ bao phủ!

“Luyện!!!”

Trên người Lâm Hải, một vòng vầng sáng màu vàng đất vờn quanh, như ẩn như hiện, Đại Ngũ Hành Thuật tự động vận chuyển.

Từng có kinh nghiệm luyện hóa Niếp Niếp cùng Băng Ca , Lâm Hải luyện hóa Nhuận Thổ không tốn sức chút nào.

không đến thời gian một phút đồng hồ , Nhuận Thổ đã bị Lâm Hải hoàn toàn luyện hóa.

“Thu!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Nhuận Thổ cùng một chỗ với Niếp Niếp Băng Ca , thu hồi vào trong cơ thể.

Đồng thời, ba đạo quang mang lóe lên tại trên đỉnh đầu Lâm Hải , rồi biến mất không thấy gì nữa, sáp nhập vào trong vòng xoáy tương ứng ở trong khí hải !

Cái lúc này, liên tiếp tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên tại trong đầu Lâm Hải !

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, thành công luyện hóa Thổ Phượng Hoàng!

Leng keng!

Thổ Chi Đạo của ngươi đã có mới đột phá, lĩnh ngộ Hậu Thổ Chi Đạo.

Leng keng!

Thổ Chi Đạo của ngươi tiến nhập cấp độ mới, trước mắt từ Phàm Thổ Chi Đạo Đại viên mãn, đi vào Hậu Thổ Chi Đạo sơ cấp .

Leng keng!

uy lực pháp thuật Thổ hệ của ngươi đã nhận được tăng lên thật lớn !

Leng keng!

đạo hạnh của ngươi gia tăng lên ba ngàn năm!

…

Nghe được những tin tức này, nụ cười trên mặt Lâm Hải , kìm lòng không được mà bày ra.

Thoải mái!

Thật sự sảng khoái a!!!

Tu vi cảnh giới đã đến Đại Thừa trung kỳ, cách Thiên Tiên cảnh, lại rảo bước tiến lên một bước.

Phàm Thổ Chi Đạo cũng chuyển biến thành Hậu Thổ Chi Đạo, thực lực tăng nhiều, đồng đạo hạnh lần nữa gia tăng lên ba ngàn năm!

Những thu hoạch này cộng lại, khiến cho thực lực bây giờ của Lâm Hải , so với vừa rồi cường đại ít nhất là gấp đôi!

Hai đấm nắm chặt, cảm giác được năng lượng dồi dào trong cơ thể, Lâm Hải không khỏi hào tình vạn trượng, hăng hái!

Hiện tại, coi như là gặp được cao thủ cấp bậc Tiên Đạo Chí Tôn bình thường, cũng có thể tại dưới tình huống không cần vận dụng át chủ bài, có sức đánh một trận đi à nha?

Tinh thần lực hao tổn trước đó đã hoàn toàn khôi phục, lại tăng cường thực lực thật lớn, Lâm Hải ý niệm khẽ động, về tới chính giữa hiện thực.

Ngẩng đầu nhìn lại, cái chỗ hào quang vạn trượng kia , tuy nhìn như gần ngay trước mắt, lại vẫn là xa không thể chạm.

Lâm Hải cười khổ một tiếng, xem ra chỉ có thể tiếp tục chạy đi rồi!

Bàn tay tìm tòi, lăng không nắm lên một nhúm cát vàng, vung tay lên, niệm động chú ngữ!

Ông!

Sau một khắc, thân ảnh của Lâm Hải bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa, hóa thành gió nhẹ, mượn độn pháp bay nhanh mà đi!

“tốc độ độn thổ , nhanh chừng gấp ba!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền kinh hỉ phát hiện, sau khi Phàm Thổ Chi Đạo chuyển biến thành Hậu Thổ Chi Đạo, lần nữa khi thi triển độn thổ, so với trước kia quả thực mau hơn!

Đối với tình huống bây giờ mà nói, tuyệt đối là một cái tin tức tốt đến không thể tốt hơn.

Lâm Hải mượn độn thổ mà đi, trên đường đi gặp rất nhiều người tu hành cùng Yêu thú.

Đã có đệ tử Lôi Vân Tông, cũng có tán tu kết bạn thành đàn hoặc độc hành , cùng những Yêu thú đã đi theo Kim Đại Thăng kia .

Bất quá, tốc độ độn thổ của Lâm Hải , dĩ nhiên vượt qua bọn họ.

Bọn họ chỉ cảm thấy đỉnh đầu có một cỗ gió lạ thổi qua, trong lòng kinh ngạc, lại ở đâu nghĩ đến là Lâm Hải mượn độn pháp mà đi?

chỉ trong chốc lát, Lâm Hải liền đưa bọn họ vung tại rất xa sau lưng.

Lâm Hải mượn độn thổ, một đường đi nhanh, trong lúc đó có hai lần bổ sung Chân Nguyên Tán, rốt cục tại mười ngày sau, liền đi tới chỗ cái phiến hào quang này !

“Cuối cùng đã tới!”

Lâm Hải thở ra một ngụm trọc khí thật dài, cảm thấy thể xác và tinh thần một hồi mỏi mệt.

Nếu còn không đến, Lâm Hải cảm giác mình đều nhanh điên rồi.

Ngừng ở giữa không trung, Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía cái chỗ hào quang kia nhìn lại, sau đó đồng tử lập tức co rụt lại!

Lúc này mới phát hiện, cái chỗ rạng rỡ sáng lên kia, dĩ nhiên là một tòa cung điện uy nghiêm !

Cung điện không lớn, cũng là do bị cái hào quang chói mắt này bao phủ, mới cho người một loại cảm giác thần thánh trang nghiêm .

Cái hào quang kia rơi tại trên người, nhu hòa ôn hòa, nói thoải mái dễ chịu không nên lời, lại để cho người có loại cảm giác lười biếng .

Mà giữa cung điện cùng mặt đất, có một cái bậc thang hẹp dài nối liền.

Chiều ngang của bậc thang tối đa chỉ có thể đứng thẳng hai người, cao vút trong mây, xuyên tới chỗ cung điện.

Mà bên cạnh bậc thang, một tấm bia đá cực lớn ngạo nghễ mà đứng, bên trên có ba chữ to, chiếu sáng rạng rỡ!

“Đăng Thiên Thê!”

Cái tên thật khí phách!

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, khi thấy ba chữ Đăng Thiên Thê, nội tâm vậy mà một hồi phập phồng, mãnh liệt bành trướng!

phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, cẩn thận nhìn lại, trên không của mỗi một cấp bậc thang Đăng Thiên Thê này, đều rung động chấn động, tựa hồ có vô cùng năng lượng.

Từ dưới đến bên trên, tổng cộng là một trăm lẻ một bậc!

“cái tòa cung điện bên trên này , vô cùng có khả năng là chỗ thần bí nhất ở bên trong di tích cổ Hoang Sa rồi!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, dĩ nhiên đã có quyết định!

Đã vào núi bảo, há có thể tay không mà về?

Hôm nay, Đăng Thiên Thê ngay tại trước mắt, nào có lý không lên?

Nghĩ đến chỗ này, thân hình Lâm Hải lóe lên, muốn từ bên trong độn pháp đi ra, leo lên cái Đăng Thiên Thê này , đi tới trong cung điện xem đến tột cùng.

Nhưng không đợi Lâm Hải hành động, bỗng nhiên có vài đạo khí tức cường đại, từ xa mà đến gần, phi tốc mà đến!

Lâm Hải lập tức dừng lại, sau đó quay đầu nhìn phía sau lưng.

Đã thấy mấy bóng người, dùng tốc độ như tia chớp, đang hướng phía này mà đến.

Bá!!!

Sau một khắc, không khí một hồi chấn động, mấy bóng người kia ngừng lại, ngừng chân nhìn lại.

Sau đó, lập tức có tiếng kinh hô vang lên, mang theo nồng đậm mừng rỡ như điên!

“Ha ha, Đăng Thiên Thê! Dĩ nhiên là Đăng Thiên Thê!!!”

Chương 2273: Cơ duyên lúc này, tất cả bằng bổn sự a!

“Ồ?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, không có vội vã hiện thân.

mấy người này Lâm Hải liếc cái liền nhận ra rồi, chính là những cao thủ mà trước đó mình gặp ở ngoài cung điện kia.

Đương nhiên, giờ phút này đã thiếu đi nam tử áo đen, bởi vì cái hàng kia đã bị mình giết.

Những người khác, kể cả Hồ Vân Phong, tất cả đều ở bên trong!

Đồng thời, Lâm Hải còn chú ý tới, tại phía sau bọn họ, còn có một con Ngưu yêu hình thể vô cùng khổng lồ !

Đúng là chủ nhân của rừng rậm Hàn Đàm hôm nay , Kim Đại Thăng!

sau lưng Kim Đại Thăng, còn có ba con Yêu thú, từ bên trên khí tức xem đến, so với Kim Đại Thăng không kém bao nhiêu.

Chính là Yêu thú Nhị kiếp Tán Tiên cùng một chỗ với Kim Đại Thăng mà đến !

bốn cái Yêu thú Kim Đại Thăng này , cùng bọn người Hồ Vân Phong phía trước, tận lực bảo lưu một tia khoảng cách.

Hiển nhiên, là không muốn cùng những người tu hành nhân loại cường đại này là địch.

Lâm Hải thấy rõ tình thế trước mắt, không khỏi cười khổ một hồi.

Xem ra tốc độ quá là nhanh, cũng chưa hẳn là chuyện tốt a.

trước cái Đăng Thiên Thê này , trừ mình ra, tất cả đều là Nhị kiếp Tán Tiên a!

Mà ngay cả những Nhất kiếp Tán Tiên kia, đến bây giờ cũng còn không có đuổi tới.

Chính mình thoáng cái, là người yếu nhất hiện trường, hơn nữa yếu còn không phải là một nửa lần hay một lần.

Ổn thỏa để đạt được mục đích, vẫn là trước đi nơi khác .

Hơn nữa, xem bộ dạng hưng phấn của mấy người kia , bề ngoài giống như biết rõ tình huống của cái Đăng Thiên Thê này .

Chính mình núp trong bóng tối, vừa vặn nghe một chút.

Quả nhiên, mấy người Hồ Vân Phong kia, mặt mũi tràn đầy kích động, nghị luận lên.

“trong sách cổ có ghi lại, cái Đăng Thiên Thê này chính là Con đường Thông Thiên, liên tiếp chính là Thần Điện, một khi tiến vào Thần Điện, sẽ phải chịu tẩy lễ, thoát thai hoán cốt!”

“Đúng vậy, ta cũng xem qua ghi lại có liên quan , vài vạn năm trước, từng có một cái người tu hành Đại Thừa hậu kỳ , đăng nhập Thần Điện, trực tiếp phi thăng tại trong Thần Điện, đi vào hàng ngũ Thiên Tiên !”

“Cái Thần Điện này thần bí dị thường, không người nào biết lai lịch của nó, nhưng có thể khẳng định chính là, tiến vào Thần Điện sẽ có đại cơ duyên, này thật là may mắn của chúng ta a!”

Mấy cái người tu hành Nhị kiếp Tán Tiên, dù là sớm đã trải qua thế sự muôn màu, tâm như bàn thạch, giờ phút này cũng không khỏi kích động liên tục, trái tim đều nhanh nhảy ra ngoài.

Lâm Hải nghe được lời của bọn họ, cũng là chấn động, sau đó mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ.

Nhất là nghe được một người trong đó nói, từng có người tu hành Đại Thừa hậu kỳ, đăng nhập Thần Điện trực tiếp phi thăng.

Lâm Hải càng thêm kích động không thôi!

Mình bây giờ, đã là Đại Thừa trung kỳ rồi, cái kia leo lên Thần Điện, có khả năng cũng trực tiếp đột phá đến Thiên Tiên hay không?

Nếu thật sự là như thế, cái kia nhìn thấy Hinh Nguyệt, liền ở trong tầm tay rồi!

“n?”

cảm xúc Lâm Hải chấn động một hồi, thân thể lay nhẹ, gió nhẹ phật động, lập tức đưa tới mấy cái người tu hành này chú ý.

“Ai tại đó rình trộm!”

Nhất thời, một cái nam tử áo đen tóc tai bù xù, đưa tay đánh ra một đạo vầng sáng, hướng phía chỗ ẩn trốn của Lâm Hải đánh tới!

Oanh!

Nhất thời, không khí nhấp nhô, một đoàn hỏa diễm từ trong hư không bay lên, hướng phía Lâm Hải thôn phệ mà đến!

“Ngọa tào!”

Lâm Hải chấn động, không nghĩ tới giác quan của Nhị kiếp Tán Tiên linh mẫn như thế.

Chính mình thật sự là phát ra động tĩnh rất nhỏ , liền đã bị phát hiện rồi.

Bất quá, Hồ Vân Phong ở đây, Lâm Hải tạm thời cũng không muốn bạo lộ, để tránh khiến cho lão hoài nghi.

Mắt thấy công kích đã tới gần, Lâm Hải phi tốc lui về phía sau, đồng thời ý niệm khẽ động, đem Đại Hoàng gọi ra.

Ông!

Nhất thời, quang mang màu vàng đất lóe lên, Đại Hoàng từ trong hư không xuất hiện, đưa tay liền là một đạo vầng sáng!

Oanh!

Nhất thời, giữa không trung đạo pháp bay lên, khí lãng lăn lộn!

một kích của nam tử tóc dài , lập tức bị Đại Hoàng đánh tan.

Đồng thời, một cỗ lực phản chấn cường đại, xuyên thấu qua không gian truyền lại đến trên người nam tử tóc dài .

Đạp đạp đạp!

Nam tử tóc dài bị chấn đến liền lùi lại ba bước, mới đứng vững thân hình, sắc mặt lấy làm kinh ngạc!

Cái này mới phát hiện, trước mặt xuất hiện một cái nam tử thon gầy tặc mi thử nhãn, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi .

“Người này thật mạnh!”

đồng tử của nam tử tóc dài co rụt lại, trong lòng khiếp sợ không thôi!

Chính mình thế nhưng mà là Nhị kiếp Tán Tiên a, tuy một kích vừa rồi kia, chỉ là tiến hành thăm dò, chỉ ra một thành lực.

Thế nhưng mà, cái mắt đậu nành này vậy mà phất tay, đem chính mình đẩy lui, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường!

Huống chi, người này còn có thể ẩn thân ở trong hư không, thủ đoạn thật không tưởng được!

Nếu không có bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể đắc tội!

Nghĩ đến chỗ này, nam tử tóc dài hướng phía Đại Hoàng có chút ôm quyền.

“Đạo huynh hảo thủ đoạn, tại hạ bội phục!”

“Không biết đạo huynh xưng hô như thế nào?”

mắt đậu nành của Đại Hoàng đi lòng vòng, sau đó nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm vào nam tử tóc dài , vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Ngươi xem đôi mắt to của ta !”

Phốc!

Đại Hoàng vừa thốt ra lời kia, dưới chân nam tử tóc dài lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Mẹ nó, cái này gọi là mắt to?

Thực con mẹ nó lớn a, thêm kiến thức!

Cũng may tuổi tác của nam tử tóc dài sống đủ lâu, cái dạng người cổ quái gì mà còn chưa thấy qua?

Mỉm cười, hướng phía Đại Hoàng gật đầu nói.

“To, thật to!”

“n!” Đại Hoàng nghe được, lúc này mới vẻ mặt thoả mãn nhẹ gật đầu.

“Đã như vầy, ngươi cứ kêu ta mắt to a!”

Phốc!

Khục khục khục!

Đại Hoàng vừa thốt ra lời kia, lập tức khiến cho một hồi tiếng ho khan nổi lên.

mấy người sau lưng nam tử tóc dài , thiếu chút nữa không có nghẹn chết.

Bất quá, những Nhị kiếp Tán Tiên này, đều là người có lòng dạ, tuyệt sẽ không bởi vì một cái xưng hô, mà đi đắc tội Đại Hoàng.

“Đạo huynh, cũng chuẩn bị Đăng Thiên Thê?” Một cái lão giả áo trắng khác tiên phong đạo cốt , hướng phía Đại Hoàng hỏi.

Đại Hoàng ngẩng đầu, nhìn nhìn bậc thang cái vút trong mây cao, sau đó nhẹ gật đầu.

“Trèo lên, vì cái gì không lên!”

“Tốt!” lông mi thật dài của lão giả áo trắng nhảy lên, sau đó vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía Đăng Thiên Thê.

“Đã như vầy, chúng ta cũng đừng có do dự!”

“Cơ duyên ngay tại trước mắt, mọi người chúng ta, tất cả bằng thực lực a!”

Lời nói của lão giả áo trắng, lập tức đã nhận được hưởng ứng, mấy cái Nhị kiếp Tán Tiên, nhao nhao hướng phía bậc thang mà đi.

“Rống!!!”

Đúng lúc này, Kim Đại Thăng cách đó không xa gào thét một tiếng, mang theo ba con Yêu thú, đi tới.

Cái thân hình cực lớn kia, đem mặt đất giẫm đến độ chấn động một hồi !

“Ha ha ha ha, mấy vị đạo hữu, muốn lên Đăng Thiên Thê, đừng quên mang chúng ta lên a!”

bọn người lão giả áo trắng, lập tức chau mày, ngừng lại.

Từ trong tâm giảng, làm người tu hành nhân loại, là có chút xem thường người tu hành Yêu thú .

Thế nhưng mà, bốn cái Yêu thú Kim Đại Thăng này, theo bên trên khí tức xem xét, thế nhưng mà không kém gì bọn họ a!

Thật muốn động thủ, đối với ai đều không có lợi!

Trầm mặc một lát, lão giả áo trắng hướng phía những người khác nhìn lại.

“Các vị cảm thấy, như thế nào?”

Mấy cái Nhị kiếp Tán Tiên trao đổi ánh mắt lẫn nhau , chỉ phải bất đắc dĩ nhẹ gật đầu.

“Cái gọi là cơ duyên, là người có duyên có được!”

“Các ngươi muốn Đăng Thiên Thê, chúng ta không ngăn trở, vẫn là câu nói kia, cơ duyên lúc này, tất cả bằng thực lực a!”

“Ha ha ha ha!” Kim Đại Thăng nghe được, lập tức cất tiếng cười to.

Sau đó, trong mắt to mạnh mẽ bắn ra một đạo tinh mang, quơ quơ đầu.

“Tốt!”

“lão Ngưu ta đây liền không khách khí, lên trước rồi!”

Nói xong, Kim Đại Thăng căn bản mặc kệ bọn người lão giả áo trắng đáp lời ra sao, thân thể khổng lồ thoáng cái nhảy lên, hướng phía Đăng Thiên Thê vọt tới.

“Chà mẹ nó, cái Ngưu yêu này giảo hoạt!!!”

trong lòng bọn người lão giả áo trắng , lập tức đập mạnh một cú, thầm mắng không thôi!

Đăng Thiên Thê là cái tình huống như thế nào, hiện tại ai cũng không biết.

Kim Đại Thăng dẫn đầu tiến lên, nói không chừng sẽ nhanh chân đến trước, đem cơ duyên cướp đến tay.

Đến lúc đó, bọn họ thế nhưng mà liền muốn khóc cũng không kịp!

“Đi!” Mấy người la lên một tiếng, bá bá bá mấy bóng người, không cam lòng đi phía sau, nhao nhao hướng phía Đăng Thiên Thê phóng đi!

Chương 2274: Giết ngươi, làm sao cần giúp đỡ?

Trong chớp mắt công phu, những cao thủ này tất cả đều hướng phía Đăng Thiên Thê mà đi, chỉ còn lại có Đại Hoàng còn lưu lại tại nguyên chỗ.

Đại Hoàng đi ra, chỉ cần là bảo hộ Lâm Hải, Lâm Hải không nói gì, y tự nhiên không thể tự tiện hành động.

Lâm Hải ở trên không trung, trầm mặc một lát, bỗng nhiên hướng phía Đại Hoàng truyền âm nói.

“Đại Hoàng, ngươi theo những cao thủ này đi lên, tùy cơ ứng biến!”

Đại Hoàng nghe được, không để lại dấu vết hướng phía chỗ phương vị của Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Vâng, chủ nhân!”

Nói xong, Đại Hoàng quay người lại, trong ánh mắt bùng lên tinh mang , hóa thành một đạo vầng sáng màu vàng đất, cũng hướng phía Đăng Thiên Thê phóng đi.

Lâm Hải lại không có vội động, mà là mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, hướng phía mọi người đã xông lên Đăng Thiên Thê nhìn lại.

“Ồ?”

Rất nhanh, Lâm Hải nhíu lông mày lại, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy bậc thang trước đó còn thập phần hẹp hòi, lại đột nhiên xuất hiện hào quang hư ảo, hướng phía hai bên phi tốc kéo dài.

Trong chớp mắt, liền trở nên không có giới hạn, vô hạn kéo dài.

Đừng nói là người tu hành Yêu thú, chỉ tiến lên mười cái, cho dù có trên hàng trăm hàng ngàn cái cùng lên, đều có thể dung hạ được.

“Thật thần kỳ!”

Lâm Hải không khỏi âm thầm lấy làm kỳ, cái bậc thang này đột nhiên kéo dài, lại không có một tia năng lượng chấn động.

Thật giống như, bẩm sinh liền là cái dạng này, thực không biết là như thế nào làm được.

Mà lúc này đây, bất kể là người tu hành nhân loại như Hồ Vân Phong , hay là Yêu thú như Kim Đại Thăng , tất cả đều đứng tại trên bậc thang thứ nhất , hai mắt nhắm lại, cực kỳ yên tĩnh.

“Bọn họ đang làm gì đó?”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải sững sờ , đột nhiên một đạo tiếng cười cởi mở truyền ra.

“Ha ha ha, không gì hơn cái này!”

Đã thấy lão giả áo trắng kia , bỗng nhiên mở hai mắt ra, tinh mang tách ra, mang theo tinh thần phấn chấn, mạnh mẽ hướng lên phóng ra.

Sau một khắc, đã đứng ở trên bậc thang thứ hai .

Sau đó, lần nữa dừng lại, hai mắt nhanh chóng đóng lại.

Mà cùng lúc đó, những người tu hành cùng Yêu thú còn lại kia , cũng bắt đầu đi lên trên bậc thang thứ hai .

Chỉ có điều, toàn bộ lại giống như lão giả áo trắng, lại một lần dừng lại, nhắm mắt, chẳng biết tại sao.

Đương nhiên, đây hết thảy đều là sự tình cực kỳ ngắn ngủi .

Bọn người tu hành cùng Yêu thú này , sau khi dừng lại ngắn ngủi, rất nhanh liền tiếp tục bước hướng lên bên trên.

bậc thang thứ ba , bậc thang thứ tư, bậc thangthứ năm ...

Tuy từng cái bậc thang, đều làm dừng lại ngắn ngủi, nhưng căn bản không cách nào ngăn cản cước bộ của bọn hok.

Một phút đồng hồ thời gian sau, những Tán Tiên cùng Yêu thú này , cũng đã đứng ở ngoài bậc thứ năm mươi.

Bất quá, cái lúc này, chênh lệch cũng bắt đầu hiển hiện ra.

Đứng tại trên bậc thang cao nhất, tổng cộng có hai người một yêu thú.

Lão giả áo trắng, Đại Hoàng còn có Kim Đại Thăng!

Mà Hồ Vân Phong thì rớt lại tại phía sau bọn người Đại Hoàng một cái bậc thang, cùng hai cái người tu hành khác còn có một con Yêu thú đặt song song.

mọi người cùng một Yêu thú khác còn lại, thì toàn bộ đứng tại bậc thang phía dưới bọn họ.

Rất hiển nhiên, đều là Nhị kiếp Tán Tiên, giữa lẫn nhau cũng là có một cái phân chia cao thấp.

Đại Hoàng, Kim Đại Thăng cùng lão giả áo trắng, rất hiển nhiên là thuộc về đội thứ nhất, thực lực hơi thắng hơn những người khác.

Tuy hiện tại ba đội, chỉ kém cách một cái bậc thang, chênh lệch không lớn.

Nhưng Lâm Hải hiểu rõ, đây chỉ là bắt đầu.

Càng đi lên cao, khoảng cách giữa họ kéo ra cũng sẽ càng lớn.

Đến lúc đó ai mạnh ai yếu, ở trên bậc thang này sẽ thập phần rõ ràng, toàn bộ đều sẽ hiển hiện ra.

“Ta cũng đi lên xem một chút!”

Lâm Hải thấy bọn người Đại Hoàng đi lên, cũng không có phát sinh chuyện gì, cũng liền từ trong độn pháp hiện hình, rơi trên mặt đất.

Sau đó, mở bước nhanh, hướng phía Đăng Thiên Thê mà đi.

“n?”

Lâm Hải vừa đi hai bước, rồi lại ngừng lại.

Sau đó, mạnh mẽ quay đầu, hướng phía phương xa nhìn lại, đã thấy một mảnh đám người, hướng phía bên này chạy như bay mà đến!

Oanh oanh oanh oanh!

Đám người một bên chạy trốn, một bên không ngừng thi triển đạo pháp, đầy trời đều là vầng sáng sáng lạn, hướng người phía trước nhất kia oanh kích mà đến!

Mà hai người chạy trốn phía trước nhất, giờ phút này thân hình lảo đảo, hiển nhiên đã bị thương, tình thế nguy cấp!

“Chu Tử Chân, Liễu Như Yên!!!”

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, lập tức nhận ra, chạy trốn phía trước nhất, dĩ nhiên là Chu Tử Chân cùng Liễu Như Yên!

Mà đám người đuổi theo sau lưng kia , thuần một sắc đều là quần áo và trang sức của Lôi Vân Tông , màu sắc không đồng nhất, tất cả đường đều có.

Người dẫn đầu, một thân quần áo màu xanh lá, sắc mặt dữ tợn, không phải Cung Thước, còn có thể là ai!

Oanh!

Mà lúc này đây, Cung Thước đưa tay đánh ra một đạo lôi điện, từ trên trời giáng xuống, hướng phía Chu Tử Chân bổ xuống!

Chu Tử Chân cảm thấy đỉnh đầu có khí tức lăng lệ ác liệt, lập tức biến sắc, hét lớn một tiếng, một hư ảnh lợn rừng cực lớn , lơ lửng trên đỉnh đầu.

Hướng phía cái Lôi Điện kia thôn phệ mà đi!

Tạch...!

Đáng tiếc, một tiếng kinh lôi, cái hư ảnh lợn rừng cực lớn kia, trong khoảnh khắc đã bị Lôi Đình đánh nát bấy!

Phốc!

Chu Tử Chân phun ra một ngụm máu tươi , thân thể lảo đảo, suýt nữa ngã quỵ.

Liễu Như Yên được Chu Tử Chân che ở trước người , thấy thế khuôn mặt biến đổi, thét lên một tiếng kinh hãi.

“Ngươi như thế nào rồi?”

“Không có việc gì, không chết được!” Chu Tử Chân lau máu, quật cường nói.

“Xem các ngươi chạy chỗ nào!”

Cái lúc này, Cung Thước gầm lên giận dữ vang lên, bỗng nhiên cánh tay tìm tòi, trong hư không xuất hiện một mực bàn tay cực lớn, mạnh mẽ bao phủ tại trên đỉnh đầu của Chu Tử Chân cùng Liễu Như Yên .

Oanh!

Bàn tay lóe ra lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, giống như một cái quạt hương bồ cực lớn, ầm ầm rơi xuống!

“Không tốt!”

Chu Tử Chân kinh hãi, trên mặt lộ ra vẻ không cam lòng thật sâu !

Đối mặt với một kích này của Cung Thước , Chu Tử Chân đã sớm trọng thương, căn bản không có khả năng tiếp tục ngăn cản.

khuôn mặt Liễu Như Yên càng là trắng bệch, trong nội tâm thê thảm không thôi, ai thán một tiếng.

“Lâm Hải, ta sẽ không còn được gặp lại ngươi rồi!”

“Cút!!!” Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng rống to, giống như là sấm sét giữa trời quang, nổ vang tại bên tai Chu Tử Chân cùng

Liễu Như Yên .

Hai người đột nhiên cả kinh, sau đó chỉ thấy một đạo vầng sáng màu xanh thẳm, nhanh như tia chớp xẹt qua phía chân trời!

Sau một khắc, hàn khí thấu xương, mang theo xu thế lăng lệ ác liệt phá hủy mọi thứ, tách ra từ trong vầng sáng .

Lập tức, liền đánh tại trên cái bàn tay cực lớn kia .

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn truyền đến, đầy trời vầng sáng bay ra, tuyết sương bay lả tả, khí mang văng bay vụt khắp nơi !

bàn tay hư ảo của Cung Thước , trực tiếp bị một đao kia, chém thành nát bấy, biến mất tại bên trong phía chân trời .

Bá!

Ngay tại lúc đó, một đạo bóng người, đã rơi vào trước người Chu Tử Chân cùng Liễu Như Yên, đưa bọn họ chắn tại sau lưng!

Chu Tử Chân cùng Liễu Như Yên mãnh kinh, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy bóng lưng này tuy thon gầy, lại dị thường cao ngất!

Cầm trong tay Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, đứng ở nơi đó, giống như cây cột chống trời, đứng ngạo nghễ ở giữa thiên địa!

“Chủ nhân!!!”

“Lâm Hải!!!”

Chu Tử Chân cùng Liễu Như Yên, lập tức nhận ra Lâm Hải, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, lộ ra mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

Lâm Hải thì hơi hơi quay đầu lại, hướng hai người bọn họ cười cười.

Sau đó, vừa quay đầu, trong mắt hiện lên hàn mang lạnh như băng, hướng phía Cung Thước đã truy đến gần nhìn lại.

“Lâm Hải, là tên hỗn đản nhà ngươi này!!!”

Cung Thước giờ phút này, cũng nhận ra Lâm Hải, thực là cừu nhân gặp mặt, hết sức đỏ mắt!

Không khỏi dâng lên lửa giận, sát khí phóng ra!

cừu hận trước đó cùng Lâm Hải , Cung Thước đã chồng chất tầng tầng , hận Lâm Hải quả thực hận đến tận xương tủy rồi.

Hôm nay, lần nữa cùng Lâm Hải gặp nhau, Cung Thước há có thể từ bỏ ý đồ!

Mang theo một tia cảnh giác, Cung Thước hướng phía xung quanh Lâm Hải nhìn một phen.

Phát hiện ngoại trừ Lâm Hải ra, không còn có người khác, lập tức lạnh lùng nhe răng cười một tiếng.

“Tiểu bối, hôm nay người giúp đỡ ngươi đều không tại, nhìn ngươi còn thoát khỏi lòng bàn tay của ta như thế nào !”

Lâm Hải nghe được, thì là nhíu lông mày lại, lạnh giọng khinh thường nói.

“Giết ngươi, làm sao cần giúp đỡ?”

“Trước đó, năm lần bảy lượt để cho ngươi đào thoát, ngươi lại còn không biết hối cải!”

“Hôm nay, cũng không còn loại chuyện tốt này nữa rồi! Cung Lục Mạo, tử kỳ của ngươi, đã đến!”

“Giết!” Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên một tiếng quát lớn, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay lăng lệ ác liệt chém ra, nhất thời thiên địa biến sắc, rồng ngâm rung trời!

Chương 2275: Giao Long Nộ

“Hừ, khẩu xuất cuồng ngôn, không biết tự lượng sức mình!”

Cung Thước nhe răng cười một tiếng , ánh mắt lộ ra thần sắc khinh miệtthật sâu .

Nếu không có Dương Hiển cùng Đại Hoàng tương trợ, lão sao lại đem Lâm Hải một cái Đại Thừa cảnh nho nhỏ để vào mắt?

Cho dù Lâm Hải có chút cổ quái, căn bản giết không chết.

Cung Thước cũng có thể tiện tay đem Lâm Hải bắt, đến lúc đó lão có một trăm loại biện pháp, đem Lâm Hải tra tấn chí tử!

Mắt thấy một đao kia của Lâm Hải đã bổ tới, bàn tay Cung Thước khẽ động, một đoàn Lôi Đình màu xanh lá xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Thế nhưng mà, vừa muốn chuẩn bị đánh trả, trong lòng Cung Thước lại mạnh mẽ nhảy dựng, sau đó sắc mặt đại biến!

“Đó là cái gì?!!!”

Chỉ thấy một đao mà Lâm Hải bổ ra kia , hoàn toàn khác với quá khứ.

Không chỉ có hàn khí lạnh thấu xương, lưỡi đao bức người, chính thức lại để cho Cung Thước cảm thấy hãi hùng khiếp vía chính là, bên trên bầu trời vậy mà xuất hiện một đầu Tam Đầu Giao Long!

Cái Giao Long kia phiên vân phúc vũ, phát ra một cỗ uy áp đáng sợ, hàng lâm tại trên người Cung Thước.

Cung Thước chỉ cảm thấy một cỗ sát cơ đáng sợ, lập tức đưa lão bao phủ, lại để cho tâm thần của lão có chút không tập trung!

Phảng phất, nguy cơ tử vong, đang nhanh chóng tới gần!

Ngao!!!

Đột nhiên, một tiếng rồng ngâm giống như kinh thiên động địa, vang lên trên bầu trời , trong chốc lát thiên địa biến sắc, đất rung núi chuyển!

thân hình to dài của Tam Đầu Giao Long kia từ trên không trung hạ xuống, trong hai mắt hiện lên một đạo tia sáng trắng lạnh như băng, giương nanh múa vuốt bay thẳng mà xuống, hướng phía đầu Cung Thước đánh tới!

“Không tốt!!!”

Cung Thước quá sợ hãi, chỉ cảm thấy một cỗ áp lực cường đại đến mức làm cho lão hít thở không thông , bỗng nhiên đụng vào trên người.

Giờ khắc này, Cung Thước vậy mà lần thứ nhất cảm thấy mình nhỏ bé như thế .

Cái tu vi cao thâm mà lão luôn luôn vẫn lấy làm kiêu ngạo kia, tại trước mặt Tam Đầu Giao Long, căn bản như là trò đùa!

“Cút ngay!!!”

Dưới tình thế cấp bách, mặt mũi Cung Thước tràn đầy hoảng sợ, gầm lên giận dữ, trực tiếp đem hạt giống Lôi Nguyên phun ra!

Đối mặt với Tam Đầu Giao Long đáng sợ như thế, cũng chỉ có hạt giống Lôi Nguyên, có lẽ mới có thể bảo trụ một mạng của chính mình rồi!

Ông!

Lốp ba lốp bốp!

hạt giống Lôi Nguyên màu xanh lá , lóe ra hồ quang điện cuồng bạo, bay thẳng đến chân trời, mang theo lực lượng Lôi Đình vô tận, lập tức hướng phía Tam Đầu Giao Long oanh kích mà đến!

Rống!!!

Tam Đầu Giao Long ngâm lên một tiếng, chân trước bỗng nhiên chém ra, trong không khí lưu lại một đạo sương ngấn màu trắng thật sâu, phảng phất không gian đều bị một trảo này xé rách!

Phanh!

Một trảo này mang theo năng lượng cường đại giống như muốn phá hủy mọi thứ, trực tiếp vỗ vào bên trên hạt giống Lôi Nguyên của Cung Thước .

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn truyền đến, bầu trời phảng phất bị ném vào một khỏa bom tấn.

khí lãng cuồng mãnh , như là biển gầm hướng phía bốn phương tám hướng điên cuồng cuốn tới, đầy trời đều là lôi mang hồ quang điện màu xanh lá, chiếu rọi trời quang!

hạt giống Lôi Nguyên của Cung Thước, trực tiếp bị một chưởng đánh bay, vầng sáng ảm đạm, hướng phía xa xa rơi xuống!

Phốc!

Cung Thước phun ra một búng máu mũi tên bay thẳng đến chân trời, cái hạt giống Lôi Nguyên kia , có thể nói là căn cơ toàn thân tu vi của Cung Thước

Hôm nay, bị Tam Đầu Giao Long vung một trảo đánh rơi, lập tức nhận lấy bị thương thật lớn, thân thể uể oải, gần muốn ngã sấp xuống!

Nhưng mà, không chỉ có như thế!

Một trảo của Tam Đầu Giao Long sau khi đem hạt giống Lôi Nguyên đánh bay, dư lực chưa hết, mà là tiếp tục hướng phía đỉnh đầu Cung Thước rơi xuống, thoáng cái đem Cung Thước đập xuống mặt đất!

“A!!!”

mặt mũi Cung Thước tràn đầy sợ hãi, chỉ phát ra một tiếng kêu thảm bi thương, cả người trực tiếp vỡ vụn, tính cả Nguyên Thần cùng một chỗ, phịch một tiếng, biến thành bột mịn!

Đường đường là Nhị kiếp Tán Tiên, Đường chủ Lục Điện Đường của Lôi Vân Tông -Cung Thước, bị Lâm Hải một đao miểu sát!

Bá!

đao trong tay Lâm Hải hạ xuống, Tam Đầu Giao Long trên bầu trời biến mất, đầy trời băng sương dần dần tiêu tán.

Hô ~

Lâm Hải nhổ ra một ngụm trọc khí thật dài, ánh sao trong mắt lóe lên rồi biến mất.

“Cung Lục Mạo, cuối cùng đã chết rồi!”

Tuy giết chết Cung Thước, nhưng nội tâm Lâm Hải, lại bắt đầu trở nên có chút trầm trọng.

Vừa rồi vì tru sát Cung Thước, phòng ngừa lão sẽ đào tẩu giống như lần trước .

Lâm Hải không tiếc vận dụng một cái đặc hiệu khác của Tam

Tiên Lưỡng Nhận Đao , Giao Long Nộ!

Giao Long Nộ là kỹ năng chủ động, có thể tùy thời gây ra, phóng thích Khí hồn Tam Đầu Giao của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao tiến hành giết địch.

Cái Tam Đầu Giao kia , vốn là Yêu thú cường đại độ Tam Cửu thiên kiếp, tuy cuối cùng độ kiếp thất bại, nhưng so với Nhị kiếp Tán Tiên tầm thường, không biết cường đại hơn bao nhiêu.

Thêm nữa Cung Thước trước đó bị thương chưa lành, thực lực đại tổn, dưới vội vàng không kịp chuẩn bị, ở đâu thừa nhận được một kích của Tam Đầu Giao ?

Vì thế, mới bị Tam Đầu Giao một trảo miểu sát!

Bất quá, cái Giao Long Nộ này tuy bá đạo, nhưng tác dụng phụ cũng là cực kỳ rõ ràng.

Một khi đã sử dụng Giao Long Nộ, cái đặc hiệu này liền tiến vào thời kỳ làm lạnh , hơn nữa thời kỳ làm lạnh tương đối dài, trọn vẹn một tháng thời gian.

Nói một cách khác, nếu lần sau Lâm Hải muốn sử dụng Giao Long Nộ, nhanh nhất cũng phải là một tháng về sau rồi.

Nếu là bình thường, cái này tự nhiên không coi vào đâu.

Thế nhưng mà, tại Đăng Thiên Thê cao thủ nhiều như mây, ai cũng không biết kế tiếp sẽ cùng ai trở thành trở mặt thành thù.

Đến lúc đó, đối diện với mấy cái cường địch này, liền không cách nào lần nữa vận dụng Giao Long Nộ.

Bất quá rất nhanh, cảm xúc trầm trọng của Lâm Hải quét qua là hết, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

“Quản nó làm gì, binh tới tướng đỡ, nước tới đấp đất chặn!”

“Ca ca cái khác không có gì, chính là át chủ bài nhiều!”

“Giao Long Nộ không thể dùng, còn có rất nhiều đại chiêu, sợ cái gì!”

Xoay chuyển ánh mắt, ánh mắt của Lâm Hải đã rơi vào trên hạt giống Lôi Nguyên của Cung Thước !

Cái hạt giống Lôi Nguyên kia, đã mất đi chủ nhân, nên ngã rơi trên mặt đất, vầng sáng ảm đạm, chợt sáng chợt tối.

Đây chính là hạt giống Lôi Nguyên của Nhị kiếp Tán Tiên a, Lâm Hải há sẽ bỏ qua!

Lăng không một trảo, lập tức một cái chân nguyên phụt lên mà ra, giống như là sợi tơ, đem hạt giống Lôi Nguyên quấn quanh.

“Đến!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, đem cái hạt giống Lôi Nguyên kia lăng không nhiếp đến, bắt vào trong tay.

Cảm thụ được ở bên trong hạt giống Lôi Nguyên , có lực lượng Lôi Đình cuồng bạo cương mãnh, trong lòng Lâm Hải đại hỉ!

“Không hổ là hạt giống Lôi Nguyên của Nhị kiếp Tán Tiên , năng lượng bên trong, quả thực bành trướng như là biển cả!”

Cái Cung Lục Mạo này , chết thì chết rồi, cuối cùng đã làm một chuyện tốt!

Cũng không uổng công ca ca vận dụng Giao Long Nộ, đem lão giết chết!

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải trực tiếp đem hạt giống Lôi Nguyên, thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Chờ rời khỏi đây, lại tìm thời gian luyện hóa, đến lúc đó Lôi

Chi Đạo của chính mình , tất sẽ có một cái tăng tiến sâu sắc !

Hống!!!

Cho tới giờ khắc này, đám đệ tử Lôi Vân Tông sau lưng Cung Thước kia, mới kịp phản ứng, lập tức một mảnh đại loạn!

“Chà mẹ nó, Cung Đường chủ chết rồi!”

“Không tốt rồi, Cung Đường chủ bị Lâm Hải giết đi!”

“Lâm Hải như thế nào lại mạnh như vậy, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Thao, cùng tiến lên, báo thù cho Cung Đường chủ !”

Các đệ tử Lôi Vân Tông, lập tức loạn làm một đoàn, trong lúc nhất thời lòng đầy căm phẫn, kêu la muốn báo thù cho Cung Thước .

Thế nhưng mà, hô cả buổi, lại không ai tiến lên, ngược lại trong mắt mỗi người, đều toát ra thần sắc kính sợ .

Cung Thước bị giết, chính là Nhị kiếp Tán Tiên, tu vi không biết cao minh hơn bọn họ bao nhiêu!

Nhưng dù vậy, vẫn là bị Lâm Hải một đao miểu sát a!

Đi qua giết Lâm Hải, báo thù cho Cung Thước?

Đây không phải là vô nghĩa đó sao?

Liền cả Cung Thước đều bị miểu sát rồi, bọn họ những người này đi qua, chẳng phải là không công chịu chết!

Lâm Hải vốn đang lại càng hoảng sợ, nếu đệ tử Lôi Vân Tông một loạt mà lên, thật đúng là đủ để cho chính mình uống một bình.

Mặc dù mình có thể trốn vào Luyện Yêu Hồ, thế nhưng mà Liễu Như Yên không được a!

Thật không nghĩ đến, đệ tử Lôi Vân Tông ngoài miệng gọi được hoan, đến phiên hành động lại kinh sợ rồi.

Như thế lại để cho Lâm Hải mừng rỡ, cao hứng đến cực kỳ khủng khiếp.

Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, quả nhiên người hiền đều có Thiên Tướng a!

Khục khục!

Lâm Hải ho nhẹ hai tiếng, vốn chuẩn bị phát biểu một phen ngôn luận.

Nói cái gì các loại lời nói cùng Cung Thước là ân oán cá nhân, cùng đệ tử Lôi Vân Tông không quan hệ, đến bản thân mình không muốn cùng Lôi Vân Tông đối địch.

Để ngừa đầu của những người này lại nóng lên, thật sự xông lại quần ẩu chính mình.

Thế nhưng mà, Lâm Hải còn chưa mở miệng, đột nhiên một tiếng gào thét ngập trời, từ trên không trung bỗng nhiên vang lên.

“Vô liêm sỉ, ngươi vậy mà giết Cung Thước!!!”

Chương 2276: Cùng các ngươi chơi đến cùng

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, chỉ cảm thấy một cỗ sát khí lạnh như băng, lập tức từ trên trời giáng xuống, đưa hắn tập trung.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy bên trên Đăng Thiên Thê, Hồ Vân Phong bỗng nhiên mở hai mắt ra, mang theo khiếp sợ thật sâu, hướng phía Lâm Hải trông lại.

Ông!

Đúng lúc này, thân thể Hồ Vân Phong mạnh mẽ nhoáng một cái, phảng phất như nhận lấy trùng kích cường đại , mất thăng bằng vậy mà từ trên bậc thang ngã xuống, trực tiếp rơi xuống một tầng bậc thang.

Hồ Vân Phong kinh hãi, vội vàng ổn định thân hình, lần nữa nhắm mắt lại.

Đã qua chừng thời gian một phút đồng hồ, mới lần nữa mở to mắt, hướng phía Lâm Hải quát hỏi.

“Ngươi vì cái gì giết Cung sư tổ của ngươi ?!!!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lộ ra một vòng dáng tươi cười đùa giỡn trêu chọc .

Chuyện cho tới bây giờ, hắn muốn tiếp tục giả mạo đệ tử Lôi Vân Tông đi lừa gạt Hồ Vân Phong, hiển nhiên đã không có khả năng rồi.

Có chút nhún vai, Lâm Hải hướng phía Hồ Vân Phong, vẻ mặt nhìn có chút hả hê nói.

“Bởi vì lão thiếu nợ quá!”

“Ngươi, ngươi...” Hồ Vân Phong tức giận đến râu ria đều run rẩy, chỉ vào Lâm Hải quả thực không thể tin được.

“Ngươi cái tiểu bối này, thí giết trưởng bối tông môn, sẽ không sợ hình phạt của tông môn!!!”

“trưởng bối tông môn?” Lâm Hải một hồi xem thường, “Cung Lục Mạo, cũng xứng làm trưởng bối của Lâm Hải ta ?”

“Lâm, Lâm Hải?!” Hồ Vân Phong vốn là sững sờ, sau đó đầu ông một tiếng.

Sau đó, mang theo khó có thể tin thật sâu, chỉ vào Lâm Hải, run giọng nói.

“Ngươi thật là Lâm Hải?”

Lâm Hải vẻ mặt thành thật nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy, không thể giả được!”

Phốc!

Hồ Vân Phong tức, một búng máu liền phun ra, hai con mắt đều đỏ, tức sùi bọt mép bạo rống một tiếng!

“Tiểu bối, lấn ta quá đáng!!!”

Hồ Vân Phong quả thực tức điên rồi, hai mắt như là như đao rơi vào trên người Lâm Hải, thật sự là vừa thẹn lại nhục, hận không thể đem Lâm Hải phanh thây xé xác!

Đáng giận a!

tên hỗn đản Lâm Hải này, lại dám gạt mình lâu như vậy !

đại cừu nhân của toàn bộ Lôi Vân Tông , liền tại bên cạnh của mình, chính mình vậy mà không nhìn ra được!

Không chỉ có như thế, còn đối đãi với hắn như vãn bối trong tông môn, thậm chí liền cả hạt giống Kim Nguyên, đều đưa cho hắn!

Bây giờ nghĩ lại, thực con mẹ nó là vô cùng nhục nhã a!

Hồ Vân Phong chịu kích thích lớn, gần muốn phát điên, cảm xúc cực lớn chấn động, khiến cho lão phía dưới phân thần, bỗng nhiên lại là một đạo trùng kích mãnh liệt rơi vào trên thân.

Đạp đạp đạp!

Lần này, Hồ Vân Phong liền lùi lại ba cái bậc thang mới đứng vững thân hình.

Vội vàng hít sâu một hơi, đem lửa giận trong lòng tạm thời đè xuống, hướng phía Lâm Hải hung dữ nhẹ gật đầu.

“Lâm Hải, ngươi rất tốt, ngươi thật sự rất tốt!”

“Hồ Vân Phong ta không giết ngươi, thề không làm người!”

Lâm Hải nháy nháy mắt, lộ ra một bộ dạng nhút nhát e lệ , yếu ớt nói.

“Cung Lục Mạo, cũng là nói như vậy!”

“Bất quá, lão đã chết!”

Phốc!

Hồ Vân Phong khí huyết dâng lên, thiếu chút nữa thiếu điều lại nhổ ra một búng máu, phí hết khí lực thật lớn, mới đem nội tâm bình phục lại.

Sau đó, hai mắt lạnh như băng như đao liếc nhìn Lâm Hải, một vòng hàn mang lóe lên rồi biến mất.

“Tiểu súc sinh, cho ngươi sống nhiều hơn một hồi!”

Hồ Vân Phong phát hiện, chỉ cần tâm thần của chính mình hơi có không khống chế được, Đăng Thiên Thê liền truyền đến lực trùng kích cường đại, thừa dịp mà vào muốn đem chính mình lật tung xuống dưới.

Vừa rồi bởi vì vừa tức vừa hận, cảm xúc bất ổn, đã té xuống đến bốn cái bậc thang.

Thoáng cái, từ đội thứ hai biến thành đội thứ tư , ngược lại thành một cái ở bên trong những Nhị kiếp Tán Tiên này , rớt lại phía sau nhất .

khí lực thật lớn trước đó bỏ ra để leo lên bậc thang đã mất đi, chỉ có thể một lần nữa lại đến, đuổi theo những người khác.

Tục ngữ nói, một bước chậm, từng bước chậm.

Bởi như vậy, đối với Hồ Vân Phong mà nói, tuyệt đối không phải là cái chuyện tốt gì , gây chuyện không tốt thì có thể cùng cơ duyên thất chi giao tí (*không khoác tay nữa).

“ về sau sẽ tính sổ, cũng sẽ không muộn!”

Hồ Vân Phong đành phải đem cừu hận đối với Lâm Hải đè xuống, trước mắt vẫn là lấy Đăng Thiên Thê làm trọng.

Bất quá, Hồ Vân Phong tự nhiên sẽ không để cho Lâm Hải sống khá giả.

Thấy phía dưới là một đám đệ tử Lôi Vân Tông, sợ hãi rụt rè, vậy mà không dám động thủ đối với Lâm Hải , lão không khỏi rống to một tiếng!

“đệ tử Lôi Vân Tông nghe lệnh, ta chính là Đường chủ Chanh Điện Đường Hồ Vân Phong, hiện tại mệnh lệnh cho các ngươi, đồng loạt ra tay, đem đại cừu nhân Lâm Hải của Lôi Vân Tông ta , diệt cho ta!”

“nếu ai dám lùi bước, sau khi trở lại tông môn, tông pháp xử trí!”

một cuống họng này của Hồ Vân Phong , lập tức lại để cho trong lòng các đệ tử Lôi Vân Tông đập mạnh một cú.

Bọn họ không nghĩ tới, bên trên Đăng Thiên Thê , thậm chí có Đường chủ Chanh Điện Đường của tông môn đang lịch lãm ở bên ngoài .

Bởi như vậy, tại dưới mí mắt của Hồ Vân Phong , cho dù muốn trộm gian dùng mánh lới không xuất lực, cũng không làm được!

Không có cách nào, phần đông đệ tử Lôi Vân Tông cắn răng một cái, bất cứ giá nào rồi!

“Các vị sư huynh đệ, Lâm Hải cường thịnh hơn nữa, cũng không có khả năng lấy một địch nhiều!”

“Mọi người cùng nhau ra tay, đưa hắn diệt, hướng Hồ Đường chủ thỉnh công!”

“Giết!!!”

Theo một tiếng la lên, Lôi Vân Tông phần đông đệ tử cùng kêu lên hưởng ứng, tiếng giết rung trời!

Nhiều người gan mập, thanh thế vừa ra tới, đệ tử Lôi Vân Tông khiếp đảm trước đó , lập tức giảm bớt không ít.

Trong lúc nhất thời, nhao nhao thi triển đạo pháp, hướng phía Lâm Hải oanh tạc mà đến!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, thầm mắng một tiếng Hồ Vân Phong âm hiểm!

Chính mình sợ ảnh hưởng tới Đăng Thiên Thê, vậy mà lại để cho đám đệ tử này ra tay đối với bản thân mình .

Như vậy, đối với chính mình đã tạo thành phức tạp.

Mắt thấy công kích của mọi người đã tới gần, Lâm Hải hướng phía Chu Tử Chân truyền âm nói.

“Bảo vệ tốt Như Yên!”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp biến mất nguyên chỗ, tiến vào trong Luyện Yêu Hồ.

Oanh oanh oanh oanh!

Nhất thời, nhiều tiếng nổ vang, giống như bom tấn bạo tạc, địa phương mà Lâm Hải đứng thẳng , lập tức bị lôi quang nuốt hết.

Bá!

Ngay tại thời khắc đệ tử Lôi Vân Tông cho rằng Lâm Hải đã chết rồi, đều thở ra một hơi dài.

Đã thấy một bóng người, bỗng nhiên xuất hiện tại địa phương Lâm Hải đứng thẳng lúc trước, hai mắt như điện, hướng phía bọn họ trông lại.

“Lâm Hải, hắn không chết!!!”

đệ tử Lôi Vân Tông lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, lúc này mới có người nhớ tới, Cung Thước đã từng từng nói qua, Lâm Hải giết không chết!

Muốn đối phó với Lâm Hải, nhất định phải đem hắn bắt, không còn phương pháp khác!

“Mọi người dùng đạo pháp giam cầm , bắt sống hắn!”

Có người la lên một tiếng, nhất thời, từng đạo Lôi Điện hình lưới đủ mọi màu sắc , hướng phía đầu Lâm Hải rơi xuống!

Trong mắt Lâm Hải hiện lên một đạo tinh mang, nhìn chúng đệ tử Lôi Vân Tông, cười lạnh một tiếng.

“Muốn chơi đúng không?”

“Ca ca cùng các ngươi chơi đến cùng!”

Bá!

Đột nhiên, một đạo thân ảnh kêu to oa oa vang trời rơi xuống, đón nhận đầy trời Lôi Điện hình lưới kia.

“Ba ba, ngươi lại hành hạ cẩu!!!”

Phanh!

A Hoa sợ hãi kêu lên một tiếng , lập tức bị vô số Lôi Điện bao lại, toàn thân bị điện đến chấn động run rẩy, cứng ngắc như côn!

Mà Lâm Hải thì thừa dịp cái thời cơ này, nắm lên một nhúm cát vàng, hướng lên trời vung ra.

Nhất thời, thân ảnh biến mất, đón lấy độn thổ, biến mất tại trước mặt mọi người!

“Lâm Hải chạy!”

“Khẳng định không có chạy xa, đem hắn oanh ra đến!”

đệ tử Lôi Vân Tông thấy thế, nhao nhao lớn tiếng la lên, hướng phía hư không điên cuồng công kích một hồi.

Nhưng mà, Lâm Hải đã luyện hóa được Hoàng Thiên Hậu Thổ, Thổ Chi Đạo đạt được tăng lên thật lớn.

tốc độ độn thổ , cho dù so với đằng vân giá vũ, cũng đều không kém là bao nhiêu, sớm đã chạy đến bên ngoài mười dặm .

đệ tử Lôi Vân Tông vẫn một hồi cuồng oanh tại nguyên chỗ, lại ở đâu làm thương đến một tia lông tơ của Lâm Hải ?

những đệ tử Lôi Vân Tông này, một mực oanh tạc chừng năm phút đồng hồ, mới ngừng lại được.

“Không có người!”

“Chẳng lẽ Lâm Hải thật sự đào tẩu?”

Mọi người không thể tưởng tượng, đạo pháp của Lâm Hải thần bí khó lường, bọn họ căn bản thấy không rõ sâu cạn.

“Hừ, Lâm Hải chạy, trước tiên đem con chó kia bắt lấy , giết đi!”

Bá!

con mắt của toàn bộ đệ tử Lôi Vân Tông , tất cả đều lóe ra hào quang, đã rơi vào trên người A Hoa!

Chương 2277: Tuyệt Tử Chi Địa

“Nha nha phi, các ngươi muốn luân gian cẩu gia sao?”

mắt nhỏ của A Hoa thoáng cái trừng tròn xoe, mặt mũi tràn đầy cả kinh nói.

Phốc!

A Hoa vừa thốt ra lời kia, phần đông đệ tử Lôi Vân Tông, dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa tập thể ngã quỵ.

“Cái con chó chết tiệt này, cái này con mẹ nó hèn mọn bỉ ổi!”

“Luân gian ngươi, nghĩ cái chuyện tốt gì đâu?”

“Giết nó!”

Có người thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó phần đông đệ tử Lôi Vân Tông, nhao nhao ra tay, hướng phía A Hoa công kích mà đi.

“Chà mẹ nó, quá tàn bạo rồi!!!”

A Hoa phát ra một tiếng kêu thảm thiết khàn cả giọng, nghĩ đến đau nhức do bị đạo pháp oanh kích kịch liệt , thiếu chút nữa tiểu trong quần!

Vèo!

Nhưng không đợi đạo pháp đánh trúng A Hoa, thân ảnh của A Hoa, lại đột nhiên biến mất không thấy gì nữa!

Oanh oanh oanh oanh!

Nhất thời, đầy trời đạo pháp kia , thoáng cái thất bại, đánh vào trên đất trống.

“n?”

Các đệ tử Lôi Vân Tông, thấy thế nhao nhao sững sờ, không đợi phản ứng lại, đột nhiên có tiếng xé gió bén nhọn vang lên!

Toát toát toát!

“Không tốt, có người đánh lén!”

Các đệ tử Lôi Vân Tông, lập tức kinh hô một hồi .

“A!!!”

Ngay sau đó, ba đạo tiếng kêu thảm thiết vang lên, đã thấy ba gã đệ tử Lôi Vân Tông ở xa xa , bị quang hoa màu vàng kim xuyên thể mà qua, lập tức nổ tung thành bột mịn.

“Là Lâm Hải!”

Rất nhanh, có người phát hiện, thân ảnh của Lâm Hải hiển hiện ra từ trong hư không .

Vèo!

Lâm Hải một đường chạy như điên, một bên lần nữa bắn ra ba đạo mũi tên, một bên quay đầu bỏ chạy!

Rầm rầm rầm!

đệ tử Lôi Vân Tông, đồng loạt phát ra đạo pháp, đem ba đạo mũi tên này của Lâm Hải đánh tan.

Đồng thời, hét lớn một tiếng!

“Đuổi theo hắn, đưa hắn bắt lại!”

Sưu sưu sưu sưu!

Trong chốc lát, phần đông đệ tử Lôi Vân Tông, thi triển thân pháp, hướng phía Lâm Hải đuổi theo.

Lâm Hải một bên chạy vội, một bên quay đầu lại nhìn quanh.

Khi thấy cơ hồ toàn bộ đệ tử Lôi Vân Tông, tất cả đều hướng phía chính mình đuổi đi, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Đem những đệ tử Lôi Vân Tông này, toàn bộ đều kéo đi, Liễu Như Yên cùng Chu Tử Chân, liền an toàn!

Lâm Hải một đường chạy như điên, đệ tử Lôi Vân Tông theo đuổi không bỏ, trong chớp mắt liền chạy ra ngoài mười dặm.

Mắt thấy phần đông đệ tử Lôi Vân Tông, liền muốn đuổi kịp chính mình, thậm chí mình đã vào phạm vi công kích của đạo pháp bọn họ rồi.

Lâm Hải lúc này mới lạnh lùng cười cười, trong mắt mạnh mẽ lóe lên hàn mang !

“Nếu các ngươi đã muốn đuổi tận giết tuyệt, vậy thì đừng trách ca ca tâm ngoan thủ lạt rồi!”

Đột nhiên, bàn tay Lâm Hải giương lên, đem một dúm cát vàng đã sớm chuẩn bị tốt, vứt ra ngoài.

“Độn!”

Ông!

Sau một khắc, không khí một hồi run run, thân ảnh của Lâm Hải biến mất không thấy gì nữa, hóa thành gió nhẹ, bay tới không trung.

“Hỏng rồi, Lâm Hải lại không thấy rồi!”

Các đệ tử Lôi Vân Tông, lập tức biến sắc, ngừng lại, nhìn xung quanh, lông mày khóa chặt.

Lâm Hải thoáng cái lần nữa ẩn hình độn tung, lại để cho bọn họ lập tức đã mất đi mục tiêu.

Đây chính là như thế nào cho phải?

Mà Lâm Hải mượn nhờ tốc độ cực nhanh của độn thổ, dĩ nhiên đã đến trên không bên ngoài một dặm của các đệ tử Lôi Vân Tông .

Giờ phút này, phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, trôi nổi tại trên không trung, nhìn những đệ tử Lôi Vân Tông không biết làm sao này, sắc mặt lạnh lùng, sát cơ tách ra.

“Không có ý tứ, muốn đưa các ngươi thăng thiên rồi!”

“Tuy ca ca không phải người hiếu sát, nhưng ai bảo các ngươi, là địch nhân ni!”

Ông!

Đúng lúc này, một con Hỏa Phượng từ trong hư không mà ra, xoay quanh tại đỉnh đầu Lâm Hải, phảng phất đem bầu trời đều đốt thành màu đỏ.

Trong chốc lát, giống như có nham tương nóng bỏng, nhanh chóng tản mát ra.

Dùng Lâm Hải làm trung tâm, toàn bộ núi đá cây cối trong vòng ba cây số, đều bị khí lãng nóng bỏng giống như là thủy triều đột nhiên xuất hiện hòa tan, không khí tựa hồ cũng bốc cháy lên!

“Chà mẹ nó, như thế nào nóng như vậy, y phục của ta cháy rồi sao?!”

“A!!! Da của ta, bị lửa đốt bỏng rồi!”

“Vận công, mau vận công, cái sóng nhiệt này thật là đáng sợ!”

đệ tử Lôi Vân Tông bên ngoài một dặm , dưới vội vàng không kịp chuẩn bị, lập tức có mười mấy người tu vi hơi yếu, toàn thân bị ngọn lửa thôn phệ, trong khoảnh khắc bị đốt thành tro bụi!

mọi người còn lại cũng là bị thương không ít, vội vàng vận công, dùng Lôi Điện dựng thành lồng phòng hộ, đem sóng nhiệt chống cự tại bên ngoài, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Lâm Hải, Lâm Hải tại đó!”

Cái lúc này, đột nhiên có người hướng phía xa xa nhất chỉ, phát ra một tiếng thét kinh hãi!

Phần đông đệ tử Lôi Vân Tông, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại!

Đã thấy trong hư không ở bên ngoài một dặm, Lâm Hải vắt hai tay sau lưng, thần sắc lạnh lùng nhìn xem bọn họ.

Tựa như là, Thiên Thần bao quát lấy chúng sinh!

Hơn nữa, lại để cho bọn họ cảm thấy kỳ quái chính là, trên trán Lâm Hải, không biết từ lúc nào, xuất hiện một con mắt dựng thẳng !

trong ánh mắt kia , có ngọn lửa nhảy lên, đặc biệt chướng mắt.

Tựa hồ mỗi khi nó nhảy lên một cái, trái tim của bọn họ cũng đi theo trùng trùng điệp điệp nhảy dựng, giống như bị vật nặng kích nện!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Những đệ tử Lôi Vân Tông này, thoáng cái đều ngây dại.

Không biết vì sao, nội tâm của bọn họ trở nên cực độ bất an, phảng phất như tận thế sắp xảy ra!

“Mau nhìn trời, trời như thế nào đỏ lên!”

Đúng lúc này, có người thét lên một tiếng kinh hãi, phần đông đệ tử Lôi Vân Tông nhao nhao ngẩng đầu.

Đã thấy ở bên trong phía chân trời , lăn lộn mây đỏ, đỏ thẫm vô cùng!

Không đợi biết rõ có chuyện gì xảy ra, đột nhiên, một đạo thanh âm phảng phất đến từ bên ngoài Cửu Thiên, không mang theo bất luận cái cảm tình gì, lạnh lùng vang lên tại bên tai của bọn họ!

“Phần Thiên!!!”

Oanh!

Sau một khắc, một đạo ngọn lửa từ trong con mắt trên trán Lâm Hải, kích xạ mà ra, gào thét lên thiêu đốt.

Ngay sau đó, cái bầu trời đã bị thiêu đến đỏ bừng kia, bỗng nhiên phóng xuất ra năng lượng cuồng bạo!

Sau đó, đầy trời Hỏa Vũ, từ trên trời giáng xuống, đốt cháy lấy không khí, gào thét mà đến, trong khoảnh khắc đem toàn bộ khu vực ở trong vòng ba dặm , toàn bộ bao phủ!

“Không tốt!”

Các đệ tử Lôi Vân Tông, thấy thế nhao nhao biến sắc, thét lên một tiếng kinh hãi, trong lòng chấn kinh không thôi!

Cho tới bây giờ, bọn họ nào vẫn không rõ, cái nóng rực đáng sợ cùng bầu trời Hỏa Vũ này , đều là đạo pháp của Lâm Hải !

tất cả bọn họ, đều bị khốn trụ rồi!

“Mọi người mau ra tay, cùng một chỗ phá vòng vây!”

Có người thét lên một tiếng kinh hãi, phần đông đệ tử Lôi Vân Tông, nhao nhao vung vẩy cánh tay, phóng thích đạo pháp, chống cự đầy trời hỏa diễm kia !

Oanh oanh oanh oanh!

Nhất thời, tiếng sấm nhấp nhô, các loại tia chớp đủ màu sắc giống như điện xà, bay tán loạn bốn phía tại trên bầu trời .

Thế nhưng mà, đợi sau khi đạo pháp của họ, cùng hỏa diễm trên không trung kia tiếp xúc với nhau, các đệ tử Lôi Vân Tông, lại nhao nhao lộ ra thần sắc kinh khủng!

Bọn họ hoảng sợ phát hiện, đạo pháp mà họ một mực vẫn lấy làm tự hào , tại trước mặt hỏa diễm dầy đặc giống như là mưa phùn này, vậy mà trở nên yếu ớt như thế!

Vừa mới cùng hỏa diễm tiếp xúc tới, liền bị nhẹ nhõm đánh tan, căn bản liền một hơi cũng đỡ không nổi!

“A!!!!”

Nhất thời, có tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy cái người tu hành Đại Thừa hậu kỳ, bị ngọn lửa trực tiếp thiêu thành tro tàn!

“Cái lửa này đáng sợ, mọi người coi chừng!”

trong đám đệ tử Lôi Vân Tông , có người liên tục kinh hô, tim của mọi người đều mau nhảy ra đây rồi.

Đối mặt với cái hỏa diễm khủng bố này, phải liên tục thi triển ba bốn đạo pháp thuật, mới có thể đem nó đánh tan.

Thế nhưng mà, ngọn lửa này thật sự là nhiều lắm, ngẩng đầu cơ hồ đều là đầy trời, phảng phất như đem cả bầu trời đều đốt trụi!

đệ tử Lôi Vân Tông tuy có nhân số đông, thực lực không kém, nhưng dưới loại tình huống này, tất cả cũng đều lộ ra tuyệt vọng thật sâu!

“Tuyệt Tử Chi Địa!!!”

trong nội tâm cảu tất cả mọi người , đều toát ra hàng chữ như vậy! Đối mặt với đầy trời hỏa diễm này, bọn họ căn bản không cách nào phá vòng vây, chờ đợi bọn họ, chỉ có một con đường chết!

Chương 2278: Một tên cũng không để lại, toàn bộ giết!

“A a a a!”

tiếng kêu thảm thiết liên tiếp , càng ngày càng nhiều.

Các đệ tử Lôi Vân Tông, tuy tu vi phổ biến không kém, nhưng tại trước mặt Thần thông Phần Thiên, thoáng cái trở nên vô cùng yếu ớt .

Trong chớp mắt công phu, liền có hơn phân nửa, táng thân tại bên trong Thiên Hỏa .

Mà những người còn lại, tuy tạm thời không việc gì, nhưng cũng là cố gắng chèo chống, thần sắc sợ hãi, trong nội tâm tràn đầy vô tận tuyệt vọng!

Hiển nhiên, công kích đáng sợ như vậy, đã hoàn toàn đã vượt qua phạm vi thừa nhận của họ.

Trừ phi phát sinh kỳ tích, nếu không bọn họ căn bản chạy không thoát cái đầy trời đại hỏa này !

Dưới tử vong uy hiếp, rốt cục có người sợ hãi.

“Lâm Hải, tha mạng a, ta nguyện bội phản Lôi Vân Tông, nhận ngươi làm chủ nhân!”

“Lâm Hải, thả chúng ta a! Ta không muốn chết a!”

Tuy người cầu xin tha thứ, bất quá chỉ có mười cái, nhưng tại loại thời khắc nguy nan này , lại sâu sắc ảnh hưởng tới ý chí của đệ tử Lôi Vân Tông .

Thoáng cái, mọi người vẫn còn cố gắng chèo chống, tất cả đều hoảng loạn lên, trong nội tâm chỉ còn vô tận sợ hãi!

Mà bởi như vậy, tình thế vốn đã tràn đầy nguy cơ , trở nên càng thêm nguy hiểm cùng đáng sợ.

Trong chớp mắt, lại là mười mấy người, tâm thần bối rối, một cái sơ sẩy liền táng thân trong hỏa diễm!

Lâm Hải đối mặt với cầu khẩn của đệ tử Lôi Vân Tông , lại sắc mặt lạnh lùng, không có một tia thương cảm.

Từ khi bắt đầu đi vào giới Tu Hành, Lâm Hải nhân từ nương tay lúc tại thế gian, liền dần dần biến mất.

Cho tới bây giờ, tâm kiên như sắt, nhìn mấy trăm người ở trước mặt mình tử vong, đều đã thờ ơ.

Lâm Hải hôm nay , đã am hiểu sâu sắc quy tắc của giới Tu Hành, mạnh được yếu thua, chính là pháp tắc thiên địa.

Hôm nay nếu mình mềm lòng buông tha cho bọn họ, chờ có một ngày đổi lại là chính mình bị bọn họ vây khốn, bọn họ có thể tuyệt sẽ không bỏ qua cho chính mình.

Nếu đã đứng ở mặt đối lập, vậy cũng chỉ có ngươi chết ta sống!

nhân từ nương tay đối với địch nhân , là tàn nhẫn đối với chính mình !

Nhìn các đệ tử Lôi Vân Tông tại phía dưới Hỏa Vũ, tuyệt vọng chống cự, sợ hãi kêu rên .

Lâm Hải khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài.

“Nhớ kỹ, kiếp sau chớ chọc ta!”

“Các ngươi, cam chịu số phận đi!”

Bá!

Lâm Hải nói xong, thân ảnh lóe lên, biến mất tại nguyên chỗ, hướng phía Đăng Thiên Thê phản hồi mà đi.

Chỉ còn lại có đầy trời biển lửa xuống, đệ tử Lôi Vân Tông kêu thảm thiết cùng gào khóc, vang vọng phía chân trời!

Nơi này cách Đăng Thiên Thê cũng không xa, Lâm Hải rất nhanh liền quay ngược trở lại.

Phát hiện những tán tu trước đó kia, cũng đã bắt đầu leo lên Đăng Thiên Thê.

Những tán tu này, tới đây chỉ vì tìm kiếm cơ duyên, đối với ân oán giữa Lâm Hải cùng Lôi Vân Tông , căn bản không muốn tham dự.

Có thể leo lên Đăng Thiên Thê, tìm kiếm đại cơ duyên để đột phá , mới là mục đích của bọn họ.

Lâm Hải nhìn nhìn lên một bên của Đăng Thiên Thê, phát hiện những Nhị kiếp Tán Tiên kia, cũng bắt đầu dần dần kéo ra khoảng cách.

Đại Hoàng cùng Kim Đại Thăng, lão giả áo trắng, vẫn đang ở vào đội đầu tiên, tương xứng.

Giờ phút này, hai người một ngưu đã đến tầng hơn tám mươi .

Bất quá, đứng tại trên bậc thang này, đều phảng phất đang nhận lấy trùng kích cường đại .

Hạ bàn tuy ổn như Thái Sơn, nhưng trên thân rõ ràng đang có loạng choạng rất nhỏ.

Đồng thời, cũng không hề giống như trước đó, hai mắt nhắm nghiền, mà là ánh mắt trừng tròn xoe, vẻ mặt ngưng trọng.

“Xem ra, bọn Đại Hoàng thu được áp lực không nhỏ a!”

hai mắt Lâm Hải nhíu lại, lại hướng phía những người khác nhìn lại.

Phát hiện các Nhị kiếp Tán Tiên khác , cũng đã tách ra khoảng cách, phân biệt tại trên bậc thang từ tầng bảy mươi đến tám mươi.

Tình huống của họ rất là tương tự cùng bọn Đại Hoàng, tựa hồ đứng ở nơi đó, đã nhận lấy áp lực thực lớn.

Mà càng làm cho Lâm Hải ngạc nhiên chính là, Hồ Vân Phong vậy mà lần nữa chạy tới, vượt qua mọi người.

Giờ phút này, dĩ nhiên là ngoại trừ Đại Hoàng, Kim Đại Thăng cùng lão giả áo trắng ra, là người đứng trên bậc thang cao nhất!

“Xem ra, Hồ Vân Phong không đơn giản a!”

Lâm Hải không khỏi âm thầm gật đầu, thực lực của cái Hồ Vân Phong này, thật đúng là không thể khinh thường.

Lại nhìn những tán tu kia, có thể là do cất bước muộn, tu vi cũng so không được với Nhị kiếp Tán Tiên.

Giờ phút này, phân biệt tại trên bậc mười đến bậc thứ ba mươi.

Thấy rõ tình thế trước mắt, Lâm Hải lúc này mới quay người lại, đã đến trước mặt Chu Tử Chân cùng Liễu Như Yên đang khoanh chân vận công .

“Như Yên, ngươi như thế nào rồi?”

Liễu Như Yên mở hai mắt ra, nhìn thấy là Lâm Hải, không khỏi mỉm cười.

“Yên tâm đi, đã không còn đáng ngại rồi.”

“Đoạn đường này, nhờ có Chu Tử Chân bảo hộ, nếu không ta có khả năng thực không thấy được ngươi rồi!”

Chu Tử Chân ở một bên, cũng mở to mắt, cười toe toét miệng ha ha cười cười.

“Liễu cô nương quá khen, Tiểu Trư ta da dày thịt béo, thích hợp làm khiên thịtnhất rồi!”

Lâm Hải mở to hai mắt, một cỗ sát khí bỗng nhiên phóng thích mà ra, đã rơi vào trên người Chu Tử Chân.

tiếng cười của Chu Tử Chân lập tức im bặt mà dừng, toàn thân giật mình một cái, mang theo hoảng sợ nhìn về phía Lâm Hải.

“Ta để cho ngươi lưu lại, là vì cái gì?”

ngữ khí của Lâm Hải lạnh như băng, lạnh đến mức Chu Tử Chân có cảm giác huyết dịch toàn thân đều đình chỉ lưu động.

Mang theo một tia áy náy cùng sợ hãi, Chu Tử Chân cúi đầu xuống, khẩn trương nói.

“Lưu lại, tiếp, tiếp ứng Liễu cô nương cùng Lâm Kiếm.”

“Vậy còn ngươi, lại là làm như thế nào?” thanh âm của Lâm Hải , tuy không lớn, nhưng Chu Tử Chân nghe vào trong lỗ tai, lại như là kinh lôi, sợ tới mức mồ hôi của y chảy như suối.

Mạnh mẽ, Chu Tử Chân phù phù quỳ rạp xuống trước mặt Lâm Hải, run rẩy nói ra.

“Tiểu Trư biết sai rồi, xin chủ nhân thứ tội!”

“Hừ!” Lâm Hải trùng trùng điệp điệp khẽ hừ, trầm mặc hồi lâu.

Thẳng đến khi Chu Tử Chân sợ tới mức đều nhanh hư thoát, mới nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm trọc khí, nghiêm nghị quát.

“May mắn Như Yên cùng Lâm Kiếm, đều không có gì ngoài ý muốn, nếu không ta liền lột da heo của ngươi !”

“Nếu như có lần sau, ta tuyệt không tha ngươi!”

“Đứng lên đi!”

“Vâng! Tiểu Trư cũng không dám nữa!” Chu Tử Chân lúc này mới như trút được gánh nặng, đứng lên liền phát hiện hai cái đùi đều mềm nhũn.

Lâm Hải thì là quay đầu, nhìn về phía Đăng Thiên Thê, hướng phía Liễu Như Yên nói.

“Như Yên, cơ duyên ngay tại trước mắt, chúng ta cũng đi lên thôi!”

Liễu Như Yên hướng phía Lâm Hải cười một tiếng, nhẹ gật đầu.

“Chính có ý đó!”

Lâm Hải lại quay đầu, liếc nhìn Chu Tử Chân , nhàn nhạt phân phó nói.

“Ngươi ở lại tại đây, chờ Lâm Kiếm, sau khi Lâm Kiếm tới, các ngươi cùng một chỗ lên Đăng Thiên Thê!”

“Vâng!” Chu Tử Chân vội vàng đáp ứng một tiếng, cung kính lui sang một bên!

“Như Yên, đi!”

Lâm Hải nói với Liễu Như Yên một tiếng, hướng phía Đăng Thiên Thê đi đến.

Rầm rầm rầm phanh!

Đúng lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một hồi thanh âm cực lớn, mặt đất phảng phất đều run rẩy lên.

“n?”

Lâm Hải đột nhiên dừng lại, hướng phía xa xa nhìn lại, đã thấy bụi mù lăn lộn, phảng phất có thiên quân vạn mã mà đến.

“Tình huống như thế nào?”

Lâm Hải cùng Liễu Như Yên ngừng lại, đưa mắt nhìn qua.

Đã thấy một đám Yêu thú thân thể khổng lồ, đang hướng phía bên này chạy trốn.

bên cạnh bọn chúng, còn có mười mấy cái người tu hành, đang hướng phía bên này chạy như điên.

“Là thủ hạ của Kim Đại Thăng !”

Lâm Hải lập tức nhận ra những Yêu thú này, mà những người tu hành kia, vừa có Lôi Vân Tông, cũng có tán tu.

Bất quá, tu vi đều phổ biến tại Nhất kiếp Tán Tiên tả hữu.

Mà khi Lâm Hải nhìn thấy ngưười chạy ở phía trước nhất, hai mắt lại tỏa sáng, lộ ra hào quang kinh hỉ!

“Ha ha, Dương Hiển!”

Lâm Hải không nghĩ tới, Dương Hiển vậy mà cũng đến, hơn nữa đang hỗn cùng một chỗ với bọn Yêu thú này .

“Chủ nhân, ngươi vậy mà tới trước rồi!”

Dương Hiển rất nhanh đã đến gần, nhìn thấy Lâm Hải cũng là một hồi hưng phấn.

Thế nhưng mà không hắn kịp chào hỏi, mấy cái Nhất kiếp Tán Tiên của Lôi Vân Tông , lại thét lên một tiếng kinh hãi.

“Lâm Hải?!”

đồng tử của mấy người này co rụt lại, sau đó lộ ra dáng tươi cười dữ tợn .

“Người Lôi Vân Tông?” Lâm Hải liếc nhìn bọn họ, thản nhiên nói.

“Không sai!” mấy cái Nhất kiếp Tán Tiên của Lôi Vân Tông , cái cằm giương cao một phát, lãnh ngạo đáp.

“Lâm Hải, gặp được chúng ta, coi như ngươi không may, nơi này chính là nơi táng thân của ngươi !” Một Tán Tiên Lôi Vân Tông mặc quần áo màu xanh ra trời, cười lạnh nói.

Lâm Hải xùy cười một tiếng, khinh thường lắc đầu.

“Rất cuồng à?”

Tán Tiên mặc quần áo màu xanh ra trời lạnh lùng cười cười, ngạo nghễ nói.

“Cuồng, là vì có ta có vốn liếng để cuồng!”

“Vậy sao?” Lâm Hải bỗng nhiên nghiền ngẫm cười cười, sau đó sắc mặt mạnh mẽ phát lạnh, thản nhiên nói.

“Một tên cũng không để lại, toàn bộ giết!”

Chương 2279: Toàn bộ tru diệt!

Tán Tiên mặc quần áo màu xanh ra trời sững sờ, sau đó lã chã bật cười, nhìn Lâm Hải xem thường một hồi .

“Tất cả đều giết?”

“Ngươi đang mệnh lệnh cho không khí sao?”

Thế nhưng mà, gã vừa dứt lời, sắc mặt lại đột nhiên biến đổi, lộ ra mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi.

Ông!

Sau một khắc, một đạo ánh sáng trắng đã rơi vào trên người của gã, lại để cho toàn thân gã mạnh mẽ xiết chặt.

“Dương tiền bối, ngươi đây là... A!!!”

Tán Tiên mặc quần áo màu xanh ra trời nói còn chưa dứt lời, đột nhiên hét thảm một tiếng, trực tiếp bị ánh sáng trắng nuốt hết, hình thần câu diệt!

Đến chết cũng không có hiểu rõ, Nhị kiếp Tán Tiên Dương Hiển một đường theo chân bọn họ đồng hành tới đây , vì sao đột nhiên ra tay đối với gã!

Mà những Tán Tiên khác của Lôi Vân Tông, thấy thế lại hoảng sợ biến sắc, nhao nhao cùng Dương Hiển kéo ra khoảng cách, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin!

“Dương tiền bối, Lôi Vân Tông chúng ta cũng không đắc tội ngươi, ngươi vì sao lại giết người!”

Mấy cái Tán Tiên Lôi Vân Tông, mặt mũi tràn đầy không cam lòng, hướng phía Dương Hiển hỏi.

mí mắt Dương Hiển khẽ nâng, liếc nhìn mấy cái Tán Tiên Lôi Vân Tông , thản nhiên nói.

“Các ngươi ngu xuẩn a, không nghe thấy chủ nhân của ta hạ lệnh sao?”

“Muốn giết sạch các ngươi, một cái không thể lưu!”

“Chủ nhân?!” chúng Tán Tiên Lôi Vân Tông sững sờ, sau đó mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm, tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tưởng tượng!

“Lâm Hải, dĩ nhiên là chủ nhân của Dương Hiển ?!!”

“Cái này, điều này sao có thể!”

Đầu của bọn họ ông một tiếng, tin tức này đối với bọn họ mà nói, quả thực như là đầm rồng hang hổ.

Một cái đường đường là Nhị kiếp Tán Tiên, tại trong Lôi Vân

Tông của họ đều là tồn tại thuộc về cấp bậc Đường chủ.

Như thế nào lại hạ mình hàng quý, nhận Lâm Hải một cái Đại Thừa cảnh nho nhỏ làm chủ?

Thật là làm cho người khó có thể tin!

Những Tán Tiên Lôi Vân Tông này, cũng không phải là từ cửa Đông cửa di tích cổ Hoang Sa mà vào.

Lúc Lâm Hải cùng Cung Thước phát sinh xung đột, bọn họ cũng không tại, vì thế căn bản không hiểu được quan hệ giữa Dương Hiển cùng Lâm Hải .

Mà Dương Hiển một đường đi tới, cũng không có cho thấy thân phận đối với bọn họ.

Nếu không phải Dương Hiển đột nhiên ra tay, bọn họ cho đến bây giờ, vẫn chưa hay biết gì đấy.

Bất quá rất nhanh, mấy cái Tán TiênLôi Vân Tông này , toàn thân tách ra chân nguyên, Lôi Điện nhấp nhô, vẻ mặt đề phòng tụ lại với nhau.

Sau đó, mang theo phẫn nộ thật sâu, hướng phía Dương Hiển phẫn nộ quát.

“Dương Hiển, ngươi không biết cảm thấy thẹn, vậy mà nhận một cái Đại Thừa cảnh nho nhỏ làm chủ, thực ném mặt Tán Tiên !”

“Bất quá, ngươi muốn giết chúng ta, cũng không dễ dàng như vậy.”

“Đừng quên, song quyền khó địch bốn tay!”

Dương Hiển nghe được, mang theo khinh miệt thật sâu, xùy cười một tiếng, tràn ngập đùa giỡn trêu chọc nói.

“Vậy sao?”

“Cái kia, chỉ sợ làm các ngươi thất vọng rồi!”

Dương Hiển nói xong, đột nhiên trong mắt hiện lên một vòng hàn quang, trong miệng quát nhẹ một tiếng !

“Giết sạch bọn chúng!”

Dương Hiển hô lên một tiếng, đem nhóm Tán Tiên Lôi Vân Tông sợ tới mức giật mình một cái, vội vàng ngưng thần đề phòng.

Bất quá rất nhanh, tất cả đều lộ ra vẻ khinh thường.

Dương Hiển chính là một cái tư lệnh không quân, y tại đây hô to gọi nhỏ, mệnh lệnh cho ai đó?

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một hồi tiếng thú rống, bỗng nhiên vang lên tại bên tai của bọn họ.

“Rống!!!!”

“Ngọa tào!” Những Tán Tiên Lôi Vân Tông này, trong lòng run lên bần bật, hoảng sợ quay đầu lại nhìn lại, lập tức bị dọa đến sắc mặt cuồng biến!

Đã thấy những Yêu thú Tán Tiên kia theo chân bọn họ cùng một chỗ đến đây , đột nhiên giương nanh múa vuốt, hướng phía bọn họ điên cuồng công kích mà đến!

“Các vị Yêu thú bằng hữu, cái này là vì sao... A!!!”

chúng Tán Tiên Lôi Vân Tông, phát ra một tiếng la lên sợ hãi .

phía dưới vội vàng , có hai người căn bản không kịp chống cự, trực tiếp bị Yêu thú Tán Tiên chộp vào trong tay, xé thành nát bấy!

Oanh oanh oanh oanh!

Đám người còn lại , đạo pháp trong tay bay tán loạn, chống cự công kích của Yêu thú .

Mặc dù không có tử vong tại chỗ, nhưng đã mất tiên cơ, cũng lập tức rơi vào hạ phong, chật vật không chịu nổi!

“Các vị, các ngươi vì sao cùng Lôi Vân Tông ta là địch!”

Những Tán Tiên Lôi Vân Tông này, mí mắt kinh hoàng, thật sự là vừa tức vừa giận.

Một đường đến đây, bọn họ đều cùng những Yêu thú này hòa bình ở chung, không khí coi như hòa hợp.

Thế nhưng mà những Yêu thú này, tại sao lại đột nhiên phát động ra công kích đối với bọn họ , điên rồi phải không?!

Nhưng mà, trả lời bọn hắn, lại là công kích càng thêm mãnh liệt!

Rống!!!

Những Yêu thú này, thân thể cao lớn giống như từng tòa núi to, hướng phía Tán Tiên Lôi Vân Tông nghiền áp tới.

đạo pháp cuồng bạo mãnh liệt , đưa bọn họ hoàn toàn bao phủ, nguyên một đám lập tức cực kỳ nguy hiểm!

“Cùng bọn chúng liều mạng, toàn lực phá vòng vây!”

Các Tán Tiên Lôi Vân Tông , rốt cục ý thức được tình thế nguy cấp rồi.

số lượng Yêu thú, vốn cùng bọn họ tương xứng, vừa rồi liền chết ba người, hoàn cảnh của họ xấu rõ ràng.

Huống chi, bên cạnh còn có một Dương Hiển nhìn chằm chằm, một mực không có ra tay đấy.

Nếu còn không trốn đi, nháo không tốt hôm nay toàn bộ phải bị chôn vùi ở chỗ này.

nếu thực như thế, đối với Lôi Vân Tông mà nói, có thể nói là sụp cả bầu trời ạ!

Đáng tiếc, bọn họ muốn phá vòng vây, nào có dễ dàng như vậy?

Lâm Hải ở một bên, khóe miệng lạnh lùng cười cười, ý niệm khẽ động, đem U Hồn Nộ lấy ra.

“Khiến cho vui vẻ như vậy, ca ca cho các ngươi thêm cái tiết mục!”

Vèo!

cánh tay Lâm Hải vung lên, lập tức đem U Hồn Nộ tế ra, thiên địa mạnh mẽ u ám xuống!

Rống!

Sau một khắc, một cỗ âm hàn mạnh mẽ, phô thiên cái địa mà đến.

U hồn gầm lên giận dữ, từ trong pháp bảo bay ra, giương nanh múa vuốt, đánh về phía Tán Tiên Lôi Vân Tông !

“Hống hống hống!”

U hồn liên tục gào thét, điên cuồng công kích, rất nhanh ax gây ra đặc hiệu, tiến nhập trạng thái cuồng bạo vô hạn tuần hoàn .

Lần này, áp lực xoay mình của đám Tán Tiên Lôi Vân Tông tăng lên, tình thế càng trở nên không ổn.

“A!!!”

Rất nhanh, một cái Tán Tiên Lôi Vân Tông trốn tránh chậm một nhịp, bị du hồn một trảo xé toang một đầu cánh tay.

Còn chưa chờ kịp phản ứng, lại bị một con Yêu thú, một cái tát đánh thành bột mịn.

“Chạy, chạy mau a!”

U hồn gia nhập, triệt để gia tốc đám Tán Tiên Lôi Vân Tông tan tác, đồng thời đánh tan phòng tuyến tâm lý của bọn họ .

một chút ý chí chiến đấu còn sót lại trước đó, theo tên Tán Tiên kia tử vong, triệt để sụp đổ.

Đầy trong đầu chỉ còn lại có trốn chạy để khỏi chết cùng sợ hãi thật sâu.

Nhưng mà, bởi như vậy, trong chiến đấu càng là trăm ngàn chỗ hở, trong chớp mắt lại là hai cái Tán Tiên chết!

Đám người còn lại, tình thế càng thêm nguy cơ.

Lâm Hải ở một bên, thì là khẽ chau mày, hướng phía Dương Hiển nói.

“Đừng đùa, nhanh chấm dứt a!”

“Vâng!”

Dương Hiển đáp ứng một tiếng, sau đó trong mắt lóe lên hàn mang, bỗng nhiên hóa thành một đạo ánh sáng trắng, nhảy vào chiến đoàn.

“A a a a!”

Rất nhanh, một đạo tiếp lấy một đạo tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Những Tán Tiên Lôi Vân Tông này, giờ phút này sớm đã đến thời khắc tràn đầy nguy cơ, ở đâu địch được Dương Hiển thực lực vượt xa bọn họ?

Dương Hiển vừa gia nhập, quả thực chính là Tử Thần thu hoạch tánh mạng, ánh sáng trắng đến đâu, lập tức có người kêu thảm thiết tử vong, hình thần câu diệt!

Liền thời gian một phút đồng hồ cũng chưa tới, hiện trường rốt cục an tĩnh lại.

Vèo!

Ánh sáng trắng lóe lên, Dương Hiển đã về tới trước mặt Lâm Hải.

Sau đó, cung kính hướng phía Lâm Hải thi lễ.

“Mười sáu Nhất kiếp Tán Tiên của Lôi Vân Tông , toàn bộ đã tru diệt, Dương Hiển phục mệnh!”

Lâm Hải chắp tay sau lưng, thoả mãn nhẹ gật đầu.

“Tốt, làm không tệ!”

Nói xong, Lâm Hải phất phất tay, Dương Hiển đứng qua một bên.

Lâm Hải hướng phía những Yêu thú Tán Tiên kia, cười điểm cái gật đầu.

“Chuyện hôm nay, cám ơn các vị rồi!”

Rống!!!

“Dương Hiển đại ca, chính là huynh đệ của Đại vương chúng ta, trợ giúp Dương Hiển đại ca, là việc phải làm đấy!” Yêu thú cầm đầu , quơ quơ đầu, hướng phía Lâm Hải nói ra.

Lâm Hải mỉm cười, sau đó ý niệm khẽ động, ngón tay gảy nhẹ.

Sưu sưu sưu!

Nhất thời, đạo đạo vầng sáng, hướng phía những Yêu thú Tán Tiên này, kích bắn đi!

Chương 2280: Thu mua thú tâm

“n?”

Những Yêu thú này cả kinh, còn tưởng rằng Lâm Hải đột nhiên ra tay, công kích bọn họ.

Thế nhưng mà rất nhanh, trong hào quang mà Lâm Hải bắn ra , không có một tia sát khí, cực kỳ nhu hòa.

“Cái gì đó?”

Những Yêu thú này, vô ý thức đưa tay, đem vật mà Lâm Hải bắn đến, tiếp vào trong tay.

Sau đó, tập trung nhìn vào, lại là một khỏa đan dược.

Ngay tại thời khắc phần đông Yêu thú kinh ngạc, thanh âm của Lâm Hải , nhàn nhạt vang lên.

“Vừa rồi, chư vị xuất thủ tương trợ, Lâm Hải vô cùng cảm kích.”

“đan dược nho nhỏ , không thành kính ý, xin các vị vui lòng nhận cho!”

Nhóm Yêu thú Tán Tiên, lập tức buông lỏng tinh thần, mặt lộ vẻ vui mừng.

Đan dược, đây chính là vật độc đáo mà người tu hành nhân loại sáng tạo, có các loại công hiệu thần bí khó lường.

những Yêu thú bọn họ này, tuy bên trên tu vi có thể đuổi theo người tu hành nhân loại, nhưng nói đến luyện đan, lại khác biệt khá xa.

Đối với đan dược của nhân loại , bọn họ từ trước đến nay chỉ có phần hâm mộ .

Mà Lâm Hải hôm nay vậy mà tiễn đưa bọn họ đan dược trân quý, trong tâm bọn họ có thể nào không thích.

“Đa tạ Lâm Hải huynh đệ, không biết cái đan dược này , tên là gì, có công hiệu gì ?”

Một cái Yêu thú giương đầu hổ , hướng phía Lâm Hải tò mò hỏi.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, sau đó không nhanh không chậm nói ra.

“đan dược này, tên là Chân Nguyên Tán, về phần công hiệu nha, đơn giản!”

“Chính là ở thời điểm khi chân nguyên của các vị, tiêu hao hầu như không còn , chỉ cần đem viên thuốc này ăn vào, sẽ lập tức khôi phục!”

“Cái gì?!!!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, lại để cho bọn Yêu thú Tán Tiên này, con mắt trợn to thiếu chút nữa rơi xuống.

Sau đó, từng cái vẻ mặt khiếp sợ, ánh mắt lộ ra biểu lộ cuồng hỉ !

“Thần kỳ, đan dược của nhân loại , quả thực quá thần kỳ!”

Cái này, làm cho bọn Yêu thú Tán Tiên này cao hứng đến hỏng mất!

Lập tức hồi Mana a, hơn nữa còn là thoáng cái bổ đầy!

Cái này đối với bọn họ có bao nhiêu trọng yếu, chỉ sợ bất kỳ một cái người tu hành cùng Yêu thú nào, cũng không có ai biết rõ hơn!

Thử nghĩ thoáng một phát, thời điểm chân nguyên trong cơ thể ngươi hao hết, không cách nào phát huy một tia pháp lực, như là người bình thường, chỉ có thể mặc người chém giết .

Đột nhiên, chân nguyên hao tổn lập tức được khôi phục, đạt tới đỉnh phong trạng thái, thay đổi Càn Khôn, phản giết địch nhân!

Đây là sự tình làm cho người hưng phấn cùng kích động cỡ nào a!

Lâm Hải đưa cho bọn họ một khỏa Chân Nguyên Tán, hoàn toàn có thể tương đương với, bỏ thêm cho bọn họ một cái mạng a!

Mặc dù những Yêu thú này, không hiểu đan đạo chi thuật, nhưng thực sự tinh tường biết rõ, cái Chân Nguyên Tán này đã trân quý đến loại tình trạng nào.

Nguyên một đám, cẩn thận từng li từng tí đem Chân Nguyên Tán cất kỹ, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, tràn đầy cảm kích!

“Lâm Hải huynh đệ, Yêu thú chúng ta, sẽ không biểu đạt cảm tình, có câu nói cứ việc nói thẳng.”

“Về sau phàm là Lâm Hải huynh đệ có việc, chúng ta tuyệt không khoanh tay đứng nhìn!”

“Ha ha ha ha, cái kia liền đa tạ các vị rồi!” Lâm Hải cởi mở cười cười, nội tâm thập phần kích động.

Bản thân làm như vậy, quả thực chính là thu mua thú tâm, dù sao cái này đều là Nhất kiếp Tán Tiên a!

Chân Nguyên Tán tuy vô cùng trân quý, nhưng đối với Lâm Hải mà nói, lại không đáng kể chút nào.

ở bên trong Luyện Yêu Hồ của hắn, không biết có bao nhiêu khỏa, cho dù sử dụng hết, cũng có thể tùy thời luyện thêm.

Thế nhưng mà, tiện tay cho ra một ít Chân Nguyên Tán muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, lại đổi lấy tình hữu nghị của những Yêu thú Tán Tiên này .

Đối với Lâm Hải mà nói, cái giao dịch này thế nhưng mà tương đương giá trị rồi!

“Chủ nhân, bọn họ đây là đang làm gì đó?”

Cái lúc này, Dương Hiển đột nhiên chỉ vào người tu hành bên trên Đăng Thiên Thê, kinh ngạc mà hỏi.

Lâm Hải thấy thế, thì là hít sâu một hơi, ngưng trọng nói.

“Đăng Thiên Thê?”

“Đăng Thiên Thê? Có ý tứ gì ?” Dương Hiển mở trừng hai mắt, vẻ mặt mờ mịt hỏi.

“Ta nghe những người tu hành này nói, trèo lên Thượng Thiên Thê, sẽ có đại cơ duyên!”

“A?” Dương Hiển nghe được, trong mắt lập tức lóe lên tinh mang .

“Chủ nhân, cái kia còn chờ cái gì?!”

Bọn hắn sở dĩ đi tới di tích cổ Hoang Sa này , chính là vì tìm kiếm cơ duyên!

Hôm nay, cơ duyên ngay tại trước mắt, há có đạo lý không lấy ?

“Ha ha ha, Đại vương của chúng ta cũng ở trên đó!” Cái lúc này, đám Yêu thú đột nhiên hoan hô một hồi, thấy được Kim Đại Thăng đang ở trên đó .

Cộng thêm nghe được lời nói mới rồi của Lâm Hải , lập tức tất cả đều kích động sôi trào lên.

“Lâm Hải huynh đệ, chúng ta đi trước một bước!”

Đối mặt với cơ duyên, những Yêu thú này cũng là không cam lòng rớt lại phía sau, cùng Lâm Hải nói một tiếng, nhao nhao xông lên Đăng Thiên Thê.

Lâm Hải cười cười, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên một tiếng quát lớn, từ trên không trung vang lên.

“Lâm Hải, Nhất kiếp Tán Tiên của Lôi Vân Tông ta đâu?”

Lâm Hải nghe được, mạnh mẽ ngẩng đầu, đã thấy Hồ Vân Phong đang đứng tại trên Đăng Thiên Thê, hướng phía chính mình trông lại.

Chỉ có điều, trong ánh mắt của lão, mang theo một tia sợ hãi thật sâu, phảng phất đã đoán được cái gì đó.

Vừa rồi, thời điểm Nhất kiếp Tán Tiên của Lôi Vân Tông , cùng đám Yêu thú kia đi tới, Hồ Vân Phong liền thấy được bọn họ.

Chỉ có điều, lúc ấy Hồ Vân Phong đang toàn lực chống cự trùng kích trên bậc thang, căn bản không thể phân tâm xem xét tình huống phía dưới .

Sau đó, liền nghe được một hồi tiếng oanh minh của đạo pháp cùng tiếng kêu thảm thiết liên tục.

Chờ lão rốt cục trì hoãn hồi thần, quay đầu lại đang trông xem thế nào, lại phát hiện Tán Tiên của Lôi Vân Tông , toàn bộ cũng không trông thấy rồi.

Một cỗ bất an cực độ, tại trong nội tâm của lão bay lên, lại để cho lão căn bản không dám nghĩ tiếp nữa.

Lâm Hải nghe được thanh âm quát hỏi của Hồ Vân Phong , thì là mỉm cười, một bộ ngữ khí nhìn có chút hả hê nói.

“Ngươi hỏi bọn họ a, đều chết hết!”

Phốc!

Hồ Vân Phong chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, ngực một buồn bực, một búng máu phun tới.

Thân thể càng là từ trên bậc thang rơi xuống, liên tục ngã xuống hai cái bậc thang, mới đứng vững thân hình.

“Hỗn đản, đây không phải là thật, đây không phải là thật!!!”

nội tâm Hồ Vân Phong, điên cuồng gào thét, vừa sợ vừa giận, toàn thân đều run rẩy lên.

Đây chính là gần hai mươi Nhất kiếp Tán Tiên a, cơ hồ là toàn bộ Nhất kiếp Tán Tiên của Lôi Vân Tông, tất cả đều ở đây rồi.

đội hình cường đại như vậy , có lẽ đã là nửa giang sơn của Lôi Vân Tông rồi.

Thế nhưng mà, cứ, cứ như vậy, toàn bộ đều chết hết?

Tuy Hồ Vân Phong căn bản không muốn đi tin tưởng, nhưng lão lại biết, đây hết thảy đều sự thật!

Nhất kiếp Tán Tiên của Lôi Vân Tông , chết tại dưới mí mắt của mình, chết thương hầu như không còn nữa à!

“Đáng giận, đáng giận a!!!”

Hồ Vân Phong nghiến răng nghiến lợi, cảm giác tâm đều đang nhỏ máu rồi.

tên tiểu bối Lâm Hải này, quả thực rất đáng hận rồi!

vài vạn năm cơ nghiệp của Lôi Vân Tông , chẳng lẻ muốn hủy ở trong tay của hắn sao?!

Trong lòng bi thống, quả thực như là đao xoắn, lại để cho cảm xúc của Hồ Vân Phong bất ổn, suýt nữa lần nữa ngã xuống.

“Ổn định, ổn định!”

Hồ Vân Phong vội vàng thu liễm tâm thần, đem bi thống cùng cừu hận trong nội tâm , đè xuống thật sâu .

Cái Đăng Thiên Thê này, lão đi đến một bước này, cực kỳ không dễ dàng, không thể lại té xuống, kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi!

Về phần thù hận giữa Lâm Hải cùng Lôi Vân Tông, chờ lấy được cơ duyên, lại báo cũng không muộn!

Nghĩ đến chỗ này, Hồ Vân Phong hướng phía Lâm Hải phóng đến hai đạo ánh mắt giống như giết người, quát lên.

“Lâm Hải, từ nay về sau, ngươi cùng Lôi Vân Tông ta, không đội trời chung!”

“coi như ngươi đi đến chân trời góc biển, Hồ mỗ cũng muốn đem ngươi bắt về Lôi Vân Tông, lại để cho linh hồn của ngươi nhận hết vạn năm dày vò!”

Hồ Vân Phong vừa dứt lời, Dương Hiển bên người Lâm Hải, trong mắt bỗng nhiên kích xạ ra một đạo hàn mang.

“Ngươi tính toán là cái rắm gì, cũng dám uy hiếp chủ nhân của Dương Hiển ta!”

Toát!!!

Dương Hiển vừa mới nói xong, bỗng nhiên ra tay, lập tức một đạo ánh sáng trắng, mang theo khí tức lăng lệ ác liệt khắc nghiệt, bay thẳng lên trời hướng phía Hồ Vân Phong mà đi.

Ông!

công kích của Dương Hiển , vừa mới tiếp cận Đăng Thiên Thê, bỗng nhiên có một đạo quang mang tách ra, giống như là mũi tên nhọn, trùng kích tại phía trên đạo pháp ánh sáng trắng của Dương Hiển .

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn, công kích của Dương Hiển, trong khoảnh khắc bị đánh tan, hóa thành vầng sáng tiêu tán vô hình.

“Ồ?”

Dương Hiển sững sờ, không thể tưởng được cái Đăng Thiên Thê này lại có thể ngăn cản công kích của y.

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, ngăn cản Dương Hiển lần nữa ra tay .

“Đừng tốn sức nữa, cái Đăng Thiên Thê này cực kỳ thần kỳ, không được lỗ mãng!”

Nói xong, sắc mặt Lâm Hải ngưng tụ, hướng phía Dương Hiển cùng Liễu Như Yên nói.

“Chúng ta cũng đừng nhàn rỗi nữa, cơ duyên ngay tại trước mặt, hành động a!”

Chương 2281: Đại Đạo Thông Thiên

“Đi!”

Dương Hiển cùng Liễu Như Yên hưởng ứng một tiếng, nhao nhao hướng phía Đăng Thiên Thê mà đi.

Chu Tử Chân trước đó đã bị Lâm Hải an bài, ở chỗ này chờ đợi Lâm Kiếm, đưa mắt nhìn bọn người Lâm Hải, leo lên Đăng Thiên Thê!

Ông!

Lâm Hải vừa mới leo lên bậc thang thứ nhất , nhất thời cảm thấy một cỗ lực trùng kích cường đại rơi vào trên người.

Sau đó, chân nguyên trong cơ thể tự động vận chuyển, đem cái cỗ lực đạo này đánh tan mất.

"Ồ, cảnh tượng thay đổi!"

Rất nhanh, Lâm Hải liền phát hiện, trước mắt của mình là một phiến hư không, trắng xoá khôn cùng vô tận, nhìn không tới bất cứ vật cùng cảnh tượng gì.

"Là ảo giác!"

Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó mở Thiên Nhãn Thần Thông ra, mọi nơi nhìn lại.

"n?"

Rất nhanh, Lâm Hải lắp bắp kinh hãi.

Phát hiện dưới Thiên Nhãn Thần Thông, trước mặt của mình vẫn là một mảnh trắng xoá, cùng lúc trước khi chưa mở ra Thiên Nhãn , vậy mà giống như đúc!

"Có chút ý tứ!"

Trong lòng Lâm Hải một hồi kinh ngạc, nhìn cái Đăng Thiên Thê này, quả nhiên có chút môn đạo.

Căn bản cũng không phải là ảo giác đơn giản bình thường như vậy.

“Lên bậc thang thứ hai thử xem!”

Lâm Hải cũng mặc kệ nhiều như vậy, mở rộng bước chân, hướng phía trên tiếp tục đi đến.

“n?”

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải khiếp sợ phát hiện, một bước của chính mình , vậy mà đạp tại trong hư không, căn bản không có chỗ đặt chân.

“Không có khả năng a!”

điểm khả nghi của Lâm Hải bộc phát, chính mình vừa rồi tại bên dưới thấy rõ, cái bậc thang này là một bậc tiếp một bậc!

Chính mình bây giờ đứng tại trên bậc thang thứ nhất, lại hướng lên trên phóng ra một bước, liền phải là bậc thang thứ hai à?

Thế nhưng mà, hiện tại chính mình đã phóng ra bước chân, như thế nào lại không có bậc đâu?

Có cổ quái a!

Xem tới nơi này căn bản không cách nào dùng con mắt để nhìn vật, như vậy chỉ có thể dụng tâm thần đến cảm ứng!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải có chút nhắm mắt lại, phóng xuất ra tinh thần lực cường đại, bắt đầu cảm ứng hết thảy xung quanh .

Rất nhanh, một đầu Đại Đạo Thông Thiên lóe ra kim quang, xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Ở chỗ này!”

Trong lòng Lâm Hải tim đập mạnh một cú, mở ra bộ pháp, hướng phía cái Đại Đạo Thông Thiên kia mà đi.

Giẫm thực rồi!

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, cảm thụ được dưới chân an tâm, biết rõ chính mình tìm đúng đường rồi.

Ông!

lực trùng kích so với trước đó mạnh lớn hơn một chút , đã rơi vào trên người Lâm Hải, khiến cho Lâm Hải có chút nhoáng một cái.

Bất quá, trong nội tâm lại hiểu rõ, mình đã đứng ở trên bậc thang thứ hai của Đăng Thiên Thê .

“Trách không được, người trước đó lên Đăng Thiên Thê, vừa bắt đầu đều là nhắm chặt hai mắt, nguyên lai môn đạo ở chỗ này!”

Lâm Hải hiểu rõ tại ngực, tiếp tục hướng phía Đại Đạo Thông Thiên, hướng lên mà đi.

Một bước, hai bước, ba bước...

Lâm Hải cực kỳ chậm chạp hành tẩu lên trên, mỗi lần lên một bậc, liền cảm thấy lực trùng kích trên người , tăng cường một phần.

Cũng may, Lâm Hải đi thẳng ra ngoài ba mươi mấy bước, cái lực trùng kích kia đều tại trong phạm vi thừa nhận .

Tuy càng đi lên cao, thì lực trùng kích càng lớn, nhưng cũng không có khó như trong tưởng tượng.

Nội tâm Lâm Hải, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra, cái Đăng Thiên Thê này cũng không gì hơn cái này

sao?

Lại đi về phía trước vài chục bước, Lâm Hải rốt cục đi tới cuối cùng của Đại Đạo Thông Thiên .

Ông!

Sau một khắc, thân thể Lâm Hải nhẹ nhàng chấn động, Đại Đạo Thông Thiên biến mất.

Lâm Hải mở to mắt, mình đã đến vị trí bậc thứ năm mươi, cảnh tượng trước mắt, lần nữa biến hóa!

“Khôi phục nguyên dạng rồi!”

Chỉ thấy quang mang màu trắng mênh mông trước đó kia, giờ phút này vậy mà biến mất không thấy gì nữa, ánh mắt khôi phục bình thường.

Giờ phút này, Lâm Hải thân ở giữa không trung, xung quanh là sương mù lượn lờ, toàn thân có loại cảm giác cực kỳ khoan khoái dễ chịu.

Ngẩng đầu nhìn lại, bọn người Đại Hoàng sớm đi lên nhất, giờ phút này đã gần đến bậc thứ chín mươi.

Bất quá, bọn Đại Hoàng rõ ràng đều đã nhận đến lực cản thật lớn .

Giờ phút này, bọn họ đứng ở nơi đó, thân thể lay động kịch liệt, giống như ánh nến trong gió, tùy thời đều có thể ngã xuống.

phía dưới bọn Đại Hoàng Kim Đại Thăng cùng lão giả áo trắng , cơ hồ từng cái trên bậc thang, đều có người tu hành hoặc là Yêu thú.

Nhưng, rõ ràng mỗi khi đi lên trên bậc thang, đều gặp lực cản cường đại .

Còn muốn hướng lên trước tiến thêm một bước, đã trở nên cực kỳ khó khăn.

Mà Dương Hiển hiện tại đang ở phía trên chính mình , giờ phút này ở ngoài sáu mươi bậc.

Liễu Như Yên thì là vượt lên đầu chính mình ba cái bậc thang, một thân áo trắng, dáng người thướt tha chập chờn giống như Tiên Tử, từ phía dưới nhìn lên, thật là chọc người.

“Không biết thứ ngăn cản bọn họ tiếp tục hướng bên trên, là dạng lực lượng gì ?!”

Lâm Hải lại hướng phía dưới nhìn lại, thấy năm mươi bậc phía dưới, tất cả đều là nhắm chặt hai mắt, hiển nhiên giống như chính mình trước đó, gặp cái Đại Đạo Thông Thiên kia .

những người tu hành phía dưới này, đã có người của Lôi Vân Tông, cũng có Tán Tiên cùng Yêu thú.

Tuyệt đại bộ phận, đều là tại sau khi Lâm Hải lên Đăng Thiên Thê, mới bắt đầu đi tới!

“n?”

Đột nhiên, ánh mắt của Lâm Hải, đã rơi trên bậc thang khoảng bậc thứ ba mươi.

Trong đó, một nam tử trẻ tuổi mặc áo đen, sắc mặt lạnh lùng cương nghị , đang vững bước đi lên trên cao.

“Lâm Kiếm!”

Trong lòng Lâm Hải vui vẻ, không thể tưởng được Lâm Kiếm cũng đã an toàn đi tới.

Mà phía trên cách Lâm Kiếm không xa, là Chu Tử Chân.

Xem ra, là Chu Tử Chân tiếp ứng đến Lâm Kiếm, hai người cùng tiến lên Đăng Thiên Thê.

Không chỉ có như thế, tại phía dưới cùng, Lâm Hải cũng nhìn thấy thân ảnh của Mộc Khoan cùng Vân Phong , trong lòng lại là vui vẻ.

Cho đến bây giờ, người có giao tình cùng Lâm Hải, tất cả đều thuận lợi lên Đăng Thiên Thê rồi.

“Ồ, đó là ai?”

Đột nhiên, Lâm Hải cả kinh, đồng tử bỗng nhiên co rút lại, đã rơi vào trên người một người nam tử áo trắng tuổi còn trẻ .

Chỉ thấy người nam tử áo trắng này , tướng mạo tuấn lãng, thân hình phiêu dật, mang trên mặt một tia thần sắc lãnh ngạo .

Giờ phút này, y đang hành tẩu lên bên trên Đăng Thiên Thê, thậm chí giống như người nhàn nhã dạo chơi, tốc độ cực nhanh lại để cho Lâm Hải khiếp sợ không thôi!

Tuy cái Đại Đạo Thông Thiên kia, độ khó khi bắt đầu hành tẩu không lớn, nhưng cũng là tồn tại lực trùng kích không hề yếu

Nhưng nam tử này, lại hành tẩu như gió, tốc độ cực nhanh phảng phất như không bị chút ảnh hưởng nào!

Đương nhiên, nếu tu vi của nam tử áo trắng , đạt đến Tán Tiên cảnh, ngược lại cũng chẳng có gì lạ.

Thế nhưng mà, y rõ ràng là một người tu hành Đại Thừa cảnh, nhưng tốc độ so với Chu Tử Chân còn nhanh hơn!

Ngay tại khi Lâm Hải sững sờ, người nam tử áo trắng này , dĩ nhiên đã vượt qua Chu Tử Chân, đứng lên trên bậc thang thứ năm mươi.

Y bỗng nhiên mở hai mắt ra, một đạo tinh mang lóe lên rồi biến mất.

Nam tử áo trắng đứng chắp tay, cùng Lâm Hải đứng ở cùng một tầng bậc.

Tựa hồ là cảm ứng được ánh mắt của Lâm Hải, nam tử áo trắng quay đầu, hướng phía Lâm Hải trông lại.

Ông!

ánh mắt của Lâm Hải cùng nam tử áo trắng tiếp xúc, trong lòng lập tức chấn động, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

Ánh nhìn của nam tử áo trắng trông lại, vậy mà lại để cho Lâm Hải có cảm giác như bị laser thiêu cháy , trong hai mắt kìm lòng không được mà có quang mang màu tím lập loè, tách ra Lôi Đình !

Oanh!

Trong chốc lát, giữa Lâm Hải cùng nam tử áo trắng, phảng phất như phát sinh bạo tạc vô hình, không khí đều run run lên.

“Ồ?”

Nam tử áo trắng đột nhiên nhẹ kêu một tiếng, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải.

Hiển nhiên, Lâm Hải cũng đã hấp dẫn đến sự chú ý của y.

Đột nhiên, nam tử áo trắng mỉm cười, hướng phía Lâm Hải duỗi ra ngón tay cái.

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó cũng hướng phía nam tử áo trắng quăng qua một cái ánh mắt thân mật.

Nhất thời, giữa hai người phảng phất có loại cảm giác tỉnh táo tương tích.

Bất quá, phía trên cái Đăng Thiên Thê này, cũng không phải là địa phương để trao đổi với nhau, rất nhanh ánh mắt của hai người liền lần nữa tách ra.

Nam tử áo trắng dẫn đầu tiến về phía trước một bước, đi lên bậc thang thứ năm mươi mốt !

Ông!

Vừa mới đi lên, thân thể của nam tử áo trắng , trùng trùng điệp điệp nhoáng một cái, trong mắt bùng lên tinh mang !

Thoáng cái, đã không còn có phiêu dật cùng tiêu sái như trước đó!

Bất quá, nam tử áo trắng thực sự rất cao minh, toàn thân lóe ra một đạo hào quang màu xanh, ngạnh sanh sanh tiến lên, đi lên bậc thang thứ năm mươi hai !

Lâm Hải ở phía xa nhìn xem, lông mày nhíu lại, xem ra bắt đầu từ cái bậc thứ năm mươi mốt, tựa hồ bất đồng!

“Đi lên xem một chút!” Nghĩ đến chỗ này, sắc mặt Lâm Hải ngưng tụ, đi lên bậc thang thứ năm mươi mốt !

Chương 2282: Nam tử áo trắng

Lâm Hải phóng ra một bước , leo lên bậc thang thứ năm mươi mốt .

Ông!

Nhất thời, một cỗ cuồng phong đánh úp lại, rơi vào trên người Lâm Hải.

Lâm Hải chỉ cảm thấy, phảng phất như bị một cỗ xe tải nặng va chạm vào, toàn thân mạnh mẽ nhoáng một cái!

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải chấn động, suýt nữa té xuống, cuống quít vận chuyển chân nguyên, toàn thân lóe lên lôi quang màu tím, đem cái cỗ cuồng phong này chống cự tại bên ngoài.

Mấy hơi sau, thân thể mới ổn định lại, lại để cho Lâm Hải một hồi kinh hãi.

lần vừa rồi , quả thực mãnh liệt, vì chống cự cỗ cuồng phong này , chân nguyên tiêu hao chống đỡ vậy mà vượt một cuộc chiến đấu rồi.

Bất quá, cái này đối với Lâm Hải mà nói, tự nhiên không coi là cái gì.

Lông mày nhíu lại, Lâm Hải đề vận chân nguyên, lần nữa phóng ra bộ pháp, tiếp tục đi hướng bên trên.

Lâm Hải phóng ra một chân, thân thể liền vô cùng nặng nề, phảng phất như hãm sâu vào vũng bùn, khó có thể di động.

Ông!

Bên ngoài thân lóe lên quang hoa màu tím, Lâm Hải đem chân nguyên vận tại bắp chân, lập tức có một cỗ đại lực hướng bắn ra phía ngoài.

Sau đó, thân thể Lâm Hải mạnh mẽ đuổi kịp, đi lên bậc thang thứ năm mươi hai.

Nghênh đón Lâm Hải, là cuồng phong càng thêm mãnh liệt, thân thể lại là một hồi lay động kịch liệt!

Cưỡng ép đem thân thể ổn định lại, đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

cuồng phong bên trên cái Đăng Thiên Thê này , cương mãnh bá đạo, giống như búa tạ đập nện, lực cản hướng lên quả thực đáng sợ.

Trách không được, những người tu hành phía trước kia, từ sau khi leo lên bậc thang thứ năm mươi hai, tốc độ của tất cả đều trở nên vô cùng chậm .

Nguyên lai, bắt đầu từ bậc thang thứ năm mươi , mỗi khi leo lên một cái bậc thang, cũng sẽ khó khăn như này .

Cũng may, lực cản trên bậc thang bây giờ, còn xa xa không có đạt tới thừa nhận cực hạn của Lâm Hải .

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, bỗng nhiên đề một ngụm chân nguyên, cắn răng một cái liên tục phóng ra bộ pháp!

Đăng đăng đạp đạp!

một hơi của Lâm Hải , đỉnh lấy lực trùng kích mãnh liệt của cơn cuồng phong kia, mở rộng bước chân, bước qua tám cái bậc thang!

Ông!

Thân hình Lâm Hải, tựa như một cái mũi khoan, đem không khí xuyên thẳng qua rung động một hồi , tại sau lưng Lâm Hải, ngạnh sanh sanh xuất hiện một khu vực chân không có hình người .

Oanh!

Lúc Lâm Hải leo lên bậc thang thứ sáu mươi, cuồng phong càng thêm mạnh mẽ, giống như kinh đào đập sóng, hướng phía Lâm Hải đánh tới!

Hừ!

Lâm Hải kêu lên một tiếng đau đớn, như gặp phải trọng kích!

Thân thể lập tức kịch liệt lắc lư một hồi, suýt nữa té xuống, cấp tốc đem chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, mới đứng vững thân hình.

Vù vù vù ~

Bên người Lâm Hải, chỉ cảm thấy cuồng phong mãnh liệt, giống như là dao găm cắt qua.

Cái hào quang hộ thể màu tím kia, một hồi lập loè, lúc sáng lúc tối, phát ra tiếng cọ xát chói tai.

Lâm Hải hít sâu một hơi, trong lòng bang bang trực nhảy, lộ vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

“Cái Đăng Thiên Thê này , quả nhiên không đơn giản a!”

“Mình mới lên bậc thang thứ sáu mươi, rõ ràng đã cảm thấy có chút cố hết sức rồi!”

Vèo!

Đúng lúc này, Lâm Hải đột nhiên cảm thấy thấy hoa mắt, cách đó không xa có một đạo bóng trắng, lướt qua chính mình vượt qua ba cái bậc thang, mới phải ngừng lại mà chống cự cuồng phong.

“Là y!”

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, phát hiện đúng là cái nam tử áo trắng kia .

Trước đó, nam tử áo trắng tại Lâm Hải phía trước, Lâm Hải vừa rồi một hơi leo lên bậc thứ sáu mươi, đã vượt qua y.

Không nghĩ tới, lúc này mới chưa qua nháy mắt, liền lại lần nữa bị nam tử áo trắng phản vượt qua.

Mà nam tử áo trắng tựa hồ chú ý tới ánh mắt của Lâm Hải, cũng quay đầu nhìn về phía Lâm Hải, mỉm cười.

Sau đó, trong mắt y lóe lên tinh mang , lần nữa bước ra bộ pháp.

Đăng đăng đạp đạp!

Lúc này đây, nam tử áo trắng bước đi liên tục, trực tiếp leo lên bậc thứ bảy mươi, mới ngừng lại được.

“Ngọa tào!”

Trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú, lộ ra sắc mặt kinh hãi , tràn đầy khiếp sợ.

“Cái nam tử áo trắng này là ai? Như thế nào lại mạnh như vậy!”

trên bậc thứ sáu mươi này , lực trùng kích của cuồng phong mạnh bao nhiêu, Lâm Hải thế nhưng mà biết rất rõ.

Coi như là hắn, muốn giống như nam tử áo trắng, tiêu sái tự nhiên xông lên bậc thứ bảy mươi, đều không có nhẹ nhàng như vậy.

Nhưng xem bộ dạng của nam tử áo trắng , tựa hồ không tốn sức chút nào.

“Cao thủ!”

trong đầu Lâm Hải, không khỏi toát ra hai chữ như vậy .

“Lâm Hải, sao vậy?”

Đột nhiên, một đạo thanh âm ôn nhu truyền đến, mang theo tí ti ân cần.

Lâm Hải quay đầu, đã thấy Liễu Như Yên vừa rồi đồng dạng bị chính mình vượt qua, cũng đã leo lên bậc thứ sáu mươi rồi.

Đồng thời, lại để cho Lâm Hải kinh hỉ là, một bên khác của chính mình, Lâm Kiếm cũng đã đuổi theo, sắc mặt lãnh tuấn, vững vàng đứng ở trên bậc thứ sáu mươi .

“Ta không sao.” Lâm Hải hướng phía Liễu Như Yên cười cười, sau đó đột nhiên đem ánh mắt rơi tại trên người nam tử áo trắng .

“Như Yên, ngươi có biết người kia không?”

Liễu Như Yên ngẩng đầu hướng phía nam tử áo trắng kia nhìn lại, vốn là khẽ giật mình, sau đó khuôn mặt mạnh mẽ biến đổi.

“Chẳng lẽ là y?”

Lâm Hải nghe được, lập tức nhíu lông mày lại.

“Là ai?”

Liễu Như Yên lộ vẻ mặt nghi hoặc, trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi lắc đầu.

“Ta không dám khẳng định, có lẽ là ta nhận lầm người.”

Lâm Hải còn muốn tiếp tục hỏi, đột nhiên có một tiếng hét thảm, từ bên trên truyền đến, lại để cho Lâm Hải mãnh kinh.

“A!!!!”

Chỉ thấy một cái tán tu cảnh giới Nhất kiếp Tán Tiên, tại lúc leo lên bậc thang thứ tám mươi, thân thể trực tiếp bị đánh bay, kêu thảm ngã từ trên Đăng Thiên Thê rơi xuống.

“Ngọa tào!”

Lâm Hải lắp bắp kinh hãi, cấp tốc nhìn lại.

Đã thấy cái Nhất kiếp Tán Tiên này , người tại giữa không trung giương nanh múa vuốt, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

một kích cuồng mãnh kia, thậm chí lại để cho y liền cả cơ hội để ổn định thân hình ở trên không trung cũng đều không có, liền trực tiếp trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

Phanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn, đất rung núi chuyển!

Người Nhất kiếp Tán Tiên này, thân thể trực tiếp đem mặt đất ném ra một cái hố sâu, bụi đất tung bay.

Oa!

Ngay sau đó, người Nhất kiếp Tán Tiên này há mồm phun ra một búng máu, thần sắc uể oải, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Dùng tu vi của y, vùng vẫy cả buổi, mới từ trong hố leo ra, thân thể lảo đảo, sắc mặt trắng bệch!

Lần này, lại để cho bản thân cái Nhất kiếp Tán Tiên này , bị trọng thương.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, thật đáng sợ, lão tử không chơi nữa!”

Nói xong, người Nhất kiếp Tán Tiên này , trực tiếp quay người, lung la lung lay lên xuống mấy cái, biến mất tại giữa tầm mắt của mọi người .

Tê ~

Một màn này, rất nhiều người bên trên Đăng Thiên Thê, đều xem tại trong mắt, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Xem ra, cái Đăng Thiên Thê này quả nhiên không phải người bình thường có thể đi lên.

Liền cả Nhất kiếp Tán Tiên, đều không thể đứng lên bên trên bậc thứ tám mươi.

Có thể nghĩ, khi đến bậc thứ chín mươi, thậm chí chính là trên bậc thứ một trăm, lại cần thực lực cao sâu cỡ nào.

“Lâm Hải, mau nhìn!”

Đột nhiên, Liễu Như Yên thét lên một tiếng kinh hãi, mang theo khiếp sợ thật sâu , hướng phía Lâm Hải la lên nói.

“n?”

Lâm Hải sững sờ, ngẩng đầu theo hướng Liễu Như Yên chỉ mà nhìn qua, lập tức đồng tử co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

Đã thấy cái nam tử áo trắng trẻ tuổi kia, giờ phút này vậy mà đã đến bậc thứ bảy mươi chín.

Sau khi dừng lại một lát, liền mạnh mẽ hướng về bậc thứ tám mươi, bắt đầu trùng kích!

Trong chốc lát, không riêng gì Lâm Hải, cơ hồ tất cả người cùng Yêu thú đã khôi phục thị giác, tất cả đều trong lòng một kéo căng, hướng phía nam tử áo trắng nhìn lại.

Dù sao, tên Nhất kiếp Tán Tiên kia, mới vừa vặn bị cuồng phong bên trên bậc thứ tám mươi, thoáng cái thổi xốc xuống dưới.

Nam tử áo trắng tuy không kém, nhưng dù sao chỉ là người tu hành Đại Thừa cảnh .

Muốn đứng lên bên trên bậc thứ tám mươi, chẳng phải là nói chuyện hoang đường viển vông?

“Lên rồi!”

Đúng lúc này, trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú, hai mắt lập tức trừng tròn xoe, nhìn không chuyển mắt hướng phía nam tử áo trắng nhìn lại.

Đã thấy sắc mặt nam tử áo trắng cương nghị, toàn thân bị một tầng hào quang màu xanh bao phủ, giống như là động tác chậm, đứng ở trên bậc thứ tám mươi .

Ông!

Nhất thời, thân thể của nam tử áo trắng , giống như chiếc thuyền bị lật ở bên trong sóng to gió lớn , bắt đầu điên cuồng lay động !

Chương 2283: Lão lái xe muốn xuất phát rồi!

Bá!

Cơ hồ ánh mắt của mọi người, tất cả đều tụ tập tại trên người nam tử áo trắng.

Vừa rồi, Nhất kiếp Tán Tiên liền một hơi đều không có đứng vững, đã rớt xuống.

trong đầu mọi người , đã bắt đầu xuất hiện, tràng cảnh nam tử áo trắng bị thổi tung bay rơi xuống đất .

Ông!

Đột nhiên, thân thể nam tử áo trắng kịch liệt lay động, rốt cục không chịu nổi lực trùng kích đáng sợ, hướng về phía dưới ngược lại đi.

“Té xuống rồi, té xuống rồi!”

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!”

thời khắc người ở trên những bậc thang xung quanh , nhao nhao xem thường cười nhạo nam tử áo trắng , ánh mắt của Lâm Hải lại mạnh mẽ ngưng tụ!

“Ồ?”

Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, nam tử áo trắng tuy ngã hướng về sau, nhưng trong cơ thể y tựa hồ có một cỗ lực lượng thần bí, đưa y cưỡng ép chống đỡ!

Đạp đạp đạp!

Cái lúc này, nam tử áo trắng liền lùi lại ba bậc thang, lay động một lát, trầm ổn ngừng lại!

“Bà mẹ nó, không có té xuống!”

Một màn này, lập tức lại để cho người ngoài ý muốn sâu sắc, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Dù sao, vừa rồi liền cả Nhất kiếp Tán Tiên đều té xuống rồi, cái nam tử áo trắng Đại Thừa cảnh này, cũng chỉ là ngã xuống ba cái bậc thang.

Cái này quả thực vượt quá dự liệu của mọi người, chẳng lẽ Đại Thừa cảnh, so với Tán Tiên còn mạnh hơn hay sao?

Nam tử áo trắng giờ phút này, thì là cau mày, hiển nhiên cường độ của Đăng Thiên Thê , cũng làm cho y cảm nhận được khó giải quyết.

Hít sâu một hơi, nam tử áo trắng đứng ở chỗ đó, khôi phục chân nguyên, không có vội vã tiếp tục đi lên.

“Huynh đệ, lợi hại!”

Một đạo thanh âm kính nể , tại cách nam tử áo trắng không xa vang lên.

Nam tử áo trắng ghé mắt, phát hiện Lâm Hải đang hướng phía y, vẻ mặt sáng lạn mà cười cười.

“Ngươi đang châm chọc ta?”

Nam tử áo trắng biến sắc, cau mày hỏi.

“Không không không!”

Lâm Hải liên tục khoát tay, không nghĩ tới chính mình thiệt tình tán dương một câu, lại để cho nam tử áo trắng hiểu lầm.

“Huynh đệ, ngươi so Tán Tiên đều cường hơn, ta tại sao có thể là châm chọc đâu?”

Nam tử áo trắng liếc nhìn Lâm Hải thật sâu, phát hiện ánh mắt của Lâm Hải chân thành, không mang theo một tia tạp chất.

Lúc này mới cười nhạt một tiếng, giống như tự giễu.

“May mắn mà thôi, bất quá vẫn bị thất bại!”

Lâm Hải liền nắm chặt nắm đấm, khích lệ nói.

“Cố gắng lên!”

“n!” Nam tử áo trắng cười cười, hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu.

Lâm Hải lúc này mới quay đầu lại, ánh mắt ngưng tụ, hướng phía trên nhìn lại.

“Theo tình huống vừa rồi xem xét, cái bậc thứ tám mươi này, có lẽ so với bậc thang phía dưới, có lực trùng kích không chỉ mạnh hơn một cái cấp bậc.”

“Bất quá, muốn trèo lên Đăng Thiên Thê, đây là đường phải qua, sớm muộn gì cũng như vậy!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, bỗng nhiên mở ra bộ pháp, hướng phía trên đi đến!

Đăng!

Đăng!

bộ pháp của Lâm Hải kiên định, thừa nhận lấy sự nặng nề giống như hãm sâu vào vũng bùn, cùng lực trùng kích giống như cự thạch oanh kích.

Đóng chặt một hơi, vượt qua hai bậc, đã đến bậc thứ bảy mươi chín!

Bậc thứ tám mươi đánh rơi Tán Tiên, đánh lui nam tử áo trắng, ngay tại trước mắt!

“Lên!”

Lâm Hải cắn răng một cái, bộ pháp mạnh mẽ phóng ra, hướng về bậc thứ tám mươi bước tới!

Ông!

Chân vừa mới nâng lên, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ lực trùng kích cường đại đáng sợ làm cho người hít thở không thông , từ phía trước đánh tới.

Sau một khắc, Lâm Hải chỉ cảm thấy phía trước chính là một khối thiết bản chặn đường, mình muốn tiến lên mảy may, cũng không thể chỉ cố hết sức!

chân nâng lên cao cao , thậm chí ngay cả hạ xuống đều làm không được!

“Không thể tưởng được, còn không có leo lên bậc thứ tám mươi, áp lực cũng đã thật lớn như thế!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, trong lòng hoảng sợ.

lực trùng kích của bậc thứ tám mươi, vậy mà so với chính mình tưởng tượng, còn muốn đáng sợ hơn!

Bất quá, Lâm Hải sao lại lùi bước, nâng cao lồng ngực, bỗng nhiên quang mang màu tím tách ra, bắn ra!

Ông!

Lập tức, không khí phía trước Lâm Hải, phảng phất đều bị đục lỗ, lập tức rung động.

Vèo!

Lâm Hải mượn cơ hội, nâng bước chân lên, rốt cục đã rơi vào trên bậc thang thứ tám mươi.

Cùng lúc đó, Lâm Hải nhất cổ tác khí, một chân khác cũng theo sát mà phóng ra.

Cả người, tất cả đều đứng ở trên bậc thứ tám mươi .

“Hứ, đây không phải cái Lâm Hải kia sao?”

“Tuy tiểu tử này có chút môn đạo, nhưng muốn đứng bên trên bậc thứ tám mươi, chỉ sợ là nói chuyện hoang đường viển vông!”

cử động của Lâm Hải , đưa tới chú ý của mọi người bên trên Đăng Thiên Thê.

Cơ hồ tất cả mọi người, tất cả đều lộ ra thần sắc xem thường khinh thường, không có người tin tưởng, Lâm Hải có thể thành công ở lại bậc thứ tám mươi!

Mà ngay cả nam tử áo trắng, trong mắt cũng là lóe lên tinh mang, mang theo một tia hiếu kỳ, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Ngọa tào!”

Lâm Hải ở thời điểm lúc này, nội tâm lại thét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt đại biến!

Hắn rốt cuộc biết, vì cái gì liền cả Nhất kiếp Tán Tiên đứng ở chỗ này, cũng đều bị lật tung xuống.

Nguyên lai, lực trùng kích trên bậc thứ tám mươi này, chẳng những cường đại, hơn nữa cùng những bậc phía dưới , hoàn toàn khác biệt!

Nếu nói bậc thang phía dưới tám mươi tầng, vẫn chỉ là có cuồng phong trùng kích thân thể của ngươi.

Như vậy, trên bậc thứ tám mươi này thì là tiến hành trùng kích đối với ngươi trên toàn bộ phương vị , thậm chí kể cả bậc thang phía dưới hai chân !

Lâm Hải mới vừa đứng lên, liền như gặp phải trọng kích, bị cuồng phong xông tới ngực khí huyết lăn lộn, lay động không ngừng

Không chỉ có như thế, bậc thang dưới chân , càng là truyền đến phản lực cường đại, khiến cho hai chân Lâm Hải, căn bản không cách nào một mực đứng vững trên bậc thang!

“Ha ha, quả nhiên muốn té xuống rồi!”

Thấy Lâm Hải lay động không thôi, hai chân cơ hồ rời khỏi bậc thang, trong tâm mọi người nhao nhao cười nhạo không ngừng.

Nhưng vào lúc này, lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Hạ!”

Ông!

Nhất thời, quang hoa màu tím bên ngoài thân Lâm Hải bỗng nhiên thu liễm.

Mà chuyển biến thành một đoàn hào quang màu vàng đất, từ trên người Lâm Hải tách ra, chiếu sáng rạng rỡ!

Phanh!

Sau một khắc, một tiếng vang thật lớn truyền đến, thân thể Lâm Hải phảng phất như hóa thành một tòa núi lớn, hai chân trùng trùng điệp điệp rơi vào trên bậc thang.

Tùy ý cho cuồng phong trùng kích, bậc thang phản chấn, Lâm Hải lại giống như mọc rễ, ổn như Thái Sơn, không động chút nào!

“Cái này, cái này cũng được?”

“Bà mẹ nó, đạo pháp hệ Thổ thật cao sâu !”

một cử động kia của Lâm Hải , lại để cho con mắt của mọi người thoáng cái trừng tròn xoe, tròng mắt thiếu chút nữa rơi mất trên mặt đất.

mọi người bên trên Đăng Thiên Thê, không người nào không phải là loại kiến thức hạn hẹp, lập tức liền phân biệt ra, Lâm Hải đánh ra, chính là đạo pháp hệ Thổ .

Đương nhiên, cái này chẳng có gì lạ, trong bọn họ, cũng có khối người biết đạo pháp hệ Thổ như vậy!

Thế nhưng mà, có thể đem đạo pháp hệ Thổ vận dụng lô hỏa thuần thanh vào từng bước chân như Lâm Hải này , khiến cả người hoàn toàn mất trọng lượng, vững chắc giống như là ngọn núi , bọn họ thật đúng là không làm được.

Lâm Hải thì là hít sâu một hơi, trong lòng một hồi may mắn.

May mắn, vừa rồi đã luyện hóa được Hoàng Thiên Hậu Thổ, Thổ Chi Đạo của chính mình , đã tiến vào Hậu Thổ Chi Đạo.

Cái Hoàng Thiên Hậu Thổ này cùng phàm thổ, căn bản không thể so sánh nổi, trình độ dày đặc càng là cao hơn mấy trăm lần so với phàm thổ .

Lâm Hải tuy ngoại trừ độn thổ ra, cũng không nắm giữ những đạo pháp hệ Thổ nào khác .

Nhưng, chỉ dựa vào việc vận dụng trụ cột của Thổ Chi Đạo , liền tại trong vòng hai mét xung quanh chính mình, tạo thành trường trọng lực.

Đã có cái trường trọng lực này , thân thể Lâm Hải thoáng cái trở nên nặng như Thái sơn.

Cộng thêm công lực của bản thân, dĩ nhiên hoàn toàn không sợ bậc thang thứ tám mươi này!

Đã có cái đòn sát thủ này, Lâm Hải tự nhiên sẽ không quên người một nhà!

Chính mình thi triển Thổ Chi Đạo hình thành trường trọng lực, bao trùm phương viên hai mét, đủ để mang theo những người khác cùng một chỗ hướng lên trên.

Vừa quay đầu lại, Lâm Hải phát hiện Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm, đều đã đến sau lưng cách đó không xa.

Mà ngay cả Mộc Khoan cùng Vân Phong, tuy đi lên gian nan, nhưng cũng là lướt qua bậc thứ bảy mươi giai.

khóe miệng Lâm Hải cười cười, hướng phía bọn họ vẫy tay một cái.

“Đều nhanh tới đây, lão lái xe muốn xuất phát rồi!”

Chương 2284: Cái kia, y rất nổi danh sao?

“Lâm Hải, ngươi đang nói cái gì?”

vẻ mặt Liễu Như Yên mờ mịt, căn bản không biết lão lái xe cùng chuyến xuất phát theo như lời của Lâm Hải , là có ý gì.

Mộc Khoan cùng Vân Phong, càng là thần sắc chất phác, vẻ mặt mộng bức.

Chỉ có Lâm Kiếm, sắc mặt lạnh lùng, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Tông chủ của chúng ta, là muốn để cho chúng ta đi tới bên cạnh hắn, hắn muốn dẫn chúng ta đi lên!”

“Cái gì?” Lâm Kiếm vừa thốt ra lời kia, chẳng những bọn người Liễu Như Yên ngây ngẩn cả người, mà ngay cả người cùng yêu thú khác ở bên trên Đăng Thiên Thê, cũng đều là trợn mắt há hốc mồm.

Cái Đăng Thiên Thê này, chính mình đi lên cũng đã gian nan như vậy, còn muốn dẫn người khác cùng bò lên bên trên sao?

Khoác lác bức cũng không phải thổi như vậy a?

Tuy đạo pháp hệ Thổ của Lâm Hải, tại trong mắt mọi người, lại là phi thường xuất chúng, liền cả trùng kích của bậc thang thứ tám mươi, đều có thể chống cự.

Nhưng, nếu nói là còn có thể bảo vệ những người khác, cùng một chỗ hướng đi lên, cái kia cũng có chút vô nghĩa rồi.

Dù sao, càng lên cao thì lực trùng kích càng lớn, thậm chí thành xu thế tăng trưởng bao nhiêu.

Lâm Hải một cái Đại Thừa cảnh nho nhỏ, tuy tu hành Thổ Chi Đạo, tạm thời ổn định thân hình.

Nhưng, có thể bảo trụ chính mình để tiếp tục đi hướng lên trên , mà không bị nhấc xuống, cũng đã rất rất giỏi rồi.

Còn nghĩ đến dẫn người? Thật sự là nói chuyện hoang đường viển vông!

“Lâm Hải, không cần, ngươi lên trước đi a!”

Mộc Khoan cùng Vân Phong, hướng phía Lâm Hải ngượng ngùng cười cười, uyển chuyển cự tuyệt nói.

Hiển nhiên, liền cả bọn họ cũng không tin, Lâm Hải có bổn sự này!

Lâm Hải nhướn mày, sau đó nhẹ gật đầu.

“Cái kia tốt, các ngươi cố gắng lên!”

Nếu hai người không muốn đi nhờ xe của chính mình, Lâm Hải cũng không muốn cưỡng cầu.

Dù sao, tuy cùng bọn Mộc Khoan có quen biết, quan hệ cũng coi như hòa hợp, nhưng còn chưa tới tình trạng thập phần thân mật.

Mà Lâm Kiếm liền không giống họ, y đối với Lâm Hải cơ hồ là hoàn toàn tín nhiệm vô điều kiện.

Giờ phút này, đã không chút do dự, đi tới gần Lâm Hải.

Sau đó, không nói hai lời, mở rộng bước chân, nhấc chân hướng phía bậc thang thứ tám mươi hạ xuống.

“Ha ha, xem tiểu tử này té xuống, ngươi thổi ngưu bức liền tự sụp đổ!”

Mọi người nhao nhao mang theo giọng mỉa mai, chuẩn bị xem trò cười của Lâm Kiếm .

Thế nhưng mà sau một khắc, ánh mắt mọi người lại mạnh mẽ ngưng tụ, dáng tươi cười thoáng cái cứng lại tại trên mặt.

“Cái này, không có khả năng!”

Chỉ thấy Lâm Kiếm, dĩ nhiên vững vàng leo lên bậc thang thứ tám mươi, yên tĩnh đứng tại bên người Lâm Hải.

Chẳng những không có như mọi người tưởng tượng, ngã từ trên bậc thang xuống.

Thậm chí, thân thể từ đầu đến cuối liền cả lay động thoáng một phát cũng không có.

phảng phất, như là đứng ở trên đất bằng, vững như bàn thạch!

Mẹ nó, cái này không khoa học a!

Chẳng lẽ nói, Đăng Thiên Thê đã không nhạy hay sao?

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, lộ ra thần sắc khó có thể tin.

“Như Yên, tới a, yên tâm, có ta đây!”

Lâm Hải mặc kệ ánh mắt khiếp sợ của mọi người , hướng phía Liễu Như Yên cười nhạt một tiếng, nói ra.

“n!”

Liễu Như Yên bĩu đôi môi một cái, hướng phía Lâm Hải ôn nhu cười cười, nhẹ gật đầu.

Sau đó, cũng đi tới trước người Lâm Hải, cất bước leo lên bậc thang thứ tám mươi!

“Chà mẹ nó, vững như cẩu!”

Lần này, tròng mắt của mọi người , lần nữa trừng lớn.

Vừa rồi Lâm Kiếm đi lên, thân thể không chút sứt mẻ.

Bây giờ, Liễu Như Yên leo lên bậc thang thứ tám mươi, đồng dạng liền lung lay cũng chưa từng lung lay thoáng một phát.

“Mẹ nó, thật không thể tin được!”

“Ai có thể nói cho ta biết, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

thời khắc mọi người khiếp sợ kinh ngạc , Mộc Khoan cùng Vân Phong ở phía dưới , nội tâm thì là một hồi hối hận.

“Thao, sớm biết như vậy liền không nên cự tuyệt ý tốt của Lâm Hải!”

Hai người bọn họ đến bây giờ, mới hiểu được Lâm Hải là thật là có bản lĩnh dẫn bọn họ đi lên, không phải đang khoác lác trang bức.

Nhưng là, lời cự tuyệt đã nói ra, còn muốn đổi ý thì có điểm không thể nào nói nổi rồi.

Không khỏi hai người thật sự là vừa tức lại vừa hối hận, rất có thể vì quyết định sai lầm này, đại cơ duyên sẽ cùng bọn họ lướt qua nhau rồi.

“Thật bản lãnh!”

Cái lúc này, nam tử áo trắng một mực quan sát Lâm Hải, không khỏi phát ra một tiếng thán phục sợ hãi.

ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, tràn đầy tán thưởng cùng khâm phục.

Lâm Hải nghe được, thì là quay đầu, hướng phía nam tử áo trắng mỉm cười.

“Huynh đài, muốn đáp cái xe tiện lợi hay không, miễn phí a?”

Nam tử áo trắng khẽ giật mình, rất nhanh đã hiểu rõ ý tứ của xe tiện lợi trong miệng Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải cười lắc đầu.

“Đa tạ, không cần.”

“Chỉ là Đăng Thiên Thê, còn không làm khó được ta!”

Nói xong, trong mắt nam tử áo trắng bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh mang, sau đó mạnh mẽ mở rộng bước chân, lần nữa trùng kích bậc thang thứ tám mươi!

Ông!

Ngay tại lúc y vừa mới đứng lên bên trên bậc thang thứ tám mươi , bỗng nhiên một đoàn vầng sáng màu xanh đậm, từ trong cơ thể của y tách ra.

Sau một khắc, đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra vẻ kinh ngạc thật sâu.

Đã thấy nam tử áo trắng, cả người bị vầng sáng màu xanh vờn quanh, từng sợi vầng sáng màu xanh, giống như nước chảy, chảy xuôi tại xung quanh thân thể của y .

Đồng thời, một hư ảnh đại thụ che trời , bỗng nhiên từ trong cơ thể nam tử áo trắng phóng lên trời.

Trong nháy mắt, liền cành lá rậm rạp, rễ phủ khắp nơi trên đất, một mực chộp vào trên bậc thang.

“Mộc Chi Đạo!”

Mộc Khoan ở phía dưới, thấy tình cảnh này, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ!

Mộc gia bọn họ, là tu hành Mộc Chi Đạo, đối với đạo pháp hệ Mộc cực kỳ mẫn cảm.

Hôm nay, nam tử áo trắng thi triển Mộc Chi Đạo, dùng phương pháp đại thụ mọc rể, đem chính mình một mực đóng vững chắc tại trên bậc thang.

Cách làm này, lại để cho ánh mắt y giật mình một hồi , nội tâm chấn động không thôi!

Tuy y cũng tu hành Mộc Chi Đạo, nhưng rất hiển nhiên, đổi lại là y, căn bản là làm không được!

Mộc Chi Đạo của nam tử áo trắng này , muốn tại xa xa phía trên y, vượt qua tưởng tượng của y!

Mà trong mắt Lâm Hải cũng là dị sắc liên tục, trong nội tâm kính nể không thôi.

Cái nam tử áo trắng này, dùng Mộc Chi Đạo quấn chặt bậc thang, cùng mình dùng Thổ Chi Đạo vững chắc căn cơ, rất có chút ít cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

“Huynh đài, hảo thủ đoạn!”

Lâm Hải không khỏi, hướng phía nam tử áo trắng, dựng thẳng ngón tay cái, tán thưởng nói.

Nam tử áo trắng thì là hướng phía Lâm Hải mỉm cười, khách khí nói.

“Bằng hữu quá khen, ta cũng là được ngươi dẫn dắt!”

Nói xong, hai người nhìn nhau cười cười, nội tâm tỉnh táo tương tích, càng thêm nồng hậu dày đặc một phần.

“Thật sự là ngươi!”

Đúng lúc này, Liễu Như Yên ở bên người Lâm Hải , đột nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, nhìn nam tử áo trắng tràn đầy khiếp sợ.

Nam tử áo trắng sững sờ, liếc nhìn Liễu Như Yên , nhàn nhạt hỏi.

“Như thế nào, cô nương nhận thức tại hạ?”

lông mày Liễu Như Yên nhảy lên, môi son khẽ mở, ôn nhu nói.

“Nếu như ta không có đoán sai, ngươi có lẽ chính là Phong Thiếu Trần a!”

Nam tử áo trắng nghe được, lông mày nhíu lại, hướng phía Liễu Như Yên gật đầu cười.

“Bất tài, đúng là Phong mỗ!”

Nam tử áo trắng vừa thừa nhận, người ở đây lập tức chấn động, nhao nhao ghé mắt, hướng phía Phong Thiếu Trần trông lại.

“Chà mẹ nó, người này dĩ nhiên là Phong Thiếu Trần!”

“Trách không được rất cao minh như vậy, nguyên lai là y!”

“Dùng Đại Thừa cảnh leo lên bậc thang thứ tám mươi, nếu như là Phong Thiếu Trần, vậy thì giải thích đã thông!”

“Không nghĩ tới, Phong Thiếu Trần so với trong truyền thuyết, còn cường đại hơn nhiều, thật sự là hậu sinh khả uý!”

bên trên Đăng Thiên Thê, những cao thủ Tán Tiên cách đó không xa, nhìn Phong Thiếu Trần, một hồi tán thưởng.

Mà Mộc Khoan ở phía dưới , thì càng là sợ ngây người, hai mắt nhìn qua Phong Thiếu Trần, bắn ra ánh mắt nóng rực .

“Phong Thiếu Trần, y chính là Phong Thiếu Trần!”

nội tâm của Mộc Khoan , lập tức dâng lên sóng to gió lớn, một hồi thất thần.

Mà Lâm Hải chỉ là vẻ mặt mờ mịt.

Tuy hắn đã sớm nhìn ra, nam tử áo trắng không đơn giản, có lẽ có cái thân phận đặc thù gì đó.

Thế nhưng không nghĩ tới, vừa báo tên ra, vậy mà sẽ gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Thật giống như, người nơi này trừ mình cùng Lâm Kiếm ra , không ai không biết tên của y vậy.

Cái này cũng có chút xấu hổ rồi.

Lâm Hải không khỏi vươn tay, sờ lên đầu, tiến đến bên tai Liễu Như Yên, nhỏ giọng hỏi.

“Cái kia, y rất nổi danh sao?”

Chương 2285: Lợi hại hơn, vẫn còn ở phía sau!

Liễu Như Yên nghe được, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải.

“Ngươi vậy mà không biết tên của Phong Thiếu Trần?”

Lâm Hải lắc đầu, nếu hắn nghe nói qua, cũng sẽ không hỏi.

Liễu Như Yên khẽ giật mình, bất quá rất nhanh lộ ra biểu lộ giật mình .

“Cũng đúng, ngươi vốn không phải là người của Hồng Ngọc Quốc , không biết Phong Thiếu Trần đã là hợp tình hợp lý.”

Nói xong, sắc mặt Liễu Như Yên ngưng tụ, “Cái Đăng Tiên Bảng kia , ngươi tổng phải biết a?”

“Cái này biết rõ!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, Liễu Như Yên chính là nhân vật bên trên Đăng Tiên Bảng.

Còn có Lam Ngọc, Thượng Húc, Dịch Đình đã chết đi, đều là đệ tử Lôi Vân Tông đứng hàng Đăng Tiên Bảng .

“Phong Thiếu Trần, đứng hàng đầu trên Đăng Tiên Bản , là người trẻ tuổi có tiềm lực nhất ở Hồng Ngọc Quốc!”

tiếng nói của Liễu Như Yên rơi xuống đất, đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra biểu lộ kinh hãi .

Cái Phong Thiếu Trần này , náo loạn cả buổi dĩ nhiên là đệ nhất trên Đăng Tiên Bảng !

Chà mẹ nó, trách không được danh khí lớn như vậy!

Lâm Hải không khỏi mang theo một tia hiếu kỳ, lần nữa hướng phía Phong Thiếu Trần nhìn lại.

Đã thấy toàn thân Phong Thiếu Trần bị vầng sáng màu xanh bao phủ, đỉnh đầu lơ lửng hư ảnh của một khỏa đại thụ .

Dưới chân rắc rối khó gỡ, giống như thang mây mọc rể tại chờ trên bậc thang, vững như bàn thạch!

Mà khi Lâm Hải nhìn sang đồng thời, quang mang màu xanh bên ngoài thân của Phong Thiếu Trần , bỗng nhiên lóe lên!

Sau đó, Phong Thiếu Trần mở rộng bước chân, đạp đạp đạp đạp vượt qua ba cái bậc thang, mới dừng xuống dưới.

Tuy nửa người trên bị lực trùng kích cường đại , xông tới lay động một hồi .

hư ảnh đại thụ trên đỉnh đầu kia , uốn lượn xuống, gần muốn bẻ gẫy.

Nhưng dưới chân Phong Thiếu Trần, lại bất động như núi, một mực đứng ở trên bậc thang thứ tám mươi ba.

Lần này, lại để cho người cùng Yêu thú xung quanh, càng thêm lộ ra vẻ mặt, một hồi kinh hô!

“Phong Thiếu Trần quả nhiên rất cao minh a!”

“Thao, một cái Đại Thừa cảnh, đều đuổi theo lão tử rồi!”

“Kẻ này nếu không phải chết non ở trên đường , ngày sau nhất định có thể quang vinh lên Thiên Tiên vị!”

trên bậc thang thứ tám mươi ba, giờ phút này còn có rất nhiều Nhất kiếp Tán Tiên cùng Yêu thú, tất cả đều ngừng lưu tại bậc này.

Không thể tưởng được trong chớp mắt công phu, lại bị Phong Thiếu Trần đuổi theo rồi.

“Phong Thiếu Trần không hổ là đứng đầu Đăng Tiên Bảng, nếu bàn về tiềm lực, đệ nhất nhân của Hồng Ngọc Quốc , tuyệt đối không phải y thì không còn ai!”

Rất nhanh, có người phản bác.

“Cái kia không nhất định, ta nhìn cái Lâm Hải, cũng thập phần được rồi, còn leo lên bậc thứ tám mươi trước cả Phong Thiếu Trần.”

Lâm Hải?

Ánh mắt của mọi người, lại toàn bộ đều nhìn về phía Lâm Hải, bất quá hiển nhiên là cầm hai loại thái độ.

Có khâm phục tán thưởng, đối với Lâm Hải ký thác kỳ vọng.

Có thì lại là xem thường lắc đầu, cho rằng Lâm Hải căn bản không cách nào đánh đồng cùng Phong Thiếu Trần .

Có thể đứng tại bậc thứ tám mươi, có lẽ đã là cực hạn của Lâm Hải .

Lâm Hải mới chẳng muốn phản ứng những người cùng Yêu thú này nghĩ như thế nào.

Giờ phút này, Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm đều đã đến bên cạnh hắn, lông mày Lâm Hải nhíu lại, lộ ra phóng khoáng.

“Như Yên, Lâm Kiếm, theo sát, lão lái xe chính thức xuất phát rồi!”

Ông!

Lâm Hải nói xong, hào quang màu vàng đất dưới chân, bỗng nhiên tách ra, hướng về bốn phía khuếch tán.

Một cỗ cảm giác mất trọng lượng cực kỳ mãnh liệt, xuất hiện ở trong phương viên hai mét quanh Lâm Hải .

trường trọng lực phát huy tác dụng, Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm, lập tức lộ ra thần sắc khiếp sợ .

Giờ khắc này, bọn hắn vậy mà cảm thấy thân thể của mình nặng như Thiên Quân, có thể so với một tòa núi lớn.

Mặc cho cuồng phong trùng kích, vậy mà sừng sững bất động!

“Đi!”

Cái lúc này, Lâm Hải gào to một tiếng, bỗng nhiên mở ra bộ pháp, hướng lên mà đi!

Đông! Đông! Đông!

Lâm Hải liền bước ba bước, mỗi một bước rơi vào trên bậc thang, giống như tảng đá nện vào mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề .

Hô ~

Lâm Hải hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Phong Thiếu Trần, nhếch miệng cười cười.

Giờ khắc này, hai người lần nữa đi tới cùng một bậc.

Phong Thiếu Trần tựa hồ đã sớm ngờ tới, Lâm Hải có thể đuổi

tới.

Khẽ vươn tay, hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái, sau đó một đạo quang mang màu xanh tách ra, lần nữa mở ra bộ pháp!

Sau một khắc, dĩ nhiên đứng ở trên bậc thứ tám mươi sáu.

Tuy trên thân của Phong Thiếu Trần, bị cuồng phong trùng kích đến kịch liệt run run, cái hư ảnh đại thụ kia cơ hồ đã đến biên giới bẻ gẫy.

Nhưng mấy hơi thở qua đi, Phong Thiếu Trần rốt cục ổn định thân hình, quay đầu lại hướng phía Lâm Hải nhìn lại, sắc mặt mang theo một tia vui vẻ như có như không!

Như là chào hỏi, rồi lại càng giống như khiêu khích!

“Mả mẹ mày!”

Lâm Hải lập tức nhíu lông mày lại, xem ra cái Phong Thiếu Trần này muốn phân cao thấp cùng với chính mình a!

“Thao, nếu không phải ca ca phải dừng lại trì hoãn khẩu khí, đã sớm đuổi theo rồi!”

Biết rõ Phong Thiếu Trần có ý tứ đọ sức cùng chính mình, nhưng Lâm Hải cũng không khỏi không tạm thời dừng lại.

trường trọng lực tuy khiến thân hình Lâm Hải trở nên vững chắc, nhưng lực trùng kích bên trên Đăng Thiên Thê, thật sự quá lớn.

Cho dù căn cơ dưới chân Lâm Hải không gì phá nổi, nhưng nếu không dừng lại mà tiếp tục hướng lên bên trên.

Thfi rất có thể, nửa người trên của mình, sẽ trực tiếp bị cuồng phong thổi thành bột mịn!

“Đợi ca ca, trì hoãn khẩu khí liền đuổi theo ngươi!”

“Hiện tại ngươi vượt lên đầu thì như thế nào, ai có thể cuối cùng đứng ở đỉnh Đăng Thiên Thê, mới có thể cười đến cuối cùng!”

Lâm Hải cũng không tranh phong cùng Phong Thiếu Trần, mà là hướng phía Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm vung tay lên.

“Đi lên!”

“n!” Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm, đồng thời gật đầu, phóng ra bộ pháp, đạp đạp đạp đã đến trước người Lâm Hải.

“Chà mẹ nó, cái tình huống này là như thế nào?!”

Lần này, người tu hành cùng Yêu thú xung quanh, triệt để sôi trào!

Thậm chí, so với trước đó nhìn thấy Phong Thiếu Trần nhẹ nhõm leo lên bậc thứ tám mươi ba, còn muốn không thể tưởng tượng, kinh hãi không thôi hơn!

Phải biết rằng, Phong Thiếu Trần tuy mạnh, nhưng cuối cùng chỉ là chính bản thân y leo lên bậc thứ tám mươi ba.

Huống chi, Phong Thiếu Trần đứng hàng thứ nhất của Đăng Tiên Bảng , có biểu hiện này , cũng không tính là vô cùng kinh diễm.

Thế nhưng mà, Lâm Hải lại khác!

Ngoại trừ người của Lôi Vân Tông, những người khác ai biết Lâm Hải là cái rễ hành nào à?

Thế nhưng mà, hiện tại Lâm Hải chẳng những cũng thành công leo lên bậc thứ tám mươi ba, hơn nữa ngưu bức mà hắn vừa rồi thổi ra , cũng đã nhẹ nhõm thực hiện.

Hắn vậy mà, thật sự mang theo hai người, đồng thời leo lên bậc thứ tám mươi ba!

Cái này mẹ nó!

Những Tán Tiên cùng đám yêu thú còn dừng lại tại bậc thứ tám mươi ba, thậm chí còn không có leo lên bậc thứ tám mươi ba, nội tâm thật sự là ngũ vị trần tạp, một hồi uể oải!

Cái này đối với bọn họ mà nói, khiếp sợ đồng thời, quả thực là đả kích trầm trọng !

Bất kể thế nào nói, bọn họ dầu gì cũng là Nhất kiếp Tán Tiên a!

Bị đệ nhất Đăng Tiên Bảng Phong Thiếu Trần vượt qua, cũng nhịn, ai bảo người ta tiềm lực cực lớn, là thiên tài ni!

Thế nhưng mà, hiện tại một cái Lâm Hải không có danh tiếng gì, lại mang theo hai người, tựa như đi chơi lại đuổi theo thậm chí đã vượt qua bọn họ.

sự thật tàn khốc như thế , lại để cho bọn họ tiếp nhận được như thế nào?

Nhất thời, những người này có loại cảm giác vài vạn năm tu hành, đều tu hành đã đến bên trên thân chó.

Thậm chí, có ít người bởi vì ghen sinh hận, trong mắt hàn mang lập loè, đã sinh ra sát ý đối với Lâm Hải !

“Ha ha ha, chủ nhân, lợi hại!”

Chu Tử Chân giờ phút này, đang đứng tại trên bậc thang thứ tám mươi bảy, nhìn thấy Lâm Hải mang theo Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm leo lên bậc thứ tám mươi ba, lập tức cười to một tiếng, tràn đầy tự hào!

Lâm Hải nghe được, thì hơi hơi nhún vai, lười biếng nói.

“Lợi hại sao? Ta không biết a!”

Nói xong, ánh sáng màu vàng đất bên ngoài thân Lâm Hải bỗng nhiên tăng mạnh, vẻ mặt hào khí, cười lớn một tiếng.

“Bởi vì, lợi hại hơn, vẫn còn ở phía sau!”

tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, mạnh mẽ đề một hơi, mở rộng bước chân, hướng phía trên tiếp tục đi về phía trước!

Đông đông đông đông!

Vài đạo tiếng vang nặng nề truyền đến, Lâm Hải đón cuồng phong oanh kích giống như búa tạ, bước đi liên tục, đứng ở bên cạnh Chu Tử Chân !

Tê ~ nhất thời, xung quanh một mảnh tĩnh mịch!

Chương 2286: Giúp ngươi, chính là đang giúp chính mình!

“Lâm Hải, vậy mà leo lên bậc thang thứ tám mươi bảy!”

“Cái này mẹ nó, còn có để cho người sống hay không?”

Thoáng cái, cơ hồ hết thảy mọi người, tất cả đều trợn tròn mắt.

Lâm Hải một cái Đại Thừa cảnh nho nhỏ, lại đã vượt qua tuyệt đại đa số Nhất kiếp Tán Tiên cùng Yêu thú.

Vững vàng đứng ở bậc thang thứ tám mươi bảy của Đăng Thiên Thê, cái này mẹ nó, không khoa học a!

Những Tán Tiên vẫn còn đang giãy dụa phía dưới bậc thang thứ tám mươi bảy, thấy một màn như vậy, nội tâm thật sự là khổ sở không thôi.

Chẳng lẽ nói, chính mình thật sự già rồi sao? Tiềm lực đã dùng hết sao?

Hô ~

Lâm Hải vượt qua bốn cái bậc thang, vầng sáng màu vàng đất bên ngoài thân, đều bị xung kích đến thay đổi hình dáng, cơ hồ đã đến biên giới nứt vỡ .

Vội hít sâu mấy hơi thở, Đại Ngũ Hành Thuật trong cơ thể liên tiếp vận chuyển mười cái tuần hoàn, vầng sáng màu vàng đất bên ngoài thân, mới bắt đầu dần dần vững chắc.

“Trời ạ, trách không được những Tán Tiên kia lên không nổi, bên trên này thật không phải là để người đợi đến a!”

Lâm Hải tuy bởi vì nguyên nhân có trường trọng lực, dưới chân đứng cực kỳ vững chắc.

Nhưng cuồng phong trên bậc thang , thật sự là quá quá mãnh liệt rồi.

Giờ phút này, mặc dù có Thổ Chi Đạo hộ thể, nhưng chân nguyên trong cơ thể Lâm Hải, vẫn tiêu hao như là nước chảy.

Thô sơ giản lược đoán chừng, tiếp tục như vậy mà nói, Lâm Hải tối đa có thể dừng lại năm phút đồng hồ, sẽ phải hao hết chân nguyên .

Đến lúc đó, tất nhiên là cái kết cục ngã xuống !

Bất quá, cũng may Lâm Hải có hằng hà Chân Nguyên Tán, điểm này ngược lại không cần lo lắng.

“Đi lên!”

Lâm Hải vừa quay đầu lại, hướng phía dưới Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm la lên nói.

Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm, khoảng cách bây giờ với Lâm Hải , đã đến mép của trường trọng lực.

Nếu không tranh thủ thời gian đuổi kịp, có thể sẽ không cách nào đáp xe tiện lợi của Lâm Hải rồi.

trên người hai người lóe lên vầng sáng, mở rộng bước chân, hướng phía Lâm Hải mà đến, trong chớp mắt cũng leo lên bậc thứ tám mươi bảy!

Ông!

Nhất thời, lực trùng kích cuồng mãnh, đã rơi vào trên người hai người.

toàn thân Lâm Kiếm tách ra hào quang màu đỏ như máu, sát khí tỏa khắp, toàn thân Liễu Như Yên sương hoa như tuyết, băng hàn thấu xương!

Hai người đứng tại bên người Lâm Hải, mặc dù có trường trọng lực, không đến mức bị té rớt xuống dưới, nhưng vẫn cau mày, trên thân lay động, đau khổ chèo chống!

Hiển nhiên, cũng đã tiếp cận biên giới thừa nhận!

“Ồ?”

Cái lúc này, Phong Thiếu Trần không khỏi nhẹ kêu một tiếng, trong ánh mắt nhìn Lâm Hải có dị sắc liên tục.

Sau đó, trong miệng quát nhẹ một tiếng, giống như không chịu thua, mạnh mẽ tiến lên một bước!

Hư ảnh rễ cây rắc rối khó gỡ dưới chân kia , bỗng nhiên leo lên mà lên, Phong Thiếu Trần cùng Lâm Hải đứng ở cùng một bậc!

“Mẹ nó, không có cách nào sống rồi!”

những Nhất kiếp Tán Tiên xung quanh , thật sự là đến tâm muốn khóc đều đã có!

Bất kể nói thế nào, bọn họ cũng là Tán Tiên a, không nghĩ tới vậy mà so ra kém mấy cái vãn bối Đại Thừa cảnh này.

Thật sự là người so với người, tức chết người!

“Được rồi, lão tử buông tha!”

Một cái Tán Tiên đã sớm leo lên bậc thứ tám mươi sáu, dừng lại đã gần một canh giờ, cũng không cách nào hướng lên trên một bước nữa, cô đơn ai thán một tiếng , từ trên Đăng Thiên Thê tung người nhảy xuống!

Y biết rõ, cực hạn của mình đã đến, ngoại trừ buông tha cho, cũng không có lựa chọn tốt hơn.

“Ta cũng buông tha, cái Đăng Thiên Thê này cùng ta vô duyên!”

“Ha ha ha, thật sự là sóng sau thúc sóng trước a, hậu sinh khả uý a!”

Nhất thời, lại có sáu bảy Nhất kiếp Tán Tiên, thần sắc uể oải, buông tha cho việc tiếp tục leo lên bên trên, lui xuống khỏi Đăng Thiên Thê.

“Các ngươi như thế nào đây?”

Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm hỏi.

“Chủ nhân, Lâm Kiếm không có vấn đề, cho dù chết, cũng sẽ không buông tha!” ngữ khí Lâm Kiếm kiên quyết, lộ ra kiên quyết.

Liễu Như Yên thì là khẽ giãn đôi mày kẻ đen , ôn nhu cười cười, ngữ khí lại âm vang hữu lực.

“Ta muốn thử một lần!”

“Tốt!”

Lâm Hải nghe được, trong mắt lóe lên tinh mang, sau đó hít sâu một hơi.

“Vậy chúng ta cứ tiếp tục hướng lên!”

Nói xong, quang mang màu vàng đất trên người Lâm Hải phát ra ánh sáng rực rỡ, phảng phất như bạo tạc, hướng phía khí lãng bốn phương nghiền áp trùng kích.

Mượn cỗ thế này , Lâm Hải quát lên một tiếng chói tai, bỗng nhiên phóng ra bộ pháp!

Đạp đạp!!!

Lâm Hải liên tiếp phóng ra hai bước , trực tiếp đứng lên bậc thang thứ tám mươi chín, cách bậc thứ chín mươi, một bước ngắn!

Nhưng mà, tuy chỉ là bước hướng lên trên hai bước, nhưng lực trùng kích trên bậc thang, lại thành tăng cường gấp đôi!

Oanh!

Lâm Hải vừa mới đứng lên trên, lập tức một cỗ lực trùng kích kinh khủng, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Hừ!

Lâm Hải kêu lên một tiếng đau đớn, phảng phất như bị một cỗ xe tăng va chạm, hào quang màu vàng đất bên ngoài thân , lập tức liền nứt vỡ rồi!

“Lâm Hải!”

Liễu Như Yên thấy thế, lập tức khuôn mặt đại biến, thét lên một tiếng kinh hãi, lộ ra lo lắng thật sâu!

Phốc!

Lâm Hải phun ra một búng máu, đồng thời trong thân thể tách ra tinh quang, một tầng áo giáp sáng chói giống như ngôi sao, hiện ra đến!

Ông!

Tinh Thần Khải Giáp mới vừa xuất hiện, liền vội vàng nhanh chóng lóe lên, tinh quang rậm rạp chằng chịt kia run rẩy một hồi.

Trong chớp mắt liền có xu thế tán loạn!

Tinh Thần Thánh Thể của Lâm Hải , bởi vì thiếu khuyết Tinh Thần Chi Lực, một mực không có tiến triển quá lớn.

Tuy đạo hạnh gia tăng lên không ít, nhưng lực phòng ngự của Tinh Thần Thánh Thể, lại không có vẻ tăng lên.

Bây giờ, bị cái lực đạo cực lớn này trùng kích, lập tức muốn bị nghiền nát, không kiên trì nổi rồi!

“Thảo!”

mí mắt Lâm Hải kinh hoàng, thầm mắng một tiếng, không nghĩ tới cái bậc thứ tám mươi chín này, lại có lực trùng kích đáng sợ như thế!

Tuy trường trọng lực vẫn còn, chính mình không đến mức bị nhấc xuống dưới.

Nhưng, một khi Tinh Thần Khải Giáp bị nghiền nát, nháo không tốt chính mình trực tiếp bị cái lực trùng kích này, chấn vỡ nội tạng mà chết!

“Đậu phộng, làm sao bây giờ?”

Nội tâm Lâm Hải lo lắng một hồi, cái Tinh Thần Khải Giáp này , nghiền nát chỉ là sự tình ngay lập tức.

Chẳng lẽ nói, chính mình muốn trốn vào Luyện Yêu Hồ, buông tha cho cái Đăng Thiên Thê này sao?

Ngay tại thời khắc Lâm Hải một hồi không cam lòng , phịch một tiếng, Tinh Thần Khải Giáp rốt cục không chịu nổi trọng áp, ầm ầm vỡ vụn!

“Thổ!!!”

Ông!

Lâm Hải thầm hô một tiếng, vầng sáng màu vàng đất lần nữa xuất hiện, hình thành một tầng vòng bảo hộ tại bên ngoài thân .

Luận lực phòng ngự, Thổ Chi Đạo muốn mạnh hơn các đạo pháp khác , nếu như Thổ Chi Đạo đều ngăn cản không nổi mà nói, như vậy Lâm Hải chỉ có thể dừng bước tại đây rồi!

Oanh oanh oanh oanh!

Dưới cuồng phong kịch liệt trùng kích, vầng sáng màu vàng đất bên ngoài thân Lâm Hải, lần nữa kịch liệt run rẩy lên.

Tuy Lâm Hải tu hành, chính là Hậu Thổ Chi Đạo, nhưng tu vi cảnh giới cuối cùng lại quá nông cạn.

Liền cả những Nhất kiếp Tán Tiên kia, đều không thể đứng thẳng ở vị trí bây giờ của Lâm Hải .

Vậy nên lực trùng kích mà Lâm Hải đã nhận lấy trầm trọng cỡ nào, có thể nghĩ.

Mắt thấy vầng sáng màu vàng đất bên ngoài thân, muốn lần nữa nứt vỡ, thời khắc nội tâm Lâm Hải vừa vội lại không có cách .

Ông!

Đột nhiên, một đầu vầng sáng màu xanh lá giống như tơ lụa, trống rỗng xuất hiện tại xung quanh Lâm Hải!

Ào ào ào!

Sau một khắc, bên tai Lâm Hải đột nhiên truyền đến thanh âm lá cây ào ào , sau đó toàn thân chính mình đều bị cành cây màu xanh lá quấn quanh.

phía trên cành , rậm rạp chằng chịt lá cây, hoa hoa tác hưởng, lóe ra vầng sáng, đem Lâm Hải bao tại trong đó.

Lâm Hải chợt cảm thấy lực trùng kích chợt nhẹ đi, vầng sáng hộ thể màu vàng đất tràn đầy nguy cơ, cũng thoáng cái đđ ổn lại.

Trong lòng Lâm Hải đại hỉ, thừa cơ hội này, vội vàng lấy ra một miếng Chân Nguyên Đan cùng một miếng Linh Đan.

Không chút do dự, nuốt vào trong miệng!

Trong nháy mắt, chân nguyên mà Lâm Hải tiêu hao đã được bổ đầy, thương thế trên người, cũng bắt đầu dần dần khôi phục.

Sau đó, Lâm Hải mới quay đầu, hướng phía dưới nhìn lại.

Đã thấy Phong Thiếu Trần không biết từ lúc nào, đã leo lên bậc thang thứ tám mươi tám, đứng ở sau lưng Lâm Hải.

Bất quá, giờ phút này Phong Thiếu Trần lại đã không có phiêu dật tiêu sái như trước đó.

trên gương mặt cương nghị tuấn lãng, cơ bắp run run, sắc mặt dữ tợn, khóe miệng mang theo máu tươi, thân hình kịch liệt lay động, đang đau khổ chèo chống!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, mang theo một tia nghi hoặc, mở miệng nói.

“Vì cái gì giúp ta?”

Phong Thiếu Trần cười khổ một tiếng, nhìn Lâm Hải, gian nan nói.

“Giúp ngươi, chính là đang giúp chính mình!”

Chương 2287: Đồng tâm hiệp lực

Lời nói của Phong Thiếu Trần, lại để cho Lâm Hải vốn là khẽ giật mình, sau đó lộ ra một tia thần sắc tán thưởng .

Giúp người, chính là đang giúp chính mình.

Đạo lý này tuy đơn giản, thậm chí tuyệt đại đa số người, đều có thể hiểu rõ.

Nhưng, trong một tình thế nghiêm trọng trước mặt, lại có mấy người có thể làm được?

Phong Thiếu Trần tại thời điểm bản thân cơ hồ khó bảo toàn , lại lựa chọn trợ giúp chính mình.

Đây không thể nghi ngờ là chuẩn bị cùng mình đồng tâm hiệp lực, muố cùng một chỗ tốt, muốn cùng một chỗ xông lên.

Trước mặt có nhiều Tán Tiên như vậy, thậm chí những Nhị kiếp Tán Tiên kia đều gần trong gang tấc.

Mà Phong Thiếu Trần không có lựa chọn bọn họ, hết lần này tới lần khác lại lựa chọn chính mình.

Xem ra, Phong Thiếu Trần đây là đang làm một hồi đổ bạc lớn a!

“Ăn nó đi!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem một miếng Chân Nguyên Tán, đưa đến trước mắt Phong Thiếu Trần.

Phong Thiếu Trần sững sờ, sau đó không chút do dự tiếp nhận Chân Nguyên Tán, không hỏi một tiếng liền nuốt vào trong bụng.

Một cử động kia, lập tức lại để cho Lâm Hải đối với Phong Thiếu Trần lau mắt mà nhìn.

“Ngươi sẽ không sợ đây là Độc đan sao?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

Phong Thiếu Trần thì là khẽ lắc đầu, sau đó một bộ ngữ khí giống như đã tính trước kỹ càng mà nói.

“Ta tin tưởng ngươi, càng tin tưởng phán đoán của mình!”

Lâm Hải lập tức nghẹn lời, trầm mặc vài giây đồng hồ, mới không thể không hướng phía Phong Thiếu Trần, giơ ngón tay cái.

“Liền bội phục loại người như ngươi!”

Phong Thiếu Trần mỉm cười, sau đó sắc mặt ngưng tụ, đột nhiên lần nữa phóng ra một bước, cùng Lâm Hải đồng thời đứng ở trên bậc thang thứ tám mươi chín.

Ông!

Một cỗ phong bạo cuồng mãnh, rơi vào trên người Phong Thiếu Trần, thân thể Phong Thiếu Trần lay nhẹ, nhưng rất nhanh liền ổn định thân hình, so với trước đó không biết dễ dàng hơn bao nhiêu.

“Thổ Chi Đạo thật là lợi hại !”

trong mắt Phong Thiếu Trần dị sắc liên tục, hướng phía Lâm

Hải, khâm phục tự đáy lòng mà nói.

Sau khi y tới gần Lâm Hải, dĩ nhiên thân ở trong trường trọng lực của Lâm Hải, thân thể nặng như Thiên Quân.

Cộng thêm dưới chân là đạo pháp hệ Mộc rắc rối khó gỡ, khiến cho Phong Thiếu Trần một mực dừng lại tại trên bậc thang.

Mặc cho cuồng phong xông tới, nhưng không cách nào dao động y mảy may.

Lâm Hải cũng là mang theo một tia khâm phục, hướng phía Phong Thiếu Trần cười cười.

“Mộc Chi Đạo của ngươi , không yếu hơn Thổ Chi Đạo của ta!”

Sau khi có Phong Thiếu Trần đứng bên người, Lâm Hải lập tức cảm thấy một cỗ sinh cơ bừng bừng, tiến nhập vào trong cơ thể của mình.

thương thế đã bị trước đó, vậy mà phi tốc khôi phục, đây cũng không phải là chỉ dựa vào Linh Đan là có thể làm được.

Không thể nghi ngờ, là do Mộc Chi Đạo của Phong Thiếu Trần , sinh ra tác dụng.

Hơn nữa, đã có cái hư ảnh cành cùng lá cây rậm rạp chằng chịt kia, quấn quanh tại trên thân thể.

trùng kích mà Lâm Hải phải hứng , cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Chống cự cái gió mạnh cuồng mãnh kia, thoáng cái cũng trở nên dễ dàng hơn.

Không khỏi, phía dưới hai người hai mắt nhìn nhau, thậm chí có loại cảm giác hận vì gặp gỡ muộn .

“Trèo lên Đăng Thiên Thê xong, ta muốn cùng ngươi uống rượu!” Lâm Hải đột nhiên nói ra.

“Ha ha ha ha!” Phong Thiếu Trần cởi mở cười to, “n, ta giống như đã tưởng tượng ra, tràng cảnh ngươi say như chết !”

“Hứ!” Lâm Hải trực tiếp bĩu môi một cái, hướng phía Phong Thiếu Trần dựng thẳng ngón giữa.

Phong Thiếu Trần thì là nhún vai, vẻ mặt vô tội.

Một câu nói cùng động tác biểu lộ đơn giản , bất tri bất giác đã đem khoảng cách giữa Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần , lại kéo vào rất nhiều.

“Như Yên, Lâm Kiếm, các ngươi như thế nào đây?”

Lâm Hải cái lúc này, lại nhìn về phía Lâm Kiếm cùng Liễu Như Yên.

Thấy sắc mặt hai người tái nhợt, thân thể phát run, tựa hồ chống cự đã cực kỳ khó khăn, không khỏi lo lắng hỏi.

“Có thể kiên trì!”

Lâm Hải cùng Liễu Như Yên, trăm miệng một lời nói.

“Tốt!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh mang, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt đã rơi vào trên bậc thang thứ chín mươi.

“Phong Thiếu Trần, có dám cùng một chỗ, lên một tầng cao hơn hay không ?”

Phong Thiếu Trần hào khí vạn trượng, lộ ra một tia thần sắc cao ngạo.

“Có gì không dám!”

“Cái kia tốt!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Ta đếm tới ba, chúng ta cùng tiến lên!”

Nói xong, Lâm Hải vẻ mặt ngưng trọng, chậm rãi mở miệng.

“Một, hai, ba!”

Ông!

Tiếng nói rơi xuống đất, Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, lập tức đồng loạt mà động, đồng thời phóng ra bộ pháp, hướng phía bậc thang thứ chín mươimà đi!

“Bà mẹ nó, hai người bọn họ lại muốn trèo lên bậc thang thứ chín mươi rồi!”

“Cái này mẹ nó, không muốn sống nữa, Đăng Thiên Thê mỗi khi cách mười bậc, lực trùng kích giống như đều muốn tăng trưởng a!”

“Hừ, hai cái tiểu bối cuồng vọng, cũng không nhìn một chút, đứng thẳng ngoài bậc thang thứ chín mươi, đều là dạng tồn tại gì !”

“Đúng đấy, ngay cả ta là Nhất kiếp Tán Tiên đều không thể đi lên, hai người bọn họ quả thực là si tâm vọng tưởng!”

“Đợi xem bọn hắn xấu mặt a!”

nhóm Nhất kiếp Tán Tiên xung quanh Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, lập tức nhao nhao lộ ra thần sắc hoặc giật mình hoặc xem thường.

Dù sao, liền cả những Nhất kiếp Tán Tiên như họ, toàn bộ đều dừng lại tại phía dưới bậc thang thứ chín mươi, muốn lại đến một tầng, quả thực khó như lên trời.

Mà ngoài bậc thang thứ chín mươi, còn đứng thẳng đến giờ tất cả đều là những Nhị kiếp Tán Tiên trước đó kia .

Hơn nữa, tổng cộng có chín cái Nhị kiếp Tán Tiên, ngoại trừ Đại Hoàng, Kim Đại Thăng, lão giả áo trắng cùng Hồ Vân Phong ra, năm người khác đều là dừng lại tại bậc thứ chín mươi.

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, nếu thật sự có thể leo lên bậc thứ chín mươi, đây chẳng phải là cùng đứng cùng ngồi với những Nhị kiếp Tán Tiên này sao?

Có khả năng sao? Đây quả thực là vô nghĩa!

Không có người coi trọng Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, thậm chí trong đầu đều đã bắt đầu tưởng tượng, thảm trạng Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần từ trên Đăng Thiên Thê ngã xuống, ngã sấp xuống răng rơi đầy đất .

Phanh!

Nhưng vào lúc này, một đạo tiếng vang nặng nề, giống như là búa tạ đã rơi vào trong nội tâm của mọi người .

Những Tán Tiên này nhao nhao ngưng tụ ánh mắt, sau đó lập tức lộ ra thần sắc kinh hãi.

“Chà mẹ nó, thật sự lên rồi!”

“Cái này, điều này sao có thể!”

Thoáng cái, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Chỉ thấy Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, chẳng những không có như bọn họ tưởng tượng, một khi đi lên bậc thứ chín mươi, lập tức cũng sẽ bị đánh bay.

Ngược lại, hai người mỗi người một chân, đã bước lên bậc thứ chín mươi, đã rơi vào trên bậc thang.

Ông!

Đột nhiên, một cỗ gió mạnh mãnh liệt, lập tức rơi vào trên người Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần.

“Ngọa tào!!!”

Nội tâm Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt đại biến.

Cái chân đi lên bậc thang thứ chín mươi kia, đạo pháp hộ thể lập tức nứt vỡ, hào quang màu vàng đất biến thành bột mịn.

Sau một khắc, Lâm Hải chỉ cảm thấy bị một hàng đoàn tàu va chạm chạy rất nhanh, rét thấu xương đau toàn tâm, lại để cho mồ hôi lạnh của Lâm Hải lập tức liền chảy xuôi xuống.

Lâm Hải thậm chí cũng hoài nghi, chân của chính mình có phải đã bị chặt đứt hay không .

Hống!

May mắn cái lúc này, một đoàn vầng sáng màu xanh lá, hóa thành vô số nhánh cây mây, quấn quanh tại trên đùi Lâm Hải .

Tuy nhánh cây mây mới vừa xuất hiện, liền bị cuồng phong nhanh chóng phá hủy.

Nhưng nhánh cây mây này phảng phất như cỏ dại đốt mãi không hết, không ngừng kéo dài, sinh sôi không ngừng, rốt cục đem cả chân Lâm Hải, tất cả đều gắt gao quấn chặt lấy.

Đồng thời, Sinh Mệnh lực cường đại , thông qua kinh mạch trên đùi Lâm Hải, tiến vào trong cơ thể.

đau đớn trên đùi trước đó lập tức giảm bớt, lần nữa toả sáng.

Ông!

Cùng lúc đó, vầng sáng màu vàng đất trên đùi Lâm Hải, lần nữa tuôn hiện ra.

Huyễn hóa ra ba khối đá tròn, lóe ra hào quang, vây quanh chân Lâm Hải, xoay quanh mà quấn.

Cùng cái dây leo màu xanh lá kia , tạo thành hai tầng phòng hộ, rốt cục đem cuồng phong ở bậc thứ chín mươi, chống cự tại bên ngoài.

Hô ~

Cho tới giờ khắc này, Lâm Hải mới thở phào một cái, thầm hô một tiếng nguy hiểm thật.

Nếu như Phong Thiếu Trần không kịp thời bổ sung Mộc Chi Đạo, cái chân này của mình dù coi như có thể bảo trụ, nhưng chỉ sợ cũng phải lui ra khỏi bậc thứ chín mươi rồi.

Không khỏi, Lâm Hải hướng phía Phong Thiếu Trần, quăng qua một tia ánh mắt cảm kích.

Mà Phong Thiếu Trần cũng hướng phía Lâm Hải, mang trên mặt may mắn cùng thoải mái khi trọng áp tan mất .

Nhớ tới cái cuồng phong đáng sợ này , y cũng là lòng còn sợ hãi một hồi .

Tuy y bởi vì nguyên nhân có Mộc Chi Đạo, nên cũng không bị thương tổn giống như Lâm Hải.

Nhưng là, cái lực trùng kích cuồng mãnh kia, vẫn để cho y lay động một hồi, suýt nữa rớt xuống khỏi Đăng Thiên Thê.

Nếu không phải thân ở trường trọng lực của Lâm Hải , Phong Thiếu Trần tự hỏi lòng mình, giờ phút này tất đã thất bại cách trường rồi.

Ánh mắt của hai người, đụng vào nhau ở giữa không trung, đồng thời lộ ra một tia đắng chát.

“Có lẽ, cái này là cái gọi là đồng tâm hiệp lực a!”

Chương 2288: Hỏng rồi, không kiên trì nổi rồi!

“Bà mẹ nó, bọn hắn vậy mà đứng vững vàng!”

“Cái này, điều này sao có thể?!”

nhóm Nhất kiếp Tán Tiên vốn tưởng rằng Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, sẽ ngã xuống khỏi Đăng Thiên Thê, giờ phút này tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt khiếp sợ.

Bọn họ nằm mơ đều không thể tin được, Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần hai cái Đại Thừa cảnh, lại có một chân đứng vững vàng ở bậc thứ chín mươi.

Phải biết rằng, những Nhất kiếp Tán Tiên như họ này, cũng còn tại phía dưới bậc thứ chín mươi, đau khổ giãy dụa, không cách nào phóng ra một bước này.

Thế nhưng mà, sự tình bọn họ làm không được, lại bị hai cái tiểu bối tu vi cảnh giới thấp hơn xa họ làm được.

Cái này đối với nội tâm của bọn họ mà nói, quả thực chính là bạo kích!

“Ai, già rồi a, xem ra sau này là thiên hạ của người trẻ tuổi rồi!”

“Ha ha, thật sự là hậu sinh khả uý a, xem ra chúng ta muốn bị loại bỏ rồi.”

Nhất thời, trong nội tâm của những Nhất kiếp Tán Tiên này, đều đã có một tia cảm giác cô đơn cùng tang thương thật sâu.

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần một chân đi lên trên bậc thứ chín mươi, đối với lòng tin của bọn họ mà nói, không thể nghi ngờ là trầm trọng đả kích.

Bất quá, cũng có Nhất kiếp Tán Tiên không phục, nhìn Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, trong mắt hiện lên hào quang đố kỵ .

“Hừ, mới đi lên một chân mà thôi, không coi là cái gì!”

“Đúng đấy, ta đoán bọn hắn cũng đi ra cái này rồi, muốn một chân khác cũng leo lên bậc thứ chín mươi, đó là nằm mơ!”

“Đúng vậy, nếu hai người bọn họ thật có thể leo lên bậc thứ chín mươi, lão tử trực tiếp ăn phi kiếm!”

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, đem lời nói của những Tán Tiên này, toàn bộ cũng nghe vào trong lỗ tai.

Bất quá, hai người không thèm để ý, mà là liếc nhìn nhau, phảng phất giờ khắc này tâm linh đã có câu thông.

“Chuẩn bị xong chưa?” Lâm Hải nghiêm nghị hỏi.

“n!” Phong Thiếu Trần gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng!

“Tốt, đi!”

tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, hai người cơ hồ đồng thời chợt quát một tiếng, toàn thân phát ra ánh sáng rực rỡ.

Sau đó, một chân vẫn đang dừng lại tại bậc thứ tám mươi chín, mãnh liệt giơ lên, hướng lên bước đi!

“Chà mẹ nó, mau nhìn, bọn hắn lại động!”

“Không thể đi lên, bọn hắn không có khả năng đi lên!”

Nhất thời, ánh mắt mọi người, tất cả đều bị hấp dẫn tới, khẩn trương đến hô hấp cơ hồ đều ngừng lại.

Tuy tuyệt đại đa số người, không cho rằng Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần có thể thành công.

Nhưng chuyện đã tới trước mắt, nội tâm vẫn là tràn đầy cực độ hiếu kỳ.

Ông!

cái chân này của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần vừa bắt đầu nhấc lên, lập tức cuồng phong đáng sợ liền cuốn tới, trong chớp mắt đưa cái chân vẫn còn đang nhấc lên của họ, gắt gao thôn phệ.

Hừ!

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, đồng thời kêu rên một tiếng, cái chân còn đang nhấc lên kia, lập tức đình trệ tại trong không trung.

Oanh oanh oanh oanh!

Dưới chân, đột nhiên vang lên tiếng oanh minh cực lớn , giống như kinh lôi nhấp nhô!

Cái vòi rồng cuồng bạo kia, phảng phất như từng chiếc xe tăng hạng nặng, hướng phía trên đùi hai người, hung ác va chạm!

hào quang hộ thể của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, bị nghiền nát rồi trùng sinh, lặp lại vô hạn.

Không biết bị cuồng phong đáng sợ kia, phá hủy bao nhiêu lần, cả người càng như là con lật đật, lay động không ngừng.

Phảng phất, hai người tùy thời cũng có thể bị vật xuống, ngã xuống bụi bậm!

“Ách...”

Lâm Hải cắn chặt hàm răng, cưỡng ép chèo chống, bằng không thì sẽ để cho cái chân vẫn còn đang nhấc lên của chính mình, bị xung kích xuống dưới.

mồ hôi lạnh trên đầu , lập tức liền tích táp rớt xuống.

Phong Thiếu Trần cũng không tốt hơn Lâm Hải ở chỗ nào, một gương tuấn lãng mặt, giờ phút này dữ tợn vặn vẹo, cơ bắp đều đang run rẩy.

Nhưng mà, mặc cho hai người dùng hết khí lực như thế nào, một chân nhấc lên trong không trung kia, lại phảng phất như gặp thiết bản cứng rắn, như thế nào cũng không cách nào hướng thêm về phía trước một tia, rơi vào trên bậc thang nữa.

Tê ~

Nhất thời, nhóm Tán Tiên xung quanh, tất cả đều hít một hơi khí lạnh, mặt lộ vẻ kinh ngạc thật sâu .

“Cái này, cái này thật không thể tin được!”

“Hai cái Đại Thừa nho nhỏ, cho dù tiềm lực vô cùng, như thế nào sẽ cường đến tình trạng như thế?!”

“Có thể kiên trì lâu như vậy mà không ngã xuống, chúng ta không bằng a!”

Những Nhất kiếp Tán Tiên này, tất cả đều bị Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, làm cho triệt để sợ ngây người!

Tuy, cho đến bây giờ, Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, cũng không có thành công đi lên trên bậc thứ chín mươi.

Nhưng, hai người một chân vững vàng tại trên bậc thứ chín mươi, một chân khác cũng đã nhấc lên, đã đi ra khỏi bậc thứ tám mươi chín.

Cho dù không có hoàn toàn leo lên bậc thứ chín mươi, nhưng có thể làm được mà không ngã xuống, cũng đủ để kiêu ngạo rồi!

Ít nhất, những Nhất kiếp Tán Tiên bọn họ này, liền làm không được điểm này.

Ngoại trừ mười người ở vào bậc thứ tám mươi chín, thậm chí còn có rất nhiều, vẫn còn dưới bậc thứ tám mươi chín .

So sanh hai bên, cao thấp phân rõ!

những Nhất kiếp Tán Tiên này khiếp sợ đồng thời, nội tâm cũng là một hồi xấu hổ không chịu nổi.

Mất công có tu vi là Nhất kiếp Tán Tiên , kết quả lại ngay cả hai cái Đại Thừa cảnh đều so ra kém cỏi.

May mắn, trên cái Đăng Thiên Thê này có ít người, nếu là vạn chúng nhìn trừng trừng, bọn họ về sau đều không mặt mũi thấy người!

Bất quá, mọi người thấy bộ dạng Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, gian nan đau khổ chèo chống, sắc mặt cũng lộ ra một tia tiếc hận.

hai cái kỳ tài ngút trời như thế , thật sự là đáng tiếc a.

lực trùng kích bên trên cái Đăng Thiên Thê này, quả thực là quá mức đáng sợ.

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần lại ưu tú hơn nữa như thế nào, sợ rằng cũng phải dừng bước tại đay, cùng đại cơ duyên trên Đăng Thiên Thê lướt qua nhau rồi.

Thế nhưng mà, ý nghĩ này vừa mới hiện lên, mí mắt của mọi người mạnh mẽ nhảy lên, lộ ra thần sắc chấn kinh thật sâu !

“Chà mẹ nó, mau nhìn!”

“Cái kia là chuyện gì xảy ra?!”

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu, mang theo rung động thật sâu, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Đã thấy trên đỉnh đầu Lâm Hải, đột nhiên xuất hiện hai cái hư ảnh Phượng Hoàng một hồng một vàng, lớn cỡ bàn tay!

Chỉ thấy hai cái hư ảnh Phượng Hoàng này, đầu đuôi đụng vào nhau, lơ lửng tại trên đỉnh đầu Lâm Hải, Phượng Minh Cửu Thiên, không ngừng vờn quanh.

Mỗi khi quấn một vòng, hào quang trên Phượng Hoàng màu hồng liền ảm đạm một tia, mà vầng sáng trên Phượng Hoàng màu vàng đất , lại đại phóng dị sắc!

Đồng thời, vầng sáng màu vàng đất bên ngoài thân Lâm Hải, cũng trở nên càng thêm dày đặc một ít.

Về sau, vậy mà diễn biến thành một cái chùy đất cực lớn , xoay tròn hướng phía trên, điên cuồng đâm tới!

Dạng như vậy, tựa như một cái máy khoan điện cực lớn, đem vòi rồng cuồng mãnh trên bậc thang kia, ngạnh sanh sanh khoan ra, để chúng không cách nào nữa trùng kích đến trên người Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần nữa!

“Lên!”

Cái lúc này, Lâm Hải hét lớn một tiếng, sau đó cái chân còn trong không trung, mạnh mẽ đột phá trở ngại, thoáng cái đã rơi vào trên bậc thứ chín mươi.

Ông!

Cùng lúc đó, Phong Thiếu Trần cũng mượn cơ hội, để cái chân còn trong không trung rơi xuống đất.

Hai người song song đứng lên bậc thứ chín mươi!

Oanh!

Hai người vừa đứng trên đó, lập tức một cỗ cuồng phong càng thêm mãnh liệt, bỗng nhiên đã rơi vào trên người hai người.

Phốc!

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần như gặp phải trọng kích, lập tức nhao nhao cuồng phun thổ huyết.

Toàn bộ nửa người trên, phảng phất như bị bẻ gảy, cùng một chỗ ngửa ngược về sau!

Nếu không có trường trọng lực, đem thân thể hai người giống như là cái đinh kiên cố cắm ở chỗ này, chỉ sợ lần này, hai người phải bị đánh bay.

“Không thể ngã xuống, nếu không liền không đứng dậy nổi!”

Lâm Hải thấy thế kinh hãi, hướng phía Phong Thiếu Trần hô to một tiếng.

Vừa rồi, chỉ là một chân đều khiến hai người tốn sức khí lực, mới lên bậc thứ chín mươi.

Nếu giờ nửa người trên cúi xuống, khí lực trên lưng cũng không sánh bằng chân, đến lúc đó liền thật sự đã xong!

Hai người dùng hết khí lực, đem toàn bộ chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, phát ra ánh sáng rực rỡ, không để nửa người trên của mình ngửa ra sau.

Thế nhưng mà, cuồng phong trên bậc thang, thật sự là quá cường đại.

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, thân thể tất cả đều hướng về sau cong thành góc ba mươi độ, lại một lần lâm vào cục diện bế tắc.

“Chà mẹ nó, này làm sao xử lý?”

Nội tâm Lâm Hải thầm mắng một tiếng, Phong Thiếu Trần cũng là mặt mũi tràn đầy lo lắng, trên người không ngừng tách ra dây leo màu xanh lá, đem chính y cùng Lâm Hải nâng dậy.

Thế nhưng mà, bởi như vậy, chân nguyên tiêu tán thật sự quá là nhanh, Phong Thiếu Trần căn bản kiên trì không được bao lâu!

“Chẳng lẽ, vẫn là muốn đã thất bại sao?”

“Thật sự là không cam lòng a!”

nội tâm của Phong Thiếu Trần , than nhẹ một tiếng, lập tức lộ ra thất vọng thất sắc.

“Hỏng rồi, không kiên trì nổi rồi!” Đột nhiên, sắc mặt Lâm Hải đại biến.

Chương 2289: Bậc thứ chín mươi!

Phong Thiếu Trần vừa phân thần, Mộc Chi Đạo đã lập tức đình chỉ, dây leo thoáng cái đình chỉ tăng trưởng.

Tại trong lúc mấu chốt này, dù là mảy may phân thần, đều cơ hồ là trí mạng.

Chờ Phong Thiếu Trần kịp phản ứng lại thì đã trễ!

“Trách ta a!”

Phong Thiếu Trần ảo não không thôi, chính mình gần đây tâm tính kiên định, hôm nay đây là làm sao vậy?

Đáng tiếc, bây giờ nói gì cũng đã chậm, thân hình của hai người, lập tức mất đi chèo chống, hướng phía sau ngã xuống.

“Đã xong, Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, rốt cục dừng bước tại chỗ này!”

“người tu hành Đại Thừa cảnh, muốn leo lên bậc thứ chín mươi, vốn chính là nói chuyện hoang đường viển vông!”

“Bất quá, sau ngày hôm nay, thanh danh của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần nhất định lan truyền lớn, có thể đến một bước này, đã đủ để kiêu ngạo rồi!”

Phần đông Tán Tiên, nhao nhao lắc đầu thở dài, có thay Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần tiếc hận, có lại nhìn có chút hả hê.

Hiển nhiên, không có người cho rằng, loại tình huống này, còn có thể xuất hiện cái chuyển cơ gì.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một đạo Huyết Sát Chi Khí mãnh liệt, bỗng nhiên từ sau lưng Lâm Hải bay lên!

Oanh!

Trong chớp mắt công phu, cái đoàn Huyết Sát Chi Khí này , liền đã rơi vào sau lưng Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần.

Huyết Sát Chi Khí đem hai người hoàn toàn bao phủ, lực trùng kích cuồng mãnh, oanh kích tại bên trên phía sau lưng hai người.

sắc mặt của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần đại kinh, nếu như cái lúc này, có người tại sau lưng đánh lén mà nói, hai người cho dù không chết, cũng phải trọng thương!

Ngay tại thời điểm hai người thầm mắng người đánh lén hèn hạ, trong lòng lại mạnh mẽ nhảy dựng.

Sau đó, bọn hắn kinh hãi phát hiện, cái Huyết Sát Chi Khí này tuy thô bạo, lại không có một tia lực sát thương!

“Chuyện gì xảy ra?”

Ngay tại thời khắc vẻ mặt của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần kinh ngạc , bỗng nhiên một giọng nói, vang lên tại sau lưng.

“Tông chủ, Lâm Kiếm không thể làm bạn với ngươi rồi!”

Ông!

Theo thanh âm của Lâm Kiếm biến mất, nửa người trên đang đổ xuống phía dưới của Lâm Hải, lập tức bị Huyết Sát Chi Khí nâng lên, đình chỉ tiếp tục đổ ngược xuống dưới.

Mà Phong Thiếu Trần thì là đại hỉ, nắm lấy thời cơ, dây leo màu xanh lá điên cuồng phát sinh, lập tức lại đem thân thể của y và Lâm Hải , một mực nâng lên!

“Lâm Kiếm!”

Lâm Hải thì là thét lên một tiếng kinh hãi, mang theo một tia lo lắng, cấp tốc quay đầu nhìn lại.

Đã thấy thân hình của Lâm Kiếm, dĩ nhiên bị nặng nề bắn bay, hướng phía dưới Đăng Thiên Thê, rơi xuống!

“Lâm Kiếm!!!”

Lâm Hải nhìn thấy một màn này, trong lòng lập tức run lên, ánh mắt lộ ra cảm động thật sâu.

Hắn thật không ngờ, trong lúc nguy cấp, Lâm Kiếm vậy mà lựa chọn buông tha cho cơ duyên, dùng chân nguyên toàn thân nâng chính mình lên.

Nhưng thành toàn được cho chính mình đồng thời, lực phản chấn cực lớn, ngược lại đem bản thân Lâm Kiếm, bắn xuống dưới.

“Lâm Hải, vẫn chưa được a, ta sắp không kiên trì nổi rồi!”

Cái lúc này, Phong Thiếu Trần phát ra một tiếng gào rú gian nan.

Tuy Lâm Kiếm ngăn trở bọn hắn tiếp tục ngã ngược xuống, nhưng chân nguyên trong cơ thể Phong Thiếu Trần sắp hao hết, Mộc Chi Đạo có chút không còn chút sức lực nào để tiếp tục rồi!

“Cho!”

Lâm Hải thấy thế, trực tiếp lấy ra mười khỏa Chân Nguyên Tán, tất cả đều giao cho Phong Thiếu Trần.

Phong Thiếu Trần thấy thế đại hỉ, vừa rồi y đã phục dụng qua một khỏa Chân Nguyên Tán, biết rõ đây là thần đan!

Phục dụng xuống dưới, mặc kệ chân nguyên hao tổn bao nhiêu, cũng có thể lập tức bổ đầy!

Khẽ vươn tay, Phong Thiếu Trần không chút khách khí nhận lấy, tranh thủ thời gian ăn vào một khỏa.

Lập tức, ánh sáng màu xanh tăng mạnh, Phong Thiếu Trần thoáng cái khôi phục trạng thái đỉnh phong!

Cái dây leo điên cuồng phát sinh giống như nấm mọc lên sau mưa kia, rốt cục vững vàng đưa thân hình của y cùng Lâm Hải nâng lên.

Thế nhưng mà rất nhanh, lông mày của Phong Thiếu Trần , lại nhíu lại.

Tuy xu thế hạ xuống đã bị chặn, nhưng muốn đứng thẳng thân thể, vẫn là khó như lên trời!

Nho không tốt, hai người bọn họ chỉ có thể một mực bảo trì cái tư thế này, không cách nào tiến lên nửa bước nữa rồi.

“Lâm Hải, ngươi còn có cái biện pháp gì hay không ?”

vẻ mặt Phong Thiếu Trần lo lắng, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải tức giận nhìn y một cái, “Ta có biện pháp nào, đi một bước tính toán một bước a!”

“Vấn đề là, hiện tại một bước đều đi không được nữa!”

Trong lòng hai người nóng nảy gấp gáp, lại không có biện pháp, thật sự là vừa tức vừa hận, lại không cam lòng!

“Ai!”

Đột nhiên, một đạo tiếng thở dài nhẹ nhàng, vang lên tại sau lưng Lâm Hải .

“Lâm Hải, cố gắng lên, nhất định phải trèo lên Đăng Thiên Thê!”

thanh âm ôn nhu của Liễu Như Yên , truyền vào lỗ tai Lâm Hải, lại để cho Lâm Hải đột nhiên cả kinh.

“Như Yên, ngươi muốn làm gì?!”

Lâm Hải chợt cảm thấy tình huống không đúng, thế nhưng mà chờ đến lại không phải là câu trả lời của Liễu Như Yên , mà là một đạo lực đẩy băng hàn thấu xương về trước !

Ông!

Lập tức, Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, chỉ cảm thấy một cỗ sức lực lớn rơi vào trên lưng, đem thân thể hạ xuống của hai người , bỗng nhiên trùng kích về phía trước mà đi!

“Đứng lên rồi!”

Phong Thiếu Trần đại hỉ, hoan hô một tiếng .

nhưng trong lòng Lâm Hải lại trầm xuống, trong mắt hiện lên một tia bi thương cùng cảm động.

Đã có Lâm Kiếm trước đó, Lâm Hải ở đâu có thể không đoán được, Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm lựa chọn phương thức giống nhau.

tất cả bọn họ đều lựa chọn buông tha cho cơ duyên của mình, đến thành toàn mình!

Phần nhân tình này, thật là làm cho Lâm Hải vừa cảm động lại tự trách.

Mắt nhìn nửa người trên của mình, muốn hoàn toàn đứng thẳng, nhưng chỉ có chênh lệch một chút điểm như vậy, lại ngừng lại.

lông mày Phong Thiếu Trần nhíu lại, vừa vội vừa giận!

“Còn chưa đủ, còn kém một chút như vậy!”

“Ha ha ha, chủ nhân, Tiểu Trư cũng tới giúp ngươi một tay!” thanh âm của Chu Tử Chân , theo sát Phong Thiếu Trần vang lên.

Sau đó, một đoàn nóng rực xuất hiện ở sau lưng Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần .

Oanh!

khí lãng nóng rực cường đại, lập tức đem thân thể của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, trực tiếp đẩy lên.

Hai người tốn sức thiên tân vạn khổ, rốt cục thẳng tắp đứng ở trên bậc thứ chín mươi!

“Ha ha, Lâm Hải, chúng ta cuối cùng đã thành công!”

vẻ mặt Phong Thiếu Trần kích động, lộ ra vẻ vui thích thật sâu.

“Cười con em ngươi!”

Lâm Hải tức giận mắng một câu, sau đó mang theo bi thống thật sâu, quay đầu nhìn lại.

Đã thấy thân hình của Chu Tử Chân , đang hướng về phía dưới rơi xuống.

Thấy chính mình trông lại, trên gương mặt tròn trong kia, còn mang theo dáng tươi cười chất phác, hướng phía chính mình khoát tay áo.

Một màn này, lại để cho nội tâm tự trách của Lâm Hải , càng thêm sâu.

Không thể tưởng được, Lâm Kiếm, Liễu Như Yên cùng Chu Tử Chân, tất cả đều chủ động buông tha cho cơ duyên của mình.

Mà làm như vậy, chính là vì thành toàn cho mình.

Phong Thiếu Trần bị Lâm Hải mắng liền khẽ giật mình, bất quá rất nhanh sẽ hiểu tâm tình của Lâm Hải

Vừa quay đầu lại, cũng theo Lâm Hải hướng phía dưới nhìn lại.

“Ba vị bằng hữu này , đều là người trọng tình trọng nghĩa, nếu như có cơ hội, nhất định phải kết giao một phen!”

Nói xong, ánh mắt của Phong Thiếu Trần ngưng tụ, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

“Lâm Hải, trọng trách trên người chúng ta, cái này có thể nặng.”

“Cho dù vì những bằng hữu này của ngươi, cũng không thể thất bại!”

mắt Lâm Hải trắng không còn chút máu, “Cái này còn cần ngươi nói!”

Đồng thời, hai đấm mạnh mẽ nắm chặt, một cỗ ý chí mãnh liệt, tại trong nội tâm bay lên.

“Lâm Kiếm, Như Yên, Tiểu Trư, các ngươi yên tâm, ta tuyệt sẽ không để cho các ngươi hi sinh vô ích!”

“Cái Đăng Thiên Thê này , ta nhất định phải đi lên!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, cũng nuốt vào một khỏa Chân Nguyên Tán, khôi phục chân nguyên.

bên trên bậc thứ chín mươi này, lực trùng kích của cuồng phong , quả thực cường đại đáng sợ.

Chỉ là đứng ở chỗ này, chân nguyên đều đang phi tốc tiêu hao.

Tuy thân thể đã đứng thẳng, nhưn Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, cũng là lay động không ngừng, vẫn còn như ánh nến trong gió .

Nhưng dù vậy, cũng là đem một đám Tán Tiên kia, toàn bộ sợ đến ngây người.

Giờ phút này, bọn họ nguyên một đám tại bên dưới, nhìn lên Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, quả thực không biết nói cái gì cho phải.

Cho dù là tận mắt nhìn thấy, bọn họ đều không thể tin được, Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, vậy mà thật sự leo lên bậc thứ chín mươi !

Chỉ là làm được điểm này, Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, đã hoàn toàn đã vượt qua bọn họ!

“Quá điên cuồng, cái thế giới này quá điên cuồng!”

Những Nhất kiếp Tán Tiên này, cảm giác thế giới quan của mình đều bị phá vỡ rồi.

Ông!

Mà lúc này đây, thân thể Lâm Hải, đột nhiên run lên bần bật. Sau đó, trong mắt bùng lên tinh mang, huyết dịch toàn thân, phảng phất thoáng cái bắt đầu thiêu đốt !

Chương 2290: Cự tuyệt ngươi thì như thế nào?

“Ách! Chuyện gì xảy ra?!”

Sắc mặt Lâm Hải đại biến, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng đáng sợ, hàng lâm tại trên người của mình.

Trong tích tắc, huyết dịch toàn thân phảng phất đều bốc cháy lên.

Ông!

Cùng lúc đó, Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ lực kéo cực lớn, phảng phất như muốn đem máu của mình, rút đi ra ngoài.

Cái loại thống khổ kịch liệt này, lại để cho Lâm Hải hoảng sợ biến sắc, lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Là cái cảm giác thần bí kia !”

Lâm Hải tuy thống khổ cực độ, nhưng tinh thần lại là phi thường thanh tỉnh.

Hắn khiếp sợ phát hiện, cái cỗ lực lượng đáng sợ này, dĩ nhiên chính là cái chủng loại cảm giác kỳ diệu trước đó đã triệu hoán hắn kia!

“Lâm Hải, ngươi sao vậy?”

Phong Thiếu Trần ở một bên, thấy sắc mặt Lâm Hải khác thường, không khỏi lo lắng mà hỏi.

Y hiện tại, cùng Lâm Hải đã là châu chấu trên một sợi thừng.

Nếu như Lâm Hải gặp chuyện không may, từ trên Đăng Thiên Thê rơi xuống, Phong Thiếu Trần chỉ dựa vào sức một mình, cũng căn bản không cách nào dừng chân.

“Không có việc gì!”

Lâm Hải cau mày, chậm rãi lắc đầu.

Cấp tốc vận chuyển Đạo Đức Kinh, miễn cưỡng đem huyết dịch phảng phất muốn bị tách ra khỏi thân thể của mình , đè chế xuống dưới.

Sau đó, trùng trùng điệp điệp thở ra một ngụm trọc khí, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Đến cùng là cái gì, đang kêu gọi ta?”

Vốn, Lâm Hải cho rằng lực lượng kêu gọi chính mình kia, nhất định là cơ duyên của mình.

Thế nhưng mà, cái phần thống khổ vừa rồi kia, lại làm cho Lâm Hải trở nên có chút đắn đo bất định.

Ngoại trừ cơ duyên, cũng có khả năng là vận rủi!

Cũng may, cỗ lực lượng kia lóe lên rồi biến mất, liền lại biến mất không thấy gì nữa.

Rất nhanh, thống khổ biến mất, Lâm Hải khôi phục bình thường.

Không chỉ có như thế, trong cơ thể Lâm Hải, phảng phất giống như có loại lực lượng bị tỉnh lại, đối mặt với cái cuồng phong khủng bố này, lại không hề còn khó chống cự như trước đó nữa.

“Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” trong đầu Lâm Hải bộc phát điểm khả nghi.

Bất quá, điều này cũng đúng là chuyện tốt, ít nhất lại đi hướng lên trên, không cần những gian nan cùng tốn sức kia nữa rồi.

“Phong Thiếu Trần, chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta lại đi lên một bậc!”

vẻ mặt Lâm Hải tính trước kỹ càng, hướng phía Phong Thiếu Trần nói ra.

“À? Ngươi xác định?”

vẻ mặt Phong Thiếu Trần kinh ngạc, bọn hắn thật vất vả đứng ở trên bậc thứ chín mươi, đến bây giờ còn không có bình tĩnh tới.

Kết quả Lâm Hải lại muốn tiếp tục đi lên một bậc, có phải có chút nóng vội hay không ?

Nhưng mà, Lâm Hải lại hướng phía y cười nhạt một tiếng, sau đó nhún vai.

“Lên hay không lên, chính ngươi quyết định rồi!”

Nói xong, ánh mắt của Lâm Hải ngưng tụ, đột nhiên nhấc chân, hướng lên trên cất bước mà đi!

Ông!

Nhất thời, một cỗ lực trùng kích kinh khủng, hướng phía một chân nhấc lên của Lâm Hải, va chạm mà đến!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, nhất thời huyết dịch trong cơ thể, lại lăn lộn một hồi .

Sau đó, cái cỗ lực lượng thần bí trong hư không kia, lần nữa xuất hiện, phảng phất như có sợi tơ vô hình , cùng huyết dịch trong cơ thể Lâm Hải, kết nối lại với nhau.

Oanh!

Sau một khắc, xung quanh Lâm Hải, phảng phất đã xảy ra khí bạo.

Cái vòi rồng cuồng mãnh kia, lại bị một đoàn khí tức màu đỏ như máu, bỗng nhiên bắn ra, chia năm xẻ bảy!

Đông!

Một tiếng tiếng vang nặng nề, bước chân của Lâm Hải , trầm ổn rơi xuống đất.

Sau đó, một chân khác liền không ngừng lại, theo sát mà lên!

Sau một khắc, Lâm Hải đã thành công đứng ở trên bậc thang thứ chín mươi mốt.

Oanh!

Đối mặt với cuồng phong va chạm nặng nề như là núi cao kia, máu trong cơ thể Lâm Hải sôi trào, nổi lên một mảnh ánh sáng màu đỏ.

Ánh sáng màu đỏ đỏ tươi như máu, cùng cỗ lực lượng thần bí kia, hô ứng lẫn nhau, đem cuồng phong hoàn toàn chống cự tại bên ngoài.

Lâm Hải đứng tại trên bậc thang, ổn như Thái Sơn!

Tê ~

một màn làm cho người khiếp sợ này, lập tức lại để cho nhóm Nhất kiếp Tán Tiên ở phía dưới, hít một hơi khí lạnh.

trong mắt từng cái , tất cả đều lộ ra thần sắc khó có thể tin .

trong mắt Phong Thiếu Trần càng là bùng lên tinh mang, không thể tưởng được Lâm Hải lại thật sự thành công rồi.

“Ha ha ha, Lâm Hải, ta đến đây!”

Sau một khắc, Phong Thiếu Trần cười to một hồi, theo sát mà đến.

Tuy, y không biết Lâm Hải vì cái gì đột nhiên không sợ lực trùng kích trên bậc thang này nữa.

Nhưng, y lại biết, đi theo Lâm Hải, là được rồi!

Ông!

Phong Thiếu Trần mạnh mẽ phóng ra một bước, lập tức tiến vào trong ánh sáng màu đỏ bên ngoài thân Lâm Hải.

“Ồ?”

trong mắt Phong Thiếu Trần, lập tức lộ ra kinh hỉ thật sâu

Y phát hiện, tại trong ánh sáng màu đỏ này, vậy mà sẽ không phải chịu bất luận cái trùng kích gì.

Vèo!

Phong Thiếu Trần không chút do dự, trực tiếp đứng ở bên người Lâm Hải, bị cái ánh sáng màu đỏ kia vây quanh, vững vàng rơi xuống đất.

“Ha ha ha, Lâm Hải, không thể tưởng được ngươi lại có bản lãnh như thế!”

Phong Thiếu Trần cười to không thôi, đồng thời thầm mắng một tiếng Lâm Hải giảo hoạt, cócái át chủ bài này, sớm dùng đến thật tốt!

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Cái ánh sáng màu đỏ này đến cùng là xảy ra chuyện gì, là phúc là họa, liền chính hắn cũng không biết.

Tình huống hiện tại, chính là đi một bước tính toán một bước, lên trước rồi nói sau!

Hắn ngược lại muốn nhìn, cái cỗ lực lượng kêu gọi chính mình, có thể làm cho huyết dịch của chính mình sôi trào , đến tột cùng là cái gì?!

“Đi, chúng ta công tác liên tục, đi lên!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, chuẩn bị một hơi leo lên Đăng Thiên Thê.

Phong Thiếu Trần nghe được, càng là kích động không thôi, hào tình vạn trượng.

Đồng thời, nội tâm âm thầm may mắn, mình lựa chọn hợp tác cùng Lâm Hải, thật sự là chọn đúng người!

Ông!

Cái lúc này, Lâm Hải đã bước ra bộ pháp, hướng phía một bậc thang bên trên đi đến.

Phong Thiếu Trần không lạc hậu, theo sát Lâm Hải, để chính mình đặt trong phạm vi bảo hộ của ánh sáng màu đỏ

Đạp đạp đạp!

trong nháy mắt, Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần trực tiếp lên ba cái bậc thang, đứng ở trên bậc thứ chín mươi bốn .

Vừa mới chuẩn bị lại đến, đột nhiên một cỗ lực lượng cường đại, lộ ra tại trước người Lâm Hải, đem Lâm Hải lập tức ngừng lại.

“Dừng lại!”

Một tiếng quát chói tai bỗng nhiên vang lên, giống như kinh lôi nổ vang tại bên tai.

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần cả kinh, quay đầu nhìn lại, đã thấy bên ngoài ba trượng, một cái Nhị kiếp Tán Tiên, đang mang theo kinh hãi thật sâu, hướng phía bọn hắn trông lại.

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, nhận ra cái Nhị kiếp Tán Tiên này, chính là một cái trong nhóm Tán Tiên mà trước đó mình đã gặp được tại bên ngoài cung điện kia.

Thấy người này đột nhiên ra tay, đem chính mình cùng Phong Thiếu Trần ngăn lại, Lâm Hải lập tức nhướn mày, nhàn nhạt hỏi.

“Có chuyện gì sao?”

Người Nhị kiếp Tán Tiên này , đồng tử co rụt lại, chỉ vào ánh sáng màu đỏ bên ngoài thân Lâm Hải, quát hỏi.

“Ngươi kia là có pháp bảo bực nào, lại có thể chống cự lực lượng trên Đăng Thiên Thê này ?”

“Pháp bảo?” Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lã chã bật cười, lắc đầu.

“Không thể trả lời!”

Đừng nói bản thân Lâm Hải cũng không biết chuyện gì xảy ra, cho dù biết rõ, lại dựa vào cái gì nói cho lão biết?

Mà cái Nhị kiếp Tán Tiên này, lại cũng không giận, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải, cười cười thân thiện.

“Ngươi gọi Lâm Hải đúng không?”

“Ta chính là Nhị kiếp Tán Tiên của Bắc Minh Hải , gọi Đồng Tẩu Ông, Lâm Hải tiểu huynh đệ, có thể dẫn ta đoạn đường?”

Lâm Hải nghe được, lập tức trầm mặc.

đạo ánh sáng màu đỏ bên ngoài thân hắn này , phạm vi cực kỳ hẹp hòi, chính mình cùng Phong Thiếu Trần sóng vai đứng thẳng, đã chiếm cực lớn bộ phận không gian.

Liền theo trước mắt đến xem, tối đa có thể dung nạp bốn người.

Thế nhưng mà, hai cái danh ngạch cuối cùng này, Lâm Hải có ý định lưu cho Dương Hiển cùng Đại Hoàng.

Dương Hiển bây giờ đang tại bậc thứ chín mươi sáu, Đại Hoàng tại bậc thứ chín mươi tám, cách mình chỉ còn vài bước xa.

Không khỏi, Lâm Hải hướng phía Đồng Tẩu Ông, lộ ra một dáng tươi cười áy náy .

“Không có ý tứ, đầy khách rồi, không có vị trí!”

Nói xong, Lâm Hải lần nữa áy náy nhẹ gật đầu, sau đó quay đầu, chuẩn bị tiếp tục hướng bên trên.

Oanh!

Không đợi Lâm Hải hành động, đột nhiên lại là một đạo vầng sáng thoáng hiện, đạo pháp cuồng bạo, đem Lâm Hải lần nữa ngăn lại.

Sau đó, âm thanh lạnh như băng của Đồng Tẩu Ông , mang theo nghiêm nghị sát cơ, bỗng nhiên vang lên.

“Tiểu tử, ngươi lại dám cự tuyệt ta?!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm cũng có chút tức giận.

Chính mình êm đẹp cùng lão nói chuyện, không thể tưởng được lão bắt đầu đến ngang ngược, tưởng ca ca chả lẽ lại sợ ngươi?

Vừa quay đầu, trong mắt Lâm Hải mang theo lạnh như băng, đạm mạc hỏi.”Cự tuyệt ngươi thì như thế nào?”

Chương 2291: Ai không sợ chết, cứ tiếp tục cùng ca đùa nghịch!

“Muốn chết!”

Đồng Tẩu Ông nghe được, lập tức giận dữ, đưa tay là một đạo kim quang, hướng phía Lâm Hải kích xạ mà đến.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, vừa muốn đánh trả, bỗng nhiên có tiếng xé gió vang lên.

Toát!

Đã thấy một đạo vầng sáng màu lửa đỏ, theo một phương hướng khác, kích xạ mà đến.

Trong chốc lát công phu, cùng công kích của Đồng Tẩu Ông , đụng vào cùng một chỗ.

Oanh!

Nhất thời, đạo pháp bay tán loạn, khí lãng khủng bố, cùng vòi rồng cuồng mãnh giao tạp cùng một chỗ, nhấc lên một mảnh chấn động!

“n?”

Lâm Hải cùng Đồng Tẩu Ông đồng thời cả kinh, nhao nhao hướng phía phương hướng ánh sáng đạo pháp kia bay tới nhìn lại.

Đã thấy một cái nam tử trung niên vải thô lam sam, cách ăn mặc giống như nông dân, hướng phía Lâm Hải say sưa cười cười.

“Lâm Hải tiểu huynh đệ đừng sợ, lão tiểu tử Đồng Tẩu Ông đó dám khi dễ ngươi, Nông Phu ta thay ngươi xuất đầu!”

lời của Nông Phu vừa ra khỏi miệng, Đồng Tẩu Ông lập tức biến sắc, sau đó trong mắt lóe lên hung mang

“Nông Phu, ngươi muốn cùng ta đối nghịch!”

Nông Phu thì là vẻ mặt không thèm để ý cười cười, sau đó nghiêm trang nói.

“Ta chỉ là không cho phép ngươi, xúc phạm tới Lâm Hải tiểu huynh đệ!”

“Phi!” Đồng Tẩu Ông nghe xong, lập tức phỉ nhổ một tiếng, mặt mũi tràn đầy xem thường.

“Nông Phu, đừng cho là ta không biết ngươi có chủ ý gì, không phải là muốn nịnh nọt Lâm Hải, tiến vào giữa cái ánh sáng màu đỏ kia, để leo lên cái Đăng Thiên Thê này sao?”

Nói xong, Đồng Tẩu Ông hướng phía Lâm Hải, la lớn.

“Lâm Hải, ngươi cũng đừng bị bề ngoài chất phác của gã lừa, Nông Phu tâm như rắn rết, thế nhân đều biết, nếu ngươi để gã tới gần, chết như thế nào cũng không biết!”

Nông Phu thì là vẻ mặt khinh thường lắc đầu, “Ngươi cho rằng, Lâm Hải tiểu huynh đệ, sẽ tin ngươi vu oan?”

Nói xong, Nông Phu quay đầu, hướng phía Lâm Hải vẻ mặt chất phác cười nói.

“Lâm Hải tiểu huynh đệ, ngươi nhìn cái ánh sáng màu đỏ này của ngươi , còn có thể chứa nạp ít nhất là hai người, có thể để cho ta đi vào không?”

“Chỉ cần ngươi đáp ứng ta, cái khác không dám nói, ít nhất không có người có thể xúc phạm tới ngươi!”

Nông Phu vừa nói, một bên vừa dùng khóe mắt quét nhìn, hướng phía Đồng Tẩu Ông nhìn lại.

Cái kia ý tứ rất rõ ràng, chỉ cần Lâm Hải đáp ứng gã, sự tình đối phó với Đồng Tẩu Ông, cứ giao cho gã rồi.

“Nông Phu, ngươi thật hèn hạ!”

Đồng Tẩu Ông lập tức mắng to, tức đến râu ria đều dựng lên.

Không thể tưởng được, Nông Phu vậy mà lợi dụng chuyện đối phó với chính mình để nịnh nọt Lâm Hải, thật sự là quá không phải thứ gì rồi!

Nhưng mà, Lâm Hải lại có vẻ mặt lạnh lùng, hướng phía Nông Phu lắc đầu.

“Không có ý tứ, ta vừa rồi đã từng nói qua, đầy ngập khách rồi, không có vị trí!”

Nói xong, Lâm Hải mặc kệ Nông Phu có vẻ mặt kinh ngạc, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Đột nhiên cất bước, lần nữa hướng phía một cái bậc thang đằng trước mà bước đi!

“Ha ha ha ha, Nông Phu, ngươi cái ngu xuẩn, trông thấy chưa, người ta căn bản không thèm điểu nghía đến ngươi!”

Đồng Tẩu Ông lập tức cười lên ha hả, Nông Phu kinh ngạc, lại để cho cơn giận của lão lập tức biến mất, hả giận nói không nên lời.

“Hỗn đản!”

Nghe được Đồng Tẩu Ông trào phúng, trong mắt Nông Phu lập tức lóe lên hàn mang, trong lòng giận dữ!

Oanh!

Cơ hồ không chút do dự, một đoàn hỏa diễm, hướng phía Lâm Hải liền oanh kích mà đi.

“n?”

Lâm Hải cảm nhận được cái nóng bỏng mãnh liệt kia, đang hướng phía chính mình đập vào mặt, trong lòng lập tức giật mình.

Hừ!

Quát lạnh một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lập tức nắm ở trong tay.

Sau đó, một đạo băng hàn chi khí màu xanh da trời, bay lên, đao mang lập loè, bỗng nhiên đánh xuống!

“Trảm!”

Lâm Hải quát lạnh một tiếng, đao khí màu xanh thẳm, thoát thể mà ra, cắt lấy không gian, gào thét mà rơi.

Tạch...!

Sau một khắc, đao mang bỗng nhiên bổ vào phía trên hỏa diễm, phát ra một tiếng vang thật lớn!

Oanh!

Ngay sau đó, ngọn lửa kia trực tiếp bị trảm thành nát bấy, đầy trời hỏa hoa, trực tiếp bị cuồng phong thổi tan!

Mà một đao kia của Lâm Hải, lại thế đi chưa giảm, ngược lại hướng phía đỉnh đầu Nông Phu rơi xuống!

“Ngọa tào, không có khả năng!”

sắc mặt Nông Phu đại kinh, lộ ra chấn kinh thật sâu !

Gã như thế nào cũng nghĩ không thông, một kích của một Nhị kiếp Tán Tiên như chính mình, tại sao phải bị Lâm Hải một đao đánh tan?

Đó căn bản con mẹ nó không khoa học a!

Nhưng mà, đao mang băng hàn thấu xương, dĩ nhiên đã đến đỉnh đầu, không cho phép gã suy nghĩ lung tung!

“Cút!”

Nông Phu gầm lên giận dữ, bỗng nhiên phất tay, một đoàn hỏa diễm bốc lên mà đi, hóa thành Giao Long đón nhận lưỡi đao của Lâm Hải !

Rống!

Cái Hỏa Ảnh Giao Long kia, phát ra tiếng gầm lên giận dữ, hướng phía đao mang nhào tới!

Thế nhưng mà, còn chưa chờ tiếp cận đao mang, bỗng nhiên một cái vòi rồng đáng sợ, từ Đăng Thiên Thê xông lên kích ra.

Oanh!

Sau một khắc, trực tiếp trùng kích tại trên người hỏa diễm Giao Long .

Cái Giao Long này , phát ra một tiếng kêu đau, nửa thân thể trực tiếp bị cuồng phong thổi đứt, hỏa diễm cơ hồ dập tắt!

Mà lúc này đây, đao mang của Lâm Hải đã đến, lăng lệ ác liệt bổ vào trên đỉnh đầu Giao Long!

Phanh!

Trong chốc lát, ánh lửa vẩy ra, Giao Long nứt vỡ!

Bất quá, một đao kia của Lâm Hải , thực sự bị cản lại, đao mang theo Giao Long, cùng một chỗ văng tung tóe, tiêu tán trên không trung.

Nhưng dù vậy, cái lực phản chấn mãnh liệt kia , vẫn là đã rơi vào trên người Nông Phu.

“Không tốt!”

Nông Phu thét lên một tiếng kinh hãi, vốn bởi vì ra tay công kích, thân thể gã cũng có chút đứng không yên.

Giờ phút này, bị lực phản chấn này chấn động, dưới chân lập tức phù phiếm, đăng một tiếng, hướng lui về phía sau.

“Ổn định, ổn định!”

sắc mặt Nông Phu đại biến, phế thật lớn khí lực, mới đứng vững thân hình, không có té xuống.

Đáng tiếc, gã lại phát hiện, giờ phút này đã ngã xuống một cái bậc thang, đứng ở trên bậc thang thứ chín mươi ba.

“Thao, hỗn đản a!”

nội tâm Nông Phu rên rỉ một hồi, tức đến thiếu chút nữa thổ huyết.

Lúc trước gã từ bậc thang thứ chín mươi ba, lên tới bậc thang thứ chín mươi bốn, phế đi bao nhiêu khí lực a!

Không nghĩ tới, ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, chẳng những không có đáp lên Lâm Hải đi nhờ xe, còn bị đánh ngã xuống trở lại rồi.

Nông Phu thật sự là vừa tức vừa giận, chân nguyên chấn động, hiện ra lần nữa đứng không vững, tiếp tục ngã xuống.

Nông Phu sợ tới mức vội vàng thu liễm tâm thần, ổn định căn cơ, hoảng sợ một trận.

Nếu ngã xuống thêm chút nữa , vậy gã hôm nay cần phải hối hận một đầu đâm chết rồi!

“Ha ha ha ha, ngu xuẩn đi à nha?”

Đồng Tẩu Ông thấy tình huống như vậy, lập tức cất tiếng cười to, cười đến nước mắt đều nhanh chảy ra rồi.

Nông Phu làm hỏng chuyện tốt của lão, hiện tại lão không có trách Nông Phu, ngược lại có chút cảm tạ Nông Phu rồi.

Vừa rồi, khi Nông Phu công kích Lâm Hải, lão ở một bên xem thập phần rõ ràng.

công kích của Nông Phu, sẽ bị cuồng phong bên trên cái Đăng Thiên Thê này, trùng kích thập phần mãnh liệt .

Nhưng mà, công kích của Lâm Hải, lại không bị ảnh hưởng chút nào .

Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì, Lâm Hải một cái Đại Thừa cảnh nho nhỏ, có thể đánh tan công kích của Nhị kiếp Tán Tiên.

Nghĩ đến loại tình huống không thể tưởng tượng này, Đồng Tẩu Ông liền âm thầm may mắn.

May mắn vừa rồi, Nông Phu ngăn cản chính mình hướng Lâm Hải ra tay a.

Nếu không, hiện tại ngã xuống dưới, cũng không phải là Nông Phu, mà là chính mình rồi.

Mà Lâm Hải thì là cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay , ánh mắt lạnh như băng, tại trên mặt Nông Phu cùng Đồng Tẩu Ông đảo qua.

Sau đó, thanh âm đạm mạc, mang theo hàn ý lạnh như băng , nhàn nhạt vang lên.

“Ai không sợ chết, cứ tiếp tục cùng ca đùa nghịch!”

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Nông Phu cùng Đồng Tẩu Ông, đồng thời nhíu lông mày lại, nộ khí dâng lên!

Bất kể nói thế nào, bọn họ đều là Nhị kiếp Tán Tiên a!

Lâm Hải một cái tiểu bối, vậy mà dùng ngữ khí như vậy nói chuyện cùng bọn họ, cái này đối với bọn họ mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Nếu không ở tại chỗ cho Lâm Hải một cái giáo huấn chung thân khó quên , hắn còn thật không biết uy nghiêm của Nhị kiếp Tán Tiên là không thể xâm phạm!

Thế nhưng mà rất nhanh, hai người lại là một hồi nhụt chí, lộ ra mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ!

Lâm Hải tiểu tử này, không biết người mang bên người pháp bảo gì, tại bên trên Đăng Thiên Thê này, quả thực nghịch thiên.

Vừa rồi, vết xe đổ của Nông Phu , còn rõ mồn một trước mắt.

Bọn họ cho dù lại hậm hực vì những lời này của Lâm Hải, nhưng lại ở đâu còn dám động thủ đối với Lâm Hải ?

Thấy Nông Phu cùng Đồng Tẩu Ông, tức đến sắc mặt đỏ bừng, rồi lại không dám phát một lời, Lâm Hải lúc này mới xùy cười một tiếng, xem thường lắc đầu.

“Hai cái hàng chỉ biết trang bức kinh sợ!”

Lâm Hải nói xong, tại trên hai cái mặt đã tức thành màu gan heo của Nông Phu cùng Đồng Tẩu Ông , khinh miệt nhìn lướt qua. Sau đó, mở ra bước đi nhanh, tiếp tục hướng bên trên mà đi!

Chương 2292: Trèo lên đỉnh!

Nhìn Lâm Hải khinh miệt quay đầu, Nông Phu tức đến toàn thân phát run.

Nhất là câu cái hàng chỉ biết trang bức kinh sợ của Lâm Hải kia, lại để cho Nông Phu phía dưới nổi giận, lập tức đã mất đi lý trí.

“Chết!!!”

Mắt thấy Lâm Hải xoay người, tiếp tục hướng trên bậc thang kế tiếp mà đi.

trong mắt Nông Phu phát lạnh, bỗng nhiên lần nữa ra tay, từ sau lưng Lâm Hải, triển khai đánh lén!

Hô!

Nhất thời, hỏa diễm cuồng bạo từ trong lòng bàn tay Nông Phu kích xạ mà ra, hướng phía Lâm Hải ở bên trên , trùng kích mà đi!

Ông!

Đúng lúc này, cuồng phong bên trên Đăng Thiên Thê, bỗng nhiên như là thủy triều phá đê, tịch cuốn tới!

Phanh!

Trong chốc lát, ngọn lửa kia trực tiếp bị cuồng phong nuốt hết, ngay tại lúc đó, cuồng phong mang theo quán tính, thoáng cái đã rơi vào trên người Nông Phu.

“Không tốt!”

sắc mặt Nông Phu đại kinh, không nghĩ tới đạo của mình pháp, vậy mà dẫn tới cuồng phong phía trên trút xuống mà đến.

Tại bên trên Đăng Thiên Thê, gã căn bản liền cả tránh né đều không thể làm được.

Phanh!

Sau một khắc, cái cỗ cuồng phong mãnh liệt này, trực tiếp đụng vào trên ngực Nông Phu.

Phốc!

Nông Phu phun ra một ngụm máu tươi , thân thể hướng phía dưới mà rơi xuống.

“Không!!!”

Nông Phu người ở giữa không trung, phát ra một tiếng gào thét không cam lòng.

Như thế nào cũng không nghĩ tới, chỉ là muốn đánh lén Lâm Hải, nhả ra một ngụm ác khí.

Lại không nghĩ, đem cơ duyên trên Đăng Thiên Thê , triệt để làm mất.

Từ nơi này thật vất vả đi lên hơn chín mươi bậc, ngã xuống bụi bậm!

Lâm Hải căn bản không biết hết thảy phát sinh ở phía sau, tới khi nghe được thanh âm, mới quay đầu.

Sau khi thấy Nông Phu từ trên Đăng Thiên Thê ngã xuống, không khỏi khẽ giật mình, sau đó lập tức đã minh bạch chuyện gì xảy ra.

Không khỏi, Lâm Hải cười nhạo một hồi, xem thường lắc đầu, trong miệng nhổ ra hai chữ.

“Ngu xuẩn!”

Nói xong, Lâm Hải quay người, trong mắt lóe lên tinh mang, hào khí ngút trời!

Giờ phút này, hắn đã mang theo Phong Thiếu Trần, thành công đứng ở trên bậc thang thứ chín mươi năm!

“Lâm Hải huynh đệ, vậy mới tốt chứ!”

hai cái Nhị kiếp Tán Tiên đồng dạng đứng ở bậc thứ chín mươi năm, mắt thấy hết thảy.

Thấy Lâm Hải đi tới cấp độ ngang với bọn họ , nhao nhao hướng phía Lâm Hải quăng đến ánh mắt khâm phục.

Một cái Đại Thừa cảnh, bất kể là như thế nào đi vào tầng này, đều đủ để kiêu ngạo rồi!

Lâm Hải thì là hướng phía hai cái Tán Tiên này , gật đầu cười.

Sau đó, lông mày nhíu lại, lần nữa phóng ra một bước, đứng ở trên bậc thứ chín mươi sáu!

“Ngọa tào!”

Lần này, lại làm cho toàn bộ Nhị kiếp Tán Tiên xung quanh, tất cả đều sợ ngây người!

“Mẹ nó, cái Lâm Hải này, chẳng lẽ là cái BUG!”

Nhìn Lâm Hải không tốn chút sức nào leo lên Đăng Thiên Thê, bọn Nhị kiếp Tán Tiên này , thật sự là im lặng không được.

Bọn họ đã hao hết thiên tân vạn khổ, đem vài vạn năm khổ tu, đều thi triển phát huy vô cùng tinh tế.

Như vậy cũng bất quá chỉ có thể đi tới bậc này, muốn tiếp tục tiến lên một bước, lại khó như lên trời.

Thế nhưng mà Lâm Hải, như thế nào phảng phất giống như căn bản không cảm giác thấy trở ngại trên Đăng Thiên Thê, đi Đăng Thiên Thê cứ như nhàn nhã dạo chơi?

Đột nhiên, một cái ý niệm lại để cho phần đông Nhị kiếp Tán Tiên vô cùng tuyệt vọng, xông ra trong đầu họ.

“Chẳng lẽ nói, là Đăng Thiên Thê chọn trúng Lâm Hải, Lâm Hải là người nhất định sẽ đạt được đại cơ duyên sao?”

Mẹ nó a!

Nghĩ đến một điểm này, những Nhị kiếp Tán Tiên này, cơ hồ phiền muộn thổ huyết.

Nếu thật là như vậy, cái kết quả kia, chính mình những người này, chẳng phải con mẹ nó là thành đọc sách cùng Thái tử sao?

“Ha ha, chủ nhân, thật là lợi hại!”

Dương Hiển thì không nghĩ tới nhiều như vậy, thấy Lâm Hải đã đến một bậc ở phía dưới chính mình, lập tức vui vẻ cười ha ha.

Lâm Hải thì là mỉm cười, sau đó lần nữa lên trên một cái bậc thang, đứng ở bên cạnh Dương Hiển.

“Tiến đến!”

Lâm Hải hướng phía ánh sáng màu đỏ hộ thể nhất chỉ, hướng phía Dương Hiển nói ra!

“Tốt!”

Dương Hiển đáp ứng một tiếng, gian nan phóng ra bộ pháp, đi vào trong phạm vi ánh sáng màu đỏ của Lâm Hải .

“Ồ?”

Ngay sau đó, Dương Hiển lập tức nhẹ kêu một tiếng, mặt lộ vẻ khiếp sợ cùng kinh hỉ.

“Ha ha, dưới chân như thế nào như là mọc rể? mệt mỏi trong cơ thể , đã dần dần biến mất.”

“Còn có, lực trùng kích đáng sợ trên Đăng Thiên Thê cũng không thấy rồi!”

“Thần kỳ, quá thần kỳ! Trách không được chủ nhân ngươi coi Đăng Thiên Thê như là trò đùa!”

trong mắt Dương Hiển dị sắc liên tục, quả thực không kìm được vui mừng!

Bởi như vậy, leo lên Đăng Thiên Thê, căn bản không gọi là chuyện gì a!

Lâm Hải thì là cười cười, cũng không giải thích, ánh mắt ngưng tụ, quát khẽ.

“Đi!”

Đạp đạp!

Lâm Hải vượt qua hai bậc, trực tiếp đứng ở trên bậc thứ chín mươi tám, vững vàng đứng vững!

Dương Hiển cùng Phong Thiếu Trần, cũng theo sát phía sau, không có bất kỳ lực cản gì!

“Ha ha, chủ nhân, ngươi cuối cùng đã lên đây!”

thanh âm cao hứng của Đại Hoàng vang lên, Lâm Hải hướng phía Đại Hoàng, cười nhìn lại.

Nhưng sau đó, dáng tươi cười lại mạnh mẽ ngưng tụ.

Phát hiện cùng hắn đồng thời leo lên bậc thứ chín mươi tám, lại vẫn có một người!

“Hồ Vân Phong!”

hai mắt Lâm Hải nhíu lại, Hồ Vân Phong cũng vừa lúc hướng phía Lâm Hải trông lại.

Ánh mắt của hai người, va chạm ở giữa không trung, lập tức hiện lên một đạo hỏa hoa!

“Lâm Hải, sổ sách ngươi thiếu nợ, sớm muộn cũng phải trả!”

hai mắt Hồ Vân Phong lóe ra băng hàn sát cơ, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói.

Lâm Hải thì là không thèm để ý, hướng phía Hồ Vân Phong nhún vai.

“Tốt, có bản lĩnh, ngươi tới đòi nợ quá?”

“Nếu không, ngay ở chỗ này?”

Lâm Hải hướng phía dưới chân nhất chỉ, giống như khiêu khích mà nói ra.

Hồ Vân Phong nhíu lông mày lại, nộ khí dâng lên, rồi lại cưỡng ép đè xuống dưới.

Đồng thời, nội tâm không khỏi than nhẹ một tiếng, bay lên cảm giác vô lực thật sâu .

Hiện tại, lão ngược lại là muốn giết Lâm Hải, thế nhưng mà tình thế há có thể cho phép?

Không nói trước đó, Hồ Vân Phong mắt thấy kết cục của Nông Phu , căn bản không dám động thủ cùng Lâm Hải tại bên trên Đăng Thiên Thê .

Cho dù không có cái Đăng Thiên Thê này, bên người Lâm Hải có một cái Đại Hoàng một cái Dương Hiển, cũng không phải là Hồ Vân Phong lão có thể đối phó.

Muốn giết Lâm Hải, chỉ có thể đợi đến lúc rời khỏi đây, tìm cơ hội Lâm Hải lạc đàn mà hạ thủ!

Hồ Vân Phong mang theo không cam lòng thật sâu, lại nhìn một chút Đại Hoàng cùng Dương Hiển ở bên người Lâm Hải, tâm một mực chìm xuống dưới.

Có hai cái cao thủ cấp bậc Nhị kiếp Tán Tiên làm người hầu, chỉ sợ toàn bộ Hồng Ngọc Quốc, đều không có người có cái tư cách này a?

Cái Lâm Hải này, đến cùng là có thân phận gì?

Cung Thước a Cung Thước!

Ngươi đến cùng đã thay Lôi Vân Tông, trêu chọc một cái dạng địch nhân gì a?!

nội tâm Hồ Vân Phong dời sông lấp biển, đột nhiên đối với tương lai của Lôi Vân Tông, bay lên lo lắng thật sâu .

“Được rồi, trước leo lên cái Đăng Thiên Thê này đã, sự tình của Lâm Hải , mình bây giờ căn bản bất lực!”

Nghĩ đến chỗ này, Hồ Vân Phong vừa quay đầu, hai mắt nhắm nghiền, không nhìn Lâm Hải nữa.

Mà là toàn lực vận chuyển chân nguyên, súc tích lực lượng, chống cự trùng kích của Đăng Thiên Thê đồng thời, vi trùng kích thêm một bậc, làm lấy chuẩn bị.

Lâm Hải thấy Hồ Vân Phong kinh sợ rồi, có chút nhún vai, lộ ra vẻ tươi cười.

Cái Hồ Vân Phong này , coi như thông minh, biết rõ mình không thể gây a!

“Chủ nhân, muốn loại lão hay không ?”

Dương Hiển ở một bên, trong mắt đột nhiên hàn mang lập loè, hướng phía Lâm Hải xin chỉ thị.

Hôm nay, bọn hắn không bị Đăng Thiên Thê trùng kích, muốn muốn đối phó với Hồ Vân Phong, quả thực dễ dàng.

Có lẽ, giết chết Hồ Vân Phong khó khăn, nhưng đưa lão đánh rơi xuống khỏi Đăng Thiên Thê, lại nắm chắc!

Lâm Hải đã trầm mặc một lát, sau đó thở dài, lắc đầu.

“Coi như hết!”

Lâm Hải cuối cùng vẫn là tâm tính thiện lương, cá nhân cùng Hồ Vân Phong, cũng không có ân oán.

Trái lại, còn từ chỗ Hồ Vân Phong, lừa gạt đến một khỏa hạt giống Kim Nguyên.

Từ trong tâm giảng, Lâm Hải còn có chút cảm thấy thẹn với Hồ Vân Phong.

Tuy hai người ở vào thân phận đối địch, nhưng lại để cho Lâm

Hải lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thì vẫn còn có chút không hạ thủ được.

Đem cảm xúc trong đầu, tất cả đều ném đi sạch sẽ, ánh mắt của Lâm Hải vừa nhấc, đã rơi vào đỉnh của Đăng Thiên Thê gần trong gang tấc !

Sau đó, hít sâu một hơi, nội tâm Lâm Hải có một thanh âm, đang lớn tiếng hò hét.

“Ta ngược lại muốn nhìn, phía trên cái Đăng Thiên Thê này, đến tột cùng là thế giới gì?!”

Đạp đạp đạp!

Đột nhiên, Lâm Hải liên tục phóng ra bộ pháp, thân ảnh nhoáng một cái, trực tiếp trèo lên đỉnh, đứng ở phía trên đỉnh của Đăng Thiên Thê !

Chương 2293: Không muốn đi cùng, cút ngay!

Ngay khi bước chân của Lâm Hải đạp vào đỉnh Đăng Thiên Thê, cái vòi rồng cuồng bạo kia, bỗng nhiên ngừng, thoáng cái khôi phục an bình!

Đưa mắt nhìn lại, bốn phía một mảnh thanh ninh, phảng phất như vô tận hư không.

“Rốt cục lên đây!”

Bên người Lâm Hải, truyền đến thanh âm hưng phấn của Phong Thiếu Trần .

Ngay sau đó, lại là một đạo thanh âm kinh hỉ, từ phía dưới truyền đến.

“Ha ha, gió đã ngừng, lực cản trên Đăng Thiên Thê đã biến mất!”

“Thật sự là trời cũng giúp ta!”

Sưu sưu sưu!

Ngay sau đó, liên tục có vài bóng người hiện lên, những Nhị kiếp Tán Tiên tiếp cận đỉnh kia, thừa cơ hội này, tất cả đều nhảy lên trên đỉnh!

Không chỉ như thế, những Nhất kiếp Tán Tiên cùng với nhóm người tu hành Đại Thừa cảnh kia, giờ phút này cũng là mặt mũi tràn đầy cuồng nhiệt, hướng phía Đăng Thiên Thê điên cuồng trùng kích mà đến.

Ông!

Ngay tại thời điểm những Nhất kiếp Tán Tiên kia, tiếp cận đỉnh Đăng Thiên Thê, dị biến nảy sinh!

Đã thấy ánh sáng màu đỏ bên ngoài thân Lâm Hải, bỗng nhiên vỡ tan, hóa thành vô tận vầng sáng.

Ngay sau đó, cuồng phong kinh khủng bên trên Đăng Thiên Thê kia, lần nữa đánh úp lại, gào thét tới!

“A!!!”

Những Nhất kiếp Tán Tiên cùng người tu hành Đại Thừa cảnh kia, ở đâu chịu được cuồng phong va chạm.

Nhất thời, nguyên một đám kêu thảm, tất cả đều bị đánh bay, rơi xuống dưới đi.

“Không tốt, gió lại tới nữa!”

mọi người đã leo lên đỉnh , nhao nhao kinh hãi, vội vàng vận chuyển chân nguyên đề phòng.

Thế nhưng mà rất nhanh, bọn hắn liền phát hiện, trên đỉnh

Đăng Thiên Thê, như cũ một mảnh bình yên, không có bất kỳ công kích gì.

“Ha ha, tại đây không giống!”

Những Nhị kiếp Tán Tiên này , lập tức kích động lên.

Nguyên lai, cái cuồng phong mãnh liệt kia, tất cả đều tại trên bậc thang của Đăng Thiên Thê .

Sau khi bọn hắn đi lên, dĩ nhiên đã đến một cái khác mặt, cuồng phong đã sớm biến mất.

Cho đến lúc này, mọi người mới nhao nhao hướng phía đỉnh của Đăng Thiên Thê nhìn lại.

“Tại sao là trên không trung?”

Rất nhanh, tất cả mọi người đều lộ ra ánh mắt kinh nghi, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng.

Bọn hắn hoảng sợ phát hiện, dưới chân của mình, dĩ nhiên là không trung.

Cúi đầu nhìn xuống, có thể tinh tường thấy rõ vật thể trên mặt đất, thân thể của mình căn bản không có vật để dựa vào.

Lâm Hải cũng là một hồi kinh ngạc, âm thầm lấy làm kỳ.

Bất quá, hắn lại không có hứng thú nghiên cứu những thứ này.

Giờ phút này, ánh mắt của Lâm Hải, mạnh mẽ hướng phía trước nhìn lại, trái tim bang bang kinh hoàng!

Hắn cảm thấy, cái vật thần bí một mực đang kêu gọi chính mình kia, liền tại phía trước cách đó không xa!

Mà cái ánh sáng màu đỏ không hiểu sao lại xuất hiện tại bên ngoài thân của chính mình kia, vừa rồi căn bản không phải là bị nghiền nát, mà là bị vật thần bí kia, hấp xả đi!

“Qua xem!”

Lâm Hải mang theo nồng đậm hiếu kỳ, thân ảnh lóe lên, hướng phía trước liền vọt tới.

“n?”

Những Nhị kiếp Tán Tiên khác, thấy Lâm Hải đột nhiên cử động, tất cả đều là lông mày nhíu lại.

“Đuổi kịp hắn!”

trải qua sự tình vừa rồi, trong lòng của bọn họ đều phi thường rõ ràng.

Sở dĩ cuối cùng có thể thuận lợi leo lên Đăng Thiên Thê, nguyên nhân hoàn toàn là vì Lâm Hải.

Tuy không biết, vì cái gì thời điểm Lâm Hải leo lên đỉnh, cái cuồng phong kia đã có đình chỉ cực kỳ ngắn ngủi.

Nhưng, cái này đủ để nói rõ, trên người Lâm Hải có chỗ quái dị.

Đi theo Lâm Hải hành động, liền tuyệt đối không sai rồi!

Vì vậy, toàn bộ Nhị kiếp Tán Tiên cùng Yêu thú, tất cả đều đi theo Lâm Hải, hướng phía trước vọt tới.

“Lâm Hải, ngươi có phải phát hiện cái gì hay không?”

Phong Thiếu Trần đi theo bên người Lâm Hải, nội tâm kích động, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nhíu mày, chậm rãi lắc đầu.

“Ta cũng không biết, ta chỉ là cảm giác, phía trước có cái gì đó, đang hô hoán ta!”

Phong Thiếu Trần khẽ giật mình, sau đó ha ha nở nụ cười.

“Lâm Hải, ngươi cũng thực khôi hài.”

“Bất quá, cũng sớm đã nói, trước mặt đại cơ duyên, ta sẽ không nhường cho ngươi!”

Lâm Hải nghe xong, mỉm cười, lộ ra một vòng biểu lộ giống như cười mà không phải cười, thản nhiên nói.

“Tất cả bằng bổn sự a!”

Một đường chạy như điên, đi ra chừng hơn trăm dặm.

trên đường đi, Lâm Hải cảm giác đều là hành tẩu tại trong hư không .

Xung quanh rỗng tuếch, nhìn không tới bất luận cái cảnh tượng gì .

Nếu không phải là từ Đăng Thiên Thê đi lên, Lâm Hải thậm chí đều muốn hoài nghi, tại đây chỉ là một mảnh không vực bình thường rồi.

“Này, Lâm Hải, ngươi muốn đi đâu à?”

một cái Nhị kiếp Tán Tiên bên trong họ, có chút thiếu kiên nhẫn, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nhàn nhạt nhìn lão một cái, im lặng nói.

“Không biết!”

“Không biết!” Người Tán Tiên này, dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

“Ngươi không biết đi đâu, mang theo chúng ta chạy loạn cái gì?”

Nghe thanh âm phẫn nộ quát lớn của người Nhị kiếp Tán Tiên này, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang , lạnh lùng nhìn lão một cái.

“Ta lại không có cho ngươi đi theo, ngươi mò mẫm kêu to cái gì!”

“Không muốn chạy loạn, chính mình qua một bên đi chơi đi!”

“Ngươi!” Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại để cho người Nhị kiếp Tán Tiên này, tức đến nổi gân xanh, sát cơ bắn ra.

“n?”

Dương Hiển cùng Đại Hoàng thấy thế, thân ảnh lập tức lóe lên, chắn ở trước mặt Lâm Hải.

Đồng thời, hai đạo khí tức khủng bố, lập tức đã rơi vào trên người Nhị kiếp Tán Tiên này, đưa lão lập tức tập trung!

Hiển nhiên, chỉ cần lão dám gây bất lợi đối với Lâm Hải, lập tức sẽ lọt vào công kích trí mạng của Dương Hiển cùng Đại Hoàng !

“Lui ra phía sau!”

Dương Hiển hét lớn một tiếng, hàn mang lạnh thấu xương, giống như là dao găm, đã rơi vào trên người Nhị kiếp Tán Tiên này.

Người Nhị kiếp Tán Tiên này , lập tức hô hấp trì trệ, miệng giật giật, cuối cùng lại không có còn dám nói chuyện.

Đối mặt với hai cái Nhị kiếp Tán Tiên Đại Hoàng cùng Dương Hiển, lão còn thật không có dũng khí, tiếp tục cùng Lâm Hải khiêu chiến.

“Hừ!”

Thở phì phì hừ lạnh một tiếng, người Nhị kiếp Tán Tiên này, đành phải đem lửa giận đè xuống, thối lui đến một bên.

Lâm Hải thấy thế, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt thản nhiên liếc nhìn mọi người .

Sau đó, đột nhiên mở miệng nói.

“Các ngươi đi theo ta, ta cũng không phản đối.”

“Nhưng, ai vớ vẩn nhiều lần, liền tự giác chút, sớm làm xéo đi!”

Nói xong, Lâm Hải không hề nhìn mọi người, quay người lại tiếp tục hướng trước mà chạy đi.

Nhóm Nhị kiếp Tán Tiên ở phía sau , nhìn nhau, cuối cùng vẫn là lựa chọn đi theo.

Tại trong hư không đây không có bất kỳ dấu hiệu nào, bọn họ căn bản tìm không thấy bất luận cái manh mối gì.

So với như thế, không bằng đoàn người đều cùng một chỗ, cộng đồng tìm kiếm.

Đợi khi tìm được cơ duyên, tất cả lại đi tranh đoạt bằng bổn sự đi.

Nếu không, một mình hành động mà nói, có thể tìm được cơ duyên còn khá tốt.

Nếu là tìm không thấy, bị người khác tranh đoạt đi, cái kia vẫn không thể hối hận chết.

Lâm Hải mặc kệ những Tán Tiên sau lưng này nghĩ như thế nào, hắn chỉ thuận theo nội tâm đang la lên của chính mình , một đường chạy như điên.

Trong chớp mắt công phu, ở trong hư không này , đã chạy thời gian một ngày một đêm.

Tuy nhiên, phóng mắt nhìn lại, vẫn là nhìn không tới bất luận cái dấu hiệu gì.

Nhưng, Lâm Hải lại không ngừng lại, hắn đã cảm giác được, cùng cái vật đang kêu gọi chính mình kia , phi thường tiếp cận!

“Lâm Hải, ngươi tiểu tử này, không phải là cố ý mang bọn ta chạy lung tung chứ?!”

Đồng Tẩu Ông tại sau lưng, có chút thiếu kiên nhẫn, hướng phía Lâm Hải tức giận hỏi.

Lâm Hải cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói.

“Ta đã nói rồi, không muốn đi cùng, cút ngay!”

“Ngươi!” Đồng Tẩu Ông lập tức giận dữ, vừa muốn mở miệng phản bác, bỗng nhiên phía trước có ánh sáng trắng chói mắt , phóng lên trời!

phảng phất, có một đạo tia chớp lăng lệ ác liệt, từ phía chân trời xẹt qua, rơi vào chính giữa tầm mắt của chúng nhân.

Những Nhị kiếp Tán Tiên này thấy thế, trong lòng lập tức đập mạnh một cú, sau đó lộ ra thần sắc mừng rỡ!

“Ha ha, phía trước chắc chắn là đại cơ duyên!”

Sưu sưu sưu!

Sau một khắc, những Nhị kiếp Tán Tiên một mực đi theo sau lưng Lâm Hải này, không còn có kiên nhẫn trước đó.

Trong chốc lát, thân hình bạo lên, dùng tốc độ nhanh nhất, hướng hào quang phía trước, vọt tới.

“Ha ha ha, Lâm Hải, ta cũng đi trước một bước rồi!”

Phong Thiếu Trần thấy thế, trong mắt cũng là bùng lên tinh mang, cười to một tiếng, vượt qua Lâm Hải, vọt tới.

Mà Lâm Hải lại nhướn mày, ngừng lại.

Sau đó, bỗng nhiên chậm rãi lắc đầu.

“Không phải là ở đó!”

Chương 2294: Mặt kính phản xạ

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Đại Hoàng cùng Dương Hiển khẽ giật mình, nhìn vầng sáng sáng chói chói mắt ở phía trước kia , lại nhìn Lâm Hải, trong lúc nhất thời không biết như thế nào cho phải.

“Chủ nhân, cái vầng sáng này chói mắt như thế, rõ ràng bất thường, ngươi vì sao nói không phải là ở đó?” Dương Hiển mang theo nghi vấn, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải trầm mặc một lát, mới đột nhiên mở miệng nói.

“Bằng cảm giác!”

Phốc!

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho Dương Hiển cùng Đại Hoàng, thiếu chút nữa cắm đầu xuống bên trên đất .

Mẹ nó, bằng cảm giác?!

Chơi ni!

Lời này là do Lâm Hải nói, đổi lại người khác, Dương Hiển cùng Đại Hoàng, cần phải đưa kẻ đó xé a nát không thành!

“Chủ nhân, đại cơ duyên ngay tại trước mắt, không thể đùa a!”

Đại Hoàng ở một bên, cũng mở miệng khuyên nhủ.

Hiện tại, cũng không phải chỉ có ba người bọn họ, nhiều Tán

Tiên cùng Yêu thú như vậy, đã chạy đi qua.

Nếu như bọn hắn đi trễ một bước, rất có thể sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, đem đại cơ duyên chắp tay lại để cho người rồi.

Đến lúc đó, thật sự là khóc đều không có chỗ để khóc!

“Chủ nhân, chúng ta vẫn là qua xem một chút đi!”

sắc mặt Dương Hiển ngưng trọng, hướng phía Lâm Hải đề nghị nói.

Lâm Hải nhướn mày, trầm tư một lát, mới chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Nếu các ngươi đã nói như vậy, vậy chúng ta qua xem.”

“Bất quá, ta xác thực không cho rằng, đại cơ duyên của ta lại ở chỗ này!”

Nói xong, Lâm Hải lắc đầu, nhưng cuối cùng vẫn là hướng phía địa phương có cái ánh sáng trắng lập loè kia mà đi.

Dương Hiển cùng Đại Hoàng, lúc này mới thở dài một hơi, trong lòng đại hỉ, đi theo Lâm Hải một đường bay nhanh!

Ước chừng đi được năm mươi sáu mươi dặm, vầng sáng màu trắng phía trước , rốt cục xuất hiện tại chính giữa tầm mắt của bọn người Lâm Hải !

“Đó là cái gì?!!!”

Dương Hiển cùng Đại Hoàng, lập tức cả kinh, đồng tử co rút lại, lộ ra khuôn mặt kinh hãi .

Lâm Hải cũng dừng bước lại, chứng kiến tình cảnh trước mặt , một hồi hoảng sợ!

“Tấm gương!!!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, lại thấy ánh sáng trắng lập loè phía trước , vậy mà sừng sững lấy hằng hà tấm gương!

từng mặt tấm gương kia , Thông Thiên Triệt Địa, thẳng vào trời cao, căn bản nhìn không tới cuối cùng.

Giữa tấm gương cùng tấm gương, hào quang chiết xạ, phát ra vạn đạo hào quang, khiến mắt người đều cơ hồ không mở ra được.

Mà những Tán Tiên trước đó chạy đến kia, tất cả đều đứng tại phía trước tấm gương, đang ngừng chân trông xem thế nào.

trên mặt từng cái , đều mang theo vẻ kinh hãi thật sâu .

“Qua xem!”

Lâm Hải nói một tiếng, mang theo Dương Hiển cùng Đại Hoàng, rất nhanh đã đến sau lưng mọi người .

“tình huống tại đây như thế nào?”

Lâm Hải hướng phía Phong Thiếu Trần, thấp giọng hỏi.

Phong Thiếu Trần thấy Lâm Hải cũng chạy tới, không khỏi cười khổ một tiếng, lắc đầu.

“Tại đây chỉ thấy vô số tấm gương, lại nhìn không tới bất luận cái vật gì.”

“Hơn nữa, những tấm gương này chỉ thấy hào quang chiết xạ, một mảnh ánh sáng trắng, liền ở đâu có cửa vào, đều không phát giác đến!”

Lâm Hải nhíu mày, nhẹ gật đầu, vừa muốn chuẩn bị đánh mở Thiên Nhãn Thần Thông, quan sát một phen.

Đột nhiên, một con Yêu thú Tán Tiên nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình cực lớn, đột nhiên hướng phía trước vọt tới.

“Địa phương quỷ quái, đụng nát cái tấm gương này , nhìn xem là cái trò gì!”

Rống!

Yêu thú Tán Tiên này, rống giận đụng vào trên gương.

Ông!

Trong chốc lát, toàn bộ các mặt kính, hào quang đều hướng phíacái gương này chiết xạ mà đến.

trong nháy mắt, liền ngưng tụ thành một đạo hào quang cỡ thùng nước, hướng phía Yêu thú Tán Tiên kích xạ mà đến!

“Ốc nhật ngươi cái chân Yêu thú !”

Yêu thú Tán Tiên này, thấy thế lập tức kinh hãi, sợ tới mức thét lên một tiếng, cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng mà, cái vầng sáng màu trắng này, thật sự là quá là nhanh.

Y còn muốn trốn, ở đâu còn kịp?

Ba!

vầng sáng màu trắng , giống như laser, trực tiếp xuyên thấu qua đùi của Yêu thú Tán Tiên, máu tươi bắn ra.

“Ngao!!!”

Yêu thú Tán Tiên này, hét thảm một tiếng, thân thể cao lớn ầm ầm sụp đổ!

Sau đó, lại càng thêm hoảng sợ phát hiện, chỗ da thịt bị ánh sáng trắng gây thương tích , vậy mà giống như ngâm trong băng tuyết, bắt đầu phi tốc tiêu hóa.

“Không!!!”

Yêu thú thét lên một tiếng kinh hãi, lập tứclộ vẻ mặt sợ hãi.

“Trảm!”

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn truyền đến, không trung xẹt qua một đạo khí mang lăng lệ ác liệt, đã rơi vào trên đùi Yêu thú này .

Phanh!

Nhất thời, huyết nhục bay tán loạn, đùi của Yêu thú này , bị chặt đứt cả gốc.

Ông!

Ngay tại khi đùi đứt rời đồng thời, ánh sáng trắng ăn mòn, vừa vặn đem cái đầu chân gãy này, triệt để tan rã.

“Đa tạ Đại vương!”

Yêu thú Nhị kiếp Tán Tiên này , chịu đựng đau nhức kịch liệt, hướng phía Kim Đại Thăng đã chặt đứt đùi mình, cảm kích nói cám ơn.

Vừa rồi, nếu không phải do Kim Đại Thăng quyết định thật nhanh, đem chân của y chặt đứt.

Chỉ sợ hiện tại, toàn bộ thân hình của y, đều sẽ như băng tuyết, hoàn toàn tan rã rồi.

“Ngươi đã không thích hợp ở tại chỗ này, về rừng rậm Hàn Đàm a!”

Kim Đại Thăng hướng phía Yêu thú Tán Tiên này, vẻ mặt buồn bực nói.

Yêu thú Tán Tiên này khẽ giật mình, sau đó nặng nề thở dài, mặt mũi tràn đầy bi thương cô đơn.

Lần đi tới Đăng Thiên Thê này, chẳng những không có tìm kiếm được cơ duyên, ngược lại còn tổn thất một chân.

tổn thất như vậy , với y mà nói, cơ hồ khó có thể thừa nhận.

Thành một chân tàn tật, thực lực của y dĩ nhiên đại giảm, chỉ sợ một ít Nhất kiếp Tán Tiên lợi hại, đều có thể giết y.

Kim Đại Thăng để cho y rời khỏi, cũng là có ý tốt.

Lại ở tại chỗ này, không nói trước tại đây còn có rất nhiều nguy hiểm không biết .

Chính là những người tu hành nhân loại kia, đều tùy thời có khả năng bỏ đá xuống giếng, đưa y diệt sát.

“Đại vương, ngươi bảo trọng!”

Yêu thú này, cố nén kịch liệt đau nhức, hướng phía Kim Đại Thăng gật đầu rồi gật đầu, lại hướng một Yêu thú Nhị kiếp Tán Tiên cùng đi khác nhẹ gật đầu, lộ ra cái biểu lộ thê thảm.

Rống!

Một tiếng gào thét không cam lòng cùng bi thương , vang vọng thiên địa, Yêu thú Nhị kiếp Tán Tiên này, chân sau nhảy rời khỏi!

mọi người khác , mắt thấy hết thảy, trong lòng đều có chút thê lương.

Tuy bị tàn chính là một con Yêu thú, nhưng dù sao cũng là Nhị kiếp Tán Tiên giống như bọn họ a!

Ai biết kế tiếp, rơi vào kết cục bi thương này , có phải là chính mình hay không?

Xoay chuyển ánh mắt, mọi người lần nữa nhìn về những mặt gương đang tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt ở phía trước này, rốt cục nổi lên vô cùng thận trọng .

Vết xe đổ ngay tại trước mắt, hôm nay cũng không có người còn dám ngạnh đi lên vọt tới.

“Dùng đạo pháp thăm dò thoáng một phát!”

Lão giả áo trắng trầm mặc nửa ngày, đột nhiên ngữ khí kiên quyết nói.

Nói xong, cánh tay của lão giả áo trắng giương lên, lập tức một đạo vầng sáng, hướng phía mặt kính kích bắn đi!

Đinh!

Một tiếng giòn vang truyền đến, cái vầng sáng kia rơi vào bên trên mặt kính, lập tức bị phản xạ mà lên.

Sau một khắc, đinh đinh đinh leng keng!

Liên tiếp tiếng giòn vang, không dứt bên tai, đạo vầng sáng này , tại giữa các tấm gương không ngừng phản xạ, hào quang càng ngày càng thịnh, lực đạo ẩn chứa ở trong lúc phản xạ, không ngừng tăng cường.

Toát!

Rốt cục, đạo vầng sáng này sau khi trải qua mấy mươi lần phóng ra, liền từ trong gương kích xạ mà ra, ngược lại hướng phía lão giả áo trắng đánh úp lại!

lông mày của lão giả áo trắng mạnh mẽ nhảy lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy, đạo vầng sáng này sau khi trải qua phản xạ không ngừng, uy lực so với thời điểm chính mình phát ra, cường đại gấp chừng mấy chục lần!

Bản thân mình lúc trước, dùng cũng chưa tới một thành thực lực.

Nhưng sau khi phản xạ trở về, vậy mà so với một kích toàn lực của chính mình , còn cường đại hơn rất nhiều, căn bản không thể dùng lực địch!

Vèo!

May mắn lão giả áo trắng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, thấy tình thế không ổn, cấp tốc hướng phía bên cạnh tránh đi.

Toát!

Đạo vầng sáng kia, mang theo tiếng xé gió lăng lệ ác liệt, lướt sát qua thân hình lão giả áo trắng mà qua.

Trong chớp mắt, liền biến mất ở bên trong phía chân trời !

“Dùng đạo pháp công kích, cũng không thể thực hiện được!”

kết quả mà lão giả áo trắng thử ra, lại để cho trong lòng mọi người lập tức trầm xuống, lâm vào trong trầm tư. Cái mặt kính vô số phản xạ này, đến cùng nên phá giải như thế nào?

Chương 2295: Đi theo cảm giác!

“Thật là lợi hại!”

Phong Thiếu Trần thấy thế, thì là thét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt biến đến cực kỳ trầm trọng.

Hiển nhiên, loại tình huống trước mặt này, lại để cho y cũng cảm thấy vô cùng khó giải quyết, trong lúc nhất thời thúc thủ vô sách.

“Chủ nhân, cái tấm gương này, không xông vào được, lại không công phá được, quả thực quái dị!”

Dương Hiển nhìn tấm gương vầng sáng lập loè trước mặt, thở phào một ngụm trọc khí, giận dữ nói.

Lâm Hải chậm rãi nhẹ gật đầu, cũng là trăm mối vẫn không có cách giải.

Ban đầu, hắn còn tưởng rằng hằng hà mặt kính này , chính là trận pháp.

Thế nhưng mà quan sát phát hiện, căn bản không có một tia chấn động của trận pháp , thật giống như hồn nhiên thiên thành!

“Thiên Nhãn, mở !”

Lâm Hải mặc niệm một tiếng, đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra.

Muốn xem bộ mặt thật của những mặt kính này, chỉ có dựa vào Thiên Nhãn Thần Thông rồi.

Theo Thiên Nhãn mở ra, phía trên đồng tử của Lâm Hải, lập tức bị một tầng sương mù màu lam nhạt vờn quanh.

Đồng thời, hai luồng hào quang mà mắt thường không cách nào nhìn thấy, từ trong mắt Lâm Hải kích xạ mà ra, đã rơi vào trên mặt kính.

Ông!

Sau một khắc, hằng hà mặt kính kia , vậy mà thoáng cái biến mất, trở nên trống trơn không thấy!

“Huyễn cảnh!”

Trong lòng Lâm Hải lắp bắp kinh hãi, chẳng lẽ nói, mặt kính lợi hại như vậy, lại là giả hay sao?

“n? Không đúng!”

Rất nhanh, Lâm Hải lại phát hiện ra chỗ dị thường !

vị trí mặt kính lúc trước , thậm chí có một vật đang lơ lửng tại trong hư không.

Mà theo hình dạng xem xét, dĩ nhiên là một cái tấm gương hình bầu dục mà nữ nhân dùng để trang điểm !

Chỉ thấy kính này, không phải vàng không phải ngọc, phong cách cổ xưa hoa lệ, lớn cỡ một cái lòng bài tay, chỗ mép kính có trạm trổ long phượng, trông rất sống động.

Đạo đạo quang hoa năm màu, nhu hòa tách ra, bên trong mỗi một đạo hào quang, tựa hồ cũng ẩn chứa phong cách khí tức cổ xưa cường đại, lại để cho người liếc mắt nhìn, đều cảm thấy tâm thần rung động, có loại cảm giác muốn quỳ bái!

Hừ!

Đột nhiên, Lâm Hải kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ cảm thấy hai mắt đau xót, Thiên Nhãn Thần Thông lập tức khép kín!

Tê ~

“Không có khả năng!”

Lâm Hải ngược lại hít một hơi, lộ ra mặt mũi tràn đầy hoảng sợ cùng khó có thể tin!

Thiên Nhãn Thần Thông của chính mình , vậy mà khép kín rồi!

Chỉ là nhìn nhìn cái gương kia , lại có đau đớn phảng phất như bị châm đâm !

Cái gương này , rốt cuộc là cái pháp bảo gì?!

Lâm Hải thật sự bị sợ ngây người!

Phải biết rằng, Thiên Nhãn Thần Thông của chính mình , thế nhưng mà học được từ Nhị Lang Thần a!

Tuy cũng không thăng cấp đến Max level, nhưng từ khi học được đến nay, từ trước đến nay đều là mọi việc đều thuận lợi, chưa bao giờ giống như hôm nay, lại bị thương tổn!

Có thể làm Thiên Nhãn Thần Thông bị thương, Lâm Hải dùng gót chân nghĩ cũng đều có thể đoán được, cái gương này, tuyệt đối bất thường!

“Thật sự tìm được bảo rồi!”

Lâm Hải thoáng cái kích động rồi, cái gương này, chỉ nhìn từ điểm này, đẳng cấp liền tuyệt đối không tại phía dưới Thần khí !

Ít nhất, Băng Sương Chi Nhận cùng La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh của chính mình , liền xa xa không bá đạo như cái tấm gương này !

Nhưng kích động qua đi, Lâm Hải lại đau khổ cười cười.

Cái gương này, ngưu bức là ngưu bức, nhưng như thế nào bắt nó cầm tới tay đâu?

những mặt kính phản xạ trước mặt này, thế nhưng mà liền cả Nhị kiếp Tán Tiên, đều có thể nhẹ nhõm miểu sát a!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải khuôn mặt u sầu không sáng sủa, đột nhiên huyết dịch toàn thân, thoáng cái sôi trào lên.

“Ách!”

Lâm Hải lập tức cảm giác, phảng phất có cỗ lực lượng đáng sợ, muốn đem huyết dịch toàn thân của chính mình hút ra.

Cái loại thống khổ này , lại để cho Lâm Hải lập tức ứa ra mồ hôi lạnh .

“Lại đang kêu gọi ta rồi!”

Tuy cái cỗ thống khổ này, lóe lên rồi biến mất, nhưng Lâm Hải lại cảm giác được rõ ràng, có cái thanh âm đang kêu gọi chính mình.

“Chủ nhân, ngươi làm sao vậy?”

Đại Hoàng phát hiện Lâm Hải có dị thường, không khỏi lo lắng hỏi.

“Không có việc gì!”

Lâm Hải lắc đầu, đem cái mồ hôi lạnh trên trán lau đi, sau đó ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía một phương hướng khác.

“Đại Hoàng, Dương Hiển!”

“Chủ nhân, có gì phân phó!” Đại Hoàng cùng Dương Hiển, nhao nhao nhìn về phía Lâm Hải.

“Các ngươi giữ lại tại đây, tìm kiếm phương pháp phá giải cái mặt kính này, nhưng không thể tùy tiện làm việc, hết thảy dùng an toàn của bản thân làm chủ!”

“Vâng!” Dương Hiển cùng Đại Hoàng, trăm miệng một lời đáp nói, sau đó mang theo một tia nghi hoặc, hỏi.

“Chủ nhân, vậy còn ngươi?”

“Ta?” trong mắt Lâm Hải hiện lên một đạo ánh sáng âm u, thản nhiên nói.

“Qua bên kia!”

Lâm Hải đưa tay, hướng phía cái hướng đang kêu gọi chính mình kia nhất chỉ.

“Tại sao phải qua bên kia à?” Đại Hoàng cùng Dương Hiển khẽ giật mình, mờ mịt khó hiểu.

Lâm Hải thì là cười cười, sau đó ánh mắt đột nhiên trở nên kiên định, hít sâu một hơi nói.

“Không tại sao, đi theo cảm giác thôi!”

Vèo!

Nói xong, thân ảnh của Lâm Hải lóe lên, rời khỏi đây, đi theo cảm giác của mình.

Phần đông Nhị kiếp Tán Tiên thấy thế, nhao nhao mang theo nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải, lập tức có chút do dự.

tràng cảnh trên Đăng Thiên Thê trước đó, lại để cho bọn họ khẳng định, trên người Lâm Hải tựa hồ có một ít thần bí.

Đi theo Lâm Hải mà nói, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý liệu.

Thế nhưng mà, hôm nay mặt kính đáng sợ này đang ngay tại trước mắt, chặn đường đi của bọn họ.

Dựa theo lẽ thường mà nói, có lực cản cường đại như thế, không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc chắn là có trọng bảo.

Lại để cho bọn họ buông tha cho cơ hội tầm bảo trước mắt, đi theo theo Lâm Hải, bọn họ lại có chút không cam lòng.

Bất quá, chờ bọn họ thấy Đại Hoàng cùng Dương Hiển cũng không có rời khỏi, lập tức lộ ra một vòng cười lạnh.

“Tiểu tử, còn cùng chúng ta chơi sáo lộ a!”

“Cái này là chuẩn bị dẫn chúng ta rời khỏi, cho hai người thủ hạ của ngươi , tới lấy đi bảo vật sao?”

“Đáng tiếc a, theo những người từng trải như chúng ta này ngầm mưu, ngươi còn non lắm!”

Những Nhị kiếp Tán Tiên này, nội tâm xem thường cười nhạo một hồi, ngược lại càng thêm kiên định lưu lại tại đây, tìm kiếm chỗ đột phá cái mặt kính này.

Lâm Hải tự nhiên không biết, những Nhị kiếp Tán Tiên này thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Giờ phút này, hắn chỉ theo cảm giác của mình, một đường đi vòng vèo, phi tốc chạy như điên.

“Lâm Hải, chờ ta với!”

Đột nhiên, một tiếng gọi ầm ĩ vang lên tại sau lưng Lâm Hải.

Lâm Hải quay đầu lại, lập tức đồng tử co rụt lại.

Đã thấy một người đi theo chính mình mà đến, trong chớp mắt liền đã đến gần.

“Phong Thiếu Trần?”

hai mắt Lâm Hải nhíu lại, hướng phía Phong Thiếu Trần quăng qua ánh mắt hỏi thăm.

Phong Thiếu Trần thì là cởi mở cười, sau đó cất cao giọng nói.

“Ở lại nơi đó, cũng là thúc thủ vô sách, không bằng đi theo ngươi, có lẽ có cơ duyên khác !”

Lâm Hải nghe xong, lập tức khẽ giật mình, sau đó hướng phía

Phong Thiếu Trần quăng qua ánh mắt kinh ngạc.

“Như thế nào, có vấn đề sao?” Phong Thiếu Trần nhún vai, cười nói.

“Không có vấn đề!” Lâm Hải lắc đầu, sau đó mang theo một tia thâm ý, thản nhiên nói.

“Ngươi, so với rất nhiều người đều thông minh hơn!”

“Ha ha ha ha!” Nghe được Lâm Hải tán dương, Phong Thiếu Trần lập tức cười to, sau đó ánh mắt thoáng cái trở nên ngưng trọng.

“Trời cao đố kỵ anh tài, nếu không thông minh hơn người khác một chút, Phong Thiếu Trần ta, sao có thể sống tới ngày hôm nay!”

Lâm Hải nhìn ánh mắt kiên định tự tin của Phong Thiếu Trần, hai người nhìn nhau hồi lâu, đột nhiên đồng thời nở nụ cười.

“Có câu nói, không biết ngươi đã từng nghe chưa, gọi là một núi không thể chứa hai cọp!” Lâm Hải nói xong, ánh mắt đột nhiên bắt đầu trở nên lăng lệ ác liệt.

Phong Thiếu Trần cũng thu liễm dáng tươi cười, một cỗ khí tức lăng lệ ác liệt tách ra, quần áo trên người, bay phất phới.

“Lâm Hải, cơ duyên trước mặt, ta sẽ không nhân từ nương tay!”

“Nếu quả thật đã đến thời khắc lưỡi đao tương kiến, ngươi cũng không cần lưu tình!”

“Giết chết đối phương, có lẽ mới là tôn trọng lớn nhất đối với đối thủ!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, nhìn Phong Thiếu Trần, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Ngươi thật là một người rất đặc biệt, nếu có thể, ta vẫn là càng hy vọng, giữa ta và ngươi là nâng cốc cười nói, mà không phải là lưỡi đao tương kiến!”

Phong Thiếu Trần nghe được, không khỏi ha ha cười cười.

“Vậy thì phải xem, ý tứ của ông trời !”

Lâm Hải thấy Phong Thiếu Trần hăng hái, anh hùng phóng khoáng, nội tâm không khỏi cũng là một hồi khâm phục.

“Đã như vầy, chúng ta liền đi hỏi hỏi ông trời!”

Vèo!

Nói xong, Lâm Hải quay người, hướng phía trước chạy vội mà đi!

Chương 2296: Chẳng lẽ, ta chính là y?!

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần một đường đi nhanh, trong chớp mắt liền đi ra khoảng cách hơn nghìn dặm .

Lâm Hải một bên chạy vội, trái tim một bên bang bang kinh hoàng, cảm giác huyết dịch toàn thân , tựa hồ cũng bắt đầu thiêu đốt .

“Đã đến, rốt cục đã tới rồi!”

Cái thanh âm một mực triệu hoán Lâm Hải kia, đã tại không đến một trăm dặm phía trước rồi.

Hơn nữa, Lâm Hải cảm giác càng ngày càng rõ ràng, trong lúc bất tri bất giác, thậm chí có loại bi thương nồng đậm, xông lên trong lòng Lâm Hải.

“Ta như thế nào rơi lệ?”

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, lúc này mới phát hiện, chính mình không biết từ lúc nào, đã rơi lệ đầy mặt.

khoảng cách trăm dặm , đảo mắt liền đến.

Đột nhiên, phía trước có ánh sáng màu đỏ tách ra, đỏ tươi như máu!

“Lâm Hải, mau nhìn, cái kia là cái gì?!”

Phong Thiếu Trần thét lên một tiếng kinh hãi, chỉ vào phía trước hô.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đồng tử lập tức co rụt lại, trái tim mạnh mẽ đau xót.

“Chuyện gì xảy ra, lòng ta như thế nào lại đau nhức như vậy ?!”

Bá!

thân ảnh của hai người , rất nhanh đã đến trước ánh sáng màu đỏ, ngừng chân dừng lại.

“Nơi này có cánh cửa!”

Chỉ thấy bên trong nơi hoang vu phía trước , một đạo Hư Không Chi Môn (*cánh cửa hư không), lóe ra vầng sáng, lơ lửng tại giữa không trung.

Cái hào quang đỏ tươi như máu kia , đúng là từ bên trong Hư Không Chi Môn này tỏa ra.

Ánh mắt của Lâm Hải, đột nhiên rơi vào bên trên cái Hư Không Chi Môn này, trái tim mạnh mẽ co lại, giống như kim đâm.

“Là tại đây, chính là ở trong chỗ này!”

Lâm Hải rõ ràng cảm ứng được, lực lượng thần bí một mực triệu hoán chính mình, liền tại trong Hư Không Chi Môn này.

Vèo!

Lâm Hải không chút do dự, thân thể trực tiếp nhảy lên, xông về cái Hư Không Chi Môn kia .

Sau một khắc, thân ảnh lóe lên, biến mất không thấy gì nữa!

“Ai!”

Phong Thiếu Trần thấy thế, thét lên một tiếng kinh hãi, lộ ra thần sắc lo lắng .

Cái Lâm Hải này như thế nào lỗ mãng như thế, còn chưa biết rõ ràng cái cửa này có nguy hiểm hay không, làm sao lại nhảy vào rồi?

Bất quá rất nhanh, trong mắt của Phong Thiếu Trần , hiện lên một đạo hào quang lăng lệ ác liệt .

“Lâm Hải ngươi điên cuồng, ta cũng theo ngươi điên cuồng một lần!”

Vèo!

Sau khi hạ quyết tâm, Phong Thiếu Trần cũng thả người nhảy lên, nhảy vào trong Hư Không Chi Môn.

Ông!

Rung động lóe lên, cảnh tượng trước mắt Phong Thiếu Trần biến đổi, sương máu đầy trời, làm cho lòng người mạnh mẽ co lại.

Sau đó, chỉ thấy Lâm Hải đứng tại phía trước chính mình khoảng hơn mười mét, vẻ mặt mờ mịt, trong mắt mang theo rung động thật sâu .

“Lâm Hải, chỗ này là địa phương nào?”

thân thể Phong Thiếu Trần khẽ phiêu, đã đến bên người Lâm Hải, kinh ngạc mà hỏi.

khiếp sợ trên mặt Lâm Hải, không giảm chút nào, chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt phát mộng nói.

“Ta không biết, nhưng ta giống như, đã tới cái chỗ này!”

“Ngươi đã tới?” Phong Thiếu Trần khẽ giật mình, lộ ra thần sắc cổ quái.

Cái di tích cổ Hoang Sa này, trước đó chưa bao giờ có lịch sử mở ra, Lâm Hải như thế nào sẽ đến qua?

Nhưng mà, Lâm Hải lại vô cùng khẳng định nhẹ gật đầu.

“Ta đã tới, ta tuyệt đối đã tới!”

“Hơn nữa, ta ở chỗ này, tựa hồ đã bị mất đi thứ đồ vật rất trọng yếu !”

Phong Thiếu Trần kinh ngạc nhìn Lâm Hải, thấy Lâm Hải tinh thần hoảng hốt, trên mặt vừa hoảng sợ lại kinh hãi, hoàn toàn không giống như nói dối.

Không khỏi, nội tâm càng thêm kì quái.

“Lâm Hải, trên người của ngươi, nhất định có bí mật gì đó!”

Phong Thiếu Trần đánh giá Lâm Hải, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

“Có lẽ a!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, nặng nề thở ra một ngụm trọc khí.

Sắc mặt tuy dần dần khôi phục bình tĩnh, nhưng nội tâm lại giống như sóng to gió lớn, long trời lở đất.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?!”

từ sau khi Lâm Hải đi vào, lực lượng thần bí một mực triệu hoán chính mình kia, liền đột nhiên biến mất.

Sau đó, trong đầu không hiểu thấu xuất hiện một đoạn tràng cảnh.

Đó là một cái nam tử tuấn lãng có dáng người to lớn, toàn thân bị vầng sáng màu vàng kim bao phủ , nương tựa theo ý chí kiên cường, leo lên Đăng Thiên Thê!

Nhưng mà, trên đỉnh Đăng Thiên Thê, lại không an bình như chính mình vừa nhìn thấy.

Ngược lại, bên trên khắp nơi đều là quái vật tản ra hào quang sương máu, đem người nam tử này gắt gao vây quanh.

Nam tử cầm trong tay kim cung, mũi tên phát như mưa, lăng lệ ác liệt bắn chết những quái thú này, đánh đâu thắng đó, dũng không thể đương!

Nhưng đột nhiên, một đạo ánh sáng trắng từ trên trời giáng xuống.

hai mắt của nam tử , lập tức bị đạo ánh sáng trắng này , lập loè lập tức mù.

Ngay sau đó, ánh sáng trắng rơi xuống đất, vậy mà đem mũi tên mà nam tử bắn ra, toàn bộ bắn ngược trở về.

nam tử không cách nào thấy vật , lập tức bị mũi tên do chính mình bắn ra, đâm xuyên qua trái tim.

Một giọt tinh huyết, phiêu tán rơi rụng mà ra, lơ lửng tại giữa không trung.

Trong chốc lát, đầy trời huyết vụ, quấn khắp không gian, cùng cái vầng sáng màu trắng kia đối chọi gay gắt, cuồng mãnh va chạm!

Cuối cùng, vầng sáng màu trắng hóa thành một tấm gương phong cách cổ xưa, chạy như bay mà đi.

Mà giọt tinh huyết kia, thì là bay trở về trong lòng bàn tay nam tử .

Nam tử nhìn chằm chằm vào tinh huyết, thần sắc ảm đạm, lộ ra một vòng thần sắc không cam lòng , sau đó thân thể ầm ầm sụp đổ!

Ở ngay khi nam tử này ngã xuống, lập tức, toàn thân Lâm Hải chấn động, khôi phục thanh tỉnh.

“Hô gọi mình, rốt cuộc là cái gì?”

“nam tử vẫn lạc kia, đến tột cùng là ai?!”

Lâm Hải giờ phút này, đã có thể khẳng định, tấm gương mình nhìn thấy trước đó, chính là tấm gương trong tràng cảnh đột nhiên xuất hiện trong đầu mình kia.

cái gương kia, từ trên trời giáng xuống, giết chết nam tử to lớn đánh đâu thắng đó .

Thế nhưng mà, vì cái gì chính mình sẽ biết những thứ này?

Chẳng lẽ nói, mình cùng cái nam tử bị giết chết này , có cái gì liên quan hay sao?

“Lâm Hải, đừng lo lắng rồi, chúng ta ở chỗ này thăm dò một phen!”

Phong Thiếu Trần thấy Lâm Hải chỉ là không ngừng ngẩn người, không khỏi ở một bên, nhíu mày nói ra.

“n, cũng tốt!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, tuy nhiên rung động trong nội tâm , lại không có chút nào giảm bớt.

Nhưng, nội tâm của hắn so với Phong Thiếu Trần, càng muốn biết rõ ràng, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra!

“Đi!”

Phong Thiếu Trần nói một tiếng, hướng phía trước, chạy vội mà đi.

Lâm Hải đầy cõi lòng tâm sự, một đường đi theo, đầy trời sương máu kia thổi qua bên người , lại để cho Lâm Hải nhịn không được tinh thần chán nản.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì , vì cái gì ta sẽ không hiểu thương tâm?”

cảm xúc của Lâm Hải , kìm lòng không được trở nên bi thương khổ sở.

Sương máu sát bên người mà qua, nguyên một đám phảng phất như hài tử đang thút thít nỉ non , rên rỉ tại bên tai Lâm Hải .

Cái thanh âm như khóc như than kia, tựa như đang cùng Lâm Hải, kể ra nỗi khổ tương tư qua mấy cái thế kỷ Luân Hồi .

“Lâm Hải, cái sương máu này càng ngày càng đậm rồi!”

Phong Thiếu Trần đột nhiên, nghiêng đầu hướng phía Lâm Hải, vẻ mặt ngưng trọng nói.

Theo bọn hắn xâm nhập, sương máu trong hư không, đã trở nên vô cùng sền sệt, khí tức huyết tinh nồng đậm, càng là gay mũi, lại để cho người buồn nôn.

Đương nhiên, cái này đối với Phong Thiếu Trần mà nói, cũng không coi vào đâu.

Chính thức lại để cho y cảm thấy kiêng kị chính là, sương máu che đậy ánh mắt, đã đưa tầm nhìn của y, thu nhỏ lại đến trong ba trượng.

Đui mù trong diện tích lớn như thế, nếu là có nguy hiểm gì, thời gian để cho bọn hắn phản ứng cũng đều không có!

Lâm Hải xác thực chau mày, cũng không trả lời Phong Thiếu Trần.

Ngược lại, trên mặt đột nhiên lộ ra hưng phấn cùng kích động không hiểu, nước mắt kìm lòng không được mà lần nữa lăn xuống.

“Trở lại rồi, ta đã trở về!”

Lâm Hải đột nhiên mở miệng, không hiểu mà nói ra.

Mà vừa thốt ra lời kia, chẳng những Phong Thiếu Trần sửng sốt, liền cả chính bản thân Lâm Hải, đều sợ đến nhảy dựng lên, hoảng sợ biến sắc!

“Ta vừa rồi đang nói cái gì?!”

trái tim Lâm Hải, mạnh mẽ nhảy dựng, hoảng sợ biến sắc, lộ ra hoảng sợ thật sâu .

“Ta tại sao phải nói, ta đã trở về?!”

“Ta lúc nào đã tới đây?”

tâm thần Lâm Hải rung mạnh, trong thoáng chốc thân ảnh của cái nam tử giương cung bắn tên, đánh đâu thắng đó kia, lần nữa hiển hiện tại trong óc Lâm Hải.

Oanh!

Lâm Hải chỉ cảm thấy, trong đầu ông một tiếng, lập tức trống rỗng.

Đồng thời, một cái ý niệm để chính bản thân Lâm Hải cũng khó có thể tin, lăng không xông ra trong đầu.

“Chẳng lẽ, ta chính là y?!”

Chương 2297: Lại thấy Huyết Vụ quái thú!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, chính Lâm Hải cũng giật nảy mình.

Nếu thật là như thế, cái kia chuyện này, liền quá không thể tưởng tượng rồi.

Chẳng lẽ nói, kiếp trước mà chính mình một mực làm không rõ ràng , lại là nam tử kia?

Thế nhưng mà, nam tử kia là ai?

Lâm Hải giờ khắc này, quả thực tâm loạn như ma.

Bất quá, có một điểm Lâm Hải đã có thể khẳng định, mình cùng nam tử kia, tuyệt đối có quan hệ nào đó

Nếu không, trong đầu của mình không có khả năng vô duyên vô cớ, xuất hiện cái đoạn hình ảnh kia.

Mà mình cũng sẽ không cảm thấy, có cỗ lực lượng thần bí, đang hô hoán chính mình.

“Lâm Hải, ngươi đến cùng làm sao vậy?”

“Ngươi vì cái gì nói, ngươi trở lại rồi?”

Phong Thiếu Trần thấy sắc mặt Lâm Hải khó coi, thập phần cổ quái, không khỏi mang theo kinh ngạc hỏi.

“Ta cũng không biết.”

Lâm Hải lắc đầu, tuy nội tâm của mình, ẩn ẩn đã có suy đoán.

Nhưng loại sự tình này, vẫn là quá mức mơ hồ rồi.

“Tiếp tục đi lên phía trước a!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, đem tạp niệm trong đầu, tạm thời ném lại.

Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, chỉ cần tìm được cái vật đang một mực kêu gọi chính mình kia, có lẽ sẽ có cái đáp án chính xác.

“Tốt!”

Phong Thiếu Trần thấy Lâm Hải không nói, cũng không hề hỏi nhiều.

Nhẹ gật đầu, tiếp tục quay người, hướng phía trước chú ý cẩn thận mà đi về phía trước.

Rống!!!

Sau khi đi ra ngoài trăm mét, đột nhiên một tiếng gầm lên giận dữ, bỗng nhiên không hề có dấu hiệu mà vang lên.

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần hoảng sợ biến sắc, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy đầy trời sương máu kia, đột nhiên ngưng tụ!

Trong chớp mắt công phu, biến ảo thành một con Cự Thú cao tầm hơn mười trượng, giương nanh múa vuốt, hướng phía hai người đánh tới.

“Coi chừng!”

Phong Thiếu Trần thét lên một tiếng kinh hãi, đưa tay đánh ra hai đạo vầng sáng màu xanh, phóng lên trời.

Toát!

Lâm Hải cũng không cam chịu yếu thế, một đạo Tử Lôi từ trên trời giáng xuống, hướng phía cái Huyết Vụ quái thú này, ầm ầm đánh xuống!

Oanh!

Nhất thời, tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên, đạo pháp bay tán loạn, sương máu lăn lộn, khí lãng bốc lên một hồi .

Cái Huyết Vụ cự thú kia , bị Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần liên thủ công kích, lập tức biến thành bột mịn.

“Thậm chí có quái thú!”

đồng tử của Phong Thiếu Trần co rụt lại, trên mặt lộ ra thần sắc ngưng trọng .

Tuy con Yêu thú này, thực lực cũng không được, tối đa cũng chỉ là cấp bậc Tiên Đạo Chí Tôn bình thường.

Y và Lâm Hải liên thủ, có thể nhẹ nhõm đem nó diệt sát.

Nhưng, cái này lại không phải cái dấu hiệu tốt gì.

Ai biết, đi xa hơn tới bên trong con đường này, có thể có Yêu thú cấp bậc cao hơn hay không ?

Nếu như xuất hiện quái thú cấp bậc Tán Tiên , vậy y cùng Lâm Hải đối phó , có thể bắt đầu liền khó khăn rồi!

Lâm Hải sau khi diệt sát con Yêu thú này, lại không khỏi ngẩn ngơ, nghi hoặc trên mặt càng lớn.

“Kỳ quái, cái Huyết Vụ quái thú này, như thế nào có loại cảm giác quen thuộc?”

Ý nghĩ này cùng một chỗ, Lâm Hải đột nhiên biến sắc, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

“Thao, Huyết Hải!”

“Cái Huyết Vụ cự thú này, giống hệt như loại gặp được trong Huyết Hải!”

Lâm Hải thoáng cái sợ ngây người, mặt mũi tràn đầy đều là không thể tưởng tượng nổi.

Mẹ nó, đây rốt cuộc là trùng hợp, hay là nói cái Hư Không Chi Môn vừa rồi kia, lại là thông hướng Huyết Hải?

Nếu như là phía trước, cái kia còn dễ nói.

Nhưng nếu như là thứ hai, cũng có chút vượt qua tưởng tượng rồi.

Huyết Hải cùng di tích cổ Hoang Sa, cùng thuộc vào Tam đại cấm địa của Hồng Ngọc Quốc, tương truyền sau khi tiến vào hữu tử vô sinh.

Chẳng lẽ nói, hai nơi cấm địa này , bên trong lại còn là đường tương thông hay sao?

Lâm Hải bỗng nhiên cảm giác, sự tình càng thêm ly kỳ rồi.

Mang theo mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, tiếp tục hướng đi về phía trước đi.

Trên đường đi, lần nữa gặp mấy chục con Huyết Vụ cự thú.

Cũng may thực lực của Huyết Vụ cự thú không cao, bị Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, tất cả đều nhẹ nhõm diệt sát.

“Kỳ quái, Huyết Vụ cự thú tại đây, như thế nào yếu như vậy?”

thời khắc Lâm Hải đang tại kinh ngạc, đã thấy bước chân của Phong Thiếu Trần , mạnh mẽ dừng lại.

“Lâm Hải, nghe, phía trước tựa hồ có thanh âm đánh nhau!”

Lâm Hải giờ phút này cũng dừng bước lại, trong con mắt, lộ ra hào quang kinh hãi.

Không cần Phong Thiếu Trần nhắc nhở, hắn cũng đã nghe được.

Phía trước, đạo pháp nổ vang, tiếng quát mắng không ngừng bên tai, hiển nhiên là có người đang động thủ!

“Chẳng lẽ, có người đến nơi này trước chúng ta sao?”

“Qua xem!”

Lâm Hải nói một tiếng, cùng Phong Thiếu Trần hướng phía chỗ thanh âm truyền đến, chạy vội mà đi!

Ông!

Sau khi xuyên qua một đoàn sương máu nồng đậm, cảnh tượng trước mắt Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần bỗng nhiên biến đổi!

đầy trời sương máu kia, vậy mà đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, xuất hiện một mảnh địa phương thanh tĩnh!

“Mau nhìn, thiệt nhiều Huyết Vụ cự thú!”

Phong Thiếu Trần thét lên một tiếng kinh hãi, chỉ vào vài dặm phía trước, lộ ra vẻ mặt kinh hãi thật sâu!

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy xa xa, một đám Huyết Vụ cự thú cao lớn như là núi cao, điên cuồng rống giận, không ngừng tiến hành công kích!

Những Huyết Vụ cự thú này, trong lúc giơ tay nhấc chân, kinh thiên động địa, Phong Vân biến sắc, thực lực vậy mà cao đến dọa người!

“Ít nhất là đã ngoài Nhất kiếp Tán Tiên !”

Phong Thiếu Trần thét lên một tiếng kinh hãi, Lâm Hải cũng là âm thầm gật đầu, trong lòng rung động!

Trách không được, bọn hắn trên đường đi đều không có gặp gỡ Huyết Vụ quái thú cường đại, náo loạn cả buổi đều ở chỗ này đây!

Chỉ là không biết, giao thủ cùng bọn chúng, đến tột cùng là người nào.

Lại có thể để cho Huyết Vụ quái thú huy động nhân lực như thế .

“Chúng ta tới gần một ít nhìn xem!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía Phong Thiếu Trần thấp giọng nói ra.

Phong Thiếu Trần nghe được, lại là có chút do dự, nhìn Lâm Hải nói.

“Tình huống bây giờ không rõ, chúng ta tùy tiện tới gần, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm!”

“Ngay ở chỗ này, tọa sơn quan hổ đấu không tốt sao?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lắc đầu.

“Ta là người, trời sinh có lòng hiếu kỳ rất nặng, đến nơi này nếu không nhìn cái minh bạch, trong nội tâm khó chịu!”

Phong Thiếu Trần thì là cười khổ.

“Lâm Hải, chúng ta là tới tìm bảo, không cần phải cuốn vào cái phân tranh không rõ này .”

“Phải biết rằng, lòng hiếu kỳ hại chết mèo a!”

Lâm Hải nghe được, thì là chau mày.

“Không có ý tứ, ta là nhất định phải nhìn rõ ràng.”

“Nếu như ngươi không muốn đi, vậy chúng ta tách ra ở chỗ này a!”

Phong Thiếu Trần ngẩn người, sau đó nhẹ gật đầu.

“Cũng tốt!”

“Vậy ngươi coi chừng!”

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó cũng không quay đầu lại, tiếp tục hướng phía phương hướng chiến đấu mà đi.

Phong Thiếu Trần nhìn thân ảnh Lâm Hải đi xa, không khỏi khe khẽ thở dài, khẽ lắc đầu.

Y cùng với Lâm Hải, tuy nhiên tỉnh táo tương tích, nhưng phương thức xử sự , lại hoàn toàn khác biệt.

Y ưa thích mưu rồi mới động, không làm sự tình không nắm chắc, mọi thứ dùng bảo toàn chính mình làm mục tiêu đứng đầu.

Mà Lâm Hải thì khác biệt.

Theo đoạn đường đồng hành này , y đối với Lâm Hải quan sát rõ ràng.

Lâm Hải nhiệt huyết, có bốc đồng, nghé con mới đẻ không sợ cọp, không sợ không hãi.

Nhưng, tính cách như vậy, rơi trong mắt y, lại là không đủ trầm ổn lão luyện, sớm muộn gì cũng có một ngày xảy ra thiệt thòi lớn.

Bất quá, hai người đều là người tâm tính cao ngạo, Phong Thiếu Trần biết rõ, khích lệ cũng vô dụng.

Nếu như mình vừa khích lệ, Lâm Hải liền đem tính cách sửa lại, cái kia cũng không phải là Lâm Hải rồi.

“bắt đầu tìm một chỗ ẩn nấp , tùy thời mà động!”

thân ảnh Phong Thiếu Trần lóe lên, biến mất tại nguyên chỗ.

Lâm Hải mặc kệ Phong Thiếu Trần nghĩ như thế nào, thi triển thân pháp, hướng phía địa phương chiến đấu mà đi.

ở bên trong nội tâm của hắn, thật sự là có quá nhiều nghi vấn, cần bức thiết tìm kiếm chân tướng.

Ẩn ẩn, hắn cảm thấy lực lượng thần bí đang triệu hoán chính mình, lần nữa xuất hiện .

Hơn nữa, liền ngay tại phía trước!

Thậm chí, hắn có một loại dự cảm mãnh liệt, nếu như mình còn không qua, sẽ hối hận cả đời!

Mấy cái sau đó, Lâm Hải đã tiếp cận chiến đấu hiện trường.

Cũng may, tất cả những Huyết Vụ quái thú kia đều ở vào bên trong chiến đấu kịch liệt, cũng không chú ý tới Lâm Hải đến.

Lâm Hải tại khoảng cách cách xa còn có trăm mét, dừng bước lại, hướng phía trước nhìn lại!

Rốt cục, thấy rõ địch nhân của Huyết Vụ quái thú, thậm chí có hơn trăm người!

“n?”

Mà sau khi Lâm Hải nhìn thấy những người này, sắc mặt lại đại biến, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin!

Chương 2298: Đại Vu Chi Huyết

“Người Thu Hoạch!!!”

Lâm Hải hoảng sợ biến sắc, phát hiện chiến đấu cùng Huyết Vụ quái thú, dĩ nhiên là Người Thu Hoạch mà hắn trước đó đã gặp tại trong vầng sáng bảy màu!

Những Người Thu Hoạch này, một bộ áo đen, lụa đen che mặt, thật sự là quá dễ phân biệt rồi!

“Như thế nào tại đây cũng sẽ có Người Thu Hoạch?!”

Nội tâm Lâm Hải một hồi kinh hãi, tuy những Người Thu Hoạch phía trước này, thực lực rõ ràng so với những người xuất hiện trong vầng sáng bảy màu kia cường đại hơn nhiều.

Nhưng, bọn họ tuyệt đối không thể nghi ngờ là cùng một đám người !

“Nhanh giết chết những Huyết Vụ quái thú này, thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm rồi!”

Cái lúc này, đột nhiên một tiếng quát chói tai vang lên, lại để cho trong lòng Lâm Hải run lên, mặt lộ vẻ mặt sợ hãi thật sâu !

“Thực lực thật cường đại!”

âm thanh la lên của người này, vậy mà lại để cho trái tim Lâm Hải bang bang trực nhảy, tâm thần chấn động!

Chỉ từ điểm này mà nói, thực lực của người này , liền vượt xa tưởng tượng của Lâm Hải.

Ít nhất, những Nhị kiếp Tán Tiên mà Lâm Hải gặp được kia, liền tuyệt đối làm không được.

“Chẳng lẽ, phía trước có Tam kiếp Tán Tiên hoặc là Thiên Tiên!”

Nghĩ đến cái khả năng này, trái tim Lâm Hải lập tức bang bang nhảy lên rất nhanh .

Nếu thật như thế, chính mình thật đúng là phải cẩn thận một chút.

thực lực của Thiên Tiên , Lâm Hải cũng đã thấy rồi.

Bất kể là Thành chủ Tiểu Minh, hay là Diệp Thành, cái kia đều là cao thủ mà mình bây giờ, căn bản không cách nào địch nổi .

Nếu bị người phía trước phát hiện, nếu như gã ra tay đối với tự mình , chính mình ngoài cách trốn vào Luyện Yêu Hồ, căn bản không còn phương pháp!

Nhưng như vậy, chính mình có thể sẽ mất đi tiên cơ, không cách nào tầm bảo nữa rồi!

“Vâng!!!”

hơn trăm cái Người Thu Hoạch, lập tức cùng kêu lên đáp ứng, giọng nói như chuông đồng mà nổ rung trời , khí thế như cầu vồng!

“Giết!!!”

Trong chốc lát, sát khí trùng thiên ngập trời mà hàng, đầy trời đạo pháp, tàn sát bừa bãi tất cả!

Rống!!!

Nhất thời, thanh âm gào thét của Huyết Vụ quái thú, vang lên liên tiếp.

Rầm rầm rầm phanh!

Ngay sau đó, vài con Huyết Vụ cự thú cường đại, ầm ầm sụp đổ, bị nổ nát bấy!

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, trong nội tâm âm thầm khiếp sợ.

“Bọn biến thái này!”

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, những Người Thu Hoạch này, vậy mà đối với Huyết Vụ quái thú, triển khai công kích tự sát.

Thực lực của bọn họ, đều tại ngoài Nhất kiếp Tán Tiên, thậm chí số lượng Nhị kiếp Tán Tiên cũng có không ít.

so sánh với Huyết Vụ quái thú, đều là sàn sàn ngang nhau.

Nhưng không nghĩ đến, tất cả bọn họ vậy mà đều áp dụng phương thức lấy mạng đổi mạng, đối với công kích của Huyết Vụ cự thú không trốn không né, chỉ cầu giết địch!

Thậm chí, có chút Người Thu Hoạch trực tiếp xông vào bên trong Huyết Vụ cự thú, tự bạo Nguyên Thần.

Trong chốc lát công phu, Huyết Vụ cự thú liền ngã xuống từng dãy, chết thương thảm trọng!

“Nhanh, giết sạch bọn chúng! Các ngươi chính là công thần lớn nhất !”

Đạo thanh âm của người chỉ huy kia, đột nhiên lần nữa vang lên.

nhóm Người Thu Hoạch gào thét một tiếng, càng thêm điên cuồng.

Nguyên một đám gào thét lớn, xông về phía Huyết Vụ cự thú, hung hãn không sợ chết, lập tức lấy mạng đổi mạng, Huyết Vụ cự thú lần nữa ngã xuống một mảng lớn!

Lâm Hải ở phía xa, xem mà một hồi kinh hãi, đồng thời trong nội tâm âm thầm xem thường không thôi!

Bọn Người Thu Hoạch này , thật sự là quá không biết xấu hổ.

Lâm Hải đã giao thủ cùng bọn họ, biết rõ chi tiết về Người Thu Hoạch .

Bọn họ không biết đã vận dụng cái thủ đoạn thần kỳ gì, tựa hồ căn bản là không chết được.

Dù là hình thần câu diệt, nhưng không mất mấy hồi, sẽ lần nữa xuất hiện tại trước mặt của ngươi.

Gặp loại thủ đoạn như là BUG này, Huyết Vụ cự thú xem như xui tận mạng rồi.

“Ồ, đó là cái gì?!”

Theo thân hình cao lớn của Huyết Vụ cự thú, ngã xuống từng dãy .

Ánh mắt của Lâm Hải ngưng tụ, đột nhiên phát hiện phía sau Huyết Vụ cự thú, vậy mà có một vật lăng không lơ lửng !

Nhìn chăm chú nhìn lại, vật ấy bị nồng đậm huyết quang bao phủ, phóng thích ra khí tức khủng bố làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động .

Hằng hà Huyết Vụ cự thú, nhao nhao xúm lại ở xung quanh, chống cự nhóm Người Thu Hoạch , không cho bọn họ tới gần!

“Thiên Nhãn, mở!”

Lâm Hải thầm hô một tiếng, Thiên Nhãn Thần Thông bỗng nhiên mở ra, hướng phía cái vật bị huyết quang bao phủ kia nhìn lại!

“n? Là một giọt máu!”

Dưới Thiên Nhãn Thần Thông, Lâm Hải thấy rõ ràng, cái vật đang lăng không lơ lửng kia, dĩ nhiên là một giọt máu óng ánh !

Ông!

Đúng lúc này, toàn thân Lâm Hải run lên bần bật, sau đó huyết dịch toàn thân, bỗng nhiên sôi trào lên!

“Ách!”

Lâm Hải kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân, tựa hồ cũng cũng bị một cỗ lực lượng đáng sợ hấp xả ra ngoài.

Cùng lúc đó, trái tim bỗng nhiên cấp tốc nhảy lên, phảng phất như muốn nhảy ra khỏi ngực của Lâm Hải !

“Chuyện gì xảy ra?!”

Lâm Hải hoảng sợ biến sắc, dù hắn chính là người tu hành Đại Thừa cảnh, cũng nhịn không được trái tim nhảy lên nhanh chóng như vậy !

trong một cái nháy mắt, Lâm Hải cảm giác hô hấp đều nhanh đình chỉ!

Vèo!

Một sợi tơ vô hình màu đỏ như máu, đột nhiên từ bên trong cái giọt máu kia kích xạ mà ra, xuyên qua hư không rơi vào trên người Lâm Hải.

Sau một khắc, toàn thân Lâm Hải run lên bần bật, cái cảm giác thống khổ kia , lập tức biến mất.

Cùng lúc đó, giữa Lâm Hải cùng cái giọt máu kia, tựa hồ sinh ra liên hệ thần bí nào đó, lại để cho Lâm Hải có loại xúc động muốn khóc !

“Chuyện gì xảy ra?”

mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh hãi, nhưng sau đó ánh mắt lại mạnh mẽ co rụt lại, lần nữa ngẩng đầu hướng phía cái giọt máu kia nhìn lại.

“Là nó! Dĩ nhiên là nó!!!”

Lâm Hải rốt cục phát hiện, cái lực lượng thần bí trước đó luôn kêu gọi chính mình kia, dĩ nhiên cũng là đến từ cái giọt máu này!

Mà hình dạng của giọt máu này, rõ ràng cùng tinh huyết mà cái nam tử bắn tên làm rơi ra trước khi chết trong tràng cảnh ở trong đầu mình kia, không khác chút nào!

“Ta nhất định phải đạt được nó!”

Một cái thanh âm kiên quyết, giống như là tiếng sấm, vang lên tại trong đầu Lâm Hải, tuyên truyền giác ngộ!

Giờ phút này, Lâm Hải đã vô cùng khẳng định, mình cùng cái khỏa giọt máu này, nhất định có liên hệ nào đó.

“Không có thời gian nữa, toàn bộ Người Thu Hoạch tự bạo, yểm hộ ta cướp lấy Đại Vu Chi Huyết!”

Cái lúc này, thủ lĩnh của Người Thu Hoạch , lần nữa phát ra mệnh lệnh, quát lên một tiếng chói tai!

“Đại Vu Chi Huyết?”

Lâm Hải cả kinh, thế mới biết giọt máu này còn có tên.

“Giết!”

Mà lúc này đây, còn thừa không đến một trăm Người Thu Hoạch, đồng thời phát ra một tiếng tiếng giết rung trời !

Sau đó, nguyên một đám mang theo thần sắc kiên quyết, mạnh mẽ xông về đám Huyết Vụ cự thú đang thủ vệ Đại Vu Chi Huyết!

Oanh oanh oanh oanh!

Ngay sau đó, một tiếng tiếp lấy một tiếng nổ mạnh vang lên.

Nhất thời, đầy trời sương máu, khí lãng lăn lộn như nước thủy triều.

xung quanh Đại Vu Chi Huyết, lập tức bị năng lượng cuồng bạo tràn ngập, lực trùng kích cực lớn, đem mười dặm xung quanh, tất cả đều quét sạch không còn!

“Không tốt!”

Lâm Hải chấn động, nhiều nNgười Thu Hoạch tự bạo hư vậy, lực trùng kích sinh ra, thật sự là quá lớn!

Chính mình nếu không trốn đi, chỉ sợ lập tức cũng sẽ bị cỗ lực lượng này va chạm, ít nhất là kết cục trọng thương .

Vèo!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp trốn vào trong Luyện Yêu Hồ.

Bất quá, Lâm Hải lo lắng Đại Vu Chi Huyết bị lấy đi, sau khi tránh thoát một lớp trùng kích cường liệt nhất, vội vàng lại trở về trong hiện thực.

Phanh!

Nhất thời, thân thể Lâm Hải bị khí lãng mãnh liệt va chạm, bay ngược mà đi.

Bay thẳng đến ra hơn trăm mét, mới ngừng lại được, khí huyết lăn lộn một hồi !

Bất quá, tránh thoát một lớp cường liệt nhất, Lâm Hải tuy bị đánh bay, nhưng lại không bị thương.

Sau khi ngừng ổn thân hình, Lâm Hải cấp tốc ngẩng đầu, hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy, cái Đại Vu Chi Huyết kia , vẫn như cũ lơ lửng tại đó, nhưng hào quang màu đỏ như máu thoáng cái lại ảm đạm đi rất nhiều.

Mà những Huyết Vụ cự thú thủ vệ cho nó, đã toàn quân bị diệt, không có một con nào còn sống!

Tại địa phương ba trượng phía trước Đại Vu Chi Huyết, một cái nam tử có cách ăn mặc của Người Thu Hoạch, hai mắt nóng rực, nhìn chầm chầm vào Đại Vu Chi Huyết, phát ra một tiếng cười to cuồng hỉ .

“Ha ha ha, Đại Vu Chi Huyết, hôm nay thuộc về ta!”

Vèo!

Nói xong, thân ảnh của người nam tử này lóe lên, hướng phía Đại Vu Chi Huyết chộp tới!

Chương 2299: Thủ lĩnh Người Thu Hoạch đáng sợ

Mắt thấy Đại Vu Chi Huyết, sẽ bị thủ lĩnh Người Thu Hoạch nắm vào trong tay.

Toát!!!

Đột nhiên, vầng sáng hiện lên, hai đạo tiếng rít âm thanh lăng lệ ác liệt phá không mà đến.

“n?”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch lắp bắp kinh hãi, mạnh mẽ quay đầu lại, đã thấy hai đạo quang mang một vàng một xanh , dĩ nhiên đã đến gần!

“Có người đến!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch sắc mặt đại biến, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang, cánh tay mạnh mẽ vung lên!

“Cút!”

Phanh!

Nhất thời, một đạo hư ảnh trường đao màu đen, bỗng nhiên từ trong hư không thò ra, lăng lệ ác liệt bổ vào phía trên công kích của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần .

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn truyền đến, công kích của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, trong khoảnh khắc đã nứt vỡ, không chịu nổi một kích!

Sưu sưu!

Cái lúc này, thân ảnh của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần chớp liên tục, đã đến gần.

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!”

“Thiết Thụ Khai Hoa!”

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần hét lớn một tiếng, đối mặt với cái nam tử lại để cho bọn hắn cảm thấy tim đập nhanh đến đáng sợ này, cơ hồ đồng thời đều xuất ra át chủ bài!

Oanh!

Nhất thời, bầu trời xuất hiện côn ảnh màu vàng kim, bị băng hàn thấu xương sương bao phủ, mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, hướng phía thủ lĩnh Người Thu Hoạch, đổ ập nện xuống.

Cùng lúc đó, một khỏa đại thụ che trời đột ngột từ dưới mặt đất mọc lên, Mạn Thiên Hoa Vũ theo trên cây kích xạ mà ra, đem toàn bộ đường lui của Người Thu Hoạch toàn bộ khóa chết!

“Hừ, ánh sáng đom đóm, cũng dám tranh nhau phát sáng cùng trăng sao!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch đối mặt với công kích liên thủ của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần , không những không sợ, ngược lại khóe miệng nhếch lên, lộ ra khinh thường thật sâu.

Sau đó, hai tay mạnh mẽ ở trước ngực vẽ một cái, kéo ra một đạo vòng tròn.

Ông!

Nhất thời, một đóa hoa sen màu đen, lóe ra vầng sáng âm trầm đáng sợ, xuất hiện tại trong lòng bàn tay của thủ lĩnh Người Thu Hoạch

“Đi!”

cánh tay thủ lĩnh Người Thu Hoạch run lên, đóa hoa sen màu đen này lập tức bay vào không trung, đón gió mà lớn, lập tức trở nên cực lớn vô cùng, che khuất bầu trời!

Oanh!

Sau một khắc, công kích của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần , trực tiếp đã rơi vào phía trên bông hoa sen màu đen này.

Nhất thời, sương mù màu đen tán bay đầy trời, lực lượng khủng bố hướng phía bốn phương tám hướng điên cuồng quấn qua.

Một mảnh bầu trời đen kịt, vầng sáng màu vàng kim sụp đổ, đại thụ che trời sụp đổ, lập tức bị vô tận hắc ám nuốt hết!

Phốc!

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, thân thể hướng phía sau, chật vật bay ra ngoài.

“Giết bọn chúng đi!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch thì là quát lên một tiếng chói tai, bên trong hoa sen màu đen nhất thời có một đạo thân ảnh, nhanh như thiểm điện chạy ra ngoài.

“Rống!!!”

Ngay sau đó, đạo thân ảnh này phát ra một tiếng gào thét giống như dã thú, hướng phía Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần nhào tới.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch khẽ vẫy tay , đem hoa sen màu đen triệu hồi về.

Khinh miệt nhìn thoáng qua Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần bị đánh tan bị thương, lộ ra vẻ mặt xem thường.

Sau đó, mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt nóng rực, lần nữa đã rơi vào bên trên Đại Vu Chi Huyết .

“Thời gian không còn nhiều lắm rồi, nếu không luyện hóa liền không còn kịp rồi!”

Ông!

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch mạnh mẽ thò ra tay, một tay đem Đại Vu Chi Huyết bắt vào trong tay!

Oanh!

Nhất thời, huyết quang trùng thiên cuồng bạo tiết ra, đem thân thể của thủ lĩnh Người Thu Hoạch, đều chiếu rọi thành màu đỏ như máu.

“Khặc khặc khặc kiệt!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, hưng phấn nhe răng cười một tiếng, sắc mặt dữ tợn đáng sợ, giống như quỷ mỵ!

“luyện cho ta !!!”

Oanh!

Nhất thời, một đoàn hào quang màu đen, từ trong lòng bàn tay thủ lĩnh Người Thu Hoạch, phụt lên mà ra!

hào quang huyết hồng , lập tức cùng sương mù màu đen quấn giao cùng một chỗ.

Một cỗ lực trùng kích kinh khủng, hướng phía bốn phương tám hướng, điên cuồng quấn qua tất cả, giống như biển gầm!

Toàn thân Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, bắt đầu có chút run rẩy, khuôn mặt vặn vẹo, hai mắt nhô lên, trong cổ họng thỉnh thoảng phát ra thanh âm gầm nhẹ .

Đại Vu Chi Huyết trong lòng bàn tay , hào quang màu đỏ như máu lúc sáng lúc tối, cùng sương mù màu đen tiến hành liều chết bác đấu!

Hiển nhiên, bất kể là thủ lĩnh Người Thu Hoạch, hay là Đại Vu Chi Huyết, giờ phút này đều không thoải mái.

Mà so với gã càng không thoải mái, chính là hai người Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần!

Vừa rồi, hai người đồng thời xuất ra đại chiêu, vốn tưởng rằng có thể bức bách thủ lĩnh Người Thu Hoạch, không cách nào cướp lấy Đại Vu Chi Huyết.

Thật không nghĩ đến, thực lực của thủ lĩnh Người Thu Hoạch , đã cường đại vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn hắn.

Tiện tay vứt ra một đóa hoa sen màu đen, chẳng những đánh tan công kích của bọn hắn, thậm chí đem hai người trực tiếp trọng thương!

Nếu không phải Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, đều có được bổn sự bảo vệ tánh mạng, chỉ sợ lần này, đã muốn mệnh của hai người .

Mà tình huống bết bát hơn chính là, Đại Vu Chi Huyết đã đã rơi vào trong tay thủ lĩnh Người Thu Hoạch, đã bắt đầu luyện hóa.

hai người bọn họ không cách nào nữa lần đi ngăn cản, ngược lại bị một cái quái thú hình người cuốn lấy, làm cho cực kỳ nguy hiểm!

Rống!!!

quái thú do thủ lĩnh Người Thu Hoạch thả ra , hung mãnh dị thường, hung hãn không sợ chết.

Vừa xông lại, đã phát động ra công kích mãnh liệt đối với hai người.

Bức Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, liên tiếp lui về phía sau, thi triển tất cả vốn liếng phòng ngự, lại không khỏi bị ảnh hưởng do công kích của quái thú, hai người trong khoảnh khắc chồng chất vết thương !

Tuy thương thế đều không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng còn tiếp tục như vậy, dùng không được bao lâu, hai người sẽ bị quái thú này, sinh sinh hành hạ đến chết!

Lâm Hải một bên hợp lực tránh né cùng chống cự quái thú công kích, một bên nội tâm kinh hoàng, lộ ra vẻ kinh ngạc!

Hắn khiếp sợ phát hiện, cái quái thú trước mặt này , vậy mà mọc ra tám cái đầu.

Mà bên cạnh tám cái đầu này, còn có một vết sẹo vừa thô vừa to, phảng phất như là bị người sinh sinh chặt bỏ một cái đầu lâu, lưu lại vết sẹo.

“Là nó!!!”

Lâm Hải liếc cái đã nhận ra, quái thú này không phải ai khác, đúng là con Cửu Đầu Trùng tại trong vầng sáng bảy màu, bị chính mình chém đứt một cái đầu lâu kia !

Chỉ là muốn nghĩ đến, hôm nay cùng cái Cửu Đầu Trùng này, lại một lần gặp nhau ở chỗ này.

Hơn nữa, thực lực của cái Cửu Đầu Trùng này, so với lúc trước rõ ràng tăng lên không chỉ một cái cấp bậc.

Theo thực lực nó bày ra mà xem, thậm chí đã đạt đến cảnh giới Nhất kiếp Tán Tiên !

“Đậu phộng, cái con côn trùng này đã ngồi hỏa tiễn sao?!”

Lâm Hải một bên ngăn cản Cửu Đầu Trùng công kích, một bên tâm tình trở nên vô cùng trầm trọng.

Nếu không nhanh chóng đem cái Cửu Đầu Trùng này tiêu diệt, đi ngăn cản thủ lĩnh Người Thu Hoạch.

Chỉ sợ cái Đại Vu Chi Huyết kia , sẽ bị gã luyện hóa thành công rồi!

“Đi!”

Loại thời khắc này, Lâm Hải cũng không cần phải giấu dốt nữa rồi, hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên đem U Hồn Nộ tế ra!

Vèo!

Nhất thời, u hồn bay lên trên không, sau đó khí tức âm trầm bỗng nhiên bay ra.

Rống!

U hồn gầm lên giận dữ, thân cao qua trượng , gầm thét xông ra, giương nanh múa vuốt hướng phía Cửu Đầu Trùng đánh tới!

“Uống!!!”

Phong Thiếu Trần thấy thế, cũng là quát lên một tiếng chói tai, bỗng nhiên phất tay, ánh sáng xanh lập loè!

Sau một khắc, một thanh kiếm gỗ lóe ra vầng sáng chướng mắt, bay vào không trung, trong chốc lát huyễn hóa ra ngàn vạn bóng kiếm, hướng phía Cửu Đầu Trùng, kích xạ mà ra!

Rống!!!

Cửu Đầu Trùng gầm lên giận dữ, thế công cuồng mãnh thuận tiện bị ngăn cản dừng lại, điên cuồng gầm thét, bị u hồn cùng bóng kiếm, vây khốn tại chỗ!

Hô ~

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, lúc này mới thở dài ra một hơi, trái tim bang bang kinh hoàng.

Vừa rồi, thật sự là quá mạo hiểm rồi.

phía dưới trọng thương , lại bị cái Cửu Đầu Trùng hung ác cuồng bạo này đuổi giết, liềnthời gian thở dốc cũng đều không có, thật sự là cực kỳ nguy hiểm.

Nếu không phải hai người đều có pháp bảo hộ thân, muốn thoát khỏi hiểm cảnh, thật đúng là không dễ dàng!

“Cho!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, ném ra hai viên thuốc cho Phong Thiếu Trần, một miếng Linh Đan, một miếng Chân Nguyên Tán!

Phong Thiếu Trần cũng không có khách khí, nhận lấy liền phục dùng xuống.

Lâm Hải đồng dạng ăn vào đan dược, đồng thời khôi phục thương thế cùng chân nguyên , sau đó đồng tử co rụt lại, hướng phía thủ lĩnh Người Thu Hoạch nhìn lại.

Chương 2300: Quấy rối hắn!

“Không tốt, hào quang của Đại Vu Chi Huyết, càng ngày càng ảm đạm rồi!”

trong lòng Lâm Hải lập tức đập mạnh một cú, chỉ thấy cái Đại Vu Chi Huyết kia, bị sương mù màu đen gắt gao bao trùm, vầng sáng đã trở nên ảm đạm không màu!

Mà trên mặt Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, lại bắt đầu lộ ra hào quang kích động hưng phấn.

Sắc mặt tuy mỏi mệt, nhưng lại không lấn át được nội tâm cuồng hỉ!

“Lâm Hải, làm sao bây giờ?”

Phong Thiếu Trần cũng là sắc mặt đại biến, không khỏi hướng phía Lâm Hải cấp tốc hỏi.

“Không thể để cho gã thành công, từ xa quấy rối gã!” Lâm Hải lập tức đã có chủ ý.

thực lực của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch quá mạnh mẽ, cứng đối cứng mà nói, hắn và Phong Thiếu Trần buộc thành một khối cũng không phải là đối thủ.

Nói không chừng chẳng những không thể được việc, còn phải đem mạng nhỏ đáp lên.

So với như thế, không bằng từ xa tiến hành quấy rối, lại để cho Thủ lĩnh Người Thu Hoạch phân thần, không thể toàn lực luyện hóa Đại Vu Chi Huyết.

Trước kéo dài một thời gian ngắn, lại nghĩ biện pháp khác!

“Tốt!”

đề nghị của Lâm Hải, lập tức đã nhận được Phong Thiếu Trần tán thành.

“Uống!”

Sau đó, Phong Thiếu Trần quát lên một tiếng chói tai, đột nhiên toàn thân có vầng sáng màu xanh lập loè, hướng phía Thủ lĩnh Người Thu Hoạch mạnh mẽ nhất chỉ!

Ông!

Nhất thời, đầy trời lá cây, giống như lưỡi dao, hướng phía Thủ lĩnh Người Thu Hoạch xoay tròn bay đi.

“n?”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch đang toàn lực luyện hóa Đại Vu Chi Huyết, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ sát cơ, phi tốc cuốn tới.

Mạnh mẽ quay đầu lại, trong mắt lập tức lộ ra hào quang phẫn nộ!

“Hai cái tiểu bối, chán sống rồi sao?!”

Ba!

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch bỗng nhiên há miệng, lập tức phun ra một đạo vầng sáng màu đen.

Ông!

bông sen màu đen cực lớn lần nữa xuất hiện, xoay tròn lên không, chỗ rìa mép có vô số vầng sáng, mang theo sát cơ lăng lệ ác liệt, bỗng nhiên bắn ra!

Rầm rầm rầm phanh!

công kích của Phong Thiếu Trần, giống như giấy mỏng, lập tức bị bông sen màu đen quét qua là hết.

Toát!!!

Mà lúc này đây, tiếng xé gió bén nhọn vang lên, ba đạo vầng sáng màu vàng kim, kích xạ tới!

Là Lâm Hải cầm trong tay Trục Nhật Cung, hướng phía bông sen màu đen phóng tới!

Rầm rầm rầm!

Ba đạo mũi tên, trong khoảnh khắc tất cả đều đâm vào phía trên bông sen màu đen, ầm ầm nổ tung, tách ra lập lòe lóng lánh.

Nhưng mà, bông sen màu đen chỉ là nhoáng một cái rất nhỏ, rồi lại bình yên vô sự!

Bất quá, Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, tựa hồ đã dự liệu được loại tình huống này.

Tuy công kích không thấy hiệu quả, nhưng hai người không tức giận chút nào, hét lớn một tiếng, tiếp tục triển khai điên cuồng công kích!

Vù vù vù ~

Một khỏa tiếp lấy một khỏa đại thụ, đột ngột từ mặt đất mọc lên, lập tức trưởng thành một mảnh rừng rậm!

lá cây cùng cành rậm rạp chằng chịt, giống như lưỡi dao sắc bén, hướng phía Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, điên cuồng công kích mà đi.

sắc mặt Lâm Hải thì là lạnh lùng, ánh mắt sắc bén.

Một tay giương cung, một tay cài tên, mũi tên màu vàng kim lóe ra hồ quang điện màu tím, giống như là hạt mưa mà điên cuồng rơi xuống!

Oanh oanh oanh oanh!

Nhất thời, trước người Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, giống như đã xảy ra bạo tạc kịch liệt, khí bạo không ngừng vang bên tai!

bông sen màu đen kia xoay tròn, khói đen bốc lên, che khuất bầu trời, khí mang lăng lệ ác liệt không ngừng bắn ra, ngăn cản công kích của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần.

Tuy nó đem công kích của hai người, toàn bộ tiếp được, nhưng cũng là đáp ứng không xuể, căn bản không cách nào dừng lại.

“Đáng giận!!!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, lập tức nheo mắt, lộ ra phẫn nộ căm tức!

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần làm thành như vậy, tuy không khiến gã bị thương, nhưng lại liên lụy thật lớn tới tinh thần của gã.

Nếu là lúc trước, Thủ lĩnh Người Thu Hoạch tự nhiên không sợ, dù là đứng ở đó bất động, mặc cho Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần công kích hơn một trăm năm, cũng mơ tưởng làm gì được gã.

Thế nhưng mà, tình huống hiện tại lại không giống a!

Cái Đại Vu Chi Huyết này , há lại có thể đơn giản luyện hóa hay sao?

Mặc dù dùng tu vi thực lực của gã, muốn thành công luyện hóa, đều cần phải xuất ra trăm phần trăm lực lượng tinh thần.

Nếu là hơi không cẩn thận, nếu không thể thành công, nháo không tốt cũng sẽ bị Đại Vu Chi Huyết cắn trả!

Mà càng làm cho nội tâm của gã lo lắng không thôi chính là, thời gian gã có thể ở lại chỗ này, đã không còn nhiều lắm rồi!

Nếu thời gian vừa đến, còn không cách nào luyện hóa Đại Vu Chi Huyết, gã sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, vĩnh viễn mất đi cơ hội này.

Vừa nghĩ tới chỗ này, Thủ lĩnh Người Thu Hoạch thật sự là vừa tức vừa hận vừa vội!

hai cái tiểu nhân vật Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần giống như con sâu cái kiến này, đặt ở bình thường gã liền cả liếc con mắt cũng sẽ không nhìn trúng.

Thật không nghĩ đến, hôm nay vậy mà đã tạo thành quấy nhiễu lớn như thế đối với gã.

Đáng tiếc a, Người Thu Hoạch mà gã mang đến , tại thời điểm diệt sát Huyết Vụ cự thú , toàn bộ cũng đã đồng quy vu tận rồi.

Mà muốn lần nữa phục sinh, tiến vào đây, bên trên thời gian căn bản là không cho phép.

giúp đỡ còn lại duy nhất là Cửu Đầu Trùng, cũng bị hai cái tiểu bối này, động dùng pháp bảo vây khốn rồi.

Chẳng lẽ nói, chính mình hôm nay, muốn lật thuyền trong mương sao?!

Ông!

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch hơi vừa phân thần, cái Đại Vu Chi Huyết vốn đã ảm đạm kia, bỗng nhiên tách ra vầng sáng màu đỏ như máu!

Cái vầng sáng kia, giống như Bát Vân Trục Nhật, thoáng cái đem sương mù màu đen bao vây lấy nó, làm tiêu tán chừng một phần tư, lần nữa hình thành cục diện đen đỏ tương giao!

Phốc!

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch thấy thế, tức đến thiếu chút nữa phun ra một búng máu!

Hỗn đản a!!!

Lần này, cố gắng lúc trước của gã, chí ít có một phần tư, trôi theo nước chảy rồi!

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, cũng phát hiện Đại Vu Chi Huyết lần nữa tỏa sáng hào quang, trong lòng lập tức đại hỉ.

Cái này đủ để chứng minh, phương pháp bọn hắn chọn dùng, là hữu hiệu!

“Phong Thiếu Trần, công kích nhanh thêm!”

“Ha ha, tốt!”

Vù vù vù ~

Toát toát toát!!!

Hai người tất cả đều tinh thần phấn chấn, công kích càng thêm mãnh liệt rồi!

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, giờ phút này lại là có chút hoang mang lo sợ.

Tại dưới công kích cuồng mãnh của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, gã không thể không xuất ra một bộ phận chân nguyên cùng tâm thần, để khống chế bông sen màu đen tiến hành chống cự.

Nhưng bởi như vậy, luyện hóa Đại Vu Chi Huyết, lại trở nên cực kỳ gian nan.

Thậm chí, gã có thể xác định, tại trước khi thời gian của gã đến, căn bản không cách nào hoàn thành luyện hóa!

“Tại sao có thể như vậy?! Tại sao có thể như vậy?!”

nội tâm của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, điên cuồng gầm thét, ánh mắt kinh hoàng, tràn đầy thật sâu không cam lòng!

trước khi gã đến, đã đem hết thảy khả năng, đều tính toán hết.

tràng cảnh những Nhị kiếp Tán Tiên kia, bị mặt kính hấp dẫn , đều tại trong tính toán của gã.

Cũng chính là bởi vì như thế, gã biết rõ những Nhị kiếp Tán Tiên kia sẽ không buông tha cho mặt kính có uy lực cường đại thần kỳ kia, mới không kiêng nể gì cả lại để cho toàn bộ Người Thu Hoạch tự bạo.

Nhưng dù vậy, gã vẫn là lưu lại một tay, đem Cửu Đầu Trùng cuồng bạo đến cực kì khủng bố giữ ở bên người.

chính là vì phòng bị tình huống đột phát ngoài ý liệu.

Không nghĩ tới, thật sự là cần dùng tới rồi.

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần đến, lại để cho Cửu Đầu Trùng đã có giá trị lợi dụng.

Thế nhưng mà, lại để cho Thủ lĩnh Người Thu Hoạch thổ huyết chính là, Cửu Đầu Trùng mặc dù mãnh liệt, lại vừa lên đến đã bị pháp bảo vây khốn lại.

Đây quả thực giống như đánh đòn cảnh cáo, trực tiếp bắt gã đánh cho mộng bức.

Đã không có giúp đỡ, đừng nói Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần có thực lực không kém, vượt xa Đại Thừa cảnh bình thường.

Coi như người đến là người tu hành bình thường , ở một bên điên cuồng quấy nhiễu, gã muốn được việc cũng ít có khả năng!

Ông!

Đúng lúc này, huyết quang bên trong cái Đại Vu Chi Huyết kia, tách ra càng thêm nồng đậm.

Quang mang màu đen quay xung quanh Đại Vu Chi Huyết, thoáng cái bị xa lánh tiêu tán hơn phân nửa, thậm chí có dấu hiệu bị áp chế !

“Không tốt!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch thấy thế, lập tức quá sợ hãi!

Cái Đại Vu Chi Huyết này, quả thực quá mức đáng sợ.

Bị Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần quấy rối, nó dưới tình huống cũng đã bị luyện hóa bảy tám phần , lại tro tàn lại cháy, lần nữa khôi phục sinh cơ!

Oanh!

sự tình càng làm cho Thủ lĩnh Người Thu Hoạch tuyệt vọng đã xảy ra.

Sau một tiếng vang thật lớn qua đi, cái Đại Vu Chi Huyết kia bỗng nhiên tách ra vô tận sương máu, thoáng cái đem quang mang màu đen, hoàn toàn nuốt hết!

Phốc!

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch phun ra một búng máu, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch vô cùng, lung lay sắp đổ!

Chương 2301: Không chiếm được, sẽ phá hủy nó!

“Hỗn đản a!!!”

mặt mũi Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, lập tức tràn đầy tuyệt vọng, phát ra một tiếng gào thét không cam lòng.

Đại Vu Chi Huyết phụ hồi hào quang, khôi phục trạng thái toàn thịnh.

Hiển nhiên, đại biểu cho luyện hóa lúc trước của gã, đã là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Cho dù gã còn có năng lượng lại một lần nữa luyện hóa, nhưng thời gian cũng đã không cho phép rồi.

Cái này đã đại biểu cho,gã đã không có bất kỳ cơ hội nào nữa rồi!

Vừa nghĩ tới chỗ này, Thủ lĩnh Người Thu Hoạch tức sùi bọt mép, tức giận đến cơ hồ bạo tẩu!

Vốn, gã hẳn là có thể thành công đó a!

Đều do hai cái tiểu tử giống như con sâu cái kiến là Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần này, đột nhiên xâm nhập , lại để cho gã lật thuyền trong mương.

“Ta giết các ngươi!”

Vèo!

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch bạo rống một tiếng, sau một khắc thân ảnh bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa!

“Chà mẹ nó, thật nhanh!”

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần chấn động, bọn hắn một mực đều đang chú ý Thủ lĩnh Người Thu Hoạch.

Thấy gã đột nhiên đã không có bóng dáng, trong lòng lập tức đập mạnh một cú, lông tơ toàn thân đều dựng đứng.

Không hề sai, cái Thủ lĩnh Người Thu Hoạch này , là muốn hạ thủ đối với bọn họ!

Thế nhưng mà, tốc độ của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch , thật sự là quá là nhanh, nhanh đến mức lại để cho bọn hắn căn bản tìm không đến tung tích!

Phốc!

Còn chưa kịp làm ra phản ứng, Phong Thiếu Trần cùng Lâm Hải, song song bay ngược mà đi.

Người tại giữa không trung, hai người tất cả đều phun ra một búng máu, mất đi cân đối, hướng phía xa xa té xuống.

Bá!

Cho tới giờ khắc này, thân ảnh của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, mới bỗng nhiên xuất hiện, đứng ở vị trí trước đó của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần.

Nhìn LâmHải cùng Phong Thiếu Trần ngã xuống, cơn giận còn sót lại của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch không giảm, ngực tức giận đến phập phồng, trong mắt hung mang đại thịnh.

“Nếu không phải thời gian của bổn tọa không còn nhiều lắm, tuyệt đối sẽ không lại để cho hai người các ngươi, dễ dàng chết đi như vậy!”

Bang bang!

Nhìn thấy thân thể của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần nặng nề té rớt trên mặt đất, Thủ lĩnh Người Thu Hoạch mới nặng nề hừ lạnh một tiếng, xoay người sang chỗ khác, lần nữa nhìn về phía Đại Vu Chi Huyết, ánh mắt hiện lên không cam lòng thật sâu!

“Đã không cách nào lấy được Đại Vu Chi Huyết, chỉ có thể đem nó phá huỷ, để tránh bị người khác lấy được!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Thủ lĩnh Người Thu Hoạch lóe lên hàn mang, bỗng nhiên ra tay!

Ông!

Sau một khắc, một đóa hoa sen màu đen, theo bên trong song chưởng xoay quanh mà lên.

uy áp khủng bố , lập tức tán phóng mà ra, đem không khí xung quanh, đều trùng kích đến bắt đầu lay động .

“Diệt!!!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch hét lớn một tiếng, cái bông sen màu đen kia đột nhiên xoay tròn bay ra, hóa thành một đạo ánh sáng màu đen, hướng phía Đại Vu Chi Huyết, bay đi!

Oanh!

Đại Vu Chi Huyết tựa hồ có chỗ báo động, đột nhiên ánh sáng màu đỏ đại thịnh, vô tận huyết quang đem bản thân hoàn toàn bao phủ.

Ông!

bông sen màu đen khẽ dựa lại gần, lập tức bị huyết quang ngăn cản, thoáng cái dừng lại.

Oanh oanh oanh oanh!

Trong chốc lát, từng tiếng nổ vang lên liên tiếp, chấn nhân tâm phách!

bông sen màu đen cùng Đại Vu Chi Huyết, riêng phần mình tách ra vầng sáng, giằng co cùng một chỗ.

Một đoàn khí lãng khủng bố, tại giữa cả hai, phi tốc bốc lên, ở trên không, phát ra âm thanh nổ đùng kịch liệt !

Trong vòng mười dặm, trong chốc lát bị xung kích thành một mảnh chân không, tàn sát bừa bãi như là bão càn quét qua!

“Uống!!!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch gầm lên giận dữ, vận chuyển chân nguyên nhanh hơn để thúc dục bông sen màu đen, giống như một cái lưỡi đao xoay tròn, cắt qua Đại Vu Chi Huyết!

Thời gian của gã không còn nhiều lắm, phải đem hết toàn lực, đem Đại Vu Chi Huyết hủy diệt, mới có thể miễn rơi vào tay của người khác!

Ô ~

Đột nhiên, Đại Vu Chi Huyết phát ra một thanh âm rên rỉ như khóc như than .

đầy trời huyết quang kia, đột nhiên bị bông sen màu đen đột phá, cắt ra một lỗ hổng.

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch thấy thế, trong mắt tinh mang đại thịnh, lộ ra một vòng nhe răng cười.

“Bổn tọa không chiếm được, những người khác, ai cũng mơ tưởng có được!”

“Hôm nay, bổn tọa sẽ phá hủy nó!”

“Diệt!”

Theo Thủ lĩnh Người Thu Hoạch hét lớn một tiếng, vầng sáng của cái bông sen màu đen kia càng thêm cường thịnh, tốc độ xoay tròn bỗng nhiên nhanh hơn!

ánh sáng màu đỏ của Đại Vu Chi Huyết , thoáng cái thu liễm rất nhiều, lần nữa bắt đầu ảm đạm .

Hủy diệt, so với luyện hóa muốn nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lần này, Đại Vu Chi Huyết lần nữa lâm vào nguy cơ.

Vừa lúc đó, bỗng nhiên một tiếng xé gió bén nhọn , từ sau lưng

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch vang lên.

Toát!!!

Ngay sau đó, khí tức lăng lệ ác liệt phi tốc bay tới.

trong lòng Thủ lĩnh Người Thu Hoạch lập tức giật mình, sắc mặt biến hóa!

“Lại có người đến!”

Cái công kích này , với gã mà nói, tuy không tính là cường đại, thậm chí còn có chút gầy yếu.

Nhưng, cũng đủ để tạo thành uy hiếp nhất định.

Nếu như bỏ mặc, ít nhất cũng là kết cục trọng thương.

“Thật sự là đáng giận!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch tức giận mắng một tiếng, thời khắc mấu chốt tổng luôn có người quấy rối, còn không sợ chết sao?

“Cút!”

Theo Thủ lĩnh Người Thu Hoạch gầm lên giận dữ, một tay vung lên, lập tức một đạo vầng sáng màu đen, từ bên trong tay nghiêng đâm bay ra!

Tạch...!

Một tiếng giòn vang truyền đến, công kích sau lưng bỗng nhiên nổ tung.

Cùng lúc đó, Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, cũng quay đầu, hướng phía phương vị công kích nhìn lại.

Nhưng phía dưới vừa nhìn này, đồng tử của Thủ lĩnh Người

Thu Hoạch lập tức co rụt lại, lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng !

“Không có khả năng!”

Đã thấy cách gã hơn vài trăm mét, hai bóng người đang ngạo nghễ đứng thẳng, lạnh lẽo nhìn gã!

Hai người kia, không phải là Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần vừa vặn bị gã giết chết, còn có thể là ai?!

“Gặp quỷ rồi sao?!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng, trong nội tâm tràn đầy thật sâu khó có thể tin!

Vừa rồi, gã là thật sự công kích tại trên người Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần a!

Coi như là Nhị kiếp Tán Tiên, lần lượt ăn một kích của gã đều phải thân vẫn tại chỗ.

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần là hai cái người tu hành Đại Thừa cảnh, chính diện ăn một kích của gã, há có đạo lý không chết?

Chính là bởi vì như thế, sau khi đem thân thể hai người đánh bay, Thủ lĩnh Người Thu Hoạch liền nhìn đều lười đi liếc mắt nhìn, đã nhận định bọn hắn hẳn phải chết!

Nhưng bây giờ, hai người kia như thế nào con mẹ nó lại sống đến giờ!

Ngay tại thời khắc Thủ lĩnh Người Thu Hoạch vẻ mặt mộng bức, trong mắt Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần lại lóe lên hàn mang, ngang nhiên ra tay!

“Giết!”

Đã thấy Lâm Hải quát lớn một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay bỗng nhiên bổ ra!

Hô ~

Nhất thời, cương phong rét lạnh gào thét mà ra, đao mang màu xanh thẳm, xẹt qua phía chân trời, hướng phía đỉnh đầu Thủ lĩnh Người Thu Hoạch bổ chém xuống!

Cùng lúc đó, Phong Thiếu Trần một tiếng thét dài, đỉnh đầu xuất hiện hằng hà dây leo.

Cái dây leo kia giống như vô số con rắn, vặn vẹo thân hình, hướng phía Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, quấn quanh mà đến!

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch cười lạnh một tiếng, ánh mắt lộ ra hào quang tàn nhẫn.

Hôm nay, gã cũng không có hứng thú đi điều tra, vì cái gì Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần lại sống lại.

Đã không chết, vậy thì lại giết một lần là được!

“Diệt!”

Mắt thấy công kích của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần tới gần, Thủ lĩnh Người Thu Hoạch không chút hoang mang, bỗng nhiên ra tay!

Ông!

Nhất thời, một đoàn hào quang màu đen, xoay quanh bay lên, giống như một cái dù lớn, đón nhận công kích của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần !

Oanh!

Nhất thời, tiếng nổ mạnh nặng nề truyền đến, công kích của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, đã rơi vào phía trên dù lớn.

Đầy trời vầng sáng, bỗng nhiên tách ra, công kích của hai người liền bị nghiền nát!

“Chết!!!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch hét lớn một tiếng, thân ảnh lần nữa biến mất không thấy.

“Không tốt!”

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần thấy thế, lập tức mí mắt kinh hoàng, hoảng sợ biến sắc!

Không đợi kịp phản ứng, đột nhiên một đạo khí tức khủng bố làm lòng người vì sợ mà tâm rung động, bỗng nhiên hàng lâm!

“Đi chết đi!”

Oanh!

Trong hư không, hai đạo khí mang màu đen, bỗng nhiên xoay quanh mà ra, giống như hai thanh dao găm, đâm về Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần.

Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, đồng tử bỗng nhiên co rút lại, muốn trốn tránh căn bản đã không kịp!

Phanh!

Trong chốc lát, một đạo thân ảnh bị quẳng lên cao cao .

“A!!!” Theo sát mà đến, là một đạo thanh âm kêu đau giận dữ !

Chương 2302: Còn không chết!!!

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch hét thảm một tiếng, thò tay hướng phía cổ của mình sờ soạng, chỉ cảm thấy huyết nhục mơ hồ, đau đớn toàn tâm.

“Hỗn đản!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch nổi giận bạo rống, hai mắt mang theo hào quang phẫn nộ, ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy một con chó lớn, ngã chỏng vó bốn chân ở trên mặt đất, miệng lệch mắt lồi, miệng sùi bọt mép, bên miệng là một khối thịt máu chảy đầm đìa, đúng là từ bên trên cổ của gã cắn xuống đến.

“Nha nha phi, đau chết cẩu gia a, không có một trăm cái tiểu mẫu cẩu, tuyệt đốikhông khôi phục được rồi!”

tiếng rú thảm của A Hoa vang lên, mang theo nồng đậm hèn mọn bỉ ổi.

“Còn chưa có chết!!!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch thấy thế vừa sợ vừa giận, gã vừa rồi không hiểu thấu bị A Hoa đột nhiên xuất hiện cắn trúng cổ.

phía dưới đau nhức kịch liệt , gã toàn lực vỗ ra một chưởng vào trên người A Hoa, đem A Hoa đánh bay.

lực đạo của một chưởng kia, coi như là Nhị kiếp Tán Tiên, cũng phải hình thần câu diệt, hóa thành bột mịn tại chỗ .

Nhưng con chó vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi trước mặt này, như thế nào lại bình yên vô sự?

Bất quá rất nhanh, trong mắt Thủ lĩnh Người Thu Hoạch hiện lên một đạo hàn mang lạnh như băng , ngoan lệ cười cười.

“Không chết cũng tốt, lại dám làm bổn tọa bị thương, vậy hãy để cho ngươi sống không bằng chết!”

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch bỗng nhiên biến mất, xuất hiện tại trước mặt A Hoa.

Khẽ vươn tay, hướng phía cái đuôi A Hoa bắt tới.

Cách đó không xa, Phong Thiếu Trần vẻ mặt mộng bức, đột nhiên bừng tỉnh!

Trước đó, y và Lâm Hải đồng thời bị Thủ lĩnh Người Thu Hoạch đánh bay, Lâm Hải vì cái gì không chết, y không rõ ràng lắm.

Nhưng y, hạt giống Mộc Nguyên trong cơ thể cơ hồ vỡ vụn, mới nương tựa theo Sinh Mệnh lực cường đại của Mộc Chi Đạo, đưa y từ kề cận cái chết kéo lại.

Thế nhưng mà không đợi khôi phục thực lực, công kích của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch lại đến.

nội tâm của Phong Thiếu Trần , đã một mảnh ảm đạm.

Mặc dù có hạt giống Mộc Nguyên, nhưng y cũng tuyệt không cho rằng, chính mình còn có thể may mắn thoát khỏi khó khăn.

Có thể nói, đối mặt với công kích của Người Thu Hoạch, y đã hẳn là kết quả phải chết!

Nhưng không nghĩ tới, ngay tại thời khắc Phong Thiếu Trần nhắm mắt chờ chết, đột nhiên một con chó lớn, không hiểu thấu từ trong hư không nhảy ra, thoáng cái ngăn ở trước người của y, thay y chặn công kích của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch .

một màn bất thình lình này, lại để cho Phong Thiếu Trần thoáng mộng bức một phát.

Nhưng bây giờ kịp phản ứng, thấy Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, lần nữa muốn đánh chết cái con chó lớn này.

Phong Thiếu Trần chính là người hiệp can nghĩa đảm, há có thể ngồi yên không để ý tới?

“Đừng đả thương nó!”

Phong Thiếu Trần hét lớn một tiếng, cường chống thân thể trọng thương, phất tay tác động vầng sáng màu xanh, vô số dây leo, hướng phía Thủ lĩnh Người Thu Hoạch mà đến!

“Cút!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, liền nhìn cũng không liếc nhìn Phong Thiếu Trần.

công kích của Phong Thiếu Trần giờ phút này, tại trong mắt gã, quả thực gầy yếu không chịu nổi, đối với gã dĩ nhiên không tạo được bất luận cái uy hiếp gì .

Vung tay lên, một đạo hào quang màu đen lăng lệ ác liệt bay ra, lập tức đem công kích của Phong Thiếu Trần đánh tan.

Đồng thời, một cỗ lực chấn kích cường đại , đem Phong Thiếu Trần trực tiếp đánh bay, thổ huyết ngã xuống vài trăm mét.

Cùng lúc đó, tay của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch , cũng bắt được cái đuôi của A Hoa , đem A Hoa trực tiếp xách lên.

“Ngươi cái súc sinh này, cho ngươi cắn bổn tọa!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch bạo rống một tiếng, vung cái đuôi A Hoa, rầm rầm rầm nện trên mặt đất, hung hăng quật ngã.

“Ngao!!!”

“Nha nha phi cái cháu trai bất hiếu, ngã chết cẩu gia ngươi á!”

A Hoa lập tức bị ném đến hai mắt nổi đom đóm, ngao ngao thẳng gọi, toàn thân đau đến cơ hồ mệt rã rời rồi!

Rầm rầm rầm phanh!

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, thật sự khó giải mối hận trong lòng, hai mắt mang theo sát cơ lạnh thấu xương, không chút nương tay, điên cuồng quật đấm, hận không thể đem A Hoa trực tiếp nện thành thịt nát!

Ông!

Đúng lúc này, đột nhiên một cái la bàn, xoay quanh bay vào không trung!

“n?”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch mạnh mẽ sững sờ, sau đó đã thấy một bóng người, hai mắt lạnh như băng, đứng tại cách đó không xa nhìn gắt gao vào gã!

“Ngươi cũng không chết!!!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch chấn động, phát hiện người này, dĩ nhiên là Lâm Hải vừa rồi đã biến mất không thấy gì nữa !

Lần này, thế nhưng mà đem Thủ lĩnh Người Thu Hoạch lại càng hoảng sợ.

Vừa rồi, khi một kích cuồng bạo kia qua đi, thân hình của Lâm Hải liền biến mất không thấy gì nữa.

Gã vốn đang cho rằng, Lâm Hải đã chết tại phía dưới công kích của gã, hình thần câu diệt, biến thành bột mịn.

Thế nhưng mà không nghĩ tới, Lâm Hải chẳng những không chết, vậy mà lại êm đẹp xuất hiện!

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, thật sự là giật mình không thôi.

Thế nhưng mà, không đợi gã suy nghĩ cẩn thận chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên cảnh tượng trước mắt mạnh mẽ biến đổi!

Ông!

Trong chốc lát, trước mặt Thủ lĩnh Người Thu Hoạch là một mảnh hắc ám, vậy mà đi tới chính giữa bầu trời đêm thâm thúy mênh mông !

“Huyễn cảnh?”

đồng tử của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch co rụt lại, sau đó cười lạnh không thôi.

“Chỉ là Huyễn cảnh, cũng muốn vây khốn bổn tọa?”

“Phá!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch hét lớn một tiếng, đưa tay một chưởng, lập tức một cái chưởng ấn màu đen cực lớn trống rỗng xuất hiện.

Sau đó, tựa như một cái máy ủi đất siêu lớn, hướng phía trước điên cuồng nghiền áp mà đi.

Oanh!

Nhất thời, cuồng phong gào thét, khí lãng bốc lên, trong bầu trời đêm như là nổi lên bão cấp mười !

Nhưng mà, sau khi gió êm sóng lặng, sắc mặt của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch lại mạnh mẽ biến đổi!

Gã kinh hãi phát hiện, tại phía dưới một kích toàn lực của gã, Huyễn cảnh chẳng những không có biến mất, ngược lại bình yên vô sự?

“trận pháp thật là lợi hại !”

Lúc này, Thủ lĩnh Người Thu Hoạch nhướn mày, có chút giật mình rồi.

Xem ra, muốn dựa vào man lực để phá giải cái Huyễn cảnh này, đoán chừng có chút khó khăn rồi.

Ngay tại thời điểm Thủ lĩnh Người Thu Hoạch nhíu mày suy tư, tìm kiếm sơ hở của cái Huyễn cảnh này, bỗng nhiên một cỗ đau nhức kịch liệt, từ dưới đũng quần truyền đến.

“A!!!”

Cái đau nhức kịch liệt toàn tâm kia, lại để cho Thủ lĩnh Người Thu Hoạch rú thảm một tiếng, cơ hồ ngất đi, mồ hôi lạnh bá cái liền chảy xuống rồi!

Mà lúc này đây, một đạo cực kỳ hèn mọn bỉ ổi thanh âm, tại dưới thân thể của hắn vang lên.

“Nha nha phi, cho ngươi quật cẩu gia, cẩu gia bạo chim ngươi!”

“Chết!!!” Người Thu Hoạch gầm lên giận dữ, dưới cơn thịnh nộ dùng hết toàn lực, một chưởng vỗ vào trên đầu A Hoa .

“Ngao... Cẩu gia treo rồi!”

A Hoa hét thảm một tiếng, thân thể lập tức mềm nhũn, đã không có khí tức.

Phanh!

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch đưa tay, đem A Hoa ném văng ra ngoài, cơ bắp trên mặt không ngừng run run, thật sự là vừa tức vừa giận.

“Sỉ nhục, sỉ nhục lớn lao !!!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, sắc mặt đều biến thành màu gan heo rồi!

Gã nằm mơ đều không nghĩ tới, cái đầu chó chết bị gã hung hăng quật ngã nhiều lần như vậy, lại vẫn còn khí lực đi cắn người.

Hơn nữa, cái con chó chết tiệt này thực con mẹ nó nham hiểm a!

Ngươi cắn chỗ nào không được, lại con mẹ nó cắn vào chỗ đó, đó là tôn nghiêm của một người nam nhân a!!!

Sớm biết như vậy, tra tấn nó làm gì, trực tiếp đi lên dùng toàn lực đưa nó đánh chết thì xong rồi!

Hiện tại, cho dù giết được con chó chết đó, chính mình đã tổn thất thứ trọng yếu nhất, lại có làm được cái gì?

“Hỗn đản a!!!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch phát ra tiếng gào thét không cam lòng , lần này tổn thất của gã, có là như thế nào cũng đều không thể đền bù rồi!

Ngay tại thời khắc Thủ lĩnh Người Thu Hoạch tức giận ngật trời, đột nhiên một đạo thanh âm cực kỳ hèn mọn bỉ ổi , vang lên.

“Nha nha phi, vài ngày không có tắm rửa, thật khai a!”

Phốc!

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch nghe được thanh âm kia, dưới chân lảo đảo một cái, suýt nữa ngã sấp xuống.

“Còn không chết!!!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, tức giận đến đỉnh đầu đều bốc hơi nước rồi!

Trong nội tâm thật sự là không thể tưởng tượng!

Vừa rồi, một chưởng dưới cơn thịnh nộ của gã, thế nhưng mà rắn rắn chắc chắc vỗ vào đỉnh đầu A Hoa a!

Một chưởng kia, coi như là Thiên Tiên, gã đều có nắm chắc đem kẻ đó diệt sát!

Thế nhưng mà, cái chó chết đáng đâm ngàn đao này , như thế nào... Như thế nào còn không chết!!!

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, tinh thần một hồi thác loạn, kích thích cực lớn lại để cho gã cơ hồ đều muốn nổi điên rồi!

“A!!!”

Sau một tiếng bạo rống phẫn nộ, thân ảnh của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch biến mất, hướng phía chỗ thanh âm A Hoa vọt tới.

Lúc này đây, gã quyết định!

Muốn đem A Hoa tháo thành tám khối, đào mắt cắt lưỡi! Nếu không, thật sự khó giải mối hận trong lòng!

Chương 2303: Không thể để cho gã chạy thoát!

Bá!

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, ngay lập tức công phu, liền đã đến bên cạnh A Hoa, lăng lệ ác liệt vung ra một trảo!

Thế nhưng mà, sau một khắc, sắc mặt của gã lại mạnh mẽ biến đổi!

“Không có khả năng!”

Gã kinh hãi phát hiện, lại bắt hụt!

Nhất thời, trên mặt của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch , lộ ra chấn kinh cùng không thể tưởng tượng thật sâu!

Dùng tốc độ của g, theo lý thuyết A Hoa căn bản không có thời gian chạy trốn mới đúng, như thế nào lại không có bắt được đâu?

Rất nhanh, trong mắt của gã lóe lên tinh mang, hừ lạnh một tiếng!

“nguyên nhân nhất định lại là do cái Huyễn cảnh này, trước nghĩ biện pháp phá cái rồi nói sau!”

Nghĩ đến chỗ này, Thủ lĩnh Người Thu Hoạch một bên điên cuồng oanh kích bầu trời đêm, một bên cẩn thận tìm kiếm chỗ đột phá.

Lâm Hải đứng ở đằng xa, nhìn Thủ lĩnh Người Thu Hoạch bị La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh vây khốn, lúc này mới thở dài một hơi.

Bất quá, trong mắt Lâm Hải lại mang theo một tia ngưng trọng thật sâu, cũng không điều khiển ngôi sao hướng gã công kích.

Lúc trước, Tinh Thần Chi Lực cơ hồ Lâm Hải cơ hồ tiêu hao, hôm nay còn không có hoàn toàn khôi phục.

Mà cái Thủ lĩnh Người Thu Hoạch này , thực lực thật sự là quá mạnh mẽ.

Cho dù Lâm Hải dùng ngôi sao nện gã, dù gã hiện tại đã bị thương, cũng căn bản không làm gì được gã cả!

So với như thế, không bằng bảo tồn một ít Tinh Thần Chi Lực, dùng để vây khốn gã càng là thích hợp!

Thấy Thủ lĩnh Người Thu Hoạch tạm thời không ra được, Lâm Hải lúc này mới lấy ra Linh Đan cùng Chân Nguyên Tán, phục dùng xuống.

Đồng thời, đưa cho Phong Thiếu Trần hai khỏa.

Phong Thiếu Trần ho khan một hồi, lau vết máu khô ở khóe miệng, hướng phía Lâm Hải thảm đạm cười cười.

“Cám ơn!”

Nói xong, Phong Thiếu Trần há miệng ăn đan dược vào, đồng thời trong cơ thể tách ra quang mang màu xanh, Mộc Chi Đạo bắt đầu điên cuồng thiêu đốt, trị liệu thương thế.

Lâm Hải thì là lấy ra kim châm, tại bên trên yếu huyệt của chính mình đâm xuống, sinh cơ khổng lồ trong người liền chảy xuôi ra!

“Ồ?”

Phong Thiếu Trần thấy thế, hai mắt lập tức tỏa sáng, tràn đầy khiếp sợ cùng kinh ngạc.

Đã qua hồi lâu, mới mang theo vẻ mặt khâm phục, hướng phía Lâm Hải nói.

“Lâm Hải, ngươi thật sự là một cái kỳ nhân!”

Lâm Hải thì là liếc nhìn Phong Thiếu Trần, mang theo thâm ý cười cười.

“Ngươi cảm giác mình không phải sao?!”

Hai người nhìn nhau cười cười, đối với thực lực của đối phương, lại có một tầng nhận thức càng sâu

“Tiểu mẫu cẩu, ta muốn tiểu mẫu cẩu...”

dưới chân Lâm Hải, đột nhiên truyền đến tiếng kêu suy yếu, thê thảm cùng đáng thương nói không nên lời.

Phong Thiếu Trần cúi đầu nhìn lại, đã thấy A Hoa cười toe toét miệng, khóe miệng co quắp, nước mắt nhấp nhô, trông mong nhìn Lâm Hải, quả thực muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

“Vị bằng hữu Yêu thú này , vừa rồi đa tạ rồi!”

Phong Thiếu Trần hướng phía A Hoa, vô cùng trịnh trọng ôm quyền, nói lời cảm tạ.

Vừa rồi, thời khắc mấu chốt nếu không phải có A Hoa thay y ngăn cản một kích, cho dù y có sự khôi phục sức khỏe cường đại, sợ rằng cũng phải bị mất mạng tại chỗ rồi.

A Hoa thì là co cái mũi lại, thảm trạng trước đó lập tức biến mất, chảy nước miếng hèn mọn bỉ ổi cười nói.

“Ha ha, cảm ơn không bằng trọng báo, ngươi so với ba ba của ta có lương tâm hơn nhiều!”

“Nha nha phi, chỉ nói không có tác dụng đâu, đến chút thực tế, thật muốn cảm tạ cẩu gia, tìm cho cẩu gia một trăm tiểu mẫu cẩu đến vui cười a vui cười a quá?”

“Ách...” Bộ dạng hèn mọn bỉ ổi của A Hoa , lập tức lại để cho Phong Thiếu Trần phát mộng một hồi , cũng không biết nói cái gì cho phải.

“Ai u ta đi!” Lâm Hải lập tức che cái trán, mẹ nó, cái gia hỏa mất mặt xấu hổ này !

Vèo!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp đem A Hoa thu hồi về

Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, hướng phía Đại Vu Chi Huyết nhất chỉ, hướng phía Phong Thiếu Trần hỏi.

“Phong huynh, làm sao bây giờ?”

Phong Thiếu Trần nhướn mày, mang theo một tia có vẻ khó xử.

“Vừa rồi ngươi cũng thấy đấy, cái Đại Vu Chi Huyết này, rất khó luyện hóa.”

“Nếu không thì trước tiêu diệt địch nhân, giải quyết nỗi lo về sau, rất có thể sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ!”

Nói xong, ánh mắt Phong Thiếu Trần phát lạnh, nhìn về phía Thủ lĩnh Người Thu Hoạch đang mạnh mẽ đâm tới tại trong bầu trời đêm !

“Trước hết giết gã!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mang theo vẻ mặt cười khổ, lắc đầu.

“Chỉ bằng hai ta a?”

không phải Lâm Hải không có tự tin, cái Thủ lĩnh Người Thu Hoạch này, mạnh hơn hắn và Phong Thiếu Trần nhiều lắm.

Đừng nhìn mới vừa rồi gã bị Đại Vu Chi Huyết cắn trả, bị trọng thương, hiện tại lại bị Tinh La Bàn vây khốn.

Cho dù như thế, hắn và Phong Thiếu Trần muốn giết người, cũng căn bản không có thực lực kia!

Phong Thiếu Trần nhướn mày, cũng ý thức được vấn đề này.

Sau đó, xoay chuyển ánh mắt, đã rơi vào trên người Cửu Đầu Trùng bị U Hồn Nộ cùng kiếm gỗ của y vây khốn ,

“Vậy trước tiên giết nó!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, nhẹ gật đầu.

Cái Cửu Đầu Trùng này thực lực tuy không kém, nhưng bị hai kiện pháp bảo cường đại vây khốn, đã tràn đầy nguy cơ!

Nếu như nhân cơ hội đưa nó diệt sát, Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần cũng có thể thu hồi một kiện pháp bảo cường đại.

Đến lúc đó lại đối phó với Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, lại có thể tăng thêm một phần thực lực!

Vung tay lên, Lâm Hải đem kim châm trên người nhổ xuống, thương thế đã khôi phục bảy tám phần, không có trở ngại.

“Giết!”

Đột nhiên, Lâm Hải quát lạnh một tiếng, cùng Phong Thiếu Trần đồng thời mà động, hướng phía Cửu Đầu Trùng liền vọt tới!

Ông!

Phong Thiếu Trần xuất thủ trước, quang mang màu xanh lóe lên, vô số dây leo đột ngột từ sưới mặt đất mọc lên, giống như một đàn rắn dài hẹp, hướng phía Cửu Đầu Trùng quấn quanh mà đi.

“Trảm!”

Lâm Hải thì là gào to một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao nơi tay, mang theo khí tức hàn mang lạnh như băng, hướng phía Cửu Đầu Trùng lăng lệ ác liệt đánh xuống!

“Rống!!!”

Cửu Đầu Trùng vốn đã đến nỏ mạnh hết đà, bây giờ có Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần lại cường thế mà đến, lập tức sắc mặt đại biến, phát ra một tiếng hô sợ hãi !

Ông!

Sau một khắc, thân thể mạnh mẽ cứng đờ, bị dây leo của Phong Thiếu Trần , quấn cái rắn rắn chắc chắc.

Còn chưa chờ kịp thoát thân, bỗng nhiên trước mắt có quang manh màu lam lóe lên, phù một tiếng, một cái đầu lâu lăn xuống, nổ thành bột mịn!

“Rống!!!”

Cửu Đầu Trùng phía dưới kịch liệt đau nhức, gầm lên giận dữ, phịch một tiếng đem dây leo bứt đứt!

Bá!

Mà lúc này đây, Lâm Hải lại là đánh xuống một đao , lăng lệ ác liệt lạnh lẽo!

sắc mặt Cửu Đầu Trùng hoảng hốt, còn muốn trốn đã không còn kịp rồi, lập tức ánh mắt lộ ra tuyệt vọng thật sâu!

Vèo!

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một đạo vầng sáng từ trên người Cửu Đầu Trùng lập loè mà ra!

Sau một khắc, thân ảnh của Cửu Đầu Trùng tiêu thất vào hư không !

Oanh!

một đao của Lâm Hải , lập tức chém vào khoảng không, đem mặt đất bổ ra một đạo khe rãnh hẹp dài , sương hoa văng khắp nơi!

“Chạy!!!”

Phong Thiếu Trần lập tức cả kinh, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin!

Tại dưới sự khống chế của y cùng Lâm Hải, cái Cửu Đầu Trùng này như thế nào lại đột nhiên đào tẩu?

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, thầm hô một tiếng không tốt!

Lúc trước hắn tại trong vầng sáng bảy màu, có gặp qua những Người Thu Hoạch này.

Biết rõ bọn họ cho dù bị giết, cũng không phải tử vong thật sự!

Một khi biến mất, rất có thể là về tới địa phương mà bọn họ lúc đến , sau đó còn có thể lại lần nữa xuất hiện .

Cái Cửu Đầu Trùng này đột nhiên biến mất, có lẽ liền là bị truyền đưa đi.

Nhưng, Cửu Đầu Trùng lần này xuất hiện biến thành Bát Đầu Trùng , nói rõ tuy giết không chết, nhưng tổn thương đã bị, vẫn là thật thực tồn tại.

Hôm nay, hắn và Phong Thiếu Trần phá hủy chuyện tốt của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, lại để cho gã không cách nào luyện hóa Đại Vu Chi Huyết.

Thù oán này, kết thế nhưng mà lớn.

Từ nay về sau, hắn và Phong Thiếu Trần, cùng cái Thủ lĩnh Người Thu Hoạch này , tuyệt đối là không chết không xong!

Đã như vầy, hôm nay thật vất vả Thủ lĩnh Người Thu Hoạch mới bị cắn trả trọng thương, nếu khiến gã cũng đào tẩu, có thể sẽ không còn có cơ hội tốt như vậy!

“Giết gã đi, phải giết gã đi!”

nội tâm của Lâm Hải , có một thanh âm đang điên cuồng la lên.

Hôm nay nếu không giết Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, lưu lại cho mình một địch nhân đáng sợ như thế, Lâm Hải ngẫm lại đều đau đầu!

“Hai cái tiểu bối, bản tôn nhớ kỹ các ngươi, thù hôm nay thề không đội trời chung, các ngươi chờ thừa nhận lửa giận của bổn tọa a!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, đột nhiên phát ra rống to một tiếng, vậy mà đình chỉ oanh kích bầu trời đêm.

Ngay tại lúc đó, thân thể vậy mà dần dần trở nên phai nhạt, phảng phất như muốn biến mất!

“Không tốt!”

Lâm Hải thấy thế, lập tức kinh hãi, biết rõ Thủ lĩnh Người Thu Hoạch cũng phải rời khỏi đây rồi.

“Không thể để cho gã chạy thoát!!!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, la lên một tiếng ở trong ý niệm!

”Tiên Nhi!”

Chương 2304: Tiên Nhi ra tay!

“Chủ nhân!”

bóng hình xinh đẹp của Tiên Nhi , lập tức xuất hiện tại chính giữa trong đầu Lâm Hải .

“Tiên Nhi, nếu để cho ngươi ra tay, ngươi có thể tiêu diệt gã không ?!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem hình chiếu của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, đưa vào trong đầu, hiện ra tại trước mặt Tiên Nhi.

Tiên Nhi trầm mặc một lát, sau đó khuôn mặt ngưng trọng, môi son khẽ mở nói.

“Tiên Nhi chỉ có năm thành nắm chắc!”

“Năm thành?!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, năm mươi năm mươi, cái này tương đương với đánh bạc!

Bất quá, mắt thấy Thủ lĩnh Người Thu Hoạch muốn biến mất.

Nếu như cứ như vậy buông tha cho gã, Lâm Hải thật sự không có cam lòng.

Ý niệm khẽ động, bóng hình xinh đẹp của Tiên Nhi, xuất hiện tại trước mắt Lâm Hải.

Phong Thiếu Trần ở một bên, lập tức cả kinh, chờ sau khi nhìn thấy dung nhan của Tiên Nhi, lập tức cả kinh như gặp người trời, thoáng cái ngây dại!

Nhưng mà, Lâm Hải đã chẳng quan tâm tới cái gì khác rồi, lập tức hướng phía Tiên Nhi hét lớn một tiếng.

“Tiên Nhi, bắt lấy gã!”

Vèo!

Lâm Hải vừa dứt lời, bóng hình xinh đẹp của Tiên Nhi đã tiêu thất vào hư không .

Sau một khắc, đầy trời là cánh hoa màu hồng phấn, nhẹ nhàng rớt xuống đỉnh đầu của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch !

“n?”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch đang thư giãn tinh thần, muốn phải rời khỏi một phiến không gian này.

Nhưng đột nhiên, lông mày của gã mạnh mẽ nhảy lên, sau đó sắc mặt đại biến, lộ ra hoảng sợ trước nay chưa từng có !

“Uống!!!”

Đột nhiên, Thủ lĩnh Người Thu Hoạch quát lên một tiếng chói tai, mạnh mẽ đưa tay, hai đạo khí mang màu đen phóng lên trời.

Trong nháy mắt hóa thành cự thú cuồng mãnh, hướng phía trên không thôn phệ mà đi!

Rống!!!

Cự thú gào thét, thiên địa rung động!

Cùng lúc đó, một cái lẵng hoa bị cánh hoa hồng nhạt vờn quanh, tách ra hào quang, bỗng nhiên rơi xuống!

Phanh!

Trong chốc lát, một tiếng vang thật lớn truyền đến, hào quang vạn đạo, cánh hoa cùng bay!

“A!!!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch hét thảm một tiếng, cái cự thú kia lập tức bị chôn vùi, mà thân thể của gã cũng thoáng cái bay ngược mà đi, phịch một tiếng, nặng nề té rớt trên mặt đất!

Lâm Hải thấy thế, thì là đại hỉ.

Xem ra một kích của Tiên Nhi có hiệu quả, cái Thủ lĩnh Người Thu Hoạch này, cho dù không chết, cũng cách cái chết không xa!

Leng keng!

Cái lúc này, trong đầu Lâm Hải, đột nhiên vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

Cửu Lê Hồ kiểm tra đo lường đã có linh hồn sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công chín mươi bảy phần trăm, có muốn thu phục không?

Mẹ nó!!!

Con mắt của Lâm Hải, lập tức trừng tròn xoe, quả thực mừng rỡ không thôi!

Ha ha ha ha!

Cái Người Thu Hoạch này vậy mà không có bị Tiên Nhi đánh chết, thế nhưng mà cái kết quả này, hiển nhiên so với trực tiếp đánh chết, còn phải mạnh hơn không biết bao nhiêu lần a!

cao thủ cường đại đến biến thái như thế, vậy mà có thể thu phục!

Cái này mẹ nó, quả thực là niềm vui cực lớn ngoài ý muốn a, Lâm Hải há có đạo lý không thu !

Thu phục!

Lâm Hải không chút do dự, liền lựa chọn thu phục!

Một khi đem cái Thủ lĩnh Người Thu Hoạch này thu phục được, nếu gặp lại đám Nhị kiếp Tán Tiên như Hồ Vân Phong Cung Thước, há không phải có thể đơn giản miểu sát!

Từ nay về sau, ca ca con mẹ nó là vô địch thiên hạ rồi!

Thế nhưng mà, ngay tại thời khắc mặt mũi Lâm Hải tràn đầy cuồng hỉ, đột nhiên lại có một đạo tiếng tin tức nhắc nhở vang lên, lại để cho nụ cười trên mặt Lâm Hải, lập tức cứng đờ!

Leng keng!

Thu phục thất bại!

Phốc!

Lâm Hải thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất, sau đó ánh mắt lộ ra kinh hãi thật sâu, quả thực muốn chửi mẹ rồi!

Con em ngươi, xác xuất thành công chín mươi bảy phần trăm a!

Kết quả là thất bại!

Rống!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải không biết làm sao, đột nhiên một tiếng gầm lên giận dữ truyền đến, sau đó một đạo bóng đen hiện lên, xông về phía Thủ lĩnh Người Thu Hoạch.

“n?”

Lâm Hải thấy thế, lập tức cả kinh, cấp tốc ngẩng đầu, không khỏi biến sắc!

“U hồn!!!”

Hắn lúc này mới nhớ tới, vừa rồi tình huống nguy cấp, hắn còn không có đem U Hồn Nộ thu lại.

Nhưng không nghĩ đến, u hồn ở bên trong U Hồn Nộ, vậy mà chủ động xuất kích, đánh về phía Thủ lĩnh Người Thu Hoạch!

“n ~”

Đúng lúc này, sau lưng Lâm Hải, đột nhiên truyền đến một thanh âm khẽ hừ nhu nhược, lại để cho trong lòng Lâm Hải run lên bần bật.

Phù phù!

Ngay sau đó, là một tiếng vang nhỏ, tựa hồ có người ngã xuống!

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, cấp tốc quay đầu lại, đã thấy khuôn mặt Tiên Nhi tái nhợt, khóe miệng mang máu, dĩ nhiên ngã xuống dưới chân của mình!

Oanh!

đầu Lâm Hải ông một tiếng, lập tức trống rỗng, sợ tới mức tay chân đều run rẩy lên!

“Tiên Nhi!”

“Ngươi làm sao vậy Tiên Nhi?!”

Lâm Hải vừa rồi chỉ lo chú ý tới Thủ lĩnh Người Thu Hoạch rồi, hoàn toàn không có chú ý tới, tình huống của Tiên Nhi vậy mà không ổn!

Cái này, lại làm cho Lâm Hải sợ hãi.

Cấp tốc ngồi xổm người xuống, một tay đem Tiên Nhi ôm vào trong ngực, khẩn trương đến mức thiếu chút nữa khóc lên.

“Tiên Nhi, ngươi thế nào, ngươi đừng dọa ta!”

Tiên Nhi ho nhẹ một tiếng, khóe miệng nhổ ra một ngụm máu tươi, hướng phía Lâm Hải ngượng ngùng cười cười.

“Chủ nhân, Tiên Nhi bị thụ thương rất nặng.”

“Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy?” vẻ mặt Lâm Hải kinh hoảng, chân tay luống cuống!

“Vừa rồi lúc Tiên Nhi công kích, nam tử kia tựa hồ đang bị một cỗ lực lượng thần bí dẫn dắt, Tiên Nhi chính là bị cái cỗ lực lượng thần bí kia cắn trả!”

“Thì ra là thế!” Lâm Hải lập tức một hồi đau lòng, hối hận không thôi!

Sớm biết như vậy sẽ khiến Tiên Nhi bị thương, dù là trơ mắt nhìn Thủ lĩnh Người Thu Hoạch đào tẩu, chính mình cũng sẽ không để cho Tiên Nhi xuất thủ!

Ông!

Đúng lúc này, một đoàn vầng sáng màu xanh rơi vào trên người Tiên Nhi, sinh cơ nồng đậm lập tức đem Tiên Nhi vờn quanh.

“Lâm Hải, đừng lo lắng, có ta ở đây, vị cô nương này sẽ không có việc gì!”

Phong Thiếu Trần thi triển đạo pháp hệ Mộc, một bên hướng Tiên Nhi vận chuyển sinh cơ, một bên trấn an nói.

Cũng không biết vì cái gì, Lâm Hải nghe nói như thế, thì lại biến sắc, bỗng nhiên lửa cháy!

“Không cần ngươi quản!”

Vèo!

Lâm Hải trực tiếp chặt đứt đạo pháp của Phong Thiếu Trần , sau đó ý niệm khẽ động, cùng Tiên Nhi đồng thời biến mất!

“Ách...” Phong Thiếu Trần lập tức kinh hãi, lộ ra kinh hãi thật sâu!

Mà Lâm Hải thì ôm Tiên Nhi, về tới bên trong Luyện Yêu Hồ, đem Tiên Nhi đặt ở trên giường gỗ.

“Tiên Nhi đừng sợ, ta chữa thương cho ngươi !”

Lâm Hải nói xong, đem quần áo Tiên Nhi nhẹ nhàng cởi ra, lộ ra da thịt tuyết trắng.

“n ~ “

Tiên Nhi lập tức ngượng ngùng nhắm hai mắt lại, đầy mặt đỏ bừng, toàn thân một hồi nóng lên, run rẩy lên rất khẽ.

Lâm Hải ừng ực một tiếng, nuốt nuốt nước miếng, vội vàng đem ánh mắt dời đi, cưỡng ép đè xuống huyết dịch đang xao động .

Sau đó, rút ra kim châm, hư ảnh hai tay chớp liên tục, đâm vào yếu huyệt trên toàn thân Tiên Nhi !

Hô ~

Làm xong hết thảy, Lâm Hải mới thở dài ra một hơi, phát hiện cái trán của mình đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

“Tiên Nhi, ngươi không có việc gì, không tới một ngày thương thế của ngươi sẽ khỏi hẳn!”

Tiên Nhi nằm ở trên giường, ngượng ngùng nhẹ gật đầu.

“Cảm ơn chủ nhân!”

Tiên Nhi vừa nói như vậy, Lâm Hải càng thêm tự trách.

“Cám ơn cái gì a, đều tại ta, nếu không thì ngươi cũng sẽ không bị thương!”

Thanh âm ôn nhu lại mang theo vô cùng kiên quyết của Tiên

Nhi vang lên.

“Chủ nhân, đừng nói như vậy!”

“Vì chủ nhân làm một chuyện gì, đều là vinh hạnh của Tiên Nhi !”

Nội tâm của Lâm Hải, lập tức một hồi ôn hòa, nhẹ khẽ vuốt vuốt mái tóc của Tiên Nhi, Lâm Hải chân tình nói.

“Tiên Nhi, ngươi thật tốt!”

khuôn mặt Tiên Nhi, lập tức ửng đỏ một mảnh, khóe miệng hơi vểnh, lộ ra nụ cười ngọt ngào hạnh phúc .

“Hảo hảo tĩnh dưỡng, ta ra ngoài xem!”

Lâm Hải cảm thấy không khí có chút xấu hổ, vội vàng đứng lên, tại trong ánh mắt có chút không bỏ của Tiên Nhi , đi ra khỏi nhà gỗ!

Hô ~

Lâm Hải đứng tại bên ngoài nhà gỗ, hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên sững sờ.

“Vừa rồi chính mình, vì cái gì lại nói chuyện với Phong Thiếu Trần như vậy? Nhìn thấy Phong Thiếu Trần thay Tiên Nhi chữa thương, trong nội tâm như thế nào lại đột nhiên bực bội không thoải mái?”

Đột nhiên, trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú.

“Ta thảo, ta không phải là đang ghen a?”

Cái suy nghĩ này vừa xuất hiện, Lâm Hải vội vàng lắc đầu.

“Sẽ không đâu, sẽ không đâu! Đoán mò cái gì ni!”

“Thủ lĩnh Người Thu Hoạch còn chưa có chết, cảm giác cần ra xem!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, từ trong Luyện Yêu Hồ trở lại trong hiện thực. Nhưng này vừa ra tới, hai mắt Lâm Hải thoáng cái trợn tròn xoe, triệt để ngây dại!

Chương 2305: Cái người chết kia, chắc chắn là ngươi!

“Cái này mẹ nó tình huống như thế nào?!”

Lâm Hải quả thực bị cảnh tượng trước mắt, làm cho sợ ngây người!

Chỉ thấy giờ phút này, u hồn cùng Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, gắt gao ôm cùng một chỗ, lăn lộn trên mặt đất.

U hồn há to miệng, không ngừng ở trên mặt Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, điên cuồng gặm.

Mà Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, nhưng đang hấp hối, liền khí lực phản kháng cũng không có.

Trong hai mắt, chỉ còn lại có kháng cự cùng không cam lòng thật sâu.

“Cút ngay, mau cút ra!!!”

“Rống!!!” U hồn phát ra tiếng gào rú hưng phấn , gặm được càng thêm hăng rồi!

“Ách...” mặt mũi Lâm Hải lập tức tràn đầy hắc tuyến, mẹ nó, hai cái này là ở trước mặt mọi người làm cơ hữu sao?

Bề ngoài giống như cái u hồn này, có chút quá phóng túng đi à nha?

Liền chuẩn bị như vậy đem Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, mạnh bạo sao?

“n?”

Rất nhanh, trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, sau đó mặt mũi tràn đầy vui sướng!

U hồn không phải đang đùa nghịch lưu manh, mà là đang thôn phệ Thủ lĩnh Người Thu Hoạch!

Lâm Hải kinh hỉ phát hiện, theo u hồn không ngừng ở trên mặt Thủ lĩnh Người Thu Hoạch điên cuồng gặm, khí tức của nó đang phi tốc lao lên!

Trái lại, khí tức của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch , lại càng ngày càng yếu ớt.

Hơn nữa, hào quang trên người Thủ lĩnh Người Thu Hoạch , lúc sáng lúc tối, có cỗ lực lượng đang liên lụy, tựa hồ tùy thời đều có thể biến mất.

Nhưng sau khi bị u hồn áp dưới thân thể, lại như thế nào cũng không cách nào đào thoát.

“Ha ha, cái Thủ lĩnh Người Thu Hoạch này, bề ngoài giống như không chạy được rồi!”

Lâm Hải thấy thế, trong nội tâm càng thêm mừng rỡ không thôi.

Những Người Thu Hoạch này, tựa hồ cũng có năng lực xuyên việt thời không.

Mặc dù giết chết bọn họ, bọn họ cũng bất quá là biến mất ở trong một phiến không gian này, sau đó còn có thể lại xuất hiện.

Nhưng là hiện tại xem ra, cái Thủ lĩnh Người Thu Hoạch này , hiển nhiên đã không cách nào làm được!

“Tiểu bối, lại để cho nó thả ta ra, ta ngày sau tất có thâm tạ!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch giờ phút này sợ tới mức can đảm đều nứt, trên mặt bày biện ra vô tận hoảng sợ.

Nhìn thấy Lâm Hải lần nữa xuất hiện, biết rõ cái u hồn này là pháp bảo của Lâm Hải biến thành, liền cấp tốc hướng phía Lâm Hải cầu khẩn nói.

“Rống!!!”

Lâm Hải còn chưa nói mở lời, u hồn đột nhiên gầm lên giận dữ, tựa hồ là sợ Lâm Hải thật sự đáp ứng Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, ngược lại gặm thức ăn càng lúc càng nhanh!

“A!!!”

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thanh âm bởi vì sợ hãi mà đều bắt đầu trở nên sắc nhọn.

“Nhanh! Mau ngăn cản nó, ngăn cản nó a!!!”

Đối mặt với vẻ mặt thống khổ sợ hãi cầu khẩn của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch , Lâm Hải thì hơi hơi nhún vai, bất đắc dĩ nói.

“Ngươi cũng thấy đấy, nó không muốn!”

Lâm Hải ôm ngực, con mắt chuyển động, làm ra một bộ dạng suy tư .

Sau đó, vô cùng khẳng định nhẹ gật đầu.

“n, ta nghĩ nó là yêu mến ngươi rồi!”

“Hơn nữa là chân ái!”

“Ngươi thật hạnh phúc!”

Phốc!

Thủ lĩnh Người Thu Hoạch nghe được lời lẽ trêu chọc của Lâm Hải , tức giận đến phun ra một búng máu .

“Tiểu tử, ngươi chết không yên lành... A!!!!”

Theo một tiếng kêu tuyệt vọng thảm thiết của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, cả người gã, trực tiếp bị u hồn một ngụm nuốt hết!

Ông!

thân thể u hồn thì là chấn động, sau đó sắc mặt dữ tợn, bắt đầu lay động kịch liệt

“n?”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, đã thấy sắc mặt u hồn đột nhiên trở nên dữ tợn đáng sợ, không ngừng biến hóa.

Cả người tựa hồ cũng lâm vào trạng thái điên cuồng, bắt đầu điên cuồng hét lên, không ngừng bạo tẩu bắt đầu.

“Hống hống hống!!!”

“Hỏng rồi!” Lâm Hải thấy thế, chấn động.

Hắn rõ ràng cảm thấy, u hồn lúc này, tựa hồ trên tinh thần sinh ra phân liệt.

Thật giống như, có hai cái linh hồn đang cùng tranh đoạt lấy thân thể của u hồn !

“Nhất định là do u hồn cắn nuốt Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, rồi lại tạm thời không tiêu hóa được!”

Lâm Hải lập tức đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt đã rơi vào bên trên U Hồn Nộ đang quanh quẩn trên không trung .

Sau đó, đưa tay nhất chỉ, trong miệng quát nhẹ một tiếng!

“Thu!!!”

Ông!

Nhất thời, U Hồn Nộ lóe lên, vô số khí mang màu đen tách ra, trong khoảnh khắc đã đem u hồn bao phủ trong đó!

Rống!!!

U hồn nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể bỗng nhiên bị lực lượng cường đại hấp xả, giương nanh múa vuốt bay ngược mà lên, bị hút vào trong U Hồn Nộ .

Đinh!

Ánh sáng âm u lóe lên, thân ảnh của u hồn biến mất, ánh sáng trên U Hồn Nộ thu liễm, đã rơi vào trong tay Lâm Hải!

“U hồn cắn nuốt Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, chờ tìm một cơ hội, một lần nữa đem U Hồn Nộ luyện hóa một phen, uy lực chắc chắn sẽ tăng nhiều!”

mặt mũi Lâm Hải tràn đầy vui sướng, đem U Hồn Nộ cất kỹ, lúc này mới hướng phía Phong Thiếu Trần ở một bên nhìn lại.

“Không có ý tứ, vừa rồi thất thố rồi!”

Lâm Hải áy náy cười, hướng phía Phong Thiếu Trần chủ động nói xin lỗi.

Phong Thiếu Trần thì là cười nhạt một tiếng, nhẹ khẽ lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng không ngại.

Sau đó, ánh mắt ngưng tụ, hướng phía Lâm Hải ngưng trọng nói.

“vị cô nương vừa rồi đâu rồi, thương thế của nàng như thế nào?”

“Đã không có việc gì rồi!” Lâm Hải thản nhiên nói.

“Vậy là tốt rồi!” Phong Thiếu Trần nhẹ gật đầu, cũng không có truy vấn quá nhiều.

Sau đó, ánh mắt lóe lên, mang theo một tia thâm ý, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi thật sự là một cái kỳ nhân, thủ đoạn thần bí, lại để cho người không thể tưởng tượng!”

“Quá khen!” Lâm Hải cười cười, sau đó đột nhiên quay đầu, ánh mắt ngưng lại, đã rơi vào bên trên Đại Vu Chi Huyết.

Cùng lúc đó, Phong Thiếu Trần cũng hướng phía Đại Vu Chi Huyết trông lại, sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có.

“Lâm Hải, hiện tại liền chỉ còn lại có hai người chúng ta rồi!”

“Đúng vậy a, thế nhưng mà Đại Vu Chi Huyết, chỉ có một giọt!” Lâm Hải thản nhiên nói.

Phong Thiếu Trần quay đầu, nhìn về phía Lâm Hải, nói ra từng chữ từng chữ.

“Xem ra, giữa ta và ngươi, rốt cục muốn lưỡi đao tương kiến rồi!”

Lâm Hải thì là liếc nhìn Phong Thiếu Trần, sau đó đột nhiên than nhẹ một tiếng, mang theo một nụ cười khổ, khuyên.

“Phong Thiếu Trần, buông tha đi, cái Đại Vu Chi Huyết này, nhất định là của ta!”

“Ha ha ha ha!” Phong Thiếu Trần nghe xong, lập tức phá lên cười, cuối cùng cười đến nước mắt đều chảy ra.

Một mực nở nụ cười chừng hai ba phút, Phong Thiếu Trần mới ngừng lại được, trong mắt lóe lên một đạo hàn mang rồi biến mất.

“Lâm Hải, ngươi rất cường, thật sự rất cường!”

“Có rất ít người cùng tuổi, có thể lọt vào mắt Phong Thiếu Trần ta, ngươi là một cái duy nhất!”

“Bất quá, ta sẽ không đem cái Đại Vu Chi Huyết này , chắp tay nhường cho!”

Lâm Hải lần nữa chậm rãi lắc đầu, thở dài nói.

“Phong Thiếu Trần, buông tha đi!”

“Lâm Hải ta cũng đem ngươi trở thành bằng hữu, thật sự không muốn, tự tay giết chết ngươi!”

Phong Thiếu Trần nghe được, thì là phát ra một đạo tiếng cười phóng khoáng, sau đó sắc mặt rùng mình.

“Lâm Hải, nhớ rõ trước đó chúng ta đã từng nói qua cái gì sao?”

“Cơ duyên trước mặt, ta sẽ không nhân từ nương tay, ngươi cũng không cần hạ thủ lưu tình!”

“Giết chết đối phương, mới là tôn trọng lớn nhất đối với đối phương!”

Lâm Hải nhướn mày, rầm mặc hồi lâu, mới nặng nề thở ra một ngụm trọc khí, kéo dài không dứt.

“Phong Thiếu Trần, thật muốn đi tới một bước này sao?”

Phong Thiếu Trần thì là cười khổ một tiếng, nhìn thoáng qua Đại Vu Chi Huyết.

"Cơ duyên ngay tại trước mắt, ngươi sẽ buông tha sao?"

Lâm Hải lắc đầu.

Phong Thiếu Trần nhíu lông mày lại, "Vậy ngươi cho rằng, ta sẽ sao?"

Oanh!

Giữa không trung, một tiếng nổ mạnh im ắng , nổ vang tại trong đầu hai người.

Lại nói đến mức này rồi, thì đã không có bất luận cái chỗ trống gì để vòng qua vòng lại .

Đại Vu Chi Huyết ngay tại trước mắt, Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần, ai cũng không muốn buông tha cho.

Như vậy biện pháp duy nhất, chỉ có xung đột vũ trang!

Ông!

Phong Thiếu Trần bỗng nhiên tại bên trên Nhẫn Trữ Vật quấn một vòng, một cái vòng tròn lóe ra vầng sáng màu trắng, xuất hiện trong tay.

"Lâm Hải, đây là vật đính ước mà vị hôn thê của ta tặng cho ta, nếu ta chết rồi, thỉnh ngươi thay ta trả lại cho nàng, nói cho nàng đừng có bi thương, ta sẽ tại bên trong tối tăm, thủ hộ lấy nàng, vĩnh viễn!"

Lâm Hải nghe được lời nói bàn giao hậu sự này của Phong Thiếu Trần, trong nội tâm lập tức đau xót.

"Phong Thiếu Trần, nghe ta, ngươi buông tha đi!!!" Lâm Hải rống to một tiếng, khàn cả giọng nói.

“Ha ha ha!” Phong Thiếu Trần cười to một tiếng, sau đó trong mắt lóe lên hàn mang!

“Lâm Hải, hôm nay ta và ngươi chỉ có thể có một người sống!”

“Ngươi có sự tình cần làm, nhanh chóng giao lại đi!”

“Nếu như sống sót chính là Phong Thiếu Trần ta, ta nhất định sẽ thay ngươi hoàn thành tâm nguyện vẫn còn chưa xong !”

Lâm Hải nghe được lời nói kiên quyết của Phong Thiếu Trần, nhìn khí tức của y kéo lên, xu thế lăng lệ ác liệt đã đem chính mình tập trung.

Không khỏi chau mày, lộ vẻ mặt mặt thống khổ, chậm rãi lắc đầu.

“Không cần!”

Phong Thiếu Trần sững sờ, sau đó mang theo một tia tức giận, quát lên.

“Lâm Hải, ngươi là không tin cách làm người của Phong Thiếu Trần ta sao?!”

“Không!” Lâm Hải nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy là vì sao?”

Lâm Hải thở dài, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như điện nhìn về phía Phong Thiếu Trần.

”Bởi vì, cái người chết kia, chắc chắn là ngươi!”

Chương 2306: Thiên Hỏa Đấu Ất Mộc

Phong Thiếu Trần nghe được, không khỏi khẽ giật mình, sau đó lần nữa bắt đầu cất tiếng cười to .

“Lâm Hải, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, mạnh vượt quá tưởng tượng của ta!”

“Nhưng, ngươi cũng quá coi thường Phong Thiếu Trần ta rồi!”

“Chẳng biết hươu chết về tay ai, hay là ai ngã dưới chân ai a!”

Nói xong, Phong Thiếu Trần đột nhiên hét lớn một tiếng, toàn thân có khí tức cường đại bỗng nhiên tách ra, vô số hư ảnh dây leo theo sau lưng Phong Thiếu Trần, bay lên!

Ông ông ông!

Cái vầng sáng màu xanh không ngừng sinh sôi kia, đem toàn thân Phong Thiếu Trần bao bọc ở trong đó, sặc sỡ loá mắt, khiếp tâm hồn người!

Vèo!

Phong Thiếu Trần vung tay lên, một thanh kiếm gỗ màu xanh, tách ra hào quangchói mắt , xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Chính là thanh kiếm gỗ trước đó, dùng để vây khốn Cửu Đầu Trùng kia!

“Lâm Hải, đêm dài lắm mộng, xuất ra thủ đoạn cường đại nhất của ngươi , chúng ta một chiêu phân thắng bại a!”

Nói xong, Phong Thiếu Trần hét lớn một tiếng, kiếm gỗ trong tay bỗng nhiên tách ra vô tận vầng sáng màu xanh.

Mộc Chi Đạo như là thủy triều , trong chốc lát chen chúc mà đến, phô thiên cái địa!

“Giết!”

Phong Thiếu Trần hét lớn một tiếng, dây leo sau lưng bỗng nhiên phi xông mà lên, giống như một dải rắn dài hẹp, hướng phía Lâm Hải quấn tới mà đi!

Cùng lúc đó, kiếm gỗ trong tay Phong Thiếu Trần,bỗng nhiên bay lên không, phát ra ánh sáng rực rỡ, đâm phá không gian, hướng phía Lâm Hải lăng lệ ác liệt kích xạ mà đến!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, đồng tử lập tức kịch liệt co rút lại!

“Không thể tưởng được, Phong Thiếu Trần trước đó thậm chí có chỗ giữ lại!”

dưới tình huống Phong Thiếu Trần toàn lực ra tay, Lâm Hải chỉ cảm thấy, hô hấp đều trở nên bắt đầu không thuận.

Cái Mộc Chi Đạo nồng đậm kia, phảng phất như vô số sâu hút máu, đem sinh cơ của chính mình , điên cuồng hấp xả ra ngoài !

Còn chưa chờ lại gần, liền lại để cho chính mình toàn thân cứng ngắc, cơ hồ mất đi năng lực hành động.

Mà đáng sợ hơn chính là, cái thanh kiếm gỗ trên bầu trời kia , thậm chí có một cỗ khí tức giống như hủy thiên diệt địa, hướng phía chính mình áp bách mà đến!

Cùng uy lực biểu hiện ra ngoài lúc vây khốn Cửu Đầu Trùng khi trước , hoàn toàn không thể so sánh nổi!

Tạch...!

Đột nhiên, bầu trời hiện lên một đạo tia chớp màu xanh, cái kiếm gỗ kia bỗng nhiên tách ra, vậy mà thoáng cái biến thành ngàn vạn, đem khí tức của Lâm Hải, toàn bộ khóa chết!

Ngoại trừ ngạnh kháng ra, Lâm Hải căn bản không thể tránh né!

“Phong Thiếu Trần, là đang bức ta xuất toàn lực a!”

Ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, Đại Ngũ Hành Thuật điên cuồng vận chuyển, một đoàn ngọn lửa nóng bỏng, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

đạo pháp của Phong Thiếu Trần , thật sự là quá mức cường đại rồi.

Nếu như mình lưu thủ, căn bản không cách nào chống cự, thế tất sẽ bị Phong Thiếu Trần gây thương tích.

Người không vì mình, trời tru đất diệt!

Tại trước mặt sự thật uy hiếp, nếu như Lâm Hải lại nhân từ nương tay, cái kia chính là tàn nhẫn đối với chính mình!

“Tinh Hỏa Liệu Nguyên!”

Lâm Hải quát lớn một tiếng, trong tay hỏa diễm, lập tức phóng lên trời, ở trên không trung nổ ra!

Oanh!

Trong chốc lát, ngọn lửa kia nổ thành vô số ánh lửa tinh mang, tại phía dưới cuồng phong quét qua, thoáng cái dấy lên ngập trời đại hỏa.

Ngọn lửa nóng bỏng, cơ hồ đem không khí đều lửa đốt sáng thiêu cháy, giống như phô thiên cái địa hướng phía dây leo xuyên thẳng qua mà đến, quấn tất cả mà đi!

Tíu tíu!!!

Cùng lúc đó, một con Hỏa Phượng phát ra tiếng kêu to khiếp tâm hồn người, vỗ cánh bay lên trời, hướng phía cái kiếm gỗ kia, trùng kích mà đi!

Oanh oanh oanh oanh!!!

thanh âm nổ đùng giống như rung trời động địa , nổ vang trên không trung.

bên trong bầu trời , lập tức bị biển lửa không ngớt cùng quang mang màu xanh khôn cùng tràn ngập, khí lãng lăn lộn sôi trào, như là biển gầm, trong thiên địa một mảnh bụi bặm!

“Thiên Hỏa Chi Đạo!!!”

Phong Thiếu Trần thấy thế, lập tức kinh hãi, lộ ra chấn kinh thật sâu!

Y tuy một lần nữa lại đề cao coi trọng đối với Lâm Hải, nhưng không nghĩ tới sự cường đại của Lâm Hải , vẫn là vượt ra khỏi tưởng tượng của y.

Càng làm cho lòng y rung mạnh không thôi chính là, Lâm Hải lại vẫn tu hành Thiên Hỏa Chi Đạo!

Cái này lúc trước, Lâm Hải căn bản cũng không có bạo lộ qua a!

“Lâm Hải, thực thiên tài đấy! Cũng không biết hắn còn có bao nhiêu át chủ bài không có lật ra!”

Phong Thiếu Trần tu hành chính là Ất Mộc Chi Đạo, uy lực vượt xa đạo pháp bình thường.

Nhưng dù vậy, thời điểm nhìn thấy đầy trời hỏa diễm, y vẫn là nheo mắt, lộ ra ngưng trọng trước nay chưa có .

Dù sao, Ất Mộc Chi Đạo tuy mạnh, nhưng Thiên Hỏa Chi Đạo lại không nhỏ yếu hơn a!

Huống chi, Ngũ Hành tương khắc, Thiên Hỏa Chi Đạo là khắc tinh bẩm sinh của Ất Mộc Chi Đạo !

Cái này một phát dưới tay, mặc dù là đồng dạng tu vi, Ất Mộc Chi Đạo cũng sẽ bị Thiên Hỏa Chi Đạo gắt gao khắc chế !

Nếu không phải tu vi của Phong Thiếu Trần chính là Tiên Đạo Chí Tôn , cảnh giới so với Lâm Hải cao hơn không ít.

Chỉ là đạo pháp tương khắc, Phong Thiếu Trần đã phải nhấc tay đầu hàng!

Oanh oanh oanh oanh!

Cái lúc này, bầu trời bỗng nhiên truyền đến thanh âm bạo phá mãnh liệt, làm cho tâm thần người kinh hoàng!

Phong Thiếu Trần ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Hỏa Phượng cùng Ất Mộc Kiếm của mình , điên cuồng đụng chạm lấy.

phảng phất, như hai cái người không phục lẫn nhau, dùng man lực so đấu!

xung quanh Hỏa Phượng cùng kiếm gỗ, khắp nơi đều là tia lửa nhỏ bắn ra cùng mảnh gỗ vỡ vụn .

Hiển nhiên, bất kể là Hỏa Phượng hay là kiếm gỗ, tại phía dưới cứng đối cứng như vậy, cũng không dễ chịu!

Tíu tíu!!!

Đột nhiên, Hỏa Phượng phẫn nộ kêu to một tiếng, đột nhiên kịch liệt chớp động đôi cánh, hỏa diễm khủng bố đằng không mà lên!

Sau một khắc, Niếp Niếp giống như là dục hỏa trùng sinh, toàn bộ thân hình đều bắt đầu thiêu đốt !

khí lãng khủng bố nóng bỏng, thoáng cái quấn qua khắp nơi, hướng về phía bốn phương tám hướng trùng kích mà đến

Phốc phốc phốc phốc!

Trong khoảnh khắc, Tinh hỏa đang dây dưa với dây leo giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ , thoáng cái bị hỏa diễm vẩy ra, lập tức đốt thành tro tàn, vậy mà không hề có lực chống cự!

“Không tốt!”

Phong Thiếu Trần thấy thế, đồng tử co rút lại, đột nhiên cả kinh!

“thời điểm dốc sức liều mạng , đã đến!”

Y thông qua Ất Mộc Kiếm trên đỉnh đầu , dĩ nhiên cảm ứng được khí tức táo bạo cùng vô hạn kéo lên của Hỏa Phượng .

Xem ra, cái Hỏa Phượng này đã mất đi tính nhẫn nại, không tiếc hao tổn bản thân làm đại giá, muốn đem Ất Mộc Kiếm cầm xuống rồi!

“Chả lẽ lại sợ ngươi!”

lông mày của Phong Thiếu Trần đột nhiên nhíu lại, một cỗ hào khí bay thẳng lên trời.

Y đã không biết có bao lâu, không có trải qua chiến đấu mãnh liệt như thế .

Nếu Hỏa Phượng đã muốn phải liều mạng, Ất Mộc Kiếm của y, sao lại yếu thế!

“Giết!”

Phong Thiếu Trần gầm lên giận dữ, Ất Mộc Kiếm bỗng nhiên lay động kịch liệt.

Sau đó, ánh sáng xanh đầy trời đột nhiên như là nhận lấy hấp lực, điên cuồng tụ tập tại trên thân kiếm của Ất Mộc Kiếm!

Mà sau một khắc, oanh một tiếng, vầng sáng màu xanh đang tụ tập cùng một chỗ, tính cả Ất Mộc Kiếm cùng một chỗ, ầm ầm nổ tung!

Hô ~

Trong chốc lát, vầng sáng màu xanh giống như che khuất bầu trời, giống như thủy triều bắt đầu khởi động, giống như phô thiên cái địa điên cuồng cuốn sạch ra!

Tíu tíu!

Mà Niếp Niếp giờ phút này cũng là rít gào một tiếng, thân thể bỗng nhiên nổ tung, ngập trời hỏa diễm phi tốc lan tràn, trong khoảnh khắc cùng vầng sáng màu xanh, giao hội lại với nhau!

Rầm rầm rầm bang bang!

thanh âm kinh thiên nổ đùng liên tiếp giống như tiếng sấm, vang vọng trong thiên địa!

thân ảnh của Lâm Hải cùng Phong Thiếu Trần , lập tức bị vầng sáng xanh đỏ tương giao này thôn phệ, thoáng cái biến mất không thấy gì nữa!

Cả phiến không gian, ngoại trừ hỏa diễm cùng vầng sáng màu xanh, rốt cuộc không cách nào nhìn thấy bất luận vật gì nữa !

Trong lúc nhất thời, bầu trời biến sắc, mặt đất run rẩy, phảng phất như một viên đạn hạt nhân nổ tung, vân lãng trùng thiên!

Chỉ còn lại có cái Đại Vu Chi Huyết kia, thỉnh thoảng lóe ra quang mang huyết sắc, tại bên trong ánh sáng màu đỏ cùng quang mang màu xanh , như ẩn như hiện!

Thời gian phảng phất đều như ngừng lại.

Không biết đã qua bao lâu, cái ánh lửa cùng vầng sáng màu xanh kia, mới dần dần tán đi. Trên một mảnh đống bừa bộn trên mặt đất, cách xa nhau vài trăm mét, hai cái bóng người quần áo tả tơi, toàn thân vết thương, chật vật nằm trên mặt đất, sống chết không rõ!

Chương 2307: Khả năng, đây quả thật là mệnh a!

“Ách!”

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Hải phát ra một tiếng rên, chậm rãi mở mắt.

Vừa rồi, Hỏa Phượng cùng Ất Mộc Kiếm đồng thời bạo liệt, sinh ra sóng xung kích cực lớn, đem phòng ngự của Lâm Hải , trong khoảnh khắc liền bị đột phá, bị trùng trùng điệp điệp ném bay ra ngoài.

Sau khi rơi xuống dất, trực tiếp chấn đến mất đi tri giác.

“Nguy hiểm thật a!”

Lâm Hải toàn thân đau đớn, cảm giác toàn thân đều nhanh mệt rã rời rồi.

Nếu cái sóng xung kích kia cường đại thêm một điểm, chỉ sợ nhục thể của mình, đều bị hủy đi!

“Niếp Niếp, ngươi như thế nào đây?”

Lâm Hải trước tiên, liền nghĩ tới Niếp Niếp, mang theo lo lắng thật sâu, tại trong ý thức kêu gọi nói.

“Chủ nhân, Niếp Niếp buồn ngủ rồi!”

Niếp Niếp nói xong, liền đã không có tiếng động, lâm vào chính giữa ngủ say!

Trước đó so đấu cùng Ất Mộc Kiếm, Niếp Niếp dùng hỏa khắc mộc, lại không làm gì được Ất Mộc Kiếm.

phía dưới nổi giận , Niếp Niếp lựa chọn loại phương thức cực đoan hại người hại mình này, trả giá cao tự nhiên thê thảm đau đớn vô cùng.

Mặc dù không có tiêu vong, nhưng muốn khôi phục toàn thịnh, chỉ sợ cũng phải cần một khoảng thời gian rồi.

Cạch, cạch, cạch!

Đột nhiên, từng tiếng bước chân chậm chạp, truyền vào trong tai Lâm Hải.

Lâm Hải mãnh kinh, cố nén đau nhức kịch liệt, chống cánh tay ngồi dậy.

Đã thấy Phong Thiếu Trần đồng dạng vết thương chồng chất, mặt mũi tràn đầy vẻ mệt mỏi, đang khập khiễng hướng phía chính mình đi tới.

Chỉ có điều, toàn thân Phong Thiếu Trần, bị một tầng vầng sáng màu xanh nhàn nhạt bao phủ.

bên trong vầng sáng màu xanh kia, khí tức sinh mệnh nồng đậm, phi tốc chảy xuôi trong toàn thân Phong Thiếu Trần , tẩm bổ thân hình bị thương của y.

Chờ thời điểm Phong Thiếu Trần đi đến trước người Lâm Hải, vẻ mệt mỏi trước đó đã biến mất.

sắc mặt tái nhợt vô huyết, càng là khôi phục hồng nhuận phơn phớt, thương thế toàn thân vậy mà đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, phi tốc khép lại!

Bá!

cánh tay Phong Thiếu Trần hạ xuống, trong hư không lóe ra một thanh kiếm quang có vầng sáng màu xanh, lơ lửng tại trước ngực Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi thua!”

thanh âm của Phong Thiếu Trần, không mang theo một tia cảm tình, nhàn nhạt vang lên.

Lâm Hải ngồi dưới đất, đối mặt với kiếm quang lăng lệ ác liệt bức người, không khỏi cười khổ một tiếng.

“Rất lâu rất lâu, không có thương tổn nặng như vậy rồi!”

Phong Thiếu Trần than nhẹ một tiếng, sau đó trong mắt mang theo một tia khâm phục, hướng phía Lâm Hải nói.

“Lâm Hải, ta biết rõ ngươi có bổn sự nhả qua thời không, tựa như vừa rồi mang theo cô bé kia đào tẩu vậy.”

“Thế nhưng mà, ngươi cùng ta đối chiến, sinh tử một đường, lại không có đào tẩu, Phong Thiếu Trần ta , phục rồi!”

“Ha ha!” Lâm Hải đắng chát cười, “Nếu là đối mặt với địch nhân, ta đã sớm con mẹ nó chạy thoát!”

“Thế nhưng mà đối với ngươi, ta sẽ không!”

“Bởi vì, ta tôn trọng ngươi!”

Lâm Hải nói xong, ánh mắt hai người đụng vào nhau, lâm vào trong trầm mặc.

Tựa hồ, ở bên trong ánh mắt của đối phương, thấy được tỉnh táo tương tích cùng một loại bất đắc dĩ thật sâu.

“Ngươi dùng hỏa khắc mộc, vốn thắng ta một bậc.”

“Bất quá, tu vi của ta cao ngươi quá nhiều, vừa vặn hai hai công bằng!"

Lâm Hải nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Mà Phong Thiếu Trần thì là nặng nề thở dài một hơi, tiếp tục nói.

"Duy nhất có thể tiếc chính là, Mộc Chi Đạo của ta, có năng lực khôi phục khổng lồ."

"dưới tình huống ta và ngươi đồng dạng trọng thương, ta có thể đơn giản khôi phục, mà ngươi thì không thể!"

Lâm Hải nghe xong cười cười, ý niệm khẽ động, một khỏa Linh Đan xuất hiện trong tay.

"Thế nhưng mà ta có đan dược a!"

"Không có tác dụng đâu!" Phong Thiếu Trần lắc đầu, "Không nói trước ngươi cái đan dược này có năng lực khôi phục không bằng ta."

"Cho dù có năng lực cường đại khôi phục , ngươi cho rằng ta sẽ cho ngươi có cơ hội này sao?"

Vèo!

Phong Thiếu Trần nói xong, kiếm mang trong tay lóe lên, trực tiếp đem Linh Đan trong tay Lâm Hải, chấn vì bột mịn.

"Lâm Hải, từ trong tâm giảng, ta thật sự không muốn giết ngươi!"

"Nhưng, cơ duyên trước mặt, chúng ta chỉ có thể có một người sống, không có lựa chọn nào khác!"

Lâm Hải nhẹ gật đầu, giận dữ nói.

“Ta hiểu!”

trong mắt Phong Thiếu Trần, hiện lên một vòng thống khổ.

“Ngươi hôm nay, không phải bại bởi Phong Thiếu Trần ta, mà là bại bởi đạo pháp mà ta tu hành !”

“Không thể không thừa nhận, ngươi có thực lực đối kháng với ta, lại không thể đối kháng với vận khí của ta!”

“Khả năng, đây là số mệnh a!”

Lâm Hải nghe xong, sâu chấp nhận nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy a, khả năng, cái này thực đúng là mệnh a!”

Ông!

Đột nhiên, kiếm mang trong tay Phong Thiếu Trần, tách ra sát cơ đáng sợ lạnh như băng, đem Lâm Hải triệt để khóa chết!

“Lâm Hải, đêm dài lắm mộng, ta cần phải nhanh một chút luyện hóa Đại Vu Chi Huyết rồi!”

“Ngươi, có cái hậu sự gì, hiện tại liền nói a!”

“Phong Thiếu Trần ta thề, mặc kệ có cái dạng gian nan hiểm trở gì , ta nhất định sẽ giúp ngươi làm được!”

“Cái này, là hứa hẹn với tư cách bằng hữu!”

Lâm Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng phía Phong Thiếu Trần nhẹ gật đầu.

“Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi đem tín vật đính ước, đưa đến trong tayvị hôn thê của ngươi !”

Phong Thiếu Trần sững sờ, sau đó trực tiếp bị lời nói của Lâm

Hải, chọc cho tức nở nụ cười.

“Lâm Hải, đến lúc này rồi, ngươi vẫn còn nói mơ hay sao?”

Nói xong, con mắt Phong Thiếu Trần phát lạnh, ngữ khí lạnh như băng như đao, lạnh lùng nói.

“Nếu ngươi đã không có lời gì để nhắn nhủ, ta đây tiễn đưa ngươi đi!”

“Hi vọng kiếp sau, chúng ta còn có thể làm bằng hữu!”

Toát!!!

Phong Thiếu Trần nói xong, kiếm mang trong tay, mang theo sát cơ lăng lệ ác liệt, bỗng nhiên hướng phía ngực Lâm Hải đâm xuống!

Phốc!

Nhất thời, huyết quang phun tung toé!

“Ách!”

toàn thân Phong Thiếu Trần cứng đờ, sắc mặt thoáng cái trở nên tái nhợt vô huyết.

Kiếm mang trong tay cách ngực Lâm Hải không đến một tấc thì ngừng lại, sau đó trong khoảnh khắc tiêu tán, biến thành vô số vầng sáng!

Mang theo hoảng sợ cùng khó có thể tin thật sâu, Phong Thiếu Trần cúi đầu nhìn lại.

Lại thấy lồng ngực của mình, có một cái cửa động xuyên suốt to bằng ngón tay, đâm thủng ngực mà qua!

Trái tim của mình, bị cái hào quang nóng rực này, lập tức phá hủy, mà ngay cả Nguyên Thần, đã đang phi tốc tiêu vong!

“Tại sao có thể như vậy?”

trong miệng Phong Thiếu Trần thì thào, mang theo khó hiểu cùng không cam lòng thật sâu, thân thể ầm ầm sụp đổ!

Phanh!

thi thể của Phong Thiếu Trần ngã xuống đất, nện bay lên một mảnh bụi bặm, cũng làm cho Lâm Hải nặng nề thở dài.

“Nói thật, ta thật sự không muốn giết ngươi a!”

Ý niệm khẽ động, đem con mắt thứ ba khép kín, Lâm Hải chỉ cảm thấy trong đầu mê muội một hồi .

phía dưới trọng thương , Lâm Hải lại vận dụng Thần thông Chước Quang, khoảng cách gần bắn chết Phong Thiếu Trần, khiến cho tâm thần của Lâm Hải bị hao tổn nghiêm trọng.

May mắn giờ phút này không còn địch nhân, nếu không Lâm Hải thật sự khó có thể chống đỡ rồi.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải lần nữa lấy ra một khỏa Linh Đan cùng một khỏa Chân Nguyên Tán, phục dụng xuống dưới.

Đồng thời, cánh tay vung lên, kim châm nơi tay, đâm vào trên yếu huyệt toàn thân chính mình!

“Phải nhanh chóng chữa thương, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất, luyện hóa cái Đại Vu Chi Huyết này!”

Lâm Hải đột nhiên có loại cảm giác gấp gáp, tuy Phong Thiếu Trần chết rồi, nhưng là còn có nhiều Nhị kiếp Tán Tiên như vậy đấy.

Ai biết bọn hắn không phá giải được cái mặt kính thần kỳ kia, có thể cũng tìm tới nơi này hay không?

Nói như vậy, chính mình còn muốn luyện hóa Đại Vu Chi Huyết, cũng liề khó khăn!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhắm mắt lại, phi tốc vận chuyển Thần Hồn Quyết, khôi phục tâm thần bị hao tổn .

Nhất thời, thân hình Lâm Hải bị một tầng vầng sáng nhàn nhạt vờn quanh, thân thể cùng linh hồn, nhanh chóng bắt đầu khôi phục!

Đã qua trọn vẹn nửa giờ, Lâm Hải đột nhiên mở to mắt, tinh mang lập loè, giống như Phù Quang Lược Ảnh!

Vung tay lên, Lâm Hải nhổ kim châm trên toàn thân xuống, vụt đứng lên.

“Rốt cục khôi phục!”

Lâm Hải cúi đầu, nhìn về phía thi thể của Phong Thiếu Trần.

“Đem thi thể của y, cùng nhau trả cho vị hôn thê của y a!”

Nếu không phải Lâm Hải đối với Phong Thiếu Trần coi như kính trọng, đem y coi như bằng hữu tỉnh táo tương tích , căn bản sẽ không lưu y toàn thây.

Cánh tay vung lên, Lâm Hải đem thi thể của Phong Thiếu Trần, thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, trong mắt lóe lên lưu quang, ánh mắt đã rơi vào bên trên Đại Vu Chi Huyết.

Oanh!

Trong chốc lát, linh hồn của Lâm Hải run lên, huyết dịch toàn thân thoáng cái sôi trào lên!

Chương 2308: Thay máu

“Nó đang hô hoán ta, nó thật sự đang kêu gọi ta!”

Giờ khắc này, Lâm Hải rõ ràng cảm thấy, Đại Vu Chi Huyết, thật sự đang hô hoán chính mình.

Thật giống như, quê quán kêu gọi kẻ lãng tử phiêu bạt tại bên ngoài!

Huyết dịch toàn thân Lâm Hải, phảng phất như gặp được thân nhân xa cách đã lâu của chính mình, sôi trào hoan hát, thật lâu không thôi.

Tựa hồ trong tối tăm có cỗ lực lượng, dẫn dắt Lâm Hải từng bước một, hướng phía Đại Vu Chi Huyết đi đến.

Lúc khoảng cách với Đại Vu Chi Huyết, chỉ còn một bước ngắn, một thanh âm đột ngột vang lên tại trong đầu Lâm Hải

“Ngươi, rốt cuộc đã tới!”

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, nhìn quanh mọi nơi, lại phát hiện không có vật gì!

“Là ngươi, đang cùng ta nói chuyện sao?”

vẻ mặt Lâm Hải rung động, nhìn Đại Vu Chi Huyết trước mặt, hoảng sợ nói.

“Ai!”

Một tiếng thở dài nặng nề, phảng phất đến từ thời không đã lâu, như là tảng đá, đập vào trong lòng Lâm Hải.

Thế nhưng mà, sau khi thở dài, lại không còn có thanh âm, lại để cho Lâm Hải lại là một hồi mờ mịt.

“Đại Vu Chi Huyết, đến cùng có phải ngươi đang nói chuyện hay không?” Lâm Hải cấp tốc hỏi.

Đáng tiếc, không có bất kỳ đáp lại nào.

Cái Đại Vu Chi Huyết kia, lóe ra vầng sáng màu máu, nhu hòa như là gió xuân khẽ vuốt, lại để cho Lâm Hải đặc biệt thoải mái dễ chịu.

“Mặc kệ, trước tiên đem nó đã luyện hóa rồi nói sau!”

Thấy cái thanh âm kia không còn xuất hiện, Lâm Hải để tránh đêm dài lắm mộng, chuẩn bị luyện hóa Đại Vu Chi Huyết!

Bất quá, đã có vết xe đổ trước đó của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch , Lâm Hải tự nhiên sẽ không luyện hóa tại chỗ

“Thu!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, một đoàn vầng sáng bao phủ tại bên trên Đại Vu Chi Huyết, lập tức đem Đại Vu Chi Huyết thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Vèo!

Cùng lúc đó, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, cũng tiến vào Luyện Yêu Hồ.

Sau khi đi vào, Lâm Hải trước không có quản Đại Vu Chi Huyết, mà là trực tiếp tiến vào nhà gỗ của Tiên Nhi .

“Tiên Nhi, ngươi sao rồi?”

Lâm Hải ngồi ở bên trên giường gỗ, nhìn Tiên Nhi trên giường, vẻ mặt ân cần hỏi.

Tiên Nhi nhoẻn miệng cười, sắc mặt đã hồng nhuận hơn rất nhiều.

“Đa tạ chủ nhân quan tâm, Tiên Nhi đã không còn đáng ngại.”

Lâm Hải vẫn là không yên lòng, khẽ vươn tay đem cổ tay trắng nõn của Tiên Nhi giữ tại trong lòng bàn tay, chân nguyên chuyển vận tiến vào trong cơ thể của Tiên Nhi.

Sau một phen xem xét , lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Tiên Nhi, thật sự là ủy khuất ngươi!”

Nhớ tới bộ dạng trọng thương của Tiên Nhi trước đó, Lâm Hải kìm lòng không được cầm chặt bàn tay nhỏ bé của Tiên Nhi , vẻ mặt áy náy nói.

khuôn mặt Tiên Nhi đỏ lên, vùi đầu xuống, mang theo một tia ngọt ngào, âm thanh như muỗi khẽ nói.

“Tiên Nhi không ủy khuất, vì chủ nhân, Tiên Nhi làm cái gì cũng đều nguyện ý, bị thương không tính toán là gì.”

Lâm Hải trầm mặc.

Nhất thời, không khí có chút mập mờ, chỉ còn lại có tiếng tim đập ầm ầm ầm khẩn trương của Tiên Nhi .

“Khục... Tiên Nhi, ta giúp ngươi đem kim châm lấy xuống.”

Lâm Hải vội vàng ho nhẹ một tiếng, đánh vỡ loại không khí làm cho người xấu hổ này.

Cánh tay vung lên, tàn ảnh chớp động, sau một khắc kim châm trên người Tiên Nhi, toàn bộ đã bị Lâm Hải gỡ xuống, thu vào.

Sau đó, ánh mắt Lâm Hải mới ngưng tụ, mang theo một tia ngưng trọng nói.

“Tiên Nhi, ta vừa rồi đạt được một giọt Đại Vu Chi Huyết, cái Đại Vu Chi Huyết này tựa hồ cùng ta có liên hệ thần bí nào đó.”

“Ngươi trước nghỉ ngơi thật tốt, ta đi nhìn một chút!”

Lâm Hải nói xong, không đợi Tiên Nhi trả lời, quay người đi ra khỏi nhà gỗ.

Sau đó, lúc này mới nặng nề thở ra một hơi, trong lòng suy nghĩ phức tạp.

Không biết vì cái gì, ngay tại vừa rồi, hắn có loại xúc động muốn đem Tiên Nhi ôm vào trong ngực .

Tuy Lâm Hải biết rõ, mình làm như vậy, Tiên Nhi tuyệt đối sẽ không có bất kỳ phản kháng nào.

Nhưng là, ở sâu trong nội tâm có một thanh âm, để cho Lâm Hải đem cái cỗ xúc động này, áp chế xuống dưới.

Dùng sức lắc đầu, Lâm Hải không thèm nghĩ những thứ đồ ngổn ngang này nữa.

Thân ảnh lóe lên, sau một khắc đã đến bên cạnh Nguyệt Hồ .

“Đến!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, quang mang màu hồng lập loè, Đại Vu Chi Huyết nhanh chóng tựa như tia chớp bay đến gần Lâm Hải.

“Luyện!!!”

Cánh tay Lâm Hải vừa nhấc, hai ngón khép lại hướng phía Đại Vu Chi Huyết nhất chỉ!

Nhất thời, một đạo vầng sáng vô hình, đem Đại Vu Chi Huyết bao phủ, trong chốc lát cùng Lâm Hải sinh lòng đụng vào nhau!

Oanh!

Sau một khắc, Đại Vu Chi Huyết bỗng nhiên huyết quang đại thịnh, phô thiên cái địa.

trên không của toàn bộ Nguyệt Hồ , đều bị sương máu đỏ tươi che lấp, mờ mịt như mây, huyết hồng đầy trời!

“Ách!”

Đột nhiên, Lâm Hải hừ nhẹ một tiếng, sau đó sắc mặt đại biến!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Lâm Hải chợt phát hiện, luyện hóa cái Đại Vu Chi Huyết này, tựa hồ cùng luyện hóa vật khác, hoàn toàn bất đồng.

Tại thời khắc Đại Vu Chi Huyết huyết quang đầy trời, huyết dịch trong toàn thân chính mình, lại một lần nữa điên cuồng sôi trào lên!

Phốc!

Lâm Hải còn không có hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đột nhiên làn da trên toàn thân bỗng nhiên rạn nứt.

Ngay sau đó, mạch máu giống như đứt tung tóe, máu tươi điên cuồng từ từng cái lỗ máu mao mảnh của Lâm Hải phun tung toé mà ra!

“Mẹ nó!”

Cái tràng cảnh hoảng sợ kia, lại để cho mí mắt Lâm Hải kinh hoàng một hồi, thật sự là vừa sợ lại hãi!

“Cái này con mẹ nó là tình huống như thế nào?”

Dù Lâm Hải đã trải qua không ít sóng to gió lớn, giờ phút này cũng có chút hoảng hốt rồi.

Dù sao, huyết dịch của người mới có bao nhiêu a, điên cuồng phun ra như vậy, không tới một hai phút, huyết dịch toàn thân muốn chảy sạch rồi.

Rất nhanh, một hồi cảm giác mê muội truyền đến, lại để cho thân thể Lâm Hải lay động một hồi .

Mất máu quá nhiều, lại để cho Lâm Hải cơ hồ mất đi khí lực, ngay cả đứng đều nhanh không vững!

“Đậu phộng, ca ca cũng không tin cái tà này!”

Nội tâm của Lâm Hải cũng nổi lên quật cường.

Cắn răng một cái, mặc cho huyết dịch toàn thân, bắn ra phía ngoài, đem toàn thân chính mình đều nhuộm thành một cái huyết nhân.

Dù sao, bây giờ là tại trong Luyện Yêu Hồ.

Lâm Hải với tư cách chủ nhân của Luyện Yêu Hồ , tại một phương thế giới này, chính là chúa tể!

Dù là máu tươi chảy khô, trái tim vỡ tan, chỉ cần Lâm Hải không đồng ý, cũng tuyệt đối không chết được.

Hắn ngược lại muốn nhìn một chút, cái Đại Vu Chi Huyết này, đến tột cùng có cái môn đạo gì!

Phù phù!

Mấy hơi sau, huyết dịch trong toàn thân Lâm Hải, rốt cục khô kiệt, hoàn toàn rời khỏi thân thể.

Lâm Hải thoáng cái xụi lơ trên mặt đất, toàn thân đã không có một tia khí lực.

Thậm chí, liền cả nhúc nhích mí mắt, đều không làm được rồi.

Bất quá, ý thức của Lâm Hải , lại phi thường thanh tỉnh.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy, linh hồn của mình bắt đầu run run, sau đó vậy mà chậm rãi đi ra khỏi thân thể.

“n?”

ý thức của Lâm Hải, theo linh hồn phiêu đãng tại trên không của thân thể , xem chính mình đã chảy khô máu tươi nằm trên mặt đất .

Đột nhiên, có loại cảm giác vừa quen thuộc lại lạ lẫm .

Trong lúc nhất thời, trong đầu Lâm Hải, hiện ra rất nhiều hình ảnh không hiểu thấu.

Không đợi Lâm Hải hiểu rõ ràng chuyện gì xảy ra, đột nhiên Đại Vu Chi Huyết, bỗng nhiên tách ra vầng sáng huyết sắc khiếp tâm hồn người!

Ông!

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức phong cách cổ xưa vô cùng cường đại, bỗng nhiên tách ra từ bên trên Đại Vu Chi Huyết !

Cái khí tức kia , phảng phất xuyên qua thời không, trải qua tang thương, dùng Đại Vu Chi Huyết làm trung tâm, bắt đầu điên cuồng quấn ra!

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh im ắng, vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Sau đó, Đại Vu Chi Huyết đột nhiên chạy như bay mà đi, thoáng cái xoay quanh tại trên thân thể đã chảy khô máu của chính mình!

“Nó muốn làm gì?”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, thời khắc sững sờ, Đại Vu Chi Huyết bỗng nhiên rơi xuống, hướng phía vị trí trái tim trong thân thể của mình , kích bắn đi!

Ba!

Một tiếng vang nhỏ, Đại Vu Chi Huyết lóe lên vầng sáng, sau một khắc vậy mà tiêu thất tại trước ngực Lâm Hải.

“Tiến vào!”

Lâm Hải chấn động, sau đó liền thấy mạch máu trên toàn thân mình, bỗng nhiên trở nên trong suốt, rõ ràng hiện ra tại trước mắt.

Chỉ thấy, mạch máu đã khô cạn, đột nhiên bắt đầu có máu chảy khởi động, trong chớp mắt đã trải rộng toàn thân!

Mà chỗ trái tim, một khỏa giọt máu óng ánh, mang theo vô tận năng lượng, cùng trái tim hòa thành một thể!

“Thay máu!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, trong mắt lập tức lộ ra kinh hãi thật sâu!

Chương 2309: Ta là Tiên Đạo Chí Tôn á!

Lâm Hải lúc này mới xem như minh bạch, huyết dịch toàn thân chính mình chảy hết, dĩ nhiên là vì lưu lại vị trí cho Đại Vu Chi Huyết!

Ông!

Đột nhiên, lực hấp xả cường đại , rơi vào phía trên linh hồn Lâm Hải.

Vèo!

linh hồn lơ lửng của Lâm Hải, lập tức trở về vị trí cũ, về tới ở trong thân thể.

Chợt, một cỗ lực lượng cường đại khủng bố, tràn ngập toàn thân Lâm Hải.

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, mạnh mẽ từ trên mặt đất đứng lên, không khí xung quanh, tựa hồ cũng chịu tác động mà run lên!

Nhưng mà, Lâm Hải lại có chút phát mộng.

“huyết dịch toàn thân ta, đều thay đổi một lần?”

“Đại Vu Chi Huyết, tiến vào trong cơ thể của ta?”

Oanh!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải không hiểu kinh ngạc, đột nhiên một cỗ lực lượng kinh khủng, từ trong cơ thể bỗng nhiên tách ra!

Sau một khắc, Lâm Hải chỉ cảm thấy khí tức của mình, phi tốc kéo lên, trùng kích!

Xoạt!

Đột nhiên, trong đầu có một tiếng vang vô hình truyền đến, giống như Kinh Lôi Chấn Thiên!

Lâm Hải chỉ cảm thấy, cái gông cùm xiềng xích nào đó trong cơ thể, tựa hồ bị đánh vỡ!

Phanh!

quần áo trên toàn thân Lâm Hải, đột nhiên không gió mà động, tung bay mà lên!

cái cỗ khí tức cuồng bạo tách ra từ trên người kia, giống như là vòi rồng, trùng kích tại trên mặt nước Nguyệt Hồ!

Nhất thời, bọt nước vẩy ra, sóng cuốn ngập trời, xông thẳng lên trời!

Trong mắt Lâm Hải bắn ra một đạo tinh mang, ánh mắt lăng lệ ác liệt bá khí, giống như Chiến Thần Viễn Cổ!!!

“cảm giác thật cường đại !”

Nội tâm của Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, tràn đầy kinh hỉ, cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng.

Tựa hồ trong lúc giơ tay nhấc chân, đều có thể phiên vân phúc vũ, rời núi lấp biển!

Đại Thừa hậu kỳ!!!

Dùng tu vi cảnh giới hôm nay của Lâm Hải, ở đâu còn có thể không phát giác ra, mình trong lúc bất tri bất giác, đã lần nữa đột phá bình cảnh, tiến vào Đại Thừa hậu kỳ!

Hơn nữa, sau khi tiến vào Đại Thừa hậu kỳ, Lâm Hải cảm thấy khí tức điên cuồng kéo lên này, cũng không đình chỉ, mà là tiếp tục phát sinh giống như không có cuối cùng !

Mãi cho đến khi tựa hồ va chạm vào một cái bình cảnh khác, sau khi đã không còn lực trùng kích, mới đình chỉ lại.

Nhưng , phát hiện này, lại để cho nội tâm của Lâm Hải kinh hỉ đã đến tình trạng không cách nào hình dung !

“Tiên Đạo Chí Tôn, ta là Tiên Đạo Chí Tôn rồi!!!”

“Cách Thiên Tiên cảnh, chỉ thiếu chút nữa!!!”

“Ha ha ha, ha ha ha ha ha ha ha!!!!”

Trong mắt Lâm Hải bắn ra ra hào quang cuồng hỉ, nhịn không được cất tiếng cười to.

Cười cười, trong mắt Lâm Hải, vậy mà nhấp nhô ra nước mắt, trong chốc lát rơi lệ đầy mặt!

“Tiên Đạo Chí Tôn, ta là Tiên Đạo Chí Tôn a, rốt cục thành Tiên Đạo Chí Tôn rồi!”

“Bước tiếp theo, ta phải độ Thiên kiếp, thành tựu Thiên Tiên, cùng Hinh Nguyệt đoàn viên!!!”

“Hinh Nguyệt, ngươi thấy được sao? Chúng ta muốn gặp lại rồi!!!”

Lâm Hải ngửa mặt thét dài, âm thanh chấn Cửu Thiên, đem tưởng niệm cùng ưu thương đọng lại trong những năm này , thoáng cái toàn bộ thích phóng ra!

“A a a a a!!!”

Lâm Hải điên cuồng hò hét , không biết đã qua bao lâu, mới ngừng lại được.

Phanh!

Lâm Hải ngửa mặt nằm trên mặt đất, nhìn lên bầu trời, trên mặt treo đầy nước mắt, ngây ngốc cười.

Một mùi thơm ngát truyền đến, Tiên Nhi mang theo một tia đau lòng, ngồi xổm bên người Lâm Hải.

Sau đó, đem Lâm Hải nhẹ nhàng nâng dậy, ôm vào trong ngực, trên mặt đẹp treo nước mắt, tràn đầy trìu mến.

“Ô ô ô ô...”

Lâm Hải dựa vào trong ngực Tiên Nhi, nghẹn ngào khóc rống, tựa như một đứa bé!

Giờ khắc này, Lâm Hải kiên cường lạc quan vĩnh viễn không khuất phục, rốt cục tháo xuống mặt nạ không hề áp chế, đem nhu nhược trong nội tâm , hoàn toàn bày ra cùng phóng thích.

Có lẽ, Lâm Hải mặt ngoài cười toe toét, nội tâm có bao nhiêu đau khổ bao nhiêu dày vò, chỉ có Tiên Nhi một mực cùng hắn, mới chính thức hiểu được.

“Tiên Nhi, để ngươi chê cười rồi!”

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Hải lập tức từ trong ôm ấp ôn hò thơm ngát của Tiên Nhi , lau khô nước mắt, lộ ra một tia bộ dạng thẹn thùng.

Tiên Nhi thì là lắc đầu, “Chủ nhân chí tình chí nghĩa, chân tình, Tiên Nhi chỉ có đau lòng, sao lại cười ngươi!”

“Ha ha!” Lâm Hải xấu hổ gãi gãi đầu.

Trải qua phát tiết trước đó, cảm xúc áp lực hồi lâu của Lâm Hải đạt được phóng thích, cảm thấy nhẹ nhõm nhiều hơn.

Sau đó, liền bị vô tận kinh hỉ thay thế!

“Tiên Nhi, ta là Tiên Đạo Chí Tôn rồi, độ hết Thiên kiếp liền là Thiên Tiên rồi!”

“Đợi ta đứng hàng Thiên Tiên, có thể cùng Hinh Nguyệt gặp mặt rồi!!!”

Lâm Hải một tay nắm lấy bả vai Tiên Nhi, vô cùng kích động nói.

“Chúc mừng chủ nhân!”

trên mặt Tiên Nhi cũng là mang vui sướng thật sâu, hướng phía Lâm Hải chúc mừng nói.

“Ha ha, thật tốt, thật tốt a!” Lâm Hải kích động đến chân tay luống cuống.

Ông!

Đúng lúc này, Lâm Hải thấy hoa mắt, một đạo thân ảnh xuất hiện tại trước mắt.

“Tiểu Hắc?”

Lâm Hải sững sờ, không nghĩ tới vậy mà là Nguyên Thần thứ hai của mình, chủ động chạy ra rồi.

khóe miệng Tiểu Hắc nhếch lên, lộ ra nghiền ngẫm vui vẻ.

Sau đó, ánh mắt không e dè, tại trên thân thể thướt tha mềm mại của Tiên Nhi, bắt đầu tà mị đánh giá.

Tiên Nhi thấy thế, lập tức thẹn thùng cúi đầu xuống, một hồi mất tự nhiên.

Mà lúc này đây, Tiểu Hắc bỗng nhiên mở miệng.

“Ta nói bản thể, cô nàng Tiên Nhi này không tệ a, vóc người đẹp, khuôn mặt tốt, mấu chốt nhất là tính cách cũng tốt, còn đối với ngươi bất ly bất khí, cuồng dại một mảnh.”

“Không bằng, đem nàng thu a.”

“A!!!” Lâm Hải còn chưa nói gì, Tiên Nhi lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, khuôn mặt thoáng cái trở nên ửng đỏ như nước thủy triều.

“Chủ nhân, các ngươi trò chuyện, Tiên Nhi còn có việc, đi trước!”

Tiên Nhi mắc cỡ liền đầu cũng không dám ngẩng lên, dậm chân một cái, quay đầu chật vật chạy đi.

Lâm Hải giờ phút này, cũng là vẻ mặt cứng ngắc, nhìn biểu lộ xấu xa kia của Tiểu Hắc , lập tức một hồi im lặng.

“Con mẹ nó mò mẫm nói cái gì đó, xem đem Tiên Nhi đều làm cho tức giận!”

“Tiên Nhi sinh khí sao?” Tiểu Hắc sững sờ, sau đó trực tiếp cho Lâm Hải một cái ánh mắt khinh bỉ.

Sau đó, khinh thường nhếch miệng.

“Cảm tình ngu ngốc!”

“Liền cả một cái ngón tay của A Hoa đều thua kém!”

“Im ngay a ngươi!” Lâm Hải tức đến mặt mũi tràn đầy hắc tuyến, mẹ nó thằng này như thế nào đem mình so cùng A Hoa rồi?

“Ồ, ngươi cũng Đại Thừa hậu kỳ?”

Lâm Hải mắng Tiểu Hắc xong, đột nhiên nhíu lông mày lại, kinh hỉ mà hỏi.

Tiểu Hắc thì là ôm ngực, mặt mũi tràn đầy đắc ý, lười biếng nói.

“Chuẩn xác chính là, là Ma Đạo Chí Tôn!”

Lâm Hải khóe miệng nhếch lên, cái Tiểu Hắc này , thật đúng là đắc ý không được.

Bất quá, bản thân Lâm Hải đột phá đến Tiên Đạo Chí Tôn, Tiểu Hắc cũng đi theo đã đến Ma Đạo Chí Tôn.

Bản thể cùng Nguyên Thần thứ hai, đều đã đến giai đoạn chờ đợi độ kiếp, nội tâm của Lâm Hải thật sự là mừng rỡ không thôi!

Xem ra, cái Đại Vu Chi Huyết này, thật đúng là là đồ tốt a!

“Đúng rồi, vừa rồi chỉ lo phóng thích cảm xúc, giống như có mấy cái tin tức nhắc nhở, đều bị chính mình không để ý đến!”

Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, thời khắc vừa rồi khi chính mình khóc lớn cười to, trong đầu tựa hồ có tin tức nhắc nhở xuất hiện.

Vội vàng ý niệm khẽ động, Lâm Hải bắt đầu kiểm tra và nhận tin tức trước đó .

“Nhiều như vậy!”

Rất nhanh, Lâm Hải nhíu lông mày lại, lộ ra hào quang kinh hỉ.

Phát hiện, cái tin tức này rõ ràng không chỉ có một đầu.

Lâm Hải vội vàng đem một đầu lại một đầu, nhìn coi kĩ lại.

Chúc mừng ngươi, thành công tỉnh lại Đại Vu Chi Huyết.

Chúc mừng ngươi, đạt được truyền thừa huyết mạch của Đại Vu Hậu Nghệ .

Chúc mừng ngươi, lĩnh ngộ công pháp truyền thừa Xạ Nhật Tiễn Pháp của Đại Vu Hậu Nghệ .

Xạ Nhật Tiễn Pháp: tiễn pháp do Đại Vu Hậu Nghệ sáng chế , uy lực vô cùng, luyện đến mức tận cùng có thể bắn rơi mặt trời!

Chúc mừng ngươi, đối với Đại Nhân Quả Thuật đã có lĩnh ngộ mới, tiến độ trước mắt (70/100)

Chúc mừng ngươi, đạo hạnh của ngươi gia tăng lên mười nghìn năm.

“Ta mẹ nhà nó!!!”

Lâm Hải nhìn trong đầu, một mảnh tin tức kéo dài lại để cho người phấn chấn không thôi , mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, thoáng cái sợ ngây người!

Chương 2310: Đằng sau Tấm gương !

Thu hoạch quá lớn!!!

Bất kể là đạo hạnh điên cuồng tăng lên mười nghìn năm, khiến cho đạo hạnh của Lâm Hải thoáng cái đạt đến hai mươi bốn nghìn năm, cơ hồ tăng trưởng gấp đôi.

Hoặc là Đại Nhân Quả Thuật thần bí, cũng tiến độ bất phàm, trực tiếp đạt đến bảy mươi phần trăm.

Đây đều là sự tình lại để cho Lâm Hải mừng rỡ không thôi.

Đương nhiên, để cho nhất Lâm Hải rung động chính là, cái Đại Vu Chi Huyết này dĩ nhiên là máu huyết của Hậu Nghệ !

Chính mình chẳng những tỉnh lại máu huyết Hậu Nghệ, còn kế thừa truyền thừa huyết mạch của Hậu Nghệ , lĩnh ngộ Xạ Nhật Thần Tiễn!

Cái này đối với Lâm Hải mà nói, đã không phải là đơn giản đạt được công pháp nữa!

Cuồng hỉ đồng thời, một cái nghi kị đã sớm chôn dưới nội tâm của Lâm Hải , lần nữa hiện lên đi ra.

Mình cùng Hậu Nghệ, đến cùng là có quan hệ như thế nào?!

Lâm Hải kể từ khi biết Liễu Hinh Nguyệt cùng Hằng Nga lớn lên giống như nhau, cũng đã hoài nghi tới, Liễu Hinh Nguyệt cùng Hằng Nga có quan hệ, mà chính mình vô cùng có khả năng có quan hệ cùng Hậu Nghệ .

Thế nhưng mà, cho tới nay, tuy có dấu hiệu lại không rõ ràng.

Nhưng ôm nay cũng đã không giống với lúc trước!

Đại Vu Chi Huyết từ khi chính mình tiến vào di tích cổ Hoang Sa, vẫn đang hô hoán chính mình.

Vừa rồi, thời điểm chính mình chuẩn bị luyện hóa nó, càng là trực tiếp đem nó tỉnh lại, chủ động đổi hết huyết dịch trong toàn thân chính mình .

Đồng thời, liền cả tuyệt học Xạ Nhật Thần Tiễn của Hậu Nghệ, đều bị chính mình không tốn sức chút nào lĩnh ngộ được!

Những chuyện này liên hệ cùng một chỗ, đánh chết Lâm Hải cũng đều không tin, mình không quan hệ gì cùng Hậu Nghệ !

“Chẳng lẽ nói, Hậu Nghệ thực là kiếp trước của mình?”

Lúc Lâm Hải lần nữa toát ra ý nghĩ này, so với lúc trước đã khẳng định vô số lần!

Còn có, cái hình ảnh kỳ quái trong đầu chính mình kia, lại là xảy ra chuyện gì?

Cái nam tử đánh đâu thắng đó, giương cung bắn tên, bị tấm gương đột nhiên xuất hiện đánh chết kia, chẳng lẽ nói chính là Đại Vu Hậu Nghệ?

Lâm Hải cau mày, một loạt lo lắng, trong đầu không ngừng suy tư.

Phảng phất mình đã bắt được thứ đồ vật mấu chố tnào đó, nhưng lại nói không rõ làm không rõ!

“Đậu phộng, đến cùng là chuyện gì xảy ra?”

Lâm Hải nghĩ ngợi lung tung một hồi, lại phát hiện nhìn như đã rõ ràng, rồi lại không có một điểm đầu mối!

“Được rồi, không nghĩ nữa!”

“Quản hắn khỉ gió kiếp trước như thế nào, ở kiếp này, ta chỉ cùng một chỗ với Hinh Nguyệt !”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đem tạp niệm lập tức ném đi, ánh mắt bắt đầu trở nên vô cùng kiên định .

Hắn hiện tại, đã là Tiên Đạo Chí Tôn!

Chỉ cần tiến thêm một bước, chờ đợi Thiên kiếp hàng lâm, thành công vượt qua Nhất Cửu Thiên Kiếp, chính là ngày cùng Hinh Nguyệt gặp lại !

“Thật sự chờ mong ngày hôm đó a!”

Trong mắt Lâm Hải, tràn đầy nhu tình, đã bắt đầu tưởng tượng, hình ảnh cùng Liễu Hinh Nguyệt động lòng người xa cách từ lâu gặp lại rồi!

“Ba ba, vừa rồi là ngươi đang la to sao?”

Đột nhiên, A Hoa chạy tới, nhìn Lâm Hải một hồi chấn thất kinh hỏi.

“Đúng vậy a, làm sao vậy?” Lâm Hải hỏi.

Nhưng sau đó, đồng tử của Lâm Hải mạnh mẽ co rụt lại, tràn ngập kinh hãi chỉ vào A Hoa, không thể tưởng tượng nổi nói.

“A Hoa, ngươi, ngươi, ngươi thành Tiên Đạo Chí Tôn?”

A Hoa nghe xong, lập tức đắc ý lắc cái đuôi.

“Đúng vậy!”

Nói xong, mắt nhỏ của A Hoa lập tức trừng tròn xoe, chỉ vào Lâm Hải nói.

“Ba ba, ngươi cũng Tiên Đạo Chí Tôn rồi!”

“E hèm! Ta thiên tài a!” Lâm Hải nhún vai, tâm tình sung sướng nói.

A Hoa thì là nhếch miệng lên, lộ ra mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“Ta nói ngươi vừa rồi như thế nào la to, còn tưởng rằng có cái sự tình gì không được đấy.”

“Náo loạn cả buổi, chính là đã đến Tiên Đạo Chí Tôn a, có gì đặc biệt hơn người, cẩu gia ta đi ngủ với con chim ngu kia vài lần, còn không phải cũng tới Tiên Đạo Chí Tôn rồi sao!”

“Hỗn không bằng chó, cũng đáng cao hứng thành như vậy?”

Phốc!

Lâm Hải nghe được, lập tức mặt mũi tràn đầy hắc tuyến.

“Lăn ngươi choáng nha!”

Lâm Hải nhấc chân đem A Hoa đá bay đi, cái con chó chết tiệt này nói chuyện, thật sự là quá làm giận rồi.

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải bắt đầu vừa sợ lại kỳ lạ.

Khoan hãy nói, thuật song tu này của A Hoa , thật sự là đủ thần kỳ đó a!

Chính mình tỉnh lại tinh huyết Hậu Nghệ, đạt được truyền thừa huyết mạch, mới vừa vặn đột phá đến Tiên Đạo Chí Tôn.

Không nghĩ tới A Hoa thằng này, thoải mái làm được.

khóe miệng Lâm Hải, bỗng nhiên lộ ra dáng tươi cười hèn mọn bỉ ổi.

“Hắc hắc hắc, chờ Hinh Nguyệt trở lại, nhất định phải đòi hỏi thuật song tu này của A Hoa , tự mình cảm thụ thoáng một phát chỗ thần bí của nó!”

Thu liễm tâm thần, Lâm Hải nhìn nhìn thi thể của Phong Thiếu Trần cách đó không xa, không khỏi than nhẹ một tiếng.

Vốn, Phong Thiếu Trần rất hợp tính tình của Lâm Hải, là cái bằng hữu đáng kết giao.

Nhưng, bởi vì Đại Vu Chi Huyết, vậy mà rơi vào kết quả như vậy.

Bất quá, Lâm Hải cũng biết, giới Tu Hành vốn là tàn khốc như thế .

Phong Thiếu Trần không chết, cái kia chết đúng là chính mình rồi.

Chờ sau khi rời khỏi di tích cổ Hoang Sa, dựa theo như lời của Phong Thiếu Trần thực hiện lời hứa, đưa tín vật đính ước cùng một chỗ với thi thể của y, trả cho vị hôn thê của y.

Đây cũng là sự tình duy nhất , có thể làm cho bằng hữu một hồi như y.

U Hồn Nộ cắn nuốt Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, giờ phút này u hồn đang ở vào trạng thái ngủ say .

Lâm Hải muốn từ chỗ Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, ép hỏi thoáng một phát bí mật của Người Thu Hoạch , trước mắt cũng không cách nào làm được rồi.

“Vẫn là đi ra ngoài trước a, có lẽ còn có càng nhiều cơ duyên, đang đợi chính mình!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, từ bên trong Luyện Yêu Hồ, về tới thế giới hiện thực .

Vừa ra tới, Lâm Hải lập tức cảnh giác quan sát bốn phía, phát hiện một mảnh yên lặng!

Trong khoảng thời gian chính mình tiến vào trong Luyện Yêu Hồ này, cũng không có có người đi qua đây.

Xem ra, những Nhị kiếp Tán Tiên kia vẫn còn tại chỗ cái mặt kính kia trầm tư suy nghĩ kế sách phá giải ni!

Không khỏi, nội tâm của Lâm Hải cười lạnh một hồi .

bản thể của những mặt kính kia , là một cái gương nhỏ phong cách cổ xưa .

Cái gương nhỏ này, thế nhưng mà liền cả Đại Vu Hậu Nghệ đều có thể đánh chết, há lại để bọn họ những Nhị kiếp Tán Tiên này có thể phá giải hay sao?

Tránh không được, kết quả là rơi vào công dã tràng!

Lâm Hải cho dù biết rõ, cái gương nhỏ kia tất là bảo vật cực kỳ khó lường, nhưng giờ phút này cũng không dám suy ghĩ đến rồi.

Dù sao, Lâm Hải cũng không cho rằng, mình bây giờ, so với Đại Vu Hậu Nghệ còn mạnh hơn!

“Tiếp tục hướng trước thăm dò a!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, tiếp tục hướng phía trước đi tới.

phía dưới một đường đi nhanh , rất nhanh Lâm Hải liền đi ra ngoài khoảng cách chừng hơn nghìn dặm .

"Ồ, đó là cái gì?!"

Trong lúc đó, phía trước có một mảnh ánh sáng trắng chói mắt , hấp dẫn chú ý của Lâm Hải , lại để cho đồng tử của Lâm Hải mạnh mẽ co rụt lại!

Vèo!

Không chút do dự, Lâm Hải phi tốc hướng phía chỗ ánh sáng trắng, bay nhanh mà đi.

Thế nhưng mà khi đến trước mặt, Lâm Hải lại thoáng cái sợ ngây người!

"Tấm gương!!!"

Hắn kinh hãi phát hiện, tại vị trí trung tâm của ánh sáng trắng , một cái gương nhỏ lớn cỡ lòng bài tay , phong cách cổ xưa mang theo khắc hoa, lăng không lơ lửng tại đó!

trên mặt kính, lực lượng khủng bố làm cho người hít thở không thông, hướng phía bốn phương tám hướng kích xạ mà ra, phảng phất như đem không khí xung quanh đều đục lỗ, làm cho không người nào có thể tới gần!

Mà càng làm cho Lâm Hải kinh ngạc chính là, từ chỗ đứng của hắn, hướng phía trước nhìn lại, vậy mà thấy được thân ảnh của bọn người Dương Hiển !

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lập tức hiểu ra tới, miệng thoáng cái giương thật to!

"Ta vậy mà đến phía sau tấm gương rồi!"

Lâm Hải lúc này mới phát hiện, bọn người Dương Hiển lão giả áo trắng Hồ Vân Phong Kim Đại Thăng, vẫn đang ở đằng trước mặt kính hào quang vạn trượng kia, hao tổn tâm cơ phá giải công kích của tấm gương .

Mà chính mình, cũng đã đi ra sau lưng mặt kính, thẳng tới bản thể của cái gương!

Chính mình đứng ở chỗ này, bọn người Dương Hiển Hồ Vân Phong, căn bản không thể nhận ra hay cảm giác đến sự hiện hữu của mình.

Nhưng bản thân mình, lại có thể chứng kiến vô cùng rõ ràng nhất cử nhất động của bọn họ!

Sau khi thấy rõ điểm này, nội tâm của Lâm Hải, đột nhiên có chút kích động.

“nếu như chính mình ra tay từ phía sau , có thể đem tấm gương, đoạt vào trong tay hay không ?!”

Trong lòng Lâm Hải kinh hoàng không thôi, không khỏi có chút bắt đầu kích động.

“n?”

Nhưng vào lúc này, lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhíu một cái, trong mắt hiện lên một đạo sát khí lạnh như băng.

“tình huống của Dương Hiển Đại Hoàng , tựa hồ có chút không ổn a!”

Chương 2311: Vầng sáng cường đại

Lâm Hải ngưng mắt nhìn lại, đã thấy những Nhị kiếp Tán Tiên này, lúc này đã chia làm hai cái đội.

một nhóm trong đó , là Đại Hoàng Dương Hiển cùng với Kim Đại Thăng và một Yêu thú Nhị kiếp Tán Tiên khác .

Mà một nhóm khác, thì là người tu hành nhân loại do lão giả áo trắng cầm đầu .

hai nhóm người này, tựa hồ đã tìm được phương pháp đối kháng với mặt kính phóng ra , dùng một loại góc độ kỳ quái, hướng phía mặt kính chậm chạp tiến lên.

Mỗi khi có hào quang thông qua mặt kính kích xạ mà đến, mọi người liền đồng loạt ra tay, dùng lực lượng của mọi người chém vào quỹ tích !

Mà khi quỹ tích của hào quang rời khỏi con đường bàn đầu, thông qua mặt kính chiết xạ, vừa vặn thông qua khe hở đứng thẳng giữa mọi người , không cách nào làm bất luận kẻ nào bị thương nữa .

bốn cái Dương Hiển Kim Đại Thăng, cũng là dùng phương pháp đồng dạng, chậm rãi đi về phía trước.

Thế nhưng mà không biết song phương kết cái thù hận gì, một phương của lão giả áo trắng mỗi lần chém vào hào quang của mặt kính , hào quang phản xạ lại trùng hợp hướng phía bọn người Dương Hiển công kích mà đến.

Bởi như vậy, bọn người Dương Hiển lập tức lâm vào bên trong luống cuống tay chân, tình cảnh tràn đầy nguy cơ.

Nếu không phải hào quang công hướng bọn họ, cần phải đi qua mặt kính phản xạ lần thứ hai, khiến thời gian chậm trễ .

Chỉ sợ bọn người Dương Hiển, giờ phút này đã sớm bị hào quang gây thương tích rồi!

“Các ngươi những nhân loại ti bỉ này, không nên quá phận!”

Kim Đại Thăng bởi vì thể tích khổng lồ, vừa mới suýt nữa bị hào quang phản xạ từ phương của lão giả áo trắng gây thương tích, dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Lập tức mặt mũi tràn đầy gào thét, hướng phía một phương người tu hành nhân loại , phẫn nộ rít gào nói.

“Hừ, chúng ta quá mức, ngươi cái này súc sinh có thể làm gì?”

“Không quen nhìn sao? Không quen nhìn thì ngươi tới cắn chúng ta a, đến a đến a!”

Đồng Tẩu Ông mang trên mặt tràn đầy hung hăng càn quấy, nhìn có chút hả hê hướng phía Kim Đại Thăng cười khẩy nói.

“Ngươi, hèn hạ!!!”

Kim Đại Thăng tức đến thiếu chút nữa đỉnh đầu bốc khói, hung dữ nhìn chằm chằm vào Đồng Tẩu Ông, răng đều nhanh cắn nát.

Nhưng mà, uy lực của cái mặt kính này thực sự quá cường đại rồi.

Dù Kim Đại Thăng có thực lực sâu không lường được, lại cũng không dám tùy tiện ra tay, chỉ có thể đem cơn tức giận này nhịn xuống.

Dù sao, quỹ tích tiến lên của họ bây giờ, đều là do vừa rồi phế đi rất nhiều tâm thần để tính toán tốt.

Dù là hơi có sai lầm, đều bị hào quang phản xạ đánh trúng.

Đến lúc đó, thế nhưng mà liền khóc đều không có chỗ để khóc rồi.

“Đại Thăng, đừng để ý đến lão, chờ lấy được bảo vật, xem lão còn cười được không!” Dương Hiển ở một bên, lạnh lùng liếc nhìn Đồng Tẩu Ông, sau đó hướng Kim Đại Thăng khuyên.

“Hừ!”

Kim Đại Thăng lúc này mới hừ lạnh một tiếng, đem ánh mắt thu hồi, chú ý cẩn thận tránh né hào quang phản xạ của mặt kính , chậm chạp tiến lên!

“Ha ha, chỉ bằng các ngươi, còn muốn lấy được bảo vật!”

Toát!!!

Nhất thời, một đạo quang mang thông qua mặt kính phản xạ, hướng phía Kim Đại Thăng kích xạ mà đến.

Chính là một phương người tu hành nhân loại, đoán chừng đã cải biến quỹ tích của hào quang , trở ngại bọn người Kim Đại Thăng đi về phía trước!

“Rống!!! Hỗn đản!!!”

Kim Đại Thăng gào thét một tiếng, đối mặt với hào quang phản xạ từ mặt kính đáng sợ này, mặc dù y có tu vi Nhị kiếp Tán Tiên, cũng căn bản không dám đón đỡ.

Không có cách nào, đành phải liền lùi lại ba bước, tránh thoát hào quang phản xạ.

Bởi như vậy, một phút đồng hồ đi về phía trước trước đó , đã kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

“Hừ, muốn theo chúng ta tranh, thật sự là nằm mơ!”

từ bên phương người tu hành nhân loại, truyền đến vài đạo thanh âm hừ lạnh, ngữ khí tràn đầy xem thường cùng khinh thường.

Bọn họ đem một phương Kim Đại Thăng đánh lui ba bước đồng thời, một phương của chính mình lần nữa đi về phía trước một bước.

phía dưới so sánh , người tu hành nhân loại xa xa vượt lên

đầu.

bọn người Dương Hiển Đại Hoàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nhóm người tu hành nhân loại vượt qua, nghiến răng nghiến lợi, lại không có bất kỳ phương pháp xử lý nào!

“Đáng giận!” hai mắt Dương Hiển bốc hỏa, hai đấm không khỏi nắm chặt.

“Nếu chủ nhân tại thì tốt rồi, hắn nhất định có biện pháp!”

Cái lúc này, Dương Hiển bỗng nhiên nghĩ tới Lâm Hải, nội tâm một hồi vô lực than nhẹ.

Tuy thực lực của Lâm Hải , tại trong mắt Dương Hiển cũng không cao thâm gì.

Nhưng không biết vì cái gì, Dương Hiển đối với Lâm Hải chính là tràn đầy tin tưởng.

Y tin tưởng vững chắc, nếu như Lâm Hải tại đây, nhất định có biện pháp đối phó với ão giả áo trắng cầm đầu người tu hành nhân loại.

Chỉ có điều, Dương Hiển không biết là, tao ngộ của họ giờ phút này , Lâm Hải đã xem rõ rõ ràng ràng tại trong mắt.

“Không thể tưởng được, những Nhị kiếp Tán Tiên này thông minh như thế, lại đã tìm được sơ hở của cái mặt kính này!”

Đồng tử của Lâm Hải hơi co lại, nội tâm thầm giật mình.

phương pháp xử lý mà bọn người lão giả áo trắng dùng để tới gần mặt kính tuy có ngốc, hơn nữa cực kỳ chậm chạp.

Nhưng không thể không nói, lại thập phần hữu hiệu.

Liền Lâm Hải cũng không khỏi liền lấy làm kỳ, nếu như là chính mình, chưa hẳn đã ở trong thời gian ngắn ngủi như vậy, có thể nghĩ ra biện pháp phá giải như thế.

Bất quá, bọn người lão giả áo trắng khi dễ Dương Hiển cùng Đại Hoàng như vậy, Lâm Hải cũng có chút mất hứng.

“Khoản này sổ sách nhớ kỹ, đợi ca ca trước sờ sờ chi tiết của cái tấm gương này!”

Lâm Hải thấy Đại Hoàng cùng bọn người Dương Hiển, tuy bị áp chế không cách nào tiến lên, nhưng trước mắt xem đến, thật cũng không gặp nguy hiểm.

Như thế, Lâm Hải cũng liền không vội mà ra tay, vẫn là nhìn xem như thế nào để lấy được tấm gương thì tốt hơn.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lập tức nín thở ngưng thần, cực kỳ cẩn thận mở rộng bước chân, hướng phía tấm gương đi đến.

Cạch, cạch, cạch...

Một bước, hai bước, ba bước...

Lâm Hải đi cực kỳ chậm chạp, lại cực kỳ cẩn thận.

Mỗi khi hành tẩu một bước, đều dừng lại một hồi, cẩn thận quan sát tình huống xung quanh.

Dù sao, uy lực của tấm gương này, Lâm Hải trước đó thế nhưng mà đã được chứng kiến.

Đường đường là Yêu thú Nhị kiếp Tán Tiên, đều cơ hồ bị miểu sát.

Nếu không phải Kim Đại Thăng ra tay, chỉ sợ giờ phút này đã hình thần câu diệt rồi.

Lâm Hải có tự tin hơn, cũng sẽ không đi mạo hiểm như vậy.

Thế nhưng mà, sau khi đi vài bước, Lâm Hải kinh hỉ phát hiện, vậy mà không có bất kỳ trở ngại nào.

Không chỉ có như thế, chính mình hướng phía tấm gương tới gần, tấm gương rõ ràng không có chút phản ứng nào, thật giống như căn bản không có phát giác được chính mình vậy.

“Chẳng lẽ, là trời cũng giúp ta!”

Trong mắt Lâm Hải, lập tức tách ra hào quang kích động.

Có lẽ, nếu từ phía sau tới gần cái tấm gương này, căn bản là sẽ không chủ động công kích.

Nếu thật là như vậy, cái tấm gương thần kỳ liền cả Đại Vu Hậu Nghệ đều có thể giết chết này, có thể là của ca ca rồi!

Lâm Hải càng nghĩ càng hưng phấn, bước chân trong lúc bất tri bất giác đã nhanh hơn, hướng phía tấm gương rất nhanh đi đến.

“Ha ha, thật sự không hề trở ngại, đã đi đến gần á!”

thời điểm cách tấm gương còn có khoảng cách một trượng, trong mắt Lâm Hải, đã lóe ra hào quang cuồng hỉ.

Chỉ cần lại đi về phía trước vài bước, có thể đem tấm gương cầm vào trong tay rồi!

Lâm Hải kích động không thôi, mở rộng bước chân, bước chân mạnh mẽ rơi xuống.

Ông!

Đúng lúc này, đột nhiên một cỗ lực lượng mãnh liệt giống như thủy triều, bỗng nhiên từ phía trước Lâm Hải, trùng kích mà đến!

“Mẹ nó!”

Lâm Hải chấn động, căn bản không kịp phản ứng nữa, thân thể đã bị đánh bay ngược mà lên, phịch một tiếng ngã trên mặt đất.

“Ồ?”

Lâm Hải vỗ vỗ bờ mông đứng lên, lại kinh ngạc phát hiện, chính mình rõ ràng không có thu được bất cứ thương tổn gì.

cỗ lực lượng vừa rồi kia, tuy cường đại khủng bố, lại cực kỳ nhu hòa, không có một tia tổn thương gì.

“Đây là có chuyện gì?”

vẻ mặt Lâm Hải kinh ngạc, cái này mới phát hiện trong phạm vi một trượng phía sau tấm gương , đột nhiên nổi lên một đoàn vầng sáng màu trắng mờ.

Cái đoàn vầng sáng này, tựa như một đạo bình chướng, đem tấm gương bảo hộ tại trong đó.

Lâm Hải vừa rồi, đúng là bị cái vầng sáng kia bắn trở lại.

Thấy tình cảnh này, Lâm Hải không khỏi cười khổ một hồi.

“Ta đã nói, trọng bảo như thế, làm sao có thể đơn giản lấy được?”

“Đi qua nhìn xem!”

Đã biết không có gặp nguy hiểm, cái vầng sáng bảo vệ tấm gương này, cũng sẽ không đả thương người, Lâm Hải không còn tiếp tục cố kỵ.

Thân ảnh lóe lên, lần nữa đi tới ngoài một trượng của tấm gương, ngưng thần hướng phía cái vầng sáng kia nhìn lại.

Chương 2312: Xạ Nhật Thần Tiễn

“khí tức thật cường đại !”

Lâm Hải lúc này mới cảm ứng được, khí tức của cái vầng sáng này, vậy mà so với Đại Vu Chi Huyết đều không hề yếu hơn!

“Cái gương này, rốt cuộc là cái bảo vật gì?”

Đồng tử của Lâm Hải hơi co lại, khiếp sợ cái gương này cường đại đồng thời, càng thêm muốn đem nó đạt được!

Vươn tay, Lâm Hải nhẹ nhàng chạm đến cái vầng sáng này, lập tức có một cỗ lực lượng nhu hòa bắn ngược mà đến.

Xem ra, muốn lấy được tấm gương, nhất định phải đem vầng sáng này, đánh bại mới được!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang.

Đã như vầy, cái kia chính mình liền thử thử một lần!

Vèo!

Thân thể Lâm Hải bay ngược, đã đến bên ngoài mười trượng của vầng sáng .

Sau đó, hai tay chấn động, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao nắm trong tay, lập tức một cỗ khí tức cường đại, từ trên người Lâm Hải kéo lên!

Ông!

Cùng lúc đó, Đại Vu Chi Huyết trong cơ thể Lâm Hải , bỗng nhiên bốc cháy lên, tại trong toàn thân Lâm Hải bắt đầu phi tốc chạy!

Lâm Hải chỉ cảm thấy, một cỗ lực lượng đáng sợ phảng phất đến từ viễn cổ, tại trong cơ thể của mình bay lên!

“cảm giác thật cường đại !”

Trong lòng Lâm Hải đại hỉ, kế thừa huyết mạch của Đại Vu Hậu Nghệ, tu vi lại kéo lên Tiên Đạo Chí Tôn, đạo hạnh càng là gia tăng đến hai mươi bốn nghìn năm.

Giờ khắc này, Lâm Hải chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng, thậm chí có thể đem thiên địa đều bổ ra!

So với chính mình tỉnh lại Đại Vu Chi Huyết, cường đại đâu chỉ gấp trăm lần!

Thậm chí, Lâm Hải hôm nay có tự tin, cho dù là tại trước mặt của Nhất kiếp Tán Tiên, cũng tuyệt không phải đối thủ của một đao chính mình!

Về phần Nhị kiếp Tán Tiên, dù là Lâm Hải không thể thủ thắng, cũng có thể toàn thân trở ra, không có người ngăn đón được chính mình.

“Thử xem cái vầng sáng này, mạnh như thế nào?!”

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải bỗng nhiên hiện lên hào quang , trong miệng hét lớn một tiếng!

“Bá Không Trảm!!!”

Toát!!!

Nhất thời, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay Lâm Hải , mạnh mẽ lăng không đánh xuống!

Oanh!

Ngay một khắc này, huyết dịch trong cơ thể Lâm Hải, điên cuồng sôi trào, lực lượng Viễn Cổ đáng sợ, thoáng cái rót vào bên trong đao mang!

Tạch...!

đao mang màu xanh da trời xẹt qua phía chân trời, giống như hiện lên một đạo tia chớp, khiếp tâm hồn người!

Trong không gian, bỗng nhiên xuất hiện một đạo vết rách hẹp dài, thật lâu không thể khép kín!

lực lượng một đao của Lâm Hải sau khi quán chú huyết mạch Đại Vu, vậy mà bổ ra không gian, khủng bố như vậy!

Đang!

Sau một khắc, một tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc truyền ra, sương tuyết cùng buông, cái đao mang lăng lệ ác liệt kia, giống như dễ như trở bàn tay mà bổ vào trong vầng sáng!

Thế nhưng mà, một màn lại để cho người chấn kinh đã xảy ra!

Đối mặt với một đao cường đại đáng sợ như thế của Lâm Hải , cái vầng sáng kia bỗng nhiên lóe lên, một đoàn lực lượng nhu hòa, trong khoảnh khắc đem công kích của Lâm Hải hóa giải!

Cái đao mang lăng lệ ác liệt sắc bén kia, vừa gặp phải vầng sáng, liền phảng phất như băng tuyết gặp nắng gắt, trong khoảnh khắc đã tiêu tán!

Ông!

Cùng lúc đó, một cỗ lực phản chấn cường đại truyền đến, thông qua không khí đụng vào trên người Lâm Hải.

Vèo!

Thân thể Lâm Hải, trực tiếp bị va chạm bay ngược mà lên, phịch một tiếng lần nữa chật vật ngã trên mặt đất.

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải nhảy dựng lên, lập tức mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

một đao vừa rồi bổ ra kia, trình độ cường đại , lại để cho cả bản thân Lâm Hải cũng cảm thấy một hồi chắt lưỡi.

Hắn căn bản không có nghĩ đến, đã có huyết mạch Đại Vu tăng thêm, dùng hơn hai vạn năm đạo hạnh cùng cảnh giới Tiên Đạo Chí Tôn, chém ra một đao kia, thậm chí ngay cả không gian đều không chịu nổi.

Thậm chí, Lâm Hải đều đã bắt đầu một lần nữa ước chừng thực lực của mình, có phải liền đều có thể chém giết Nhị kiếp Tán Tiên hay không .

Nhưng một đao cường đại đáng sợ như thế , lại vẫn như cũ không làm gì được vầng sáng nhu hòa này.

Cái vầng sáng này, cũng có chút nghịch thiên!

Nhưng rất nhanh, trong mắt Lâm Hải mạnh mẽ tách ra hào quang hưng phấn.

“Cung đến!”

Lâm Hải thu hồi Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, đem Trục Nhật Cung lấy ra.

Vừa rồi, kế thừa huyết mạch của Đại Vu Hậu Nghệ đồng thời, không phải cũng học xong công pháp Xạ Nhật Thần Tiễn của Hậu Nghệ sao?

Hôm nay, vừa vặn cầm cái vầng sáng này, thử xem uy lực của Xạ Nhật Thần Tiễn !

Nghĩ đến chỗ này, toàn thân Lâm Hải bỗng nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, huyết mạch Đại Vu trong cơ thể, lần nữa lăn lộn sôi trào, giống như chảy ra!

Sau một khắc, Lâm Hải giương cung cài tên, ánh mắt mạnh mẽ ngưng tụ, trở nên vô cùng chuyên chú!

Ông!

cảnh tượng trước mắt Lâm Hải, tựa hồ thoáng cái khẩn trương rồi.

Tại trong mắt Lâm Hải, giờ phút này chỉ còn lại có cung cùng kiếm, lại không có vật gì khác!

“Dùng máu ta làm dẫn, giết!!!”

Đột nhiên, trong đầu Lâm Hải, xuất hiện một tiếng quát chói tai vừa quen thuộc lại lạ lẫm, vang vọng thiên địa!

nam tử bắn tên trước đó đã từng xuất hiện qua , hoặc là nói hình ảnh của Hậu Nghệ , lần nữa xuất hiện tại trong đầu Lâm Hải!

Ông!

Sau một khắc, cái vầng sáng kia phảng phất thoáng cái đã bị kéo đến gần hơn trước mắt Lâm Hải.

Nhưng ngay sau đó, cái vầng sáng kia lại phi tốc lui về phía sau, trong nháy mắt về tới vị trí ban đầu!

Toát!!!

Mà lúc này đây, mũi tên trong tay Lâm Hải, rốt cục rời khỏi Trục Nhật Cung, bắn ra!

Rầm rầm!

Trong đầu Lâm Hải, truyền đến thanh âm thủy tinh nghiền nát, không gian phảng phất đều bị một mũi tên này , bắn nứt vỡ!

mũi tên mang vầng sáng màu vàng kim kia, phảng phất thoáng cái cực kỳ chậm chạp, tại trong mắt Lâm Hải, giống như điện ảnh động tác chậm, hướng phía vầng sáng tới gần!

Nhưng mà, sự thật lại không phải như thế!

Liền ngay cả công phu lập tức cũng chưa tới, cái mũi tên kia dĩ nhiên đã rơi vào trong vầng sáng!

Oanh!

Nhất thời, một tiếng nổ mạnh truyền đến, chấn đến thiên địa đều bắt đầu rung chuyển.

dưới chân Lâm Hải đứng bất ổn, đặt mông ngồi trên mặt đất, thần sắc lập tức uể oải, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng!

Lúc này mới phát hiện, trước đó thi triển Xạ Nhật Thần Tiễn, vậy mà cơ hồ rút hết tinh thần của hắn, Đại Vu Chi Huyết trong cơ thể càng là đã không có tiếng động, thậm chí đình chỉ lưu động!

“Ách!”

Lâm Hải rên lên một tiếng , cơ hồ ngất đi, thống khổ trong nội tâm quả thực không cách nào nói rõ!

Con mẹ nó, dùng tu vi cùng đạo hạnh của chính mình hôm nay , cái Xạ Nhật Thần Tiễn này, cũng không thể đơn giản sử dụng a!

Lâm Hải giờ mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, vội vàng lấy ra một khỏa Chân Nguyên Tán cùng Linh Đan phi tốc ăn vào.

Sau đó, lúc này mới ngẩng đầu hướng phía cái vầng sáng kia nhìn lại.

Sau một khắc, trước mắt Lâm Hải đột nhiên sáng ngời, lộ ra hào quang kinh hỉ!

“Ha ha ha, Xạ Nhật Thần Tiễn, quả nhiên ngưu bức a!”

Chỉ thấy mũi tên mình bắn ra trước đó , cũng không có như những công kích lúc trước, bị bắn ngược trở lại.

Ngược lại mũi tên lóe ra vầng sáng, đính tại trong vầng sáng, phi tốc xoay tròn, đột phá về phía trước !

Mà cái vầng sáng kia, bị mũi tên bắn lõm một mảnh, tuy vẫn chưa bị phá rách, nhưng dĩ nhiên đã có dấu hiệu bại lui!

“Tốt, thật tốt quá!”

Lâm Hải nắm chặt hai đấm, không khỏi có chút kích động lên.

Chỉ cần cái vầng sáng này vừa vỡ, tấm gương thần bí kia sẽ không còn cách trở.

Đến lúc đó, chính mình đi qua, có thể đem tấm gương dễ dàng mang đi rồi!

Sau khi chân nguyên cùng thương thế khôi phục một ít, Lâm Hải đứng lên, mang theo một tia kích động, ánh mắt không nháy mà gắt gao nhìn chằm chằm vào mũi tên cùng vầng sáng đối kháng!

Đột nhiên, Lâm Hải nhíu lông mày lại, trái tim đột nhiên cấp tốc nhảy lên.

“Ha ha, cái vầng sáng kia muốn xong đời!”

Phanh!

Ngay sau đó, một tiếng trầm đục truyền đến, cái vầng sáng bảo vệ tấm gương kia, rốt cục tại phía dưới mũi tên xuyên kích, ầm ầm nổ tung!

Ông!

lực lượng đáng sợ, giống như là thủy triều, hướng phía bốn phương tám hướng điên cuồng cuốn tới.

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải chấn động, cái cỗ dư ba đáng sợ này, lại để cho Lâm Hải cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Nếu là bị đánh trúng, chỉ sợ tuyệt không có khả năng sống sót !

Vèo!

Lâm Hải không chút do dự, trực tiếp trốn vào trong Luyện Yêu Hồ.

Đợi trọn vẹn qua năm phút đồng hồ, Lâm Hải đoán chừng cái khí lãng đáng sợ kia đã đi qua, thân ảnh lúc này mới lóe lên, từ trong Luyện Yêu Hồ đi ra.

Thế nhưng mà vừa ra tới, đồng tử của Lâm Hải lập tức co rụt lại, thoáng cái ngây ngẩn cả người!

Chương 2313: Chó chết, đem tấm gương lưu lại!

“Cái mặt kính kia biến mất!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, phát hiện xung quanh tấm gương, hào quang vờn quanh, cái mặt kính lăng lệ ác liệt như điện kia, dĩ nhiên biến mất không thấy gì nữa!

Hai nhóm người Dương Hiển cùng lão giả áo trắng đang gian nan hướng phía tấm gương tới gần, thoáng cái tất cả đều ngừng lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

“Chủ nhân!!!”

“Lâm Hải!!!”

Rất nhanh, hai bên đều thấy được tấm gương phía sau Lâm

Hải, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt đại biến!

“Ai cũng đừng đoạt, cái tấm gương này là của lão tử!”

“Hừ, nghĩ sướng vãi, nói chuyện bằng bổn sự a!”

Oanh oanh oanh oanh!

Trong chốc lát công phu, những Nhị kiếp Tán Tiên này thoáng cái hai mắt đầy lục quang, tất cả đều điên cuồng!

Từng đạo thân hình lập loè, đạo pháp bay tán loạn, hướng phía cái gương kia, nhào tới!

mặt kính phản xạ vừa rồi, có uy lực đáng sợ đến cỡ nào, bọn họ thế nhưng mà tất cả đều tự mình trải nghiệm.

Nếu đem tấm gương pháp bảo này đạt được tới tay mà nói, thực lực của bọn họ tuyệt đối có thể tăng lên một cái cấp bậc thật lớn.

Thậm chí, hoàn toàn có thể bằng mượn tấm gương pháp bảo này, khinh thường cao thủ cùng giai !

Bọn họ mạo hiểm nguy hiểm tính mạng, tiến vào di tích cổ Hoang Sa, Đăng Thiên Thê, chính là vì tìm kiếm cơ duyên!

Hôm nay, cơ duyên rất có thể là lớn nhất đang ngay tại trước mắt, ai lại nguyện ý buông tha cho!

Rầm rầm rầm phanh!!!

tiếng va chạm đạo pháp kịch liệt liên tiếp vang lên, xung quanhtấm gương lập tức tỏa sáng hào quang , khí lãng lăn lộn!

Mấy cái Nhị kiếp Tán Tiên này, không ai nhường ai, tất cả đều hướng phía tấm gương nhao nhao ra tay, triển khai tranh đoạt kịch liệt!

“Cút ngay, ai cũng đừng nghĩ cướp đi bảo vật của lão tử !”

“Cái tấm gương pháp bảo này là của ta, các ngươi mơ tưởng cướp đi!”

Oanh oanh oanh oanh!

Trong lúc nhất thời, đạo pháp nổ vang, tiếng quát mắng không ngừng, tràng diện một mảnh hỗn loạn!

Mấy cái Nhị kiếp Tán Tiên này, bất kể là ai, chỉ cần hơi chút tới gần tấm gương, lập tức sẽ lọt vào quần công của những người khác , bị buộc liên tiếp lui về phía sau.

Mọi người ngươi tranh ta đoạt, chiến đấu lập tức tiến vào cuồng nhiệt hóa, toàn bộ đều đỏ mắt rồi.

Nhưng mà, bởi như vậy, ngược lại dù là ai cũng không cách nào tới gần tấm gương.

Những Nhị kiếp Tán Tiên này, không ai nhường ai, thoáng cái lâm vào trạng thái vô cùng lo lắng .

Lâm Hải tại lúc chiến đấu vừa mới bắt đầu,đã lập tức bay ngược, rời xa hiện trường.

Nhìn những Nhị kiếp Tán Tiên này, dốc sức liều mạng tranh đoạt, khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra một vòng cười lạnh.

Hắn đã sớm đoán được, sẽ là một loại cục diện như vậy.

trước mặt lợi ích tuyệt đối , kết minh trước đó của bọn người lão giả áo trắng, lập tức tan rã.

Vì cái tấm gương này, lại để cho bọn họ tại chỗ giết chết minh hữu trước đó của mình, cũng sẽ không chút do dự.

tu vi của Lâm Hải tuy đã là Tiên Đạo Chí Tôn, lại đã thức tỉnh huyết mạch của Hậu Nghệ , nhưng so sánh cùng Nhị kiếp Tán Tiên, vẫn có chênh lệch không nhỏ .

Cho dù muốn đoạt cái gương này, vậy cũng muốn dùng chút đầu óc, ít nhất không thể đem chính mình đặt vào hiểm cảnh.

Huống chi, Đại Hoàng cùng Dương Hiển, cũng đang tham dự tranh đoạt.

Có hai người thay thế mình, cũng đã đủ rồi.

Hắn hôm nay cần làm, là chờ đợi thời cơ tốt nhất để ra tay .

“Cái tấm gương này , sớm muộn gì cũng là của ca ca, các ngươi trước chậm rãi tiêu hao a!”

Trong mắt Lâm Hải hiện lên một vòng nghiền ngẫm vui vẻ, trực tiếp ngồi trên mặt đất, bắt đầu hào hứng bừng bừng sống chết mặc bây.

Những Nhị kiếp Tán Tiên này, tại trước mặt trọng bảo ở đâu còn lo lắng cử động quái dị của Lâm Hải .

Cho dù có người chú ý tới, cũng chỉ sẽ cho rằng Lâm Hải là có tự hiểu lấy mình.

Một cái người tu hành Đại Thừa cảnh, tham dự tranh đoạt của Nhị kiếp Tán Tiên , đây không phải là muốn chết sao?

Oanh oanh oanh oanh!

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục, đạo pháp bốc lên nổ vang, ai hơi chút tới gần tấm gương, lập tức cũng sẽ bị mọi người vây công.

Nhưng biết làm sao, uy lực mà cái gương này biểu hiện ra ngoài quá cường đại, vì vậy, cũng không có ai nguyện ý buông tha cho nó.

Dù là tới gần tấm gương cũng sẽ bị mọi người vây công, nhóm Nhị kiếp Tán Tiên vẫn là nhao nhao đem hết toàn lực, muốn đem tấm gương đoạt vào trong tay.

Thời gian cực nhanh, trong chớp mắt công phu, những Nhị kiếp Tán Tiên này cũng đã chiến đấu có đủ một cái canh giờ!

Mặc dù mỗi cái trong họ đều là tu vi cao thâm, nhưng liên tục chiến đấu với cường độ cao lại lâu như vậy, cũng bắt đầu dần dần có vẻ mệt mỏi.

Lâm Hải thấy thế, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang!

“Là thời điểm xuất thủ!”

Vèo!

Lâm Hải đứng dậy, ý niệm khẽ động, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh xuất hiện tại trong lòng bàn tay!

“Đi!!!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, phất tay đem Tinh La Bàn cho tế ra ngoài.

Ông!

Nhất thời, Tinh La Bàn xoay quanh bay lên không, vô tận tinh quang lần lượt rơi xuống mặt đất, đem những Nhị kiếp Tán Tiên này, tất cả đều bao phủ trong đó!

“Chà mẹ nó, chuyện gì xảy ra?!”

“Đây là nơi nào, ta như thế nào đã đến trong bầu trời đêm?!”

một màn bất thình lình này, lại để cho những Nhị kiếp Tán Tiên này, sắc mặt lập tức đại biến, nhao nhao kinh hô!

Bọn họ vốn đang toàn lực tranh đoạt tấm gương, thế nhưng mà như thế nào đột nhiên, cảnh tượng trước mắt lại đại biến?

Không chỉ có tấm gương trước mắt cùng mọi người biến mất, ngược lại thoáng cái đi tới chính giữa bầu trời đêm mênh mông.

“Chỉ là Huyễn cảnh, cũng muốn vây khốn lão tử!”

Cơ hồ cùng một thời gian, những Nhị kiếp Tán Tiên này phẫn nộ gào thét, liền xuất thủ, hướng phía bầu trời đêm cuồng mãnh oanh kích!

Ông!

Trong chốc lát, lực trùng kích khủng bố, trải rộng bốn phương tám hướng của bầu trời đêm , Tinh La Bàn thoáng cái bắt đầu kịch liệt lay động!

“Mẹ nó!”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi chấn động, hoảng sợ biến sắc!

thực lực của Nhị kiếp Tán Tiên , thật sự là quá cường đại.

Nhiều Nhị kiếp Tán Tiên đồng loạt ra tay như vậy, Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể mình, phi tốc tiêu hao.

Trong chớp mắt công phu, thậm chí có chút ít không chống đỡ nổi rồi.

Hơn nữa, đây còn là dưới tình huống chính mình không có sử dụng ngôi sao công kích, một mặt phòng thủ a.

Mắt thấy Tinh La Bàn lay động càng ngày càng kịch liệt, Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể mình cơ hồ đã thấy đáy.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên hào quang giống như phù quang lược ảnh, sáng chói như sao!

“Không thể do dự, chính là cái lúc này!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải quát nhẹ một tiếng!

“A Hoa, lên!!!”

Vèo!

Lâm Hải vung tay lên, trực tiếp đem A Hoa từ trong Luyện Yêu Hồ triệu hoán ra, mang theo cái đuôi hướng phía tấm gương ném tới.

“Oa a a a! Ba ba ta sợ độ cao a!”

A Hoa quái kêu, thân thể cao lớn bị Lâm Hải ném vào trước gương.

Phanh!

Một tiếng vang trầm đục, A Hoa ngã trên mặt đất, hai mắt ứa ra sao Kim, toét miệng muốn khóc rồi!

“Ba ba, lần sau có thể đổi lại phương thức xuất hiện cho ta hay không, dù sao ta đẹp trai như vậy, luôn mặt chạm đất trước, quá con mẹ nó tọa rồi!”

“Ít nói nhảm, mau đem tấm gương cầm đến!” Lâm Hải cấp tốc hô, hắn đã không kiên trì nổi rồi!

A Hoa cũng biết nặng nhẹ, không tiếp tục nói nhảm, quay người lại nhăn lại cái mũi ngửi ngửi.

Nó hiện tại thân ở bên trong hào quang của Tinh La Bàn, cũng không cách nào thấy vật, chỉ có thể dựa mũi ngửi.

Cũng may cái mũi của A Hoa , linh thần kỳ, rất nhanh liền ngửi thấy được bên người có một cỗ khí tức không giống người thường.

“Chính là nó!”

A Hoa há miệng ra, liền cắn xuống dưới!

Ca băng!

“Ai u, răng chó của ta a!”

A Hoa hàm hồ hét thảm một tiếng, vội vàng đem hàm răng thiếu chút nữa bị nứt vỡ.

Thứ cứng rắn như thế , có lẽ chính là cái gương rồi!

Mà Lâm Hải tại bên ngoài nhìn xem, thì là mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

“Ha ha, A Hoa vậy mới tốt chứ!”

Thứ trong miệng A Hoa, đúng là cái gương kia .

“Ông!”

Nhưng vào lúc này, Tinh La Bàn trên đỉnh đầu , đột nhiên đình chỉ chuyển động, hào quang ngôi sao thoáng cái tiêu tán.

Do Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể Lâm Hải, rốt cục đã hao hết, không cách nào chèo chống Tinh La Bàn vận chuyển.

Bá!

Trong chốc lát, những Nhị kiếp Tán Tiên này, thoáng cái khôi phục ánh mắt, bầu trời đêm đã biến mất không thấy gì nữa.

Cơ hồ cùng một thời gian, những Nhị kiếp Tán Tiên này nhao nhao hướng phía tấm gương, cấp bách trông lại.

Bọn họ bây giờ quan tâm nhất, chính là tấm gương này có còn hay không?

Thế nhưng mà, khi bọn họ nhìn thấy tấm gương lại để cho bọn họ hồn khiên mộng nhiễu (Hồn khiên mộng nhiễu =việc làm cho người ta ngày đêm không yên), lại bị một con chó ngậm tại trong mồm, lập tức tất cả đều mộng bức.

A Hoa thoáng cái bị nhiều khí tức cường đại của Nhị kiếp Tán Tiên nhìn thẳng như vậy , toàn thân lập tức giật mình một cái .

Ngậm tấm gương, hướng phía phần đông Tán Tiên xếp bày chân trước, lời nói hàm hồ yếu ớt nói.

“Này, mẹ của ngươi họ gì?”

“Chó chết, đem tấm gương lưu lại!!!” Trả lời A Hoa, là nhiều tiếng gào thét.

Sau đó, hơn mười đạo đạo pháp lăng lệ ác liệt, hướng phía A Hoa điên cuồng oanh xuống!

Chương 2314: Cắt bào đoạn nghĩa!

“Ai u, má ơi!”

A Hoa sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, trong miệng hàm hồ quát to một tiếng, suýt nữa đem tấm gương từ trong miệng rơi ra.

Không đợi nó kịp chạy, liền bị đầy trời đạo pháp mà đến kia, triệt để chôn vùi!

Oanh oanh oanh oanh!

từng đạo công kích cuồng mãnh nặng nề giống như là núi cao kia, đã rơi vào trên sống lưng A Hoa.

A Hoa ngao một tiếng, đau đến sắc mặt đều thay đổi.

Phù phù!

Bốn chân mềm nhũn, trực tiếp nằm sấp trên mặt đất.

“A Hoa!”

Lâm Hải thấy thế, trong lòng lập tức đau xót.

Tuy A Hoa cương cân thiết cốt, như thế nào đều đánh không chết, nhưng bị nhiều Nhị kiếp Tán Tiên đồng loạt ra tay như vậy , ngẫm lại cũng biết, cái tư vị kia có bao nhiêu khó chịu.

Thế nhưng mà, những Nhị kiếp Tán Tiên này ra tay quá là nhanh, Lâm Hải căn bản chưa kịp đem A Hoa thu hồi lại, liền bị bọn họ đánh ngã trên mặt đất rồi.

“Thu!”

Lâm Hải vội vàng ý niệm khẽ động, đem A Hoa thu hồi vào trong Luyện Yêu Hồ!

Leng keng!

Cùng lúc đó, tiếng tin tức nhắc nhở vang lên.

Chúc mừng ngươi, đạt được Thượng Cổ Thần khí Côn Luân Kính!

Côn Luân Kính: Thượng Cổ Thần khí của Hoa Hạ , có được thần lực xuyên qua thời không.

“Chà mẹ nó, Côn Luân Kính!!!”

“Dĩ nhiên là Côn Luân Kính!!!”

Lâm Hải nghe cái tin nhắc nhở kia, đầu không khỏi ông một tiếng, kích động đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Côn Luân Kính a, tại trong thần thoại truyền thuyết Hoa Hạ, danh khí thế nhưng mà quá lớn!

Cái kia tương truyền chính là bảo vật của Tây Vương Mẫu, tại bên trên một lần Bàn Đào Đại Hội đã bị trộm, cuối cùng không biết tung tích.

Không thể tưởng được, vậy mà lại ở chỗ này, bị chính mình lấy được!

Cái này, thật đúng là ngưu bức lớn!

Bất quá, Lâm Hải đã chẳng quan tâm cao hứng.

Bởi vì, giờ phút này toàn bộ Nhị kiếp Tán Tiên, ánh mắt của tất cả đều đã rơi vào trên người Lâm Hải, tựa như từng thanh dao găm, đem Lâm Hải hoàn toàn khóa chết!

“Lâm Hải, con chó vừa rồi kia đâu rồi, nó đem tấm gương ngậm trong mồm đi nơi nào?!”

Đồng Tẩu Ông mở miệng trước tiên, sát cơ tách ra, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Tuy bọn họ không biết, A Hoa cùng tấm gương như thế nào đột nhiên không thấy.

Nhưng, vừa rồi Lâm Hải kêu A Hoa, có thể khẳng định đó là chó của Lâm Hải.

A Hoa mang theo tấm gương cùng một chỗ biến mất không thấy gì nữa, bọn họ không có lý do gì mà không nghi ngờ Lâm Hải.

Lâm Hải nghe được, thì hơi hơi nhún vai, lộ làm ra một bộ dạng người vô tội .

“Ta làm sao biết?”

“Ngươi muốn chết phải không?!!!” Đồng Tẩu Ông lập tức giận dữ, tức đến mí mắt giật giật một hồi.

Vừa rồi, bọn họ tranh đoạt tấm gương, tranh đoạt đến khổ cực như vậy, đều không có đắc thủ.

Nhưng cuối cùng lại bị một con chó, không hiểu thấu ngậm vào trong mồm mang đi rồi, lại để cho bọn họ sao có thể không tức?

Bá!

Cùng lúc đó, lại là vài đạo sát khí, rơi xuống tại trên người Lâm Hải.

Rất hiển nhiên, cơ hồ tất cả đám Nhị kiếp Tán Tiên, tất cả đều bị tức điên rồi!

“Lâm Hải, đem tấm gương giao ra đây, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

Lão giả áo trắng, hai mắt nhắm lại, lóe ra hàn quang chướng mắt, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói.

Bá!

Lão giả áo trắng vừa dứt lời, thân ảnh của Đại Hoàng cùng Dương Hiển lóe lên, chắn ở trước người Lâm Hải.

“Lão già kia, ngươi dám không khách khí đối với chủ nhân nhà ta thử xem!”

đỉnh đầu Dương Hiển lóe ra ánh sáng trắng, một cỗ lực uy hiếp kinh khủng như ẩn như hiện, hướng phía lão giả áo trắng, lạnh lùng nói.

Lão giả áo trắng nhíu lông mày lại, khí tức cuồng bạo trước người bắt đầu khởi động, ánh mắt quét qua Dương Hiển cùng Đại Hoàng, trong lòng có chút trầm trọng!

Trước đó, bọn họ cùng Dương Hiển và Đại Hoàng, đã từng có đọ sức.

Bất kể là thời điểm leo Đăng Thiên Thê, hay là vừa rồi mượn mặt kính công kích, lão đều đối với thực lực của Dương Hiển cùng Đại Hoàng , đã có khắc sâu hiểu rất rõ.

Có thể nói, đám người phía sau lão, ngoại trừ Hồ Vân Phong ra, không có người nào là đối thủ của Đại Hoàng cùng Dương Hiển .

Hôm nay, Dương Hiển cùng Đại Hoàng xuất đầu cho Lâm Hải, lão tuy không sợ, nhưng cũng có chút khó giải quyết.

Huống chi, một bên chính là cái Ngưu yêu kia, giao tình cùng Dương Hiển tựa hồ cũng không phải là nông cạn.

thực lực của cái Ngưu yêu kia, cũng không tại phía dưới lão và Hồ Vân Phong a.

trầm mặc một lát, lão giả áo trắng bỗng nhiên hướng phía Dương Hiển cùng Đại Hoàng, lộ ra một vòng giễu cợt, giễu cợt nói.

“Nhị vị, dùng thân thể Nhị kiếp Tán Tiên, nhận một cái Đại Thừa cảnh nho nhỏ làm chủ, không biết là có mất mặt sao?”

Dương Hiển cùng Đại Hoàng nghe được, thì là xem thường lắc đầu.

“Có thể đi theo chủ nhân nhà ta, là vinh hạnh của hai người chúng ta, liên quan gì tới lão già ngươi!”

Lão giả áo trắng nghe được, lập tức nheo mắt, lộ ra khiếp sợ cùng kinh ngạc thật sâu.

Vốn, lão còn chuẩn bị dùng sự tình thân phận cách xa, để châm ngòi quan hệ giữa Đại Hoàng Dương Hiển cùng Lâm Hải .

Nhưng, mới mới mở miệng lão liền biết rõ, cái này đã không có khả năng rồi!

“Ai!”

Không khỏi, lão giả áo trắng than khẽ, xem ra chỉ có đánh một trận!

“Chư vị đạo huynh, chúng ta trước đem bọn họ tiêu diệt, lại thương thảo tấm gương thuộc sở hữu của ai, như thế nào?”

Lão giả áo trắng tuy có thực lực mạnh nhất, nhưng thực sự không thể ra lệnh cho các Tán Tiên khác, chỉ có thể dùng giọng điệu thương lượng , dò hỏi.

“Phải làm như thế!”

Đồng Tẩu Ông là cái thứ nhất hưởng ứng, các Nhị kiếp Tán Tiên khác cũng liên tục gật đầu.

Bá!

Sau một khắc, thân ảnh của những Nhị kiếp Tán Tiên này lóe lên, lập tức đem Dương Hiển Đại Hoàng còn có Lâm Hải, bao vây vào giữa!

Ông!

Trong chốc lát, sát cơ khủng bố, giống như thủy triều lăn lộn, hướng phía bọn người Lâm Hải chen chúc mà đến.

“Hừ!”

Lâm Hải kêu lên một tiếng đau đớn, bị khí tức khủng bố trầm trọng, áp bách đến khí huyết lăn lộn, hoảng sợ biến sắc!

“Nhị kiếp Tán Tiên, vậy mà khủng bố như vậy!”

Đồng tử của Lâm Hải hơi co lại, trong lòng rung động.

Đây là lần thứ nhất, hắn đồng thời đối mặt với uy áp cùng sát cơ của nhiều Nhị kiếp Tán Tiên như vậy.

Nếu không phải vừa vặn đột phá đến Tiên Đạo Chí Tôn, trong cơ thể lại có Đại Vu Chi Huyết, chỉ sợ chỉ là lần này, là có thể lại để cho Lâm Hải thổ huyết bị thương.

“Chủ nhân, coi chừng!”

Bá!

thân ảnh Dương Hiển lóe lên, đã đến sau lưng Lâm Hải.

Đại Hoàng thì là canh giữ ở trước người Lâm Hải, hai người một trước một sau, đem Lâm Hải bảo hộ ở trong đó.

Đồng thời, ánh mắt của Dương Hiển rơi vào trên người Kim Đại Thăng, mang theo một tia lạnh như băng nói.

“Đại Thăng, ngươi muốn đứng ngoài quan chiến sao?”

Kim Đại Thăng vốn chuẩn bị tọa sơn quan hổ đấu, thế nhưng mà nghe được Dương Hiển trực tiếp đặt câu hỏi như thế, lập tức có chút khó xử.

Cái đầu trâu quơ quơ, miệng há há, muốn nói điều gì, lại một câu cũng không nói ra được.

“Hừ!”

Dương Hiển thấy thế, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên tuyệt vọng cùng thương tâm thật sâu!

Bá!

Đột nhiên, Dương Hiển vung cánh tay lên, đem quần áo của mình, mạnh mẽ giật xuống một đoạn.

Vèo!

Một đạo chân nguyên quán chú tại phía trên miếng vải , bị Dương Hiển ném tới dưới chân Kim Đại Thăng .

“Kim Đại Thăng, thiệt thòi Dương Hiển ta một mực đem ngươi trở thành huynh đệ, thật sự là mắt bị mù nhìn lầm ngươi rồi!”

“Hiện tại, ta và ngươi cắt bào đoạn nghĩa, sau ngày hôm nay, ngươi là ngươi, ta là ta!”

“Mai Sơn huynh đệ ta, không còn có Kim Đại Thăng ngươi !”

Kim Đại Thăng nghe được, lập tức sắc mặt đại biến, lộ vẻ mặt thống khổ giãy dụa.

“Dương Hiển đại ca, ngươi…”

“Giết!!!”

Không đợi Kim Đại Thăng nói cho hết lời, lão giả áo trắng bỗng nhiên phát ra tiếng gầm lên giận dữ!

Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng cắt bào đoạn nghĩa, đối với bọn họ mà nói, là cơ hội tuyệt tốt, lão há có thể lại để cho Kim Đại Thăng nói chuyện, vạn nhất xuất hiện chuyển cơ, vậy thì hỏng mất!

Rầm rầm rầm!

Theo lão giả áo trắng rống to một tiếng, những Nhị kiếp Tán Tiên này đồng thời ra tay, đầy trời đạo pháp, hướng phía Lâm Hải oanh kích mà đến.

“Chủ nhân, ngươi trước trốn đi!”

Dương Hiển cùng Đại Hoàng, cấp tốc hô to một tiếng.

Lâm Hải ở đây, đối với bọn họ mà nói, ngược lại là bó tay bó chân.

Lâm Hải tự nhiên cũng minh bạch, ý niệm khẽ động, đã trốn vào trong Luyện Yêu Hồ!

Rầm rầm rầm!

Sau một khắc, đầy trời đạo pháp kia, lập tức đem Dương Hiển cùng Đại Hoàng, nuốt hết vào trong đó!

Chương 2315: Cẩu gia ta như thế nào cao thượng như vậy a!

“Huynh đệ, có thể gánh vác được hay không?”

toàn thân Dương Hiển bị một tầng vầng sáng màu trắng bao phủ, cái vầng sáng kia bị đạo pháp mãnh liệt, áp bách đều thay đổi hình dạng, lung lay sắp đổ.

toàn thân Đại Hoàng thì là phát ra ánh sáng màu vàng đất rực rỡ, vô số gió lốc xoay quanh lên đỉnh đầu, chống cự đạo pháp công kích, lại bị điên cuồng phá hủy.

“Thao, đoán chừng muốn treo a!”

mặt mũi Đại Hoàng tràn đầy dữ tợn, toàn bộ sức mạnh đều xuất ra rồi.

Dù y tu hành đạo pháp hệ Thổ, am hiểu nhất phòng ngự, nhưng thực sự không chịu nổi nhiều Nhị kiếp Tán Tiên đồng thời công kích như vậy.

Ngay lập tức, hai người Dương Hiển cùng Đại Hoàng, liền lâm vào cảnh tràn đầy nguy cơ.

“Rống!!!”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng thú rống kịch liệt, ở bên ngoài truyền đến.

“Đừng làm bị thương Dương Hiển đại ca của ta !”

Đột nhiên, một tiếng gào thét phẫn nộ vang vọng trời quang.

Sau một khắc, bầu trời bỗng nhiên xuất hiện Liệt Hỏa hừng hực, hướng phía bọn người lão giả áo trắng , điên cuồng rơi xuống!

“Không tốt!!!”

bọn người lão giả áo trắng , tất cả đang kiệt lực công kích Dương Hiển cùng Đại Hoàng.

Không có nghĩ rằng Kim Đại Thăng ở phía sau bỗng nhiên ra tay, hơn nữa vừa lên đến liền lấy ra bản lĩnh xuất chúng, dùng Ngưu Hoàng Chi Hỏa bổn mạng , đối với bọn họ tiến hành thiêu cháy!

Dưới vội vàng không kịp chuẩn bị, lập tức có một cái Nhị kiếp Tán Tiên trúng chiêu, toàn thân bị ngọn lửa nuốt hết!

“A!!!”

một tiếng hét thảm truyền đến, người Nhị kiếp Tán Tiên này căn bản không kịp làm ra cái phòng hộ gì, trực tiếp bị thiêu thành tro tàn.

Rầm rầm rầm!

Mà những người khác, thì là nhao nhao biến sắc, hốt hoảng ra tay, thi triển tuyệt học, đem Ngưu Hoàng Chi Hỏa đầy trời đánh bay!

Bởi như vậy, Dương Hiển cùng Đại Hoàng lập tức chợt nhẹ, phất tay đem công kích trên đỉnh đầu đánh tan!

Sau đó, Dương Hiển không khỏi cất tiếng cười to.

“Ha ha ha, Đại Thăng, làm tốt lắm!”

Bọn người lão giả áo trắng, thì là tức giận đến râu tóc đều dựng, lạnh run!

Đại Hoàng cùng Dương Hiển, thực lực cường hoành, vừa rồi bởi vì nguyên nhân bảo vệ Lâm Hải, mới thật không dễ dàng bị bọn họ áp chế.

Hiện tại, bọn họ đã rảnh tay, còn muốn chế trụ bọn họ, ở đâu còn có dễ dàng như vậy!

Mà hết thảy này, đều nhờ cái Kim Đại Thăng này ban tặng, thật sự là có thể não!

“ Ngưu tinh chết tiệt, ngươi muốn chết phải không?!”

Đồng Tẩu Ông căm tức nhất , đưa tay hướng phía Kim Đại Thăng nhất chỉ, phẫn nộ quát.

“Ta đi đại gia mày!”

Kim Đại Thăng trực tiếp vung một câu nói tục, mắng trở về.

Sau đó, mang theo một con Yêu thú khác , phi tốc đến trước người Dương Hiển cùng Đại Hoàng .

Ánh mắt mang theo sát cơ lăng lệ ác liệt, tại trên thân đám người lão giả áo trắng đảo qua, ngữ khí lạnh như băng nói.

“Các ngươi giết Lâm Hải, Kim Đại Thăng ta mặc kệ!”

“Nhưng, ai dám làm tổn thương Dương Hiển đại ca của ta, ta cùng gã không yên!!!”

“Ngươi!” Lão giả áo trắng lập tức tức giận, tức đến mí mắt trực nhảy, tâm lại trầm xuống.

Dương Hiển cùng Đại Hoàng, đã cực kỳ khó có thể đối phó.

Nếu như thêm Kim Đại Thăng đồng dạng tu vi cao thâm cùng một Yêu thú khác, vậy thì càng khó làm rồi.

Huống chi, hiện tại Lâm Hải đến tột cùng đã chạy tới nơi nào, bọn họ cũng không biết.

Trong nội tâm đã vừa tức vừa vội rồi!

ở bên trong đội hình của kẻ địch, lại lần nữa gia tăng hai người cao thủ, thật làm cho lão giả áo trắng một hồi vô lực.

Mà Kim Đại Thăng thì không quản phản ứng của bọn họ, quay người lại, mang theo một tia áy náy nhìn về phía Dương Hiển.

“Dương Hiển đại ca, ta biết rõ sai rồi!”

“Van cầu ngươi thu hồi lời nói trước đó , Đại Thăng bồi tội cho ngươi rồi!”

Nói xong, thân hình cao lớn của Kim Đại Thăng , trực tiếp quỳ trên mặt đất, hướng phía Dương Hiển thỉnh tội!

Dương Hiển thấy thế, nội tâm kích động, thật sự là vừa mừng vừa sợ.

Trong lòng của y, lại làm sao muốn đoạn tuyệt ân nghĩa cùng Kim Đại Thăng, thật sự là tức giận đến nhịn không được.

Hiện tại, Kim Đại Thăng đã hoàn toàn tỉnh ngộ, chuẩn bị cùng mình kề vai chiến đấu, phần tình nghĩa Mai Sơn này, tự nhiên vẫn còn!

“Đại Thăng, ta...”

Dương Hiển còn chưa nói hết lời, thân hình đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Cùng một chỗ biến mất với Dương Hiển, còn có Đại Hoàng.

Hai người, cứ như vậy tại trước mắt bao người, thoáng cái đã không có bóng dáng!

Lão giả áo trắng thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, mạnh mẽ hét lớn một tiếng!

“Giết!!!”

Dương Hiển cùng Đại Hoàng biến mất, bất kể là đi nơi nào, cái này đối với bọn họ mà nói, là thời cơ tốt nhất để diệt sát Kim Đại Thăng cùng một con Yêu thú khác !

Rầm rầm rầm!

Nhất thời, đầy trời đạo pháp cường đại, đã ầm ầm rơi vào trên người Kim Đại Thăng cùng một con Yêu thú khác .

“Rống!!!”

Kim Đại Thăng cũng bị Dương Hiển đột nhiên biến mất, cho làm mộng bức.

Chờ lúc kịp phản ứng lại, đạo pháp cuồng mãnh đáng sợ kia, dĩ nhiên đã đến trước người, còn muốn trốn cũng không kịp rồi!

thời khắc nguy cấp , Kim Đại Thăng chỉ phải gầm lên giận dữ, đem Ngưu Hoàng Chi Hỏa phun ra, bảo vệ toàn thân!

Rầm rầm rầm!

Nhóm Nhị kiếp Tán Tiên đối diện, một cái nào cũng không phải là hạng người bình thường.

Dù Kim Đại Thăng dốc sức liều mạng phòng ngự, lại cũng không có kiên trì được bao lâu, kêu đau một tiếng, thân thể khổng lồ bị đạo pháp oanh kích sụp đổ như là núi lở ...

Lâm Hải tự nhiên không biết những cái này, hắn bây giờ đang ở bên trong Luyện Yêu Hồ , nhìn Dương Hiển cùng Đại Hoàng, mặt mũi tràn đầy hối hận.

“Đều tại ta, vừa rồi vậy mà hồ đồ rồi!”

“Chính mình tiến Luyện Yêu Hồ, lại đã quên đem hai người các ngươi cùng một chỗ thu vào đến.”

“May mắn hai người các ngươi không có việc gì, nếu không ta thật sự phải hối hận cả đời rồi!”

Lâm Hải vỗ cái ót, vẻ mặt áy náy hướng phía Dương Hiển cùng Đại Hoàng nói ra.

Dương Hiển cùng Đại Hoàng thì là khẽ lắc đầu, “Chủ nhân, ngươi không cần tự trách!”

Còn muốn nói cái gì đó, Dương Hiển bỗng nhiên biến sắc, sau đó mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống.

“Không tốt!!!”

“Làm sao vậy?” Lâm Hải cả kinh, cấp tốc hỏi.

“Chủ nhân, Đại Thăng vừa rồi vì cứu hai ta, đã cùng mấy người Nhị kiếp Tán Tiên nhân loại kia xé toang mặt.”

“Bây giờ, hai ta tiến vào Luyện Yêu Hồ, bọn họ chắc chắn sẽ động thủ đối với Đại Thăng, Đại Thăng nguy hiểm!”

Dương Hiển càng nói càng sợ, đã đến phía sau trong mắt đã lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

“Chủ nhân, nhanh thả chúng ta đi ra ngoài, nếu không Đại Thăng xong rồi!” Dương Hiển hướng phía Lâm Hải, cấp tốc cầu khẩn nói.

Lâm Hải nghe được, cũng là cả kinh, mạnh mẽ dậm chân một cái.

Lúc hắn thu Dương Hiển cùng Đại Hoàng tiến vào, nào đâu biết những chuyện này?

Bất quá, Lâm Hải coi như tỉnh táo, cũng không lại để cho Dương Hiển cùng Đại Hoàng đi ra ngoài.

“Các ngươi tùy tiện đi ra ngoài, nếu bị bọn hắn ôm cây đợi thỏ liền hỏng mất, như vậy không khác chui đầu vào lưới!”

“Thế nhưng mà, Đại Thăng làm sao bây giờ?” Dương Hiển lo lắng đến mức nước mắt đều nhanh rơi xuống rồi.

Lâm Hải nhíu mày, trầm mặc một lát, mạnh mẽ vung tay khẽ vẫy!

Vèo!

Lập tức, một đạo thân ảnh bay đến, vẫn còn oa oa kêu to ở giữa không trung .

“Oa a a, ba ba, ta thật sự sợ độ cao a, có thể bị như vậy chơi hay không ?!!!”

Phanh!

thân thể A Hoa, ngã ở trước mặt Lâm Hải, Lâm Hải vẻ mặt ngưng trọng, hướng phía A Hoa nói ra.

“A Hoa, chuyện quá khẩn cấp, nhờ vào ngươi!”

Lâm Hải nói tóm tắt đơn giản rõ ràng, đem sự tình nói một lần cùng A Hoa.

Sau đó, ý niệm khẽ động, đem A Hoa từ trong Luyện Yêu Hồ thả đi ra ngoài.

A Hoa vừa ra tới, vừa vặn nhìn thấy Kim Đại Thăng bị đánh ngã, đạo pháp của những Nhị kiếp Tán Tiên kia , hướng phía Kim Đại Thăng oanh kích mà đến.

Rầm rầm rầm phanh!

Nhất thời, toàn thân Kim Đại Thăng đều nở hoa, dù y da dày thịt béo, cũng lập tức trọng thương, hấp hối.

“Chết!”

trong mắt Đồng Tẩu Ông lóe lên hàn mang, lại bổ một đạo khí mang, hướng phía trái tim Kim Đại Thăng mà đi.

trong mắt Kim Đại Thăng, lập tức lộ ra tuyệt vọng thật sâu.

Giờ phút này, y chỉ còn một hơi, ở đâu còn có khí lực phòng ngự cùng tránh né?

Mà Yêu thú Nhị kiếp Tán Tiên còn lại kia, đã sớm bị chết ở dưới công kích vừa rồi, càng là không trông cậy được vào rồi!

Bá!

Ngay tại lúc Kim Đại Thăng nhắm mắt chờ chết, bỗng nhiên một đạo thân ảnh lăng không mà đến, chắn trước người của y.

Đồng thời, một tiếng quái gọi lăng không vang lên.

“Nha nha phi, cẩu gia ta như thế nào cao thượng như vậy a!”

Phanh!

“Ngao!!!”

Theo tiếng kêu thảm thiết của A Hoa vang lên, thân thể trực tiếp bị đánh bay, trùng trùng điệp điệp ngã rơi trên mặt đất.

“Là con chó kia!”

“Bắt lấy nó, đoạt tấm gương!”

Nhóm lão giả áo trắng , vừa thấy A Hoa lần nữa xuất hiện, ở đâu còn lo lắng giết Kim Đại Thăng đã hấp hối ?

hai mắt nhao nhao sáng lên, mang theo mặt mũi tràn đầy cuồng nhiệt, hướng phía A Hoa nhào tới!

Chương 2316: Y nguyện nhận, ta còn không muốn thu ni!

A Hoa thấy thế, sợ tới mức ngao một tiếng, nhảy dựng lên đặt xuống đá hậu bỏ chạy.

Cái này nếu như bị đuổi theo, vẫn không thể lại để cho những Nhị kiếp Tán Tiên con mắt đều đỏ này, tươi sống giày vò chết a!

Nó cũng không trông cậy vào cái cái cẩu chủ nhân Lâm Hải kia, kịp thời đi ra cứu vớt nó.

“Nha nha phi, đừng đuổi theo, các ngươi quá xấu, cẩu gia chướng mắt!”

Vèo!

Theo một tiếng quái gọi, A Hoa trực tiếp chạy mất dạng!

“Muốn chạy, không có cửa đâu!”

“Đem tấm gương lưu lại cho lão tử!”

Bọn Nhị kiếp Tán Tiên này, thân ảnh lóe lên, tất cả đều biến mất không thấy gì nữa, hướng phía A Hoa đuổi theo.

Ông!

Ngay tại không lâu sau khi A Hoa đem nhóm Nhị kiếp Tán Tiên vừa mới dẫn dắt rời đi, trong không khí rung động khẽ động, Lâm Hải mang theo Dương Hiển cùng Đại Hoàng, từ trong Luyện Yêu Hồ về tới hiện thực.

“Ha ha, chiêu điệu hổ ly sơn này của chủ nhân , quả nhiên có hiệu quả!” Đại Hoàng thấy nhóm Nhị kiếp Tán Tiên cũng đã ly khai, không khỏi cười nói.

Mà Dương Hiển thì là biến sắc, thoáng cái vọt tới trước mặt Kim Đại Thăng đã ngã xuống đất .

“Đại Thăng, ngươi như thế nào rồi?”

Kim Đại Thăng khí tức yếu ớt, dĩ nhiên đã đến thời khắc hấp hối.

Sau khi nhìn thấy Dương Hiển, không khỏi cường chống tinh thần, lộ ra một vòng dáng tươi cười.

“Dương Hiển đại ca, Đại Thăng khả năng muốn cùng ngươi vĩnh biệt rồi.”

“vài vạn năm Mai Sơn tình nghĩa, Đại Thăng ghi khắc đáy lòng, cho dù chết cũng không dám quên!”

Kim Đại Thăng nói xong, hai mắt trợn một phen, hô hấp bỗng nhiên dồn dập, mắt thấy muốn tắt thở.

Dương Hiển thấy thế, lập tức lộ ra bi thống thật sâu, nước mắt bá cái liền chảy xuống.

“Đại Thăng, ngươi không thể chết được, không thể chết được a!!!”

Dương Hiển bi thống kêu to, vội vàng đem một cỗ chân nguyên, đưa vào trong cơ thể Kim Đại Thăng .

Nhưng mà, như vậy cũng chẳng qua là kéo dài tính mạng Kim Đại Thăng trong một lúc ngắn ngủi , không nổi lên tác dụng thực chất.

Kim Đại Thăng bị phần đông Nhị kiếp Tán Tiên công kích, dĩ nhiên suy yếu tới chỗ hiểm, liền cả Nguyên Thần đều trọng thương, vô lực xoay chuyển trời đất!

Thấy Kim Đại Thăng hấp hối, sau đó đều có thể tắt thở, Dương Hiển bối rối bi thống, nước mắt rơi như mưa.

“Đúng rồi, chủ nhân thần thông quảng đại, có thể cầu chủ nhân cứu Đại Thăng a!”

Đột nhiên, hai mắt Dương Hiển tỏa sáng, trong lòng lại bay lên hi vọng mãnh liệt.

Vừa rồi, y thấy Kim Đại Thăng gần chết, đã sớm lo lắng hãi hùng, vậy mà đã quên hướng Lâm Hải cầu viện.

“Chủ nhân, ngươi có thể cứu Đại Thăng, ngươi nhất định có thể cứu sống y, có đúng hay không?”

Dương Hiển thoáng cái xông lại, quỳ gối trước mặt Lâm Hải, hướng phía Lâm Hải đau khổ cầu khẩn nói.

Lâm Hải chắp tay sau lưng, nhướn mày, sau đó sắc mặt lạnh lùng nhìn Kim Đại Thăng liếc, thản nhiên nói.

“Đúng vậy, ta xác thực có thể cứu y!”

Dương Hiển nghe được, lập tức mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, bắt lấy đùi Lâm Hải, kích động nói.

“Chủ nhân, vậy ngươi nhanh cứu cứu Đại Thăng a, lại trễ một chút, Đại Thăng sẽ không được!”

Lâm Hải trầm mặc, bỗng nhiên đem ánh mắt, đã rơi vào trên người Kim Đại Thăng.

trong lòng Kim Đại Thăng cũng là kinh hoàng, nội tâm vốn đã tuyệt vọng, lần nữa sôi trào lên, không khỏi hướng phía Lâm Hải, quăng qua ánh mắt cầu khẩn.

Dù sao, con sâu cái kiến còn muốn sống tạm bợ a!

Huống chi là loại Yêu thú tu hành vài vạn năm, đạt tới cảnh giới Nhị kiếp Tán Tiên như Kim Đại Thăng đấy.

Nhưng, sau khi Kim Đại Thăng nghênh tiếp cái ánh mắt lạnh như băng không mang theo một tia cảm tình của Lâm Hải kia, tâm lại thoáng cái chìm xuống đến.

Đồng thời, một cỗ dự cảm bất thường, bỗng nhiên bay lên tại trong lòng.

Mà lúc này đây, thanh âm đạm mạc của Lâm Hải , đột nhiên vang lên.

“Tuy ta có thể cứu y, nhưng, ta tại sao phải cứu y?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, thân thể của Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng, đồng thời cứng đờ, sắc mặt đại biến.

Rất hiển nhiên, Lâm Hải nói lời này, là không định đơn giản cứu Kim Đại Thăng rồi.

Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng, đều là lão yêu quái tu hành vài vạn năm, có chuyện gì mà bọn họ nhìn không rõ hay sao?

Hơi hơi ngẩn ra, liền biết rõ Lâm Hải ý tứ.

Xem ra, Kim Đại Thăng trước đó cự tuyệt nhận Lâm Hải làm chủ, Lâm Hải vẫn một mực tại canh cánh trong lòng a!

Thân ảnh Dương Hiển lóe lên, lại đến trước mặt Kim Đại Thăng, trên mặt lo lắng nói.

“Đại Thăng, không bằng ngươi nhận chủ a, tổng tốt hơn chết!”

“Hơn nữa, chủ nhân Lâm Hải thần thông quảng đại, đối xử với mọi người chân thành, đi theo hắn cũng không ủy khuất chúng ta!”

“Thậm chí, đi theo chủ nhân Lâm Hải, rất có thể sẽ là cơ duyên lớn nhất cuộc đời chúng ta!”

Kim Đại Thăng nghe xong, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng, tình thế bức bách, y không nhận chủ thì phải chết, ở đâu còn có con đường thứ hai có thể chọn?

“Mà thôi!”

trong nội tâm Kim Đại Thăng ai thán một tiếng, tại trước mặt sinh tử, y có không cam lòng, cũng không có lựa chọn khác!

Nghĩ đến chỗ này, Kim Đại Thăng dùng hết khí lực còn sót lại, hơi thở mong manh, hướng phía Lâm Hải cung kính nói.

“Kim Đại Thăng, nguyện ý nhận chủ!”

Dương Hiển nghe được, lập tức đại hỉ, lại xông tới trước mặt Lâm Hải.

“Chủ nhân, Đại Thăng nguyện ý nhận chủ rồi, ngươi mau cứu y đi!”

Lâm Hải thì là sắc mặt lạnh như băng, lộ ra một vòng cười lạnh, ngẩng đầu thản nhiên nói.

“Cứu y? Ngươi suy nghĩ nhiều!”

“Y nguyện nhận, ta còn không muốn thu ni!”

“Ách...” Lời của Lâm Hải, lập tức lại để cho Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng, đồng thời biến sắc, lộ ra tuyệt vọng thật sâu.

“Chủ nhân, ngươi cứu cứu Đại Thăng a, Dương Hiển van ngươi!!!”

Dương Hiển nói xong, lần nữa quỳ rạp xuống trước mặt Lâm Hải, rầm rầm rầm dập đầu liên tiếp.

Hơn nữa, Dương Hiển đem chân nguyên hộ thân, đã hoàn toàn tán đi, trong khoảnh khắc chỗ trán máu tươi chảy ròng.

Lâm Hải thấy thế, lập tức cả kinh, vội vàng đem Dương Hiển ngăn lại.

“Dương Hiển, ngươi làm cái gì vậy?”

“mau đứng, mau đứng lên!”

Dương Hiển thì là rơi lệ đầy mặt, hướng phía Lâm Hải đau khổ cầu khẩn nói.

“Chủ nhân không cứu Đại Thăng, Dương Hiển liền quỳ chết ở chỗ này!”

“Van cầu chủ nhân, xem tại bên trên chút tình mọn của Dương Hiển , cứu cứu Đại Thăng a!”

Lâm Hải cau mày, trầm mặc hồi lâu, mới thở thật dài.

Sau đó, ánh mắt lóe lên, ánh mắt lạnh như băng rơi vào trên người Kim Đại Thăng, không khỏi hừ lạnh một tiếng!

“Hừ, nếu không có xem tại trên mặt mũi Dương Hiển, ta hôm nay tuyệt không cứu ngươi!”

Dương Hiển nghe xong lời này, toàn thân lập tức run lên, sau đó lộ ra biểu lộ cuồng hỉ.

“Chủ nhân, ngươi, ngươi đáp ứng cứu Đại Thăng?”

Lâm Hải tức giận liếc trắng mắt nhìn Dương Hiển , thở phì phì nói.

“Nói nhảm, Kim Đại Thăng y chết sống ta có thể mặc kệ, nhưng Dương Hiển ngươi, cùng ta tuy là chủ tớ, lại thực như huynh đệ, ta cũng không thể mặc kệ chết sống của huynh đệ của ta a!”

Dương Hiển nghe nói như thế, trong lòng lập tức có một cỗ dòng nước ấm nhấp nhô, cảm động lệ nóng doanh tròng!

“Chủ nhân, Dương Hiển, cám ơn ngươi, cám ơn ngươi rồi!”

một câu huynh đệ của Lâm Hải, thế nhưng mà đem Dương Hiển cảm động đến hỏng mất.

Dù sao, y cùng với Lâm Hải là quan hệ chủ tớ, thậm chí sinh tử của y, đều tại một ý niệm của Lâm Hải .

Lâm Hải chẳng những không có la lối om sòm, hô đến gọi đi với y, ngược lại dùng huynh đệ xưng hô, lại để cho y có thể nào không cảm động?

Thấy Dương Hiển cảm động thành cái dạng này, Lâm Hải mặt ngoài bình tĩnh, nội tâm lại cười khổ một hồi.

“Thao, ca ca lúc nào trở nên âm hiểm như vậy?”

“Rõ ràng đã sớm muốn nhận Kim Đại Thăng, nội tâm đều nhanh chóng không được, còn muốn trang cái bức trước .”

“Đã đón mua nhân tâm, lại để cho Dương Hiển đối với chính mình càng thêm khăng khăng một mực, lại cho Kim Đại Thăng một cái hạ mã uy, thể hiện uy nghiêm của chính mình .”

“Tâm cơ a!!!”

Lâm Hải chợt phát hiện chính mình đã thay đổi, sớm đã trở nên không còn đơn thuần như lúc trước .

Leng keng!

Mà lúc này đây, tiếng tin tức nhắc nhở không biết đã vang lên bao nhiêu lần trong đầu, lần nữa lại vang.

Cửu Lê Hồ kiểm tra đo lường đã có Yêu thú sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công một trăm phần trăm, có muốn thu phục không?

“một trăm phần trăm rồi!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, đây là lần thứ nhất hắn gặp được một cái xác suất thành công trăm phần trăm .

Nếu còn không thu, chỉ sợ Kim Đại Thăng lập tức sẽ treo rồi!

“Thu!!!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, thân hình cực lớn gần chết của Kim Đại Thăng , bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa!

Chương 2317: Kim Đại Thăng quy phục

“Chủ nhân, Đại Thăng y, vào Luyện Yêu Hồ rồi?” Dương Hiển ở một bên, mặt mũi tràn đầy kích động nói.

“Biết rõ còn cố hỏi!” Lâm Hải tức giận liếc trắng nhìn Dương Hiển.

“Ha ha, cám ơn chủ nhân, cám ơn chủ nhân!”

kích động vui mừng của Dương Hiển lộ rõ trên nét mặt, hướng phía Lâm Hải liên tục nói lời cảm tạ không thôi.

Y ở trong Luyện Yêu Hồ có thời gian rất lâu rồi, tự nhiên biết rõ Lâm Hải chính là chúa tể của Luyện Yêu Hồ .

Chỉ cần Kim Đại Thăng tiến vào Luyện Yêu Hồ, không có Lâm Hải đồng ý, cho dù muốn chết đều không chết được.

“Đừng nói mấy lời không có tác dụng nữa, chúng ta nhanh đi tìm A Hoa!”

lông mày Lâm Hải co rụt lại, cảm ứng được vị trí của A Hoa , vội vàng hướng phía phương hướng của A Hoa , chạy như bay mà đi.

A Hoa vì đem những Nhị kiếp Tán Tiên này dẫn đi, có thể nói là chơi cả mạng già rồi.

Tuy A Hoa kháng đánh, nhưng một khi bị bắt chặt, cái kia đoán chừng cũng không chịu được.

Chính mình phải tranh thủ thời gian đi qua, đem A Hoa cứu ra, nếu không liền không cứu được cái con chó chết tiệt này rồi!

Dương Hiển cùng Đại Hoàng, theo sát Lâm Hải hướng phía phương hướng của A Hoa, một đường chạy như điên.

Rất nhanh, liền thấy phía trước có đạo pháp nổ vang, có người đang tiến hành chiến đấu kịch liệt.

Đồng thời, một cái thanh âm hèn mọn bỉ ổi, không ngừng tru lên.

“Đánh, đánh cho đến chết!”

“Ai đánh dốc sức, tấm gương chính là của người đó!”

“Ách...” Lâm Hải từ thật xa dừng lại, con mắt lập tức trừng tròn xoe, thoáng cái mộng bức.

Cái này, cái này mẹ nó cùng tưởng tượng chênh lệch có chút lớn a!

Vốn, Lâm Hải cho rằng A Hoa giờ phút này, tất đã bị phần đông Nhị kiếp Tán Tiên đè xuống đất, điên cuồng ma sát.

Nhưng bây giờ, hoàn toàn không phải có chuyện như vậy a!

Đã thấy A Hoa, hai chân đứng thẳng, hai cái chân trước vòng sau lưng, mang trên mặt dáng tươi cười hèn mọn bỉ ổi, đang tại chỗ kia lắc đầu vẫy đuôi hô to gọi nhỏ.

Mà những Nhị kiếp Tán Tiên lão giả áo trắng kia, lại đánh thành một đoàn, ngươi tới ta đi, thật không náo nhiệt!

“Cái này con mẹ nó là tình huống như thế nào à?”

Lâm Hải nháy nháy con mắt, tính cả Dương Hiển Đại Hoàng, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Nhưng bất kể nói thế nào, A Hoa không có tổn thất gì, như thế đã là niềm vui ngoài ý muốn!

Giờ phút này, A Hoa đã ở vào trong phạm vi mà Luyện Yêu Hồ có thể thu .

Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp đem A Hoa thu hồi vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Đi!”

Thu hồi A Hoa, Lâm Hải cũng không ngừng lại, nói một tiếng, cùng Dương Hiển Đại Hoàng, nhanh chóng rút lui.

Mà bọn người lão giả áo trắng, đang đứng ở trong lúc đánh nhau kịch liệt, căn bản không có người chú ý tới bọn người Lâm Hải đã đi mà quay lại.

Cho dù có người phát hiện ra A Hoa đột nhiên không thấy, cũng không có thời gian đi quản.

Bởi vì, tất cả bọn họ đều đang liều lực tranh đoạt một cái gương!

Lâm Hải cùng Dương Hiển Đại Hoàng, một mực chạy như điên ra hơn trăm dặm, mới ngừng lại được.

Vèo!

Sau đó, Lâm Hải ý niệm khẽ động, ba người biến mất tại chỗ, tiến nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Ba ba, vừa rồi quá hung hiểm rồi, cái mạng nhỏ của ta thiếu chút nữa không có.”

“Không được, ta muốn tiểu mẫu cẩu, an ủi tiểu tâm can đã bị kinh hãi của ta!”

Lâm Hải vừa tiến vào, A Hoa đã đánh tới, cười toe toét miệng một bộ dạng sợ hãi , cọ lấy chân Lâm Hải, tội nghiệp nói.

Lâm Hải lúc này đây, thần kỳ không có đem A Hoa một cước đá văng ra.

Ngược lại vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve đầu A Hoa , vẻ mặt vui mừng nói.

“Đi, ngươi cái con chó chết tiệt này tuy nhiên không có nghiêm chỉnh, nhưng lúc này đây, lại thật sự lập công lớn rồi!”

“Đợi rời khỏi đây, ta tìm cho ngươi một ngàn tiểu mẫu cẩu, có đủ hay không?”

A Hoa nghe nói như thế, lập tức kích động đến lông mao toàn thân mao run run a, nước miếng rầm rầm chảy đầy đất!

“Oa ha ha, ba ba ngươi nói thật?!”

“Thật tốt quá, ngươi rốt cục lương tâm phát hiện, ngày tốt lành của cẩu gia rốt cuộc đã tới, oa ha ha!!!”

“Ba ba, ta yêu chết rồi! Ngươi đối với ta tốt như vậy, ta nhất định là thân sinh của ngươi !”

A Hoa oa oa kêu to, nhảy dựng lên dùng cái mồm ướt sũng, tại trên mặt Lâm Hải bẹp một ngụm.

Ọe ~

Lâm Hải buồn nôn thiếu chút nữa nhổ ra, giơ chân lên đem A Hoa đạp bay rồi.

“Cút sang một bên, ngươi con chó buồn nôn!”

Cùng A Hoa vui cười đùa giỡn một phen, Lâm Hải mới hiểu rõ nguyên nhân mà những Nhị kiếp Tán Tiên kia tranh đấu .

Náo loạn cả buổi, A Hoa cái con chó chết tiệt này trước khi đi ra ngoài , sợ bị nhóm Nhị kiếp Tán Tiên giày vò chết, vậy mà đã sớm làm chuẩn bị.

Tại bên trong những đồ vật mà Lâm Hải mang theo từ Nhân Gian giới đến, lại đã tìm được một cái gương nhỏ dùng làm trang điểm của nữ nhân .

Những Nhị kiếp Tán Tiên kia truy kích A Hoa, thời điểm A Hoa chạy không thoát, trực tiếp đem cái gương nhỏ này ném ra ngoài.

Tuy cái gương này nhỏ, vẻ ngoài cùng Côn Luân Kính có khác biệt rất lớn.

Nhưng, có chút pháp bảo thần kỳ, vốn đã biến hóa vô cùng, ai biết có thể biến thành một cái bộ dáng khác hay không ?

Huống chi, tấm gương này còn là từ trong tay A Hoa ném ra.

Cái con chó này dù có giảo hoạt hơn, cũng không có khả năng trước khi tiến vào di tích cổ Hoang Sa , đã sớm mang theo một cái gương a?

Vì vậy, sau khi A Hoa ném tấm gương ra ngoài , bọn Nhị kiếp Tán Tiên này, lập tức bắt đầu điên cuồng tranh đoạt.

Nếu như tấm gương là giả, cùng lắm thì tranh đoạt không một hồi, cũng không có tổn thất gì.

Nhưng nếu như là thật, vạn nhất bị người khác cướp đi, vậy có hối hận cũng không kịp rồi.

Lâm Hải nghe xong A Hoa giảng thuật, không khỏi hướng phía A Hoa dựng thẳng lên một ngón tay cái.

“A Hoa, ngươi thực giảo hoạt, thực thiếu đạo đức a!”

hai mắt A Hoa lập tức lật một phen, cho Lâm Hải cái mắt trắng.

“Ba ba, nhớ rõ ngươi đã đáp ứng cho ta tiểu mẫu cẩu, một ngàn con!”

Nói xong, A Hoa ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt đắc ý bỏ đi rồi.

Lâm Hải thấy thế, không khỏi cười cười, cái con chó chết tiệt này tuy ỉu xìu tổn hại ỉu xìu xấu, nhưng khoan hãy nói, có đôi khi tác dụng thật đúng là rất lớn!

“Đi xem Kim Đại Thăng a!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, thân ảnh chớp động, sau một khắc đã đến bên cạnh Nguyệt Hồ .

Đã thấy thân thể cao lớn của Kim Đại Thăng, nằm ở bên cạnh Nguyệt Hồ, tuy vẫn là hơi thở mong manh, nhưng mệnh hiển nhiên là bảo vệ được rồi.

“Chủ nhân!”

Dương Hiển đang tại bên người Kim Đại Thăng , thấy Lâm Hải tới, đuổi bước lên phía trước thi lễ.

Kim Đại Thăng cũng bắt đầu giãy dụa, nhưng liền một tia khí lực cũng đều không có, chỉ có thể hướng phía Lâm Hải quăng qua một cái ánh mắt kính sợ .

Từ khi tiến vào cái Luyện Yêu Hồ này, y cũng đã cảm ứng được, tính mạng của mình đã nằm tại trong tay Lâm Hải rồi.

Lâm Hải chỉ cần có một cái ý niệm trong đầu, cũng có thể lại để cho y tan thành mây khói trong khoảnh khắc !

Cái này lại để cho Kim Đại Thăng may mắn chính mình đã đạt được tân sinh đồng thời, cũng đối với Lâm Hải đã khống chế tính mạng của mình, tràn đầy kính sợ.

Lâm Hải mặt không biểu tình, đi đến trước mặt Kim Đại Thăng, theo tay khẽ vẫy, kim châm bay vào trong lòng bàn tay.

Sưu sưu sưu!

Sau một khắc, cánh tay Lâm Hải động liên tục, hư ảnh lập loè, trên trăm cây kim châm tất cả đều đâm vào bên trong huyệt đạo của Kim Đại Thăng .

Đồng thời, năm khỏa Linh Đan cùng một khỏa Chân Nguyên Tán cũng lơ lửng tại trên đỉnh đầu Kim Đại Thăng.

“Há mồm!”

Lâm Hải ra lệnh một tiếng, Kim Đại Thăng vội vàng đem miệng há mở.

Ba!

Nhất thời, Linh Đan cùng Chân Nguyên Tán, tất cả đều đã rơi vào trong miệng của Kim Đại Thăng .

Ông!

Kim Đại Thăng lập tức cảm thấy, sinh cơ của chính mình đang phi tốc hồi phục, thương thế đã chậm chạp khép lại.

Không chỉ có như thế, chân nguyên tiêu hao hầu như không còn trước đó, vậy mà thoáng cái toàn bộ đã đầy, tràn đầy lực lượng.

“Tạ chủ nhân!”

nội tâm Kim Đại Thăng cuồng hỉ, mang theo một tia kích động, hướng phía Lâm Hải cảm tạ nói.

Lâm Hải thì là chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt liếc nhìn Kim Đại Thăng.

“Năm phút đồng hồ sau, ngươi có lẽ có thể ngồi xuống rồi.”

“Đến lúc đó, khoanh chân vận công, có thể gia tốc thương thế khôi phục!”

“Vâng!” Kim Đại Thăng vội vàng đáp ứng một tiếng, trong mắt lộ ra hào quang kích động.

“n!” Lâm Hải lúc này mới trên mặt uy nghiêm nhẹ gật đầu.

Sau đó, thân ảnh lóe lên, về tới chính giữa nhà gỗ của Tiên Nhi , trong mắt hiện lên một đạo tinh mang.

“Những Nhị kiếp Tán Tiên kia, giờ phút này đoán chừng đã phát hiện tấm gương mà A Hoa ném ra là giả.”

“Đến lúc đó, tất sẽ hổn hển, lần nữa khắp nơi tìm kiếm chính mình.”

“Đã như vầy, trước hết tại trong Luyện Yêu Hồ tránh né một hồi, thuận tiện thoáng một phát sửa sang lại chiến lợi phẩm!”

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, cánh tay khẽ nâng.

Vèo! Nhất thời, một vật hào quang lóe ra, bay đến trong tay Lâm Hải!

Chương 2318: Côn Luân Kính

“Cái này, chính là Côn Luân Kính trong truyền thuyết!”

Trong tay Lâm Hải nắm một cái gương nhỏ lớn cỡ lòng bài tay, tản ra phong cách khí tức cổ xưa, nội tâm một hồi kích động bành trướng.

Côn Luân Kính, tại trong thần thoại truyền thuyết Hoa Hạ, danh khí thật sự là quá lớn.

Tuy Côn Luân Kính tại trên phương diện công kích cùng phòng ngự, cũng không có nghe qua nhiều tin đồn gì.

Nhưng, nó có năng lực xuyên qua thời không , là điều mà những pháp bảo của hắn không cách nào bằng được.

Lâm Hải xem xét chi tiết Côn Luân Kính, cảm thụ trong mặt gương ẩn chứa năng lượng làm lòng người vì sợ mà tâm rung động , mừng rỡ không thôi.

Cửu Lê Hồ, Côn Luân Kính, đây đều là Thượng Cổ Thần khí nổi danh của Hoa Hạ .

Hôm nay, mình đã đạt được hai cái rồi.

Theo tình huống sử dụng Cửu Lê Hồ đến xem, cái kia cơ hồ liền tương đương với một cái tồn tại giống như BUG.

Có thể nói, Cửu Lê Hồ là pháp bảo Lâm Hải dựa vào nhất , nhiều lần lập kỳ công, cứu Lâm Hải tại nguy nan.

Thậm chí nói không khoa trương, Lâm Hải có nhiều bảo vật như vậy, nếu như chỉ có thể giữ lại một kiện mà nói, cái kia Lâm Hải sẽ không chút do dự, lựa chọn Cửu Lê Hồ.

Mà cái Côn Luân Kính này, là Thượng Cổ Thần khí nổi danh cùng Cửu Lê Hồ, nghĩ đến tất sẽ không yếu hơn Cửu Lê Hồ!

Cái này, mới là nguyên nhân thực sự lại để cho Lâm Hải ức chế không nổi cuồng hỉ.

“Côn Luân Kính có năng lực vượt qua thời không, thế nhưng mà dùng như thế nào đâu?”

tiếc nuối duy nhất , chính là cái Côn Luân Kính này không kèm theo bản thuyết minh, cũng không giống như Cửu Lê Hồ, có Tiên Nhi làm Khí linh.

Muốn sử dụng Côn Luân Kính, Lâm Hải toàn bộ phải dựa vào chính mình đi lục lọi.

“Chủ nhân, đây là Côn Luân Kính!”

Tiên Nhi không biết từ lúc nào, đã xuất hiện ở bên người Lâm Hải.

Nhìn thấy Côn Luân Kính trong tay Lâm Hải , trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên một tia dị sắc.

Tại sau khi Lâm Hải đem Côn Luân Kính thu vào Luyện Yêu Hồ, Tiên Nhi liền phát hiện ra nó.

Bấy giờ, thấy Lâm Hải đem Côn Luân Kính mang ra, Tiên Nhi cũng theo sát tới, hô hấp tựa hồ có chút dồn dập.

“Tiên Nhi, ngươi từng thấy nó?” Lâm Hải hỏi.

“n, lúc theo chủ nhân đầu tiên đã từng thấy qua!” Tiên Nhi nhẹ gật đầu.

“A?” Lâm Hải nghe được, lập tức nhíu lông mày lại.

Cái chủ nhân đầu tiên của Nguyệt Hồ Thánh Cảnh này, rốt cuộc là thần thánh phương nào à?

Chẳng những có thể phỏng theo Cửu Lê Hồ, luyện chế ra Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, liền cả Côn Luân Kính cũng đã gặp!

Mà Tiên Nhi thì phảng phất lâm vào nhớ lại đã lâu, thì thào nói ra.

“chủ nhân của Côn Luân Kính , thân phận cùng chủ nhân đầu tiên của Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, tựa hồ có địa vị tương đương.”

“Tiên Nhi khi đó, đơn giản chỉ là linh thức, chỉ là nhớ rõ chủ nhân của Côn Luân Kính, là một vị nữ tử uy nghiêm rất đậm, lại để cho Tiên Nhi không dám nhìn thẳng .”

“Là Vương Mẫu Nương Nương a!” Lâm Hải thốt ra, hướng phía Tiên Nhi hỏi.

“Vương Mẫu nương nương?!” Tiên Nhi nghe được, thân thể mềm mại lập tức run lên, lộ ra thần sắc sợ hãi.

Sau đó, chậm rãi lắc đầu.

“Tiên Nhi cũng không rõ ràng lắm, nàng kia uy nghiêm thái thịnh, Tiên Nhi căn bản không dám nhìn diện mạo của nàng, chỉ thấy trong tay của nàng, nắm cái Côn Luân Kính này !”

Lâm Hải nghe xong, nhẹ gật đầu.

nguyên chủ nhân của Côn Luân Kính , vốn chính là Vương Mẫu Nương Nương.

Mà Tiên Nhi cũng nói, chủ nhân của Côn Luân Kính , là một vị nữ tử có uy nghiêm nồng hậu dày đặc , nghĩ đến là sẽ không sai rồi!

Nhưng chính thức lại để cho Lâm Hải kinh hãi chính là, Tiên Nhi nói chủ nhân đầu tiên của Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, lại có địa vị tương đương cùng Vương Mẫu Nương Nương !

Cái này, liền lại để cho Lâm Hải có chút chấn kinh rồi!

Tuy Lâm Hải biết rõ chủ nhân đầu tiên của Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, tu vi cường đại khủng bố, tất là vị nhân vật khó lường.

Nhưng không nghĩ tới, vậy mà sẽ có địa vị cao như thế, lại có thể cùng đứng cùng ngồi với Vương Mẫu Nương Nương !

Mà phóng mắt khắp Tam giới, thân phận có thể ngang nhau cùng Vương Mẫu Nương Nương, cái kia là không còn mấy người rồi!

Ngọc Hoàng đại đế? Thái Thượng Lão Quân? Như Lai Phật Tổ?

Đồng tử của Lâm Hải co rút lại một hồi, trước tiên nghĩ đến, chính là ba vị đại lão này.

Bà mẹ nó, bất kể là một cái nào, đều là tồn tại Siêu cấp ngưu bức a!

“Đúng rồi, Tiên Nhi ngươi có biết, cái Côn Luân Kính này sử dụng như thế nào không?”

Lâm Hải lại đem câu chuyện chuyển dời lên vấn đề mình quan tâm nhất.

Côn Luân Kính có ngưu bức hơn, nếu như mình không biết sử dụng, vậy cũng hoàn toàn vô nghĩa a!

Tiên Nhi thì là lắc đầu.

“Tiên Nhi không biết, nhưng bực pháp bảo cao cấp nhất trong thiên địa này, bình thường đều là dùng đạo hạnh thúc dục, mà không phải là đạo pháp!”

“Chủ nhân có thể thử, dùng đạo hạnh thúc dục thoáng một phát thử xem!”

“Đạo hạnh thúc dục?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, mình bây giờ thế nhưng mà có hai mươi bốn nghìn năm đạo hạnh ni!

Thúc dục thoáng một phát Côn Luân Kính, lường trước không phải cái vấn đề lớn gì!

“Tốt!”

Lâm Hải đáp ứng một tiếng, sau đó trong mắt lập loè hào quang, lập tức vận chuyển đạo hạnh toàn thân, thúc dục Côn Luân Kính!

Ông!

Nhất thời, một đạo quang mang chói mắt, từ trong Côn Luân Kính lập loè mà ra, đem trọn gian nhà gỗ, đều chiếu rọi giống như ban ngày!

“Ha ha, quả nhiên có phản ứng!”

Lâm Hải thấy thế, thì là đại hỉ.

Vội vàng dùng hết toàn lực, đem toàn bộ đạo hạnh, đều vận chuyển tới cực hạn, hợp lực thúc dục!

“Uống!!!”

Trong miệng Lâm Hải, phát ra một tiếng rống dài, trong chốc lát toàn thân đều bị hào quang của Côn Luân Kính bao phủ.

Đồng thời, một cỗ lực lượng không hiểu, bỗng nhiên tiến vào chính giữa ý thức của Lâm Hải !

Sau một khắc, cuồng hỉ trong mắt Lâm Hải, ức chế không nổi mà run rẩy lên.

Hắn phát hiện, giữa hắn cùng với Côn Luân Kính, rõ ràng đã có một tia liên hệ kỳ diệu.

“Xuyên qua không gian!”

Lâm Hải kìm lòng không được mà la lên một tiếng , sau một khắc vèo một tiếng, thân ảnh vậy mà biến mất không thấy gì nữa!

“chim ngu, ba ba của ta đã đáp ứng, tìm cho ta một trăm cái tiểu mẫu cẩu!”

“Về sau, cẩu gia liền chẳng quan tâm ngươi rồi, đến đến, hôm nay lại cho ngươi hưởng thụ thoáng một phát điên cuồng lần cuối cùng a!”

gian phòng của A Hoa cùng Tiểu Hồng .

A Hoa vừa cười tà đánh về phía Tiểu Hồng, đột nhiên một giọng nói trống rỗng xuất hiện, nâng A Hoa lên khỏi mặt đất.

“Chà mẹ nó, chẳng lẽ là tiểu mẫu cẩu chủ động đến cửa!”

A Hoa lập tức vui vẻ, nhưng cúi đầu nhìn lại, còn không thấy rõ, một cái chân to trực tiếp trèo lên tại trên mặt A Hoa.

“Ngao!”

A Hoa tru lên một tiếng , liền bay lên.

Sau đó, Lâm Hải cọ cái đứng lên, cái này mới nhìn rõ chính mình vậy mà đã đến chỗ của A Hoa.

“Ba ba, ngươi, ngươi không đạo đức!”

A Hoa đứng lên, sau khi thấy rõ là Lâm Hải, lập tức toét miệng muốn khóc rồi.

Nhưng mà, Lâm Hải đã chẳng quan tâm A Hoa rồi.

Nắm trong tay lấy Côn Luân Kính, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

“Ha ha, xuyên thẳng qua không gian, thật sự là xuyên thẳng qua không gian!”

Vèo!

Sau một khắc, Lâm Hải ý niệm khẽ động, thân ảnh lần nữa biến mất.

Chờ lúc lại xuất hiện , lại phát hiện đã đến trước cửa nhà Thư Tiên .

“Chủ nhân?”

Vèo!

Thư Tiên vừa dứt lời, thanh âm của Lâm Hải lần nữa tiêu thất vào hư không , đã đến chỗ Không Gian Hỗn Độn !

“Ha ha, thoải mái, thoải mái a!!!”

Lâm Hải kích động cười ha ha, cái xuyên thẳng qua không gian này không có gì trở ngại, cơ hồ lập tức tới.

So cùng đằng vân giá vũ, cũng không biết nhanh hơn gấp bao nhiêu lần.

Uy lực của Thần khí, quả nhiên không giống bình thường.

“Chính là mỗi một lần xuyên thẳng qua không gian này , phương vị đều là tùy cơ hội, lại để cho người có chút buồn bực!”

Ngoài cao hứng cùng kích động , Lâm Hải cũng phát hiện vấn đề.

Mỗi lần xuyên thẳng qua không gian, mình cũng không cách nào xác định phương vị, xuất hiện ở nơi nào, hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Hơn nữa, mỗi một lần xuyên thẳng qua khoảng cách, bề ngoài giống như cũng không xa, đều tại trong vòng mười dặm.

Chỉ sợ, cái này là chỗ duy nhất để cho Lâm Hải khó chịu rồi.

Lâm Hải lại một lần nữa thúc dục Côn Luân Kính, vậy mà một lần nữa về tới chính giữa nhà gỗ .

“Tiên Nhi, cái Côn Luân Kính không này quá hoàn mỹ a!”

Lâm Hải đem vấn đề của Côn Luân Kính , hướng Tiên Nhi kể rõ một lần.

Tiên Nhi nghe xong, thì là cười một tiếng.

“Chủ nhân, đây không phải là vấn đề của Côn Luân Kính , mà là vấn đề của ngươi.”

“Vấn đề của ta?”

Lâm Hải sững sờ, lập tức mặt mũi tràn đầy mờ mịt.”Tiên Nhi, chỉ giáo cho?”

Chương 2319: Tự nghĩ ra đạo pháp

Tiên Nhi vuốt vuốt mái tóc tán rơi trên trán , hướng phía Lâm Hải cười một tiếng nói.

“Chủ nhân, Tiên Nhi mới vừa nói qua, pháp bảo cao cấp nhất thế gian, đều là dùng đạo hạnh đến thúc dục.”

“Chủ nhân không thể phát huy toàn bộ thực lực của Côn Luân Kính, nguyên nhân tự nhiên là do đạo hạnh của bản thân chưa đủ .”

“Nếu chủ nhân có đầy đủ đạo hạnh, dựa vào Côn Luân Kính, xuyên qua thời không, là tự nhiên."

Lâm Hải nghe xong, lập tức khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy cười khổ.

"Ta đều đã có hơn hai vạn năm đạo hạnh rồi, còn chưa đủ?"

Tiên Nhi che miệng cười khẽ, "Chủ nhân, hơn hai vạn năm đạo hạnh, chỉ là trình độ vừa cất bước a."

Lâm Hải nghe được, lập tức một hồi phiền muộn.

Mẹ nó, còn cho là mình rất ngưu bức nữa nha.

"Không đúng Tiên Nhi, sao ta lại có thể điều khiển tự nhiên cái Luyện Yêu Hồ kia đâu?"

Tiên Nhi vô tận ôn nhu cười cười.

"Đó là bởi vì, có Tiên Nhi tại a!"

Ánh mắt Lâm Hải, thoáng cái đã rơi vào trên người Tiên Nhi, đột nhiên động tình nói.

"Tiên Nhi, có ngươi thật tốt!"

khuôn mặt Tiên Nhi lập tức đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu.

"Chủ nhân, ngươi chậm rãi nghiên cứu, Tiên Nhi đi trước!"

Nói xong, Tiên Nhi quay người chạy ra ngoài, trong đôi mắt đẹp dịu dàng tựa hồ mang theo hào quang ngọt ngào .

Nhìn bóng hình xinh đẹp của Tiên Nhi chạy đi , Lâm Hải không khỏi cười lắc đầu.

"nha đầu Tiên Nhi kia, như thế nào dễ dàng thẹn thùng như vậy đâu?"

Đem ánh mắt thu hồi lại, Lâm Hải lần nữa nhìn về phía Côn Luân Kính trong tay, không khỏi than khẽ.

Vốn tưởng rằng có thể dựa vào Côn Luân Kính, Vượt Qua Thời Không, tùy ý bay lượn.

Không nghĩ tới, đạo hạnh của mình đi quá nhỏ bé, căn bản chơi không chuyển.

Bất quá cũng tốt, cái xuyên thẳng qua không cách nào định vị này, thời điểm nguy hiểm ngược lại là có thể dùng để chạy trốn.

Như vậy cũng không cần mỗi lần đều trốn vào Luyện Yêu Hồ, nhưng lại dừng lại tại nguyên chỗ rồi.

Lâm Hải chỉ có thể tự an ủi mình như thế.

Đem Côn Luân Kính tạm thời có tác dụng không lớn thu hồi, ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

“Đến!”

Ông!

Trong chốc lát, hai đạo quang mang một vàng kim một xanh lục chạy như bay mà đến, lơ lửng tại trước mặt Lâm Hải.

Chính là hạt giống Kim Nguyên mà Hồ Vân Phong đưa cho Lâm Hải, cùng với hạt giống Lôi Nguyên của Cung Thước !

Chứng kiến cái hai khỏa hạt giống ẩn chứa năng lượng Nguyên tố cường đại này, nội tâm của Lâm Hải mừng rỡ một hồi .

Không có gì để nói, luyện hóa!

Ông!

Lâm Hải đưa tay nhất chỉ, một đoàn vầng sáng lập tức đem hạt giống Kim Nguyên bao phủ, bắt đầu luyện hóa!

tu vi của Lâm Hải , đạt đến Tiên Đạo Chí Tôn, chân nguyên bàng bạc cùng lúc trước sớm đã không thể so sánh nổi.

hiệu suất luyện hóa cái hạt giống Kim Nguyên này, cũng thoáng cái đề cao không ít!

Chỉ thấy trong cơ thể Lâm Hải, Đại Ngũ Hành Thuật tự động vận chuyển, cái luồng khí xoáy đại biểu cho Kim Nguyên tố kia , tại trong khí hải xoay quanh mà lên.

Một cỗ lực lượng cường đại sắc bén, từ bên trong hạt giống Kim Nguyên, không ngừng hợp thành rồi nhập vào bên trong luồng khí xoáy.

trên đỉnh đầu Lâm Hải, ẩn ẩn có một đoàn vầng sáng màu vàng kim, như ẩn như hiện, mang xu thế lăng lệ ác liệt phá hủy mọi thứ!

Ba!

Một phút đồng hồ sau, hạt giống Kim Nguyên bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa, bị Lâm Hải luyện hóa thành công, tiến nhập vào trong khí hải!

Oanh!

Trong chốc lát, trong mắt Lâm Hải hiện lên hai đạo tia chớp màu vàng kim, một cỗ lực lượng sắc bén vô hình, đem không khí tựa hồ cũng bắn ra hai cái lỗ thủng, lăng lệ ác liệt bá đạo!

“Uống!!!”

Lâm Hải không khỏi thét dài một tiếng, vang vọng trời quang, Vầng sáng màu vàng kim nhấp nhô, tại chỗ đỉnh đầu Lâm Hải lóe lên rồi biến mất!

Hạt giống Kim Nguyên triệt để sáp nhập vào trong cơ thể Lâm Hải, cùng Kim Chi Nguyên Tủy mà lúc trước Lâm Hải hấp thu hoàn toàn dung hợp.

Lâm Hải cảm thấy, Kim Chi Đạo trong cơ thể mình, tựa hồ càng thêm lăng lệ ác liệt bá đạo, mãnh liệt bành bái.

Đã có cái hạt giống Kim Nguyên này, Kim chi lực liền có thể liên tục không ngừng.

Nếu là trong chiến đấu, thi triển Kim Chi Đạo, có thể sẽ càng thêm bền bỉ rồi.

“Luyện!!!”

Sau khi đã luyện hóa được hạt giống Kim Nguyên, Lâm Hải không ngừng lại, trực tiếp ngón tay nhất chỉ, một đoàn vầng sáng lần nữa đem hạt giống Lôi Nguyên vờn quanh!

Ông!

Lúc này đây, cùng luyện hóa hạt giống Kim Nguyên khác biệt.

Tử Lôi Thần Long Tí của Lâm Hải tự động thức tỉnh, một đoàn lôi quang màu tím, bay lên trời.

Sau đó, tại giữa không trung hóa thành một đầu Cự Long màu tím, mở cái miệng rộng, trực tiếp đem hạt giống Lôi Nguyên một ngụm thôn phệ.

Ông!

Sau một khắc, toàn thân Lâm Hải run lên, một cỗ hào quang màu tím, bỗng nhiên tách ra!

Cùng lúc đó, hồ quang điện màu xanh lá tư tư rung động, tại trong hào quang màu tím xuyên thẳng nhảy múa, qua lại chạy trốn.

bên trong Lôi Đình cường đại , dùng Lâm Hải làm trung tâm, hướng phía bốn phương tám hướng điên cuồng quấn qua, sóng như nước thủy triều tuôn ra!

Cái hạt giống Lôi Nguyên này, chính là tinh hoa vài vạn năm tu hành của Cung Thước, cùng hạt giống Kim Nguyên lúc trước không biết cao hơn mấy cấp độ.

Mặc dù Lâm Hải dùng Tử Lôi luyện hóa, đều cảm nhận được lực cản thật lớn, cơ bắp trên mặt run run, tựa hồ đang dốc hết toàn lực!

Oanh oanh oanh oanh!

Từng đạo Lôi điện kinh thiên, nổ vang tại giữa không trung.

Thần Long màu tím, cùng hạt giống Lôi Nguyên màu xanh lá, phảng phất như đang trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt.

Trong chốc lát công phu, đỉnh đầu Lâm Hải liền hiện ra lực lượng Lôi Đình khủng bố, đem trên đỉnh đầu hắn, trùng kích ra một mảnh chân không!

Lốp ba lốp bốp!

Hồ quang điện màu xanh lá, không ngừng nhảy tháo chạy, tựa hồ muốn muốn trốn tránh vận mệnh bị luyện hóa .

Nhưng mà, Lôi Điện màu tím cuối cùng có đẳng cấp cao hơn nó quá nhiều, mặc cho nó cuồng bạo phản kháng như thế nào, cuối cùng trốn không thoát khống chế của Thần Long màu tím !

Sau nửa canh giờ, ông một tiếng, Lôi Điện tán loạn mọi nơi !

hạt giống Lôi Nguyên màu xanh lá rốt cục biến mất, bị Thần Long màu tím hoàn toàn tiêu hóa!

Ngao!!!

Thần Long màu tím phát ra một tiếng Long Khiếu hưng phấn, sau đó xoay hơn mười vòng, tại giữa không trung lôi ra vô số quang hoa màu tím .

Mạnh mẽ lao xuống một cái, trở về trong Tử Lôi Thần Long Tí!

Oanh!

Lâm Hải chỉ cảm thấy, một cỗ lực lượng Lôi Đình cường đại khủng bố, lập tức đi khắp toàn thân.

Xung quanh của mình, phảng phất như đã xảy ra bạo tạc, một cỗ Lôi Đình kinh khủng, đem không khí trùng kích lăn lộn bốn phía !

Bá!

Trong mắt Lâm Hải, lôi quang lập loè, giống như hai tia laser trùng kích mà ra, đâm thủng không gian, vô cùng lăng lệ ác liệt!

Leng keng!

Tử Lôi Thần Long Tí của ngươi đã thăng cấp , đẳng cấp trước mắt : cấp ba.

Leng keng!

Ngươi lĩnh ngộ thần thông hệ Lôi -Lôi Long Hống!

Lôi Long Hống: Dùng tiếng rống giận dữ của Lôi Long gọi đến Lôi Vân, đánh xuống chín đạo Tử Lôi, công kích địch nhân.

Leng keng!

Ngươi lĩnh ngộ đạo pháp Lôi Chi Kiếp Nan!

Lôi Chi Kiếp Nan: pháp thuật bên trong Lôi Thần Quyết, có thể mô phỏng Thiên kiếp, đánh xuống chín đạo Thần Lôi, tiến hành oanh kích đối với địch nhân!

Leng keng!

Ngươi lĩnh ngộ tổ hợp kỹ Lôi Long Thiên Kiếp!

Lôi Long Thiên Kiếp: công pháp hệ Lôi do người tu hành Lâm Hải tự nghĩ ra, Lôi Long Hống cùng Lôi Chi Kiếp Nan đồng thời phát lực, đánh xuống Lôi kiếp, khí thế cường đại, uy lực có quan hệ trực tiếp cùng đạo hạnh của bản thân, đẳng cấp trước mắt : cấp một.

Leng keng!

Ngươi tự nghĩ ra đạo pháp, đạo hạnh gia tăng một trăm nghìn năm!

Phốc!

Nghe trong đầu không ngừng truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở, Lâm Hải thiếu chút nữa đặt mông cố định bên trên đất.

Sau đó, một cỗ cuồng hỉ chưa bao giờ có, lập tức tràn ngập nội tâm của Lâm Hải, lại để cho Lâm Hải thoáng cái mộng bức.

“Cái đồ chơi gì ?”

“Ca ca tự nghĩ ra đạo pháp?”

“Đạo hạnh còn gia tăng lên một trăm nghìn năm?”

Con em ngươi a!!!

Lâm Hải thoáng cái kích động nhảy dựng lên rồi, cái này mẹ nó quả thực là một cái bánh cực lớn rơi xuống, nện tại trên đầu của mình rồi.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha ha!”

Lâm Hải nhịn không được cất tiếng cười to, kích động cao hứng cũng không biết như thế nào cho phải rồi!

một trăm nghìn năm đạo hạnh a, thoáng cái gia tăng lên một trăm nghìn năm đạo hạnh a!

Cái này con mẹ nó là đang nằm mơ sao?

Lâm Hải quả thực không thể tin được, cái này cũng quá ngưu bức đi à nha!

Phải biết rằng, chính mình từ khi tu hành đến nay, tốn sức thiên tân vạn khổ, cũng bất quá mới tích góp từng tí một được hai mươi bốn nghìn năm đạo hạnh.

Nhưng sau khi luyện hóa được hạt giống Lôi Nguyên về sau, vậy mà đần độn u mê trực tiếp gia tăng lên một trăm nghìn năm đạo hạnh.

“Ta con mẹ nó không phải đang nằm mơ a?”

Lâm Hải cảm giác đại não một mảnh hỗn loạn, kích động đến trái tim đều nhanh nhảy ra ngoài.

“Không nên không nên, quá đột nhiên, phải hảo hảo vuốt vuốt!”

Chương 2320: Lôi Long Thiên Kiếp

Lâm Hải cảm giác mình quả thực bị tin tức cực tốt đột nhiên xuất hiện này, trực tiếp nện mộng.

Nếu như không hảo hảo vuốt vuốt, tựa hồ cũng không tiêu hóa được.

“Đầu tiên, là Tử Lôi Thần Long Tí thăng cấp rồi, cùng lần thăng cấp trước khác biệt, lần này lĩnh ngộ thêm một thần thông hệ Lôi mới là Lôi Long Hống.”

Lâm Hải một bên hồi tưởng, một đầu Thần Long màu tím đang gào thét, xuất hiện trong đầu.

Trong lúc Thần Long gào thét, bầu trời lôi vân lăn lộn, chín đạo Thần Lôi từ trên trời giáng xuống, một đạo mạnh hơn một đạo, lôi quang lăn lộn, vậy mà giống như Thiên kiếp hàng lâm!

Cái này, chính là Lôi Long Hống!

“Sau đó, từ sau khi học được Biến Địa Kinh Lôi cùng Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, Lôi Thần Quyết vẫn yên lặng , lần nữa đã có phản ứng, học được đạo pháp mới là Lôi Chi Kiếp Nan!”

Đột nhiên, trong đầu Lâm Hải, kiếp vân lăn lộn, tiếng sấm vang rền.

Sau đó, đạo đạo thiên lôi từ trong kiếp vân đánh xuống, trong chốc lát phong vân biến sắc, lôi quang vặn vẹo, vậy mà cùng Thiên kiếp không khác chút nào!!!

Lâm Hải không khỏi hít một hơi khí lạnh, hoảng sợ biến sắc!

“Thiên kiếp!!!”

Lâm Hải trước đó, thế nhưng mà đã nhìn thấy Tam Đầu Giao độ Thiên kiếp, tràng diện đáng sợ kia đến nay vẫn còn là ký ức mới mẻ!

Mà hình ảnh của Lôi Chi Kiếp Nan ở trong đầu, cùng khoảng khắc mà Thiên kiếp phủ xuống, quả thực không khác chút nào!

chỗ bất đồng duy nhất , là uy lực của Lôi Chi Kiếp Nan, so với Thiên kiếp tựa hồ muốn ít hơn nhiều.

“Trách không được, ở bên trong nói rõ của đạo pháp, nói là bắt chước Thiên kiếp, nhưng từ bên ngoài nhìn vào, cùng Thiên kiếp chính thức thật đúng là khó có thể phân chia.”

Lâm Hải hơi hưng phấn nhẹ gật đầu, cái Lôi Chi Kiếp Nan này , có thể nói chính là cái bản chế hàng nhái của Thiên kiếp a!

“Sau khi lĩnh ngộ cái Lôi Long Hống cùng Lôi Chi Kiếp Nan này, lần nữa lĩnh ngộ tổ hợp kỹ Lôi Long Thiên Kiếp!”

Theo ý tứ trên mặt chữ , Lâm Hải liền đã hiểu.

cái gọi là tổ hợp kỹ này , chính là kết hợp giữa Lôi Long Hống cùng Lôi Chi Kiếp Nan, do đó hình thành một cái thần thông kỹ năng mới, gọi là Lôi Long Thiên Kiếp!

Trong đầu Lâm Hải, lần nữa xuất hiện hình ảnh đáng sợ rung động nhân tâm.

Một con Thần Long màu tím, xoay quanh trên không trung, cuốn động phong vân, không ngừng gào rống .

Một đoàn kiếp vân lăn lộn sôi trào, lực lượng Lôi Đình khủng bố cực nhanh ngưng tụ, hồ quang điện đùng đùngnhảy lên, lập loè không ngừng!

Tạch tạch tạch ken két!

Ngay sau đó, một đạo tiếp lấy một đạo Lôi Đình màu tím vô cùng lăng lệ ác liệt, từ trên trời giáng xuống, oanh kích lên mặt đất!

phía dưới Lôi Đình, sinh cơ đều không có, một mảnh phế tích.

chín đạo Thiên lôi đánh xuống, phảng phất đem thiên địa đều chém thành phế tích, Lôi Long màu tím mới nhất phi trùng thiên, kiếp vân tiêu tán!

tràng diện đáng sợ kia, lại để cho người trong lòng run sợ, không rét mà run!

“Thật đáng sợ!!!”

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, lộ vẻ mặt kinh ngạc thật sâu

Hắn khiếp sợ phát hiện, uy lực của cái tổ hợp kỹ này, vậy mà cường đại vượt xa tưởng tượng.

Thậm chí, cơ hồ đủ để bằng được với Thiên kiếp chính thức rồi!

Mẹ nó, ca ca về sau cần phải ngưu bức đại phát!

Nghĩ đến Lôi Long Thiên Kiếp, uy lực thậm chí có thể so với Thiên kiếp , Lâm Hải quả thực kích động đến không cách nào nói rõ rồi!

Thiên kiếp a, uy lực kia có bao nhiêu đáng sợ, Lâm Hải thế nhưng mà tận mắt nhìn thấy!

Mà ngay cả cường như Tam Đầu Giao, đều tại dưới Thiên kiếp, không hề có lực chống cự.

Nếu không phải mình cưỡng ép dùng Cửu Lê Hồ, đem Nguyên Thần của nó thu vào trong đó, chỉ sợ đều muốn thân tử đạo tiêu tại dưới Lôi kiếp .

Hôm nay, chính mình rõ ràng nắm giữ đạo pháp tương đương với uy lực của Thiên kiếp , đây chẳng phải là có thể ngưu bức lên trời!

Cái gì lão giả áo trắng Hồ Vân Phong kia, cường thịnh hơn thì như thế nào, bất quá là Nhị kiếp Tán Tiên mà thôi!

Huynh đệ tế ra một cái Lôi Long Thiên Kiếp, phất tay diệt nha một trăm lượt đều không mang theo thở một ngụm.

Từ nay về sau, ca ca chẳng phải là vô địch thiên hạ?

“Ha ha ha, ha ha ha ha!”

Lâm Hải nghĩ đến chỗ này, lần nữa nhịn không được, bắt đầu cất tiếng cười to !

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải phát hiện mình suy nghĩ nhiều.

Cái Lôi Long Thiên Kiếp này mặc dù có uy lực có thể so với Thiên kiếp, nhưng lại chỉ là tương đương với Nhất Cửu Thiên Kiếp.

Tối đa cũng chính là miểu sát người tu hành phía dưới Nhất kiếp Tán Tiên, muốn muốn đối phó với Nhị kiếp Tán Tiên, chỉ sợ còn kém một chút.

“Đúng rồi, cái Lôi Long Thiên Kiếp này giống như có thể thăng cấp a!”

Rất nhanh, Lâm Hải bỗng nhiên lại có một cái phát hiện trọng đại, đẳng cấp trước mắt của Lôi Long Thiên Kiếp , giống như chỉ là cấp một.

Vậy có phải hay không nói, về sau theo Lôi Chi Đạo của chính mình tăng cường, còn sẽ tiếp tục thăng cấp?

Lôi Long Thiên Kiếp bây giờ, cơ hồ tương đương cùng Nhất Cửu Thiên Kiếp.

Vậy có phải có ý nghĩa, về sau khi Lôi Long Thiên Kiếp thăng cấp, có thể so sánh cùng Nhị Cửu Thiên Kiếp, Tam Cửu Thiên Kiếp thậm chí Thiên kiếp đẳng cấp càng cao hơn hay không?

Nếu thật như thế, vậy sau này miểu sát Nhị kiếp Tán Tiên, thậm chí miểu sát Thiên Tiên, cũng không phải mộng a!

Lâm Hải có cảm giác, cái đạo pháp Lôi Long Thiên Kiếp này, thật sự là có tương lai!

Nếu có thể thuận lợi thăng cấp, về sau chắc chắn lại là một chiêu đại sát thủ của mình!

“Cái Lôi Long Thiên Kiếp này, thuộc về tổ hợp kỹ, chính là kết quả do thần thông cùng đạo pháp dung hợp , tính toán là tự mình tự nghĩ ra, vì thế đạo hạnh đã gia tăng thêm một trăm nghìn năm!”

Vừa nghĩ tới đạo hạnh đã gia tăng thêm một trăm nghìn năm, nội tâm của Lâm Hải liền kích động không thôi!

Đạo hạnh có trọng yếu bao nhiêu, Lâm Hải từ thật lâu trước đây đã biết.

Đạo pháp cần chân nguyên đi thúc dục, nhưng thần thông lại cần đạo hạnh đến khống chế.

Thần thông đỉnh cấp của chính mình, như là Phần Thiên, Chước Quang, Phá Chướng, cùng với thần thông lĩnh ngộ lúc đạo pháp Đại viên mãn, như Băng Phong Thiên Lý, Tinh Hỏa Liệu Nguyên, Lôi Bạo Quang Ba, cũng phải cần đạo hạnh đến thúc dục.

Đương nhiên, Lâm Hải cũng sẽ không quên kiện Thần khí La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh này, càng là cần đầy đủ đạo hạnh, phối hợp với Tinh Thần Chi Lực, mới có thể phát huy ra uy lực chân chính!

Tựa như hiện tại, mình đã đã có một trăm hai mươi bốn nghìn năm đạo hạnh.

Mà mỗi một nghìn năm đạo hạnh, là triệu hoán được một khỏa Địa Sát Tinh tiến hành chiến đấu.

Hôm nay, dùng đạo hạnh của Lâm Hải , đã hoàn toàn có thể đem toàn bộ bảy mươi hai khỏa Địa Sát Tinh, toàn bộ triệu hoán đi ra còn dư xài!

Có thể nói, Lâm Hải hoàn toàn đã có đủ đạo hạnh để phát huy uy lực của Thần khí La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh.

Hiện tại thiếu hụt, chẳng qua là đầy đủ Tinh Thần Chi Lực mà thôi!

“Lần thu hoạch này , thật là quá lớn!”

Lâm Hải đem cái thu hoạch tràn đầy này, kỹ càng chải vuốt một lần, thật sự là càng nghĩ càng kích động!

Lôi Long Thiên Kiếp, tăng thêm hơn một trăm nghìn năm đạo hạnh, đủ để đem thực lực của Lâm Hải , tăng lên một cái cấp bậc!

Thậm chí, Lâm Hải hiện tại cũng có chút kích động, muốn tìm địch nhân, thử xem uy lực!

“Ba ba, ngươi vừa rồi đang cười cái gì vậy?”

“Chẳng lẽ, là vì sau khi nhìn thấy sự oai hùng của ta tại trên người Tiểu Hồng, nội tâm cực kỳ tự ti, nhận lấy kích thích?”

thanh âm hèn mọn bỉ ổi của A Hoa , đột nhiên vang lên tại sau lưng Lâm Hải, trên mặt chó, còn mang theo khiếp sợ cùng bi thống thật sâu .

Lâm Hải mạnh mẽ quay đầu lại, lần này lại không có náo, ngược lại hai mắt tỏa sáng, nhìn A Hoa tựa như đàn ông đói nhìn thấy một bữa ăn ngon, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra!

“Chà mẹ nó, ba ba ngươi muốn làm gì?”

“Tuy ta rất anh võ bất phàm, nhưng A Hoa ta không thích nam sắc!”

“Ngươi, ngươi đừng tới đây, ta sẽ thề sống chết không theo!”

A Hoa bị ánh mắt khát khao của Lâm Hải, nhìn đến toàn thân giật mình một cái, liên tiếp lui về phía sau, hoảng sợ nói.

Lâm Hải thì là cười hắc hắc, hướng phía A Hoa nhíu lông mày, giống như bà ngoại sói, vô cùng ôn nhu nói.

“A Hoa a, ngươi tới cũng thật là đúng lúc!”

“Có muốn , hưởng thụ khoái cảm khi độ kiếp sớm hay không?”

A Hoa bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, lập tức có loại dự cảm bất thường, liên tục lắc đầu.

“Không muốn, một chút cũng không muốn!”

Nói xong, A Hoa giống như đã gặp quỷ , nhanh chân bỏ chạy.

Lâm Hải thì là hai mắt hưng phấn, bỗng nhiên hô to một tiếng!

“Lôi Long Thiên Kiếp!!!”

Ngao!!!

Nhất thời, Tử Long lên không, kiếp vân lăn lộn!

Chương 2321: Xuyên thẳng qua trăm dặm

A Hoa đang chạy như điên, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ áp lực kinh khủng, từ trên trời giáng xuống!

Cấp tốc ngẩng đầu nhìn lại, lại đột nghe thấy một tiếng tư, một đạo Thần Lôi màu tím từ trên trời giáng xuống!

“Má ơi!”

A Hoa sợ tới mức ngao một tiếng, muốn tránh nhưng căn bản trốn không thoát, bị Thần Lôi màu tím trực tiếp oanh kích tại trên người.

Oanh!

toàn thân A Hoa lập tức run lên, liền nằm sấp trên mặt đất, lông toàn thân đều bị bổ dựng lên, một mảnh cháy đen!

Nhưng mà, không đợi A Hoa đứng lên, lại là một đạo Thần Lôi, ầm ầm rơi xuống!

Tạch...!

“Ngao!!!”

A Hoa kêu thảm một tiếng, bị đánh đến nước mắt đều chảy ra rồi.

“Ba ba, đừng đùa ta á!”

Két...

Thần Lôi màu tím không ngừng rơi xuống, trong chớp mắt chín đạo Thần Lôi toàn bộ đã đánh xuống, oanh kích tại trên người A Hoa.

Lâm Hải vốn tâm tình khẩn trương, tùy thời chuẩn bị lấy cứu trợ A Hoa, không thể để cho A Hoa bị Thần Lôi đánh chết.

Thế nhưng mà thẳng đến khi một đạo Thần Lôi cuối cùng rơi xuống, Lâm Hải phát hiện khí tức của A Hoa , vậy mà vẫn là thập phần cường đại.

Thật giống như, căn bản không có từng bị công kích, lại để cho Lâm Hải không khỏi tấc tắc kêu kỳ lạ!

Mẹ nó, cái con chó chết tiệt này, là cái chất liệu gì làm thành?!

Lâm Hải bỗng nhiên có chút buồn bực rồi, chính mình tu luyện Tinh Thần Thánh Thể, thân thể bề ngoài giống như đều không có ngưu bức như cái con chó chết tiệt này a!

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải đã đến trước mặt A Hoa .

Nhìn A Hoa trên mặt đất đã cháy đen một mảnh, Lâm Hải cố nén cười, hướng phía A Hoa hỏi.

“cảm giác độ Thiên kiếp , như thế nào đây? Có phải quá thoải mái hay không?”

khóe miệng A Hoa co rút lại, toét miệng liền khóc lên.

“Ba ba, ngươi hành hạ cẩu! Ngươi không kiêng nể gì cả hành hạ cẩu!”

“Ta phải về Nhân Gian giới, ta muốn tìm nãi nãi trách cứ ngươi!”

Lâm Hải lã chã cười cười, nhấc chân nhẹ nhàng đá đá bờ mông A Hoa, vẻ mặt xem thường nói.

“Ngươi cái chó chết, bớtcùng ta trang đi, tưởng ta thật không biết sao?”

“Ngươi nha chính là cái quái thai, càng đánh ngươi ngươi lại càng kháng đánh, chín đạo Lôi này đánh xuống, thân thể ngươi choáng nha càng rắn chắc rồi!”

“Ngươi không cảm tạ ca ca, còn muốn trách cứ, ngươi cái cẩu không có lương tâm!”

A Hoa nghe xong, chớp mắt nhỏ, cọ cái nhảy dựng lên.

“Oa ha ha, cái này đều bị ngươi phát hiện, ba ba ngươi thật thông minh, không hổ là thân ba ba của A Hoa ta !”

Phốc!

“Cút!” Lâm Hải trực tiếp cho nó một cước, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ.

Đậu phộng, nếu ca ca là thân ba ba của ngươi, cái kia ca ca thành cái gì?

Bất quá, Lâm Hải còn là hơi đau lòng nhìn một chút một thân cháy đen của A Hoa, nhẹ giọng hỏi.

“Ông, có đau hay không?”

A Hoa nghe xong lời này, khóe miệng lại giật giật.

“Làm sao có thể không đau đâu rồi, không thấy ta đều đau khóc sao!”

“Ai!” Lâm Hải thở dài, vỗ nhẹ nhẹ đầu A Hoa .

“Đau cũng hết cách rồi, ai bảo ngươi chính là mệnh trời sinh bị đánh ni!”

“Nếu không, chúng ta lại tới một lần?”

“Oa, không muốn rồi!” A Hoa nghe xong, giật nảy mình một cái lạnh run, đặt xuống đá hậu liền chạy mất dạng.

Nhìn bóng lưng của A Hoa , Lâm Hải không khỏi lắc đầu, một hồi buồn cười.

Cái con chó chết tiệt này, thật là một cái quái thai a!

Nếu như tiếp tục như vậy, về sau A Hoa độ kiếp, sẽ không hề lo lắng.

da thịt dày như thế , Lôi kiếp khủng bố chính thức, cũng không phá được phòng ngự của A Hoa .

“Chuyện tốt!”

Lâm Hải âm thầm nhẹ gật đầu, nói như vậy, chính mình ngược lại cũng không cần lo lắng sự tình độ kiếp về sau của A Hoa rồi.

Cầm A Hoa làm thí nghiệm, Lâm Hải đối với uy lực của Lôi Long Thiên Kiếp , cũng có nhận thức càng thêm trực quan.

uy lực của Nhất Cửu Thiên Kiếp , Lâm Hải cũng được chứng kiến, lúc trước Chu Tử Chân chính là tại dưới Nhất Cửu Thiên Kiếp, độ kiếp thất bại trở thành Tán Tiên.

Lôi Long Thiên Kiếp của chính mình , có lẽ cùng uy lực của Nhất Cửu Thiên Kiếp , sàn sàn như nhau.

Nói một cách khác, cái Lôi Long Thiên Kiếp này vừa ra, tuyệt đại đa số Tiên Đạo Chí Tôn, cũng có thể đơn giản diệt sát.

Coi như là Nhất kiếp Tán Tiên, có thể gánh vác được hay không, cũng vẫn còn khó nói.

Nhưng, muốn đối phó với Nhị kiếp Tán Tiên, uy lực này bề ngoài giống như còn kém một ít.

Ít nhất, là không đạt được uy lực diệt sát Nhị kiếp Tán Tiên.

Bất quá dù vậy, Lâm Hải cũng đã phi thường thỏa mãn.

Dù sao, cái Lôi Long Thiên Kiếp này chỉ là đạo pháp, mà không phải thần thông.

Đạo pháp có thể đạt tới uy lực như thế, cũng đã phi thường ngưu bức rồi.

Hô ~

Lâm Hải nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm trọc khí, một cỗ lý tưởng hào hùng phóng lên trời.

Lần đi di tích cổ Hoang Sa này, tuy còn chưa kết thúc, nhưng mình đã thu hoạch tràn đầy, cực kỳ đã hài lòng.

“Đúng rồi, đạo hạnh thoáng cái gia tăng lên một trăm nghìn năm, điều khiển đối với Côn Luân Kính , có thể có tiến bộ hay không ?”

Lâm Hải bỗng nhiên lại nghĩ tới Côn Luân Kính, trong lòng lập tức vui vẻ.

Ý niệm khẽ động, một đạo vầng sáng bay qua, Côn Luân Kính đã rơi vào trong tay Lâm Hải.

“Xuyên thẳng qua!”

Vèo!

Sau một khắc, Lâm Hải biến mất không thấy gì nữa, cũng tại trên không Nguyệt Hồ , lập loè mà ra!

“Ha ha, khoảng cách xuyên thẳng qua, muốn xa nhiều lắm rồi!”

“Đi chỗ Cầm Ma !” Lâm Hải ý niệm khẽ động, thử khống chế Côn Luân Kính xuyên thẳng qua chỗ muốn đi!

Ông ~ ông ~ ông...

Thân ảnh Lâm Hải vừa xuất hiện, bên tai liền truyền đến thanh âm âm luật cường đại, lại để cho trong lòng Lâm Hải đột nhiên vui vẻ!

“Ha ha, thật sự đã đến chỗ Cầm Ma rồi!”

“Ca ca có thể khống chế phương vị để Côn Luân Kính xuyên thẳng qua rồi!”

Lâm Hải nhịn không được cười to một tiếng , nội tâm tràn đầy kích động.

Cái khống chế phương vị xuyên thẳng qua này, cùng tùy cơ hội xuyên thẳng qua, ý nghĩa thế nhưng mà khác biệt rất lớn!

Tùy cơ hội xuyên thẳng qua, chỉ có thể nói là có thể sử dụng một ít công năng của Côn Luân Kính rồi.

Nhưng mà, khống chế phương vị, thì là đã có khống chế đối với Côn Luân Kính, vị tùy tâm động!

Giữa hai cái này, tự nhiên không thể so sánh rồi!

“Chủ nhân, sao ngươi lại tới đây?”

Cầm Ma nghe được Lâm Hải tiếng cười, ngừng tiếng đàn, vẻ mặt ngoài ý muốn mà hỏi.

Từ sau khi Lâm Hải thông qua khảo nghiệm, trở thành chủ nhân của Nguyệt Hồ Thánh Cảnh , thế nhưng mà rốt cuộc chưa từng lại tới chỗ y rồi.

“A, bị tiếng đàn của ngươi, hấp dẫn mà đến!”

Lâm Hải chắp tay sau lưng, vẻ mặt trang bức nhàn nhạt nói ra.

“A?” Cầm Ma nghe được, lập tức đại hỉ.

“Chủ nhân, lần trước nhận ngươi chỉ đạo, được ích lợi không nhỏ, không biết chủ nhân có thể hay không, gần đây ta tự nghĩ ra một khúc, còn có rất nhiều... Ai, chủ nhân ngươi đừng đi a!”

Cầm Ma còn chưa nói hết lời , Lâm Hải trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, xuyên thẳng qua mà đi.

Ông!

Sau một khắc, thân ảnh Lâm Hải, lần nữa về tới bên cạnh Nguyệt Hồ, một hồi cười khổ.

“Mẹ nó, chỉ đạo con em ngươi a, ca ca hiểu cọng lông vận luật a!”

“Nếu không đi, liền lòi đuôi rồi!”

Cảm thụ thoáng một phát cảm giác xuyên thẳng qua của Côn

Luân Kính , nội tâm của Lâm Hải một hồi kích động.

Cái Côn Luân Kính này không hổ là Thượng Cổ Thần khí, thời điểm xuyên thẳng qua cảm giác không thấy một điểm không khỏe.

Hơn nữa, tốc độ cực nhanh, sẽ lập tức liền đạt tới phương vị muốn đi .

Cái này so với đằng vân giá vũ, lại cao minh ra không biết mấy cấp bậc!

Bất quá, Lâm Hải cũng phát hiện, cái Côn Luân Kính này trước mắt chỉ có thể xuyên thẳng qua trong vòng trăm dặm.

xuyên thẳng qua phương vị xa xa hơn , hiển nhiên dùng đạo hạnh của mình là không làm được rồi.

Hơn nữa, tại phương diện thời gian xuyên thẳng qua, Lâm Hải còn không có đầu mối nào dù là mảy may .

Nếu không, Lâm Hải đã sớm xuyên thẳng qua chỗ gặp gỡ cùng Liễu Hinh Nguyệt rồi, ở đâu còn lại ở chỗ này lần chần?

“Xem ra, gánh nặng đường xa, đạo hạnh của mình đi, còn là xa xa chưa đủ a!”

Lâm Hải cười khổ một tiếng, người thật sự là không biết đủ, đạo hạnh thoáng cái đã thêm một trăm nghìn năm, lại vẫn cảm thấy chưa đủ!

Đem Côn Luân Kính thu hồi, ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, sắc mặt bỗng nhiên lộ ra một tia trầm trọng.

Ánh mắt của hắn, đột nhiên đã rơi vào bên cạnh Nguyệt Hồ cách đó không xa, trên thi thể của Phong Thiếu Trần .

Hô ~

Lâm Hải nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm trọc khí, sau đó mở ra bộ pháp, đi tới phía trước thân thể của Phong Thiếu Trần , dừng lại bước chân.

Chương 2322: U hồn cường hóa

“Hạt giống Mộc Nguyên!!!”

Lâm Hải cúi đầu xuống, rất nhanh liền phát hiện chỗ khí hải của Phong Thiếu Trần, có một điểm ánh sáng màu xanh nhập vào cơ thể mà ra.

Cái điểm ánh sáng kia bàng bạc khí tức hệ Mộc, tràn đầy sức sống sinh sôi không ngừng, nhưng mà rốt cuộc không cứu sống được Phong Thiếu Trần rồi.

“Lấy hạt giống Mộc Nguyên của y!”

Trong đầu Lâm Hải, bỗng nhiên hiện lên một cái ý niệm, thân ảnh của Tiểu Hắc, hiển hiện tại trong đầu.

Kìm lòng không được, bàn tay Lâm Hải tìm tòi, hướng phía khí hải của Phong Thiếu Trần chộp tới.

Thế nhưng mà, khi tay cách Phong Thiếu Trần còn có một tấc xa, lại mạnh mẽ ngừng lại.

“Không được!”

“Cái hạt giống Mộc Nguyên này , ta không thể lấy!”

Lâm Hải gian nan thu tay lại, chậm rãi lắc đầu.

Bất kể nói thế nào, Phong Thiếu Trần cùng mình tỉnh táo tương tích, coi như là một người bạn mà chính mình tương đối bội phục .

Hôm nay, y chết tại trong tay của mình, Lâm Hải bản tính thiện lương, nội tâm thế nào vẫn có lấy một tia áy náy.

Nếu như mình lại lấy đi hạt giống Mộc Nguyên của y, cái kia chính mình còn là người sao?

“Ai, được rồi!”

“Cái hạt giống Mộc Nguyên này , vẫn là tính cả thi thể cùng một chỗ, trả cho vị hôn thê của y a!”

Lâm Hải nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm trọc khí, cưỡng ép đem ý niệm lấy đi hạt giống Mộc Nguyên của Phong Thiếu Trần ở trong đầu chặt đứt.

“Này, ngươi ngốc a, để hạt giống Mộc Nguyên ở đó không lấy, đầu óc nước vào?”

“nếu luyện hóa được cái hạt giống Mộc Nguyên này, ngươi liền Ngũ Hành tề tụ, Đại Ngũ Hành Thuật tất sẽ đạt tới một cái độ cao trước nay chưa có rồi!”

thanh âm phẫn nộ lo lắng của Tiểu Hắc, vang lên tại trong đầu Lâm Hải, nghiêm nghị quát lớn.

“Câm miệng!”

Lâm Hải đột nhiên rống to một tiếng, một cỗ uy nghiêm cường đại, lập tức tại trên linh hồn đem Tiểu Hắc áp bách đến sắc mặt đại biến.

Sau đó, thanh âm đạm mạc của Lâm Hải, mang theo xu thế không thể kháng cự, truyền vào trong tai Tiểu Hắc.

“Lâm Hải ta làm việc, không cần ngươi ở một bên khoa tay múa chân?”

“Đừng quên thân phận của chính ngươi, chẳng qua là phụ thuộc vào Lâm Hải ta mà thôi!”

“Ta đã có thể sáng tạo ra ngươi, vậy là có thể hủy ngươi!”

“Giọng khách át giọng chủ, không phải chuyện người thông minh làm ra!”

Tiểu Hắc bị Lâm Hải uy áp đến sâu trong linh hồn, áp bách đến cơ bắp trên mặt run rẩy một hồi, giận không thể khiển trách.

“Hừ, ngươi thích lấy hay không thì tùy! Ta còn chẳng muốn quản!”

Tiểu Hắc hờn dỗi nói, từ trong đầu Lâm Hải biến mất không thấy gì nữa, yên lặng xuống dưới.

Hô ~

Lâm Hải nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm trọc khí, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang lạnh như băng.

Lâm Hải hắn làm việc, có nguyên tắc của mình.

Tiểu Hắc tuy là Nguyên Thần thứ hai của mình, nhưng lại đại biểu một phương hắc ám.

Nếu mình không đưa y chấn nhiếp, sớm muộn gì có một ngày, thằng này sẽ làm ra sự tình vượt qua điểm mấu chốt của chính mình .

Lâm Hải cúi hạ thân, khẽ vươn tay đem cái vòng mà Phong Thiếu Trần cầm thật chặt trong tay lấy xuống dưới.

“Đây là một kiện pháp bảo!”

Lâm Hải đem cái vòng cầm trong tay, cảm nhận được năng lượng nồng hậu dày đặc trong đó, lập tức kết luận cái vòng này không phải là phàm vật.

Đã thấy cái vòng này, toàn thân ngân bạch, bên trên điêu Long khắc Phượng, phi thường xinh đẹp.

Tại bên trong vòng tròn, có khắc một dòng chữ nhỏ.

“Linh Sở Quốc Lãnh Hàn Hề tặng!”

“Cái Lãnh Hàn Hề này , có lẽ chính là vị hôn thê của Phong Thiếu Trần rồi!” Lâm Hải thầm suy nghĩ nói.

Nhưng sau đó, lông mày Lâm Hải lại mạnh mẽ nhảy lên, chợt nhớ tới một chuyện!

“Linh Sở Quốc? Linh Sở Quốc!!!”

Trong lòng Lâm Hải thình thịch khẽ động, cái Linh Sở Quốc này không phải là địa phương mà Thành chủ Tiểu Minh cùng Ngân Hợp đi sao?

Theo Thành chủ Tiểu Minh nói, Linh Sở Quốc chính là căn cứ của người tu hành Hoa Hạ a!

Vừa nghĩ tới chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên có chút kích động lên.

Thân là người tu hành Hoa Hạ, Lâm Hải tự nhiên đối với Linh Sở Quốc, tâm trí đã sớm hướng về.

Chỉ có điều, bởi vì sự tình không ngừng, một mực không có thời gian tiến về Linh Sở Quốc.

Cái này tốt rồi, có thể cơ hội mượn trả lại thi thể của Phong Thiếu Trần, đi đến một lần rồi.

“Rống!!!”

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, đột nhiên một tiếng hô rung trời , từ đằng xa truyền đến.

“n?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, thân ảnh vèo cái biến mất không thấy gì nữa, mượn nhờ năng lực xuyên thẳng qua của Côn Luân Kính, lập tức xuất hiện tại địa phương có tiếng hô truyền đến .

“U Hồn Nộ!!!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, phát hiện tiếng hô vậy mà đến từ u hồn ở bên trong U Hồn Nộ!

“Đi ra!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, cái u hồn kia lập tức từ trong U Hồn Nộ bay ra.

Thế nhưng mà sau một khắc, sắc mặt Lâm Hải đại biến, lộ ra vẻ mặt kinh hãi!

Mẹ nó, tình huống như thế nào!

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, cái u hồn này lại biến thành bộ dạng của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch .

“Con em ngươi a!”

Lâm Hải lập tức có chút không bình tĩnh rồi, cái này con mẹ nó rốt cuộc là ai đem ai cắn nuốt vậy?

“Rống!!!”

Mà u hồn nhìn thấy Lâm Hải, lập tức giương nanh múa vuốt gầm lên giận dữ, sắc mặt dữ tợn đáng sợ, vậy mà hướng phía Lâm Hải lao thẳng tới mà đến!

“n? Làm càn!!!”

Lâm Hải thấy thế, đột nhiên hét lớn một tiếng, trong mắt hiện lên sát khí lạnh như băng, đâm thẳng vào linh hồn của u hồn!

Ông!

thân thể vọt tới trước của U hồn , bỗng nhiên run lên bần bật, ngừng lại!

Sau đó, một cỗ sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn, lại để cho u hồn thoáng cái phủ phục trên mặt đất, bắt đầu lạnh run .

Lâm Hải bất kể là với tư cách chúa tể của Luyện Yêu Hồ , hay là chủ nhân của U Hồn Nộ , đều có được lực chấn nhiếp khiến u hồn không thể kháng cự .

Chỉ cần Lâm Hải có một cái ý niệm trong đầu, thì có thể làm cho nó lập tức tan thành mây khói.

Tại trước mặt Lâm Hải giương nanh múa vuốt, diễu võ dương oai, u hồn hoàn toàn là tự tìm phiền phức.

Bất quá nội tâm Lâm Hải lại thở dài, biết rõ u hồn trước kia đã không còn tồn tại nữa.

Nếu không, nó tuyệt không dám hướng chính mình nhào đầu về phía trước.

Hôm nay u hồn trước mặt mình, hẳn là thể kết hợp của u hồn trước đó cùng Thủ lĩnh Người Thu Hoạch rồi.

Bất quá, khiến Lâm Hải cảm thấy vui mừng chính là, thực lực của cái u hồn này, đã có biến hóa giống như nghiêng trời lệch đất .

Nếu là du hồn trước kia , thực lực chỉ tương đương cùng Nhất kiếp Tán Tiên .

Như vậy sau khi dung hợp với linh hồn của Thủ lĩnh Người Thu Hoạch , u hồn đã có thể so với Nhị kiếp Tán Tiên!

uy lực của U Hồn Nộ , đã nhận được tăng lên diện rộng có tính thực chất!

“Lại là một kiện chuyện tốt khiến nhân tâm phấn chấn a!”

Nội tâm của Lâm Hải mừng rỡ không thôi, có thể nói chính mình lại có thêm một đòn sát thủ.

Duy nhất đáng tiếc chính là, cái Thủ lĩnh Người Thu Hoạch này đã đánh mất ý thức.

Lâm Hải vốn còn muốn hỏi thăm thoáng một phát sự tình về Người Thu Hoạch , hiện tại mà xem là đã không có khả năng rồi.

Bất quá, theo Lâm Hải tiến vào Địa Tiên giới đến nay, cũng bất quá mới gặp qua Người Thu Hoạch có hai lần mà thôi.

Tuy Người Thu Hoạch cực kỳ thần bí quỷ dị, nhưng cũng không có thù hận cùng xung đột trực tiếp cùng Lâm Hải .

Lâm Hải chỉ là đơn thuần rất hiếu kỳ mà thôi, nếu manh mối về Người Thu Hoạch đã đứt, cũng là không sao cả.

“Trở về!”

Lâm Hải ngẩng đầu, hướng phía u hồn đang sợ tới mức run rẩy không thôi quát lên một tiếng chói tai.

U hồn vèo một tiếng, trực tiếp bay trở về bên trong U Hồn Nộ, hiện lên một đạo vầng sáng màu đen , biến mất không thấy gì nữa.

Tuy u hồn đã không có ý thức, nhưng bản năng vẫn tồn tại.

Đối với Lâm Hải, nó chỉ còn lại có nồng đậm sợ hãi, đã thăng không dậy nổi bất luận cái tâm chống cự gì

Đem U Hồn Nộ cất kỹ, Lâm Hải hít sâu một hơi, vui sướng trong lòng liền tràn ra.

Lần đi di tích cổ Hoang Sa này, thu hoạch của mình, thật sự là quá lớn!

bên trên tu vi , từ Đại Thừa trung kỳ, thẳng tới Tiên Đạo Chí Tôn, cách Thiên Tiên cảnh một bước ngắn!

bên trên đạo hạnh , càng không cần phải nói, trực tiếp đột phá cánh cửa một trăm ngàn, đạt đến hơn một trăm hai mươi bốn ngàn năm.

bên trên pháp bảo cùng thần thông , thì càng thêm thu hoạch.

Chẳng những có thêm Thượng Cổ Thần khí Côn Luân Kính, nắm giữ năng lực xuyên thẳng qua không gian ở cự ly ngắn .

Hơn nữa, thành tựu Hậu Thổ Chi Đạo, hạt giống Kim Nguyên cũng bị dung nhập vào chính giữa luồng khí xoáy đại Ngũ Hành .

Càng là tập được đạo pháp mới Lôi Long Thiên Kiếp, uy lực có thể so với Nhất Cửu Thiên Kiếp.

U Hồn Nộ cũng cắn nuốt linh hồn của cường giả Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, đủ để đối địch với Nhị kiếp Tán Tiên.

Đương nhiên, còn có là tối trọng yếu nhất, là Lâm Hải đã kế thừa truyền thừa huyết mạch của Đại Vu Hậu Nghệ , lĩnh ngộ Xạ Nhật Tiễn Pháp!

Mà hết thảy những cái này, đều là đạt được tại trong di tích cổ Hoang Sa, thật sự là thu hoạch tràn đầy rồi!

Nghĩ tới những cái này, trên mặt Lâm Hải kìm lòng không được hiện ra dáng tươi cười kích động .

“Không biết, ở bên trong cái di tích cổ Hoang Sa này, còn có cơ duyên, đang chờ đợi mình hay không?!”

Chương 2323: Người sống không được kia, là ngươi!

“Ra xem sao!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, từ bên trong Luyện Yêu Hồ, về tới chính giữa hiện thực.

Nhưng mới vừa ra tới, sắc mặt Lâm Hải liền đại biến.

“Như thế nào lại có tử khí nồng như vậy ?”

Chỉ thấy trên đỉnh Đăng Thiên Thê, vậy mà đã biến thành một mảnh tro tàn!

Cái tử khí nồng đậm kia , lại để cho Lâm Hải cảm thấy ngực khó chịu một hồi, đầu váng mắt hoa, gần muốn hôn mê!

Ông!

Sau một khắc, đỉnh đầu Lâm Hải bỗng nhiên hiện lên một đoàn vầng sáng chói mắt, đạo đạo tử khí bay lên!

Lốp ba lốp bốp!

tiếng vang hồ quang điện cuồng bạo vang lên, vậy mà do Tử Lôi trong cơ thể, tự động bắn ra mà ra, bài xích tử khí ra bên ngoài.

Lôi Điện chính là khắc tinh của hết thảy tà ma quỷ quái , cái tử khí này tuy đáng sợ, nhưng cũng không cách nào làm gì được Lâm Hải có Tử Lôi hộ thể, lại để cho gánh nặng trong lòng Lâm Hải lập tức liền được giải khai!

“Tại đây, đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Đồng tử của Lâm Hải hơi co lại, mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, xuyên thấu qua tử khí u ám, nhìn lại mọi nơi.

Đã thấy cả phiến không gian, tựa hồ cũng bị tử khí tràn ngập tất cả mọi nơi, căn bản nhìn không tới một chỗ địa phương thanh tĩnh !

“Này, chủ thể, ta như thế nào cảm ứng được khí tức khiến ta hưng phấn đâu?”

thân ảnh của Tiểu Hắc , đột nhiên xông ra tại trong đầu Lâm Hải, vẻ mặt kích động nói.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, Tiểu Hắc chính là tu ma, cái tử khí này đối với y, ngược lại là chất dinh dưỡng thật lớn .

“Xuất hiện đi!”

Lâm Hải khẽ quát một tiếng, vèo, một thân ảnh đen kịt , giống như là U Linh, liền đứng ở bên người Lâm Hải.

“Oa ha ha, tử khí thật nồng đậm , thơm quá a!!!”

Tiểu Hắc vừa ra tới, nhìn thấy đầy trời tử khí nồng đậm nhìn như không tới giới hạn này, lập tức kích động mừng rỡ như điên!

“Hóa Ma Đại Pháp!!!”

Trong miệng quát nhẹ một tiếng, Tiểu Hắc lập tức bị một tầng vầng sáng màu đen bao phủ.

Sau đó, một cái vòng xoáy cực lớn , xuất hiện tại trên đỉnh đầu Tiểu Hắc, cuồng hít mạnh, nhanh chóng đem cái tử khí kia , hướng phía trong cơ thể Tiểu Hắc, điên cuồng hấp xả mà đi!

Ông!

thân thể Tiểu Hắc run lên, trong mắt bùng lên tinh quang, mang theo nồng đậm vui sướng, khoanh chân ngồi xuống.

Lâm Hải thấy thế, không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu.

Tiểu Hắc ở chỗ này, điên cuồng hấp thu tử khí, chính mình cũng không có hứng thú ở cùng y.

"Nếu gặp nguy hiểm, dùng tâm linh câu thông cảnh báo!"

Lâm Hải nói xong, quay người chuẩn bị rời đi.

Vừa đi hai bước, Lâm Hải lại ngừng lại, ý niệm khẽ động, đem U Hồn Nộ lấy ra.

"Cái này cho ngươi!"

Vèo!

Lâm Hải chấn động chân nguyên, đem U Hồn Nộ quăng cho Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc thò tay tiếp được, lập tức đại hỉ, hướng phía Lâm Hải cảm kích gật đầu một cái.

"Cám ơn!"

khóe miệng Lâm Hải vểnh lên, không nói gì.

Bất kể nói thế nào, Tiểu Hắc cũng là Nguyên Thần thứ hai của mình .

Thậm chí từ loại nào góc độ đó mà nói, Lâm Hải chính là Tiểu Hắc, Tiểu Hắc chính là Lâm Hải.

Cái tử khí này đến không hiểu thấu, ai cũng không thể đoán trước có nguy hiểm gì.

Tiểu Hắc cũng giống như mình , tu vi cuối cùng bất quá là Tiên Đạo Chí Tôn.

Nhưng y lại không như chính mình, có rất nhiều pháp bảo cùng thần thông hộ thân, một khi gặp được địch nhân cường đại, sẽ vô cùng nguy hiểm.

lưu lại một kiện pháp bảo cường đại cho Tiểu Hắc , vẫn là phi thường tất yếu.

Vèo!

Lâm Hải mượn nhờ năng lực xuyên thẳng qua của Côn Luân Kính , ý niệm khẽ động, liền biến mất ở tại chỗ.

Sau một khắc, dĩ nhiên xuất hiện tại ngoài trăm dặm.

“Vẫn là tử khí!”

Đã thấy nơi này, như cũ bị tử khí nồng đậm vờn quanh, một mảnh nâu đen.

Thậm chí, liền bộ dạng vốn có cũng đã không cách nào thấy rõ.

“A Hoa!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem A Hoa gọi đi ra.

“Ai u má ơi, ba ba ngươi đem ta tiễn đưa xuống Địa Ngục sao?”

A Hoa vừa ra tới, bị cái tử khí đậm đặc giống như là thực chất kia, sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, sợ hãi kêu lên.

“Địa Ngục con em ngươi a!”

Lâm Hải tức giận liếc trắng nhìn nó , sau đó hướng phía A Hoa phân phó nói.

“Ngửi một cái, xem kề bên này có cái địa phương dị thường gì không ?”

“Khắp nơi đều là tử khí, liền hướng chạy đi đâu cũng không biết.”

“Được rồi!” A Hoa đáp ứng một tiếng, cúi đầu xuống hít hít cái mũi, dùng sức ngửi.

Rất nhanh, đầu A Hoa vừa nhấc, lỗ tai liền dựng lên.

“Ba ba, bên kia có người!”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, “Đằng trước dẫn đường!”

Vèo!

Nói xong, Lâm Hải thả người nhảy lên, nhảy tới trên lưng A Hoa.

“Ngao!”

A Hoa bị áp đến quái gọi một tiếng, mặt mũi tràn đầy không tình nguyện mà kêu lên.

“Ba ba, người ta là chó, không phải ngựa a!”

“Ít nói nhảm, cái gì chó a ngựa, có thể cưỡi là được!”

“Ngươi muốn cưỡi, ta đem chim ngu cho ngươi mượn cưỡi, A Hoa ta từ trước đến nay đều là cưỡi người khác a, hơn nữa chỉ cưỡi mẫu!”

“Phi, ngươi lưu manh cẩu!”

...

Lâm Hải cưỡi A Hoa, một đường chạy như điên, chạy đi ra khoảng cách chừng vài trăm dặm , mới mạnh mẽ ngừng lại.

“Ba ba, mau nhìn!”

mắt A Hoa đột nhiên nhìn về phía trước, hướng phía Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi.

“n?”

Lâm Hải mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, sau đó hướng phía trước nhìn lại, đồng tử lập tức co rụt lại, kinh hãi!

“Cái kia là cái gì?!”

Chỉ thấy phía trước vài dặm bên ngoài, chính giữa nồng đậm tử khí, một cái bóng dáng màu xám tựa như là u linh , phiêu nổi giữa không trung.

Giương nanh múa vuốt, quấy tử khí sôi trào như nước, đang gầm thét tiến hành công kích điên cuồng đối với một người trên mặt đất .

Mà người trên mặt đất này, dĩ nhiên vết thương chồng chất, mang trên mặt nồng đậm sợ hãi, hơn nữa không chiến mà lại trốn, chật vật không thôi!

“Là Đồng Tẩu Ông!!!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, liếc liền nhận ra được, cái người bị bóng dáng màu xám đuổi giết này, dĩ nhiên là Đồng Tẩu Ông!

Đồng Tẩu Ông tuy ở bên trong phần đông Nhị kiếp Tán Tiên tại trên Đăng Thiên Thê, tu vi xem như hơi yếu một bậc.

Nhưng cho dù có lại yếu, đó cũng là Nhị kiếp Tán Tiên a!

Không thể tưởng được, đường đường àNhị kiếp Tán Tiên, giờ phút này vậy mà rơi vào tình trạng như thế, bị một cái bóng dáng màu xám đuổi giết đã đến cảnh tràn đầy nguy cơ!

cái bóng dáng màu xám này , thực lực được cường đại đến cỡ nào?

“Phía trước là vị đạo hữu nào, kính xin nhanh chóng viện thủ, Đồng mỗ tất không quên đại ân!”

Đồng Tẩu Ông giờ phút này, cũng phát hiện ra thân ảnh của Lâm Hải.

Tuy thấy không rõ diện mạo của Lâm Hải , nhưng xác định là người tu hành nhân loại không thể nghi ngờ, vẻ mặt không khỏi cuồng hỉ cầu cứu nói.

Lâm Hải nghe được, thì là khinh thường cười.

Cái Đồng Tẩu Ông này , trước khi đối với chính mình một mực không hữu hảo, thậm chí muốn giết chính mình.

Hiện tại, lại chỉ điểm chính mình cầu xin tha thứ?

“Đạo hữu, cái bóng dáng màu xám này cực kỳ đáng sợ, nếu không liên thủ cùng ta, ngươi cũng khó trốn kiếp nạn này!!!”

Đồng Tẩu Ông thấy Lâm Hải không có ý tứ ra tay, lập tức vừa tức vừa giận, mang theo nồng đậm uy hiếp, lần nữa hô.

Nghe nói như thế, Lâm Hải không khỏi nở nụ cười.

“Đồng Tẩu Ông, nhìn thấy ngươi thảm như vậy, ta thật vui vẻ a!”

Tiếng nói của Lâm Hải truyền đến, lại để cho sắc mặt của Đồng Tẩu Ông đột nhiên đại biến.

Đồng thời, theo khoảng cách tiếp cận, lão cũng thấy rõ tướng mạo của Lâm Hải , lập tức lộ ra tuyệt vọng thật sâu!

“Lâm Hải, dĩ nhiên là ngươi!!!”

“Đúng vậy, chính là ta!” Lâm Hải nhíu lông mày lại, cười lạnh nói.

trong mắt Đồng Tẩu Ông lóe lên sát cơ, nhưng mà rất nhanh lại che dấu xuống dưới.

Lão biết rõ, bây giờ không phải là thời điểm tức giận cùng Lâm Hải.

cái bóng dáng màu xám sau lưng này , thực lực quá mạnh mẽ, nếu còn không có người xuất thủ cứu giúp, lão tất khó thoát khỏi cái chết!

“Lâm Hải mặc dù yếu, nhưng cũng có chút thủ đoạn, lại để cho hắn làm người chết thế, thì không thể phù hợp hơn!”

Đồng Tẩu Ông xoay động nhãn châu, hướng phía Lâm Hải lộ ra dáng tươi cười hòa ái, vội vàng nói.

“Lâm Hải, trước đó đều là lỗi của ta, Đồng mỗ chịu tội cho ngươi rồi!”

“Hiện tại tình thế gấp gáp, mong ngươi vứt bỏ hiềm khích lúc trước, cùng một chỗ hợp chiến cái bóng dáng màu xám này với ta, nếu không hai ta ai cũng có thể không sốngđược rồi!”

Lâm Hải thì là lạnh lùng cười cười, ánh mắt mang theo khinh miệt, xem thường lắc đầu.

“Không không không, ngươi khả năng lầm rồi!”

“Người sống không được kia, là ngươi!”

Ông!

Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên một đầu Thần Long màu tím, xuất hiện tại trên đỉnh đầu, khí thế bành trướng, Long Khiếu Cửu Thiên!

Chương 2324: Bóng dáng màu xám

“Lâm Hải, ngươi điên rồi!”

“Ta chết đi, ngươi cũng không sống được!!!”

Đồng Tẩu Ông thấy trên thân Lâm Hải toát ra một cỗ kinh khủng khí tức, đưa lão hoàn toàn tập trung, lập tức sợ tới mức hồn phi phách tán, thét lên một tiếng kinh hãi.

Tuy dùng thực lực mà Lâm Hải bày ra , căn bản không làm gì được lão.

Nhưng đừng quên, phía sau lão còn có một cái bóng dáng màu xám cường đại biến thái a!

Tại trước mặt bóng dáng màu xám , Đồng Tẩu Ông căn bản cũng không có chút phần thắng nào, giờ phút này sớm đã đến nỏ mạnh hết đà.

Nếu như cái lúc này, Lâm Hải lại đến đâm ngang một gậy.

Cho dù không gây thương tổn cho lão, nhưng chỉ cần đưa lão hơi chút ngăn trở nhất thời, bị cái bóng dáng màu xám kia đuổi theo, Đồng Tẩu Ông hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Lâm Hải nghe được thanh âm thét lên sợ hãi của Đồng Tẩu Ông , nhưng lại không thèm để ý, lạnh lùng cười cười.

“Hừ, ngươi vẫn là quan tâm sống chết của mình a!”

Nói xong, lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, trong mắt tách ra sát cơ, lăng lệ ác liệt như đao!

“Lôi Long Thiên Kiếp, hàng!!!”

Ngao!!!

Theo Lâm Hải quát lên một tiếng chói tai, Thần Long màu tím trên đỉnh đầu bỗng nhiên bay lên không, ngâm lên một tiếng, chấn nhiếp thương khung!

Ầm ầm!!!

Sau một khắc, một đoàn kiếp vân bỗng nhiên ngưng tụ ở trên không trung , lực lượng Lôi Đình khủng bố cuồng bạo từ trên trời giáng xuống, uy áp một phiến không gian này!

Vô số hồ quang điện màu tím tư tư rung động, rót thành dòng điện lôi quang, tai kiếp bên trong lôi vân bay tán loạn khiêu dược, sau đó đều có thể hóa thành Lôi Đình rơi xuống, cho Đồng Tẩu Ông một kích trí mạng!

“Thiên kiếp!!!”

Đồng Tẩu Ông thấy thế, lập tức phát ra một tiếng kinh hô tuyệt vọng, trong mắt lộ vẻ sợ hãi thật sâu!

lực uy hiếp mà Thiên kiếp dành cho những Tán Tiên như bọn họ này , thật sự là quá lớn !

Dù sao, bọn họ sở dĩ trở thành Tán Tiên, đều là do có kinh nghiệm độ kiếp thất bại.

Có thể nói, Thiên kiếp tại trong lòng của bọn họ, đã để lại bóng mờ thật sâu, lại để cho bọn họ phát ra run rẩy từ sâu trong linh hồn .

Huống chi Lôi Long Thiên Kiếp của Lâm Hải, cùng Thiên kiếp chính thức mà bọn họ đã trải qua không kém bao nhiêu, cơ hồ đã đến tình trạng dùng giả tráo thật!

Oanh!

Tạch...!!!

Đột nhiên, một đạo Thần Lôi từ trên trời giáng xuống, hướng phía Đồng Tẩu Ông liền bổ xuống!

“Ngao!!!”

Đồng Tẩu Ông sợ tới mức tru lên một tiếng, thiếu chút nữa tiểu trong quần, cấp tốc huy động đạo pháp, chống cự Thiên Lôi!

Phanh!

Đột nhiên, Lôi Đình bị Đồng Tẩu Ông đánh tan, hóa thành vô tận hồ quang điện, bay ra không trung.

Nhưng mà, còn chưa chờ Đồng Tẩu Ông thở gấp một ngụm, lại là một đạo Lôi Đình càng thêm mãnh liệt , ầm ầm rơi xuống!

Tạch tạch tạch ken két!!!

Một đạo tiếp lấy một đạo Thiên Lôi, điên cuồng hướng phía Đồng Tẩu Ông bổ tới.

thời điểm đến đạo Thiên Lôi thứ bảy, Đồng Tẩu Ông đã lảo đảo không chịu nổi, trong lòng sợ hãi tới cực điểm.

Mà càng làm cho lão cảm thấy tuyệt vọng chính là, bóng dáng màu xám ở sau lưng , đã đuổi tới gần!

Bất quá, sau khi nhìn thấy Thần Lôi trên bầu trời, bóng dáng màu xám không biết vì cái gì mà ngừng lại.

Ngẩng đầu nhìn cái kiếp vân cuồng bạo kia, con mắt lập loè, không biết suy nghĩ cái gì!

“Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản này, ta với ngươi không đội trời chung!!!”

cơ bắp trên mặt Đồng Tẩu Ông nhảy loạn, ánh mắt lộ ra hào quang cừu hận oán độc, hướng phía Lâm Hải nghiến răng nghiến lợi nổi giận mắng.

Bóng dáng màu xám dĩ nhiên đã đến sau lưng, tuy chưa động thủ, nhưng Đồng Tẩu Ông dĩ nhiên biết rõ, mình tuyệt đối chạy không được rồi.

Cho dù không bị Lôi kiếp đánh chết, cũng tuyệt khó chạy thoát được lòng bàn tay của bóng dáng màu xám rồi.

Mà hết thảy này, đều là vì tên hỗn đản Lâm Hải này!

Đồng Tẩu Ông giờ phút này, hận không thể ăn thịt Lâm Hải, uống máu Lâm Hải, cũng khó giải mối hận trong lòng!

Rầm rầm!

Theo hai đạo Lôi Đình cuối cùng rơi xuống, thân thể Đồng Tẩu Ông nhoáng một cái, suýt nữa ngã quỵ.

Nhất là một đạo thiên lôi thứ chín cuối cùng kia, trong đó ẩn chứa pháp tắc Thiên Đạo, uy lực hơn xa tám đạo Thần Lôi phía trước.

Dù Đồng Tẩu Ông có tu vi Nhị kiếp Tán Tiên, cũng bị bổ ra miệng lớn thổ huyết, hoảng hốt một hồi !

Ông!

Theo toàn bộ chín đạo thiên lôi bổ xong, Lôi kiếp tán đi, bầu trời khôi phục bình tĩnh.

Đỉnh đầu Lâm Hải lóe lên quang hoa màu tím, Thần Long biến mất, Lâm Hải không khỏi âm thầm gật đầu.

Cái Lôi Long Thiên Kiếp này, cuối cùng chỉ là đạo pháp, có thể làm Nhị kiếp Tán Tiên bị thương, hắn đã tương đương hài lòng!

“A!!!”

Mà lúc này đây, đột nhiên một tiếng hét thảm truyền đến, Lâm Hải cấp tốc ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy thân hình của Đồng Tẩu Ông , giờ phút này lại bị bóng dáng màu xám, một phát bắt vào bên trong tay, lăng không nhấc lên!

“Lâm Hải, ta hóa thành Lệ Quỷ, cũng không buông tha ngươi!!!”

mặt mũi Đồng Tẩu Ông tràn đầy tuyệt vọng, hướng phía Lâm Hải gầm lên giận dữ!

Răng rắc!

Sau một khắc, vậy mà trực tiếp bị bóng dáng màu xám, một ngụm nuốt vào trong bụng, bắt đầu nhai nhai nhấm nuốt!

Tê ~

Lâm Hải thấy thế, lập tức đều hấp một ngụm hơi lạnh, sởn hết cả gai ốc!

Cái này mẹ nó, đến tột cùng là quái vật gì?

Vậy mà nuốt sống người sống!

Tuy Đồng Tẩu Ông chết không có gì đáng tiếc, nhưng loại chết thảm thiết kiểu này, vẫn để cho da đầu Lâm Hải một hồi sợ hãi!

“Rống!!!”

Mà lúc này đây, bóng dáng màu xám kia, đã đem Đồng Tẩu Ông hoàn toàn tiêu hóa.

Gầm lên giận dữ, thân ảnh biến mất không thấy gì nữa!

“Không tốt!!!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, không cần nghĩ cũng biết, cái bóng dáng màu xám này, đích thị là hướng chính mình mà đến rồi!

“Đi!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp đem A Hoa thu vào Luyện Yêu Hồ.

Đồng thời thúc dục Côn Luân Kính, thoáng cái biến mất không thấy gì nữa!

Ông!

Cơ hồ cùng một thời gian, cái bóng dáng màu xám kia đã xuất hiện tại vị trí trước đó của Lâm Hải .

Nhìn trước mặt rỗng tuếch, đã không có tung tích của Lâm Hải, vẻ mặt của bóng dáng màu xám lập tức mờ mịt, lộ ra thật sâu khó hiểu.

Bá!

Ngoài trăm dặm, không khí một hồi run run, Lâm Hải từ trong hư không hiển hiện mà ra.

“Nguy hiểm thật!!!”

Lâm Hải hít một hơi khí lạnh, cái bóng dáng màu xám vừa rồi kia, tốc độ thật sự là nhanh đến không thể tưởng tượng nổi!

Nếu không phải mình vừa mới nắm giữ năng lực xuyên thẳng qua không gian, chỉ sợ ngoại trừ trốn vào Luyện Yêu Hồ, căn bản không có bất kỳ biện pháp nào.

Nhìn tại đây đồng dạng tràn ngập tử khí, nội tâm của Lâm Hải càng thêm kinh hãi.

trong lúc chính mình tiến vào Luyện Yêu Hồ, luyện hóa hạt giống Kim Nguyên cùng hạt giống Lôi Nguyên , rốt cuộc đã có chuyện gì đã xảy ra?

Vì cái gì đỉnh Đăng Thiên Thê vốn là huy hoàng rực rỡ, thoáng cái biến thành tĩnh mịch, tử khí đầy trời!

Mà cái bóng dáng màu xám kia , là cái quái vật đáng sợ gì?

Trong lòng Lâm Hải cực độ khó hiểu, nhưng có một điểm Lâm Hải có thể khẳng định, thực lực của cái bóng dáng màu xám kia, quá cao!

Cho dù so ra kém Thủ lĩnh Người Thu Hoạch gặp được trước đó, nhưng chỉ sợ cũng không yếu hơn bao nhiêu.

nếu mình lại gặp lại cái bóng dáng màu xám này, ngoại trừ chạy trốn, căn bản không có bất luận cái phương pháp xử lý gì.

“Ồ, tử khí ở chỗ đó, như thế nào như là thủy triều tuôn ra?”

Đột nhiên, Lâm Hải hướng phía bên cạnh nhìn lại, trong lòng mạnh mẽ nhảy dựng.

phía dưới Thiên Nhãn Thần Thông, hắn phát hiện ở bên ngoài hơn mười dặm, có một chỗ tử khí cực kỳ nồng đậm, tựa như con suối, hướng phía bên ngoài điên cuồng phun ra!

“Chẳng lẽ, nơi đó là ngọn nguồn của tử khí !”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, trái tim đột nhiên bang bang cấp tốc nhảy lên.

Bởi vì hắn phát hiện, cái chỗ mà tử khí phun ra kia, tựa hồ có chút quen thuộc.

Nếu như Lâm Hải không có nhận sai mà nói, địa phương kia dĩ nhiên là nơi vừa rồi có Côn Luân Kính lơ lửng !

Mẹ nó, chẳng lẽ nói, nguyên nhân tại đây bị tử khí lấp đầy, là bởi vì chính mình đã lấy đi Côn Luân Kính ?

“Uống!!!”

Đột nhiên, một đạo thanh âm quát chói tai, từ cái chỗ tử khí phun ra kia truyền đến.

Trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú, cấp tốc nhìn lại, đã thấy một bóng người phóng lên trời, nhanh như thiểm điện!

“Là lão giả áo trắng!”

Lâm Hải thấy thế, lập tức đồng tử co rụt lại, vậy mà từ trong tiếng hô của lão giả áo trắng, đã nghe được một tia hưng phấn!

“Chẳng lẽ nói, chỗ đó có cái cơ duyên gì hay sao?!”

Vèo!

Lâm Hải không chút do dự, thân ảnh lóe lên, liền vọt tới!

Chương 2325: Lệ Quỷ tàn sát bừa bãi!

“Lâm Hải, nhanh tới cứu ta!!!”

Lâm Hải vừa mới khẽ tới gần, thanh âm hoảng sợ của lão giả áo trắng , liền truyền tới.

“Mẹ nó!”

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, lập tức đồng tử co rụt lại, sợ tới mức toàn thân giật mình một cái.

Chỉ thấy phía trước là thi cốt khắp nơi trên đất, máu chảy thành sông, giống như luyện ngục nhân gian , thật sự là quá đáng sợ!

ở bên trong nồng đậm tử khí , vô số Lệ Quỷ tóc đỏ giương nanh múa vuốt gầm thét, đem lão giả áo trắng vây khốn tại chính giữa.

Những Lệ Quỷ này phất tay, đạo đạo tử khí hóa thành lưỡi dao sắc bén, âm phong gào thét, giống như một cái lưới lớn, ăn mòn sinh cơ của lão giả áo trắng !

Lão giả áo trắng tuy ở bên trong những Nhị kiếp Tán Tiên này , đều thuộc về hàng ngũ người nổi bật .

Nhưng dù sao, thực lực của những Lệ Quỷ này lại quá mạnh mẽ, cơ hồ từng cái đều có năng lực chống lại .

Huống chi, Lệ Quỷ đang chính diện giao phong cùng lão giả áo trắng, có chừng hơn mười cái.

Phía sau, càng là vô số kể chen chúc mà đến.

thời gian một cái nháy mắt như vậy , lão giả áo trắng liền bị ít nhất bốn năm con Lệ Quỷ vây ở bên trong, lập tức máu tươi cuồng phun, huyết nhục mơ hồ!

“Lâm Hải, cứu ta, cứu ta a!!!”

Lão giả áo trắng lộ vẻ mặt thống khổ, hướng phía Lâm Hải sợ hãi cầu khẩn.

Toàn thân cao thấp, đột nhiên bốc lên nồng đậm tử khí, bộ vị thân thể bị Lệ Quỷ kích thương, vậy mà phi tốc thối rữa, lộ ra xương trắng um tùm !

Lâm Hải mạnh mẽ ngừng bước chân, nhìn mà sởn hết cả gai ốc.

“A!!!”

Không đợi Lâm Hải quyết định cứu hay là không cứu, lão giả áo trắng lần nữa phát ra một tiếng rống tuyệt vọng đau nhức , thân thể lập tức bị Lệ Quỷ chôn vùi!

“Kiệt!!!”

Bọn Lệ Quỷ giết lão giả áo trắng xong, không có bất kỳ dừng lại nào, nổi lên một cỗ âm phong, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới!

“Con em ngươi a!”

Lâm Hải chỉ cảm thấy phát lạnh khắp cả người, lông tơ toàn thân đều dựng đứng.

“Cút!”

Gầm lên giận dữ, Lâm Hải trực tiếp vận dụng năng lực xuyên thẳng qua của Côn Luân Kính, trong chớp mắt xuất hiện tại ngoài trăm dặm.

“Thật là đáng sợ, tại sao ở đây có thể có nhiều Lệ Quỷ như vậy, hơn nữa tu vi của tất cả đều là phía trên Nhị kiếp Tán Tiên !”

trái tim Lâm Hải bang bang kinh hoàng, trong đầu còn đang không ngừng quay lại hình ảnh tàn nhẫn khi bọn Lệ Quỷ đem lão giả áo trắng thôn phệ .

Nội tâm nhưng lại vừa sợ vừa nghi, kinh hãi không thôi!

“Đầy trời tử khí, hằng hà Lệ Quỷ, cái này mẹ nó đã đến Địa Ngục rồi sao?!”

Trong mắt Lâm Hải hiện lên vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ nói khi chính mình lấy đi Côn Luân Kính, là đã phá hủy cái phong ấn nào đó sao?

Đem những Lệ Quỷ ác ma này, thoáng cái phóng xuất ra, tai họa nhân gian?

“Kiệt!!!”

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng quái gọi.

Quay đầu nhìn lại, đã thấy một Lệ Quỷ tóc đỏ , không biết từ lúc nào đã xuất hiện tại phía sau của mình.

Giờ phút này, đang đưa đầu lưỡi thật dài, hướng phía chính mình đánh tới.

“Đi!”

Lâm Hải nheo mắt, theo khí tức âm trầm cường đại phát ra từ trên người Lệ Quỷ tóc đỏ , liền biết rõ không thể dùng lực địch.

Ý niệm khẽ động, trực tiếp điều khiển Côn Luân Kính, biến mất tại chỗ .

Sau khi lần nữa từ trong hư không hiện ra thân hình, lông mày của Lâm Hải không khỏi gắt gao nhíu lại.

Lại thấy cách mình không xa, đạo pháp bay tán loạn, trong tiếng quát chói tai phẫn nộ không ngừng mang theo sợ hãi.

Hai bóng người tháo chạy về phía trước, đang cùng bốn năm con Lệ Quỷ, tiến hành chiến đấu kịch liệt.

“Là bọn họ!!!”

Lâm Hải lập tức đã nhận ra, hai người bị vây khốn, cũng là Nhị kiếp Tán Tiên cùng một chỗ leo lên Đăng Thiên Thê với hắn !

Giờ phút này, hai người kia bị Lệ Quỷ vây công, tuy đang liều lực chống cự, nhưng cũng đã đến mức nỏ mạnh hết đà, toàn thân mang thương, bất quá là khốn thú đang làm giãy dụa cuối cùng mà thôi!

Lâm Hải thấy thế, hai đấm không khỏi gắt gao nắm lại, nội tâm bắt đầu trở nên giãy dụa .

“Có cứu bọn họ hay không ?”

Lâm Hải cau mày, trong lúc nhất thời có chút do dự.

Hắn cùng với hai Nhị kiếp Tán Tiên này , không có bất kỳ ân oán gì, cho dù không cứu cũng nói đi qua được.

Nhưng khi nhìn thấy hai cái đồng loại, bị Lệ Quỷ vây công, Lâm Hải khoanh tay đứng nhìn mà nói, cảm giác, cảm thấy nội tâm bất an.

Nhưng nếu như xuất thủ cứu giúp, dùng thực lực trước mắt của chính mình, chỉ sợ có chút cố hết sức a!

“A!!!”

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, đột nhiên phía trước truyền đến một tiếng hét thảm, lại để cho Lâm Hải đột nhiên cả kinh.

Cấp tốc ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy chỉ trong chốc lát như vậy, một cái Nhị kiếp Tán Tiên bên trong đó, đã bị Lệ Quỷ ngạnh sanh sanh kéo xuống một đầu cánh tay!

Cái tử khí nồng đậm kia, vậy mà theo miệng vết thương, phi tốc ăn mòn thân thể của y, trong chớp mắt nửa người đã biến thành xương trắng um tùm !

Phốc!

Người Nhị kiếp Tán Tiên này vừa sợ lại hãi, vừa phân thần, liền bị một Lệ Quỷ khác, trực tiếp bẻ vụn đầu.

Nguyên Thần mới vừa xuất hiện, trực tiếp mấy cái Lệ Quỷ xé thành phấn vụn, nuốt vào trong miệng!

“Cút ngay, đều cút ngay cho ta!!!”

Một Nhị kiếp Tán Tiên khác, mắt thấy một màn bi thảm này, sợ tới mức hai mắt bối rối, tinh thần đều nhanh hỏng mất.

Hai tay không ngừng vung vẩy ra đạo pháp, không có mục tiêu mà mọi nơi oanh kích, hiển nhiên đã rối loạn một tấc vuông!

“Kiệt!!!”

Mà bọn Lệ Quỷ thì là giương nanh múa vuốt, hướng phía y điên cuồng đánh tới.

“Không thể đợi!”

một màn tàn nhẫn vừa rồi kia, nhìn mà khiến nội tâm của Lâm Hải kinh hoàng một hồi.

Hắn biết rõ, chính mình mà còn không ra tay, người Nhị kiếp Tán Tiên này, cũng chắc chắn sẽ là kết cục đồng dạng !

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp đem Trục Nhật Cung lấy ra, nắm trong tay.

Sau đó, Đại Vu Chi Huyết trong cơ thể, lập tức sôi trào bốc cháy lên, một cỗ khí tức cường đại phong cách cổ xưa , ầm ầm tách ra!

Ông!

Đỉnh đầu Lâm Hải, quang mang màu vàng kim đại thịnh, một cỗ uy nghiêm kinh khủng, nhanh chóng hướng bốn phía quấn ra mà đi.

“n?”

bọn Lệ Quỷ đang công kích tên Nhị kiếp Tán Tiên kia, tựa hồ cảm nhận được cỗ khí tức bất thường này , bỗng nhiên tất cả đều quay đầu.

Đã thấy Lâm Hải cầm cung mà đứng, ánh mắt sắc bén, thâm thúy như sao, kim quang bao phủ toàn thân, giống như Chiến Thần Viễn Cổ!

“Giết!!!”

Đột nhiên, Lâm Hải quát lên một tiếng chói tai, lập tức một đạo vầng sáng màu vàng kim, vạch phá không gian!

Ông!

một mũi tên này , quả thực kinh thiên địa quỷ thần khiếp, phảng phất thời không đều dừng lại!

Đã thấy đầy trời tử khí kia , tại những nơi có vầng sáng màu vàng kim đi qua, lập tức biến mất, trực tiếp bị tinh lọc không còn!

mấy cái Lệ Quỷ kia , mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn đạo quang hoa màu vàng kim này, bị thần uy phía trên mũi tên tập trung, vậy mà như là choáng váng.

Toát!!!

Một tiếng vang chói tai truyền đến, mũi tên màu vàng kim trực tiếp xuyên qua ngực một con Lệ Quỷ .

Cái con Lệ Quỷ kia, giống như băng tuyết bị hòa tan, thân ảnh thoáng cái tiêu tán không thấy.

Mà dư uy của mũi tên lại không giảm, lần nữa xuyên qua nó tới một con Lệ Quỷ khác ở phía sau!

Cái con Lệ Quỷ kia, liền một tia phản ứng cũng đều không có, lập tức tại phía dưới mũi tên, hình thần câu diệt!

Một màn này, khiến Nhị kiếp Tán Tiên kia đều xem choáng váng.

“Còn không mau chạy!!!”

Thẳng đến khi một tiếng hô to lo lắng của Lâm Hải truyền đến, y mới toàn thân giật mình một cái, đột nhiên kịp phản ứng.

“Lâm Hải, cám ơn!!!”

Nói xong, người Nhị kiếp Tán Tiên này , mang theo cuồng hỉ sống sót sau tai nạn, thừa dịp thời khắc Lệ Quỷ phát mộng, vèo một tiếng nhảy ra khỏi vòng vây, trong nháy mắt bỏ chạy vô tung vô ảnh!

“Kiệt!!!”

Cho tới giờ khắc này, mấy cái Lệ Quỷ còn lại mới từ hoảng sợ cùng khiếp sợ mà kịp phản ứng lại, không khỏi phát ra tiếng gầm lên giận dữ!

Sau đó, cái ánh mắt âm trầm lăng lệ ác liệt kia, lập tức đã rơi vào trên người Lâm Hải.

“Mẹ nó!”

Lâm Hải chỉ cảm thấy, vài đạo kỳ hàn thấu xương, đem chính mình bao phủ, lạnh như băng như đao!

“Đậu phộng, cái Xạ Nhật Thần Tiễn này tuy cường đại biến thái, nhưng là tiêu hao quá lớn!”

Lâm Hải sau khi bắn ra một mũi tên này, chân nguyên toàn thân đã quét qua là hết, thậm chí Tinh Thần Lực đều cảm thấy cực độ mệt mỏi.

Đại Vu Chi Huyết cũng đình chỉ sôi trào, một cỗ cảm giác hư thoát cực kỳ khó chịu quấn qua toàn thân, lại để cho Lâm Hải đầu váng mắt hoa.

Lần nữa đối diện với mấy cái Lệ Quỷ này, hắn đã không còn có lực để đánh một trận rồi.

"Kiệt!!!"

Mà lúc này đây, bọn Lệ Quỷ phẫn nộ, đột nhiên lóe thân ảnh lên, hướng phía Lâm Hải đánh tới.

Lâm Hải thấy thế, thì là lộ ra một vòng cười tà.

"Đừng tiễn nữa, hẹn gặp lại ngài....!"

Vèo!

Bọn Lệ Quỷ lập tức chụp vào khoảng không, thân ảnh Lâm Hải biến mất không thấy gì nữa!

Chương 2326: Đến a, hướng ta nã pháo!

Lâm Hải lợi dụng Côn Luân Kính, lần nữa xuyên thẳng qua ngoài trăm dặm.

Thế nhưng mà lúc này mới vừa ra tới, sắc mặt lập tức đại biến!

Chỉ thấy trước mặt của mình, rõ ràng có hơn mười conLệ Quỷ, nhìn chằm chằm vào mình.

Cái bộ dạng cổ quái kia, giống như là một đám sói đói, đang nhìn một con dê béo nhỏ chủ động xâm nhập vào hang sói!

"Không có ý tứ, đi nhầm rồi!"

Lâm Hải sợ tới mức giật mình một cái, vội vàng lần nữa khởi động Côn Luân Kính, xuyên thẳng qua rời đi.

"Ai u má ơi!"

Lâm Hải lần nữa từ trong hư không chui ra, không thấy Lệ Quỷ, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Như thế nào đột nhiên xuất hiện nhiều Lệ Quỷ như vậy a!”

Lâm Hải càng nghĩ càng cảm thấy ngạc nhiên, hơn nữa những Lệ Quỷ này, tu vi đều cực cao, mình muốn bình an rời đi, đều có chút khó khăn rồi.

“Đúng rồi, huynh đệ có kiếm gỗ đào a!”

Trong đầu Lâm Hải, đột nhiên lóe lên linh quang, lúc này mới nhớ tới ở bên trong Luyện Yêu Hồ, còn có một cây kiếm gỗ đào ni!

Cái kiếm gỗ đào này, vẫn là khi Lâm Hải lần thứ nhất đụng quỷ, sau khi gặp được Thường Tú Lệ liền tìm Trương Thiên Sư mua.

Tuy nói bị cái lão khanh hàng Trương Thiên Sư kia hung hăng làm thịt một số, nhưng cái kiếm gỗ đào kia lại là hàng thật giá thật!

Chỉ có điều, muốn phát huy uy lực chính thức của cái kiếm gỗ đào kia, cần thực lực đã ngoài Thiên Tiên .

Từ sau khi Lâm Hải không còn sợ quỷ, liền đem kiếm gỗ đào thu vào.

Lâu như vậy đến nay, cũng không có tái sử dụng qua, đều nhanh đem kiếm gỗ đào quên lãng rồi.

Hiện tại, đột nhiên xuất hiện nhiều Lệ Quỷ như vậy, vừa vặn đem kiếm gỗ đào lấy ra, một lần nữa bắt đầu dùng.

Cũng không biết, Lệ Quỷ lợi hại như vậy, kiếm gỗ đào có thể khắc chế được hay không.

“Mặc kệ, trước thử xem a!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem cái kiếm gỗ đào phiên bản bỏ túi kia lấy ra, đặt tại trong lòng bàn tay.

“kiếm gỗ đào sẽ bị nước bọt của Lệ Quỷ mới sinh làm bẩn, cũng may những Lệ Quỷ này xem xét chính là niên đại đã lâu, nước bọt đã sớm khô cạn rồi.”

Lâm Hải đem kiếm gỗ đào, treo trên cổ.

Nhìn cái kiếm gỗ đào phong cách cổ xưa ảm đạm này, nội tâm của Lâm Hải đột nhiên có chút bang bang trực nhảy.

Cái kiếm gỗ đào này, liền chút sáng bóng cũng đều không có, nhìn về phía trên cùng món đồ chơi bằng gỗ bình thường không có gì khác nhau.

Cũng không biết đối mặt với Lệ Quỷ đáng sợ, có hiệu quả gì hay không .

Trương Thiên Sư lừa bịp như vậy, thật đúng là con mẹ nó có chút không có ngọn nguồn a!

trong nội tâm Lâm Hải có chút chột dạ, nhưng nghĩ kiếm gỗ đào vẫn luôn là cái đức hạnh này, cũng liền nhẹ nhàng thở ra.

“Được hay không được, thử một lần liền biết!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hít sâu một hơi, vèo một tiếng, biến mất không thấy gì nữa!

Sau một khắc, trong hư không có rung động lóe lên, thân ảnh Lâm Hải trống rỗng xuất hiện, lần nữa về tới vị trí trước đó.

“Kiệt!!!”

mấy cái Lệ Quỷ vừa rồi kia, đang kỳ quái Lâm Hải như thế nào mới vừa xuất hiện đã lại không thấy rồi.

Không nghĩ tới, chỉ trong chốc lát như vậy , Lâm Hải lại lần nữa xuất hiện rồi.

Nhất thời, mấy cái Lệ Quỷ này , giương nanh múa vuốt, gầm thét đánh tới!

“Này, lại gặp mặt!”

Lâm Hải cười toe toét miệng, hướng phía mấy cái Lệ Quỷ khoát tay áo.

Nhìn Lệ Quỷ mang theo âm phong cuồng mãnh , hướng phía chính mình đập vào mặt, trái tim Lâm Hải lập tức bang bang cuồng nhảy dựng lên.

“Mẹ nó, ngàn vạn đừng làm cho huynh đệ thất vọng a!”

Lâm Hải khẩn trương đến trái tim đều nhanh nhảy ra ngoài.

tu vi của Lệ Quỷ cao như thế, nếu như cái kiếm gỗ đào này không có hiệu quả, hắn bốc lên cái hiểm này liền thật sự có chút quá lớn.

hai mắt Lâm Hải nháy mắt cũng không nháy nhìn mắt chằm chằm vào Lệ Quỷ, sắc mặt cứng ngắc, ngừng thở, tinh thần toàn lực tập trung, không dám có chút phân tâm.

Lâm Hải đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần hơi có không đúng, lập tức xuyên thẳng qua đào tẩu.

Nếu không, hơi chậm chút dù là một tí ti, cũng có thể bị Lệ Quỷ gây thương tích, hậu quả thiết nghĩ sẽ không chịu nổi!

“Đến rồi, đến rồi!!!”

Mắt thấy Lệ Quỷ xông tới đầu tiêng , khoảng cách cách mình còn có một trượng .

Cái huyết tinh chi khí làm cho người buồn nôn cùng âm Phong thấu xương kia, cơ hồ quấn lên thân hình Lâm Hải.

“Kiệt!!!”

Trong giây lát, móng vuốt bén nhọn của Lệ Quỷ , đột nhiên mạnh mẽ thò ra, mang theo âm phong lạnh lẽo, lăng lệ ác liệt như đao hướng phía trái tim Lâm Hải trảo qua!

trái tim Lâm Hải, thoáng cái kéo căng, nâng lên cổ họng.

“Đậu phộng, có thể thành hay không, lập tức muốn thấy rõ ràng rồi!”

Lâm Hải cảm giác hô hấp của mình đều muốn đình chỉ, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào móng vuốt của Lệ Quỷ .

Nếu là lúc cách chính mình một tấc, kiếm gỗ đào còn không có phản ứng, cái kia Lâm Hải sẽ không đợi!

Lập tức thông qua Côn Luân Kính đào tẩu, rồi lại nghĩ phương pháp khác !

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh!

móng vuốt của Lệ Quỷ , trong chớp mắt cơ hồ đã va chạm vào quần áo trước ngực Lâm Hải .

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ âm khí rét lạnh thấu xương giống như là lưỡi đao, cơ hồ chui vào trong cơ thể của mình!

Mà cái kiếm gỗ đào kia, rõ ràng vẫn không nhúc nhích, không phản ứng chút nào!

“Chà mẹ nó, Trương Thiên Sư ngươi cái lão khanh hàng, chẳng lẽ cái kiếm gỗ đào này đã quá kỳ bảo đảm chất lượng hay sao?”

Lâm Hải một hồi thất vọng, vừa tức vừa giận.

Xem ra, cái kiếm gỗ đào này là phế đi, chỉ có thể đào tẩu rồi!

Ông!

Nhưng lại tại thời khắc Lâm Hải vừa mới chuẩn bị mượn nhờ Côn Luân Kính để rời đi, một đoàn vầng sáng màu vàng, bỗng nhiên từ chỗ cổ kích xạ mà ra!

“Ngao!!!”

Ngay sau đó, một tiếng kêu thảm thiết thê lương, truyền vào trong tai Lâm Hải!

Đã thấy cái Lệ Quỷ cơ hồ bắt được chính mình kia, bị vầng sáng màu vàng đâm trúng, trực tiếp bị đẩy lùi ra ngoài.

Sau khi rơi xuống dất, mặt mũi tràn đầy thống khổ cùng sợ hãi!

“Ngao!”

“Ngao!!”

Ngay sau đó, lại là hai tiếng kêu thảm thiết vang lên!

Là do hai cái Lệ Quỷ phía sau, thu tay lại không kịp, tại thời điểm cơ hồ bắt lấy trên người Lâm Hải, bị vầng sáng của kiếm gỗ đào gây thương tích, thống khổ không chịu nổi!

“Mẹ nó?!!”

Lâm Hải vốn đã tuyệt vọng, chuẩn bị đào tẩu , thấy thế lập tức nhíu lông mày lại, ánh mắt lộ ra hào quang kinh hỉ!

“Ha ha, ha ha ha!”

“Kiếm gỗ đào lại vẫn hữu hiệu!”

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, cái phản ứng này cũng thật là chậm, làm hại ca ca thiếu chút nữa cho rằng thành phế phẩm rồi!”

Trong nội tâm Lâm Hải, quả thực kích động không thôi!

Ba con Lệ Quỷ tu vi Nhị kiếp Tán Tiên a, tất cả lại đều bị hào quang của kiếm gỗ đào gây thương tích!

Chính mình đeo kiếm gỗ đào, những Lệ Quỷ này căn bản là không lại gần thân thể của mình được!

Nói như vậy, cái kia chính mình há không phải là có thể đi ngang rồi, còn có cái gì đáng sợ sao!

Mà mấy cái Lệ Quỷ kia , giờ phút này cũng đình chỉ kêu thảm thiết, từng cái nhìn Lâm Hải lộ ra ánh mắt đã kinh lại sợ !

cái đạo quang mang vừa rồi bắn ra từ kiếm gỗ đào kia , thế nhưng mà đem lá gan của bọn chúng cơ hồ đều dọa phá!

mấy cái Lệ Quỷ này, đồng thời có loại cảm giác gặp được khắc tinh, lại để cho bọn chúng thoáng cái bắt đầu trở nên khiếp đảm.

“Khặc khặc khặc!”

Mấy cái Lệ Quỷ, rống lên hai tiếng với nhau, tựa hồ đang trao đổi cái gì đó.

Sau đó, một con Lệ Quỷ trong đó , bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương , sau đó móng vuốt đột nhiên lăng không vung lên!

Toát!!!

Nhất thời, một đạo quang mang màu đen âm trầm thê lương , mang theo nồng đậm tử khí, giống như đại đao màu đen, hướng phía Lâm Hải lăng không bổ tới!

“Bà mẹ nó, chơi viễn trình a!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, hoảng sợ biến sắc!

Cái kiếm gỗ đào này có thể khắc chế Lệ Quỷ, vừa rồi đã được đến chứng minh là đúng.

Đeo kiếm gỗ đào, Lâm Hải sẽ không sợ Lệ Quỷ lấn thân, đem bọn chúng gắt gao khắc chế!

Thế nhưng mà, có thể ngăn cản công kích từ xa của Lệ Quỷ hay không , trong nội tâm Lâm Hải sẽ không có ngọn nguồn rồi.

Dù sao, cho tới bây giờ còn không có thử qua như vậy à?

“Thao, bất cứ giá nào rồi, đánh cuộc một lần!”

Lâm Hải hơi chút do dự, sau đó liền quyết tâm đến.

Nếu như cái kiếm gỗ đào này, có thể ngăn cản công kích từ xa của Lệ Quỷ , cái kia chính mình cũng sẽ không còn sợ cái gì rồi!

Mạo hiểm như vậy, đáng giá!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải một bên làm tốt chuẩn bị tùy thời đào tẩu, một bên hào khí hét lớn một tiếng!

“Nha nha phi tiểu Lệ Quỷ!”

“Đến a, hướng ta nã pháo!!!”

Chương 2327: Kiếm gỗ đào hiển uy!

Oanh!

Lâm Hải vừa dứt lời, công kích của con Lệ Quỷ kia, liền đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Ông!

Trong chốc lát, cái kiếm gỗ đào kia lại hiện ra hào quang, lập tức đem công kích của Lệ Quỷ thôn phệ.

công kích lăng lệ ác liệt như thế, lại phảng phất như một giọt nước rơi vào đại dương, vậy mà không có kích thích lên một tia gợn sóng nào!

Rầm rầm rầm!

Ngay sau đó, công kích của những Lệ Quỷ khác cũng đã đến.

Đáng tiếc, kiếm gỗ đào tách ra một đoàn vầng sáng màu vàng ấm áp, đem Lâm Hải hộ ở trong đó.

công kích của bọn Lệ Quỷ , lập tức tất cả đều chôn vùi, Lâm Hải lông tóc ít bị tổn thương!

“Ha ha, ha ha ha!”

Lâm Hải cái này thật đúng là cao hứng đến hỏng mất, không khỏi cất tiếng cười to.

Không nghĩ tới lão Trương Thiên Sư này tuy làm người không có phúc hậu, nhưng đồ vật bán ra lại là hàng thật giá thật!

Cái kiếm gỗ đào này, tuy bình thường không có gì trứng dùng, nhưng đối phó với quỷ quái, thật đúng là đủ ngưu!

Ít nhất, đối diện với mấy cái Lệ Quỷ thực lực không kém gì Nhị kiếp Tán Tiên này, Lâm Hải có thể không có sợ hãi rồi!

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải lóe ra hào quang kích động, hướng phía Lệ Quỷ đã mộng bức , vọt tới!

“Đến a, đến đánh ta a, đến đánh ta a!”

Lâm Hải mặt mày hớn hở, mang trên mặt cuồng hỉ cùng đắc ý, thật sự là muốn bao nhiêu tiện có bấy nhiêu tiện a!

Đáng tiếc, mấy cái Lệ Quỷ này tuy cực kỳ muốn đem Lâm Hải đè xuống đất, hung hăng đánh một trận tơi bời.

Nhưng, kiếm gỗ đào trên cổ Lâm Hải, cho bọn chúng chấn nhiếp thật sự là quá lớn.

“Khặc khặc khặc!!!”

Thấy Lâm Hải không đề phòng chút nào mà lao đến, mấy cái Lệ Quỷ này chẳng những không có tiếp tục công kích, ngược lại quay đầu bỏ chạy!

Thật sự là bởi vì, kiếm gỗ đào cho bọn chúng cảm giác, quá không thoải mái!

Phảng phất tùy thời đều có loại điềm không may tiếp cận tử vong, hình thần câu diệt .

“Ai ai ai, đừng chạy a, lại chơi một hồi a!”

Thấy Lệ Quỷ đều bị chính mình dọa chạy, Lâm Hải ngược lại dũng cảm rồi!

Vèo!

Côn Luân Kính xuyên thẳng qua một cái, Lâm Hải trực tiếp ngăn ở trước mặt bọn Lệ Quỷ.

mấy cái Lệ Quỷ này , đang phi tốc chạy trốn, thình lình phía trước toát ra một người, đem bọn chúng lại càng hoảng sợ.

“Này, thật là đúng dịp a, lại gặp mặt!”

Lâm Hải cười toe toét miệng, hướng phía mấy cái Lệ Quỷ đá đá lông mi, sáng lạn cười nói.

Mấy cái Lệ Quỷ lập tức sắc mặt đại biến, toàn thân giật mình một cái.

Bọn chúng nằm mơ cũng không thể tin được, Lâm Hải tại sao lại nhanh như vậy, rõ ràng thoáng cái đã chạy tới phía trước bọn chúng .

“Khặc khặc khặc!”

mấy cái Lệ Quỷ này , vô ý thức đưa tay, vài đạo khí mang màu đen, âm trầm đâm về phía Lâm Hải!

Ông!

Vừa lúc tiếp cận Lâm Hải, kiếm gỗ đào lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, sáng chói chói mắt!

Chẳng những đem công kích của bọn chúng đánh nát bấy, thậm chí hào quang bắn tung tóe, rơi vào trên người Lệ Quỷ, lại để cho bọn chúng lập tức lộ ra khuôn mặt hoảng sợ.

“Hống hống hống!!!”

Tiếng kêu thảm thiết kịch liệt truyền đến, Lệ Quỷ đứng gần nhất, thân thể lập tức cơ hồ trở nên trong suốt.

vầng sáng cẩu kiếm gỗ đào , suýt nữa trực tiếp đưa nó siêu độ, rơi vào cái kết cục hình thần câu diệt .

“Khặc khặc khặc!”

Đám Lệ Quỷ còn lại, sợ tới mức thiếu chút nữa sụp đổ tại chỗ, quay đầu điên cuồng chạy trốn!

vầng sáng của cái kiếm gỗ đào này , thật sự là thật lợi hại.

Nếu lại bị cái vầng sáng này bắn trúng, chỉ sợ cần phải đem mạng nhỏ nhét vào rồi!

Lâm Hải thấy thế, thì là nhếch khóe miệng lên, lộ ra dáng tươi cười giảo hoạt.

“Chạy cái gì a, ca ca còn không có chơi chán ni!”

Vèo!

Lâm Hải lần nữa khởi động Côn Luân Kính, khống chế phương vị, thân hình xuất hiện tại phía trước bọn Lệ Quỷ .

“Kiệt!!!”

Lâm Hải xuất hiện không hề có dấu hiệu, quá mức đột nhiên rồi.

một cái Lệ Quỷ bên trong đó, chạy trốn quá nhanh, một cái thu lại không được, muốn tránh đi đã không còn kịp rồi!

Phanh!

Cái Lệ Quỷ này, mang trên mặt thật sâu hoảng sợ, trực tiếp đâm vào trên người Lâm Hải.

“Mả mẹ mày!!!”

Nhìn sắc mặt buồn nôn của cái Lệ Quỷ kia gần trong gang tấc, Lâm Hải lập tức một hồi buồn nôn.

Cũng may hào quang của kiếm gỗ đào , kịp thời lập loè mà ra, đem Lâm Hải bảo vệ.

“Khặc khặc khặc!!!”

tiếng kêu thảm thiết truyền đến, cái Lệ Quỷ này coi như là cái thằng xui xẻo, cả người đều bị vầng sáng của kiếm gỗ đào cắn nuốt!

Cơ hồ trong nháy mắt, Lệ Quỷ mang theo tuyệt vọng sợ hãi, biến thành hư vô!

“Khặc khặc khặc kiệt!!!”

Cái này, làm đám Lệ Quỷ còn lại bị dọa thảm rồi!

vầng sáng màu vàng trên người Lâm Hải , quả thật là khắc tinh của bọn chúng.

Chẳng những rơi vào trên thân sẽ cực kỳ thống khổ, nếu như bị hào quang bao phủ, trong khoảnh khắc sẽ tan thành mây khói a!

Vèo!

Thoáng cái, mấy cái Lệ Quỷ này chạy thục mạng mọi nơi, oa oa kêu to, tràn đầy sợ hãi!

“Ách...” Lâm Hải thấy thế, thì là khẽ giật mình, sau đó lộ ra một tia cười khổ im lặng.

Mẹ nó, bọn Lệ Quỷ này , còn rất thông minh a!

Lại biết rõ phải tách ra chạy trốn, điều này cũng làm cho ca ca có chút khó xử rồi!

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Hải thu thần sắc lại, lộ vẻ mặt ngưng trọng.

Vừa rồi, khi hắn trêu cợt mấy cái Lệ Quỷ này, kiếm gỗ đào tinh khiết đã đại phát thần uy, khiến Lâm Hải nhất thời nổi lên tâm chơi đùa.

Bây giờ, bọn Lệ Quỷ tứ tán đào tẩu, Lâm Hải cũng lười lại đi truy bọn chúng.

Lâm Hải bây giờ đã kết luận, tại đây đột nhiên tử khí tràn ngập, Lệ Quỷ tàn sát bừa bãi, tuyệt đối có cái sự tình bất thường gì đó đã xảy ra.

Nếu chính mình đã đeo kiếm gỗ đào, có thể không sợ Lệ Quỷ, ngược lại là có thể thăm dò thoáng một phát!

Nói không chừng, còn có thể có kỳ ngộ gì, cũng càng chưa biết!

“Liền đi địa phương vừa rồi đã lấy đi Côn Luân Kính !”

Lâm Hải rất nhanh đã xác định mục tiêu.

địa phương mà Côn Luân Kính lơ lửng trước đó, có tử khí nồng nặc nhất, Lệ Quỷ cũng là nhiều nhất.

Liền cả lão giả áo trắng đều đã bị chết ở tại chỗ đó.

Tuy vừa rồi Lâm Hải không phải là nhìn rất cẩn thận, nhưng nội tâm đã có một cái phán đoán thô sơ giản lược .

vị trí trước đó của Côn Luân Kính , vô cùng có khả năng chính là nơi phát ra những tử khí này!

Vèo!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, Côn Luân Kính khởi động, trực tiếp xuyên thẳng qua không gian, hướng mục tiêu mà đi!

“Khặc khặc khặc kiệt!!!”

Thân ảnh Lâm Hải mới vừa xuất hiện, bên tai lập tức truyền đến tiếng kêu quái dị lại để cho người sởn hết cả gai ốc .

“Ồ ~ “

Lâm Hải lập tức nổi lên một thân da gà, lúc này mới nhìn lại mọi nơi.

“Móa, trực tiếp tiến vào vòng vây rồi!”

Lâm Hải lúc này mới phát hiện, chính mình thoáng cái xuyên thẳng qua đã đến chính giữa bọn Lệ Quỷ , bị hằng hà Lệ Quỷ, vây quanh ở trung tâm.

Mà Lâm Hải đột nhiên xuất hiện, hiển nhiên cũng lại để cho những Lệ Quỷ này có chút phát mộng.

Không biết một người tu hành nhân loại, tại sao phải đột nhiên xông ra ở chỗ này.

Chẳng lẽ, là đi tìm cái chết đấy sao?

“Khặc khặc khặc kiệt!!!”

Cơ hồ kịp phản ứng trong nháy mắt, những Lệ Quỷ này giương nanh múa vuốt, hướng phía Lâm Hải liền đánh tới, lập tức đem Lâm Hải chôn vùi!

Ông!

Nhưng vào lúc này, vô số hào quang màu vàng, bỗng nhiên từ trên người Lâm Hải, tách ra!

“Ngao ngao ngao ngao ngao!!!”

Ngay sau đó, hằng hà tiếng kêu thảm thiết truyền đến, những Lệ Quỷ đánh về phía Lâm Hải kia, lập tức bốc hơi tại chỗ!

phía dưới hào quang cẩu kiếm gỗ đào , chí ít có hơn mười Lệ Quỷ, hình thần câu diệt tại chỗ!

Lệ Quỷ đã bị trọng thương, thân thể trở nên mỏng như trong suốt, càng là có hơn vài chục !

“Khặc khặc khặc kiệt!!!”

một màn quỷ dị này , lại để cho Lệ Quỷ phía sau, lập tức lộ ra khuôn mặt kinh hãi, thoáng cái ngừng lại!

Vèo!

Trong nháy mắt, bọn Lệ Quỷ nhao nhao rút lui, xung quanh Lâm Hải, lập tức xuất hiện một chỗ địa phương trống trải lớn chừng ba trượng .

Giờ phút này, hào quang bên trên kiếm gỗ đào còn chưa tán đi, lóe ra quang hoa giống như là châm mang , đem Lâm Hải vờn quanh trong đó.

Bọn Lệ Quỷ thấp giọng gào rú, hiện lên vẻ kinh sợ, lại lại không có bất kỳ một cái nào, dám tiếp cận Lâm Hải nửa bước!

Tại trong ánh mắt của bọn chúng, Lâm Hải hoàn toàn chính là một con nhím có gai độc.

Ai đụng, kẻ đó chết!

Chương 2328: Hoàng Tuyền Lộ (đường Hoàng Tuyền)

“Thỏa rồi!”

Lâm Hải bây giờ đã trăm phần trăm khẳng định, có kiếm gỗ đào tại, Lệ Quỷ căn bản không làm gì được chính mình!

Cái kia còn có cái gì phải sợ hay sao?

Ông!

Lâm Hải mạnh mẽ phóng về phía trước một bước!

Vèo!

Bọn Lệ Quỷ lập tức như là nhìn thấy Ôn Thần, cấp tốc lui về phía sau, một mảnh bối rối!

Lâm Hải bây giờ, thế nhưng mà lại để cho bọn chúng sợ đến không kịp tránh, ở đâu còn dám tới gần!

Lâm Hải thì là nhíu hai mắt lại, hiện lên một đạo hàn mang lạnh như băng, hướng phía bọn Lệ Quỷ thản nhiên nói.

“Có nghe hiểu được tiếng người hay không ?”

Bọn Lệ Quỷ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đối mặt với Lâm Hải hỏi thăm, tất cả đều là vẻ mặt mờ mịt.

“Ai!”

Lâm Hải không khỏi than nhẹ một tiếng, xem ra bọn Lệ Quỷ này đều đã không có thần trí rồi.

Mình muốn hỏi hỏi nơi này đến tột cùng có cái cổ quái gì , cũng không làm được rồi.

Đã như vầy, vẫn là tự mình đi thăm dò a!

Quay người lại, Lâm Hải bỏ qua bọn Lệ Quỷ, ngưng mắt nhìn, hướng phía địa phương đang không ngừng mà phụt lên tử khí giống như là suối phun kia đi đến .

Ông!

Mới đi vài bước xa, kiếm gỗ đào lần nữa tách ra vầng sáng nhàn nhạt, toàn bộ tử khí đều bị che chắn tại bên ngoài.

Mặc cho tử khí nào nồng đậm như thực chất như thế, cũng không tạo được chút tổn thương nào đối với Lâm Hải .

“Thật đúng là đồ tốt a!”

Lâm Hải không khỏi càng ngày càng hài lòng đối với kiếm gỗ đào.

Thời gian một cái nháy mắt, Lâm Hải đã đến ngọn nguồn của tử khí , ngưng thần cúi đầu nhìn lại.

Ông!

Sau một khắc, đầu Lâm Hải oanh một tiếng, lập tức như gặp phải trọng kích, đau đớn một hồi !

“Chuyện gì xảy ra?”

Lâm Hải hoảng sợ biến sắc, sau đó trong đầu đột nhiên xuất hiện ba chữ to.

Mà ba chữ to này , Lâm Hải chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua, thậm chí liền có loại cảm giác hồn phách rời khỏi thân thể !

“Thật là đáng sợ!”

Cái loại cảm giác chán nản như mất hồn này, lại để cho Lâm Hải tim đập nhanh một hồi.

Thậm chí, liền ba chữ kia là cái chữ gì, đều chưa kịp nhìn rõ ràng.

trái tim Lâm Hải bang bang trực nhảy, ẩn ẩn cảm giác nơi này là một chỗ cực kỳ đáng sợ!

“Nhìn nhìn lại!”

Hít sâu một hơi, Lâm Hải cấp tốc vận chuyển Thần Hồn Quyết, bảo vệ linh hồn của mình, lần nữa hướng phía dưới nhìn lại!

Ông!

Cái cảm giác thống khổ giống như linh hồn bị hút ra kia lần nữa đánh úp lại, cũng may có thần hồn bí quyết tương hộ, Lâm Hải cũng không có không chịu nổi như vừa rồi kia .

Lần này, ba chữ to kia , rốt cục hiện ra rõ ràng tại trong đầu Lâm Hải!

Oanh!

Nhưng vào thấy rõ lúc ba chữ to này, trong đầu Lâm Hải ông một tiếng, thoáng cái lâm vào cực độ khiếp sợ!

“Hoàng Tuyền Lộ!!!”

mí mắt Lâm Hải một hồi kinh hoàng, sắc mặt đột biến, khiếp sợ trong mắt, quả thực không cách nào nói nên lời!

“Tại đây, lại là Hoàng Tuyền Lộ!!!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, triệt để trợn tròn mắt!

Hoàng Tuyền Lộ!!!

Con em ngươi a, cái chỗ này, chẳng lẽ con mẹ nó là Địa Phủ!!!

Lâm Hải triệt để không bình tĩnh rồi, mang theo chấn kinh thật sâu, còn muốn tiếp tục nhìn xuống xem thế nào, lại bị một cỗ khí tức âm trầm kinh khủng, trực tiếp xông tới mà đến!

Oanh!

Kiếm gỗ đào lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, đem Lâm Hải bảo vệ.

Nhưng mà, lúc này đây lại làm cho Lâm Hải cảm nhận được sợ hãi phát ra từ linh hồn.

Bởi vì, kiếm gỗ đào để cho bọn Lệ Quỷ sợ đến không kịp tránh, tại sau khi gặp được cỗ khí tức âm trầm này, vậy mà không chịu nổi một kích!

Xoạt!

Một tiếng giòn vang im ắng vang lên tại trong đầu Lâm Hải, vầng sáng của kiếm gỗ đào khoảng cách bị nghiền nát!

Phốc!

Lâm Hải phun ra một búng máu, thân thể trực tiếp bị cỗ khí tức âm trầm này, trùng kích bay ngược lên!

“Khặc khặc khặc!!!”

bọn Lệ Quỷ xung quanh , thấy thân thể Lâm Hải bay tới, sợ tới mức nhao nhao rút lui.

Dù chúng ai cũng nhìn ra tình huống Lâm Hải không ổn, dù có bị thương, nhưng lại cũng không dám để cho Lâm Hải tới gần.

Dù sao, chấn nhiếp mà kiếm gỗ đào cho bọn Lệ Quỷ , thật sự là quá mạnh mẽ.

Phanh!

Thân thể Lâm Hải, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, lại là nhổ ra vài ngụm máu , tinh thần một hồi hoảng hốt.

trong mơ hồ , linh hồn của mình phảng phất muốn giãy giụa thân hình, rời khỏi chính mình!

“Thần Hồn Quyết!”

Ông!

Trong lòng Lâm Hải rung mạnh, bay lên một tia dự cảm bất thường.

Cảm giác thừa dịp thần trí còn hoàn toàn thanh tỉnh, cấp tốc đem Thần Hồn Quyết vận chuyển tới cực hạn, vững chắc linh hồn!

Qua chừng một phút đồng hồ, linh hồn táo bạo của Lâm Hải, mới bình tĩnh lại.

Hô ~

Lâm Hải nặng nề thở ra một ngụm trọc khí, chậm rãi mở to mắt, trong ánh mắt mang theo kiêng kị cùng chấn kinh thật sâu !

“Thật là đáng sợ, thật sự là thật là đáng sợ!”

Lâm Hải một hồi tim đập nhanh, quả thực nghĩ mà sợ không thôi!

Vừa rồi, thời điểm nhìn thấy ba chữ Hoàng Tuyền Lộ kia, Lâm Hải cảm thấy linh hồn của mình đều cơ hồ hít thở không thông, đã không thuộc về mình rồi.

phảng phất, trong tối tăm có cỗ lực lượng, muốn đem linh hồn của mình tiêu diệt!

Có thể nói, từ khi Lâm Hải tu luyện đến nay, chưa bao giờ có cảm giác tiếp cận tử vong như vừa rồi.

Từ trên mặt đất đứng lên, Lâm Hải lần nữa mang theo ánh mắt chấn kinh cùng khó có thể tin, hướng phía cái ngọn nguồn của tử khí kia nhìn thoáng qua, nội tâm khiếp sợ quả thực không cách nào hình dung!

“Hoàng Tuyền Lộ, tại đây vậy mà đi thông tới Địa Phủ!!!”

Lâm Hải chưa bao giờ nghĩ tới, lại ở chỗ này gặp cửa vào đi thông tới Địa Phủ .

Trách không được tại đây có tử khí nồng đậm như thế, lại có nhiều Lệ Quỷ du đãng như vậy , cái này liền đã giải thích thông.

Hơn nữa, lúc trước Sở Lâm Nhi cũng đã từng nói qua với Lâm Hải, cửa vào đi thông tới Địa Phủ , xác thực là ở Địa Tiên giới.

Chỉ là lại để cho Lâm Hải không nghĩ tới chính là, vậy mà lại ở chỗ này.

“Ta là không phải có thể, từ nơi này tiến vào Địa Phủ, tìm Lâm Nhi Công chúa sao?”

Trong nội tâm Lâm Hải, bỗng nhiên toát ra một cái ý niệm, lại để cho hắn không khỏi kích động!

Thế nhưng mà, vừa nghĩ tới vừa rồi cái cảm giác vô cùng tiếp cận tử vong kia, lại làm cho Lâm Hải lắc đầu cười khổ .

Dùng thực lực trước mắt của chính mình , muốn đi vào Hoàng Tuyền Lộ, chỉ sợ căn bản làm không được a!

Ông!

Đúng lúc này, đột nhiên một đoàn màu đen sương mù, ở chỗ đầu nguồn tử khí kia bay lên.

Sau đó, một cỗ khí tức âm trầm thấu xương, bỗng nhiên tán phát ra, lại để cho Lâm Hải mãnh kinh!

Ngẩng đầu nhìn lại, đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại.

“Ngươi là ai?!!!” Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi!

Đã thấy cái sương mù màu đen kia, mông lung phiêu đãng, trong đó có một đạo bóng hình xinh đẹp như ẩn như hiện, cực kỳ yêu mị.

Cô gái này nghe được, cũng không đáp lời, bàn tay bỗng nhiên lăng không một trảo, một cỗ khí tức âm trầm cường đại, hướng phía Lâm Hải liền rơi xuống.

“Thảo!”

Lâm Hải thấy thế kinh hãi, không nghĩ tới cái nữ tử đột nhiên xuất hiện này, một lời không hợp tliền ra tay.

Hơn nữa, lực lượng âm trầm đáng sợ kia , thật sự là quá cường đại.

Lâm Hải tự hỏi lòng mình, coi như mình dùng ra tất cả vốn liếng, cũng không thể nào là đối thủ của cô gái này .

Cũng may trên cổ Lâm Hải có đeo kiếm gỗ đào, không e ngại quỷ mị.

Tuy vừa rồi lúc Lâm Hải nhìn trộm Hoàng Tuyền Lộ, kiếm gỗ đào tựa hồ có chỗ tổn thương, nhưng Lâm Hải có thể cảm thấy, kiếm gỗ đào vẫn còn có lực lượng.

Quả nhiên, công kích của cô gái này vừa muốn rơi vào trên người Lâm Hải, kiếm gỗ đào lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ!

Ông!

Trong chốc lát, hào quang màu vàng phát ra, đem công kích của nữ tử nuốt hết, tiêu tán vô hình!

“Ồ, kiếm gỗ đào?”

Cái lúc này, một tiếng kêu nhẹ kinh ngạc vang lên.

Nữ tử kinh ngạc nhìn Lâm Hải, tràn đầy không thể tưởng tượng cùng khó có thể tin.

Lâm Hải cũng là sững sờ, không nghĩ tới cô gái này chỉ nhìn hào quang, đãnhận ra kiếm gỗ đào của chính mình .

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng cười lạnh.

Cô gái này tuy lớn lên kiều mỵ động lòng người, nhưng đồng dạng e ngại kiếm gỗ đào, nói rõ cũng là quỷ mị không thể nghi ngờ.

Đã như vầy, cho dù nàng cường thịnh hơn nữa, mình cũng không cần sợ nàng!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải khoác hai tay sau lưng, rất trang bức ngóc lên cái cằm, đắc ý nói.

“Đúng vậy, chính là kiếm gỗ đào!”

“Ca ca ta có kiếm gỗ đào hộ thân, các ngươi những quỷ mị này, căn bản không thương tổn đến ta!”

“Vậy sao?” Lâm Hải vừa dứt lời, nữ tử bỗng nhiên lộ ra một tia tà mị vui vẻ, trong thanh âm tràn đầy đùa giỡn trêu trọc.

“n?” Lâm Hải đột nhiên cả kinh, dáng tươi cười trên mặt bỗng nhiên biến mất. Đồng thời, một cỗ ý niệm điềm xấu, đột nhiên xông lên đầu!

Chương 2329: Đến a, ngươi đuổi ta à!

“Không tốt!”

Sắc mặt Lâm Hải đột nhiên biến đổi, sau đó đã thấy một cỗ tử khí kinh khủng, giống như là lưới lớn hướng phía chính mình rơi xuống!

lực đạo ẩn chứa trong đó , so với một trảo vừa rồi của nữ tử, không biết mạnh lớn hơn bao nhiêu lần!

Ông!

hào quang của kiếm gỗ đào , lần nữa tách ra!

Thế nhưng mà lúc này đây, lại trực tiếp bị nghiền nát, tử khí lập tức tới người, đem Lâm Hải quấn quanh!

Vèo!

Sau một khắc, Lâm Hải chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, bị lăng không nhấc lên, kéo đến gần nữ tử!

“Hiện tại, ngươi còn nói thế nào?”

thanh âm âm lãnh của nữ tử, vang lên tại bên tai Lâm Hải, mang theo tí ti đùa giỡn trêu chọc.

Trong lòng Lâm Hải rung động, nhìn cái nữ tử yêu mị trước mặt này , tràn đầy khó có thể tin!

“Ngươi như thế nào lại không sợ kiếm gỗ đào?”

“Ngươi không phải quỷ mị sao?”

Lâm Hải ngạc nhiên mà hỏi.

Nữ tử thì là lạnh lùng cười cười, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy xem thường nói.

“kiếm gỗ đào của ngươi, xác thực lợi hại, bất quá ngươi lại là con gà bệnh, căn bản không phát huy được uy lực của nó!”

Phốc!

Lời của nữ tử, lại để cho Lâm Hải lập tức bị đả kích lớn, tức giận liếc trắng mặt nhìn nàng.

“Có thể biết nói chuyện phiếm hay không a, cái danh xưng khó nghe như con gà bệnh kia, xứng đôi với bề ngoài anh tuấn tiêu sái của ca ca sao?”

Nữ tử nghe được, không khỏi khẽ giật mình, lập tức lộ ra biểu lộ dở khóc dở cười.

“Ngươi người này, nói chuyện như thế nào bay xa như thế, ta đang nói thực lực của ngươi, ngươi như thế nào lại đàm luận tớibề ngoài?”

Nói xong, nữ tử như có chuyện lạ cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, sau đó lần nữa xem thường lắc đầu.

“Huống chi, ngươi cái bề ngoài này, còn không có đề đầu bằng thực lực của ngươi ni!”

Phốc!

Lâm Hải lập tức không vui, nghiêm mặt hổ đối với nữ tử bất mãn nói.

“Ngươi chừng nào thì bị mù vậy?”

“Chưa từng có người khiển trách qua thẩm mỹ quan của ngươi bị vặn vẹo sao?”

Nữ tử không có trả lời Lâm Hải, mà là mang theo một tia kinh ngạc, nghi hoặc liếc nhìn Lâm Hải .

“Ngươi tựa hồ, cũng không sợ ta?”

mặt mũi Lâm Hải lập tức tràn đầy giễu cợt, khinh thường nói.

“Sợ ngươi? Ca ca như thế nào lại sợ ngươi?”

Nữ tử càng thêm nghi ngờ, “Thế nhưng mà, ngươi bây giờ là tù binh của ta, ta tùy thời có thể giết ngươi!”

“Chẳng lẽ nói, ngươi không sợ chết sao?”

“Tùy thời giết ta? Ha ha!” Lâm Hải không khỏi lộ ra dáng tươi cười khinh thường .

Sau đó, hướng phía nữ tử tràn ngập giễu cợt mà lắc đầu.

“Mỹ nữ, ngươi suy nghĩ nhiều!”

Vèo!

Lâm Hải vừa dứt lời, thân ảnh bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa!

Cùng lúc đó, hư không ngoài trăm dặm bỗng rung động một hồi, thân ảnh Lâm Hải trống rỗng xuất hiện.

“Mỹ nữ, ca ca có Côn Luân Kính nơi tay, xuyên thẳng qua không gian, qua tự nhiên!”

“Còn muốn giết ta, ca ca khuyên ngươi tắm rửa ngủ đi!”

“Côn Luân Kính ở trong tay ngươi?!” Đột nhiên, sau lưng Lâm Hải truyền đến thanh âm khiếp sợ .

“Ai u má ơi!” Lâm Hải sợ tới mức giật mình một cái, hoảng sợ quay đầu lại, đã thấy nữ tử vừa rồi, vậy mà đứng tại phía sau mình, thực khiếp sợ mà nhìn mình!

“Bà mẹ nó, ngươi, ngươi ngồi hỏa tiễn sao?”

Lâm Hải hoảng sợ biến sắc, không nghĩ tới nữ tử đuổi theo nhanh như vậy, lập tức chấn động!

Vèo!

Không chút do dự, Lâm Hải lần nữa xuyên thẳng qua, xuất hiện tại ngoài trăm dặm!

“Cái này ngươi đuổi không kịp đi à nha?”

Trên mặt Lâm Hải lộ ra dáng tươi cười, thế nhưng mà sau đó liền lập tức cứng lại, ánh mắt lộ ra thần sắc rung động !

Đã thấy nữ tử kia, vậy mà lại một lần nữa xuất hiện tại phía sau của mình, vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình.

“Con em ngươi a!”

Vèo!

Lâm Hải lần nữa xuyên thẳng qua mà đi!

“Móa, tại sao lại đuổi tới!”

“Ta xuyên!”

Vèo!

Lâm Hải cải biến phương hướng, xuyên thẳng qua trăm dặm, hiện ra thân hình!

“Mẹ nó, âm hồn bất tán a!!!”

...

Lâm Hải mượn nhờ Côn Luân Kính, không ngừng xuyên thẳng qua.

Thế nhưng mà, sau mỗi một lần xuyên thẳng qua đi ra, lại khiếp sợ phát hiện, nữ tử kia đã đứng tại phía sau mình.

phảng phất, giống như bóng với hình, căn bản ném đều ném không đi!

Tại sau khi Lâm Hải thử hơn trăm lần, phát hiện vẫn không thoát khỏi được nữ tử này, Lâm Hải rốt cục buông tha cho.

“Này, ngươi cứ đi theo ta sao? Ngươi không phải là vừa ý ca ca đi à nha?”

“Ta cảnh cáo ngươi a, ca ca thế nhưng mà là danh thảo đã có chủ, khuyên ngươi đừng đánh lệch ra chủ ý!”

“Cứ coi như ngươi dùng sức mạnh, đạt được người của ta, cũng không chiếm được lòng ta!”

Nữ tử bị một phen lời nói trêu chọc của Lâm Hải , làm cho lập tức im lặng một hồi.

“Chỉ cần là địa phương có tử khí tại , ta có thể tùy thời tìm được ngươi, ngươi không chạy thoát được đâu!”

Lâm Hải một hồi im lặng, thế mới biết là chuyện gì xảy ra.

Tức giận liếc nhìn nữ tử, không kiên nhẫn mà hỏi.

“Vậy ngươi đến cùng muốn làm gì?”

“Ta hỏi ngươi, Côn Luân Kính ở trong tay ngươi?” sắc mặt nữ tử ngưng trọng, hỏi.

“Cái này không phải nói nhảm sao? Biết rõ còn cố hỏi!” Lâm Hải tức giận nói.

Vừa rồi, chính mình đã lấy Côn Luân Kính không ngừng xuyên thẳng qua, ngươi nha nhìn không tới sao còn là hỏi như thế?

Nữ tử thì là thoáng cái kích động lên.

“Đem Côn Luân Kính, giao ra đây!”

Lâm Hải nghe được, thì là nhíu lông mày lại, mặt mũi tràn đầy cảnh giác nói.

“Làm gì?”

“Cái Côn Luân Kính này thuộc về ta, dựa vào cái gì cho ngươi!”

“Không giao? Ta đây sẽ giết ngươi!” trong mắt nữ tử lóe lên sát cơ, bỗng nhiên một chưởng hướng phía Lâm Hải lăng không chụp được!

Oanh!

tử khí kinh khủng lăng lệ ác liệt kia , thoáng cái đem Lâm Hải vờn quanh, khí tức âm trầm giống như hủy thiên diệt địa áp bách mà đến!

“Trời ạ, ngươi thời mãn kinh a!”

Lâm Hải lập tức kinh hãi, cô gái này thật sự là hay thay đổi, nói động thủ liền động thủ, một điểm dấu hiệu cũng không có!

Vèo!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, lập tức tựu biến mất không thấy gì nữa, lần nữa xuyên thẳng qua mà đi!

Đối mặt với công kích khủng bố của nữ tử, Lâm Hải cũng không dám ngạnh kháng.

Kiếm gỗ đào đều mất đi hiệu lực rồi, bị nàng đánh trúng, chẳng phải chết lềnh bà lềnh bềnh sao?

“Đáng giận!”

Nữ tử lập tức giận dữ, thân ảnh lóe lên, biến mất không thấy gì nữa!

Ông!

Thân ảnh Lâm Hải vừa mới xuất hiện, nữ tử cũng theo sát tới.

“Chạy đâu!”

“Ta đi!”

Vèo!

Lâm Hải lần nữa biến mất không thấy, nữ tử theo đuổi không bỏ!

Lập tức, hai người lần nữa triển khai truy đuổi vĩnh viễn .

“Hỗn đản, ngươi đừng chạy!”

“Không chạy mới là hỗn đản ni!”

“Ngươi đứng lại đó cho ta!”

“Đến a, ngươi đuổi ta à!”

Nữ tử quả thực giận điên lên, tuy thực lực của nàng vượt xa Lâm Hải.

Nhưng, Lâm Hải căn bản không để cho nàng có bất cứ cơ hội nào, vừa thấy không ổn, đã lập tức đào tẩu, quả thực còn trượt hơn cá chạch .

Mượn năng lực xuyên thẳng qua không gian của Côn Luân Kính , lại để cho nữ tử bó tay chịu trói, cảm thấy vô lực thật sâu.

“Oa!!!”

Đột nhiên, một hồi tiếng khóc bi thương, truyền vào trong tai Lâm Hải.

“n?”

Lâm Hải cảm thấy kỳ quái, quay đầu lại nhìn lại.

Đã thấy nữ tử đột nhiên ngồi trên mặt đất, bắt đầu vô cùng thương tâm thống khổ mà khóc.

Cái bộ dạng lê hoa đái vũ, khiến người thấy yêu tiếc kia, lập tức lại để cho trong lòng Lâm Hải mềm nhũn, không có vội vã đào tẩu.

“Này, ngươi khóc cái gì?”

Lâm Hải cau mày, hướng phía nữ tử hỏi.

“Oa...”

Lâm Hải không hỏi còn khá tốt, vừa mới hỏi, nữ tử đã khóc đến càng thêm thương tâm rồi.

“Bà mẹ nó, không đến mức a?”

“Đuổi không kịp ca ca sẽ khóc à?”

“mỹ nữ trên thế gian , đuổi không kịp ca ca còn nhiều hơn, nhưng cũng không có chơi giống như ngươi a?”

Lâm Hải mang theo một tia đùa giỡn trêu chọc, mở miệng trêu đùa.

“Phi!”

Nữ tử tức giận phỉ nhổ Lâm Hải một tiếng, sau đó khóc thút thít bi thống nói ra.

“Người ta khóc, mới không phải bởi vì đuổi không kịp ngươi!”

“Cái kia còn bởi vì sao?” Lâm Hải hiếu kỳ hỏi.

“Bởi vì, bởi vì ta nhớ tiểu thư nhà ta rồi!”

Lâm Hải sững sờ, sau đó lập tức lộ ra một bộ biểu lộ kinh ngạc

.

“Bà mẹ nó, nghe ý tứ này, ngươi chỉ là nha hoàn à?”

“Nha hoàn thì làm sao vậy? Không được a! Tiểu thư nhà ta, thế nhưng mà đem ta coi như thân muội muội ni!” Nữ tử tức giận hừ một tiếng, bĩu môi nói.

“Không không không, ta không có ý xem thường ngươi!” Lâm Hải liên tục khoát tay.

“Ta chỉ là hiếu kỳ, nha hoàn nhà ai, lợi hại như vậy, còn xinh đẹp như vậy!”

“Này, tiểu thư nhà ngươi, tên gọi là gì à?” Lâm Hải tò mò hỏi.

Chương 2330: Sở Tiêu Tiêu

Nữ tử thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, lập tức cái cằm khẽ nâng, lộ ra thần sắc vô cùng kiêu ngạo.

“Tiểu thư nhà ta, chính là con gái của Sở Giang Vương, Sở Lâm Nhi Công chúa điện hạ!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, trực tiếp liền phun ra.

“Ai ai ai, tiểu thư nhà ngươi, là ai?!!!”

mặt mũi Lâm Hải tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, khiếp sợ đến tròng mắt đều nhanh lồi ra.

Cô nàng này nói, tiểu thư nhà nàng là Sở Lâm Nhi?!

Mẹ nó, ca ca ta không nghe lầm chứ?

Nữ tử thì là sững sờ, vẻ mặt kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải, từng chữ nói ra nói.

“Ta nói, tiểu thư nhà ta, là Sở Lâm Nhi Công chúa!!!”

Lâm Hải lúc này có thể nghe rõ ràng, thoáng cái kích động hỏng mất!

“Ha ha, ngươi nói thật?!”

“Ngươi là nha hoàn của Lâm Nhi ?”

Nữ tử nghe được, khuôn mặt lập tức biến đổi, một cỗ sát cơ âm lãnh, bỗng nhiên hàng lâm tại trên người Lâm Hải.

thanh âm lạnh lùng giống như đao , bỗng nhiên vang lên.

“Ngươi dám bất kính đối với tiểu thư nhà ta!”

“Lâm Nhi, cũng là để cho ngươi gọi hay sao?”

“Ha ha ha ha ha!” Lâm Hải thì là thoải mái cười phá lên, đối với sát cơ của nữ tử không thèm để ý đến.

“Thật là nước lũ quấn trôi miếu Long Vương, người một nhà không nhận người một nhà rồi.”

Lâm Hải cười khoát tay áo.

“Được rồi được rồi, mau đưa sát khí của ngươi thu đi, đều là người một nhà!”

nhưng sắc mặt nữ tử lại không thay đổi, khuôn mặt sương lạnh, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Ai cùng ngươi là người một nhà!”

“Ta cảnh cáo ngươi, còn dám ngôn ngữ bất kính đối với tiểu thư nhà ta, ta giết ngươi!”

Lâm Hải quả thực bó tay rồi, nhìn nữ tử buồn cười một tiếng.

“Này, ta đều nói, chúng ta là người một nhà, ngươi còn lạnh lấy cái mặt làm gì?”

“Còn có a, ta cũng không có bất kính đối với tiểu thư nhà ngươi.”

“Không nói gạt ngươi, quan hệ giữa ta cùng Lâm Nhi , so với ngươi cùng nàng còn thân mật hơn ni!”

“Ngươi nói bậy!” Nữ tử nghe được, lập tức quát lớn.

“Ta từ nhỏ cùng tiểu thư cùng nhau lớn lên, mặc dù là chủ tớ, nhưng thật ra là tỷ muội, không có người thân thiết hơn quan hệ của chúng ta, trừ phi, trừ phi...”

Lời của nữ tử, đột nhiên ngừng lại, sau đó khuôn mặt đột nhiên thay đổi, vẻ mặt không thể tin được mà nhìn Lâm Hải.

“Trừ phi cái gì?” Lâm Hải không khỏi tò mò hỏi.

Nữ tử không có trả lời Lâm Hải, mà là rất dứt khoát lắc đầu.

“Không có khả năng, tiểu thư nhà ta là Công chúa Địa Phủ, làm sao có thể vừa ý một cái gà bệnh như ngươi ?”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong liền minh bạch cô gái này có ý tứ gì.

Bất quá, đối với cô gái này lần nữa xưng hô chính mình là gà bệnh, Lâm Hải thập phần khó chịu.

Nha nha phi, ca ca nào có yếu đi?

Rõ ràng con mẹ nó là cái thiên tài được không?

“Như thế nào lại không khả năng!” Lâm Hải tức giận nói.

“Không nói gạt ngươi, tiểu thư nhà ngươi, vẫn thật là vừa ý ta rồi!”

Lâm Hải nói xong, vẻ mặt nghênh ngang, điểm chân bĩu môi, mặt mũi tràn đầy dáng vẻ đắc ý.

“Hừ, ngươi chớ gạt ta!”

cái mũi nữ tử hừ một tiếng, nhìn Lâm Hải vẻ mặt xem thường.

Sau đó, đột nhiên trịnh trọng nói, “Ngươi thật sự quen biết tiểu thư nhà ta?”

“Lừa gạt ngươi làm thế?” Lâm Hải nhún vai.

“Vậy ngươi đem Côn Luân Kính cho ta mượn thoáng một phát, ta đã quá lâu chưa từng gặp qua tiểu thư nhà ta rồi.”

“Ta muốn nhờ lực lượng của Côn Luân Kính , đi tìm tiểu thư nhà ta!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó kinh ngạc liếc nhìn nữ tử .

“Ngươi muốn Côn Luân Kính, là vì đi gặp Lâm Nhi?”

“Đúng vậy!” Nữ tử gật đầu nói.

“Vậy ngươi tại sao phải ở chỗ này? Hơn nữa, Lâm Nhi chưa bao giờ đề cập qua cùng ta, nàng có một cái nha hoàn à?”

Nữ tử nghe xong lời này, lập tức lộ vẻ mặt đau thương.

“Ta cũng không biết ta tại sao phải ở chỗ này.”

“Ta chỉ nhớ rõ ngày đó, tiểu thư phái ta đi làm một chuyện, ta đi tại trên Hoàng Tuyền Lộ, bị một cỗ hào quang đột nhiên xuất hiện đánh bất tỉnh.”

“Đợi ta tỉnh lại, thì đã bị trấn áp.”

Nói đến đây, trên mặt nữ tử, tràn đầy sợ hãi cùng đau thương.

“Thẳng cho tới hôm nay, phong ấn đột nhiên biến mất, ta mới thuận theo thoát khốn.”

“Thế nhưng mà, ta lại phát hiện Hoàng Tuyền Lộ đã bị một cỗ lực lượng cường đại phong tỏa, ta dù muốn trở lại Địa Phủ cũng đều làm không được rồi!”

Lâm Hải nghe xong, lông mày lập tức nhảy dựng, âm thầm gật đầu.

Tuy câu chuyện của nữ tử rất ngắn, nhưng Lâm Hải trên cơ bản đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra rồi.

Cái hào quang đột nhiên đưa nàng đánh xỉu trong miệng nữ tử kia, có lẽ chính là do Côn Luân Kính phát ra.

Sở dĩ nàngthoát khốn mà ra, thì là bởi vì chính mình đã lấy đi Côn Luân Kính.

Thế nhưng mà, hôm nay Tam giới ngăn cách, nàng rõ ràng nhìn thấy Hoàng Tuyền Lộ ở ngay tại phía dưới, nhưng không cách nào đi trở về.

Mà những Lệ Quỷ kia, rất có thể chính là những thằng xui xẻo đến từ Địa Phủ , cùng một chỗ với cô gái này bị phong ấn tại đây.

“Này, ngươi đến cùng có thể đem Côn Luân Kính cho ta mượn hay không à?”

Nữ tử thấy Lâm Hải trầm mặc, lần nữa lo lắng hướng Lâm Hải dò hỏi.

Lâm Hải khống chế năng lực xuyên thẳng qua không gian, ngoại trừ cầu Lâm Hải, nàng thật đúng là không có cách bắt được Lâm Hải .

Hô ~

Lâm Hải nghe được, nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm trọc khí, trên mặt hiện ra lo lắng âm thầm thật sâu .

“Ngươi tên là gì?”

Nữ tử khẽ giật mình, không khỏi vẫn là nói cho Lâm Hải.

“Ta theo họ tiểu thư nhà ta, ta gọi Sở Tiêu Tiêu!”

“Sở Tiêu Tiêu?” Lâm Hải chậm rãi nhẹ gật đầu, sau đó trong mắt mang theo một tia cảm giác trầm trọng , nhẹ giọng hỏi.

“Ngươi có nghe nói qua, Chiến Trường U Minh chưa?”

“A!” Tiêu Tiêu nghe được, thét lên một tiếng kinh hãi, khuôn mặt lập tức biến đổi.

“n?”

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, theo trong mắt của Sở Tiêu Tiêu , vậy mà phát giác được một tia sợ hãi rõ ràng !

thực lực của ở Tiêu Tiêu có bao nhiêu kinh người, Lâm Hải vừa rồi thế nhưng mà tận mắt nhìn thấy.

Dùng Lâm Hải đoán chừng, chỉ sợ liền cả cái Thủ lĩnh Người Thu Hoạch kia, cũng không phải đối thủ của Sở Tiêu Tiêu .

Thế nhưng mà, Sở Tiêu Tiêu vừa nghe đến Chiến Trường U Minh, vậy mà lộ vẻ mặt sợ hãi.

Có thể nghĩ, cái Chiến Trường U Minh này , đến tột cùng có bao nhiêu khủng bố!

“Chiến Trường U Minh, có người nào trong Địa Phủ, mà chưa từng nghe qua?” thanh âm của Sở Tiêu Tiêu , nhẹ nhàng phát run, mang theo một tia tim đập nhanh.

“Cái kia, cơ hồ là phần mộ của người trong Địa Phủ!”

“Chỉ giáo cho?!” tâm Lâm Hải thoáng cái trầm xuống thật sâu, hai đấm kìm lòng không được mà siết chặt!

“Bởi vì, phàm là tiến vào Chiến Trường U Minh, có thể còn sống trở về, mười không còn một!”

“Cái gì?!!!” Lâm Hải chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, trong mắt bỗng nhiên hiện lên hào quang hoảng sợ!

Hắn tuy đã từng nghe Sở Lâm Nhi nói qua, Chiến Trường U Minh cực kỳ hung hiểm, chuyến đi này còn không biết lúc nào sẽ trở lại.

Nhưng Lâm Hải lường trước, Sở Lâm Nhi có tu vi cao thâm, liền cả Tôn Ngộ Không đều khen không dứt miệng.

Cho dù Chiến Trường U Minh nguy hiểm, Sở Lâm Nhi có lẽ cũng sẽ không có chuyện gì.

Thế nhưng mà vừa nghe Sở Tiêu Tiêu nói, trong nội tâm Lâm Hải, lập tức lại bay lên dự cảm bất thường.

“Đúng rồi, ngươi như thế nào bỗng nhiên nhắc tới Chiến Trường U Minh? Ngươi đến cùng có cho ta mượn Côn Luân Kính hay không à?” Sở Tiêu Tiêu ở một bên, đột nhiên hỏi.

Hô ~

Lâm Hải khe khẽ thở dài, sau đó nhìn Sở Tiêu Tiêu trầm trọng mà hỏi.

“Ta sở dĩ hỏi ngươi sự tình về Chiến Trường U Minh, là vì Lâm Nhi nàng, đi Chiến Trường U Minh!”

Oanh!

lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, đầu Sở Tiêu Tiêu ông một tiếng, lập tức trống rỗng!

“A!!!”

Đã qua hồi lâu, Sở Tiêu Tiêu mới thét lên một tiếng, trong mắt tràn đầy hoảng sợ cùng tuyệt vọng!

“Cái này là chuyện khi nào?!!!”

“Ngươi cũng không nên gạt ta!!!”

toàn thân Sở Tiêu Tiêu thoáng cái run rẩy lên, mặt mũi tràn đầy đều là lo lắng cùng lo lắng.

“Lừa ngươi làm gì, Địa Phủ phát sinh biến đổi lớn, Lâm Nhi đi Chiến Trường U Minh.”

“Chuyện này, ngay tại cách đây không lâu!”

“Đem Côn Luân Kính đưa cho ta, ta muốn đi cứu tiểu thư nhà ta!” Sở Tiêu Tiêu thoáng cái lẻn đến trước mặt Lâm Hải, nước mắt nhấp nhô, toàn thân sợ run không thôi!

“Cho ngươi cũng vô dụng, Tam giới...”

“Cho ta!!!”

Sở Tiêu Tiêu hò hét khàn cả giọng, tuyệt vọng bi thương, nước mắt rơi như mưa!

“Ai!”

Nội tâm của Lâm Hải than nhẹ một tiếng, nhìn thấy Sở Tiêu Tiêu thành cái dạng này, nội tâm của hắn cũng là lo lắng không thôi.

Chiến Trường U Minh hung hiểm như thế, nếu như Sở Lâm Nhi thật sự gặp gỡ bất hạnh... Lâm Hải quả thực không dám nghĩ rồi.

“Nhanh cho ta a!!!”

“Ta muốn đi cứu tiểu thư nhà ta!!!”

Nhìn bộ dạng Sở Tiêu Tiêu cơ hồ điên cuồng, nước mắt rơi như mưa, khuôn mặt vặn vẹo , trong nội tâm Lâm Hải không khỏi mềm nhũn.

“Tam giới ngăn cách, như thế nào đi cứu Sở Lâm Nhi?”

“Làm cho nàng biết khó mà lui a!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Côn Luân Kính lấy ra.

“Cho!”

Lâm Hải đem Côn Luân Kính đưa tới trước mặt Sở Tiêu Tiêu.

Đợi sau khi nàng thử qua, biết rõ Tam giới ngăn cách không cách nào xuyên thẳng qua, nàng cũng đừng hi vọng rồi.

Vèo!

Sở Tiêu Tiêu một tay đem Côn Luân Kính đoạt mất, sau đó lo lắng hỏi.

“Dùng như thế nào?”

Lâm Hải đem cách điều khiển Côn Luân Kính, nói cho Sở Tiêu

Tiêu.

Sở Tiêu Tiêu nghe xong, không thể chờ đợi được khẽ quát một tiếng.

“Tiểu thư, Tiêu Tiêu đến rồi!”

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh của Sở Tiêu Tiêu , lập tức biến mất không thấy gì nữa!

Chương 2331: cửa vào Địa Phủ

“Bà mẹ nó, lúc này đi?”

Lâm Hải cả kinh, cái này cũng quá gấp gáp a?

“Chờ một chút, có lẽ nàng rất nhanh sẽ trở lại rồi!” Lâm Hải thầm nghĩ trong lòng.

Hôm nay, Tam giới ngăn cách, không có cái chìa khóa mở ra Địa Phủ, cái Côn Luân Kính này có thể xuyên thẳng qua đến Địa Phủ hay không, vẫn còn khó nói.

Thế nhưng mà, Lâm Hải đợi thật lâu, lại phát hiện Sở Tiêu Tiêu vừa đi đã không quay lại, trong lòng lập tức lộp bộp một tiếng.

“Mẹ nó, không thể nào!”

Chẳng lẽ nói, Sở Tiêu Tiêu thật sự xuyên thẳng qua thành công, đi Địa Phủ?

Nếu thật như thế, cái Côn Luân Kính này cũng quá ngưu bức đi à nha!

Liền cả đại năng như Thái Thượng Lão Quân, Như Lai Phật Tổ, đều không thể phá vỡ phong ấn ở Tam giới .

một cái pháp bảo như Côn Luân Kính , lại có thể làm được!

“Thượng Cổ Thần khí, quả nhiên cường đại nghịch thiên a!”

nội tâm Lâm Hải không khỏi rung động, đồng thời mí mắt lại mạnh mẽ nhảy dựng, nghĩ tới một cái khả năng khác .

“Chà mẹ nó, cái Sở Tiêu Tiêu này không phải là lừa đảo a?”

Lâm Hải bỗng nhiên nghĩ đến, những gì Sở Tiêu Tiêu nói trước đó, có phải là lừa gạt mình hay không.

Có lẽ nàng căn bản không có xuyên thẳng đến Địa Phủ, mà là cầm Côn Luân Kính chạy trốn rồi!

“Con em ngươi!”

Nghĩ đến cái khả năng này, trong lòng Lâm Hải lập tức bắt đầu bất an.

Nếu thật sự là như thế, cái kia chính mình có thể sẽ thua lỗ lớn.

“Sẽ không đâu, chắc có lẽ không!”

Rất nhanh, Lâm Hải lại lắc đầu, không nhận ý nghĩ này.

Lúc Sở Tiêu Tiêu vừa mới nghe được Sở Lâm Nhi đi Chiến Trường U Minh, cái lo lắng cùng tuyệt vọng thật sâu kia, tuyệt đối không phải giả vờ.

Chỉ nhìn từ điểm này, Sở Tiêu Tiêu không phải là đang diễn trò.

Hô ~

Lâm Hải thở ra một hơi thật dài , trong nội tâm cười khổ không thôi.

Mặc kệ Sở Tiêu Tiêu có lừa gạt mình hay không, bây giờ nói những cái này cũng đã vô dụng.

hi vọng duy nhất của Lâm Hải , chính là Sở Tiêu Tiêu thật sự đã đi Chiến Trường U Minh ở Địa Phủ .

Nói như vậy, Sở Lâm Nhi coi như là nhiều hơn một cái trợ lực cường đại.

Hơn nữa, Sở Tiêu Tiêu mang theo Côn Luân Kính đi tìm Sở Lâm Nhi, có Côn Luân Kính tương hộ, Sở Lâm Nhi cũng càng thêm an toàn một ít.

Từ góc độ này mà nhìn, ngược lại là một kiện chuyện tốt cực lớn

Dùng việc chính mình tổn thất một kiện Thượng Cổ Thần khí, đổi lấy Sở Lâm Nhi bình an, Lâm Hải là thập phần nguyện ý.

“Lâm Nhi, ngàn vạn lần không cần có chuyện a!”

“Nếu không, Lâm Hải ta chắc chắn sẽ san bằng Chiến Trường U Minh!”

Lâm Hải nắm chặt hai đấm, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang lạnh như băng.

Trong nội tâm, vì Sở Lâm Nhi cầu nguyện một hồi.

Để phòng ngừa vạn nhất, Lâm Hải như cũ dừng lại tại nguyên chỗ, lại chờ đợi Sở Tiêu Tiêu thêm một canh giờ.

Sở Tiêu Tiêu như cũ không có xuất hiện, Lâm Hải lúc này mới vững tin, nàng thật sự đã đi.

“Ngày sau nếu điều kiện có đủ, có lẽ chính là từ nơi này, tiến vào Địa Phủ Minh giới!”

Lâm Hải đã xác định, cái nguồn suối tử khí trước mặt này, chính là cánh cửa nối Địa Tiên giới đi thông tới Địa Phủ.

Tựa như là Tam giác Bermuda ở Nhân Gian giới, là cánh cửa đi thông tới Địa Tiên giới vậy.

Mà những Lệ Quỷ này, chỉ sợ giống như Sở Tiêu Tiêu, đều là do chính bản thân ở kề bên chỗ này, bị Côn Luân Kính cùng nhau trấn áp, làm thằng hồn phách xui xẻo của Địa Phủ .

“chìa khóa để tiến vào Địa Phủ còn không có thu thập đủ, muốn đi vào Địa Phủ, chỉ có thể chờ đợi cơ duyên rồi!”

Đã có kinh nghiệm tiến vào Địa Tiên giới, trong nội tâm Lâm Hải thở dài, biết rõ giờ phút này cho dù có thấy cánh cửa Địa Phủ, cũng căn bản không cách nào đi vào.

Muốn đi vào Địa Phủ, cần hai cái mảnh vỡ thần bí, hợp thành một cái chìa khóa.

Mà điều kiện tiên quyết để hợp thành chìa khóa, còn phải muốn có một cái chìa khóa đi thông Thiên Đình .

Hai điều kiện thiếu một thứ cũng không được!

Thế nhưng mà trong tay Lâm Hải, hôm nay chỉ có một khối mảnh vỡ chìa khóa đi Địa Phủ, cách mở ra cửa Địa Phủ, còn kém hai mảnh.

“Tại đây, đã không có giá trị để lại đến nữa.”

Lâm Hải nhẹ khẽ lắc đầu, biết rõ còn ở tại chỗ này, cũng sẽ không có gặt hái được cái gì nữa.

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải thi triển thân pháp, phiêu nhiên mà đi!

“Khặc khặc khặc!!!”

bọn Lệ Quỷ xung quanh, vừa thấy được Lâm Hải đi qua, đều phát ra tiếng quái gọi hoảng sợ, tứ tán rút lui khỏi.

Lâm Hải đeo kiếm gỗ đào, thật sự cho bọn chúng chấn nhiếp quá lớn.

Những Lệ Quỷ này tuy cường đại hơn, lại cũng không dám đụng vào, nhao nhao tránh trốn.

“trước đi tìm Tiểu Hắc a!”

Vèo!

Lâm Hải hướng phía phương vị của Tiểu Hắc trước đó , chạy vội mà đi.

Rất nhanh, đã thấy được Tiểu Hắc khoanh chân ngồi dưới đất, điên cuồng hấp thu tử khí.

Mà xung quanh Tiểu Hắc, mấy cái Lệ Quỷ mang theo một tia kinh hãi, nhìn Tiểu Hắc rõ ràng không dám tới gần.

“Tình huống như thế nào?”

Lâm Hải sững sờ, sợ Tiểu Hắc chuyện, vội vàng phi tốc đến gần.

“Khặc khặc khặc!”

Bọn Lệ Quỷ vừa thấy Lâm Hải, lập tức phát ra một hồi quái gọi.

Nhìn Lâm Hải, lại nhìn Tiểu Hắc, sau đó điên cuồng chạy thục mạng.

“Ách… Ha ha ha!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lập tức nở nụ cười.

Mẹ nó, trách không được những Lệ Quỷ này, không dám tới gần Tiểu Hắc đấy.

Náo loạn cả buổi, là đem Tiểu Hắc trở thành chính mình, rồi lại không dám xác định, mới ở chỗ này do dự.

Bá!

Tiểu Hắc cảm ứng được Lâm Hải đến, hai mắt trợn lên, hàn mang hiện lên, cười đắc ý nói.

“Chủ thể, nhìn thấy lực chấn nhiếp của ta mạnh bao nhiêu đi à nha?”

“Những Lệ Quỷ kia, nhìn thấy ta căn bản không dám tới gần!”

Lâm Hải không biết nên khóc hay cười, vẻ mặt xem thường nhìn Tiểu Hắc liếc, thằng này da mặt thật đúng là không phải dày bình thường.

“Đừng nói nhảm nữa, chúng ta nên rời đi rồi!”

“Ai, đừng a, tử khí tại đây ...”

Vèo!

Tiểu Hắc nói còn chưa dứt lời, trực tiếp bị Lâm Hải triệu hồi vào trong cơ thể.

Sau đó, Lâm Hải nương theo đường nhỏ trong trí nhớ, hướng phía phương hướng bậc thang của Đăng Thiên Thê mà đi.

Sau nửa canh giờ, Lâm Hải cuối cùng đã tới vị trí bậc thang .

Từ trên cao hướng phía dưới nhìn xuống, trên bậc thang của Đăng Thiên Thê , sương mù lượn lờ, phảng phất như tiên cảnh.

Thế nhưng mà có ai có thể nghĩ đến, bên trên này lại là con đường đi thông tới Địa Phủ ?

“cơ duyên tại đây đã hết, nên rời đi a!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cất bước, dọc theo bậc thang hướng phía dưới đi đến.

Lên đài, khó như lên trời!

Thế nhưng mà đi xuống dưới, lại dị thường nhẹ nhõm, không có một tia lực cản.

Một trong nháy mắt, Lâm Hải liền đi xuống, về tới phía trên đất bằng.

“Cái Đăng Thiên Thê này quả nhiên thần kỳ, người có thể xuống, những Lệ Quỷ kia lại sượng mặt!”

Lâm Hải phát hiện, phía dưới Đăng Thiên Thê, một cái Lệ Quỷ cũng không có, thậm chí liền tử khí đều không có lan tràn xuống phía dưới .

Xem ra, đây đều là do cỗ lực lượng thần bí trên Đăng Thiên Thê kia có tác dụng.

“Lâm Hải!”

“Chủ nhân!”

Lâm Hải thoáng một phát đến, Liễu Như Yên cùng Lâm Hải Chu Tử Chân liền chạy ra đón chào, nhìn thấy Lâm Hải mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

“Lâm Hải, ngươi không có việc gì là tốt rồi, dọa hỏng chúng

ta!”

Liễu Như Yên thở phào nhẹ nhỏm, trong đôi mắt đẹp dịu dàng còn mang theo một tia lòng còn sợ hãi.

Lâm Hải thì là cười cười, “Có cái gì phải sợ hay sao?”

“Vừa rồi, nhiều cái Nhị kiếp Tán Tiên tất cả đều đã ra rồi, từng cái thần sắc bối rối, toàn thân mang thương.”

“Thoáng một phát, tất cả đều rời đi giống như trốn chạy để khỏi chết, giống như tại bên trên gặp phải cái thứ đồ vật đáng sợ gì vậy.”

“Sau khi bọn họ xuống, chúng ta chờ thật lâu cũng không thấy ngươi, chỉ sợ ngươi có gì ngoài ý muốn, đều lo lắng gần chết!”

“A?” Lâm Hải nghe được, lông mày không khỏi nhíu lại.

“Nói như vậy, những Nhị kiếp Tán Tiên kia, rất nhiều người cũng đã đi ra?”

“n!” Liễu Như Yên nhẹ gật đầu, “Chí ít có một nửa đã đi ra!”

“Lâm Hải, bên trên rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra?”

Lâm Hải thì là ngẩng đầu, lần nữa hướng phía bên trên Đăng Thiên Thê nhìn một cái.

Sau đó, thở khẽ một hơi, nhàn nhạt nói ra.

“Chuyện rất đáng sợ!”

“Các ngươi, biết rõ Địa Phủ a?”

bọn người Liễu Như Yên lập tức gật đầu, Địa Phủ bọn họ tự nhiên có biết.

Chỉ có điều, hình như Địa Phủ cùng Địa Tiên giới bị ngăn cách rồi, Địa Phủ đã thành tồn tại mơ hồ.

Trong mắt Lâm Hải bỗng nhiên hiện lên một đạo quang mang, nói ra từng chữ từng chữ.

“Bên trên, chính là cửa vào Địa Phủ!”

Chương 2332: Rời đi!

“Cái gì!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, sắc mặt của ba người Liễu Như Yên, lập tức liền thay đổi!

“phía trên Đăng Thiên Thê , lại là Địa Phủ!”

Lâm Hải cười khổ, đối với kinh ngạc của ba người , một chút cũng không cảm thấy kỳ quái.

Đừng nói là bọn họ, chính mình lại làm sao nghĩ đến, cửa vào Địa Phủ, vậy mà sẽ là tại phía trên Đăng Thiên Thê đấy.

“Đi thôi, tại đây đã không có cơ duyên gì rồi!”

Lâm Hải hướng phía ba người lắc đầu, sau đó dẫn đầu hướng về đường nơi mà rời đi.

ba người Liễu Như Yên đi theo sau lưng Lâm Hải, đi thẳng ra thật xa, khiếp sợ trên mặt đều không thể tán đi.

Lâm Hải tại phía trước, thì là trầm mặc không nói.

Cửa vào Địa Phủ, tuy đã tìm được.

Nhưng là, cái chìa khóa mở ra Địa Phủ thì đi đâu tìm đâu?

Hiện tại, có thể nói là một điểm đầu mối cũng đều không có, thật là làm cho người đau đầu a!

“Lâm Hải?”

“Đứng lại!”

Bọn người Lâm Hải đang đi tới, đột nhiên ở phía trước xuất hiện một đám người, rầm rầm đem ba người Lâm Hải vây lại.

“n?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lập tức nhận ra, đám người kia tất cả đều là đệ tử Lôi Vân Tông.

“Các ngươi muốn làm gì?”

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, ngữ khí lạnh như băng nói.

Lâm Hải hôm nay , kế thừa huyết mạch Đại Vu, tu vi càng là đạt đến cấp bậc Tiên Đạo Chí Tôn .

Cho dù đối mặt với cao thủ như Cung Thước Hồ Vân Phong, nội tâm cũng một điểm không luống cuống.

Mặc dù những đệ tử Lôi Vân Tông trước mặt này, tu vi cảnh giới đều tương xứng cùng Lâm Hải .

Nhưng Lâm Hải đã thiệt tình không nhìn trúng bọn họ rồi!

“Hừ!”

đệ tử Lôi Vân Tông cầm đầu , trên mặt nhe răng cười, hướng phía Lâm Hải hừ lạnh một tiếng.

“Làm gì? Biết rõ còn cố hỏi!”

“Ngươi là thúc thủ chịu trói, hay là bức chúng ta động thủ?”

Lâm Hải nhướn mày, trầm mặc một lát, sau đó đột nhiên mở

miệng.

“Cút!”

“Muốn chết!” các đệ tử Lôi Vân Tông, lập tức sắc mặt đại biến, nhao nhao mở miệng a mắng!

Lâm Hải bây giờ bị nhiều người bọn họ vây quanh như vậy, lại vẫn dám cuồng vọng như thế, ăn hết tim gấu gan báo hay sao?

“Cùng tiến lên, bắt sống hắn!”

Có người la lên một tiếng, bọn đệ tử Lôi Vân Tông này , lập tức đạo pháp bay tán loạn, hướng phía Lâm Hải triển khai công kích!

Lâm Hải thấy thế, trong mắt hiện lên một tia thần sắc khinh miệt.

Những đệ tử Lôi Vân Tông này, tuy thực lực không kém, nhưng đối với Lâm Hải hôm nay mà nói, thật sự đề không nổi một tia hứng thú.

“Vèo!”

Ý niệm khẽ động, Dương Hiển, Kim Đại Thăng cùng Đại Hoàng xuất hiện tại trước người Lâm Hải, lập tức khí tức cuồng mãnh , quấn qua tất cả mọi nơi!

“Tán Tiên!!!”

các đệ tử Lôi Vân Tông đối diện , lập tức chấn động, sắc mặt đột biến!

Oanh!

Mà lúc này đây, công kích của bọn họ, tất cả đều đã rơi vào phía trên hào quang hộ thể của ba người Dương Hiển .

Trong chốc lát, liền ầm ầm vỡ vụn, ngược lại bị lực phản chấn cường đại, đánh trúng thổ huyết bay ngược!

“Đối phương có Tán Tiên, mau chạy đi!”

Các đệ tử Lôi Vân Tông, thấy tình thế không ổn, thét lên một tiếng kinh hãi, quay đầu bỏ chạy!

“Chạy đi đâu!!!”

Kim Đại Thăng rống to một tiếng, chấn đến thiên địa đều bắt đầu rung chuyển.

Miệng rộng mở ra, lập tức Ngưu Hoàng mang theo hỏa diễm nóng rực, bay lên, lập tức một cái biển lửa, đem tất cả đệ tử Lôi Vân Tông đều bao phủ trong đó!

Kim Đại Thăng vừa mới quy thuận Lâm Hải, sốt ruột lập công, cho dù đối phó với những đệ tử Lôi Vân Tông Đại Thừa cảnh này, cũng trực tiếp xuất ra đại chiêu!

Lần này, các đệ tử Lôi Vân Tông có thể thảm rồi!

Trong nháy mắt, tất cả liền đều bị hỏa diễm thôn phệ.

“A!!!”

tiếng kêu thảm thiết liên tiếp , vang vọng trời cao.

Trong khoảnh khắc công phu, bọn đệ tử Lôi Vân Tông này , tất cả liền đều táng thân biển lửa, biến thành tro bụi!

Lâm Hải thấy thế, nhướn mày, tuy trong lòng có chút không đành lòng, nhưng cũng biết phải như thế!

Đối với địch nhân, tuyệt đối không thể có một tia nhân từ, nếu không chính là tàn nhẫn đối với chính mình !

“Đại Thăng, vậy mới tốt chứ!”

Lâm Hải hướng phía Kim Đại Thăng quăng qua một cái ánh mắt thoả mãn.

Kim Đại Thăng lập tức cuồng hỉ, hướng phía Lâm Hải toét miệng rộng cười hắc hắc.

“Hắc hắc, đa tạ chủ nhân khích lệ, vì chủ nhân cống hiến sức lực, là vinh hạnh của Đại Thăng !”

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó trong ánh mắt lưu ba chớp động, thản nhiên nói.

“Đợi rời khỏi đây, ta sẽ ban thưởng cho ngươi Hóa Hình Thảo, để ngươi sớm hóa hình!”

“Thật sự?!!” Kim Đại Thăng nghe được, lập tức kích động đến hỏng mất, hai mắt ứa ra ánh sáng.

“Ha ha ha, đa tạ chủ nhân!”

“Kim Đại Thăng nhất định thề sống chết thuần phục chủ nhân, nhằm báo đại ân của chủ nhân !”

Lâm Hải cười cười, sau đó ý niệm khẽ động, trực tiếp đem Dương Hiển Kim Đại Thăng Chu Tử Chân, cùng với Đại Hoàng tất cả đều thu hồi vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, lúc này mới hướng phía Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm, khoát tay nói.

“Đi!”

Ba người tiếp tục đi về phía trước, trên đường đi lần nữa gặp rất nhiều đệ tử Lôi Vân Tông.

Chỉ có điều, những đệ tử Lôi Vân Tông này, đại bộ phận đều khá phân tán, tối đa một đám bất quá là sáu bảy người.

Tuy nhìn thấy Lâm Hải, nhưng cân nhắc một phen, lại không có dám đi lên công kích Lâm Hải trước .

Vậy cũng là bọn họ gặp may mắn, đã tránh được một kiếp.

một đường người, còn có rất nhiều Tán Tiên, cũng bắt đầu nhao nhao rút lui khỏi di tích cổ Hoang Sa.

Không thể đi lên Đăng Thiên Thê, lại tìm không thấy những thứ bảo vật khác, bọn họ ở tại chỗ này, đã không có ý nghĩa gì.

“Ha ha, Lâm Hải!”

Rất nhanh, hai đạo bóng người quen thuộc, xuất hiện tại trong tầm mắt của Lâm Hải, đúng là Mộc Khoan cùng Vân Phong.

Hai người vừa thấy Lâm Hải, lập tức kinh hỉ nghênh đón tiếp lấy.

“Thế nào, Lâm Hải, có thu hoạch chưa?”

Mộc Khoan cùng Vân Phong, mang theo một tia chờ mong, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, mỉm cười.

“Coi như cũng được a!”

“Vậy thì chúc mừng!” Mộc Khoan cùng Vân Phong, nhao nhao hướng Lâm Hải chúc mừng.

lời này của Lâm Hải, hiển nhiên cho thấy đã có chỗ thu hoạch tại bên trên Đăng Thiên Thê.

Chỉ có điều, Mộc Khoan cùng Vân Phong biết rõ cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, lời nói như vậy liền dừng lại.

“Các ngươi hai người thì sao, như thế nào đây?” Lâm Hải cười hỏi.

“A!”

Hai người đồng thời cười khổ một tiếng, lắc đầu.

Hiển nhiên, lần đi di tích cổ Hoang Sa này, bọn họ là đi mua tương rồi.

“Đúng rồi, Lâm Hải, sau khi rời khỏi đây, hi vọng ngươi có thể theo ta về nhà một chuyến!” Mộc Khoan bỗng nhiên mang theo một tia khẩn thiết, hướng phía Lâm Hải ngưng trọng nói.

“Yên tâm, chuyện đã đáp ứng ngươi, ta sẽ không đổi ý!”

Lâm Hải cười cười, tự nhiên không có quên thỉnh cầu của Mộc Khoan trước đó.

“Ha ha, vậy xin đa tạ rồi!”

Mộc Khoan cùng Vân Phong, cũng gia nhập đội ngũ của Lâm Hải , năm người cùng một chỗ, hướng về đường đến mà đi.

“đã đến Chốn Đào Nguyên!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền đã đến Chốn Đào Nguyên, dừng bước.

“Các ngươi chờ, ta cùng với mấy vị bằng hữu cáo biệt!”

Lâm Hải nói xong, lấy điện thoại cầm tay ra, phân biệt gửi đi cho bốn người Võ Tòng Lâm Xung.

Rất nhanh, bốn đạo khí tức vô cùng cường đại, hướng phía Lâm Hải phi tốc mà đến.

“Lâm Hải tiểu huynh đệ, cái này muốn đi sao?”

Lâm Xung tới trước một bước, hướng phía Lâm Hải ôm quyền nói.

Lâm Hải thì là mỉm cười, hướng phía bốn người Lâm Xung, phân biệt thi lễ.

“Bốn vị ca ca, tiểu đệ muốn cáo từ, hi vọng chúng ta có ngày gặp lại!”

mày kiếm của Võ Tòng nhảy lên, ngữ khí lạnh như băng hướng phía Lâm Hải nói.

“Lâm Hải huynh đệ, nếu là tìm được cái thằng Tống Giang kia, thì nhắn tin tức cho Võ Nhị ta, ta tất sẽ nhanh đuổi tới, giết gã để tiết mối hận trong lòng!”

“Tốt, Lâm Hải nhớ kỹ!” Lâm Hải trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

Sau đó, lần nữa hướng phía bốn người ôm quyền.

“Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài!”

“Bốn vị ca ca, Lâm Hải cáo từ, chúng ta sau này còn gặp lại!”

Vèo!

Lâm Hải nói xong, thân ảnh lóe lên, mang theo bọn người Lâm Kiếm rời khỏi Chốn Đào Nguyên.

Trong chớp mắt công phu, liền đã đến trước Truyền Tống Trận!

Chương 2333: Ngô Long!

“Đừng vội!”

Lâm Hải đem bọn người Liễu Như Yên chuẩn bị leo lên Truyền

Tống Trận ngăn lại.

Mọi người sững sờ, nhao nhao khó hiểu nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải thì là cười cười, đi ra phía trước, ngón tay liền chỉ, hào quang trên Truyền Tống Trận chớp động, sau đó khôi phục bình thường.

“Tốt rồi!”

Lâm Hải cười cười, cũng không có giải thích quá nhiều.

Trước đó, lúc hắn tiến vào đây, đã đem Truyền Tống Trận bên ngoài động tay động chân, lại để cho Cung Thước không cách nào truyền tống, chỉ có thể tìm đường nhỏ khác.

Hôm nay, ở bên cạnh Truyền Tống Trận, hơi chút cải biến một phen, liền cùng Truyền Tống Trận bên kia sửa đến cùng một tần suất.

Bởi như vậy, Truyền Tống Trận lại có thể sử dụng.

Bất quá, Lâm Hải lại không có vội vã đi lên, mà là ánh mắt lẫm liệt, hướng phía mọi người ngưng trọng nói.

“Các vị, sau khi truyề tống, vô cùng có khả năng gặp được nguy hiểm, mọi người nhất định phải theo sát ta!”

Lâm Hải cũng chưa quên, đối diện có một con Yêu thú thủ hộ cực kỳ lợi hại.

Lúc ấy, thế nhưng mà liền cả Cung Thước đều bị cái Yêu thú kia, đánh cho chật vật không chịu nổi.

Bất quá, Cung Thước có thể từ dưới tay Yêu thú đào thoát, Lâm Hải thô sơ giản lược đoán chừng, tu vi của cái Yêu thú này tối đa cũng là Nhị kiếp Tán Tiên .

Mà dưới tay mình, có ba cái Nhị kiếp Tán Tiên Dương Hiển Kim Đại Thăng, tự nhiên sẽ không sợ nó !

Chỉ cần đi ra ngoài rồi né tránh rất xa, đem Yêu thú giao cho bọn người Dương Hiển đối phó là được.

bọn người Liễu Như Yên không biết Lâm Hải có ý gì, nhưng vẫn là nhao nhao gật đầu.

“Đi!”

Lâm Hải giao phó xong, thấy mọi người không có dị nghị, lúc này mới vèo một tiếng, chui lên Truyền Tống Trận!

Ông!

Truyền Tống Trận lóe lên hào quang, lập tức khởi động.

Sau một khắc, bọn người Lâm Hải biến mất không thấy gì nữa, xuất hiện ở một chỗ khác của Truyền Tống Trận !

Rống!!!

Bọn người Lâm Hải mới vừa xuất hiện, lập tức truyền đến một tiếng rống to rung trời, lại để cho mọi người lập tức cả kinh!

“Ta thảo!”

Sau một khắc, sắc mặt của Mộc Khoan cùng Vân Phong đại biến, lộ ra thần sắc kinh khủng.

trong lòng Liễu Như Yên cùng Lâm Kiếm, cũng là run lên, cảm thấy một cỗ lực áp bách cường đại, lập tức hàng vào trên thân.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một Yêu thú con thân hình cao lớn, hai mắt đang lóe ra hào quang hung ác, hướng phía Lâm Hải trông lại!

“Chạy!”

Lâm Hải ra lệnh một tiếng, quay đầu bỏ chạy!

Hắn vừa thấy cái Yêu thú này, cũng đã nhận ra, cái Yêu thú này chính là cái con trước đó đã đuổi giết Cung Thước kia.

Vèo!

bọn người Liễu Như Yên Mộc Khoan, đã có phân phó của Lâm Hải trước đó, đi theo Lâm Hải vội vã chạy như điên!

“Rống!!!”

Cái Yêu thú này bị cướp đi vật thủ hộ, lửa giận trong lòng đang không chỗ phát tiết.

Nhìn thấy bọn người Lâm Hải, sao lại đơn giản buông tha?

Nổi giận gầm lên một tiếng, thân ảnh khổng lồ nhanh chóng như là thiểm điện, hướng phía bọn người Lâm Hải liền nhào tới!

“Tiêu diệt nó!”

Lâm Hải đầu cũng không quay lại, ra lệnh một tiếng!

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh của Dương Hiển Kim Đại Thăng cùng Đại Hoàng bỗng nhiên xuất hiện, đồng loạt ra tay!

Oanh!

Trong chốc lát, đạo pháp khủng bố, đầy trời đáp xuống, đem cái Yêu thú kia trực tiếp chôn vùi!

“Rống!!!”

Cái Yêu thú này rống to một tiếng, hoảng sợ biến sắc, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nó như thế nào cũng không nghĩ tới, lại đột nhiên xuất hiện ba cái cao thủ cường đại như thế!

Thoáng cái, Yêu thú bị đánh trở tay không kịp!

Ông!

Sau một khắc, một đoàn sương mù màu xanh bay lên, thân hình của cái Yêu thú kia, lại hư không tiêu thất không thấy!

"Ồ?!"

Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng thấy thế, lập tức sắc mặt đại biến, lộ ra thần sắc vô cùng khiếp sợ !

"Còn đứng ngây đó làm gì, đuổi theo a!"

Đại Hoàng ở một bên, thấy Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng phát mộng, thì là thúc giục một tiếng , hóa thành gió lốc, hướng phía khói xanh truy kích mà đi!

Oanh!

Đại Hoàng vừa đuổi theo hai bước, đột nhiên phía trước có một hồi khói đen hàng lâm, phảng phất như trong hư không thò ra một bàn tay màu đen cực lớn, lập tức đem Đại Hoàng bao lại!

"Ai u!"

Đại Hoàng thét lên một tiếng kinh hãi, thân thể lảo đảo không thôi, vậy mà như là hán tử say rượu, đứng không vững!

"Thật là lợi hại!"

Đại Hoàng thét lên một tiếng kinh hãi, thân thể lập tức xoay tròn, lần nữa hóa thành gió lốc, hướng phía sau nhanh chóng rút lui!

“Ha ha, ha ha ha ha!”

Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng tại phía sau, lại không có sợ hãi, ngược lại phát ra tiếng cười cuồng hỉ.

“Cười con em ngươi a, hai ngươi có chút nghĩa khí không?!”

Đại Hoàng thiếu chút nữa giận điên lên, chính mình bị khói đen bất thình lình kia, hun đến thiếu chút nữa hôn mê té xỉu.

Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng nếu không những không tương trợ, lại còn tại phía sau cười vui vẻ như vậy.

Cái này con mẹ nó là ghen ghét với cặp mắt to của chính mình, nên ở đằng kia nhìn có chút hả hê sao?!

Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng, không để ý đến Đại Hoàng, mà là hướng phía cái Yêu thú đang phi tốc chạy trốn kia , hét lớn một tiếng!

“Phía trước, thế nhưng là Ngô Long huynh đệ!!!”

Ông!

Yêu thú đang chạy trốn kia, nghe được Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng la lên, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Kìm lòng không được mà ngừng lại, khói xanh tán đi, hiện ra bản thể, hướng phía sau kinh ngạc nhìn lại.

Nhìn thấy Dương Hiển còn không có phản ứng gì, nhưng sau khi thấy Kim Đại Thăng, toàn thân cái Yêu thú này run lên bần bật, trong mắt đột nhiên lộ ra vẻ mừng như điên khó có thể tin !

“Ngươi, ngươi là Đại Thăng ca?!”

Cái Yêu thú kia, vậy mà miệng phun tiếng người, trong giọng nói mang theo vui sướng khó nói lên lời !!!

“Ha ha ha, Ngô Long, thật là tiểu tử ngươi!!!”

Cái Yêu thú này vừa mới mở miệng, lại làm cho kích động Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng đến hỏng mất.

Vèo!

thân ảnh cẩu một người một thú lóe lên, đã đến trước người cái Yêu thú này, mặt mũi tràn đầy đều là kích động cuồng hỉ!

Lúc này đây, Yêu thú không có trốn tránh, mà duỗi ra móng vuốt, cùng Kim Đại Thăng gắt gao ôm cùng một chỗ!

“Bà mẹ nó, nguyên lai các ngươi là cơ hữu tốt !”

Đại Hoàng ở một bên, nháy nháy mắt nhỏ, mặt mũi tràn đầy giật mình.

Giờ mới hiểu được, Kim Đại Thăng cùng Dương Hiển vì cái gì bật cười, náo loạn cả buổi là quen biết a!

“Đại Thăng ca, thật là ngươi a, Đại Thăng ca, ta không phải đang nằm mơ a!”

Ngô Long cũng kích động đến hỏng mất, ôm Kim Đại Thăng, thật sự là vừa khóc vừa cười!

“Ngô Long?”

Lâm Hải giờ phút này cũng ngừng lại, nhìn Kim Đại Thăng cùng Ngô Long quen biết nhau, trong mắt hiện lên một đạo hào quang kinh hỉ!

“Nguyên lai là y!”

cái tên Ngô Long này, Lâm Hải tự nhiên không xa lạ gì, cái này mẹ nó không phải là con rết tinh trong Mai Sơn Thất Quái sao?

Nhìn nhìn lại Kim Đại Thăng bị Ngô Long ôm lấy, cái kia đầy người là chân rết, Lâm Hải càng thêm xác định!

“Ha ha, thật sự là không thể tưởng được, cái Yêu thú này lại là Ngô Long!”

Nội tâm của Lâm Hải một hồi kích động, nói không chừng dưới tay mình, lại muốn nhiều một viên đại tướng rồi!

“Này, Ngô Long, ngươi choáng nha chỉ nhận Kim Đại Thăng, không nhận ra ta sao?”

Cái lúc này, Dương Hiển mặt đen lên, vẻ mặt mất hứng ở bên cạnh, hướng phía Ngô Long hừ lạnh nói.

Ngô Long sững sờ, lúc này mới cúi đầu hướng phía Dương Hiển nhìn lại, không khỏi mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

“Ngươi là người phương nào?”

“Ngươi xem ta là người phương nào!”

Dương Hiển mang theo một tia nộ khí, nói xong ánh sáng trắng trên thân thể đại thịnh, bỗng nhiên biến thành một con dê trắng cực lớn vô cùng !

“Hiện tại, ngươi biết ta là người phương nào đi à nha?”

Ngô Long sững sờ, sau đó trong mắt lập tức bắn ra vô tận cuồng hỉ.

Sau đó, buông Kim Đại Thăng ra, nhảy dựng lên liền đem Dương Hiển ôm chặt lấy!

“Ha ha ha, Dương Hiển đại ca, ngươi là Dương Hiển đại ca!!!”

Ngô Long thật sự là cao hứng đến hỏng mất, y nằm mơ đều không nghĩ tới, ở chỗ này chẳng những gặp Kim Đại Thăng, còn gặp Dương Hiển.

Thoáng cái gặp được hai cái Mai Sơn huynh đệ, Ngô Long thật sự là mừng rỡ như điên, đều nhanh kích động điên rồi!

“Tính toán tiểu tử ngươi có lương tâm, chưa quên ta!”

Dương Hiển mang trên mặt nụ cười, trong mắt cũng đều là điên cuồng vui sướng!

Lâm Hải ở một bên, thì là mỉm cười, ý niệm khẽ động, một đạo thân ảnh xuất hiện tại trước mắt.

“Tiểu Trư, cũng qua đi gặp Mai Sơn huynh đệ các ngươi a!”

Chu Tử Chân sững sờ, sau đó ngẩng đầu nhìn lại.

Sau khi thấy bản thể của Ngô Long , toàn thân Chu Tử Chân run lên, nhịn không được phát ra một tiếng cười to cuồng hỉ !

“Ha ha ha ha, đây không phải là Ngô Long a!”

Rống!

Sau một khắc, Chu Tử Chân rống to một tiếng, cũng dâng ra nguyên hình, vọt tới bên người Ngô Long !

Chương 2334: Một cái giá lớn như vậy , ngươi nguyện ý sao?

“Ha ha ha, Chu ca!!!”

Ngô Long thấy Chu Tử Chân hiện ra nguyên hình, lập tức lại là một hồi cuồng hỉ.

Buông Kim Đại Thăng cùng Dương Hiển ra, một tay lại đem Chu Tử Chân ôm lấy, trong mắt lộ hào quang kích động .

“Chu ca, các ngươi, các ngươi như thế nào đều ở bên trong đây?”

“Ha ha, cái này nói thì dài dòng rồi!”

Chu Tử Chân cười lớn một tiếng, lôi kéo Ngô Long, cùng Dương Hiển Kim Đại Thăng cùng một chỗ, bốn con Yêu thú ngồi dưới đất, đem kinh nghiệm những năm này, kể rõ cho nhau .

Trong lúc đó, thật sự là vừa khóc vừa cười, chân tình, lại để cho Lâm Hải ở một bên, nhìn thấy mà thổn thức không thôi.

“Đúng rồi, Dương Hiển đại ca, Chu ca, các ngươi đều, cũng đã hóa hình?”

Đột nhiên, trong mắt Ngô Long mang theo một tia hâm mộ cùng nghi hoặc, hướng phía Dương Hiển cùng Chu Tử Chân hỏi.

Y có thể cảm ứng được, tu vi của Dương Hiển cùng y sàn sàn như nhau.

Mà Chu Tử Chân thậm chí so với y còn yếu hơn không ít, hẳn là Nhất kiếp Tán Tiên không thể nghi ngờ.

Thế nhưng mà vừa rồi, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân rõ ràng là dùng hình người để hiện thân, đây không phải là bổn sự mà Tam kiếp Tán Tiên mới có sao?

Nhưng, tu vi của Dương Hiển cùng Chu Tử Chân , rõ ràng không phải là Tam kiếp Tán Tiên a!

Dương Hiển cùng Chu Tử Chân nghe được, trên mặt đều lộ ra dáng tươi cười thần bí, quay đầu chuyển hướng về phía Lâm Hải.

“hai người ta sở dĩ sớm hóa hình, đều là nhờ chủ nhân nhà ta ban tặng!”

“Chủ nhân?”

đồng tử của Ngô Long co rụt lại, nhìn về phía Lâm Hải, trên mặt tràn đầy kinh hãi!

Vừa rồi, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, Kim Đại Thăng liền nâng Lâm Hải lên là chủ nhân của bọn họ, Ngô Long đã thấy nghi hoặc khó hiểu.

Không hiểu được ba cái huynh đệ của chính mình , tu vi cao sâu như thế, tại sao lại nhận một cái người tu hành nhân loại Đại Thừa cảnh làm chủ.

Hiện tại, y rốt cục có chút đã hiểu.

Lâm Hải thậm chí có bổn sự, lại để cho Dương Hiển cùng Chu Tử Chân sớm hóa hình.

Chỉ là dựa vào điểm này, Lâm Hải liền tuyệt đối không phải người bình thường.

Lâm Hải thấy Ngô Long hướng phía chính mình trông lại, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một vòng dáng tươi cười hòa ái.

“Xin chào, ta gọi Lâm Hải, kính đại danh các hạ đã lâu!”

“Hạnh ngộ!” Ngô Long hướng phía Lâm Hải gật đầu rồi gật đầu, giờ phút này đối với Lâm Hải căn bản không dám có bất kỳ khinh thị.

“Không biết các hạ, kế tiếp có tính toán gì không?” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, Ngô Long, ngươi có tính toán gì không không vậy?” Dương Hiển ở một bên, cũng hỏi tiếp.

“Này, ý định cái gì a!” Không đợi Ngô Long nói chuyện, Chu Tử Chân ở một bên, bỗng nhiên tùy tiện mở miệng.

“Đi theo ba ca ca chúng ta cùng một chỗ nhận chủ, đi ra ngoài tiêu dao chứ sao.”

“Chẳng lẽ, còn ở lại cái địa phương quỷ quái này sao?!”

lời của Chu Tử Chân vừa ra khỏi miệng, trong mắt Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng đồng thời lập loè hào quang, lộ vẻ mặt kích động.

“Đúng vậy a, Ngô Long, không bằng theo chúng ta cùng đi a, như vậy huynh đệ chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ!”

Ngô Long nghe được, thì là cười khổ một tiếng, lộ ra mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

“Các vị huynh đệ, nếu có thể cùng một chỗ với các ngươi rời khỏi đây, Ngô Long ta há có đạo lý không muốn?”

“Thế nhưng mà, ta căn bản không cách nào rời khỏi đây a!”

“A?” Lời nói của Ngô Long, lại để cho bọn người Dương Hiển không khỏi cả kinh, mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

“Ngô Long, cái này là vì sao?”

“Vừa rồi ta không phải đã nói, ta là ở trong quá trình tu hành, đột nhiên bị một cổ lực lượng thần bí trảo đến nơi này.”

“Lúc ấy, ta từng thử rời đi qua, thế nhưng mà trong tối tăm có cỗ lực lượng, để cho ta căn bản không rời khỏi được phạm vi trăm dặm quanh đây !”

“Một khi vượt qua trăm dặm, phía trước sẽ như có bức tường vô hình lấp kín, khiến ta không cách nào đi về phía trước một bước nữa!”

“Vậy mà có thể như vậy?” ba người Dương Hiển, lập tức sững sờ, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Hải ở một bên, trầm mặc một lát, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Có thể mang ta đi nhìn xem hay không, mọi người chúng ta cùng một chỗ nghĩ nghĩ biện pháp!”

Lời nói của Lâm Hải , lập tức đã nhận được hưởng ứng của ba người Dương Hiển .

“Đúng vậy a, Ngô Long, chủ nhân nhà ta thần thông quảng đại, có lẽ có biện pháp để cho ngươi rời khỏi đây!” Chu Tử Chân ở một bên, lớn tiếng nói.

“Đúng vậy, Ngô Long, đi thôi!”

Dương Hiển cùng Kim Đại Thăng, cũng ở một bên túm tụm nói.

“Tốt, ta liền theo các ngươi đi một chuyến!” Ngô Long nhíu lông mày lại, gật đầu đáp ứng nói.

Nếu có cơ hội rời khỏi đây, y tự nhiên nguyện ý nếm thử.

Bị giam giữ ở chỗ này vài vạn năm, cơ hồ đều nhanh nghẹn điên rồi!

“Ha ha, đi!”

Mọi người cười cười, hướng phía trước chạy như bay mà đi, trong chớp mắt đã đến chỗ trăm dặm .

Ông!

Đột nhiên, một đạo lực lượng vô hình, xuất hiện tại trước người Ngô Long.

Lâm Hải cùng bọn người Dương Hiển bình yên thông qua, thế nhưng mà Ngô Long lại rốt cuộc khó có thể tiến lên nửa bước!

“A!”

Ngô Long cười khổ một tiếng, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

“Các ngươi thấy được!”

“Thật kỳ quái!” bọn người Dương Hiển, nhao nhao lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Bọn họ phát hiện, vậy mà tại trước người Ngô Long, cảm giác không thấy chút chấn động năng lượng nào .

Lâm Hải ở một bên cũng là nhíu lông mày lại, lộ vẻ mặt ngưng trọng, đau khổ suy tư!

“Không phải trận pháp!”

Lâm Hải trước tiên bài trừ trận pháp.

Thế nhưng mà, nếu như không phải trận pháp, cái lực lượng thần bí vây khốn Ngô Long này lại phải giải thích như thế nào đâu?

“Chủ nhân, có biện pháp nào không?”

bọn người Dương Hiển , nhao nhao hướng phía Lâm Hải hỏi.

Ngô Long cũng đầy mặt tha thiết, mang theo chờ mong thật sâu, nhìn về phía Lâm Hải.

Lâm Hải trầm mặc không nói, đã qua hồi lâu, mới thở phào một hơi.

“Cái chỗ này, thật sự là vô cùng ly kỳ, ta không có một tia manh mối!”

Ngô Long vừa nghe, lập tức khẽ run lên, sau đó ánh mắt lộ ra thất lạc thật sâu.

"Ha ha, không sao cả, ở chỗ này đợi, kỳ thật cũng rất tốt, thanh tịnh, tự tại!"

Lâm Hải ngẩng đầu, thật sâu nhìn Ngô Long mắt, đột nhiên nói.

"Tuy ta không có manh mối, nhưng ta có thể mang ngươi đi ra ngoài!"

"Ngươi nói cái gì?!" Ngô Long vốn đã tuyệt vọng , nghe nói như thế, hai mắt bỗng nhiên trừng tròn xoe, tràn đầy khiếp sợ cùng kích động.

Lâm Hải thì là hai mắt nhìn thẳng Ngô Long, nói ra từng chữ từng chữ.

"Ta nói, ta có thể mang ngươi đi ra ngoài!"

"Thật sự?!!" hai mắt Ngô Long sáng lên, thoáng cái kích động hỏng mất.

"Ngươi, ngươi là gạt ta a?"

Sắc mặt Lâm Hải bình tĩnh, khẽ lắc đầu.

"Ta không cần phải lừa ngươi, nhưng là..."

"Nhưng là cái gì?!" Ngô Long cấp tốc hỏi.

"Muốn rời khỏi tại đây, ngươi có khả năng cần phải trả một cái giá lớn thật lớn !"

"Ha ha ha ha!" Ngô Long nghe được, không khỏi cất tiếng cười to.

"Một cái giá lớn? một cái giá lớn có lón hơn, vậy có so với cái giá bị vây ở chỗ này, quanh năm không thấy mặt trời còn lớn hơn sao?"

“Ngươi nói đi, muốn ta thế nào, chỉ cần có thể rời khỏi đây, cái giá lớn gì, ta đều thừa nhận được!”

hai mắt Ngô Long lập loè hào quang, thái độ kiên quyết nói!

Trong mắt Lâm Hải lập loè ánh sáng âm u, nhìn Ngô Long, bỗng nhiên nói.

“Nếu như cái giá lớn này, là để cho ngươi nhận ta làm chủ đâu?”

“Sau khi đi ra ngoài, sinh tử của ngươi đều tại một ý niệm của ta !”

“một cái giá lớn như vậy , ngươi nguyện ý sao?”

Ngô Long nghe được, rõ ràng ngẩn ngơ, hai mắt mang theo rung động, cùng Lâm Hải đối mặt thật lâu, hiện trường lập tức một mảnh trầm mặc.

khóe miệng Lâm Hải hơi vểnh, mang theo dáng tươi cười giống như cười mà không phải cười, con mắt không nháy mắt nhìn xem Ngô Long.

một cái giá lớn theo như lời của Lâm Hải , không thể bảo là không lớn.

Đối với Ngô Long mà nói, tương đương với rời khỏi cái lồng giam này , thay đổi sang một cái lồng giam khác .

chuyện trọng yếu như thế , cần phải cho Ngô Long thời gian, lại để cho y hảo hảo cân nhắc một phen.

Bọn người Dương Hiển, giờ phút này cũng là hô hấp trì trệ, khẩn trương nhìn xem Ngô Long, chờ đợi Ngô Long lựa chọn.

Tuy bọn họ cùng Ngô Long, tình như thủ túc, nhưng sự tình lớn như thế, cũng không thể thay Ngô Long suy nghĩ cùng quyết đoán.

Bất quá rất nhanh, trong mắt Ngô Long, đột nhiên kích xạ ra hào quang cuồng bạo .

Mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn Lâm Hải, cắn răng một cái, kiên quyết nói.

“Ta nghĩ kỹ!”

Chương 2335: Ngươi bây giờ hối hận, còn kịp!

Bá!

ánh mắt của Lâm Hải cùng bọn người Dương Hiển, thoáng cái tất cả đều tụ tập tại trên người Ngô Long.

Muốn xem xem, Ngô Long đến tột cùng làm ra quyết định như thế nào!

Mà trong mắt Ngô Long thì là mang theo một tia kiên quyết, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, bị nhốt tại trong vòng trăm dặm, vài vạn năm không thấy được một người, quả thực sống không bằng chết!”

“Cùng với như vậy không bằng đi ra ngoài với các ngươi!”

Nói xong, Ngô Long mạnh mẽ cắn răng một cái, đột nhiên hướng phía Lâm Hải quỳ một chân trên đất.

“Ngô Long, nguyện ý nhận chủ!”

Lâm Hải thấy thế, trong mắt lập tức hiện lên một đạo tinh mang, che đậy kín kích động trong nội tâm , thản nhiên nói.

“Ngươi cần phải nghĩ kỹ, đừng có hối hận!”

Ngô Long trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Tuyệt không hối hận!”

“Tốt!” Lâm Hải vỗ tay tỏ ý vui mừng, sau đó thả người nhảy lên, trực tiếp nhảy tới trên đỉnh đầu Ngô Long.

Ngô Long sững sờ, không biết Lâm Hải đây là ý gì, muốn lấy chính mình làm tọa kỵ sao?

Ngay lúc đó, thanh âm vô cùng ngưng trọng của Lâm Hải , truyền vào trong tai Ngô Long.

“Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng có chống cự!”

Nói xong, hai tay Lâm Hải, đột nhiên đặt lên hai huyệt thái dương của Ngô Long, trong lòng thầm quát một tiếng!

“Thu!!!”

Ông!

Nhất thời, một cỗ hấp lực đáng sợ, đã rơi vào trên người Ngô Long, lại để cho sắc mặt Ngô Long đại kinh.

“đừng có chống cự!”

Ngay tại thời khắc Ngô Long theo bản năng muốn chống cự, thanh âm quát chói tai của Lâm Hải , bỗng nhiên vang lên.

Ngô Long cả kinh, lúc này mới nhớ tới giao phó của Lâm Hải vừa rồi, cấp tốc đem đã chân nguyên đã vận chuyển tán đi.

Mặc cho lực hấp xả đáng sợ kia, rơi tại trên người của mình!

Ông!

Sau một khắc, thân thể cao lớn của Ngô Long , bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa!

Bá!

Thân thể Lâm Hải từ trên cao hạ xuống, hai chân chạm đất, trong đầu truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở.

Chúc mừng ngươi, thành công thu phục Yêu thú rết!

“Thành!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên một tia mừng rỡ.

“Chủ nhân, Ngô Long có phải đã đi vào Luyện Yêu Hồ hay không ?” bọn người Dương Hiển, ở một bên cấp tốc hỏi.

Lâm Hải cười cười, khẽ gật đầu.

“Huynh đệ các ngươi, đến trong Luyện Yêu Hồ ôn chuyện a!”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp đem bọn người Dương Hiển, cũng tất cả đều thu vào Luyện Yêu Hồ.

“Mai Sơn Thất Quái, đã thu được bốn!”

“Thoải mái a!”

“Ách...” Lâm Hải đang lúc vui sướng, nhưng chờ khi ánh mắt rơi tại trên người Mộc Khoan cùng Vân Phong, lập tức không khỏi sững sờ.

“Hai ngươi, làm gì nhìn ta như vậy ?” Lâm Hải kỳ quái hỏi.

Chỉ thấy giờ phút này, Mộc Khoan cùng Vân Phong, tất cả đều há miệng thật to, nhìn mình giống như là gặp quỷ rồi, ngây ra như phỗng.

Thẳng đến khi Lâm Hải đặt câu hỏi, Mộc Khoan cùng Vân

Phong mới kịp phản ứng, hung hăng nuốt nuốt nước miếng, hướng phía Lâm Hải khẩn trương hỏi.

“Lâm Hải, các cao thủ Tán Tiên vừa rồi , đều, đều là Yêu thú?”

Lâm Hải sững sờ, sau đó lã chã bật cười, náo loạn cả buổi, cái huynh đệ này là khiếp sợ vì chuyện này a!

“Đúng vậy, bọn họ đều là Yêu thú!”

Lời của Lâm Hải, như là kinh lôi, lại để cho toàn thân của Mộc Khoan cùng Vân Phong run lên, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

“Lâm Hải, ngươi thậm chí có tôi tớ Yêu thú ?”

“Đúng rồi, bọn họ đi đâu?”

Lâm Hải mỉm cười, “Bị ta thu!”

“Thu?”

Mộc Khoan cùng Vân Phong, hiển nhiên không có hiểu lời của Lâm Hải, bất quá cũng rất thông minh mà không có hỏi lại.

Chỉ có điều, lúc ánh mắt lần nữa nhìn về phía Lâm Hải , tràn đầy kinh hãi.

Tuy bọn họ đã sớm nhìn ra, Lâm Hải không phải người bình thường.

Nhưng hiện tại đến xem, bọn họ còn là đánh giá thấp Lâm Hải, Lâm Hải thần bí vượt xa tưởng tượng của bọn họ!

“Chúng ta đi thôi!”

Chuyện nơi đây đã chấm dứt, cũng không có cần tiếp tục dừng lại nữa.

Lâm Hải nói một tiếng, mang theo bọn người Liễu Như Yên Mộc Khoan, nhanh chóng rời đi.

Trên đường đi, lại gặp rất nhiều Nguyên linh.

Lúc này đây, căn bản không cần Lâm Hải ra tay, Lâm Kiếm cầm trong tay Phệ Huyết Kiếm, nhẹ nhõm giết ra một con đường.

Chỉ trong chốc lát, mọi người liền rời khỏi cung điện, ra lại về tới bên ngoài cung điện cát vàng đầy trời .

Ý niệm khẽ động, Đại Hoàng xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

“Chủ nhân, có gì phân phó?” Đại Hoàng trừng mắt nhỏ, cung kính xin chỉ thị.

Lâm Hải nhún vai, hướng bầu trời phía trước bị cát vàng che khuất nhất chỉ, thản nhiên nói.

“Tới ngươi biểu diễn!”

Đại Hoàng vừa thấy, không khỏi cười ha ha.

“Chút lòng thành, chủ nhân, các ngươi theo sát rồi, không được rời khỏi ta ngoài ba trượng!”

Nói xong, Đại Hoàng mạnh mẽ tiến lên một bước, ông một tiếng, toàn thân tách ra vầng sáng màu vàng đất!

Trong chốc lát, bầu trời đột nhiên hào quang vạn đạo, cái vầng sáng màu vàng đất kia, giống như một khối nam châm từ tính ngược, đem đầy trời cát vàng, tất cả đều xa lánh tại bên ngoài!

ở trong vòng ba trượng quanh thân Đại Hoàng , lập tức một mảnh chân không, không có một viên bi cát vàng nào có thể vượt qua!

“Đi!”

Lâm Hải thấy thế, hô quát một tiếng, mọi người theo sát Đại Hoàng, không cần tốn nhiều sức, liền về tới cửa vào của di tích cổ Hoang Sa !

“Hô ~ rốt cục muốn rời đi!”

Nhìn xem cửa vào tụ tập đầy người, Lâm Hải thở nhẹ một hơi.

thời gian chính mình tiến vào di tích cổ Hoang Sa , đã lâu, ở chỗ này có thể nói thu hoạch tràn đầy.

Hôm nay, lập tức phải rời đi, Lâm Hải thật đúng là có chút cảm giác giống như thoáng như cách mộng !

Bá!

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh!

Trong chốc lát công phu, đám Lâm Hải liền rời khỏi di tích cổ Hoang Sa, về tới bên ngoài!

“n?”

Lâm Hải mới vừa ra tới, lập tức cảm thấy một cỗ sát khí cường đại, đem chính mình lập tức tập trung!

“Chủ nhân coi chừng!”

Đại Hoàng cũng cảm nhận được cỗ sát cơ đáng sợ này, cấp tốc hét lớn một tiếng, chắn trước người Lâm Hải.

Mà lúc này đây, một tiếng hô phẫn nộ , giống như là tiếng sấm vang lên.

“Lâm Hải, ngươi còn dám ra đây, bổn tọa chờ ngươi đã lâu!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, ngẩng đầu nhìn qua.

Đã thấy Hồ Vân Phong đứng tại bên ngoài hơn mười mét, mí mắt nhảy lên, ánh mắt lóe ra sát khí lạnh như băng, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ hướng phía chính mình, hung ác trông lại!

Mà xung quanh Hồ Vân Phong, là mấy trăm cái đệ tử Lôi Vân Tông.

Giờ phút này, tất cả đều là thân thể lôi quang chớp động, lộ vẻ mặt sát cơ!

lực lượng Lôi Đình khủng bố, giống như là thủy triều, đem một phương không gian này, tất cả đều nhồi vào, hồ quang điện nhảy chạy, tư tư rung động!

Phảng phất tùy thời đều có thể bộc phát Lôi Bạo mãnh liệt, quấn qua cả thiên địa!

“Là người Lôi Vân Tông!”

Mộc Khoan cùng Vân Phong tại sau lưng Lâm Hải vừa thấy, lập tức lộ vẻ mặt kinh hoảng.

Nhiều đệ tử Lôi Vân Tông như vậy , đem cửa ra phong tỏa, xem ra cửa ải này không sống khá giả a!

Lâm Hải thấy thế, thì là sắc mặt bình tĩnh, trong mắt hiện lên một tia dáng tươi cười nhàn nhạt , hướng phía Hồ Vân Phong liền ôm quyền.

“Hồ Đường chủ, hạnh ngộ!”

“Chúng ta lại gặp mặt!”

“Phi!!!” Hồ Vân Phong thì là quát mắng một tiếng, sát khí trên người không che dấu chút nào!

“Lâm Hải, ngươi giết vô số đệ tử Lôi Vân Tông ta, càng là liền cả Cung Thước Đường chủ cũng cùng chém giết!”

“ở bên trong di tích cổ Hoang Sa , càng là lừa gạt ta, Hồ Vân Phong ta cùng ngươi không đội trời chung!”

“Hôm nay nếu như không giết ngươi, thực khó giải mói hận trong lòng ta !”

Ông!

Hồ Vân Phong nói xong, trên đỉnh đầu bỗng nhiên lôi quang chớp động, xuất hiện một đạo Lôi Đình màu vàng chanh cực lớn , hướng phía Lâm Hải hô to một tiếng!

“Còn không qua đây nhận lấy cái chết!”

Lâm Hải nghe được, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang, hướng phía Hồ Ngọc Phong lạnh như băng nói.

“Hồ Vân Phong, ngươi xác định muốn ngăn đường đi của ta ?”

“Hừ!” Hồ Ngọc Phong hừ lạnh một tiếng, cắn răng mở miệng nói.

“Hôm nay, ngươi mơ tưởng đào thoát!”

hai mắt Lâm Hải mãnh liệt, một cỗ sát khí lạnh như băng, từ trên người phóng thích mà ra, lập tức bầu trời phiêu rơi sương tuyết, giống như trời đông đột nhiên đến!

Sau đó, thanh âm nhàn nhạt của Lâm Hải , lần nữa vang lên!

“Hồ Vân Phong, ta không muốn giết ngươi!”

“Đừng nói ta không để cho ngươi cơ hội!”

“Ngươi bây giờ hối hận, còn kịp!”

Chương 2336: Hồ Vân Phong, chết!

“Ta hối hận con em ngươi!!!”

Hồ Vân Phong gầm lên giận dữ, phía sau mình có thể là có thêm mấy trăm đệ tử Lôi Vân Tông.

Nếu như thực động thủ, chính mình cuốn lấy Đại Hoàng, mấy trăm người kia cùng một chỗ động thủ, giết Lâm Hải ngươi còn không phải như giết gà sao?

Chính thức nên hối hận, hẳn là Lâm Hải ngươi a!

“Giết!”

Nghĩ đến chỗ này, Hồ Vân Phong hét lớn một tiếng, Lôi Đình trên đỉnh đầu , mang theo lực lượng cuồng bạo như muốn phá huye mọi thứ, bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải đánh xuống!

Cùng lúc đó, thân ảnh của Hồ Vân Phong bỗng nhiên biến mất, hóa thành tia chớp màu vàng chanh , hướng phía Lâm Hải lao thẳng tới mà đến!

“Đừng làm bị thương chủ ta !”

Lâm Kiếm ở một bên, lập tức gào to một tiếng, Thị Huyết Kiếm nơi tay, con mắt lập tức liền đỏ lên!

Vừa muốn xông lên phía trước, lại bị Lâm Hải kéo lại.

“Lâm Kiếm, lui ra phía sau!”

Tuy Lâm Kiếm sốt ruột hộ chủ, nhưng tại trước mặt Hồ Vân Phong , thực lực còn là kém không ít.

Tùy tiện tiến lên, căn bản không có bất luận cái phần thắng gì.

Mà lúc này đây, toàn thân Đại Hoàng có ánh sáng màu vàng đất tăng mạnh, vòi rồng cực lớn bỗng nhiên xuất hiện, gào thét lên phóng lên trời!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, vòi rồng cùng Lôi Điện màu vàng chanh đụng vào cùng một chỗ, bầu trời bỗng nhiên nhấc lên cuồng phong sóng lớn, khí lãng lăn lộn, trùng kích khắp nơi!

Mà Hồ Vân Phong tựa hồ đã sớm dự liệu đến chuyện Đại Hoàng sẽ ra tay, đối với cái này căn bản hờ hững, lao thẳng tới Lâm Hải!

Trong chớp mắt, đã đến gần Lâm Hải, trong mắt lạnh như băng như đao, ngang nhiên ra tay!

“Chết!!!”

Tạch...!!!

bàn tay Hồ Vân Phong, mang theo hồ quang điện lăng lệ ác liệt, giống như một thanh cự kìm, hướng phía cái cổ Lâm Hải chộp tới!

“Lâm Hải, coi chừng!”

Liễu Như Yên ở một bên, sợ tới mức hoảng sợ biến sắc, thét lên một tiếng kinh hãi!

tốc độ của Hồ Vân Phong , thật sự là quá là nhanh, căn bản lại để cho người không kịp phản ứng nữa!

Mà ngay cả Đại Hoàng ở một bên , đều là sắc mặt đại biến, còn muốn hồi viện binh Lâm Hải, tựa hồ cũng có chút không còn kịp rồi!

Nhưng mà, sắc mặt Lâm Hải lại bình tĩnh, khóe miệng hơi vểnh, đột nhiên lộ ra một tia thần sắc đùa giỡn trêu chọc.

“n?”

Hồ Vân Phong mắt thấy muốn đem Lâm Hải bóp chết ở dưới lòng bàn tay, nhưng lại thấy thần sắc đùa giỡn trêu chọc trong mắt Lâm Hải, trong lòng đột nhiên giật mình.

Sau đó một cỗ dự cảm bất thường, đột nhiên xông lên đầu!

“Chính ngươi tìm chết, không trách ta được!”

thanh âm tràn ngập đùa giỡn trêu chọc Lâm Hải , đột nhiên vang lên bên tai Hồ Vân Phong, lại để cho lão hoảng sợ biến sắc!

“Không tốt!”

trong lòng Hồ Vân Phong mạnh mẽ nhảy dựng, sau đó chỉ cảm thấy vài đạo khí tức cường đại, đột nhiên đưa lão tập trung!

Hơn nữa, càng làm cho lão kinh hãi không thôi chính là, mấy đạo khí tức mạnh này, tất cả vậy mà đều không tại phía dưới lão!

Không đợi Hồ Vân Phong hiểu được chuyện gì xảy ra, đột nhiên một cái thân thể cao lớn, bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện, chắn ở trước mặt Lâm Hải.

“Một cái tát hô chết ngươi!”

Kim Đại Thăng rống to một tiếng, bàn tay vung ra, mang theo lực lượng khủng bố giống như muốn phá vỡ mọi thứ, oanh kích tại phía trên Lôi Đình của Hồ Vân Phong .

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn, Lôi Đình màu vàng chanh bỗng nhiên nổ tung, khí lãng lăn lộn như nước thủy triều, bay thẳng đến chân trời!

“Là ngươi!”

Hồ Vân Phong vạn không nghĩ tới, Kim Đại Thăng lại đột nhiên xuất hiện, ngăn trở công kích của mình, đem Lâm Hải cứu xuống dưới.

thực lực của Kim Đại Thăng, so với Hồ Vân Phong còn phải mạnh hơn một phần, phía dưới ngạnh bính, Hồ Vân Phong lập tức khí huyết lăn lộn, thân thể bay ngược mà lên!

Nhưng mà, khi vẫn còn giữa không trung, có hai đạo khí tức đáng sợ khác , bỗng nhiên đã rơi vào phía sau lưng của lão.

“Hỗn đản!!!”

Hồ Vân Phong sợ tới mức sắc mặt đại kinh, ánh mắt lộ ra sợ hãi thật sâu!

hai đạo công kích sau lưng này, vậy mà lăng lệ ác liệt không kém Kim Đại Thăng chút nào , lập tức lại để cho lão có loại cảm giác tim đập nhanh !

Nếu là bị đánh trúng, chỉ sợ không chết cũng phải trọng thương!

“Uống!!!”

Căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa, Hồ Vân Phong hét lớn một tiếng, trực tiếp đem hạt giống Lôi Nguyên, phun ra.

Loại thời khắc nguy cơ này, chỉ sợ cũng chỉ có tế ra hạt giống Lôi Nguyên, có lẽ mới có thể bảo vệ một mạng rồi!

Ông!

Nhất thời, một quả cấu lôi điện màu vàng chanh, bay thẳng lên trời.

lực lượng Lôi Đình cuồng bạo hùng hậu, bỗng nhiên phóng thích mà ra, tại quanh thân Hồ Vân Phong , tách ra một đoàn vòng bảo hộ màu vàng chanh, đưa lão hộ ở trong đó!

Oanh!

Cơ hồ cùng một thời gian, hai đạo công kích mãnh liệt, hung ác đã rơi vào trên lưng Hồ Vân Phong!

Ông!

Cái vòng bảo hộ do hạt giống Lôi Nguyên hình thành kia, bỗng nhiên lay động kịch liệt một hồi, sau đó xôn xao vỡ vụn!

Phốc!

thân thể Hồ Vân Phong lảo đảo, phun ra một ngụm máu tươi , sắc mặt lập tức tái nhợt, mặt mũi tràn đầy sợ hãi!

Tuy, hạt giống Lôi Nguyên cứu được lão một mạng, nhưng hai đạo công kích sau lưng này , thật sự là quá mạnh mẽ.

Dù có hạt giống Lôi Nguyên giúp đỡ, nhưng vẫn để cho Hồ Vân Phong bị thương rất nặng !

“Hỗn đản, ở đâu ra nhiều cao thủ như vậy!”

Hồ Vân Phong thầm mắng một tiếng , trong lòng bay lên sợ hãi thật sâu!

Càng làm cho lão vừa tức lại sợ chính là, lão đến bây giờ liền là ai ra tay, đều còn chưa kịp thấy rõ.

“chuyện hôm nay không thể làm, vẫn là đào tẩu thì tốt hơn!”

Hồ Vân Phong giờ phút này cũng đã nhìn ra, muốn giết Lâm Hải đã hoàn toàn không có khả năng!

Thậm chí, chậm một chút nữa, mình có thể còn sống mà rời đi hay không, đều thành vấn đề rồi!

Vì thế, Hồ Vân Phong mặc dù trọng thương, lại một hồi cũng không dám tiếp tục dừng lại.

Vèo, hóa thành một đạo Lôi Đình, hướng phía sau bay nhanh mà đi, chuẩn bị phá vòng vây!

“Chạy đi đâu!”

Đột nhiên, một tiếng quát chói tai truyền đến, lại để cho Hồ Vân Phong đột nhiên cả kinh.

Sau đó, lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng kinh khủng, từ trên trời giáng xuống!

sắc mặt Hồ Vân Phong đại kinh, cấp tốc ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cái khe hở tách ra hào quang màu trắng chướng mắt, hướng phía lão đổ xuống dưới!

“Cút ngay!”

Hồ Vân Phong sợ tới mức rống to một tiếng, cấp tốc huy động bàn tay, một đạo Lôi Đình bổ về phía cái khe hở màu trắng kia!

Oanh!

Nhưng vào lúc này, Đại Hoàng lần nữa ra tay, một tảng đá lớn bay tới, trực tiếp đem Lôi Đình đang rơi xuống của Hồ Vân Phong , ầm ầm vỡ vụn.

trì hoãn một cái thời gian như vậy, cái khe hở màu trắng kia lập tức đã đến trên đỉnh đầu của Hồ Vân Phong .

“A!!!”

Hồ Vân Phong chỉ cảm thấy một cỗ lực trói buộc cường đại, đã rơi vào trên người của lão, lại để cho lão lập tức đã mất đi hành động tự do!

Phù phù một tiếng!

Hồ Vân Phong mang theo hoảng sợ la lên, toàn thân bị khe hở trói chặt, nặng nề ngã trên mặt đất.

“Bị Dương Hiển bắt sống!”

Lâm Hải ở bên cạnh, xem mà trong lòng vui vẻ.

Thế nhưng mà không đợi nói chuyện, đột nhiên một đoàn thân ảnh màu xanh , từ trên không chỗ thân thể Hồ Vân Phong thổi qua.

“A!!!”

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết tan nát cõi lòng truyền đến.

Sau một khắc, phịch một tiếng, thân thể tính cả Nguyên Thần của Hồ Vân Phong , trực tiếp nổ tung nát bấy!

Chỉ để lại hạt giống Lôi Nguyên màu vàng chanh kia , lóe ra vầng sáng ảm đạm, lơ lửng trên không trung !

Hình thần câu diệt!!!

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, sau đó tiếng cười cuồng tiếu không kiêng nể gì cả của Ngô Long , vang vọng phía chân trời!

“Ha ha ha ha, thoải mái a!!!”

“Rống!!!”

Ngay sau đó, trong miệng Ngô Long, đột nhiên phun ra màu đen sương mù, giống như thủy triều , hướng phía đám đệ tử Lôi Vân Tông đã há hốc mồm kia, quấn qua!

“Không tốt, chạy mau!!!”

“A!!!!”

Bọn này đệ tử Lôi Vân Tông, chờ kịp phản ứng, lại thì đã trễ.

Nhất thời, tiếng kêu thê lương thảm thiết vang không dứt bên tai, những nơi khói đen đi qua, đệ tử Lôi Vân Tông lập tức toàn thân bị ăn mòn, hóa thành nước mủ, chết thảm tại chỗ!

Ọe ~

Lâm Hải thấy thế, lập tức buồn nôn một tiếng , thiếu chút nữa nhổ ra.

Tràng diện này, quả thực thật là ác tâm!

sương mù độc của Ngô Long bá đạo vô cùng, trước đó liền cả Đại Hoàng đều lảo đảo không thôi, thiếu chút nữa bị độc té xỉu.

Càng đừng nói những đệ tử Lôi Vân Tông này, trong khoảnh khắc ngã xuống thành từng mảnh, vô cùng thê thảm!

“Ha ha ha, ha ha ha ha!”

trong miệng Ngô Long, thỉnh thoảng phát ra thanh âm cười to càn rỡ. Thằng này bị nhốt trong thời gian quá lâu, hôm nay đạt được tự do, lập tức không hề cố kỵ đại khai sát giới, lập tức hóa thân thành Diêm La lấy mạng !

Chương 2337: Các ngươi đoán, đây là cái gì?

Đệ tử Lôi Vân Tông cũng là nên không may, gặp phải Sát Thần như Ngô Long .

Trong chớp mắt công phu, liền ngã xuống thành lớp, gào thét khắp nơi, gào khóc thảm thiết!

Đến cuối cùng, cũng cũng chỉ có mười cái so sánh may mắn, mang theo hoảng sợ thật sâu , thoát khỏi hiện trường.

Ngô Long còn muốn đuổi theo, đem mười mấy người này chém tận giết tuyệt, nhưng lại bị Lâm Hải ngăn lại.

“Được rồi, thả bọn họ một con đường sống a.”

Lâm Hải nhẹ khẽ lắc đầu, nhìn các đệ tử Lôi Vân Tông chết thảm trên mặt đất kia , da đầu run lên một hồi .

Giết người có rất nhiều loại phương pháp, nhưng giống như những đệ tử Lôi Vân Tông này, liền cả thân thể và Nguyên Thần, tất cả đều hư thối mà chết, thật là làm cho người nhìn đều hãi hùng khiếp vía.

“Ha ha ha, sảng khoái, sảng khoái a!!!”

Ngô Long nhịn không được ngửa mặt lên trời rống dài, áp lực phẫn uất tại trong lòng bao nhiêu năm , giờ khắc này rốt cục đã nhận được phóng thích.

Lâm Hải một hồi im lặng, giết người có cái gì thoải mái a!

“Đi thôi!”

Lâm Hải nói với mọi người một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi nhanh về phía trước rời đi

Rầm rầm!

đám tán tu ở một bên , sớm đã bị tràng diện vừa rồi làm cho sợ choáng váng.

Hiện tại nhìn thấy bọn người Lâm Hải đi tới, nhất là thấy ánh mắt hung ác của Ngô Long kia , tất cả đều toàn thân giật mình một cái, vội vàng tránh ra một con đường.

Lâm Hải mang theo bọn người Liễu Như Yên Dương Hiển, chỉ chớp mắt công phu, liền biến mất ở chính giữa tầm mắt của mọi người .

Hô ~

Thẳng đến khi bọn người Lâm Hải đi xa, những tán tu này mới thở dài ra một hơi, phát hiện toàn thân đều bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Sau đó, mọi người lập tức một mảnh ồn ào, triệt để sôi trào!

“Cái tóc trắng kia đúng là Lâm Hải a? Đáng sợ quá rồi, thuộc hạ vậy mà có nhiều cao thủ Tán Tiên như vậy !”

“Đúng vậy a, nhất là cái Yêu thú nhả khói độc kia, thật sự là thật đáng sợ!”

“Lôi Vân Tông còn muốn giết Lâm Hải, cái này liền cả Đường chủ Chanh Điện Đường đều chết hết, đệ tử càng là tử thương vô số, thật sự là vẽ mặt a!”

“Sau ngày hôm nay, Lôi Vân Tông cùng Lâm Hải, nhất định là không chết không ngớt rồi, xem ra muốn thời tiết thay đổi!”

…

thời khắc mọi người kinh hãi nghị luận , đám người Lâm Hải đã đến biên giới của thành Thái Thản .

Kim Đại Thăng cùng Ngô Long, có hình thể quá mức khổng lồ, tự nhiên không thể như vậy tiến vào trong thành.

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đưa bọn chúng cùng Dương Hiển Đại Hoàng, thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, mang theo Lâm Kiếm Liễu Như Yên, thẳng đến Nhạc gia mà đi.

“Chủ nhân, ngài trở lại rồi!”

Từ sau khi bị Lâm Hải cho ăn Khống Thần Đan, Nhạc Tử

Dương ở đâu còn dám có một tia bất kính.đối với Lâm Hải cùng Liễu Như Yên

Thấy Lâm Hải trở về, vội vàng cười ra mặt đi theo làm tùy tùng, ân cần nói không nên lời, đối với Liễu Như Yên cũng là khách khí cực kỳ khủng khiếp.

“Ngươi lui ra đi!”

Lâm Hải trực tiếp phất phất tay, đem Nhạc Tử Dương chuẩn bị nịnh nọt cho bình lui.

Sau đó, hướng phía Liễu Như Yên mỉm cười.

“Như Yên, ta mượn nhờ nhà của ngươi, nghỉ ngơi một đoạn thời gian rồi!”

Liễu Như Yên thì là hơi vểnh khóe miệng, lộ ra nhu tình vui vẻ, nhẹ gật đầu.

“Lâm Hải, ngươi hảo hảo tĩnh dưỡng, ta cáo lui trước!”

Liễu Như Yên đi rồi, Lâm Kiếm tự giác chờ đợi tại bên ngoài cửa phòng của Lâm Hải, đảm đương chức trách thị vệ .

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên ánh sao chói mắt.

“Trước tiên đem hạt giống Lôi Nguyên của Hồ Vân Phong , luyện hóa đã!”

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải trực tiếp tiến vào Luyện Yêu Hồ.

“Đến!”

Bàn tay duỗi ra, một đạo vầng sáng màu vàng chanh, lập tức bay đến trước mặt Lâm Hải, lơ lửng trong không trung.

sau khi Hồ Vân Phong chết, hạt giống Lôi Nguyên lập tức liền bị Lâm Hải thu vào.

Đã có kinh nghiệm luyện chế hạt giống Lôi Nguyên của Cung Thước trước đó, Lâm Hải tự nhiên sẽ không bỏ qua chuyện tốt bực này.

Ông!

Nhất thời, toàn thân Lâm Hải chớp động lôi quang màu tím, đưa tay nhất chỉ, lập tức một đạo quang hoa màu tím, kích xạ mà ra!

“Luyện!!!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, cái lôi quang màu tím kia, lập tức đem hạt giống Lôi Nguyên màu vàng chanh, hoàn toàn vờn quanh.

Lốp ba lốp bốp!

toàn thân Lâm Hải tán loạn hồ quang điện, tư tư rung động, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo phun mạnh mà ra, đã rơi vào bên trên hạt giống Lôi Nguyên màu vàng chanh .

Hạt giống Lôi Nguyên khẽ run lên, lập tức cùng lôi quang màu tím, chặt chẽ quấn giao cùng một chỗ!

Sau nửa canh giờ.

Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, một đạo Lôi Đình cường đại từ trong mắt hiện lên, đỉnh đầu ông một tiếng, hiện lên một đạo kinh lôi màu tím .

Bá!

Sau một khắc, cái hạt giống Lôi Nguyên màu vàng chanh kia, lóe lên hào quang , biến mất không thấy gì nữa!

Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Hải, truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, thành công luyện hóa hạt giống Lôi Nguyên.

Leng keng!

Ngươi đối với Tử Lôi Chi Đạo đã có lĩnh ngộ mới.

Leng keng!

uy lực đạo pháp hệ Lôi của ngươi tăng cường.

“Hết rồi?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó cười khổ một tiếng, nội tâm có chút thất vọng.

Lúc luyện hóa hạt giống Lôi Nguyên của Cung Thước , đây chính là thu hoạch tràn đầy, lại để cho thực lực của Lâm Hải tăng lên bước lớn a!

Thế nhưng mà lần này, lại chỉ là tăng cường uy lực đạo pháp hệ Lôi, cũng không có thứ đồ vật tính thực chất.

Cùng mong muốn trước đó của Lâm Hải , chênh lệch vẫn là rất lớn.

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải cũng thoải mái.

Sở dĩ khi luyện hóa hạt giống Lôi Nguyên của Cung Thước , thực lực của chính mình sẽ có tăng lên lớn như thế .

Cái kia hoàn toàn là kết quả của tích lũy tháng ngày , cũng không phải ngẫu nhiên.

Nếu như còn muốn có thu hoạch lớn như vậy, luyện hóa một cái hạt giống Lôi Nguyên, tuyệt đối không đủ.

Nếu như đem toàn bộ hạt giống Lôi Nguyên của toàn bộ các Đường chủ cùng với Tông chủ Lôi Vân Tông luyện hóa, cái kia còn không sai biệt lắm.

Lâm Hải cười khổ lắc đầu, chính mình có phải có chút ý nghĩ hão huyền hay không?

“Mặc kệ!”

Lâm Hải luyện hóa hết hạt giống Lôi Nguyên, ý niệm khẽ động, xuất hiện tại trước mặt Kim Đại Thăng cùng Ngô Long .

“Bái kiến chủ nhân!”

Kim Đại Thăng Ngô Long, giờ phút này đang tại bày rượu ngôn hoan cùng Dương Hiển Chu Tử Chân, nhìn thấy Lâm Hải liền vội vàng thi lễ.

Lâm Hải chắp tay sau lưng, nhàn nhạt nhìn Kim Đại Thăng cùng Ngô Long mắt.

“Hai người các ngươi, đi theo ta!”

“Vâng!” Kim Đại Thăng cùng Ngô Long không dám lãnh đạm, vội vàng theo sát Lâm Hải, đến bên cạnh Nguyệt Hồ.

Lâm Hải cũng không nói chuyện, mà là lấy điện thoại cầm tay ra, đã tìm được weachat của Đông Hải Long Vương.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Long Vương, Hóa Hình Thảo còn nữa không?

Leng keng!

Đông Hải Long Vương hướng ngươi gửi đi một trăm gốc Hóa

Hình Thảo, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

Đông Hải Long Vương: Đại tiên, trực tiếp cho ngươi một trăm gốc, bớt mỗi lần đều tìm lão Long lấy. (phía sau là một cái biểu lộ cười ngây ngô)

Lâm Hải thấy thế, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Không thể không nói, cái Đông Hải Long Vương này làm việc còn là rất tròn trượt.

Nếu Đông Hải Long Vương đã ra tay hào phóng như vậy, Lâm Hải tự nhiên cũng sẽ không quá mức keo kiệt.

Leng keng!

Ngươi hướng Đông Hải Long Vương gửi đi mười đầu thuốc lá Trung Hoa!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Long Vương, có qua có lại, không thành kính ý, kính xin vui lòng nhận cho!

Đông Hải Long Vương: Thuốc lá?!! Ha ha ha, đa tạ đại tiên rồi!

Lâm Hải cười cười, đối thoại xong cùng Đông Hải Long Vương , sau đó mở ra Túi Càn Khôn.

Nhìn trong Túi Càn Khôn nhiều ra đến một trăm gốc Hóa Hình Thảo, trong nội tâm không khỏi một hồi buồn cười.

Mẹ nó, cái lão Long Vương này là chuẩn bị lại để cho chính mình thu phục một trăm con Yêu thú sao?

nếu thực như thế, chính mình mang theo một trăm con Tán Tiên Yêu thú hoành hành, đây chẳng phải là vô địch thiên hạ sao?

Kim Đại Thăng cùng Ngô Long, ở một bên nhìn Lâm Hải một hồi chơi điện thoại, một hồi phối hợp cười, lập tức liếc nhìn nhau, trong lòng có chút khẩn trương.

Lâm Hải gọi bọn họ chạy tới đây, rồi lại không nói một lời, trong lòng của bọn họ, đột nhiên có chút không có ngọn nguồn.

thời khắc trong lòng bọn họ tâm thần bất định , Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, nhìn hai người bọn họ cười cười.

“Biết rõ gọi các ngươi tới, là làm cái gì sao?”

Kim Đại Thăng cùng Ngô Long, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó lắc đầu.

“Chúng ta không biết, thỉnh chủ nhân chỉ rõ!”

Lâm Hải cười cười, đột nhiên tại trên điện thoại di động ấn.

Sau đó, hai gốc hoa cỏ màu xanh non , xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

“Các ngươi đoán, đây là cái gì?”

Chương 2338: Kỳ thật, ta là người không biết xấu hổ!

Kim Đại Thăng cùng Ngô Long, thấy Lâm Hải đột nhiên lấy ra hai cây cỏ, vốn là sững sờ, sau đó đột nhiên lộ ra thần sắc cuồng hỉ .

“Chủ nhân, chẳng lẽ, cái này, cái này là Hóa Hình Thảo?!!!”

Kim Đại Thăng cùng Ngô Long, thoáng cái kích động đến mức ngay cả nói chuyện cũng có chút cà lăm rồi.

Bọn họ đã biết rõ, Dương Hiển cùng Chu Tử Chân, là vì phục dụng Hóa Hình Thảo mà Lâm Hải cho, mới sớm hóa thành hình người, đã sớm không ngừng hâm mộ rồi.

Hôm nay, Lâm Hải đột nhiên xuất ra hai cây cỏ, bọn họ ở đâu còn không thể nghĩ ra được, cái này là Hóa Hình Thảo!

Ba!

Lâm Hải vỗ tay phát ra tiếng, hướng phía Kim Đại Thăng cùng Ngô Long nhẹ gật đầu.

“Thông minh!”

“Cái này, xác thực là Hóa Hình Thảo!”

Nói xong, Lâm Hải tiện tay bắn ra, hai gốc Hóa Hình Thảo, hướng phía Kim Đại Thăng cùng Ngô Long, bay tới.

“Cầm đi đi!”

Kim Đại Thăng cùng Ngô Long cuồng hỉ, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất, đem Hóa Hình Thảo tiếp được, nâng ở chính giữa lòng bàn tay .

Cái bộ dạng chú ý cẩn thận kia, tựa như sợ Hóa Hình Thảo lại bay đi.

“Hóa Hình Thảo!!!”

“Chúng ta có thể hóa hình rồi!!!”

Kim Đại Thăng cùng Ngô Long, kích động đến toàn thân run rẩy, nội tâm bị cuồng hỉ cực lớn chiếm cứ.

“Tạ chủ nhân, ân tái tạo!”

Kim Đại Thăng cùng Ngô Long, mang theo vô tận cảm kích cùng cuồng hỉ, hướng phía Lâm Hải quỳ lạy tạ ơn!

“n!”

Lâm Hải chắp tay sau lưng, vẻ mặt lạnh nhạt nhẹ gật đầu.

“Nhanh đi luyện hóa a!”

“Vâng!” Kim Đại Thăng cùng Ngô Long, đã sớm đợi không kịp.

Đáp ứng một tiếng, thân ảnh lập loè, lập tức biến mất không thấy gì nữa, đi tìm địa phương luyện hóa Hóa Hình Thảo đi.

sau khi Kim Đại Thăng cùng Ngô Long rời đi, trên mặt Lâm Hải đột nhiên bày biện ra thần sắc ngưng trọng.

“Đến!”

Quát nhẹ một tiếng, lập tức quang hoa hiện lên, một khối gấm tơ lụa phong cách cổ xưa, xuất hiện tại trong tay Lâm Hải.

Lâm Hải cúi đầu nhìn lại, năm chữ to lóe ra ánh sáng chói lọi, đập vào mi mắt!

“đan phương Đại Hoàn Đan !”

Lâm Hải nhìn đan phương Đại Hoàn Đan , lông mày không khỏi nhíu một cái.

Đại Hoàn Đan tuy cường đại nghịch thiên, có thể khiến người tu hành phía dưới Thiên Tiên, thương thế lập tức khôi phục.

Thế nhưng mà, Đại Hoàn Đan lại thuộc về đan dược chuẩn Thiên giai a!

Dùng tu vi trước mắt của Lâm Hải , luyện chế đan dược Cửu phẩm, xác xuất thành công có thể đạt tới một trăm phần trăm.

Nhưng, đan dược chuẩn Thiên giai so vói đan dược Cửu phẩm còn cao hơn một cái cấp bậc , trong nội tâm Lâm Hải cũng không sao nắm chắc rồi.

“Hay là hỏi hỏi Kim Hoa Đồng Tử a!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, tìm đến weachat của Kim Hoa Đồng Tử .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Kim Hoa Đồng Tử, có ở đấy không?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, tìm ta có chuyện gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta muốn luyện chế đan dược chuẩn Thiên giai, thế nhưng tâm đắc mà ngươi lần trước cho ta, chỉ có thể luyện chế Đan dược Cửu phẩm, ngươi có biện pháp gì không?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, đan dược chuẩn Thiên giai ta cũng có thể luyện chế, nhưng là đã tiếp cận cực hạn của ta, ta chỉ có thể tự hiểu, lại không cách nào dạy bằng lời nói a!

"Ách... Cái ý tứ gì ?" Lâm Hải nhìn hồi âm của Kim Hoa Đồng Tử , vẻ mặt mộng bức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói đúng là, không thể truyền thụ cho ta? (phía sau là một cái biểu lộ ủy khuất)

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải là không muốn truyền cho ngươi, là trong nội tâm của ta minh bạch, nhưng lại không tổng kết ra được phương pháp luyện chế.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta mặc kệ, ngươi phải giúp ta nghĩ biện pháp! (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Kim Hoa Đồng Tử: Cái này, thực không có biện pháp a! Nếu không, đại tiên ngươi tìm Lão Quân hỏi một chút a.

"Tìm Thái Thượng Lão Quân?"

khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra thần sắc khinh thường.

Tìm cái lão gian thương kia, chính mình vẫn không thể bị gài bẫy à?

Bất quá, Lâm Hải càng nghĩ, ngoại trừ tìm Lão Quân, còn thật không có biện pháp khác.

Vừa nghĩ tới công hiệu nghịch thiên của Đại Hoàn Đan, Lâm Hải không khỏi than nhẹ một tiếng.

Được rồi, lừa bịp thì lừa bịp a, chỉ cần có thể luyện chế Đại Hoàn Đan, bị lừa bịp cũng đáng được.

Lâm Hải lại tìm weachat của Thái Thượng Lão Quân , gửi tin tức qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, có ở đấy không?

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, ở đây ở đây, tiểu hữu có chuyện gì a?! (phía sau là một cái biểu lộ nhướn mày)

"Ách..." Lâm Hải nhìn thấy hồi âm của Thái Thượng Lão Quân, nhất là cái biểu lộ phía sau kia , lập tức vẻ mặt hắc tuyến.

Mẹ nó, cái Thái Thượng Lão Quân này , căn bản không cần gặp mặt, đã cho người một loại cảm giác gian trá a!

Chính mình như thế nào cảm giác bỗng nhiên có gan, đến cửa cầu lừa bịp đâu?

Lâm Hải vừa nghĩ đến, lại đem cách nghĩ trong nội tâm , gửi đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cầu lừa bịp!

Thái Thượng Lão Quân: Cầu lừa bịp? Lão phu ta như thế nào không hiểu? (phía sau là một cái biểu lộ mờ mịt)

Phốc!

Lâm Hải cái này mới phát hiện, chính mình đem khắc hoạ trong nội tâm phát đi, lập tức một hồi im lặng cười khổ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, ta muốn học luyện chế đan dược chuẩn Thiên giai, ngươi nói cái giá đi!

Dù sao cái lão gian thương Thái Thượng Lão Quân này, tuyệt đối sẽ không miễn phí truyền thụ cho chính mình, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, bớt cùng lão dong dài.

Thái Thượng Lão Quân: Ai nha, tiểu hữu nói chuyện này a? Chúng ta hôm nay thế nhưng mà là đồng bọn hợp tác trong mọi thời tiết chiến lược , trong nhiều cái lĩnh vực hợp tác chung thắng, đều là người một nhà, ngươi nói như vậy cũng có chút khách khí rồi! (phía sau là một cái biểu lộ tức giận)

"Ồ?" Lâm Hải nhìn xem tin tức, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Chẳng lẽ, Thái Thượng Lão Quân đổi tính? Lương tâm phát hiện? Không định mượn cơ hội lừa bịp chính mình nữa sao?

Nói như vậy, có thể thật tốt quá!

Xem ra, chính mình trước đó đối với Thái Thượng Lão Quân có hiểu sai a, lão nhân này cũng không phải bất cận nhân tình như vậy a!

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, vừa mới chuẩn bị phát cái cảm tạ, tin tức của Thái Thượng Lão Quân lại phát tới.

Thái Thượng Lão Quân: Bất quá đâu rồi, nói đi thì nói lại, tiểu hữu ngươi cũng là người muốn mặt mũi, nếu như ta không thu phí, ngươi nhất định sẽ cảm thấy là ta xem thường ngươi, là không để cho ngươi mặt mũi!

Thái Thượng Lão Quân: Đã như vầy, lão phu liền thu một chút a, ngươi cứ cho khoảng mười triệu Điểm Công đức, ý tứ thoáng một phát là được rồi!

Thái Thượng Lão Quân: Lão phu ta tuy nội tâm thập phần không muốn thu, nhưng cũng chỉ có thể cố mà nhận lấy, dù sao, tiểu hữu là người muốn mặt a! (phía sau là một cái biểu lộ chất phác)

Phốc!

Lâm Hải nhìn hồi âm của Thái Thượng Lão Quân, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Ngươi mẹ nó, mười triệu Điểm Công đức?

Mệt ngươi còn nói ra!

Lừa bịp!

Thực lừa bịp a!

Lâm Hải lập tức sẽ khóc rồi, thiệt thòi chính mình còn tưởng rằng Thái Thượng Lão Quân lương tâm phát hiện, còn chuẩn bị cảm tạ lão!

Còn cho là mình cho tới nay là trách lầm lão!

Hiện tại ngẫm lại, chính mình thực con mẹ nó ngây thơ a!

Đánh chết cái nết không chừa!

Chó không đổi được thói ăn phân!

Thu loại giá trên trời lừa bịp này, còn con mẹ nó nói cái gì đường hoàng, giống như có bao nhiêu không tình nguyện vậy.

Ca ca thực con mẹ nó muốn hỏi ngươi một câu, còn có thể có chút mặt mũi hay không rồi!

Thái Thượng Lão Quân: Tiểu hữu, chuyển khoản a! Tuy ta thực không muốn thu, nhưng chung quy muốn chiếu cố mặt mũi của ngươi a! (phía sau là một cái vẻ mặt bất đắc dĩ)

Phi!

Đại gia mày!

Lâm Hải tức đến thiếu chút nữa thổ huyết!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không không không, ngươi suy nghĩ nhiều! Kỳ thật, ta là người không biết xấu hổ ! (phía sau là một cái biểu lộ che mặt khóc)

Lâm Hải phát xong cái đầu tin tức này , tâm muốn khóc quả thực đều đã có.

Mẹ nó, vì tiết kiệm mười triệu Điểm Công đức, ca ca lại cả lời như vậy cũng đều nói ra rồi.

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha ha, tiểu hữu thực ẩn dấu!

Ta ẩn dấu con em ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lão Quân, ta thật sự không biết xấu hổ! Ngươi cũng đừng làm khó dễ rồi, ta sợ ngươi thu Điểm Công đức của ta, trong nội tâm không nỡ, ăn cơm uống nước, nghẹn chết sẽ không tốt! (phía sau là một cái biểu lộ thổ huyết ngã xuống đất)

Thái Thượng Lão Quân: Tiểu hữu, ngươi đừng nói nữa, mệnh Lão Quân cứng không sợ chết, nhưng là mặt của ngươi nhất định phải chiếu cố!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thực không cần a, ta con mẹ nó thật là không biết xấu hổ! (phía sau là một cái biểu lộ cười khóc)

Thái Thượng Lão Quân: Không, ngươi muốn mặt, Lão Quân ta hiểu ngươi, thật sâu hiểu ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ thâm tình)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hiểu con em ngươi a, ta con mẹ nó không có Điểm Công đức! (phía sau là một cái biểu lộ phát điên)

Thái Thượng Lão Quân: Ha ha, tiểu hữu không cần lo lắng, vì chiếu cố mặt của ngươi, ta cũng đã sắp xếp xong xuôi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái gì ý tứ? Ngươi đổi chủ ý? (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Thái Thượng Lão Quân: sổ sách của Cửa hàng mạng Thiên Đình chúng ta , còn không có kết toán đâu rồi, chỗ Thần Tài, tựa hồ cũng có cổ phần của ngươi? Ừ, hiểu ra, đầy đủ mười triệu Điểm Công đức rồi!

Phốc!

Đại gia mày!

Lâm Hải lập tức thổ huyết, ngửa mặt ngã quỵ!

Chương 2339: Sổ tay luyện đan bản giấy vệ sinh

Lâm Hải nhìn tin tức của Thái Thượng Lão Quân , bật khóc tại chỗ rồi.

Nguyên lai, thằng này từ đầu tới đuôi, đều tính toán tốt cho mình rồi a!

Không biết xấu hổ, thật không biết xấu hổ a!

Leng keng!

Thái Thượng Lão Quân hướng ngươi gửi đi một bản sổ tay luyện đan, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn!

Thái Thượng Lão Quân: Đã giao hàng, không lùi khoản a, thân! (phía sau là một cái vẻ mặt đáng yêu)

Lâm Hải trừng mắt, nước mắt lập tức lại chảy xuống rồi.

Con em ngươi, làm việc đủ tuyệt a!

Cái này là căn bản không để cho ca ca có cơ hội nói không a!

Lâm Hải thật sự là hận không thể đem Thái Thượng Lão Quân từ trong màn hình điện thoại di động lôi ra, hung hăng đè xuống đất ma sát một phen.

Lão gia hỏa này, quả thực quá lừa người rồi!

Bất quá, thịt đã vào miệng , nhất định là không thể trở lại rồi.

Lâm Hải cũng chỉ có thể tâm tình uể oải đi tiếp nhận cái sự thật này.

Cũng may, Thái Thượng Lão Quân đã phát cho mình một phần sổ tay luyện đan, hy vọng có thể là vật siêu chỗ giá trị a!

Lâm Hải mở Túi Càn Khôn, hướng phía một cái ô vuông cuối cùng nhìn lại.

Sau đó, con mắt lập tức trừng tròn xoe, một loại tâm tình bị lừa bịp, lần nữa dâng lên.

Cái này mẹ nó, gọi là sổ tay luyện đan?

Giống như gọi giấy vệ sinh càng con mẹ nó chuẩn xác một điểm a?

Chỉ thấy ở bên trong Túi Càn Khôn, rõ ràng con mẹ nó là một tấm giấy vệ sinh đã viết chữ!

Hơn nữa nhìn chất liệu, cái giấy vệ sinh này còn giống như là do mình đã chuyển đến Thiên Đình, thuộc về hàng thế gian !

Con em ngươi a!

Ca ca con mẹ nó bán giấy vệ sinh một trăm Điểm Công đức một cuốn.

Ngươi con mẹ nó chỉ viết mấy chữ, khẽ đảo tay đã là mười triệu Điểm Công đức, lại còn bán cho ca ca rồi!

Lâm Hải toét miệng, thật sự là khóc không ra nước mắt rồi!

Thái Thượng Lão Quân cái đại gian thương này , thật sự là tổ tông lừa người a!

Chắt lọc!

Điểm Công đức Lâm Hải cũng đã bỏ ra, cũng chỉ đành ngậm lấy nước mắt, đem cái giấy vệ sinh này lấy ra.

Sổ tay luyện đan: Luyện Đan thuật mà Thái Thượng Lão Quân tiện tay loạn ghi , nội dung thô sơ giản lược, trăm ngàn chỗ hở, chỉ có thể luyện chế đan dược chuẩn Thiên giai, không có trứng dùng.

Phốc!

Lâm Hải nhìn miêu tả của cái sổ tay luyện đan này, trong đầu quả thực càng nguội lạnh.

Mẹ nó, nhìn xem những từ hình dung này a!

Loạn ghi, nội dung thô sơ giản lược, trăm ngàn chỗ hở, không có trứng dùng!!!

Lừa được của ca ca mười triệu Điểm Công đức a, không thể ghi chăm chú một điểm sao?

Không đủ nhất, có thể hay không cho cái tặng phẩm, đem đan dược Thiên giai, cùng một chỗ viết cho ca ca ?

Lâm Hải quả thực là triệt để bó tay rồi, cái Thái Thượng Lão Quân này , không phải cái Đạo Tổ gì a!

Cái này con mẹ nó rõ ràng là thuỷ tổ lừa người !

Bất quá chuyện cho tới bây giờ, Lâm Hải còn oán giận cũng đã vô dụng thôi rồi.

Điểm công đức cũng đã bị Thái Thượng Lão Quân khấu trừ rồi, vẫn là trước đem cái sổ tay luyện đan này học được a.

Bất kể nói thế nào, đây cũng là do Thái Thượng Lão Quân ghi đó a.

Ít nhất, học xong có thể luyện chế đan dược chuẩn Thiên giai!

Học tập!

Lâm Hải làm ra lựa chọn!

Leng keng!

Ngươi học xong sổ tay luyện đan.

Leng keng!

đan đạo chi thuật của ngươi, đạt tới tiêu chuẩn chuẩn Thiên giai, trước mắt luyện chế đan dược chuẩn Thiên giai, xác xuất thành công một trăm phần trăm.

Nghe được trong đầu truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở, Lâm Hải thở phào một hơi.

phiền muộn trước đó bị lừa bịp , cuối cùng hóa giải một ít.

Thái Thượng Lão Quân lừa bịp thì lừa bịp, nhưng ít ra không có lừa gạt mình.

Hôm nay, mình đã hoàn toàn nắm giữ phương pháp luyện chế đan dược chuẩn Thiên giai, hơn nữa xác xuất thành công một trăm phần trăm.

“Thấy đủ Thường Nhạc a!”

Lâm Hải chỉ có thể tự an ủi mình như vậy .

“A Hoa!”

Lâm Hải la lên một tiếng, nhất thời một giọng nói, ngao ngao kêu to, từ đằng xa bay tới.

Phanh!

Một tiếng vang nặng nề trầm đục, A Hoa ngã ở trước mặt Lâm Hải.

Ngẩng đầu nhìn Lâm Hải, A Hoa há miệng một phát sẽ khóc rồi.

“Ba ba, lần sau có thể cho ta đổi lại phương thức xuất hiện hay không à?”

“xuất hiện như vậy tuy khốc huyễn nổ trời, nhưng thực con mẹ nó nhức cả trứng a!!!”

“Ít nói nhảm!” Lâm Hải nhẹ nhàng đá A Hoa một cước, sau đó đem đan phương của Đại Hoàn Đan , đưa tới trong tay A Hoa .

“Mang theo A Tử, tới trên Diệt Tiên Sơn thu thập tài liệu đi cho ta, ít nhất một ngàn bản!”

“Ah xong!” A Hoa đáp ứng một tiếng, nhảy dựng lên bỏ chạy rồi.

Chỉ chốc lát, mang theo A Tử cùng một đám Người Sói, leo lên Diệt Tiên Sơn.

Lâm Hải nhìn bóng lưng của bọn người A Hoa , hai tay khoác về sau, nội tâm một hồi vui mừng.

Lúc trước dùng Di Sơn Đảo Hải, đem Diệt Tiên Sơn chuyển vào Luyện Yêu Hồ, thật sự là cử chỉ sáng suốt a!

Ít nhất, tài liệu luyện đan, rốt cuộc không cần lo buồn rồi!

“Rống!!!”

“Rống!!!”

Đúng lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến hai đạo thanh âm rống to, mang theo nồng đậm vui sướng cùng hưng phấn.

“n?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau một khắc thân ảnh đã biến mất, xuất hiện ở nơi phát ra thanh âm.

“Hóa hình thành công rồi!”

trong con mắt Lâm Hải lóe lên hào quang, lại thấy phía trước xuất hiện hai cái nam tử lạ lẫm

Một cái một thân mang quần áo và trang sức màu vàng kim, cao lớn cường tráng, dáng người khôi ngô, hai mắt nổ bắn ra tinh quang, khiếp tâm hồn người .

Cái khác thì là thân khoác áo bào màu lục, thon gầy, ánh mắt âm ngoan, cho người một loại cảm giác âm trầm ngoan lệ.

Hai người kia nhìn thấy Lâm Hải, nhao nhao bước nhanh tiến lên, hướng phía Lâm Hải quỳ xuống một gối, mang theo kích động cùng cuồng hỉ hướng phía Lâm Hải bái tạ nói.

“Kim Đại Thăng!”

“Ngô Long!”

“Khấu tạ ân của chủ nhân!!!”

Lâm Hải nhìn hai người, trên mặt không khỏi hiện ra dáng tươi cười, khẽ gật đầu.

“Đứng lên đi!”

“Tạ chủ nhân!”

“Ngươi là Kim Đại Thăng?” ánh mắt của Lâm Hải rơi vào trên người nam tử cường tráng, hỏi.

“Hắc hắc, đúng là thuộc hạ!” Kim Đại Thăng cười toe toét miệng, cười đặc biệt sáng lạn.

Lâm Hải lại nhìn về phía nam tử khoác áo bào màu lục, “Vậy ngươi, chính là Ngô Long?”

Ngô Long nhẹ gật đầu, “Đúng vậy, chủ nhân!”

“Tốt!” trong mắt Lâm Hải hiện lên một đạo quang mang, vỗ vỗ bả vai hai người.

“Chúc mừng hai người các ngươi, hóa hình thành công!”

Kim Đại Thăng cùng Ngô Long, thì là lần nữa hướng phía Lâm Hải lễ bái!

“Tạ chủ nhân!”

“hai người chúng ta có hôm nay, đều là nhờ chủ nhân ban tặng!”

“Chúng ta thề sống chết thuần phục chủ nhân, để báo đại ân!”

Lâm Hải cười cười, sau đó lại nhìn về phía Dương Hiển cùng Chu Tử Chân ở một bên đã sớm hưng phấn không thôi , nhàn nhạt nói ra.

“Huynh đệ các ngươi, tụ tụ lại a!”

Nói xong, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, biến mất không thấy gì nữa!

“Ha ha, Đại Thăng ca, chúc mừng hóa hình!”

“Ngô Long, tiểu tử ngươi hóa thành hình người, nguyên lai trưởng thành cái bức dạng này!”

“tất cả chúng ta đều thoát ly hình thú rồi, vui vẻ, thật là vui rồi!”

...

thời khắc huynh đệ bốn người Dương Hiển Kim Đại Thăng, kích động cười to , Lâm Hải đã về tới bên cạnh Nguyệt Hồ.

Nhìn sóng bên hồ lóng lánh, nội tâm của Lâm Hải, lại cực kỳ không bình tĩnh.

“Lâm Nhi Công chúa tại Chiến Trường U Minh, cũng không biết như thế nào rồi.”

“Sở Tiêu Tiêu mang theo Côn Luân Kính, mới có thể tìm được nàng a?”

Lâm Hải kìm lòng không được lấy điện thoại di động ra, tìm được weachat của Sở Lâm Nhi , gửi đi mấy cái tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lâm Nhi Công chúa, có thể thu đến tin tức của ta sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nha hoàn Sở Tiêu Tiêu của ngươi, mang theo Thượng Cổ Thần khí Côn Luân Kính đi tìm ngươi rồi, ngươi nhất định phải bảo vệ tốt chính mình!

Lâm Hải phát xong tin tức, đợi đã lâu cũng không có hồi âm, không khỏi nặng nề thở dài.

Trong nội tâm, càng thêm lo lắng cho an nguy của Sở Lâm Nhi .

Đáng tiếc Đại Hoàn Đan cùng Chân Nguyên Tán, đối với cao thủ có tu vi như Sở Lâm Nhi , đã không có tác dụng.

Nếu không, gửi đi một ít cho Sở Lâm Nhi, Lâm Hải còn có thể yên tâm không ít.

“Ba ba, chúng ta đã về rồi!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải suy nghĩ phức tạp, A Hoa là lên một tiếng xuất hiện ở phía xa, phi tốc mà đến, sau lưng còn đi theo

A Tử.

“Mang những thứ đó ta bảo tới đây!”

A Hoa hướng phía bọn Người Sói sau lưng la lên một tiếng .

Những Người Sói này đem tài liệu trong tay, tất cả đều chồng chất tại trước mặt Lâm Hải.

Sau đó, A Tử đột nhiên bay tới, hướng phía Lâm Hải thần bí mở miệng nói.

“Chủ nhân, A Tử tại bên trên Diệt Tiên Sơn , phát hiện một cái chỗ kỳ dị !”

Chương 2340: Tiểu mẫu cẩu màu hồng

“A? Có chỗ kỳ dị gì ?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, kinh ngạc hỏi.

A Tử thì là thập phần thần bí tiến đến trước mặt Lâm Hải, nhỏ giọng nói ra.

“Ta nhìn thấy A Hoa, mỗi lần lên bên trên Diệt Tiên Sơn, đều chạy vào một cái sơn động bị năng lượng cường đại phong tỏa, sau khi đi ra mặt mày hồng hào, hai chân đều như nhũn ra rồi!”

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, thiếu chút nữa phun ra.

Mẹ nó, còn có việc này?

Mặt mày hồng hào, hai chân như nhũn ra?

Con chó A Hoa lưu manh này, không phải là mượn công sự, tại bên trên Diệt Tiên Sơn cùng mỗ Yêu thú nào đó, làm cái sự tình nhận không ra người gì a?

Dùng Lâm Hải rất hiểu rõ đối với cái thao tính kia của A Hoa, trước tiên liền nghĩ đến một phương diện này .

“Tốt, ta biết rõ!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, thấy A Hoa diễu võ dương oai, sau khi chỉ huy Người Sói đem tài liệu đều cất kỹ, đột nhiên hướng phía A Hoa khoát tay áo.

“Ba ba, có phải muốn thưởng cho ta hay không ?” A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi, hướng phía Lâm Hải chảy nước miếng nói.

Lâm Hải giữ im lặng, hai mắt hiếu kỳ nhìn xem A Hoa, cẩn thận đánh giá một phen, sau đó âm thầm gật đầu.

Vừa rồi không có chú ý, hiện tại đánh giá xem xét, cái con chó chết tiệt này quả nhiên mặt mày hồng hào, tựa hồ vô cùng thoải mái a!

Vèo!

Lâm Hải khẽ vươn tay, trực tiếp đem cái đuôi của A Hoa , xách lên.

“Ai u, ba ba, đau, đau a!”

A Hoa lập tức khoa trương kêu to lên, nhìn Lâm Hải vẻ mặt đáng thương.

“Thương ngươi muội a! Nhị kiếp Tán Tiên quần ẩu ngươi còn không sợ, tóm ngươi cái đuôi lại hô đau!”

Lâm Hải tức giận liếc trắng nhìn A Hoa, sau đó phanh cái đem A Hoa ném vào dưới chân.

“Nói đi, ngươi sau khi lên trên Diệt Tiên Sơn, đều đã làm nên trò gì?”

A Hoa nghe được, lập tức mặt chó biến đổi, đôi mắt nhỏ quay tròn loạn chuyển.

“ không, không có làm cái gì a, chính là giúp đỡ ba ba ngươi hái thuốc a!”

Lâm Hải giống như cười mà không phải cười nhìn xem A Hoa, khóe miệng hơi nhếch, lộ ra một vòng thần sắc đùa giỡn trêu chọc .

“Không nói đúng không, đi!”

“Xem ra, ta phải mang theo Tiểu Hồng, lên núi một chuyến a!”

“n, chủ yếu muốn nhìn trong mỗ sơn động nào đó, phải chăng phát sinh qua cái sự tình gì lại để cho Tiểu Hồng cảm thấy hứng thú !”

A Hoa nghe xong lời này của Lâm Hải , mặt chó lập tức tựu thay đổi, nhìn Lâm Hải vẻ mặt bối rối.

“Ba ba, ngươi cũng biết?!”

Lâm Hải nghe xong, trong lòng lập tức cười thầm, cái con chó chết tiệt này quả nhiên có việc a, không đánh đã khai rồi!

“Nói nhảm, ở bên trong Luyện Yêu Hồ , có chuyện gì có thể dấu diếm được ta?”

“Ngươi là tự mình khai ra, hay để cho Tiểu Hồng tra tấn bức cung?”

A Hoa lập tức méo miệng, thiếu chút nữa khóc.

“Ba ba, ta sai rồi, ta nói, ta toàn bộ nói!”

“Nhưng là, ngươi ngàn vạn đừng nói cho Tiểu Hồng a!”

“Cái chim ngu kia, mẹ nó chính là một bình dấm chua lớn, bị nàng biết rõ, ta sẽ thảm á!”

Trong nội tâm Lâm Hải nghẹn cười, trên mặt lại là vẻ nghiêm túc, nhẹ nhẹ ho hai tiếng.

“Cái này, liền nhìn ngươi có thành thật một chút hay không rồi!”

“Trung thực, ta tuyệt đối trung thực!” A Hoa lập tức thề thốt nói.

“Cái kia còn không cẩn thận nói rõ ràng cho ta!” Lâm Hải quát lên một tiếng chói tai.

khóe miệng A Hoa co rút, mang theo ủy khuất thật sâu, hướng phía Lâm Hải nói.

“Cái kia còn là lần thứ nhất ta lên trên Diệt Tiên Sơn, lúc đi qua một chỗ sơn động , đột nhiên phát hiện trong sơn động, có một tiểu mẫu cẩu như hoa như ngọc .”

Phốc!

Lâm Hải nghe được câu nói đầu tiên, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, quả nhiên có gian tình!

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, cái con tiểu mẫu cẩu kia, đã bị A Hoa ta anh tuấn tiêu sái, diện mạo bất phàm, khôi hài ẩn dấu, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, cao ngất to lớn... Ngao!”

Lâm Hải đi lên cho nó một cước, “Con em ngươi, nói điểm chính!”

A Hoa nhếch nhếch miệng, ủy khuất nhỏ giọng nói thầm, “ưu điểm của người ta còn chưa nói xong đấy.”

“Có phải hai ngươi làm cùng một chỗ rồi hay không ?” Lâm Hải tức giận mà hỏi.

“Ba ba, ngươi nói chuyện như thế nào khó nghe như vậy a, cái gì gọi là làm cùng một chỗ, là cái tiểu mẫu cẩu kia, bị A Hoa ta anh tuấn tiêu sái, diện mạo bất phàm... Ngao!”

Lâm Hải đưa tay lại cho A Hoa một cái tát, con em ngươi, cái con chó chết tiệt này thực tự kỷ, không còn để yên sao?

“thành thật khai báo cho ta , có phải làm cùng một chỗ rồi hay không ?”

A Hoa vẻ mặt ủy khuất, cuối cùng nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy a, ta cũng hết cách rồi, ai bảo ta quá soái quá ưu tú, cái tiểu mẫu cẩu nào nhìn thấy ta, có thể nào động bước chân đâu?”

hai mắt Lâm Hải lật một phen, cũng lười phản ứng đến A Hoa không biết xấu hổ tự kỷ rồi.

“Cái tiểu mẫu cẩu kia thế nào, cái tu vi gì ?” Lâm Hải tiếp tục hỏi.

“Cái tiểu mẫu cẩu kia không tệ a!” A Hoa nghe xong, hai mắt lập tức sáng lên, lộ ra vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi.

“Ba ba, cái tiểu mẫu cẩu kia coi như không tệ, ta nói một chút chi tiết cho ngươi a, chúng ta lần thứ nhất, chọn dùng tư thế là...”

“Cút!” Lâm Hải một cước đem A Hoa đá bay rồi.

Mẹ nó, cái con chó chết tiệt này thực hèn mọn bỉ ổi a, ai con mẹ nó có hứng thú nghe ngươi nói chi tiết a, không đủ buồn nôn!

“Ta hỏi ngươi, nó là cái tu vi gì ?!!!” Lâm Hải nói ra từng chữ, cường điệu nói.

“Nhất kiếp Tán Tiên, giống như sắp tới vừa muốn độ kiếp.”

“A?” Lâm Hải nghe được, lập tức vui vẻ.

Không thể tưởng được, bên trên cái Diệt Tiên Sơn này, còn có Yêu thú có tu vi cao thâm như thế , nếu thu phục, sẽ lại là một trợ lực lớn của mình a!

Nghĩ đến chỗ này, trên mặt Lâm Hải hốt nhiên lộ ra nụ cười sáng lạn.

“A Hoa, cái tiểu mẫu cẩu kia nghe lời ngươi nói không?”

A Hoa nghe Lâm Hải hỏi như vậy, lập tức giương cổ lên, lộ ra dáng tươi cười đắc ý.

“Đó là phải, ta khiến nó dùng tư thế như thế nào , nó nên cái gì... Ngao, ba ba ngươi tại sao lại đánh ta?!”

A Hoa ôm một đầu bao lớn, trừu trừu khóe miệng, sắp khóc rồi.

“Ngươi con mẹ nó một lần nữa nhắc tới tư thế cho ta xem!” Lâm Hải tức giận đến mặt đều đen rồi, trong đầu cái con chó chết tiệt này trang đều là cái gì a!

“A Hoa, ngươi có thể khiến nó xuống núi hay không ?”

A Hoa nghe được, toàn thân giật mình một cái, lỗ tai lập tức dựng lên.

“Ba ba, ta thật vất vả mới tìm được một tiểu mẫu cẩu, ngươi còn muốn đoạt chỗ yêu của người sao? Các ngươi không thích hợp!”

“A!!!” Lâm Hải bị tức đến rống to một tiếng, thiếu chút nữa đem A Hoa cho xé!

Mẹ nó, cùng cái con chó chết tiệt này đàm chút chính sự, làm sao lại khó như vậy đâu?

Thật sự là tùy thời đều bị đưa đến trong khe đi!

“Ý của ta, khiến nó xuống núi nhận ta làm chủ, hai người các ngươi về sau cũng có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ, ngươi có nguyện ý hay không?!” Lâm Hải cơ hồ là gào thét hướng A Hoa hỏi.

A Hoa vốn là sững sờ, sau đó mắt nhỏ lập tức lộ ra hào quang cuồng hỉ .

“Ba ba, ý của ngươi, ngươi không phản đối ta cùng một chỗ với nó sao?”

Lâm Hải thì là chắp hai tay sau lưng, bày làm ra một bộ dạng rất trang bức , thản nhiên nói.

“Hôn nhân yêu đương tự do, bất luận kẻ nào cũng không có quyền phản đối!”

“Tại bên trên điểm này, ta vẫn là rất khai sáng!”

“A!!!” A Hoa nghe được, lập tức đại hỉ, cọ cái liền lẻn đến trên người Lâm Hải, chiếu vào trên mặt Lâm Hải, ba ba chít chít hôn một cái.

“Ba ba ngươi thật tốt, ta yêu chết ngươi á!”

“Ọe ~ ngươi con mẹ nó thực buồn nôn, cút!” Lâm Hải trực tiếp đem A Hoa đạp bay rồi, lau nước miếng đầy mặt, thật sự là khóc không ra nước mắt.

“Ba ba, ngươi chờ, ta đi gọi nó xuống núi!”

Vèo!

A Hoa cười lớn, một đường cuồng chạy, xông lên Diệt Tiên Sơn, thân ảnh biến mất không thấy gì nữa.

qua cũng chừng hơn mười phút thời gian, một đạo tiếng kêu cuồng hỉ, từ trên Diệt Tiên Sơn truyền đến.

“Ba ba, chúng ta tới á!”

Lâm Hải nghe được, vội vã ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy hai con chó một trước một sau, từ trên Diệt Tiên Sơn phi tốc mà xuống, trong chớp mắt đã đến trước mặt Lâm Hải.

“Tiểu Lễ Tử, đây chính là ba ba ta !”

A Hoa chỉ vào Lâm Hải, hướng phía một con tiểu mẫu cẩu toàn thân màu hồng ở bên cạnh , hưng phấn giới thiệu nói.

Lâm Hải cùng cái tiểu mẫu cẩu màu hồng này, đồng thời hướng phía đối phương nhìn lại, ánh mắt lập tức đụng vào nhau tại giữa không trung .

Chương 2341: Các vị, đều là anh vợ của ta !

Ông!

Trên bầu trời phảng phất hiện lên một đạo hỏa hoa vô hình .

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, cảm thấy một cổ áp lực cường đại, trong mắt lập tức hiện lên một đạo tinh mang

Oanh!

Sau một khắc, uy áp mãnh liệt đã rơi vào trên người cái tiểu mẫu cẩu màu hồng này.

Tiểu mẫu cẩu màu hồng nhất thời hoảng sợ biến sắc, lộ vẻ mặt hoảng sợ, hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Giờ khắc này, nó thậm chí có loại cảm giác tính mạng bị điều khiển, phảng phất như Lâm Hải có một cái ý niệm trong đầu, đều có thể quyết định sinh tử của nó!

“Ngươi là ai?”

Tiểu mẫu cẩu màu hồng thét lên một tiếng kinh hãi, nhìn Lâm Hải sợ hãi nói.

Lâm Hải thì là nhếch khóe miệng lên, hai tay ôm ngực, thản nhiên nói.

“Ta gọi Lâm Hải, là chúa tể tại đây !”

“Ngươi gạt người!” tiểu mẫu cẩu màu hồng lập tức cao giọng bác bỏ, sau đó nhìn xem A Hoa, cả kinh nói.

“A Hoa, ngươi không phải nói, ngươi là chúa tể tại đây sao?”

Phốc!

Cái đồ chơi gì? A Hoa là chúa tể?

Lâm Hải nghe nói như thế, thiếu chút nữa nhịn xuống, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Hắn xem như nhìn đã rõ, A Hoa thằng này là đem tiểu mẫu cẩu màu hồng người ta, lừa gạt rồi a!

da mặt A Hoa cực dày a, bị chọc thủng tại chỗ, vậy mà mặt không đỏ tim không nhảy.

Cười toe toét miệng, hướng phía tiểu mẫu cẩu hèn mọn bỉ ổi cười.

“Hắn là ba ba của ta, ta là con của hắn, hắn là chúa tể cùng ta là chúa tể không có khác nhau.”

“Đều như nhau, hắc hắc, đều như nhau!”

“như nhau con em ngươi a, thiệt thòi ta khăng khăng một mực với ngươi, ngươi dĩ nhiên là cái hàng dởm!” tiểu mẫu cẩu màu hồng lập tức nổi giận, hướng phía A Hoa liền nhào tới.

“Tốt rồi!”

Lâm Hải nhướn mày, một cổ lực lượng cường đại, lập tức đem tiểu mẫu cẩu trói buộc chặt.

Tiểu mẫu cẩu màu hồng vật lộn một phen, phát hiện căn bản không thoát khỏi được khống chế của Lâm Hải , mới không kịp thở ngừng lại.

“A Hoa, ngươi chờ đó cho ta!”

Tiểu mẫu cẩu màu hồng uy hiếp A Hoa một câu, lúc này mới nhìn về phía Lâm Hải, trong ánh mắt hiện lên một tia e ngại.

“Ngươi tên là gì?” Lâm Hải bày làm ra một bộ dạng cao nhân , nhàn nhạt hỏi.

“Đái Lễ!”

Phốc!

lời của tiểu mẫu cẩu màu hồng vừa ra khỏi miệng, dưới chân Lâm Hải lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Khục khục khục khục!

“Cái gì cái gì cái đồ chơi gì , ngươi gọi cái gì?”

mặt mũi Lâm Hải tràn đầy khiếp sợ, hai mắt trợn tròn xoe, vẻ mặt không dám tin tưởng mà hỏi!

“Đái Lễ a, có vấn đề sao?”

mặt mũi tiểu mẫu cẩu màu hồng tràn đầy mờ mịt, nhìn Lâm Hải tràn đầy nghi hoặc, không biết Lâm Hải sao lại sẽ có phản ứng lớn như vậy.

Khục khục khục!

Lâm Hải ho khan một hồi, thiếu chút nữa thở gấp đến.

Chỉ là, nhìn ánh mắt của tiểu mẫu cẩu màu hồng, càng thêm không thể tưởng tượng nổi rồi.

Đái Lễ?

Con em ngươi, sẽ không trùng hợp như vậy a?

Chó rừng tinh trong Mai Sơn Thất Quái , không phải con mẹ nó kêu là Đái Lễ sao?

“Cái kia, ngươi là ở Mai Sơn hay sao?” Lâm Hải mang theo một tia khiếp sợ, hỏi dò.

Đái Lễ nghe được, hai mắt lập tức sáng ngời, nhìn Lâm Hải tràn đầy kinh ngạc.

“Làm sao ngươi biết?”

Chà mẹ nó, thật đúng a!!!

mặt mũi Lâm Hải tràn đầy không thể tưởng tượng, nhìn Đái Lễ thật sự là dở khóc dở cười.

“quê quán của ta chính là Mai Sơn, ngươi, ngươi biết ta?” Đái Lễ nháy nháy mắt, nhìn Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải hít một hơi thật sâu, thật sự là vừa mừng vừa sợ.

Chẳng lẽ nói, Mai Sơn Thất Quái, chính mình vừa muốn thu được một quái sao?

Bất quá, để bảo hiể , cứ để cho bọn Dương Hiển công nhận thoáng một phát thì tốt hơn.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, một đạo mệnh lệnh tiến vào trong đầu bọn người Dương Hiển .

“Chủ nhân triệu hoán!”

“Đi!”

Mai Sơn tứ huynh đệ đang cùng một chỗ nâng cốc ngôn hoan, lập tức buông rượu thịt, phi tốc mà đến.

“Chủ nhân, có gì phân phó?!”

bốn người Dương Hiển Kim Đại Thăng, đi tới trước mặt Lâm Hải, quỳ một gối xuống, cung kính nói.

Lâm Hải thì là mỉm cười, hướng phía tiểu mẫu cẩu màu hồng nhất chỉ, thản nhiên nói.

“Các ngươi xem, nó là ai?”

Bọn người Dương Hiển, lúc này mới ngẩng đầu, hướng phía tiểu mẫu cẩu màu hồng, hiếu kỳ nhìn lại.

Thế nhưng mà phía dưới cái vừa nhìn này, bốn người Dương Hiển lập tức tất cả đều toàn thân run lên, ánh mắt lộ ra vô cùng cuồng hỉ !

“Ha ha, Đái Lễ muội muội!!!”

“Tiểu Lễ Tử, thật là ngươi sao?”

“Oa ha ha, ta không phải đang nằm mơ a!”

“Ai u, nhớ ngươi muốn chết ca ca rồi!”

bốn người Dương Hiển, thoáng cái tất cả đều kích động hư mất, cười ha ha, hướng phía Đái Lễ đánh tới.

Đái Lễ thấy thế, lập tức cả kinh.

Nhìn bốn cái nam tử xa lạ này, hai mắt hiện lục quang hướng phía chính mình vọt tới, lập tức sinh lòng cảnh giác.

Ông!

Trong chốc lát, một đoàn sương mù màu hồng, xuất hiện tại trước mặt Đái Lễ, đem bọn người Dương Hiển ngăn trở.

Đồng thời, Đái Lễ thét lên một tiếng kinh hãi, khí tức cường đại bao phủ toàn thân!

“Các ngươi là ai, muốn làm gì?!”

A Hoa giờ phút này, cũng đầy mặt lửa giận, vọt tới trước mặt bọn người Dương Hiển .

“Nha nha phi, đây là cô nàng của cẩu gia , bốn cái các ngươi chết xa một chút!”

Bọn người Dương Hiển dừng bước lại, nhưng không khó chịu, ngược lại vui sướng trên mặt càng thêm nồng đậm, kích động đều cười lớn lên.

“Ha ha ha, Đái Lễ muội tử, ta là Dương Hiển đại ca của ngươi a!”

“Đây là Kim Đại Thăng, đây là Ngô Long, cái kia, là Chu Tử Chân a!”

“Muội tử, ngươi không biết chúng ta à nha?”

Đái Lễ vốn là vẻ mặt đề phòng, nghe đến mấy cái tên thân thiết mà quen thuộc này toàn thân run lên bần bật.

Sau đó, hai mắt mang theo nghi hoặc thật sâu, liếc nhìn bọn người Dương Hiển, điểm khả nghi bộc phát.

“Các ngươi nói, các ngươi là ai?”

“Ta là Dương Hiển a, rống!!!” Dương Hiển rống to một tiếng, lập tức hiện ra nguyên hình.

Hống hống hống!

ba người Kim Đại Thăng, cũng là rống to liên tục, biến trở về bản thể Yêu thú, nhìn Đái Lễ mặt mũi tràn đầy kích động cười ngây ngô.

“Dương Hiển ca ca, Đại Thăng ca ca, Ngô Long ca ca, Chu ca ca!!!”

Đái Lễ nhìn thấy nguyên hình của bọn người Dương Hiển, thoáng cái kích động điên cuồng.

Vèo cái đánh tới, tại dưới chân từng con Yêu thú , thân mật ôm ấp lấy.

“Các ca ca, ta, ta không phải đang nằm mơ a!”

“Ta thật cao hứng, ta thật cao hứng!”

Đái Lễ nói xong, nước mắt kìm lòng không được mà từ trong hốc mắt lăn xuống, trên mặt lại mang theo dáng tươi cười cuồng hỉ .

Nàng thật sự không nghĩ tới, vậy mà lại ở chỗ này, gặp được Mai Sơn huynh đệ xa cách đã lâu !

“Ha ha ha, Đái Lễ muội tử, chúng ta nhìn thấy ngươi, cũng thật là cao hứng a!”

bốn cái Yêu thú Dương Hiển, cười toe toét miệng rộng không ngừng cười to, hiển nhiên cũng cao hứng hỏng mất!

Lâm Hải ở một bên, thấy một màn như vậy, nội tâm thật sự là vừa mừng vừa sợ.

Cái này không sai, bọn người Dương Hiển cùng tiểu mẫu cẩu màu hồng, đã quen biết nhau rồi!

Đái Lễ này, chính là Đái Lễ kia!

Cái tiểu mẫu cẩu màu hồng này, lại thật là chó rừng tinh trong Mai Sơn Thất Quái!

“Ồ, không đúng!”

Rất nhanh, trong lòng Lâm Hải sững sờ, Đái Lễ tại sao lại là mẫu?

“Khục khục, cái kia, các ngươi xác định không có nhận sai?”

“Huynh đệ Đái Lễ của các ngươi, không phải là nam sao?”

Trong mắt Lâm Hải mang theo nghi hoặc, hướng phía bọn người Dương Hiển dò hỏi.

Bọn người Dương Hiển sững sờ, sau đó tất cả đều là vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Lâm Hải, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Hiển nhiên, đối với Lâm Hải vì sao sẽ có câu hỏi như thế, cảm thấy phi thường khó hiểu.

“Ai nói ta nói nam, Đái Lễ ta vốn chính là nữ được không?” Đái Lễ càng là vẻ mặt kỳ quái, nhìn Lâm Hải kinh ngạc nói.

“Ách... Được rồi!” Lâm Hải mặt mũi tràn đầy hắc tuyến.

Mẹ nó, xem ra thần thoại truyền thuyết quả nhiên không thể tin hoàn toàn a.

“Đúng rồi, các ca ca, ta giới thiệu cho các ngươi thoáng một phát!” Đái Lễ bỗng nhiên sắc mặt đỏ bừng, đem A Hoa kéo qua.

Sau đó, hơi thẹn thùng, trong mắt mang theo ngọt ngào, thấp giọng nhăn nhó nói ra.

“Đây là A Hoa!”

Bọn người Dương Hiển tự nhiên nhận biết A Hoa, thế nhưng mà Đái Lễ đột nhiên có thần thái như vậy , đem A Hoa giới thiệu cho bọn họ.

Cái này lại để cho bọn người Dương Hiển, trong lòng lập tức mát lạnh, có loại dự cảm bất thường.

“Đái Lễ muội tử, ngươi, ngươi cùng A Hoa, tình huống như thế nào?” Dương Hiển cấp tốc hỏi.

Không đợi Đái Lễ nói chuyện, A Hoa ho nhẹ hai tiếng, chắp tay sau lưng vẻ mặt đắc ý hèn mọn bỉ ổi cười nói.

“Không khách khí mà nói, các vị , đều là anh vợ của ta!”

Phốc!

A Hoa vừa thốt ra lời kia, đám bốn cái Yêu thú Dương Hiển , đầu ông một tiếng, trực tiếp thổ huyết ngã xuống đất!

Chương 2342: Đại Hoàn Đan

“A Hoa, ngươi cái chó chết này, đối với Đái Lễ muội tử nhà ta đã làm cái gì?!!!”

“Tần thú a!!!”

Bọn người Dương Hiển, tại chỗ liền điên cuồng.

Nhảy dựng lên liền đem A Hoa ấn xuống trên mặt đất, một chầu cuồng dẹp, tâm đều đang chảy máu!

Đái Lễ muội tử, một con chó thật tốt a, lại bị mất tại trong tay cái con chó hèn mọn bỉ ổi A Hoa này.

Cái này, cái này con mẹ nó còn có thiên lý sao?

“Ngao, mấy vị đại cữu ca, đây là cái ý tứ như thế nào, ai u, ai giẫm cái đuôi của ta á!”

A Hoa bị đè xuống đất cuồng dẹp, lập tức kêu thảm thiết liên tục, thật sự là muốn bao nhiêu bi thảm lại có bấy nhiêu bi thảm.

Đái Lễ ở một bên, thì là sắc mặt đại biến, cấp tốc xông lại, đem bọn người Dương Hiển kéo ra .

“Các ca ca, các ngươi làm cái gì vậy, không cho phép đánh A Hoa!”

Bọn người Dương Hiển thấy Đái Lễ còn che chở cho A Hoa, càng là tức giận đến lá gan đều rung động rồi.

“Đái Lễ muội tử, A Hoa thằng này, không phải đồ tốt a, ngươi nhất định bị nó lừa!” Chu Tử Chân dậm chân, ảo não nói.

“Ngươi nói bậy, A Hoa rất tốt, không cho phép các ngươi nói bậy về A Hoa !” Đái Lễ trừng mắt, vẻ mặt mất hứng nói.

“Ngươi ngươi ngươi... Ai!!!”

Bọn người Dương Hiển, quả thực bó tay rồi.

Bọn họ ở chung với A Hoa có một thời gian ngắn rồi, A Hoa là cái mặt hàng gì, bọn họ sao lại không biết?

Đáng thương Đái Lễ, đích thị là bị hoa ngôn xảo ngữ của A Hoa mê hoặc, thật sự là một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu a!

“Đái Lễ muội tử, A Hoa nó, chính là thứ chó cặn bã a!” Dương Hiển giống như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép , hướng phía Đái Lễ vội vàng nói.

“Ngươi cái nha nha phi, Dương Hiển, nói nhăng nói cuội gì đấy?!”

“Ngươi có phải đố kỵ bề ngoài anh tuấn cùng năng lực chiến đấu bền bỉ của cẩu gia hay không , ngươi cái con dê hèn mọn bỉ ổi !”

“Ta đố kỵ ngươi, ta, ta...” Dương Hiển tức, lời nói đều nhanh cũng không nói ra được!

Tíu tíu!!!

Vừa lúc đó, bầu trời đột nhiên truyền đến thanh âm ưng kêu.

Bọn người Dương Hiển ngẩng đầu, thấy một đạo vầng sáng màu vàng kim, hướng phía bên này chạy như bay mà đến, lập tức sắc mặt đại hỉ!

“Ha ha, A Hoa ngươi cái chó chết, người trị ngươi đến rồi!”

“Ai u mẹ nó, cái thằng ngu này, không có việc gì tới điền cái loạn gì!” A Hoa lập tức sợ tới mức giật mình một cái .

“Cái kia, Đái Lễ a, ta còn có việc, chúng ta hẹn gặp lại a!”

A Hoa cấp tốc dặn dò một tiếng, quay đầu bỏ chạy.

“A Hoa, ngươi là tên khốn kiếp, xem lão nương không thu thập ngươi!”

Tíu tíu!!!

Tiểu Hồng một cái lao xuống, mắt bạc lóe ra hào quang lạnh như băng, một cánh đem A Hoa tát trở mình trên mặt đất.

“Ai u, ngươi cái chim ngu, có bệnh à!!!”

“Lão nương mổ chết ngươi!”

“Này, ngươi cái con chim này, đừng làm thương A Hoa của ta!” Đái Lễ kinh hãi, lập tức vọt tới.

…

Trong khoảnh khắc, A Hoa Tiểu Hồng cùng Đái Lễ, ba con Yêu thú tựu đã đánh thành một đoàn, thật quá náo nhiệt.

Lâm Hải cùng bọn người Dương Hiển, tất cả đều trợn tròn mắt.

“Cái này, này làm sao xử lý?” Chu Tử Chân nháy nháy mắt, chân tay luống cuống nhìn về phía Dương Hiển.

Dương Hiển cũng có chút phát mộng, lại để cho y đánh nhau đi, nhưng sự tình này, y không có kinh nghiệm a.

Vừa quay đầu, Dương Hiển giống như xin giúp đỡ, nhìn về phía Lâm Hải.

“Chủ nhân, cái này…”

bọn người Kim Đại Thăng, tất cả cũng đều hướng phía Lâm Hải trông lại, hiển nhiên cũng không biết như thế nào cho phải rồi.

Lâm Hải vốn là khẽ giật mình, sau đó lập tức có chút bật cười.

Mẹ nó, cái con chó chết tiệt A Hoa này, tại dưới mí mắt của Tiểu Hồng, chọc ra khoản nợ phong lưu , cái này có quả ăn.

“Đi!”

Lâm Hải hướng phía bọn người Dương Hiển vẫy tay một cái, sau đó chắp tay sau lưng, hừ hừ tiểu khúc, đắc ý xoay người rời đi.

Bọn người Dương Hiển, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó vội vàng đi theo.

“Chủ nhân, không, không quản xem bọn họ làm khỉ gió gì sao?”

“quản như thế nào ?” Lâm Hải hạ mí mắt, “Chưa từng nghe qua một câu ư, thanh quan khó quản việc nhà!”

“Các ngươi yên tâm đi, cái con chó chết tiệt A Hoa này, ý đồ xấu nhiều, nó sẽ xử lý tốt!”

Nói xong, Lâm Hải tại dưới vẻ mặt kinh ngạc nhìn soi mói của bọn người Dương Hiển, mang theo luyện đan tài liệu, biến mất không thấy gì nữa!

Lâm Hải mới mặc kệ A Hoa, trực tiếp tới bên cạnh Nguyệt Hồ, đem tài liệu phóng trên mặt đất.

Sau đó, ánh mắt ngưng tụ, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang, giống như Phù Quang Lược Ảnh!

“Trước tiên đem Đại Hoàn Đan, luyện a!”

Ông!

Sau một khắc, bàn tay Lâm Hải khẽ vẫy, Lão Quân Lô lập tức chạy như bay mà đến.

Lóe ra vầng sáng nhàn nhạt , lơ lửng tại trên đỉnh đầu Lâm Hải .

“Hỏa!”

Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, một đoàn hỏa diễm hình dạng Hỏa Phượng, lập tức bay đến dưới đáy Lão Quân Lô.

Sau đó, ông một tiếng, bốc cháy lên, khí lãng nóng bỏng, lập tức nhấp nhô sôi trào!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, đưa tay nhất chỉ, nắp lò của Lão Quân Lô lập tức bay lên, rơi trên mặt đất.

“Đi!”

Lâm Hải cúi đầu xuống, hướng tài liệu luyện đan trên mặt đất nhất chỉ.

Nhất thời, đống thảo dược chất cao như núi kia, tự động bay vào trong Lão Quân Lô...

Sau nửa canh giờ, vẻ mặt Lâm Hải mệt mỏi xoa xoa mồ hôi trán, trên mặt lại mang theo dáng tươi cười cuồng hỉ .

“Không thể tưởng được, đặc hiệu của Lão Quân Lô , lại một lần nữa bị gây ra rồi!”

“Thậm chí có một lò Đại Hoàn Đan, đẳng cấp trực tiếp nhảy lên, đạt đến tiêu chuẩn Thiên giai !!!”

Đại Hoàn Đan tiêu chuẩn Thiên giai, hiệu quả giống như chuẩn Thiên giai, đều là sau khi phục dụng mặc kệ thương thế nặng nhẹ, đều có thể lập tức phục hồi như cũ.

Còn có một điểm khác biệt, Đại Hoàn Đan chuẩn Thiên giai, chỉ có phía dưới Thiên Tiên phục dụng mới hữu hiệu.

Mà Đại Hoàn Đan Thiên giai thì khác, đó là ngay cả Thiên Tiên cũng có thể phục dụng!

“Chín trăm khỏa Đại Hoàn Đan chuẩn Thiên giai, một trăm khỏa Đại Hoàn Đan Thiên giai, đủ để cho chính mình dùng một đoạn thời gian rất dài rồi!”

Trong mắt Lâm Hải hiện lên ánh sáng âm u, nội tâm tràn đầy vui sướng.

Đáng tiếc, không có đan phương Đại Hoàn Đan đẳng cấp càng cao , nếu không có thể luyện chế cho Lâm Nhi một chút.

Lâm Hải không khỏi, lại nghĩ tới Sở Lâm Nhi thân ở Chiến Trường U Minh hung hiểm , lập tức nặng nề thở dài.

Cũng không biết Lâm Nhi hiện tại thế nào, Sở Tiêu Tiêu mang theo Côn Luân Kính, đã tìm được Lâm Nhi chưa.

Lâm Hải lắc đầu, cưỡng ép đem nội tâm lo lắng đè xuống.

Sau đó, cánh tay vung lên, đem Đại Hoàn Đan thu hồi.

“Ba ba!”

Đột nhiên, một đạo thanh âm hèn mọn bỉ ổi, vang lên tại sau lưng Lâm Hải.

Lâm Hải quay đầu lại, đã thấy A Hoa hèn mọn bỉ ổi đứng ở phía sau, một cánh tay ôm Đái Lễ, một cánh tay ôm Tiểu Hồng, một chân không ngừng dậm trên đất, đắc ý trên cái mặt kia cũng càng đừng nói nữa.

“Không có việc gì mang con mẹ nó kính mắt cái gì !”

Lâm Hải một tay đem kính râm mà A Hoa mang trên mũi đoạt đi.

Sau đó, trong mắt mang theo kinh ngạc thật sâu, nhìn nhìn Tiểu Hồng, lại nhìn Đái Lễ một chút , có chút kinh ngạc hỏi.

“Cái này, làm?”

A Hoa lập tức nhếch miệng lên, lộ ra mặt mũi tràn đầy đắc ý.

“Cũng không nhìn A Hoa ta là ai? Cái này còn gọi là chuyện sao?”

Lâm Hải sửng sốt thật lâu, nhìn xem Tiểu Hồng cùng Đái Lễ, tất cả đều một bộ dạng y như là chim non nép vào người, thật sự là kinh ngạc không được.

Đồng thời, nội tâm đối với A Hoa, quả thực bội phục đến đầu rạp xuống đất.

Không thể không thừa nhận, cái con chó chết tiệt A Hoa này, ở phương diện này, thực mẹ nó có một tay a!

“A Hoa, ngưu bức!”

Lâm Hải hướng phía A Hoa dựng thẳng ngón tay cái, phát ra từ lời khen từ nội tâm đáy lòng.

“Hứ!”

A Hoa nhếch miệng, đắc ý trên mặt càng đậm, càng thêm dày đặc.

“Chủ nhân!” bọn người Dương Hiển, giờ phút này cũng đã đi tới, miệng giật giật, muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì, các ngươi cứ nói đi.” Lâm Hải chắp tay sau lưng, thản nhiên nói.

“Cái kia...” Dương Hiển nuốt nuốt nước miếng, “Chủ nhân có thể , ban thưởng cho Đái Lễ muội tử một cọng Hóa Hình Thảo hay

không?”

lời của Dương Hiển vừa ra khỏi miệng, thân thể Đái Lễ rõ ràng run lên, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng.

Có thể hóa hình trưởng thành, đây chính là mộng tưởng của toàn bộ Yêu thú a.

Lâm Hải thì là mỉm cười, bàn tay khẽ vẫy, một cây Hóa Hình Thảo xuất hiện trong tay.

Chương 2343: Đan này, tên là Phá Lôi Đan!

“Cái này là Hóa Hình Thảo, cầm đi đi!”

Lâm Hải thò tay, đem Hóa Hình Thảo đưa tới trước mặt Đái Lễ.

“Tạ chủ nhân!”

Đái Lễ đại hỉ, rất tự giác đối với Lâm Hải dùng chủ nhân để xưng hô, mặt mũi tràn đầy kích động nhận lấy Hóa Hình Thảo.

“Chủ nhân, ta cái này đi hóa hình!”

Nói xong, Đái Lễ cầm Hóa Hình Thảo, không thể chờ đợi được chạy tới bên cạnh Nguyệt Hồ, sau đó một ngụm đem Hóa Hình Thảo nuốt vào.

Ông!

Nhất thời, một đoàn quang hoa màu hồng, từ trên đỉnh đầu Đái Lễ hiện lên.

trong mắt Đái Lễ, bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh mang, gầm nhẹ một tiếng, năng lượng khủng bố trong người bắt đầu điên cuồng khởi động!

“Uống!!!”

Sau nửa canh giờ, một tiếng quát vang lên, sau đó một đạo thân ảnh màu hồng, đi tới trước mặt Lâm Hải.

“Đái Lễ, bái kiến chủ nhân!”

“Tạ chủ nhân, ân tái tạo!”

Lâm Hải cúi đầu nhìn lại, hai mắt lập tức tỏa sáng.

Đã thấy nữ tử trước mặt , một thân quần áo nịt như lửa đỏ, dáng người thướt tha, nóng bỏng kiều diễm, hai đầu lông mày mang theo một cỗ mị hoặc, ngược lại là có vài phần quyến rũ!

“Đứng lên đi!”

bàn tay Lâm Hải hư không một nắm, một cỗ đại lực đem Đái Lễ nâng lên.

“Tạ chủ nhân!”

Đái Lễ đứng lên, nhìn mình đã hóa dáng vẻ hình người, khuôn mặt kích động vui sướng.

“Ha ha, Đái Lễ muội tử, chúc mừng á!”

Bọn người Dương Hiển, nhao nhao tiến lên phía trước nói chuyện.

Vèo!

Đột nhiên, A Hoa thoáng cái lẻn đến trước mặt Đái Lễ, nhìn xem Đái Lễ, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi, nước miếng giàn giụa.

“Nha nha phi, thật gợi cảm a, Tiểu Lễ Tử, chúng ta về nhà làm chính sự a!”

Đái Lễ nghe được, lập tức mặt đỏ lên, hung hăng liếc trắng A Hoa, trên mặt vẻ oán trách.

Cái A Hoa này nói chuyện, thật đúng là chẳng phân biệt được thời cơ nơi chốn, lại để cho người khó chịu nổi.

“Xử lý con em ngươi chính sự!”

Lâm Hải đi lên một cước đem A Hoa đá bay rồi.

Đại gia mày, người ta Đái Lễ bây giờ là người rồi, ngươi choáng nha còn là chó, có cái chính sự gì để xử lý?

“A Hoa, ngươi nhớ kỹ cho ta, trước khi ngươi không có hóa hình, không cho phép lại gần Đái Lễ, nghe được chưa?!” Lâm Hải nghiêm mặt hổ, hướng phía A Hoa cảnh cáo nói.

A Hoa nhếch miệng lên, thiếu chút nữa khóc.

“Ba ba, ngươi đây không phải là chia rẽ chúng ta sao? Nếu không, ngươi cũng giúp ta hóa hình a.”

Lâm Hải nghe được, bỗng nhiên đùa giỡn trêu chọc liếc nhìn A Hoa, nghiền ngẫm nói.

“Ngươi là Tán Tiên sao?”

A Hoa lắc lắc đầu.

“Không phải Tán Tiên, ngươi hóa cọng lông hình a!”

“Muốn cùng một chỗ với Đái Lễ , trước có vốn liếng hóa hình đã rồi nói sau!”

A Hoa nghe xong, một hồi đau lòng, sau đó mạnh mẽ quay đầu, vẻ mặt bi phẫn lôi kéo Tiểu Hồng, quay đầu liền đi!

“Tiểu Hồng, đi, chúng ta về nhà!”

Tiểu Hồng cũng là vẻ mặt không cam lòng, dùng cánh vỗ A Hoa, hết sức ôn nhu an ủi.

“n, về nhà, chúng ta không để ý tới nàng.”

“A Hoa, ngươi đừng thương tâm, ngươi còn có ta đâu rồi, từ nay về sau, chúng ta cùng Đái Lễ sẽ như người lạ.”

A Hoa đang vẻ mặt bi thương đi tới, nghe nói như thế, bước chân mạnh mẽ trì trệ, vẻ mặt quái dị nhìn Tiểu Hồng.

“Nói cái gì đó, ngươi cái chim ngu!”

Tiểu Hồng nháy nháy mắt, vẻ mặt mờ mịt.

“Ngươi lôi kéo ta về nhà, không phải là ý tứ này sao?”

A Hoa lập tức vừa trợn trắng mắt, mặt mũi tràn đầy im lặng mà nói.

“Cẩu gia ta kéo ngươi về nhà, là muốn bế quan song tu, sớm ngày độ kiếp hóa hình, cùng một chỗ với Đái Lễ muội tử !”

“Ngươi cái chim ngu này , có thể động não hay không ?!”

A Hoa vừa mới dứt lời, đột nhiên biến sắc, lộ ra thần sắc kinh khủng.

“Ta thảo, ngươi muốn làm gì?!”

“A Hoa, ngươi cái vương bát đản, ta nhật cha ngươi, ta giết ngươi!”

mặt mũi Tiểu Hồng tràn đầy lửa giận, một cánh đem A Hoa đánh bay, mang theo sát cơ liền vọt tới.

“Ai u, ngươi cái chim ngu, cha ta ở bên kia đâu rồi, ngươi truy ta làm gì a, ngươi mưu sát chồng a...”

A Hoa kêu thảm thiết liên tục, bị Tiểu Hồng một đường đuổi theo, trong chớp mắt hai cái kẻ dở hơi bỏ chạy cái không thấy.

Mẹ nó!

Lâm Hải ở một bên, thì là mặt mũi tràn đầy hắc tuyến.

A Hoa thằng này, thực con mẹ nó hèn mọn bỉ ổi a!

Đoán chừng bị Tiểu Hồng đuổi tới, bữa này có bị tội!

“Đái Lễ muội tử, ngươi làm sao vậy?”

Đúng lúc này, Dương Hiển ở một bên , đột nhiên lớn tiếng kinh hô, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

“n?”

Lâm Hải sững sờ, quay đầu hướng phía Đái Lễ nhìn lại.

Đã thấy sắc mặt Đái Lễ ngưng trọng, trong mắt hiện lên một vẻ bối rối, hô hấp đều trở nên dồn dập.

“Ngươi không sao chứ?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm kỳ quái, hướng phía Đái Lễ hỏi.

Đái Lễ thì là chậm rãi lắc đầu, sau đó mang theo một tia tim đập nhanh, chậm rãi nói.

“Chủ nhân, các vị ca ca, ta giống như, muốn độ kiếp rồi!”

Độ kiếp!!!

Lời của Đái Lễ, lại để cho người ở chỗ này, tất cả đều cả kinh.

Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, A Hoa trước đó đã từng nói qua, Đái Lễ là Nhất kiếp Tán Tiên, hơn nữa tựa hồ sắp độ Thiên kiếp rồi.

Chỉ là không nghĩ tới, vừa mới ăn vào Hóa Hình Thảo, lực lượng hóa hình lại để cho Thiên kiếp của Đái Lễ đột nhiên đến trước.

“Cái Thiên kiếp này có thể tiến vào Luyện Yêu Hồ không?”

Trong lòng Lâm Hải, đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ.

Dù sao, cho đến bây giờ, vẫn chưa có người nào vượt qua Thiên kiếp tại trong Luyện Yêu Hồ đấy.

Rất nhanh, lời của Đái Lễ, cho Lâm Hải đáp án.

“Thiên kiếp có lẽ đang tại bên ngoài, chỉ cần ta vừa đi ra ngoài, sẽ lập tức hàng lâm.”

Lâm Hải nghe xong, lông mày không khỏi nhảy lên.

“Nói như vậy, ngươi chỉ cầnở bên trong Luyện Yêu Hồ, thì sẽ không cách nào độ kiếp?”

Đái Lễ trầm mặc một lát, sau đó khẳng định nhẹ gật đầu.

“Có lẽ chính là như vậy!”

“Ta cảm ứng được Thiên kiếp đã đến, thế nhưng mà Thiên kiếp lại tìm không được ta!”

Trong lòng Lâm Hải lập tức một hồi kinh hoàng, trong mắt không khỏi dị sắc liên tục.

Không thể tưởng được, cái Luyện Yêu Hồ này cường đại, so với chính mình dự đoán còn muốn nghịch thiên hơn.

Người độ kiếp trốn ở bên trong, thậm chí ngay cả Thiên kiếp đều tìm không thấy tung tích.

Thật không hổ là Thượng Cổ Thần khí a!

“Đái Lễ, vậy ngươi có nghĩ muốn độ kiếp không?” Lâm Hải nhìn Đái Lễ, đột nhiên hỏi.

Dù sao, độ kiếp chính là chuyện trọng yếu nhất của tất cả người tu hành .

Một khi độ kiếp thành công, thực lực sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, tiến vào cấp độ mới .

Đương nhiên, độ kiếp cũng cực kỳ hung ác, có khả năng bị Lôi kiếp bổ thành tro tàn, thân tử đạo tiêu.

Hơn nữa, tỷ lệ thất bại, muốn cao xa hơn tỷ lệ thành công .

Vì thế, cũng không phải mỗi người đều hi vọng độ kiếp, thậm chí có người cực độ sợ hãi độ kiếp.

Lâm Hải xuất phát từ cái góc độ này mà cân nhắc, nên mới có câu hỏi này!

Đái Lễ nghe được câu hỏi của Lâm Hải, cúi đầu không nói, trên mặt hiện ra một tia giãy dụa.

Hiển nhiên, nội tâm của nàng, cũng do dự bất định!

Bất quá rất nhanh, Đái Lễ mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia thần sắc kiên quyết.

“Thiên kiếp đã đến, trốn đi vô ích!”

“Chủ nhân, xin cho Đái Lễ độ kiếp!”

Đái Lễ vừa thốt lên xong, bọn người Dương Hiển, lập tức tất cả đều tâm tình khẩn trương lên.

Bốn người bọn họ, ngoại trừ Chu Tử Chân ra, tất cả đều là người đã trải qua Nhị Cửu Thiên Kiếp .

Nhị Cửu Thiên Kiếp có bao nhiêu đáng sợ, bọn họ thế nhưng mà đã tự mình trải qua, hiện tại hồi tưởng lại, cũng còn nghĩ mà sợ không thôi, mồ hôi lạnh chảy ròng!

Nhưng mà, bọn họ cũng tinh tường, một bước này nhất định phải đi.

Nội tâm đều thay Đái Lễ chảy một thân mồ hôi, lại không người mở miệng khuyên bảo.

“Tốt!”

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một tia hân thưởng.

Đái Lễ tuy là nữ lưu, nhưng gan dạ sáng suốt hơn người, đối mặt với người người e ngại Thiên kiếp, thật bất ngờ quyết đoán.

“Đến!”

Lâm Hải khẽ vẫy tay , một khỏa đan dược màu đen bay vào lòng bàn tay.

“Cho!”

Lâm Hải đem đan dược, đưa tới trước mặt Đái Lễ.

Đái Lễ cúi đầu nhìn lại, lập tức đồng tử co rụt lại, trong lòng rung mạnh.

“Chủ nhân, đây là cái đan dược gì ?”

“Ta như thế nào cảm giác, trong cái đan dược này có loại lực lượng cực kỳ cường đại?”

Lâm Hải thì là mỉm cười, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Đan này, tên là Phá Lôi Đan!”

Chương 2344: Đái Lễ độ kiếp

“Viên thuốc này, có thể chống cự bất luận một đạo Lôi kiếp nào ở bên trong Nhất Cửu Thiên Kiếp , trừ đạo thứ chín ra !”

“Tuy ngươi muốn độ, chính là Nhị Cửu Thiên Kiếp, nhưng ăn Phá Lôi Đan này vào, cũng sẽ có chỗ trợ giúp đối với ngươi !”

Lâm Hải đem hiệu quả của Phá Lôi Đan , hướng phía Đái Lễ giảng thuật một lần.

Đái Lễ nghe được, lập tức đại hỉ, đem Phá Lôi Đan nhận lấy.

“Tạ chủ nhân!”

Cái Phá Lôi Đan này, tuy không cách nào trợ giúp Đái Lễ trăm phần trăm vượt qua Thiên kiếp, nhưng cũng cực kỳ trân quý rồi!

Dù sao, độ kiếp là chuyện riêng, người khác căn bản không cách nào nhúng tay.

Lôi kiếp thật đáng sợ, cơ hồ mỗi người độ kiếp, đều là cửu tử nhất sinh, mệnh huyền một đường.

Dù là độ kiếp thành công, cuối cùng cũng phải rơi vào trình độ hấp hối.

Hơi không cẩn thận, chính là vực sâu vạn trượng, nhiều năm tu hành bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Rất nhiều người độ kiếp thất bại, cách thành công đều kém khoảng cách không đến một sợi tóc tơ.

Trong quá trình đó, dù là hơi có một tia trợ lực, cũng vô cùng có khả năng cải biến vận mệnh thành hình thần câu diệt .

Vì thế, khỏa Phá Lôi Đan này của Lâm Hải, đối với Đái Lễ mà nói, thật sự là quá trọng yếu!

“Hiện tại, muốn độ kiếp sao?” Lâm Hải nhìn Đái Lễ, ngưng trọng hỏi.

“n, nên đến cũng nên đến, liền hiện tại a!” ánh mắt Đái Lễ kiên quyết, trùng trùng điệp điệp gật đầu nói.

“Tốt!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, sau đó ý niệm khẽ động, ra khỏi Luyện Yêu Hồ, về tới chính giữa hiện thực .

Cùng Lâm Hải đi ra, còn có Kim Đại Thăng.

“Đại Thăng, độ kiếp thanh thế to lớn, ở chỗ này chỉ sợ sẽ đưa tới người vây quanh, đối với Đái Lễ bất lợi.”

“Không bằng, đi rừng rậm Hàn Đàm của ngươi a!”

Kim Đại Thăng nghe được, liền vội vàng gật đầu.

“Chủ nhân cùng ta nghĩ giống nhau, độ kiếp tại rừng rậm Hàn Đàm của ta, ta có thể an bài Yêu thú gác bốn phía, bảo đảm Đái Lễ muội tử độ kiếp không bị quấy rầy!”

Trong mắt Lâm Hải lưu quang chớp động, dưới chân lập tức có tường vân bay lên, bay thẳng đến chân trời!

“Đi!”

Vèo!

Lâm Hải cùng Kim Đại Thăng, đáp mây bay mà đi, trong khoảnh khắc liền đã đến rừng rậm Hàn Đàm!

Cái rừng rậm Hàn Đàm này , tuy hàn khí thấu xương dĩ nhiên đã biến mất không thấy gì nữa, nhưng bởi vì có rất đông Yêu thú, người tu hành lại không biết rõ thực hư, nên vẫn như trước cực ít có người tiến vào.

Lâm Hải cùng Kim Đại Thăng đi mãi cho đến vị trí trung ương, mới ngừng lại được.

“Moo...moo!!!”

Kim Đại Thăng bỗng nhiên phát ra một tiếng ngưu rống rung trời, thanh âm bao phủ khắp rừng rậm!

Sau một khắc, vô số đạo khí tức cường đại, hướng phía bên này chen chúc mà đến.

Sưu sưu sưu!

Rất nhanh, hằng hà các loại Yêu thú, tụ tập tại xung quanh, đem Lâm Hải cùng Kim Đại Thăng vây vào giữa.

“Đại vương!!!”

“Đại vương vậy mà hóa hình rồi!”

“Chúc mừng Đại vương, chúc mừng Đại vương!”

Những Yêu thú này cùng Kim Đại Thăng sớm chiều ở chung , lập tức ngửi ra mùi vị của Kim Đại Thăng, hướng phía Kim Đại Thăng liên tục chúc mừng.

Trong mắt vừa có vui mừng, cũng có thật sâu hâm mộ.

“Ha ha ha ha!”

Kim Đại Thăng cao hứng cười to một tiếng , liếc nhìn phần đông Yêu thú, sau đó ồm ồm nói.

“Chư vị huynh đệ, bổn vương có một muội tử, muốn tại chỗ chúng ta độ kiếp."

"Các ngươi đem từng cái phương hướng bảo vệ tốt, đừng cho bất luận kẻ nào tiến tới quấy rầy."

"Nếu như có người xông vào, giết không tha! Có nghe hay không?!"

"Vâng!!!" Phần đông Yêu thú hét lớn một tiếng, sau đó nhao nhao rời đi, tất cả đi tới cương vị công tác của mình đi.

Lâm Hải nhìn phần đông Yêu thú rời đi, trong mắt không khỏi hiện lên một đạo vầng sáng sáng ngời !

"một cỗ lực lượng thật cường đại a!"

Lâm Hải vừa rồi thô sơ giản lược quan sát qua, tu vi của những Yêu thú này phần lớn tại đã ngoài Đại Thừa .

Thậm chí, trong đó không thiếu Nhất kiếp Tán Tiên cùng Nhị kiếp Tán Tiên, có một ít đều gặp mặt tại di tích cổ Hoang Sa.

Những Yêu thú này, đều nghe theo mệnh lệnh của Kim Đại Thăng , mà Kim Đại Thăng lại nhận chính mình làm chủ.

Nếu mình có cần, hoàn toàn có thể thông qua Kim Đại Thăng, điều động những Yêu thú này làm việc cho chính mình !

Mặc kệ gặp được địch nhân cường đại như thế nào, cái này đều tuyệt đối là một cỗ lực lượng không thể khinh thường a!

"Chủ nhân, an bài thỏa đáng, có thể cho Đái Lễ muội tử đi ra!"

Kim Đại Thăng hướng phía Lâm Hải, mở miệng nói.

"Tốt!" Lâm Hải nhẹ gật đầu, ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía một khối đất trống xa xa.

Liền chỗ đó a!

Vèo!

Sau một khắc, một đạo thân ảnh màu lửa đỏ, xuất hiện ở trên đất trống đằng kia, đúng là Đái Lễ!

Cùng lúc đó, bọn người Dương Hiển, cũng xuất hiện tại bên cạnh Lâm Hải, sắc mặt khẩn trương hướng phía Đái Lễ nhìn lại!

Ầm ầm!

Cơ hồ là ngay lập tức khi Đái Lễ đi ra, bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng sấm vang rền kịch liệt.

Bọn người Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, thấy một đóa mây đen cuồn cuộn, hướng phía đỉnh đầu Đái Lễ, bay đi qua.

bên trong Lôi Vân, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, tàn sát bừa bãi, hồ quang điện không ngừng lập loè, tư tư rung động!

Một cỗ uy áp khủng bố làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động, lập tức bao phủ mặt đất, lại để cho bọn người Lâm Hải hô hấp đều trở nên bắt đầu không thông thuận!

“Đến rồi!”

Bọn người Dương Hiển hoảng sợ biến sắc, thân thể vậy mà kìm lòng không được có chút phát run.

Bọn họ những người đã trải qua Thiên kiếp này, biết rõ Thiên kiếp có bao nhiêu đáng sợ.

Mặc dù biết rất rõ ràng, Thiên kiếp lúc này đây là hướng phía Đái Lễ mà đến, sẽ không bổ về phía bọn họ.

Nhưng nội tâm của bọn họ, vẫn là bang bang kinh hoàng, khẩn trương đến mức trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

bóng mờ mà Thiên kiếp lưu lại trong nội tâm bọn họ, thật sự là quá lớn!

“Chúng ta lui về phía sau!”

Kim Đại Thăng bỗng nhiên hô to một tiếng, bọn người Lâm Hải nhao nhao hướng lui về phía sau ra hơn mười dặm.

uy lực của Thiên kiếp quá mức cường đại, nếu như dựa vào là quá gần, một khi bị ảnh hưởng đến, vậy thì thảm rồi.

“Đái Lễ muội tử, coi chừng a!!!”

Bọn người Dương Hiển, hướng phía Đái Lễ hô to một tiếng.

Nhìn mặt đất bị Lôi Vân bao phủ, đã thành một mảnh đen kịt, tâm của tất cả mọi người đều nhảy đến cổ họng, thay Đái Lễ lo lắng thật sâu .

“Chủ nhân cùng các vị ca ca yên tâm, ta Đái Lễ cùng với cái Thiên kiếp này đọ sức đọ sức!”

Đái Lễ đứng tại phía dưới Lôi Vân, mái tóc bị uy áp cực lớn, áp bách tung bay mà lên.

Thân ảnh như ngọn lửa kia, tại mặt đất đen kịt, lộ ra cô đơn như vậy, lại cao ngất như vậy!

Ầm ầm!

Cái lúc này, bên trong Lôi Vân lần nữa truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Ngẩng đầu nhìn lại, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo trong Lôi Vân kia tàn sát bừa bãi, như là bọt biển hấp đầy nước , phảng phất sau đó cũng có thể rơi xuống!

Ông!

Đột nhiên, ở giữa thiên địa hiện lên ánh sáng chói mắt, vạch phá phía chân trời, sáng ngời chói mắt!

Tạch...!

Ngay sau đó, tiếng nổ mạnh rung trời truyền đến, khiến cho mặt đất đều run lên!

Bọn người Lâm Hải, đồng tử bỗng nhiên co rút lại, hoảng sợ hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy một đạo Lôi Đình to như cánh tay, mang theo lực lượng cuồng bạo vô tận, hướng phía đỉnh đầu Đái Lễ, điên cuồng đánh xuống!

“Thiên kiếp, đã bắt đầu!!!”

hô hấp của Lâm Hải mạnh mẽ trì trệ, tuy đây cũng không phải là lần thứ nhất Lâm Hải gặp người khác độ kiếp.

Nhưng, vẫn đang cảm thấy trái tim kinh hoàng, linh hồn sợ run, trong mơ hồ có cỗ lực lượng Thiên Đạo, lại để cho Lâm Hải giờ khắc này, cảm thấy mình là nhỏ bé bực nào!

“Uống!!!”

Đối mặt với đạo Thiên kiếp thứ nhất, Đái Lễ không hề sợ, ngược lại trong hai tròng mắt có chiến ý mãnh liệt , khẽ kêu một tiếng, hướng phía Thiên kiếp vọt tới!

Oanh!

Thiên kiếp rơi vào trên người Đái Lễ, thân thể Đái Lễ lảo đảo một cái, rơi trên mặt đất.

Tuy chật vật, lại bình yên vô sự!

Tạch...!

Mà lúc này đây, thanh âm Lôi Đình lại vang lên, đạo Thiên kiếp thứ hai hàng lâm!

“Tới tốt lắm!”

Đái Lễ quát một tiếng, lúc này đón Thiên kiếp mà lên, oai hùng bất khuất!

Tạch…! Tạch…! Két…

Ngay sau đó, đạo thứ ba, đạo thứ tư, đạo thứ năm…

Lôi kiếp một đạo tiếp lấy một đạo, điên cuồng rơi xuống, vô cùng tinh chuẩn bổ vào trên người Đái Lễ.

thời khắc đạo Lôi kiếp thứ tám sắp sửa rơi xuống , Lâm Hải nhíu lông mày lại, gấp giọng quát to.

“Đái Lễ, phục dụng Phá Lôi Đan!”

Chương 2345: Độ kiếp cũng có thể ăn gian!

Đái Lễ giờ phút này, đã bị thương, tuy không nặng, nhưng ảnh hưởng sâu sắc tới thực lực.

Lôi kiếp kế tiếp, chỉ sợ không dễ tiếp.

Bây giờ, đã là đạo Lôi kiếp thứ tám, Phá Lôi Đan không có hiệu quả với đạo Lôi kiếp thứ chín, mà bắt đầu từ đạo thứ mười, đã bắt đầu tiến vào Nhị Cửu Thiên Kiếp.

Nếu còn không phục dụng, cái Phá Lôi Đan này sẽ mất đi tác dụng!

Vì vậy, Đái Lễ không chút do dự, đem Phá Lôi Đan nuốt vào trong miệng!

Tạch…!

Cùng lúc đó, đạo Thiên kiếp thứ tám rốt cục rơi xuống, trùng trùng điệp điệp bổ rơi vào trên đỉnh đầu Đái Lễ!

Ông!

Nhưng vào lúc này, một đoàn vầng sáng sáng chói, đột nhiên từ trên đỉnh đầu Đái Lễ, tách ra!

đạo Thiên Lôi thứ tám kia, bỗng nhiên bổ vào phía trên vầng sáng, liền phảng phất như một giọt nước rơi vào biển cả, không có khiến cho nổi lên bất luận cái gợn sóng gì, liền tiêu tán thành vô hình!

Đái Lễ thấy thế, lập tức vui mừng quá đỗi!

Cái đạo Thiên Lôi thứ tám này, uy lực thế nhưng mà gần với đạo Lôi thứ chín, không nghĩ tới dễ dàng hóa giải.

Cái này đối với Đái Lễ cần bảo tồn thực lực , thế nhưng mà làm ra tác dụng rất quan trọng yếu!

“Uống!”

Đái Lễ không khỏi hào khí ngất trời, khẽ kêu một tiếng, toàn thân phát ra ánh sáng rực rỡ, hai mắt lưu quang lập loè.

Đã làm tốt mười phần chuẩn bị, nghênh đón một đạo Lôi kiếp số chín cường đại !

Tạch...!!!

Tiếng nổ mạnh rung trời, từ đỉnh đầu truyền đến, cái Lôi Vân đen nhánh kia, phảng phất đều bị run rẩy thoáng một phát!

Sau một khắc, một đạo Lôi Đình so với trước đó lăng lệ ác liệt hơn mấy lần , mang theo xu thế phá hủy mọi thứ, bỗng nhiên đánh xuống!

“Tới tốt lắm!!!”

lông mày Đái Lễ nhướn lên, trong miệng hô một tiếng, bỗng nhiên nghênh đón tiếp lấy!

Oanh!

quang mang màu hồng hiện lên trên đỉnh đầu Đái Lễ , khí tức cường đại kéo lên, giống như một tấm chắn, đem toàn thân bảo vệ!

Tạch...!!!

tiếng sấm kịch liệt , đinh tai nhức óc, không gian một hồi run rẩy, quang mang màu hồng bay múa, lôi quang đầy trời!

Phanh!

Thân thể Đái Lễ, thoáng cái từ không trung rơi xuống, ngã trên mặt đất.

Oa!

Miệng hơi mở, một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt lập tức trắng bệch vô cùng.

Nhưng mà, Đái Lễ tung người một cái, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, trong mắt hiện lên một tia quật cường.

“Nhất Cửu Thiên Kiếp, không gì hơn cái này!”

Đái Lễ lau đi máu tươi bên khóe miệng , sắc mặt cười lạnh nói.

Tuy, cái đạo Thiên Lôi thứ chín này lại để cho Đái Lễ bị thương không nhẹ, nhưng hiển nhiên không có trở ngại.

Ầm ầm!

Chín đạo Thiên kiếp bổ qua, kiếp vân trên bầu trời, đột nhiên bắt đầu lăn lộn, hồ quang điện nhảy chạy, càng tăng thêm năng lượng kinh khủng , bắt đầu phi tốc tụ tập!

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu, cảm thụ cái uy áp đáng sợ làm cho người hít thở không thông kia , lập tức biến sắc!

Bọn người Dương Hiển, đều đã trải qua Nhị Cửu Thiên Kiếp, biết rõ chín đạo Thiên kiếp càng thêm đáng sợ , đánh đến nơi rồi!

“Đái Lễ, đón lấy!!!”

Cái lúc này, Lâm Hải bỗng nhiên hét lớn một tiếng, sau đó hai mươi đạo hào quang, hướng phía Đái Lễ chạy như bay mà đi!

“n?”

Đái Lễ sững sờ, không biết Lâm Hải ném đến vật gì.

Nhưng, trước mắt tình thế quan trọng này, tất sẽ là vật có trợ giúp đối với chính mình độ Thiên kiếp mới đúng!

Vèo!

Khẽ vươn tay, Đái Lễ đem vật bay tới bắt vào trong tay, cúi đầu xem xét, lập tức nheo mắt!

“Đan dược!!!”

Đã thấy thứ Lâm Hải ném đến, dĩ nhiên là hai mươi khỏa đan dược.

Trong đó có mười khỏa màu xanh da trời, mười khỏa màu hồng!

Mà lúc này, Lâm Hải cấp tốc hô lớn.

“Màu xanh da trời có thể lập tức bổ đầy chân nguyên, màu hồng có thể lập tức khôi phục thương thế, nhanh chóng ăn vào!”

Đái Lễ nghe được, không khỏi vui mừng quá đỗi!

Nếu thật theo như lời Lâm Hải , cái đan dược này chẳng phải là vật báu vô giá?

Nhất là khi mình bây giờ đang tại độ kiếp, sợ nhất đúng là thương thế quá nặng, chân nguyên hao hết.

Đến lúc đó Thiên kiếp hàng lâm, không có dư lực chống cự, chỉ có thể nuốt hận tại chỗ.

Nhưng hôm nay, nếu có thể lập tức khôi phục chân nguyên cùng thương thế, chẳng phải là tương đương với, chính mình một mực có thể dùng trạng thái toàn thịnh, tới đón tiếp mỗi một đạo Thần Lôi hay sao?

Nói như vậy, coi như là Nhị Cửu Thiên Kiếp, chính mình sao có thể không qua?

“Không nghĩ tới, độ kiếp cũng có thể ăn gian!!!”

“Chủ nhân thực ngưu bức!”

“Uống!!!”

Đái Lễ không khỏi tinh thần đại chấn, nội tâm cuồng hỉ không thôi!

Nàng tự nhiên sẽ không hoài nghi lời của Lâm Hải, bởi vì Phá Lôi Đan mà lúc trước Lâm Hải đưa cho nàng , xác thực đã phát huy tác dụng!

Há miệng ra, Đái Lễ lập tức ăn vào một miếng Chân Nguyên Tán cùng một miếng Đại Hoàn Đan!

Đồng thời, đem số đan dược còn lại, cẩn thận từng li từng tí cất kỹ!

Đây chính là bảo vật mà nàng có thể dựa vào để thuận lợi vượt qua Lôi kiếp a!

Ông!

Cơ hồ ngay khi đan dược vừa vào miệng, Đái Lễ chỉ cảm thấy có hai cỗ nhiệt lưu tuôn ra trong người.

Sau một khắc, bảy thành chân nguyên đã hao tổn lập tức được bổ đầy.

Càng thêm ngạc nhiên chính là, thương thế bị đạo Thiên kiếp thứ chín bổ ra, lại lập tức khôi phục như lúc ban đầu!

“Ha ha ha, quá tốt a, đa tạ chủ nhân!”

Tạch...!

mặt mũi Đái Lễ tràn đầy cuồng hỉ, hướng phía Lâm Hải nói lời cảm tạ.

Nhưng mà, nói còn chưa dứt lời, đạo Thiên kiếp thứ mười, dĩ nhiên đã rơi xuống, oanh kích tại trên người Đái Lễ!

Phốc!

Đái Lễ phun ra một búng máu , uy lực của đạo Thiên kiếp này, vậy mà so với đạo Thiên kiếp thứ chín đều không kém bao nhiêu!

Bất quá, Đái Lễ tuy bị thương, nhưng không chút nào không hoảng hốt, thậm chí không có sợ hãi!

Cấp tốc lần nữa lấy ra một miếng Đại Hoàn Đan, nuốt vào trong miệng!

Ông!

Sau một khắc, thương thế tận phục!!!

Tạch...!!!

đạo Thiên Lôi thứ mười đánh xuống!

Đái Lễ lại bị thương, phục dụng Đại Hoàn Đan!

Tạch...!!!

đạo thiên lôi thứ mười một lại đến, bổ vào trên người Đái Lễ!

...

Tạch tạch tạch ken két!!!

Lôi Đình không ngừng đánh xuống, không thể không nói, uy lực của Nhị Cửu Thiên Kiếp , vượt xa Nhất Cửu Thiên Kiếp!

Cơ hồ mỗi một đạo Lôi Đình, đều đem Đái Lễ bổ tới thổ huyết bị thương.

Nhưng mà, Đại Hoàn Đan nơi tay, Đái Lễ không sợ chút nào, cơ hồ lập tức lần nữa lại phục hồi như cũ!

Mười sáu đạo Thiên Lôi thoáng cái đã qua, Đái Lễ lông tóc không tổn hao gì, khuôn mặt kích động cuồng hỉ!

Tạch...!!!

Rốt cục, đạo Thiên kiếp thứ mười bảy chậm lại, uy lực cường đại cơ hồ khiến cho Đái Lễ hít thở không thông.

Sau khi đánh xuống, hai mắt Đái Lễ ngất đi, nặng nề ngã trên mặt đất, suýt nữa mất đi ý thức.

“Thật đáng sợ!”

Đái Lễ vội vàng nuốt đan dược, sau khi khôi phục, chỉ cảm thấy tinh thần mệt mỏi không thôi, lung lay sắp đổ!

Dù thương thế phục hồi như cũ, chân nguyên bổ đầy, nhưng sau khi trải qua mười bảy đạo Lôi kiếp, Tinh Thần lực của Đái Lễ cũng có chút chịu không được rồi!

“Đái Lễ muội tử, chịu đựng!”

“Ha ha, gắng gượng qua một đạo Lôi kiếp, ngươi liền thành công rồi!”

Bọn người Dương Hiển đại hỉ, nhao nhao hướng phía Đái Lễ kích động hô.

Đồng thời, nội tâm khẩn trương, cũng đã đến cực hạn.

, không thể nghi ngờ là cường đại nhất trong Nhị Cửu Thiên Kiếp, uy lực gấp chừng mấy lần trước đó!

Đái Lễ có thể tiếp được hay không , bọn họ thật sự một điểm cơ số cũng đều không có!

Nếu đạo thiên lôi thứ mười tám này, Đái Lễ không tiếp được mà nói, sẽ bị đánh thành bột mịn tại chỗ, dù là có Đại Hoàn Đan, cũng không cứu được mệnh rồi!

Đái Lễ tự nhiên cũng hiểu rõ, hít sâu một hơi, cưỡng ép nâng lên tinh thần.

Ngẩng đầu, nhìn Lôi Vân đang ngưng tụ lực lượng , trong mắt Đái Lễ hiện lên một tia bất khuất quật cường!

“Đến a, ta không sợ ngươi!!!”

Ầm ầm!!!

Đột nhiên, Lôi Vân lăn lộn, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, thoáng cái kéo lên mấy lần, không gian đều run rẩy lên!

Bọn người Lâm Hải hoảng sợ biến sắc, hô hấp thoáng cái đình trệ, tất cả đều đem tâm nâng lên cổ họng!

Bọn họ biết rõ, đạo Thiên kiếp thứ mười tám, đang muốn rơi xuống rồi!

Đái Lễ có thể độ kiếp thành công, tiến giai Nhị cấp Tán Tiên hay không, sẽ nhìn vào một lần hành động lúc này!!!

Nếu như thất bại, cái kia chờ đợi Đái Lễ, chỉ có một kết quả, chính là hình thần câu diệt!

“Đái Lễ muội tử, cố gắng lên, cố gắng lên a!!!”

Bọn người Dương Hiển hô hấp dồn dập, hai mắt trừng tròn xoe, hai đấm kìm lòng không được mà nắm chặt, trên đầu ứa ra mồ hôi lạnh.

Giờ khắc này, bọn họ vậy mà so với lúc chính mình độ kiếp, tựa hồ còn quan trọng khẩn trươnghơn !

Tạch...!!!

Rốt cục, một tiếng nổ mạnh giống như kinh thiên động địa truyền đến, lực lượng Lôi Đình kinh khủng kia, xẹt qua một đạo tia chớp, bỗng nhiên bổ rơi vào trên đầu Đái Lễ!

Chương 2346: Kim châm cứu người!

Tạch...!!!

Tiếng sấm nổ đùng, Lôi Đình cực lớn đánh xuống tại trên người Đái Lễ, lôi quang tàn sát bừa bãi!

“A!!!”

Đái Lễ hét thảm một tiếng, cả người trực tiếp bị đánh bay, nặng nề ngã rơi trên mặt đất, sống chết không rõ!

“Đái Lễ muội tử!!!”

Bọn người Dương Hiển quá sợ hãi, trong mắt lập tức lộ ra bi thống thật sâu .

Bởi vì, bọn họ đã không cảm ứng đến khí tức của Đái Lễ , Đái Lễ vô cùng có khả năng đã bị Lôi kiếp đánh chết rồi!

“Thu!!!”

Lâm Hải cái lúc này, đột nhiên quát nhẹ một tiếng, sắc mặt ngưng trọng vô cùng!

Khi Đái Lễ té xuống, hắn đã cảm thấy sinh cơ của Đái Lễ , phi tốc tiêu vong.

Căn bản không dám có bất kỳ do dự, cấp tốc đem Đái Lễ thu vào Luyện Yêu Hồ.

Chỉ cần Đái Lễ còn có một hơi, chỉ cần đi vào Luyện Yêu Hồ, Lâm Hải có thể bảo vệ tính mạng của nàng !

Vèo!

thân ảnh Đái Lễ lập tức biến mất, Lâm Hải mang theo bọn người Dương Hiển Kim Đại Thăng, cũng về tới trong Luyện Yêu Hồ.

“Đái Lễ muội tử!!!”

Tiến vào Luyện Yêu Hồ, bọn người Dương Hiển Kim Đại Thăng, liền thất kinh hướng phía bên cạnh Nguyệt Hồ chạy tới.

Khi thấy khí tức của Đái Lễ đều đã không có, lạnh như băng nằm ở bên cạnh Nguyệt Hồ, đám người Dương Hiển đầu ông một tiếng.

“Đái Lễ muội tử, ngươi ngàn vạn lần không thể chết được a!!!”

Vèo!

Mấy người bổ nhào qua, nước mắt lập tức rơi xuống, bi thống không thôi.

Lâm Hải giờ phút này, cũng đã đến gần, cảm ứng được khí tức của Đái Lễ , không khỏi nhẹ nhàng thở ra thật dài.

“Khá tốt khá tốt, không tính quá muộn!”

Đái Lễ giờ phút này , nếu nói là chết rồi, cũng không sai, bởi vì sinh cơ đã tiêu tán, linh hồn đã thoát ly thân thể.

Nhưng, thời gian Lâm Hải đem nàng thu vào Luyện Yêu Hồ lại phi thường kịp thời.

Thậm chí linh hồn đang ở vào giữa lúc tiêu vong cùng không tiêu vong, vừa mới thoát ly thân thể, rồi lại bị phong cấm tại bên trong thân thể.

Người ở bên ngoài nhìn vào, Đái Lễ đã là một cỗ thi thể lạnh băng.

Nhưng Lâm Hải lại cười nhạt một tiếng, biết rõ tình huống hoàn toàn không có hỏng bét như vậy .

“Đều tránh ra một chút!”

Lâm Hải đi đến bọn người sau lưng Dương Hiển, thản nhiên nói.

“Chủ nhân, Đái Lễ muội tử chết rồi!”

Chu Tử Chân toét miệng rộng, khóc lên.

Bọn người Dương Hiển cũng là hai mắt rưng rưng, bi thương không thể nói rõ.

“Không, nàng không chết!”

Lâm Hải lắc đầu, nhàn nhạt nói ra, lại làm cho bọn người Dương Hiển, trong lòng rung mạnh.

“Chủ nhân, ngươi, ngươi nói...”

“Mang nàng vào nhà gỗ!”

Lâm Hải cũng không có giải thích, buông một câu, quay người hướng phía nhà gỗ mà đi.

Bọn người Dương Hiển sửng sốt một chút, sau đó lập tức lộ ra biểu lộ cuồng hỉ .

“Nhanh a, còn đứng ngây đó làm gì?!”

Kim Đại Thăng ôm lấy Đái Lễ, hướng phía nhà gỗ vọt tới.

trong nội tâm bọn họ rất rõ ràng, chủ nhân Lâm Hải của mình, tuyệt đối không phải là nhân vật bình thường.

Nếu Lâm Hải đã nói Đái Lễ không chết, vậy thì nhất định có thể cứu chữa!

“Chủ nhân!”

Rất nhanh, bọn người Kim Đại Thăng, ôm Đái Lễ tiến vào nhà gỗ của Tiên Nhi, trong mắt mang theo khát vọng thật sâu , hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“Thả lên trên giường!”

Lâm Hải một bên giao phó, một bên lấy bao châm tới, đem kim châm xếp thành một hàng!

Bọn người Dương Hiển không dám lãnh đạm, vội vàng đem Đái Lễ phóng tới trên giường, sau đó hô hấp khẩn trương nhìn Lâm

Hải.

“Đều đi ra ngoài đi!”

Lâm Hải phất tay, cho bọn người Dương Hiển lui đi.

Sau đó, ánh mắt ngưng tụ, vô cùng chuyên chú rơi vào trên người Đái Lễ.

“Chỉ cần đem linh hồn cùng nhục thể trọng tân dung hợp, là sẽ Khởi Tử Hồi Sinh!”

Trong đầu Lâm Hải, đột nhiên hiện ra tình cảnh Liễu Sơn chậm chễ cứu chữa lúc trước.

phụ thân Liễu Sơn của Hinh Nguyệt , sau khi trở thành người sống đời sống thực vật, cũng là linh hồn cùng thân thể tách rời.

Cuối cùng, thông qua phục dụng Hoàn Hồn Đan, thành công thức tỉnh.

Bất quá, Lâm Hải lúc này, đã không cần lại mượn nhờ lực lượng của đan dược , kim châm nơi tay, là đủ!

Sưu sưu sưu!

Trong mắt Lâm Hải hiện lên tinh mang, sau một khắc cánh tay vung vẩy, hoa mắt!

Trên trăm mũi kim châm, tất cả đều đâm vào tất cả đại yếu huyệt của Đái Lễ .

Hô ~

Lâm Hải thở ra một ngụm trọc khí thật dài, xoa xoa mồ hôi trên đầu, một hồi mỏi mệt.

Kim châm đâm huyệt, thủ đoạn cực kỳ cao minh, cần người thi châm hết sức chăm chú, không được phép nửa điểm sơ xuất.

Tuy chỉ có ngắn ngủn ba năm phút đồng hồ, nhưng Lâm Hải lại như là đã trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt.

“Sau nửa canh giờ, có lẽ sẽ đã tỉnh lại!”

Lâm Hải liếc nhìn Đái Lễ, sau đó khoanh chân ngồi trên mặt đất, hai mắt buông xuống, vận chuyển Thần Hồn Quyết, khôi phục Tinh Thần lực đ hao tổn .

“n?”

Đột nhiên, hai bàn tay nhỏ bé mềm nhẵn, đã rơi vào bên trên huyệt Thái Dương của Lâm Hải .

Hết sức ôn nhu giúpLâm Hải, nhẹ nhàng xoa nắn lấy, lại để cho Lâm Hải có loại cảm giác như tắm rửa trong suối nước nóng , cực kỳ thoải mái dễ chịu.

“Tiên Nhi, cám ơn!”

Lâm Hải không cần mở mắt ra cũng biết, tất nhiên là Tiên Nhi, đang làm mát xa cho chính mình .

“Chủ nhân nói gì vậy, phục vụ cho chủ nhân , là vinh hạnh của Tiên Nhi !”

thanh âm của ôn nhu điềm tĩnh Tiên Nhi, vang lên bên tai Lâm Hải , lại để cho nội tâm của Lâm Hải một hồi ôn hòa.

Không thể không nói, Tiên Nhi thật sự là một cái cô nương tốt a!

thời gian Lâm Hải tại nhà gỗ trong nghỉ ngơi, bọn người Dương Hiển thế nhưng mà cực hỏng mất, nguyên một đám ở bên ngoài nôn nóng bất an.

Một mực đợi chừng nửa canh giờ, cửa gỗ đột nhiên bị đẩy ra, Lâm Hải đi ra.

“Chủ nhân, Đái Lễ muội tử nàng thế nào?”

Lâm Hải mỉm cười, không nói gì, sau đó hướng bên cạnh lóe lên, lộ ra thân ảnh màu hồng sau lưng.

“Đái Lễ, lại để cho các vị ca ca lo lắng!”

“Đái Lễ muội tử, ha ha ha!” bọn người Dương Hiển vừa thấy Đái Lễ, lập tức mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, kích động hỏng mất!

“Đái Lễ muội tử không có việc gì, thật tốt quá, thật sự thật tốt quá!!!”

lo lắng bi thống của bọn người Dương Hiển trước đó , triệt để tan thành mây khói, mà chuyển biến thành là cuồng hỉ cực lớn .

“Cái này, may mắn mà có đại thần thông của chủ nhân , cứu ta một mạng!” Đái Lễ nhìn Lâm Hải, cảm kích nói.

Vì vậy, mọi người lại hướng phía Lâm Hải một phen nói lời cảm tạ.

Cao hứng qua đi, Chu Tử Chân bỗng nhiên nói.

“Đái Lễ muội tử, ngươi bây giờ cũng là Nhị kiếp Tán Tiên đi à nha?”

Đái Lễ lập tức lộ vẻ mặt vui mừng, hướng phía Chu Tử Chân khẽ gật đầu.

“Đúng vậy đâu rồi, Chu ca ca!”

“Ai!” Chu Tử Chân nghe được, lập tức lộ ra thần sắc xấu hổ.

“Các ngươi đều là Nhị kiếp Tán Tiên rồi, chỉ có ta còn là Nhất kiếp Tán Tiên, quá đả kích người rồi!”

Lời của Chu Tử Chân, lập tức nhắm trúng mọi người cười to một hồi.

“Ai bảo ngươi bình thường tu hành lười nhất, hiện tại biết rõ hổ thẹn?”

“Hừ, đừng cười nhạo người, ta sớm muộn gì sẽ có một ngày đuổi theo các ngươi!” Chu Tử Chân không phục không cam lòng nói.

Lâm Hải nghe đến đó, trong lòng lại một hồi ảm đạm.

Bất kể nói thế nào, các huynh đệ Mai Sơn, đều là người vượt qua Thiên kiếp rồi.

Mà chính mình, lúc nào mới có thể đến ngày đó a!

“Huynh đệ các ngươi trò chuyện, ta đi trước!”

Vèo!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, ra khỏi Luyện Yêu Hồ, về tới chính giữa rừng rậm Hàn Đàm.

“Về Nhạc gia a!”

Đái Lễ đã hoàn thành độ kiếp , Lâm Hải cũng không cần phải ở chỗ này rồi.

Ông!

tường vân dưới chân phi thăng, Lâm Hải đằng vân giá vũ, trong chớp mắt đã hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại chính giữa phía chân trời

chỉ trong chốc lát, Lâm Hải liền về tới Nhạc gia

“Lâm Hải, ngươi trở lại rồi!”

Liễu Như Yên thấy Lâm Hải trở lại, chạy ra đón chào, cười nói tự nhiên nói.

“n!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Như Yên, trong khoảng thời gian này ta rời đi, không có việc gì a?”

Liễu Như Yên lắc đầu, theo Lâm Hải về tới gian phòng.

“Tông chủ!”

Vừa vào gian phòng, đã thấy Lâm Kiếm ngạo nghễ đứng thẳng, đang chờ Lâm Hải.

“Lâm Kiếm? Có chuyện gì sao?” Lâm Hải nghi hoặc hỏi.

sắc mặt Lâm Kiếm lạnh lùng, hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Tông chủ, Lâm Kiếm có một chuyện, muốn hướng Tông chủ xin chỉ thị!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, thản nhiên nói.

“Ngươi nói!”

Chương 2347: Tiến về thành Thanh Mộc!

Lâm Kiếm vẻ mặt lạnh lùng, hướng phía Lâm Hải trịnh trọng nói.

“Tông chủ, Lâm Kiếm muốn lại vào Huyết Hải, chỗ đó có cơ duyên của ta!”

“Huyết Hải?!” Lâm Hải nghe được hai chữ này, đồng tử lập tức co rụt lại.

Đồng thời, trong đầu lần nữa nhớ tới hoài nghi của chính mình lúc khi tiến vào di tích cổ Hoang Sa trước đó.

Cái di tích cổ Hoang Sa kia có một đoạn đường, cực kỳ tương tự với Huyết Hải .

Lúc ấy, Lâm Hải đã có suy cách, di tích cổ Hoang Sa cùng Huyết Hải, rất có thể là tương thông.

Ít nhất, Huyết Hải cùng di tích cổ Hoang Sa đồng dạng thần bí!

"Tốt, ngươi đi đi!"

Lâm Hải hơi chút trầm mặc, liền đã đáp ứng thỉnh cầu của Lâm Kiếm .

Huyết Hải đối với Lâm Kiếm mà nói, là chỗ có đại cơ duyên .

Trước đó tại trong Huyết Hải, Lâm Hải cũng khó mà xâm nhập, nhưng Lâm Kiếm lại lông tóc không tổn hao gì.

Chẳng những bình an rời khỏi Huyết Hải, còn khiến cho tu vi cảnh giới vượt cấp tăng lên, sức chiến đấu càng là tăng vọt!

Lâm Kiếm tiến vào Huyết Hải thăm dò, có ích vô hại, Lâm Hải tự nhiên sẽ không ngăn trở!

"Tông chủ, cái kia Lâm Kiếm cáo từ!"

Lâm Kiếm nhíu lông mày lại, hướng phía Lâm Hải ôm quyền, quay người rời đi.

"Chờ một chút!"

Lâm Hải đột nhiên mở miệng, đem Lâm Kiếm gọi lại.

“Tông chủ, còn có gì phân phó?” Lâm Kiếm quay đầu lại, cung kính mà hỏi.

Ông!

Thân thể Lâm Hải, đột nhiên khẽ run lên, sau đó một đạo bóng dáng tựa như là u linh , xuất hiện tại bên cạnh Lâm Hải.

“Tiểu Hắc, ngươi cùng đi với Lâm Kiếm đi!”

Tiểu Hắc nghe được, nhún vai, lộ ra dáng tươi cười bất cần đời, cất bước hướng phía bên ngoài đi đến.

Lúc đi qua bên người Lâm Kiếm, mới dừng lại một chút, lười biếng nói.

“Đi a, thất thần làm gì?”

Nói xong, không đợi Lâm Kiếm trả lời, thân ảnh lập loè, đã biến mất tại giữa tầm mắt Lâm Kiếm.

Lâm Kiếm nhíu mày, nhìn thoáng qua bóng lưng biến mất của Tiểu Hắc , lúc này mới hướng phía Lâm Hải lần nữa ôm quyền.

“Tông chủ, Lâm Kiếm cáo từ!”

Vèo!

Nói xong, thân ảnh Lâm Kiếm lóe lên, hóa thành sương mù màu đỏ như máu, theo sát Tiểu Hắc mà đi.

“Lâm Hải, kế tiếp ngươi có tính toán gì hay không?”

Đi vào trong phòng, Liễu Như Yên nhìn Lâm Hải, cười hỏi.

Lâm Hải trầm mặc một lát, đột nhiên ngẩng đầu, hướng phía Liễu Như Yên hỏi.

“Mộc Khoan cùng Vân Phong, chưa có rời đi a?”

Liễu Như Yên lắc đầu, “Một canh giờ trước, bọn họ còn đi tìm ngươi ni!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, lấy điện thoại cầm tay ra, gửi đi một đầu weachat cho Mộc Khoan.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mộc huynh, ngươi tìm ta đâu?

Mộc Khoan: Lâm Hải huynh đệ, ngươi trở lại rồi? Ta cái này đi qua!

Rất nhanh, Mộc Khoan cùng Vân Phong đi tới gian phòng của Lâm Hải .

“Lâm Hải huynh đệ, còn nhớ chuyện ngươi đã đáp ứng ta chứ?” Mộc Khoan vừa tiến đến, liền hướng phía Lâm Hải, có chút cấp bách nói.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, thản nhiên nói.

“Chuyện theo như lời Mộc huynh , là sự tình cứu lão tổ nhà ngươi a?”

“Đúng vậy!” Mộc Khoan liên tục gật đầu, đồng thời trong mắt mang theo vẻ lo lắng nói.

“Lão tổ nhà ta, tình huống càng trở nên không ổn rồi!”

“A?” Lâm Hải nghe được, không khỏi đứng dậy, “Đã như vầy, chúng ta bây giờ sẽ lên đường!”

Mộc Khoan nghe được, lập tức đại hỉ, trên mặt tràn đầy cảm kích.

“Cảm ơn Lâm Hải huynh đệ!”

“Như Yên, sự tình khẩn cấp, cáo từ!” Lâm Hải cùng Liễu Như Yên cáo biệt, theo Mộc Khoan cùng Vân Phong đi ra.

Sau đó, ba người đằng vân giá vũ, phiêu nhiên mà đi!

“Lâm Hải huynh đệ, mặc kệ có thể cứu được lão tổ nhà ta hay không , phần nhân tình này của ngươi , Mộc Khoan ta nhớ kỹ!”

phía trên đám mây, Mộc Khoan mang theo mặt mũi tràn đầy cảm kích, hướng phía Lâm Hải ngưng trọng nói ra.

Lâm Hải thì là cười cười.

“Mộc huynh nói quá lời, ta vốn đã đáp ứng ngươi, theo ngươi đi cứu người cũng là nên làm đấy!”

“Huống chi, chúng ta khá là hợp ý, Mộc gia ngươi gặp nạn, Lâm Hải ta há có đạo lý không ra tay!”

Mộc Khoan nghe được lời nói này của Lâm Hải , không khỏi rất là cảm động.

Lúc trước y kết giao cùng Lâm Hải, lại là vì cùng Lâm Hải hợp ý.

Thế nhưng mà, sau khi liên tiếp kiến thức được thực lực của Lâm Hải , Mộc Khoan đã sớm nhìn rõ ràng, mình cùng Lâm Hải hoàn toàn không tại bên trên cùng một cái cấp bậc .

Đừng nói là y, mà ngay cả lão tổ tông cường đại nhất Mộc gia y, đều không kịp nổi với những cấp dưới bên người Lâm Hải kia.

Nếu không phải vì sốt ruột cứu lão tổ nhà mình, Mộc Khoan thậm chí liền cả dũng khí nói chuyện cùng Lâm Hải cũng không có.

Mà Lâm Hải, chẳng những không có bởi vì thực lực khác biệt như ngày đêm , đối với Mộc Khoan y có chút xem thường.

Ngược lại vẫn giống như trước đây, hoàn toàn không có một tia giá đỡ, mở miệng một tiếng Mộc huynh.

Cái này lại để cho Mộc Khoan có thể nào không cảm động?

“Đúng rồi, Mộc huynh, Mộc gia ngươi ở địa phương nào?” Lâm Hải đột nhiên hỏi.

“Mộc gia ta, tại thành Thanh Mộc, là đệ nhất đại gia tộc của thành Thanh Mộc , cách đây ba vạn dặm, đồng dạng thuộc về phạm vi thế lực Lôi Vân Tông !”

“Thành Thanh Mộc?”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, không nói thêm gì nữa, theo Mộc Khoan một đường bay đến.

Sau khi bay ra hơn một vạn dặm, đột nhiên Lâm Hải nhíu lông mày lại, bỗng nhiên ngừng lại.

“Làm sao vậy?” Mộc Khoan sững sờ, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là lông mày nhíu lại, mang theo một tia nghi hoặc, hướng phía dưới nhìn lại.

“Ta vừa rồi, tựa hồ cảm thấy phía dưới có một cỗ khí tức cường đại!”

“A?” Mộc Khoan cùng Vân Phong sững sờ, đồng loạt cúi đầu, hướng phía dưới nhìn lại.

Đã thấy phía dưới chính là một chỗ khe núi, rừng cây rậm rạp, cũng không phát hiện cái dị thường gì .

“Lâm Hải huynh đệ không phải là nghĩ sai rồi a, ngày thường tại đây liền cái Yêu thú cũng đều không có!”

Mộc Khoan đối với cái chỗ này coi như quen thuộc, không khỏi mang theo nghi hoặc, hướng Lâm Hải hỏi.

"Sẽ không sai!"

Lâm Hải thì là lắc đầu, sau đó bỗng nhiên mang theo tường vân, hướng phía cỗ khí tức kia mà đi.

"Đi, đi xuống xem một chút!"

Mộc Khoan cùng Vân Phong bất đắc dĩ, cũng chỉ đành theo Lâm Hải đáp xuống mà đi!

sau khi hai chân Lâm Hải hạ xuống, lập tức nhướn mày.

Trong này, cây cối dầy đặc, che đậy ánh mắt, căn bản không cách nào thấy rõ xa xa.

Mà đạo khí tức trước đó kia cũng là lóe lên rồi biến mất, bây giờ càng là đã không có chút manh mối nào .

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, A Hoa xuất hiện tại trước mặt.

Sau khi A Hoa đi ra, mọi nơi quan sát, sau đó chảy nước miếng nói.

"Ba ba, ngươi là muốn thực hiện lời hứa tìm tiểu mẫu cẩu cho ta sao?"

Lâm Hải tức giận liếc trắng mặt nhìn mó, "Còn có tiểu mẫu cẩu rất tốt hơn Đái Lễ sao?"

A Hoa nghe Lâm Hải nâng lên Đái Lễ, lập tức liền nhụt chí rồi, biểu lộ uể oải không thôi.

"Đái Lễ nói, trước khi ta hóa hình , sẽ không để ý ta rồi!"

“Cái kia phải nắm chặt tu luyện, sớm ngày độ kiếp hóa hình!” Lâm Hải giáo huấn một câu.

Sau đó, hướng phía cái này xung quanh nhất chỉ, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“A Hoa, ta vừa rồi cảm thấy có một cỗ khí tức cường đại phóng lên trời, nhưng rất nhanh lại biến mất.”

“Ngươi ngửi một cái, nhìn xem ở nơi nào?”

“Có lẽ, nơi này có cái bảo vật cường đại gì, cũng không chừng!”

“Một bữa ăn sáng!” A Hoa lắc cái đuôi, lập tức cúi đầu xuống, cái mũi dùng sức hít hà!

Sau đó, hai cái lỗ tai mạnh mẽ dựng lên, hai mắt hướng phía Lâm Hải bên cạnh nhìn lại.

“Ba ba, ở bên cạnh!”

Vèo!

A Hoa nói xong, hướng phía trước chạy đi!

Lâm Hải thấy thế, lông mày không khỏi nhảy lên, thân ảnh chớp động, theo sát A Hoa!

“Thật sự có thứ đồ vật?” Mộc Khoan cùng Vân Phong sững sờ, cũng vội vàng cấp tốc đuổi kịp.

A Hoa ở phía trước dẫn đường, một mực chạy ra khoảng cách chừng hơn trăm dặm .

Sau đó, đột nhiên ngừng lại.

“Như thế nào không đi?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Ba ba, khí tức liền tại trong cái sơn động kia!” A Hoa đột nhiên nâng lên chân trước, hướng chỗ mấy trăm mét phía trước, có một cái sơn động cao hơn người chỉ qua.

“A?” đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lập tức đề cao cảnh giác, hướng phía sơn động, chậm rãi đi đến!

Chương 2348: Tán Tiên áo lam

Ông!

Lúc cách sơn động còn có chừng khoảng cách một mét, bỗng nhiên một đạo vầng sáng lập loè mà ra!

Đồng thời, một cổ lực lượng cường đại, hướng phía Lâm Hải trùng kích mà đến!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, cấp tốc vận chuyển chân nguyên, chống cự cỗ lực lượng này!

Đạp đạp đạp!

Cỗ lực lượng này rơi vào trên người Lâm Hải, Lâm Hải chỉ cảm thấy giống như bị một cỗ xe tăng va chạm, liền lùi lại ba bước, mới đứng vững thân hình.

“Cấm chế!!!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, lộ vẻ mặt kinh ngạc!

Không thể tưởng được, sơn động này lại bị phong tỏa, trừ phi phá bỏ cấm chế, nếu không căn bản không cách nào tiến vào!

hai mắt Lâm Hải nhắm lại, lần nữa hướng phía cửa vào sơn động nhìn lại.

Đã thấy ba quang lăn tăn, ẩn ẩn có dấu vết rung động của đạo pháp , phảng phất như một đạo bình chướng vô hình.

“Không phải trận pháp, chỉ là pháp thuật đơn thuần mà thôi!”

Rất nhanh, Lâm Hải liền phân biệt ra, cấm chế chỗ cửa vào sơn động, chính là dùng đạo pháp bố trí xuống.

như vậy, so với trận pháp sẽ dễ phá giải hơn nhiều

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Đại Hoàng phóng ra.

“Đại Hoàng, đem cấm chế cửa động, oanh mở cho ta!”

“Vâng!”

Đại Hoàng nhẹ gật đầu, sau đó đỉnh đầu bỗng nhiên lóe ra vầng sáng màu vàng đất, chiếu rọi trời quang.

Sau một khắc, một cái hình nón cực lớn màu vàng đất, xuất hiện tại trước mặt Đại Hoàng.

Ô ~

Cái hình nón màu vàng đất này, giống như một cái máy khoan điện khổng lồ , cấp tốc xoay tròn, hướng phía cửa động oanh kích mà đi!

Tạch...!!!

Trong chốc lát, một tiếng nổ mạnh truyền đến, lập tức vầng sáng đạo pháp nứt vỡ, đá vụn bay tán loạn!

“Uống!!!”

Cùng lúc đó, một đạo thanh âm tức giận, bỗng nhiên vang lên trong sơn động.

“bọn chuột nhắt phương nào, phạm chỗ dừng lại của ta, muốn chết phải không?!”

Vèo!

Tiếng nói rơi xuống đất, một cỗ khí tức cường đại, bỗng nhiên từ trong sơn động trùng kích mà ra!

“Chủ nhân, coi chừng!”

Đại Hoàng thấy thế, lập tức cả kinh, cấp tốc phóng ra một cỗ lực lượng nhu hòa, đem ba người Lâm Hải tống xuất ra hơn trăm mét hướng về phía sau .

Đồng thời, quầng sáng màu vàng đất phát ra ánh sáng rực rỡ, bảo vệ chỗ hiểm toàn thân!

mắt nhỏ của Đại Hoàng lúc này mới trợn tròn, hướng phía sơn động nhìn lại!

Ông!

Một đạo thân ảnh, từ trong sơn động thoáng hiện mà ra, phóng thích ra sát cơ cường đại , xuất hiện tại trước mặt Đại Hoàng !

“Bọn chuột nhắt, lại dám...”

Người tới bạo rống một tiếng, thế nhưng mà vừa nói một nửa, lại im bặt mà dừng.

Sau đó, trong mắt đột nhiên lộ ra khiếp sợ cùng kinh ngạc, thét lên một tiếng kinh hãi!

“Là ngươi!!!”

“n?”

Đại Hoàng nhíu lông mày lại, vốn khí tức tách ra, đã làm tốt chiến đấu chuẩn bị.

Thật không nghĩ đến, người trong sơn động này, lại nhận biết mình!

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy đối phương một thân trường bào màu lam, dáng người trung đẳng, tướng mạo bình thường, tuyệt không thu hút.

Nếu không phải trên người lóe ra hào quang khiếp tâm hồn người, thậm chí sẽ để cho người cho rằng, cái này chính là một cái giáo viên dạy học bình thường.

Đại Hoàng nhìn người nọ, vốn là sững sờ, sau đó bỗng nhiên trong mắt lập loè ánh sáng.

“Ồ, dĩ nhiên là ngươi!”

Đại Hoàng giờ phút này, cũng nhận ra người này.

Không chỉ có như thế, Lâm Hải ở phía xa, cũng là đồng tử co rụt lại, mắt lộ vẻ kinh ngạc!

“Lại là y!”

Người này, Lâm Hải cũng biết!

Trước khi tiến vào di tích cổ Hoang Sa, ở đằng trước cung điện, Lâm Hải gặp được Hồ Vân Phong cùng mười mấy Nhị kiếp Tán Tiên.

người trước mặt này, liền ở trong đó!

Hơn nữa, thời điểm Đăng Thiên Thê sau đó, người này cũng thành công leo lên đỉnh phong.

Không thể tưởng được, hôm nay vậy mà lại gặp lại ở chỗ này rồi!

Nam tử áo lam trong tích tắc nhìn thấy Đại Hoàng, sắc mặt liền thay đổi.

trong quá trình bọn họ lên Đăng Thiên Thê , đối với thực lực của mỗi người , đều đã có một cái ấn tượng trực quan.

Đại Hoàng cùng lão giả áo trắng, Kim Đại Thăng, ở vào hàng thứ nhất, thực lực hiển nhiên là cao hơn y.

Hôm nay, ở chỗ này đột nhiên gặp được Đại Hoàng, nếu trong lòng Đại Hoàng còn có ác ý, y cũng không phải là đối thủ của Đại Hoàng .

Bất quá rất nhanh, nam tử áo lam lại thấy được thân ảnh của Lâm Hải, trong lòng lập tức lại là nhảy dựng!

“Lâm Hải!!!”

Đã trải qua một chuyến di tích cổ Hoang Sa, nam tử áo lam lại cũng không dám đem Lâm Hải coi như Đại Thừa cảnh bình thường nữa.

Lâm Hải ở trước mặt mọi người chém giết Cung Thước tu vi Nhị kiếp Tán Tiên , dùng sức một mình giết Lôi Vân Tông nghe tin đã sợ mất mật.

Cuối cùng nhất, càng là vượt lên trên đầu những Nhị kiếp Tán Tiên bọn họ này, leo lên Đăng Thiên Thê.

Hơn nữa, nghe nói sau khi đi ra khỏi di tích cổ Hoang Sa, Lâm Hải càng là sai sử tùy tùng, đem Hồ Vân Phong miểu sát!

một loạt sự kiện có quan hệ cùng Lâm Hải này, đã đem tên tuổi Lâm Hải đẩy tới đỉnh phong.

Dù y trên tu vi là Nhị kiếp Tán Tiên, nhìn thấy Lâm Hải, lại nào dám lỗ mãng?

Những thứ không nói khác, Cung Thước Hồ Vân Phong, chính là có vết xe đổ a!

Nam tử áo lam đây là không biết, nam tử áo đen cùng một chỗ với bọn họ , cũng đã bị chết ở tại trong tay Lâm Hải.

Nếu không, giờ phút này nhìn thấy Lâm Hải, sẽ càng thêm hãi hùng khiếp vía rồi!

“Không thể trêu vào!”

Nam tử áo lam vừa thấy được Lâm Hải, lập tức kinh sợ rồi.

Trên mặt bài trừ ra một dáng tươi cười hòa ái, hướng phía Lâm Hải xa xa ôm quyền, khách khí ân cần thăm hỏi nói.

“Nguyên lai là Lâm công tử, tại hạ hữu lễ!”

Nam tử áo lam biết rõ, Đại Hoàng chính là thủ hạ của Lâm Hải .

Chỉ cần Lâm Hải không muốn giết chính mình, Đại Hoàng tuyệt đối sẽ không động thủ.

Lâm Hải thấy nam tử áo lam đối với chính mình khách khí, cũng hướng phía y mỉm cười, ôm quyền.

“Hạnh ngộ hạnh ngộ!”

Cái nam tử áo lam này , tại bên trong di tích cổ Hoang Sa, từ đầu đến cuối không có biểu hiện ra địch ý đối với Lâm Hải .

Có thể nói, y chỉ là đem Lâm Hải trở thành một cái người qua đường râu ria .

Lâm Hải cùng y không có bất kỳ cừu hận, hôm nay nam tử áo lam lại mặt cười đón chào, Lâm Hải tự nhiên cũng sẽ không ra tay với y .

“Tiền bối vì sao lại ở đây?” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“À?” nam tử áo lam nghe được, không khỏi biến sắc, gượng cười hai tiếng.

“Không có gì, chính là trên đường hành tẩu, ngẫu nhiên có điều ngộ ra, lúc này mới dừng lại tu hành một phen!”

“A?” Lâm Hải nhìn nam tử áo lam, trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Lời của nam tử áo lam này, Lâm Hải nghe xong đã biết rõ, tuyệt đối không phải là sự thật.

Hơn nữa, Lâm Hải ẩn ẩn cảm thấy, nam tử áo lam tựa hồ có chút khẩn trương a!

Nhưng rất nhanh, lúc ánh mắt của Lâm Hải rơi vào trên đùi phải của nam tử áo lam , lập tức đã minh bạch!

“Nguyên lai, là bị trọng thương!”

Nội tâm của Lâm Hải không khỏi một hồi buồn cười.

Cái nam tử áo lam này , tất là bị Lệ Quỷ phía trên Đăng Thiên Thê gây thương tích, may mắn thoát được một mạng, lúc này đang chữa thương đấy.

Sở dĩ lừa gạt mình, là sợ chính mình lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đem y giết.

Dù sao, loại sự tình giết người đoạt bảo này, tại giới Tu Hành cũng tuyệt không kỳ lạ quý hiếm, lại rất bình thường bất.

Huống chi, thực lực của mình đã bạo lộ tại Đăng Thiên Thê.

Nam tử áo lam thập phần hiểu rõ, nếu như chính mình muốn giết y, y tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết.

Cái này trách không được y khẩn trương như thế!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải mỉm cười.

“Tiền bối, thương không nhẹ a!”

Bá!

lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, sắc mặt nam tử áo lam lập tức đại biến, mí mắt một hồi kinh hoàng.

“Lâm công tử, tại hạ không có lỗi với ngươi!”

“Tiền bối không cần khẩn trương!” Lâm Hải cười cười, sau đó ý niệm khẽ động, ba khỏa Linh Đan đã xuất hiện trong tay!

Vèo!

ngón tay Lâm Hải bắn ra, Linh Đan hướng phía nam tử áo lam bay đi!

Nam tử áo lam chấn động, cho rằng Lâm Hải hướng y ra tay.

Thế nhưng mà rất nhanh, lại cảm thấy vật bay tới , cũng không có lực công kích gì.

Mang theo một tia nghi hoặc, nam tử áo lam khẽ vươn tay, đem Linh Đan tiếp vào trong tay.

“Đan dược?!”

“Đan tên Linh Đan , có thể trị liệu thương thế, đối với tiền bối có lẽ có chỗ dùng!”

Lâm Hải nói xong, hướng phía nam tử áo lam mỉm cười.

“Tiền bối cứ liệu thương, Lâm Hải cáo từ!”

“Đi!”

Lâm Hải nói xong, tại trong vẻ mặt khiếp sợ kinh ngạc nhìn soi mói của nam tử áo lam , mang theo Đại Hoàng Mộc Khoan cùng Vân Phong, quay người rời đi.

“Cái này...” nam tử áo lam thoáng cái ngây ngẩn cả người.

Cúi đầu nhìn nhìn Linh Đan trong tay, mùi hương thoang thoảng nồng đậm, vừa ngửi đều đã khiến y tinh thần phấn chấn, thương thế giảm bớt.

Xác thực là thánh dược chữa thương không thể nghi ngờ!

Không thể tưởng được, Lâm Hải chẳng những không có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, giết người cướp đoạt chiếc nhẫn trữ vật của chính mình.

Ngược lại tặng chính mình thánh dược chữa thương!

ở bên trong không hiểu , một cỗ dòng nước ấm tại trong lòng nam tử áo lam, chảy xuôi mà qua.

“Lâm công tử, xin dừng bước!”

Nam tử áo lam bỗng nhiên hét lớn một tiếng, đem Lâm Hải gọi lại!

Chương 2349: Rác rưởi cặn bã đi khắp nơi trên đất !

bước chân Lâm Hải dừng lại, quay đầu lại, nhìn nam tử áo lam, kinh ngạc nói.

“Tiền bối, còn có chuyện gì sao?”

Nam tử áo lam cười nhạt một tiếng, hướng phía Lâm Hải ôm quyền nói.

“Lâm công tử cùng tại hạ cũng không có giao tình, lại hùng hồn tặng đan, quả thật là quân tử chân chính đấy!”

“Tại hạ cả gan, muốn cùng Lâm công tử thâm giao một bước, chẳng biết có thêm cái weachat được không ?”

“Thêm weachat?” Lâm Hải khẽ giật mình, không nghĩ tới nam tử áo lam, vậy mà đưa ra yêu cầu như vậy.

“Tốt!”

Lâm Hải cười cười, lấy điện thoại di động ra, cùng nam tử áo lam bỏ thêm weachat lẫn nhau.

“Tiểu Hồ Đồ Tiên?”

Nam tử áo lam sau khi tăng thêm weachat của Lâm Hải , lập tức sững sờ, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

“Lâm công tử, weachat không phải đều là tên thực ư, ngươi như thế nào gọi Tiểu Hồ Đồ Tiên?”

Lâm Hải thì là cười cười, “Điện thoại di động của ta tương đối cao cấp, có thể tùy ý cải biến cái tên mà thôi.”

Nam tử áo lam nghe xong, lập tức bắt đầu nghiêm nghị kính nể, càng thêm cảm giác Lâm Hải sâu không lường được.

Chẳng những bên người có mấy cái cao thủ hộ vệ là Nhị kiếp Tán Tiên , ngay cả điện thoại đều có loại công năng cao cấp mới nghe lần đầu này .

nếu như Lâm Hải không có bối cảnh cao thâm, y thà rằng đi đớp cứt!

“Tiền bối gọi Đỗ Khiếu Trần?”

Lâm Hải nhìn weachat của nam tử áo lam , cười hỏi.

“Đúng là kẻ hèn này!”

“Nếu như Lâm lão đệ ngày sau có địa phương dùng được Đỗ mỗ, phát cái weachat, Đỗ mỗ nguyện nghe hiệu lệnh!”

“Đa tạ Đỗ tiền bối! Lâm mỗ cáo từ!” Lâm Hải cười cười, lần nữa cùng Đỗ Khiếu Trần ôm quyền, quay người đi nhanh rời đi!

Nhìn bóng lưng Lâm Hải rời đi, nụ cười trên mặt Đỗ Khiếu Trần dần dần ngừng lại, trong mắt hiện lên một tia hào quang đa mưu túc trí .

“Kẻ này, tuyệt không phải vật trong ao, ngày sau nhất định thăng chức rất nhanh, nhất phi trùng thiên!”

“Hôm nay, cùng hắn kết xuống thiện duyên, tương lai có lẽ sẽ có chỗ tốt không tưởng được!”

sau khi bọn người Lâm Hải rời đi, tiếp tục đằng vân giá vũ, hướng phía thành Thanh Mộc mà đi.

Một đường không nói chuyện, rất nhanh một tòa thành trì huy hoàng khí phái, xuất hiện tại chính giữa tầm mắt của chúng nhân .

“Lâm Hải huynh đệ, phía trước chính là thành Thanh Mộc rồi!”

Mộc Khoan từ trên không trung chỉ vào thành trì phía trước, hướng phía Lâm Hải nói.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Chúng ta đây xuống dưới!”

Vèo!

Ba đóa tường vân đáp xuống, chân đạp mặt đất, Lâm Hải hướng phía trong thành Thanh Mộc nhìn lại.

Trên đường phố hối hả, dòng người không thôi, một bộ cảnh tượng phồn vinh.

tu vi cảu đám người tu hành, phần lớn đều tại trong Đại Thừa cảnh , cùng thành Thái Thản không sai biệt lắm.

“Lâm công tử, Mộc gia ta tại đầu Đông thành Thanh Mộc , thỉnh!”

Mộc Khoan tại phía trước dẫn đường, mang theo Lâm Hải cùng Vân Phong, hướng phía Mộc gia đi đến.

Vừa đi ra không bao xa, đột nhiên một đạo thanh âm tràn ngập đùa giỡn trêu chọc, vang lên tại phía trước .

“U, đây không phải Mộc Khoan sao? Ngươi cái rác rưởi này , thế nhưng mà mấy hôm không gặp!”

lông mày Mộc Khoan nhíu lại, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo trắng, tướng mạo hèn mọn bỉ ổi , cà lơ phất phơ hướng phía chính mình đi tới.

sau lưng nam tử áo trắng , còn đi theo bốn cái đại hán áo đen khí tức cường đại, từng cái sắc mặt dữ tợn, giống như hung thần ác sát!

Mộc Khoan vừa thấy, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

“Hừ!”

Mộc Khoan hừ lạnh một tiếng, hướng phía Lâm Hải nói.

“Lâm Hải huynh đệ, chúng ta đổi phương hướng đi!”

Nói xong, Mộc Khoan quay người lại, lôi kéo Lâm Hải liền chuẩn bị ly khai.

Vèo!!!

Đột nhiên, một đạo vầng sáng, mang theo sát khí lạnh như băng, lập tức đã rơi vào dưới chân Mộc Khoan.

Sau đó, thanh âm vô cùng hung hăng càn quấy , truyền tới.

“Bổn thiếu gia cho ngươi đi rồi a?”

“Không muốn bị đánh, liền ngoan ngoãn đứng kia đừng nhúc nhích cho thiếu gia ta !!!”

chân mày Mộc Khoan nhảy lên, trong ánh mắt hiện lên một tia tức giận, hướng phía nam tử áo trắng lạnh lùng nói.

“Tuyết Vô Đức, ngươi muốn làm gì?!”

“Không làm gì a!” Tuyết Vô Đức có chút nhún vai, trong giọng nói tràn đầy đùa giỡn trêu chọc.

“Nghe nói lão tổ nhà ngươi nhanh ợ ra rắm rồi, ngươi cái rác rưởi này không trở về nhà chờ phúng, chạy khắp nơi cái gì đâu?”

Mộc Khoan nghe được, không khỏi giận dữ, gầm lên giận dữ

nói.

“Tuyết Vô Đức, ngươi nói chú ý một chút chuyện cho ta!”

“Chú ý con em ngươi u, đúng rồi, nhắc tới con em ngươi, chậc chậc chậc, cái cô nàng kia có thể đủ làm dáng!” trong mắt Tuyết Vô Đức, đột nhiên lòe ra ánh mắt dâm tà, nhẹ nhàng liếm liếm đầu lưỡi.

“Tuyết Vô Đức, ngươi thật không biết xấu hổ, ngươi...” Mộc Khoan tức, lập tức nắm chặt hai đấm, gân xanh đều bắt đầu bạo lộ.

“Ai, như thế nào chỗ nào cũng đều không thể thiếu loại lưu manh cặn bã này ni ?!”

Lâm Hải ở một bên, đột nhiên rất có cảm khái than nhẹ một tiếng, lộ ra biểu lộ im lặng.

Cái Tuyết Vô Đức này , tu vi cũng là Đại Thừa hậu kỳ, theo lý thuyết cũng là rất có tu hành thiên phú rồi.

Thế nhưng mà ngôn hành cử chỉ, tại sao cùng lưu manh phố phường gặp được ở Nhân Gian giới , không có gì khác nhau đâu?

Xem ra, trên thế giới này, lưu manh cặn bã đi khắp nơi trên đất, gien của bọn chúng, mới là cường đại nhất đó a!

Bá!

Lâm Hải vừa dứt lời, một đạo ánh mắt lạnh như băng như đao, liền đã rơi vào trên người Lâm Hải.

“Tiểu tử, ngươi nói ai là lưu manh cặn bã ni?!”

hai mắt Tuyết Vô Đức mang theo hung quang, hướng phía Lâm Hải âm tàn mà hỏi.

Lâm Hải thì là không e dè nghênh tiếp ánh mắt của Tuyết Vô Đức , mang trên mặt nồng đậm giễu cợt, khinh thường nói.

“Ta đang nói ai, ngươi chẳng lẽ không rõ ràng hơn so với ta sao?”

“Muốn chết!!!” Tuyết Vô Đức nghe được, lập tức giận dữ, hướng phía Lâm Hải bạo rống một tiếng !

Vèo!

Sau một khắc, một gã mặc áo đen sau lưng Tuyết Vô Đức, bỗng nhiên bạo lên, mang theo sát cơ mãnh liệt, hướng phía Lâm Hải lao đến!

“Mạo phạm thiếu gia nhà ta, chết!”

Hô ~

Cương phong lạnh thấu xương , giống như là lưỡi dao sắc bén, hướng phía Lâm Hải trùng kích mà đến!

bàn tay của nam tử áo đen, tựa như một thanh cự kìm, trong chớp mắt đột nhiên đã đến cái cổ của Lâm Hải.

Lâm Hải đứng nguyên tại chỗ, cũng chưa hề động, thậm chí liền nhìn cũng không liếc nhìn cái nam tử áo đen này .

Tuy ntu vi cảnh giới của nam tử áo đen , đã đạt đến Tiên Đạo Chí Tôn cảnh, không tại phía dưới Lâm Hải.

Nhưng, nếu bàn về thực lực chân thật, cho dù là Nhị kiếp Tán Tiên, Lâm Hải cũng đều không để vào mắt.

Chính là một cái Tiên Đạo Chí Tôn, lại há có thể vào được pháp nhãn của Lâm Hải ?

Đối mặt với công kích của nam tử áo đen, Lâm Hải thậm chí liền cả xuất thủ cũng đều lười ra tay.

Phanh!

Một tiếng trầm đục truyền đến, vầng sáng văng khắp nơi, huyết vụ bay tán loạn!

thân thể của nam tử áo đen , bị một đạo vầng sáng màu vàng đất đánh bay, trực tiếp oanh thành bột mịn!

“A!!!”

Tuyết Vô Đức ở đối diện , vốn đang mặt mũi tràn đầy nhe răng cười, chờ xem trò hay của Lâm Hải .

Nhưng một màn bất thình lình, lại làm cho gã thoáng cái trợn tròn mắt, kìm lòng không được mà thét lên một tiếng kinh hãi!

Nhưng mà, không đợi gã kịp phản ứng, đạo vầng sáng màu vàng đất kia, bỗng nhiên đã đến trước người của gã.

“Ách!!!”

Sau một khắc, Tuyết Vô Đức chỉ cảm thấy cổ bị xiết chặt, hô hấp thoáng cái thay đổi bắt đầu không thuận.

Cúi đầu nhìn lại, đã thấy một cái nam tử lớn lên cực xấu, một cánh tay duỗi ra, đem cổ của gã xách lên cao cao .

“Thả... thả ta, ta là... Tuyết gia...”

Phốc!

Tuyết Vô Đức còn chưa có nói xong, trực tiếp bị Đại Hoàng chặt đứt cổ, liền cả Nguyên Thần cũng bị cùng nghiền giết!

Phanh!

Sau đó, cánh tay Đại Hoàng vung lên, như là ném rác rưởi, đem thi thể của Tuyết Vô Đức , ném vào dưới chân đám đại hán áo đen đã sớm há hốc mồm .

Tê ~

ba cái đại hán áo đen còn lại, lập tức hít một hơi khí lạnh, sắc mặt đại biến, vừa sợ lại kinh!

“Ngươi, ngươi giết thiếu gia nhà ta!!!”

Đại Hoàng trừng mắt, lạnh lùng nói.

“Như thế nào, các ngươi muốn cùng chết với cái ngu xuẩn này sao?”

Vèo!

lời của Đại Hoàng vừa ra khỏi miệng, ba cái đại hán áo đen còn lại, không nói hai lời, trong chớp mắt đã bỏ chạy không thấy.

Chương 2350: Cao nhân ta nói , chính là hắn!

Lâm Hải thấy thế, lập tức một hồi bật cười.

Mẹ nó, tùy tùng của cặn bã , quả nhiên cũng là cặn bã a.

Thậm chí ngay cả nhặt xác cho Tuyết Vô Đức cũng đều mặc kệ, trực tiếp chạy mất dạng.

Mộc Khoan ở một bên, thì là sắc mặt đại biến, ánh mắt kinh hãi, miệng giật giật, một bộ dạng muốn nói lại thôi .

“Mộc huynh, làm sao vậy?”

Lâm Hải quay đầu, nhìn xem Mộc Khoan hỏi.

“Lâm Hải huynh đệ, cái Tuyết Vô Đức này không phải người bình thường a, Tuyết gia gã thế nhưng mà là đệ nhất đại gia tộc của thành Thanh Mộc .”

“Giết gã đi, chỉ sợ...”

Mộc Khoan còn chưa dứt lời, Đại Hoàng ở một bên , trong mắt lại hiện lên một đạo hung mang.

“đệ nhất đại gia tộc thành Thanh Mộc thì như thế nào?”

“Còn dám mạo phạm chủ nhân nhà ta, lão tử diệt cả nhà gã!”

“Ách...” Mộc Khoan nghe nói như thế, nội tâm lập tức một hồi cười khổ.

Cũng đúng, Tuyết gia tại trong mắt chính mình, là đệ nhất đại gia tộc thành Thanh Mộc, tồn tại như quái vật lớn .

Nhưng là, tại trong mắt Lâm Hải người ta, tính toán cái lông gà nào a!

chỉ Nhị kiếp Tán Tiên tùy tùng cấp bậc, bên người Lâm Hải đã có mấy cái.

mạnh nhất Tuyết gia kia, cũng bất quá là Nhất kiếp Tán Tiên a, căn bản không tại một cái cấp bậc!

Chỉ có điều, Tuyết gia không thể trêu vào Lâm Hải, nhưng nếu giận chó đánh mèo đến Mộc gia y mà nói...

nội tâm của Mộc Khoan , lập tức bắt đầu có chút tâm thần bất định bất an.

Nếu lão tổ Mộc gia không có bị người ám toán, tự nhiên cũng không cần e ngại Tuyết gia.

Thế nhưng mà hôm nay, lão tổ Mộc gia tu vi đại giảm, đối mặt với Tuyết gia đã không còn có lực lượng mạnh ngạnh như vậy rồi.

“Ai, hi vọng Lâm Hải có thể đem lão tổ chữa cho tốt a!”

nội tâm Mộc Khoan than nhẹ một tiếng, chỉ có thể cầu nguyện như thế rồi.

“Mộc huynh, đi thôi!”

Lâm Hải thì là hoàn toàn không có đem sự tình giết Tuyết Vô Đức để ở trong lòng.

Một kẻ lưu manh cặn bã, giết cũng đã giết, lưu gã còn sống cũng sẽ chỉ làm tăng thêm người bị khi dễ.

Giết kể ác tức là làm việc thiện, đây cũng là nguyên nhân Lâm Hải không có ngăn cản Đại Hoàng .

Bất quá, Lâm Hải thực sự đem Đại Hoàng, thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Yêu thú dù sao cũng là Yêu thú, tính tình tương đối táo bạo, động cái làf giết người.

Vạn nhất đợi lát nữa đã đến Mộc gia, nếu vô tình xông tới người của Mộc gia, sẽ không tốt.

“Tốt, Lâm Hải huynh đệ, thỉnh!”

Mộc Khoan tự nhiên không dám khiển trách Lâm Hải, chỉ có thể mang theo bất an thật sâu, mang theo Lâm Hải chạy hướng Mộc gia mà đi.

Oanh!

Bọn người Lâm Hải vừa rời đi, đám người xem náo nhiệt xung quanh, lập tức tất cả đều tạc nồi rồi!

“Chà mẹ nó, thật tốt quá, tên vương bát đản Tuyết Vô Đức này, rốt cục chết rồi, trời xanh có mắt a!”

“Ai, chính là đáng tiếc cho Mộc gia, chỉ sợ muốn vời đến mầm tai vạ rồi!”

“Tuyết Vô Đức chính là cháu ruột của lão tổ Tiết gia , cái chết của gã Tuyết gia tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ, cái này có trò hay để nhìn!”

Mọi người một bên nghị luận nhao nhao, một bên bắt đầu cao hứng bừng bừng bôn tẩu bẩm báo, kể rõ một chuyện Tuyết Vô Đức bị giết .

Lâm Hải tự nhiên không biết, giết một cái lưu manh cặn bã như Tuyết Vô Đức, lại đưa tới toàn thành chấn động.

Giờ phút này, hắn đã theo Mộc Khoan, về tới Mộc gia.

“Lâm Hải huynh đệ, đây chính là Mộc gia ta, mau mời!”

Mộc Khoan vội vàng nhiệt tình, mang theo Lâm Hải hướng phía trong nhà đi đến.

“n?”

Tiến vào nhà, trên mặt Mộc Khoan, liền lộ ra nghi hoặc thật sâu.

“Như thế nào đệ tử Mộc gia ta, tất cả đều là thần sắc hưng phấn, giống như có việc vui gì a?”

“Mộc Khoan, ngươi trở lại rồi!” Rất nhanh, có người hướng phía Mộc Khoan chào hỏi, tâm tình tựa hồ rất sung sướng.

“Tam ca, chuyện gì mà cao hứng như vậy?” Mộc Khoan hỏi.

“Ha ha, Mộc gia ta hôm nay có cao nhân đến tìm !”

“Không nói nữa, ta còn muốn đi an bài yến hội ni!”

“Cao nhân đến tìm?” Mộc Khoan không khỏi sững sờ, còn muốn hỏi thì người đã đi rồi.

Dọc theo mặt đường đá cẩm thạch rộng rãi, Mộc Khoan mang theo Lâm Hải, đi tới bên ngoài một căn phòng xa hoa nhất .

“Lâm Hải huynh đệ, nơi này chính là gian phòng của Tộc trưởng , ngươi theo ta đi vào!”

Nói xong, Mộc Khoan tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa.

“Tiến đến!”

Một đạo thanh âm uy nghiêm vang lên, Mộc Khoan đẩy cửa đi vào, lập tức sững sờ.

Phát hiện trong phòng, ngoại trừ Tộc trưởng ra, các cao tầng mặt khác của Mộc gia , vậy mà tất cả đều ở đây.

Mộc Khoan tại Mộc gia, thân phận bình thường, ở đâu từng gặp qua tràng cảnh như vậy, lập tức có chút câu nệ.

“Mộc Khoan?”

một lão giả uy nghiêm trong đó, hướng phía Mộc Khoan trông lại, lập tức nhướn mày.

“Có chuyện gì không?”

Mộc Khoan vội vàng hướng phía lão giả uy nghiêm thi lễ, sau đó cung kính nói.

“Tộc trưởng, đệ tử tại trong lúc du lịch bên ngoài, có kết bạn với một vị cao nhân, có lẽ có thể giải phong ấn của lão tổ!”

“A?!!”

Mộc Khoan nói xong, mọi người trong phòng, nhao nhao đứng lên, trong mắt lóe ra hào quang kích động.

“Mộc Khoan, việc này thật đúng?”

“Chuyện lớn như thế, cũng không thể tùy tiện nói a!”

Mộc Khoan thấy Tộc trưởng cùng cao tầng gia tộc động dung như thế, nội tâm khẩn trương đồng thời, cũng sinh ra một cỗ cảm giác tự hào.

“Chuyện lớn cỡ này, đệ tử không dám nói bậy?”

“Vị cao nhân kia họ tên gì, hiện ở nơi nào?” lão giả uy nghiêm cấp tốc hỏi.

“Người này họ Lâm tên Hải, đang chờ ở ngoài cửa! ”

“Ở ngoài cửa?!” lão giả uy nghiêm lập tức đứng dậy, hướng phía bên ngoài đi tới.

Các cao tầng Mộc gia khác ở trong phòng, cũng theo sát phía sau, nhao nhao ra khỏi gian phòng.

“n?”

Vừa ra tới, lão giả uy nghiêm lập tức sững sờ, mọi nơi tìm nhìn qua, lộ vẻ mặt nghi hoặc.

“Mộc Khoan, cao nhân ngươi nói, ở nơi nào?”

Lão giả uy nghiêm quay đầu lại, hướng phía Mộc Khoan cùng tới hỏi.

Mộc Khoan nghe được, vội vàng đi tới trước mặt Lâm Hải, hướng phía lão giả uy nghiêm giới thiệu nói.

“Tộc trưởng, cái này là Lâm Hải, cao nhân ta nói, chính là hắn!”

Lão giả uy nghiêm nghe được, vốn là sững sờ, sau đó đằng cái bốc lên vô danh lửa cháy!

“Mộc Khoan, ngươi hồ đồ cái gì?!!!”

Lão giả uy nghiêm quát lớn một tiếng, thiếu chút nữa tức giận đến không có nhổ ra một búng máu.

Cao nhân? Cái này con mẹ nó chính là cao nhân mà ngươi nói sao?

Là con mẹ nó ngươi ngốc, hay là lão tử ngốc?

Lão giả uy nghiêm đều nhanh giận điên lên.

Kỳ thật, lão vừa ra tới đã thấy Lâm Hải cùng Vân Phong rồi, chỉ có điều ánh mắt tại trên người hai người Lâm Hải, liền một giây cũng đều không ngừng lưu

Lâm Hải cùng Vân Phong tuy lạ mặt, nhưng Mộc gia nhà lớn nghiệp to, chừng mấy ngàn người.

Có hai cái lão nhận không ra như vậy , cũng chẳng có gì lạ.

Thế nhưng mà lão như thế nào cũng không nghĩ tới, cái mà Mộc Khoan gọi là cao nhân, dĩ nhiên cũng là một cái trong đó!

Con em ngươi!!!

cao nhân của ngươi , con mẹ nó là cái mao đầu tiểu tử Đại Thừa cảnh ?

Nếu không phải Mộc Khoan từng vì Mộc gia lập được một ít công lao, lão giả uy nghiêm hận không thể trực tiếp đem Mộc Khoan một cái tát chụp chết!

Mộc Khoan thấy Tộc trưởng tức giận, thì là một hồi kinh hoảng, vội vàng nói.

“Tộc trưởng, ta không có hồ đồ a, hắn chính là Lâm Hải, là cao nhân có thể cứu lão tổ tông a!”

“Ha ha, ha ha!”

Lão giả uy nghiêm trực tiếp bị Mộc Khoan làm cho tức đến nở nụ cười, sau đó ánh mắt phát lạnh, nhìn Mộc Khoan phẫn nộ nói.

“Cao nhân? Một cái Đại Thừa cảnh nho nhỏ, cũng dám nói xằng là cao nhân?”

“Ngươi nói cho ta biết, hắn cao ở nơi nào?!”

Theo lão giả uy nghiêm quát lớn một tiếng , các cao tầng còn lại của Mộc gia, cũng nhao nhao giận không thể khiển trách, mở miệng khiển trách!

“Mộc Khoan, ngươi đừng có hồ đồ nữa!”

“Đồ hỗn trướng, liền ta cũng đều dám trêu chọc!”

“Hừ, xưng hô một cái Đại Thừa cảnh nho nhỏ là cao nhân, thật sự là ném người Mộc gia ta!”

“Còn không mau mau lui ra!!!”

…

Nghe Tộc trưởng cùng một đám cao tầng quát lớn, Mộc Khoan lập tức nhanh chóng chân tay luống cuống.

thực lực của Lâm Hải mạnh bao nhiêu, y so với ai khác đều rõ ràng hơn a!

Những thứ không nói khác, tùy tiện một cái hộ vệ thủ hạ của người ta, đều con mẹ nó là Nhị kiếp Tán Tiên, có thể nhẹ nhõm nghiền áp toàn bộ Mộc gia.

Chính mình thật vất vả đem Lâm Hải mời đến, người Mộc gia lại đối với vô lễ Lâm Hải như thế .

Cái này nếu như đem Lâm Hải chọc giận, người ta quay đầu rời đi, mặc kệ chậm chễ cứu chữa lão tổ rồi, thì còn gì nữa.

Nếu như Lâm Hải thật muốn tức giận, tùy tiện thả ra hai cái hộ vệ, trong khoảnh khắc có thể lại để cho Mộc gia từ nay về sau bị xoá tên a!

hai mắt Lâm Hải nhắm lại, nghe thanh âm quát lớn của mọi người Mộc gia , sắc mặt cũng dần dần lạnh xuống.

Còn chưa chờ nói chuyện, đột nhiên một cái đệ tử Mộc gia, thần sắc vội vàng chạy tới.

Chương 2351: Ngũ Hành Phong Ấn

“Tộc trưởng, khách quý đã đến!” đệ tử Mộc gia, hướng phía lão giả uy nghiêm, cung kính bẩm báo nói.

“A?”

Lão giả uy nghiêm nghe được, lập tức sắc mặt đại hỉ, hướng phía mấy cái cao tầng vẫy tay một cái.

“Đi, chúng ta đi nghênh đón!”

Rầm rầm, đám người Mộc gia cũng chẳng quan tâm phản ứng tới Lâm Hải cùng Mộc Khoan rồi, thoáng cái người đã đi hết.

Nhìn đám người Tộc trưởng Mộc gia rưởi đi, Lâm Hải khẽ lắc đầu.

“Mộc huynh, Lâm mỗ vẫn là đi thôi!”

Mộc Khoan nghe được, thì là sắc mặt đại biến, cấp tốc đem Lâm Hải ngăn lại.

“Lâm Hải huynh đệ, ngươi đừng nóng giận, xem tại bên trên mặt mũi của ta, cứu cứu lão tổ nhà ta a!”

Lâm Hải thì là thở phào một hơi, thản nhiên nói.

“Người của Mộc gia ngươi, tựa hồ cũng không cho rằng ta có bổn sự này a!”

“Ta sau đó sẽ hướng Tộc trưởng nói rõ, Lâm Hải huynh đệ, xin ngươi bớt giận!”

trên mặt Mộc Khoan khẩn cầu, hướng phía Lâm Hải khuyên.

Nội tâm của y, giờ phút này cũng có chút ảo não.

bọn người Tộc trưởng vừa rồi xác thực thất lễ, đem Lâm Hải đắc tội.

Nếu Lâm Hải trong cơn tức giận mà rời đi, y thật đúng là không có biện pháp nào.

“Lâm Hải huynh đệ, xem mặt mũi của Mộc Khoan huynh , đừng nóng giận!” Vân Phong ở một bên, cũng khuyên.

Lâm Hải trầm mặc một lát, lúc này mới thở phào ra một ngụm trọc khí, nhẹ gật đầu.

“Được rồi!”

“Lâm Hải ta nếu đã đáp ứng ngươi, giúp ngươi cứu chữa lão tổ nhà ngươi , tự nhiên sẽ không nuốt lời.”

“Bất quá, nếu người của Mộc gia ngươi còn dám vô lễ đối với ta, Mộc Khoan huynh cũng đừng trách ta trở mặt vô tình!”

Mộc Khoan nghe được lời này, lập tức sau đầu mát lạnh, trên trán mồ hôi lạnh đều xông ra.

“Đa tạ Lâm Hải huynh đệ, ta cam đoan với ngươi, tuyệt sẽ không như thế!”

Mộc Khoan vừa nói, một bên trong nội tâm tính toán, đợi lát nữa nhất định phải đem chi tiết về Lâm Hải tiết lộ cho Tộc trưởng.

Nếu không, bọn người Tộc trưởng lại vô lễ đối với Lâm Hải, đem người chọc giận, chỉ sợ toàn bộ Mộc gia đều muốn chịu không nổi rồi.

“Ha ha ha, Vương huynh, mời vào trong, thỉnh!!!”

Cái lúc này, tiếng cười cởi mở của Tộc trưởng Mộc gia truyền tới, mang theo nồng đậm hưng phấn.

Bọn người Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Tộc trưởng Mộc gia, cùng hai cái lão giả râu bạc trắng , sóng vai mà đi hướng phía bên này

Phía sau của bọn họ, là một đám cao tầng Mộc gia, trên mặt từng cái cười làm lành, lộ ra một tia hèn mọn.

Ánh mắt Lâm Hải rơi vào trên người hai cái lão giả râu bạc trắng , lông mày không khỏi nhảy lên.

“Hai cái Nhất kiếp Tán Tiên!”

“khí tức thật cường đại!”

cảm ứng của Lâm Hải hôm nay , thập phần linh mẫn, lập tức đã phân biệt ra tu vi của hai cái lão giả này.

Hơn nữa, nhìn từ khí tức mà hai cái lão giả phát ra, có lẽ thuộc về cường giả bên trong Nhất kiếp Tán Tiên , chỉ sợ cách độ kiếp đều không xa.

mặt mũi Tộc trưởng Mộc gia tràn đầy cười làm lành, thời điểm đi qua bên người Lâm Hải , liền nhìn cũng không liếc nhìn Lâm Hải

.

Trực tiếp mang theo hai cái lão giả áo trắng, hướng một căn phòng phía sau đi đến.

“Bọn họ đi gian phòng của lão tổ tông !”

Mộc Khoan thấp giọng thở nhẹ một tiếng, chẳng lẽ nói, khách quý mà Tộc trưởng mời đến , cũng là vì trị thương cho lão tổ tông mà đến?

“Lâm Hải huynh đệ, chúng ta cũng qua xem a!”

Mộc Khoan không khỏi, dùng giọng điệu thương lượng, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Tốt!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, nhíu mày, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Bởi vì ngay tại vừa rồi, thời điểm khi hai cái lão giả râu bạc trắng kia đi qua , một cái thân mặc đạo bào trong đó, lại để cho nội tâm của hắn không hiểu mà nhảy dựng lên!

Lâm Hải lập tức khiếp sợ không thôi, không biết mình tại sao lại có phản ứng này .

Cho dù Mộc Khoan không nói, Lâm Hải cũng muốn cùng đi qua, nhìn xem đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Lâm Hải cất bước, đi theo Tộc trưởng Mộc gia cùng hai cái lão giả, rất nhanh đã đi tới một chỗ sân nhỏ u tĩnh .

“Tộc trưởng!”

Mấy cái hạ nhân phục thị , vội vàng ra đón.

“Lão tổ tông tốt chứ?”

thanh âm của Tộc trưởng Mộc gia hơi thấp, cau mày hỏi.

Mấy cái hạ nhân khẽ lắc đầu, “Lão tổ tông bị tra tấn một đêm, hôm nay vừa mới thiếp đi.”

“Mau dẫn ta vào xem!”

lão giả thân mặc đạo bào, đồng tử đột nhiên co rụt lại, hướng phía Tộc trưởng Mộc gia vội vàng nói.

“Tốt, đạo trưởng thỉnh!”

Tộc trưởng Mộc gia không dám lãnh đạm, vội vàng ở phía trước dẫn đường, đẩy cửa phòng ra, đi vào.

Lâm Hải cùng Mộc Khoan, cũng theo sát phía sau của cao tầng Mộc gia , đi vào theo.

Vừa tiến đến, ánh mắt Lâm Hải đã rơi vào trên người một cái lão giả gầy trơ cả xương ở trên giường đằng trước .

“Cái này, chính là lão tổ Mộc gia?”

Đồng tử của Lâm Hải hơi co lại, cẩn thận quan sát xuống, phát hiện lão tổ Mộc gia hơi thở mong manh, vậy mà đã đến tình cảnh tràn đầy nguy cơ.

Tu hành Mộc Chi Đạo, nguyên bản là có thể diễn sinh ra sinh cơ cường đại , không ngừng lớn mạnh Sinh Mệnh lực của mình .

Thế nhưng mà, lão tổ Mộc gia lại bị tra tấn thành bộ dáng như vậy, xem ra phong ấn trong cơ thể lão , không đơn giản a!

Trong lòng Lâm Hải nghĩ đến, Thiên Nhãn Thần Thông tự động mở ra, một tầng sương mù màu xanh da trời, xuất hiện tại trong hai mắt.

Rất nhanh, đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, ánh mắt đã rơi vào chỗ khí hải của lão tổ Mộc gia .

Đã thấy trong cơ thể lão tổ Mộc gia, một cái mâm tròn năm màu chậm chạp xoay tròn, trấn áp ở phía trên đan điền.

chân nguyên màu xanh nguyên vốn thuộc về lão tổ Mộc gia , bị gắt gao áp bách tại một nơi hẻo lánh, vầng sáng ảm đạm, dĩ nhiên đã có dấu hiệu dập tắt.

“Cái mâm tròn năm màu kia , có lẽ chính là Ngũ Hành Phong Ấn trong người lão tổ Mộc gia a?”

Mà lúc này đây, lão giả ăn mặc như đạo sĩ kia , dĩ nhiên đã đến trước giường.

Đột nhiên khẽ vươn tay, bàn tay lóe ra quang hoa ngũ sắc, lăng không lơ lửng tại chỗ đan điền của lão tổ Mộc gia .

Ông!

thân thể của lão tổ Mộc gia , bỗng nhiên cấp tốc run rẩy lên, trong miệng phát ra tiếng gầm thống khổ .

“Đạo trưởng, lão tổ nhà ta thế nào?”

Tộc trưởng Mộc gia thét lên một tiếng kinh hãi, mang theo nồng đậm khẩn trương, mở miệng hỏi.

Đạo sĩ nhưng lại khép hờ hai mắt, không nói một lời, chỉ là quang hoa ngũ sắc trong lòng bàn tay, lập loè càng thêm dồn dập lên.

“Ồ?!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lộ vẻ mặt kinh ngạc!

“Ngũ Hành chi thuật!!!”

Hắn khiếp sợ phát hiện, vị đạo sĩ này thi triển dĩ nhiên là Ngũ Hành chi thuật!

Cái quang hoa ngũ sắc kia, đúng là đại biểu cho năm loại Nguyên tố Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ .

“Ngưu bức a!”

Lâm Hải không khỏi âm thầm kinh hô một tiếng, trách không được vừa rồi lúc chính mình nhìn thấy lão, trong lòng lại đập mạnh một cú.

Náo loạn cả buổi, đạo sĩ kia vậy mà thân có Ngũ Hành, quả thực rất cao minh!

Xem ra, không cần mình ra tay, đạo sĩ kia sẽ có thể hóa giải phong ấn của lão tổ Mộc gia .

Ông!

Đúng lúc này, đạo sĩ đột nhiên thu bàn tay về, vầng sáng Ngũ Hành bỗng nhiên tiêu tán.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn Tộc trưởng Mộc gia, khẽ lắc đầu.

“Thật có lỗi, bần đạo bất lực!”

Đạo sĩ lời kia vừa thốt ra, sắc mặt Tộc trưởng Mộc gia, bá cái liền thay đổi.

“Đạo trưởng, van cầu ngươi, cứu cứu lão tổ nhà ta a!”

trên mặt Tộc trưởng Mộc gia bi thống, vẻ mặt khẩn cầu.

Vị đạo sĩ này, thế nhưng mà là người đầu tiên thân có Ngũ Hành mà lão đã gặp.

Nếu như ngay cả vị đạo sĩ này đều cứu không được lão tổ tông nhà mình, cái kia thật có thể không có người xử lý được rồi.

“Ai!”

Đạo sĩ nghe được, thì là khe khẽ thở dài, mang theo một tia bất đắc dĩ, lắc đầu nói.

“Cũng không phải bần đạo không chịu cứu giúp, thật sự là do Ngũ Hành của bần đạo không cân đối, hữu tâm vô lực a!”

Tộc trưởng Mộc gia nghe được, thì là sững sờ, mang theo một tia mờ mịt nói.

“lời này của Đạo trưởng , là ý gì tư?”

Đạo sĩ lắc đầu giận dữ nói, “Thực không dám đấu diếm, Ngũ Hành chi thuật của ta, cũng là vừa vặn tu thành.”

“Nhưng mà, Mộc Chi Đạo trong đó, ngộ đạo trễ nhất, cùng với bốn loại Nguyên tố khác, vẫn không thể hoàn mỹ dung hợp.”

“Nếu như có Mộc Chi Nguyên cường đại cung cấp chèo chống, ngược lại là có thể đền bù, chỉ là đáng tiếc…”

Đạo sĩ lần nữa nặng nề thở dài, lộ ra mặt mũi tràn đầy tiếc nuối.

“Mộc Chi Nguyên?!”

Tộc trưởng Mộc gia nghe được, lập tức nheo mắt, trên mặt lộ ra một tia cảnh giác!

Chương 2352: Tại đây chỉ sợ có âm mưu a!

Tộc trưởng Mộc gia nhíu chặt hai hàng lông mày, lâm vào bên trong do dự thật sâu.

Mộc Chi Nguyên mà vị đạo sĩ này nói, Mộc gia lão vừa vặn có.

Bất quá, Mộc Chi Nguyên chính là căn cơ truyền thừa vài vạn năm của Mộc gia lão, sao có thể đơn giản lấy ra cho người ngoài sử dụng?

Sở dĩ các đệ tử Mộc gia, cũng có thể trở thành công ngộ được Mộc Chi Đạo, chính là vì tác dụng của Mộc Chi Nguyên.

Có thể nói, Mộc Chi Nguyên chính là bảo vật da truyền mà Mộc gia dựa vào để sinh tồn.

Nếu là hơi có tổn thất, Mộc gia lão căn bản chịu không nổi.

Nhưng, nếu như không để cho đạo sĩ kia sử dụng Mộc Chi Nguyên, liền không cách nào cứu lão tổ tông, cái này lạicó thể như thế nào cho phải?

Mộc Khoan ở một bên, sau khi nghe được điều thỉnh cầu này của đạo sĩ, bỗng nhiên nói khẽ với Lâm Hải.

“Lâm Hải huynh đệ, ta trước đó không phải nói, có biện pháp để cho ngươi lĩnh ngộ Mộc Chi Đạo sao?”

“Dựa vào, chính là cái Mộc Chi Nguyên này!”

“A?” Lâm Hải nghe được, không khỏi nhíu lông mày lại.

Hắn đã nghe nói qua hạt giống Mộc Nguyên, cũng đã nghe nói về Mộc Chi Nguyên Ttủy, nhưng cái Mộc Chi Nguyên này thật đúng là lần đầu nghe nói.

“Mộc Chi Nguyên, đến tột cùng là vật gì?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

Mộc Khoan nghe được, thì là hít sâu một hơi, lộ ra ánh mắt sùng kính, nghiêm túc nói.

“Mộc Chi Nguyên, danh như ý nghĩa, chính là nguồn suối hệ Mộc vô cùng!”

“nguồn suối hệ Mộc vô cùng?!!!” Lâm Hải nghe được, đồng tử lập tức co rụt lại.

Nếu thật như lời của Mộc Khoan, cái Mộc Chi Nguyên này cũng quá cường đại.

Coi như là hạt giống Nguyên tố, cũng chỉ là loại nhập vào trong cơ thể, thông qua tu hành mà dần dần sinh trưởng.

Nhưng Mộc Chi Nguyên này, lại có thể lấy mãi không hết, cái kia quả thực là vật báu vô giá a!

Mà lúc này đây, sắc mặt đạo sĩ ngưng tụ, bỗng nhiên hướng phía Tộc trưởng Mộc gia, lần nữa trầm trọng nói.

“Mộc Tộc trưởng, thời gian của lão tổ tông nhà ngươi đã không nhiều lắm rồi, kính xin nhanh chóng quyết định!”

“Nếu là chậm thêm một lát, bần đạo cũng vô lực xoay chuyển trời đất rồi!”

Tộc trưởng Mộc gia giờ phút này đang xoắn xuýt không thôi, nghe được lời này của đạo sĩ, đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia kiên quyết!

“Đành thế, vì cứu lão tổ tông, không cố được nhiều như vậy!”

Nghĩ đến chỗ này, lông mày Tộc trưởng Mộc gia nhíu lại, hướng phía đạo sĩ nói.

“Đạo trưởng, xin mời đi theo ta!”

Đạo sĩ nghe được, trong mắt lập tức bùng lên tinh mang, một vòng sắc mặt vui mừng lóe lên rồi biến mất.

“Tốt!”

Gật đầu đáp ứng một tiếng, đạo sĩ theo Tộc trưởng Mộc gia, hướng phía bên ngoài bước nhanh đi đến!

Lâm Hải thấy thế, khóe miệng nhếch lên, trong mắt bỗng nhiên lộ ra một vòng nghiền ngẫm vui vẻ.

Ngay tại thời điểm vừa rồi khi đạo sĩ kiểm tra thực hư thương thế của lão tổ Mộc gia, Lâm Hải chợt phát hiện một chỗ kỳ quái.

Chỉ là, trước đó hắn một mực không nghĩ rõ ràng.

Bây giờ, thấy đạo sĩ vội vã đi theo Tộc trưởng Mộc gia rời đi, lại để cho trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ nhảy dựng.

Hắn rốt cuộc biết, là lạ ở chỗ nào rồi.

“Mộc huynh, tại đây chỉ sợ có âm mưu a!”

Lâm Hải đè thấp thanh âm, hướng phía Mộc Khoan, thản nhiên nói.

Mộc Khoan đột nhiên cả kinh, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Lâm Hải, nhỏ giọng hỏi.

“Lâm Hải huynh đệ, lời này của ngươi là ý gì?”

Lâm Hải thì là giống như cười mà không phải cười, liếc nhìn lão tổ Mộc gia ở trên giường, ngưng trọng nói.

“Lão đạo sĩ này ở đâu tới chữa thương, rõ ràng là mưu đồ làm loạn!”

“Ta nghĩ ta đã biết rõ, hung thủ ám hại lão tổ nhà ngươi là ai rồi?!”

Mộc Khoan sững sờ, sau đó sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

“Lâm Hải huynh đệ, ý của ngươi, đạo sĩ kia, lão...”

Lâm Hải lập tức làm cái biểu lộ im lặng, sau đó hướng phía Mộc Khoan nhẹ gật đầu.

“Thông minh!”

trong mắt Mộc Khoan, lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

Nếu không phải hiểu rõ bản sự của Lâm Hải, Mộc Khoan tự nhiên sẽ không tin tưởng, đối với lời của Lâm Hải tất sẽ xì mũi coi thường.

Thế nhưng mà, trải qua hành trình ở di tích cổ Hoang Sa, Mộc Khoan cũng biết Lâm Hải cũng không phải Tiên Đạo Chí Tôn bình thường!

địa vị của Lâm Hải tại trong lòng Mộc Khoan, đã sớm cất cao đến độ cao mà liền cả Nhị kiếp Tán Tiên đều không thể bằng được.

Hôm nay, Lâm Hải nói ra lời này, Mộc Khoan đều không có chút hoài nghi nào!

“Lâm Hải lão đệ, này làm sao xử lý, đạo sĩ kia là rắp tâm mưu tính báu vật Mộc Chi Nguyên của Mộc gia ta a!”

vẻ mặt Mộc Khoan lo lắng, giống như cầu cứu hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là cười khổ một tiếng, khẽ lắc đầu.

“Cho dù lão rắp tâm mưu tính báu vật Mộc Chi Nguyên của nhà ngươi, ngươi cảm thấy ngươi nói ra, Tộc trưởng của các ngươi sẽ tin sao?”

Mộc Khoan khẽ giật mình, trong lòng càng thêm lo lắng lắc đầu.

“Tự nhiên sẽ không tin tưởng!”

“Lâm Hải huynh đệ, đến cùng nên làm cái gì bây giờ?”

“Xem tại mặt mũi bên trên của ta, xin ngươi giúp đỡ Mộc gia ta, một khi Mộc Chi Nguyên có tổn hại, Mộc gia ta xong rồi!”

Mộc Khoan biết rõ Lâm Hải thần thông quảng đại, lôi kéo Lâm Hải, vẻ mặt đau khổ cầu khẩn nói.

“Hiện tại không có chứng cớ, nói cái gì cũng đều vô dụng!”

“Vẫn là trước đi theo đạo sĩ kia, xem lão bước tiếp theo làm như thế nào a!”

“Hảo hảo hảo!” Mộc Khoan giờ phút này đã luống cuống đầu trận tuyến, liên tục đáp ứng, mang theo Lâm Hải theo sát Tộc trưởng Mộc gia cùng đạo sĩ, hướng phía cấm địa Mộc gia mà đi.

“Đứng lại!”

Vừa tới cửa ra vào cấm địa, thủ vệ lập tức đem Mộc Khoan cùng Lâm Hải ngăn lại.

Nơi này là cấm địa của Mộc gia, không có Tộc trưởng cho phép, là không cho phép bất luận kẻ nào đi vào.

Mộc Khoan vừa thấy, lập tức khẩn trương, giờ phút này cũng không cố được nhiều như vậy, hướng Tộc trưởng Mộc gia ở phía trước hô to một tiếng.

“Tộc trưởng, xin dừng bước!”

“n?” Tộc trưởng Mộc gia cùng đạo sĩ đã tiến vào cấm địa, nghe được tiếng la, không khỏi dừng bước, quay đầu trông lại.

“Mộc Khoan, ngươi cùng đến nơi đây làm gì?”

“Không biết nơi này là cấm địa Mộc gia, không thể mang người ngoài tới đây sao?”

Tộc trưởng Mộc gia thấy Lâm Hải cũng đi theo mà đến lúc, lập tức giận dữ, quát lớn một tiếng.

Mộc Khoan thấy tình huống có biến, cũng bất chấp gì khác rồi, chỉ vào Lâm Hải hướng Tộc trưởng Mộc gia nói.

“Tộc trưởng, Lâm Hải hắn cũng có thể cứu lão tổ tông a!”

“Làm càn!!!” Tộc trưởng Mộc gia nghe được, lập tức giận dữ.

“Ngươi coi bổn Tộc trưởng là tiểu hài tử ba tuổi sao, lập tức mang theo hắn rời đi, nếu không dùng tộc quy luận xử!!!”

“Tộc trưởng, cái này, cái này...” Mộc Khoan nhanh chóng sắp khóc rồi.

Thế nhưng mà, lại không thể trực tiếp cùng Tộc trưởng Mộc gia nói, đạo sĩ kia là dụng tâm kín đáo, thậm chí rất có thể chính là hung thủ hại lão tổ tông a.

Dù sao, trước mắt chỉ là Lâm Hải hoài nghi như vậy, bọn hắn một điểm chứng cớ cũng đều không có.

Không khỏi, Mộc Khoan lo lắng hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Lâm Hải thì là sắc mặt ngưng lại, trong mắt lóe lên tinh mang, hướng phía Tộc trưởng Mộc gia nói.

“Mộc Tộc trưởng, Mộc Khoan cũng không có lừa ngươi.”

“Cứu lão tổ tông của nhà ngươi, cần Ngũ Hành chi thuật, Ngũ Hành của Lâm mỗ đã thành bốn, duy thiếu Mộc!”

Ông!

Lâm Hải nói xong, Đại Ngũ Hành Thuật trong cơ thể vận chuyển, luồng khí xoáy xoay quanh, lập tức trên đỉnh đầu xuất hiện bốn màu vầng sáng!

Vàng kim, lam, hồng, vàng!

Đúng là bốn màu Nguyên tố Kim Thủy Hỏa Thổ, hào quang tách ra, sáng chói chói mắt!

Tộc trưởng Mộc gia thấy thế, vốn là khẽ giật mình, sau đó lập tức lộ ra thần sắc xem thường.

“Thì tính sao, mặc dù ngươi tu thành bốn loại Nguyên tố, cũng Ngũ Hành không đủ!”

“Huống chi, có đạo trưởng ở đây, thắng ngươi vạn lần!”

“A ~” Lâm Hải nghe nói như thế, lập tức một hồi giễu cợt, đồng thời sắc mặt lạnh xuống.

Chính mình chỉ là xem tại trên mặt mũi Mộc Khoan, không muốn Mộc gia lão gặp tổn thất khó có thể thừa nhận.

Thế nhưng mà, nếu Tộc trưởng Mộc gia chướng mắt chính mình như thế, chính mình cần gì phải xen vào việc của người khác?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hướng phía Mộc Khoan, lộ ra một vòng mỉm cười áy náy.

“Mộc huynh, không có ý tứ!”

“Không phải Lâm Hải không giúp ngươi, thật sự là bất lực rồi!”

“Cáo từ!”

Nói xong, Lâm Hải quay người lại, cất bước định ly khai.

“Chờ một chút!”

Đột nhiên, một đạo thanh âm u u vang lên, truyền vào trong tai

Lâm Hải.

Lâm Hải bước chân dừng lại, quay đầu, đã thấy đạo sĩ kia, hai mắt như đèn pha đang hướng phía chính mình trông lại!

Chương 2353: Mộc Chi Nguyên!

“Mộc Tộc trưởng, cứ để cho hắn đi theo a, có lẽ hắn có khả năng giúp đỡ bần đạo một chút bề bộn!”

ánh mắt đạo sĩ lóe ra ánh sáng âm u, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn Lâm Hải, đối với Tộc trưởng Mộc gia ở bên cạnh nói ra.

“Ách...”

Tộc trưởng Mộc gia lập tức sững sờ, bất quá đã đạo sĩ nói chuyện, lão cũng không tiện cự tuyệt.

Dù sao, đã nhường cho đạo sĩ tiến vào cấm địa Mộc gia, nhiều hơn nữa một cái cũng không coi là cái gì.

Huống chi, tại trong mắt lão, Lâm Hải chính là một cái Tiên Đạo Chí Tôn, còn có thể lật trời hay sao?

“Hừ! Vậy thì vào đi!”

Tộc trưởng Mộc gia hừ nhẹ một tiếng, nhìn Lâm Hải nói, trong ánh mắt tràn đầy ý tứ cảnh cáo hàm xúc.

hai mắt Lâm Hải nhíu lại, cũng không hành động, mà là lộ vẻ mặt kinh ngạc, khó hiểu nghĩ vì sao đạo sĩ lại cho phép chính mình đi vào.

Mộc Khoan ở một bên thì là đại hỉ, thấy Lâm Hải vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, đuổi bước lên phía trước kéo Lâm Hải một cái.

“Lâm Hải huynh đệ, nhanh đi vào a, Tộc trưởng đã đáp ứng!”

Lâm Hải lúc này mới nhẹ gật đầu, theo Mộc Khoan tiến vào cấm địa Mộc gia.

Chỉ có điều, trong nội tâm Lâm Hải, một mực nghi vấn, đạo sĩ vì sao lại để cho chính mình tiến vào.

Bất quá, Lâm Hải cũng chẳng muốn đi suy nghĩ.

Đạo sĩ đến tột cùng có gì ý đồ, rất nhanh sẽ thấy rõ ràng.

“Nghe nói cấm địa Mộc gia, cơ quan trùng trùng điệp điệp, nếu không có người dẫn đầu, coi như là Thiên Tiên cũng đừng mơ tưởng đi vào, không biết cái đồn đãi này có thực không?”

một lão giả Tán Tiên khác cùng một chỗ với đạo sĩ, bỗng nhiên hiếu kỳ hướng phía Tộc trưởng Mộc gia hỏi.

Tộc trưởng Mộc gia nghe được lời ấy, lập tức lộ vẻ mặt thần sắc tự hào, kiêu ngạo nhẹ gật đầu.

“Lời ấy xác thực không giả, cấm địa của Mộc gia ta, chính là do Thuỷ Tổ Mộc gia tự tay giám chế.”

“Vài vạn năm đến nay, bởi vì tự tiện xông vào cấm địa Mộc gia, Thiên Tiên chết ở trong đó, cũng đã không dưới mười cái!”

Nghe được lời này của Tộc trưởng Mộc gia, mọi người ở đây kể cả Lâm Hải, tất cả đều thất sắc!

“Không thể tưởng được, cái cấm địa Mộc gia này, cư nhiên hung hiểm như thế!”

Ánh mắt Lâm Hải khẽ nhúc nhích, lần nữa rơi vào trên người đạo sĩ, bỗng nhiên đã có một tia hiểu rõ.

Trách không được đạo sĩ kia, vốn là làm bị thương lão tổ Mộc gia, lại dùng nguyên do chậm chễ cứu chữa lão tổ Mộc gia, lại để cho Tộc trưởng Mộc gia dẫn lão tiến vào cấm địa.

Náo loạn cả buổi, dĩ nhiên là bởi vì cấm địa Mộc gia hung hiểm, không có Tộc trưởng Mộc gia mang theo, lão không vào được a!

Mọi người một đường đi về phía trước, rất nhanh liền đã đến trước mặt một bức tường đá cực lớn.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi sợ hãi cả kinh!

Mặt tường đá này, không chỉ thập phần cao lớn, hơn nữa ẩn ẩn có cỗ khí tức đáng sợ làm lòng người vì sợ mà tâm rung động phát ra.

Lâm Hải không chút nghi ngờ, dù là hơi chút tới gần mặt vách tường này, đều sẽ bị lực lượng khổng lồ trong đó, đánh giết tại chỗ!

Mọi người tại chỗ bên ngoài trăm mét của tường đá, nhao nhao ngừng lại.

Đạo sĩ nhíu lông mày lại, trong mắt lóe ra hào quang hưng phấn.

“Mộc Tộc trưởng, cái này là Diệt Thần Tường trong truyền thuyết sao?”

“Không sai!” Tộc trưởng Mộc gia mang theo một tia kiêu ngạo, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Trước Diệt Thần Tường, cho dù là Đại La Thần Tiên tự tiện xông vào, cũng chỉ rơi vào kết cục cái chết!”

“Tốt một cái Diệt Thần Tường, bần đạo đứng ở chỗ này, đều có loại cảm giác linh hồn sợ run!” Đạo sĩ cảm khái thở dài rất sâu, sau đó nhìn Tộc trưởng Mộc gia nói.

“Kính xin Mộc Tộc trưởng, mở ra Diệt Thần Tường, mau chóng mượn nhờ lực lượng của Mộc Chi Nguyên, cứu trợ lão tổ nhà ngươi a!”

“Tốt!” Tộc trưởng Mộc gia nhẹ gật đầu, sau đó trong miệng nói lẩm bẩm, đánh ra một chuỗi pháp quyết phức tạp!

trong mắt đạo sĩ lập tức hiện lên một đạo tinh mang, muốn nghe rõ chú ngữ của lão tổ Mộc gia.

Nhưng, cái chú ngữ này chính là độc truyền của Mộc gia, nên lão căn bản nghe không ra cái mánh khóe gì.

Ầm ầm!

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn truyền đến, trước mặt Diệt Thần Tường, đột nhiên xuất hiện một cánh cửa ánh sáng.

“Nhanh chóng theo ta đi vào!”

Tộc trưởng Mộc gia thấy thế, hô to một tiếng.

Sưu sưu sưu!

Sau một khắc, thân ảnh của mọi người, nhao nhao xuyên qua cánh cửa ánh sáng, biến mất tại chỗ!

Ông!

Sau một khắc, cánh cửa ánh sáng này bỗng nhiên đóng cửa, khiến sắc mặt đạo sĩ mạnh mẽ biến đổi.

“Mộc Tộc trưởng, cánh cửa ánh sáng này, tại sao lại đóng cửa?!”

Tộc trưởng Mộc gia thì là mỉm cười, hướng phía đạo sĩ nói.

“Đạo trưởng không cần lo lắng, cánh cửa ánh sáng chỉ biết dừng lại ba giây, ba giây sau sẽ tự động đóng.”

“Vì chính là phòng ngừa kẻ xấu, sau khi tiến vào đây, mang theo Mộc Chi Nguyên đào tẩu!”

“Chờ lúc chúng ta rời đi, Mộc mỗ sẽ mở ra một lần nữa!”

Tộc trưởng Mộc gia vừa mới dứt lời, đạo sĩ cùng Tán Tiên bên cạnh lão, sắc mặt bá cái liền thay đổi.

Lâm Hải ở một bên, thì là lã chã bật cười.

Cái Mộc gia này đối với việc phòng bị Mộc Chi Nguyên, quả nhiên là hoàn hoàn đan xen a.

Chỉ sợ, đạo sĩ kia muốn tính sai!

“Đạo trưởng, Mộc Chi Nguyên liền tại phía trước, xin mời đi theo ta!”

Tộc trưởng Mộc gia cũng không phát giác ra đạo sĩ khác thường, hướng phía trước nhất chỉ, mang theo mọi người đi thẳng về phía trước.

Đạo sĩ cùng Tán Tiên bên cạnh, trao đổi cho nhau cái ánh mắt, toàn bộ đều từ trong mắt đối phương, chứng kiến một tia kinh hãi cùng căm tức.

Bất quá, chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể trước đi tới chỗ Mộc Chi Nguyên, rồi lại nghĩ tiếp.

Mọi người theo Tộc trưởng Mộc gia, đi thẳng ra ngoài hơn mười dặm, bỗng nhiên phía trước có quang mang màu xanh đại thịnh, sáng chói chói mắt!

“Đó là cái gì?!!!”

Lâm Hải dừng bước lại, đột nhiên cả kinh!

Lại thấy phía trước, một mảnh vầng sáng màu xanh, giống như màn thác nước, nối liền thiên địa, trời nước một màu.

Vô số Mộc nguyên tố, tại bên trong một phương thiên địa, vui sướng nhảy múa lao nhanh, bừng bừng sinh cơ, chiếu rọi khắp mặt đất!

Lâm Hải vừa đứng tại đây, đều cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu, tràn đầy sinh cơ cùng lực lượng!

“khí tức hệ Mộc thật cường đại!”

“Mộc Nguyên tố tại đây, vậy mà nồng đặc như là chất lỏng!”

Lâm Hải khiếp sợ đồng thời, đạo sĩ cùng Tán Tiên, giờ phút này cũng miệng há thật to, bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người!

Đồng thời, một cỗ tham lam thật sâu, từ trong mắt hai người, không che dấu chút nào mà toát ra đến.

“Tộc trưởng Mộc gia, đây chính là Mộc Chi Nguyên sao?”

thanh âm của đạo sĩ mang theo một tia run rẩy, hướng phía Tộc trưởng Mộc gia hỏi.

Tộc trưởng Mộc gia thì là mặt mũi tràn đầy tự hào nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy, đây chính là Mộc Chi Nguyên!”

Vèo!

Tộc trưởng Mộc gia vừa dứt lời, thân ảnh đạo sĩ đã lóe lên, dĩ nhiên vọt tới.

"Ha ha, ha ha ha!"

Đạo sĩ nhìn về phía Mộc Nguyên tố nồng đậm phía trước, nhịn không được lên tiếng nở nụ cười.

thân ảnh Tộc trưởng Mộc gia cũng lóe lên, đã đến bên cạnh đạo sĩ, vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Đạo trưởng, thỉnh nhanh chóng lấy lực lượng của Mộc Chi Nguyên, chữa thương cho lão tổ nhà ta a!"

Đạo sĩ nhẹ gật đầu, sau đó hai tay đột nhiên ở trước ngực kéo lê ra một vòng đường cong, quang mang màu xanh xì ra!

Ông!

Sau một khắc, cái quang mang màu xanh này, cùng khí tức của Mộc Chi Nguyên, tựa hồ đã xảy ra cộng minh, lập tức run lên!

Oanh!

Ngay sau đó, Mộc Nguyên tố vô cùng vô tận, giống như là thủy triều, hướng phía trong cơ thể đạo sĩ, tuôn rót mà đi!

Ông ông ông ông!

hai mắt đạo sĩ nhắm nghiền, vầng sáng màu xanh trên đỉnh đầu không ngừng lập loè, khí tức cường đại như ẩn như hiện.

Lâm Hải đứng ở một bên nhìn qua, lập tức chấn động.

năng lực hấp thu của đạo sĩ kia thật cường đại, luyện hóa Mộc Nguyên tố, cư nhiên nhanh chóng như thế!

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải liền hiểu được.

Đây là lực lượng của Ngũ Hành!

Tuy lão ngược lại chỉ là đang hấp thu Mộc Chi Nguyên tố, nhưng lão tinh thông Ngũ Hành, Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn, tăng phúc hiện ra bao nhiêu mở rộng, tốc độ tu hành tự nhiên so với người thường tăng nhanh lên mấy lần!

Khoảng chừng thời gian một phút đồng hồ, đạo sĩ mới ngừng lại được, trong mắt bùng lên tinh mang, kích động không thôi!

“Đạo trưởng, thế nào?” Tộc trưởng Mộc gia ở một bên, cấp tốc hỏi.

Đạo sĩ nghe được, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một vòng hung quang, quay đầu nhìn về phía Tộc trưởng Mộc gia trông lại.

“Mộc Tộc trưởng, bần đạo có một yêu cầu quá đáng!”

Chương 2354: Chúng cũng giống như ngươi, đều quá yếu!

Tộc trưởng Mộc gia nao nao, sau đó cười nói.

“Đạo trưởng có chuyện, cứ nói không sao!”

Đạo sĩ nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng dáng tươi cười tà mị, bĩu môi nói.

“Sau khi chữa tốt cho lão tổ tông của nhà ngươi, có thể cho bần đạo mượn nơi đây, tu hành thêm ngàn năm không?”

Bá!

Đạo sĩ vừa thốt lên xong, sắc mặt Tộc trưởng Mộc gia liền thay đổi.

Sau đó, mang theo một tia áy náy, Tộc trưởng Mộc gia vô cùng kiên định lắc đầu.

“Đạo trưởng, Mộc Chi Nguyên chính là căn cơ của Mộc gia, tổ tiên có huấn, không phải dòng chính Mộc gia không thể vào.”

“Hôm nay, vì cứu lão tổ nhà ta, để cho đạo trưởng tiến đến, đã là phá lệ rồi, mong đạo trưởng đừng để cho tại hạ khó xử.”

Đạo sĩ nghe được, trong mắt lập tức hiện lên một tia hàn quang, trên mặt bất mãn, trầm mặc không nói, trong nội tâm hừ lạnh một tiếng.

Dựa theo kế hoạch trước đó, lão vốn là chuẩn bị sau khi đi vào, trực tiếp giết chết Tộc trưởng Mộc gia, sau đó cướp lấy cái Mộc Chi Nguyên này.

Thế nhưng mà ngay tại vừa rồi, lão biết được muốn từ trong cấm địa đi ra ngoài, còn phải dựa vào Tộc trưởng Mộc gia.

phía dưới vạn bất đắc dĩ, lão mới sửa đoạt thành mượn.

Thật không nghĩ đến, Tộc trưởng Mộc gia lại không đáp ứng, lập tức khiến nội tâm đạo sĩ một hồi để ý.

“Mộc Tộc trưởng, ngươi nói như thế, vậy thương thế của lão tổ nhà ngươi, bần đạo chỉ sợ bất lực a!”

Đạo sĩ vẻ mặt âm trầm, ngữ khí âm dương quái khí, hướng phía Tộc trưởng Mộc gia, uy hiếp nói.

“Đạo trưởng, ngươi thực là có ý gì?!” sắc mặt của Tộc trưởng Mộc gia, bá cái liền thay đổi!

Hôm nay, lão tổ Mộc gia tràn đầy nguy cơ, đã đến bên bờ sinh tử.

nếu như cái đạo sĩ này lúc này thay đổi, vậy lão tổ Mộc gia liền thật sự đã xong!

“Hừ!”

Lời nói đã nói ra, đạo sĩ cũng không cần tiếp tục che dấu.

Hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe ra tia sáng lạnh lẻo, hướng phía Tộc trưởng Mộc gia, thản nhiên nói.

“Mộc Tộc trưởng, bần đạo không có khả năng vô duyên vô cớ giúp ngươi a?”

“Chính là mượn nơi đây tu hành ngàn năm mà thôi, ngươi cũng không thể thỏa mãn sao?”

“Đạo trưởng, Mộc mỗ đã nói, Mộc Chi Nguyên chính là Mộc gia ta...”

“Tốt rồi, ngươi khỏi nói nữa, đến tột cùng có cứu lão tổ nhà ngươi hay không, chính ngươi quyết định đi!”

Đạo sĩ nói xong, hai tay ôm ngực, ngẩng đầu nhìn lên trời, làm ra một bộ dạng hoàn toàn không để ý tới.

Tộc trưởng Mộc gia lập tức vừa tức vừa giận, nhưng mà có cầu ở đạo sĩ, lại cũng không dám nổi giận.

Trong lúc nhất thời, thật sự là thế khó xử, nhanh chóng lửa cháy đến nơi.

Mộc Khoan ở một bên xem rõ ràng, trước đó đã có Lâm Hải nhắc nhở, y đã biết được đạo sĩ có mưu đồ.

Bây giờ, thấy đạo sĩ giấu đầu lòi đuôi quả nhiên đã bộc lộ ra đến, lập tức giận dữ!

“Tộc trưởng, vị đạo sĩ này rõ ràng chính là dụng tâm kín đáo, mưu đồ làm loạn!”

“Lão ở đâu là vì cứu lão tổ tông, rõ ràng chính là vì Mộc Chi Nguyên mà chạy đến!”

“Hơn nữa, người ám toán lão tổ tông, không có gì bất ngờ xảy ra thì chính là lão!”

Mộc Khoan vừa thốt lên xong, sắc mặt của đạo sĩ cùng Tộc trưởng Mộc gia, đồng thời đại biến, lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Mộc Khoan, không nên nói bậy nói bạ!”

“Tiểu bối, ngươi lại dám vu hãm ta!!!”

Hai người đồng thời hướng phía Mộc Khoan, hét lớn một tiếng.

Mộc Khoan nhưng lại không kiêu ngạo không tự ti, hướng phía Tộc trưởng Mộc gia nói ra.

“Tộc trưởng, vừa rồi Lâm Hải huynh đệ đã xem rõ ràng, thương thế trong cơ thể lão tổ tông, đạo sĩ kia tuyệt đối không thoát được liên quan!”

“Lâm Hải?” lông mày Tộc trưởng Mộc gia nhíu lại, mang theo nghi hoặc hướng phía Lâm Hải trông lại.

Lâm Hải thì là mặt không đổi sắc, hai tay chắp sau lưng, thản nhiên nói.

“Ta vốn không muốn quản những sự tình loạn thất bát tao này, nhưng xem tại trên mặt mũi Mộc Khoan, liền nhắc nhở ngươi một câu.”

Nói xong, Lâm Hải đưa tay hướng phía đạo sĩ nhất chỉ, trong mắt nổ bắn ra tinh mang, lạnh lùng nói.

“Lão, thực không phải người tốt lành gì!”

“Ngươi muốn chết!!!”

Đạo sĩ giận dữ, đưa tay một chưởng, lập tức một cỗ cương phong mãnh liệt, lóe ra vầng sáng chướng mắt, hướng phía Lâm Hải đập vào mặt!

Lâm Hải thấy thế, thì là khóe miệng hơi nhếch, lạnh lùng cười cười.

Đối mặt với công kích của đạo sĩ, Lâm Hải giờ phút này, căn bản khinh thường chú ý.

Mắt thấy công kích muốn rơi vào trên thân, Lâm Hải lúc này mới nhíu lông mày lại, đưa tay là một đạo Tử Lôi xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Tạch...!

Giơ tay lên, lập tức một đạo Tử Lôi, mang theo lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, lăng lệ ác liệt mà ra!

Oanh!

Tử Lôi cùng công kích của đạo sĩ, lập tức đụng vào cùng một chỗ, quang hoa tách ra, khí lãng bốc lên!

một kích cường đại của đạo sĩ, bị Lâm Hải tiện tay phá giải, tiêu tán vô hình!

“n?!”

Đạo sĩ thấy thế, lập tức chấn động, lộ ra mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

một kích vừa rồi kia, lão là còn có ý quyết giết, trọn vẹn dùng đến năm thành lực lượng.

Tại trong mắt hắn, giết một cái Tiên Đạo Chí Tôn nho nhỏ như Lâm Hải, căn bản liền ba thành lực đạo đều không cần dùng!

Dùng ra năm thành lực đạo, đã đủ khiến Lâm Hải ăn đủ rồi.

Thật không nghĩ đến, lại cũng không có giết được Lâm Hải, ngược lại bị Lâm Hải đem công kích phá giải.

"Có chút ý tứ!"

Khiếp sợ qua đi, trong mắt đạo sĩ ngược lại lộ ra hào quang hưng phấn.

"Tiểu tử, lời nói trong nội tâm, thực lực của ngươi càng cường, bần đạo mới càng vui vẻ ni!"

"Vậy sao?" Lâm Hải nhàn nhạt nhìn lão một cái, "Chỉ sợ một hồi nữa, ngươi vui vẻ không nổi ni!"

"Ha ha ha ha!" Đạo sĩ nghe được, không khỏi cất tiếng cười to.

Sau khi cười xong, con mắt đột nhiên phát lạnh, mang theo sát cơ nghiêm nghị, hướng phía Lâm Hải âm lãnh nói.

"Tiểu tử, ngươi biết ta tại sao phải cho ngươi đi vào sao?"

Lâm Hải nhún vai, "Muốn giết ta quá!"

"Thông minh!" Đạo sĩ nhíu lông mày lại, nhẹ gật đầu, sau đó âm tàn nói.

"Ngươi tuổi còn trẻ, đã tinh thông bốn loại trong ngũ hành, thật sự là thiên tài khó được!"

"Bất quá, ngươi lại không nên trương dương khắp nơi a!"

Nói đến đây, đỉnh đầu của đạo sĩ, đột nhiên tách ra hào quang năm màu, sáng chói chói mắt, xoay quanh lên không!

Sau đó, âm thanh lạnh như băng của đạo sĩ, lần nữa vang lên.

"Giết ngươi, hấp thu bốn loại Nguyên tố trong cơ thể ngươi, Ngũ Hành chi thuật của ta, sẽ tăng lên trên diện rộng!"

"Tốt, thật tốt a!"

Lâm Hải thì là ngẩng đầu, nhìn vầng sáng Ngũ Hành trên đỉnh đầu đạo sĩ, sau đó thất vọng lắc đầu.

“Đáng tiếc a, giết ngươi, cái Ngũ Hành Nguyên tố này của ngươi, đối với ta lại cũng không trọng dụng.”

“Bởi vì, chúng giống như ngươi, đều quá yếu!”

“Ngươi nói cái gì?!” Đạo sĩ sững sờ, trong nháy mắt, trên mặt tràn đầy không thể tưởng tượng, phảng phất đã nghe được chuyện cười cực lớn.

“Ha ha, tiểu tử, ngươi là sợ choáng váng sao?”

“Như thế nào cũng bắt đầu nói mê sảng rồi!”

Tuy Lâm Hải có thể tiếp được một kích năm thành thực lực của lão, nhưng này chẳng qua là đạo pháp bình thường nhất.

Nếu thật sự muốn giết Lâm Hải một cái Tiên Đạo Chí Tôn, đạo sĩ tự hỏi, chí ít có một trăm loại phương pháp.

Thật không biết cái gọi Lâm Hải này, ở đâu ra dũng khí cuồng vọng như thế, lại còn nói chính mình quá yếu?

“Cuồng vọng, thật sự là cuồng vọng a!”

Ông!

Đột nhiên, vầng sáng Ngũ Hành trên đỉnh đầu đạo sĩ, đột nhiên tách ra uy áp cường đại.

Lập tức, một cỗ cảm giác áp bách nặng nề giống như núi lớn, mang theo sát cơ nghiêm nghị, hàng lâm tại trên đầu Lâm Hải.

“Tiểu tử, hôm nay lại để cho ngươi biết, cuồng vọng vô tri, sẽ nghênh đón cái dạng kết cục gì!”

“Giết!”

Oanh!

Trong chốc lát, bầu trời truyền đến một tiếng nổ vang, phong vân biến sắc!

Sau một khắc, quang hoa năm màu đầu đuôi dính liền, cấp tốc xoay tròn, giống như một cái đinh ốc lưỡi đao, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, bay thấp mà xuống!

“Lâm Hải, coi chừng!”

Mộc Khoan thấy thế, ở một bên lập tức lớn tiếng hoảng sợ nói.

Tuy y biết rõ Lâm Hải thực lực cường đại, nhưng đạo sĩ cuối cùng vẫn là Nhất kiếp Tán Tiên, vượt qua xa Lâm Hải có thể so sánh.

Mà hộ vệ cường đại của Lâm Hải, cũng đều không tại bên người.

Đối mặt với công kích đáng sợ của đạo sĩ, Lâm Hải có thể ngăn cản được không, trong nội tâm Mộc Khoan thật đúng là không có ngọn nguồn.

Lâm Hải thì là ngẩng đầu nhìn lên trời, khóe miệng nhếch lên, lộ ra thần sắc xem thường nhàn nhạt.

Chương 2355: Ta là người Ám Ma Tông!

“Cái Lâm Hải này, là đang tự tìm đường chết sao?”

Tộc trưởng Mộc gia một mực sống chết mặc bây, bây giờ thấy Lâm Hải đối mặt với công kích của đạo sĩ, vậy mà không né không tránh, lập tức mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

trên mặt đạo sĩ, càng là đã lộ ra dữ tợn vui vẻ.

Tại trong mắt lão, Lâm Hải đây là biết rõ dưới tình huống không địch lại, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, đã bỏ đi chống cự rồi!

Nhưng ở thời khắc mọi người ở đây đều cho rằng Lâm Hải sắp bị đánh giết, bỗng nhiên một đạo ánh sáng trắng, tại trước mặt Lâm Hải lập loè mà ra!

Ông!

Sau một khắc, một đạo nhân ảnh trống rỗng xuất hiện, khí tức cường đại khiến cho không khí xung quanh đều chịu run lên!

“Uống!!!”

Người này ngăn tại trước người Lâm Hải, hét lớn một tiếng, làm khe hở màu trắng, bay thẳng đến chân trời, đón nhận vầng sáng Ngũ Hành của đạo sĩ!

Oanh!

Trong chốc lát, một tiếng vang thật lớn, vầng sáng Ngũ Hành lập tức tán loạn, văng bay tán loạn khắp nơi!

Phốc!

Đạo sĩ cuồng bắn ra một ngụm máu tươi, thân thể đạp đạp đạp lảo đảo lui về phía sau, mặt mũi tràn đầy sợ hãi!

Nhưng mà, còn chưa chờ lão hiểu rõ chuyện gì xảy ra, cái khe hở màu trắng kia, lại hướng phía đỉnh đầu lão rơi xuống!

“A!!!”

phía trên khe hở màu trắng, lực lượng kinh khủng kia, làm đạo sĩ sợ tới mức thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó hướng phía Tộc trưởng Mộc gia cấp tốc hô.

“Mộc Tộc trưởng, ngươi còn không ra tay sao?”

“Ta chết đi, ai cũng không thể nào cứu được lão tổ nhà ngươi!”

Tộc trưởng Mộc gia giờ phút này, đã sớm bị một màn bất thình lình này, làm cho sợ ngây người!

Cho tới bây giờ, lão cũng không hiểu, cái bóng người một thân áo trắng này, đến tột cùng là từ đâu xuất hiện!

Dù sao, nơi này chính là cấm địa Mộc gia a!

Nếu là có người có thể dễ dàng xuất nhập như thế, cái kia còn chịu nổi sao?

Hơn nữa, người này vừa ra tay đã đánh tan công kích của đạo sĩ, đạo sĩ vậy mà không có chút lực phản kháng gì.

Đủ thấy thực lực của người này, khủng bố đến trình độ nào!

Nếu là thời điểm bình thường, Tộc trưởng Mộc gia tất sẽ không tham gia vào vũng nước đục, đi đắc tội người này.

Nhưng bây giờ, tình huống lại không giống a!

trước không nói người này thân phận không rõ, đột nhiên xuất hiện tại trong cấm địa, có mục đích gì.

Nhưng y muốn giết đạo sĩ, Tộc trưởng Mộc gia không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tuy lão giờ phút này, cũng đã thấy rõ dụng tâm của đạo sĩ, thậm chí cực độ hoài nghi, đạo sĩ thật là hung thủ ám toán lão tổ Mộc gia.

Nhưng biết làm sao, tựa như chính đạo sĩ đã nói, một khi lão chết, sẽ không người cứu được lão tổ Mộc gia rồi!

Nghĩ đến chỗ này, Tộc trưởng Mộc gia đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Tiền bối, kính xin hạ thủ lưu tình!”

Tộc trưởng Mộc gia tự nhiên sẽ không ngốc đến mức tự mình ra tay, tu vi của lão cùng đạo sĩ tương xứng, tùy tiện ra tay chỉ biết tự rước lấy nhục.

Ông!

Lão vừa mới nói xong, khe hở màu trắng phóng thích ra uy áp cường đại, bỗng nhiên đứng tại đỉnh đầu đạo sĩ.

Một cỗ lực trói buộc vô hình, đem đạo sĩ hoàn toàn bao phủ, khiến cho lão không động đậy được chút nào!

Cho đến lúc này, Dương Hiển mới quay đầu, thản nhiên liếc nhìn Tộc trưởng Mộc gia, cũng không nói chuyện.

Mà là quay đầu, hướng phía Lâm Hải cung kính nói.

“Chủ nhân, muốn chết, hay muốn sống?”

“Chủ, chủ nhân?!” Dương Hiển vừa thốt ra lời kia, đạo sĩ cùng Tộc trưởng Mộc gia, lập tức tất cả đều cả kinh!

Dương Hiển có tu vi đáng sợ như thế, tất nhiên là Nhị kiếp Tán Tiên không thể nghi ngờ!

Cao thủ như vậy, mặc dù là tại trong Lôi Vân Tông, cũng đã thuộc về tồn tại giống như đỉnh phong.

Thế nhưng mà, y như thế nào còn có chủ nhân?

Có thể làm chủ nhân của Nhị kiếp Tán Tiên, người này phải rất cường đại?

Mang theo khiếp sợ cùng kinh ngạc, Tộc trưởng Mộc gia cùng đạo sĩ, tất cả đều hướng phía chủ nhân trong miệng Dương Hiển nhìn lại.

Nhưng phía dưới vừa nhìn này, hai người lập tức kinh ngạc há to miệng, triệt để mộng bức!

Mang theo thật sâu khó có thể tin, hai người nhìn xem Dương Hiển, lại nhìn Lâm Hải, biểu lộ trên mặt thật sự là phấn khích nói không nên lời, thậm chí đã không cách nào hình dung rồi.

“Cái Nhị kiếp Tán Tiên này, gọi cái Tiên Đạo Chí Tôn này là chủ nhân?”

“Con em ngươi a, mở cái trò đùa Tam giới gì vậy?!”

Hai người thậm chí hoài nghi, chính mình có phải đang nằm mơ hay không?

Chỉ có Mộc Khoan, trên mặt lộ ra một bộ thần sắc trấn an, thậm chí còn có một tia kiêu ngạo nhàn nhạt.

Tốt tại lúc này đứng tại bên người Lâm Hải, là một kiện sự tình vinh quang cỡ nào.

mọi người ở đây, chỉ có y hắn biết rõ, một tiếng chủ nhân này của Dương Hiển, gọi không có lông bệnh a!

“Tộc trưởng, vị tiền bối này gọi Dương Hiển, là hộ vệ của Lâm Hải!”

“Lâm Hải thân phận tôn quý, hộ vệ có thực lực tương đương cùng Dương Hiển tiền bối, còn có mấy cái!”

Phốc!

Mộc Khoan vừa thốt ra lời kia, đemTộc trưởng Mộc gia cùng đạo sĩ, thiếu chút nữa dọa đái!

Mẹ nó, hộ vệ có thực lực Nhị kiếp Tán Tiên, có một cái không được, lại vẫn có mấy cái?

Ta tích cái tổ tông a, cái gọi là Lâm Hải này, là cái tôn đại thần nào à?

Tộc trưởng Mộc gia cùng đạo sĩ, thật sự là vừa sợ lại sợ, nguyên một đám ngây ra như phỗng, liền lời nói đều cũng không nói ra được.

Mà cái Tán Tiên cùng đi với đạo sĩ kia, càng là tròng mắt lập loè, trên mặt lộ ra vô cùng kinh hoảng.

Đứng ở nơi đó hai chân run lên, bắp chân đều mềm nhũn.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên tiến lên một bước, đi tới trước mặt đạo sĩ, từ trên cao nhìn xuống bao quát lấy lão.

“Nói đi, ngươi là như thế nào ám toán lão tổ Mộc gia?”

bờ môi đạo sĩ run rẩy, mang trên mặt ý sợ hãi thật sâu, ánh mắt trốn tránh nói.

“Ta không rõ ngươi đang nói cái gì!”

“Vậy sao?” khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, bỗng nhiên hướng phía Dương Hiển chép miệng!

Vèo!

Dương Hiển hiểu ý, lập tức một đạo vầng sáng màu trắng, như là thiểm điện, xuyên qua ngực Tán Tiên bên cạnh!

“A!!!”

Tên Tán Tiên kia hoảng sợ la lên một tiếng, nhưng mà thanh âm chỉ phát ra một nửa, thân thể liền ầm ầm nổ tung, hình thần câu diệt!

Tê ~

một màn rung động này, lại để cho Tộc trưởng Mộc gia cùng đạo sĩ, đồng thời hít một hơi khí lạnh, mặt mũi tràn đầy chấn kinh!

“thủ đoạn thật ác độc!”

Chẳng ai ngờ rằng, Dương Hiển ra tay tàn nhẫn như thế, một lời không hợp trực tiếp giết người!

Hơn nữa, giết là Nhất kiếp Tán Tiên giống như bọn họ a!

Không khỏi, một cỗ sợ hãi thật sâu, tại trong lòng đạo sĩ cùng Tộc trưởng Mộc gia phi tốc kéo lên.

Hai người nhao nhao cúi đầu ghé mắt, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, vậy mà không dám nhìn thẳng vào Lâm Hải rồi.

Mà Lâm Hải thì là chắp tay sau lưng, lần nữa hướng phía đạo sĩ, nhàn nhạt mà hỏi.

“Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi ám hại lão tổ Mộc gia như thế nào?”

“Nhớ kỹ, cơ hội của ngươi chỉ có một lần!”

Đạo sĩ nhìn thấy đồng lõa bị giết, đã sớm sợ tới mức kinh hãi lạnh mình rồi.

Lâm Hải vừa mới nói xong, ánh mắt của Dương Hiển liền đã rơi vào trên người của lão.

ở bên trong cái khe hở màu trắng trên đỉnh đầu kia, bỗng nhiên phóng xuất ra sát cơ lành lạnh, như là thực chất cơ hồ đưa lão cắn nát!

“Ta nói, ta nói!”

“Đừng giết ta, ngàn vạn đừng giết ta!”

Đạo sĩ sợ tới mức thét lên một tiếng kinh hãi, ở đâu còn dám nói xạo, cấp tốc khẩn cầu.

Lâm Hải nghe được, thì là quay đầu lại, liếc nhìn Mộc Khoan.

“Mộc Khoan, ngươi nghe cẩn thận đi!”

Mộc Khoan vội vàng gật đầu, đồng thời trong mắt mang theo lửa giận, nhìn về phía đạo sĩ.

“Ngươi ghê tởm hỗn đản, đến cùng như thế nào ám hại lão tổ nhà ta, nhanh chóng nói ra!”

Tộc trưởng Mộc gia giờ phút này, trong lòng cũng triệt để chấn kinh rồi.

Chuyện cho tới bây giờ, đã tra ra manh mối.

Lão thật không nghĩ tới, hung thủ ám hại lão tổ tông nhà mình, vậy mà thật là vị đạo sĩ này.

Mệt chính mình còn tìm đạo sĩ đến đây, nhanh chóng cứu chữa lão tổ nhà mình.

Nếu không có Lâm Hải vạch trần âm mưu của đạo sĩ, còn không biết sẽ tạo thành cái dạng hậu quả nghiêm trọng gì.

Hiện tại ngẫm lại, thật đúng là buồn cười đến cực điểm a!

“Sự tình là như thế này...”

Đạo sĩ ở đâu còn dám giấu diếm, đem quá trình ám hại lão tổ Mộc gia, nói ra kỹ càng.

Cùng suy đoán trước đó của Lâm Hải cơ bản nhất trí.

Đạo sĩ cùng cái Tán Tiên vừa rồi bị Dương Hiển giết chết kia chính là cấu kết, âm thầm đánh lén lão tổ Mộc gia, dùng Ngũ Hành chi thuật phong ấn khí hải của lão tổ Mộc gia.

Vì chính là mưu đồ Mộc Chi Nguyên truyền thừa vài vạn năm của Mộc gia.

Chỉ là nghìn tính vạn tính, không có tính toán đến bị Lâm Hải khám phá âm mưu, một chết một bị cầm.

“Ngươi cái tên hèn hạ này!”

Tộc trưởng Mộc gia nghe xong đạo sĩ kể rõ, tức đến toàn thân run rẩy, hàm răng đều nhanh cắn nát!

Đạo sĩ thì là cúi đầu, mang theo ý e sợ thật sâu, sợ hãi cầu khẩn nói.

“Ta đều đã nói, van cầu ngươi thả ta đi!”

Lâm Hải nghe được, thì là mặt không biểu tình, đạm mạc mở miệng, ngữ khí lạnh như băng giống như đến từ Cửu U Địa Ngục!

“Thả ngươi? Ngươi suy nghĩ nhiều!”

“Lâm Hải ta mặc dù không thích sát sinh, nhưng đối với người muốn giết ta, từ trước đến nay sẽ không nương tay!”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía Dương Hiển, đưa mắt liếc ra ý một cái, ra lệnh một tiếng.

“Giết!”

“Vâng!”

Dương Hiển đáp ứng một tiếng, khe hở màu trắng bỗng nhiên rơi xuống!

Đạo sĩ thấy thế, lập tức hoảng hốt, hoảng sợ kêu rên một tiếng.

“Ngươi không thể giết ta, ta là người của Ám Ma Tông!!!”

Chương 2356: Vừa rồi, có người đoạt hồn!

Phốc!

Một tiếng trầm đục, thân hình đạo sĩ bỗng nhiên nổ thành bột mịn, thân tử đạo tiêu.

Dương Hiển mới mặc kệ lão là cái mát xa tông, đủ liệu tông gì đấy.

Lâm Hải lại để cho y giết, y tuyệt đối không lưu người sống!

Bất quá Lâm Hải lại nhướn mày, trong mắt lóe lên tinh mang rồi biến mất.

“Ám Ma Tông?”

“Lại là Ám Ma Tông!”

Lâm Hải chợt nhớ tới, tại bên trong di tích cổ Hoang Sa, cái nam tử áo đen Nhị kiếp Tán Tiên muốn giết mình kia.

thời điểm chính mình tiêu diệt gã, cái nam tử áo đen kia tựa hồ đã nhắc tới qua Ám Ma Tông.

Hơn nữa, còn nói tỷ tỷ của gã là Đại trưởng lão của Ám Ma Tông, cùng gã là một thai song sinh.

Không thể tưởng được, hôm nay lại giết một người của Ám Ma Tông.

Bất quá, nội tâm của Lâm Hải lại không thèm quan tâm.

Đã phạm tại trong tay của mình, thì đáng đời không may, giết cũng đã giết!

Ám Ma Tông, cái gì đó?

Lâm Hải đối với cái chết của đạo sĩ, một điểm không để trong lòng, Tộc trưởng Mộc gia bên cạnh, trong lòng lại mạnh mẽ nhảy dựng.

đạo sĩ nắm giữ Ngũ Hành chi thuật chết rồi, ai đến cứu lão tổ Mộc gia nhà họ?

Bá!

ánh mắt của Tộc trưởng Mộc gia, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Lão hiện tại làm sao không biết, trước đó thật là coi thường Lâm Hải rồi.

Lâm Hải thậm chí có Nhị kiếp Tán Tiên làm hộ vệ, xem ra sự tình nói có thể cứu lão tổ nhà mình, không phải ăn nói bừa bãi!

Vừa nghĩ tới chỗ này, Tộc trưởng Mộc gia cấp tốc hướng phía Lâm Hải ôm quyền, vô cùng cung kính nói.

“Lâm công tử, trước đó Mộc mỗ nhiều có đắc tội, xin bồi lễ cho ngươi!”

Tộc trưởng Mộc gia khom người đến đất, mặt mũi tràn đầy xấu hổ, hướng phía Lâm Hải xin lỗi.

Lão biết rõ, lời nói và việc làm trước đó của chính mình có chút quá mức.

Nếu không chiếm được Lâm Hải tha thứ, chỉ sợ lão tổ Mộc gia liền thật sự hết thuốc chữa!

Lâm Hải thấy thế, thì là cười nhạt một tiếng, khẽ lắc đầu.

“Không sao!”

“Ta đến Mộc gia, vốn là xem tại trên mặt mũi của Mộc Khoan, về phần ngươi...”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên ánh sáng âm u, trên mặt hiển hiện một vòng vẻ khinh thường nhàn nhạt.

“Không khách khí mà nói, người qua đường mà thôi!”

Bá!

Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại để cho Tộc trưởng Mộc gia đầy mặt đỏ bừng, thẹn đến muốn chui xuống đất.

Tuy lời nói của Lâm Hải, không nóng không lạnh, nghe không ra một tia ý tứ tức giận.

Nhưng càng là như thế, càng lại để cho Tộc trưởng Mộc gia, cảm thấy xấu hổ cùng hèn mọn thật sâu.

Người qua đường!!!

Cỡ nào châm chọc a!

Hai chữ này, đủ để nói rõ, Tộc trưởng Mộc gia lão, tại trong mắt của Lâm Hải người ta, cái rắm cũng không phải, không khác gì không khí!

Nếu không có mặt mũi của Mộc Khoan, chỉ sợ Lâm Hải liền nhìn cũng sẽ không liếc lão một cái.

Cái này thật sự là trần trụi bỏ qua a!

Bất quá rất nhanh, nội tâm của Tộc trưởng Mộc gia cười khổ một tiếng, đắng chát không thôi.

Lâm Hải người ta nói, không có vấn đề gì a!

Thử nghĩ, liền Nhị kiếp Tán Tiên ngưu bức như Dương Hiển, đều chỉ bán phân phối làm hộ vệ của Lâm Hải.

Mộc gia lão, mạnh nhất cũng bất quá là lão tổ tông bị thương nặng sắp chết cùng chính lão.

Mà tu vi của lão, cũng bất quá là Nhất kiếp Tán Tiên.

Dựa theo tình huống vừa rồi kia đến xem, thì chỉ là tiểu nhân vật hèn mọn bị Dương Hiển tiện tay miểu sát.

Lâm Hải người ta bỏ qua chính mình, thậm chí bỏ qua toàn bộ Mộc gia, đó là lực lượng của người ta a !

Mà Lâm Hải vừa nói dứt lời, ánh mắt đã không hề nhìn Tộc trưởng Mộc gia, quay đầu hướng phía Mộc Khoan cười nhạt một tiếng.

"Mộc Khoan huynh, Lâm Hải còn có việc, xin cáo từ!"

"Đừng a Lâm Hải huynh đệ!" Mộc Khoan nghe xong, gấp đến độ thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Lâm Hải vốn chính là do y mời đến, nhanh chóng cứu chữa lão tổ Mộc gia đang ở hơi thở cuối cùng.

Nếu như hiện tại đi rồi, lão tổ Mộc gia chỉ còn đường chết!

"Lâm Hải huynh đệ, thỉnh cứu cứu lão tổ nhà ta a!"

Mộc Khoan nói xong, đột nhiên quỳ một chân trên đất, hướng phía Lâm Hải khẩn cầu.

“Ngươi làm cái gì vậy?”

Lâm Hải nhướn mày, đem Mộc Khoan vịn.

Tộc trưởng Mộc gia giờ phút này, ở đâu còn thấy không rõ tình thế, cấp tốc đi đến trước mặt Lâm Hải, phù phù một tiếng, đột nhiên hai đầu gối quỳ xuống đất!

“Lâm công tử, ngàn sai vạn sai, đều là Mộc mỗ sai!”

“Kính xin Lâm công tử mở lòng từ bi, cứu lão tổ tông nhà ta một mạng a!”

Lâm Hải nhìn xem Tộc trưởng Mộc gia quỳ trên mặt đất, lông mày không khỏi có chút nhíu lại.

Dựa theo nội tâm của Lâm Hải mà nói, giờ phút này đã không muốn ra tay rồi.

Hắn cùng với Mộc Khoan, tuy hợp ý, nhưng cuối cùng thời gian quen biết không dài, cũng không có giao tình quá sâu.

Có thể theo Mộc Khoan đi vào Mộc gia, đã xem như cho đủ mặt mũi.

Thế nhưng mà, Tộc trưởng Mộc gia trước đó đối đãi với chính mình như vậy, Lâm Hải mới sẽ không chịu cái uất khí này!

Nhưng, bây giờ vừa thấy Tộc trưởng Mộc gia vậy mà quỳ gối trước mặt của mình, Lâm Hải lập tức mềm lòng rồi.

Tục ngữ nói, dưới đầu gối đàn ông là vàng.

Tộc trưởng Mộc gia dùng thân phận Tộc trưởng, có thể làm được điểm này, thật đúng là lại để cho Lâm Hải có chút ngoài ý muốn.

Ít nhất nói rõ, bản tính của Tộc trưởng Mộc gia có lẽ không xấu, có lẽ thuộc về người tính tình thẳng thắng.

“Ai!”

Lâm Hải trầm mặc một lát, không khỏi thở dài.

Hắn vốn là người thiện lương, ở đâu chịu được Tộc trưởng Mộc gia làm lễ lớn như thế.

Một đạo chân nguyên đem Tộc trưởng Mộc gia vịn lên, Lâm Hải thở phào một hơi, thản nhiên nói.

“Được rồi, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp!”

“Chỉ là, ta nghĩ cần nhờ Mộc Chi Nguyên, lĩnh ngộ Mộc Chi Đạo!”

“Ngươi, sẽ không hoài nghi ta có mưu đồ a?”

Tộc trưởng Mộc gia nghe được Lâm Hải đáp ứng cứu người, cao hứng mừng rỡ, lắc đầu liên tục.

“Lâm công tử nói đùa, Mộc mỗ sao lại hoài nghi ngươi?”

Lâm Hải thì là cười cười, không nói gì, mà là quay người hướng phía bên ngoài, cấp tốc đi đến!

Tộc trưởng Mộc gia cùng Mộc Khoan thấy thế, lập tức sững sờ, sau đó nhao nhao khẩn trương.

Lâm Hải không phải đã đáp ứng cứu người sao, tại sao lại đi?

“Lâm công tử, ngươi…”

“Mau dẫn ta đi ra ngoài, vừa rồi ở chỗ này đợi đến quá lâu, lão tổ nhà ngươi chỉ sợ đã chống đỡ không nổi rồi.”

“Nếu như trì hoãn nữa, Thiên Vương lão tử cũng cứu không được lão rồi!”

Tộc trưởng Mộc gia nghe được, lập tức cả kinh, tuy không biết lời này của Lâm Hải là có ý gì, nhưng vẫn là chiếu theo của ý tứ của Lâm Hải, vội vàng đem tường đá mở ra!

Vèo!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, đã đi ra khỏi tường đá, một đường chạy như điên, ly khai cấm địa thẳng đến gian phòng của lão tổ Mộc gia!

Tộc trưởng Mộc gia cùng Mộc Khoan không rõ ràng cho lắm, nội tâm lo lắng, lại cũng không dám hỏi.

Chỉ đành phải theo Lâm Hải, trở lại trong phòng của lão tổ Mộc gia.

Nhưng mới vừa vào phòng, Tộc trưởng Mộc gia cùng Mộc Khoan, lập tức sắc mặt đại biến.

“Lão tổ tông!”

Đã thấy lão tổ Mộc gia ở trên giường, giờ phút này sắc mặt tái nhợt, hô hấp đình trệ, dĩ nhiên đã không có khí tức!

Mà Lâm Hải thì đứng tại trước giường, trong hai mắt bùng lên tinh mang, sắc mặt ngưng trọng nói không nên lời!

Bá!

Sau một khắc, ngón giữa của Lâm Hải, đột nhiên xuất hiện vô số kim châm.

Sưu sưu sưu!

Cánh tay Lâm Hải liên tục vung vẩy, kim châm như điện, lập tức đâm vào tất cả đại yếu huyệt của lão tổ Mộc gia!

“Không tốt!!!”

Đột nhiên, Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, mồ hôi lạnh trên đầu lập tức chảy xuống rồi!

Cùng lúc đó, một cỗ đau nhức kịch liệt thật sâu, đâm vào trong đầu Lâm Hải.

“Ách!!!”

Lâm Hải gầm nhẹ một tiếng, mặt mũi tràn đầy thống khổ, ngón tay nắm châm, đều kịch liệt run rẩy lên.

Tộc trưởng Mộc gia cùng Mộc Khoan ở một bên, xem mà mí mắt kinh hoàng, sắc mặt hoảng sợ.

“Lâm Hải huynh đệ, ngươi làm sao?”

“Lão tổ nhà ta, còn có cứu được hay không?”

mặt mũi Mộc Khoan tràn đầy lo lắng, ở một bên cấp tốc hỏi.

Lâm Hải lại không đáp lời, cường nghạnh cắn răng, chịu đựng kịch liệt đau nhức, khiến ngón tay cầm chặt kim châm của chính mình ổn định, không hề run rẩy!

Sau đó, Lâm Hải bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng!

Ông!

Ngón tay cầm kim châm lần nữa rơi xuống, đâm vào trong cơ thể lão tổ Mộc gia!

Phù phù!

Kim châm đâm vào đồng thời, dưới chân Lâm Hải mềm nhũn, vậy mà đặt mông ngồi trên mặt đất.

Cả người như là hư thoát, ôm đầu, mồ hôi lạnh chảy ròng, mà trong hai mắt, càng là mang theo chấn kinh thật sâu!

“Chủ nhân, đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Dương Hiển ở một bên, cũng là vẻ mặt khiếp sợ, lo lắng mà hỏi.

Lâm Hải lại không đáp lời, mang trên mặt khiếp sợ thật sâu, trong đầu lại hiện ra tràng cảnh dùng Kim Châm Độ Hồn, cứu trợ Cường đầu trọc lúc trước!

Sau đó, một cái thanh âm kinh hãi, tại trong đầu Lâm Hải, giống như là Kinh Lôi vọng lên.

“Vừa rồi, có người đoạt hồn!!!”

Chương 2357: Lĩnh ngộ Mộc Chi Đạo

“Chủ nhân, ngươi không sao chứ?”

“Lâm công tử, lão tổ nhà ta thế nào, còn có cứu được hay không?”

Thấy mặt mũi Lâm Hải tràn đầy kinh hãi, không nói một lời, Dương Hiển cùng Tộc trưởng Mộc gia, nhao nhao lo lắng hỏi.

Lâm Hải đột nhiên nhắm lại hai mắt, cấp tốc vận chuyển Thần Hồn Quyết, rất nhanh chữa trị thần hồn bị hao tổn.

Đã qua chừng một phút đồng hồ, Lâm Hải mới thở ra một hơi thật dài, chậm rãi mở mắt, đứng lên.

Quay đầu, Lâm Hải liếc nhìn lão tổ Mộc gia, đã thấy lão tổ Mộc gia trước đó đã không có khí tức, lần nữa khôi phục sinh cơ.

Chỉ có điều, vẫn như cũ là một bộ dạng hơi thở mong manh, tùy thời đều tắt thở.

“lão tổ nhà ngươi tạm thời an toàn!”

“Bất quá, ta cần lập tức mượn nhờ lực lượng của Mộc Chi Nguyên, lĩnh ngộ Mộc Chi Đạo, giải trừ Ngũ Hành Phong Ấn của lão.”

“Nếu không, lão sống không quá hôm nay!”

Lâm Hải hướng phía Tộc trưởng Mộc gia, vô cùng ngưng trọng chăm chú nói ra.

Tộc trưởng Mộc gia đã sớm phát hiện lão tổ nhà mình, lần nữa đã có khí tức sinh mệnh, đối với Lâm Hải thật sự là bội phục không thôi.

Bây giờ, đối với lời của Lâm Hải, càng là không có một tia hoài nghi.

“Lâm công tử, thỉnh!”

Tộc trưởng Mộc gia không chút do dự, mang theo Lâm Hải lần nữa hướng phía cấm địa mà đi.

Lâm Hải một đường đi tới, khiếp sợ trong đầu, lại không có chút giảm bớt nào.

“Vừa rồi, tuyệt đối là có người đang đoạt hồn!”

Trong mắt Lâm Hải, hiện lên hoảng sợ thật sâu.

Trước đó khi giúp lão tổ Mộc gia thi châm, khống chế hồn phách không rời khỏi thân thể, Lâm Hải nhận lấy lực cản thật lớn.

Hơn nữa, cái thống khổ kịch liệt ở chỗ sâu trong óc kia, cùng lúc trước chậm chễ cứu chữa Cường đầu trọc, không khác chút nào!

Lâm Hải tinh tường nhớ rõ, ngày đó là do Sở Lâm Nhi đang câu hồn, cùng mình âm thầm tranh đoạt, mới khiến chính mình thống khổ không chịu nổi.

Còn lần này, cảm thụ đồng dạng, tất nhiên cũng là do có người đang tranh đoạt hồn phách cùng mình!

Thế nhưng mà, Địa Phủ cùng Địa Tiên giới đã ngăn cách, là ai có thể tới Địa Tiên giới câu hồn đâu?

Trong mắt Lâm Hải mang theo mê mang cùng khiếp sợ, không thể tưởng tượng.

Mà cùng một thời gian, một cái chỗ u ám không thấy mặt trời, có một người cùng Lâm Hải đồng dạng khiếp sợ hoảng sợ.

“Đã thất bại? Làm sao có thể!!!”

“Tại sao lại có một cỗ lực lượng cường đại, ngăn cản bổn tọa câu hồn?”

“Không được, chuyện này nhất định phải tra rõ ràng!”

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh người này lóe lên, hóa thành khói đặc tiêu tán, quỷ dị như là U Linh!

...

Lâm Hải theo Tộc trưởng Mộc gia, lần nữa tiến vào cấm địa Mộc gia, đi tới phía trước Mộc Chi Nguyên.

“Lâm công tử, xin nhờ rồi!” Tộc trưởng Mộc gia hướng phía Lâm Hải, khẩn thiết nói.

“n!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, hai mắt không nháy nhìn chằm chằm thẳng tắp vào Mộc Chi Nguyên trút xuống giống như thác nước, đi ra phía trước!

Ông!

Nhất thời, khí tức hệ Mộc cường đại đập vào mặt, lập tức đem Lâm Hải bao lại.

Lâm Hải chỉ cảm thấy lực lượng vô cùng nhu hòa, tràn ngập sinh cơ, vây quanh chính mình nhanh chóng vờn quanh.

Trong thoáng chốc, thậm chí có loại cảm giác tắm rửa trong suối nước nóng, cực kỳ thoải mái.

“Trách không được đệ tử Mộc gia, cơ hồ mỗi người đều có thể lĩnh ngộ Mộc Chi Đạo.”

“Cái Mộc Chi Nguyên này, quả thực là vật báu vô giá!”

Lâm Hải khép hờ hai mắt, khoanh chân mà ngồi, lập tức phóng thích tâm thần, nếm thử tiến hành câu thông cùng Mộc Nguyên tố trong không gian!

Ông!

Cơ hồ là trong chốc lát công phu, đỉnh đầu Lâm Hải, nhanh chóng ngưng tụ vô số quang điểm màu xanh.

Những điểm sáng này vây quanh Lâm Hải, khiêu dược bay múa, ẩn ẩn có thanh âm vui sướng như là trẻ con, càng tụ càng nhiều, hào quang giống như vạn đạo hào quang, thánh khiết sáng chói!

Mà trong biển ý thức của Lâm Hải, bỗng nhiên xuất hiện nguyên một đám khuôn mặt tươi cười sáng lạn, tụ tại bên người Lâm Hải, truy đuổi đùa giỡn, tràn đầy vui sướng.

Lâm Hải kìm lòng không được vươn tay, chạm đến những khuôn mặt nhỏ nhắn này, chỉ cảm thấy thân thiết tự nhiên, thể xác và tinh thần khoan khoái dễ chịu.

Chút bất tri bất giác, Lâm Hải cùng những khuôn mặt tươi cười này, tựa hồ đã có một loại tâm hồn câu thông!

Leng keng!

Đột nhiên, một đạo tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên bên tai Lâm Hải.

Chúc mừng ngươi, lĩnh ngộ Mộc Chi Đạo!

Ông!

Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, hai đạo vầng sáng màu xanh, từ trong mắt Lâm Hải kích xạ mà ra, kéo dài không dứt.

những nơi ánh mắt đi qua, xuân về trên đất nước, sức sống tràn trề, khắp nơi đều đầy đủ quang hoa sức sống!

“Nhanh như vậy đã lĩnh ngộ Mộc Chi Đạo?”

“Lâm công tử, thực là thần nhân vậy!!!”

Tộc trưởng Mộc gia tự nhiên biết rõ, cảnh tượng vừa rồi, đã chứng minh Lâm Hải lĩnh ngộ Mộc Chi Đạo.

Kinh hỉ đồng thời, Tộc trưởng Mộc gia há miệng thật to, quả thực không thể tin được sự thật vừa chứng kiến.

Lâm Hải từ khi tiến vào đây, cảm ứng Mộc Nguyên tố, thế nhưng mà liền năm phút đồng hồ cũng chưa tới a!

Nhưng chỉ có thời gian ngắn ngủi như vậy, Mộc Chi Đạo lại đã bị Lâm Hải lĩnh ngộ!

Đây là lực tương tác cùng thiên phú nghịch thiên cỡ nào a!

Coi như là lão, lúc trước cũng là dùng thời gian trọn vẹn một ngày, mới lĩnh ngộ Mộc Chi Đạo.

Nhưng dù vậy, đã bị cao thấp trong toàn Mộc gia, xưng là tuyệt thế kỳ tài, càng là kế thừa vị trí Tộc trưởng.

Nhưng hiện tại vừa so sánh cùng Lâm Hải, nội tâm của Tộc trưởng Mộc gia chỉ còn lại có rung động cùng cười khổ.

"Tuyệt thế kỳ tài?"

"Chính mình so với Lâm Hải, quả thực chính là cái rác rưởi a!"

"n?"Tộc trưởng Mộc gia cảm thán đồng thời, trong mắt lại lần nữa hiện lên một tia chấn kinh.

Chỉ có điều, kinh hãi lúc này đây, lại để cho lão hãi hùng khiếp vía, so với lúc trước còn mãnh liệt hơn mấy lần!

"Đây là có chuyện gì?"

Lão kinh hãi phát hiện, trên đỉnh đầu Lâm Hải, đột nhiên xuất hiện một cái luồng khí xoáy.

Cái luồng khí xoáy kia, giống như gió lốc đột nhiên phóng lên trời, quấn qua cả phiến không gian.

Cùng lúc đó, Mộc Nguyên tố bên trong Mộc Chi Nguyên, vậy mà như là hồng thủy đã tìm được chỗ tháo nước, hướng phía bên trong cái luồng khí xoáy kia, điên cuồng tuôn ra rót vào!

Hô ~

Mộc Nguyên tố nồng đặc giống như là chất lỏng, tại giữa không trung rót thành dòng suối, thông qua luồng khí xoáy trực tiếp rót vào đỉnh đầu Lâm Hải, đi khắp quanh thân Lâm Hải.

Cuối cùng nhất, hội tụ tại chính giữa khí hải của Lâm Hải.

quanh thân Lâm Hải, đột nhiên ngũ thải quang hoa đại thịnh, như ẩn như hiện, thần thánh trang nghiêm!

"Cái này, đây là cái tình huống gì?"

Sau một lát, trên mặt Tộc trưởng Mộc gia, đột nhiên lộ ra vẻ kinh hãi, mí mắt một hồi kinh hoàng!

Lão phát hiện, chỉ trong chốc lát như vậy, Mộc Chi Nguyên giống như thác nước chảy kia, vậy mà đã ảm đạm rồi không ít!

Mộc Nguyên tố đầy đủ cho Mộc gia sử dụng tới vài vạn năm truyền thừa kia, rõ ràng đang nhanh chóng xói mòn!

"Đến cùng chuyện gì xảy ra?!"

"Lâm Hải hắn đang làm cái gì?!!!"

Lần này, Tộc trưởng Mộc gia cũng thật sự luống cuống.

Dựa theo cái tốc độ này xuống dưới, không tới một canh giờ, Mộc Chi Nguyên trước mặt, tuyệt đối sẽ bị hấp thu sạch sẽ!

Nếu như Mộc Chi Nguyên triệt để biến mất, vậy Mộc gia lão cũng xong rồi!

Nhưng mà, Lâm Hải giờ phút này hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ lâm vào chính giữa một loại trạng thái kỳ diệu.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

Tộc trưởng Mộc gia hãi hùng khiếp vía, một cỗ dự cảm bất thường, bỗng nhiên từ trong lòng bay lên.

"Đánh gãy hắn, phải đánh gãy hắn!"

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Tộc trưởng Mộc gia lóe lên tinh mang, hướng phía Lâm Hải hét lớn một tiếng!

“Lâm công tử, tỉnh lại!!!”

Oanh!

một tiếng hét này của Tộc trưởng Mộc gia, giống như là kinh lôi, vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

Ông!

Lâm Hải bỗng nhiên kinh hỉ, mở to mắt, luồng khí xoáy màu xanh trên đỉnh đầu biến mất, trở về chính giữa khí hải.

Đồng thời, một cỗ cảm giác mất mác thật sâu, tuôn vào nội tâm của Lâm Hải, lại để cho lông mày của Lâm Hải không khỏi nhíu một cái.

“Mộc Tộc trưởng, vì sao đánh gãy ta?”

Lâm Hải mang theo một tia bất mãn, hướng phía Tộc trưởng Mộc gia hỏi.

Tộc trưởng Mộc gia toét miệng, nháy nháy mắt, sắp khóc rồi.

Khoát tay, mang theo mặt mũi tràn đầy đau lòng, hướng phía Mộc Chi Nguyên sau lưng Lâm Hải chỉ chỉ.

“Lâm công tử, ngươi quay đầu lại xem một chút đi!”

Chương 2358: Lại là Người Thu Hoạch!!!

Lâm Hải mang theo một tia nghi hoặc, quay đầu lại hướng phía Mộc Chi Nguyên nhìn lại.

Móa!

phía dưới cái xem xét này, đồng tử của Lâm Hải lập tức co rụt lại, lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Cái Mộc Chi Nguyên này, như thế nào thoáng cái mỏng manh rất nhiều?” Lâm Hải thoát miệng hỏi.

Tộc trưởng Mộc gia nghe xong, thiếu chút nữa khóc.

Mẹ nó, ta con mẹ nó còn muốn hỏi hỏi ngươi ni!

Chỉ trong chốc lát như vậy, ngươi nha làm đi ít nhất một phần mười Mộc Chi Nguyên a!

Leng keng!

Đúng lúc này, trong đầu Lâm Hải, lần nữa vang lên tiếng tin tức nhắc nhở!

Mộc Chi Đạo của ngươi, đạt đến cảnh giới Đại viên mãn.

Leng keng!

Ngươi lĩnh ngộ thần thông hệ Mộc Hồi Xuân Thuật.

Hồi Xuân Thuật: Phóng thích vầng sáng hệ Mộc, lập tức khôi phục mười phần trăm sinh cơ, trì hoãn tử vong, có thể kéo dài tiếp tục nửa canh giờ.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, Ngũ Hành bổn nguyên tề tụ, Đại Ngũ Hành Thuật trong Ba Ngàn Đại Đạo được kích hoạt thành công, đẳng cấp trước mắt (1/10)

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, lĩnh ngộ đạo pháp Ngũ Hành Trấn Phong Quyết!

Ngũ Hành Trấn Phong Quyết: Dùng lực lượng Ngũ Hành, trấn áp phong ấn Nguyên Thần, uy lực cùng thực lực người làm phép có quan hệ trực tiếp!

Leng keng!

đạo hạnh của ngươi gia tăng lên mười ngàn năm!

...

Nghe trong đầu liên tiếp truyền đến tin tức nhắc nhở, trên mặt Lâm Hải, lập tức lộ ra vẻ mừng như điên!

“Ha ha, không thể tưởng được thu hoạch to lớn như thế!”

Lâm Hải thật là kinh hỉ ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới, chẳng những lĩnh ngộ Mộc Chi Đạo, đạt được thần thông hệ Mộc Hồi Xuân Thuật.

Hơn nữa, Mộc Chi Đạo trực tiếp đạt tới Đại viên mãn, Ngũ Hành bổn nguyên tề tụ, chính thức đem Đại Ngũ Hành Thuật kích hoạt lên!

Cùng lúc đó, càng là học xong Ngũ Hành Trấn Phong Quyết, đạo hạnh trực tiếp gia tăng mười ngàn năm!

thu hoạch như vậy, thật sự là không thể bảo là không lớn a!

Nhưng nhìn đến cái Mộc Chi Nguyên đã mỏng manh không ít kia, nội tâm của Lâm Hải lại sinh ra một tia áy náy.

Chính mình sở dĩ có thu hoạch lớn như thế, đều là vì hấp thu đại lượng Mộc Nguyên tố của Mộc gia a!

“Khục khục... Mộc Tộc trưởng, việc này không nên chậm trễ, chúng ta vẫn là nhanh chóng đi cứu lão tổ tông của nhà ngươi a!”

Lâm Hải ho nhẹ hai tiếng để che dấu xấu hổ trong nội tâm, hướng phíaTộc trưởng Mộc gia nói ra.

“Lâm công tử, thỉnh!”

Tộc trưởng Mộc gia tuy đau lòng không dứt, tâm đều đang nhỏ máu rồi, nhưng là lại có thể nói cái gì?

Hôm nay, hắn chỉ ngóng trông Lâm Hải thật có thể cứu lão tổ nhà mình, nếu không thật có thể thiệt thòi đến nhà bà ngoại rồi!

Lâm Hải theo Tộc trưởng Mộc gia, rời khỏi cấm địa, lần nữa quay trở về gian phòng của lão tổ Mộc gia!

“n?”

Mới vừa vào đến, bọn người Lâm Hải tất cả đều đột nhiên cả kinh, Tộc trưởng Mộc gia càng là hoảng sợ biến sắc!

“Ngươi là người phương nào, vì sao ở đây?!!!”

Tộc trưởng Mộc gia thét lên một tiếng kinh hãi, ông một tiếng, khí tức toàn thân bỗng nhiên tách ra, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoảng!

Lâm Hải giờ phút này, cũng là đồng tử co rút lại, hoảng sợ hướng phía trong phòng nhìn lại.

Đã thấy bên người lão tổ Mộc gia, một cái nam tử mặc áo choàng đen, đeo vải đen che mặt, giống như là U Linh, đứng ở nơi đó.

Hai con mắt lóe ra hàn mang âm trầm lạnh như băng, cũng hướng phía bọn người Lâm Hải trông lại!

“Người Thu Hoạch!!!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, trên mặt lộ ra khiếp sợ thật sâu!

trang phục của cái nam tử áo đen này, vậy mà cùng Người Thu Hoạch không khác chút nào!

Bá!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, ánh mắt của nam tử áo đen, lập tức như là độc xà, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

“Ngươi biết thân phận của ta?!”

Lời nói của nam tử áo đen, không thể nghi ngờ đã xác nhận suy đoán của Lâm Hải, gã thật là một Người Thu Hoạch!

“Hừ!”

Lâm Hải thì là cười lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên một vòng giễu cợt lạnh như băng.

“Người Thu Hoạch các ngươi, đều là che đầu che mặt, là bọn đạo chích không nhận ra người!”

“Hôm nay, ngươi đừng nghĩ rời đi!”

Người Thu Hoạch nghe được, chẳng những không có một tia khiếp đảm, ngược lại ánh mắt tại trên thân đám người Lâm Hải đảo qua từng cái.

Sau đó, đột nhiên lạnh như băng mở miệng nói.

“kim châm trên người lão già này, là ai trát?”

Bá!

Người Thu Hoạch vừa thốt lên xong, ánh mắt của Tộc trưởng Mộc gia cùng Mộc Khoan, vô ý thức, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Ông!

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Người Thu Hoạch bùng lên tinh mang, một cỗ khí tức kinh khủng, như là gió bão hướng phía

Lâm Hải cuốn tới!

Oanh!

Sau một khắc, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay khổng lồ đen kịt, mang theo sát cơ lăng lệ ác liệt, hướng phía Lâm Hải bắt qua.

Cái Người Thu Hoạch này, vậy mà không hề có dấu hiệu, ngang nhiên ra tay!

“Đừng làm thương chủ ta!!!”

Dương Hiển ở một bên, lập tức kinh hãi, thân ảnh cấp tốc lóe lên, chắn trước người Lâm Hải.

Đồng thời, một đoàn khe hở màu trắng phụt lên mà ra, lập tức đón nhận cái bàn tay khổng lồ đen kịt này!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, trong phòng lập tức như có vòi rồng tàn sát bừa bãi, khí lãng giống như lăn lộn, quấn qua bốn phía!

“Lão tổ tông!”

Tộc trưởng Mộc gia thấy thế, lập tức quá sợ hãi, cấp tốc lắc mình một cái, vọt tới trước giường lão tổ Mộc gia, dùng chân nguyên đem lão bảo vệ.

Nếu không, chỉ là dư ba của cuộc chiến đấu này, đều có thể đã muốn mệnh của lão tổ Mộc gia!

Phanh!

Mà lúc này đây, thân thể của Dương Hiển, bỗng nhiên bay ngược mà lên, thoáng cái đâm vào trên vách tường.

Dù là gian phòng của Mộc gia, chính là do chất liệu đặc thù kiến tạo, có thể ngăn cản trọng kích vạn cân, thực sự lập tức che kín vết rạn, thậm chí có dấu hiệu sụp đổ!

Có thể thấy được, thực lực của cái Người Thu Hoạch này, đến tột cùng đã cường hãn cường đại đến loại tình trạng nào!

Bất quá, Dương Hiển cuối cùng không phải hạng người bình thường, cùng Người Thu Hoạch giao thủ xuống, tuy rơi xuống hạ phong.

Nhưng, một kích công hướng Lâm Hải của Người Thu Hoạch cũng bị hóa giải, đạp đạp đạp liền lùi lại ba bước, mới đứng vững.

"Ồ?"

Không khỏi, Người Thu Hoạch nhẹ kêu một tiếng, nhìn về phía Dương Hiển tràn đầy kinh ngạc.

"Không thể tưởng được, nơi đây lại có cường giả bực này!"

Bất quá rất nhanh, trong mắt Người Thu Hoạch, hiện lên một tia khinh miệt cùng vẻ âm tàn, hướng phía Dương Hiển lạnh lùng nói.

Thực lực của ngươi mặc dù không tệ, nhưng nếu ta muốn giết ngươi, giống như lấy đồ trong túi!"

"Khuyên ngươi, đừng có xen vào việc của người khác, lập tức lăn qua một bên, nếu không thì ngươi phải chết!"

Dương Hiển giờ phút này đã đứng vững, một lần nữa chắn trước người Lâm Hải, thò tay lau đi máu tươi bên khóe miệng, trong mắt hiện lên một tia quật cường.

"Hừ, nói nhảm quá đi, muốn động vào chủ nhân nhà ta, trước qua cửa ải của ta này!"

Người Thu Hoạch nghe được, lập tức giận dữ, một đoàn khói đen bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, sát cơ khủng bố lập tức lan tràn!

“Không biết tốt xấu, vậy thì giết ngươi!”

Oanh!

Trong chốc lát, khói đen trên đỉnh đầu Người Thu Hoạch, vậy mà hóa thành một hung thúc cực lớn, há miệng lớn dính máu, hướng phía Dương Hiển thôn phệ mà đến!

Dương Hiển hoảng sợ ngẩng đầu, cảm nhận được sát cơ phun trào mà đến như là thủy triều kia, lập tức lộ vẻ mặt ngưng trọng thật sâu.

“Chủ nhân, lui ra phía sau!”

Dương Hiển hét lớn một tiếng, lực lượng nhu hòa đem Lâm Hải hướng về sau đẩy đi.

Đồng thời, lần nữa há miệng phun ra mấy cái khe hở màu trắng, phát sáng rực rỡ, lập tức kích xạ mà ra!

Phanh!

thanh âm cực lớn, vang lên tại giữa không trung, công kích của Dương Hiển cùng cái Cự Thú khói đen kia đụng vào cùng một chỗ, lập tức phát sinh tiếng nổ cực lớn, thiên địa đều chịu chấn động!

Phốc!

Dương Hiển như gặp phải trọng kích, lần nữa thổ huyết bay ngược.

Nhưng mà, cái Cự Thú khói đen kia lại nổi giận gầm lên một tiếng, hướng phía Dương Hiển truy kích mà đến!

“Ha ha, chết cho ta!!!”

Người Thu Hoạch nhe răng cười một tiếng, tràn đầy ngoan độc cùng thô bạo.

Thân ảnh bỗng nhiên biến mất, sau một khắc đã xuất hiện ở trước người Dương Hiển, vươn tay ra, muốn bóp vào cổ Dương Hiển!

Mắt thấy bàn tay của Người Thu Hoạch, muốn rơi vào trên cổ Dương Hiển.

Thậm chí trên hai mắt gã, cũng đã lộ ra hào quang âm trầm đắc ý, đột nhiên trong lòng lại mạnh mẽ nhảy dựng.

Sau đó, một cỗ dự cảm bất thường, từ trong lòng Người Thu Hoạch bay lên, lại để cho gã hoảng sợ biến sắc!

“Không tốt!!!”

Người Thu Hoạch thét lên một tiếng kinh hãi, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm, bỗng nhiên đáp xuống trên người của gã, lại để cho gã sởn hết cả gai ốc!

Chương 2359: Bắt sống

Ông!

Đúng lúc này, cảnh tượng trước mắt Người Thu Hoạch , bỗng nhiên biến đổi, vậy mà đi tới chính giữa bầu trời đêm mênh mông khôn cùng .

Còn chưa chờ Người Thu Hoạch kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, trong bầu trời đêm bỗng nhiên tách ra tinh quang !

“Chuyện gì xảy ra?”

Người Thu Hoạch lập tức sững sờ , đầy trời ngôi sao kia, vậy mà hóa thành lưu tinh, vầng sáng vạch phá bầu trời đêm, gào thét mà đến!

“Không tốt!!!”

Người Thu Hoạch sắc mặt đại kinh, chỉ cảm thấy trên trăm đạo lực lượng lăng lệ ác liệt bá đạo , áp bách tại trên người của mình.

Trong tích tắc công phu, thậm chí có loại cảm giác đứng không vững , cốt cách toàn thân cơ hồ đều bị cái lực lượng khủng bố này , áp thành phấn vụn!

“Uống!!!”

mí mắt Người Thu Hoạch kinh hoàng, lệ quát một tiếng, toàn thân bỗng nhiên bốc lên sương mù màu đen, vô số Lệ Quỷ xuất hiện tại trên đỉnh đầu!

“Hống hống hống!!!”

Lệ Quỷ gào thét, đón nhận những ngôi sao vẫn lạc kia, bầu trời đêm lập tức bị vô số thanh âm nổ tung tràn ngập!

Rầm rầm rầm phanh!!!

tiếng vang kịch liệt liên tiếp vang lên, tiếng kêu thảm thiết của Lệ Quỷ không dứt bên tai, tan thành mây khói!

những ngôi sao vẫn lạc kia, tuy bị Lệ Quỷ cản trở một chút, lại vẫn đang rơi vào trên người Người Thu Hoạch .

“A!!!”

tiếng kêu thảm thiết của Người Thu Hoạch vang lên, lập tức bị nện đến nằm sấp trên mặt đất.

Ông!

Mà cùng lúc đó, bầu trời đêm biến mất, ngôi sao mất bóng, hết thảy đã khôi phục bình thường.

“Ai!”

Trong lòng Lâm Hải không khỏi thở dài, tuy uy lực của La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh , gia tăng lên không biết gấp bao nhiêu lần.

Nhưng, Tinh Thần Chi Lực tiêu hao cũng tăng trưởng lên bấy nhiêu .

Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể mình , cũng chỉ có thể chèo chống một hiệp mà thôi.

Bất quá, cái này đã đầy đủ rồi.

Người Thu Hoạch tuy mạnh, nhưng cũng bị ngôi sao vẫn lạc, nện đến thổ huyết bị thương, ngã xuống đất không dậy nổi.

Ông!

Mà lúc này đây, Dương Hiển lần nữa miệng phun ra khe hở màu trắng, khe hở lóe ra khí mang chướng mắt , lập tức đã rơi vào trên người Người Thu Hoạch .

“A!!!”

Người Thu Hoạch vốn đã bị thương không nhẹ, căn bản chưa kịp đứng lên, liền bị ánh sáng trắng quấn lấy, lập tức toàn thân nắm chặt, phát ra một tiếng kêu đau!

Dưới kịch liệt giãy dụa, cái này mới phát hiện cái vòng bị ánh sáng trắng này càng giãy dụa càng chặt, cơ hồ siết tiến vào trong thịt, đau đớn vô cùng!

Hô ~

Lâm Hải lúc này mới thật sâu thở ra một hơi, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang lạnh như băng.

Cuối cùng đã đem cái Người Thu Hoạch này , bắt sống!

Đợi lát nữa nhất định phải ép hỏi gã một phen, theo trong miệng gã có lẽ có bí mật của Người Thu Hoạch !

“Dương Hiển, trước tiên đem gã mang qua một bên!”

“Vâng!”

Dương Hiển đáp ứng một tiếng, Người Thu Hoạch bị Bạch Cực Quang của Dương Hiển vây khốn, căn bản không cách nào giãy giụa.

Dương Hiển tiện tay một chỉ, Bạch Cực Quang lập tức tách ra vầng sáng, đem Người Thu Hoạch ném tới chính giữa nơi hẻo lánh !

Mà Lâm Hải thì là tiến lên, đi tới trước mặt lão tổ Mộc gia , cúi đầu nhìn lại.

Thấy kim châm mà mình đâm, tất cả đều vẫn còn tại chỗ, cũng không di động qua, lúc này mới yên tâm.

“Mộc Tộc trưởng, kính xin ra bên ngoài chờ, để ta giúp lão tổ tông nhà ngươi chữa thương!”

Tộc trưởng Mộc gia nghe được, vội vàng liên tục gật đầu, sau đó mang theo Mộc Khoan cùng Vân Phong, ra khỏi gian phòng.

Lâm Hải cúi đầu xuống, trong mắt hiện lên một đạo quang mang năm màu, đã rơi vào chỗ khí hải của lão tổ Mộc gia .

Ông!

Sau một khắc, nơi khí hải trong cơ thể , năm đạo luồng khí xoáy có màu sắc bất đồng , bỗng nhiên xoay quanh mà lên.

Sau đó, đỉnh đầu Lâm Hải đột nhiên xuất hiện quang hoa năm màu, đầu đuôi dính liền, tương sinh tuần hoàn, một cổ lực lượng cường đại, bỗng nhiên phóng thích mà ra!

“Ồ, Ngũ Hành chi lực?”

Người Thu Hoạch bị khốn trụ ở một bên , bỗng nhiên phát ra một tiếng thét lên kinh hãi, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Lâm Hải quay đầu, nhàn nhạt nhìn gã một cái, trong lòng bỗng nhiên có chút kỳ quái.

“Ngươi bị ta bắt, tựa hồ cũng không sợ hãi?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

Người Thu Hoạch nghe được, thì là bỗng nhiên nhún vai, lộ ra một tia vui vẻ cổ quái .

“Tại sao phải sợ?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một vòng hàn quang, đạm mạc nói.

“Ngươi cho rằng, ngươi thoát được?”

Người Thu Hoạch khẽ giật mình, sau đó không khỏi cười ha ha, cười đến nước mắt đều chảy ra rồi.

“nếu ta muốn trốn, ngươi cho rằng, ngươi lưu được?”

“Ha ha!” Lâm Hải cười cười, sau đó thu lại mặt cười, quay đầu đi nhìn đều không liếc tới Người Thu Hoạch .

“Có bản lĩnh, ngươi bỏ chạy trốn xem!”

vẻ mặt Người Thu Hoạch thì là không thèm để ý, âm dương quái khí mà nói.

“Ta tại sao phải trốn? Ta tới đây, có thể chính là vì tìm ngươi ni!”

Lâm Hải dứt khoát không phản ứng tới Người Thu Hoạch, hai mắt ngưng tụ, ra tay như điện, đem kim châm trên người lão tổ Mộc gia , tất cả đều lấy xuống dưới.

“Ách!”

Lão tổ Mộc gia tuy đang trong hôn mê, lại thực sự phát ra một đạo thanh âm thống khổ .

Sau đó, một tia Khí Tức Sinh Mệnh còn sót lại , bắt đầu phi tốc xói mòn.

“Hồi Xuân Thuật!”

Bá!

Cánh tay Lâm Hải vung lên, một đầu vầng sáng màu xanh nhàn nhạt, tiến vào trong cơ thể lão tổ Mộc gia .

Lập tức, Khí Tức Sinh Mệnh cường đại , theo trong cơ thể sắp chết của lão tổ Mộc gia tán phát ra.

lão tổ Mộc gia nguyên bản đã đến bên bờ sinh tử , thoáng cái khí tức trở nên ổn định lại.

Tuy vẫn còn là cực độ suy yếu, nhưng hiển nhiên tạm thời là không chết được rồi!

“Ồ?”

Người Thu Hoạch té trên mặt đất ở một bên, thấy thế lần nữa phát ra một tiếng thét lên kinh hãi.

“đạo pháp thật lợi hại!”

một chiêu Hồi Xuân Thuật của Lâm Hải, cưỡng ép kéo dài tính mạng của lão tổ Mộc gia , lại để cho Người Thu Hoạch rất là khiếp sợ.

Tu hành Mộc Chi Đạo, gã thấy nhiều rồi.

Tuy đạo pháp hệ Mộc, phần lớn có thể tăng cường Khí Tức Sinh Mệnh của bản thân, càng có người cường đại, có thể phi tốc khôi phục thương thế.

Nhưng làm như Lâm Hải, dựa vào thủ đoạn đạo pháp hệ Mộc kéo dài tính mạng cho người khác , gã còn là lần đầu tiên gặp được.

Không khỏi, trong mắt Người Thu Hoạch , ánh sáng âm u chớp động, đối với Lâm Hải càng thêm tràn ngập tò mò.

Lâm Hải lại không để ý tới gã, nhìn Khí Tức Sinh Mệnh của lão tổ Mộc gia ổn định, không khỏi hít sâu một hơi.

Cái Hồi Xuân Thuật này , lĩnh ngộ còn thật là đúng lúc, vừa vặn dùng tới.

Tuy hiệu quả chỉ có nửa canh giờ, nhưng nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ đã đầy đủ rồi!

Ông!

Lâm Hải đột nhiên xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay có quang hoa năm màu chớp động, xuất hiện một đoàn khe hở năm màu .

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ Hành chi lực từ trong phi tốc khe hở ngưng tụ, đầu đuôi xoay quanh, hỗ trợ tương sinh, hình thành đường về.

Lâm Hải đem lòng bàn tay, chuyển qua chỗ khí hải của lão tổ

Mộc gia , một cổ lực lượng vô hình từ trong khe hở năm màu phóng thích mà ra, tiến vào khí hải của lão tổ Mộc gia !

Oanh!

Đột nhiên, có quang hoa năm màu đồng dạng, bỗng từ trong khí hải của lão tổ Mộc gia tách ra.

Lão tổ Mộc gia trong hôn mê nhíu chặt hai hàng lông mày, lập tức lộ vẻ mặt cực kỳ thống khổ.

“Uống!!!”

Đột nhiên, Lâm Hải quát lên một tiếng chói tai, lòng bàn tay thoáng cái hướng phía quang hoa năm màu bên trong khí hải của lão tổ Mộc gia phóng qua!

Ông!

Sau một khắc, Ngũ Hành chi lực lập tức tiến vào khí hải của lão tổ Mộc gia , quang hoa năm màu giống như là hào quang đại phóng dị sắc!

“Dung!!!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng , luồng khí xoáy Ngũ Hành trong cơ thể phi tốc xoay tròn, tiến vào Ngũ Hành chi lực trong cơ thể lão tổ Mộc gia, tựa như năm con cự thú, điên cuồng thôn phệ Ngũ Hành Phong Ấn trong cơ thể lão!

Ông ông ông ông!

vầng sáng Ngũ Hành cường đại , đem Lâm Hải cùng lão tổ Mộc gia, hoàn toàn bao bọc ở trong đó.

lực trùng kích khổng lồ kia , khiến cho không gian xung quanh đều chịu rung động lắc lư, hào quang trải rộng cả tòa gian phòng, đặc biệt sáng lạn!

Oanh!

Một phút đồng hồ sau, Ngũ Hành Phong Ấn trong cơ thể lão tổ Mộc gia , hoàn toàn bị Ngũ Hành chi lực của Lâm Hải thôn phệ, tiêu tán vô hình!

Hô ~

Lâm Hải thở khẽ một hơi, thu Ngũ Hành chi lực, lau lau mồ hôi, hơi có vẻ mỏi mệt!

Bất quá, nhìn lão tổ Mộc gia trước mặt đã không có vẻ thống khổ, yên tĩnh ngủ say, trong nội tâm Lâm Hải hiện lên một tia vui mừng.

Bất kể nói thế nào, lão tổ Mộc gia xem như được cứu trợ rồi, mình cũng đã thực hiện hứa hẹn đối với Mộc Khoan .

Vừa quay đầu, hai mắt Lâm Hải như kiếm, đã rơi vào trên người Người Thu Hoạch ở trong góc .

Kế tiếp, nên hảo hảo thu thập thoáng một phát cái Người Thu Hoạch thần bí này rồi!

Chương 2360: Ngũ Hành Trấn Phong Quyết

Người Thu Hoạch bị Bạch Cực Quang buộc chặt, nằm trên mặt đất, chứng kiến Lâm Hải đi tới, chẳng những không có một chút sợ hãi, ngược lại há miệng, lộ ra ánh mắt tò mò.Đọc chương dịch mới nhất tại - Sever Truyện Dịch Giá Rẻ nhất.

“Ngũ Hành chi thuật của ngươi , rất khó lường!”

“Không thể không nói, ngươi là thiên tài!”

hai mắt Lâm Hải như kiếm, từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng nhìn chăm chú lên Người Thu Hoạch, thản nhiên nói.

“Ngươi rốt cuộc là ai, Người Thu Hoạch các ngươi , đến tột cùng là dạng tổ chức gì?”

“Ha ha ha ha!” Người Thu Hoạch nghe được, lập tức cười ha hả.

Sau đó, thu lại mặt cười, khóe miệng mang theo đùa giỡn trêu chọc thật sâu mà nhếch lên, vẻ mặt bất cần đời nói.

“Người trẻ tuổi, ngươi cảm thấy ta sẽ nói cho ngươi biết sao? Ngây thơ!”

Nói xong, sắc mặt Người Thu Hoạch ngưng tụ, trong mắt lóe ra hàn quang, hướng phía Lâm Hải âm lãnh nói.

“Nếu như ta đoán không lầm, là ngươi lại để cho cái lão già họm hẹm này , khởi tử hồi sinh a?”

Lâm Hải lạnh lùng liếc nhìn Người Thu Hoạch, “Đúng thì như thế nào?”

Đạt được Lâm Hải khẳng định trả lời, trong mắt Người Thu Hoạch , bỗng nhiên hiện lên một đạo tia chớp.

“Tiểu tử, ngươi như thế nào lại biết loại đại pháp đoạt hồn này !”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, nhìn Người Thu Hoạch, hai mắt rét lạnh nói.

“Trước đó ta liền cảm thấy có người cùng ta đoạt hồn, sau đó ngươi liền xuất hiện ở tại đây.”

“Cái người đoạt hồn kia, chính là ngươi a?”

“Ha ha ha ha!” Người Thu Hoạch nghe được, lần nữa phát ra một hồi cười to, sau đó ánh mắt phát lạnh.

“Đúng vậy, chính là ta!!!”

“Tiểu tử, ngươi lại dám ngăn cản ta đoạt hồn, ngươi nhất định phải chết!”

Lâm Hải nghe được, thì là khinh thường cười lạnh một tiếng , xem thường nhìn Người Thu Hoạch một chút.

“Ngươi vẫn là lo lắng một chút cho chính mình đi a!”

“Cho chính mình?” Người Thu Hoạch nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng cười lạnh nhàn nhạt .

“Ta đã sớm nói, ngươi không làm gì được ta.”

“nếu ta muốn đi, ai cũng không trói được ta!”

“Ta sở dĩ lưu lại, chính là muốn xác nhận thoáng một phát, cái người cùng ta đoạt hồn kia , đến cùng có đúng là ngươi hay không ?!”

Nói xong, trong mắt Người Thu Hoạch mang theo sát cơ âm lãnh, hướng phía Lâm Hải âm hàn nói.

“Tiểu tử, chờ nghênh đón tử vong a!”

Ông!

Người Thu Hoạch vừa nói xong, cả người đột nhiên bắt đầu trở nên ảm đạm, từ từ hóa thành sương mù, thậm chí có dấu hiệu tiêu tán !

“Chủ nhân, gã muốn chạy!”

Dương Hiển ở một bên kinh hãi, không nghĩ tới cái Người Thu Hoạch này , bị Bạch Cực Quang của chính mình vây khốn, lại còn có thể thoát thân.

Ông!

Trong chốc lát, trên người Dương Hiển , tách ra cường đại khí tức, sát khí lạnh như băng bỗng nhiên đem Người Thu Hoạch tập trung.

Hiển nhiên, thay vì để cho gã đào tẩu, còn không bằng giết gã đi!

“Dương Hiển, lui ra phía sau!”

Lâm Hải thấy thế, thì là nhíu lông mày lại, khoát tay áo, đem Dương Hiển ngăn lại.

“Ha ha ha ha, ngươi so với cái hộ vệ kia của ngươi , có đầu óc hơn nhiều!”

thân thể của Người Thu Hoạch , nhanh chóng trở thành nhạt, tràn ngập xem thường liếc nhìn Dương Hiển , hướng phía Lâm Hải đùa giỡn trêu chọc nói.

Sau đó, mang trên mặt nhe răng cười, hướng phía Lâm Hải lạnh như băng nói.

“Người Thu Hoạch chúng ta , ở cái thế giới này là vô địch!”

“Căn bản không có người, có thể giết chết chúng ta!”

Lâm Hải nhíu mày, nhìn Người Thu Hoạch trầm mặc không nói, ánh sao trong mắt lại càng ngày càng đậm!

liên hệ cùng Người Thu Hoạch , Lâm Hải đã không phải là lần đầu tiên.

Hắn tự mình biết, những Người Thu Hoạch này, thật sự giết không chết.

Cho dù ngươi đem gã oanh thành bột mịn, dùng không được bao lâu, gã cũng sẽ lần nữa phục sinh.

Điểm này, tại Tu La Điện trước đó, Lâm Hải thế nhưng mà thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ!

Nhìn sắc mặt Lâm Hải ngưng trọng, Người Thu Hoạch lập tức lần nữa lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, nhịn không được cất tiếng cười to.

“Ha ha ha ha, tiểu tử, cùng ta đấu, ngươi còn non lắm!”

“Đã sớm nói với ngươi, nếu như ta muốn chạy trốn, ai cũng ngăn không được!”

“Lão tử không chơi với ngươi, ngươi cứ đợi tiếp nhận sự đuổi giết không ngừng nghỉ của Người Thu Hoạch ta a!”

Ông!

thân thể của Người Thu Hoạch , lần nữa run lên, chớp mắt đã trở nên trong suốt, mắt thấy muốn biến mất tại trong tầm nhìn của Lâm Hải.

“Ai!”

Lâm Hải thấy thế, thì là thở dài, hướng phía Người Thu Hoạch, vẻ mặt giễu cợt lắc đầu.

“Ngươi cho rằng, ta là đang rầu rĩ, vì bắt không được ngươi sao?”

“Ngươi sai rồi, hơn nữa sai vô cùng không hợp thói thường!”

“Ta chỉ là đang tự hỏi, dùng loại phương thức nào để thu thập ngươi mà thôi!”

Lâm Hải nói xong, bàn tay mạnh mẽ tìm tòi, một cái ngọn núi năm màu cực lớn, mang theo uy áp khủng bố, bỗng nhiên xuất hiện ở bên trên bầu trời.

“Đó là cái gì?!”

trong lòng Người Thu Hoạch giật mình, hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn ngọn núi năm màu phát ra ánh sáng rực rỡ kia, nội tâm đột nhiên bay lên một tia dự cảm bất thường.

Mà lúc này đây, một đạo thanh âm phảng phất đến từ bên ngoài chín tầng trời, mang theo nồng đậm uy nghiêm, đạm mạc vang lên.

“Ngũ Hành Trấn Phong Quyết!”

Oanh!

Theo tiếng nói rơi xuống đất, cái ngọn núi năm màu kia áp bách lấy không gian, gào thét rơi xuống!

“Không tốt!!!”

sắc mặt Người Thu Hoạch kinh hãi, cảm nhận được một cỗ lực trói buộc đáng sợ đã rơi vào trên người.

Phanh!

Sau một khắc, cái ngọn núi năm màu này trực tiếp rơi vào trên người Người Thu Hoạch , chợt lóe lên rồi biến mất, tiến nhập vào trong cơ thể của hắn!

“A!!!”

Người Thu Hoạch lập tức phát ra một tiếng kêu đau, sau đó mí mắt kinh hoàng, mặt mũi tràn đầy sợ hãi!

Ông!

Mà thân hình trước đó đã trở thành nhạt, cơ hồ trong suốt , ở trong nháy mắt khi ngọn núi năm màu tiến vào trong cơ thể , lập tức bắt đầu trở nên nồng đậm .

Thời gian một cái nháy mắt, Người Thu Hoạch liền khôi phục nguyên dạng, thân thể hư ảo lần nữa trở nên chân thật.

Chỉ có điều, Người Thu Hoạch giờ phút này, sắc mặt đã trở nên tái nhợt vô huyết, trong hai mắt chỉ còn lại có nồng đậm chấn kinh cùng hoảng sợ!

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng!!!”

Người Thu Hoạch thét lên một tiếng, mang trên mặt nồng đậm sợ hãi, quả thực không thể tin được hết thảy.

“Hồn tán, hồn tán!!!”

“tán cho ta a!!!”

Người Thu Hoạch thất hồn lạc phách, sắc mặt hoảng sợ, thét lên từng tiếng, đem hết toàn lực muốn tán đi thân hình.

Nhưng, quang hoa năm màu lập loè trong cơ thể của gã, một cỗ lực lượng không thể chống cự đưa gã gắt gao trấn áp .

Tùy ý gã giãy giụa thi pháp như thế nào , nhưng cũng không cách nào thoát khỏi lực lượng phong ấn của Ngũ Hành Sơn!

Hơn mười phút sau, Người Thu Hoạch rốt cục buông tha cho chống lại, thoáng cái xụi lơ trên mặt đất, hai mắt nhìn Lâm Hải, chỉ còn lại có nồng đậm sợ hãi.

Chuyện cho tới bây giờ, gã rốt cục bất đắc dĩ, nhận rõ sự thật này.

Tuy gã thân là Người Thu Hoạch, có thể tùy ý tán đi hồn phách, trốn về hang ổ.

Nhưng hiện tại, lại thật sự đã bị Lâm Hải trấn áp!

Có thể nói, sinh tử của gã đã hoàn toàn bị khống chế tại trong tay Lâm Hải, chỉ ở một ý niệm của Lâm Hải !

Cái này, nhưng làm cho Người Thu Hoạch sợ hãi.

Người Thu Hoạch bọn họ tuy được xưng là giết không chết, nhưng không phải chân chính giết không chết.

Tại dưới loại tình huống bị khốn trụ, không cách nào quay về hang ổ này, nếu như bị giết chết, vậy thì đã chết thật rồi a!

Mà Lâm Hải giờ phút này, thì là hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt đạm mạc nhìn Người Thu Hoạch đã thất kinh trên mặt đất .

Tuy trên mặt gợn sóng không sợ hãi, nhưng nội tâm cũng rung động không thôi, thậm chí hai tay ở sau lưng , đều đang có chút phát run.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, cái Người Thu Hoạch này thực cường a, suýt nữa trấn không được gã!”

Lâm Hải tuy dùng Ngũ Hành Trấn Phong Quyết, đem Người Thu Hoạch trấn áp phong ấn, nhưng là mình cũng không chịu nổi!

Cái Ngũ Hành Trấn Phong Quyết này, tuy có thể trấn phong Nguyên Thần, nhưng uy lực của nó là có quan hệ trực tiếp cùng tu vi của người làm phép .

thực lực hôm nay của Lâm Hải , cùng người Người Thu Hoạch này, vẫn có lấy chênh lệch không nhỏ .

Nếu không phải cái Người Thu Hoạchnày , vừa rồi cơ hồ toàn bộ thân hình đều tán đi, lại bị Dương Hiển dùng Bạch Cực Quang vây khốn.

Hơn nữa trước đó còn bị La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, đập phá giày vò, Lâm Hải thật đúng là không trói được gã.

Nhưng bất kể nói thế nào, hôm nay xem như đưa gã bắt sống!

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, trong nội tâm hừ lạnh một tiếng.

“một ít mịt mù trước đó , cuối cùng đã đến thời khắc công bố rồi!”

Chương 2361: Rửa sạch sẽ lại đến gặp ta!

Cúi đầu xuống, hai mắt Lâm Hải như đao, nhìn thoáng qua Người Thu Hoạch mặt mũi tràn đầy sợ hãi , thản nhiên nói.

“Nếu như ngươi không muốn chết, thì đem bí mật có quan hệ với Người Thu Hoạch , nói thực ra đi!”

Người Thu Hoạch nghe được, lập tức sắc mặt đại biến, mặt lộ vẻ hoảng sợ lắc đầu.

“Không có khả năng!”

“Vậy sao?” Lâm Hải nhẹ gật đầu, ý niệm khẽ động, A Hoa xuất hiện ở bên người Lâm Hải.

Sau đó, Lâm Hải hướng phía A Hoa chép miệng.

“Ta không có thời gian cùng gã lảm nhảm, giao cho ngươi đi!”

“Được rồi ba ba, cẩu gia sẽ hầu hạ tốt gã!” ở bên trong mắt nhỏ của A Hoa , lập tức lóe ra hào quang cuồng nhiệt , lại để cho toàn thân Người Thu Hoạch nhịn không được giật mình một cái .

Một cỗ dự cảm bất thường, đột nhiên tại trong lòng gã điên cuồng sinh sôi.

“Nha nha phi, mỗi ngày bị chim ngu tra tấn, rốt cục lại có thể tra tấn người khác, thoải mái a!”

A Hoa vẻ mặt hưng phấn, trực tiếp đi qua, đem Người Thu Hoạch khiêng lên, liền chạy ra khỏi gian phòng.

“Ngươi muốn làm gì, ngươi thả ta ra, thả ta ra a...”

Người Thu Hoạch phát ra trận trận tiếng la lên hoảng sợ, trong chớp mắt bị A Hoa khiêng đi, chạy cái không thấy.

Lâm Hải thì là nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng cười lạnh nhàn nhạt.

Loại sự tình hình câu bức cung này , giao cho A Hoa để làm, là không thể phù hợp hơn rồi.

Dùng cái chó chết A Hoa nham hiểm kia , không có gì bất ngờ xảy ra, liền sự tình nhỏ cỡ hạt vừng của Người Thu Hoạch , đều đừng nghĩ muốn giấu diếm.

Nếu không, gã sẽ hối hận vì đi vào trên cái thế giới này.

Người Thu Hoạch bị một con chó mang đi, bọn người Tộc trưởng Mộc gia chờ tại bên ngoài gian phòng , tất cả đều là cả kinh.

Mà lúc này đây, Lâm Hải cũng từ trong phòng đi ra, nhàn nhạt liếc nhìn mọi người.

“Mộc Tộc trưởng, có thể vào được!”

trong lòng Tộc trưởng Mộc gia đập mạnh một cú, cấp tốc đi vào gian phòng, đi tới trước mặt lão tổ Mộc gia .

“Lâm công tử, lão tổ tông nhà ta, người, người thế nào?”

Tộc trưởng Mộc gia nhìn Lâm Hải, đã chờ đợi lại khẩn trương hỏi.

Lâm Hải mỉm cười, nhàn nhạt mở miệng nói.

“May mắn không làm nhục mệnh!”

“Không có gì bất ngờ xảy ra, sẽ tỉnh lại ở trong vòng nửa canh giờ !”

“Thật sự?!!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Tộc trưởng Mộc gia cao hứng đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Mộc Khoan ở một bên , càng là thần sắc kích động, toàn thân cũng không khỏi có chút run rẩy lên.

Lão tổ Mộc gia thế nhưng mà là người mạnh nhất Mộc gia y, tồn tại như là trụ cột vững vàng !

Từ khi lão tổ Mộc gia bị người ám hại, thực lực Mộc gia đại tổn, địa vị thẳng tắp hạ thấp.

Trong lúc này, không biết bị gia tộc cùng thế lực đối địch , tranh đoạt đi bao nhiêu lợi ích.

Mà Mộc gia lại chỉ có thể nén giận, nhận hết lăng nhục!

Thậm chí, đã có người bắt đầu hiển nhiên, mưu đồ bảo vật lập gia Mộc Chi Nguyên của Mộc gia rồi.

Không chút nào khoa trương mà nói, Mộc gia hôm nay đã đến thời khắc mấu chốt sinh tử nguy cơ !

Mà hết thảy này, đều là vì lão tổ Mộc gia - người mạnh nhất Mộc gia , bị người ám hại, một đường sắp chết !

Hôm nay, lão tổ Mộc gia sắp tỉnh lại, ngày Mộc gia y khôi phục huy hoàng, đã ở trong tầm tay!

Vừa nghĩ tới chỗ này, Tộc trưởng Mộc gia cùng Mộc Khoan, nhao nhao hướng phía Lâm Hải trịnh trọng nói lời cảm tạ.

“Lâm công tử, đại ân đại đức, Mộc gia ta suốt đời khó quên!”

“Ngày sau nếu như Lâm công tử có địa phương cần Mộc gia cống hiến sức lực, Mộc gia quyết không chối từ!”

Lâm Hải nghe được, thì là cười cười.

“Các ngươi tại chỗ này chờ đợi a, ta còn có việc phải xử lý thoáng một phát!”

Lâm Hải nói xong, quay người ra khỏi gian phòng, trong lòng khẽ động, liền cảm ứng được chỗ của A Hoa .

Vèo!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, hướng phía nơi ở của A Hoa mà đi.

Thế nhưng mà vừa đến địa phương, Lâm Hải lập tức một hồi im lặng, đồng thời vì Người Thu Hoạch mà mặc niệm ba giây đồng hồ thật sâu .

“nhà cầu (WC) ?!”

Mẹ nó, cái này huynh đệ rơi vào trong tay A Hoa , thật sự là tạo nghiệt tám đời a!

“Ăn a, lại ăn chút!”

“Nha nha phi, ngươi không thể phung phí của trời a!”

“Ngươi xem cẩu gia đối với ngươi thật tốt, ăn ở đây xong, cẩu gia liền kéo đi chỗ mới cho ngươi ăn !”

“Ngươi xem, còn bốc lên hơi nóng đâu rồi, ngươi cứ ăn đi!”

...

Ọe ~

Nghe bên trong phát ra lời nói hèn mọn bỉ ổi của A Hoa, Lâm Hải một hồi buồn nôn, thiếu chút nữa nhổ ra.

Mẹ nó, A Hoa là thực con mẹ nó tổn hại a, loại này chiêu cũng có thể nghĩ ra được.

“Để cho ta chết, để cho ta chết đi... Ô... Ọe!!!”

thanh âm cực kỳ bi thảm của Người Thu Hoạch , từ trong nhà cầu truyền ra, mang theo nồng đậm tuyệt vọng, quả thực sinh không thể luyến!

Trải nghiệm giờ phút này của gã, quả thực chính là một hồi ác mộng a!

Con chó trước mặt này, quá con mẹ nó thiếu đạo đức, quá con mẹ nó không phải thứ gì nữa à!

“A Hoa, hỏi thế nào?”

Lâm Hải tại bên ngoài nghe, liên tưởng đến cái hình ảnh kia, đều từng đợt buồn nôn, buồn nôn không được.

Cấp tốc hướng phía bên trong hô to một tiếng, hướng A Hoa hỏi.

“Ồ, ba ba ngươi đã đến rồi? đuổi tới thực đúng thời điểm, cái chỗ này vừa có đồ mới, còn vừa tươi vừa nóng ni!”

“Ba ba, ngươi muốn tiến đến ăn hai phần hay không ?”

Ọe ~

Lời của A Hoa, trực tiếp lại để cho Lâm Hải buồn nôn một hồi , thiếu chút nữa nhổ ra tại chỗ !

Ngươi mẹ nó, ta ăn con em ngươi!

Cái chó chết này , như thế nào buồn nôn như vậy ni!

“Thiếu con mẹ nó nói nhảm, hỏi ra được không?”

Lâm Hải cố nén xúc động muốn nhả, tức giận lần nữa hỏi.

“Ba ba, ta còn không có hỏi ni!”

“Ngươi cũng biết A Hoa ta từ trước đến nay tâm địa tốt, đang dùng mỹ thực nhân gian khoản đãi gã ni!”

Phốc!

mỹ thực nhân gian ?

Ta đi mẹ của ngươi mỹ thực nhân gian !

Người Thu Hoạch mặt mũi rơi lệ tràn đầy, thật sự là tâm muốn chết đều đã có.

Gã vốn tưởng rằng, rơi vào trong tay Lâm Hải, sẽ nhận hết mọi cách tra tấn, cắt lưỡi đào mắt đốt đèn trời cái gì, gã đều đã có chuẩn bị tâm lý rồi.

Nhưng ai có thể tưởng đến, Lâm Hải phái đầu chó chết này tới đối phó với gã , căn bản con mẹ nó không đi đường tầm thường a!

Người Thu Hoạch không sợ chết, cho dù chết gã cũng có thể một lần nữa phục sinh.

Đương nhiên cũng càng không sợ tra tấn, có thể tu hành cho tới tình trạng bây giờ , trong lúc đó không biết đã trải qua bao nhiêu thống khổ cực kỳ tàn ác .

Dù là đưa gã sống sờ sờ róc xương lóc thịt, gã đều có thể thản nhiên đối mặt, căn bản không gọi là chuyện gì.

Thế nhưng mà chiêu này của A Hoa ... Người Thu Hoạch thật sự sợ.

Ngẫm lại tình cảnh giờ phút này của chính mình , nước mắt của Người Thu Hoạch , liền ngăn không được mà chảy a.

cái trước mặt này không phải là một con chó a, quả thực con mẹ nó là một cái Ma Quỷ!

“Cẩu gia, van cầu ngươi đừng cho ăn..., ta nói, ta cái gì cũng đều nói a!!!”

Người Thu Hoạch hướng phía A Hoa thét lên một tiếng , thê lương bi thảm nói.

“Nha nha phi, cẩu gia ta còn không có bức cung, ngươi đã hàng?”

“Thật là một cái người không thú vị !”

A Hoa đem Người Thu Hoạch hung hăng xem thường một phen, sau đó mang theo gã từ trong nhà cầu đi ra.

Phanh!

A Hoa hất móng vuốt lên, đem Người Thu Hoạch lắc tại dưới chân Lâm Hải , sau đó hướng phía Lâm Hải nhếch miệng cười cười.

“Ba ba, gã nói gã cái gì cũng đều nói, thật không có cốt khí!”

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, hướng Người Thu Hoạch trên mặt đất nhìn lại.

Người Thu Hoạch vừa vặn cũng ngẩng đầu, khóe miệng co quắp, mang theo mặt mũi tràn đầy sợ hãi, hướng phía Lâm Hải trông lại.

Ọe ~

Lâm Hải vừa nhìn thấy mặt của Người Thu Hoạch , lập tức che miệng quay đầu đi, khô khốc ọe một hồi !

Ngươi mẹ nó a, mặt mũi tràn đầy đều là phân, quá con mẹ nó buồn nôn rồi!

“Thao, dẫn gã đi! Rửa sạch sẽ lại đến gặp ta! Thuận tiện cho gã đánh răng... Ọe!”

Lâm Hải chỉ cảm thấy trong dạ dày đang dời sông lấp biển, quả thực khó chịu nói không nên lời .

Đã lớn như vậy, quả thực con mẹ nó chưa từng thấy qua tràng diện buồn nôn như vậy.

tên hỗn đản A Hoa này, quá con mẹ nó nham hiểm rồi!

“Đi thôi, cẩu gia hầu hạ ngươi tắm rửa!”

A Hoa cười quái dị một tiếng, cầm Người Thu Hoạch lên bỏ chạy cái không thấy rồi.

“Thực con mẹ nó muốn chết a!”

Lâm Hải bụm lấy cái mũi cau mày, vẻ mặt im lặng lắc đầu. Nơi này nói cái gì cũng không thể đợi, Lâm Hải quay người lại rời khỏi nhà cầu, lại để choTộc trưởng Mộc gia tìm hộ cái gian phòng, ngồi trong phòng, lẳng lặng cùng đợi Người Thu Hoạch.

Chương 2362: Quỷ mị của Địa Phủ !

“Vào đi thôi!”

Phanh!

A Hoa đem Người Thu Hoạch rửa sạch sẽ, thoáng cái nặng nề ngã ở dưới chân Lâm Hải .

“Ba ba của ta hỏi cái gì thì nói cái đó, dám giấu diếm cẩu gia liền mỗi ngày chơi cùng ngươi, có nghe hay không?!”

A Hoa trừng mắt nhỏ, hướng phía Người Thu Hoạch đe dọa nói.

“Biết, đã biết cẩu gia, tiểu nhân tuyệt không dám giấu diếm!”

Người Thu Hoạch sợ tới mức toàn thân run rẩy, ánh mắt sợ hãi nhìn xem A Hoa, liên tục gật đầu nói.

“n, coi như ngươi thức thời!”

“Ba ba ngươi hỏi đi, ta đi ra ngoài dạo chơi, nhìn xem cái Mộc gia này có dưỡng tiểu mẫu cẩu hay không , oa ha ha!”

A Hoa nói xong, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi, ngoắt ngoắt cái đuôi vèo cái bỏ chạy không thấy.

Lâm Hải nhìn bóng lưng A Hoa , im lặng lắc đầu một hồi.

Được rồi, cái con chó chết tiệt này đã nhiều lần lập đại công, hôm nay liền phóng cho nó mọt ngựa , lại để cho nó đi ra ngoài sóng một hồi a.

Cúi đầu xuống, Lâm Hải nhìn về phía Người Thu Hoạch lạnh run, mặt mũi tràn đầy sợ hãi ở dưới chân .

“Không khoa trương nữa?”

“Không không không được, cũng không dám nữa!” Người Thu Hoạch vội vàng cúi đầu xuống, căn bản không dám đối mặt cùng Lâm Hải .

tâm lý oán hận mà A Hoa để lại cho gã, thật sự là quá lớn.

Gã sợ Lâm Hải một cái mất hứng, sẽ đem A Hoa gọi về đến, dẫn gã đi nhà cầu ăn phân.

Cái loại cảm giác này, dùng sống không bằng chết để hình dung, tuyệt không phải là quá a!

Lâm Hải thấy Người Thu Hoạch đã bị A Hoa tra tấn dọa bể mật, lường trước cũng không dám giấu diếm chính mình, lúc này mới âm thầm nhẹ gật đầu.

“Ngươi tên là gì?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Tiểu nhân, gọi Lệ Khương!”

“Lệ Khương?” Lâm Hải nhíu hai mắt lại, lạnh lùng nói.

“Người Thu Hoạch, rốt cuộc là một cái dạng tổ chức gì ?”

Lệ Khương nghe được, toàn thân run lên, ánh mắt lập loè, miệng giật giật, muốn nói lại thôi.

“n?!” Lâm Hải trừng mắt, sắc mặt lập tức âm lãnh xuống.

“Không nói? Ta đây có thể thả chó rồi!”

“Đừng đừng đừng, ta nói ta nói!” Lệ Khương bị dọa đến toàn thân giật mình một cái, cắn răng một cái hạ quyết tâm.

Mẹ nhà nó, gã thà rằng bán ra tổ chức, cũng không muốn lại đối mặt với cái mặt hèn mọn bỉ ổi của A Hoa nữa.

“Công tử, Người Thu Hoạch chính là là quỷ mị của Địa Phủ, là biệt xưngtại Địa Tiên giới !”

“quỷ mị của Địa Phủ ?!!” Lâm Hải nghe được, mí mắt mạnh mẽ nhảy dựng, cọ cái liền đứng lên.

“Ngươi nói cái gì, quỷ mị của Địa Phủ ?!”

mặt mũi Lâm Hải tràn đầy hoảng sợ, trong lòng dâng lên cơn sóng gió động trời, khó có thể tin mà kinh hãi hỏi.

“Vâng!”

Lệ Khương cúi đầu xuống, khẩn trương nói.

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, trong đầu nổ vang một hồi, đã qua hồi lâu mới khiếp sợ mà hỏi.

“Nói như vậy, những Người Thu Hoạch kia, kể cả ngươi, đều là đến từ Địa Phủ?!!!”

Lệ Khương nghe được, thì là lắc đầu.

“Không hoàn toàn!”

“Ta là tới từ Địa Phủ, nhưng đại bộ phận Người Thu Hoạch, là hồn phách bị chúng ta câu đến , bị chúng ta đem ra sử dụng.”

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, vẻ mặt kinh hãi nhìn xem Lệ Khương, cảm giác trái tim đều nhảy tới cổ họng rồi.

“Ngươi là như thế nào đi vào Địa Tiên giới, Địa Tiên giới cùng

Địa Phủ, không phải đã bị ngăn cách sao?”

Tam giới ngăn cách, cái này tại giới Tu Hành căn bản không phải là bí mật gì.

Hơn nữa, Lâm Hải tại trong di tích cổ Hoang Sa cũng phát hiện cửa vào Địa Phủ, hôm nay như cũ bị phong ấn, không cách nào thông hành.

Thế nhưng mà cái Lệ Khươngnày , là như thế nào đi vào Địa Tiên giới được?

Lệ Khương thì là rụt rụt cổ, mang theo một tia sợ hãi, hướng phía Lâm Hải rụt rè nói.

“Công tử, Tam giới là ngăn cách rồi, thế nhưng mà ta, là ngăn cách tiến vào Địa Tiên giới.”

“Sau khi Tam giới ngăn cách, liền không cách nào trở lại Địa Phủ, chỉ có thể sinh tồn ở Địa Tiên giới .”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, lúc này mới chợt hiểu, náo loạn cả buổi là có chuyện như vậy.

“Nói cách khác, thời điểm Tam giới ngăn cách, ngươi lại vừa lúc ở Địa Tiên giới, về sau không trở về được?”

“Chính là như vậy!” Lệ Khương nhẹ gật đầu.

Trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú, nhìn Lệ Khương nói.

“Giống như ngươi vậy, vốn thuộc về Địa Phủ, lại ở lại Địa Tiên giới, còn có bao nhiêu người?”

Lệ Khương cúi đầu, sau khi nghĩ nghĩ , mới có hơi không quá khẳng định nói.

“Theo ta biết, có lẽ có hơn mấy ngàn người!”

“Nhiều như vậy!!!” Lâm Hải biến sắc, sau đó lạnh giọng hỏi.

“Những người này, tất cả đều là hạch tâm của tổ chức Người Thu Hoạch các ngươi ?”

“Đúng vậy!” Người Thu Hoạch nhẹ gật đầu.

“Những người này, đều là cái tu vi gì? Cùng ngươi so sánh lại như thế nào?” Lâm Hải lần nữa hỏi.

Lệ Khương nghe được, thì là cười khổ một tiếng.

“Ta tại trong tổ chức Người Thu Hoạch chỉ là tầng giữa, tu vi mạnh hơn của ta, chí ít có một nửa!”

Tê ~

Lâm Hải nghe được, không khỏi hít một hơi khí lạnh, khiếp sợ không thôi!

tu vi của cái Người Thu Hoạch này, cũng đã đủ mạnh.

Ít nhất Dương Hiển đều không phải là đối thủ của gã!

Tuy tu vi chưa tới Thiên Tiên hoặc là Tam kiếp Tán Tiên, nhưng ở bên trong Nhị kiếp Tán Tiên , coi như là tồn tại cực kỳ cường đại.

Thế nhưng mà không nghĩ tới, tại trong tổ chức Người Thu Hoạch này, cũng bất quá ở vào vị trí trung bình!

Vậy một nửa so với gã còn mạnh hơn kia , chẳng phải giống như đều là cường giả Thiên Tiên hoặc là Tam kiếp Tán Tiên sao?

Con em ngươi a!

Trong nội tâm Lâm Hải, quả thực nhấc lên sóng to gió lớn.

Cái tổ chức Người Thu Hoạch này, xem ra so với tưởng tượng của chính mình, muốn cường đại hơn rất nhiều a!

Ít nhất, dùng thực lực trước mắt của chính mình xem ra, căn bản không cách nào chống lại!

Lâm Hải hít sâu một hơi, đem khiếp sợ trong nội tâm tạm thời đè xuống, tiếp tục hỏi.

“Ngươi nói trong tổ chức các ngươi, đại bộ phận là hồn phách câu đến?”

“Đúng vậy!” Lệ Khương nhẹ gật đầu, “Tựa như trước đó, ta câu lão đầu Mộc gia vậy.”

Lâm Hải nghe được, không khỏi có chút kỳ quái.

“Ngươi là câu hồn như thế nào, vì sao ta không có gặp ngươi?”

Lúc Lâm Hải tại Nhân Gian giới, cũng trải qua quỷ sai câu hồn, thậm chí còn tự mình làm qua quỷ sai trong một thời gian ngắn .

Những Câu hồn sứ giả kia, đều là tự mình tiến về trước mặt người chết để câu hồn a.

Nhưng bản thân mình, trước khi căn bản không có phát hiện Lệ Khương tồn tại.

Lệ Khương thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, căn bản không dám giấu diếm, hướng phía Lâm Hải cung kính nói.

“Công tử, câu hồn đối với người tu hành đã ngoài Địa Tiên, căn bản không cần đến hiện trường.”

“Chỉ cần cùng từ trường xung quanh người chết sinh ra cộng hưởng, liền có thể đem Nguyên Thần câu đi.”

Lâm Hải nhướn mày, đối với thuyết pháp của Lệ Khương , không lý giải lắm.

Bất quá, Lâm Hải đối với cái này cũng không có cái hứng thú gì , hắn càng quan tâm, là Người Thu Hoạch tại sao lại giết không chết!

“Ta hỏi ngươi, vì sao Người Thu Hoạch các ngươi, sau khi bị giết chết còn sẽ xuất hiện?”

“Hơn nữa, cho dù không chết, thời gian vừa đến cũng sẽ tự động biến mất?”

Lâm Hải yêu cầu hai vấn đề, đều là do tự mình tận mắt nhìn thấy, cảm thấy là nghi hoặc không thể tưởng tượng .

Hôm nay, thật vất vả mới bắt sống Lệ Khương, Lâm Hải sao lại không hỏi cái rõ ràng.

Lệ Khương nghe được, lần nữa mặt lộ vẻ do dự, trong ánh mắt có giãy dụa hiện lên.

“n?”

Lâm Hải thấy thế, lập tức trừng mắt, một cỗ sát khí lạnh như băng, lập tức đã rơi vào trên người Lệ Khương .

“Như thế nào, ngươi không định nói?”

trong lòng Lệ Khương đập mạnh một cú, vội vàng lắc đầu liên tục.

Sau đó, bỗng nhiên lộ ra một vòng bất đắc dĩ đắng chát .

“Công tử, có thể , hỏi thăm vấn đề khác hay không?”

“Ngoại trừ vấn đề này, tiểu nhân nhất định không biết không nói, biết gì nói nấy!”

Oanh!

Lệ Khương vừa dứt lời, chỉ cảm thấy một cỗ uy áp như thủy triều, lập tức hàng lâm tại trên thân thể.

Phanh!

thân hình Lệ Khương, trực tiếp bị cỗ lực trùng kích này vứt lên cao cao, đâm vào trên tường, lại nằng nặng ngã trên mặt đất.

Oa!

Lệ Khương bị Ngũ Hành Trấn Phong Quyết phong ấn, không cách nào vận chuyển chân khí, phía dưới cái va chạm này, lập tức bị thương thổ huyết không thôi.

Mà Lâm Hải, thì chắp tay sau lưng đứng ở trước mặt của gã, hai mắt lạnh như băng nhìn gã, âm lãnh nói.

“nếu như ta như nhất định phải hỏi ni!”

Chương 2363: Dĩ nhiên là Bia Luân Hồi!

“Cái này, cái này...”

Lâm Hải truy vấn bí mật chết mà phục sinh của Người Thu Hoạch, Lệ Khương lập tức khó xử không thôi.

Đây chính là bí mật lớn nhất của Người Thu Hoạch a, một khi tiết lộ, cho dù Lâm Hải thả gã, nội bộ Người Thu Hoạch cũng sẽ đem gã thanh lý rồi, tuyệt đối không tha cho gã.

“Còn là không nói?” Lâm Hải thấy thế, không khỏi có chút nở một tiếng cười lạnh, sau đó dắt cuống họng hô.

“A Hoa, tới! Lão tử muốn đóng cửa thả chó!”

một cuống họng này của Lâm Hải , đem Lệ Khương sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, thiếu chút nữa tiểu trong quần!

“Đừng, đừng thả chó, ta nói, ta nói còn không được sao?”

Lệ Khương cấp tốc hô, sợ tới mức mặt đều tái rồi.

Nếu như A Hoa lại kéo gã đi ăn phân, gã cần phải hỏng mất không được.

Lâm Hải nhếch miệng lên, lộ ra một vòng đùa giỡn trêu chọc.

Tiểu tử, có con chó lưu manh A Hoa kia tại, còn sợ ngươi không hàng sao?

“Đã thành, A Hoa ngươi đi về trước đi!”

Lâm Hải hướng phía A Hoa đã chạy tới phất phất tay, sau đó ánh mắt ngưng tụ, rơi vào trên người Lệ Khương .

“Còn không thành thành thật thật nói hết cho ta!”

“Phàm là có một tia giấu diếm, A Hoa hầu hạ!!!”

“Không dám không dám, ta tuyệt không giấu diếm!” Lệ Khương sợ tới mức lạnh run, liền liền nói.

Đồng thời, cũng quyết định chắc chắn, mặc bất cứ giá nào rồi!

Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, hiện còn lo lắng mặt khác ở nơi nào a, cho dù bán ra tổ chức Người Thu Hoạch, cũng là không có biện pháp rồi.

Dù ngày sau bị trảo trở về, linh hồn nhận hết tất cả tra tấn, cũng tốt hơn khi đối mặt với cái con chó chết kia a!

Nghĩ đến chỗ này, Người Thu Hoạch nặng nề thở ra một hơi, nhìn Lâm Hải nói.

“Người Thu Hoạch chúng ta sở dĩ có thể phục sinh, là vì có một kiện Ma khí Thượng cổ!”

“Ma khí Thượng cổ?!” Lâm Hải nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, kinh hãi không thôi!

Nhưng phàm là pháp bảo có chứa hai chữ Thượng cổ, cái kia cơ hồ đều là tồn tại nghịch thiên a.

Tựa như Cửu Lê Hồ của Lâm Hải, còn có Côn Luân Kính bị Sở Tiêu Tiêu mang đi, đều là Thần khí Thượng cổ.

Hai món Thần khí Thượng cổ này, không thứ nào là biến thái cường đại, giống như auto?

Mà Ma khí Thượng cổ trong miệng Lệ Khương, lường trước cũng sẽ không kém hơn hai thứ pháp bảo này .

Ít nhất, một chuyện có thể làm cho nhóm Người Thu Hoạch chết mà phục sinh, cũng đủ để được xưng tụng là cái BUG rồi.

“Cái Ma khí Thượng cổ này , tên gọi là gì?!” Lâm Hải cấp tốc hỏi.

Đồng thời, nội tâm đối với cái Ma khí Thượng cổ này, đã có một tia chờ mong.

Nếu có thể có được vào tay, thực lực của mình, chắc chắn lần nữa sẽ đạt được bay vọt về chất.

Lệ Khương thì là hít sâu một hơi, sau đó trên mặt là vẻ mặt ngưng trọng, nói ra từng chữ từng chữ.

“Cái Ma khí Thượng cổ này, tên là Bia -Luân - Hồi!”

“Bia Luân Hồi?!” Lâm Hải nghe được, vốn là khẽ giật mình, sau đó trong mắt tinh mang đại thịnh, lộ ra vẻ không thể tin được thật sâu.

“Dĩ nhiên là Bia Luân Hồi!!!”

Lâm Hải thật sự là vẻ mặt rung động, như thế nào cũng không nghĩ tới, Ma khí Thượng cổ trong miệng Lệ Khương, dĩ nhiên lại là Bia Luân Hồi!

Thoáng cái, Lâm Hải rõ ràng có loại cảm giác giống như giật mình như mộng, triệt để ngây dại.

Cái Bia Luân Hồi này, chính mình thế nhưng mà đã gặp qua a!

Ngày đó, tại Tu La Điện ở thành Lưu Tô , sau khi săn giết hết du hồn, chính mình còn đi Bia Luân Hồi đổi lấy phần thưởng.

Cái Đoạt Hồn Tam Thập Lục Tiễn kia, bắt đầu là đoạt được từ trong Bia Luân Hồi .

Lâm Hải nhớ rõ, ngày đó lúc đối mặt với Bia Luân Hồi, liền cảm thấy trong đó âm trầm khủng bố, ẩn chứa một loại lực lượng cực kỳ khủng bố.

Dưới Thiên Nhãn Thần Thông, càng là nhìn thấy vô số linh hồn tướng mạo khủng bố, gào khóc thảm thiết, oán khí trùng thiên, phảng phất nhân gian luyện ngục!

Nhưng mà, chỉ là nhìn một hồi, Thiên Nhãn Thần Thông của chính mình vậy mà không cách nào duy trì, tự động khép kín.

Dưới tin tức nhắc nhở, đẳng cấp của Thiên Nhãn Thần Thông quá thấp, rõ ràng không cách nào khám phá cái Bia Luân Hồi này.

Lúc ấy, nội tâm của Lâm Hải đã rung động nói không nên lời.

Từ sau khi học được Thiên Nhãn Thần Thông, từ trước đến nay mọi việc đều thuận lợi, cái kia còn là lần thứ nhất mất đi tác dụng.

Lúc ấy, Lâm Hải đã cảm thấy, cái này Bia Luân Hồi là tuyệt vật phi phàm.

Mà lúc dùng Linh Hồn Ấn Ký ở đỉnh đầu đổi lấy bảo vật , Lâm Hải càng là phát giác được, tất cả những linh hồn kia đều bay vào Bia Luân Hồi.

Trong lúc, có âm thanh quỷ khóc thê lương như ẩn như hiện truyền đến, phảng phất như linh hồn bị ném vào Địa Ngục.

Lúc ấy Lâm Hải còn có điều nghi hoặc, vì cái gì cái Bia Luân Hồi này muốn thu linh hồn, sau đó ban cho ban thưởng.

Hiện tại, nghe lời của cái Lệ Khương này, Bia Luân Hồi dĩ nhiên là Ma khí Thượng cổ của tổ chức Người Thu Hoạch .

Thoáng cái, trong đầu Lâm Hải vô cùng sáng tỏ, sự tình trước đó nghĩ không ra, tựa hồ thoáng cái tất cả đều nghĩ thông suốt!

Xem ra, cái Bia Luân Hồi này thu Linh Hồn Ấn Ký, cùng Lệ Khương trước đó câu hồn lão tổ Mộc gia, thù lộ đồng quy.

Mục đích của bọn họ, cũng là vì thu thập linh hồn, biến thành Người Thu Hoạch, cung cấp cho bọn họ đem ra sử dụng.

Chỉ có điều, Bia Luân Hồi là dùng các loại bảo vật làm mồi nhử, lại để cho thế nhân tự giết lẫn nhau, đổi lấy Linh Hồn Ấn Ký, phục vụ cho tổ chức Người Thu Hoạch.

Mà Lệ Khương đối mặt thì là người tu hành cao cấp hơn còn lại, cần tự mình ra tay, tự mình câu hồn mà thôi.

“Thật sự là không thể tưởng được a!!!”

Nội tâm của Lâm Hải, quả thực rung động không thôi.

Không thể tưởng được một Tu La Điện nho nhỏ trong thành Lưu Tô nho nhỏ , lại có liên hệ như vậy cùng Người Thu Hoạch

Nếu không phải Lệ Khương chính miệng nói ra, ai sẽ đem hai cái việc này liên lạc tới cùng một chỗ?

“Cái Tu La Điện kia, cũng là nghe lệnh Người Thu Hoạch các ngươi ?” Lâm Hải nhắm hai mắt lại, tiếp tục hỏi.

“Tu La Điện, xác thực là tổ chức do chúng ta phát triển , bất quá chỉ là công cụ phục vụ cho chúng ta mà thôi.”

“bản thân bọn họ, căn bản không biết tổ chức Người Thu Hoạch tồn tại.”

Lâm Hải nghe được, chậm rãi nhẹ gật đầu.

Điểm này, hắn cũng đã nhìn ra, Tu La Điện thuần túy chính là cái quân cờ, mặc cho người định đoạt mà thôi.

Lâm Hải hôm nay, tự nhiên không dậy nổi một tia hứng thú đối với Tu La Điện rồi, hắn chính thức quan tâm, là cái Ma khí Thượng cổ Bia Luân Hồi kia !

“Vậy ngươi có biết, như thế nào mới có thể lấy đi Bia Luân Hồi không?” Lâm Hải đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Ngươi không có khả năng lấy đi!” Lệ Khương vô cùng kiên quyết lắc đầu.

“Cái Bia Luân Hồi kia, là pháp bảo của thủ lĩnh tổ chức Người Thu Hoạch chúng ta, đã bị thủ lĩnh luyện hóa thành Pháp Bảo Bản Mệnh.”

“Trừ phi ngươi giết thủ lĩnh của chúng ta, nếu không bất luận kẻ nào cũng không lấy Bia Luân Hồi đi được!”

“A?” Lâm Hải nghe được, thì là nhướn mày, trong lòng có chút phiền muộn.

“Cái kia, thủ lĩnh của các ngươi là ai, hiện ở nơi nào?”

“Cái này ta không biết.” Lệ Khương lắc đầu, “Dùng địa vị của ta tại trong tổ chức, còn chưa có tư cách nhìn thấy thủ lĩnh, càng không biết thủ lĩnh là người phương nào.”

Lâm Hải nghe được, trong mắt có một đạo hàn mang, sát khí lành lạnh, đã rơi vào trên người Lệ Khương.

toàn thân Lệ Khương giật mình một cái, sợ tới mức lắc đầu liên tục nói.

“Ta thật sự không biết a, ta không dám lừa gạt ngươi!”

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, nhìn chằm chằm vào Lệ Khương hồi lâu, thấy hắn kinh hoảng thất sắc, vẻ mặt sợ hãi, bộ dạng không giống nói dối.

Lúc này mới đem sát khí trên người tán đi, sau đó nặng nề thở ra một hơi, trong nội tâm không khỏi thầm mắng một tiếng.

Xem ra, muốn lấy đi cái Bia Luân Hồi này, thật đúng là không rất dễ dàng a!

Trừ phi tìm được thủ lĩnh của Người Thu Hoạch, nếu không căn bản không có bất cứ hy vọng nào.

Lâm Hải trầm mặc, suy tư một lát, ý niệm khẽ động, lấy ra một viên thuốc.

“Ăn hết!”

trong lòng Lệ Khương đập mạnh một cú, hướng phía đan dược trong tay Lâm Hải nhìn lại, lập tức giật mình một cái.

“Cái này, đây là cái đan dược gì?”

Chỉ thấy đan dược trong tay Lâm Hải, toàn thân xám ngắt, lóe ra một tia hào quang âm trầm , lại để cho gã xem xét đã biết rõ, không phải là vật gì tốt.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, không mang theo một tia cảm tình nói ra.

“phiên bản tăng cường , Khống Thần Đan!”

Chương 2364: Trở về, làm nằm vùng cho ta a!

“Khống Thần Đan?!!!” Lệ Khương nghe xong, đồng tử lập tức co rút lại, dọa đến sắc mặt đều tái rồi.

đại danh của Khống Thần Đan , mặc dù gã là một cái quỷ mị, cũng là như sấm bên tai.

Cái Khống Thần Đan này , trực tiếp khống chế Nguyên Thần của người, một khi phục dụng, không có giải dược mà nói, có thể để cho linh hồn nhận hết tra tấn, sống không bằng chết a!

Hơn nữa, cái loại tra tấn đáng sợ này, căn bản không phải dựa vào ý chí là có thể nhịn được!

Nhưng mà, còn chưa chờ gã mở miệng cầu xin tha thứ, Lâm Hải đã một tay đem Khống Thần Đan phiên bản tăng cường, đút vào trong miệng của gã.

“A!!!”

Kịch liệt thống khổ, lập tức đánh úp lại, sắc mặt Lệ Khương thoáng cái trở nên vặn vẹo, dữ tợn đáng sợ!

Nhưng mà, Lâm Hải hôm nay , sớm đã là ý chí sắt đá.

Một mực đã qua chừng hơn mười phút, mới không nhanh không chậm lấy ra giải dược, ném vào dưới chân Lệ Khương.

Lệ Khương giờ phút này, đã như hấp hối, ngũ quan đều biến hình rồi.

Vừa thấy giải dược, lập tức như phát điên, bay thoáng qua, chộp vào trong tay nhét vào trong bụng.

“Ách ~ “

Theo thống khổ giảm bớt, trong cổ họng Lệ Khương phát ra một tiếng gào rú trầm thấp, toàn thân run rẩy, trong ánh mắt tất cả đều là nồng đậm sợ hãi.

tư vị của Khống Thần Đan, mặc dù Lệ Khương là cao thủ cấp bậc Nhị kiếp Tán Tiên, cũng căn bản không cách nào thừa nhận.

Gã thề, đời này không bao giờ muốn nếm thử lần thứ hai nữa!

“Có điện thoại a?” Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“Có, có!” toàn thân Lệ Khương run rẩy, sợ hãi nói.

Gã bây giờ nhìn Lâm Hải, quả thực như là nhìn một cái Ma Quỷ, lại để cho khắp cả người gã phát lạnh.

Bất kể là A Hoa chà đạp, hay là Khống Thần Đan tra tấn, đều khiến Lệ Khương có loại cảm giác sống không bằng chết.

Gã đối với Lâm Hải, thật sự sợ.

“Thêm cái weachat!”

Lâm Hải nói xong, cùng Lệ Khương bỏ thêm weachat lẫn nhau, cũng đem weachat của Lệ Khương , phát cho Trần Nghiên, sau đó thản nhiên nói.

“Chỉ cần không phản bội ta, sẽ có chuyên gia định kỳ gửi đi giải dược cho ngươi.”

“Đa tạ công tử!” Lệ Khương run rẩy lấy, liên tục nói lời cảm tạ.

Chỉ cần có giải dược là tốt rồi, nếu không vừa nghĩ tới tư vị của Khống Thần Đan , gã hận không thể lập tức tự sát.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó đi đến trước người Lệ Khương, bàn tay vươn ra, đặt tại chỗ khí hải của Lệ Khương .

Ông!

Sau một khắc, quang hoa năm màu lập loè, một cỗ lực trói buộc cường đại, tiêu tán như băng tan giải.

Ngũ Hành Trấn Phong Quyết trong cơ thể Lệ Khương, bị Lâm Hải cởi bỏ, Lệ Khương lập tức khôi phục tu vi.

Bá!

Trong chốc lát, trong mắt Lệ Khương hiện lên một đạo hàn mang lạnh như băng, sát khí nổi lên bốn phía.

Giờ khắc này, gã thậm chí có loại xúc động lập tức đem Lâm Hải diệt sát !

Nhưng mà, thời khắc khi Lâm Hải vừa mạnh mẽ nhấc mắt, con mắt như lợi kiếm hướng phía gã trông lại, lại làm cho trong lòng Lệ Khương khẽ run rẩy, sợ tới mức thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mà lúc này đây, thanh âm nhàn nhạt của Lâm Hải , truyền vào trong tai Lệ Khương.

“Ta dám thả ngươi, dĩ nhiên là không sợ ngươi hạ độc thủ!”

“Bất quá, trước khi động thủ ngươi cần phải nghĩ kỹ!”

“Lâm Hải ta cho ngươi một cơ hội, lại tuyệt sẽ không cho ngươi cơ hội thứ hai!”

Lâm Hải nói xong, giống như không coi ai ra gì mà xoay người sang chỗ khác, chắp hai tay sau lưng, liền nhìn cũng đều không liếc nhìn Lệ Khương nữa.

Cái loại cảm giác bỏ qua này , lại để cho trong lòng Lệ Khương đập mạnh một cú, một cỗ sợ hãi tự nhiên sinh ra.

“Thực xin lỗi, công tử, Lệ Khương cũng không dám nữa!”

Lệ Khương không chút do dự, phù phù một tiếng quỳ gối sau lưng Lâm Hải, dùng đầu chạm đất, hoảng sợ nói.

Lâm Hải lúc này mới quay đầu, nhìn xem Lệ Khương quỳ ở trước mặt mình, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Coi như ngươi thông minh!”

“Nếu ngươi dám ra tay, chắc chắn vĩnh viễn sẽ sống ở bên trong tra tấn thống khổ!”

Bá!

Lâm Hải vừa dứt lời, Lệ Khương chỉ cảm thấy mấy cỗ khí tức cường đại, đưa gã gắt gao vây quanh.

Chính giữa mỗi một đạo khí tức , đều mang theo sát cơ nghiêm nghị, lăng lệ ác liệt như là thực chất.

đồng tử Lệ Khương co rụt lại, vụng trộm hướng phía hai bên nhìn lại.

Đã thấy năm cái Nhị kiếp Tán Tiên, đưa gã bao quanh vây vào giữa, tất cả đều mang ánh mắt hung ác hung dữ theo dõi gã.

Nếu gã có một tia hành động thiếu suy nghĩ, đều sẽ lập tức lọt vào tai hoạ ngập đầu!

“Nguy hiểm thật!”

toàn thân Lệ Khương run rẩy một cái, mồ hôi lạnh lập tức liền xông ra, cúi đầu xuống trong mắt lấy làm kinh ngạc.

Trách không được Lâm Hải dám thả chính mình ra, nguyên lai hắn sớm có chuẩn bị, vậy mà mai phục nhiều cao thủ như vậy.

May mắn chính mình không có xúc động, nếu không mình bây giờ...

Lệ Khương giật nảy mình rùng mình một cái, cái hình ảnh kia thật đẹp, gã đã giống như không dám suy nghĩ rồi.

“Công tử, Lệ Khương biết sai rồi, cầu công tử khoan dung!”

Lệ Khương liên tục dập đầu rầm rầm rầm, khẩn cầu Lâm Hải tha thứ, dọa đến sắc mặt tái nhợt.

“Tốt rồi!”

Lâm Hải khoát tay chặn lại, đưa gã ngăn lại, sau đó nhàn nhạt nói ra.

“Chỉ cần ngươi nghe lời, giải dược của Khống Thần Đan , sẽ đúng hạn cho ngươi!”

“Nếu như ngươi dám làm ra chuyện phản bội ta, hậu quả ta không nói, ngươi cũng biết!”

“vâng vâng vâng, Lệ Khương tuyệt không dám phản bội công tử!” Lệ Khương vội vàng cấp tốc nói ra.

“n!” Lâm Hải lúc này mới nhẹ gật đầu, sau đó thản nhiên nói.

“Trở về, làm nằm vùng cho ta a!”

“Vâng!” Lệ Khương nào dám không đáp ứng, liên tục đồng ý.

Bất quá, trong lòng Lệ Khương cuối cùng buông lỏng, ít nhất có thể rời khỏi đây rồi.

Vì vậy, vội vàng hướng phía Lâm Hải nói lời cảm tạ.

“Tạ công tử, Lệ Khương từ nay về sau, duy công tử như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!”

“Thuộc hạ, cáo từ!”

Lệ Khương đứng lên, thân thể đột nhiên run rẩy một hồi, sau đó lập tức hóa thành khói đen, biến mất không thấy gì nữa!

Lâm Hải nhìn Lệ Khương rời đi quỷ dị như thế, trong mắt không khỏi hiện lên một đạo ánh sáng âm u, giống như tia chớp phá không!

“Cái này, có lẽ chính là lực lượng của Bia Luân Hồi a?”

Vừa nghĩ tới Bia Luân Hồi, trong nội tâm Lâm Hải không khỏi rục rịch.

Ma khí Thượng cổ a, siêu cấp pháp bảo cùng một thời đại với Luyện Yêu Hồ, Côn Luân Kính a!

Nếu không có nhìn thấy thì còn thôi, hôm nay đã biết rõ Bia Luân Hồi ở nơi nào, không được đến nào có thể cam tâm?

Lâm Hải không khỏi nắm chặt hai nắm đấm, ánh mắt bắt đầu trở nên kiên định.

“Sớm muộn gì sẽ có một ngày, phải đem cái Bia Luân Hồi này đạt được vào tay!”

Nhìn đồng hồ, lão tổ Mộc gia có lẽ cũng muốn đã tỉnh.

“Qua xem!”

Lâm Hải cất bước, hướng phía gian phòng của lão tổ Mộc gia đi đến.

Mới vừa tiếp cận gian phòng của lão tổ Mộc gia, một hồi thanh âm kinh hỉ, truyền vào trong tai Lâm Hải.

“Ha ha ha, lão tổ tông, ngươi rốt cục tỉnh!!!”

“Thật tốt quá, lão tổ tông tỉnh, lão tổ tông khỏi hẳn rồi!!!”

Ầm!

Cửa bị đẩy ra từ bên trong, Mộc Khoan giống như phát điên, bắt đầu la to ở trong sân.

Thanh âm vang vọng, truyền khắp toàn bộ Mộc gia, người Mộc gia thoáng cái sôi trào!

“Ha ha, ta không nghe lầm chứ, lão tổ tông khỏi hẳn?”

“Thật tốt quá, trời giúp Mộc gia ta a!”

“Mộc gia ta đúc lại huy hoàng, ở trong tầm tay a!!!”

người của Mộc gia, tất cả đều điên cuồng hướng phía trang viên của lão tổ Mộc gia , chen chúc mà đến.

Thoáng cái đem cửa ra vào của trang viên chắn đầy, từng cái kích động vui mừng lộ rõ trên nét mặt, thậm chí che mặt mà khóc.

Nếu không phải xuất phát từ tôn ti cấp bậc lễ nghĩa, chỉ sợ những người này sớm liền vọt vào, nhìn xem trạng thái hôm nay của lão tổ Mộc gia .

Lâm Hải thấy thế, thì là khẽ lắc đầu, trên mặt cũng lộ ra một tia vui mừng.

Nhìn người Mộc gia kích động cao hứng như thế , mình cũng xem như làm một chuyện tốt a.

“Lão tổ Mộc gia tuy nhiên tỉnh, nhưng thời gian bị thương quá lâu, muốn triệt để khôi phục, chỉ sợ còn cần thời gian không ngắn ngủi.”

“Người tốt làm đến cùng, không bằng sẽ giúp lão một tay a!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải chuẩn bị cất bước đi vào bên trong phòng.

Leng keng!

Nhưng vào lúc này, weachat của Lâm Hải , đột nhiên vang lên.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, cúi đầu nhìn lại, lông mày lập tức nhíu lại.

“Túy Tửu Tiên đại ca?”

Lâm Hải từ sau khi rời khỏi Thiên Vận Quốc, đã thật lâu không có liên hệ cùng Túy Tửu Tiên rồi.

Chẳng lẽ nói, Túy Tửu Tiên thiếu rượu uống?

Lâm Hải mở weachat ra, mới nhìn thoáng qua, đồng tử lập tức co rụt lại!

Chương 2365: Ma Tôn muốn độ kiếp!

tin tức weachat của Túy Tửu Tiên, quả thực lại để cho Lâm Hải vừa mừng vừa sợ.

Túy Tửu Tiên: Lâm Hải lão đệ, Ma Tôn muốn độ kiếp rồi!

Ma Tôn độ kiếp?!

Ha ha, chuyện tốt a!

mặt mũi Lâm Hải tràn đầy vui sướng, hồi âm tin tức cho Túy Tửu Tiên .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Túy Tửu Tiên đại ca, Ma Tôn đại ca lúc nào độ kiếp, y như thế nào không có nói cho ta biết?

Túy Tửu Tiên: Y sợ ngươi lo lắng, liền không nói cùng ngươi. Lâm Hải lão đệ, độ kiếp mặc dù là chuyện tốt, nhưng sinh tử một đường, thành khá tốt, thất bại thì là hình thần câu diệt, khó có ngày gặp lại .

Túy Tửu Tiên: Nếu như ngươi có thời gian, thì trở lại một chuyến, chúng ta cùng một chỗ với Ma Tôn thống khoái uống một hồi a!

“Ách...” Lâm Hải bỗng nhiên từ trong tin tức của Túy Tửu Tiên, cảm nhận được một cỗ lo lắng thật sâu.

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải liền thoải mái.

Túy Tửu Tiên lo lắng không phải không có lý, độ kiếp a, đây chính là thời khắc tối trọng yếu nhất trong cả đời của người tu hành .

Thành thì lên mây, một khi thất bại, chuyển tu thành Tán Tiên cái kia đều là cực kỳ may mắn.

Tuyệt đại đa số, sẽ tại phía dưới Lôi kiếp hóa thành bột mịn, hình thần câu diệt a!

Thế nhưng mà, có thể thành công độ kiếp đứng ở bên trong hàng Thiên Tiên, không nói phượng mao lân giác, thì cũng không xê xích gì nhiều.

Coi như là may mắn không chết, người tu thành Tán Tiên, cũng là ngàn không có một, cực kỳ rất thưa thớt.

Thậm chí từ loại góc độ nào đó mà nói, độ kiếp chính là có ý nghĩa tử vong!

Nhìn như vậy, cũng trách không được Túy Tửu Tiên tâm thần sầu não rồi.

Lâm Hải không khỏi khẽ cười khổ.

Có lẽ là bởi vì chính mình, đã tận mắt nhìn thấy nhiều lần Thiên kiếp.

Mặc dù không có độ kiếp thành công, nhưng cơ hồ tất cả đều thành công, tu thành Tán Tiên.

Trong tiềm thức, uy hiếp của Thiên kiếp, tại trong ý thức của Lâm Hải, bị suy yếu không ít.

Nhưng sợ hãi của người tu hành đối với Thiên kiếp, từ trong lần độ Thiên kiếp thứ hai của Đái Lễ , là có thể nhìn ra.

Ma Tôn lần này độ kiếp, thực sự cầu thị mà nói, thật đúng là sinh tử chưa biết a!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vội vàng hồi âm cho Túy Tửu Tiên nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Túy Tửu Tiên đại ca, ta hôm nay sẽ về!

Hồi âm xong cho Túy Tửu Tiên, Lâm Hải lại phát cái tin tức cho Ma Tôn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ma Tôn đại ca, độ kiếp chuyện lớn như vậy đều không cho ta biết, có phải không đem ta coi là huynh đệ hay không? (phía sau là một cái biểu lộ tức giận)

tin tức của Ma Tôn, rất nhanh đã hồi âm lại.

Ma Tôn: Lâm Hải lão đệ, ta biết rõ ngươi là người làm đại sự, không muốn bởi vì chút việc nhỏ của ta mà quấy rầy đến ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ma Tôn đại ca, ngươi nói như vậy, cái kia tốt, từ nay về sau, ngươi là ngươi còn ta là ta, chúng ta không tiếp tục qua lại nữa! (phía sau là một cái biểu lộ trái hừ hừ)

Ma Tôn: Ha ha ha, tiểu tử ngươi, tốt! Lão tử muốn độ kiếp rồi, cút trở lại cho ta, cùng lão tử uống rượu!!!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha ha, cái này là được rồi nha, ta hôm nay sẽ lên đường, không đem ngươi uống gục là ta thua!

Cùng Ma Tôn hàn huyên hai câu, tâm tình Lâm Hải đột nhiên bắt đầu trở nên sung sướng, hận không thể lập tức chạy trở về.

Đi vào gian phòng, lão tổ Mộc gia vừa vặn được Mộc Khoan vịn ngồi xuống.

Vừa thấy Lâm Hải tiến đến, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Vị này chính là?”

Tộc trưởng Mộc gia thì là hai mắt tỏa sáng, hướng phía lão tổ Mộc gia nói ra.

“Lão tổ tông, vị này chính là Lâm Hải đã cứu ngươi , Lâm công tử!”

“A?” trong đôi mắt vô thần của lão tổ Mộc gia , bỗng nhiên hiện lên một đạo quang mang, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lão bị Ngũ Hành Phong Ấn, cái Ngũ Hành chi lực kia có bao nhiêu đáng sợ, không có người rõ ràng hơn so với lão.

Vốn tưởng rằng, cứu lão chính là một vị tiền bối thực lực thâm hậu trong giới Tu Hành, thật không nghĩ đến lại là một tên mao đầu tiểu tử.

Hơn nữa, xem tu vi cảnh giới, thì ra là Tiên Đạo Chí Tôn chi cảnh a?

Bất quá kinh ngạc thì kinh ngạc, đối mặt với người cứu tính mạng mình, nội tâm của lão tổ Mộc gia vẫn là tràn ngập cảm kích.

“Lão hủ, tạ ân công tử cứu mạng!”

Lão tổ Mộc gia nói xong, liền muốn đứng lên thi lễ cho Lâm Hải.

“Tiền bối không cần như thế!”

Lâm Hải đuổi bước lên phía trước, đem lão tổ Mộc gia đỡ lấy, đồng thời ngón tay đáp lên cổ tay của lão tổ Mộc gia .

Sau đó, lông mày của Lâm Hải không khỏi nhíu một cái.

“thương thế trước đó của tiền bối quá nặng, muốn triệt để khôi phục, chỉ sợ ít nhất cần một năm thời gian!”

Lão tổ Mộc gia nghe được, không khỏi bất đắc dĩ thở dài, cười khổ nói.

“Có thể nhặt về một mạng, lão phu đã thấy đủ rồi, há lại sẽ hy vọng xa vời, trong ngắn hạn sẽ khôi phục thực lực đấy.”

Lâm Hải nghe được, thì là mỉm cười.

“Vãn bối có thể cho tiền bối, trong vòng một ngày, khôi phục như lúc ban đầu!”

“Cái gì?!” lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, trong mắt lão tổ Mộc gia bùng lên tinh mang , lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu .

Sau đó, vẻ mặt khẩn trương nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy chờ mong nói ra.

“Công tử, chuyện này là thật?”

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, ý niệm khẽ động, lần nữa đem kim châm lấy ra.

“Kim châm?” lão tổ Mộc gia thấy thế, vẻ mặt mờ mịt.

Tộc trưởng Mộc gia cùng Mộc Khoan thì là đại hỉ, bọn họ đều là thấy qua Lâm Hải thi triển kim châm, kéo dài tính mạng cho lão tổ Mộc gia .

Bây giờ thấy Lâm Hải lần nữa lấy ra kim châm, không khỏi kích động liên tục.

“Lão tổ tông, Lâm công tử trước đó đã dùng kim châm, bảo vệ qua tính mạng của ngươi!”

“A?” lão tổ Mộc gia nghe được, thật sự là vừa mừng vừa sợ.

Xem ra, cái Lâm công tử này là cái kỳ nhân a!

“Tiền bối, có thể sẽ có chút đau, nhịn một chút!”

Lâm Hải vừa nói xong, trong mắt bỗng nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, thoáng cái trở nên vô cùng chuyên chú.

Ông!

Đột nhiên, ba cây kim châm bị Lâm Hải đồng thời nắm trong tay, ông ông run rẩy, một cổ lực lượng vô hình tụ tập tại chỗ cây kim!

Bá!

Lâm Hải bỗng nhiên ra tay, đem kim châm đâm vào chính giữa huyệt đạo của lão tổ Mộc gia .

Hừ!

Lão tổ Mộc gia hừ nhẹ một tiếng, chỉ cảm thấy kịch liệt đau nhức truyền đến.

Nhưng nhớ tới lời nói trước đó của Lâm Hải, cưỡng ép nhịn xuống thống khổ, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Đã thấy cánh tay Lâm Hải liên tục vung vẩy, tàn ảnh lập loè, trong chớp mắt công phu, đem trên trăm cây kim châm, tất cả đều đâm vào chính giữa huyệt đạo của lão.

Hô ~

Làm xong hết thảy, Lâm Hải mới thở phào ra một ngụm trọc khí, xoa xoa mồ hôi trán, sáng lạn cười cười.

“Tiền bối cảm giác như thế nào?”

Lão tổ Mộc gia giờ phút này, đã sớm mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, triệt để sợ đến ngây người.

kim châm của Lâm Hải, đâm vào trong cơ thể của lão, tuy đau đớn, nhưng lại rõ ràng cảm thấy, có một cỗ sinh cơ cường đại, tại trong cơ thể lão nhanh chóng chảy xuôi.

Mới chỉ trong chốc lát như vậy, lão tổ Mộc gia liền cảm thấy, thương thế đã bị trước đó, phi tốc khép lại.

Mà thân hình gầy yếu của chính mình, vậy mà bắt đầu dần dần sống lại, một cỗ chân nguyên cường đại đang nhanh chóng lao qua!

Lão, đang lấy tốc độ vô cùng rõ ràng, khôi phục trạng thái!

“Công tử, thực thần nhân vậy!!!”

Lão tổ Mộc gia mặt mũi tràn đầy kích động, hướng phía Lâm Hải kích động nói.

Lâm Hải thì là mỉm cười, không nói.

Thời gian từ từ trôi qua, khí tức trong cơ thể lão tổ Mộc gia, không ngừng kéo lên, nụ cười trên mặt lão cũng càng ngày càng thịnh, cuối cùng kích động đến mức trong mắt hào quang lập loè, vui sướng không cách nào nói rõ!

chỉ trong chốc lát như vậy, lão phát hiện chân nguyên trong cơ thể mình, vậy mà hồi phục chừng hơn năm thành!

“Thần kỳ, quá thần kỳ!”

nội tâm lão tổ Mộc gia kích động quả thực khó có thể nói nên lời, nhìn Lâm Hải càng là tràn đầy khiếp sợ cùng cảm kích.

Mà lúc này đây, ánh mắt Lâm Hải bỗng nhiên ngưng tụ, cánh tay vung lên, đem kim châm trên người lão tổ Mộc gia, tất cả đều nhổ xuống dưới.

“Lâm công tử, đây là?” lão tổ Mộc gia sững sờ, chính mình đang khôi phục hảo hảo, Lâm Hải tại sao dừng lại?

Lâm Hải thì là cười cười, thản nhiên nói.

“thân thể tiền bối đã khôi phục một ít, có thể nếm thử phương pháp nhanh chóng hơn ?”

“phương pháp nhanh chóng hơn?” lão tổ Mộc gia sững sờ, không đợi hiểu được, hai viên thuốc đã hiện ra ở trước mặt của lão.

“Một khỏa khôi phục chân nguyên, một khỏa trị liệu thương thế, sau khi ăn vào, là thấy được hiệu quả!”

Lâm Hải đem một khỏa Đại Hoàn Đan cùng một khỏa Chân Nguyên Tán, đưa đến trước mặt lão tổ Mộc gia, cười nói.

Lão tổ Mộc gia sững sờ, bản năng nghĩ đến, Lâm Hải có thể hại chính mình hay không.

Nhưng ý nghĩ này, chỉ là một cái thoáng rồi biến mất, lão tổ

Mộc gia không chút do dự đem đan dược cầm lấy, một ngụm nuốt vào.

nếu Lâm Hải muốn hại lão, hoàn toàn có thể không ra tay cứu trị, căn bản không cần phiền toái như vậy.

Ông!

Đan dược vừa mới vào miệng, hai cỗ khí lưu lửa nóng, lập tức đi khắp toàn thân lão tổ Mộc gia .

Oanh!

Một cỗ khí tức cường đại, bỗng nhiên từ trong cơ thể lão tổ Mộc gia bay lên, khiến cho không khí xung quanh đều run rẩy một hồi .

Sau đó, tiếng cười cuồng hỉ, vang tận mây xanh.

“Ha ha, ha ha ha ha!”

“Ta khôi phục, lão phu thật sự khôi phục!!!”

Tộc trưởng Mộc gia cùng Mộc Khoan cũng kích động đê hỏng mất, nhìn lão tổ Mộc gia mừng rỡ như điên, cao hứng đến toàn thân run rẩy.

“Thật tốt quá, thật sự thật tốt quá!”

Lâm Hải thấy bọn người lão tổ Mộc gia, kích động đến khó có thể tự kiềm chế, khóe miệng không khỏi lộ ra mỉm cười thản nhiên.

“hứa hẹn đối với Mộc Khoan đã hoàn thành, bây giờ là thời điểm, trở về tìm Ma Tôn uống rượu rồi!”

Vèo!

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải biến mất khỏi trong phòng!

Chương 2366: Bảo đan nơi tay, Thiên kiếp tính toán cái gì!

“Lâm công tử đâu rồi, Lâm công tử đi đâu?”

Lão tổ Mộc gia lúc này mới kịp phản ứng, chỉ lo cao hứng, còn không có cảm tạ Lâm Hải đấy.

Thế nhưng mà quay đầu, lại phát hiện Lâm Hải đã sớm không thấy rồi.

“Lão tổ tông, vị Lâm công tử kia, vừa mới đi rồi!” Có một đệ tử Mộc gia, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

“Cái gì?” lão tổ Mộc gia biến sắc, sau đó giậm chân đấm ngực nói, “Vì cái gì không ngăn cản hắn a!”

Tên đệ tử Mộc gia kia miệng giật giật, lập tức á khẩu không trả lời được.

“Ai, như vậy há sẽ không để cho Lâm công tử cho rằng Mộc gia ta bạc tình bạc nghĩa phụ nghĩa a!”

Lão tổ Mộc gia thật sự là hối hận không thôi, người ta cứu mệnh mình, lại ban thưởng bảo đan thần kỳ như thế .

Kết quả, chính mình chỉ lo cao hứng, lại làm cho ân nhân đi như vậy rồi, cái này không phải vong ân phụ nghĩa sao!

“Mộc Khoan, ngươi có weachat của Lâm công tử hay không ?”

Tộc trưởng Mộc gia bỗng nhiên hướng phía Mộc Khoan, cấp tốc hỏi.

Lâm Hải là bằng hữu của Mộc Khoan, nói không chừng có thể liên hệ với Lâm Hải.

“Có, có!”

Mộc Khoan vội vàng lấy điện thoại di động ra, còn chưa chờ gởi đi tin tức, đã bị lão tổ Mộc gia một tay đoạt tới.

Sau đó, cấp tốc tìm được weachat của Lâm Hải, gửi đi một đầu tin tức.

Mộc Khoan: Lâm công tử, lão phu Mộc Nhân Hùng, vừa rồi đắc ý quên hình, chậm trễ công tử, tội đáng chết vạn lần!

Mộc Khoan: Công tử hiện ở nơi nào, kính xin cáo chi, lão phu lập tức đến cửa chịu đòn nhận tội!

Lâm Hải đang đằng vân giá vũ, chạy tới Thiên Vận Quốc, thu được tin tức của lão tổ Mộc gia , không khỏi bất đắc dĩ cười cười.

lão tổ Mộc gia này xem ra là đa tâm, cho là mình trong cơn tức giận rời khỏi Mộc gia.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiền bối quá lo lắng, Lâm mỗ có một bằng hữu muốn độ kiếp, chuyện quá khẩn cấp, nên không chào mà đi, mong được tha thứ!

“Thì ra là thế!” lão tổ Mộc gia thu được tin tức của Lâm Hải, không khỏi thở dài ra một hơi.

Chỉ cần Lâm Hải không phải trách tội Mộc gia lão thất lễ mà phẫn hận rời đi là tốt rồi.

Mộc Khoan: Cái kia liền không quấy rầy công tử nữa, đại ân của công tử , lão phu tuyệt không dám quên, ngày sau nếu như có thời điểm sử dụng tới Mộc gia, công tử cứ mở miệng, lão phu tuyệt không dám chối từ!

Phát xong tin tức, lão tổ Mộc gia không khỏi thở phào một hơi, sau đó ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía Mộc Khoan.

"Mộc Khoan, ngươi tới!"

"Lão tổ tông, có gì phân phó?" Mộc Khoan cung kính hỏi.

"Nhớ kỹ, nhất định phải bảo trì phần hữu nghị này cùng Lâm công tử, dù là không tiếc bất luận một cái giá lớn gì, có nghe hay không?!"

Mộc Khoan cả kinh, thấy lão tổ nhà mình nghiêm túc như thế, vội vàng chăm chú gật đầu.

"Vâng, Mộc Khoan nhớ kỹ!"

Lão tổ Mộc gia lúc này mới nhẹ gật đầu, chắp hai tay sau lưng, trong hai mắt hiện lên một đạo hào quang thâm thúy .

"Lâm Hải, đến tột cùng là cái địa vị gì a?!"

Lâm Hải giờ phút này, đã đằng vân giá vũ, tiến vào cảnh nội của Thiên Vận Quốc.

Thiên Vận Quốc có rất nhiều cố nhân, nhưng Lâm Hải đã chẳng quan tâm đi xem.

Dù sao, Ma Tôn muốn độ kiếp, đây là chuyện đại sự cực lớn.

Rất nhanh, Lâm Hải liền đã đến chỗ ở của Ma Tôn , từ phía trên không rơi xuống.

"Lâm Hải lão đệ, ngươi đã đến rồi?"

Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên, đang ngồi trong sân uống rượu, thấy Lâm Hải đã đến, lập tức đại hỉ.

Hai người nhao nhao đứng dậy, chạy ra đón chào.

Lâm Hải thì là trực tiếp đi đến trước mặt Ma Tôn, hướng phía Ma Tôn ôm quyền nói.

“Chúc mừng tiền bối, sắp tu thành đại quả!”

“Ha ha ha!” Ma Tôn thì là cười cười, sau đó trên mặt bày ra một vòng tang thương cùng trầm trọng.

“Đại quả sao? Cũng có khả năng là diệt vong!”

Lâm Hải nghe được, thì là mỉm cười, lộ làm ra một bộ biểu lộ tính trước kỹ càng.

“Ma Tôn đại ca, ta có thể cho ngươi có tỷ lệ độ kiếp thành công, ít nhất đề cao bảy thành!”

“A?” Ma Tôn nghe được, lập tức trong mắt tinh mang đại thịnh, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tuy y biết rõ, Lâm Hải có rất nhiều chỗ thần kỳ.

Nhưng Thiên kiếp là có thể không thể dùng tầm thường mà so sánh, Lâm Hải có cái lực lượng gì, nói ra lời nói lớn như thế?

“Ma Tôn đại ca, cho!”

Lâm Hải khẽ vươn tay, một miếng đan dược đen sì, đưa đến trước mặt Ma Tôn.

“Đây là cái gì?”

đồng tử của Ma Tôn co rụt lại, vậy mà từ bên trong viên thuốc này, cảm thấy lực lượng Lôi Đình mãnh liệt.

“Phá Lôi Đan!”

Lâm Hải đem tác dụng của Phá Lôi Đan, giảng thuật một lần cho Ma Tôn.

Ma Tôn nghe được, lập tức đại hỉ, trong mắt tràn đầy thần sắc mừng rỡ.

“Không thể tưởng được, lại có thần đan như thế!”

Lâm Hải thì là mỉm cười, lần nữa lấy ra mười viên thuốc.

“Cái này là cái gì?” Ma Tôn ngửi thấy được cái đan hương nồng đậm kia, chỉ cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu nói không nên lời, không khỏi kinh nghi hỏi.

“Đây là Đại Hoàn Đan!”

“Nột, còn có Chân Nguyên Tán!”

…

Lâm Hải cùng một lúc, đem Phá Lôi Đan, Đại Hoàn Đan cùng Chân Nguyên Tán, tất cả đều giao vào trong tay Ma Tôn.

Sau đó, hướng phía Ma Tôn nhếch miệng cười cười.

“Ma Tôn đại ca, thế nào, trong lòng không phải dễ dàng hơn rất nhiều chứ?”

Ma Tôn giờ phút này cũng đã trợn tròn mắt, nhìn những đan dược mà Lâm Hải cho y này , khiếp sợ đồng thời, nhịn không được cất tiếng cười to.

“Ha ha ha ha, Lâm Hải lão đệ, ngươi thậm chí có đan dược thần kỳ như thế !”

“Sớm biết như thế, ta vừa rồi không cần phiền muộn?”

“Bảo đan nơi tay, Thiên kiếp tính toán cái gì!”

Phốc!

“Ha ha ha ha!” một câu của Ma Tôn, trực tiếp đem Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên làm vui vẻ.

Cái Ma Tôn này, thực không hổ là tu ma, nói chuyện quả thực không hề cố kỵ, ngay cả Thiên kiếp cũng dám giễu cợt a.

“Lâm Hải lão đệ, Hầu Nhi Tửu còn có hay không, ngươi không biết, hai chúng ta trong khoảng thời gian này, đều nhanh thèm chết rồi!”

Túy Tửu Tiên tiến đến bên người Lâm Hải, chảy nước miếng lo lắng hỏi.

“Có!”

“Hơn nữa quản đủ!”

“Đến, chúng ta không say không nghỉ!”

Lâm Hải cười lớn, lấy ra Hầu Nhi Tửu đặt ở trên mặt bàn, ba người lập tức thoải mái chè chén, tiếng cười trận trận.

“Ma Tôn đại ca, thời gian độ kiếp, xác định sao?”

Trong bữa tiệc, Lâm Hải mang theo một tia ngưng trọng, hướng phía Ma Tôn hỏi.

Tuy Ma Tôn đã có đan dược mà chính mình tiễn đưa , nguy hiểm độ Thiên kiếp nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng, cái này dù sao cũng là thời điểm sống còn, không được phép có nửa điểm sơ sẩy.

Ma Tôn nghe được, thì là nhíu lông mày lại, ngữ khí bình thản nói.

“thời khắc độ kiếp, sớm đã đến, chỉ có điều bị ta một mực áp chế.”

“Nếu là muốn độ kiếp, ngươi tới xem!”

Ma Tôn nói xong, đột nhiên quát lên một tiếng chói tai, đưa tay hướng phía bầu trời nhất chỉ!

“Thiên kiếp, còn không ra!”

Oanh ~ Tạch...!!!

Đột nhiên, một đạo sấm sét giữa trời quang ầm ầm nổ vang ở trên không trung.

Sau đó, mây đen cuồn cuộn, sấm sét vang dội, bầu trời thoáng cái trở nên lờ mờ, uy áp khủng bố lập tức bao phủ một phiến bầu trời này !

“Chà mẹ nó, Ma Tôn ngươi cái tên điên, lão tử vẫn còn uống rượu đâu rồi, ngươi độ Kê Mao Kiếp a!”

Túy Tửu Tiên thét lên một tiếng, ôm Hầu Nhi Tửu, vèo cái liền chạy ra thật xa, cùng Ma Tôn bảo trì khoảng cách an toàn.

Lâm Hải cũng là nhíu lông mày lại, thân hình phiêu tránh, trong chớp mắt đã ở bên ngoài một dặm của Ma Tôn .

Sau đó, mang theo một tia bất đắc dĩ cười khổ, Lâm Hải hướng phía Ma Tôn nói.

“Ma Tôn tiền bối, có cần gấp gáp như vậy hay không à?”

Ma Tôn thì là chắp hai tay sau lưng, một cỗ hào khí bay thẳng lên trời, trong mắt mang theo hào quang lạnh thấu xương, giống như lợi kiếm nhìn qua kiếp vân trên đỉnh đầu .

thanh âm uy nghiêm bao la hùng vĩ , nhàn nhạt vang lên, lộ ra thong dong cùng tự tin nồng đậm .

“Sớm muộn gì cũng có một kiếp này, muộn không bằng sớm đến!”

“Đợi bản tôn độ hết Kiếp, chúng ta lại tiếp tục uống rượu!”

Ông!

tiếng nói của Ma Tôn rơi xuống đất, một cỗ khí tức cường đại, bỗng nhiên từ trong cơ thể y kéo lên mà lên.

Trong chốc lát, phảng phất có một đạo hào quang vô hình, bay thẳng đến chân trời, đâm vào bên trong cái kiếp vân kia!

Tạch...!

Kiếp vân run rẩy, hồ quang điện vẩy ra mọi nơi, lực lượng Lôi Đình khủng bố lập tức hội tụ thành một đạo lôi điện, hướng phía đỉnh đầu Ma Tôn, đánh xuống!

Thiên kiếp, hàng lâm!!!

Chương 2367: Ngươi tới a!!!

Cái tia chớp sáng ngời chói mắt, lăng lệ ác liệt như đao kia, hướng phía đỉnh đầu Ma Tôn đánh xuống.

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên ở phía xa, đồng tử lập tức co rụt lại, hô hấp đều cơ hồ đình trệ, khẩn trương hướng phía Ma Tôn nhìn lại.

Đã thấy Ma Tôn đối mặt với Lôi kiếp khủng bố này, bộ mặt biến sắc, đột nhiên quát lên một tiếng chói tai, phóng lên trời!

“Uống!!!”

thân ảnh của Ma Tôn, giống như một viên đạn, hướng phía Lôi kiếp kích bắn đi!

Oanh!

Trong chốc lát, một tiếng nổ mạnh truyền đến, vầng sáng sáng lạn, khí lãng lăn lộn, hào quang trải rộng khắp nơi!

Lâm Hải hoảng sợ nhìn lại, lại phát hiện Lôi Đình kinh khủng kia, lại bị một quyền của Ma Tôn oanh thành bột mịn!

“Thật mạnh!!!”

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, nội tâm rung động giống như sóng cả mãnh liệt!

Tuy Lâm Hải đã không phải là lần thứ nhất gặp người độ kiếp, nhưng bá đạo như Ma Tôn, dùng tay đem Lôi kiếp trực tiếp nổ nát, quả là độc nhất vô nhị!

Lâm Hải không thể không thừa nhận, tại bên trong tất cả những Tiên Đạo Chí Tôn mà hắn từng gặp , thực lực của Ma Tôn , không ai bằng!

Cho dù có chút Yêu thú có thân hình cường tráng như Chu Tử Chân, cũng đều kém khá xa!

Tạch...!

Mà lúc này đây, đạo Lôi kiếp thứ hai, mang theo lực lượng Lôi Đình càng thêm cuồng bạo, đã bổ xuống dưới.

“phá!!!”

Ma Tôn không né không tránh, vậy mà lần nữa thả người mà lên, một quyền oanh ra!

Oanh!

Đạo Thiên kiếp thứ hai, lần nữa bị Ma Tôn oanh thành nát bấy, hóa thành vô số hồ quang điện, tiêu tán không thấy!

Tạch...!

Thiên kiếp tựa hồ bị Ma Tôn khiêu khích tôn nghiêm, đạo Thiên Lôi thứ ba không có một tia đình trệ, bỗng nhiên rơi xuống!

“Cút trở về cho ta!”

Ma Tôn lần nữa chung thân nhảy lên, lại là oanh ra một quyền ...

Tạch tạch tạch tạch...!

Trong chớp mắt công phu, bốn đạo Thần Lôi phía sau, cơ hồ không chút nào gián đoạn, hướng phía Ma Tôn bổ tới.

Nhưng mà, Ma Tôn vậy mà đối với mỗi một đạo Thiên Lôi, đều không né không tránh, trực tiếp oanh ra một quyền!

bảy đạo Thiên kiếp phía trước này, rõ ràng ngạnh sanh sanh đều bị Ma Tôn bắn cho thành bột mịn.

Tuy giờ phút này, Ma Tôn cũng hơi thở dồn dập, khóe miệng treo máu bị thương, nhưng cỗ khí phách trên người kia , lại càng thêm đậm đặc.

thân hình hơi có vẻ đơn bạc, lẻ loi trơ trọi đứng tại phía dưới kiếp vân, khóe miệng mang theo khinh miệt cùng quật cường.

Trong thoáng chốc, vậy mà giống như Ma Thần đến thế gian, đánh đâu thắng đó!

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, ở phía xa há miệng rộng, cũng đã triệt để xem đến choáng váng.

“Mẹ nó, Ma Tôn đây là đang độ kiếp sao?”

“Cái này con mẹ nó rõ ràng là Thiên kiếp đang độ Ma Tôn a!”

Nội tâm của Lâm Hải một hồi bật cười, kiên trì là triệt để bó tay rồi.

Phóng mắt khắp thiên hạ, từ xưa đến nay, có thể độ kiếp giống như Ma Tôn vậy , chỉ sợ điên cuồng rồi.

Bảy đạo Thiên kiếp đã đánh xuống, Ma Tôn không có việc gì, kết quả Thiên kiếp đều bị nổ nát rồi.

Nếu Thiên kiếp có ý thức, chỉ sợ giờ phút này cũng đã phiền muộn hộc máu a?

Ầm ầm!

Đột nhiên, kiếp vân bắt đầu kịch liệt lăn lộn, một cỗ lực lượng Lôi Đình càng thêm cuồng bá, ầm ầm rơi xuống!

Đạo Thiên kiếp thứ tám!

Đây đã là đạo Thiên kiếp gần với đạo thứ chín rồi, uy lực cùng bảy đạo phía trước, không thể so sánh nổi!

“Ma Tôn tiền bối, nhanh phục dụng Phá Lôi Đan!”

Lâm Hải ở phía xa, cấp tốc hô to một tiếng.

Phá Lôi Đan đối với Lôi kiếp thứ chín cuối cùng không có hiệu quả, nếu như cái lúc này còn không phục dụng, vậy thì không có hiệu quả rồi!

Cũng may Ma Tôn cũng không phải loại hữu dũng vô mưu, cũng không có bởi vì đã đánh nát bảy đạo Lôi kiếp phía trước mà cuồng vọng tự đại.

Nhìn đạo Thiên Lôi thứ tám rơi xuống, Ma Tôn không chút do dự, trực tiếp đem Phá Lôi Đan nuốt vào!

Ông!

Sau một khắc, bên ngoài thân Ma Tôn, bỗng nhiên tách ra ánh sáng trắng sáng ngời, sáng chói chói mắt!

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn qua đi, vầng sáng tiêu tán, mà cái đạo Lôi kiếp thứ tám nhìn như cực kỳ khủng bố kia, cũng lại hành quân lặng lẽ, bị nhẹ nhõm hóa giải!

“một đạo Thiên kiếp cuối cùng rồi, Ma Tôn tiền bối cố gắng lên!!!”

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, lập tức nắm chặt hai nắm đấm, trên trán bắt đầu chảy ra mồ hôi, khẩn trương đến mức tâm đều nâng lên cổ họng.

Ma Tôn độ kiếp có thể thành công hay không , lúc này nhìn một lần hành động này rồi!

Ầm ầm!

kiếp vân trên bầu trời , lần nữa ầm ầm rung động, phi tốc lăn lộn, hồ quang điện cuồng bạo tàn sát bừa bãi!

Một cỗ uy áp đáng sợ vượt xa trước đó, bắt đầu nhanh chóng hình thành, bao phủ mặt đất!

đồng tử của Ma Tôn mạnh mẽ co rụt lại, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn về phía kiếp vân trên đỉnh đầu , trên mặt rốt cục lộ ra vẻ mặt ngưng trọng thật sâu.

Cảm nhận được cái uy áp khủng bố cơ hồ đem thiên địa đều đè sập kia, Ma Tôn cuối cùng đã không có thong dong trước đó!

Mặc dù cường như Ma Tôn, đối mặt với một kích thứ chín cuối cùng này, cũng không có một tia nắm chắc!

Khẽ vươn tay, Ma Tôn đem Đại Hoàn Đan cùng Chân Nguyên Tán mà Lâm Hải tiễn đưa , nhanh chóng đưa vào trong miệng!

Ông!

Dòng nước ấm du động trong người, bên ngoài thân Ma Tôn phát ra ánh sáng rực rỡ.

Thương tổn cùng chân nguyên bị hao tổn trước đó, lập tức hồi đầy, khôi phục được tới trạng thái đỉnh phong.

hai mắt Ma Tôn lập loè tinh mang, bất ngờ ngẩng đầu nhìn lên trời, thò tay chỉ vào Thiên kiếp phía xa , ngón tay khẽ câu, nghiêm nghị quát!

“Ngươi tới a!!!”

Tạch...!!!

Lời của Ma Tôn vừa rơi xuống, một tiếng nổ mạnh giống như rung trời động đất , từ phía trên không truyền đến.

Sau đó, Thiên Lôi to cỡ cánh tay, mang theo lực lượng khủng bố phá hủy mọi thứ, hướng phía đỉnh đầu Ma Tôn , ầm ầm đánh xuống!

Nhất thời, cả phiến không gian phong vân biến sắc, thiên hôn địa ám, phảng phất như Lôi Thần đến thế gian, đầy trời chỉ còn hào quang Lôi Đình hồ quang điện chướng mắt !

“Uống!!!”

quần áo toàn thân Ma Tôn theo gió mà động, liệt liệt rung động, hoảng sợ ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia cuồng nhiệt!

Độ kiếp, là sự tình mà từng cái người tu hành khát vọng nhất lại e ngại nhất !

Thành công thì thành tiên, thất bại thì hồn diệt!

Mấu chốt, là một lần hành động lúc này!!!

“Thiên kiếp, ta chả lẽ lại sợ ngươi!!!”

Ma Tôn đột nhiên quát lên một tiếng chói tai, thân hình bỗng nhiên lên không mà lên, hóa thành một đạo quang mang, chợt lóe lên rồi biến mất!

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, ở phía xa xem mà lập tức cả kinh, tròng mắt thiếu chút nữa trừng ra!

Chỉ thấy Ma Tôn, vậy mà hóa thân thành một thanh lợi kiếm đen kịt , thoáng cái vọt vào bên trong Lôi Đình !

Đối mặt với đạo thứ chín mạnh nhất trong Nhất Cửu Thiên Kiếp, Ma Tôn vậy mà dùng thân thể huyết nhục, tới đối chiến!

Cái này mẹ nó, cũng quá điên cuồng!!!

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, trái tim lập tức tất cả đều nâng lên cổ họng!

Đến trước mắt lúc này, bọn hắn cho dù đang lo lắng cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Ma Tôn có thể thành công vượt qua Thiên kiếp, hoặc độ kiếp thất bại chuyển tu Tán Tiên, thậm chí thân tử đạo tiêu, kết cục rất nhanh sắp công bố!

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, hai người ngừng thở, nháy mắt một cái cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lôi kiếp trên đỉnh đầu !

Rầm rầm rầm!

Tạch tạch tạch!

Cái Lôi kiếp kia , không ngừng phát ra tiếng sấm đinh tai nhức óc, phảng phất đang công khai biểu thị uy nghiêm của chính mình !

Mà thân hình của Ma Tôn , ở dưới ánh sáng Lôi Đình cuồng bạo lộ ra nhỏ bé như vậy , lại cứng cỏi bất khuất như vậy!

Oanh ~~~

Một tiếng nổ mạnh nặng nề , bỗng nhiên nổ vang tại trên bầu trời , khí lãng giống như thủy triều, lăn lộn mọi nơi, một mảnh quang hoa!

Vèo!

thân ảnh của Ma Tôn , giống như như diều đứt dây, hướng trên mặt đất điên cuồng rơi xuống!

Phanh!!!

Một tiếng trầm đục truyền đến, Ma Tôn nặng nề ngã rơi trên mặt đất, nện bay lên một mảnh bụi bậm.

Nhưng mà, Ma Tôn lại vẫn không nhúc nhích, mặt mũi tràn đầy vết máu, phảng phất đã không có khí tức!

“Ma Tôn!!!”

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên thấy thế, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra!

“Chà mẹ nó, Ma Tôn đại gia mày, ngươi cũng không thể chết a, chết ai cùng lão tử uống rượu!”

Túy Tửu Tiên bi thống hô to một tiếng, nước mắt lập tức tràn mi mà ra.

Lâm Hải thì là mí mắt không ngừng kinh hoàng, trong đầu trống rỗng.

Một cái thanh âm khiếp sợ, tại bên tai không ngừng vang vọng, kéo dài không dứt.

“Ma Tôn chết? Ma Tôn vậy mà chết?!”

Ông!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên muốn tiến lên, bỗng nhiên một mảnh quang hoa, từ trên không trung rơi xuống!

Chương 2368: Thiên Tiên Ma Tôn!

“Đó là cái gì?!”

bộ pháp vọt tới trước của Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên bất ngờ ngừng lại, sau đó nhao nhao ngẩng đầu, khiếp sợ hướng phía bầu trời nhìn lại.

Đã thấy phiến kiếp vân trước đó kia , đột nhiên tỏa ra hào quang bảy màu rực rỡ.

Vô số hào quang bảy màu từ trên trời giáng xuống, giống như hoa tươi tán rơi, bồng bềnh rơi phủ tại trên người Ma Tôn .

Cùng lúc đó, một hồi thanh âm cổ nhạc tề minh vui sướng, ẩn ẩn từ trên hư không truyền đến, giống như thực giống như ảo.

Đồng thời, một đạo hào quang vô cùng thánh khiết, mang theo Thiên Uy nghiêm nghị, bỗng nhiên đem thân thể Ma Tôn, nâng lên.

“Chà mẹ nó, Ma Tôn bay lên rồi!”

“Mau nhìn, thương thế đang khép lại!”

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên liền sợ ngây người trước một màn trước mặt .

Chỉ thấy thân hình của Ma Tôn , bị hào quang nâng, chậm rãi bay lên không.

Hào quang văng bay vụt xuống khắp nơi, thân hình của Ma

Tôn lộ ra thần thánh trang nghiêm, không thể xâm phạm!

Càng làm cho người kinh ngạc chính là, thương thế mà Ma Tôn bị đạo Lôi kiếp thứ chín bổ ra trước đó, lấy tốc độ mắt thường rõ ràng có thể thấy được, đang nhanh chóng khép lại!

Ông!

Đột nhiên, hai mắt nhắm chặt của Ma Tôn , thoáng cái mở ra, vầng sáng bắn ra bốn phía, giống như Phù Quang Lược Ảnh!

Vèo!

bên hông Ma Tôn khẽ động, đứng dậy, lăng không đứng tại trong hư không, toàn thân bị hào quang bao khỏa, một cỗ uy nghiêm nồng đậm, không tự chủ được phóng thích mà ra.

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên đứng tại bên dưới, lập tức bị uy nghiêm chấn nhiếp, lại có loại xúc động quỳ bái.

“Thiên Tiên!!!”

“Ma Tôn độ kiếp thành công, trở thành Thiên Tiên rồi!!!”

Lâm Hải đại hỉ, nhịn không được thét lên một tiếng kinh hãi, kích động hướng phía Túy Tửu Tiên la lớn.

“Thật sự? Lâm Hải lão đệ, đây là thật hay sao?” vẻ mặt Túy Tửu Tiên không thể tin được, bắt lấy cánh tay Lâm Hải, hưng phấn hô.

“Đúng vậy, tuyệt đối là Thiên Tiên!!!”

Lâm Hải liên tục gật đầu, trong mắt lóe ra hào quang kích động, không kìm được vui mừng!

Cái chủng loại uy nghiêm giờ phút này đang phát ra từ trên người Ma Tôn kia, Lâm Hải không phải là lần đầu tiên cảm ứng được.

Thành chủ Tiểu Minh, Tiên Quân Diệp Thành!

Lâm Hải tại trên người hai người Thiên Tiên bọn họ , đã cảm thụ qua khí tức uy nghiêm đồng dạng .

Mà Ma Tôn giờ phút này, trên người cũng xuất hiện uy nghiêm chỉ Thiên Tiên mới có này, chẳng phải là đại biểu, Ma Tôn độ kiếp thành công rồi!

“Ha ha ha, Ma Tôn ngươi cái lão tiểu tử, có phải thật sự đã độ kiếp thành công hay không?”

Túy Tửu Tiên kích động cười ha ha, hướng phía Ma Tôn la lớn.

Ma Tôn cúi đầu xuống, sắc mặt bình tĩnh hướng phía Túy Tửu Tiên trông lại, sau đó mỉm cười, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Ta phác thảo đại gia!” mặt mũi Túy Tửu Tiên tràn đầy cuồng hỉ, hướng phía Ma Tôn dựng thẳng cái ngón giữa!

“Ngươi choáng nha độ kiếp thành công liền thành công rồi, phiêu trên trời trang bức cái lông a!”

“Làm hại lão tử mới vừa rồi còn lo lắng hơn nửa ngày, nhanh lăn xuống uống rượu đi!”

Ma Tôn nghe được, thì là cười khổ một tiếng, hướng phía Túy Tửu Tiên lắc đầu.

“Tửu quỷ, ta không phải đang trang bức, mà là đang tiếp thụ tẩy lễ, căn bản không thể đi xuống a!”

Ma Tôn hướng phía đầy trời hào quang đang không ngừng rơi vào trên thân kia chỉ chỉ, mặt mũi tràn đầy cười khổ.

“Tẩy lễ?” Túy Tửu Tiên sững sờ, sau đó nhún vai.

“Được rồi, trước tin chuyện ma quỷ của ngươi, ai bảo ta không có vượt qua Kiếp ni!”

Lâm Hải đứng tại bên dưới, nhìn Ma Tôn tiếp nhận hào quang bảy màu tẩy lễ, ở sâu trong nội tâm như là mọc cỏ, một cỗ khát vọng cực độ, ức chế không nổi mà bay lên.

“Thiên Tiên, Ma Tôn thành Thiên Tiên rồi!”

“Lâm Hải ta, khi nào mới có thể trở thành Thiên Tiên!”

Lâm Hải kìm lòng không được nắm chặt hai tay, lửa đốt sáng con ngươi, thoáng cái trở nên tinh thần chán nản.

Chính mình một ngày không thành Thiên Tiên, liền một ngày không thể cùng Hinh Nguyệt gặp mặt.

Thế nhưng mà, một ngày này chính mình còn muốn chờ đợi bao lâu?

Lâm Hải xúc cảnh sinh tình, tưởng niệm đối với Liễu Hinh Nguyệt, càng thêm bắt đầu thâm trầm.

Bá!

Không biết đã qua bao lâu, hào quang trên bầu trời tán đi, Lôi Vân lui bước.

Ma Tôn một cái thả người, đã rơi vào trước mặt Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, một cỗ uy nghiêm nhàn nhạt, kìm lòng không được mà phóng thích ra.

trong lòng Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên lập tức đập mạnh một cú, ngẩng đầu nhìn hướng Ma Tôn, phát hiện bề ngoài của Ma Tôn tuy không thay đổi, nhưng khí chất đã hoàn toàn không giống với lúc trước.

Nếu như nói Ma Tôn trước kia , là kiêu hùng một phương, liếc nhìn đều cho người cảm giác chấn nhiếp tâm linh .

Vậy Ma Tôn hôm nay, thì là có loại cảm giác siêu phàm thoát tục giống như không linh, lộ ra một tia Tiên khí bất phàm.

“Chúc mừng Ma Tôn đại ca, siêu thoát phàm thế, trở thành Thiên Tiên!”

Lâm Hải ôm quyền, hướng phía Ma Tôn nói lời chúc phúc từ tận đáy lòng.

“Ma Tôn, có ngươi!” Túy Tửu Tiên thì là tiến lên, cho Ma Tôn một quyền, mặt mũi tràn đầy vui sướng.

Ma Tôn thì là cười nhạt một tiếng, sau đó mang trên mặt vẻ mặt ngưng trọng thật sâu, liếc nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải lão đệ, Ma Tôn ta có thể thành công độ kiếp, hóa thân Thiên Tiên, đan dược của ngươi chí ít có một nửa công lao!”

“Cảm tạ, ta không nói, về sau có địa phương cần đến lão ca , cứ mở miệng!”

“nếu lão ca chối từ, trời giáng ngũ lôi oanh!”

Lâm Hải nghe được, vội vàng đem lời của Ma Tôn ngừng lại.

“Ma Tôn đại ca, nói quá lời, huynh đệ chúng ta, không cần nói những lời này!”

Ma Tôn thì là vẻ mặt ngưng trọng, hướng phía Lâm Hải vô cùng trịnh trọng nói.

“Lâm Hải lão đệ, Ma Tôn ta làm việc, từ trước đến nay toàn bộ bằng yêu thích, không hỏi thị phi!”

“Ngươi nhớ kỹ, về sau chuyện của ngươi, chính là chuyện của ta!”

“Cho dù ngươi đem trời chọc ra cái lỗ thủng, Ma Tôn ta cũng thay ngươi đón lấy!”

Lâm Hải đối với tính cách của Ma Tôn phi thường hiểu rõ, thấy Ma Tôn nói vẻ mặt trang trọng, ở đâu không biết sức nặng của những lời này ?

Ma Tôn nói như thế, kỳ thật đã là đang hướng Lâm Hải hứa hẹn.

Dù là có một ngày Lâm Hải cùng người trong thiên hạ là địch, Ma Tôn y cũng sẽ đứng tại trước người Lâm Hải, vì Lâm Hải che gió che mưa!

Không khỏi, nội tâm của Lâm Hải, dâng lên một tia ôn hòa thật sâu .

Ma Tôn tuy thân ở ma đạo, bị người chính đạo không dung, nhưng tính tình chính thức lại hàm ân.

“Ma Tôn đại ca, cám ơn!”

Lâm Hải nhìn Ma Tôn cười cười, tự đáy lòng nói.

“Ha ha ha, hai ngươi không buồn nôn a, đi đi đi, đi uống rượu!”

“Ma Tôn lão tiểu tử đó, không nghĩ qua là trở thành Thiên Tiên rồi, đáng giá chúc mừng!”

Túy Tửu Tiên ở một bên, lôi kéo Ma Tôn cùng Lâm Hải, hướng phía bàn rượu mà đi.

Nhưng mà, Ma Tôn lại có chút đưa tay, đem Túy Tửu Tiên ngăn lại.

“Ta thảo, ngươi có ý tứ gì, không phải là thành Thiên Tiên, liền khinh thường uống rượu cùng ta và Lâm Hải đi à nha?” Túy

Tửu Tiên trừng mắt, nghiêm mặt hổ nói ra.

Ma Tôn mỉm cười, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Không phải ta không muốn uống rượu, chỉ là vừa vừa độ kiếp thành công, bên trong cái hào quang kia có ẩn hàm thiên địa pháp tắc, ta phải lập tức bế quan lĩnh ngộ.”

“Nếu không, một lúc sau, tất cả đều quên lãng rồi, vậy thì đáng tiếc!”

“Còn có cái dạng này?” Túy Tửu Tiên lập tức nhíu lông mày lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lão mặc dù tham rượu, lại cũng không phải là người hồ đồ.

Thấy Ma Tôn nói như vậy, vội vàng liên tục gật đầu.

“Đi thôi đi thôi, tranh thủ thời gian bế quan đi, ngươi vừa đi sẽ không người cùng ta đoạt uống rượu rồi, thật tốt!”

Ma Tôn bất đắc dĩ liếc nhìn Túy Tửu Tiên, sau đó hướng phía Lâm Hải áy náy cười.

“Lâm Hải lão đệ, xin lỗi không tiếp được!”

“Ma Tôn đại ca thỉnh tự nhiên!”

“n!” Ma Tôn nhẹ gật đầu, vèo một tiếng biến mất không thấy gì nữa.

“Lâm Hải lão đệ, đi, hai ta uống đi, vừa uống rượu vừa chờ y!”

“Tốt, Túy Tửu Tiên đại ca thỉnh!”

Nội tâm của Lâm Hải, tưởng niệm đối với Liễu Hinh Nguyệt càng thêm trầm trọng, vừa vặn cũng muốn mượn rượu giải sầu.

Cùng Túy Tửu Tiên hai người, ngồi ở trước bàn rượu, trực tiếp cầm hồ lô rượu, liền uống.

Rượu không say mỗi người tự say, trong lòng Lâm Hải lại suy nghĩ, rất nhanh thì có chút ít men say.

Leng keng!

Đột nhiên, một tiếng giòn vang, weachat của Lâm Hải vang lên.

“n?”

Lâm Hải nhướn mày, lấy điện thoại cầm tay ra nhìn thoáng qua, trong mắt lập tức hiện lên một đạo tinh mang!

Chương 2369: Nằm vùng ngu xuẩn nhất lịch sử!

“Lệ Khương?”

Lâm Hải không khỏi có chút kinh ngạc, cái Lệ Khương này mới vừa rời đi không có bao lâu, đã gởi tin tức cho mình .

Chẳng lẽ nói, bên Người Thu Hoạch kia, có cái tin tức gì trọng yếu hay sao?

Lâm Hải mở điện thoại ra, mới nhìn thoáng qua, đồng tử lập tức co rụt lại.

Lệ Khương: Tiểu Hồ Đồ Tiên? Ngươi là người Thiên Đình?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi là ai?

lông mày Lâm Hải có chút nhíu lại, người gởi tin tức, hiển nhiên không phải Lệ Khương.

Thế nhưng mà, điện thoại của Lệ Khương lại tại trong tay người này, nói rõ Lệ Khương rất có thể đã bại lộ.

“Thật đúng là cái phế vật a!”

Trong nội tâm Lâm Hải không khỏi thầm mắng một tiếng, Lệ Khương thật là không có tác dụng, có thể nói là nằm vùng ngu xuẩn nhất lịch sử rồi.

Lệ Khương: Ta là ai, Lệ Khương không phải đều đã nói cho ngươi biết sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi tìm ta, đến cùng có ý tứ gì?

Lệ Khương: Có ý tứ gì? Ngươi dám can đảm làm hỏng chuyện tốt của ta, còn hỏi ta có ý tứ gì?! (phía sau là một cái mang huyết đao)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói xong chưa? Nói xong ngươi có thể lăn!

Lệ Khương: Tiểu tử, đừng quá cuồng, ta nghe Lệ Khương nói, ngươi bây giờ chỉ là một cái Tiên Đạo Chí Tôn nho nhỏ, ta bóp chết ngươi, như là bóp chết một con kiến!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói nhảm quá đi, giống nưh cái đàn bà! (phía sau là một cái biểu lộ khinh bỉ)

Lệ Khương: Hừ hừ, tiểu tử, tuy ngươi là Thần tiên Thiên Đình, nhưng hổ lạc đồng bằng, không phải do ngươi càn rỡ, đắc tội bổn vương, ngươi đợi chịu chết đi!

“Nhàm chán!”

Lâm Hải trực tiếp thu hồi điện thoại, không hề phản ứng đến gã nữa.

Lâm Hải không cần nghĩ cũng biết, đối phương chính là cao tầng trong Người Thu Hoạch .

Cho dù không phải thủ lĩnh cao nhất, thân phận cũng tuyệt đối xa xa tại phía trên Lệ Khương .

Xem ra, Lệ Khương đã dữ nhiều lành ít rồi.

Bất quá, Lâm Hải lại cũng không sợ, giữa hắn cùng với Người Thu Hoạch, đã sớm kết xuống thù hận.

Khai chiến, là chuyện sớm hay muộn.

Đã như vầy, lại không cần khách khí đối với chúng nữa?

“Lâm Hải lão đệ, không có sao chứ?” Túy Tửu Tiên thấy sắc mặt Lâm Hải khác thường, ở một bên nhíu mày hỏi.

“Không có việc gì!” Lâm Hải cười cười, “Một ít bọn đạo chích mà thôi, đến, Túy Tửu Tiên đại ca, chúng ta tiếp tục uống!”

…

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, đang say sưa vui sướng đầm đìa mà uống vào, đột nhiên một đạo khí tức từ xa mà đến gần mà đến.

Người còn chưa tới, thanh âm quát lớn mang theo oán khí thật sâu, dĩ nhiên truyền tới.

“Hừ, Lâm Hải ngươi cũng quá không có lòng rồi, trở lại cũng không nói với ta!”

Bá!

Thanh âm rơi xuống đất, một đạo bóng hình xinh đẹp xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải, đôi mắt dễ thương mang theo giận dữ thật sâu, chu cái miệng nhỏ nhắn thở phì phì nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải vừa thấy, hai mắt lập tức tỏa sáng.

“U, cái này không phải Thanh Ca đại Quốc quân của chúng ta sao?”

“Hừ, ngươi còn nhận ra ta à! Cái kia trở lại không bảo ta!”

Mạnh Thanh Ca vẻ mặt rầu rĩ không vui, hướng phía Lâm Hải oán giận nói.

“Đây không phải là chưa kịp ấy ư, ta vừa đến, Ma Tôn đã độ kiếp rồi!”

“Đúng, đừng nhắc Ma Tôn, thằng này quá tùy hứng rồi, một lời không hợp đã dẫn Thiên kiếp, căn bản không để cho ta có thời gian thông tri cho ngươi!”

Lâm Hải rất không trượng nghĩa đem trách nhiệm, thối lui đến trên người Ma Tôn đang bế quan .

Thấy Mạnh Thanh Ca còn là vẻ mặt mất hứng, Lâm Hải đuổi bước lên phía trước, đặt tay lên bả vai của Mạnh Thanh Ca .

“Tốt rồi tốt rồi, đều là nam nhân, đừng nhỏ mọn như vậy nha, đến đến, uống rượu uống rượu!”

“Phi! Ngươi mới là nam nhân!”

“Ha ha, ta vốn chính là nam nhân a! Đúng rồi, Thanh ca của chúng ta không gọi nam nhân, gọi nữ hán tử!”

“Ngươi đi chết đi!”

...

Lâm Hải cùng Mạnh Thanh Ca trêu chọc vài câu, cuối cùng đem Mạnh Thanh Ca làm cho tức cười.

Ba người ngồi xuống, lại bắt đầu thoải mái chè chén .

Đột nhiên, trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên khẽ động, nhớ tới một sự kiện.

“Thanh ca, Ma Tôn lúc trước, tại sao phải giết lão tổ Lâm gia?”

ấn tượng của Lâm Hải đối với lão tổ Lâm gia , còn là rất không tệ.

Lúc trước, hoàng thất Mạnh gia gặp nguy cơ, lão tổ Lâm gia thế nhưng mà là người kiên định cản vệ cho hoàng thất Mạnh gia, thậm chí vì bảo hộ hoàng thất Mạnh gia, mà bị trọng thương.

Bằng vào điểm này, liền đủ thấy lão tổ Lâm gia chính là người trung nghĩa, đối với cái chết của lão, Lâm Hải một mực tiếc hận.

Nhưng, Lâm Hải cũng không trực tiếp đến hỏi Ma Tôn.

Ma Tôn vốn là làm việc toàn bộ bằng yêu thích, vạn nhất Lâm Hải đến hỏi, Ma Tôn nói câu ta nguyện ý ta cao hứng, Lâm Hải cần phải buồn bực chết không được.

Hơn nữa, Lâm Hải tổng cảm giác, chuyện nơi đây, tựa hồ không có đơn giản như vậy.

Mạnh Thanh Ca nghe được, thì là đồng tử co rụt lại, khuôn mặt bịt kín một tầng sương lạnh.

“Bởi vì, lão tổ Lâm gia, muốn mưu đoạt vị trí Quốc quân của Mạnh gia ta!”

“Cái gì?!” Lâm Hải khẽ giật mình, nháy nháy con mắt, vẻ mặt mộng bức.

Hắn thực hoài nghi, chính mình có nghe lầm hay không.

Mà Mạnh Thanh Ca lạnh lùng cười cười, tiếp tục nói.

“Ngươi không nghĩ tới a? Không riêng gì ngươi, tất cả mọi người cũng không nghĩ tới.”

“biểu hiện trước đó lão tổ Lâm gia, tất cả đều là trang, lão mới là hắc thủ chính thức phía sau màn!”

Lâm Hải nghe được, kinh ngạc đến lông mày giật giật a.

“Lại có việc này?”

“Không sai!” Mạnh Thanh Ca nhẹ gật đầu, “Mọi người chúng ta đều bị lão che mắt!”

“lão tổ Lâm gia, là người của Vô Thiên Minh !”

Tê ~

Lâm Hải nghe được, không khỏi hít một hơi khí lạnh, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Vô Thiên Minh?! Lại là Vô Thiên Minh!”

Mạnh Thanh Ca chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Nếu không phải Ma Tôn tiền bối cũng không rời khỏi thành Thái Huyền , cũng trong lúc vô tình khám phá ra thân phận của lão tổ Lâm gia .”

“Chỉ sợ giờ phút này Thiên Vận Quốc đã sớm đổi chủ, trở thành thế lực của Vô Thiên Minh rồi!”

“Nhưng dù vậy, phụ thân của ta tại trong quá trình diệt trừ người của Vô Thiên Minh, khí hải bị hủy, đã trở thành phế nhân!”

Vừa nói đến đây, hai mắt Mạnh Thanh Ca lập tức hiện lên ánh mắt cừu hận, lăng lệ ác liệt như đao!

“Nguyên lai, vậy mà đã xảy ra nhiều sự tình như vậy!”

Sắc mặt Lâm Hải khiếp sợ, không khỏi chậm rãi nhẹ gật đầu.

Hắn thật không nghĩ tới, trong khoảng thời gian này chính mình rời khỏi Thiên Vận Quốc , Thiên Vận Quốc lại đã xảy ra biến đổi lớn như thế.

Trách không được Ma Tôn tru sát lão tổ Lâm gia, Mạnh Thanh Ca kế vị hoàng thất Mạnh gia, nguyên lai ở trong đó, có nhiều che giấu không để người ngoài biết được như vậy .

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải nghĩ đến một người, trong lòng mạnh mẽ nhảy dựng.

“Sau khi Lâm gia tiêu diệt, Lâm Ngọc đi nơi nào?”

“Lâm Ngọc?!” Mạnh Thanh Ca khẽ giật mình, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Lâm Ngọc từ đầu đến cuối đều không có xuất hiện, tựa như bốc hơi khỏi nhân gian , một mực không có tin tức của gã!”

Lâm Hải nghe xong, chậm rãi nhẹ gật đầu, trong nội tâm không biết vì cái gì, có chút bất an.

cảm giác mà Lâm Ngọc cho Lâm Hải , giống như lưỡi dao sắc bén không ra khỏi vỏ, vừa ra vỏ tất đả thương người.

Hôm nay Lâm Ngọc không biết tung tích, tương lai chỉ sợ sẽ là một cái tai hoạ ngầm rất lớn a!

“Thanh Ca, nhất định phải chú ý Lâm Ngọc người này!”

Mạnh Thanh Ca nghe được, vô cùng khẳng định nhẹ gật đầu.

“Cái này tự nhiên, cao thủ đệ nhất thiên tài trên Tiềm Long Bảng , ta một chút cũng không dám khinh thường!”

“Vậy là tốt rồi!”

Mạnh Thanh Ca sớm có ý thức đó, chắc chắn tăng cường đề phòng, Lâm Hải lúc này mới yên lòng lại.

Ba người ôn chuyện qua đi, Lâm Hải đứng dậy cáo từ.

Thật vất vả trở lại một chuyến, hắn cần mau mau đến xem Hải Nguyệt Tông, hiện đang phát triển thế nào.

Lâm Hải một đường đáp mây bay phi hành, rất nhanh đã đến căn cứ địa của Hải Nguyệt Tông , phố Người Hoa!

Từ trên không trung nhìn lại, cái phố Người Hoa này thống nhất phong cách, thống nhất điếm chiêu, rất có một ít hàm súc thú vị của Hoa Hạ cổ đại .

Hơn nữa, rất nhiều thứ đồ vật chỉ có Nhân Gian giới mới có, cũng bị lấy ra bán, được truy phủng mãnh liệt .

Trên đường phố, người đi đường vãng lai, mặc dù không tính là quá mức thịnh vượng, nhưng so với trước đó muốn phồn hoa hơn nhiều .

“Trần Nghiên quả nhiên là kỳ tài phương diện kinh doanh quản lý, dùng không được bao lâu, cái phố Người Hoa này chắc chắn sẽ thanh danh truyền xa!”

Lâm Hải mang trên mặt dáng tươi cười, đáp xuống trên đường cái.

“Đi gặp cái đại công thần Trần Nghiên này thôi!”

Chương 2370: Lôi Vân Tông, ngươi đang tự chịu diệt vong sao?

“Tông chủ, sao ngươi lại tới đây?”

Trần Nghiên đang họp nhóm cao tầng tại phố Người Hoa, thấy Lâm Hải đột nhiên tiến đến, vội vàng đứng dậy, vẻ mặt kinh hỉ.

mọi người còn lại, cũng là nhao nhao kinh hỉ đứng dậy, cùng Lâm Hải thi lễ.

“Không có việc gì, các ngươi tiếp tục!”

Lâm Hải cười khoát tay áo, Trần Nghiên lúc này mới nhẹ gật đầu.

Sau đó, vẻ mặt nghiêm túc tiếp tục cùng nhóm cao tầng phố Người Hoa, giảng thuật quy hoạch phát triển phố Người Hoa.

Lâm Hải ở một bên nghe, không khỏi âm thầm gật đầu, đối với Trần Nghiên bắt đầu kính nể tự đáy lòng .

Hắn cái chưởng quầy vung tay này, có thể nói là chưa bao giờ hỏi đến qua công việc cụ thể , hết thảy đều là Trần Nghiên an bài.

Trần Nghiên từ một cô bé ở quầy thu ngân, trong thời gian ngắn ngủi như thế là trưởng thành một người cầm quyền trong thế lực của Lâm Hải , năng lực xuất chúng kia, có thể thấy được lốm đốm.

Nhưng, trả giá gian khổ cùng mồ hôi sau lưng kia, chỉ sợ cũng chỉ có bản thân Trần Nghiên tự mình biết rồi.

"Làm khó nha đầu kia rồi!"

Lâm Hải nhìn xem Trần Nghiên, phong phạm của một phó tổng giám đốc, nói chuyện quả cảm kiên quyết, lôi lệ phong hành, sớm không phải còn là người con gái yếu ớt có chút quật cường lúc trước, hoàn toàn chính là một người phụ nữ mạnh mẽ.

"Tốt rồi, mọi người dựa theo ta nói, lập tức chứng thực!"

"Vâng!"

Hội nghị tan cuộc, sau khi cao tầng của phố Người Hoa rời đi, trên mặt Trần Nghiên, mới hiện ra một tia ngượng ngùng.

"Lại để cho Tông chủ đợi lâu."

"Ha ha ha, một chút cũng không lâu, Trần Nghiên, ngươi thật là làm cho ta lần nữa lau mắt mà nhìn!" Lâm Hải nhìn xem Trần

Nghiên, tự đáy lòng nói.

Trần Nghiên cười một tiếng, sau đó hướng phía Lâm Hải nói.

“Tông chủ lần này trở lại, có cái gì phân phó sao?”

Lâm Hải lắc đầu, “Có ngươi tại, ta hết thảy đều yên tâm.”

Nói xong, lông mày Lâm Hải bỗng nhiên nhíu lại, hướng phía Trần Nghiên trầm giọng nói.

“bên Kiếm Vô Thương kia, có tin tức gì không?”

Kiếm Vô Thương bị Vô Thiên Minh chọn trúng, trên thực tế đã khống chế Lăng Thiên Kiếm Phái.

liên lạc cùng Kiếm Vô Thương, Lâm Hải cũng toàn quyền giao cho Trần Nghiên.

Trần Nghiên thì là khẽ lắc đầu.

“Không có tin tức gì, từ khi Kiếm Vô Thương trở lại tông môn, không còn có nhận được bất luận cái chỉ lệnh gì của Vô Thiên Minh !”

Lâm Hải nghe được, thì là nhướn mày, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

“Cái Vô Thiên Minh này, rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Đúng rồi!” ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, hướng phía Trần Nghiên trịnh trọng nói.

“Chú ý thoáng một phát tin tức của Lâm Ngọc , có cái tung tích gì của gã, lập tức hướng ta bẩm báo, cũng thông tri Mạnh Thanh Ca!”

Trần Nghiên thấy Lâm Hải nói ngưng trọng, nhanh chóng trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Hiểu rõ!”

Lâm Hải thở phào một hơi, “Hạch tâm của Hải Nguyệt Tông, phát triển như thế nào?”

“Hết thảy đều đang tiến hành theo kế hoạch, thực lực của tông môn, đang phi tốc phát triển!”

Lâm Hải nghe xong, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh mang, vui mừng nhẹ gật đầu.

“Có ngươi tại, ta yên tâm!”

“Đa tạ Tông chủ tín nhiệm!”

Lâm Hải còn muốn nói gì nữa, đột nhiên leng keng một tiếng, weachat vang lên.

“n?”

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, mở ra weachat, không khỏi sững sờ.

“Như Yên?”

Phát tới tin tức, dĩ nhiên là Liễu Như Yên.

Thế nhưng mà, chờ sau khi Lâm Hải nhìn thấy nội dung tin tức, nhưng lại sắc mặt đại biến, một cỗ sát cơ ngập trời, bay lên!

Trần Nghiên đứng tại bên người Lâm Hải, chỉ cảm thấy phát lạnh khắp cả người, hô hấp đều bắt đầu không khỏe.

“Tông chủ, đã xảy ra chuyện gì?!”

“Đáng giận!!!” Lâm Hải tức đến thầm mắng một tiếng, sắc mặt thoáng cái âm trầm như nước!

“Trần Nghiên, ta đi rồi, Hải Nguyệt Tông phát triển, xin nhờ ngươi rồi!”

Nói xong, Lâm Hải không đợi Trần Nghiên trả lời, ra khỏi gian phòng, tường vân phi thăng, lập tức biến mất tại chính giữa phía chân trời !

“Lôi Vân Tông, ngươi đang tự chịu diệt vong sao?”

Lâm Hải chân đạp tường vân, lần nữa nhìn về phía tin tức mà Liễu Như Yên phát tới , sát khí cuồn cuộn, ánh mắt như kiếm!

Đã thấy tin tức của Liễu Như Yên , câu câu như đao, đâm vào nội tâm của Lâm Hải.

Liễu Như Yên: Lâm Hải, nữ nhân của ngươi tại trong tay chúng ta, không muốn nàng chết, tối nay trước giờ Tý, đến Lôi Vân Tông thỉnh tội nhận lãnh cái chết!

Lâm Hải đưa điện thoại di động thu hồi, hai đấm kìm lòng không được nắm chặt, sát cơ trong mắt đậm đặc như thực chất.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, tông môn lớn như Lôi Vân Tông, làm việc cư nhiên ác tha như thế!

Cùng mình có cừu oán, đại khái có thể hướng phía chính mình đến, đao thật thương thật đánh thì xong rồi.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, Lôi Vân Tông lại làm ra sự tình hạ lưu bực này.

Bắt Liễu Như Yên uy hiếp chính mình, cái này cùng đám lưu manh côn đồ bình thường, có cái gì khác nhau!

“Lôi Vân Tông, ngàn vạn đừng cho Như Yên có một điểm tổn thương, nếu không cứ đợi đến diệt vong a!”

Trong mắt Lâm Hải, hiện lên một tia sát ý lạnh như băng .

Nếu Lôi Vân Tông đã để cho chính mình đi qua, vậy thì đi đến một chuyến, nhìn Lôi Vân Tông ngươi có thủ đoạn gì?!

Vèo!

Tường vân chạy như bay mà qua, vạch phá phía chân trời, trong chớp mắt đã tới gần sơn môn của Lôi Vân Tông.

Giờ phút này, sắc trời vừa mới tối om om, Lôi Vân Tông lại đèn đuốc sáng trưng, giống như ban ngày.

đệ tử mặc quần áo và trang sức đặc biệt, tất cả đều có vẻ mặt đề phòng, tại xung quanh sơn môn cảnh giác dò xét lấy.

Hiển nhiên, bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng.

“Hừ!”

Lâm Hải đứng tại trên đám mây, bao quát lấy Lôi Vân Tông, không khỏi hừ lạnh một tiếng!

Ông!

Sau một khắc, song chưởng của Lâm Hải mạnh mẽ chắp tay trước ngực, hai luồng hào quang một đỏ một trắng , xì ra!

hai hàng lông mày của Lâm Hải dựng lên, bàn tay chắp trước ngực mạnh mẽ hướng hai bên kéo một phát.

Nhất thời, một cái quả cầu ánh sáng đỏ trắng giao nhau , lăng không lơ lửng tại trước người Lâm Hải.

Một cỗ nóng bỏng đậm đặc , cùng một đạo kỳ hàn thấu xương, hoà lẫn, hướng bốn phía điên cuồng tràn ngập ra đến.

uy áp cực lớn , khiến cho một phương thiên địa này, đều trở nên ảm đạm đi, phảng phất khí lưu đều đọng lại!

“Mau nhìn, đó là cái gì?!!!”

Rất nhanh, đệ tử Lôi Vân Tông tuần tra, phát hiện quả cầu ánh sáng đỏ trắng giao nhau ở trên bầu trời, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi!

“Có người, bầu trời có người!!!”

“Người phương nào lớn mật, tự tiện xông vào Lôi Vân Tông ta!”

Sưu sưu sưu!

Trong chốc lát, mười cái đệ tử Lôi Vân Tông Đại Thừa cảnh, đáp mây mà lên, hóa thành lưu quang, hướng phía Lâm Hải vọt tới.

Lâm Hải đối với cái này, nhìn như không thấy, lạnh lùng quét mắt liếc phía dưới, âm thanh lạnh như băng, tại trong miệng phụt lên mà ra!

“Băng Hỏa, Cửu Trọng Thiên!!!”

Oanh!

Theo tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, quả cầu ánh sáng đỏ trắng lơ lửng trước người, bỗng nhiên gào thét lên, hướng phía trên không Lôi Vân Tông, bay đi!

Tạch...!

Ngay sau đó, một tiếng vang thật lớn, quả cầu ánh sáng đỏ trắng kia bỗng nhiên nổ tung, hóa thành vô số hỏa diễm cùng băng sương, nhẹ nhàng rớt xuống!

Toát toát toát toát!

Một đạo tiếp lấy một đạo tiếng xé gió lăng lệ ác liệt vang lên, trong chớp mắt đầy trời đều là điểm sáng màu đỏ trắng, đem Lôi Vân Tông trong đêm tối, trong chốc lát chiếu rọi như là ban ngày!

“Địch tập kích! Địch tập kích!!!”

đệ tử Lôi Vân Tông ở phía dưới , lập tức bắt đầu hoảng sợ rống to.

Đồng thời, vô số khí tức cường đại, phóng lên trời, hướng phía phương hướng Lâm Hải này mà đến.

Nhưng mà, những người tài giỏi này vừa lên không, liền bị đầy trời hỏa diễm cùng băng sương kia, làm cho chật vật không chịu nổi, sắc mặt đại biến!

“A!!!”

Rất nhanh, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, lập tức vang vọng bầu trời đêm, lại để cho người sởn hết cả gai ốc!

Những đệ tử Lôi Vân Tông phòng giữ này, vốn không nghĩ tới hỏa diễm cùng băng sương trên bầu trời kia, lại đáng sợ như thế!

Mới tiếp xúc, liền có ít nhất mười mấy người, tại phía dưới hỏa diễm cùng băng sương, biến thành bột mịn!

Mà các đệ tử Lôi Vân Tông còn lại, tuy may mắn đào thoát tính mạng, nhưng lại thực sự chật vật mà lui về bên trong tông môn .

Nguyên một đám nhìn xem Lâm Hải chân đạp tường vân, đầy mặt sát khí, ánh mắt tràn đầy rung động!

Vù vù vù ~

trong một nháy mắt, hỏa diễm cùng băng sương kia, dĩ nhiên đã rơi trên mặt đất.

Trong chốc lát, sơn môn của Lôi Vân Tông , liền bị biển lửa cùng đóng băng phong tỏa, kỳ hàn kỳ nhiệt luân chuyển, lại để cho huyết quản của người cơ hồ văng tung tóe, căn bản không cách nào tới gần!

Mà lúc này đây, Lâm Hải gào to một tiếng, âm thanh lạnh như băng, bỗng nhiên vang lên tại trên bầu trời đêm !

“Người Lôi Vân Tông nghe, Lâm Hải ta, đã đến!!!”

Chương 2371: Ngươi sẽ vì quyết định của ngươi, hối hận cả đời!

“Lâm Hải! Dĩ nhiên là Lâm Hải!!!”

“Nhanh, nhanh chóng bẩm báo Tông chủ, Lâm Hải đánh lên tông môn rồi!”

Đệ tử Lôi Vân Tông ở phía dưới , thoáng cái tất cả đều rối loạn đầu trận tuyến.

ân oán giữa Lâm Hải cùng Lôi Vân Tông , đã không người không biết, không người không hiểu rồi.

Nhất là hai vị Đường chủ của Lôi Vân Tông, Cung Thước cùng Hồ Vân Phong, đều đã bị chết ở tại trong tay Lâm Hải.

Cái này tại Lôi Vân Tông mà nói, quả thực không khác động đất cấp mười.

danh tiếng của Lâm Hải , tại trong nội tâm của đệ tử Lôi Vân Tông , thậm chí bay lên ngang bằng cùng Ma Quỷ.

Lúc này đây, Lôi Vân Tông bắt Liễu Như Yên, chính là vì bức bách Lâm Hải hiện thân, đem Lâm Hải một lần hành động đánh chết.

Nhưng, cơ hồ tất cả mọi người cho rằng, Lâm Hải tuyệt sẽ không đến đây.

Dù thực lực của Lâm Hải có mạnh hơn nữa, nhưng Lôi Vân Tông dù sao cũng là một cái tông môn.

Dùng lực lượng cá nhân, chống cự một cái tông môn, cái kia không khác gì là tự tìm đường chết.

Đổi lại bất kỳ một cái người nào có suy nghĩ , cũng sẽ không chủ động đưa tới cửa như vậy .

Thế nhưng mà, ai cũng thật không ngờ, Lâm Hải hết lần này tới lần khác đã tới rồi.

Hơn nữa, làm việc còn hung hăng càn quấy bá đạo như thế, trực tiếp đánh lên tông môn, thật là vượt quá dự kiến của các đệ tử Lôi Vân Tông .

“Uống!”

“Uống!”

Trong chốc lát công phu, đạo đạo thanh âm quát chói tai, tại trong bầu trời đêm xa xa truyền đến.

Sau đó, vài đạo khí tức cường đại, hướng phía chỗ sơn môn, như gió bay điện chớp phi tốc mà đến.

“Là Tông chủ cùng mấy vị Đường chủ!”

“Thật tốt quá, cái này xem Lâm Hải còn chạy chỗ nào?”

Các đệ tử Lôi Vân Tông thấy rõ người tới, mặt mũi lập tức lộ ra tràn đầy sắc mặt vui mừng, tâm tình khẩn trương cũng theo đó mà buông lỏng.

Lâm Hải tại chỗ sơn môn của Lôi Vân Tông, làm ra động tĩnh lớn như vậy, cao tầng tông môn sao lại không có phát giác?

Căn bản không cần đệ tử Lôi Vân Tông bẩm báo, Tông chủ Lôi

Khiếu Thiên liền dẫn mấy vị Đường chủ, hoả tốc chạy đến.

“Vô liêm sỉ! Đáng giận!!!”

Lôi Khiếu Thiên vừa thấy hiện trường, nhìn đống bừa bộn đầy đất, sơn môn đã bị Băng Hỏa bao trùm, lập tức tức giận đến mức gầm lên một tiếng, nổi trận lôi đình!

Tuy, Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên của Lâm Hải chỉ là ảnh hưởng đến một khu vực sơn môn, cũng không tạo thành tổn thương thực chất đối với Lôi Vân Tông.

Nhưng, sơn môn chính là mặt tiền cửa hàng của một cái tông môn a.

Lôi Vân Tông tồn tại với tư cách cấp bậc bá chủ, khi nào bị người đánh lên sơn môn qua, đem mặt tiền cửa hàng của tông môn đều hủy hoại?

Cái này nếu truyền đi, mất mặt thật đúng là ném đến nhà rồi!

Trong giây lát, Lôi Khiếu Thiên ngẩng đầu, trong hai mắt hiện lên một đạo tia chớp thô bạo , hướng phía Lâm Hải trong không trung trông lại.

Ông!

thân thể Lâm Hải run lên, cảm thấy một cỗ sát cơ đáng sợ, bỗng nhiên đáp xuống trên người của mình, khiến cho hô hấp đều mạnh mẽ trì trệ, sắc mặt biến hóa.

“Người này, thực lực thật đáng sợ!!!”

Lâm Hải mang theo một tia kinh hãi, hướng phía Lôi Khiếu Thiên trông lại, đồng tử co rút lại, mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Vừa rồi, chỉ là một tia ánh mắt của Lôi Khiếu Thiên , đều khiến Lâm Hải cảm thấy một cỗ tim đập nhanh.

Có thể nghĩ, thực lực của cái Lôi Khiếu Thiên này, tại trong những cao thủ mà mình đã từng thấy, ít nhất có thể đứng vào Top 3!

“Lôi Vân Tông có thể hùng cứ một phương, quả nhiên không phải không có lý!”

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, nhìn Lôi Khiếu Thiên, lập tức đề cao cảnh giác.

Những thứ khác không nói , thực lực của cái Lôi Khiếu Thiên này, ít nhất so với Cung Thước cùng Hồ Vân Phong, muốn mạnh hơn không ít.

Đáng giá để Lâm Hải trận địa sẵn sàng đón quân địch, không thể có bất kỳ phớt lờ!

“Tiểu bối, ngươi chính là Lâm Hải?!”

Cái lúc này, Lôi Khiếu Thiên bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải, lăng lệ ác liệt quát.

Thanh âm lạnh như băng bao hàm sát cơ, tiếng nói vừa ra, không khí phảng phất đều lập tức cứng lại, âm lãnh vô cùng.

thần sắc Lâm Hải đạm mạc, chân đạp tường vân, hai tay chắp sau lưng, rũ tầm mắt xuống thản nhiên liếc nhìn Lôi Khiếu Thiên, thản nhiên nói.

“Đúng vậy, ta là Lâm Hải!”

“Ngươi, là Tông chủ của Lôi Vân Tông ?”

Lôi Khiếu Thiên cười lạnh một tiếng, bày làm ra một bộ thần sắc uy nghiêm, lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, ta chính là Lôi Khiếu Thiên!”

“Lâm Hải, ngươi giết đệ tử Lôi Vân Tông ta, tổn hại đến cửa ta, thật là tội ác tày trời!”

“Khuyên ngươi, lập tức quỳ xuống thỉnh chết, nếu không cho ngươi hình thần câu diệt, bách thế không được Luân Hồi!”

Lâm Hải nghe xong, lập tức xùy cười một tiếng, lộ ra mặt mũi tràn đầy thần sắc xem thường .

“Lôi Khiếu Thiên, ngươi không biết là, nói lời này rất buồn cười sao?”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải mạnh mẽ mãnh liệt, một đoàn hỏa diễm nhảy nhảy dựng lên, cả người bị hào quang màu hỏa hồng bao phủ, khí lãng nóng bỏng khủng bố, lập tức quấn qua khắp nơi, lại để cho đệ tử Lôi Vân Tông ở phía dưới , hoảng sợ biến sắc!

“Không có khả năng!”

“Lâm Hải một cái Tiên Đạo Chí Tôn nho nhỏ , tại sao có thể có Hỏa Chi Đạo đáng sợ như thế!”

Lôi Khiếu Thiên cảm nhận được cái sóng nhiệt nóng bỏng như nham tương trong không khí kia, lập tức biến sắc, lộ ra vẻ khiếp sợ thật sâu.

Mà lúc này đây, thanh âm lạnh như băng không mang theo cảm tình của Lâm Hải , lần nữa vang lên.

“Lôi Khiếu Thiên, ngươi nghe kỹ cho ta!”

“có cừu oán cùng Lôi Vân Tông ngươi, là Lâm Hải ta, có giỏi hướng ta mà đến, đừng có liên quan đến người khác!”

“Thức thời mà nói, lập tức thả Liễu Như Yên, nếu không, đừng trách ta một mồi lửa đốt đi Lôi Vân Tông ngươi !”

Lôi Khiếu Thiên nghe được, không khỏi khẽ giật mình, sau đó nhịn không được cười lên ha hả, trong tiếng cười mang theo vô cùng đùa giỡn trêu chọc.

“Ngươi nói cái gì, đốt đi Lôi Vân Tông của ta?”

“Lâm Hải, ngươi cũng không sợ gió lớn đau đầu lưỡi!”

Nói xong, trong mắt Lôi Khiếu Thiên lóe lên tinh mang, trên mặt đầy tự hào, hướng phía Lôi Vân Tông sau lưng nhất chỉ.

“Lôi Vân Tông ta, từ khi khai tông lập phái đến nay, trải qua mười vạn tám năm!”

“Năm tháng thay đổi, tang thương biến hóa, Lôi Vân Tông trải qua vô số trắc trở, như cũ sừng sững tại giữa thiên địa!”

“Ngươi một cái Tiên Đạo Chí Tôn nho nhỏ, tính toán là cái thứ gì, cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn, đốt Lôi Vân Tông ta?”

“Lôi Khiếu Thiên ta hôm nay cũng không tin cái tà này rồi, có bản lĩnh, ngươi đốt đốt xem!”

Lâm Hải nghe được lời nói này của Lôi Khiếu Thiên, không khỏi lắc đầu, sắc mặt trở nên càng thêm lạnh như băng.

“Lôi Khiếu Thiên, ngươi có biết, ngươi nói cái câu không chịu trách nhiệm này, sẽ khiến toàn bộ Lôi Vân Tông bị mất đi không?”

Lôi Khiếu Thiên nghe vậy, thì là hừ lạnh cười cười, trên mặt mỉa mai nói.

“Bổn sự không lớn, khẩu khí không nhỏ!”

“Lâm Hải, ta cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, lập tức quỳ xuống đất thỉnh chết!”

Nhìn Lôi Khiếu Thiên hung lệ, trong hai mắt Lâm Hải, bỗng nhiên tách ra cuồng bạo hỏa diễm.

Hắn biết rõ, chỉ dựa vào lời nói không thì không được.

Muốn cứu Liễu Như Yên, cuối cùng nhất vẫn là muốn dựa vào thực lực đến giải quyết!

“Lôi Khiếu Thiên, Lôi Vân Tông, hôm nay sẽ bởi vì ngươi mà diệt vong!”

“Ngươi sẽ vì quyết định của ngươi, hối hận cả đời!”

“Hừ, dõng dạc, Xích Đường chủ, Hoàng Đường chủ, Thanh Đường chủ!” trong mắt Lôi Khiếu Thiên lóe ra hàn quang, quát lên một tiếng chói tai.

“Có thuộc hạ!”

Lập tức, ba cái Đường chủ phía sau gã mang theo sát khí cuồn cuộn, động thân mà ra!

“Lập tức đem tên tiểu bối này, bắt giữ gặp ta!”

“Vâng!”

Ba cái Đường chủ đáp ứng một tiếng, bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo như băng , đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Vèo!

Sau một khắc, ba người bỗng nhiên biến mất, hóa thành ba đạo lôi quang, bay thẳng đến chân trời, hướng phía Lâm Hải mà đi.

Ông!

không khí quanh thân Lâm Hải, phảng phất đều bắt đầu chấn động, ba đạo uy áp khủng bố, bỗng nhiên hàng lâm tại trên người Lâm Hải, đem Lâm Hải lập tức khóa chết!

“Hừ!”

Lôi Khiếu Thiên tại phía dưới, chắp tay sau lưng nhìn Lâm Hải, khóe miệng lộ ra một vòng nhe răng cười ngoan độc .

Tuy gã biết rõ Lâm Hải có thể chém giết Cung Thước cùng Hồ Vân Phong, tất có cổ quái ngoài dự đoán của mọi người .

Nhưng, ba cái Đường chủ cùng tiến lên, từng cái thực lực đều không tại phía dưới Cung Thước cùng Hồ Vân Phong, Lâm Hải tuyệt sẽ không có bất kỳ may mắn nào!

Nhưng lại tại thời khắc Lôi Khiếu Thiên cho rằng Lâm Hải không hề lo lắng mà sắp bị cầm xuống, đột nhiên có đạo quang mang, tại trước người Lâm Hải lập loè mà lên, vầng sáng chương mắt!

Chương 2372: Sơn môn kịch chiến (thượng)

“Có cao thủ!!!”

Lôi Khiếu Thiên lập tức cả kinh, sau đó đã thấy trước người Lâm Hải, không hề dấu hiệu xuất hiện ba đạo thân ảnh có khí tức cường đại .

Oanh!

Nhất thời, tiếng vang khí bạo mãnh liệt vang lên, vầng sáng sáng lạn, khí lãng như nước thủy triều!

Đầy trời đạo pháp bỗng nhiên nổ tung tại trước người Lâm Hải, quấn qua khắp nơi, che khuất bầu trời, cuồng phong gào thét!

“Lui ra phía sau, đều lui ra phía sau!!!”

Lôi Khiếu Thiên biến sắc, cấp tốc hướng phía các đệ tử Lôi Vân Tông bình thường ở sau lưng , la lớn.

Dư ba mà Ba cái Đường chủ cùng một phương Lâm Hải, kịch liệt giao chiến dẫn phát ra, thật sự là quá mạnh mẽ.

Cho dù so sánh với một kích toàn lực của Nhất kiếp Tán Tiên, đều không kém bao nhiêu.

Những đệ tử Lôi Vân Tông bình thường này, nếu đứng quá gần, ở đâu chịu đựng được ?

“A!!!”

Dù có Lôi Khiếu Thiên nhắc nhở, nhưng có mười mấy đệ tử Lôi Vân Tông trốn tránh không kịp, trực tiếp bị cái cỗ khí lãng cuồng bạo này , trùng kích đến thổ huyết bay ngược, té ngã trên mặt đất, sống chết không rõ!

“Đáng giận!!!”

Lôi Khiếu Thiên xiết chặt hai đấm, ánh mắt lộ ra hào quang phẫn nộ, cấp tốc ngẩng đầu hướng phía giữa không trung nhìn lại!

Đã thấy trước người Lâm Hải, ba nam tử toàn thân lóe ra vầng sáng, đem Lâm Hải bảo hộ tại sau lưng.

Trong lúc bàn tay huy động, quấy phong vân, điều khiển đạo pháp cường đại, đem công kích của ba cái Đường chủ , hoàn toàn phong tỏa!

Ba cái Đường chủ Lôi Vân Tông, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, Lôi Pháp nổ vang, đầy trời hồ quang điện, lực tàn sát cuồng bạo bay tán loạn bừa bãi.

Nhưng mà, tùy ý bọn họ thi pháp như thế nào, nhưng cũng không cách nào đột phá phòng ngự của ba người này, căn bản thương không đến Lâm Hải mảy may!

“Lâm Hải, ngươi lại vẫn có giúp đỡ!”

Lôi Khiếu Thiên nhíu hai mắt lại, mang theo khiếp sợ thật sâu, hét lớn một tiếng.

Gã đã sớm nghe các đệ tử Lôi Vân Tông từng nói qua, bên người Lâm Hải, có Nhị kiếp Tán Tiên đi theo.

Nhưng mới rồi, rõ ràng không có nhìn thấy người, ba người này là từ đâu xuất hiện ra?

Lâm Hải thì là vẻ mặt lạnh nhạt, khóe miệng hơi nhếch, lộ ra cười lạnh đạm mạc.

“Lôi Khiếu Thiên, ngươi ít nói nhảm, lập tức đem Liễu Như Yên thả ra!”

“Nằm mơ!” Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên hàn mang hung ác.

“Lâm Hải, ngươi cho rằng có ba người giúp đỡ, là có thể thoát qua được hôm nay sao?”

Vừa quay đầu, Lôi Khiếu Thiên nhìn về phía một nam tử lạnh lùng mặc áo lam ở sau lưng, ngữ khí hơi có vẻ hòa hoãn nói.

“Tam sư đệ, ngươi vất vả một chút đi!”

Nam tử áo lam nhíu lông mày lại, hướng phía Lôi Khiếu Thiên ôm quyền, nhẹ gật đầu.

“Lĩnh mệnh!”

Ông!

tiếng nói của nam tử áo lam rơi xuống đất, bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt lăng lệ ác liệt như điện, hướng phía Lâm Hải trông lại.

“n?”

thân thể Lâm Hải bỗng nhiên cứng đờ, mạnh mẽ quay đầu, cũng hướng phía nam tử áo lam trông lại.

Oanh!

Ánh mắt của hai người, ở giữa không trung đụng vào nhau, lập tức một đạo nổ mạnh im ắng , ầm ầm vang lên tại trong đầu Lâm Hải.

“Mả mẹ mày!”

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, chỉ cảm thấy trong lòng bang bang nhảy loạn một hồi, sắc mặt hoảng sợ không thôi!

Vừa rồi, ánh mắt của nam tử áo lam, vậy mà mang theo lực lượng Lôi Đình cường đại.

Lúc hướng phía chính mình trông lại, lại phảng phất như một đạo Lôi Đình, bổ vào phía trên linh hồn của mình.

Nếu không phải Lâm Hải tu hành qua Thần Hồn Quyết, linh hồn cường đại dị thường, thêm Tử Lôi trong thân thể nhấp nhô, đem một đạo Lôi Đình kia kịp thời hóa giải.

Chỉ sợ vừa rồi, là có thể lại để cho Lâm Hải thổ huyết bị thương, thần hồn tổn hao nhiều!

“Con em ngươi, đây là muốn cho ca ca cái ra oai phủ đầu a!”

Trong mắt Lâm Hải, bỗng nhiên hiện lên một tia tức giận, ánh mắt trở nên lạnh như băng vô cùng!

Cái nam tử áo lam này , không cần phải nói Lâm Hải cũng có thể đoán được, tất là Đường chủ Lam Điện Đường của Lôi Vân Tông rồi!

Theo cái nhìn lăng lệ ác liệt vừa rồi kia, Đường chủ Lam Điện Đường, so với các Đường chủ khác, cường đại hơn không ít a!

“Ồ?”

Đường chủ Lam Điện Đường giờ phút này, thì là nhẹ kêu một tiếng, nhìn Lâm Hải mắt lộ vẻ kinh ngạc.

cái nhìn về phía Lâm Hải vừa rồi kia, cũng không tầm thường, đó là một loại Lôi hệ đồng thuật mà gã tu hành !

Tuy uy lực không lớn, nhưng lại cực kỳ bá đạo, coi như là Nhất kiếp Tán Tiên bình thường, dưới vội vàng không kịp chuẩn bị đều sẽ bị thương.

Thật không nghĩ đến, Lâm Hải một cái Tiên Đạo Chí Tôn nho nhỏ, vậy mà bình yên vô sự, quả thực lại để cho gã giật mình không thôi!

Bất quá, cũng chỉ là giật mình mà thôi, đối với Lâm Hải, trong nội tâm của Đường chủ Lam Điện Đường , chỉ có thật sâu khinh thường.

“Có thể làm cho Bổn Đường chủ tự mình ra tay giết ngươi, ngươi cái con sâu cái kiến này cho dù chết, cũng đủ để kiêu ngạo rồi!”

Đường chủ Lam Điện Đường, mang theo ngạo khí thật sâu, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói ra.

Lâm Hải thì là xem thường cười, duỗi ra ngón tay nhỏ, hướng phía Đường chủ Lam Điện Đường, có chút quơ quơ.

“Ngươi? Rác rưởi!”

Ông!

Đường chủ Lam Điện Đường nghe được, lập tức giận dữ, một cỗ sát cơ kinh khủng, mang theo khí tức Lôi Đình lăng lệ ác liệt, bỗng nhiên xì ra!

“Muốn chết!!!”

Bá!!!

Sau một khắc, một đạo Lam Quang vạch phá phía chân trời, thân ảnh của Đường chủ Lam Điện Đường bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, một cỗ áp lực cuồng bạo kinh khủng từ trên trời giáng xuống, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải áp bách mà đến!

Tạch...!!!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, Lôi Đình màu xanh da trời to cỡ cánh tay, phảng phất Phá Toái Hư Không, bỗng nhiên từ trên không trung đánh xuống, trong chớp mắt đã đến đỉnh đầu Lâm Hải!

Oanh!

Mà lúc này đây, đầy trời khí tức màu vàng, theo trước người Lâm Hải bỗng nhiên phóng thích mà ra.

Cùng lúc đó, một tòa hư ảnh ngọn núi cao vút trong mây, vậy mà đột ngột từ mặt đất mọc lên!

Tạch...!!!

Cái Lôi Đình màu xanh da trời kia, thoáng cái bổ vào trên ngọn núi.

Trong chốc lát, ngọn núi sụp đổ, thiên dao địa động, mặt đất đều một hồi sợ run, thiên địa biến sắc!

khí lãng khủng bố, điên cuồng lăn lộn giống như là thủy triều, quấn qua bốn phía.

núi đá thảo mộc xung quanh sơn môn Lôi Vân Tông, lập tức bị nghiền áp thành nát bấy, một mảnh bừa bộn!

Bá!

Cùng lúc đó, một lam một vàng gặp nhau trên không trung, vừa chạm vào tức phân, phân biệt theo phương hướng ngược nhau mà hạ thấp!

Đạp, đạp đạp đạp!

Hai đạo thân ảnh sau khi hạ xuống, nhao nhao lui về phía sau ba bước, lúc này mới lay động một hồi, đứng vững thân hình.

Đường chủ Lam Điện Đường, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, mang theo khó có thể tin thật sâu mà ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy cách đó không xa, một cái nam tử thon gầy tặc mi thử nhãn, tướng mạo hèn mọn bỉ ổi, tại bên ngoài trăm mét, cùng gã xa xa tương đối!

“Ngươi là ai?!”

đồng tử của Đường chủ Lam Điện Đường co rút lại một hồi, mang theo rung động thật sâu , hướng phía đối phương quát lên.

Vừa rồi, gã vốn tưởng rằng Lâm Hải chắc chắn sẽ bị một kích miểu sát, nhưng ở thời khắc mấu chốt, nam tử đối diện này liền trống rỗng xuất hiện!

Chẳng những tiếp tia chớp Lôi Đình của gã, thậm chí chủ động xuất kích, cùng gã đối chiến một chiêu.

Để cho nhất gã cảm thấy kinh hãi chính là, một chiêu liều mạng cùng đối phương, chẳng những không có đem đối phương đánh bại, chính mình ngược lại khí huyết cuồn cuộn, bị ngạnh sanh sanh bức lui trở lại!

Tuy cũng không bị thương, nhưng người trong nghề khẽ vươn tay, liền biết có được hay không!

nam tử nhỏ gầy đối diện , thực lực tuyệt đối không thua kém gì mình.

Nghe được câu hỏi của Đường chủ Lam Điện Đường, Đại Hoàng phía đối diện, đột nhiên nhếch miệng cười cười, đem con mắt vốn nhỏ như hạt đậu nành , chen đến càng thêm khôngthấy.

“Này, nhìn đôi mắt to của ta , có lớn hay không?”

Phốc!

Đại Hoàng vừa thốt ra lời kia, dưới chân Đường chủ Lam Điện Đường lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Mẹ nó, hai con mắt nhỏ như hạt đậu nành kia, cùng chữ to dính vào chút nào sao?

“Không có gì bất ngờ xảy ra, ta cảm thấy ngươi là mù lòa!”

Đường chủ Lam Điện Đường mặt mũi tràn đầy đùa giỡn trêu chọc, tràn ngập mỉa mai nói.

Bá!

Lời vừa ra khỏi miệng, Đại Hoàng phía đối diện , sắc mặt bỗng nhiên liền thay đổi!

Oanh!

Ngay sau đó, sương mù màu vàng ngập trời, bỗng nhiên bay lên, bao phủ tại trên không Đại Hoàng .

Sau đó, thanh âm nổi giận của Đại Hoàng, vẫn như lôi đình nổ vang tại trên bầu trời !

“Thằng ranh con, hôm nay lại để cho ngươi biết, cái gì gọi là họa là từ miệng mà ra!”

Phanh!

Đại Hoàng nói xong, lập tức núi đá vô cùng từ trên trời giáng xuống, hướng phía Đường chủ Lam Điện Đường, rơi đập mà đến!

Chương 2373: Sơn môn kịch chiến (hạ)

Núi đá rơi xuống đồng thời, Đại Hoàng hóa thành một đạo vòi rồng, hướng phía Đường chủ Lam Điện Đường, gào thét mà đi!

Đường chủ Lam Điện Đường chau mày, trên mặt ngưng trọng.

thực lực của Đại Hoàng , hiển nhiên vượt quá dự liệu của gã, vậy mà hoàn toàn không tại phía dưới gã, không thể khiến gã không coi trọng!

Mắt thấy công kích buông xuống, Đường chủ Lam Điện Đường hét lớn một tiếng, hai tay nắm mà lên, đột nhiên vô số quả cầu ánh sáng màu xanh da trời , lơ lửng tại trên đỉnh đầu!

“Uống!!!”

Đường chủ Lam Điện Đường hét lớn một tiếng, quả cầu ánh sáng màu xanh da trời nhao nhao nổ tùng, đón nhận đầy trời núi đá kia!

Oanh oanh oanh oanh!

Nhất thời, tiếng nổ mạnh liên tiếp không ngừng truyền đến, đầy trời đều là lôi quang thạch ảnh, che khuất bầu trời, khí lãng khủng bố quấn qua tất cả!

Rầm rầm rầm phanh!

Đường chủ Lam Điện Đường thả người mà lên, cùng Đại Hoàng trên không trung, bắt đầu giao thủ kịch liệt!

“Cái gì?!”

Lôi Khiếu Thiên ở phía xa nhìn xem, lập tức vẻ mặt kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm.

Những cao thủ trợ giúp Lâm Hải này, đều là từ đâu xuất hiện vậy?

Gã vạn không nghĩ tới, liền cả Đường chủ Lam Điện Đường đều tự thân xuất mã rồi, lại vẫn như cũ không làm gì được Lâm Hải!

Hơn nữa nhìn bộ dáng, cái nam tử tướng mạo xấu xí, tặc mi thử nhãn này, thực lực không tại phía dưới Đường chủ Lam Điện Đường .

Hai người thế lực ngang nhau, lực lượng ngang nhau, muốn phân ra thắng bại, trong thời gian ngắn là không thể nào.

“Lâm Hải, ngươi thật đúng là để cho ta ngoài ý muốn!”

Lôi Khiếu Thiên nhíu hai mắt lại, nhìn Lâm Hải, trong mắt toát ra kinh ngạc thật sâu.

Lâm Hải thì hơi hơi nhún vai, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

“Ngươi nếu không thả Liễu Như Yên, ngoài ý muốn càng lớn , vẫn còn ở phía sau ni!”

“Ngươi bớt càn rỡ!” Lôi Khiếu Thiên trừng mắt, lệ quát một tiếng, sau đó lộ ra một vòng cười lạnh.

“Đừng tưởng rằng, có mấy cái Nhị kiếp Tán Tiên âm thầm bảo hộ, thì có tư cách khiêu chiến Lôi Vân Tông ta !”

Nói xong, Lôi Khiếu Thiên quay đầu, nhìn về phía đại hán râu quai nón một thân màu tím ở bên cạnh .

“Nhị sư đệ, xem ra, chỉ có thể làm phiền ngươi!”

“Hừ!” đại hán râu quai nón áo tím hừ lạnh một tiếng, trong mắt bắn ra hai đạo Lôi Đình cuồng bạo màu tím.

Sau đó, mạnh mẽ hướng phía Lâm Hải nhìn lại, khí tức cuồng bạo bỗng nhiên từ đỉnh đầu dâng lên!

“Giết!”

Tạch...!!!

Sau một khắc, một đạo Lôi Đình cực lớn màu tím từ trên trời giáng xuống, cái lực lượng lôi điện sắc bén kia, vậy mà đem hư không đều bổ xuyên, thiên địa một mảnh chấn động!

“Thật là lợi hại!!!”

Lâm Hải chấn động, không nghĩ tới Đường chủ Tử Điện Đường, lại không nói hai lời trực tiếp động thủ!

Hơn nữa, chỉ là từ uy lực của một đạo Tử Lôi này đến xem, thực lực lại vẫn tại hơn xa phía trên Đường chủ Lam Điện Đường .

Nhị kiếp Tán Tiên mà Lâm Hải thu phục, Dương Hiển, Kim Đại Thăng, Đái Lễ đang địch ba cái Đường chủ.

Đại Hoàng một người độc chiến Đường chủ Lam Điện Đường, không chia trên dưới.

ở bên trong Luyện Yêu Hồ, chỉ còn lại có một cái Nhị kiếp Tán Tiên là Ngô Long rồi.

Nhưng rất hiển nhiên, Ngô Long cũng không phải đối thủ của Đường chủ Tử Điện Đường .

Đối mặt với công kích đáng sợ của Đường chủ Tử Điện Đường, Lâm Hải dĩ nhiên đã không có người có thể dùng!

“Trước cứu Như Yên!”

Rất nhanh, nội tâm của Lâm Hải liền có quyết định, hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn về phía Tử Lôi đánh xuống , cười lạnh một tiếng .

“Xem pháp bảo!!!”

Vèo!!!

Đột nhiên, một đạo thân ảnh lăng không bay lên, hướng phía Tử Lôi nghênh đón tiếp lấy.

Đồng thời, một đạo thanh âm hoảng sợ, truyền vào trong tai mọi người.

“Oa nha nha, ba ba ngươi lại hành hạ cẩu!!!”

“Ta là thân sinh của ngươi đó a!!!”

Phanh!

Một tiếng trầm đục, cái Tử Lôi kia trực tiếp bổ vào trên người A Hoa.

bộ lông toàn thân A Hoa, lập tức tất cả đều bị dựng lên, một mảnh cháy đen.

“Ai u má ơi, cẩu gia muốn treo rồi!!!”

A Hoa hét thảm một tiếng, thân thể trực tiếp bị đánh bay, trùng trùng điệp điệp ngã rơi trên mặt đất, hai mắt lật một phen, thiếu chút nữa tắt thở.

“n?”

một màn đột nhiên xuất hiện này, lại để cho một phương Lôi Vân Tông, lập tức tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Nhất là Đường chủ Tử Điện Đường, chứng kiến A Hoa nằm trên mặt đất cẩu khóc sói tru , mí mắt một hồi kinh hoàng!

“Điều đó không có khả năng!!!”

Đường chủ Tử Điện Đường, ánh mắt lộ ra thật sâu khó có thể tin, miệng há to đến mức có thể nhét vào một cái nắm đấm.

một kích vừa rồi của gã kia, ẩn chứa bao nhiêu uy lực, gã so với ai khác đều hiểu rõ hơn.

Cho dù là Nhị kiếp Tán Tiên bình thường, bị đánh trúng mà nói, đều hình thần câu diệt, hóa thành bột mịn.

Thế nhưng mà, cái Yêu thú nhìn qua mới chỉ có cấp bậc Tiên Đạo Chí Tôn này, như thế nào lại không có việc gì đâu?

Chẳng những không có việc gì, còn con mẹ nó ngao ngao thẳng gọi, hiển nhiên cách cái chết còn kém xa đấy.

Cái này con mẹ nó không khoa học a!

“Đó là cái gì?”

Ngay tại thời khắc Đường chủ Tử Điện Đường vẻ mặt mộng bức, có đệ tử Lôi Vân Tông, bỗng nhiên chỉ vào xa xa, thét lên một tiếng kinh hãi.

“n?” Lôi Khiếu Thiên cả kinh, quay đầu nhìn về phương hướng mà tên đệ tử kia chỉ nhìn lại, không khỏi sắc mặt đại biến!

Đã thấy xa xa bên cạnh sơn môn, đột nhiên bốc lên khói đen nồng đậm .

bên trong khói đen , ẩn ẩn có hư ảnh của một con rết cực lớn, lăn lộn bay múa, cái khói đen kia đúng là từ trong miệng con rết phụt lên mà ra!

“A!!!”

Không đợi Lôi Khiếu Thiên kịp phản ứng, đệ tử Lôi Vân Tông tới gần khói đen , đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Sau đó, đệ tử Lôi Vân Tông như mọc thành phiến, lập tức ngã sấp xuống, trong chớp mắt biến thành nước mủ, vô cùng thê thảm!

Lôi Khiếu Thiên thấy một màn như vậy, không khỏi sắc mặt đại biến, mặt lộ vẻ hoảng sợ thật sâu !

“Không tốt, có độc!!!”

“Rút lui, tất cả đều rút lui!!!”

Lôi Khiếu Thiên một bên cấp tốc hướng phía đệ tử Lôi Vân Tông, lớn tiếng la lên, một bên mang theo nồng đậm hận ý, hướng phía con rết bên trong khói đen nhìn lại.

“Nghiệp chướng, muốn chết!!!”

Oanh ~ Tạch...!!!

cánh tay Lôi Khiếu Thiên mạnh mẽ giương lên, lập tức một đạo Lôi Đình màu tím tráng kiện như cây , hướng phía Ngô Long đánh xuống!

Ngô Long đang vẻ mặt dữ tợn phun ra khói đen, giết đệ tử Lôi Vân Tông bằng thuốc độc.

Đột nhiên cảm thấy một cỗ uy áp đáng sợ làm lòng người vì sợ mà tâm rung động, từ trên trời giáng xuống, đưa y lập tức bao lại!

“Chà mẹ nó!!!”

Ngô Long hoảng sợ thét lên, sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

một kích này của Lôi Khiếu Thiên , uy lực thật sự là quá cường đại.

Chỉ là cái uy lực đáng sợ này, lại đã để cho trái tim Ngô Long lạnh mình băng giá, biết rõ không thể dùng lực địch!

Nếu bị bổ trúng, chỉ sợ lập tức thì phải chết vểnh lên rồi!

Phốc ~

thân thể Ngô Long run lên, lập tức hóa thành khói xanh, biến mất không thấy gì nữa!

Tạch...!

Pháp thuật Lôi Đình của Lôi Khiếu Thiên , bổ rơi trên mặt đất, đem mặt đất bổ đến đều chịu run lên, lôi quang văng khắp nơi!

Nhưng mà, sắc mặt Lôi Khiếu Thiên lại ngưng tụ, lộ ra thần sắc rung động thật sâu!

“Chạy?!!”

“A!!!” Đúng lúc này, tiếng kêu thảm thiết thê lương, đột nhiên từ phía sau truyền đến.

Lôi Khiếu Thiên hoảng sợ quay đầu lại, lại thấy bên ngoài trăm mét phía sau mình, đám đệ tử Lôi Vân Tông vốn đã thoát đi kia, lần nữa như mọc thành phiến mà ngã xuống!

Mà xung quanh họ, khói đen cuồn cuộn, cái Ngô Long đã đào tẩu kia lần nữa phun ra nuốt vào khói đen, vậy mà vọt tới phía sau!

“Hỗn đản a!!!”

Nhìn đệ tử Lôi Vân Tông chết thảm trên đất, hóa thành nước mủ, Lôi Khiếu Thiên tức đến mí mắt kinh hoàng, phát ra một hồi gào thét rung trời !

“Nghiệt súc, không giết ngươi, ta thề không bỏ qua!!!”

Vèo!!!

Sau một khắc, thân ảnh Lôi Khiếu Thiên hóa thành một đạo lôi quang, bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa!

“Ha ha ha, thoải mái a, đều chết đi cho lão tử !”

Ngô Long đang phụt ra khói đen, dữ tợn cười to, đột nhiên một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, hàng lâm tại bên người của gã.

“Mả mẹ mày!!!”

sắc mặt Ngô Long đại kinh, lông tơ đều dựng đứng, một cỗ dự cảm bất thường, bỗng nhiên xông lên đầu!

“Chạy!”

Cơ hồ không kịp ngẫm nghĩ nữa, Ngô Long lập tức hóa thành khói xanh, chuẩn bị thoát đi!

Ông!

Nhưng vào lúc này, Ngô Long lại kinh hãi phát hiện, ở trong phương viên mười dặm quanh gã, vậy mà toàn bộ đã biến thành Lôi Trì!

Đầy trời là hồ quang điện đang nhảy tháo chạy, lập tức tụ lại mà đến, trải rộng toàn thân Ngô Long.

Ngô Long biến thành khói xanh, thoáng cái phảng phất như bị nhốt lại, cứng lại ở bên trong không trung !

“Hỏng rồi!”

sắc mặt Ngô Long đại kinh, cấp tốc vận chuyển chân nguyên, muốn đem Lôi Trì chấn vỡ!

Nhưng vào lúc này, một tiếng hô nổi giận , bỗng nhiên vang lên tại bên tai Ngô Long !

“Nghiệt súc, chết!!!”

Tạch...!

Lôi Đình màu tím, mang theo lực lượng cuồng bạo phá hủy mọi thứ, bỗng nhiên đã rơi vào trên người Ngô Long!

Chương 2374: Giết bằng thuốc độc

Ông!

Ngay tại thời khắc Lôi Khiếu Thiên cho rằng Ngô Long hẳn phải chết, đã thấy thân hình của Ngô Long , bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa!

“n?”

Lôi Khiếu Thiên cả kinh, sau đó mặt mũi tràn đầy rung động!

Lôi Trì khắp nơi trên đất mà gã vừa rồi phát ra kia , cũng không phải là đạo pháp bình thường , mà là một trong các tuyệt học của Lôi Vân Tông .

Bất luận kẻ nào lâm vào chính giữa Lôi Trì, đều sẽ thân thể tê liệt, không cách nào ẩn trốn, cùng Biến Địa Kinh Lôi của Lâm Hải có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Ngô Long tuy có thể hóa thân thành khói xanh để đào tẩu, nhưng bị Lôi Trì vây khốn, căn bản là chạy không khỏi truy tung của Lôi Khiếu Thiên .

Nhưng bây giờ, Lôi Trì vẫn còn, Lôi Khiếu Thiên lại thoáng cái đã mất đi khí tức của Ngô Long .

Thật giống như Ngô Long vừa rồi trống rỗng xuất hiện, giờ phút này vậy mà lại lăng không biến mất rồi!

“Chuyện gì xảy ra?”

mặt mũi Lôi Khiếu Thiên tràn đầy không thể tưởng tượng, đem toàn bộ thần thức thả ra, lại ở đâu còn tìm được bóng dáng của Ngô Long ?

“A!!!”

Mà đúng lúc này, tiếng kêu thê lương thảm thiết đột nhiên lần nữa vang lên.

trong lòng Lôi Khiếu Thiên mạnh mẽ nhảy lên, cấp tốc hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại.

Đã thấy mấy cái đệ tử Lôi Vân Tông, đột nhiên bụm lấy đũng quần, thống khổ ngã trên mặt đất, gào khóc thảm thiết.

Mà một cái thanh âm cực kỳ hèn mọn bỉ ổi , cười quái dị vang lên.

“Nha nha phi, cẩu gia không thể khổ sở bị đánh uổng phí, bạo mấy cái điểu rồi nói sau!”

Mẹ nó!!!

đồng tử của Lôi Khiếu Thiên co rụt lại, rốt cục thấy rõ là chuyện gì xảy ra rồi.

Vừa rồi, cái con chó bị Đường chủ Tử Điện Đường đánh bay kia, chẳng những không chết, còn con mẹ nó đi cắn người!

Chó cắn người cũng bình thường, thế nhưng mà cái con chó này quá con mẹ nó tổn hại rồi, vậy mà hướng phía đũng quần cắn, cái này con mẹ nó không phải muốn chết ư!

“A!!!”

Mà lúc này đây, lại là vài tiếng kêu thê thảm truyền đến, trong thanh âm mang theo tuyệt vọng cùng thống khổ thật sâu.

toàn thân Lôi Khiếu Thiên giật mình một cái, chỉ cảm thấy đũng quần lạnh buốt một hồi, ngẫm lại đều sợ hãi.

Mẹ nó, cái này nếu như bị cắn vào, Thiên Tiên đều con mẹ nó chịu không được a!

“Nhị sư đệ, nhanh giết chết cái con chó kia!!!”

Lôi Khiếu Thiên cấp tốc hướng phía Đường chủ Tử Điện Đường, hô to một tiếng, trong thanh âm tràn đầy phẫn nộ.

“Nghiệt súc, chạy đi đâu!”

Đường chủ Tử Điện Đường, lập tức hóa thành một đạo ánh sáng màu tím, trong chớp mắt đã đến sau lưng A Hoa .

“Ta bạo điểu ngươi... Ngao!”

A Hoa một ngụm hướng phía Đường chủ Tử Điện Đường cắn tới, ngược lại bị Đường chủ Tử Điện Đường tóm lấy cái đuôi, xách lên.

“Chà mẹ nó, buông cẩu gia ra, cẩu gia bị lộ sạch hết rồi!!!”

đầu A Hoa bị hướng xuống xách lên, vội vàng che bộ vị yếu hại, oa oa gọi bậy nói.

“Chó chết, ta đập chết ngươi!”

Đường chủ Tử Điện Đường hét lớn một tiếng, đưa tay một đạo lôi điện, oanh kích tại trên đỉnh đầu A Hoa .

Hô ~

thân ảnh của A Hoa , giống như đạn đạo mà bay đi ra ngoài.

Sau đó, phịch một tiếng, nặng nề đụng vào bên trên một ngọn núi, trực tiếp đem ngọn núi đều nện sụp đổ.

Phù phù!

thân thể A Hoa, lăn xuống mặt đất, hai mắt lật một phen, đã không có khí tức.

“Hừ!”

Đường chủ Tử Điện Đường lúc này mới hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên một tia sát cơ lành lạnh .

một kích vừa rồi kia, gã đã dùng bảy thành lực lượng.

Đường chủ Tử Điện Đường có thập phần nắm chắc, cho dù A Hoa cương cân thiết cốt, cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Giết A Hoa, vừa quay đầu, hai mắt Đường chủ Tử Điện Đường như điện, nhìn về phía Lâm Hải.

Nói cho cùng, đầu sỏ gây nên vẫn là Lâm Hải, kế tiếp, liền đến phiên thu thập Lâm Hải rồi.

Thế nhưng mà, không đợi gã ra tay, đột nhiên tiếng kêu thảm thiết thê lương , lần nữa từ trong hàng đệ tử Lôi Vân Tông truyền ra.

“A!!!”

“A!!!”

Chuyện gì xảy ra?

trong lòng Đường chủ Tử Điện Đường đập mạnh một cú, cấp tốc quay đầu nhìn lại, lập tức đồng tử co rụt lại, mặt mũi tràn đầy chấn kinh!

Chỉ thấy, một đoàn khói đen tại trong hàng đệ tử Lôi Vân Tông, phi tốc lan tràn, quấn qua một mảnh.

Chỗ khói đen đi qua, nguyên một đám đệ tử Lôi Vân Tông kêu thảm ngã xuống, lập tức hóa thành nước mủ!

Trong không khí truyền đến mùi tanh tưởi nồng đậm, trên mặt đất phủ kín huyết nhục bị ăn mòn , thật sự là vô cùng thê thảm, làm cho người buồn nôn!

“Hỗn đản a!!!”

Lôi Khiếu Thiên thấy tình cảnh này, tức đến toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa nhổ ra một búng máu.

Cái khói đen này căn bản không cần hỏi, chính là con rết vừa rồi cái không hiểu thấu đã đào tẩu kia .

Chỉ là không nghĩ đến, cái Yêu thú này lại vẫn dám xuất hiện, lần nữa tai họa đệ tử Lôi Vân Tông gã , lại để cho Lôi Vân Tông gã tổn thất thảm trọng!

“Nghiệt súc, Lôi Khiếu Thiên ta không giết ngươi, thề không làm người!!!”

Lôi Khiếu Thiên hét lớn một tiếng, sau đó hướng phía Đường chủ Tử Điện Đường, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ nói.

“Nhị sư đệ, ta tới giết y, ngươi nhanh nhìn chằm chằm y cho ta, đừng có lại để cho y chạy!”

Đường chủ Tử Điện Đường nhìn đệ tử tông môn nguyên một đám chết thảm, giờ phút này cũng là cắn chặt hàm răng, hai mắt bốc hỏa.

Nghe được Lôi Khiếu Thiên phân phó, lập tức trong mắt mang theo hung quang, trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Tông chủ yên tâm, y chạy không được!”

“Chết!!!” Lôi Khiếu Thiên quát lớn một tiếng, mạnh mẽ đưa tay một chưởng, lập tức Lôi Đình to cỡ cánh tay, hướng phía Ngô Long đánh xuống.

Ngô Long giờ phút này đang thoải mái, giết người giết đến mặt mày hớn hở, cao hứng bừng bừng.

Đột nhiên, một cỗ lực lượng Lôi Đình kinh khủng, bỗng nhiên đưa y bao phủ, hướng phía y bổ tới, toàn thân lập tức giật mình một cái.

“Chà mẹ nó, lại tới nữa!”

Ông!

Sau một khắc, thân ảnh Ngô Long lập tức hóa thành khói xanh, biến mất không thấy gì nữa!

Tạch...!

công kích của Lôi Khiếu Thiên thoáng cái thất bại, đem mặt đất đều oanh kích đến run rẩy một hồi , đầy trời lôi quang bay múa!

Đường chủ Tử Điện Đường, lại ngưng thần tĩnh khí, đem toàn bộ thần thức thả ra, tìm kiếm nơi Ngô Long xuất hiện.

“Tại đó!”

Đột nhiên, bên ngoài trăm mét, trong không khí đột nhiên xuất hiện một tia sương mù màu xanh khó thể tra xét.

Đường chủ Tử Điện Đường không chút do dự, đưa tay là một đạo Tử Lôi, hướng phía cái sương mù màu xanh kia , oanh kích mà đi!

Oanh!!!

Tử Lôi mang theo lực lượng Lôi Đình cuồng bạo giống như muốn phá hủy mọi thứ, bỗng nhiên thẳng hướng sương mù màu xanh mà đến.

“Ta tích cái má ơi!”

Ngô Long vừa mới chuẩn bị hiện hình, bỗng nhiên cảm thấy đỉnh đầu có sát cơ khủng bố hàng lâm, trực tiếp quái gọi một tiếng, lần nữa biến mất không thấy!

Tạch...!

một kích này của Đường chủ Tử Điện Đường, cũng thoáng một phát thất bại, bị Ngô Long lần nữa đào tẩu!

“Đáng giận!!!”

Đường chủ Tử Điện Đường tức đến mắng to một tiếng, cấp tốc lần nữa tìm kiếm tung tích của Ngô Long , lại ở đâu còn tìm đến.

“Cái Yêu thú này, quả thực đáng hận!!!”

Lôi Khiếu Thiên ở một bên, cũng là vừa tức vừa giận, hai tay nắm tay, nhịn không được toàn thân run rẩy.

thực lực của Ngô Long, gã đã nhìn ra, thì ra là cái Nhị kiếp Tán Tiên bình thường.

Nếu là đối chiến chính diện, bất kể là gã hay là Đường chủ Tử Điện Đường, đều có thể nhẹ nhõm treo Ngô Long lên đánh.

Thế nhưng mà, thủ đoạn của Ngô Long thật sự là quá quỷ dị rồi.

Khói đen vừa ra, liền phóng thích kịch độc, đồ sát đệ tử Lôi Vân Tông bình thường .

Chờ lúc ngươi muốn giết y, y lại hóa thành khói xanh, bỏ trốn mất dạng, cho ngươi căn bản tìm không đến tung tích của y.

Loại tình cảnh chỉ có thể bị y giết người, ngươi lại không làm gì được y cả này, thật sự là đem Lôi Khiếu Thiên nhanh bức điên rồi.

Vốn định dùng Lôi Trì lần nữa đem Ngô Long bức ra, nhưng trước đó đã ăn thiệt một lần, Ngô Long lần này học thông minh.

Mỗi một lần hiện thân, căn bản không làm bất luận cái dừng lại gì, lại đã lần nữa biến mất.

Mặc dù Lôi Khiếu Thiên, cũng không cách nào tìm được hành tung của Ngô Long , nên căn bản không làm gì được Ngô Long!

"A!!!"

Mà lúc này đây, đệ tử Lôi Vân Tông lần nữa phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Lôi Khiếu Thiên kinh hãi, đưa mắt nhìn lại, nhịn không được ngực buồn bực, một búng máu liền phun tới.

"Tức chết ta đấy!!!"

Đã thấy Ngô Long biến mất không thấy gì nữa, lần nữa biến thành khói đen, giết một mảnh đệ tử Lôi Vân Tông bằng thuốc độc .

"Ta muốn giết ngươi!!!"

Lôi Khiếu Thiên bạo rống một tiếng, vừa muốn tiến lên, lại nghe sau lưng, bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm!

Chương 2375: Ngươi chịu khổ, ta sẽ khiến cho bọn họ hoàn lại gấp trăm lần!

"n?"

Lôi Khiếu Thiên kinh hãi, cấp tốc quay đầu nhìn lại, lập tức sắc mặt đại biến!

“Bát sư đệ!!!”

Lôi Khiếu Thiên không khỏi phát ra một tiếng hô kinh hoảng .

Đã thấy Đường chủ Xích Điện Đường, giờ phút này lại bị từng đạo khe hở màu trắng, gắt gao trói buộc.

Bên Lâm Hải, một cái nam tử áo trắng có chòm râu dê, lăng không một trảo, lại đem Đường chủ Xích Điện Đường bắt vào trong tay!

“Đừng làm thương Bát sư đệ của ta !!!”

Đường chủ Tử Điện Đường cũng mắt thấy một màn này, lập tức bạo rống một tiếng , đưa tay là một đạo Tử Lôi, hướng phía Dương Hiển đánh xuống.

Dương Hiển dùng Bạch Cực Quang bắt giữ Đường chủ Xích Điện Đường, thấy Lôi Đình của Đường chủ Tử Điện Đường oanh kích mà đến, khóe miệng lập tức lộ ra một vòng cười lạnh.

“Làm thương Bát sư đệ của ngươi , là ngươi, không phải ta!”

Nói xong, Dương Hiển trực tiếp đem thân hình của Đường chủ Xích Điện Đường , ném đi ra, đón nhận Lôi Đình của Đường chủ Tử Điện Đường !

“Chà mẹ nó!!!”

Đường chủ Tử Điện Đường vừa thấy, lập tức sợ hãi kinh hô, đều trợn tròn mắt.

Gã vốn là tánh khí táo bạo, dưới ngang nhiên ra tay, căn bản không có nghĩ đến, Dương Hiển sẽ ứng đối như thế .

Làm như vậy, Đường chủ Xích Điện Đường, chẳng phải là muốn chết tại trong tay của mình.

“Tạch...!!!”

Đúng lúc này, lại là một đạo màu tím Lôi Đình, sau phát tới, cùng Đường chủ Tử Điện Đường một kích, đụng vào cùng một chỗ.

Oanh!

Hai đạo Lôi Đình chạm vào nhau tung, lập tức nổ, hóa thành vô số hào quang Lôi Điện.

Phốc!

Đường chủ Xích Điện Đường tuy tránh thoát một kiếp, nhưng cũng bị dư ba của Lôi Đình cuồng bạo kia, chấn đến miệng lớn thổ huyết, thần sắc uể oải!

Ông!

Sau một khắc, một đạo lực lượng vô hình hàng lâm tại bên trên thân của Đường chủ Xích Điện Đường, gã lần nữa bị Dương Hiển tóm vào trong tay.

“Nhị sư đệ, không được lỗ mãng!”

Lôi Khiếu Thiên lúc này mới hướng phía Đường chủ Tử Điện Đường hét lớn một tiếng, trong mắt mang theo oán trách cùng nghĩ mà sợ thật sâu .

Cái Đường chủ Tử Điện Đường này, cái gì cũng tốt, chính là làm người quá mức xúc động cùng táo bạo, làm việc bất kể hậu quả.

Vừa rồi kia, nếu không là gã xem thời cơ thoả đáng, kịp thời ra tay đem công kích của Đường chủ Tử Điện Đường hóa giải.

Chỉ sợ giờ phút này, Đường chủ Xích Điện Đường, đã chết oan tại trong tay người của chính mình rồi!

“Lâm Hải, cho người của ngươi dừng tay!!!”

hai mắt Lôi Khiếu Thiên mang theo cừu hận thật sâu, hướng phía Lâm Hải bỗng nhiên hét lớn một tiếng!

Nhưng mà, Lâm Hải đối với cái này lại như không nghe thấy, nhiều hứng thú nhìn Kim Đại Thăng đem đối thủ của y là Đường chủ Thanh Điện Đường làm cho chật vật không thôi, cực kỳ nguy hiểm.

Bất quá, Đái Lễ đối chiến với Đường chủ Hoàng Điện Đường, lại có chút không lạc quan, giờ phút này mặc dù không có bị thua, nhưng cũng đã rơi vào hạ phong.

Thấy tình huống như vậy, Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Dương Hiển thản nhiên nói.

“Dương Hiển, đi giúp Đái Lễ một tay!”

“Vâng!”

Dương Hiển đáp ứng một tiếng, trong tay mang theo Đường chủ Xích Điện Đường, hướng phía Đường chủ Hoàng Điện Đường, vọt tới.

Hô ~

Dương Hiển vừa đến gần, trực tiếp đem Đường chủ Xích Điện Đường trở thành vũ khí, hướng phía Đường chủ Hoàng Điện Đường, nện tới.

“Mả mẹ mày!!”

Đường chủ Hoàng Điện Đường, vốn đã đem Đái Lễ làm cho không có sức đánh trả, không nghĩ đến Dương Hiển đột nhiên gia nhập.

Hơn nữa, càng làm cho gã khiếp sợ chính là, Dương Hiển lại dùng thân thể huyết nhục của Đường chủ Xích Điện Đường để tiến hành công kích.

Làm như vậy, Đường chủ Hoàng Điện Đường sợ bị thương Đường chủ Xích Điện Đường, thật sự là ngăn cản cũng không được, công cũng không được, lập tức bị Dương Hiển làm cho liên tiếp lui về phía sau.

Lôi Khiếu Thiên thấy Lâm Hải căn bản không để ý tới chính mình, càng là tức đến lồng ngực phập phồng, lần nữa quát to.

“Lâm Hải, nhanh chóng cho người của ngươi dừng tay!”

“Nếu không, ta hiện tại sẽ hạ lệnh, giết Liễu Như Yên!”

“n?” Lâm Hải nghe được câu này, lông mày mạnh mẽ nhảy lên.

hai mắt lúc này mới mang theo lãnh ý lành lạnh, hướng phía Lôi Khiếu Thiên xa xa trông lại.

trong ánh mắt Lôi Khiếu Thiên lóe ra hào quang phẫn nộ, nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Lâm Hải, cho người của ngươi , dừng lại!!!”

Lâm Hải trầm mặc một lát, lúc này mới quát lên một tiếng chói tai, vang vọng trời quang.

“Đều dừng tay!”

Vèo!!!

tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, Dương Hiển Kim Đại Thăng cùng với Đái Lễ Đại Hoàng, lập tức hóa thành vầng sáng, về tới bên người Lâm Hải, đem Lâm Hải bảo vệ.

Mà mấy cái Đường chủ Lôi Vân Tông, cũng phi thân trở lại bên người Lôi Khiếu Thiên, từng cái mặt mũi tràn đầy sắc mặt giận dữ, tức giận không thôi!

“A!!!”

Mà lúc này đây, đệ tử Lôi Vân Tông ở xa xa, lần nữa truyền đến tiếng kêu thảm thiết, lại để cho người sởn hết cả gai ốc!

Phốc!

Lôi Khiếu Thiên quay đầu nhìn lại, lập tức tức đến phun ra một búng máu .

“Mẹ nó, Lâm Hải!”

“Cái kia còn có một!!!”

Lôi Khiếu Thiên hướng phía Ngô Long hóa thành khói đen, điên cuồng giết đệ tử Lôi Vân Tông bằng thuốc độc nhất chỉ, tức sùi bọt mép nói.

Ông!

Lôi Khiếu Thiên vừa dứt lời, thân ảnh Ngô Long bỗng nhiên biến mất, về tới trong Luyện Yêu Hồ.

“Tốt rồi, y cũng ngừng!”

“Ách...” Lôi Khiếu Thiên lập tức sững sờ, thậm chí có chút không dám tin tưởng.

Cái này ngừng?

Mang theo nghi hoặc thật sâu, Lôi Khiếu Thiên quay đầu nhìn lại, quả nhiên cái khói đen kia đã tiêu tán, hoàn toàn đã không có bóng dáng.

“Thật quỷ dị!!!”

nội tâm Lôi Khiếu Thiên không khỏi hoảng hốt, như thế nào cũng nghĩ không thông, con rết trong khói đen kia , là làm sao lại đột nhiên biến mất.

Bất quá, giờ phút này đã không phải là lúc suy nghĩ những cái này .

Hôm nay, một trận chiến cùng Lâm Hải, Lôi Vân Tông có thể nói là tổn thất thảm trọng, sâu sắc vượt quá dự kiến của Lôi Khiếu Thiên .

Lôi Khiếu Thiên hôm nay , có thể nói là ruột đều nhanh hối hận đến xanh rồi.

Trải qua một trận này, đệ tử Lôi Vân Tông, bị giết bằng thuốc độc ít nhất là 200 - 300 người, vô cùng thê thảm.

Không chỉ có như thế, liền cả Đường chủ Xích Điện Đường cũng bị bên Lâm Hải bắt giữ.

Cái này đối với Lôi Vân Tông mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã chưa bao giờ trải qua.

Thù này nếu không phải báo, Lôi Vân Tông gã về sau cũng đừng lăn lộn.

“Lâm Hải, không muốn Liễu Như Yên chết mà nói, trước tiên đem Bát sư đệ của ta thả ra!”

Lôi Khiếu Thiên chỉ vào Lâm Hải, hét lớn một tiếng nói.

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một vòng hàn quang, nhìn Lôi Khiếu Thiên lạnh như băng nói.

“Ngươi thả Liễu Như Yên, thì ta sẽ thả người!”

“Ngươi nằm mơ!!!” Lôi Khiếu Thiên quát lên một tiếng chói tai, mặt mũi tràn đầy nhe răng cười, quát lớn.

sắc mặt Lâm Hải trầm xuống, trong hai mắt đột nhiên hiện lên một vòng sát khí lạnh như băng.

“Lôi Khiếu Thiên, ta đã nhắc nhở qua ngươi, sở tác sở vi của ngươi , hoàn toàn là đang tự chịu diệt vong!”

“Không muốn Lôi Vân Tông ngươi bị nhổ tận gốc, liền nhanh chóng thả Liễu Như Yên.”

“Sự chịu đựng của ta, thế nhưng mà có hạn!!!”

“Lâm Hải, ngươi bớt càn rỡ!!!” Lôi Khiếu Thiên hét lớn một tiếng, chỉ vào Lâm Hải, hai mắt tràn đầy cừu hận.

“Trước thả Bát sư đệ ta , nếu không ta lập tức giết Liễu Như Yên!”

Lâm Hải nghe được, hai mắt trừng lên, bỗng nhiên tách ra sát cơ lăng lệ ác liệt, tức giận ngập trời!

“Có gan, ngươi cứ thử xem!”

“Hừ, vậy ngươi cứ xem tốt cho ta!” Lôi Khiếu Thiên nói xong, đột nhiên quát lên một tiếng chói tai, vang vọng trời quang!

“Đem Liễu Như Yên, dẫn tới cho ta!!!”

Theo thanh âm của Lôi Khiếu Thiên rơi xuống đất, ở chỗ sâu trong tông môn Lôi Vân Tông , bỗng nhiên có ba bóng người, phóng lên trời, hướng phía đến chỗ cửa phi tốc mà đến.

Bá!

Rất nhanh, ba bóng người rơi xuống đất, Lâm Hải cấp tốc nhìn lại.

Đã thấy hai gã đệ tử Lôi Vân Tông khí tức cường đại, đem một người con gái bị dùng đạo pháp khống chế được, dẫn tới trước người Lôi Khiếu Thiên.

“Tông chủ, Liễu Như Yên đã đưa đến!”

“Như Yên!!!” Lâm Hải thấy thế, trên mặt lập tức lo lắng, thét lên một tiếng kinh hãi!

nữ tử bị khống chế , bỗng nhiên ngẩng đầu, sau khi thấy Lâm Hải, khuôn mặt tiều tụy lại đột nhiên biến sắc!

“Lâm Hải?!”

Liễu Như Yên thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó trong hai mắt, lập tức lộ ra thần sắc kinh khủng, cấp tốc hô to.

“Lâm Hải, chạy mau, bọn họ muốn giết ngươi!!!”

toàn thân Lâm Hải run lên, không thể tưởng được tình cảnh Liễu Như Yên như thế, lại vẫn còn quan tâm tới chính mình, lập tức nội tâm lại là vừa xấu hổ vừa cảm động!

Nếu không phải bởi vì chính mình, Liễu Như Yên căn bản sẽ không bị Lôi Vân Tông bắt lấy, nàng là đang thay mình chịu tội a!

Ánh mắt ngưng tụ, Lâm Hải nhìn về phía Liễu Như Yên, ngữ khí mang theo một tia âm lãnh, vô cùng kiên quyết nói ra.

“Như Yên, ta là tới cứu ngươi!”

“Ngươi chịu khổ, ta sẽ khiến cho bọn họ gấp trăm lần hoàn lại gấp trăm lần !”

Chương 2376: Đáng tiếc, ta lại không tha cho ngươi được!

“Lâm Hải, đi mau, không cần phải xen vào ta, ngươi không phải là đối thủ của bọn họ!”

hai mắt Liễu Như Yên rưng rưng, lo lắng dùng sức lắc đầu, khích lệ Lâm Hải rời đi.

Nhưng mà, Lâm Hải thấy Liễu Như Yên gặp tình cảnh như thế, nội tâm càng thêm bi thống, không khỏi dâng lên tức giận!

“Lôi Khiếu Thiên, nhanh chóng thả Liễu Như Yên!”

“Nếu không, đừng trách ta cho một mồi lửa, đốt trụi Lôi Vân Tông ngươi!”

Ông!

Lâm Hải nói xong, trong hai mắt lần nữa toát ra khói lửa đậm đặc , trên đỉnh đầu, một con Hỏa Phượng Hoàng xoay quanh bay múa, không khí xung quanh bỗng nhiên ấm lên, thiêu đốt khó nhịn!

ánh mắt Lôi Khiếu Thiên lại mãnh liệt, hướng phía Lâm Hải hừ lạnh một tiếng.

“Lâm Hải, ít nói nhảm, ngươi trước thả Bát sư đệ ta !”

“Ta cho ngươi trước thả Như Yên!!!” Lâm Hải quát to.

Lôi Khiếu Thiên thì là nhe răng cười một tiếng, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo sát khí lạnh như băng.

“Lâm Hải, ngươi không có tư cách nói điều kiện cùng ta!”

“Ta đếm tới ba, nếu ngươi không thả Bát sư đệ ta, ta lập tức sai người, trảm một tay của Liễu Như Yên !”

tiếng nói của Lôi Khiếu Thiên rơi xuống đất, cánh tay mạnh mẽ đưa nâng lên, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Một!”

Lâm Hải nghe được, sắc mặt bá cái liền thay đổi, hai mí mắt kinh hoàng không chỉ, nội tâm biến lo lắng.

“Hai!”

Trong mắt Lâm Hải bùng lên tinh mang, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lôi Khiếu Thiên, trong đầu cũng đang phi tốc xoay tròn, suy tư về đối sách!

“Ba!!!”

Đột nhiên, Lôi Khiếu Thiên quát lên một tiếng chói tai, ba cái số đã đến xong.

“Lâm Hải, ngươi không thả người, vậy đừng trách ta vô tình!”

“Chém đứt một tay Liễu Như Yên!”

“Dừng tay!!!” trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú, vội vàng cấp tốc quát bảo ngưng lại.

“n?” cánh tay Lôi Khiếu Thiên vừa nhấc, đem đệ tử Lôi Vân Tông chuẩn bị động thủ ngăn lại.

Sau đó, khóe miệng nhếch lên, mang theo khinh thường thật sâu, nhìn Lâm Hải đùa giỡn trêu chọc nói.

“Như thế nào, đáp ứng thả người?”

hai mắt Lâm Hải nén giận, nhìn Lôi Khiếu Thiên, trầm mặc hồi lâu, mới nặng nề thở ra một hơi.

Sau đó, thần sắc mang theo một tia ảm đạm, Lâm Hải cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng nhổ ra hai chữ.

“Thả người!”

Dương Hiển sững sờ, nhưng rất nhanh lại nhẹ gật đầu.

“Vâng!”

Nói xong, Dương Hiển đem Đường chủ Xích Điện Đường nhiếp trên không trung, như là ném rác rưởi, mạnh mẽ ném một cái.

“Cút!”

Vèo!

thân hình của Đường chủ Xích Điện Đường , bị vầng sáng màu trắng chói mắt bao phủ, hướng phía Lôi Khiếu Thiên mà bay đi.

Lôi Khiếu Thiên thấy thế, lập tức đại hỉ, cấp tốc hô to một tiếng.

“Tiếp được lão Bát!”

Vèo!

Đường chủ Hoàng Điện Đường ứng tiếng mà lên, hóa thành lưu quang, hướng phía Đường chủ Xích Điện Đường nghênh đón tiếp lấy.

“Ha ha ha ha!”

Cùng lúc đó, Lôi Khiếu Thiên phát ra một tiếng cười to đắc ý, ngữ khí âm hàn nói.

“Lâm Hải, cùng ta đấu, ngươi vẫn là quá non rồi...”

Thế nhưng mà, Lôi Khiếu Thiên nói còn chưa dứt lời, lại đột nhiên nghe thấy Đường chủ Hoàng Điện Đường, tại giữa không trung phát ra một thanh âm hoảng sợ quát chói tai .

“Tông chủ, có lừa dối!”

“n?” Lôi Khiếu Thiên chấn động, còn không có hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, đã thấy Đường chủ Hoàng Điện Đường miệng chảy máu tươi, từ trên cao rơi xuống phía dưới!

Cùng lúc đó, ở bên trong ánh sáng trắng đang bao phủ Đường chủ Xích Điện Đường, bỗng nhiên xuất hiện hư ảnh của một con rết cực lớn, giương nanh múa vuốt đem Đường chủ Xích Điện Đường, một ngụm nuốt hết!!!

“Không!!!”

Lôi Khiếu Thiên thấy thế, đầu không khỏi ông một tiếng, phát ra một tiếng rống to bi thống.

Gã như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải cũng dám ngầm, đem cái con rết xuất quỷ nhập thần kia , giấu đến giữa ánh sáng trắng!

Chẳng những âm thầm đánh lén, đánh thương Đường chủ Hoàng Điện Đường, càng làm mất tính mạng của Đường chủ Xích Điện Đường !

“Tông chủ coi chừng!”

Ngay tại thời khắc Lôi Khiếu Thiên cực kỳ bi thương, Đường chủ Tử Điện Đường thét lên một tiếng kinh hãi.

Đã thấy cái hư ảnh con rết kia, giương nanh múa vuốt, hướng phía Lôi Khiếu Thiên đánh tới!

“Muốn chết!!!”

Lôi Khiếu Thiên tức sùi bọt mép, đưa tay một chưởng, lập tức kinh lôi múa đầy trời, Lôi Đình màu tím mang theo vô tận sát cơ, oanh hướng hư ảnh con rết!

Đồng thời, trong miệng Lôi Khiếu Thiên hô to một tiếng.

“Đem Liễu Như Yên, giết cho ta rồi!!!”

Oanh!

Tiếng nói rơi xuống đất, cái hư ảnh con rết kia, trực tiếp bị Lôi Khiếu Thiên đánh thành bột mịn.

Tíu tíu!!!

Đúng lúc này, ở bên trong cái hư ảnh con rết ki, đột nhiên truyền đến một tiếng ưng kêu, sau đó một đạo vầng sáng màu vàng kim chợt lóe lên.

“Cái gì đó?!”

Lôi Khiếu Thiên chấn động, cái vầng sáng màu vàng kim này có tốc độ quá là nhanh, thế cho nên liền cả gã đều không có thấy rõ!

“A!!!”

Nhưng vào lúc này, hai cái đệ tử Lôi Vân Tông trông coi Liễu Như Yên ở phía sau hắn gã, lại phát ra một tiếng hét thảm.

“Không tốt!”

Lôi Khiếu Thiên chấn động, hai người đệ tử này tiếp nhận mệnh lệnh của mình, vốn nên là giết Liễu Như Yên.

Nhưng bây giờ, bọn họ như thế nào giống như bị giết?

Toát!!!

Lôi Khiếu Thiên lập tức quay đầu, đã thấy một con ưng màu vàng kim mắt bạc cực lớn , dĩ nhiên đã chở đi Liễu Như Yên, bay vào không trung!

Phốc!

Lôi Khiếu Thiên thấy thế, tức đến phun ra một búng máu.

Gã như thế nào cũng không nghĩ tới, Liễu Như Yên lại tại mí mắt của mình, lại để cho cái Yêu thú này cứu đi rồi!

“Ở lại cho ta!!!”

Đường chủ Tử Điện Đường ở một bên nhìn chuẩn thời cơ, một đạo Lôi Đình màu tím , mang theo lực lượng cuồng bạo , nổ tới Tiểu Hồng!

Tíu tíu!!!

Tiểu Hồng thấy thế, lập tức phát ra một tiếng kêu to hoảng sợ .

Mặc dù tốc độ của Tiểu Hồng cực nhanh, nhưng lại ở đâu nhanh hơn Lôi Đình?

Huống chi, một đạo Tử Lôi này của Đường chủ Tử Điện Đường, đã dự phán trước con đường phi hành của Tiểu Hồng .

tốc độ của Tiểu Hồng quá nhanh, phía dưới vội vàng dù muốn dừng lại hoặc cải biến lộ tuyến đều làm không được, phảng phất như chính mình đụng vào!

Lâm Hải ở phía xa, một mực nhìn chăm chú vào hành động của Tiểu Hồng, tâm tình khẩn trương vô cùng.

Vừa rồi hắn ra một chiêu này, có thể nói là mạo hiểm, hơi có sai lầm, thì có thể tạo thành cục diện khó có thể vãn hồi.

Bây giờ, thấy Tiểu Hồng đem Liễu Như Yên cứu ra, trong lòng vốn vui vẻ.

Nhưng khi nhìn thấy Lôi Đình của Đường chủ Tử Điện Đường oanh hướng Tiểu Hồng, sắc mặt Lâm Hải lập tức đại biến!

“Không tốt!!!”

Nội tâm của Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, vốn không nghĩ tới Đường chủ Tử Điện Đường, lại phản ứng thật nhanh chóng như thế.

một đạo Lôi Đình này , Tiểu Hồng căn bản không cách nào tránh né rồi!

Mà Tiểu Hồng lại chở Liễu Như Yên, Lâm Hải tự nhiên cũng không thể đem Tiểu Hồng thu về Luyện Yêu Hồ, đem Liễu Như Yên bỏ qua.

Dưới tình thế cấp bách, Lâm Hải lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mắt thấy Lôi Đình của Đường chủ Tử Điện Đường , muốn oanh tại trên người Tiểu Hồng .

Lâm Hải nhíu lông mày lại, một đạo vầng sáng từ trong mắt hiện lên!

“Chỉ có thể mạo hiểm thử một lần rồi!”

“Quyển Châu Liêm!!!”

Đột nhiên, Lâm Hải hét lớn một tiếng, cánh tay phải lăng không duỗi ra, hướng lên mạnh mẽ kéo một phát!

Ông!

Sau một khắc, không gian ở giữa Tiểu Hồng cùng Lôi Đình, phảng phất giống như chiếc rèm bị cuốn lên, đột nhiên xuất hiện một đạo vết nứt không gian!

Ầm ầm!

Cái Lôi Đình cuồng bạo kia, lập tức nhào vào trong cái khe không gian, đem không gian đều bổ đến cơ hồ sụp đổ!

Toát!

Mà Tiểu Hồng mượn cơ hội này, rốt cục thoát khỏi Lôi Đình oanh kích, trong chớp mắt đã bay trở về bên người Lâm Hải!

“Ha ha, thành công rồi!!!”

Lâm Hải lập tức đại hỉ, nội tâm kích động không thôi!

Hắn vốn đang lo lắng, khoảng cách xa như vậy, Quyển Châu Liêm không thể có hiệu quả.

Không nghĩ tới phía dưới thử một lần, hoàn mỹ đem Lôi Đình của Đường chủ Tử Điện Đường ngăn nước, đưa vào vết nứt không gian!

“pháp thuật Không gian !!!”

bọn người Lôi Khiếu Thiên thấy thế, sắc mặt đại kinh, lộ ra kinh hãi thật sâu.

“Lâm Hải vậy mà biết pháp thuật Không gian !”

Giờ khắc này, Lôi Khiếu Thiên rốt cục minh bạch, những hộ vệ này của Lâm Hải, tại sao lại xuất quỷ nhập thần rồi.

Nguyên lai, Lâm Hải vậy mà nắm giữ Không Gian Chi Đạo thần bí !

“Lâm Hải, giao pháp môn tu hành Không Gian Chi Đạo ra, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!!!”

Lôi Khiếu Thiên giờ phút này, thậm chí liền cả đại thù của Lôi Vân Tông đều đã quên, hai mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, tràn đầy tham lam cùng kích động!

“Ngươi tha cho ta không chết?”

Lâm Hải nghe được, không khỏi cười lạnh một tiếng, sau đó mang theo thật sâu xem thường, lạnh lùng nói.

“Đáng tiếc, ta lại không tha cho ngươi được!”

Ông!

tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, Hỏa Phượng trên đỉnh đầu, bỗng nhiên lên không mà lên, thoáng cái biến thành quái vật khổng lồ!

Chương 2377: Hỏa thiêu Lôi Vân Tông

“Lâm Hải, ngươi muốn làm gì?!”

Lôi Khiếu Thiên biến sắc, nhìn Hỏa Phượng cực lớn trên đỉnh đầu kia, một cỗ dự cảm bất thường, đột nhiên từ trong đáy lòng xông ra.

“Làm gì?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, ngữ khí mang theo sát cơ lành lạnh, lạnh như băng nói.

“Tự nhiên là ngươi đốt trụi Lôi Vân Tông ngươi!”

Liễu Như Yên đã được cứu ra, Lâm Hải không có cố kỵ nữa, quát lên một tiếng chói tai, con mắt thứ ba trên trán, bỗng nhiên mở ra, phun ra ánh lửa !

“Đốt trụi Lôi Vân Tông ta? Khẩu khí thật lớn, chỉ sợ ngươi không có...”

Lôi Khiếu Thiên còn chưa nói hết lời, đột nhiên cảm thấy một cỗ nóng rực cơ hồ đem người thiêu đốt, từ phía trên không phiêu rơi xuống, lập tức hoảng sợ biến sắc.

“Đó là cái gì?!”

Hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy đêm đen như mực, giờ phút này vậy mà một mảnh hỏa hồng !

Phảng phất khắp bầu trời, đều biến thành nham tương lăn lộn, thủy triều nóng bỏng khủng bố, quấn qua khắp nơi.

Ngay tại thời khắc Lôi Khiếu Thiên vẻ mặt ngốc trệ, mặt lộ vẻ hoảng sợ thật sâu.

Đột nhiên, một đạo thanh âm lạnh lùng, giống như là Kinh Lôi nổ vang!

“Thần thông, Phần Thiên!!!”

Oanh!

Theo tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống, chỗ con mắt thứ ba trên trán , bỗng nhiên phun ra một đạo vầng sáng hỏa hồng !

Cái vầng sáng kia, giống như ngòi nổ, lập tức đốt lên đầy trời đại hỏa, vô số ngọn lửa từ trên trời giáng xuống!

Tíu tíu!!!

Mà Hỏa Phượng đang bay múa xoay quanh kia, càng là kêu to một tiếng , đem nhiệt độ của ngọn lửa kia , lần nữa tăng lên mấy lần!

Một cỗ nóng bỏng căn bản không cách nào thừa nhận, phô thiên cái địa mà đến, lập tức đem Lôi Vân Tông bao phủ ở trong đó.

“A!!!”

Hỏa diễm chưa đến, một ít đệ tử Lôi Vân Tông tu vi nhỏ yếu, lại bị khí lãng nóng rực, trực tiếp bốc cháy lên, kêu thảm tan thành tro tàn!

“Thật đáng sợ!!!”

mấy cái cao tầng của Lôi Vân Tông, đồng tử kịch liệt co rút lại, lộ ra vô cùng hoảng sợ.

Lôi Khiếu Thiên càng là mí mắt kinh hoàng, trong lòng bỗng nhiên bay lên tuyệt vọng thật sâu!

Uy lực của Thiên Hỏa này, liền cả gã cũng dám cảm thấy một tia tim đập nhanh, căn bản không thể dùng lực địch, huống chi là đệ tử Lôi Vân Tông bình thường?

Một khi Thiên Hỏa rơi xuống, Lôi Vân Tông chỉ sợ lập tức sẽ bị biển lửa nuốt hết a!

“Chạy, tất cả mọi người chạy mau!!!”

Lôi Khiếu Thiên vẻ mặt bối rối, sợ tới mức toàn thân đều run rẩy lên, cấp tốc hướng phía trong tông môn, hô to một tiếng!

Kỳ thật, không cần gã hô, sóng nhiệt kinh khủng kia, đã lại để cho đệ tử Lôi Vân Tông đại loạn rồi!

Bây giờ, nghe được Tông chủ ra lệnh, những đệ tử đã sớm hoảng sợ vô cùng này, lập tức tứ tán chạy thục mạng!

“Thiên Hỏa phủ xuống, chạy mau a!!”

“Tông môn không thể chờ đợi, nhanh chóng xuống núi mới có thể sống !”

“Chà mẹ nó, ngươi giẫm lên giày ta rồi!”

“Móa, ai con mẹ nó sờ mông ta!”

…

Nhất thời, Lôi Vân Tông loạn thành một mảnh.

Oanh!

Nhưng mà, còn chưa chờ đệ tử Lôi Vân Tông thoát đi, đầy trời đại hỏa kia , đã rơi trên mặt đất.

trong nháy mắt, toàn bộ Lôi Vân Tông, đã biến thành đại dương biển lửa mênh mông!

“A!!!”

tiếng kêu thê lương thảm thiết, vang bên tai không dứt, trong chớp mắt công phu, không biết đã có bao nhiêu đệ tử Lôi Vân Tông, táng thân tại trong biển lửa!

“A!!!”

“A!!!!!”

Lôi Khiếu Thiên thấy một màn như vậy, thật sự là vừa sợ vừa giận, tức giận đến liên tục gào thét, nước mắt đều chảy ra rồi!

“Đã xong, Lôi Vân Tông ta đã xong!!!”

“Mười vạn năm cơ nghiệp, hủy hoại chỉ trong chốc lát a!!!”

Lôi Khiếu Thiên giậm chân đấm ngực, nhìn các đệ tử đã biến thành một mảnh hỏa diễm cùng bị đốt cháy chết thảm , liền phun ra một búng máu, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng!

“Tông chủ, đi mau, cái lửa này thật là đáng sợ!”

mấy cái Đường chủ ở một bên, cũng là mặt mũi tràn đầy bi thống, một bên đem hỏa diễm rơi xuống như mưa rơi đánh bay, một bên bảo vệ Lôi Khiếu Thiên, lo lắng hô.

“Đi? Ta còn có thể diện gì để đi!” Lôi Khiếu Thiên rống to một tiếng, trong mắt bỗng nhiên kích xạ ra sát cơ lăng lệ ác liệt, đem Lâm Hải lập tức tập trung!

“Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản này, không giết ngươi, như thế nào không phụ lòng lịch đại tiền bối của Lôi Vân Tông ta !!!”

Nói xong, Lôi Khiếu Thiên hướng phía mấy cái Đường chủ bên người, hét lớn một tiếng.

“Các vị sư đệ, tông môn đã vong, chúng ta đều là tội nhân!”

“Không bằng liều cái mệnh này , đem Lâm Hải bầm thây vạn đoạn!”

mấy cái Đường chủ bên người Lôi Khiếu Thiên, nhìn tông môn đã bị đốt quách, trở thành phế tích, cũng là nảy ra bi phẫn, rống to một tiếng.

“Giết Lâm Hải, báo thù cho tông môn !!!”

“Giết a!!!”

Sưu sưu sưu!

mấy cái Đường chủ này , bỗng nhiên phóng lên trời, thân hình bị đạo đạo lôi quang vờn quanh, phá tan Phần Thiên Liệt Hỏa, hướng phía Lâm Hải kích xạ mà đến!

“Đừng làm thương chủ nhân của ta!!!”

bọn người Dương Hiển Đại Hoàng, nổi giận gầm lên một tiếng, hóa thành lưu quang, nghênh đón tiếp lấy!

Oanh oanh oanh oanh!

Nhất thời, từng đạo kinh thiên nổ mạnh, tại giữa không trung liên tiếp vang lên, đầy trời đạo pháp bay múa, khí lãng lăn lộn, cùng Thiên Hỏa giao tạp cùng một chỗ, tình thế một mảnh hỗn loạn!

Lôi Khiếu Thiên nhìn tình hình giao thủ trên không trung, sát cơ trong hai mắt, càng thêm nồng hậu dày đặc.

một phương của mình, năm cái Đường chủ vừa rồi đã bị thương hai cái, thực lực bị hao tổn lớn.

Mặc dù hai người song chiến Tán Tiên bên Lâm Hải, cũng vừa có thể giữ cho không bị bại, nhưng muốn giết địch là tuyệt không khả năng.

Mà bên Lâm Hải, giờ phút này xuất chiến vẫn là Dương Hiển Đại Hoàng cùng bốn cái Tán Tiên, Ngô Long thì tung tích vẫn không có.

Bởi như vậy, một phương Lôi Vân Tông dùng năm địch bốn, song phương thế lực ngang nhau, trong lúc nhất thời khó chia trên dưới.

Lâm Hải ở phía xa, sừng sững trên đám mây, nhìn tình hình chiến đấu, lông mày hơi hơi nhíu một cái.

một phương chính mình , Đái Lễ địch Đường chủ Thanh Điện Đường, mặc dù không bị thua, nhưng rõ ràng ở vào yếu thế.

Kim Đại Thăng đối chiến hai cái Đường chủ Xích Điện Đường, Hoàng Điện Đường , hai người kia đều là thân mang thương, thực lực bị hao tổn.

Mà Kim Đại Thăng vốn là cường hãn, ngược lại đem hai người kia, áp bách đến liên tục rút lui.

Dương Hiển thì là địch Đường chủ Lam Điện Đường, Đại Hoàng cùng Đường chủ Tử Điện Đường cường đại nhất , đánh cho khó phân thắng bại.

Dương Hiển cùng Đại Hoàng tuy mạnh, nhưng lúc đối mặt với hai cái Đường chủ cường đại nhất của Lôi Vân Tông, thực sự cực kỳ gian nan.

Giờ phút này, hai người tất cả đều là sắc mặt ngưng trọng, phòng thủ chiếm đa số, mặc dù không đến mức rất nhanh bị thua, nhưng thực sự đang ở hạ phong.

Đương nhiên, những cái này đều không coi vào đâu, chính thức lại để cho trong lòng Lâm Hải bất an, chính là đối phương còn có một Lôi Khiếu Thiên mạnh nhất, vẫn chưa ra tay a!

Nếu như Lôi Khiếu Thiên cũng gia nhập chiến đấu, một phương chính mình chỉ có Ngô Long có thể dùng.

Nhưng công lực của Ngô Long , chủ yếu tại khói độc cùng trốn chết, hiển nhiên không thể nào là đối thủ của Lôi Khiếu Thiên .

Đến lúc đó, một phương chính mình nhất định sẽ lâm vào nguy cơ.

Nhưng mà, thật sự là sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó.

tại thời khắc Lâm Hải đang lo lắng, đã thấy Lôi Khiếu Thiên ở phía dưới , hai mắt mang theo cừu hận thật sâu, đem Lâm Hải lập tức tập trung, hét lớn một tiếng.

“Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản này, để mạng lại cho ta!!!”

Toát!

tiếng nói của Lôi Khiếu Thiên rơi xuống đất, bỗng nhiên hóa thành một đạo tia chớp, xuyên thẳng qua không gian, hướng phía Lâm Hải trùng kích mà đến.

Lâm Hải thấy thế, lông mày mạnh mẽ nhảy lên, chỉ cảm thấy một cỗ khí mang lăng lệ ác liệt, lập tức đã đến trước người, cơ hồ đâm thủng nhục thể của mình!

“Tốc độ thật nhanh!!!”

Lâm Hải chấn động, đối mặt với công kích của Lôi Khiếu Thiên, thậm chí ngay cả một tia cơ hội phản kháng cũng đều không có!

Vèo!

Lâm Hải không chút do dự, ý niệm khẽ động, trực tiếp tiến vào trong Luyện Yêu Hồ.

Bá!

một kích trí mạng của Lôi Khiếu Thiên, bỗng nhiên thất bại, không khí phía trước rung động, thân ảnh của Lôi Khiếu Thiên dần hiện ra đến.

Mạnh mẽ quay đầu lại, lại phát hiện Lâm Hải đã sớm chẳng biết đi đâu, lập tức giận dữ.

“Lâm Hải bọn chuột nhắt, dựa vào Không Gian chi thuật trốn chạy để khỏi chết, tính toán cái bổn sự gì?!”

“Có gan, cút ra đây cho ta!!!”

Ông!

Lôi Khiếu Thiên vừa dứt lời, bỗng nhiên một đoàn sương mù màu đen từ trên trời giáng xuống, mang theo nồng đậm tanh hôi, hướng phía đỉnh đầu gã bao phủ mà đến!

Chương 2378: Bộ dạng bây giờ của ngươi, quá xấu rồi!

Lôi Khiếu Thiên hoảng sợ ngẩng đầu, đã thấy bên trong sương mù màu đen, hư ảnh một con rết cực lớn, giương nanh múa vuốt, hướng phía gã phốc xuống dưới.

“Nghiệt súc, muốn chết!!!”

Lôi Khiếu Thiên hét lớn một tiếng, ánh sáng màu tím trên đỉnh đầu tăng mạnh, giống như Bát Vân Trục Nhật, bỗng nhiên đem khói đen quét qua là hết!

Sau đó, đưa tay là một đạo sét đánh, hướng phía Ngô Long lăng lệ ác liệt kích bắn đi!

“Ai u, thật là lợi hại!!!”

Ngô Long lập tức sắc mặt đại biến, thét lên một tiếng, nào dám nghênh chiến?

Lập tức hóa thành một đoàn khói xanh, thoáng cái biến mất vô hình.

Lôi Khiếu Thiên một kích thất bại, tức đến oa oa quái gọi, mặt đều tái rồi.

Đánh Lâm Hải, Lâm Hải chạy, giết con rết này, con rết cũng chạy thoát, thật sự là con mẹ nó đáng giận a!

Lôi Khiếu Thiên một bụng cừu hận, sửng sốt không có chỗ phát tiết, đều nhanh bị bức điên rồi.

Vừa quay đầu, hai mắt Lôi Khiếu Thiên mang theo băng hàn sát cơ, đã rơi vào trên người Đái Lễ.

“Ta cũng không tin, các ngươi đều có bổn sự chạy trốn!!!”

Bá!

Sau một khắc, Lôi Khiếu Thiên lập tức hóa thành Lôi Đình, thiên địa biến sắc, tia chớp màu tím, bỗng nhiên đánh về phía Đái Lễ.

Đái Lễ đang cùng Đường chủ Thanh Điện Đường khổ chiến, vốn là ở vào thế yếu .

Bây giờ, Lôi Khiếu Thiên ngang nhiên ra tay, sắc mặt Đái Lễ lập tức đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

“Nha nha phi lão già kia, nữ nhân của cẩu gia , ngươi cũng dám động!”

Ngay tại thời khắc Đái Lễ một hồi tuyệt vọng, cho rằng hẳn phải chết, bỗng nhiên một đạo thanh âm hèn mọn bỉ ổi vang lên.

Vèo!

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh không biết từ chỗ nào nhảy ra ngoài, vừa vặn ngăn tại ở trước người Đái Lễ .

Oanh!

một kích này của Lôi Khiếu Thiên, rắn rắn chắc chắc oanh kích tại trên người A Hoa.

“Ngao!!!”

A Hoa hét thảm một tiếng, thân thể trực tiếp bay không thấy rồi, chỉ còn lại có một đạo thanh âm hèn mọn bỉ ổi, quanh quẩn không dứt.

“Đái Lễ muội tử, nếu cẩu gia tàn phế, về sau ngươi chỉ có thể là tự mình động!”

những lời này của A Hoa, người khác nghe mà không hiểu ra sao, nhưng Đái Lễ sao lại không hiểu?

“Phi, lưu manh!”

vẻ mặt Đái Lễ hồng hào, thật sự là vừa thẹn vừa xấu hổ, đồng thời trong nội tâm cảm động lo lắng không thôi.

Nàng không nghĩ tới, thời khắc nguy nan, A Hoa cái con chó chết tiệt này lại nhảy ra, thay mình ngăn được một kích trí mạng.

Tuy A Hoa cương cân thiết cốt, nhưng một kích của Lôi Khiếu Thiên kia, liền cả Nhị kiếp Tán Tiên đều chịu không nổi a!

Cũng không biết A Hoa có thể đi đời nhà ma hay không.

“Cái gì? Lại là chó chết này ! Tức chết ta đấy!!!”

Lôi Khiếu Thiên thấy một kích tất sát của mình, lại bị A Hoa ngăn cản xuống dưới, ngực không khỏi khó chịu, thiếu chút nữa tức đến thổ huyết.

Cái con chó chết tiệt này, không phải mới vừa bị Đường chủ Tử Điện Đường, đánh chết rồi sao?

Như thế nào con mẹ nó qua một hồi như vậy , lại sống rồi!

Lôi Khiếu Thiên tức đến bờ môi run rẩy, lời nói gì cũng đều không nói ra được.

thuộc hạ của Lâm Hải , đây đều là cái hiếm thấy gì a!

Không phải đánh không đến, chính là đánh không chết, con em ngươi, ở đâu ra một đám quái thai?

“A!!!”

Ngay tại thời khắc Lôi Khiếu Thiên phẫn nộ, bỗng nhiên một đạo tiếng kêu thảm thiết truyền đến, lại để cho Lôi Khiếu Thiên chấn động.

Cấp tốc ngẩng đầu nhìn lại, đồng tử của Lôi Khiếu Thiên lập tức co rút lại, sắc mặt đại biến!

Đã thấy Đường chủ Thanh Điện Đường đang giao chiến cùng Đái Lễ, đột nhiên bị một đoàn khói đen bao phủ, thân thể thoáng cái đứng không vững, suýt nữa ngã sấp xuống.

Mà cứ trong tích tắc công phu như vậy , Ngô Long xuất hiện tại sau lưng Đường chủ Thanh Điện Đường, bàn tay mang theo độc khí nồng đậm, hung hăng vỗ vào trên lưng Đường chủ Thanh Điện Đường.

huyết nhục phía sau lưng Đường chủ Thanh Điện Đường, lập tức ăn mòn, kịch liệt đau nhức không thôi.

Mà Đái Lễ cũng xem chuẩn cơ hội, bỗng nhiên há miệng, nhổ ra một khỏa hồng châu sáng ngời, đánh trúng vào mặt Đường chủ Thanh Điện Đường.

Phanh!

Đường chủ Thanh Điện Đường trốn tránh không kịp, đầu trực tiếp đã bị đánh nát bấy.

Nguyên Thần hoảng sợ thoát ra, còn chưa chờ thoát đi, lại bị Ngô Long nắm trong tay, tính cả cái hạt giống Lôi Nguyên màu xanh kia, cùng một chỗ biến mất không thấy gì nữa!

“Sư đệ!!!”

“Không!!!”

Lôi Khiếu Thiên trơ mắt nhìn Đường chủ Thanh Điện Đường, chết thảm tại trước mắt của mình, lại cứu viện không kịp, trong nội tâm kịch liệt đau nhức giống như kim đâm.

Phốc!

Miệng hơi mở, một ngụm máu tươi phun ra.

hai mắt Lôi Khiếu Thiên bốc hỏa, không khỏi ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, bi thống phẫn nộ, kéo dài không dứt!

“Hôm nay, ai cũng đừng nghĩ sống!!!”

Bá!

thân ảnh của Lôi Khiếu Thiên, bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa, chỉ lưu lại một đạo tia chớp, trên không trung lóe lên rồi biến mất!

Đái Lễ đánh chết Đường chủ Thanh Điện Đường, trong lòng đang lúc vui mừng, đột nhiên sát cơ khủng bố tới người, sắc mặt không khỏi đại biến.

Toát!!!

Chính tại lúc này, trong hư không đột nhiên có một đạo lưỡi dao Lôi Đình sắc bén, lăng lệ ác liệt đâm ra, hướng phía ngực Đái Lễ mà đến.

“Không tốt!”

Đái Lễ sắc mặt đại kinh, tốc độ của lưỡi dao Lôi Đình sắc bén này, thật sự là quá là nhanh.

Lúc này, lại muốn trốn tránh, dĩ nhiên căn bản không kịp!

thời khắc nguy cấp , Đái Lễ đem hết toàn lực, đem thân hình hướng phía bên cạnh uốn éo!

Phốc!

lưỡi dao Lôi Đình sắc bén dọc theo vai Đái Lễ, sắc bén đâm vào, xuyên qua cơ thể mà ra!

“A!!!”

Đái Lễ lập tức phát ra một tiếng kêu đau, cúi đầu nhìn lại, mặt mũi không khỏi tràn đầy sợ hãi.

Đã thấy cái lưỡi dao Lôi Đình sắc bén này, hào quang màu tím chói mắt, vậy mà phi tốc tán loạn, bắt đầu phá hủy thân thể của Đái Lễ.

cũng chưa tới một hơi công phu, nửa người của Đái Lễ, đã bị lôi quang màu tím, biến thành hư vô!

“Ngươi là người thứ nhất!!!”

thân ảnh của Lôi Khiếu Thiên dần hiện ra đến, nhìn Đái Lễ sắp tâm thần đều diệt , sắc mặt dữ tợn, âm tàn nói.

Bá!

Nhưng vào lúc này, một nửa thân hình của Đái Lễ, đột nhiên thoáng cái biến mất không thấy gì nữa!

“n?!”

trên mặt Lôi Khiếu Thiên đang nhe răng cười, thoáng cái cứng đờ, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin!

Sau đó, chợt nghe một đạo thanh âm lạnh lùng, bỗng nhiên vang lên tại sau lưng.

“Muốn giết người, hỏi qua ta không vậy?”

Vèo!

Lôi Khiếu Thiên nghe được thanh âm, mãnh liệt xoay người, hướng phía sau lưng trông lại.

Đã thấy Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, chân đạp tường vân, tại bên ngoài trăm mét của gã, ngạo nghễ mà đứng.

Hai mắt lạnh lùng, đang lóe ra hàn quang lạnh như băng, dừng ở trên người gã!

“Lâm Hải?!”

“Ngươi còn có gan đi ra!!!”

Lôi Khiếu Thiên vừa thấy Lâm Hải, tức đến lồng ngực thiếu chút nữa nổ tung.

Vừa rồi, đối mặt với công kích của mình, Lâm Hải căn bản không dám ứng chiến, chỉ biết chạy trốn.

Hiện tại, chính mình muốn giết Đái Lễ, kết quả Lâm Hải lại xuất hiện.

Hơn nữa, còn dùng pháp thuật không gian, cứu đi Đái Lễ, thật là làm cho người có thể não!

Lâm Hải thì là đùa giỡn trêu chọc cười, nhìn vẻ mặt Lôi Khiếu Thiên nghiền ngẫm nói.

“Ta vì cái gì không dám ra đến?”

“Ta chẳng những muốn đi ra, còn muốn nhìn tận mắt Lôi Vân Tông ngươi, triệt để bị tiêu diệt ni!”

“Ngươi!!!” Lôi Khiếu Thiên bị Lâm Hải nói đến đau đớn, tức đến thiếu chút nữa ngất đi.

Nhìn xem Lôi Vân Tông đã hóa thành tro tàn, cảm giác trái tim đều đang nhỏ máu rồi.

“Lâm Hải, ta nhất định phải kéo gân của ngươi, lột da của ngươi!!!”

Lôi Khiếu Thiên nghiến răng nghiến lợi, trong lòng có vô tận hận ý, khiến cho sắc mặt gã đều bắt đầu vặn vẹo, dữ tợn đáng sợ!

Lâm Hải nghe được, không khỏi nhún vai, cười nhạo một tiếng, lắc đầu.

“Lôi Khiếu Thiên, bộ dạng bây giờ của ngươi, quá xấu rồi!”

“Thật sự, đừng làm cái biểu lộ này, tựa như muốn cắn người vậy.”

“Không biết, sẽ nghĩ ngươi là một con chó!”

Phốc!

Lời của Lâm Hải, đem lồng ngực của Lôi Khiếu Thiên thiếu chút nữa tức điên, há miệng liền phun ra máu.

Sau đó, ông một tiếng, khí tức cuồng bạo bỗng nhiên bay lên, sát cơ đầy trời!

Lôi Khiếu Thiên nghiến răng nghiến lợi, trong mắt phun ra lửa giận, hướng phía Lâm Hải hét lớn một tiếng.

“Lâm Hải, ngươi con mẹ nó nếu cái nam nhân, lần này cũng đừng chạy!”

Vèo!

tiếng nói của Lôi Khiếu Thiên rơi xuống đất, thân ảnh lần nữa biến mất không thấy, hóa thành lưu quang, thẳng đến Lâm Hải mà đi.

Lâm Hải thấy thế, lông mày mạnh mẽ nhảy lên, cảm thấy sát cơ kinh khủng kia tới người, trong mắt bỗng nhiên lộ ra một tia quật cường.

“Thao, chả lẽ lại sợ ngươi?”

“Ca ca lần này, cũng không chạy!!!”

Chương 2379: Ngươi chính là quái vật!

Ông!

bên ngoài thân Lâm Hải, bỗng nhiên tách ra một đoàn vầng sáng màu xanh, vô số quang điểm màu xanh, phiêu tán mà xuống.

“Hồi Xuân Thuật!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, không chút do dự bỏ thêm cho mình cái trạng thái!

Phanh!

Cùng lúc đó, khí tức lăng lệ ác liệt kinh khủng kia, rốt cục oanh kích tại trên người Lâm Hải.

“Ách!”

Lâm Hải kêu đau một tiếng, lập tức máu tươi cuồng phun.

Tinh Thần Khải Giáp xuất hiện tại trong nháy mắt, liền ầm ầm vỡ vụn, căn bản ngăn cản không nổi một kích này.

Cũng may, Lâm Hải dùng Hồi Xuân Thuật thập phần kịp thời, lập tức vì Lâm Hải khôi phục mười phần trăm sinh cơ, đem Lâm Hải từ bên kề cận cái chết, ngạnh sanh sanh kéo lại!

“Không chết?!”

Thân ảnh Lôi Khiếu Thiên, đã thoáng hiện mà ra, cùng Lâm Hải hai mặt tương đối, khoảng cách chưa đủ một trượng.

Thế nhưng mà, thấy phía dưới một kích toàn lực của mình này, lại không có đem Lâm Hải giết chết, liền mộng tại chỗ.

“Điều đó không có khả năng!”

Lôi Khiếu Thiên thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy rung động cùng khó có thể tin.

Liền một phát vừa rồi kia, đừng nói là Lâm Hải, cho dù là Thiên Tiên đứng ở nơi đó, Lôi Khiếu Thiên đều có mười phần nắm chắc, đem người đuổi giết.

Thế nhưng mà Lâm Hải, một cái Tiên Đạo Chí Tôn nho nhỏ, như thế nào không chết?

Ngay tại thời khắc Lôi Khiếu Thiên trợn mắt há hốc mồm, khóe miệng Lâm Hải lần nữa tràn ra một tia máu.

Nhưng mà, trong ánh mắt, lại lóe ra một tia đùa giỡn trêu chọc vui vẻ.

“Lôi Khiếu Thiên, lần này ta cũng không chạy!”

“Thế nào, ca ca có tính là nam nhân không?”

Lôi Khiếu Thiên khẽ giật mình, sau đó trong hai mắt bỗng nhiên hiện lên hào quang hung ác , sát cơ tuôn ra!

“Lâm Hải, ta mặc kệ ngươi có huyền cơ gì, hôm nay ngươi mơ tưởng còn sống mà rời đi!”

“Một lần giết không chết ngươi, liền giết ngươi hai lần!!!”

Nói xong, đỉnh đầu Lôi Khiếu Thiên, bỗng nhiên hiển hiện Lôi Đình màu tím cuồng bạo, uy áp khủng bố quấn qua tất cả.

Nhưng mà, ánh mắt Lâm Hải lại phát lạnh, bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

“Ngươi không có cơ hội này!”

Ông!

Đột nhiên, chỗ trán Lâm Hải, con mắt thứ ba lần nữa mở ra.

“Thần thông, Chước Quang!!!”

Toát!!!

Một đạo lửa đốt ra ánh sáng trắng, kích xạ mà ra, trên không trung phân tán thành ba đạo, trong chớp mắt đã đến gần Lôi Khiếu Thiên!

“Không tốt!!!”

sắc mặt Lôi Khiếu Thiên đại kinh, vốn đang chuẩn bị lần nữa ra tay đánh chết Lâm Hải, không nghĩ đến Lâm Hải lại xuống tay trước rồi!

Hơn nữa, ba đạo ánh sáng trắng này, lăng lệ ác liệt sắc bén, thậm chí ngay cả không gian đều đục lỗ, lực xuyên thấu ẩn chứa, quả thực lại để cho người tâm kinh đảm hàn!

Mặc dù cường như Lôi Khiếu Thiên, cũng là hoảng sợ biến sắc, cảm thấy một cỗ khí tức cực độ nguy hiểm.

Nhất là, giờ phút này gã cùng với Lâm Hải, cách xa nhau chỉ có khoảng cách một trượng, cho dù muốn tránh đều làm không được.

Biện pháp duy nhất, chỉ có lấy cứng chọi cứng, đem ba đạo ánh sáng trắng này phá hủy!

“Uống!!!”

Lôi Khiếu Thiên căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa, hai tay vung lên, ngang nhiên ra tay!

Tạch tạch tạch!

Trong chốc lát, hai đạo Lôi Đình màu tím, từ trong hai tay kích xạ mà ra.

Cùng lúc đó, Lôi Khiếu Thiên hơi mở miệng, phun ra một đạo thiểm điện.

Ba đạo Lôi Đình, mang theo lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, đón nhận Chước Quang của Lâm Hải !

Oanh!!!

Lôi Đình cùng Chước Quang, kịch liệt đụng vào cùng một chỗ, lập tức phát ra một tiếng vang thật lớn, khí lãng chạy như điên!

Cái Lôi Đình màu tím kia, vừa tiếp xúc với Chước Quang, vậy mà như là tờ giấy bình thường, khoảng cách hóa thành bột mịn!

Mà ba đạo quang mang Chước Quang, nhưng lại dư thế chưa giảm, tiếp tục hướng phía Lôi Khiếu Thiên mà đến.

“Điều đó không có khả năng!!!”

Lôi Khiếu Thiên thấy thế, sợ tới mức hồn đều thiếu chút nữa đã bay, thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Tuy ba đạo Lôi Đình vừa rồi kia , chính là vội vàng phát ra, tối đa cũng chỉ ẩn chứa bảy thành thực lực.

Nhưng mà, lại cũng không trở thành không chịu được một kích như thế a?

Mẹ nó, cái Lâm Hải này như thế nào sẽ biến thái như thế!

Lôi Khiếu Thiên thật sự là vừa sợ lại hãi, mặc dù là tự mình kinh nghiệm, nhưng đều không thể tin được đây là thật.

Cũng may, ba đạo Lôi Đình kia mặc dù không có ngăn cản được uy lực của Chước Quang, nhưng mà làm cho Lôi Khiếu Thiên tranh thủ được một đường sinh cơ.

Vèo!

thời khắc Chước Quang lập tức muốn rơi vào trên thân, Lôi Khiếu Thiên đem hết toàn lực, hóa thành lôi quang, hướng phía xa xa bay xuống.

“A!!!”

Ngay sau đó, một tiếng kêu đau truyền đến.

thân ảnh của Lôi Khiếu Thiên, xuất hiện tại bên ngoài trăm mét, nắm vai trái, vẻ mặt thống khổ, mồ hôi lạnh ứa ra.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, đã thấy cánh tay trái của Lôi Khiếu Thiên, đã biến mất không thấy gì nữa!

ba đạo Chước Quang vừa rồi kia, Lôi Khiếu Thiên cuối cùng không có né tránh được toàn bộ, bị một đạo Chước Quang trong đó xéo qua, quét trúng cánh tay trái.

Trong nháy mắt, cánh tay trái của Lôi Khiếu Thiên, liền biến thành bột mịn!

“Thật sự là đáng tiếc!”

Lâm Hải không khỏi than nhẹ một tiếng, khẽ lắc đầu.

Không thể tưởng được, liền như vậy cũng đều giết không chết Lôi Khiếu Thiên, cái Lôi Khiếu Thiên này thật đúng là không phải cường bình thường.

Vừa rồi, Lâm Hải nhìn như trấn định, phảng phất hết thảy đều tại trong khống chế.

Kì thực, hung hiểm trong đó, cũng chỉ có một mình Lâm Hải biết rõ.

Có thể không chút nào khoa trương mà nói, Lâm Hải vừa mới hoàn toàn là đi một vòng từ Quỷ Môn quan .

Đón đỡ công kích của Lôi Khiếu Thiên, đổi lại bất luận kẻ nào mà nói, đều không khác gì tự tìm đường chết.

cách làm vừa rồi của Lâm Hải , đã không thể dùng điên cuồng để hình dung.

thời cơ Lâm Hải thi triển Hồi Xuân Thuật, dù là có mảy may độ lệch, giờ phút này cũng đã là một cỗ thi thể.

Lâm Hải chính là nắm chặt thời cơ Lôi Khiếu Thiên đánh trúng chính mình, tính mạng của mình lập tức xói mòn, khôi phục mười phần trăm sinh cơ, bảo trụ tính mạng.

Thế nhưng mà, mặc dù bốc lên phong hiểm lớn như thế, liền thần thông Chước Quang đều dùng đi ra.

Kết quả như cũ không có giết Lôi Khiếu Thiên, chỉ làm mất một tay của gã mà thôi.

Cái này lại để cho trong nội tâm Lâm Hải, thật sự là tiếc nuối đến không lời nói rõ.

Liên tục hai lần thi triển thần thông, một cái Phần Thiên, một cái Chước Quang, đều là tiêu hao thật lớn.

Giờ phút này, tâm thần Lâm Hải cực độ mỏi mệt, mắt nổi đom đóm, thậm chí có loại cảm giác muốn ngất.

Dù Lâm Hải còn có đảm lượng làm thêm một lần giống như vừa rồi, nhưng thực sự là có lòng nhưng lực chưa đủ rồi.

“Ngươi thực may mắn!”

Lâm Hải ăn vào một khỏa Đại Hoàn Đan, lập tức khôi phục thương thế, hướng phía Lôi Khiếu Thiên, lạnh lùng nói ra.

Lôi Khiếu Thiên bụm lấy cánh tay đã đứt, thống khổ dữ tợn, trong hai mắt tràn đầy hận ý oán độc.

Cánh tay của gã vừa đứt, không cách nào mọc ra nữa, thực lực ít nhất tổn thất ngoài ba thành.

Mà cái này đều là nhờ Lâm Hải ban tặng, giờ phút này Lôi Khiếu Thiên đối với Lâm Hải, thật sự là hận đến không cách nào nói nên lời rồi!

“Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản này!!!”

Lôi Khiếu Thiên gầm lên giận dữ, vừa tức vừa giận, thân thể đều khẽ run lên.

Thế nhưng mà, lúc gã phát giác được, thân hình trọng thương của Lâm Hải , chẳng biết tại sao lập tức hoàn toàn khôi phục lúc, đồng tử không khỏi bỗng nhiên trợn tròn, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

“Ngươi, ngươi như thế nào...”

Lôi Khiếu Thiên chỉ vào Lâm Hải, một hồi hoảng sợ, lời nói đều cũng không nói ra được.

Vừa rồi, gã mặc dù không có giết chết Lâm Hải, nhưng lại có thể cảm giác được, Lâm Hải đã đến một đường sinh tử.

Ít nhất, sinh cơ còn thừa không nhiều lắm, cách cái chết cũng không xa.

Nhưng bây giờ, tại sao lại con mẹ nó đầy máu sống lại!

“Quái vật, ngươi chính là cái quái vật!!!”

đột nhiên vẻ mặt Lôi Khiếu Thiên chấn kinh, như là điên rồi mà hét rầm lên.

Cho tới bây giờ, kích thích mà Lâm Hải cho Lôi Khiếu Thiên, thật sự là quá lớn, thậm chí xa xa vượt ra khỏi cực hạn mà Lôi Khiếu Thiên thừa nhận được.

Giờ khắc này, Lôi Khiếu Thiên rốt cục lâm vào điên cuồng, triệt để hỏng mất.

Lâm Hải cố nén mỏi mệt, nhìn Lôi Khiếu Thiên, lạnh lùng cười khẽ một tiếng.

“Lôi Khiếu Thiên, có gan, lại đến a!!!”

mặt mũi Lôi Khiếu Thiên tràn đầy hoảng sợ, đối mặt với Lâm Hải khiêu khích, nội tâm vậy mà kìm lòng không được sinh ra một tia sợ hãi thật sâu.

Đối mặt Lâm Hải cấp bậc Tiên Đạo Chí Tôn, đường đường Lôi Khiếu Thiên, vậy mà đã mất đi dũng khí tái chiến.

“A!!!”

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên có hai tiếng kêu thảm thiết thê lương, vang vọng phía chân trời!

Chương 2380: Đánh bại từng cái

Nghe được tiếng kêu thảm thiết, Lôi Khiếu Thiên vốn đã sinh lòng sợ hãi, toàn thân giật mình một cái, cấp tốc quay đầu nhìn lại.

Sau đó, hai mắt lập tức hoảng sợ trợn tròn, miệng há lớn, muốn phát ra tiếng đều không phát ra được rồi.

Đã thấy hai cái Đường chủ trước đó đã bị thương, bị Kim Đại Thăng làm cho chật vật không thôi , thân thể bỗng nhiên nổ tung, bị Đái Lễ cùng Ngô Long đánh chết tại chỗ !

“Ha ha ha, thoải mái a!”

Ngô Long kêu to một tiếng, bắt lấy Nguyên Thần cùng hạt giống Lôi Nguyên của hai cái Đường chủ, lần nữa hóa thành khói xanh, biến mất không thấy gì nữa.

“Sư đệ!!!”

Cho tới giờ khắc này, vẻ mặt hoảng sợ Lôi Khiếu Thiên, mới phát ra một tiếng kêu đau tê tâm liệt phế .

bi thương trong nội tâm, quả thực không cách nào nói rõ.

Đã xong, Lôi Vân Tông triệt để đã xong!

Chẳng những tông môn bị tiêu diệt, đệ tử tử thương vô số, liền lực lượng Đường chủ trung kiên, cũng tử thương thảm trọng.

Bảy cái Đường chủ, vậy mà chỉ còn lại có hai cái rồi!

Bá!

Mà lúc này đây, thân ảnh của Đái Lễ cùng Ngô Long lóe lên, hóa thành lưu quang, lại một lần xông về phía Đường chủ Lam Điện Đường đang đối chiến cùng Dương Hiển!

Rầm rầm rầm!

Đái Lễ cùng Ngô Long, mãnh liệt ra tay, đồng thanh đạo pháp bay tán loạn, vầng sáng sáng lạn, khí tức lăng lệ ác liệt trải rộng thiên địa!

Hai người kia vừa gia nhập, Đường chủ Lam Điện Đường vốn cùng Dương Hiển thế lực ngang nhau, lập tức bị công đến trở tay không kịp, thoáng cái lâm vào bên trong bị động.

Đường chủ Tử Điện Đường giờ phút này đang kịch chiến cùng Đại Hoàng, thấy bên mình tổn thất thảm trọng, Tông chủ bị thương, Đường chủ Lam Điện Đường tràn đầy nguy cơ, nội tâm không khỏi cũng lo lắng.

Mạnh mẽ tung một chưởng, đem Đại Hoàng bức lui, sau đó hướng phía Lôi Khiếu Thiên hô to một tiếng.

“Tông chủ, chuyện không thể làm, chúng ta chạy a!”

“Quân tử báo thù, mười năm không muộn a!!!”

Đường chủ Tử Điện Đường tuy có tính cách bạo liệt, lại không có nghĩa là gã ngốc.

tình thế bây giờ, gã đã nhìn ra, nếu còn không trốn đi, vậy hôm nay ai cũng đi không được nữa.

Muốn giết Lâm Hải? Ít nhất hôm nay là làm không được rồi!

“Đáng giận!!!”

hai mắt Lôi Khiếu Thiên bốc lên lửa giận cừu hận, trong nội tâm không khỏi thầm mắng một tiếng.

Giờ phút này, gã đã từ trong kích thích điên cuồng dần dần khôi phục, ý nghĩ bắt đầu chậm rãi tỉnh táo lại.

Không cần Đường chủ Tử Điện Đường nhắc nhở, gã cũng biết, không thể lại tiếp tục đánh nữa.

Nhị kiếp Tán Tiên bên phía Lâm Hải, thật sự là quá nhiều, nhất là cái con rết xuất quỷ nhập thần, âm thầm đánh lén kia, quả thực lại để cho người khó lòng phòng bị.

Hôm nay, đối phương ít người, bọn họ bị tiêu diệt từng bộ phận, nếu không chỉ sợ toàn bộ phải chết ở chỗ này.

“Thật sự là đáng hận a, tên hỗn đản Lâm Hải này, như thế nào lại cường đại như vậy!”

Lôi Khiếu Thiên mang theo cừu hận cùng không cam lòng thật sâu, lần nữa liếc nhìn Lâm Hải, nắm chặt hai nắm đấm, nội tâm một hồi vô lực.

Gã đến bây giờ đều không thể tin được, Lâm Hải chính là một cái Tiên Đạo Chí Tôn, tại sao lại đả thương được chính mình!

Hơn nữa, thủ hạ lại có nhiều Nhị kiếp Tán Tiên như vậy, cung cấp cho hắn đem ra sử dụng.

Bất quá, nghĩ mãi mà không rõ cũng không thể tiếp tục nghĩ nữa, việc cấp bách, vẫn là nhanh lên chạy a!

Nghĩ đến chỗ này, Lôi Khiếu Thiên đột nhiên quát lên một tiếng chói tai, hướng phía hai cái Đường chủ Tử Điện Đường cùng

Lam Điện Đường la lớn.

“Nhị vị sư đệ, trước rời khỏi đây, rồi tụ hợp sau!”

Bá!

Lôi Khiếu Thiên nói xong, thân thể tung lên, dẫn đầu hướng phía xa xa, bay vút mà đi.

hai cái Đường chủ Tử Điện Đường cùng Lam Điện Đường, cũng sớm đã không có chiến ý.

Bây giờ, Lôi Khiếu Thiên hạ lệnh, bọn họ sao lại tái chiến được nữa, hư ảnh ra một chiêu, nhao nhao hướng phía xa xa thoát đi!

“Không tốt, đừng làm cho bọn họ chạy!”

bọn người Đại Hoàng Dương Hiển, lập tức biến sắc, thi triển đạo pháp, toàn lực ngăn cản!

Nhưng, hai cái Đường chủ này thực lực cường đại, tuy không cách nào thủ thắng, nhưng muốn chạy trốn lại không người có thể ngăn được.

Đối mặt với bọn người Đại Hoàng chặn đường, một bên vung vẩy cánh tay, dùng đạo pháp oanh kích, một bên bắt đầu nhanh chóng phá vòng vây.

Lâm Hải ở phía xa, thấy một màn như vậy, hai mắt nhảy lên, hiện lên một đạo hàn quang.

“Muốn chạy, không có cửa đâu!”

Đã cùng Lôi Vân Tông, thành kẻ địch sinh tử, Lâm Hải sao lại thả hổ về rừng?

Ý niệm khẽ động, La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh xuất hiện trong tay, sau đó hướng phía bầu trời mạnh mẽ ném đi!

“Đi!!!”

Ông!

La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, bỗng nhiên xoay quanh lên không, mang theo uy áp cường đại, tản mát ra vô tận tinh quang, bao phủ mặt đất!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Lôi Khiếu Thiên đã chạy ra ngoài ngàn mét, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi, lập tức lộ vẻ mặt kinh hãi!

hai cái Đường chủ Tử Điện Đường cùng Lam Điện Đường, thân hình cũng là mạnh mẽ trì trệ.

Đối mặt với Vô Tận Tinh Không đột nhiên xuất hiện, họ thoáng cái sững sờ ở bên trong này, mặt mũi tràn đầy cảnh giác.

“Chính là ảo trận, cũng muốn vây khốn chúng ta?”

ba người Lôi Khiếu Thiên, gầm lên một tiếng, rất nhanh liền thúc dục đạo pháp, hướng phía bầu trời đêm mãnh liệt oanh kích một hồi.

“Hừ!”

Lâm Hải kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ cảm thấy khí huyết lăn lộn, đầu cháng váng hoa mắt, thống khổ đến từ sâu trong linh hồn, lại để cho mồ hôi lạnh của Lâm Hải lập tức xông ra.

Chỉ hai lần trước thi triển thần thông, đã để cho Nguyên Thần của Lâm Hải cực độ mỏi mệt.

Bây giờ, thao túng La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, đối với tiêu hao Tinh Thần Lực cũng cực kỳ cực lớn.

Bị ba cái Nhị kiếp Tán Tiên cường đại oanh kích một hồi, Lâm

Hải càng thêm thống khổ, suýt nữa không khống chế được.

Nhất là cảm giác được Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể phi tốc trôi qua, Lâm Hải càng là lo lắng vạn phần.

ba người Lôi Khiếu Thiên, thật sự là quá mạnh mẽ.

Mặc dù Lâm Hải chỉ là làm mệt mỏi, không dám dùng một trăm lẻ tám khỏa ngôi sao công kích bọn họ, nhưng Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể, cũng không chống đỡ được bao lâu.

Nhất định phải dùng thời gian ngắn nhất, đem ba người bọn họ cầm xuống, nếu không còn muốn vây khốn bọn họ, cũng sẽ khó khăn!

“Nhanh chóng ra tay, đánh bại từng cái, giết bọn chúng đi!”

Lâm Hải hét lớn một tiếng, đồng thời đem hình ảnh của bọn người Lôi Khiếu Thiên, truyền đưa tới trong đầu của bọn người Đại Hoàng!

bọn người Đại Hoàng, đều là người trong Luyện Yêu Hồ , cùng Lâm Hải tâm thần tương thông.

Trong chốc lát, bầu trời đêm trước mắt bọn hắn đã biến mất, tràng cảnh ba người Lôi Khiếu Thiên đang oanh kích lung tung, hiện ra tại trước mắt của bọn hắn.

“Trước giết cái áo lam kia!!!”

Đường chủ Lam Điện Đường, tại trong ba người, là cái tương đối yếu nhất.

Dương Hiển hét lớn một tiếng, năm người lưu quang lóe lên, đồng loạt hướng phía Đường chủ Lam Điện Đường, vọt tới!

“Giết!!!”

Oanh oanh oanh oanh oanh!

Năm đường đạo pháp cương mãnh mãnh liệt, mang theo sát cơ lăng lệ ác liệt, bỗng nhiên đem Đường chủ Lam Điện Đường, bao phủ trong đó.

“Không tốt!!!”

Đường chủ Lam Điện Đường, đang toàn lực oanh kích bầu trời đêm, bỗng nhiên cảm thấy sát cơ hàng lâm, sắc mặt không khỏi đại biến!

Trong lúc vội vã, cấp tốc há miệng ra, đem hạt giống Lôi Nguyên trực tiếp phun ra, lập tức ánh sáng màu xanh da trời đại thịnh, lực lượng Lôi Đình tàn sát bừa bãi quấn qua tất cả!

Đối mặt với một kích do Dương Hiển năm người hợp lực, gã đã nhìn ra, nếu không dốc sức liều mạng liền không có cơ hội rồi!

Oanh oanh oanh oanh!

thanh âm kịch liệt, tiếng nổ chấn thiên địa, đạo pháp văng bay tán loạn khắp nơi, hào quang chiếu rọi bầu trời đêm vô tận!

“A!!!”

Lập tức sau đó, một tiếng kêu tuyệt vọng thảm thiết vang lên.

Cái hạt giống Lôi Nguyên màu xanh da trời kia, thoáng cái ảm đạm không còn ánh sáng , bị oanh kích rơi xuống phía dưới.

thân hình của Đường chủ Lam Điện Đường , bị vô tận đạo pháp thôn phệ, lập tức biến thành hư vô!

Đối mặt với công kích của năm người, mặc dù gã tế ra hạt giống Lôi Nguyên, cũng không làm nên chuyện gì, bị oanh thành bột mịn.

“Nguyên Thần còn muốn chạy trốn?”

Thân thể hủy diệt lập tức, Nguyên Thần của Đường chủ Lam Điện Đường , chạy thục mạng mà ra.

Nhưng mà, không đợi thoát đi, lại bị Ngô Long hóa thành khói xanh đuổi theo, một cái nắm vào trong tay!

“Ha ha, lại một cái!!!”

Ngô Long cười lớn một tiếng, đem Nguyên Thần của Đường chủ Lam Điện Đường cất kỹ, sau đó hai mắt lóe ra hào quang hung ác, hướng phía Đường chủ Tử Điện Đường nhìn lại.

Đánh chết Đường chủ Lam Điện Đường, trong lòng bọn người Dương Hiển cũng là đại hỉ, chiến ý bốc lên!

Trong giây lát, Dương Hiển hướng phía Đường chủ Tử Điện Đường, đưa tay nhất chỉ, hét lớn một tiếng.

“Các huynh đệ, kế tiếp!!!”

Chương 2381: Tử Điện Đường chủ, chết!

Đường chủ Tử Điện Đường, giờ phút này vẫn còn toàn lực oanh kích bầu trời đêm, muốn bài trừ Huyễn cảnh trước mặt.

Căn bản không biết Đường chủ Lam Điện Đường cách gã không xa , đã vẫn mệnh tại chỗ, nguy cơ cực lớn sắp rơi vào trên người của gã.

Ba!

Đột nhiên, một đạo vầng sáng màu trắng từ trên trời giáng xuống, hướng phía đỉnh đầu Đường chủ Tử Điện Đường, nhanh chóng rơi xuống.

“Không tốt!!!”

sắc mặt Đường chủ Tử Điện Đường đại biến, thoáng cái đã nhận ra, cái ánh sáng trắng này đúng là tuyệt học của Dương Hiển !

“bọn chuột nhắt hèn hạ , chỉ biết đánh lén thôi sao?!”

Đường chủ Tử Điện Đường giận dữ, đưa tay là một đạo Tử Lôi, oanh hướng đạoánh sáng trắng này !

Thế nhưng mà, đạo pháp mới vừa ra khỏi tay, sắc mặt Đường chủ Tử Điện Đường lại đại biến, lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

Gã kinh hãi phát hiện, tại sau ánh sáng trắng, lại vẫn có bốn đạo khí tức cường đại, từ bốn phương tám hướng, hướng phía gã oanh kích mà đến!

Mà một đạo khí tức trong đó, gã vô cùng quen thuộc, chính là đến từ Đại Hoàng trước đó đã đối chiến cùng gã!

“Nguy rồi, bị lừa rồi!!!”

Đường chủ Tử Điện Đường thầm hô một tiếng, sợ tới mức hồn đều thiếu chút nữa bay ra.

Đáng tiếc, chiêu đạo pháp kia của gã đã dùng hết, còn muốn rút khí lực về, chống cự bốn đạo công kích còn lại, hiển nhiên không còn kịp rồi!

Tốt một cái Đường chủ Tử Điện Đường, thời khắc nguy cấp, bỗng nhiên toàn thân phát ra ánh sáng màu tím rực rỡ lóa mắt, một đầu Bàn Long màu tím phóng lên trời!

“Ngao!!!”

Rồng ngâm rung trời, đầy trời ánh sáng màu tím từ không trung phiêu tán mà xuống, đưa gã bảo hộ ở trong đó!

Oanh oanh oanh oanh!

công kích của bọn người Đại Hoàng, tất cả đều oanh kích tại trên cái ánh sáng tím kia.

Trong chốc lát, vầng sáng bắn ra bốn phía, không gian chấn động, một mảnh màu tím run rẩy, phá thành mảnh nhỏ!

Bên trên bầu trời, cái Thần Long màu tím kia cũng bị đạo pháp ảnh hưởng đến, gào thét một tiếng, biến thành hư vô!

Phốc!

Đường chủ Tử Điện Đường, há mồm phun ra một búng máu, bị đạo pháp của bọn người Đại Hoàng đánh trúng bay ngược mà đi, trùng trùng điệp điệp ngã rơi trên mặt đất.

“Không chết? Vậy thì bổ một đao!”

Ngô Long thấy thế, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang, hóa thành khói xanh hướng Đường chủ Tử Điện Đường trên mặt đất liền nhào tới.

Đường chủ Tử Điện Đường té trên mặt đất, tay che ngực, mặt mũi lập tức lộ ra tràn đầy tuyệt vọng.

Tuy, vừa rồi gã dựa vào tuyệt học, tránh thoát vận mệnh bị đánh chết tại chỗ.

Nhưng, giờ phút này bị thương quá nặng, liền cả khí lực đứng lên cũng không có.

Đối mặt với Ngô Long bổ đao, căn bản không có một tia dũng khí đánh trả, chờ đợi gã vẫn như cũ là chết!

Ông!

Ngay tại thời khắc Đường chủ Tử Điện Đường nhắm mắt chờ chết, cái bầu trời đêm thâm thúy kia đột nhiên thoáng cái biến mất không thấy gì nữa!

“n?”

biến hóa bất thình lình này, lại để cho tất cả mọi người đều sững sờ.

thân hình vọt tới trước của Ngô Long, cũng thoáng cái ngừng lại, mang theo cảnh giác thật sâu, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

“A...”

Lâm Hải chân đạp tường vân đứng tại trên đám mây, không khỏi cười khổ một tiếng, hữu khí vô lực nói.

“Không có ý tứ, ta mệt mỏi quá, không kiên trì nổi rồi.”

“Mấy người các ngươi vất vả thoáng một phát, diệt cỏ tận gốc, đừng làm cho bọn họ chạy!”

Nói xong, Lâm Hải thu hồi La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, trực tiếp khoanh chân ngồi ở bên trên tường vân , hai mắt khép hờ, nhanh chóng vận chuyển Thần Hồn Quyết, chữa trị Tinh Thần lực tổn thương .

Liên tục hai lần thi triển thần thông, lại dùng La bàn Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh vây khốn các cao thủ như Lôi Khiếu Thiên, Lâm Hải thật sự chống đỡ không nổi rồi.

“Chủ nhân yên tâm, bọn họ một cái cũng chạy không được!”

Dương Hiển nhíu lông mày lại, hướng phía Lâm Hải cung kính đáp một tiếng.

Sau đó, mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt lạnh lùng như đao, đã rơi vào trên người Lôi Khiếu Thiên cùng Đường chủ Tử Điện Đường .

“Ngô Long, cái áo tím kia giao cho ngươi, những người khác, cùng ta cùng một chỗ, giết gã đi!!!”

Dương Hiển hướng phía Lôi Khiếu Thiên đứt tay nhất chỉ, trong miệng hét lớn một tiếng nói.

“Vâng!!!”

bọn người Đại Hoàng Kim Đại Thăng, đồng thanh đáp ứng một tiếng, sau đó thân ảnh bỗng nhiên biến mất!

Bá!

Sau một khắc, ba đạo tàn ảnh tại xung quanh Lôi Khiếu Thiên lập loè mà ra, hiện lên hình tam giác đưa gã vây khốn tại chính giữa!

“Ha ha ha, bổ đao đây!!!”

Ngô Long thì là nhe răng cười một tiếng, lập tức hóa thành khói xanh, lần nữa biến mất không thấy!

“Nhị sư đệ, coi chừng a!!!”

Lôi Khiếu Thiên thấy Ngô Long biến mất không thấy gì nữa, sắc mặt không khỏi đại kinh, thét lên một tiếng kinh hãi!

Gã sao lại không biết, Ngô Long biến mất là đi giết Đường chủ Tử Điện Đường?

Nhưng, gã giờ đây bị ba người Dương Hiển vây khốn, cho dù muốn phá vòng vây đi cứu Đường chủ Tử Điện Đường, cũng không còn kịp rồi.

Đường chủ Tử Điện Đường sao lại không biết, mình đã đến bên bờ sinh tử.

Cảm thấy một cỗ sát khí lạnh như băng, phi tốc hàng lâm tại trên thân thể, trong mắt lập tức hiện lên một tia điên cuồng quật cường!

“Nãi nãi, lão tử cho dù chết, cũng muốn kéo ngươi theo!!!”

Đột nhiên, Đường chủ Tử Điện Đường quát lớn một tiếng, toàn thân cao thấp là ánh sáng màu tím rực rỡ lóa mắt, uy áp cuồng bạo mãnh liệt, bỗng nhiên phóng lên trời!

Bọn người Dương Hiển thấy thế, lập tức sắc mặt đại biến, không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi!

“Ngô Long, mau bỏ đi!!!”

Giờ khắc này, trong lòng bọn người Dương Hiển kinh hoàng, tất cả đều bay lên dự cảm bất thường!

Bọn hắn vạn thật không ngờ, Đường chủ Tử Điện Đường cư nhiên điên cuồng như thế , vậy mà dẫn nổ hạt giống Lôi Nguyên của chính mình !

Cái này là chuẩn bị dùng tự bạo Lôi Nguyên, hình thần câu diệt làm cái giá, muốn lôi kéo Ngô Long cùng chết a!

“Oa a a, ngươi cái tên điên này, lão tử không cùng ngươi chơi nữa!!!”

Ngô Long giờ phút này, dĩ nhiên đã đến trước người Đường chủ Tử Điện Đường, đang chuẩn bị ra tay đem gã đánh chết.

Đột nhiên, một cỗ sát cơ kinh khủng, đem Ngô Long hoàn toàn bao phủ, lại để cho tâm đầu Ngô Long mạnh mẽ nhảy dựng.

Sau một khắc, dĩ nhiên hiểu rõ Đường chủ Tử Điện Đường muốn cùng y đồng quy vu tận, sắc mặt lập tức biến đổi lớn.

Bá!

Ngô Long vừa mới hiện ra thân hình , lần nữa hóa thành khói xanh, phi tốc thoát đi!

Oanh!

Cơ hồ tại lúc Ngô Long lập tức thoát đi, thân hình của Đường chủ Tử Điện Đường , bỗng nhiên nổ tung, biến thành vô hạn Lôi Đình, quấn qua khắp trời, tàn sát bừa bãi nghiền áp!

“Lui về phía sau!!!”

Bọn người Dương Hiển, lập tức đồng tử co rụt lại, lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu!

Không nghĩ tới uy lực tự bạo của Đường chủ Tử Điện Đường , so với bọn hắn tưởng tượng còn cường đại hơn.

Mặc dù bọn hắn cách đó khá xa, cũng không khỏi không nhanh chóng lui về phía sau, để ngừa bị lôi quang ảnh hưởng đến.

“Nhị sư đệ!!!”

Lôi Khiếu Thiên thấy thế, phát ra một tiếng rống to , cực kỳ bi thương!

Đối mặt Tử Lôi điên cuốn tới, gã cũng không khỏi không chịu đựng bi thống, nhanh chóng lui về phía sau mà đi.

Nhìn một mảnh biển Lôi kia, hai mắt vừa nhắm, hai hàng nước mắt lăn xuống.

“Vài vạn năm trước, tám người chúng ta, cùng một chỗ bái sư học nghệ, sớm chiều ở chung, tình như thủ túc!”

“Không thể tưởng được hôm nay, vậy mà âm Dương cách xa nhau, chỉ còn một mình ta sống ở trên thế gian!”

Lôi Khiếu Thiên bi thương vào trong nội tâm đến, hận ý ngập trời bay lên, tuyệt vọng và vô lực.

“Sớm biết như thế, cần gì phải đắc tội cái tai họa Lâm Hải này!!!”

Giờ khắc này, trong nội tâm Lôi Khiếu Thiên cừu hận đồng thời, rốt cục bay lên một tia hối hận thật sâu.

Phanh!

Mà vừa lúc này, đột nhiên một tiếng trầm đục truyền đến, thân hình Ngô Long từ trong hư không rơi xuống, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

“Ngô Long!!!”

Bọn người Dương Hiển sắc mặt đại kinh, thấy Ngô Long hai mắt nhắm nghiền, huyết nhục mơ hồ té trên mặt đất.

Vẫn không nhúc nhích, khí tức đều không có, sinh tử không biết!!!

Bọn người Dương Hiển, trái tim lập tức nâng lên cổ họng, bi thống lo lắng, muốn tiến lên.

Ông!

Không đợi bọn hắn hành động, thân hình Ngô Long lại lóe lên quang hoa, hư không tiêu thất không thấy!

“n?”

Bọn người Dương Hiển lập tức ngừng lại, sau đó mang theo một tia nghi hoặc, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Đã thấy Lâm Hải ngồi xếp bằng trên đám mây, mỏi mệt mở hai mắt ra, hướng phía bọn hắn nhẹ gật đầu.

Hô ~

Bọn người Dương Hiển, lúc này mới thở dài một hơi, biết rõ

Ngô Long là bị Lâm Hải thu lại rồi.

Tiến vào Luyện Yêu Hồ, có Lâm Hải tại, Ngô Long nhất định còn có thể cứu!

Bá!

ba người Dương Hiển, mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt ngưng tụ, đã rơi vào trên người Lôi Khiếu Thiên .

Lôi Khiếu Thiên bị ánh mắt lăng lệ ác liệt như đao của ba người nhìn thẳng, toàn thân lập tức kéo căng, hai đấm không khỏi nắm thật chặt lại!

Gã biết rõ, quyết chiến cuối cùng nhất, đã đến!!!

Chương 2382: Có gan, cút ra đây cho ta!

Ông!

Dương Hiển Đại Hoàng Kim Đại Thăng, khí tức khổng lồ của ba người , lập tức đem Lôi Khiếu Thiên tập trung.

Bất quá, bọn hắn lại không vội vã động thủ, mà là phong tỏa toàn bộ đường lui của Lôi Khiếu Thiên , cùng đợi Lâm Hải lên tiếng.

Lôi Khiếu Thiên cuối cùng vẫn là Tông chủ của Lôi Vân Tông, sinh tử của gã, cần Lâm Hải đến quyết định!

Hô ~

Đã qua hồi lâu, Lâm Hải mới thở dài ra một hơi, chậm rãi đứng dậy.

Thần Hồn Quyết không hổ là một trong Thập Đại bí thuật của Địa Tiên giới , chỉ trong chốc lát như vậy, Tinh Thần lực của Lâm Hải, đã khôi phục rất nhiều.

Mặc dù không có đạt tới trạng thái toàn thịnh, nhưng ít ra không thống khổ giống như trước đó rồi.

Bá!

hai con ngươi của Lâm Hải, mang theo sát khí lạnh như băng, đã rơi vào trên người Lôi Khiếu Thiên .

Sau đó, thanh âm đạm mạc, từ trong miệng của Lâm Hải truyền ra.

“Lôi Khiếu Thiên, cừu hận giữa Lôi Vân Tông ngươi cùng Lâm Hải ta , đã không cách nào hóa giải.”

“kết quả hôm nay, đều là do ngươi một tay tạo thành, ngươi chẳng thể trách người khác.”

“Buông tha ngươi là không thể nào, niệm ngươi cũng là nhất tông chi chủ, cho ngươi một cái kết cục có thể diện .”

Nói xong, trong hai mắt Lâm Hải, bỗng nhiên hiện lên một đạo ánh sao lạnh như băng.

“Ngươi, tự sát a!”

tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, Lôi Khiếu Thiên khẽ giật mình, sau đó đột nhiên cười lên ha hả.

Cười cười, trong hai mắt lăn xuống nước mắt đục ngầu, tràn đầy vô tận tuyệt vọng.

Đột nhiên, tiếng cười của Lôi Khiếu Thiên ngừng lại, một đạo hào quang cừu hận thấu xương, từ trong mắt bắn ra, như là đao đã rơi vào trên người Lâm Hải.

“Lâm Hải!!!”

Lôi Khiếu Thiên rống to một tiếng, chỉ vào Lâm Hải tức giận quát.

“Muốn để cho Lôi Khiếu Thiên ta tự sát, không có cửa đâu!”

“Có bản lĩnh, thì tới giết ta, ta cho dù chết, cũng muốn kéo hai cái đệm lưng!”

“Đến a, có bản lĩnh ngươi tới a!!!”

thần sắc Lâm Hải lạnh lùng, nhìn Lôi Khiếu Thiên gần như điên cuồng , khẽ lắc đầu, sát khí lạnh như băng trong mắt lóe lên rồi biến mất.

“Dương Hiển, ra tay đi!”

Nói xong, Lâm Hải trực tiếp hạ tầm mắt xuống, nhìn đều không liếc nhìn Lôi Khiếu Thiên nữa.

Lôi Khiếu Thiên gãy một cánh tay , thật sự đã sớm tổn hao nhiều, ở đâu có khả năng địch được ba người Dương Hiển.

Tại trong mắt Lâm Hải, kết cục đã định, xem hay không xem cũng không có gì khác nhau?

“Giết!!!”

ba người Dương Hiển, nhận được mệnh lệnh của Lâm Hải , lập tức hét lớn một tiếng, hóa thành lưu quang, hướng phía Lôi Khiếu Thiên vọt tới.

Rầm rầm rầm!

Người tại giữa không trung, vầng sáng đạo pháp sáng chói, mang theo công kích cuồng mãnh bá đạo , hướng phía Lôi Khiếu Thiên quấn tớii.

“Ha ha ha, lão tử liều mạng cùng các ngươi !!!”

Lôi Khiếu Thiên kêu to một tiếng, đỉnh đầu tách ra Lôi Đình màu tím, tia chớp tháo chạy nhảy mọi nơi, huy động một cánh tay còn lại, quấy phong vân, nghênh đón tiếp lấy!

Nhưng mà, Lôi Khiếu Thiên giờ phút này đã như là lão hổ mất răng , ở đâu là đối thủ của ba người Dương Hiển ?

Phanh!

Một tiếng trầm đục truyền đến, thân hình Lôi Khiếu Thiên bị đạo pháp đánh trúng, bỗng nhiên cao cao vứt lên, hướng phía sau trùng trùng điệp điệp ngã rơi trên mặt đất.

Phốc!

Lôi Khiếu Thiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt vô cùng, cực độ khó coi.

Vừa nghiêng người chuẩn bị đứng lên, bỗng nhiên một cái chân to, đã nặng nề rơi vào chỗ đan điền của gã!

Phốc!

Lôi Khiếu Thiên như gặp phải trọng kích, lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

“Tiểu tử, ngươi cũng đừng nghĩ chơi tự bạo!”

Kim Đại Thăng giẫm lên Lôi Khiếu Thiên, cười toe toét miệng rộng, lộ ra vẻ mặt nhe răng cười.

Đã có giáo huấn của Đường chủ Tử Điện Đường trước đó, Kim Đại Thăng cũng không dám khinh thường rồi.

một cước này của y, đem khí hải của Lôi Khiếu Thiên trực tiếp phong bế.

Lôi Khiếu Thiên chẳng những không cách nào vận chuyển chân nguyên, dù là tự bạo hạt giống Lôi Nguyên đều làm không được rồi.

“Ngươi, giết ta đi!!!”

mặt mũi Lôi Khiếu Thiên tràn đầy cừu hận, gầm lên giận dữ, sau đó mang theo thật sâu không cam lòng, nhắm mắt lại.

Gã hiện tại đã rơi vào trong tay Lâm Hải, biết chắc là sống không được rồi.

hi vọng duy nhất, chính là có thể chết nhanh, không nên bị bọn người Lâm Hải tra tấn.

“Chủ nhân, hiện tại sẽ giết gã sao?”

Kim Đại Thăng quay đầu lại, hướng phía Lâm Hải ồm ồm mà hỏi.

Lâm Hải nhẹ giọng thở dài, sau đó nhìn Lôi Khiếu Thiên bị Kim Đại Thăng dẫm nát dưới chân, thản nhiên nói.

“Lôi Khiếu Thiên, ngươi thân là Lôi Vân Tông Tông chủ, coi như là một đời kiêu hùng, nhân vật khó lường .”

“Đáng tiếc, ngươi không nên đối nghịch cùng Lâm Hải ta, lại càng không nên bắt cóc Liễu Như Yên đến áp chế ta!”

“Chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn có lời gì để nói?”

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, mở to mắt xem thường liếc nhìn Lâm Hải, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Được làm vua thua làm giặc, Lôi Khiếu Thiên ta rơi vào trong tay của ngươi, không lời nào để nói!”

“Chỉ là, đáng tiếc mười vạn năm cơ nghiệp của Lôi Vân Tông ta , hủy hoại chỉ trong chốc lát!”

“Lôi Khiếu Thiên ta, là tội nhân thiên cổ của Lôi Vân Tông a!!!”

Nói xong, Lôi Khiếu Thiên mí mắt vừa nhấc, nhìn Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Lâm Hải, ngươi nếu là anh hùng, thì cho ta thống khoái a!”

Lâm Hải nghe được, lông mày nhíu lại, thật sâu liếc nhìn Lôi Khiếu Thiên, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Như ngươi mong muốn!”

Nói xong, Lâm Hải hướng phía Kim Đại Thăng, đột nhiên vung tay lên, trong miệng lệ quát một tiếng.

“Giết gã đi!”

“Vâng!!!”

Kim Đại Thăng đáp ứng một tiếng, trong mắt tách ra sát cơ, bỗng nhiên giơ tay làm chưởng, một đạo khí mang hướng phía đỉnh đầu Lôi Khiếu Thiên, kích bắn đi!

“Ai!”

Lôi Khiếu Thiên than nhẹ một tiếng, mang theo hối hận cùng không cam lòng thật sâu, nhắm mắt lại.

Toát!!!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một đạo tiếng xé gió bén nhọn, từ đằng xa đánh úp lại.

Oanh!

Sau một khắc, một tiếng vang thật lớn truyền đến, trên đỉnh đầu Lôi Khiếu Thiên, bỗng nhiên xuất hiện một đoàn lôi quang màu tím, đưa gã gắt gao bảo vệ.

“Ai u!!!”

Cùng lúc đồng thời, đạo pháp tách ra giống như sóng triều, Kim Đại Thăng kêu đau một tiếng, thân hình cao lớn, lập tức bị quẳng đi!

Người vẫn còn giữa không trung, liền phun một búng máu bay thẳng đến chân trời, sau đó phịch một tiếng nặng nề ngã rơi trên mặt đất.

một màn bất thình lình này, lập tức để tất cả mọi người ở hiện trường đều cả kinh, nhao nhao lộ ra vẻ kinh ngạc!

“Đại Thăng!!!”

hai người Dương Hiển cùng Đại Hoàng, càng là sắc mặt đại biến, cấp tốc hướng phía Kim Đại Thăng tiến lên.

Đã thấy Kim Đại Thăng nằm trên mặt đất, miệng phun đầy máu, khí tức yếu ớt, vậy mà đã đến lúc sắp chết!

“Chà mẹ nó!!!”

Dương Hiển cùng Đại Hoàng, trong mắt lập tức lộ ra hoảng sợ thật sâu, kinh hoảng một hồi .

“Chủ nhân, Đại Thăng không được!”

Lâm Hải đứng tại trên đám mây, nơi nào sẽ nhìn không tới tình cảnh của Kim Đại Thăng .

Ý niệm khẽ động, trực tiếp đem Kim Đại Thăng thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, lúc này mới mang theo khiếp sợ thật sâu, hướng Lôi Khiếu Thiên trên mặt đất nhìn lại.

Lôi Khiếu Thiên giờ phút này, cũng là vẻ mặt mộng bức, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Bất quá, cái chân dẫm lên khí hải gã của Kim Đại Thăng đã dịch chuyển khỏi, Lôi Khiếu Thiên lập tức khôi phục chân nguyên.

Một cái tung người từ trên mặt đất đứng lên, sau đó nhìn quanh mọi nơi, muốn xem xem là ai, tại trước mắt sống chết cứu gã một mạng.

Thế nhưng mà, Lôi Khiếu Thiên nhìn hồi lâu, liền cái Quỷ Ảnh cũng đều không có thấy, trong nội tâm kinh nghi đồng thời, hướng phía bầu trời liền ôm quyền.

“Lôi Khiếu Thiên, tạ tiền bối ân cứu mạng!!!”

Lâm Hải thì là nhắm hai mắt lại, trên mặt có lửa giận thật sâu, hừ lạnh một tiếng.

Cái người thần bí núp trong bóng tối này, cứu được Lôi Khiếu Thiên, Lâm Hải ngược lại cũng không tức giận.

Thế nhưng mà, gã vừa ra tay liền đem Kim Đại Thăng đánh cho hấp hối, Lâm Hải liền nhịn không được rồi!

Bất kể nói thế nào, Kim Đại Thăng là theo Lâm Hải hắn hỗn.

Bị người đánh thành bộ dạng như vậy, nếu Lâm Hải không lấy lại danh dự cho Kim Đại Thăng , về sau cũng không có mặt mũi làm cái lão đại này rồi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải nhíu lông mày lại, hai mắt hiện lên một vòng hàn ý lạnh như băng , nghiêm nghị quát.

“bọn chuột nhắt phương nào, dấu đầu lộ đuôi!”

“Có gan, cút ra đây cho ta!!!”

Chương 2383: Ta cười mặt của ngươi ghê gớm thật!

Toát!!!

Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên tiếng xé gió lần nữa vang lên.

Sau đó, một đạo Lôi Đình màu tím, xuyên thấu hư không mà đến, mang theo sát cơ lăng lệ ác liệt, lập tức đã đến trước người Lâm Hải!

“Chà mẹ nó!”

Lâm Hải chấn động, đạo công kích này đến quả thực vừa đột nhiên lại vừa nhanh chóng, căn bản không để cho Lâm Hải có thời gian phản ứng.

Vèo!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp tiến vào Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, lần nữa hiện thân mà ra, cái Lôi Đình màu tím kia, đã xuyên qua vị trí trước đó của chính mình , oanh kích tại trên núi đá.

Oanh!

Trong chốc lát, một tiếng vang thật lớn, núi đá cao lớn tầm hơn mười trượng sau lưng Lâm Hải, trực tiếp sụp đổ, biến thành mảnh vỡ!

Tê ~

Lâm Hải thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, chấn kinh không thôi!

Uy lực này, cũng thật là đáng sợ!

Người này, đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Ngay tại thời điểm Lâm Hải khiếp sợ không thôi, bỗng nhiên một đạo khí tức khổng lồ, từ chỗ sâu trong Lôi Vân Tông, dâng lên đến!

“n?”

Lâm Hải chấn động, cái Lôi Vân Tông này đã bị mình thiêu thành tro tàn, như thế nào lại có khí tức cường đại như thế tồn tại?

Ngay tại thời khắc Lâm Hải sững sờ , uy áp cường đại bỗng nhiên tới gần, một đạo bóng người nhanh như lưu quang, từ chỗ sâu trong Lôi Vân Tông, vọt tới!

Bá!

Trong không khí hiện lên tàn ảnh liên tiếp, sau một khắc người này đã đưa lưng về phía Lâm Hải, đứng ở trước người Lôi Khiếu Thiên.

“Tốc độ thật nhanh!!!”

Lâm Hải chấn động, tốc độ của người này cực nhanh, cơ hồ có thể so với Lôi Đình tia chớp.

Ít nhất tại bên trong những người đã Lâm Hải gặp qua, còn không ai có thể vượt qua người này.

Người này đến tột cùng là ai?

Mà Lôi Khiếu Thiên giờ phút này, thấy người tới cúi đầu hướng phía gã trông lại, vốn là khẽ giật mình, sau đó lập tức biến sắc, lộ ra mặt mũi tràn đầy vẻ mừng như điên!

“Sư phụ?!”

“Sư phụ, ngài, ngài còn sống?!”

“Ngài không phải, không phải...”

Ba!

Lôi Khiếu Thiên nói còn chưa dứt lời, đáp lại gã chính là một cái tát vang dội .

Người tới một cái vả miệng, hung hăng quất vào trên mặt Lôi Khiếu Thiên, đem Lôi Khiếu Thiên đánh đến miệng mũi phun máu.

Sau đó, thanh âm quát lớn phẫn nộ truyền vào trong tai Lôi Khiếu Thiên.

“Đồ vô dụng!”

Lôi Khiếu Thiên bị một cái vả miệng, cũng không dám có câu oán hận nào, ngược lại lập tức xấu hổ cúi đầu xuống.

Sau đó, khóe miệng co lại, thanh âm nức nở nói.

“Đệ tử vô năng, khiến mười vạn năm cơ nghiệp của Lôi Vân Tông ta, bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, thỉnh sư phụ trách phạt!”

“Hừ!”

sư phụ của Lôi Khiếu Thiên, chính là một lão giả râu bạc trắng, nghe nói như thế lạnh lùng khẽ hừ, râu ria đều vểnh lên.

“Đều đã đến tình cảnh như vậy rồi, trách phạt ngươi còn có cái gì dùng!”

“ngoan ngoãn đứng ở một bên cho ta , xem vi sư đem những kẻ xâm phạm, tru sát từng cái!”

“Vâng!” Lôi Khiếu Thiên nghe được, vội vàng đáp ứng một tiếng, vô cùng cung kính đứng ở sau lưng lão giả râu bạc trắng.

Đồng thời, trong hai mắt hiện lên một vòng nhe răng cười, nhìn về phía Lâm Hải, lộ ra hận ý dữ tợn .

“Lâm Hải, sư phụ ta xuất quan, các ngươi chết đi!”

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, mang theo vẻ mặt ngưng trọng, nhìn về phía lão giả râu bạc trắng.

“sư phụ Lôi Khiếu Thiên?!”

Bá!

Mà lúc này đây, lão giả râu bạc trắng cũng quay đầu lại, hai mắt như điện hướng phía Lâm Hải trông lại.

Oanh!

Bốn mắt đụng vào nhau, Lâm Hải chỉ cảm thấy trong đầu ông một tiếng, giống như bị Kinh Lôi đánh trúng, kịch liệt đau nhức một hồi.

“Ách!!!”

Lâm Hải kêu đau một tiếng, đạp đạp đạp liền lùi lại ba bước, suýt nữa từ trên đám mây rơi xuống dưới.

Cưỡng ép đứng vững thân hình, Lâm Hải mang theo rung động thật sâu, ngẩng đầu lần nữa nhìn về phía lão giả râu bạc trắng, trong lòng không khỏi bay lên dự cảm bất thường.

thực lực của cái lão giả râu bạc trắng này , so với Lôi Khiếu Thiên còn phải mạnh hơn rất nhiều, chẳng lẽ lão là...

Lâm Hải không dám nghĩ tiếp rồi.

Mà lúc này đây, ánh mắt lạnh lùng của lão giả râu bạc trắng, tại trên người Lâm Hải đánh giá một phen, đột nhiên lăng không một trảo.

Tạch...!

Đột nhiên, hư không xuất hiện một cái bàn tay lớn bằng Lôi Đình màu tím, hướng phía Lâm Hải bắt qua.

“Đừng làm thương chủ nhân ta!!!”

Dương Hiển cùng Đại Hoàng thấy thế, lập tức chấn động, thân ảnh lóe lên, liền đi tới trước mặt Lâm Hải.

Sau đó, nhao nhao ra tay, đạo pháp hướng phía cái bàn tay lớn Lôi Đình kia, oanh kích mà đi!

Oanh!

tiếng vang kịch liệt qua đi, giữa không trung như là bị ném vào bom tấn nặng kí, khí lãng lăn lộn bay thẳng lên trời.

Dương Hiển cùng Đại Hoàng chỉ cảm thấy một cỗ lực trùng kích kinh khủng nghiền áp mà đến, sắc mặt không khỏi đại biến.

Phanh!

Ngay sau đó, đạo pháp của hai người khoảng cách vỡ vụn, cái bàn tay lớn Lôi Đình kia trực tiếp kích tại trước ngực hai người.

Dương Hiển cùng Đại Hoàng quát to một tiếng, thân thể lập tức bay ngược mà đi, người tại giữa không trung liền cuồng bắn ra máu tươi !

“Dương Hiển, Đại Hoàng!”

Lâm Hải thấy thế lắp bắp kinh hãi, không nghĩ tới hai người thủ hạ mạnh nhất của chính mình, vậy mà hợp lại cũng không phải là đối thủ của lão giả râu bạc trắng !

“Thu!”

Căn bản không dám có bất cứ chút do dự nào, Lâm Hải trực tiếp đem Dương Hiển cùng Đại Hoàng, thu hồi vào trong Luyện Yêu Hồ.

Toát!

Cơ hồ tại cùng một thời gian, hai đạo Lôi Đình màu tím, xuyên qua hư ảnh của Dương Hiển cùng Đại Hoàng , chợt lóe lên rồi biến mất.

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng âm thầm may mắn không thôi.

May mắn chính mình kịp lúc thu lại, nếu không Dương Hiển cùng Đại Hoàng, sẽ phải bị lão giả râu bạc trắng đánh chết tại chỗ .

cái sư phụ Lôi Khiếu Thiên này, thật sự là cường đại biến thái!

“Ồ?”

Lão giả râu bạc trắng thấy Đại Hoàng cùng Dương Hiển, đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, lập tức mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Sư phụ, Lâm Hải biết pháp thuật Không gian , đích thị là hắn đã chuyển dời hai cái Tán Tiên kia đi!”

Lôi Khiếu Thiên ở một bên, hướng phía lão giả râu bạc trắng nhắc nhở.

“Pháp thuật Không gian?!”

Lão giả râu bạc trắng nghe được, lông mày lập tức mạnh mẽ nhảy lên, sau đó trong hai mắt bùng lên tinh mang, vội vàng nói.

“Ngươi nói là, cái tiểu bối này biết pháp thuật Không gian?”

“Chuyện này là thật?!”

Lôi Khiếu Thiên liên tục gật đầu, vô cùng khẳng định đáp.

“Tuyệt đối là thật, đệ tử không chỉ một lần, thấy hắn thi triển pháp thuật Không gian rồi!”

Lão giả râu bạc trắng nghe được, trong mắt lóe lên vẻ mừng như điên rồi biến mất, sau đó một cỗ khí tức kinh khủng, bỗng nhiên đem Lâm Hải tập trung.

“Tiểu bối, lão phu đã phong tỏa ở trong trăm mét không gian, mặc dù ngươi biết pháp thuật Không gian, cũng không cách nào đào thoát.”

“Ngươi hủy căn cơ của Lôi Vân Tông ta, tội không thể tha, nếu chịu giao ra pháp môn tu hành pháp thuật Không gian, lại để lão phu nhốt ngàn năm, lão phu có thể tha cho ngươi khỏi chết!”

“Cơ hội khó được, nhanh chóng đem pháp môn Không Gian Chi Đạo, giao ra đây a!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi cười lạnh một tiếng, lộ ra mặt mũi tràn đầy thần sắc xem thường.

“Ngươi cười cái gì?”

hai mắt lão giả râu bạc trắng phát lạnh, trừng mắt nhìn Lâm Hải uy nghiêm nói.

Lâm Hải thì là nhếch miệng lên, mặt mũi tràn đầy mỉa mai nói.

“Ta cười mặt của ngươi ghê gớm thật!”

Bá!

lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, sắc mặt lão giả râu bạc trắng lập tức liền thay đổi.

Ông!

Sau một khắc, một cỗ khí tức kinh khủng bỗng nhiên tỏa ra, khiến cho không khí xung quanh, đều bắt đầu bị run rẩy.

“Tiểu bối, ngươi có biết, là đang cùng cái dạng tồn tại gì nói chuyện hay không?”

“Biết rõ a!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Là ngu xuẩn chứ sao.”

“Muốn chết!!!”

Tạch...!!!

Lão giả râu bạc trắng lập tức bị chọc giận, đưa tay là một đạo Lôi Đình màu tím, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, bổ rơi xuống.

lông mày Lâm Hải đột nhiên nhảy lên, ngẩng đầu nhìn lại, thấy Lôi Đình cuồng bạo lăng lệ ác liệt kia, không thể ngăn cản.

Ý niệm khẽ động, trực tiếp trốn vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Cái gì?!!”

Lão giả râu bạc trắng bỗng nhiên co rụt đồng tử lại, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

Không gian xung quanh, đã hoàn toàn bị lão phong tỏa, cho dù Lâm Hải biết pháp thuật Không gian, căn bản cũng không cách nào đào tẩu.

Thế nhưng mà vì cái gì, Lâm Hải vẫn tại dưới mí mắt của lão, biến mất không thấy đâu?

Ông!

Ngay tại thời khắc lão giả râu bạc trắng khiếp sợ, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, xuất hiện lần nữa tại địa phương ban đầu.

“Lại đi ra?!”

Lão giả râu bạc trắng sững sờ, sau đó trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo hung ác hào quang.

Chương 2384: Hộp ngọc

“Tiểu tử, nguyên lai ngươi căn bản là không nhúc nhích khỏi chỗ a!”

vẻ mặt lão giả râu bạc trắng âm hàn, nhìn Lâm Hải nhe răng cười nói.

Lâm Hải thì hơi hơi nhún vai, như là nhìn kẻ ngốc, lười biếng nói.

“Ngươi mới phát hiện a, ta còn tưởng rằng chỉ số thông minh của ngươi có vấn đề ni!”

“Lúc này nhìn ngươi chạy chỗ nào!” Lão giả râu bạc trắng hét lớn một tiếng, bỗng nhiên ra tay, một đoàn vầng sáng lóe ra Tử Lôi, hướng phía Lâm Hải liền úp xuống dưới.

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, lần nữa biến mất không thấy.

Nhưng mà, Tử Lôi lúc này đây cũng không biến mất, mà là hình thành ba cái khe hở, ngừng lưu tại địa phương mà Lâm Hải biến mất .

“Hừ, tiểu tử, chỉ cần ngươi vừa ra tới, lập tức cũng sẽ bị lôi quang giam cầm, nhìn ngươi còn chạy chỗ nào!”

Lão giả râu bạc trắng nhìn chằm chằm vào cái vòng ánh sáng màu tím kia, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

Thế nhưng mà, đợi đã lâu, thực sự không thấy Lâm Hải xuất hiện, nụ cười trên mặt lão giả râu bạc trắng , dần dần bắt đầu cứng lại.

Mà Lâm Hải giờ phút này, lại nằm ở bên cạnh Nguyệt Hồ, thông qua ý niệm tiến hành câu thông cùng A Hoa .

“A Hoa, tình huống bên ngoài như thế nào?”

“Ba ba, đừng đi ra, bên ngoài có ba cái vòng, đang đợi để chòng ngươi ni!”

A Hoa ghé vào bên trong phế tích Lôi Vân Tông giả chết, hai mắt lại chằm chằm nhìn vào ba cái vòng ánh sáng màu tím kia, hướng Lâm Hải mật báo nói.

“Như Yên không có sao chứ?” Lâm Hải có chút lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, tạm thời không có người động nàng!”

“Vậy là tốt rồi, có biến lập tức cho ta biết!” Lâm Hải lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó đưa điện thoại di động lấy ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ma Tôn, đã đến chưa? Chậm thêm thì cũng chỉ có thể nhặt xác cho ta rồi! (phía sau là một cái biểu lộ lo lắng)

thời điểm lão giả râu bạc trắng đánh thương Kim Đại Thăng Dương Hiển Đại Hoàng , Lâm Hải cũng đã đoán được, thực lực của lão ít nhất là Thiên Tiên.

Rất hiển nhiên, một phương của chính mình, căn bản cũng không có năng lực đối phó lão.

Cho dù muốn chạy trốn, nhưng có Liễu Như Yên tại, cũng căn bản không cách nào làm được.

Vì thế, Lâm Hải tại lần thứ nhất trốn vào Luyện Yêu Hồ, đã gửi thư cầu cứu cho Ma Tôn .

Sau đó, Lâm Hải cố ý bày làm ra một bộ thần sắc khinh miệt bất cần đời, để kéo dài thời gian.

Đây hết thảy, vì chính là chờ đợi Ma Tôn đến.

Rất nhanh, tin tức của Ma Tôn đã trở về.

Ma Tôn: Chịu đựng, tối đa còn có ba phút!

“Ba phút?!” lông mày của Lâm Hải lập tức nhíu một cái.

Cái ba phút này, tại bình thường mà xem, xác thực cực kỳ ngắn ngủi.

Nhưng, dưới tình thế hôm nay, Lâm Hải đã có loại cảm giác sống một ngày bằng một năm

.

Cái lão giả râu bạc trắng kia không phải người ngu, nếu như mình thời gian dài không đi ra, chỉ sợ muốn hạ thủ đối với Liễu Như Yên.

Quả nhiên, trong đầu Lâm Hải, đột nhiên truyền đến thanh âm kinh hoảng của A Hoa .

“Ba ba, lão già Lôi Khiếu Thiên kia thực thiếu đạo đức, gã đề nghị cái lão đầu râu bạc kia trảo Liễu Như Yên đến bức ngươi đi ra!”

Lâm Hải nghe được, đầu không khỏi ông một tiếng, mồ hôi lạnh liền chảy ra.

Mẹ nó, thật sự là sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó!

“Ba ba, cái lão đầu râu bạc kia tựa hồ đã tiếp nhận đề nghị của Lôi Khiếu Thiên, Lôi Khiếu Thiên chuẩn bị ra tay trảo Liễu Như Yên rồi!”

Lâm Hải nghe đến đó, trong mắt lóe lên hàn mang, biết rõ không đi ra thì không được!

“Không thể để cho Như Yên lại mạo hiểm!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, từ trong Luyện Yêu Hồ về tới chính giữa hiện thực.

Ông!

Lâm Hải mới vừa xuất hiện, chỉ cảm thấy toàn thân bị xiết chặt, sau đó là kịch liệt đau nhức truyền đến, lại để cho Lâm Hải nhịn không được rên lên một tiếng .

Hoảng sợ cúi đầu nhìn lại, lại thấy thân thể của mình, bị ba đạo quang hoa hội tụ Lôi Đình màu tím, gắt gao trói lại.

Thoáng cái đã mất đi tự do hành động.

“Ồ, đi ra!”

Lôi Khiếu Thiên đang chuẩn bị đi bắt Liễu Như Yên, thấy Lâm Hải đột nhiên xuất hiện, bị sư phụ của chính mình vây khốn, lập tức đại hỉ.

Lâm Hải bị bắt, mình cũng không cần lại đi trảo Liễu Như Yên rồi.

“Ha ha ha ha!”

Lão giả râu bạc trắng không khỏi cất tiếng cười to, nhìn Lâm Hải vẻ mặt đùa giỡn trêu chọc nói.

“Tiểu bối, không nghĩ tới a?”

lông mày Lâm Hải nhảy lên, hai mắt giả trang ra một bộ thần sắc kinh khủng, nhìn lão giả râu bạc trắng, trầm mặc không nói.

chỗ Tử Lôi Thần Long Tí, lại ẩn ẩn có cỗ lực lượng, dần dần phóng thích, nếm thử tiến hành câu thông cùng cái vòng ánh sáng màu tím này.

“Ngươi muốn thế nào?”

Lâm Hải giả trang ra một bộ dạng nhút nhát e lệ, hướng phía lão giả râu bạc trắng, sợ hãi mà hỏi.

Lão giả râu bạc trắng vẻ mặt cười lạnh, hừ một tiếng.

“Vừa rồi đã nói qua, đem pháp môn tu hành Không Gian Chi Đạo giao ra đây, lão phu có thể tha cho ngươi khỏi chết!”

Lâm Hải lần nữa trầm mặc, trên mặt không khỏi bày biện ra thần sắc giãy dụa.

“Tiểu tử, sự kiên nhẫn của ta thế nhưng mà có hạn, ngươi đến cùng giao hay không giao?!”

Ông!

Lão giả râu bạc trắng vừa nói xong, ba đạo Lôi Đình vây khốn Lâm Hải, bỗng nhiên rút vào, đâm vào trong thịt Lâm Hải, máu tươi chảy xuôi mà ra.

“Ách!!!”

Lâm Hải kêu đau một tiếng, trong mắt lóe lên sát cơ rồi biến mất.

Lão già kia, một hồi sẽ để ngươi hảo hảo mà chịu đựng!

“Ta giao, ta giao còn không được sao?”

Trong nội tâm Lâm Hải mắng, chửi, trên mặt lại giả trang ra một bộ dạng sợ hãi, cấp tốc hô lớn.

“Hừ, còn không mau lấy ra!” Lão giả râu bạc trắng đại hỉ, nghiêm nghị quát.

“Ngươi vây khốn ta, ta lấy như thế nào?” Lâm Hải yếu ớt nói.

Lão giả râu bạc trắng nghe được, hai mắt phát lạnh, lạnh lùng nói.

“Tiểu tử, ngươi cũng đừng đùa nghịch hoa chiêu gì, nếu không cho ngươi sống không bằng chết!”

Ông!

Lão giả râu bạc trắng nói xong, ba cái vòng ánh sáng màu tím vây khốn Lâm Hải , bỗng nhiên biến mất hai cái.

Chỉ còn lại trên đùi Lâm Hải, còn có một cái vòng ánh sáng màu tím, đem Lâm Hải gắt gao vây khốn.

“Nhanh chóng đem pháp môn tu hành Không Gian Chi Đạo, giao ra đây!”

“Tay đều đã tê rần, ngươi đợi ta hoạt động thoáng một phát!” Lâm Hải khiếp đảm rụt rụt cổ.

Sau đó, đem hai cái cánh tay, vung qua lại không ngừng.

“Này, ngươi đủ rồi đấy!”

Lão giả râu bạc trắng thấy Lâm Hải quăng tay đều nhanh có một phút đồng hồ rồi, cũng không thấy có dấu hiệu dừng lại, lập tức quát lớn.

“Tốt rồi tốt rồi!”

Lâm Hải thấy kéo dài không nổi nữa, đành phải liên tục gật đầu.

“Cái kia còn không mau chút!”

“Cái này cầm, cái này cầm!”

Lâm Hải một bên giả ra bộ dạng sợ hãi, một bên đem tay vươn vào trong ngực, bắt đầu lục lọi.

Cái này vừa sờ, lại là nửa phút đồng hồ trôi qua.

Lão giả râu bạc trắng ở một bên, tức đến râu ria đều dựng lên.

“Tiểu tử, ngươi là cố ý a?”

“Ta cảnh cáo ngươi, ở trong ba hơi, nếu không đem pháp môn tu hành giao ra đây, ta trước hủy nhục thể của ngươi!”

“Đừng đừng đừng!” Lâm Hải vội vàng lắc đầu liên tục, giả ra thần sắc kinh khủng.

“Một!”

“Hai!”

Lão giả râu bạc trắng tựa hồ cũng nhìn ra Lâm Hải đang kéo dài, căn bản không để ý tới Lâm Hải, bắt đầu phối hợp đếm ngược thời gian.

“Ba!”

Theo một tiếng ba nói ra miệng, cái vòng ánh sáng màu tím vây khốn Lâm Hải, bỗng nhiên hóa thành lưỡi dao sắc bén, hướng phía hai chân Lâm Hải, muốn cắt xuống!

“Cho, thứ đồ vật cho ngươi!!!”

Sắc mặt Lâm Hải đại kinh, cấp tốc hô to một tiếng, đồng thời đem một cái hộp ngọc lấy ra, cầm trong tay.

“n?”

Lão giả râu bạc trắng sững sờ, tạm thời đình chỉ cắt đứt hai chân Lâm Hải, trên mặt nghi hoặc, hướng phía cái hộp ngọc kia nhìn lại.

“Đây là vật gì?” Lão giả râu bạc trắng nhíu mày hỏi.

“Còn có thể là cái gì, pháp môn tu hành Không Gian Chi Đạo ngươi muốn a!” Lâm Hải vẻ mặt đau khổ nói ra.

“A?” nghi kị trên mặt lão giả râu bạc trắng càng lớn, hiển nhiên có chút không quá tin tưởng.

“pháp môn tu hành, vì sao phải chứa ở trong hộp ngọc?”

“Thực không dám đấu diếm, cái pháp môn tu hành này là bảo vật tối trọng yếu nhất của ta, chứa ở trong hộp ngọc là sợ tổn hại sẽ đau lòng.”

Lời của Lâm Hải, lập tức lại để cho lão giả râu bạc trắng xem thường một hồi, âm thầm lắc đầu.

Thật sự là chưa thấy qua thế sự, vậy mà dùng hộp ngọc chứa công pháp.

“Lấy tới!”

Lão giả râu bạc trắng ra lệnh một tiếng, Lôi Khiếu Thiên vội vàng đi đến trước mặt Lâm Hải, một tay đoạt hộp ngọc đi.

“Sư phụ, cho!”

Lão giả râu bạc trắng nhíu lông mày lại, tâm đeo một tia kích động, hít sâu một hơi, đem hộp ngọc mạnh mẽ mở ra!

Chương 2385: Đừng làm tổn thương chuẩn mụ mụ của ta !

Phanh!

Theo hộp ngọc bị mở ra, một tiếng nổ rất nhỏ truyền đến, phảng phất có thứ đồ vật nổ ra!

“Không tốt!”

Lão giả râu bạc trắng đột nhiên cả kinh, đã thấy vô số điểm ánh sáng, hướng phía trước người lão kích xạ mà đến!

“Tiểu bối, ngươi dám chơi lừa gạt!!!”

Lão giả râu bạc trắng gầm lên giận dữ, cấp tốc ra một đạo Lôi Đình, ngăn cản tại trước người của mình, đem những điểm ánh sáng kia, chống cự tại bên ngoài.

Nhưng mà, hộp ngọc vừa rồi quá gần người, dù lão giả râu bạc trắng có tu vi Thiên Tiên, dưới bất ngờ không đề phòng cũng xuất hiện một tia sơ hở.

Tuy tuyệt đại đa số điểm ánh sáng, bị bình chướng Tử Lôi kia ngăn cản xuống dưới, nhưng lại vẫn đang có một điểm ánh sáng, đã rơi vào trên cánh tay của lão giả râu bạc trắng .

“A!!!”

Cơ hồ trong chốc lát công phu, lão giả râu bạc trắng phát ra một tiếng hét thảm.

Sau đó, một cỗ tanh tưởi, nhanh chóng tràn ngập.

Lão giả râu bạc trắng hoảng sợ cúi đầu nhìn lại, lại thấy huyết nhục bên trên cánh tay mình, vậy mà lập tức hư thối, lộ ra sắc sắc xương trắng!

Một đoàn chất lỏng hôi thối màu vàng, còn đang dọc theo cánh tay của lão, phi tốc hướng lên ăn mòn.

mí mắt của lão giả râu bạc trắng kinh hoàng, thật sự là vừa sợ lại hãi.

Tạch...!

Cánh tay giương lên, một đạo Lôi Đình giống như lưỡi dao sắc bén, đã rơi vào trên cánh tay đã ăn mòn.

Lão giả râu bạc trắng quyết định thật nhanh, trực tiếp chặt đứt cánh tay của chính mình, nhìn cánh tay đứt trên mặt đất xì xì hóa thành xương trắng, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

“độc thật đáng sợ !!!”

phía sau lưng lão giả râu bạc trắng, giờ phút này hoàn toàn bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, nghĩ mà sợ không thôi.

Nếu không phải lão ngoan độc, không chút do dự chặt đứt cánh tay của mình, chỉ sợ giờ phút này cả người, cũng đã biến thành nước mủ.

Chịu đựng kịch liệt đau nhức, lão giả râu bạc trắng mạnh mẽ ngẩng đầu, hướng phía Lâm Hải hung ác nhìn lại.

Đã thấy Lâm Hải một hồi thất vọng, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đáng tiếc, ta cũng đã lãng phí một bình Hoàng Tuyền Trọc Thủy, đều không có làm chết ngươi!”

“Tiểu bối, ngươi hủy cánh tay ta, hôm nay cho ngươi hữu tử vô sinh!”

Lão giả râu bạc trắng giận dữ, bạo rống một tiếng, hàm răng đều nhanh cắn nát.

Cánh tay đứt rời, mặc dù lão có tu vi Thiên Tiên, cũng không cách nào khiến tay tái sinh.

Từ nay về sau, lão chính là một cái phế nhân đứt tay, thực lực ít nhất hạ thấp ba thành, cái này lại để cho lão như thế nào không vừa giận vừa hận?

“chết cho ta !!!”

phía dưới nổi giận , lão giả râu bạc trắng một cánh tay nắm trời, bạo rống một tiếng.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, bầu trời truyền đến kịch liệt tiếng Lôi Đình oanh minh, một mảnh mây đen trong chớp mắt đã đến đỉnh đầu Lâm Hải.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi hoảng sợ biến sắc.

Đã thấy bên trong cái mây đen kia, Lôi Đình khủng bố, không ngừng lập loè, vô số hồ quang điện lưu động, mang theo uy áp cuồng bạo , bao phủ tại trên người Lâm Hải.

Tạch...!!!

Cơ hồ trong nháy mắt, đầy trời Lôi Đình, đánh xuống, lập tức đem Lâm Hải chôn vùi.

Rầm rầm rầm!

phía trên mặt đất, bị Lôi Đình cuồng bạo bổ đến đá vụn bay tán loạn, một mảnh đống bừa bộn.

lôi quang phô thiên cái địa , quấn qua tất cả, giống như là thủy triều lan tràn nghiền áp, những nơi đi qua lập tức trở thành phế tích.

Nhưng mà, lão giả râu bạc trắng nổi giận lại tức giận mắng một tiếng, tức giận đến thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

“Chỉ là bọn chuột nhắt chạy trốn!!!”

Lão tức giận phát hiện, chính mình thi triển ra đại chiêu lớn như vậy, muốn đánh chết Lâm Hải, lại không nghĩ tới Lâm Hải lại trốn thoát rồi!

một cái vòng Lôi Điện vây khốn Lâm Hải trước đó kia , rõ ràng hoàn toàn không cách nào ngăn cản Lâm Hải đào thoát.

“Giết nữ nhân kia!!!”

phía dưới khó thở, lão giả râu bạc trắng hướng phía Lôi Khiếu Thiên, gầm lên giận dữ.

Lão đã nhìn ra, nữ nhân này đối với Lâm Hải tựa hồ cực kỳ trọng yếu.

Nếu đã giết không được Lâm Hải, trước hết giết nữ nhân này, trước tiêu mất lửa giận trong lòng!

“Vâng!”

Lôi Khiếu Thiên nghe được, lập tức đáp ứng một tiếng, trong hai mắt lóe lên hàn mang, đã rơi vào trên người Liễu Như Yên.

“Chết!!!”

Oanh!

Lôi Khiếu Thiên đưa tay là một đạo Lôi Đình, hướng phía đỉnh đầu Liễu Như Yên đánh xuống dưới.

Tuy Lôi Khiếu Thiên mất một tay, bản thân lại bị trọng thương, nhưng cuối cùng vẫn là Nhị kiếp Tán Tiên, giết Liễu Như Yên bất quá là tiện tay mà thôi.

lông mày Liễu Như Yên nhướn lên, nhìn Lôi Đình oanh kích mà đến , lại không hề sợ, ngược lại lộ ra một tia giải thoát vui vẻ.

“Là ta liên lụy Lâm Hải, ta chết đi, Lâm Hải cũng không có nỗi lo về sau rồi!”

hai mắt Liễu Như Yên vừa nhắm, mang theo một tia lạnh nhạt, nhắm mắt chờ chết!

“Nha nha phi, đừng làm tổn thương chuẩn mụ mụ của ta !”

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo thanh âm hèn mọn bỉ ổi vang lên, sau đó một cái thân ảnh vèo một cái, không biết từ đâu xuất hiện, đón nhận một kích của Lôi Khiếu Thiên !

Oanh!

Cái Lôi Đình cuồng bạo kia, thoáng cái oanh kích tại trên người A Hoa.

“Ngao!!!”

A Hoa hét thảm một tiếng, xoay tròn rồi bay đi ra ngoài, trong miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương .

“Ta phác thảo đại gia, ngươi chờ đó cho ta, cẩu gia sớm muộn gì cũng bạo điểu ngươi!”

Phanh!

Một tiếng trầm đục truyền đến, thân thể A Hoa rơi ở phía xa, hai mắt lật một phen, bất động rồi.

một màn bất thình lình này, lại để cho lão giả áo trắng mãnh kinh, Lôi Khiếu Thiên thì là cái mũi đều tức lệch ra.

“Mẹ nó, tại sao lại là cái con chó chết tiệt nhà ngươi này!!!”

Lôi Khiếu Thiên hổn hển, quả thực đều bó tay rồi.

Cái con chó chết tiệt này, cũng đã không biết bao nhiêu lần làm hư chuyện tốt của gã rồi.

Thế nhưng mà, làm sao lại con mẹ nó đánh không chết ni!

“Không được, lần này nhất định phải đem nó xé nát!!!”

Nghĩ đến chỗ này, Lôi Khiếu Thiên hướng phía lão giả râu bạc trắng nói.

“Sư phụ, con chó kia rất quái dị, giống như đánh không chết, một hồi có khả năng lại sống rồi.”

“ phòng ngừa vạn nhất, ta đi qua đem nó xé nát!!!”

trên mặt lão giả râu bạc trắng hiện một tia nghi hoặc, nhẹ gật đầu.

Nếu Lôi Khiếu Thiên đã nói như thế, xem ra cái con chó đột nhiên xuất hiện này, thật sự rất đặc biệt.

Liễu Như Yên là một cái Tiên Đạo Chí Tôn, tùy thời có thể giết, không có bất kỳ uy hiếp nào.

Ngược lại là cái con chó này, nếu thật theo như lời của Lôi Khiếu Thiên , cái kia vẫn là giải quyết tốt trước đi !

Vèo!

Đạt được lão giả râu bạc trắng đáp ứng, thân thể Lôi Khiếu Thiên khẽ phiêu, đã đến trước mặt A Hoa.

Ông!

cánh tay Lôi Khiếu Thiên một trảo, lăng không mang theo cái đuôi của A Hoa , đem đầu A Hoa hướng xuống xách lên.

“Chết?”

hai mắt Lôi Khiếu Thiên ngưng lại, liếc nhìn A Hoa, không khỏi sững sờ.

Đã thấy A Hoa giờ phút này, hô hấp đều không có, trái tim đều đình chỉ nhảy lên, lạnh như băng, đã không có một tia sinh cơ.

“Chẳng lẽ, chính mình đa tâm?”

Tíu tíu!!!

Ngay tại thời khắc Lôi Khiếu Thiên nghi hoặc, bỗng nhiên một tiếng ưng kêu vang vọng trời quang.

Lôi Khiếu Thiên mãnh kinh, sau đó liền cảm thấy một đạo kim quang xẹt qua tại trước mắt , khí tức lăng lệ ác liệt, bỗng nhiên tới người!

“Không tốt!”

Lôi Khiếu Thiên chấn động, hoảng sợ cuống quít đem A Hoa ném ở dưới chân, đưa tay một chưởng hướng phía không trung đánh tới!

Oanh!

Lôi quang văng khắp nơi, cái đạo kim quang kia chợt lóe lên rồi biến mất, mấy sợi lông vũ mang theo giọt máu tươi bay lả tả xuống.

Tiểu Hồng một kích không có hiệu quả, ngược lại bị Lôi Khiếu Thiên gây thương tích, lập tức bỏ chạy.

“A!!!”

Nhưng Lôi Khiếu Thiên còn chưa kịp cao hứng, đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Sau đó, một đạo thanh âm cực kỳ hèn mọn bỉ ổi, tại dưới thân Lôi Khiếu Thiên vang lên.

“Nha nha phi, cẩu gia nói bạo điểu ngươi, tuyệt không nuốt lời!”

“chết cho ta !!!”

Lôi Khiếu Thiên kêu đau một tiếng, nâng lên một cước đá vào trên đầu A Hoa , trực tiếp đem A Hoa đá bay rồi!

“A!!!”

Nhưng một cước này đá xuống, Lôi Khiếu Thiên lần nữa phát ra tiếng kêu cực kỳ bi thảm.

Cái này mới phát hiện, A Hoa bị đá bay đi đồng thời, còn mang đi một đống thịt của gã!

Muốn chết thịt!

“Chà mẹ nó a!!!”

“A!!!!”

Dù Lôi Khiếu Thiên là Nhị kiếp Tán Tiên, cũng chịu không được loại thống khổ này, bụm lấy đũng quần liền ngã trên mặt đất lăn lộn một hồi .

Trên trán, mồ hôi to như hạt đậu lập tức chảy xuôi xuống, cái đau đớn toàn tâm kia, lại để cho Lôi Khiếu Thiên lăn lộn không thôi, tinh thần đều cơ hồ sụp đổ.

“Khiếu Thiên!!!”

Lão giả râu bạc trắng thấy thế, không khỏi chấn động, thân ảnh lóe lên đã đến gần Lôi Khiếu Thiên.

Chương 2386: Nếu như ngươi không quen nhìn, tới cắn ta a!

Lão giả râu bạc trắng cúi đầu xuống nhìn thoáng qua, sau đó toàn thân giật mình một cái, hai chân kìm lòng không được kẹp chặt rồi.

Mẹ nó, quá thảm rồi!

đồng tử của lão giả râu bạc trắng co rút lại một hồi, cảm giác dưới đũng quần lạnh lẽo, lông tơ đều dựng lên.

Vội vàng lấy ra một viên thuốc, cho Lôi Khiếu Thiên dùng đi.

“Khiếu Thiên, viên thuốc này có thể cầm máu giảm đau, sư phụ chỉ có thể giúp ngươi đến nơi đây thôi!”

Lão giả râu bạc trắng nói xong, vừa quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía A Hoa nằm bốn chỏng vó trên mặt đất ở phía xa xa .

Con chó này, thật là nham hiểm đó a.

Cũng không biết chết thật hay là giả chết, trước xé nát rồi nói sau.

Nghĩ đến chỗ này, thân ảnh lão giả râu bạc trắng lóe lên, đã đến trước mặt A Hoa , một chưởng trảo xuống!

Ông!

Nhất thời, một cái hư ảnh bàn tay màu tím, lóe ra Lôi Đình màu tím cuồng bạo, hướng phía A Hoa hung ác rơi xuống.

Đồng thời, hai mắt lão giả râu bạc trắng như điện, gắt gao nhìn chằm chằm vào A Hoa.

một trảo này của lão, dùng ra chừng năm thành lực lượng, vì chính là không để cho A Hoa có bất kỳ cơ hội nào.

Cho dù đối diện là một cái Nhị kiếp Tán Tiên, cũng sẽ bị lão xé cái nát bấy!

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn truyền đến, một chưởng này của lão giả râu bạc trắng , thoáng cái chộp vào trên người A Hoa.

Thế nhưng mà sau một khắc, đồng tử của lão giả áo trắng lại bỗng nhiên co rụt lại, lộ ra mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Như thế nào không thấy rồi!”

lão phát hiện, tại lúc một chưởng này của chính mình sắp bắt vào A Hoa, thì thân ảnh A Hoa đột nhiên tiêu thất vào hư không !

Một màn này, lại để cho nội tâm của lão giả râu bạc trắng , cảm thấy khiếp sợ thật sâu.

“Không có khả năng, chẳng lẽ đầu năm nay, liền cả con chó đều biết Không Gian Chi Đạo sao?”

Ngay tại thời khắc lão giả râu bạc trắng phát mộng, đột nhiên một đạo thanh âm nhàn nhạt, vang lên tại sau lưng.

“Cùng con chó phân cao thấp, tầng thứ này của ngươi có chút thấp a!”

Bá!

Lão giả râu bạc trắng bỗng nhiên quay đầu, đã thấy Lâm Hải đứng ở đàng xa, hai tay ôm ngực, nghiêng đầu nhìn lão, khóe miệng hơi vểnh, mang theo một vòng mỉa mai nhàn nhạt.

“Tiểu bối, ngươi còn dám ra đây!”

Vèo!

Lão giả râu bạc trắng nói xong, thân ảnh lóe lên, nhanh chóng như tia chớp, bay thẳng vọt tới chỗ Lâm Hải.

Lâm Hải biết Không Gian Chi Đạo, đạo pháp lão dùng trói không được Lâm Hải.

Vì vậy, quyết định cận thân đem Lâm Hải bắt sống, chế trụ khí hải, như vậy Lâm Hải liền không cách nào đào thoát!

Nhìn lão giả râu bạc trắng vọt tới, trên mặt Lâm Hải thủy chung mang theo nụ cười thản nhiên, thong dong bình tĩnh, vậy mà không có một chút hoảng hốt.

“n?”

Lão giả râu bạc trắng không khỏi sững sờ, cảm thấy sự tình có chút không đúng.

Ngay tại khi bàn tay lão cơ hồ bắt được Lâm Hải, đột nhiên báo động nảy sinh, lão giả râu bạc trắng hoảng sợ biến sắc!

Oanh!

Trong chốc lát, một đoàn khí mang màu đen, giống như là lưỡi dao sắc bén đâm thủng không gian, từ sau lưng Lâm Hải kích xạ mà ra, trong chớp mắt đã đến chỗ mặt lão.

“Không tốt!!!”

Lão giả râu bạc trắng sắc mặt đại kinh, cái đoàn khí mang màu đen này, lăng lệ ác liệt sắc bén, lực xuyên thấu vậy mà lại mạnh đến mức để cho lão cảm thấy một tia nguy cơ mãnh liệt .

Căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa, một chưởng hạ xuống Lâm Hải của lão giả râu bạc trắng , lập tức hướng nhảy lên, quang mang màu tím rực rỡ, đổi công làm thủ, bảo vệ trước người, ngăn cản cái khí mang màu đen kia!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, khí mang màu đen cùng lôi quang màu tím , tại giữa không trung chạm vào nhau, giống như phát sinh bạo tạc kịch liệt .

Lập tức, hào quang đạo pháp tách ra, đem bầu trời đêm chiếu rọi giống như ban ngày, khí lãng cuồng bạo lăn lộn, giống như sóng to gió lớn, thanh thế hoảng sợ!

Vèo!

Lão giả râu bạc trắng chỉ cảm thấy một cỗ lực phản chấn cường đại, đem thân thể của lão trực tiếp vứt lên, bay ngược mà đi.

Đạp đạp đạp!

Sau khi lão rơi xuống dất, lại liên tục rút lui ba bước, mới đứng vững thân hình, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

“Ai?!”

Lão giả râu bạc trắng quá sợ hãi, hướng phía phương hướng mà Lâm Hải đứng thẳng , thét lên một tiếng kinh hãi!

Bá!

thanh âm của lão giả râu bạc trắng vừa rơi xuống đất, đột nhiên một người nam tử mặc áo đen, từ sau lưng Lâm Hải vọt ra.

phía trên mặt mũi lạnh lùng bàng quang, mang theo một tia cao ngạo phát ra từ bên trong thực chất, lạnh lùng liếc nhìn lão giả râu bạc trắng.

Sau đó, ánh mắt lại đảo qua trên người Lôi Khiếu Thiên đang ở bên cạnh lão giả râu bạc trắng, đã ngồi dậy khoanh chân vận công, trong hai tròng mắt thâm thúy, lập tức hiện lên thần sắc khinh miệt.

“Lâm Hải, ngươi cấp tốc bảo ta đến, chính là vì hai cái tàn phế đứt tay?”

Lâm Hải thì là nhún vai, vẻ mặt vô tội nói.

“Trước đó không phải như thế, cái này là vừa vặn làm cho tàn!”

Phốc!

lão giả râu bạc trắng đối diện nghe được đối thoại giữa Lâm Hải cùng Ma Tôn , tức đến thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Con mẹ nó, đối thoại của hai người này, cái này mẹ nó đâm tâm a!

Bất quá, vừa rồi cùng Ma Tôn ngạnh đụng một cái, trên mặt lão giả râu bạc trắng , rốt cục lộ ra vẻ mặt ngưng trọng trước nay chưa có.

lão kinh hãi phát hiện, cái nam tử áo đen này, vậy mà cùng lão, cũng là cảnh giới Thiên Tiên !

“Chẳng lẽ lão phu bế quan tám ngàn năm, Hồng Ngọc quốc lại có Thiên Tiên mới sinh ra đời?”

Thiên Tiên cùng Nhị kiếp Tán Tiên, vậy cũng hoàn toàn không phải là một cái cấp bậc a.

Hiện tại bên Lâm Hải, rõ ràng có Thiên Tiên ra mặt, vậy thì không phải do lão không coi trọng rồi.

“Các hạ là ai, vì sao phải xen vào việc của người khác?”

Lão giả râu bạc trắng nhắm hai mắt lại, nhìn xem Ma Tôn, nhàn nhạt mà hỏi.

Ma Tôn thì là chắp hai tay sau lưng, sắc mặt lạnh lùng, vẻ mặt cao ngạo nhìn lão giả râu bạc trắng liếc, nhẹ nhàng nhổ ra mấy chữ.

“Liên quan gì đến ngươi!”

Phốc!

Ma Tôn lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Hải tại phía sau, thiếu chút nữa nhịn không được bật cười.

Mẹ nó, Ma Tôn thật không hổ là người trong ma đạo a, lời này nói, kiệt ngao bất tuần a!

“Ngươi!”

Lão giả râu bạc trắng trừng hai mắt, tức đến râu ria đều vểnh lên .

Chà mẹ nó, cái này con mẹ nó là người nào a, có thể thật dễ nói chuyện hay không?

Dầu gì cũng là Thiên Tiên rồi, như thế nào lối ra thành tạng a!

Phí khí lực thật lớn, lão giả râu bạc trắng mới đưa lửa giận trong lòng đè xuống, bằng phẳng cảm xúc thoáng một phát, lạnh lùng nói.

“Các hạ nói chuyện như thế, không biết là sẽ mất thân phận sao?”

Ma Tôn nghe được, lập tức nhướn mày, nhìn lão giả râu bạc trắng, ngạo nghễ nói.

“Thân phận tính là cái gì chứ, bản tôn nói chuyện, xưa nay đã như vậy!”

“Nếu như ngươi không quen nhìn, tới cắn ta a!”

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải tại sau lưng, thật sự là nhịn không được, nở nụ cười.

Mẹ nó, cùng Ma Tôn ở chung đã lâu như vậy, thật đúng là không có phát hiện, Ma Tôn nói chuyện lại có cá tính như vậy.

Nhìn lão giả râu bạc trắng tức đến mặt mo thành màu gan heo, mặt mũi Lâm Hải tràn đầy xem thường, lửa cháy đổ thêm dầu nói.

“Đúng vậy, ngươi nếu là không quen nhìn, ngươi tới cắn người a!”

“Dù sao vừa rồi ngươi phí sức cùng chó của ca ca so sánh cả buổi, cấp độ làm người cùng chó cũng không xê xích gì nhiều!”

“Đến a đến a, tới cắn người a!”

Phốc!

Lão giả râu bạc trắng vốn đã bị Ma Tôn làm tức quá sức, giờ lại bị Lâm Hải đổ thêm lửa, tức đến thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

“Tiểu bối, ngươi đừng vội càn rỡ!”

Lão giả râu bạc trắng chỉ vào Lâm Hải, nghiến răng nghiến lợi gầm lên giận dữ nói.

“Nếu không phải ngươi biết Không Gian Chi Đạo, ngươi sớm không biết bị lão phu giết chết bao nhiêu lần rồi!”

Lâm Hải nghe được, thì hơi hơi nhún vai, lộ ra vẻ mặt thần sắc đùa giỡn trêu chọc .

“Đúng vậy, ngươi nói không sai, ca ca chính là biết Không Gian Chi Đạo, ngươi muốn giết ca ca, hết lần này tới lần khác giết không thành!”

“Chẳng những giết không thành, còn bị ca ca đem ngươi biến thành tàn phế, ai, ngươi nói có tức người hay không?”

Phốc!

Lão giả râu bạc trắng thật sự nhịn không được, bị tức đến phun ra một búng máu .

Mạnh mẽ ngẩng đầu, trong hai mắt hiện lên hào quang phẫn nộ, sát cơ mãnh liệt lập tức tràn ngập.

“Tiểu bối, bất kể là ai, hôm nay đều cứu không được ngươi!”

Ông!

tiếng nói của lão giả râu bạc trắng vừa rơi xuống đất, bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một mảnh Lôi Vân, ầm ầm rung động!

lực lượng Lôi Đình lăng lệ ác liệt cuồng bạo, bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, đem Lâm Hải lập tức tập trung!

Ma Tôn thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, một đoàn khí mang màu đen, lơ lửng tại đỉnh đầu Lâm Hải, đem Lâm Hải bảo vệ.

Đồng thời, âm thanh lạnh như băng, mang theo sát cơ lành lạnh, đạm mạc vang lên.

“Đừng nói ta không có nhắc nhở đến, dám động Lâm Hải, ta tiêu diệt ngươi!”

Chương 2387: Bản tôn luôn luôn mạnh như vậy!

“Ha ha, Ma Tôn, lời này nói bá khí a!!!”

Lâm Hải tại sau lưng Ma Tôn, khoa trương cười lớn, vẫn không quên hướng lão giả râu bạc trắng đang tức đến thở nặng hô hô phía đối diện, nhíu mày, vẻ mặt khiêu khích.

Ma Tôn thì là chắp hai tay sau lưng, sắc mặt lạnh lùng, cao ngạo nói.

“Đối phó với một người tàn phế, có độ khó gì?”

“Bản tôn, chỉ là đang trần thuật sự thật mà thôi!”

Phốc!

Lâm Hải cùng Ma Tôn kẻ xướng người hoạ, hoàn toàn không đem lão giả râu bạc trắng để vào mắt, giọng nói kia thật giống như lão giả râu bạc trắng thật sự là một cái tàn phế không chịu nổi một kích.

lão giả râu bạc trắng vốn đã tức đến lồng ngực nhanh nổ tung, giờ phút này càng là tức đến toàn thân đều run rẩy lên.

“Càn rỡ, quả thực quá càn rỡ!”

Tàn phế thì như thế nào, con mẹ nó có tàn phế hơn, lão tử cũng là Thiên Tiên!!!

Trong hai mắt lóe lên hàn mang, lão giả râu bạc trắng nhìn Ma Tôn, lạnh lùng nói.

“Nếu như ta không nhìn lầm, các hạ chỉ là vừa mới độ kiếp thành công a?”

“Tuy lão phu giờ phút này bị thương, nhưng một vạn năm ngàn năm trước, liền đã là Thiên Tiên cảnh!”

“Thực như động thủ, chưa hẳn không thể giết ngươi!”

Ma Tôn nghe được, thì là mang theo thần sắc khinh miệt, liếc nhìn lão giả râu bạc trắng .

“nói nhảm nhiều như vậy làm gì, muốn động thủ thì mau ra tay, không động thủ liền quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, dong dài!”

“Ngươi!!!” Lão giả râu bạc trắng bị Ma Tôn nói một câu, nghẹn thiếu chút nữa không có thở gấp mà tức chết.

Cắn răng hung hăng nhẹ gật đầu, mang theo phẫn nộ thật sâu, âm tàn nói.

“Tốt, rất tốt!”

“Nếu ngươi không tán thưởng, cũng đừng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt!”

“Ngươi đã xuất đầu cho Lâm Hải , vậy cùng cùng chết với hắn a!”

Tạch...!!!

tiếng nói của lão giả râu bạc trắng rơi xuống đất, ở bên trong cái Lôi Vân trên bầu trời kia, đột nhiên hồ quang điện tán loạn, lập tức ngưng tụ thành Lôi Đình khủng bố, ầm ầm rơi xuống!

Ma Tôn ngẩng đầu, nhìn Lôi Đình màu tím đầy trời, cuồng bạo đánh xuống , đột nhiên hét lớn một tiếng!

“Cút ngay!!!”

Oanh!

Trong chốc lát, trên đỉnh đầu Ma Tôn, dâng lên một đoàn khói đen nồng đậm , che khuất bầu trời!

chính giữa cái khói đen kia, một cái hư ảnh cực lớn, giống như Viễn Cổ Ma Thần, cầm trong tay lợi búa, gầm thét hướng phía Lôi Đình bổ chém mà đi!

Ầm ầm!

Tạch tạch tạch ken két!

Bên trên bầu trời, lập tức truyền đến thanh âm nổ mạnh kinh thiên động địa, đầy trời lôi quang bắn ra bốn phía, khói đen lăn lộn.

khí lãng cuồng bạo, hướng phía bốn phương tám hướng điên cuồng quấn qua, giống như sóng cả trên biển lớn, nối liền trời đất!

“Như Yên, lui ra phía sau!”

Lâm Hải thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, cấp tốc lôi kéo Liễu Như Yên, rời xa vài trăm thước.

Nhìn cái khí lãng lăn lộn ở xa xa kia , hai mắt một hồi hoảng sợ!

“Cái này, chính là thực lực của Thiên Tiên sao?”

Đồng tử của Lâm Hải không ngừng co rút lại, trong lòng chấn kinh không thôi.

Tuy hắn đã không phải là lần thứ nhất chứng kiến Thiên Tiên xuất thủ, nhưng chiến đấu giữa hai cái Thiên Tiên, còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chỉ thấy cái đầy trời lôi quang cùng khói đen kia , quấn qua trời đất, hoàn toàn không cách nào nhìn thấy thân ảnh của Ma Tôn cùng lão giả râu bạc trắng .

Chỉ nghe được thanh âm rầm rầm rầm nổ đùng kịch liệt, không ngừng truyền đến từ trong khí lãng ở đằng kia, rung trời động địa!

Nghĩ đến, Ma Tôn cùng lão giả râu bạc trắng, đã giao phong kịch liệt, đánh lại với nhau.

“Ma Tôn tiền bối, có thể đem lão tiểu tử kia răng rắc đi à nha?”

Lâm Hải hít sâu một hơi, trái tim lập tức nâng lên cổ họng.

Tuy Lâm Hải đối với Ma Tôn rất có tự tin, nhưng giờ phút này cũng khó tránh khỏi có chút bận tâm.

Dù sao, Ma Tôn đột phá đến Thiên Tiên cảnh, mới có vài ngày thời gian.

Lão giả râu bạc trắng dù là gãy một cánh tay, nhưng cuối cùng vẫn là cường giả Thiên Tiên uy tín lâu năm a.

phía dưới so sánh này, Ma Tôn cùng lão giả râu bạc trắng, đến tột cùng ai có thể càng tốt hơn, Lâm Hải thật đúng là đoán không ra nổi.

“Lâm Hải, ngươi không sao chứ, có thể tính tìm được ngươi rồi!”

Đột nhiên, thanh âm của Túy Tửu Tiên ở phía xa vang lên, trong chớp mắt đã đến sau lưng Lâm Hải.

“Túy Tửu Tiên đại ca, ngươi cũng tới?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía Túy Tửu Tiên kinh hỉ mà hỏi.

“Lời này nói sao, ngươi gặp nguy hiểm, ta có thể không đến sao?” Túy Tửu Tiên liếc trắng Lâm Hải, nói ra.

Sau đó, đột nhiên hổn hển mắng to lên.

“cái lão hỗn đản Ma Tôn này, ỷ vào chính mình là Thiên Tiên, tốc độ so với ta nhanh hơn, đem ta ném rồi bỏ chạy!”

“Lão tử muốn đáp y đi nhờ xe, cảm thụ tốc độ của Thiên Tiên cũng đều không cho, thực không trượng nghĩa!”

“Về sau, đừng nghĩ tìm ta muốn uống rượu! Đúng rồi, y ở đâu?!”

Trong nội tâm Lâm Hải buồn cười, Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên quả thực chính là hoan hỉ oan gia a.

Khoát tay, Lâm Hải hướng trung tâm khí lãng phía trước chỉ chỉ.

“Ma Tôn ở bên đó, đang đánh người ni!”

Túy Tửu Tiên nghe được, không khỏi cả kinh, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Chà mẹ nó, cái này đánh cho đủ kịch liệt a!”

“Ma Tôn tuy nhân phẩm không được, nhưng thực lực có thể nghiêm túc a!”

“Bên trong là ai, ngưu bức như vậy? Vậy mà có thể cùng Ma Tôn đánh tới loại tình trạng này!”

Lâm Hải thì là hít sâu một hơi, sau đó mặt mũi tràn đầy ngưng trọng nói.

“Cũng là một cái Thiên Tiên, một vạn năm ngàn năm trước, đã độ kiếp Thiên Tiên thành công!”

“Chà mẹ nó!!!” Túy Tửu Tiên nghe xong, lập tức sắc mặt đại biến, lộ ra lo lắng thật sâu.

“Cái kia, Ma Tôn chẳng phải là muốn xong đời?”

“Chưa hẳn!” Lâm Hải lắc đầu, “Cái Thiên Tiên kia, bị ta làm tàn một cánh tay!”

“Lão cùng với Ma Tôn ai mạnh ai yếu, vẫn là khó có thể nói được!”

Túy Tửu Tiên lúc này mới thở dài một hơi, sau đó mang theo một tia ngạc nhiên, nhìn Lâm Hải, sắc mặt muốn bao nhiêu cổ quái thì có bấy nhiêu cổ quái.

“Làm sao vậy, Túy Tửu Tiên đại ca?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Lâm Hải, ta càng ngày càng nhìn không thấu ngươi rồi, ngươi thậm chí ngay cả Thiên Tiên đều có thể làm tàn?”

Lâm Hải nghe được, thì là thần bí bĩu môi một cái, cười mà không nói.

Làm tàn một cái Thiên Tiên, có gì đặc biệt hơn người hay sao?

Ca ca thế nhưng mà cùng Tôn Ngộ Không, đều xưng huynh gọi đệ đây này!

Oanh!

Vừa lúc đó, chỗ đánh nhau phía trước, đột nhiên phát ra một tiếng nổ mạnh long trời lở đất.

Sau đó, hai bóng người bỗng nhiên từ bên trong khí lãng, bay ngược mà ra!

Ông!

hai bóng người này, bay thẳng đến ra hơn một nghìn mét, mới có thể ngừng lại, huyền nổi giữa không trung, xa xa tương đối!

ba người Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, Liễu Như Yên, lập tức hô hấp trì trệ, cấp tốc hướng phía bầu trời nhìn lại, không khỏi hoảng sợ biến sắc!

“Ma Tôn bị thương!!!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, đã thấy một phương trong đó chính là Ma tôn!

Giờ phút này, Ma Tôn chân đạp mây đen, sắc mặt lạnh lùng, vẻ mặt khắc nghiệt, đậm đặc như thực chất!

Mà khóe miệng Ma Tôn, có máu tươi đang không ngừng tràn ra.

chỗ ngực phải, cũng là máu tươi chảy ròng, thẩm thấu ra quần áo, chỗ miệng vết thương sâu đủ thấy xương, xung quanh có hồ quang điện màu tím, đùng đùng nhảy loạn!

“Chà mẹ nó, Ma Tôn, ngươi như thế nào đây?”

“Ngươi cũng không thể chết a!”

mặt mũi Túy Tửu Tiên tràn đầy lo lắng, hướng phía Ma Tôn hô to một tiếng.

Ma Tôn quay đầu, liếc nhìn Túy Tửu Tiên , lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng

“Ngươi là ước gì ta chết, để kế thừa kho rượu của ta a?”

Túy Tửu Tiên nghe được, không khỏi co rụt cổ lại, ánh mắt có chút trốn tránh, nhỏ giọng thầm nói.

“Như thế nào ta muốn cái gì ngươi cũng biết, ngươi không phải là thầm mến ta đi?”

Phốc!

lo lắng của Lâm Hải đối với Ma Tôn , thuận tiện bị lời nói vui đùa giữa Ma Tôn cùng Túy Tửu Tiên , chọc cho tan thành mây khói.

Ma Tôn còn có thể cùng Túy Tửu Tiên vui đùa, thương thế hiển nhiên không nghiêm trọng lắm.

Nếu đã Ma Tôn không có việc gì, cái lão giả râu bạc trắng kia không biết như thế nào?

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên Liễu Như Yên, ánh mắt chuyển động, lại hướng lão giả râu bạc trắng phía đối diện nhìn lại.

Đã thấy lão giả râu bạc trắng, dựng ở phía trên tường vân, vẻ mặt tái nhợt, trong mắt toát ra rung động cùng sợ hãi thật sâu.

Phốc, phốc...

Trong miệng mũi, máu tươi không ngừng hướng ra phía ngoài mà tuôn ra, trước ngực đã là một mảnh huyết hồng !

Thấy tình cảnh này, bọn người Lâm Hải lập tức hai mắt tỏa sáng, lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Không hề nghi ngờ, lão giả râu bạc trắng so với Ma Tôn, thương thế muốn nghiêm trọng hơn nhiều.

Lần giao thủ này, là Ma tôn chiếm được thượng phong.

“Không có khả năng, ngươi, ngươi một cái mới lên Thiên Tiên, như thế nào lại mạnh như thế?”

Lão giả râu bạc trắng trầm mặc hồi lâu, mới mang theo thật sâu rung động, nhìn Ma Tôn kinh hãi nói.

Ma Tôn thì là hừ lạnh một tiếng, thanh âm ngạo nghễ lạnh lùng, quanh quẩn mà lên trên không trung.

“Không có gì là không có khả năng, bản tôn luôn luôn mạnh như vậy!”

Bá!

tiếng nói của Ma Tôn rơi xuống đất, thân ảnh bỗng nhiên biến mất, hóa thành một đạo quang mang màu đen, hướng phía lão giả râu bạc trắng kích xạ mà ra.

Lão giả râu bạc trắng thấy thế, sắc mặt không khỏi đại kinh, một vòng ánh mắt ngoan lệ, lóe lên tại trong mắt rồi biến mất.

“Nếu đã muốn chết, lão phu thành toàn ngươi!”

Ba!

Đột nhiên, lão giả râu bạc trắng há miệng ra, một đạo quang hoa màu tím từ miệng trong xì ra.

Ông!

Nhất thời, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo khủng bố, bỗng nhiên bao phủ trời đất, ánh sáng tím đầy trời, uy áp như núi!

“Không tốt, Ma Tôn coi chừng!”

Lâm Hải thấy thế, lập tức hoảng sợ biến sắc, cấp tốc hét lớn một tiếng, trái tim lập tức nâng lên cổ họng!

Chương 2388: Dùng máu của ta, đúc mũi tên linh hồn!

“Hạt giống Lôi Nguyên?!”

Ma Tôn đột nhiên ngẩng đầu, sau khi thấy quả cầu tách ra ánh sáng tím đầy trời kia , đồng tử lập tức co rụt lại.

Ông!

Mà lúc này đây, lực lượng Lôi Đình cuồng bạo trong cái hạt giống Lôi Nguyên kia, giống như là hồng thủy đổ xuống mà ra, hướng phía Ma Tôn nghiền áp mà đến.

Đồng thời, tiếng cười to điên cuồng của lão giả râu bạc trắng, vang vọng bầu trời đêm.

“Ha ha ha ha ha, chết đi cho ta!!!”

Tạch tạch tạch tạch tạch !

Bên trên bầu trời, bỗng nhiên vang lên thanh âm Lôi Đình nổ vang vô cùng vô tận, thân ảnh của Ma Tôn, lập tức bị Lôi Đình chôn vùi.

“Ma Tôn!!!”

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, lộ ra vẻ lo lắng thật sâu .

Hạt giống Lôi Nguyên, đây chính là pháp bảo bản mệnh mà Lôi Vân Tông tu hành, uy lực mạnh đến mức có thể lay Nhật Nguyệt!

Ma Tôn tại bên trong chiến đấu mới vừa rồi, đã bị thương.

Bây giờ, lại đối mặt với công kích đáng sợ như thế, không biết có thể ngăn cản hay không .

“Mau nhìn, Ma Tôn tiền bối phản kích rồi!”

Đúng vào lúc này, Liễu Như Yên ở một bên, đột nhiên kinh hỉ la lên một tiếng.

Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên, cấp tốc ngẩng đầu nhìn lại, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng.

Đã thấy ở bên trong đầy trời Tử Lôi trút xuống như là thác nước đổ kia, một đạo bóng đen thân cao mấy trượng, mông lung thoáng hiện.

trong tay bóng đen, nắm lấy một thanh lợi búa, điên cuồng bổ chém.

Cái Tử Lôi trút xuống như rót kia, bị lợi búa bổ như là trân châu bị cắt đứt, rơi vỡ trên đất.

“Uống!!!”

Ngay sau đó, nhiều tiếng quát chói tai vang lên, giống như Kinh Lôi, cùng tiếng sấm đan nhau hô ứng, liên tiếp, mang theo cương nghị cùng ương ngạnh thật sâu .

thân ảnh của Ma Tôn, rốt cục dần dần hiển hiện ra.

“Không tốt, thương thế của Ma Tôn tăng thêm!”

một khắc khi Lâm Hải nhìn thấy Ma Tôn, lập tức biến sắc, bắt đầu cau mày .

Đã thấy Ma Tôn giờ phút này, toàn thân lóe ra hào quang màu đen, giống như một tầng vòng bảo hộ, đem bản thể hộ ở trong đó.

khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng cao ngạo , giờ phút này cũng có chút run run rất nhỏ, hàm răng cắn chặt, máu tươi không ngừng theo khóe miệng tràn ra.

Hiển nhiên, đối mặt với công kích của hạt giống Lôi Nguyên của lão giả râu bạc trắng, Ma Tôn giờ phút này ngăn cản cố hết sức.

Hơn nữa, thương thế bên trong cơ thể, rõ ràng tại tăng thêm, bị thua đã thành sự tình sớm muộn!

“Ma Tôn sau khi tiến giai Thiên Tiên, còn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, liền nhận được thư cầu cứu của ngươi, liền sớm xuất quan.”

“Đối với thủ đoạn của Thiên Tiên, y phần lớn vẫn còn đang lục lọi, căn bản không cách nào phát huy ra toàn bộ thực lực!”

Túy Tửu Tiên ở một bên, vẻ mặt lo lắng nói.

“Cái gì?!”

Lâm Hải nghe được, hai mắt lập tức toát ra vầng sáng buồn bã, trong lòng bỗng nhiên bay lên thật sâu áy náy.

Không thể tưởng được, Ma Tôn vì cứu chính mình, lại là sớm xuất quan.

Làm như vậy, vô cùng nhiều lĩnh ngộ sau khi tiến giai Thiên Tiên, cũng có thể bởi vậy mà gián đoạn, tạo thành tổn thất không thể vãn hồi.

Lâm Hải lần nữa ngẩng đầu, nhìn về phía Ma Tôn không ngừng thổ huyết, lại như cũ đau khổ chèo chống, hai đấm không khỏi gắt gao nắm lại.

“Ma Tôn vì tới cứu mình, trả giá đã khá cao rồi.”

“Không thể lại để cho Ma Tôn bị thương trong tay lão giả râu bạc trắng, như vậy chính mình sẽ càng thực xin lỗi Ma Tôn rồi!”

Nghĩ đến chỗ này, trong đầu Lâm Hải, phi tốc xoay tròn, suy tư về đối sách.

Trong giây lát, Lâm Hải cắn răng một cái, đã có chủ ý!

“Đậu phộng, chỉ có thể đụng một cái rồi!”

Ông!

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem Trục Nhật Cung lấy ra, nắm trong tay.

“Lâm Hải, ngươi muốn làm gì?”

Túy Tửu Tiên ở một bên, lập tức kinh hãi, cấp tốc quát bảo ngưng lại.

Loại chiến đấu cấp bậc Thiên Tiên này, không phải Lâm Hải có thể tham dự vào đó a.

Không nói Lâm Hải chỉ là Tiên Đạo Chí Tôn nho nhỏ, coi như là Nhị kiếp Tán Tiên, đều không có tư cách nhúng tay .

Những thứ khác không nói, Lâm Hải chỉ cần vừa ra tay, chỉ là không nói bắn ngược , đều có thể đem Lâm Hải lập tức phá hủy.

Nhưng mà, hai mắt Lâm Hải tinh mang lập loè, ánh mắt kiên định đã rơi vào bên trên cái hạt giống Lôi Nguyên kia .

“Ma Tôn vì cứu ta mà đến, ta không thể nhìn Ma Tôn gặp nguy hiểm.”

Ông!

Lâm Hải nói xong, một đạo mũi tên màu vàng kim, xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Lâm Hải giương cung cài tên, Đại Vu Chi Huyết trong cơ thể bỗng nhiên sôi trào lên, một cỗ khí tức phảng phất đến từ viễn cổ, từ trên người Lâm Hải, tách ra!

Đạp đạp đạp!

Túy Tửu Tiên cùng Liễu Như Yên, bị cái khí tức khủng bố này, làm cho liền lùi lại ba bước, hoảng sợ biến sắc!

Lần nữa ngẩng đầu nhìn hướng Lâm Hải, không khỏi tất cả đều ngây dại.

Chỉ thấy Lâm Hải, toàn thân bị vầng sáng màu vàng kim bao phủ, phát ra ánh sáng rực rỡ, thần thánh uy vũ!

Dáng người cao ngất, ngạo nghễ đứng ở nơi đó, giống như một Viễn Cổ Chiến Thần, cái khí tức từ cổ chí kim kia lại để cho người kìm lòng không được mà hô hấp đình trệ, sinh ra tâm kính ngưỡng.

Mà trong hai mắt Lâm Hải, một đạo sát cơ vô hình, bỗng nhiên đem cái hạt giống Lôi Nguyên kia tập trung.

dưới cái ánh mắt chuyên chú kia, toàn bộ thế giới đều phảng phất dừng lại, biến thành màu trắng màu đen.

Trong mắt Lâm Hải, chỉ còn lại có cái hạt giống Lôi Nguyên tỏa sáng hào quang kia , lại không có vật gì khác!

“Dùng máu của ta, đúc mũi tên linh hồn!”

trong cổ họng Lâm Hải, bỗng nhiên ngâm khẽ một tiếng, thanh âm này tràn ngập tang thương, phảng phất đến từ viễn cổ đại địa.

Ông!

Tiếng nói rơi xuống đất, Đại Vu Chi Huyết trong cơ thể Lâm Hải, điên cuồng bốc cháy lên.

Đỉnh đầu Lâm Hải, huyết quang trùng thiên, cái hào quang màu đỏ như máu kia, giống như sợi tơ tinh tế, lập tức hội tụ tại phía trên mũi tên!

“Giết!!!”

Toát!!!

Lâm Hải quát lên một tiếng chói tai, cái mũi tên bị tơ máu màu hồng kia vờn quanh, mang theo sát khí lạnh như băng, hướng phía hạt giống Lôi Nguyên, kích xạ mà ra.

Ma Tôn giờ phút này, dĩ nhiên bị hạt giống Lôi Nguyên, áp bách đến hai chân khẽ run, trong miệng không ngừng thổ huyết.

Cái hư ảnh cao lớn màu đen kia, tốc độ huy động búa, cũng trở nên cực kỳ chậm chạp, dần dần chống đỡ hết nổi.

mặt mũi lão giả râu bạc trắng tràn đầy nhe răng cười, mang theo thù hận thật sâu, ác độc nhìn chằm chằm vào Ma Tôn.

Lão có nắm chắc, tối đa bất quá hơn mười tức công phu, có thể đem Ma Tôn triệt để cầm xuống.

Nhưng vào lúc này, một cỗ dự cảm bất thường, bỗng nhiên từ đáy lòng lão giả râu bạc trắng bay lên.

Không đợi kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra, trong lòng lại mạnh mẽ nhảy dựng, hoảng sợ phát hiện một đạo lực lượng khủng bố, đột nhiên đưa hạt giống Lôi Nguyên của lão tập trung!

“Không tốt!!!”

Lão giả râu bạc trắng quá sợ hãi, cái hạt giống Lôi Nguyên này thế mà là bản mệnh pháp bảo của lão, một khi có tổn hại hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi!

Thế nhưng mà, hạt giống Lôi Nguyên bây giờ đang vây khốn Ma Tôn, lão lại muốn thu hồi, thế tất sẽ gặp đến Ma Tôn cắn trả.

Nếu như không thu hồi, lực lượng bất thình lình quá mức cường đại kia, hạt giống Lôi Nguyên vô cùng có khả năng bị công kích trí mạng!

Oanh!

Lập tức do dự, hết thảy đều đã chậm.

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, một chiêu Xạ Nhật Thần Tiễn này của Lâm Hải, ầm ầm xuất tại phía trên hạt giống Lôi Nguyên.

Phốc!

Lão giả râu bạc trắng chỉ cảm thấy ngực như gặp phải trọng kích, một ngụm máu tươi cuồng bắn ra, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Nhưng mà, lão đã chẳng quan tâm bản thân bị trọng thương, mang theo hoảng sợ thật sâu, cấp tốc ngẩng đầu hướng phía hạt giống Lôi Nguyên nhìn lại.

Nhưng phía dưới vừa nhìn này, đầu lão giả râu bạc trắng ông một tiếng, suýt nữa một đầu ngã xuống bên trên đất .

“hạt giống Lôi Nguyên của ta a!!!”

Lão giả râu bạc trắng la lên một tiếng bi thống, thiếu chút nữa sụp đổ tại chỗ .

Chỉ thấy cái hạt giống Lôi Nguyên lóng lánh ánh tím kia, vậy mà ngạnh sanh sanh bị một mũi tên của Lâm Hải, bắn ra một cái lỗ thủng.

hào quang vốn cường thịnh, thoáng cái trở nên ảm đạm vô cùng, vầng sáng thảm đạm, lung lay sắp đổ, hiển nhiên đã gặp phải trọng thương.

“Thu!!!”

Lão giả râu bạc trắng thấy tình cảnh này, tâm đều đang nhỏ máu rồi.

Hét lớn một tiếng, chuẩn bị đem hạt giống Lôi Nguyên thu hồi lại.

Nhưng mà, đúng lúc này, một đạo khí mang màu đen, bỗng nhiên kích xạ mà đến, lập tức đã đến trước người lão giả râu bạc trắng.

Sau đó, thanh âm lạnh như băng như đao, tại bên tai lão giả áo trắng, lạnh lùng vang lên.

“Tiễn ngươi ra đi!”

Chương 2389: Cái người phải chết kia, nhất định là ngươi!

Lão giả râu bạc trắng sắc mặt đại kinh, chỉ cảm thấy một cỗ sát cơ mãnh liệt, bỗng nhiên hàng lâm, đâm về trước ngực.

“Cút ngay!!!”

Lão giả râu bạc trắng hét lớn một tiếng, cũng chẳng quan tâm đi thu hồi hạt giống Lôi Nguyên rồi, đưa tay là một đạo Lôi Đình, hướng phía khí mang màu đen kích bắn đi!

Oanh!

Nổ mạnh truyền đến, đạo pháp nổ tung, khí lãng tung bay, sóng xung kích lăn như sóng triều!

Lão giả râu bạc trắng chỉ cảm thấy thân thể chấn động, đạp đạp đạp liền lùi lại ba bước, còn chưa đứng vững thân hình, đã thấy không khí trước mặt, bỗng nhiên nổi lên một mảnh rung động.

Ông!

Sau một khắc, thân ảnh của Ma Tôn , thoáng cái xuất hiện tại trước mặt lão giả râu bạc trắng .

“Chết!!!”

Ma Tôn quát lạnh một tiếng, cánh tay bỗng nhiên thò ra, khói đen lăn lộn, âm trầm đáng sợ, khí mang lăng lệ ác liệt kích xạ mà ra!

“Không tốt!!!”

Lão giả râu bạc trắng sắc mặt đại kinh, bản năng muốn ra tay chặn đường, nhưng mà lại hoảng sợ phát hiện, toàn thân rõ ràng bị một cỗ lực lượng kỳ dị bao phủ, không nhúc nhích được rồi!

Trong chốc lát, bóng mờ sợ hãi cực lớn, xuất hiện tại trong lòng lão giả râu bạc trắng , lại để cho lão nhịn không được mà sợ run một hồi.

Không tự chủ được, lão giả râu bạc trắng muốn thu hồi hạt giống Lôi Nguyên.

Có hạt giống Lôi Nguyên bổn mạng trong người, cho dù Ma Tôn đánh trúng chính mình, nhưng muốn giết mình cũng không dễ dàng.

Nhưng hạt giống Lôi Nguyên đã rời khỏi thân thể, thân thể lão giả râu bạc trắng cũng trở nên cực kỳ yếu ớt rồi, căn bản ngăn cản không nổi một kích đáng sợ này !

Nhưng rất nhanh, lão giả râu bạc trắng liền tuyệt vọng.

Lão phát hiện, xung quanh mình bị một tầng sương mù màu đen bao phủ, liên hệ cùng hạt giống Lôi Nguyên, vậy mà hoàn toàn ngăn cách.

Phốc!

Một tiếng trầm đục, lão giả râu bạc trắng chỉ cảm thấy ngực đau xót, sau đó sinh cơ trong cơ thể bắt đầu phi tốc xói mòn.

Hoảng sợ cúi đầu, hoảng sợ nhìn lại, đã thấy một bàn tay, đâm vào lồng ngực của lão, máu chảy như rót!

Ma Tôn đứng tại trước người của lão, cơ hồ dán lên thân thể của lão, hai mắt lạnh lùng dừng ở trên mặt lão.

Lời nói lạnh như băng như là tới từ Cửu U Địa Ngục, nhàn nhạt truyền vào trong tai của lão.

“Ngươi cho rằng, ngươi có pháp bảo bản mệnh sao?”

“Ngươi...” hai mắt lão giả râu bạc trắng mang theo tuyệt vọng cùng không cam lòng thật sâu, nhìn xem Ma Tôn.

Yết hầu nhấp nhô hai cái, muốn nói điều gì, lại cuối cùng không có nói ra.

Phanh!

Sau một khắc, thân thể của lão giả râu bạc trắng , bỗng nhiên nổ tung, biến thành sương máu!

Cùng lúc đó, một đạo Nguyên Thần phóng lên trời, hốt hoảng chạy thục mạng!

Ông!

Đột nhiên, một đoàn vầng sáng màu đen từ trên trời giáng xuống, giống như một cái lưới lớn, đem Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng lập tức bao lại, rơi trên mặt đất.

“Lâm Hải, giao cho ngươi rồi!”

Ma Tôn cũng không quay đầu lại, nói một tiếng, sau đó mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lung lay sắp đổ!

“Ma Tôn tiền bối!”

Lâm Hải kinh hãi, cái này mới phát hiện Ma Tôn đánh chết lão giả râu bạc trắng, nhưng bản thân trả giá lại cũng không nhỏ!

Vèo!

Thân ảnh lóe lên, Lâm Hải đã đến trước người Ma Tôn, sau đó đem một khỏa Đại Hoàn Đan cùng một khỏa Chân Nguyên Tán, đưa vào trong miệng Ma Tôn.

Ông!

đỉnh đầu Ma Tôn lóe lên vầng sáng màu đen, thương thế lập tức phục hồi như cũ, chân nguyên tổn thất cũng khôi phục trong chốc lát.

“Đa tạ!”

Ma Tôn hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó trực tiếp khoanh chân cố định, hai mắt nhắm nghiền, vận chuyển chân nguyên, tiến vào trạng thái tu hành .

trận chiến vừa rồi, tuy chém giết lão giả râu bạc trắng, nhưng Tinh Thần lực của Ma Tôn cũng tiêu hao cực kỳ cường đại.

Tuy thương thế của thân thể phục hồi như cũ, nhưng muốn triệt để khôi phục trạng thái, lại không phải dễ dàng như vậy.

Hô ~

Lâm Hải đứng ở một bên, lại thở dài ra một hơi, sau đó đau đầu kịch liệt truyền đến, lại để cho Lâm Hải hoảng hốt một hồi.

Tinh Thần lực của Ma Tôn hao tổn cực lớn, nhưng Lâm Hải không phải cũng thế sao?

Vừa rồi thi triển Xạ Nhật Thần Tiễn, uy lực tuy mạnh, nhưng yêu cầu đối với Tinh Thần Lực , cũng là cực kỳ hà khắc.

Mặc dù trong cơ thể Lâm Hải có Đại Vu Chi Huyết, nhưng đạo hạnh hôm nay còn xa xa không đủ để khống chế một chiêu này.

Cưỡng ép thi triển ra, thống khổ của Lâm Hải quả thực không cách nào nói nên lời.

Cũng may, Lâm Hải một mực đang vận chuyển Thần Hồn Quyết, tuy tinh thần mỏi mệt, nhưng thực sự còn có thể miễn cưỡng chèo chống.

Vừa quay đầu, hai mắt Lâm Hải hiện lên một đạo hàn mang, đã rơi vào trên người Lôi Khiếu Thiên .

Tuy lão giả râu bạc trắng bị Ma Tôn chém giết, nhưng đối diện còn có cái Lôi Khiếu Thiên đấy.

Lôi Khiếu Thiên, tuy gãy một cánh tay, nhưng đó cũng là tồn tại Nhị kiếp Tán Tiên a.

Bây giờ, thủ hạ củaNhị kiếp Tán Tiên Lâm Hải, tất cả đều bị thương, Ma Tôn lại đang khôi phục.

Nếu như cái lúc này Lôi Khiếu Thiên xông lại, thế nhưng mà không ai có thể ngăn cản.

Bất quá, sau khi Lâm Hải nhìn qua Lôi Khiếu Thiên, trong lòng lại vui vẻ.

“Mẹ nó, thằng này sợ choáng váng!”

Chỉ thấy Lôi Khiếu Thiên, giống như là tượng gỗ đứng ở nơi đó, hai mắt mang theo sợ hãi thật sâu, nhìn xem Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng , sợ run không thôi!

Hiển nhiên, cái sư phụ Thiên Tiên của gã bị hủy thân thể, Nguyên Thần bị bắt, đả kích đối với Lôi Khiếu Thiên thật sự quá lớn.

Trong lúc nhất thời, Lôi Khiếu Thiên triệt để mộng bức, không biết như thế nào cho phải rồi.

“Cơ hội tốt!”

Lâm Hải thấy thế, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh mang, thân ảnh lóe lên, liền vọt tới trước mặt cái hạt giống Lôi Nguyên màu tím ảm đạm kia.

“Thu!!!”

Lâm Hải không chút khách khí, đem hạt giống Lôi Nguyên của lão giả râu bạc trắng , thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, thân ảnh lần nữa lập loè, trong chốc lát nhào tới trước mặt Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng .

“Ngươi muốn làm gì?!”

Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng, giờ phút này sợ tới mức toàn thân sợ run, lạnh run.

Nhìn thấy Lâm Hải mặt mũi tràn đầy sát khí đến đây, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, tràn đầy sợ hãi.

Bá!

Lâm Hải không nói một lời, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trực tiếp xuất hiện ở trong tay, đao mang màu xanh da trời mang theo kỳ hàn rét thấu xương , trên không trung hiện lên một đạo tia chớp.

Lão giả râu bạc trắng lập tức co rụt đồng tử lại, sợ tới mức kêu to một tiếng.

“Khiếu Thiên, nhanh chóng cứu vi sư a!!!”

Lôi Khiếu Thiên đột nhiên giật mình một cái, lúc này mới kịp phản ứng, lập tức quát lên một tiếng chói tai.

“Đừng làm thương sư phụ ta!!!”

Tạch...!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, Lôi Khiếu Thiên đưa tay ra một đạo Tử Lôi, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải ầm ầm đánh xuống!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra nghiền ngẫm nhàn nhạt.

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh của Lâm Hải bỗng nhiên biến mất, tiến nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Không!!!”

Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng thấy thế, lập tức phát ra một tiếng la lên sợ hãi , mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng!

Lâm Hải vừa trốn đi, Tử Lôi mà Lôi Khiếu Thiên phát ra , thoáng cái biến thành hướng phía lão mà đến.

Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng, giờ phút này bị khói đen của Ma Tôn vây khốn, căn bản ngay cả động cũng không động được rồi.

Trơ mắt nhìn xem Tử Lôi bổ tới, lại thúc thủ vô sách, lập tức sợ tới mức thất kinh!

“Sư phụ!!!”

Lôi Khiếu Thiên cũng là thét lên một tiếng kinh hãi, lộ ra vẻ kinh hãi thật sâu.

Gã cũng không nghĩ tới, Lâm Hải nham hiểm như vậy, rõ ràng lại núp đi.

Giờ phút này, còn muốn đem đạo pháp thu hồi, dĩ nhiên đã hoàn toàn không có khả năng rồi!

Oanh!

Trong chốc lát, một đạo Lôi Đình này, liền oanh kích tại trên ngực của Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng.

“A!!!”

Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng, há miệng hét thảm một tiếng, lập tức vầng sáng tiêu tán, biến gần thành trong suốt.

Ông!

Mà lúc này đây, Lâm Hải từ trong Luyện Yêu Hồ lần nữa trở lại trong hiện thực.

Leng keng!

Cửu Lê Hồ kiểm tra đo lường có Nguyên Thần sắp chết có thể thu phục, xác xuất thành công là chín mươi chín phần trăm, có muốn thu phục không?

Lâm Hải mới vừa xuất hiện, trong đầu đột nhiên truyền đến tiếng tin tức nhắc nhở, lại để cho trong lòng Lâm Hải đại hỉ.

“Ha ha, một đạo Tử Lôi này của Lôi Khiếu Thiên, thật sự là vừa đúng a!”

Thu!

Lâm Hải không chút do dự, trực tiếp đem Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng , thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Sư phụ, sư phụ ta đâu?”

Lôi Khiếu Thiên vốn đang chuẩn bị xông lại, đem lão giả râu bạc trắng cứu ra.

Cũng không chờ gã hành động, Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng, lại đột nhiên không thấy rồi.

Nhất thời, sắc mặt Lôi Khiếu Thiên đại biến, hoảng sợ la lên nói.

Lâm Hải bỗng dưng quay đầu, ánh mắt lạnh như băng, nhìn Lôi Khiếu Thiên cười lạnh một tiếng.

“Bản thân đều khó bảo toàn, còn lo lắng cho sư phụ ngươi?”

“Cho dù sư phụ ngươi còn ở chỗ này, cũng bị ngươi cái ngu xuẩn này làm cho tức chết!”

Lôi Khiếu Thiên nghe được, không khỏi biến sắc, trong mắt hiện lên hào quang hung ác.

“Lâm Hải, ngươi bớt càn rỡ, đừng quên, hiện tại một cái giúp đỡ ngươi cũng không có!”

“Kế tiếp, sẽ là tử kỳ của ngươi!!!”

Lâm Hải thì là cười lạnh một tiếng, trong hai mắt hiện lên thần sắc khinh miệt, lạnh lùng nói.

“Ta dám đánh cuộc, cái người phải chết kia, nhất định là ngươi!”

Chương 2390: Đã như vầy, chúng ta liền cùng chết!!!

“Vậy thì thử xem xem!!!”

Lôi Khiếu Thiên quát lên một tiếng chói tai, đưa tay một đạo Lôi Đình màu tím, hướng phía Lâm Hải oanh kích mà đến!

Gã hiện tại đã đem tình thế nơi hiện trường , xem hết sức rõ ràng.

mạnh nhất bên Lâm Hải, chính là Ma Tôn đã giết chết sư phụ của chính mình .

Nhưng Ma Tôn giờ phút này, hiển nhiên cũng nhận được trọng thương, thời gian ngắn căn bản không cách nào chiến đấu.

Lôi Khiếu Thiên muốn mạng sống, nhất định phải bắt lấy cơ hội này, đem Lâm Hải cùng Ma Tôn lập tức chém giết.

Nếu không, chờ Ma Tôn khôi phục lại, chết đúng là gã rồi!

Lâm Hải nhíu lông mày lại, ngẩng đầu nhìn Lôi Đình đánh xuống đỉnh đầu, không khỏi lộ ra một vòng giễu cợt.

“Lôi Khiếu Thiên, bị phát nổ điểu, quả nhiên không phải cái nam nhân!”

"Đường đường là Nhị kiếp Tán Tiên, như thế nào một điểm khí lực cũng đều không có?"

Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên quát lạnh một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay, mạnh mẽ hướng đằng trước nghiêng bổ một cái!

"Phá!!!"

Oanh!

đao mang màu xanh da trời thoát thể mà ra, vạch phá không gian, cùng Tử Lôi kịch liệt va chạm lại với nhau.

Trong chốc lát, trên bầu trời hào quang vạn đạo, khí mang màu tím cùng màu xanh da trời hoà lẫn, khí lãng như nước thủy triều!

Rầm rầm!

Một tiếng giòn vang truyền đến, đao mang của Lâm Hải lập tức bị nghiền nát, hóa thành vô tận vầng sáng.

Lâm Hải như gặp phải trọng kích, thân thể bay ngược mà đi, phịch một tiếng đâm vào trên núi đá, oa cái phun ra một búng máu .

Mà một đạo Tử Lôi kia của Lôi Khiếu Thiên, thực sự nổ nát bấy, tiêu tán vô hình.

"Ha ha, ha ha ha ha!"

khóe miệng Lâm Hải tràn huyết, trên mặt lại hiện ra dáng tươi cười hưng phấn.

Tuy phía dưới một chiêu ngạnh bính này, Lâm Hải lập tức liền bị thương, nhưng nội tâm của Lâm Hải lại cực kỳ kích động.

Bất kể nói thế nào, Lôi Khiếu Thiên đối diện, đó là Nhị kiếp

Tán Tiên a!

Dù bản thân Lôi Khiếu Thiên bị trọng thương, thực lực đã mười không còn một, nhưng này cũng không phải là người bình thường có thể chống lại.

Mà chính mình, nương tựa theo thực lực của bản thân , có thể đón đỡ gã một chiêu mà không chết, đã đủ để kiêu ngạo rồi!

“Lâm Hải, nhìn ngươi có thể tiếp ta mấy chiêu!!!”

Lôi Khiếu Thiên giờ phút này, thì là một bụng lửa giận.

Chính mình đường đường là Nhị kiếp Tán Tiên, lúc trước coi như là người bình thường cùng cảnh giới, đều có thể nhẹ nhõm miểu sát.

Hiện tại, ra tay đối phó với Lâm Hải một cái Tiên Đạo Chí Tôn nho nhỏ, lại đều giết không được.

Cái này mẹ nó, thật là làm cho người nhức cả trứng a!

Không đúng, lão tử một mực đều đang nhức cả trứng a!!!

Lôi Khiếu Thiên đột nhiên nhớ tới, chính mình con mẹ nó bị cái chó chết kia cho phát nổ điểu rồi, liền nam nhân đều làm không được!

Thật sự là đáng hận có thể não!

Oanh oanh oanh oanh!

Lôi Khiếu Thiên mang theo nồng đậm cừu hận, hướng phía Lâm Hải chính là liên tục đánh ra vài đạo Tử Lôi, uy lực so với vừa rồi đề cao chừng gấp đôi!

“Chà mẹ nó, cái này không thể đón đỡ rồi!”

Lâm Hải thấy thế, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải trực tiếp trốn vào Luyện Yêu Hồ, Lôi Đình của Lôi Khiếu Thiên , lập tức thất bại!

Ông!

Mà sau một khắc, thân ảnh Lâm Hải lần nữa xuất hiện, hướng phía Lôi Khiếu Thiên nhíu lông mày, tràn đầy đùa giỡn trêu chọc.

Phốc!

Đại gia mày!

Lôi Khiếu Thiên tức đến thiếu chút nữa thổ huyết, thật sự là lửa giận tăng cao lại không có chỗ kiếu nại.

Đối mặt Lâm Hải một cái địch nhân biết khống chế Không Gian Chi Đạo như vậy , Lôi Khiếu Thiên không có một thân bổn sự, lại phát hiện không có một tia biện pháp nào để bắt Lâm Hải .

“Lâm Hải, ngươi chỉ biết loại đấu pháp lưu manh này sao?”

“Là cái nam nhân, thì không nên lẩn trốn!”

Lâm Hải nghe được, thì là nhìn xem đũng quần của Lôi Khiếu Thiên , đùa giỡn trêu chọc cười, nghiền ngẫm nói.

“Giữa hai ta, xác thực có một người, không phải là nam nhân ni!”

Phốc!

Ta nhật đại gia mày!

một câu của Lâm Hải , còn nói đến đau đớn của Lôi Khiếu Thiên , lại để cho lồng ngực Lôi Khiếu Thiên thiếu chút nữa tức điên.

“Tốt, Lâm Hải, ngươi có thể chạy đúng không?” Lôi Khiếu Thiên hung dữ nhẹ gật đầu, sau đó ánh mắt đã mạnh mẽ rơi vào trên người Liễu Như Yên .

“Ta ngược lại muốn nhìn, nữ nhân của ngươi có phải cũng có thể chạy giống như ngươi hay không?!”

Bá!

Lôi Khiếu Thiên nói xong, thân ảnh bỗng nhiên lóe lên, hóa thành một đạo Tử Quang, hướng phía Liễu Như Yên vọt tới!

“Hỏng rồi!”

Lâm Hải thấy thế, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

nếu như Lôi Khiếu Thiên dùng Liễu Như Yên làm áp chế, cái kia chính mình thật đúng là không thể chạy.

“Lôi Khiếu Thiên, ngươi cái Diêm hàng, có giỏi hướng phía ca ca đến!”

Lâm Hải rống to một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay mạnh mẽ vung vẩy mà lên, hướng phía Lôi Khiếu Thiên bổ chém một chầu!

Bá bá bá bá!

Nhất thời, đầy trời đao ảnh che trời lấp mặt đất, cái đao mang màu xanh da trời lạnh thấu xương kia cắt qua không gian, băng hàn thấu xương, sương tuyết cùng buông xuống, lập tức đem Lôi Khiếu Thiên bao phủ.

“Cút ngay!!!”

Lôi Khiếu Thiên gầm lên giận dữ, phất tay một chưởng, một đoàn Lôi Đình màu tím, giống như một đạo bình chương, che ngăn ở phía sau, đón nhận công kích của Lâm Hải!

Oanh oanh oanh oanh!

Lập tức, tiếng nổ cuồng bạo vang lên, đao mang của Lâm Hải , sắc bén bổ chém vào phía trên Lôi Đình .

Giữa không trung, bỗng nhiên nhấc lên khí lãng khủng bố, hào quang vạn đạo, kỳ hàn thấu xương!

Ông!

Lôi Khiếu Thiên đã vọt tới trước người Liễu Như Yên, vừa muốn chuẩn bị ra tay bắt.

Thân thể lại mạnh mẽ trì trệ, lập tức bị một tầng Băng Sương dày đặc bao phủ.

Đúng là đặc hiệu Đóng Băng trong Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của Lâm Hải bị gây ra, đem Lôi Khiếu Thiên đông cứng ở bên trong.

“Không tốt!!!”

Lôi Khiếu Thiên chấn động, cấp tốc vận chuyển chân nguyên, đem đóng băng nghiền nát.

“Uống!!!”

Mà đúng lúc này, đột nhiên một tiếng khẽ kêu truyền đến, Lôi Khiếu Thiên chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, sau đó liền gặp vô số sương hoa bay múa, giống như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào hai mắt!

Đã thấy Liễu Như Yên bắt lấy thời khắc Lôi Khiếu Thiên bị băng phong, ngang nhiên xuất thủ!

“Chà mẹ nó!!!”

Lôi Khiếu Thiên thét lên một tiếng kinh hãi, sợ tới mức hồn phi phách tán!

Gã vừa mới bài trừ đóng băng của Lâm Hải , công kích của Liễu Như Yên đã đến gần, còn muốn đến căn bản không kịp!

Phốc!

“A!!!”

Theo một tiếng hét thảm của Lôi Khiếu Thiên, trong chốc lát huyết quang vẩy ra, cùng sương tuyết giao hòa, đỏ trắng tôn nhau lên!

“Ánh mắt của ta, ánh mắt của ta a!!!”

Lôi Khiếu Thiên che tròng mắt, bắt đầu thống khổ rú thảm.

Con mắt là địa phương yếu ớt nhất trên người, dù Lôi Khiếu Thiên có tu vi Nhị kiếp Tán Tiên, nhưng cũng không cách nào ngăn cản đôi mắt con ngươi bị công kích.

Liễu Như Yên dùng huyền Băng Chi Đạo, kích xạ ra băng hoa, lập tức khiến ánh mắt Lôi Khiếu Thiên vỡ vụn, hai mắt mù.

“Ta muốn giết các ngươi, giết các ngươi!!!”

Kịch liệt thống khổ cùng tuyệt vọng, khiến cho Lôi Khiếu Thiên trong chốc lát lâm vào điên cuồng.

Oanh oanh oanh oanh!

một cánh tay còn lại, điên cuồng vung vẩy, quấy phong vân, lập tức Lôi Đình bắn ra bốn phía, cuồng bạo quấn qua tất cả!

“Như Yên coi chừng!!!”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi chấn động, cấp tốc hướng phía Liễu Như Yên hô.

con mắt Lôi Khiếu Thiên không cách nào thấy vật, điên cuồng công kích như vậy, ngược lại bao trùm khắp cái không gian này.

Trong tích tắc công phu, tất cả mọi người đều tiến vào phạm vi công kích của Lôi Khiếu Thiên , tình thế thoáng cái trở nên tràn đầy nguy cơ.

Oanh!

Ở trước mắt nguy cơ này, bỗng nhiên một đạo khí tức khủng bố phóng lên trời, sau đó sương mù màu đen, lập tức đem đỉnh đầu Lâm Hải Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên bao lại.

Rầm rầm rầm!

đầy trời Lôi Đình màu tím kia , rơi vào bên trên sương mù màu đen, phát ra tiếng nổ mạnh kịch liệt.

Nhưng mà, căn bản không cách nào đột phá phòng ngự của khói đen , làm bị thương bọn người Lâm Hải mảy may.

“Ma Tôn, ha ha, ngươi đã tỉnh!”

Bọn người Lâm Hải lập tức đại hỉ, quay đầu nhìn lại, đã thấy Ma Tôn đã đứng lên, một đoàn vầng sáng khói đen lơ lửng trên đỉnh đầu , mang theo uy áp nghiêm nghị!

Đồng thời, một cỗ sát khí lạnh như băng, bỗng nhiên hàng lâm tại trên người Lôi Khiếu Thiên.

“n?”

Lôi Khiếu Thiên đã tiến vào bạo tẩu trạng thái , cảm nhận được đạo kỳ hàn thấu xương cùng sát khí lạnh như băng này, mạnh mẽ giật mình một cái, khôi phục thần trí.

“Ma Tôn?!”

sắc mặt Lôi Khiếu Thiên đại biến, tuy hai mắt đã mù, nhưng thoáng cái đã đoán được, là Ma Tôn lại để cho gã sợ hãi nhất, đã tỉnh lại.

“Ngươi, có thể chết rồi!”

sắc mặt Ma Tôn lạnh như băng, không mang theo một tia tình cảm, lạnh lùng nói ra.

Sau đó, ông một tiếng, sát cơ bỗng nhiên hướng phía Lôi Khiếu Thiên, trùng kích mà đi!

trong lòng Lôi Khiếu Thiên đập mạnh một cú, một hồi tuyệt vọng cùng điên cuồng, đồng thời từ dưới đáy lòng bay lên.

“Ha ha ha ha!”

“trứng của ta nát, mắt mù, cho dù còn sống lại có ý nghĩa gì?!”

“Đã như vầy, chúng ta liền cùng chết!!!”

Ầm ầm!!!

tiếng nói của Lôi Khiếu Thiên rơi xuống đất, trong khí hải bỗng nhiên có ánh sáng tím rực rỡ lóa mắt, bay thẳng lên trời!

Ma Tôn thấy thế, mặt lạnh lùng sắc bỗng nhiên đại biến, thét lên một tiếng kinh hãi.

“Không tốt! Lâm Hải, các ngươi nhanh chóng rời đi!!!”

Chương 2391: Cùng một chỗ cảm thụ, khoái cảm của Tam Cửu Thiên Kiếp a!

Lâm Hải lập tức chấn động, cấp tốc ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy trên đỉnh đầu có Lôi Vân nhấp nhô, uy áp lâm thế!

“Mẹ nó, là Lôi kiếp!!!”

Đồng tử của Lâm Hải bỗng nhiên co rụt lại, hoảng sợ biến sắc!

Sau đó, hướng phía Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên vung tay lên, la lớn.

“Rút lui, mau rút đi!!!”

Vèo!

Lâm Hải nói xong, không chút do dự, quay người hướng phía sau bay nhanh mà đi.

Như Yên cùng Túy Tửu Tiên cũng là mí mắt kinh hoàng, mang theo kinh hãi thật sâu, phi tốc rút lui khỏi.

“Ha ha ha ha, muốn chạy, không dễ dàng như vậy!!!”

“Các ngươi đều phải theo ta cùng chết!!!”

Lôi Khiếu Thiên rống to một tiếng, oanh một tiếng, toàn thân phát ra ánh sáng tím rực rỡ, bay thẳng lên trời, thoáng cái cùng Lôi Vân trên bầu trời , nối liền lại với nhau.

Oanh!!!

Đột nhiên, một tiếng Kinh Lôi vang lên, năm đạo Lôi Đình cỡ cánh tay, từ trong Lôi Vân ầm ầm rơi xuống.

“Ngươi mẹ nó a!!!”

Sắc mặt Lâm Hải biến đổi lớn, trong nội tâm không khỏi tức giận mắng một tiếng.

Cái Lôi kiếp này , vậy mà thoáng cái đã tập trung vào tất cả mọi người ở đây, chẳng những hướng phía đỉnh đầu Lôi Khiếu Thiên bổ tới, mà chính mình cùng Ma Tôn Liễu Như Yên Túy Tửu Tiên, vậy mà một cái đều không thoát được!

Tạch...!!!

Sau một khắc, cái Lôi Đình cuồng bạo kia, bỗng nhiên đánh xuống tại trên đỉnh đầu của mọi người .

Phốc!

Bọn người Lâm Hải, nhao nhao thổ huyết lung lay sắp đổ, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt vô cùng, mặt mũi tràn đầy chấn kinh!

Mặc dù là Ma Tôn, cũng bị đạo Lôi Đình này, bổ thân thể đến nhoáng một cái.

Mặc dù không có bị thương, nhưng hiển nhiên cũng không chịu nổi.

“Ha ha ha ha!!!”

Lôi Khiếu Thiên bị cái đạo Thiên Lôi này, bổ đến miệng phun máu tươi, lại càng thêm điên cuồng cười ha hả.

“Thế nào, tư vị của Tam Cửu Thiên Kiếp , không tệ a, ha ha ha!!!”

Con mẹ nó, cái tên điên này!

Trong nội tâm Lâm Hải thầm mắng một tiếng, ngón tay liên tục bắn, mấy chục khỏa Đại Hoàn Đan, bay về phía mọi người.

“Nhanh chóng khôi phục thương thế!” Lâm Hải hô to một tiếng.

Kỳ thật, căn bản không cần Lâm Hải nhắc nhở, Túy Tửu Tiên Liễu Như Yên đem Đại Hoàn Đan tiếp được, trực tiếp đưa vào trong miệng.

Trong khoảnh khắc, thương thế của mấy người tất cả đều phục hồi như cũ, nhưng sắc mặt của tất cả lại bắt đầu đều trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn hắn ai cũng thật không ngờ, Lôi Khiếu Thiên vậy mà ở thời điểm này, đưa tới Thiên kiếp.

Hơn nữa, càng làm cho bọn hắn tuyệt vọng chính là, cảnh giới của Lôi Khiếu Thiên hôm nay là tu vi Nhị kiếp Tán Tiên.

Một khi dẫn tới Thiên kiếp, cái kia sẽ chỉ có Tam Cửu Thiên Kiếp a!

uy lực của Tam Cửu Thiên Kiếp mạnh bao nhiêu, ở đây không có ai biết.

Nhưng cái đạo Thần Lôi thứ nhất vừa rồi kia, hiển nhiên đã hơn xa xa so với đạo Thần Lôi thứ nhất của Nhất Cửu Thiên Kiếp, ít nhất mạnh hơn mấy lần!

Lâm Hải Liễu Như Yên Túy Tửu Tiên, tuy không đạt tới tu vi độ kiếp, nhưng thực lực đều là vượt xa người cùng cấp.

Nếu là Nhất Cửu Thiên Kiếp, cái đạo Thiên Lôi thứ nhất này còn có thể miễn cưỡng ngăn cản.

Nhưng đạo Thiên Lôi thứ nhất của Tam Cửu Thiên Kiếp , thoáng cái muốn mệnh của cả ba người, làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động không thôi!

Đáng tiếc, Thiên kiếp một khi rơi xuống, người ở trong phạm vi kiếp vân bao phủ, mặc kệ ngươi là cái tu vi gì , đều cũng bị Lôi kiếp ảnh hưởng đến, căn bản không cách nào tránh khỏi.

Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì lúc có người độ kiếp, người ở ngoài đứng xem đều lẩn ra rất xa, căn bản không dám tới gần.

Một khi tiến vào phạm vi, sẽ phải cùng người độ kiếp, đồng dạng gặp gỡ Thiên Lôi công kích!

Tạch...!!!

Bầu trời vang một tiếng thật lớn, đạo Thiên Lôi thứ hai, lần nữa ầm ầm rơi xuống.

Phốc!!!

ba người Lâm Hải bị Thiên Lôi đánh trúng, toàn thân không ngừng rung động, lần nữa máu tươi cuồng phun, thân thể lảo đảo không thôi.

“Ha ha ha ha!”

tiếng cười điên cuồng của Lôi Khiếu Thiên, lần nữa truyền đến, mang theo nồng đậm cừu hận cùng tuyệt vọng.

“Lão tử sớm đã đến tiết điểm độ Tam Cửu Thiên Kiếp, chỉ là biết không có một tia khả năng thành công, mới toàn lực áp chế, không dám độ kiếp!”

“Hôm nay, dù sao cũng là không sống được rồi, liền kéo các ngươi làm đệm lưng, cùng một chỗ cảm thụ khoái cảm của Tam Cửu Thiên Kiếp, ha ha ha ha!”

Tạch...!!!

tiếng nói của Lôi Khiếu Thiên rơi xuống đất, đạo Thiên Lôi thứ ba, lần nữa bổ xuống dưới.

Phốc!

ba người Lâm Hải vừa mới dùng Đại Hoàn Đan khôi phục thương thế, Lôi Đình lại một lần đã rơi vào trên đầu.

Ba người lần nữa cuồng phun máu tươi, Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên càng là trực tiếp té ngã trên đất, hấp hối!

“Mau ăn dược!!!”

Lâm Hải bị đánh đến miệng mũi đổ máu, hướng phía Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên cấp tốc hô to một tiếng.

ý thức của Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên đều mơ hồ, dựa vào bản năng, lấy ra Đại Hoàn Đan, cấp tốc ăn vào.

“Phải giết gã đi, nếu không Thiên kiếp sẽ không đình chỉ!”

Ma Tôn giờ phút này, cũng là khóe miệng không ngừng chảy ra máu tươi, nhìn chằm chằm vào Lôi Khiếu Thiên điên cuồng, quát lạnh nói.

Toát!!!

Tiếng nói rơi xuống đất, Ma Tôn đột nhiên đưa tay, một đạo khí mang màu đen, mang theo xu thế lăng lệ ác liệt, thẳng đến Lôi Khiếu Thiên mà đi.

Cùng lúc đó, Lâm Hải cũng khôi phục vung Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, mạnh mẽ đánh xuống!

“Thiên Quân Trừng Ngọc Vũ!!!”

Oanh!

Lâm Hải trực tiếp xuất ra công kích đơn thể mạnh nhất, côn ảnh lóe ra vầng sáng màu vàng kim, hướng phía Lôi Khiếu Thiên, ầm ầm nghiền áp mà đi!

Tạch...!

Ở lúc này, lại là một đạo thiên lôi, từ trong kiếp vân rơi xuống, đầy trời hồ quang điện bay ra, uy áp tứ tán!

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền ra, công kích của Ma Tôn cùng Lâm Hải, tất cả đều bị Thiên Lôi đánh trúng, lập tức biến thành hư vô!

Cùng lúc đó, đạo thiên lôi này lần nữa oanh kích tại trên đỉnh đầu đám người Lâm Hải .

Phốc!

Bọn người Lâm Hải, lần nữa thổ huyết như điên.

Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên càng là trực tiếp ngã xuống đất, hấp hối, sinh cơ bắt đầu nhanh chóng trôi qua!

“Không tốt!!!”

Lâm Hải giờ phút này, cũng bị Thiên Lôi bổ ngã trên mặt đất.

Thấy Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên muốn không được, đồng tử lập tức co rụt lại, hoảng sợ biến sắc.

“Hồi Xuân Thuật!!!”

Lâm Hải không dám do dự chút nào, đưa tay là hai đạo Hồi Xuân Thuật, phân biệt đã rơi vào trên người Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên.

Ông!

bên ngoài thân của Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên , lập tức bị một tầng vầng sáng màu xanh bao trùm, khôi phục một ít sinh cơ.

“Uống thuốc!”

Lâm Hải cấp tốc hô to một tiếng, Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên không dám do dự, lập tức nuốt vào Đại Hoàn Đan, nhanh chóng khôi phục.

Nhưng là, lúc này đây kể cả Ma Tôn ở bên trong, sắc mặt đều trở nên bắt đầu cực kỳ khó coi .

Cái Tam Cửu Thiên Kiếp này, thật sự là quá kinh khủng!

Ma Tôn chính là Thiên Tiên cảnh, cuối cùng có thể gánh vác được hay không cũng khó mà nói, nhưng ít ra Lôi Đình phía trước, không làm gì được y cả.

Thế nhưng mà ba người Lâm Hải lại không giống, bọn hắn dù sao đều là tu vi Đại Thừa .

vài đạo Lôi kiếp phía trước này , cũng đã suýt nữa đã muốn tính mạng của bọn hắn.

Lôi kiếp phía sau càng cường đại hơn, lại để cho bọn hắn ngăn cản như thế nào?

Nếu như không lập tức giết chết Lôi Khiếu Thiên, Thiên kiếp liền sẽ không đình chỉ.

Bởi như vậy, kết quả của ba người Lâm Hải không hề nghi ngờ, tuyệt đối sẽ bị Thiên kiếp chém thành bột mịn.

Thế nhưng mà, muốn giết Lôi Khiếu Thiên, lại nói dễ vậy sao!

Vừa rồi, Ma Tôn cùng Lâm Hải không hề giữ lại mà song song ra tay, cũng đã thử qua rồi.

Công kích của bọn hắn, căn bản không cách nào chạm đến Lôi Khiếu Thiên, liền bị Thiên kiếp trực tiếp nổ nát.

Con đường này, hiển nhiên không thể thực hiện được a!

Mắt thấy Lôi Vân cuồn cuộn, điên cuồng tụ tập lực lượng Lôi Đình, sắc mặt của bọn người Lâm Hải, tất cả đều thay đổi!

một đạo Thiên kiếp vừa rồi kia, cũng đã đem Túy Tửu Tiên cùng Liễu Như Yên, bổ tới bên bờ sinh tử.

Nếu như một đạo Thiên Lôi càng cường đại hơn này rơi xuống, hai người bọn họ còn có thể thừa nhận hay không?

Không có người nắm chắc được cái này !!!

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, chẳng lẽ nhìn xem Túy Tửu Tiên đại ca cùng Như Yên, chết ở chỗ này hay sao?”

Lâm Hải nhất thời, nhanh chóng ứa ra mồ hôi lạnh.

Ma Tôn là Thiên Tiên, chưa chắc sẽ chết.

Chính hắn có Luyện Yêu Hồ, có thể tùy thời trốn vào, Thiên kiếp cũng không thể vào được.

Thế nhưng mà Túy Tửu Tiên cùng Liễu Như Yên không được a, đối mặt với Thiên kiếp, bọn họ căn bản không có năng lực tự bảo vệ mình!

“Ha ha ha ha, còn chưa có chết sao?”

“Không cần phải gấp gáp, Lôi kiếp phía sau, càng hăng hái!”

“Thật sự là đáng chờ mong a, ha ha ha ha!”

Nghe Lôi Khiếu Thiên đắc ý điên cuồng tiếng cười to, tâm Lâm Hải trực tiếp chìm vào đáy cốc!

Chương 2392: Lão hổ không phát uy, thực coi lão tử là con mèo bệnh sao?

Lâm Hải không khỏi nắm chặt hai nắm đấm, nhìn Thiên kiếp trên bầu trời đã hoàn tất súc tích năng lượng, sắp rơi xuống, tâm thoáng cái kéo căng, hô hấp đều dừng lại.

“Chẳng lẽ, kiếp nạn hôm nay, liền khó mà tránh khỏi sao?”

Ngay tại thời điểm nội tâm của Lâm Hải, cảm thấy thật sâu vô lực, đột nhiên một đạo thanh âm tức giận, ở một bên vang lên.

“Phác thảo đại gia, lão hổ không phát uy, thực coi lão tử là con mèo bệnh sao?!”

“n?” Lâm Hải cả kinh, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức cường đại, tại cách đó không xa bay lên.

Mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, đồng tử của Lâm Hải lập tức co rụt lại, lộ ra mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

“Túy Tửu Tiên đại ca?!”

Con mắt Lâm Hải lập tức trừng tròn xoe, trợn mắt há hốc mồm, trên mặt lộ ra thần sắc rung động thật sâu.

Đã thấy Túy Tửu Tiên, mạnh mẽ nhảy dựng lên, đem Trảm Tiên Hồ Lô trên lưng, nắm vào rong tay.

Sau một khắc, cả người Túy Tửu Tiên, đều bị một đoàn quang mang màu trắng nhàn nhạt bao phủ, sát cơ bắn ra bốn phía, lại để cho người không rét mà run!

Lâm Hải kinh ngạc nhìn xem Túy Tửu Tiên, chỉ cảm thấy một cỗ hơi lạnh thấu xương, xâm nhập đến chính giữa huyết dịch .

Túy Tửu Tiên giờ khắc này , vậy mà cho Lâm Hải một loại cảm giác hoảng hốt, tựa như là đã thay đổi thành một người khác!

Nhất là hai đạo ánh mắt không chứa một tia cảm tình, sát khí bức người, ở đâu còn là cái Tiêu Dao tán nhân bất cần đời, thích rượu như mạng kia nữa?

Cái này căn bản là Sát Thần trên đời, Diêm La lấy mạng a!

Ông!

Ngay tại thời khắc vẻ mặt Lâm Hải phát mộng, Trảm Tiên Hồ

Lô trong tay Túy Tửu Tiên, đột nhiên rời tay mà bay, trong chốc lát đã đến đỉnh đầu của Lôi Khiếu Thiên !

“Ha ha ha ha... Ách!”

Khiếu Thiên đang điên cuồng cười to, đột nhiên tiếng cười ngừng, cả người bị hào quang của Trảm Tiên Phi Đao bao phủ, thoáng cái đã không có thần trí.

“Thỉnh bảo bối quay người!”

Tíu tíu!

Theo Túy Tửu Tiên hét lớn một tiếng, cái Trảm Tiên Hồ Lô kia bỗng nhiên lưu lại, phi đao cắt qua cái cổ Lôi Khiếu Thiên , huyết quang như suối!

Ọt ọt!

Sau một khắc, đầu Lôi Khiếu Thiên, lăn rơi trên mặt đất, tử thi ngửa mặt ngã quỵ!

“Ha ha, làm tốt lắm!!!”

Ma Tôn ở phía xa, thấy thế lập tức cười lớn một tiếng, sắc mặt luôn luôn lạnh lùng , vậy mà hiển hiện dáng tươi cười cuồng hỉ.

Nhưng là rất nhanh, dáng tươi cười của Ma Tôn, trong nháy mắt đã cứng lại.

Bởi vì, cùng với đầu Lôi Khiếu Thiên, cùng nhau rơi xuống, còn có một đạo Lôi kiếp đã hoàn tất tích súc năng lượng, càng thêm cuồng bạo !

“Coi chừng a!!!”

Ma Tôn lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, cấp tốc hướng phía Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên lớn tiếng nhắc nhở.

một đạo Lôi kiếp trước đó kia, liền suýt nữa đã muốn mệnh của Túy Tửu Tiên cùng Liễu Như Yên .

một đạo Lôi kiếp này, so một đạo vừa rồi kia càng thêm cường đại, hai người có thể bình yên vô sự không, trong nội tâm Ma Tôn thế nhưng mà một điểm nắm chắc cũng không có.

“Yên tâm, có ta!!!”

Lâm Hải thấy thế, thì là nhíu lông mày lại, hào quang hai mắt bỗng nhiên sáng lên, vô cùng chuyên chú dừng ở trên người Túy Tửu Tiên cùng Liễu Như Yên.

“Ngay tại lúc này!!!”

Mắt thấy Lôi Đình lập tức rơi vào đỉnh đầu của Túy Tửu Tiên cùng Liễu Như Yên , Lâm Hải bỗng nhiên ra tay!

“Hồi Xuân Thuật!!!”

Ông!

Hai luồng vầng sáng màu xanh, cơ hồ cùng Lôi kiếp, đồng thời hàng lâm tại trên người Túy Tửu Tiên cùng Liễu Như Yên.

Phốc!

Túy Tửu Tiên cùng Liễu Như Yên, đồng thời miệng phun máu tươi, sinh cơ phi tốc trôi qua.

Nhưng mà, mắt thấy sinh mạng thể của hai người lập tức biến mất, sinh cơ vậy mà lần nữa vòng qua vòng lại mà đến!

“A!!!”

Hai người kêu đau một tiếng, thân thể khe khẽ run rẩy, hơi thở mong manh.

Oanh!!!

Mà cùng lúc đó, một đạo Lôi kiếp bổ về phía Lâm Hải kia, cũng oanh kích tại trên đỉnh đầu Lâm Hải.

Phốc!

Lâm Hải thổ huyết bay ngược, thân thể trùng trùng điệp điệp đụng vào trên núi đá, ngã xuống đất run rẩy một hồi, phun máu không ngừng.

“Ha ha, ha ha a!”

mệnh Lâm Hải rủ xuống một đường, ngược lại lộ ra mặt mũi tràn đầy vui sướng, ha ha nở nụ cười.

Hắn biết rõ, chính mình vừa rồi, thời cơ sử dụng Hồi Xuân Thuật vừa đúng, đem Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên, từ bên kề cận cái chết, ngạnh sanh sanh kéo lại!

Mà Lôi Khiếu Thiên đã chết, Tam Cửu Thiên Kiếp tự nhiên dừng lại.

tất cả bọn hắn , đều được cứu rồi!

“Lâm Hải, vậy mới tốt chứ!!!”

Ma Tôn thấy Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên mặc dù trọng thương, nhưng cũng còn có một tia khí tức, cũng là mặt mũi tràn đầy đại hỉ, hướng phía Lâm Hải khích lệ nói.

Lâm Hải cường chống, phục dụng cho mình một khỏa Đại Hoàn Đan, thương thế nhanh chóng phục hồi như cũ.

Lúc này mới động thân đứng lên, tuy Tinh Thần Lực cực độ mỏi mệt, lại còn có thể hướng phía Liễu Như Yên cùng Túy Tửu Tiên đi đến.

Hai người kia tuy bảo trụ tính mạng, nhưng là hơi thở mong manh, liền khí lực phục dụng đan dược cũng không có!

“Lâm Hải, vất vả ngươi chiếu cố bọn họ rồi!”

Ma Tôn nói một câu, cũng ăn vào một viên thuốc, lần nữa trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, khôi phục Tinh Thần lực đã hao tổn.

Liên tiếp đại chiến, mặc dù cường như Ma Tôn, cũng có chút chống đỡ không nổi rồi.

Lâm Hải đi đến trước mặt Túy Tửu Tiên cùng Liễu Như Yên, cho mỗi người phục dụng một khỏa Đại Hoàn Đan cùng Chân Nguyên Tán.

Thần đan thần dược vừa vào miệng, thương thế của hai người lập tức phục hồi như cũ.

Chỉ có điều, trải qua một trận này, tất cả đều là mặt mũi tràn đầy mỏi mệt.

Tinh Thần Lực hao tổn, cũng không phải là Đại Hoàn Đan cùng Chân Nguyên Tán là có thể khôi phục.

“Túy Tửu Tiên đại ca, lần này may mắn mà có ngươi rồi!”

Lâm Hải đem Túy Tửu Tiên cùng Liễu Như Yên nâng dậy, hướng phía Túy Tửu Tiên, dựng thẳng ngón tay cái từ đáy lòng , tán dương nói.

Túy Tửu Tiên thì là đỉnh đạc khoát tay chặn lại, trên mặt là vẻ đắc ý, bĩu môi nói.

“Một bữa ăn sáng, không đáng giá nhắc tới!”

“Trên cái thế giới này, còn không có người Túy Tửu Tiên ta không giết được !”

“Ách!”

Túy Tửu Tiên nói xong, thân thể đột nhiên cứng đờ, sau đó thẳng tắp té xuống!

Phanh!

“Chà mẹ nó, Túy Tửu Tiên đại ca!”

Lâm Hải thấy thế, đột nhiên cả kinh, vội vàng ngồi xổm người xuống, một tay đỡ lấy Túy Tửu Tiên.

Đã thấy Túy Tửu Tiên cắn chặt hàm răng, hai mắt nhắm nghiền, xanh cả mặt, vẻ mặt thống khổ, dĩ nhiên đã ngất đi.

“Chuyện gì xảy ra?”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, cấp tốc lấy tay đem cổ tay của Túy Tửu Tiên bắt lấy, lắng nghe mạch đập.

“Lâm Hải, Túy Tửu Tiên đại ca thế nào?”

Liễu Như Yên ở một bên, cũng là mặt mũi tràn đầy lo lắng, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải cau mày, không nói gì, vô cùng chuyên chú cảm ứng trạng thái của thân thể Túy Tửu Tiên .

Đã qua hồi lâu, Lâm Hải mới mang theo một tia nghi hoặc, phảng phất giống như lầm bầm lầu bầu mà nói ra.

“Kỳ quái, thấy thế nào không ra bất cứ dấu hiệu dị thường nào?”

Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, trong cơ thể Túy Tửu Tiên, thương thế đã hoàn toàn phục hồi như cũ, không có bất kỳ tổn thương nào.

Hơn nữa, Nguyên Thần vững chắc, khí tức vững vàng, Tinh Thần Lực no đủ, căn bản nhìn không ra bất luận cái dấu hiệu không đúng gì.

Thế nhưng mà, lão vì cái gì lại đột nhiên bất tỉnh nữa nha?

Mặc dù Lâm Hải đã đem Truyền thừa Dược Vương thấu hiểu kĩ càng, vậy mà cũng tìm không thấy một điểm dấu vết để lại.

Từ khi Lâm Hải học xong Truyền thừa Dược Vương, cái này còn là lần đầu tiên gặp được chuyện kỳ quái như thế.

Bất quá, có một chuyện Lâm Hải ngược lại là có thể khẳng định, người Túy Tửu Tiên có lẽ không có việc gì.

Ít nhất không có nguy hiểm gì.

Nhưng, tại sao phải té xỉu, làm sao lúc nào có thể tỉnh lại, Lâm Hải cũng nói không rõ ràng.

“Lại cẩn thận kiểm tra thực hư một lần!”

Liên quan tới Túy Tửu Tiên, Lâm Hải không dám có bất kỳ lười biếng, ánh mắt ngưng tụ, lần nữa bắt đầu kiểm tra Túy Tửu Tiên.

Cái bộ dạng vô cùng chuyên chú kia, lại để cho Liễu Như Yên ở một bên , nhìn mà ánh mắt đều ngây dại.

“nam nhân chuyên chú , cực kỳ có mị lực!”

trong lòng Liễu Như Yên, đột nhiên toát ra một câu nói như vậy, sau đó đem mình giật nảy, mặt mũi tràn đầy đỏ bừng.

Phi phi phi, ta đang suy nghĩ gì đấy?

Liễu Như Yên thẹn thùng vô hạn, nhưng ánh mắt nhìn hướng Lâm Hải, lại càng thêm ôn nhu, tâm hồn thiếu nữ đột nhiên nhảy lên rất nhanh .

“Ai.” Rất nhanh, Liễu Như Yên lại than nhẹ một tiếng, mặt mũi tràn đầy đắng chát.

“Vì cái gì không sớm một chút gặp được Lâm Hải đâu rồi, nếu là sớm gặp nhau...”

tại thời khắc Liễu Như Yên đang nghĩ ngợi lung tung , lại đột nhiên sắc mặt đại biến, thét lên một tiếng kinh hãi!

“Lâm Hải coi chừng!!!”

Chương 2393: Nếu là có kiếp sau!

“n?”

Lâm Hải đang hết sức chăm chú, chẩn đoán bệnh thân thể cho Túy Tửu Tiên, nghe được Liễu Như Yên kinh hô, đột nhiên cả kinh!

Còn chưa chờ hiểu được chuyện gì xảy ra, đã thấy một đạo bóng hình xinh đẹp màu trắng, bỗng nhiên chắn trước người của mình!

Phốc!

Ngay sau đó, Liễu Như Yên phun ra một búng máu, thân thể trực tiếp đụng vào trên người Lâm Hải!

“Chà mẹ nó!!!”

Lâm Hải hoảng sợ biến sắc, chỉ cảm thấy một cỗ sức lực lớn áp bách mà đến, dán cùng một chỗ với Liễu Như Yên, bay ngược mà đi!

Người tại giữa không trung, Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, cảm giác lục phủ ngũ tạng đều lệch vị trí, kịch liệt đau nhức không thôi!

Nhưng mà, Lâm Hải giờ phút này đã chẳng quan tâm đau đớn, trong lòng của hắn chỉ còn lại có sợ hãi thật sâu!

Có người đánh lén, Liễu Như Yên đã thay mình ngăn được một kích trí mạng!!!

Cái cỗ lực trùng kích đáng sợ này, cách thân thể Liễu Như Yên, đều khiến bản thân Lâm Hải bị trọng thương.

Có thể nghĩ, đạo lực lượng công kích này, là khủng bố cỡ nào!

Mà Liễu Như Yên thay mình ngăn cản một kích này, còn có thể sống sót sao?

Lâm Hải không dám suy nghĩ, cấp tốc cúi đầu, hướng phía Liễu Như Yên dán tại trước người chính mình, cùng mình cùng một chỗ hướng về sau bay nhanh đi nhìn lại.

Thế nhưng mà phía dưới cái vừa nhìn này, đầu Lâm Hải ông một tiếng, lập tức trống rỗng!

“Như Yên!!!”

Lâm Hải bi rống một tiếng, khàn cả giọng, hai mắt bởi vì sợ hãi, cấp tốc nhảy lên.

Lâm Hải hoảng sợ phát hiện, thân thể Liễu Như Yên, vậy mà đang chậm chạp vỡ vụn!

Phanh!

Trong chốc lát, cái thân thể mềm mại mê đảo chúng sinh kia, thoáng cái nổ tung, biến thành bột mịn!

“Như Yên!!!”

Lâm Hải nghẹn ngào kêu đau, sợ hãi trong mắt khó có thể hình dung, trái tim như là bị người nặng nề đập nện, đau đớn khắc cốt!

“Lâm Hải, nếu là có kiếp sau...”

Nguyên Thần của Liễu Như Yên , hướng phía Lâm Hải thê thảm cười cười, sau đó ông một tiếng, biến mất không thấy gì nữa!

“Không!!!”

Lâm Hải lớn tiếng bi rống, hai tay tại trong hư không trảo kéo một hồi, muốn đem Liễu Như Yên biến mất kéo về đến bên người!

Nhưng, Liễu Như Yên đã biến mất tại mảnh không gian này, đáp lại Lâm Hải, chỉ là không khí lạnh như băng!

Phanh!

thân thể bay ngược của Lâm Hải, rốt cục đụng vào trên núi đá rồi ngừng lại, lăn rơi trên mặt đất.

“Như Yên, Như Yên chết rồi!!!”

hai mắt Lâm Hải ngốc trệ, kìm lòng không được lắc đầu, lòng như đao cắt!

“Như Yên vì cứu ta, hình thần câu diệt rồi, a!!!”

Lâm Hải đột nhiên rống một tiếng thật dài, vụt đứng lên, hai mắt mang theo sát cơ thật sâu, hướng phía trước nhìn lại.

phía dưới cái vừa nhìn này, huyết dịch toàn thân Lâm Hải, bỗng nhiên sôi trào, bốc cháy lên!

“Người Thu Hoạch!!!”

“Ta phác thảo tổ tông!!!”

Lâm Hải nghiến răng nghiến lợi, gầm lên giận dữ, trong mắt cơ hồ phun ra lửa!

Đã thấy bên trên bầu trời, hai cái nam tử thân mặc áo bào đen, miếng vải đen che mặt, đang lạnh lùng hướng phía dưới trông lại.

Chiêu bài thức cách ăn mặc đó, không phải Người Thu Hoạch, còn có thể là ai?

Lâm Hải nhìn hai cái Người Thu Hoạch này , quả thực vừa tức vừa hận, lồng ngực đều nhanh nổ.

Bọn hắn thật vất vả, đã diệt Lôi Vân Tông, giết lão giả râu bạc trắng Thiên Tiên, tại trong Tam Cửu Thiên Kiếp của Lôi Khiếu Thiên tìm được đường sống trong chỗ chết.

Ai biết bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau, lại bị cái Người Thu Hoạch xuất quỷ nhập thần này, được tiện nghi!

Hai tên khốn kiếp này, vừa ra tới đã đánh lén mình, muốn đưa mình vào tử địa.

Mà khi lúc Lâm Hải, đang hết sức chăm chú chẩn đoán bệnh cho Túy Tửu Tiên , hoàn toàn không có một tia phòng bị.

Nếu không phải Liễu Như Yên thay Lâm Hải ngăn trở công kích, cho dù Lâm Hải có Luyện Yêu Hồ hộ thân, cũng khó thoát khỏi cái chết!

Thế nhưng mà, Lâm Hải tuy không việc gì rồi, nhưng Liễu Như Yên lại thay thế Lâm Hải, bị Người Thu Hoạch giết đi!

Lâm Hải vừa nghĩ tới này, Liễu Như Yên thay thế mình mà chết, quả thực lòng như đao cắt, bi thương gần chết!

“Hai tên hỗn đản các ngươi , ai cũng đừng nghĩ sống!!!”

Ông!

Lâm Hải nói xong, ăn vào một khỏa Đại Hoàn Đan, sau đó Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, lập tức xuất hiện trong tay.

“Lâm Hải, lui ra phía sau!!!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải muốn động thủ, Ma Tôn vốn ngồi xếp bằng điều tức, thân ảnh bỗng nhiên lóe lên, ngăn cản trước người Lâm Hải.

“Ma Tôn tiền bối ngươi tránh ra, ta muốn giết hai cái vương bát đản này!!!” Lâm Hải bi thống gào thét!

Ma Tôn thì hơi hơi lắc đầu, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, lạnh lùng nói.

“Ngươi không giết bọn họ được!”

“Hai người bọn họ, đều là Thiên Tiên!!!”

“Cái gì?!” Lời của Ma Tôn, lại để cho Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó đầu ông một tiếng!

hai cái Người Thu Hoạch này , vậy mà tất cả đều là Thiên Tiên?!!

Lâm Hải thoáng cái cảm thấy vô lực thật sâu, nếu thật như thế, bằng vào thực lực bây giờ của chính mình , như thế nào báo thù cho Liễu Như Yên ?

Đừng nói hai cái Thiên Tiên, coi như là một cái, mình cũng không phải là đối thủ a!

Nhưng rất nhanh, trong mắt Lâm Hải, hiện lên một tia hàn ý lạnh như băng , sát cơ bay thẳng lên trời!

“Thiên Tiên thì như thế nào?”

“Hôm nay cho dù là Thiên Vương lão tử, cũng đừng hòng sống mà rời đi!!!”

Lâm Hải bốc lên chiến ý, toàn thân bị một tầng vầng sáng màu tím bao phủ, cả người như là lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ, cái sát cơ lăng lệ ác liệt kia, lại để cho sắc mặt của Người Thu Hoạch đối diện thay đổi!

“Trách không được một cái Tiên Đạo Chí Tôn nho nhỏ, cũng có thể làm phiền hai người chúng ta tự mình ra tay.”

“Cái gọi là Lâm Hải này , thật đúng là có chút bổn sự!”

một cái Người Thu Hoạch bên trong đó, chân mày bỗng nhúc nhích, có chút kinh ngạc mà nói ra.

Mà một cái Người Thu Hoạch khác, ngữ khí thì thập phần khinh miệt nói.

“Thì tính sao, cùng lắm chính là con sâu cái kiến cường tráng hơn một ít mà thôi.”

“Trước hết giết cái Thiên Tiên này, lại câu hồn phách Lâm Hải phục mệnh!”

Oanh!

vừa nói xong, hai cái Người Thu Hoạch này, bỗng nhiên hóa thành hai luồng vầng sáng màu đen, hướng phía Ma Tôn trùng kích mà đến!

Ma Tôn thấy thế, khuôn mặt lạnh lùng, lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, hai đầu lông mày hiện lên một tia lo lắng âm thầm .

đại chiến trước đo, thương thế của Ma Tôn tuy khỏi hẳn, nhưng Tinh Thần Lực bị hao tổn nghiêm trọng, chưa khôi phục.

Nếu đối phương chỉ có một Thiên Tiên, Ma Tôn không sợ chút nào.

Nhưng bây giờ, đối phương là hai cái Thiên Tiên a!

Mặc dù Ma Tôn cường thịnh hơn nữa, nhưng cuối cùng vẫn là vừa mới trở thành Thiên Tiên, rất nhiều thủ đoạn của Thiên Tiên chưa lĩnh ngộ được.

Hơn nữa dùng thân thể mỏi mệt, đối chiến hai cái Thiên Tiên có thâm niên , Ma Tôn cơ hồ không có một tia phần thắng.

Nếu như Lâm Hải cùng Túy Tửu Tiên không tại, Ma Tôn ngược lại là có thể lập tức ly khai, lường trước hai cái Người Thu Hoạch này, cũng ngăn không được Ma Tôn.

Nhưng, tình huống hôm nay, lại không cho phép Ma Tôn làm như vậy.

hai cái Người Thu Hoạch này , hiển nhiên là vì Lâm Hải mà đến.

Chỉ cần Ma Tôn vừa đi, Lâm Hải lập tức cũng sẽ bị Người Thu Hoạch bắt được, căn bản không có một tia may mắn.

Trừ phi, Lâm Hải không để ý tới Túy Tửu Tiên, trốn vào trong Luyện Yêu Hồ.

Lấy hiểu rõ của Ma Tôn đối với Lâm Hải , Lâm Hải hiển nhiên không phải cái loại người vứt bỏ bằng hữu này!

“Xem ra, chỉ có ngạnh kháng rồi!”

Nghĩ đến chỗ này, Ma Tôn cắn răng một cái, sắc mặt âm lãnh, hướng phía Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Lâm Hải, nhanh chóng mang theo Túy Tửu Tiên rời đi, không cần lo cho ta!”

tiếng nói của Ma Tôn rơi xuống đất, công kích của hai cái Người Thu Hoạch , dĩ nhiên đã đến phụ cận!

“Uống!!!”

Ma Tôn hò hét một tiếng, song chưởng bỗng nhiên hướng về phía trước đánh ra, lập tức khói đen lăn lộn, ẩn ẩn có hư ảnh một người cao lớn , vung vẩy lấy búa, bổ chém mà ra!

Oanh!

Trong chốc lát, tiếng nổ mạnh mãnh liệt vang lên, khí lãng cuồng bạo thoáng cái phóng lên trời, vầng sáng vạn đạo!

Phốc!

thân thể Ma Tôn mạnh mẽ nhoáng một cái, bỗng nhiên há miệng, phun ra một ngụm máu tươi, cái bóng đen cao lớn trong hư không kia , ầm ầm nát bấy!

Nhưng mà, Ma Tôn lại không chú ý đến thương thế, cấp tốc hướng phía Lâm Hải rống to một tiếng!

“Đi mau a!!!”

Hai cái Người Thu Hoạch, không nghĩ tới Ma Tôn lại ương ngạnh như thế .

Đối mặt với hai người đồng thời công kích, lại vẫn dám dốc sức liều mạng, hơn nữa ngạnh sanh sanh đưa bọn chúng đánh lui.

Nhất thời, hai cái Người Thu Hoạch như là nhận lấy nhục nhã, chỉ vào Ma Tôn quát lên một tiếng chói tai!

“Giết y đi!!!”

Vèo!

Sau một khắc, hai cái Người Thu Hoạch này lập tức hóa thành hai luồng bóng đen, hướng phía Ma Tôn lần nữa đánh tới.

“Uống!!!”

Ma Tôn thấy thế, cũng là rống to một tiếng, không lùi mà tiến tới, thả người bay vọt, ngược lại hướng phía hai cái Người Thu Hoạch, trùng kích mà đi!

Rầm rầm rầm!

Bầu trời lập tức vang lên tiếng nổ mạnh cuồng mãnh, Ma Tôn cùng hai cái Người Thu Hoạch, lập tức chiến lại với nhau!

Chương 2394: Kim Cô Bổng, chọc chết bọn chúng!

Oanh oanh oanh oanh!Đọc chương dịch mới nhất tại - Sever Truyện Dịch Giá Rẻ nhất.

Bên trên bầu trời, tiếng oanh minh kịch liệt không ngừng vang lên, đạo pháp quấn qua tooàn bộ không gian, giống như sóng biển cuồn cuộn.

Ma Tôn dùng thân thể bị thương nặng, độc chiến hai cái Người Thu Hoạch, một thân ngông nghênh, nghiêm nghị không sợ!

Nhưng mà, hai cái Người Thu Hoạch này cuối cùng đều là Thiên Tiên, thực lực của từng cái đều không tại phía dưới Ma Tôn .

Hai người liên thủ công kích, cộng thêm Ma Tôn sớm đã mỏi mệt không chịu nổi, tuy ương ngạnh chống cự, nhưng thực sự cuối cùng đã rơi vào hạ phong.

Lâm Hải ở phía xa, sắc mặt khẩn trương, xem mà lo lắng một hồi.

Bên chính mình, cũng toàn bộ là nhờ Ma Tôn rồi, nếu như Ma Tôn có gì, sẽ không ai là đối thủ của Người Thu Hoạch .

“Đi, đi mau a!!!”

Ma Tôn một bên hợp lực chống cự lại hai cái Người Thu Hoạch, bị công kích liên tiếp rút lui, một bên lần nữa hướng phía Lâm Hải hô lớn.

Trong lòng Lâm Hải giật mình, ôm lấy Túy Tửu Tiên, liền chuẩn bị rời đi.

Phốc!

Nhưng vào lúc này, Ma Tôn một cái sơ sẩy, bị đạo pháp của một cái Người Thu Hoạch bên trong đó quét trúng, máu tươi cuồng phun.

Tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng thương thế hiển nhiên lần nữa tăng thêm, chống cự càng thêm gian nan.

“Thảo!!!”

lông mày Lâm Hải đột nhiên nhảy dựng, bước chân sắp ly khai, ngừng lại.

Không được, Ma Tôn là vì cứu chính mình mà đến, chính mình sao có thể vứt bỏ Ma Tôn mà đi?

Như vậy, cũng quá không trượng nghĩa rồi!

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, ca ca làm cho chết các ngươi!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, lại đem Túy Tửu Tiên buông xuống, cấp tốc đưa điện thoại di động rút đi ra.

Sau đó, vội vàng mở ra weachat, đã tìm được weachat của Tôn Ngộ Không .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, có ở đấy không, tính mạng du quan, giang hồ cứu cấp a!!!

Tôn Ngộ Không: A, Nhị đệ, chuyện gì bối rối như thế?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Không kịp nói kĩ, Hầu ca, có thể đem Kim Cô Bổng, lại cho ta mượn dùng một lần hay không ?!

Leng keng!

Tôn Ngộ Không hướng ngươi gửi đi Kim Cô Bổng, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

Tôn Ngộ Không: Chuyển cho ngươi rồi, cầm lấy dùng đi!

Lâm Hải đại hỉ, vội vàng mở ra Túi Càn Khôn, khi thấy Kim Cô Bổng, trong lòng nhiệt huyết sôi trào!

Mẹ nhà nó, xem lão tử một gậy chọc chết các ngươi!

Rút ra!

Ông!

Một đạo vầng sáng màu vàng kim hiện lên, Kim Cô Bổng lập tức xuất hiện tại trong lòng bàn tay Lâm Hải .

Ai u ta đi!!!

Thân thể Lâm Hải lóe lên, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất, cấp tốc vận chuyển chân nguyên, Đại Vu Chi Huyết trong cơ thể sôi trào, hai tay đem Kim Cô Bổng nắm chặt, gân mặt tím tím xanh xanh đều lồi ra đến.

“thật nặng a!!!”

Lâm Hải cắn chặt răng, Đại Vu Chi Huyết trong cơ thể phi tốc chảy xuôi, một cỗ thần lực trời sinh hội tụ trong lòng bàn tay, lúc này mới trở nên chẳng phải cố hết sức.

“So với lần thứ nhất mạnh hơn nhiều, ít nhất không có không giữ được, đem Kim Cô Bổng làm rơi trên mặt đất.”

Lâm Hải hít sâu một hơi, hai mắt mang theo sát khí lạnh như băng, hướng phía hai cái Người Thu Hoạch trên bầu trời nhìn lại.

“n?”

Hai cái Người Thu Hoạch, giờ phút này cũng khiếp sợ hướng phía Lâm Hải trông lại.

Bọn chúng đang chiến đấu cùng Ma Tôn , bỗng nhiên cảm thấy một cỗ khí tức kinh khủng đáng sợ lại để cho bọn chúng tim đập nhanh, từ chỗ đứng của Lâm Hải phát ra.

phía dưới cái vừa nhìn này , càng là đồng tử co rụt lại, hoảng sợ biến sắc!

“Đó là cái bảo vật gì ?!”

Mà Lâm Hải lúc này, thì là hướng phía Ma Tôn hô to một tiếng.

“Ma Tôn, trốn đến đằng sau ta!!!”

Ma Tôn giờ phút này, cũng cảm nhận được khí tức cường đại của Kim Cô Bổng ở trong tay Lâm Hải .

Tuy không biết đây là cái pháp bảo gì, nhưng Lâm Hải lấy ra vào cái lúc này , nhất định là vật phi phàm.

Vèo!

Không chút do dự, thân ảnh Ma Tôn lóe lên, hướng phía Lâm Hải chạy như bay mà đến.

“Chạy đi đâu!!!”

Hai cái Người Thu Hoạch vừa thấy, sao lại từ bỏ ý đồ, hóa thành hai đạo lưu quang, hướng phía Ma Tôn đuổi sát mà đến.

Đồng thời, một cái Người Thu Hoạch bên trong đó, đưa tay vào lòng, lấy ra một vật, hướng phía bầu trời mạnh mẽ vung lên!

Ông!

Nhất thời, kim quang xán lạn, một cái cây cột màu vàng kim kích xạ mà ra, hướng phía đỉnh đầu Ma Tôn rơi xuống.

“Ách!”

Ma Tôn đang thoát đi, đột nhiên cảm thấy một cỗ lực trói buộc cường đại, đưa toàn thân y bao phủ.

Sau một khắc, vậy mà bỗng nhiên ngừng ở giữa không trung, không cách nào di động mảy may.

Cùng lúc đó, cây cột màu vàng kim kia đột nhiên rơi xuống, trên cây cột là ba cái vòng vàng đem Ma Tôn gắt gao bao lấy, phù phù một tiếng từ phía trên không ngã xuống.

“Không tốt!!!”

Lâm Hải chấn động, không nghĩ tới Người Thu Hoạch thậm chí có pháp bảo lợi hại như thế, đem Ma Tôn bắt giữ rồi!

Toát!!!

Lâm Hải vừa mới chuẩn bị ra tay cứu Ma Tôn, bỗng nhiên một đạo tiếng xé gió bén nhọn đánh úp lại, là hai cái Người Thu Hoạch, đối với Lâm Hải xuất thủ!

lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, trong mắt hiện lên một tia hào quang ngoan lệ, hét lớn một tiếng.

“Kim Cô Bổng, chọc chết bọn chúng!!!”

Oanh!

Đột nhiên, kim quang tách ra, trải rộng bầu trời!

Kim Cô Bổng trong tay Lâm Hải , thoáng cái biến thành tráng kiện như núi cao, nghiền áp lấy khí lãng, hướng phía hai cái Người Thu Hoạch, cuồng mãnh trùng kích mà đi!

“Chà mẹ nó!!!”

hai cái Người Thu Hoạch này , vốn đã đến trước người Lâm Hải, chuẩn bị ra tay đem Lâm Hải đánh chết.

Thật không nghĩ đến, một cỗ khí tức giống như hủy thiên diệt địa, bỗng nhiên hàng lâm tại trên thân thể, cho ngươi hai người hoảng sợ biến sắc!

Oanh!!!

Không đợi hai người kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, một mặt của Kim Cô Bổng , đã từ trên người bọn họ nghiền áp mà qua.

Đáng thương hai cái Người Thu Hoạch này , đường đường là Thiên Tiên cảnh, liền một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, liền bị lập tức oanh đến cặn bã đều không có thừa!

Phanh!

Mà lúc này đây, Lâm Hải cũng không cách nào cầm giữ Kim Cô Bổng nữa, hai tay nhẹ buông, Kim Cô Bổng ngã rơi trên mặt đất, trực tiếp đem vài toà ngọn núi bên cạnh, nện thành bột mịn.

“Má ơi!”

Lâm Hải đặt mông ngồi dưới đất, miệng lớn thở hổn hển, mỏi mệt không chịu nổi.

Cái Kim Cô Bổng này , thật sự là quá nặng rồi.

Mặc dù tu vi giờ phút này của Lâm Hải so với lúc trước mạnh hơn vô số lần, càng có Đại Vu Chi Huyết chèo chống, nhưng huy động cái Kim Cô Bổng này, vẫn là vô cùng cố hết sức.

“Như Ý Như Ý, theo tâm ý ta, mau mau hiển linh!”

Lâm Hải mặc niệm Kim Cô Bổng chú ngữ, vèo một tiếng, Kim

Cô Bổng khôi phục lớn nhỏ bình thường .

Sau đó lấy điện thoại di động ra, hướng phía Kim Cô Bổng quét qua, đem nó thu hồi vào trong Túi Càn Khôn .

“Ma Tôn đại ca, ngươi như thế nào đây?”

Lâm Hải lúc này mới nhảy ra một bước , đã đến trước người Ma Tôn, cấp tốc hỏi.

Sau khi hai cái Người Thu Hoạch bị Lâm Hải dùng Kim Cô Bổng diệt sát, ánh sáng vàng kim vây khốn Ma Tôn , liền tự động biến mất.

Ma Tôn giờ phút này, trong tay nắm một cái vật màu vàng kim bị ba cái vòng vàng bao lấy , cẩn thận xem xét.

Thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, lúc này mới đứng dậy, phủi phủi bụi đất trên người , thản nhiên nói.

“Đã phục dụng qua Đại Hoàn Đan rồi, không ngại!”

“Vậy là tốt rồi!” Lâm Hải lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó ánh mắt cũng đã rơi vào bên trên vật trong tay Ma Tôn .

“Cái này là kiện pháp bảo vừa rồi đã vây khốn ngươi kia?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, ẩn ẩn cảm giác cái pháp bảo này có loại khí tức quen thuộc.

“Không sai!”

Ma Tôn nhẹ gật đầu, sau đó trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc.

“Chỉ là, ta vậy mà không cách nào thúc dục nó!”

Lời của Ma Tôn, lần nữa lại để cho trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú, nghĩ tới một loại khả năng.

Chỉ là, ý nghĩ này vừa xuất hiện, sắc mặt Lâm Hải trong chốc lát đã trở nên vô cùng khiếp sợ.

“Ma Tôn đại ca, có thể cho ta xem thoáng một phát?”

Ma Tôn khẽ giật mình, sau đó thò tay đem cái pháp bảo hình dạng lò xo này, giao cho Lâm Hải.

Lâm Hải cấp tốc thò tay tiếp nhận, chỉ cảm thấy ở bên trong cái pháp bảo này , ẩn ẩn có một cổ năng lượng cường đại đang chấn động.

Chỉ có điều, mặc ngươi thúc dục chân nguyên, lại không có mảy may phản ứng, không khác gì vật bình thường !

Nhưng, đồng tử của Lâm Hải lại bỗng nhiên co lại, nội tâm thét lên một tiếng kinh hãi!

“Quả là thế!!!”

Leng keng!

Mà lúc này đây, trong đầu Lâm Hải, tiếng tin tức nhắc nhở vang lên!

Chương 2395: Như Yên, có khả năng không chết

Ngươi đã nhận được pháp bảo Khốn Long Thung.

Khốn Long Thung: vật phỏng chế của pháp bảo Thượng cổ Phong Thần Độn Long Thung !

“vật phỏng chế của Độn Long Thung !!!”

Lâm Hải nghe được trong đầu tin tức này, đồng tử lập tức co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Cái Độn Long Thung này, ở bên trong một trận chiến Phong

Thần, danh khí thế nhưng mà không nhỏ a.

Độn Long Thung, còn gọi là Thất Bảo Kim Liên, chính là bảo vật của Kim Tra .

trên cây cột màu vàng kim óng ánh, khảm ba cái vòng vàng kim , một khi tế ra, sẽ tự động đem người trói tại trên cây cột, dùng vòng vàng kim trói lại, không cách nào đào thoát.

“Quả nhiên lại là vật phỏng chế của pháp bảo Phong Thần !!!”

Lâm Hải tại thời điểm nhìn thấy Khốn Long Thung vừa rồi, liền cảm thấy một tia khí tức quen thuộc.

ở bên trong Luyện Yêu Hồ của hắn, hôm nay thế nhưng mà còn để Lạc Bảo Đồng Tiền cùng Tứ Tượng Tháp, cùng cái Khốn Long Thung này có khí tức cực kỳ tương tự.

Hơn nữa, Lâm Hải đã gặp qua pháp bảo Phong Thần phỏng chế, cũng không chỉ có hai kiện này .

Trảm Tiên Phi Đao của Túy Tửu Tiên , Ngọc Hư Hạnh Hoàng Kỳ của La Dật Trần, Khốn Tiên Tác mà Giới Chủ cấp cho Lâm Hải sau lại thu hồi, cùng với Hỗn Nguyên Phiên các loại bị Lâm Ngọc cầm trong tay , đều là pháp bảo phỏng chế của Côn Luân .

Vì thế, trong nháy mắt Lâm Hải nhìn thấy Khốn Long Thung, liền đoán được lai lịch của nó.

Nhất là nghe Ma Tôn nói, cái Khốn Long Thung này không cách nào thúc dục, Lâm Hải liền càng thêm xác định điểm này.

Những pháp bảo Phong Thần này đều có một cái đặc điểm chung, nếu không có pháp quyết, căn bản không cách nào sử dụng.

Hoàn toàn không giống pháp bảo của hắn, chỉ cần thời khắc đem luyện, là sẽ tùy tâm sở dục mà sử dụng.

Ngoại trừ khiếp sợ ra, càng làm cho trong lòng Lâm Hải hoảng sợ chính là, cái Khốn Long Thung này vậy mà xuất hiện tại trong tay Người Thu Hoạch .

Cái phát hiện trọng đại này, lại làm cho trong lòng Lâm Hải nhấc lên sóng to gió lớn!

pháp bảo Phong Thần, ở Nhân Gian giới là pháp bảo độc môn của núi Côn Luân , duy nhất một nhà này , không còn chi nhánh!

Thế nhưng mà đến Địa Tiên giới, Lâm Hải phát hiện Vô Thiên Minh thần bí , cũng có pháp bảo Phong Thần .

Mà hôm nay, lần nữa lại kinh hãi phát hiện, tổ chức Người Thu Hoạch do quỷ mị Địa Phủ tạo thành , vậy mà cũng có pháp bảo Phong Thần.

Cái này, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Núi Côn Luân, Vô Thiên Minh, Người Thu Hoạch!

Giữa ba nơi này, đến cùng có cái quan hệ gì không?

Lâm Hải cau mày, cảm thấy sự tình càng thêm khó bề phân biệt rồi.

“Ma Tôn tiền bối, cái pháp bảo này có thể đưa cho ta hay không?”

Lâm Hải cảm thấy sự tình có kỳ quặc, cũng không khách khí cùng Ma Tôn, hướng phía Ma Tôn hỏi.

Ma Tôn nhẹ gật đầu, “Cái pháp bảo này không thể sử dụng, với ta vô dụng, ngươi muốn thì lấy đi!”

“Đa tạ!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Khốn Long Thung thu vào

Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, cùng một chỗ với Ma Tôn , đi tới trước mặt Túy Tửu Tiên.

“Lâm Hải, tình huống tửu quỷ này như thế nào?”

Ma Tôn chau mày, nhìn Túy Tửu Tiên hôn mê bất tỉnh, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là thở dài, khẽ lắc đầu.

“Ta cũng không biết!”

“tình huống của Túy Tửu Tiên đại ca rất quái lạ, thân thể cùng Nguyên Thần cũng không có bệnh nhẹ, cũng không biết vì cái gì, chính là vẫn chưa tỉnh lại!”

Ma Tôn nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó đột nhiên cúi người, đem Túy Tửu Tiên nâng lên.

“Tiểu tử này, đoán chừng là ngày thường uống nhiều rượu rồi, hiện tại hơi rượu mới lên đến!”

“Lâm Hải, ta biết rõ ngươi còn có rất nhiều đại sự muốn làm, Túy Tửu Tiên ngươi không cần quan tâm nữa!” (có mùi đam nha~~)

“Ta sẽ chiếu cố tốt lão, đường phía sau, chính ngươi cẩn thận một chút, lúc cần ta, một cái tin tức ta tất đến tương trợ!”

Nói xong, Ma Tôn hướng phía Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Cáo từ!”

Ông!

Ma Tôn nói xong, dưới chân bay lên mây đen, lập tức lên không, hóa thành một đạo lưu quang biến mất không thấy gì nữa!

“Ma Tôn đại ca, sau này còn gặp lại!”

Lâm Hải hướng phía phương hướng mà Ma Tôn biến mất , trịnh trọng ôm quyền, hô to một tiếng.

tính cách Ma Tôn xưa nay đã như vậy, nói chuyện làm việc như nước chảy mây trôi, cũng không kéo dài.

Vừa nói phải đi, thật sự là một lát đều không ngừng lại, trong chớp mắt cũng chỉ còn lại có một mình Lâm Hải .

Lâm Hải thở phào một ngụm trọc khí, nhìn Lôi Vân Tông bị liệt hỏa thiêu cháy, đã trở thành một mảnh phế tích , lại như thế nào cũng không cao hứng nổi.

Vốn, Lâm Hải tới đây là vì cứu Liễu Như Yên, ai có thể nghĩ tới Liễu Như Yên cuối cùng nhất vẫn là chết rồi.

Không chỉ có chết rồi, vẫn là vì cứu chính mình mà chết.

Nói cho cùng, là bản thân mình hại chết Liễu Như Yên a!

Lâm Hải hai tay ôm đầu, chậm rãi suy sụp, trong đầu lần nữa hiển hiện tràng cảnh Liễu Như Yên ở trước mặt mình hình thần câu diệt, không khỏi đứt từng khúc ruột!

“Như Yên, ta thực xin lỗi ngươi a!!!”

Lâm Hải thấp giọng khóc nức nở, nước mắt rơi như mưa.

Nhớ tới dung nhan Liễu Như Yên cùng từng tràng cảnh quen biết, Lâm Hải thật sự là lòng như đao cắt!

“Lâm Hải, nếu có kiếp sau...”

Trong lúc bất tri bất giác, khi Nguyên Thần Liễu Như Yên lập tức biến mất, cái dung nhan không cam lòng cùng mang theo một tia chờ mong kia , lần nữa tuôn vào trong đầu Lâm Hải, lại để cho Lâm Hải một hồi hoảng hốt.

Nhưng đột nhiên, trong hai mắt Lâm Hải bùng lên tinh mang, trong óc ông một tiếng, vụt cái liền đứng lên!

“Không đúng!!!”

“Nơi này có vấn đề!!!”

Lâm Hải hoảng sợ biến sắc, thần sắc thoáng cái trở nên hoảng loạn lên.

“Như Yên, nàng, nàng có khả năng không chết!!!”

cảm xúc của Lâm Hải thoáng cái bắt đầu trở nên cực không ổn định, bởi vì khẩn trương cùng kích động, toàn thân đều có một chút run run.

Hắn chợt nhớ đến, trong nháy mắt Nguyên Thần Liễu Như Yên biến mất đó, tựa hồ có chút không đúng!

người tâm thần đều diệt , Lâm Hải thấy nhiều rồi đi.

Thậm chí, người tu hành rơi xuống tình cảnh tâm thần đều diệt tại trong tay Lâm Hải, cũng không biết có bao nhiêu rồi!

thời điểm Nguyên Thần bị diệt sát, sẽ như băng tuyết rơi vào hố lửa, lập tức hóa thành hư vô, trở thành năng lượng tinh khiết nhất, tiêu tán tại giữa thiên địa.

Thế nhưng mà, thời điểm Nguyên Thần Liễu Như Yên biến mất, lại căn bản không phải cái dạng này.

Mà là giống như khi Lâm Hải đem một ít Nguyên Thần trọng thương sắp chết thu nhập vào trong Luyện Yêu Hồ, tại trước mắt mà tiêu thất vào hư không !

Cái này, căn bản cũng không phải là dấu hiệu của Nguyên Thần mất mạng, mà là...

Ông!

Đột nhiên, Lâm Hải nghĩ tới một loại lại khả năng để cho hắn hãi hùng khiếp vía!

“Người Thu Hoạch!!!”

“Câu hồn!!!”

Lâm Hải thét lên một tiếng kinh hãi, mồ hôi lạnh trên đầu lập tức liền chảy xuôi ra rồi.

Hắn chợt nhớ tới, thời điểm chính mình chậm chễ cứu chữa lão tổ Mộc gia, liền có Người Thu Hoạch âm thầm câu hồn, chuẩn bị đem hồn phách lão tổ Mộc gia sắp chết câu đi, cung cấp cho tổ chức Người Thu Hoạch làm nô dịch.

Mà sau khi Liễu Như Yên bị Người Thu Hoạch hủy thân thể, Nguyên Thần lại đột nhiên tiêu thất vào hư không .

Cái kia có phải là, Nguyên Thần của Liễu Như Yên , bị Người Thu Hoạch câu đi rồi hay không ?!!!

“Mẹ nó!!!”

Lâm Hải nghĩ đến đây, lập tức sắc mặt đại biến, trong nội tâm quả thực lo lắng như lửa đốt!

đám người Người Thu Hoạch kia, toàn bộ cũng không phải mặt hàng nào tốt a.

Bọn họ câu hồn phách, là muốn dùng để nô dịch.

Nguyên Thần của Liễu Như Yên, rơi vào trong tay bọn chúng, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

“Không được, nhất định phải đem Như Yên cứu ra!”

Lâm Hải lập tức nhanh chóng ứa ra mồ hôi lạnh, thế nhưng mà Người Thu Hoạch đều bị một gậy của chính mình chọc chết rồi, chính mình căn bản không biết nơi ở của bọn chúng ở nơi nào!

“Đúng rồi! Hỏi hỏi thủ lĩnh của bọn chúng!!!”

Đột nhiên, hai mắt Lâm Hải phát lạnh, nhớ tới bên trên điện thoại di động của mình , có weachat của Lệ Khương .

cái Lệ Khương ngu xuẩn này, nằm vùng thất bại, điện thoại cũng đã rơi vào trong tay Thủ lĩnh Người Thu Hoạch, cái này ngược lại có thể để cho chính mình trực tiếp liên hệ với Thủ lĩnh Người Thu Hoạch rồi.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cấp tốc lấy điện thoại di động ra, tìm được weachat của Lệ Khương , phát qua một đầu tin tức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có phải các người bắt Liễu Như Yên hay không? Nói cho ta biết vị trí của các ngươi!

Leng keng!

Ngươi đã không phải là bạn tốt của đối phương!

“Đại gia mày!!!” đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, tức đến thiếu chút nữa đưa di động ném bổ.

Không nghĩ tới cái Thủ lĩnh Người Thu Hoạch này , lại đem bạn tốt của mình cho xóa, cái này mẹ nó tay tiện a!

Liên lạc không được Người Thu Hoạch, Lâm Hải căn bản không biết tổ chức của bọn chúng ở đâu, vậy phải làm sao bây giờ?

Ngay tại thời khắc mặt mũi Lâm Hải tràn đầy lo lắng , đột nhiên hai mắt tỏa sáng, nghĩ tới một chuyện!

“Đã có!!!”

Chương 2396: Cá mè một lứa!

Trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang, một vòng sát cơ phóng lên trời.

Hắn chợt nhớ tới, trước đó Lệ Khương từng nói qua, Người Thu Hoạch sở dĩ có thể chết mà phục sinh, dựa vào là chính là Ma khí Thượng cổ Bia Luân Hồi của Tu La Điện !

Nếu đã tìm không thấy tổ chức Người Thu Hoạch, vậy con mẹ nó liền đi tìm Bia Luân Hồi.

Vừa vặn Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không , còn tại trong Túi Càn Khôn của chính mình .

Người Thu Hoạch không thả Nguyên Thần của Liễu Như Yên, ca ca liền con mẹ nó cho nổ nát cái Bia Luân Hồi kia !

Ông!

dưới chân Lâm Hải có tường vân bay lên, hóa thành một đạo lưu quang, hướng phía thành Lưu Tô mà đi.

Một đường không nói chuyện, Lâm Hải đã đến thành Lưu Tô, thẳng đến Tu La Điện mà đi.

Tu La Điện bây giờ, đã sớm là danh nghĩa, đã trở thành phụ thuộc của Lăng Thiên Kiếm Phái .

Lâm Hải tại trên đường đi vào, đã phát weachat cho Kiếm Vô Thương, Kiếm Vô Thương tự mình đóng người ra lệnh ở Tu La Điện.

Lâm Hải đã đến, dù là đem trời chọc cái lỗ thủng, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn trở, nếu không giết không tha!

Vì thế, Lâm Hải đã đến Tu La Điện, một đường thông suốt đi đến trước mặt Bia Luân Hồi.

Hoảng sợ ngẩng đầu, hai mắt Lâm Hải mang theo ánh mắt lăng lệ ác liệt, đã rơi vào trên tấm Bia Luân Hồi.

ở bên trong Bia Luân Hồi, phát ra cái khí tức âm trầm làm cho người tâm kinh đảm hàn, quanh quẩn tại trong cả phiến không gian.

Trong mơ hồ, có thanh âm quỷ khóc thê lương rú thảm, theo âm phong vù vù rung động, lại để cho người sởn hết cả gai ốc!

Ông!

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, trực tiếp đem Kim Cô Bổng lấy ra, phóng trên mặt đất.

Sau đó, trong hai mắt Lâm Hải hiện lên một đạo hàn quang, nghiêm nghị quát.

“Đồ chó hoang Người Thu Hoạch, các ngươi có thể nghe được ta nói chuyện hay không ?”

“Nếu như nghe được, lập tức để một cái quản sự cút ra !”

“Nếu không, đừng trách ta hủy Ma khí Bia Luân Hồi của các ngươi !”

“Nhanh chóng cút ra đây cho ta!”

“Lăn ra đây!”

“Lăn ra đây!!!”

...

Lâm Hải vận dụng lên Nguyệt Cung Tiên m, thanh âm quát chói tai kinh thiên động địa, tiếng vọng chấn động ở giữa không trung.

sơn mạch xung quanh, phảng phất đều bị chấn đến run rẩy lên, trong lúc nhất thời núi đá lăn xuống, cây cối đứt gãy, đệ tử thủ vệ Tu La Điện từng cái tâm kinh đảm hàn, run rẩy không thôi!

Nhưng mà, Lâm Hải hô xong, đợi chừng một phút đồng hồ thời gian, cũng không có được bất luận cái đáp lại gì.

Không biết là Người Thu Hoạch không nghe được thanh âm, hay là căn bản không muốn phản ứng.

Lâm Hải thấy thế, sát cơ lạnh thấu xương bỗng nhiên từ trong hai mắt kích xạ mà ra, lạnh lùng khẽ hừ.

“Không đi ra đúng không? Tốt!”

“Đã như vầy, thì đừng trách ta không khách khí!”

Nói xong, Lâm Hải bỗng nhiên cúi đầu, hướng phía Kim Cô Bổng nhất chỉ, trong miệng nói lẩm bẩm!

“Như Ý Như Ý, theo tâm ý ta, mau mau hiển linh!”

Oanh!

Sau một khắc, Kim Cô Bổng trên mặt đất, bỗng nhiên kim quang đại thịnh, chiếu rọi khắp nơi, phảng phất đem một phiến thiên địa này, đều phủ lên thành một mảnh vàng óng ánh, hào quang đầy trời!

Cùng lúc đó, cái Kim Cô Bổng kia, bỗng nhiên nhanh chóng biến dài biến thô, quấy không khí xung quanh đều sôi trào lên, giống như thủy triều biển gầm, quấn qua tất cả mọi nơi!

Tạch...!!!

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa truyền đến, một mặt của Kim Cô Bổng, trùng trùng điệp điệp đụng vào trên tấm Bia Luân Hồi !

Bia Luân Hồi đột nhiên khói đen cuồn cuộn, âm phong gào thét, một đoàn hào quang màu xám tách ra, giống như một mặt bình chướng, đem Kim Cô Bổng ngăn cản tại bên ngoài!

Ông!

hào quang của Kim Cô Bổng lập loè không ngừng, năng lượng cuồng bạo mãnh liệt , giống như tiết áp nước, hướng phía Bia Luân Hồi nghiền áp mà đi.

dư ba mang lên, giống như là biển gầm hướng phía xung quanh điên cuồng nghiền áp tất cả mà đi.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, núi cao xung quanh Bia Luân Hồi, giống như làm từ đậu hủ , khoảng cách sụp đổ hóa thành hư vô!

“Chà mẹ nó, trời sập rồi, chạy mau a!!!”

đệ tử thủ vệ Bia Luân Hồi ở Tu La Điện , nhìn thấy một màn giống như hủy thiên diệt địa này, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Sợ tới mức ngao một tiếng, gật đầu bỏ chạy!

Dù vậy, vẫn có không ít người chạy chậm, lập tức bị dư ba giữa Kim Cô Bổng cùng Bia Luân Hồi cuốn vào trong đó, hóa thành bột mịn.

không đến một hơi thời gian, Tu La Điện liền đã trở thành một mảnh phế tích, chết thương vô số kể!

Nhưng mà, Lâm Hải đối với cái này lại làm như không thấy, hai mắt lóe ra hàn mang lạnh như băng, gắt gao nhìn chằm chằm vào chỗ giao phong giữa Kim Cô Bổng cùng Bia Luân Hồi, đồng tử co rút lại một hồi !

“Chà mẹ nó, Kim Cô Bổng vậy mà không làm gì được Bia Luân Hồi!!!”

Trong nội tâm Lâm Hải thầm mắng một tiếng, thật sự là khiếp sợ không thôi!

Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không , tại trong thần thoại chuyện xưa mà Lâm Hải xem qua khi còn bé, cơ hồ là pháp bảo ngưu bức nhất.

Mặc kệ cái dạng Thần Tiên yêu quái gì , vừa gặp phải Tôn Ngộ Không tay nâng Kim Cô Bổng mà đến, sẽ không hề không sợ.

Tại trong tiềm thức của Lâm Hải, Kim Cô Bổng hiển nhiên là đánh đâu thắng đó, không gì không làm được!

Thật không nghĩ đến, hôm nay vận dụng Kim Cô Bổng, lại không cách nào oanh mở cái Bia Luân Hồi này.

một cái kết quả như vậy, quả thực vượt quá dự kiến của Lâm Hải.

“Ta cũng không tin!”

hai mắt Lâm Hải quét ngang, trong mắt hiện lên quật cường.

“Kim Cô Bổng, một lần nữa biến lớn cho ta, lớn, lớn!!!”

Lâm Hải quát chói tai lớn tiếng, thúc dục Kim Cô Bổng không ngừng tiếp tục biến lớn biến to, điên cuồng oanh kích Bia Luân Hồi!

Mà cùng một thời gian, tại một chỗ thần bí, một cái nam tử toàn thân bị áo bào đen bao phủ , đang vừa sợ lại hãi nhìn lên rung động trước mặt đang không ngừng lóe ra quang mang màu vàng kim, rung động không thôi!

“Chuyện gì xảy ra, đến cùng là chuyện gì xảy ra?!!!”

“Bia Luân Hồi vì cái gì có phản ứng mãnh liệt như thế , trời sập rồi sao?!!!”

Cái nam tử áo đen này , hoảng sợ la lên, kịch liệt chấn động dưới chân , lại để cho gã đứng không vững, thân thể đều không ngừng bắt đầu lay động.

“Đại vương, Bia Luân Hồi tựa hồ tại gặp công kích cực kỳ đáng sợ!” Một cái nam tử áo đen khác, trong mắt mang theo hoảng sợ thật sâu, cả gan nói ra.

“Nói láo!”

nam tử áo đen được xưng là Đại vương, một cước đưa gã đạp trở mình trên mặt đất, tức giận nói.

“Bia Luân Hồi chính là Ma khí Thượng cổ, uy lực vượt quá tưởng tượng, ai có bản lĩnh công kích Bia Luân Hồi, nói bậy nói bạ!”

“Đi, gởi tin tức cho cái gọi là Kiếm Vô Thương kia , lại để cho y nhanh chóng đến Tu La Điện, rồi cấp báo lại!”

“Vâng!” nam tử áo đen bị đạp kia, vội vàng đứng lên, gởi tin tức đi cho Kiếm Vô Thương .

trước Bia Luân Hồi, Lâm Hải như cũ vẫn đang điên cuồng oanh kích Bia Luân Hồi.

Toàn bộ Tu La Điện, giờ phút này tất cả đều như bị thủy triều quấn qua, san thành đất bằng.

Chỉ còn lại có Bia Luân Hồi có âm phong gào thét, quang mang màu đen lập loè , phảng phất như một cái cự nhân âm trầm, cố đứng mà không ngã.

Leng keng!

Đúng lúc này, weachat của Lâm Hải đột nhiên vang lên.

Lâm Hải oanh không động Bia Luân Hồi, đang nổi nóng, ở đâu có tâm tư nhìn weachat.

Nhưng mà, rất nhanh!

Leng keng!

Leng keng!

Leng keng!

Weachat không ngừng vang lên, bộ dạng tựa hồ rất gấp bách

“Ai a, đây là!

Lâm Hải cau mày, đưa điện thoại di động móc ra, cúi đầu xem xét.

“Kiếm Vô Thương?”

Lâm Hải mở ra tin tức.

Kiếm Vô Thương: Tông chủ, Vô Thiên Minh gởi tin tức cho ta rồi, cho ta xem xem Tu La Điện xảy ra chuyện gì?!

“Vô Thiên Minh?!”

Lâm Hải xem hết tin tức của Kiếm Vô Thương , lập tức đồng tử co rụt lại, trong lòng rung động không thôi!

“Quả nhiên, Vô Thiên Minh cùng Người Thu Hoạch, là một!!”

Lâm Hải công kích Bia Luân Hồi, Vô Thiên Minh lại đã biết được tin tức, lại để cho Kiếm Vô Thương đến điều tra, đã hoàn toàn có thể nói rõ vấn đề!

“Đám hỗn đản kia, cá mè một lứa!”

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, trong óc nhanh chóng suy tư, sau đó lóe lên linh quang, đã có một cái cách nghĩ can đảm !

Cúi đầu xuống, cấp tốc gửi đi một đầu tin tức cho Kiếm Vô Thương .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi nhanh chóng đến Bia Luân Hồi của Tu La Điện gặp ta!

Chương 2397: Có ngươi, ta yên tâm!

Kiếm Vô Thương: Vâng!

Kiếm Vô Thương đáp ứng một tiếng, phi tốc hướng phía Tu La Điện mà đến.

Chờ đến Tu La Điện, nhìn trước mặt là một mảnh phế tích, Kiếm Vô Thương liền sợ ngây người tại chỗ.

Trách không được Vô Thiên Minh một mực không liên hệ lại với chính mình , lại đột nhiên phát tới tin tức cho mình.

Không thể tưởng được, Tu La Điện lại bị người nhổ tận gốc, hủy triệt để .

Rầm rầm rầm!

Nghe được vị trí Bia Luân Hồi của Tu La Điện , không ngừng truyền đến tiếng nổ vang kịch liệt cùng khí lãng cường đại sát bên người mà qua, đồng tử Kiếm Vô Thương co rút lại một hồi, trong lòng hoảng sợ vô cùng.

Cái này, là dạng lực lượng gì, mới có thể tạo thành cục diện rung động như thế a!

Vèo!

Kiếm Vô Thương mang vẻ kính sợ thật sâu, nhanh chóng hướng phía Bia Luân Hồi mà đi, thật lâu đã đến gần chỗ Lâm Hải.

“Kiếm Vô Thương, bái kiến Tông chủ!”

Kiếm Vô Thương hướng phía Lâm Hải, cung kính bái xuống.

“Đứng lên đi!”

Lâm Hải hai tay chắp sau lưng, trên mặt uy nghiêm, thản nhiên nói.

“Vâng!”

Kiếm Vô Thương đứng lên, khóe mắt mang theo chấn kinh thật sâu, hướng phía sau lưng Lâm Hải nhìn lại.

Đã thấy một cây cột lập lòe lóng lánh, mang theo uy lực diệt thế làm lòng người vì sợ mà tâm rung động, không ngừng oanh kích Bia Luân Hồi.

phía dưới hai bên va chạm, khí lãng xoáy lên đều làm Kiếm Vô Thương lạnh run, có loại dự cảm tùy thời khả năng sẽ bị nghiền áp thành bột mịn .

“Không thể tưởng được nhiều ngày không thấy, thực lực giữa ta cùng với Tông chủ , đã như rãnh trời hào rộng!”

nội tâm Kiếm Vô Thương chấn kinh đồng thời, một cỗ thất lạc thật sâu từ trong lòng bay lên.

Nhớ ngày đó, Kiếm Vô Thương cũng là người phong lưu bên trên Tiềm Long Bảng , luôn tự cho mình là siêu phàm.

Sau khi bị Lâm Hải thu phục, nội tâm vẫn còn có chút không cam lòng.

Y cũng không cho rằng, mình ở trên tu vi cùng Lâm Hải có thể có bao nhiêu sai biệt, nhiều nhất là vận tức đến thiếu chút nữa.

Nhưng bây giờ xem xét, nội tâm Kiếm Vô Thương, chỉ còn lại có thật sâu đắng chát.

Lâm Hải dùng lực lượng một người, lại có thể trong khoảnh khắc dẹp yên Tu La Điện, khiến Tu La Điện trở thành một mảnh phế tích.

Chỉ là bực thực lực này , Kiếm Vô Thương y lại khổ tu ngàn năm, đều là không thể làm được.

“Chênh lệch a!”

Kiếm Vô Thương đứng tại trước mặt Lâm Hải, càng thêm tất cung tất kính, cũng không dám có bất luận cái gì không phục nữa rồi.

“Kiếm Vô Thương, ngươi thông tri Vô Thiên Minh, đã dùng Phược Tiên Tác đem ta bắt lại, hỏi thăm chỗ ở của bọn họ, đem ta đưa qua!”

Trong mắt Lâm Hải hiện lên một đạo hàn mang, hướng phía Kiếm Vô Thương nói.

Chỉ cần Kiếm Vô Thương đem chính mình đưa đến tổng bộ của Vô Thiên Minh, cái kia sẽ không sợ tìm không thấy Nguyên Thần của Liễu Như Yên !

“Vâng!”

Kiếm Vô Thương không dám cãi lời, lập tức gửi đi một đầu tin tức cho Vô Thiên Minh .

Đồng thời, Lâm Hải cũng đình chỉ công kích của Kim Cô Bổng đối với Bia Luân Hồi , đem nó thu vào.

Rất nhanh, Kiếm Vô Thương nhận được hồi âm của Vô Thiên Minh .

Nhưng khi nhìn hết hồi âm, trên mặt của Kiếm Vô Thương , lại lộ ra một tia thần sắc cổ quái .

“Tông chủ, Vô Thiên Minh để cho ta giết ngươi, bọn chúng rồi sẽ đem hồn phách của ngươi mang đi!”

Lâm Hải nghe được, lông mày không khỏi nhíu lại.

“Cái Vô Thiên Minh này , thật đúng giảo hoạt!”

Trong nội tâm Lâm Hải thầm mắng một tiếng, vốn chuẩn bị xâm nhập hang hổ, đi cứu Liễu Như Yên ra.

Thật không nghĩ đến, Vô Thiên Minh căn bản không chịu bạo lộ đại bản doanh của chính mình, con đường này hiển nhiên không thể thực hiện được rồi.

“Được rồi, ngươi nói cho bọn chúng biết, cứ nói ta biết pháp thuật Không gian, đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, đào tẩu rồi!”

“Vâng!”

Kiếm Vô Thương dựa theo như lời của Lâm Hải, hồi âm cho Vô Thiên Minh.

“Tông chủ, Vô Thiên Minh đem ta mắng một trận, để cho ta mật thiết sưu tầm hướng đi của ngươi, một khi phát hiện, toàn lực đuổi bắt.”

“Ta đã biết!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Quay đầu, lần nữa hướng phía Bia Luân Hồi nhìn lại, nội tâm không khỏi thở dài.

Cái Bia Luân Hồi này cũng là Ma khí Thượng cổ, đẳng cấp chỉ sợ không thấp hơn Kim Cô Bổng .

Bằng tu vi của chính mình hôm nay , mặc dù có Kim Cô Bổng nơi tay, cũng không cách nào đem nó oanh mở.

Tiếp tục lưu lại tại đây, đã không cần nữa rồi.

“Kiếm Vô Thương, bên Vô Thiên Minh, nếu có bất cứ tin tức gì của Liễu Như Yên , trước tiên cho ta biết.”

“Vâng!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó chân đạp tường vân, bay lên, trong chớp mắt biến mất tại phía chân trời.

“Cung tiễn Tông chủ!”

Lâm Hải rời khỏi Tu La Điện, một đường chạy như bay, đã đến phố Người Hoa.

“Tông chủ, ngươi đã đến rồi?”

Trần Nghiên thấy Lâm Hải đã đến, lập tức chạy ra đón chào.

Thấy lông mày của Lâm Hải không giương, không khỏi mang theo một tia quan tâm, hướng Lâm Hải hỏi.

“Tông chủ, có chuyện gì phiền não sao?”

Trần Nghiên là thân tín của Lâm Hải , Lâm Hải tự nhiên sẽ không dấu diếm, đem chuyện của Liễu Như Yên, hướng Trần Nghiên kể rõ một lần.

Trần Nghiên nghe xong, không khỏi chậm rãi gục đầu xuống, mặt lộ vẻ thần sắc xấu hổ .

“Tông chủ, là Trần Nghiên vô năng, mạng lưới tình báo còn chưa hoàn thiện, không cách nào lập tức tìm được vị trí của Người Thu Hoạch .”

“Ngươi không cần nói như vậy, ta không có ý tứ gì khác!” Lâm Hải vội vàng khoát tay.

Vô Thiên Minh cùng Người Thu Hoạch thần bí như thế, liền cả người địa phương sinh trưởng ở Địa Tiên giới, đều tìm không thấy bọn họ.

Chớ nói chi là Trần Nghiên một cái phàm nhân đến Địa Tiên giới không được bao lâu rồi.

“Chủ nhân, mạng lưới tình báo của chúng ta, hôm nay đã trải rộng rất nhiều quốc gia, tin tưởng dùng không được bao lâu, là có thể nắm giữ một ít dấu vết để lại!”

đôi mắt dễ thương của Trần Nghiên nhìn thẳng vào Lâm Hải, vô cùng nghiêm túc nói.

“Tốt, ta tin ngươi, xin nhờ rồi!”

hai tay Lâm Hải nhẹ nhàng đặt lên bả vai nhu nhược của Trần Nghiên , vẻ mặt ngưng trọng nói.

thân thể mềm mại của Trần Nghiên lập tức run lên, có chút cúi đầu xuống, mặt đẹp hồng nhuận phơn phớt, nói khẽ.

“Đây là ta phải làm!”

“n!” Lâm Hải cười cười, “Có ngươi, ta yên tâm!”

Phố người Hoa một mực có lưu gian phòng cho Lâm Hải, Lâm Hải trở lại gian phòng, nằm ở trên giường lâm vào trầm tư.

Nguyên Thần của Liễu Như Yên bị câu đi, tìm không thấy vị trí của Người Thu Hoạch , chính mình không có biện pháp nào.

Muốn cứu Liễu Như Yên, hiển nhiên không phải sự tình một sớm một chiều rồi.

Bất quá cũng may, Người Thu Hoạch đem Nguyên Thần của Liễu Như Yên bắt đi, ít nhất chứng minh sẽ không giết nàng.

Nếu không, cũng sẽ không phí sức như vậy rồi.

Liễu Như Yên tạm thời sẽ không toi mạng, cái này chỉ sợ là một cái tin tức tốt duy nhất .

“Như Yên, chỉ có thể tạm thời ủy khuất ngươi rồi, chờ tra được vị trí của Người Thu Hoạch, ta nhất định tiến đến cứu ngươi trước tiên!”

Lâm Hải nặng nề thở dài, hôm nay cũng chỉ có thể tự an ủi mình như thế rồi.

“một trận chiến trước đó, có thể nói kinh tâm động phách, thảm thiết vô cùng, thật lâu không có cục diện kinh nghiệm hung hiểm như thế rồi!”

Hồi tưởng lại một trận chiến ở Lôi Vân Tông , Lâm Hải thổn thức một hồi không thôi.

ở bên trong lần chiến đấu này , không những thủ hạ Nhị kiếp Tán Tiên của mình , tất cả đều bị thương, còn gặp cả trọng thương.

Thậm chí, liền cả Siêu cấp cao thủ cảnh giới Thiên Tiên, đều có bốn người tham chiến.

Ngoại trừ Ma Tôn, toàn bộ vẫn lạc.

Lôi Vân Tông kể cả Tông chủ Lôi Khiếu Thiên cùng toàn bộ Nhị kiếp Tán Tiên, không một người còn sống.

trình độ thảm liệt như vậy , có thể nói là thảm liệt nhất từ khi Lâm Hải tiến vào giới Tu Hành!

“Tiêu diệt Lôi Vân Tông, công lao của bọn người Dương Hiển không thể bỏ qua , đi xem bọn họ!”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, biến mất tại nguyên chỗ, tiến vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Tiên Nhi, cung nghênh chủ nhân!”

Lâm Hải vừa tiến đến, Tiên Nhi lập tức cười nói tự nhiên, chạy ra đón chào, nhu thuận điềm tĩnh.

“Tiên Nhi, bọn Dương Hiển đâu?”

“Tất cả đều điều tức tại bên cạnh Nguyệt Hồ, Chu Tử Chân đang chiếu cố bọn họ!”

“Tốt, ta đã biết!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, ý niệm khẽ động, đã đến bên cạnh Nguyệt Hồ.

Đã thấy bọn người Dương Hiển, xếp thành một hàng, tất cả đều khoanh chân mà ngồi, đỉnh đầu ẩn ẩn có vầng sáng chớp động, ba quang rung động.

“Chủ nhân, ngươi đã đến rồi!”

Chu Tử Chân thấy Lâm Hải đã đến, vội vàng chạy tới, hướng Lâm Hải thi lễ.

“n!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, sau đó đưa tay hướng phía bọn người Dương Hiển nhất chỉ, thản nhiên nói.

“Bọn họ, không có gì trở ngại a?”

Chương 2398: Thỉnh cầu của Chu Tử Chân !

“Không có gì trở ngại!” Chu Tử Chân cười toe toét miệng cười nói.

“Tiên Nhi cô nương đều cho bọn họ phục dụng Đại Hoàn Đan, tất cả thương thế đều phục hồi như cũ.”

“Chính là trên tinh thần có hao tổn lớn, trước mắt vẫn còn khôi phục!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, ánh mắt mang theo một tia ân cần, hướng phía Đái Lễ nhìn lại.

Đái Lễ trong những người này, là một cái bị thương nặng nhất .

Bây giờ, thấy Đái Lễ cũng đã bình yên vô sự, Lâm Hải lúc này mới thở dài một hơi.

“những Nguyên Thần mà Ngô Long chộp tới đâu?”

lông mày Lâm Hải đột nhiên nhảy lên, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang lạnh như băng.

Những Đường chủ Lôi Vân Tông, đến lão giả râu bạc trắng Thiên Tiên cảnh kia, Nguyên Thần đều bị bắt vào Luyện Yêu Hồ.

Bây giờ, là thời điểm xử lý một chút!

“Chủ nhân, những Nguyên Thần kia, đều đang do A Hoa trông giữ!”

Phốc!

Lâm Hải nghe được, thiếu chút nữa không có bật cười.

Mẹ nó, không cần hỏi, cũng có thể thỏa thích tưởng tượng, mấy cái Nguyên Thần này hôm nay có bao nhiêu thảm rồi!

Vèo!

Thân ảnh Lâm Hải khẽ động, hướng phía A Hoa mà đi.

Chu Tử Chân trù trừ một chút, cắn răng một cái cũng vội vàng đi theo.

“Nha nha phi, đều quỳ tốt cho ta, lần lượt thè lưỡi ra liếm bờ mông cho cẩu gia !”

Từ thật xa, Lâm Hải liền đã nghe được thanh âm hèn mọn bỉ ổi của A Hoa , dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, cái con chó chết tiệt này, thực hèn mọn bỉ ổi, thực buồn nôn!

Trong chớp mắt, Lâm Hải đã đến gần, đã thấy mấy cái Nguyên Thần này, từng cái hấp hối, bị Người Sói ấn quỳ gối trước mặt A Hoa.

Chỉ có điều, mỗi người trong mắt, đều mang theo khuất nhục cùng không cam lòng thật sâu, thậm chí còn có nồng đậm sợ hãi!

Mà A Hoa, giờ phút này đang giơ bờ mông đối với mấy cái Nguyên Thần, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi nở nụ cười dâm đãng, không ngừng đung đưa cái đuôi!

“Cái này mẹ nó buồn nôn!”

Phanh!

Lâm Hải thật sự nhìn không được rồi, một cước đem A Hoa đạp bay rồi.

“Ai u mẹ nó, ai con mẹ nó thè lưỡi ra liếm sức lớn như vậy?!”

A Hoa quái gọi một tiếng, từ trên mặt đất đứng lên, quay đầu lại đã thấy Lâm Hải dùng vẻ mặt xem thường đứng ở phía sau.

“Ha ha, ba ba tới rồi, nhanh, lại để cho bọn chúng trước hầu hạ ba ba của ta!”

“mắt ba ba của ta nhỏ nhất rồi, hắn sẽ mất hứng!”

Phốc!

Đại gia mày!

cái mũi Lâm Hải thiếu chút nữa tứclệch ra, ca ca con mẹ nó lúc nào lòng dạ hẹp hòi?

Hơn nữa, ca ca cũng con mẹ nó cũng không hèn mọn bỉ ổi buồn nôn như ngươi vậy!

Lâm Hải tiến lên một bước, đi tới trước mặt Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng , cúi đầu bao quát lấy lão.

“Đường đường là Thiên Tiên, hôm nay lại quỳ gối trước mặt của ta, không nghĩ tới a?”

hai tay Lâm Hải khoác sau lưng, từ trên cao nhìn xuống, ngữ khí thản nhiên nói.

“Hừ, Lâm Hải, nếu ngươi là anh hùng, thì cho cái thống khoái, làm gì lại để cho một con chó nhục nhã lão phu như thế ?!”

Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng, ngập đầy lửa giận, râu tóc đều dựng đứng, vẻ mặt nhìn Lâm Hải oán độc quát.

Lâm Hải thì là mang trên mặt khinh miệt vui vẻ, cười khổ lắc đầu.

“Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, nói đúng là ngươi a!”

Nói xong, sắc mặt Lâm Hải ngưng tụ, hướng phía lão giả râu bạc trắng vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Chắc hẳn ngươi cũng biết, trong một phiến không gian này , ta chính là chúa tể!”

“Không có lệnh của ta, ngươi thậm chí liền chết đều làm không được!”

“Bất quá, Lâm Hải ta từ trước đến nay ái tài, niệm ngươi tu hành không dễ, cho ngươi một con đường sống!”

Nói xong, trên người Lâm Hải tán phát ra một cỗ khí tức uy nghiêm, ý chí cường đại lập tức hàng lâm tại trên người lão giả râu bạc trắng, lại để cho lão giả râu bạc trắng sợ hãi cả kinh, thậm chí có loại cảm giác đối mặt với Thiên Uy .

Mà lúc này đây, thanh âm không dung kháng cự của Lâm Hải , lần nữa vang lên.

“Thần phục với ta, ta hứa ngươi một cái tương lai huy hoàng!”

Lão giả râu bạc trắng sững sờ, sau đó đột nhiên bắt đầu cất tiếng cười to, đồng thời ngập trời hận ý trong mắt, càng thêm cường thịnh.

“Phi!”

Đột nhiên, lão giả râu bạc trắng phỉ nhổ một tiếng, hung dữ nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hàm răng đều nhanh cắn nát!

“Lâm Hải, ngươi hủy mười vạn năm căn cơ của Lôi Vân Tông ta , chính là cừu nhân bất thế của lão phu , ta hận không thể đem ngươi bầm thây vạn đoạn!”

“Ngươi lại vẫn si tâm vọng tưởng, lại để cho lão phu hiệu trung với ngươi, ngươi nằm mơ a!”

“cho dù lão phu chết, cũng sẽ không hướng ngươi thần phục!”

Lâm Hải nghe được, lập tức giận dữ, một cỗ sát cơ ngập trời, bay lên!

“Lâm Hải ta từ trước đến nay sẽ không vô cớ sinh sự, diệt tông môn ngươi , hoàn toàn là do Lôi Vân Tông ngươi gieo gió gặt bão!”

“Hôm nay, cho ngươi cơ hội ăn năn, ngươi vậy mà không biết quý trọng!”

“Đã như vầy, vậy đừng trách ta không khách khí!”

Ông!

Lâm Hải nói xong, trên đỉnh đầu bỗng nhiên tách ra một đạo ánh sáng màu tím, sau một khắc trong lòng bàn tay, một quả cầu lôi điện màu tím, ba quang chớp động, cuồng bạo nổ vang!

“Ngươi là người tu Lôi, liền cho ngươi đã chết tại Lôi Pháp!”

Nói xong, hai mắt Lâm Hải phát lạnh, muốn ra tay!

“Chủ nhân, chờ một chút!”

Đột nhiên, Chu Tử Chân ở sau lưng hô to một tiếng, đem Lâm Hải ngăn lại.

“n?”

Lâm Hải sững sờ, có chút kinh ngạc hướng phía Chu Tử Chân nhìn lại, không rõ Chu Tử Chân tại sao lại thay lão giả râu bạc trắng cầu tình.

Chu Tử Chân nghênh tiếp ánh mắt của Lâm Hải, đột nhiên có chút khẩn trương, miệng giật giật, lại không biết mở miệng như thế nào.

Lâm Hải lập tức nhướn mày, mang theo một tia không kiên nhẫn, thản nhiên nói.

“Có lời cứ nói!”

Chu Tử Chân hung hăng nuốt nuốt nước miếng một cái, lúc này mới cố lấy dũng khí, hướng phía Lâm Hải cung kính nói.

“Chủ nhân, Tiểu Trư ta muốn mấy cái Nguyên Thần này !”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, “Muốn làm cái gì?”

Chu Tử Chân như là đã mở miệng, liền cũng mặc kệ bất cứ giá nào rồi, hướng phía Lâm Hải vẻ mặt xấu hổ nói.

“Chủ nhân, Mai Sơn huynh đệ ta, hôm nay năm người hiệu lực tại dưới trướng chủ nhân, thế nhưng mà, thế nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì, nói mau!” Lâm Hải thúc giục nói.

“Thế nhưng mà, chỉ có Tiểu Trư ta tu vi nông cạn, vẫn là cảnh giới Nhất kiếp Tán Tiên .”

“Như cuộc chiến Lôi Vân Tông, nơi trọng yếu như vậy, nhưng ta căn bản không xen tay vào được, không cách nào kiến công lập nghiệp!”

“Tiểu Trư ta đã xấu hổ, lại sợ chủ nhân bất mãn, nội tâm cực kỳ tâm thần bất định!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, giờ mới hiểu được dụng ý của Chu Tử Chân , mang theo một tia nghiền ngẫm nói.

“Ngươi là muốn, luyện hóa bọn họ?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng cùng với mấy cái Đường chủ đang quỳ trên mặt đất , lập tức run lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nguyên Thần bị người luyện hóa, tương đương với nhiều năm khổ tu, không công thành toàn cho người khác, hơn nữa quá trình cực kỳ thống khổ.

Cái này có thể nói là kết cục thảm nhất của người tu hành, so với hình thần câu diệt còn không bằng.

bọn người lão giả râu bạc trắng chết còn không sợ, thế nhưng mà bây giờ lại sinh ra nồng đậm sợ hãi cùng không cam lòng, bắt đầu lạnh run.

“Chủ nhân, Tiểu Trư thật sự là ý này!” Chu Tử Chân thì là hướng phía Lâm Hải, trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu, ánh mắt tràn đầy chờ mong!

“Lâm Hải, có bản lĩnh, ngươi giết chúng ta!” Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng , vội vàng khàn cả giọng hét lớn.

Lâm Hải thì là giữ im lặng, trầm mặc lại.

Theo nội tâm của Lâm Hải mà nói, hắn là không quá tán thành luyện hóa Nguyên Thần.

Kể cả lúc ban đầu khi Lâm Hải giết hết một ít người tu hành Kim Đan cảnh, đồng dạng cũng không tán thành luyện hóa Kim Đan của người tu hành .

Thế nhưng mà, Lâm Hải cũng biết, luyện hóa Kim Đan Nguyên Thần, đều là sự tình tầm thường nhất của giới Tu Hành.

Cơ hồ cùng người ăn thịt ở Nhân Gian giới, không có gì khác nhau.

Lâm Hải coi như mình không ăn thịt, cũng không thể ngăn cản người khác ăn thịt a?

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Lâm Hải hiện lên một đạo hàn mang, uy nghiêm hướng phía Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng hỏi.

“Hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, có nguyện ý thần phục với ta hay không?”

toàn thân của Nguyên Thần lão giả râu bạc trắng run lên, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ giãy dụa.

“Sư phụ, thần phục hắn a!”

“Đúng vậy a sư phụ, so với bị luyện hóa Nguyên Thần vẫn tốt hơn a!”

mấy cái Đường chủ Lôi Vân Tông khác , rốt cục nhịn không được sợ hãi trong nội tâm , bắt đầu hướng phía lão giả râu bạc trắng lớn tiếng khích lệ lại nói tiếp.

mí mắt lão giả râu bạc trắng kinh hoàng, nắm chặt hai nắm đấm, ánh mắt lúc sáng lúc tối, nội tâm trải qua thống khổ xoắn xuýt.

Rốt cục, hai mắt của lão giả râu bạc trắng hiện lên một đạo thần sắc kiên quyết , ngẩng đầu lên, trong lòng có quyết định!

Chương 2399: Hạt giống Lôi Nguyên của Thiên Tiên

“Lâm Hải, ta quyết định!”

Nguyên Thần của lão giả râu bạc trắng, hướng phía Lâm Hải lộ vẻ sầu thảm cười cười, mang theo vô cùng thương cảm nói.

“Dù Nguyên Thần bị luyện hóa, ta cũng sẽ không hướng cừu nhân cúi đầu!”

Nói xong, lão giả râu bạc trắng phảng phất thoáng cái già đi rất nhiều, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Không muốn a sư phụ!”

mấy cái Đường chủ khác , lập tức sợ hãi, nhao nhao quát to lên.

Thấy lão giả râu bạc trắng giống như không nghe thấy, mấy cái Đường chủ này cấp tốc hướng phía Lâm Hải, hoảng sợ hô.

“Lâm Hải, chúng ta nguyện ý thần phục!”

“Từ giờ trở đi, ngươi chính là chủ nhân của chúng ta!”

“Cầu chủ nhân, bỏ qua cho chúng ta a!”

“Các ngươi!!!” Lão giả râu bạc trắng bỗng nhiên mở to mắt, nhìn mấy người đệ tử như chó vẫy đuôi mừng chủ, quả thực khiếp sợ không thôi.

“Sư phụ, ngươi muốn chết đừng lôi kéo chúng ta a!”

“Đúng đấy, muốn chết chính ngươi đi chết, chúng ta nguyện ý thần phục chủ nhân!”

Mấy cái Đường chủ cấp tốc nói ra, tùy thời hướng phía Lâm Hải lộ ra dáng tươi cười nịnh nọt ton hót .

“Chủ nhân, chúng ta nguyện ý thần phục, nguyện ý tôn ngài làm chủ!”

Lâm Hải thấy một màn như vậy, cũng là khẽ giật mình, sau đó mang theo thần sắc bi ai thật sâu, liếc nhìn lão giả râu bạc trắng.

“Ngươi người này có cốt khí, là đầu hảo hán, thay vào đó mấy cái đồ đệ, quả thực mất mặt xấu hổ a!”

“Lão phu có mắt không tròng, này!!!” Lão giả râu bạc trắng nặng nề thở dài, nhìn mấy cái đồ đệ bất tranh khí, tức đến mặt đều xanh rồi.

Mà Lâm Hải thì là sắc mặt nghiêm lại, quay người đi nhanh rời đi, đồng thời thanh âm đạm mạc, truyền vào trong tai mọi người.

“Tiểu Trư, sự tình phía sau giao cho ngươi rồi!”

Chu Tử Chân sững sờ, sau đó lập tức mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, không khỏi cất tiếng cười to.

“Ha ha, ha ha ha, đa tạ chủ nhân thành toàn, đa tạ chủ nhân!!!”

Mà mấy cái Đường chủ, thì là toàn thân run lên, lập tức trợn tròn mắt.

Rất nhanh, đạo đạo tiếng gọi ầm ĩ hoảng sợ, cõi lòng tan nát vang vọng trời cao.

“Chủ nhân, chúng ta nguyện ý thần phục, thật sự nguyện ý thần phục a!!!”

“Tha mạng a, tha mạng a, chủ nhân!!!”

Nhưng mà, Lâm Hải lại ngay cả đầu cũng không quay, chỉ để lại một câu, liền phiêu nhiên mà đi.

“tính tình của các ngươi , không xứng đi theo ta!”

Mấy cái Đường chủ nghe được, lập tức toàn thân run lên, sau đó thoáng cái xụi lơ trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy tro tàn!

“Ha ha, ha ha ha ha ha!” Lão giả râu bạc trắng thấy thế, thì là bắt đầu cất tiếng cười to, trong tiếng cười tràn đầy khoái ý cùng giải hận!

“Lâm Hải, ta tuy hận ngươi, nhưng hiện tại không thể không đối với ngươi nói một tiếng, ngươi là nhân vật!!!”

“Ha ha ha ha…”

Lâm Hải nghe được lời nói của Nguyên Thần lão giả râu bạc trắng, khóe miệng nhếch lên, khẽ lắc đầu.

Mình là một nhân vật?

Không, chính mình chỉ có thủ vững nguyên tắc cùng điểm mấu chốt mà thôi!

Thân ảnh lóe lên, phi tốc đi vào bên cạnh Nguyệt Hồ, thấy bọn người Dương Hiển, còn đang khôi phục Tinh Thần Lực.

Lâm Hải dứt khoát tìm một mảnh đất trống, nhìn mặt nước Nguyệt Hồ bình tĩnh , trong mắt tinh mang đại thịnh!

“một trận chiến Lôi Vân Tông , thế nhưng mà còn thu hoạch mấy miếng hạt giống Lôi Nguyên, nhất là hạt giống Lôi Nguyên của cái lão giả râu bạc trắng kia, hôm nay đã ở trong Luyện Yêu Hồ!”

“Nếu là đem chúng hoàn toàn luyện hóa, không biết Lôi Chi Đạo của mình , có thể có tiến bộ cường đại hơn hay không !”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đột nhiên vươn tay, lệ quát một tiếng.

“Đến!!!”

Ông!

Trong chốc lát, các loại hạt giống Lôi Nguyên màu sắc khác nhau, bay đến trước mặt Lâm Hải, mang theo lực lượng Lôi Đình cuồng bạo, lơ lửng xoay quanh.

Mà khi ánh mắt Lâm Hải rơi vào bên trên một khỏa hạt giống Lôi Nguyên màu tím có tổn hại ở trong đó, trong lòng lại chấn động mạnh một cái.

Sau đó, Lôi Đình màu tím bên trong Tử Lôi Thần Long Tí, bỗng nhiên bắt đầu cấp tốc lưu chuyển!

“Đó là hạt giống Lôi Nguyên của lão giả râu bạc trắng Thiên Tiên!”

Đồng tử của Lâm Hải co rụt lại, nội tâm không khỏi sôi trào lên!

Oanh!

Sau một khắc, đỉnh đầu Lâm Hải, bỗng nhiên tách ra ánh sáng màu tím, một đầu hư ảnh Tử Long cực lớn, xoay quanh lăn lộn tại trên bầu trời, uy áp đầy trời!

“Luyện!!!”

Đột nhiên, Lâm Hải hét lớn một tiếng, đưa tay hướng phía mấy khỏa hạt giống Lôi Nguyên này nhất chỉ!

Rống!!!

hư ảnh Tử Long trên bầu trời , bỗng nhiên ngẩng đầu, phát ra một tiếng rồng ngâm.

Sau đó, thân ảnh cực lớn đáp xuống, lập tức vọt tới trước mặt hạt giống Lôi Nguyên, há miệng ra đem mấy cái hạt giống Lôi Nguyên này , toàn bộ nuốt vào trong bụng!

Ông!

Trong chốc lát, lôi quang đặc biệt, tại trong cơ thể Tử Long, tách ra.

Cái Thần Long màu tím này, thoáng cái bất động ở giữa không trung, chỉ còn lại có chỗ đỉnh đầu, lôi quang lập loè, nổ vang rung động!

“lực lượng Lôi Đình thật cuồng bạo !”

Lâm Hải đứng tại bên dưới, nhưng mí mắt lại nhảy lên một hồi, mặt lộ vẻ kinh ngạc!

Lâm Hải chính là chúa tể của Luyện Yêu Hồ, vốn định cùng một chỗ luyện hóa mấy khỏa hạt giống Lôi Nguyên này , cũng không phải cái chuyện lớn gì.

Không nghĩ tới, hạt giống Lôi Nguyên của lão giả râu bạc trắng kia, cường đại vượt xa tưởng tượng của Lâm Hải , cực kỳ khó có thể thuần phục!

Bất đắc dĩ, Lâm Hải chậm rãi khoanh chân ngồi trên mặt đất, đỉnh đầu có ánh sáng màu tím trùng thiên, toàn lực khống chế Thần Long màu tím, điên cuồng hấp thu lực lượng bên trong cái hạt giống Lôi Nguyên kia!

Thời gian từng giọt từng giọt đi qua, Nguyên Thần của Lâm Hải đột nhiên tiến nhập vào một loại cảnh giới cực kỳ huyền diệu .

phảng phất, thoáng cái đưa thân vào chính giữa một mảnh Lôi Trì, vô số hồ quang điện hướng phía Lâm Hải điên cuồng tụ tập.

Oanh!

Cũng không biết đã qua bao lâu, trong đầu Lâm Hải, bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ vang mãnh liệt!

Ông!

Sau một khắc, hai mắt Lâm Hải bỗng nhiên mở ra, một đạo Thần Lôi màu tím lăng lệ ác liệt , kích xạ mà ra!

Oanh oanh oanh oanh!

Trong chốc lát, mặt nước Nguyệt Hồ phía trước Lâm Hải, thoáng cái nhấc lên cơn sóng gió động trời, giống như ném vào bom tấn nặng kí, sóng nước bay thẳng lên trời!

“Uống!!!”

Lâm Hải thét dài một tiếng, thân ảnh phóng lên trời, phảng phất như một đạo Tử Lôi vạch phá trời quang, sáng ngời chói mắt!

Ông!

Ngay tại lúc đó, một con Thần Long màu tím cực lớn, rồng ngâm gào thét, lăn lộn sôi trào, trên không trung quấy phong vân, uy áp trải rộng thiên địa!

Những nơi đi qua, tia chớp Lôi Đình, hồ quang điện vẩy ra, phảng phất như có lực lượng Lôi Đình vô tận , phi tốc tụ tập!

“Chúc mừng chủ nhân, công lực đại tiến!”

Bọn người Dương Hiển, đã sớm khôi phục Tinh Thần Lực, ngay ngắn hướng hướng phía Lâm Hải chúc mừng!

Bá!

Thân ảnh Lâm Hải rơi trên mặt đất, Lôi Đình màu tím lóe lên rồi biến mất, Thần Long biến mất, thiên địa khôi phục bình tĩnh.

“Các ngươi cũng đã không việc gì?”

hai tay Lâm Hải chắp sau lưng, liếc nhìn bọn người Dương Hiển, nhàn nhạt hỏi.

Bọn người Dương Hiển đột nhiên cả kinh, phảng phất như bị một đạo Lôi Đình quét trúng.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Lâm Hải chỉ là hướng chỗ kia vừa đứng, lại giống như Lôi Đình lăng lệ ác liệt bức người, khí chất cả người, tựa hồ cũng phát sinh biến hóa!

“Tạ chủ nhân quan tâm, chúng ta tại nửa năm trước, cũng đã khôi phục như lúc ban đầu!”

“A?” Lâm Hải nghe được, lông mày lập tức nhảy dựng, kinh ngạc hỏi.

“Tiên Nhi, ta luyện hóa cái hạt giống Lôi Nguyên này , đi qua thời gian dài bao lâu?”

Tiên Nhi thì là mỉm cười, hướng phía Lâm Hải điềm tĩnh nói.

“Hồi chủ nhân, suốt chín tháng!”

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, chín tháng?!!!

mặt mũi Lâm Hải tràn đầy bật cười, thật sự là bó tay rồi.

Không nghĩ tới luyện hóa cái hạt giống Lôi Nguyên, đã đần độn u mê trôi qua chín tháng rồi.

May mắn tuổi thọ của người tu hành, so với phàm nhân muốn kéo dài hơn nhiều.

Nếu không, chỉ là lần này, đều có thể đem Lâm Hải thịt đau chết.

Bất quá, lần này tuy hao phí thời gian dài, nhưng thu hoạch cũng là cực lớn.

Lâm Hải vừa nghĩ tới trong đầu vừa mới truyền đến tin tức nhắc nhở, trên mặt lập tức hiện ra dáng tươi cười vui sướng!

Chương 2400: Ý ta đã quyết, sống chết có số!

Trong đầu Lâm Hải, tin tức nhắc nhở trước đó lần nữa hiện ra đến.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, uy lực đạo pháp hệ Lôi tăng cường.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, công pháp Lôi Long Thiên Kiếp của ngươi thăng cấp.

Lôi Long Thiên Kiếp : công pháp hệ Lôi do người tu hành Lâm Hải tự nghĩ ra , Lôi Long Hống cùng Lôi Chi Kiếp Nan đồng thời phát lực, đánh xuống Lôi kiếp, khí thế cường đại, uy lực có quan hệ trực tiếp cùng đạo hạnh bản thân, đẳng cấp trước mắt là cấp 2.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, công pháp ngươi tự nghĩ ra thăng cấp, đạo hạnh gia tăng mười nghìn năm.

Nhìn xem trong đầu những tin tức này, Lâm Hải thật sự là không kìm được vui mừng.

Tuy nội dung không nhiều lắm, chỉ có ba hạng, nhưng mỗi một hạng đều không đơn giản a!

Đạo hạnh gia tăng mười nghìn năm, khiến đạo hạnh của Lâm Hải trực tiếp đạt đến hơn một trăm bốn mươi bốn nghìn, uy lực của toàn bộ các thần thông, càng là đồng bộ gia tăng.

uy lực của đạo pháp hệ Lôi đạt được tăng lên, cái này không cần giải thích, đạo pháp hệ Lôi mà Lâm Hải sở hữu, như là Biến Địa Kinh Lôi, Ngũ Lôi Oanh Đỉnh các loại, đều đã nhận được cường hóa.

Mà một chiêu đạo pháp hệ Lôi cường đại nhất trước mắt của Lâm Hải, là Lôi Long Thiên Kiếp .

Lúc này đây, để cho Lâm Hải thu hoạch ngoài ý liệu nhất là, Lôi Long Thiên Kiếp lại thăng cấp rồi!

thời điểm Lôi Long Thiên Kiếp ở cấp một, có thể noi theo Nhất Cửu Thiên Kiếp, đánh xuống chín đạo Thần Lôi, trình độ rất thật thậm chí có thể dùng giả đánh tráo.

Mà bây giờ, cái Lôi Long Thiên Kiếp này trực tiếp lên tới cấp hai, hiệu quả cũng đạt tới hiệu quả của Nhị Cửu Thiên Kiếp .

Cái này, mới là lại để cho Lâm Hải kích động nhất!

Lôi Long Thiên Kiếp thăng cấp, ít nhất lại để cho Lâm Hải ở thời điểm đối mặt với Nhất kiếp Tán Tiên, có thể nhẹ nhõm nghiền áp!

Tuy nhiên cái Lôi Long Thiên Kiếp cấp hai này, cùng Nhị Cửu Thiên Kiếp chính thức còn có chênh lệch, nhưng ít ra có thể chấn nhiếp đối thủ tại tâm hồn.

Cái này đối với cao thủ quyết đấu mà nói, đã đầy đủ rồi.

Nghĩ tới Lôi Long Thiên Kiếp , từ sau khi học được còn chưa chính thức sử dụng qua, liền thăng lên một cấp, nội tâm Lâm Hải cũng là một hồi buồn cười.

Bất quá rất nhanh, trong hai mắt Lâm Hải bùng lên tinh mang, trên mặt lộ ra một tia hưng phấn nồng đậm.

Lúc này đây luyện hóa hạt giống Lôi Nguyên, ngoại trừ thu hoạch bên trên đạo pháp hệ Lôi ra, Lâm Hải còn có một thu hoạch trọng yếu hơn đối với chính mình.

Cái kia chính là, Nguyên Thần của Lâm Hải, phảng phất đụng chạm đến một mảnh thiên địa mới.

Bình cảnh của Tiên Đạo Chí Tôn !!!

Vừa nghĩ tới chỗ này, Lâm Hải liền kích động vui mừng lộ rõ trên nét mặt, hưng phấn không thôi!

Đụng chạm đến bình cảnh của Tiên Đạo Chí Tôn, đại biểu cho cái gì, nội tâm Lâm Hải thập phần tinh tường.

Đạo bình cảnh này, liền là đường ranh giới giữa Địa Tiên cùng Thiên Tiên !!!

Một khi đột phá bình cảnh, Lâm Hải sẽ dẫn tới Thiên kiếp, sau khi độ kiếp thành công, tức là Thiên Tiên!

Từ khi cùng Liễu Hinh Nguyệt chia lìa đến nay, mục tiêu duy nhất của Lâm Hải , chính là tranh thủ thời gian đạt tới Thiên Tiên cảnh.

Cho đến ngày nay, Lâm Hải rốt cục đụng chạm đến trần nhà của Tiên Đạo Chí Tôn, đã tìm được cánh cửa đi thông tới Thiên Tiên!

“Hinh Nguyệt, có lẽ dùng không tới bao lâu, là anh có thể cùng em gặp lại rồi!”

Lâm Hải nắm chặt hai nắm đấm, nhớ tới giọng nói và dáng điệu nụ cười của Liễu Hinh Nguyệt, một cỗ tưởng niệm thật sâu, tràn ngập nội tâm!

Lâm Hải cảm thấy giờ phút này toàn thân đều tràn đầy lực lượng, hận không thể lập tức độ kiếp.

Vèo!

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo thân ảnh hiện lên, đi tới trước mặt Lâm Hải.

“Tiểu Trư, bái kiến chủ nhân!”

Đã thấy Chu Tử Chân, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, mặt mày hồng hào hướng phía Lâm Hải quỳ xuống một gối , lớn tiếng nói.

“Đứng lên đi, luyện hóa Nguyên Thần, có thu hoạch gì ?”

Lâm Hải mỉm cười, nhàn nhạt hỏi,

“Ha ha, chủ nhân, Tiểu Trư ta muốn độ kiếp rồi, Nhị Cửu Thiên Kiếp!!!”

“A?” Lâm Hải nghe được, lông mày mạnh mẽ nhảy lên, đã kinh ngạc lại cao hứng.

“Có thể a, Tiểu Trư!” Lâm Hải không khỏi kinh hỉ tán dương nói.

“Ha ha, còn không phải nhờ chủ nhân ban tặng!” Chu Tử Chân cười to nói.

Sau đó, ánh mắt lẫm liệt, hướng phía Lâm Hải ngưng trọng xin chỉ thị.

“Chủ nhân, Mai Sơn huynh đệ chúng ta, chỉ có một mình ta là Nhất kiếp Tán Tiên, ta đều không ngóc đầu lên được rồi.”

“Hiện tại, ta đã cảm ứng được Thiên kiếp, tùy thời có thể dẫn Nhị Cửu Thiên Kiếp hàng lâm.”

“Thỉnh chủ nhân thành toàn, để cho ta độ Nhị Cửu Thiên Kiếp a!”

Lâm Hải nghe xong, thì là nhướn mày, có chút do dự.

Nhị Cửu Thiên Kiếp, uy lực so với Nhất Cửu Thiên Kiếp không biết lớn hơn bao nhiêu lần, đó cũng không phải là đùa giởn.

Chu Tử Chân độ Nhất Cửu Thiên Kiếp mới không được bao lâu thời gian, hiện tại đã độ Nhị Cửu Thiên Kiếp, có phải quá gấp gáp hay không?

“Tiểu Trư, ngươi nói thật sao?”

Đái Lễ ở một bên, thì là thét lên một tiếng kinh hãi, nhìn Chu Tử Chân mặt mũi tràn đầy cả kinh nói.

Nàng trước đó không lâu mới vừa vặn vượt qua Nhị Cửu Thiên Kiếp, tuy cuối cùng thành công trở thành Nhị kiếp Tán Tiên, nhưng đối với cái Nhị Cửu Thiên Kiếp kia , như cũ lòng còn sợ hãi.

Hôm nay, thấy Chu Tử Chân đưa ra ý muốn độ Nhị Cửu Thiên Kiếp, lập tức lại càng hoảng sợ.

Chu Tử Chân thì là cười toe toét miệng rộng cười cười ha ha, lý tưởng hào hùng nói.

“Đương nhiên thật sự, cái này còn có giả?”

“Lại không trở thành Nhị kiếp Tán Tiên, chủ nhân đều không mang theo ta chơi!”

Nói xong, Chu Tử Chân lần nữa vẻ mặt ngưng trọng, hướng phía Lâm Hải cung kính nói.

“Thỉnh chủ nhân, thành toàn!”

Trong hai mắt Lâm Hải đột nhiên lóe lên tinh mang, vô cùng nghiêm túc nhìn xem Chu Tử Chân nói.

“Ngươi xác định, muốn độ Nhị Cửu Thiên Kiếp?”

“Xác định!” Chu Tử Chân vô cùng khẳng định nói.

“Có mấy thành nắm chắc?”

“Không biết!” Chu Tử Chân lắc đầu.

Phốc!

Chu Tử Chân vừa thốt ra lời kia, thiếu chút nữa đem tất cả mọi người té xỉu.

Mẹ nó, lời thề son sắt nói cả buổi, cho rằng chí ít đã có ngoài bảy thành nắm chắc đấy.

Náo loạn cả buổi, liền chính mình cũng không biết có mấy thành nắm chắc.

Cái này con mẹ nó không phải hồ đồ đó sao?

“Tiểu Trư, lui ra, sự tình độ Nhị Cửu Thiên Kiếp, sau này hãy nói!”

Dương Hiển mất mặt, hướng phía Chu Tử Chân khiển trách.

“Đúng vậy a, Tiểu Trư, Nhị Cửu Thiên Kiếp, không phải chuyện đùa, một cái sơ sẩy, sẽ chỉ có hình thần câu diệt a!”

Ngô Long cùng Kim Đại Thăng ở một bên, cũng gấp gấp khuyên nhủ.

Nhưng mà, Chu Tử Chân lại dị thường kiên quyết lần nữa lắc đầu, hướng phía mọi người ôm quyền nói.

“Các vị ca ca, Đái Lễ muội tử, tâm ý của các ngươi, Tiểu Trư tâm lĩnh.”

“Nhưng, cái Nhị Cửu Thiên Kiếp này, ta muốn độ!”

“Ta không thể, kéo chân sau của chủ nhân !”

Bọn người Dương Hiển còn muốn nói tiếp cái gì, lại bị Chu Tử Chân vung tay lên, trực tiếp đánh gãy.

“Đừng nói nữa, ý ta đã quyết, sống chết có số, thỉnh chủ nhân thành toàn!”

Chu Tử Chân nói xong, phù phù một tiếng, trực tiếp quỳ rạp xuống trước mặt Lâm Hải, dùng đầu chạm đất, chờ đợi Lâm Hải quyết định.

Lâm Hải nhìn Chu Tử Chân, trầm mặc một lát, sau đó khe khẽ thở dài.

Hắn nhìn ra, Chu Tử Chân tuy bình thường tùy tiện, giống như không có tâm cơ gì.

Kì thực, lòng tự trọng thế nhưng mà cường lắm.

Mắt thấy mấy người đi theo chính mình, Đại Hoàng là Nhị kiếp Tán Tiên, bốn người khác bên trong Mai Sơn ngũ quái, cũng là Nhị kiếp Tán Tiên.

Duy chỉ có Chu Tử Chân y, còn là một cái Nhất kiếp Tán Tiên, y tuy không nói, nội tâm sao lại thoải mái?

Những thứ khác không nói, đại chiến Lôi Vân Tông, nơi rất quan trọng yếu như thế, những người khác tất cả đều xuất chiến, lập nên công huân vì chủ nhân Lâm Hải.

Thế nhưng mà Chu Tử Chân y đâu rồi, đến cơ hội xuất chiến cũng đều không có!

Vì cái gì?

Còn không phải bởi vì quá yếu!

Vì thế, Chu Tử Chân mới cả gan, hướng Lâm Hải đòi hỏi Nguyên Thần, chính là vì sớm ngày độ kiếp, trở thành Nhị kiếp Tán Tiên, tiến vào chính giữa thê đội đệ nhất thuộc hạ của Lâm Hải !

“Ngươi thật sự nghĩ kỹ?” Lâm Hải nhắm hai mắt lại, nhìn nhìn chằm chằm vào Chu Tử Chân, nhàn nhạt mà hỏi.

“Đúng vậy, chủ nhân!”

“Dù bị Thiên kiếp chém thành bột mịn, Tiểu Trư cũng tuyệt không hối hận!”

“Tốt!” Lâm Hải nghe được, lông mày đột nhiên nhảy lên, trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Nếu như thế, thành toàn ngươi!!!”

Chương 2401: Chủ nhân, Tiểu Trư chưa để ngươi mất mặt a?

Chu Tử Chân nghe được, lập tức vui mừng quá đỗi, hướng phía Lâm Hải trùng trùng điệp điệp dập đầu một cái!

“Cảm ơn chủ nhân!”

“Tiểu Trư cho dù độ kiếp thất bại chết rồi, cũng tuyệt không quên đại ân của chủ nhân !”

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một vòng nghiền ngẫm giảo hoạt.

“Có ta ở đây, sao lại cho ngươi chết?”

“Ngươi yên tâm, thủ hạ của Lâm Hải ta, Thiên kiếp cũng mơ tưởng làm gì!”

Lâm Hải vừa nói xong, lập tức một cỗ khí tức cuồng bá phóng lên trời, uy nghiêm nồng đậm tỏa khắp mọi nơi , giống như chúa tể thế gian.

Bọn người Dương Hiển, lập tức trong lòng giật mình, đối mặt với Lâm Hải giống như đối mặt với một tòa núi cao nguy nga, làm cho người kính ngưỡng, sợ hãi!

Đối với Lâm Hải mà nói, càng là không người dám nghi vấn.

Giờ phút này, địa vị của Lâm Hải trong suy nghĩ của bọn họ, cái kia chính là thần!

Lời Lâm Hải nói, chính là chân lý!

Bất quá, Lâm Hải nói lời này lại cũng không phải là nói vô ích.

Ngày đó, lúc Tam Đầu Giao độ Tam Cửu Thiên Kiếp, liền tại lúc một đạo Thiên kiếp cuối cùng đánh xuống, đã bị Lâm Hải đã thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Có thể nói, chỉ cần Lâm Hải nguyện ý ra tay, hoàn toàn có thể cùng Thiên kiếp cướp người!

“Đi ra ngoài đi!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, Chu Tử Chân cùng với Mai Sơn huynh đệ khác, tất cả đồng loạt đều từ trong Luyện Yêu Hồ đi ra.

Chu Tử Chân mới vừa xuất hiện, lập tức biến sắc, hướng phía Lâm Hải cấp tốc hoảng sợ nói.

“Chủ nhân, ta cảm ứng được Thiên kiếp rồi!”

“Hơn nữa, ta tựa hồ có chút áp chế không nổi rồi!”

“Chà mẹ nó!” Lâm Hải nghe được, không khỏi lắp bắp kinh hãi.

nếu như Chu Tử Chân ở chỗ này dẫn tới Thiên kiếp, vậy địa phương chính mình dừng lại ở có thể sẽ bị y hủy.

“Đi!”

Lâm Hải không chút do dự, la lên một tiếng, mọi người đồng loạt đằng vân giá vũ, hóa thành lưu quang biến mất tại phía chân trời.

Ông!

Mãi cho đến khi tới một chỗ thâm sơn mịt mù không có người ở, mọi người mới ngay ngắn rơi xuống.

“Tiểu Trư, đón lấy!”

Lâm Hải gảy nhẹ ngón tay, lập tức các đan dược như Phá Lôi Đan, Đại Hoàn Đan, Chân Nguyên Tán, tất cả đều bay vào trong tay Chu Tử Chân.

“Đa tạ chủ nhân!”

Chu Tử Chân đem đan dược nhận lấy, nói một tiếng tạ, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, trong hai mắt hiện lên thần sắc điên cuồng!

“Ha ha ha, Thiên kiếp, không nghĩ tới a!”

“Lúc này mới không có cách bao lâu, lại muốn cùng lão Trư ta gặp mặt!”

Ông!

Chu Tử Chân nói xong, đỉnh đầu bỗng nhiên tách ra một đoàn chói mắt vầng sáng, che khuất bầu trời, cuồng phong gào thét!

Ầm ầm!

Đột nhiên, giữa trời nắng vang lên một tiếng phích lịch, sau đó một đoàn mây đen, từ xa mà đến gần mà đến, trong chốc lát lơ lửng tại trên đỉnh đầu Chu Tử Chân !

“Đến rồi!”

Bọn người Lâm Hải thấy thế, lập tức đồng tử co rụt lại, trái tim kinh hoàng, cấp tốc lui về phía sau đến khoảng cách an toàn.

Nhìn lên bên trong bầu trời, cái kiếp vân ngưng tụ lấy lực lượng Lôi Đình khủng bố cuồng bạo kia, tâm thoáng cái nâng lên cổ họng.

Bọn hắn những người này, ngoại trừ Lâm Hải ra, tất cả đều là ngờời đã vượt qua Nhị Cửu Thiên Kiếp.

Tuy cuối cùng nhất đều đã thành công chống đỡ chín đạo Lôi kiếp oanh kích, nhưng cái loại cảm xúc sinh tử một đường này, thật sự là quá sâu.

Hoặc là nói, người đã vượt qua Thiên kiếp, trong nội tâm đều có để lại bóng mờ thật sâu đối với Thiên kiếp .

Tuy Thiên kiếp này không phải hướng bọn họ mà đến, nhưng đồng dạng lại để cho trong tâm bọn họ rung động lắc lư không thôi!

Mà Chu Tử Chân giờ phút này, đối mặt với uy áp mãnh liệt của kiếp vân, nhưng lại điên cuồng cười to một tiếng.

“Thiên kiếp, đến a, Trư gia gia ngươi không sợ ngươi!”

Tạch...!!!

Chu Tử Chân vừa mới dứt lời, bỗng nhiên một đạo Lôi kiếp mang theo khí tức lăng lệ ác liệt, từ trên trời giáng xuống.

Oanh!

một đạo Lôi kiếp này , cuồng bạo oanh kích tại đỉnh đầu Chu

Tử Chân.

Đã thấy Chu Tử Chân đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, ngạnh sinh sinh đã trúng một kích Thiên kiếp này , vậy mà mặt không đổi sắc!

“Tiểu Trư, vậy mới tốt chứ!”

Bọn người Dương Hiển thấy thế, lập tức đại hỉ, không thể tưởng được thực lực của Chu Tử Chân, vậy mà tăng lên nhiều như vậy.

Coi như là bọn hắn, thời điểm độ Nhị Cửu Thiên Kiếp, cũng không có nhẹ nhàng như vậy.

Xem ra, hi vọng độ kiếp thành công của Chu Tử Chân rất lớn a!

Tạch...!!!

Oanh oanh oanh oanh!

kiếp vân trên bầu trời, điên cuồng rơi xuống, một đạo tiếp lấy một đạo...

Lâm Hải cùng bọn người Dương Hiển, tất cả đều kéo căng trái tim, hai mắt nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Chu Tử Chân.

Nhất là Lâm Hải, nội tâm khẩn trương cũng đã toát mồ hôi.

Hắn cũng không giống với bọn người Dương Hiển, ngoại trừ quan sát Chu Tử Chân độ kiếp, hắn còn phải thời khắc chú ý trạng thái của Chu Tử Chân.

Một khi có cái gì sơ xuất, phải lập tức đem Chu Tử Chân thu hồi vào trong Luyện Yêu Hồ.

Thu chậm, Chu Tử Chân có khả năng sẽ đi đời nhà ma.

Mà thu sớm, Chu Tử Chân độ kiếp sẽ không có ý nghĩa.

Phốc!

“Ha ha ha ha, sảng khoái a!”

“Thiên kiếp, chẳng lẽ ngươi là mẫu, như thế nào một điểm khí lực cũng đều không có!”

Chu Tử Chân miệng phun máu tươi, thân thể lảo đảo, trong hai mắt lại càng phát ra điên cuồng, chỉ trời cuồng tiếu.

Oanh!

Rốt cục, đạo thiên lôi thứ mười bảy rơi xuống, đây là một đạo thiên lôi có uy lực gần với đạo cửu cực (số chín cuối cùng) thứ hai .

Chu Tử Chân bị Lôi kiếp bổ trúng, trực tiếp thổ huyết cuồng phun, ngửa mặt ngã xuống bên trên đất , hai mắt lật một phen, suýt nữa ngất.

Cũng may Chu Tử Chân còn có thần trí, cấp tốc há miệng ra, đem một khỏa Đại Hoàn Đan cùng một khỏa Chân Nguyên Tán đưa vào trong miệng.

Ông!

Sau một khắc, bên ngoài thân Chu Tử Chân lóe lên hào quang, lập tức khôi phục thương thế, cọ cái đứng lên.

“Ha ha, tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, Trư gia gia bình yên vô sự!”

“Lôi kiếp, ngươi còn thừa một chút cuối cùng, có bản lĩnh thì đến hung ác cho Trư gia gia !!!”

Ầm ầm!

kiếp vân trên bầu trời, long long rung động một hồi, nhanh chóng gắng sức một lần nữa ngưng tụ năng lượng, mặt đất đều bị kiếp vân che lấp, đen kịt một mảnh!

uy áp kinh khủng kia, khiến cho đám người Lâm Hải, đều bắt đầu hô hấp không khỏe.

Giờ phút này, tất cả mọi người trợn tròn tròng mắt, liền thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài rồi.

Chu Tử Chân độ Nhị Cửu Thiên Kiếp, cuối cùng đã tới thời khắc mấu chốt nhất.

Thành bại hay không, nhìn một lần hành động lúc này !

Ầm ầm!

Tạch...!!!!

Đột nhiên, một đạo sấm sét giữa trời quang, cơ hồ chấn vỡ màng tai của đám đông .

Sau đó, Thiên Lôi to như cánh tay kia, mang theo lực lượng cuồng bạo giống như muốn phá hủy mọi thứ, điên cuồng rơi xuống!

“Rống!!!”

hai mắt Chu Tử Chân huyết hồng, rống to một tiếng, thân thể bỗng nhiên trở nên cực lớn vô cùng, hiện ra nguyên hình!

Oanh!

Thiên kiếp cửu cực lần thứ hai, thoáng cái oanh kích tại trên đỉnh đầu Chu Tử Chân.

Phốc!

Chu Tử Chân mở cái miệng rộng, liền phun ra một ngụm máu tươi .

Cái da dày thịt béo kia, lập tức đen kịt vô cùng, máy chảy như rót.

“Ai u!!!”

Chu Tử Chân kêu đau một tiếng, thân thể cao lớn phịch một tiếng, ầm ầm sụp đổ!

“Không tốt!!!”

Lâm Hải thấy thế, đột nhiên kinh hãi, cảm thấy sinh cơ của Chu Tử Chân, đang nhanh chóng xói mòn, lập tức muốn thấy đáy!

Vừa mới chuẩn bị đem Chu Tử Chân thu vào bên trong Luyện Yêu Hồ, để tránh rơi vào kết cục hình thần câu diệt.

Nhưng đột nhiên, thân thể Chu Tử Chân nhoáng một cái, cường chống thân thể, vậy mà ngồi dậy.

“Chủ nhân, Tiểu Trư chưa để ngươi mất mặt a?”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, nhịn không được cất tiếng cười to.

“Ha ha ha, Tiểu Trư, vậy mới tốt chứ!”

Lâm Hải kinh hỉ phát hiện, Chu Tử Chân tuy chỉ còn một tia sinh cơ, lại vững chắc như núi!

Tuy nói cách tử vong chỉ có một đường mảnh, nhưng lại ngạnh sinh sinh còn sống!

Nói một cách khác, Chu Tử Chân độ kiếp, thành công rồi!

“Ha ha, chưa để chủ nhân mất mặt là tốt rồi!”

“Ai u, thật sự là đau chết mất!”

Phù phù!

Chu Tử Chân nói xong, lần nữa kêu đau một tiếng, sau đó ngửa mặt ngã quỵ, triệt để hôn mê!

Ầm ầm!

Cái lúc này, kiếp vân trên bầu trời, phát ra một tiếng sấm sét, bỗng nhiên tán đi, trong nháy mắt khôi phục một mảnh trời quang!

“Ha ha, thành công rồi!”

“Tiểu Trư, ngươi thành công rồi!!!”

Bọn người Dương Hiển, lập tức cao hứng nhào tới, đem Chu Tử Chân hôn mê ôm vào trong ngực, không kìm được vui mừng.

Mà Lâm Hải đứng ở đằng xa, hai tay khoác ra sau, trên mặt cũng bày biện ra dáng tươi cười mừng rỡ .

Hôm nay lên, thủ hạ của mình, lại nhiều thêm một Nhị kiếp Tán Tiên rồi!

Chương 2402: Ngươi, có thật sự khỏe không?

Chu Tử Chân độ Nhị Cửu Thiên Kiếp thành công, lập tức trở thành Nhị kiếp Tán Tiên.

Đến tận đây, thủ hạ Mai Sơn ngũ quái của Lâm Hải , đều đã đạt đến tu vi Nhị kiếp Tán Tiên .

thực lực một phương Lâm Hải, lần nữa đạt được tăng cường.

“Cũng không biết trong Mai Sơn Thất Quái, hai quái còn lại kia ở nơi nào, thật chờ mong a!”

Lâm Hải cười cười, ý niệm khẽ động, đem tất cả bọn người Dương Hiển đều thu hồi vào Luyện Yêu Hồ.

Sau đó, đằng vân giá vũ quay trở về Phố Người Hoa!

“Tông chủ, Lâm Kiếm trở lại rồi!”

Lâm Hải vừa trở lại Phố Người Hoa, Trần Nghiên liền hướng Lâm Hải bẩm báo nói.

“A?”

Lâm Hải nghe được, lông mày không khỏi nhảy lên.

Lâm Kiếm trước đó cùng Tiểu Hắc, đi Huyết Hải tu hành, không thể tưởng được hôm nay rốt cục trở về rồi.

“Lâm Kiếm, bái kiến Tông chủ!”

Trần Nghiên vừa nói xong, Lâm Kiếm đã từ bên ngoài đi đến, nhìn thấy Lâm Hải, gấp gáp cung kính thi lễ.

“Không cần đa lễ.”

Lâm Hải chắp tay sau lưng, cẩn thận chu đáo nhìn Lâm Kiếm một phen, lập tức trong mắt tinh mang đại thịnh.

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, giờ phút này Lâm Kiếm đứng tại trước mặt của mình, vậy mà giống như một thanh lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ, sắc bén vô cùng!

Trên đỉnh đầu, ẩn ẩn có một đạo khí tức lăng lệ ác liệt xoay quanh, âm lãnh khắc nghiệt, lại để cho người liếc mắt nhìn đều cảm thấy phát lạnh khắp cả người !

“Lâm Kiếm, xem ra thu hoạch của ngươi không nhỏ a!” Lâm

Hải thoả mãn nhẹ gật đầu, nói ra.

“Hồi Tông chủ, Lâm Kiếm xác thực có chỗ thu hoạch, tại trong Huyết Hải, lĩnh ngộ Sát Lục Chi Đạo cùng Huyết Chi Đạo!”

Ông!

Lâm Kiếm nói xong, đột nhiên một đoàn sát cơ âm lãnh đậm đặc như thực chất, bỗng nhiên tách ra, tràn ngập cả gian phòng.

người trong phòng, lập tức toàn thân lạnh run một cái, phảng phất như rơi vào Cửu U Địa Ngục, lạnh mình trái tim băng giá!

Mà ngay cả Lâm Hải, đều là trong lòng đập mạnh một cú, sắc mặt hoảng sợ.

“Sát Lục Chi Đạo, vậy mà cường hãn đến vậy!”

Dù là Lâm Hải trải qua sóng to gió lớn, tại dưới Sát Lục Chi Đạo vờn quanh của Lâm Kiếm, vậy mà cũng có loại cảm giác tim đập nhanh.

Oanh!

Mà lúc này đây, sát cơ trong không khí, bỗng nhiên tiêu tán, mà chuyển biến thành sương máu nồng đậm bốc lên!

“Huyết Chi Đạo!!!”

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, trong nội tâm thầm hô một tiếng, chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân, đều có loại cảm giác cứng lại, cực kỳ không khỏe.

Đối với Huyết Chi Đạo, Lâm Hải tuyệt không lạ lẫm.

Từ thời điểm lúc ở Nhân Gian giới, đã từng cùng Hấp Huyết Quỷ nhất tộc giao thủ, thậm chí còn thu phục được Huyết Ma.

ưu thế lớn nhất của Huyết Chi Đạo, chính là có thể ảnh hưởng đến huyết dịch trôi chảy trong thân thể, khiến thực lực của địch nhân chịu ảnh hưởng, trong chiến đấu có công năng phụ trợ cường đại.

Lâm Kiếm hôm nay lĩnh ngộ Sát Lục Chi Đạo cùng Huyết Chi Đạo, lực công kích cùng sức bật chắc chắn đã đạt tới một cái cảnh giới mới!

“Chúc mừng ngươi!”

Lâm Hải thoả mãn nhẹ gật đầu, hướng phía Lâm Kiếm nói ra.

“Tạ Tông chủ!”

Lâm Kiếm thu hồi Huyết Chi Đạo, cung kính đứng vững, trong phòng khôi phục bình thường.

“Đúng rồi, Tiểu Hắc đâu?” Lâm Hải đột nhiên hỏi.

Tiểu Hắc thế nhưng mà cùng Lâm Kiếm cùng một chỗ tiến vào Huyết Hải, sẽ không chỉ có một mình Lâm Kiếm trở lại a?

“Y tại Huyết Hải có chỗ lĩnh ngộ, còn đang tu hành, lệnh ta trở lại trước!” Lâm Kiếm đáp.

“A?”

Lâm Hải nghe được, trong mắt mạnh mẽ sáng ngời.

Xem ra, Tiểu Hắc tại trong Huyết Hải cũng gặp phải đại cơ duyên a.

tu vi của Tiểu Hắc, không kém gì bản thể chính mình, hơn nữa lại có U Hồn Nộ nơi tay, Lâm Hải ngược lại không lo lắng an nguy của y.

“Lâm Kiếm, nếu ngươi đã trở lại rồi, liền hiệp trợ Trần Nghiên, mau chóng thành lập mạng lưới tình báo của chúng ta!”

“Vâng!” Lâm Kiếm liền ôm quyền, trịnh trọng đáp ứng nói.

Lâm Hải lại vừa quay đầu, nhìn về phía Trần Nghiên, thản nhiên nói.

“Lôi Vân Tông đã bị tiêu diệt, thế lực nguyên bản trong phạm vi của họ nhất định sẽ nội loạn.”

“Ngươi có thể lưu ý thoáng một phát, Lôi Vân Tông có điều gì khác lạ hay không!”

khuôn mặt Trần Nghiên nghiêm chỉnh, hướng phía Lâm Hải trịnh trọng nhẹ gật đầu.

“Tông chủ yên tâm, ta đã an bài xong xuôi rồi!”

“A?” Lâm Hải kinh ngạc liếc nhìn Trần Nghiên, sau đó thoả mãn nhẹ gật đầu.

“Trần Nghiên, ngươi thật sự là một người lãnh đạo ưu tú !”

Trần Nghiên nghe được Lâm Hải tán dương, lập tức mặt đẹp một hồng, mỉm cười.

“Tông chủ quá khen.”

Lại cùng Trần Nghiên tùy ý hàn huyên vài câu, sau khi nghe Trần Nghiên nói về bước kế hoạch phát triển tiếp theo của Hải Nguyệt Tông, Lâm Hải đã đi ra khỏi Phố Người Hoa.

“Chuyện nơi đây đã xong, là thời điểm đi xem Linh Sở quốc, trả thi thể của Phong Thiếu Trần rồi!”

Vừa nghĩ tới Linh Sở quốc, nội tâm Lâm Hải liền có chút ít kích động lên.

Trước đó Thành chủ Tiểu Minh đã từng nói qua, Linh Sở quốc chính là căn cứ của người tu hành Hoa Hạ .

Thành chủ Tiểu Minh cùng Ngân Hợp, đều là đi Linh Sở Quốc, cũng không biết bọn họ hiện tại thế nào.

“Việc này không nên chậm trễ, hiện tại liền xuất phát!”

Nghĩ đến chỗ này, dưới chân Lâm Hải tường vân phi thăng, đằng vân giá vũ, lập tức biến mất tại bên trong phía chân trời .

Ra khỏi phạm vi Hồng Ngọc Quốc, lại phi hành về phía trước cả ngày thời gian, rốt cục phía dưới xuất hiện một tòa thành trì cực lớn.

Bá!

Lâm Hải từ trên trời giáng xuống, đi tới chỗ cửa thành, đưa mắt nhìn lại.

Đã thấy phía trên là ba chữ to chiếu sáng rạng rỡ: Đại Hạ Quốc!

“Ồ, Đại Hạ Quốc?”

Lâm Hải khi thấy ba chữ kia, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Ban đầu ở trong vầng sáng bảy màu, Lâm Hải đã từng kết giao qua một vị bằng hữu, gọi là Thác Bạt Thanh Vân, hình như là người Đại Hạ Quốc.

Thác Bạt Thanh Vân tính tình hào sảng, làm người trượng nghĩa, ấn tượng đối với Thác Bạt Thanh Vân của Lâm Hải, còn là coi như không tệ.

“Đã đến nơi này, không bằng gặp qua Thác Bạt Thanh Vân, nghe ngóng thoáng một phát sự tình của Linh Sở Quốc !”

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cất bước đi vào chính giữa thành trì .

“Bằng hữu, xin hỏi một chút, ngươi có biết Thác Bạt Thanh Vân hay không?” Lâm Hải ở trên đường, tìm được một người đi đường, nghe ngóng nói.

“Thác Bạt Thanh Vân?” người qua đường bị hỏi , cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, lập tức lộ ra một tia biểu lộ cổ quái.

“Đương nhiên nhận thức, ngươi nghe ngóng y làm gì vậy?”

“Y là bằng hữu của ta, xin hỏi nhà Thác Bạt Thanh Vân ở đâu?”

“đi thẳng về phía trước, chỗ phủ đệ lớn nhất là được!”

“Đa tạ!” Lâm Hải nói một tiếng tạ, đi nhanh thẳng về phía trước.

Người qua đường nhìn xem bóng lưng Lâm Hải, khóe miệng nhếch lên, đột nhiên lộ ra một vòng giễu cợt.

“bằng hữu của Thác Bạt Thanh Vân ? Cái lúc này, lại còn dám tới cửa!”

Lâm Hải một đường đi về phía trước, rất nhanh liền đi tới một chỗ phủ đệ huy hoàng khí phái .

Ngẩng đầu nhìn lại, một khối bảng hiệu phía trên phủ đệ, là bốn chữ to phủ Thượng thư Thác Bạt .

“Là tại đây rồi!”

Lâm Hải đi đến trước, lập tức có thủ vệ ở cửa ra vào, đem Lâm Hải ngăn lại.

“Xin hỏi ngươi tìm ai?”

Lâm Hải mỉm cười, khách khí nói.

“Xin hỏi, Thác Bạt Thanh Vân có phải ở chỗ này hay không?”

Hai cái thủ vệ khẽ giật mình, sau đó cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, mang theo một tia cổ quái nói ra.

“Ngươi tìm Thác Bạt công tử, có chuyện gì?”

Lâm Hải nghe thủ vệ hỏi như thế xong, lập tức biết rõ tìm đúng địa phương rồi, Thác Bạt Thanh Vân xác thực ở chỗ này.

“Thỉnh hai vị hướng Thác Bạt công tử thông bẩm thoáng một phát, cứ nói có cố nhân Lâm Hải, tới bái phỏng!”

“Lâm Hải?” Thủ vệ lần nữa đánh giá Lâm Hải một phen, sau đó mới nhẹ gật đầu.

“Xin chờ một chút!”

Nói xong, thủ vệ vừa quay người, tiến vào trong phủ.

“Ha ha ha ha, Lâm Hải huynh, thật là ngươi sao?”

Không mất bao nhiêu lâu, trong phủ Thác Bạt, đột nhiên truyền đến một hồi thanh âm cười tohưng phấn.

Sau đó, một đạo thân ảnh to lớn mạnh mẽ rắn rỏi, nhanh chóng đi tới gần Lâm Hải.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lập tức nhận ra người, thật sự là Thác Bạt Thanh Vân, không khỏi mặt lộ vẻ vui mừng.

“Thác Bạt huynh, nhiều ngày không thấy, gần đây tốt chứ?!”

Thác Bạt Thanh Vân vốn mặt mũi tràn đầy vui sướng, nghe nói như thế sắc mặt nhưng lại buồn bã, bất quá rất nhanh lại khôi phục bình thường.

“Nhờ phúc Lâm Hải huynh, khá tốt khá tốt!”

Nhưng mà, Lâm Hải nghe nói như thế, hai mắt lại ngưng tụ, thản nhiên nói.

“Thác Bạt huynh, ngươi, có thật sự khỏe không?”

Chương 2403: Có đôi khi, chấn nhiếp hữu dụng hơn giết chóc!

Thác Bạt Thanh Vân nghe được, sắc mặt đột nhiên biến đổi, ánh mắt trở nên lập loè bất định.

“Ha ha, Lâm huynh nói đùa, qua rất xấu, cái này còn có giả?”

Thác Bạt Thanh Vân gượng cười hai tiếng, sau đó mang theo một tia xấu hổ, hướng phía Lâm Hải nói.

“Cái kia, Lâm huynh, vốn ngươi đường xa mà đến, ta có lẽ nên tận tình địa chủ hữu nghị, hảo hảo chiêu đãi Lâm huynh một phen.”

“Bất quá, rất không may chính là, ta có chuyện quan trọng tại thân, căn bản không xuất ra thời gian đi cùng Lâm huynh.”

“Như vậy đi, Lâm huynh, đi về hướng nam ba vạn dặm, chính là Cửu Du Quốc, Chung Thế Hùng ở trong quốc gia họ hỗn khá tiêu sái, nếu không Lâm huynh đi trước tìm Chung Thế Hùng tự ôn chuyện.”

“Đợi lần sau có cơ hội, huynh đệ chúng ta lại tụ họp cùng một chỗ không say không nghỉ, ngươi xem coi thế nào?”

Lâm Hải nghe Thác Bạt Thanh Vân nói xong, khóe miệng hơi vểnh, mang theo biểu lộ giống như cười mà không phải cười, nghiền ngẫm nhìn y.

Cái Thác Bạt Thanh Vân này, vậy mà trực tiếp hạ lệnh trục khách rồi.

Dùng rất hiểu rõ của Lâm Hải đối với Thác Bạt Thanh Vân, y tuyệt đối làm không ra loại sự tình thất lễ này.

Xem ra, việc này tất có kỳ quặc a!

Thác Bạt Thanh Vân bị Lâm Hải nhìn tới một hồi mất tự nhiên, nhẹ nhàng gượng cười hai tiếng, lúng túng nói.

"Lâm huynh, ta liền không lưu ngươi nữa, gặp lại!"

Thác Bạt Thanh Vân đem lời đều nói đến tình trạng này rồi, bất kể là nguyên nhân nào, Lâm Hải cũng không cách nào tiếp tục ở lại.

"Cái kia Thác Bạt huynh, sau này còn gặp lại!"

Lâm Hải nói xong, lộ ra một vòng vui vẻ nghiền ngẫm, hướng phía Thác Bạt Thanh Vân ôm quyền, theo sau đó xoay người đi nhanh rời đi.

Nhìn bóng lưng Lâm Hải đi xa, thần sắc Thác Bạt Thanh Vân thoáng cái ảm đạm xuống, than nhẹ một tiếng.

"Ai!"

"Lâm huynh, không phải Thác Bạt Thanh Vân ta không van xin giúp đỡ, mà là không thể hại ngươi a!"

Nói xong, Thác Bạt Thanh Vân khẽ lắc đầu, thất thần chán nản xoay người trở về sân nhỏ.

Lâm Hải rời khỏi nhà Thác Bạt Thanh Vân, nhưng lại không ra khỏi thành, mà là tìm một cái khách sạn ở lại.

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, Đại Hoàng xuất hiện trước người.

"Chủ nhân, có gì phân phó?"

"Đi, tìm tiểu nhị tới!" Lâm Hải nhàn nhạt phân phó nói.

"Vâng!"

Chỉ trong chốc lát, Đại Hoàng mang theo một cái tiểu nhị, đi tới gian phòng của Lâm Hải .

"Công tử, có gì phân phó?" Tiểu nhị là một cái người tu hành chỉ có Kim Đan sơ kỳ, sau khi đi vào vẻ mặt khẩn trương, hướng phía Lâm Hải cung kính hỏi.

Tuy y không biết Lâm Hải là cái địa vị gì, nhưng cái nam tử tặc mi thử nhãn gọi y tới kia , lại thật sự là quá đáng sợ.

Khỏi cần phải nói, chỉ là thời điểm gọi y vừa rồi, một đạo ánh mắt sắc bén kia, liền cơ hồ khiến cái tiểu nhị này Kim Đan nứt vỡ, sợ tới mức thiếu chút nữa tiểu trong quần.

Vì thế, nhìn thấy Lâm Hải là chủ nhân của Đại Hoàng, cái tiểu nhị này liền cả thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài rồi.

"Ngươi không cần khẩn trương!"

Lâm Hải liếc nhìn tiểu nhị, nhàn nhạt nói ra.

Sau đó ý niệm khẽ động, đem một viên đan dược nắm ở trong tay, ngón tay bắn ra, bay về phía tiểu nhị.

"Viên thuốc này, có thể giúp ngươi ngưng tụ Nguyên Anh!"

Bá!

Tiểu nhị khẽ vươn tay, đem đan dược tiếp được, nghe được lời của Lâm Hải, thoáng cái trợn tròn mắt.

"Đa tạ công tử, đa tạ công tử!"

Sau một khắc, tiểu nhị bưng lấy đan dược có mùi thơm ngát bốn phía ở trong tay, kích động đến toàn thân đều run rẩy lên.

Ngưng tụ Nguyên Anh! Ngưng tụ Nguyên Anh a!!!

Phải biết rằng, Đại Hạ Quốc bọn họ chỉ là một cái quốc gia phi thường nhỏ, thậm chí so ra kém một ít thành trì bình thường của đại quốc .

Mà người tu hành cường đại nhất Đại Hạ Quốc, cũng bất quá là gia chủ của Thác Bạt gia Thác Bạt Hồng, thực lực đạt đến Hóa Thần trung kỳ.

Hơn nữa, còn là một cái Hóa Thần Địa Tiên duy nhất của cả Đại Hạ Quốc .

phía dưới Thác Bạt Hồng, mạnh nhất cũng bất quá là Nguyên Anh hậu kỳ, hơn nữa số lượng tuyệt đối không cao hơn một trăm cái.

Một khi trở thành cao thủ Nguyên Anh, cái kia tại toàn bộ Đại Hạ Quốc, đều tính toán là một cái nhân vật nữa à, ở đâu còn cần phải ở chỗ này, làm một cái tiểu nhị nho nhỏ ?

hạnh phúc cực lớn đột nhiên hàng lâm, đem cái tiểu nhị nho nhỏ này, trực tiếp nện cho chóng mặt hồ đồ rồi.

“Ta có một số việc muốn hỏi ngươi, ngươi phải thành thật trả lời!” Lâm Hải nhìn xem tiểu nhị, thản nhiên nói.

“Vâng, tiểu nhân nhất định không biết không nói, biết gì nói nấy!” Tiểu nhị vội vàng đáp.

“Thác Bạt Thanh Vân, ngươi có biết sao?”

“Tự nhiên biết, đó là nhân vật kiệt xuất nhất của Đại Hạ Quốc chúng ta, năm gần hai mươi sáu tuổi, cũng đã là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ!” Tiểu nhị nặng nề gật đầu đáp.

“Vậy ngươi có biết, y gần đây có phải gặp phiền toái gì hay không ?”

Tiểu nhị nghe được, lập tức biến sắc, toàn thân giật nảy mình đánh một cái lạnh run.

“Công tử cũng nghe nói?” Tiểu nhị bỗng nhiên hạ giọng, cực kỳ thần bí nói.

Lâm Hải thì là nhướn mày, đột nhiên một cỗ khí tức cường đại, lập tức đã rơi vào trên người tiểu nhị.

“Đem những gì ngươi biết, một chữ không thiếu nói ra!”

“Vâng, vâng!”

Tiểu nhị bị dọa đến nói chuyện đều lắp rồi, y như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Hải nhìn về phía trên ôn thiện hòa khí, khí tức trên thân vậy mà đáng sợ như vậy.

“Công tử, Thác Bạt Thanh Vân là gặp phiền toái, hơn nữa là phiền toái lớn!”

“Y, trong lúc bất ngờ giết một cái ác đồ, nhưng không nghĩ đến ác đồ kia có chống lưng cường đại, dĩ nhiên là người của Đại Tượng Quốc!”

“Đại Tượng Quốc?!” Lâm Hải nghe được, không khỏi nhíu lông mày lại, trong óc nhanh chóng suy tư.

Nếu như mình nhớ không lầm, ban đầu ở trong vầng sáng bảy màu, ba huynh đệ Cô Lang Huyết Lang Minh Lang đi theo chính mình, chính là đến từ Đại Tượng Quốc a?

“Đúng vậy, chính là Đại Tượng Quốc!” Tiểu nhị tiếp tục nói.

“ác đồ bị giết tuy nhiên không chịu nổi, nhưng phụ thân của gã lại là một cái cao thủ Đại Thừa cảnh, Đại Thừa cảnh a!!!”

Tiểu nhị nói đến đây, ánh mắt lộ ra hướng về thật sâu, như si mê như say sưa!

Hiển nhiên, Đại Thừa cảnh đối với người Đại Hạ Quốc mà nói, đó là cao không thể chạm cỡ nào , giống như minh tinh trên bầu trời !

“Hôm nay, tên cao thủ Đại Thừa cảnh kia, đã tiến vào Đại Hạ Quốc, cũng thả ra lời nói.”

“Tối nay canh ba, diệt Thác Bạt nhất tộc, báo thù cho con!”

“Đến lúc đó, phàm là ngươười có qua lại cùng Thác Bạt gia, hết thảy đều giết không tha a!!!”

Lâm Hải nghe nói như thế, lông mày mạnh mẽ nhảy lên, rốt cuộc hiểu rõ.

Trách không được Thác Bạt Thanh Vân một mực đuổi chính mình đi, náo loạn cả buổi là không muốn liên lụy ta à!

Chỉ là, Thác Bạt huynh a Thác Bạt huynh, ngươi tuy là vì tốt cho ta, nhưng lại không khỏi có chút xem nhẹ ta rồi.

Chính là một cái Đại Thừa cảnh, phất tay có thể diệt, cho dù ta lưu lại, gã lại có thể làm khó dễ được ta sao?

“Ngươi có biết, tên tu hành Đại Thừa cảnh kia, ở nơi nào sao?”

Tiểu nhị nghe được, liền nhẹ gật đầu.

“người cả nước, đều biết cái cao thủ Đại Thừa cảnh kia, ngụ ở Nhất Phong khách sạn chỗ cửa thành.”

“Hơn nữa, người gã mang đến, đã đem từng cái phương hướng của Đại Hạ Quốc đều phong tỏa chết, người của Thác Bạt gia tộc, chắp cánh cũng khó tránh khỏi!”

Lâm Hải nghe xong, yên lặng nhẹ gật đầu, sau đó phất phất tay.

“Ta đã biết, ngươi đi xuống đi!”

“Vâng!”

sau khi tiểu nhị rời đi, Lâm Hải chắp tay sau lưng, trầm mặc không nói.

Đại Hoàng ở một bên, đột nhiên hai mắt hiện lên một đạo hàn mang, hướng phía Lâm Hải âm trầm nói.

“Chủ nhân, có cần đem người của Đại Tượng Quốc, tất cả đều giết hay không ?”

Lâm Hải trầm ngâm một lát, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Không cần, giết một lớp này, không biết còn có thể có một lớp sau hay không, chúng ta cũng không thể một mực ở tại chỗ này.”

“Nếu thực muốn trợ giúp cho Thác Bạt gia, biện pháp tốt nhất, không phải đem đối phương giết, mà là lại để cho gã sợ!”

“Ngươi nhớ kỹ, có đôi khi, chấn nhiếp hữu dụng hơn giết chóc!”

Đại Hoàng nghe được, không khỏi khẽ giật mình, cái hiểu cái không nhẹ gật đầu.

Lâm Hải thì là vừa quay đầu, nhìn Đại Hoàng vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Ngươi bây giờ, lập tức chạy về Thác Bạt gia, không cần lộ diện, chỉ cần cam đoan trước nửa đêm Thác Bạt gia an toàn.”

“Đợi tới nửa đêm, ta sẽ đích thân tới Thác Bạt gia, chấn nhiếp bọn đạo chích!”

Chương 2404: Có khách tới chơi!

Dạ Hắc Phong Cao (ban đêm gió lớn), toàn bộ Đại Hạ Quốc đang đắm chìm tại chính giữa bầu không khí khủng bố .

người tu hành trong thành, phần lớn đã sớm dập tắt đèn hỏa, trên đường phố liền một cái người đi đường cũng đều không có.

Cơ hồ người trong cả nước đều biết, Thác Bạt Thanh Vân đắc tội với cường giả Đại Thừa cảnh của Đại Tượng Quốc .

Tối nay, cao thủ Đại Thừa cảnh này, sắp sửa một lần hành động diệt sát Thác Bạt gia tộc.

cao thủ Đại Thừa cảnh a, đối với người tu hành Đại Hạ Quốc mà nói, đó là tồn tại cần tất cả mọi người nhìn lên .

Phất phất tay, đều có thể đem cả cái Đại Hạ Quốc tiêu diệt.

Tại trong lúc mấu chốt này, người nào dám ra đây tự tìm phiền phức?

Vạn nhất cái cao thủ Đại Thừa cảnh này, giết đến cao hứng, liền đem kẻ xem náo nhiệt cùng một chỗ giết, cái kia tìm ai kêu oan đây?

địa phương duy nhất vẫn sáng đèn, chỉ sợ chỉ còn lại Thác Bạt gia rồi.

không khí Thác Bạt gia giờ phút này, tràn đầy thương cảm cùng bi tráng.

Cơ hồ toàn bộ đệ tử gia tộc, đều tụ tập tại trong sân rộng, trong mắt mỗi người một mảnh kiên quyết!

Thân là đệ tử Thác Bạt gia tộc, bọn họ cũng đều biết, tối nay có lẽ chính là một đêm cuối cùng của bọn họ .

Nhưng mà, bọn họ lại không có chút phương pháp xử lý nào, đối phương quá mức cường đại rồi, cường đại đến mức lại để cho bọn họ thăng không dậy nổi một tia tưởng tượng.

Chờ đợi Thác Bạt gia bọn họ, chỉ có một cái kết cục mất mạng!

“đám khốn kiếp Hô gia Triệu gia kia, mất đi ngày bình thường đối với bọn họ không tệ, thời khắc mấu chốt vậy mà không ai đến đây trợ trận, thật sự là không có lương tâm!”

một cái cao tầng của Thác Bạt gia, nhìn toàn cả gia tộc không có một cái ngoại viện nào, thật sự là bi ai từ trong nội tâm, phẫn hận mắng.

“Lão Tam, đừng trách bọn họ nữa.”

Tộc trưởng Thác Bạt Hồng cười khổ một tiếng, trong mắt hiện lên tuyệt vọng thật sâu.

“Đối mặt cao thủ Đại Thừa cảnh, ai có cái dũng khí này, đứng tại một phương Thác Bạt gia ta?”

“Thế nhưng mà, Thác Bạt gia ta hãm sâu khó xử, thậm chí ngay cả một người bạn cũng đều không có, thật là làm cho người cảm thấy thật đáng buồn a!” Tên cao tầng kia dậm chân một cái, thật sự là khóc không ra nước mắt!

“Nhân chi thường tình, cái lúc này, người khác trốn Thác Bạt gia ta, chỉ sợ còn không kịp, ai sẽ đến cửa cùng ngươi trèo giao tình?”

“Nếu thực như có loại người này, cái kia trừ phi hắn choáng váng.”

“Cái gì cũng đều đừng nói nữa, đàn ông Thác Bạt gia ta, cho dù chết, cũng muốn chết có tâm huyết!”

Thác Bạt Hồng nói xong, đột nhiên hướng phía đệ tử Thác Bạt gia sau lưng, hét lớn một tiếng.

“Các ngươi, có sợ không?!”

“Không sợ!!!”

“Chúng ta không sợ!!!”

“Tốt!!!” Thác Bạt Hồng nhìn đệ tử Thác Bạt gia tộc ý chí chiến đấu sục sôi, thấy chết không sờn, nội tâm bi thương đồng thời, cũng là một hồi kiêu ngạo.

Bất kể nói thế nào, từ đầu đến cuối, đàn ông Thác Bạt gia lão, không có một cái nào sợ hãi, đều là nam tử hán nổi tiếng!

“Báo ~~~~ “

Đúng lúc này, một cái thủ vệ của Thác Bạt gia, đột nhiên cấp tốc vọt tiến đến.

bọn người Thác Bạt Hồng đột nhiên cả kinh, thần kinh thoáng cái kéo căng, hô hấp đều trở nên khẩn trương cùng dồn dập.

Chẳng lẽ nói, nên đến, cuối cùng cũng muốn tới rồi sao?

“Không cần sợ, là tên Đại Thừa Tôn Giả kia đã tới sao?”

Thác Bạt Hồng ổn định kinh hoàng tâm thần, hướng phía tên hộ vệ kia, trầm thấp mà hỏi.

Những đệ tử Thác Bạt gia khác, thoáng cái tất cả đều dựng lên lỗ tai, thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài lắng nghe lấy.

Nếu thật là địch nhân đã đến, kế tiếp có thể nên dốc sức liều mạng rồi!

“Không, không phải!” Thủ vệ lắc đầu, bỗng nhiên lộ ra một tia thần sắc cổ quái.

Thác Bạt Hồng nghe được, nhẹ nhàng thở ra thật dài, sau đó cau mày hỏi.

“Đó là chuyện gì?”

“Vâng, là có khách tới chơi!”

Phốc!

Thủ vệ vừa nói xong, người đầy trong sân nhỏ lập tức tất cả đều lảo đảo một cái, thiếu chút nữa tập thể ngã sấp xuống.

Cái đồ chơi gì ? Có khách tới chơi?

người Thác Bạt gia, cơ hồ đều không thể tin được lỗ tai của mình.

Cái lúc mấu chốt này, lại còn có người dám trèo lên cửa Thác Bạt gia sao?

Là không biết tình cảnh hiện tại của Thác Bạt gia, hay là cái bạn thân này đối với sinh hoạt đã không có lưu luyến?

Ngay tại thời khắc tất cả mọi người trong Thác Bạt gia có vẻ mặt mộng bức, đột nhiên một đạo thanh âm nhàn nhạt, du dương truyền vào.

“Thác Bạt huynh, đêm khuya đến thăm, mong rằng thứ tội!”

Bá!

Đột nhiên, một đạo thân ảnh nhanh vô cùng, xuất hiện tại trước mặt mọi người của Thác Bạt gia .

Đồng tử Thác Bạt Hồng co rụt lại, hướng phía người tới nhìn lại, lập tức mặt mũi tràn đầy hồ nghi.

Lại thấy người tới, tuổi khoảng hơn hai mươi, dáng người cao ngất, một đầu tóc trắng, hai tay khoác ra sau đứng ở nơi đó, thần sắc lạnh nhạt, ánh mắt thâm thúy, khóe miệng mang theo dáng tươi cười nhàn nhạt.

Chỉ là hướng chỗ kia vừa đứng, vậy mà cho người một loại khí chất siêu thoát, lại để cho người không dám khinh thường.

“Người trẻ tuổi kia, là ai?”

“Vì sao xưng mình là Thác Bạt huynh, nhưng ta đối với hắn một chút ấn tượng cũng không có a!”

Ngay tại thời khắc Thác Bạt Hồng có vẻ mặt kinh ngạc, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

“Lâm huynh, tại sao là ngươi?”

“n?” bọn người Thác Bạt Hồng, đồng loạt hướng quay đầu nhìn lại, đã thấy Thác Bạt Thanh Vân ngây ngốc nhìn xem người tới, trợn mắt há hốc mồm.

Lâm Hải nghe được, thì là ha ha cười cười, một bộ dạng lười biếng, nghiền ngẫm nói.

“Thật vất vả đến Đại Hạ Quốc một chuyến, không hung hăng làm thịt ngươi một chầu rồi lại đi, chẳng phải là quá tiện nghi cho ngươi rồi!”

“Này!!!” Thác Bạt Thanh Vân nghe Lâm Hải vừa nói như vậy, nhanh chóng vỗ đùi, sắc mặt đều xanh rồi.

“Lâm huynh, ngươi không nên tới a!!!”

“Nhanh chóng rời khỏi Thác Bạt gia ta, hiện tại còn kịp!”

“Nếu là chậm một chút nữa, có hối hận thì đã muộn rồi!”

Lâm Hải thì là nhún vai, không chút hoang mang nói.

“Này, Thác Bạt huynh, ngươi không đến mức hẹp hòi như vậy chứ, như thế nào còn đuổi ta ra ngoài rồi?”

“Lâm huynh của ta a!!!” Thác Bạt Thanh Vân quả thực lo lắng, dứt khoát quyết định chắc chắn, hướng phía Lâm Hải vô cùng lo lắng nói.

“Chuyện cho tới bây giờ, ta cứ nói thẳng với ngươi đi!”

“Nếu là bình thường, Lâm huynh ngươi tới, Thác Bạt Thanh Vân ta cao hứng còn không kịp, nhưng là hiện tại...”

“Thác Bạt gia ta chọc phải cường địch, nếu Lâm huynh ngươi không đi, sẽ phải chịu liên quan đến đó a!!!”

Bá!

Thác Bạt Thanh Vân nói xong, hai mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, dáng tươi cười nhàn nhạt nhìn Thác Bạt Thanh Vân nói.

“Nguyên lai là có chuyện như vậy a, vậy ngươi sớm nói với ta a!”

“Cái gì cường địch hay không cường địch, Thác Bạt huynh ngươi yên tâm, có ta ở đây, bảo vệ cả nhà ngươi an bình!”

“Cái gì?!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Mẹ nó, người này có thân phận gì a, thật không ngờ lại có đại khẩu khí.

cường địch muốn tới đêm nay, thế nhưng mà là Đại Thừa cảnh a, ngươi cho rằng là đùa giỡn hay sao?

“Lâm huynh, cái lúc này rồi, ngươi vẫn cùng ta nói đùa gì vậy?!”

“Nhanh chóng rời khỏi Thác Bạt gia, nếu không Thác Bạt Thanh Vân ta cho dù chết cũng sẽ ái ngại!”

Thác Bạt Thanh Vân quả thực đều lo lắng, dậm chân hướng phía Lâm Hải hô.

Tuy y cũng biết, Lâm Hải bổn sự không nhỏ, nhưng vậy cũng phải phân so cùng ai a.

Nếu như nhớ không lầm, lúc gặp nhau tại trong vầng sáng bảy màu, Lâm Hải ngươi chỉ là một cái Nguyên Anh sơ kỳ nho nhỏ a?

coi như Lâm Hải ngươi kỳ tài ngút trời, vạn năm khó gặp được một lần.

Nhưng thời gian ngắn ngủi như vậy, ngươi mạnh nhất, cũng nhiều lắm thì cái Nguyên Anh hậu kỳ a!

Lui một vạn bước nữa để giảng, dù Lâm Hải ngươi cường đại vượt quá tưởng tượng, ngưng tụ Nguyên Thần, thành tựu Hóa Thần Địa Tiên, cái kia lại có thể thế nào?

Địch quân đến, đây chính là Đại Thừa, Đại Thừa a!!!

Lâm Hải thấy Thác Bạt Thanh Vân gấp thành như vậy, thì là mỉm cười, không thèm để ý.

“Thác Bạt huynh, ngươi cứ đem tâm đặt ở trong bụng a!”

“Có Lâm Hải ta tại, bảo vệ Thác Bạt gia ngươi, bình yên vô sự!”

Nói xong, lông mày Lâm Hải khẽ động, trên mặt hốt nhiên hiện ra một vòng dáng tươi cười nghiền ngẫm .

“Huống chi, hiện tại cho dù ta muốn đi, chỉ sợ cũng không còn kịp rồi!”

Ông!

Lâm Hải vừa dứt lời, bỗng nhiên một đạo khí tức cường đại, nhanh chóng tới gần.

Đồng thời, một đạo thanh âm quát chói tai, phảng phất giống như là kinh lôi, vang lên tại trong bầu trời đêm!

“Thác Bạt gia, tử kỳ của các ngươi đã đến!”

Chương 2405: Ta là ai, ngươi còn chưa có tư cách biết rõ!

Bá!

Tiếng nói rơi xuống đất, đột nhiên một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, đã rơi vào trước mặt mọi người của Thác Bạt gia .

bọn người Thác Bạt Hồng, cấp tốc ngẩng đầu nhìn lại, lập tức đồng tử co rụt lại, tất cả hô hấp đều dồn dập lên.

Lại thấy người tới, một thân áo xanh, dáng người khôi ngô tướng mạo hung ác, sát cơ ngập trời xoay quanh trên đỉnh đầu, đậm đặc như thực chất.

Hai ánh mắt như kiếm, mang theo hàn mang âm lãnh, tại trên thân mọi người Thác Bạt gia đảo qua, lại để cho người không rét mà run!

“Lâm Hải, đợi lát nữa vừa động thủ, ngươi lập tức thừa cơ đào tẩu, ngàn vạn đừng có dừng lại!”

sắc mặt Thác Bạt Thanh Vân trầm trọng, thấp giọng hướng phía Lâm Hải, lo lắng dặn dò.

Lâm Hải thì là sắc mặt bình thản, vung mí mắt liếc nhìn người tới, mặt lộ vẻ khinh thường nhàn nhạt.

Lúc đối mặt với Thiên Tiên , mình cũng chưa từng đào tẩu.

Hiện tại chính là một cái Đại Thừa cảnh, nhân vật giống như con sâu cái kiến, cũng có thể đem chính mình dọa lùi?

Thật sự là hay nói giỡn.

“Thác Bạt huynh, không cần phải xen vào ta, ngươi cũng không cần khẩn trương!”

“Ta nói rồi, có ta ở đây, Thác Bạt gia ngươi tất sẽ bình yên vô sự!”

“Lâm huynh, ngươi, ngươi...” Thác Bạt Thanh Vân thấy sự đáo lâm đầu, Lâm Hải còn nói như thế, thật sự là vừa vội vừa tức.

Đến lúc nào rồi rồi, nói chuyện còn không che đậy miệng như thế, đối diện đó là cao thủ Đại Thừa cảnh a, là tồn tại đằng vân giá vũ như Thần Tiên a!

Lâm Hải ngươi một cái Nguyên Anh cảnh nho nhỏ, ở đâu ra dũng khí, nói ra lời không biết điều đến như vậy.

Thác Bạt Thanh Vân còn nghĩ đến khuyên Lâm Hải, mà lúc này đây, Thác Bạt Hồng đã mở miệng nói chuyện.

“Tiền bối, có thể thả Thác Bạt gia ta một con ngựa, Thác Bạt gia nguyện dâng lễ trọng đền bù tổn thất!”

nam tử áo xanh đối diện, hai mắt phát lạnh, khinh miệt cười lạnh một tiếng.

“Đền bù tổn thất? Ngươi lấy cái gì đền bù tổn thất?!”

“Giết toàn tộc các ngươi, đều đổi không về mệnh của con ta !”

Ông!

tiếng nói của nam tử áo xanh vừa dứt, bỗng nhiên một cỗ sát cơ ngập trời, lập tức bao phủ cả tòa trang viên Thác Bạt gia .

uy áp cường đại, thoáng cái hàng lâm tại trên người mỗi người, lại để cho các đệ tử của Thác Bạt gia, hoảng sợ biến sắc!

Tuy sớm đã biết rõ Đại Thừa cảnh đáng sợ, nhưng cho tới bây giờ, mọi người Thác Bạt gia , mới chính thức khắc sâu cảm nhận được, trong nội tâm lập tức bay lên vô lực thật sâu.

Vốn, vừa bắt đầu còn tưởng tượng, sau khi lấy năng lực toàn tộc, trả một cái giá thật lớn xong, có lẽ còn có liều mạng.

Nhưng bây giờ, nam tử áo xanh vừa phóng xuất ra uy áp, bọn người Thác Bạt Hồng lập tức minh bạch, chênh lệch giữa bọn họ cùng Đại Thừa cảnh cái kia rất lớn!

Cho dù dùng chênh lệch thiên địa để hình dung, đều tuyệt không quá.

“Đã xong!”

Tâm Thác Bạt Hồng, thoáng cái té xuống đáy cốc, trong mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng thật sâu.

Cho dù là toàn tộc cùng một chỗ dốc sức liều mạng, hôm nay cũng mơ tưởng tránh được kiếp nạn này rồi!

“Tiền bối!”

Đột nhiên, Thác Bạt Thanh Vân tiến lên một bước, sắc mặt oán giận, mang theo một tia cầu khẩn, cất cao giọng nói.

“Con của ngài, là Thác Bạt Thanh Vân ta giết chết!”

“Mong ngài mở lòng từ bi, chỉ giết một mình ta báo thù, việc này cùng Thác Bạt gia tộc không quan hệ!”

“Ha ha ha ha!!!” nam tử áo xanh nghe được, không khỏi bắt đầu cất tiếng cười to, trong tiếng cười tràn đầy khinh miệt cùng xem thường.

“Giết một mình ngươi ? Nghĩ khá lắm!”

“Con của ta thân phận tôn quý, há đám con sâu cái kiến các ngươi có thể so sánh?”

“Hôm nay, định diệt toàn tộc ngươi, chôn cùng con của ta!”

Nam tử áo xanh vừa nói xong, các đệ tử của Thác Bạt gia, lập tức sắc mặt như tro tàn, vẻ mặt tuyệt vọng.

Lời nói nói đến cái phân thượng này , xem ra việc này không cách nào may mắn thoát khỏi rồi.

Chẳng lẽ nói, tối nay Thác Bạt gia tộc, thật sự muốn diệt tộc sao?

Ngay tại thời khắc trong lòng người của Thác Bạt gia tộc bi thương tuyệt vọng, đột nhiên một đạo thanh âm nhàn nhạt, vang lên từ trong đám người .

“Nói xong chưa?”

“Nếu như đã nói xong, hiện tại có thể lăn!”

Bá!

Cơ hồ tất cả mọi người, lập tức tất cả đều quay đầu, hướng phía chỗ thanh âm nhìn lại, trong mắt tràn đầy kinh hãi!

Ai vậy à? Chẳng lẽ điên rồi sao?

Đối mặt với cao thủ Đại Thừa cảnh, cũng dám nói ra lời nói như vậy?

Mà ngay cả nam tử áo xanh đối diện, nghe được cũng là khẽ giật mình, hơn nửa ngày không có kịp phản ứng.

Sau đó, không khỏi lã chã bật cười, phảng phất như đã nghe được chuyện cười cực lớn.

Thác Bạt gia tộc lại vẫn có người lớn mật như thế, chẳng lẽ là sợ choáng váng hay sao?

“Vừa rồi, ai đang nói chuyện?”

Nam tử áo xanh nhíu hai mắt lại, hàn quang hiện lên, hướng phía đám người quát lên.

“Hô cái gì mà hô? Ca ca liền đứng tại trước mắt ngươi, ngươi mù a!”

Lâm Hải một bộ dạng lười biếng, loay hoay móng tay, liền đầu đều không giơ lên thoáng một phát, thản nhiên nói.

“Muốn chết!!!”

Nam tử áo xanh lập tức sắc mặt đại biến, trước mặt nhiều người như vậy, bị Lâm Hải nói như vậy, mặt mũi của gã treo ở đâu được?

“Hôm nay, cái thứ nhất ta giết trước hết là ngươi!”

Nói xong, nam tử áo xanh bỗng nhiên ra tay, cánh tay giương lên, một đoàn hào quang màu xanh, mang theo khí tức lăng lệ ác liệt, hướng phía Lâm Hải ầm ầm rơi xuống!

“Lâm huynh, coi chừng!!!”

Thác Bạt Thanh Vân thấy thế, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

một kích này của nam tử áo xanh, gào thét như gió, lăng lệ ác liệt sắc bén, cách thật xa đã để cho người cảm thấy tim đập nhanh, vô cùng cường đại!

Cái này nếu rơi vào trên người Lâm Hải, dùng tu vi của Lâm Hải, tất sẽ tuyệt không có khả năng còn sống .

Cùng lúc đó, người của Thác Bạt gia tộc, cũng đồng loạt hướng phía Lâm Hải trông lại, trong mắt mang theo im lặng thật sâu .

Người này, có phải đầu có chút vấn đề, hoặc đối với nhân sinh đã không có lưu luyến hay không ?

Cái này mẹ nó, là chuyên môn chạy đến Thác Bạt gia ta để đi tìm cái chết đấy sao?

Ngay tại thời khắc tất cả mọi người cho rằng Lâm Hải hẳn phải chết, đột nhiên thân ảnh Lâm Hải thoáng cái biến mất không thấy gì nữa!

“n?”

một màn quỷ dị này, để mọi người ở đây, tất cả đều cả kinh, sắc mặt hoảng sợ.

Chỉ có nam tử áo xanh đối diện, sắc mặt đại biến, kinh hô một tiếng không tốt!

Sau đó, hai mắt nam tử áo xanh hoảng sợ, như là đã gặp quỷ, hướng phía sau nhanh chóng bỏ chạy!

Phanh!

thân hình nam tử áo xanh không động, bỗng nhiên một cỗ lực lớn, từ phía sau gã đánh úp lại.

“A!!!”

Nam tử áo xanh trốn tránh không kịp, chỉ cảm thấy bờ mông đau xót, phịch một tiếng nằm sấp trên mặt đất, té theo thế chó đớp cứt!

“Chà mẹ nó, tình huống như thế nào?!”

mọi người của Thác Bạt gia, lập tức tròng mắt máy động, thiếu chút nữa mắt rơi đầy đất.

Sau đó, chỉ thấy một đạo thân ảnh, hai tay chắp sau lưng giơ một chân đạp tại trên người nam tử áo xanh, vẻ mặt không thú vị mà lắc đầu.

“Quá yếu, thực không có ý nghĩa!”

Tê ~

“Là Lâm Hải!!!”

mọi người trong Thác Bạt gia tộc, lập tức tất cả đều hít một hơi khí lạnh, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng!

Ngay sau đó, một cỗ vui sướng điên cuồng , lập tức xông lên đầu.

“Lâm Hải, thật không ngờ mạnh!”

“cao thủ Đại Thừa cảnh cao cao tại thượng như Thần Tiên , lại ngăn không được một kích của Lâm Hải?!”

“Chà mẹ nó, Thác Bạt gia ta được cứu rồi!!!”

Lần này tử, người Thác Bạt gia, nội tâm tất cả đều sôi trào lên, nhìn Lâm Hải tràn đầy kích động!

Cứu tinh a, cái này mẹ nó là cứu tinh của Thác Bạt gia a!

Mà ngay cả Thác Bạt Hồng luôn luôn ổn định, giờ phút này cũng là trong mắt dị sắc liên tục, hưng phấn đến hai tay đều có chút phát run.

“Thanh Vân, cái bằng hữu này của ngươi cường đại như thế, vì sao không còn sớm nói cho ta biết?!”

“Hắn là cái địa vị gì ?!”

Thác Bạt Hồng trong hưng phấn hơi oán trách, hướng phía Thác Bạt Thanh Vân thấp giọng hỏi.

“À? Ta, ta cũng không biết a!”

Thác Bạt Thanh Vân giờ phút này đã sớm choáng váng, thậm chí cho tới bây giờ, đều không thể tin được một màn đã chứng kiến trước mắt.

Lâm Hải Nguyên Anh cảnh, như thế nào lại một chiêu đánh bại cường giả Đại Thừa ?

“Ngươi là ai? Ngươi không thể giết ta!”

Nam tử áo xanh bị Lâm Hải dẫm dưới chân, một không thể động đậy được, giống như dê đợi làm thịt, lập tức hoảng sợ la lên một tiếng.

Lâm Hải thì là thản nhiên nói.

“Ta là ai, ngươi còn chưa có tư cách biết rõ!”

“Về phần có thể giết ngươi hay không, đó cũng không phải là do ngươi định đoạt!”

Ông!

Lâm Hải nói xong, lập tức sát cơ nghiêm nghị, lại để cho toàn thân nam tử áo xanh giật mình một cái, hoảng sợ thét lên.

“Sư phụ ta là Nhị kiếp Tán Tiên, ngươi giết ta, sư phụ ta sẽ không bỏ qua ngươi!”

“A?” Lâm Hải nghe được, lập tức hai mắt tỏa sáng, đem chân buông lỏng ra.

Cọ!

Nam tử áo xanh đạt được tự do, lập tức nhảy dựng lên, nhìn Lâm Hải một hồi nhe răng cười.

“Tiểu tử, có phải sợ hay không?”

“Bất quá đáng tiếc, đã muộn!”

“Ngươi dám làm như thế đối với ta, sư phụ ta...”

Ba!

Nam tử áo xanh còn chưa nói dứt lời, trực tiếp bị Lâm Hải vả miệng một cái, đánh vào trên mặt.

Sau đó, thanh âm lạnh lùng của Lâm Hải , nhàn nhạt vang lên.

“Đi, gọi sư phụ ngươi đi, ta chờ đây!”

Chương 2406: Có ta ở đây, các ngươi an tâm!

Nam tử áo xanh bị Lâm Hải vả miệng một cái, trực tiếp bị đánh cho mộng bức.

Mẹ nó, đều nói sư phụ của chính mình là Nhị kiếp Tán Tiên, hắn lại vẫn dám động tay!

Thật sự không sợ chết hay sao?

“Tiểu tử, có giỏi thì đừng chạy, ngươi chờ đó cho ta!”

Bá!

Nam tử áo xanh nói xong, trực tiếp chân đạp tường vân, lập tức biến mất tại bên trong phía chân trời.

“Hứ!”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, lộ ra mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Một cái Nhị kiếp Tán Tiên mà thôi, ca ca có tất yếu phải chạy sao?

“Ách... Các ngươi làm gì mà nhìn xem ta như vậy?”

Lâm Hải vừa quay đầu lại, phát hiện người của Thác Bạt gia, nguyên một đám như là tượng gỗ, dùng ánh mắt vô cùng cổ quái, nhìn mình ngẩn người.

Lâm Hải vừa hỏi, Thác Bạt Hồng không khỏi than nhẹ một tiếng, nội tâm thật sự là phức tạp không thôi.

Vốn, Lâm Hải cường đại vượt xa tưởng tượng, đánh bại nam tử áo xanh, lại để cho một nhà Thác Bạt được cứu trợ.

nội tâm của Thác Bạt Hồng, thật sự là vừa kích động vừa cảm kích.

Thế nhưng mà, không đợi cao hứng đủ, nam tử áo xanh lại nói ra gã còn có cái sư phụ Nhị kiếp Tán Tiên.

Cái này, Thác Bạt Hồng như là bị dội một chậu nước lạnh vào đầu.

vui sướng kích động trước đó, lập tức hóa thành hư vô, mà chuyển biến thành là sợ hãi càng thêm mãnh liệt.

Nhị kiếp Tán Tiên a, đối với toàn bộ Đại Hạ Quốc mà nói, cái kia đều là tồn tại chỉ thuộc về trong truyền thuyết.

Phóng mắt ra toàn bộ quốc gia, đều chưa hẳn có một người tận mắt thấy qua Nhị kiếp Tán Tiên.

Nếu như lời của nam tử áo xanh kia là thật, cho dù có Lâm Hải tương trợ, Thác Bạt gia cũng tuyệt không có khả năng may mắn thoát khỏi .

“Lâm huynh, chuyện hôm nay đa tạ rồi!”

trên mặt Thác Bạt Thanh Vân cười khổ, bỗng nhiên tiến lên hướng phía Lâm Hải trịnh trọng ôm quyền nói.

Lâm Hải thì là nhún vai, một bộ dạng nhẹ nhõm , thản nhiên nói.

“Bằng hữu gặp nạn, rút dao tương trợ, vốn là việc nên làm, Thác Bạt huynh không cần khách khí!”

Thác Bạt Thanh Vân nghe được lời này của Lâm Hải , trong lòng lập tức ấm áp.

Bất quá, còn là mang theo một tia ngưng trọng thật sâu, hướng phía Lâm Hải khẩn thiết nói ra.

“Lâm huynh, ân đức của ngươi, tại hạ chỉ có thể kiếp sau lại báo!”

“Địch thủ của chúng ta quá mạnh mẽ, liền cả Nhị kiếp Tán Tiên loại tồn tại giống như Thần Tiên đều trồi lên rồi.”

“Cho nên, ngươi vẫn là nhanh chóng rời khỏi a, bằng không đợi Nhị kiếp Tán Tiên đến rồi, lại đi cũng đã muộn.”

Lâm Hải nghe được, không khỏi nghiền ngẫm cười cười, hướng phía Thác Bạt Thanh Vân hỏi.

“Ta đi rồi, Thác Bạt gia tộc ngươi làm sao bây giờ?”

“Ha ha!” Thác Bạt Thanh Vân đắng chát cười, ngửa mặt lên trời thở dài nói một tiếng .

“Còn có thể thế nào, chúng ta có lựa chọn sao?”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, trong mắt bỗng nhiên hiện lên môt đạo tinh mang, vươn tay nặng nề vỗ vỗ bả vai Thác Bạt Thanh Vân.

“Thác Bạt huynh, đem tâm thả tới trong bụng a!”

“Ta nói rồi, có ta ở đây, Thác Bạt gia không có việc gì!”

Thác Bạt Thanh Vân nghe xong lời này, ở đâu không rõ Lâm Hải là rốt cuộc vẫn muốn xen vào .

Nội tâm cảm động đồng thời, càng là một hồi lo lắng.

Y cũng không muốn Lâm Hải bởi vì Thác Bạt gia y, mà đem mệnh chôn vùi ở chỗ này.

Nếu như vậy, Thác Bạt Thanh Vân y sẽ rất xin lỗi bằng hữu rồi!

“Lâm Hải, tâm ý của ngươi ta nhận được, chỉ là...”

Lâm Hải khoát tay, trực tiếp cắt đứt lời của Thác Bạt Thanh Vân, sau đó bỗng nhiên nghiền ngẫm nói.

“Ngươi là lo lắng, ta không đối phó được với Nhị kiếp Tán Tiên?”

ngữ khí Thác Bạt Thanh Vân nghẹn lại, miệng giật giật, sau đó nhẹ gật đầu.

Lâm Hải lã chã bật cười, sau đó mang theo một tia bất đắc dĩ, hướng phía Thác Bạt Thanh Vân nói.

“Thác Bạt huynh, nếu ngươi cho rằng như vậy, thì là quá xem thường ta rồi!”

“Yên tâm đi, hết thảy có ta!”

“Cái Nhị kiếp Tán Tiên kia nếu thức thời mà nói, hết thảy dễ nói, nếu không, ta để cho lão có đến mà không có về!”

Lâm Hải vừa nói xong, trên người bỗng nhiên tách ra một cỗ khí tức lăng lệ ác liệt , bay thẳng vào nội tâm người .

trong lòng Thác Bạt Thanh Vân lập tức một hồi kinh hoàng, lại bị cỗ hơi thở này chấn nhiếp, không tự chủ được mà tâm sinh kính sợ.

Mà Lâm Hải thì là vừa quay đầu, hướng phía Thác Bạt Hồng có chút ngẩn người nói.

“Thác Bạt Tộc trưởng, lại để cho các đệ tử gia tộc, nên làm gì thì đi làm đi, tất cả giải tán đi!”

Thác Bạt Hồng cau mày, nhìn chằm chằm ngưng trọng vào Lâm Hải hồi lâu, lông mày đột nhiên nhảy lên.

“Tốt, nếu Lâm tiểu huynh đệ đã nói như vậy, ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh rồi!”

“Thanh Vân lưu lại, những người khác rút lui!”

Thác Bạt Hồng cũng mặc kệ bất cứ giá nào rồi, nếu quả thật có Nhị kiếp Tán Tiên tới đây, cho dù tất cả mọi người trong gia tộc tụ cùng một chỗ, cũng không đủ để một tay người ta diệt.

So với như thế, chẳng bằng nghe Lâm Hải.

tu vi của Lâm Hải, tuy Thác Bạt Hồng nhìn không thấu, nhưng hiển nhiên không phải Nguyên Anh kỳ theo như lời Thác Bạt Thanh Vân .

Nếu không, một chiêu miểu bại cường giả Đại Thừa cảnh, căn bản là sự tình tuyệt không khả năng.

Có lẽ, cái Lâm Hải này có lai lịch lớn, che giấu thực lực cũng chưa biết!

chúng đệ tử của Thác Bạt gia , tựa hồ cũng suy nghĩ cẩn thận điểm này.

Nghe được Thác Bạt Hồng hạ lệnh, nhao nhao rút lui khỏi, về phần trong nội tâm không nỡ, cũng chỉ có chính bọn họ biết.

“Đến, Thác Bạt huynh, ta mang theo chút rượu ngon, chúng ta vừa uống rượu, vừa chờ!”

Lâm Hải dứt khoát lấy ra ba hồ lô Hầu Nhi Tửu, cùng Thác Bạt Hồng và Thác Bạt Thanh Vân một người một cái, ngồi ở trên mặt ghế đá trong sân, uống.

“Ha ha, có thể chè chén cùng Lâm huynh, hôm nay cho dù chết, cũng thấy đủ rồi!”

Thác Bạt Thanh Vân uống một ngụm rượu lớn, hào khí nảy sinh, hướng phía Lâm Hải cởi mở cười to nói.

“Lâm Hải tiểu huynh đệ, ta cái gì cũng không nói, mời ngươi!”

Thác Bạt Hồng thì là mang theo vẻ tôn kính, hướng phía Lâm Hải giơ hồ lô rượu, sau đó miệng lớn uống.

Nhìn Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân là cái dạng này, nội tâm Lâm Hải không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

Xem ra, hai người kia cho đến bây giờ, đều không tin mình có thể cứu bọn họ a!

“Thác Bạt huynh, Thác Bạt gia chủ, Lâm Hải vẫn là câu nói kia, có ta ở đây, các ngươi an tâm!”

“Mặc kệ cừu địch cường đại cỡ nào, Lâm Hải ta thay các ngươi chịu trách nhiệm!”

“Hừ, khẩu khí thật lớn!!!” Lâm Hải vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng hét lớn từ phía trên không vang lên.

Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân sắc mặt đại biến, nhao nhao đứng người lên, hướng phía bầu trời nhìn lại.

Đã thấy một đóa tường vân từ trên trời giáng xuống, lập tức đã rơi vào trước mặt của bọn hắn, đúng là nam tử áo xanh đã đi mà quay lại .

Nam tử áo xanh vừa rơi xuống, liền mặt mũi tràn đầy nhe răng cười, chỉ vào Lâm Hải âm tàn quát một tiếng.

“Tiểu tử, sư phụ ta lập tức tới ngay, ngươi nhất định phải chết!”

“Thức thời mà nói, lập tức quỳ xuống, hướng gia gia cầu xin tha thứ, có lẽ gia gia còn có thể tha ngươi một mạng, bằng không thì...”

Ba!

Nam tử áo xanh còn chưa dứt lời, Lâm Hải bỗng nhiên xuất hiện tại trước mặt nam tử áo xanh , sau đó một cái tát vang dội, quất vào trên mặt nam tử áo xanh .

Sau đó, thanh âm đạm mạc của Lâm Hải , khinh miệt vang lên.

“Bằng không thì, ngươi muốn như thế nào?”

“Ngươi, ngươi...” nam tử áo xanh bụm mặt, thật sự là vừa thẹn vừa giận.

Gã đường đường là cường giả Đại Thừa cảnh, vậy mà hai lần bị Lâm Hải tát miệng, mà không hề có năng lực trốn tránh.

Nếu như vậy truyền đi, sẽ lại để cho gã như thế nào có mặt gặp người?

“Tiểu tử, ngươi muốn chết, sư phụ ta...”

Ba!

Lâm Hải đưa tay lại là một cái vả miệng, hung hăng quất vào trên mặt nam tử áo xanh.

“Sư phụ ngươi thì như thế nào?”

“Cho dù sư phụ ngươi đứng ở chỗ này, ta cũng tát không lầm!”

“Ngươi, ngươi...” nam tử áo xanh hai mắt phẫn nộ, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, tức đến lời nói đều cũng không nói ra được.

Ông!

Mà đúng lúc này, bầu trời đột nhiên hiện lên một đạo lưu quang, sau đó một đóa tường vân xuất hiện tại giữa không trung.

Nam tử áo xanh thấy thế, lập tức lộ ra mặt mũi tràn đầy vui sướng.

Sau đó, hướng phía Lâm Hải âm tàn cười, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Tiểu tử, sư phụ ta đến rồi, các ngươi chết đi!”

Ba!

Nam tử áo xanh vừa mới dứt lời, Lâm Hải vung một cái tát, lại hung hăng quất vào trên mặt của gã.

Chương 2407: Hắn tát, là mặt bên nào của ngươi?

“Ngươi, ngươi!”

Nam tử áo xanh bụm mặt, mặt mũi tràn đầy ủy khuất, khóe miệng co giật sắp khóc rồi.

Mẹ nó, sư phụ của chính mình đều đến rồi, hắn lại vẫn dám quất miệng chính mình!

Cái này cũng quá khi dễ người rồi.

"Sư phụ!"

"Hắn tát ta!"

Nam tử áo xanh mạnh mẽ ngẩng đầu, hướng phía lão giả áo lamtrên bầu trời, ủy khuất hô, thanh âm đều mang theo khóc nức nở rồi.

Bá!

Nam tử áo xanh vừa mới dứt lời, lão tử áo lam trên bầu trời, chân đạp tường vân lập tức rơi trên mặt đất!

Ông!

Một cỗ uy áp mãnh liệt, bỗng nhiên từ trên người lão giả áo lam tán phát ra, không khí xung quanh phảng phất đều bắt đầu ngưng kết.

Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân, lập tức cảm thấy hô hấp trì trệ, hoảng sợ biến sắc, hô hấp đều bắt đầu không khoẻ .

"Cái này, chính là Nhị kiếp Tán Tiên trong truyền thuyết sao?"

nội tâm Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân rung động, giờ khắc này mới biết được chính mình là nhỏ bé cỡ nào.

Lão tử áo lam chỉ là hướng chỗ kia vừa đứng, chỉ là cái cỗ khí chất kia , đều khiến bọn họ sinh ra xúc động quỳ bái.

Đối mặt với địch nhân như vậy, đừng nói chiến thắng, liền cả ý niệm phản kháng trong đầu, đều lập tức mất đi rồi.

"Xem ra, Thác Bạt gia ta nên tuyệt a!"

Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân, đắng chát than nhẹ một tiếng.

một đường hi vọng duy nhất trong nội tâm, tại ngay khi nhìn thấy lão giả áo lam, cũng đã lập tức rách nát rồi.

“Sư phụ, chính là hắn, quất ta ba bàn tay rồi, ngươi phải làm chủ cho ta a!”

Nam tử áo xanh vẻ mặt phẫn nộ đi đến trước mặt lão giả áo lam, chỉ vào Lâm Hải, hung ác nói.

Lão giả áo lam nhíu lông mày lại, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo hàn quang, hướng phía Lâm Hải trông lại.

Nhưng chờ sau khi thấy rõ hình dáng tướng mạo của Lâm Hải , sắc mặt lão giả áo lam lại mạnh mẽ biến đổi, toàn thân giật mình một cái.

“Đồ nhi khẩn cầu sư phụ, đưa hắn bắt sống, để đồ nhi tự tay...”

Ba!

Nam tử áo xanh còn chưa nói dứt lời, thân ảnh Lâm Hải lóe lên đã đến gần, đưa tay lại là một cái vả miệng, hung hăng quất vào trên mặt nam tử áo xanh.

Chà mẹ nó!!!

Lần này tử, bất kể là nam tử áo xanh hay là Thác Bạt Hồng Thác Bạt Thanh Vân, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, triệt để trợn tròn mắt.

Mẹ nó, cái Lâm Hải này cũng quá mãnh liệt a?

sư phụ của nam tử áo xanh, cũng đã đứng tại trước mắt a, Lâm Hải không những không sợ, ngược lại lại tại trước mặt sư phụ người ta, tát miệng đồ đệ của người ta .

Cái này, cái này mẹ nó thật sự là vẽ mặt trước mặt chúng nhân hàng thật giá thật a!

Đừng nói lão giả áo lam đối diện là Nhị kiếp Tán Tiên, coi như là người bình thường hơi có tâm huyết , ai có thể nhịn được?

“Quá vọng động rồi, quá vọng động rồi a!”

Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân, nội tâm đồng thời bóp cổ tay thở dài.

cử động lần này của Lâm Hải đã đem quan hệ của song phương dồn đến chỗ chết, tuyệt đối không có chỗ trống để hòa hoãn rồi.

Nam tử áo xanh bụm mặt, vẻ mặt khó có thể tin nhìn xem khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Hải.

Sợ run hơn nửa ngày, mới bỗng nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi.

“Sư phụ, ngươi trông xem, hắn, hắn lại tát ta!”

Lão giả áo lam giờ phút này, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, cau mày hướng phía nam tử áo xanh hỏi.

“Hắn tát, là mặt bên nào của ngươi?”

“Bên trái, tất cả đều là bên trái!” nam tử áo xanh chỉ vào má trái đã sưng thành đầu heo của mình , ủy khuất nói.

Ba!!!

Theo nam tử áo xanh vừa dứt lời, bỗng nhiên lại là một cái thanh âm tát miệng vang dội , truyền vào trong tai mọi người.

Nam tử áo xanh ngao một tiếng, bụm lấy nửa mặt bên phải đang nhanh chóng sưng lên, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng.

“Sư phụ, ngươi, ngươi như thế nào...”

Nam tử áo xanh mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, khiếp sợ nhìn lão giả áo lam, lời nói đều nói không nổi rồi.

Gã nằm mơ đều không nghĩ tới, sư phụ của chính mình như thế nào cũng đánh chính mình?

Ngay tại thời khắc vẻ mặt nam tử áo xanh mộng bức , lại nghe lão giả áo lam, nghiêm nghị quát lớn.

“Đồ hỗn trướng, còn không lập tức quỳ xuống, bồi tội cho Lâm công tử!”

Ông!

Lão giả áo lam vừa thốt ra lời kia, đầu nam tử áo xanh oanh một tiếng, lập tức trống rỗng, trực tiếp trợn tròn mắt.

Chẳng những là gã, mà ngay cả Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân ở một bên, cũng lập tức mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Cái này, cái này mẹ nó là chuyện gì xảy ra?

“Sư phụ, ngươi, ngươi để cho ta quỳ xuống bồi tội với hắn ?”

Nam tử áo xanh hoài nghi mình có nghe lầm hay không, vẻ mặt không thể tin được hướng phía lão giả áo lam hỏi.

“Quỳ xuống!!!”

Lão giả áo lam quát một tiếng chói tai, nhấc chân trực tiếp đá một cước vào chỗ đầu gối của nam tử áo xanh .

Phù phù!

hai chân nam tử áo xanh mềm nhũn, trực tiếp quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

“Sư phụ, ngươi như thế nào…”

“Đỗ mỗ giáo đồ (dậy đồ đệ) vô phương, mạo phạm Lâm công tử, thỉnh Lâm công tử thứ tội!” Lão giả áo lam căn bản chẳng muốn lại đi phản ứng nam tử áo xanh, bay thẳng đến chỗ Lâm Hải khom người đến đất, khẩn trương thỉnh tội nói.

“Cái gì?!!!”

một cử động kia của lão giả áo lam, lập tức lại để cho toàn thân nam tử áo xanh run lên, triệt để trợn tròn mắt.

Sư phụ của mình, đây chính là Nhị kiếp Tán Tiên a, tồn tại cơ hồ giống như vô địch .

Nhưng bây giờ, như thế nào lại hướng cái nam tử tóc trắng này hành lễ, cái này mẹ nó không phải là đang nằm mơ a?

Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân, giờ phút này càng là trợn tròn mắt, nhìn một màn trước mắt, trong lòng dâng lên sóng biển ngập trời.

“Đây là có chuyện gì, đến cùng chuyện gì xảy ra?”

“Lâm Hải, đến tột cùng là thân phận gì?”

Bất quá, khiếp sợ qua đi, trong tâm bọn họ chuyển biến thành cuồng hỉ thật sâu.

Không hề nghi ngờ, Lâm Hải cùng cái lão giả áo lam này nhận thức, hơn nữa lão giả áo lam tựa hồ rất e ngại Lâm Hải.

Như vậy, Thác Bạt gia y xem ra được cứu rồi!

Mẹ nó, cái thay đổi này rất nhanh, thật sự là kích thích a.

Nếu đổi lại trái tim không tốt, chỉ sợ liền ngoẻo tại chỗ rồi!

Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân, tâm tình giờ phút này quả thực như là ngồi xe cáp treo, thật sự là thoải mái phập phồng.

“Nguyên lai là ngươi a!”

Lâm Hải lúc này mới đạm mạc liếc nhìn Đỗ Khiếu Trần, rũ cụp mí mắt, chậm rãi nói.

“Có câu nói ngươi nói không sai, ngươi dậy đồ đệ, thật đúng là vô phương!”

Bá!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, giống như một thanh đao nhọn đâm vào trong lòng Đỗ Khiếu Trần .

Đỗ Khiếu Trần khẽ run lên, mồ hôi lạnh từ trên trán, bá cái chảy xuống rồi.

Lâm Hải có bao nhiêu đáng sợ, trong mọi người ở đây, chỉ sợ không có người nào rõ ràng hơn lão rồi.

Tuy lão là Nhị kiếp Tán Tiên, tu vi cảnh giới tại phía xa trên Lâm Hải .

Nhưng lão vẫn tinh tường, Lâm Hải tuyệt đối có thực lực miểu sát Nhị kiếp Tán Tiên .

Những thứ không nói khác, Cung Thước của Lôi Vân Tông, thực lực không kém gì lão, lại bị Lâm Hải một đao chém giết.

Hồ Vân Phong so với Cung Thước càng mạnh hơn nữa, nhưng kết quả lại như thế nào đây?

Còn không phải bị mất tánh mạng tại trong tay hộ vệ Nhị kiếp

Tán Tiên của Lâm Hải sao!

Đỗ Khiếu Trần lão cũng còn không có chán sống, đi trêu chọc tồn tại đáng sợ như Lâm Hải.

Đừng nhìn Lâm Hải hiện tại một thân một mình, ai biết âm thầm có bao nhiêu hộ vệ Nhị kiếp Tán Tiên, đang bảo hộ Lâm Hải.

Chính mình một khi biểu hiện ra địch ý đối với Lâm Hải, chỉ sợ lập tức sẽ lọt vào tai hoạ ngập đầu!

Huống chi, đan dược mà Lâm Hải trước đó ban thưởng, càng làm cho Đỗ Khiếu Trần đối với Lâm Hải vừa kính vừa sợ, rất có ý tứ kết giao với Lâm Hải.

Nhưng bây giờ, tên đồ đệ hỗn đản này của chính mình, vậy mà đắc tội Lâm Hải.

Hơn nữa nhìn bộ dáng, Lâm Hải cũng không mua mặt mũi của mình, thậm chí đối với mình cũng bắt đầu trở nên không khách khí.

Cái này mẹ nó, một khi đắc tội Lâm Hải, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi a!

“Lâm công tử giáo huấn đúng lắm, Đỗ mỗ hổ thẹn!”

Đỗ Khiếu Trần không dám tức giận chút nào, cúi đầu, vẻ mặt khẩn trương cố lấy dũng khí nói.

“Cái đồ hỗn trướng này, là hậu nhân của một cái ân nhân trước kia của Đỗ mỗ, tuy bất tranh khí, nhưng vẫn là khẩn cầu Lâm công tử, tha cho gã một lần a!”

“A?” Lâm Hải nghe được, lông mày nhíu lại, không thể tưởng được giữa Đỗ Khiếu Trần cùng cái nam tử áo xanh này, ngoại trừ thầy trò, còn có cái tầng quan hệ này.

Nếu nói như vậy, cái Đỗ Khiếu Trần này còn là một người có tình có nghĩa.

Đỗ Khiếu Trần không biết Lâm Hải đang suy nghĩ gì, thấy Lâm Hải nhìn mình, trầm mặc không nói, lập tức trong lòng một hồi kinh hoàng, hiểu lầm ý tứ của Lâm Hải .

“Hỏng rồi, Lâm công tử đây là tức giận, sẽ không giận chó đánh mèo đến ta đi?”

trong lòng Đỗ Khiếu Trần kinh hoàng, cấp tốc lần nữa mở miệng nói.

“Đỗ mỗ nguyện dùng bảo vật đổi tánh mạng gã!”

“Ồ?” Lâm Hải vừa mới chuẩn bị mở miệng tha thứ cho nam tử áo xanh, nghe nói như thế, lập tức hai mắt tỏa sáng!

Chương 2408: Canh Kim!

“Ha ha, lại vẫn có thu hoạch ngoài ý muốn!”

Nội tâm Lâm Hải không khỏi vui sướng một hồi, hắn vốn không thực muốn giết nam tử áo xanh, mà là muốn cho gã đầy đủ chấn nhiếp.

Dù sao giết nam tử áo xanh, ai biết thân bằng bạn tốt của gã, có thể vì báo thù cho gã, lại đến tìm tới Thác Bạt gia tộc hay không.

Mà đem nam tử áo xanh chấn nhiếp, khiến gã không tiếp tục dám đến tìm Thác Bạt gia gây phiền toái, mới là biện pháp tốt nhất.

Không nghĩ tới, chính giữa lại dẫn xuất Đỗ Khiếu Trần, Đỗ Khiếu Trần còn muốn dùng bảo vật đổi tánh mạng của nam tử áo xanh .

Thật sự là nhân sinh khắp nơi có kinh hỉ a!

Cái lúc này, Đỗ Khiếu Trần đã tại bên trên Nhẫn Trữ Vật nhẹ nhàng quấn một vòng, đem bảo vật lấy ra.

“Lâm công tử, đây là ta trong lúc du lịch ngẫu nhiên lấy được, một mực xem như trân bảo, hôm nay hiến cho công tử, mong công tử khai ân!”

Nói xong, Đỗ Khiếu Trần cầm trong tay một cái viên cầu vàng kim chói mắt, đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“n?”

Lâm Hải vừa thấy vật ấy, hai mắt lập tức bùng lên tinh mang, lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu!

“Đây là cái bảo vật gì?!” Lâm Hải hoảng sợ nói.

Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân, càng là đồng tử co rút lại, liên tiếp lui về phía sau hơn mười thước, mới dừng lại thân hình, trong mắt lấy làm kinh ngạc.

Chỉ thấy ở bên trong viên cầu lập lòe lóng lánh này, thậm chí có một cỗ khí tức vô cùng lăng lệ ác liệt, không ngừng kích xạ ra phía ngoài!

Không khí xung quanh, tựa hồ đều bị hào quang đục lỗ, sắc bén vô cùng, vậy mà sắc bén không kém gì lưỡi dao mũi nhọn!

“Lâm công tử, đây là Kim Nguyên tố đẳng cấp cao, tên là Canh Kim!”

“Canh Kim?!!!” lời của Đỗ Khiếu Trần vừa ra khỏi miệng, trong lòng Lâm Hải lập tức chấn động mạnh một cái.

Sau đó, vui sướng cực lớn thoáng cái xông lên đầu.

Mẹ nó, thật đúng là ngủ gật đã có người đưa gối đầu a!

Lâm Hải tuyệt đối thật không ngờ, bảo vật mà Đỗ Khiếu Trần muốn đưa cho chính mình , dĩ nhiên là Canh Kim!

Ngũ Hành Chi Thuật của Lâm Hải lúc này, Hỏa Chi Đạo đã có Thiên Hỏa, Băng Chi Đạo đã có Huyền Băng, Thổ Chi Đạo cũng có Huyền Thiên Hậu Thổ.

Trước mắt, chỉ còn lại Kim Chi Đạo cùng Mộc Chi Đạo, còn là Nguyên tố bình thường .

Nguyên tố đẳng cấp cao, Lâm Hải cũng biết chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, bởi vậy cũng không có tận lực đi tìm.

Không nghĩ tới hôm nay, Đỗ Khiếu Trần chủ động đem Canh Kim đưa tới cửa rồi.

Bất quá, Lâm Hải biểu hiện ra vẫn là giả bộ như một bộ dạng khó xử, cau mày nói.

“Đã như vầy, liền xem tại trên mặt mũi của Đỗ huynh , không so đo cùng gã nữa!”

Đỗ Khiếu Trần cùng nam tử áo xanh nghe xong, lập tức đại hỉ, hướng phía Lâm Hải liên tục nói lời cảm tạ.

“Đa tạ Lâm công tử, đa tạ Lâm công tử!”

“n!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, kiềm chế một mảnh cuồng hỉ trong nội tâm, cực kỳ tự nhiên đem Canh Kim cầm đến trong tay, một bên trên mặt uy nghiêm nói.

“Tuy lần này tha cho gã, nhưng các ngươi nghe cho kỹ!”

“Nếu ngày sau còn dám tìm Thác Bạt gia phiền toái, ta giết chết hết!”

“Đến lúc đó Đỗ huynh, cũng khó từ tội trạng!”

Đỗ Khiếu Trần cùng nam tử áo xanh nghe được, không khỏi giật mình một cái, liên tục quay đầu đáp ứng nói.

“Lâm công tử yên tâm, Đỗ mỗ nhất định thêm quản giáo, tuyệt không lại để cho nghiệt đồ này, lại đến tao nghiệt Thác Bạt gia!”

“Hi vọng như thế!” Lâm Hải vẻ mặt trang bức nhẹ gật đầu, sau đó đạm mạc nói.

“Các ngươi có thể đi rồi!”

“Cái kia Lâm công tử, sau này còn gặp lại!” Đỗ Khiếu Trần lúc này mới thở dài ra một hơi, sau đó mang theo nam tử áo xanh, chật vật nhanh chóng rời khỏi.

“Đi, đi?”

Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân, ở một bên xem đều trợn tròn mắt.

Thần Tiên, Nhị kiếp Tán Tiên chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, cứ như vậy bị dăm ba câu của Lâm Hải , dọa đi?

Không chỉ có đi, còn hướng Lâm Hải dâng chí bảo, khẩn cầu Lâm Hải khoan dung.

Má ơi, cái Lâm Hải này rốt cuộc là cái địa vị gì, như thế nào liền cả Nhị kiếp Tán Tiên đều sợ như sợ cọp?

Không khỏi, Thác Bạt Hồng mang theo kính sợ thật sâu, hướng phía Thác Bạt Thanh Vân, ném qua ánh mắt hỏi thăm.

Thác Bạt Thanh Vân thì là cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu.

nhận thức của y đối với Lâm Hải , một mực cũng còn dừng lại tại trong vầng sáng bảy màu, cái tiểu tử Nguyên Anh kỳ tiềm lực vô tận, hơi có chút trượng nghĩa kia .

Nhưng biểu hiện bây giờ của Lâm Hải, hiển nhiên căn bản không phải một người tu hành Nguyên Anh Kỳ .

Bởi vậy, Thác Bạt Thanh Vân giờ phút này cũng mộng bức, đối với Lâm Hải hoàn toàn nhìn không thấu.

“Hai vị, nhìn ta như vậy làm gì?”

Lâm Hải thấy Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân có vẻ mặt câu nệ, không khỏi cười hỏi.

“Lâm công tử, đại ân đại đức của ngươi đối với Thác Bạt gia, tại hạ thật sự là không gì báo đáp!”

Thác Bạt Hồng hít sâu một hơi, hướng phía Lâm Hải cảm kích nói.

Lâm Hải thì là cười cười, có chút khoát tay chặn lại.

“Chính là việc nhỏ, không cần phải nói?”

“Cái kia, sắc trời đã tối, Thác Bạt huynh các ngươi cũng sớm đi nghỉ ngơi đi, Lâm Hải cáo từ!” Lâm Hải nói xong, bỗng nhiên dưới chân tường vân phi thăng, đằng vân giá vũ mà đi!

“Đại Thừa!!!”

Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân thấy thế, lập tức đồng tử co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Sau đó, Thác Bạt Hồng vẻ mặt cổ quái nhìn Thác Bạt Thanh Vân, cười khổ nói.

“Thanh Vân, cái này là Nguyên Anh cảnh mà ngươi nói ?”

Thác Bạt Thanh Vân giờ phút này cũng đầy mặt rung động, không thể tưởng tượng nói.

“Tộc trưởng, lúc ta quen hắn , hắn thật là Nguyên Anh cảnh a!”

Thác Bạt Hồng hít sâu một hơi, sau đó vô cùng ngưng trọng nhìn Thác Bạt Thanh Vân, nghiêm túc nói.

“Thanh Vân a, mặc kệ trả một cái giá lớn gì , nhất định phải đem tình bạn cùng Lâm Hải bảo trì xuống dưới!”

“Lâm Hải, có lẽ chính là mấu chốt để Thác Bạt gia ta quật khởi !”

Thác Bạt Thanh Vân nghe được, vẻ mặt lập tức biến đổi, hướng phía Thác Bạt Hồng trùng trùng điệp điệp gật đầu.

“Tộc trưởng yên tâm, ta biết rồi!”

“n!”

Thác Bạt Hồng lúc này mới nhẹ gật đầu, trong hai mắt là ánh mắt thâm thúy sâu thẳm.

“đại cơ duyên ngàn năm khó gặp gỡ của Thác Bạt gia, cuối cùng đã tới!”

Lâm Hải tự nhiên không biết Thác Bạt Hồng cùng Thác Bạt Thanh Vân đang suy nghĩ gì.

Hắn sở dĩ vội vã rời khỏi như vậy, hoàn toàn là vì trong nội tâm không thể chờ đợi được, muốn luyện hóa cái Canh Kim này rồi!

“Liền ở chỗ này a!”

Lâm Hải phi hành đến một chỗ trong núi sâu, bỗng nhiên hạ xuống, sau đó tiến vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Tiên Nhi cung nghênh chủ nhân!”

Tiên Nhi nhìn thấy Lâm Hải, lập tức chạy ra đón chào.

Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi cười cười, thân ảnh lóe lên, liền đã đến bên cạnh Nguyệt Hồ.

“Đến!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, một đạo vầng sáng màu vàng kim sáng chói, mang theo mũi nhọn lăng lệ ác liệt, lập tức bay đến trước mặt Lâm Hải.

Cảm thụ được hào quang muốn phá hủy mọi thứ từ trong cái Canh Kim này chiếu rọi đi ra, trong mắt Lâm Hải nóng rực sáng ngời!

Đều nói Kim Nguyên tố, dùng cứng rắn sắc bén xưng danh, hiện tại xem ra quả là thế!

Cái Canh Kim này chỉ là lơ lửng ở chỗ này, hào quang phát ra, đều cơ hồ đem không khí bắn thủng, có thể thấy được trình độ sắc bén của nó.

“Đem nó luyện hóa xong, Kim Chi Đạo nhất định sẽ đạt được tăng lên thấy rõ!”

Trong hai mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, sau đó bỗng nhiên đưa tay, hướng phía Canh Kim trên không trung , mạnh mẽ nhất chỉ!

“Luyện!!!”

Ông!

Sau một khắc, một đoàn khí mang màu vàng kim, từ ngón giữa

Lâm Hải kích xạ mà ra, lập tức đụng vào cùng một chỗ cùng Canh Kim !

Oanh!

Ngay sau đó, đỉnh đầu Lâm Hải, quang mang màu vàng kim đại thịnh, như là thủy triều, hướng phía Canh Kim chen chúc mà lên, trong chớp mắt liền quấn giao cùng một chỗ.

lông mày Lâm Hải lật cao, hai mắt sáng quắc, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào cái Canh Kim kia cùng Kim Nguyên tố của mình, giao hòa tụ hợp.

hơi thở cuồng bạo sắc bén, không ngừng hướng bốn phía điên cuồng quán qua, giống như thủy triều lăn lộn.

Mặt nước Nguyệt Hồ tức thì bị quang mang màu vàng kim kích xạ bay thẳng đến chân trời, khí thế bàng bạc!

Ông!

Trong bất tri bất giác, cả người Lâm Hải đều đã dung nhập đến bên trong vầng sáng màu vàng kim !

Chương 2409: Canh Kim Chi Đạo!

Oanh!

Không biết đã qua bao lâu, kim quang xung quanh Lâm Hải bỗng nhiên nổ tung, vẩy ra mọi nơi!

“Uống!!!”

Lâm Hải thét dài một tiếng, hóa thành một đạo kim quang phóng lên trời, người tại giữa không trung liền bị một đoàn hào quang màu vàng kim vờn quanh, giống như Kim Thân La Hán!

Cùng lúc đó, một con Phượng Hoàng màu vàng kim, hót vang chín tầng trời, bay múa xoay quanh, trên không trung bỏ ra một mảnh hào quang màu vàng kim!

“Nhân loại, là ngươi quấy nhiễu giấc ngủ say của ta ?”

trong hai mắt Kim Phượng Hoàng, lóe ra kim quang sắc bén giống như là lưỡi dao, hướng phía Lâm Hải phẫn nộ nói.

“Lại là Phượng Hoàng?!”

đôi lông mày của Lâm Hải nhíu lại, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

“Này, ta đang hỏi ngươi ni!”

Kim Phượng Hoàng thấy Lâm Hải không đáp, lập tức giận dữ, há miệng là một đạo ánh sáng màu vàng kim, hướng phía Lâm Hải kích xạ mà đến.

Toát!!!

Nhất thời, chính giữa không khí hiện lên một đạo lưu quang màu vàng kim, phảng phất như đem không gian đều đục lỗ, vô cùng lăng lệ ác liệt!

khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, lộ ra thần sắc khinh miệt .

“Tại địa bàn của ta, há lại để cho ngươi giương oai!”

Đột nhiên, cánh tay Lâm Hải vừa nhấc, hướng phía quang mang màu vàng kim sắc bén kia, xa xa nhất chỉ!

“Định!”

Ông!

Sau một khắc, cái quang mang màu vàng kim này đột nhiên thoáng cái dừng lại, cứng lại ở giữa không trung.

Kim Phượng Hoàng thấy thế, lập tức chấn động, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu .

“Không có khả năng, ngươi như thế nào lại mạnh như vậy?”

Kim Phượng Hoàng vừa dứt lời, đột nhiên một cỗ đến uy áp từ sâu trong linh hồn, hàng lâm tại trên người của nó.

“Tíu tíu!!!!”

sắc mặt Kim Phượng Hoàng đại kinh, phát ra một tiếng kêu to hoảng sợ, chấn kinh không thôi!

Giờ khắc này, nó vậy mà cảm thấy tánh mạng của mình, phảng phất bị giữ tại trong tay Lâm Hải, có loại cảm giác không bị chính mình khống chế.

Phảng phất Lâm Hải chỉ cần có một cái ý niệm trong đầu, đều tùy thời có thể muốn mạng của nó!

“Ngươi, ngươi đối với ta làm cái gì?!”

Kim Phượng Hoàng thét lên một tiếng kinh hãi, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy sợ hãi nói.

Lâm Hải nghe được, lập tức trợn trắng mắt, tức giận nói.

“Xin nhờ, nói chuyện chú ý tìm từ!”

“Ngươi nói như vậy, rất dễ lại để cho người hiểu lầm đấy!”

“Ngươi bớt giả bộ!” Kim Phượng Hoàng la lên một tiếng, “Nói mau, ngươi đến cùng đối với ta làm cái gì?”

Bá!

Đột nhiên, thân ảnh của A Hoa xuất hiện tại bên người Lâm Hải, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi nhìn xem Kim Phượng Hoàng, cười dâm

nói.

“Còn hỏi cái gì, cái này đều nhìn không rõ sao?”

“Rất rõ ràng, ba ba của ta đem ngươi mạnh bạo!”

“Cút! Cái đó chỉ có ngươi!” Lâm Hải nâng lên một cước, đem A Hoa đá bay rồi.

Sau đó, vẻ mặt im lặng hướng phía Kim Phượng Hoàng nhún vai, giận dữ nói.

“Nhìn xem, bị hiểu lầm đi à nha?”

Kim Phượng Hoàng giờ phút này, cũng đã minh bạch tình cảnh của mình, hít sâu một hơi, mang theo một tia trầm trọng hỏi.

“Ngươi muốn thế nào?”

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, thản nhiên nói.

“Thần phục với ta!”

“Không có khả năng, ta thế nhưng mà Phượng Hoàng cao ngạo!” trong mắt Kim Phượng Hoàng hiện lên tinh mang, lạnh lùng nói.

“Phượng Hoàng nhất tộc cao ngạ, sao lại hạ mình tại phía dưới nhân loại!”

Lâm Hải chau mày, cũng lười phải dong dài cùng nó rồi.

“Niếp Niếp, Băng Ca, Nhuận Thổ!”

Bá!

Theo Lâm Hải la lên một tiếng, lập tức ba đạo quang mang một đỏ một trắng một vàng phá không mà đến!

“Chủ nhân, ngươi tìm chúng ta!”

Ba con Phượng Hoàng giương cánh bay tới, xoay quanh tại trên không Lâm Hải, dò hỏi.

“Hỏa Phượng Hoàng, Băng Phượng Hoàng, Thổ Phượng Hoàng!!!”

thời điểm này, Kim Phượng Hoàng cũng phát hiện ra bọn Niếp Niếp, lập tức mặt mũi tràn đầy rung động, thét lên một tiếng kinh hãi.

“Ồ, Kim Phượng Hoàng, ngươi mới tới hay sao?”

vẻ mặt Nhuận Thổ hưng phấn, đôi cánh chấn động, liền bay đến trước mặt Kim Phượng Hoàng .

Băng Ca thì là vẻ mặt lãnh khốc, trực tiếp đem đôi cánh Niếp Niếp nắm lấy, sau đó lạnh lùng nói.

“Mới tới, ngươi hãy nghe cho kỹ!”

“Niếp Niếp là lão bà của ta, ngươi cũng đừng đánh chủ ý tới nàng !”

“Ngươi nói cái gì đó Băng Ca!” Niếp Niếp lập tức liếc trắng Băng Ca, sau đó cũng đã đến trước mặt Kim Phượng Hoàng.

“Này, ta gọi Niếp Niếp, ngươi tên gì a?!”

“Không phải, các ngươi...” Kim Phượng Hoàng quả thực sợ ngây người, tại đây như thế nào lại đột nhiên có ba con Phượng Hoàng a!

Hơn nữa, vừa rồi bọn họ giống như gọi cái nhân loại kia... Chủ nhân!

Chẳng lẽ, bọn họ nhận nhân loại làm chủ?

Cái này, cái này mẹ nó tình huống như thế nào?

Phượng Hoàng nhất tộc cao quý đâu?

Lâm Hải nhìn vẻ mặt mộng bức của Kim Phượng Hoàng , không khỏi im lặng cười, lười biếng nói.

“Ba người các ngươi, cùng nó tâm sự nhân sinh, cho tới khi nó khai khiếu mới thôi!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp quay người, chắp tay sau lưng đi nha.

Chỉ còn lại có bốn con Phượng Hoàng, líu ríu tại đó, nói tiếng chim.

Sau nửa canh giờ, bốn con Phượng Hoàng cùng một chỗ, bay đến trước mặt Lâm Hải.

Ba ~

Kim Phượng Hoàng há miệng ra, đem một cái khe hở lập lòe lóng lánh, phụt lên mà ra, lơ lửng tại trước mặt Lâm Hải.

“Tâm Thần Chi Kim!”

hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, lập tức minh bạch Kim Phượng Hoàng muốn cùng với chính mình ký kết khế ước linh hồn rồi.

Lâm Hải tại lúc thu phục Niếp Niếp, Băng Ca cùng Nhuận Thổ, đều là qua một cái quá trình như vậy .

“Như thế nào, nghĩ thông suốt?” nội tâm Lâm Hải vui mừng, mặt ngoài lại bất động thanh sắc, hướng phía Kim Phượng Hoàng hỏi.

Kim Phượng Hoàng lập tức bĩu môi một cái, vỗ cánh, hướng phía ba con Phượng Hoàng bọn Niếp Niếp , mỉa mai nói.

“Các ngươi nói thực đúng, hắn quả nhiên yêu trang bức.”

“Rõ ràng trong nội tâm cao hứng không được, còn giả trang ra một bộ dạng lạnh lùng , trang bức phạm!”

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất, cái mũi đều tức lệch ra.

“Mẹ nó, ba người các ngươi đến cùng nói với nó cái gì rồi?!!!”

“Còn thanh danh tốt của ca ca !!!”

...

Chờ sau khi cười xong, ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, đã rơi vào bên trên Tâm Thần Chi Kim.

Sau đó, ý niệm khẽ động, một vòng thần thức tiến nhập vào trong cái khe hở kia.

Ông!

Sau một khắc, thân thể của Lâm Hải cùng Kim Phượng Hoàng đồng thời run lên, phảng phất có cổ thứ đồ vật kỳ diệu, đưa bọn họ liên hệ lại với nhau.

“khế ước linh hồn , ký kết thành công!”

Trong đầu Lâm Hải, truyền đến một tiếng thanh âm nhắc nhở.

Sau đó, Kim Phượng Hoàng vỗ cánh lên không, xoay quanh tại trên đỉnh đầu Lâm Hải , kêu to.

“Hiện tại liền luyện hóa ta đi, để ta cùng với bọn Niếp Niếp làm bằng hữu!”

“Tốt!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, bỗng nhiên đưa tay nhất chỉ, một đoàn kim quang đem Kim Phượng Hoàng bao quanh.

“Luyện!!!”

Trong miệng Lâm Hải quát nhẹ một tiếng, Kim Phượng Hoàng lập tức bất động, tách ra kim quang, thân thể bắt đầu trở nên ảm đạm, cho đến khi biến mất!

Ông!

Đại Ngũ Hành Thuật trong cơ thể bỗng Lâm Hải nhiên dừng lại, sau đó một đoàn luồng khí xoáy màu vàng kim, xuất hiện ở trong khí hải, bộc lộ tài năng!

Cùng lúc đó, liên tiếp có tiếng tin tức nhắc nhở, vang lên trong đầu.

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, thành công luyện hóa Kim Phượng Hoàng!

Leng keng!

Kim Chi Đạo của ngươi đã có đột phá mới , lĩnh ngộ Canh Kim Chi Đạo.

Leng keng!

Kim Chi Đạo của ngươi tiến vào cấp độ mới, trước mắt từ Phàm Kim Chi Đạo Đại viên mãn, đi vào Canh Kim Chi Đạo sơ cấp .

Leng keng!

uy lực pháp thuật hệ Kim của ngươi đã nhận được tăng lên thật lớn!

Leng keng!

đạo hạnh của ngươi gia tăng lên ba nghìn năm!

“Ha ha, thoải mái a!”

Nghe những tin tức này, nụ cười trên mặt Lâm Hải, kìm lòng không được mà bày ra.

Mặc dù đã có kinh nghiệm luyện hóa những Phượng Hoàng khác, Lâm Hải sớm đã biết rõ sẽ có thu hoạch như thế này .

Nhưng nội tâm vẫn là mừng rỡ không thôi.

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, hư ảnh của Kim Phượng Hoàng , lơ lửng tại đỉnh đầu Lâm Hải.

“Chủ nhân, chủ nhân, bảo ta đi ra ngoài không phải là vừa muốn trang bức chứ?”

Kim Phượng Hoàng vỗ cánh, hướng phía Lâm Hải chớp chớp con mắt, vẻ mặt nghịch ngợm nói.

Phốc!

“Nói cái gì đó!” Lâm Hải cho nó cái khinh khỉnh.

“Ta hỏi ngươi, ngươi tên là gì!” Lâm Hải hướng phía Kim Phượng Hoàng hỏi.

“Chủ nhân, tên của ta gọi Kim Qua!”

Chương 2410: Tam lang (Ba con sói) của Cự Tượng Quốc

“Kim Qua?” Lâm Hải nhẹ gật đầu, tên rất hay!

Kim qua thiết mã nhập mộng lai, về sau đi theo ca ca, chinh chiến bốn phía a!

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Kim Qua cùng ba cái Niếp Niếp, tất cả đều thu hồi vào trong cơ thể.

Lập tức, Đại Ngũ Hành Thuật trong khí hải nhanh chóng vận hành, bốn đạo vầng sáng sáng ngời lập loè, dị sắc liên tục.

phía dưới Lâm Hải nội thị, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo nóng rực!

“Ngũ Hành Chi Đạo, chỉ còn lại có Mộc Chi Đạo còn tương đối tương đối ảm đạm rồi!”

Ngoại trừ Mộc Chi Đạo ra, bốn cái còn lại tất cả đều thoát ly Nguyên tố bình thường , tiến giai tới trên một cấp độ.

Thiên Hỏa Huyền Băng, Hoàng Thiên Hậu Thổ, Canh Kim Chi Đạo.

Chỉ còn Mộc Chi Đạo còn là Phàm Mộc Chi Đạo, cùng bốn loại Nguyên tố kia, tựa hồ có chút không cân đối.

Bá!

Lâm Hải xoay chuyển ánh mắt, bỗng nhiên đã rơi vào trên thi thể Phong Thiếu Trần ở xa xa .

Nhìn bên trong khí hải của Phong Thiếu Trần, cái hạt giống Mộc Nguyên xanh lóng lánh kia, Lâm Hải kìm lòng không được đi tới.

“Nếu không, đem hạt giống Mộc Nguyên của Phong Thiếu Trần trước lấy?”

Lâm Hải vừa nghĩ, một bên đem tay dò xét ra ngoài.

Nhưng tại địa phương còn cách thi thể Phong Thiếu Trần một tấc, Lâm Hải bỗng nhiên ngừng lại.

Sau đó, cau mày, khẽ lắc đầu.

“Không được, ta không thể làm như vậy!”

“Phong Thiếu Trần là bằng hữu của ta, không phải là địch nhân.”

“Vẫn là đem hạt giống Mộc Nguyên, tính cả thi thể cùng một chỗ, trả cho vị hôn thê của y a!”

Hô ~

Lâm Hải hít sâu một hơi, đứng dậy, đem cỗ tham niệm trong nội tâm kia, đè xuống.

“Chạy a!”

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải ra khỏi Luyện Yêu Hồ, chân đạp tường vân, lướt qua Đại Hạ Quốc, tiếp tục đi về phía trước.

Linh Sở Quốc, cách Đại Hạ Quốc còn có muôn sông nghìn núi, mặc dù Lâm Hải một đường bay đến, cũng không phải một sớm một chiều là có thể đến.

Một ngày này, Lâm Hải đang phi hành tại trên bầu trời, đột nhiên phía trước có sát khí trùng thiên, đạo pháp nổ vang.

“n?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía dưới nhìn lại, lập tức đồng tử co rụt lại.

“Chiến tranh!!!”

Nội tâm Lâm Hải chấn động mạnh một cái, đã thấy đám người rậm rạp chằng chịt phía dưới, đang kịch liệt tiến hành chém giết.

Từ phía trên không hướng phía dưới nhìn lại, một mảnh đông nghịt, nhìn không tới cuối.

Nhìn từng mảnh từng mảnh người ngã xuống, mặc dù Lâm Hải nhìn quen sinh tử, đều cảm thấy một hồi kinh hãi.

“Thật thảm liệt!”

Lâm Hải không thể không thừa nhận, chiến tranh cùng đánh nhau bình thường, hoàn toàn không phải một cái khái niệm.

Chiến tranh tàn khốc, người bình thường căn bản không cách nào tưởng tượng, cái tràng diện thảm thiết kia, thậm chí cũng có thể đem một người bình thường, trực tiếp dọa điên.

Bất quá Lâm Hải cũng biết, chiến tranh từ trước đến nay đều là phục vụ vì lợi ích của cái tập đoàn nào đó.

Hắn đi ngang qua không sai, cũng không cần phải tham dự vào trong đó, không duyên cớ tiện nghi cho một phương nào.

Nghĩ tới đây, Lâm Hải liền chuẩn bị thay đổi phương hướng, lách qua cái sát khí trùng thiên này, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng không đợi Lâm Hải rời khỏi, đột nhiên lông mày Lâm Hải nhíu lại, nhẹ kêu một tiếng.

“Ồ, đây không phải là... Cô Lang!”

“Thiên Nhãn Thần Thông, mở!”

Lâm Hải để ngừa nhìn lầm, lập tức đem Thiên Nhãn Thần Thông mở ra, đám người nhỏ bé như là con kiến ở trên mặt đất, lập tức phóng đại vô hạn tại trong mắt Lâm Hải .

“Thật là Cô Lang!!!”

con mắt Lâm Hải nhảy lên, phát hiện trong đó có một người đang đẫm máu chiến đấu hăng hái, gào thét chém giết, tinh thần gần muốn như điên cuồng .

Chính là Cô Lang trước đó tại trong vầng sáng bảy màu, đã sớm quy phục chính mình nhất!

“Ha ha, thật đúng là đúng dịp, chẳng lẽ nơi này chính là Cự Tượng Quốc?”

Lâm Hải vốn không muốn nhiều chuyện, nhưng thấy được cố nhân, sẽ không thể không để ý đi cứu rồi.

“A!!!”

Đúng lúc này, Cô Lang ở phía dưới, đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm, cũng là bị một đạo pháp đánh trúng, thân thể lảo đảo ngã về trước.

“Chết!!!”

phía trước Cô Lang, một cái người tu hành mặt mũi tràn đầy dữ tợn, nhìn Cô Lang bị đánh trúng bay tới, lập tức quát một tiếng chói tai, hoảng sợ ra tay!

Oanh!

đạo pháp cuồng bạo , trong chớp mắt đã đến trước ngực Cô Lang.

mí mắt Cô Lang kinh hoàng, hoảng sợ biến sắc, nội tâm bay lên tuyệt vọng thật sâu.

“Đã xong!”

Y biết rõ, một kích này như thế nào cũng đều tránh không khỏi, chờ đợi y, chỉ có một con đường chết!

Ông!

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một đạo vầng sáng màu tím từ trên trời giáng xuống, lập tức quấn quanh tại trên người Cô Lang.

“n?!”

Cô Lang cùng người tu hành đối diện, đồng thời chấn động.

Không đợi hiểu rõ chuyện gì xảy ra, thân thể Cô Lang bị đạo vầng sáng màu tím này mang theo, bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

Người tu hành này, nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng này , lập tức trợn tròn mắt, một mảnh kinh hãi.

Nhưng mà, đối với tràng diện chiến tranh khổng lồ mà nói, dị biến tại đây quá không thấy được rồi.

Ngoại trừ người tu hành này, căn bản không có người thứ hai chú ý tới biến hóa tại đây, tất cả đều hoàn toàn đắm chìm tại trong chém giết thảm thiết.

Phù phù!

Cô Lang vốn cho rằng chết chắc, đột nhiên cảm giác một cỗ lực đạo mềm mại, đưa y ném xuống đất.

Cọ!

Cô Lang tìm được đường sống trong chỗ chết vội vàng nhảy dựng lên, mặt mũi tràn đầy kinh hãi, nhìn quanh mọi nơi!

“Ta tích mẹ a!”

phía dưới cái vừa nhìn này, đem Cô Lang sợ tới mức thiếu chút nữa tiểu trong quần, hoảng sợ biến sắc.

Y hoảng sợ phát hiện, lúc này y dĩ nhiên là đứng tại trên đám mây, xuất hiện ở trong bầu trời.

Cúi đầu bao quát, chiến đấu kịch liệt phía dưới rõ ràng có thể thấy được!

“Ta đang nằm mơ sao?”

“Hay là ảo giác trước khi chết ?”

mặt mũi Cô Lang tràn đầy rung động, liền mộng bức tại chỗ.

“Cô Lang, nhìn thấy bằng hữu cũ, cũng không chào hỏi sao?”

Đột nhiên, một đạo thanh âm đạm mạc, tại sau lưng Cô Lang, ung dung vang lên.

“Có người?!”

Đồng tử Cô Lang co rụt lại, sợ tới mức giật mình một cái, cấp tốc quay đầu nhìn lại, đã thấy một cái thanh niên tóc trắng, đang đứng ở phía sau, giống như cười mà không phải cười nhìn y.

Cô Lang khẽ giật mình, sau đó lập tức lộ ra mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi.

“Lâm, Lâm Hải công tử?”

“Ông trời của ta, ta không nhìn lầm a?”

“Ha ha, ngươi không nhìn lầm, chính là tại hạ!” Lâm Hải ha ha cười cười, hướng phía Cô Lang ôm quyền.

“Cô Lang huynh, nhiều ngày không thấy, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a?!”

Cô Lang ngây ngẩn cả người tại chỗ, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lâm Hải, lại nhìn xem tường vân dưới chân, triệt để trợn tròn mắt.

“Lâm công tử, ngươi, ngươi... Cái tường vân này, cái này...”

nội tâm Cô Lang, quả thực nhấc lên cơn sóng gió động trời, rung động cực lớn, lại để cho y nói chuyện đều nói lắp bắp rồi.

Tường vân a, cái kia có ý vị như thế nào, Cô Lang so với ai khác đều hiểu rõ.

Đó là bổn sự mà Đại Thừa tôn sư mới có a, Lâm Hải làm sao lại như vậy?

Nhớ rõ lúc ban đầu ở trong vầng sáng bảy màu, Lâm Hải tuy cường đại, lại cũng bất quá là một Nguyên Anh Kỳ mà thôi.

Lúc này mới có bao lâu thời gian, lại có thể đằng vân giá vũ?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Mặc dù Cô Lang tận mắt nhìn thấy, cũng căn bản không thể tin được sự thật trước mắt này.

“Cô Lang huynh, tại đây tại sao phải có chiến tranh?”

“Huyết Lang cùng Minh Lang đâu?”

Lâm Hải nhìn bộ dạng vẻ mặt mộng bức của Cô Lang , không khỏi lã chã bật cười, hướng phía y hỏi.

Lâm Hải vừa hỏi, Cô Lang mới đột nhiên giật mình một cái, hoảng sợ biến sắc!

“Không tốt!”

“Huyết Lang cùng Minh Lang vẫn còn phía dưới, nháo không tốt hiện tại đã, đã...”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, sắc mặt ngưng trọng nói, “Ngươi đừng vội, ta đến xem!”

Nói xong, Thiên Nhãn Thần Thông của Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía dưới nhìn lại, giống như một cái máy quét hiệu suất cực cao, rõ ràng đem đám người phía dưới, tất cả đều quét vào giữa tầm mắt.

“Tại đó!”

Rất nhanh, Lâm Hải nhíu lông mày ại, phát hiện ra Huyết Lang cùng Minh Lang.

Hơn nữa, tình cảnh của hai người kia giờ phút này, đều cực kỳ không ổn, toàn thân mang thương, máu nhuộm vạt áo.

Xung quanh bọn họ, còn có mấy địch nhân, điên cuồng vây công, đã đến bên bờ sinh tử!

“Khá tốt, phát hiện kịp lúc!”

Vèo!!!

Lâm Hải đưa tay nhất chỉ, lập tức ánh sáng tím bay vụt mà xuống, trong chớp mắt đã đem Huyết Lang cùng Minh Lang, kéo đến phía trên đám mây.

Chương 2411: Trận chiến tranh này, để ta ngăn cản a!

Huyết Lang cùng Minh Lang, bỗng nhiên từ bên một đường sinh tử, xuất hiện ở phía trên đám mây, liền trợn tròn mắt tại chỗ.

Cái bộ dạng vẻ mặt mộng bức kia, cùng Cô Lang trước đó hoàn toàn không có khác gì.

“Huyết Lang Minh Lang, các ngươi mau nhìn xem, ai đây?!”

Cô Lang ở một bên, cấp tốc vui mừng hướng phía hai người hô.

Huyết Lang Minh Lang lúc này mới lấy lại tinh thần, hướng phía Lâm Hải trông lại.

Phía dưới cái vừa nhìn này, lập tức đồng tử co rụt lại, lộ ra mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

“Ngươi, ngươi là Lâm công tử?!”

Lâm Hải mỉm cười, hướng phía hai người nhẹ gật đầu.

“Hai vị, đã lâu không gặp!”

Huyết Lang cùng Minh Lang, lập tức lộ ra mặt mũi tràn đầy kinh hỉ cùng rung động, không thể tưởng tượng nổi mà nói.

“Lâm công tử, ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

“Còn có, chúng ta, chúng ta trên trời?”

Nhìn xem tường vân dưới chân, cùng với tràng diện chém giết thảm thiết phía dưới, Huyết Lang cùng Minh Lang giống như đang nằm mơ.

“Trước tiên đem dược ăn hết, lại từ từ nói!”

Lâm Hải thấy Huyết Lang cùng Minh Lang, thương tích khá nặng, vội vàng lấy ra Đại Hoàn Đan cùng Chân Nguyên Tán, tính cả Cô Lang cùng một chỗ, phát cho mỗi người một khỏa.

Ba lang này từng đi theo Lâm Hải, biết rõ Lâm Hải làm người trượng nghĩa, sẽ không hại bọn họ.

Tiếp nhận đan dược, hỏi cũng không hỏi liền trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Ông!

Một cỗ dòng nước ấm bắt đầu khởi động trong người, sau một khắc con mắt của ba lang lập tức trợn tròn.

biểu lộ trên mặt, vừa kinh hỉ lại rung động, cái kia gọi là một cái đặc sắc.

“Lâm công tử, chúng ta, chúng ta khôi phục?”

“Quá thần kỳ!”

Lâm Hải cười cười, sau đó hướng chiến đấu phía dưới nhìn thoáng qua, thản nhiên nói.

“Các ngươi đã không có việc gì rồi, ta đưa các ngươi rời khỏi a!”

“Loại quy mô chiến đấu này, về sau đừng có tham gia.”

“Chiến tranh chính là cối xay thịt, mặc dù các ngươi cường thịnh hơn nữa, muốn sống sót cũng không dễ dàng!”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, thao túng tường vân muốn rời khỏi.

“Chờ một chút!”

Ba lang biến sắc, trăm miệng một lời, cấp tốc đem Lâm Hải ngăn lại.

“Lâm công tử, đa tạ ơn cứu mệnh của ngươi, nhưng kính xin đem chúng ta thả xuống, chúng ta không thể đi!”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, kinh ngạc liếc nhìn ba người, nhàn nhạt hỏi.

“Vì cái gì?”

“A!” Ba lang lộ vẻ cười cười sầu thảm, mang theo một tia bi thương lắc đầu.

“Đây là một trận chiến quan hệ tới sinh tử tồn vong của Cự Tượng Quốc, thân là một phần tử của Cự Tượng Quốc, há có thể lâm trận bỏ chạy?”

Lâm Hải nghe được, lập tức chau mày, trầm giọng nói.

“Thế nhưng mà, dùng thực lực của các ngươi, đối với trận chiến tranh này, căn bản là vô bổ!”

“Lại thêm vào, không khác không công chịu chết!”

Huyết Lang nghe được, không khỏi lộ ra một tia cười khổ bất đắc dĩ, sau đó ánh mắt sáng quắc, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Lâm công tử, ta hỏi ngươi một vấn đề.”

“Nếu quốc gia của ngươi, bị ngoại quốc xâm lấn, đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, cho dù biết rõ sẽ chết, ngươi sẽ tham chiến sao?”

Lâm Hải lập tức nhíu lông mày lại, ngữ khí kiên quyết nói.

“Cái này tự nhiên, quốc gia gặp nạn, thất phu hữu trách!”

Huyết Lang nghe xong, không khỏi nở nụ cười.

“Lâm công tử, ý nghĩ của ngươi, không phải giống như chúng ta sao?”

Ai!

Lâm Hải không khỏi thở dài, yên lặng nhẹ gật đầu.

Xuất phát từ lập trường bằng hữu, Lâm Hải tự nhiên không muốn lại để cho ba lang mạo hiểm.

Nhưng đồng dạng, ba lang thân là một phần tử của Cự Tượng Quốc, lại bụng làm dạ chịu.

Thật đúng là mâu thuẫn a!

“Lâm công tử, thả chúng ta xuống đi!” Huyết Lang lần nữa mở miệng, hướng phía Lâm Hải nói.

Lâm Hải trầm mặc một lát, đột nhiên trong mắt chợt lóe sáng, thở phào ra một ngụm trọc khí.

“Vốn, ta không muốn xen vào việc của người khác, nhưng lại không thể trơ mắt nhìn các ngươi đi chết.”

“Được rồi, trận chiến tranh này, để ta ngăn cản a!”

Ba lang nghe được lời này của Lâm Hải , lập tức không khỏi sững sờ.

Lâm Hải muốn dùng lực lượng một người, ngăn cản trận chiến tranh này?

Cái này, cái này nói dễ vậy sao à?

Tuy Lâm Hải là Đại Thừa tôn sư, nhưng đừng quên kiến nhiều cắn chết voi a.

Chiến tranh cũng không phải là đấu pháp, mặc dù là Đại Thừa tôn sư, một khi lâm vào chiến tranh biển lớn mênh mông, cũng sẽ chết a.

Nếu chỉ dựa vào Đại Thừa tôn sư, có thể ngăn cản chiến tranh mà nói, cái chiến tranh kia đã sớm xong.

Bởi vì, Đại Thừa tôn sư ở Cự Tượng Quốc bọn họ, số lượng cũng không ít a!

Ngay tại thời điểm ba người Huyết Lang, cảm thấy lời này của Lâm Hải không thực tế , đột nhiên Lâm Hải động!

Đã thấy quanh thân Lâm Hải, đột nhiên hiện lên một đạo hào quang sáng tỏ, sau đó một đoàn hư ảnh trăng tròn, hiển hiện tại trên đỉnh đầu Lâm Hải.

“Dừng tay cho ta!!!”

Oanh!

Theo Lâm Hải hét lớn một tiếng, lập tức không gian chấn động một mảnh, gợn sóng rung động, sóng âm nhộn nhạo!

Bên trên bầu trời, giống như sấm nổ giữa trời nắng, nổ vang rơi vào trong tai mỗi người phía dưới.

Ông!

Trên chiến trường, cơ hồ tất cả mọi người đều đầu ông một tiếng, lập tức trống rỗng.

Bản năng, chiến đấu thảm thiết thoáng cái dừng lại, lỗ tai của tất cả mọi người ông ông tác hưởng, đau đầu muốn nứt.

Tất cả đều mang theo sợ hãi thật sâu, hướng phía bầu trời trông lại.

Tê ~

ba người Huyết Lang thấy thế, lập tức chấn động, lộ ra kinh hãi thật sâu.

“Không có khả năng!”

“Cái này, đây là làm sao làm được?”

một cuống họng này của Lâm Hải thanh âm tuy lớn, nhưng làm sao có thể đem âm thanh chiến đấu kịch liệt nổ đùng ngăn chặn, lại để cho mỗi người đều có thể nghe được?

Hơn nữa, cho dù nghe được, cũng không có khả năng mỗi người đều nghe lời như vậy, toàn bộ đều dừng lại a?

Bọn họ nào biết đâu rằng, một cuống họng này của Lâm Hải, cũng không phải là tùy tiện hô.

Đây chính là vận dụng Nguyệt Cung Tiên m, đem chân nguyên quán chú trong đó, tương đương với công kích sóng âm!

Nguyệt Cung Tiên m, tuy Lâm Hải dùng không nhiều lắm, nhưng công pháp Thiên Đình điển hình a.

Tuy lãnh thổ chiến trường phía dưới diện tích bao la, nhưng ở dưới tác dụng của Nguyệt Cung Tiên âm , vẫn để cho linh hồn mỗi người đều chấn nhiếp, đã có hoảng hốt thất thần.

“Đại Thừa tôn sư, là Đại Thừa tôn sư!!!”

Cái lúc này, người của hai bên tất cả đều thấy được đám mây trên đỉnh đầu , không khỏi hoảng sợ biến sắc.

“Ngươi là Cự Tượng Quốc!”

“hai bên chúng ta sớm có ước định, Đại Thừa tôn sư không thể tham dự chiến tranh, chẳng lẽ ngươi muốn trái với điều ước sao?”

thủ lĩnh của một bên trong đó , đột nhiên hướng phía Lâm Hải quát lớn.

Còn thủ lĩnh bên Cự Tượng Quốc kia, thì là khinh miệt cười lạnh, quát lên.

“Bớt giả bộ, người này không phải một phương chúng ta, tất nhiên là người của các ngươi!”

Oanh!

Hai người thủ lĩnh này, vừa mới dứt lời, bỗng nhiên một đoàn hỏa diễm từ trên trời giáng xuống, hướng xuống đất bay thấp mà đến.

“Không tốt, mau bỏ đi!”

Hai người thủ lĩnh lập tức sắc mặt đại biến, cấp tốc hướng phía người của một phương chính mình, lo lắng hô.

Sưu sưu sưu!

Đán người của hai bên, cũng bất chấp chiến đấu, nhao nhao rút lui khỏi đến đội ngũ của một phương mình, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Ông!

Hỏa diễm rơi xuống đất, vô biên vô hạn, lập tức hình thành một bức tường lửa cao lớn tầm hơn mười trượng , đem hai bên ngăn cách.

Sau đó, thanh âm đạm mạc của Lâm Hải , vang lên tại trên bầu trời .

“Nhất tướng công thành vạn cốt khô, đánh tới đánh lui, ngoại trừ lại để cho vô số người uổng mạng, mà thành tựu rất ít người, còn sẽ có cái ý nghĩa gì?”

“Đều rút đi a, người dám can đảm lướt qua tường lửa, giết không tha!”

thủ lĩnh hai bên nghe được lời của Lâm Hải, lập tức sắc mặt đại biến, mặt lộ vẻ thần sắc nghi ngờ.

Người này là ai, nghe cái ý tứ trong lời nói này, tựa hồ không phải người trong bất luận của hai quốc gia bọn họ à?

“Rút lui!”

Rất nhanh, hai người thủ lĩnh hạ ra lệnh rút lui.

Sự tình có kỳ quặc, Đại Thừa tôn sư thần bí gia nhập chiến đấu, bọn họ cần phải đi về bẩm báo, làm tiếp định đoạt!

Theo đám người rút lui như nước chảy, chiến trường lập tức khôi phục yên lặng, chỉ còn lại có đầy đất thi thể, máu chảy thành sông.

“Ai, nhân loại a, vì cái gì luôn tránh không được chiến tranh?”

“Còn sống, không tốt sao?”

Lâm Hải than nhẹ một tiếng, sau đó hướng phía ba lang nhàn nhạt nhìn thoáng qua.

“Ta tiễn đưa các ngươi trở về đi!”

“Lâm công tử, không cần...”

Ba lang sắc đại biến, thế nhưng mà nói còn chưa dứt lời, tường vân dĩ nhiên đã rơi vào trước mặt một phương đội ngũ của Cự Tượng Quốc .

“đệ tử Thiên Lang Môn ?!”

thủ lĩnh bên Cự Tượng Quốc, sau khi nhận ra ba người Huyết Lang, lập tức sắc mặt đại biến.

Lại xem sau lưng Lâm Hải bọn họ, chính là Đại Thừa tôn sư trước đó đã ở trên đám mây ngăn cản chiến tranh kia .

Không khỏi, lập tức sắc mặt đỏ lên, trở nên cực kỳ khó coi.

“Này nha, các ngươi xông họa lớn!!!”

Chương 2412: Ngươi biết, ngươi bỏ lỡ cái gì sao?

“Thủ lĩnh, lời này có ý tứ gì?” trong lòng Huyết Lang giật mình, cấp tốc hỏi.

người thủ lĩnh kia than thở, khuôn mặt đầy u sầu nói.

“Các ngươi biết rõ, vì cái gì hai bên địch ta đều có cao thủ đã ngoài Đại Thừa cảnh, lại cũng không tham chiến sao?”

“Vì cái gì?” Huyết Lang vô ý thức mà hỏi.

“Đó là bởi vì, tại phía trên hai bên địch ta, còn có một cao thủ thần bí lập quy định, đã ngoài Đại Thừa không được tham dự chiến tranh.”

“Phương nào dám cãi lời, gã chắc chắn sẽ đồ sát cao tầng của một phương trái với điều ước!”

Bá!

Thủ lĩnh vừa nói xong, sắc mặt ba người Huyết Lang lập tức liền thay đổi.

“Lại vẫn có loại chuyện này?”

“Này!!!” Thủ lĩnh dậm chân, nhìn Lâm Hải, sắc mặt khó coi, thật là trách tội cũng không phải, không trách tội cũng không phải.

Cuối cùng, chỉ có thể vung tay lên, hướng phía sau hô.

“Tất cả giải tán đi, lập tức rút trở về, bảo vệ tông môn mình !”

“Tai vạ đến nơi, tai vạ đến nơi a!!!”

Thủ lĩnh ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, cũng chẳng quan tâm tới những người khác, thân ảnh lóe lên, cấp tốc rút lui.

Những người khác thấy thủ lĩnh cũng đều đi rồi, ồn ào một hồi, lập tức làm như chim thú, tán làm một đoàn, kêu loạn một mảnh.

Lâm Hải thấy tình hình này, không khỏi nhướn mày, trong nội tâm cũng khó chịu như ăn phải con ruồi.

Cái này con mẹ nó, thật đúng là xen vào việc của người khác, quản gặp chuyện không may đến rồi.

“Lâm công tử, đa tạ ơn cứu mệnh của ngươi, chúng ta cũng muốn lập tức chạy về Thiên Lang Môn!”

ba người Huyết Lang, mang bộ mặt sầu thảm, hướng phía Lâm Hải cung kính cúi đầu, sau đó liền phải rời khỏi.

“Chờ một chút!”

Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng, đem ba người gọi lại.

“Các ngươi đang trách ta?”

“Không không không!” ba người Huyết Lang liên tục khoát tay, “Công tử không nên hiểu lầm!”

“tánh mạng của ba người chúng ta, chính là công tử cứu, nếu trách tội công tử, cái kia còn có nhân tính có thể giảng sao?”

“Chúng ta chỉ là lo lắng cho an nguy của tông môn, dù sao cao tầng của hai bên, tất cả đều là do Tông chủ các tông môn tạo thành.”

“nếu người thần bí kia đồ sát cao tầng bên ta, Thiên Lang Môn ta cũng không cách nào may mắn thoát khỏi a!”

Lâm Hải nghe nói như thế, trong nội tâm mới hơi chút thoải mái một ít.

Nếu liền cả ba người Huyết Lang cũng trách tội mình, cái kia thật có thể con mẹ nó nhật chó rồi.

“Các ngươi không cần lo lắng, ta và các ngươi trở về!”

Lâm Hải nói xong, không khỏi hít sâu một hơi, sau đó trong mắt lập loè hàn quang , đạm mạc nói.

“Sự tình bởi vì ta mà lên, vậy thì để ta làm hiểu rõ a!”

Ba người Huyết Lang nghe được, không khỏi sững sờ, sau đó cấp tốc khuyên nhủ.

“Lâm công tử, ngươi nhanh chóng rời đi, đừng có tranh vào vũng nước đục này.”

“Tuy ngươi tu vi rất cường, nhưng người thần bí kia nhất định càng thêm đáng sợ, nếu không không có khả năng đem hai bên đều chấn nhiếp, ngươi đi theo chúng ta, không khác gì chui đầu vào lưới a!”

Lâm Hải thì là kiên định lắc đầu.

“Cái này, các ngươi không cần phải xen vào!”

“Ta hiện tại, ngược lại là đối với cái người thần bí kia, đã có một tia hứng thú ni!”

Lâm Hải nói xong, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn quang đáng sợ, lại để cho ba người Huyết Lang hô hấp cũng không khỏi trì trệ.

Miệng giật giật, còn muốn nói điều gì, lại bị Lâm Hải đưa tay ngăn lại.

“Nhanh lên đi thôi, nếu không Thiên Lang Môn của các ngươi xong rồi!”

Ba người Huyết Lang nghe được, lúc này mới biến sắc, sau đó mạnh mẽ cắn răng một cái.

“Tốt, cái kia Lâm công tử theo chúng ta tới!”

Vèo!

Nói xong, thân ảnh của ba người Huyết Lang lóe lên, hướng phía sau bay nhanh mà đi.

Lâm Hải thấy thế, thì là khẽ lắc đầu.

“Quá chậm!”

Ông!

Sau một khắc, dưới chân Lâm Hải tường vân phi thăng, phóng lên trời.

Sau đó, bàn tay tìm tòi, trực tiếp đem ba người Huyết Lang, tóm đến không trung, biến mất tại phía chân trời.

Ba người Huyết Lang, đứng tại trên đám mây, nhìn cảnh tượng phía dưới nhanh chóng lui về phía sau, khẩn trương đến hô hấp đều dồn dập lên.

tốc độ đằng vân giá vũ mặc dù nhanh, nhưng đối với bọn họ những người không có kinh nghiệm trải qua mà nói, quả thực quá kích thích.

Mười phút cũng chưa tới, Huyết Lang hướng một chỗ phía dưới nhất chỉ, hướng phía Lâm Hải nói.

“Lâm công tử, đó chính là Thiên Lang Môn chúng ta!”

Lâm Hải chắp tay sau lưng, nhàn nhạt nhìn thoáng qua, sau đó nhẹ gật đầu.

“Tốt, chúng ta xuống dưới!”

Bá!

Tường vân lóe lên, Lâm Hải mang theo ba lang, đã rơi vào chỗ sơn môn.

“Ba vị sư huynh, các ngươi tại sao trở về?”

đệ tử thủ vệ sơn môn, nhìn thấy ba người Huyết Lang, lập tức kinh ngạc một hồi.

“Không kịp nói tỉ mỉ rồi, Môn chủ có ở đấy không, chúng ta có chuyện quan trọng muốn gặp Môn chủ!”

“Môn chủ tại ở chính sảnh nghị sự!”

“Tốt, ta đã biết!” ba người Huyết Lang mang theo Lâm Hải, thẳng đến chính sảnh của Thiên Lang Môn .

Phanh!

Vừa đến chính sảnh, Huyết Lang cũng chẳng quan tâm lễ tiết, trực tiếp đẩy cửa vào.

“n?”

trong chính sảnh, lập tức có vài đạo ánh mắ lăng lệ ác liệt, hướng phía y kích xạ mà đến.

“Huyết Lang?”

“Ba người các ngươi không phải tại chiến trường, tại sao trở về?”

một người nam tử trung niên áo đen sắc mặt uy nghiêm ở trong đó, lập tức trên mặt không vui, quát lên.

“Môn chủ, việc lớn không tốt rồi!” Huyết Lang quỳ một gối xuống, đem sự tình Lâm Hải đột nhiên xuất hiện tại chiến trường, ngăn cản chiến tranh, người thần bí rất có thể giận chó đánh mèo tông môn, hướng Môn chủ Thiên Lang Môn, kể rõ một lần.

“Cái gì?!”

lời nói của Huyết Lang vừa ra tới, cả phòng người bất ngờ tất cả đều đứng lên, nguyên một đám sắc mặt trắng bệch, tâm kinh đảm hàn!

Môn chủ Thiên Lang của Thiên Lang Môn, càng là mí mắt kinh hoàng, mồ hôi lạnh trên trán bá bá chảy xuống, vẻ mặt hoảng sợ.

“Đồ hỗn trướng!”

Ba!

Đột nhiên, Thiên Lang phẫn nộ ra một chưởng, đem bàn đá trước mặt, trực tiếp đánh nát bấy.

Bá!

Sau một khắc, hai mắt mang theo hàn mang lạnh như băng, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

“Ngươi chính là cái hỗn đản xen vào việc của người khác!”

Ba người Huyết Lang thấy Thiên Lang tức giận, lập tức sắc mặt đại kinh, cấp tốc nói ra.

“Môn chủ an tâm một chút chớ vội, Lâm công tử là xuất phát từ ý tốt mới cứu chúng ta, căn bản không biết nội tình.”

“Việc này, trách không được Lâm công tử a, hơn nữa Lâm công tử chủ động đến đây, cũng là vì giúp bọn ta.”

“A, ha ha!” Thiên Lang khó thở mà cười, hai mắt mang theo lửa giận nồng đậm, hung dữ nhìn Lâm Hải, mỉa mai nói.

“Ý tốt? Cũng bởi vì ý tốt của hắn, Thiên Lang Môn ta phải thừa nhận tai hoạ ngập đầu rồi!”

“Còn giúp bọn ta, chỉ bằng hắn sao?”

“Một cái Tiên Đạo Chí Tôn, hắn cũng xứng!”

Nói xong, Thiên Lang chỉ vào Lâm Hải, quát lên một tiếng chói tai!

“Người tới, đưa hắn cầm xuống, giao cho Thiên Sứ xử trí, có lẽ Thiên Sứ khai ân, có thể bỏ qua cho Thiên Lang Môn ta !”

Bá!

tiếng nói của Thiên Lang rơi xuống đất, cao tầng trong đại sảnh Thiên Lang Môn, lập tức hành động, đem Lâm Hải vây ở chính giữa.

Ông!

Cùng lúc đó, mấy đạo khí tức cường đại, đem Lâm Hải tập trung, phong bế toàn bộ đường lui.

“Lâm Hải đúng không? Khuyên ngươi tốt nhất thúc thủ chịu trói, khỏi bị nỗi khổ da thịt!”

hai mắt Thiên Lang lăng lệ ác liệt, nhìn Lâm Hải lạnh lùng nói.

Bất kể nói thế nào, tu vi của Lâm Hải thế nhưng mà là Tiên Đạo Chí Tôn.

Mà những cao tầng Thiên Lang Môn này, kể cả chính lão, tu vi cũng chỉ là Tiên Đạo Chí Tôn mà thôi.

Thực như bắt đầu động, đem Lâm Hải cầm xuống có lẽ không thành vấn đề.

Nhưng nếu ngoan cố chống cự, nếu Lâm Hải muốn phải liều mạng, một phương của chính mình cũng khó tránh khỏi phải thừa nhận tổn thất.

Vì thế, nếu như Lâm Hải thức thời, có thể thúc thủ chịu trói, đó là không còn gì tốt hơn rồi.

“Môn chủ, các ngươi làm cái gì vậy, Lâm công tử là tới giúp bọn ta đó a!”

Ba người Huyết Lang, lập tức sắc mặt đại biến, cấp tốc hướng phía Thiên Lang, mặt mũi tràn đầy cầu khẩn nói.

“Im ngay!”

Thiên Lang lập tức hét lớn một tiếng, một cỗ sát cơ lăng lệ ác liệt, hàng lâm tại trên người ba lang.

“Đều là do ba người các ngươi, Thiên Lang Môn mới có nguy cơ hôm nay!”

“Đợi bắt lấy cái họ Lâm này, mới hảo hảo thu thập các ngươi!”

Nói xong, Thiên Lang lần nữa trừng hai mắt, sắc mặt dữ tợn hướng phía Lâm Hải nói.

“Lâm Hải, lập tức thúc thủ chịu trói!”

“Ai!” Lâm Hải từ khi tiến đến, liền một mực trầm mặc.

Cho tới giờ khắc này, mới không khỏi than nhẹ một tiếng, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Sau đó, Lâm Hải nhìn lên Thiên Lang, vẻ mặt đạm mạc mở miệng nói.

“Ngươi biết, ngươi bỏ lỡ cái gì sao?”

Chương 2413: Giết ngươi, diệt Thiên Lang Môn!

“Bỏ lỡ cái gì?”

Thiên Lang sững sờ, vô ý thức mà hỏi.

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, một cỗ khí tức nghiêm nghị bỗng nhiên tách ra, thản nhiên nói.

“Bỏ lỡ, cơ hội cứu mạng!”

Nói xong, Lâm Hải quay đầu nhìn ba người Huyết Lang, hơi áy náy nói.

“Xin lỗi ba vị, tình huống hiện tại các ngươi cũng thấy đấy, không phải ta không giúp đỡ.”

“Cáo từ!”

Nói xong, Lâm Hải quay người muốn phải rời khỏi.

“Muốn đi, nào dễ dàng như vậy!”

Thiên Lang thấy thế, rống to một tiếng, một vòng sát cơ nồng đậm, bỗng nhiên hàng lâm tại trên người Lâm Hải.

Ông!

mấy cái cao tầng khác, song chưởng ở trước ngực điệp phóng, trong lòng bàn tay lòe lòe hào quang, đạo pháp nhấp nhô, thanh thế hoảng sợ.

Hiển nhiên, chỉ cần Thiên Lang ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ lập tức hướng Lâm Hải phát động công kích.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, ánh mắt cũng lạnh xuống.

“Chỉ bằng mấy người các ngươi, cũng muốn ngăn được ta?”

“A, đúng vậy!” Thiên Lang cười nhạo một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Lâm Hải bất quá là một cái Tiên Đạo Chí Tôn, mà mấy người bọn họ cũng tất cả đều là Tiên Đạo Chí Tôn, không có một cái yếu hơn Lâm Hải.

Hôm nay, Lâm Hải bị bọn họ bao bọc vây quanh, lại vẫn dám xuất khẩu cuồng ngôn, thật không biết lấy ở đâu ra dũng khí.

“Lâm Hải, lập tức thúc thủ chịu trói, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

Ông!

Đột nhiên, toàn thân Lâm Hải tách ra một đạo khí tức lạnh như băng, sát cơ lăng lệ ác liệt lao nhanh qua mọi nơi .

Sau đó, thanh âm lạnh lùng như là hầm băng, nhàn nhạt vang lên.

“Ngươi cần phải nghĩ kỹ!”

“Một khi động thủ, Lâm Hải ta không chút lưu tình!”

Thiên Lang nghe được, cái mũi hừ lạnh một tiếng.

“Không cần ngươi lưu tình, cho ta...”

Oanh!

Thiên Lang còn chưa nói dứt lời, bên ngoài bỗng nhiên vang lên một tiếng thanh âm bạo tạc kịch liệt , mặt đất đều run lên!

“Chuyện gì xảy ra?!” Thiên Lang hoảng sợ biến sắc.

“Báo!!!”

Đúng lúc này, một cái đệ tử Thiên Lang Môn, té vọt lên tiến đến, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói.

“Môn chủ, chỗ sơn môn có một đám người áo đen đánh vào!”

“Cái gì?!” Thiên Lang nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng rung mạnh!

Chẳng lẽ, là người thần bí kia hạ thủ?

Vừa nghĩ tới chỗ này, Thiên Lang chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh từ chỗ cổ xông ra, toàn thân lập tức bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Giờ phút này, lão cũng chẳng quan tâm Lâm Hải nữa rồi, thân ảnh lóe lên liền xông ra ngoài.

“A!!!”

Vừa ra khỏi cửa sảnh, lập tức có vài đạo tiếng kêu thảm thiết truyền đến, vang tận mây xanh.

mí mắt Thiên Lang một hồi kinh hoàng, trơ mắt nhìn mười cái đệ tử trong môn, bị một người áo đen, tàn nhẫn sát hại, xé thành nát bấy!

“Các ngươi là người nào?!”

Thiên Lang gầm lên giận dữ, hướng phía cái người áo đen này, nghiêm nghị quát.

Bá!

Cái lúc này, đám người áo đen này đồng loạt đứng ở trước mặt Thiên Lang, sắc mặt âm lãnh, xếp thành một hàng.

Một cỗ sát cơ ngập trời, giống như là thủy triều, hướng phía Thiên Lang tuôn ra mà đến.

Thiên Lang bị cái cỗ sát khí này trùng kích, lập tức hô hấp trì trệ, cảm giác huyết dịch toàn thân đều bắt đầu cứng lại .

Sưu sưu sưu!

Vài đạo thân ảnh hiện lên, cao tầng Thiên Lang Môn, cũng tất cả đều đi tới sau lưng Thiên Lang, mang theo rung động thật sâu, hướng phía người áo đen đối diện nhìn lại.

“Thiên Lang?”

Người áo đen cầm đầu, ngữ khí lạnh như băng, hướng phía Thiên Lang hỏi.

“Đúng vậy!”

Thiên Lang hít sâu một hơi, gật đầu nói.

“Xin hỏi các hạ là người phương nào, vì sao tự tiện xông vào Thiên Lang Môn ta?”

ánh mắt Thiên Lang, từ trên người tám cái người áo đen ở nơi này đảo qua từng cái , tâm lập tức nguội lạnh một nửa.

“Tất cả đều là Tiên Đạo Chí Tôn!”

“Người cầm đầu, càng là sâu không lường được, lại để cho người nhìn không thấu sâu cạn!”

Thiên Lang biết rõ, chuyện hôm nay, chỉ sợ không dễ làm rõ, nháo không tốt Thiên Lang Môn muốn gặp phải kiếp nạn trước nay chưa có rồi!

Người áo đen cầm đầu, thấy Thiên Lang đặt câu hỏi, hai mắt lại hiện lên một đạo hàn mang lạnh như băng, nhổ ra hai chữ.

“Giết ngươi, diệt Thiên Lang Môn!”

“Động thủ!!!”

Tiếng nói rơi xuống đất, bảy cái người áo đen bỗng nhiên lao lên, hướng phía Thiên Lang liền vọt tới.

Thiên Lang thấy thế, lập tức sắc mặt đại biến, nhanh chóng lui lại phía sau.

Đồng thời, hướng phía mấy cái cao tầng sau lưng, hét lớn một

tiếng.

“Ngăn bọn chúng lại !”

Bá!

mấy cái cao tầng Thiên Lang Môn, trong mắt hiện lên một tia kiên quyết, rống giận đón đầu đám người áo đen.

Bọn họ giờ cũng đã nhìn ra, tám cái người áo đen này, tuyệt đối là do người thần bí phái tới.

Cho dù muốn không dốc sức liều mạng, cũng không có khả năng rồi!

Rầm rầm rầm!

Nhất thời, người áo đen cùng cao tầng Thiên Lang Môn, va chạm kịch liệt cùng một chỗ, đạo pháp long long, khí lãng lăn lộn.

Hai nhóm người khoảng cách đánh lại với nhau, dư ba chiến đấu bay vụt mọi nơi, Thiên Lang Môn lập tức một mảnh bừa bộn!

Người áo đen cầm đầu, thì là chắp hai tay sau lưng, thần sắc lạnh lùng nhìn về phía Thiên Lang.

“Thiên Lang, ngươi tự sát a, giết ngươi bực mặt hàng này, thật sự mất bản tôn giá!”

sắc mặt Thiên Lang tái nhợt vô cùng, trong nội tâm vừa phẫn nộ vừa sợ sợ, lớn tiếng nói.

“Vị bằng hữu kia, có phải có cái hiểu lầm gì hay không?”

“Có chuyện hảo hảo nói, làm gì động thủ a!”

“Hiểu lầm?” Người áo đen cầm đầu nhếch khóe miệng lên, lộ ra cười lạnh nhàn nhạt .

“Ngươi trái với ý chỉ của Vương, hoàn toàn là gieo gió gặt bão!”

“Nếu ngươi đã không muốn tự sát, bản tôn đành phải tự mình giết ngươi rồi!”

Nói xong, hai mắt người áo đen này đột nhiên kích xạ ra một đạo hàn mang lạnh như băng, đỉnh đầu bỗng nhiên hiện lên một luồng khí xoáy màu đen.

“Giết!”

Oanh!

Người áo đen giương cánh tay lên, nhất thời một đoàn khí mang màu đen, giống như cự thú mở cái miệng rộng, hướng phía Thiên Lang bay nhào mà đến!

hai mắt Thiên Lang co rụt lại, chỉ cảm thấy một cỗ uy áp mãnh liệt không thể địch nổi, bỗng nhiên cuốn tới.

Lực lượng kinh khủng kia, cơ hồ đem không khí đều ngưng tụ, khiến cho Thiên Lang lập tức mất đi năng lực phản kháng.

toàn thân Thiên Lang giật mình một cái, sợ tới mức hồn đều thiếu chút nữa đã bay, hai mắt lập tức lộ ra hoảng sợ thật sâu, thét lên một tiếng.

“Ngươi không phải Tiên Đạo Chí Tôn, ngươi là Tán Tiên!!!”

Thiên Lang giờ khắc này, triệt để tuyệt vọng!

Nếu như đối phương cũng là Tiên Đạo Chí Tôn, lão còn có lực đánh một trận.

Nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới, thủ lĩnh người áo đen này, lại là thực lực Tán Tiên.

Tán Tiên a, cái kia là tồn tại hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với Tiên Đạo Chí Tôn !

Đối mặt với Tán Tiên, Thiên Lang căn bản liền cả năng lực phản kháng cũng đều không có!

“Đã xong!”

Ba!

cái cổ của Thiên Lang bỗng nhiên xiết chặt, sau một khắc đã bị người áo đen gắt gao chế trụ.

“Đừng giết ta!”

toàn thân Thiên Lang run rẩy, trên mặt sợ hãi, hướng phía người áo đen khẩn cầu nói.

Nhưng mà, hai mắt người áo đenlạnh như băng, không mang theo một tia cảm tình, có chỉ là nồng đậm sát cơ.

“Ngươi có thể chết rồi!”

“Không, đừng giết ta, đầu sỏ gây nên tại đó!”

Thiên Lang sợ tới mức thét lên một tiếng, gian nan chuyển động con mắt, chỉ vào Lâm Hải kêu lên.

“n?”

Người áo đen sững sờ, mạnh mẽ quay đầu, hai mắt như là lưỡi kiếm sắc bén, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

“Hắn, chính là hắn, tự chủ trương ngăn trở chiến tranh, ta căn bản là không biết hắn, cùng ta không có quan hệ a!”

Thiên Lang chỉ vào Lâm Hải, run run rẩy rẩy luôn miệng nói.

Người áo đen nhướn mày, đánh giá cẩn thận Lâm Hải một phen, không khỏi mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Gã phát hiện, Lâm Hải đứng ở nơi đó, vậy mà bình tĩnh giống như là Thái Sơn, mặt không đổi sắc.

Thậm chí, lúc chính mình hướng phía Lâm Hải trông lại, Lâm Hải đều từ đầu đến cuối khép hờ hai mắt, nhìn cũng không liếc nhìn chính mình .

Cái biểu hiện dị thường này, lại để cho người áo đen không khỏi sinh ra một tia cảnh giác.

Chẳng lẽ nói, cái tiểu tử tóc trắng này, có cái gì dựa vào, mới sẽ không có sợ hãi như thế hay sao?

Bất quá rất nhanh, khóe miệng người áo đen nhếch lên, lộ ra một vòng cười lạnh.

“Chính là một cái Tiên Đạo Chí Tôn, liền coi như ngươi có chỗ dựa, còn có thể lật trời sao?!”

Thiên Lang thấy người áo đen chú ý tới Lâm Hải, lần nữa liên tục khẩn cầu nói.

“Bằng hữu, oan có đầu nợ có chủ, ngươi muốn giết người, đi giết hắn a, chuyện không liên quan tới ta a!”

Người áo đen chuyển đầu, nhìn Thiên Lang , đột nhiên nghiền ngẫm cười, nhếch miệng nói.

“Hắc hắc, trước hết là giết ngươi, sau đó là giết hắn!”

Nói xong, hai mắt người áo đen mãnh liệt, trên tay mạnh mẽ ra sức, hướng phía cổ Thiên Lang siết đi!

Chương 2414: Thực đáng ghét, tranh thủ thời gian giết a!

“Đừng a!”

Thiên Lang sợ hãi la lên một tiếng, lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng thật sâu.

Toát!

Đúng lúc này, bỗng nhiên một đạo vầng sáng màu tím hiện lên, bén nhọn gào thét mà đến!

“n?”

Người áo đen đột nhiên cả kinh, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng phá hủy mọi thứ, lập tức đã đến chỗ cánh tay của mình.

“Không tốt!”

Người áo đen không kịp ngẫm nghĩ nữa, cấp tốc buông bàn tay chế trụ Thiên Lang ra, đưa cánh tay thu hồi.

Phanh!

Cái vầng sáng màu tím kia, lập tức thất bại, kích xạ ở trên núi đá phía xa, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Người áo đen hoảng sợ quay đầu nhìn lại, đã thấy cái núi đá cao lớn hơn mười thước kia, dĩ nhiên biến thành bột mịn!

Tê ~

Người áo đen lập tức hít một hơi khí lạnh, mặt lộ vẻ thần sắc rung độngthật sâu.

một đạo Lôi Đình màu tím này, uy lực thật không ngờ đáng sợ, thật đúng lại để cho gã chấn động.

Mọi người ở đây, ai sẽ có bổn sự này?

Ngay tại thời khắc người áo đen khiếp sợ, một đạo thanh âm than nhẹ, vang lên tại sau lưng.

“Ai, tuy ta đều quyết định không ra tay rồi, nhưng thời khắc mấu chốt còn không có quyết tâm hung ác .”

“Thiện lương, cuối cùng là nhược điểm của ta a!”

Người áo đen đột nhiên quay đầu lại, đã thấy Lâm Hải vẻ mặt đạm mạc, tiến lên một bước.

Sau đó, duỗi ngón tay ra, lăng không hướng phía người áo đen gật.

“Ngươi, mang người cút đi, Thiên Lang Môn ta bảo kê rồi.”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, chẳng những người áo đen ngây ngẩn cả người, liền cả Thiên Lang tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng sợ tới mức toàn thân giật mình một cái.

Cái Lâm Hải này, đầu óc có lừa bịp a?

Đối mặt với cường giả Tán Tiên, người bình thường ai sẽ nói ra lời nói như vậy?

“Ngươi, để cho ta lăn?”

Người áo đen sửng sốt hơn nửa ngày, mới mang theo khó có thể tin thật sâu, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là sắc mặt bình thản, vô cùng rất nghiêm túc nhẹ gật đầu.

“Xác thực mà nói, là mang theo người của ngươi, cùng một chỗ cút!”

Nói xong, trong mắt Lâm Hải đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang, ngữ khí điềm nhiên nói.

“Đương nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn chết!”

“Ha ha ha ha!” Lâm Hải vừa mới dứt lời, Người áo đen lập tức bắt đầu cất tiếng cười to .

“Tiểu tử, ngươi là tới để khôi hài trêu chọc trang bức sao?”

“đạo pháp thuật hệ Lôi vừa rồi của ngươi , xác thực không tệ, tại bên trong Tiên Đạo Chí Tôn, ngươi tuyệt đối là người nổi bật!”

“Nhưng đừng tưởng rằng, như vậy thì có vốn liếng khiêu chiến cùng bản tôn!”

“Ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không biết, giữa Tiên Đạo Chí Tôn cùng Tán Tiên, đến tột cùng có bao nhiêu sai biệt!”

Lâm Hải thì là nhướn mày, hơi một tia không kiên nhẫn, nhàn nhạt nói ra.

“Ngươi nói nhảm nhiều như vậy, đơn giản là nói cho ta biết, ngươi lựa chọn chết?”

“Hừ!” Người áo đen hừ lạnh một tiếng, sát khí tách ra, lạnh lùng nói.

“Ta ngược lại là muốn chết, nhưng ngươi có bản lĩnh giết ta sao?”

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, im lặng lắc đầu.

“Thực đáng ghét, tranh thủ thời gian giết a!!”

Lâm Hải vừa nói xong, mọi người ở đây, lập tức tất cả đều sững sờ, vẻ mặt mộng bức.

Mẹ nó, đây là nói chuyện cùng ai đâu?

Thiên Lang càng là vẻ mặt cổ quái, nhìn Lâm Hải cũng không biết làm biểu lộ gì rồi.

Có bệnh, đầu óc thật sự có bệnh!

Nhưng mà, sau khi Lâm Hải nói qua lời này, lại đột nhiên buông tầm mắt xuống, liền nhìn cũng đều không liếc nhìn người áo đen nữa.

Cả người bình tĩnh lạnh nhạt, phảng phất như hết thảy xung quanh, hoàn toàn không quan hệ cùng Lâm Hải!

“Đó là một bệnh tâm thần sao?”

trong đầu người áo đen , đột nhiên toát ra một cái ý niệm như vậy.

Nhưng sau đó, mí mắt lại mạnh mẽ nhảy lên, sau đó sắc mặt đại biến, lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu.

Gã đột nhiên cảm thấy, một cỗ nguy hiểm cực độ, bỗng nhiên không hề dấu hiệu hiện ra tại phía sau của gã.

“Ách!!!”

Không đợi hiểu rõ chuyện gì xảy ra, người áo đen kêu đau một tiếng, sau đó hoảng sợ phát hiện, nơi khí hải của chính mình, một đạo vầng sáng màu trắng, nhập vào cơ thể mà ra!

Phanh!

Sau một khắc, thân thể người áo đen bỗng nhiên nổ tung, tính cả Nguyên Thần cùng một chỗ, biến thành bột mịn.

Người áo đen liền chết như thế nào cũng không biết, liền triệt để biến mất ở cái thế giới này.

“Chà mẹ nó!”

Thiên Lang nhìn thấy một màn này, đột nhiên sợ tới mức toàn thân giật mình một cái , hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ xuống đất.

Ngươi mẹ nó a, người áo đen thân là Tán Tiên , lại, lại chết như vậy?

Điều này sao có thể?

Cho tới giờ khắc này, chỗ người áo đen trước đó đứng thẳng, một cái nam tử giữ lại chòm râu dê, mới ánh vào tầm mắt của Thiên Lang .

“Là y, là y đã giết người áo đen?”

“Y là ai, đến đây lúc nào?”

“Chẳng lẽ người này, cũng là Tán Tiên sao?”

Ngay tại thời khắc mặt mũi Thiên Lang tràn đầy khiếp sợ hồ nghi, đã thấy Dương Hiển đi đến trước mặt Lâm Hải, tất cung tất kính đứng vững.

“Chủ nhân, Dương Hiển phục mệnh!”

“n, đứng ở một bên a!” Lâm Hải mí mắt đều không ngẩng thoáng một phát, thản nhiên nói.

Dương Hiển nghe được, lập tức đi đến sau lưng Lâm Hải, cảnh giác nhìn chăm chú lên bốn phía, nghiễm nhiên một bộ dạng bảo tiêu .

“Chà mẹ nó!”

“Người này, vậy mà gọi Lâm Hải là chủ nhân?”

Cái này, nhưng làm cho Thiên Lang sợ ngây người, đồng thời nội tâm bỗng nhiên bay lên hối hận thật sâu.

Mẹ nó, cái Lâm Hải này đến cùng là cái địa vị gì a, thậm chí có người cường đại như thế làm bảo tiêu?

Mệt chính mình, mới vừa rồi còn muốn giết hắn.

Nếu Lâm Hải ngay từ đầu, liền đem cái cao thủ có thể giết Tán Tiên này phái ra, mình đâu có mạng tại?

Mà lúc này đây, bảy cái người áo đen còn lại cùng cao tầng Thiên Lang Môn đang đánh nhau , cũng ngừng lại.

bảy cái người áo đen này, nhao nhao mang theo hoảng sợ, nhìn chằm chằm vào Dương Hiển, trái tim co rút lại một hồi.

“Ngươi giết thủ lĩnh của chúng ta ?”

“Ngươi chờ, Vương của chúng ta, sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Nói xong, bảy cái người áo đen làm thủ hiệu, nhanh chóng rút lui khỏi!

“Rút lui!!!”

Liền thủ lĩnh thân là Nhất kiếp Tán Tiên, đều bị thần không biết quỷ không hay miểu sát rồi.

Bọn họ những Tiên Đạo Chí Tôn này, còn tiếp tục ở tại chỗ này, chẳng phải là chịu chết?

Bảy cái người áo đen khẽ động, Dương Hiển lập tức hướng phía Lâm Hải, quăng đến ánh mắt hỏi thăm.

Hiển nhiên, chỉ cần Lâm Hải ra lệnh một tiếng, Dương Hiển sẽ lập tức đem người giết sạch, một cái cũng chạy không được.

Nhưng mà, Lâm Hải lại lắc đầu, đưa tay hướng phía bảy người này nhất chỉ.

“n?”

Dương Hiển sững sờ, lập tức theo phương hướng Lâm Hải chỉ nhìn lại, đã thấy một đoàn sương mù màu xanh lóe lên rồi biến mất, lập tức hai mắt tỏa sáng.

“Ngô Long theo sau rồi!”

Mà Lâm Hải thì là quay đầu, nhìn ba người Huyết Lang đã bị dọa ngốc, có chút ôm quyền.

“Ba vị, Lâm Hải cáo từ!”

Ba người Huyết Lang lúc này mới kịp phản ứng, nhìn Lâm Hải với vẻ mặt kính sợ, miệng giật giật, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải.

Tuy bọn họ sớm đã biết rõ Lâm Hải rất cường, nhưng không nghĩ tới lại đã cường đến tình trạng như thế.

Thế cho nên lần nữa đối mặt với Lâm Hải, khiến cho trong nội tâm bọn họ sinh ra kính sợ thật sâu.

Thiên Lang thì là nhãn châu xoay động, mặt mũi vội vàng tràn đầy cười làm lành, đã đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm công tử, đa tạ ân cứu mạng, kính xin ở lại Thiên Lang Môn ta , tiện để cho tại hạ tận tình hữu nghị địa chủ một lần!”

Lâm Hải nghe được, thì là giống như cười mà không phải cười liếc nhìn Thiên Lang, mặt mũi tràn đầy xem thường nói.

“Ngươi là sợ người thần bí lại phái người tới giết ngươi, tìm ta ngăn cản thương a?”

dáng tươi cười của Thiên Lang lập tức cứng đờ, lộ ra mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

Mà Lâm Hải thì là lạnh lùng cười cười, khinh miệt nói.

“Nếu không phải xem tại bên trên tình cảm của ba vị Huyết Lang Cô Lang Minh Lang , dùng sở tác sở vi (*hành động đã làm) vừa rồi của ngươi, cho dù người áo đen không giết ngươi, ta cũng muốn giết ngươi!”

Bá!

Lâm Hải vừa mới nói xong, mồ hôi lạnh của Thiên Lang lập tức rơi xuống, cúi đầu mặt mũi tràn đầy sợ hãi, liền liếc cũng không dám liếc nhìn Lâm Hải nữa rồi.

Dù sao, sở tác sở vi vừa rồi của lão, cùng bán ra Lâm Hải không có gì khác nhau.

Nếu Lâm Hải thực muốn giết lão, lão một chút cũng không oan!

“Tự giải quyết cho tốt a!”

Lâm Hải đạm mạc liếc nhìn Thiên Lang, sau đó cùng một chỗ với Dương Hiển, đằng vân giá vũ mà lên, trong chớp mắt biến mất tại bên trong phía chân trời.

Phù phù!

Thẳng đến nhìn không tới bóng dáng Lâm Hải, Thiên Lang mới nặng nề thở ra một hơi, cả người như là hư thoát, đặt mông ngồi trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

“Chủ nhân, chúng ta đi đâu?”

Trên bầu trời, Dương Hiển hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là nhếch khóe miệng lên, trong mắt hiện lên một đám hàn mang.

“Đuổi kịp Ngô Long, đi hang ổ của chúng!”

Chương 2415: Trương Hiểu Bằng!

Dương Hiển nghe được, hai mắt lập tức ỏa sáng, không khỏi cười ha ha.

“Chủ nhân, dùng tiểu tính của Ngô Long, chỉ sợ khi chúng ta tới, chỉ có thể nhìn thấy thi thể khắp nơi rồi.”

Ngô Long ham giết chóc, căn bản không phải bí mật gì.

Thằng này lúc được Lâm Hải phóng xuất, đều khiến cho thây ngang khắp đồng, ai gặp được Ngô Long, xem như xui tận mạng rồi.

Bất quá, Lâm Hải lại lạnh lùng cười cười, đạm mạc nói.

“Cái người thần bí này, không cho đã ngoài Tiên Đạo Chí Tôn tham chiến, mà ngồi xem hai bên chém giết, sinh linh đồ thán, lường trước cũng không phải cái người lương thiện gì .”

“Lại để cho Ngô Long chiếu cố gã trước, cũng không phải cái chuyện xấu gì!”

Lâm Hải cùng Dương Hiển, một đường tán gẫu, truy tung theo dấu chân Ngô Long .

Oanh!

Đúng lúc này, phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng oanh minh kịch liệt, sau đó đạo pháp sáng chói bay chiếu khắp nơi, chiếu rọi trời quang!

“Chủ nhân, phía trước có người giao chiến!”

Dương Hiển nhíu lông mày lại, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Thấy được!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, hai hàng lông mày nhíu chặt, hướng phía trước nhìn lại.

Đã thấy một người thanh niên nam tử mặc áo trắng, toàn thân là vết máu, hướng phía một phương chính mình, chật vật mà đến.

Mà phía sau y, năm cái người áo đen sắc mặt âm lãnh, đằng đằng sát khí theo đuổi không bỏ.

đạo pháp lăng lệ ác liệt, không ngừng hướng cái nam tử áo trắng phía trước này oanh kích mà đến, cuồng mãnh bá đạo.

Nam tử áo trắng sắc mặt cương nghị, trong mắt mang theo một tia quật cường, một bên ra sức chống cự, một bên điên cuồng chạy thục mạng!

“Dương Hiển, cứu y!”

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, mang theo lãnh ý, thản nhiên nói.

Không cần hỏi Lâm Hải cũng có thể phân biệt ra được, năm cái nam tử áo đen này , tuyệt đối là thủ hạ của người thần bí .

Cùng mấy người tại Thiên Lang Môn vừa rồi kia, quần áo khí chất, đều không có khác nhau quá lớn .

Đã như vầy, cái kia chính là địch nhân, không có gì cần khách khí!

“Vâng!”

Dương Hiển đáp ứng một tiếng, bỗng nhiên hóa thành một đạo ánh sáng trắng, hướng phía trước kích bắn đi!

“Tiểu tử, nhìn ngươi còn chạy chỗ nào!”

Ngay tại lúc đó, năm cái người áo đen đã đuổi theo nam tử áo trắng, quát một tiếng chói tai, ngang nhiên ra tay!

Oanh!

Trong chốc lát, năm đạo khí mang màu đen, giống như đạo đạo lưỡi dao sắc bén, lóe ra sát khí âm lãnh, hướng phía nam tử áo trắng nghiền áp mà đến!

“Chạy không khỏi sao?”

Nam tử áo trắng thấy thế, hai mắt lập tức lộ ra tuyệt vọng thật sâu, nội tâm bi ai không thôi!

Không thể tưởng được, một đường chạy như điên, đúng là vẫn còn trốn không qua độc thủ của đối phương .

Chỉ là chết như vậy , thật sự là không cam lòng a!

Phốc!

Ngay tại thời khắc nam tử áo trắng nhắm mắt chờ chết, bỗng nhiên một tiếng trầm đục truyền đến, ánh sáng trắng ngút trời, khí lãng như nước thủy triều!

“A!!!”

Ngay sau đó, đạo đạo tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, lại để cho người không rét mà run!

“n?”

Nam tử áo trắng khẽ giật mình, sau đó đột nhiên cả kinh, bỗng nhiên mở to mắt.

Đã thấy khí mang màu đen công hướng chính mình, đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Đỉnh đầu của mình, ngược lại bị một đoàn ánh sáng trắng có uy áp rất đậm bao phủ, đem chính mình bảo hộ ở trong đó.

“Ta không chết?”

“Ta được cứu trợ?!”

Nam tử áo trắng lập tức đại hỉ, cấp tốc hướng phía năm cái người áo đen kia nhìn lại, không khỏi hoảng sợ biến sắc!

Đã thấy năm cái nam tử áo đen kia, nhao nhao thổ huyết bay ngược, thân thể tại trên đường liền ầm ầm nổ tung, biến thành bột mịn!

“Miểu sát!!!”

Nam tử áo trắng hoảng sợ há to miệng, quả thực không thể tin được một màn đã thấy này!

Phải biết rằng, năm cái nam tử áo đen đuổi giết y này , cũng không phải là người bình thường.

Cái kia đều là Tiên Đạo Chí Tôn giống như y a!

Năm cái Tiên Đạo Chí Tôn, lại bị đạo ánh sáng trắng kia đồng thời miểu sát, liền cả cơ hội đánh trả cũng đều không có!

chủ nhân của đạo ánh sáng trắng này, phải cường đại đến mức nào?

“Chẳng lẽ là, Tán Tiên?!!!”

trong lòng nam tử áo trắng lập tức đập mạnh một cú, mang theo kính sợ thật sâu, lần nữa hướng phía ánh sáng trắng nhìn lại.

Đã thấy ánh sáng trắng thu vào, thân hình của một cái nam tử trung niên giữ lại chòm râu dê, dần hiện ra đến.

“Vãn bối Trương Hiểu Bằng, đa tạ ân cứu mạng của tiền bối !”

Nam tử áo trắng cũng là giật mình, hơi chút sững sờ, sau đó liền vội vàng hướng phía Dương Hiển hành lễ, cúi đầu trong mắt tràn đầy rung động!

Trương Hiểu Bằng dùng võ nhập đạo, đối với khí chất của người tu hành, cực kỳ mẫn cảm.

Y từ trên người Dương Hiển, cảm thấy một cỗ khí tức lăng lệ ác liệt, cỗ hơi thở này mạnh, vậy mà lại để cho linh hồn của y đều đang run nhè nhẹ.

Giờ phút này, y đã trăm phần trăm khẳng định, Dương Hiển ít nhất là Nhất kiếp Tán Tiên!

khóe miệng Dương Hiển thì là có chút nhếch lên, lười biếng liếc nhìn Trương Hiểu Bằng , thản nhiên nói.

“Đừng cám ơn ta, muốn cám ơn thì cám ơn chủ nhân của ta a!”

Dương Hiển hướng phía Lâm Hải đang chạy đến chép miệng, lại làm cho Trương Hiểu Bằng chấn động.

“Chủ nhân? Vị Tán Tiên tiền bối này , lại vẫn có chủ nhân?”

Cấp tốc quay đầu nhìn lại, đã thấy Lâm Hải vẻ mặt đạm mạc, đứng tại phía sau y.

Tiên Đạo Chí Tôn?

Trương Hiểu Bằng triệt để mộng bức, y có thể cảm ứng được, khí tức của Lâm Hải tuy cũng vô cùng lăng lệ ác liệt, nhưng tu vi cảnh giới lại bằng y, chỉ là tại cấp bậc Tiên Đạo Chí Tôn.

Thế nhưng mà, cái Tán Tiên tiền bối cứu chính mình kia, như thế nào lại xưng y là chủ nhân đâu?

Chẳng lẽ, là công tử của một cái thế lực lớn nào đó, cái Tán Tiên kia là hộ vệ của hắn?

“Trương Hiểu Bằng, tạ ân công tử cứu mạng!”

Tuy trong lòng Trương Hiểu Bằng kinh hãi, nhưng ý nghĩ vẫn còn tương đối linh hoạt, cấp tốc hướng phía Lâm Hải thi lễ nói cảm tạ.

“Tiện tay mà thôi!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cánh tay hư không vừa nhấc, một cỗ chân nguyên đem Trương Hiểu Bằng đỡ.

Sau đó, Lâm Hải quay đầu nhìn về phía Dương Hiển.

“Đi thôi!”

Đi?

Trương Hiểu Bằng sững sờ, không nghĩ tới Lâm Hải cứu mình, không nói hai lời đã quay đầu rời đi.

Nhưng y liền cả cái tên của Lâm Hải, đều còn không biết đấy.

“Công tử xin dừng bước!” Trương Hiểu Bằng cấp tốc đem Lâm Hải gọi lại.

“Trương huynh, còn có chuyện gì?” Lâm Hải dừng bước, quay đầu lại, thản nhiên nói.

“Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử ?” Trương Hiểu Bằng ôm quyền nói.

“Tại hạ Lâm Hải!”

“Nguyên lai là Lâm công tử!” Trương Hiểu Bằng lần nữa hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

Lâm Hải hướng phía Trương Hiểu Bằng nhẹ gật đầu, mỉm cười, xoay người lần nữa chuẩn bị rời khỏi.

“Lâm công tử, đừng có đi lên phía trước nữa!”

Trương Hiểu Bằng đột nhiên mở miệng, đem Lâm Hải gọi lại.

“Vì sao?” Lâm Hải nhướn mày, hỏi.

“Phía trước cách đó không xa, chính là đại bản doanh cảu đám người áo đen , phi thường nguy hiểm!”

Lâm Hải nghe được, thì là nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một vòng sát cơ.

“Ta đây càng muốn đi rồi!”

“Cái này là vì sao?” Trương Hiểu Bằng sững sờ, vô ý thức hỏi.

Lâm Hải thì là chắp hai tay sau lưng, một cỗ khí tức uy áp tán phát ra, thản nhiên nói.

“Bởi vì, ta là đi giết người!”

“Cái gì?!” Trương Hiểu Bằng nghe được, lập tức chấn động.

Lâm Hải dĩ nhiên là muốn đi giết những người áo đen kia? Điên rồi phải không?

Bất quá rất nhanh, trong lòng Trương Hiểu Bằng mạnh mẽ nhảy lên, ánh mắt đã rơi vào trên người Dương Hiển, trong mắt tinh mang đại thịnh.

“Đúng rồi, Lâm công tử có Tán Tiên hộ vệ, giết người áo đen chưa hẳn là không làm được!”

trong mắt Trương Hiểu Bằng bỗng nhiên hiện lên một vòng sát khí lạnh như băng.

“Tông môn bị diệt, ân sư bị giết, toàn bộ tông cao thấp chỉ còn một mình mình, không có nơi an thân!”

“Cái Lâm công tử này, nhất định không phải người thường, chẳng bằng đánh cuộc một lần, đi theo Lâm công tử báo thù!”

Nghĩ đến chỗ này, Trương Hiểu Bằng đột nhiên hướng phía Lâm Hải ôm quyền, ngữ khí kiên quyết nói.

“Lâm công tử, tại hạ cùng với người áo đen kia có thù không đợi trời chung, khẩn cầu Lâm công tử dẫn ta cùng đi!”

Lâm Hải nghe được, thì là chau mày.

thực lực của Trương Hiểu Bằng chỉ có Tiên Đạo Chí Tôn, cuối cùng là có chút yếu đi.

Nếu mang theo y, khó tránh khỏi hơi vô dụng.

Nhưng vừa muốn mở miệng cự tuyệt, đã thấy Trương Hiểu Bằng từ trong Nhẫn Trữ Vật lấy ra một vật, đưa ra cho Lâm Hải.

“Lâm công tử, chỉ cần ngươi dẫn ta đi báo thù, ta nguyện đem bảo vật này dâng lên!”

“A?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía vật trong tay Trương Hiểu Bằng nhìn lại.

Nhưng phía dưới vừa nhìn này , trong mắt Lâm Hải lập tức kích xạ ra hào quang chói mắt!

Chương 2416: Kim Tước Khai Sơn Phủ-Chương 2426: Có một vật, ngươi mang tại trên người!

“sát khí thật bén nhọn !!!”

Lâm Hải nhịn không được thét lên một tiếng kinh hãi, trong mắt dị sắc liên tục!

Đã thấy trong tay Trương Hiểu Bằng, chính nắm lấy một thanh búa sắc dài hơn bảy thước, lập lòe lóng lánh!

Cái búa sắc này vừa xuất hiện, không khí xung quanh đều phảng phất bắt đầu cứng lại, sát cơ tứ phía.

phảng phất, như có một con hung thú cuồng bạo đang ẩn núp ở trong đó, sau đó cũng có thể bạo khởi đả thương người!

“búa này, tên gọi là gì?” ánh mắt Lâm Hải sáng quắc, hướng phía Trương Hiểu Bằng hỏi.

“Búa tên, Kim Tước Khai Sơn Phủ!”

Trương Hiểu Bằng vừa nói, một bên vừa đem cán búa biểu hiện ra cho Lâm Hải xem.

Quả nhiên, chỗ cán búa, tựa hồ có một con chim tước màu vàng kim quấn ở bên trên.

chỗ hào quang bắn ra bốn phía, chiếu sáng rạng rỡ bốn chữ to: Kim Tước Khai Sơn!

“Lâm công tử, tại hạ dùng võ nhập đạo, đều nhờ cảm ứng khí tức của vật này, mà có chỗ lĩnh ngộ, mới có thành tựu hôm nay!”

“Hôm nay, tại hạ nguyện đem bảo vật này dâng cho công tử, để báo ân cứu mạng của công tử !”

“Đồng thời, khẩn cầu công tử, dẫn ta báo thù!”

hai hàng lông mày của Lâm Hải nhíu lại, nhìn chằm chằm vào cái Kim Tước Khai Sơn Phủ này, mặt lộ vẻ suy tư.

Cái tên này, như thế nào quen thuộc như thế, giống như đã nghe qua ở đâu đó?

Trong mắt lóe lên lưu quang, Lâm Hải nhìn Trương Hiểu Bằng, thản nhiên nói.

“Nếu búa này đối với ngươi trọng yếu như thế, nếu ta xuống tay, có phải có chút đoạt vật quý của người hay không ?”

“Ha ha, công tử quá lo lắng!” Trương Hiểu Bằng ha ha cười cười.

“Thực không dám đấu diếm, lĩnh ngộ mà tại hạ có thể hiểu có được từ trong búa trong, đã sớm lĩnh ngộ xong!”

“Cho dù bảo vật này lại lưu ở chỗ của ta, cũng chỉ là mai một hào quang xứng đáng của nó !”

“Chỉ có như công tử, mới có thể xứng được với trọng bảo như thế!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó lã chã bật cười.

Không thể tưởng được, cái Trương Hiểu Bằng này ngược lại là cái thẳng tính, bất quá, ca ca ưa thích!

“Đã như vầy, ta đây không khách khí!”

Lâm Hải nói xong, khẽ vươn tay đem Kim Tước Khai Sơn Phủ nhận lấy.

Đồng thời, trong đầu vang lên tiếng tin tức nhắc nhở.

Chúc mừng ngươi, đạt được pháp bảo Kim Tước Khai Sơn Phủ.

Kim Tước Khai Sơn Phủ: Thần Binh do Đại tướng Kim quốc của Hoa Hạ Kim Ngột Thuật tạo thành, có thể phóng thích kim tước đả thương Nguyên Thần người , có uy lực khai sơn liệt!

đẳng cấp pháp bảo : Tiên khí Thượng phẩm

“Tiên khí Thượng phẩm!!!”

Lâm Hải sau khi nhìn thấy đẳng cấp của Kim Tước Khai Sơn Phủ, lập tức nhíu lông mày lại, trong hai mắt bùng lên tinh mang!

Mẹ nó, dĩ nhiên là Tiên khí Thượng phẩm!

Thật sự là lợi nhuận đại phát!

Hơn nữa, Lâm Hải rốt cuộc cũng biết, vì cái gì cái tên Kim Tước Khai Sơn Phủ này, quen thuộc như thế .

Náo loạn cả buổi, cái búa này dĩ nhiên là đến từ Hoa Hạ!

Là binh khí của đối thủ cũ của Nhạc Phi , Kim Ngột Thuật a!

Lâm Hải không khỏi âm thầm lấy làm kỳ, không thể tưởng được binh khí mà Kim Ngột Thuật dùng , dĩ nhiên là Tiên khí!

“Thao, nguyên lai những cổ nhân Hoa Hạ kia, cũng không phải là người bình thường a!”

Lâm Hải chợt phát hiện, mình trước kia tựa hồ quá đơn thuần rồi.

Hắn một mực đều cho rằng, người Hoa Hạ cổ đại , cùng người hiện đại không có gì khác nhau, thậm chí muốn rớt lại phía sau rất nhiều.

Thẳng đến sau khi tu hành, mới biết được chính mình vô tri cỡ nào.

Nguyên lai, người cổ đại so sánh lợi hại hơn, vậy mà đều là người tu hành a!

Trách không được, trước kia Lâm Hải xem cao thủ bên trong tivi tiểu thuyết, phim cổ trang, động một chút lại bay lên.

Lâm Hải vẫn luôn cùng một chỗ với bọn Vương Bằng, nhả rãnh đạo diễn nhị bức, chỉ biết dùng đặc hiệu đập phim.

Hiện tại xem ra, thật sự là oan uổng đạo diễn người ta rồi, người ta đây là tôn trọng sự thật a!

“binh khí của Kim Ngột Thuật, dĩ nhiên là Tiên khí Thượng phẩm, thật không biết thương của Nhạc Phi, sẽ là cái đẳng cấp gì ?!”

Lâm Hải lã chã bật cười, kết quả này thật đúng là ngoài dự đoán của mọi người.

Bất quá Lâm Hải rất nhanh liền thoải mái, một trăm lẻ tám tướng Lương Sơn , đều là tinh tú trên bầu trời hạ phàm.

niên đại của Kim Ngột Thuật, cùng Lương Sơn không kém bao nhiêu năm, có đem binh khí là Tiên khí cũng là có thể tiếp nhận.

Nói không chừng, cái Kim Ngột Thuật này cũng là tinh tú bầu trời đấy.

“Trương Hiểu Bằng, cái pháp bảo này ta rất ưa thích, đa tạ rồi!”

Trương Hiểu Bằng thì là sảng khoái cười, “Lâm công tử, không cần khách khí!”

“Kính xin công tử, mang ta đi báo thù!”

Lâm Hải trầm mặc một lát, mới mang theo một tia khó xử, hướng phía Trương Hiểu Bằng nói ra.

“Không khách khí mà nói, thực lực ngươi quá yếu!”

mặt Trương Hiểu Bằng lập tức đỏ lên, có chút xấu hổ gật đầu nói ra.

“Ta biết rõ, cho nên ta mới khẩn cầu Lâm công tử, dẫn ta báo thù.”

“Dùng thực lực của chính ta, ta căn bản làm không được.”

Lâm Hải thở phào một hơi, sau đó vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Địch nhân mạnh cỡ bao nhiêu, ta hiện tại hoàn toàn không biết gì cả, nếu như mang lên ngươi, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

“Như vậy đi, trong đệ tử của ta có cái gọi là Lý Lăng Đào, cũng là dùng võ nhập đạo.”

“nếu ngươi không chê, có thể gia nhập Hải Nguyệt Tông ta, ngày sau cùng Lăng Đào trao đổi nhiều hơn, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh!”

Nói xong, Lâm Hải thoáng dừng một phát, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang.

“Về phần sự tình báo thù, vẫn là giao cho ta làm a!”

Trương Hiểu Bằng nghe được, thì là trầm mặc không nói, đã qua hồi lâu, mới than nhẹ một tiếng.

“Đã minh bạch!”

“Ta nghe Lâm huynh!”

Trương Hiểu Bằng cũng biết, Lâm Hải là vì tốt cho y, hướng phía Lâm Hải mỉm cười, nhẹ gật đầu.

“Còn không tham kiến Tông chủ!” Dương Hiển ở một bên, đột nhiên lệ quát một tiếng, đem Trương Hiểu Bằng lại càng hoảng sợ.

“Tông chủ? Lâm huynh là Tông chủ?” vẻ mặt Trương Hiểu Bằng khiếp sợ, lúc này mới kịp phản ứng.

Náo loạn cả buổi, Lâm Hải dĩ nhiên là nhất tông chi chủ!

“Đệ tử Trương Hiểu Bằng, bái kiến Tông chủ!”

“Đứng lên đi!” Lâm Hải đem Trương Hiểu Bằng đỡ lên, sau đó lấy điện thoại di động ra.

“Ngươi thêm cái weachat này!”

Lâm Hải đem weachat của Trần Nghiên, nói cho Trương Hiểu Bằng, rồi nói ra.

“Ngươi trực tiếp liên hệ với Trần Nghiên, nàng sẽ an bài tốt hết thảy.”

“Nơi đây nguy hiểm, nhanh chóng rời đi thôi!”

Trương Hiểu Bằng vô cùng thận trọng nhớ kỹ số weachat của Trần Nghiên, sau đó hướng phía Lâm Hải ôm quyền.

“Đệ tử cáo từ!”

Vèo!

Trương Hiểu Bằng cũng biết nơi đây không nên ở lâu, sau khi hướng phía Lâm Hải chào từ biệt, chân đạp tường vân, biến mất không thấy gì nữa!

“Kim Tước Khai Sơn Phủ?”

Lâm Hải loay hoay bắt tay nghĩ cách dùng búa, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Phá Quân Sát bên trong Hóa Ma Đại Pháp, là phủ pháp (*cách dùng búa) mà Xi Vưu sáng chế .

Bây giờ, Tiểu Hắc chủ tu Ma đạo, không bằng đem cái Kim Tước Khai Sơn Phủ này tặng cho Tiểu Hắc.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải đã tìm đến weachat của Lâm Kiếm, trực tiếp đem Kim Tước Khai Sơn Phủ, gửi qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: đưa cho Tiểu Hắc đi!

Lâm Kiếm: Tuân mệnh!

Gửi đi búa, Lâm Hải mới hướng phía Dương Hiển khoát tay nói.

“Đi, chúng ta tiếp tục đi tới!”

Bá!

Lâm Hải cùng Dương Hiển, chân đạp tường vân, xẹt qua một đạo lưu quang ở trên không trung, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này đây, bay thẳng đi ra mấy vạn dặm, đột nhiên đã đến trên không của một tòa khe núi có âm phong kêu khóc .

Lâm Hải cùng Dương Hiển, bỗng nhiên ngừng lại, hướng khe núi phía dưới nhìn lại.

“Chủ nhân, Ngô Long ngay tại phía dưới!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang.

“hang ổ của người thần bí, ở ngay chỗ này sao?”

Lâm Hải giờ phút này, đã cảm ứng được khí tức của Ngô Long đang lăn lộn, tựa hồ cực kỳ cuồng bạo.

Nếu như đoán không lầm, phía dưới đã đánh nhau.

Thế nhưng mà, trên không của khe núi, bị một tầng sương mù màu xanh lá cây bao phủ, ẩn ẩn lộ ra một cỗ nguy hiểm không biết.

“Chủ nhân, cái sương mù này có kịch độc!”

lông mày Dương Hiển nhíu lại, hướng phía Lâm Hải dị thường thận trọng nói ra.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, không cần Dương Hiển nhắc nhở, chỉ là màu sắc của cái sương mù này, liền biết rõ tuyệt đối không tầm thường.

Ông!

Sau một khắc, bên ngoài thân Lâm Hải lóe lên vầng sáng, Lôi Đình màu tím cuồng bạo, hình thành một tầng vòng bảo hộ, đem Lâm Hải hộ ở trong đó.

Sau đó, Lâm Hải cúi đầu hướng phía dưới nhìn lại, âm thanh lạnh lùng nói.

“Độc lại có làm sao, mặc dù là Long Đàm, cũng muốn xông một lần!”

“Đi!”

Bá!

Lâm Hải nói xong, cùng một chỗ với Dương Hiển, hướng phía dưới chạy như bay mà đi!

Chương 2417: Trường Xà Động!

Oanh!

Lâm Hải cùng Dương Hiển vừa mới xuống dưới, khói độc màu xanh lá đầy trời, giống như là thủy triều hướng phía hai người điên cuồng vọt tới!

Xì xì xì xì...!

hồ quang điện màu tím bên ngoài thân xung quanh Lâm Hải, lập tức phát ra một hồi tiếng vang cháy khét.

Đã thấy cái khói độc kia, hơi dính nhuộm Lôi Điện màu tím, liền lập tức hóa thành khói đặc, tanh tưởi vô cùng!

“Loại độc này, quả nhiên cường đại!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, ánh mắt lộ ra rung động thật sâu, cảm thấy ngoài ý muốn!

Tử Lôi của Lâm Hải, chính là đến từ Thiên Đình, hơn nữa đã luyện hóa được hạt giống Lôi Nguyên của Thiên Tiên , lăng lệ ác liệt vô cùng.

Nhưng dù vậy, tuy đem khói độc bài xích tại bên ngoài, nhưng tiêu hao thực sự cực nhanh.

Hiển nhiên, đối kháng với công kích của cái sương mù độc này, thực sự không phải là một chuyện dễ dàng.

“Chủ nhân, như thế nào đây?”

Dương Hiển giờ phút này, bị một đoàn ánh sáng trắng chói mắt vờn quanh, mang theo một tia lo lắng, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Cái sương mù độc này ăn mòn mạnh, liền cả Dương Hiển khi bắt đầu chống cự, đều cảm thấy một hồi cố hết sức.

Lâm Hải cuối cùng vẫn là Tiên Đạo Chí Tôn, Dương Hiển không khỏi có chút bận tâm.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, trong mắt hiện lên một tia ương ngạnh, lơ đễnh thản nhiên nói.

“Yên tâm, cái độc này còn không làm gì được ta!”

Dương Hiển lúc này mới yên tâm, theo Lâm Hải rất nhanh đã rơi vào bên trong khe núi.

“Khói độc biến mất!”

Hai chân vừa rơi xuống đất, Lâm Hải phát hiện cái khói độc màu xanh lá kia, đã biến mất không thấy gì nữa.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy bầu trời một mảnh màu xanh sẫm, không thấy mặt trời.

Hiển nhiên, cái sương mù độc kia chỉ là phong tỏa một phiến không gian này, ngăn cản người ngoài tiến vào.

Mà bên trong khe núi, thì cùng chỗ tầm thường không giống.

“Chủ nhân, mau nhìn trên mặt đất!”

Cái lúc này, Dương Hiển bỗng nhiên chỉ vào đường nhỏ gập ghềnh phía trước, thét lên một tiếng kinh hãi.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, lập tức lông mày nhíu lại, trong nội tâm một hồi buồn nôn.

Đã thấy trên đường, khắp nơi đều là huyết nhục ăn mòn, bọt khí màu trắng sủi lăn tăn, tanh hôi vô cùng.

“Đích thị là kiệt tác của Ngô Long !”

Dương Hiển cười khổ một tiếng, thủ đoạn giết người của Ngô Long, thật sự là quá ác tâm.

“Đi!”

Lâm Hải ngừng thở, hai chân lăng không phù phiếm, từ trên sơn đạo phiêu đãng mà qua.

Trên đường đi, khắp nơi đều là thi thể ăn mòn, khiến Lâm Hải nhìn mà nhíu mày một hồi .

“Ngô Long này , đến cùng giết bao nhiêu người?”

Lâm Hải cùng Dương Hiển, dọc theo đường nhỏ bên trong khe núi, một mực đi thêm chừng hơn trăm dặm, phía trước rốt cục xuất hiện một mảnh đất rộng lớn

“Chủ nhân, tình huống tại đây không đúng!”

Dương Hiển bỗng nhiên dừng bước, vẻ mặt cảnh giác, hướng phía Lâm Hải nói ra.

Lâm Hải cũng ngừng lại, yên lặng nhẹ gật đầu.

Vừa rồi trên đường, một đường núi thây biển máu, thế nhưng mà tại đây lại dị thường sạch sạch sẽ sẽ.

Cho dù có là người không có kinh nghiệm, cũng có thể nhìn ra nơi đây bất thường.

“Chỗ đó có sơn động!”

Đột nhiên, Dương Hiển hướng phía trước nhất chỉ, hướng Lâm

Hải nói ra.

“Qua xem!”

Bá!

Thân ảnh Lâm Hải lóe lên, trong chớp mắt đã đến trước mặt sơn động, đưa mắt nhìn lại.

Đã thấy sơn động này, rộng lớn cao lớn, chỗ động khẩu đủ để cho một chiếc xe tải ra vào.

Chỉ có điều, cửa sơn động lại bị một tầng khói độc màu xanh lá nồng đậm che đậy, khí tức tanh hôi làm cho người buồn nôn.

“Xem ra, đây là chỗ ở của người thần bí kia rồi!”

hai hàng lông mày của Lâm Hải cau lại, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang, thản nhiên nói.

“Chủ nhân, Ngô Long có lẽ ngay tại bên trong, không biết có thể bị nguy hiểm hay không?”

Dương Hiển theo bản năng cảm thấy, trong sơn động này có khí tức cực kỳ nguy hiểm, không khỏi hướng phía Lâm Hải lo lắng nói.

“Ngô Long còn sống!” Lâm Hải thản nhiên nói.

tình cảnh Ngô Long hiện tại như thế nào, Lâm Hải hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng, có một điểm Lâm Hải vô cùng khẳng định, Ngô Long không có nguy hiểm tính mạng.

Nếu không, hắn sẽ lập tức có cảm ứng.

“Dương Hiển, theo ta đi vào!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía Dương Hiển nói ra.

“Vâng!”

Dương Hiển đáp ứng một tiếng, cất bước theo Lâm Hải, hướng phía cửa động kia đi tới!

Ông!

Vừa tiếp cận cửa động, lập tức có một đạo lực lượng khủng bố, bỗng nhiên giống như là thủy triều mà trùng kích đến.

“Phá!!!”

Dương Hiển hét lớn một tiếng, ngăn tại trước người Lâm Hải, bỗng nhiên giơ tay tạo chưởng, tách ra ánh sáng trắng!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, chỗ động khẩu lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, một mảnh chấn động!

Cái bình chướng khói độc màu xanh lá kia, rung động như là sóng nước , điên cuồng run rẩy lên.

Nhưng mà, sau khi lắc lư lại bình yên vô sự, vậy mà đã ngăn được một kích của Dương Hiển .

“Cái sương mù độc này thật quỷ dị, dị thường mềm dẻo, lại có chút ít không tốn sức!”

Dương Hiển cả kinh, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang, muốn lần nữa ra tay.

“bọn chuột nhắt phương nào, dám tự tiện xông vào Trường Xà Động ta!”

Đúng lúc này, trong sơn động bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống to, sau đó bá một đạo quang mang, từ trong động kích xạ mà ra!

Lâm Hải cùng Dương Hiển thấy thế, đột nhiên cả kinh, cấp tốc hướng phía bên cạnh bay vút đi.

Oanh!

Cái hào quang kia xuyên qua khói độc, trực tiếp oanh kích tại bên trên mặt núi đối diện, mặt núi ầm ầm nổ tung, loạn thạch bay tán loạn.

“thật mạnh!”

Lâm Hải cùng Dương Hiển, đồng thời biến sắc, thầm hô một tiếng.

Chỉ là từ công kích lăng lệ ác liệt ở nơi này đến xem, thực lực của kẻ trong động, liền không tại phía dưới Dương Hiển!

Bá!

Mà lúc này đây, một đạo thân ảnh từ trong khói độc lập loè mà ra, đứng ở trước mặt Lâm Hải cùng Dương Hiển.

Lâm Hải cùng Dương Hiển ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy người tới khoảng ba mươi tuổi, một thân trang phục nghiêm cẩn, sắc mặt lạnh lùng, hai đầu lông mày ẩn ẩn mang theo sát khí.

Hướng chỗ kia vừa đứng, liền như là một thanh lưỡi dao sắc bén đã ra khỏi vỏ , bộc lộ tài năng, khí thế trùng thiên!

“Các ngươi là ai?”

nam tử nhắm hai mắt lại, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải cùng Dương Hiển, lạnh lùng hỏi.

“Ngươi là ai?”

“Thế nhưng mà là chủ nhân bên trong động này ?”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, ngữ khí lạnh lùng nói.

nam tử đối với câu hỏi của Lâm Hải , cũng không trả lời.

Mà là trong mắt lóe lên sát cơ, hướng phía Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

“Không nói đúng không, vậy thì không có cơ hội nói!”

Toát!!!

nam tử vừa mới nói xong, bỗng nhiên hóa thành một đạo ánh sáng trắng, phảng phất như trên bầu trời đều hiện lên một đạo tia chớp, sáng ngời chói mắt!

Mà sau một khắc, nam tử kia thoáng cái đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại có vô tận hào quang trong hư không !

“Không tốt!!!”

Lâm Hải thấy thế, bỗng nhiên cả kinh, chỉ thấy không khí trước mặt, hào quang chiếu rọi, chập trùng một hồi.

Trong hư không, vậy mà ẩn ẩn có hư ảnh của một thanh trường kiếm, lăng lệ ác liệt sáng chói, hướng phía chính mình kích xạ mà đến!

“Chủ nhân, coi chừng!”

Dương Hiển ở một bên, gấp giọng kinh hô, thân ảnh lóe lên, đã đến trước mặt Lâm Hải.

Oanh!

Một đạo ánh sáng trắng từ trong miệng Dương Hiển, phụt lên mà ra, lập tức hóa thành khe hở cực lớn, hướng phía hư ảnh trường kiếm kia, bao phủ mà đi!

Ông!

Ánh sáng trắng tách ra, hư ảnh trường kiếm kia lập tức bị giam cầm ở giữa không trung, ông ông run run, kịch liệt giãy dụa.

“Tiểu tử, còn muốn chạy!”

Dương Hiển cười lạnh một tiếng, toàn thân bốc lên ánh sáng trắng, khí lãng lăn lộn, đem hết toàn lực thao túng Bạch Cực Quang, đem hư ảnh trường kiếm kia vây khốn.

Một người một kiếm, lập tức giằng co tại đó.

xung quanh trường kiếm kia, không khí đều sôi trào lên, giống như thủy triều biển gầm, hướng bốn phía nghiền áp mà đi, xung quanh cửa động là một mảnh đống bừa bộn.

Lâm Hải hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn qua hư ảnh trường kiếm trên đỉnh đầu kia, nhưng trong mắt lại hiện lên một đạo hào quang sáng ngời!

Đồng thời, trong đầu oanh một tiếng, trong lòng dâng lên sóng biển cuộn trào!

“Vừa rồi cái nam tử kia, còn có cái kiếm này...”

Thiên Nhãn Thần Thông, mở!!!

Đột nhiên, Lâm Hải mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, một đạo hơi nước màu lam nhạt , hiển hiện tại phía trên đồng tử.

Nội tâm Lâm Hải mang theo khiếp sợ thật sâu, bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng phía hư ảnh trường kiếm kia nhìn lại.

Sau đó, thân thể Lâm Hải chấn động mạnh một cái, trong mắt hiện lên hào quang kích động!

“Quả thật như thế, quả thật như thế!!!”

Chương 2418: Kiếm linh!

Lâm Hải khiếp sợ phát hiện, cái trường kiếm đang chống lại Dương Hiển kia, dĩ nhiên cũng là nam tử trước đó kia.

Cái nam tử đó, lại là trường kiếm thành tinh!

Hoặc là đổi một cách nói khác càng thêm chuẩn xác, chính là cái nam tử kia, chính là một Kiếm hồn!

Có Kiếm hồn tại, liền nhất định có kiếm thể tại!

Kiếm hồn cùng kiếm thể, tương đương với Tiên Nhi cùng Luyện Yêu Hồ!

“Nơi đây, thậm chí có trọng bảo như thế!”

Lâm Hải khiếp sợ qua đi, trong mắt không khỏi lóe ra vẻ mừng như điên.

Chỉ là Kiếm hồn, là có thể chống lại cùng Dương Hiển, có đủ thực lực Nhị kiếp Tán Tiên .

Có thể nghĩ, cái Kiếm hồn kiếm thể này , nhất định là pháp bảo cực kỳ rất cao minh!

Ông!

Tới lúc này, Lâm Hải ý niệm khẽ động, trực tiếp đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lấy ra, nắm trong tay.

Ông!

vầng sáng màu xanh thẳm chợt lóe lên rồi biến mất, chiếu rọi trời quang.

hai mắt Lâm Hải nhảy lên, hiện lên một đạo tinh mang, toàn thân bốc lên khí thế, vầng sáng bắn ra bốn phía!

“Kiếm hồn của ngươi tuy mạnh, nhưng Đao hồn của ta cũng chưa chắc đã yếu hơn ngươi!”

Đột nhiên, Lâm Hải thả người nhảy lên, người tại giữa không trung, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao liền mạnh mẽ bổ ra!

“Giao Long Nộ!!!”

Ngao!!!

Đột nhiên, một tiếng rồng ngâm rung trời, vang vọng thiên địa!

Sau một khắc, thân thể cao lớn của Tam Đầu Giao bỗng nhiên phá không mà lên, nhất thời phong vân biến sắc, khí lãng như nước thủy triều!

Hô ~

Tam Đầu Giao giương nanh múa vuốt, quấy phong vân, mang theo khí tức cuồng mãnh, đem không khí đều trùng kích ra một đầu khu vực chân không, hướng phía hư ảnh trường kiếm, trùng kích mà đi!

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh rung trời truyền đến, thiên địa phảng phất đều chịu run lên, giữa không trung lập tức có vầng sáng bắn ra bốn phía, thủy triều khủng bố điên cuồng lăn lộn, quấn qua tất cả khắp nơi!

Tam Đầu Giao hung hăng sắc bén, cùng hư ảnh trường kiếm, hung hăng va chạm lại với nhau.

Trong chốc lát, đầy trời chỉ còn lại có hào quang chói mắt, che khuất bầu trời, thiên địa run rẩy!

Ông!

Dương Hiển vốn cùng hư ảnh trường kiếm chống lại đọ sức, chỉ cảm thấy một cỗ sức lực lớn truyền đến, không khỏi đạp đạp đạp liền lùi lại ba bước, mới đứng vững thân hình.

Sau đó, mang theo vẻ kinh ngạc, ngẩng đầu hướng phía trước nhìn lại.

“Đó là Giao Long của chủ nhân !”

Đồng tử của Dương Hiển co rụt lại, đã thấy bên trong vầng sáng sáng lạn, cái hư ảnh Giao Long kia, bị trường kiếm dùng một kích đâm xuyên qua đầu, lập tức sụp đổ!

Mà hư ảnh trường kiếm, cũng không có tốt đi nơi nào, vầng sáng ảm đạm, trên chuôi kiếm, không ngừng phát ra thanh âm ông ông rên rỉ.

Toát!!!

Sau một khắc, cái hư ảnh trường kiếm này bỗng nhiên hóa thành một đạo lưu quang, theo cái bình chướng khói độc kia xuyên thấu mà qua, biến mất trong sơn động.

Bá!

Lâm Hải hạ Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay xuống, nhíu mày, trong nội tâm bay lên một tia bất đắc dĩ.

Không thể tưởng được, dưới tình huống có Dương Hiển kiềm chế, chính mình thi triển ra Giao Long Nộ, vẫn còn lại để cho cái Kiếm hồn này trốn thoát rồi.

Xem ra, cái Kiếm hồn này cường đại, còn muốn tại ngoài dự liêu của mình!

“Chủ nhân, cái nam tử vừa rồi kia, tựa hồ có cổ quái!”

Dương Hiển giờ phút này, cũng phát hiện một tia mánh khóe, mang theo nồng đậm nghi hoặc, hướng Lâm Hải nói ra.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, trong mắt lại hiện lên một tia ánh mắt kiên định.

“Đó là Kiếm linh, y chạy không được!”

“Kiếm linh?!” Dương Hiển nghe được, lập tức trong lòng đập mạnh một cú, sau đó lộ ra thần sắc kinh hãi.

Những chữ này có ý vị như thế nào, Dương Hiển lại quá tinh tường rồi!

Không khỏi, Dương Hiển nhìn Lâm Hải, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng.

“Chúc mừng chủ nhân, lại có đại cơ duyên tới người!”

Lâm Hải thì là khẽ lắc đầu, mang trên mặt một tia ngưng trọng, trầm giọng nói.

“Sự tình, khả năng không có đơn giản như vậy!”

Nói xong, Lâm Hải nhíu lông mày lại, ánh mắt đã rơi vào phía trên cái bình chướng khói độc kia, hít sâu một hơi nói.

“Chúng ta đi vào trước, sau đó hành sự tùy theo hoàn cảnh!”

Dương Hiển nhẹ gật đầu, sau đó hướng phía Lâm Hải nói.

“Chủ nhân lui ra phía sau một ít, ta đến đem cái bình chướng này oanh mở!”

“Không cần!” Lâm Hải có chút khoát tay chặn lại, sau đó hai mắt bùng lên tinh mang, trầm giọng nói.

“Ta đến!”

Ông!

Lâm Hải nói xong, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao thu hồi, đổi lại Trục Nhật Cung!

Oanh!

Ngay sau đó, chỗ khí hải của Lâm Hải, cái luồng khí xoáy màu vàng kim kia, bỗng nhiên bay lên, xoay quanh tại trên đỉnh đầu Lâm Hải!

Trong chốc lát, xung quanh Lâm Hải kim quang đại thịnh, vô số đạo quang mang màu vàng kim sắc bén , hướng bốn phương kích bắn đi.

Rầm rầm rầm phanh!

núi đá cây cối ở bốn phương tám hướng, trong khoảnh khắc liền giống như giấy mỏng, bị quang mang màu vàng kim bắn ra bốn phía xuyên thấu, biến thành bột mịn!

“Đến!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lệ quát một tiếng, trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một mũi tên lập lòe lóng lánh !

Mũi tên này vừa ra, không gian phía trước, bỗng nhiên xuất hiện một đoàn vòng xoáy thật nhỏ, không gian đều bị cái mũi nhọn lăng lệ ác liệt kia xuyên thấu, thanh thế đáng sợ!

Ánh mắt Lâm Hải sáng quắc, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn phía cái khói độc màu xanh lá kia!

“Đều nói Kim Nguyên tố, sắc bén nhất, không gì không phá nổi!”

“Hôm nay, ngược lại phải thử một chút, cái sương mù độc này có thể đỡ nổi Canh Kim Chi Đạo của ca ca không?!”

Bá!

cánh tay Lâm Hải khẽ động, đem cái mũi tên lăng lệ ác liệt sắc bén này, liền khoác lên bên trên Trục Nhật Cung.

Ông!

Đột nhiên, không khí Lâm Hải xung quanh, đều cấp tốc nhảy lên.

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, ẩn ẩn có một đạo vầng sáng hiện lên, ánh mắt vô cùng chuyên chú ngừng lưu tại phía trên mũi tên .

Lâm Hải lúc này, phảng phất như cảnh tượng trước mắt, đều phát sinh biến hóa.

trong ánh mắt chuyên chú lăng lệ ác liệt của Lâm Hải, chỉ còn lại có một đoàn khói độc kia !

Toát!!!

Một tiếng rít xé gió, bỗng nhiên vang lên, phảng phất một phiến thiên địa này, đều yên tĩnh trở lại.

Cái lưu quang màu vàng kim kia, từ bên trên Trục Nhật Cung chợt lóe lên rồi biến mất, trong chốc lát đã đánh vào tại phía trên khói độc!

Phanh!

Theo một tiếng nổ kịch liệt vang lên, trước mặt Lâm Hải, bỗng nhiên bốc lên sương mù màu lục, khói độc thoáng cái vỡ vụn, phiêu tán!

Ông!

bên ngoài thân Lâm Hải lóe lên vầng sáng màu vàng kim, đem sương mù màu lục từ phía trước lan đến ngăn tại bên ngoài cơ thể, ngưng mắt nhìn lại!

“Cửa động mở ra!”

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, mặt lộ vẻ vui mừng!

Dùng Trục Nhật Cung bắn ra mũi tên Canh Kim, lực xuyên thấu quả nhiên không giống bình thường!

Cái bình chướng sương mù độc này, vừa rồi thế nhưng mà liền cả công kích của Dương Hiển, đều thành công ngăn cản được rồi.

Mà giờ, lại bị một mũi tên của chính mình bắn thủng, đủ thấy lực xuyên thấu đơn thuần của một mũi tên này, dĩ nhiên không kém gì Nhị kiếp Tán Tiên!

“Chủ nhân, cái khói độc kia lại đang ngưng tụ rồi!”

Đúng lúc này, Dương Hiển ở một bên, bỗng nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng nói.

“n?”

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, đã thấy cái khói độc đang tiêu tán kia, vậy mà lại đang cấp tốc ngưng tụ.

cửa động vốn đã mở rộng ra, dĩ nhiên bắt đầu lần nữa nhanh chóng phong tỏa!

“Nhanh, đi vào!”

Lâm Hải thấy thế, cấp tốc hướng phía Dương Hiển hét lớn một tiếng.

Sau đó, thân ảnh lóe lên, thừa dịp khói độc còn không có hoàn toàn phong bế cửa động, mượn khe hở chợt lóe lên rồi biến mất, tiến vào trong sơn động.

“Trong động có độc!”

Lâm Hải vừa mới đi vào trong động, trong lòng liền đập mạnh một cú, cấp tốc dùng Tử Lôi bảo vệ thân hình, sau đó hướng phía trong động nhìn lại.

Cái này mới phát hiện, bên trong sơn động, cực kỳ rộng rãi, đủ để dung nạp mười người song song mà đi.

Nhưng mà, trong cái không gian rộng lớn này, khắp nơi lại tràn đầy khói độc màu xanh lá .

Độc tố mạnh đến mức, khiến cho Tử Lôi hộ thể của Lâm Hải, tư tư rung động, bắt đầu nhanh chóng tiêu hao!

“Đón lấy!”

Lâm Hải hất cánh tay lên, dùng Tử Lôi bao khỏa mấy khỏa Chân Nguyên Tán, đưa cho Dương Hiển.

Đồng thời, chính mình cũng há miệng phục dụng một khỏa, chân nguyên lập tức bổ đầy.

một đao một mũi tên vừa rồi của Lâm Hải, uy lực không phải chuyện đùa, tiêu hao tự nhiên cũng là vô cùng cực lớn.

Tại trong sơn động quỷ dị này, Lâm Hải nhất định phải cam đoan chính mình cùng Dương Hiển, thời thời khắc khắc ở vào trạng thái toàn thịnh.

Tại đây, rất có thể có cái nguy cơ cực lớn gì đó, tùy thời hàng lâm!

Lâm Hải cùng Dương Hiển, vẻ mặt cảnh giác, cẩn thận từng li từng tí hướng đi về phía trước, chậm chạp thăm dò .

Sa sa sa!

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên xuất hiện một hồi thanh âm rất nhỏ, tựa hồ có đồ vật gì đó, tại nhanh chóng tới gần!

“Cái kia là cái gì?!”

Đột nhiên, Dương Hiển mạnh mẽ dừng bước lại, hướng phía trước nhất chỉ, cấp tốc quát.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, ngẩng đầu nhìn lại, lập tức giật mình một cái, toàn thân nổi da gà đều xông ra!

Chương 2419: Đại xà Thường Hạo

“Cái đó là... rắn!!!”

Lâm Hải chỉ cảm thấy toàn thân một hồi không khỏe, tóc đều bị dựng lên.

loại sinh vật rắn này, lớn lên thật sự là thật là làm cho người ta không thoải mái.

Lâm Hải từ nhỏ chỉ sợ rắn, vừa thấy được rắn liền cảm thấy da đầu run lên, toàn thân liền nổi da gà.

Mặc dù hiện tại, Lâm Hải liền quỷ còn không sợ rồi, nhưng thấy đến rắn vẫn là bản năng nhút nhát.

Huống chi, trước mặt cái con rắn lớn đang nhanh chóng chạy đến này, lớn lên cực kỳ hung ác, lại để cho người liếc mắt nhìn đều không rét mà run!

Chỉ là cái đầu rắn cực lớn kia, đều có cao hơn một người, hai con mắt lóe ra ánh sáng xanh, âm trầm đáng sợ!

Miệng lớn dính máu có chút mở ra, không ngừng phun ra nuốt vào cái lưỡi, khói độc màu xanh lá quấn quanh quanh thân, mang theo mùi tanh nồng đậm cùng một chỗ .

Cách còn có thật xa, đều đã khiến Lâm Hải một hồi buồn nôn, cấp tốc quay đầu đi chỗ khác.

“Dương Hiển, mau giết nó!”

Lâm Hải hướng phía Dương Hiển ra lệnh một tiếng, thân ảnh Dương Hiển lóe lên, hóa thành ánh sáng trắng liền vọt tới.

“nhân loại không biết sống chết , làm thức ăn trong bụng của ta a!!!”

Rống!!!

Nhìn Dương Hiển xông lại, con rắn lớn kia gào thét một tiếng, đầu rắn bỗng nhiên há to, mở ra miệng lớn dính máu, phun ra nuốt vào khói độc, hướng phía Dương Hiển thôn phệ mà đến!

Toát!!!

Dương Hiển nhíu lông mày lại, đưa tay liền là một đạo vầng sáng màu trắng, hướng phía đại xà kích xạ mà đến!

Oanh!

Trong chốc lát, trong sơn động truyền đến một tiếng nổ mạnh rung trời, mặt đất đều run rẩy lên, đạo pháp cùng bay, đá vụn bay tán loạn!

Vèo!

phía dưới va chạm kịch liệt, Dương Hiển bị một cỗ sức lực lớn, mạnh mẽ bắn ngược trở lại, rút lui thẳng đến ra hơn mười thước mới ngừng ổn.

Cái đại xà kia cũng không chịu nổi, bị công kích lăng lệ ác liệt của Dương Hiển trực tiếp bức lui, thân hình cực lớn ở trên mặt đất bị kéo lui về phía sau, phát ra thanh âm ma sát xì xì .

“đại xà thật mạnh!”

Dương Hiển thấy thế, lập tức nhíu lông mày lại, mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Không thể tưởng được, thực lực của đại xà này, vậy mà không thua kém gi mình.

hai mắt của đại xà cũng là hàn mang lạnh lẽo lập loè, toàn bộ cái đầu bị sương mù độc vờn quanh, nhìn Dương Hiển có chút ngoài ý muốn.

“Ngươi cái nhân loại này, cũng có chút ít bổn sự, bất quá lại cứu không được mạng của ngươi!”

Rống!!!

Đại xà nói xong, mạnh mẽ rống to một tiếng, sau đó đỉnh đầu đột nhiên tách ra màu xanh lá hào quang mãnh liệt!

Ngay sau đó, một cái hư ảnh trường xà cực lớn, xuất hiện tại trên đỉnh đầu đại xà.

Cái hư ảnh kia, toàn thân xám ngắt, ánh mắt âm độc, mang theo mùi vị tanh hôi làm cho người buồn nôn, bỗng nhiên lên không, hướng phía Dương Hiển bay nhào mà đến!

“Không tốt!”

Dương Hiển biến sắc, chỉ cảm thấy một cỗ kịch độc đáng sợ, nhanh chóng ăn mòn chân nguyên của chính mình .

Nếu là bị cái hư ảnh trường xà này cận thân, chỉ sợ dữ nhiều lành ít!

Ba!!!

Đột nhiên, Dương Hiển cấp tốc lui về phía sau, đồng thời miệng hơi mở, một đạo khe hở màu trắng , lóe ra vầng sáng lăng lệ ác liệt, bắn ra!

Tạch...!!!

Bầu trời bỗng nhiên truyền đến tiếng nổ mạnh, cái khe hở màu trắng kia cùng hư ảnh trường xà, tại giữa không trung kịch liệt chạm vào nhau.

Trong chốc lát, bầu trời bị khói độc màu xanh lá cùng vầng sáng màu trắng tràn ngập, che khuất bầu trời, khí lãng bốc lên!

Rống!!!

Đại xà gầm lên giận dữ, không thể tưởng được chính mình đã xuất ra tuyệt học, lại vẫnđể cho Dương Hiển một chiêu đánh bại, nhất thời giận dữ!

thân rắn cực lớn, bỗng nhiên rời khỏi mặt đất, bay lên, quấy phong vân, một cỗ khí tức khắc nghiệt đậm đặc, bỗng nhiên hướng phía Dương Hiển bao phủ mà đến.

Đồng tử của Dương Hiển co rụt lại, cảm thấy một cỗ khí tức cực độ nguy hiểm, đang nhanh chóng tiếp cận, biết rõ đại xà này tức giận rồi.

Cái lúc này, nếu không xuất ra bản năng giữ nhà, chỉ sợ muốn bại!

“Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ gặp nạn!”

Nghĩ đến chỗ này, Dương Hiển không đợi đại xà đánh tới, bỗng nhiên há miệng, lại là một đạo khe hở màu trắng, kích xạ mà ra!

Toát!

khe hở màu trắng lúc này đây, mặc dù không có lăng lệ ác liệt như trước đó, nhưng lại có chứa một cỗ lực trói buộc cường đại!

Khe hở xuất ra, liền không khí đều phảng phất đình chỉ lưu động, phảng phất thoáng cái bất động.

Đúng là pháp bảo bản mệnh của Dương Hiển , Bạch Cực Quang!

Rống!!!

Cái đại xà kia đang muốn nhổ ra xà hoàn, đem Dương Hiển diệt sát, đột nhiên đỉnh đầu có ánh sáng trắng lóe lên, sau đó cả người đều bị bao lại, thoáng cái không nhúc nhích được rồi.

Không khỏi, sắc mặt đại xà đại biến, lộ ra mặt mũi tràn đầy rung động.

“Ngươi là Dương Hiển đại ca?!”

Đại xà đột nhiên khiếp sợ mở miệng, nhìn xem cái Bạch Cực Quang kia, trăm mối cảm xúc ngổn ngang!

Ông!

Mà lúc này đây, cái Bạch Cực Quang kia dĩ nhiên đã đem đại xà, gắt gao vây khốn, cơ hồ xiết tiến vào trong thịt.

Phanh!

thân hình cực lớn của đại xà , trực tiếp từ trên không trung ngã xuống, rơi trên mặt đất, nện đến mặt đất đều run rẩy lên.

Nhưng mà, đại xà lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hai mắt mang theo vui sướng nồng đậm, hướng phía Dương Hiển kích động nói.

“Ngươi vậy mà sẽ sử dụng Bạch Cực Quang, ngươi có phải Dương Hiển đại ca hay không?!”

Dương Hiển giờ phút này, thì là thoáng cái ngây ngẩn cả người.

Cái đại xà này nhận biết mình, còn có thể nói ra tên tuyệt học của bản thân , còn gọi chính mình là đại ca?

Ông!

Khẽ giật mình qua đi, đầu óc Dương Hiển oanh một tiếng, hai mắt bỗng nhiên mang theo hào quang hưng phấn, nhìn về phía đại xà.

"Ngươi, ngươi là Thường Hạo!"

Dương Hiển thét lên một tiếng kinh hãi, kích động đến cơ bắp trên mặt đều run rẩy lên!

Nhận biết mình, lại có thể phân biệt ra Bạch Cực Quang của chính mình, gọi chính mình là đại ca, bản thể là một con đại xà.

Trừ Thường Hạo bên trong Mai Sơn huynh đệ bọn họ ra, còn có thể là ai?

"Ha ha ha, là ta à, Dương Hiển đại ca!!!"

Đại xà hưng phấn đến mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, hướng phía Dương Hiển kích động nói.

"Ha ha ha, Thường Hạo huynh đệ, thật là ngươi a!"

Vèo!

Dương Hiển ý niệm khẽ động, trực tiếp đem Bạch Cực Quang thu hồi, khôi phục tự do cho Thường Hạo .

Sau đó, thân ảnh Dương Hiển lóe lên, đã đến trước người Thường Hạo, vô cùng kích động nhìn từ trên xuống dưới.

“Thường Hạo huynh đệ, cách mấy ngàn năm, không thể tưởng đượclại gặp gỡ ở chỗ này, ca ca ta đều nhận không ra ngươi rồi!”

Thường Hạo cũng là kích động đến đầu rắn không ngừng lay động, thân thể tại trên người Dương Hiển không ngừng cọ lấy, kinh hỉ nói.

“Dương Hiển đại ca, ta cũng không nghĩ tới sẽ gặp ngươi ở chỗ này!”

Dương Hiển kích động nhẹ gật đầu, sau đó hướng phía Lâm Hải nhất chỉ, ngữ khí cung kính nói.

“Giới thiệu cho ngươi thoáng một phát, đây là chủ nhân nhà ta -Lâm Hải.”

“Chủ nhân, y không phải người khác, là Mai Sơn huynh đệ ta , tên là Thường Hạo!”

Nội tâm Lâm Hải cũng là một hồi ngoài ý muốn thêm kinh hỉ, hắn tự nhiên biết rõ Thường Hạo trong Mai Sơn Thất Quái .

Chỉ là không nghĩ tới, cái đại xà trước mặt này lại là.

“Xin chào, cửu ngưỡng đại danh!”

Lâm Hải mặc dù đối với rắn có chút chán ghét, nhưng trên mặt vẫn là vui vẻ, hướng phía Thường Hạo nhẹ gật đầu.

“Chủ nhân?”

Thường Hạo nghe được, thì là biến sắc, mang theo thần sắc khó có thể tin, liếc nhìn Dương Hiển.

“Dương Hiển đại ca, ngươi, ngươi nhận một nhân loại làm chủ nhân?”

Dương Hiển nghe được, thì là ha ha cười cười.

“Không riêng gì ta, bảy huynh đệ Mai Sơn chúng ta, trừ ngươi cùng Viên lão đại ra, cũng đều đã đi theo nhà ta chủ nhân rồi!”

Nói xong, Dương Hiển hướng phía Lâm Hải liền ôm quyền, khẩn cầu.

“Chủ nhân, có thể thỉnh bọn Đại Thăng, cũng đi ra gặp gỡ cùng Thường Hạo huynh đệ không?”

Lâm Hải mỉm cười, nhẹ gật đầu.

“Nên như vậy!”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, nhất thời có ba đạo thân ảnh, xuất hiện trong sơn động.

“Các huynh đệ, mau nhìn ai đây?!”

bọn người Kim Đại Thăng mới vừa ra tới, Dương Hiển liền mặt mũi tràn đầy kích động chỉ vào Thường Hạo, lớn tiếng nói.

bọn người Kim Đại Thăng sững sờ, nhìn chằm chằm vào Thường Hạo đánh giá cả buổi, thân thể mới đột nhiên run lên, lộ ra biểu lộ cuồng hỉ.

“Đại xà? Ngươi, ngươi không phải là Thường Hạo a?” Chu Tử Chân miệng há to, vẻ mặt cuồng hỉ nói.

Chương 2420: Hôm nay tại đây thật náo nhiệt a!

“Các ngươi, các ngươi là...”

Thường Hạo thoáng cái mộng, như thế nào đột nhiên hiện ra nhiều người tu hành nhân loại như vậy ?

Hơn nữa, càng kỳ quái chính là, những người tu hành này, lại đều nhận biết mình?

"Ha ha, Thường Hạo, nhận không ra đi à nha, ta là Trư ca ca Chu Tử Chân của ngươi a!" Chu Tử Chân cười ha ha nói.

"Trư, Trư ca ca?!" hai mắt Thường Hạo đột nhiên trợn tròn, vẻ mặt không thể tin được.

"Ngươi thật là Trư ca ca?"

"Ngươi, ngươi rõ ràng cũng hóa hình rồi!"

"Cái này không có đạo lý a, ngày bình thường tu hành, ngươi là kẻ lười nhất rồi!"

Chu Tử Chân nghe được, lập tức lật mắt trắng một phen, không vui nói.

"Này, ngươi cái rắn thối, có thể đừng vừa thấy mặt đã lộ tẩy hay không a!"

"Ha ha ha!" đối thoại giữa Chu Tử Chân cùng Thường Hạo, lập tức đem tất cả mọi người làm cho tức cười.

"Thường Hạo, ta là Kim Đại Thăng!"

"Ta là Đái Lễ!"

Kim Đại Thăng cùng Đái Lễ, cũng là vẻ mặt cuồng hỉ hướng phía Thường Hạo chào hỏi.

hai mắt Thường Hạo trừng tròn xoe, nhìn bọn người Kim Đại Thăng, triệt để ngây dại.

"Các ca ca, Đái Lễ tỷ, ta thấy đến các ngươi, thật sự là thật cao hứng!"

"Thế nhưng mà, các ngươi làm sao lại đều hóa hình rồi, quá đả kích người đi à nha?"

Thường Hạo cuồng hỉ qua đi, bỗng nhiên vô cùng thất lạc, cảm giác mình đầu đều nâng không lên nổi rồi.

Cái này mẹ nó, bảy huynh đệ trong ngày thường, ở đây tất cả đều hóa hình rồi, liền cả Chu Tử Chân lười nhất đều không ngoại lệ.

Chỉ thừa chính mình, còn kéo lấy thân Yêu thú cồng kềnh , cái này lại để cho mình ở trước mặt huynh đệ ngày xưa, như thế nào ngẩng đầu lên được ?

“Đúng rồi, Ngô Long đâu, như thế nào không thấy Ngô Long?”

hai mắt Thường Hạo bỗng nhiên tỏa sáng, mở miệng hỏi.

Vừa rồi Dương Hiển thế nhưng mà nói, ngoại trừ Viên lão đại ra, những người khác đều nhận cái nhân loại tóc trắng này làm chủ.

Nhưng, tất cả mọi người đi ra, Ngô Long lại vẫn không thấy.

Không phải là Ngô Long cũng không có thoát ly thân thú, nên không có ý tứ cùng một chỗ với các huynh đệ khác đi ra gặp mặt a?

“Ngô Long?”

Nâng lên tên Ngô Long, Dương Hiển không khỏi biến sắc.

“Y đã sớm vào đây trước chúng ta , ngươi không có gặp sao?”

Thường Hạo sững sờ, hai mắt mờ mịt lắc đầu.

“Không có a!”

“Cái gì?!” Cái này, ngược lại đến phiên Dương Hiển giật mình rồi.

Tại đây chỉ có một sơn động, Ngô Long không ở chỗ này, chẳng lẽ là đi địa phương khác?

Không khỏi, Dương Hiển mang theo một tia nghi hoặc, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Lâm Hải cũng là nhướn mày, nhàn nhạt nói ra.

“Không nên gấp gáp, ta cảm ứng thoáng một phát vị trí của Ngô Long !”

Lâm Hải nói xong, hai mắt khép hờ, đem thần thức phóng ra.

Ngô Long có liên kết với Luyện Yêu Hồ, chỉ cần cách nhau không xa, Lâm Hải tâm thần câu thông, là cảm ứng được vị trí lẫn nhau.

Rất nhanh, Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía chỗ sâu trong sơn động nhìn lại, hai mắt thâm thúy, hiện lên một đạo hàn mang.

“Chủ nhân, như thế nào?”

Lâm Hải hít sâu một hơi, trầm mặc một lát, mới nhàn nhạt nói ra.

“Ngô Long, bị người bắt được!”

“Cái gì?!” Mọi người nghe được, không khỏi chấn động, hoảng sợ biến sắc.

“Chủ nhân, Ngô Long bị ai bắt được?”

“Y có nguy hiểm hay không ?”

“Chúng ta nhanh đi cứu y a!”

Đám Dương Hiển Kim Đại Thăng, lập tức mặt mũi tràn đầy lo lắng, vô cùng lo lắng nói ra.

Mà Thường Hạo thì là co rụt đồng tử lại, trên đầu rắn lập tức chảy xuống mồ hôi lạnh.

“Vị ... Lâm công tử này.” Thường Hạo nhìn Lâm Hải, vẻ mặt sợ hãi mà hỏi.

“Ngươi xác định, Ngô Long bị bắt?”

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, nhàn nhạt gật đầu.

“Đúng vậy, hơn nữa ở trong sơn động này !”

Oanh!

tiếng nói của Lâm Hải vừa rơi xuống đất, đầu Thường Hạo oanh một tiếng, mặt lộ vẻ ảo não cùng hoảng sợ.

“Dương Hiển đại ca, Ngô Long có phải cũng hóa hình rồi hay không, mặc quần áo màu đen, dáng người gầy yếu cao gầy, mọc ra một đôi ánh mắt màu xanh lá ?”

Thường Hạo hướng phía Dương Hiển, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Dương Hiển đột nhiên cả kinh, cấp tốc gật đầu.

“Đúng vậy, ngươi nói chính là Ngô Long, ngươi đã gặp y?”

“Hỏng rồi!!!” Thường Hạo nghe được, cái đuôi to dài, mạnh mẽ vỗ mặt đất, mặt mũi tràn đầy đáng tiếc.

“Thường Hạo, Ngô Long đến cùng đã xảy ra chuyện gì?!”

Bọn người Dương Hiển thấy thế, không khỏi sắc mặt đại kinh, hướng phía Thường Hạo cấp tốc hỏi.

“Ngô Long bị bắt, bị một cái người cực kỳ đáng sợ bắt!”

“Y tại chỗ nào?” đồng tử Dương Hiển co rụt lại, hai mắt hiện lên một vòng sát cơ, nghiêm nghị hỏi.

“Đừng hỏi nữa!” Thường Hạo tuyệt vọng thống khổ lắc đầu, “người bắt Ngô Long, mạnh vượt quá tưởng tượng, các ngươi cứu không được y!”

Nói xong, Thường Hạo đột nhiên giật mình một cái, sắc mặt lập tức đại biến.

“Dương Hiển đại ca, các ngươi nhanh chóng rời khỏi đây, vĩnh viễn không cần tiến đến!”

“Hiện tại liền đi, đừng có quay đầu!”

“Phải tránh, vĩnh viễn không cần tới nơi này!”

Nói xong, Thường Hạo trực tiếp dùng thân thể cao lớn, quấn lấy bọn người Dương Hiển, hướng phía cửa động nhanh chóng mà đi.

Bọn người Dương Hiển không khỏi biến sắc, chân nguyên rung động, ngừng lại.

“Thường Hạo, ngươi làm cái gì vậy, có chuyện nói rõ ràng!”

“Tại sao phải để cho chúng ta rời khỏi, còn có, Ngô Long đến cùng thế nào á?!”

“Ai nha!!!” Thường Hạo nhanh chóng dùng cái đuôi ba ba đập đất, mặt mũi tràn đầy lo lắng nói.

“Các ca ca, đừng hỏi nữa! Hỏi nữa chỉ sợ không còn kịp rồi!”

“Các ngươi nghe xong, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi, đừng bao giờ quay lại đây nữa!”

“Về phần Ngô Long, y chắc có lẽ sẽ không có nguy hiểm tánh mạng, nhưng các ngươi... Không thể gặp y nữa rồi!"

Thường Hạo vừa nói hết lời, sắc mặt bọn người Dương Hiển lại là biến đổi, thật sự là vừa tức vừa giận.

"Thường Hạo, ngươi đến cùng làm cái trò gì?!" vẻ mặt Kim Đại Thăng phẫn nộ, nghiêm nghị quát.

"Ca ca của ta a, các ngươi làm sao lại không nghe lời của ta ni!"

Thường Hạo gấp đến con mắt đều biến sắc rồi, giãy dụa thân thể khổng lồ, lo lắng khó nhịn.

"Ta nói với các ngươi như vậy a, ta cùng Ngô Long, đều bị chủ nhân sơn động bắt lấy, nhốt ở chỗ này rồi!"

"nếu các ngươi không đi, bị người kia phát hiện, sẽ giống như ta, muốn đi đều đi không được nữa!!!"

"Đi, đi mau a!!!"

"Cái gì?!" Lời của Thường Hạo, lại để cho bọn người Dương Hiển thoáng cái tất cả đều ngây dại.

Náo loạn cả buổi, Thường Hạo không phải chủ nhân sơn động này, mà là bị chủ nhân sơn động, nhốt lại tại đây.

Không chỉ có như thế, Ngô Long đi trước một bước vào sơn động dò đường , cũng bị chủ nhân sơn động nhốt?

Cái này mẹ nó, thật là ra ngoài ý định cực lớn!

"Các ca ca, các ngươi còn đứng ngây đó làm gì a?!"

"Cái chủ nhân sơn động kia cực kỳ đáng sợ, nếu các ngươi không đi thực không còn kịp rồi!"

Thường Hạo thấy bọn người Dương Hiển ngơ ngác sững sờ, lại không rời khỏi, thật sự là gấp gáp cũng không biết như thế nào cho phải rồi.

“Thường Hạo ngươi đừng sợ!” Chu Tử Chân đột nhiên tiến lên một bước, trên mặt hung ác nói ra.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, cũng dám có người nhốt ngươi cùng Ngô Long, khi Mai Sơn huynh đệ chúng ta dễ khi dễ phải không?”

“Ngươi yên tâm, chúng ta nhiều người như vậy, Thiên Vương lão tử cũng không sợ, nhất định đem ngươi cùng Ngô Long cứu ra!”

“Ai u, Trư ca ca của ta a, ta đều nói, các ngươi không phải là đối thủ, đi, đi mau a!!” Thường Hạo càng thêm lo lắng, đem hết toàn lực dùng thân thể đem bọn người Dương Hiển đẩy ra phía ngoài .

Thế nhưng mà, bọn người Dương Hiển lúc này biết rõ Ngô Long bị bắt, Thường Hạo cũng là bị người nhốt , há lại sẽ rời đi?

“Chủ nhân, chúng ta muốn cứu Thường Hạo cùng Ngô Long!”

Bọn người Dương Hiển, ánh mắt mang theo một tia kiên quyết, hướng phía Lâm Hải nói ra.

Lâm Hải nhíu mày, chậm rãi nhẹ gật đầu, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên trong lòng đập mạnh một cú, cấp tốc ngẩng đầu, hướng phía trước nhìn lại.

Toát!!!

Liền thấy phía trước, đột nhiên lóe lên hào quang, sau đó một đạo khí tức lăng lệ ác liệt vô song , bỗng nhiên chạy như bay mà đến.

"Ha ha ha, hôm nay tại đây thật náo nhiệt a!!!" Một tiếng cười to cởi mở, bỗng nhiên vang lên trong sơn động, giống như kinh lôi nổ vang, chấn nhân tâm phách!

Chương 2421: Uy, có dám đánh cuộc hay không?

"Ai?"

Bọn người Lâm Hải tất cả đều cả kinh, đồng loạt hướng ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy một nam tử trung niên sắc mặt lãnh ngạo, trong ánh mắt lóe ra tinh mang sáng quắc, nhanh giống như là lưu tinh, hướng phía bên này kích xạ mà đến.

Thường Hạo vừa thấy nam tử này, sắc mặt đại biến, lộ ra thần sắc sợ hãi thật sâu.

"Các ca ca, chạy mau, chạy mau a!!!"

Thường Hạo vừa dứt lời, nam tử này đã đến ở trong trăm thước, bỗng nhiên quát lên một tiếng chói tai, giống như sấm sét giữa trời quang rơi vào trong tai Thường Hạo.

"Ngươi cái con rắn nhỏ này, lại dám ăn cây táo, rào cây sung, nên đánh!"

Toát!!!

Nam tử vừa dứt lời, bỗng nhiên một đạo kiếm quang xuyên thấu hư không mà đến, mang theo hào quang lăng lệ ác liệt, bỗng nhiên đem Thường Hạo bao phủ trong đó.

Thường Hạo sắc mặt đại biến, muốn trốn tránh lại phát hiện căn bản không cách nào di động, lập tức lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, cái kiếm quang này trực tiếp xuyên qua cái đuôi của Thường Hạo, lập tức huyết quang vẩy ra.

“A!!!”

Thường Hạo kêu đau một tiếng, thân thể kìm lòng không được co rụt lại, nhìn nam tử sợ tới mức lạnh run.

“Vô liêm sỉ!”

“Đừng làm thương huynh đệ của ta!”

Nam tử ra tay quá là nhanh, bọn người Dương Hiển căn bản không có kịp phản ứng, Thường Hạo cũng đã bị thương.

Nhất thời, mấy người tức giận, rống to một tiếng, đồng loạt ra tay, đạo pháp bay tán loạn, hướng phía nam tử công kích mà đến.

“Ánh sáng đom đóm, cũng dám tranh nhau phát sáng cùng Nhật Nguyệt!”

Nam tử cười lạnh một tiếng, đối mặt với công kích cuồng bạo của bọn người Dương Hiển Kim Đại Thăng, không sợ chút nào, đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, trong ánh mắt lăng lệ ác liệt, mang theo nồng đậm khinh thường.

Ông!

Mắt thấy công kích bọn người của Dương Hiển, muốn rơi vào trên thân, thì đỉnh đầu nam tử , bỗng nhiên tách ra hào quang!

Sau đó, vô số đạo bóng kiếm, lóe ra kiếm quang lăng lệ ác liệt giống như muốn phá hủy mọi thứ, chạy như bay mà đến!

Oanh!!!

Trong chốc lát, một tiếng vang thật lớn truyền đến, kiếm quang hình thành Thiên La Địa Võng, đem công kích của bọn người Dương Hiển , lập tức hóa giải.

Cùng lúc đó, kiếm mang kia phát ra tiếng rít, xuyên thấu không gian, mang theo khí tức khủng bố, bỗng nhiên giống như phô thiên cái địa, hướng phía bọn người Dương Hiển mà đến.

“Không tốt!”

Bọn người Dương Hiển sắc mặt đại kinh, không nghĩ tới nam tử thật không ngờ lại mạnh!

Chẳng những dễ dàng đánh nát bấy hợp kích của bọn hắn, phản công vậy mà cũng tới lăng lệ ác liệt như thế, lại để cho trong lòng bọn hắn mạnh mẽ nhảy dựng.

Nhất là sau khi cảm nhận được, đầy trời kiếm ảnh kia ẩn chứa khí tức lăng lệ ác liệt khủng bố, bọn người Dương Hiển sắc mặt đại biến, nhao nhao lộ ra thần sắc kinh khủng.

“Mọi người xuất toàn lực!”

Dương Hiển không khỏi cấp tốc rống to một tiếng, trong thanh âm mang theo nồng đậm kinh hãi cùng bối rối!

Cho tới giờ khắc này, Dương Hiển mới phát hiện, công kích của nam tử này lại cường đại đến vượt quá tưởng tượng, lại để cho y cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm mãnh liệt .

Y có loại dự cảm, nếu như không toàn lực ứng phó, chỉ sợ sẽ chết tại phía dưới kiếm quang rồi.

“Rống!!!”

bọn người Kim Đại Thăng, nhao nhao gầm lên giận dữ, không cần Dương Hiển nhắc nhở, bọn họ cũng cảm nhận được uy hiếp tánh mạng.

Giờ phút này, nào còn dám có chỗ giữ lại, chân nguyên nhao

nhao nhấp nhô, chuẩn bị tế ra pháp bảo bản mệnh, tuyệt học bảo vệ tánh mạng, mà chống đỡ cái kiếm quang khủng bố này!

Ông!

Nhưng vào lúc này, dị biến nảy sinh!

Bọn người Dương Hiển, căn bản chưa kịp đem pháp bảo bản mệnh tế ra, đột nhiên toàn thân xiết chặt, bị một cỗ lực lượng vô hình, gắt gao trói buộc!

“Không nhúc nhích được rồi!”

Bọn người Dương Hiển sắc mặt đại kinh, lúc này mới phát hiện quanh thân đều bị kiếm quang lăng lệ ác liệt vờn quanh, tiếng xé gió không dứt bên tai.

chân nguyên trong cơ thể, bị kiếm khí áp bách, thoáng cái bị phong tỏa tại trong khí hải, căn bản không cách nào vận chuyển!

Mà tứ chi toàn thân, càng là giống như bị xích sắt vây khốn, không cách nào di động mảy may.

Phù phù!

Vài tiếng trầm đục truyền đến, bọn người Dương Hiển thẳng tắp ngã trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Bọn hắn đây là mới bừng tỉnh phát hiện, đối mặt với nam tử này, vậy mà không hề có lực đánh trả!

“Ai, cho các ngươi đi, vì cái gì không đi a?!”

Thường Hạo ở một bên, thấy một màn như vậy, lập tức tuyệt vọng nhắm mắt lại, bi thống không thôi.

Phanh!

đồng thời khi bọn người Dương Hiển ngã xuống , một đạo thân ảnh từ trong tay nam tử bị vứt ra, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

“Ngô Long!”

trong lòng bọn người Dương Hiển đập mạnh một cú, cấp tốc nhìn lại, đã thấy người bị ném đến đầy bụi đất, không phải Ngô Long thì còn có thể là ai?

A, cái này tốt rồi, Mai Sơn huynh đệ bọn hắn, bảy cái thì có sáu cái nằm ở tại đây.

Cái này nếu truyền đi, mặt thế nhưng mà ném đến nhà rồi.

Lâm Hải ở một bên, mắt thấy hết thảy, đồng tử lập tức kịch liệt co rút lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc thật sâu.

Hiển nhiên, nam tử này cường đại, cũng xa xa vượt ra khỏi đoán trước của Lâm Hải , lại để cho Lâm Hải khiếp sợ không thôi!

“Thiên Tiên? Còn là tồn tại cường đại hơn cả Thiên Tiên ?”

hai mắt Lâm Hải rung động, nhìn chằm chằm vào nam tử nghẹn họng trân trối!

Có thể làm cho bọn Dương Hiển những Nhị kiếp Tán Tiên này, không hề có lực hoàn thủ liền bị bắt giữ, chỉ sợ Thiên Tiên bình thường, đều không thể làm được a?

Nam tử này quả thực cường đại biến thái, y rốt cuộc là ai?!

Bá!

Mà lúc này đây, ánh mắt của nam tử bỗng nhiên nhảy lên, đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Toàn thân Lâm Hải run lên, chỉ cảm thấy bị một cỗ kiếm quang lăng lệ ác liệt đâm trúng, cơ bắp toàn thân lập tức kéo căng.

Hoảng sợ ngẩng đầu, trong mắt Lâm Hải mang theo rung động thật sâu, cùng nam tử bốn mắt đụng vào nhau!

Oanh!

Sau một khắc, hai mắt Lâm Hải giống như bị lợi kiếm đâm trúng, đau nhức kịch liệt một hồi .

Ông!

Đột nhiên, hào quang màu xanh thẳm từ trong mắt Lâm Hải hiện lên, Thiên Nhãn Thần Thông tự động mở ra, đem ánh mắt sắc bén của nam tử, phản chấn trở về.

“Ách!”

Dù vậy, Lâm Hải vẫn là rên lên một tiếng, hai mắt đau đớn như bị kim đâm, hai đấm nắm thật chặt, hàm răng cắn chặt, mới không có đau nhức hô ra tiếng!

“Ồ?”

nam tử đối diện, nhưng lại nhẹ kêu một tiếng, mặt lộ vẻ khiếp sợ cùng kinh ngạc.

“Ngươi cái tiểu bối này, tựa hồ tu hành qua đồng thuật?”

“Hừ!” Lâm Hải nghe được, thì là hừ lạnh một tiếng, nhìn nam tử quật cường nói.

“Cái này không cần ngươi quan tâm, nhanh chóng đem người của ta, tất cả đều thả!”

Nam tử nghe được, không khỏi ha một tiếng, sau đó nhịn không được cười ha ha.

“Có ý tứ, thật là có ý tứ!”

Nói xong, ánh mắt nam tử mãnh liệt, kiếm khí lăng lệ ác liệt bỗng nhiên quấn quanh thân, trên mặt uy nghiêm thản nhiên nói.

“bản thân đều đã khó bảo toàn, còn muốn lo lắng cho người khác!”

“Ngươi để cho ta thả, ta phải thả sao?”

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói.

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Không muốn thế nào!” Nam tử khẽ lắc đầu, “Chỉ là muốn lưu lại các ngươi, để cho ta đem ra sử dụng một trăm năm !”

Bá!

Nam tử vừa thốt ra lời kia, bọn người Dương Hiển trên mặt đất, nhao nhao hoảng sợ biến sắc.

Nhóm người mình, phải lưu tại cái sơn động này, để nam tử thần bí trước mặt, đem ra sử dụng một trăm năm sao?

“Ai!”

Thường Hạo thì là thở dài một tiếng, cười khổ không thôi!

Không thể tưởng được, Mai Sơn huynh đệ bọn họ vừa mới gặp lại, lại đã theo gót y, thật sự là thật đáng buồn a!

Lâm Hải nghe được, thì là nhếch khóe miệng lên, lộ ra vẻ khinh thường nhàn nhạt.

“Hừ, mơ mộng hão huyền!”

Nam tử lại cũng không giận, nhìn Lâm Hải vẻ mặt nghiền ngẫm nói.

“Sở dĩ phản đối ngươi ra tay, thật sự là bởi vì ngươi quá yếu, ta khinh thường đánh!”

“Liền những Nhị kiếp Tán Tiên này, ở trong tay ta đều không thể đào thoát, chẳng lẽ, ngươi vẫn tồn tại tưởng tượng sao?”

Lâm Hải nghe xong, trầm mặc không nói, trong đầu cũng đang nhanh chóng suy tư đối sách.

Đối mặt với nam tử thực lực khủng bố này, dựa vào thực lực là tuyệt đối không có khả năng đào thoát.

Dù chính mình thi triển ra các thế võ toàn thân , cũng tuyệt không phải đối thủ của nam tử

Lâm Hải tự hỏi lòng, giữa mình cùng nam tử này, hoàn toàn không phải một cấp độ.

Muốn thoát khốn, chỉ có thể dùng trí!

Rất nhanh, Lâm Hải mỉm cười, nhìn nam tử vẻ mặt đùa giỡn trêu trọc nói.

“Này, có dám đánh cuộc hay không?”

Chương 2422: Độc Cô Cầu Bại!

“Đánh cuộc?”

Nam tử sững sờ, sau đó hai mắt sáng ngời, bỗng nhiên biểu hiện ra nồng đậm hứng thú.

“Tốt, ta đã ngây người tại cái sơn động rách này, trọn vẹn ba trăm năm, đã sớm tịch mịch cực độ rồi!”

“Ngươi muốn đánh cuộc gì, nhanh chóng nói, vừa vặn để cho ta giải buồn!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi khẽ giật mình.

Nam tử này, vậy mà ở trong sơn động, chờ đợi 300 năm?

Có thể thật là nhịn được tịch mịch.

Bất quá, khá tốt y đồng ý đánh bạc cùng chính mình, nếu không hôm nay còn thật không biết thoát thân như thế nào rồi.

Mỉm cười, Lâm Hải hướng phía nam tử, ý tứ hơi khiêu khích hàm xúc nói ra.

“Ta nói ra, chỉ sợ ngươi không dám đánh bạc a!”

Nam tử nghe xong, không khỏi nhíu lông mày lại, giận dỗi nói.

“Nói hưu nói vượn, dưới gầm trời này, còn không có thứ Độc Cô Cầu Bại ta không dám đánh bạc!”

“Muốn đánh cuộc gì, nhanh chóng nói đến!”

Phốc!

Lâm Hải nghe được lời của nam tử, dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Sau đó, Lâm Hải mãnh liệt ngẩng đầu, mang theo kinh hãi thật sâu, chỉ vào nam tử không thể tưởng tượng mà nói.

“Ngươi, ngươi mới vừa nói, ngươi là ai?”

Nam tử sững sờ, cau mày nhìn Lâm Hải.

“Độc Cô Cầu Bại a, làm sao vậy?!”

Phốc!

Lâm Hải lại phun ra!

Độc Cô Cầu Bại!!!

Mẹ nó, nam tử này là Độc Cô Cầu Bại!!!

Lâm Hải lập tức không bình tĩnh rồi, đại danh của Độc Cô Cầu Bại , tại Hoa Hạ chỉ sợ không ai không biết rồi!

Đây chính là một trong những nhân vật ngưu bức nhất dưới ngòi bút của Kim đại sư a!

Lâm Hải vốn cho rằng, nhân vật Độc Cô Cầu Bại này, nhất định là hư cấu.

Không nghĩ tới, hôm nay vậy mà gặp ở chỗ này, cái này mẹ nó thực giả tưởng a!

“Tỉnh táo, tỉnh táo!”

“Có lẽ chỉ là cùng tên, trùng hợp mà thôi!”

Lâm Hải cưỡng ép kiềm chế kích động cùng khiếp sợ trong nội tâm, cảm thấy vẫn là trước xác định thoáng một phát thì tốt hơn.

“Xin hỏi Độc Cô tiền bối, có phải là đến từ Hoa Hạ Nhân Gian giới?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Độc Cô Cầu Bại đột nhiên cả kinh, hai mắt bỗng nhiên kích xạ ra hào quang khiếp tâm hồn người.

“Làm sao ngươi biết, ngươi đến cùng là người nào, nói!”

Ta đi, thật đúng là!

trái tim Lâm Hải, lập tức cuồng nhảy dựng lên.

một câu nói kia của Độc Cô Cầu Bại, không thể nghi ngờ là thừa nhận, y thật sự đến từ Nhân Gian giới!

“Độc Cô tiền bối, ngươi có phải có một tay tuyệt học, gọi là Độc Cô Cửu Kiếm hay không ?!”

Lâm Hải lần nữa mở miệng, tiến thêm một bước xác nhận nói.

“Hừ!”

Độc Cô Cầu Bại nghe được, thì là hừ lạnh một tiếng, đột nhiên toàn thân kiếm quang đại thịnh.

Bá!

Sau một khắc, một đạo vầng sáng bóng kiếm phóng lên trời, kiếm quang lăng lệ ác liệt đem sơn động, chiếu rọi giống như ban ngày.

Lâm Hải cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một thanh trọng kiếm đen kịt , lơ lửng tại giữa không trung.

Chính là thanh trường kiếm trước đó đã chống cùng Dương Hiển kia !

Sau đó, Độc Cô Cầu Bại hướng phía cái trọng kiếm đen kịt kia nhất chỉ, lệ quát một tiếng!

“Phá Kiếm thức!”

“Phá Đao thức!”

“Phá Thương thức!”

...

Theo thanh âm quát chói tai của Độc Cô Cầu Bại , cái trọng kiếm kia ở giữa không trung , uyển như du long, cao thấp bay tán loạn.

Trong lúc bay múa, kiếm quang lăng lệ ác liệt bay tán loạn mọi nơi, thiết cắt không gian, ẩn ẩn có quy tắc thiên địa đang bắt đầu khởi động, cùng đạo pháp chiêu thức bình thường , hoàn toàn bất đồng!

hai mắt Lâm Hải bùng lên tinh mang, nhìn chằm chằm vào Độc Cô Cầu Bại thi triển kiếm pháp, thoáng cái sợ ngây người!

trong mơ hồ, Lâm Hải cảm giác mình tựa hồ đã va chạm vào một loại đồ vật cực kỳ huyền diệu.

Thế nhưng mà, loại cảm giác này huyền diệu khó giải thích, Lâm Hải muốn bắt được, lại phát hiện luôn kém một chút như vậy.

Ông!

Đúng lúc này, Độc Cô Cầu Bại dĩ nhiên thu hồi trọng kiếm, sắc mặt lạnh lùng ngừng lại.

Lâm Hải lần nữa hướng phía Độc Cô Cầu Bại nhìn lại, lập tức đồng tử co rụt lại, cảm giác bộc lộ tài năng!

Giờ phút này Độc Cô Cầu Bại, cả người tựa như một thanh lưỡi dao hàn mang sắc bén đã ra khỏi vỏ, sừng sững tại ở giữa thiên địa, lại để cho người không dám nhìn thẳng!

“Thật là y, thật là y!”

mí mắt Lâm Hải kinh hoàng, nội tâm kích động, quả thực đã không cách nào hình dung rồi,

Độc Cô Cầu Bại a, được xưng Kiếm Ma, tự nghĩ ra Độc Cô Cửu Kiếm, dùng vô chiêu thắng hữu chiêu, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ!

Cuộc đời muốn tìm một đối thủ, lại để cho chính mình hồi thủ một chiêu mà không thể được, cuối cùng vùi kiếm không cốc, cô đơn cả đời này .

sự tích cuộc đời của Độc Cô Cầu Bại không nhiều lắm, nhưng là rải rác vài câu miêu tả, lại làm cho người có loại cảm giác cô đơn anh hùng tịch mịch, cao xử bất thắng hàn .

Không nghĩ tới, Lâm Hải hôm nay vậy mà gặp được chân nhân trong tiểu thuyết , thế sự thật đúng là kỳ diệu a!

Náo loạn cả buổi, Độc Cô Cầu Bại chẳng những không có chết đi tại trong tịch mịch cô độc, ngược lại là xuất hiện ở Địa Tiên giới, còn bị chính mình đụng phải!

Bá!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải kinh hỉ kích động, bỗng nhiên một tiếng nói sẳng giọng , đem Lâm Hải lập tức tập trung!

“Ngươi rốt cuộc là ai, vì sao biết rõ Độc Cô Cửu Kiếm, nói!!!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, đem cảm giác hưng phấn trong nội tâm ngăn chặn, hướng phía Độc Cô Cầu Bại cung kính nói.

“Vãn bối Lâm Hải, bái kiến Độc Cô tiền bối!”

“Thực không dám đấu diếm, vãn bối cũng giống tiền bối, cũng là đến từ Hoa Hạ Nhân Gian giới !”

Độc Cô Cầu Bại nghe được, vốn là sững sờ, sau đó trong mắt bùng lên tinh mang, khí tức khủng bố bay lên!

“Ngươi nói cái gì?!”

“Ngươi lập lại lần nữa!!!”

Lâm Hải bị khí tức phát ra từ trên người Độc Cô Cầu Bại , thổi trúng đến lay động một hồi, suýt nữa đứng không vững!

“Mạnh thật à!”

Lâm Hải thầm vận chân nguyên, ổn định thân hình, lần nữa ngưng trọng nói.

“Vãn bối cũng giống tiền bối, đều là đến từ Hoa Hạ Nhân Gian giới !”

hai mắt Độc Cô Cầu Bại nhíu lại, một vòng sát cơ bỗng nhiên hàng lâm tại trên người Lâm Hải, ngữ khí sâm lãnh nói.

“Ngươi nói đến từ Hoa Hạ, có chứng cớ gì?”

“Chứng cớ?” Lâm Hải khẽ giật mình, lại để cho Độc Cô Cầu Bại vừa hỏi như vậy , hắn thật đúng là có chút phát mộng.

Không phải không cách nào cung cấp chứng cớ, mà là vì chứng cớ, thật sự là nhiều lắm!

Nghĩ nghĩ, Lâm Hải bỗng nhiên lộ ra một nụ cười cổ quái, ý niệm khẽ động, một vật xuất hiện trong tay.

“Tiền bối, đây là chứng nhận thân phận của ta!”

Lâm Hải trực tiếp đem chứng minh nhân dân đưa tới.

Độc Cô Cầu Bại sững sờ, y nào đã từng gặp qua cái đồ chơi chứng minh nhân dân này a, mang theo một tia nghi hoặc nhận lấy.

Tính danh: Lâm Hải

Giới tính: Nam

Dân tộc: Hán

thời đại sinh ra : ngày X tháng X năm 19XX

Địa chỉ: tỉnh Giang Nam thành phố Giang Nam...

Nhìn tin tức bên trên chứng minh nhân dân , Độc Cô Cầu Bại càng thêm nghi ngờ.

“Đây là vật gì?”

“chứng minh nhân dân a!”

Độc Cô Cầu Bại cau mày, nhìn nhìn chứng minh nhân dân, lại nhìn Lâm Hải một chút .

Sau đó, duỗi tay ra, lại trả trở về cho Lâm Hải.

“Cái này không được!”

“Ách... chứng minh nhân dân chứng minh không được thân phận?”

Lâm Hải im lặng một hồi, đem chứng minh nhân dân thu trở về, sau đó hai mắt tỏa sáng.

“Đã có!”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, lại lấy ra một phần địa đồ Hoa Hạ, giao tới trước mặt Độc Cô Cầu Bại .

“Cái này là cái gì?”

Độc Cô Cầu Bại một bên thò tay nhận lấy, một bên đem nghi hoặc trên mặt nói ra.

“Địa đồ, địa đồ Hoa Hạ !”

Độc Cô Cầu Bại nghe được, lập tức hai mắt trợn tròn, cấp tốc hướng phía địa đồ nhìn lại.

“địa đồ thật kỹ càng !”

Nhìn xem địa danh rậm rạp chằng chịt trên bản đồ, Độc Cô Cầu Bại thét lên một tiếng kinh hãi, lộ ra thần sắc kinh hãi.

Tuy tên thành thị trên bản đồ, cùng niên đại của y, tuyệt đại bộ phận có khác.

Hơn nữa, lớn nhỏ cùng phạm vi trên bản đồ, cũng đã xảy ra không ít biến hóa.

Nhưng là, tất cả thành thị cùng vị trí, lại không có cải biến.

Nhất là Ngũ Nhạc vẫn còn tại, Trường Giang Hoàng Hà rõ ràng có thể thấy được, Độc Cô Cầu Bại lập tức kết luận, bản đồ này là thật sự!

“Ha ha, ha ha ha ha, đúng vậy, là địa đồ của Hoa Hạ ta!!!” Độc Cô Cầu Bại cầm lấy địa đồ, không khỏi cất tiếng cười to, kích động không thôi!

Chương 2423: Khích tướng

Lâm Hải thấy Độc Cô Cầu Bại có bộ dạng kích động, nội tâm không khỏi buông lỏng, lường trước hôm nay an toàn.

“Độc Cô tiền bối, đều là đồng hương Hoa Hạ, trước tiên đem thuộc hạ của ta thả a!”

mặt mũi Lâm Hải tràn đầy tươi cười, hướng phía bọn người Dương Hiển chỉ chỉ, nói ra.

“Khó mà làm được!”

Độc Cô Cầu Bại đem địa đồ Hoa Hạ cất kỹ, cũng không trả cho Lâm Hải rồi, trực tiếp thu vào chiếc nhẫn trữ vật của mình.

“Ách %...”

Lâm Hải lập tức có chút phát mộng, cái ý tứ gì đây a !

Địa đồ ngươi không trả ta còn chưa tính, nhưng đồng hương này đều đã nhận biết, như thế nào còn không thả người?

Mà lúc này đây, hai mắt Độc Cô Cầu Bại lại hiện lên một tia hưng phấn, hướng phía Lâm Hải nói

"Này, Lâm Hải tiểu tử, ngươi còn không có cùng ta đánh cuộc ni!"

"Đánh cuộc gì, nói nhanh một chút, ta thế nhưng mà rất ngứa tay rồi!"

Lâm Hải một hồi im lặng, mẹ nó cái Độc Cô Cầu Bại này, là cái dân cờ bạc sao?

Rõ ràng còn không có quên một cái mảnh vụn này đấy.

Bất quá rất nhanh, trong mắt Lâm Hải hiện lên một tia ánh mắt giảo hoạt, hướng phía Độc Cô Cầu Bại nói.

"Tiền bối xác định muốn đánh bạc?"

"Phi thường xác định?"

"Không sợ thua?"

"Không có khả năng thua!"

"Không hối hận?"

"Tuyệt không hối hận... Ta nói ngươi cái đó nhiều như vậy là nói nhảm à?"

Độc Cô Cầu Bại bị Lâm Hải treo lên khẩu vị, Lâm Hải lại lề mà lề mề, đem Độc Cô Cầu Bại đều lo lắng gấp.

Lâm Hải thấy không sai biệt lắm, sắc mặt lúc này mới ngưng tụ, hướng phía bọn người Dương Hiển nhất chỉ.

“Độc Cô tiền bối, ta có thể đang trước mặt ngươi, đem mấy cái thuộc hạ của ta này, tất cả đều cứu đi!”

“Ngươi tin hay không?”

Độc Cô Cầu Bại sững sờ, sau đó lộ ra dáng tươi cười nhẹ nhõm, chậm rãi lắc đầu.

“Người trẻ tuổi a, cái này là không thể nào!”

“Đừng nói ngươi một cái Tiên Đạo Chí Tôn, coi như là Thiên Tiên ở trước mặt, cũng mơ tưởng từ trước mặt của ta, đem người cứu đi!”

Lâm Hải nghe được, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng rung động không thôi.

Ngay cả Thiên Tiên đều không cứu được người?

Nghe ý tứ của lời này, tu vi của Độc Cô Cầu Bại, còn muốn tại phía trên Thiên Tiên ?

Đó là cái tu vi cảnh giới gì?

“Vãn bối có thể hỏi thoáng một phát, tiền bối là cái tu vi gì không?”

Lâm Hải mang theo hiếu kỳ nồng đậm, hướng phía Độc Cô Cầu Bại hỏi.

“Ta là... Ngươi hỏi cái này làm gì?!” Độc Cô Cầu Bại lời nói đến bên miệng, lại thu trở về.

Sau đó, hướng phía Lâm Hải thúc giục nói.

“Nói mau, đánh cuộc gì?!”

Lâm Hải thấy hỏi không ra đến, cũng không hề miễn cưỡng, hướng phía Độc Cô Cầu Bại cười nói.

“Ta nói ta có thể tại trước mặt tiền bối, đem người cứu đi.”

“Mà tiền bối lại nói, ta cứu không được người!”

“Nếu tiền bối cùng tại hạ, bên nào cũng cho là mình phải, không bằng liền đánh bạc cái này, như thế nào?”

Độc Cô Cầu Bại nghe được, không khỏi cất tiếng cười to.

“Lâm Hải tiểu tử, ngươi đây là đang cố ý thua cho ta, trêu chọc ta vui vẻ sao?”

“Ha ha ha, xông ngươi điểm này, ta có thể đáp ứng ngươi, không giết những yêu súc này!”

nhưng Lâm Hải lại cười một tiếng, mang theo một tia nghiền ngẫm, nhìn Độc Cô Cầu Bại nói ra.

“Tiền bối nói còn quá sớm, ai thua thắng thua còn không nhất định ni!”

“Tiểu tử muốn hỏi một câu, tiền bối có dám đánh cuộc hay không?”

“Ha ha ha ha!” Độc Cô Cầu Bại cười càng thêm khoa trương, “Có ý tứ, ngươi tiểu tử này có ý tứ!”

“ván bài tất thắng , vì cái gì không đánh bạc!”

“Tốt!” trong lòng Lâm Hải vui vẻ, “Cái kia, tiền đặt cược tính toán như thế nào?”

Độc Cô Cầu Bại tùy ý khoát tay áo, “Dù sao thua chính là ngươi, tiền đặt cược cứ để ngươi tới nói đi, bớt nói ta dùng lớn lấn nhỏ!”

Nội tâm Lâm Hải cười thầm, mặt ngoài lại lộ ra biểu lộ ngưng trọng, nghiêm túc nói ra.

“Ta nếu là thua, thuộc hạ của ta tùy ý tiền bối đem ra sử dụng, sinh tử bất luận!”

“Đồng thời, tiểu tử cũng nguyện cả đời phụng dưỡng ở trước mặt tiền bối, cam làm trâu ngựa!”

“A?” Độc Cô Cầu Bại nghe được, không khỏi nhướn mày, mang theo một tia kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải.

“Tiểu tử, đám yêu súc này đối với ngươi quan trọng như vậy sao? Đáng cho ngươi hạ tiền đặt cược nặng như vậy?”

“Xem tại phân thượng cùng tới từ Hoa Hạ , ta cho phép ngươi một lần nữa hạ tiền đặt cược!”

“Không cần!” Lâm Hải khẽ lắc đầu, trong mắt lại hiện lên một tia ánh mắt âm mưu thực hiện được .

Nếu như mình không hạ tiền đặt cược lớn một chút, kế tiếp như thế nào lừa người a!

“Tiền bối, nếu là ngươi thua đâu?” Lâm Hải nghiền ngẫm mà hỏi.

“Ta thua? Ha ha ha ha!” Độc Cô Cầu Bại cười to một hồi, khoát tay áo, “Cái kia không có khả năng!”

Lâm Hải thì là ánh mắt kiên định, ngữ khí kiên quyết nói ra.

“Mọi thứ không có tuyệt đối, tiền bối là không dám hạ tiền đặt cược sao?”

Lâm Hải một kích như vậy, Độc Cô Cầu Bại lập tức biến sắc, hừ lạnh một tiếng.

“Có gì không dám, nếu ngươi đã nói như vậy, vậy thì ta đáp ứng ngươi!”

“Nếu như ta thua, thả ngươi cùng những yêu súc này, tất cả đều rời khỏi!”

“Ha ha ha ha!” Độc Cô Cầu Bại vừa nói xong, lần này đến phiên Lâm Hải cười ha ha rồi.

Chỉ có điều, một bên cười đồng thời, Lâm Hải một bên dùng ánh mắt xem thường , không che dấu chút nào nhìn về phía Độc Cô Cầu Bại.

Độc Cô Cầu Bại lập tức chau mày, nhìn Lâm Hải hừ lạnh nói.

“Ngươi cười cái gì?!”

“Ta cười tiền bối, không có đảm lượng, bất quá là hư danh nói chơi!”

“Cái gì?!!!” Độc Cô Cầu Bại nghe được, lập tức giận dữ, một cỗ khí tức cường đại, bỗng nhiên hàng lâm tại trên người Lâm Hải, giống như một tòa núi lớn đem Lâm Hải ép tới run rẩy không thôi!

Nhưng mà, Lâm Hải lại nghiêm nghị không sợ, trong mắt mang theo bất khuất cùng quật cường, nhìn Độc Cô Cầu Bại lạnh lùng nói.

“Tiền bối, tiểu tử dám hạ trọng chú (*tiền đánh bạc lớn), tiền đặt cược của ngươi lại không đến nơi đến chốn, ngươi không đỏ mặt sao?”

“Làm như thế, thật sự không xứng với tên tuổi anh hùng của tiền bối, không phải hư danh nói chơi vậy là cái gì?!”

“Ngươi!” Lâm Hải nói một phen, đem Độc Cô Cầu Bại nói tới á khẩu không trả lời được.

Hô ~

trầm mặc một lát, Độc Cô Cầu Bại mới thở phào một hơi, áp lực trên người Lâm Hải bỗng nhiên biến mất.

“Tốt, nếu ngươi nói như thế, ta sẽ thu hồi tiền đặt cược trước đó!”

“Chỉ cần ngươi thắng, ta có thể đáp ứng bất luận cái yêu cầu gì của ngươi!”

“Như vậy, có thể đi à nha!”

Lâm Hải nghe được, trong lòng lập tức đại hỉ, thiếu chút nữa nhịn không được mà cười ra tiếng.

Mẹ nó, có những lời này của Độc Cô Cầu Bại, mạo hiểm trước đó xem như đáng giá.

Lâm Hải sở dĩ mạo hiểm phong hiểm chọc giận Độc Cô Cầu Bại, nói ra một phen kia .

Vì chính là dùng phép khích tướng lại để cho Độc Cô Cầu Bại tăng lớn tiền đặt cược, chính mình thắng cái đại.

Bây giờ, Độc Cô Cầu Bại nói, chỉ cần mình thắng, có thể đáp ứng bất luận cái yêu cầu gì của chính mình .

Cái này đối với Lâm Hải mà nói, quả thực tựu là việc vui cực lớn.

“Tiền bối, Hoa Hạ chúng ta có câu ngạn ngữ, gọi là một lời đã nói ra, tứ mã nan truy!”

“Ngươi cũng không nên đổi ý a!”

“Ha ha ha ha!” Độc Cô Cầu Bại không khỏi cười to, sau đó mang theo mặt mũi tràn đầy tự tin nói.

“Tiểu tử, chỉ cần ngươi không đổi ý là được!”

“Đương nhiên, dù ngươi đổi ý, ở trước mặt ta cũng vô dụng!”

Lâm Hải cười cười, đột nhiên trong mắt hiện lên một đạo tinh mang, ánh mắt bỗng nhiên đã rơi vào trên người Dương Hiển.

“Tiền bối, ngươi coi cho kĩ, ta cứu y trước!”

Lâm Hải hướng phía Dương Hiển nhất chỉ, nói ra.

“Hừ, ta cũng muốn nhìn ngươi, cứu như thế nào?!” Độc Cô Cầu Bại cười lạnh nói.

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, mang theo vẻ đăm chiêu, bỗng nhiên trong nội tâm thầm quát một tiếng.

“Thu!!!”

Vèo!

Sau một khắc, thân ảnh Dương Hiển thoáng cái tiêu thất vào hư không !

vẻ mặt Độc Cô Cầu Bại vốn đang có dáng tươi cười, giờ phút này lại bỗng nhiên biến sắc, mặt lộ vẻ ngưng trọng!

“Không Gian Chi Đạo!!!”

“Ngươi vậy mà biết Không Gian Chi Đạo!”

Bất quá rất nhanh, Độc Cô Cầu Bại lại là khẽ lắc đầu, mang theo một tia khinh thường, liếc nhìn Lâm Hải.

“Tiểu tử, nếu như ngươi cho rằng, biết Không Gian Chi Đạo, thì có thể ở trước mặt ta cứu người, chỉ có thể nói ngươi quá ngây thơ rồi!”

“Ngươi tới xem!!!” Nói xong, Độc Cô Cầu Bại bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, cánh tay vung lên, trọng kiếm bỗng nhiên đánh xuốngt, không gian mở rộng ra!!!

Chương 2424: Nguyện đánh bạc chịu thua!

“Không Gian Chi Đạo tuy ảo diệu, nhưng tại trước mặt Độc Cô Cầu Bại ta, còn không đáng giá nhắc tới!”

Ông!

tiếng nói của Độc Cô Cầu Bại rơi xuống đất, cái không gian bị trọng kiếm bổ ra kia, bỗng nhiên bị vô cùng kiếm khí phong tỏa, đạo đạo vầng sáng vờn quanh, giống như một cái lồng giam cực lớn!

Giờ phút này, ở trong phương viên mười dặm, chỉ sợ liền cả một con ruồi, đều trốn không thoát khống chế của Độc Cô Cầu Bại.

“n?!”

Thế nhưng mà rất nhanh, Độc Cô Cầu Bại lại biến sắc, lộ ra vẻ khiếp sợ không thể tưởng tượng .

“Người đâu?”

Độc Cô Cầu Bại kinh ngạc phát hiện, tại trong phạm vi khống chế của y, vậy mà căn bản không thể cảm giác được khí tức của Dương Hiển!

Lần này, Độc Cô Cầu Bại nghẹn họng nhìn trân trối, triệt để mộng bức.

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng!”

thần sắc Độc Cô Cầu Bại kinh hãi, kiếm khí trong không trung, du động càng thêm nhanh chóng, tìm kiếm tung tích của Dương Hiển .

Nhưng mà, Độc Cô Cầu Bại lại khó có thể tin mà phát hiện, y thật sự tìm không thấy Dương Hiển rồi!

“Đây là có chuyện gì!”

vẻ mặt Độc Cô Cầu Bại khó hiểu, quả thực không thể tin được.

Lâm Hải ở một bên, thì là mỉm cười.

“Độc Cô tiền bối, ngươi còn có lời gì để nói sao?”

lông mày của Độc Cô Cầu Bại mạnh mẽ nhảy lên, hai mắt hiện lên vầng sáng lăng lệ ác liệt , giống như lưỡi dao sắc bén bắn về phía Lâm Hải.

“Ngươi tiểu tử này, có chút môn đạo!”

“Bất quá, chúng ta đánh bạc thế nhưng mà là ngươi có thể đem tất cả mọi người cứu đi!”

“Ta cũng không tin, ngươi còn có thể lại cứu đi một cái!”

Ông!

Độc Cô Cầu Bại vừa nói xong, bỗng nhiên mấy đạo kiếm khí lăng lệ ác liệt, từ đỉnh đầu kích xạ mà ra, vờn quanh tại bọn người Kim Đại Thăng.

Đến tận đây, Độc Cô Cầu Bại mới cười lạnh một tiếng, nhìn Lâm Hải tính trước kỹ càng nói.

“Có bản lĩnh, ngươi lại cứu một cái cho ta nhìn xem!”

Độc Cô Cầu Bại vẻ mặt tự tin, y đã sử dụng kiếm khí, đem không gian xung quanh bọn người Kim Đại Thăng đều phong tỏa.

Mặc dù Lâm Hải dùng Không Gian Chi Đạo cứu người, cũng căn bản không có khả năng đột phá bình chướng kiếm khí của y.

Lâm Hải thấy thế, thì là khóe miệng nhếch lên, lộ ra một vòng nghiền ngẫm vui vẻ.

“Tốt, cái kia tiền bối ngươi cũng coi kĩ được rồi!”

Lâm Hải nói xong, đột nhiên đưa tay nhất chỉ Kim Đại Thăng.

“Lần này, ta cứu y!”

Đồng tử Độc Cô Cầu Bại co rụt lại, bùng lên tinh mang, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Lâm Hải chẳng những muốn cứu người, còn nói cho y biết cứu cái nào, đây quả thực là cực độ khinh thị đối với y.

“ nếu ngươi có thể cứu đi y, ta...”

Độc Cô Cầu Bại còn chưa nói hết lời, lại thoáng cái im bặt mà dừng, sau đó hai mắt kinh hãi, lộ ra vẻ mặt rung động !

Y khó có thể tin phát hiện, Kim Đại Thăng vậy mà tại trước mắt của y, biến mất không thấy!

“Điều đó không có khả năng!”

Độc Cô Cầu Bại thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy đều là không thể tưởng tượng nổi!

Nhìn vị trí ban đầu của Kim Đại Thăng, kiếm khí mà chính mình phóng thích , vẫn đang tăng mạnh ánh sáng như hoa, chặt chẽ phong tỏa một mảnh không gian kia, trong nội tâm càng là kinh hãi không thôi!

nếu Lâm Hải thi triển pháp thuật Không Gian cứu người mà nói, một mảnh không gian kia tất nhiên sẽ có chấn động, chạm đến kiếm khí của mình.

Muốn xông phá không gian mà đi, nhất định phải đánh nát bấy kiếm khí phong tỏa của mình, nếu không tuyệt không có khả năng.

Thế nhưng mà, Kim Đại Thăng bây giờ đều đã biến mất ở trước mắt rồi, kiếm khí của mình vậy mà không có cảm nhận được một tia chấn động.

Thật giống như, căn bản không có người phá không rời khỏi vậy.

Mặc dù Độc Cô Cầu Bại kiến thức rộng rãi, giờ phút này cũng là triệt để trợn tròn mắt.

Mà đang ở thời khắc y sững sờ, Lâm Hải lại mang theo nụ cười nhạt, nghiền ngẫm mở miệng nói.

“Độc Cô tiền bối, có phải cảm thấy thật bất ngờ hay không? Càng ngoài ý muốn, vẫn còn phía sau ni!”

Nói xong, Lâm Hải bỗng nhiên đưa tay, hướng phía Đái Lễ, Chu Tử Chân cùng Ngô Long, liền chỉ ba cái!

“Thu!”

Lâm Hải thầm hô một tiếng .

Sau một khắc, ba người Chu Tử Chân, tại trong ánh mắt khó có thể tin của Độc Cô Cầu Bại , biến mất không thấy gì nữa!

“Cái này, cái này...”

mí mắt Độc Cô Cầu Bại kinh hoàng không ngừng, mặt mũi tràn đầy đều là biểu lộ kinh hãi, quả thực như gặp quỷ rồi!

“Thao, người đâu!!!”

khiếp sợ cực lớn, lại để cho Độc Cô Cầu Bại cũng nhịn không được phát nổ nói tục rồi.

kiếm khí lăng lệ ác liệt trên đỉnh đầu, ông ông tác hưởng, thiết cắt lấy không gian, cảm xúc của Độc Cô Cầu Bại , nổi lên sóng gió cực độ.

Lâm Hải đang tại trước mặt y, dùng pháp thuật Không Gian quỷ dị, cứu đi bọn người Dương Hiển, lại để cho y bó tay không có cách, thậm chí đầu đầy sương mù.

Cái này đối với Độc Cô Cầu Bại mà nói, quả thực quá mức rung động, thậm chí đều vượt ra khỏi phạm trù lý giải của y.

Lâm Hải đem tất cả bọn người Dương Hiển đều thu hồi, lúc này mới nhìnĐộc Cô Cầu Bại, một bộ ngữ khí lười biếng nói.

“Tiền bối, nguyện đánh bạc chịu thua a!”

“Ngươi!” lông mày Độc Cô Cầu Bại nhíu lại, rung động nhìn Lâm Hải, khí thế đáng sợ , bay lên!

Oanh oanh oanh oanh!

Cái kiếm khí lăng lệ ác liệt kia, từ trên người Độc Cô Cầu Bại kích xạ mà ra, rơi trên bốn phía vách đá xung quanh .

Nhất thời, vách đá cứng rắn bị kiếm khí đâm thủng, xuất hiện vô số lỗ nhỏ, đá vụn bay tán loạn, thanh thế làm cho người ta sợ hãi!

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, toàn thân vội vàng đề phòng, nhíu mày, nhìn xem Độc Cô Cầu Bại, thản nhiên nói.

“Tiền bối, không phải là muốn chơi xấu a?”

“Ha ha ha ha!” Độc Cô Cầu Bại nghe được, bỗng nhiên bắt đầu cất tiếng cười to.

Tiếng cười kia, vậy mà hóa thành từng đạo kiếm khí, thiết cắt lấy không gian, chấn đến thân thể Lâm Hải lay động không ngừng.

Chà mẹ nó, quá mạnh mẽ!

Lâm Hải lúc này đây, thật sự rõ ràng cảm nhận được, Độc Cô Cầu Bại là cường đại cỡ nào .

Nếu thật sự đối với ra tay bản thân mình, chỉ sợ chính mình liền cơ hội trốn vào Luyện Yêu Hồ cũng đều không có.

Cũng may, Độc Cô Cầu Bại lúc này nhìn như điên cuồng, nhưng cũng không có sát cơ hiện lên.

Nếu không, Lâm Hải đã sớm trốn vào Luyện Yêu Hồ tị nạn rồi, ở đâu còn dám dừng lại vào lúc này ?

tiếng cười của Độc Cô Cầu Bại, đột nhiên ngừng, sau đó nhìn Lâm Hải, vẻ mặt thưởng thức nhẹ gật đầu.

“Ngươi cái tiểu bối này , rất tốt, thật sự rất tốt!”

“Độc Cô Cầu Bại ta, bình sinh chỉ cầu một bại mà không thể được.”

“Không thể tưởng được, hôm nay vậy mà thua ở trong tay của ngươi!”

“Nguyên lai, cái này là tư vị thất bại, thoải mái, thoải mái a!!!”

“Ách...” Lâm Hải lập tức hóa đá.

Mẹ nó, vừa rồi làm cái trận thế lớn này, sơn động đều thiếu chút nữa sụp đổ rồi, náo loạn cả buổi là thoải mái vì thất bại đó a!

Lâm Hải không khỏi cười khổ lắc đầu, đối với loại người đứng tại đỉnh phong như Độc Cô Cầu Bại này, thật sự là không lý giải nổi a.

Mà Độc Cô Cầu Bại dùng vẻ mặt hào khí vỗ vỗ bả vai Lâm Hải, có chút kích động nói.

“Tiểu tử, hôm nay ngươi để cho ta nếm đến hương vị thất bại. Thật sự rất không tồi.”

“Ta thua, ta tuân thủ lời hứa trước đó, ngươi nói đi, muốn để ta làm cái gì?!”

Lâm Hải thấy Độc Cô Cầu Bại có thái độ này, lập tức trong lòng vui vẻ, cái ý niệm điên cuồng kia lần nữa bừng lên trong đầu .

Độc Cô Cầu Bại cường đại như vậy, Lâm Hải dám khẳng định, chỉ cần đi theo chính mình ra ngoài, tuyệt đối có thể quét ngang một mảng lớn, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ!

Đến lúc đó, cái gì Vô Thiên Minh, cái gì tổ chức Người Thu Hoạch !

Độc Cô Cầu Bại vừa ra tay, lập tức lại để cho bọn chúng tan thành mây khói!

Từ nay về sau, chính mình có thể đi ngang tại Địa Tiên giới rồi!

Vừa nghĩ tới chỗ này, nội tâm Lâm Hải liền kích động lên.

Hắn tại trước khi đánh cuộc, cũng đã nghĩ kỹ.

Chỉ cần Độc Cô Cầu Bại nguyện đánh bạc chịu thua, như vậy chính mình liền lợi dụng tiền đặt cược, lại để cho y đi theo chính mình đi ra ngoài.

Không dám nói để chính mình đem ra sử dụng, ít nhất làm một cái bằng hữu nghe theo mệnh lệnh của chính mình , vậy cũng tuyệt đối phong cách rồi!

Lâm Hải hít sâu một hơi, trên mặt là vẻ hưng phấn, hướng phía Độc Cô Cầu Bại cung kính nói.

“Độc Cô tiền bối, vãn bối tuy may mắn thắng được, nhưng cũng không dám nói yêu cầu không an phận.”

“Nhưng là, vãn bối có một yêu cầu quá đáng!”

Độc Cô Cầu Bại thấy Lâm Hải nói chuyện biết rõ đúng mực, nội tâm buông lỏng đồng thời, cũng là lòng tràn đầy vui mừng.

Y ban đầu còn sợ Lâm Hải sẽ mượn cơ hội, lại để cho y làm một ít sự tình vi phạm nguyên tắc của mình, có chút lo lắng.

Hiện tại xem ra, cái lo lắng này hẳn là dư thừa.

“Ha ha, ngươi nói!” Độc Cô Cầu Bại cười lớn, hướng phía Lâm Hải nói ra.

lông mày Lâm Hải đứng thẳng, trên mặt hiển hiện thần sắc kích động.

“Cái kia, ta nói!”

Chương 2425: Người thần bí, không phải ta!

sắc mặt Lâm Hải ngưng tụ, sau đó vô cùng ngưng trọng, hướng phía Độc Cô Cầu Bại nói ra.

“Vãn bối khẩn cầu tiền bối, theo ta cùng một chỗ lưu lạc tại Địa Tiên giới một phen, vãn bối cũng tiện tùy thời lắng nghe tiền bối dạy bảo!”

Lời nói của Lâm Hải, nói rất hàm súc, nhưng Độc Cô Cầu Bại há lại sẽ không rõ ý tứ của Lâm Hải ?

Rất rõ ràng, Lâm Hải đây là lại để cho y đi theo bên người, làm bảo tiêu a!

Lâm Hải nói xong, nội tâm không khỏi có chút khẩn trương, chân thành nhìn xem Độc Cô Cầu Bại, chờ đợi Độc Cô Cầu Bại đáp lại.

Nếu Độc Cô Cầu Bại đáp ứng chính mình, vậy lần thu hoạch này, có thể quá lớn.

Nhưng mà, Độc Cô Cầu Bại lại cau mày, trầm mặc không nói.

Lâm Hải thấy thế, tâm lập tức nguội lạnh một nửa, sợ Độc Cô Cầu Bại hiểu lầm, cấp tốc giải thích nói.

“Tiền bối, tiểu tử không có ý tứ gì khác, chỉ là luôn ngưỡng mộ tiền bối, muốn cùng tiền bối chân thành ở chung một phen.”

“Hơn nữa, ta hướng ngươi đảm bảo, tuyệt sẽ không yêu cầu ngươi làm bất luận cái chuyện gì ngươi không muốn làm, thỉnh tiền bối không cần đa tâm!”

“Ai!” Độc Cô Cầu Bại khe khẽ thở dài, sau đó mang theo một tia áy náy, nhìn về phía Lâm Hải.

“Lâm Hải, theo lý thuyết ta thua, ngươi đưa ra yêu cầu gì, ta đều phải đáp ứng, nếu không sẽ là nuốt lời.”

“Nhưng là, ta không thể không thật đáng tiếc nói cho ngươi biết, ta thật sự không thể đáp ứng ngươi.”

Lâm Hải nghe được, lông mày nhíu lại, mang theo một tia nghi hoặc, kinh ngạc mà hỏi.

“Tiền bối, vì cái gì à?”

thần sắc Độc Cô Cầu Bại thì là có chút ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hồi lâu, mới nhẹ khẽ lắc đầu.

“Xin tha thứ, ta không thể nói!”

“Đang mang trọng đại, ta có nổi khổ tâm riêng của ta!”

Lâm Hải nghe xong, cúi đầu trầm mặc không nói, hiển nhiên trong nội tâm thất vọng đến cực điểm.

Vốn cho rằng, có thể bắt cóc một cái siêu cấp đại cao thủ, không nghĩ tới lại tính sai.

Bất quá rất nhanh, Lâm Hải liền lại thoải mái.

Không có Độc Cô Cầu Bại đi theo chính mình thì như thế nào, dựa vào thực lực của mình, chạy đi đâu mà không được?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cởi mở cười cười, sau đó hướng phía Độc Cô Cầu Bại ôm quyền.

“Vãn bối minh bạch, vậy thì không miễn cưỡng tiền bối rồi!”

Độc Cô Cầu Bại thấy Lâm Hải thông tình đạt lý như thế, áy náy trong nội tâm không khỏi càng tăng lên, nhìn Lâm Hải khẽ thở dài.

“Ngươi đổi điều kiện a, chỉ cần không để cho ta rời khỏi đây, ta cái gì cũng đều đáp ứng!”

Lâm Hải thì là mỉm cười, lắc đầu.

“Không cần, có thể cùng tiền bối quen biết lúc này, đã là vinh hạnh của tiểu tử !”

“Về phần đánh cuộc vừa rồi, liền xem như một cái vui đùa a!”

Độc Cô Cầu Bại nghe được, lông mày đột nhiên nhảy lên, nhìn Lâm Hải một hồi kinh ngạc.

“Tiểu tử, ngươi có thể nghĩ kỹ, để cho Độc Cô Cầu Bại ta đáp ứng một cái yêu cầu, thế nhưng mà sự tình mà bao nhiêu người tha thiết ước mơ!”

“Ngươi xác định, ngươi cứ như vậy buông tha sao?”

Lâm Hải thì là không thèm để ý nhún vai, khẽ cười nói.

“Đúng vậy, ta buông tha cho!”

“Lâm Hải ta vạn hạnh, cùng Độc Cô tiền bối là đồng hương Hoa Hạ, cho dù không có yêu cầu này, chẳng lẽ về sau lúc có việc muốn nhờ, tiền bối sẽ không chiếu cố tiểu tử một hai sao?”

“Ách... Ha ha ha ha!” Lâm Hải nói lời này, lại để cho Độc Cô Cầu Bại sững sờ, sau đó không khỏi cất tiếng cười to.

“Ngươi tiểu tử này, thật sự là nhanh mồm nhanh miệng, rất giảo hoạt a!”

Nói xong, Độc Cô Cầu Bại vỗ đùi.

“Tốt, ngươi đều đã nói như vậy rồi, Độc Cô Cầu Bại ta cũng không thể không van xin ngươi!”

“Ngày sau, nếu tiểu tử ngươi có chỗ dùng đến ta, cứ mở miệng, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, ta nhất định xuất thủ tương trợ!”

Lâm Hải nghe được, không khỏi đại hỉ, cấp tốc hướng phía Độc Cô Cầu Bại, thi lễ thật sâu !

“Tiểu tử, đa tạ tiền bối rồi!”

Độc Cô Cầu Bại thì là sắc mặt nghiêm lại, nghiêm túc nói.

“Có một điểm ngươi phải nhớ kỹ, ta, chỉ sẽ giúp ngươi một lần!”

Lâm Hải liên tục gật đầu, “Có thể có một cơ hội, vãn bối đã rất thấy đủ rồi!”

Nói xong, Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, quơ quơ tại trước mặt Độc Cô Cầu Bại .

“Tiền bối, thêm cái weachat quá?”

Độc Cô Cầu Bại thì là nhướn mày, sau đó khẽ lắc đầu.

“Điện thoại di động của ta, rơi mất rồi!”

Lâm Hải khẽ giật mình, trong lòng có chút rung động.

Dùng tu vi của Độc Cô Cầu Bại , điện thoại vậy mà lại rơi mất?

Cái này cũng thật khó có thể tin a!

Bất quá, Lâm Hải cũng biết, dùng thân phận của Độc Cô Cầu Bại, tự nhiên sẽ không lừa gạt mình.

Xem ra, trong này nhất định có câu chuyện a!

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải từ trong Luyện Yêu Hồ lấy ra một cái điện thoại di động, cung kính đưa tới trước mặt Độc Cô Cầu Bại !

“Tiền bối, đây là điện thoại vãn bối mang đến từ Hoa Hạ Nhân Gian giới, xin đưa cho tiền bối a!”

trong mắt Độc Cô Cầu Bại lóe lên tinh mang, ánh mắt đã rơi vào trên cái điện thoại di động xinh xắn trước mặt này.

“Đây là vật của Hoa Hạ ta ?”

“Đúng vậy!” Lâm Hải gật đầu nói.

Độc Cô Cầu Bại thò tay đưa điện thoại di động nhận lấy, vuốt vuốt một phen, không khỏi âm thầm gật đầu.

“Không thể tưởng được, Nhân Gian giới ta cũng có thủ đoạn lớn như thế, thật sự là quá tốt!”

Nói xong, Độc Cô Cầu Bại hướng phía Lâm Hải, trịnh trọng nhẹ gật đầu.

"Nếu cái điện thoại này đã đến từ cố hương, ta đây liền thu, đa tạ rồi!"

"Ha ha, tiền bối quá khách khí!" Lâm Hải cười cười, sau đó chờ đợi Độc Cô Cầu Bại một lần nữa đăng kí weachat, hai người bỏ thêm bạn tốt lẫn nhau .

"Tiểu Hồ Đồ Tiên?"

Sau khi thêm weachat, Độc Cô Cầu Bại lập tức cả kinh, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Lâm Hải, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin.

"Ngươi là Tiên?"

"Ngươi là người trong Thiên Đình?"

Lâm Hải sững sờ, sau đó cười khổ không thôi.

"Tiền bối đã hiểu lầm, tại quê quán Nhân Gian giới chúng ta, tên weachat là không cần tên thực, có thể tùy tiện lấy."

Độc Cô Cầu Bại nhìn Lâm Hải, có chút phát mộng, trầm mặc sau nửa ngày, mới kinh ngạc mà hỏi.

"Ý của ngươi, cái tên Tiểu Hồ Đồ Tiên này, là ngươi lấy lung tung hay sao?"

Lâm Hải nhẹ gật đầu, "Đúng vậy!"

"Thật sự là thần kỳ, lại có thể không cần thực tên!" Độc Cô Cầu Bại sửng sốt hơn nửa ngày, vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Đúng rồi, tiền bối, cái đầu đại xà này gọi Thường Hạo, cùng mấy cái thuộc hạ Yêu thú trước đó của ta là huynh đệ."

Lâm Hải hướng phía Thường Hạo ở một bên nhất chỉ.

“huynh đệ bọn hắn xa cách từ lâu gặp lại, thập phần khó được, không biết có thể để cho vãn bối, đưa y mang khỏi nơi này hay không à?”

Tuy Lâm Hải không phải rất ưa thích rắn, nhưng Thường Hạo cuối cùng là một trong Mai Sơn huynh đệ.

Hôm nay Mai Sơn huynh đệ, bảy cái đã có năm cái đi theo chính mình.

thời điểm lúc này lại gặp được Thường Hạo, Lâm Hải tự nhiên không có đạo lý không đem y thu phục .

Huống chi, trong tay Lâm Hải có Hóa Hình Thảo, không thích hình rắn, lại để cho Thường Hạo phục dụng một khỏa Hóa Hình Thảo là được.

Thế nhưng mà, Độc Cô Cầu Bại lại chau mày, khẽ lắc đầu.

“Lâm Hải, thật xin lỗi, ta không thể đáp ứng ngươi!”

“Đại xà này, đối với ta còn có tác dụng rất lớn!”

“A?” Lâm Hải có chút ngoài ý muốn.

Độc Cô Cầu Bại là hạng tu vi gì, một trăm cái Thường Hạo chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Độc Cô Cầu Bại .

Không biết Độc Cô Cầu Bại tại sao lại coi trọng Thường Hạo như thế ?.

Độc Cô Cầu Bại tựa hồ là nhìn ra Lâm Hải nghi hoặc, không khỏi nhẹ nhàng thở dài nói.

“ cái người do con rết hóa hình dưới tay ngươi kia, có thể truy đến nơi đây, chắc hẳn ngươi đã phát hiện sự tình các quốc xung quanh, đang phát động chiến tranh !”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy!”

Độc Cô Cầu Bại không đề cập tới, Lâm Hải đều nhanh đã quên!

“Tiền bối có thể cáo tri, căn nguyên của cái chiến tranh này là cái gì không?”

“Còn có, người thần bí trong miệng các quốc gia, chính là tiền bối sao?”

Độc Cô Cầu Bại nghe được, hít sâu một hơi, ánh mắt ngưng lại nhìn phương xa, giống như bầu trời đêm thâm thúy, lại để cho người nhìn không thấu.

“Người thần bí, không phải ta!”

“Về phần bí mật chiến tranh...”

Bá!

lời nói của Độc Cô Cầu Bại còn chưa nói ra, đúng lúc này, một đạo bóng hình xinh đẹp bỗng nhiên từ trong hư không lập loè mà ra!

Chương 2426: Có một vật, ngươi mang tại trên người!

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, không thể tưởng được lại vẫn có người vào lúc này!

Toát!

Mà đúng lúc này, cô gái áo tím đột nhiên xuất hiện này, đột nhiên đưa tay chỉ vào Lâm Hải!

Tại ngón giữa, bỗng nhiên kích xạ ra một đạo kiếm khí màu tím, lập tức đem Lâm Hải giam cầm, lăng lệ ác liệt bức người!

“Còn dám hỏi nhiều, ta giết ngươi!”

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, thân thể đột nhiên kéo căng.

Vậy mà từ chính giữa cái kiếm khí màu tím kia, cảm nhận được một cỗ sát khí lăng lệ ác liệt không thể địch nổi.

Rất hiển nhiên, cô gái áo tím này , đối với Lâm Hải nổi lên sát cơ!

“Tử Vi, không thể vô lễ!”

Độc Cô Cầu Bại thấy thế, vội vàng lăng không đưa tay, đem cô gái áo tím kéo đến gần chính mình, nhíu mày nói.

“Hừ, hắn đang tìm kiếm bí mật của ngươi, không nên giết sao?”

Cô gái áo tím thấy Độc Cô Cầu Bại ngăn chính mình lại, trên mặt lập tức giận dữ, khó chịu nói.

“Tử Vi!”

Độc Cô Cầu Bại chau mày, trên mặt hiện ra vẻ phẫn nộ.

Cô gái áo tím lúc này mới thở phì phì hừ lạnh một tiếng, bĩu môi quay đầu đi chỗ khác.

cỗ sát khí đáng sợ tập trung Lâm Hải kia, rốt cục tiêu tán không thấy!

“Lâm Hải, thật sự thật có lỗi, cái này là thê tử Tử Vi của ta, bình thường bị ta nuông chiều hỏng!”

“Tử Vi? thê tử của Độc Cô Cầu Bại?!” Lâm Hải sững sờ, sau đó hai mắt lập tức lộ ra thần sắc kinh hãi!

“Cô gái này, là nhuyễn kiếm Tử Vi!!!”

Lâm Hải thoáng cái há miệng thật to, khiếp sợ quả thực không thể tin được!

Nguyên lai, nhuyễn kiếm Tử Vi đã sinh ra Kiếm hồn, còn là nữ tử tuyệt thế như thế !

Trách không được, Độc Cô Cầu Bại lúc tại Nhân Gian giới, từng tại trong thâm cốc Kiếm Trủng nhắn lại.

“Chính là ẩn cư thâm cốc, dùng Tử Vi làm vợ, thần điêu làm bạn, ô hô, cuộc đời cầu một địch thủ mà không thể được, thành tịch liêu khó chịu nổi đấy!”

Lúc trước, khi Lâm Hải đọc tiểu thuyết, đọc được những lời này, còn tưởng rằng là Độc Cô Cầu Bại yêu kiếm như mạng, đối với kiếm si mê đến độ cam nguyện dùng nó làm vợ, buồn bã vượt qua cả đời.

Cho tới bây giờ khi Tử Vi ở trước mặt, Lâm Hải mới rốt cục hiểu được.

Náo loạn cả buổi, cái nhuyễn kiếm Tử Vi này đã sớm ngưng hóa Kiếm hồn, đẹp như tiên nữ.

Trách không được Độc Cô Cầu Bại nguyện ý dùng nó làm vợ đâu rồi, cái thay đổi này ai cũng nguyện ý a!

Đem rung động cùng ngạc nhiên trong nội tâm đè xuống, Lâm Hải hướng phía Độc Cô Cầu Bại cười cười.

“Tiền bối nói quá lời, vãn bối sẽ không để ở trong lòng.”

Độc Cô Cầu Bại nhẹ gật đầu, sau đó thở phào một hơi.

“Thực không dám đấu diếm, người thần bí mà ngoại giới đồn đại , chính là vợ ta Tử Vi!”

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm càng thêm cảm thấy khiếp sợ.

Không thể tưởng được, khiến cao thủ của nhiều quốc gia nghe tin đã sợ mất mật, không dám tham dự chiến tranh như vậy, dĩ nhiên chính là cái nữ tử như là Thiên Tiên trước mặt này -Tử Vi!

“Về phần vì sao phát phát động chiến tranh...”

“Không cho nói!” Tử Vi đột nhiên mở miệng, đảo mắt hạnh, vẻ mặt giận dữ trừng mắt nhìn Độc Cô Cầu Bại.

“Ha ha!”

Độc Cô Cầu Bại cười khổ một tiếng, hướng phía Lâm Hải giang tay ra, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

“lãnh đạo nhà ta không cho nói.”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó không khỏi ha ha cười cười.

Không thể tưởng được, Độc Cô Cầu Bại nói chuyện còn rất hiện đại nha, lại gọi thê tử là lãnh đạo.

“Nếu đã không tiện nói, vậy vãn bối sẽ không hỏi nữa!”

Nói xong, Lâm Hải xoay chuyển ánh mắt, lại đã rơi vào bên trên thân rắn cực lớn của Thường Hạo.

“Thường Hạo có thể cùng ở bên cạnh thân tiền bối, cũng là phúc phần của y, vãn bối cũng không bắt buộc nữa.”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem một cây Hóa Hình Thảo lấy ra, đưa tới trước mặt Độc Cô Cầu Bại.

“Đây là một cây Hóa Hình Thảo, có thể để cho Thường Hạo hóa hình trưởng thành, làm việc cho tiền bối cũng càng thêm thuận tiện một ít.”

“Kính xin tiền bối, vui lòng nhận cho!”

“A?” Độc Cô Cầu Bại nghe được, không khỏi mặt lộ vẻ ngạc nhiên, thò tay đem Hóa Hình Thảo nhận lấy.

“lực lượng thật kỳ dị !”

Độc Cô Cầu Bại cầm Hóa Hình Thảo đánh giá một phen, không khỏi tấm tắc kêu kỳ lạ.

“mấy cái thuộc hạ Yêu thú của ngươi, chính là phục dụng loài cỏ này, mới sớm hóa hình a?”

“Đúng vậy!” Lâm Hải cười nói.

Độc Cô Cầu Bại tiện tay ném đi, đem Hóa Hình Thảo ném cho Thường Hạo.

Thường Hạo ở một bên, đã sớm đã nghe được đối thoại giữa Lâm Hải cùng Độc Cô Cầu Bại .

Nghe nói cái Hóa Hình Thảo này, có thể sớm hóa hình, lại để cho y giống như bọn người Dương Hiển, thoát khỏi thân thú, đã sớm kích động khó có thể tự kiềm chế rồi!

Thấy Độc Cô Cầu Bại đem Hóa Hình Thảo ném đến, Thường Hạo nhổ ra lưỡi rắn , liền quấn vào trong miệng.

Thế nhưng mà vừa muốn đem Hóa Hình Thảo nuốt vào, Thường Hạo lại đột nhiên giật mình một cái, mang theo một tia sợ hãi hướng phía Tử Vi nhìn lại.

“Hừ, ăn đi!”

“Bớt cho hiện tại y xấu vô cùng, nhìn lại để cho người buồn nôn!”

Thường Hạo nghe được nhưng lại đại hỉ, hướng phía Tử Vi dùng sức quơ quơ cái đầu.

“Tạ tiền bối khai ân!”

Rầm rầm!

Đã nhận được Tử Vi cho phép, Thường Hạo lúc này mới mặt mũi tràn đầy hưng phấn đem Hóa Hình Thảo nuốt vào!

“Chà mẹ nó, nữ uy to lớn như thế sao?”

“Lại đem Thường Hạo dọa thành cái bức dạng này !”

Lâm Hải ở một bên thấy Thường Hạo e ngại Tử Vi như thế, không khỏi một hồi ngạc nhiên, đồng thời cười khổ không thôi.

Bất kể nói thế nào, Thường Hạo cũng là một trong Mai Sơn Thất Quái a.

Hơn nữa, còn là Độc Xà tương đối tâm ngoan thủ lạt ở trong đó .

Ai sẽ nghĩ tới, vậy mà sợ một cái nữ nhân, leo lên tình trạng như thế.

May mắn mình đã đem bọn người Dương Hiển thu lại rồi, nếu không chứng kiến một màn này, không biết bọn hắn sẽ có cảm tưởng thế nào?

Rống!!!

Mà lúc này đây, Thường Hạo đột nhiên phát ra một tiếng rống to, sau đó toàn thân bỗng nhiên tách ra hào quang màu xanh .

Hào quang bao phủ xuống, thân rắn khổng lồ kia, bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, trong chớp mắt liền biến thành một người nam tử trung niên mặc áo bào màu xanh !

Vèo!

Thường Hạo tháo chạy mà đi, trên mặt cuồng hỉ đánh giá thân người của mình, không khỏi cười ha ha.

“Hóa hình rồi, ha ha, ta hóa hình rồi!”

“Lại còn gào thét, đem ngươi đánh về nguyên hình!” Một đạo âm thanh lạnh như băng vang lên, lại để cho Thường Hạo bỗng nhiên giật mình một cái.

Sau đó, vội vàng ngưng thanh âm cười, mang theo thật sâu hoảng sợ, nhìn thoáng qua Tử Vi sắc mặt lạnh lùng bên cạnh, sợ tới mức không dám nói tiếp nữa.

Độc Cô Cầu Bại thì là nhìn xem Thường Hạo, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Hiện tại xem ra, thuận mắt nhiều hơn!”

Lâm Hải cũng mỉm cười, sau đó ý niệm khẽ động, đem bọn người Dương Hiển, lần nữa phóng ra.

“Huynh đệ các ngươi, cáo biệt a!”

Lâm Hải không mang Thường Hạo đi được, duy nhất có thể làm, chính là lại để cho huynh đệ bọn hắn , trước khi ly biệt lại ôn chuyện rồi.

“Thường Hạo, ngươi hóa hình?”

“Ha ha ha, bộ dạng Thường Hạo ngươi hóa hình , xấu quá à!”

“Thật tốt quá, rốt cục có một cái khó coi hơn ta rồi!”

…

Bọn người Dương Hiển, vây quanh Thường Hạo, bắt đầu cao hứng bừng bừng vui sướng trò chuyện .

Độc Cô Cầu Bại ở một bên, thì là co rụt lông mày lại, mặt lộ vẻ thần sắc kinh hãi.

Tử Vi nhìn bọn người Dương Hiển đột nhiên xuất hiện , càng là môi son khẽ mở, khẽ nhếch lấy miệng nhỏ, vẻ mặt kinh ngạc.

Hiển nhiên, hai người bọn họ cũng không phát hiện, bọn người Dương Hiển là như thế nào đi mà quay lại!

“Tiểu huynh đệ, pháp thuật Không Gian của ngươi , thật sự là xuất quỷ nhập thần, ngay cả ta đều nhìn không thấu a!”

Độc Cô Cầu Bại không khỏi cảm khái nói.

người tu hành am hiểu pháp thuật Không Gian , Độc Cô Cầu Bại không phải chưa từng gặp.

Nhưng như Lâm Hải, liền cả y đều tìm tìm không thấy chút mánh khóe pháp thuật Không Gian nào, lại là bình sinh ít thấy!

“Ha ha, chút tài mọn, không đáng giá nhắc tới!”

Lâm Hải cười khoát tay áo, qua loa mà qua.

Chờ bọn người Dương Hiển cùng Thường Hạo lưu luyến chia tay xong, Lâm Hải hướng phía Độc Cô Cầu Bại ôm quyền.

“Tiền bối, vãn bối cáo từ!”

Độc Cô Cầu Bại nhẹ gật đầu, sau đó bỗng nhiên nói.

“Ngươi chuẩn bị đi nơi nào?”

Trong mắt Lâm Hải chợt lóe sáng, thản nhiên nói.

“Linh Sở Quốc!”

“A?!” Độc Cô Cầu Bại nghe được, lập tức nhíu lông mày lại, ngưng trọng nói.

“Có một vật, ngươi mang tại trên người đi!”

Ông!

Nói xong, trong tay Độc Cô Cầu Bại lóe lên hào quang, có một vật trống rỗng xuất hiện!

Chương 2427: Huyền Thiết Trọng Kiếm! - Chương 2437: Sâu không lường được

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy trong lòng bàn tay Độc Cô Cầu Bại, lơ lửng một thanh tiểu kiếm (kiếm nhỏ) bỏ túi khoảng hai thốn (1 thốn = 2,266 cm)

toàn thân cái tiểu kiếm kia tỏa sáng, hào quang lòe lòe, ẩn ẩn có cỗ khí tức lăng lệ ác liệt che dấu ở trong đó, khiếp tâm hồn người !

“Cái này ngươi cầm!”

Lâm Hải khẽ giật mình, thò tay đem cái tiểu kiếm này nhận lấy, lập tức lông mày nhíu lại, vậy mà cảm thấy trong đó ẩn chứa năng lượng khủng bố.

“Tiền bối, đây là?” Lâm Hải mang theo một tia kinh ngạc, hướng phía Độc Cô Cầu Bại hỏi.

Độc Cô Cầu Bại than nhẹ một tiếng, ánh mắt thâm thúy, nhàn nhạt nói ra.

“Sau khi ta từ Nhân Gian giới đi vào Địa Tiên giới, kết giao không ít bằng hữu cùng chung chí hướng, bên người cũng hội tụ rất nhiều tùy tùng.”

“Dần dần, những người này dùng ta làm trung tâm, tạo thành một cỗ thế lực không kém, gọi là Trọng Kiếm Môn!”

Nói xong, ánh mắt Độc Cô Cầu Bại lóe lên, chỉ vào thanh tiểu kiếm mà Lâm Hải cầm kia nói.

“Cái này, chính là một trong các Thần Binh của ta , Huyền Thiết Trọng Kiếm!”

“Đồng thời, cũng là tín vật của Chưởng môn Trọng Kiếm Môn , ai nắm giữ Huyền Thiết Trọng Kiếm, thì là Chưởng môn của Trọng Kiếm Môn!”

“Cái gì?!!” Lâm Hải nghe được, chấn động, vội vàng đem Huyền Thiết Trọng Kiếm, trả lại cho Độc Cô Cầu Bại.

“Tiền bối, vật nặng như thế, vãn bối cũng không thể muốn!”

Lâm Hải bị lời nói của Độc Cô Cầu Bại, sợ đến nhảy dựng lên!

Không thể tưởng được, một thanh tiểu kiếm này , lại là Huyền Thiết Trọng Kiếm của Độc Cô Cầu Bại, càng đại biểu cho thân phận Chưởng môn của Trọng Kiếm Môn.

Độc Cô Cầu Bại đem cái tiểu kiếm này giao cho mình, chẳng những là tiễn đưa cho chính mình một thanh Thần Binh, càng là đem một môn phái đều tiễn đưa cho mình nữa à!

Cái lễ này quá nặng, Lâm Hải cũng không dám muốn!

Độc Cô Cầu Bại lại không có thò tay đi đón, mà là hướng phía Lâm Hải mỉm cười.

“Ngươi đừng vội đưa ta, ta còn có lời muốn nói!”

Lâm Hải vẻ mặt mờ mịt, nhìn xem Độc Cô Cầu Bại, cảm thấy không thể tưởng tượng.

Thật không biết, Độc Cô Cầu Bại cùng mình mới quen, tại sao phải tiễn đưa đại lễ nặng như vậy .

Cũng bởi vì quan hệ đồng thời đến từ Hoa Hạ sao?

Lâm Hải cảm giác, cảm thấy, không có đơn giản như vậy.

Mà Độc Cô Cầu Bại cũng nhìn ra nghi hoặc của Lâm Hải , tiếp tục mở miệng nói.

“Cái tiểu kiếm này mặc dù là Huyền Thiết Trọng Kiếm của ta, nhưng Kiếm hồn đã rời đi, chỉ thuộc về vật phàm mà thôi, cũng không quý trọng!”

Nói xong, Độc Cô Cầu Bại vẫy tay rất nhẹ một cái, trong miệng khẽ quát một tiếng.

“Huyền Thiết!”

Bá!

tiếng nói của Độc Cô Cầu Bại vừa rơi xuống đất, một đạo kiếm quang sáng ngời chói mắt hiện lên, phá toái hư không mà đến.

Sau một khắc, một đạo thân ảnh xuất hiện tại trước mặt Lâm Hải.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, đồng tử không khỏi co rụt lại, dĩ nhiên nhận ra người trước mặt, đúng là nam tử đã giao thủ cùng Dương Hiển kia.

“Chủ nhân!”

Nam tử sau khi nhìn thấy Độc Cô Cầu Bại, vô cùng cung kính thi lễ.

“n!” Độc Cô Cầu Bại khẽ gật đầu, sau đó chỉ vào nam tử, hướng phía Lâm Hải nói ra.

“Cái này, là Kiếm hồn của Huyền Thiết Trọng Kiếm !”

Lâm Hải liếc nhìn nam tử thật sâu, hướng phía Độc Cô Cầu Bại gật đầu một cái.

“Trước đó, đã gặp rồi!”

Độc Cô Cầu Bại vung tay lên, nam tử hóa thành lưu quang, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

“Lâm Hải, ngươi đã thấy được, Kiếm hồn lưu ở chỗ này của ta, Huyền Thiết Trọng Kiếm trong tay ngươi , đã là vật không quý trọng gì.”

Lâm Hải cười khổ, “Thế nhưng mà, cái Huyền Thiết Trọng Kiếm này , còn đại biểu cho Chưởng môn một phái a!”

Độc Cô Cầu Bại thì là khẽ lắc đầu, trong mắt hiện lên một vòng lo lắng.

“Không có đơn giản như vậy!”

“cao tầng bên trong Trọng Kiếm Môn ta, đều là người cực kỳ có thực lực cùng dã tâm .”

“Nếu ta tại, bọn họ tự nhiên an phận thủ thường, dùng ta vi tôn, nhưng ta biến mất lâu như thế, chỉ sợ trong môn đã sớm loạn làm một đoàn rồi!”

Nói đến đây, Độc Cô Cầu Bại vẻ mặt ngưng trọng, nhìn Lâm Hải nói ra.

“Lâm Hải, ta cho ngươi cái Huyền Thiết Trọng Kiếm này, chính là muốn để ngươi giúp ta một lần nữa chỉnh hợp Trọng Kiếm Môn!”

“Ai u ta đi!” Lâm Hải nghe nói như thế, dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, nháo gì ni!

Lại để cho ca ca đi chỉnh hợp Trọng Kiếm Môn của Độc Cô Cầu Bại ngươi, đây không phải là hay nói giỡn ni!

Vừa rồi chính ngươi đều nói, cao tầng Trọng Kiếm Môn, đều cực kỳ có thực lực cùng dã tâm, cái kia tất nhiên là thế hệ kiêu hùng a.

Ca ca sẽ cầm thanh tiểu kiếm này, đi chỉnh hợp bọn họ?

Nếu thực như như vậy, không bị người Trọng Kiếm Môn sống sờ sờ bổ mới là lạ chứ.

“Tiền bối, tiểu tử chỉ sợ hữu tâm vô lực a!” Lâm Hải vẻ mặt buồn rầu, bất đắc dĩ nói.

Độc Cô Cầu Bại thì là cười nhạt một tiếng, giống như đã tính trước mà nói ra.

“Không sao!”

“Ta sẽ truyền cho ngươi thuật hộ thân!”

“A?” Lâm Hải nghe được, lập tức trong mắt hào quang phóng đại, nội tâm mừng rỡ không thôi!

Độc Cô Cầu Bại, muốn truyền thụ bản lĩnh cho chính mình ?

Ha ha, vậy cũng thật tốt quá!

Bá!

Đúng lúc này, bàn tay Độc Cô Cầu Bại lăng không một vòng, một thanh trường kiếm lóe ra hào quang lăng lệ ác liệt , xuất hiện trong tay!

“Ta cả đời, dựa vào Độc Cô Cửu Kiếm nổi tiếng hậu thế, dùng vô chiêu thắng hữu chiêu, dò xét sơ sơ bí mật của Thiên Đạo !”

“Hôm nay, liền đem cái Độc Cô Cửu Kiếm này truyền cho ngươi, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, liền xem cơ duyên của ngươi rồi!”

Độc Cô Cầu Bại nói xong, ánh mắt mạnh mẽ ngưng tụ, thoáng cái trở nên vô cùng chuyên chú !

Ông!

Lâm Hải chỉ cảm thấy, kiếm khí khủng bố lăng lệ ác liệt, bỗng nhiên từ trên người Độc Cô Cầu Bại, kích xạ mà ra!

Giờ khắc này, trong mắt Lâm Hải, không hề có Độc Cô Cầu Bại, chỉ còn lại có một thanh cự kiếm lăng lệ ác liệt bức người !

“Coi kĩ!”

Độc Cô Cầu Bại quát lên một tiếng chói tai, thân thể bắt đầu chuyển động cực kỳ chậm chạp .

“Phá Đao Thức!”

“Phá Kiếm Thức!”

“Phá Thương Thức!”

...

Độc Cô Cầu Bại biểu thị cực nhanh, nhưng ở trong mắt Lâm Hải, lại lộ ra đặc biệt chậm chạp.

những nơi trường kiếm đi qua, gợn sóng không gian chấn động, thiên địa hô ứng, phảng phất như có loại quy tắc thần bí, đang chạy trong kiếm quang .

Lâm Hải trong lúc bất tri bất giác, tâm thần hoàn toàn đắm chìm vào trong đó...

Bá!

Độc Cô Cầu Bại biểu thị hoàn tất, trường kiếm hào quang biến mất, ngưng thần nhìn lại, không khỏi hai mắt tỏa sáng!

Đã thấy Lâm Hải giờ phút này, dĩ nhiên đem hai mắt khép kín, ẩn ẩn có cỗ kiếm khí, từ đỉnh đầu phóng lên trời!

“Ồ, ngộ tính quả nhiên không tệ!”

Độc Cô Cầu Bại lộ vẻ mặt mừng rỡ, nhìn xem Lâm Hải như cũ đắm chìm tại bên trong Kiếm ý của chính mình , âm thầm gật đầu.

“Phu quân, ngươi tại sao lại chọn trúng hắn? Cái này có phải có chút quá qua loa hay không?”

“Tuy hắn ngộ tính không tệ, nhưng cuối cùng thực lực quá mức thấp kém rồi.”

“Rất có thể, sẽ biến khéo thành vụng a!”

Tử Vi ở một bên, trong đôi mắt đẹp dịu dàng chớp động lưu quang, mang theo một tia lo lắng cùng kinh ngạc, hướng Độc Cô Cầu Bại hỏi.

Độc Cô Cầu Bại thì là trên mặt tự tin, khẽ lắc đầu.

“Tử Vi, Độc Cô Cầu Bại ta từ trước đến nay cẩn thận, sao lại đơn giản chọn người?”

Nói xong, hai mắt Độc Cô Cầu Bại hiện lên ánh sao thâm thúy, ý vị thâm trường rơi vào trên người Lâm Hải.

“Kẻ này tuy thực lực nhỏ yếu, không chịu nổi một kích, nhưng tuyệt không phải vật trong ao!”

“Những thứ khác không nói, chỉ là cái Không Gian Chi Đạo quỷ dị kia, ngay cả ta đều bó tay chịu trói.”

“Chỉ bằng điểm này, kẻ này khắc địch chế thắng có lẽ còn khuyết thiếu thực lực, nhưng luận thủ đoạn chạy trốn, đoán chừng không có người nào vượt qua hắn!”

“Hơn nữa, ta truyền thụ cho hắn Độc Cô Cửu Kiếm, có thể phá vạn pháp thế gian, lấy công làm thủ, phòng ngự có thể nói là Thiên Hạ Vô Song.”

Nói đến đây, Độc Cô Cầu Bại mang theo một tia tràn đầy tự tin, nhìn về phía Tử Vi.

“pháp thuật Không Gian quỷ dị , tăng thêm Độc Cô Cửu Kiếm, ngươi cảm thấy thế gian, người có thể đả thương hắn, còn có thể có mấy cái?”

Tử Vi khẽ giật mình, sau đó trên gương mặt xinh đẹp, lập tức lộ ra dáng tươi cười khâm phục .

“Nguyên lai, hết thảy đều tại trong lòng bàn tay của phu quân, là ta quá lo lắng!”

Độc Cô Cầu Bại trìu mến nhéo nhéo mũi Tử Vi, sau đó sắc mặt ngưng tụ, lần nữa nhìn về phía Lâm Hải.

“Thời gian của chúng ta không nhiều lắm rồi, hi vọng hắn, không để cho ta thất vọng a!”

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang lăng lệ ác liệt, bỗng nhiên từ đỉnh đầu Lâm Hải kích xạ mà ra, bay thẳng lên trời!

“Hắn tỉnh!”

Độc Cô Cầu Bại lập tức nhíu lông mày lại, có chút mong đợi!

Chương 2428: Độc Cô Cửu Kiếm trong truyền thuyết !

Ông!

Đột nhiên, Lâm Hải mở hai mắt ra, hai đạo vầng sáng sáng chói giống như là kiếm quang lóe lên rồi biến mất!

“Lâm Hải, dùng chân nguyên thúc dục Huyền Thiết Trọng

Kiếm, có thể khiến nó khôi phục nguyên trạng!”

Độc Cô Cầu Bại hướng phía Lâm Hải hét lớn một tiếng, chờ mong trong lòng, càng thêm nồng hậu dày đặc rồi!

Giờ phút này, y phi thường cấp bách muốn xem xem, Độc Cô Cửu Kiếm của chính mình , Lâm Hải nắm giữ mấy thành!

Lâm Hải nghe được, thì là nhíu lông mày lại, cởi mở đáp.

“Đa tạ tiền bối, ta dùng đao, không cần kiếm!”

Ông!

Lâm Hải nói vừa xong, đã đem Huyền Thiết Trọng Kiếm, để vào trong Luyện Yêu Hồ.

Đồng thời, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, xuất hiện tại trong hai tay, lam mang bắn ra bốn phía, lưỡi đao chợt hàn!

“Đao?!”

“Còn là trường đao!”

Độc Cô Cầu Bại thấy thế, lập tức chau mày.

Độc Cô Cửu Kiếm y, sở dĩ có thể dùng vô chiêu thắng hữu chiêu, có thể phá hết thảy đạo pháp thế gian .

Dựa vào đúng là kiếm pháp nhẹ nhàng mau lẹ, dung hợp pháp tắc thiên địa, rất nhanh đã tìm được nhược điểm trong đạo pháp chiêu thức của đối phương.

Thế nhưng mà Lâm Hải, lại vẫn dùng đao, còn là ngốc trường đao!

trong nội tâm Độc Cô Cầu Bại, không khỏi có chút bất mãn, đồng thời đối với lựa chọn của mình, sinh ra một tia hoài nghi.

Thân đao trầm trọng, kiếm pháp nhẹ nhàng!

Đao mau nữa, có thể nhanh hơn kiếm sao?

Hay là nói, Lâm Hải chỉ nhớ kỹ chiêu thức, căn bản không có lĩnh ngộ Kiếm ý trong đó!

"Uống!!!"

Ngay tại thời khắc Độc Cô Cầu Bại nhíu mày nghi hoặc, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai.

Độc Cô Cầu Bại ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một đạo đao mang màu xanh thẳm, quét ngang mà ra!

"Phá Đao Thức!!!"

Bá!

Cái đao mang màu xanh da trời kia, mang theo một tia pháp tắc thiên địa, chấn động không gian, vầng sáng sáng chói, đao ảnh đầy trời!

"Ồ?!"

Độc Cô Cầu Bại vốn cau mày, nhưng sau khi thấy được Lâm Hải bổ ra một đao, lập tức hai mắt sáng ngời, kích xạ ra hào quang hưng phấn!

"Phá Kiếm Thức!"

Toát!!!

Lâm Hải lần nữa lăng không bổ ra một đao, đao mang vạch phá không gian, hào quang chiếu rọi vạn dặm, lăng lệ ác liệt bức người!

"Tốt!!!"

trong nội tâm Độc Cô Cầu Bại lập tức cuồng hỉ không thôi, nhịn không được vì Lâm Hải hô to một tiếng!

"Phá Thương Thức!"

...

Bá bá bá!

đao trong tay Lâm Hải không ngừng, tiếng kêu gào trong miệng rung trời, trong chốc lát đã đem Độc Cô Cửu Kiếm dung nhập vào trong đao, thi triển đi ra!

Cả tòa núi động, lập tức đao mang lăng vũ, hoa lệ sáng lạn!

Vèo!

Sau khi Lâm Hải liên tiếp bổ ra chín đao, thu đao đứng vững, trên mặt là vẻ mặt hưng phấn, hăng hái!

"Cái này, chính là Độc Cô Cửu Kiếm trong truyền thuyết!"

"Quả nhiên, tuyệt diệu vô cùng!"

Nội tâm Lâm Hải kích động không thôi, trong mắt hiện lên hào quang kinh hỉ!

Tuy chỉ nhìn một lần, nhưng trong đầu Lâm Hải, lại đem Độc Cô Cửu Kiếm nhớ kỹ nguyên vẹn không sứt mẻ !

Thậm chí, sau một phen lĩnh ngộ, chín chiêu kiếm thức này , liền phảng phất như bản lĩnh mà Lâm Hải bẩm sinh liền đã nắm giữ, thoáng cái Dung Hội Quán Thông!

Vì thế, mặc dù Lâm Hải dùng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao hơi lộ ra ngốc thi triển ra, đều có thể đạt tới hiệu quả Kiếm ý !

Độc Cô Cửu Kiếm a, đây chính là tuyệt học trong tiểu thuyết võ hiệp lúc Lâm Hải thời điểm trung học hướng tới nhất !

Không thể tưởng được hôm nay, vậy mà học xong!

“Lâm Hải, ngươi thật sự là vượt quá dự liệu của ta, lại có thể dùng đao pháp diễn dịch ra chín chiêu kiếm thức của ta !”

“Coi như là ta, đều chưa hẳn có thể làm được!”

Độc Cô Cầu Bại nhìn Lâm Hải, thật sự là vừa khiếp sợ vừa vui mừng, đồng thời mang theo nghi hoặc thật sâu .

Y thật sự là không nghĩ ra, Lâm Hải đến tột cùng là làm sao làm được!

Lâm Hải thì là ý niệm khẽ động, đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao thu vào, sau đó hướng phía Độc Cô Cầu Bại liền ôm quyền!

“Tạ ân truyền nghệ của tiền bối!”

Độc Cô Cầu Bại nhẹ gật đầu, mang theo một tia nụ cười hài lòng, lần nữa liếc nhìn Lâm Hải.

“Đã có chín chiêu kiếm thức này, tuy không thể giúp ngươi vượt mọi chông gai, nhưng ít ra gia tăng một tia năng lực tự bảo vệ mình!”

“Lâm Hải tiểu lão đệ, sự tình Trọng Kiếm Môn , xin nhờ rồi!”

Lâm Hải được chỗ tốt của Độc Cô Cầu Bại , cũng không tiện lại nói lời cự tuyệt.

Chỉ có điều, một ít nghi vấn trong nội tâm, Lâm Hải nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Tiền bối, ở bên trong Trọng Kiếm Môn, người nào tiểu tử có thể dựa vào?”

Độc Cô Cầu Bại lắc đầu, “Nhân tâm khó dò, ta cũng nói không chính xác.”

“Ngươi vẫn là tùy cơ ứng biến a, không có mười phần nắm chắc, ngàn vạn lần đừng bạo lộ thân phận Chưởng môn tân nhiệm của ngươi !”

“Nếu không, rất có thể bị người ngấp nghé chức Chưởng môn Trọng Kiếm Môn ta, âm thầm gia hại!”

Lâm Hải nghe được, lông mày không khỏi nhíu một cái, xem ra cái này thật đúng là một cái sự tình khó giải quyết a!

“Tiền bối, nếu may mắn chỉnh hợp thành công, vãn bối còn cần làm gì?”

chân mày Độc Cô Cầu Bại nhảy lên, trong mắt hiện lên một vòng tinh mang, thản nhiên nói.

“Thực sự có ngày đó, ngươi weachat cho ta biết là được!”

“Tốt!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Nếu như thế, vãn bối cáo từ!”

“Không tiễn!”

Lâm Hải lại liếc nhìn Độc Cô Cầu Bại thật sâu, sau đó quay người lại, hướng phía bên ngoài sơn động đi đến.

Ông!

Vừa đến cửa sơn động, cái bình chướng khói độc kia tự động biến mất, mở ra một con đường cho Lâm Hải .

Lường trước, là Thường Hạo theo lệnh Tử Vi , triệt hồi phong tỏa tại đây.

Ra khỏi sơn động, Lâm Hải không khỏi hít sâu một hơi, quay đầu lại lần nữa quan sát sơn động bị sương mù độc phong tỏa , thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang!

“Không thể tưởng được, vậy mà ở chỗ này gặp một đời kỳ nhân Độc Cô Cầu Bại, còn học xong tuyệt học của y -Độc Cô Cửu Kiếm!”

“Thật sự là một đoạn kinh nghiệm kỳ diệu a!”

Ông!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, dưới chân tường vân phi thăng, lập tức lên không, Lôi Điện màu tím hộ thân, chạy ra khỏi khe núi!

Lăng không đứng tại phía trên đám mây, Lâm Hải nhìn khói độc mông lung phía dưới khe núi , Lâm Hải thở nhẹ một hơi.

“Độc Cô tiền bối, vãn bối nhất định hết sức, hoàn thành nhắc nhở của ngươi !”

Vèo!

Nói xong, Lâm Hải hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại trên không của khe núi .

Cự Tượng Quốc, Thiên Lang Môn!

Ba người Huyết Lang giờ phút này đang chờ đợi lo lắng, trong nội tâm tràn đầy sợ hãi.

Tuy Lâm Hải tạm thời trợ giúp bọn họ giải trừ nguy cơ, nhưng ai biết người thần bí có thể ngóc đầu trở lại hay không?

Đến lúc đó, chờ đợi bọn họ vẫn như cũ là tai hoạ ngập đầu a!

“Ba vị, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a!”

Đột nhiên, một đạo thanh âm đạm mạc, vang lên bên tai ba người Huyết Lang .

Ba người Huyết Lang, sợ tới mức toàn thân một cái giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Đã thấy trong phòng chẳng biết từ lúc nào, vậy mà nhiều hơn một người.

“Lâm công tử!!!”

Chờ sau khi ba người thấy rõ người đến là Lâm Hải, lập tức mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ!

Cái lúc này nhìn thấy Lâm Hải, không khác gì cho bọn họ ăn hết một viên thuốc an thần a!

Lâm Hải thì là trên mặt tươi cười, hướng ba người bọn họ mỉm cười.

“Người thần bí sẽ không tiếp tục đối phó Thiên Lang Môn, các ngươi có thể an gối không lo.”

“Ha ha, vậy thì thật là rất đa tạ Lâm công tử rồi!”

Lâm Hải tùy ý khoát tay áo, sau đó sắc mặt ngưng tụ, nói ra.

“Về sau, nếu ba vị có địa phương cần phải trợ giúp, có thể liên hệ người này!”

Lâm Hải đem weachat của Trần Nghiên, nói cho ba người Huyết Lang.

Ba người Huyết Lang lập tức đại hỉ, vô cùng thận trọng tăng thêm Trần Nghiên làm bạn tốt.

“Đa tạ Lâm công tử rồi!”

“Khách khí!” Lâm Hải mỉm cười, trong mắt lại hiện lên một tia ánh mắt giảo hoạt.

Hải Nguyệt Tông muốn khuếch trương, từng quốc gia đều không khỏi cần có người ủng hộ.

Tại Cự Tượng Quốc, ba người Huyết Lang lại bất quá thích hợp rồi!

“Ba vị, ta còn có việc, cáo từ!”

Vèo!

Lâm Hải nói xong, không đợi ba người Huyết Lang nói chuyện, thân ảnh lóe lên biến mất không thấy gì nữa!

Lâm Hải chân đạp tường vân, ra khỏi Cự Tượng Quốc, đến một chỗ u tĩnh chỗ không người, mới ý niệm khẽ động, tiến vào Luyện Yêu Hồ!

Vừa rồi khi học được Độc Cô Cửu Kiếm đồng thời, thế nhưng mà còn có một kinh hỉ càng lớn, đang đợi Lâm Hải đi thu hoạch!

Chương 2429: Tự nghĩ ra vũ kỹ - Phá Vạn Pháp!

“Tiên Nhi cung nghênh chủ nhân!”

Lâm Hải vừa tiến đến, Tiên Nhi liền chạy ra đón chào.

“Tiên Nhi, thông tri Đại Hoàng đến bên cạnh Nguyệt Hồ chờ ta!”

Nói xong, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, thẳng đến Nguyệt Hồ mà đi.

Đồng thời, tiếng tin tức nhắc nhở vừa rồi lần nữa vang lên trong đầu .

Leng keng!

Ngươi học xong vũ kỹ Độc Cô Cửu Kiếm!

Leng keng!

Chúc mừng ngươi, đối với Độc Cô Cửu Kiếm dung hội quán thông, cửu cửu hợp nhất, tự nghĩ ra vũ kỹ Phá Vạn Pháp!

Phá Vạn Pháp: vũ kỹ do người tu hành Lâm Hải lĩnh ngộ Độc Cô Cửu Kiếm, cửu cửu hợp nhất tự nghĩ ra, có thể bài trừ hết thảy đạo pháp thông thường của thế gian !

Leng keng!

Ngươi tự nghĩ ra vũ kỹ, đạo hạnh gia tăng lên mười vạn năm!

“mười vạn năm, lại là mười vạn năm đạo hạnh a!!!” nội tâm Lâm Hải kích động không thôi.

Lần gia tăng đạo hạnh lớn như thế, lần thứ nhất trước đó còn là tại thời điểm tự nghĩ ra Lôi Long Thiên Kiếp .

Không nghĩ tới, lúc này đây lại tự nghĩ ra vũ kỹ, lần nữa gia tăng mười vạn năm đạo hạnh!

Bởi như vậy, đạo hạnh của Lâm Hải, liền đã có hai mươi bốn vạn bảy ngàn năm!

Đạo hạnh cơ hồ gia tăng lên gấp đôi, không thể nghi ngờ thần thông mà Lâm Hải nắm giữ , uy lực càng thêm cường đại.

thực lực của Lâm Hải , ít nhất cũng muốn tăng thêm ngoài ba thành!

Ngoại trừ đạo hạnh tăng trưởng trên diện rộng, mặt khác một sự tình lại để cho Lâm Hải mừng rỡ , là tự nghĩ ra vũ kỹ Phá Vạn Pháp!

Cái Phá Vạn Pháp này, có thể nói tập hợp Độc Cô Cửu Kiếm, Cửu Cửu Quy Nhất, dung hợp mà thành!

chỗ độc đáo của Độc Cô Cửu Kiếm , tất cả đều bao ngậm tại trong vòng một chiêu này .

đạo pháp trong thế gian , tại trước mặt Phá Vạn Pháp, đều như là tượng gỗ, có thể nhẹ nhõm phá!

Đương nhiên, Lâm Hải lĩnh ngộ Phá Vạn Pháp đồng thời, cũng biết cái Phá Vạn Pháp này cũng không phải vạn năng.

Tuy được xưng là Phá Vạn Pháp, nhưng chẳng qua cũng chỉ là có thể nhìn thấu sơ hở của hết thảy đạo pháp , phát sau mà đến trước, chiếm trước tiên cơ.

Bởi như vậy, tuyệt đại đa số người muốn dựa vào đạo pháp suy giảm tới Lâm Hải, liền trở nên cực kỳ khó khăn rồi.

Đương nhiên, nếu như thực lực song phương cách xa, cái khác thì đừng nói tới.

Dù sao, kỹ xảo lại xảo diệu hơn, nhưng tại trước mặt thực lực tuyệt đối, cũng không chịu nổi một kích.

Thật giống như, một cái cao thủ Thái Cực tứ lạng bạt thiên cân, đối mặt với đoàn tàu gào thét mà đến, cũng chỉ có thể lẩn mất rất xa.

Mà không có khả năng dựa vào cái gọi là kỹ xảo, đem đoàn tàu lật tung.

Nhưng dù vậy, Lâm Hải cũng đã thập phần kích động cùng thỏa mãn.

Dù sao, Phá Vạn Pháp thoát thai từ Độc Cô Cửu Kiếm.

Độc Cô Cửu Kiếm lấy công làm thủ, thuộc về tuyệt học gồm nhiều mặt công thủ, cái Phá Vạn Pháp này cũng không ngoại lệ!

Có vũ kỹ này bàng thân, bất kể là lực công kích cùng lực phòng ngự, đều gia tăng lên một mảng lớn.

Huống chi, tu vi của Lâm Hải, cũng sẽ một mực tăng trưởng, đến lúc đó uy lực của Phá Vạn Pháp tự nhiên nước lên thì thuyền lên.

Phải biết rằng, Độc Cô Cầu Bại chỉ có dựa vào Độc Cô Cửu Kiếm, trở thành tồn tại đứng tại đỉnh phong của võ đạo giới Hoa Hạ.

Hôm nay, chính mình chỉnh hợp Độc Cô Cửu Kiếm, đợi tu vi tăng lên, hoàn toàn có thể dựa vào Phá Vạn Pháp, tung hoành thiên hạ!

Hơn nữa, cái Phá Vạn Pháp này còn có một ưu thế đặc biệt mạnh hơn Độc Cô Cửu Kiếm , chính là không hạn chế tại vũ khí!

Nói cách khác, Lâm Hải dùng đao dùng kiếm dùng quyền dùng chưởng, thậm chí dùng cục gạch, đều có thể thi triển.

Bởi như vậy, tính linh hoạt của vũ kỹ , muốn sâu sắc mạnh hơn Độc Cô Cửu Kiếm rồi!

“Bất kể nói thế nào, lần này kiếm lợi lớn!”

Lâm Hải vô cùng thoả mãn nhẹ gật đầu, thân ảnh lóe lên, dĩ nhiên đứng ở bên cạnh Nguyệt Hồ.

“Chủ nhân, ngươi tìm ta?”

Đại Hoàng đã sớm xin đợi tại bên cạnh Nguyệt Hồ, nhìn thấy Lâm Hải lập tức chạy ra đón chào.

Lâm Hải mỉm cười, nhẹ gật đầu.

“Đại Hoàng, uy uy chiêu với ta !”

Ông!

tiếng nói của Lâm Hải rơi xuống đất, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lập tức xuất hiện trong tay, đao mang lăng lệ ác liệt, giống như tia chớp tại trong mắt Đại Hoàng thoáng một cái đã qua.

“Phá Vạn Pháp!!!”

Bá!!!

Lâm Hải quát chói tai, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay, mạnh mẽ hướng phía đỉnh đầu Đại Hoàng đánh xuống

“Ai u!!!”

Đại Hoàng lạnh run một cái, đồng tử lập tức co rút lại, lộ ra khuôn mặt kinh hãi!

Nhìn cái đao mang lăng lệ ác liệt âm lãnh kia, lăng không đánh xuống, Đại Hoàng thậm chí có loại cảm giác bó tay bó chân .

Thật giống như, vô luận mình làm ra phản ứng gì, đều không thể thoát khỏi một đao kia!

“Không chê vào đâu được!!!”

trong nội tâm Đại Hoàng, đột nhiên toát ra một cái từ ngữ như vậy, lại để cho y khiếp sợ không thôi!

Đối mặt với Phá Vạn của Pháp Lâm Hải, Đại Hoàng kinh hãi phát hiện, ngoại trừ dựa vào thực lực Nhị kiếp Tán Tiên, đối chiến với một chiêu này ra, căn bản không còn phương pháp!

Cái này mẹ nó như thế nào cho phải?

Đại Hoàng thoáng cái bắt đầu luống cuống chân tay.

Nếu dựa vào trốn, toàn bộ đường lui đều bị phong kín, căn bản trốn không thoát.

Nhưng nếu như không né, dùng thực lực tuyệt đối đến cứng đối cứng?

Mẹ nó, đây không phải là tìm đánh sao?

Đối diện chính là chủ nhân của mình a!

Rơi vào đường cùng, Đại Hoàng cắn răng một cái, chỉ có thể đem thực lực của mình, khống chế tại phạm vi Nhất kiếp Tán Tiên.

Hoảng sợ ngẩng đầu, hai mắt hiện lên một đạo tinh mang, đỉnh đầu phát ra ánh sáng màu vàng đất rực rỡ, hư ảnh một khối núi đá cực lớn, lăng không lơ lửng, phóng lên trời!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, đao mang của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao , bỗng nhiên oanh kích tại phía trên hư ảnh núi đá !

Tạch...!!!

Ngay sau đó, hư ảnh núi đá vỡ vụn, vầng sáng màu vàng sụp đổ, văng bay tán loạn khắp nơi!

“Má ơi!”

Đại Hoàng thét lên một tiếng kinh hãi, dọa đến sắc mặt đại biến!

Y không nghĩ tới, mình cũng đã xuất ra thực lực Nhất kiếp Tán Tiên, lại như cũ không cách nào ngăn cản một đao kia.

Như vậy, một đao kia của Lâm Hải , uy lực đã cường đại đến loại trình độ nào?

Đừng quên, Đại Hoàng y tu hành chính là Thổ Chi Đạo, am hiểu nhất đúng là phòng ngự a!

“Chủ nhân, coi chừng ngộ thương a!”

Đại Hoàng cấp tốc hô to một tiếng, hai mắt hoảng sợ.

Giờ phút này coi như là muốn vận dụng toàn lực đến chống cự, cũng đã không còn kịp rồi.

Mà tránh né, từ lúc bắt đầu đã không thể thực hiện được!

Ông!

Đao mang run lên, ngừng lưu tại trên đỉnh đầu Đại Hoàng , khí tức lăng lệ ác liệt bắn ra bốn phía.

toàn thân Đại Hoàng giật mình một cái, lúc này mới thở phào nhẹ nhỏm thật dài, cảm giác hai chân đều như nhũn ra rồi.

Mang theo một tia nghĩ mà sợ, Đại Hoàng ngẩng đầu hướng phía Lâm Hải đắng chát cười cười.

“Chủ nhân, ngươi xem đôi mắt to của ta, đều bị ngươi bị hù đến không còn ánh sáng rồi!”

Phốc!

“To con em ngươi mắt to!”

Lâm Hải tức giận đá Đại Hoàng một cước, tật xấu tự kỷ của thằng này , lúc nào có thể thay đổi sửa a!

Bá!

Lâm Hải đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao thu lại, kích động trên mặt, không thể nói rõ!

Lần đầu nếm thử Phá Vạn Pháp, quả nhiên ảo diệu vô cùng!

Liền cả Nhị kiếp Tán Tiên như Đại Hoàng, đều bị phong tỏa gắt gao, không cách nào tránh né một chiêu này.

Hơn nữa, lực công kích của Phá Vạn Pháp , cũng làm cho Lâm Hải thập phần thoả mãn.

Tuy Lâm Hải cũng biết, Đại Hoàng không có xuất toàn lực, nhưng có thể đánh tan phòng ngự của Đại Hoàng, cũng tương đương rất cao minh rồi.

Dù sao, Đại Hoàng thế nhưng mà lấy lực phòng ngự xưng danh!

Lâm Hải giờ phút này thậm chí đã có tin tưởng, mặc dù là đối mặt với Nhất kiếp Tán Tiên, dựa vào Phá Vạn Pháp, cũng có thể nhẹ nhõm đánh bại!

Thử qua lực công kích, Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một tia tinh mang.

“Kế tiếp, thí nghiệm thoáng một phát lực phòng ngự!”

Nghĩ đến chỗ này, thân ảnh Lâm Hải lóe lên, thối lui đến bên ngoài mười mét.

Sau đó, rút Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, hướng phía Đại Hoàng quát một tiếng chói tai.

“Đại Hoàng, lần này ngươi tới công ta!”

Đại Hoàng sững sờ, nháy nháy con mắt, mờ mịt nói.

“Chủ nhân, dùng mấy thành lực đạo?”

Không hỏi rõ ràng, Đại Hoàng cũng không dám tùy ý công kích Lâm Hải, vạn nhất đem Lâm Hải đánh thương, y liền thảm rồi.

Lâm Hải cau lông mày lại, sau đó toàn thân tách ra ý chí chiến đấu mãnh liệt, cười lạnh một tiếng .

“Xuất ra toàn bộ thực lực của ngươi !”

“Cái gì?” Đại Hoàng ngẩn ngơ, sau đó mặt lộ vẻ khiếp sợ.

“Chủ nhân, ngươi, để cho ta dùng tu vi Nhị kiếp Tán Tiên, công kích ngươi?”

Lâm Hải ngưng trọng nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy, đừng có cố kỵ, ra tay đi!”

Chương 2430: Linh Sở giới

Đại Hoàng nghe được, tròng mắt nhỏ hơi híp, mặt lộ vẻ ngưng trọng, thản nhiên nói.

“Chủ nhân, cái kia xin đắc tội với!”

Toát!!!

tiếng nói của Đại Hoàng rơi xuống đất, bỗng nhiên hóa thành một đạo hào quang màu vàng, phóng lên trời!

Oanh!

Sau một khắc, một đoàn vòi rồng cực lớn, giống như phô thiên cái địa, hướng phía Lâm Hải cuốn tới.

lông mày Lâm Hải nhíu lại, hai mắt bỗng nhiên bùng lên tinh mang, đỉnh đầu ẩn ẩn có hào quang chớp động, tựa hồ thoáng cái đã đắm chìm đến bên trong ý cảnh nào đó!

Đột nhiên, Lâm Hải nhíu lông mày lại, đao trong tay mạnh mẽ vung ra!

“Phá Vạn Pháp!!!”

Tạch...!

một thanh âm như sấm sét giữa trời quang vang lên, cái đao mang màu xanh da trời kia xẹt qua một cái độ cong quỷ dị, lập tức hướng phía vòi rồng quét ngang mà đi!

Đại Hoàng thân ở trung tâm vòi rồng, đang suy nghĩ Lâm Hải không ứng đối được công kích của mình, lúc nào thu tay lại thì phù hợp.

Nhưng đột nhiên, một đạo sát cơ khủng bố, lập tức hàng lâm tại trên người Đại Hoàng , lại để cho Đại Hoàng đột nhiên cả kinh!

“Ngọa tào!”

Hoảng sợ ngẩng đầu, Đại Hoàng hoảng sợ phát hiện, cái đao mang lăng lệ ác liệt kia, rõ ràng đột phá sơ hở chỉ có vẹn vẹn nhỏ bé của vòi rồng , đã đến trước người của y.

Nếu không rút chiêu, chờ đợi y sẽ là thi thể chia lìa!

“Điều này sao có thể!”

Đại Hoàng vô cùng khiếp sợ há to miệng, mặt mũi tràn đầy đều là vẻ mặt khó có thể tin .

Không hề nghi ngờ, vạn pháp thế gian , đều là có tồn tại sơ hở.

Nhưng, sơ hở của đạo pháp bình thường chỉ có bản thân người làm phép mới biết rõ, người ngoài căn bản không thể nào biết được.

Lui một bước giảng, cho dù cùng thực lực đối phương kém cách xa, sơ hở trong đạo pháp bị đối phương khám phá.

Nhưng muốn bắt được sơ hở thoáng qua tức thì kia, một kích chế địch, cái kia cũng không phải sự tình cực kỳ dễ dàng gì .

Trừ phi giữa hai bên, có một cái chênh lệch đã ngoài đẳng cấp lớn, nếu không căn bản không thể nào làm được.

Nhưng bây giờ, Lâm Hải vậy mà vô cùng tinh chuẩn tìm tới sơ hở của chính mình.

Không chỉ có như thế, một đao nhìn như tùy ý này, rõ ràng trực chỉ chỗ trí mạng của chính mình , đem đạo pháp của mình lập tức tan rã.

Nếu không rút lui chiêu, chỉ có một đường chờ chết !

“Thật sự là gặp quỷ rồi!”

trong nội tâm Đại Hoàng rung động không thôi, phía dưới bất đắc dĩ , vòi rồng xoay quanh một cái, thay đổi phương hướng, hướng phía bên cạnh bay rút lui mà đi.

Tuy bởi như vậy, thành công tránh né công kích của Lâm Hải .

Nhưng công kích của Đại Hoàng đối với Lâm Hải , cũng sụp đổ, đã mất đi hiệu dụng!

“Ha ha ha ha, thoải mái!!!”

Lâm Hải thấy một đao đem Đại Hoàng bức lui, lập tức trong nội tâm cực kỳ vui mừng, nhịn không được cất tiếng cười to!

Cái Phá Vạn Pháp này , quả thực quá ngưu bức rồi!

Thật không hổ là chỗ tinh hoa của Độc Cô Cửu Kiếm, công thủ gồm nhiều mặt, quả thực cường đại biến thái!

Mà ngay cả Nhị kiếp Tán Tiên như Đại Hoàng, đối mặt với cái vũ kỹ này, chỉ sợ đều muốn đau đầu không dứt rồi.

Lâm Hải ở đằng kia cười to, Đại Hoàng lại từ trong vòi rồng hiện hình, mặt mũi tràn đầy cười khổ.

Y một cái Nhị kiếp Tán Tiên, hôm nay lại bị Lâm Hải một cái Tiên Đạo Chí Tôn, khiến cho chật vật như thế.

Cái này nếu truyền đi, y đều không có mặt mũi lăn lộn tại trong Luyện Yêu Hồ.

“Chủ nhân, ngươi đây là cái chiêu thức gì a, như đạo pháp lại không phải đạo pháp, như thần thông lại không phải thần thông, hết lần này tới lần khác có thể thẳng kích chỗ hiểm, lại để cho người bó tay bó chân, quả thực khó đối phó!”

Đại Hoàng mang theo một tia khiếp sợ cùng nghi hoặc, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là mỉm cười, lắc đầu.

“Đây không phải đạo pháp, cũng không phải thần thông, mà là... Vũ kỹ!”

“Vũ kỹ?!” Đại Hoàng nghe được, đột nhiên cả kinh, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Chủ nhân, ngươi nói là, cái này là vũ kỹ do người tu hành dùng võ nhập đạo tu thành ?”

“Không sai!” Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Trách không được biến thái như vậy!” Đại Hoàng giật mình nhẹ gật đầu.

“người dùng võ nhập đạo, ở bên trong người tu hành cùng giai, cơ hồ là tồn tại thuộc về vô địch .”

“Chủ nhân lấy vũ kỹ cùng ta đọ sức, cũng khó trách sẽ là kết quả như thế.”

Lâm Hải nghe được, đột nhiên sắc mặt ngưng tụ, nhìn xem Đại Hoàng, vô cùng nghiêm túc nói.

“Đại Hoàng, ta hỏi ngươi, một chiêu vừa rồi của ta kia, phá công kích của ngươi, đem ngươi bức lui.”

“Nếu như ngươi không lui về phía sau mà nói, ngươi có biện pháp nào đem ta đánh chết không?”

“Ta muốn ngươi nói lời nói thật!”

Đại Hoàng thấy Lâm Hải nói nghiêm túc, cũng là sắc mặt nghiêm chỉnh, trầm mặc chốc lát rồi nói.

“Nếu chủ nhân đã để cho ta nói thật, ta đây nói.”

“Tuy vũ kỹ của chủ nhân, cực kỳ rất cao minh, nhưng tu vi cảnh giới của chủ nhân, cùng ta vẫn có chênh lệch lớn hơn.”

Nói đến đây, Đại Hoàng hít sâu một hơi, ngưng trọng nói.

“Nếu ta thực dùng đánh chết chủ nhân làm mục đích, vẫn là có thể miễn cưỡng làm được, chỉ có điều ta cũng phải trả một cái giá lớn cực kỳ thảm trọng !”

“Loại giá lớn này, trừ phi là thâm cừu đại hận không đội trời chung, nếu không không có người nguyện ý nếm thử!”

Lâm Hải nghe xong, lông mày cau lại, trầm mặc một lát, mới có chút phất phất tay.

“Lui ra đi!”

“Vâng!”

Đại Hoàng cung kính đáp ứng một tiếng, thân ảnh lóe lên, hóa thành quang mang màu vàng đất biến mất không thấy gì nữa!

Hô ~

sau khi Đại Hoàng rời đi, Lâm Hải mới nặng nề thở ra một ngụm trọc khí, sắc mặt có chút không vui.

Hiển nhiên, lời nói mới rồi của Đại Hoàng, lại để cho nội tâm Lâm Hải, có chút thất lạc.

Đại Hoàng nói đã rất rõ ràng, cái Phá Vạn Pháp này tuy phi thường cường đại, thậm chí cường đại đến mức có thể chống lại cùng Nhị kiếp Tán Tiên.

Nhưng nói cho cùng, nếu như Nhị kiếp Tán Tiên muốn giết Lâm Hải mà nói, mặc dù Lâm Hải nắm giữ vũ kỹ Phá Vạn Pháp, cũng khó trốn một kiếp!

“Ha ha, chính mình có phải có chút quá tham lam rồi hay không, người quý tại biết đủ thường nhạc a!”

Cũng may Lâm Hải là phái lạc quan, rất nhanh liền đem không khoẻ trong lòng, bài trừ không còn.

Dù sao, tu vi hiện tại của chính mình , chẳng qua là Tiên Đạo Chí Tôn.

Nếu là Tiên Đạo Chí Tôn khác, chỉ sợ liền cả một cái ngón tay của Nhị kiếp Tán Tiên đều ngăn cản không nổi.

Nhưng bản thân mình, cũng đã có thể dựa vào vũ kỹ, ngăn được Nhị kiếp Tán Tiên rồi.

Cái này nếu là nói ra, liền như là chuyện nghìn lẻ một đêm, chỉ sợ đều sẽ không có người tin tưởng.

Phóng mắt ra toàn bộ Địa Tiên giới, có thể làm được một điểm như chính mình , chỉ sợ cũng không nhiều lắm đâu?

Mình còn có cái gì để thất lạc đây?

“Lâm Hải a Lâm Hải, ngươi cũng là có chút nhẹ nhàng!”

Lâm Hải không khỏi tự giễu cười, lắc đầu, phiền muộn trong nội tâm tản ra thành không, rộng mở trong sáng.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải từ Luyện Yêu Hồ đi ra, về tới chính giữa hiện thực.

“Hiện lại xuất phát, đi Linh Sở Quốc a!”

“Giống như sắp lập tức nhìn thấy Ngân Hợp cùng Thành chủ Tiểu Minh a!”

Lâm Hải đầy cõi lòng chờ mong, tường vân lên không, hóa thành lưu quang biến mất tại bên trong phía chân trời.

vị trí Linh Sở Quốc, Lâm Hải chỉ biết cái đại khái, cũng không có địa đồ kỹ càng .

Lâm Hải một đường đi về phía trước, bay qua núi cao hải dương, trải qua vô số quốc gia cùng thành trì lớn nhỏ.

Trọn vẹn đã bay ba ngày ba đêm, Lâm Hải rốt cục nhìn thấy trên đám mây phía trước , xuất hiện một tấm bia đá cực lớn !

“Tấm bia đá trôi nổi tại không trung?”

“Hảo thủ đoạn!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong nội tâm kinh hãi, đây chính là sự tình liền cả Lâm Hải đều làm không được !

Chân nguyên rung động, tường vân dưới chân Lâm Hải tại chỗ trăm mét phía trước tấm bia đá, ngừng lại.

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy trên tấm bia đá, là ba cái chữ to màu vàng kim, tách ra hào quang.

“Linh Sở giới!”

“Tấm bia đá này, dĩ nhiên là cột mốc biên giớ của Linh Sở Quốc i!!!” trong lòng Lâm Hải vui vẻ.

Phi hành lâu như vậy, trèo non lội suối, trèo đèo lội suối, cuối cùng đã tới Linh Sở Quốc rồi.

Vèo!

tường vân dưới chân Lâm Hải, lập tức từ không trung bay thấp, hướng một tòa thành trì phía trước cách đó không xa mà đi.

Hai chân rơi xuống đất, Lâm Hải nhìn cửa thành rộng rãi khí phái, tường thành cao vút trong mây, cùng với cái mặt đất lát đá cẩm thạch đủ để dung nạp trăm chiếc xe hơi song song mà đi kia, không khỏi thổn thức không thôi!

Vốn tưởng rằng, chính mình xem như gặp qua đủ nơi rồi, thật không nghĩ đến nơi này, thậm chí có loại cảm giác nông dân vào thành.

Lâm Hải phát hiện, toàn bộ thành trì mà chính mình đã đi qua, có một cái tính toán một cái.

Cùng cái tòa thành trước mặt này so sánh, cũng như tiểu vu gặp đại vu, đơn sơ nhỏ bé không được.

“Vào xem!”

Lâm Hải bỗng nhiên có chút kích động, thậm chí có loại cảm giác như thời điểm lúc trước rời khỏi thôn, đi lên thành phố Giang Nam học đại học .

“Đứng lại!” Thế nhưng mà vừa mới chuẩn bị vào thành, đột nhiên hai cái thủ vệ võ trang đầy đủ, mặt mũi tràn đầy sát khí, ngăn cản đường đi của Lâm Hải .

Chương 2431: Tiểu tử, ngươi chơi ta?!

Lâm Hải dừng bước chân lại, ngẩng đầu đánh giá hai cái thủ vệ này, lập tức đồng tử co rụt lại!

“Đại Thừa hậu kỳ!”

Nội tâm Lâm Hải một hồi hoảng sợ, không thể tưởng được thủ vệ đều là cường giả Đại Thừa hậu kỳ!

Mẹ nó, ngẫm lại chính mình lúc trước vừa mới tiến vào thành Lưu Tô ở Địa Tiên giới .

Cái Hứa Quang Thuần kia cũng là Đại Thừa cảnh, hơn nữa còn là Đại Thừa sơ kỳ, nhưng cũng đã là Thành chủ tôn sư rồi!

Không nghĩ tới đến nơi này, Đại Thừa hậu kỳ so với Hứa Quang Thuần cường đại gấp trăm lần, lại chỉ là thủ vệ rồi!

Chênh lệch này, rất lớn a!

“Hai vị, tại hạ muốn vào thành!”

Lâm Hải mỉm cười, hướng phía hai cái thủ vệ, khách khí nói.

Thủ vệ thì là sắc mặt nghiêm trọng, hướng phía bên trái cửa thành, là một cái cây cột vầng sáng lòe lòe, đưa tay nhất chỉ.

“Nơi này là thành trì biên phòng của Linh Sở Quốc, thành Vân Sơn, người vào thành cần có đủ thực lực Đại Thừa hậu kỳ, thỉnh đi qua trắc nghiệm, sau khi thông qua mới có thể cho đi!”

“A?” Lâm Hải sững sờ, cái loại tình huống này còn là lần đầu tiên gặp được, tiến vào thành còn muốn khảo thí thực lực.

“Tốt!”

Lâm Hải hướng phía hai cái thủ vệ mỉm cười, đi tới trước mặt cái cây cột kia.

Giờ phút này, phía trước cây cột đã đứng thẳng mấy chục người, đều là xếp hàng chờ trắc nghiệm vào thành.

“Này, ngươi là từ quốc gia nào đến a?”

Lâm Hải thoáng qua một cái đến, phía trước hắn là một cái nam tử trẻ tuổi mặt mũi thanh tú , hướng phía Lâm Hải cười hỏi.

“Thiên Vận Quốc!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, thuận miệng nói ra.

“Thiên Vận Quốc?” Nam tử thanh tú nao nao, lộ ra vẻ mờ mịt.

Hiển nhiên, căn bản cũng không có nghe nói qua Thiên Vận Quốc.

“Ta là tới từ Bạch San Quốc cách nơi này mười vạn dặm, gọi Tiêu Nhiên!” Nam tử thanh tú hướng phía Lâm Hải, nhiệt tình tự giới thiệu mình.

Haicon mắt sáng ngời, thiên chân vô tà, còn mang theo một tia hưng phấn.

Lâm Hải tại Tu Hành giới, đã lưu lạc nhiều năm, vừa thấy ánh mắt của nam tử thanh tú, nội tâm liền cười khổ một hồi .

Cái nam tử thanh tú này , chỉ sợ chưa bao giờ hành tẩu trên giang hồ, như cũ vẫn bảo trì tâm lý không hề đề phòng.

Hơn nữa, nhìn cảm giác hưng phấn bên trong ánh mắt của y, cùng mình lúc lần đầu rời nhà, một mình đến thành phố lớn đến trường, sao mà tương tự a!

Chỉ có điều, chính mình lúc trước lên xe lửa thoáng một phát, túi tiền đã bị trộm.

Nếu không có xe buýt trường học, tại gần nhà ga đưa đón, Lâm

Hải chỉ sợ cũng không biết như thế nào cho phải rồi.

Nhớ tới quẫn trạng lúc trước của chính mình, trong lòng Lâm Hải không khỏi mền nhũn.

Cái nam tử thanh tú hôm nay hồn nhiên này, tại Tu Hành giới bốn phía sát cơ, chỉ sợ nửa bước khó đi a.

Gặp gỡ là duyên phận, vẫn là nhắc nhở y một chút đi.

“Ta tên Lâm Hải!”

Lâm Hải mỉm cười, báo tên của mình.

“Huynh đài đối với người không quen biết, vẫn là đừng có tận lực thân cận, nhân tâm khó lường, để ngừa bị người tính toán, ném đi tánh mạng!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Tiêu Nhiên lập tức biến sắc, trên mặt xấu hổ nói.

“Ngươi có ý tứ gì?”

“Nếu không phải muốn phản ứng ta, nói thẳng là được, làm gì nói chuyện giật gân, hừ!”

Nói xong, Tiêu Nhiên trực tiếp thở phì phì quay đầu, mặt mũi tràn đầy sắc mặt giận dữ.

“A!”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi cười khổ một tiếng, liền không hề nói nữa.

Lời nói đã nói đến vậy, có nghe hay không cái kia chính là chuyện của Tiêu Nhiên rồi.

Lâm Hải cùng Tiêu Nhiên một hồi trầm mặc, ai cũng không hề để ý ai.

Rất nhanh, đã đến Tiêu Nhiên khảo thí, tu vi Đại Thừa hậu kỳ, thuận lợi tiến vào trong thành.

Đến phiên Lâm Hải, Lâm Hải dựa theo chỉ dẫn, đem một bàn tay, đặt tại trên cây cột.

“Đưa vào chân nguyên của ngươi !”

thủ vệ bên cạnh , hướng phía Lâm Hải lạnh như băng nói.

Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, vận chuyển chân nguyên, thông qua cây cột đưa vào đi.

Ông!

Trong chốc lát, cây cột phát ra ánh sáng rực rỡ, trong đó một đạo sợi tơ màu đỏ như máu , bắt đầu nhanh chóng kéo lên.

Lâm Hải trước đó đã xem qua những người khác khảo thí, chỉ cần cái sợi tơ màu đỏ như máu kia, vượt qua cái vạch màu xanh da trời trên cây cột, liền tính toán hợp cách.

“n?”

Nhưng tại sau khi Lâm Hải đem chân nguyên đưa vào cây cột, lông mày lại mạnh mẽ nhảy lên, trong lòng rung mạnh!

“lực lượng thật đáng sợ!”

Lâm Hải kinh hãi phát hiện, bên trong cây cột này, lại ẩn chứa chân nguyên cực kỳ cường đại.

Không chút nào khoa trương mà nói, nếu như chân nguyên bên trong cây cột tiết lộ ra ngoài, thậm chí đủ để hủy thiên diệt địa, đem thành trì san thành bình địa!

“Tốt rồi, kiểm tra đo lường thông qua, sau một khắc!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải chuẩn bị dò xét một phen, tiếng quát của thủ vệ truyền đến, đã thông qua được trắc nghiệm.

Lâm Hải đành phải buông tay, mang theo một tia khiếp sợ, lại nhìn cây cột, mới quay người rời khỏi.

Bất quá, nội tâm Lâm Hải lại tràn ngập nghi hoặc, cảm giác, cảm thấy cái cây cột kia, tuyệt không phải chỉ là để nghiệm chứng tu vi đơn giản như vậy.

“Đợi có cơ hội, trở về dò xét một phen!”

Đi vào trong thành, Lâm Hải nhìn đám người hành tẩu trên đường cái rộng lớn, thật sự là thổn thức không thôi.

Tại thành trì khác, cường giả Tán Tiên khó gặp, ở đây lại nhiều vô số kể!

người tu hành Nhất kiếp Tán Tiên, Đại Thừa hậu kỳ, chiếm tuyệt đại đa số người đi đường .

Coi như là Nhị kiếp Tán Tiên từ trước đến nay rất thưa thớt, lại cũng nhìn mãi quen mắt.

Thậm chí, Lâm Hải còn thấy hai cái nam tử khí tức chấn động cường đại, từ bên người gặp thoáng qua.

Lâm Hải nhìn hai nam tử kia, lông mày đều bị dựng lên.

Hắn kinh hãi phát hiện, hai người kia dĩ nhiên là Thiên Tiên!

Thiên Tiên a, tại trước khi tới đây, đây chính là tồn tại cường đại mà một quốc gia đều chưa hẳn sẽ xuất hiện một cái a!

Không thể tưởng được mới tiến vào thành, liền đã gặp hai cái.

Xem ra, phóng mắt tới tất cả các địa phương mà chính mình đã đi qua, Linh Sở Quốc mới là thiên địa càng thêm rộng lớn a!

“Cái thành trì này cũng quá lớn, trước tìm địa đồ, tốt nhất là địa đồ của toàn bộ Linh Sở Quốc !”

Lâm Hải hành tẩu trên đường, vừa đi vừa một bên nhìn bán hàng rong bên đường , tìm kiếm nhà bán hàng địa đồ.

Thế nhưng mà rất nhanh, Lâm Hải kinh ngạc phát hiện, lại liền một chỗ bán địa đồ đều không tìm được, lập tức kinh ngạc không thôi.

“Quái!”

Lâm Hải tấc tắc kêu kỳ lạ, những thành trì trước đó kia, bán địa đồ đều quanh ở cửa thành, thuận tiện để người vào thành mua sắm.

Như thế nào tại đây, tìm cả buổi cũng tìm không thấy đâu?

“Vị bằng hữu kia, ở đâu có thể mua địa đồ à?”

Không có cách nào, Lâm Hải hướng phía ven đường, một cái người bán hàng rong bán pháp bảo hỏi.

Người bán hàng rong ngẩng đầu, chém xéo mắt nhìn nhìn Lâm Hải, sau đó lười biếng nói.

“Mười khỏa Linh thạch, hoặc là mua một kiện pháp bảo của ta, ta sẽ nói cho ngươi biết!”

“Ách...” Lâm Hải thật sự là bó tay rồi, hỏi thăm đường lại còn đòi tiền!

Bất quá cũng may, cái người bán hàng rong này muốn không nhiều lắm, chỉ cần mười khỏa Linh thạch, đối với chính mình mà nói, quả thực liền mưa bụi đều không tính là gì.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải lấy ra mười khỏa Linh thạch, đưa tới trước mặt người bán hàng rong .

“Cho!”

Người bán hàng rong lập tức vui vẻ, y nói lời này, vốn là muốn để Lâm Hải mua pháp bảo của y.

Không nghĩ người ngốc đến vậy, thật sự móc ra mười khỏa Linh thạch, đến mua một cái tin tức tùy ý đều có thể thăm dò được.

Thế nhưng mà, y vạn không nghĩ tới, vậy mà gặp được người giàu có rồi.

Còn thực sự có người ngu như vậy, nguyện ý đào ra mười khỏa Linh thạch.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, thật sự là đi đại vận!”

Người bán hàng rong kích động hỏng mất, vội vàng đứng người lên, mang theo dáng tươi cười hèn mọn.

Một bên hướng phía Lâm Hải cúi đầu khom lưng, một bên chuẩn bị thò tay đem Linh thạch nhận lấy.

Thế nhưng mà, khi ánh mắt của người bán hàng rong, rơi vào phía trên Linh thạch trong tay Lâm Hải, lại khẽ giật mình.

Sau đó, đằng một phát, ngọn lửa vô danh tại trong lòng người bán hàng rong, ầm ầm bay lên.

hai mắt người bán hàng rong trợn một phen, mang theo vẻ mặt dữ tợn, khí tức cuồng bạo phun mạnh mà ra, chỉ vào Lâm Hải gầm lên một tiếng.

“Tiểu tử, ngươi chơi ta?!”

Chương 2432: Người giúp người, người giúp đỡ lại!

Chơi ngươi? Ngươi rất tốt chơi sao?

Lâm Hải vẻ mặt mờ mịt, không biết cái người bán hàng rong này , cớ gì nói ra lời ấy.

“Ngươi đến cùng có ý tứ gì, Linh thạch cho ngươi rồi, mau nói cho ta biết mua địa đồ ở đâu ?”

Lâm Hải lần nữa đem mười khỏa Linh thạch, hướng phía người bán hàng rong đưa tới.

Rầm rầm!

Người bán hàng rong khẽ vươn tay, trực tiếp đem mười khỏa Linh thạch này , quét đến trên mặt đất.

Ông!

Lâm Hải lập tức giận dữ, một cỗ khí tức cường đại bỗng nhiên bay lên, hai mắt tỏa ra ánh mắt lạnh thấu xương, lạnh lùng nhìn người bán hàng rong.

“Bằng hữu, quá phận a?”

Người bán hàng rong bị Lâm Hải nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, như là rơi vào hầm băng, không khỏi giật nảy mình rùng mình một cái.

Không tự chủ được, trong lòng bay lên một tia sợ hãi.

Bất quá, vì mặt mũi, người bán hàng rong vẫn là cưỡng ép làm ra một bộ dạng ngang ngược , chỉ Linh thạch trên mặt đất, tức giận nói.

“Hai người chúng ta rốt cuộc là ai quá phận?”

“Ngươi cầm loại Linh thạch hạ phẩm thấp kém này đi ra, là đuổi ăn mày đâu?!”

Người bán hàng rong nói xong, tựa hồ sợ Lâm Hải động thủ với y, vội vàng hướng phía bốn người xung quanh la lớn.

“Mọi người bình luận phân xử, cái từ bên ngoài này đến, lại cho ta mười khỏa Linh thạch hạ phẩm!”

“Cái này không phải cố ý nhục nhã người sao?”

Mọi người vây xem, nghe xong chuyện đó, cũng nhao nhao mang theo ánh mắt xem thường, nhìn về phía Lâm Hải.

“Người trẻ tuổi, cái này là ngươi không phải rồi!”

“Đúng vậy a, cho người mười khỏa Linh thạch hạ phẩm, đây không phải là đánh mặt người sao?”

“Linh thạch hạ phẩm? Ha ha, còn là mười khỏa! Này ăn mày cũng sẽ không liếc mắt nhìn a?”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, không ngừng lắc đầu, trong giọng nói đầy khinh miệt.

Lâm Hải thấy thế, không khỏi khẽ giật mình.

Có ý tứ gì?

Như thế nào người nơi này, tất cả đều đang oán trách chính mình?

Ngay tại thời khắc vẻ mặt Lâm Hải phát mộng, trong người vây xem có cái lão giả, hướng phía Lâm Hải hòa thiện nói.

“Chàng trai, ngươi là lần đầu đến thành Vân Sơn a?”

Lâm Hải thấy ngữ khí lão giả hòa ái, cực kỳ thân mật, vội vàng hướng phía lão giả ôm quyền.

“Tiền bối, tại hạ xác thực là lần đầu tiên đến!”

Lão giả khoát tay áo.

“Đừng gọi ta cái gì tiền bối, một lão già, tu vi lại bằng người trẻ tuổi các ngươi, mới là Đại Thừa hậu kỳ, thật sự mất mặt a!”

“Chàng trai, không riêng gì thành Vân Sơn, toàn bộ Linh Sở Quốc chúng ta, tiền thông dụng đều là Linh thạch trung phẩm.”

“Ngươi cầm Linh thạch hạ phẩm đi ra, ở chỗ này xác thực không thích hợp a!”

Lâm Hải khẽ giật mình, sau đó giật mình.

Náo loạn cả buổi, là có chuyện như vậy.

“Tiền bối, trên người của ta chỉ có Linh thạch hạ phẩm, không có Linh thạch trung phẩm làm sao bây giờ?”

“Ngươi xem phía trước!” Lão giả hướng phía trước nhất chỉ.

“Đi về phía trước mười dặm, có một nhà Linh Thạch Điện, chỗ đó có thể hối đoái các loại đẳng cấp Linh thạch.”

“Thì ra là thế!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

Sau đó, Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem một miếng Phá Lôi Đan lấy ra, đưa tới trước mặt lão giả.

“Tại hạ có một điểm tâm ý, thỉnh tiền bối vui lòng nhận cho?”

Lão tử sững sờ, nhìn đan dược trong tay Lâm Hải, có chút rung động.

loại vật đan dược này, tại Tu Hành giới cực kỳ rất thưa thớt, thuộc về bảo vật giá cả phi thường cao ngang.

Không thể tưởng được lão chỉ là chỉ cái đường, Lâm Hải lại dùng đan dược để tặng.

Nhất là trong cái đan dược này phát ra mùi thơm nồng đậm, cùng với lực lượng Lôi Đình ẩn ẩn tiết ra ngoài, lại để cho lão tử cả kinh rợn da gà!

Dù cho lão giả không thông Đan Đạo chi thuật, cũng có thể cảm giác được, cái đan dược này tuyệt đối có giá trị xa xỉ!

“Chàng trai, lễ vật quá nặng đi...”

“Tiền bối cứ việc cầm, người giúp người, người giúp đỡ lại!”

Lâm Hải vừa nói, vừa đem Phá Lôi Đan đút vào trong tay lão giả, sau đó thần bí nói.

“Viên thuốc này, tên Phá Lôi, có thể ngăn cản bất luận một kích nào ngoài kích thứ chín của Nhất Cửu Thiên Kiếp !”

“ngày tiền bối độ kiếp , sẽ có trọng dụng!”

Oanh!

Lâm Hải lời vừa ra khỏi miệng, toàn thân lão giả run lên, đầu ông một tiếng, liền hóa đá tại chỗ rồi!

Cái đan dược này, vậy mà có thể chống cự Thiên kiếp mà người người e ngại ?

Cái này, cái này...

Lão giả ngây ngốc nhìn xem đan dược trong tay thật sự là khiếp sợ đến mức nói đều cũng không nói ra được, thậm chí không thể tin được đây là thật.

Chính mình vừa rồi, chỉ là thuận miệng nói câu nói, liền đã nhận được một miếng thần đan như vậy?

“Mẹ nó, đây là đang nằm mơ a?”

Lão giả ngẩng đầu, vừa định tìm Lâm Hải xác định thoáng một phát, lại phát hiện ở đâu còn có bóng dáng Lâm Hải?

Mà lúc này, mọi người vây xem vừa rồi, cũng từ trong khiếp sợ kịp phản ứng, thoáng cái nổ tung nồi!

“Chà mẹ nó, người nọ vừa rồi nói cái gì, cái đan dược kia có thể chống cự Thiên kiếp?”

“Mẹ nó, khoác lác bức a, thế gian nào có đan dược thần kỳ như thế?”

“Đúng đấy, cho dù có, cũng không có khả năng tùy tiện tặng người a, hắn coi tiền như rác hay sao?”

Mọi người tuy toàn bộ cũng hoài nghi, nhưng vẫn là mang theo khiếp sợ cùng hiếu kỳ, hướng phía lão giả xúm tới.

“Này, cái đan dược kia thật hay giả à?”

“đúng vậy a, có hiểu hay không, cho xem xét thoáng một phát?”

Lão giả thấy mọi người vây tới, vội vàng chú ý cẩn thận đem đan dược bảo hộ tốt, cười nhạt một tiếng.

“Là thật là giả, cũng không nhọc đến các vị phí tâm!”

Nói xong, lão giả liền chuẩn bị rời khỏi, vừa quay người lại, đột nhiên bị một người ngăn cản đường đi.

“Vị bằng hữu kia, ta là Luyện Đan Sư của Thần Đan Đường , có thể để cho ta xem xét thoáng một phát cái đan dược kia không?”

Lão giả sững sờ, Thần Đan Đường thế nhưng mà là thế lực lớn của thành Vân Sơn, Luyện Đan Sư bên trong đều là đại nhân vật cao cao tại thượng.

Nếu người của Thần Đan Đường mở miệng, lão còn thật không dám tùy ý cự tuyệt.

Huống chi, lão cũng muốn biết, đan dược mà Lâm Hải đưa lão, đến tột cùng là thật sự có kỳ hiệu này hay không .

“Cái kia, phiền toái đại sư rồi!”

nội tâm lão giả mang theo một tia tâm thần bất định, đem Phá Lôi Đan, giao vào trong tay người Luyện Đan Sư này.

Luyện Đan Sư mỉm cười, hướng phía lão giả nói.

“Lão hủ chìm đắm trong Đan Đạo chi thuật vài vạn năm, hơi có chút tâm đắc, cái đan này là thật là giả, xem xét liền...”

Luyện Đan Sư còn chưa nói dứt lời, liền thoáng cái líu lo tới.

Sau đó, hai mắt mang theo rung động thật sâu, gắt gao nhìn chằm chằm vào Phá Lôi Đan, thoáng cái ngây dại.

“Đại sư, ngươi không sao chứ?”

Lão giả sững sờ, không khỏi mở miệng hỏi.

Người xung quanh, cũng tất cả đều ngừng lại hô hấp, hơi khẩn trương nhìn xem cái Luyện Đan Sư kia .

Ai cũng không biết, cái Luyện Đan Sư này tại sao lại có phản ứng quái dị như thế.

“Thần đan, thần đan a!!!”

Đã qua chừng một phút đồng hồ, Luyện Đan Sư mới kinh hô một tiếng, hai mắt tràn đầy kinh hãi!

Sau đó, mạnh mẽ ngẩng đầu, hướng phía lão giả nói.

“Viên thuốc này, thật sự có thể chống cự Lôi kiếp!”

“Thế gian, tại sao có thể có thần đan như thế ?!”

Nói xong, Luyện Đan Sư kéo tay lão giả, mặt mũi tràn đầy chờ đợi mà nói.

“Cái đan dược này, ngươi bán bao nhiêu Linh thạch, cho một cái giá đi, Thần Đan Đường ta đã muốn!”

Oanh!

Luyện Đan Sư vừa thốt ra lời kia, mọi người xung quanh, lập tức tạc nồi rồi.

“Chà mẹ nó, cái đan dược kia lại là thật sự!”

“Mẹ nó, thần đan chống cự Lôi kiếp, chống cự Lôi kiếp a!!!”

“Thảo con mẹ nó a, biết sớm như vậy, ta liền tiến lên chỉ đường cho người vừa rồi!”

“Lão nhân này, đi con mẹ nó vận khí cứt chó rồi!”

Hiện trường lập tức một mảnh ồn ào, mọi người thật sự là vừa kinh hãi vừa hâm mộ lại ảo não.

Nhất là cái người bán hàng rong kia, nhìn chằm chằm vào Phá Lôi Đan, hai con mắt đều tái rồi.

Cuối cùng, trực tiếp đưa tay, tát cái miệng rộng của chính mình, hối hận đến ruột đều xanh rồi!

“Thao, sớm biết như thế, ta con mẹ nó muốn cái gì Linh thạch

a!”

“Khách khí đem vị công tử kia hầu hạ tốt, cái Phá Lôi Đan này liền con mẹ nó là của ta rồi!”

Phá Lôi Đan, có thể chống cự uy lực của Thiên kiếp.

Đối với người tu hành Đại Thừa hậu kỳ mà nói, quả thực không có vật gì càng trân quý hơn cái này rồi.

Dù sao, thời điểm độ kiếp, có một khỏa Phá Lôi Đan, tình hình chung sẽ quyết định sinh tử thật lớn!

Chỉ sợ lại để cho Đại Thừa hậu kỳ táng gia bại sản để đổi, đều không có người không muốn đổi.

“Ha ha, không có ý tứ, cái Phá Lôi Đan này ta không bán!”

Lão giả cuồng hỉ cười to một tiếng, trực tiếp đem Phá Lôi Đan từ trong tay Luyện Đan Sư chiếm trở lại.

Sau đó, sợ mọi người cướp đoạt, thân ảnh lóe lên, bỗng nhiên hóa thành một đạo lưu quang, bay lên không mà đi!

“Chà mẹ nó, tìm cái công tử kia mua đi!”

“Cái công tử kia đi Linh Thạch Điện, đừng để cho hắn đi rồi!”

Bá bá bá!

Trong chớp mắt, đường cái rộn ràng thoáng cái trở nên trống rỗng, đám người tiêu tán không còn!

Chương 2433: Không muốn bị đánh, liền ngoan ngoãn xếp hàng cho ta đi!

Lâm Hải đứng tại trước Linh Thạch Điện, đối với chuyện đã xảy ra sau khi hắn rời đi , hoàn toàn không biết gì cả.

Hắn chỉ là đơn thuần muốn cảm tạ lão giả một ít, vốn không nghĩ tới sẽ tạo ra oanh động lớn như vậy.

Nhìn Linh Thạch Điện rộng lớn khí phái, xa hoa lộng lẫy, Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cất bước đi vào.

đại sảnh của Linh Thạch Điện, cực kỳ rộng lớn, cỡ chừng hai cái sân bóng của Nhân Gian giới.

Bên trong yên tĩnh thanh nhã, chỉ có không nhiều mấy người.

Lâm Hải vừa tiến đến, lập tức có một cái mỹ nữ dáng người cao gầy, khí chất xuất chúng, chân thành đi tới.

“Ngươi tốt công tử, ta là Tiểu Mỹ nhân viên cửa hàng tại đây, có cái gì có thể phục vụ cho ngươi?”

vẻ mặt Tiểu Mỹ điềm tĩnh, dáng tươi cười tao nhã, rất có lễ nghi hướng phía Lâm Hải hỏi.

“nơi cao cấp chính là không giống a, tố chất của nhân viên phục vụ đều cao như vậy!”

Nội tâm Lâm Hải không khỏi âm thầm gật đầu.

Cái Tiểu Mỹ này chẳng những lớn lên cực kỳ xinh đẹp, tu vi cũng đạt tới Đại Thừa hậu kỳ, thái độ đoan trang, quyến rũ, một bộ dạng tiểu thư khuê các .

Nếu ở bên ngoài gặp được, ai sẽ nghĩ nàng chỉ là một cái nhân viên phục vụ của Linh Thạch Điện ?

“Xin chào, mỹ nữ, ta muốn hối đoái Linh thạch!”

Lâm Hải hướng phía Tiểu Mỹ mỉm cười, thản nhiên nói.

“n, xin mời công tử đi theo ta!”

Tiểu Mỹ lộ ra má lúm đồng tiền ngọt ngào, duỗi ra cánh tay trắng nõn, dẫn dắt Lâm Hải đến một cái cửa sổ.

“Công tử, cửa sổ số một có thể hối đoái Linh thạch trung phẩm, cửa sổ số hai có thể hối đoái Linh thạch thượng phẩm, cửa sổ số ba có thể hối đoái Linh thạch hạ phẩm!”

Tiểu Mỹ chỉ vào cửa sổ, hướng phía Lâm Hải đơn giản rõ ràng nói tóm tắt giới thiệu nói.

Lâm Hải nhẹ gật đầu, ngẩng đầu nhìn lại.

Thấy cửa sổ số một, đã có mười mấy người đang xếp hàng chờ đợi.

cửa sổ số hai cùng cửa sổ số ba, thì là rỗng tuếch, không có khách nhân.

trong lúc chờ đợi, Lâm Hải thoáng một phát nhìn quanh bốn phía, phát hiện cửa sổ như vậy, có rất nhiều khu vực.

Bất quá, mỗi cái khu vực cơ bản đều là có tình huống giống như ở đây, chỉ có địa phương hối đoái Linh thạch trung phẩm, là có người đang xếp hàng.

Xem ra, tại thành Vân Sơn, cơ bản đều là hối đoái Linh thạch trung phẩm đó a!

“Tiểu Mỹ cô nương, tỉ lệ hối đoái Linh thạch hạ phẩm cùng Linh thạch trung phẩm của chúng ta tại đây là bao nhiêu à?”

Lâm Hải quay đầu, hướng phía Tiểu Mỹ hỏi.

“Công tử, tỉ lệ hối đoái của Linh thạch hạ phẩm cùng Linh thạch trung phẩm, tại toàn bộ Linh Sở Quốc, đều là giống nhau.”

“Một trăm vạn khỏa Linh thạch hạ phẩm, có thể hối đoái một khỏa Linh thạch trung phẩm!”

Lâm Hải nghe được, lập tức lắp bắp kinh hãi.

Ta đi, cái tỉ lệ hối đoái này , vậy mà cao như vậy?

Một trăm vạn khỏa Linh thạch hạ phẩm, mới có thể hối đoái một khỏa Linh thạch trung phẩm a!

“Cái kia, nếu như là hối đoái Linh thạch thượng phẩm đâu?” Lâm Hải mang theo một tia hiếu kỳ hỏi.

“Linh thạch thượng phẩm cực kỳ rất thưa thớt cùng đắt đỏ, một vạn khỏa Linh thạch trung phẩm, có thể hối đoái một khỏa Linh thạch thượng phẩm!”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa gục xuống.

Mẹ nó, cái Linh thạch thượng phẩm này lại đắt đỏ như vậy!

Trách không được, liền một cái người cũng hối đoái đều không có đâu rồi, cái này con mẹ nó ai hối đoái nổi à?

Lâm Hải vốn cảm thấy, mình đã xem như cái phú hào rồi.

Thế nhưng mà chiếu theo cái tỉ lệ hối đoái này mà xem xét, Kê Mao phú hào a, rõ ràng là cái tên ăn mày!

ở bên trong Luyện Yêu Hồ của chính mình, đống Linh thạch hạ phẩm tích cao như núi kia, náo loạn cả buổi liền một khỏa Linh thạch thượng phẩm đều không hối đoái được!

Quá đả kích người rồi!

“Công tử, muốn hối đoái Linh thạch thượng phẩm sao?” ánh mắt Tiểu Mỹ lưu chuyển, hướng phía Lâm Hải ngọt ngào mà hỏi.

“Ách... Linh thạch thượng phẩm không tiện lưu thông, vẫn là hối đoái chút ítt phẩm a.”

Lâm Hải mặt già đỏ lên, ngượng ngùng nói.

Tại trước mặt mỹ nữ bại lộ chính mình nghèo khó, thật sự là xấu hổ a!

hối đoái Linh thạch, phi thường nhanh, trong chớp mắt liền đến phiên Lâm Hải.

Lâm Hải đứng tại cửa sổ, đang lo lắng muốn đem Linh thạch hạ phẩm bên trong Luyện Yêu Hồ đều hối đoái hay không.

Đột nhiên, một đạo thân ảnh đã đến bên người Lâm Hải, sau đó thò tay đẩy tại trên bờ vai Lâm Hải.

“Ngươi đi một bên, ta tới trước!”

Một cái thanh âm hung hăng càn quấy, vang lên bên tai Lâm Hải, lại để cho Lâm Hải lập tức nhướn mày.

Ông!

bên ngoài thân Lâm Hải hiện lên một đạo quang mang, trực tiếp đem người bắn ra, đứng tại nguyên chỗ tơ vân không động.

“n?”

Người tới thấy không có đem Lâm Hải đẩy ra, vốn là sững sờ, sau đó lập tức giận dữ.

“Đậu phộng, ngươi điếc!”

“Bổn công tử để cho ngươi đi một bên, không nghe thấy sao?”

Lâm Hải nhíu hai mắt lại, sắc mặt lạnh như băng liếc nhìn người tới.

Đã thấy người này mặc cẩm phục, sắc mặt ngả ngớn, hai đầu lông mày mang theo thần sắc hung hăng càn quấy, mặt mũi tràn đầy bướng bỉnh.

Trên cánh tay, còn treo móc một cái nữ tử tuổi trẻ dáng người đầy đặn, son phấn dầy đặc .

Nàng kia khóe miệng hơi vểnh, giờ phút này đang nhiều hứng thú hướng phía Lâm Hải trông lại, trong mắt mang theo mỉa mai nhàn nhạt .

“Triệu công tử, ngươi thật là uy phong a!”

Nữ tử vừa thốt ra lời kia, Triệu công tử liền như là bị đánh hoóc-môn kích thích, tại trên người cô gái nặng nề nhéo một cái, đắc ý nói.

“Đúng thế, tại thành Vân Sơn, ai dám không nghe Triệu Thụy ta!”

Tiểu Mỹ bên người Lâm Hải, giờ phút này khuôn mặt tất cả đều là biến đổi, vụng trộm lôi kéo góc áo Lâm Hải, thấp giọng nói.

“Công tử, vị này chính là Triệu công tử, ngươi hãy lùi thoáng một phát, lại để cho Triệu công tử tới trước đi!”

Lâm Hải nghe được, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh mang, không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Gã tới trước? Dựa vào cái gì!”

Lâm Hải lúc tại Nhân Gian giới, liền ghét nhất cái loại vì tư lợi, không xếp hàng tùy ý chen ngang này

Không thể tưởng được, đã đến Địa Tiên giới, tại thành Vân Sơn chỉ Đại Thừa hậu kỳ mới có thể tiến vào này, lại vẫn có thể gặp được rác rưởi như thế , thật sự là mở rộng tầm mắt rồi!

Muốn cho Lâm Hải hắn nhượng bộ? Không có cửa đâu!

Thế nhưng mà, Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, lại đem Tiểu Mỹ sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Không chỉ có Tiểu Mỹ, mấy người xếp tại phía sau Lâm Hải, cũng giống như đã gặp quỷ , vội vàng cùng Lâm Hải kéo ra khoảng cách, nhượng bộ lui binh.

Lập tức, xung quanh Lâm Hải cùng Triệu Thụy, liền xuất hiện khu vực trống rỗng .

Tiểu Mỹ thấy thế, nhanh chóng sắp khóc rồi.

“Công tử, ngươi nhanh nói xin lỗi Triệu công tử đi, ngươi không thể trêu vào Triệu công tử!”

Lâm Hải lại lạnh lùng khẽ hừ, trong mắt mang theo thần sắc khinh miệt, nhìn Triệu Thụy tràn đầy khinh thường.

Triệu Thụy giờ phút này, nhưng lại thoáng cái ngây ngẩn cả người.

Đã qua hơn nửa ngày, mới mang theo khó có thể tin thật sâu, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ngươi vừa rồi, nói cái gì?”

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, chắp tay sau lưng, thản nhiên nói.

“Ta nói, dựa vào cái gì cho ngươi tới trước!”

“Ha ha, ha ha a!” Triệu Thụy lập tức bị lời nói của Lâm Hải làm cho tức cười, nhìn Lâm Hải tựa như nhìn một cái ngu xuẩn.

“Có ý tứ, thật là có ý tứ, bao nhiêu năm không có gặp được, dám cùng bổn công tử nói như vậy đúng không?”

Triệu Thụy trở mình liếc tròng mắt, tựa hồ đang nhớ lại sự tình đã lâu .

“lần thứ nhất trước đó, tựa hồ là hơn hai nghìn năm trước?”

“Cái Nhất kiếp Tán Tiên xúc phạm bổn công tử kia, cuối cùng là cái kết cục gì à?”

“A, nghĩ tới, Nguyên Thần bị nung khô tra tấn bảy bảy bốn mươi chín ngày, tươi sống đau chết!”

Nói xong, hai mắt Triệu Thụy mạnh mẽ phát lạnh, giống như là lưỡi dao sắc bén đâm vào trên người Lâm Hải.

Sau đó, mặt mũi tràn đầy tươi cười, dùng thanh âm vô cùng ôn nhu, hướng phía Lâm Hải nói khẽ.

“Tiểu tử, ngươi muốn chết như thế nào?”

Lâm Hải nhướn mày, không khỏi lộ ra mặt mũi tràn đầy cảm xúc chán ghét, nhẹ nhàng phất phất tay.

“Miệng thực thối, sáng nay uống nước tiểu a?”

Bá!

Triệu Thụy nghe được, biến sắc, dáng tươi cười lập tức cứng lại tại trên mặt.

“Tiểu tử, ngươi con mẹ nó biết rõ đang nói chuyện cùng ai ư?!!!”

nhưng sắc mặt Lâm Hải lại phát lạnh, một cỗ khí tức cường đại phóng lên trời, nhìn Triệu Thụy lạnh như băng nói.

“Ta chẳng cần biết ngươi là ai!”

“Không muốn bị đánh, liền ngoan ngoãn xếp hàng cho ta đi!”

Chương 2434: Ai muốn cũng có thể, hết lần này tới lần khác ngươi không được!

“Ngươi con mẹ nó muốn chết!”

Triệu Thụy trừng hai mắt, lập tức nổi giận!

Tại thành Vân Sơn, ai dám đối với Triệu Thụy gã nói như thế?

Huống chi, bên người Triệu Thụy, còn mang theo một cái nữ nhân vừa mới cấu kết.

Nếu không để cho Lâm Hải trả giá thật nhiều, Triệu Thụy gã về sau cũng đừng lăn lộn tại thành Vân Sơn nữa!

Ông!

cánh tay Triệu Thụy vừa nhấc, trong lòng bàn tay có vầng sáng chớp động, sát cơ mãnh liệt hướng phía Lâm Hải bao phủ mà đến!

“Công tử, hạ thủ lưu tình, Linh Thạch Điện không cho phép tranh đấu!”

Tiểu Mỹ ở một bên, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi.

Nhưng, Triệu Thụy sao lại nghe nàng hay sao?

Bàn tay mang theo lực lượng cuồng bạo, hướng phía Lâm Hải liền vỗ xuống.

“Hừ!”

khóe miệng Lâm Hải khẽ hừ, trong mắt hiện lên thần sắc khinh miệt.

một chưởng này của Triệu Thụy, tuy cương mãnh bá đạo, nhưng sơ hở bên trong đạo pháp, lập tức nhìn một phát là thấy hết!

Lâm Hải học xong Độc Cô Cửu Kiếm, lại tự nghĩ ra Phá Vạn Pháp, lại đến xem một chưởng này của Triệu Thụy, quả thực trăm ngàn chỗ hở, cái gì cũng sai!

Toát!

Mắt thấy một chưởng này của Triệu Thụy, muốn đánh tại đỉnh đầu Lâm Hải.

Trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, bỗng nhiên ra tay, phát sau mà đến trước, một quyền oanh kích tại dưới xương sườn Triệu Thụy!

“A!!!”

Triệu Thụy kêu thảm một tiếng, thân thể lập tức bay ngược mà đi, nặng nề ngã trên mặt đất.

Phanh!

Cái thanh âm nặng nề rơi xuống đất kia, giống như bom tấn, đập vào trái tim của tất cả mọi người .

“Chà mẹ nó, người này quá mãnh liệt, liền Triệu Thụy cũng dám đánh?”

“Đã xong đã xong, người này chết chắc rồi!”

người trong Linh Thạch Điện, nhao nhao hướng phía Lâm Hải, quăng đến ánh mắt vô cùng tiếc hận.

Bọn họ những dân bản xứ này, ai cũng biết, Triệu Thụy hoành hành ngang ngược, sớm đáng chết.

Nhưng, Triệu Thụy người ta có bối cảnh a, mọi người căn bản giận mà không dám nói gì, ai dám trêu?

Lâm Hải một cái hộ từ bên ngoài đến, không biết sâu cạn, xem như gây xuống họa sát thân rồi.

Triệu Thụy té lăn trên đất, toàn thân một hồi đau đớn, đau đến ngao ngao thẳng gọi.

Cũng may Lâm Hải cũng không hạ tử thủ, chỉ là đưa gã đánh văng ra, ăn chút đau khổ mà thôi.

Nếu không, giờ phút này gã ở đâu còn có mạng tại!

“Triệu ca, hắn dám đánh ngươi!”

Cái nữ tử trang điểm dầy cộm kia, vội vàng chạy đến trước mặt Triệu Thụy, nâng Triệu Thụy dậy, trong mắt mang theo hưng phấn nói ra.

Hiển nhiên, là một cái tai họa e sợ cho thiên hạ bất loạn .

“Con mẹ nó, lão tử...”

Oanh!

Triệu Thụy còn chưa nói dứt lời, đột nhiên cửa ra vào của Linh Thạch Điện, truyền đến một hồi đại loạn.

“n?”

người trong đại sảnh, tất cả đều sững sờ, nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Đã thấy chừng trên trăm người, một loạt mà vào, tất cả đều chạy tiến đến.

“Chà mẹ nó!!!”

Cái này, tất cả người trong đại sảnh đều trợn tròn mắt, mà ngay cả nhóm nhân viên phục vụ trong Linh Thạch Điện, đều mộng bức.

Nguyên một đám ngẩn người, nhìn xem tình cảnh này, chân tay luống cuống!

Linh Thạch Điện, đó là cực kỳ cao đoan địa phương.

Tuy bất luận thân phận tôn quý, cũng có thể tiến vào hối đoái Linh thạch.

Nhưng từ trước đến nay vẫn chú ý trật tự, ở chỗ này liền lớn tiếng ồn ào đều không cho phép.

Huống chi, hối đoái Linh thạch là cái ngành sản xuất ít lưu ý, khách mỗi ngày cũng không có nhiều người.

Lúc nào cũng không có xuất hiện qua tình hình thoáng cái đến hơn trăm người a!

Hơn nữa, nhìn những người này, nguyên một đám hai mắt lóe ra ánh sáng màu đỏ, kích động hưng phấn, như là ác lang tìm kiếm con mồi.

Mẹ nó, cái nhóm người này không phải là đến cướp bóc a?

“Tại đó, công tử tại đó!”

Đột nhiên, có người phát hiện ra Lâm Hải, chỉ vào Lâm Hải hoan hô một tiếng!

Phần phật!

Sau một khắc, đám người kia thoáng cái tất cả đều lao đến, đem Lâm Hải bao quanh vây vào chính giữa.

“Ách...”

Triệu Thụy vốn nhảy dựng lên chuẩn bị tìm Lâm Hải tính sổ, thấy một màn như vậy , cũng mộng bức.

Bất quá rất nhanh, ánh mắt Triệu Thụy lộ ra thần thái bay lên .

Vươn tay, chà đạp nữ tử bên người , đắc ý nói.

“Thấy không, cái này là mị lực của bổn công tử !”

“Tiểu tử này dám trêu bổn công tử, căn bản không cần bổn công tử mở miệng, đã có người chủ động đứng ra, thay bổn công tử giáo huấn hắn!”

Nhưng mà, nữ tử lại thần sắc cổ quái, chỉ vào đám người, yếu ớt nói.

“Triệu ca, giống như, không phải có chuyện như vậy a!”

“n?” Triệu Thụy sững sờ, lần nữa hướng phía đám người nhìn lại, thiếu chút nữa cái mũi đều tức đến lệch ra!

Chỉ thấy đám người kia, nguyên một đám mang theo dáng tươi cười hèn mọn, hướng phía Lâm Hải cúi đầu khom lưng, vẻ hết sức lấy lòng.

Trong miệng càng là ca ngợi gì gì đó, không dứt bên tai.

“Ai nha, công tử xem xét liền là kỳ tài ngút trời, tương lai thành tựu không thể đo đếm, cái kia, công tử có thể bán cho ta một khỏa Phá Lôi Đan sao?”

“Công tử, ngươi lớn lên rất đẹp trai a, nếu ta nữ nhân, lập tức cởi hết hiến thân... Khục khục, công tử có thể cũng bán ta một khỏa Phá Lôi Đan hay không?”

“Công tử, ta là người tính tình thẳng, cứ việc nói thẳng rồi, bán ta một khỏa Phá Lôi Đan, ta sẽ là người của ngươi rồi!” Một cái đàn ông tinh tráng giữ lại chòm râu dài , mặt mũi tràn đầy hèn mọn bỉ ổi nháy mắt ra hiệu nói.

...

Đậu phộng, chuyện gì xảy ra?

Triệu Thụy nghiến răng nghiến lợi, không thể tưởng được lại thoáng cái chạy đến nhiều người quỳ thè lưỡi ra liếm Lâm Hải như vậy, thật sự là đáng giận!

“Ngươi, tới cho ta!”

Triệu Thụy tiến lên, bắt lấy một người, kéo đi qua.

“Chà mẹ nó, ngươi con mẹ nó là ai a, đừng ảnh hưởng ta mua Phá Lôi...”

Người này vừa nói một nửa, lại nhận ra Triệu Thụy, toàn thân lập tức giật mình một cái, mặt mũi tràn đầy sợ hãi nói.

“Nguyên lai là Triệu công tử, không biết Triệu công tử tìm tiểu nhân, có cái gì phân phó?”

Triệu Thụy trừng mắt, vẻ mặt khó chịu mà hỏi.

“Ta hỏi ngươi, đây là có chuyện gì?”

“Phá Lôi Đan trong miệng các ngươi , lại là cái gì?”

“Triệu công tử còn không biết?” Người này sững sờ, sau đó vội vàng đem sự tình Lâm Hải đưa tặng lão giả Phá Lôi Đan, kể rõ một lần.

Sau đó, càng là thêm mắm thêm muối khoa trương miêu tả công dụng của Phá Lôi Đan một lần .

Lập tức, Phá Lôi Đan chỉ có thể ngăn cản bất luận một đạo thiên lôi nào ngoại trừ đạo thứ chín trong Nhất Cửu Thiên Kiếp ra, trải qua người này thuật lại, biến thành thần đan có thể ngăn cản bất luận cái Lôi kiếp gì!

Triệu Thụy nghe xong, trong mắt bỗng nhiên kích xạ ra hào quang sáng ngời, một tay đem cổ áo người này bắt được.

“Chuyện này là thật!”

Triệu Thụy kích động đến hỏng mất, tu vi của gã hiện tại cũng là Tiên Đạo Chí Tôn , hơn nữa đã cảm ứng được Lôi kiếp.

Nói không chừng lúc nào đó, Lôi kiếp sẽ hàng lâm đến trên đầu của gã.

Theo cảm ứng được Lôi kiếp ngày nào đó sẽ lên, Triệu Thụy chờ đợi lo lắng, sợ bị Thiên kiếp chém thành khói.

Dù sao, tu vi của gã tất cả đều là dựa vào gia tộc dùng tài nguyên chồng chất lên, cùng Tiên Đạo Chí Tôn khổ tu mà thành, hoàn toàn không tại cùng một cấp độ.

Đừng nói chín đạo Lôi kiếp, cho dù ba đạo Lôi kiếp, Triệu Thụy gã đều không nhất định gánh vác được.

Hiện tại, đột nhiên nghe thấy trong tay Lâm Hải có thần đan có thể chống cự Lôi kiếp, Triệu Thụy quả thực kích động đến mặt đều biến hình rồi.

Bất quá, người bị gã kéo tới kia, lại sợ tới mức đều nhanh đái ra quần rồi.

tiếng xấu của Triệu Thụy, tại thành Vân Sơn, đó cũng không phải là đùa giỡn.

Không nghĩ qua là chọc Triệu Thụy, thì có thể là kết cục hình thần câu diệt a!

“Triệu công tử, tiểu nhân nào dám lừa ngươi a, cái Phá Lôi Đan này thế nhưng mà trải qua đại sư của Thần Đan Đường nghiệm chứng qua!”

Triệu Thụy nghe xong lời này, lập tức kích động càng thêm khó có thể tự kiềm chế rồi!

Thần Đan Đường, tại bên trên Đan Đạo chi thuật , đây chính là quyền uy!

Nếu đại sư Thần Đan Đường đã nghiệm chứng qua, nói rõ cái Phá Lôi Đan kia, thật sự có thần hiệu này !

“Thật tốt quá, ha ha, thật sự là quá tốt!”

Triệu Thụy cười to một tiếng, sau đó hướng phía mọi người đang túm tụm tại bên người Lâm Hải , hét lớn một tiếng.

“Đều tránh qua một bên cho bổn công tử !”

Tiếng hét này của Triệu Thụy, vận dụng lên chân nguyên, lập tức tiếng ồn ào của đám đông liền bị đè ép xuống dưới.

Mọi người nhao nhao quay đầu lại, chờ sau khi nhận ra Triệu Thụy, trong lòng tất cả đều đập mạnh một cú.

Lập tức, nguyên một đám an tĩnh lại, đồng thời nhao nhao lui về phía sau, nhượng ra một con đường cho Triệu Thụy .

trong mắt Triệu Thụy lập loè tinh mang, thân ảnh lóe lên, đã đến trước mặt Lâm Hải.

“Tiểu tử, ngươi có Phá Lôi Đan?”

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, lạnh lùng liếc nhìn Triệu Thụy, thản nhiên nói.

“Đúng vậy a, ngươi muốn sao?”

Triệu Thụy lập tức đại hỉ, quát lên.

“Còn không mau mau giao ra đây!”

Lâm Hải thì là xem thường cười cười, lộ ra mặt mũi tràn đầy mỉa mai, duỗi ra ngón tay quơ quơ tại trước mặt Triệu Thụy .

“Ai muốn cũng có thể, hết lần này tới lần khác ngươi không được!”

Chương 2435: Tại đây quá nhỏ, không thả ra được!

Triệu Thụy nghe được, trong mắt lập tức phun ra lửa giận hừng hực, sát cơ không che dấu chút nào mà tách ra.

Lâm Hải vừa rồi, tại trước mặt của mọi người, đưa gã văng ra, đã lại để cho gã mất hết mặt.

Bây giờ, càng là trước mặt mọi người nói ra lời nói như vậy, cái này đối với Triệu Thụy mà nói, không thể nghi ngờ là nhục nhã cực lớn.

Cái này lại để cho Triệu Thụy luôn luôn bạo ngược, nói một không hai , làm sao có thể nhẫn!

“Đậu phộng, tiểu tử, hôm nay nếu để cho ngươi còn sống đi ra khỏi Linh Thạch Điện công tử ta cùng họ với ngươi !”

Lâm Hải nghe xong, sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, vội vàng liên tục khoát tay.

“Đừng đừng đừng, ta là người nhát gan, ngươi không nên làm ta sợ!”

“nếu ta thật có con cháu ngu bức như ngươi, ta sẽ không ngóc đầu lên được!”

Phốc ~

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, người xung quanh tuy sợ hãi Triệu Thụy, nhưng vẫn là có người nhịn không được cười ra tiếng.

Mà ngay cả Tiểu Mỹ ở một bên khẩn trương đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cũng là bờ môi nhấp nhẹ, muốn cười lại không dám cười, đến mức mặt nhỏ đỏ rần!

Mà mặt Triệu Thụy, lại đằng một phát, thoáng cái biến thành màu gan heo, tức đến toàn thân đều run rẩy lên.

“Mẹ nó, ngươi, ngươi, tức chết bổn công tử rồi!”

“Cửa ra vào, cút tiến đến cho ta!” Đột nhiên, Triệu Thụy hô to một tiếng.

Sưu sưu!

Hai đạo thân ảnh bỗng nhiên vọt vào Linh Thạch Điện, khí tức cường đại, lập tức lan tràn ra.

“Công tử!”

hai người nam tử đi vào, mày kiếm mắt hổ, hùng hổ, hướng phía Triệu Thụy thi lễ nói.

Ba!

Ba!

Triệu Thụy đưa tay, liền cho hai người kia mỗi người một cái vả miệng, tức đến nổi trận lôi đình.

“Mẹ nhà nó, có người dám ngỗ nghịch bổn công tử, hai ngươi mù a, không biết mau tới giúp bổn công tử xuất khí?!”

“Thuộc hạ biết sai!”

hai người nam tử này, vội vàng cúi đầu xuống, nội tâm lại thầm mắng không thôi.

con mẹ nó rõ ràng là ngươi muốn tán gái, không để cho chúng ta tới gần được không?

Lúc trước, là cái ngu xuẩn nào nói, không có ngươi phân phó, trời sập xuống cũng không cho đi vào?

Hiện tại, ngược lại lại trách tới bên trên hai anh em chúng ta?

Thực con mẹ nó không phải thứ gì a!

trong nội tâm hai người nam tử mắng thì mắng, lại cũng không dám đắc tội với Triệu Thụy, chỉ có thể nhịn lấy ủy khuất, nghe theo Triệu Thụy phân phó.

Mà Triệu Thụy, thì là ngang ngạnh, hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Đi, đem hỗn đản này tháo thành tám khối cho ta !”

“Vâng!”

Hai người nam tử đáp ứng một tiếng, sau đó lông mày nhíu lại, ánh mắt đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Ông!

Hai đạo sát cơ mãnh liệt, lập tức đã rơi vào trên người Lâm Hải, không khí xung quanh tựa hồ cũng bắt đầu cứng lại.

“Tiểu tử, đắc tội Triệu công tử, hữu tử vô sinh!”

Toát!

Nói xong, hai người nam tử bỗng nhiên đồng thời ra tay, hai đạo khí mang lăng lệ ác liệt, thẳng hướng phía Lâm Hải mà đến.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên thần sắc khinh miệt.

hai người nam tử này tu vi không kém, đều là tu vi Nhất kiếp Tán Tiên.

Nếu đổi lại là Tiên Đạo Chí Tôn tầm thường, chỉ sợ liền năng lực phản kháng đều không có, hôm nay khó tránh khỏi một kiếp!

Nhưng mà, Lâm Hải liền cả Nhị kiếp Tán Tiên đều đã tự tay chém giết qua, há lại sẽ đem Nhất kiếp Tán Tiên để vào mắt?

Hai mắt nhíu lại, một đạo hàn mang lạnh như băng hiện lên.

ngón tay Lâm Hải khẽ nhúc nhích, đạo đạo Tử Quang ngưng tụ tại phía trên ngón giữa, dẫn mà đợi phát!

Dùng vũ kỹ Phá Vạn Pháp nơi tay, Lâm Hải đã sớm thấy rõ sơ hở của hai người kia .

Lâm Hải có mười phần nắm chắc phát sau mà đến trước, mặc dù không giết bọn họ được, cũng có thể đưa bọn họ đánh lui!

Hai cái Nhất kiếp Tán Tiên, tại trong mắt Lâm Hải lúc này, hiển nhiên là không đủ xem!

Lâm Hải có bổn sự này , những người khác cũng không biết.

Bây giờ, gặp hai Nhất kiếp Tán Tiên, đồng thời ra tay hợp kích Lâm Hải một cái Tiên Đạo Chí Tôn, lập tức nhao nhao biến sắc.

“Đã xong, công tử này nguy hiểm!”

“Thao, nếu như công tử này bị giết, tìm ai mua Phá Lôi Đan đây?”

Không khỏi, tất cả mọi người vây xem đều khẩn trương, trở nên vô cùng khẩn trương lên.

Nhưng mà, đối mặt với Triệu Thụy cùng hung cực ác, căn bản không ai dám đứng ra, thay Lâm Hải xuất đầu.

thời khắc mọi người ở đây cho rằng Lâm Hải hẳn phải chết , đột nhiên một tiếng quát chói tai vang lên.

“Dừng tay!”

Bá!

Thanh âm rơi xuống đất, một đạo thân ảnh thoáng hiện mà ra, ngăn tại trước mặt Lâm Hải.

“n?”

Lâm Hải vốn đã làm tốt chuẩn bị ra tay, thấy tình cảnh này lại sững sờ.

Oanh!

Mà lúc này đây, người tới lại giương cánh tay lên, một đoàn hào quang màu lửa đỏ kích xạ mà ra, cùng công kích của hai người nam tử , đụng vào cùng một chỗ.

Nhất thời, âm thanh như kinh lôi, đạo pháp ngập trời, cường thở mạnh mẽ đem hai cái Nhất kiếp Tán Tiên này , trùng kích lảo đảo lui về phía sau, hoảng sợ biến sắc.

“Ai dám ảnh hưởng Triệu công tử làm việc!”

“Muốn chết phải không?!”

Hai cái Nhất kiếp Tán Tiên giận dữ, nhao nhao ngẩng đầu, hướng phía người tới nhìn lại.

Nhưng phía dưới vừa nhìn này, lại biến sắc, thanh âm quát mắng phía sau, ngạnh sinh sinh nén trở về.

Lại thấy người tới là một người nam tử trung niên mặc đạo bào, sắc mặt lạnh nhạt, khí chất bất phàm, hướng chỗ kia vừa đứng liền cho người một loại cảm giác siêu phàm thoát tục.

Mặc dù không người quen biết, cũng có thể nhìn ra nam tử mặc đạo bào này, tuyệt không phải người bình thường.

Triệu Thụy nhìn thấy vị đạo sĩ này, cũng là sững sờ, sau đó sắc mặt lập tức trở nên âm trầm xuống.

“Từ Phó Đường chủ, ngươi đây là ý gì?!”

đạo sĩ được xưng là Từ Phó Đường chủ , lại là mỉm cười.

“Triệu công tử, người này là bằng hữu của ta, ngươi không thể động đến hắn!”

“Ngươi...” Triệu Thụy trừng mắt, lập tức ngữ khí nghẹn lại!

Nhưng mà, Từ Phó Đường chủ căn bản nhìn đều không liếc nhìn Triệu Thụy, mà là quay người hướng phía Lâm Hải cười cười.

“Đi thôi, có ta ở đây, không ai dám động tới ngươi!”

Lâm Hải lại nhướn mày, mang theo một tia nghi hoặc, đánh giá cái Từ Phó Đường chủ này một phen .

Lâm Hải có thể khẳng định, chính mình chưa bao giờ thấy qua người này, chớ nói chi là cùng người này làm bằng hữu các loại.

Bất quá, người này đi ra giải vây cho chính mình , nên Lâm Hải vẫn là hướng phía y ôm quyền.

“Đa tạ rồi, bất quá, ta còn không muốn đi!”

“n?” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người là biến sắc, lộ ra thần sắc khó hiểu .

“Không muốn đi? Người này đầu óc có vấn đề sao?”

thời khắc mọi người ở đây không thể tưởng tượng, Lâm Hải lại đi đến trước mặt Tiểu Mỹ đang có vẻ mặt hoảng sợ , cười nhạt

một tiếng.

“Tiểu Mỹ, hiện tại có thể để ta tiến hành hối đoái Linh thạch sao?”

“À?”

Tiểu Mỹ giương cái miệng nhỏ nhắn, nhìn Lâm Hải một hồi phát mộng.

Đến lúc nào rồi, đắc tội Triệu Thụy, không thừa dịp có người hỗ trợ, tranh thủ thời gian chạy trốn, lại còn có tâm tư hối đoái Linh thạch?

Mọi người vây xem, càng là từng cái trợn mắt há hốc mồm, tràn đầy khiếp sợ.

Mà ngay cả Từ Phó Đường chủ, cũng là nhướn mày, trong nội tâm hơi có bất mãn.

Triệu Thụy thân phận hiển hách, y ra mặt cứu Lâm Hải, thế nhưng mà mạo phong hiểm thật lớn .

Không nghĩ tới, Lâm Hải chẳng những không tranh thủ thời gian theo y rời khỏi, lại còn lo lắng đi hối đoái Linh thạch?

Thực coi Triệu Thụy là hổ giấy ấy ư, ăn không hết người sao?

Nhưng mà, đối với mọi người xung quanh khiếp sợ khó hiểu, Lâm Hải nhưng lại không thèm để ý.

Thấy Tiểu Mỹ vẻ mặt mộng bức, không khỏi cười nhạt một tiếng, dùng tay quơ quơ tại trước mặt Tiểu Mỹ .

“Tiểu Mỹ, ta muốn hối đoái Linh thạch ni!”

“À? A, a, công tử thỉnh!”

Tiểu Mỹ mới từ trong lúc khiếp sợ kịp phản ứng, mang theo Lâm Hải vội vàng đi tới cửa sổ.

“Công tử, muốn hối đoái Linh thạch?”

mỹ nữ phục vụ ở cửa sổ , nhìn Lâm Hải, chất phác mà hỏi.

chuyện đã xảy ra trong đại sảnh, nàng tất cả đều thấy được, giờ phút này cũng có chút phát mộng.

khóe miệng Lâm Hải thì là có chút nhếch lên, lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Là vậy, ta có một ít Linh thạch hạ phẩm, muốn hối đoái thành Linh thạch trung phẩm.”

“Tốt, thỉnh công tử đem Linh thạch đặt ở trên bệ đá bên trái, đếm thoáng một phát số lượng!”

Lâm Hải quay đầu, nhìn nhìn bệ đá hình tròn đường kính chừng ba trượng bên cạnh, không khỏi khẽ cười khổ, lắc đầu.

“Không có ý tứ, chỉ sợ phải đổi cái địa phương.”

“Vì cái gì?” nhân viên phục vụ cửa sổ sững sờ, khó hiểu hỏi.

Lâm Hải thì là thở phào một hơi, thản nhiên nói.

“Bởi vì, tại đây quá nhỏ, không thả ra được!”

“Cái gì?!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, mọi người tại đây lập tức hóa đá tại chỗ!

Chương 2436: Đem điều kiện của ngươi, nói một chút a!

“Cái này, tại đây quá nhỏ?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ở đây đều mộng bức.

Mẹ nó, cái bệ đá hình tròn này, chỉ sợ đủ để thả hơn trăm triệu khỏa Linh thạch a, lại có người ngại nhỏ?

Khôi hài đâu rồi, hay là?

nhân viên phục vụ cửa sổ sửng sốt hồi lâu, mới mang theo một tia thần sắc cổ quái , hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Công tử, ta không biết rõ ý của ngươi.”

Lâm Hải khẽ thở dài, sau đó nhàn nhạt nói ra.

“Được rồi, vậy trước tiên hối đoái một chút a!”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải mạnh mẽ ngưng tụ, rơi vào trên cái bệ đá kia .

Sau đó, ý niệm khẽ động!

Ông!

Trong chốc lát, toàn bộ đại sảnh vầng sáng lập loè, bị Linh thạch sáng chói, chiếu rọi huy hoàng sáng ngời!

mọi người ở đây, toàn bộ đều không tự chủ được nhíu lại mắt, bị cái hào quang đột nhiên xuất hiện kia khiến cho trước mắt trắng xoá một mảnh!

Tê ~

Chà mẹ nó mụ nội nó cái chân!!!

Sau một khắc, tất cả mọi người hóa đá tại chỗ.

Nguyên một đám nhìn chằm chằm vào trên cái bệ đá hình tròn kia, Linh thạch chồng chất như núi, sắp chạm mái nhà, tất cả đều triệt để trợn tròn mắt.

Oanh!

Một lát yên tĩnh qua đi, theo sát mà đến là ồn ào náo động như là nổ nồi!

“Má ơi, nhiều Linh thạch như vậy !!!”

“Thao, cái này con mẹ nó chính là bao nhiêu a, giống như là tòa núi!”

“Mẹ ruột a, sáng mù chó mắt của ta a, ta đã lớn như vậy đều chưa thấy qua nhiều Linh thạch như vậy a!”

“Thao, siêu cấp đại thổ hào a, trong nhà có mỏ a!”

mọi người ở đây, nhìn đống Linh thạch tích cao như núi kia, nội tâm cũng không biết hình dung như thế nào.

Hâm mộ, đố kỵ, cuồng nhiệt, tham lam...

Phù phù!

Đột nhiên, một tiếng trầm đục truyền đến.

Lâm Hải ngẩng đầu, đã thấy nhân viên phục vụ ngồi ở chỗ cửa sổ, vậy mà trực tiếp từ trên ghế, ngã xuống.

Bất quá, vị mỹ nữ kia cũng chẳng quan tâm hình tượng nữa rồi, cấp tốc từ trên mặt đất đứng lên.

Sau đó, hướng phía Lâm Hải ném qua một cái mị nhãn, ôn nhu tinh tế tỉ mỉ nói.

“Công tử, xin chờ một chút, kim ngạch hối đoái cực lớn, ta phải xin chỉ thị của Điện chủ!”

Nói xong, mỹ nữ cửa sổ lại hướng phía Tiểu Mỹ vẻ mặt ngốc trệ, trịnh trọng giao phó.

“Tiểu Mỹ, chiếu cố tốt vị công tử này!”

Nói xong, bộ pháp của mỹ nữ cửa sổ lảo đảo, té rời khỏi cửa sổ, hướng phía Điện chủ báo cáo đi.

Mà cùng lúc này, hơn mười đạo khí tức cường đại, bỗng nhiên xuất hiện tại bên cạnh Linh thạch, đem bầy người ngăn cách ở bên ngoài!

“Các vị, thỉnh lui về phía sau, người tới gần Linh thạch một trượng, giết không tha!”

Một người cầm đầu, hùng hổ, cảnh giác nhìn mọi người, âm lãnh nói.

“Là hộ vệ của Linh Thạch Điện, không thể tưởng được bọn họ đều xuất động!”

“Nhanh, lui trở về, những hộ vệ này đều là Nhị kiếp Tán Tiên, giết người như giết gà!”

Mọi người hô lạp lạp vội vàng thối lui đến một bên.

Hiển nhiên, những hộ vệ này là thấy số lượng Linh thạch cực lớn, sợ mọi người nổi lòng tham cướp bóc, mới đi ra thủ hộ Linh thạch.

Ngày bình thường, những hộ vệ này căn bản sẽ không xuất hiện ở chỗ này.

thời điểm Từ Phó Đường chủ nhìn thấy Lâm Hải xuất ra nhiều Linh thạch như vậy , cũng là kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Cho tới bây giờ, mới kịp phản ứng, trong mắt không khỏi hiện lên một đạo hào quang sáng ngời .

“Vị công tử này, tại hạ là Phó Đường chủ của Thần Đan Đường, Từ Chiến Sinh, không biết công tử xưng hô như thế nào?”

Từ Chiến Sinh mặt mũi tràn đầy mỉm cười, hướng phía Lâm Hải ôm quyền, hỏi.

lông mày Lâm Hải khẽ động, Từ Chiến Sinh vừa rồi giải vây cho chính mình , Lâm Hải tự nhiên sẽ không bỏ mặc.

Hướng phía Từ Chiến Sinh mỉm cười, Lâm Hải thản nhiên nói.

“Nguyên lai là Từ Phó Đường chủ, hạnh ngộ, tại hạ Lâm Hải!”

“Nguyên lai là Lâm công tử!” Từ Chiến Sinh nhẹ gật đầu, “Lâm công tử, có thể mượn một bước nói chuyện?”

Lâm Hải khẽ giật mình, bất quá vẫn gật đầu, theo Từ Chiến Sinh, đi đến bên ngoài ba mét .

“Tại hạ nghe đệ tử trong nội đường nói, công tử tại trên đường cái, có tặng cho người một viên thuốc, tên là Phá Lôi Đan, không biết có là thật hay không ?”

Từ Chiến Sinh hội tụ chân nguyên thành một sợi tơ, truyền âm lọt vào tai, hướng Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, nhàn nhạt nhẹ gật đầu.

“Thật có việc này!”

Từ Chiến Sinh nghe được, thần sắc kích động trong mắt lóe lên rồi biến mất.

“Lâm công tử, có thể cáo tri, cái Phá Lôi Đan này từ đâu mà đến? Trong tay ngươi còn có hay không, Từ mỗ nguyện giá cao thu mua!”

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, ánh mắt lưu chuyển, hữu ý vô ý nhìn nhìn những Linh thạch mà hộ vệ Linh Thạch Điện đang chăm sóc kia.

“Từ Phó Đường chủ, ngươi cảm thấy ta có cần tất yếu bán đan sao?”

“Ách...” Từ Chiến Sinh lập tức nghẹn lời, sau đó mặt mũi tràn đầy cười khổ.

Cũng đúng vậy a, Lâm Hải thoáng cái lấy ra nhiều Linh thạch như vậy, không phải người thiếu Linh thạch à?

cái tài sản này, chỉ sợ so với một ít tông môn cỡ nhỏ, đều muốn giàu có hơn nhiều.

Chính mình lại muốn tìm hắn mua đan dược, đây là tự đòi mất mặt a!

khóe mắt Từ Chiến Sinh hơi phiết, hướng phía Triệu Thụy nhìn thoáng qua, sau đó giống như cười mà không phải cười nói.

“Lâm công tử, có biết Triệu Thụy là loại người nào sao?”

“Gã?” Lâm Hải lập tức miệng nhếch lên, lộ ra thần sắc khinh thường.

“Nếu như ta không có đoán sai, hẳn là một cái hoàn khố ỷ vào thế lực gia tộc, hoành hành ngang ngược mà thôi!”

trong mắt Từ Chiến Sinh lóe lên tinh mang, sắc mặt ngưng trọng nói.

“Lâm công tử nói đúng, Triệu Thụy xác thực là một cái hoàn khố, bất quá, lại không phải hoàn khố bình thường !”

“Lâm công tử, có biết gia gia của Triệu Thụy là ai chăng?”

Lâm Hải khẽ lắc đầu, “Ta mới đến, đối với nhân vật trong thành Vân Sơn, hoàn toàn không biết gì cả!”

Từ Chiến Sinh nhíu mày, hướng phía Lâm Hải vẻ mặt nghiêm túc, truyền âm nói.

“gia gia Triệu Thụy, chính là chủ nhân của phủ Đại Tướng quân trong thành, Đại Tướng quân Triệu Hằng!”

“Đại Tướng quân?!” Lâm Hải nhíu hai mắt lại, không thể tưởng được bối cảnh của Triệu Thụy , dĩ nhiên là quân đội!

Trách không được, gã chỉ là một cái Tiên Đạo Chí Tôn, lại dám ở trong thành hoành hành ngang ngược ni!

“Lâm công tử mới tới thành Vân Sơn, khả năng còn không biết phủ Đại Tướng quân, là quái vật lớn bực nào?!”

“Ta nói với ngươi như vậy đi, nói cho ngươi hay, đã từng có một vị Thiên Tiên, trong lúc vô tình xúc phạm người bên trong phủ Đại Tướng quân, cuối cùng bị Đại Tướng quân Triệu Hằng, truy kích mười vạn dặm, chém giết tại Lạc Vân Hải!”

“A?” Lâm Hải nghe nói như thế, lông mày không khỏi mạnh mẽ nhảy lên, trong lòng khiếp sợ không thôi!

Ngay cả Thiên Tiên đều bị cái Đại Tướng quân Triệu Hằng này chém giết?

Xem ra, thực lực của Triệu Hằng , ít nhất cũng là cấp bậc Thiên Tiên a!

“Lâm công tử, cái Triệu Thụy này chính là cháu trai mà Đại Tướng quân Triệu Hằng sủng nịch nhất .”

“Ngươi đắc tội Triệu Thụy, chỉ sợ phiền toái không nhỏ a!”

Lâm Hải nghe được, mí mắt có chút run lên, lông mày không khỏi bắt đầu nhíu chặt .

Nếu thật theo như lời Từ Chiến Sinh nói, chính mình thật đúng là chọc ra một chuyện phiền toái a!

Dù sao, Thiên Tiên cũng không phải là rau cải trắng.

Nếu bị một cái Thiên Tiên tìm tới cửa, Lâm Hải ngoại trừ trốn, trước mắt thực không có kế sách ứng đối gì.

Thấy sắc mặt Lâm Hải có chút trầm trọng, trong mắt Từ Chiến Sinh hiện lên một tia hào quang, hướng phía Lâm Hải thật có lỗi nói.

“Lâm công tử, phủ Đại Tướng quân tuy hùng cứ một phương, nhưng Thần Đan Đường ta cũng địa vị hiển hách.”

“Nếu như phủ Đại Tướng quân tìm Lâm công tử phiền toái, Từ mỗ nguyện ý xin chỉ thị Đường chủ, thay Lâm công tử hóa giải nguy cơ!”

“A?” mí mắt Lâm Hải nhảy lên, mang theo một tia nghiền ngẫm, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Từ Chiến Sinh.

Vừa rồi, Từ Chiến Sinh đem phủ Đại Tướng quân, nói đáng sợ như thế, ngay cả Thiên Tiên đều đắc tội không nổi.

Không nghĩ tới lời nói xoay chuyển, muốn thay mình xuất đầu.

Bánh từ trên trời rớt xuống hay sao?

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, trong mắt hiện lên lưu quang, nhìn Từ Chiến Sinh, ung dung mở miệng nói.

“Từ Phó Đường chủ, đều là người từng trải, cũng đừng chơi những sáo lộ này nữa.”

“Đem điều kiện của ngươi, nói một chút a!”

Chương 2437: Sâu không lường được

Từ Chiến Sinh sững sờ, sau đó trên mặt không khỏi lộ ra dáng tươi cười.

“Lâm công tử nhanh nói nhanh ngữ, cái kia Từ mỗ cứ việc nói thẳng rồi!”

Nói xong, sắc mặt Từ Chiến Sinh ngưng tụ, vẻ mặt trịnh trọng nói.

“Lâm công tử có thể tiện tay xuất ra một khỏa Phá Lôi Đan tặng cho người qua đường, lường trước trong tay nhất định càng nhiều Phá Lôi Đan nữa!”

“Chỉ cần Lâm công tử đem Phá Lôi Đan, toàn bộ giao cho Thần Đan Đường ta, Thần Đan Đường ta nguyện ý ra số Linh thạch nhất định với tư cách đền bù tổn thất, cũng hộ tống Lâm công tử, bình an rời khỏi thành Vân Sơn!”

“Lâm công tử, ý của ngươi như thế nào?”

Lâm Hải nghe được, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo vầng sáng, ánh mắt sáng quắc nhìn xem Từ Chiến Sinh, trầm mặc không nói.

Từ Chiến Sinh thì là mặt mỉm cười, không chút hoang mang, cùng đợi Lâm Hải đáp lại.

“A!”

Lâm Hải không khỏi cười lạnh một tiếng, sắc mặt mang theo âm lãnh, hướng phía Từ Chiến Sinh thản nhiên nói.

“Từ Phó Đường chủ, ta lý giải, ngươi đang nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của có đúng hay không?”

Từ Chiến Sinh thì là cười nhạt một tiếng, hướng phía Lâm Hải

lắc đầu.

“Lâm công tử nói đùa!”

“Từ mỗ cũng là phụng mệnh lệnh của Đường chủ nhà ta đến đây, muốn kết giao với Lâm công tử.”

“nếu Lâm công tử không nguyện ý, tự nhiên có thể cự tuyệt.”

Nói xong, ánh mắt của Từ Chiến Sinh, lần nữa hữu ý vô ý đã rơi vào trên người Triệu Thụy.

“Bất quá, cửa ải Triệu Thụy này, Lâm công tử cũng không dễ qua a!”

lông mày Lâm Hải đột nhiên nhảy dựng, trong mắt lập loè tinh mang, lạnh lùng nói.

“Cái này, không cần Từ Phó Đường chủ quan tâm!”

Từ Chiến Sinh thấy thái độ Lâm Hải lạnh lùng, cũng không để ý, trên mặt tiếp tục là dáng tươi cười nói.

“Nếu Lâm công tử đã nói như vậy, cái kia Từ mỗ liền cáo từ rồi!”

“Bất quá, nếu Lâm công tử gặp được nguy hiểm, sau đó có thể đến Thần Đan Đường tìm ta!”

“Thần Đan Đường chúng ta, chỉ là đối với Lâm công tử, có tâm kết giao, cũng không có ý xấu, Lâm công tử chớ nên hiểu lầm rồi!”

Lâm Hải nghe thế, trong lòng không khỏi khẽ động, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

“Chẳng lẽ, là mình hiểu lầm Từ Chiến Sinh?”

Mà lúc này đây, Từ Chiến Sinh thì là hướng phía Lâm Hải ôm quyền!

“Lâm công tử, nếu có dư thừa Phá Lôi Đan, Từ mỗ vẫn là hi vọng Lâm công tử có thể bán cho Thần Đan Đường ta!”

“Đương nhiên, vẫn là câu nói kia, không bắt buộc, hết thảy theo tâm ý công tử!”

“Đồng thời, Thần Đan Đường ta nguyện ý cùng Lâm công tử kết giao, cửa lớn tùy thời rộng mở cho Lâm công tử !”

Nói xong, sắc mặt Từ Chiến Sinh nghiêm lại.

“Sau này còn gặp lại!”

Bá!

Vầng sáng lóe lên, Từ Chiến Sinh biến mất tại trước mắt Lâm Hải, đã đi ra khỏi Linh Thạch Điện.

Lâm Hải thấy Từ Chiến Sinh cứ như vậy rời khỏi, không khỏi có chút sợ run.

Hắn vốn tưởng rằng, Từ Chiến Sinh là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, muốn thừa cơ vơ vét tài sản Phá Lôi Đan của chính mình .

Không có nghĩ rằng, Từ Chiến Sinh cứ đi như vậy nha.

Trước khi đi còn lưu lại lời nói, Thần Đan Đường tùy thời hoan nghênh chính mình.

Đây quả thực là thành ý tràn đầy a!

Chẳng lẽ nói, thực là do chính mình quá mức đa nghi, hiểu lầm Từ Chiến Sinh?

Hô ~

Lâm Hải không khỏi nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm trọc khí, nếu thật sự như thế, cái kia chính mình ngược lại có chút bất cận nhân tình rồi!

Được rồi, chờ chuyện nơi đây chấm dứt, tìm một cơ hội bái phỏng Thần Đan Đường a!

Nếu Thần Đan Đường, thật sự đối với chính mình không có lòng xấu xa, tiễn đưa bọn họ một ít Phá Lôi Đan cũng không sao.

Coi như là kết giao bằng hữu rồi!

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cất bước đi trở về.

“Tiểu tử, một hồi ta cho ngươi chết như thế nào cũng không biết!”

“Sau khi ngươi chết, những Linh thạch này, tất cả đều là của bổn công tử!”

Lâm Hải vừa đi về tới, Triệu Thụy liền xúm tới, vẻ mặt âm trầm hướng phía Lâm Hải nhe răng cười nói.

Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, thần sắc xem thường, dùng tư thái từ trên cao nhìn xuống , chán ghét nói.

“Chớ chọc ta, chọc giận ta, ngươi sẽ hối hận cả đời!”

“Ha ha ha, ngươi bớt càn rỡ!” Triệu Thụy vẻ mặt nhe răng cười, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Từ Chiến Sinh đã đi rồi, hiện tại không có người cứu được ngươi!”

Nói xong, Triệu Thụy vung tay lên, hướng phía hai cái hộ vệ bên người, nghiêm nghị phân phó nói.

“Bắt lấy hắn!”

Bá!

tiếng nói của Triệu Thụy rơi xuống đất, hai cái hộ vệ Nhất kiếp Tán Tiên kia, mang theo sát cơ lăng lệ ác liệt, lần nữa vọt tới!

“Lui về!”

hai cái hộ vệ này vừa động, đột nhiên tiếng quát chói tai vang lên.

Sau đó, đã thấy hai người nam tử hộ vệ Linh thạch kia, bạo khởi ra tay, đạo pháp cuồng bạo trực tiếp đem hai cái hộ vệ của Triệu Thụy, đánh lui về!

“Các ngươi muốn chết phải không?!”

Triệu Thụy thấy thế, lập tức giận dữ, chỉ vào hai cái hộ vệ Linh thạch này , quát một tiếng chói tai.

“Triệu công tử!”

thủ lĩnh của hộ vệ Linh thạch, lại tiến lên một bước, không kiêu ngạo không tự ti liền ôm quyền.

“Bảo hộ khách nhân tôn quý của Linh Thạch Điện, là chức trách của chúng ta, kính xin đừng quấy nhiễu công tác của chúng ta !”

Triệu Thụy trừng mắt, tức thiếu chút nữa lườm cái xem thường!

“Thao, một cái chó giữ nhà, cũng dám quản sự tình của bổn công tử !”

“Ngươi tránh ra cho ta, nếu không có tin ta giết ngươi hay không ?!”

thủ lĩnh hộ vệ nghe được, lập tức lửa giận bốc lên, tức đến mí mắt kinh hoàng, hai đấm cũng không khỏi nắm lại.

Hít sâu một hơi, phí khí lực thật lớn, mới đưa xúc động đem Triệu Thụy một cái tát đánh chết đè ép xuống dưới.

“Triệu công tử, ngày thường ngươi tại Linh Thạch Điện hồ đồ, chúng ta có thể mở một con mắt nhắm một con mắt.”

“Nhưng, vị công tử này hối đoái mức cực lớn, đã có tư cách trở thành khách quý của Linh Thạch Điện ta !”

“Bảo hộ khách quý an toàn, chúng ta bụng làm dạ chịu!”

“Nếu hai vị có tư nguyện, chờ rời khỏi Linh Thạch Điện ta, lại tự hành giải quyết không muộn!”

Triệu Thụy nghe xong, mặt mũi tràn đầy lửa giận, ngang ngược khoát tay chặn lại.

“Ta hiện phải ở chỗ này giải quyết, ngươi có thể làm gì ta?”

“Vậy ngươi cứ thử xem xem!” Triệu Thụy vừa dứt lời, đột nhiên một đạo thanh âm uy nghiêm vang lên.

“n?”

Triệu Thụy sững sờ, đột nhiên mang theo lửa giận, ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy một cái lão giả một thân áo trắng, tiên phong đạo cốt, bước đi mạnh mẽ uy vũ long hành đã đi tới.

Trong lúc lão giả hành tẩu, dùng lão làm trung tâm, không khí xung quanh vậy mà ẩn ẩn sinh ra từng đạo rung động, phảng phất có loại khí chất lại để cho người tự ti mặc cảm , tùy ý phát ra!

Lâm Hải giờ phút này, cũng đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt đã rơi vào trên người lão giả áo trắng , lập tức biến sắc!

Tê ~

Lâm Hải chỉ nhìn thoáng qua, không khỏi hít một hơi khí lạnh, lộ ra vẻ kinh ngạc!

“Sâu không lường được!”

Trong đầu Lâm Hải, bỗng nhiên toát ra một cái từ ngữ như vậy, mí mắt kinh hoàng không ngừng!

Hắn kinh hãi phát hiện, lúc lão giả đi lại, không khí sở dĩ rung chuyển, đó là bởi vì dẫn động một tia quy tắc thiên địa !

Có thể tại trong lúc tùy ý hành tẩu, đều tác động thiên địa, cái này là tu vi khủng bố bực nào ?

Lâm Hải quả thực không cảm tưởng rồi.

Coi như là Ma Tôn cảnh giới Thiên Tiên, chỉ sợ đều làm không được điểm này a?

Mà Triệu Thụy sau khi thấy cái lão giả áo trắng này, cũng là sắc mặt đại biến.

Trước đó còn ngang ngược càn rỡ, một bộ đắc ý lão tử là đệ nhất thiên hạ.

Giờ phút này, trong nháy mắt liền héo!

“Vãn bối Triệu Thụy, bái kiến Điện chủ đại nhân!”

Triệu Thụy nhếch nhếch miệng, ngượng ngùng cười cười, hướng phía lão giả áo trắng ôm quyền.

“Hừ!”

Lão giả áo trắng thì là hừ lạnh một tiếng, uy nghiêm liếc nhìn Triệu Thụy, đem Triệu Thụy nhìn đến toàn thân giật mình một cái.

“Trở về nói cho gia gia ngươi biết, nếu lão quản không tốt ngươi, ta thay lão quản!”

Triệu Thụy nghe được, đột nhiên giật mình một cái, sợ tới mức liên tục cười làm lành nói.

“Không dám làm phiền Điện chủ đại nhân, cái kia, ta còn có việc, ta đi trước!”

Nói xong, Triệu Thụy vội vàng quay người, như là chó nhà có tang, mang người xám xịt đi ra khỏi Linh Thạch Điện.

Mà lão giả áo trắng lại nhìn cũng không liếc nhìn Triệu Thụy, quay đầu lại, ánh mắt co rụt lại, nhìn về phía Linh thạch chồng chất như núi này.

“khách nhân hối đoái Linh thạch, ở nơi nào?” Lão giả áo trắng đột nhiên hỏi.

Tiểu Mỹ đột nhiên giật mình một cái, cấp tốc lôi kéo Lâm Hải, tiến lên một bước, sau đó dịu dàng cúi xuống.

“Điện chủ đại nhân, Lâm công tử ở đây!”

Lão giả áo trắng vừa quay đầu, trong mắt mang theo ánh mắt thâm thúy, hướng phía Lâm Hải trông lại. Nhất thời, hai người bốn mắt đụng vào nhau, ở giữa không trung đụng đụng vào nhau.

Chương 2438: Khách quý Chí Tôn của Linh Thạch Điện-Chương 2459: Hai vị, cảm giác như thế nào à?

Ông!

Lâm Hải cùng Điện chủ Linh Thạch Điện bốn mắt tương giao, nhất thời giữa không trung kích động một đoàn rung động vô hình.

Lâm Hải chỉ cảm thấy Nguyên Thần chấn động, Thiên Nhãn Thần Thông trong nháy mắt tự động mở ra, một đoàn lực lượng nhu hòa đem uy lực của ánh mắt Điện chủ Linh Thạch Điện, bài xích tại bên ngoài.

“Ồ?”

trong nội tâm Điện chủ Linh Thạch Điện nhẹ kêu một tiếng, đem ánh mắt uy nghiêm thu hồi, cẩn thận đánh giá Lâm Hải một phen, mới nhàn nhạt cười nói.

“Lão phu là Điện chủ Linh Thạch Điện ở thành Vân Sơn, Mộ Dung Khanh, không biết tôn tính đại danh của công tử , đến từ phương nào?”

Nội tâm Lâm Hải rung động với tu vi của Mộ Dung Khanh, nhưng mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, không kiêu ngạo không tự ti nói.

“Vãn bối Lâm Hải, đến từ Thiên Vận Quốc, bái kiến Mộ Dung Điện chủ!”

“Thiên Vận Quốc?!” Mộ Dung Khanh khẽ giật mình, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Những Linh thạch này, đều là của Lâm công tử hay sao?”

Quay người lại, Mộ Dung Khanh chỉ vào Linh thạch chồng chất như núi, có chút kinh ngạc mà hỏi.

Lâm Hải cười cười, gật đầu nói.

“Thỉnh Mộ Dung Điện chủ, đổi thành Linh thạch trung phẩm cho ta a!”

“Tốt, giờ sẽ tiến hành hối đoái nghiệp vụ cho Lâm công tử !”

Nói xong, Mộ Dung Khanh hướng một cái nữ tử mỹ mạo phía sau lưng đưa mắt liếc ra ý một cái.

nữ tử mỹ mạo lập tức lấy ra năm cái Nhẫn Trữ Vật, đưa tới trước mặt Lâm Hải.

“Lâm công tử, đây là năm cái Nhẫn Trữ Vật, trong từng cái Nhẫn Trữ Vật, có một ngàn Linh thạch trung phẩm.”

“Vốn, Linh thạch hạ phẩm của Lâm công tử , có thể hối đoái bốn ngàn tám trăm khỏa Linh thạch trung phẩm, nhiều ra hai trăm khỏa, là do Điện chủ đại nhân làm chủ, đưa tặng cho Lâm công tử!”

Oanh!

nữ tử mỹ mạo vừa thốt ra lời kia, mọi người xung quanh lập tức một mảnh ồn ào, tại chỗ liền nổ nồi rồi.

Mẹ nó, hai trăm khỏa Linh thạch trung phẩm, vậy mà đưa tặng cho Lâm Hải!

Phải biết rằng, rất nhiều người tu hành bọn họ vài vạn năm, toàn bộ gia sản, cũng chỉ có mười mấy cái Linh thạch trung phẩm a.

Thế nhưng mà Mộ Dung Khanh vừa ra tay, lại là hai trăm khỏa Linh thạch trung phẩm, không công đưa cho Lâm Hải.

Cái này con mẹ nó...

Người ở chỗ này, không khỏi tất cả đều có loại cảm giác nhặt cẩu , thật sự là vừa hâm mộ lại ghen tị.

Loại chuyện tốt như bánh từ trên trời rớt xuống này, làm sao lại không rơi tới phiên trên đầu bọn họ đâu?

Mọi người khiếp sợ đồng thời, nữ tử mỹ mạo lại lần nữa tay lấy ra thẻ màu đen, hai tay đưa cho Lâm Hải.

“Lâm công tử, ngài đã trở thành khách quý Chí Tôn của Linh Thạch Điện ta , đây là thẻ khách quý của ngài !”

“Cầm thẻ khách quý này , chẳng những có thể hưởng thụ tám phần chiết khấu, Linh Thạch Điện ta còn có thể tại trong phạm vi thành Vân Sơn, không ràng buộc cung cấp phục vụ bảo hộ thân nhân cho ngài !”

Mẹ nó!!!

nữ tử mỹ mạo vừa nói ra cái lời này, mọi người tại đây lập tức lại là một mảnh ồn ào!

Thẻ khách quý Chí Tôn a!

Đây chính là quy cách đãi ngộ cao nhất của Linh Thạch Điện , bọn họ chỉ là luôn luôn nghe nói, lại còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Có được tấm thẻ này, chẳng những hối đoái Linh thạch có được tám phần chiết khấu, càng mấu chốt chính là Linh Thạch Điện cung cấp bảo hộ thân nhân .

Cái này tương đương với, chỉ cần tại trong thành Vân Sơn, cái kia có thể đi ngang rồi!

Mặc kệ có nguy hiểm gì, tự nhiên sẽ có người của Linh Thạch Điện giúp ngươi giải quyết.

Bọn quần chúng vây xem ăn dưa này, quả thực hâm mộ nước miếng đều nhanh chảy ra rồi.

Mà ngay cả Lâm Hải cũng là sững sờ, không nghĩ tới hối đoái chút Linh thạch, vậy mà đạt được quy cách lễ ngộ cao như thế .

Bất quá, cái chỗ tốt đưa tới cửa này, tự nhiên là không muốn ngu sao mà không muốn.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, thò tay đem thẻ khách quý nhận lấy, đồng thời đem năm cái Nhẫn Trữ Vật thu vào Luyện Yêu Hồ.

Lúc này mới hướng phía Mộ Dung Khanh có chút ôm quyền, cười nhạt nói.

“Vãn bối, lại từ chối thì bất kính rồi!”

“Ha ha ha, nếu Lâm công tử là khách quý Chí Tôn của Linh Thạch Điện ta rồi, thì kính xin đến phòng khách quý làm nghỉ ngơi, chúng ta nhất định sẽ cung cấp phục vụ thoả mãn Lâm công tử !”

“Thỉnh!”

Lâm Hải khẽ giật mình, có chút ý vị thâm trường liếc nhìn Mộ Dung Khanh, bất quá vẫn gật đầu.

“Tốt!”

Lâm Hải đáp ứng một tiếng, theo Mộ Dung Khanh, hướng một chỗ thông đạo phía sau đi đến.

Mới vừa đi hai bước, Lâm Hải bỗng nhiên dừng bước lại, quay đầu trông lại.

Đã thấy Tiểu Mỹ một mực phục vụ cho chính mình, cũng vừa lúc hướng phía chính mình trông lại.

Bất quá, đôi mắt to thanh tịnh linh động kia, tựa hồ nhiều ra một tia thất lạc.

“Tiểu Mỹ!” Lâm Hải hô hô một tiếng.

“À?” Tiểu Mỹ đang thất thần, nghe được Lâm Hải gọi nàng, lập tức cả kinh, trên mặt vội vàng hiển hiện dáng tươi cười.

“Công tử, còn có cái gì phân phó?”

Lâm Hải mỉm cười, sau đó trong tay bắn ra, một đạo lưu quang bay về phía Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ vô ý thức thò tay tiếp được, cúi đầu nhìn lại, đã thấy là một khỏa đan dược đen sì .

“Cái này cho ngươi, cám ơn ngươi phục vụ, ta rất hài lòng!” Lâm Hải cười cười, quay người rời khỏi.

“n?” trong mắt Mộ Dung Khanh nhưng lại lóe lên tinh mang, kinh ngạc liếc nhìn Tiểu Mỹ, ánh mắt ý vị thâm trường.

“Phá Lôi Đan! Chà mẹ nó, là Phá Lôi Đan!!!” thời khắc Tiểu Mỹ vẫn còn sững sờ, mọi người xung quanh, lập tức kinh hô một hồi, tại chỗ liền nổ nồi rồi!

Bọn họ sở dĩ đuổi theo Lâm Hải đến tận đây, vì chính là cái Phá Lôi Đan này a!

Không thể tưởng được, Lâm Hải sau khi tiện tay tống xuất một khỏa cho người qua đường, ở chỗ này lại tống xuất một khỏa cho nhân viên phục vụ của Linh Thạch Điện .

Đám người kia tại lúc hâm mộ ghen ghét Tiểu Mỹ đồng thời, lại cũng nhịn không được nữa.

“Lâm công tử, van cầu ngươi, bán ta một khỏa Phá Lôi Đan a!”

“Lâm công tử, ngươi khai cái giá, cái Phá Lôi Đan này đối với ta rất trọng yếu!”

“Lâm công tử, chỉ cần một khỏa Phá Lôi Đan, ngươi có thể đối với ta muốn làm gì thì làm!”

…

Mọi người hai mắt đỏ bừng, hướng phía Lâm Hải hô to một hồi, khẩn cầu Lâm Hải bán Phá Lôi Đan cho bọn họ.

Cũng có một ít người tâm tư linh hoạt, vây lên Tiểu Mỹ, mặt mũi tràn đầy khẩn cầu muốn ra giá mua sắm.

Tiểu Mỹ gắt gao che Phá Lôi Đan, đều có chút dọa mộng.

Đợi sau khi nàng hiểu được, viên thuốc Lâm Hải đưa nàng này, là quý trọng cỡ nào, nội tâm Tiểu Mỹ không khỏi tuôn ra một tia cảm giác khác thường.

Thế nhưng mà đợi lúc nàng ngẩng đầu, lại hướng phía Lâm Hải nhìn lại, Lâm Hải đã sớm theo Mộ Dung Khanh, biến mất tại giữa tầm mắt.

“Tiểu Mỹ cô nương, đem Phá Lôi Đan bán cho chúng ta a, ngươi cứ việc ra giá!”

sau khi Lâm Hải rời đi, mọi người đành phải vây quanh Tiểu Mỹ, không ngừng khẩn cầu.

nhưng trong đôi mắt đẹp dịu dàng của Tiểu Mỹ lại hiện lên một tia kiên định, đem Phá Lôi Đan gắt gao giữ tại lòng bàn tay, ngữ khí kiên quyết nói.

“Thực xin lỗi, không bán!”

…

Lâm Hải theo Mộ Dung Khanh, đã đến một chỗ gian phòng xa hoa ngồi xuống.

“Ha ha, Lâm công tử, ngươi đã là khách quý Chí Tôn của Linh Thạch Điện ta, có cái địa phương gì cần Linh Thạch Điện ta, cứ mở miệng, lão phu nhất định đem hết toàn lực hiệp trợ công tử!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, sau đó mở miệng nói.

“Tại hạ thật đúng là có một số việc, muốn làm phiền tiền bối!”

Mộ Dung Khanh nghe xong, trong mắt lưu quang chớp động, ha ha cười cười.

“Công tử, cứ nói đừng ngại!”

Lâm Hải trầm mặc một lát.

“Đầu tiên, ta cần một phần địa đồ của Linh Sở Quốc! Càng kỹ càng càng tốt!”

“A Tú!” Mộ Dung Khanh vẫy tay một cái, cái nữ tử mỹ mạo trước đó kia , lập tức đi tới gần.

Sau đó, tại trên Nhẫn Trữ Vật ở ngón tay ngọc quấn một vòng, một thứ xuất hiện trong tay.

“Công tử, đây là địa đồ của Linh Sở Quốc, phiên bản kỹ càng nhất !”

A Tú đem ngọc giản địa đồ, nhẹ nhẹ đặt ở trước mặt Lâm Hải.

“Đa tạ!”

Lâm Hải cũng không khách khí, trực tiếp đem ngọc giản địa đồ thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

“Mặt khác, ta giống như đã đắc tội Triệu Thụy, nghe nói gia gia Triệu Thụy, là Đại Tướng quân ở thành Vân Sơn, thực lực sâu không lường được.”

“Vãn bối tu vi thấp kém, muốn mời Mộ Dung Điện chủ, hộ tống tại hạ ra khỏi thành!”

Mộ Dung Khanh nghe được, lập tức nhướn mày, mặt lộ vẻ làm khó.

Chương 2439: Ta đến, phục thị công tử nghỉ ngơi!

Lâm Hải vừa thấy Mộ Dung Khanh lộ vẻ mặt làm khó, lập tức mang theo một tia nghiền ngẫm, thản nhiên nói.

“Mộ Dung tiền bối, chẳng lẽ cái thẻ khách quý Chí Tôn này của ta, không dùng được sao?”

Mộ Dung Khanh nghe được, vội vàng ngẩng đầu, khoát tay áo.

“Lâm công tử, ngươi không nên hiểu lầm, thẻ khách quý Chí Tôn, há có đạo lý không có hiệu quả ?”

“Chỉ có điều, cái Đại Tướng quân Triệu Hằng kia , đối với Triệu Thụy cực kỳ sủng ái.”

“Nếu Triệu Hằng ra tay, cho dù là Linh Thạch Điện ta, cũng chưa chắc có thể bảo trụ công tử an toàn!”

“A?” Lâm Hải nghe được, không khỏi nhíu lông mày lại, cười lạnh một tiếng.

“Cái kia, liền tùy cơ ứng biến a!”

Mộ Dung Khanh thở phào khẩu khí, sau đó nhìn Lâm Hải, ngưng trọng nói.

“Triệu Hằng tuy ngang ngược, nhưng dù sao vẫn cho ta chút ít mặt mũi, ta sau đó liền hướng phủ Đại Tướng quân đi một lần, vì công tử tận lực quần nhau!”

“Như thế, đa tạ rồi!” Lâm Hải ôm quyền.

“Công tử khách khí, đây là chúng ta phải làm!” Mộ Dung Khanh nói xong, ngữ khí dừng thoáng một phát.

Sau đó, trong ánh mắt hiện lên một đạo hào quang sáng ngời, hướng phía Lâm Hải ngưng trọng nói.

“trong tay công tử, còn có Phá Lôi Đan?”

hai mắt Lâm Hải nhíu lại, liếc nhìn Mộ Dung Khanh.

“Lâm công tử đừng hiểu lầm, cái Phá Lôi Đan này thật là thần đan đương thời, nghe nói liền cả Từ Chiến Sinh của Thần Đan Đường đều kinh động đến.”

“Nếu như trong tay Lâm công tử còn có, Linh Thạch Điện ta nguyện giá cao thu mua, giá cả công tử cứ việc ra!”

Lâm Hải thấy vẻ mặt bộ dạng Mộ Dung Khanh chân thành , không khỏi cười nhạt một tiếng.

“Mộ Dung tiền bối, cái này liền khách khí rồi!”

“Linh Thạch Điện nguyện dùng khách quý Chí Tôn đối đãi, Lâm mỗ làm sao lại tiếc một khỏa đan dược?”

Nói xong, Lâm Hải ý niệm khẽ động, một khỏa Phá Lôi Đan liền xuất hiện trong tay.

Sau đó, nhẹ nhẹ đặt ở trên mặt bàn trước mặt.

“Mộ Dung tiền bối, thỉnh xin vui lòng nhận cho!”

Mộ Dung Khanh thấy thế, lông mày mạnh mẽ nhảy lên, trong mắt bùng lên tinh mang, ánh mắt rơi vào bên trên cái Phá Lôi Đan kia .

Bá!

Mộ Dung Khanh lăng không một trảo, đem Phá Lôi Đan nắm trong tay, nhắm mắt cảm ứng.

Sau một lát, hai mắt Mộ Dung Khanh bỗng nhiên mở ra, lộ ra vẻ kinh ngạc vạn phần!

“Thật thần kỳ lực lượng, ở bên trong cái đan dược này, lực lượng Lôi Đình cực kỳ cổ quái!”

“Lâm công tử, Phá Lôi Đan thật có thể chống cự Thiên kiếp?”

Mộ Dung Khanh đối với Đan Đạo chi thuật, cũng không tinh thông, mang trên mặt một tia nghi hoặc, hướng Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải nhẹ gật đầu.

“Xác thực có thể triệt tiêu Lôi kiếp, bất quá đối với bên trong Nhất Cửu Thiên Kiếp , bên ngoài đạo thứ chín cuối cùng ra , tám đạo thiên lôi còn lại đều hữu hiệu.”

Mộ Dung Khanh khẽ giật mình, sau đó nhẹ gật đầu.

“Nguyên lai là như vậy!”

Tuy cái Phá Lôi Đan này, không hề giống truyền thuyết bên ngoài, có thể chống cự tooàn bộ Thiên kiếp, bên trên hiệu quả lại để cho Mộ Dung Khanh có chút thất vọng.

Nhưng, có thể chống cự tám đạo Thần Lôi bên trong Nhất Cửu Thiên Kiếp, cũng là cực kỳ ngưu bức rồi!

Ít nhất, liền tổ chức nổi danh đan đạo lâu như Thần Đan Đường, đều không có loại thần đan này.

Mà số lượng Tiên Đạo Chí Tôn, tại thành Vân Sơn là khổng lồ nhất, không thể nghi ngờ bọn họ đều là cần có Phá Lôi Đan.

Nếu có thể luyện chế Phá Lôi Đan số lượng lớn, cái tiền lời tương lai này, quả thực không dám tưởng tượng!

Vừa nghĩ tới chỗ này, nội tâm Mộ Dung Khanh đều có chút kích động rồi.

“Lâm công tử, không biết Phá Lôi Đan này, ngươi từ đâu được đến?”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cũng không có giấu diếm.

“Bất tài, chính là tại hạ luyện chế!”

“Cái gì?!!!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, hai mắt Mộ Dung Khanh bùng lên tinh mang, một cỗ khí tức cường đại bỗng nhiên bay lên!

Sau đó, hai mắt kinh hãi nhìn Lâm Hải, nội tâm tràn đầy khiếp sợ!

“Không thể tưởng được, Lâm công tử lại còn là kỳ tài đan đạo, thật sự là thất kính!”

Mộ Dung Khanh nói xong, vậy mà đứng người lên, hướng thẳng đến Lâm Hải, cung kính cúi đầu!

Lâm Hải thấy thế, cũng vội vàng đứng lên, liên tục nói.

“Tiền bối không cần như thế, chính là tiểu đạo, không đáng nhắc đến!”

Tiểu đạo?

Mộ Dung Khanh nghe được, lập tức một hồi im lặng.

Nếu như luyện chế loại Phá Lôi Đan nghịch thiên này, coi như là tiểu đạo mà nói.

Cái kia dưới gầm trời này, sẽ không có đại đạo rồi.

Thần Đan Đường từ trước đến nay dùng Đan Đạo chi thuật xưng tên, cũng có thể đóng cửa rồi.

Cái Lâm Hải này, tuyệt đối không phải người bình thường a!

nội tâm Mộ Dung Khanh, dâng lên ngập trời sóng biển, đồng thời nội tâm làm ra một cái quyết định kiên quyết !

“Nhất định phải giao hảo với Lâm Hải, cái này đối với Linh Thạch Điện, có trăm lợi không một hại!”

Nghĩ đến chỗ này, Mộ Dung Khanh đem Phá Lôi Đan cất kỹ, hướng phía Lâm Hải nói.

“Lâm công tử, tạm thời nghỉ ngơi tại Linh Thạch Điện, ta giờ đứng dậy, đi tìm Triệu Hằng đàm phán!”

Lâm Hải cảm kích nhẹ gật đầu.

“Phiền toái Mộ Dung Điện chủ rồi!”

Lâm Hải tuy chưa hẳn đã sợ Triệu Hằng, nhưng Triệu Hằng ngay cả Thiên Tiên đều có thể chém giết, thực lực cường hoành, cuối cùng là cái phiền toái.

Nếu như Mộ Dung Khanh có thể dọn dẹp, đó là không còn gì tốt hơn rồi!

“Ha ha, không phiền toái, giữa Lâm công tử cùng lão phu, không nên khách khí rồi!”

Nói xong, Mộ Dung Khanh hướng phía A Tú khoát tay.

“A Tú, mang Lâm công tử đi nghỉ ngơi!”

“Lâm công tử thế nhưng mà là khách nhân tôn quý nhất của Linh Thạch Điện ta , nhất định phải chiêu đãi tốt bằng quy cách cao nhất, có nghe hay không?!”

“Vâng!” A Tú uyển chuyển cười cười, sau đó tay hạ xuống, hướng phía Lâm Hải làm ra tư thế dẫn đường.

“Lâm công tử, thỉnh!”

“Đa tạ cô nương!” Lâm Hải cười cười, theo A Tú đã đến một chỗ phòng xa hoa cao quý.

“Lâm công tử thỉnh hơi chút nghỉ ngơi, có cái gì cần, cứ kêu gọi A Tú.”

A Tú nói xong, hướng phía Lâm Hải cười một tiếng, ra khỏi gian phòng, đem cửa hờ khép.

Lâm Hải đi đến trước giường lớn rộng rãi, nằm xuống.

Hôm nay, sắc trời đã tối, Mộ Dung Khanh đi tìm Triệu Hằng đàm phán, chính mình vừa vặn thừa cơ nghỉ ngơi một chút.

Cảm thụ được giường lớn mềm mại thoải mái dễ chịu, Lâm Hải không khỏi cười khổ một hồi.

“Đều đã bao lâu thời gian, không có nằm ở trên giường, thư thư phục phục ngủ lấy một giấc?”

hai mắt Lâm Hải có chút nhắm lại, khiến tâm tình của mình tận lực buông lỏng, bất tri bất giác liền buồn ngủ.

Xoẹt xoẹt ~

Không biết đã qua bao lâu, nơi cửa truyền đến một đạo thanh âm rất nhỏ.

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, bỗng nhiên ngồi dậy, hướng phía cửa ra vào nhìn lại.

“n?”

Đã thấy một đạo bóng hình dáng người uyển chuyển xinh đẹp, đi vào gian phòng, xoay tay lại đem cửa nhẹ nhàng khóa lại.

“Tiểu Mỹ?”

Lâm Hải sững sờ, tuy gian phòng đen kịt một mảnh, nhưng dưới Thiên Nhãn Thần Thông, Lâm Hải vẫn là nhìn đến rõ rõ ràng ràng!

Chính là Tiểu Mỹ trước đó phục vụ chính mình !

Đã thấy Tiểu Mỹ giờ phút này, khẽ cúi đầu, sắc mặt mặt hồng hào, một bộ lụa mỏng trong suốt, tinh xảo đặc sắc, dáng người uyển chuyển như ẩn như hiện, đặc biệt mê người!

Lâm Hải chỉ nhìn thoáng qua, cũng cảm giác đầu ông một tiếng, một cỗ nhiệt lưu bay thẳng tới bụng dưới!

“Hô ~ hô ~ “

Mà hô hấp của Tiểu Mỹ, cũng bởi vì khẩn trương, đặc biệt dồn dập, Lâm Hải thậm chí có thể nghe được, thanh âm bang bang nhảy lên của trái tim Tiểu Mỹ .

“Công, công tử...”

âm thanh Tiểu Mỹ như muỗi vo ve, mang theo thẹn thùng cùng khẩn trương, nhẹ giọng kêu gọi.

“Tiểu Mỹ, ngươi có chuyện gì sao?”

Lâm Hải cưỡng ép nhìn chỗ khác, không nhìn tới cái dáng người mê người của Tiểu Mỹ, khẩn trương nói, đều không có phát hiện, tiếng nói của chính mình, đều có chút run rẩy.

Tiểu Mỹ khẽ cắn môi son, mặt đẹp đỏ bừng, trầm mặc hơn nửa ngày, mới cố lấy dũng khí, đột nhiên mở miệng nói.

“Đêm dài đằng đẵng, Tiểu Mỹ lo lắng công tử tịch mịch khó ngủ...”

Tiểu Mỹ thở hổn hển, phí khí lực thật lớn, mới mạnh mẽ ngẩng đầu, đột nhiên đem lụa mỏng trên người, chảy xuống trên mặt đất!

“Ta đến, phục thị công tử nghỉ ngơi!”

Phốc!

máu mũi của Lâm Hải thiếu chút nữa phun ra, một cỗ xúc động nguyên thủy , lập tức tăng vọt.

Mà Tiểu Mỹ giờ phút này, thì là khẽ cắn răng ngà, bất cứ giá nào rồi.

Đạp đạp đạp! Bước liên tục nhẹ nhàng, lập tức đã đến trước giường, cưỡi trên hai chân Lâm Hải, nắm cổ Lâm Hải .

Chương 2440: Ta quyết định, ta muốn bắt lấy hắn!

Vèo!

Toàn thân Lâm Hải, giống như là bị điện giật tê dại một hồi, lập tức liền cứng ngắc rồi.

Đồng thời, trong đầu ông một tiếng, một cỗ dục vọng bản năng, bay lên.

Còn chưa chờ làm ra phản ứng, môi son thơm mùi hương của Tiểu Mỹ, liền áp lại.

“Công tử, Tiểu Mỹ tối nay, là của ngươi...”

thanh âm động tình của Tiểu Mỹ, vang lên bên tai Lâm Hải , lại để cho trong lòng Lâm Hải đột nhiên run lên, lập tức thanh tỉnh.

“Tiểu Mỹ, không nên như vậy!”

Lâm Hải vội vàng dùng lực, đem Tiểu Mỹ đẩy xuống, sau đó cánh tay vung lên, dùng chăn mền đem thân thể Tiểu Mỹ che khuất.

Sau đó, Lâm Hải đưa lưng về phía Tiểu Mỹ, cưỡng ép ngăn chặn liệt hỏa sôi trào trong nội tâm , hít sâu một hơi.

“Tiểu Mỹ, sắc trời không còn sớm, ngươi... Đi ra ngoài đi!”

Tiểu Mỹ nằm ngã xuống giường, thân thể mềm mại run lên, sau đó mang theo một tia thương cảm, thấp giọng nói.

“Công tử xin yên tâm, Tiểu Mỹ là thân hoàn bích (*còn zin)!”

Hô ~

Lâm Hải nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm nhiệt khí, nội tâm đã tỉnh táo lại.

“Tiểu Mỹ, ta không có ý tứ gì khác, chỉ là như vậy... Không tốt!”

“Công tử, ngươi là khách quý Chí Tôn của Linh Thạch Điện , Tiểu Mỹ có nghĩa vụ phục thị ngài!”

“Không cần!” Lâm Hải đột nhiên không hiểu phát táo một hồi, phất phất tay.

“Ngươi đi ra ngoài đi, không cần để cho ta nói lần thứ hai!”

trên mặt đẹp của Tiểu Mỹ, lập tức lăn xuống hai hàng nước mắt, đứng lên đem lụa mỏng khoác trên vai tốt, che mặt rời khỏi.

Hô ~

Đến tận đây, Lâm Hải mới thở phào một hơi, trái tim lại như cũ nhảy loạn không ngừng!

“Quá hấp dẫn rồi, thật sự là quá sức hấp dẫn!”

Nội tâm Lâm Hải, thật sự là dày vò vô cùng, phảng phất có một cái đoàn liệt hỏa đang thiêu đốt.

Rời khỏi Liễu Hinh Nguyệt đã lâu như vậy, cái này đối với một người nam nhân bình thường mà nói, thật là một loại tra tấn a.

“Tu luyện, chỉ có tu luyện mới có thể làm cho ta tỉnh táo!”

Lâm Hải hít sâu một hơi, vội vàng khoanh chân mà ngồi, Đạo Đức Kinh cùng Thần Hồn Quyết, đồng thời vận chuyển, một đoàn quang mang nhàn nhạt, bao phủ tại đỉnh đầu Lâm Hải.

Cuối cùng, lửa nóng trong nội tâm Lâm Hải , dần dần bị chôn vùi xuống dưới!

Mà cùng lúc đó, ở bên trong một căn phòng cách đó xa xa , Tiểu Mỹ mặc quần áo tử tế, đang cung kính đứng tại trước mặt một cái nữ tử mỹ mạo.

“Công chúa, chính là như vậy!”

nữ tử mỹ mạo được xưng là Công chúa, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lưu quang chuyển động, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Không thể tưởng được, thế gian thật đúng là có kẻ không hề gần nữ sắc!”

"Không được!"

Nói xong, nữ tử mỹ mạo đột nhiên đứng người lên, trong mắt hiện lên một tia ánh mắt giảo hoạt.

"Ta cũng không tin, ta muốn đích thân đi thử thử hắn!"

Nói xong, nữ tử mỹ mạo cất bước, hướng phía bên ngoài đi đến.

Tiểu Mỹ thấy thế, lập tức kinh hãi, cấp tốc la lên một tiếng.

"Công chúa, không thể a, vạn nhất..."

"Không được đi theo, đây là mệnh lệnh!"

thân thể Tiểu Mỹ, bỗng nhiên cứng đờ, đứng tại chỗ đó, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Đông đông đông!

Lâm Hải đang tu hành, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

"n?"

Lâm Hải bỗng nhiên mở hai mắt ra, cái lúc này, một đạo thanh âm tinh tế tỉ mỉ ôn nhu , vang lên ở ngoài cửa.

"Công tử, ngươi đã ngủ chưa?"

"Ta là A Tú!"

"A Tú?" Lâm Hải sững sờ, sau đó trầm giọng nói.

"Cô nương là có chuyện sao?"

thanh âm đoan trang ôn nhu của A Tú , cách cửa phòng truyền vào.

“Trước đó nghe nói Phá Lôi Đan chính là do công tử luyện chế, A Tú cực kỳ khâm phục cùng ngưỡng mộ.”

“Có một ít nghi vấn ở phương diện đan đạo, muốn tìm công tử thỉnh giáo một phen, không biết công tử có thể chỉ giáo?”

Lâm Hải nghe được, lông mày không khỏi nhíu một cái.

Vừa mới đã trải qua sự tình Tiểu Mỹ, Lâm Hải đối với chuyện khuya khoắt cô nam quả nữ một chỗ một phòng, ít nhiều có chút khúc mắc.

Nhưng, Linh Thạch Điện đối với chính mình không tệ, nếu tùy tiện cự tuyệt, tựa hồ cũng không tốt lắm!

“Hô ~ được rồi, liền chỉ điểm nàng một hai a!”

Nghĩ đến chỗ này, thanh âm của Lâm Hải nhàn nhạt vang lên.

“Cửa không có khóa, cô nương mời đến!”

Xoẹt xoẹt ~

Lâm Hải vừa nói xong, A Tú liền đẩy cửa vào.

Lâm Hải ngẩng đầu, mới nhìn thoáng qua, trong lòng lập tức một hồi kinh hoàng!

“Đẹp quá!”

Nội tâm Lâm Hải, không khỏi sợ hãi thán phục một tiếng, con mắt một hồi thất thần.

Đã thấy A Tú giờ phút này, đã đổi đi cách ăn mặc trước đó , tùy ý xuyên lấy một thân áo ngủ rộng thùng thình .

mái tóc trước đó vén lên, cũng xoã rối tung trên vai, lộ ra đặc biệt vũ mị, lại để cho người tim đập thình thịch !

“Công tử, quấy rầy!”

A Tú bước liên tục nhẹ nhàng, bàn chân tuyết trắng bạo lộ tại bên ngoài, mềm mại trắng nõn, một cỗ mùi thơm nhàn nhạt, theo A Tú tới gần, chui vào lỗ mũi Lâm Hải.

Lâm Hải chỉ cảm thấy, lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, một hồi thấm vào ruột gan.

xúc động trước đó vừa mới áp chế xuống dưới, lần nữa dâng lên, lại để cho Lâm Hải cúi đầu xuống, trong nội tâm giống như có một cái lông ngỗng đang không ngừng gãi lấy, thật sự là khó chịu đến cực điểm!

Mà A Tú giờ phút này, thì là không chút khách khí ngồi ở bên cạnh Lâm Hải.

Cười nói tự nhiên, thở khẽ hương khí, hướng phía Lâm Hải ôn nhu mà hỏi.

“Lâm công tử, cái luyện đan này khó khăn nhất là khống chế hỏa hầu, tiểu nữ tử một mực nắm chắc không tốt, công tử còn có cái tâm đắc gì không?”

“A, khống chế hỏa hầu, vẫn có kỹ xảo...”

Lâm Hải rất không được tự nhiên cùng A Tú kéo ra một chút khoảng cách, trái tim bang bang kinh hoàng, vi A Tú giảng giải lấy.

A Tú nghiêng đầu, mái tóc rủ xuống, quyến rũ động lòng người.

Trên mặt đẹp, mang theo dáng tươi cười mê người, đôi mắt dễ thương lóe ra thần thái động lòng người, giảo hoạt nhìn Lâm Hải, thật sự là nhu tình vạn chủng.

Lâm Hải ngồi nghiêm chỉnh, trong lòng khẩn trương, chú ý tới

A Tú đang dừng ở chính mình, liền đầu không dám nhìn sang bên cạnh thoáng một phát.

Một mực giảng giải hơn mười phút, Lâm Hải mới thở nhẹ một hơi, hỏi.

“A Tú cô nương, ngươi nghe hiểu sao?”

Nhưng mà, A Tú lại nhu tình vạn chủng nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, đối với câu hỏi của Lâm Hải, như không nghe thấy.

“A Tú cô nương, A Tú cô nương...”

Lâm Hải nhịn không được, quay đầu lại nhìn xem A Tú.

Phốc!

Cái xem xét này, Lâm Hải thiếu chút nữa từ trên giường té xuống.

Chỉ thấy cái áo ngủ rộng thùng thình của A Tú , không biết từ khi nào rơi xuống một cái góc, lộ ra một mảnh tuyết trắng.

“À? A, nghe hiểu rồi!”

A Tú cũng phát hiện chính mình thất thố, vội vàng đem cổ áo lôi kéo, sắc mặt đỏ bừng.

Sau đó, cấp tốc đứng lên, hai gò má vũ mị vậy mà nhiều hơn một tia ngượng ngùng.

“Đa tạ công tử giải thích nghi hoặc, A Tú cáo từ!”

Nói xong, bộ pháp của A Tú mất trật tự, cấp tốc rời khỏi gian phòng của Lâm Hải, giống như đang lẩn trốn mà chạy.

“Ách... Tình huống như thế nào a?!”

Lâm Hải một hồi im lặng, đột nhiên cảm giác được cái A Tú này , tựa hồ có chút không bình thường ni!

Mà A Tú sau khi rời khỏi gian phòng của Lâm Hải, lại khẩn trương vỗ ngực, thở một hồi.

Sau đó, mạnh mẽ dậm chân, thẹn thùng không thôi!

“Tức chết ta rồi, bổn Công chúa như thế nào đột nhiên thất thố rồi! Thật sự là mất mặt ném đi được rồi!”

Bất quá rất nhanh, trong đôi mắt đẹp dịu dàng của A Tú, lại lộ ra thần sắc kích động cùng si mê, hai cái nắm tay nhỏ không khỏi nắm chặt, mừng rỡ không thôi!

“Không thể tưởng được, thời điểm Lâm công tử chuyên chú giảng giải cho ta, vậy mà đẹp trai như vậy!”

“Làm hại tiểu tâm tạng của người ta đều nhanh nhảy ra ngoài.”

“Mặc kệ, mặc kệ!”

trong mắt A Tú, đột nhiên hiện lên một tia hào quang ngượng ngùng cùng hưng phấn.

“Bổn Công chúa giống như yêu thương, ta thích Lâm Hải, hắn là người nam nhân thứ nhất để cho ta động tâm!”

“Ta quyết định, ta muốn bắt lấy hắn!”

Khục khục...

Đột nhiên, một tiếng ho nhẹ từ đằng xa vang lên, lại để cho A Tú đột nhiên cả kinh.

Vội vàng khôi phục thần thái đoan trang, hướng phía thanh âm phát ra nhìn lại, đã thấy Mộ Dung Khanh bước nhanh đi tới.

“Mộ Dung thúc thúc, đàm phán như thế nào đây?”

Mộ Dung Khanh nhướn mày, nhẹ nhàng thở dài, lắc đầu.

“Công chúa A Tú, tình huống không ổn a!”

Bá! Mộ Dung Khanh vừa dứt lời, A Tú lập tức biến sắc!

Chương 2441: Đại Tướng quân Triệu Hằng

“Triệu Hằng có ý tứ gì?”

sắc mặt A Tú lập tức trở nên âm lãnh vô cùng, trong giọng nói mang theo một tia sát khí lăng lệ ác liệt.

“Công chúa A Tú, Triệu Hằng yêu cầu chúng ta phải giao ra Lâm Hải!”

“Hừ, không có khả năng!” A Tú hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên một vòng hàn quang.

“Mộ Dung thúc thúc, ta muốn bảo vệ Lâm Hải, không tiếc một cái giá lớn!”

Mộ Dung Khanh nghe được, đồng tử lập tức co rụt lại, lộ ra sắc mặt rung động.

“Không tiếc một cái giá lớn?”

“Công chúa A Tú, đối phương thế nhưng mà là Đại Tướng quân Triệu Hằng a!”

Mộ Dung Khanh vẻ mặt khiếp sợ, không thể không hướng A Tú lần nữa cường điệu nói.

Tuy Linh Thạch Điện, tại tất cả các thành trì lớn của Linh Sở Quốc đều có phân điện, thuộc về tồn tại giống như cự vô bá .

Nhưng, cái Triệu Hằng kia cũng không phải nhân vật bình thường a.

Chẳng những đứng hàng Đại Tướng quân tại thành Vân Sơn, càng là đệ tử của đại gia tộc số một ở thủ đô thành Thuận An - Triệu gia .

Thật muốn không tiếc một cái giá lớn cùng Triệu Hằng cãi nhau mà trở mặt, coi như là Linh Thạch Điện, cũng muốn nghĩ kĩ.

Nhưng mà, mặt đẹp của A Tú lại lạnh xuống, ngữ khí kiên quyết nói.

“Mộ Dung thúc thúc, ý ta đã quyết!”

“Dựa theo sự phân phó của ta, toàn lực hộ tống Lâm Hải rời khỏi!”

“Đồng thời... Ta cũng cùng đi với hắn!”

“Cái gì?!” A Tú vừa thốt ra lời kia, đem Mộ Dung Khanh sợ tới mức thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Mẹ nó, Triệu Hằng đặt quyết tâm, phải đuổi bắt Lâm Hải trở về.

Có thể nói, tình cảnh của Lâm Hải, dùng đầm rồng hang hổ để hình dung đều không đủ.

Cái lúc này, A Tú muốn đi theo Lâm Hải, đây chẳng phải là đưa bản thân vào hiểm cảnh sao?

“Công chúa A Tú, ta không đồng ý!”

Nhưng mà, Mộ Dung Khanh vừa mới dứt lời, đôi mắt dễ thương của A Tú lại dựng lên, nói ra từng chữ từng chữ.

“Đây là mệnh lệnh!”

“Thế nhưng mà...”

“Không có thế nhưng mà, xuống dưới an bài a!”

“Cái này... Ai!” Mộ Dung Khanh không khỏi than nhẹ một tiếng, tâm sự nặng nề xoay người rời khỏi.

Mộ Dung Khanh vừa đi, sắc mặt vốn trầm trọng của A Tú, lại bỗng nhiên hiện lên một tia dí dỏm, ẩn ẩn còn có một tia hưng phấn.

“Không có gì, so với chung hoạn nạn càng có thể gia tăng tình cảm được rồi!”

“Lâm Hải ca ca, A Tú muốn cùng một chỗ với ngươi, chung khắc gian nan!”

Nghĩ đến chỗ này, thân ảnh A Tú lóe lên, lần nữa hướng phía gian phòng Lâm Hải mà đi.

“Đông đông đông!”

Lâm Hải đang tiếp tục tu hành, tiếng đập cửa vang lên.

“Tiến đến!”

Cửa vừa mở ra, A Tú đi đến.

Lúc này đây, cùng quyến rũ động lòng người lúc trước bất đồng, khuôn mặt A Tú lộ ra đặc biệt ngưng trọng.

“A Tú? Có chuyện gì sao?”

lông mày Lâm Hải cau lại, nhàn nhạt mà hỏi.

“Lâm công tử, Mộ Dung Điện chủ để cho ta tới thông tri ngươi, Triệu Hằng sắp đối với ngươi gây bất lợi!”

“Vì cam đoan công tử an toàn, thỉnh công tử lập tức theo A Tú rời khỏi thành Vân Sơn, Linh Thạch Điện sẽ ở trên đường hộ vệ công tử, giúp công tử thoát ly hiểm cảnh!”

“A?” Lâm Hải nghe được, đột nhiên đứng lên, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang.

“Cái Triệu Hằng kia , vẫn là muốn hạ thủ với ta ?”

“Đúng vậy, Lâm công tử!” A Tú ngưng trọng nhẹ gật đầu.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức lên đường đi!”

Lâm Hải trầm mặc một lát, lúc này mới thở nhẹ một hơi, nhẹ gật đầu.

“Nếu như thế, làm phiền A Tú cô nương rồi!”

“Lâm công tử khách khí, ngươi là khách quý Chí Tôn của Linh Thạch Điện chúng ta , hộ vệ an toàn của ngươi, là chức trách của chúng ta!”

Nói xong, A Tú đi đến trước, kéo cổ tay Lâm Hải.

“Đi!”

“Ách...” Lâm Hải chỉ cảm thấy chỗ cổ tay truyền đến cảm giác ôn hòa trắng nõn, lập tức một hồi không được tự nhiên.

Bất quá, hiện tại cũng không phải lúc xoắn xuýt cái này

Nếu Linh Thạch Điện đã sắp xếp xong xuôi hết thảy, như vậy tùy theo A Tú rời khỏi a!

A Tú lôi kéo Lâm Hải, một đường bay nhanh, ra khỏi Linh Thạch Điện.

“Lâm công tử, lão phu tự mình hộ tống ngươi ra khỏi thành, về sau sẽ do A Tú mang ngươi đến chỗ an toàn!”

Mộ Dung Khanh sớm đã đợi tại cửa ra vào, nhìn thấy Lâm Hải cùng A Tú đi ra, vội vàng ôm quyền nói.

Nội tâm Lâm Hải, không khỏi sinh ra một tia áy náy.

Chính mình chỉ là tại Linh Thạch Điện, hối đoái một ít Linh thạch, không thể tưởng được vậy mà hưởng thụ lấy đãi ngộ như thế.

Liền cả Mộ Dung Khanh tu vi sâu không lường được, đều muốn tự thân xuất mã, hộ tống chính mình rời khỏi.

“Mộ Dung tiền bối, làm phiền rồi!”

“Đi!” Mộ Dung Khanh nhẹ gật đầu, sau đó dưới chân tường vân phi thăng, lập tức lên không!

Lâm Hải cùng A Tú theo sát phía sau, hóa thành lưu quang, hướng phía bên ngoài thành Vân Sơn mà đi.

Cùng lúc đó, mười cái Nhị kiếp Tán Tiên, cũng cùng nhau lên không, hộ vệ tại xung quanh Lâm Hải .

Đúng là những cao thủ hộ vệ Linh thạch trước đó của Linh Thạch Điện.

“Xem ra, cao thủ của Linh Thạch Điện , toàn bộ đều xuất động a!”

Lâm Hải không khỏi thở nhẹ một hơi, nội tâm có chút bất đắc dĩ, cười khổ không thôi.

Xem ra, chính mình trong lúc bất tri bất giác, liền thiếu một cái nhân tình không nhỏ a!

Lâm Hải theo A Tú một đường chạy như bay, rất nhanh đã đến biên giới, hành Vân Sơn sắp rời khỏi phạm vi của thành Vân Sơn.

“Lâm công tử chú ý, phía trước đã sắp rời khỏi thành Vân Sơn, Triệu Hằng nhất định sẽ phái người chặn đường!”

“tất cả hộ vệ Linh Thạch Điện, làm tốt chuẩn bị chiến đấu!”

“Vâng!” Mười cái hộ vệ, đồng loạt đáp ứng một tiếng.

Trong nháy mắt, không khí trở nên cực kỳ khẩn trương, phảng phất không khí xung quanh, cũng bắt đầu ngưng kết thành băng!

Lâm Hải nhắm hai mắt lại, hào quang màu tím nhàn nhạt bảo vệ thân thể, thần kinh cũng thoáng cái kéo căng.

Mặc dù có Mộ Dung Khanh bảo hộ, nhưng Triệu Hằng thế nhưng mà là tồn tại có thể chém giết Thiên Tiên a.

Quỷ mới biết được, cái Triệu Hằng này đã cường đại đến loại tình trạng nào!

Mặc dù Lâm Hải có loại Thần Khí như Luyện Yêu Hồ này, nhưng giờ phút này cũng không khỏi không nhấc tới toàn bộ coi chừng.

Vạn nhất Triệu Hằng quá mức cường đại, liền cơ hội tiến vào Luyện Yêu Hồ cũng đều không lưu cho mình, vậy thì ngu xuẩn rồi.

Ông!

Mắt thấy mọi người sắp rời khỏi thành Vân Sơn, đột nhiên phía trước một mảnh hào quang rực rỡ, chiếu rọi bầu trời đêm!

Cái hào quang đặc biệt kia, giống như là đèn sáng, đem đêm đen như mực, chiếu sáng giống như ban ngày.

bên trong hào quang, lờ mờ mấy chục đạo bóng người, lăng không lơ lửng tại giữa không trung.

một người chính giữa, một ngựa đi đầu, hai tay sau lưng, hai mắt như là ngôi sao, hướng phía bọn người Lâm Hải trông lại.

“Triệu Hằng!!!”

đồng tử Mộ Dung Khanh co rụt lại, thấp giọng thở nhẹ một tiếng.

Sau đó, cánh tay hạ xuống, cho nên tất cả người đều ngừng lại.

“Cái kia chính là Triệu Hằng sao?”

hai mắt Lâm Hải lóe lên, mang theo một tia ngưng trọng, hướng phía người đối diện nhìn lại.

Đã thấy người này, tuổi tầm bốn mươi năm mươi, sắc mặt thô cuồng, trong mắt mang theo bướng bỉnh, chợt nhìn giống như hung thần ác sát!

Tại xung quanh Triệu Hằng, không khí vậy mà quỷ dị bốc cháy lên, hình thành một cái biển lửa, nối liền thiên địa, đem đường đi hoàn toàn cách trở!

Cách còn có thật xa, một cỗ khí tức khủng bố làm lòng người vì sợ mà tâm rung động liền đập vào mặt, chấn nhiếp tâm linh!

mười cái Nhị kiếp Tán Tiên đi theo Mộ Dung Khanh kia , lập tức giật mình một cái, nhao nhao lộ ra ý e sợ.

“Ha ha ha ha, Mộ Dung huynh, giờ đã hơn nửa đêm, vội vã muốn đi đâu à?”

Triệu Hằng cười to một tiếng, giọng nói như chuông đồng, hướng phía Mộ Dung Khanh, cao giọng hỏi.

Mộ Dung Khanh nhướn mày, bất đắc dĩ thở dài, thấp giọng hướng phía A Tú cùng Lâm Hải ở sau lưng nói.

“Lâm công tử, A Tú, nếu hơi có đánh nhau, các ngươi ngàn vạn không thể ham chiến.”

“Ta sẽ kéo Triệu Hằng, các ngươi toàn lực đào tẩu!”

“Vâng!” A Tú đáp ứng một tiếng, Lâm Hải cũng nhẹ gật đầu.

Những thứ không nói khác, chỉ là Triệu Hằng hướng chỗ đó vừa đứng, phóng xuất ra khí thế khủng bố, Lâm Hải đã biết rõ tuyệt không phải mình có thể ngăn cản.

Vì kế hoạch hôm nay, ngoại trừ tạm lánh mũi nhọn, không còn phương pháp!

Giao phó cho Lâm Hải cùng A Tú xong, hai mắt Mộ Dung Khanh mới phát lạnh, hiện lên một đạo tinh mang, ngẩng đầu hướng phía Triệu Hằng lạnh lùng nói.

“Triệu Đại Tướng quân, thật sự không chịu để cho Linh Thạch Điện ta cái mặt mũi này sao?”

sắc mặt Triệu Hằng nghiêm lại, hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng nói.

“Không phải không cho Linh Thạch Điện mặt mũi, chỉ là cái Lâm Hải này, ức hiếp cháu ta, tội ác tày trời!”

“Hôm nay, ta phải đưa hắn cầm xuống!”

Hô ~

Mộ Dung Khanh thở phào ra một ngụm trọc khí, sau đó khí thế cường đại, bỗng nhiên bay lên!

“Nếu như thế, cái kia cũng không cần nói nữa rồi!”

“Mộ Dung cả gan, lĩnh giáo tuyệt học của Đại Tướng quân !”

Oanh!

Mộ Dung Khanh nói xong, một đoàn vầng sáng màu trắng, bỗng nhiên phóng lên trời!

Chương 2442: Có ta ở đây, ngươi sẽ không chết!

Triệu Hằng thấy thế, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo hàn mang, tức giận nói.

“Mộ Dung Khanh, ngươi thật sự muốn đối nghịch cùng ta sao?”

“phân điện tại thành Vân Sơn của Linh Thạch Điện các ngươi , không muốn mở sao?!”

Mộ Dung Khanh thì là cười nhạt một tiếng, mang theo một tia nghiền ngẫm nói.

“Triệu Đại Tướng quân, Linh Thạch Điện có thể tiếp tục mở tại thành Vân Sơn hay không, chỉ bằng ngươi chỉ sợ còn không có quyết định được a?”

“Ngươi!” ngữ khí Triệu Hằng lập tức nghẹn, sau đó lửa giận dâng lên, gào to một tiếng .

“Mộ Dung Khanh, ngươi vì cái Lâm Hải này mà can thiệp vào, cũng đừng hối hận!”

Mộ Dung Khanh thì là sắc mặt ngưng tụ, vô cùng trang nghiêm nói.

“Lâm Hải là khách quý Chí Tôn của Linh Thạch Điện ta , bảo hộ hắn an toàn rời khỏi, là chức trách của Linh Thạch Điện ta !”

“Ha ha ha, vậy thì tất cả bằng bổn sự a!” trong mắt Triệu Hằng lóe lên sát cơ, hướng phía mọi người sau lưng hô.

“bắt sống Lâm Hải cho ta , nếu có người ngăn trở, giết không tha!!!”

“Vâng!!!”

Đám Nhị kiếp Tán Tiên sau lưng Triệu Hằng kia, cùng kêu lên đáp ứng, âm thanh như hồng lôi, vang vọng khắp nơi!

Oanh!

Sau một khắc, thân thể đám Nhị kiếp Tán Tiên này lập tức tách ra vầng sáng, hóa thành lưu quang, hướng phía Lâm Hải lao đến.

“Ngăn bọn họ lại!”

Mộ Dung Khanh thấy thế, lập tức gào to một tiếng .

Các hộ vệ Linh Thạch Điện, vung vẩy hai tay, đạo pháp đầy trời, kích xạ mà ra!

Oanh oanh oanh oanh!

Trong chốc lát, giữa không trung truyền đến tiếng nổ mạnh rung trời, vầng sáng đạo pháp sáng chói , lập tức trải rộng khắp trời!

Đêm đen như mực, lập tức biến thành chiến trường rộng lớn.

mười mấy cái Nhị kiếp Tán Tiên này , thế không thể đỡ, kịch liệt đánh nhau cùng một chỗ.

“Lâm Hải, tới cho lão tử a!”

Triệu Hằng nhíu lông mày lại, bỗng nhiên ra tay, một cỗ lực lượng kinh khủng, hướng phía Lâm Hải lăng không chộp tới!

“Triệu Đại Tướng quân, đối thủ của ngươi là ta!”

Mộ Dung Khanh trừng mắt lạnh lùng nhìn qua, trong nháy mắt đã đến trước người Lâm Hải.

Cánh tay huy động, vầng sáng lòe lòe, khí mang mãnh liệt đón nhận một kích lăng không của Triệu Hằng !

Oanh!

Nhất thời, tiếng nổ mạnh truyền đến, khí lãng trên bầu trời lăn lộn giống như thủy triều, khủng bố quấn qua tất cả mọi nơi!

thân hình của Triệu Hằng cùng Mộ Dung Khanh, đồng thời bạo lên, hướng phía đối phương kích bắn đi, tại giữa không trung gặp nhau, lập tức chôn vùi tại bên trong đạo pháp!

Oanh oanh oanh oanh!

Bên trên bầu trời, giống như kinh lôi ầm ầm, tiếng nổ không ngừng.

chiến đấu kịch liệt lập tức khai hỏa, đầy trời đạo pháp kia, kẹp bọc lấy khí lãng, lăn lộn mọi nơi, khủng bố như nước thủy triều!

Lâm Hải cùng A Tú, bị cái cỗ khí lãng mãnh liệt này, trùng kích đến liên tiếp lui về phía sau, kinh hãi không thôi!

“Thật đáng sợ!”

Đồng tử Lâm Hải co rút lại, nhìn địa phương chiến đấu của Triệu Hằng cùng Mộ Dung Khanh , một hồi tim đập nhanh.

thực lực của hai người kia , quả thực quá mức khủng bố rồi!

Chỉ là dư ba chiến đấu, đều khiến Lâm Hải không thể không đem hết toàn lực đi chống cự, mới có thể tránh miễn không bị làm thương.

Mà ngay cả những Nhị kiếp Tán Tiên chiến thành một đoàn kia

, giờ phút này cũng nhao nhao có ý thức rời xa hai người Triệu Hằng cùng Mộ Dung Khanh , sợ bị ảnh hưởng đến!

“A Tú, mang theo Lâm Hải đi mau!”

Cái lúc này, thanh âm của Mộ Dung Khanh, bỗng nhiên truyền đến, mang theo cấp bách!

Tuy lão đem Triệu Hằng ngăn lại, nhưng lại cực kỳ cố hết sức, một lúc sau thế tất không phải đối thủ của Triệu Hằng .

Huống chi, người mà Triệu Hằng mang theo, so với Linh Thạch Điện của lão nhiều gần gấp đôi.

thời gian một cái nháy mắt như vậy , Nhị kiếp Tán Tiên của Linh Thạch Điện , dĩ nhiên hoàn toàn đã rơi vào hạ phong.

Rất có thể, một giây sau sẽ tạch, không cách nào ngăn cản những người này, đuổi bắt Lâm Hải nữa!

“Mộ Dung Điện chủ, bảo trọng!”

A Tú cũng nhìn ra tình thế không lạc quan, hướng phía Mộ Dung Điện chủ hô to một tiếng, sau đó lôi kéo Lâm Hải, quay đầu liền đi!

“Lâm Hải, chạy mau!”

Ông!

A Tú dùng sức kéo một phát, thân thể lại mạnh mẽ trì trệ, sắc mặt đại biến!

Lâm Hải vậy mà như là một tòa núi lớn đứng tại nguyên chỗ, sừng sững bất động!

“A Tú, ta không thể đi!”

Lâm Hải lắc đầu, ánh mắt kiên định nói.

“Vì cái gì a, nếu ngươi không đi sẽ trễ!”

A Tú lập tức khẩn trương, mặt mũi tràn đầy khó hiểu mà hỏi.

Lâm Hải thì là cau mày, chỉ vào trong chiến đấu của hai bên nói.

“nếu ta đi rồi, người Linh Thạch Điện sẽ nguy hiểm!”

“Ta muốn lưu lại, trợ giúp bọn họ!”

A Tú khẽ giật mình, sau đó tức đến cái mũi thiếu chút nữa đều lệch ra!

“Ngươi giúp cái gì mà giúp a, không giúp loạn cũng không tệ rồi, đi mau!”

A Tú nói xong, bỗng nhiên đỉnh đầu phát ra ánh sáng rực rỡ, một cỗ lực lượng cường đại, phun ra!

“n?”

Lâm Hải sững sờ, không khỏi sắc mặt đại biến, nhìn A Tú mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

Không đợi hiểu rõ chuyện gì xảy ra, hai chân trực tiếp cách mặt đất, bị A Tú một tay xách tại dưới nách!

Vèo!

Sau một khắc, A Tú không chút do dự, chân đạp tường vân, lập tức hóa thành lưu quang, biến mất tại phía chân trời!

Chà mẹ nó!

Lâm Hải liền mộng bức tại chỗ!

Chính mình lại bị một cái nữ nhân, kẹp ở dưới nách chạy như điên?

Cảnh tượng này, cũng quá con mẹ nó buồn cười đi à nha?

Còn có, A Tú rõ ràng là tu vi Tiên Đạo Chí Tôn, như thế nào đột nhiên bộc phát ra lực lượng đáng sợ như thế ?

Cái này, đây rốt cuộc là tình huống như thế nào?

“A Tú, đem ta buông xuống!” Lâm Hải cấp tốc hướng phía A Tú nói ra.

Chính mình một đại nam nhân, bị một nữ tử ôm chạy, quả thực quá mất mặt!

“Ít nói nhảm, Triệu Hằng thế lực rất lớn, chúng ta còn không có thoát khỏi nguy hiểm!”

lông mày A Tú nhíu chặt, hướng phía Lâm Hải khẽ quát một tiếng, tốc độ tường vân phi hành càng thêm nhanh!

Lâm Hải một hồi im lặng, còn chuẩn bị nói cái gì, trong lòng lại đột nhiên mạnh mẽ nhảy dựng!

“A Tú, coi chừng!!!”

Lâm Hải hoảng sợ biến sắc, cấp tốc thét lên một tiếng kinh hãi!

Oanh oanh oanh oanh!

Vừa dứt lời, đột nhiên có mấy đạo đạo pháp mãnh liệt, lóe ra vầng sáng, lăng lệ ác liệt mà đến, đem A Tú bao phủ trong đó!

“Uống!!!”

A Tú khẽ kêu một tiếng, một cánh tay vung lên, lập tức vầng sáng màu xanh, tại giữa không trung hóa ra một cái hình vòm, đem tất cả đạo pháp đều ngăn lại!

Oanh oanh oanh oanh!

Nhất thời, đạo pháp nổ vang, hào quang vạn đạo!

Cái hình vòm màu xanh kia , kịch liệt run rẩy một hồi, vầng sáng lập tức ảm đạm, cuối cùng nhất phịch một tiếng, tiêu tán trên không trung!

Ông!

A Tú bị lực lượng khổng lồ trùng kích, tường vân lập tức bay rút lui hơn trăm mét, mới ngừng lại được.

trong đôi mắt đẹp dịu dàng lóe lên vầng sáng, mặt đẹp lạnh lùng của A Tú , lạnh lùng ngẩng đầu nhìn lại.

Lại thấy phía trước, có năm đạo thân ảnh xếp thành một hàng xuất hiện, từng cái khí tức cường đại, sắc mặt lạnh lùng, ngăn cản đường đi!

“Đem Lâm Hải giao ra đây!”

Một người trong đó, chỉ vào A Tú lệ quát một tiếng.

“Vọng tưởng!”

A Tú kiều quát một tiếng, vừa quay đầu liền chuẩn bị biến hóa phương hướng, tiếp tục thoát đi!

Bá!

A Tú vừa động, lại thấy phía trước bỗng nhiên có bóng người chớp động, khí tức khổng lồ phong tỏa con đường!

“Không tốt!”

A Tú sắc mặt đại biến, đôi mắt dễ thương co rụt lại, trong lòng lập tức trầm xuống.

Đã thấy đối diện, lại là năm cái người tu hành khí tức cường đại, xếp thành một hàng, ngăn cản đường đi!

“nữ tử đối diện kia, nghe lấy cho ta !”

“Lại không giao Lâm Hải ra , đừng trách chúng ta ra tay vô tình!”

A Tú cau mày, khí tức phập phồng, sắc mặt một mảnh lo lắng.

Đột nhiên, trong mắt A Tú hiện lên một tia kiên quyết, cúi đầu hướng phía Lâm Hải nói.

“Lâm Hải, mười người này đều là Nhị kiếp Tán Tiên, căn bản không phải ta có thể đối phó.”

“Sau đó, ta sẽ dốc sức liều mạng với bọn họ, ngươi thừa cơ lập tức đào tẩu!”

“Nếu như...”

ngữ khí A Tú dừng lại, đột nhiên có chút đau thương, nhìn Lâm Hải ôn nhu nói.

“Nếu như ta chết đi, nhiều năm sau, ngươi còn có thể nhớ rõ, có một nữ hài gọi A Tú, đã xuất hiện qua tại trong tánh mạng của ngươi hay không?”

Lâm Hải nghe được lời này của A Tú , trong nội tâm cười khổ một hồi.

Cái A Tú này còn rất có ý tứ, nói lời như thế nào giống ngữ khí đùa giỡn một người trong ngôn tình của Nhân Gian giới vậy?

“A Tú, có ta ở đây, ngươi sẽ không chết!”

Lâm Hải nói xong, bên hông dùng sức, trực tiếp thoát khỏi dưới nách A Tú , như là một tòa núi cao nguy nga, chắn ở trước mặt A Tú!

Chương 2443: Hôm nay, cho ngươi chắp cánh cũng khó tránh khỏi!

A Tú ngẩn ngơ, trong nội tâm bỗng nhiên tuôn ra một tia ngọt ngào.

Hắn, đây là đang bảo hộ ta sao?

Bất quá rất nhanh, khuôn mặt A Tú biến đổi, cấp tốc hướng phía Lâm Hải nói.

“Lâm Hải, ngươi đi mau, ta chặn bọn họ!”

Lâm Hải bất kể nói thế nào, cũng chỉ là một cái Tiên Đạo Chí Tôn, ở đâu ngăn cản được nhiều Nhị kiếp Tán Tiên như vậy ?

Nhưng mà, Lâm Hải lại cười nhạt một tiếng, sau đó sắc mặt lạnh lùng nói.

“A Tú, ngươi yên tâm, bọn họ chưa hẳn đã làm gì được ta!”

“Đến lúc nào rồi rồi, ngươi còn khoác lác, ngươi cũng đã biết...”

Bá!

A Tú còn chưa nói dứt lời, đột nhiên ó sáu đạo khí tức cường đại, xuất hiện tại xung quanh Lâm Hải.

“Bái kiến chủ nhân!”

“À?!” A Tú không khỏi cả kinh, sau một khắc lập tức giương cái miệng nhỏ nhắn, sợ ngây người.

Đã thấy trước người Lâm Hải, vậy mà trống rỗng xuất hiện năm nam một nữ.

Sáu người này, trên người từng cái hào quang chớp động, tản ra khí tức làm lòng người vì sợ mà tâm rung động .

A Tú xem xét, liền phân biệt ra sáu người này, vậy mà đều là Nhị kiếp Tán Tiên!

Mà càng làm cho A Tú giật mình chính là, sáu người này từ đâu mà đến, nàng vậy mà căn bản không có thấy rõ!

“Chủ nhân? Bọn họ gọi ngươi chủ nhân?”

A Tú vẻ mặt khiếp sợ, nhìn Lâm Hải thì thào mà hỏi.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, hướng phía A Tú nói.

“Có sáu cái bọn hắn tại, những người này muốn bắt ta, không dễ dàng như vậy ni!”

Nói xong, ánh mắt Lâm Hải phát lạnh, hướng phía bọn người Dương Hiển, lạnh lùng nói.

“Ngăn bọn họ!”

“Vâng!”

Bọn người Dương Hiển đáp ứng một tiếng, oanh một tiếng, đỉnh đầu từng cái phát ra ánh sáng rực rỡ, đem Lâm Hải gắt gao bảo vệ.

“Lũ ranh con, không sợ chết thì cứ tới đây!”

người của phủ Đại Tướng quân đối diện, lại sắc mặt ngưng tụ, ánh mắt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Các ngươi là ai, sự tình của phủ Đại Tướng quân cũng dám nhúng tay, chán sống hay sao?!"

"Bớt con mẹ nó nói nhảm, Trư gia gia một ngụm lửa phun chết các ngươi!" Chu Tử Chân gầm lên giận dữ, sau đó bỗng nhiên há miệng, một cái viên cầu màu hồng, kích xạ mà ra!

Oanh!

Hỏa Hồng Đan vừa ra, lập tức đầy trời hỏa diễm, hừng hực mà lên, mang theo nóng bỏng cuồng bạo, hướng phía những người chặn đường này, điên cuồng rơi xuống!

"Muốn chết!!!"

"Giết bọn chúng đi!!!"

mười người của phủ Đại Tướng quân, lập tức giận dữ, đồng loạt vung vẩy đạo pháp, đón đánh mà lên!

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, đầy trời đạo pháp bay tán loạn, âm thanh long long, khí lãng lăn lộn sôi trào, chiến đấu lập tức khai hỏa!

"Giết!!!"

Bọn người Dương Hiển, cũng không cam chịu yếu thế, đạo pháp thần thông nhao nhao đều xuất hiện, cùng người của phủ Đại Tướng quân , đánh lại với nhau.

A Tú ở một bên, nhìn tới không khỏi ngẩn ngơ, sau đó trong mắt lập tức lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

"Lâm Hải, những hộ vệ này của ngươi đều rất cường đại!"

Nàng kinh ngạc phát hiện, bọn người Dương Hiển, tuy dùng sáu địch mười, lại không chút nào rơi vào thế hạ phong!

người của phủ Đại Tướng quân, tuy hung mãnh, lại bị bọn người Dương Hiển phòng ngự gắt gao, căn bản không cách nào xông lại, động tới Lâm Hải mảy may.

Lâm Hải nghe được, thì là lông mày nhíu lại, sắc mặt nặng nề.

“A Tú, chúng ta đi mau, ta lo lắng phủ Đại Tướng quân, còn có cao thủ khác sẽ rất nhanh chạy đến!”

“n, chúng ta đi!”

A Tú nhẹ gật đầu, phi thường đồng ý thuyết pháp của Lâm Hải .

Phủ Đại Tướng quân cao thủ nhiều như mây, đều là hảo thủ đi theo Triệu Hằng lên chiến trường chém giết, không có khả năng cũng chỉ có mấy cái trước mặt này .

Càng rời khỏi muộn, nguy hiểm của bọn hắn lại càng lớn.

Bá!

Lâm Hải cùng A Tú, chân đạp tường vân, hướng phía bên cạnh bay vút mà qua!

“Đừng để cho Lâm Hải chạy!”

Lập tức có người phát hiện Lâm Hải muốn chạy trốn, không khỏi hét lớn một tiếng, lo lắng nhắc nhở.

Oanh!!!

Lập tức, có người huy động đạo pháp, mang theo công kích lăng lệ ác liệt, hướng phía Lâm Hải oanh kích mà đến.

“Đừng làm thương chủ nhân ta!”

Đại Hoàng gầm lên giận dữ, lập tức đầy trời cự thạch rơi xuống, hình thành một đạo bình chướng, cản lại công kích!

Rầm rầm rầm!

tiếng va đập kịch liệt qua đi, lại nhìn Lâm Hải cùng A Tú, sớm đã không có bóng dáng!

“Hỗn đản!!!”

mười người của phủ Đại Tướng quân, tức sùi bọt mép, liên tục bạo rống!

Không thể tưởng được, đám Nhị kiếp Tán Tiên bọn họ lúc này chặn đường Lâm Hải, lại còn để cho Lâm Hải đào tẩu rồi!

Cái này lại để cho bọn họ trở về, như thế nào giao phó với Triệu Hằng ?

“Đều do sáu người đột nhiên xuất hiện trước mắt này !”

“Giết bọn chúng đi, lại hướng Đại Tướng quân tạ tội!”

phía dưới nổi giận, mười cái Nhị kiếp Tán Tiên này, lập tức tận hết sức lực, hướng phía sáu người Dương Hiển, phát động ra công kích cuồng mãnh!

“Lâm Hải, sáu thủ hạ kia của ngươi từ đâu mà đến?”

“Bọn hắn cứu được chúng ta, chỉ sợ dữ nhiều lành ít rồi!”

Sau khi chạy ra một khoảng cách, A Tú đột nhiên có chút áy náy, hướng phía Lâm Hải hỏi.

nhưng sắc mặt Lâm Hải lại lạnh nhạt, hướng phía A Tú cười cười, nói.

“Không cần lo lắng cho bọn hắn, bọn hắn không có việc gì!”

Bọn người Dương Hiển đã theo Lâm Hải lâu như vậy, Lâm Hải đối với bổn sự của Mai Sơn ngũ quái cùng Đại Hoàng , vẫn là rất rõ ràng.

Cho dù đánh không lại mười người kia, nhưng muốn chạy trốn mà nói, thủ đoạn vẫn phải có.

Trừ phi có Đại Tướng quân Triệu Hằng tự mình ra tay, nếu không bọn người Dương Hiển, tuyệt đối bình yên vô sự!

“Vậy là tốt rồi.”

A Tú nhẹ gật đầu, sau đó bỗng nhiên mang theo một tia hiếu kỳ, liếc nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi đến cùng là thân phận gì?”

“Chẳng những mang theo rất nhiều Linh thạch, còn có loại thần đan như Phá Lôi Đan , hiện tại lại có sáu cái hộ vệ cường đại .”

“Chẳng lẽ, ngươi là vương tử của cái quốc gia nào đó quanh đây hay sao?”

Lâm Hải trực tiếp bị lời của A Tú, làm cho tức cười.

Vương tử? trong đầu cô bé này nghĩ cái gì đâu rồi, cổ tích đã thấy nhiều a?

“nếu ta là vương tử, vậy ngươi chẳng phải là Công chúa sao?” Lâm Hải tự giễu một tiếng nói.

nhưng trong lòng A Tú lại đập mạnh một cú, trong mắt mang theo giảo hoạt, nghiêng đầu nói.

“Đúng vậy, ta chính là Công chúa!”

“Ách...” Lâm Hải khẽ giật mình, không nghĩ tới A Tú vậy mà trả lời như vậy.

“A, cũng đúng, từng nữ hài đều là Công chúa!”

Lâm Hải nhẹ gật đầu, cười nói.

Bất quá rất nhanh, ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, mang theo một tia nghi hoặc, nhìn về phía A Tú.

“A Tú, nếu như ta không nhìn lầm, ngươi vậy mà cũng là Nhị kiếp Tán Tiên?!”

Lâm Hải chợt nhớ tới, thời điểm vừa rồi khi A Tú đưa hắn kẹp ở dưới nách , cái khí thế cường đại bạo phát đi ra kia , tuyệt đối là Nhị kiếp Tán Tiên không thể nghi ngờ!

Nàng một cái nhân viên phục vụ của Linh Thạch Điện, thậm chí có tu vi này, quả thực lại để cho người khó hiểu!

A Tú cũng không giấu diếm, nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc rủ xuống, thản nhiên nói.

“Đúng vậy, ta chính là Nhị kiếp Tán Tiên!”

“Ta là trợ lý của Mộ Dung Điện chủ , không phải người bình thường u!”

“Nguyên lai là như vậy!” Lâm Hải giật mình, nhẹ gật đầu.

Nếu như thế này, liền giải thích đã thông.

tu vi của Mộ Dung Khanh , tất là Thiên Tiên không thể nghi ngờ.

Có thể làm trợ lý cho Thiên Tiên, không có tu vi Nhị kiếp Tán Tiên, thật đúng là không đủ tư cách!

“Lâm Hải, thoát khỏi nguy hiểm rồi, ngươi định đi nơi đâu?”

ánh mắt A Tú bỗng nhiên linh động, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Ha ha ha ha!”

A Tú vừa dứt lời, đột nhiên một đạo tiếng cười hung hăng càn quấy to, từ bầu trời đêm bỗng nhiên vang lên!

“n?”

Lâm Hải cùng A Tú chấn động, cấp tốc ngẩng đầu nhìn lại.

Lại thấy chỗ phía trước, đạo pháp rực rỡ, vô số hào quang giống như là lưu quang chạy như bay mà đến, trong chớp mắt đã đến trước mắt!

“Hỏng rồi!”

Lâm Hải cùng A Tú, lập tức sắc mặt đại biến!

Lại thấy phía trước có một đội nhân mã, chừng bốn mươi năm mươi người, hùng hổ ngăn cản đường đi!

một người chính giữa, vẻ mặt dữ tợn, trong mắt mang theo hung quang, diễu võ dương oai hướng phía Lâm Hải đắc ý cười, lạnh giọng quát!

“Lâm Hải, đắc tội bổn công tử, ngươi muốn còn chạy!”

“Hôm nay, cho ngươi chắp cánh cũng khó tránh khỏi!”

Chương 2444: Cái Lôi kiếp này có cổ quái!

Lâm Hải nhướn mày, trong lòng không khỏi than nhẹ một tiếng.

Xem ra, phải có một hồi ác chiến rồi!

Trong giây lát, trong mắt Lâm Hải lóe lên hàn mang , nhìn vẻ mặt hung hăng càn quấy, đắc ý nhe răng cười của Triệu Thụy, hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi vẫn là quan tâm thoáng một phát, chính mình sống thế nào a!”

Ầm ầm!

tiếng nói Lâm Hải vừa rơi xuống đất, trên bầu trời đêm bỗng nhiên truyền đến tiếng sấm, một đóa kiếp vân phiêu nhiên phi lai, mang theo uy áp khủng bố, bao phủ tại đỉnh đầu Triệu Thụy!

“Ta tích má ơi!”

Triệu Thụy lập tức biến sắc, sợ tới mức toàn thân giật mình một cái, âm thanh kinh hãi thét lên!

“Chà mẹ nó, kiếp vân!!!”

“Thiếu gia, ngươi như thế nào lại độ kiếp vào cái lúc này ?!”

mấy chục người xung quanh Triệu Thụy, nhao nhao hoảng sợ biến sắc, nhanh chóng lui lại, rời xa Triệu Thụy!

những người bọn họ này, có hơn phân nửa đều là đã ngoài tu vi Nhất kiếp Tán Tiên, biết rõ Lôi kiếp đáng sợ!

Hôm nay, thấy Lôi kiếp đột nhiên đến, tâm lý oán hận thời điểm độ kiếp lúc trước, lần nữa hiển hiện mà ra.

Không khỏi, nguyên một đám trong lòng kinh hoàng, mang theo bản năng sợ hãi, cùng Triệu Thụy kéo ra khoảng cách, nhìn chằm chằm vào kiếp vân khẩn trương đến hô hấp đều không khoẻ rồi.

Triệu Thụy thì là càng thêm trợn tròn mắt, ngẩng đầu nhìn qua kiếp vân giống như là Thái Sơn áp đỉnh , hai chân không khỏi run lên, sợ tới mức đều nhanh đái ra quần rồi.

“Các ngươi con mẹ nó chạy cái gì, mau trở lại bảo hộ bổn công tử a!”

Triệu Thụy mang theo nồng đậm sợ hãi, cõi lòng tan nát kinh hoàng thét lên.

Gã như thế nào cũng nghĩ không thông, Thiên kiếp của mình, như thế nào đột nhiên đã đến!

Mà đám người đi theo Triệu Thụy mà đến kia, nghe được Triệu Thụy kêu gọi, lại lắc đầu liên tục, không ai dám lên trước tương trợ.

Hay nói giỡn, Thiên kiếp đều là nhằm vào người đặc biệt.

người không quan hệ một khi tới gần, tiến vào phạm vi kiếp vân, lập tức cũng sẽ bị ảnh hưởng đến, bị Thiên kiếp oanh kích.

Bọn họ những người này, cái nào không có bản năng sợ hãi đối với Thiên kiếp ?

Loại thời điểm này, kẻ đần mới có thể tới gần phạm vi kiếp vân, từ dưới đáy Thiên kiếp cứu giúp Triệu Thụy ngươi .

Tạch...!!!

Đột nhiên, một đạo Phích Lịch kinh thiên từ trong kiếp vân vang lên, để tất cả mọi người ở đây , toàn thân giật mình một cái !

Ngao!!!

Sau một khắc, long ngâm cửu thiên, một con Cự Long giương nanh múa vuốt, toàn thân bị Lôi Đình bao phủ, gầm thét từ trong kiếp vân, lao xuống mà đến!

“Chà mẹ nó, Lôi kiếp của Triệu công tử , tại sao phải có Thần Long hiện thế!”

“Liền Lôi kiếp đều không giống người thường, xem ra Triệu công tử nhất định không phải người phàm!”

“một khi Triệu công tử vượt qua cái Thiên kiếp kỳ lạ này, thành tựu tương lai tuyệt đối không thể đong đếm!”

Mọi người xung quanh, thấy Lôi Long từ trên trời giáng xuống, đánh về phía Triệu Thụy, từng cái khiếp sợ không thôi.

Đồng thời, đối với Triệu Thụy luôn luôn xem thường, nội tâm lập tức sinh ra tí ti lòng ngưỡng mộ.

Ngay cả Thiên kiếp đều không giống người thường, có lẽ Triệu Thụy thật là nhân trung chi long!

Oanh!

Mà lúc này đây, cái Thần Long Thiên Lôi kia rốt cục đã rơi vào trên đỉnh đầu Triệu Thụy .

“Lăn a!!!”

Triệu Thụy thét lên một tiếng kinh hãi, sợ tới mức can đảm muốn nứt, đem hết toàn lực, thi triển đạo pháp oanh kích Thần Long!

Đáng tiếc, chống cự của Triệu Thụy, liền trong nháy mắt đều không có chịu đựng, liền bị Thần Long lập tức oanh thành bột mịn!

Phốc!

Triệu Thụy há miệng ra, máu tươi cuồng phun, lập tức uể oải đến cùng!

Lôi Long Thiên Kiếp của Lâm Hải, hôm nay thế nhưng mà có thể so với Nhị Cửu Thiên Kiếp, há để Triệu Thụy một cái Tiên Đạo Chí Tôn có thể khiêng chống được?

Huống chi, cái Tiên Đạo Chí Tôn này của Triệu Thụy , còn là một hàng nhập lậu!

Mới một đạo Thần Lôi rơi xuống, Triệu Thụy liền vừa thương lại bị dọa, trực tiếp sẽ không có mệnh, nằm trên mặt đất hai mắt sợ hãi, đũng quần ẩm ướt, đứng lên cũng không nổi rồi.

“Chà mẹ nó, Thiên kiếp của Triệu công tử thật không ngờ mạnh, Nhị Cửu Thiên Kiếp cũng không gì hơn cái này a?”

“Xem ra Triệu công tử quả nhiên là nhân trung long phượng, nếu thuận lợi vượt qua Thiên kiếp, thành tựu tuyệt đối không thể đong đếm!”

“Ta phảng phất đã chứng kiến, một ngôi sao sáng mới, đang từ từ bay lên rồi!”

Người xung quanh, tất cả đều tinh thần khẩn trương, nội tâm rung động vô cùng, thậm chí đối với Triệu Thụy sinh ra một tia hâm mộ!

“Cứu ta, cứu ta a!!!”

Đúng lúc này, Triệu Thụy nằm rạp trên mặt đất, mang theo tiếng khóc nức nở lần nữa phát ra một tiếng cầu cứu sợ hãi.

Triệu Thụy giờ phút này, lá gan đều dọa phá.

Gã dám khẳng định, nếu lại đến một phát như vậy, gã tuyệt đối phải treo rồi!

Thế nhưng mà, đám hỗn đản đi theo chính mình mà đến kia, làm sao lại chỉ biết ở một bên xem náo nhiệt!

Chẳng những xem náo nhiệt, còn con mẹ nó bình phẩm từ đầu đến chân, vừa là hưng phấn lại là sợ hãi thán phục, đều cái gì đầu óc nước vào sao?!

Mà bọn người vây xem của phủ Đại Tướng quân này, sau khi nghe được Triệu Thụy kêu cứu, lại nhao nhao hướng phía Triệu Thụy, quăng qua ánh mắt cổ vũ .

“Công tử, cố gắng lên a!”

“Chúng ta tin tưởng ngươi, ngươi là giỏi nhất!”

“Cố gắng lên cố gắng lên, ngươi mạnh nhất, cố gắng lên cố gắng lên ngươi bổng nhất ...”

Phốc!

Triệu Thụy nhìn đám trêu chọc bức này, chẳng những không có người cứu chính mình, ngược lại như con mẹ nó tiến vào tổ chức bán hàng đa cấp, hô hào tẩy não cho mình, tức đến trực tiếp lại là phun ra một búng máu.

Tạch...!!!

Mà lúc này đây, đạo Lôi Long Thiên Kiếp thứ hai, rốt cục lần nữa từ trong kiếp vân, oanh rơi xuống!

Ngao!!!

Cái Thần Long kia phiên vân phúc vũ, giương nanh múa vuốt, gầm thét lần nữa đáp xuống!

“Ta nhật tổ tông tất cả mọi người ở đây !!!”

mặt mũi Triệu Thụy tràn đầy tuyệt vọng, mang theo bi phẫn, hướng phía đám ngu xuẩn mà chính mình mang đến này, cuồng loạn tức giận mắng một tiếng!

Oanh!

Sau đó, tiếng nổ mạnh truyền đến, cái Thần Long kia trực tiếp oanh kích tại trên người Triệu Thụy.

Trong chốc lát, lôi quang ngập trời, khí lãng như nước thủy triều, thân hình của Triệu Thụy , trực tiếp biến thành bột mịn!

Lần này, mọi người của phủ Đại Tướng quân, toàn thân không rung động, triệt để mộng bức!

“Chà mẹ nó, tình huống như thế nào?!”

“Triệu công tử, độ kiếp đã thất bại?”

“Mẹ nó, liền hai cái đều không có kháng trụ?”

thời khắc mọi người ở đây khiếp sợ sợ hãi , đột nhiên bầu trời lần nữa truyền đến tiếng sấm long long , uy áp tới người!

Mọi người hoảng sợ ngẩng đầu, sắc mặt không khỏi cuồng biến!

“Chà mẹ nó, chuyện gì xảy ra, kiếp vân này như thế nào hướng phía đây đến rồi?!”

“Mẹ nó, lão tử lại không độ kiếp, mau cút đi a!!!”

Lần này, mấy chục người của phủ Đại Tướng quân, liền lộn xộn tại chỗ rồi!

Cái Lôi kiếp này, hai đạo Thần Lôi đánh chết Triệu Thụy, còn có Thần Long hiện thế, hiển nhiên vượt qua nhận thức của họ!

Cái này lại để cho mọi người đối với Lôi kiếp có bản năng sợ hãi, thoáng cái bị dọa bể mật.

“Đậu phộng, cái Lôi kiếp này có cổ quái!”

“Chà mẹ nó, chạy mau a!!!”

đám người của phủ Đại Tướng quân kia, giờ phút này cũng bất kể là Nhất kiếp Tán Tiên hay Nhị kiếp Tán Tiên, hoặc là Tiên Đạo

Chí Tôn.

Giờ phút này, tất cả đều sợ tới mức trong lòng run sợ, tứ tán chạy thục mạng!

Triệu Thụy chết, phát sinh ở trước mắt.

Bọn họ đám người kia, ai còn dám lưu lại, nếm thử một chút cái Lôi kiếp quái dị này , đến tột cùng có bao nhiêu đáng sợ!

Tạch tạch tạch!!!

Bọn họ chạy thục mạng đồng thời, Lôi Đình trong kiếp vân, lần nữa ầm ầm rơi xuống!

Cái Thần Long gào thét kia, trùng thiên mà họ, lập tức đem mấy cái Tiên Đạo Chí Tôn thoát được chậm chạp , oanh thành bột mịn!

Bởi như vậy, những Tán Tiên kia, càng là sợ tới mức hồn phi phách tán, chạy như điên!

Mỗi người đều hận cha mẹ sinh ra thiếu hai cái đùi, vạn nhất bị Lôi kiếp bổ trúng, vậy cũng ngu xuẩn rồi!

trong nháy mắt,mấy chục người này , bỏ chạy sạch sẽ!

A Tú ở phía xa, nhìn xem một màn này, cũng triệt để sợ ngây người.

Lôi kiếp có Thần Long hiện thế, mặc dù là nàng, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Hơn nữa, cái Lôi kiếp này là do Triệu Thụy đưa tới, hẳn là Nhất Cửu Thiên Kiếp mới đúng!

Thế nhưng mà, cái Nhất Cửu Thiên Kiếp này, uy lực vì sao lại mạnh như thế!

Mà ngay cả nàng cái Nhị kiếp Tán Tiên này, đều cảm thấy tim đập nhanh không thôi, nhìn mà trong lòng run sợ!

Đột nhiên, A Tú mạnh mẽ ngẩng đầu, phát ra một tiếng thét kinh hãi!

“Không tốt, kiếp vân này, hướng phía chúng ta tới rồi!”

Chương 2445: Ngươi thật sự rất đẹp trai!

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, lười biếng nói.

“Không hoảng hốt, cho cái Lôi kiếp này mượn lá gan, nó cũng không dám bổ chúng ta!”

A Tú khẽ giật mình, sau đó thiếu chút nữa tức đến nở nụ cười.

“Lâm Hải, đến lúc nào rồi, ngươi còn lo lắng trang bức!”

“Chạy mau a, Lôi kiếp rơi xuống cũng đã muộn!”

A Tú sắc mặt khẩn trương, lôi kéo Lâm Hải quay đầu bỏ chạy!

Lâm Hải căn bản không kịp giải thích, bị A Tú lôi kéo một đường chạy như điên, trong nháy mắt đã đi ra ngoài hơn trăm dặm.

Thế nhưng mà, khuôn mặt A Tú, lại càng thêm lo lắng cùng chấn kinh!

“Lâm Hải, kiếp vân này như thế nào một mực đi theo chúng ta, thật sự là gặp quỷ rồi!”

A Tú quả thực vừa sợ lại hãi, dù nàng là tu vi Nhị kiếp Tán Tiên, cũng chưa bao giờ thấy qua Thiên kiếp cổ quái như thế .

Cái Lôi Long Thiên Kiếp này, dẫn tới Thiên kiếp đánh chết Triệu Thụy, xong còn không tiêu tán, còn đuổi theo người bổ!

Mà bây giờ, lại đuổi theo nàng cùng Lâm Hải, Lôi Đình thủy chung xoay quanh trên đỉnh đầu hai người, rồi lại không đánh xuống !

Loại dày vò này, quả thực so với trực tiếp đánh xuống còn khó chịu hơn!

Lâm Hải thì là nghiền ngẫm cười cười, trên mặt hiện lên thần sắc dí dỏm.

“Ai, có lẽ là bản thân quá xuất sắc rồi, lại để cho kiếp vân này si mê a!”

Phốc!

dưới chân A Tú lảo đảo một cái, thiếu chút nữa cắm xuống bên trên đất .

“Xin nhờ, ngươi có thể có chút mặt mũi hay không?!” A Tú liếc trắng Lâm Hải , thật sự là bó tay rồi!

Đến lúc nào rồi, Lâm Hải lại vẫn có tâm tư ở đằng kia tự kỷ.

Lâm Hải thì là nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Nếu ngươi không thích nó, ta đây đuổi nó đi là được!”

“Ngươi nói đùa gì vậy, kiếp vân này như thế nào lại...”

A Tú nói được một nửa, liền líu lo ngừng, sau đó cái miệng nhỏ nhắn lập tức hoảng sợ mở lớn, lộ ra mặt mũi tràn đầy khó có thể tin!

Chỉ thấy Lâm Hải đưa tay, hướng phía kiếp vân xa xa nhất chỉ, nghiêm nghị quát.

“Này, tuy bạn thân lớn lên soái, nhưng ngươi không là đồ ăn của ta!”

“Không cần đi theo nữa, nếu không đừng trách ca ca ta bão nổi!”

Ông!

Lâm Hải vừa dứt lời, cái kiếp vân kia bỗng nhiên run rẩy một hồi, sau đó ầm ầm nứt vỡ, hóa thành vô tận lôi quang, biến mất tại bên trong phía chân trời!

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, lúc này mới hướng phía A Tú, giang tay ra, làm ra vẻ mặt vô tội.

“Ngươi xem, Lôi Vân bị ta cự tuyệt, sau đó tinh thần chịu không được, hỏng mất!”

hai mắt A Tú lập tức trừng tròn xoe, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải như là gặp quỷ, tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tưởng tượng nổi!

“Ngươi, ngươi, ngươi... Ngươi làm sao làm được?”

Mặc dù là tận mắt nhìn thấy, A Tú đều không thể tin được hết thảy đã thấy!

Lôi kiếp cổ quái một đường đuổi theo bọn hắn , vậy mà bởi vì một câu, cứ như vậy biến mất?

Mẹ nó, chẳng lẽ là đang nằm mơ hay sao?

Lâm Hải thì là sắc mặt nặng nề, khẽ thở dài một tiếng .

“Ai, không nên hỏi, loại chuyện này, ta đã không phải là lần thứ nhất trải qua!”

“Bản thân bởi vì lớn lên quá soái, thường xuyên gặp được chuyện phức tạp, sớm đã thành thói quen!”

A Tú trợn mắt há hốc mồm, nhìn Lâm Hải chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt bộ dạng phiền muộn, trầm mặc nửa ngày, mới trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Lâm Hải, ngươi thật sự rất đẹp trai!”

Phốc!

Lâm Hải nghe nói như thế, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất!

Khục khục khục...

Lâm Hải một hồi ho khan, nhìn A Tú mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng.

Mẹ nó, ca ca chỉ là không có việc gì trang cái bức, trì hoãn thoáng một phát không khí khẩn trương.

Ngươi không cần phối hợp với ca ca như vậy a?

Ca ca thế nhưng mà là da mặt mỏng, khiến cho ca ca đều có chút ngượng ngùng!

“Chúng ta đi mau, ta sợ người của phủ Đại Tướng quân, rất nhanh lại đuổi theo!”

Vui đùa thì vui đùa, hiện tại bọn hắn còn không có thoát ly hiểm cảnh.

Lâm Hải nói với A Tú một tiếng, hai người lần nữa đằng vân giá vũ, hướng phía phương xa chạy thục mạng!

Hai người một đường bay đến, trong chớp mắt đi ra ngoài hơn nghìn dặm khoảng cách, không có địch nhân lại đuổi theo.

Lâm Hải cùng A Tú, rốt cục thở phào một cái, tảng đá trong nội tâm cuối cùng rơi xuống.

“Xem ra, hẳn là thoát hiểm rồi!”

Thả chậm tốc độ, Lâm Hải hướng phía A Tú, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“A Tú cô nương, thật sự cám ơn ngươi rồi!”

A Tú vuốt mái tóc rủ xuống cái trán, hướng phía Lâm Hải ngọt ngào nói.

“Không cần khách khí, ngươi là Linh Thạch Điện chúng ta...”

A Tú còn chưa nói dứt lời, đột nhiên sắc mặt đại biến, cấp tốc quay đầu nhìn về phía sau!

Ầm ầm!

Đã thấy vài dặm bên ngoài, khí lãng cuồn cuộn, giống như thủy triều ngút trời, phát ra thanh âm giống như biển gầm vang vọng khắp nơi !

Lâm Hải cùng A Tú, còn chưa chờ kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, lại nghe thấy một tiếng rống rung trời, từ xa mà đến gần truyền đến.

“bọn chuột nhắt Lâm Hải, lại dám giết cháu yêu của ta , hôm nay đem ngươi nghiền xương thành tro!!!”

Ông!

Theo thanh âm gào thét truyền đến, uy áp đáng sợ giống như đoàn tàu bay nhanh, hướng phía Lâm Hải cùng A Tú xông tới mà đến!

“Chà mẹ nó!!!”

Lâm Hải cùng A Tú sắc mặt đại kinh, nghe thanh âm đã hiểu, dĩ nhiên là Triệu Hằng đuổi tới!

Hơn nữa, cái Triệu Hằng này quả thực thật là đáng sợ.

Những thứ khác không nói, chỉ là cái uy áp đáng sợ này, đều khiến chân nguyên bên ngoài thân Lâm Hải lập tức nứt vỡ, vậy mà không chịu nổi một kích!

“Lâm Hải, coi chừng!!!”

A Tú mặt đẹp đại biến, thét lên một tiếng kinh hãi, cấp tốc chắn trước người Lâm Hải.

Sau đó, cánh tay giương lên, lập tức một đạo vầng sáng màu xanh, theo hư không chạy như bay mà ra!

Ông!

Sau một khắc, một tòa hình vòm màu xanh, ngăn cản trước mặt Lâm Hải cùng A Tú.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, uy áp đáng sợ kia lập tức đụng vào bên trên hình vòm màu xanh.

hình vòm màu xanh lay động một hồi, sau đó lập tức sụp đổ, hóa thành hào quang màu xanh, tiêu tán trên không trung!

Phốc!

thân thể A Tú như gặp phải trọng kích, lập tức bị xung kích hướng phía sau bay ngược, người tại giữa không trung liền cuồng bắn ra một ngụm máu tươi!

“A Tú!!!”

hai mắt Lâm Hải kinh hãi, phất tay ra một cái Hồi Xuân Thuật, liền đã rơi vào trên người A Tú.

Ông!

toàn thân A Tú lóe lên quang mang màu xanh, sinh cơ lập tức khôi phục.

Ngay sau đó, lại là lóe lên, thương thế của A Tú , lập tức khôi phục hơn phân nửa!

“Ồ?!”

Lâm Hải thấy thế, không khỏi đại hỉ, không thể tưởng được A Tú cũng có thần thông đạo pháp loại khôi phục.

Như vậy đồng dạng, nguy hiểm đã nhỏ đi nhiều!

Ông!

Mà lúc này đây, uy áp kinh khủng kia rốt cục tới gần, lập tức đem Lâm Hải tập trung!

Toàn thân Lâm Hải xiết chặt, phảng phất bị một đạo gông xiềng vô hình trói buộc, lập tức đã mất đi tự do hành động !

Bá!

Giữa không trung lóe lên lưu quang, một đạo thân ảnh xuất hiện ở trước mặt Lâm Hải, hai mắt huyết hồng, nộ phát phun trương!

“Lâm Hải, ngươi tên hỗn đản này!!!”

Người tới gầm lên giận dữ, chấn đến thiên địa rung chuyển, sát khí đậm đặc giống như là thực chất, thiết cắt không khí đều phát ra trận trận kêu rên!

Đồng tử Lâm Hải co rụt lại, đột nhiên ngẩng đầu trông lại, đã thấy toàn thân Triệu Hằng bị ngọn lửa vờn quanh, nhìn mình chằm chằm nghiến răng nghiến lợi, dạng như hận không thể đem chính mình ăn sống nuốt tươi!

“Triệu Hằng, ngươi dám đả thương Lâm Hải, ta đem phủ Đại Tướng quân của ngươi san thành bình địa!”

Đúng lúc này, A Tú bỗng nhiên lao đến, trong đôi mắt đẹp dịu dàng mang theo thần sắc ngoan lệ, khóe miệng thấm máu tươi, sắc mặt lạnh như băng nói.

Triệu Hằng vừa quay đầu, liếc nhìn A Tú, sau đó bỗng nhiên hét lớn.

“Cút!”

Oanh!

cánh tay Triệu Hằng ừa nhấc, lập tức một cỗ khí lãng kinh khủng, hướng phía A Tú trùng kích mà đến!

Phốc!

A Tú căn bản liền trốn cũng trốn không kịp, liền bị cỗ khí sóng này, trùng trùng điệp điệp oanh kích ở trước ngực, một búng máu phun ra, bay ngược mà đi!

“A Tú!!!”

Lâm Hải thấy thế, quá sợ hãi, cũng may bên ngoài thân A Tú lóe lên màu xanh vầng sáng, thi triển pháp thuật khôi phục cho nàng !

Nhưng dù vậy, thân thể A Tú cũng hướng phía dưới ngã đi, ngã xuống đám mây!

Lâm Hải mạnh mẽ quay đầu, hai mắt như đao, lập tức huyết hồng, nhìn chằm chằm vào Triệu Hằng lạnh như băng nói.

“Ngươi, tốt nhất hiện tại liền bắt đầu cầu nguyện A Tú không có việc gì!”

“Nếu không, ngươi cứ đợi đến chôn cùng a!”

Chương 2446: Cái thằng này quá mạnh mẽ, chúng ta chạy mau!

“Ha ha ha ha!”

Lời nói của Lâm Hải, lập tức nhắm trúng Triệu Hằng càn rỡ cười to một hồi.

Sau đó, hai mắt ngoan lệ, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hung ác nói.

“Thật không biết ngươi lấy ở đâu ra dũng khí, nói ra lời nói không biết lượng sức như thế!”

“Đừng tưởng rằng, biết một chút Lôi Pháp cổ quái, thì có thể muốn làm gì thì làm!”

“Ngươi lừa gạt được người khác, không lừa được ta!”

Nói xong, Triệu Hằng đưa tay nhất chỉ Lâm Hải, nghiêm nghị quát.

“Lâm Hải, ngươi giết cháu yêu của ta , tội không thể tha, hôm nay khó thoát khỏi cái chết!”

“Thức thời, đem tất cả Phá Lôi Đan đều giao ra đây, ta có thể cho ngươi một cái thống khoái!”

“Nếu không, đem linh hồn của ngươi hút ra, bỏ vào trong Liệt Hỏa nung khô, lại để cho người nhận hết tra tấn, sống không bằng chết!!!”

Lâm Hải nghe được, nhưng lại sắc mặt phát lạnh, lạnh lùng nói.

“Chỉ sợ ngươi không có bổn sự này!”

Triệu Hằng ha ha cười cười, trong mắt lóe lên sát cơ, nhe răng cười nói.

“Đều cái lúc này rồi, còn dám mạnh miệng!”

“Hôm nay, lại để cho ngươi biết, tư vị sống không bằng chết!”

Ông!

tiếng nói của Triệu Hằng vừa rơi xuống đất, bàn tay bỗng nhiên chém ra, bầu trời lập tức long long rung động, một cái hư ảnh bàn tay cực lớn, hướng phía đỉnh đầu Lâm Hải, bắt xuống dưới.

Lâm Hải hoảng sợ ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ mặt ngưng trọng, phát hiện linh hồn của mình, vậy mà run rẩy lên!

một chưởng này của Triệu Hằng , chẳng những công kích thân thể, tựa hồ đối với linh hồn cũng có tổn thương thật lớn!

Cũng may Lâm Hải tu hành Thần Hồn Quyết đã lâu, linh hồn dị thường cường đại, tuy cảm giác thống khổ, nhưng lại không mất đi tri giác.

Mắt thấy một chưởng này, muốn rơi tại trên đỉnh đầu, Lâm Hải ý niệm khẽ động, biến mất không thấy gì nữa!

Oanh!

một chưởng này của Triệu Hằng , lập tức vỗ vào trên vị trí trước đó của Lâm Hải .

Nhưng mà, Triệu Hằng lại biến sắc, lộ ra ánh mắt kinh hãi!

“Người đâu! ?”

“Như thế nào không thấy rồi!”

một chưởng này của lão, ý đồ không tại giết địch, mà là muốn đem linh hồn của Lâm Hải hút ra.

Thế nhưng mà sau khi một chưởng rơi xuống, vậy mà phát hiện Lâm Hải biến mất không thấy, lập tức lại để cho Triệu Hằng chấn động!

“Pháp thuật Không Gian!!!”

Rất nhanh, Triệu Hằng nghĩ tới một loại khả năng.

Cái kia chính là, Lâm Hải vô cùng có khả năng nắm giữ Không Gian Chi Đạo vô cùng thần bí!

Nếu không, căn bản không cách nào giải thích, Lâm Hải tại sao phải biến mất không thấy gì nữa!

“Đi ra!!!”

Trong giây lát, Triệu Hằng gầm lên giận dữ, trong phương viên mười dặm, không khí rung chuyển, khí lưu như nước thủy triều, nhấc lên sóng to gió lớn!

Triệu Hằng dùng lực lượng Tiên Quân, ngạnh sinh sinh đem không gian xung quanh chấn sập, thiên địa biến sắc!

Triệu Hằng có tự tin, mặc dù Lâm Hải đã trốn vào trong khe không gian, cũng mơ tưởng tránh được kiếp nạn này!

Sau một lát, Triệu Hằng thu hồi chân nguyên, sắc mặt lạnh như băng, đem thần thức phóng xuất ra.

Nhưng mà, rất nhanh sắc mặt Triệu Hằng, lại là biến đổi!

“Vẫn là không có người!!!”

Lão khiếp sợ phát hiện, trong phương viên mười dặm, như cũ không có bóng dáng Lâm Hải!

Chẳng lẽ nói, trong nháy mắt này , Lâm Hải đã chạy đến ngoài mười dặm sao?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!!!

Ông!

Ngay tại thời khắc Triệu Hằng không thể tưởng tượng, địa phương Lâm Hải đứng thẳng trước đó, bỗng nhiên rung động chấn động, một đạo thân ảnh thoáng hiện mà ra!

“Lâm Hải, lại dám khiêu khích bổn Tướng quân!!!”

đồng tử Triệu Hằng co rụt lại, thật sự là vừa sợ vừa giận, đưa tay lại là một chưởng!

Không nghĩ tới, Lâm Hải lại không có đào tẩu, còn dừng lại tại vị trí ban đầu!

Cái này đối với Triệu Hằng mà nói, quả thực là trần trụi khiêu khích cùng khinh thị a!

Lâm Hải thấy thế, đồng tử nhưng lại co rụt lại, lộ ra cười khổ bất đắc dĩ .

nếu hắn biết rõ suy nghĩ giờ phút này của Triệu Hằng, chỉ sợ cần phải oan uổng chết không thành.

Nếu có thể chạy, đã sớm con mẹ nó chạy, ngu xuẩn mới có thể lưu tại nguyên chỗ khiêu khích ngươi!

Bất quá, lúc này đây Lâm Hải lại không có trốn vào Luyện Yêu Hồ, mà là ánh mắt lóe lên, quang mang màu lam chớp động!

Dưới Thiên Nhãn Thần Thông, Lâm Hải lập tức thấy rõ sơ hở của Triệu Hằng, cánh tay mạnh mẽ vung lên!

“Phá Vạn Pháp!!!”

Oanh!

Một đạo Tử Quang lập loè, kích xạ mà ra, phát sau mà đến trước thẳng hướng phía Triệu Hằng mà đến!

“n?”

Triệu Hằng sững sờ, không nghĩ tới Lâm Hải lại vẫn dám đánh trả, thật sự là không biết tốt xấu!

Đang chuẩn bị không thèm nhìn công kích của Lâm Hải, trước đem linh hồn Lâm Hải hút ra nói sau.

Nhưng sau một khắc, Triệu Hằng lại sắc mặt đại biến, lộ ra khó có thể tin thật sâu!

“Không có khả năng!”

Triệu Hằng hoảng sợ phát hiện, một kích này của Lâm Hải, không biết là cố ý hay là trùng hợp, dĩ nhiên lại công hướng nhược điểm trí mạng của chính mình !

nếu một chưởng này của chính mình rơi xuống, thế tất có thể đem linh hồn Lâm Hải , hút ra khỏi thân thể.

Thế nhưng mà, một kích này của Lâm Hải, cũng chắc chắn đánh trúng chỗ trí mạng của lão!

Tuy, lão là thân thể Tiên Quân, tất nhiên sẽ không chết, nhưng sẽ ảnh hưởng thật lớn, ít nhất nửa năm mơ tưởng xuống được giường!

Nháo không tốt, tu vi cảnh giới còn sẽ ngã xuống!

“Thực tiên sư bà ngoại nhà nó chứ!”

Triệu Hằng không khỏi thầm mắng một tiếng, thật sự là tức đến thiếu chút nữa thổ huyết!

Lâm Hải tiểu tử này, vận khí quả thực cũng thật tốt quá.

Tiện tay một đạo công kích, lại thật vừa đúng lúc chỉ hướng nhược điểm của mình, lại để cho chính mình không thể không thu tay lại!

Oanh!

Rơi vào đường cùng, Triệu Hằng chỉ phải đưa cánh tay hơi nghiêng, chếch đi xa hơn một trượng!

Đồng thời, cái tay còn lại vung lên, đem công kích của Lâm Hải, nhẹ nhõm đánh nát bấy!

Ông!

một chưởng này của Triệu Hằng, tuy chém lệch, nhưng dư ba mãnh liệt , vẫn giống như là búa tạ, quét tại trên người Lâm Hải.

Phốc!

Lâm Hải phun ra một búng máu, thân thể trực tiếp bay lên, từ trên đám mây rơi xuống!

Phanh!

Thân thể Lâm Hải, trùng trùng điệp điệp ngã rơi trên mặt đất, nện đến mặt đất đều run rẩy một hồi.

“Ai u, chà mẹ nó!”

Lâm Hải kêu đau một tiếng, đau đến ứa ra mồ hôi lạnh.

Dù hắn có Tinh Thần Thánh Thể hộ thân, nhưng đẳng cấp quá thấp, thực sự nhịn không được trùng kích cường đại như thế.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải vội vàng lấy ra Đại Hoàn Đan cùng Chân Nguyên Tán, nuốt vào trong bụng.

“Lâm Hải, ngươi như thế nào rồi?”

Đột nhiên, một đạo thanh âm lo lắng vang lên.

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, đã thấy A Tú vậy mà cũng tại bên cạnh mình cách đó không xa, vừa mới đứng lên.

“A Tú, Triệu Hằng cái thằng này quá mạnh mẽ, chúng ta chạy mau!”

Lâm Hải cùng Triệu Hằng, thực lực kém cách xa, căn bản không dám lại đợi thêm nữa!

Nói với A Tú một tiếng, hai người đem hết toàn lực, mượn cảnh ban đêm yểm hộ, lao chạy như điên, hướng phía trên núi phóng đi!

“Hỗn đản, nhìn ngươi chạy chỗ nào?!”

Triệu Hằng một kích không có bắt Lâm Hải, ngược lại bị Lâm Hải bức lui, thật sự là vừa tức vừa giận!

Thấy Lâm Hải cùng A Tú, muốn hướng trên núi chạy, sao lại để cho bọn hắn như nguyện!

Ông!

Cánh tay vừa nhấc, lập tức trong lòng bàn tay có ánh lửa liệt liệt, đem bầu trời đều phảng phất bốc cháy lên.

“Đi!”

Triệu Hằng quát một tiếng chói tai, đưa tay đem hỏa diễm trong tay, hướng phía Lâm Hải oanh kích mà đi!

Lâm Hải đang chạy như điên, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một đoàn nóng bỏng, cơ hồ đem người thiêu đốt.

Hoảng sợ quay đầu lại, đã thấy ánh lửa trùng thiên, hướng phía chính mình cuốn tới!

“Hừ, chơi lửa , ca là tổ tông ngươi !”

Nếu Triệu Hằng dùng đạo pháp khác đến công, Lâm Hải có lẽ bó tay chịu trói.

Nhưng là luận chơi lửa, Lâm Hải có Thiên Hỏa Chi Đạo, cho dù Triệu Hằng là Thiên Tiên, Lâm Hải cũng không sợ lão!

“Đi!”

Lâm Hải quát một tiếng chói tai, bỗng nhiên Phượng Minh Cửu Thiên, Niếp Niếp vỗ cánh mà ra!

Tíu tíu!!!

Oanh!

Một đoàn hỏa diễm, từ trong miệng Niếp Niếp xì ra, đón nhận hỏa diễm của Triệu Hằng!

Trong chốc lát, ánh lửa ngập trời, hỏa thế hừng hực quấn qua tất cả khắp nơi!

hỏa diễm của Triệu Hằng tuy mạnh, lại ngạnh sinh sinh bị Niếp Niếp, ngăn cản tại đó, không cách nào vượt lên mảy may!

“Cái gì?!”

Triệu Hằng chấn động, sau đó trong mắt lập tức hiện lên hào quang kinh hỉ.

“Ha ha, Thiên Hỏa Chi Linh, cái này thuộc về ta!” Triệu Hằng cười to một tiếng, bỗng nhiên đưa tay, một đoàn quang mang màu trắng, giống như một chiếc lưới lớn từ trên trời giáng xuống, hướng phía Niếp Niếp bao phủ mà đến!

Chương 2447: Đứng đằng kia đừng nhúc nhích!

Niếp Niếp đang vỗ cánh phóng hỏa, lập tức bị một đoàn ánh sáng trắng bao phủ mà đến, lập tức hót lên một tiếng!

Tíu tíu!!!

Sau một khắc, Niếp Niếp phóng lên trời, không những không sợ, ngược lại hướng phía cái ánh sáng trắng kia , trùng kích mà đi!

Oanh!

Trong chốc lát, ánh lửa trùng thiên, đạo pháp quấn qua tất cả, bầu trời giống như phát sinh bạo chiếu kịch liệt, sóng xung kích khiến cho không khí đều bắt đầu chấn động .

thân thể Niếp Niếp, mạnh mẽ nghiêng đi, lập tức phát ra một tiếng rên rỉ, ánh lửa ảm đạm!

Mà thân thể Triệu Hằng, cũng mạnh mẽ trì trệ, cái vầng sáng màu trắng kia lập tức bị chôn vùi, tiêu tán vô hình!

“Thật là lợi hại!”

lông mày Triệu Hằng nhíu lại, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Bất quá rất nhanh, trong mắt Triệu Hằng lóe ra hào quang kích động cuồng hỉ!

“Ha ha ha, cái Thiên Hỏa này ta thích!”

Niếp Niếp cường đại như thế, có thể ngăn cản một kích của Triệu Hằng, lại để cho Triệu Hằng càng thêm nguyện nhất định phải có!

Mắt thấy Niếp Niếp thay đổi phương hướng, chạy trốn mà đi, Triệu Hằng liền truy kích Lâm Hải đều chẳng quan tâm rồi.

Vèo!

thân ảnh Triệu Hằng lóe lên, hóa thành lưu quang, hướng phía Niếp Niếp truy kích mà đi.

“A Tú, chúng ta đi mau!”

Lâm Hải giờ phút này, cũng âm thầm khiếp sợ, không thể tưởng được liền cả Niếp Niếp đều ngăn cản không nổi một kích của Triệu Hằng , một chiêu bại lui!

Bất quá, đây cũng là cơ hội thật tốt để bọn hắn đào tẩu , lôi kéo bàn tay nhỏ bé của A Tú, nhanh chóng rút lui khỏi!

“Ha ha ha, Thiên Hỏa, nhìn ngươi chạy chỗ nào!”

Triệu Hằng giờ phút này, thì là đã đuổi tới sau lưng Niếp Niếp, toàn thân hào quang lòe lòe, bàn tay giơ lên, đột nhiên chém ra!

Oanh!

Không gian một hồi run run, sau đó một cái lưới lớn cực lớn màu trắng, lần nữa hướng phía Niếp Niếp úp xuống dưới!

Nhưng tại thời khắc cái lưới lớn màu trắng kia, sắp đem Niếp Niếp bao lại, thân ảnh Niếp Niếp lại lăng không lóe lên, biến mất không thấy gì nữa!

“n?”

Triệu Hằng một chiêu thất bại, lập tức chấn động, lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi !

“Không có khả năng, Thiên Hỏa như thế nào không thấy rồi!”

Ông!

Trong chốc lát, Triệu Hằng đem toàn bộ thần thức thả ra, bao trùm phương viên mười dặm.

Lại phát hiện, ở đâu còn có tung tích của Niếp Niếp?

“Thật sự là gặp quỷ rồi!”

Triệu Hằng tức giận mắng một tiếng, hơn nữa hiện tại, Lâm Hải giờ phút này cũng chạy xa!

Nếu còn không truy kích, gây chuyện không tốt thì lại để cho Lâm Hải trốn thoát rồi!

“Tiểu tử, mơ tưởng chạy ra khỏi lòng bàn tay bổn Tướng quân !”

Toát!!!

Sau một khắc, Triệu Hằng hóa thành một đạo lưu quang, hướng phía Lâm Hải thẳng truy mà đi!

Lâm Hải cùng A Tú, đang chạy như điên, cảm thấy sau lưng có khí tức khủng bố , nhanh chóng tiếp cận liền lập tức kinh hãi.

“Lâm Hải, Triệu Hằng lại truy tới!”

Lâm Hải cau mày, tâm tình trở nên vô cùng trầm trọng !

Không thể không nói, đối mặt với đối thủ cường đại như Triệu Hằng, Lâm Hải thật đúng là cảm thấy vạn phần khó giải quyết!

“A Tú, chỗ đó là địa phương nào?”

Đột nhiên, Lâm Hải phát hiện trên đỉnh núi phía trước cách đó không xa, sừng sững một tòa kiến trúc nguy nga, rất xa liền cho người một loại cảm giác trang nghiêm.

A Tú từ trên đám mây nhìn lại, lập tức vui vẻ.

“Lâm Hải, đó là Thần Đan Đường!”

“Thần Đan Đường cùng Linh Thạch Điện ta, có chút giao tình, có lẽ có thể hướng bọn họ xin giúp đỡ!”

“Thần Đan Đường?!” Lâm Hải nghe được, không khỏi cũng lộ vẻ mặt vui mừng.

Hắn chợt nhớ tới, lời nói mà trước đó Phó Đường chủ Từ Chiến Sinh của Thần Đan Đường đã từng nói với mình.

Thần Đan Đường đem mình coi thành bằng hữu, cửa lớn vĩnh viễn hướng chính mình rộng mở.

Nếu mình gặp được nguy hiểm, có thể đến Thần Đan Đường tìm y!

Tuy Từ Chiến Sinh chỉ là Nhị kiếp Tán Tiên, căn bản không thể nào là đối thủ của Triệu Hằng .

Nhưng, Từ Chiến Sinh lúc trước, đại biểu thế nhưng mà là Đường chủ của Thần Đan Đường , cho dù Triệu Hằng cũng không dám xằng bậy a?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải hướng phía A Tú, la lên một tiếng.

“A Tú, đi, chúng ta đi Thần Đan Đường!”

Toát!

Lâm Hải cùng A Tú, chân đạp tường vân, hướng phía Thần Đan Đường bay đi!

“Chạy đi đâu!”

Nhưng vào lúc này, Triệu Hằng đã đuổi tới, đưa tay một chưởng, không gian chấn động, hướng phía Lâm Hải vỗ xuống.

Lâm Hải hoảng sợ biến sắc, cấp tốc quay đầu lại, dưới Thiên Nhãn Thần Thông, dĩ nhiên thấy rõ nhược điểm trong một chiêu này của Triệu Hằng .

“Phá Vạn Pháp!!!”

Lâm Hải thầm hô một tiếng, đưa tay một là đạo Lôi Điện màu tím, mang theo xu thế lăng lệ ác liệt phá hủy mọi thứ, hướng phía Triệu Hằng kích xạ mà ra!

“n?”

sắc mặt Triệu Hằng lập tức kinh hãi, lộ ra thật sâu rung động cùng không thể tin được!

một kích này của Lâm Hải , tuy không mạnh, lại trực chỉ chỗ hiểm trí mạng của lão, lại để cho lão không thể không phòng!

“Thực con mẹ nó đã gặp quỷ rồi!”

Triệu Hằng tức giận không thôi, vừa rồi Lâm Hải công lão tất cứu, khiến cho chiêu thức của Triệu Hằng lệch lạc, Lâm Hải trốn ra tìm đường sống.

Vốn, Triệu Hằng còn tưởng rằng là trùng hợp, Lâm Hải mèo mù đụng chuột chết.

Nhưng bây giờ xem ra, tựa hồ không phải có chuyện như vậy a!

Lâm Hải tiểu tử này, tựa hồ thật có thể tìm được tử huyệt của mình!

Ý nghĩ này vừa ra tới, Triệu Hằng lập tức toát ra một thân mồ hôi lạnh, nghĩ mà sợ không thôi!

Nếu thật sự là như thế, cái Lâm Hải kia cũng thật là đáng sợ!

Cũng may mắn Lâm Hải giờ phút này, tu vi nhỏ yếu, chỉ là Tiên Đạo Chí Tôn.

Nếu Lâm Hải cùng Triệu Hằng lão cùng một cảnh giới, thậm chí đạt tới cảnh giới Nhị kiếp Tán Tiên, Triệu Hằng lão đều triệt để lâm vào bị động.

“Đáng chết!!!”

Dưới tình thế cấp bách, Triệu Hằng không thể không lần nữa nghiêng người nhường lối, tránh thoát công kích của Lâm Hải .

Nhưng bởi như vậy, một chưởng công hướng Lâm Hải, phương hướng cũng theo mà lệch đi!

Oanh!

một chưởng cuồng mãnh bá đạo này , sát qua thân thể Lâm Hải mà qua, đem không khí xung quanh Lâm Hải , đều thoáng cái rút sạch!

Phốc!

Lâm Hải bị dư ba của một chưởng này trùng kích, liền phun ra một ngụm máu tươi , thân thể hướng phía trước, nhanh chóng mà đi!

“Tiểu tử, nhìn ngươi chạy chỗ nào!”

hai mắt Triệu Hằng hiện lên hung mang, thật sự là vừa tức vừa giận!

lão đường đường Tiên Quân, tự mình truy kích một cái Tiên

Đạo Chí Tôn nho nhỏ, lại nhiều lần bị nhục.

Cái này nếu truyền đi, Triệu Hằng lão cũng đừng lăn lộn!

Ông!

lòng bàn tay Triệu Hằng chớp động hào quang, đưa tay vừa muốn lần nữa ra chiêu.

Mà vừa lúc này, trong lòng Triệu Hằng lại mạnh mẽ nhảy lên, cảm thấy một cỗ lực trói buộc cường đại, đột nhiên từ trên trời giáng xuống!

“n?”

thời khắc Triệu Hằng sững sờ, lại nghe một đạo thanh âm quát chói tai lạnh như băng , bỗng nhiên vang lên.

“Đứng tại kia đừng nhúc nhích!”

Ầm ầm!

Theo thanh âm rơi xuống đất, đỉnh đầu Triệu Hằng, đột nhiên xuất hiện một cái Ngũ Giác Tinh Mang (*ngôi sao năm cánh)cực lớn!

Đúng là Ngũ Hành Trấn Phong Quyết!!!

Cái Ngũ Giác Tinh Mang kia , không ngừng lóe ra sắc thái, đầu đuôi đụng vào nhau, nhanh chóng xoay tròn, mang theo lực trói buộc khủng bố, hướng phía Triệu Hằng ầm ầm rơi xuống!

“Không tốt!”

Triệu Hằng chấn động, lấy tu vi của lão, vậy mà cũng cảm nhận được một tia uy hiếp.

Thực tế lại để cho Triệu Hằng hoảng sợ chính là, linh hồn của mình, thậm chí có một tia run rẩy rất nhỏ.

mỗi khi cái Ngũ Giác Tinh Mang này chớp động thoáng một phát, sâu trong linh hồn phảng phất nhiều thêm một tầng gông xiềng, khó chịu đến cực điểm!

“Cút ngay!!!”

mí mắt Triệu Hằng kinh hoàng, lập tức phát giác cái Ngũ Giác Tinh Mang này, chính là thủ đoạn công kích linh hồn .

Linh hồn yếu ớt đến cực điểm, một khi bị thương, sẽ rất khó khôi phục.

Vì thế, Triệu Hằng không dám chủ quan chút nào, đưa tay oanh ra một quyền, giống như một đạo sóng xung kích lóe ra hào quang, oanh hướng về phía cái Ngũ Giác Tinh Mang kia!

Oanh!

một quyền này của Triệu Hằng , kinh thiên động địa, hung hăng oanh kích tại trên Ngũ Giác Tinh Mang !

Ông!

Ngũ Giác Tinh Mang lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, nhanh chóng xoay tròn, quang hoa năm màu, lúc sáng lúc tối, lập loè không ngừng!

“Ách!!!”

Triệu Hằng biến sắc, phát hiện linh hồn của mình một hồi chết lặng, cả người đều bị phong ấn ở bên trong này .

Nhưng qua ba năm giây thời gian, quang mang màu xanh bên trong cái Ngũ Giác Tinh Mang kia, bỗng nhiên sụp đổ, hóa thành vô số điểm ánh sáng, tiêu tán trên không trung.

Phanh!

quang mang màu xanh vừa vỡ liệt, hào quang Ngũ Hành khác lật tức nhạt nhòa, cũng lập tức tiêu tán vô hình!

Ông!

chỗ trói buộc trong linh hồn Triệu Hằng, lập tức giải trừ, thoáng cái khôi phục tự do.

Cái này, lại làm cho Triệu Hằng bị chọc tức.

Chẳng những không có bắt lấy Lâm Hải, ngược lại bị Lâm Hải một cái tiểu tử giống như con sâu cái kiến, phong ấn ba năm giây!

Cái này đối với Triệu Hằng một cái Tiên Quân mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã!!!

“Lâm Hải, ta muốn cho ngươi trả giá thật nhiều!!!”

Triệu Hằng rống to một tiếng, lần nữa hướng phía phương hướng mà Lâm Hải đào tẩu nhìn lại, lại phát hiện ở đâu còn có bóng dáng Lâm Hải?

Chương 2448: Ngươi diễn thật giả a, ngươi cái đùa giỡn tinh!

“Chạy?”

“Không có khả năng!”

Triệu Hằng nhíu lông mày lại, sát cơ nồng đậm bỗng nhiên phóng thích, thần thức trải rộng phương viên mười dặm.

“n?”

Trong giây lát, ánh mắt Triệu Hằng đã rơi vào tông môn Thần Đan Đường, hai mắt lập tức nhíu lại!

"Thần Đan Đường!"

"Xem ra, tiểu tử này là chạy đến Thần Đan Đường rồi!"

"Hừ, ngươi cho rằng Thần Đan Đường giữ được ngươi sao?"

Toát!!!

Triệu Hằng lập tức hóa thành lưu quang, hướng phía Thần Đan Đường chạy như bay mà đi.

Mà cùng lúc đó, Lâm Hải cùng A Tú, đã đến Thần Đan Đường, gặp được Từ Chiến Sinh.

"Ha ha ha, Lâm Hải, hoan nghênh hoan nghênh a!"

"Ta đã sớm nói, cửa lớn của Thần Đan Đường, vĩnh viễn rộng mở cho ngươi !"

Từ Chiến Sinh tựa hồ đã sớm ngờ tới Lâm Hải sẽ đến, vậy mà đã sớm chờ đợi tại chỗ tông môn.

Lâm Hải thấy thời khắc mình nguy nan, Từ Chiến Sinh còn nhiệt tình như vậy, trong nội tâm lập tức càng thêm áy náy.

Sớm biết như thế, lúc trước sẽ đưa Từ Chiến Sinh một miếng Phá Lôi Đan thì như thế nào?

Thiệt thòi chính mình, còn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, hiện tại xem ra, thật sự là hổ thẹn a!

"Từ Phó Đường chủ, Lâm Hải bị Triệu Hằng đuổi giết, bất đắc dĩ đến đây tìm nơi nương tựa!"

"Cho ngươi cùng Thần Đan Đường, thêm phiền toái!"

"Ha ha ha ha!" Từ Chiến Sinh nghe được, thì là cởi mở cười to một tiếng.

“Lâm công tử, nói lời này liền khách khí rồi.”

“Từ mỗ đã sớm nói, nếu như ngươi gặp nguy hiểm, có thể tùy thời tới tìm ta!”

“Cái Triệu Hằng kia tuy mạnh, nhưng Thần Đan Đường ta cũng không phải dễ khi dễ, đến đây rồi, ngươi cứ yên tâm đi!”

Lâm Hải nghe nói như thế, thật sự là nội tâm cảm động không thôi.

Thần Đan Đường có thể vì chính mình, đắc tội với cường giả như Triệu Hằng, nhân tình này không thể bảo là không lớn.

Bất kể như thế nào, sau đó mình nhất định muốn có chỗ báo đáp đối với Thần Đan Đường .

“Bất quá...”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải vừa cảm động vừa mắc cỡ day dứt, tâm tình phức tạp, Từ Chiến Sinh lại lần nữa mở miệng, ngữ điệu kéo thật dài, lại để cho trong lòng Lâm Hải đập mạnh một cú.

“Từ Phó Đường chủ, bất quá cái gì?”

Lâm Hải vô ý thức hỏi.

“Lâm công tử, ngươi cũng biết, Triệu Hằng thế nhưng mà là Đại Tướng quân của thành Vân Sơn , càng là cường giả cấp bậc Tiên Quân.”

“Thần Đan Đường ta một khi đắc tội lão, cuộc sống sau này chỉ sợ không sống khá giả a!”

Lâm Hải nghe được, nhướn mày, trong nội tâm bỗng nhiên bay lên một tia dự cảm bất thường.

“Từ Phó Đường chủ, ngươi có lời gì, cứ việc nói thẳng a!” Lâm

Hải thản nhiên nói.

Từ Chiến Sinh ha ha cười cười, sau đó sắc mặt ngưng tụ, mang theo một tia lạnh lùng nói.

“loại sự tình như đắc tội Triệu Hằng này, nếu như không có điểm tốt, Từ mỗ chỉ sợ khó có thể thuyết phục Đường chủ nhà ta a.”

“Như vậy đi, chỉ cần đem ngươi toàn bộ Phá Lôi Đan trên người cùng với đan phương giao ra đây, ta tin tưởng Đường chủ nhà ta, tất nhiên sẽ bảo hộ ngươi an toàn!”

“Nếu không, hôm nay việc này, cũng không tốt xử lý a!”

Bá!

Từ Chiến Sinh thốt ra lời này xong, lông mày Lâm Hải mạnh mẽ nhảy lên, hai mắt hiện lên một tia lửa giận!

“Từ Phó Đường chủ, ngươi đang áp chế ta?”

Từ Chiến Sinh cười lắc đầu.

“Lâm công tử, làm gì đem lời nói khó nghe như vậy đâu?”

“Ngươi để cho Thần Đan Đường ta cứu ngươi, dù sao cũng phải cho chúng ta một cái lý do để cứu ngươi a?”

“Phi!!!” Lâm Hải nghe được, lập tức giận dữ, quát lớn một tiếng!

áy náy cùng cảm kích đối với Thần Đan Đường trước đó, lập tức quét qua là hết!

Lâm Hải giờ phút này, đã không phải là tiểu tử ngây thơ mới ra đời, giờ phút này ở đâu còn nhìn không ra, Từ Chiến Sinh đây là đang nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!

Thậm chí, Lâm Hải hiện tại cũng bắt đầu hoài nghi, Từ Chiến Sinh đã sớm liệu đến một bước này, mới có thể tại Linh Thạch Điện nói ra cái lời nói kia cho mình nghe.

Thiệt thòi chính mình còn đem lão coi thành người tốt, cái này th sự con mẹ nó là một lão hồ ly!

Mượn tay Triệu Hằng, bức bách chính mình đem Phá Lôi Đan thậm chí đan phương, đều giao cho Thần Đan Đường bọn họ!

“Từ Phó Đường chủ, thật sự là đánh một tay tính toán tốt a!”

hai mắt Lâm Hải lạnh như băng, cắn răng nói ra.

Sớm biết như thế, hắn căn bản sẽ không hướng Thần Đan Đường đi đến.

Bây giờ vừa trì hoãn, chỉ sợ Triệu Hằng lập tức sẽ đuổi tới, lãng phí vô ích một thời cơ đào tẩu!

Từ Chiến Sinh thì là vẻ mặt cả người lẫn vật vô hại mà tươi cười, hướng phía Lâm Hải trên mặt chỉ trích nói.

“Lâm công tử, nói chuyện không muốn trong lời nói có gai mà!”

“Từ mỗ từ đầu đến cuối, đều là đang thương lượng cùng Lâm công tử ngươi, chưa bao giờ bức hiếp qua ngươi đi?”

“Ngươi nói như vậy, chính là có chút không để đường lui ni!”

Ta nhổ vào!

Ta không để đường lui muội tử ngươi!

Lâm Hải tức đến cái mũi đều thiếu chút nữa lệch ra, cái Từ Chiến Sinh này, là thực con mẹ nó vô sỉ a!

Ra vẻ đạo mạo, đường hoàng, ngụy quân tử!

Lâm Hải cảm thấy những từ này, hình dung Từ Chiến Sinh lại quá thích hợp rồi.

“U, Lâm công tử, ngươi nên nhanh lên quyết định, Triệu Hằng đến rồi!”

Đột nhiên, Từ Chiến Sinh hướng phía đạo lưu quang trên bầu trời kia nhất chỉ, nhìn có chút hả hê nói.

Lâm Hải mạnh mẽ quay đầu lại, chỉ cảm thấy một cỗ uy áp cường đại, trùng kích mà đến, lập tức nắm hai đấm lại!

Triệu Hằng lại một lần truy đến, còn muốn chạy thật sự khó khăn!

“Lâm Hải, ngươi cho dù chạy đến Lăng Tiêu Điện, bổn Tướng quân cũng phải đem ngươi bắt đến!!!”

Một tiếng gào thét ngập trời, ầm ầm vang lên tại giữa không trung.

Sau một khắc, thân ảnh của Triệu Hằng xuất hiện tại giữa không trung, lập tức đem khí tức của Lâm Hải tập trung.

“Ai u, Triệu Tướng quân đại giá quang lâm, Thần Đan Đường ta bồng tất sinh huy a!”

Từ Chiến Sinh bỗng nhiên cười to một tiếng, sau đó dưới chân tường vân phi thăng, lập tức đã đến trước mặt Triệu Hằng, ôm quyền cười nói.

“U, khẩu phật tâm xà a!”

Triệu Hằng liếc mắt nhìn, liếc nhìn Từ Chiến Sinh, mang theo một tia xem thường cùng chán ghét, mỉa mai nói.

“Ách...” sắc mặt Từ Chiến Sinh lập tức cứng đờ, hơi có vẻ xấu hổ, trong mắt càng là hiện lên một tia hàn quang.

cái danh xưng này của gã, thế nhưng mà là nghĩa xấu trần trụi , bình thường không ai dám gọi.

Thế nhưng mà Triệu Hằng kêu ra, thanh âm còn lớn như vậy, lập tức lại để cho Từ Chiến Sinh khó chịu một hồi, rồi lại không thể làm gì.

“Triệu Tướng quân tới đây, ý muốn như thế nào à?” Từ Chiến Sinh vẫn giữ dáng tươi cười trên mặt, hướng phía Triệu Hằng hỏi.

Triệu Hằng vừa trừng mắt.

“Ngươi đây không phải biết rõ còn cố hỏi sao?”

Nói xong, Triệu Hằng hướng phía Lâm Hải nhất chỉ.

“Ta tới bắt tiểu tử này trở về, rút hồn bóc lột gân!”

Từ Chiến Sinh nghe được, lập tức lộ ra vẻ mặt biểu lộ khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi thật to gan, như thế nào đắc tội với Triệu Đại Tướng quân?”

“Xem Triệu Đại Tướng quân tức giận như vậy, chỉ sợ toàn bộ thành Vân Sơn, người có thể cứu ngươi cũng không nhiều rồi!”

Từ Chiến Sinh vừa nói, một bên vừa hướng phía Lâm Hải đùa giỡn trêu trọc chớp mắt vài cái.

Cái ý tứ kia rất rõ ràng, muốn Thần Đan Đường ra tay, phải đáp ứng yêu cầu trước đó!

Lâm Hải nhìn khuôn mặt dối trá của Từ Chiến Sinh, mặt mũi lập tức tràn đầy chán ghét, một hồi xem thường nói.

“Ánh mắt ngươi cà nhắc nữa à, lách vào cái gì mà lách vào?”

“Ngươi diễn thật giả a, ngươi cái đùa giỡn tinh!”

“ngươi có biết biểu diễn vụng về của ngươi, nhìn xem lại để cho người buồn nôn không?!”

“Ngươi!” Từ Chiến Sinh lập tức biến sắc, trong mắt hiện lên một vòng sát khí lạnh như băng.

“Hừ hừ, người muốn là tự mình tìm chết, Thần Tiên cũng không thể nào cứu được ngươi!” Từ Chiến Sinh cắn răng âm lãnh nói.

Nói xong, Từ Chiến Sinh bỗng nhiên hướng phía Triệu Hằng ôm quyền, mặt mày hớn hở nói.

“Triệu Đại Tướng quân, Lâm Hải tiểu tử này đắc tội ngài, thật sự tội đáng chết vạn lần!”

“Ngươi yên tâm, Thần Đan Đường ta tuyệt cũng không có người ngăn trở, muốn chém giết muốn róc thịt đều theo ngài!”

“Ha ha ha!” Triệu Hằng nghe được, lập tức cười to, lúc này mới dùng con mắt liếc nhìn Từ Chiến Sinh , nhẹ gật đầu.

“Ngươi cái khẩu phật tâm xà này , cuối cùng đã nói câu tiếng người!”

“Thay ta chuyển đạt cho Đường chủ các ngươi, ngày khác ta bày xuống yến hội, thỉnh gã uống rượu!”

“Cái Lâm Hải này, ta mang đi!”

Nói xong, vầng sáng trên người Triệu Hằng lóe lên, một cỗ uy áp kinh khủng, liền hướng phía Lâm Hải mà đi.

“Chậm đã!!!”

Triệu Hằng vừa muốn động thủ, Từ Chiến Sinh lại đột nhiên mở miệng, đem Triệu Hằng ngăn lại.

Chương 2449: Thần Đan Đường - Chương 2459: Hai vị, cảm giác như thế nào à?

Triệu Hằng sững sờ, sau đó hai mắt nhíu lại, mang theo hàn ý lạnh như băng, lạnh lùng nói.

“Khẩu phật tâm xà, ngươi muốn làm gì?”

Từ Chiến Sinh mang trên mặt dáng tươi cười, hướng phía Triệu Hằng vẻ mặt hòa khí nói.

“Đại Tướng quân có chỗ không biết, cái Lâm Hải này làm người cực kỳ không chịu nổi, là tên trộm!”

“À?” Lời nói của Từ Chiến Sinh, lại để cho Triệu Hằng không khỏi sững sờ.

Mà ngay cả Lâm Hải cùng A Tú, đều là mặt mũi tràn đầy mộng bức, không nghĩ tới Từ Chiến Sinh toát ra một câu như vậy.

Ngươi mẹ nó, ngươi mới là ăn trộm, cả nhà ngươi đều là ăn trộm!

Lâm Hải hận không thể tiến lên đạp Từ Chiến Sinh một cước, thực mẹ nó không phải ngậm máu phun người sao?

“Ăn trộm? Trộm vợ của ngươi?”

Triệu Hằng hổ nghiêm mặt, hướng phía Từ Chiến Sinh nghiêm trang mà hỏi.

Phốc!

Triệu Hằng vừa thốt ra lời kia, dưới chân Từ Chiến Sinh lảo đảo một cái, thiếu chút nữa cắm xuống bên trên đất.

“Ha ha ha!” Lâm Hải cùng A Tú, thì là nhịn không được, trực tiếp cười phun tới!

“Nên! Đáng đời!”

Trong nội tâm Lâm Hải thật sự là hả giận, không khỏi nhìn Triệu Hằng đều có chút thuận mắt rồi.

“Khục khục khục... Đại Tướng quân nói đùa, nói đùa!”

Từ Chiến Sinh mặt mũi tràn đầy xấu hổ, nhưng lại không thể không cười theo, trong nội tâm quả thực đem Triệu Hằng đều mắng chết rồi.

“Triệu Đại Tướng quân, thực không dám đấu diếm, cái Lâm Hải này trước đó, đã trộm đồ vật cực kỳ trọng yếu của Thần Đan Đường ta .”

“Ngươi mang hắn đi, Thần Đan Đường ta tuyệt không ngăn trở, nhưng nhất định phải để cho chúng ta đem vật mất đi cầm trở về!”

Triệu Hằng sững sờ, sau đó hai mắt nhíu lại, cười lạnh một tiếng.

“Khẩu phật tâm xà, ngươi đừng nói với ta, Phá Lôi Đan của Lâm Hải , là trộm từ Thần Đan Đường của ngươi !”

lông mày Từ Chiến Sinh nhíu lại, lập tức vỗ tay nói.

“Triệu Đại Tướng quân, thần toán a!”

“Đúng vậy, Lâm Hải trộm, chính là Phá Lôi Đan!”

Lâm Hải ở một bên, nghe nói như thế, quả thực đều trợn tròn mắt.

Mẹ nó, người thật sự có thể vô sỉ đến loại tình trạng này sao?

Mở to mắt rồi, thật sự mở to mắt rồi!

Nhưng mà, Triệu Hằng há lại dễ lừa gạt như vậy, hướng phía Từ Chiến Sinh cười lạnh một tiếng, mỉa mai nói.

“Khẩu phật tâm xà, ngươi thực con mẹ nó không biết xấu hổ a!”

“Cùng bản Đại Tướng quân chơi sáo lộ, ngươi còn non lắm!”

Nói xong, ông một tiếng, một cỗ khí tức cường đại bỗng nhiên từ trên người Triệu Hằng tách ra.

Từ Chiến Sinh sắc mặt đại biến, chỉ cảm thấy một cỗ lực trùng kích kinh khủng rơi vào trên thân, trực tiếp đưa gã chấn bay ra hơn xa trăm mét.

“Khẩu phật tâm xà! Nếu không phải xem tại trên mặt mũi của Đường chủ nhà ngươi, ta hiện tại đã làm thịt ngươi!”

“Cái Lâm Hải này, bổn Tướng quân mang đi, ngươi còn dám nhiều lời, đừng trách ta không khách khí!”

Nói xong, Triệu Hằng bỗng nhiên lui về sau, một cái hư ảnh bàn tay cực lớn, từ hư không thò ra, gào thét lên thẳng đến Lâm Hải mà đến.

Từ Chiến Sinh thấy thế, lập tức khẩn trương.

Nếu Lâm Hải thực bị Triệu Hằng bắt đi, gã như thế nào hướng Đường chủ giao phó à?

Thế nhưng mà, đối mặt với cảnh cáo của Triệu Hằng, gã ở đâu còn dám ngăn trở?

Nếu thật đem Triệu Hằng chọc giận, Triệu Hằng cũng thực có can đảm giết gã đi!

“Triệu Đại Tướng quân, tạm thời dừng tay!”

Mắt thấy một chưởng của Triệu Hằng, muốn rơi vào trên người Lâm Hải.

Đột nhiên, một đạo thanh âm uy nghiêm tang thương, bỗng nhiên vang lên.

Sau đó, một đoàn hỏa diễm đỏ thẫm chạy như bay mà đến, lập tức ngăn cản một kích của Triệu Hằng !

Oanh!

Nhất thời, một tiếng vang thật lớn, sóng lớn lăn lộn, ánh lửa trùng thiên!

Triệu Hằng sững sờ, lông mày đột nhiên nhảy dựng, sau đó chỉ thấy một đạo thân ảnh màu trắng, xuất hiện ở trước mặt của lão.

“Lục Đường chủ?”

Chờ sau khi thấy rõ người tới, trong mắt Triệu Hằng hiện lên một đạo tinh mang, chân mày hơi nhíu lại.

“Ngươi cũng sẽ không đồng dạng vô sỉ như cái khẩu phật tâm xà dưới tay ngươi này a?”

Triệu Hằng híp mắt, nhìn xem Lục Đường chủ, vẻ mặt cười lạnh nói.

Lục Đường chủ lại cũng không giận, hướng phía Triệu Hằng ha ha cười cười.

“Triệu Đại Tướng quân lời này từ đâu nói lên?”

“Lời của Từ Phó Đường chủ, câu câu là thật, Lâm Hải thật sự trộm đồ đạc của chúng ta!”

Nói xong, sắc mặt Lục Đường chủ ngưng tụ, nghiêm trang nói.

“Ngươi yên tâm, đợi Lục mỗ truy hồi vật bị mất, nhất định tự mình đem Lâm Hải áp đưa tới cửa!”

Nói xong, Lục Đường chủ vừa quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Lâm Hải, quát lên.

“Bọn chuột nhắt, lại dám đi trộm ở Thần Đan Đường ta, đợi bổn Đường chủ tự mình đuổi bắt ngươi!”

Oanh!

tiếng nói của Lục Đường chủ rơi xuống đất, một đoàn liệt hỏa cuồn cuộn, bỗng nhiên xuất hiện tại đỉnh đầu Lâm Hải, giống như một cái lồng giam, liền bao hắn lại!

“Mẹ nó, thật sự là một cái so với một cái thối không biết xấu hổ a!”

Lâm Hải đã đem lời nói của cái Lục Đường chủ này, một câu không sót nghe vào trong lỗ tai.

Không thể tưởng được, cái Lục Đường chủ này nhìn về phía trên sắc mặt thì hòa ái, tiên phong đạo cốt, vậy mà cũng là loại người vô sỉ này!

Mắt thấy hỏa diễm trên đỉnh đầu , sắp rơi vào trên thân.

Lâm Hải nheo mắt, trong nội tâm thầm than không thôi!

Không thể tưởng được, đi tới nơi Thần Đan Đường này, dĩ nhiên là dê vào miệng cọp, thật sự là nhặt chó rồi!

Ông!

Đột nhiên, đỉnh đầu Lâm Hải, tách ra một đoàn hỏa diễm sáng ngời .

hư ảnh Niếp Niếp, lần nữa hiển hiện mà ra!

tu vi cảnh giới của Lục Đường chủ này, vượt xa chính mình, muốn đối phó lão, cực kỳ gian nan.

Ngoại trừ vận dụng Hỏa Chi Đạo, thông qua Niếp Niếp tiến hành áp chế đẳng cấp , Lâm Hải không thể nghĩ ra kế sách ứng đối rất tốt khác!

Trừ phi... Lâm Hải cười khổ lắc đầu.

Hiện tại, còn chưa tới thời điểm dốc sức liều mạng.

Nếu thực đem mình ép lên tuyệt lộ, vậy thì ai cũng đừng nghĩ kỹ!

“Lục Đường chủ, thực coi bổn Tướng quân, là đứa trẻ ba tuổi ư!”

Không đợi Lâm Hải ra tay, một bên Triệu Hằng, lập tức bị chọc giận.

Hét lớn một tiếng, đưa tay là một đạo vầng sáng màu trắng, ầm ầm kích đánh tại phía trên ngọn lửa kia!

Oanh!

Nhất thời, tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên, đạo pháp sôi trào, giống như biển gầm lao nhanh!

Trên đỉnh đầu Lâm Hải, không gian đều xuất hiện một cái khe, khí lãng khủng bố lăn lộn như nước thủy triều, đem không khí đều đè ép không còn!

Chà mẹ nó!

Lâm Hải chỉ cảm thấy giống như có một tòa núi lớn áp lên đỉnh đầu, xương cốt hai chân đều bởi vì thừa áp quá nặng, vang lên tiếng rắc rắc.

Mẹ trái trứng, hai ngươi đánh nhau, có thể đừng tại trên đỉnh đầu huynh đệ hay không a!

“Triệu Đại Tướng quân, ngươi có ý tứ gì!”

hai mắt Lục Đường chủ nhíu lại, trong lòng bốc hỏa, hướng phía Triệu Hằng lạnh lùng nói.

Triệu Hằng thì là sững sờ hừ lạnh, trừng tròng mắt, quát lớn.

“ít trang bức, thực cho ta không biết, ngươi muốn độc chiếm Phá Lôi Đan sao?”

Lục Đường chủ thấy Triệu Hằng trực tiếp đem chủ đề làm rõ, lập tức biến sắc, hừ lạnh nói.

“Triệu Đại Tướng quân, ngươi cũng không phải là tu luyện Đan Đạo chi thuật, cần gì phải cùng ta tranh chấp?”

“Ngươi yên tâm, ta được cái Phá Lôi Đan này, đợi phá giải ra phương pháp luyện chế, nhất định sẽ luyện chế trăm khỏa, tự mình đưa đến quý phủ!”

Triệu Hằng thì là lạnh lùng cười cười, khinh thường nói.

“Ngươi có thể phá giải hay không, còn là không biết rõ!”

“Huống chi, trên tay Lâm Hải, Phá Lôi Đan vậy mà không ít, ta cần gì phải chờ ngươi tặng ta!”

Nói xong, trong mắt Triệu Hằng bỗng nhiên hiện lên một đạo sát khí lạnh như băng, bi thống nói.

“cháu yêu Triệu Thụy của ta, cũng đã bị chết ở tại trong tay Lâm Hải, cái Phá Lôi Đan này, phải giao cho ta với tư cách đền bù tổn thất!”

Bá!

Lục Đường chủ nghe được, lập tức biến sắc, một cỗ hàn mang từ trong mắt hiện lên.

“Triệu Đại Tướng quân, nói như vậy, không có thương lượng?”

Triệu Hằng thì là cười to, sau đó hừ lạnh một tiếng.

“Tất cả bằng bổn sự a!”

Toát!

Tiếng nói rơi xuống đất, Triệu Hằng bỗng nhiên ra tay, hướng phía Lâm Hải công tới.

“Hừ, Thần Đan Đường cũng không phải là địa phương để ngươi giương oai !”

Lục Đường chủ cũng là giận dữ, thấy Triệu Hằng ra tay, thân ảnh lóe lên, liền vọt tới!

Rầm rầm rầm!

Bầu trời lập tức truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, đầy trời đạo pháp, không thấy mặt trời!

“Đã đánh nhau?”

Lâm Hải cùng A Tú thấy thế, thì là hai mắt tỏa sáng.

Triệu Hằng cùng Lục Đường chủ động thủ, đối với Lâm Hải mà nói không còn gì tốt hơn.

Hắn và A Tú, vừa vặn thừa dịp loạn mà rời khỏi!

Bá!

Lâm Hải cùng A Tú vừa muốn hành động, đột nhiên một đạo thân ảnh ngăn cản đường đi, giọng mỉa mai vang lên.

“Hai vị, muốn đi đâu à?”

Chương 2450: Tiểu nhân âm hiểm , đáng giết!

“Từ Chiến Sinh!”

ánh mắt của Lâm Hải cùng A Tú ngưng tụ, đã thấy Từ Chiến Sinh vẻ mặt âm trầm, ngăn cản đường đi.

“Chó ngoan không cản đường, không muốn chết thì lập tức cút ngay!”

Lâm Hải đưa tay nhất chỉ Từ Chiến Sinh, ngữ khí lạnh như băng nói.

“Ha ha ha!”

Từ Chiến Sinh lập tức cười to một hồi, trong mắt mang theo khinh miệt thật sâu, đùa giỡn trêu trọc liếc nhìn Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi khẩu khí thật lớn a!”

“Khuyên ngươi, lập tức giao ra Phá Lôi Đan, còn có thể bảo trụ một cái mạng nhỏ!”

“Nếu không, lại để cho ngươi biết sự lợi hại của ta!”

“Uống!!!” Từ Chiến Sinh vừa mới dứt lời, bỗng nhiên một tiếng khẽ kêu vang lên, sau đó quang mang màu xanh bay vụt, lăng lệ ác liệt gào thét, thẳng đến Từ Chiến Sinh mà đi!

“A Tú!”

Lâm Hải đột nhiên cả kinh, không nghĩ tới A Tú vậy mà xuất thủ trước.

“Muốn chết!”

hai mắt Từ Chiến Sinh phát lạnh, lập tức huy động cánh tay, ánh lửa trùng thiên, nghênh tiếp A Tú mà đi!

Rầm rầm rầm!

Đạo pháp nổ vang, khí lãng lăn lộn, Từ Chiến Sinh cùng A Tú, lập tức kích đấu cùng một chỗ.

“Lâm Hải, chạy mau!”

A Tú cùng Từ Chiến Sinh, thực lực tương đương, đánh nhau khó phân thắng bại, cấp tốc hướng phía Lâm Hải hô to một tiếng.

Bá!

Vừa dứt lời, đột nhiên có mấy đạo khí tức cường đại, từ trong Thần Đan Đường trùng thiên mà đi.

Sau đó, mười mấy đạo thân ảnh, chặn đường đi của Lâm Hải, đem khí tức của Lâm Hải khóa chết!

“Ha ha ha, Lâm Hải, Thần Đan Đường ta cũng không phải là muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!”

“Bắt lại cho ta!”

Theo Từ Chiến Sinh ra lệnh một tiếng, mười mấy người này, giận quát một tiếng, hướng phía Lâm Hải liền nhào tới!

“Mẹ nhà nó!”

Trong lòng Lâm Hải một tiếng thầm mắng, không thể tưởng được Thần Đan Đường lại âm hiểm như vậy.

Đã như vậy, vậy cũng đừng trách huynh đệ không khách khí!

Nghĩ đến chỗ này, hai mắt Lâm Hải bỗng nhiên hiện lên một vòng sát cơ, trong hai mắt có ngọn lửa cấp tốc nhảy lên!

“Đừng làm thương chủ ta!”

Ngay tại thời khắc Lâm Hải muốn một thanh đại hỏa thiêu Thần Đan Đường, đột nhiên một đạo thanh âm quát chói tai, từ xa mà đến gần mà đến!

Toát!

Ngay sau đó, mấy đạo vầng sáng từ trên trời giáng xuống, thoáng cái đem Lâm Hải bảo vệ, ầm ầm nổ tung!

Oanh oanh oanh oanh!

tiếng oanh minh kịch liệt, không dứt bên tai, chấn nhân tâm phách!

xung quanh Lâm Hải, lập tức đạo pháp bay tán loạn, khí lãng lăn lộn, ánh mắt đều bị vật che chắn, một mảnh hào quang.

Bá bá bá!

Ngay sau đó, bóng người rơi xuống đã rơi vào xung quanh Lâm Hải, đem Lâm Hải bảo hộ tại chính giữa.

“Chủ nhân, ngươi không sao chứ?”

Dương Hiển một bên cảnh giác phòng ngự bốn phía, một bên hướng phía Lâm Hải lo lắng hỏi.

“Dương Hiển? Ha ha, là các ngươi!”

Lâm Hải thấy sáu người đến, đúng là sáu cái Yêu thú Nhị kiếp tán Tiên thủ hạ của mình , không khỏi đại hỉ.

“Lâm Hải, A Tú, nhanh chóng theo ta đi!!!”

Mà lúc này đây, lại một đạo thanh âm uy nghiêm, vang lên trên không trung.

Sau đó, một cỗ lực đạo kinh khủng đã rơi vào trên người Lâm Hải cùng A Tú, đem thân thể của Lâm Hải cùng A Tú , lập tức thu hút vào giữa không trung.

lông mày Lâm Hải nhíu lại, đã thấy hai tay Mộ Dung Khanh hư không lắc lư, mang theo chính mình cùng A Tú, nhanh chóng thoát đi!

“Mộ Dung Khanh, ngươi đứng lại đó cho ta!”

“Đem Lâm Hải để lại cho ta!”

Triệu Hằng cùng Lục Đường chủ đang kịch liệt đánh nhau, lập tức giận dữ, sao lại lại để cho Mộ Dung Khanh ngư ông đắc lợi!

Hai người lập tức đình chỉ công kích, nhao nhao huy động cánh tay, quấy phong vân, khí tức khủng bố bỗng nhiên cắt đứt đường đi của Mộ Dung Khanh!

Mộ Dung Khanh biến sắc, đối mặt với hai người này liên thủ công kích, nào dám lỗ mãng?

thân hình chạy như điên bỗng nhiên ngừng, trong lúc vội vã ra tay phòng ngự, liền bị chấn đến lùi lại ba bước, mới đứng vững thân hình!

Bá bá!

Vừa trì hoãn như vậy, Triệu Hằng cùng Lục Đường chủ một trước một sau, đem Mộ Dung Khanh giáp tại chính giữa!

Mộ Dung Khanh phất tay ra một đạo vầng sáng, đem Lâm Hải cùng A Tú bao ở trong đó, tâm thoáng cái liền trầm xuống.

Trước đó tại bên ngoài thành Vân Sơn, lão bị Triệu Hằng thi triển thần thông gây khó khăn, cho tới bây giờ mới thoát thân.

Mang theo lòng tràn đầy lo lắng, tới đây cứu Lâm Hải cùng A Tú, nhưng không nghĩ đến lại bị Triệu Hằng cùng Lục Đường chủ song song vây khốn, phong tỏa đường lui!

Triệu Hằng cùng Lục Đường chủ, thực lực đều không tại phía dưới Mộ Dung Khanh lão.

Hôm nay, hai người liên thủ, Mộ Dung Khanh lão tuyệt đối không chiếm được bỏ đi.

Muốn từ trong tay hai người kia, cứu Lâm Hải cùng A Tú, xem ra khó khăn!

Lục Đường chủ giờ phút này, lại nhắm hai mắt lại, lóe ra hào quang âm tàn, liếc nhìn Mộ Dung Khanh.

“Mộ Dung Điện chủ, ngươi muốn ăn một mình sao?”

Triệu Hằng thì là quát một tiếng chói tai, hướng phía Mộ Dung Khanh lớn tiếng nói.

“Giao ra Lâm Hải, nếu không san bằng Linh Thạch Điện ngươi !”

hai mắt Mộ Dung Khanh nhảy lên, trong ánh mắt hiện lên thần sắc quật cường, cười lạnh một tiếng nói.

“Lâm Hải là khách quý Chí Tôn của Linh Thạch Điện ta , bảo hộ hắn là nghĩa vụ của Linh Thạch Điện ta !”

“Ha ha ha, chó má nghĩa vụ!” Triệu Hằng cười to một tiếng, mặt mũi tràn đầy dữ tợn trừng liếc Mộ Dung Khanh.

“Rõ ràng là Linh Thạch Điện ngươi, muốn độc chiếm Phá Lôi Đan!”

Lục Đường chủ cũng là dựng lông mi lên, lạnh lùng nói.

“Mộ Dung Khanh, ít nói nhảm, không giao ra Lâm Hải, đừng trách ta không khách khí!”

“Hừ!” Mộ Dung Khanh hừ lạnh một tiếng, khí tức cường đại bỗng nhiên bay lên, hai mắt bắn ra sát cơ!

“Không khách khí thì như thế nào?”

“Lão phu, chả lẽ lại sợ ngươi!”

“Trừ phi các ngươi giết lão phu, nếu không ai cũng đừng muốn thương tổn khách quý Chí Tôn của Linh Thạch Điện ta !”

Triệu Hằng lập tức giận dữ, đưa tay nhất chỉ Mộ Dung Khanh, phẫn nộ quát.

“Ngươi muốn chết!”

Lục Đường chủ thì là nhíu hai mắt lại, hiện lên một đạo ánh mắt âm trầm, hướng phía Triệu Hằng nói.

“Triệu Đại Tướng quân, không bằng ta và ngươi liên thủ, trước đem Mộ Dung Khanh cầm xuống, lại quyết định Phá Lôi Đan thuộc sở hữu của ai, ngươi xem coi thế nào?”

Triệu Hằng cười ha ha, nhẹ gật đầu.

“Chính hợp ý ta!”

Lục Đường chủ thấy Triệu Hằng đã đáp ứng đề nghị của mình, lập tức trong hai mắt lóe lên sát cơ.

“Mộ Dung Điện chủ, hỏi lại ngươi một lần, Lâm Hải ngươi có giao hay không?!”

“Vọng tưởng!!!”

“Giết!!!”

Mộ Dung Khanh vừa dứt lời, Lục Đường chủ bỗng nhiên bạo lên, lập tức thiên địa biến sắc, ngập trời hỏa diễm từ trên trời giáng xuống, thẳng đến Mộ Dung Khanh bao phủ mà đến!

“Uống!!!”

Triệu Hằng cũng là quát lớn một tiếng, lập tức một đạo khí mang màu trắng, mang theo thanh âm đáng sợ , lăng lệ ác liệt gào thét tới!

Mộ Dung Khanh thấy thế, lập tức sắc mặt đại biến, cấp tốc dùng một đoàn hào quang bảo vệ Lâm Hải cùng A Tú, mạnh mẽ hướng ra phía ngoài hất lên!

“Hai ngươi chạy mau!”

Ông!

Lâm Hải cùng A Tú, vèo cái bị một cỗ sức lực lớn quăng đi ra.

Rầm rầm rầm!

Nhất thời, bên ngoài đạo pháp khí lãng, rơi vào phía trên hào quang hộ thể của Lâm Hải cùng A Tú , phát ra chấn động kịch liệt.

Lâm Hải cùng A Tú hoảng sợ biến sắc, dư ba của đạo pháp này, thế nhưng mà do Triệu Hằng cùng Lục Đường chủ phát ra, vầng sáng của Mộ Dung Khanh bảo vệ bọn hắn, liệu có ngăn cản ở?

Rầm rầm rầm!

Lâm Hải cùng A Tú, thân thể bị xung kích kịch liệt lay động, cái hào quang hộ thể kia, cấp tốc chớp động, lập tức xuất hiện rạn nứt!

Xoạt!

Giữ vững được qua mấy hơi thời gian, hào quang hộ thể ầm ầm nghiền nát!

Phốc!

Lâm Hải cùng A Tú, đồng thời miệng phun máu tươi, té rớt trên mặt đất.

Bất quá cũng may, giờ phút này dĩ nhiên đã thoát ly phạm vi công kích của Triệu Hằng cùng Lục Đường chủ .

Hai người tuy bị thương, lại không nguy hiểm đến tánh mạng.

Vèo!

Lâm Hải cùng A Tú nhảy dựng lên, cấp tốc ngẩng đầu hướng phía bầu trời nhìn lại.

Đã thấy ba đạo hào quang, đã kịch liệt đụng vào nhau, khắp bầu trời đều bị chiến đấu bao trùm!

Mộ Dung Khanh lấy một địch hai, cùng Triệu Hằng cùng Lục Đường chủ, đánh lại với nhau!

“Còn đứng ngây đó làm gì, chạy a!!!”

thời khắc Lâm Hải cùng A Tú sững sờ, bầu trời truyền đến một tiếng hô to lo lắng .

Mộ Dung Khanh vừa lên, liền thi triển thần thông, đem Triệu Hằng cùng Lục Đường chủ vây khốn, khiến cho hai người bọn họ không cách nào thoát thân, chính là vì tranh thủ thời gian cho Lâm

Hải cùng A Tú.

Nhưng, Triệu Hằng cùng Lục Đường chủ cường đại cỡ nào, thần thông của Mộ Dung Khanh có cường thịnh hơn nữa, có thể vây khốn hai người mấy hơi thời gian, cũng đã phi thường khó được.

Một khi hai người bọn họ thoát khốn, Lâm Hải cùng A Tú cường thịnh hơn nữa thì chạy cũng khó khăn!

“Đi!”

Lâm Hải cùng A Tú, cũng biết sự tình khẩn cấp, hai người đưa mắt liếc ra một cái, điên cuồng thoát đi!

“Chạy đi đâu!”

Từ Chiến Sinh đã sớm nhìn chăm chú lên hướng đi của Lâm Hải cùng A Tú , vừa thấy hai người muốn chạy trốn, lập tức vọt tới!

“Chủ nhân, coi chừng!”

Bọn người Dương Hiển thấy thế, cấp tốc rống to.

Nhưng, bọn hắn bị đám người còn lại của Thần Đan Đường vây quanh, lâm vào khổ chiến, không cách nào phân ra cứu viện Lâm Hải!

“Tiểu nhân âm hiểm , đáng giết!”

Lâm Hải mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn Từ Chiến Sinh vẻ mặt nhe răng cười xông lại, một vòng sát cơ bay lên!

Chương 2451: Như thế nào, ngươi dám có ý kiến?

Ông!

Đột nhiên, chỗ trán Lâm Hải, con mắt thứ ba mạnh mẽ mở ra, một đạo ánh sáng trắng xì ra!

“n?”

Từ Chiến Sinh dĩ nhiên vọt tới trước người Lâm Hải, đang chuẩn bị ra tay đem Lâm Hải bắt.

Nhưng đột nhiên, cái vầng sáng như lửa đốt sáng kia sáng lập loè mà ra, khiến cho hai mắt Từ Chiến Sinh lập tức trắng xoá một mảnh, phỏng chướng mắt!

“Không tốt!”

Từ Chiến Sinh quá sợ hãi, bản năng cảm thấy, một cỗ cực độ nguy hiểm hàng lâm tại trên thân thể.

Nhưng mà, đúng lúc này, một đạo âm thanh lạnh như băng, truyền vào trong tai của gã.

“Thần thông, Chước Quang!”

Toát!!!

Cái hào quang sáng ngời chói mắt kia, rơi vào trước ngực Từ Chiến Sinh, rồi từ phía sau lưng của gã kích xạ mà ra!

Từ Chiến Sinh mạnh mẽ cứng đờ, thoáng cái sững ở giữa không trung.

Hai mắt mang theo hoảng sợ thật sâu, cúi đầu nhìn lại.

Đã thấy chỗ trước ngực, xuất hiện một cái lỗ thủng thông suốt to bằng ngón tay.

Mà bên mép của cái lỗ thủng kia, hào quang lửa đốt sáng sáng, sắc bén lăng lệ ác liệt , ánh lửa thiêu đốt gân cốt cùng da thịt của gã!

“Không!!!”

Từ Chiến Sinh phát ra một tiếng kêu sợ hãi thảm thiết, sau đó phịch một tiếng, cả người bị Chước Quang thôn phệ.

Giữa không trung, chỉ còn lại có cái vầng sáng sáng ngời chói mắt kia, thật lâu không tiêu tan!

Phó Đường chủ Thần Đan Đường, Nhị kiếp Tán Tiên Từ Chiến Sinh, chết!!!

“A!!!”

A Tú ở một bên, cũng đã xem ngây người, giương cái miệng nhỏ nhắn thét lên một tiếng kinh hãi!

Lần nữa nhìn về phía Lâm Hải, đôi mắt dễ thương của A Tú , lóe ra vầng sáng vô cùng rung động !

Vừa rồi, thời điểm Từ Chiến Sinh công kích Lâm Hải, A Tú vốn đang chuẩn bị thay Lâm Hải ngăn cản.

Thế nhưng mà, không đợi đến khi nàng ra tay, Từ Chiến Sinh cũng đã hình thần câu diệt, đã bị chết ở tại trong tay Lâm Hải!

một màn lại để cho người khó có thể tin này, trơ mắt phát sinh ở trước mặt A Tú, để A Tú cảm giác đầu mình cũng không tốt.

Lâm Hải một cái chính là Tiên Đạo Chí Tôn, vậy mà giết Nhị kiếp Tán Tiên Từ Chiến Sinh?

Không chỉ có như thế, còn là miểu sát?!!!

Ta che trời a, đó căn bản là chuyện không thể nào a!

“Thất thần làm gì, đi mau a!”

thời khắc A Tú phát mộng, đột nhiên cảm thấy bàn tay nhỏ bé bị người giữ chặt, tiếng thúc giục của Lâm Hải , vang lên bên tai.

A Tú lúc này mới kịp phản ứng, khiếp sợ liếc nhìn Lâm Hải, theo Lâm Hải nhanh chóng thoát đi!

“Lâm Hải chạy đâu!!!”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng quát chói tai vang lên, sau đó khí tức khủng bố, bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, ngăn cản đường đi của Lâm Hải!

Oanh!

Trong chốc lát, biển lửa vắt ngang, giống như một đạo bình chướng, phong tỏa tại trước mặt Lâm Hải!

Ánh mắt Lâm Hải ngưng tụ, đã thấy Lục Đường chủ dĩ nhiên thoát khỏi phong tỏa của Mộ Dung Khanh .

một bên cùng Triệu Hằng điên cuồng công kích Mộ Dung Khanh, một bên hướng phía chính mình, lộ ra một vòng dáng tươi cười âm lãnh!

Cái ý tứ kia rất rõ ràng, Lâm Hải căn bản trốn không thoát khống chế của lão!

“Lâm Hải, làm sao bây giờ?”

A Tú vẻ mặt lo lắng, Lục Đường chủ chỉ phong tỏa con đường mà không đả thương người, rất hiển nhiên là muốn bắt sống Lâm Hải.

Thế nhưng mà, nếu như bọn hắn tùy tiện tiến lên, chọc giận Lục Đường chủ, Lâm Hải liền nguy hiểm.

Lâm Hải nhíu chặt lông mày, trong mắt hiện lên một vòng vẻ lạnh lùng, thầm hừ một tiếng!

“Muốn lưu lại ca ca, các ngươi còn chưa đủ tư cách!”

Lông mày nhíu lại, Lâm Hải muốn chuẩn bị, cưỡng ép phá tan ngọn lửa phong tỏa này!

Có Niếp Niếp trong người, chính là phàm hỏa, căn bản không làm gì được Lâm Hải!

Thế nhưng mà, không đợi Lâm Hải hành động, đột nhiên một giọng nói, vang lên tại trong bầu trời đêm.

“Lục đạo huynh, sự tình rất khó giải quyết sao?”

“Có cần tại hạ tương trợ hay không?”

“n?” Nghe được thanh âm này, Lâm Hải bỗng nhiên sững sờ, cảm giác tựa hồ có chút quen thuộc.

Bá!

Mà lúc này đây, một đạo thân ảnh màu trắng, mang theo khí tức cường đại, bỗng nhiên xuất hiện tại chính giữa bầu trời đêm!

Lâm Hải cấp tốc ngẩng đầu, hướng phía người tới nhìn lại.

Phía dưới cái vừa nhìn này, Lâm Hải lập tức đại hỉ, lộ ra hào quang kích động!

“Dĩ nhiên là y!”

Mà Lục Đường chủ đang triền đấu cùng Mộ Dung Khanh, nhìn thấy người tới, hai mắt cũng là tỏa sáng.

“Ha ha, sự tình quả thật có chút khó giải quyết, lại để cho Diệp đạo huynh đợi lâu!”

“Kính xin Diệp đạo huynh ra tay, đem tiểu tử bên kia cầm xuống, mang về Thần Đan Đường ta!”

“Lục mỗ vô cùng cảm kích!”

Nam tử áo trắng cười nhạt một tiếng, nhẹ gật đầu.

“Tiện tay mà thôi, Lục đạo huynh không cần khách khí!”

Nói xong, trong mắt nam tử áo trắng lóe lên tinh mang, lập tức đã rơi vào trên người Lâm Hải.

Ông!

Cùng lúc đó, bàn tay nam tử áo trắng vừa nhấc, một đoàn hào quang phụt lên mà ra!

Thế nhưng mà, không đợi nam tử áo trắng ra tay, trong miệng không khỏi nhẹ kêu một tiếng.

“Ồ?”

hai mắt nam tử áo trắng bỗng nhiên sáng ngời, lộ ra thần sắc kinh ngạc, lập tức lại đem đạo pháp thu hồi!

“Ngươi là Lâm Hải?”

Nam tử áo trắng chỉ vào Lâm Hải, có chút ngoài ý muốn mà hỏi.

hai mắt Lâm Hải đầy vẻ hưng phấn, không chờ trả lời, lại nghe Lục Đường chủ hô to một tiếng.

“Diệp đạo huynh, ngươi cũng nhận thức hắn? Không sai, hắn đúng là Lâm Hải!”

“Kính xin Diệp đạo huynh, nhanh chóng đưa hắn cầm xuống!”

Triệu Hằng nghe xong, lập tức không chịu!

“Họ Lục, ngươi có ý tứ gì, vậy mà tìm người ngoài hỗ trợ!”

“Nếu giết Mộ Dung Khanh, có phải liền đến phiên ngươi cùng người này liên thủ giết ta rồi hay không ?!”

trong lòng Mộ Dung Khanh nhưng lại vui vẻ, thấy sự tình đã có chuyển cơ, cấp tốc hướng phía Triệu Hằng hô.

“Triệu Đại Tướng quân, ngươi bây giờ mới phát hiện âm mưu của Lục Phi Hồng sao?”

“Không bằng ta và ngươi hai người liên thủ, cùng một chỗ đối phó Lục Phi Hồng cùng cái bạch y nhân này như thế nào?”

Lục Phi Hồng biến sắc, không nghĩ tới nam tử áo trắng xuất hiện, lại để cho Triệu Hằng cùng Mộ Dung Khanh, đối với tình thế đều đã có phán đoán mới.

“Triệu Đại Tướng quân, ngàn vạn đừng hiểu lầm, Bạch huynh là tới Thần Đan Đường làm khách, sẽ không tham dự tranh đấu giữa ta và ngươi!”

“Cho dù Diệp đạo huynh nắm Lâm Hải, cũng sẽ giao cho ta và ngươi hai người xử trí, ngươi để Mộ Dung Khanh lợi dụng!”

…

Trong lúc thời khắc ba người đánh nhau, vẫn còn đấu trí đấu dũng, thân ảnh của nam tử áo trắng lại phiêu, đến trước mặt Lâm Hải.

“Ngươi muốn làm gì?!”

A Tú lập tức sắc mặt đại biến, đạo pháp dẫn mà đợi phát, hộ tại trước mặt Lâm Hải, trong lòng bàn tay khẩn trương đều là mồ hôi.

cái nam tử áo trắng trước mặt này, cho nàng cảm giác áp bách thật sự là quá mạnh mẽ.

Không hề nghi ngờ, đây là một Tiên Quân!

Đối mặt với Tiên Quân, A Tú tự hỏi, cho dù liên thủ cùng Lâm Hải, cũng tuyệt đối không chịu nổi một kích!

Chẳng lẽ hôm nay, thật sự muốn không tránh khỏi kiếp nạn này sao?

Nhưng mà, ngay tại thời khắc nội tâm A Tú tuyệt vọng , Lâm Hải lại thò tay, đem A Tú kéo sang một bên.

“A Tú, không được vô lễ!”

A Tú ngẩn ngơ, không đợi kịp phản ứng, đã thấy Lâm Hải đầy mặt tươi cười, hướng phía nam tử áo trắng ôm quyền.

“Diệp Tiên Quân, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?!”

Diệp Thành cao thấp đánh giá Lâm Hải một phen, khuôn mặt lạnh lùng, rốt cục lộ ra dáng tươi cười hòa ái .

“Ha ha, Lâm Hải, thật đúng là ngươi!”

“Không thể tưởng được, lại ở chỗ này cùng ngươi gặp nhau.”

Lâm Hải thì là cười khổ một tiếng, hướng phía Diệp Thành bất đắc dĩ nói.

“Ta hiện tại là cái bức quýnh này, lại để cho Diệp Tiên Quân chê cười!”

dáng tươi cười của Diệp Thành thì là khẽ thu, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang, thản nhiên nói.

“Lâm Hải, tuy ta không biết, tại đây đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

“Nhưng ngươi yên tâm, có ta Diệp Thành tại, không có người dám làm gì ngươi!”

Diệp Thành vừa mới dứt lời, Lục Phi Hồng ở xa xa , không khỏi lo lắng hô to một tiếng.

“Diệp đạo huynh, vì sao còn không bắt người?!”

Diệp Thành nghe được, đột nhiên quay đầu lại, một đạo ánh mắt lăng lệ ác liệt, kích xạ mà ra, lại để cho toàn thân Lục Phi Hồng giật mình một cái!

Sau đó, thanh âm đạm mạc của Diệp Thành , vang lên tại bầu trời đêm .

“Lâm Hải là bằng hữu ta, ta không cho phép bất luận kẻ nào, gây bất lợi đối với Lâm Hải !”

“Cái gì?!” Lời của Diệp Thành, lại để cho ba người đang gõ đấu, đồng thời cả kinh.

Không tự chủ được, ba người Triệu Hằng ngừng lại, tất cả đứng một phương, kinh hãi hướng phía Diệp Thành trông lại.

“Này, ngươi là người nào?!”

“cừu nhân của bản Đại Tướng quân , ngươi cũng dám bảo vệ!”

Bá!

Triệu Hằng vừa dứt lời, hai mắt Diệp Thành như kiếm, đã rơi vào trên người Triệu Hằng .

“ ánh mắt thật sắc bén!”

trái tim Triệu Hằng nhảy dựng, lông mày không khỏi nhíu lại, nội tâm rung động không thôi!

Chỉ là một đạo ánh mắt này , Triệu Hằng liền biết rõ, Diệp Thành mạnh, chỉ sợ muốn vượt qua tưởng tượng của lão!

Mà lúc này đây, thanh âm đạm mạc của Diệp Thành, lần nữa vang lên, thanh âm không lớn, lại mang theo uy nghiêm không cho phép kháng cự!

“Như thế nào, ngươi dám có ý kiến?!”

Chương 2452: Chấn nhiếp!

“Ngươi!”

Triệu Hằng trừng mắt, bị một câu của Diệp Thành thiếu chút nữa nghẹn chết, trướng đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Diệp Thành vừa xuất hiện, chỉ là hai đạo ánh mắt kia, lại để cho trong lòng Triệu Hằng đập mạnh một cú, không dám khinh thường.

Nếu động thủ, tám chín phần mười không phải đối thủ của Diệp Thành .

Thế nhưng mà, câu hỏi của Diệp Thành, lại để cho người quá khó mà tiếp nhận.

Nếu như Triệu Hằng trả lời không dám, vậy sau này còn hỗn tại thành Vân Sơn thế nào?

Bất đắc dĩ, Triệu Hằng kiên trì, hướng phía Diệp Thành hừ lạnh một tiếng, cắn răng nói.

“Vị bằng hữu kia, tục ngữ nói rất đúng, cường long không áp địa đầu xà.”

“sự tình Lâm Hải, khuyên ngươi vẫn là đừng xen vào, nếu không đối với ai đều không có lợi!”

“A?” Diệp Thành nhíu hai mắt lại, khinh miệt liếc nhìn Triệu Hằng, thản nhiên nói.

“Nếu như, ta chỉ áp áp ngươi cái địa đầu xà này đâu?”

“Ngươi!!!” Triệu Hằng bị một câu của Diệp Thành, lập tức nhắm trúng căm tức dâng lên, trên mặt cơ bắp đều run lên!

Lời nói nói đến phân thượng này, đã hoàn toàn mất hết chỗ trống để quay lại rồi.

Diệp Thành nói như vậy, không thể nghi ngờ là đang đánh mặt Triệu Hằng lão, đem Triệu Hằng trực tiếp dồn đến chỗ chết.

Nếu như như vậy, Triệu Hằng còn không tiếp chiêu, vậy sau này cũng không mặt mũi thấy người!

“A, ha ha!”

Triệu Hằng khó thở mà cười, hai mắt hiện lên một vòng hàn mang, cắn răng âm tàn nói.

“Bằng hữu, nếu ngươi đã nói như vậy, Triệu Hằng ta xin lĩnh giáo cao chiêu của ngươi!”

Toát!!!

Tiếng nói rơi xuống đất, đỉnh đầu Triệu Hằng lệ khí trùng thiên, một cái hư ảnh trường mâu cực lớn, lóe ra vầng sáng sáng ngời, đâm phá không gian, gào thét lên thẳng đến Diệp Thành mà đến.

Hô ~

Cái hư ảnh trường mâu kia, tại giữa không trung bỗng nhiên phóng đại, đem cả phiến thương khung đều bao phủ trong đó.

Mơ hồ trong đó, tư thế hào hùng không ngừng bên tai, phảng phất như vạn quân chém giết, mang theo sát cơ lăng lệ ác liệt, lập tức đem Diệp Thành, hoàn toàn phong tỏa!

“Phá Quân Trường Mâu!”

Lục Phi Hồng cùng Mộ Dung Khanh ở một bên, lập tức đồng tử co rụt lại, trong lòng chấn động mạnh một cái.

Không thể tưởng được, Triệu Hằng vừa ra tay, liền đem tuyệt học sở trường dùng đi ra!

Cái Phá Quân Trường Mâu này, thế nhưng mà là thần thông đạo pháp do Triệu Hằng tại trong chém giết vạn quân ngộ được , uy lực cường đại vô cùng, đã phá thân thể, lại thương linh hồn.

Triệu Hằng có thể lấy được phong hào Đại Tướng quân, lấy được địa vị hôm nay, một chiêu đạo pháp này , có thể nói kể công to lớn!

Xem ra, Triệu Hằng đã đem Diệp Thành, trở thành kình địch trước nay chưa có

Mắt thấy cái trường mâu cực lớn kia, đâm phá không gian gào thét mà đến, Diệp Thành lại chắp hai tay sau lưng, thần sắc đạm mạc ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn thoáng qua.

Sau đó, một đạo thanh âm khinh thường, nhàn nhạt vang lên.

“Ánh sáng đom đóm, cũng dám tranh nhau phát sáng cùng Nhật Nguyệt!”

“Phá!”

Diệp Thành đột nhiên quát lên một tiếng chói tai, cánh tay mạnh mẽ vung lên, lập tức một đầu Hỏa Long dài lớn, phóng lên trời!

Ngao!!!

Rồng ngâm rung trời, thương khung một biển lửa!

Cái Hỏa Long kia lăn lộn sôi trào, quấy phong vân, giương nanh múa vuốt đón nhận hư ảnh trường mâu!

Oanh!

Sau một khắc, tiếng nổ đùng kịch liệt vang lên, cái hư ảnh trường mâu kia bị Hỏa Long quấn lên, lập tức đình chỉ tại giữa không trung!

Ông ông ông!

Theo hư ảnh trường mâu một hồi run rẩy, bốn phía không gian đều kịch liệt lay động, cái hào quang kia càng là văng bay vụt khắp nơi, phát ra thanh âm nứt vỡ!

“Không tốt!!!”

Triệu Hằng thấy thế, đồng tử mạnh mẽ co rụt lại, lộ ra mặt mũi tràn đầy khiếp sợ cùng khó có thể tin.

Phanh!

Không đợi kịp phản ứng, cái hư ảnh trường mâu kia ầm ầm nổ tung, hóa thành vô tận hào quang.

Ngao!!!

Mà ngọn lửa Cự Long kia, lại lần nữa bay lên trời, sau đó mang theo hỏa diễm thiêu đốt hết thảy , hướng phía Triệu Hằng đáp xuống!

Triệu Hằng sắc mặt đại biến, trong lúc vội vã cấp tốc phất tay, một cái cái chiêng đồng màu vàng kim bị ném đi ra!

“Chiêu!!!”

đối mặt với công kích của Cự Long hỏa diễm, Triệu Hằng không kịp đề phòng, trực tiếp đem một kiện pháp bảo tế ra.

Đồng thời, tường vân dưới chân tách ra vầng sáng, cấp tốc bạo lui, trong khoảnh khắc rời khỏi bên ngoài mười dặm!

Oanh!!!

Mà lúc này đây, bầu trời vang lên một tiếng thật lớn, ngọn lửa Cự Long kia cùng pháp bảo cái chiêng đồng, va chạm lại với nhau.

Ông!

pháp bảo cái chiêng đồng quay tròn loạn chuyển, phát ra hào quang sáng chói, hình thành từng đạo vầng sáng, đem hỏa diễm Cự Long chống cự tại bên ngoài!

Ngọn lửa Cự Long kia, huy động móng vuốt, một hồi tấn công mạnh, đầy trời đều là hỏa diễm, bay tán loạn không thôi!

Đinh!

Rốt cục, cái chiêng đồng kia vầng sáng ảm đạm, từ không trung rơi xuống.

Triệu Hằng thấy thế, cấp tốc ngoắc tay đem pháp bảo thu trở về, cúi đầu xem xét, thấy pháp bảo phát ra thanh âm rên rỉ, lập tức rất là tiếc không thôi!

Cũng may, phía dưới pháp bảo này ngăn cản, hỏa diễm Cự Long cũng đã hao hết, biến thành hư vô.

Bên trên bầu trời, lần nữa khôi phục bình tĩnh, chỉ còn lại có ánh lửa chưa từng tan hết, chiếu rọi bầu trời đêm!

Mà lúc này đây, Diệp Thành chắp hai tay sau lưng, hai mắt giống như là ngôi sao sáng ngời, lần nữa hướng phía Triệu Hằng trông lại.

“Ngươi, bây giờ còn có ý kiến sao?”

Triệu Hằng lửa xông đỉnh đầu, miệng giật giật, cuối cùng không có lại dám mở miệng.

Chỉ phải cúi đầu xuống thật sâu, hai mắt lộ ra không cam lòng cùng chấn kinh đậm đặc!

Người trong nghề vừa ra tay, liền biết được hay không!

Tuy Diệp Thành chỉ ra một chiêu, mà Triệu Hằng cũng mượn nhờ pháp bảo mới ngăn cản được.

Tại trong mắt người ngoài nghề, hai người bất phân thắng bại, nhiều nhất là Triệu Hằng kỹ chênh lệch một bậc, so với Diệp Thành hơi yếu một ít.

Nhưng, bản thân Triệu Hằng lại tinh tường, thực lực giữa mình cùng Diệp Thành , quả thực có chênh lệch thiên địa!

Nếu Diệp Thành muốn giết lão, vừa rồi chỉ cần lại phóng thích một chiêu đạo pháp, Triệu Hằng lão liền cả cơ hội chống cự cũng đều không có.

Giữa lão cùng với Diệp Thành, hoàn toàn không tại một cấp độ!

Hít sâu một hơi, nội tâm Triệu Hằng cười khổ, chỉ có thể đem không cam lòng đè xuống, hướng phía Diệp Thành ôm quyền nói.

“Triệu mỗ, nhận thua rồi!”

Tê ~

Triệu Hằng vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người ở đây đều hít một hơi khí lạnh, lộ ra thần sắc rung động .

Triệu Hằng là cái tính tình gì , cái tính cách gì ?

những người thành Vân Sơn bọn họ này , cơ hồ không có ai không biết.

cơ hồ là tính như liệt hỏa, ngang ngược bá đạo, tăng thêm chém giết tại chiến trường , tạo thành tác phong trước sau như một, đều là chưa từng có từ trước đến nay, không đạt mục đích thề không bỏ qua!

Thật không nghĩ đến, hiện tại đối mặt với Diệp Thành, Triệu Hằng lại nhận kinh sợ rồi!

Cái này, còn là Đại Tướng quân Triệu Hằng mà đám bọn họ nhận thức sao?

Bất quá, Diệp Thành cũng không để ý mọi người nghĩ như thế nào, nếu Triệu Hằng đã chịu thua, y lập tức xoay chuyển ánh mắt, đã rơi vào trên người Mộ Dung Khanh cùng Lục Phi Hồng .

“Lãokhông có ý kiến rồi, hai người các ngươi đâu?”

Mộ Dung Khanh cùng Lục Phi Hồng, bị một tia ánh mắt của Diệp Thành , nhìn tới toàn thân giật mình một cái .

Thực lực của bọn họ, tối đa ngang bằng cùng Triệu Hằng, thậm chí luận vũ dũng còn không bằng Triệu Hằng.

Liền Triệu Hằng đều nhận kinh sợ rồi, bọn họ không dám nói một chữ không?

Mộ Dung Khanh vội vàng mỉm cười, hướng phía Diệp Thành xa xa liền ôm quyền.

“Vị bằng hữu kia, đừng hiểu lầm, tại hạ là Điện chủ Linh Thạch Điện Mộ Dung Khanh, là bằng hữu của Lâm Hải tiểu huynh đệ !”

“Hôm nay tới đây, đúng là trợ trận cho Lâm Hải tiểu huynh đệ

!”

“A?” Diệp Thành nhíu lông mày lại, hướng phía Lâm Hải quăng qua ánh mắt hỏi thăm .

Lâm Hải thì là nhẹ gật đầu, cho Diệp Thành một cái ánh mắt khẳng định.

“Diệp Tiên Quân, Mộ Dung Điện chủ là người một nhà!”

Diệp Thành lúc này mới quay đầu, hướng phía Mộ Dung Khanh hòa thiện cười cười.

Sau đó, thu lại mặt cười, hai mắt lóe ra hào quang sáng chói, nhìn về phía Lục Phi Hồng.

mặt mũi Lục Phi Hồng tràn đầy cười khổ, cái Diệp Thành này vốn là khách nhân của lão, như thế nào hiện tại liền thành trở ngại?

Bất quá, lão cùng với Diệp Thành đã sớm quen biết, thế nhưng mà biết rõ bổn sự của Diệp Thành .

Diệp Thành chẳng những Đan Đạo chi thuật đăng phong tạo cực, đạo pháp tu vi cũng cực kỳ rất cao minh, hiếm có địch thủ.

Tuy đều là Thiên Tiên, nhưng Diệp Thành một cái đánh mười cái lão, đều không nói chơi.

Bây giờ, thấy Diệp Thành hướng lão trông lại, lão nào dám lỗ mãng?

Nhưng, nếu cứ như vậy lại để cho Diệp Thành đem Lâm Hải chạy đi, Lục Phi Hồng hiện tại quả là không cam lòng.

Đột nhiên, trong đầu Lục Phi Hồng lóe lên linh quang, nghĩ đến một cái chủ ý!

“Ha ha, Diệp huynh, không thể tưởng được Lâm Hải lại là bằng hữu của ngươi, cái này thật đúng là lũ lụt vọt lên miếu Long Vương, người một nhà không nhận người một nhà rồi!”

“Xem tại trên mặt mũi Diệp huynh, thả Lâm Hải tự nhiên không có vấn đề, bất quá nha...”

ngữ khí Lục Phi Hồng kéo dài, đột nhiên lộ ra một ánh mắt nghiền ngẫm, hướng phía Diệp Thành thần bí nói.

“Trên người Lâm Hải có một vật, chắc hẳn Diệp huynh cũng tất có hứng thú!”

Chương 2453: Không bằng, thưởng lão phần cơm ăn đi!

“A? Cái gì đó?” Diệp Thành nhíu lông mày lại, mang theo một tia hiếu kỳ hỏi.

Lục Phi Hồng thấy Diệp Thành đặt câu hỏi, nội tâm lập tức đại hỉ.

Diệp Thành cũng là tu hành Đan Đạo chi thuật, si mê đối với đan đạo, thậm chí còn muốn vượt xa qua chính mình.

Dùng rất hiểu rõ của lão đối với Diệp Thành, chỉ cần đem Phá Lôi Đan nói ra, Diệp Thành tuyệt đối muốn đem Phá Lôi Đan lấy đến tay đi nghiên cứu.

Duy nhất đáng tiếc chính là, cái Phá Lôi Đan này vốn có thể bị chính mình độc chiếm, hiện tại nhưng lại không thể không cộng hưởng cùng Diệp Thành rồi.

Lục Phi Hồng tuy không tình nguyện, nhưng tình thế bức bách, cũng là sự tình không có biện pháp .

Cùng người cộng hưởng, tổng so với lại để cho Diệp Thành đem Lâm Hải thả chạy, gà bay trứng vỡ muốn tốt hơn.

Nghĩ đến chỗ này, Lục Phi Hồng hướng phía Diệp Thành, ha ha cười cười.

“Diệp huynh có chỗ không biết, trên người Lâm Hải này, có một loại đan dược cực kỳ thần kỳ, có thể chống cự Thiên kiếp, nếu đem Lâm Hải bắt, Lục mỗ nguyện ý cùng Diệp huynh...”

Lục Phi Hồng còn chưa nói hết lời, Diệp Thành đột nhiên đưa bàn tay lên bên trên Nhẫn Trữ Vật, sau đó quấn một vòng .

“Ngươi nói, là cái Phá Lôi Đan này sao?”

“Ách...” Lời nói của Lục Phi Hồng, lập tức ngừng, sau đó biến sắc, hướng phía trong tay Diệp Thành nhìn lại.

Đã thấy trong tay Diệp Thành, đang nâng một khỏa đan dược đen sì, mặt mũi tràn đầy đùa giỡn trêu trọc nhìn lão.

“Cái này, cái này...”

Lục Phi Hồng thoáng cái trợn tròn mắt, đồng thời đại não một hồi hỗn loạn.

trong tay Diệp Thành , tại sao có thể có Phá Lôi Đan?

“Hừ!”

tại thời khắc Lục Phi Hồng đang sững sờ, Diệp Thành lại hừ lạnh một tiếng, sau đó khí thế ngập trời bỗng nhiên cuốn tới.

Lục Phi Hồng sợ tới mức cả kinh, lộ ra mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, hướng phía Diệp Thành thét lên một tiếng kinh hãi.

“Diệp huynh, bớt giận a!”

Trong nháy mắt, Lục Phi Hồng đã kịp phản ứng.

Diệp Thành cùng Lâm Hải đã sớm quen biết, mà trong tay Diệp

Thành lại có Phá Lôi Đan, hiển nhiên đích thị là do Lâm Hải đã đưa cho Diệp Thành.

Bởi như vậy, tính toán của mình không những đánh hụt rồi, chỉ sợ còn đem Diệp Thành triệt để đắc tội a!

“Lục Phi Hồng!”

vẻ mặt Diệp Thành lạnh lùng, mang theo sát ý lạnh như băng, nhìn Lục Phi Hồng, lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi nghe kỹ cho ta, niệm tại phân thượng ta và ngươi có chút giao tình, hôm nay ta không giết ngươi!”

“Nếu lại để cho ta biết rõ, ngươi dám đối với Lâm Hải có bất lợi, đừng trách thủ hạ ta vô tình!”

Lục Phi Hồng nghe được Diệp Thành cảnh cáo, mặt mo lập tức đằng cái đỏ lên, một cỗ lửa giận từ trong tâm bay lên!

Hiện tại, thế nhưng mà là tại địa bàn của Thần Đan Đường lão, đang tại trước mặt phần đông đệ tử trong đường, Diệp Thành nói như thế, cùng ở trước mặt mọi người đánh mặt của lão, quả thực không có gì khác nhau.

Không khỏi, Lục Phi Hồng nắm chặt hai nắm đấm, khóe miệng cơ bắp trực nhảy, nhìn Diệp Thành trầm mặc không nói.

hai mắt Diệp Thành nhíu lại, hàn mang lóe lên rồi biến mất, chắp tay sau lưng thản nhiên nói.

“Như thế nào, ta nói như vậy, ngươi không phục?”

“Nếu không phục, ngươi có thể động tay thử xem!”

chân mày Lục Phi Hồng nhảy lên, trùng trùng điệp điệp thở ra mấy hơi thở, mới đưa phẫn nộ cùng nhục nhã trong nội tâm đè xuống.

Sau đó, trên mặt cố nặn ra vẻ tươi cười, trong mắt lóe ra hàn quang, thản nhiên nói.

“Diệp huynh nói đùa, Lục mỗ không dám lỗ mãng tại trước mặt Diệp huynh!”

Nói xong, nhãn châu Lục Phi Hồng xoay động, giống như thay đổi thành người khác, cười ha ha nói.

“Cái này trước đó đều là hiểu lầm, là Lục Phi Hồng ta sai!”

“Như vậy đi, hôm nay do Lục Phi Hồng ta làm chủ, hướng Diệp huynh cùng Lâm Hải tiểu huynh đệ bồi tội, Diệp huynh cũng ngàn vạn klần đừng có cự tuyệt a!”

Diệp Thành nghe được, thì là khẽ giật mình, mang theo một tia ánh mắt trưng cầu, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Bất kể thế nào nói, Lục Phi Hồng cũng là một vị Tiên Quân, lời nói nói đến nước này, đã đem tư thái phóng vô cùng thấp.

Theo nội tâm Diệp Thành mà nói, vẫn là hi vọng Lâm Hải có thể hóa giải cùng Lục Phi Hồng.

Dù sao, đắc tội một cái Thiên Tiên, đó cũng không phải là đùa giỡn.

Dùng thực lực của Lục Phi Hồng , nếu thực muốn giết Lâm Hải, tuyệt đối có năng lực lại để cho Lâm Hải thần không biết quỷ không hay mà đem mệnh ném đi.

Mà chính mình lại không thể một mực đi theo bên người Lâm Hải, đến lúc đó Lâm Hải đã có ngoài ý muốn, mình coi như muốn báo thù chioLâm Hải , đều chưa hẳn tìm đến chứng cớ.

Đương nhiên, đây là chuyện giữa Lâm Hải cùng Lục Phi Hồng, Diệp Thành tự nhiên vẫn là muốn tôn trọng ý kiến của Lâm Hải .

nếu Lâm Hải không phải đồng ý hoà giải, Diệp Thành y tự nhiên cũng sẽ ủng hộ đến cùng, hộ tống Lâm Hải an toàn rời khỏi.

Lâm Hải thấy thế, nội tâm thì là một hồi cười lạnh.

Xem ra, cái Lục Phi Hồng này cứng không được, muốn tới mềm được rồi.

Nhãn châu xoay động, khóe miệng Lâm Hải lộ ra một vòng dáng tươi cười tà mị, hướng phía Lục Phi Hồng ôm quyền.

“Trước đó tiểu tử vô lễ, ở chỗ này xin bồi tội với Lục Đường chủ rồi!”

“Ha ha ha, Lâm Hải huynh đệ nói quá lời, Lục mỗ cũng có chỗ không đúng, mong tha thứ nhiều hơn!” Lục Phi Hồng đại hỉ, đồng thời nội tâm một hồi cười lạnh.

Lâm Hải đúng là vẫn còn tuổi trẻ, chính mình hơi chút hạ thấp tư thái, hắn liền thụ sủng nhược kinh rồi.

Chỉ cần tạm thời đem quan hệ hòa hoãn, chính mình còn có hi vọng đạt được Phá Lôi Đan .

“Diệp huynh, Lâm Hải tiểu huynh đệ, nơi này không phải địa phương nói chuyện, mời vào trong!”

mặt mũi Lục Phi Hồng tràn đầy nhiệt tình, hướng phía Thần Đan Đường nhất chỉ, vừa cười vừa nói.

Lâm Hải lại không có động, mà là bỗng nhiên mang theo một tia nghiền ngẫm, mặt mũi tràn đầy áy náy nói.

“Lục Đường chủ, Từ Phó Đường chủ của quý đường, bị vãn bối một cái sơ sẩy...”

“Lâm Hải tiểu huynh đệ không cần chú ý!” Lâm Hải còn chưa dứt lời, Lục Phi Hồng liền vung tay lên, hào sảng nói.

“Từ xưa đến nay, tranh đấu nào có không chết người hay sao?”

“Cũng may chúng ta không đánh nhau thì không quen biết, ngày sau nhất định sẽ thành lập tình hữu nghị, Từ Phó Đường chủ coi như là chết có ý nghĩa rồi!”

“Ồ, Lâm Hải tiểu huynh đệ, ngươi làm sao vậy, không thoải mái sao?”

“Ọe...” Lâm Hải che ngực, một hồi buồn nôn, cũng không ngẩng đầu lên hướng phía Lục Phi Hồng khoát tay áo.

“Không có việc gì, có chút muốn ói!”

Trong nội tâm Lâm Hải, đối với Lục Phi Hồng thật sự là khinh bỉ tới cực điểm rồi.

Thằng này, là thực con mẹ nó không phải thứ gì a.

Từ Chiến Sinh bất kể nói thế nào, cũng là Phó Đường chủ Thần Đan Đường a.

Lục Phi Hồng chẳng những không thương tiếc, lại còn nói ra một phen như vậy , cũng là không có ai rồi.

“Ha ha, mời vào trong, mời vào trong!”

Lục Phi Hồng tuy không rõ, Lâm Hải một cái người tu hành, như thế nào còn sẽ giống như phàm nhân, có cảm giác buồn nôn.

Nhưng vẫn là mặt mũi tràn đầy nhiệt tình, tiếp tục nói mời.

“Diệp huynh, Lục Đường chủ thịnh tình như thế, chúng ta liền đi vào ngồi một chút a!”

Diệp Thành thì là gật đầu một cái, thản nhiên nói.

“Nghe lời ngươi!”

Lục Phi Hồng vừa thấy Lâm Hải đã đáp ứng, lập tức đại hỉ, quay đầu lại hướng phía dưới hô to một tiếng.

“Còn không mau mau chuẩn bị yến hội!”

Bá!

Bọn người Lâm Hải, theo Lục Phi Hồng từ phía trên nhảy xuống, đã đến chỗ tông môn của Thần Đan Đường .

Triệu Hằng giờ phút này, mặt đều tái rồi.

Mẹ nhà nó, xem điệu bộ này, tranh đoạt cả buổi, tựa hồ đã đem mình bài trừ tại bên ngoài?

Không được, cái này không thể được!

“Khục khục...”

Đột nhiên, Triệu Hằng ho nhẹ một hồi, trên mặt cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Cái kia, bản Đại Tướng quân không có ăn cơm chiều, bụng đói đều có đau một chút rồi, không biết Lục Đường chủ có thể thưởng phần cơm ăn không?”

Phốc!

Lục Phi Hồng nghe nói như thế, dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Quay đầu lại, nhìn vẻ mặt trông mong khát vọng của Triệu Hằng ở trên bầu trời , cái mũi đều thiếu chút nữa tức lệch ra.

Mẹ nó, ngươi một cái Thiên Tiên, một bữa cơm không ăn, liền đói bụng đến phải đau bụng?

Xin nhờ, tìm lý do có thể cũng động não trước hay không ?

Đừng nói con mẹ nó một chầu không ăn, cho dù ngươi đói choáng một năm, ngươi có thể thế nào?

Vừa mới chuẩn bị mở miệng cự tuyệt, đột nhiên Lâm Hải ngẩng đầu, nhìn Triệu Hằng trên bầu trời , nghiền ngẫm cười.

“Lục Đường chủ, Triệu Đại Tướng quân nói đáng thương như vậy, không bằng, thưởng lão phần cơm ăn đi!”

Chương 2454: Ngươi, chỉ sợ muốn Nghịch Thiên Cải Mệnh rồi!

Lục Phi Hồng nghe được, lập tức sững sờ, có chút hồ nghi liếc nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải vậy mà đồng ý, lại để cho Triệu Hằng cùng một chỗ?

Bọn hắn không phải có cừu oán ấy ư, cháu yêu của Triệu Hằng đều bị Lâm Hải giết đi à?

Chẳng lẽ, Lâm Hải là chuẩn bị mượn cơ hội này, lại để cho Diệp Thành trợ giúp hóa giải ân oán ở giữa hắn cùng với Triệu Hằng?

“Ha ha!”

nội tâm Lục Phi Hồng, không khỏi cười lạnh một hồi.

Nếu như Lâm Hải nghĩ như vậy, cái kia chỉ có thể nói quá đơn thuần rồi.

Bất quá, Lục Phi Hồng mới không muốn đi đắc tội Triệu Hằng, nếu Lâm Hải đã nói, lão ước gì làm người tốt!

“Ha ha, Triệu Đại Tướng quân, vậy thì cùng một chỗ a!”

Triệu Hằng nghe được, lập tức đại hỉ, liên tục ôm quyền.

“Đa tạ đa tạ!”

Vèo!

Sau một khắc, Triệu Hằng cũng từ trên không trung rơi xuống, đi tới trước mặt mọi người.

“Các vị, thỉnh!”

Lục Phi Hồng đi phía trước, mang theo bọn người Lâm Hải, hướng phía bên trong Thần Đan Đường đi đến.

“Này, Lâm Hải!”

A Tú đi theo Lâm Hải, đột nhiên lôi kéo tay áo Lâm Hải, chân nguyên hội tụ, truyền âm lọt vào tai.

“Ngươi làm gì lại để cho Triệu Hằng cũng theo tới a, lão chính là muốn giết ngươi a!”

Lâm Hải thấy vẻ mặt A Tú lo lắng, thì là cười nhạt một tiếng, truyền âm nói.

“Yên tâm đi, muốn giết ta, ta chơi không chết lão!”

“Ách...” A Tú sững sờ, bất quá gặp Lâm Hải một bộ dạng đã tính trước , lo lắng cũng lập tức thiếu đi rất nhiều.

“Các vị, mau mời ngồi, đừng khách khí!”

“Diệp huynh, Lâm Hải tiểu huynh đệ, xin mời ngồi!”

người Thần Đan Đường, đã sớm chuẩn bị xong yến hội.

Lục Phi Hồng với tư cách chủ nhà, thập phần nhiệt tình mời đám đông đi tới chỗ ngồi.

Lâm Hải việc đáng làm thì phải làm, cùng một chỗ với Diệp Thành ngồi lên chủ vị, cũng lôi kéo A Tú, ngồi xuống bên người.

Lục Phi Hồng, Triệu Hằng cùng Mộ Dung Khanh, tại đối diện Lâm Hải mà ngồi.

Về phần bọn người Dương Hiển, thì vẻ mặt cảnh giác thủ hộ tại bên ngoài nhà .

Tại đây dù sao cũng là Thần Đan Đường, bọn hắn cũng không dám xem thường, phải hộ vệ Lâm Hải an toàn.

Lục Phi Hồng phi thường giỏi về giao tiếp, trên bàn rượu chiếu cố đám đông cực kỳ chu đáo, hào khí thập phần hòa hợp.

Nếu không phải biết đến, còn tưởng rằng đây là tụ hội của bằng hữu cũ tình cảm thâm hậu .

Đồ ăn qua ngũ vị, rượu qua ba tuần, ngữ khí của Lục Phi Hồng dừng lại, chuẩn bị tiến vào chính đề rồi.

“Lâm lão đệ, Phá Lôi Đan của ngươi kia, quả nhiên là thần kỳ vô cùng a!”

“A... Coi như cũng được a!”

Lâm Hải trừng mí mắt, làm ra một bộ dạng hờ hững lạnh lẽo .

Lục Phi Hồng muốn nói lại thôi, còn muốn tiếp tục nói chuyện, đã thấy Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, phối hợp chơi tiếp.

thần sắc Lục Phi Hồng lập tức buồn bã, trong mắt hiện lên một vòng hàn ý.

Bất quá, cái thái độ này của Lâm Hải , xem ra là thời cơ chưa tới a!

“Ha ha, đến đến, chúng ta tiếp tục uống rượu!”

Vì vậy, Lục Phi Hồng lại tiếp tục mời mọi người, uống.

Lâm Hải lần này, nhưng lại không có tiếp tục tham dự, mà là trực tiếp tìm đến weachat của Kim Hoa Đồng Tử .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng Tử, có ở đấy không, có việc gấp tìm ngươi!

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên chuyện gì, bản Đồng Tử đang cùng Thỏ Ngọc, hẹn hò tại Du Nhạc Viên trên biển của Đông Hải Long Vương ni! (phía sau là một cái biểu lộ đắc ý)

"Ách... Cái Đồng Tử này có thể a, đem Thỏ Ngọc làm?"

Bất quá, sự tình khẩn cấp, Lâm Hải cũng chú ý tới chuyện không nên quấy nhiễu bọn họ rồi.

Leng keng!

Ngươi hướng Kim Hoa Đồng Tử gửi đi một miếng Khống Thần Đan bản cải tiến.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng Tử , ngươi có biện pháp nào, đem viên thuốc này của ta tăng cường một ít, khiến nó có thể khống chế Thiên Tiên không?!

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, Đan Đạo chi thuật của ta gần đây đã có đột phá mới, có lẽ có thể thử một lần!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật tốt quá, cấp tốc, xin nhờ rồi!

Lâm Hải gửi đi hết tin tức, trong nội tâm không khỏi đại hỉ.

Cái Khống Thần Đan bản cải tiến này , chỉ có thể khống chế người tu hành phía dưới Thiên Tiên.

Muốn khống chế Lục Phi Hồng cùng Triệu Hằng, nhất định phải lại để cho Kim Hoa Đồng Tử một lần nữa tăng cường thoáng một phát.

Lâm Hải đưa điện thoại di động đặt lên bàn, một bên chờ đợi tin tức, một bên trên mặt hiển hiện nụ cười sáng lạn.

“Đến đến, Lục Đường chủ, Triệu Đại Tướng quân, tiểu tử mời các ngươi một ly, trước đó có nhiều đắc tội rồi!”

Lục Phi Hồng cùng Triệu Hằng thấy Lâm Hải đột nhiên bắt đầu nhiệt tình, lập tức trong lòng đại hỉ.

Chẳng lẽ, tiểu tử này nghĩ thông suốt, bắt đầu chuẩn bị cải thiện quan hệ?

Thực nếu như thế, cái cơ hội đạt được Phá Lôi Đan kia lại càng lớn!

“Ha ha, Lâm Hải tiểu huynh đệ nói quá lời!”

“Đến, uống, uống rượu!”

Hai người một hơi cạn sạch, sau khi ngồi xuống, Lục Phi Hồng lại nhịn không được.

“Lâm Hải tiểu huynh đệ, không nói gạt ngươi, Phá Lôi Đan của ngươi kia, thật sự quá thần kỳ, quá thần kỳ rồi!”

Lâm Hải mỉm cười, hướng phía Lục Phi Hồng lạnh nhạt nói.

“Lục Đường chủ, có phải cũng muốn một miếng hay không ?”

Lục Phi Hồng sững sờ, sau đó trên mặt lập tức lộ ra biểu lộ cuồng hỉ.

Lão chính là đang không biết mở miệng như thế nào đâu rồi, không nghĩ tới Lâm Hải lại trực tiếp như vậy.

“Ha ha, nếu như Lâm Hải tiểu huynh đệ có thể ban thưởng một miếng, cái kia lão ca ca thật sự là vô cùng cảm kích a!”

“Còn có ta, còn có ta!” Triệu Hằng ở một bên, cũng gấp gáp nói.

Lão sở dĩ mày dạn mặt dày lưu lại, chính là vì cái Phá Lôi Đan này a!

Bây giờ, gặp Lâm Hải tựa hồ muốn nhả ra, lão há sẽ bỏ qua cơ hội, tiện nghi cho một mình Lục Phi Hồng ?

Lâm Hải thì là ha ha cười cười, tiếp tục bưng chén rượu lên.

“Không vội không vội , đến, chúng ta uống rượu, tiếp tục uống rượu!”

“Ách...” dáng tươi cười của Lục Phi Hồng cùng Triệu Hằng, lập tức cứng đờ.

Bất quá rất nhanh, cũng bưng chén rượu lên, hướng phía Lâm Hải mặt mũi tràn đầy tươi cười.

“Ha ha, đến đến, hôm nay gặp được Lâm lão đệ, thật sự là duyên phận a!”

“Uống, hôm nay không say không về!”

...

nội tâm Lục Phi Hồng cùng Triệu Hằng lo lắng, nhưng Lâm Hải lại chỉ chú ý uống rượu, không hề nhắc đến sự tình Phá Lôi Đan .

Lần này, lại làm cho hai người lo lắng.

Nhưng, lại sợ chọc giận Lâm Hải, hai người ai cũng không dám nhắc lại, trong nội tâm thật sự là dày vò không thôi!

Bọn họ dày vò đồng thời, cảm giác của Lâm Hải không phải là?

đã qua nửa ngày, tin tức của Kim Hoa Đồng Tử cũng không có hồi âm tới.

Lâm Hải cũng không biết, y đến cùng có thể thành công hay không ?

Nếu cuối cùng cường hóa thất bại, cái kia Lâm Hải còn không biết, như thế nào đối phó với hai cái Thiên Tiên trước mặt này rồi.

Leng keng!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải chờ lòng nóng như lửa đốt, âm thanh của weachat đột nhiên vang lên.

Lâm Hải lập tức đại hỉ, vội vàng cầm lấy điện thoại, mở ra xem xét.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại tiên, may mắn không làm nhục mệnh, thành công rồi!

Leng keng!

Kim Hoa Đồng Tử hướng ngươi gửi đi một miếng Khống Linh Đan, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

Khống Linh Đan: đan dược Thiên giai Nhất phẩm, người tu hành Nhất phẩm Thiên Tiên và phía dưới sau khi phục dụng, linh hồn sẽ nhận hết tra tấn, sống không bằng chết!

“Ha ha, đan dược Thiên giai , lại là đan dược Thiên giai !!!”

Lâm Hải lập tức mặt lộ vẻ mừng như điên, bất quá rất nhanh, dáng tươi cười của Lâm Hải cứng đờ, lộ ra vẻ mờ mịt.

“Nhất phẩm Thiên Tiên, cái quỷ gì?”

“Thiên Tiên còn phân phẩm cấp sao?”

“Lâm Hải lão đệ, sự tình gì cao hứng như vậy?” Lục Phi Hồng bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải, mở miệng hỏi.

Lâm Hải vội vàng đem màn hình điện thoại di động tắt, hướng phía Lục Phi Hồng nhếch miệng cười cười.

“Chuyện tốt, ha ha, chuyện tốt!”

“Đúng rồi, Lục Đường chủ, Triệu Đại Tướng quân, ta đối với thực lực của các ngươi quá sùng bái rồi, không biết các ngươi bây giờ, là Thiên Tiên mấy phẩm ?”

Lục Phi Hồng sững sờ, sau đó cười nói.

“Lục mỗ hổ thẹn, chỉ là Nhất phẩm Thiên Tiên!”

“Ta cũng là Nhất phẩm Thiên Tiên!” Triệu Hằng có chút uể oải nói, sau đó mang theo một tia kiêng kị, liếc nhìn Diệp Thành .

“Diệp huynh, chỉ sợ ít nhất là Nhị phẩm đi?”

sắc mặt Diệp Thành lạnh nhạt, nhẹ gật đầu.

“Diệp mỗ, thật là Nhị phẩm Thiên Tiên!”

“A?” Lâm Hải nghe được, hai mắt tỏa sáng, lập tức đối với phẩm giai Thiên Tiên , đã có cái nhận thức đại khái .

Xem ra, Nhất phẩm Thiên Tiên là Thiên Tiên đẳng cấp thấp nhất a!

“Đúng rồi, Lâm Hải lão đệ, chuyện tốt mà ngươi mới nói , đến tột cùng là chỉ cái gì?”

Lâm Hải mới nói một nửa, lại để cho trong lòng Lục Phi Hồng thẳng ngứa, nhịn không được mở miệng hỏi.

Lâm Hải thì là cười thần bí, hướng phía Lục Phi Hồng nghiền ngẫm nói.

“Ngươi, chỉ sợ muốn Nghịch Thiên Cải Mệnh rồi!”

Chương 2455: Biến hóa Khống Linh Đan

“A?”

Lục Phi Hồng nghe xong, lập tức hai mắt tỏa sáng, cấp tốc hỏi.

“Lâm Hải lão đệ, chỉ giáo cho?”

Lâm Hải thì là nhìn xem Lục Phi Hồng, cười mà không nói, lộ ra đặc biệt thần bí.

“Ai nha, Lâm lão đệ, ngươi ngược lại là nói a!”

Lâm Hải càng như vậy, Lục Phi Hồng càng là như bị cỏ ngứa quét qua, lo lắng khó nhịn.

“Ha ha, đến đến, uống rượu, uống rượu!”

Lục Phi Hồng sốt ruột, Lâm Hải mới không vội đấy.

Chẳng những không vội, trong nội tâm Lâm Hải còn rất sầu muộn.

Con mẹ nó, Khống Linh Đan đối với Thiên Tiên hữu hiệu ngược lại là đã có, nhưng như thế nào lừa dối Lục Phi Hồng ăn hết à?

“A... Tốt, uống rượu, uống rượu!”

Thấy Lâm Hải không nói, Lục Phi Hồng cũng không dám làm cho thật chặt, đành phải bưng chén rượu lên, tiếp tục chè chén.

Lâm Hải một ngụm uống cạn, đem chén rượu buông, lần nữa mở ra weachat, tìm đến Kim Hoa Đồng Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng Tử, cường hóa cho ta thêm một khỏa nữa!

Leng keng!

Ngươi hướng Kim Hoa Đồng Tử gửi đi một miếng Khống Thần Đan bản cải tiến.

Kim Hoa Đồng Tử: Thu được!

Đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, lần này thời gian phi thường ngắn, tin tức Kim Hoa Đồng Tử liền trở về qua.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, tốt rồi!

Leng keng!

Kim Hoa Đồng Tử hướng ngươi gửi đi một miếng Khống Linh Đan, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, cái quá trình cường hóa này rất đơn giản, ta đem phương pháp nói cho ngươi biết, chính ngươi cũng có thể nếm thử một chút!

Leng keng!

Kim Hoa Đồng Tử hướng ngươi gửi đi một vỏ sò khắc chữ , thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

vỏ sò khắc chữ : vỏ sò Kim Hoa Đồng Tử tiện tay nhặt tại Đông Hải, bên trên ghi lại phương pháp chế tác Khống Linh Đan .

Lâm Hải nhìn xem tin tức, lập tức hai mắt tỏa sáng.

Ha ha, cái Kim Hoa Đồng Tử này thật đúng là đủ nghĩa khí, lại đem phương pháp cường hóa cũng phát cho mình rồi.

Nói như vậy, chính mình không cần cầu người liền có thể chế tác Khống Linh Đan rồi.

Thoải mái!

“Lâm Hải lão đệ, lại có chuyện gì, cao hứng như thế à?”

Lục Phi Hồng một mực chú ý đến Lâm Hải, thấy Lâm Hải đột nhiên mặt mày hớn hở, lại nhịn không được, mở miệng hỏi.

Lâm Hải thì là nhíu lông mày lại, hướng phía Lục Phi Hồng chớp mắt vài cái.

“Ngươi đoán!”

“Ách...” Lục Phi Hồng một hồi im lặng.

Mẹ nó, tất cả mọi người là người có thân phận, có thể không muốn ngây thơ như vậy hay không ?

Triệu Hằng là cái thẳng tính, uống rượu lâu như vậy, trong nội tâm mà nói thật sự nhịn không nổi.

“Lâm Hải lão đệ, cái Phá Lôi Đan này có thể bán ta một khỏa hay không?”

“lão tam nhà ta lập tức muốn độ kiếp rồi, nhu cầu cấp bách cần vật ấy!”

“Giá cả tốt thương lượng, ngươi cứ mở miệng!”

Triệu Hằng biết rõ lấy quan hệ của lão và Lâm Hải, Lâm Hải tất sẽ không đưa cho lão.

Vì vậy, há miệng liền muốn mua cái Phá Lôi Đan này.

Lục Phi Hồng thấy Triệu Hằng đều mở miệng, lão cũng nhịn không được nữa, không hề rụt rè rồi.

“Lâm Hải lão đệ, có thể cũng bán ta một khỏa?”

“Cái Phá Lôi Đan này, đối với người nghiên cứu đan đạo chúng ta, thế nhưng mà cực kỳ trọng yếu a!”

Lâm Hải nghe được, thì là nhướn mày, trầm mặc không nói.

Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng thấy thế, trong lòng lập tức khẩn trương nhìn Lâm Hải.

Chẳng lẽ nói, Lâm Hải không đáp ứng?

“Lâm Hải lão đệ, ta biết rõ trước đó ta có nhiều đắc tội, ở chỗ này bồi tội cho ngươi rồi!”

“Lâm Hải lão đệ, chúng ta thế nhưng mà không đánh nhau thì không quen biết a, chỉ cần ngươi bán cho ta một khỏa Phá Lôi Đan, Thần Đan Đường ta chắc chắn hồi báo lớn!”

Hô ~

Lâm Hải nặng nề thở ra một hơi, đột nhiên đứng lên.

Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng thấy thế, cũng thoáng cái đứng lên, hai mắt không nháy mắt nhìn Lâm Hải.

“Lại để cho ta suy nghĩ a!”

Nói xong, Lâm Hải cất bước đi tới phía trước cửa sổ, tựa hồ đang suy tư.

Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng không dám quấy rầy, chỉ có thể lẳng lặng cùng đợi Lâm Hải đáp lại.

“Con mẹ nó, như thế nào lại để cho bọn họ đem Khống Linh Đan ăn hết đâu?”

Lâm Hải mới không phải đang suy nghĩ, đến cùng có cho bọn họ Phá Lôi Đan hay không .

Hắn chính thức đang tự hỏi, chính là như thế nào đem Khống Linh Đan, cho Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng uống xuống dưới!

Đột nhiên, trước mắt Lâm Hải lóe lên linh quang .

Ha ha, đã có!

Lâm Hải ý niệm khẽ động, lần nữa lấy điện thoại di động ra, tìm đến weachat của Tôn Ngộ Không .

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, Hầu ca, có ở đấy không?

Tôn Ngộ Không: Ở đây ở đây, lão Tôn ta hôm nay hàng hải, lại gặp được đoàn hải tặc của Nhị Lang Thần rồi, vừa đem bọn họ giết cái hoa rơi nước chảy, Nhị Lang Thần mặt đều tái rồi, a ha ha ha, sảng khoái sảng khoái! (phía sau là một cái biểu lộ lăn qua lăn lại đầy đất)

“Ách...” Lâm Hải lập tức một hồi im lặng.

Mẹ nó, Tôn Ngộ Không cùng Nhị Lang Thần, cũng thật là nhàm chán.

Mỗi ngày đều là đánh tới đánh lui, có ý tứ sao?

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi một rương thuốc lá Trung Hoa.

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi mười thùng Coca Cola.

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi mười thùng Sprite.

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi một rương sợi cay.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chúc mừng Hầu ca đại hoạch toàn thắng, lễ vật nho nhỏ, không thành kính ý!

Tôn Ngộ Không: Aha ha ha, đa tạ đa tạ, nhiều lễ vật như vậy , lão Tôn ta đều không bỏ xuống được trên thuyền rồi!

“A?”

trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên khẽ động.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ngươi dùng cái thuyền hàng hải gì a, ít đồ này liền không bỏ xuống được?

Tôn Ngộ Không: Tự nhiên là thuyền con làm bằng gỗ a, còn có thể là cái thuyền gì ? (phía sau là một cái biểu lộ nghi vấn)

Phốc!

Lâm Hải nhìn thấy câu trả lời của Tôn Ngộ Không, thiếu chút nữa đặt mông ngồi xuống đất.

Mẹ nó, dùng thuyền con đi hàng hải?

Nhân tài a!

Lâm Hải thật sự là triệt để bó tay rồi, đây cũng chính là Tôn Ngộ Không cùng những Thần Tiên này.

Nếu là người bình thường dùng thuyền con tiến vào biển cả, đã sớm một cái sóng cồn, nhấc lên vùi vào đáy biển cho cá ăn đi rồi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, tất cả mọi người chỉ dùng thuyền con đi hàng hải sao?

Tôn Ngộ Không: Cái kia cũng không phải, Lý Thiết Quải dùng hồ lô rượu, Hán Chung Ly dùng quạt ba tiêu, Lam Thái Hòa dùng lẵng hoa, ba người bọn họ là ngoại lệ, những người khác là thuyền con!

Ta đi!

Trong nội tâm Lâm Hải, lập tức toát ra một cái ý nghĩ.

Cái Thiên Đình Đại Hàng Hải này, còn dừng lại tại tình trạng nguyên thủy nhất, đều dùng thuyền con ra biển.

Nếu bản thân mình đem ca-nô, chiến hạm thậm chí hàng không mẫu hạm từ Nhân Gian giới đến Thiên Đình đi bán, có thể bán đi với giá tiền rất lớn hay không ?

Lâm Hải càng nghĩ càng kích động, bất quá rất nhanh một hồi im lặng.

Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, lúc trước chính mình rời khỏi Nhân Gian giới, đem bên trong Luyện Yêu Hồ chứa rất nhiều thứ đồ vật.

Nhưng duy chỉ có không có trang đồ vật có quan hệ cùng súng ống đạn được, hay những thứ lớn như máy bay ca-nô xe lửa này .

Hiện tại ngẫm lại, thật đúng là đáng tiếc.

“Đợi chút nữa một lần về Nhân Gian giới, giải quyết chuyện này a!”

Lâm Hải thu hồi tâm thần, vẫn là vội vàng đem chính sự giải quyết cùng Tôn Ngộ Không a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, nói chính sự, Thất Thập Nhị Biến của ngươi, có phải hay không cái gì cũng đều có thể biến?

Tôn Ngộ Không: Aha ha ha, đó là tự nhiên, trong Tam giới, sẽ không có thứ lão Tôn ta biến hóa không được.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hầu ca, ta nơi này có hai chủng loại đan dược, ngươi có thể đem một loại bên trong, biến hóa thành cùng một loại hoàn toàn giống với loại còn lại, làm cho không người nào có thể phân biệt hay không?

Tôn Ngộ Không: Cái này đơn giản, một bữa ăn sáng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: sau khi biến hóa, tác dụng của đan dược còn có thể bảo trì a?

Tôn Ngộ Không: Cái này tự nhiên, lão Tôn ta biến hóa chỉ là Chướng Nhãn pháp, nhiều nhất một canh giờ sẽ khôi phục nguyên dạng, căn bản không cải biến bản chất của vật biến hóa!

Lâm Hải nhìn thấy Tôn Ngộ Không nói như vậy, trong lòng lập tức vui vẻ, biết xử lý như thế nào rồi.

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi một miếng Đại Hoàn Đan.

Leng keng!

Ngươi hướng Tôn Ngộ Không gửi đi hai miếng Khống Linh Đan.

Tiểu Hồ Đồ thần: Hầu ca, thỉnh giúp tiểu đệ đem cái hai miếng Khống Linh Đan này, biến hóa thành bộ dạng Đại Hoàn Đan !

Tôn Ngộ Không: Dễ nói dễ nói!

Leng keng!

Tôn Ngộ Không hướng ngươi gửi đi một miếng Đại Hoàn Đan, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

Leng keng!

Tôn Ngộ Không hướng ngươi gửi đi hai miếng Khống Linh Đan biến hóa, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, đa tạ Hầu ca!

Lâm Hải nói cảm tạ, vội vàng mở ra Túi Càn Khôn.

Khi thấy ở bên trong hai cái ô vuông cuối cùng, cái đan dược giống như đúc kia, lập tức lộ ra vẻ hưng phấn!

Chương 2456: Là cá, tổng hội mắc câu!

“Chà mẹ nó, thật có thể dùng giả đánh tráo!”

Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Đại Hoàn Đan cùng Khống Thần Đan biến hóa, trong nội tâm kinh hỉ một hồi.

Nếu không phải Khống Thần Đan biến hóa qua, ở chỗ nhãn hiệu dưới góc phải có một con số “2”, liền cả Lâm Hải đều không thể phân ra thật giả rồi.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem Đại Hoàn Đan cùng Khống Thần Đan biến hóa, tất cả đều đã rút ra.

“Vẻ ngoài, màu sắc, hương vị, tất cả đều giống như đúc!”

Lâm Hải nhìn xem đan dược trong tay, nếu không mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, căn bản nhìn không ra bất luận cái gì khác nhau.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem đan dược cất kỹ, quay người lại về tới bên cạnh bàn rượu .

“Lâm Hải lão đệ, thế nào, có thể bán cho Lục mỗ một khỏa hay không?”

“Lâm Hải lão đệ, Triệu Hằng ta van ngươi, bán cho ta một khỏa Phá Lôi Đan a?”

Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, lại một lần nữa mở miệng hướng Lâm Hải khẩn cầu.

lực hấp dẫn của cái Phá Lôi Đan này, thật sự là quá lớn, hai người bọn họ đều là nguyện nhất định phải có.

Có Diệp Thành tại, đoạt là không thể nào.

Nhưng nếu như mua cũng mua không được, hai người bọn họ thật không biết như thế nào cho phải rồi.

“Ai!”

Lâm Hải thở dài, một lần nữa ngồi xuống trên chỗ ngồi.

“Nếu hai vị đã mở miệng, ta liền cố mà làm, tặng hai vị mỗi người một khỏa a!”

Lục Phi Hồng cùng Triệu Hằng nghe xong, lập tức mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, kích động cười lên ha hả.

“Ha ha, đa tạ Lâm lão đệ!”

“Lâm lão đệ, ngươi cái bằng hữu này , Lục Phi Hồng ta giao định rồi!”

Lâm Hải thấy Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng mặt mày bộ dạng hớn hở, nội tâm thì là hừ lạnh một hồi.

Cười a, tranh thủ thời gian cười a.

Một hồi, còn có các ngươi khóc!

“Hai vị tiền bối, cái Phá Lôi Đan này của ta, tuy tiễn đưa các ngươi, nhưng cũng không thể tặng không a!” Lâm Hải bỗng nhiên ung dung mở miệng, thản nhiên nói.

tiếng cười của Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng ngừng, sau đó vỗ bộ ngực, lớn tiếng nói.

“Đây là tự nhiên, Lâm Hải lão đệ ngươi nói đi, cần bao nhiêu Linh thạch, ta tuyệt không trả giá!”

“Ta cũng vậy!”

Lâm Hải thì là nhíu mày, lắc đầu.

“Linh thạch thì không cần, bất quá nha, ta muốn mời hai vị tiền bối, kể cả Diệp Tiên Quân giúp ta cái bề bộn!”

“A?” Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng nghe được sững sờ, mà ngay cả Diệp Thành cũng là đặt chén rượu xuống, nhìn về phía Lâm Hải.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, ý niệm khẽ động lấy ra một miếng Đại Hoàn Đan, đặt ở trên bàn.

đan hương thấm vào ruột gan phiêu tán đi ra, Diệp Thành cùng Lục Phi Hồng lập tức hai mắt tỏa sáng, lộ ra hào quang kích động.

“Lâm Hải lão đệ, đây là cái đan dược gì, tựa hồ ẩn chứa quy tắc thiên địa nào đó ở bên trong!”

Diệp Thành lập tức mở miệng, kích động mà hỏi.

trong mắt Lục Phi Hồng càng là hiện lên vẻ tham lam, hô hấp đều có chút dồn dập.

Lão và Diệp Thành, đều là người tinh thông Đan Đạo chi thuật.

Khi Lâm Hải vừa lấy ra cái Đại Hoàn Đan này , hai người lập tức phát giác được, viên thuốc này tuyệt không đơn giản!

Ít nhất, cái quy tắc thiên địa mơ hồ phát ra kia, đã nói lên giá trị của đan dược này .

Mặc dù hai người bọn họ tại trên đan đạo chìm đắm nhiều năm, cũng tuyệt đối không luyện chế ra thần đan như thế!

Viên thuốc này, tuyệt đối không tại phía dưới Phá Lôi Đan !

Lâm Hải thì là mỉm cười, ngữ khí bình tĩnh mở miệng nói.

“Viên thuốc này, tên là Đại Hoàn Đan, phía dưới Thiên Tiên phục dụng, mặc kệ thương thế nặng cỡ nào, đều có thể lập tức khôi phục!”

“Cái gì?!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, ba người Diệp Thành, lập tức trợn mắt há hốc mồm, lộ ra thật sâu khó có thể tin!

thương thế nặng cỡ nào, cũng có thể lập tức khôi phục?

Mẹ nó, cái này chẳng phải là tương đương với một cái mạng à?

Chỉ cần còn có một hơi, ăn vào cái Đại Hoàn Đan này, lập tức liền đầy máu phục sinh!

“Lâm lão đệ, chuyện này là thật sao?”

Liền cả Diệp Thành luôn luôn bình tĩnh tỉnh táo, giờ phút này đều trở nên có chút không bình tĩnh rồi.

Cái Đại Hoàn Đan này, nếu quả thật có kỳ hiệu này, đây tuyệt đối là vật báu vô giá a!

Thậm chí, giá trị thực dụng còn muốn tại phía trên Phá Lôi Đan !

Lâm Hải không có trực tiếp trả lời, mà là quay đầu nhìn về Lục Phi Hồng mỉm cười.

“Lục Đường chủ, thời điểm vừa rồi chiến đấu, quý đường tựa hồ có người đệ tử, bị thương rất nặng à?”

Lục Phi Hồng sững sờ, sau đó lập tức đã minh bạch ý tứ của Lâm Hải .

“Đi, đem đệ tử bị thương nặng nhất vừa rồi , mang lên cho ta!”

Lục Phi Hồng vừa ra lệnh, lập tức có đệ tử xuống dưới, chỉ chốc lát đã mang đến một cái đệ tử hấp hối.

“Đường chủ, đây là thủ vệ sơn môn bị chiến đấu vừa rồi ảnh hưởng đến, tu vi Đại Thừa hậu kỳ.”

“Chúng ta đã cho y phục dụng qua đan dược, bất quá thương thế quá nặng, chỉ sợ hết thuốc chữa!”

Bá!

ánh mắt của mọi người , tất cả đều hướng đệ tử trên mặt đất nhìn lại, sau đó nhao nhao nhướn mày, âm thầm lắc đầu.

Người đệ tử này tuy phục dược, nhưng bị thương thật sự quá nặng, ngũ tạng lục phủ đều bị chấn nát rồi.

Giờ phút này, đồng tử đều đã bắt đầu khuếch tán, hơi thở mong manh, mắt thấy muốn tắt thở.

Coi như là Đại La Thần Tiên đến rồi, chỉ sợ cũng khó có thể đưa y cứu sống rồi.

Nhưng vào lúc này, Lâm Hải nhíu lông mày lại, không nói hai lời đứng dậy, đi đến trước mặt người đệ tử này ngồi xổm xuống.

Vèo!

Lâm Hải khẽ vươn tay, trực tiếp nắm cái cằm đệ tử này, sau đó như thiểm điện đem Đại Hoàn Đan, đưa vào trong miệng đệ tử này.

Ông!

Đại Hoàn Đan vừa vào miệng lập tức tan, trên người đệ tử này lập tức hiện lên một đạo quang mang.

Sau đó, một cỗ sinh cơ cường đại, bỗng nhiên từ trên người đệ tử bị thương nặng này, tách ra!

“n?!”

bọn người Diệp Thành, lập tức nhíu lông mày lại, ánh mắt lộ ra thần sắc rung động thật sâu !

Sau đó, bọn họ trơ mắt nhìn xem, hô hấp của đệ tử trên mặt đất kia bắt đầu trở nên đều đều, cái nội tạng nát bấy kia, vậy mà như kỳ tích khép lại!

“Cái này, điều đó không có khả năng!”

Lần này, mọi người ở đây, lập tức tất cả đều sợ ngây người.

Nguyên một đám nhìn xem một màn không thể tưởng tượng nổi này , trợn mắt há hốc mồm, quả thực không thể tin được đây là sự thật!

Vèo!

Mà lúc này đây, đệ tử Thần Đan Đường nằm trên mặt đất, đã mạnh mẽ đứng dậy.

Hai mắt mang theo cuồng hỉ, cẩn thận kiểm tra thân thể một phen , sau đó kích động cất tiếng cười to.

“Ha ha ha, ta không chết, ta lại sống rồi, ta lại sống rồi!!!”

“Đa tạ công tử, ân cứu mạng!”

Nói xong, người đệ tử này hướng phía Lâm Hải đại lễ thăm viếng, đầu rạp xuống đất!

Tê ~

Lục Phi Hồng hít một hơi khí lạnh, cọ cái liền đứng lên.

“Ngươi tới!”

Mang theo khiếp sợ cùng khó có thể tin thật sâu, Lục Phi Hồng đem người đệ tử này gọi tới bên người, tỉ mỉ kiểm tra một lần!

Sau đó, Lục Phi Hồng triệt để trợn tròn mắt!

Nhưng ngay sau đó, trong mắt Lục Phi Hồng, đột nhiên tách ra hào quang trước nay chưa có, ánh sáng màu đỏ mạnh mẽ chuyển hướng Lâm Hải.

“Lâm Hải lão đệ, Đại Hoàn Đan này , ngươi còn nữa không?”

“Mặc kệ một cái giá lớn nào, ta muốn toàn bộ !”

Triệu Hằng cùng Mộ Dung Khanh vừa thấy, tức thì tất cả đều không im rồi.

“Nói cái gì đó, đan dược tốt như vậy, há có thể tiện nghi ngươi!”

“Lâm Hải lão đệ, chỉ cần đem ngươi Đại Hoàn Đan còn lại bán cho ta, ta Triệu Hằng có một phòng tiểu thiếp, khí đại sống tốt...”

Mà ngay cả Diệp Thành, đều là ngồi ở chỗ kia, mí mắt kinh hoàng, lộ ra ánh mắt lửa nóng .

dược hiệu của Đại Hoàn Đan, thật sự đưa tất cả mọi người ở đây, đều chấn nhiếp rồi!

Lâm Hải nhìn phản ứng của mọi người, thì là nhếch khóe miệng lên, trong nội tâm không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Là cá, tổng hội mắc câu!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, hướng phía bọn người Diệp Thành Triệu Hằng, có chút ôm quyền.

“Các vị tiền bối, cái Đại Hoàn Đan này , trong tay Lâm Hải còn có rất nhiều!”

“Hơn nữa, có thể miễn phí đưa cho các vị!”

“Cái gì?!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó lộ ra biểu lộ cuồng hỉ.

“Lâm Hải lão đệ, chúng ta không phải đang nằm mơ a?”

Cho dù là ai, đều không thể tin được, thần đan như thế Lâm Hải lại muốn miễn phí đưa tặng.

Cái này, cũng quá không chân thực đi à nha?

Lâm Hải thì là mỉm cười, sau đó sắc mặt ngưng tụ, thản nhiên nói.

“Bất quá, Lâm mỗ lại có một điều kiện!”

“Điều kiện gì, ngươi nói!” bọn người Triệu Hằng Lục Phi Hồng, đồng loạt đáp, mặt mũi nhìn Lâm Hải tràn đầy chờ mong!

Chương 2457: Thỉnh các vị, làm chuột bạch một lần !

“Ai!”

Lâm Hải không mở miệng trước, vốn là một tiếng than nhẹ, lộ ra mặt mũi tràn đầy uể oải.

bọn người Lục Phi Hồng, lập tức cả kinh, không biết Lâm Hải là có ý gì?

“Các vị tiền bối, thực không dám đấu diếm, cái Đại Hoàn Đan này, chính là ta tự tay luyện chế!”

“Cái gì?!!”

lời này của Lâm Hải , giống như một tiếng sấm, vang lên tại trong đầu mọi người.

Lúc này đây, liền cả Diệp Thành, đều triệt để sợ ngây người.

đan dược thần kỳ như thế , lại là xuất ra từ tay của Lâm Hải sao?

Cái này, cái này...

“Lâm Hải lão đệ, ngươi nói là, cái Đại Hoàn Đan này , là ngươi luyện?” Diệp Thành cau mày, mặt mũi tràn đầy kinh hãi mà hỏi.

Mà ngay cả y, giờ phút này đều có chút không dám tin tưởng lời này của Lâm Hải.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, cũng không nói lời nào, xòe bàn tay ra, mạnh mẽ vung lên!

Ông!

Nhất thời, Thiên Hỏa lập loè, lơ lửng tại giữa không trung!

Đã thấy Lâm Hải, ánh mắt ngưng tụ, cánh tay có chút run run, cái Thiên Hỏa này lập tức chợt mạnh chợt yếu, dùng một loại quỷ dị kỳ lạ, xoay tròn.

Tê ~

Triệu Hằng cùng Mộ Dung Khanh không rõ ràng cho lắm, Diệp Thành cùng Lục Phi Hồng, lại hít một hơi khí lạnh, lộ ra mặt mũi tràn đầy rung động!

“thủ đoạn khống hỏa thật cao minh !”

“Không thể tưởng được, Lâm lão đệ dĩ nhiên là nhân vật cấp Tông Sư , chúng ta không bằng đấy!”

Diệp Thành cùng Lục Phi Hồng, quả thực không biết hình dung nội tâm chấn kinh như thế nào rồi.

Lâm Hải tiện tay khống chế hỏa diễm, vậy mà ẩn chứa tinh túy của luyện đan chi đạo , lại để cho bọn họ hiểu ra.

Dù chỉ là nhìn cái này, Diệp Thành cùng Lục Phi Hồng thậm chí đã có chỗ đốn ngộ, phảng phất có một con đường mới tinh xuất hiện ở trước mắt.

Ông!

Đáng tiếc, sau đó Lâm Hải ngay lập tức thu hồi hỏa diễm.

Sau đó, tại trong vẻ mặt tiếc hận nhìn soi mói của Diệp Thành cùng Lục Phi Hồng , Lâm Hải thản nhiên nói.

“Các vị tiền bối, hiện tại đã tin tưởng Đại Hoàn Đan, là do Lâm mỗ luyện chế ra a?”

“Ai!” Diệp Thành đầu tiên thở dài, nhìn Lâm Hải vẻ mặt khâm phục.

“Khống Hỏa Chi Thuật huyền diệu như thế , Diệp mỗ văn sở vị văn!”

“Đan Đạo chi thuật của Lâm lão đệ , trên ta xa, ta Diệp Thành tin!”

Lục Phi Hồng càng là hai mắt mang theo khiếp sợ thật sâu, hướng phía Lâm Hải trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Ta cũng tin, Lâm lão đệ, ngươi quá trâu rồi!”

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, nhưng nội tâm lại hừ lạnh một tiếng.

ánh mắt của Diệp Thành, là chân chính đối với chính mình vui lòng phục tùng.

Thế nhưng mà trong ánh mắt của Lục Phi Hồng, tại sao lại hiện lên một đạo hàn mang đâu?

Lão tiểu tử đó, xem ra lại lo lắng Luyện Đan Chi Thuật của ca ca hơn chút rồi!

“Các vị, Lâm Hải có chuyện xin nói thẳng rồi!”

“Cái Đại Hoàn Đan này , tuy là ta luyện chế, nhưng bị tu vi cảnh giới của bản thân ta hạn chế, chỉ hữu hiệu đối với phía dưới Thiên Tiên .”

Nói xong, lông mày Lâm Hải nhảy lên, ánh mắt tại trên người Diệp Thành, Mộ Dung Khanh, Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng đảo qua từng cái.

“Bốn vị tiền bối, đều là Thiên Tiên chi cảnh, chính là cảnh giới mà vãn bối khó có thể với tới !”

“Vãn bối có một thỉnh cầu, muốn bốn vị tiền bối trợ giúp tại hạ, hoàn thiện cái Đại Hoàn Đan này !”

“hoàn thiện như thế nào ?” Lục Phi Hồng mở miệng hỏi.

“Chỉ cần bốn vị tiền bối, ăn vào cái Đại Hoàn Đan này, sau đó đem cảm thụ trong cơ thể nói cho tại hạ.”

“Tại hạ có lẽ có thể theo phản ứng của bốn vị Thiên Tiên , suy tính ra Đại Hoàn Đan có thể cung cấp cho Thiên Tiên sử dụng !”

“Không biết bốn vị, định như thế nào?”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, bốn người Diệp Thành, đều là sững sờ.

Diệp Thành cùng Lục Phi Hồng vẫn còn tốt, lông mày của Triệu Hằng cùng Mộ Dung Khanh lại gắt gao nhíu lại.

“Lâm Hải, ngươi cái này là chuẩn bị cầm bản Đại Tướng quân làm thí nghiệm a!”

trên mặt Triệu Hằng không vui, hướng phía Lâm Hải bất mãn nói ra.

Lâm Hải thì là cười lạnh một tiếng, không e dè nói.

“Đúng vậy, ta chính là có ý tứ này!”

“Thỉnh các vị, làm chuột bạch một lần!”

“Không có khả năng, ta làm sao biết, ngươi cho ta ăn có phải độc dược hay không!” Triệu Hằng lập tức mở miệng phản bác nói.

Lâm Hải nghe được, thì là trên mặt giễu cợt, xem thường lắc đầu.

“Diệp Tiên Quân, Lục Đường chủ, phiền toái phổ cập khoa học thoáng một phát cho vị Đại Tướng quân có chứng vọng tưởng bị hại này !”

“Cái Đại Hoàn Đan này sau khi phục dụng, có thể có ảnh hưởng đối với lão hay không !”

Diệp Thành lông mày cau lại, thản nhiên nói.

“Đại Hoàn Đan là đan dược khôi phục sinh cơ, tự nhiên sẽ không có hại đối với thân thể .”

“Chỉ có điều, Thiên Tiên sau khi phục dụng, có lẽ tác dụng không lớn.”

Lục Phi Hồng ở một bên, cũng gật đầu nói.

“Đúng vậy, tối đa là không có tác dụng, cũng sẽ không có hại.”

Nghe Diệp Thành cùng Lục Phi Hồng nói như vậy, Triệu Hằng lập tức á khẩu không trả lời được.

Nhưng, nội tâm vẫn còn có chút lo lắng, đối với việc thay Lâm Hải thí nghiệm thuốc, phi thường kháng cự.

Lâm Hải thấy thế, thì là nội tâm cười lạnh.

Tiểu tử, ca ca cũng không tin ngươi không ăn!

Ông!

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải trực tiếp lấy ra bốn mươi khỏa Phá Lôi Đan, bầy đặt tại trên mặt bàn.

Tê ~

bọn người Lục Phi Hồng, lập tức hít ngược một hơi, sau đó hai mắt tỏa ánh sáng, hô hấp đều dồn dập lên.

“Cái này, chính là Phá Lôi Đan!!!”

“Lôi Đình thật cường đại , pháp tắc thiên địa thật huyền diệu !”

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, mở miệng nói.

"tiền bối chịu giúp Lâm mỗ thí nghiệm thuốc , Lâm Hải nguyện đưa tặng mười khỏa Phá Lôi Đan !"

"Đương nhiên, sau khi thí nghiệm thuốc kết thúc, còn có thể đưa tặng trăm khỏa Đại Hoàn Đan."

"Nếu Lâm mỗ có chỗ cảm ngộ, luyện chế ra Đại Hoàn Đan mà Thiên Tiên có thể phục dụng, cũng có thể không ràng buộc luyện chế mười khỏa cho tiền bối thí nghiệm , để báo đáp lại!"

Lời nói Lâm Hải, giống như một khỏa bom tấn nặng nề, ném vào trong nội tâm bốn vị Thiên Tiên .

Không khỏi, bốn cái Thiên Tiên tất cả đều kích động lên.

Mười khỏa Phá Lôi Đan, trăm khỏa Đại Hoàn Đan a!

Thậm chí, còn có tỷ lệ đạt được Đại Hoàn Đan mà Thiên Tiên có thể phục dụng !

Đây là hấp dẫn lớn cỡ nào a!

Thấy bốn cái Thiên Tiên tất cả đều lộ ra vẻ kích động, Lâm Hải ý niệm khẽ động, bốn miếng Đại Hoàn Đan, phân biệt đặt ở trước mặt bốn cái Thiên Tiên.

"Diệp Tiên Quân, ta và ngươi tương giao đã lâu, tin tưởng Tiên Quân hẳn là tin được tại hạ, kính xin Tiên Quân làm đầu a!"

Diệp Thành sững sờ, không nghĩ tới Lâm Hải trực tiếp tìm tới chính mình.

"Ha ha, tốt!"

Diệp Thành cởi mở cười, đem Đại Hoàn Đan cầm lên, quan sát một phen.

"Diệp mỗ, đối với cái Đại Hoàn Đan này , cũng là rất có hứng thú ni!"

Nói xong, Diệp Thành há miệng ra, trực tiếp đem Đại Hoàn Đan, nuốt vào trong bụng.

bọn người Triệu Hằng, đồng loạt đem ánh mắt, rơi vào trên người Diệp Thành, muốn xem xem Diệp Thành sẽ có phản ứng gì .

Ông!

Chỉ thấy đỉnh đầu Diệp Thành có hào quang chợt lóe lên rồi biến mất, một cỗ sinh cơ cường đại , tách ra.

"Diệp Tiên Quân, như thế nào đây?"

Lục Phi Hồng cấp tốc hỏi.

"Ồ?"

Diệp Thành lại nhíu lông mày lại, trong mắt hiện lên một đạo dị sắc!

"Diệp mỗ, tựa hồ bắt được một tia thứ đồ vật huyền diệu !"

Nói xong, Diệp Thành trực tiếp khoanh chân ngồi trên mặt đất, toàn thân bị một tầng vầng sáng bao phủ, chậm rãi nhắm mắt lại, lập tức tiến nhập một loại trạng thái kỳ diệu !

"Đốn ngộ!!!"

bọn người Triệu Hằng, chấn động, không nghĩ tới Diệp Thành phục dùng một khỏa đan dược, vậy mà tiến nhập vào trạng thái đốn ngộ mà từng người tu hành đều tha thiết ước mơ !

Cái này mẹ nó, thật sự là ao ước giết người rồi!

Lâm Hải thì là mỉm cười, nhìn về phía ba người khác.

“Ba vị, ai nguyện ý nếm thử một chút?”

“Ta đến!” Mộ Dung Khanh khẽ vươn tay, đem Đại Hoàn Đan nắm vào trong tay, nuốt vào trong bụng!

Ông!

Vầng sáng hiện lên, sinh cơ bốc lên!

“Sinh Mệnh lực thật cường đại !”

Mộ Dung Khanh tán thán nói, mặc dù không có đốn ngộ, nhưng lại thần thái sáng láng, so với vừa rồi tựa hồ tinh thần hơn không ít.

Lâm Hải thì là mỉm cười, ánh mắt đã rơi vào trên người Lục Phi Hồng cùng Triệu Hằng.

“Hai vị, đến phiên các ngươi!”

Chương 2458: Bọn họ, ăn là thuốc giả!

Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng nhướn mày, trong lòng có chút do dự.

Dù sao, vừa rồi bọn họ cùng Lâm Hải còn là địch nhân, hiện tại liền ăn đan dược Lâm Hải cho, có thể không ổn hay không ?

Nhưng, Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh thế nhưng mà đều ăn hết, trước mắt xem ra có lợi mà vô hại a.

Ngay tại thời khắc hai người do dự có muốn ăn hay không, Lâm Hải biến sắc, mặt lộ vẻ không vui nói.

“Như thế nào, hai vị không muốn trợ giúp Lâm mỗ thí nghiệm thuốc?”

“Đã như vầy, Lâm mỗ cũng không miễn cưỡng, dù sao có Diệp

Tiên Quân cùng Mộ Dung Điện chủ giúp ta, đã đầy đủ rồi!”

Lâm Hải nói xong, thò tay hướng phía hai cái Đại Hoàn Đan kia mà đi.

“Chờ một chút!”

Triệu Hằng thấy Lâm Hải muốn đem Đại Hoàn Đan thu hồi, vội vàng mở miệng, ngăn cản Lâm Hải.

Nhưng mà, Lâm Hải đối với lời của Triệu Hằng lại như không nghe thấy, tiếp tục hướng phía Đại Hoàn Đan chộp tới.

Thấy Lâm Hải thập phần kiên quyết như vậy, là thực không cho phép cho bọn họ ăn hết.

“Lâm lão đệ, không thể!”

Lục Phi Hồng thấy thế, cái này cũng gấp, cấp tốc ra một đạo quang mang đem tay Lâm Hải nâng.

Lâm Hải nhíu lông mày lại, mắt lộ hàn quang, thản nhiên nói.

“Lục Đường chủ, ngươi đây là ý gì?”

“Chẳng lẽ, ngươi muốn cường đoạt Đại Hoàn Đan của Lâm mỗ sao?”

Lục Phi Hồng biến sắc, sau đó vội vàng cười theo cho, hướng phía Lâm Hải hòa khí nói.

“Lâm lão đệ, lời này nói... Chúng ta...”

Lâm Hải trên mặt không vui, vung tay lên không kiên nhẫn nói.

“Thôi, ngươi cũng không nên nói nữa!”

“thái độ của hai vị, quả thật làm cho ta rất thất vọng.”

“Bất quá, niệm tại hai vị đều là người có thân phận, Lâm mỗ sẽ cho hai vị một cơ hội.”

Nói xong, trong mắt Lâm Hải lóe lên tinh mang, chỉ vào hai miếng Đại Hoàn Đan trên mặt bàn, vô cùng ngưng trọng nói.

“Đại Hoàn Đan ở ngay chỗ này, hai vị ai có thể dẫn đầu ăn vào, điều kiện ta đáp ứng trước đó vẫn sẽ hữu hiệu.”

“Mà người tốc độ rớt lại phía sau, Lâm mỗ chỉ có thể nói tiếng... Xin lỗi rồi!”

Vèo!

Lâm Hải vừa dứt lời, Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng cơ hồ đồng thời ra tay, tất cả đem một khỏa Đại Hoàn Đan bắt vào trong tay.

Lâm Hải thấy thế, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, vội vàng nói.

“hai vị, ta nói chỉ có một người có cơ hội, các ngươi không thể tất cả đều phục dụng, các ngươi...”

Lời của Lâm Hải, vừa mới nói một nửa, Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng đã cùng lúc đem Đại Hoàn Đan, nuốt vào trong bụng.

“Ha ha, Lâm Hải lão đệ, ta thế nhưng mà nhanh hơn một chút so với Triệu Đại Tướng quân .”

“Nói hưu nói vượn, rõ ràng là bổn Tướng quân ăn trước!”

“Ta ăn trước!”

“Ta nhanh hơn ngươi !”

...

Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, hai người trợn mắt nhìn nhau, dựng râu trừng mắt tranh chấp.

“Ai!”

Lâm Hải ở một bên, thì là thở dài, nhìn xem hai người, ánh mắt tràn đầy đùa giỡn trêu trọc.

“Hai vị, làm sao lại không nghe lời của ta đâu rồi, cướp ăn như vậy, các ngươi sẽ phải hối hận!”

Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng nghe xong, vội vàng lắc đầu liên tục, cấp tốc hướng phía Lâm Hải tỏ thái độ.

“Không hối hận, tuyệt không hối hận! Lâm Hải lão đệ ngươi yên tâm, Lục mỗ cam tâm tình nguyện thí nghiệm thuốc cho ngươi !”

Triệu Hằng thấy Lục Phi Hồng lên tiếng, cũng không cam chịu yếu thế, vỗ ngực lớn tiếng nói.

“Bổn Tướng quân cũng không biết hối hận là vật gì, Lâm lão đệ, điều kiện vừa rồi ngươi nói , cũng không thể sửa đổi a... Ách!”

Triệu Hằng vừa mới dứt lời, lại đột nhiên biến sắc, sắc mặt lập tức dữ tợn, lộ ra bộ dạng cực độ thống khổ .

“A!!!”

Mà cùng lúc đó, Lục Phi Hồng vẫn còn mặt mũi tràn đầy tươi cười, lại kêu đau một tiếng, trực tiếp té lăn trên đất.

Phù phù!

Ngay sau đó, Triệu Hằng cũng không cam chịu phía sau, ngửa mặt ngã quỵ!

“A a a, rất thống khổ a!!!”

Trong chốc lát, Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, lăn qua lăn lại đầy đất, tiếng kêu thảm thiết lại để cho người sởn hết cả gai ốc vang lên!

Hai người toàn thân cao thấp, càng là nổi gân xanh, thống khổ đến mặt đều thay đổi hình dạng, nhe răng trợn mắt, tựa như dã thú!

Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh, A Tú, bị một màn bất thình lình này, làm kinh hãi hoảng sợ biến sắc, cọ cái liền đứng lên.

“Đây là có chuyện gì?”

ba người Diệp Thành, nhìn chằm chằm vào Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, mặt mũi tràn đầy đều là kinh hãi thật sâu!

Phải biết rằng, Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, tất cả vậy mà cũng đều là Thiên Tiên a.

Coi như là cái loại cực hình như mổ phá bụng, chặt tay đào mắt, đều chưa hẳn có thể làm cho Thiên Tiên thống khổ thành bộ dạng như vậy a?

Hai người kia, đến cùng làm sao vậy, vì cái gì thanh âm kêu đau kia, phảng phất như linh hồn đều nhanh băng diệt?

“Giết ta đi, quá thống khổ!”

“A a a!!! Sống không bằng chết, sống không bằng chết a!!!”

Nghe được thanh âm của Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, cái kia cơ hồ như là thú rống , Lâm Hải thì lại lắc đầu, than khẽ.

“Ta cũng không bức các ngươi, là các ngươi cướp ăn.”

“Hơn nữa, chính các ngươi nói, sẽ không hối hận!”

“Cho nên...” Lâm Hải nhún vai, làm ra một bộ vẻ mặt vô tội, “

chuyện không liên quan ta!”

Bá!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, ánh mắt của Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh , lập tức đã rơi vào trên người Lâm Hải, vừa sợ lại lo!

“Lâm Hải, bọn họ là bởi vì, ăn hết cái Đại Hoàn Đan kia , mới...”

mặt mũi Mộ Dung Khanh tràn đầy chấn kinh, hai mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, tiếng nói đều run rẩy!

Dù sao, cái Đại Hoàn Đan kia cũng không phải chỉ có Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng ăn hết, lão con mẹ nó cũng ăn hết a!

Mà ngay cả Diệp Thành, cũng là mí mắt một hồi kinh hoàng, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải vẻ mặt ngạc nhiên!

“Lâm Hải, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?”

Diệp Thành nhíu mày, hướng phía Lâm Hải khiếp sợ mà hỏi.

Tuy Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, hiện tại sống không bằng chết, nhưng Diệp Thành vẫn là chưa tin, Lâm Hải sẽ hại chính mình.

Dù sao, đốn ngộ vừa rồi, lại để cho Diệp Thành được ích lợi không nhỏ.

Hơn nữa, đến nay không có bất kỳ không khỏe nào.

khả năng duy nhất , là cái Đại Hoàn Đan này , hiệu quả không ổn định, hoặc là lại để cho người được lợi, hoặc là lại để cho người chịu tội?

Mẹ nó, chẳng lẽ câu chuột bạch kia của Lâm Hải không phải là tùy tiện nói hay sao?

Nhóm người mình, thật là đang thí nghiệm thuốc cho Lâm Hải ?

Vừa nghĩ tới chỗ này, sắc mặt Diệp Thành lập tức liền chìm xuống, một cơn tức giận bay lên tại trong lòng .

Nếu thật sự là như thế, Lâm Hải làm hơi quá đáng!

Diệp Thành y đem Lâm Hải coi làm bằng hữu, Lâm Hải lại thật sự dùng y làm thí nghiệm?

Còn có, y phục dụng hết đốn ngộ rồi, nếu cũng giống như Triệu Hằng Lục Phi Hồng ...

“Lâm Hải, ngươi phải cho ta một lời giải thích!”

hai mắt Diệp Thành sáng quắc, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải nói ra từng chữ từng chữ, lửa giận hết sức căng thẳng!

sắc mặt Mộ Dung Khanh cũng là âm lãnh, nhìn chằm chằm vào Lâm Hải sắc mặt cực kỳ khó coi.

cách nghĩ của lão cùng với Diệp Thành nhất trí, nếu như Lâm Hải không có cái giải thích thoả mãn, không thể nói trước muốn làm trở mặt rồi!

Lâm Hải tự nhiên biết rõ cách nghĩ của Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh, nhìn xem hai người, thập phần bình tĩnh cười.

“Diệp Tiên Quân, Mộ Dung Điện chủ, Lâm Hải tuy bất tài, lại còn không làm ra được sự tình lấy oán trả ơn .”

“Không dối gạt hai vị, các ngươi ăn là Đại Hoàn Đan chân chính, mà hai người bọn họ...”

Lâm Hải lạnh lùng cười cười, sắc mặt lạnh xuống nhìn về phía Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng ở trên mặt đất , thản nhiên nói.

“Bọn họ đối với Lâm mỗ mưu đồ làm loạn, ăn tự nhiên là thuốc giả!”

Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh nghe được, không khỏi sững sờ, có chút khó có thể tin.

“Thế nhưng mà, ta vừa rồi rõ ràng nhìn thấy, ngươi xuất ra bốn khỏa Đại Hoàn Đan, giống như đúc!” vẻ mặt Mộ Dung Khanh hoài nghi nói.

Y cũng là người luyện đan, tự hỏi đan dược thật giả, vẫn có thể đủ phân biệt.

Diệp Thành thì là giữ im lặng, nhưng hiển nhiên cũng đồng ý thuyết pháp của Mộ Dung Khanh .

Lâm Hải thực sự không vội, đột nhiên ý niệm khẽ động, lấy ra một miếng đan dược màu xanh lá cây, nắm tại trong lòng bàn tay.

“Hai vị, đều là Đan Đạo Tông Sư, mong rằng đối với viên thuốc này, không xa lạ gì a?”

Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh, hướng phía đan dược trong tay Lâm Hải xem xét, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi.

“Khống Thần Đan!”

Chương 2459: Hai vị, cảm giác như thế nào à?

Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh, trên mặt nhao nhao lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, trong mắt bùng lên tinh mang.

Cái Khống Thần Đan này, chính là một vị trong ma đạo ở vài vạn năm trước sáng chế, sau đó lập tức thịnh hành Địa Tiên giới, trở thành đệ nhất Độc đan để cho người nghe tin đã sợ mất mật !

Nghe nói, ăn hết cái Khống Thần Đan này , sẽ để cho người sống không bằng chết, nhận hết tra tấn!

Nếu không có giải dược, chắc chắn sẽ thống khổ hơn bảy bảy bốn mươi chín ngày, mới có thể tắt thở.

Càng khiến người sợ hãi chính là, sau khi ăn hết Khống Thần Đan, thống khổ mà người thường căn bản không cách nào tưởng tượng, cuối cùng nhất liền linh cả hồn đều bởi vì thống khổ, trực tiếp nứt vỡ!

Lúc ấy, cái người trong ma đạo kia , liền là thông qua Khống Thần Đan, khống chế mấy vạn người tu hành, quét ngang mấy thành trì lớn.

Cuối cùng nhất, chọc giận một vị Thiên Tiên, tự mình ra tay đem gã tru sát.

Thế nhưng mà, cái Khống Thần Đan cùng với phương pháp luyện chế kia, lại không biết có kết cuộc ra sao.

Không thể tưởng được, hôm nay tại trong tay Lâm Hải, vậy mà lần nữa tái hiện dưới mặt trời!

“Thứ ngươi để cho bọn họ ăn, là Khống Thần Đan?”

Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh lập tức kịp phản ứng, nhìn nhìn lại bộ dạng thống khổ của Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, hai người càng thêm khẳng định.

Có lẽ, chỉ có cái Khống Thần Đan chiêu lấy hung danh này, mới có thể để cho hai cái Thiên Tiên, thống khổ thành cái dạng này a.

“Không đúng!”

Rất nhanh, Diệp Thành nhíu lông mày lại, lắc đầu.

“Theo như truyền thuyết, Khống Thần Đan căn bản không khống chế được Thiên Tiên!”

“Hơn nữa, Đại Hoàn Đan mà vừa rồi bọn họ ăn , cũng không phải cái dạng này!”

Diệp Thành mạnh mẽ ngẩng đầu, hướng phía Lâm Hải quăng đến ánh mắt hỏi thăm .

Nếu như Lâm Hải vừa rồi lấy ra, là cái Khống Thần Đan này , bất kể là theo màu sắc, hay là theo đan hương, Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh, tuyệt đối sẽ không phân biệt không ra.

“Cái này dễ nói!”

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, lấy điện thoại di động ra, trực tiếp đem Khống Thần Đan, phát tới cho Tôn Ngộ Không.

Rất nhanh, Tôn Ngộ Không lại gửi trở lại, chỉ không tệ lần nữa biến thành bộ dạng của Đại Hoàn Đan .

Lâm Hải lấy ra, đem Khống Thần Đan biến hóa thành bộ dáng của Đại Hoàn Đan, giao vào trong tay Diệp Thành.

“Diệp Tiên Quân, ngươi xem đây là cái gì?”

Diệp Thành nhận lấy, cẩn thận soi mói hồi lâu, trong mắt không khỏi lộ ra thần sắc mờ mịt.

“Đây là, Đại Hoàn Đan?”

Diệp Thành cực không xác định mà hỏi.

đan dược trong tay y bây giờ , cùng Đại Hoàn Đan mà y vừa rồi phục dụng , căn bản không có khác nhau chút nào.

Thế nhưng mà, đã có câu hỏi vừa nãy của Lâm Hải , hiển nhiên hẳn không phải là Đại Hoàn Đan!

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, đem đan dược lại tiếp trở lại.

Sau đó, đưa tay nhất chỉ, một đám hào quang kích xạ mà ra, đã rơi vào phía trên đan dược .

Ông!

Sau một khắc, đan dược lập tức lóe lên vầng sáng, biến trở về bộ dáng ban đầu!

“Khống Thần Đan!!!”

“Cái này, cái này, cái này...”

Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh, tròng mắt đều thiếu chút nữa lồi ra đến.

Hai người kinh hãi nhìn chằm chằm vào Khống Thần Đan trong tay Lâm Hải, triệt để mộng bức!

Dù bọn họ tu hành Đan Đạo chi thuật vài vạn năm, lại như thế nào cũng nghĩ không thông, Đại Hoàn Đan vì cái gì lại biến thành Khống Thần Đan?

“Lâm Hải, cái này, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?”

“Ngươi đến tột cùng là như thế nào làm được?”

Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh, mang theo thật sâu rung động, hướng phía Lâm Hải không thể tưởng tượng nổi mà hỏi.

nhưng Lâm Hải lại cười cười, sau đó hướng Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng đang thống khổ không chịu nổi trên mặt đất nhất chỉ.

“Hai vị cho ta giải thích sau đi, ta vẫn là trước cho hai người bọn họ ăn giải dược a!”

“Bằng không thì, ta sợ hai người bọn họ bị như vậy thời gian quá dài, linh hồn bị thương, thành kẻ đần!”

Lâm Hải nói xong, lần nữa mở ra weachat, tìm đến Kim Hoa Đồng Tử.

Leng keng!

Ngươi hướng Kim Hoa Đồng Tử gửi đi hai khỏa giải dược Khống Thần Đan bản cải tiến.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng Tử, giúp ta cường thịnh thêm hai khỏa giải dược này một chút, đừng nói ngươi sẽ không biết a! (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên chờ một chốc a.

Khoảng năm phút đồng hồ sau, leng keng một tiếng, weachat vang lên.

Leng keng!

Kim Hoa Đồng Tử hướng ngươi gửi đi hai miếng giải dược Khống Linh Đan, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn.

Leng keng!

Kim Hoa Đồng Tử hướng ngươi gửi đi một mảnh vỏ sò, bên trên ghi lại phương pháp cường hóa giải dược Khống Linh Đan, thỉnh xem xét tại trong Túi Càn Khôn!

Lâm Hải nhìn xem tin tức, lập tức hai mắt tỏa sáng.

Cái Kim Hoa Đồng Tử này , thật đúng là khéo hiểu lòng người, liền phương pháp cường hóa giải dược, cũng cùng nhau phát tới.

Làm như vậy, về sau chính mình cũng không cần mỗi lần đều đến tìm y rồi, trực tiếp tự mình giải quyết.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đồng Tử !

Leng keng!

Ngươi hướng Kim Hoa Đồng Tử gửi đi mười cân cà rốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cầm lấy đi hống Thỏ Ngọc vui vẻ a, cố gắng lên a! (phía sau là một cái biểu lộ nhướn mày)

Kim Hoa Đồng Tử: Ha ha ha ha, cám ơn đại tiên, cám ơn đại tiên! (phía sau là một cái cuồng hỉ biểu lộ)

Lâm Hải thì là nhún vai, may mắn cà rốt đặt ở trong Luyện Yêu Hồ sẽ không nát, còn phi thường giữ tươi.

Nếu không, Kim Hoa Đồng Tử cùng Thỏ Ngọc, cũng chỉ có thể ăn củ cải trắng nát rồi.

Rút ra!

Lâm Hải trực tiếp đem hai miếng giải dược, rút đi ra.

“Van cầu ngươi, giết ta, giết ta...”

“Không sống rồi, ta muốn chết, ta muốn chết a...”

Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, sớm đã không có một tia khí lực, thống khổ kịch liệt khiến cho hai người cuộn thân thể lại, ý thức đều có chút mơ hồ.

“Đây là giải dược!”

Lâm Hải tiện tay, đem hai khỏa giải dược, ném vào trước mặt Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng .

toàn thân Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng run lên, thanh âm của Lâm Hải tuy nhiên lớn, nhưng nghe đến trong tai hai người, lại giống như âm thanh của tự nhiên!

“Giải dược? Giải dược!!!!”

hai người sớm đã không có một tia khí lực, giờ phút này lại đột nhiên bộc phát, một tay lấy giải dược nắm trong tay, điên cuồng đút vào trong miệng.

“A!!!”

“A...”

Hai người phát ra một tiếng than nhẹ, cái thống khổ kịch liệt sống không bằng chết kia, rốt cục nhanh chóng biến mất.

“Má ơi, ai u má ơi!”

Thống khổ biến mất, hai người nằm trên mặt đất, kịch liệt thở hổn hển, trong hai mắt lại là sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn!

một hồi ngắn ngủn vừa rồi kia , phảng phất lại để cho hai người Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng , như đã trải qua mấy chục vạn năm.

Nghĩ tới cái loại thống khổ vừa rồi, hai người lập tức lạnh run, cảm giác linh hồn đều đang run sợ.

Bọn họ thề, cho dù chết, dù là phanh thây xé xác, cũng không cần trải qua một lần tra tấn như vừa rồi nữa.

“Hai vị, cảm giác như thế nào à?”

thanh âm của Lâm Hải, mang theo một tia đùa giỡn trêu trọc, vang lên bên tai Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng .

con mắt Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng phát lạnh, một cỗ hận ý ngập trời , bay lên.

Vừa rồi, cái loại bóng mờ tra tấn cực lớn lưu lại cho bọn họ kia, chính là con mẹ nó nhờ Lâm Hải ban tặng!

“Giết hỗn đản này!”

sát tâm của hai người vừa lên, thanh âm khinh thường của Lâm Hải , lại giống như là kinh lôi oanh kích tại chỗ sâu trong đầu của bọn họ !

“Khuyên các ngươi một câu, đừng chọc giận ta!”

“Giải dược này, dược hiệu chỉ có tác dụng một năm, một năm sau thống khổ sẽ tăng lên gấp mười lần!”

Lời nói của Lâm Hải, lại để cho toàn thân Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng run lên, thiếu chút nữa tiểu trong quần.

Mẹ nó, chỉ có tác dụng một năm?

Lần nữa phát tác, thống khổ tăng lên gấp mười lần?!

miệng hai người kéo một phát, tại chỗ sẽ khóc rồi.

Cái này con mẹ nó , hãy để cho chúng ta chết đi!

Mà Lâm Hải thì là đùa giỡn trêu trọc cười cười, sau đó một cỗ uy nghiêm phát ra, thản nhiên nói.

“Thần phục với ta, ta sẽ định kỳ cho các ngươi giải dược!”

“Nếu không, hậu quả chính các ngươi biết rõ!”

“Cái gì?!” Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng biến sắc.

Lại để cho bọn họ đường đường là Thiên Tiên, thần phục với Lâm Hải cái Tiên Đạo Chí Tôn này ?

Cái này con mẹ nó không có khả năng!

“Vừa rồi cái tư vị kia a, chậc chậc chậc...” Lâm Hải ở một bên, mang theo đùa giỡn trêu trọc mở miệng, lại làm cho Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng giật mình một cái , hoảng sợ biến sắc!

Mà Lâm Hải cái lúc này, lại bỗng nhiên quát.

“Ta đếm tới ba, sau ba tiếng, cho dù các ngươi muốn thần phục, Lâm Hải ta không còn thu rồi!”

“Một! Hai! Ba!!!”

Phù phù!

hai người Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng lật thân lên, quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

Chương 2460: Mau nhìn a, nơi này có cái hoa si! - Chương 2465: Hôm nay, Lâm Hải ta độ Thiên kiếp!

“Chúng ta bái kiến chủ nhân!”

Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, quỳ gối trước mặt Lâm Hải, cúi thấp đầu, đồng loạt nói ra.

Tuy trong nội tâm, hai người bọn họ một trăm cái không tình nguyện.

Nhưng là, nghĩ đến cái thống khổ mà tám trăm năm cuộc đời đều không muốn lại nếm thử kia, cũng chỉ có thể ai thán một tiếng, nhận mệnh rồi.

Lâm Hải chắp tay sau lưng, đạm mạc nhìn thoáng qua hai người, chậm rãi nhẹ gật đầu.

“Ta trước đó đã từng nói qua, thời điểm các ngươi Nghịch Thiên Cải Mệnh, đã tới rồi!”

“Thế nào, ta không có nuốt lời a?”

Phốc!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng liền phun ra một ngụm lão huyết, nội tâm quả thực đem Lâm Hải mắng chết rồi.

Con mẹ nó, nếu biết Nghịch Thiên Cải Mệnh mà ngươi nói , là con mẹ nó cái sửa pháp như vậy, ngu xuẩn mới nguyện ý!

“Tất cả đứng lên a!”

Lâm Hải lúc này mới khoát tay, lại để cho Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng đứng lên.

Nhưng mà, lúc này Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, lại không còn có tư cách để ngồi trên bàn rượu .

Hai người rất biết điều, ngoan ngoãn đứng ở sau lưng Lâm Hải, vẻ mặt đắng chát.

Thật sự là thế sự vô thường a!

Vừa mới còn là chủ nhà, Đại Tướng quân, trong chớp mắt công phu như vậy, lại đã kém một bậc.

“Không tệ lắm, rất hiểu chuyện, có tiền đồ!”

Lâm Hải thì là kinh ngạc liếc nhìn Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, có chút ngoài ý muốn khích lệ nói.

Hắn thật không nghĩ tới, hai người kia thật không ngờ lại nhanh chóng liền phóng hạ tư thái Thiên Tiên, bày chỉnh ngay ngắn vị trí.

Quả nhiên có ánh mắt!

“Đến, Diệp Tiên Quân, Mộ Dung Điện chủ, chúng ta tiếp tục uống!”

Lâm Hải hướng phía Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh đang có vẻ mặt khiếp sợ , giơ cao chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh, ở đâu còn uống rượu à?

Trơ mắt nhìn xem hai cái Thiên Tiên, cứ như vậy đưa tại trong tay Lâm Hải, thành thủ hạ của Lâm Hải .

Hai người bọn họ, muốn nói nội tâm không rung động, đây tuyệt đối là giả.

“Lâm Hải lão đệ, hảo thủ đoạn a!”

Diệp Thành nhìn chằm chằm vào Lâm Hải hơn nửa ngày, mới giơ ngón tay cái lên, gật đầu nói.

Lâm Hải nhưng lại đắng chát cười cười, có chút không thể làm gì nói.

“Diệp Tiên Quân, ngươi đây là khoa trương ta, hay là châm chọc ta đâu?”

Diệp Thành thì là giống như cười mà không phải cười, thản nhiên nói.

“Ngươi cảm thấy thế nào?”

Lâm Hải nghe được, sắc mặt ngưng tụ, đột nhiên giơ tay lên, vô cùng trang trọng nói.

“Lâm Hải ta thề, tuyệt đối sẽ không đùa nghịch âm mưu thủ đoạn đối với bằng hữu, nếu không trời giáng ngũ lôi oanh!”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh lập tức biến sắc.

“Lâm Hải lão đệ, ngươi đây là tội gì?”

“Đúng vậy a, chúng ta chỉ là khiếp sợ, không có ý hoài nghi ngươi a!”

Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh liền vội nói, đồng thời nội tâm lại trầm tĩnh lại.

người tu hành bọn họ, đối với lời thề thế nhưng mà cực kỳ coi trọng.

Trên đầu ba thước có thần minh, một khi thề, vi phạm với lời thề, đây chính là ứng nghiệm.

Lâm Hải dám nói như thế, cái kia chứng minh Lâm Hải đối với bọn họ, còn là một mảnh hết sức chân thành.

Lâm Hải thì là khẽ thở dài, sắc mặt nặng nề nói.

“Tại hạ tu vi thấp kém, đối mặt với cao thủ cấp bậc Thiên Tiên , căn bản không có bất luận sức phản kháng gì .”

“Nếu không phải dùng chút ít thủ đoạn, chế trụ bọn họ, sớm muộn gì sẽ bị bọn họ làm hại.”

“Vì vậy, tại hạ làm như thế, cũng là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, mong rằng hai vị tiền bối chớ trách!”

Diệp Thành nghe xong, cười nhạt một tiếng, vỗ vỗ bả vai Lâm Hải.

“Lâm Hải, ngươi suy nghĩ nhiều!”

“Cách làm người của ngươi, Diệp Thành ta còn là tin qua được!”

Mộ Dung Khanh cũng là ha ha cười cười, “Đúng vậy a, Lâm lão đệ, ngươi như vậy liền quá khách khí rồi!”

“Cái gì cũng đừng nói nữa, đến đến, uống rượu!”

Ba người lần nữa nâng chén, bắt đầu thoải mái chè chén .

Tuy trên mặt đều mang theo cười vui, nhưng trong nội tâm Lâm Hải, lại là có chút thất lạc.

Bất kể nói thế nào, chuyện hôm nay, hắn cũng là có hiềm nghi lợi dụng Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh .

Hơn nữa, dùng thủ đoạn đối phó Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng của chính mình mà nói, Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh tất sẽ nổi lên cảnh giác đối với chính mình .

Dù sao, mình có thể thần không biết quỷ không hay, cầm xuống Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng.

Như vậy, đồng dạng sẽ có thủ đoạn, cầm xuống đều là Thiên Tiên như Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh.

Muốn nói trong nội tâm Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh không lo lắng, đó là chuyện tuyệt đối không thể nào.

Trải qua một chuyện này , chỉ sợ giữa Lâm Hải cùng Diệp Thành Mộ Dung Khanh, thế tất sẽ thêm ra một tia ngăn cách.

Bất quá, Lâm Hải cũng biết, đây là sự tình không có cách nào .

Hiểu được liền có mất, chính mình đối với Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh, như cũ là đối đãi chân thành .

Về phần Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh, nội tâm chân thật nghĩ như thế nào, cái kia đã không phải là chuyện của chính mình rồi.

Chỉ cần mình đối với bằng hữu một mảnh hết sức chân thành, không có ác ý, không thẹn với lương tâm.

Cái này, như vậy đủ rồi!

“Hai vị, đây là hứa hẹn trước đó của ta !”

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem Phá Lôi Đan cùng Đại Hoàn Đan đã hứa hẹn , bỏ vào trước mặt Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh .

“Ha ha ha, Lâm lão đệ, chúng ta đây liền không khách khí!”

Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh đại hỉ, đem Phá Lôi Đan cùng Đại Hoàn Đan, thu vào.

Một màn này, khiến Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng ở sau lưng Lâm Hải, thật sự là nhìn đến mặt đều tái rồi.

Đậu phộng, ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo a!

Chỗ tốt không được đến, ngược lại đã mất đi tự do thân thể, trở thành nô bộc của Lâm Hải .

Nếu là có cơ hội lặp lại, đánh chết Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, cũng tuyệt không ăn cái Khống Thần Đan kia a!

“Đúng rồi, hai vị, ăn hết Đại Hoàn Đan, không biết có cái gì chỉ giáo hay không?”

sắc mặt Lâm Hải ngưng tụ, hướng phía Diệp Thành cùng Lục Phi Hồng nói.

Diệp Thành cùng Lục Phi Hồng, thì là liếc nhìn nhau, sau đó có chút lay động đầu.

“Lâm lão đệ, ngươi cái Đại Hoàn Đan này , cực kỳ huyền diệu, phía dưới Thiên Tiên lại là có thể lập tức khôi phục thương thế.”

“Thế nhưng mà, hiệu quả đối với đã ngoài Thiên Tiên, thì còn cần cải thiện.”

“Bất quá, vừa rồi ta có chỗ đốn ngộ, cho ta một chút thời gian, ta mới có thể đem nó cải tiến!”

Lời của Diệp Thành, lại để cho hai mắt Lâm Hải tỏa sáng, hướng phía Diệp Thành ôm quyền.

“Cái kia, liền làm phiền Diệp Tiên Quân rồi!”

“Nên làm!”

ba người Lâm Hải, tiếp tục thoải mái chè chén, mãi cho đến uống một ngày một đêm, mới ngừng lại được.

Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh đứng dậy cáo từ, Lâm Hải đưa bọn họ đưa đến bên ngoài Thần Đan Đường .

“Mộ Dung thúc thúc, ta liền không quay về rồi!”

A Tú không có theo Mộ Dung Khanh rời khỏi, mà là đứng tại bên người Lâm Hải.

Mộ Dung Khanh sững sờ, thấy A Tú hướng phía lão không ngừng nháy mắt, cũng chỉ đành nhẹ gật đầu.

“Cái kia, ngươi chú ý an toàn!”

Vèo!

Nói xong, Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh chân đạp tường vân, biến mất tại bên trong phía chân trời.

Tiễn bước Diệp Thành cùng Mộ Dung Khanh, trở lại Thần Đan Đường, Lâm Hải vừa quay đầu, trong ánh mắt mang theo uy nghiêm, nhìn về phía Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng.

Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, gặp ánh mắt lăng lệ ác liệt của Lâm Hải, sợ tới mức toàn thân giật mình một cái .

“Chủ nhân!”

Hai người đồng loạt cúi đầu, không dám cùng Lâm Hải đối mặt, trong lòng bang bang trực nhảy, khẩn trương không thôi.

“Có weachat sao?”

Lâm Hải nhàn nhạt hỏi.

“À? Có, có!”

Hai người vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, mở ra weachat, cùng đợi mệnh lệnh của Lâm Hải .

“n, thêm nàng, hết thảy nghe nàng điều khiển, giải dược cũng sẽ do nàng đúng hạn phát cho các ngươi!”

“Nhớ kỹ, nếu là chống lại mệnh lệnh...”

toàn thân Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng giật mình một cái , sợ tới mức liên tục khoát tay.

“Không dám không dám!”

“Cho chúng ta cái lá gan cũng không dám!”

“Vậy là tốt rồi! Hi vọng các ngươi nghĩ sao nói vậy!” Lâm Hải đem weachat của Trần Nghiên, để lại cho Triệu Hằng cùng Lục Phi Hồng, sau đó phất phất tay, cho bọn chúng lui.

Lâm Hải vừa quay đầu, lại hướng phía A Tú trông lại.

“Ách... Ngươi làm gì nhìn ta như vậy ?”

Lâm Hải nhìn thấy biểu lộ của A Tú , lập tức không khỏi sững sờ.

Đã thấy A Tú, đôi mắt dễ thương lóe ra thần thái, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn mình chằm chằm, quyến rũ động lòng người, vẻ mặt si mê.

Thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, A Tú mới nhu tình vạn chủng, hai tay giao nhau đặt ở trước ngực, lẩm bẩm nói.

“Lâm Hải, bộ dạng ngươi vừa rồi, thật sự rất đẹp trai a!”

Phốc!

Lâm Hải không nghĩ tới, A Tú toát ra một câu như vậy, lập tức một hồi im lặng.

“Mau nhìn a, nơi này có cái hoa si!” Lâm Hải khoa trương la lớn.

“Chán ghét ngươi!” A Tú một hồi thẹn thùng, lập tức vung quyền muốn đánh.

“Ha ha ha!”

Nhất thời, một mảnh tiếng cười.

…

Hai người nói đùa một hồi, Lâm Hải mới sắc mặt ngưng tụ, hướng phía A Tú nói.

“A Tú, ta có khả năng cùng với ngươi chia tay rồi!”

A Tú nghe được, dáng tươi cười lập tức thu liễm, khuôn mặt cứng lại!

Chương 2461: Hồng Linh Quả

“Lâm Hải, có ý tứ gì à?”

A Tú đột nhiên giữ chặt cánh tay Lâm Hải , có chút khẩn trương hỏi.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, nói ra.

“Ta phải rời khỏi thành Vân Sơn, tiến về thủ đô thành Thuận An!”

“Đi thành Thuận An làm gì vậy?” A Tú theo miệng hỏi.

Lâm Hải thở phào một hơi, sau đó ý niệm khẽ động, đem cái vòng tay ánh sáng trắng lập loè kia cầm trong tay, thản nhiên nói.

“Đi gặp một người!”

A Tú sững sờ, đôi mắt dễ thương hướng phía trong tay Lâm Hải nhìn lại.

Nhưng chờ khi thấy cái vòng tay tia sáng trắng lập loè kia xong, sắc mặt A Tú bá cái liền thay đổi.

Sau đó, trong nội tâm A Tú , giống như bị đâm một thanh đao nhọn, một hồi đau đớn toàn tâm.

A Tú khẽ cắn bờ môi, một tầng hơi nước xuất hiện tại trong mắt đẹp, cố nén bi thống trong nội tâm , hướng Lâm Hải hỏi.

“cái người ngươi tìm kia, thế nhưng mà gọi là Lãnh Hàn Hề?!”

Lâm Hải đang nhíu mày nhìn xem vòng tay, suy tư về chuyện như thế nào đem thi thể của Phong Thiếu Trần , trả cho Lãnh Hàn Hề, hoàn toàn không có chú ý tới A Tú khác thường.

Bây giờ, nghe A Tú nâng lên cái tên Lãnh Hàn Hề, Lâm Hải lập tức một hồi kinh ngạc.

“A Tú, ngươi quen Lãnh Hàn Hề?”

A Tú cưỡng ép đem nước mắt trong mắt bốc hơi, cố nặn ra vẻ tươi cười, thở nhẹ một hơi.

“Đúng vậy a, chẳng những quen, còn rất thân thuộc ni!”

“Nếu không, ta cũng không có khả năng thấy cái vòng tay này, liền lập tức liên tưởng đến nàng.”

“Cái vòng tay này , thế nhưng mà là tín vật đính ước mà Lãnh Hàn Hề đưa ra ni!”

Lâm Hải nghe A Tú nói như vậy, biết rõ Lãnh Hàn Hề trong miệng A Tú, tất nhiên là người mà mình phải tìm rồi.

“Đúng vậy a, đây đúng là tín vật đính ước của nàng !”

A Tú nghe được câu này, nội tâm lần nữa giống như đao cắt, nước mắt thiếu chút nữa lần nữa lăn rơi xuống.

“A Tú, ngươi không sao chứ?”

Lâm Hải lần này, chú ý tới A Tú có biểu lộ khác thường, không khỏi có chút kinh ngạc hỏi.

“Không có việc gì a, ta có thể có chuyện gì?” A Tú miễn cưỡng cười vui.

“Nếu ngươi muốn đi thành Thuận An tìm Lãnh Hàn Hề, xem ra chúng ta không cần chia lìa rồi.”

“Bởi vì, ta cũng muốn đi thành Thuận An!” A Tú mím chặt đôi môi, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia quật cường.

“A?” Lâm Hải nhíu lông mày lại, nhẹ gật đầu.

“Cái kia là tốt nhất rồi, ta còn sợ chính mình đi, tìm không thấy Lãnh Hàn Hề đấy.”

Lâm Hải nói xong, A Tú đột nhiên trầm mặc lại, không khí thoáng cái trở nên có chút xấu hổ.

“Ách... A Tú, ngươi không sao chứ?” Lâm Hải lần nữa mang theo nghi hoặc, hỏi.

Không biết vì cái gì, hắn cảm giác, cảm thấy A Tú hôm nay, tựa hồ có điểm gì là lạ.

“Không có việc gì a!” A Tú cười cười, sau đó hất mái tóc lên, sáng lạn cười nói.

“Ngươi không phải là muốn đi thành Thuận An ấy ư, không bằng hiện tại liền đi đi thôi!”

Lâm Hải nghe được, nhẹ gật đầu.

“Cái kia tốt, hiện tại liền xuất phát!”

Ông!

Nói xong, Lâm Hải cùng A Tú dưới chân tường vân phi thăng, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, xông về phía chân trời.

“A Tú, chúng ta chỉ sợ muốn bay đi thật lâu a!”

Lâm Hải hướng phía A Tú nói ra, thành Vân Sơn ở vào biên phòng của Linh Sở Quốc, mà thành Thuận An thì tại vị trí trung tâm, khoảng cách thập phần xa xôi.

A Tú có chút thất thần, thấy Lâm Hải đặt câu hỏi, mới chậm rãi mở miệng nói.

“Dùng cái tốc độ của chúng ta hiện tại, ít nhất phải mười ngày!”

“Mười ngày?!”

Lâm Hải thở nhẹ một hơi, nhẹ gật đầu.

lữ trình lâu như vậy, một đường bay đến, nếu như không có người nói chuyện, cũng quá nhàm chán rồi.

Nhưng Lâm Hải vừa muốn mở miệng, lại thấy A Tú có chút không yên lòng, lập tức muốn nói lại thôi, cuối cùng đem lời nuốt trở về.

“Ai, A Tú đây là làm sao vậy?”

“Nữ nhân, thật sự là kỳ quái!”

Lâm Hải bất đắc dĩ lắc đầu, nếu trạng thái A Tú không đúng, cái kia sẽ không quấy rầy nàng.

Ý niệm khẽ động, Lâm Hải đem điện thoại di động lấy đi ra, sau đó tìm đến weachat của Trần Nghiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lục Phi Hồng cùng Triệu Hằng, liên hệ ngươi rồi sao?

Trần Nghiên: Tông chủ, bọn họ bỏ thêm weachat của ta rồi, tự giới thiệu nói là Thiên Tiên, tại thành Vân Sơn của Linh Sở Quốc, có thế lực rất lớn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng vậy! Trần Nghiên, nắm chặt thời gian đem thế lực của chúng ta, hướng Linh Sở Quốc phát triển, có thể dùng thành Vân Sơn làm căn cơ, Linh Sở Quốc so với quốc gia khác, thật sự cường đại hơn nhiều lắm!

Trần Nghiên: Tốt Tông chủ, ta cũng là ý tứ này, Lâm Kiếm đã trở lại rồi, ta lập tức phái Lâm Kiếm cùng Hải Nguyệt Bát Thánh, tiến về thành Vân Sơn, phát triển thế lực!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: n, ngươi quyết định là tốt rồi!

Đối thoại cùng Trần Nghiên xong , Lâm Hải nhìn nhìn A Tú ở một bên .

Thấy A Tú ánh mắt ngốc trệ, mất hồn mất vía, ánh mắt lúc sáng lúc tối, trong nội tâm càng thêm kỳ quái.

“Chẳng lẽ, là có cái gì không thoải mái?”

Lâm Hải mở ra Thiên Nhãn Thần Thông, tại toàn thân A Tú cao thấp quan sát một phen, phát hiện hết thảy bình thường.

“Thật là quái rồi!”

Hai người cùng một chỗ chạy đi, A Tú lại là cái dạng này, không khí thật sự là xấu hổ.

“Được rồi, ngươi chơi trầm mặc của ngươi , ta chơi điện thoại di động của ta a!”

Lâm Hải lại đem điện thoại di động lấy đi ra, mở ra Quầy giao dịch Thiên Đình.

Nhưng mà, khiến Lâm Hải cảm thấy kỳ quái chính là, ở bên trong bầy lại không có bất kỳ tin tức gì.

“Kỳ quái, bọn Thần Tiên đậu bỉ rảnh rỗi nhức cả trứng này, như thế nào đều rất lâu lại không nói chuyện ở bên trong bầy rồi?”

“Hỏi một chút tiểu Na Tra đang làm gì.”

Lâm Hải tìm được weachat của Na Tra , gửi đi một đầu tin tức qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Na Tra, làm gì vậy?

Đã qua một hồi lâu, tin tức của Na Tra mới hồi âm tới.

Na Tra: Ăn cướp a!

“Đánh, ăn cướp?” Lâm Hải có chút phát mộng, cái tiểu Na Tra này không hảo hảo đến trường, như thế nào làm nên cái hoạt động này rồi!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải sững sờ, tin tức của Na Tra, lại phát tới.

Na Tra: Hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí! Đây là thứ ta cùng Hồng Hài Nhi vừa cướp đến, phân ngươi một miếng!

Leng keng!

Na Tra hướng ngươi gửi đi một miếng Hồng Linh Quả vạn năm, thỉnh tại xem xét trong túi Càn Khôn.

“Hồng Linh Quả? Cái gì đó, ăn sao?”

Lâm Hải sững sờ, bất quá trong lòng thì là một hồi buồn cười.

Cái tiểu Na Tra này , còn rất nghĩa khí, ăn cướp thứ đồ vật đều không quên phân cho mình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thanks, hảo huynh đệ giảng nghĩa khí!

Leng keng!

Ngươi hướng Na Tra gửi đi một rương sữa.

Na Tra: Ha ha, đa tạ đại tiên rồi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đều là huynh đệ, đừng khách khí! Đúng rồi, Quầy giao dịch Thiên Đình như thế nào gần đây không có người bốc lên à?

Na Tra: Quầy giao dịch Thiên Đình? Đã sớm thành bầy chết rồi, hiện tại các thần tiên đều bận rộn Đại Hàng Hải đâu rồi, thám hiểm thám hiểm, làm hải tặc thì làm hải tặc, không hàng hải ở sân chơi trên biển tiêu khiển, ai còn lo lắng nói chuyện phiếm a!

“Ách...” Lâm Hải lập tức một hồi phát mộng.

Mẹ nó, Thiên Đình Đại Hàng Hải, tiến vào giai đoạn huy hoàng như thế sao?

Không khỏi, Lâm Hải một hồi cười khổ, xem ra Quầy giao dịch Thiên Đình, là gián tiếp bị chính mình làm thành bầy chết a.

Bất quá rất nhanh, ý nghĩ trước đó của Lâm Hải , lại xông ra.

Nếu văn hóa hàng hải của Thiên Đình hôm nay, cường thịnh như thế, như vậy chính mình làm chút ít ca-nô chiến hạm ra bán, tựa hồ thật sự rất có tiền đồ a!

“n, đưa xong thi thể Phong Thiếu Trần, liền trở về thế gian một chuyến.”

“Dù sao, cùng cha mẹ cũng thật nhiều năm không gặp!”

Leng keng!

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, tin tức của Na Tra , lại một lần nữa phát qua.

Na Tra: Đại tiên, không cùng ngươi nói a, ta tại trên biển đã gặp phải Nhị Lang Thần, cái tam nhãn tặc này muốn hắc ăn hắc, ta cùng Hồng Hài Nhi đánh y đi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, hảo hảo hảo, tốt nhất đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của y đoạt lấy đưa ta! (phía sau là một cái biểu lộ cười to)

Na Tra không có hồi âm, đoán chừng bên kia đã đánh nhau.

Đối thoại cùng Na Tra xong , Lâm Hải mở ra Túi Càn Khôn, chuẩn bị nhìn xem Hồng Linh Quả mà Na Tra đưa cho chính mình , đến tột cùng là cái thứ gì.

Ngón tay vừa chạm vào, Lâm Hải đặt tại bên trên ô biểu tượng của Hồng Linh Quả , lập tức lời thuyết minh hiển hiện ra.

Phốc!

“Ngọa tào!” Lâm Hải mới nhìn thoáng qua, trong lòng mạnh mẽ nhảy lên, tường vân dưới chân run lên, thiếu chút nữa từ không trung rơi xuống đi!

Chương 2462: Ba tháng sau, Thiên kiếp đến!

hai mắt Lâm Hải không nháy mắt, mang theo hào quang kích động hưng phấn, gắt gao nhìn chằm chằm vào tin tức nói rõ của Hồng Linh Quả , một cỗ cuồng hỉ lập tức tràn ngập nội tâm!

“Thật tốt quá, thật tốt quá!”

“Ta muốn độ kiếp rồi, ta muốn gặp đến Hinh Nguyệt rồi!”

Chỉ thấy màn hình điện thoại di động của Lâm Hải , phía trên Hồng Linh Quả, bất ngờ có một hàng chữ nhỏ.

Hồng Linh Quả vạn năm: trái cây hái xuống từ Bách Hoa Viên của Thiên Đình, dùng một khỏa có thể giải đói khát trăm năm, phía dưới Thiên Tiên phục dụng, càng có thể lập tức đạt với đỉnh phong của cảnh giới trước mắt của bản thân .

Cái Hồng Linh Quả này , mặc dù đối với người tu hành đã ngoài Thiên Tiên mà nói, cũng không trân quý, chỉ có hiệu quả giải trừ đói khát.

Nhưng đối với người tu hành phía dưới Thiên Tiên như Lâm Hải mà nói, có thể nói là giá trị liên thành!

Lập tức đạt tới đỉnh phong trong cảnh giới trước mắt của bản thân a, Lâm Hải quá rõ ràng những lời này, đối với chính mình ngoài ý muốn là cái gì!

Lâm Hải trước mắt , chính là cảnh giới Tiên Đạo Chí Tôn, tuy đã đụng chạm đến một tia huyền áo thiên địa, nhưng cách độ kiếp, còn không biết có khoảng cách bao xa.

Thế nhưng mà, nếu như ăn vào cái Hồng Linh Quả này , liền có thể lập tức đạt tới đỉnh phong của Tiên Đạo Chí Tôn .

Đây chẳng phải là ý tứ hàm xúc nói, sắp sửa độ kiếp rồi!

Rút ra!

Lâm Hải không chút do dự, liền đem Hồng Linh Quả rút ra .

“Ăn nó, ta có thể độ kiếp, sau đó trở thành Thiên Tiên, cùng Hinh Nguyệt gặp gỡ rồi!”

hai mắt Lâm Hải lóe ra hào quang kích động, há miệng ra trực tiếp đem Hồng Linh Quả, nuốt vào trong bụng.

Ông!

Trong chốc lát, một cỗ nhiệt lưu mãnh liệt, lập tức tại trong kinh mạch toàn thân Lâm Hải chảy xuôi mà qua.

Lâm Hải chỉ cảm thấy, giống như ngâm mình trong suối nước nóng, sảng khoái nói không nên lời .

Oanh!

Ngay sau đó, một cỗ khí tức cường đại, từ đỉnh đầu Lâm Hải phóng lên trời, hình thành vầng sáng chói mắt, phảng phất như một đạo cột sáng sáng ngời, chiếu sáng rạng rỡ!

A Tú đang ngẩn người , thấy thế đột nhiên cả kinh, vội vàng nghiêng đầu hướng phía Lâm Hải trông lại.

“Lâm Hải, ngươi đang làm gì đó?”

A Tú nhìn toàn thân Lâm Hải có khí thế đang không ngừng kéo lên, lập tức một hồi kinh ngạc.

nhưng Lâm Hải lại mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, căn bản chẳng quan tâm đi trả lời.

Hắn rõ ràng cảm nhận được, chân nguyên trong cơ thể mình, đang nhanh chóng tăng trưởng, không ngừng trùng kích ngũ tạng lục phủ, cùng các nơi yếu huyệt!

Đồng thời, Đại Vu chi huyết trong cơ thể, cũng bỗng nhiên sôi trào lên.

Ẩn ẩn, thiên địa trong mắt Lâm Hải, phảng phất liền phát sinh liền một tia biến hóa kỳ diệu .

Thật giống như, trời trở nên mông lung, bị chia làm vô số viên bi cực kỳ nhỏ bé.

Từng cái viên bi thật nhỏ này, đều khiến Lâm Hải cảm thấy một tia bản năng kính sợ, tản ra lực lượng thần bí nào đó.

Thiên địa, tựa hồ không bao giờ như trước nữa rồi!

Ông!

Đột nhiên, cột sáng trên đỉnh đầu Lâm Hải biến mất, khí tức trong cơ thể, rốt cục đình chỉ tăng trưởng.

Nhưng mà, thiên địa trong mắt Lâm Hải, rốt cuộc cũng không còn là bộ dạng trước kia rồi.

Phảng phất, quy tắc nào đó trong tối tăm, mới là bổn nguyên của thiên địa này .

“Ba tháng sau, Thiên kiếp đến!”

Một cái thanh âm vô cùng rõ ràng, bỗng nhiên vang lên tại trong đầu Lâm Hải, khiến cho Lâm Hải thoáng cái ngẩn người tại chỗ!

Cái thanh âm này, từ đâu mà đến, do ai phát ra, Lâm Hải hoàn toàn không biết gì cả.

Đã hình như là tiếng lòng của Lâm Hải , lại hình như là thiên địa truyền lại tín hiệu, lại để cho người bắt đoán không ra!

Bất quá, cái này đã không trọng yếu.

Trong nội tâm Lâm Hải, giờ phút này chỉ còn lại một cái thanh âm.

Cái kia chính là, ba tháng sau, hắn muốn độ kiếp rồi!

Hắn rốt cục muốn độ kiếp rồi!

“A!!!”

Đột nhiên, Lâm Hải hò hét một tiếng, rung trời động đất!

một cuống họng này, Lâm Hải đem các loại cảm xúc tưởng niệm, chờ đợi, lo nghĩ, thống khổ áp chế dưới đáy lòng bao nhiêu năm nay trong khoảnh khắc tất cả đều phóng đi ra ngoài!

Tuy ăn hết Hồng Linh Quả, không có giống như chính mình tưởng tượng, lập tức liền độ kiếp.

Nhưng là, rốt cục đã có cái ngày chính xác!

Ba tháng sau, Lâm Hải hắn, sẽ nghênh tới Thiên kiếp!

Vượt qua Thiên kiếp, là được đứng hàng Thiên Tiên!

Đến lúc đó, có thể cùng thê tử Liễu Hinh Nguyệt chia tay mấy năm nay, gặp gỡ rồi!!!

“Hinh Nguyệt, ngươi có khỏe không?”

“Đợi ta, đợi ta thêm ba tháng nữa!”

“Chúng ta, muốn gặp lại rồi!”

Vừa nghĩ tới những năm phân biệt này, cái mũi Lâm Hải đau xót, hai mắt lập tức ướt át, nước mắt lăn qua.

Không có ai biết, ở bên trong cái nước mắt này, đã bao hàm bao nhiêu nỗi khổ tương tư, cùng vui sướng sắp gặp lại !

“Lâm Hải, ngươi tại sao khóc, ngươi không sao chứ?”

A Tú thấy Lâm Hải bỗng nhiên rơi lệ, lập tức lông mày nhíu lại, có chút lo lắng hỏi.

Lâm Hải khẽ giật mình, vội vàng đem nước mắt lau, hướng phía A Tú kích động nói.

“Ta không sao, yên tâm đi!”

Hô ~

Nói xong, Lâm Hải thở phào một hơi, chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái tinh thần, tâm tình cho tới bây giờ đều không có sung sướng qua như hôm nay vậy.

“Ta muốn nhìn thấy người yêu của ta rồi, ta là cao hứng!”

A Tú nghe được, nhưng lại biến sắc, một cỗ chua xót thật sâu phun lên trong nội tâm.

“Đúng vậy a, lập tức muốn nhìn thấy nàng.”

A Tú lẩm bẩm nói, không hiểu sầu não một hồi .

“Ách...”

Lâm Hải lại sững sờ, có chút kinh ngạc liếc nhìn A Tú, kỳ quái nói.

“Nghe lời này của ngươi, giống như ngươi đã sớm biết rõ vậy?”

A Tú nhưng lại cười khổ một tiếng, u oán nói.

“Biết rõ còn cố hỏi!”

“Nam nhân, không có một thứ đồ tốt!”

“À?” Lâm Hải lập tức không hiểu ra sao, ca ca làm sao lại biết rõ còn cố hỏi?

Còn có, nam nhân không có một thứ đồ tốt, đây là đang nói ca ca ta đâu?

Ca ca đắc tội ngươi rồi sao?

Lâm Hải nhìn A Tú chu cái miệng nhỏ nhắn, cái vẻ mặt bộ dạng khó chịu, thật sự là cười khổ không thôi.

Nữ nhân a... Không hiểu nổi!

“A Tú, chúng ta tăng thêm tốc độ, ta hận không thể lập tức đi ra thành Thuận An!”

Lâm Hải cũng mặc kệ A Tú mất hứng, cấp tốc thúc giục một tiếng, đem hết toàn lực phi hành về phía trước mà đi!

“Ngươi, ngươi vội vã thấy nàng như vậy à... Ta chán ghét ngươi!”

A Tú tức giận, nước mắt tại con mắt nhấp nhô, hung hăng dậm chân một cái, ủy khuất đuổi theo.

Trên đường đi, Lâm Hải không nói một lời, chỉ lo chạy đi nhanh hơn.

A Tú càng nghĩ càng giận, hờn dỗi cũng không cùng Lâm Hải nói chuyện.

Hai người một đường trầm mặc.

Bởi như vậy, trong nội tâm A Tú càng thêm sinh khí rồi, hận không thể xông lên cắn Lâm Hải một ngụm.

“Tử nam nhân, xú nam nhân!”

...

lộ trình mười ngày, dưới Lâm Hải toàn lực đuổi đường, chỉ dùng năm ngày, liền đi tới thành Thuận An!

Lâm Hải từ trên đám mây nhìn cái thành trì mênh mông cực lớn kia, nội tâm kích động không thôi!

Vốn tưởng rằng, thành Vân Sơn đã đủ rộng lớn, đủ khí phái.

Hiện tại vừa so sánh cùng thành Thuận An, vậy thì thật là tiểu vu gặp đại vu rồi!

“A Tú, đi!”

Bá!

Lâm Hải cùng A Tú, từ trên đám mây đáp xuống, đi tới trước cửa thành cực lớn của thành Thuận An .

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy bốn chữ to chiếu sáng rạng rỡ.

“Tây môn Thuận An!”

Trước mắt Lâm Hải vui vẻ, cất bước hướng phía cửa thành đi đến, vừa đi đến cửa khẩu, một người thủ vệ ngăn cản đường đi.

“Nhất kiếp Tán Tiên!!!”

Lâm Hải vừa thấy cái thủ vệ này, đồng tử lập tức co rụt lại, lộ ra thần sắc khiếp sợ !

Không thể tưởng được, thủ vệ ở cái thành Thuận An này , đều đã đạt đến cảnh giới Nhất kiếp Tán Tiên .

“Đi qua khảo thí trước, thông qua khảo thí mới có thể đi vào thành!”

Thủ vệ mặt không biểu tình, hướng phía cột đá cách đó không xa, chỉ chỉ nói.

Lâm Hải ghé mắt nhìn lại, đã thấy cái cột đá khảo thí kia, cùng bên ngoài thành Vân Sơn giống như đúc.

Mà xung quanh cột đá, lại có không ít người đang xếp hàng.

“Tất cả đều là đã ngoài Nhất kiếp Tán Tiên, còn có mấy cái Thiên Tiên!!!”

Lâm Hải sau khi nhìn thấy những người xếp hàng này, nội tâm lại là cả kinh.

“Xin hỏi, thực lực đạt tới trình độ nào, thì có thể vào thành?” Lâm Hải hướng phía thủ vệ, khách khí mà hỏi.

Thủ vệ nhíu lông mày lại, thản nhiên nói.

“Nhất kiếp Tán Tiên!”

Lâm Hải nghe được, lập tức trong lòng đập mạnh một cú, chân mày cau lại.

Chương 2463: Ai nói ta thua?

“thực lực Nhất kiếp Tán Tiên , mới có thể vào thành?”

tâm Lâm Hải lập tức trầm xuống, nói như vậy mình liền tư cách vào thành cũng đều không có?

Tuy như sức chiến đấu, Lâm Hải hôm nay vốn đã không đem Nhất kiếp Tán Tiên để vào mắt, thậm chí chí ít có mười loại thủ đoạn, có thể đem Nhất kiếp Tán Tiên chà đạp đến chết!

Nhưng, tu vi cảnh giới chân thật của Lâm Hải , lại cuối cùng vẫn là Tiên Đạo Chí Tôn a!

Có thể thông qua trắc nghiệm thực lực này hay không, trong nội tâm Lâm Hải, một điểm ngọn nguồn cũng đều không có!

“Này, Lâm Hải, ngươi chỉ là Tiên Đạo Chí Tôn, liền khảo thí đều qua không được, không bằng đừng vào thành!”

A Tú ở một bên, đột nhiên có chút mừng thầm, hướng phía Lâm Hải nói ra.

nhưng Lâm Hải lại lắc đầu, ánh mắt bỗng nhiên bắt đầu trở nên kiên định.

“Không, ta phải thử một chút!”

“Ngươi!” vẻ mặt A Tú lập tức khó chịu, tức đến dậm chân.

Cái đồ quỷ sứ chán ghét này , liền gấp gáp như vậy muốn gặp nàng ư!

Nhưng mà, Lâm Hải đã cất bước, đi tới phía sau đám người, cùng đợi xếp hàng khảo thí thực lực.

“Ồ, Tiên Đạo Chí Tôn?”

Lâm Hải vừa mới đứng thẳng, mấy người xếp hàng phía trước, phát hiện Lâm Hải, không khỏi nhẹ kêu một tiếng.

Sau đó, trên mặt của mọi người, lập tức lộ ra thần sắc xem thường khinh miệt.

“Hứ, thật biết điều, lúc nào liền cả a miêu a cẩu, cũng bắt đầu hướng thành Thuận An chạy?”

“Đúng đấy, Tiên Đạo Chí Tôn nho nhỏ, cũng muốn tiến vào thành Thuận An, thật sự là không biết tự lượng sức mình!”

“Này, thành Thuận An không phải là loại mặt hàng như ngươi có thể đi vào, đi chỗ mát mẻ nào đó đợi đi thôi!”

…

Nghe được người phía trước, lời nói xem thường cười nhạo Lâm Hải lập tức nhướn mày, trên mặt khó chịu.

Bất quá, Lâm Hải cũng lười so đo cùng bọn họ .

Có thể tiến vào thành Thuận An hay không , cũng không phải do bọn họ định đoạt!

Thế nhưng mà, A Tú ở một bên lại nghe không nổi nữa.

“các ngươi nói cái gì đó !”

A Tú trừng đôi mắt dễ thương, quát lớn một tiếng, một cỗ hàn ý lạnh như băng, lập tức phóng thích mà ra!

“Nhị kiếp Tán Tiên!!!”

Những người ngồi nói châm chọc kia , trong lòng lập tức đập mạnh một cú, nhao nhao câm miệng.

Bọn họ những người này, cơ hồ đều là Nhất kiếp Tán Tiên, gặp A Tú mạnh như thế, ai cũng không muốn gây chuyện thị phi.

“Dựa vào nữ nhân xuất đầu, tính toán cái nam nhân gì!”

Chỉ có mấy người tu vi đồng dạng là Nhị kiếp Tán Tiên, nhỏ giọng nói mấy câu, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hải, càng thêm khinh thường rồi.

“Lâm Hải, ngươi không cần khảo nghiệm, ta mang ngươi vào thành, không ai dám ngăn đón ngươi!”

A Tú đột nhiên giữ chặt Lâm Hải, thở phì phì quay đầu muốn đi.

Lâm Hải sững sờ, đứng tại nguyên chỗ không có động.

Mang theo một tia kinh ngạc, liếc nhìn A Tú, không biết A Tú vì sao nắm chắc như thế.

Nhưng rất nhanh, Lâm Hải lắc đầu, hướng phía A Tú cười nhạt một tiếng.

“Không cần A Tú, thực lực Nhất kiếp Tán Tiên mà thôi, không khó được ta!”

Lời của Lâm Hải, lại để cho A Tú lập tức khẽ giật mình.

“Ha ha, khẩu khí thật lớn a!”

“khoác lác trang bức tại trước mặt nữ nhân , thật sự là bản nháp đều không cần đánh!”

“Coi chừng một hồi mặt đều bị đánh sưng a!”

“A, ngu xuẩn mỗi năm có, năm nay đặc biệt nhiều!”

…

Người xếp hàng phía trước, nghe được lời này của Lâm Hải , lần nữa bắt đầu xem thường mỉa mai .

Lâm Hải lần này, lại ánh mắt phát lạnh, sắc mặt thoáng cái trầm xuống.

“Mấy vị, có ý tứ gì?”

“Không có ý gì, chỉ là xem tiểu tử ngươi tại trước mặt nữ nhân trang bức, có chút khó chịu!” Mấy cái Nhị kiếp Tán Tiên, vẻ mặt hung hăng càn quấy nhìn Lâm Hải, nói ra lời giống như khiêu khích .

Lâm Hải cúi đầu, cười nhạt một tiếng, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một đạo hào quang lăng lệ ác liệt.

“Các ngươi cho rằng, ta không thông qua khảo thí?”

Nghe được Lâm Hải nói lời này, tất cả người phía trước lập tức đều nở nụ cười.

“Đây không phải nói nhảm ấy ư, ngươi một cái Tiên Đạo Chí Tôn nho nhỏ, có thể thông qua khảo thí liền gặp quỷ rồi!”

Lâm Hải nhếch khóe miệng lên, lộ ra một vòng cười lạnh, thản nhiên nói.

“Cái kia có dám đánh cuộc hay không ?”

“Đánh cuộc gì?” người xếp hàng hỏi.

“Nếu như ta thông qua được, các ngươi những người này, nguyên một đám quỳ xuống đất gọi ba ba cho ta !”

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, mọi người lập tức khẽ giật mình, sau đó ầm ầm cười to.

“Tiểu tử, cái kia nếu ngươi thua ni!” Sau khi cười xong, đám người kia mang theo mỉa mai, hướng phía Lâm Hải hỏi.

Lâm Hải thì là nhún vai, một bộ dạng không sao cả , thản nhiên nói.

“Ta nếu như thua, tùy các ngươi đề bất luận cái yêu cầu gì !”

“Tốt!” Có người lập tức vỗ tay một cái, sau đó nhe răng cười nói.

“nếu ngươi thua, liền như một con chó, bò khỏi thành Thuận An!”

Lâm Hải nhíu lông mày lại, lạnh lùng nói.

“Một lời đã định!”

“Không cho phép đổi ý!”

A Tú ở một bên, thì là biến sắc, cấp tốc lôi kéo Lâm Hải nói.

“Lâm Hải, đừng làm rộn, ta có thể mang ngươi vào thành, thật sự!”

“Ngươi đi theo ta, thật sự không cần khảo thí!”

Nhưng mà, Lâm Hải lại cười cười, ngữ khí kiên quyết cự tuyệt A Tú.

“Không cần, ta cũng rất muốn thử xem, thực lực của ta đến tột cùng đến một bước nào ni!”

“Thế nhưng mà, ngươi...” A Tú nghe được khẩn trương, nhìn Lâm Hải mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

Lâm Hải lại nhìn xem A Tú, cười cười giống như đã tính trước.

“Tin tưởng ta!”

“Thế nhưng mà...”

“Ha ha ha!” Cái lúc này, mấy người phía trước Lâm Hải, đắc ý cười to một hồi.

“Tiểu tử, lập tức tới ngươi rồi, chuẩn bị bò đi ra ngoài như chó đi!”

Ông!

hào quang bên trên cột sáng, không ngừng lập loè, mấy người phía trước Lâm Hải, rất nhanh thông qua được trắc nghiệm, đến phiên Lâm Hải.

người thông qua trắc nghiệm trước đó, đều không có rời khỏi, tất cả đều đứng ở một bên, có chút hả hê nhìn Lâm Hải.

“Này, đến ngươi rồi!”

“Ngươi không phải rất có thể thổi ấy ư, chạy nhanh đi lên a!”

“Này, có phải kinh sợ rồi hay không, kinh sợ liền trực tiếp học chó bò, bớt cho mất mặt xấu hổ.”

A Tú nghe được mọi người châm chọc khiêu khích, quả thực lòng nóng như lửa đốt, đôi mắt dễ thương trừng, hướng phía mọi người quát.

“Các ngươi đã đủ rồi!”

“Khi dễ một cái Tiên Đạo Chí Tôn, có ý tứ sao?”

Nói xong, A Tú lần nữa thò tay, lôi kéo Lâm Hải chuẩn bị rời khỏi.

“Lâm Hải, ngươi nghe ta, đừng có phản ứng đến bọn họ!”

“Ta mang ngươi vào thành, ta cũng không tin ai dám ngăn cản lấy!”

Nhưng mà, dưới chân Lâm Hải lại như là mọc rễ, hướng phía A Tú cười lắc đầu.

“A Tú, đối với ta có chút tin tưởng!”

môi son của A Tú giật giật, còn muốn nói tiếp cái gì, Lâm Hải cũng đã cất bước, đi tới trước cây cột .

Ba!

bàn tay Lâm Hải ba một tiếng, đặt tại trên cây cột, vận chuyển một vòng chân nguyên đi vào.

Ông!

Hạt châu phía trên, lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, cái khắc độ đại biểu thực lực của trắc nghiệm người , bắt đầu nhanh chóng bay lên.

Mọi người xung quanh, lập tức nhíu lông mày lại, hướng phía khắc độ nhìn lại.

ngay lập tức công phu, khắc độ ngừng lại.

Tiên Đạo Chí Tôn!

“Ha ha ha, ta nói cái gì kia mà, tiểu tử này sẽ khoác lác trang bức!”

“Này, trắc nghiệm không có thông qua, nhanh bò như chó đi thôi!”

“Hiện tại người trẻ tuổi, thật sự là không biết tự lượng sức mình, cho là mình rất giỏi, kỳ thật còn không phải cái rác rưởi!”

Nghe được tiếng cười nhạo chói tai của mọi người xung quanh, A Tú thật sự là vừa tức vừa vội, hung hăng dậm chân.

Không cho ngươi lên, thì ngươi không nên lên.

Cái này tốt rồi, trước mặt mọi người lại để cho người chế giễu a!

Nhưng mà, Lâm Hải đối với trào phúng của mọi người, lại như không nghe thấy, hai hàng lông mày nhíu chặt, đang suy tư một vấn đề.

cây cột trắc nghiệm tại đây, quả nhiên cùng thành Vân Sơn giống như đúc.

bên trong cây cột, đến cùng ẩn chứa bí mật gì?

“Này, ngươi có phải choáng váng hay không ?!”

“Chẳng lẽ, ngươi muốn chơi xấu sao?!”

“Thua liền tranh thủ thời gian, liền bò ra như chó đi!”

Thấy Lâm Hải vẫn đứng ở đằng kia không nhúc nhích, mọi người lập tức không kiên nhẫn được nữa, hướng phía Lâm Hải la lớn.

Lâm Hải lúc này mới quay đầu lại, trong mắt mang theo hào quang đùa giỡn trêu trọc , liếc nhìn mọi người , nghiền ngẫm nói.

“Ai nói ta thua?”

“Ha ha ha, thấy không, thua còn không thừa nhận, ngươi cho chúng ta...”

Lời nói trào phúng của mọi người còn chưa nói xong, liền im bặt mà dừng! Sau đó, dáng tươi cười của những người này lập tức cứng lại, nhìn xem khắc độ bên trên cái cột sáng kia, trợn mắt há hốc mồm!

Chương 2464: Thành Thuận An

“Cái này, điều này sao có thể!”

Sau yên tĩnh ngắn ngủi , mọi người một mảnh ồn ào, hiện trường lập tức rối loạn!

Chỉ thấy cái khắc độ dừng lại tại cảnh giới Tiên Đạo Chí Tôn kia, vậy mà bỗng nhiên tăng vọt, thoáng cái đã đến tiêu chuẩn Nhất kiếp Tán Tiên!

Cái này, nhưng làm mọi người cho sợ ngây người, nguyên một đám nhìn Lâm Hải, tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tưởng tượng nổi!

Cái này mẹ nó, cây cột khảo thí bị hỏng sao?

tiểu tử này trước mặt , rõ ràng là một cái Tiên Đạo Chí Tôn, như thế nào sẽ đạt tới thực lực Nhất kiếp Tán Tiên?

Mà ngay cả A Tú, cũng là kinh ngạc há rộng cái miệng nhỏ nhắn, quả thực không thể tin được một màn đã thấy này.

Bất quá rất nhanh, trên mặt đẹp của A Tú, lập tức hiện lên thần sắc cuồng hỉ!

“Ha ha, Lâm Hải, ngươi đã qua, ngươi thật sự đã qua!”

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng, hướng phía A Tú chớp chớp mắt.

“Đã sớm nói, ta làm được, cái này ngươi tin chưa?”

“Ư n!” cái đầu dưa nhỏ của A Tú liên tục gật đầu, mặt mũi tràn đầy vui mừng nói, “Tin, tin!”

“Thật sự là gặp quỷ rồi!”

Mọi người vây xem, giống như là xem quái vật, lại nhìn Lâm Hải vài lần.

Quay người lại, liền chuẩn bị rời khỏi.

“Chờ một chút!”

Đột nhiên, một đạo thanh âm đạm mạc, u u truyền đến.

“Các vị, đừng đi vội vã a!”

“Trước khi đi, đem tiền đặt cược thực hiện một chút đi!”

Bá!

Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, sắc mặt của mọi người vây xem, lập tức biến đổi.

“Tiểu tử, ngươi có ý tứ gì?!”

Có người ánh mắt phát lạnh, mang theo khí lạnh, hướng phía

Lâm Hải lạnh lùng nói.

Lâm Hải thì là đĩnh đạc ôm ngực, lười biếng nhìn quét mọi người một vòng, chậm rãi nói.

“Không có ý gì a, nguyện đánh bạc chịu thua, đây là chuyện rất bình thường a?”

“Chẳng lẽ, các vị muốn liếm láp mặt mo, chơi xấu sao?!”

Nói xong, Lâm Hải trừng mắt, ánh mắt mang theo khí thế lạnh thấu xương, hướng phía mọi người lạnh lùng nói.

“Đều quỳ xuống gọi ba ba cho ta, nếu không, ai cũng đừng nghĩ đi!”

“Ngươi!!!” Lâm Hải vừa thốt ra lời kia, mọi người lập tức mắt lộ hàn quang, sát cơ tách ra!

Bọn họ những người này, yếu nhất đều là Nhất kiếp Tán Tiên.

trước khi đến thành Thuận An , không người nào không phải là đại nhân vật hô phong hoán vũ, bình thường ai dám nói chuyện đối với bọn họ như thế?

Không thể tưởng được, Lâm Hải một cái Tiên Đạo Chí Tôn nho nhỏ, lại dám đối với bọn họ vô lễ như thế!

“Tiểu tử, ngươi là tìm chết sao?”

Ánh mắt Lâm Hải lóe lên, sau đó thân ảnh bỗng nhiên lóe lên, biến mất không thấy gì nữa!

“n?”

Mọi người cả kinh, còn chưa chờ kịp phản ứng, chỉ nghe ba một tiếng giòn vang.

Sau đó, cái Nhất kiếp Tán Tiên nói chuyện này, một bên mặt lập tức sưng phồng lên!

“Tiểu tử, ngươi dám đánh ta, ta con mẹ nó giết ngươi!”

Người Nhất kiếp Tán Tiên này đều choáng váng, gã nằm mộng cũng không nghĩ đến, chính mình vậy mà bị một cái vả miệng trước mặt chúng nhân!

Hơn nữa, quất gã còn là một cái Tiên Đạo Chí Tôn!

Lập tức, Nhất kiếp Tán Tiên này bạo tẩu rồi, nếu như không giết Lâm Hải, gã còn có mặt mũi nào gặp mặt người!

“Dừng tay!”

Mắt thấy muốn đánh nhau, đột nhiên một tiếng gào to vang lên.

Đã thấy thủ vệ chỗ cửa thành, hùng hổ đi tới.

“Chỗ cửa thành cấm đánh nhau, có cái ân oán gì, đi nơi khác giải quyết!”

“Nếu không, giết không tha!”

Lời của thủ vệ, lập tức lại để cho Nhất kiếp Tán Tiên này , khí thế trì trệ, nắm chặt nắm đấm đem lửa giận đè xuống.

“Tiểu tử, có bản lĩnh, theo ta đi bên ngoài thành !”

Lâm Hải thì hơi hơi nhún vai, mặt mũi tràn đầy đùa giỡn trêu trọc nói.

“Ngươi có bản lĩnh, ở chỗ này giết ta a!”

“Ngươi!” một câu của Lâm Hải , đem Nhất kiếp Tán Tiên này, tức đến thiếu chút nữa thổ huyết.

con mẹ nó, nếu có thể ở chỗ này giết ngươi, ngươi cho rằng lão tử sẽ con mẹ nó cùng ngươi khách khí?

“Ngươi, ngươi chờ đó cho ta, việc này không để yên!”

Lâm Hải thì là nhìn đều lười lại liếc gã một cái, quay người lại lôi kéo A Tú hướng phía trong thành đi đến.

“Một đám rác rưởi chẳng biết xấu hổ, nếu thực như quỳ xuống đất gọi ta ba ba, ta còn ngại mất mặt ni!”

Vừa đi, thanh âm xem thường của Lâm Hải , vừa nhàn nhạt truyền đến.

“Phác thảo đại gia!”

“Tên hỗn đản này, sớm muộn gì giết hắn đi!”

“Đậu phộng, có giỏi tới bên ngoài thành quyết đấu!”

Lời của Lâm Hải, lập tức đem đám người kia tức sùi bọt mép.

Nếu không phải chỗ cửa thành không cho đánh nhau, bọn họ đã sớm một loạt mà lên rồi.

Lâm Hải mới chẳng muốn phản ứng đến bọn họ , cùng một chỗ với A Tú , đi tiến vào trong thành.

“Lâm Hải, ngươi đến cùng làm sao làm được?”

A Tú như là bảo bảo hiếu kỳ, hướng phía Lâm Hải kinh ngạc mà hỏi.

Lâm Hải thì là cười nhạt một tiếng.

“Ta tu hành qua một bộ công pháp, gọi Bá Thể Tuyệt Sát Thuật, có thể trong thời gian ngắn đem thực lực tăng lên gấp đôi!”

A Tú nghe được, lập tức kinh ngạc há to miệng.

“công pháp thật thần kỳ !”

Bất quá rất nhanh, sắc mặt A Tú lại buồn bã, cắn môi son nói.

“nếu ngươi không biết công pháp này, không thông qua được trắc nghiệm không vào được thành, hẳn là tốt!”Chí Thượng Học Cung

“À?” Lâm Hải sững sờ, A Tú lời này có ý tứ gì?

“Lâm Hải...” A Tú chợt dừng bước, cúi đầu có chút thương cảm nói.

“Ngươi muốn đi tìm nàng sao?”

“Ai?” Lâm Hải vô ý thức hỏi.

A Tú liếc trắng Lâm Hải, chu cái miệng nhỏ nhắn khó chịu nói.

“Biết rõ còn cố hỏi, Lãnh Hàn Hề!”

Lâm Hải nghe xong, nhưng lại lắc đầu.

“Vốn định, nhưng hiện tại, không!”

“Thật sự?” A Tú nghe được, lập tức vẻ mặt kinh hỉ.

Bất quá rất nhanh, lại dẫn theo một tia ngượng ngùng, mừng thầm mà hỏi.

“Vì cái gì à?”

“Bởi vì...” Lâm Hải thở phào một hơi, sau đó ánh mắt nhìn thẳng phương xa, hơi kích động nói.

“Ta muốn toàn lực chuẩn bị độ kiếp!”

“Độ kiếp?!” A Tú nghe được, lập tức cả kinh, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Lâm Hải.

“Ngươi, ngươi muốn độ kiếp rồi?”

“n!” Lâm Hải nhẹ gật đầu, “Còn có ba tháng!”

“Ba tháng sao?”

A Tú có chút thất thần nhẹ gật đầu, sau đó hướng phía Lâm Hải quơ quơ nắm tay nhỏ!

“Cố gắng lên, tranh thủ một lần hành động trở thành Thiên Tiên!”

Lâm Hải hăng hái, mang theo hào hùng ha ha cười cười, trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Ta biết rồi!”

Nói xong, sắc mặt Lâm Hải ngưng tụ, hướng phía A Tú trịnh trọng nói.

“A Tú, cám ơn ngươi một đường làm bạn!”

“Kế tiếp, ta sẽ tìm nơi yên tĩnh, toàn tâm tu luyện, khả năng muốn cùng ngươi tạm thời tách ra rồi!”

A Tú nghe được, lại vội vàng nói.

“Không cần tách ra, ngươi có thể đến Linh Thạch Điện chúng ta tu hành!”

“Như vậy, cần Linh thạch cũng có thể kịp thời bổ sung!”

Lâm Hải sững sờ, sau đó mang theo một chút do dự, hỏi.

“Như vậy có thể chứ?”

“Có cái gì không thể? Đừng quên, ngươi là khách quý Chí Tôn của Linh Thạch Điện !”

“phân điện của Linh Thạch Điện, trải rộng toàn bộ Linh Sở Quốc, thành Thuận An tự nhiên cũng có.”

“Ngươi cùng ta đi đi!”

A Tú nói xong, lôi kéo cánh tay Lâm Hải, vui sướng giống như chim nhỏ, hướng phía trước đi đến.

Sau nửa canh giờ, một tòa kiến trúc trang nghiêm rộng lớn, xuất hiện tại trước mắt.

Nơi cửa, trên tấm bảng có ba chữ to, chiếu sáng rạng rỡ.

“Linh Thạch Điện!”

“Đây là phân điện ở Tây Vực thành Thuận An của Linh Thạch Điện , cùng ta đi vào!”

A Tú mang theo Lâm Hải, đi vào Linh Thạch Điện.

“Hai vị tốt, muốn hối đoái Linh thạch sao?” Rất nhanh, một cái nhân viên phục vụ, trên mặt dáng tươi cười đi tới.

“Đem thẻ lấy ra!” A Tú hướng phía Lâm Hải, nhỏ giọng nói ra.

Lâm Hải ý niệm khẽ động, đem thẻ khách quý Chí Tôn lấy ra, đưa cho nhân viên phục vụ.

“Xin chào, ta cần một nơi để dốc lòng tu hành !”

Chương 2465: Hôm nay, Lâm Hải ta độ Thiên kiếp!

Nhân viên phục vụ vừa thấy thẻ khách quý Chí Tôn trong tay Lâm Hải, lập tức biến sắc, vội vàng cung kính nói.

“Khách quý, xin mời đi theo ta!”

trong lòng nhân viên phục vụ rung động, không thể tưởng được hôm nay, vậy mà đến một vị khách quý Chí Tôn, nào dám lãnh đạm.

Vội vàng dẫn Lâm Hải, đến một chỗ sân bãi tu hành trên tầng cao nhất !

“Khách quý, nơi này là nơi tu hành tốt nhất của Linh Thạch Điện ta, ngài có thể tùy ý sử dụng!”

“Nếu có cái gì cần, có thể tùy thời phân phó!”

Lâm Hải gật đầu cười, “Đa tạ rồi!”

Đợi nhân viên phục vụ đi rồi, Lâm Hải đi vào nơi tu hành, tùy ý nhìn một chút, thoả mãn nhẹ gật đầu.

“A Tú, ta ở chỗ này tu hành, ngươi đi làm việc của ngươi đi, không cần theo giúp ta nữa!”

“n!” A Tú cũng biết, chuẩn bị trước khi độ kiếp chính là chuyện lớn, chính mình ở tại chỗ này, chỉ sẽ ảnh hưởng Lâm Hải.

“Ba tháng sau, ta lại tới tìm ngươi!”

Nói xong, A Tú cùng Lâm Hải tạm biệt, quay người rời khỏi.

“Đi, đem Điện chủ của các ngươi gọi tới!”

Đến đại sảnh của Linh Thạch Điện , vẻ mặt A Tú lập tức uy nghiêm, hướng phía nhân viên phục vụ trước đó, phân phó nói.

“Khách nhân xin chờ một chút, vừa rồi đã thông tri Điện chủ đại nhân tới!”

Linh Thạch Điện có khách quý Chí Tôn đến, nhân viên phục vụ nào dám không báo cáo Điện chủ, dàn xếp xong choLâm Hải, trước tiên liền phái người thông tri Điện chủ rồi.

“Điện chủ đến rồi!”

Vừa nói xong, ngoài cửa hấp tấp tiến đến một người.

Nhân viên phục vụ vội vàng hướng phía A Tú, nhỏ giọng nói ra.

A Tú vừa quay đầu, hướng phía Điện chủ nhìn lại.

“Công chúa A Tú... Là ngươi?”

Điện chủ giờ phút này, cũng nhìn thấy A Tú, lập tức sững sờ.

A Tú thì là mỉm cười, hướng phía Điện chủ nhẹ gật đầu.

“Lưu bá bá, khách nhân Chí Tôn tu luyện trong điện , chính là bằng hữu của A Tú !”

“Mặc kệ hắn có yêu cầu gì, Linh Thạch Điện hết thảy thỏa mãn, có thể chứ?”

sắc mặt Lưu Điện chủ ngưng tụ, thấy A Tú trịnh trọng phân phó chuyện lạ như thế , nào dám không đáp ứng.

“Vâng! Công chúa A Tú!”

“Cái kia, ta sẽ không quấy rầy rồi!” A Tú nói xong, mỉm cười, đi ra Linh Thạch Điện.

Hô ~

A Tú đi rồi, Lưu Điện chủ thở ra một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra biểu lộ kinh ngạc .

khách quý Chí Tôn của Linh Thạch Điện , còn là bằng hữu của

Công chúa A Tú , người này rốt cuộc là cái địa vị gì ?

Lưu Điện chủ kinh ngạc thân phận của Lâm Hải đồng thời, Lâm Hải đã thi triển đạo pháp, phong tỏa chỗ tu luyện.

Sau đó, ý niệm khẽ động tiến nhập vào trong Luyện Yêu Hồ.

sân bãi tu hành có tốt hơn, cũng so ra kém Luyện Yêu Hồ.

Lâm Hải sở dĩ muốn tìm một nơi, cũng là vì muốn tìm lý do thích hợp, lại để cho A Tú rời khỏi chính mình.

Nếu không, cũng không thể tại trước mặt A Tú, trực tiếp biến mất tiến vào Luyện Yêu Hồ a!

“Tiên Nhi, bái kiến chủ nhân!”

Lâm Hải vừa tiến đến, Tiên Nhi liền chạy ra đón chào.

“Tiên Nhi, đứng lên đi!”

tâm tình của Lâm Hải phi thường tốt, vươn tay đem Tiên Nhi đỡ lên, còn sủng nịch vuốt vuốt mái tóc Tiên Nhi .

thân thể mềm mại của Tiên Nhi run lên, lập tức một cỗ ý nghĩ ngọt ngào nồng đậm xông lên đầu.

Ngẩng đầu, đôi mắt dễ thương mang theo nhu tình hướng phía Lâm Hải trông lại, lập tức sắc mặt vui vẻ!

“Chủ nhân, ngươi muốn độ kiếp rồi?” Tiên Nhi hoảng sợ nói.

“Ha ha!” Lâm Hải không khỏi cười to, “Cái này đều bị ngươi phát hiện!”

“Chúc mừng chủ nhân, muốn cùng Hinh Nguyệt gặp gỡ rồi!”

“n!” Lâm Hải trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu, trong mắt tất cả đều là nồng đậm vui sướng!

“Tiên Nhi, ta muốn bế quan tu hành ba tháng, toàn lực chuẩn bị công việc độ kiếp !”

“Tốt!” Tiên Nhi vui mừng gật đầu, “Tiên Nhi sẽ phục vụ tốt cho chủ nhân !”

Lâm Hải vỗ vỗ bả vai Tiên Nhi, sau đó ý niệm khẽ động, đã đến bên cạnh Nguyệt Hồ .

“Liền nơi này đi!”

Lâm Hải khoanh chân ngồi xuống, tay khẽ vẫy, đem Linh thạch trung phẩm đổi lấy từ Linh Thạch Điện, tất cả đều đã rơi vào trước mắt, chồng chất như núi!

“Khá tốt trước đó đã đổi Linh thạch trung phẩm, quả nhiên có trọng dụng rồi!”

Dùng tu vi trước mắt của Lâm Hải , chút linh khí thiên địa ẩn chứa trong Linh thạch hạ phẩm , đã hoàn toàn không có tác dụng.

Mà cái Linh thạch trung phẩm này , lại là vừa vặn tốt!

“Bắt đầu đi!”

bàn tay Lâm Hải tìm tòi, lập tức hai khỏa Linh thạch, phân biệt bay vào trong lòng bàn tay.

Lâm Hải nắm chặt bàn tay, vận chuyển Đạo Đức Kinh, lập tức linh khí bàng bạc, rót vào trong thân thể, đi khắp kinh mạch toàn thân, tứ chi bách hài!

hai mắt Lâm Hải có chút khép kín, trên đỉnh đầu hào quang lập loè, tiến nhập vào bên trong tu hành !

Tiên Nhi ở một bên, hai mắt mang theo nhu tình, yên tĩnh chờ đợi.

“chân nguyên trong cơ thể chủ nhân càng đục dày, thực lực liền càng cường đại, nguy hiểm lúc độ kiếp cũng lại càng nhỏ.”

“Nếu như có thể đem những Linh thạch này toàn bộ luyện hóa, nhất định đánh xuống căn cơ không gì phá nổi .”

“Đến lúc đó, thành tựu Thiên Tiên vị, chỉ là nước chảy thành sông!”

Thời gian từng giọt từng giọt đi qua, sau lưng Lâm Hải, đã chồng chất vô số Linh thạch vứt đi.

Dùng tốc độ vận chuyển Đạo Đức Kinh của Lâm Hải, cơ hồ không đến một phút đồng hồ, là đã đem Linh thạch trong tay, hấp thu không còn một mảnh.

Theo chân nguyên trong cơ thể Lâm Hải điên cuồng tăng trưởng, càng thêm hùng hậu, Linh thạch tiêu hao cũng đạt tới một con số thiên văn.

Đây cũng là do Lâm Hải, thuộc về nhân vật cấp bậc thổ hào, Linh thạch vô cùng dồi dào.

Đổi lại là người khác, căn bản không dùng được một ngày, phải phá sản!

Mà Lâm Hải, một mực tu hành hai tháng, Linh thạch rốt cục khô kiệt, toàn bộ dùng hết rồi!

Ông!

Lâm Hải mở hai mắt ra, bỗng nhiên một đạo hào quang tinh xảo hiện lên, giống như Phù Quang Lược Ảnh!

Vụt!

Lâm Hải đứng lên, một cỗ khí thế bàng bạc tách ra, vẻ mặt hưng phấn, hăng hái!

"Uống!!!"

Lâm Hải kêu nhỏ một tiếng, chỉ cảm thấy chân nguyên trong cơ thể sôi trào, chạy như thủy triều, so với hai tháng trước, không biết hùng hậu gấp bao nhiêu lần!

Hai tháng khổ tu, căn cơ của Lâm Hải đã kiên cố, triệt để trúc lao!

"Chúc mừng chủ nhân!"

Tiên Nhi đuổi bước lên phía trước, nhìn Lâm Hải một hồi kinh hỉ.

Lâm Hải trải qua hai tháng tu luyện, tu vi cảnh giới tuy sẽ không có biến hóa, thậm chí thực lực cũng chưa chắc đã tăng lên.

Nhưng, nhiều Linh thạch như vậy, cũng không phải là hấp thu không a!

Nếu như đem Lâm Hải trước đó, so sánh thành một cái Bàn tử phù phiếm.

Như vậy giờ phút này, hiển nhiên đã thành một cái mãnh nam cơ bắp.

Lâm Hải cười nhạt một tiếng, biểu lộ trên mặt thong dong tự tin.

Vừa quay đầu, Lâm Hải nhìn xem Tiên Nhi, hnw đã tính trước nói.

"Tiên Nhi, trước đó ta đối với độ Thiên kiếp, còn có chút kiêng kị."

“Nhưng giờ phút này, ta có mười phần nắm chắc, độ kiếp thành công !”

“Ta sẽ trở thành Thiên Tiên, cùng Hinh Nguyệt gặp gỡ!!!”

Tiên Nhi nghe được, thì là mặt mũi tràn đầy vui sướng, hướng phía Lâm Hải dịu dàng cười cười.

“Tiên Nhi, chúc mừng chủ nhân!”

“Nửa tháng sau, có thể cùng Hinh Nguyệt gặp lại rồi!”

“Nửa tháng?!” Lâm Hải kiên định lắc đầu, “Không, ta đã đợi không kịp!”

Tiên Nhi sững sờ, có chút kinh ngạc nhìn Lâm Hải, không biết Lâm Hải là có ý gì.

Mà Lâm Hải thì là xoay chuyển ánh mắt, hơi hưng phấn hướng phía Tiên Nhi nói.

“Tiên Nhi, ta muốn sớm độ kiếp!”

“Ta hiện tại, muốn độ kiếp!”

“A!!!” Tiên Nhi nghe được, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, khuôn mặt khẽ biến.

“Chủ nhân, ngươi muốn sớm đưa tới Lôi kiếp?”

“Làm như vậy, Thiên kiếp sẽ xem ngươi là khiêu khích, rất nguy hiểm!”

nhưng Lâm Hải lại như tính trước kỹ càng, cười nhạt một tiếng, ngạo nghễ nói.

“Chỉ cần có thể sớm một ngày nhìn thấy Hinh Nguyệt, khiêu khích Thiên kiếp, thì tính sao?!”

“Thế nhưng mà...” Tiên Nhi còn muốn nói tiếp cái gì, Lâm Hảiđã khoát tay, đem lời phía sau của Tiên Nhi cho ngừng lại.

“Tiên Nhi, ngươi yên tâm, ta tâm lý nắm chắc!”

“Nếu không có nắm chắc, ta mới sẽ không mạo hiểm.”

“Nếu không, bị Thiên kiếp chém thành cặn bã, đi đâu gặp Hinh Nguyệt của ta đây?”

“Ngươi nói, có phải hay không?”

Tiên Nhi muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể hướng phía Lâm Hải mỉm cười, trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

“Tiên Nhi, tin tưởng chủ nhân!”

“Ha ha ha ha, cái này là được rồi!” Lâm Hải phóng khoáng cười, trong mắt bỗng nhiên hiện lên ý chí chiến đấu vô cùng, cất cao giọng nói.

“Hôm nay, Lâm Hải ta độ Thiên kiếp!!!” Đọc chương dịch mới nhất tại - Sever Truyện Dịch Giá Rẻ nhất.